Kiếm Du Thái Hư

Mục lục

Chương 1: Diệp Trần
Chương 2: Vũ Kỹ Các!
Chương 3: Cô Phong Thập Tam Kiếm
Chương 4: Kiến Giải
Chương 5: Luyện Công Dưới Nước
Chương 6: Tôi Luyện Thực Chiến
Chương 7: Răng Cưa Độc Thú!
Chương 8: Liên Thủ
Chương 9: Nhện Vương Thảo
Chương 10: Kịch Chiến
Chương 11: Kim Phiếu
Chương 12: Thí Luyện Mộc Nhân Cảnh
Chương 13: Quá Mạnh
Chương 14: Thiên Tài Và Thiên Tài
Chương 15: Khảo Thí Bắt Đầu
Chương 16: Tranh Đoạt Ngôi Thứ
Chương 17: Ta Muốn Phế Ngươi
Chương 18: Lấy Hai Đánh Một
Chương 19: Vị Trí Thứ Ba
Chương 20: Lựa Chọn Võ Kỹ
Chương 21: Nội Môn Va Chạm Ngoại Môn
Chương 22: Người Phỉ Thúy Cốc Đến
Chương 23: Long Không Thể Ở Cùng Xà
Chương 24: Tu Luyện!
Chương 25: Thực Chiến
Chương 26: Hạt Vĩ Ma Lang!
Chương 27: Huyền Hậu
Chương 28: Quái Ngư!
Chương 29: Thần Lực Đại Thành!
Chương 30: Oan Gia Ngõ Hẹp!
Chương 31: Dung Nhập
Chương 32: Quảng Trường Võ Đạo!
Chương 33: Đối Chiến!
Chương 34: Quật Khởi!
Chương 35: Ai Mới Là Thiên Tài ?
Chương 36: Diệp Đường!
Chương 37: Lạc Thành Diệp Gia!
Chương 38: Lạc Thành Diệp Gia!
Chương 39: Va Chạm Trước Tộc Hội
Chương 40: Tộc Hội Bắt Đầu!
Chương 41: Tam Cường Đỉnh Lập!
Chương 42: Quỷ Hỏa Thập Bát Thích!
Chương 43: Diệp Trần Chiến Diệp Đường!
Chương 44: Toàn Tràng Kinh Ngạc!
Chương 45: Tiến Đến Trận Chung Kết!
Chương 46: Tộc Hội Kết Thúc

Chương 47: Đột Phá Ngưng Chân Cảnh!
Chương 48: Thực Lực Sau Khi Tiến Giai
Chương 49: Cửi Đỉnh Hiên
Chương 50: Thôi Thế Minh!
Chương 51: Bí Kĩ Phân Ảnh Trảm!
Chương 52: Trước Giờ Hồi Tông!
Chương 53: Đệ Tử Tham Gia Khảo Hạch Nội Môn (1)
Chương 54: Đệ Tử Tham Gia Khảo Hạch Nội Môn! (2)
Chương 55: Đệ Tử Tham Gia Khảo Hạch Nội Môn! (3)
Chương 56: Ngọc Bích Xếp Hạng
Chương 57: Lại Tiến Vào Vũ Kỹ Các
Chương 58: Thuần Quân Chân Khí
Chương 59: Hạc Ảnh Bộ
Chương 60: Nhiệm Vụ Chém Giết
Chương 61: Huyết Thủ Đồ Tể!
Chương 62: Kẻ Sẽ Lấy Đầu Ngươi
Chương 63: Đầu Rơi
Chương 64: Kiểm Tra Chiến Lợi Phẩm
Chương 64: Kế Hoạch Cực Hạn Đan Binh (Thượng,Ha)
Chương 65: Quỷ Hồn?
Chương 66: Ngũ Quỷ Đài Quan!
Chương 67: Hoàn Thành Nhiệm Vụ
Chương 68: Thảm Án Diệt Môn
Chương 69: Ngũ Đại Môn Chủ
Chương 70: Nhiệm Vụ Hôi Cấp Hai Sao
Chương 71: Hỗn Chiến Bắt Đầu
Chương 72: Ba Quyền!
Chương 73: Phi Long Tại Thiên
Chương 74: Điệp Huyết Sâm Lâm Nguy Hiểm
Chương 75: Yêu Thú Lần Lượt "Viếng Thăm"
Chương 76: Linh Mạch Xuất Thế
Chương 77: Hạ Cấp Quỷ Vệ
Chương 78: Thi Quỷ Chân Khí
Chương 79: Chân Không Diệt Sát Đao
Chương 80: Phỉ Thúy Công Tử
Chương 81: Đột Phá!
Chương 82: Vong Ưu Thành!
Chương 83: So Gia Thế!
Chương 84: Một Quyền Đánh Lui
Chương 85: Hội Đấu Giá Bắt Đầu
Chương 86: Tiểu Thần Thoái Và Bắc Tuyết Khoái Đao
Chương 87: Đấu Giá
Chương 88: Một Nửa Thanh Kiếm Gãy
Chương 89: Đấu Phú!
Chương 90: Từ Tĩnh!
Chương 91: Một Bước Đánh Bay
Chương 92: Chặn Giết Trên Đường
Chương 93: Kiếm Khí Ngưng Sơn
Chương 94: Toái Ngọc Trùng Sinh

Chương 95: Cổ Thủy Hồ!
Chương 96: Phân Thủy Mãng!
Chương 97: Lời Nguyền Khúc Gia
Chương 0098
Chương 99: Truy Tìm Hinh Dĩnh
Chương 100: Thận Thú!
Chương 101: Tháng Sáu Sắp Đến
Chương 102: Huyết Ảnh Đao
Chương 103: Nửa Bước Kiếm Ý
Chương 104: Cuộc Thi Xếp Hạng Bắt Đầu
Chương 105: Chiến Thắng Liên Tiếp
Chương 106: Chiến Đấu Quỷ Dị
Chương 107: Chung Kết!
Chương 108: Thiết Phong Chiến Bùi Thiếu Khanh
Chương 109: Một Thoái Động Phong Vân
Chương 110: Đối Chiến Với Quỷ Kiếm Lý Cuồng
Chương 111: Thanh Danh Lên Cao
Chương 112: Cổ Yêu Bí Pháp
Chương 113: Nửa Bước Kiếm Ý Đối Đại Thế
Chương 114: Tranh Đoạt Hạng Nhất!
Chương 115: Tranh Đoạt Hạng Nhất
Chương 116: Chiến Thắng Cuối Cùng!
Chương 117: Phần Thưởng
Chương 118: Ô Quang Tầm Bắn Kinh Nhân
Chương 119: Thiên Phong Thứu
Chương 120: Lên Đường
Chương 121: Thiên Sơn Vạn Thủy, Phỉ Thúy Lưu Hương
Chương 122: Thạch Phá Thiên
Chương 123: Kiếm Kinh
Chương 124: Phỉ Thúy Công Tử
Chương 125: Biểu Diễn Luận Bàn
Chương 126: Tử Dương Kiếm Cương
Chương 127: Trận Chiến Của Hai Đệ Nhất Đệ Tử Nội Môn
Chương 128: Cường Cường Quyết Đấu
Chương 129: Tử Khí Đông Lai
Chương 130: Trảm Long Thoái, Đại Bi Thiên Vương Quyền
Chương 131: Khoái Đao, Thạch Nhân
Chương 132: Luyện Tâm Nhất Kiếm
Chương 133: Hắc Ma Trùng Bốn Cánh
Chương 134: Đạn Sét Ngân Quang
Chương 135: Nổ Thành Trọng Thương
Chương 136: Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp
Chương 137: Bỏ Xa Mông Trùng
Chương 138: Kiếm Ý Thành
Chương 139: Thiên Lôi Tán Nhân, Xích Cổ Sa Mạc
Chương 140: Tập Hợp Thiên Tài Chín Nước
Chương 141: Thiên Mộng Cổ Địa Mở Ra
Chương 142: Đầm Lầy Chết Chóc
Chương 143: Mộ Huyệt! (Thượng)

Chương 144: Mộ Huyệt! (Hạ)
Chương 145: Võ Cương!
Chương 146: Tiềm Long Bảng Nhiều Biến Số
Chương 147: Một Kiếm Giết Ba Người
Chương 148: Diệt Tuyệt Thần Quang
Chương 149: Thượng Cổ Thực Nhân Ngư
Chương 150: Kịch Chiến Trong Nước
Chương 151: Đối Chiến Hồng Thiên Quân! (Thượng)
Chương 152: Đối Chiến Hồng Thiên Quân! (Hạ)
Chương 153: Huyền Kim Mãng Và Khiết Bạch Quang Mang
Chương 154: Khảo Nghiệm Và Cơ Hội
Chương 155: Tấn Thăng Bão Nguyên Cảnh
Chương 156: Tiếp Tục Tấn Thăng Bão Nguyên Cảnh!
Chương 157: Ba Món Bảo Vật
Chương 158: Bảy Vạn Miếng Hạ Phẩm Linh Thạch
Chương 159: Một Quyển Bí Tịch
Chương 160: Lấy Thương Thay Kiếm
Chương 161: Ra Ngoài!
Chương 162: Khai Chiến!
Chương 163: Nhất Chiến Thành Danh
Chương 164: Tiểu Thanh Long Lệnh
Chương 165: Hồi Tông!
Chương 166: Quyết Định Rèn Luyện!
Chương 167: Xuất Phát!
Chương 168: Hành Tung!
Chương 169: Bại Lộ!
Chương 170: Thiên Lôi Đại Pháp
Chương 171: Chân Nguyên Cường Đại
Chương 172: Ngũ Độc Sơn Mạch!
Chương 173: Lộc Lão!
Chương 174: Một Mảnh Địa Đồ
Chương 175: Năng Lực Cường Giả Tinh Cực Cảnh
Chương 176: Hắc Nha Đạo Nhân
Chương 177: Kiếm Khí Năm Trăm Năm Chưa Tiêu Tán
Chương 178: Khiêu Khích
Chương 179: Đối Chiến
Chương 180: Kiếm Ý Tiểu Thành, Thiên Ma Lực Tràng!
Chương 181: Đến Thương Huyền Quốc
Chương 182: Hủ Cốt Chướng Khí
Chương 183: Thực Nhân Đằng Khủng Bố
Chương 184: Ngọn Núi Đầu Dê
Chương 185: Phá Hư Chỉ
Chương 186: Thực Nhân Đằng Mẫu Thể
Chương 187: Thoát Hiểm
Chương 188: Đế Chi Mộ, Bạch Dương Tọa
Chương 189: Vũ Thành!
Chương 190: Giao Dịch Đại Điện
Chương 191: Tinh Ngân Kiếm
Chương 192: Phòng Tu Luyện Trung Giai

Chương 193: Nguyên Tông Bác Và Diệp Trần
Chương 194: Kịch Chiến Nguyên Tông Bác
Chương 195: Tác Dụng Của Phá Hư Chỉ. (Thượng,Hạ)
Chương 196: Kim Tiên Sinh Dối Trá. (Thượng,Hạ)
Chương 197: Tu Luyện Trong Sơn Động.
Chương 198: Thú Triều! (1,3)
Chương 199: Thú Triều! (4,6)
Chương 200: Thất Cấp Yêu Thú Giác Long Mãng. (Thượng,Hạ)
Chương 201: Trốn. (Thượng,Hạ)
Chương 202: Dung Hợp Kiếm Chiêu. (Thượng,Hạ)
Chương 203: Đột Phá Đến Bão Nguyên Cảnh Trung Kỳ. (Thượng,Hạ)
Chương 204: Một Đời Thiên Tài Đã Đến. (Thượng,Hạ)
Chương 205: Tranh Phong. (1,2)
Chương 206: Tranh Phong. (3)
Chương 207: Tranh Phong. (4-6)
Chương 208: Cô Phong Tuyệt Sát Sơ Hiển Uy Lực. (Thượng,Hạ)
Chương 209: Liên Thủ.
Chương 210: Giết Chết Âm Phong Lang. (Thượng,Hạ)
Chương 211: Huyết Ma. (Thượng,Hạ)
Chương 212: Năm Thành Kiếm Ý. (Thượng,Hạ)
Chương 213: Kiếm Dị Thảo. (Thượng,Hạ)
Chương 214: Một Trăm Triệu Năm Ngàn Vạn Lượng Hoàng Kim. (Thượng,Ha)
Chương 215: Hỏa Long Quả
Chương 216: Kết Thúc Hội Đấu Giá. (Thượng,Hạ)
Chương 217: Bão Nguyên Cảnh Trung Kỳ Đỉnh Phong. (Thượng,Ha)
Chương 218: Tử Cương Ma Công. (Thượng,Hạ)
Chương 219: Gian Nan Kích Sát. (Thượng)
Chương 220: Phản Hồi Vũ Thành. (Thượng,Hạ)
Chương 221: Quyền Pháp Long Tượng.
Chương 222: Nhất Kích Tất Sát. (Thượng,Hạ)
Chương 223: Huyết Chi Ngàn Năm. (Thượng,Hạ)
Chương 224: Thiên Toái Vân. (Thượng,Hạ)
Chương 225: Luyện Ngũ Ngạc Thần Quyền. (Thượng,Hạ)
Chương 227: Huyết Dương Hoa
Chương 228: Tam Đầu Xà. (Thượng,Hạ)
Chương 229: Bàn Xà Đảo, Sát Cơ Trong Đêm Tối. (Thượng,Hạ)
Chương 230: Hư Ảnh Tam Đầu Xà Khủng Bố. (Thượng)
Chương 231: Đệ Thập Nhị Thức, Dung Hợp!
Chương 232: Tổ Chức Vây Bắt.
Chương 233: Bảy Thành Kiếm Ý Doạ Khiếp Vương Gia.
Chương 234: Huyết Dương Hoa Ba Ngàn Năm Hỏa Hầu.
Chương 235: Đột Phá! Lại Đột Phá!
Chương 236: Ý Cảnh Viên Mãn
Chương 237: Lôi Điện Dẫn Dắt.
Chương 238: Thiên Ma Hoa.
Chương 239: Phong Khởi Vân Tranh
Chương 240: Tiềm Long Thành
Chương 241: Long Môn Tam Quan. (Thượng,Hạ)
Chương 242: Dược Long Môn!

Chương 243: Phong Ba!
Chương 244: Cột Đo Lực Công Kích!
Chương 245: Kiểm Tra Lực Công Kích!
Chương 246: Sáu Mươi Mốt Khỏa.
Chương 247: Tỷ Thí Bắt Đầu!
Chương 248: Trận Đầu
Chương 249: Miểu Sát Nguyên Hoành Ưng! (Thượng,Hạ)
Chương 250: Thập Đại Tân Tinh! (Thượng)
Chương 251: Tinh Anh Quyết Đấu!
Chương 252: Kiếm Ý, Ta Cũng Biết!
Chương 253: Nhất Đại Tân Nhân Đổi Cựu Nhân!
Chương 254: Băng Linh Và Thạch Thanh
Chương 255: Không Thắng Được Liên Tiếp!
Chương 256: Không Thắng Được Liên Tiếp!
Chương 257: Không Thắng Được Liên Tiếp!
Chương 258: Băng Liệt Quyền Gặp Thiên Toái Vân.
Chương 259: Băng Liệt Quyền Gặp Thiên Toái Vân.
Chương 260: Không Phải Vì Nhược Điểm Của Băng Tinh Quyền.
Chương 261: Phòng Ngự Cực Mạnh
Chương 262: Khí Long Mạch!
Chương 263: Khí Long Mạch!
Chương 264: Tuyển Thủ Hạt Giống.
Chương 265: Cướp Đoạt Khí Long Mạch.
Chương 266: Bảy Trượng
Chương 267: Vòng Tranh Tài Cuối Cùng
Chương 268: Tuyệt Đại Song Kiêu
Chương 269: Kiếm Và Đao!
Chương 270: Ai Khắc Ai?
Chương 271: Thương Thiên Phách Quyền
Chương 272: Lục Thành Kiếm Ý Công Kích.
Chương 273: Lục Thành Kiếm Ý Công Kích. (Tiếp)
Chương 274: Lực Trường Thiết Cát
Chương 274: Trảm Tinh Kiếm Và Thương Hải Kiếm
Chương 275: Đệ Nhất Kiếm Khách
Chương 276: Đệ Nhất Kiếm Khách. (Hết)
Chương 277: Đệ Nhất Kiếm Khách. (Hết)
Chương 278: Khó Chơi
Chương 279: Khó Chơi Gặp Phải Khó Chơi. (Thượng,Ha)
Chương 280: Thuấn Sát Kim Diễm Trảm
Chương 281: Không Thể Ngăn Trở
Chương 282: Lôi Vân Ý Cảnh. (Thượng,Ha)
Chương 283: Nửa Bước Chân Nguyên, Thất Thành Kiếm Ý. (Thượng,Ha)
Chương 284: Quyết Đấu Đỉnh Cao
Chương 285: Bất Hủ Thiên Toái Vân. (Thượng, Trung)
Chương 286: Bất Hủ Thiên Toái Vân. (Hạ)
Chương 287: Tiềm Long Bí Cảnh! (Thượng,Hạ)
Chương 288: Võ Học Truyền Thừa Thánh Địa
Chương 289: Thanh Liên Trong Hồ, Kiếm Khí. (Thượng,Hạ)
Chương 290: Thanh Liên Kiếm Quyết

Chương 291: Thanh Liên Kiếm Khí, So Đấu Kết Thúc. (Thượng,Ha)
Chương 292: Chặn Giết Hung Hiểm. (Thượng,Ha)
Chương 293: Quyết Chiến Cường Giả Tinh Cực Cảnh.
Chương 294: Liên Thủ, Thiên Lôi Nhất Kích. (1-2)
Chương 295: Lưu Vân Tông Rung Động. (1-2)
Chương 296: Thái Thượng Trưởng Lão. (1-2)
Chương 297: Lấy Ngươi Làm Kiêu Ngạo
Chương 298: Bế Quan. (Thượng,Hạ)
Chương 299: Tư Không Thánh Đã Tới
Chương 300: Chỉ Phát Kiếm Khí. (Thượng,Hạ)
Chương 301: Nguyên Từ Chiến Thể. (Thượng,Hạ)
Chương 302: Điên Cuồng
Chương 303: Đẫm Máu Mà Chiến, Bát Thành Kiếm Ý.
Chương 304: Mạng Của Hắn Do Ngươi Tới Lấy. (Thượng,Hạ)
Chương 305: Sáu Tháng Sau. (1)
Chương 306: Sáu Tháng Sau. (2)
Chương 307: Sáu Tháng Sau! (4-6)
Chương 308: Thực Lực Của Diệp Trần.
Chương 309: Chiến Đấu Lâu Dài. (Thượng,Hạ)
Chương 310: Đóa Hoa Hắc Sắc
Chương 311: Người Quen Cũ. (1-3)
Chương 312: Hiệu Quả Đáng Sợ Của Thiên Ma Hoa.
Chương 313: Ngũ Tán Nhân. (Thượng,Hạ)
Chương 314: Ai Cho Các Ngươi Đi
Chương 315: Ba Chiêu Giết Ngươi
Chương 316: Ta Tùy Thời Có Thể Bước Vào Tinh Cực Cảnh. (Thượng,Ha)
Chương 317: Cao Thủ Tề Tụ
Chương 318: Tuyền Qua Thủy Kính. (1-3)
Chương 319: Ngân Giáp Thi
Chương 320: Đừng Đùa Chứ. (Thượng,Ha)
Chương 321: Tấn Thăng Tinh Cực Cảnh
Chương 322: Cái Gì Là Cường Hoành. (Hạ)
Chương 323: Đánh Lui. (Thượng,Hạ)
Chương 324: Thiên Kiếm Hạp, Tham Ngộ Kiếm Ý. (Thượng,Hạ)
Chương 325: Tranh Đoạt Kiếm Hình Thảo. (Thượng,Hạ)
Chương 326: Chín Thành Kiếm Ý. (Thượng,Hạ)
Chương 327: Phong Tỏa! Đuổi Người! (Thượng,Hạ)
Chương 328: Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh. (Thượng,Hạ)
Chương 329: Địa Tinh Đan. (Thượng,Hạ)
Chương 330: Truy Hồn Điểu.
Chương 331: Huyết Ma Chiến Trường. (Thượng,Hạ)
Chương 332: Hai Kiện Trung Phẩm Bảo Khí. (Thượng,Hạ)
Chương 333: Kháng Ma Bảo Lũy. (Thượng,Hạ)
Chương 334: Ta Có Tư Cách Không? (Thượng,Hạ)
Chương 335: Kim Hoàng Đạo Nhân Đến. (Thượng,Hạ)
Chương 336: Tâm Huyết, Hàn Băng Đao. (Thượng,Hạ)
Chương 337: Tinh Cực Cảnh Đỉnh Tiêm
Chương 338: Mục Tiêu Xưng Bá Tinh Cực Cảnh. (Thượng,Hạ)
Chương 339: Đột Phá, Tinh Cực Cảnh Trung Kỳ. (1-3)

Chương 340: Giết Người Đoạt Bảo
Chương 341: Bùn Khối Bảo Khí
Chương 342: Một Vỏ Ba Kiếm. (1,2)
Chương 343: Một Vỏ Ba Kiếm. (3.4)
Chương 344: Một Vỏ Ba Kiếm. (5,6)
Chương 345: Khủng Hoảng Liệp Sát! (Thượng,Hạ)
Chương 346: Hậu Quả Không Tốt! (Thượng,Hạ)
Chương 347: Huyết Sát Thú
Chương 348: Huyết Sát Thạch - Ý Cảnh. (Thượng,Hạ)
Chương 349: Kiếm Ý Đại Thành, Vũ Hồn Hình Thức Ban Đầu. (Thượng,Hạ)
Chương 350: Một Thành Nắm Chắc Cũng Không Có. (Thượng,Hạ)
Chương 351: Sự Cường Thế Của Kiếm Hồn Hình Thức Ban Đầu.
Chương 352: Thực Lực Biến Thái. (Thượng,Hạ)
Chương 353: Cướp Đoạt! (Thượng,Ha)
Chương 354: Long Tượng Đại Lực Quyết
Chương 355: Đoạt Thức Ăn Trước Miệng Cọp! (Thượng,Hạ)
Chương 356: Ba Vạn Dặm Mê Vụ Cấm Khu. (Thượng,Hạ)
Chương 357: Rèn Luyện Ý Chí. (1-2)
Chương 358: Rèn Luyện Ý Chí. (3,4)
Chương 359: Mê Vụ Đảo
Chương 360: Bóc Lột! (Thượng,Hạ)
Chương 361: Khỏi Hẳn, Tiến Giai. (Thượng,Ha)
Chương 362: Trở Thành Nguyên Lão. (1 - 4)
Chương 363: Trở Thành Nguyên Lão. (1 - 4)
Chương 364: Trở Thành Nguyên Lão. (5,6)
Chương 365: Toạ Trấn Mê Vụ Thuyền
Chương 366: Bí Mật Của Vô Địch, Vòng Xoáy Khổng Lồ. (Thượng,Hạ)
Chương 367: Một Khắc Sinh Tử! (Thượng,Hạ)
Chương 368: Đột Phá Dưới Lòng Đất. (Thượng,Hạ)
Chương 369: Luyện Cân Hoa!
Chương 370: Mười Một Bức Tượng Ý Chí Vương Giả. (Thượng,Hạ)
Chương 371: Giết Chóc! Huỷ Diệt! Bất Hủ! (Thượng,Hạ)
Chương 372: Vô Địch! (Thượng,Hạ)
Chương 373: Thoát Khốn, Đảo Chủ Uy Hiếp! (Thượng,Hạ)
Chương 374: Thực Lực Vô Địch. (1,2)
Chương 375: Thực Lực Vô Địch. (3-4)
Chương 376: Đến Lúc Rời Khỏi Mê Vụ Cấm Khu
Chương 377: Ma Luyện Tâm Cảnh, Ra Ngoài!
Chương 378: Băng Tuyết Kiếm Vực, Hận Thấu Xương! (Thượng,Ha)
Chương 379: Khiếp Sợ Phượng Yên Nhu. (1-2)
Chương 380: Tiếp Cận Quang Huy Bất Diệt Ý Chí. (Thượng,Hạ)
Chương 381: Đại Hoàng Tử Giá Lâm. (Thượng,Hạ)
Chương 382: Hắc Long Bá Quyền. (Thượng,Hạ)
Chương 383: Động Tác Của Huyền Không Sơn. (Thượng.Hạ)
Chương 384: Chỉ Để Trưng Cho Vui
Chương 385: Già Thiên Đại Thủ Tái Hiện. (Thượng,Hạ)
Chương 386: Cường Giả Linh Hải Cảnh Giao Thủ. (Thượng,Hạ)
Chương 387: Long Vương Thu Đồ. (Thượng,Hạ)
Chương 388: Người Long Thần Thiên Cung Tới. (Thượng,Hạ)

Chương 389: Long Vương Ban Bùa Hộ Mệnh. (Thượng,Hạ)
Chương 390: Lam Sơn Đảo, Khôi Lỗi Kê. (Thượng,Hạ)
Chương 391: Lôi Đài Thi Đấu Cấp Độ Tinh Cực Cảnh. (Thượng,Hạ)
Chương 392: Thắng Liên Tiếp Chín Trận. (Thượng,Hạ)
Chương 393: Phá Băng Tuyết Kiếm Vực
Chương 394: Thằng Liên Tiếp Mười Bảy Trận. (Thượng)
Chương 395: Xa Luân Chiến
Chương 396: Một Kiếm Phách Khai Lôi Đài.
Chương 397: Đơn Đả Độc Đấu Nàng Không Phải Là Đối Thủ Của Ngươi.
Chương 398: Đội Hình Xa Luân Chiến Cường Đại.
Chương 399: Tam Đại Kiếm Đạo, Chiến Đấu Kỹ Thuật
Chương 400: Kiếm Bộ, Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước. (Thượng,Hạ)
Chương 401: Một Người Chống Tất Cả
Chương 402: Yên Cốt Cương Khí. (Thượng,Hạ)
Chương 403: Khôi Lỗi Giáp Sĩ. (Thượng,Hạ)
Chương 404: Khôi Lỗi Thương Khố. (Thượng,Hạ)
Chương 405: Từng Bước Thông Qua Khảo Nghiệm.
Chương 406: Ly Khai, Hoang Đảo Tham Ngộ. (Thượng,Hạ)
Chương 407: Thiên Lôi Thiết. (Thượng,Hạ)
Chương 408: Lục Chỉ Chân Nhân
Chương 409: Cực Âm Chi Địa , Địa Long. (Thượng,Hạ)
Chương 410: Tiến Về Cực Âm Chi Địa. (Thượng,Hạ)
Chương 411: Toàn Bộ Cút
Chương 412: Gặp Lại Khuynh Thành. (Thượng,Hạ)
Chương 413: Liệt Hồn Thần Nhãn. (Thượng,Hạ)
Chương 414: Bất Tử Chi Thân, Địa Đồ. (Thượng,Hạ)
Chương 415: Đấu Giá Hội Bắt Đầu
Chương 416: Bồ Đề Châu, Khối Ma Sát Thạch Lớn. (Thượng,Hạ)
Chương 417: Một Trăm Vạn. (Thượng,Hạ)
Chương 418: Ba Trăm Phần Địa Đồ. (Thượng,Hạ)
Chương 419: Điểm Tới Hạn Của Hình Thức Ban Đầu Kiếm Hồn. (Thượng,Hạ)
Chương 420: Quỷ Nguyệt Linh Giả. (Thượng,Hạ)
Chương 421: Bảo Khí Công Kích Thượng Phẩm
Chương 422: Âm Chi Áo Nghĩa. (Thượng,Hạ)
Chương 423: Sa Trùng Hiện, Thần Điện Xuất. (Thượng,Hạ)
Chương 424: Quái Vật Bất Tử. (Thượng,Hạ)
Chương 425: Thuộc Tính Kiếm Ý Cường Đại
Chương 426: Bất Tử Tế Đàn. (1,2)
Chương 427: Bất Tử Tế Đàn. (3,4)
Chương 428: Tiến Vào Lòng Đất.
Chương 429: Thế Giới Dưới Lòng Đất. (Thượng,Hạ)
Chương 430: Ý Niệm. (Thượng,Hạ)
Chương 431: Không Ngờ Cũng Có Ngày Bị Chó Cắn.
Chương 432: Kim Phong Thánh Tử. (Thượng,Hạ)
Chương 433: Võ Hồn Cấp Ý Niệm.
Chương 434: Thánh Địa Truyền Tống Thạch Môn
Chương 435: Thánh Địa Khảo Nghiệm. (1,2)
Chương 436: Thánh Địa Khảo Nghiệm. (3)
Chương 437: Thánh Địa Khảo Nghiệm. (4.5)

Chương 438: Bất Tử Nham Bích. (Thượng,Hạ)
Chương 439: Bất Tử Chi Thân.
Chương 440: Thời Gian Vi Tôn, Không Gian Vi Vương. (Thượng,Hạ)
Chương 441: Tài Tuấn Nam Phương, Vũ Đạo Trà Hội. (Thượng,Hạ)
Chương 442: Võ Đạo Ý Chí. (Thượng,Hạ)
Chương 443: Nam Trác Vực Song Tinh. (Thượng,Hạ)
Chương 444: Sơ Luyện Bất Tử Chi Thân. (Thượng,Hạ)
Chương 445: Độc Tập. (Thượng,Hạ)
Chương 446: Ngự Thú Công Tử Mạc Tường. (Thượng,Hạ)
Chương 447: Ăn Cái Bàn. (Thượng,Hạ)
Chương 448: Vũ Đạo Trà Hội Bắt Đầu.(Thượng,Hạ)
Chương 449: Tà Vương Lâu Đệ Tứ Dạ, Tư Không Thánh
Chương 450: Lâm Tràng Chỉ Điểm. (Thượng,Hạ)
Chương 451: Tựa Hồ Không Dễ Gặm. (Thượng,Hạ)
Chương 452: Diệp Trần Ra Tay. (1,2)
Chương 453: Diệp Trần Ra Tay. (3,4)
Chương 454: Diệp Trần Ra Tay. (5)
Chương 455: Diệp Trần Ra Tay. (7)
Chương 456: Kiếm Khách Đối Chiến.
Chương 457: Nam Phương Vực Quần Đệ Nhất Kiếm Khách. (Thượng,Hạ)
Chương 458: Phi Thiên Ám Sát Trảm. (Thượng,Hạ)
Chương 459: Cự Tích Hư Ảnh. (Thượng,Hạ)
Chương 460: Kiếm Hoàng Chi Lộ.
Chương 461: Thứ Tự Rõ Ràng. (Thượng,Hạ)
Chương 462: Mộ Dung Khuynh Thành Chiến La Sát Nữ.
Chương 463: Song Kiếm Lưu, Đáng Sợ! (Thượng,Hạ)
Chương 464: Thiên Thư Công Tử, Nhất Phiến Ngạo Cửu Thiên. (Thượng,Hạ)
Chương 465: Diệp Trần Đấu Với Cương Linh Tử.
Chương 466: Kịch Chiến Trên Trời. (Thượng,Hạ)
Chương 467: Cương Linh Thể Và Kiếm Ý Quang Huy. (Thượng,Hạ)
Chương 468: Sinh Sinh Bất Tức! (Thượng,Hạ)
Chương 469: Đánh Bại. (Thượng)
Chương 470: Kiếm Khách Không Có Sơ Hở. (Thượng,Hạ)
Chương 471: Người Chủ Trì Vũ Đạo Trà Hội Lần Tiếp Theo. (Thượng,Hạ)
Chương 472: Dị Biến. (Thượng)
Chương 473: Vương Giả Chi Binh. (Thượng,Hạ)
Chương 474: Chiến Trường Thi Cốt Chất Đống
Chương 475: Linh Năng Tinh Thạch
Chương 476: Công Pháp Đột Phá, Đệ Thập Tứ Trọng.
Chương 477: Ta Muốn Ngươi Chết
Chương 478: Vương Giả Đại Chiến
Chương 479: Vương Giả Đại Chiến.
Chương 480: Yêu Ma Vương
Chương 481: Ma Lực Tinh Hoa
Chương 482: Một Trong Những Nhân Vật Chính Của Thời Đại Này.
Chương 483: Kiếm Chiêu Kim Chi Áo Nghĩa
Chương 484: Tu Luyện Kim Diệu Chấn Sát Kiếm.
Chương 485: Gia Tộc Thần Bí.
Chương 486: Ngũ Độc Đại Trận

Chương 487: Lần Đầu Thi Triển Bất Tử Chi Thân
Chương 488: Kiếm Quang Phi Hành Thuật
Chương 489: Vương Gia Cấm Địa.
Chương 490: Thanh Nhãn Truy Tung Giả
Chương 491: Tiểu Tử Này Tà Môn
Chương 492: Tuyết Chi Kiếm Tông
Chương 493: Viên Hầu Hình Người.
Chương 494: Tôn Tiểu Kim
Chương 495: Nửa Bước Yêu Vương
Chương 496: Tiến Bộ Toàn Diện Các Mặt
Chương 497: Hải Để Loa Toàn Thông Đạo
Chương 498: Ưu Thế Chân Chính Của Linh Hồn
Chương 499: Đáy Biển Cao Nguyên Chiến Tranh. (1,2)
Chương 500: Đáy Biển Cao Nguyên Chiến Tranh. (3,4)
Chương 501: Sát Lục Kiếm Hồn Hình Thức Ban Đầu
Chương 502: Thái Thượng Trưởng Lão Diệp Trần Trở Lại. (Thượng,Hạ)
Chương 503: Quá Khứ Như Mộng, Long Khí Hiển Lộ. (Thượng,Hạ)
Chương 504: Lựa Chọn Năm Mươi Người. (1,2)
Chương 505: Lựa Chọn Năm Mươi Người. (3,4)
Chương 506: Thái Cực Thiên
Chương 507: Áp Lực Từ Diệp Trần Mang Đến. (Thượng,Hạ)
Chương 508: Quá Mạnh Mẽ!
Chương 509: La Sát Nữ Chiến Thác Bạt Khổ
Chương 510: Khiêu Chiến. (1,2)
Chương 511: Khiêu Chiến. (3)
Chương 512: Không Chịu Nổi Một Kích!
Chương 513: Ma Khí Thập Cường Quyết! (Thượng,Hạ)
Chương 514: Thần Uy Của Phá Hư Chỉ!
Chương 515: Hoá Kén Thành Bướm, Tu Thành Linh Hải Cảnh. (1)
Chương 516: Hoá Kén Thành Bướm, Tu Thành Linh Hải Cảnh. (3-4)
Chương 517: Hoá Kén Thành Bướm, Tu Thành Linh Hải Cảnh. (5)
Chương 518: Tốc Độ Lĩnh Ngộ Kinh Người!
Chương 519: Quỷ Lệ, Mặc Lang
Chương 520: Trảm Sát Mộng Cảnh!
Chương 521: Thuần Phục Thực Mộng Lang
Chương 522: Bảo Hà Đảo
Chương 523: Long Huyết Thảo, Long Giao Xà
Chương 524: Địch Thủ Ngang Cấp Đồng Giai.
Chương 525: Dược Viên, Ong Kim Châm
Chương 526: Không Có Bảo Khí
Chương 527: Sinh Tử Một Đường. (Thượng)
Chương 528: Bán Cực Phẩm Bảo Kiếm.
Chương 529: Lôi Kiếp Kiếm, Luyện Hoá Long Huyết Thảo.
Chương 530: Thành Công ?
Chương 531: Thoát Khốn
Chương 532: Mộ Dung Chỉ Thuỷ
Chương 533: Đi Đến Mộ Dung Gia Tộc. (Thượng)
Chương 534: Bị Chất Vấn. (Thượng)
Chương 535: Ma Hoá Cánh Tay.

Chương 536: Vương Giả Bẩm Sinh, Năng Lực Ma Hoá.
Chương 537: Xuất Phát, Vũ Văn Gia Tộc. (Thượng,Hạ)
Chương 538: Suy Nghĩ Về Kiếm Hồn
Chương 539: Vũ Văn Dã. (Thượng,Hạ)
Chương 540: Theo Dõi, Sát Ý. (Thượng,Hạ)
Chương 541: Ma Hóa
Chương 542: Hai Vị Sư Huynh. (Thượng,Hạ)
Chương 543: Diêu Nhất Phong
Chương 544: Phá Hư Chỉ Đột Phá
Chương 545: Đến Rồi Thì Đừng Mong Rời Khỏi
Chương 546: Chiêu Số Hạ Lưu
Chương 547: Ma Kim Thiểm
Chương 548: Đồ Chó. (Thượng)
Chương 549: Phòng Ngự Cường Hóa.
Chương 550: Linh Hải Cảnh Trung Kỳ Tiến Nhập Tông Sư.
Chương 551: Bất Đắc Dĩ, Phá Hư Chỉ Xuất. (Thượng,Hạ)
Chương 552: Không Nể Tình. (Thượng,Hạ)
Chương 553: Vũ Văn Kim Và Mộ Dung Chỉ Thủy
Chương 554: Nhan Tâm Nhi. (Thượng)
Chương 555: Đánh Ra Đi. (Thượng,Hạ)
Chương 556: Điện Chủ Hoàng Long Điện. (Thượng,Hạ)
Chương 557: Hoàng Long Phong Cấm Đại Pháp
Chương 558: Long Vương Bế Tử Quan. (Thượng,Hạ)
Chương 559: Long Châu. (Thượng,Hạ)
Chương 560: Huyền Hậu Yến Khinh Huyên. (Thượng,Hạ)
Chương 561: Hậu Duệ Phượng Hoàng, Thanh Phượng. (Thượng,Hạ)
Chương 562: Thiên Vũ Các
Chương 563: Lưu Danh Chiếu Bích
Chương 564: Đệ Thất Quan
Chương 565: Yêu Nghiệt ? (Thượng)
Chương 566: Qua Cửa
Chương 567: Khí Thế Kết Hợp Áo Nghĩa. (Thượng)
Chương 568: Đánh Bại Vũ Văn Kiệt. (Thượng)
Chương 569: Thanh Niên Ngũ Cự Đầu. (Thượng)
Chương 570: Cường Địch Thoát Khốn.
Chương 571: Tri Mạc Vấn. (Thượng)
Chương 572: Đoạt Xá. (Thượng,Ha)
Chương 573: Ma Niệm?
Chương 574: Không Thể Xông Vào. (Thượng)
Chương 575: Ý Chí Thất Giai. (Thượng)
Chương 576: Kiếm Hồn Huỷ Diệt, Thành.
Chương 577: Phá Hoại Vương
Chương 578: Thiên Lôi Kiếp, Viên Mãn
Chương 579: Mộng Cảnh Và Hiện Thực
Chương 580: Tập Hợp, Man Hoang Cổ Địa. (Thượng)
Chương 581: Thanh Niên Tam Đại Kiếm Tông.
Chương 582: Châu Chấu Hoang Dã
Chương 583: Linh Mạch Chi Sơn. (Thượng - Hạ)
Chương 584: Giao Long Hiện

Chương 585: Huyết Chiến Giao Long
Chương 586: Cây Trường Sinh
Chương 587: Đến Kịp
Chương 588: Tranh Đoạt Trường Sinh Quả
Chương 589: Phong Lôi Nhị Tông
Chương 590: Phá Hư Chỉ,Hắn Cũng Có
Chương 591: Niết Bàn Chi Hỏa
Chương 592: Bế Quan Đột Phá
Chương 593: Di Tích Long Huyệt
Chương 594: Long Chi Viêm
Chương 595: Long Chi Cốt,Đánh Chết Người
Chương 596: Đánh Bại Ngao Vô Bại.
Chương 597: Độc Cô Tuyệt Đấu Với Thái Sử Trùng
Chương 598: Đao Ý Tuyệt Vọng, Một Đao Tuyệt Vọng.
Chương 599: Ta Ngươi Kiểu Gì Cũng Đấu Với Nhau Một Trận. (Thượng,Hạ)
Chương 600: Tam Giai Linh Khu,Tử Y Nữ Tử
Chương 601: Quét Ngang
Chương 602: Cao Thủ Luyện Thể (Thượng)
Chương 603: Hổ Ma Tiền Huyết Quyết
Chương 604: Danh Chấn Thiên Hạ
Chương 605: Sát Thủ Quỷ Ảnh (Thượng,Hạ)
Chương 606: Kim Chi Liên Y,Tin Tức Kinh Người (Thượng,Hạ)
Chương 607: Kết Giới
Chương 608: Hắc Sắc Dực Bức (Thượng,Hạ)
Chương 609: Cửu Long Sơn Nhộn Nhịp
Chương 610: Khiêu Chiến Diệp Trần (Thượng)
Chương 611: Vô Đề (Thượng,Hạ)
Chương 612: Tạ Bách Đình Coi Trọng.
Chương 613: Cảm Ngộ Không Gian Lực
Chương 614: Ai Thắng? Không Gian Áo Nghĩa!
Chương 615: Tông Sư Bảng.
Chương 616: Ước Hẹn Một Năm
Chương 617: Thẩm Thiên Lãng Chiến Tiêu Sở Hà.
Chương 618: Thực Lực Của Tiêu Sở Hà
Chương 619: Phượng Vĩ Quả!
Chương 620: Ô Phong Báo.
Chương 621: Đá Trúng Thiết Bản
Chương 622: Gặp Lại Âm Ma Tông
Chương 623: Chiến. (Thượng)
Chương 624: Chiến. (Trung)
Chương 625: Chiến. (Hạ)
Chương 626: Ưng Yêu Tử.
Chương 627: Giết Chết Thiên Cầm Tông.
Chương 628: Khô Lâu Hoa.
Chương 629: Bị Phát Hiện
Chương 630: Trở Về Nam Trác Vực
Chương 631: Luyện Chế Giải Dược Vô Ảnh Độc
Chương 632: Kim Chi Liên Y Đại Thành
Chương 632: Kim Chi Liên Y Đại Thành

Chương 632: Kim Chi Liên Y Đại Thành
Chương 634: Đánh Giá Cao Thủ Tông Sư Bảng
Chương 635: Còn Nửa Năm
Chương 636: Bắc Minh Huy Khiêu Chiến Diệp Trần. (Thượng)
Chương 637: Bắc Minh Huy Khiêu Chiến Diệp Trần. (Trung)
Chương 638: Bắc Minh Huy Khiêu Chiến Diệp Trần. (Hạ)
Chương 639: Có Lẽ Không Tệ
Chương 640: Không Có Lực Phản Kích
Chương 641: Sát Chiêu
Chương 642: Muốn Khiêu Chiến Ta Phải Xem Ngươi Có Tư Cách Không
Chương 643: Thiên Tài Tụ Tập
Chương 644: Đa Bảo Thánh Tháp
Chương 645: Thực Lực Diệp Trần
Chương 646: Tầng Thứ Tư
Chương 647: Không Mấy May Mắn
Chương 648: Liên Thủ
Chương 649: Một Ngày Tiến Ngàn Dặm
Chương 650: Bán Cực Phẩm Khải Giáp
Chương 651: Khả Năng Nhìn Xuyên Tường
Chương 652: Tinh Hoa Ma Lực
Chương 653: Tránh Mặt
Chương 654: Hạ Hầu Tôn Chiến Diệp Trần.
Chương 655: Tử Đấu Cận Thân
Chương 656: Xem Ai Chịu Được Đến Cùng
Chương 657: Huyết Hoàng Đấu Linh Đơn
Chương 658: Tác Dụng Của Bất Tử Chi Thân
Chương 659: Địa Vị Là Do Mình.
Chương 659: Địa Vị Là Do Mình.
Chương 660: Quay Về.
Chương 661: Ăn Miếng Trả Miếng
Chương 662: Đoạn Băng Hà
Chương 663: Hạ Hầu Tôn Bế Quan
Chương 664: Thế Giới Của Thiên Tài Là Cô Đơn Và Máu
Chương 665: Thiên Tài Luôn Là Chủ Đề Được Bàn Luận
Chương 666: Bắc Minh Huy Khiêu Chiến Lâm Triều Nam.
Chương 667: Kim Chi Cuồng Tiêu
Chương 668: Tông Sư Bảng Biến Đổi.
Chương 669: Thượng Quan Phi Khiêu Chiến Diệp Trần.
Chương 670: Không Đỡ Nổi Một Chiêu
Chương 671: Cảnh Giới Tâm Động Kiếm Động.
Chương 672: Khoái. (Nhanh)
Chương 673: Ngự Kiếm Thuật Đến Tay
Chương 674: Bắc Minh Huy Chiến Tiêu Sở Hà
Chương 675: Trên Đời Không Có Thuốc Hối Hận.
Chương 676: Diệp Trần Bị Xem Nhẹ.
Chương 677: Diệp Trần Thất Bại ?
Chương 678: Thân Phận Đệ Nhất Đao Khách
Chương 679: Tuyệt Vọng Nhất Đao
Chương 680: Ta Bốn, Hắn Sáu

Chương 681: Thực Lực Chân Thật Của Diệp Trần
Chương 682: Cuộc Chiến Của Yêu Nghiệt
Chương 683: Thế Không Thể Đỡ.
Chương 684: Kiếm Tông! (Thượng)
Chương 685: Kiếm Tông! (Hạ)
Chương 686: Danh Xưng Kiếm Tông.
Chương 687: Đường Về Kịch Chiến, Kiếm Tông Đại Thế. (Thượng)
Chương 688: Đường Về Kịch Chiến, Kiếm Tông Đại Thế. (Hạ)
Chương 689: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (1)
Chương 690: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (2)
Chương 691: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (3)
Chương 692: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (4)
Chương 693: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (5)
Chương 694: Tông Sư Bảng Đệ Nhất, Kiếm Tông Diệp Trần.
Chương 695: Phản Mai Phục. (Thượng)
Chương 696: Phản Mai Phục. (Hạ)
Chương 697: Thiên Kiếm Tông. (Thượng)
Chương 698: Thiên Kiếm Tông. (Hạ)
Chương 699: Ngự Kiếm Đả Thương Địch Thủ. (Thượng)
Chương 700: Ngự Kiếm Đả Thương Địch Thủ. (Hạ)
Chương 701: Thiên Kiếm Tông Bại.
Chương 702: Huyết Kiếm Tông Sợ Quá Chạy Mất
Chương 703: Tìm Kiếm Phương Pháp
Chương 704: Hủy Diệt Kiếm Hồn Ngũ Giai
Chương 705: Sơ Kiến Long Thần Thiên Cung
Chương 706: Trần Vũ Hân
Chương 707: Trưởng Lão Điện
Chương 708: Kiếm Ý Thăm Dò
Chương 709: Khuyên Can
Chương 710: Thần Long Lệnh Bài Và Thần Long Sử
Chương 711: Bạo Tạc Quả Viên
Chương 712: Lý Phong
Chương 713: Lý Phong Bất Mãn
Chương 714: Ngươi Ăn Gian
Chương 715: Một Chỉ, Lý Phong Bại
Chương 716: Kim Long Chiến Xa
Chương 717: Xuất Phát, Thanh Long Điện
Chương 718: Gom Đủ Đội Ngũ
Chương 719: Tân Nhiệm Phó Điện Chủ
Chương 720: Trấn Trụ Tình Cảnh
Chương 721: Thu Phục
Chương 722: Tài Nguyên Huyết Chiến Hải
Chương 723: Vận Khí Không Tệ
Chương 724: Miểu Sát
Chương 725: Lôi Điện Cải Biến Tính Chất
Chương 726: Nhiệm Vụ Vận Chuyển Tài Nguyên
Chương 727: Uy Nghiêm Phó Điện Chủ
Chương 728: Tập Kích Mãnh Liệt
Chương 729: Bội Phục

Chương 730: Giao Phong Chính Diện
Chương 731: Chờ Đợi Tiếp Viện
Chương 732: Hi Vọng Của Hứa Đại Niên
Chương 733: Đột Phá Mai Phục
Chương 734: Ánh Rạng Đông
Chương 735: Tâm Tình Sau Khi Thoát Khốn.
Chương 736: Bị Giết Đến Sợ!
Chương 737: Điểm Cống Hiến Kinh Người.
Chương 738: Ngự Kiếm Phi Hành
Chương 739: Bí Các
Chương 740: Áo Nghĩa Võ Học Đẳng Cấp Cao
Chương 741: Thiên Cấp Trung Giai Bí Pháp - Tiệt Huyết Quỷ Chỉ.
Chương 742: Một Tin Xấu Một Tin Tốt
Chương 743: Tu Luyện Tiệt Huyết Quỷ Chỉ
Chương 744: Gian Tế Xuất Hiện.
Chương 745: Xung Đột
Chương 746: Ngụy Long Đào Có Vấn Đề
Chương 747: Siêu Cấp Kịch Chiến. (Thượng)
Chương 748: Siêu Cấp Kịch Chiến. (Hạ)
Chương 749: Không Kịp Chuẩn Bị, Bạo Lộ Ngự Kiếm Thuật. (Thượng)
Chương 750: Không Kịp Chuẩn Bị, Bạo Lộ Ngự Kiếm Thuật. (Hạ)
Chương 751: Bắt Giữ Ngụy Long Đào
Chương 752: Tương Kế Tựu Kế. (Thượng)
Chương 753: Tương Kế Tựu Kế. (Hạ)
Chương 754: Chiến Tích Kinh Người. (Thượng)
Chương 755: Chiến Tích Kinh Người. (Trung)
Chương 756: Chiến Tích Kinh Người. (Hạ)
Chương 757: Biến Hóa Của Tông Sư Bảng. (Thượng)
Chương 758: Biến Hóa Của Tông Sư Bảng. (Trung)
Chương 759: Biến Hóa Của Tông Sư Bảng. (Hạ)
Chương 760: Lần Tẩy Lễ Thứ Nhất Trong Đời. (Thượng)
Chương 761: Lần Tẩy Lễ Thứ Nhất Trong Đời. (Hạ)
Chương 762: Tây Hải Kiếm Khách
Chương 763: Kiếm Tông Và Kiếm Tông. (Thượng)
Chương 764: Kiếm Tông Và Kiếm Tông. (Hạ)
Chương 765: Đế Ngân Bi. (Thượng)
Chương 766: Đế Ngân Bi. (Hạ)
Chương 767: Đế Chi Mộ, Tứ Cực Đại Đế. (Thượng)
Chương 768: Đế Chi Mộ, Tứ Cực Đại Đế. (Hạ)
Chương 769: Nhất Tuyến Thiên Lý. (Thượng)
Chương 770: Nhất Tuyến Thiên Lý. (Hạ)
Chương 771: Thực Lực Của Tùy Tùng
Chương 772: Bá Đao. (Thượng)
Chương 773: Bá Đao. (Hạ)
Chương 774: Sự Cường Thế Của Độc Cô Tuyệt. (Thượng)
Chương 775: Sự Cường Thế Của Độc Cô Tuyệt. (Hạ)
Chương 776: Lục Thiếu Du Bại, Diệp Trần Xuất Hiện. (Thượng)
Chương 777: Lục Thiếu Du Bại, Diệp Trần Xuất Hiện. (Hạ)
Chương 778: Kiếm Tông Chi Chiến

Chương 779: Ai Có Thể Cười Cuối Cùng. (Thượng)
Chương 780: Ai Có Thể Cười Cuối Cùng. (Hạ)
Chương 781: Chết Lặng. (Thượng)
Chương 782: Chết Lặng. (Hạ)
Chương 783: Con Át Chủ Bài
Chương 784: Ngự Kiếm Thuật Siêu Cường.
Chương 785: Kết Thúc. (Thượng)
Chương 786: Kết Thúc. (Hạ)
Chương 787: Biến Cố, Cấm Địa Xuất Thế.
Chương 788: Các Phương Danh Tập. (Thượng)
Chương 789: Các Phương Danh Tập. (Hạ)
Chương 790: Tiến Nhập Cấm Địa. (Thượng)
Chương 791: Tiến Nhập Cấm Địa. (Hạ)
Chương 792: Thương Lang Bình Nguyên. (Thượng)
Chương 793: Thương Lang Bình Nguyên. (Hạ)
Chương 794: Ác Đấu Bán Bộ Hạt Vương. (Thượng)
Chương 795: Ác Đấu Bán Bộ Hạt Vương. (Hạ)
Chương 796: Biến Địa Linh Thực. (Thượng)
Chương 797: Biến Địa Linh Thực. (Hạ)
Chương 798: Thu Hoạch Hỏa Lê Thụ, Quyết Đấu! (Thượng)
Chương 799: Thu Hoạch Hỏa Lê Thụ, Quyết Đấu! (Hạ)
Chương 800: Bất Hủ Trấn
Chương 801: Ngự Sử Song Kiếm, Nguy Ky Lai Lâm (Thượng)
Chương 802: Ngự Sử Song Kiếm, Nguy Ky Lai Lâm. (Hạ)
Chương 803: Hình Phạt Vũ Học. (Thượng)
Chương 804: Hình Phạt Vũ Học. (Hạ)
Chương 805: Tuyệt Đỉnh Bán Bộ. (Thượng)
Chương 806: Tuyệt Đỉnh Bán Bộ. (Hạ)
Chương 807: Chiểu Trạch Quái Và Lối Vào Mộ Địa.
Chương 808: Cuồng Bạo Quang Hoàn. (Thượng)
Chương 809: Cuồng Bạo Quang Hoàn. (Hạ)
Chương 810: Chiểu Trạch Vương Đánh Không Chết. (Thượng)
Chương 811: Chiểu Trạch Vương Đánh Không Chết.
Chương 812: Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí. (Thượng)
Chương 813: Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí. (Hạ)
Chương 814: Cảm Nhận Sâu Sắc Chưa Đủ Lực Lượng. (Thượng)
Chương 815: Cảm Nhận Sâu Sắc Chưa Đủ Lực Lượng. (Hạ)
Chương 816: Bộ Sát Giả, Chu Ti Ẩn Hình
Chương 817: Lực Uy Hiếp! (Thượng)
Chương 818: Lực Uy Hiếp! (Hạ)
Chương 819: Thông Qua. (Thượng)
Chương 820: Thông Qua. (Hạ)
Chương 821: Thiên Sinh Đạo Thể. (Thượng)
Chương 822: Thiên Sinh Đạo Thể. (Hạ)
Chương 823: Lưỡng Cường Tương Ngộ. (Thượng)
Chương 824: Lưỡng Cường Tương Ngộ. (Hạ)
Chương 825: Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn. (Thượng)
Chương 826: Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn. (Hạ)
Chương 827: Tiểu Tử Này Thật Tà Môn. (Thượng)

Chương 828: Tiểu Tử Này Thật Tà Môn. (Hạ)
Chương 829: Tiềm Tu Trong Mộ Địa.
Chương 830: Đột Phá Hậu Kì, Áo Nghĩa Đại Tiến. (Thượng)
Chương 831: Đột Phá Hậu Kì, Áo Nghĩa Đại Tiến. (Hạ)
Chương 832: Hai Kiếm Kích Sát Địa Thử Vương.(Thượng)
Chương 833: Hai Kiếm Kích Sát Địa Thử Vương. (Hạ)
Chương 834: Các Ngươi Có Thể Lưu Lại Di Ngôn.
Chương 835: Các Ngươi Có Thể Lưu Lại Di Ngôn. (Hạ)
Chương 836: Đánh Giá Nhầm Thực Lực.
Chương 837: Ý Chí Không Đế. (Thượng)
Chương 838: Ý Chí Không Đế. (Hạ)
Chương 839: Phân Chia. (Thượng)
Chương 840: Phân Chia. (Hạ)
Chương 841: Thiên Yêu Hỏa Linh Quả. (Thượng)
Chương 842: Thiên Yêu Hỏa Linh Quả. (Hạ)
Chương 843: Lại Đắc Tội Một Thế Lực. (Thượng)
Chương 844: Lại Đắc Tội Một Thế Lực. (Hạ)
Chương 845: Thực Lực Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người.
Chương 846: Thực Lực Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người. (Hạ)
Chương 847: Thiên Hạt Kiếm. (1)
Chương 848: Thiên Hạt Kiếm. (2)
Chương 849: Thiên Hạt Kiếm. (3)
Chương 850: Thiên Hạt Kiếm. (4)
Chương 851: Thiên Hạt Kiếm. (5)
Chương 852: Vương Giả Đều Xuất Hiện. (Thượng)
Chương 853: Vương Giả Đều Xuất Hiện. (Hạ)
Chương 854: Huyền Hậu Giá Lâm. (Thượng)
Chương 855: Huyền Hậu Giá Lâm. (Hạ)
Chương 856: Hai Đạo Khí Tức.
Chương 857: Long Vương Đã Đến. (Thượng)
Chương 858: Long Vương Đã Đến. (Hạ)
Chương 859: Ly Khai Chân Linh Đại Lục. (Thượng)
Chương 860: Ly Khai Chân Linh Đại Lục. (Hạ)
Chương 861: Kiểm Tra Thực Lực Vương Xà. (Thượng)
Chương 862: Kiểm Tra Thực Lực Vương Xà. (Hạ)
Chương 863: Truyền Thuyết Thôn Phệ Đảo. (Thượng)
Chương 864: Truyền Thuyết Thôn Phệ Đảo. (Hạ)
Chương 865: Phương Đông Hạo, Mạnh Hiểu Linh.
Chương 866: Thực Lực Không Tệ. (Thượng)
Chương 867: Thực Lực Không Tệ. (Hạ)
Chương 868: Không Nên Hỏi Đừng Hỏi! (Thượng)
Chương 869: Không Nên Hỏi Đừng Hỏi! (Hạ)
Chương 870: Xem Ra Là Người Muốn Chết! (Thượng)
Chương 871: Xem Ra Là Người Muốn Chết! (Hạ)
Chương 872: Thôn Phệ Đảo – Thánh Linh!
Chương 873: Hắc Sơn Khu. (Thượng)
Chương 874: Hắc Sơn Khu. (Trung)
Chương 875: Hắc Sơn Khu. (Hạ)
Chương 876: Đánh Bại Lang Vương. (Thượng)

Chương 877: Đánh Bại Lang Vương. (Hạ)
Chương 878: Vơ Vét Thuỷ Tinh Chân Nguyên.
Chương 879: Bạo Viêm Áo Nghĩa. (Thượng)
Chương 880: Bạo Viêm Áo Nghĩa. (Hạ)
Chương 881: Mười Bảy Vạn Năm Ngàn Khối. (Thượng)
Chương 882: Mười Bảy Vạn Năm Ngàn Khối. (Hạ)
Chương 883: Quét Ngang! (Thượng)
Chương 884: Quét Ngang! (Hạ)
Chương 885: Càng Nợ Càng Nhiều.
Chương 886: Đại Thái Tử Vương Thái Nhất. (Thượng)
Chương 887: Đại Thái Tử Vương Thái Nhất. (Hạ)
Chương 888: Ngươi Cũng Là … (Thượng)
Chương 889: Ngươi Cũng Là … (Hạ)
Chương 890: Hoàn Toàn Ma Hoá. (Thượng)
Chương 891: Hoàn Toàn Ma Hoá. (Hạ)
Chương 892: Hỗn Loạn Ma Hải. (Thượng)
Chương 893: Hỗn Loạn Ma Hải. (Hạ)
Chương 894: Nghiên Cứu Kiếm Pháp Không Gian Áo Nghĩa.
Chương 895: Vụ Ẩn Kết Giới. (Thượng)
Chương 896: Vụ Ẩn Kết Giới. (Trung)
Chương 897: Vụ Ẩn Kết Giới. (Hạ)
Chương 898: Đánh Bại Bạch Yểm.
Chương 899: Lục Đại Bán Bộ Nhân Ma Vương.
Chương 900: Lục Đại Bán Bộ Nhân Ma Vương. (Hạ)
Chương 901: Ma Vân Lục Hợp! (Thượng)
Chương 902: Ma Vân Lục Hợp! (Hạ)
Chương 903: Mộ Dung Khuynh Thành Tấn Cấp.
Chương 904: Mộ Dung Khuynh Thành Tấn Cấp. (Hạ)
Chương 905: Phá Kết Giới Ra Ngoài.
Chương 906: Lão Tổ. (Thượng)
Chương 907: Lão Tổ. (Hạ)
Chương 908: Sư Thiếu Bảo. (Thượng)
Chương 909: Sư Thiếu Bảo. (Hạ)
Chương 910: Dưỡng Tâm Thảo. (Thượng)
Chương 911: Dưỡng Tâm Thảo. (Hạ)
Chương 912: Di Tích Chân Thuỷ Cung. (Thượng)
Chương 913: Di Tích Chân Thuỷ Cung. (Hạ)
Chương 914: Thanh Đồng Giáp Sĩ.
Chương 915: Tự Bạo Ly Hoả Trùng. (Thượng)
Chương 916: Tự Bạo Ly Hoả Trùng. (Hạ)
Chương 917: Năm Trăm Triệu Thượng Phẩm Linh Thạch. (Thượng)
Chương 918: Năm Trăm Triệu Thượng Phẩm Linh Thạch. (Hạ)
Chương 919: Vì Tài Phú Mà Chiến! (Thượng)
Chương 920: Vì Tài Phú Mà Chiến! (Hạ)
Chương 921: Kinh Thiên Huyết Chiến! (Thượng)
Chương 922: Kinh Thiên Huyết Chiến! (Hạ)
Chương 923: Phân Thân Cùng Ảnh Áo Nghĩa. (Thượng)
Chương 924: Phân Thân Cùng Ảnh Áo Nghĩa. (Hạ)
Chương 925: Thắng Thảm. (Thượng)

Chương 926: Thắng Thảm. (Hạ)
Chương 927: Huyền Âm Tháp.
Chương 928: Bốn Kiện Bảo Khí. (Thượng)
Chương 929: Bốn Kiện Bảo Khí. (Hạ)
Chương 930: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (1)
Chương 931: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (2)
Chương 932: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (3)
Chương 933: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (4)
Chương 934: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (5)
Chương 935: Âm Khí Bất Diệt, Thân Thể Bất Diệt. (1)
Chương 936: Âm Khí Bất Diệt, Thân Thể Bất Diệt. (2)
Chương 937: Linh Hồn Sóng Âm.
Chương 938: Tà Ma Chi Chiến. (Thượng)
Chương 939: Tà Ma Chi Chiến. (Hạ)
Chương 940: Trái Tim Càng Mạnh Hơn Nữa. (Thượng)
Chương 941: Trái Tim Càng Mạnh Hơn Nữa. (Hạ)
Chương 942: Tiến Vào Bán Bộ Vương Giả. (Thượng)
Chương 943: Tiến Vào Bán Bộ Vương Giả. (Hạ)
Chương 944: Thiên Cấp Công Pháp Thanh Liên Kiếm Quyết. (Thượng)
Chương 945: Thiên Cấp Công Pháp Thanh Liên Kiếm Quyết. (Hạ)
Chương 946: Nơi Giao Dịch Huy Hoàng. (Thượng)
Chương 947: Nơi Giao Dịch Huy Hoàng. (Hạ)
Chương 948: Phong Ba. (Thượng)
Chương 949: Phong Ba. (Hạ)
Chương 950: Lực Trường Cường Đại. (Thượng)
Chương 951: Lực Trường Cường Đại. (Hạ)
Chương 952: Hội Đấu Giá Hoàng Kim Đảo
Chương 953: Tử Diễm Ma Quang Chú Kiếm Thuật (Thượng)
Chương 954: Tử Diễm Ma Quang Chú Kiếm Thuật (Hạ)
Chương 955: Đắc Thủ Chú Kiếm Thuật Li Khai (Thượng)
Chương 956: Đắc Thủ Chú Kiếm Thuật Li Khai (Hạ)
Chương 957: Sinh Tử Huyền Quan (Thượng)
Chương 958: Sinh Tử Huyền Quan (Hạ)
Chương 959: Thực Lực Chân Chính Của Hắc Diệu Vương (Thượng)
Chương 960: Thực Lực Chân Chính Của Hắc Diệu Vương (Hạ)
Chương 961: Một Kiếm Đánh Bay Hắc Diệu Vương (Thượng)
Chương 962: Một Kiếm Đánh Bay Hắc Diệu Vương (Hạ)
Chương 963: Áp Chế Tuyệt Đối
Chương 964: Hắn Phản Chết Không Thể Nghi Ngờ (Thượng)
Chương 965: Hẳn Phải Chết Không Thể Nghi Ngờ. (Hạ)
Chương 966: Nhất Kiếm Phong Hầu. (Thượng)
Chương 967: Nhất Kiếm Phong Hầu. (Hạ)
Chương 968: Dự Khuyết Bảng Sinh Tử Cảnh. (Thượng)
Chương 969: Dự Khuyết Bảng Sinh Tử Cảnh. (Hạ)
Chương 970: Đúc Kiếm. (Thượng)
Chương 971: Đúc Kiếm. (Hạ)
Chương 972: Ma Vương Hàng Lâm
Chương 973: Thiên Hạt Kiếm Trong Tay. (Thượng)
Chương 974: Thiên Hạt Kiếm Trong Tay. (Hạ)

Chương 975: Nó Có Thể Thắng Ngươi! (Thượng)
Chương 976: Nó Có Thể Thắng Ngươi! (Hạ)
Chương 977: Nguyên Hoàng Ra, Nhân Ma Hoàng Hiện. (Thượng)
Chương 978: Nguyên Hoàng Ra, Nhân Ma Hoàng Hiện. (Hạ)
Chương 979: Giải Quyết Hoà Bình. (Thượng)
Chương 980: Giải Quyết Hoà Bình. (Hạ)
Chương 981: Năm Mươi Đạo Tặc. (Thượng)
Chương 982: Năm Mươi Đạo Tặc. (Hạ)
Chương 983: Lam Y Nữ Tử, Lôi Linh Vương.(Thượng)
Chương 984: Lam Y Nữ Tử, Lôi Linh Vương.(Hạ)
Chương 985: Ngũ Thập Đạo Gặp Tam Đại Sát Tinh. (Thượng)
Chương 986: Ngũ Thập Đạo Gặp Tam Đại Sát Tinh. (Trung)
Chương 987: Ngũ Thập Đạo Gặp Tam Đại Sát Tinh. (Hạ)
Chương 988: Huyết Thiên Đại Lục Tri Mạc Vấn.(Thượng)
Chương 989: Huyết Thiên Đại Lục Tri Mạc Vấn. (Hạ)
Chương 990: Các Ngươi Kiên Trì! Tất Có Giá Trị. (Thượng)
Chương 991: Các Ngươi Kiên Trì!Tất Có Giá Trị. (Hạ)
Chương 992: Trường Thiên Phái Rung Động (Thượng)
Chương 993: Trường Thiên Phái Rung Động (Hạ)
Chương 994: Nguy Cơ Của Trường Thiên Phái (Thượng)
Chương 995: Nguy Cơ Của Trường Thiên Phái (Hạ)
Chương 996: Cảnh Giới Bán Bộ Vương Giả Cao Giai.(Thượng)
Chương 997: Cảnh Giới Bán Bộ Vương Giả Cao Giai.(Hạ)
Chương 998: Lệnh Hồ Dực.(Thượng)
Chương 999: Lệnh Hồ Dực.(Hạ)
Chương 1000: Nỗi Khổi Tâm Của Mạc Tiểu Đường
Chương 1001: Cút Xuống Cho Ta (Thượng)
Chương 1002: Cút Xuống Cho Ta (Trung)
Chương 1003: Cút Xuống Cho Ta (Hạ)
Chương 1004: Lệnh Hồ Dực Bị Thương Nặng (Thượng)
Chương 1005: Lệnh Hồ Dực Bị Thương Nặng (Trung)
Chương 1006: Lệnh Hồ Dực Bị Thương Nặng (Hạ)
Chương 1007: Bát Đại Yêu Thiếu (Thượng)
Chương 1008: Bát Đại Yêu Thiếu (Hạ)
Chương 1009: Trường Sinh Phái Không Người Cứu (Thượng)
Chương 1010: Trường Sinh Phái Không Người Cứu (Hạ)
Chương 1011: Nhất Lao Vĩnh Dật
Chương 1012: Thiên Tài Cấp Thiên Vương
Chương 1013: Thiên Tài Cấp Thiên Vương.
Chương 1014: Sinh Tử Môn Xuất Hiện. Thiên Tài Tập Hợp
Chương 1015: Sinh Tử Bí Cảnh Mở. (Thượng)
Chương 1016: Sinh Tử Bí Cảnh Mở.(Hạ)
Chương 1017: Tử Khí Thiết! Lang Thiếu!
Chương 1018: Tử Khí Thiết! Lang Thiếu!
Chương 1019: Tử Khí Thiết! Lang Thiếu!
Chương 1020: Sinh Tử Kiều! (1)
Chương 1021: Sinh Tử Kiều! (2)
Chương 1022: Sinh Tử Huyền Quan Đệ Nhất Trọng (1)
Chương 1023: Sinh Tử Huyền Quan Đệ Nhất Trọng (2)

Chương 1024: Diệp Trần Là Ai? (1)
Chương 1025: Diệp Trần Là Ai? (2)
Chương 1026: Một Kiếm Ám Sát.
Chương 1027: Từ Tĩnh Tái Hiện.(1)
Chương 1028: Từ Tĩnh Tái Hiện. (2)
Chương 1029: Hung Linh Đỉnh Giai. (1)
Chương 1030: Hung Linh Đỉnh Giai.(2)
Chương 1031: Xé Rách Không Gian. (1)
Chương 1032: Xé Rách Không Gian. (2)
Chương 1033: Phong Chi Kiếm Trận. (1)
Chương 1034: Phong Chi Kiếm Trận. (2)
Chương 1035: Kiếm Trận Đối Ngự Kiếm Thuật. (1)
Chương 1036: Kiếm Trận Đối Ngự Kiếm Thuật(2)
Chương 1037: Sinh Tử Điện (1)
Chương 1038: Sinh Tử Điện (2)
Chương 1039: Ngươi Có Sinh Tử Lệnh Bài? (1)
Chương 1040: Ngươi Có Sinh Tử Lệnh Bài? (2)
Chương 1041: Bài Danh Sinh Mệnh Khí Tức. (1)
Chương 1042: Bài Danh Sinh Mệnh Khí Tức. (2)
Chương 1043: Đối Chiến Tích Phân. (1)
Chương 1044: Đối Chiến Tích Phân. (2)
Chương 1045: Chấn Kinh.
Chương 1046: Sự Khủng Bố Của Diệp Trần. (1)
Chương 1047: Sự Khủng Bố Của Diệp Trần. (2)
Chương 1048: Không Gian Thuấn Di. (1)
Chương 1049: Không Gian Thuấn Di. (2)
Chương 1050: Kiếm Pháp Hoa Lệ. (1)
Chương 1051: Kiếm Pháp Hoa Lệ. (2)
Chương 1052: Quyết Đấu Đỉnh Phong (1)
Chương 1053: Quyết Đấu Đỉnh Phong. (2)
Chương 1054: Quyết Đấu Đỉnh Phong. (3)
Chương 1055: Quyết Đấu Đỉnh Phong. (4)
Chương 1056: Kiếm Chi Quy Tắc. (1)
Chương 1057: Kiếm Chi Quy Tắc. (2)
Chương 1058: Nhị Giai Thánh Long Quyền. (1)
Chương 1059: Nhị Giai Thánh Long Quyền. (2)
Chương 1060: Lại Thấy Kiếm Vực. (1)
Chương 1061: Lại Thấy Kiếm Vực. (2)
Chương 1062: Kiếm Khách Mạnh Nhất Quyết Chiến, Bắt Đầu. (1)
Chương 1063: Kiếm Khách Mạnh Nhất Quyết Chiến, Bắt Đầu. (2)
Chương 1064: Kiếm Vực Quyết Đấu Kiếm Vực. (1)
Chương 1065: Kiếm Vực Quyết Đấu Kiếm Vực. (2)
Chương 1066: Kiếm Vực Quyết Đấu Kiếm Vực. (3)
Chương 1067: Bài Danh Sinh Tử Dự Khuyết Bảng. (1)
Chương 1068: Bài Danh Sinh Tử Dự Khuyết Bảng. (2)
Chương 1069: Tìm Hiểu Thủy Chi Áo Nghĩa. (1)
Chương 1070: Tìm Hiểu Thủy Chi Áo Nghĩa. (2)
Chương 1071: Thu Thủy Kiếm Quyết. (1)
Chương 1072: Thu Thủy Kiếm Quyết. (2)

Chương 1073: Uy Lực Ngưng Thủy.(1)
Chương 1074: Uy Lực Ngưng Thủy.(2)
Chương 1075: Yêu Vương Cự Lang Vương.(1)
Chương 1076: Yêu Vương Cự Lang Vương.(2)
Chương 1077: Ba Năm Sau, Ta Không Ngăn Cản Ngươi.(1)
Chương 1078: Ba Năm Sau, Ta Không Ngăn Cản Ngươi. (2)
Chương 1079: Ngũ Giai Bất Hủ Kiếm Hồn.
Chương 1080: Đoạn Chi Trọng Sinh, Tử Vong Chi Đạo. (1)
Chương 1081: Đoạn Chi Trọng Sinh, Tử Vong Chi Đạo. (2)
Chương 1082: Suy Đoán Của Diệp Trần.(1)
Chương 1083: Suy Đoán Của Diệp Trần.(2)
Chương 1084: Huyết Chiến Thảm Thiết.
Chương 1085: Hỏa Độc.(1)
Chương 1086: Hỏa Độc.(2)
Chương 1087: Tinh Thần Độc Hỏa Toản. (1)
Chương 1088: Tinh Thần Độc Hỏa Toản. (2)
Chương 1089: Tinh Thần Độc Hỏa Toản. (3)
Chương 1090: Hóa Độc Đại Pháp.
Chương 1091: Cấm Địa Vương Cấp. (1)
Chương 1092: Cấm Địa Vương Cấp. (2)
Chương 1093: Huyết Ma Tinh. (1)
Chương 1094: Huyết Ma Tinh. (2)
Chương 1095: Tinh Thần Tưởng Niệm Thể Của Vương Giả Cao Giai. (1)
Chương 1096: Tinh Thần Tưởng Niệm Thể Của Vương Giả Cao Giai. (2)
Chương 1097: Lục Giai Hủy Diệt Kiếm Ý.(1)
Chương 1098: Lục Giai Hủy Diệt Kiếm Ý.(2)
Chương 1099: Toàn Lực Thôi Động Thiên Hạ Kiếm.(1)
Chương 1100: Toàn Lực Thôi Động Thiên Hạ Kiếm.(2)
Chương 1101: Phong Ba.(1)
Chương 1102: Phong Ba.(2)
Chương 1103: Phong Ba.(3)
Chương 1104: Huyết Ma Tinh Trung Giai.(1)
Chương 1105: Huyết Ma Tinh Trung Giai.(2)
Chương 1106: Huyết Ma Tinh Trung Giai.(3)
Chương 1107: Sinh Mệnh Từ Trường Ngoại Hiển (1)
Chương 1108: Sinh Mệnh Từ Trường Ngoại Hiển (2)
Chương 1109: Kiếm Vực Đệ Nhất Đỉnh Phong (1)
Chương 1110: Kiếm Vực Đệ Nhất Đỉnh Phong (2)
Chương 1111: Kiếm Vực Đệ Nhất Đỉnh Phong (3)
Chương 1112: Long Vương, Hỏa Hoàng! (1)
Chương 1113: Long Vương, Hỏa Hoàng! (2)
Chương 1114: Lục Tinh Chiến Lực.(1)
Chương 1115: Lục Tinh Chiến Lực.(2)
Chương 1116: Tìm Hiểu Sinh Mệnh Chi Đạo.(1)
Chương 1117: Tìm Hiểu Sinh Mệnh Chi Đạo (2)
Chương 1118: Ngộ Ra Sinh Mệnh Chi Đạo.
Chương 1119: Tiến Bộ Cực Lớn (1)
Chương 1120: Tiến Bộ Cực Lớn (2)
Chương 1121: Hai Đại Vương Giả Đổ Máu.(1)

Chương 1122: Hai Đại Vương Giả Đổ Máu.(2)
Chương 1123: Sinh Tử Kiếp. (1)
Chương 1124: Sinh Tử Kiếp. (2)
Chương 1125: Tận Thế Long Cung Kiếp.
Chương 1126: Tận Thế Chi Long.(1)
Chương 1127: Tận Thế Chi Long.(2)
Chương 1128: Thật Thật Giả Giả.
Chương 1129: Tâm Ma Đáng Sợ!
Chương 1130: Nguyên Thần Kiếp.
Chương 1131: Nguyên Thần Sát Vương.(1)
Chương 1132: Nguyên Thần Sát Vương.(2)
Chương 1133: Trăm Năm Tu Vi.(1)
Chương 1134: Trăm Năm Tu Vi.(2)
Chương 1135: Kiếm Vực Đệ Nhị Trọng.(1)
Chương 1136: Kiếm Vực Đệ Nhị Trọng.(2)
Chương 1137: Thế Giới Khiếp Sợ. Thiên Hoa Loạn Trụy.
Chương 1138: Tu Vi Bạo Tăng Lần Nữa.(1)
Chương 1139: Tu Vi Bạo Tăng Lần Nữa.(2)
Chương 1140: Tứ Tinh Cao Đẳng Chiến Lực. (1)
Chương 1141: Tứ Tinh Cao Đẳng Chiến Lực. (2)
Chương 1142: Thức Thứ Hai Của Phá Thiên Kiếm Quyết. (1)
Chương 1143: Thức Thứ Hai Của Phá Thiên Kiếm Quyết. (2)
Chương 1144: Ma Tộc Buông Tha Đuổi Giết Diệp Trần, Cửu U Sưu Hồn.
Chương 1145: Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Thuật, Hầu Nhi Tửu. (1)
Chương 1146: Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Thuật, Hầu Nhi Tửu. (2)
Chương 1147: Phong Vương Điện.
Chương 1148: Thiên Thương Kiếm. (1)
Chương 1149: Thiên Thương Kiếm. (2)
Chương 1150: Thiên Thương Kiếm. (3)
Chương 1151: Thiên Thương Kiếm. (4)
Chương 1152: Một Kiếm Diêt Tinh Thần.
Chương 1153: Trước Khi Đi Hỗn Loạn Ma Hải.
Chương 1154: Lai Lịch Thiên Kiếm.
Chương 1155: Chân Chính Uy Hiếp.
Chương 1156: Chiến Lược Cấp Bảo Vật.
Chương 1157: Long Thần Thiên Cung! Người Khác Không Được Phép Động Tới.
Chương 1158: Ánh Mắt Đáng Sợ
Chương 1159: Trọng Tình Trọng Nghĩa
Chương 1160: Diệp Trần Danh Dương Thiên Hạ
Chương 1161: Sự Cảnh Cáo Của Hắc Long Lão Tổ
Chương 1162: Ngũ Thải Thiên Hoa
Chương 1163: Kim Sắc Tiểu Long
Chương 1164: Diệp Gia, Ngũ Phẩm Gia Tộc
Chương 1165: Đông Đảo Vương Giả Đến Chúc Mừng
Chương 1166: Dời Núi Bày Trận (Thượng)
Chương 1167: Dời Núi Bày Trận (Hạ)
Chương 1168: Hoang Dã Thạch
Chương 1169: Thiên Ma Hóa Cực Thủ
Chương 1170: Bản Thể Thật Xuất Hiện

Chương 1171: Nguyên Hoàng Giao Chiến Tịch Diệt Ma Đế (Thượng)
Chương 1172: Nguyên Hoàng Giao Chiến Tịch Diệt Ma Đế (Trung)
Chương 1173: Nguyên Hoàng Giao Chiến Tịch Diệt Ma Đế (Hạ)
Chương 1174: Huyền Hậu Cùng Ma Hoa Hoàng Tấn Công Tịch Diệt Ma Tông
Chương 1175: Ác Ma Hấp Thu
Chương 1176: Thong Thả Rời Đi
Chương 1177: Quỹ Sát Hoàn Thành, Tiến Vào Thiên Kiếm Đại Lục
Chương 1178: Kiếm Giới Tầng Thứ Mười Một
Chương 1179: Tầng Thứ Mười Lăm
Chương 1180: Tay Không Có Kiếm Nhưng Trong Lòng Có Kiếm
Chương 1181: Vô Tiền Khoáng Hậu
Chương 1182: Kế Hoạch Ác Độc
Chương 1183: Hắc Thủy Lão Tổ Và Hoàng Bào Lão Quái
Chương 1184: Ngươi Cao Hứng Quá Sớm
Chương 1185: Đánh Bại Từng Tên
Chương 1186+3000 Vạn Chân Nguyên Thủy Tinh
Chương 1187+1000 Năm Tu Vi
Chương 1188: Tông Môn Danh Tự, Kiếm Tông
Chương 1189: Diệp Trần Phẩn Nộ
Chương 1190: Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật
Chương 1191: Liên Tiếp Diệt Sát
Chương 1192: Đánh Lui Kim Ngao Lão Tổ
Chương 1193: Thu Thủy Kiếm Quyết Đệ Tam Thức, Phá Cốt
Chương 1194: Phế Đan Trì Của Đan Vương Đảo
Chương 1195: Tà Khí Vây Quanh Tịch Diệt Ma Đế
Chương 1196: Đan Vương Đại Hội Bắt Đầu
Chương 1197: Cực Phẩm Linh Thụ Bồi Dưỡng Dịch
Chương 1198: Người Đại Thắng Tại Đan Vương Đại Hội
Chương 1199: Đại Đệ Tử
Chương 1200: Hồng Hoang Lĩnh
Chương 1201: Xem Các Ngươi Ngăn Cản Ta Thế Nào
Chương 1202: Một Kiếm Tan Tác Ngục Vương
Chương 1203: Vây Giết Trong Tinh Không
Chương 1204: Là Nguy Cơ Hay Vẫn Là Đá Mài Dao?
Chương 1205: Thủy Hỏa Vô Tình Đại Thành
Chương 1206: Nhân Ma Hương
Chương 1207: Ác Ma Không Gian
Chương 1208: Diệp Trần Đến
Chương 1209: Quá Thiên Tài Cũng Không Phải Chuyện Tốt
Chương 1210: Diệp Trần Tỏa Sáng
Chương 1211: Thanh Vân Kiếm Pháp
Chương 1212: Hư Không Bất Bại Chiến Pháp
Chương 1213: Lục Giai Linh Khu, Thu Nạp Tổn Thương
Chương 1214: Nguyên Thần Bất Diệt
Chương 1215: Địa Sát Kiếm Thuật
Chương 1216: Lục Tinh Sát Thương
Chương 1217: Kết Thúc, Truyền Kỳ Mới Bắt Đầu
Chương 1218: Giao Chiến Kiếm Vương (Thượng)
Chương 1219: Giao Chiến Kiếm Vương (Hạ)

Chương 1220: Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên
Chương 1221: Nhất Trọng Thiên Cảnh Giới
Chương 1222: Một Năm Sau
Chương 1223: Tiến Về Di Tích Chân Thủy Cung
Chương 1224: Thiên Diệt Vương - Lục Tinh Chiến Lực
Chương 1225: Nguyên Lai Đều Đã Bị Đoạt Xá
Chương 1226: Sức Mạnh Thực Sự Của Diệp Trần
Chương 1227: Phong Ấn Bị Phá Vỡ
Chương 1228: Âm Phong Tà Đế
Chương 1229: Dĩ Nhược Chiến Cường, Nội Tâm Không Kiếm
Chương 1230: Sát Chiêu Kiếm Thuật Sát Na Huy Hoàng
Chương 1231: Càn Khôn Phục Ma Trận Pháp
Chương 1232: Võ Đạo Nguyên Thần
Chương 1233: Cuộc Chiến Giữa Các Nguyên Thần
Chương 1234: Bình Tĩnh Trước Cơn Bão Táp Cuối Cùng (Thượng)
Chương 1235: Bình Tĩnh Trước Cơn Bão Táp Cuối Cùng (Hạ)
Chương 1236: Dị Tộc Đại Kiếp Nạn Bộc Phát (Thượng)
Chương 1237: Dị Tộc Đại Kiếp Nạn Bộc Phát (Trung)
Chương 1238: Dị Tộc Đại Kiếp Nạn Bộc Phát (Hạ)
Chương 1239: Cơ Tuyết Nhạn
Chương 1240: Ma Tộc Đại Quân Xuất Hiện
Chương 1241: Tử Chiến Bắt Đầu
Chương 1242: Thảm Liệt Huyết Chiến
Chương 1243: Diệp Trần Đã Chết
Chương 1244: Một Kiếm Cuối Cùng Của Lục Thiếu Du
Chương 1245: Từ Tĩnh Đến
Chương 1246: Một Thương Đổi Một Thương
Chương 1247: Mộng Lang Vương
Chương 1248: Khôi Lỗi Chiến Hạm Xuất Động
Chương 1249: Địa Đế Nhất Tộc Tham Chiến
Chương 1250: Thứ Nguyên Thuẫn
Chương 1251: Bộc Phát Sinh Tử Cảnh Tam Trọng Thiên
Chương 1252: Đột Phá Cửu Thải Thiên Hoa
Chương 1253: Một Mình Một Kiếm Xoay Người Hoa Lệ
Chương 1254: Ác Ma Tổ Thụ Giáng Lâm
Chương 1255: Ác Ma Tổ Thụ Đối Đầu BấT Tử Thụ
Chương 1256: Diệp Trần Hư Ảnh
Chương 1257: Biến Hình Chiến Đấu
Chương 1258: Tam Hoa Tá Đạo
Chương 1259: Ký Sinh Yêu Ma
Chương 1260: Bình Định Đại Cục, Trớ Chú Ma Kiếm
Chương 1261: Đánh Tan Tà Linh Tộc
Chương 1262: Trước Khi Xông Vào Tử Lộ
Chương 1263: Xông Vào Tử Lộ
Chương 1264: Bát Tinh Chiến Lực
Chương 1265+30 Vạn Năm Ánh Sáng
Chương 1266: Lam Diệp Gia Tộc, Lam Hân Nhi
Chương 1267: Hỏa Điểu Công Tử
Chương 1268: Húc Dương Kiếm Vương

Chương 1269: Một Kiếm
Chương 1270: Giá Trị Của Khôi Lỗi Chiến Hạm
Chương 1271: Hỏa Điểu Tinh
Chương 1272: Thẳng Tay Thu Mua Tài Liệu
Chương 1273: Lam Tiên Nhi
Chương 1274: Trảm Tinh Kiếm Và Thương Hải Kiếm
Chương 1275: Thiên Vương Bảng, Vô Đao Khách
Chương 1276: Tuế Nguyệt Đao
Chương 1277: Hung Vong Đao Khí
Chương 1278: Một Thành Viên Trong Chúng Ta
Chương 1279: Thiên Vương Cấp Chú Kiếm Sư
Chương 1280: Ý Định Của Diệp Trần
Chương 1281: Vô Ngã Cảnh Giới
Chương 1282: Vô Ngã Thiên Nhãn Cảnh Giới
Chương 1283: Tam Trọng Kình
Chương 1284: Chân Thần Truyền Thuyết
Chương 1285: Long Tuyền Kiếm
Chương 1286: Bạch Oải Tinh
Chương 1287: Thần Chi Tinh
Chương 1288: Thần Chi Thí Luyện Tràng
Chương 1289: Con Đường Băng Và Thần Tệ
Chương 1290: Năm Tên Biến Thái
Chương 1291: Ai Là Đệ Nhất
Chương 1292: Săn Giết Tiểu Nhóm
Chương 1293: Chiến Thắng Hiểm Hóc
Chương 1294: Mười Cái Danh Ngạch
Chương 1295: Đánh Bay Đối Thủ
Chương 1296: Ma Yêu Cảnh Giới
Chương 1297: Cổ Tinh Tuyết Thách Đấu Diệp Trần (Thượng)
Chương 1298: Cổ Tinh Tuyết Thách Đấu Diệp Trần (Trung)
Chương 1299: Cổ Tinh Tuyết Thách Đấu Diệp Trần (Hạ)
Chương 1300: Hai Mươi Người Mạnh Nhất
Chương 1301: Tam Đại Thiên Tài
Chương 1302: Lục Văn Tú Thực Sự Thức Tỉnh !
Chương 1303: Đánh Bại Lục Văn Tú
Chương 1304: Mười Một Trận Thắng Liên Tiếp
Chương 1305: Thắng Liên Tiếp 14 Trận
Chương 1306: Ngự Kiếm Thuật, Bách Kiếm Tề Phát
Chương 1307: Vô Sinh Tu La Trảm
Chương 1308: Diệp Trần Đấu Với Dương Đình
Chương 1309: Kiếm Vực Tứ Trọng Hậu Kỳ
Chương 1310: Chân Tu La Trảm
Chương 1311: Tứ Đại Võ Học Của A Cửu
Chương 1312: Công Kích Mạnh Nhất Cùng Phòng Ngự Mạnh Nhất
Chương 1313: Chi Bạo Cảnh Giới Và Siếp Na Huy Hoàng
Chương 1314: Thí Luyện Chấm Dứt
Chương 1315: Thần Chi Nhạc Viên
Chương 1316: Thực Lực Chiến Thần Tháp Tầng Thứ Ba
Chương 1317: Tam Hoa Tá Đạo, Nhân Đôi Chiến Lực

Chương 1318: Xông Vào Chiến Thần Tháp
Chương 1319: Hai Trăm Mười Chín Miếng Thần Tệ
Chương 1320: Phích Lịch Cầu
Chương 1321: Sau Một Năm Trong Thần Chi Nhạc Viên
Chương 1322: Chiến Thần Tháp Tầng Thứ Sáu
Chương 1323: Trung Cấp Huy Chương
Chương 1324: Gia Nhập Phi Linh Chiến Đội
Chương 1325: Kiếm Chiêu Bạch Long Diệt Thế
Chương 1326: Thần Trùng
Chương 1327: Ma Kích Chiến Đội
Chương 1328: Đại Chiến Thạch Tượng Thiên Vương
Chương 1329+13.000 Thần Tệ
Chương 1330: Tu Luyện Trong Thời Gian Tháp
Chương 1331+72.600 Thần Tệ
Chương 1332: Vô Ngã Chi Đế Hoàng
Chương 1333: Chuẩn Đế Và Thiên Yêu
Chương 1334: Chiến Thần Tháp Tầng Thứ Tám
Chương 1335: Thực Lực Tất Cả Đại Nhạc Viên
Chương 1336: Tam Chuyển Võ Học, Âm Lôi Thiểm Không Trảm
Chương 1337: Ba Năm Qua Đi
Chương 1338: Đỉnh Phong Chuẩn Đế Thực Lực
Chương 1339: Giao Đấu Bạch Hổ Vương
Chương 1340: Thiên Tài Kiếm Vương
Chương 1341: Thú Liệp Chi Tinh
Chương 1342: Tà Đồng Vương
Chương 1343: Bích Lạc Đại Thủ Ấn
Chương 1344: Chiến Đế Mạc Lặc Vương
Chương 1345: Bạch Ngân Sáo Trang
Chương 1346: Tam Chuyển Kiếm Pháp Đại Thành
Chương 1347: Hạ Cấp Binh Sĩ
Chương 1348: Tuyết Không Đế
Chương 1349: Huyền Vũ Phế Tích
Chương 1350: Bất Khả Chiến Bại
Chương 1351: Huyết Toản Thống Lĩnh Và Kỳ Binh
Chương 1352: Diệt Sát Mạc Lặc Vương
Chương 1353: Đánh Giá Chiến Tích
Chương 1354: Tiềm Long Quyết (Thượng)
Chương 1355: Tiềm Long Quyết (Hạ)
Chương 1356: Mở Ra Vô Ngã Cảnh Giới
Chương 1357: Thần Tích
Chương 1358: Thần Bia Ngộ Đạo, Phần Thiên Chân Kiếm
Chương 1359: Linh Hồn Kiếm Khí
Chương 1360: Nguyên Thạch Trì
Chương 1361: Trăm Ức Nguyên Thạch
Chương 1362: Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh
Chương 1363: Trở Thành Thành Chủ Của Hỏa Hoa Thành
Chương 1364: Đi Nhậm Chức, Thiết Thủy Vương Gia Tộc
Chương 1365: Cơ Hội Của Mân Côi Vương
Chương 1366: Phong Đế Vương Giả Triệu Dương

Chương 1367: Cách Chức Hàng Loạt
Chương 1368: Nhất Ngôn Cửu Đỉnh
Chương 1369: Tiềm Long Xuất Uyên
Chương 1370: Nhân Vật Cấp Lĩnh Tụ
Chương 1371: Huyết Mâu Vương
Chương 1372: Tám Mươi Vạn Thần Tệ
Chương 1373: Vô Ngã Chi Đế Hoàng Cảnh Giới
Chương 1374: Thực Lực Đỉnh Cấp Chiến Đế
Chương 1375: Trở Lại Chân Linh Thế Giới
Chương 1376: Diệp Trần Trở Về
Chương 1377: Sôi Trào
Chương 1378: ĐộC Cô Tuyệt ĐếN
Chương 1379: Thế Hệ Hoàng Kim Năm Đó
Chương 1380: Tiếp Tục Xông Vào Kiếm Giới
Chương 1381: Kiếm Giới Tầng Thứ Hai Mươi ChíN
Chương 1382: Xuất Phát, Sinh Hoạt Trên Mị Ảnh Hào
Chương 1383: Bí Pháp Tháp Tầng Thứ Sáu
Chương 1384: Hồn Chi Hoàn
Chương 1385: Lam Sắc Hồn Hoàn
Chương 1386: Phá Vỡ Cân Bằng Chiến Lực
Chương 1387: Một Mình Địch Vạn Quân
Chương 1388: Cao Đẳng Đế Cấp Bảo Khí Hắc Nguyệt Thương
Chương 1389: Kỳ Nhân Diệp Trần
Chương 1390: Quyền Ý Chí Tôn Còn Sót Lại
Chương 1391: Cao Cấp Linh Năng Hỏa Tinh
Chương 1392: Tấn Phong Lục Cấp Linh Thể
Chương 1393: Hỏa Tinh Thú
Chương 1394: Tâm Tính Biến Hóa
Chương 1395: Thất Giai Hủy Diệt Kiếm Ý
Chương 1396: Hỏa Tinh Thú Hoàng
Chương 1397: Chín Thành Không Gian Áo Nghĩa
Chương 1398: Lỗ Đen
Chương 1399: Bầu Trời Để Mặc Chim Bay
Chương 1400: Lục Giai Đỉnh Phong Linh Khu
Chương 1401: Chiến Hổ Đế Kinh Ngạc
Chương 1402: Vĩnh Dạ Đế Kiếm
Chương 1403: Địa Thủy Hỏa Phong Tứ Đế
Chương 1404: Đoán Xúc Xắc
Chương 1405: Truyền Thuyết Về Chí Tôn Không Đầu
Chương 1406: Long Tộc Trưởng Lão
Chương 1407: Từ Tĩnh Xuất Quan
Chương 1408: Lực Lượng Áo Nghĩa
Chương 1409: Lần Sau Đừng Dẫn Hắn Tới Nữa
Chương 1410: Trùng Kích Sinh Tử Cảnh Lục Trọng Thiên
Chương 1411: Thiên Cấp Đỉnh Giai Công Pháp
Chương 1412: Long Vương Đến
Chương 1413: Chí Tôn Long Lân
Chương 1414: Long Chi Quốc Độ
Chương 1415: Long Tộc Trọng Yếu Lực Lượng

Chương 1416: Thiên Tinh Long Hoàng Thăm Dò
Chương 1417: Sợ Hãi Thán Phục
Chương 1418: Đỉnh Cấp Hoàng Giả Kim Giáp Long Hoàng
Chương 1419: Thời Không Vặn Vẹo, Lực Lượng Cực Hạn
Chương 1420: Siếp Na Huy Hoàng Tứ Chuyển Võ Học
Chương 1421: Ngọc Bài Phong Ấn
Chương 1422: Thiên ĐườNg Đệ Nhất Nhân
Chương 1423: Tử Hoa Bí Cảnh
Chương 1424: Tử Thần Đằng Đáng Sợ
Chương 1425: Ta Đi Cứu Hắn
Chương 1426: Chịu Đựng Tốt Đấy
Chương 1427: Thu Thập Tử Điện Linh Dịch
Chương 1428: Hạt Châu Ngũ Sắc
Chương 1429: Uy Lực Của Tứ Chuyển Kiếm Pháp
Chương 1430: Tứ Tượng Đại Trận
Chương 1431: Đế Cấp Linh Thảo
Chương 1432: Tử Hoa Tiên Thảo Viên
Chương 1433: Truy Hồn Kiếm
Chương 1434: Song Song Đại Thành
Chương 1435: Uy Lực Truy Hồn Kiếm
Chương 1436: Lục Trọng Kiếm Vực
Chương 1437: Thất Giai Linh Khu, Bất Diệt Lực Lượng
Chương 1438: Chiến Tranh Đã Đến
Chương 1439: Chiến Tranh Bộc Phát, Công Kích Trí Mạng Của Diệp Trần
Chương 1440: Cuộc Chiến Giữa Các Chuẩn Tôn
Chương 1441: Chí Tôn
Chương 1442: Địa Ma Tôn
Chương 1443: Giao Thủ Cùng Hoàng Giả
Chương 1444: Vạn Tằng Ti
Chương 1445: Cửu Chuyển Kim Thân
Chương 1446: Kim Phật Chí Tôn
Chương 1447: Nữ Thần Chi Thủ
Chương 1448: Thánh Khí
Chương 1449: Chân Vũ Chí Tôn
Chương 1450: Chân Vũ Thất Kiếp
Chương 1451: Nhân Tộc Bại Lui
Chương 1452: Chí Tôn Thánh Địa
Chương 1453: Thông Qua Chiến Thần Tháp Tầng Thứ Mười
Chương 1454: Kiếm Sĩ Sáo Trang Phi Thiên Kiếm Giáp
Chương 1455: Sinh Tử Cảnh Thất Trọng Thiên, Kiếm Nguyên
Chương 1456: Vu Yêu Huyết Mạch
Chương 1457: Kiếm Pháp Mới
Chương 1458: Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm
Chương 1459: Một Kiếm Phá Hủy Tinh Cầu
Chương 1460: Thiên Hà
Chương 1461: Khủng Ác Thú
Chương 1462: Hòn Đảo
Chương 1463: Hỗn Độn Lôi Điện
Chương 1464: Hỏa Quái

Chương 1465: Địa Ngục, Hoàng Tuyền
Chương 1466: Linh Tộc Lão Quái
Chương 1467: Đoạt Thiên Khôi Lỗi Bí Pháp
Chương 1468: Không Gian Áo Nghĩa Viên Mãn
Chương 1469: Chạy Ra Tìm Đường Sống
Chương 1470: Địa Giai Khôi Lỗi (Thượng)
Chương 1471: Địa Giai Khôi Lỗi (Hạ)
Chương 1472: Âm Sơn, Sơn Quỷ
Chương 1473: Các Lão Quái Tề Tụ
Chương 1474: Quỷ Thú Tầng Thứ Bốn Mươi
Chương 1475: Đại Lượng Quỷ Thú
Chương 1476: Khôi Lỗi Đại Trận
Chương 1477: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng
Chương 1478: Hoàng Tuyền Phong Bạo, Diệp Trần Tỉnh Lại
Chương 1479: U Minh Thánh Nhãn
Chương 1480: Khôi Lỗi Chân Thần Ý Chí
Chương 1481: Thoát Ra Ngoài
Chương 1482: Tám Mươi Năm (Thượng)
Chương 1483: Tám Mươi Năm (Hạ)
Chương 1484: Đột Phá, Thực Lực Vô Địch (Thượng)
Chương 1485: Đột Phá, Thực Lực Vô Địch (Trung)
Chương 1486: Đột Phá, Thực Lực Vô Địch (Hạ)
Chương 1487: Chí Tôn Thánh Địa Mở Ra
Chương 1488: Chuẩn Tôn Bảng
Chương 1489: Sinh Tử Bát Môn
Chương 1490: Ngũ Hành Kiếm Pháp
Chương 1491: Thiên Ý Lão Nhân
Chương 1492: Ngũ Hành Kiếm Pháp -Thịnh Suy Hữu Thì
Chương 1493: TruyềN Kỳ Chí Tôn, Tam Giới Sát Quyền
Chương 1494: Tam Giới Cửa Khẩu
Chương 1495: Bán Thần
Chương 1496: Cảnh Giới Kiếm Đạo Chí Cao
Chương 1497: Thời Không Kiếm Pháp, Tử Vong Thiết Cát
Chương 1498: Sâm La Vạn Tượng
Chương 1499: Hoàng Kim Côn Pháp
Chương 1500: Kiếm Hoàng Diệp Trần
Chương 1501: Bát Trọng Kiếm Vực Quyết Đấu
Chương 1502: Táng Kiếm Thuật
Chương 1503: Một Kiếm Ảo Mộng
Chương 1504: Toàn Tâm Tu Luyện
Chương 1505: Cánh Hoa Phiêu Linh Táng Kiếm Thuật
Chương 1506: Sinh Diệt Thiên Ý Chưởng
Chương 1507: Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Cực Nhi Suy
Chương 1508: Tu La Giới
Chương 1509: Giác Đấu Tràng
Chương 1510: Tu La Tuyền Thủy
Chương 1511: Diệp Trần Thể Nội "Thái Cổ Hung Thú"
Chương 1512: Thất Tuyệt Kiếm Khách
Chương 1513: Con Sông Vận Mệnh Bên Cạnh Người Đánh Cá

Chương 1514: Bất Tử Tà Công
Chương 1515: Xem Một Kiếm Này Của Ta
Chương 1516: Các Ngươi Đều Là Lũ Điên
Chương 1517: Vô Thiên Kiếm Vực
Chương 1518: Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp
Chương 1519: Dạ Kiếm Hoàng Hóa Điên
Chương 1520: Quyết Đấu Thiên Ma Hoàng
Chương 1521: Kim Phật Chí Tôn Trong Hàng Ngũ Chuẩn Tôn
Chương 1522: Giết Chết Thiên Ma Hoàng
Chương 1523: Tà Kiếm Hoàng Đột Phá
Chương 1524: Trở Thành Chí Tôn (Thượng)
Chương 1525: Trở Thành Chí Tôn (Trung)
Chương 1526: Trở Thành Chí Tôn (Hạ)
Chương 1527: Thiên Hạ Phải Sợ Hãi
Chương 1528: Ma Hà Chí Tôn
Chương 1529: Cửu Chuyển Tinh
Chương 1530: Thiên Niên Chí Tôn
Chương 1531: Chí Tôn Bảo Giáp, Phong Vân Khải
Chương 1532: Tiên Nhân Tụ Hội
Chương 1533: Cổ Tôn, Khí Thiên Tôn
Chương 1534: Tiểu Lộ Thân Thủ
Chương 1535: Hắc Phong Giản
Chương 1536: Cuồng Tôn Tẩu Hỏa Nhập Ma
Chương 1537: Thanh Đồng Võ Đạo Nguyên Thần
Chương 1538: Khí Tức Cường Đại Trong Động Quật
Chương 1539: Thực Lực Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần
Chương 1540: Hủ Ma Thiên Tôn Giao Chiến Chân Vũ Chí Tôn
Chương 1541: Có Thể Sáng Tạo Ra Kiếm Thể Hay Không?
Chương 1542: Bất Hủ Kiếm Thể
Chương 1543: Thủy Điểu Tinh
Chương 1544: Kiếm Thể Tầng Thứ Sáu
Chương 1545: Kim Phật Xuất Quan
Chương 1546: Bách Luyện Đao Trùng
Chương 1547: Rút Thiên Kiếm Ra
Chương 1548: Cảm Ngộ Quang Minh Kiếm Ý
Chương 1549: Đại Chiến Bạo Phát
Chương 1550: Nghênh Chiến Địa Ma Tôn
Chương 1551: Thánh Khí Chủy Thủ
Chương 1552: Siêu Việt Thiên Đạo Cực Hạn
Chương 1553: Quang Minh Lực Lượng Của Thiên Kiếm
Chương 1554: Giết Chết Vô Hạ Ma Tôn
Chương 1555: Ma Tộc Liên Minh Bại Lui
Chương 1556: Con Mắt Của Thần
Chương 1557: Nhân Thể Cảnh Giới
Chương 1558: Bất Hủ Kiếm Thể Tầng Thứ 10
Chương 1559: Thiên Địa Hàn Tuyền
Chương 1560: Thám Hiểm Vũ Trụ
Chương 1561: Khí Tức Hoang Dã
Chương 1562: Đại Lục Thần Bí

Chương 1563: Hoang Thần Đại Lục
Chương 1564: Là Ta Cho Nàng
Chương 1565: Tử Lôi Thôn Tấn Công
Chương 1566: Bộ Lạc Vĩnh Hằng
Chương 1567: Tinh Không Hùng Khuyển Vương
Chương 1568: Thuần Phục Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương
Chương 1569: Một Người Một Khuyển, Tung Hoành Vô Địch
Chương 1570: Bá Kiếm Thức
Chương 1571: Cô Gái Thần Bí
Chương 1572: Nhân Giới Sát Quyền
Chương 1573: Phá Giáp Chi Lực Giao Chiến Quang Minh Chi Lực
Chương 1574: Bá Kiếm Thức Giao Chiến Phá Hư Đao
Chương 1575: Địa Thánh Khí, Thiên Thánh Khí
Chương 1576: Huyễn Kiếm Thức
Chương 1577: Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh
Chương 1578: Thần Hỏa Thạch
Chương 1579: Sự Đáng Sợ Của Chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn
Chương 1580: Cội Nguồn Không Gian Chấn Động
Chương 1581: Cửu Giai Linh Khu
Chương 1582: Thần Thạch Quang Huy
Chương 1583: Ba Khối Thần Thạch
Chương 1584: Chữa Trị Cho Thiên Kiếm
Chương 1585: Thất Tinh Địa Thánh Khí
Chương 1586: Các Thống Lĩnh Của Ngũ Đại Bộ Lạc
Chương 1587: Võ Chi Thiên
Chương 1588: Vẫn Còn Đủ Thời Gian
Chương 1589: Chữ 'Thì'
Chương 1590: Đại Ma Vương Huyết Thống
Chương 1591: Xông Vào Hoang Thần Tháp
Chương 1592: Bảy Trăm Tầng
Chương 1593: Giằng Co
Chương 1594: Song Phương Đột Phá
Chương 1595: Viên Mãn Vô Thượng Kiếm Chiêu
Chương 1596: Tìm Hiểu Chữ Võ
Chương 1597: Đại Thành, Viên Mãn
Chương 1598: Truyền Kỳ Hung Thú Thực Kim Thú
Chương 1599: Hoang Thần Bí Cảnh(1)
Chương 1600: Hoang Thần Bí Cảnh(2)
Chương 1601: Hung Tàn Gặp Được Hung Tàn Hơn
Chương 1602: Hắc Phong Giản Kinh Biến
Chương 1603: Hắc Phong Giản Kinh Biến 2
Chương 1604
Chương 1605
Chương 1606
Chương 1607
Chương 1608
Chương 1609
Chương 1610
Chương 1611

Chương 1612
Chương 1613
Chương 1614
Chương 1615
Chương 1616
Chương 1617
Chương 1618
Chương 1619
Chương 1620
Chương 1621
Chương 1622
Chương 1623
Chương 1624
Chương 1625
Chương 1626
Chương 1627
Chương 1628
Chương 1629
Chương 1630
Chương 1631
Chương 1632
Chương 1633
Chương 1634
Chương 1635
Chương 1636
Chương 1637
Chương 1638
Chương 1639
Chương 1640
Chương 1641
Chương 1642
Chương 1643
Chương 1644
Chương 1645
Chương 1646
Chương 1647
Chương 1648
Chương 1649
Chương 1650
Chương 1651
Chương 1652
Chương 1653
Chương 1654
Chương 1655
Chương 1656
Chương 1657
Chương 1658
Chương 1659
Chương 1660

Chương 1661
Chương 1662
Chương 1663
Chương 1664
Chương 1665
Chương 1666
Chương 1667
Chương 1668
Chương 1669
Chương 1670
Chương 1671
Chương 1672
Chương 1673
Chương 1674
Chương 1675
Chương 1676
Chương 1677
Chương 1678
Chương 1679
Chương 1680
Chương 1681
Chương 1682
Chương 1683
Chương 1684
Chương 1685
Chương 1686
Chương 1687
Chương 1688
Chương 1689
Chương 1690
Chương 1691
Chương 1692
Chương 1693
Chương 1694
Chương 1695
Chương 1696
Chương 1697
Chương 1698
Chương 1699
Chương 1700
Chương 1701
Chương 1702
Chương 1703
Chương 1704
Chương 1705
Chương 1706
Chương 1707
Chương 1708
Chương 1709

Chương 1710
Chương 1711
Chương 1712
Chương 1713
Chương 1714
Chương 1715
Chương 1716
Chương 1717
Chương 1718
Chương 1719
Chương 1720
Chương 1721
Chương 1722
Chương 1723
Chương 1724
Chương 1725
Chương 1726
Chương 1727
Chương 1728
Chương 1729
Chương 1730
Chương 1731
Chương 1732
Chương 1733
Chương 1734
Chương 1735
Chương 1736
Chương 1737
Chương 1738
Chương 1739
Chương 1740
Chương 1741
Chương 1742
Chương 1743
Chương 1744
Chương 1745
Chương 1746
Chương 1747
Chương 1748
Chương 1749
Chương 1750
Chương 1751
Chương 1752
Chương 1753
Chương 1754: Pháp Tắc Hộ Vệ
Chương 1755: Hắc Ám, Quang Minh
Chương 1756: Hấp Thu Bảy Trăm Năm
Chương 1757: Chiến Lực Của Diệp Trần
Chương 1758: Tử Vong Pháp Tắc

Chương 1759: Cao Cấp Bán Thần
Chương 1760: Cao Cấp Bán Thần Đáng Sợ
Chương 1761: Cửu Giai Hậu Kỳ Kiếm Ý
Chương 1762: Lĩnh Ngộ Mộc Chi Pháp Tắc
Chương 1763: Chỉ Kém Kim Chi Pháp Tắc
Chương 1764: Ngũ Thải Chi Quang
Chương 1765: Nháy Mắt Giết Cổ Đề Chiến Thánh
Chương 1766: Thiên Lang Thành
Chương 1767: Tính Áp Đảo Thực Lực
Chương 1768: Thanh Liên Kiếm Thánh
Chương 1769: Đỉnh Phong Một Trận Chiến
Chương 1770: Cửu Cấp Hỗn Độn Sinh Vật
Chương 1771: Tiến Về Trước Xích Sắc Đại Lục
Chương 1772: Bảy Đại Chủ Thần
Chương 1773: Kiếm Thần Cung
Chương 1774: Cam Lộ Kiếm Thánh
Chương 1775: Thần Kỹ Phiêu Huyết
Chương 1776: Thần Thạch Hố
Chương 1777: Phi Thăng Thiên Giới
Chương 1778: Thiên Giới Kiếm Thần Cung
Chương 1779: Chung Cực Kiếm Thánh
Chương 1780: Xông Kiếm Thần Tháp
Chương 1781: Trung Cấp Kiếm Thánh
Chương 1782: Linh Hà
Chương 1783: Loại Thần Kỹ Thứ 100 Trảm Hồn
Chương 1784: Hoàng Hôn Bình Nguyên
Chương 1785: Gặp Lại Tuyết Tâm Kiếm Thánh
Chương 1786: Tâm Linh Chi Kiếm
Chương 1787: Thần Lực Đáng Sợ
Chương 1788: Ngũ Hành Kiếm
Chương 1789: Thần Chiến
Chương 1790: Bình Thường Chung Cực Chiến Thánh Cấp Độ
Chương 1791: Ma Thần Cung Huyết Mạch Chiến Thánh
Chương 1792: Cuối Cùng Đại Chiến Khúc Nhạc Dạo
Chương 1793: Ngũ Hành Pháp Tắc Viên Mãn
Chương 1794: Thành Tựu Chung Cực Kiếm Thánh
Chương 1795: Hắc Ám Kiếm Ý
Chương 1796: Kiếm Du Thái Hư (Thượng)
Chương 1797: Kiếm Du Thái Hư (Hạ)
Chương 1798: Kiếm Đạo Độc Tôn (Thượng)
Chương 1799: Kiếm Đạo Độc Tôn (Hạ) (Đại Kết Cục)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: Diệp Trần

Trong một gian phòng u ám, người thiếu niên lười biếng nằm trên giường, miệng thì thầm:

- Không ngờ chủ nhân của thân thể này cũng tên Diệp Trần, tướng mạo có ba bốn phần giống ta, không lẽ là đặc biệt chuẩn bị cho ta?

Kiếp trước Diệp Trần là sinh viên hệ Vật Lý của một trường đại học danh tiếng, thông minh và có khả năng quan sát nhạy bén, bởi vì tai nạn ngoài ý muốn trong phòng thực nghiệm, tất cả máy móc nổ tung nên linh hồn hắn mới bị đưa đến thế giới này.

Nếu như là người thường đột nhiên bị chuyển đến một môi trường xa lạ, linh hồn tiến nhập vào một thân thể xa lạ, nhất định sẽ phát điên, nhưng Diệp Trần không có cảm giác gì, chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần hoài nghi không biết có phải mình biến thái hay không, một chuyện lớn như vậy mà không có cảm giác gì, vậy thì còn cảm giác với cái gì nữa!

Kí ức tạm thời dung hợp, Diệp Trần đã tiêu hóa hết mười mấy năm kí ức của thân thể này, trong kí ức, hắn là đệ tử của đại gia tộc một phương nào đó, mười hai tuổi bái nhập Lưu Vân Tông, mười bốn tuổi chính thức trở thành đệ tử ngoại môn, coi như khổ tận cam lai.

Điều duy nhất đáng lên án là hai năm từ mười hai tuổi đến mười bốn tuổi, nguyên chủ nhân trừ việc tu luyện nội khí lên Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư ra, những phương diện khác hầu như không có tiến bộ, một bộ Hành Vân Kiếm Pháp cơ sở cũng mới chỉ luyện đến chiêu thứ ba.

- Xem ra muốn ở lại thế giới này, việc đầu tiên là phải xóa bỏ biệt hiệu ngốc nghếch.

Diệp Trần rất bất mãn với việc cố chủ nhân của thân thể này bị gọi là kẻ ngốc, dù sao bây giờ họ cũng là một thể, một người không hề ngốc nghếch thế nào cũng không muốn đeo theo cái tên nhục nhã đó.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần chớp mắt, hồi tưởng lại những việc xảy ra trước năm mười hai tuổi.

Lưu Vân Tông nằm ở Thiên Phong Quốc Bắc Bộ, cùng bốn môn phái khác trong nước xưng thành "Nhất Cốc Nhất Trang Tam Tông", trừ năm thế lực mạnh nhất, bát đại gia tộc nắm chắc mệnh mạch võ lâm của Thiên Phong Quốc, ngay cả vương đình cũng phải dựa vào, cố gắng không động chạm đến.

Diệp Trần là người của Diệp gia, một trong bát đại gia tộc.

Diệp gia phát triển từ hơn hai trăm năm trước, lấy lá trà và tơ lụa làm mặt hàng kinh doanh chính, tích lũy tài sản khổng lồ, tục ngữ có câu, có nhiều tài phú mà không đủ thực lực bảo vệ thì chẳng khác gì một miếng thịt mỡ không được bố trí phòng ngự, ai cũng muốn đến cắn một miếng.

Trải qua vô vàn trắc trở và gian trá, Diệp gia gia chủ đương thời đúc rút kinh nghiệm xương máu, quyết định lợi dụng tài lực hùng hậu phát triển gia tộc thành võ lâm thế gia, sánh vai cùng các thế gia khác, cho nên mới có Diệp gia một trong bát đại gia tộc hôm nay.

Là đệ tử Diệp gia, đi đến đâu mắt cũng cao hơn đỉnh đầu, người ngoài lắp bắp còn chẳng kịp, nhưng Diệp Trần thì không nằm trong số đó, nguyên nhân là vì thiên phú tu luyện của hắn thực sự quá kém, khiến người ta vô cùng thất vọng.

May mà phụ thân hắn là Diệp gia đương đại gia chủ, mẫu thân hắn là trưởng lão ngoại môn của một trong ba tông Nam La Tông, người ngoài

không ai dám công khai chế giễu hay coi thường hắn.

Mặc dù vậy, Diệp Trần vẫn bị bắt nạt như thường.

Kí ức sâu đậm nhất là con trai lớn và con trai thứ hai của đại bá cùng con trai tam thúc thường xuyên tìm hắn gây chuyện, thậm chí tìm chỗ không có người sỉ nhục hắn, ngay cả thị nữ Tiểu Cúc của hắn cũng bị những thị nữ khác coi thường, mỗi lần đều chạy đến tìm hắn khóc lóc, kể lể oan ức.

- Hừ, thù này nhất định phải trả.

Diệp Trần thần tình hung ác, siết chặt nắm tay.

Hắn giận như vậy không phải không có đạo lý, kiếp này hắn là hai Diệp Trần dung hợp thể, nên có kí ức tâm tình kiếp trước, cũng có kí ức tâm tình kiếp này, nói cách khác, hai Diệp Trần đều là hắn, tuy hai mà một, không hề phân biệt.

Bất luận là Diệp Trần nào bị sỉ nhục, đều khiến hắn nổi giận.

Ra sức khống chế cảm xúc, Diệp Trần tiếp tục hồi tưởng.

Đệ tử Diệp gia từ mười tuổi bắt đầu tu luyện nội khí, trước mười hai tuổi đạt tới Luyện Khí Cảnh tầng thứ hai mới được Thiên Phong Quốc ngũ đại môn phái lựa chọn, trở thành đệ tử ký danh, nhưng muốn trở thành đệ tử ngoại môn, thấp nhất cũng phải đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư.

Có thể là vì áp lực sản sinh động lực, cũng có thể là vì không muốn làm phụ mẫu mất mặt, Diệp Trần trong vòng hai năm tu luyện đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ hai, sau đó lại đạt tới Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư, vượt qua cửa ải khó khăn, trở thành đệ tử ngoại môn Lưu Vân Tông.

Chỉ có điều, so với đệ tử Diệp gia, hắn vẫn còn kém hơn rất nhiều, con trai lớn đại bá Diệp Phong và con trai tam thúc Diệp Minh mười hai tuổi đã đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư, lợi hại nhất là con trai thứ hai đại bá Diệp Đường cùng con gái tứ thúc Diệp Huyên, hai người mười hai tuổi tiến

nhập Luyện Khí Cảnh tầng thứ năm, là những thiên tài hiếm của Diệp gia trong vòng năm mươi năm qua.

Căn cứ vào thiên phú khác nhau, bái nhập môn phái đương nhiên cũng khác.

Diệp Trần thiên phú thấp nhất, bái nhập cửu phẩm tông môn Lưu Vân Tông, Diệp Phong và Diệp Minh bái nhập bát phẩm tông môn Tử Dương Tông, Diệp Đường bái nhập thất phẩm tông môn Bắc Tuyết Sơn Trang, người được xếp ngang hàng với hắn Diệp Huyền cũng bái nhập thất phẩm tông môn Phủ Thúy Cốc.

- Vẫn còn một năm nữa là Diệp gia tộc hội tổ chức ba năm một lần, mình không thể để mất mặt được.

Lăn người xuống giường, Diệp Trần tắm rửa qua loa, nhấc kiếm đi vào trong viện.

Hành Vân Kiếm Pháo tổng cộng có chín chiêu, sáu chiêu đầu không có tên, ba chiêu sau phân thành "Tầm Khích", "Hành Vân Lưu Thủy", "Dạ Quang Động".

Nhắm mắt, Hành Vân Kiếm Pháp tâm pháo đồ họa từ trong tim chảy xuôi xuống dưới, tay trái Diệp Trần nghiêng nghiêng giữ cho Tinh Cương Kiếm được thẳng, từ chiêu thứ nhất bắt đầu tu luyện.

Cước bộ không còn xiêu vẹo như thường ngày, Diệp Trầm bây giờ múa kiếm không có lấy một tia bế tắc, mà có cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng như nước chảy.

Sát!

Một mảnh lá rụng bị chém, Diệp Trần không có bất kì cảm giác gì, tiếp túc vũ động.

Chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai, chiêu thứ ba... chiêu thứ bảy.

Dần dần, chiêu kiếm của Diệp Trần đã thoát ly ràng buộc, không chỉ tộc độ múa kiếm cực nhanh, động tác cực nhẹ, hơn nữa còn vô câu vô thúc, tiêu diêu tự tại, một hơi vọt tới chiêu thứ bảy "Tầm Khích". Chốc lát, kiếm quang linh động như nước chảy, nhẹ nhàng xuyên qua những mảnh lá rụng ở những vị trí khác nhau.

Thủ kiếm đứng lặng, bản thân Diệp Trần cũng có chút kinh ngạc.

Phải biết đối với người mới học mà nói, cho dù là võ kỹ cơ bản nhất cũng rất khó nắm bắt, đây không chỉ là vì thiên phú cao thấp, quan trọng hơn là năng lực thích ứng với sự vật mới. Cũng giống như học bơi, vừa mới bắt đầu còn sợ nước, học tập khó khăn vô cùng, đợi sau khi hoàn toàn thích ứng, là có thể làm những động tác khó, thậm chí tự nghĩ ra chiêu thức.

Nói tóm lại, từ thấp đến cao không khó, khó là từ không đến có.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần thả lỏng tâm linh, tiêu diêu tự tại thi triển Hành Vân Kiếm Pháp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 2: Vũ Kỹ Các!

Chiêu thứ nhất... Chiêu thứ bảy.

Chiêu thứ nhất... Chiêu thứ bảy.

...

Liên tiếp thi triển mười lần Hành Vân Kiếm Pháp, Diệp Trần cuối cùng cũng ngộ đến chiêu thứ tám "Hành Vân Lưu Thủy".

Chỉ thấy Tinh Cương Kiếm dưới sự chiếu rói của áng nắng ban mai, phản xạ kiếm quang trắng mờ, như lưu thủy hành vân, nước chảy khe suốt, liên miên không dứt.

Tương ứng với nó, nội khí trong cơ thể cũng từ từ gia tốc như nước chảy, hoàn thành một vòng rồi lại một vòng tuần hoàn nhỏ, cuối cùng quay lại trong đan điền, rồi lại từ đó chảy ra, vòng đi vòng lại.

Ong!

Đan điền hơi phồng lên, khiến Diệp Trần phải giật mình tỉnh lại.

- Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư trung kì? Dễ vậy sao.

Diệp Trần tự biết sức mình, cũng biết muốn từ Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư sơ kì tiến vào tầng thứ tư trung kì, chí ít cũng cần một tuần chứ không phải một canh giờ là làm được.

Sự tình khác thường tất có quái sự, Diệp Trần biết chắc chắn là có nguyên nhân gì đó gây ra sự biến hóa này.

Chỉ có điều nghĩ tới nghĩ lui, Diệp Trần đều không nghĩ ra trên người

mình có biến hóa gì.

Vậy thì, chỉ có một cách giải thích duy nhất là linh hồn dung hợp, khiến hắn có một năng lực lĩnh ngộ phi thường, có thể nhẹ nhàng luyện Hành Vân kiếm pháp đến chiêu thứ tám.

Còn chuyện nội khí tại sao lại tiến bộ cũng rất đơn giản, mọi người đều biết, nội công tâm pháp là tĩnh công, vũ kĩ là động công, hình thái hai bên không giống nhau nhưng lại có công hiệu trong việc rèn luyện nội khí, nhưng so sánh mà nói, nội công tâm pháp là hoàn toàn dùng để tu luyện nội khí, còn vũ kĩ dùng để đả kích mục tiêu là chính, rèn luyện nội công là phụ.

Sau khi làm rõ ngọn nguồn mọi chuyện, nhịp tim Diệp Trần không khỏi tăng lên.

Võ giả quan trọng nhất thiên phú có hai điểm, một là thiên phú dị bẩm, tố chất thân thể cực tốt, hai là khả năng lĩnh hội mạnh, học nhanh.

Điểm đầu tiên để vượt xa người thường trên phương diện tu luyện nội khí, như Diệp Đường và Diệp Huyên, điểm thứ hai giúp nhẹ nhàng nắm bắt võ kĩ, lấy yếu thắng mạnh, nếu đem ra so sánh, cái nào mạnh cái nào yếu vẫn phải xem bản thân võ giả phát huy.

- Đúng là trời cũng giúp ta, cứ duy trì tốc độ này, một năm sau đạt tới Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám không còn là mộng tưởng nữa. Con đường tu luyện gian khổ dị thường, người có thiên phú dị bẩm có thể hai năm tấn thăng đến tầng thứ năm, nhưng hai năm tiếp theo không chưa chắc đã tấn thăng đến tầng thứ tám, tầng thứ chín tầng thứ mười cần thời gian gấp đôi, mà đột phá từ Luyện Khí Cảnh đạt tới Ngưng Chân Cảnh khó càng thêm khó, lịch sử Diệp gia chỉ có gia chủ đời thứ ba mới trở thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh năm mười lăm tuổi.

Tự biết không cần nhiều thời gian để lĩnh ngộ Hành Vân kiếm pháp chiêu thứ chín, Diệp Trần dự định đi Vũ Kỹ Các kiếm vài bộ vũ kỹ thích hợp.

...

Ăn xong bữa trưa, Diệp Trần vội vã đi Vũ Kỹ Các.

Bí tịch trong Vũ Kỹ Các thường là những mặt hàng đại chúng, tuyệt học chân chính chưa bao giờ được đặt ở đây, huống hồ với thân phận đệ tử ngoại môn như Diệp Trần, chỉ có thể xem nhân cấp trung giai và hạ vũ kỹ bí tịch.

Ngước mắt nhìn lên, đủ loại võ học bí tịch khiến Diệp Trần thấy chóng cả mặt.

- Phi Thiên Kiếm Pháp, Thanh Phong Kiếm Phong, Tung Hoành kiếm pháp, Cô Phong Kiếm Pháp..., Bài Vân Chưởng, Băng Vân Chưởng, Vô Cực Tán Thủ..., Phá Không Quyền, Kim Cương Quyền, Thất Tinh Đường Lang Quyền...

Chỉ riêng kiếm pháp thôi đã có ba bốn mươi loại, chưởng pháp và quyền pháp mỗi loại có trên năm mươi, thối pháp hai mươi tám loại, ít nhất là chỉ pháp, chỉ có tám môn.

Phi Thiên Kiếm Pháp yêu cầu phải có khinh công rất cao, một chiêu một thức nhẹ nhàng hoa lệ, Thanh Phong Kiếm Pháp hơi thâm ảo một chút, cần phải có năng lực lĩnh ngộ nhất định, Tung Hoành Kiếm Pháp sát khí hào hùng, tàn nhẫn bá đạo, thích hợp với những đệ tử tính tình lạnh lùng tu luyện, còn Cô Phong Thập Tam Kiếm vẫn xếp trên mấy chục loại kiếm pháp khác, chiêu này sắc bén hơn chiêu kia, khiến người ta không thể chống đỡ.

Được rồi, chọn Cô Phong Thập Tam Kiếm.

Im lặng suy nghĩ một lúc, Diệp Trần cuối cùng quyết định lựa chọn Cô Phong Thập Tam Kiếm, dù sao khả năng lĩnh ngộ của hắn cũng không tầm thường, tu luyện kiếm pháp bình thường thì không được thú vị lắm, cũng lãng phí thời gian, cho nên nếu như phải chọn, vẫn nên chọn thứ tốt nhất.

Còn về quyền pháp, và chỉ pháp, Diệp Trần có yêu cầu của riêng mình.

Hắn thích quyền pháp, nên chọn một môn Kim Cương Quyền, chỉ pháp tương đối phức tạp khó luyện, e rằng sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện kiếm pháp, cho nên tạm thời từ bỏ, chú trọng quyền pháp.

Cầm hai cuốn bí tịch trong tay, Diệp Trần đến chỗ trưởng lão thủ các đăng ký.

- Ồ! Cô Phong Thập Tam Kiếm?

Trưởng lão thủ các nhíu mày, khuyên:

- Ta biết ai cũng muốn tu luyện võ kĩ tốt hơn, nhưng tốt nhất là đừng vượt quá khả năng, phải từng bước từng bước, Cô Phong Thập Tam Kiếm này nhìn thì là nhân cấp trung giai bí tịch, nhưng độ khí thì cao hơn cả nhân cấp cao giai, rất nhiều đệ tử ngoại môn không nghe ta khuyên cáo, cuối cùng chẳng làm nên trò trống gì, lãng phí bao nhiêu thời gian.

Diệp Trần biết đối phương có ý tốt, mở miệng nói:

- Trưởng lão, đệ tử biết Cô Phong Thập Tam Kiếm rất khó luyện, nhưng đệ tử có niềm tin.

Trưởng lão thủ các lắc lắc đầu, các đệ tử ngoại môn trước đây ai cũng tràn ngập tự tin, đang tiếc chỉ có tự tin không thì không đủ, thôi kệ, ta cũng không có quyền bắt đối phương lựa không được lựa chọn, hi vọng hắn biết khó mà lùi, đừng để tâm những chuyện vụn vặt.

Nghĩ tới đây, trưởng lão thủ các dặn dò nói:

- Quy định của Lưu Vân Các chắc ngươi cũng biết, không được bổn môn cho phép, không được tự ý truyền thụ vũ học, nếu không phế bỏ võ công là chuyện nhỏ, nghiêm trọng hơn là bị chém đầu, ngoài ra, trong vòng ba tháng phải đưa bí tịch phụ bản về đây.

- Trưởng lão yên tâm, đệ tử không lấy tính mạng của mình ra làm trò đùa đâu.

Nhận bí tịch, Diệp Trần sải bước rời khỏi Vũ Kỹ Các.

Đệ tử ngoại môn Lưu Vân Tông trừ buổi sáng và buổi tối phải tập hợp ra, ba ngày một lần còn phải lên lớp vũ kỹ, thời gian còn lại tự do sử dụng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Trần mang theo Tinh Cương Kiếm, đi vào thâm sơn.

Thanh Phong Sơn cao ba ngàn tám trăm mét, sườn núi quanh năm bao phủ mây mù, mang theo tiên khí cách biệt trần gian. Trừ cấm địa tu luyện của một số trưởng lão và đệ tử trọng điểm ra, phần lớn không gian trong rừng đều có thể dùng để tu luyện võ học độc môn.

Mất hơn một canh giờ, Diệp Trần mới tìm được một vách núi vắng vẻ.

Vách núi chiếm mười trượng, ba mặt đều là khí trắng, thỉnh thoảng lại hóa thành thiên quân vạn mã, thỉnh thoảng lại hóa thành triều thủy cuồn cuộn, thỉnh thoảng lại co vào nở ra, biến ảo vô thường.

- Thế kỷ 21 danh sơn thắng địa mặc dù cũng không tệ, nhưng vẫn thiếu chút tiên khí, chỉ có ở đây mới khiến người ta quên đi tất cả, toàn tâm toàn ý tu luyện võ học.

Diệp Trần tâm sinh cảm khái, hắn cho rằng, trở thành cao thủ chưa bao giờ là chuyện đơn giản, nhất định phải chịu được tịch mịch, cô đơn, còn những kẻ thường ngày kêu gào chỉ cần cho hắn một môn tuyệt học là sẽ có thể thành công hầu như đều là nằm mơ giữa ban ngày.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 3: Cô Phong Thập Tam Kiếm

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần bắt đầu quá trình tu luyện khô khan và đơn điệu.

Vận khí, bước, vung kiếm, rung tay...

Chỉ mất một ngày, Diệp Trần đã sơ bộ thi triển Hành Vân Kiếm Pháp chiêu thứ chín "Dạ Quang Động", một kiếm vừa xuất, kiếm quang u ám như nước khiến người ta hoa mắt chóng mặt, không thể thích ứng, luận uy lực, trên cơ bản đạt đến trình độ nhân cực trung giai, tuyệt đối là sát chiêu mạnh nhất hiện tại của Diệp Trần.

Buổi sáng đến, buổi tối trở lại, không hay không biết, ba ngày trôi qua.

Trên vách đá dốc ngược, bóng người một kiếm chỉ vào tảng đá khổng lồ trước mặt, kiếm quang tràn ngập như hoa trong gương trăng trong nước, u u ám ám.

Xuy xuy xuy xuy...

Tảng đá như một miếng đậu phụ, bị những đường kiếm dài cắt thành những vết sâu gần một tấc.

- Cuối cùng cũng xong.

Nội khí hao kiệt khiến Diệp Trần đầu bết mồ hôi, nhưng hắn cũng chẳng để ý, hài lòng nhìn những vết kiếm sâu trên tàng đá, mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Hành Vân Kiếm Pháp tầng thứ chín so với tám tầng trước khó hơn mấy lần, uy lực cũng lớn, Diệp Trần mất bốn ngày mới công đức viên mãn, ngoài

ra, bốn ngày khổ luyện này khiến nội khí trong người Diệp Trần càng thêm tinh thuần, điều động cũng mau lẹ linh hoạt hơn trước.

Cách ngày, Diệp Trần như thường lệ đến vách núi luyện công, nhưng không giống như trước kia, hôm nay Diệp Trần chính thức tập luyện Cô Phong Thập Tam Kiếm.

Cô Phong Thập Tam Kiếm tổng cộng có mười ba chiêu, kiếm thế cực hiểm, giống như di thế độc lập cô phong, khiến người ta không khỏi rùng mình, mọi sơ hở bí ẩn trên người như bị nhìn thấu.

Thi triển một lượt đường kiếm ghi chép trong bí tịch, trong đầu Diệp Trần bỗng nhiên có chút ấn tượng đại khái, loáng thoáng cảm nhận mộ loại tâm tình mà rất khó dùng ngôn ngữ để diễn đạt.

Diệp Trần tin, chỉ cần luyện xong Cô Phong Thập Tam Kiếm, đối phó với người có thực lực thấp hơn mình trên cơ bản là miểu sát, đối phó với người có thực lực cao hơn mình cũng có thể tìm ra kẽ hở, trừ phi đối phương kinh nghiệm vô cùng phong phú, dần dần đưa tâm tư trở lại nguyên trạng.

Ba tháng thời gian nhanh chóng trôi qua.

Bên ngoài vách núi, biển mây vẫn cuồn cuộn không ngớt, trên vách núi, người thiếu niên tay cầm một thanh Tinh Cương Kiếm xoay chuyển liên tục, kiếm quang lấp lánh.

Có lẽ là ảo giác, có lẽ là do hoàn cảnh, kiếm thế mà thiếu niên lộ ra có thể nói là tuyệt đỉnh, như một ngọn núi nhỏ cô ngạo khí chất, rõ ràng đứng ngay trước mặt bạn nhưng lại như đang ở rất xa, cảm giác xa vời khó nắm bắt ấy khiến người ta thổ huyết.

Liên hoàn mười hai kiếm đi qua, ánh mắt thiếu niên như điện, xuyên qua hư không, thân hình đột nhiên nhảy lên, như từ trên cao ngự gió lao xuống, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, tảng đá khổng lồ đối diện bị cắt một đường kiềm dài ba thước, sâu ba tấc đáng sợ, sạch sẽ linh hoạt, tàn nhẫn vô tình.

Thu kiếm vào vỏ, thiếu niên tự nói với mình:

- Chẳng trách trưởng lão thủ các bảo ta lựa chọn kiếm pháp khác, thì ra Cô Phong Thập Tam Kiếm không đơn giản chỉ là nhân giai trung cấp võ kĩ, bên trong còn ẩn hàm ý tứ thâm ảo, sớm đã vượt qua phạm vi vốn có.

Thiếu niên này đương nhiên là Diệp Trần, ba tháng nay, hắn chỉ dựa vào khả năng lĩnh ngộ siêu cường của mình để hoàn thành tu luyện Cô Phong Thập Tam Kiếm, nhưng gần đây hắn lại phát hiện Cô Phong Thập Tam Kiếm không chỉ đơn giản như vậy, hình như còn thiếu một chút gì đó. Mà việc thiếu "cái gì đó" là chuyền đương nhiên bởi vì Cô Phong Thập Tam Kiếm là bản thiếu, bí tịch thực sự có lẽ đã thất truyền, cho nên phẩm cấp mới rơi xuống trung cấp trung giai.

May mà người tu luyện nó là Diệp Trần đổi lại người khác sợ rằng không đủ kiên nhẫn để tu luyện. Bởi vì kiên nhẫn, khổ tâm nghiên cứu cho nên hắn không chỉ ngộ ra ý cảnh của Cô Phong Thập Tam Kiếm vốn dĩ không có ý cảnh mà vận khí chi pháp cũng cải thiện rất nhiều, tin rằng dùng không bao lâu sẽ có thể tu luyện ra Cô Phong Thập Tam Kiếm của riêng bản thân mình.

Ngoài ra, bởi vì ba tháng không màng thế sự chuyên tâm tu luyện, nội khí trong người Diệp Trần đã vượt qua Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu sơ kì, tiến bộ với tốc độ thần tốc.

- Phải đi trả bí tịch thôi.

Nghĩ đến quy định của Lưu Vân Tông, Diệp Trần không dám chậm trễ.

Trên đường trở về, tai Diệp Trần khẽ động, hắn nghe thấy có những tiếng quát tháo từ xa vọng đến, cách đây chắc cũng phải một dặm, nhưng vẫn thấy rất rõ, giống như thanh âm được ngưng luyện, và bạo phát trong nháy mắt.

- Trung khí lợi hại quá, thân thể phải cường đại thế nào mới có thể phát

ra được, nghe thanh âm hình như là nữ.

Không nén nổi hiếu kì, Diệp Trần cẩn thận lại gần.

Vượt qua vài bụi cỏ gai, Diệp Trần đến sau một tảng đá lớn.

Thò đầu ra ngó, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là một mảng rừng nhỏ, bên cạnh mảng rừng là một căn nhà gỗ, phía trước nhà gỗ có một đầm nhỏ, bên trên nổi vài tấm lá sen, rõ ràng cực kỳ có ý cảnh.

Mép rừng, một thiếu nữ lạnh lùng tuổi độ mười sáu, thân khoác trang phục trắng tuyết đang luyện quyền, miệng phát ra những tiếng quát khiến tâm hồn người khác phải run rẩy.

Dáng người nàng mỏng manh, như không chịu nổi một ngọn gió, nhưng mỗi quyền mỗi cước đánh ra lại bá khí đường hoàng, mang lại cảm giác sắc bén.

- Là Từ sư tỷ Từ Tĩnh, nơi này là cấm địa?

Nhìn thấy đối phương, Diệp Trần lập tức hiểu ra vấn đề.

Lưu Vân Tông trừ tông chủ và trưởng môn nội môn có đỉnh núi của riêng mình, những người khác muốn tu luyện võ học nhất định phải đi tìm một nơi thích hợp, chỉ là Thanh Phong Sơn mặc dù lớn, nhưng địa điểm tuyệt vời để tu luyện lại có hạn, thông thường, trưởng lão ngoại môn và đệ tử trọng điểm sẽ giành được bảo địa phong thủy trước, những nơi này được gọi là cấm địa, người thường không được xông vào tranh giành với họ, nhẹ thì bị quở trách, nặng thì bị trừng phạt.

Trong mắt Diệp Trần, Từ sư tỷ chính là một trong những đệ tử trọng điểm của Lưu Vân Tông, xếp hạng hai mươi ba, tu vi ở Ngưng Chân Cảnh trung kì, thiên phú cực tốt.

Từ Tĩnh không ngừng sử dụng bộ pháp, quyền cước kết hợp, đầu lưỡi chạm vào răng, bụng vận khí, liên tục thét ra thanh âm, tăng cường uy thế

quyền pháp.

Liên tục mấy quyền đánh ra, Từ Tĩnh súc tích khí thế, chỉ thấy cả người nàng nhảy lên không trung, xuất thủ nhanh như điện, mạnh như hổ báo kích sát, một quyền đánh trúng cây đại thụ có thân to như thùng nước.

Bang bang bang!

Một cảnh tượng kinh nhân phát sinh, từ tay Từ Tĩnh phát ra kim quang chói mắt, sau đó ngưng thành thực chất, đánh gãy liền ba gốc cây lớn dễ như trở bàn tay, thanh thế mạnh mẽ, tàn bạo.

Là chân khí ngoại phóng! Diệp Trần nheo mắt.

Khi võ giả Luyện Khí Cảnh chuyển hóa nội khí thành chân khí, nghĩa là họ đã chính thức bước vào Ngưng Chân Cảnh, võ giả Ngưng Chân Cảnh ngoài chiến lực đại tăng, chân khí còn có thể rời khỏi thân thể, đả thương người khác từ xa.

- Vẫn chưa chịu ra.

Từ Tĩnh sớm đã nhận ra sự có mặt của Diệp Trần, ánh mắt sắc như dao, dán chặt vào vị trí chỗ Diệp Trần đang núp.

Diệp Trần nuốt nuốt nước miếng, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

- Ngươi là đệ tử ngoại môn.

- Vâng

- Sao lại nhìn trộm ta luyện quyền?

- Thanh âm của tỷ truyền xa quá, đệ hiếu kì nên đến đây xem.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 4: Kiến Giải

Từ Tĩnh cẩn thận quan sát Diệp Trần, thái độ không hề sợ hãi của đối phương khiến nàng có chút hiếu kì, phải biết nếu như đổi thành đệ tử ngoại môn khác, trước mặt nàng thường là lắp ba lắp bắp, nói không ra lời, còn hắn thì câu nào ra câu nấy, giống như người đối diện với hắn cũng chỉ là kẻ ngang hàng vậy, khiến người ta không khỏi khó chịu.

Không định gây chuyện với Diệp Trần, Từ Tĩnh thản nhiên nói:

- Ngươi đi đi! Lần sau không được đến đây.

- Vâng.

Sau khi rời khỏi đó, Diệp Trần mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù thái độ của Từ Tĩnh bình tĩnh, nhưng loại khí thế mạnh mẽ bá đạo đó thực sự khiến người ta rùng mình, hắn dám cá cho dù đụng phải đệ tử trọng điểm xếp hạng trên nàng thì cũng có áp lực như vậy. Xem ra bảng xếp hàng đệ tử trọng điểm năm nay lại biến động rồi.

Đột nhiên, Diệp Trần bật cười.

Nếu như đổi thành trước đây, trước mặt Từ Tĩnh có lẽ ngay cả một câu hắn cũng không thốt được nên lời thế nhưng hôm nay hắn lại có thể bình tĩnh trả lời từng câu hỏi một, có lẽ lý do là vì linh hồn của hắn đã cường đại hơn.

Nhưng điều khiến Diệp Trần chú ý nhất vẫn là tính cách của Từ Tĩnh. Đúng là lạnh lùng quái gở, người thường khó có thể tiếp cận, cộng thêm võ công bá đạo dũng mãnh, không muốn người ta ấn tượng cũng khó.

Vừa đi vừa suy nghĩ không bao lâu sau Diệp Trẫn đã đến Vũ Kỹ Các.

Trưởng lão thủ các ngẩng đầu, vừa nhìn đã nhận ra Diệp Trần, ý vị thâm trường nói:

- Thế nào, Cô Phong Thập Tam Kiếm vẫn chưa luyện thành đúng không! Bây giờ chọn kiếm pháp khác vẫn còn kịp đấy.

Diệp Trần cười nhạt:

- Không cần, đệ tử đến trả bí tịch.

- Được rồi, đăng ký ở đây.

Kí tên xong, Diệp Trần xoay người định rời đi.

Thấy vậy, trưởng lão thủ các ngạc nhiên hỏi:

- Còn hai tháng nữa mới đến kỳ thí luyện Mộc Nhân Hạng, tiểu tử ngươi không tiếp tục nỗ lực nữa sao?

Mộc Nhân Hạng là hạng mục thí luyện truyền thống của Lưu Vân Tông, nửa năm mở ra một lần, người tham gia thường là đệ tử ngoại môn, nếu như vượt qua được chứng tỏ năng lực thực chiến cao, không vượt qua còn phải tiếp tục nỗ lực. Nửa năm trước Diệp Trần chỉ mất ba hơi đã thổ huyết, trở thành trò cười cho mọi người.

- Đệ tử nghĩ Cô Phong Thập Tam Kiếm đủ để ứng phó thí luyện.

Diệp Trần tự nhận hai tháng thời gian đủ để nâng nội khí trong người lên Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu hậu kì, đến lúc đó cho dù không vào được hạng mười thì thứ tự cũng không quá thấp, đương nhiên, hắn chưa từng kinh qua thực chiến, thực lực bản thân đạt đến trình độ nào vẫn chưa rõ lắm.

Trưởng lão thủ các gật gật đầu một cách vô thức, liền sau đó ngạc nhiên nói:

- Ngươi nói, ngươi luyện thành Cô Phong Thập Tam Kiếm rồi sao, sao có thể như vậy được?

- Tạm thời cũng mới chỉ luyện được hình thái bên ngoài thôi ạ.

Nếu như đối phương biết mình không chỉ luyện thành Cô Phong Thập Tam Kiếm mà còn ngộ ra ý cảnh tầng thứ vận khí chi pháp cao thâm trong đó không biết sẽ còn nghĩ gì!

Không muốn để lộ quá nhiều, Diệp Trần nhanh chóng cất bước bỏ đi.

Đợi đối phương rời đi rồi, trưởng lão thủ các vẫn không dám tin, Cô Phong Thập Tam Kiếm là bản thiếu, điều này thì ông rõ hơn ai hết. Môn kiếm pháp này do tông chủ đời thứ ba của Lưu Vân Tông nghĩ ra, bản chính vô cớ thất truyền, chỉ còn lại một bản thiếu chép tay này thôi.

Cho dù như vậy, Cô Phong Thập Tam Kiếm vẫn rất khó tu luyện, cơ sở của nó có thể đạt đến nhân cực đỉnh giai, không phải là thứ một đệ tử ngoại môn có thể lĩnh ngộ.

- Đệ tử ngoại môn bây giờ cuồng vọng quá.

Thủ tọa trưởng lão lắc lắc đầu, rõ ràng không tin những gì Diệp Trần nói.

Quay trở lại tiểu viện, Diệp Trần bị quyền pháp bá đạo của Từ Tĩnh kích thích, lập tức nảy ra ý tưởng tu luyện Kim Cương Quyền.

Chỉ có điều đánh liền mấy quyền mà cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

- Nếu như đoán không lầm, Từ Tĩnh sư tỷ tu luyện là võ kĩ Nhân cấp đỉnh giai "Phục Ma Thần Quyền", uy mãnh vô biên, còn ta tu luyện Kim Cương Quyền mặc dù không bằng Phục Ma Thần Quyền nhưng cùng một loại cương mãnh quyền pháp, truyền từ đời này sang đời khác, chỉ là nhìn tỷ ấy đánh mới đúng là cương mãnh thực sự, còn ta lại thiếu đúng điểm đó, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Đứng lặng giữa sân, Diệp Trần nhíu mày suy nghĩ, trong đầu không

ngừng nhớ lại cảnh tượng Từ Tĩnh luyện quyền, hết lần này đến lần khác.

Đúng, tiếng thét của Từ Tĩnh có thể truyền xa một dặm, trung khí căng tràn, là bởi vì thân thể cường đại, năng lực lĩnh ngộ của ta đúng là mạnh thật, nhưng phương diện thân thể thì vẫn còn yếu, nên không học được quyền pháp cương mãnh.

Nghĩ ra vấn đề then chốt, Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, không sợ học không được, chỉ sợ tìm không ra căn nguyên.

Bây giờ điều đầu tiên Diệp Trần phải làm là đứng tấn, chỉ có đứng tấn cước bộ mới ổn định, mới có thể đánh ra quyền pháp uy mãnh, nếu không va chạm với người ta, hạ bàn bất ổn, vậy thì không còn là trò đùa nữa.

Hai chân bước rộng bằng vai, vào tư thái nửa ngồi xổm, bởi vì tư thái giống như đang cưỡi ngựa hơn nữa tư thế này cần phải vững chắc, lưng thẳng như cây cột nên còn có tên mã bộ trang. Đứng tấn nhiều sẽ tốt cho thận và thắt lưng, cường gân bổ khí, điều tiết tinh thần, hơn nữa hạ bàn vững chắc, khả năng cân bằng cũng tốt, không dễ bị người khác đánh ngã mà còn có thể nâng cao khả năng phản ứng thân thể. Đứng tấn là một trong những bước cơ bản của luyện võ, cái gọi là "Luyện quyền không luyện công, đến già công dã tràng" ý chỉ chỉ học những bộ chiêu thức quyền phổ, chứ không có thực tế tiến hành tôi luyện trọng lực và sức chịu đựng của cơ bắp toàn thân, cuối cùng sẽ chỉ là khoa chân múa tay.

Đùi trên và đùi dưới khuỵu một góc chín mươi độ, Diệp Trần mắt nhìn thẳng, theo từng hơi thở phập phồng, vừa tấn vừa đánh quyền với quy luật ngày một nhanh.

Soạt soạt soạt soạt...

Quyền như đạn pháo, kình phong vù vù liên miên không dứt, chỉ một lúc đã hơn ba trăm quyền.

Khoảng chừng một khắc sau, Diệp Trần căn cứ kí ức trong đầu, ý thủ

bụng dưới một khắc.

Sau đó đến tối lại làm một lần, nhưng tốc độ xuất quyền từ từ nâng lên, tranh thủ mỗi lần đều có đột phá, không được gián đoạn.

Nửa tháng sau, Diệp Trần không luyện tập đứng tấn trùng quyền nữa, chỉ luyện đứng tấn, mỗi lần đứng im một chỗ nửa canh giờ.

Đợi đến khi không còn cảm thấy khó nữa, Diệp Trần hai tay nắm chặt, cổ tay gập lại làm chiêu song phong quán nhĩ, lòng bàn tay hướng về phía trước, quyền nhãn hướng vào tai, ra sức vặn lại phía sau, đồng thời, đứng tấn, thấp lưng thẳng ngực, giữ như vậy một canh giờ, ý thủ bụng dưới một khắc.

Đúng một tháng sau, thân thể Diệp Trần phát sinh biến hóa cự đại, lực lớn ngàn cân nhưng đi bộ như bay, nội khí di chuyển không ngừng trong thân thể, tinh lực dồi dào, rõ ràng nhất là lượng cơm tăng lên, mỗi bữa có thể ăn được ba chén lớn, một con gà quay, giấc ngủ rất say, đến hậu kì, nội khí dư thừa, có thể tùy ý mà đi, giống như có lực khí dùng không hết.

Những thứ này đều không quan trọng, bây giờ Diệp Trần thực sự làm được "tâm thủ tương ứng, muốn sao được vậy", nếu phải giao thủ với người khác lúc nào cũng duy trì được trạng thái đỉnh cao.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 5: Luyện Công Dưới Nước

Hôm đó, Diệp Trần sau khi tấn xong, nhíu mày nói:

- Tố chất thân thể đúng là nâng cao, sức lực bản thân thì vẫn chưa ổn, sức mạnh của Từ Tĩnh sư tỷ chí ít cũng phải hơn ta vài lần, Phục Ma Thần Quyền thi triển ra sức mạnh vô địch, thế đại lực trầm.

Nhìn bốn phía quanh sân, hai mắt Diệp Trần sáng rực, hắn vừa nhìn thấy một tảng đá lớn nặng gần trăm cân.

Cử tạ nâng cao lực cánh tay, nhưng lại dễ khiến cơ bắp bị hỏng, động tác không được linh hoạt, nhưng nâng đá bước đi lại không giống vậy, theo sự biến đổi của trọng tâm, áp lực di chuyển, dễ dàng luyện cho từng khối cơ bắp trên toàn cơ thể, rõ ràng rất có hiệu quả cho việc tôi luyện sức chịu đựng.

Nghĩ là làm, Diệp Trần chạy đến góc sân, hay tay phát lực, nhẹ nhàng nâng tảng đá, xoay người chạy ra ngoài sân.

Thanh Phong Sơn có mười mấy tòa trắc phong, tổng diện tích chiếm vài chục dặm, trừ nửa trên sườn núi xếp đầy những tòa kiến trúc, những nơi còn lại hoang vu không một bóng người, đương nhiên, dưới chân núi có một lượng lớn đệ tử Lưu Vân Tông trấn thủ, người ngoài không dễ gì vào được.

Trên đường núi, một bóng người vác đá chạy như bay nếu ai để ý có thể dễ dàng phát hiện, trên người hắn không hề có nội khí ba động, nói cách khác, hắn căn bản không dùng nội khí phụ trợ, hoàn toàn dựa vào sức mạnh thân thể rèn luyện.

- Nhìn kìa, đó có phải Diệp Trần không?

- Đúng vậy! Tên tiểu tử này có phải bị điên không, sao không tu luyện

võ kỹ tử tế.

Lưu Vân Tông có ba ngàn đệ tử ngoại môn, năm trăm đệ tử nội môn, phần lớn mọi người đều không an tâm ngồi lại trong sân, mà thích như Diệp Trần, chạy ra một góc vắng vẻ tu luyện võ học độc môn, cũng có một số người tìm bạn đồng đạo cùng nhau tu luyện, bình thường còn có thể cùng nhau luận bàn.

Diệp Trần không buồn chớp mắt, chẳng thèm để tâm đến những lời nghị luận xung quanh.

Nhưng có những rắc rối muốn tránh cũng không tránh được.

Một bóng người đột nhiên nhảy ra, chặn ngang đường Diệp Trần, là một thiếu niên lực lưỡng khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi.

Diệp Trần dừng bước chân:

- Vương Cương, có gì chỉ giáo không.

Thiếu niên lực lưỡng tên gọi Vương Cương, cùng là đệ tử ngoại môn như Diệp Trần, chỉ là tu vi cao hơn hắn nhiều, sớm đã đạt tới Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy sơ kì cảnh giới, sở trường tu luyện công phu, sức mạnh cực đại, hai người trước đây từng phát sinh mâu thuẫn, nói cụ thể là Diệp Trần bị hắn dạy cho một bài học, nằm trên giường gần nửa tháng.

Vương Cương bĩu bĩu môi, cười:

- Ngươi tu luyện thế này không được đâu, giống như lần trước, ta dùng ba phần lực là có thể đánh ngươi thành bộ dáng con chó chết.

Diệp Trần cười lạnh, đối phương không tìm đến thì thôi, hắn tự mình tìm đến, mình đương nhiên không thể bỏ qua, nửa năm trước, hắn vô ý cãi lại một câu liền bị đánh cho một quyền, gãy hai cái xương sườn, may mà Diệp gia không thiếu tiền, có rất nhiều linh dược trị liệu, nên mới nửa tháng đã có thể hồi phục.

- Vậy sao? Vậy ngươi nói phải thế nào?

Diệp Trần bỏ tảng đá xuống.

- Nếu nói kỹ năng luyện giả thì hãy để ta dạy ngươi!

Vương Cương lao lên, mấy bước đã xuất hiện trước mặt Diệp Trần, bàn tay lớn hơn nhiều so với bàn tay người thường như một tấm sắt lớn, chém thẳng xuống, tiếng phá gió vô cùng hùng hậu.

Nhìn một quyền tràn ngập đạo lực của đối phương, Diệp Trần không tránh không né, tay trái giơ lên, một chiêu Kim Cương Thác Tháp được vận lên đỉnh điểm, lựa chọn lấy cứng chọi cứng.

Bang!

Một âm thanh như tiếng mộc thạch va chạm vang lên, Diệp Trần vẫn không chút sứt mẻ, hạ bàn Vương Cương không ổn định, thân thể lắc cố gắng lắm mới không gục xuống.

- Sao lại có thể, nội khí của hắn rõ ràng không bằng ta, sao có thể chặn được một quyền của ta, đúng là gặp quỷ.

Vương Cương lập tức cảm thấy có điều không ổn, bất chấp sơ hở trên người, tay phải hóa quyền, bổ ngang.

Thế nhưng Diệp Trần đã sớm phát hiện ra điều đó, trước khi đối phương kịp phát đòn công kích thứ hai, tay phải của hắn đã mang theo khí thế bá đạo, đánh thẳng vào ngực Vương Cương.

- Kim Cương Quyền chiêu thứ năm: Kim Cương Đảo Xử!

Rắc một tiếng, Vương Cương miệng thổ huyết, hai chân rời đất bay ngược ra sau, lăn mấy vòng rồi mới dừng lại, toàn thân ủ rũ.

Lần này thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, một người uy mãnh nổi tiếng như Vương Cương lại thua trong lúc chính diện giao phong với Diệp

Trần, hơn nữa còn rất thê thảm, chẳng khác gì một con tử cẩu.

Chỉ có Diệp Trần biết đã xảy ra chuyện gì, sức mạnh và nội khí của Vương Cương cao hơn hắn, nhưng lúc thực chiến, nhược điểm võ kỹ không tinh trong chốc lát đã lộ ra, một đòn chém thẳng vừa rồi, uy lực đúng là mạnh thật nhưng Diệp Trần không miễn cưỡng chống đỡ mà lựa chọn áp hạ, tiêu hao một phần sức mạnh của đối phương trước, sau đó toàn lực phản kích, khiến đối phương hạ bàn bất ổn, còn lấy cứng chọi cứng là hiện tượng giả do tốc độ quá nhanh tạo nên, chứ không phải là thật.

- Xem ra phương pháp tu luyện của ngươi mới là không đúng, xin phép cáo từ.

Nhấc tảng đá lên, Diệp Trần tiếp tục chạy bộ.

Đợi Diệp Trần rời đi rồi, mọi người mới dám nói lớn giọng.

- Thật không dám tin, Diệp Trần lại thắng, hắn dùng Kim Cương Quyền sao!

- Kim Cương Quyền và Khai Bi Chưởng đều là nhân cấp trung giai võ kĩ, về lý mà nói là tương đương nhau, hơn nữa tu vi Vương Cương cao hơn Diệp Trần, rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Nguyên nhân rất đơn giản,

Người thiếu niên với bộ dạng bình thản sau một hồi trầm tư suy nghĩ, nói:

- Kim Cương Quyền của Diệp Trần đã đạt tới cảnh giới cực cao, trong cương có nhu.

Có người hoài nghi hỏi, sao ngươi lại biết.

Người thiếu niên cười nhạt, khẽ nói:

- Trưởng lão giảng dạy từng nói qua, trong cương có nhu mới là con

đường võ kỹ cương mãnh nên đi, một quyền đánh ngã Vương Cương của Diệp Trần nhìn có vẻ dũng mãnh nhưng kì thực chỉ là kĩ xảo bắn ngược, đương nhiên, ta cũng phải phân tích kĩ lưỡng mới phát hiện điều này.

Sơn đạo gập ghềnh, lồi lõm khó đi.

Mồ hôi ướt lưng, Diệp Trần sau khi chạy mười vòng quanh núi, đi tới một bờ sông rộng.

Ùm!

Ném tảng đá xuống đất, Diệp Trần bởi bỏ áo khoác nhảy ùm xuống sông.

Luyện quyền dưới đáy sông khó hơn trên mặt đất gấp trăm lần, thủy áp khổng lồ từ bốn phía ép đến, khiến người ta không khỏi hoảng sợ.

Khí trầm đan điền, Diệp Trần vững vàng đứng thẳng trên lòng sông đầy đá và bùn, tùy ý múa quyền, mạch ngầm tuôn trào, sức lực chỉ bằng ba phần bình thường.

Nhưng rất hợp ý Diệp Trần, nếu không hắn đâu cần xuống sông luyện quyền.

Nước sông đục ngầu, cuồn cuộn xoay tròn, giống như bên trong đang giấu một con thủy quái, làm mưa làm gió chuẩn bị từ dưới nước chui lên.

Trong hoàn cảnh ác liệt đó, Diệp Trần có thể cảm nhận xương cốt và cơ bắp toàn thân đều đang ra sức vận động, chống lại dòng nước đục ngầu, hơn nữa dần dần tổ hợp thành chỉnh kình, nâng cao hiệu suất.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Diệp Trần không nhịn thêm được nữa, đành phải từ dưới nước ngoi lên.

Vù vù vù vù...

Diệp Trần há miệng ra thở, cười nói:

- Luyện quyền dưới đáy sông đúng là làm ít công nhiều, không biết có bao nhiêu người biết phương pháp này...

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 6: Tôi Luyện Thực Chiến

Ở Thanh Phong Trấn cách Thanh Phong Sơn chưa đến mười dặm.

Tầng hai Lai Phúc đại tửu lầu!

Diệp Trần bụng sớm đã réo vang, bất chấp hình tượng ngấu nghiến bàn tiệc rượu đầy ắp trước mặt.

Vốn dĩ cứ cách mấy ngày Diệp Trần lại đến Thanh Phong Trấn ăn một bữa, dù sao hắn chỉ là đệ tử ngoại môn Lưu Vân Tông, cơm ăn thường là từng nồi từng nồi lớn, không thể nói ngon hay không ngon, chỉ có thể duy trì đầy đủ dinh dưỡng, còn Thanh Phong Trấn mặc dù không rộng, nhưng thức ăn trân quý thì có.

Huống hồ Diệp Trần cũng thích nghe chuyện giang hồ nhân sĩ, để sau này còn chuẩn bị cho việc hành tẩu giang hồ.

Trên tầng hai, ngoài Diệp Trần ra, còn có một số giang hồ nhân sĩ khác, mang đao mang kiếm, tinh khí tràn đầy.

- Các ngươi đã nghe gì chưa? Khoái đao Ngô Vạn Sơn bại dưới tay một thiếu niên đao khách.

- Ta cũng nghe nói, thiếu niên đao khách đó hình như tên Lâm Kỳ gì đó, là tam đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang, khoái đao sắc bén vạn phần, chỉ trong mười chiêu đã đánh bại Ngô Vạn Sơn.

- Đùa à! Ngô Vạn Sơn tu vi đã đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, công lực thâm hậu, sao có thể bại dưới tay hắn được.

- Lão tam, người nông cạn quá đấy, chuyện này sớm đã truyền tụng khắp

nơi, sao có thể là giả được, nhưng Lâm Kỳ đó với Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi mà đánh bại Bão Nguyên Cảnh sơ kì Ngô Vạn Sơn, đúng là đáng sợ, không biết cùng với đại đệ tử Lưu Vân Tông so sánh thì như thế nào.

Diệp Trần giật mình, nhớ lại sự tích Ngô Vạn Sơn và Lâm Kỳ.

Ngô Vạn Sơn, không môn không phái, tuổi ngoài ba mươi, khoái đao đao pháp nghe nói là tự nghĩ ra, có thể chia một giọt nước thành năm phần trong nháy mắt, từng đơn thương độc mã giết chết hết bốn mươi tên mã tặc kiêu dũng thiện chiến, cách một trượng chém đứt một cây cầu độc mộc, được phong làm đệ nhất khoái đao.

Lâm Kỳ, Bắc Tuyết Sơn Trang tam đệ tử, chín tuổi luyện khí, mười ba tuổi tấn cấp Ngưng Chân Cảnh, mười lăm tuổi đạt đến Ngưng Chân Cảnh trung kì, mười bảy tuổi Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, năng lực thực chiến chỉ thua Bắc Tuyết Sơn Trang đại đệ tử Bắc Tuyết công tử, may mắn có thiên phú tuyệt đỉnh trên phương diện đao pháp.

Hai người này đối với Diệp Trần mà nói đều là những sự tồn tại quá cao, nhưng Diệp Trần không nghĩ Lâm Kỳ có thực lực đánh bại đại sư tỷ, thỉnh thoảng hắn có nghe trưởng lão giảng dạy nói, thiên phú võ kỹ của đại sư tỷ đã không còn thua kém các trưởng lão nội môn nữa, bất luận là võ kỹ gì, vào tay nàng đều luyện đến lô hỏa thuần thanh, là thiên tài hiếm có của Lưu Vân Tông.

- Không biết mình phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể bước vào tầng thứ đó?

Diệp Trần không hề hoài nghi tiềm lực của mình, yếu thế duy nhất của hắn là khởi đầu muộn mà thôi.

Đột nhiên, một giang hồ nhân sĩ nói:

- Các ngươi nói, lớp thanh niên Lưu Vân Tông ai có tiềm lực mạnh, tương lai có thể chống lại đệ tử mũi nhọn của tứ đại tông môn.

- Chắc chắn là Vân Lưu Tông đại đệ tử "Ám Hương Kiếm" và cao thủ số một Bắc Tuyết công tử rồi, về phần những người khác! Ta có phần xem trọng người xếp hạng tư Kinh Tuyệt hơn, lạnh lùng vô tình, kinh nghiệm thực chiến phong phú.

- Kinh Tuyệt không tệ, nhưng ta nghĩ người xếp hàng ba Đào Hiểu Phong rất lợi hại, thường lấy mạnh thắng yếu, cơ trí đa dạng.

Giang hồ nhân sĩ người đã tung ra chủ đề hắc hắc cười,

- Các ngươi nói đều là những đệ tử trọng điểm nằm trong top năm, nếu như là trước đây thì ta cũng nghĩ như vậy, nhưng lần này không thế, ta đánh giá cao đệ tử xếp hạng hai mươi ba Từ Tĩnh.

- Tại sao lại nói vậy?

Những người khác lộ vẻ hiếu kì, Diệp Trần cũng tập trung tinh thần, hắn không ngờ lại có người nhắc đến Từ Tĩnh sư tỷ.

- Ba ngày trước ta đã gặp nàng ta một lần, lúc đó nàng đang cùng giang hồ đại đạo Thôi Thiết Thủ quyết đấu...

Người này vẫn chưa nói xong, mọi người đã rào rào nghị luận,

- Thôi Thiết Thủ Lý Thông, người này đâu phải loại bình thường, gian trá giảo hoạt, độc ác vô cùng, bị truy bắt nửa năm mà vẫn bình an vô sự, nghe nói độc môn tuyệt học Thôi Thiết Thủ của hắn truyền từ Đà La Quốc, tên thật là Thôi Kim Đoạn Thiết, ngươi nói Từ Tĩnh kia làm gì nổi hắn!

- Sai, trong tình huống lấy cứng chọi cứng, Từ Tĩnh luôn áp đảo Lý Thông, khiến đối phương hai tay gãy vụn, thổ huyết mà chết.

- Cái gì, Lý Thông là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong tu vi, vậy mà bị người ta đánh chết?

- Có gì ngạc nhiên chứ, nếu như các ngươi nhìn thấy cảnh tượng lúc đó,

các ngươi sẽ biết quyền pháp của Từ Tĩnh cương mãnh đến thế nào, so với nàng, Lý Thông bất luận khí thế hay đả pháp đều tỏ ra vô lực.

Diệp Trần cười nhạt, Từ Tĩnh lợi hại hắn biết, thường thì cương mãnh võ kỹ có ba cấp cao cảnh giới, cảnh giới thứ nhất là trong cương có nhu, cảnh giới thứ hai là cương nhu tịnh tế, cảnh giới cao nhất là cương nhu nhất thể, Từ Tĩnh đã luyện Phục Ma Thần Quyền đến cảnh giới thứ hai cương nhu tịnh tế, còn mình thời gian tu luyện Kim Cương Quyền quá ngắn, nhưng cũng đạt đến cảnh giới thứ hai cương nhu tịnh tế, đối chiến với Vương Cương chỉ là dùng bảy tám phần thực lực.

Đương nhiên, ba cảnh giới này không phải dễ dàng đạt được, người thiên phú không cao phải mất mấy năm thậm chí mấy chục năm mới đạt tới cảnh giới thứ nhất, so với Vương Cương trước đây, thậm chí ngay cả Khai Bi Chưởng cũng không học xong, đừng nói trong cương có nhu.

Chớp mắt nửa tháng nữa đã lại qua đi, từ giờ đến thí luyện Mộc Nhân Hạng chỉ còn chưa đến một tuần.

Thời gian này, Diệp Trần mỗi ngày từ sáng đến tối đều luyện đứng tấn, thời gian còn lại toàn bộ dùng để rèn luyện sức mạnh thân thể và tu luyện võ học.

Bây giờ hắn đã có thể một tay chống ba trăm cân đá, hai tay phát lực, tảng đá nặng ngàn cân cũng được nâng lên đỉnh đầu một cách dễ dàng.

Trừ tiến bộ nhảy vọt trên phương diện thân thể, Diệp Trần phát hiện, sức lực đầy đủ, thi triển kiếm pháp càng thêm thuận buồm xuôi gió, tốc độ và lực khống chế bạo tăng, tùy ý vung một kiếm là có thể chém mảnh lá rụng thành bảy tám miếng, đâm xuyên qua thân đại thụ, để lại trên đá những vết kiếm sâu bốn tấc.

- Đến lúc tôi luyện năng lực thực chiến rồi.

Diệp Trần tự cảm thấy đã đạt đến cực hạn, tiếp tục rèn luyện thêm cũng

không thể cao hơn được nữa, chi bằng đi tăng gia kinh nghiệm thực chiến, tôi luyện kĩ xảo cao thâm đối địch, như vậy mới có thể phát huy một trăm phần trăm ưu thế bản thân.

Nhưng thực chiến không hề dễ luyện, hắn bây giờ chỉ là một đệ tử ngoại môn, không thể xuống núi hành tẩu giang hồ, cũng không thể nói đến việc sinh tử chém giết; những đệ tử nội môn đừng thấy chỉ cao hơn một cảnh giới, quyết đấu chính thức cho dù tu vi của ngươi có tương đương với hắn, sau hai ba chiêu rồi cũng sẽ bại, đây chính là sự khác biệt giữa có kinh nghiệm và không có kinh nghiệm.

May mà không nhất định phải giao chiến với người khác mới có thể đạt được hiệu quả thực chiến, thế giới này có yêu thú, yêu thú có thể chủ động hoặc bị động tu luyện, khi yêu khí trong cơ thể nồng đậm tới một mức độ nhất định, sẽ phát sinh dị biến, tiến hóa đẳng cấp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 7: Răng Cưa Độc Thú!

Vô số năm nay, cổ nhân chia yêu thú thành các cấp, yêu thú cấp một cấp hai đối ứng Võ giả Luyện Khí Cảnh, yêu thú cấp ba cấp bốn đối ứng Võ giả Ngưng Chân Cảnh, yêu thú cấp sáu đối ứng Bão Nguyên Cảnh võ giả, yêu thú cấp sáu trở lên trên cơ bản rất hiếm gặp, chỉ có một số rừng sâu núi thẳm mới có khả năng xuất hiện.

Giao chiến với yêu thú không hề thua kém giao chiến với người, tương phản, khí thế của yêu thú lúc nào cũng mạnh hơn con người, một con mãnh thú đã từng vồ chết vô số động vật và người xuất hiện trước mặt bạn, chỉ một ánh mắt đã khiến bạn sợ đến da đầu tê đi, mười phần thực lực chỉ có thể phát huy được năm phần.

Cho nên Diệp Trần chuẩn bị tìm đến một sơn mạch yên tĩnh để tôi luyện, ở đây thường xuyên có yêu thú cấp thấp qua lại.

Tinh Cương Kiếm đeo bên hông trái, Diệp Trần sửa sang quần áo bước ra sân.

Trên đường xuống núi, nhìn đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn đi đi lại lại, Diệp Trần trong lòng có chút cảm thán: Bất luận là ai, muốn được sống tốt hơn một chút thì nhất định phải có gốc rễ, Diệp gia của hắn tài sản ngàn vạn, về lý mà nói hắn không nghèo, đáng tiếc tình hình không được như vậy, lấy ví dụ, nhân số Diệp gia hơn ngàn người, sáu bảy trăm người trong đó là thương nhân, giúp gia tộc quản lý việc kinh doanh, bốn năm trăm người còn lại toàn tâm toàn ý luyện võ, căn bản không biết kiếm tiền, nhưng muốn bảo vệ được tài sản của mình, nhất định phải có võ lực cường đại, những võ lực này lại cần có tiền để nuôi dưỡng, một năm tích lũy là con số giật mình, cho nên dù phụ thân của hắn là Diệp gia gia chủ, tài sản trên người cũng chỉ có vài chục vạn lượng bạc, và con trai của ông, tức hắn, một tháng chỉ có hai

trăm lượng bạc. Nếu như có việc gì khác cần chi tiêu, hắn vẫn có thể báo cáo tạm ứng.

Một tháng hai trăm lượng có thể làm được gì, cũng chỉ là ăn ngon một chút, mặc đẹp một chút, chẳng khác gì những nơi khác. Dùng dược liệu đắt đỏ để rèn luyện thân thể trong một thời gian dài là thứ hắn căn bản không thể hưởng thụ, chỉ có đệ tử trọng điểm của gia tộc hoặc đệ tử trọng điểm của môn phái mới có vốn liếng để nhận bồi dưỡng.

Xuống núi, tìm được phương hướng, Diệp Trần càng sải bước nhanh hơn.

Đúng giờ ngọ, Diệp Trần đến được vòng ngoài sơn mạch yên tĩnh, bắt đầu có một số yêu thú cấp một xuất hiện. Loại hung địa này, võ giả Luyện Khí Cảnh bình thường ai dám vào, cho nên Diệp Trần cũng trở nên cẩn trọng hơn, bàn tay lúc nào cũng đặt trên chuôi kiếm, chỉ cần có nguy hiểm là lập tức xuất kích.

Cả quãng đường, Diệp Trần không gặp yêu thú quá cao cấp, thỉnh thoảng có gặp một con yêu thú cấp hai trình độ cao thì cũng chỉ là một con Xích Luyện Điểu, hơn nữa còn bị trọng thương, nếu như nó vẫn đang bay trên trời, Diệp Trần cũng không ngại tỷ thí với nó.

Đi một đoạn đường, chém giết mấy con yêu thú, Diệp Trần đột nhiên dừng bước chân, truyền nội khí vào hai tai.

- Có tiếng đánh nhau!

Điểm khác nhau lớn nhất giữa vỏ giả và người thường chính là vận dụng nội khí, người thường ngũ giác dù mạnh cũng có giới hạn, nhưng võ giả có thể lợi dụng nội khí nâng cao ngũ giác, lúc này Diệp Trần đang dùng nội lực để nghe động tĩnh cách đó một dặm, hơn nữa còn phải phân biệt được nguồn gốc.

Theo thanh âm, Diệp Trần yên lặng đuổi theo.

Phía trước có một khoảng rừng rậm, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng người ẩn hiện, ngoài ra, còn có một bóng đen cực lớn cùng những tiếng rống kinh tâm động phách.

Tiếp cận địa điểm chiến đấu thêm ba mươi bước, Diệp Trần nhảy lên một cái cây to, với tầm nhìn này, hắn có thể nhìn rõ những gì đang diễn ra phía trước.

Trên một khoảng đất trống rộng chừng năm trượng vuông, bốn năm thiếu niên tay cầm binh khí đang bao vây một con yêu thú. Con yêu thú dài hơn một trượng, hình tựa mãnh hổ, lông đen bóng, cái lưỡi dài đỏ như máu nhỏ ra những giọt chất lỏng màu tím, miệng đầy răng nhọn, móng dài ba thước, cong lên nhọn hoắt.

Là yêu thú cấp hai Răng Cưa Độc Thú, thực lực tương đương một võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, thân thể mang theo kịch độc, người trúng độc da dẻ thối rữa, cần phải có thuốc giải độc tương ứng mới có thể cứu chữa được, nếu không độc khí công tâm, Võ giả Ngưng Chân Cảnh cũng khó cứu.

Quan sát một lúc, Diệp Trần để ý thấy trên ống tay áo những người này đều có kí hiệu vòng vàng, tên một môn phái bất nhập lưu liền xuất hiện trong đầu.

Kim Quang Môn, môn phái gần Lưu Vân Tông nhất, môn chủ Lý Dục là cao thủ Bão Nguyên Cảnh trung kì, am hiểu kì môn binh khí đoạt mệnh kim hoàn, trước đây từng là đệ tử ngoại môn Lưu Vân Tông, sau này một mình lang bạt giang hồ, nghe nói đi qua Thiên Phong Quốc và một vào quốc gia khác, sau này trở về sáng lập Kim Quang Môn, môn nhân đệ tử năm trăm người.

Năm người bao vây Răng Cưa Độc Thú thực lực đều không cao, nhưng phối hợp tương đối ăn ý, có lẽ đã được mài dũa trong một thời gian dài, rất có kinh nghiệm hợp tác.

Mấy đường kiếm quang đánh lên người Răng Cưa Độc Thú, người xuất chiêu là một thiếu nữ áo đỏ, dùng một thanh kiếm mỏng, tu vi có lẽ ở Luyện Khí Cảnh tầng thứ năm, bên cạnh còn có hai huynh đệ song sinh dùng đao, khôi ngô cao lớn, thỉnh thoảng lại hét lớn áp chế yêu thú, lợi dụng sức mạnh thân thể làm cho đối phương không thể tiến lên.

Ba người mặc dù đều rất cố gắng nhưng chủ lực không phải họ, mà là hai người khác.

Một thanh niên cường tráng thân khoác hắc y, vũ khí là đại sát khí Thanh Long Kích, binh khí dài khoảng hai mét này nhìn thì có vẻ nặng, mỗi lần Răng Cưa Độc Thú chuẩn bị uy hiếp mọi người, nó lại bị hắn đẩy ngược trở lại, sau đó tranh thủ cơ hội rạch lên người đối phương một đường máu dài.

Người khiến Diệp Trần quan tâm nhất thanh niên áo lam, hắn khoảng mười bảy mười tám tuổi, bên hông cắm một cây tiêu, không dùng vũ khí nhưng công kích lực của hắn vẫn là mạnh nhất, một quyền tùy ý đánh ra đều mang theo quyền phong màu đen lạnh buốt, làm cho Răng Cưa Độc Thú phải liên tục lùi lại phía sau.

Nếu như Diệp Trần đoán không nhầm, thanh niên áo lam rõ ràng là võ giả Luyện Khí Cảnh cửu tầng, đã dung nhập nội khí vào trong quyền phong, đả thương địch thủ từ xa, đương nhiên, uy lực sẽ kém hơn chân lực ngoại phóng, nếu không Răng Cưa Độc Thú sớm đã bị đánh chết rồi.

Yêu thú từ đầu đến giờ sức lực dồi dào, chỉ là cuối cùng cũng có lúc kiệt sức.

Lúc này, Răng Cưa Độc Thú mình đầy vết thương đã không chịu đựng thêm được nữa, khí độc mà nó phun ra bị thanh niên áo lam dùng chưởng phong đánh bật ra sau, quay người toan bỏ chạy.

- Chạy đi đâu!

Thanh niên áo lam ánh mắt như điện, thân lao theo chưởng, đánh một đòn chí mạng lên lưng Răng Cưa Độc Thú.

Rống!

Răng Cưa Độc Thú kêu lên một tiếng, thân thể khổng lồ ngã xuống như một cái bao tải rách, ngũ tạng nát bấy.

- Lưu sư huynh lợi hại quá.

Kiếm mỏng tra bao, thiếu nữ áo đỏ lau lau mồ hôi, quay người nhìn thanh niên áo lam sùng bái.

Thanh niên áo lam ôn hóa nói:

- Ta có gì lợi hại đâu, mấy năm nữa mọi người sẽ đuổi kịp ta thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 8: Liên Thủ

Thiếu niên hắc y cầm Thanh Long Kích lên tiếng nói:

- Đệ bây giờ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong, mấy tháng sau là có thể đuổi kịp huynh rồi.

- Cũng đúng.

Thanh niên áo lam lơ đễnh.

Thiếu nữ áo đỏ bĩu bĩu môi, hình như không thích phong cách tự đại của thiếu niên áo đen.

Hai huynh đệ song sinh đứng vây quanh thi thể Răng Cưa Độc Thú, cởi mở cười nói:

- Lần này, bên trong thân thể Răng Cưa Độc Thú ngưng kết một viên độc đan.

- Độc đan?

Thanh niên áo lam và thiếu niên áo đen bỗng nhiên biến sắc.

Hai huynh đệ song sinh diện mạo có phần nhã nhặn gật gật đầu,

- Đúng là độc đan, xem ra mới ngưng kết mấy tháng, chỉ lớn bằng hạt hồ đào.

Một con yêu thú cấp hai chỉ đáng giá một ngàn lạng bạc, năm người chia nhau chỉ có hai trăm lạng, nhưng trong người yêu thú có nội đan thì lại khác, cho dù là nội đan mới ngưng kết, bán ra thị trường cũng được một ngàn lạng bạc, nội đan lớn bằng hạt hồ đào có thể bán hai ngàn lạng, mà độc đan chính

là một loại nội đan, vừa có thể làm thuốc, vừa có thể dùng để tu luyện độc công.

Thiếu nữ áo đỏ định dùng tay sờ viên độc đan màu đen nhưng đã bị thanh niên áo lam ngăn lại,

- Diêu sư muội, không được sờ, độc đan này hội tụ độc tố toàn thân Răng Cưa Độc Thú, ngay cả sắt thép cũng bị ăn mòn, cực kì nguy hiểm.

- Lợi hại vậy sao.

Thiếu nữ áo đỏ le le lưỡi.

Thanh niên áo lam lấy từ ngực áo ra một chiếc hộp ngọc, nói:

- Dùng hộp gỗ hay hộp sắt đều không được, chỉ có hộp ngọc mới có thể ngăn cách độc khí.

Nói xong, tay trái vận khí, cách không cầm viên độc đan màu đen lớn bằng hạt hồ đào, cẩn thận bỏ nó vào hộp ngọc.

Bên kia, huynh đệ song sinh đã thu thập hết nguyên liệu trên người Răng Cưa Độc Thú, cuối cùng bỏ hết vào một cái túi da chỉ vàng.

Đợi xong xuôi mọi chuyện, ca ca song sinh mới nhíu mày, nói:

- Lưu sư huynh, chúng ta mất cả buổi mới câu được một con Răng Cưa Độc Thú, trong sơn động kia phải có hơn ba con, một con trong đó đặc biệt lớn.

Thiếu nữ áo đỏ kiến nghị nói:

- Hay là quay về nhờ sư huynh sư tỷ giúp đỡ.

- Nhưng nếu bị người khác giành mất thì sao?

Thiếu niên áo đen trợn mắt,

- Sao có thể, sơn mạch yên tĩnh nói thế nào cũng chỉ một ngàn trượng vuông, địa hình phức tạp quỷ dị, quanh năm không có lấy một bóng người.

Thanh niên áo lam lắc lắc đầu,

- Các ngươi có phát hiện ra không? Gốc độc tâm thảo kia sắp chín rồi.

- Là ý gì?

Thiếu nữ áo đỏ nhất thời không hiểu.

Thiếu niên áo đen sững người, sắc mặt khó coi nói:

- Chỉ cần độc tâm thảo chín, đám Răng Cưa Độc Thú sẽ ra nuốt chửng nó.

Thanh niên áo lam hạ quyết tâm, trầm giọng nói:

- Răng Cưa Độc Thú bình thường còn có thể đối phó, con Răng Cưa Độc Thú lớn nhất kia không phải là thứ chúng ta có thể đối phó, cho nên từ bỏ đi! Nếu không sẽ rất nguy hiểm cho tính mạng!

Nghe vậy, mọi người đều im lặng, như thanh niên áo lam nói, một gốc độc tâm thảo không đáng để họ liều mạng.

- Cộng thêm ta thì thế nào.

Một giọng nói trong sáng truyền đến.

- Ai!

Thiếu niên áo đen mắt lộ sát khí, nắm chặt Thanh Long Kích.

Diệp Trần đi ra từng bước một, nói:

- Không phải căng thẳng, ta chỉ là vừa đi qua thôi.

Thiếu niên áo đen cười lạnh nói:

- Vừa đi qua? Những gì chúng ta nói người đều nghe hết rồi còn gì.

- Đừng manh động.

Thanh niên áo lam ra hiệu cho thiếu niên áo đen, sau đó tiến lên trước một bước, đứng chắn trước mặt ba người, hỏi:

- Các hạ là ai, hình như chúng ta chưa từng gặp mặt.

Diệp Trần chắp tay nói:

- Tại hạ Diệp Trần, đệ tử ngoại môn Lưu Vân Tông, nghe thấy có tiếng đánh nhau nên đến đây xem, không có ý mạo phạm.

- Thì ra là vậy.

Thanh niên áo lam không hề tỏ ra nghi ngờ, Răng Cưa Độc Thú hung hãn dị thường, tiếng đánh nhau có truyền đi xa cũng là chuyện bình thường, huống hồ đối phương lại là đệ tử Lưu Vân Tông, không nên trở mặt.

Thiếu niên áo đen cẩn thận quan sát Diệp Trần, ngữ khí có chút châm chọc nói:

- Ngươi chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu, có thể giúp được chúng ta sao?

Diệp Trần liếc thiếu niên áo đen rồi quay sang nói với thanh niên áo lam:

- Đoán không sai, so với một con Răng Cưa Độc Thú lớn thực lực tương đương võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì thì đúng là khó đối phó, nhưng ta có cách làm chúng mất đi một phần khả năng hành động.

- Cách gì?

Thiếu nữ áo đỏ lộ vẻ hiếu kì.

Diệp Trần biết nếu không thể hiện thì sẽ không làm họ phục, giơ tay rút

Tinh Cương Kiếm, mấy người đối diện thấy hắn rút kiếm, lập tức nắm chặt binh khí, đề phòng hắn đột nhiên đánh lén.

Đi đến trước một thân cây lớn, Diệp Trần hít một hơi thật sâu, một kiếm bất ngờ đâm ra.

Phốc phốc!

Thân cây đủ hai người vòng tay ôm như một miếng đậu phụ, bị đâm xuyên qua dễ dàng.

Thanh niên áo lam mặt đầy vẻ chấn động, thấp giọng nói:

- Kiếm quang ngưng tại một điểm, thật là kiếm kỹ cao minh.

Võ giả Luyện Khí Cảnh sử dụng kiếm quang không phải là chuyện gì hiếm thấy, nhưng tụ toàn bộ kiếm quang tại mũi kiếm thì khó chẳng khác gì lên trời, với tu vi của thanh niên áo lam cũng không làm được điểm này, bây giờ thấy Diệp Trần có thể làm được, không khỏi bội phục vạn phần, thầm nghĩ, không hổ danh là đệ tử Lưu Vân Tông.

Diệp Trần quay người nói:

- Răng Cưa Độc Thú hành động nhanh nhẹn, phòng ngự không thấp, nhưng chỉ cần phế bỏ một chân của nó, mọi sự đều thành.

Thiếu niên áo đen hiếu thắng, tâm tính tranh cường rất lớn liền cười lạnh nói:

- Nói thì dễ, Răng Cưa Độc Thú không phải đại thụ, đứng im một chỗ để ngươi đánh.

Diệp Trần không phản bác, Tinh Cương Kiếm lăng không vung trảm mấy lần.

Soạt!

Kiểm tra vỏ.

Trong lúc thiếu niên áo đen còn đang châm chích, Diệp Trần đã cắt mấy phiến lá cây trên không thành ba bốn mảnh, vết cắt ngay hàng thẳng lối.

Lập tức, tất cả mọi người hít ngược một hơi lãnh khí, không cần dùng mắt để nhìn mà vẫn làm được, trình độ này trưởng lão ngoại môn Kim Quang Môn cũng không làm được.

Thanh niên áo lam hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói:

- Tại hạ đệ tử nội môn Kim Quang Môn Lưu Đào, vị này là Vương Hải Xuyên, hai bị này là huynh đệ Dương Văn Dương Võ, còn vị này là Diêu Tinh Diêu sư muội.

Lưu Đào chỉ bốn người lần lượt giới thiệu, rõ ràng là đã chấp nhận Diệp Trần.

Diệp Trần chắp chắp tay nói:

- May mắn được gặp các vị.

Diêu Đào cười khanh khách, nói:

- Đệ tử Lưu Vân Tông đều mạnh vậy sao?

Vương Hải Xuyên thấp giọng nói:

- Làm sao có thể?

...

Trong rừng có một sườn đất, độ cao chưa đến mười trượng nhưng độ dài lại hơn một dặm.

- Diệp huynh đệ, đi thêm một trăm bước nữa là nhìn thấy sơn động, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bên ngoài sẽ có hai con Răng Cưa Độc Thú canh

gác, bên trong là một con lớn.

Mấy người đều dùng khinh công, di chuyển nhẹ nhàng, chẳng khác gì một đám u linh.

Diệp Trần gật gật đầu, nói khẽ:

- Lưu huynh, mọi người chắc có cách dụ một con ra chứ!

Lưu Đào cười nói:

- Răng Cưa Độc Thú thích ăn độc thảo, ở đây ta có năm gốc bọ cạp độc thảo chín, mặc dù không bằng độc tâm thảo, nhưng vẫn có hiệu quả.

Lúc nãy bọn hắn cũng dùng bọ cạp độc thảo để dụ một con Răng Cưa Độc Thú, nếu không đâu dám tùy tiện hành sự.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 9: Nhện Vương Thảo

Một lúc sau, bọn Diệp Trần đã nhìn thấy hai con Răng Cưa Độc Thú đen xì nằm cách nhau mười mét, nhất thời ngừng thở.

Dưới sự chú ý của họ, Lưu Đào lấy ra từ trong ngực áo một chiếc hộp ngọc dài, mở ra, bên trong là năm gốc thực vật màu tím, có chín là, mùi hơi tanh, chính là bọ cạp độc thảo.

Cầm bò cạp độc thảo lên tay, Lưu Đào giải thích nói:

- Mùi vị của bọ cạp độc thảo truyền đi rất nhanh, chỉ cần có một con Răng Cưa Độc Thú ngửi được, chúng ta sẽ lập tức kéo dài khoảng cách, nếu không, bị con còn lại bao vây thì không ổn.

Qua ba hơi thở, con Răng Cưa Độc Thú gần họ nhất ngẩng đầu.

- Nó đến đấy.

Diêu Tinh lộ vẻ hưng phấn.

Giống như đang chơi trò chơi, Răng Cưa Độc Thú đi mười bước, mọi người lùi mười bước, Răng Cưa Độc Thú đi ba mươi bước, mọi người lùi ba mươi bước.

Nhìn xác con Răng Cưa Độc Thú trên mặt đất, Lưu Đào hút một hơi thật sâu, chỉ còn lại con Răng Cưa Độc Thú cuối cùng, hi vọng mọi chuyện đều thuận lợi.

Diệp Trần lạnh nhạt nói:

- Sẽ thuận lợi.

Lúc nãy trong lúc chiến đấu, Diêu Tinh không giúp được gì, là kiếm của Diệp Trần quá nhanh, lúc này nàng mặt đầy vẻ khao khát,

- Kiếm pháp của ngươi luyện thế nào vậy? Có thể dạy ta không?

Lưu Đào nhíu mày, Diêu sư muội quá lỗ mãng, vội vàng nói:

- Diêu sư muội, đừng đùa giỡn nữa, kiếm pháp đâu có thể dễ dàng truyền thụ.

Chân Linh Đại Lục nề nếp cực nghiêm, cho dù sư phụ dạy đồ đệ cũng không truyền thụ hết, huống hồ hai bên không hề quen biết.

Ai ngờ Diệp Trần nói:

- Cũng không có gì để dạy, nhưng nàng có thể mỗi ngày luyện tập kiếm pháp cơ bản một trăm lần, một tháng là thấy được hiệu quả.

- Thật sao.

Diêu Thanh không tin.

Diệp Trần cười cười, cũng không giải thích.

Con Răng Cưa Độc Thú trong sơn động lớn đến đáng sợ, chỉ riêng đầu nó thôi đã bằng một vại nước, hai con mắt như hai cái chuông đồng nổi vằn những chùm mạch máu, thô bạo hung tàn.

- Mọi người cùng xông lên.

Lưu Đào lao lên đầu tiên, bổ bốn chưởng vào Răng Cưa Độc Thú.

Liền sau đó là đao quang ánh tuyết, kiếm quang dày đặc, nhận quang vặn vẹo, như triều thủy công xuất, con Răng Cưa Độc Thú vốn đã bị Lưu Đào đánh lùi tru lên liên tiếp, đã lùi nay càng lùi thêm, phẫn nộ vô cùng, há miệng phun ra một đám khói độc lấp lánh lửa lửa quang màu tím.

Lưu Đào giật mình, lập tức vận nội khí toàn thân, giữa hai tay thấp thoáng xuất hiện một đường hồ quang màu đen, tất cả khói độc màu tím phun ra chạm vào hồ quang lập tức nổ tung, khiến hắn phải liên tiếp lùi lại phía sau, cánh tay tê rần, những người khác đâu ai dám đứng yên một chỗ, chật vật tháo chạy.

Đúng lúc này, Diệp Trần động, thân thể lướt ra, Tinh Cương Kiếm xuyên vào cái miệng vẫn còn chưa kịp khép vào của Răng Cưa Độc Thú, nhảy lên cao, cắt như cắt đậu phụ.

Răng Cưa Độc Thú giãy dụa mấy cái không cam lòng, đầu nghiêng sang một bên, khí tuyệt mệnh tàn.

- Chết rồi?

Lưu Đào thấy Diệp Trần không hành sự theo kế hoạch, tưởng hắn quên, ai ngờ một kiếm đã đánh ngã Răng Cưa Độc Thú.

Vẩy sạch dịch thể trên kiếm, Diệp Trần từ từ thu kiếm, nói:

- Răng Cưa Độc Thú phun xong khí độc sẽ phải dừng lại trong chớp mắt, bên trên miệng có có một lỗ thịt lớn bằng cái cốc, đó chính là nhược điểm lớn nhất của nó, thông thẳng đến tủy não.

Đệ đệ song sinh Dương Võ bội phục nói:

- Lợi hại, giết xong hai con Răng Cưa Độc Thú là đã tìm ra nhược điểm chí mạng.

Diệp Trần nói:

- Tìm nhược điểm chí mạng là điều kiếm thủ phải nắm bắt.

- Ha ha, bất luận thế nào chúng ta đã giải quyết xong Răng Cưa Độc Thú.

Diêu Tinh cười nói.

Sơn động không sâu, chỉ khoảng bảy tám trượng.

Nhóm lên một đống lửa, Lưu Đào hút một hơi lãnh khí,

- Không phải là độc tâm thảo, mà là nhện vương thảo.

- Cái gì, nhện vương thảo, Lưu sư huynh, huynh có nhìn nhầm không.

Vương Văn ở phía sau kêu lên thảng thốt.

Lưu Đào xác nhận:

- Độc tâm thảo màu tím, hình như hoa lan, còn nhện vương thảo màu đen, phần lá nơi đỉnh ngọn nhìn giống như nhện độc, tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Nghe vậy, Diệp Trần từ nãy đến giờ vẫn giữ vẻ bình tĩnh cũng không khỏi thở gấp, độc tâm thảo mặc dù trân quý, nhưng cũng chỉ đáng hai ba ngàn lạng, rất có ích với những người tu luyện độc công, có thể coi là dược thảo quý hiếm. Nhưng nếu so sánh, thì phải dùng từ hiếm thấy để hình dung nhện vương thảo, không chỉ làm thuốc, phụ trợ độc kích tu luyện, đáng quý hơn, trong võ lâm chỉ có một môn âm độc võ kỹ tên là "Thiên Chu Vạn Độc Thủ", nhất định cần nhện vương thảo phụ trợ tu luyện mới có thể đạt đến cảnh giới đại thành, nếu như bị những người tu luyện Thiên Chu Vạn Độc Thủ biết trong tay họ có nhện vương thảo, đừng nói một vạn lạng bạc, cho dù nhiều hơn nữa họ cũng không do dự, đương nhiên, khả năng giết người cướp vật cũng rất cao.

Diêu Tinh lúc này nói:

- Lưu sư huynh, ở đây tối quá, muội nhìn không rõ.

- Cũng đúng, chúng ta ra ngoài.

Lưu Đào cẩn thận đào nhện vương thảo, sau đó đi ra ngoài sơn động.

Trong môi trường sáng sủa, diện mạo nhện vương thảo lần đều tiên bạo lộ rõ ràng trước mắt mọi người.

Cỏ cao bảy tấc, có bảy lá, toàn thân đen mực, thỉnh thoảng có thể thấy lưu quang lập lòe, trên ngọn nhện vương thảo quả vật hình dạng giống như một con nhện đen gục ở đó, nhìn qua, không thể phân biệt được là vật sống hay là vật chết, làm người ra sởn hết cả hai ốc.

- Đây chính là nhện vương thảo, đúng là đáng sợ thật!

Huynh đệ Dương Văn Dương Võ chép miệng.

Lưu Đào hồi tưởng nói:

- Năm ta bái nhập Kim Quang Môn, có may mắn nhìn thấy đại trưởng lão lấy được một gốc nhện vương thảo, giống y như gốc nhện vương thảo này, không ngờ hôm nay bản thân lại có một gốc.

Vương Hải Xuyên nhìn nhện vương thảo, liếm liếm môi,

- Một gốc nhện vương thảo chí ít cũng phải bán được một vạn lạng bạc, sáu người chia đều mỗi người một ngàn sáu trăm sáu mươi sáu lạng, ta nửa năm cũng không kiếm được nhiều như vậy.

Bị Vương Hải Xuyên nói, Lưu Đào mới nhớ ra chuyện phải chia đều, nhìn Diệp Trần nói:

- Diệp huynh đệ, chúng ta đều có môn phái của riêng mình, liên hệ không tiện, mà Răng Cưa Độc Thú và nhện vương thảo phải mất một thời gian nữa mới có thể bán ra, chi bằng chúng ta trực tiếp chia bạc cho ngươi, ngươi thấy thế nào?

Diệp Trần không có hứng thú với nhện vương thảo, đồng ý luôn.

- Vậy được, hai con Răng Cưa Độc Thú bình thường đáng giá hai ngàn lạng bạc, một con tinh anh Răng Cưa Độc Thú đáng giá một ngàn năm trăm

lạng, ngoài ra một gốc nhện vương thảo đáng giá một vạn lạng bạc, tổng cộng một vạn ba ngàn năm trăm lạng, sáu người chia đều mỗi người hai ngàn một trăm năm mươi lạng, cũng chính là hai trăm mười lăm lạng vàng, đây là một tấm kim phiếu mệnh giá một trăm lạng và một tấm mệnh giá mười lạng, đưa cho ngươi trước, Vương sư đệ, Dương sư đệ, và cả Diêu sư muội, mọi người lấy hết bạc trên người, đưa cho Diệp huynh đệ.

Mấy người gom góp, cuối cùng vẫn thiếu năm mươi lạng vàng, đành phải dùng nguyên liệu trên người một con Răng Cưa Độc Thú thay thế.

Nhận kim phiếu và nguyên liệu, lỗ tai Diệp Trần khẽ động, trầm giọng nói:

- Có người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 10: Kịch Chiến

Cất chiếc hộp ngọc đựng nhện vương thảo vào ngực áo, Lưu Đào nhìn ra xa cao giọng nói:

- Tại hạ đệ tử Kim Quang Môn Lưu Đào, người đến kính xin hiện thân.

- Ha ha, Kim Quang Môn, là tiểu môn phái bất nhập lưu đó hả?

Bụi cỏ kêu lên xào xạc, từ trong rừng, bước ra một đám đại hán, tên cầm đầu tướng mạo xấu xí, xương đầu đã bị người ta cắt non nửa, chỉ còn lại hai phần ba, vô cùng đáng sợ.

- Chó má.

Vương Hải Xuyên giận dữ.

Người đàn ông xấu xí liếc ngang, hung quang bốn phía, sát khí lành lạnh.

Lưu Đào biết chúng không phải kẻ thiện lương, đám người này tám mươi phần trăm là một nhóm thổ phỉ kết bè kết đảng, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, nói:

- Không biết có gì chỉ giáo.

- Ha ha, gần đây tình hình kinh tế có chút eo hẹp, nếu như các ngươi nguyện hiếu kính thì tốt biết mấy.

Lưu Đào nhíu mày,

- Bọn ta trên người không có nhiều bạc, nhưng có thể chia nguyên liệu yêu thú cho các ngươi, có lẽ cũng đáng vài ngàn lạng bạc!

Hắn không nhìn thấu nội khí tu vi đối phương, nếu như không có gì bất ngờ, chí ít cũng đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, nếu như phát sinh chiến đấu, trừ hắn ra, mấy sư đệ sư muội khác lành ít dữ nhiều, cho dù là Diệp Trần cũng vậy.

Người đàn ông xấu xí chửi ầm lên:

- Các ngươi nghĩ bọn ta là ăn xin à, mấy ngàn lạng bạc mà muốn qua mắt chúng ta, bây giờ cho các ngươi một sự lựa chọn, để lại nhện vương thảo rồi đi, đúng rồi, tiểu cô nương kia ở lại, vừa hay giúp ta hạ hỏa.

Lời này vừa nói ra, cả đám đại hán lập tức bật cười.

Diêu Tinh sắc mặt tái xanh, cắn chặt môi dưới.

Lưu Đào sầm nét mặt, kiềm chế lửa giận, nói:

- Các hạ nói đùa sao!

- Ai đùa với ngươi, ta đếm đến mười, nếu như các ngươi không ngoan ngoãn hành sự, đừng trách ta ra tay độc ác.

Người đàn ông xấu xí giơ tay nắm chặt chuôi đao sau lưng.

Vương Hải Xuyên mặt đỏ bừng bừng,

- Muốn đánh thì đánh, phí lời làm gì.

Người đàn ông xấu xí cười khẩy, nói:

- Không phải ta xem thường các ngươi, nếu như đánh thật, các ngươi cũng không chạy được, đương nhiên, bây giờ vẫn còn cơ hội, một, hai...

Lưu Đào thu nụ cười, lạnh giọng nói:

- Các hạ thực sự muốn làm khó dễ chúng ta.

- Năm, sáu, bảy...

Người đàn ông xấu xí không trả lời, nhìn mọi người như nhìn một đống xác chết.

Diệp Trần và Lưu Đào nhìn nhau, hiểu ra ý tứ trong mắt đối phương.

- Chín! Giết hết chúng cho ta.

Vừa dứt lời, người đàn ông xấu xí lập tức rút đại đao, lăng không nhảy lên phát động công kích.

Mọi người cứ nghĩ hắn đếm đến mười mới xuất thủ, kì thực đây là thủ đoạn của bọn hắn, như thế sẽ khiến đối phương nổi giận, khiến đối phương không kịp trở tay, người đàn ông xấu xí tên thật là Ma Ngũ, từ thành phố khác lưu vong tới giang hồ ác đồ, từng làm hộ vệ cho một gia tộc nhỏ họ Vương, sau đó thèm thuồng nhan sắc tiểu thư Vương gia, một là không làm, đã làm là làm cho xong, tranh thủ lúc trời tối, nhục sát đối phương, thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng.

Bọn Lưu Đào Vương Hải Xuyên đều bị hù dọa, chỉ có Diệp Trần sớm đã chuẩn bị, không phải kinh nghiệm giang hồ của hắn phong phú, mà hắn căn bản không có kinh nghiệm giang hồ, chỉ vì linh hồn lực cường đại, có thể phát hiện ra mưu kế bên trong từng cử động nhỏ của Ma Ngũ.

Nội khí thôi động đến cực điểm, Diệp Trần thân thể hơi nghiêng, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, dùng Hành Vân Kiếm Phát chiêu thứ tám "Hành Vân Lưu Thủy".

Ma Ngũ sững người, vốn cứ tưởng lấy hữu tâm đối vô tâm, ai ngờ lại là hữu tâm gặp hữu tâm, cuối cùng thành hắn trở tay không kịp.

Như điện quang hỏa thạch, Ma Ngũ đao phong hơi nghiêng, ma sát với Tinh Cương Kiếm của Diệp Trần.

- Keng! Phốc phốc!

Hỏa tinh văng khắp nơi, thắt lưng Ma Ngũ bị lưỡi kiếm cắt một đường, từng tia máu tươi trào ra, chỉ là một chút ngoại thương.

Mọi người không dám tin vào mắt mình, một võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu chỉ cần một kiếm đã đả thương một võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, đúng là gặp quỷ.

Hắn không biết bản thân Diệp Trần cũng đang thầm kêu đáng tiếc, nếu như lúc nãy phản ứng của Ma Ngũ chậm hơn một chút, một kiếm của hắn tuyệt đối tạo ra trọng thương, lùi thêm chút nữa, nếu như đối phương công kích lực kém hơn một chút, đao phong không thể đánh bật được công kích lực của hắn, vết kiếm cũng có thể sâu một tấc, đây chính là lực sát thương của Hành Vân Kiếm Pháp luyện tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, không phải cứ võ kỹ phẩm cấp cao mới có thể đả thương người khác.

- Võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười quả nhiên không thể coi thường.

Một kiếm không có hiệu quả, Diệp Trần tung tiếp kiếm thứ hai, Hành Vân Kiếm Pháp chiêu thứ chín "Dạ Quang Động".

Trong chốc lát, kiếm quang u ám như nước tràn ngập, giống như không khí không còn là không khí nữa, mà là một đầm nước tối đen, sâu khó đoán.

- Đáng chết, cảnh giới kiếm pháp của tên tiểu tử này cao như vậy sao.

Da đầu Ma Ngũ tê rần, mắt lộ vẻ liều lĩnh, đại đao mang thế phá không, nhanh như chớp chém xuống trung tâm kiếm quang như nước hòng phá hủy kiếm thế đối phương, nếu không cục diện sẽ trở nên bất lợi cho hắn.

Vù!

Một đòn đầy bạo lực giáng xuống, Ma Ngũ thất sắc, hai chân đạp mạnh xuống đất, vội vàng lùi về phía sau.

Diệp Trần tựa hồ đã đoán ra cục diện, bước bộ nhanh như tên bắn, kiếm

thế trong tay chợt biến, bay ngược trở lại tạo thành một hình vòng cung xinh đẹp, chính là Cô Phong Thập Tam Kiếm hiểm ác.

Ma Ngũ mắt hiện hung quang, tay trái tràn ngập nội khí chụp vào kiếm phong, quát:

- Tiểu quỷ đáng chết, đi chết cho ta.

Ầm!

Võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười không phải dễ giết, vòi rồng khí mãnh liệt cuốn theo tất cả nhẹ nhàng nhấc bổng thân thể Diệp Trần.

Ai ngờ Diệp Trần như mất đi trọng lượng, bay bổng trên mặt đất, khí thế đột nhiên thay đổi, một lần nữa tiến đến như cao sơn sụp đổ, kiếm quang xinh đẹp nhẹ nhàng xuyên qua.

Xùy!

Mũi kiếm đâm qua cổ Ma Ngũ, xuyên ra sau gáy, gọn gàng linh hoạt.

Một người sắp trở thành võ giả Chân Ngưng Cảnh vậy mà bị Diệp Trần một kiếm giết chết, nhẹ nhàng giống như uống trà ăn cơm, cũng khiến Diệp Trần hiểu sơ bộ lực chiến đấu của mình đạt đến trình độ nào, quan trọng nhất là lực sát thương của Cô Phong Thập Tam Kiếm cường đại cỡ nào.

Vút kiếm vẩy hết vết máu bên trên, Diệp Trần nỗ lực loại bỏ tạp niệm sau khi giết người, quay đầu nhìn quanh, phát hiện những người khác cũng đã lao vào đánh nhau, bảy tám người đàn ông hung hãn đang vây lấy năm người Lưu Đào phát xuất công kích, tiếng binh khí va chạm giống như âm thanh rang đậu, nối thành một mảng.

- Cút cho ta!

Lưu Đào tu vi cao nhất, hai tay bổ ra liên hoàn, chớp mắt đã đánh bật mấy người.

Nhưng có một người chỉ lùi ba bước, phần áo trên ngực rách toạc chứ không hề bị thương.

Lưu Đào đồng tử co lại:

- Hoành Luyện Công Phu!

Người này mặt vuông miệng rộng, thân cao hai mét, lưng hùm vai gấu, cơ ngực nhô lên như hai ngọn núi nhỏ, rắn như thép, thỉnh thoáng còn ánh lên sắc xanh đen, không hề giống nhân thể.

- Hắc hắc, ta công phu ta tu luyện là Thiết Bố Sam, cộng thêm mỗi ngày xoa bóp bằng rượu thuốc, sớm đã luyện thành mình đồng da sắt, chỉ cần nội khí bất tán, ngươi đánh bao nhiêu lần cũng không sao, đến đây!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 11: Kim Phiếu

- Muốn chết.

Người nói là Vương Hải Xuyên, Thanh Long Kích trên tay quét ngang một vòng, đánh lùi những kẻ đang vây công hắn, sau đó thân thể lại xoay một vòng, một chiêu hồi mã thương đâm thẳng về phía đôi phương.

Lần này người đàn ông cao lớn không dám chậm trễ, phải biết Thiết Bố Sam luyện thế nào cũng không thể khiến thân thể biến thành sắt thép, vũ khí bình thường hắn không sợ, nhưng bị một thứ sắc nhọn đâm vào thì vẫn chết như thường, huống hồ một chiêu này của Vương Hải Xuyên sắc bén bá đạo, dù là thiết giáp cũng thủng.

Hai tay tạo thành hình chữ thập, người đàn ông cao lớn nắm lấy thân Thanh Long Kích, không để cho nó tiến thêm một tấc.

Bắt được cơ hội, Lưu Đào bay người đáp xuống trước mặt đối phương, một quyền nhẹ nhàng ấn lên.

Phốc!

Như thiết chùy nện da, khóe miệng người đàn ông cao lớn trào ra một tia máu, ngực bị ấn ra một vết bàn tay mờ mờ, tím bầm một mảng.

Đúng lúc này, hai người đàn ông hung ác khác thừa cơ lao đến chỗ Lưu Đào.

Lưu Đào thầm kêu không xong, lúc nãy mặc dù một quyền đả thương người đàn ông cao lớn, nhưng hai tay cũng bị lực phản tác làm cho tê rần, nhất thời không nhấc lên được.

Vương Hải Xuyên cũng không còn lực, người đàn ông hung ác vừa rồi bị hắn đánh lùi bây giờ quay lại phản kích điên cuồng, khiến hắn có cảm giác không sao ngăn cản nổi.

Diêu Tinh và hai huynh đệ song sinh thì vẫn chống đỡ được, dù sao họ cũng là cục diện một chọi một.

Thấy Lưu Đào sắp bị kích sát, một đường kiếm quang chói mắt đột nhiên bắn đến, vặn vẹo trên không hai lần, hai người đàn ông hung ác cổ tóe máu, ngã thẳng xuống đất.

Một kiếm đắc thủ, Diệp Trần không hề dừng lại, một chiêu "Tầm Khích" đấm trúng tim một người đàn ông hung ác, giúp Vương Hải Xuyên loại bỏ áp lực.

- Đa tạ!

Lưu Đào vừa từ cõi chết trở về sắc mặt vẫn còn chút tái, cảm kích nói.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Giết chết bọn chúng rồi nói.

Kì thực sau khi giết Ma Ngũ, vận mệnh của chúng sớm đã được xác định, chỉ là thời gian sớm hay muộn thôi.

Chỉ một lúc, trừ người đàn ông tu luyện Thiết Bố Sam, những kẻ còn lại đều đã chết hết, bên Diệp Trần trừ hắn và Lưu Đào, những người còn lại hoặc ít hoặc nhiều đều bị mang chút thương.

- Chạy đi đâu!

Vương Hải Xuyên phát hiện người đàn ông cao lớn định chạy, Thanh Long Kích dài hai mét mang theo âm thanh xé gió bén nhọn bắn ra.

Xoạt!

Người đàn ông cao lớn thân kinh bách trận, kinh nghiệm phong phú, thân thể hơi nghiêng, một lần nữa may mắn tránh được Thanh Long Kích.

Nhưng thoát được hòa thượng trốn không qua miếu thờ, Diệp Trần thân đi theo kiếm, một kiếm phá vỡ Thiết Bố Sam của đối phương, đâm xuyên tim hắn.

Nguy cơ giải trừ, bọn Lưu Đào thở phào nhẹ nhõm đồng thời trong lòng không khỏi sợ hãi, chỉ với sức một người mà giết chết cả người đàn ông xấu xí Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười và người đàn ông cao lớn mình đồng da sắt, chiến đấu lực kiểu này thực sự quá đáng sợ. Kim Quang Môn đệ tử ngoại môn số một cũng không thể làm được, thậm chí ngay cả người được tấn thăng làm đệ tử nội môn cũng chưa chắc làm được. Hơn nữa cho dù làm được, cũng chưa chắc có thể rút lui an toàn, đâu giống Diệp Trần, thâm tàng bất lộ.

- Diệp huynh đệ, Lưu Đào ta chưa từng bội phục ai bao giờ, hôm nay coi như ta phục ngươi.

Lưu Đào thành thật nói.

Diệp Trần không phủ nhận luôn, cười nhạt một tiếng.

Đám đại hán mang lại cho họ khoảng hơn ba ngàn lạng nữa, chia đều mỗi người hơn năm trăm, coi như thu nhập ngoài ý muốn.

- Các vị, xin phép cáo từ.

Nhận đủ ngân lượng, Diệp Trần không muốn hợp tác thêm nữa mà chuẩn bị đan thương độc mã xông vào sơn mạch yên tĩnh, tôi luyện kinh nghiệm chiến đấu.

Lưu Đào nói:

- Cũng được, bọn ta đang chuẩn bị về, một mình ngươi cẩn thận chút.

Lúc sắp chia tay, Diêu Tinh không kìm được nói:

- Diệp Trần, nhớ tới chỗ bọn ta chơi nhé!

Diệp Trần gật gật đầu:

- Có cơ hội sẽ đến.

Rất nhanh, đã không còn thấy bóng dáng mấy người, Diệp Trần thầm nghĩ: Mới đi ra ngoài chưa được bao lâu mà đã kiếm được hai ngàn bảy trăm lạng bạc, đủ để mua một số nguyên liệu dùi mài thân thể, còn linh dược có lợi cho việc luyện khí, những thứ đó ít nhất cũng phải hơn vạn lạng, căn bản không mua nổi.

Dứt bỏ những thứ đó ra khỏi đầu, điều khiến Diệp Trần ngạc nhiên nhất là lần đầu tiên giết người tại sao không thấy có quá nhiều cảm giác, không lẽ cũng là do linh hồn lực.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần thực sự không thể lý giải.

Sơn mạch yên tĩnh rộng một ngàn dặm vuông, yêu thú vô số, theo Diệp Trần biết, một trăm dặm vòng ngoài trên cơ bản chỉ có yêu thú cấp một hai, tỷ suất đụng phải yêu thú cấp ba rất ít, con Răng Cưa Độc Thú lớn như vậy mà cũng không phải yêu thú cấp ba, chỉ có thể coi là sắp thành yêu thú cấp ba. Giữa hai trăm đến năm trăm dặm chính là hiểm địa, yêu thú cấp ba đến cấp năm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, với thực lực hiện tại của hắn, gặp phải chỉ có duy nhất một con đường chết.

Sau năm trăm dặm, là cấm địa thực sự, mấy chục năm trước từng có đại thế lực phái cao thủ vào thăm dò, tìm kiếm một số thảo dược quý hiếm, không may gặp phải một con yêu thú cấp bảy Diện Yêu Ngưu, hơn một trăm người chỉ có một người chạy thoát, nhưng cũng chỉ sống được mấy ngày, nguyên nhân là yêu khí trong người quá thịnh, phát cuồng mà chết, từ đó, không còn ai dám vào nữa.

Mười dặm đường, Diệp Trần chém giết ba con yêu thú, một trong số đó

là yêu thú cấp hai Cuồng Bạo Ngưu, bị Diệp Trần kéo hai sừng, dùng nắm đấm giết chết.

Thu thập xong nguyên liệu yêu thú, Diệp Trần không vào sâu hơn nữa mà lựa chọn đi ngang, hắn không muốn đụng phải yêu thú cấp ba trở lên.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Ngày thứ ba, khiêng theo một túi da lớn, Diệp Trần lên đường trở về, hướng thẳng Thanh Phong Trấn.

...

Linh Dược Hiên là cửa hàng duy nhất ở Thanh Phong Trấn mua bán dược liệu, diện tích không quá lớn, cửa hàng cũng không quá xa hoa, nhưng luận tài lực, tuyệt đối là số một.

Dù sao thế giới này quần thể có tiền nhất chính là võ giả, mà hơn một nửa ngân lượng trên người võ giả đều dùng cho dược liệu phụ trợ tu luyện hoặc đan dược, tiền tiêu như rác không biết nhíu mày, đối với họ mà nói, bạc hết rồi có thể kiếm thêm, tu vi tăng lên là cơ hội hiếm có.

Cất bước tiến vào Linh Dược Hiên, Diệp Trần nhíu mày.

Trong cửa hàng người ra vào hối hả, phần lớn đều là võ sĩ thân khoác kình y, còn có thiếu gia phú quý, có hai người Diệp Trần nhìn không thấu, có lẽ là võ giả cấp bậc Ngưng Chân Cảnh.

Đến bên quầy, Diệp Trần đặt túi da đựng nguyên liệu yêu thú lên trên.

- Chưởng quầy, bán nguyên liệu yêu thú.

Chưởng quầy là một vị lão giả có tuổi, thân khoắc hắc bào viền vàng, khí chất trầm ổn, ông đi tới mở túi da, vừa đếm nguyên liệu, vừa tính giá:

- Nguyên liệu Răng Cưa Độc Thú trị giá năm trăm hai mươi lạng, nguyên liệu Sói Trụi Đuôi tám mươi lăm lạng, nguyên liệu Cuồng Bạo Ngưu

ba trăm tám mươi lạng,...., tổng cộng là một ngàn sáu trăm năm mươi lạng.

Diệp Trần nói:

- Đổi hết thành kim phiếu cho ta.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 12: Thí Luyện Mộc Nhân Cảnh

Kim phiếu này cũng giống như kim phiếu mà Diệp Trần biết, có thể mang nó đến tiền trang tư nhân đổi thành vàng, hoặc là cũng có thể trực tiếp mua bán, con số nhỏ nhất là năm lạng, lớn nhất là một vạn lạng, phí bảo quản là ba phần trăm tổng số, cũng chính là nói bạn cất một trăm lạng, chỉ có thể lấy ra chín mươi bảy lạng.

Về phần tiền trang phát hành kim phiếu và ngân phiếu thì không cần phải lo nó sẽ đóng cửa, có câu nói đùa là, dù Thiên Phong Quốc diệt vong, tiền trang tư nhân Thông Thần vẫn sừng sững đứng yên, đây chính là tính ổn định của kim phiếu, dù sao với tư cách là tiền trang siêu cấp kéo dài suốt mấy chục quốc gia, nếu như dễ dàng đóng cửa như vậy thì bảo người ta yên tâm sao được, sau lưng không biết có bao nhiêu thế lực âm thầm bảo vệ nó, thế lực quốc gia cũng là một trong số đó.

Căn dặn tiểu nhị cất kỹ nguyên liệu ma thú, chưởng quầy mở tủ bảo hiểm, lấy ra mấy tấm kim phiếu lấp lánh ánh vàng, xếp ngay ngắn lên quầy.

- Đây, tổng cộng một trăm sáu mươi lăm lạng vàng, khách nhân đếm đi.

Diệp Trần liếc sơ, gật gật đầu thu nhận, sau đó rời ánh mắt, chuyển tầm nhìn sang quầy thương phẩm bên cạnh.

Làm nghề chưởng quầy này giỏi nhất là quan sát sắc mặt khách hàng, lão giả mỉm cười nói:

- Vị thiếu hiệp này, có cần giúp đỡ gì không.

Diệp Trần nói:

- Ta cần một số đan dược hoặc dược liệu rèn luyện thân thể, có thể giới

thiệu cho chút không?

- Không cần phiền phức như vậy, ta lấy cho ngươi một tờ luyện thể thanh đan, bên trên đánh dấu hiệu quả và giá cả, rất dễ nhìn.

- Vậy được.

Chỉ một lúc, chưởng quầy tiếp tục công việc của mình, còn Diệp Trần trên tay có thêm một tờ giấy dày ghi kín những chữ.

Hổ Giao luyện cốt hoàn, huyết vân hổ và giác mãng tinh huyết luyện chế, mỗi quả năm ngàn lạng bạc.

Ngưu Ma Đại Lực đan, Cuồng Bạo Ngưu tinh huyết và bồi nguyên thảo luyện chế, mỗi quả ba ngàn năm trăm lạng bạc.

Phi Yến hoàn...., mỗi quả hai ngàn lạng bạc.

...

Một lúc lâu sau, Diệp Trần lắc lắc đầu, luyện thể đan dược thực sự quá đắt, một chút xíu mà mất hai ba ngàn lạng bạc, toàn bộ tài sản trên người hắn chỉ có thể mua một quả Hổ Giao luyện cốt hoàn, mà dược hiệu của Hổ Giao luyện cốt hoàn chỉ có ba ngày, không thể dùng trong trường kỳ rèn luyện được.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần có chút ngưỡng mộ những người may mắn, từ nhỏ đã được tiếp nhận bồi dưỡng cấp cao, linh đan diệu dược dùng như ăn kẹo, mấy năm sau, ngân lượng tiêu hao e rằng có thể xếp đầy một căn phòng, tiến bộ không nhanh mới lạ.

Đương nhiên, ngoại lực dù sao vẫn là ngoại lực, dựa vào nó chỉ có thể trở thành một cao thủ bình thường, nhưng muốn đạt đến một loại cao độ nào đó tương đối khó.

Liếc xuống dưới danh sách, hai mắt Cổ Thần sáng rực, có rồi.

- Luyện thể cao, dùng tam dương thảo, mỡ bò, nước thiết mộc,... tám loại nguyên liệu luyện chế mà thành, một bình một trăm lạng bạc.

Chính nó, thở ra một hơi khí tức, Diệp Trần ngẩng đầu, nói với tiểu nhị vừa đi qua, lên tiếng nói:

- Cho ta ba mươi bình luyện thể cao.

- Được, ngài chờ một lát.

Ba mươi bình luyện đựng đầy một hộp gỗ, Diệp Trần trả xong tiền mang theo nó đi ra khỏi Linh Dược Hiên.

Vù vù vù vù...

Trong tiểu viện vuông vức, một đường thân ảnh đang lặng lẽ luyện quyền, quyền lực cương mãnh mang theo kình phong thổi tung bụi đất trên mặt đất.

- Hự!

Một bộ quyền đánh xong, nhân ảnh đột nhiên phát lực, liên hoàn hai quyền đánh lên cây cọc gỗ thô cứng, rắc một tiếng, chiếc cọc gỗ chịu không nổi quyền lực, gãy đôi ở giữa, nửa trên bay xa bảy tám mét, vỡ vụn trên không trung.

- Quyền lực cuối cùng cương nhu nhất thể.

Cách Thí luyện Mộc Nhân Cảnh vẫn còn một ngày cuối cùng, Diệp Trần không hề có ý thư giãn, toàn tâm toàn ý tôi luyện kĩ xảo Kim Cương Quyền, linh hồn lực cường đại khiến hắn cảm nhận rõ ràng mỗi một tấc thân thể đang phát lực, tùy ý dung hợp sức mạnh ở các bộ vị làm một thể, sản sinh lực bạo phát ở cấp độ sâu hơn. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hắn tu luyện Kim Cương Quyền đến cảnh giới cao nhất.

- Có lẽ người sáng tạo ra Kim Cương Quyền chưa chắc đã tu luyện nó

đến cảnh giới cao nhất, điểm này mình chiếm ưu thế, nhưng đối phương lại hơn mình ở khả năng sáng tạo võ học.

Cười khổ với suy nghĩ nhàm chán của mình, Diệp Trần lắc lắc đầu, đi về phía bàn đá cách đó không xa.

Trên mặt bàn tròn đặt một bình gốm màu trắng, miệng bình dùng hồng mộc phong bế, chính là một bình luyện thể cao một trăm lạng bạc.

Ba!

Diệp Trần đẩy nút lọ, dốc miệng bình xuống, rất nhanh, dịch thể màu vàng lỏng chảy xuống lòng bàn tay, một mùi thơm dìu dìu lan ra.

Cởi bỏ y phục, Diệp Trần dùng hai tay chà xát luyện thể cao lên người.

- Dễ chịu quá.

Qua vài hơi thở, Diệp Trần chỉ cảm thấy khí tức nóng rực từ bề mặt da từ từ thẩm thấu, ngấm vào cơ bắp, huyết dịch và xương cốt bên trong, giống như có hàng trăm con kiến chui vào trong đó, có chút ngứa ngứa, lại còn một chút đau đau nữa.

Cúi đầu nhìn, chỉ thấy bề mặt thân thể cường tráng cơ bắp xoắn xuýt, bóng lộn phát quang, giống như một con báo săn dũng mãnh, cơ thể hình giọt nước rất có lực bạo phát, thật khó tưởng tượng là thân hình của một thiếu niên mười bốn tuổi, đương nhiên, so với thân thể mảnh mai của Từ Tĩnh, Diệp Trần vẫn chỉ bằng một nửa.

Rèn luyện thêm một lúc nữa, Diệp Trần mặc y phục, mang theo Tinh Cương Kiếm, ra khỏi sân tiến về phía quảng trường công cáo khu vực Tây Lưu Vân Tông.

Quảng trường công cáo là nơi Lưu Vân Tông tuyên bố một số đại sự, ngày mai sự kiện Mộc Nhân Cảnh có lẽ cũng tuyên bố ở đây, dù sao còn rất nhiều người mới vẫn còn ở trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, không biết một số

sự kiện đáng chú ý, như Diệp Trần trước đây.

Kì thực Diệp Trần không cần cố ý đi, những thứ cần biết hắn đều biết hết rồi, trên cơ bản không có gì thay đổi, nhưng hắn của bây giờ đã không còn như xưa nữa, không thể sống một cách bị động, tất cả đều phải chủ động nắm bắt, tranh thủ làm rõ mọi chuyện, đôi khi chi tiết cũng quyết định thành bại.

Huống hồ, trước Mộc Nhân Cảnh một ngày, quảng trường công cáo chắc chắn sẽ tụ tập rất nhiều người, vừa hay có thể quan sát thực lực của họ.

Cả đường cưỡi ngựa xem hoa, Diệp Trần phát hiện mình đến Lưu Vân Tông được hơn hai năm mà chẳng có lấy một người bạn thân, đúng là quá thất bại.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần có chút ngưỡng mộ những đệ tử ngoại môn kết bè kết đảng xung quanh, nhìn họ cười cười nói nói, hình như rất vui vẻ.

Đến quảng trường công cáo, phóng mắt nhìn, một khoảnh đất rộng một trăm trượng, vuông vức làm bằng đá cẩm thạch xuất hiện trong tầm mắt, trước quảng trường, sừng sững một bức tường lớn, bên trên có dán một tờ giấy trắng khổng lồ, đề mấy chữ "Cuộc thi Thí luyện Mộc Nhân Cảnh".

Đi theo dòng người vào quảng trường, bên tai Diệp Trần tràn ngập các loại âm thanh.

- Năm ngoái người đứng đầu cuộc thi Thí luyện Mộc Nhân Cảnh là Ngô Tông Minh, năm nay không biết là ai?

- Ta nghĩ tám chín mươi phần trăm sẽ lại là Ngô Tông Minh, ai biết nửa năm qua thực lực của hắn tiến triển đến mức nào chứ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 13: Quá Mạnh

- Có lý, nhưng ta thích đệ tử ngoại môn thiên tài số một Trương Hạo Nhiên hơn.

- Trương Hạo Nhiên! Là thiên tài hiếm có mười ba tuổi, tu vi đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười á!

- Không phải sao, nghe nói hắn mười hai tuổi gia nhập Lưu Vân Tông đã có thực lực Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy, bây giờ mới qua một năm, đã từ Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy nhảy lên luyện khí cảnh tầng thứ mười, tốc độ tu luyện không thể tưởng tượng.

Một người cười lạnh nói:

- Trương Hạo Nhiên thiên tài thế nào cũng chỉ mới tiến nhập Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, các ngươi đừng quên, Ngô Tông Minh nửa năm trước đã là Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, bây giờ cách Ngưng Chân Cảnh e rằng chỉ còn nửa bước nữa.

- Hắc hắc, nói một cách dễ nghe là cách nửa bước chân, nói một cách khó nghe là vượt ải thất bại, nếu không sớm đã đạt đến Ngưng Chân Cảnh rồi.

Người nói mặt vuông môi mỏng, mang theo một tia cay nghiệt.

- Ngươi dám sỉ nhục Ngô Tông Minh.

Đệ tử ngoại môn bênh vực Ngô Tông Minh mặt đầy phẫn nộ.

Đệ tử mặt vuông không hề tỏ ra yếu thế,

- Ta biết ngươi là bạn Ngô Tông Minh, nhưng ta không phải, ta chỉ là có sao nói vậy, nhưng đến đâu đều có đạo lý.

- Hừ, tốt nhất là có đạo lý.

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền tới, liền sau đó, khí thế ác liệt tự dưng sinh ra, giống như một cơn gió lốc.

Mọi người quay lại nhìn, cách đó mười mấy bước, một thiếu niên lưng đeo trường kiếm, thân khoác lam y chăm chú đứng nhìn người đang chế giễu hắn.

Là ngoại môn đệ nhất đệ tử Ngô Tông Minh.

Diệp Trần thích thú đứng sang một bên, nhủ thầm: có cái để xem rồi.

Đệ tử vừa mới nói Ngô Tông Minh thành không đáng một xu bị khí thế của đối phương làm cho giật mình, lắp bắp nói:

- Ta... không phải ta nói... sự thật sao?

Ngô Tông Minh cười mỉa mai,

- Ngươi biết ta ghét nhất là loại người nào không? Chính là loại người nhát gan chỉ biết nói xấu sau lưng người khác, bây giờ cho ngươi một cơ hội chuộc tội, nếu như đỡ được một chưởng của ta, chuyện này coi như cho qua, dám hay không!

Một chưởng! Đệ tử mặt vuông ánh mắt lấp láy, tu vi của hắn ở Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám, kém Ngô Tông Minh hai tầng, nhưng đỡ một chưởng có lẽ không phải chuyện lớn, cùng lắm là bị thương nhẹ, nếu không dám nhận lời, có khác gì tự nhận mình là kẻ nhát gan, sau này sau dám ngẩng đầu trước mặt mọi người.

- Được, một chưởng thì một chưởng, có gì phải sợ!

Nói xong, thân hình của hắn hơi cong lên, tay phải rũ xuống, y phục trên

người không có gió mà vẫn tự động bay, rõ ràng đang hội tụ nội khí bào cánh tay.

- Đây không phải thủ thức Tiểu Dạ Xoa Chưởng sao!

Có người nhận ra, buột miệng nói ra miệng.

Đệ tử mặt vuông đắc ý cười, Tiểu Dạ Xoa Chưởng là võ kĩ Nhân cấp cao giai, vốn dĩ với thân phận hắn không thể có được môn võ kĩ này, nhưng bá phụ hắn là trưởng lão ngoại môn Lưu Vân Tông, chuẩn bị cho hắn một cuốn võ kĩ Nhân cấp cao giai dễ như trở bàn tay.

Bằng Tiểu Dạ Xoa Chưởng, hắn có tự tin đỡ được một chưởng của Ngô Tông Minh, nói không chừng còn có thể giành thế thượng phong nữa, đến lúc đó tên tuổi của hắn sẽ nổi như cồn.

Ngô Tông Minh sắc mặt bất biến, thản nhiên nói:

- Chuẩn bị xong chưa?

Đệ tử mặt vuông ngước mắt,

- Lúc nào cũng sẵn sàng.

Lúc này, tất cả mọi người đều nín thở, chăm chú nhìn hai người, một là ngoại môn đệ nhất đệ tử, một là Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám đệ tử ngoại môn, hai bên mặc dù chỉ giao thủ một chiêu, nhưng từ đó có thể nhìn ra một phần thực lực của họ, cho dù không nhìn ra thì cũng coi như mở rộng tầm mắt.

Trên bãi đất trống, Ngô Tông Minh cũng không cố ý nâng khí, từ từ bước lại chỗ đệ tử mặt vuông.

Mười bước, chín bước, tám bước,... năm nước!

Điều khiến người ta kinh ngạc là người phát động công kích trước không phải Ngô Tông Minh mà là đệ tử mặt vuông, hai chân hắn hơi bật lên, một

bước trùng xuất, cánh tay phải đang rũ xuống vẽ vào không khí một đường vòng cung quỷ dị, từ đó đánh lên Ngô Tông Minh.

Phốc!

Tiếng không khí bị nghiền nát vang lên, mép tay phải của đệ tử mặt vuông thấp thoáng có bóng quang mang ẩn hiện, đó là hiện tượng nội khí nhanh đến đột phá thân thể.

- Trở về!

Từ miệng Ngô Tông Minh phát ra một tiếng quát khẽ, một chưởng dán vào tay phải đệ tử mặt vuông.

Phanh!

Đệ tử mặt vuông còn đang khí thế hùng hổ, chân đột nhiên rời đất, gọn gàng linh hoạt bị đánh lùi về chỗ cũ, sau đó chật vật lui liền mười bước, thiếu chút nữa ngã ngửa.

Khục! Nhổ ra một ngụm máu tươi, đệ tử mặt vuông chỉ Ngô Tông Minh,

- Ngươi, ngươi...

Chỉ nói được một chữ, người đã lăn ra ngất xỉu.

Lập tức, những tiếng ồn ào vang lên bốn phía quảng trường.

Mọi người đều biết đệ tử mặt vuông rất có khả năng không đỡ được một chiêu của Ngô Tông Minh, nhưng không ngờ lại là ở cự ly đó, hơn nữa nhìn Ngô Tông Minh không giống như dùng võ kĩ gì, đơn thuần chỉ là tiếp chiêu, ngoại môn đệ nhất đệ tử quả nhiên không phải hạng xoàng.

Cái nhìn của Diệp Trần không giống như mọi người, nói một cách nghiêm túc, Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám và Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười không khác nhau là mấy, huống hồ đệ tử mặt vuông lại sử dụng nhân cấp cao giai võ kỹ Tiểu Dạ Xoa chưởng pháp, công kích lực thiếu chút nữa

đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, cho dù không đánh được Ngô Tông Minh thì cũng không đến mức trực tiếp ngất xỉu.

Nguyên nhân thực sự là cái khác, nếu như Diệp Trần đoán không nhầm, đẳng cấp công pháp mà Ngô Tông Minh tu luyện cao hơn đệ tử mặt vuông, bất luận là chất lượng nội khí hay tổng lượng nội khí, cả hai đều không cùng cấp bậc, ngoài ra, Ngô Tông Minh rõ ràng tu luyện công pháp đến tầng tương đối cao, nội khí khống chế và vận dụng tốt hơn đệ tử mặt vuông rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần không khỏi cười khổ.

Thế giới mà hắn sống tên là Chân Linh Đại Lục, diện tích đại lục trải dài vô biên, không ai biết rốt cục nó rộng bao nhiêu, cũng không ai biết trên Chân Linh Đại Lục có bao nhiêu người bao nhiêu yêu thú sinh sống, chỉ có một điểm có thể xác nhận đó chính là đại lục coi tông môn và võ giả là chủ đạo thế giới, quốc gia mặc dù quan trọng, nhưng vẫn còn thua một bậc.

Trên đại lục này, đối với võ giả mà nói có hai thứ quan trọng, một là võ kĩ, hai là công pháp.

So với võ kĩ, công pháp quan trọng hơn mấy lần.

Một cuốn nhân cấp sơ giai công pháp giá trị không hề thua kém nhân giai trung cấp võ kĩ, thậm chí còn hơn.

Nếu như nói võ kĩ là để người ta phát huy hai lần đến ba lần chiến đấu lực thì công pháp là một gốc rễ một người, gốc rễ cường đại, tiên thiên sẽ chiếm ưu thế tuyệt đại.

Dưới tình huống thông thường, công pháp mà võ giả tu luyện cao hơn một bậc, tổng lượng nội khí sẽ nâng lên ba phần, cũng chính là nói, hai võ giả nếu như tu vi tương đương, một người tu luyện nhân cấp sơ giai công pháp, một người tu luyện công pháp nhân cấp trung giai, vậy tổng lượng nội khí người sau sẽ nhiều hơn người trước ba phần, nếu như người sau tu luyện

là công pháp nhân cấp cao giai, vậy thì sẽ là một lần bảy phần, công pháp nhân cấp đỉnh giai là hai lần một phần, chênh lệch giữa hai bên như một cái hào rộng, không thể vượt qua dễ dàng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 14: Thiên Tài Và Thiên Tài

Trừ vấn đề tổng lượng nội khí, công pháp đẳng cấp cao hơn một bậc, chất lượng nội khí cũng nâng lên rất nhiều,làm phép so sánh, lấy nội khí sinh ra từ tu luyện sơ giai công pháp so sánh với một thanh gỗ thì nội khí sinh ra từ tu luyện cao giai công pháp sẽ là một tảng đá, thậm chí một miếng kim loại, gỗ đâu thể đấu với đá hay kim loại, rõ ràng không phải ở một tầng thứ trở lên.

Ngô Tông Minh thân là ngoại môn đệ nhất đệ tử, tu luyện công pháp chí ít là nhân cấp trung giai, còn Diệp Trần công pháp là nhân cấp sơ giai, đối phương đâu có tu luyện giống hắn, đều là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu, nội khí tổng lượng nhiều hơn hắn ba phần, chưa kể, tu vi đối phương còn cao hơn hắn.

Cũng may luận chất lượng nội khí, Diệp Trần tin rằng mình không thua Ngô Tông Minh quá nhiều, một tháng hắn đã luyện Vân Khí Quyết đến cảnh giới đăng phong tạo cực, so với cảnh giới giới thiệu trên bí tịch còn cao hơn một cấp, đại khái tương đương công pháp nhân cấp trung giai phổ thông nhất.

Một chiêu đánh bại đệ tử mặt vuông, Ngô Tông Minh không hề lộ vẻ đắc ý, đối với hắn mà nói, đệ tử mặt vuông chỉ là một tên hề, đánh bại hắn cũng không thể hưng phấn, mà giáo huấn hắn là để cho người khác biết, cho dù hắn vượt ải thất bại thì cũng không phải nhân vật mà ai cũng có thể mang ra so sánh.

Ba ba ba ba!

Một thiếu niên tuấn tú hơi có vẻ non nớt vỗ tay đi tới,

- Quá đặc sắc, không hổ là ngoại môn đệ nhất đệ tử, Ngô Tông Minh, ngươi đủ tư cách làm đối thủ của ta.

Ngô Tông Minh nghiêng đầu, nheo mắt nhìn:

- Trương Hạo Nhiên.

Trương Hạo Nhiên thân hình và tướng mạo đều lộ vẻ non nớt, khí chất thì tương đối già dặn, hắn cười nhạt nói:

- Ngươi tu luyện là công pháp nhân cấp cao giai Bồi Nguyên Công, không biết tu luyện đến tầng nào rồi.

- Không cao, vừa mới bước vào tầng thứ tư đỉnh phong.

Diệp Trần nghe mà giật mình, chẳng trách một chưởng bình thường của Ngô Tông Minh có thể đánh ngất đệ tử mặt vuông, thì ra hắn tu luyện Bồi Nguyên Công, với tư cách công pháp nhân cấp cao giai, Bồi Nguyên Công ở những phương diện khác không phải quá xuất sắc, nhưng có một điểm đặc biệt là nội khí luyện ra thâm hậu dị thường, so với công pháp cùng bậc cấp cao hơn một bậc, ngoài ra, Bồi Nguyên Công phân thành năm tầng, có thể đạt đến tầng thứ tư đỉnh phong đã là tương đối xuất sắc.

Ai ngờ Trương Hạo Nhiên chỉ cười tự ngạo:

- Đối với người thường mà nói, ngươi đúng là thiên tài, nhưng ngày này giờ này, ngươi đã không còn là đối thủ của ta.

Ngô Tông Minh cười lạnh nói:

- Những kẻ kiêu ngạo chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp.

- Vậy sao? Nói ra thì sợ đả kích ngươi, ta tu luyện là công pháp nhân cấp cao giai Lăng Vân Công, nhưng đã đạt đến cảnh giới cao nhất tầng thứ năm, đây chính là sự khác biệt giữa chúng ta.

Lời vừa nói ra, cả quảng trường nhao nhao nghị luận.

- Quá huênh hoang, công pháp là cảnh giới nâng tầng cao nhất, Trương Hạo Nhiên mới có Lăng Vân Công chưa được bốn tháng, vậy mà đã đạt đến tầng thứ năm, điều này sao có thể!

- Không sai, công pháp nhân cấp cao giai thường là phân thành năm tầng, người thường muốn đạt đến tầng thứ nhất, chí ít phải cần ba bốn ngày, tầng thứ hai cần mười ngày, tầng thứ ba cần một tháng, tầng thứ tư cần bốn tháng, tầng thứ năm cần một năm trở lên, ta nhớ trước đây có đệ tử nội môn chuyển tu công pháp nhân cấp đỉnh giai, công pháp nhân cấp cao giai trước kia vẫn chưa viên mãn mà trực tiếp từ bỏ.

- Xem ra trên phương diện thiên phú, Trương Hạo Nhiên lợi hại hơn.

Mỗi người có một phản ứng kinh ngạc khác nhau, Diệp Trần thì cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, thiên tài sở dĩ được gọi là thiên tài bởi vì không thể dùng lý thuyết bình thường để phán đoán họ, nếu không đâu được gọi là thiên tài. Ngô Tông Minh cũng không tệ, hắn chỉ còn cách tầng thứ năm của Bồi Nguyên Công một bước nữa, hoặc là thêm nửa năm nữa, hắn sẽ đột phá đến tầng thứ năm.

Ngô Tông Minh đúng là cũng phải kinh ngạc, nửa năm trước, sau khi giành được ngôi vị số một Thí luyện Mộc Nhân Cảnh, hắn đạt được công pháp nhân cấp cao giai Bồi Nguyên Công, vốn tưởng nửa năm thời gian tu luyện đến tầng thứ tư đỉnh phong đã là rất lợi hại, phải biết người thường muốn từ tầng thứ nhất tu luyện đến tầng thư tư phải mất khoảng năm tháng thời gian, đến tầng thứ tư đỉnh phong phải mất thêm năm tháng nữa, ai ngờ Trương Hạo Nhiên còn thiên tài hơn hắn, hơn bốn tháng đã đạt đến cảnh giới cao nhất tầng thứ năm.

Hít một hơi thật sâu, Ngô Tông Minh bình tĩnh nói:

- Nhiều lời vô ích, thực lực không phải là điều duy nhất sao.

Trương Hạo Nhiên nhếch miệng cười,

- Không sai, cho nên trận đấu Thí luyện Mộc Nhân Cảnh lần này, ta sẽ giành ngôi vị thứ nhất.

Nói xong, hắn quay người bỏ đi, để lại cho một người một bóng hình.

Nhìn Trương Hạo Nhiên rời đi, mọi người vừa bội phục vừa ghen tị, cùng là người, tại sao đối phương có thể tu luyện đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười ở năm mười ba tuổi, Lăng Vân Công đạt đến cảnh giới cao nhất tầng thứ năm.

Thiên tài và người thường khác nhau lớn thế sao!

Diệp Trần lắc lắc đầu, quay người đi về phía cáo bài.

Chữ trên giấy to như nắm đấm, nét nào nét ấy sắc như dao khắc chứng tỏ phải do một vị trưởng lão thư pháp cực tốt viết.

Nhìn kĩ, trên tờ giấy trắng ngoài một số hạng mục đáng lưu ý, còn viết rõ phần thưởng thí luyện Mộc Nhân Cảnh thành công, là một viên tăng khí đan chỉ có ở Lưu Vân Tông, có thể tiết kiệm một tháng khổ công, nếu như vừa đúng lúc vượt ải, tỷ suất thành công sẽ gia tăng không ít. Đương nhiên, tiền đề là vượt qua ải Luyện Khí Cảnh, chứ không phải từ Luyện Khí Cảnh đột phá đến Ngưng Chân Cảnh.

- Trước mắt, thứ mình cần nhất chính là thời gian, tăng khí đan này có thể tiết kiệm một tháng khổ công, rất có tác dụng với mình.

Diệp Trần mỉm cười, tiếp tục nhìn xuống.

- Thập cường Thí luyện Mộc Nhân Cảnh có thể tự do lựa chọn một bộ võ kĩ nhân cấp trung giai, lục cường được thưởng ba miếng thanh phong ngọc lộ hoàn, tam cường có thể tự do lựa chọn một công pháp bộ nhân cấp cao giai, người đứng đầu đặc biệt được thưởng một miếng tăng nguyên đan.

Diệp Trần nheo nheo mắt, võ kĩ nhân cấp cao giai hắn không quan tâm, nhưng thanh phong ngọc lộ hoàn là luyện khí linh đan diệu dược, có người

đã từng miêu tả, dùng thanh phong ngọc lộ hoàn trong vòng mười ngày, võ giả sẽ cảm thấy tinh thần sảng khoái, tạp niệm không còn, tốc độ tu luyện một ngày một ngàn dặm, lĩnh ngộ võ kĩ cũng dễ hơn nhiều, rất nhiều đệ tử nội môn đều khát khao giành được nó, vì giá trị vượt quá một vạn lạng bạc trắng nên chỉ mơ chứ không dám cầu, nhược điểm duy nhất là không thể thường xuyên sử dụng, nghe nói hiệu quả lần sau kém hơn lần trước, đến cuối cùng hầu như không còn hiệu quả.

Về phần công pháp nhân cấp cao giai càng là trọng yếu nhất, có nó, Diệp Trần có thể dự cảm được tốc độ tu luyện của mình gia tăng với biên độ rộng, tổng lượng nội khí và chất lượng nội khí cũng chạm đến cao độ mới, nói cách khác, chỉ cần có một bộ công pháp nhân cấp cao giai, thực lực tổng hợp của Diệp Trần muốn tăng lên gấp đôi không phải là vấn đề lớn.

Dừng ánh mắt chỗ phần thưởng dành cho người đứng đầu, Diệp Trần cười khổ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 15: Khảo Thí Bắt Đầu

Không nghi ngờ gì, tăng nguyên đan giá trị lớn nhất, có thể khiến võ giả Luyện Khí Cảnh trực tiếp nâng lên một tầng thứ, dùng để đột phá lên Ngưng Chân Cảnh cũng có hiệu quả nhất định, nhưng Diệp Trần không có một tia chắc chắn, phải biết Ma Ngũ mặc dù cũng là võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, nhưng luận thiên phú không bằng Ngô Tông Minh và Trương Hạo Nhiên, hai người này là thiên chi kiêu tử, tu luyện công pháp và võ kĩ vượt xa người khác, năng lực lĩnh ngộ cũng là số một, muốn giành vị trí số một trước mặt họ là quá khó, trừ phi từ Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu nâng lên Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám, như vậy mới có một chút cơ hội chiến thắng.

Chầm chậm phun ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần quyết định, không hi vọng xa vời vị trí thứ nhât và thứ hai, nhưng nhất định phải giành vị trí thứ ba, nếu như để lỡ cơ hội này, ngay cả hắn cũng không thể tha thứ cho mình.

...

Đêm tối tan hết, luồng ánh sáng đầu tiên của bình minh từ phía Đông phóng đến.

Trong sân, Diệp Trần vừa đánh xong một bộ quyền, đang bôi luyện thể cao, thân hình thẳng như kiếm.

- Lần này xong Mộc Nhân Cảnh vẫn còn nửa năm nữa là Diệp gia tộc hội, có thể nổi tiếng hay không phải xem thành tích ngày hôm nay.

Trong lòng Diệp Trần rất rõ, con trai thứ hai đại bá Diệp Đường và con gái tứ thúc Diệp Huyên đều là thiên tài hiếm có của Diệp gia, mười hai tuổi đã đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ năm, bây giờ đã ba năm trôi qua, rất có khả năng là Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, thậm chí đã đạt đến

tầng thứ Ngưng Chân Cảnh.

Một võ giả Ngưng Chân Cảnh không phải nói đánh bại là đánh bại, e rằng khả năng lĩnh ngộ kinh nhân của Diệp Trần cũng không thể lấp đầy khoảng cách giữa hai bên.

Trong lúc Diệp Trần còn chưa ra ngoài, một nửa Lưu Vân Tông đã trở nên huyên náo, Thí luyện Mộc Nhân Cảnh đối với phần lớn mọi người mà nói là một ngày quan trọng, đến lúc đó có một số trưởng lão ngoại môn, đệ tử nội môn đến xem, thỉnh thoảng cũng có một hai vị trưởng lão nội môn giá lâm.

Mộc Nhân Cảnh nằm đối diện quảng trường công cáo, thường ngày luôn ở trong trạng thái đóng kín, từ bên ngoài nhìn vào không thấy bất cứ dấu vết gì.

Đợi Diệp Trần đến quảng trường công cáo, nơi này đã có một biển người, ba ngàn đệ tử ngoại môn đến hơn một nửa, đều đứng trên quảng trường, đệ tử nội môn và trưởng lão ngoại môn cũng có không ít, từ cao đến thấp, ngồi trên cao đài sau lưng quảng trường.

- Lâm trưởng lão, người nghĩ lần này những ai sẽ lọt vào thập cường.

Người nói là một thiếu niên, chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, tướng mạo anh tuấn, da trắng dị thường.

Vị lão giả được gọi là Lâm trưởng lão cười nói:

- Vân Đào, ngươi trong đệ tử nội môn đã được coi là một trong những người nổi bật, vậy mà cũng có hứng với chỗ này sao.

Vân Đào nói:

- Đệ tử thiên phú không phải xuất chúng, năm đó cũng không được mọi người đánh giá cao, cho nên rất hiểu tâm trạng của những đệ tử ngoại môn muốn giành được thứ bậc này.

- Cũng đúng.

Lâm trưởng lão gật gật đầu,

- Theo như ta thấy, lần này thập cường có hơn một nửa là thập cường của lần trước, nhưng cộng thêm một Trương Hạo Nhiên nữa.

- Trương Hạo Nhiên? Đệ tử có nghe qua về hắn, nghe nói là ngoại môn đệ nhất thiên tài.

- Hôm qua có tin tức truyền đến, Trương Hạo Nhiên đã tu luyện công pháp nhân cấp cao giai Lăng Vân Công đến cảnh giới cao nhất tầng thứ năm, tư chất loại này đúng là hiếm gặp.

- Lăng Vân Công tầng thứ năm, chẳng trách trưởng lão coi trọng hắn như vậy.

Vân Đào lộ vẻ chấn động, lúc hắn còn là đệ tử ngoại môn, tu luyện cũng là Lăng Vân Công, nhưng cho đến sau này trở thành đệ tử nội môn, cũng chưa đột phá đến cảnh giới cao nhất.

Lâm trưởng lão quan sát Trương Hạo Nhiên, thích thú nói:

- Lưu Vân Tông thiên tài càng nhiều, chứng minh tiềm lực càng lớn, rồi sẽ có một ngày từ cửu phẩm tông môn tấn thăng thành bát phẩm tông môn, trưởng lão ngoại môn ta có chết cũng là cười mà chết.

Vân Đào bị một câu nói của Lâm trưởng lão làm cho nhiệt huyết sục sôi,

- Lâm trưởng lão yên tâm, đệ tử mặc dù không thể sánh bằng các sư tỷ, nhưng có một ngày, cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa, toàn lực trợ giúp Lưu Vân Tông tấn cấp bát phẩm tông môn.

- Ha ha, ngươi có tâm như thế là tốt.

Mộc Nhân Cảnh đã đến giờ mở cửa.

Rắc rắc rắc!

Dưới những ánh mắt nóng rực, bức tường lớn đối diện quảng trường đột nhiên vỡ ra, để lộ một con hẻm sâu hút, không biết thông đến đâu.

Đúng lúc này, Lâm trưởng lão đứng dậy, cao giọng nói với biển người bên dưới:

- Các vị, hôm này là trận đấu Thí luyện Mộc Nhân Cảnh tổ chức nửa năm một lần, tất cả đệ tử ngoại môn đều có tư cách tham gia, về phần phần thưởng nhận được có lẽ các ngươi cũng đã nhìn thấy trên bảng công cáo, ở đây ta không nói nhiều nữa, bây giờ vào vòng đầu tiên, đệ tử có năng lực đánh bại một mộc nhân thủ vệ mới được vào Mộc Nhân Cảnh.

Giọng nói của Lâm trưởng lão không lớn, nhưng có chân khí quán chú, truyền khắp mấy dặm vuông, ai cũng đều nghe rõ.

- Mẹ, lần trước suýt chút nữa thì ta đánh bại mộc nhân thủ vệ, lần này nhất định làm được.

- Ta cũng vậy, nhưng nghe nói trong Mộc Nhân Cảnh trừ mộc nhân thủ vệ ra, còn có mộc nhân đao khách, có chút nguy hiểm!

Mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, trận đấu Thí luyện Mộc Nhân Cảnh đã chính thức bắt đầu.

Rắc rắc, rắc rắc. rắc rắc...

Một hàng hai mươi mộc nhân thủ vệ đi ra.

Những mộc nhân thủ vệ này cao hai mét, thân thể là dùng một loại gỗ kì dị cấu tạo thành, mắt là hai miếng tinh thể mỏng, tán phát hàn khí âm u, rõ ràng không phải phàm vật.

Diệp Trần không quá ngạc nhiên về điều này, nghe nói mộc nhân là một loại rối đặc thù, có từ năm ngàn năm trước, do ngũ phẩm siêu cấp tông môn

Khôi Lỗi Môn phát minh, mặc dù không có trí tuệ, nhưng có thể cảm nhận được có người đứng gần để tung ra các loại công kích, vô cùng kì diệu.

Lưu Vân Tông có được phương pháp chế tạo mộc nhân trong một tình huống ngẫu nhiên, đáng tiếc võ lực của những mộc nhân này không cao, chỉ tương đương võ giả Luyện Khí Cảnh, cho nên dùng để khảo nghiệm đệ tử ngoại môn là tốt nhất.

Vòng thứ nhất là hai mươi người cùng khảo thí, người qua được đứng sang bên phải, đợi chính thức xông vào Mộc Nhân Cảnh, người thất bại phải rời đi.

Lần trước Diệp Trần chỉ giữ được ba hơi, là đã bị đánh thổ huyết.

Khảo thí bắt đầu!

Trong hai mươi người đầu tiên có Vương Cương, với Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy đỉnh phong tu vi, đánh bại mộc nhân thủ vệ có lẽ có hi vọng, chí ít cũng không bị giết chết, như vậy mới đáng sỉ nhục.

Mộc nhân thủ vệ cảm nhận có người lại gần, thân thể nặng nề khởi động, một quyền hung hăng đánh về phía Vương Cương, kình khí mãnh liệt thổi tung tóc hắn.

Vương Cương dùng sở trường tốc độ, vội vàng giao hai tay lại với nhau, ngang ngạnh chặn đứng quyền kích của mộc nhân thủ vệ, thân thể lùi lại ba bước.

- Khai bia liệt thạch!

Ba bước lùi xong, Vương Cương nhảy lên, tay phải dựng thẳng đứng bổ nghiêng vào đầu mộc nhân, kình phong soàn soạt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 16: Tranh Đoạt Ngôi Thứ

Phang!

Cảm giác của mộc nhân quả thực nhạy cảm, giơ tay chặn đứng một đòn chí mạng của Vương Cương, tay trái nắm quền tấn công, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta khó lòng phản ứng.

- Hừ, mộc nhân thủ vệ hung hãn vậy sao.

Một số đệ tử ngoại môn mới bái nhập Lưu Vân Tông chưa lâu không khỏi giật mình sợ hãi, ngay cả Diệp Trần cũng phải cảm thán sự thần kì của mộc nhân thủ vệ, rõ ràng không hề có sóng sinh mệnh nhưng động tác chiêu thức lại rất ổn định, đâu ra đấy.

Trong nháy mắt, chân trái Vương Cương cong lên, dùng đầu gối đỡ đòn công kích thứ hai của mộc nhân thủ vệ, mượn lực đá chân, vững vàng hạ xuống cách đó năm bước.

Sau khi kéo dài khoảng cách với mộc nhân thủ vệ, Vương Cương nhận ra nếu như chỉ dùng lực thì không thể đánh bại đối phương, như vậy chỉ còn cách đánh bất ngờ.

- Song Long Xuất Hải!

Mộc nhân thủ vệ truy kích tới, Vương Cương vứt bỏ bia quyền, tung ra Giao Phục Quyền sở trường, hai tay vặn xoắn, giống như hai con ác giao đang cuộn mình, làm mưa làm gió.

Két!

Nắm đấm Mộc nhân thủ vệ bị khóa chặt.

Vương Cương quát lạnh một tiếng, hai tay đỡ nắm đấm đối phương, bay lên tung một cước trên không.

- Lưu Tinh Thoái!

Ầm!

Một cước thế đại lực trầm đá đổ mộc nhân thủ vệ, nhân viên khảo thí bên cạnh lập tức cao giọng nói:

- Qua cửa!

Không giống ở đây, những nơi khác kiên tục truyền ra hai chữ "Thất bại".

Rất nhanh, nhóm thứ nhất khảo thí xong, chỉ có bốn người qua cửa, những người khác đều bị đào thải hết, phải bất đắc dĩ rời đi.

Mộc nhân thủ vệ không biết dùng loại gỗ gì, trên cơ bản không hề thương tổn, may mắn lắm chỉ có thể đánh ngã chúng mới tính qua cửa, nếu không thì sẽ mệt đến chết.

Một lúc sau, nhóm thứ hai khảo thí cũng kết thúc, vượt qua chỉ có một người.

Nhóm thứ ba, năm người qua.

Nhóm thứ tứ, ba người qua.

Nhóm thứ năm, không ai qua.

...

Nhóm thứ một trăm hai mươi, Ngô Tông Minh và Trương Hạo Nhiên bước ra cùng một lúc, hai người quay sang nhìn nhau, lạnh lùng đi lên.

Đối diện với mộc nhân thủ vệ, hai người gần như ra tay cùng một lúc.

Ngô Tông Minh thân hình lóe lên, tựa như quỷ mị xuất hiện trong lòng mộc nhân thủ vệ, bàn tay phải ngay lập tức dán lên, dùng lực rung mạnh, mộc nhân thủ vệ như quẳng bay như một đống rơm, ngực hằn sâu vết bàn tay, đủ thấy một chưởng vừa rồi tinh thuần đến thế nào.

Còn Trương Hạo Nhiên cũng không hề tỏ ra sợ hãi, chỉ thấy thân hình hắn giãn ra, trực tiếp bỏ qua khoảng cách mười mét, năm ngón tay giang rộng, nắm chặt lấy đầu mộc nhân thủ vệ, sau đó chợt dừng bước chân, vung tay phát lực.

Mộc nhân thủ vệ bị ném xa mười mấy mét.

- Móa, miểu sát mộc nhân thủ vệ.

Mọi người tròn xoe mắt, bộ dạng đầy vẻ khó tin, Ngô Tông Minh biểu hiện đã đủ lợi hại, một chưởng cận thân đánh bay mộc nhân thủ vệ, Trương Hạo Nhiên tựa hồ còn lợi hại hơn, mộc nhân thủ vệ trước mặt hắn giống như một đứa trẻ còn đang tập đi.

Nhóm thứ một trăm hai mươi ba, Diệp Trần ra sân.

Không có tốc độ của Ngô Tông Minh và Trương Hạo Nhiên, Diệp Trần chỉ là chiêu thức tinh diệu, ba quyền hai cước hạ gục mộc nhân thủ vệ, thuận lợi qua cửa.

Vòng khảo thí đầu tiên kết thúc, Lâm trưởng lão đứng lên nói:

- Tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm người qua cửa, bắt đầu tiến hành vòng thi thứ hai, bây giờ tất cả vào Mộc Nhân Cảnh.

- Hạo Nhiên, đệ nói giúp ta giành vị trí thứ ba, không vấn đề gì chứ!

Một thiếu niên cao lớn, tuổi độ mười lắm đứng bên cạnh Trương Hạo Nhiên không kìm được lo lắng trong lòng, hỏi.

Trương Hạo Nhiên không thèm để ý nói:

- Đường ca yên tâm, với thực lực của huynh xông qua Mộc Nhân Cảnh không khó, cái khó là phải giành được ngôi thứ, đệ sẽ tìm thời điểm thích hợp để chặn những người khác lại.

- Vậy được.

Người thiếu niên này vốn dĩ là đường ca của Trương Hạo Nhiên, gia nhập Lưu Vân Tông sớm hơn một bước, trước đây hắn từng tham gia cuộc thi Mộc Nhân Cảnh, đáng tiếc chỉ xếp hạng ngoài ba mươi, cách thập cường một khoảng rất xa, đừng nói gì vị trí thứ ba. Nếu như lần này giành được vị trí thứ ba, một cuốn công pháp nhân cấp cao giai bí tịch là không thể thiếu, ngoài ra còn được một cuốn võ kĩ Nhân cấp cao giai bí tịch và ba trái thanh ngọc lộ hoàn, đủ để hắn tu luyện đến cấp độ Ngưng Chân Cảnh.

Lúc này, Trương Hạo Nhiên đột nhiên chuyển ngữ âm,

- Nhưng đệ cũng không thể làm quá đáng quá, huynh biết quy định Lưu Vân Tông mà.

- Ta biết, yên tâm đi, cho dù không có đệ giúp đỡ, ta cũng có tự tin rằng mình sẽ lọt vào thập cường.

- Vậy thì tốt, chúng ta vào thôi!

Mộc Nhân Cảnh giống như một trái hồ lô, lối vào tương đối chật hẹp, chỉ đủ cho năm người xếp hàng ngang, nhưng không gian bên trong thì khá rộng rãi, xuất hiện mười con hẻm lớn nhỏ khác nhau.

Ba trăm sáu lăm người phân thành mười tốp, lựa chọn một hẻm bất kì để vào.

Ba! Ba! Ba!

Con hẻm mà Diệp Trần lựa chọn, hai bên tường và mặt đấy đột nhiên vỡ ra, từ trong nhảu ra một đám mộc nhân thủ vệ và mộc nhân đao khách tay cầm mộc đao, gió cuốn mây tan đánh ngã liền năm sáu người, nhất thời,

những tiếng hú thê thảm vang lên liên tiếp.

Lách người tránh khỏi đòn tấn công của một mộc nhân đao khách, Tinh Cương Kiếm nơi hông lập tức chui ra khỏi vỏ, chém đứt mộc đao đối phương, thân hình nhanh nhẹn cúi xuống, xuyên qua trong nháy mắt.

- Nguy hiểm quá, người càng lúc càng ít, vốn dĩ ba bốn mươi người bây giờ chỉ còn hơn hai mươi, hơn nữa phía trước còn năm con hẻm nữa, cứ bốn năm người lại cùng lựa chọn một hẻm tiếp tục tiến vào.

Bên kia, Trương Hạo Nhiên bàn chân chớp động, tay áo bồng bềnh, tất cả mộc nhân thủ vệ và mộc nhân đao khách đều không thể khóa được thân hình hắn, thỉnh thoảng có ba bốn mộc nhân chặn sẵn phía trước, cũng đều bị hắn tùy ý một chưởng đánh bay, tựa như dễ như trở bàn tay.

Không gian từ khoáng đạt trở nên nhỏ hẹp, Trương Hạo Nhiên dừng bước chân, thầm nghĩ: Phía trước là nơi có nhiều mộc nhân nhất, đến lúc đó đợi tất cả mọi người cùng qua, mình có thể âm thầm can thiệp, khiến họ vướng tay vướng chân, như vậy đường ca lấy được vị trí thứ ba dễ như trở bàn tay.

Đối với vị trí thứ nhất, Trương Hạo Nhiên tự nhận là dành cho mình, Ngô Tông Minh không có tư cách tranh giành với hắn, cho nên mới có ý giúp đỡ đường ca, huống hồ, ở đây chỉ có một lối vào duy nhất, cho dù có người có thể uy hiếp được hắn thì hắn cũng có biện pháp áp dụng.

Ba!

Người chạy đến đầu tiên là Ngô Tông Minh, hắn gần như chỉ chậm hơn Trương Hạo Nhiên một chút.

Nhìn Trương Hạo Nhiên có chút nghi hoặc, Ngô Tông Minh không biết đối phương định làm gì, hắn không phải nói muốn giành vị trí thứ nhất sao? Không lẽ hắn cố ý ở đây đợi mình, nếu như có chuyện đó thật thì con người này đúng là quá cuồng ngạo rồi!

Mặc dù trong lòng vừa nghi hoặc vừa phẫn nộ, nhưng Ngô Tông Minh cũng không vì thế mà đi gây sự với đối phương, đang định từ đó đi qua.

- Gượm đã!

Trương Hạo Nhiên ngang người chặn đứng đối phương.

Ngô Tông Minh sắc mặt âm trầm nói:

- Ngươi có ý gì?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 17: Ta Muốn Phế Ngươi

Trương Hạo Nhiên lạnh nhạt nói:

- Không có ý gì, ngươi không cảm thấy người nhiều thì thú vị hơn sao? Không cần phải vội như vậy.

- Thú vị hay không thú vị thì liên quan gì đến ta, tránh ra.

- Xin lỗi, yêu cầu này ta không thể đáp ứng.

- Muốn chết.

Ngô Tông Minh giận dữ, thân hình vốn đã có chút chậm lại đột nhiên tăng tốc, bề mặt tay phải đỏ ửng, mang theo sóng nhiệt mãnh liệt vô biên, tấn công về phía đối phương.

Võ kĩ Nhân cấp cao giai Liệt Hỏa Quyền!

Trương Hạo Nhiên mỉm cười, dùng một quyền đồng dạng nghênh đón.

Bùm!

Hai quyền va chạm, vách tường xung quanh và mặt đất tựa hồ như đang đung đưa, kình phong mãnh liệt phóng xạ bốn phương tám hướng.

Ngô Tông Minh chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, có ba đường trọng kình từ nắm đấm đối phương truyền đến, thân hình lập tức bất ổn, lùi liền ba bước, kinh ngạc nói:

- Lưu Vân Tam Điệp Kình!

Lưu Vân Tam Điệp Kình là võ học chiêu bài của Lưu Vân Tông, mặc dù

chỉ là võ kĩ Nhân cấp cao giai, nhưng rất nhiều đệ tử nội môn đều đang luyện, không nỡ từ bỏ, quan trọng nhất là môn võ kĩ này có đặc sắc, thực lực càng cao, ba đường trọng kình càng lớn, gần như không bao giờ lạc hậu.

Trương Hạo Nhiên rung tay tắt hỏa tinh trên nắm đấm, sắc mặt hơi có chút bất ngờ,

- Xem ra là ta đã quá xem nhẹ ngươi, Liệt Hỏa Quyền mà sinh được hỏa kình.

- Như nhau cả thôi.

Ngô Tông Minh không dám xem thường đối phương, toàn thân nội khí thúc động đến cực hạn, ẩn mà không phát, hàm mà không lộ, chỉ đợi đến thời khắc then chốt là đánh ra một đòn lôi đình.

Mặt hiện lên một tia ngỡ ngàng, Trương Hạo Nhiên ha ha cười nói:

- Cái gì mà như nhau cả thôi, người đừng hiểu lầm, lúc nãy ta chỉ mới dùng bảy phần thực lực thôi.

Trương Hạo Nhiên có tư cách cuồng ngạo, mười ba tuổi hắn đã tu luyện nội khí đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, Lăng Vân Công đạt đến cảnh giới cao nhất tầng thứ năm, Lưu Vân Tam Điệp Kình võ kĩ cũng luyện đến cảnh giới đại thành, bản thân không có khiếm khuyết, hắn tự tin cho dù đụng phải Võ giả Ngưng Chân Cảnh vừa tấn cấp cũng có thể chống lại một hai, đừng nói một Ngô Tông Minh.

Ngô Tông Minh không lên tiếng phản bác, bởi vì hắn biết nói gì cũng là vô dụng, điều duy nhất khiến người ta coi trọng chỉ có thực lực.

Bồng!

Nắm đấm đỏ rực bốc lên hỏa hoa, hỏa hoa càng nhiều, cuối cùng hình thành hỏa diễm nhàn nhạt, hỏa diễm quấn lấy nắm đấm bên trong một cục sắt nung, cứng rắn và nóng bỏng.

Ngô Tông Minh cười lạnh nói:

- Không phải chỉ có ngươi chưa phát huy toàn lực?

- Hay, hay?

Trương Hạo Nhiên sứng người, mắt phát ra từng tia nộ ý, việc đối phương còn giấu ba phần thực lực khiến hắn cảm thấy như đang bị coi thường, những kẻ từng giao thủ với hắn, nếu không động dụng hết toàn bộ thực lực thì sớm đã bị hắn đánh cho tìm không ra răng rơi nơi nào rồi.

Trận đấu càng trở nên căng thẳng hơn.

Đúng lúc này, một bóng người lao đến, nhìn thấy hai kẻ đang giằng co, cảnh giác giảm tốc độ, nép sang một bên.

Là Diệp Trần!

Toàn lực ứng phó mặc dù chậm hơn Ngô Tông Minh và Trương Hạo Nhiên rất nhiều, nhưng cũng không phải là những người khác có thể so sánh với hắn, đối diện với đám mộc nhân có chút ngốc nghếch chậm chạp, chiêu thức tinh diệu luôn chiếm ưu thế, lấy cứng chọi cứng là tự tìm rắc rối.

- Không ngờ hai người này mặc kệ trận đấu, trực tiếp so tài ở Mộc Nhân Cảnh.

Quan sát vách tường xung quanh có tổn hại, Diệp Trần không cần đoán cũng biết ở đây vừa phát sinh một trận đại chiến, kết quả có lẽ là khó phân thắng bại, hoặc là mới chỉ thăm dò lẫn nhau.

Họ không quan tâm đến thứ tự trận đấu, nhưng Diệp Trần quan tâm!

Nếu như hai người vẫn không từ bỏ việc giao thủ, vị trí thứ nhất rất có thể là của hắn, như vậy có chút không đánh mà thắng, nhưng những cơ hội kiểu đó, ai nỡ từ chối.

Bước chân lóe lên, Diệp Trần tiến vào thông đạo.

- Làm càn, lúc nào đến phiên ngươi.

Trương Hạo Nhiên vốn đã có chút khó chịu, thấy Diệp Trần bỏ qua bọn chúng, muốn trực tiếp đi vào thông đạo, lập tức trút giận lên người hắn.

Tay phải Trương Hạo Nhiên vừa kéo vừa buông, khí kình lạnh lẽo dâng lên, nó đi đến đâu, mặt đất kết băng đến đó.

Võ kĩ Nhân cấp cao giai Hàn Tẩm Chưởng!

Diệp Trần lạnh ánh mắt, hắn và Trương Hạo Nhiên không thù không oán, đối phương vừa xuất thủ là Hàn Tẩm Chưởng đả thương phủ tạng, với tu vi Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười của hắn thi triển ra, tuyệt đối lợi hại hơn đệ tử ngoại môn tầm thường thi triển võ kĩ Nhân cấp đỉnh giai. Nếu như trúng một chưởng này, không phải chỉ đơn giản nằm mấy tháng rất có khả năng kinh mạch đông kết, trở thành phế nhân, mặc dù Diệp gia gia đại nghiệp lớn, có thể mua rất nhiều linh dược quý hiếm, trị khỏi thương thế cho hắn, nhưng không có nghĩa hắn nguyện hứng nhận một chưởng đó, chịu tội không công.

- Sơn Thạch Băng Lưu!

Tinh Cương Kiếm xuất vỏ, Diệp Trần mang theo khí thế trời long đất lở lao sang một bên, tốc độ nhanh như điện quang hỏa thạch, lóe lên rồi biến mất.

Chính là chiêu thức thiên về bộ pháp và tốc độ trong Cô Phong Thập Tam Kiếm.

Rắc...!

Vị trí mà Diệp Trần vừa đứng bị băng tuyết lạnh thấy xương bao trùm, có thể tưởng tượng ra nếu Diệp Trần không tránh kịp thì sẽ có hậu quả gì.

Giữ khoảng cách với Trương Hạo Nhiên, Diệp Trần mặt không cảm xúc,

nói:

- Quá đáng quá rồi đấy!

- Người chỉ là một Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu đệ tử, phúc đức lắm mới được xếp vị trí thứ ba, nói gì mơ mộng đến vị trí thứ nhất, đứng một bên cho ta.

Trương Hạo Nhiên căn bản không coi Diệp Trần ra gì, cho dù hắn vừa tránh được một chưởng của mình.

Tượng đất cũng có ba phần tính khí, huống hồ là một Diệp Trần tuổi trẻ khí thịnh, trong mắt bắn ra một tia hàn khí, xương cốt trong bàn tay Diệp Trần bạo khởi, nắm chặt chuôi kiếm, hắn mặc dù không có một phần chắc chắn, nhưng cũng muốn liều chết đến cùng, không quan tâm có thể đả thương đối phương hay không.

- Sao, ngươi còn muốn động thủ, có tin ta phế luôn ngươi hay không, đến lúc đó bên trên tra xuống, cùng lắm thì trừng phạt qua loa, chẳng ai vì ngươi mà từ bỏ một thiên tài như ta đâu.

Trương Hạo Nhiên nhếch miệng cười nhạt, động một tia sát cơ.

Ngô Tông Minh bên cạnh không có lý do để Trương Hạo Nhiên tiếp tục huênh hoang, châm chọc nói:

- Uy phong quá, để ta xem ngươi định phế hắn kiểu gì trước mặt ta.

Trương Hạo Nhiên âm trầm nói:

- Ngô Tông Minh, ngươi quyết tâm đối đầu với ta đến cùng sao? Sau này đừng hối hận.

- Buồn cười, ta có gì phải hối hận.

- Hừ, vậy thì để xem ai trở thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh trước! Nhưng tên tiểu tử này ta phế chắc, ngay trước mặt ngươi.

Thân hình đột nhiên kéo dài, tay trái Trương Hạo Nhiên đặt sau lưng, tay phải tràn ngập băng sương khí kình, long hành hổ bộ vươn thẳng đến đầu Diệp Trần, người thường dưới sự tấn công bất ngờ của đối phương làm gì có cơ hội phản ứng, trong mắt Trương Hạo Nhiên, Diệp Trần tuyệt đối trốn không được.

Cảm nhận khí kình thấu xương, Diệp Trần trong lòng một lần nữa sản sinh nguy cơ, từ một tay cầm kiếm chuyển thành hai tay cầm kiếm, trước người bố hạ một tầng kiếm ảnh rậm rạp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 18: Lấy Hai Đánh Một

Phốc!

Như hàn băng gặp phải nước sôi, kiếm ảnh dưới chưởng kình của Trương Hạo Nhiên hoàn toàn tan rã, thấy bàn tay đối phương lại ấn lên ngực hắn, Diệp Trần quát lên một tiếng giận dữ, tay trái nắm quyền sẵn sàng tiếp chiêu.

- Kim Cương Vô Lượng!

Chiêu này là chiêu mạnh nhất trong Kim Cương Quyền, Diệp Trần sớm đã luyện đến cương nhu nhất thể, lúc này phối hợp với tâm trạng bạo nộ, lập tức đẩy lên cảnh giới không thể tưởng tượng.

Quyền phong của hai người vẫn chưa tiếp xúc, đã phát ra những tiếng nổ lốp bốp, Trương Hạo Nhiên giật mình, hắn chưa bao giờ nhìn thấy Kim Cương Quyền mãnh liệt đến vậy, quả thực không hề thua kém nhân cấp cao giai, nhưng như vậy thì đã làm sao, tổng lượng và chất lượng nội khí hắn vẫn chiếm ưu thế áp đảo.

- Cút!

Hàn kình phun lên, Trương Hạo Nhiên lực đạo lại tăng, một chưởng nhanh như chớp ấn lên nắm đấm Diệp Trần.

Phanh!

Băng sương vỡ vụn, Diệp Trần bị đánh lùi ngay lúc ấy, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi, cánh tay trái mà từ nãy đến giờ hàn khí không ngừng ứa ra đã không thể dùng lực.

Lúc này Diệp Trần chẳng còn để tâm đến những thứ khác, cổ tay phải hơi rung, Tinh Cương kiếm hóa thành hàn mang sáng chói đâm thẳng ra, ác liệt mà phiêu dật, rõ ràng cự ly rất gần, nhưng lại mang đến cho người ta ảo giác rất xa, Trương Hạo Nhiên nhất thời có chút ngây người, tay trái đang chắp sau lưng cuống quýt thò ra, định bắt lấy mũi kiếm.

Ngô Tông Minh nhìn ngay ra cục diện, biết Diệp Trần dù có đả thương được Trương Hạo Minh thì bản thân cũng bị phế, hơn nữa còn bị phế ngay trước mặt hắn, bảo hắn sao có thể chấp nhận được.

- Liệt Hỏa Vô Tinh!

Hỏa tinh văng khắp nơi, Ngô Tông Minh lao lên như tên bắn, quyền từ mặt bên đánh vào Trương Hạo Nhiên,

Đối diện với đòn công kích của cả hai người, Trương Hạo Nhiên không thể tỏ ra ung dung được nữa, hai tay lập tức thu lại, ống tay áo rủ xuống, thân ảnh như thu lại chỉ còn một tấc, chớp mắt đã thoát khỏi vòng bao vây của hai người.

Võ kĩ Nhân cấp cao giai Thốn Du Bộ!

Ngô Tông Minh không có hi vọng có thể đánh trúng Trương Hạo Nhiên, nhưng thực lực đối phương thực sự khiến hắn phải kiêng nể, Lăng Vân Công tu luyện rới tầng thứ năm, Lưu Vân Tam Điệp Kình đại thành, Hàn Tẩm Chưởng đại thành, bây giờ lại thêm một môn bộ pháp võ kĩ "Thốn Du Bộ" nữa, đúng là không biết hắn còn ẩn giấu những võ kĩ lợi hại gì nữa.

- Vị huynh đệ này, ngươi tên là gì.

Ngô Tông Minh hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn Diệp Trần hỏi.

Diệp Trần đang thôi động nội khí giải trừ hàn khí trên cánh tay trái, nghe vậy nói:

- Diệp Trần.

- Tên của ta chắc ngươi cũng biết, không cần phải nói nhiều nữa, quyền pháp và kiếm pháp của ngươi lợi hại đấy! Suýt chút nữa làm ta nhìn lầm.

Lúc này một quyền của Diệp Trần hắn cũng để ý thấy, mặc dù Trương Hạo Nhiên không bị thương nhưng trong đệ tử ngoại môn có mấy người đỡ được một chưởng của Trương Hạo Nhiên, huống hồ Diệp Trần mới chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu tu vi.

- Để huynh đệ chê cười rồi.

Diệp Trần ngữ khí bình thản, nhưng trong lòng có vẻ lo lắng, hàn khí Hàn Tẩm Chưởng như giòi trong xương, làm thế nào cũng không giải trừ được hết, đến lúc này Diệp Trần mới có chút hối hận. nếu như tu luyện một môn công pháp nhân cấp trung giai thì tốt, lúc đó chất lượng nội khí mặc dù không bằng Trương Hạo Nhiên, nhưng cũng không kém đến mức độ này, nhất định có thể giải trừ được hàn khí.

Đương nhiên, cũng không thể trách Diệp Trần, công pháp nhân cấp trung giai giá trị tương đương võ kĩ Nhân cấp cao giai, với thân phận đệ tử ngoại môn như hắn không thể có được, mà một số công pháp nhân cấp trung giai lặt vặt, Vũ Kỹ Các cũng có, chỉ là công pháp không phải muốn tu luyện là tu luyện, rất hao phí tinh lực và thời gian, sau này chuyển sang tu luyện công pháp khác lại mất một khoảng thời gian nhất định luyện hóa về nội khí ban đầu, cho nên Diệp Trần dự định dựa vào trận đấu thí luyện Mộc Nhân Cảnh kiếm một môn công pháp tốt, ai ngờ gặp phải tình huống này.

- Ngô Tông Minh, ngươi muốn chết.

Bị hai người liên thủ ép lùi, Trương Hạo Nhiên mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng tím ngắt một màu, âm trầm đáng sợ.

Ngô Tông Minh lạnh giọng:

- Ngươi không có tư cách nói những lời đó.

- Tốt lắm, hôm nay hai người đừng hòng rời khỏi đây, Băng Tuyết Càn

Khôn!

Mười tầng nội khí bốc lên, ánh sáng màu trắng lóe lên trên người Trương Hạo Minh rồi biến mất, đó là dấu hiệu Lăng Vân Công thôi động đến cực hạn. Có thể thấy hắn đã tức giận thực sự, bắt đầu trở nên liều lĩnh.

Chỉ thấy Trương Hạo Nhiên hai tay vẽ nửa vòng tròn, hàn phong thê lương hội tụ thành một khối, xoay chuyển không ngừng, gào rít lao về phía hai người.

Vù vù vù vù vù...

Hàn phong gào thét, xoáy tít như vòi ròng, mặt đất bị từng tầng hàn sương bao phủ, nhanh chóng lan tràn.

Ngô Tông Minh giật mình, từ uy thế một quyền không khó nhìn ra, Trương Hạo Nhiên chỉ còn cách Ngưng Chân Cảnh, chuyển nội khí thành chân khí một bước cuối cùng nữa thôi, nếu không căn bản không thể phát huy Hàn Tẩm Chưởng đến mức độ đó, đúng là chẳng khác gì bạo phong tuyết thực sự.

- Liệt Hảo Liệu Nguyên!

Ngô Tông Minh đã từ rất lâu rồi chưa được động dụng toàn bộ thực lực, lần này ngay cả năng lực tiềm ẩn cũng tung ra, nhất thời, sóng nhiệt như nước thủy triều, mặt hắn dần chuyển sang đỏ ửng, cuối cùng, biến thành một miếng hỏa ngọc, nhiệt khí cứ thế tràn ra, cuồn cuộn bay lên.

Hai nắm tay hắn còn nóng hơn nữa, gần như sắp dung hòa, mang theo khí thế đáng sợ chờ đón khối hàn phong thê lương.

Đại địa đang run rẩy, vách tường bị khí kình rung cho giòn xốp, từng miếng từng miếng rơi ra.

Ầm một tiếng!

Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh cùng thối lui, nhưng Trương Hạo Nhiên chỉ lùi ba nước còn Ngô Tông Minh lùi bốn bước.

Đúng lúc này, một luồng kiếm quang đáng sợ đột nhiên xuất hiện, đâm thẳng vào tay trái Trương Hạo Nhiên, như kinh hồng phiêu vũ, vô thanh vô tức.

- Muốn chết.

Trương Hạo Nhiên còn chưa kịp nâng khí, đã thấy Diệp Trần xuất kiếm, trong lúc bạo nộ, bất chấp thân thể đang phải chịu đựng quá nhiều, cố nâng nội khí, một quyền lăng không đánh ra.

Tinh Cương Kiếm dưới tác dụng của đại khí kình, uốn lượn như cung, không thể tiến thêm, khiến cho Diệp Trần càng hiểu rõ thêm về thực lực Trương Hạo Nhiên.

- Trương Hạo Nhiên, nhận một quyền của ta.

Ngô Tông Minh hình như quên mất sự thật lấy đông hiếp yếu, chân dậm mạnh, thân hình lao thẳng về phía Trương Hạo Nhiên.

Không có có đủ nội khí, Trương Hạo Nhiên không thể thi triển Thốn Du Bộ, trong lòng hối hận vì đã cố ý một quyền một chưởng giao thủ với Ngô Tông Minh, khóe miệng rỉ máu.

- Là các ngươi ép ta.

Mượn quyền kình trong đòn tấn công của đối phương, Trương Hạo Nhiên khoa trương lùi liền mười bước, giơ tay quệt máu trên miệng nói.

Ngô Tông Minh nghe vậy, thầm nghĩ: Tên này không lẽ còn võ kĩ chưa sử dụng?

Diệp Trần cũng nhíu mày, hắn không thể không thừa nhận, Trương Hạo Nhiên là thiên tài duy nhất khiến hắn bội phục, mấy môn võ kĩ đều được hắn

tu luyện đến lô hỏa thuần thanh.

Nghiêm nghị nhìn hai người, Trương Hạo Nhiên hai tay nắm quyền, lam quang mãnh liệt từ quyền phong thoát ra, cuối cùng hóa thành khí lưu màu xanh da trời tuyệt đẹp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 19: Vị Trí Thứ Ba

Theo luồng khí lưu màu xạnh da trời đó, một tiếng hổ gầm rất nhỏ lăng không truyền ra, thanh thế kinh nhân.

- Hổ Bào Long Quyền!

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Tông Minh sắc mặt vụt biến, buột miệng nói.

- Võ kĩ Nhân cấp đỉnh giai, Hổ Bào Long Quyền, lần này xong rồi, sao tên Trương Hạo Nhiên này lại có nhiều võ kĩ đến vậy.

Diệp Trần từng nghe người khác nói về môn võ kĩ này, nghe nói, trong võ kĩ Nhân cấp đỉnh giai của Lưu Vân Tông, có thể chống lại Hổ Bào Long Quyền chỉ có Phục Ma Thần Quyền và mấy lại võ kĩ ít ỏi khác, về lý mà nói chỉ có đệ tử nội môn mới tu luyện võ kĩ Nhân cấp đỉnh giai, nhưng Trương Hạo Nhiên rõ ràng đã phá vỡ quy luật này.

Trương Hạo Nhiên cười lạnh, thân hình giãn ra, lao đến chỗ hai người như một con du long. Người còn đang trên đường, nắm đấm được khí lưu lam sắc bao phủ đã toàn lực đánh ra, kéo theo một dải ánh sáng rực rỡ, nhìn lướt qua, giống như trên nắm đấm có một con rồng khí màu lam, hô khiếu rung trời.

Một quyền vẫn chưa đến mà Ngô Tông Minh và Diệp Trần đã có cảm giác đứng không vững, chỉ cảm thấy phía trước có một con tuyệt thế hung long đang bay đến, đại thế áp nhân, không thể nảy ra ý niệm phản kháng.

Đương nhiên, không phản kháng chỉ có duy nhất một con đường chết.

Diệp Trần đang định ra động tác thì phát hiện Ngô Tông Minh sớm đã chuẩn bị.

- Trương Hạo Nhiên, đừng tưởng dựa vào Hổ Bào Long Quyền là có thể đánh bại ta, Liệt Hỏa Xả Thân Bí Quyết!

Ngô Tông Minh hai tay hợp lại, tinh thần nhanh chóng nâng cao, cùng quyền thế của Trương Hạo Nhiên ngang vai ngang vế, thân thể bất chợt lao về phía trước, một quyền chậm mà thực đánh ra.

Diệp Trần nghe xong trong lòng thoáng giật mình, Liệt Hỏa Xả Thân Quyết là một môn công pháp phụ trợ bá đạo, cái giá phải trả là đốt cháy toàn bộ nội khí, có thể nâng thực lực lên cảnh giới mới, nhưng một lúc sau, thân thể sẽ bị tổn thương nhất định, nhiều lần sử dụng thậm chí trở thành phế nhân.

Ầm!

Hai quyền giao tiếp, tạp vật trên mặt đất bắn tung tóe khắp nơi.

Một giây sau, hai người đều bị bắn ngược trở lại, lăng không thổ ra một ngụm nhỏ máu tươi.

- Chẳng trách ngươi dám liều mạng đối phó với ta, thì ra học được Liệt Hỏa Xả Thân Quyết.

Liệt Hỏa Xả Thân Quyết cấp phẩm không cao, cũng chỉ là nhân cấp cao giai mà thôi, nhưng chỉ cần thi triển, có thể nâng thực lực lên ba phần, chỉ là tác dụng phụ quá lớn, nhẹ thì bị thương, nặng thì tàn phế, chẳng ai dám sử dụng nhiều lần, bị Lưu Vân Tông liệt vào một trong các cấm kĩ. Trương Hạo Nhiên lúc này nếu như để lại Ngô Tông Minh, bản thân cũng phải trả một cái giá cực lớn, nói không chừng sẽ ảnh hưởng hắn tấn cấp Ngưng Chân Cảnh.

Ngô Tông Minh đang định nói thì phát hiện sau lưng có người tới, hừ lạnh nói:

- Xin phép đi trước!

Ba!

Tranh thủ lúc tác dụng của Liệt Hảo Xả Thân Quyết vẫn chưa tiêu tán, Ngô Tông Minh phát huy tốc độ lên cực hạn, mang theo một luồng sóng nhiệt lao vào trong thông đạo, lóe lên rồi biến mất.

- Không thể không nói, vận khí của người quá tốt.

Trương Hạo Nhiên định dạy cho Diệp Trần một bài học, nhưng lại sợ vị trí thứ nhất bị Ngô Tông Minh giành mất, huống hồ bây giờ không chỉ bị thương, Hổ Bào Long Quyết lại vừa hay tiêu hao hơn một nửa nội khí trong người, có thể làm được hay không vẫn chưa chắc chắn, đành phải bỏ lại một câu đầy ý tứ, sau đó lách mình đi vào thông đạo.

Diệp Trần trong lòng cười lạnh, đứng tại chỗ tiếp tục giải trừ hàn khí.

Ba, ba, ba...

Một lúc sau, có hơn mười người tiến vào thông đạo.

Lại một lúc sau nữa, Diệp Trần há miệng thổ ra một ngụm hàn khí, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, chân điểm nhẹ xuống đất, như tiễn rời cung chui vào thông đạo.

Bên trong thâm đạo sâu hoắm.

Mộc nhân đao khách nhảy ra, thấy người là chém, mười mấy người đi trước Diệp Trần không khỏi thả chậm bước chân, tránh không bị đào thải ở cửa ải cuối cùng.

- Mẹ, người phía sau tốc độ nhanh quá.

Một người cuối cùng thấy Diệp Trần bỏ qua đòn công kích của mộc nhân đao khách, mỗi thời khắc then chốt đều thoát ly nguy hiểm, không khỏi kinh hô.

Ái da!

Hắn vừa nói xong, liền bị một mộc nhân đao khách xém ngã xuống đất,

trong lòng không khỏi hối hận vì đã không tập trung.

Diệp Trần từ bên trên xẹt qua, thuận thế một kiếm chém đứt mộc đao, sau đó khéo léo xuyên qua khoảng cách giữa hai mộc nhân đao khách, nắm bắt chính xác thời cơ.

Tại sao Diệp Trần thong dong được như vậy, tất cả là vì linh hồn lực cường đại, không cần dùng mắt vẫn có thể cảm nhận mọi thứ trong phạm vi năm mét quanh mình, qua tính toán chính xác, nhanh chóng lựa chọn một con đường tốt nhất, từ đó tiết kiện không ít thời gian.

Vượt qua năm người!

Vượt qua mười người!

Vượt qua mười ba người!

Diệp Trần cuối cùng đã quay lại vị trí thứ ba, bỏ người thứ tư lại tít phía sau.

...

Lối ra Mộc Nhân Cảnh có cùng phương hướng với lối vào, cũng chính là nói, người tham gia nãy giờ đã đi một vòng lên trong đó, thật khó tưởng tượng cái gọi là Mộc Nhân Cảnh lớn thế nào.

Mặc dù đã nhìn thấy lối ra, nhưng vẫn chưa thể hiện vượt ải thành công.

Ở lối ra có một mộc nhân đao khách vô cùng nhỏ bé, toàn thân dùng hàng trăm miếng gỗ màu đỏ thẫm tạo thành, tay cầm một thanh trường đao mỏng, nhìn giống như không có sóng sinh mệnh, nhưng lại tản phát ra một luồng mê lực đáng sợ.

Xoạch, xoạch!

Kiếm khách gỗ lao về phía Diệp Trần, tốc độ càng lúc càng nhanh, đến khi chỉ còn cách năm bước, bất ngờ vung đao chém xuống.

Keng!

Diệp Trần chỉ cảm thấy Tinh Cương Kiếm như muốn bay ra khỏi tay, thầm giật mình với sức mạnh của mộc nhân đao khách.

Một đao bị chặn, đao thứ hai lập tức tung ta, không hề thay đổi, chỉ có nhanh và hiểm mà thôi.

- Tầm Khích!

Diệp Trần ổn định tâm thần, Tinh Cương Kiếm hơi run, luồn như một con cá chạch, đâm vào khớp khuỷu tay đao khách bằng một góc độ quỷ dị.

Mặc dù không làm đứt cánh tay đối phương, nhưng khiến nó không thể thực hiện độc tác vung đao được nữa. Diệp Trần đánh một quyền vào trúng ngực nó.

Phanh!

Mộc nhân đao khách ngã bay ra ngoài.

Vượt ải thành công!

Ra bên ngoài, Lâm trưởng lão có chút kinh ngạc nhìn Diệp Trần, mỉm cười nói:

- Chúc mừng ngươi giành được vị trí thứ ba, đây là ba trái thanh phong ngọc lộ hoàn, còn võ kĩ Nhân cấp cao giai và công pháo thì ngươi phải tự đến Vũ Kỹ Các lựa chọn, đây là lệnh bài tầng hai Vũ Kĩ Các, chỉ có thể dùng một lần.

Nhận thanh phong ngọc lộ hoàn và lệnh bài, Diệp Trần nhất thời thở phào nhẹ nhõm, giành được vị trí thứ ba đúng là không dễ dàng gì.

Ngô Tông Minh cười ha ha bước đến,

- Có công pháp nhân cấp cao giai và không có công pháp nhân cấp cao giai là hai tầng thứ hoàn toàn khác nhau, sau này thực lực của ngươi e rằng sẽ còn đuổi kịp ta.

Diệp Trần dùng Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu tu vi chống lại một quyền của Trương Hạo Nhiên, bản thân tu luyện công pháp võ kĩ không phải quá cao, khiến Ngô Tông Minh cũng cảm thấy rất hiếu kì, có ý muốn kết giao với hắn. Dù sao thêm một người bạn cũng tốt hơn thêm một kẻ thù.

Diệp Trần khiêm tốn nói:

- Đâu có, nếu như không có ngươi, lúc này ta có đứng được ngoài này hay không vẫn còn là vấn đề.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 20: Lựa Chọn Võ Kỹ

- Đừng nhắc chuyện đó nữa, sau này có thời gian rảnh giao lưu nhiều hơn.

- Nhất định.

- Đúng rồi, ngươi phải cẩn thận với Trương Hạo Nhiên, hắn mặc dù không làm gì được ta nhưng nói không chừng sẽ tìm ngươi gây chuyện, cẩn thận vẫn hơn.

Diệp Trần gật gật đầu, hướng ánh mắt về phía Trương Hạo Nhiên.

Trương Hạo Nhiên sắc mặt rất khó coi, lần này coi như một cú ngã lớn, không những không thể hiện tốt trước mặt Ngô Tông Minh mà ngay cả lời hứa với đường ca cũng không thực hiện được, may mà có Thốn Du Bộ nên may mắn giành vị trí thứ nhất, bằng không chắc chắn thổ huyết mà chết.

Diệp Trần chẳng buồn quan tâm đến Trương Hạo Nhiên, có nhân câp cao giai công pháp, hắn tin rằng trong một thời gian ngắn sẽ nâng thực lực lên một bậc, nếu như cho hắn thêm vài tháng nữa, đợi nội khí tu luyện đến tầng thứ bảy hoặc thứ tám, công pháp tu luyện đến cảnh giới cao nhất, chính diện đối kháng Trương Hạo Nhiên cũng không phải không thể, đương nhiên, Hổ Bào Long Quyền của đối phương tương đối khó đối phó, nhưng Diệp Trần cũng đâu thua kém, trên người có nhân cấp đỉnh giai kiếm pháp Cô Phong Thập Tam Kiếm, dựa vào bộ kiếm pháp khác biệt này, Diệp Trần không có gì phải sợ.

Nghỉ ngơi một tối, sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Trần một lần nữa đến Vũ Kĩ Các.

Trưởng lão thủ các trừ phần lớn đệ tử nội môn và tất cả đệ tử trọng điểm

ra, đệ tử ngoại môn chỉ biết vài người, ví dụ Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh, nhưng nói ra thì lạ, Diệp Trần vừa vào Vũ Kĩ Các ông đã nhận ra luôn, mỉm cười chào đón.

Diệp Thần cảm thấy kì quái, nhưng vẫn lễ phép nói:

- Chào trưởng lão.

Thủ tọa trưởng lão gật gật đầu, dùng thân phận trưởng lão nói:

- Vũ kĩ quá nhiều cũng không phải việc tốt, có câu tham thì thâm chắc ngươi hiểu ý ta chứ.

Sao Diệp Trần không biết đối phương có ý gì, lộ ra một tia cười khổ:

- Trưởng lão, đệ tử lên tầng hai, đây là lệnh bài.

Nói xong đưa lệnh bài cho đối phương.

- Lệnh bài? Cái gì? Thí luyện Mộc Nhân Cảnh, ngươi giành vị trí thứ ba?

Trưởng lão thủ các mặt đầy kinh ngạc, không khỏi lên tiếng nói.

- Vâng

Trưởng lão thủ các chần chừ nói:

- Ngươi thực sự luyện thành Cô Phong Thập Tam Kiếm rồi sao?

Diệp Trần gật đầu thừa nhận, trưởng lão thủ các vẫn có chút không tin, nhưng không thể không tin, chỉ là dùng một môn Cô Phong Thập Tam Kiếm không trọn vẹn, mà có thể giành được vị trí thứ ba, có phải đơn giản quá không, dù sao tu vi đối phương mới Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu trung kì.

Mặc dù thân là trưởng lão thủ các, nhưng ông cũng không tiện hỏi nhiều, nhắc nhở:

- Có thể lên tầng hai đều là đệ tử nội môn và đệ tử trọng điểm, đối diện với một đệ tử ngoại môn như ngươi hoặc ít hoặc nhiều sẽ biểu lộ ngạo khí, nhớ đừng có chọc giận họ, còn nữa, ngươi không phải đệ tử nội môn chính thức, trong vòng một khắc nhất định phải xuống, cho nên mau mau lựa chọn bí tịch.

- Đệ tử biết rồi.

Diệp Trần hiểu đạo lý này, đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn mặc dù đều là đệ tử, nhưng địa vị thì không giống nhau, phát sinh xung đột với một đệ tử nội môn chịu thiệt chỉ là bản thân. Lựa chọn bí tịch trong vòng một khắc là để phòng trừ đệ tử ngoại môn lén học thuộc những bí tích khác.

Lối lên nằm ở góc sâu bên trái, Diệp Trần thần sắc tự nhiên đi qua.

Vừa lên lầu, Diệp Trần liền cảm thấy vô số áp lực ập đến, ngước mắt nhìn, cả tầng hai có khoảng mười mấy người, có người đang chăm chú đọc bí tịch, có người thì thầm trò chuyện, có người cầm mấy quyển bí tịch đang cố so sánh, những người này tuổi tác đều không quá hai mươi, người nhỏ nhất xấp xỉ Diệp Trần, toàn bộ lưu lộ ra khí chất thâm bất khả trắc, họ là đệ tử nội môn!

Người ở gần Diệp Trần nhất ngoái nhìn theo quán tính, mặt hiện ra một tia nghi hoặc nhàn nhạt, sau đó lập tức nghĩ ra điều gì, lẩm bẩm nói:

- Quên mất, hôm qua là cuộc thi thí luyện Mộc Nhân Cảnh, người này có lẽ là thập cường!

Lẩm bẩm xong, hắn lại hướng sự chú ý của mình lên quyển bí tịch, không để ý đến Diệp Trần nữa.

Tiến lên trước mấy bước, Diệp Trần quan sát bốn phía, phát hiện bố trí cũng không khác gì tầng một, nhưng cổ điển đại khí hơn, giá sách cũng không phải làm bằng vật liệu bình thường mà là gỗ đàn hương có giá ngàn lạng vàng, số gỗ đàn hương này tỏa ra một mùi thơm nồng đậm, rất có hiệu

quả an tâm định hồn.

Giá sách phân thành năm tầng, ba tầng bên dưới để nhân cấp cao giao bí tịch, hai tầng bên trên là nhân cấp đỉnh giai bí tịch, mỗi tầng năm cuốn, nhiều nhất không quá bảy cuốn, bên hông mỗi giá sách đều có đề tên, ví dụ "Loại tu luyện công pháp", "Loại phụ trợ công pháp", "Loại võ kĩ thân pháp", "Loại võ kĩ công kích", "Loại võ kĩ phòng ngự", vân vân.

Việc không nên chậm trễ, Diệp Trần chỉ có một khắc thời gian để lựa chọn.

Đầu tiên đến khu vực võ kĩ bí điển, Diệp Trần tiện tay cầm một quyển, lật xem tên sách, sau đó bỏ xuống, cầm một cuốn khác lên, lại đặt xuống,...

Mấy chục cuốn lên tay, chính thức chỉ có chín cuốn là vừa mắt, theo thứ tự là:

"Liệt Hỏa Quyền, võ kĩ công kích!"

'Thốn Du Bộ, võ kĩ thân pháp!"

"Nguyên Khí Kình, võ kĩ phòng ngự!"

"Bát Bộ Cản Thiền, thân pháp công kĩ!"

"Vô Tướng Phản Kích, võ kĩ phòng ngự công kích!"

"Kim Nhạn Công, võ kĩ thân pháp!"

"Tứ Phân Ngũ Liệt Quyền, võ kĩ công kích!"

"Bạt Kiếm Thuật, võ kĩ công kích!

"Khô Mộc Ấn, võ kĩ công kích!"

Chín loại võ kĩ này có thể không phải là những võ kĩ Nhân cấp cao giai tốt nhất, nhưng tuyệt đối là võ kĩ thích hợp Diệp Trần nhất, cho nên hắn có

chút động lòng.

Liệt Hỏa Quyền là võ kĩ mà Ngô Tông Minh chủ yếu tu luyện, uy lực đương nhiên không cần phải nói, lúc đại thành có thể tự sinh hỏa kình, cho đối phương một đòn chí mạng; Thốn Du Bộ là bộ pháp mà Trương Hạo Nhiên tu luyện, tiến lùi chỉ trong gang tấc, rất đáng sợ và thực dụng; Bát Bộ Cản Thiền chủ yếu là bạo phát lực trong vòng tám bước, đủ để nâng tốc độ lên năm phần thậm chí nhiều hơn, là lựa chọn hàng đầu trong lúc truy sát kẻ địch; Nguyên Khí Kình có chút huyền ảo, cần dùng nội khí phụ trợ, tu luyện ra một loại nguyên khí đặc thù, loại nguyên khí này giống như nội khí, thường ngày tồn trữ trong cơ thể, lúc đối diện với kẻ thù tự động hiện hóa, phòng hộ tự thân, nhưng dùng một phần bớt một phần, cần liên tục bổ sung.

Đối diện với bốn loại công pháp tuyệt luân, nếu như không có lựa chọn khác, Diệp Trần khẳng định lựa chọn một trong bốn thứ, nhưng còn năm loại sau, Diệp Trần không thể từ bỏ chúng.

Vô Tướng Phản Kích nói là võ kĩ phòng ngự, kì thực lại là võ kĩ công kích, chú trọng phát sau đến trước, liệu trước tiên cơ, lấy bị động khắc kĩ, dùng phòng ngự phản kích, địch cường ta cường, địch yếu ta yếu, địch bất động ta bất động, vô cùng khó nhằn, tu luyện hữu thành chỉ dựa vào mình nó là có chỗ đứng.

Kim Nhạn Công là một môn khinh công, bước chân người học thành không cần phải nói, đạt đến đại thành có thể lăng không hư độ hơn trăm mét, thân nhẹ như yến thảo thượng phi.

Lúc nhìn thấy phần giới thiệu của Tứ Phân Ngũ Liệt Chưởng, Diệp Trần không khỏi kinh hô một tiếng, môn võ kĩ này cương mãnh bá đạo, căn bản không tồn tại trong cương có nhu, một quyền đánh đến, mục tiêu chắc chắn chia năm xẻ bảy, có thể nói đạt đến cương cực trí và cũng cực đoan.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 21: Nội Môn Va Chạm Ngoại Môn

- Cương không thể lâu, Thái Cực cũng phải chú ý một âm một dương, một cương một nhu, huống hồ là võ kĩ, chỉ sợ vừa lên không đánh được kẻ thù lại bị kẻ thù đánh lại thì quá cực đoan.

Diệp Trần lắc lắc đầu, từ bỏ Tứ Phân Ngũ Liệt Quyền võ kĩ.

Bạt Kiếm Thuật chú trọng lực bạo phát sinh ra trong khoảnh khắc rút kiếm, lực đạo và tốc độ phải lớn hơn trực tiếp vung kiếm, cho nên từ chiêu đầu tiên phải vượt lên đánh trúng kẻ thù, gắng đạt tới một chiêu chí mạng.

Diệp Trần tu luyện Cô Phong Thập Tam Kiếm, nếu như có thể phối hợp với Bạt Kiếm Thuật, như vậy từ lúc rút kiếm đến khi thu kiếm, cả quá trình không có sơ hở gì đáng kể, trừ phi thực lực đối phương hoặc võ kĩ vượt hắn rất nhiều.

Nhưng rất nhiều sự tình không thể nhìn nhận như vậy, Bạt Kiếm Thuật không tệ, chỉ là đối với một người tu luyện kiếm pháp mà nói không phải một sự lựa chọn cao minh, nó giống như Tứ Phân Ngũ Liệt Chưởng, quá cực đoạn, vừa lên đã muốn đả thương người, nếu không đả thương, nhuệ khí chắc chắn tổn hao.

Cho nên Bạt Kiếm Thuật không thích hợp kiếm khách mà thích hợp sát thủ.

Môn võ kĩ cuối cùng là Khô Mộc Ấn, môn võ kĩ này sở trường ẩn giấu khí tức, lúc công kích vô thanh vô tức, kẻ thù còn chưa phát hiện đã bị trực tiếp đánh chết, ngoài ra, cái tên Khô Mộc Ấn tử khí trầm lặng, kì thực ẩn hàm sinh cơ vô hạn, lúc công kích còn chưa đánh tới mục tiêu, tinh khí khóa chặt, chỉ có khoảnh khắc đánh trúng, mới như cây già gặp xuân, tỏa sáng

sinh cơ và bạo phát lực đáng sợ.

Rốt cục nên lựa chọn môn nào?

Diệp Trần trầm tư một lúc, rất nhanh có sự lựa chọn của mình, giơ tay cầm cuốn thân pháp bí tịch Kim Nhạn Công lên.

Hắn lựa chọn như vậy cũng là có lý do. So với võ kĩ công kích và võ kĩ phòng ngự, võ kĩ thân pháp càng thích hợp sinh tồn, phải biết thiên hạ võ công, không có gì cứng là không thể phá nổi, chỉ có nhanh là không bị phá. Khi tốc độ nhanh đến một cảnh giới nhất định, kẻ thù còn chưa kịp đánh bạn, bạn đã đả thương đối phương, như vậy không phải lợi hại hơn bất kì võ kĩ công kích nào sao. Lùi một bước để tiến hai bước, cho dù bạn không đánh được đối phương cũng có thể lợi dụng tốc độ hơn người chạy trốn, còn võ kĩ phòng ngự chỉ có thể giữ được một lúc, chứ không thể giữ được cả đời.

Về phần Thốn Du Bộ, Bát Bộ Cản Thiên và Kim Nhạn Công trong ba môn võ kĩ thân pháp, tại sao chỉ chọn mỗi Kim Nhạn Công, Diệp Trần không có nghĩ nhiều, chỉ là cảm giác mà thôi.

Võ kĩ đã chọn xong, tiếp theo là công pháp bí tịch.

- Ngươi có ý gì? Cuốn Thiết Y Công này là ta thấy trước.

Đúng lúc này, giá sách hàng thứ ba bên cạnh đột nhiên phát sinh tranh cãi.

Diệp Trần chỉ cần nghe tiếng đã biết là ai, hiếu kì từ đi ra, ánh mắt hướng về phía thanh âm.

Cách đó mười bước đang có hai người, một người tướng mạo tuấn tú, tuổi chỉ khoảng mười ba, nhìn có vẻ non nớt, không phải Trương Hạo Nhiên thì còn là ai nữa, có lẽ vừa mới tới; người còn lại mười bảy mười tám tuổi, thân khoác kình y màu vàng, thân hình cao lớn có lực, hai cánh tay to hơn cả Trương Hạo Nhiên, mặt chữ quốc, cằm vuông, mắt nhỏ và dài, toát lên quang mang âm lạnh, giống như mãnh hổ và độc xà tổng hợp thể.

Hai người đanh tranh giành với nhau một cuốn nhân cấp cao giai võ kĩ phòng ngự "Thiết Y Công". Môn võ kĩ này phẩm cấp không cao, nhưng tương đối thực dụng và có hiệu quả, mức độ hoan nghênh không hề thua kém võ kĩ Nhân cấp đỉnh giai, Trương Hạo Nhiên vốn định mang về tu luyện, bù đắp khuyết điểm phòng ngự quá thấp, ai ngờ vừa chạm tay vào thì đã bị đối phương lấy mất, chưa hết còn trợn mắt nhìn hắn, ý là biết điều mau cút, Trương Hạo Nhiên đâu có chịu được điều đó, lập tức nổi giận đùng đùng.

Thiếu niên áo vàng hắc hắc cười nói:

- Một đệ tử ngoại môn mà dám huênh hoang như vậy, mau cút về nhà uống sữa đi!

Trương Hạo Nhiên sắc mặt âm trầm:

- Đừng tưởng ta không biết ngươi là ai, Hoàng Bính Văn, mười bảy tuổi, Ngưng Chân Cảnh sơ kì tu vi, nhị thiếu gia Thanh Phong Thành thành chủ.

- Biết thì tốt!

Hoàng Bính Văn ngạo nghễ.

- Phì, mười bảy tuổi mới Ngưng Chân Cảnh sơ kì mà còn không biết xấu hổ, ngươi có tư cách gì mà dám cuồng ngạo trước mặt ta.

Trương Hạo Nhiên ngữ khí kinh nhân.

Những lời này nói ra khiến những người xung quanh nhao nhao nghị luận.

- Người này là Trương Hạo Nhiên à! Chẳng trách dám chống lại Hoàng Bính Văn, nhưng ngữ khí sắc bén đấy, chỉ sợ đắc tội không ít người.

- Mười ba tuổi Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, nếu như cuối năm nay có thể đột phá Ngưng Chân Cảnh, sẽ lọt vào top 5 thiên tài Lưu

Vân Tông.

- Lần này Hoàng Bính Văn đúng là đá nhầm thiết bản, nghe nói Trương Hạo Nhiên rất được trưởng lão nội môn coi trọng, ngay cả võ kĩ Nhân cấp đỉnh giai Hổ Bào Long Quyền cũng phá lệ để hắn tu luyện.

Hoàng Bính Văn nghe những lời nghị luận xung quanh, sắc mặt càng trở nên khó coi, âm trầm nói:

- Tiểu tử, được lắm, không phải dựa vào quan hệ mới dám huênh hoang sao?

- Nực cười, Trương Hạo Nhiên ta cần gì quan hệ, có dám đánh cược không, hai tháng sau Võ Đạo quảng trường đối chiến, người thua nhận sai với đối phương.

Trương Hạo Nhiên lại ném ra một quả bom tấn mới.

Hoàng Bính Văn và đám đệ tử nội môn xung quanh đều kinh ngạc, đùa gì chứ, một đệ tử ngoại môn mà dám khiêu chiến đệ tử nội môn.

- Được, được, sẽ làm theo ý ngươi, Hoàng Bính Văn ta nhận lời là được chứ gì.

Mặc dù so mình với một đệ tử ngoại môn có chút mất thân phận, nhưng hắn chỉ cần nhẹ nhàng đánh bại đối phương là được, đến lúc đó người khác nhất định cảm thấy Trương Hạo Nhiên không biết trời cao đất dày mà không chỉ trích hắn.

Ba!

Giơ tay giật cuốn Thiết Y Công bí tịch trong tay Hoàng Bính Văn, Trương Hạo Nhiên chẳng thèm quay đầu đi thẳng xuống nhà.

Hoàng Bính Văn sắc mặt tái nhợt, đang giận mà không biết xả đi đâu thì phát hiện tầng hai còn một đệ tử ngoại môn nữa, quát khẽ:

- Nhìn cái gì mà nhìn.

Diệp Trần ngây người, không ngờ mình lại thành cái thùng xả giận cho đối phương, trong lòng ngầm bực, nhưng ngoài miệng vẫn lạnh như băng:

- Mắt mọc trên mặt ta, nhìn đâu cũng phải được ngươi cho phép sao?

Lời này vừa xuất, đệ tử nội môn xung quanh lại kinh ngạc, là chuyện gì vậy, đệ tử ngoại môn năm nay kẻ nào kẻ nấy ngạo khí, tên vừa rồi không nói làm gì, chí ít đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, sau lưng còn có một trưởng lão nội môn ủng hộ, tên này chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu trung kì, danh khí không nổi, không ai quen biết, nhưng khẩu khí chẳng hề thua kém Trương Hạo Nhiên.

Hoàng Bính Văn giận đến phát điên, y phục toàn thân không gió tự bay, quang mang nâu đen toát trào ra ngoài cơ thể, tản phát áp lực vô biên, tựa hồ muốn xuất thủ.

- Hoàng Bính Văn, ngươi làm gì vậy, có biết đây là đâu không.

Một đệ tử nội môn áo đen tóc đen quát nói.

Hoàng Bính Văn giật mình, hắn suýt chút nữa thì quên đây là Vũ Kĩ Các, động thủ là minh lệnh cấm chỉ, chỉ cần bị phát hiện, sẽ nhận hình phạt nghiêm khắc, nửa năm không được vào Vũ Kĩ Các.

Thu lại chân khí, Hoàng Bính Văn hung ác nhìn Diệp Trần, uy hiếp nói:

- Ra khỏi Vũ Kĩ Các, cho ngươi biết tay.

Diệp Trần nhíu mày, người này chẳng khác gì một con chó điên, nhìn thấy ai là cắn người ấy, chỉ là hắn thực lực tương đối thấp, khẳng định đánh không lại đối phương, nếu như không nghĩ cách, khẳng định chịu thiệt.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần ngẩng đầu:

- Ta cũng đánh cược với ngươi, hai tháng sau trên Võ Đạo quảng trường

quyết chiến, ai thua người ấy nhận thua với đối phương, có dám hay không.

Như sấm sét giữa trời quang, bản thân Hoàng Bính Văn cũng sửng sốt.

- Ha ha!

Giống như nghe được chuyện gì buồn cười lắm, Hoàng Bính Văn chỉ ngón tay về phía Diệp Trần, nói:

- Dựa vào ngươi, không lẽ ngươi tưởng hai thắng sau có thể đánh lại ta sao, đúng là hoang tưởng.

- Cái gì, ngươi không dám?

- Mẹ, ta biết ngươi đang khích tướng ta, có gì mà không dám, vừa hay hai tháng sau dạy cho thằng nhóc Trương Hạo Nhiên một bài học.

Hoàng Bính Văn vẫn còn chút nhẫn nại, hắn biết càng nhịn thì dục vọng càng cao, lúc được bạo phát càng thêm sảng khoái, dù sao hai tháng chớp mắt là qua.

- Nếu đã như vậy thì ta cũng không làm phiền nữa.

Thời gian một khắc qua rất nhanh, Diệp Trần còn phải tìm một môn công pháp nữa, đâu có thời gian lãng phí.

Nhìn theo bóng dáng Diệp Trần, đám đệ tử nội môn lộ vẻ hứng thú, thầm mong hai tháng qua mau, nói không chừng lại được chứng kiến một màn thú vị.

Bên cạnh giá sách thuộc loại tu luyện công pháp, Diệp Trần chăm chú lựa chọn.

"Lục Dương Công, chí cương chí dương!"

"Khô Mộc Quyết, khí tức nội liễm, cô quạnh im ắng!"

"Lưu Vân Kình, nội khí vận chuyện cực nhanh, mang theo hỏa kình."

"Tiểu Thiên Tinh Công, lấy tiểu bác đại, nội khí tinh thuần!"

...

Tu luyện công pháp không nhiều, nhưng cũng khiến Diệp Trần hoa mắt chóng mặt, loại nào cũng có, thậm chí còn có một số công pháo tương đối chênh lệch.

Thời gian từ từ trôi qua trôi qua thời gian một khắc cũng không quá nhiều.

Diệp Trần có chút lo lắng, nếu không nhanh lên, sẽ không có đủ thời gian.

Tiện tay cầm lấy một cuốn bí tịch, ánh mắt Diệp Trần bất ngờ ổn định, dưới cuốn công pháp này còn có một cuốn bí tịch khác, hình như bị ai đó vô tình để xuống.

Bên trên bí tịch viết ba chữ đen "Thuần Nguyên Công!"

Giơ tay cầm cuốn Thuần Nguyên Công bí tịch lên, Diệp Trân mở trang đầu tiên.

- Thuần Nguyên Công, nội khí nhất chuyển nạp Bách Xuyên, nội khí nhị chuyển bỏ hỗn tạp, nội khí tam chuyển rèn bản thân, nội khí tứ chuyển tâm hỏa luyện, nội khí ngũ chuyển lục hợp nhất.

Tốt, chính là nó.

Chỉ mới liếc qua, Diệp Trần đã biết mình phải chọn nó, Thuần Nguyên Công này tu luyện đến đệ ngũ chuyển, sẽ có lục hợp nhất hiệu quả, thế nào là lục hợp nhất, lục hợp nhất chính là tinh khí thần, thủ nhãn thân, sáu thứ hợp làm một, đạt đến tinh và khí hợp, khí và thần hợp, thủ và nhãn hợp, nhãn và thân hợp.

Có thể công kích và phòng ngự của nó không bằng những công pháp khác, nhưng luận tinh thuần nội khí tuyệt đối có một không hai, phải biết trong nhân cấp công pháp có thể đạt đến tinh khí thần thủ nhãn thân lục hợp nhất là không nhiều.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh Diệp Trần đã xuất hiện một đệ tử nội môn, đang lật giở bí tịch, nhận thấy ánh mắt Diệp Trần, hắn lễ phép cười cười, đến lúc nhãn thần liếc đến công pháp bí tịch trong tay Diệp Trần, kinh nghi nói:

- Thuần Nguyên Công?

Diệp Trần gật gật đầu nói:

- Đúng.

Đối phương thoáng do dự, nói:

- Thuần Nguyên Công đúng là công pháp tu luyện hiếm có, chỉ là một trăm năm nay, Lưu Vân Tông không có ai đạt đến đệ ngũ chuyển, đạt đến đệ tứ chuyển cũng lèo tèo vài người, ta khuyên ngươi nên chọn môn khác, nếu không sẽ tự lãng phí thời gian của mình.

Đã biết như vậy thì càng phải tu luyện, Diệp Trần vui vì không ai tu cùng một công pháp với hắn, về việc đối phương nói một trăm năm qua không ai tu thành, đó cũng chỉ là Võ giả Luyện Khí Cảnh, một khi trở thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh, là có tư cách nhận được một môn công pháp nhân cấp đỉnh giai, bởi vì phần lớn mọi người đều từ bỏ công pháp vốn có, nên dù công pháp nhân cấp cao giai đã luyện đến đệ ngũ chuyển cũng không bằng được công pháp nhân cấp đỉnh giai.

- Thời gian của ta đến rồi.

Chào một câu, Diệp Trần cầm hai cuốn bí tịch vừa lựa chọn, đi xuống lầu.

Người kia lắc lắc đầu, hắn tốt bụng nên mới khuyên nhủ Diệp Trần, còn đối phương nghe hay không thì không liên quan đến hắn, sau này có nhận được ra nhau hay không còn khó nói.

...

Trên giường, Diệp Trần nhắm mắt khoanh chân ngồi, hai tay bắt quyết, một trên một dưới, đặt trên đan điền, theo những nhịp thở lên xuống, từng tia thiên địa nguyên khí từ bốn phía hội tụ, tạo thành hình xoáy tròn rót vào trong thân tểh, không ngừng tuần hoàn trong kinh mạch.

Nếu như có người có thể nhìn thấu, sẽ phát hiện trong đan điền Diệp Trần trừ trung tâm vòng khí xoáy ra, còn một vòng khí xoáy khác đang hình thành, chậm mà có lực.

- Hô...

Từ từ thổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần mở to hai mắt, tinh mang cực kì mờ mịt từ trong con ngươi lóe lên rồi biến mất.

- Ba canh giờ tu luyện đến đệ nhất chuyển, xem ra mình vẫn còn đánh giá thấp năng lực bản thân.

Diệp Trần rất hài lòng với hiệu suất của mình, nhất thời có chút xuân phong đắc ý.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, Thuần Nguyên Công tổng cộng có năm chuyển, chuyển sau khó hơn chuyển trước, tiếp theo đạt đến đệ nhị chuyển chí ít cần mấy ngày thời gian, đệ tam chuyển phải gấp mấy lần, đệ tứ chuyển gấp thêm mấy lần nữa, đệ ngũ chuyển không phải đơn giản chỉ là gấp bao nhiêu lần mà là cảm ngộ.

Cho dù Diệp Trần đã sơ bộ nắm bắt tiềm lực bản thân, nhưng ngày thứ ba tu luyện đến Thuần Nguyên Công đệ nhị trùng vẫn khiến hắn có chút giật mình.

Bây giờ bên trong cơ thể hắn vòng khí xoáy thứ hai đã bằng một phần mười khí xoáy Vân Khí Quyết, hơn nữa còn thuần túy tinh luyện hơn, giống như khí lưu thủy tinh trong suốt, không hề tì vết.

Ngày thứ sáu, Diệp Trần cả người bách mạch toàn thông, Thuần Nguyên Công nội khí lưu chuyển tuần hoàn không hề gặp bất cứ trở ngại nào, rèn luyện thể chất từ chút từng chút một, dùi mài thân thể, từ trong cốt cách huyết mạch hút ra một thuần nguyên khí cực kì tinh thuần hòa vào tự thân, khí xoáy tráng đại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 22: Người Phỉ Thúy Cốc Đến

Ngày thứ bảy, Thuần Nguyên Công đệ tam chuyển tu thành.

Bây giờ vòng khí xoáy thứ hai đã bằng một phần năm vòng khí xoáy thứ nhất, không chỉ tinh thuần khó tin mà tốc độ vận chuyển cũng cực nhanh, giống như một bánh răng đầy động lực, phun nuốt một lượng lớn nguyên khí và nội khí phát ra từ vòng khí thứ nhất, tham lam vô độ.

Diệp Trần thầm nghĩ: Thuần Nguyên Công nội khí so với Vân Khí Quyết nội khí tinh thuần gấp đôi, có lẽ đã đến thời điểm luyện hóa đối phương, nếu không trong người có hai loại nội khí vừa bất tiện mà lại khó đạt đến Thuần Nguyên Cảnh đệ tứ chuyển thậm chí lục hợp nhất đệ ngũ chuyển.

Nghĩ là làm, Diệp Trần toàn lực vận chuyển Thuần Nguyên Công, bắt đầu phát động làn sóng công kích đầu tiền vào Vân Khí Quyết nội khí.

Vân Khí Quyết nội khí bị tập kích, ra sức phản kháng, dựa vào ưu thế số lượng bố trí tầng tầng phòng ngự, ngăn chặn Thuần Nguyên Công nội khí xâm nhập.

Nhưng Thuần Nguyên Công nội khí quá tinh thuần, giống như một lưỡi dao nhọn, từng tầng từng tầng đột phá, đi đến đâu nó đều luyện hóa tầng nội khí đó thành phòng ngự, tráng đại bản thân, sai đó giống như một quả cầu tuyết, càng công kích lại càng cường đại.

Cảm nhận Thuần Nhuyên Công nội khí bá đạo, trong lòng Diệp Trần cảm thán, chất lượng vĩnh viễn tốt hơn số lượng, tổng lượng Vân Khí Quyết nội khí nhiều hơn Thuần Nguyên Công nội khí năm lần, nhưng vẫn không phải đối thủ để để chứng minh vấn đề này.

Thời gian từ từ trôi qua.

Khi Vân Khí Quyết nội khí chỉ còn lại một phần năm, vòng xoáy khí đột nhiên tan rã, tán loạn biến thành những tàn binh vô tổ chức, hoàn toàn không còn khả năng uy hiếp Thuần Nguyên Công nội khí.

Ba!

Vân Khí Quyết nội khí bị luyện hóa toàn bộ, đan điền Diệp Trần phồng lên, tu vi từ Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu trung kì đột phá đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu hậu kì.

Vui vẻ thổ ra một ngụm sương mù hình mũi tên, Diệp Trần duỗi người, xương cốt toàn thân kêu lên răng rắc, liền thành một mảng.

- Chỉ mới mười ngày khổ luyện mà đã khiến mình đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu hậu kì, không hổ là công pháp nhân cấp cao giai!

Tu luyện công pháp đối với võ giả thực sự rất quan trọng, trong điều kiện thiên phú tương đương, võ giả tu luyện công pháp cao cấp thành tựu lúc nào cũng cao hơn võ giả tu luyện công pháp cấp thấp, giống như đạo lý thiên cổ bất biến. Diệp Trần trong mười ngày tu luyện Thuần Nguyên Công đến đệ tam chuyển, đã tích lũy không ít nội khí, bây giờ lại luyện hóa Vân Khí Quyế nội khí, tu vi không nâng cao mới lạ.

Trong lúc Diệp Trần còn đang tràn ngập tự tin, dưới chân núi Lưu Vân Tông xuất diện một đám khách nhân, chia thành hai nam hai nữ.

Lão giả đứng đầu hơn sáu mươi tuổi, khuôn mặt tiều tụy, thần sắc đạm mạc, thân khoác trường bào lục sắc, hông đeo một miếng ngọc bài phỉ thúy.

Bên cạnh lão giả là ba thanh niên nam nữ, người thanh niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo lạnh lùng, ngũ quan như dao khắc, góc cạnh rõ ràng; bên trái thanh niên lạnh lùng là một thiếu nữ khôi ngô, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặc y phục lục sắc, hông đao trường kiếm; bên phải cũng là một thiếu nữ, nhưng lớn hơn thiếu nữ khôi ngô một

chút, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất cô ngạo, giống như một đóa không cốc U Lan, lại giống như một đóa mẫu đơn, hai loại khí chất bất đồng dung hợp làm một, càng lộ rõ khí chất xuất chúng.

Thiếu nữ khôi ngô nói với thiếu nữ tuyệt mỹ:

- Tuyết Nhạn tỷ, bất luận tỷ làm gì, muội đều tôn trọng sự lựa chọn của tỷ.

- Diệp Huyên, ta cũng không phải người kén chọn, mẫu thân Diệp Trần và mẫu thân ta cùng là trưởng lão ngoại môn Nam La Tông, tình như tỷ muội, từ nhỏ bà đã chăm sóc ta, đối với ta rất tốt, chỉ là chuyện hôn nhân ta không muốn người khác quyết định thay mình, hơn nữa ta không hi vọng phu quân tương lai sống dưới âm ảnh của ta.

Thiếu nữ tuyệt mỹ nhấn mạnh từng chữ, phối hợp với dung mạo khí chất càng thấy hấp dẫn.

Thiếu nữ khôi ngô Diệp Huyền gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, lão giả đạm mạc lên tiếng nói:

- Yên tâm, Phỉ Thúy Cốc ta thân là đệ nhất đại tông Thiên Phong Quốc, đương nhiên sẽ không để ngươi phải chịu ấm ức đâu. Với thiên phú của ngươi, vị trí trưởng lão nội môn coi như cầm chắc trong tay, sao phải để chuyện thế tục làm ảnh hưởng tu luyện.

- Là ai?

Dưới chân núi, bốn thủ sơn đệ tử ngăn đoàn người lại.

Thanh niên lạnh lùng tiến lên trước một bước, cao giọng nói:

- Chúng ta đến từ Phỉ Thúy Cốc, vị này là trưởng lão nội môn Mộc Phùng Viễn, còn không mau nhường đường.

- Phỉ Thúy Cốc, trưởng lão nội môn!

Thủ sơn đệ tử thoáng giật mình, ở Thiên Phong Quốc, Phỉ Thúy Cốc đệ tử ra đường đều là đi ngang, huống hồ trưởng lão nội môn, thật chẳng khác gì nhân vật bá chủ cấp, hoàng đế cũng phải dùng lễ đối đãi.

- Mấy vị mời sang bên này.

Thủ sơn đệ tử đứng đầu mỉm cười, đưa mắt ra hiệu với người bên cạnh,

- Mau đi thông báo thủ sơn trưởng lão.

Một lúc sau, tin Phỉ Thúy Cốc cử người đến đã vang khắp Lưu Vân Tông.

Đại sảnh tiếp khách Lưu Vân Tông.

Trừ mấy bị trưởng lão nội môn ngồi bên trái, trên ghế chủ vị còn có một người đàn ông trung niên, hắn tuổi độ bốn mươi, khung xương to và thô, một đôi hổ chưởng đạt trên tay ghế, ngồi ở đó mà cảm giác như hổ cứ long bàn, chính là Lưu Vân Tông đệ nhất cao thủ, tông chủ La Hành Liệt.

Vốn dĩ một bị trưởng lão nội môn bình thường đến, La Hành Liệt không cần đích thân nghênh tiếp, giao cho nội môn đại trưởng lão hoặc nhị trưởng lão là được, nhưng lần này người đến là Mộc Phùng Viễn, là một trong mười trưởng lão nội môn đứng đầu Phỉ Thúy Cốc, tu vi đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kì, thực lực không hề thua kém La Hành Liệt. Đại trưởng lão nhị trưởng lão và tam trưởng lão thực lực chưa chắn đã thua đối phương, nhưng muốn áp chế cũng rất khó, vì thể diện, La Hành Liệt không muốn xuất hiện hiện tượng khách cường chủ yếu, đành phải đích thân xuất mã, bởi vì Lưu Vân Tông chỉ có hắn thực lực rõ ràng cao hơn đối phương.

Bên tay phải, Mộc Phùng Viễn và ba người thanh niên đều đã vào chỗ ngồi.

- Ha ha, Mộc trưởng lão, cơn gió nào đưa ngươi đến đây, xin lỗi vì đã không đón tiếp từ xa!

La Hành Liệt cởi mở cười cười, ánh mắt dừng lại chỗ Mộc Phùng Viễn.

Mộc Phùng Viễn cười nhạt một tiếng, đặt chén trà trong tay xuống, nói:

- Còn mong La tông chủ không trách chúng ta không mời mà đến.

Lưu Vân Tông đại trưởng lão thân thể hơi có vẻ mập mạp:

- Đâu có, tông chủ chúng ta nghe nói mọi người tới nên mới tự mình tiếp khách đấy.

La Hành Liệt gật gật đầu, chuyển chủ đề:

- Không biết Mộc trưởng lão tới đây có việc gì, chắc không phải cố ý bái phỏng đâu nhỉ!

- Bái phỏng là đương nhiên, thuận tiện xử lý việc riêng cho tiểu bối.

- Việc riêng cho tiểu bối, là việc gì?

La Hành Liệt có chút kinh ngạc.

Mộc Phùng Viễn hắng hắng giọng, hỏi:

- Không biết quý phái có đệ tử ngoại môn nào tên Diệp Trần không, vị này là muội muội hắn, Diệp Huyên, còn vị này cũng có một chút quan hệ với hắn.

Lời này vừa xuất, La Hành Liệt và mấy vị trưởng lão Lưu Vân Tông lập tức nhìn về phía Diệp Huyền và tuyệt mỹ thiếu nữ, không khỏi phát ra một tiếng tán thưởng.

Hai cô gái dung mạo đều đẹp nhưng tu vi mới chính là thứ mọi người đang nhìn.

Diệp Huyên chưa đến mười lăm tuổi, tu vi đã đạt đến Ngưng Chân Cảnh sơ kì, chân khí ít nhiều có chút pha tạp, có lẽ là mới bước vào chưa được bao

lâu, luận thiên phú, Lưu Vân Tông không thiếu thiên tài loại này, nhưng cũng không nhiều, huống hồ đối phương còn là một cô gái.

Thiếu nữ tuyệt mỹ thì có chút đáng sợ, tuổi lớn hơn Diệp Huyên một chút mà tu vi đã đạt đến Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong, nếu cho nàng thêm mấy tháng thời gian nữa, đạt đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì cũng không phải vấn đề, thiên phú thực sư quá xuất chúng, ở Lưu Vân Tông tuyệt đối lọt vào tam cường, hoặc có thể cao hơn nữa.

La Hành Liệt âm thầm cảm thán, Phỉ Thúy Cốc thiên tài mới là tầng tầng lớp lớp, nếu như kéo ra cũng đủ để tranh phong với những đệ tử xuất sắc nhất Lưu Vân Tông, chẳng trách họ luôn bá chiếm vị trí đệ nhất đại tông Thiên Phong Quốc, ngay cả Bắc Tuyết Sơn Trang cũng phải chịu thua một bậc.

- Cô nương tên gì?

Đại trưởng lão không kìm được hỏi.

Tuyệt mỹ thiếu nữ thần sắc tự nhiên,

- Chào đại trưởng lão, tiểu nữ Cơ Tuyết Nhạn.

- Cơ Tuyết Nhạn, có phải là đệ tử Cơ gia không?

- Đúng vậy.

La Hành Liệt cười nói:

- Cơ gia có một đệ tử như ngươi, vị trí trong bát đại gia tộc càng thêm vững chắc, đáng mừng đáng mừng.

- Đúng vậy.

Mấy vị trưởng lão nội môn gật đầu đồng ý.

- Người đâu, đi gọi Diệp Trần đến đây,

La Hành Liệt không biết Diệp Trần, nhưng hắn là tông chủ, chỉ cần một câu nói là được.

Người thanh niên lạnh lùng nãy giờ chẳng nói câu nào, sau khi được Mộc Phùng Viễn giúp đỡ, đứng dậy lên tiếng nói:

- La tông chủ và các vị trưởng lão, Liễu Vô Tướng có một yêu cầu quá đáng, hi vọng trước khi giải quyết chuyện của Cơ sư muội, có thể giao thủ một phen với Hàn Sơn công tử của quý phái không.

La Hành Liệt sắc mặt cứng đờ,

- Ngươi nói là khuyển tử La Hàn Sơn.

Mộc Phong Viễn mỉm cười nói:

- Liễu Vô Tướng là một trong tứ đại hạch tâm đệ tử của bổn tông, giao thủ với Hàn Sơn công tử chắc không bôi nhọ quý công tử đâu!

- Điều đó đương nhiên, chỉ là khuyển tử thân thể có bệnh, có lẽ không thể nhận lời.

La Hành Liệt sắc mặt có chút khó coi, cẩn thận quan sát, chỉ thấy sâu trong mắt hắn ẩn giấu một tia ảm đạm.

Liễu Vô Tướng có chút thất vọng, định nói gì nhưng lại bị Mộc Phùng Viễn ngăn lại.

- Cha!

Đột nhiên, bên ngoài đại sảnh xuất hiện một thanh niên áo lam.

La Hành Liệt giật mình ngoái nhìn:

- Hàn Sơn, sao con lại đến đây.

Thanh niên áo lam nhìn Liễu Vô Tướng, nói:

- Cha, nhận lời hắn đi, con cũng muốn được thử "Chưởng Tuyệt" của Liễu Vô Tướng.

- Nhưng...

- Yên tâm, con tự có chừng mực.

Thanh niên áo lam chính là Hàn Sơn công tử La Hàn Sơn, cũng là con trai La Hành Liệt, xếp vị trí thứ hai trong số các đệ tử hạch tâm, chỉ thua mỗi "Ám Hương Kiếm" Chu Mai.

Liễu Vô Tướng đứng dậy,

- Hai năm trước, bốn người mạnh nhất trong giới thanh niên Thiên Phong Quốc được phong làm tứ đại công tử, đó là bổn môn đại sư huynh Phỉ Thúy công tử, Bắc Tuyết Sơn Trang Bắc Tuyết công tử, thủ lĩnh bát đại gia tộc Đoan Mộc gia Đoan Mộc công tử, và Lưu Vân Tông Hàn Sơn công tử. Bây giờ đại sư huynh ta và Bắc Tuyết công tử đang trùng kích Bão Nguyên Cảnh tầng thứ, vậy mà ngươi lại để mất vị trí đệ nhất đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông, thực sự khiến người ta không sao hiểu nổi.

La Hàn Sơn khiêm tốn nói:

- Chu Mai thắng ta quang minh chính đại, có lẽ các ngươi không biết thực lực của nàng.

- Ám Hương Kiếm Chu Mai, đúng là rất mạnh, nhưng nói thật, so với đại sư huynh ta còn kém một bậc, có thể ngươi tưởng đại sư huynh ta vẫn như hai năm trước, vậy thì ngươi nhầm rồi.

La Hàn Sơn không muốn cùng đối phương tranh luận, lên tiếng nói:

- Đừng phí lời nữa, không biết định thi đấu thế nào.

Đối phương là một trong tứ đại hạch tâm đệ tử Phỉ Thúy Cốc, được thanh niên Thiên Phong Quốc gọi là "Chưởng Tuyệt", chân khí và chưởng

công trên người cường hãn vô bỉ, nghe nói chỉ thua mỗi Phỉ Thúy công tử, không thể coi thường.

- Rất đơn giản, đối ba chưởng là được, chúng ta vẫn chưa đến lúc quyết đấu thực sự.

- Sẽ theo ý ngươi, ở ngay đây chứ!

La Hành Liệt, Mộc Phùng Viễn, và các Lưu Vân Tông trưởng lão nội môn chăm chú nhìn hai người không chớp mắt, cuộc chiến giữa những thanh niên đứng đầu họ đã được xem nhiều, nhất là La Hành Liệt, mặt không giấu nổi vẻ căng thẳng, vừa lo lắng vừa chờ mong.

Cơ Tuyết Nhạn và Diệp Huyên mắt phóng dị sắc, có thể nhìn thấy sư huynh Liễu Vô Tướng và Hàn Sơn công tử đối quyết, chuyến đi này quả nhiên không tệ.

- Mời!

La Hàn Sơn tiến lên vài bước, một tay chắp sau lưng, một tay hư dẫn.

Liễu Vô Tướng bước từng bước lớn,

- Hi vọng ngươi dùng toàn lực, nếu không không phải đối thủ của ta.

- Đương nhiên!

Hai người đứng cách nhau mười bước, bắt đầu súc tích khí thế.

Qua mấy hơi thở, tử khí (ý đây là khí màu tím không phải là khí tức chết chóc) từ người La Hàn Sơn bao trùm khắp mặt, cũng không biết tu luyện công pháp gì, chỉ thấy hắn quá khẽ một tiếng, lao thẳng vào Liễu Vô Tướng, tay phải đồng thời bổ ra.

Người chưa đến lực đã đến, từ trong không khí nổi lên những đường gợn sóng nhàn nhạt.

Sắc mặt Liễu Vô Tướng ngưng trọng, một chân dẫm vỡ viên đá bên dưới, lao ra như sấm sét, cùng La Hàn Sơn đọ chưởng.

Ầm!

Khí lưu trong suốt khuếch tán theo hình cầu tròn, bàn ghế bay loạn xạ, đồng thời, nhân ảnh hai người phân khai, kích xạ về phía sau.

Diệp Huyền mặt có chút kinh sợ, không ngờ Ngưng Chân cảnh giới hậu kì đối chiến uy lực lại lớn như vậy, cách bảy tám mét mà vẫn thổi bay một chiếc bàn làm bằng gỗ đàn nặng. Cơ Tuyết Nhạn chỉ còn cách Ngưng Chân Cảnh hậu kì một bước, vậy mà cũng không giấu nổi vẻ chấn kinh, đương nhiên, nàng tự biết lượng sức mình, biết mình không phải đối thủ của hai người họ, ngay cả một chưởng cũng không đỡ nổi.

Hai người ra sức khống chế thân hình, không hẹn mà gặp cùng lao vào giữa, toàn thân tán phát chiến ý mãnh liệt mà ở xa mọi người cùng cảm nhận được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 23: Long Không Thể Ở Cùng Xà

- Ta thấy không cần ba chưởng đâu, nếu như thực lực của ngươi chỉ có vậy, chưởng thứ hai có thể phân luôn thắng bại.

Liễu Vô Tướng khí lưu màu xanh tràn cả ra ngoài cơ thể, luồng khí lưu này vô cùng lợi hại, không khí chạm vào lập tức vặn vẹo, phát ra những tiếng xuy xuy không ngớt.

- Thanh sát cương khí!

La Hàn Sơn lầm bầm một tiếng, thần sắc trên mặt càng trở nên ngưng trọng.

Trên ghế chủ vị La Hành Liệt lúc này còn căng thẳng hơn La Hàn Sơn, thanh sát cương khí là một trong tuyệt học bất truyền của Phỉ Thúy Cốc, phẩm cấp là địa cấp sơ giai, có hiệu quả rõ ràng trong việc phá giải nội gia chân khí, từ xưa đến nay chỉ truyền cho đệ tử hạch tâm nhất, đệ tử hạch tâm bình thường cũng không được, nhìn dị tướng mà Liễu Vô Tướng thể hiện, rõ ràng đạt đến thanh sát cương khí đệ bát trọng, quả nhiên là kinh tài kinh diễm! Không biết La Hàn Sơn định ứng phó thế nào?

Liễu Vô Tướng đạm mạc nói:

- Chúng ta không cần đấu nữa.

- Chưa hẳn!

La Hàn Sơn hít một hơi thật sâu, trên ót đột nhiên nổi lên một đường gân xanh, tiếp theo là đường thứ hai, đường thứ ba..., cảnh tượng đáng sợ phát sinh, mắt hắn chuyển từ đen sang đỏ, từ đỏ hóa tím, cuối cùng sinh ra hai đường lưu quang tử sắc phiêu đãng.

- Tử Nhãn Băng Tâm, Tử Cực Công đệ bát trùng, được lắm.

La Hành Liệt đầu tiên ngạc nhiên, sai đó cuồng hỉ.

Các trưởng lão nội môn lúc này đều lộ vẻ tươi cười, Tử Cực Công là công pháp sơ giai, chia thành cửu trùng, trùng sau khó luyện hơn trùng trước, vốn dĩ còn tưởng La Hàn Sơn không phải đối thủ của Liễu Vô Tướng, bây giờ thì không cần phải lo lắng nữa.

La Hàn Sơn thấy La Hành Liệt lộ vẻ cuồng hỉ, trong lòng cũng rất vui, nghĩ đến hai năm vừa qua, đúng là lúc lên lúc xuống, từ hai năm trước sau khi giành được danh hiệu tứ đại công tử, hắn cứ kẹt mãi ở Tử Cực Công đệ lục trùng, không thể tiến bộ, sau đó để thua hạch tâm đệ nhất đệ tử hiện tại Chu Mai, bị mọi người cho rằng tiềm lực đã hết, sau này ngay cả vị trí số hai cũng không giữ được.

Bây giờ chắc không còn ai nghi ngờ hắn nữa!

- Hô!

Lần này là Liễu Vô Tướng xuất chiêu trước, bàn tay được khí lưu thanh sắc bao phủ hung mãnh đánh ra, giống như muốn hủy diệt cả đại sảnh.

La Hàn Sơn bất động thanh sắc, xuất chưởng nghênh đón, chỉ khác là chưởng lực phát ra một âm thanh xé gió cũng không có, nhưng những nơi song chưởng đi qua, không khí xung quanh đột nhiên nổi lên một tia chấn động kịch liệt, giống như nước bị đun sôi, cuồn cuộn không ngừng.

Song chưởng tương hỗ!

Mặt đất đột nhiên vỡ ra, kình đạo cuồng mãnh khuếch tán thành hình xoắn ốc, ép toàn bộ bàn ghế xung quanh vỡ vụn.

Đối mặt với kình khí sắc bén, Cơ Tuyết Nhạn vận khí xuất chuyển, chống đỡ trước người.

Đì đùng đì đùng!

Kình khí cuồn cuộn bị chặn lại, phát ra những tiếng nổ dày đặc, làm cho sắc mặt Cơ Tuyết Nhạn cũng phải trở nên trắng bệch, may mà chỉ là dư âm, lực đạo đã mất đi bảy tám phần.

Diệp Huyên ở bên cạnh Cơ Tuyết Nhạn, hoảng sợ nói:

- Nếu như không phải là Tuyết Nhạn tỷ toàn lực ngăn cản, ngay cả dư âm cũng có thể làm muội trọng thương.

Cơ Tuyết Nhạn nói:

- Thanh sát cương khí chuyên phá nội gia chân khí, cộng thêm tinh thuần Tử Cực Công chân khí, lực phá hoại không hề tầm thường.

Trừ Cơ Tuyết Nhạn và Diệp Huyên, những người còn lại đều không coi luồng kình khí này ra gì, trước người giống như có một bức tường khổng lồ, làm tiêu tan tất cả lực đạo.

Ngoài đại sảnh, Diệp Trần cảm xúc bắt đầu khởi động.

Đây chính là Ngưng Chân Cảnh hậu kì quyết đấu sao? Thật quá kịch liệt, so với cuộc chiến giữa các cao thủ võ hiệp hàng đầu trên ti vi ở thế kỉ 21 không hề thua kém, không biết mình lúc nào mới đạt đến cảnh giới này!

Đạp đạp đạp...

Nương theo kình khí bạo phát, Liễu Vô Tướng thân hình hơi lắc, một lúc lùi liền mười ba bước, mỗi bước lưu lại trên mặt đất một vết chân sâu hoắm, La Hàn Sơn lùi mười lăm bước, bước cúi cùng đạp nát viên đá dưới lòng bàn chân, để lại một cái hố sâu ba tấc.

Kết quả là Liễu Vô Tướng nhỉnh hơn một bậc.

Chăm chú nhìn La Hàn Sơn, Liễu Vô Tướng nói:

- Dù sao ta cũng sở trường chưởng công, lần này coi như hòa!

La Hàn Sơn nói:

- Bắt đầu chưởng thứ ba đi!

- Không cần, ta đã biết thực lực của ngươi rồi, mặc dù vẫn chưa bằng được đại sư huynh ta, nhưng tóm lại đã hồi phục phong thái Hàn Sơn công tử.

Liễu Vô Tướng lắc lắc đầu.

La Hành Liệt thấy đánh không thành, ha ha cười nói:

- Phỉ Thúy Cốc đệ tử đúng là danh bất hư truyền, anh hùng xuất thiếu niên.

Mộc Phùng Viễn nói:

- Để La tông chủ chê cười rồi.

- Hắc hắc, đâu có.

La Hành Liệt tâm trạng đang rất phấn khởi, con trai La Hàn Sơn quay trở lại đội ngũ thiên tài, người làm phụ thân như hắn cũng thấy phong quang, nhếch miệng nói:

- Hàn Sơn, tự mình kiếm chỗ ngồi xuống đi.

La Hàn Sơn gật gật đầu, nhìn Liễu Vô Thanh nói:

- Nói với Bùi Vô Song, La Hàn Sơn ta đã quay trở lại.

- Ta sẽ nói.

Hai người tự tìm chỗ ngồi, sau đó không nói thêm gì nữa.

Ngoài đại sảnh, Diệp Trần hồi lại thần, khom người nói với La Hành

Liệt:

- Tông chủ, các vị trưởng lão, đệ tử Diệp Trần bái kiến.

Đại trưởng lão thản nhiên nói:

- Vào đi!

Bước vào đại sảnh, Diệp Trần nhìn thấy Diệp Huyên, Cơ Tuyết Nhạn bên cạnh nàng hắn cũng biết, mấy năm trước hai người đã từng gặp nhau, bây giờ nàng đã hết vẻ non nớt, không còn là cô gái nhỏ ngày xưa nữa, chỉ là thế sự biến huyễn, mục đích chuyến đi này hắn trên cơ bản đã đoán ra, chỉ là mối quan hệ giữa hai người vẫn chưa đến mức thân thiết.

La Hành Liệt ổn định lại cảm xúc, uy nghiêm nói:

- Diệp Trần, hai người này ngươi quen chứ?

- Quen.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu.

- Nếu là việc riêng thì để các ngươi tự mình giải quyết! Ngươi thấy thế nào?

La Hành Liệt không có tâm trạng quản việc riêng của tiểu bối, đối phương cũng đâu phải đệ tử hạch tâm.

- Vâng.

Cơ Tuyết Nhạn đứng dậy, nhìn La Hành Liệt và Mộc Phùng Viễn nói:

- Cho phép đệ tử và hắn được nói riêng với nhau vài câu.

La Hành Liệt và Mộc Phùng Viễn gật đầu.

Đi đến trước mặt Diệp Trần, Cơ Tuyết Nhạn thản nhiên nói:

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Diệp Trần không nói gì, trực tiếp đi theo, Diệp Huyện sau một thoáng do dự, quay sang chào mọi người rồi cũng chạy theo.

Ngoài đại sảnh là quảng trường đón khách lát đá cẩm thạch trắng, trên quảng trường dựng một tấm bình phong, cao ba trượng ba, rộng hai trượng tư, cực kỳ rộng lớn.

Bên cạnh bình phong, Cơ Tuyết Nhạn chăm chú quan sát Diệp Trần, một lúc lâu sau mới nói:

- Ta đến đây là để...

Diệp Trần ngắt lời nàng, lên tiếng nói:

- Ta biết.

- Ngươi biết?

Cơ Tuyết Nhạn có chút bất ngờ, trong ấn tượng của nàng, đối phương mặc dù không ngốc, nhưng cũng không phải là người thông minh, chỉ là lần này gặp lại, tựa hồ có chút biến hóa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 24: Tu Luyện!

Sẽ có một ngày, ta sẽ đánh bại hết đệ tử Phỉ Thúy Cốc, khiến các ngươi biết mọi người đều là người, Phỉ Thúy Cốc chẳng có gì lợi hại.

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng Diệp Trần không nói thế, tranh cãi với một Bão Nguyên Cảnh hậu kì, lại là trưởng lão nội môn Phỉ Thúy Cốc chẳng khác gì tự chê mạng trường, muốn tìm đường chết.

- Tông chủ, đệ tử xin phép cáo từ.

Diệp Trần nhìn La Hành Liệt hành lễ.

La Hành Liệt phất phất tay,

- Nếu như đã giải quyết xong thì cho ngươi lui!

- Vâng!

Lúc quay người, Diệp Trần chẳng buồn nhìn Cơ Tuyết Nhạn, nhanh nhẹn rời đi.

Diệp Huyên bên cạnh Cơ Tuyết Nhạn bĩu bĩu môi, cảm giác có chút mất mặt, đều là đệ tử Diệp gia, sao lại khác nhau đến thế.

Cơ Tuyết Nhạn nói khẽ:

- Hi vọng hắn không nói linh tinh với dì Tuệ.

- Bảo hắn cũng không dám.

Diệp Huyên nói như đinh đóng cột.

Sự kiện giải trừ hôn ước đã qua được mười ngày.

Trong mười ngày đó, Diệp Trần đã uống viên thanh phong ngọc lộ hoàn đầu tiên, loại đan hoàn này đúng như lời đồn, nuốt xong tạp niệm không sinh, tinh thần sảng khoái, đả thông toàn bộ kinh mạch trong người, khiến nội khí cũng trở nên dễ điều khiển, tâm động khí động, cũng chính là Thuần Nguyên Công đệ tứ chuyển cảnh giới.

Ngoài ra, Diệp Trần đã bắt đầu tu luyện Kim Nhạn Công, môn khinh công này đối với nội khí yêu cầu rất cao, nhất định phải thuần túy không tạp chất, nếu không rất khó luyện đến đại thành, lăng không hư độ hơn một trăm mét.

May mà Thuần Nguyên Công nội khí tinh thuần đến khó tưởng, tạp chất sớm đã bị loại hết ở đệ nhị chuyển, đến đệ tứ chuyển, thông qua tâm hảo rèn luyện, nội khí có thêm một phần linh tính, tu luyện Kim Nhạn Công dễ như trở bàn tay.

- Mấy hôm nay nội khí cứ rục rịch, có lẽ là dấu hiệu sắp đột phá Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy, Thuần Nguyên Công đệ tứ chuyển tốc độ tu luyện nhanh đến phi thường, chỉ có điều muốn đạt đến Ngưng Chân Cảnh khó càng thêm khó! Có cách nào khác không nhỉ? Nói chính xác, mình đến thế giới này mới được nửa năm, đâu có như người khác, tu luyện bốn năm năm thậm chí bảy tám năm, căn bản không thể so sánh.

Từ sau khi biết Diệp Huyên đã tiến nhập Ngưng Chân Cảnh sơ kì, Diệp Trần biết mình phải nỗ lực hơn, nếu không trên Diệp gia tộc hội cuối năm, hắn sẽ không phải là đối thủ của Diệp Huyên, hơn nữa, ngoài Diệp Huyên, con trai thứ hai của đại bá Diệp Đường cũng là nhân vật lợi hại, dù sao hắn và Diệp Huyên cũng được công nhận là Diệp gia hai đại thiên tài.

Lấy từ trong ngực áo ra một chiếc bình ngọc, mở nút gỗ, một viên đan dược màu lam lăn ra, rơi vào lòng bàn tay Diệp Trần.

Tăng khí đan, Võ giả Luyện Khí Cảnh thường dùng đan dược này để

vượt ải, giá trị hơn hai ngàn lạng bạc.

Bây giờ Diệp Trần chỉ còn cách Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy đúng một bước chân, cũng có thể một tuần sau là có thể đột phá, nhưng hắn không đợi được lâu như vậy, chuẩn bị trực tiếp dùng tăng khí đơn nâng cao tu vi, đột phá lên tầng thứ bảy, như vậy, có thể bớt bảy ngày khổ công.

Bảy ngày khổ công đối với người thường mà nói không là gì, đối với Diệp Trần mà nói ý nghĩa trọng đại, với năng lực lĩnh ngộ của hắn, bảy ngày có thể tham ngộ một môn nhân cấp cao giai võ kĩ, ngay cả nhân cấp đỉnh giai võ kĩ Cô Phong Thập Tam Kiếm cũng chỉ dùng hai ba tháng mà thôi, đấy còn vì Cô Phong Thập Tam Kiếm không trọn vẹn, nếu không một tháng là đủ.

Cho nên bảy ngày chắc chắn tiết kiệm được, không thể lãng phí.

Khoanh chân ngồi trên giường, Diệp Trần búng ngón tay, tăng khí đan lam sắc bay lên rồi rơi vào miệng hắn, thuận thế trôi xuống họng vào trong cơ thể.

Ực!

Tăng nguyên đan vừa gặp nước liền tan ra, biến thành nguyên khí tinh thuần.

Trong nháy mắt, Thuần Nguyên Công nội khí giống như một con ác lang ngửi thấy mùi máu tanh, từ đan điền hung mãnh chồm ra, gần như quấn lấy tinh thuần nguyên khí hóa tác từ tăng khí đan trong nháy mắt, hung hăng luyện hóa.

- Năng lực luyện hóa cường đại quá, nếu như đổi thành Vân Khí Quyết nội khí, hiệu suất chắc chỉ còn một nửa.

Chất lượng nội khí càng cao, tốc độ luyện hóa nguyên khí càng nhanh, đây là kiến thức mà cả Chân Linh Đại Lục đều biết, đương nhiên, tổng lượng nội khí nếu như nhiều, đối với nguyên khí luyện hóa cũng có không ít giúp

đỡ, phải biết dưới điều kiện thông thường, số lượng đánh bại chất lượng không phải điều gì hiếm thấy.

Một canh giờ trôi qua.

Từ bên trong cơ thể Diệp Trần phát ra một tiếng ba nhẹ.

Đan điền vốn đã mở rộng không ít bây giờ lại căng lên, giống như một quả bóng khí, còn trong trung tâm đan điền, xoáy khí trong suốt thần bí tốc độ đột ngột gia tăng, giống như mộ khối tinh vân có linh tính, không ngừng phun nuốt biến hóa, hấp thu nội khí mới.

Một lúc lâu sau, Diệp Trần mở mắt, từ từ thổ ra một ngụm tróc khí, mặt mày hớn hở, cuối cùng cũng bước vào Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy.

Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu đỉnh phong và Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy kì thực không khác nhau là mấy, chỉ có điều đó là đối với người bình thường, đổi thành Diệp Trần, bất cứ một chút tiến bộ nào đều khiến chiến đấu lực của hắn đại tăng, càng có thể phát huy võ kĩ uy lực.

- Hôm nay không nên tiếp tục lĩnh ngộ Thuần Nguyên Công, tốt nhất nên củng cố tu vi trước.

Diệp Trần biết nền móng vẫn là quan trọng nhất, nền móng vững chắc mới có thể tiếp tục xây dựng, nền móng không vững thì có khác gì một tòa lầu trên không, lúc nào cũng có thể sụp đổ, thậm chí sau này vượt ải tẩu hỏa nhập ma, trở thành phế nhân.

Một ngày một đêm trôi qua, Diệp Trần triệt để củng cố tu vi, hơn nữa còn có một tiến bộ nhỏ, tăng khí đan có thể tiết kiệm một tháng khổ công, giảm bớt bảy ngày thời gian đột phá, còn hơn hai mươi mốt ngày nữa, vừa đủ để hắn tiến thêm một bước.

Những ngày tiếp theo, Diệp Trần dùng miếng thanh phong ngọc lộ hoàn thứ hai, một hơi trùng kích Thuần Nguyên Công đệ ngũ trùng, lục hợp nhất.

Đương nhiên, cuộc sống không phải một đầm nước chết.

Lần trước gặp gỡ ngoại môn đệ nhất đệ tử Ngô Tông Minh, hai người trở thành bạn, những lúc rảnh rỗi vẫn tìm nhiêu nói chuyện, trao đổi võ kĩ.

Vốn dĩ Ngô Tông Minh tự cho mình rất giỏi, nghĩ Diệp Trần thành tựu trên phương diện võ kĩ mặc dù cũng cao nhưng vẫn còn thua hắn một chút. Nếu biết sau khi nâng giới hạn tu vi lên Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy, động thủ thực sự, Ngô Tông Minh chắc chắn rơi xuống hạ phong. Nhân cấp cao giai võ kĩ Liệt Hỏa Quyền trước Kim Cương Quyền của đối phương không thể làm ăn được gì, điều này khiến hắn không sao tin nổi.

Hắn đâu biết Kim Cương Quyền trong tay Diệp Trần đã đạt đến cảnh giới cao nhất cương nhu nhất thể, dưới diều kiện hạn chế tu vi, Liệt Hỏa Quyền của hắn làm ăn được gì mới lạ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 25: Thực Chiến

Trong núi không ngày tháng, nửa tháng nữa đã lại trôi qua.

Trong đêm tối, Diệp Trần thoa liên người Luyện Thể Cao, dự định chính thức trùng kích Thuần Nguyên Công đệ ngũ chuyển, hợp nhất tinh khí thần, thủ nhãn thân lại làm một.

Về phần thoa Luyện Thể Cao, không phải không có tác dụng, trong lục hợp nhất có cả thân thể, thân thể cường đại, tràn ngập sức sống mới có thể gia tăng một phần hiệu suất thành công.

Thuần Nguyên Công nội lực thôi động đến cực hạn, Diệp Trần lưỡi chống lên môi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhanh chóng tiến nhập vào trạng thái nghĩ mà không nghĩ.

Rầm rầm, bên ngoài vô thanh vô tức, nhưng bên trong cơ thể Diệp Trần thì gió nổi mây phun, âm thanh nội khí lưu chuyển chẳng khác gì một con sông nhỏ, liên miên bất tận.

Đối với võ giả mà nói, trong lục hợp tam hợp gần như đã hợp làm một, ví dụ tinh và khí, võ giả tu luyện bước đầu tiên là luyện tinh hóa khí, tinh và khí vốn đã không phân biệt, lúc nào cũng có thể chuyển hóa, còn tinh và thần ở cùng nhau là tinh thần, chỉ cần tập trung cao độ, hai bên có thể hợp làm một, khó là khó ở chỗ làm thế nào hợp khí và thần với nhau, và cũng chính là cái gọi là khí thần hợp.

Trải qua nhiều ngày tham ngộ, Diệp Trần đã có chút manh mối.

Tâm khẽ động, nội hí thuận theo kinh mạch lưu chuyển đến mi tâm, ở đó nhân thể linh hồn cư ngụ, mà linh hồn chính là thần.

Sau khi đi hết ba mươi sáu vòng, nhiễm thêm linh hồn chi lực, nội khí lui trở lại đan điền, Diệp Trần biết mình đã thành công, thành công hợp nhất tinh khí thần.

Tiếp theo là ngoại tam hợp.

Ngoại tam hợp nhìn thì rất đan giản, ví dụ muốn mắt đến tay đến, thân thể phối hợp, kì thực kiểu này hơi thô, người thường thông qua huấn luyện gian khổ đều có thể làm được, còn ngoại tam hợp mà Thuần Nguyên Công nói là thu tứ chi, mắt và ba ngoại loại nguyên khó trong trung tâm, ba loại nguyên khí này với ba thứ kể trên gắn bó chặt chẽ, cảm ứng lẫn nhau, đó mới là ngoại tam hợp chân chính.

Đầu tiên rút nguyên khí ẩn tàng trong trung tâm, Diệp Trần không dám chậm trễ, cẩn thận nhẹ nhàng, phải biết trung tâm là bộ vị quan trọng nhất của cơ thể, chỉ cần có chút sai lầm, con người sẽ trở nên tê liệt, rất khó cứu chữa, cho nên không thể qua loa.

Nội khí từ từ thẩm thấu vào trung tâm, lôi ra một tia nguyên khí mờ mịt, từ từ dung hợp cùng nội khí.

Đợi cả hai triệt để hợp nhất, Diệp Trần lại bỏ tia dung hợp nội khí nguyên khí quay lại trong trung tâm.

Làm như thế, đợi Diệp Trần đem ngoại tam hợp và nội tam hợp dung hợp làm một, trên trán lấm tấm từng giọt mồ hôi lớn, toàn thân hoàn toàn ướt đẫm.

Nhưng tất cả đều đáng giá, bây giờ trong nội khí đã ẩn chứa tứ chi, mắt và nguyên khí trong trung tâm, lại bao hàm tinh thần, tốc độ phản ứng, tốc độ ý thức, tốc độ xuất thủ, độ nhạy bén của mắt đều có chất biến hóa.

Ngoài ra, Thuần Nguyên Công sau khi tiến nhập đệ ngũ chuyển, tốc độ phun nuốt nguyên khí luyện hóa đạt đến tình trạng phi thường, một ngày khổ tu trên cơ bản bằng ba bốn ngày trước kia.

Bên ngoài sơn mạch vô biên vô hạn, là hoàn cảnh hết sức phức tạp, có rừng rậm, có đầm lầy, có hoang sơn dã lĩnh, cũng có tầng tầng lớp lớp thủy vực.

Mấy hôm nay, thường xuyên có thể nhìn thấy một thân ảnh đi qua đi lại, kích sát hết con yêu thú này đến con yêu thú khác.

- Vận khí thực sự không tốt, mười ba con yêu thú cấp hai mà chẳng có lấy một ngưng kết nội đan, trong đó còn có một con yêu thú cấp hai đỉnh phong.

Thanh Cương Kiếm mở phanh xác yêu thú, phát hiện bên trong chẳng có gì, Diệp Trần có chút bực bội.

Vốn dĩ từ sau khi Thuần Nguyên Công đạt đến cảnh giới cao nhất đệ ngũ chuyển, trong lòng Diệp Trần hiểu, sau này muốn nhanh chóng tiến bộ, chỉ có mượn nhờ ngoại vật, ví dụ như nội đan yêu thú.

Nội đan yêu thú là tinh hoa ngưng kết từ nguyên khí thiên địa mà yêu thú hấp thu, trên lý thuyết, một miếng nội đan một năm tuổi có thể giảm một năm võ giả khổ công, nội đan năm năm tuổi có thể giảm năm năm khổ công, nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết mà thôi, nội đan không phải chỉ có nguyên khí tinh hoa, nhiều hơn là yêu khí, võ giả bình thường nhiễm một chút yêu khí là phát cuồng nguy hiểm, nhiễm nhiều chỉ muốn tự nổ mà chết.

Đương nhiên, nếu như tu vi đạt đến Bão Nguyên Cảnh, thì có thể dùng chân khí hút yêu khí ra, lợi dụng nội đan hoàn mỹ, chỉ là phẩm cấp miếng nội đan nhất định phải dưới Bão Nguyên Cảnh, cũng chính là nói, Bão Nguyên Cảnh võ giả không thể làm gì với nội đan tứ cấp trở lên.

Mùi huyết tanh mãnh liệt hấp dẫn không ít yêu thú đến xem xét, Diệp Trần nhắm hai mắt, vận dụng linh hồn lực cường đại cảm nhận trong vòng ba mươi mét có một luồng yêu khí tương đối mạnh, hẳn là một con yêu thú cấp hai đỉnh phong.

Vèo!

Thân thể nhẹ lướt, Diệp Trần bay người lên cao, như một con chim lớn, lướt đi hơn hai mươi mét, hung mãnh lao xuống phía sau một cây đại thụ.

Phốc phốc!

Cây đại thụ bị chém hai đoạn, lộ ra một con yêu thú như lang như hổ.

Yêu thú cấp hai đỉnh phong, yêu thú hổ lang!

Diệp Trần rung cổ tay, Tinh Cương kiếm hóa thành kiếm mang sáng chói đâm ra, kinh diễm vô cùng, kiếm mạnh nhất chính là Cô Phong Thập Tam Kiếm: đăng phong tạo cực.

Yêu thú hổ lang đâu ngờ Diệp Trần lại ra tay nhanh như vậy, vừa mới di động thân thể, ngực đã bị đâm trúng, con thú bị thương hung hãn dị thường, một trảo chụp vào cánh tay Diệp Trần.

- Muốn chết, phong hồi lộ chuyển!

Diệp Trần bỏ qua đòn công kích của đối phương, nội khí bơm vào Tinh Cương Kiếm, nhảy ngược về phía sau, làm vỡ lồng ngực con yêu thú hổ lang, đồng thời thuận thế chém đứt móng vuốt đang vươn ra của đối phương.

Con yêu thú cấp hai đỉnh phong cường hãn dưới hai chiêu liên tiếp của Diệp Trần, thân thể mềm nhũn, vô lực nằm co quắp trên mặt đất, rõ ràng không thể sống được.

Ngó vào vết thương của yêu thú hổ lang, Diệp Trần sáng mắt, cuồng hỉ nói:

- Đúng là đổi vận, trong người con yêu thú hổ lang này có nội đan.

Một kiếm bổ phanh thi thể yêu thú hổ lang, Diệp Trần giơ tay tìm, lấy ra một miếng nội đan lớn bằng quả trứng màu vàng sữa, thỉnh thoảng còn ánh lên màu hồng phấn.

Theo như tài liệu ghi chép về yêu thú, cơ thể yêu thú cấp hai sản sinh nội đan, tỷ lệ tiến giai yêu thú cấp ba đại tăng, nếu như màu sắc nội đan có chút chuyển biến, chứng minh thời điểm tiến giai không còn xa nữa. Miếng nội đan này vàng nhũ lại hơi có ánh hồng, chứng tỏ là dấu hiệu sắp tiến giai, so với nội đan cấp hai bình thường mạnh hơn không ít, hơn nữa nhìn kích thước lớn nhỏ, có lẽ phải hơn một năm tuổi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 26: Hạt Vĩ Ma Lang!

Nội đan một năm tuổi cho dù bị dược thủy tịch tà bỏ đi chín phần mười yêu khí và nguyên khí chí ít vẫn tiết kiệm được một tháng khổ công, huống hồ miếng nội đan này sắp tiến giai, nói không chừng hiệu quả tăng gấp đôi, có thể tiết kiệm hai tháng khổ công.

Nhìn miếng nội đan trong tay, mặc dù tâm tính Diệp Trần ổn định cũng có chút không khống chế được cảm xúc, hai tháng khổ công! Chí ít có thể giúp hắn đạt tới Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy hậu kì, nếu như vận khí tốt một chút, sau khi sử dụng dược thủy tịch tà, nguyên khí còn lại trong nội đan là năm phần mười, sẽ là bốn tháng khổ công, tuyệt đối có thể đột phá đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám.

Lấy từ trong ngực áo ra một chiếc hộp ngọc, Diệp Trần cẩn thận bỏ miếng đan dược vào, sau đó đóng nắp hộp, đề phòng yêu khí và nguyên khí tiết lộ ra ngoài.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần tỉnh lại từ trong cuồng hỉ, ánh mắt dừng lại chỗ thi thể con yêu thú hổ lang.

- Nguyên liệu trên người yêu thú cấp hai đỉnh phong chắc cũng phải bán được một hai ngàn lạng bạc, không được lãng phí, dù sao mình vẫn phải gom tiền mua dược thủy tịch tà, cái đó những năm ngàn lạng một bình.

Diệp Trần vừa lẩm bẩm, vừa ngồi xổm xuống, thu thập nguyên liệu trên xác yêu thú, không để sót một chút nào.

Đợi nguyên liệu thu thập xong, Diệp Trần nhíu mày, cái túi da lớn mang theo gần như đã đầy, giá như có một cái Linh Giới Trữ Vật thì tốt.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là nghĩ, Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông cũng

chỉ có đại sư tỷ Chu Mai và Hàn Sơn công tử La hàn Sơn là có Linh Giới Trữ Vật, ở đâu đến phiên hắn, nhưng từ phương diện này có thể nhìn ra sự cường đại của Phỉ Thúy Cốc. Ngay cả một Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong như Cơ Tuyết Nhạn cũng xứng có một chiếc Linh Giới Trữ Vật, phải biết trong Phỉ Thúy Cốc thiên tài vô số, so với Cơ Tuyết Nhạn đệ tử hạch tâm cường đại khẳng định không ít.

- Haizzz, thất phẩm đại tông môn đúng là thất phẩm đại tông môn, tài đại khí thô, bảo bối gì cũng có, Diệp gia ta được liệt vào một trong bát đại gia tộc, tài lực hùng hậu, cũng chỉ có phụ thân và một số trưởng lão gia tộc là có Linh Giới Trữ Vật, mẫu thân thân là một trong những trưởng lão ngoại môn chủ chốt của Nam La Tông, có cũng là chuyện bình thường, những người khác muốn có một chiếc Linh Giới Trữ Vật trên cơ bản chỉ là vọng tưởng.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần đóng kín túi da, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên.

Khu rừng nổi một trận gió lớn, cát bay đá chạy, những cây cỏ mềm bị bật cả gốc, nương theo cuồng phong bay lên giữa không trung.

Diệp Trần chấn động,

- Đây là quái phong gì vậy, đột ngột quá.

Graooo!

Một tiếng rống khủng khiếp xông thẳng lên trời, nghe như chỉ cách đó khoảng hơn trăm mét.

Không hay rồi, là yêu thú cấp ba, chỉ có yêu thú cấp ba mới có thể phóng thích được yêu khí, điều khiển khí lưu hình thành yêu phong, mê hoặc tầm nhìn và cảm giác của con người.

Trước đây khi linh hồn còn chưa xuyên việt, xem đoạn Võ Tòng đánh hổ

trong Thủy Hử Truyện, mãnh hổ còn chưa xuất hiện, đã nổi một trận gió lớn, con yêu thú cấp ba mạnh hơn mãnh hổ không biết bao nhiêu lần, trận gió mà nó tạo ra chẳng khác gì gió bão.

Việc không nên chậm trễ, Diệp Trần toàn lực vận chuyển Thuần Nguyên Công, chân tung lên, lao đi như một con chim lớn, muốn tránh khỏi tập kích của con yêu thú cấp ba.

Rắc, rắc...

Tiếng cành cây gãy vang lên, chỉ vài hơi thở, một con yêu lang lớn như con trâu nước xuất hiện ở nơi Diệp Trần vừa đứng, thân hình nó thon dài cường tráng, trên người không có một cọng lông, mà là một lớp vẩy đen xì, đuôi là một cái đuôi bọ cạp dài, móc câu phía cuối chóp đuôi ánh lên quang mang màu tro xám, rõ ràng có tẩm kịch độc, ai trúng phải chắn chắn sẽ chết.

Diệp Trần quay đầu, lập tức ra sức thôi động nội khí như thấy quỷ, Thân pháp Kim Nhạn Công phát huy đến cực hạn, nhanh như điện chớp.

Con yêu thú quái dị này là Hạt Vĩ Ma Lang, ngay cả trong hàng ngũ yêu thú cấp ba cũng là bá chủ, Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì bình thường gặp phải nó cũng tránh xa ba thước.

Chạy! Dốc hết sức bú tí mẹ để chạy!

Diệp Trần biết dù mình có đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong thì cũng không phải đối thủ của con Hạt Vĩ Ma Lang, chênh lệch một cảnh giới không dễ gì bù đắp, về phần tam đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang Lam Kì có thể đánh bại khoái đao Ngô Vạn Sơn, nguyên nhân chủ yếu là công pháp và võ kĩ chiếm ưu thế, phải biết Bắc Tuyết Sơn Trang là thất phẩm tông môn, thế nào là thất phẩm tông môn, là những thế lực đã phát triển hàng trăm hàng ngàn năm nay, bí tịch trân bảo vô số, nội tình thâm hậu không cách nào phỏng đoán, mà khoái đao Ngô Vạn Sơn chẳng qua là một độc hành khách, ngay cả đao pháp lợi hại nhất cũng là tự nghĩ ra, đủ thấy chẳng có nội tình gì.

Kim Nhạn Công sớm đã được Diệp Trần tu luyện lô hỏa thuần thanh, toàn lực thi triển, cả người chân không chạm đất, nương theo thảo mộc, một nháy mắt là có thể đi hơn mười mét, so với đại nhạn thực sự không hề thua kém.

Graooo!

Diệp Trần chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, một khối yêu khí mãnh liệt đã từ sau lưng phóng tới.

Diệp Trần không cần nhìn cũng biết là đạn yêu khí do Hạt Vĩ Ma Lang phun ra, Võ giả Ngưng Chân Cảnh trở xuống bị chạm vào một chút là huyết dịch khô héo, tứ chi tê buốt.

Dựa vào linh khí lực cường đại, thân hình Diệp Trần lập lòe thoắt ẩn thoắt hiện, dễ dàng né tránh.

Phanh!

Khoảnh đất ngay trước mặt bị đào thành một cái hố lớn, thảo mộc quanh đó lập tức héo rũ.

- Đạn yêu khí lợi hại quá, con Hạt Vĩ Ma Lang này khẳng định rất cường đại, nếu như có thể giết được, chí ít cũng tiết kiệm cho mình hơn nửa năm khổ công. Ách, không đúng, mình đang nghĩ gì vậy?

Diệp Trần tự cảm thấy buồn cười vì suy nghĩ của mình, bây giờ có thể chạy thoát hay không vẫn là vấn đề, vậy mà hắn còn nghĩ đến nội đan trong người Hạt Vĩ Ma Lang, thật đúng là không biết sống chết.

Rầm rầm rầm...

Từng khối yêu khí từ sau lưng bắn đến nhưng Diệp Trần vẫn có thể tìm ra lộ tuyến tốt nhất để tránh né, mang lại cho người ta ý cảnh như đang dạo chơi trong mưa thương bão đạn.

Hạt Vĩ Ma Lang cực nộ, không phun đạn yêu khí nữa mà toàn lực đuổi theo con người phía trước, dần dần kéo gần khoảng cách.

Năm mươi bước!

Bốn mươi lăm bước!

Bốn mươi bước!

...

Da đầu Diệp Trần tê rần, vội vàng giơ cao cái tu da căng phồng sau lưng, chuẩn bị ném lên một ngọn cây cao, ở bên dưới không thể nhìn thấy được, để sau này còn quay lại lấy.

Ba!

Ném đi gần trăm cân nguyên liệu yêu thú, tốc độ Diệp Trần bạo tăng, so với Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì không hề thua kém, cộng thêm linh hồn lực cường đại cho nên thân pháp của hắn trở nên quỷ dị khó đoán.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 27: Huyền Hậu

Nhưng cho dù như vậy, Hạt Vĩ Ma Lang vẫn từ từ áp sát, chỉ là biên độ nhỏ hơn một chút.

Hai người một đuổi một chạy, không hay không biết tiến sâu vào sơn mạch yên tĩnh, bốn phía im ắng, tĩnh mịch.

Con Hạt Vĩ Ma Lang đuổi sau lưng hình như có chút sợ hãi, tốc độ truy đuổi chậm đi không ít, cái đầu lớn thỉnh thoảng lại ngó nghiêng quan sát.

Đột nhiên, một khối hắc ảnh khổng lồ từ bụi cỏ bên cạnh chui ra, chỉ một cắn đã ngoạm trúng cổ con Hạt Vĩ Ma Lang, bởi vì tốc độ quá nhanh, thân thể ngã lăn xuống đất, văng xa hơn mười mét mới dừng lại.

Hạt Vĩ Ma Lang ra sức giãy dụa, đồng thời phát ra những tiếng gào thét sợ hãi.

Nhưng có thể làm được gì, hắc ảnh cường đại hơn Hạt Vĩ Ma Lang rất nhiều, chỉ cần một trảo, đã đủ đập vỡ đầu đối phương, huyết dịch văng khắp nơi.

Diệp Trần quay đầu vừa hay chạm đúng ánh mắt hắc ảnh, hai con mắt huyết hồng còn sắc hơn dao, tà ác vạn phần.

- Yêu thú cấp bốn: Xích Huyết Tà Thú!

Diệp Trần kêu khổ vạn phần, không ngờ vừa loại bỏ được một con Hạt Vĩ Ma Lang, lại đụng phải một con Xích Huyết Tà Thú cường đại hơn, nghiêm trọng hơn là hắn đã lạc đường, cũng không biết có phải đã vào sâu trong sơn mạch yên tĩnh hay không.

Mặc dù mang theo một tia hi vọng, nhưng theo lý tính Diệp Trần cho rằng nơi này chính là sâu trong sơn mạch yên tĩnh, nếu không sao lại xuất hiện yêu thú cấp bốn.

Nhìn Xích Huyết Tà Thú đuổi theo, Diệp Trần cố ép mình phải bình tĩnh, ánh mắt sắc bén dò xét khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên một khe núi bên trái.

Khe nứt nằm ngang giống như bị ai dùng đao chém xuống, sâu một cách khó đoán.

Chẳng quan tâm nếu lao vào trong mình sẽ gặp phải tình huống gì, chân phải Diệp Trần đạp mạnh lên mặt đất, thân thể hơi nghiêng, luồn vào trong khe núi có hình dạng giống như một cái tổ yến.

Phanh!

Nham sơn rung động, thể hình Xích Huyết Tà Thú quá lớn, không thể nào vào được bên trong, nhưng vẫn lao đến với sức mạnh cự đại của mình, khiến vụn đá bắn ra tung tóe.

Diệp Trần không nghĩ cái cửa bên ngoài có thể ngăn được Xích Huyết Tà Thú, giơ tay lấy từ trong ngực áo một viên dạ minh châu, mượn ánh sáng mờ mờ của dạ minh châu quan sát tình hình xung quanh, sau đó đi sâu vào trong.

Không biết đã đi hết bao nhiêu thời gian, cuối cùng Diệp Trần không còn nghe thấy động tĩnh bên ngoài nữa.

Tí tách!

Một giọt nước rơi xuống, Diệp Trần vô thức né tránh.

- Trước kia mình không biết phản ứng của mình nhanh cỡ nào, không ngờ ngay cả một giọt nước rơi xuống cũng có thể cảm ứng được, né tránh một cách dễ dàng.

Nếu như là trước đây, Diệp Trần cho dù cảm ứng được giọt nước, thân thể cũng không phản ứng kịp, bây giờ tu luyện Thuần Nguyên Công, gần như đạt đến thân tâm tương ứng.

Lại đi thêm một lúc nữa, trên mặt Diệp Trần có khí lưu thổi qua, tâm tình phấn chấn, bước chân càng thêm nhanh hơn, tay phải rút Tinh Cương Kiếm, nội khí trong người vận sức chờ phát động.

Hô!

Một trận gió lạnh thổi qua, trước mắt Diệp Trần đột nhiên mở ra một không gian rộng lớn.

Không gian khổng lồ ấy cao bốn năm trượng, dài rộng không biết bao nhiều, là một thế giới dưới lòng đất.

Thể giới dưới lòng đất có sông, có cây, cũng có thạch thất, bên ngoài thạch thất là thạch đình, bên trong bày một bàn đá và bốn chiếc ghế đá.

- Không lẽ có người sống ở đây?

Diệp Trần kinh nghi bất định, vốn tưởng tìm được lối ra, ai ngờ lại xuống lòng đất.

Rầm rầm!

Dòng sông bọt nước văng khắp nơi, giống như hồ nuôi cá, thỉnh thoảng lại có tiếng nước vỗ bờ, cây cối thì cổ quái, không giống như cây cối trên mặt đất, cành cây màu xám trông như nham thạch, chỉ trơ trụi mười mấy phiến lá xám ngắt, sinh cơ nội liễm.

Không dám khinh thường, Diệp Trần đi tới chỗ thạch thất.

- Có ai không?

Đứng ngoài cửa thạch thất, Diệp Trần cao giọng nói.

Gọi liền mấy lần, cũng không có ai trả lời.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, đẩy cửa bước vào.

Thạch thất không lớn, dài rộng chỉ khoảng một trượng, bốn phía bức tường khảm đầy những miếng quang thạch lớn bằng trái long nhãn, dùng để chiếu sáng không gian bên trong.

Thứ đầu tiên đập là một bức họa nhân vật khổng lồ treo trên bức tường đối diện, bức họa vẽ một thiên tiên mỹ nữ, tóc mềm như thác, mắt sáng như sao, như linh hồn trong gió, như vua của các loài hoa, mang theo khí chất bễ nghễ kì ảo, có một không hai.

Góc dưới bên phải bức họa đều hai chữ: Huyền Hậu.

Nhìn thấy cái tên này, Diệp Trần giật mình thảng thốt, là Huyền Hậu.

Chân Linh Đại Lục cường giả vô số, nhưng quân lâm thiên hạ chân chính chỉ được mấy người, như Hư Hoàng, Tà Vương, Long Vương, và Huyền Hậu.

Thân là người phụ nữ duy nhất trong số các nhân vật tuyệt đỉnh, cuộc đời Huyền Hậu có thể nói là truyền kì.

Mười một tuổi trở thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh, mười bốn tuổi đạt tới Bão Nguyên Cảnh, mười tám tuổi Tinh Cực Cảnh, hai mươi lăm tuổi Linh Hải Cảnh, ba mươi lăm tuổi vượt qua sinh tử huyền quan, trở thành Cường giả Sinh Tử Cảnh trẻ nhất trong một ngàn năm qua, thực lực thông thiên triệt địa, được tôn xưng là "Huyền Hậu".

Huyền Hậu mạnh thế nào? Không ai biết.

Có người nói nằm trong danh sách ngũ cường, có người nói yếu hơn Tà Vương Long Vương, có người nói chỉ thua Hư Hoàng, còn có người nói thiên hạ đệ nhất, thần quỷ khó đoán, đã chạm đến biên giới thiên đạo.

Đương nhiên, tất cả đều là suy đoán, nhưng không thể phủ nhận, Huyền Hậu đúng là đã đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng, từng cách một trăm dặm đánh chết tam đại tà phái tông sư, một chưởng đánh thủng địa mạch, làm cho hỏa sơn bạo phát, cải biến môi trường địa lý, chuyển sơn môn của mình ra ngoài vạn dặm, chuyện này một tiểu tử vô danh như Diệp Trần cũng được nghe qua.

Cẩn thận quan sát bức họa, Diệp Trần phát hiện nhìn thế nào cũng không rõ mặt Huyền Hậu, giống như người vẽ không thể miêu tả dung mạo Huyền Hậu, chỉ còn cách mơ hồ hóa nó, tạo ra một vẻ đẹp mông lung xa vời.

Một lúc lâu sau, Diệp Trần mới thu ánh mắt, trong lòng sản sinh nghi vấn.

Người sống ở đây là ai? Sao lại có bức họa Huyền Hậu, phải biết Huyền Hậu quân lâm thiên hạ đã mười mấy năm, người có tư cách gặp nàng không nhiều, từ vết mực trên bức họa, có thể thấy thời gian vẽ không quá mười năm. Ngoài ra, chủ nhân thạch thất đang ở đâu, bảo tồn bức họa một cách hoàn mỹ rồi treo trên tường, chứng tỏ phải rất coi trọng nó, đi xa nên mang theo mới đúng.

Ồ, đây là cái gì?

Diệp Trần dừng ánh mắt ở giữa phòng, nơi đó có một vết cháy xém, cẩn thận quan sát, có thể phát hiện bên trong đống tro trắng đã tàn là một chiếc linh giới không hề bắt mắt.

Giơ tay nhặt nó lên, Diệp Trần dùng tay áo lau lau, trong lòng nhẫn thanh u có khắc hai chữ cổ: trung phẩm.

Diệp Trần đầu tiên ngạc nhiên, sau đó chuyển sang cuồng hỉ, chiếc nhẫn không bắt mắt này chính là Linh Giới Trữ Vật.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 28: Quái Ngư!

Nếu như nói một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm khiến một gia tộc trung đẳng bình thường phá sản thì Linh Giới Trữ Vật trung phẩm đủ để khiến một đại gia tộc như Diệp gia xuất huyết, có lẽ chỉ có những đại tông môn mới có một hai chiếc, hơn nữa là chưởng môn chuyên hữu, người bình thường nghĩ cũng đừng nghĩ.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần vận chuyển nội khí, chậm rãi quán chú vào trong Linh Giới Trữ Vật.

Ong!

Linh Giới Trữ Vật hơi rung nhẹ, một tia chấn động như có như không khuếch tán, bị linh hồn lực của Diệp Trần bắt được.

Một khắc sau, Diệp Trần nhìn thấy không gian bên trong Linh Giới Trữ Vật.

Là một hình lập phương tiêu chuẩn, dài rộng cao mỗi thứ hai trượng, toàn thân quang mang mịt mờ trong suốt, tựa như từ hư không cắt ra, còn lớn hơn cả phòng khách của một gia đình bình thường.

Bên trong đặt hai cuốn bí tịch, một thanh trường đao liền vỏ, và một đống ngọc thạch phát ra bạch quang nhàn nhạt, lớn bằng quả trứng gà, có cạnh có góc.

- Không lẽ, đây là linh thạch.

Dồn sự chú ý lên đồng ngọc thạch, tâm trạng vốn đã ổn định của Diệp Trần một lần nữa gợn sóng.

Ý niệm khẽ động, Diệp Trần trực tiếp lấy ra một miếng ngọc thạch, nhắm mắt, thôi động nội khí tiến nhập vào trong.

Ầm!

Giống như một dòng nước lũ, nguyên khí bàng bạc bên trong linh thạch hung mãnh trào ra, thuận theo kinh mạch Diệp Trần xông tới, thế không thể đỡ.

- Không hay rồi, võ giả dưới Ngưng Chân Cảnh căn bản không có tư cách dùng linh thạch tu luyện.

Diệp Trần sắc mặt trắng bệch, miệng thổ huyết, vội vàng vận chuyên Thuần Nguyên Công, cường hành cắt đứt mối liên hệ với linh thạch.

Vù vù vù vù...

Hơi thở nặng nề, trong lòng Diệp Trần vô cùng sợ hãi, không ngờ chưa kịp vì quá vui mừng mà quên mất cấm kị của võ giả, suýt chút nữa kinh mạch tận phế, nội thương nghiêm trọng.

May mà Nội khí Thuần Nguyên Công tinh thuần vô cùng, lại tu luyện đến cảnh giới lục hợp nhất, miễn cưỡng có thể cắt đứt liên hệ, nếu không đổi thành người khác, e rằng kinh mạch không phế cũng sẽ bị nguyên khí làm cho ngất đi.

Mặc dù kinh mạch trên cánh tay vẫn ngâm ngẩm đâu, nhưng Diệp Trần đã có thể ha ha cười lớn.

Linh thạch cũng giống như Linh Giới Trữ Vật, đều là vật phẩm thiết yếu của võ giả cao cấp, Linh Giới Trữ Vật dùng để tồn trữ vật thể, còn linh thạch để cung cấp nguyên khí tu luyện, chỉ có thiên địa linh mạch mới có thể sản sinh, dựa vào phẩm chất và lượng bao hàm có thể phân thành bốn loại hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Phải biết người thường từ Luyện Khí Cảnh tầng thứ nhất tu luyện đến

Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười cần năm năm trở lên, từ Ngưng Chân Cảnh sơ kì tu luyện đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì cần mười mấy năm, và từ Bão Nguyên Cảnh sơ kì tu luyện đến hậu kì chí ít cần hai ba mươi năm, cộng lại cũng phải đến bốn năm mươi năm.

Đối với rất nhiều người, bốn năm mươi năm là một khoảng thời gian quá dài, dài đến đáng sợ.

Nhưng có linh thạch thì không còn như vậy nữa, trừ Luyện Khí Cảnh nhất định phải tu luyện thực sự, đến Ngưng Chân Cảnh, là có thể hấp thu nguyên khí trong linh thạch, theo những người có ý chí tính toán, chất lượng nguyên khí trong linh thạch bằng năm lần nguyên khí thiên địa, cũng chính là nói, trừ vấn đề đột phá cảnh giới, so với tốc độ tu luyện bình thường nhanh hơn bốn lần, lùi một bước, cho dù cân nhắc cảnh giới khó tăng, cũng có thể cung cấp tốc độ tu luyện nhanh gấp đôi.

Có thể nói, có linh thạch mới có thể thể hiện giá trị thiên tài.

Dù sao thiên tài ngộ tính cực cao, đột phá cảnh giới nhanh đến khó tin, phát huy giá trị linh thạch đến cực hạn, còn người tư chất kém, cho dù có linh thạch phụ trợ đến lúc vượt ải vẫn phải chậm chạp tham ngộ, nếu không cả đời sẽ bị kẹt ở đó.

Diệp Trần tính toán một lúc, bên trong Linh Giới Trữ Vật ít nhất phải có hơn vạn linh thạch, mỗi miếng linh thạch đáng giá một ngàn lạng bạc trở lên, tổng cộng mười triệu lạng bạc.

Mười triệu lạng bạc là khái niệm gì, thực sự có thể duy trì một gia tộc trung đẳng một hai năm, tuyệt đối là một món tiền không nhỏ.

- Tài bất ngoại lộ, nhất định phải giấu kín bí mật này, trước khi có đủ thực lực, có chết cũng không được nói.

Diệp Trần tự khuyên bảo mình.

Khó khăn rời mắt khỏi đống linh thạch, Diệp Trần cầm lấy hai cuốn bí

tịch.

Một cuốn là bí tịch tu luyện quyền pháp Bá Quyền.

Bá Quyền, võ kĩ địa cấp sơ giai, người tu luyện nhất định phải có niềm tin tuyệt cường, không nhụt chí, không từ bỏ, nếu không khó có thể phát huy hết tinh túy của Bá Quyền.

Bá Quyền tổng cộng bốn chiêu.

Chiêu thứ nhất, Bá đạo hoành hành!

Chiêu thứ hai, Độc bá vương nhất phương!

Chiêu thứ ba, Xưng vương xưng bá!

Chiêu thứ tư, Khí phách thiên thu!

Phải tránh, Bá Quyền uy lực cực đại, trước khi luyện thành chân khí, thân thể tố chất nhất định phải cường hãn dị thường, nếu không tổn thương chính mình, không thể bù đắp.

Chiêu thứ tư Khí phách thiên thu ảo diệu vô cùng, tố chất thân thể và chân khí cực giai mới có thể thôi động đến cực hạn.

Là quyền pháp địa cấp sơ giai, Diệp Trần nói không kích động là giả, thông thường, võ học địa cấp sơ giai chỉ có đệ tử hạch tâm mới có tư cách tu luyện, đệ tử nội môn có thể học đến võ học địa cấp sơ giai lèo tèo mấy người, đừng nói đệ tử ngoại môn, tiếp theo là quyển thứ hai.

Quyển thứ hai là bí tịch cường thân.

Tôi Ngọc Cường Thân Quyết, địa giai sơ cấp, là bí tịch lưu truyền từ mấy trăm năm trước, người tu luyện đại thành nguyên khí dung nạp đại tăng, nếu Võ giả Luyện Khí Cảnh tu luyện, có thể dùng thân thể cường hoành trực tiếp hấp thu nguyên khí trong linh thạch, không cần phải lo lắng vấn đề an toàn.

Tôi Ngọc Cường Thân Quyết tổng cộng có năm quyết.

Quyết thứ nhất, Dưỡng thân luyện lực!

Quyết thứ hai, Cương nhu thần lực!

Quyết thứ ba, Tôi ngọc cường thân!

Quyết thứ tư, Tôi ngọc trọng sinh!

Quyết thứ năm, Kim cương ngọc thể!

Chú ý, quyết thứ nhất và quyết thứ hai chú trọng dưỡng thân, người có thiên phú dị bẩm có thể trực tiếp tu luyện quyết thứ ba, nếu đạt được đến cảnh giới cao nhất quyết thứ năm, so với võ giả cùng cấp gần như vô địch.

Lại là một cuốn bí tịch địa cấp sơ giai!

Bị Linh Giới Trữ Vật và linh thạch làm cho chấn động, bây giờ nhìn thấy bí tịch địa cấp sơ giai, Diệp Trần chẳng còn kích động như trước nữa, đương nhiên mừng là chắc chắn.

Tạm thời thu hồi bí tịch, Diệp Trần lấy ra vật phẩm cuối cùng.

Là một thanh trường đao liền vỏ.

Vỏ đao trong suốt, bên trên có khắc sơn thủy chim cá, chuôi đao to dài, phần bảo vệ tay giống như một cái đầu hổ đúc, há miệng nuốt chửng thân đao.

Boang...!

Dao rút ra, một luồng đao khí sáng loáng bắn ra, để lại trên bức tường thạch thất một vết chém dài ba thước, sắc bén dị thường.

Một thanh bảo đao tốt, có thể tự phát đao khí.

Mắt Diệp Trần sáng rực, vũ khí có thể tự phát khí kình đã vượt qua phạm trù phàm binh, thượng thăng lên đẳng cấp thần binh lợi khí, trong kí ức của hắn, Diệp gia cũng có một thanh bảo kiếm gia truyền, tên là Tuyệt Ảnh, một kiếm đâm ra, có thể đột phá không khí trở ngại, giết người vô ảnh.

Nếu không có gì bất ngờ, thanh bảo đao này trị giá trăm vạn lạng bạc.

Chỉ duy nhất đáng tiếc một điều, Diệp Trần không dùng đao, mà dùng kiếm, hắn cho rằng, kiếm là bách binh vương giả, tổng hợp đánh giá cao nhất, nhưng người luyện được rất ít, so với những binh khí khác ít hơn rất nhiều.

Thân đao lạnh buốt được vỏ đao giấu đi, Diệp Trần dừng ánh mắt ở vết cháy đen trên mặt đất, nếu như hắn đoán không sai, chủ nhân thạch thất đã chết, là lúc luyện công tẩu hỏa nhập ma, bị chân khí chi hỏa thiêu cháy thành tro, thuận theo tự nhiên, Linh Giới Trữ Vật cũng bị rơi vào tro cốt.

Lạy ba lần trước đống tro cốt, Diệp Trần tự nói một mình:

- Tiền bối, mặc dù những thứ người để lại không nhiều, nhưng với ta mà nói rất hữu dụng, đệ tử ngoại môn Lưu Vân Tông Diệp Trần ở đây cúi đầu trước người, hi vọng người đừng trách ta đã lấy đi di vật.

Lạy liền ba cái, Diệp Trần ít nhiều có chút cảm khái, từ di vật có thể thấy vị tiền bối đã chết này tu vi không thấp, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục tẩu hỏa nhập ma, cho nên mới nói tu luyện tàn khốc, vừa phải đối phó với kiếp số bên ngoài, vừa phải khắc chế bản thân.

Thế giới trong lòng đất không biết ngày đêm, không tìm được lối ra Diệp Trần dứt khoát ở trong tu luyện Tôi Ngọc Cường Thân Quyết.

Tôi Ngọc Cường Thân Quyết quyết thứ nhất hắn sớm đã luyện thành, quyết thứ hai luyện đến cương nhu nhất thể cảnh giới, chắc giống như Từ Tĩnh sư tỉ, thân thể sinh ra thần lực.

Thần lực là gì?

Thứ ngựa tốt thường gặp nhất ở Chân Linh Đại Lục có tên hắc tông mã, chạy như bay, thân thể cường tráng, trong điều kiện không gia tốc, chạm nhẹ một cái đã có hai ngàn cân lực đạo, cái đó gọi là thần lực.

Bây giờ lực khí Diệp Trần đang ở khoảng một ngàn năm trăm cân, cách hai ngàn cân không còn xa nữa, nhưng hắn biết, càng về sau, lực khí tăng trưởng càng chậm, năm trăn cân lực khí này cần thời gian tuyệt đối nhiều hơn trước.

Từ trong lòng lấy ra mấy bình Luyện Thể Cao, Diệp Trần cởi y phục, cẩn thận tỉ mỉ thoa lên người.

Cho đến khi da dẻ sáng bóng, cơ bắp nổi lên từng cục, từng khối, Diệp Trần mới bắt đầu kéo thế, dốc lòng dốc sức luyện quyền.

Quyền pháp vẫn là Kim Cương Quyền.

Càng là quyền pháp bá đạo, thân thể rèn luyện càng phát triệt để, Kim Cương Quyền cũng không ngoại lệ, đương nhiên, lúc này Kim Cương Quyền không còn giống như trước, mà phối hợp với Tôi Ngọc Cường Thân Quyết quyết thứ hai vừa đọc khẩu quyết vừa luyện, một nội một ngoại, hiệu quả càng thêm rõ ràng.

- Kim Cương Quá Giang!

- Kim Cương Đảo Xử!

- Kim Cương Nhập Hải!

- Kim Cương Vô Lượng!

Đem Kim Cương Quyền từng chiêu từng thức biến hóa, Diệp Trần dần dần tiến nhập trạng thái, vật ngã lưỡng vong.

Mơ hồ, từ trong cơ thể Diệp Trần truyền ra âm thanh huyết dịch lưu chuyển kịch liệt, tựa như trường giang đại hải, trái ngược là trái tim lại đập

chậm lại, nhưng rất có lực, thịch thịch thịch như tiếng trống đánh, làm chấn động cả xương cốt trên người.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, Diệp Trần đột nhiên mở mắt, thân hình tung lên, một quyền đánh vào cành cây xám ngắt.

Phanh!

Cành cây cực kì cứng rắn, nứt thành mấy đường.

- Cái cây cứng quá, nhưng lực khí của mình gia tăng không ít, có lẽ có một ngàn sáu trăm cân! Không ngờ Tôi Ngọc Cường Thân Quyết lại hữu dụng như vậy.

Hai canh giờ ngắn ngủi, lực khí gia tăng gần trăm cân, đây là điều mà Kim Cương Quyền không thể làm được.

Nghỉ ngơi một lúc, Diệp Trần cảm thấy bụng hơi đói, lúc nãy vận động nên thân thể đã tiêu hao hết toàn bộ năng lượng còn lại, bắt buộc phải bổ sung năng lượng mới.

Đi đến bên sông, Diệp Trần thầm nghĩ: Ở đây chắc phải có cá ăn được chứ!

Nước sông rất sâu và thanh tịnh, xuyên qua mặt nước có thể nhìn thấy từng sải âm ảnh dài, nhỏ có một thước, lớn hơn nửa trượng, bơi tương đối nhanh, đuôi hơi vẫy, thân thể đã xuyên được bảy tám mét, thoáng cái thoát khỏi tầm nhìn.

Nhặt một viên đá trên mặt đất, Diệp Trần quát khẽ một tiếng:

- Trúng cho ta!

Dưới một ngàn cân cự lực, viên đá còn sắc hơn ám khí, vẽ một đường thẳng tắp trong không trung, sau đó chui vào đáy nước.

Vốn dĩ Diệp Trần chỉ thử tính khoảng cách giữa cá và mặt nước, ai ngờ

chỉ mới tùy tiện ra tay đã đánh trúng một đòn chí mạng vào hắc ảnh dài hơn nửa trượng.

Rầm rầm rầm!

Lập tức, hắc ảnh cuộn người, phá nước chui lên.

Bọt nước văng khắp nơi, đập vào mắt người ta là một cái đầu quái ngư nâu đen, bên má có gai, thân thể tráng kiện có lực, bề mặt lồi lõm gập ghềnh.

Há cái miệng đầy răng nhọn, quái ngư định một miếng đớp trúng đầu Diệp Trần.

Diệp Trần cười nhạt, xoay người đánh một quyền vào bụng quái ngư.

Leng keng!

Da quái ngư còn cứng hơn gang thép, khiến Diệp Trần rất kinh ngạc, phải biết một quyền của hắn bây giờ đủ đánh tan một tảng thanh thạch lớn, vậy mà không phá được phòng ngự của đối phương.

Ba!

Quái ngư dưới tác dụng của kình quyền lùi lại sau nửa mét, cái đuôi dài mỏng như đuôi bò quét ngang, kình phong vù vù rung động, cho dù là Diệp Trần cũng không muốn trúng phải một đập.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Trần không lựa chọn rút lui mà lấy ra thanh bảo đao từ trong Linh Giới Trữ Vật, một đao chém ra.

Phụt một tiếng, đuôi quái ngư bị chém đứt rời.

Quái ngư rơi lại xuống nước, ra sức lặn xuống sâu hơn, không dám tấn công Diệp Trần.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần biết không có bảo đao, đối phương không từ bỏ dễ dàng như vậy, có thể phá phòng ngự hay không vẫn là vấn

đề, nhưng xem ra, trên người quái ngư không có yêu khí tán phát, không thể là yêu thú, có lẽ là vật chủng cổ đại thiên phú dị bẩm!

Đuôi cá dài ba thước, to như miệng bát, đủ để Diệp Trần ăn no một bữa.

Diêm lửa lúc nào cũng mang theo bên người, Diệp Trần nhanh nhẹn nổi lửa, đặt đuôi cá lên giá nướng chín.

Một khắc sau, một mùi thơm dìu dịu lan ra, khiến ngón tay Diệp Trần không khỏi động đậy.

Cầm lấy đuôi cá, Diệp Trần cắn thử một miếng, thịt cá mềm đến nỗi suýt cắn vào lưỡi.

- Ngạc nhiên quá, thịt cá này vừa giống thịt bò lại vừa giống thịt gà, còn có một mùi thơm nồng đậm khó nói, không đúng, sao thân thể lại nóng thế này.

Nuốt thịt cá vào bụng, thân thể Diệp Trần đột nhiên nóng như có lửa, một luồng nhiệt lưu từ trung tâm dạ dày lan ra toàn bộ thân thể, thẩm thấu vào trong cơ bắp, trong huyết dịch, thậm chí cả trong xương tủy, từng đợt từng đợt, ấm áp vô cùng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 29: Thần Lực Đại Thành!

Nửa canh giờ sau, nhiệt lưu cuối cùng tiêu tán, Diệp Trần cảm thấy thân thể từ trong đến ngoài tràn ngập lực khí, tinh lực dồi dào, giống như một quyền có thể đánh chết mãnh hổ.

- Không lẽ thịt quái ngư có hiệu quả cường thân kiện thể?

Diệp Trần lộ vẻ mừng rỡ, nuốt từng miếng lớn, mỗi một miếng chỉ nhai đúng ba lần là nuốt.

Xuy xuy!

Thân thể nhanh chóng nóng ran, tạp chất dính dính màu đen từ lỗ chân lông chảy ra, tanh tưởi, hôi đến nỗi Diệp Trần suýt chút nữa lăn ra ngất.

- Không được, phải đi tắm!

Diệp Trần mặt kệ trong sông có quái ngư, đứng dậy nhẹ nhàng nhảy một cái, người đã rơi xuống nước.

Rào rào rào!

Nước sông mát lạnh chạm vào da thịt, vô cùng thoải mái, bán vạn tám ngàn lỗ chân lông trên người như đáng mở ra, tham lam hô hấp.

Nhưng chủ nhân con sông không muốn vậy.

Con quái ngư gần đó nghe thấy âm thanh, điên cuồng công kích tới.

Diệp Trần cười lạnh một tiếng, lấy thanh bảo đao quét ngang, tạo thành một vòng đao khí tròn trong nước.

Một con, hai con, ba con...

Tổng cộng có chín con quái ngư bị chém thành hai đoạn, không hề có lực hoàn thủ.

Diệp Trần lần lượt vứt hết xác của chúng lên bờ, chuẩn bị làm thực phẩm sau này.

Những con quái ngư khác thấy Diệp Trần quá hung hãn, bỏ chạy tán loạn, có vẻ gan của chúng không được cường đại như vẻ bề ngoài.

Tắm mát xong, Diệp Trần từ dưới nước nhảy lên, giơ chân một cách vô thức, cả người nhẹ bẫng như bay, ngoài ra, thịt cá trong dạ dày đã tiêu hóa hết, trống rỗng, lại phải bổ sung thực phẩm lần nữa.

Chín con quái ngư lớn nhất không quá ba thước, Diệp Trần nhặt ba con, mổ bụng lấy ruột rửa sạch sẽ lấy cành cây xuyên qua, gác lên lửa nướng.

Mùi thơm tràn ngập!

Chỉ một lát, thịt cá đã lại chín.

- Bây giờ lực khí của mình gia tăng không ít, không biết có thể dựa vào thịt cá để đạt tới cảnh giới thần lực không nhỉ.

Lực khí hai ngàn cân trở lên đều thuộc thần lực, có người tám chín tuổi đã có thiên phú thần lực, có người hai ba mươi tuổi cũng không có, đây chính là sự khác nhau về tư chất, vốn dĩ Diệp Trần muốn đạt đến mức độ đó, chí ít phải mất một tuần, đấy là vẫn phải dựa vào Tôi Ngọc Cường Thân Quyết, bây giờ chỉ cần ăn thịt cá là đạt được mục tiêu, tiết kiệm một lượng lớn thời gian, tội gì không thử.

Con cá thứ ba vào bụng, tạp chất màu đen lại tiết ra bên ngoài, nhưng so với lần thứ nhất ít hơn rất nhiều, có chút hơi trong.

Đồng thời, bụng Diệp Trần cuộn lên từng hồi, đau đớn vô cùng, vội

vàng chạy vào nhà vệ sinh dưới lòng đất, không cả kịp ngồi xuống.

Chỉ thấy bụp bụp mấy tiếng liên tục, xung quanh bốc lên một mùi tanh nồng, đợi bài tiết xong, Diệp Trần thấy như được hư thoát, nhưng tạp chất lúc nãy không thể thoát ra được qua đường chân lông, đen xì một mảng, căn bản không muốn nhìn thêm lần nữa.

Thân thể trần trụi, Diệp Trần đổ một ít bột hương thảo quanh đó, che đi mùi tanh, sau đó đi về phía sông.

Rửa sạch tạp chất trên người, da Diệp Trần trở nên sáng bóng như gương, cứng rắn dày đặc, đao kiếm cắt lên cũng không có vết, còn cả thân thể có chút non nớt của hắn giống như được rèn luyện vô số lần, cơ bắp nổi lên thấy rõ, vai mở rộng có lực.

Diệp Trần bình tĩnh cảm nhận, thân thể đang không ngừng hấp thu nguyên khí, nước sông cũng không ngăn được, hơn nữa nguyên khí đang trở nên rất nhỏ, lượng nuốt vào so với trước đây nâng lên ba phần, giống như tự động đổ vào, nhanh chóng dung hợp cùng nội khí dung hợp làm một.

Xoáy khí trong đan điền dần dần thu lại, áp lực ở trung tâm đại tăng, giống như chuyển hóa nội khí thành chân khí, cường đại tự thân.

- Xem ra không chỉ là tố chất thân thể đại tăng, ngay cả tốc độ hấp thu nguyên khí cũng tăng lên, đây không đơn giản chỉ là thần lực.

Không sai, lực khí Diệp Trần đã vượt qua hai ngàn cân, đang bước vào ba ngàn cân, đơn thuần so sánh sức mạnh, đệ tử hạch tâm Từ Tĩnh cũng không cường đại hơn được bao nhiêu, cùng lắm ba bốn ngàn cân mà thôi.

...

Ăn thịt cá, luyện quyền, tu luyện nội khí, thời gian không nhanh không chậm trôi qua.

Hôm đó, Diệp Trần đứng trước cái cây xám ngắt.

- Nếu như có thể một quyền đánh gãy thân cây, chứng tỏ lực khí của mình đạt đến ba ngàn cân, lúc đó tu luyện Tôi Ngọc Cường Thân Quyết quyết thứ ba có lẽ dễ hơn nhiều, đợi quyết thứ ba đại thành, có thể dùng nguyên khí linh thạch thay thế nguyên khí thiên địa tu luyện, tu vi một ngày ngàn dặm.

Diệp Trần tâm sáng như gương, trình tự tương lai vạch ra tương đối hoàn chỉnh.

Ha!

Thổ khí phát lực, Diệp Trần một quyền đánh trúng đại thụ.

Rắc!

Cây đại thụ gẫy đôi, nửa trên nghiêng sang một bên, rơi xuống đất cái rầm.

- Thành công!

Diệp Trần thầm hít một hơi thật sâu,

- Còn cường đại hơn so với tưởng tượng, có lẽ là ba ngàn năm trăm cân.

Mặc dù không biết bên ngoài đã qua bao nhiêu thời gian, nhưng với trực giác của mình, hắn nghĩ không quá ba ngày, có khả năng còn ít hơn.

Chỉ ba ngày ngắn ngủi mà tu luyện quyết thứ ba đại thành, tốc độ đáng sợ này đến bản thân Diệp Trần cũng cảm thấy kinh ngạc, hắn đang nghĩ, nếu chỉ ăn thịt cá, sức mạnh bản thân sẽ đạt đến trình độ nào, có vượt qua năm ngàn cân, một vạn cân hay không.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần không dám tưởng tượng thêm nữa.

Thời gian dần dần trôi qua, Diệp Trần trong lòng sản sinh phiền muộn, ở đây quá bí bách, cách biệt với thế giới bên ngoài, hai ba ngày còn đỡ, ngày ngày sống ở đây, Diệp Trần nghi ngờ mình sẽ phát điên mất.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần chuẩn bị rời đi.

Liếc xuống sông, Diệp Trần dự định trước khi tìm đường về, bắt thêm một số quái ngư bỏ vào trong Linh Giới Trữ Vật, phải biết số cá đó trị giá hơn một vạn lạng bạc, nhất là con quái ngư dài nửa trượng, một cái đuôi đã hơn một con cá bé, có thể thấy hiệu quả rõ ràng thế nào.

Nghĩ làm là làm, Diệp Trần rút bảo đao, nhanh nhẹn lặn xuống sông.

Nước sông rất sâu, bên trong tối đen như mực, giơ tay nhìn không rõ năm ngón, Diệp Trần sớm đã liệt được kết cục này, cầm mấy viên dạ quang thạch ném xuống.

Dạ quang thạch đắt giá từ từ chìm xuống, tán phát ra huỳnh quang dịu mắt, chiếu rọi hơn mười mét vuông xung quanh.

Ong!

Lòng sông nổi sóng, một cái bóng đen khổng lồ nhanh chóng bơi ra xa.

- Chạy đi đâu!

Diệp Trần nâng nội khí, một đao chém ra.

Đao khí sáng loáng ngay cả nước sông cũng không thể ngăn được, rào rào rẽ đôi, nhanh chóng đuổi theo bóng đen, chỉ nghe phù một tiếng, bóng đen đột nhiên dừng lại.

Diệp Trần sợ có mưu, lại một đường đao khí bổ ra.

Quả nhiên, bóng đen giãy dụa một hồi, quậy cho nước sông đục ngầu, mắt thường không thể nhìn rõ.

Đương nhiên, điều đó không thể làm khó Diệp Trần, dựa vào linh hồn lực cường đại, Diệp Trần dễ dàng bắt được bóng đen, hai chân đạp mạnh, cả người phóng lên.

Thân thể phá nước nhô lên, Diệp Trần ném con quái ngư trong tay lên bờ, tiếp tục lặn.

Một con, hai con,... năm con,...

Cho đến khi trong nước không còn quái ngư, Diệp Trần mới dừng tay.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 30: Oan Gia Ngõ Hẹp!

- Đến lúc về rồi, con Xích Huyết Tà Thú kia có lẽ đã đến nơi khác săn mồi!

Diệp Trần còn có chút lo lắng, linh thú cấp bốn cường đại thế nào căn bản không thể tưởng tượng, cho dù hắn có vạn cân linh khí cũng không dám đối kháng, trừ phi tu vi tấn cấp Ngưng Chân Cảnh.

Men theo đường đến, Diệp Trần cẩn thận trở về.

Xa xa có hào quang phóng tới, chính là khe nứt sơn nham, Diệp Trần nín thở, tay nắm chặt chuôi kiếm, nhẹ nhàng đi ra.

Lối ra ngổn ngang bừa bãi, vụn đã rải khắp nơi, nhìn vách đá, bên trên đầy những vết móng cào, sâu mấy thước, giống như một miếng đậu phụ.

Diệp Trần thầm cảm thấy may mắn, không dám tiếp tục dừng lại, đi theo lộ tuyến cũ.

Bài học lần trước đã được Diệp Trần khắc cốt ghi tâm, cho nên ở khu vực nguy hiểm này, Diệp Trần không đi trên mặt đất mà từ cành cây này nhảy sang cành cây khác, trên đường linh hồn lực phóng thích đến cực hạn, có một chút động tĩnh là lập tức thu hồi khí tức, co đầu rụt cổ bất động.

Đến trưa, Diệp Trần cuối cùng đã đến được chỗ đặt túi da.

- Hử, có người?

Nép mình sau một thân cây lớn, nhãn thần Diệp Trần sắc bén.

Trên ngọn cây đại thụ.

Có ba thiếu niên đang đứng, một người trong đó tay cầm một chiếc túi da lớn, chính là thu hoạch mấy ngày trước của Diệp Trần.

- Ha ha, vận khí của chúng ta tốt quá, đi đường mà cũng nhặt được nguyên liệu yêu thú, bên trong có một miếng nội đan, cộng vào ít nhất cũng bán được hai ba vạn lạng bạc.

Thiếu niên tuổi lớn hơn một chút trào phúng nói:

- Cũng không biết là tên ngốc nào giấu nguyên liệu ma thú lên cây, tưởng không ai phát hiện, đúng là cười chết mất.

Tên còn lại nịnh nọt nói;

- Vẫn là Trương Côn ngươi lợi hại, mới nhìn đã biết trên cây có cái gì, bọn ta chẳng biết gì cả.

Trương Côn ngạo nghễ nói:

- Cho nên nói đi theo ta là phúc khí của các ngươi, sau này đợi đường đệ Trương Hạo Nhiên tấn thăng thành đệ tử nội môn, chúng ta có thể đi ngang ngoài ngoại môn rồi.

- Đúng vậy, đúng vậy!

Hai người gật đầu lấy lòng.

Diệp Trần không thể xem thêm được nữa, trực tiếp đi ra,

- Bỏ nguyên liệu yêu thú xuống.

Trương Côn quay đầu nhìn.

- Là ngươi!

Ngày thí luyện Mộc Nhân Cảnh, Trương Côn có Trương Hạo Nhiên giúp đỡ, tưởng sẽ giành được vị trí thứ ba, ai ngờ kế hoạch không theo kịp

biến hóa, xuất hiện một Diệp Trần, vị trí thứ ba bị hắn giành mất, khiến Trương Côn căm tức vô cùng.

- Trương Côn, tên tiểu tạp chủng này là ai, hay là để bọn ta dạy cho hắn một bài học, bắt hắn quỳ xuống dập đầu nhận sai.

Thiếu niên mặt chữ quốc bên cạnh nhìn mặt nói chuyện, biết Diệp Trần đã đắc tội Trương Côn.

- Không sai, đối phó với loại đệ tử ngoại môn tu vi thấp này, ta có kinh nghiệm nhất, có thể khiến chúng phải khóc xin tha thứ, ê, tiểu tạp chủng, tự mình trèo lên đây.

Cậy cảnh giới mình là Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín, thiếu niên căn bản không coi Diệp Trần ra gì, mặt đầy vẻ khinh bỉ.

Trương Côn nhe răng cười nói:

- Hắn đắc tội đường đệ ta, khẳng định không có kết cục tốt đẹp, nhưng bây giờ có thể làm nhục hắn một phen, cho hắn biết thế nào là trời cao đất dày.

Diệp Trần lạnh nhạt nói:

- Mấy người các ngươi nói xong chưa, bỏ nguyên liệu yêu thú xuống, mỗi người tự tát mình mười cái, nếu không đừng hòng rời khỏi đây.

- Cái gì!

Nghe Diệp Trần nói, sắc mặt ba người Trương Côn vụt biến, bọn chúng không phải chưa từng gặp người càn quấy, nhưng người càn quấy có tu vi thấp hơn thì chưa từng gặp, tên Diệp Trần này đúng là muốn chết, trong lúc phẫn nộ trùng gan, cả ba người đột nhiên nảy sinh ý muốn giết người diệt khẩu.

- Ngươi nói lại lần nữa.

Trương Côn không hề che giấu sát cơ trong mắt, điềm nhiên nói:

- Bây giờ dập đầu nhận sai cũng không kịp nữa rồi.

- Phí lời với hắn làm gì, tiểu tạp chủng, chết đi.

Thiếu niên mặt chữ quốc tiến lên trước một bước, xòe tay, định đánh vào mặt Diệp Trần.

Một chưởng này nếu như trúng mục tiêu, Diệp Trần dù không chết thì cũng bị hủy dung nhan, thủ đoạn quá tàn độc.

- Không biết sống chết.

Tu vi đối phương mặc dù cao hơn hắn hai tầng, nhưng Diệp Trần hoàn toàn không để tâm, tùy ý tiến một bước, thân thể ngay lập tức xuất hiện trước mắt hắn, tay phải giơ ra, trực tiếp kẹp cổ đối phương, dùng lực ấn xuống.

Ầm ầm.

Mặt đất bị nện thành một cái hố nông, thiếu niên mặt chữ quốc đầu lún sâu nửa thước, sống chết không biết thế nào.

- Tạp chủng, ngươi dám xuất thủ, cho ngươi chết.

Trương Côn và một thiếu niên khác giật mình, vội vàng phát động công kích, thi triển ra rất nhiều võ kĩ đắc ý.

- Vô Cực Tán Thủ!

- Băng Vân Chưởng!

Diệp Trần đối diện với công kích mãnh liệt của hai người, chân hơi động, lớp đất cứng lập tức bị dẫm nát, nâng khí thế trên người lên vô hạn, thân hình bất động, hai đấm nghênh đón.

Binh, binh!

- Chuyện gì vậy, hắn rõ ràng là Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy mà.

Hai người Trương Côn như bị sét đánh, một ngụm máu tươi phun ra, hai chân rời đất bay lên, tựa như cưỡi mây vượt gió.

Người còn lơ lửng giữa không trung, mặt Trương Côn đã ánh lên một tia độc ác, vung tay phóng ra một đường hắc mang.

- Đi chết đi! Xuống địa ngục đừng quên là Trương Côn ta giết ngươi.

Xiu!

Hắc mang là một cây Tôi Độc Liễu Diệp Tiêu, tốc độ cực nhanh, giống như vừa mới bắn ra đã đến trước mặt Diệp Trần, tử quang nơi đầu tiêu lập lòe.

Trong lúc Trương Côn còn đang cười lạnh đắc ý, sắc mặt đột nhiên đông cứng, Diệp Trần chỉ dùng đúng hai ngón tay kẹp mạnh, liễu diệp tiêu không thể nhúc nhích dù chỉ một tấc.

- Không thể nào, ám khí thủ pháp của ta ngay cả Võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười cũng không đỡ được.

Chân lảo đảo đạp đất, Trương Côn mặt nửa phẫn nộ, nửa hoảng sợ.

Diệp Trần chẳng buồn giải thích, rung tay ném liễu diệp tiêu ngược trở lại,

- Hi vọng trên người ngươi có thuốc giải.

Phụt một tiếng, liễu diệp tiêu cắm sâu vào cánh tay Trương Côn, độc tố xâm nhập nhanh chóng.

- Đồ khốn, ta muốn cả nhà ngươi chết hết, đường đệ ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Độc tố trên liễu diệp tiêu là ngũ bộ xà độc, Võ giả Luyện Khí Cảnh trúng phải tất chết, Võ giả Ngưng Chân Cảnh cũng chưa chắc giải được, uy lực thế nào Trương Côn đương nhiên biết. Thấy mình trúng độc, Trương Côn mắt như đất chết, sợ không kịp giải độc, độc phát công tâm, đâu dám chậm trễ, hoảng hốt lôi từ ngực áo ra một bình thuốc giải, rút nắp, dốc ngược cả bình vào vết thương.

Diệp Trần hận nhất kẻ nào sỉ nhục cả nhà hắn, nổi giận, Kim Nhạn Công thi triển đến cực hạn, hóa thành một làn khói xanh lướt đi, thuận thế kích sát Trương Côn.

Đúng lúc này, một tiếng quá lạnh truyền ra.

- Cút về!

Một đường thân ảnh đột nhiên xuất hiện, chặn đứng trước người Trương Côn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 31: Dung Nhập

Diệp Trần thu thế không được, một quyền đánh ra.

Kình khí cuồng mãnh phóng ra khắp nơi, cây cỏ đổ rạp, Diệp Trần nhẹ nhàng lùi lại chỗ cũ, ánh mắt dừng ở chỗ người thanh niên trước mặt Trương Côn.

Người thanh niên tuổi độ mười sáu, mặt che kín, trên mặt treo một nụ cười trào phúng.

- Lý Bố.

Trương Côn kinh hỉ, Lý Bố là một trong những đệ tử ngoại môn hàng đầu, tu vi không thua gì Trương Hạo Nhiên, là Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, chỉ có điều một thời gian dài rồi mà vẫn chưa đột phá cửa ải, trở thành đệ tử nội môn, cho nên trực tiếp bế quan bất xuất, tranh thủ đột phá trước cuối năm, hơn nữa lần thí luyện Mộc Nhân Cảnh này, hắn không tham gia, nếu không Ngô Tông Minh đâu có thể giành được vị trí thứ hai.

Có hắn ở đây, Diệp Trần dù có bản lĩnh thế nào cũng vô dụng, chắc chắn bị nghiền nát.

- Lý Bố, đường đệ bảo ngươi bảo vệ ta, bây giờ, ngươi giết hắn cho ta.

Trương Côn bị thương khá nặng, nói chuyện mà khóe miệng không ngừng rỉ máu, nhìn rất thê thảm.

Lý Bố lạnh nhạt nói:

- Một Võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy mà cũng không đánh được, ngươi làm mất mặt đường đệ ngươi quá, về phần hắn, yên tâm, ta sẽ khiến

hắn biết thế nào là mùi vị phải quỳ.

Trương Hạo Nhiên được xưng thiên tài, sau này đối phương trở thành đệ tử nội môn, chắc chắn sẽ phải quay lại chăm sóc hắn.

Quay người, Lý Bố đùa giỡn nói:

- Tiểu tử, cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống nhận sai thì sẽ tha cho ngươi, nếu không ngươi sẽ biết thế nào là thủ đoạn Lý Bố.

- Ta cũng cho ngươi một cơ hội, lập tức rời đi.

Lúc nãy Diệp Trần mới chỉ dùng năm phần thực lực, hắn vẫn chưa sử dụng năng lực thực sự của mình.

Lý Bố như nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm, ha ha cười lớn, giọng cười không giấu nổi sát khí bên trong, rõ ràng Diệp Trần khiến hắn động chân hỏa.

- Xem ra người chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, quỳ xuống cho ta.

Tiếng cười còn quanh quẩn, Lý Bố đã lao đến, trên đường, kiếm quang lóe lên, không khí bị cắt mở, mang theo khí thế gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ chém xuống, thề phải nhìn thấy huyết mới thôi.

Diệp Trần vẫn đứng im không nhúc nhích. Nhìn giống như bị đao quang sắc bén làm cho ngây người.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Bố nhe răng cười, trong lòng đang nghĩ nên chém vào đứt một cánh tay trước hay một bên tai, hay là cả hai cùng làm?

Hử, vẫn muốn phản kháng?

Lý Bố thấy Diệp Trần tay phải đặt lên chuôi kiếm, nhãn thần như có như không.

Boang...

Một khắc sau, một đường kiếm quang lăng không xuất thế, đâm ra với tốc độ không thể tưởng tượng, rồi lại thu hồi, nhập vỏ.

Lý Bố ngơ ngác đứng đó, cúi đầu nhìn, bụng trái không biết từ lúc nào xuất hiện một lỗ kiếm, đâm xuyên qua lưng, máu tươi nhuộm đỏ quần áo.

- Không thể! Không thể! Ta một năm trước đã là Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, sao có thể bị giết chỉ trong tích tắc.

Lý Bố thần sắc dữ dằn, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác ngoài mạnh trong yếu.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Hôm nay ta không giết các ngươi, nhưng nếu như còn đến gây chuyện, sau này sẽ không đơn giản như vậy đâu.

Nhấc chiếc túi da của mình lên, Diệp Trần quay lưng bỏ đi.

Thanh Phong Trấn

Linh Dược Hiên.

Chưởng quầy kinh ngạc nhìn đống nguyên liệu yêu thú trên quầy, không phải vì nguyên liệu có vấn đề, mà là người bán nguyên liệu thực sự quá kinh nhân, nếu như là một Võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, kiếm được từng ấy nguyên liệu yêu thú, không có gì đáng ngạc nhiên, mấu chốt là đối phương chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy sơ kì tu vi.

- Nguyên liệu Chu Hồng Giáp, chín trăm lạng, nguyên liệu Rết Liệt Địa, một ngàn hai trăm lạng, nguyên liệu Xích Luyện Điểu một ngàn ba trăm lạng, nguyên liệu Địa Khôi Xà, tám trăm lạng,... nguyên liệu Yêu thú hổ lang, một ngàn một trăm lạng, tổng cộng hai vạn tám ngang tám trăm lạng bạc.

- Lão chưởng quầy, toàn bộ đổi thành kim phiếu, ngoài ra cho ta hai lọ dược thủy tịch tà.

Nội đan yêu thú hiệu quả hơn cả ling thạch, cho nên Diệp Trần không muốn lãng phí.

- Ngươi có nội đan yêu thú?

Chưởng quầy sáng mắt.

- Có vấn đề gì không?

Chưởng quầy nói:

- Có thể bán lại miếng nội đan đó cho Linh Dược Hiên không.

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Ta không thiếu tiền, chỉ thiếu thời gian.

- Nếu như dùng một miếng nguyên khí đan đổi thì sao? Không giấu gì ngươi, hiên chủ Linh Dược Hiên chúng ta đang thí nghiệm một loại đan dược mới, cần một lượng lớn nội đan yêu thú, một miếng nguyên khí đan hiệu quả tuyệt đối không thua nội đan ba tháng tuổi, còn giúp ngươi tiết kiệm không ít tiền mua dược thủy tịch tà.

Nguyên khí đan, Diệp Trần ngây người, loại đan dược này có thể tiết kiệm ba tháng khổ công cho Võ giả Luyện Khí Cảnh, mặc dù nội đan yêu thú Hổ Lang tốt, chỉ là dùng dược thủy tịch tà trục xuất yêu khí xong, cùng lắm chỉ có thể tiết kiệm hai ba tháng, ngược lại có chút không kịp, huống hồ còn tiết kiệm được hai vạn lạng mua dược thủy tịch tà.

- Được, ta đồng ý đổi.

Diệp Trần gật gật đầu.

...

Từ Linh Dược Hiên đi ra, Diệp Trần đến thắng tửu lầu.

- Thiếu gia, đồng ý đi mà! Cho đứa con gái đáng thương của ta một miếng cơm, kiếp sau có phải làm trâu làm ngựa ta cũng cam lòng.

Bên ngoài tửu lầu, một người phụ nữ trung niên dắt theo một bé gái nhỏ, quần áo hai người đều rách tả tơi, mặt lấm lem bùn đất, bé gái hình như đói lắm, dùng miệng mút mút ngón tay, nhìn những người khách qua lại chờ đợi.

Đáng tiếc không ai để ý đến họ, chê họ bẩn, đến liếc cũng chẳng buồn liếc.

Diệp Trần thấy họ đáng thương, lấy từ trong túi ra hai đồng bạc ném cho họ.

Đối với hắn mà nói, căn bản không thiếu tiền lẻ, chỉ thiếu tiền lớn, thường ngày ăn một bữa cơm ít nhất cũng cần hai mươi lạng bạc, cuộc sống có thể nói là tương đối phú quý.

- Cảm ơn, cảm ơn!

Người phụ nữ trung niên kích động đến không nói nổi nên lời, mang theo con gái tội nghiệp đến Thanh Phong Trấn đã mấy ngày nay, người cho bà tiền trên cơ bản đều là bình dân, hoặc là mấy lão ăn mày, những gia đình phú quý cho một xu cũng tiếc.

Diệp Trần phẩy phẩy tay, nhấc chân đi vào trong tửu lầu.

Bé gái bên cạnh người phụ nữ trung niên ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Diệp Trần, ánh mắt bao hàm rất nhiều ý tứ, không thể nào đọc hết được.

Tầng hai.

Ngồi vào vị trí gần cửa sổ, Diệp Trần vẫn còn nghĩ đến chuyện lúc nãy.

- So với võ giả và người phú quý, cuộc sống của bình dân và người nghèo quá khổ, bản thân mình chỉ cần giết một con yêu thú là có mấy trăm mấy ngàn lạng bạc, còn họ phấn đấu kiếm ngày ba bữa, số người chết đói không biết bao nhiêu, không lẽ trên đời này có vận mệnh thật sao?

Cho đến lúc này, Diệp Trần mới cảm thấy mình đã dung nhập vào thế giới này, cảm nhận thế giới bị hoan ly hợp, chúng sinh khó khăn.

Trước đây hắn luôn coi mình như người ngoài cuộc, là khách qua đường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 32: Quảng Trường Võ Đạo!

- Không được, Chân Linh Đại Lục người khổ có hàng ngàn hàng vạn, muốn quản cũng quản không được, mình chỉ có thể đảm bảo gặp ai thì giúp người ấy thôi.

Ăn xong cơm rời khỏi tửu lầu, hai mẹ con nhà kia đã không còn ở đó nữa, có thể đang đi mua màn thầu ở một cửa tiệm nào đó! Diệp Trần thở dài, đi lên Thanh Phong Sơn.

Lúc về đến tiểu viện độc lập, trời đã về khuya, mặt trăng sáng vằng vặc từ từ nhô lên.

Diệp Trần đầu tiên đi tắm, tẩy hết phong trần trên người, sau đó khoanh chân ngồi trên giường, chuẩn bị luyện hóa Nguyên khí đan mới có được thành nội khí tự thân.

Nguyên khí đan màu vàng nhạt, bề mặt có những hoa văn tinh tế, hơi trong suốt.

Ực ực!

Nuốt nguyên khí đan vào bụng, Diệp Trần bão nguyên thủ nhất, từ từ vận chuyển Thuần Nguyên Công.

Ầm ầm.

Thế giới bên trong cơ thể dường như truyền đến một tiếng nổ mạnh, nguyên khí đan hóa thành nguyên khí thuần túy, truyền vào tứ chi bách mạch, cùng nội khí dung hòa làm một.

Một canh giờ đã trôi qua.

Diệp Trần mở to hai mắt, tinh mang sắc bén lóe lên rồi biến mất.

- Một hơi từ Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy sơ kì vọt tới hậu kì, có lẽ nguyên khí đan không có nhiều công hiệu như mình tưởng!

Ba tháng khổ công nâng lên trung kì đã là không tệ, cho dù tư chất Diệp Trần có cao, miễn cưỡng mới thuộc trung thượng đẳng, căn bản không thể so sánh với những thiên tài tu luyện. Ưu thế duy nhất của hắn là linh hồn lực cường đại, năng lực lĩnh ngộ phi thường, bất cứ môn võ học nào vào tay hắn cũng đều luyện đến lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực, chỉ là những thứ đó không liên quan nhiều lắm đến tốc độ tăng trưởng tu vi, cùng lắm đột phá cảnh giới nhanh hơn một chút, không cần quá nhiều thời gian.

Không lẽ số thịt cá kia đã cải biến thể chất của mình, hoặc là thần lực đại thành, thân thể thiếu hụt nguyên khí, cho nên hiệu suất mới tăng, chuyển hóa nội khí càng nhiều?

Những chuyện chưa thể nghĩ ra, Diệp Trần tạm thời không muốn nghĩ, hắn cần cân nhắc xem Tôi Ngọc Cường Thân Quyết quyết thứ ba phải tu luyện như thế nào.

Không giống công pháp bình thường, công pháp cường thân thông thường đều rất khó luyện, nó không liên quan gì đến khả năng lĩnh ngộ, mà là cơ hội và phương pháp, nếu không cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Đương nhiên, Diệp Trần không phải không có năng lực tu luyện, mà là phương pháp tu luyện của quyết thứ ba có chút cổ quái, cần hấp thu ngọc khí trong ngọc thạch, cùng thân thể hợp làm một.

Ngẫm lại, Diệp Trần mở chiếc rương bên giường, lấy ra một miếng ngọc bội lam sắc long vân, nhìn có chút giập vỡ.

Miếng ngộc bội này Diệp Trần nhìn thấy trong hiệu cầm đồ, lúc đó đã cảm thấy nó có điều gì khác biệt, chỉ là không biết khác biệt chỗ nào. Đổi thành bây giờ, Diệp Trần vừa nhìn đã thấy mê hoặc, bên trong ngọc bội có

một luồng khí lưu màu lam tuần hoàn không dứt, không ngừng bổ sung vào những chỗ bị tàn phá.

- Tiên thiên lam ngọc!

Diệp Trần kinh ngạc.

Ngọc phân thành tiên thiên và hậu thiên, hậu thiên là hậu thiên từ từ hình thành, trải qua hàng trăm hàng ngàn năm, còn tiên thiên là thiên nhiên một đường nguyên khí truyền nhập vào trong ngọc bội, tạo ra linh tính nhàn nhạt, người mang nó không biết phải nói thế nào nhưng luôn tránh được điềm rủi.

Nhưng hai loại ngọc này cực khó phân biệt, nếu không phải Diệp Trần linh hồn lực cường đại, khẳng định không thể nhìn ra.

- Có miếng tiên thiên lam ngọc này, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian cho mình, đúng là buồn ngủ lại gặp chiếu manh.

Diệp Trần cười cười, nắm tiên thiên lam ngọc vào lòng bàn tay.

Định tâm thần, Diệp Trần hít một hơi thật sâu, Thuần Nguyên Công vận chuyển đến cực hạn, thuận theo kinh mạch trên tay trùng nhập vào trong tiên thiên lam ngọc.

Ba!

Nguyên khí và ngọc khí trong lam ngọc sớm đã dung hòa làm một, hình thành linh khí đặc thù, tương đối đậm đặc, nếu chỉ dựa vào mỗi Nội khí Thuần Nguyên Công hấp thu thì đúng là có chút phiền phức, mỗi lần chỉ có thể kéo ra một sợi, kéo nhiều rất hao lực.

Một sợi thì một sợi, cứ từ từ.

Theo linh khí truyền nhập vào trong cơ thể, mất đi sự trói buộc của nội khí, nó ầm ầm khuếch tán nhưng không cùng nội khí kết hợp, mà tán dật khắp cơ thể, giống như thân thể biến thành ngọc thể.

Tiếp theo là trọng điểm.

Tôi ngọc cường thân khẩu quyết từ trong tim chảy ra, Diệp Trần vận dụng linh hồn lực cường đại, hội tụ linh khí tán dật lại một chỗ, không ngừng cọ rửa thân thể, cuối cùng quyết định dung nhập vào trong chứ không chia ra nữa, cẩn thận quan sát, có thể phát hiện bề mặt da có ngọc quang lấp lánh, hơi yếu nên để ý mới thấy.

Thoáng cái sáu ngày đã qua.

Diệp Trần cuối cùng đạt đến giai đoạn tiểu thành, thân thể dung hợp một trăm ba mươi ba sợi linh khí, ánh sáng của tiên thiên lam ngọc dần dần tối đi, mất đi linh khí.

Lúc này, hắn vừa vận Tôi Ngọc Cường Thân Quyết, bề mặt cơ thể lập tức sáng bóng như ngọc, nhìn có vẻ rất cứng, lại có khả năng trùng kích thị giác.

Nhặt lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, Diệp Trần nghiến răng, vận dụng sáu phần lực khí đâm vào vị trí không quá chí mạng trên ngực.

Ba!

Con dao không thể bằng được Tinh Cương Kiếm, gãy thành hai nửa trong khi da Diệp Trần chỉ xuất hiện một vệt trắng.

Thu ngọc khí, da dẻ Diệp Trần lại trở về vẻ mềm mại ban đầu, ánh sáng ngọc chất cũng mất, mịn như nhung, vừa có lực đàn hồi mà lại không mất đi lực bạo phát.

- Bây giờ mới chỉ là quyết thứ ba tiểu thành mà đã có phòng ngự như vậy, thật không biết quyết thứ tu, quyết thứ năm sẽ là hiệu quả gì.

Vốn chuẩn bị quyết thứ ba đại thành mới dùng linh thạch tu luyện, nhưng Diệp Trần cảm thấy bây giờ cũng hợp lý, kinh mạch và thân thể đã đủ tiếp nhận linh thạch nguyên khí trùng kích, không cần lo lắng tác dụng phụ.

Kết quả đúng như dự liệu, linh thạch nguyên khí vẫn bàng bạc tinh thuần, chỉ là đã nằm trong vòng kiểm soát, không thể tạo sóng gió được nữa.

Một lượng lớn nguyên khí linh thạch chuyển hóa thành nội khí, Diệp Trần rất nhanh đột phá cửa ải Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy, đạt đến tầng thứ tám sơ kì.

Nhìn hạ phẩm linh thạch vẫn chưa hề thay đổi trong tay, Diệp Trần nhủ thầm: Một miếng hạ phẩm linh thạch đủ Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì dùng năm ngày, còn mình chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám võ giả, có lẽ phải dùng hơn mười ngày, thậm chí nhiều hơn, vị tiền bối đã chết để lại cho mình một khoản tài phú khổng lồ.

...

Quảng trường võ đạo là nơi Lưu Vân Tông cử hành trận đấu giữa các đệ tử.

Hôm nay không phải là ngày gì quan trọng, cũng không có bất cứ cuộc thi nào, nhưng từ bốn phương tám hướng tụ tập không ít người đến, phần lớn đều là đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn khoảng mấy chục người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 33: Đối Chiến!

- Hoàng Bính Văn, ngươi đừng coi thường Trương Hạo Nhiên, hắn được gọi là thiên tài đấy, trong tay chắc chắn có chút tài năng.

- Thôi sư huynh nói không sai, khiêu chiến vượt cấp ở Thiên Phong Quốc không phải là chuyện gì mới mẻ, đừng có tự lật thuyền trong mương, làm mất mặt đệ tử nội môn chúng ta.

Ba đệ tử nội môn xếp thành hàng một, hai người trong đó một trước một sau nói.

Hoàng Bính Văn thân khoác kình y màu vàng ngạo nghễ nói:

- Ta đương nhiên không coi thường hắn, lúc đó cho hắn hai tháng thời gian là bởi vì ta tu luyện Huyền trọng tâm kinh, cần đột phá đến tầng thứ năm, phải biết Huyền trọng tâm kinh mỗi một tầng cách biệt rất lớn, như vậy, ta càng nắm chắc.

Sự kiện Vũ Kỹ Các đã là của hai tháng trước, Hoàng Bính Văn vẫn chưa quên vụ đánh cược với Trương Hạo Nhiên, huống hồ hắn cũng muốn thử uy lực tầng thứ năm của Huyền trọng tâm kinh.

- Huyền trọng tâm kinh tầng thứ năm, ngươi giấu giỏi thật! Lần này xem Trương Hạo Nhiên làm được trò trống gì.

- Đúng, ta nghe nói ngươi còn cùng một đệ tử ngoại môn nữa đánh cược, cũng là hôm nay.

Hoàng Bính Văn khó chịu nói:

- Chính là hắn, chỉ là một Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu hậu kì mà thôi,

ta dùng một ngón tay cũng có thể giết chết hắn.

- Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu hậu kì? Chẳng biết tự lượng sức mình gì cả!

- Hắc hắc, đệ tử ngoại môn năm nay đều ngứa da hay sao ấy, ta cũng muốn dạy cho chúng một bài học.

Hoàng Bính Văn là nhân vật chính hôm nay, nhưng người đến đây, ai cũng nhìn về phía hắn, khiến hắn cảm thấy có chút vinh quang.

Đừng trên đài, Hoàng Bính Văn lớn tiếng quát nói:

- Trương Hạo Nhiên, lên đây chịu chết đi.

Dưới đài, Trương Hạo Nhiên toàn thân thanh y cười lạnh nói:

- Hoàng Bính Văn, muốn chết cũng không cần vội như vậy, ngươi cứ giải quyết cái tên đệ tử ngoại môn không biết sống chết kia trước đi!

Việc đường ca bị trọng thương hắn đã biết, nhưng hắn không vội báo thù, đối với hắn mà nói, để Diệp Trần bị Hoàng Bính Văn di dưới gót chân trước công chúng cũng không tệ, cần gì phải tự làm bẩn tay mình, nếu như mình giao thủ với Hoàng Bính Văn trước, Hoàng Bính Văn tất bại, cũng không xem được cảnh kia.

- Cũng được, giải quyết hắn chỉ cần một chiêu, dù sao ngươi cũng không chạy được.

Hoàng Bính Văn chẳng để tâm mấy chuyện nhỏ nhặt đó, lướt nhìn một vòng, tìm kiếm bóng dáng Diệp Trần.

Trong đám đông, Ngô Tông Minh lo lắng nói:

- Diệp Trần, ngươi mặc dù đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín hậu kì, nhưng đối phương tiến nhập Ngưng Chân Cảnh sơ kì từ cách đây rất lâu, tu luyện công pháp và võ kĩ đều cao cấp hơn người, muốn không thắng cũng

khó! Ngươi cố gắng đừng để thua ở mức khó coi quá.

Trong lịch sử Lưu Vân Tông, đệ tử ngoại môn đánh bại đệ tử nội môn không nhiều, mà những đệ tử ngoại môn đó ai cũng là thiên tài kiệt xuất, Diệp Trần tuy thiên phú không tồi, nhưng muốn chống lại Hoàng Bính Văn là rất khó, gần như không có khả năng.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng:

- Ta tự có chừng mực.

Rẽ đoàn người, Diệp Trần đi đến chỗ võ đài, lớn tiếng nói:

- Không cần tìm, ta ở đây.

Hoàng Bính Văn hướng ánh mắt sang phía Diệp Trần, nhe răng cười nói:

- Xem ra ngươi đã đến được một lúc rồi, thế nào, sao bây giờ mới dám ra.

Ba!

Thả người nhảy lên, Diệp Trần đáp xuống võ đài rộng lớn.

- Nói thật, ngươi không giao thủ với Trương Hạo Nhiên trước là sai lầm, bởi vì ngươi sẽ không còn cơ hội đó nữa đâu.

Hoàng Bính Văn nhíu mày.

- Đừng nói khoác nữa, ta sẽ cho ngươi biết mùi vị của gót chân.

Một đệ tử ngoại môn, hắn căn bản không coi ra gì.

- Tên tiểu tử này muốn chết à, các ngươi có quen hắn không?

- Ta quen, hắn tên Diệp Trần, nửa năm trước còn là Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư tu vi, hôm nay ta cũng nhìn không thấu, chẳng trách hắn tự tin

như vậy.

- Tiến bộ nhanh mấy cũng vô dụng! Hoàng Bính Văn sư huynh mặc dù không nằm trong top 300 đệ tử nội môn, nhưng vẫn là Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, đệ tử ngoại môn chúng ta căn bản không bằng.

- Vậy cũng đúng, Diệp Trần xui xẻo rồi!

Đệ tử ngoại môn nhao nhao nghị luận, đệ tử nội môn lạnh nhạt thờ ơ.

- Tiểu tử, chết đi!

Trên đài, Hoàng Bính Văn không thủ thế mà trực tiếp lao ra, lăng không một trảo chụp lấy đầu Diệp Trần, trảo mang màu đen phát ra những tiếng xé gió xuy xuy.

- Cưu ma trảo!

Diệp Trần nhận ra võ kĩ đối phương, môn trảo pháp này là nhân cấp đỉnh giai phẩm cấp, một trảo đánh ra, ngay cả thép tấm cũng rách, trảo kình có thể xuyên qua chui vào chân khí của võ giả cùng đẳng cấp.

Vèo!

Diệp Trần nhẹ nhàng chạm đất, người nghiêng ra sau, tránh khỏi sự bao phủ của trảo mang.

Hoàng Bính Văn nhãn thần khác thường, quát:

- Muốn tránh? Thiên la địa võng kích!

Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì đã có thể chân khí ngoại phóng, cách không giết người, chỉ thấy Hoàng Bính Văn hai tay lăng không dứt xé, chân khí quỷ trảo đen kịt kích xạ khắp nơi, hắc ảnh tràn ngập.

- Chân khí ngoại phóng sao? Đúng là rất phiền toái.

Cùng Võ giả Ngưng Chân Cảnh giao thủ, Võ giả Luyện Khí Cảnh trừ chênh lệch ở mọi phương diện ra, thiệt thòi nhất là không thể công kích ở cự ly xa, cùng lắm đứng cách ba bốn mét phát xuất một khối chưởng phong có kèm nội khí mà thôi, lực sát thương không lớn.

Võ giả Ngưng Chân Cảnh không giống vậy, cho dù đứng cách mười mét vẫn có thể giết người, có nhiều võ giả thậm chí cần ở một cự ly nhất định cũng có thể phát huy uy lực.

Kim Nhạn Công thi triển đến cực hạn, Diệp Trần thân ảnh nhoáng một cái, nơi hắn vừa đứng chỉ còn lại một chút tàn ảnh, chân thân vòng qua trảo ảnh, phát động phản công về phía Hoàng Bính Văn.

- Người muốn chết, là ngươi đấy.

Hoàng Bính Văn không ngờ tốc độ Diệp Trần lại nhanh như vậy, nhưng hắn không cảm thấy lo, phản tay một trảo chộp về phía Diệp Trần.

Người ở trên đường, Diệp Trần thân hình cúi thấp, tay phải đặt lên chuôi kiếm, đôi mắt lợi hại chăm chú nhìn Hoàng Bính Văn.

Mười bước!

Bảy bước!

Năm bước!

Một đường kiếm quang vặn vẹo nước đột nhiên kích xuất, tựa như cá chạch men đâm vào khe hở giữa trảo ảnh.

- Hành vân lưu thủy chiêu thứ bảy, Tầm khích!

Càng là chiêu thức đơn giản, có lúc thu hoạch càng lớn, bởi vì nó căn bản không có sơ hở.

Kiếm chưa đến, Hoàng Bính Văn đã thấy ngực lành lạnh, tê tê, da gà nổi lên, trong lòng vô cùng kinh ngạc, Diệp Trần mạnh hoàn toàn vượt qua tầm

dự đoán của hắn.

Nhưng hắn vẫn là Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, đã hành tẩu trên giang hồ một khoảng thời gian, cũng đã trải qua mấy trận sát chiến, kinh ngạc qua đi, một trận nộ rống phát ra,

- Huyền trọng khí tràng!

Ong!

Không khí nổi sóng, mắt thường nhìn vào, chỉ thấy ba thước không gian xung quanh Hoàng Bính Văn như bị vặn xoắn. kiếm quang sát qua bên cạnh, không mảy may tổn thương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 34: Quật Khởi!

- Là Huyền trọng tâm kinh tầng thứ năm!

Có mấy đệ tử nội môn nhíu mày, nhìn Hoàng Bính Văn đầy ngưỡng mộ.

Diệp Trần cũng nhíu mày, rút người thối lui.

Hoàng Bính Văn sớm đã liệu trước điều này, nói:

- Trước Huyền trọng khí tràng của ta, tất cả công kích của ngươi đều vô hiệu, còn công kích của ta đủ để ảnh hưởng đến cân bằng của ngươi.

- Chưa chắc!

Diệp Trần trong lòng cũng có tính toán.

- Lần này một chiêu là đánh bại ngươi.

Hoàng Bính Văn sắc mặt không quá khó coi, lúc trước dự định một chiêu đánh bại Diệp Trần, sau đó dạy cho Trương Hạo Nhiên một bài học, ai ngờ Diệp Trần lại khó chơi đến thế, thân pháp như linh dương leo núi, không thể lần ra, liên tục mấy lần công kích đều không đụng phải hắn, kiếm pháp nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại khiến hắn không thể không toàn lực thôi động Huyền trọng tâm kinh trùng thứ năm, hoàn toàn trái ngược với cục diện mà hắn tưởng tượng.

- Long du bộ!

Thân hình lại mở ra, Hoàng Bính Văn mở rộng hai chân, bước mấy bước liền tạo thành một mạch, tựa như một con Thần Long đang bay, lao thẳng về phía Diệp Trần.

- Hoàng Bính Văn Huyền trọng tâm kinh và Long du bộ đều thi triển, tên Diệp Trần này lợi hại vậy sao?

Không ít đệ tử nội môn chưa từng cùng Diệp Trần trực diện giao thủ, không biết huyền hư bên trong.

- Ta thì nhìn được một chút, tên Diệp Trần này tuyệt đối là thiên tài dụng kiếm.

Một đệ tử nội môn sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói.

- Thế là thế nào!

- Ta từng được xem đại sư tỷ Chu Mai và các đệ tử hạch tâm khác luận bàn, họ cũng dùng Hành Vân kiếm pháp, uy lực mặc dù không lớn, nhưng rất khó phòng, không hề bị khống chế bởi từng động tác.

- Ngươi xem trọng hắn quá rồi đấy! Hắn bằng được sư tỷ sao?

- Đừng hỏi ta, ta cũng không biết, trừ phi là một số đệ tử nội môn lợi hại hoặc đệ tử hạch tâm mới có thể nhìn ra trò.

- Bất luận thế nào, tên Diệp Trần này xem như nổi tiếng.

Đối diện với một Hoàng Bính Văn hung hăng, Diệp Trần mắt hơi nheo lại, bước chân mở ra đồng thời sử dụng Hành Vân kiếm pháp chiêu thứ chín Dạ quang động.

Dạ quang như nước, kiếm quang tràn ngập.

Hoàng Bính Văn bị làm cho chóng mặt, hắn không biết Hành Vân kiếm pháp lại lợi hại đến vậy, nhưng những thứ này vẫn chưa đủ làm hắn lùi bước, tay trái hiện trảo, tay phải nắm quyền, đồng thời kích xuất.

- Cưu ma liệt phong trảo, cuồng quyền!

Kiếm trảo va chạm, phát ra những tiếng nổ đì đùng.

Diệp Trần đột nhiên rời đất, bay lùi ra sau, tay trái nắm quyền, kim quang nhàn nhạt bao phủ lên trên, đối đụng với nắm đấm của Hoàng Bính Văn.

Ầm!

Hai loại kình đạo chèn ép lẫn nhau, cuối cùng nổ tung, làm cho không khí phải chấn động từng trận.

Đúng lúc này, Diệp Trần sở dĩ bay lùi lại phía sau là để giảm bớt một phần lực đạo, lúc này bàn chân vừa chạm đất, khó thế vụt biến, lướt đi như núi cao sụp đổ, cực nhanh một kiếm đâm về phía Hoàng Bính Văn.

- Không ổn!

Hoàng Bính Văn trở tay không kịp, Huyền trọng khí tràng tăng đến cực hạn, đầu đồng thời nghiêng sang một bên.

Phốc phốc!

Đầu kiếm bị khí tràng vặn xoắn, đi sát qua má Hoàng Bính Văn, mang theo một sợi máu tươi.

- Kim cương vô lượng!

Diệp Trần rống lớn, trên quyền trái kim cương một mảng, như hoàng kim tạo thành, tranh thủ thời cơ hung hăng tấn công đối phương, phát ra những tiếng phá không ba ba.

Hoàng Bính Văn hai mắt như muốn lồi ra, rú lên thảm thiết:

- Tiểu tử, ta muốn ngươi chết.

Người bay ra trước là Hoàng Bính Văn, Huyền trọng khí tràng của hắn bị phá, ngực trúng một quyền của Diệp Trần, cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi phun ra kèm theo âm thanh xương sườn đứt gãy.

Diệp Trần cũng bay ra, Hoàng Bính Văn sau khi trúng quyền còn phát xuất quyền kình, cách không đánh lên ngực trái Diệp Trần.

Chỉ có điều Diệp Trần sớm đã âm thầm vận khởi Tôi Ngọc Cường Thân Quyết, đòn chưởng kình cách không này khiến hắn khí huyết không thông, nội khí trào ngược ra ngoài, không có hiệu quả.

- Diệp Trần thắng rồi, thật là quá ngưu a!

Dưới đài, tất cả mọi người thất kinh, không tin là Hoàng Bình Văn thảm bại, không đánh nổi Diệp Trần.

Trương Hạo Nhiên cười lạnh một tiếng, đúng là quá bất ngờ, người mà hai tháng trước còn không được hắn để tâm đến vậy mà hôm nay đã có thực lực của một đệ tử nội môn, nhưng xem ra, tên Hoàng Bính Văn kia cũng chẳng ra gì, bởi vì bây giờ hắn cũng là Võ giả Ngưng Chân Cảnh, thực lực tăng lên không chỉ một lần.

- Diệp Trần, ngươi có dám đỡ ba quyền của ta không.

Cũng không thấy Trương Hạo Nhiên có động tác gì, người đã ở trên đài, hoàn toàn bỏ qua khoảng cách.

Trương Hạo Nhiên không cố ý che giấu khí tức, tất cả đệ tử nội môn đều có thể cảm nhận làn sóng chân khí trên người hắn, không ít người kinh ngạc nói:

- Là chân khí, hắn đột phá đến Ngưng Chân Cảnh.

- Lại một thiên tài xuất thế, với thiên phú của hắn, chỉ e không lâu nữa sẽ leo lên đầu chúng ta.

Trương Hạo Nhiên vốn đã là một thiên tài hiếm gặp, nhưng đệ tử nội môn cũng không coi hắn ra gì, dù sao rất nhiều thiên tài thường ngày tu luyện cực nhanh, đến lúc đột phá cảnh giới, vẫn không bằng một số đệ tử tư chất tốt, chỉ có thiên tài đạt tới cao độ nhất định mới khiến người khác coi

trọng.

- Ài, xem ra chúng ta phải nỗ lực hơn rồi, bị người khác vượt qua tóm lại rất khó chịu, bên trên còn một đống người đè lên nữa.

- Đúng thế, đệ tử hạch tâm tạm thời đừng nghĩ đến, trong đệ tử nội môn có mấy tên biến thái, luyện nhân cực đỉnh giai công pháp đến cảnh giới cao nhất trùng thứ bảy đỉnh phong, còn muốn người khác sống nữa hay không.

- Công pháp phẩm cấp càng cao, tấn thăng càng khó, cho nên cho dù đưa cho chúng ta một môn công pháp địa cấp sơ giai, chúng ta cũng không luyện được.

Trong lúc các đệ tử nội môn nhao nhao nghị luận, Ngô Tông Minh bước lên đài.

- Trương Hạo Nhiên, không phải chỉ mình ngươi tấn cấp lên Ngưng Chân Cảnh.

Vù, một luồng khí tức tinh thuần từ người Ngô Tông Minh tán phát ra ngoài, cuốn tung bụi cát trên đài.

Ngô Tông Minh cũng trở thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh, rất nhiều người lộ ra thần sắc thích thú.

Trương Hạo Nhiên cười lạnh nói:

- Lúc còn ở Luyện Khí Cảnh ngươi đã không phải đối thủ của ta, bây giờ càng không phải.

Ngô Tông Minh nói:

- Phải hay không chờ giao thủ rồi biết, Diệp Trần, ngươi xuống dưới kia.

Kì thực Ngô Tông Minh cũng không tự tin là mình sẽ đánh bại Trương Hạo Nhiên, hắn lộ diện là để Diệp Trần có thời gian hồi phục nội khí.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, nói với Trương Hạo Nhiên:

- Ngươi dám đối ba quyền với ta không?

- Ta biết nội khí của ngươi tiêu hao không ít, nếu như giao thủ thật chắc chắn sẽ chịu thiệt, bây giờ chỉ cần người tiếp được ba quyền của ta mà không bại, coi như ngươi thắng, thế nào?

Trương Hạo Nhiên chắp tay sau lưng, thanh y trên người không gió tự động, bay phấp phới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 35: Ai Mới Là Thiên Tài ?

Ngô Tông Minh vội vàng nói:

- Diệp Trần, đừng nhận lời, ngươi giỏi kiếm thuật thì hắn giỏi công phu tay.

Sau đó quay sang Trương Hạo Nhiên quát:

- Trương Hạo Nhiên, làm người đừng có vô sỉ như vậy.

Trương Hạo Nhiên thản nhiên nói:

- Ta có nói không để hắn dùng kiếm đâu?

- Nếu ta nhận lời ngươi, mâu thuẫn giữa hai bên sẽ được giải quyết.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, từ từ bình phục khí huyết đang sôi trào.

- Vậy được!

Ngô Tông Minh biết không phải việc của mình, lách xuống dưới đài.

Trên đài, Trương Hạo Nhiên nhìn có vẻ rất tự tin, Diệp Trần nhớ lại chuyện xảy ra một tháng trước ở đại sảnh tiếp khách, Phỉ Thúy Cốc một trong tứ đại đệ tử hạch tâm \"Chưởng tuyệt\" Liễu Vô Tướng và bổn môn đệ tử hạch tâm thứ hai La Hàn Sơn ba chưởng phân thắng bại, có thể nói là cường cường đối quyết.

Hôm nay, hắn cũng có cơ hội được cùng Trương Hạo Nhiên phân thắng thua bằng ba quyền, mặc dù hai bên thực lực không bằng được hai người kia, nhưng vẫn khiến người ta nhiệt huyết sục sôi, nội tâm trào lên cảm giác hào hùng.

- Bắt đầu đi!

Diệp Trần hình như không có ý định rút kiếm, hai tay thu nạp.

Trương Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Nếu không dùng kiếm, ngươi hai chiêu cũng không đỡ được, không lẽ ngươi nghĩ ta cũng giống như tên phế vật Hoàng Bính Văn, dễ đối phó như vậy sao.

- Nói thực, đối chiến với Hoàng Bính Văn, ta vẫn chưa lấy ra thực lực chân chính.

Diệp Trần cười nhạt nói.

- Cái gì, hắn mới chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín tu vi mà thôi, giao thủ với Hoàng Bính Văn vẫn chưa lấy ra mười phần thực lực, có phải đang cố ra vẻ mê hoặc, hay là ăn nói lung tung.

Lập tức, đám đệ tử xung quanh ong ong một mảng.

Trong đám người, Hoàng Bính Văn nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, thẹn quá hóa giận nói:

- Làm gì có lý đó, nếu như không phải ta coi thường hắn, kết quả đã không vậy.

Đệ tử nội môn bên cạnh tức giận nói:

- Hoàng Bính Văn, mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, thua thì cũng đã thua rồi, còn gì để nói nữa.

- Ta đúng là không thừa nhận.

Hoàng Bính Văn siết chặt nắm đấm, tiếng xương cốt ma sát vang lên kèn kẹt.

Nghe Diệp Trần nói, Trương Hạo Nhiên ha ha cười lớn,

- Được, tiếp chiêu đầu tiên của ta, Băng tuyết càn khôn!

Lúc còn ở nội khí tầng thứ mười, Hàn tẩm chưởng của Trương Hạo Nhiên đã mạnh đến cực hạn, hàn phong lạnh thấu xương, lúc này tấn cấp thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh, vừa ra tay đã là phong tuyết ào ào, võ đài rộng mấy trượng vuông bị băng tuyết che phủ hoàn toàn, lan tràn cấp tốc về hướng Diệp Trần.

Trên đường, băng tuyết quấn lại với nhau, hung hăng tấn công Diệp Trần.

Âm vang!

Tay phải Diệp Trần siết chặt, phát ra những âm thanh như tiếng kim loại, một quyền đánh ra không hề do dự.

Phong tuyết che lấp thân ảnh hai người, mắt thường không thể nhìn rõ, một số đệ tử thấy thanh thế bàng bạc to lớn cũng phải kinh động, đừng nói Hoàng Bính Văn, người đã từng bại dưới tay Diệp Trần.

- Sao lại có thể, rõ ràng là võ kĩ nhân cấp cao giai mà thôi, tại sao vào tay Trương Hạo Nhiên lại lợi hại như vậy.

Bộ dáng Hoàng Bính Văn đầy vẻ đả kích.

Trương Hạo Nhiên đương nhiên không nghe được Hoàng Bính Văn nói, mà có nghe được hắn cũng chẳng quan tâm, khoảng cách giữa thiên tài và người thường là không thể tính toán bằng đạo lý bình thường, hắn sao có thể hiểu được.

Trong phong tuyết, Diệp Trần mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, nhưng hắn có cảm tri siêu cường, \"nhìn thấy\" rất rõ từng động tác và biểu tình của Trương Hạo Nhiên, một tia cũng không để lọt.

- Đi chết đi!

Trương Hạo Nhiên một quyền chụp lấy ngực Diệp Trần.

- Chưa chắc.

Diệp Trần cũng không chịa thua, một quyền thừa cơ đánh ra.

Bàng!

Phong tuyết đầy trời nổ tung, nắm đấm của Diệp Trần chạm vào lòng bàn tay Trương Hạo Nhiên, hai bên không ai nhường ai, bất động tại chỗ.

Đối diện với tình huống này, Trương Hạo Nhiên nhếch miệng cười, tay trái hóa chưởng làm quyền, đánh lên ngực Diệp Trần như điện giật.

Nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên nhất là, bản thân không biết mình đã trúng chiêu tự lúc nào, và cũng lên ngực.

Mọi người chỉ nghe thấy hai tiếng va chạm, rồi hai bóng người trên đài bay ngược lại phía sau, thân hình lảo đảo.

- Ha ha! Thiết Y Công ta đã đại thành, ngươi làm thế nào cũng không đả thương được ta đâu.

Ngực áo Trương Hạo Nhiên nát tươm, hắn cúi đầu nhìn, các cơ bắp rắn chắc ánh lên như ngọc, tầng băng sương bao phủ bên ngoài rất nhanh bị nội kình làm cho vỡ vụn, rơi lả tả xuống đất như thủy tinh vụn.

Ngẩng đầu, Diệp Trần nói:

- Ngươi cũng không làm ta bị thương.

Lần này sắc mặt Trương Hạo Nhiên chính thức chuyển sang khó coi,

- Không ngờ ngươi cũng luyện một môn công pháp cường thân, xem ra ta đã coi nhẹ ngươi, nhưng một quyền này, ngươi tất bại.

So với mấy tháng trước, Trương Hạo Nhiên đã nắm bắt thành thạo Hổ bào long quyền, lam sắc khí lưu bàng bạc hội tụ trong lòng bàn tay, phát ra từng trận hổ gầm, sau đó kéo ra một dải quang vĩ rực rỡ bay về phía Diệp Trần như một con phi long.

Bước chân mở ra, Diệp Trần tay phải kéo về phía sau, nội tâm gầm nhẹ:

- Ta hôm nay nội lực vạn cân, ngay cả một con voi lớn cũng có thể giết chết, hôm nay cho ngươi biết thế nào là được người khác dạy bảo!

Xoẹt!

Khom bộ phát quyền, nắm đấm Diệp Trần còn lợi hại hơn bất cứ món vũ khí nào, trong nháy máy xé rách không khí, ép ra một tầng màng khí nhàn nhạt, không ngừng co lại.

Hai quyền chạm nhau, Trương Hạo Nhiên sợ hãi bay ngược ra ngoài, lăng không phun ra một ngụm máu tươi.

Sừng sững giữa trung tâm võ đài, thân hình Diệp Trần như một thanh lợi kiếm, một thanh lợi kiếm đã xuất vỏ.

- Người này thực sự quá đáng sợ, nếu như đánh bại Hoàng Bính Văn, chứng tỏ hắn có lực chiến đấu siêu cường, còn đánh bại thiên tài Trương Hạo Nhiên, chỉ có thể nói hắn là quái thai.

- Không sai, thiên tài vượt cấp khiêu chiến không đáng sợ, đáng sợ là bị đánh bại cũng là thiên tài, giống như có người vượt cấp khiêu chiến đại sư tỷ.

- Cái này không thể, thanh niên Thiên Phong Quốc, không ai có thể vượt cấp khiêu chiến đại sư tỷ.

- Ta chỉ là lấy ví dụ mà thôi!

Một chân quỳ trên đất, Trương Hạo Nhiên tay trái đỡ lấy cánh tay phải

bị gãy, ngẩng đầu, máu tươi tràn ra khỏi miệng, chảy xuống cằm, hắn hung ác nói:

- Không ai có thể đánh bại Trương Hạo Nhiên ta, ngươi cũng không thể, Diệp Trần, đợi đấy, trong vòng năm tháng ngươi nhất định phải trở thành đệ tử nội môn, đến lúc đó ta lại khiêu chiến với ngươi.

Mọi người lắc lắc đầu, Diệp Trần mới chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín mà đã có thể đánh bại ngươi, đợi hắn trở thành đệ tử nội môn, ngươi có còn cơ hội nữa hay không?

Diệp Trần lại có chút bội phục Trương Hạo Nhiên, người này mặc dù nói chuyện ngang ngược, tưởng rằng không ai bằng mình, nhưng ý chí chiến đấu lại làm kẻ khác kinh hãi, chưa bao giờ biết lùi bước là gì, về điểm này Hoàng Bính Văn thua xa hắn, vừa mới thất bại đã trốn trong đám người, sau lưng nói không chừng còn đang âm mưu điều gì xấu, loại tính cách đó rất khó thành đại khí.

- Được, ta sẽ cho ngươi cơ hội khiêu chiến, hơn nữa trong vòng năm tháng, ta nhất định trở thành đệ tử nội môn.

Đối diện với một người có ý chí chiến đấu, Diệp Trần không bao giờ có ý châm chọc.

Lảo đảo đứng dậy, Trương Hạo Nhiên chăm chú nhìn Diệp Trần,

- Ngươi rất mạnh, Trương Hạo Nhiên ta thua cũng không oan, nhưng muốn ta bị thuyết phục là không thể.

Nói xong, hắn kiên cường đi xuống đài.

- Chậc chậc, nhìn bộ dạng ngông nghênh như vậy, cũng không tệ!

Bốn phía xung quanh võ đài đều là khán đài, tầng này được xếp cao hơn tầng kia, tầng cuối cùng cao đúng sáu trượng, trên đó, một thiếu niên thân khoác lục y, tay phe phẩy quạt, ý thái nhàn nhã.

Bên cạnh, một thanh niên tay ôm thiết kiếm thản nhiên nói:

- Mười ba tuổi thành Ngưng Chân Cảnh võ giã, có lẽ một trong năm thiên tài giỏi nhất Lưu Vân Tông mười năm nay.

Thiếu niên áo lục gật gật đầu,

- Đợi hắn trưởng thành, sẽ là đối thủ của chúng ta, tên còn lại, ta rất hiếu kì, hắn sao lại có nhiều sức mạnh đến vậy, ngay cả đệ tử hạch tâm Từ Tĩnh cũng không bằng được hắn.

- Hắn, không đáng quan tâm, sau khi đến Ngưng Chân Cảnh, sức mạnh thân thể sẽ không còn quyết định vấn đề thắng thua nữa, nhưng hắn phòng ngự rất tốt, bản thân ta cũng chưa từng thấy qua.

- Mỗi người đều có bí mật riêng, ngươi không phải cũng lấy được một môn kiếm pháp trong Quỷ Khốc Lâm sao.

Thiếu niên áo lục cười cười, lại nói:

- Đi thôi! Chúng ta nhàn rỗi quá rồi.

Thanh niên ôm kiếm gật gật đầu, cùng thiếu niên áo lục rời khỏi quảng trường võ đạo.

Nếu như có người nhìn thấy hai người này, nhất định sẽ nhận ra thân phận của họ, thanh niên ôm kiếm là một trong thập đại đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, tên gọi Lý Cuồng, một tay kiếm pháp quỷ khốc thần sầu, được những người ở Thiên Phong Quốc Bắc bộ gọi là Quỷ Kiếm, thiếu niên áo lục tên gọi Bùi Thiếu Khánh, còn xếp hạng trên cả Lý Cuồng, đừng thấy tuổi hắn còn nhỏ, thái độ hòa khí, lúc giao thủ thập phần hung tàn, không bị thương thì cũng chết.

Hai người vừa hoàn thành nhiệm vụ tông môn từ bên ngoài trở về, thấy trên quảng trường võ đạo có nhiều người, nên đến xem xem chứ không cố ý đến xem luận võ.

Trên đường trở về, Ngô Tông Minh ngạc nhiên nhìn Diệp Trần,

- Diệp Trần, ngươi tiến bộ cũng nhanh quá đấy! Bây giờ thì vượt xa ta rồi.

Diệp Trần không thể lý giải hết mọi chuyện, nói:

- Tiến bộ nhanh? Sao ta chẳng cảm thấy gì.

- Nghĩ mà xem, thời điểm thí luyện Mộc Nhân Cảnh, người vẫn là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu tu vi, bây giờ đã là Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín, hơn nữa không phải Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín bình thường, đợi ngươi tấn cấp Ngưng Chân Cảnh, không biết sẽ còn biến thành loại quái vật gì.

- À, có thể là đột nhiên thông suốt!

Nghe vậy, Ngô Tông Minh cũng chỉ biết gật gật đầu.

- Nói thế cũng không phải không có đạo lý, có những người thời kì đầu bình thường vô vi, trung kì đột nhiên quật khởi, có lẽ ngươi là loại người đó.

Diệp Trần ngượng ngùng.

...

Thời gian từng ngày trôi qua, Diệp Trần không cao ngạo như mọi người tưởng tượng mà cả ngày đóng cửa không ra ngoài, cho dù ra ngoài cũng là đến địa điểm luyện công: vách núi.

Trong khoảng thời gian này, Trường Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh chính thức trở thành đệ tử nội môn.

Đệ tử nội môn có thẻ bài chuyên chức, phía sau thẻ bài viết tên từng người, dựa vào nó, có thể tự do ra vào Vũ Kỹ Các, đọc bí tịch nhân cấp đỉnh giai, hơn nữa còn có thể tiếp nhận nhiệm vụ tông môn, hành tẩu giang hồ, đi lang bạt một phen tạo nên sự nghiệp và uy vọng của mình.

Đương nhiên, hành tẩu giang hồ có nguy hiểm nhất định, Lưu Vân Tông mười năm nay, chết đi không biết bao nhiêu đệ tử nội môn, có người là bị giang hồ đạo chích ám sát, có người là chết dưới tay cao thủ hắc đạo, có người gặp phải đệ tử môn phái khác tập sát, có người hoàn toàn biến mất, sống không thấy người chết không thấy xác.

Mặc dù như vậy, Cao tầng Lưu Vân Tông vẫn không có đối sách giảm bớt đệ tử nội môn thương vong, đối với họ mà nói, đóa hoa trong nhà kính dù có đẹp thì cũng không chịu nổi mưa gió, không thể trở thành đại khí, chỉ có để cho họ lưu lạc bên ngoài, mới có thể ngoan cường trưởng thành, tạo cho tương lại một nền móng vững chắc.

Nhưng Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh trước mắt không cần đi làm nhiệm vụ, nửa năm đầu trở thành đệ tử nội môn, cao tầng cho phép họ chuyên tâm tu luyện võ học, tăng gia thực lực, nửa năm sau, sẽ dùng viên đá mài giang hồ, mài dũa ý chí và thiên phú võ học của họ.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang nỗ lực, Diệp Trần càng phải nỗ lực hơn.

Mỗi ngày, trừ luyện Tôi Ngọc Cường Thân Quyết quyết thứ ba, là dùng linh thạch để tu luyện.

Sau khi Diệp Trần hấp thu hết linh khí bên trong tiên thiên lam ngọc, đã không cần hấp thu ngọc khí nữa, còn lại là nắm bắt công pháp, khiến mỗi tấc da thịt trên cơ thể đều liên kết lại với nhau, loại liên kết này một khi đã hình thành, phòng ngự không thể tìm ra, sẽ không có bất cứ nhược điểm gì.

Không thể không nói, thịt quái ngư giúp cho Diệp Trần rất nhiều, nếu không hắn đâu có luyện Tôi Ngọc Cường Thân Quyết quyết thứ ba nhanh đến vậy, ngay cả Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì cũng không thể làm gì hắn.

Thấy thịt quái ngư đã sắp ăn hết, Diệp Trần dừng sức mạnh ở một vạn hai ngàn cân, sau đó, muốn tăng thêm mười cân lực khí khó hơn trước hàng

chục hàng trăm lần, tựa như thân thể đã đạt đến cục hạn, muốn tiếp tục tăng gia sức mạnh, nhất định phải có đột phá.

Ban đêm, trăng sáng vằng vặc treo trên cao không.

Ánh trăng sáng tỏ xuyên qua tấm rèm cửa bằng lụa mỏng, tạo thành một thứ ánh sáng mông lung, bên ngoài, bóng cây dán hằn lên nó, càng tăng thêm một phần tịch mịch.

Diệp Trần khoanh chân ngồi trên giường, hai tay nắm chặt một miếng linh thạch, bão nguyên thủ nhất.

Vốn là Diệp Trần không dám dùng hai miếng linh thạch tu luyện, như vậy tốc độ gia tăng nội khí mặc dù tăng gia một lần, nhưng là linh khí linh thạch bàng bạc sẽ làm đứt rời kinh mạch của hắn, trở thành phế nhân, chỉ là từ sau khi tố chất thân thể đại tăng, Tôi Ngọc Cường Thân Quyết quyết thứ ba tiếp cận đại thành, dùng một miếng linh ngọc tu luyện đã là chuyện nhỏ, không ăn thua gì, hai miếng tu luyện cùng lúc mới vừa vặn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 36: Diệp Đường!

Theo một lượng lớn nguyên khí linh thạch chuyển hóa thành nội khí, xoáy khí bên trong đan điền Diệp Trần không ngừng bành trướng, cuối cùng làm đan điền căng lên, may mà Tôi Ngọc Cường Thân Quyết có tác dụng cường hóa đan điền, thịt quái ngư cũng tăng cường sự mềm dẻo cho đan điền, nếu không, rất dễ xảy ra vấn đề.

Ong!

Xoáy khí đột nhiên ép xuống ba phần, nhỏ lại như lúc ban đầu.

Diệp Trần mở to mắt, chậm rãi thổ ra một ngụm trọc khí,

- Cuối cùng Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, Ngưng Chân Cảnh không khó đột phá như mình tưởng tượng.

Tấn cấp Ngưng Chân Cảnh, nhất định phải dịch hóa nội khí thành chân khí, quá trình này rất gian nan, càng về sau, áp súc nội khí càng khó, thậm chí sản sinh bắn ngược, mà đối với những người khác, Diệp Trần đột phá đã đơn giản hơn rất nhiều, Nội khí Thuần Nguyên Công tinh thuần nổi tiếng, khống chế phải thật giỏi, không được để xuất hiện tình huống tâm thì có, lực thì không.

Chỉ là đợi chính thức vượt ải, không thể tiếp tục luyện hóa linh thach nguyên khí nữa, nguyên khí dù có tinh thuần, cũng phải cần một khoảng thời gian cùng nội khí trong người mài hợp, rất có tác dụng cho việc tấn cấp Ngưng Chân Cảnh.

Đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, Diệp Trần nhìn vào bóng đêm, tự nói với mình:

- Diệp gia tộc hội vẫn còn nửa tháng nữa mới bắt đầu, đã đến lúc quay về rồi.

Từ Lưu Vân Tông đến Phong Diệp Thành có một vạn hai ngàn dặm, cho dù cưỡi thiên lý mã, cũng phải mười hai ngày mới đến nơi, chưa nói trên đường nếu như gặp một số trở ngại, nửa tháng cũng không đủ.

Nhưng thế giới này không giống thế giới của Diệp Trần, thiên lý mã căn bản không là gì, loài ngựa nhanh nhất Thiên Phong Quốc là loại nửa yêu chi mã Quỷ Nhãn Ngọc Sư Tử, có huyết thống yêu thú, một ngày có thể đi ba ngàn ba trăm dặm, sinh sản từ Thiên Phong Quốc Đông bộ Ma Quỷ Đại Thảo Nguyên, cực khó thuần hóa, con phổ thông nhất cũng bán mười vạn lạng vàng, lúc khan hiếm có thể bán được hai mươi vạn lạng.

Đừng thấy võ giả giỏi kiếm tiền, người chính thức mua được Quỷ Nhãn Ngọc Sư Tử chỉ đếm trên đầu ngón tay, nguyên nhân là võ giả tiêu tiền như nước, lấy Diệp Trần làm ví dụ, đi bốn năm ngày kiếm được hai vạn lạng bạc, nhưng mua đan dược xong chỉ còn mấy đồng, nhất là đan dược vượt cấp, giá trị càng đắt, thậm chí còn đắt hơn cả một con Quỷ Nhãn Ngọc Sư Tử.

Xin phép trưởng lão ngoại môn cho nghỉ nửa tháng, Diệp Trần vội vã lên đường.

Hắn cưỡi Thanh Tông Mã, một ngày đi được một ngàn hai trăm dặm, giá trị năm ngàn lạng bạc, còn Hắc Tông Mã một ngày đi được hai ngàn dặm hắn không mua nổi, thực sự với thực lực lúc đó của hắn, muốn khống chế nó cũng khó, nhưng hôm nay thì ngược lại.

- Giá!

Dưới chân núi, Diệp Trần hai chân thúc bụng ngựa tốc độ không ngừng được đề cao.

Qua Thanh Phong Trấn là đến tòa thành gần Lưu Vân Tông nhất Thanh Phong Thành, từ Thanh Phong Thành Nam môn đi ra, tầm nhìn đột nhiên

khoáng đạt.

Trời xanh xanh, mây trắng trắng, gió cuồng phóng, còn có một vùng đại địa bằng phẳng.

Tất cả những thứ đó đều đang hiện lên trước mắt Diệp Trần, cưỡi trên con ngựa phóng nhanh như chớp, Diệp Trần tự nhiên muốn ngửa mặt thét vang một tiếng, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có ngày hôm nay, hắn cũng muốn được giống như các giang hồ hiệp khách trong tiểu thuyết võ hiệp, một người một kiếm lưu lạc giang hồ, mặc dù hắn bây giờ vẫn chưa được tính là lưu lạc.

Cạch cạch cạch cạch cạch cạch...

Gần đó có mấy giang hồ hiệp khách cưỡi ngựa tiến đến,

- Tiểu huynh đệ, bọn ta đang đi Tĩnh Sơn Mạch săn yêu thú, ngươi có muốn tham gia cùng không.

Diệp Trần không có ý giảm bớt tốc độ, quay đầu nói:

- Xin lỗi, tại hạ đang bận việc.

- Có việc gì quan trọng hơn việc kiếm tiền chứ. Phải biết với thực lực của bọn ta, săn giết yêu thú cấp ba không thành vấn đề.

Giang hồ khách cầm đầu đầu đội mũ rộng vành, trên mặt có một vết sẹo, vẫn đang nhẹ nhàng thuyết phục.

Diệp Trần cười lạnh nói:

- Xin lỗi, cáo từ.

- Giá!

Run dây cương, tốc độ Thanh Tông Mã tăng lên cực hạn.

- Hừ, tên tiểu tử này là nhân tinh, không lừa được hắn.

Tên mặt sẹo biểu tình âm lạnh.

- Lão đại, lúc nãy sao không ngăn hắn lại, hắn đang cưỡi Thanh Tông Mã, trên người khẳng định có đồ giá trị, làm một chuyến đủ để chúng ta tiêu diêu nửa tháng.

- Đúng vậy! Nhìn hắn có lẽ là thiếu gia gia tộc nào đó.

Tên mặt sẹo quát:

- Các ngươi thì biết cái gì, tên tiểu tử này nhãn thần lợi hại, trên người mang theo sát khí, tuyệt đối không phải người lương thiện, coi chừng lật thuyền trong mương.

Nói xong, hắn đổi ngay giọng,

- Sắp đến cuối năm rồi, đệ tử mấy môn phái nhỏ một ngàn dặm quanh đây đều phải về nhà, cơ hội vẫn còn, đừng có lấy sinh mệnh mình ra làm trò đùa.

- Có lý, không hổ là lão đại, biết nhìn xa trông rộng.

- Được rồi, chúng ta đi.

Mấy người quay ngựa, về lại Thanh Phong Thành.

Cách đó rất xa, Diệp Trần trong lòng cười lạnh, đám người này khẳng định coi hắn là loại đệ tử tông môn không biết trời cao đất dày, chưa từng hành tẩu giang hồ, nếu như nhận lời chúng cùng đến Tĩnh Sơn Mạch, chắc chắn sẽ lộ ra bản sắc cường đạo, giết người cướp của.

Đáng tiếc Diệp Trần mặc dù chưa từng hành tẩu giang hồ, nhưng kinh nghiệm giang hồ không ít, tất cả đều nhờ mấy chục quyển tiểu thuyết võ hiệp hồi cao trung và đại học.

...

Cách đó mấy vạn dặm, một thiếu niên cũng cưỡi Thanh Tông Mã, phóng như bay trên đường.

Thiếu niên thân khoác y kình màu trắng, lưng đeo một thanh bảo đao, tướng mạo phong thần tuấn lãng, có vài nét giống Diệp Trần.

- Trước mắt từ Sơn môn Tử Dương Tông, mình đã hẹn đại ca sẽ gặp nhau ở đây, không biết huynh ấy có đang đợi mình hay không.

Thiếu niên phóng tầm mắt ra xa, một tòa sơn mạch hùng vĩ sừng sững ở đó, ẩn hiện một màu tím nhạt, thanh thế to lớn, tử khí đông lai.

Một lúc sau, thiếu niên đã đến chân núi.

- Diệp Đường, đệ đến rồi à.

Dưới chân núi có rất nhiều đệ tử Tử Dương Tông, tất cả đều mặc y phục màu tím, sau lưng thêu một khối hỏa nhật, một thiếu niên mày rậm mắt to trong đó lên tiếng nói.

Thiếu niên tuấn lãng cưỡi ngựa xông qua,

- Đại ca, Tử Dương Tông của mọi người đúng là không tệ, không giống Bắc Tuyết Sơn Trang, thường xuyên có tuyết, tuyết động có khi dày đến một thước.

Thiếu niên mày rậm mắt to chính là con trai lớn của đại bá Diệp Trần, tên gọi Diệp Phong, thiếu niên tuấn lãng là đệ đệ của hắn, tên gọi Diệp Đường, hai người một bái nhập bát phẩm tông môn Tử Dương Tông, một bái nhập bát phẩm tông môn Bắc Tuyết Sơn Trang, thiên phú cao hơn Diệp Trần rất nhiều.

Diệp Phong nói:

- Ta thì muốn đến Bắc Tuyết Sơn Trang, đáng tiếc thiên phú không đủ,

đệ cũng đừng quá tham lam.

Diệp Đường cười cười, cẩn thận quan sát Diệp Phong,

- Đại ca, huynh đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín đỉnh phong, tiến triển không tệ mà!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 37: Lạc Thành Diệp Gia!

Trong vòng ba năm từ Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư sơ kì đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín đỉnh phong đã là tư chất trung thượng đẳng, môn phái cũng sẽ coi trọng, chứ không mặc kệ như trước đây nữa.

- Đâu có bằng được đệ, bây giờ hắn đã là Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười rồi!

Diệp Phong nhìn không thấu Diệp Đường, đáng lý ra phải nói là không thể nhìn thấu đối phương.

Diệp Đường hơi kiêu ngạo, nói:

- Miễn cưỡng tiến nhập Ngưng Chân Cảnh, chân khí vẫn chưa ổn định.

- Đệ tiến nhập Ngưng Chân Cảnh rồi?

Diệp Phong ngạc nhiên, Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong và Ngưng Chân Cảnh mặc dù chỉ cách nhau một bước chân, nhưng muốn vượt qua khó đến dị thường, rất nhiều đệ tử tư chất trung thượng đẳng, mất nửa năm thời gian mới vượt qua được, chính thức trở thành đệ tử nội môn.

Trước mặt huynh đệ cùng nhà không cần phải khoe khoang, Diệp Đường thay đổi chủ đề:

- Không nói cái này nữa, tộc hội cuối năm sắp đến rồi, không biết tên phế vật Diệp Trần tiến triển ra sao, hay là vẫn chưa đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy, ở cùng một gia tộc với hắn thật là mất mặt.

Diệp Phong thu lại một tia đố kị, hắc hắc cười nói:

- Tu luyện càng về sau, càng khó tăng lên, ta thấy đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu hậu kì là cùng, vừa hay chúng ta về nhà đả kích hắn, để hắn biết mình phế vật đến cỡ nào.

- Nghĩ lại đúng là nhớ khoảng thời gian đó thật, ngày nào cũng có người hầu hạ, không vui có thể bắt nạt Diệp Trần, nhưng hắn cũng bướng bỉnh thật, chưa bao giờ kể cho phụ mẫu hắn nghe.

- Hừ hừ, kể thì có tác dụng gì, phụ thân chúng ta là nội môn trưởng lão Tử Dương Tông, đâu có sợ phụ thân Diệp Trần, mặc dù ông ta là Diệp gia gia chủ.

- Ồ, đúng, phụ thân hôm nay có về không?

Diệp Phong gật gật đầu,

- Phụ thân nói sẽ về muộn mấy ngày, bảo chúng ta về trước.

- Vậy à! Vậy chúng ta đi thôi, đệ nghĩ tên phế vật Diệp Trần cũng đã rời Lưu Vân Tông rồi, còn cả Diệp Huyên, không biết muội ấy đạt đến trình độ nào rồi?

Nếu như nói Diệp gia đệ tử nào khiến Diệp Đường coi trọng nhất, thì đó chính là Diệp Huyên, năm đó hắn là Luyện Khí Cảnh tầng thứ năm trung kì, đối phương là Luyện Khí Cảnh tầng thứ năm hậu kì, điều đó khiến hắn buồn mất một thời gian, nhưng ba năm đã trôi qua, bản thân có lẽ đã vượt qua được Diệp Huyên.

Diệp Phong thì không thể hi vọng vượt qua Diệp Đường được nữa, huống hồ đối phương là đệ đệ ruột của mình, sau này hắn có nổi tiếng, bản thân cũng được thơm lây,

- Chân Linh Đại Lục, nữ nhân trở thành cao thủ rất ít, nói không chừng tu vi hiện giờ của muội ấy chỉ tương đương ta.

Diệp Đường cảm thấy có lý,

- Đi thôi!

- Được!

Hai người cưỡi ngựa phóng như bay.

Thanh Viễn Hà, Lạc Thành đệ nhất đại hà, dài hơn hai ngàn bảy trăm dặm, chỗ rộng nhất đạt đến hai mươi dặm, chỗ hẹp nhất chỉ hơn hai ba dặm.

Trên sông thuyền mộc qua lại chi chít như sao trên trời.

Diệp Trần dắt ngựa đứng ở đầu thuyền, ánh mắt phóng ra xa, ở đó có một tòa thành khí thế hùng hậu, vuông vắn, chính giữa sừng sững một tòa tháp cao, cách vài dặm vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ.

- Vị thiếu hiệp này, về nhà thăm người thân à?

Thuyền phu đang chèo thuyề rẽ sóng quạt nước, nhìn thấy Diệp Trần thân khoác lam y, lưng đeo bảo kiếm, dù con thuyền lắc lư thế nào cũng không thể làm hắn dao động, không kìm được lên tiếng hỏi.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Ba năm rồi không về nhà!

Tộc hội cuối năm hai lần trước Diệp Trần đều không về, có về cũng chỉ thêm mất mặt, lần này thì không giống vậy, cho dù gia tộc không thông báo, hắn cũng trở về, lấy lại tôn nghiêm vốn thuộc về mình.

- Về là đúng, ở đâu tốt bằng nhà.

Thuyền phu tựa hồ nhớ đến người vợ ở nhà, nở một nụ cười ấm áp, cũng không còn thấy mệt.

Diệp Trần kì thực có chút mâu thuẫn, về nhà phải gặp phụ mẫu, hắn mặc dù đã dung hợp linh hồn với Diệp Trần của thế giới này, tiếp nhận toàn bộ tình cảm, nhưng khống chế thân thể vẫn là mình, nói cách khác, ý thức của

đối phương đã biến mất, bản thân trên cơ bản vẫn là mình của của thế kỉ 21.

Thuyền cập bến, Diệp Trần ném cả một khối bạc cho thuyền phu.

- Thiếu hiệp, không cần nhiều vậy đâu.

Thuyền phu sững người, thật thà nói.

Diệp Trần phẩy tay, nhảy lên ngựa, chạy về phía Lạc Thành.

Nhìn theo bóng dáng Diệp Trần, thuyền phu vừa ngưỡng mộ vừa mừng rỡ, ngưỡng mộ là võ giả hào sảng tiêu sái, chưa bao giờ lo lắng chuyện tiền bạc, mừng rỡ là mười lạng bạc có thể mua cho vợ mấy bộ quần áo đẹp mà vẫn còn dư hơn nửa, có lẽ nàng sẽ thích lắm.

Lạc Thành.

Cho binh sĩ thủ thành xem lệnh bài Đệ tử Diệp gia, Diệp Trần trực tiếp cưỡi ngựa phi thẳng vào thành.

Diệp gia tọa lạc ở phía nam Lạc Thành, chiếm địa bàn ngàn mẫu, địa thế khoáng đạt, trước cửa bày một đôi sư tử đá cao đủ hai đầu người, đại môn màu son, đinh đồng vòng đồng sáng lóa, gia đinh đứng cửa y phục sáng sủa, trung khí mười phần, rõ ràng là tu vi hữu thành Võ giả Luyện Khí Cảnh.

- Trần thiếu gia, là Trần thiếu gia về.

Nghe thấy tiếng vó ngựa, đám gia đinh ngước nhìn, sau khi nhìn rõ thiếu niên áo lam, tất cả đều sáng mắt, cao giọng hét.

- Trần thiếu gia, để thuộc hạ dắt ngựa.

Một gia đinh vội vàng chạy đến, nhận lấy lấy dây cương.

Xuống ngựa, Diệp Trần hỏi:

- Phụ thân mẫu thân ta có nhà không?

Gia đinh kia nói:

- Gia chủ và chủ mẫu đều có nhà, thuộc hạ đã cho người đi thông báo rồi.

- Tốt, ta đi thỉnh an họ ngay đây!

Vào đại môn, dưới sự hướng dẫn của gia đinh, Diệp Trần đến trước cửa đại sảnh.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần sải bước đi vào.

Đại sảnh rộng mênh mông, bên trong đứng một nam một nữ, nam độ bốn mươi tuổi, mặt trắng vô sắc, thân hình cao lớn, đứng ở xa mà một luồng uy nghiêm vô danh tán phát, khiến người ta không thể nhìn thẳng, nữ nhìn mới chỉ ngoài ba mươi. dung mạo cực mỹ, ung dung quý phái, một đôi mắt sáng ngờ giống y như mắt Diệp Trần, thân hình chẳng thua kém gì các thiếu nữ.

Hai người chính là phụ thân Diệp Thiên Hào và phụ mẫu Trầm Ngọc Thanh của Diệp Trần.

- Phụ thân, phụ mẫu.

Đến giờ phút này, Diệp Trần tự nhiên khấu bái, giống như có một sức mạnh vô hình đang chi phối hắn.

Trầm Ngọc Thanh mặt mang chút kích động, đi đến đỡ Diệp Trần, nói:

- Quay về là tốt, quay về là tốt.

Diệp Thiên Hào mỉm cười gật gật đầu, đang định nói gì, đột nhiên ồ một tiếng,

- Trầm Nhi, con đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong rồi.

- Là thật sao?

Trầm Ngọc Thanh nhìn thấy con trai, quá kích động, nên không phát hiện ra điểm này, bây giờ nhìn lại, khí tức Diệp Trần tinh thuần to lớn, thiếu một chút nữa có thể ngưng luyện ra chân khí, không phải Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong thì là cái gì.

- Trần Nhi, rốt cục là chuyện gì?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 38: Lạc Thành Diệp Gia!

Về lý mà nói, Trầm Ngọc Thanh phải mừng mới đúng, thân là Trưởng lão ngoại môn Nam La Tông, tu vi đạt đến Bão Nguyên cảnh sơ kì, phu quân lại là Gia chủ Diệp gia, bà cũng hi vọng con trai con gái mình không thua kém người khác, bị người khác gọi là phế vật, bây giờ con trai đột nhiên biến thành thiên tài, ngược lại làm bà có chút trở tay không kịp.

Diệp Thiên Hào mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt bạo lộ nhiều suy nghĩ.

Diệp Trần sớm đã tìm ra lý do, hắng hắng giọng nói:

- Con cũng không biết chuyện gì, đột nhiên tự thông suốt, cảm thấy tu luyện rất đơn giản, giống như ăn cơm uống nước.

Càng là lời nói dối phức tạp, thì càng dễ bị bóc trần, Diệp Trần biết rõ điều này.

- Đột nhiên thông suốt?

Diệp Thiên Hào có chút không hiểu.

Trầm Ngọc Thanh ngẫm nghĩ, nói với chồng:

- Chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra, ở Nam La Tông có một đệ tử, thời gian mới nhập môn rất bình thường, thiên phú trung hạ đẳng, nhưng qua một hai năm, đột nhiên trở nên thông minh, tu vi liên tục đột phá, bây giờ đã là đệ tử hạch tâm.

- Nói như vậy, Trần Nhi của chúng ta cũng là thiên tài.

Diệp Thiên Hào không quan tâm đến đệ tử nào đó của Nam La Tông, ông chỉ quan tâm đến con trai của mình.

Trầm Ngọc Thanh nói:

- Nói chính xác, là hậu thiên thiên tài.

- Mặc kệ là hậu thiên thiên tài hay tiên thiên thiên tài, đều là thiên tài, ha ha, Trần Nhi của ta là thiên tài, ta vui quá.

Diệp Thiên Hào cười lớn, ý khí phong phát.

Diệp Trần thấy phụ mẫu mừng như vậy, chân thành nói:

- Hai người yên tâm, từ hôm nay, con Diệp Trần không chịu thua kém bất cứ ai.

- Đó là đương nhiên, ba năm thời gian ngắn ngủi, từ Luyện Khí Cảnh tầng thứ hai sơ kì đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, ai dám nói con trai ra kém cỏi.

Trầm Ngọc Thanh nhẹ nhàng đẩy Diệp Thiên Hào,

- Ta biết chàng vui, nhưng Trần Nhi mới vừa về, để nó nghỉ ngơi một lúc, đợi lát nữa vừa ăn tối vừa trò chuyện.

- Cũng đúng, Trần Nhi, viện tử của con đã được dọn dẹp xong, con đi tắm đi cho khỏi mệt.

- Vậy con xin phép cáo từ.

Rời đại sảnh, Diệp Trần men theo kí ức, quay trở lại viện tử của mình.

- Chào thiếu gia.

Một thiếu nữ áo lục sớm đã đứng chờ sẵn trong viện tử.

Diệp Trần cười nói:

- Thúy Nhi, đã lâu không gặp, lớn rồi.

Thúy Nhi đỏ mặt nói:

- Thiếu gia không phải cũng lớn rồi sao.

- Ha ha, cũng đúng, nước tắm chuẩn bị xong chưa.

Thúy Nhi thấy Diệp Trần vẫn bình dị gần gũi, thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn nói:

- Chuẩn bị xong rồi, thiếu gia mời sang bên này.

Trong phòng tắm.

Hơi nước tràn ngập.

Bảo Thúy Nhi ra ngoài xong, Diệp Trần cởi y phục, lõa thể nhảy vào thùng gỗ.

- Dễ chịu quá!

Rên rỉ một tiếng (^.^), Diệp Trần duỗi chân nằm xuống, nhắm mắt.

Tình hình thuận lợi hơn so với tưởng tượng, quan trọng nhất là hắn không có cảm giác xa lạ với Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh, tự hồ như họ chính là phụ mẫu của hắn.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần trong lòng cảm khái, thế kỉ 21 hắn không biết phụ mẫu mình là ai, hắn được người ta đón về từ cô nhi viện, sau lên tiểu học, lên trung học, lên đại học, giống như tất cả mọi người, không có điểm gì đặc thù.

Không ngờ đến thế giới này, hắn cũng có phụ mẫu của mình, loại máu mủ thâm tình này khiến hắn rất hưởng thụ và nhung nhớ.

Bữa tối rất phong phú, đương nhiên, chủ đề cũng không phải ăn cơm

- Trần Nhi, năm đó tại sao con không đi Nam La Tông, nếu ở đấy, mẫu thân con và ta cũng có thể chăm sóc cho con một chút.

Trầm Ngọc Thanh là trưởng lão ngoại môn Nam La Tông, quyền lực mặc dù không bằng trưởng lão nội môn, nhưng có thể thường xuyên về nhà, hơn nữa Nam La Tông cách Lạc Thành không xa, hai ba ngày đường là đến.

Diệp Trần nói:

- Vì con muốn thử sống một mình bên ngoài, bây giờ cũng không tệ.

Trầm Ngọc Thanh thở dài,

- Con nói không sai, nếu như con đi Nam La Tông, nói không chừng không có được thành tựu hôm nay, thiếu chút nữa trách lầm con rồi.

Diệp Thiên Hào uống một hớp rượu, cười nói:

- Gần đây có hi vọng đột phá Ngưng Chân Cảnh không, cuộc thi xếp loại Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông còn mấy tháng nữa là bắt đầu.

- Có lẽ là cuối tháng này!

- Chắc chắn vậy sao.

Trầm Ngọc Thanh thả đôi đũa trong tay.

Diệp Trần giải thích nói:

- Trong người con đã ngưng kết một tia chân khí, hơn nữa con tu luyện Thuần Nguyên Công, đã luyện đến tầng thứ năm đỉnh phong rồi.

Hấp!

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh cùng hít ngược một hơi lãnh khí,

cảnh nội Thiên Phong Quốc ngũ đại tông môn có rất nhiều công pháp nhân cấp đều là lặp lại, Thuần Nguyên Công ở Nam La Tông cũng có, nhưng có thể ở Luyện Khí Cảnh, tu luyện Thuần Nguyên Công đến tầng thứ năm chỉ lác đác mấy người, huống hồ tầng thứ năm đỉnh phong.

Cười khổ một tiếng, Trầm Ngọc Thanh nói:

- Nhớ năm đó, ta vẫn là Đệ tử ngoại môn Nam La Tông , tu luyện cũng là Thuần Nguyên Công, nhưng chỉ luyện đến tầng thứ tư đỉnh phong, không ngờ hổ phụ sinh hổ tử (cái này theo tại hạ phải là hổ mẫu sinh hổ tử a ^.^), con trai ta còn có thành tựu cao hơn ta.

Diệp Thiên Hào gật gật đầu, bây giờ thì ông cũng biết Diệp Trần thiên tài cỡ nào, chí ít là trên phương diện tu luyện võ kĩ, không thua kém gì các thiên tài còn lại.

- Đúng rồi, báo cho con một tin xấu, Diệp Đường và Diệp Huyên đã đột phá đến Ngưng Chân Cảnh.

Trầm Ngọc Thanh ngưng trọng nói.

Bà vốn dĩ không định nói ra, sợ đả kích Diệp Trần, nhưng về tình về lý, thấy tốt nhất là vẫn nên nói ra, tránh sau này tương phản quá lớn.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Diệp Huyên tấn cấp Ngưng Chân Cảnh con cũng biết, nhưng vẫn còn một chuyện mọi người không biết, Cơ Tuyết Nhạn đã đến Lưu Vân Tông, yêu cầu con hủy bỏ hôn ước.

- Hủy bỏ hôn ước!

Đôi đũa trong tay Diệp Thiên Hào bị bẻ thành hai nửa, sắc mặt cực xấu, hừ lạnh nói:

- Ngọc Thanh, ta sớm đã nói rồi, hôn sự này chẳng có gì đáng tin, bây

giờ hậu quả đến rồi đấy, bị người ta thẳng mặt từ hôn, nàng bảo Trần Nhi phải làm thế nào.

Trầm Ngọc Thanh sững ra nửa ngày, hồi lại thần nói:

- Ta và mẫu thân Cơ Tuyết Nhạn tình như tỷ muội, để qua một khoảng thời gian nữa ta sẽ đến nói chuyện.

- Còn nói gì nữa, không lẽ Trần Nhi nhà ta không có ai thích sao?

Diệp Trần thần tình tự nhiên,

- Mọi người không cần lo lắng, chuyện này không ảnh hưởng gì đến con, từ hôn thì cứ từ! Dù sao con cũng không có ý định thành hôn quá sớm.

Trầm Ngọc Thanh dù sao cũng là mẫu thân, con trai phải chịu ấm ức bảo bà thoải mái sao được, giễu cợt nói:

- Đợi vài năm nữa, nó sẽ biết mình đã lựa chọn sai lầm.

- Bây giờ nó đã sai rồi, con trai ta là thiên tài, sau này muốn nữ nhân kiểu gì chẳng có.

Diệp Thiên Hào còn cực đoan hơn cả Trầm Ngọc Thanh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 39: Va Chạm Trước Tộc Hội

Không muốn tiếp tục đề tài này, Trầm Ngọc Thanh nói:

- Chuyện Cơ Tuyết Nhạn tạm thời cứ để đó, trước mắt quan trọng là gia tộc hội cuối năm, Đệ tử Diệp gia tham gia tổng cộng mười tám người, ba người đứng đầu sẽ được gia tộc đại lực ủng hộ, người đứng nhất được thưởng một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm.

Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm, Diệp Trần nội tâm khẽ động, trước mắt việc hắn sở hữu Linh Giới Trữ Vật trung phẩm quá dễ làm người khác chú ý, đừng nói Võ giả Ngưng Chân Cảnh, ngay cả Võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng sẽ động lòng, rất không an toàn, nếu như có một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm, rất nhiều phiền phức có thể tránh được.

- Tộc hội cuối năm, vị trí thứ nhất sẽ là của con.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Diệp Trần đang cuồng ngôn, nhưng hắn tự biết bản thân mình.

- Tốt, có bá khí, ta thích, mặc kệ con có giành được vị trí thứ nhất hay không, ta và mẫu thân vẫn chuẩn bị cho con một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm.

Trầm Ngọc Thanh gật đầu nói.

- Chỉ cần con không chịu thua kém, muốn cái gì cũng có, dù sao ta làm trưởng lão ngoại môn Nam La Tông nhiều năm, cũng có một số tích tũy.

Diệp Trần cười cười, có phụ mẫu như vậy là phúc khí của hắn, nhưng hắn vẫn thích lấy được bằng chính hai bàn tay của mình, đương nhiên, bây giờ không thể nói quá nhiều, hắn biết phụ mẫu không ôm quá nhiều hi vọng

rằng hắn sẽ giành vị trí thứ nhất, dù sao Luyện Khí Cảnh và Ngưng Chân Cảnh vẫn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bữa tối kết thúc, Diệp Trần quay trở lại viện tử của mình.

Bên ngoài ánh trăng như nước, cả Diệp gia yên tĩnh không có một tia thanh âm.

Trong phòng.

Diệp Trần ngồi xếp bằng trên giường, hô hấp trầm ổn có lực.

Trái ngược với ngoại giới yên tĩnh, bên trong cơ thể Diệp Trần đang nổi gió phun mây, nội khí đang dùng tốc độ nhanh gấp ba lần tiến hành những vòng tuần hoàn lớn.

Cứ sau một vòng tuần hoàn, xoáy khí bên trong đan điền Diệp Trần lại thêm một tia chân khí dạng lỏng, tụ tập ở trung tâm.

Một canh giờ sau, Diệp Trần mở to hai mắt, mệt mỏi nói:

- Chẳng trách nhiều người bị kẹt lại ở Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, nửa năm vẫn chưa tiến bộ, chuyển hóa chân khí đúng là mệt thật, thiên tài đến đâu cũng không thể làm trong một lần.

- Nhưng với tốc độ này, mười ngày sau có lẽ có thể tấn cấp Ngưng Chân Cảnh.

Nói một cách chính xác, rất ít người biết mình đột phá lúc nào, nhưng Diệp Trần thì không giống vậy, linh hồn lực của hắn gấp đôi người thường, Nội khí Thuần Nguyên Công cảnh giới cao nhất cũng tinh thuần vô cùng, có thể nắm bắt chính xác thời gian và thời cơ đột phá, sai sót rất nhỏ, mấy lần trước hắn đã thí nghiệm qua.

Từ từ thổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần trở người, ra sân luyện tập kiếm pháp.

...

Ngày thứ hai, Diệp gia triệt để náo nhiệt.

Không phải gia tộc hội đã bắt đầu, mà là hai đại thiên tài của Diệp gia vừa về.

Diệp Đường, Diệp Huyên, hai người này đừng nói Diệp gia, ngay cả Lạc Thành cũng đều biết họ thiên tài, một người mười hai tuổi đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ năm sơ kì, một người đạt đến tầng thứ năm trung kì, một bái nhập thất phẩm tông môn Bắc Tuyết Sơn Trang, một bái nhập Thiên Phong Quốc đệ nhất tông môn, thất phẩm đại tông môn Phỉ Thúy Cốc, có thể nói là nhất thời vụt sáng, khó phân cao thấp, ngoài ra, Diệp Phong danh khí cũng không nhỏ, chỉ là so với hai người kia, kém hơn một chút.

Trừ ba người họ, Diệp gia còn có không ít đệ tử, có người sớm đã bái nhập tông môn, có người rèn luyện bên ngoài, hành tẩu giang hồ, có người theo sư phụ vân du tứ hải.

Bây giờ họ cũng đã lần lượt trở về, chuẩn bị tham gia gia tộc hội tổ chức một năm một lần.

Đối với Hạ nhân Diệp gia mà nói, đoán xem ai sẽ giành vị trí thứ nhất là niềm vui lớn nhất của họ, năm nay cũng không ngoại lệ, nghe nói còn bí mật tổ chức cá cược.

Tỷ lệ tháng cao nhất đương nhiên là Diệp Đường và Diệp Huyên, Diệp Phong vượt ngoài sức tưởng tượng không nằm ở vị trí thứ ba mà rơi xuống thứ năm, vị trí thứ ba bị Diệp Hải, người đang cùng sư phụ vân du tứ hải giành mất, vị trí thứ tư là của Diệp Minh người đang rèn luyện bên ngoài, còn Diệp Trần trực tiếp xếp cuối cùng, vị trí thứ mười tám.

Tất thảy những chuyện này, Diệp Trần đều không biết, nhưng biết thì hắn cũng chẳng quan tâm, dù sao vị trí thứ nhất không phải muốn là giành ngay được, mà phải dựa vào thực lực thực sự.

Võ đài phía Tây Diệp gia.

Mấy người ở đó đang vừa đi vừa nói chuyện, dẫn đầu là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, toàn thân hắc y, lưng đeo chiến đao, khuôn mặt kiên nghị, trên người tán phát ra một loại sát khí thiết huyết nhàn nhạt.

- Diệp Hải ca, tộc hội cuối năm lần này, có lẽ chỉ có huynh mới có thể cùng Diệp Đường, Diệp Huyên tranh giành vị trí thứ nhất.

Thiếu niên vừa nói hình như rất sùng bái thiếu niên áo đen, lấy lòng nói.

Diệp Hải thản nhiên nói:

- Ta mười ba tuổi bái hạ sư phụ Đoạn Nhạc Khách Môn, hơn ba năm theo người ngao du thiên hạ, đi qua Thiên Phong Quốc Ma Quỷ Đại Thảo Nguyên, Dị Vực Quốc Độ Đà La Quốc, Hắc Long Đế Quốc nhân khẩu mấy chục triệu người, bắt cá mập trên Trường Bạch Giang, sống một tháng trên sa mạc Nê Ngẫu, thời kì khó khăn nhất có thể ba ngày ba đêm không ngủ, không ăn bất cứ thứ gì, cho nên đối với ta mà nói, tộc hội cuối năm căn bản chẳng là gì, Diệp Minh mặc dù cũng rèn luyện bên ngoài, đáng tiếc tu vi hắn chỉ có Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, không đáng để lo.

- Hừ, được rèn luyện thì có gì lợi hại? Không ở trong tông môn, ngươi vĩnh viễn không biết tính quan trọng của nó.

Từ xa, lại có thêm ba bốn người bước tới, Diệp Đường toàn thân bạch y, nhìn Diệp Hải khiêu khích.

Diệp Hải liếc nhìn Diệp Đường:

- Đúng, hệ thống bồi dưỡng tông môn rất hoàn thiện, nhưng trước một người đã từng giết chết vài chục người như ta, ngươi có thể phát huy mấy phần thực lực.

- Giết người! Ta còn tưởng ngươi định nói gì.

Diệp Đường cười phá lên, chỉ tay vào Diệp Hải, nói:

- Bắc Tuyết Sơn Trang ta luyện chính là sát nhân đao pháp, bất tài, chết trong tay ta cũng phải có mười mấy người.

- Người ngươi giết là những kẻ thực lực yếu hơn ngươi phải không! Ngươi đã từng khiêu chiến người mạnh hơn mình chưa? Ngươi đã trải qua cảm giác sinh tử chưa? Ngươi đã từng có kinh nghiệm chuyển bại thành thắng chưa? Ngươi cái gì cũng không có mà chỉ biết dùng sự khoe khoang của mình để giết người thôi.

Diệp Hải hỏi liền ba câu khiến Diệp Đường á khẩu không biết nói gì, hắn phản bác nói:

- Bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, cứ phân cao thấp trên tộc hội, chúng ta đi.

Kiếm Đạo Độc Tôn

Tác giả: Kiếm Du Thái Hư

Chương 39: Va chạm trước tộc hội.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan

CV + Edit Text: Bựa Thập Ngũ-Kiemgioi

Không muốn tiếp tục đề tài này, Trầm Ngọc Thanh nói:

- Chuyện Cơ Tuyết Nhạn tạm thời cứ để đó, trước mắt quan trọng là gia tộc hội cuối năm, Đệ tử Diệp gia tham gia tổng cộng mười tám người, ba người đứng đầu sẽ được gia tộc đại lực ủng hộ, người đứng nhất được thưởng một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm.

Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm, Diệp Trần nội tâm khẽ động, trước mắt việc

hắn sở hữu Linh Giới Trữ Vật trung phẩm quá dễ làm người khác chú ý, đừng nói Võ giả Ngưng Chân Cảnh, ngay cả Võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng sẽ động lòng, rất không an toàn, nếu như có một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm, rất nhiều phiền phức có thể tránh được.

- Tộc hội cuối năm, vị trí thứ nhất sẽ là của con.

Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Diệp Trần đang cuồng ngôn, nhưng hắn tự biết bản thân mình.

- Tốt, có bá khí, ta thích, mặc kệ con có giành được vị trí thứ nhất hay không, ta và mẫu thân vẫn chuẩn bị cho con một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm.

Trầm Ngọc Thanh gật đầu nói.

- Chỉ cần con không chịu thua kém, muốn cái gì cũng có, dù sao ta làm trưởng lão ngoại môn Nam La Tông nhiều năm, cũng có một số tích tũy.

Diệp Trần cười cười, có phụ mẫu như vậy là phúc khí của hắn, nhưng hắn vẫn thích lấy được bằng chính hai bàn tay của mình, đương nhiên, bây giờ không thể nói quá nhiều, hắn biết phụ mẫu không ôm quá nhiều hi vọng rằng hắn sẽ giành vị trí thứ nhất, dù sao Luyện Khí Cảnh và Ngưng Chân Cảnh vẫn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Bữa tối kết thúc, Diệp Trần quay trở lại viện tử của mình.

Bên ngoài ánh trăng như nước, cả Diệp gia yên tĩnh không có một tia thanh âm.

Trong phòng.

Diệp Trần ngồi xếp bằng trên giường, hô hấp trầm ổn có lực.

Trái ngược với ngoại giới yên tĩnh, bên trong cơ thể Diệp Trần đang nổi gió phun mây, nội khí đang dùng tốc độ nhanh gấp ba lần tiến hành những

vòng tuần hoàn lớn.

Cứ sau một vòng tuần hoàn, xoáy khí bên trong đan điền Diệp Trần lại thêm một tia chân khí dạng lỏng, tụ tập ở trung tâm.

Một canh giờ sau, Diệp Trần mở to hai mắt, mệt mỏi nói:

- Chẳng trách nhiều người bị kẹt lại ở Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, nửa năm vẫn chưa tiến bộ, chuyển hóa chân khí đúng là mệt thật, thiên tài đến đâu cũng không thể làm trong một lần.

- Nhưng với tốc độ này, mười ngày sau có lẽ có thể tấn cấp Ngưng Chân Cảnh.

Nói một cách chính xác, rất ít người biết mình đột phá lúc nào, nhưng Diệp Trần thì không giống vậy, linh hồn lực của hắn gấp đôi người thường, Nội khí Thuần Nguyên Công cảnh giới cao nhất cũng tinh thuần vô cùng, có thể nắm bắt chính xác thời gian và thời cơ đột phá, sai sót rất nhỏ, mấy lần trước hắn đã thí nghiệm qua.

Từ từ thổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần trở người, ra sân luyện tập kiếm pháp.

...

Ngày thứ hai, Diệp gia triệt để náo nhiệt.

Không phải gia tộc hội đã bắt đầu, mà là hai đại thiên tài của Diệp gia vừa về.

Diệp Đường, Diệp Huyên, hai người này đừng nói Diệp gia, ngay cả Lạc Thành cũng đều biết họ thiên tài, một người mười hai tuổi đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ năm sơ kì, một người đạt đến tầng thứ năm trung kì, một bái nhập thất phẩm tông môn Bắc Tuyết Sơn Trang, một bái nhập Thiên Phong Quốc đệ nhất tông môn, thất phẩm đại tông môn Phỉ Thúy Cốc, có thể nói là nhất thời vụt sáng, khó phân cao thấp, ngoài ra, Diệp Phong danh khí

cũng không nhỏ, chỉ là so với hai người kia, kém hơn một chút.

Trừ ba người họ, Diệp gia còn có không ít đệ tử, có người sớm đã bái nhập tông môn, có người rèn luyện bên ngoài, hành tẩu giang hồ, có người theo sư phụ vân du tứ hải.

Bây giờ họ cũng đã lần lượt trở về, chuẩn bị tham gia gia tộc hội tổ chức một năm một lần.

Đối với Hạ nhân Diệp gia mà nói, đoán xem ai sẽ giành vị trí thứ nhất là niềm vui lớn nhất của họ, năm nay cũng không ngoại lệ, nghe nói còn bí mật tổ chức cá cược.

Tỷ lệ tháng cao nhất đương nhiên là Diệp Đường và Diệp Huyên, Diệp Phong vượt ngoài sức tưởng tượng không nằm ở vị trí thứ ba mà rơi xuống thứ năm, vị trí thứ ba bị Diệp Hải, người đang cùng sư phụ vân du tứ hải giành mất, vị trí thứ tư là của Diệp Minh người đang rèn luyện bên ngoài, còn Diệp Trần trực tiếp xếp cuối cùng, vị trí thứ mười tám.

Tất thảy những chuyện này, Diệp Trần đều không biết, nhưng biết thì hắn cũng chẳng quan tâm, dù sao vị trí thứ nhất không phải muốn là giành ngay được, mà phải dựa vào thực lực thực sự.

Võ đài phía Tây Diệp gia.

Mấy người ở đó đang vừa đi vừa nói chuyện, dẫn đầu là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, toàn thân hắc y, lưng đeo chiến đao, khuôn mặt kiên nghị, trên người tán phát ra một loại sát khí thiết huyết nhàn nhạt.

- Diệp Hải ca, tộc hội cuối năm lần này, có lẽ chỉ có huynh mới có thể cùng Diệp Đường, Diệp Huyên tranh giành vị trí thứ nhất.

Thiếu niên vừa nói hình như rất sùng bái thiếu niên áo đen, lấy lòng nói.

Diệp Hải thản nhiên nói:

- Ta mười ba tuổi bái hạ sư phụ Đoạn Nhạc Khách Môn, hơn ba năm theo người ngao du thiên hạ, đi qua Thiên Phong Quốc Ma Quỷ Đại Thảo Nguyên, Dị Vực Quốc Độ Đà La Quốc, Hắc Long Đế Quốc nhân khẩu mấy chục triệu người, bắt cá mập trên Trường Bạch Giang, sống một tháng trên sa mạc Nê Ngẫu, thời kì khó khăn nhất có thể ba ngày ba đêm không ngủ, không ăn bất cứ thứ gì, cho nên đối với ta mà nói, tộc hội cuối năm căn bản chẳng là gì, Diệp Minh mặc dù cũng rèn luyện bên ngoài, đáng tiếc tu vi hắn chỉ có Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, không đáng để lo.

- Hừ, được rèn luyện thì có gì lợi hại? Không ở trong tông môn, ngươi vĩnh viễn không biết tính quan trọng của nó.

Từ xa, lại có thêm ba bốn người bước tới, Diệp Đường toàn thân bạch y, nhìn Diệp Hải khiêu khích.

Diệp Hải liếc nhìn Diệp Đường:

- Đúng, hệ thống bồi dưỡng tông môn rất hoàn thiện, nhưng trước một người đã từng giết chết vài chục người như ta, ngươi có thể phát huy mấy phần thực lực.

- Giết người! Ta còn tưởng ngươi định nói gì.

Diệp Đường cười phá lên, chỉ tay vào Diệp Hải, nói:

- Bắc Tuyết Sơn Trang ta luyện chính là sát nhân đao pháp, bất tài, chết trong tay ta cũng phải có mười mấy người.

- Người ngươi giết là những kẻ thực lực yếu hơn ngươi phải không! Ngươi đã từng khiêu chiến người mạnh hơn mình chưa? Ngươi đã trải qua cảm giác sinh tử chưa? Ngươi đã từng có kinh nghiệm chuyển bại thành thắng chưa? Ngươi cái gì cũng không có mà chỉ biết dùng sự khoe khoang của mình để giết người thôi.

Diệp Hải hỏi liền ba câu khiến Diệp Đường á khẩu không biết nói gì, hắn phản bác nói:

- Bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, cứ phân cao thấp trên tộc hội, chúng ta đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 40: Tộc Hội Bắt Đầu!

Đợi bọn Diệp Đường rời đi rồi, thiếu niên bên cạnh Diệp Hải nói:

- Diệp Hải ca, đệ ủng hộ huynh, tên Diệp Đường đâu có gì lợi hại.

Diệp Hải lắc lắc đầu:

- Không, nói một cách nghiêm túc, thực lực của hắn không thua gì ta thậm chí còn mạnh hơn một chút, phải biết Bắc Tuyết Sơn Trang sát nhân đao pháp là Thiên Phong Quốc đệ nhất, không ai có thể địch nổi, nhưng thắng thua đâu đơn giản chỉ so võ lực.

- Đúng, gần đây Diệp gia có nhân vật lợi hại nào mới không.

Diệp Hải hỏi.

- Ngũ cường vẫn là Diệp Hải ca huynh, Diệp Huyên, Diệp Đường, Diệp Minh và Diệp Phong, những người khác có lẽ huynh không cần quan tâm.

- Diệp Trần thì sao?

- Diệp Trần? Vẫn là một tên phế vật, cùng lắm chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu mà thôi.

- Kì lạ, năm năm thời gian vẫn là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu, bình quân mỗi năm tăng được một tầng, hay là các ngươi nhầm?

- Sao có thể, tên đó trừ là con trai gia chủ ra, cái gì cũng không biết, đúng là làm mất mặt Diệp gia ta.

- Nếu như không có đệ tử nào lợi hại, vậy thì khả năng giành vị trí thứ nhất của ta có sáu phần chắc chắn rồi.

Diệp Hải rất có niềm tin với bản thân. Hắn tin chắc hơn ba năm sinh tử ma luyện, đối với tương lai phát triển của hắn có động lực không thể dao động.

...

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua.

Tộc hội cuối năm bắt đầu.

Sáng sớm.

Diệp Trần tắm rửa xong, chỉnh sửa qua loa y phục, mang theo Tinh Cương Kiếm đi ra võ đài Diệp gia.

Trên võ đài người chen người, náo nhiệt phi phàm, gần như tất cả hạ nhân và võ giả đang sống trong Diệp gia đều đến xem tộc hội luận võ, ngoài ra, một số nhân vật tai to mặt lớn của Lạc Thành cũng đến đây, tranh thủ cơ hội quan sát lớp thực lực mới của Diệp gia.

Nhìn bốn phía, Diệp Trần tìm một ghế tuyển thủ tương đối yên tĩnh ngồi xuống.

Trên ghế khách quý, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh ngồi sát bên nhau, bên phải Diệp Thiên Hào là một là một vị trung niên áo gấm, hình thể hơi có vẻ phúc hậu, giơ tay giơ chân đều có uy lực vô hình, rõ ràng là một vị đại nhân quyền cao chức trọng, hơn nữa chức vụ không phải lớn bình thường.

- Diệp gia chủ, không biết vị nào là con trai ngài?

Trung niên áo gấm mỉm cười nói.

Diệp Thiên Hào đã phát hiện chỗ Diệp Trần, chỉ tay nói:

- Lâm thành chủ, người kia chính là khuyển tử, để ngài chê cười rồi.

Trung niên áo gấm không phải ai khác, chính là Thành chủ Lạc Thành, nắm giữ binh mã một thành, bản thân lại là một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, chỉ có điều dù hắn là ai, trước mặt Diệp Thiên Hào cũng phải thấp hơn một bậc, với tư cách một trong bát đại gia tộc Diệp gia, không phải là thứ một thành chủ nhỏ bé có thể sánh được, nói một cách khó nghe, Lạc Thành là của Diệp gia, thành chủ ra bất kì quyết định quan trọng nào đều phải cân nhắc ý tứ Diệp gia.

Lâm thành chủ hướng ánh mắt sang phía Diệp Trần, cẩn thận phân tích, nghi hoặc nói:

- Xem ra lời đồn không thể nào tin, người này rõ ràng là Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là vào Ngưng Chân Cảnh.

Trầm Ngọc Thanh bên cạnh Diệp Thiên Hào lộ ra một nụ cười tự hào,

- Nói thật, ngay cả những người làm phụ mẫu như chúng ta cũng ngạc nhiên, xem ra rèn luyện bên ngoài đối với nó rất có tác dụng.

- Ha ha, Diệp gia tộc hội lần này không đơn giản rồi, ta đang nóng lòng chờ đợi đây.

Bằng linh hồn lực cường đại, Diệp Trần biết có người đang quan sát mình, hơn nữa không chỉ một, một là phụ mẫu và Lâm thành chủ, một là tam thúc và con trai Diệp Minh, ba là theo sư phụ vân du tứ hải, phiêu đãng giang hồ Diệp Hải.

Diệp Minh tu vi còn thấp hơn hắn, chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười hậu kì, Diệp Hải thì cường đại hơn nhiều, đã là Ngưng Chân Cảnh sơ kì cảnh giới, hoặc là hắn có võ kĩ hay công pháp nào đó lợi hại, nhưng ở bên ngoài lang bạc từng ấy năm, không thể coi thường, huống hồ lần này quay về, sư phụ Đoạn Nhạc Khách chắc chắn phải truyền cho hắn một hai đòn sát thủ, hòng giúp hắn đoạt được ngôi vị số một.

- Thú vị, ta nói rồi mà, thời gian năm năm sao có thể là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu được, thì ra đã đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong.

Diệp Hải khẽ gật đầu, thần thái không hề có vẻ coi trọng, trong mắt hắn, chỉ có Diệp Đường Diệp Huyên mới là đối thủ.

Đột nhiên, một luồng khí thế cường đại nổi lên, khiến tất cả mọi người đều phải yên lặng, hướng ánh mắt về phía Đông.

- Ha ha ha ha, tộc hội cuối năm sao có thể thiếu Diệp Phách Thiên ta được.

Đoàn người tự động rẽ ra, một người đàn ông trung niên dáng người khôi ngô long hành hổ bộ đi tới, người này thân khoác cẩm bào màu tím, chỗ ống tay áo là một vòng hỏa nhật, đường viền có những hoa văn tinh mỹ, đôi mắt hổ trợn trừng, đi đến đâu đám đông đều phải nín thở, chỉ sợ làm ông ta để ý.

Người này chính là đại bá của Diệp Trần, Trưởng lão nội môn Tử Dương Tông Diệp Phách Thiên.

Bên cạnh ông ta là Diệp Phong và Diệp Đường, hai người đi theo Diệp Phách Thiên, đắc chí cao ngạo, tựa hồ người khiến đám đông sợ hãi chính là hai người bọn hắn.

Cũng khó trách sao chúng huênh hoang như vậy, Diệp Phách Thiên ở Diệp gia rất có quyền lực, mặc dù không bằng Diệp Thiên Hào nhưng địa vị không hề thấp hơn, có lúc thậm chí còn đối nghịch với Diệp Thiên Hào làm ông khó xử, Diệp Thiên Hào cũng chẳng biết làm thế nào, đối phương là Trưởng lão nội môn Tử Dương Tông, ở Tử Dương Tông cũng là một nhân vật có quyền uy, bản thân tu vi cực cao, đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kì, có thể nói là Diệp gia đệ nhất cao thủ, mà Diệp gia mặc dù là một trong bát đại gia tộc, nhưng so với bát phẩm tông môn Tử Dương Tông vẫn còn kém xa, có lẽ chỉ có Đoan Mộc gia, gia tộc đứng đầu bát đại gia tộc mới có thực lực

tương đương.

- Phách Thiên ca, không ngờ tộc hội cuối năm lần này kinh động cả huynh.

- Đúng vậy, Phách Thiên huynh mấy năm không về rồi! Đợi lát nữa Diệp gia tộc hội kết thúc, chúng ta đi uống vài chén, tẩy trần cho huynh.

Những đại nhân vật xung quanh thi nhau nịnh nọt Diệp Phách Thiên, so với Diệp Thiên Hào còn khúm núm hơn, giống y như một đám nô tài.

Diệp Phách Thiên phẩy phẩy tay,

- Được rồi, Diệp Phách Thiên ta sẽ nể mặt các ngươi.

Nói xong, sải từng bước lớn lên ghế khách quý, dùng ánh mắt ra hiệu cho Trầm Ngọc Thanh rời đi, nhãn thần mang theo một tia uy nghiêm và bá khí không thể từ chối.

Diệp Thiên Hào sắc mặt khó coi, Trầm Ngọc Thanh biết tình thế không so người cường, đứng dậy nói,

- Đại ca, mời ngồi.

- Được rồi, vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh.

Hắn đĩnh đạc ngồi xuống, bàn tay đặt lên bàn, phát ra một tiếng chát trầm đục.

Xa xa, trong mắt Diệp Trần lóe ra lửa giận.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, Diệp Trần mới biết, thế giới này tại sao Diệp Trần bị bắt nạt mà không nói lại với phụ mẫu, nguyên nhân lớn nhất là vì có Diệp Phách Thiên. Diệp Phách Thiên rất giỏi bao che khuyết điểm, cho dù là con mình sai ông cũng bảo vệ đến cùng, lúc đó khó tránh cùng phụ thân Diệp Thiên Hào phát sinh xung đột, hơn nữa Diệp gia cũng không phải của mình Diệp Thiên Hào, bên dưới còn Trưởng Lão Hội, với thân phận Trưởng

lão nội môn Tử Dương Tông của Diệp Phách Thiên, trưởng lão ủng hộ ông ta nhất định rất nhiều, đến lúc đó chuyện đâu lại hoàn đấy, không giải quyết được gì.

Huống hồ chuyện của tiểu bối tốt nhất để tiểu bối tự giải quyết, Diệp Thiên Hào nếu như can thiệp, uy vọng chắc chắn sẽ giảm, vừa hay đúng ý nguyện của một số người.

Diệp Phách Thiên cảm tri nhạy cảm, lập tức phát giác ánh mắt Diệp Trần, tự hồ kinh ngạc về tu vi của hắn, quay sang Diệp Thiên Hào bên cạnh nói:

- Ba năm không về, phế vật biến trở lại thành người thường, đáng tiếc, tam cường vẫn không có phần của nó.

Diệp Thiên Hào trầm giọng nói:

- Phiền huynh nói chuyện tôn trọng chút.

Lâm thành chủ thấy hai người to tiếng, đứng ra làm người hòa giải nói:

- Hôm nay là Diệp gia tộc hội, đừng để người ngoài chê cười, Phách Thiên huynh, đợi mấy hôm nữa đệ mời huynh một chén.

- Hắc hắc, Lâm thành chủ đã mời ta sao dám từ chối.

Diệp Phách Thiên cũng không muốn cùng Diệp Thiên Hào trực tiếp phát sinh xung đột, đối phương đã bắc thang thì hắn tội gì không xuống.

Cho đến khi tỷ võ sắp bắt đầu, Diệp Huyên mới khoan thai bước vào, đi theo có hai nữ đệ tử Diệp gia, tu vi trên cơ bản ở Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy trở lên.

Lâm thành chủ vừa nhìn thấy Diệp Huyên, hai mắt sáng ngời:

- Cô gái này thiên phú tốt quá, tuổi còn trẻ mà đã là Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong.

Diệp Thiên Hào gật gật đầu,

- Chính xác, tốc độ tu luyện của con bé là số một trong lịch sử Diệp gia.

- Diệp Văn Hào giỏi sinh con gái thật!

Lâm thành chủ có chút ngưỡng mộ.

Diệp Phách Thiên có chút không tự nhiên, con trai thứ hai Diệp Đường mặc dù thiên tài, nhưng hai tháng trước mới bước vào Ngưng Chân Cảnh sơ kì, rõ ràng kém hơn Diệp Huyên một chút, may mà là con gái tứ đệ, chứ không phải nhị đệ, trong lòng nghĩ vậy, Diệp Phách Thiên liếc xéo Diệp Thiên Hào.

Thời gian đến, Diệp Thiên Hào đứng dậy, cao giọng nói:

- Diệp gia tộc hội cuối năm chính thức bắt đầu, quy tắc cũ, trong quá trình tỷ võ điểm đến là dừng, nghiêm cấm cố ý đả thương người khác, người phạm quy sẽ bị phạt nặng.

Nói xong, Diệp Thiên Hào liếc nhìn tam trưởng lão ngồi trên ghế trọng tài, gật gật đầu với họ.

Tam trưởng lão là người phụ trách chủ trì những hoạt động lớn nhỏ của Diệp gia, ông hắng hắng giọng, đứng dậy nói:

- Tuyển thủ tham dự tổng cộng mười tám người, mỗi người đều đến rút thăm trong rương gỗ, tuyển thủ rút được thăm số 1 sẽ tỷ võ với tuyển thủ rút được thăm số 2, tuyển thủ rút được thăm số 3 sẽ tỷ võ với tuyển thủ rút được thăm số 4, cứ như vậy, bây giờ mời mọi người rút thăm!

Với quy tắc này, đệ tử Diệp gia đều biết, nhao nhao chạy đến cạnh rương gỗ, thò tay lấy thăm.

Diệp Trần đi đến cuối cùng, rút được thăm số 7.

Đợi mọi người rút xong, tam trưởng lão lớn tiếng nói:

- Tộc hội luận võ bắt đầu, tuyển thủ số 1 và tuyển thủ số 2 lên đài.

Tuyển thủ số 1 là đệ tử Diệp gia không quá nổi danh, tên Diệp Siêu, còn đối thủ của hắn là Diệp Đường.

- Ta từ bỏ.

Diệp Siêu phiền muộn giơ tay.

Nghe vậy, không ai cười hắn, một người là Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám võ giả, một người là Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, cân bản không cần tỷ, tỷ cũng là lãng phí thời gian.

Tam trưởng lão còn chưa ngồi ấm chỗ, lại phải đứng dậy,

- Tuyển thủ số 3 đấu với tuyển thủ số 4.

Không thể không nói, đệ tử Diệp gia trừ thiên tài Diệp Huyên, vẫn còn một số thiên tài, tuyên thủ số 3 và tuyên thủ số 4 đều là Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín tu vi, hai bên không ai nhường ai, trên võ đài đấu đến "ta sống ngươi chết", khó phân thắng bại.

- Lạc Hà Quyền!

- Phách Sơn Quyền!

Hai người không tiếp tục dây dưa nữa, thi triển các loại tuyệt học lăn xả vào nhau.

Phanh!

Tuyển thủ số 4 kém hơn một chút, bị đánh lùi mấy bước, tuyển thủ số 3 được thế không buông, sau mấy chiêu cường công, một đạp đá bay đối thủ.

- Tuyển thủ số 3 Diệp Hòa thắng!

Tiếp theo là tuyển thủ số 5 đấu với tuyển thủ số 6.

Chiến thắng là tuyển thủ số 6.

- Tuyển thủ số 7 Diệp Trần đấu với tuyển thủ số tám Diệp Phong. Lên đài.

Thanh âm vừa truyền đến, Diệp Trần hít một hơi thật sâu, từ từ đi lên võ đài.

Diệp Phong sắc mặt khó coi, vốn tưởng Diệp Trần là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu tu vi, căn bản không tạo thành uy hiếp, ai ngờ đối phương không biết vận gì, một hơi đột phá đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, tu vi so với hắn còn cao hơn một tầng.

- Diệp Trần, đừng tưởng tu vi cao là được, ta nắm bắt võ kĩ giỏi hơn ngươi đấy.

Diệp Phong chỉ có một niềm tin duy nhất là ưu thế võ kĩ, nếu không hắn thực sự không dám tin mình sẽ đánh bại Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Nói đủ chưa? Bắt đầu thôi!

Diệp Phong mắt lóe lên lửa giận, thân hình cao lớn lao ra như một con báo săn mồi, chỉ sau mấy hơi thở đã đến trước mặt Diệp Trần, một chưởng đẩy ngang tới.

- Liệt Dương Phật Vân Thủ!

Rầm rầm!

Không khí đột nhiên sôi trào, sóng nhiệt cuồng mãnh cuốn lấy Diệp Trần không chút nể nang.

- Kim Cương Đảo Xử!

Diệp Trần căn bản không cần chiêu trò gì, trực tiếp lấy cứng đối cứng triển xuất Kim Cương Quyền, thẳng tắp đánh ra, xuyên qua sóng nhiệt và chạm thẳng vào tay Diệp Phong.

Phốc!

Diệp Phong chỉ cảm thấy một luồng đại lực xâm chiếm toàn thân, toàn thân mềm nhũn bay ngược ra ngoài, lăng không thổ ra một ngụm máu tươi.

Trên ghế khách quý, Diệp Thiên Hào có chút bất ngờ, vốn tưởng hai người sẽ phải dây dưa một lúc, ai ngờ một chiêu đã phân thắng bại. Diệp Phách Thiên hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút tái đi.

Trên ghế tuyển thủ, Diệp Đường cười lạnh nói:

- Cho ngươi phong quang thêm một lúc, nhưng đừng có gặp phải ta, nếu không ta sẽ làm ngươi mất hết thể diện.

Diệp Huyên có chút kinh ngạc, lần trước gặp Diệp Trần, đối phương vẫn là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu tu vi, sao tiến bộ nhanh như vậy, không lẽ bị chuyện của Tuyết Nhạn tỷ kích thích, nghĩ cũng đúng, nhưng hắn có lẽ không có thiên phú này, hoặc là dựa vài đan dược nào đó thăng cấp!

Vòng thi thứ nhất kết thúc rất nhanh, những người tấn cấp là tuyển thủ số 2 Diệp Đường, tuyển thủ số 3 Diệp Hòa, tuyển thủ số 6 Diệp Tuấn, tuyển thủ số 7 Diệp Trần, tuyển thủ số 10 Diệp Hải, tuyển thủ số 11 Diệp Minh, tuyển thủ số 14 Diệp Huyên, tuyển thủ số 16 Diệp Cẩn, tuyển thủ số 17 Diệp Lâm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 41: Tam Cường Đỉnh Lập!

Diệp Trần phát huy mặc dù xuất sắc nhưng cũng không hấp dẫn quá nhiều ánh mắt.

Người thu hút nhiều sự chú ý nhất đương nhiên là Diệp Đường, Diệp Hải và Diệp Huyên. cả ba người đối thủ đều bỏ quyền, hoặc là bị một chiêu tùy ý đánh bay ra ngoài, đến nửa chiêu cũng không đỡ được, thực lực vượt xa các đệ tử Diệp gia khác, trong mắt nhiều người, họ chính là tam cường năm nay.

- Tam cường đỉnh lập! Thật không biết ai sẽ là người chiến thắng.

Lâm thành chủ càng lúc càng đánh giá cao Diệp Huyên, nhưng không thể trực tiếp nói ra, nếu không làm Diệp Phách Thiên mất hứng, bản thân cũng không được thoải mái.

Diệp Phách Thiên đến lúc này mới nở một nụ cười,

- Diệp Huyên không tệ, Diệp Hải cũng rất giỏi, Đường Nhi nghe nói học tập Bắc Tuyết Sơn Trang Bá Tuyết Đao Pháp, không biết có mấy thành hỏa hầu, về phần Diệp Minh trừ tu vi hơi kém, những phương diện khác đều ổn, có lẽ sẽ giành được vị trí thứ tư, vị trí thứ năm chắc là của tuyển thủ số 6 Diệp Tuấn, hắn cũng là Tử Dương Tông đệ tử.

Diệp Thiên Hào không để tâm đến những gì Diệp Phách Thiên đang nói, ông chỉ để ý Diệp Trần, không biết đối phương có lại làm ông kinh hỉ, làm giảm nhuệ khí Diệp Phách Thiên nữa hay không.

Nghỉ ngơi một khắc, vòng thi thứ hai bắt đầu.

Cũng giống như vòng thi thứ nhất, vòng thi thứ hai vẫn là lựa hai số thứ

tự gần nhau để xếp cặp, chia thành Diệp Đường và Diệp Hòa, Diệp Tuấn và Diệp Trần, Diệp Hải và Diệp Minh, Diệp Huyên và Diệp Cẩn, về phần số 17 lạc loài Diệp Lâm, hắn có thể tự chọn cho mình đối thủ trong số những người còn lại, thắng thì thì thay thế vị trí đối phương, thua thì bị đào thải.

Lên đài.

Diệp Hòa ngoài dự đoán không bỏ quyền, hắn nói với Diệp Đường toàn thân bạch y:

- Ta không để cho ngươi thắng dễ dàng đâu.

Diệp Đường cười lạnh:

- Vậy thì tốt, bằng không quá nhàm chán.

Tam trưởng lão thấy hai người đã chuẩn bị xong, quát lớn:

- Trận đấu bắt đầu.

Bá!

Tam trưởng lão vừa dứt lời, Diệp Hòa đã lao ra, cúi rạp thân hình, không đi theo đường thẳng mà thành một đường vòng cung thiếu quy tắc, giống như một con độc xà hung mãnh đang săn mồi, lúc nào cũng có thể phát ra một đòn chí mạng.

- Bộ pháp nhân cấp cao giai: Cửu Chuyển Xà Bộ!

Có người nhận ra môn võ học mà Diệp Hòa thi triển.

- Nghe nói tu luyện Cửu Chuyển Xà Bộ, thân thể phải luyện thật mềm dẻo, đau khổ thế nào chỉ có bản thân mới biết, Diệp Hòa thật không đơn giản!

- Chính xác, Diệp Hòa trong đệ tử ngoại môn Nam La Tông cũng thuộc nhân vật số má, võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong chưa chắc

đã đánh lại hắn, còn Diệp Đường vừa mới bước vào Ngưng Chân Cảnh, chân khí vẫn chưa ổn định, muốn thắng hắn có lẽ phải dùng hơn mười chiêu, nói không chừng không chỉ có vậy.

Khác với những người khác, Diệp Trần không đánh giá cao Diệp Hòa, Lưu Vân Tông mặc dù không có bí tịch Cửu Chuyển Xà Bộ, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn đưa ra đánh giá, Diệp Hòa sử dụng Cửu Chuyển Xà Bộ nhìn thì có vẻ không chút dấu vết, công kích mau lẹ, nhưng mỗi lần chuyển hướng đều phải dừng lại vài giây, đó là vì vẫn chưa đến trình độ hỏa hầu, nếu như Diệp Đường có chút nhãn lực, chắc chắn không thể bỏ qua sơ hở này.

Quả nhiên là vậy.

Trong lúc Diệp Hòa một lần nữa chuyển hướng phát động công kích, Diệp Đường chợt động, bạch ảnh lóe lên, bàn tay duỗi thẳng như đao, bá bá chém liền ba nhát.

Nhát thứ nhất và nhát thứ hai chém xuống tay trái và tay phải Diệp Hòa, nhát thứ ba đáp lên ngực đối phương, phát ra những tiếng rắc rắc giòn vang, liền sau đó, cả người Diệp Hòa bay thẳng ra ngoài, ngã sấp xuống đất cách đó mười mấy mét, nhất thời không bò dậy được.

- Diệp Đường ra tay ác quá.

Diệp Trần rõ ràng nghe thấy tiếng xương gãy, không khỏi nhíu mày.

Trên ghế khách quý, Diệp Phách Thiên hắc hắc cười,

- Võ giả đôi khi cũng nên liều lĩnh, nếu không không bao giờ làm thành đại sự, không tệ.

Diệp Thiên Hào phản bác nói:

- Đều là người nhà, cần gì ra tay nặng vậy.

- Người nhà đôi khi chưa chắc đã đứng cùng trận doanh, huống hồ thua người nhà cùng lắm nằm trên giường một hai tháng, thua người ngoài vĩnh viễn không tỉnh lại được, bây giờ không để cho hắn biết sư tàn khốc của thế giới bên ngoài, sau này bảo hắn làm sao sinh tồn được.

Diệp Phách Thiên không coi những lời Diệp Thiên Hào nói ra gì, ông ta có thể lên làm Trưởng lão nội môn Tử Dương Tông, đương nhiên phải có lý luận của mình.

Trong lúc mọi người vẫn còn đang xôn xao, trận đấu thứ hai bắt đầu.

Diệp Tuấn cũng như cái tên của mình, tướng mạo tương đối anh tuấn, vẻ anh tuấn của hắn không phong thần tuấn lãng như Diệp Đường, cũng không thanh tú tuấn dật như Diệp Trần, mà là cái gì cũng vừa vặn, chỉ riêng ngũ quan thôi đã rất khó tìm ra khuyết điểm.

Chậm rãi đi đến trước mặt Diệp Trần, Diệp Tuấn thản nhiên nói:

- Ngươi thua chắc.

- Vậy sao?

Diệp Trần bật cười.

Nghe vậy, Diệp Tuấn hơi nhíu mày, ngữ khí nhẹ nhàng của đối phương khiến hắn có chút bất an, nhưng ý nghĩ đó rất nhanh bị khu trừ ra khỏi đầu, hắn bái nhập Tử Dương Tông sớm hơn Diệp Phong một năm, năm nay đã mười sáu tuổi, tu vi đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười trung kì, bình thường không để lộ ra nên không ai biết trình độ của hắn đã vượt qua Diệp Phong, còn tưởng hắn vẫn luẩn quẩn ở Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín.

- Diệp Huyên tỷ, tỷ nghĩ ai thắng?

Bên cạnh nữ tuyển thủ, một cô gái tuổi độ mười ba mười bốn tên gọi Diệp Tiểu Mỹ hỏi.

Diệp Huyên bình tĩnh nói:

- Tỷ lệ thắng của Diệp Tuấn cao hơn một chút!

Diệp Tiểu Mỹ không tin,

- Nhưng vừa rồi, Diệp Trần một quyền đánh bại Diệp Phong, Diệp Tuấn có lẽ không lẽ được điều này?

Đối thủ sắp tới của Diệp Huyên Diệp Cẩn lắc đầu nói:

- Tiểu nha đầu, Diệp Huyên là thiên tài tiến nhập Ngưng Chân Cảnh nhanh nhất trong lịch sử Diệp gia, tỷ ấy nói chắc chắn có đạo lý.

Diệp Tiểu Mỹ bĩu bĩu môi, thiên tài nói nhất định là đúng sao?

- Tiểu Mỹ nói không sai, luận tu vi, Diệp Trần mạnh hơn một chút, nhưng hai bên giao thủ không chỉ độ tu vi, lúc trước Diệp Trần một quyền đánh bại Diệp Phong, dựa vào chỉ là nội khí cường hoành mà thôi, lựa chọn lấy cứng đối cứng, với kinh nghiệm và khả năng nắm bắt võ kĩ, hi vọng đánh bại Diệp Trần là rất lớn.

Diệp Huyên lý luận nói.

Trong lúc ba người còn đang thảo luận thì hai người trên đài bắt đầu giao thủ.

- Hô!

Diệp Tuấn thổ khí phát lực, hai mắt đột nhiên trở nên sáng lóa, nắm tay đang siết chặt tỏa khí lưu cực nóng, giống như hai cái bàn ủi nung đỏ.

Chân hơi động, Diệp Tuấn vượt qua khoảng cách bảy tám mét, điên cuồng triển khai công kích đối với Diệp Trần.

- Liệt Hỏa Quyền? Không phải, là Tử Dương Tông Tôi Hỏa Quyền, còn mạnh hơn Liệt Hỏa Quyền một bậc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 42: Quỷ Hỏa Thập Bát Thích!

Đối diện với quyền ảnh đầy trời, Diệp Trần vẫn bình thản đứng yên, hai tay vẽ nửa vòng tròn, một chiêu Kim Cương Vô Lượng thôi xuất.

Ầm ầm!

Âm thanh khí bạo kình liệt truyền ra, mặt đất bụi cuốn mù mịt.

Gần như đồng thời, một đường nhân ảnh từ trong khói bụi bay ra, là Diệp Tuấn, hắn hai tay giang rộng như cánh đại bàng, đôi chân thon dài đá ra liên tục.

- Quỷ Hỏa Thập Bát Thích!

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc!

Kình đạo lăng lệ ma sát với không khí, tạo ra một màu u lam nhàn nhạt, như lửa ma trơi xuất hiện mỗi đêm trong nghĩa địa, chiêu chiêu đoạt mệnh.

Diệp Phách Thiên ồ lên một tiếng kinh ngạc, đắc ý quay sang nói với Diệp Thiên Hào:

- Nhị đệ, lần này con trai đệ thua rồi, Quỷ Hỏa Thập Bát Thích là môn thối pháp sản sinh từ võ kĩ địa cấp sơ giai "Đại nhật quỷ vương thối", so với võ kĩ nhân cấp đỉnh giai bình thường lợi hại hơn không chỉ một lần, Tử Dương Tông ta đem nó cho đệ tử ngoại môn luyện trăm người mới được một, đệ tử nội môn cũng phải mất không ít thời gian gọt giũa, không ngờ Diệp Tuấn lại học được.

- Thắng bại chưa phân, nói cái đó làm gì.

Diệp Thiên Hào ngoài miệng nói vậy, nhưng ánh mắt thì đang lộ vẻ ngưng trọng.

Trên ghế khách quý, Trầm Ngọc Thanh cũng một vẻ ngưng trọng, Quỷ Hỏa Thập Bát Thích và sớm đã nghe qua, Nam La Tông có một đệ tử nội môn ngoại xuất hoàn thành nhiệm vụ, không biết vì sao phát sinh tranh chấp với đệ tử nội môn Tử Dương Tông, trong quá trình giao chiến, đệ tử nội môn Nam La Tông bị đối phương dùng Quỷ Hỏa Thập Bát Thích đã gãy hết xương cốt, không còn lực hoàn thủ, từ đó về sau trở thành phế nhân.

- Trần Nhi, đừng miễn cưỡng.

Trầm Ngọc Thanh tự lẩm bẩm với mình.

Diệp Trần không biết sự lo lắng của phụ mẫu, đối với hắn mà nói, Quỷ Hỏa Thập Bát Thích mặc dù lợi hại nhưng muốn đả thương hắn vẫn là nằm mơ, chỉ là hắn tạm thời không muốn bạo lộ toàn bộ thực lực, thậm chí một nửa thực lực cũng muốn bảo tồn, đây là con át chủ bài của hắn, càng ít người biết càng tốt.

- Thử chiêu này trước xem sao!

Chân Diệp Trần lùi lại theo quy luật, hai quyền hoặc ngăn cản, hoặc lấy cứng chọi cứng, hoặc liên tiếp lùi lại, tiêu trừ chân ảnh ma trơi đang đánh đến.

Kim Cương Quyền trong tay Diệp Trần như có sức sống, biến ra rất nhiều diệu dụng, vững vàng chống đỡ liên hoàn cước của Diệp Tuấn.

- Cương nhu nhất thể, bất phân âm dương, đây là cảnh giới cao nhất của quyền pháp cương mãnh.

Lâm thành chủ hít một hơi lãnh khí, ông sống từng ấy năm, gặp vô số thiên tài nhưng rất ít người đạt đến trình độ võ học như Diệp Trần.

Sắc mặt Diệp Tuấn âm trầm, lúc này hắn đã ra mười một cước, vậy mà

vẫn không thể đả thương Diệp Trần, trình độ đối phương thực sự vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

- Quỷ hỏa tứ hoàn sát!

- Tam sát quỷ đạo!

Bảy đòn tiếp theo có thể tổ hợp thành hai tuyệt chiêu, Diệp Tuấn dồn toàn bộ nội khí, phát một đòn công kích chí mạng về phía Diệp Trần.

Lúc này, Diệp Trần có chút cảm thán võ kĩ không đủ dùng, ngoại trừ kiếm pháp, chỉ còn lại một môn võ kĩ nhân cấp cao giai Kim Cương Quyền, và một môn Bá Quyền quá mức bá đạo, với tu vi hiện tại của hắn, tu luyện tương đối khó, thậm chí còn có thể nguy hại bản thân.

- Lần này trở về, nhất định phải đột phá lên Ngưng Chân Cảnh, đợi sau khi trở thành đệ tử nội môn, võ kĩ nhân cấp đỉnh giai muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chí ít không phải bối rối như lúc này.

Đối diện với hoàn cảnh "nguy hiểm", Diệp Trần cười khổ một tiếng, nâng sức lực lên ba phần, đánh bảy quyền vào không trung.

Bành bành bành bành bành bành...

Từng khối khí lưu bộc phát giữa võ đài, thổi ngược Diệp Tuấn ra sau, chân đứng không vững, ngẩng đầu nhìn, Diệp Tuấn thân khoác tử y như một con diều đứt dây, vẽ nên một hình vòng cung tuyệt đẹp trong không trung, cuối cùng rơi xuống giữa đoàn người.

- Tốt, thắng đẹp lắm?

Cho đến tận lúc này, Diệp Thiên Hào mới dám thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn Trầm Ngọc Thanh cười.

Bên cạnh Diệp Phách Thiên cười khan một tiếng, hướng ánh mắt sang phía Diệp Đường, hi vọng đứa con trai mà mình đắc ý nhất sẽ giúp hắn xả

giận.

Bên kia, Diệp Tiểu Mỹ vô tư ha ha cười lớn.

- Muội nói rồi mà! Diệp Trần sẽ thắng.

Nghe vậy, Diệp Huyên nhíu mày, khoảnh khắc vừa rồi rõ ràng nàng cảm nhận thấy sức mạnh Diệp Trần bạo tăng gấp đôi, nếu không sao có thể dễ dàng đánh bại Diệp Tuấn.

- Diệp Trần thắng, trận thứ ba, Diệp Hải đấu với Diệp Minh!

Tam trưởng lão mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy gì, dù sao tu vi Diệp Trần cũng cao hơn Diệp Tuấn một bậc, thắng là chuyện đương nhiên.

Diệp Hải và Diệp Minh giao thủ vô cùng kịch liệt, hơn nữa tác phong hai người đều như nhau, mỗi một chiêu, mỗi một thế đều tàn nhẫn quyết đoán, tuyệt đối không dây dưa dài dòng, nhiều khi mọi người cảm thấy hai người họ tựa hồ như có thù oán với nhau, liều mạng cũng phải đẩy đối phương vào chỗ chết.

- Diệp Minh, muốn trách thì trách tu vi ngươi không đủ!

Cuối cùng, Diệp Hải cũng phải phát huy ra thực lực vốn có, liên hoàn hai chưởng đánh bay Diệp Minh ngoan cố.

- Diệp Hải thắng, trận thứ tư, Diệp Huyên đấu với Diệp Cẩn!

Trong đám người, Diệp Cẩn ngẫm nghĩ, giơ tay nói:

- Ta bỏ quyền.

Tam trưởng lão gật gật đầu, quay sang nói với tuyển thủ cuối cùng Diệp Lâm:

- Bây giờ ngươi có thể lựa chọn đối thủ cho mình, thắng thì thế chỗ

người đó, thua thì bị đào thải.

Diệp Lâm nhìn Diệp Huyên, Diệp Đường và Diệp Hải, lắc lắc đầu, cuối cùng nhìn Diệp Trần, vẫn lắc lắc đầu:

- Tam trưởng lão, ta bỏ quyền!

Ba người trước hắn tuyệt đối không thắng được, về phần Diệp Trần mặc dù không phải Võ giả Ngưng Chân Cảnh, nhưng từ hai trận đấu trước có thể thấy, Võ giả Ngưng Chân Cảnh trở xuống tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, sao phải tự chuốc nhục vào thân, chi bằng trực tiếp nhận thua, dù sao cũng đến bước này rồi, hắn không còn tâm tư nghĩ đến tam cường nữa.

- Vậy được, bây giờ còn lại bốn người, là Diệp Đường, Diệp Trần, Diệp Hải và Diệp Huyên. Trận đấu đầu tiên là Diệp Đường và Diệp Trần, trận đấu thứ hai là Diệp Hải và Diệp Huyên, người chiến thắng sẽ được vào trận chung kết, cùng người kia tranh giành vị trí thứ nhất Diệp gia tộc hội. Tiếp theo vẫn còn trận đấu quyết định thứ hai thứ ba, các ngươi có ý kiến gì không?

Tam trưởng lão nhìn khắp bốn người.

Bốn người bao gồm cả Diệp Trần cùng lắc lắc đầu.

Tam trưởng lão lại nói:

- Đã vậy các ngươi nghỉ ngơi tại chỗ một khắc, tranh thủ phục hồi chân khí hao tổn, tránh lát nữa xuất hiện tình huống chân khí không đủ.

Nói xong, ông ngồi phịch xuống, nâng chung trà lên uống.

Trên sân, chỉ còn lại bốn người đang đứng nhìn nhau, nhưng nói một cách chính xác là Diệp Đường, Diệp Hải và Diệp Huyên đang nhìn nhau, chỉ có Diệp Đường vì một nguyên nhân nào đó quay sang liếc Diệp Trần, tựa hồ như đang nói với hắn, đợi lát nữa ta sẽ cho ngươi biết tay, hai người còn lại thì gần như bỏ qua Diệp Trần, họ tranh giành nhau vị trí thứ nhất, mà Diệp

Trần với Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong tu vi, căn bản không có tư cách nhúng tay.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 43: Diệp Trần Chiến Diệp Đường!

Diệp Trần mỉm cười thoải mái, quay lại vị trí của mình nghỉ ngơi.

- Diệp Huyên, đến đây chấm dứt nhé, chắc muội mới chỉ dùng ba phần thực lực, không biết ta nói có đúng hay không.

Diệp Hải đã coi Diệp Huyên là đối thủ lớn nhất của mình, lên tiếng dò xét.

Diệp Huyên nhẹ nhàng vén mớ tóc tơ lòa xòa trên trán, lạnh nhạt nói:

- Trừ hai người các ngươi, không ai đủ tư cách khiến ta động dụng sáu phần thực lực trở lên.

- Sáu phần trở lên, đừng khoe khoang, đợi ta giải quyết Diệp Trần, sau đó sẽ cho muội lĩnh ngộ Bắc Tuyết Sơn Trang Bạo Tuyết Đao Pháp.

Diệp Đường cười lạnh.

Diệp Huyên quay người đi về chỗ của mình, chỉ để lại một câu,

- Ta ở Phỉ Thúy Cốc đã gặp rất nhiều thiên tài kinh tài kinh diễm, có đại sư huynh Phỉ Thúy công tử, nhị sư huynh "Chưởng tuyệt" Liễu Vô Tướng, tam sư huynh Thạch Phá Thiên, so với họ, người chỉ là thiên tài trung đẳng thôi, chưa đủ năng lực khiêu chiến vượt cấp, cho nên đấu với ta, ngươi thua là cái chắc.

Vòng chung kết còn chưa bắt đầu, Diệp Hải đã cảm thấy hào khí kiếm bạt cung giương, hơi thở có chút dồn dập, đến bây giờ, hắn không chỉ chiến đấu vì vị trí thứ nhất nữa, mà nhiều hơn là chiến đấu để chiến đấu, dù sao mọi người đều là thiên tài, lại phải cùng nhau phân thắng bại.

Thời gian một khắc nhanh chóng qua đi.

Không cần tam trưởng lão thông báo, Diệp Trần và Diệp Đường đến giữa trung tâm võ đài, đứng cách nhau khoảng chừng mười mét.

- Đừng có giãy giụa vô ích, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta, đánh bại ngươi, ta còn phải đánh bại Diệp Huyên và Diệp Hải.

Diệp Đường không đợi được đến lúc cùng Diệp Huyên giao thủ cho nên cảm hứng với Diệp Trần giảm đi không ít, chỉ muốn tranh thủ giải quyết thật nhanh.

Diệp Trần nói:

- Nôn nóng là điều tối kị của võ giả, chỉ riêng điểm này ngươi đã thua rồi.

- Đừng phí lời, bại cho ta.

Diệp Đường vận chân khí, bộ quần áo màu trắng không gió tự bay, bên ngoài cơ thể xuất hiện khí lưu trắng tuyết, khiến nhiệt độ phạm vi mấy trượng vuông quanh đó tụt giảm, hắn dậm chân thật mạnh, giống như tung cánh bay lên, vô số đòn thủ đao điên cuồng chém về phía Diệp Trần.

- Thiên Sơn Mạn Tuyết!

Chiêu này là đao chiêu, nhưng được Diệp Đường diễn hóa thành thủ đao, uy lực mặc dù giảm đi không ít, nhưng đối phó với võ giả dưới Ngưng Chân Cảnh thế là đủ.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Không khí bị mở ra, thủ đao màu trắng tầng tầng lớp lớp, xuất hiện khắp nơi.

- Phá cho ta!

Nâng sức mạnh lên sáu phần, Diệp Trần không lùi không tiến, song quyền liên hoàn đánh ra, giống như trăm mũi tên phát cùng một lúc, như nước sông cuồn cuộn, dùng tư thái ngang ngược chặn đứng vô số thủ đao.

Lập tức, âm thanh không khí bạo liệt vang lên liên tiếp, khiến trung tâm võ đài cũng phải xuất hiện gió lốc loạn lưu, dễ dàng thổi bay một con mãnh hổ.

Diệp Đường sắc mặt vụt biến:

- Sao có thể, thủ đao của ta uy lực mặc dù không bằng một nửa lúc dụng đao, nhưng thế nào một Võ giả Luyện Khí Cảnh cùng không chặn được.

Hắn không biết, sức mạnh thân thể Diệp Trần sớm đã vượt qua một vạn hai ngàn cân, sáu phần là hơn bảy ngàn cân, tương đương sức mạnh hai con trâu nước đang chạy điên cuồng.

- Khống hạc cầm nã thủ!

Công thế vụt biến, Diệp Đường y phục bồng bềnh, trong quá trình bay, năm ngón tay phải cong lên như móc câu, thuận thế móc xuống vai Diệp Trần.

Khoảnh khắc đó, Diệp Trần có cảm thấy như bị ác điều nhắm tới, biết không thể để cho đối phương khóa lại, nếu không cho dù không bị thương thì cũng mất khống chế.

Ba!

Kim Nhạn Công thi triển, thân thể Diệp Trần bay lướt ra ngoài, chỉ để lại một tàn ảnh mờ mờ chỗ cũ.

Diệp Đường trút giận xé tan tàn ảnh, ngẩng đầu nhìn, trước mắt đột nhiên xuất hiện một điểm.

Là kiếm mang!

Kiếm mang sắc bén đến cực điểm!

Tựa như vừa xuất hiện đã đến trước mặt Diệp Đường.

- A!

Diệp Đường không ngờ đối phương vẫn còn lực phản kích, hơn nữa vừa ra tay đã khiến hắn không thể tránh né, tựa như đã đến cảnh giới quỷ thần khó đoán.

- Gãy cho ta!

Diệp Đường rống lên một tiếng giận dữ, tay phải trắng toát như ngọc thạch, hai ngón tay kẹp lấy hư không, định ngăn cản công kích của Diệp Trần, chuẩn bị kẹp gãy Tinh Cương Kiếm.

Diệp Trần cười lạnh.

- Nằm mơ!

Tinh Cương Kiếm thế đi bất định, tựa như hoa trong gương, trăng trong nước, kiếm quang hư huyễn tràn ngập, điểm liền mấy cái.

Xuy!

Ngón tay ẩn chứa chân khí của Diệp Đường xuất hiện một lỗ máu, những tia máu nhỏ bắn ra tung tóe, bị kiếm quang triệt để cắt nát, hóa thành hư vô.

- Đường Nhi!!! Ngưng băng chỉ bị phá!

Sắc mặt Diệp Phách Thiên đột nhiên chuyển sang khó coi, gần như không dám tin vào mắt mình.

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh cũng có chút không tin, mặt dù họ biết Diệp Trần rất mạnh, nhưng sao có thể mạnh đến mức độ đó, không lẽ nó chuẩn bị vượt cấp đánh bại Diệp Đường?

- Không ổn!

Diệp Đường liên tiếp lùi về phía sau, thò tay ra sau lưng rút bảo đao.

Đao dài bốn thước một tấc, rộng hai tấc sáu phân, thân đao nhẵn sáng như tuyết, toàn thân âm khí khiến người ta không lạnh mà run, chứng tỏ nó không phải là loại đao người thường vẫn dùng, mà là một thanh bảo đao độc nhất vô nhị, một thanh đao giết người. Trên thực tế cũng chính là vậy, thanh đao này ở Bắc Tuyết Sơn Trang có tên tân tuyết đao, chỉ có đệ tử nội môn mới được sử dụng.

- Đại tuyết liên thiên!

Tân tuyết đao vừa vào tay, khí thế Diệp Đường đại thịnh, rung tay, đao quang nhoang nhoáng đầy trời, phản trùng xuống vị trí Diệp Trần, tựa như băng tuyết mùa đông tới sớm.

Diệp Trần hai tay cầm kiếm, đại lực vung vẩy.

Tất cả đao quang bay đến đều bị chém nát, không thể tiến thêm một tấc, đủ thấy tốc độ vung kiếm của Diệp Trần nhanh và dày đến thế nào.

- Tuyết thượng gia sương!

Diệp Đường được đà, đao quang ẩn hàm sương khí bức nhân, dễ dàng đông kết hơi nước trong không khí, tựa như cả võ đài đều bị băng phong.

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc rắc...

Diệp Trần đang định làm động tác, mặt đất đột nhiên nổi hàn khí, một tầng băng sương mỏng mỏng phủ lên mặt đất, lấy Diệp Đường làm trung tâm lan rộng ra ngoài, hình thành một mảnh đất tuyết hình bán nguyệt.

Lui!

Diệp Trần thu kiếm thế, điểm chân, thân thể bay ngược ra sau.

- Diệp Trần, có thể giao thủ với ta từng ấy chiêu là giỏi lắm rồi, đáng tiếc ngươi vẫn phải thua, Ngạo Tuyết Lăng Sương!

Diệp Đường hai tay cầm đao, từ trên cao bổ xuống.

Boang!

Tân tuyết đao kích phát một đường đao quang hình vòng cung dài hơn nửa trượng, rạch ngang không khí, mang theo khí tức vô địch chém xuống, tựa như một giây sau Diệp Trần sẽ bị chém làm đôi.

- Trần Nhi, cẩn thận.

Trầm Ngọc Thanh lo cho sự an nguy của con trai, vô thức đứng lên, chuẩn bị ra giúp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 44: Toàn Tràng Kinh Ngạc!

Diệp Phách Thiên hừ lạnh một tiếng, tay phải hư không áp xuống, cách không chặn đứng thân hình Trầm Ngọc Thanh, khiến Trầm Ngọc Thanh không thể động đậy.

- Đệ muội, bây giờ vẫn đang trong thời gian thi đấu, muội chớ có làm càn.

Diệp Thiên Hào lúc này không thể nhịn thêm được nữa, sóng khí quanh người bộc phát, chân phải tiến lên một bước, cả dãy ghế bị đánh bay ra ngoài, lăng không nổ tung.

Tình hình hết sức căng thẳng.

- Hai vị, gượm đã, hình huống có biến.

Lâm thành chủ vội vàng vận công bảo vệ bản thân, nói với ba người Diệp Phách Thiên.

Nghe vậy, ba người lại quay lại tập trung vào trận đấu.

Đao quang rời thể, chém nát không khí, dư ba cắt lên một đất một vết thẳng tưng, sâu đúng ba tấc.

- Lần này Diệp Trần thua rồi, có khả năng còn bị giết.

Gần như mỗi người trong lòng đều nghĩ vậy.

Đối diện với đao quang đáng sợ, Diệp Trần thân hình hơi rung, khí huyết toàn thân lưu chuyển rầm rầm, khí thế trên người đột nhiên bạo tăng, giống như một Thái Cổ Thiên Thần.

- Diệt!

Miệng hét lên một tiếng lớn, Diệp Trần thân thể bất động, tay trái nắm quyền chuẩn bị đánh ra.

Bốp bốp bốp!

Đao quang rời thể cách không nổ vụn trong khi vẫn chưa kịp làm gì.

- Chuyện gì vậy, sao hắn lại mạnh như vậy.

Diệp Huyên đứng bật dậy, thảng thốt nói.

Sắc mặt Diệp Hải cũng ngưng trọng không kém, hai mắt dán chặt vào Diệp Trần.

Còn hai con mắt Diệp Đường như sắp rớt ra ngoài, đứng im tại chỗ.

- Sơn thạch băng lưu!

Diệp Trần mắt sắc như kiếm, quăng mình ra trước, mang theo khí thế cao sơn sụp đổ tiến ba bước đến trước mặt Diệp Đường, Tinh Cương Kiếm ngay lập tức gác lên cổ hắn.

- Ngươi thua.

Diệp Trần thản nhiên nói.

Diệp Đường hồi lại thần, không sao tiếp nhận nổi thực tại trước mắt, hai mắt sung huyết nói:

- Không thể nào, ta không thua, chết đi cho ta.

Tân tuyết đao trên tay trở mình, vội vàng chém ra.

Diệp Trần thần sắc hơi giận, tay trái quét ngang, đánh bay Tân tuyết kiếm trong tay Diệp Đường, sau đó tiến một bước đánh ngã đối phương.

Phốc!

Lăng không thổ ra một ngụm máu tươi, thân thể Diệp Đường bay xa hơn mười bước chân.

- Diệp Trần thắng, thắng rồi!

- Thật không ngờ, Diệp Đường tấn cấp Ngưng Chân cảnh mà cũng không phải đối thủ của Diệp Trần, thế mới biết hắn mạnh thế nào, xem ra cuộc chiến tranh giành vị trí thứ nhất sẽ hấp dẫn lắm đây.

- Không sai, Diệp Đường thân là một trong hai thiên tài Diệp gia, lại bái nhập Bắc Tuyết Sơn Trang, thực lực trên người thậm chí còn mạnh hơn Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì đồng cấp, nhưng vẫn bại dưới tay Diệp Trần, đúng là quá bất ngờ, nếu như Diệp Trần cũng bước vào Ngưng Chân Cảnh, còn cường đại cỡ nào, tuyệt đối vượt mặt hết tất cả Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, cho dù là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì cũng không thể thắng được hắn.

- Khiêu chiến vượt cấp. Đây chính là khiêu chiến vượt cấp trong truyền thuyết, thật là mãn nhãn a.

Hiện trường sôi lên sùng sục, nhìn Diệp Trần đánh bại Diệp Đường, không ai còn nghĩ hắn không đủ tư cách giành vị trí thứ nhất tộc hội, nếu ai còn nói vậy, người đó chắc chắn điên, hoặc mù, hoặc đang mơ.

Diệp Huyên đến tận bây giờ vẫn chưa ngồi xuống, nàng đang nhớ lại mấy tháng trước, Diệp Trần còn là một võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu nhỏ bé, hôm nay đã có thực lực khiêu chiến nàng, khiến nàng có chút không tự nhiên, không biết dùng ngôn ngữ nào để giải thích.

Nếu như cố giải thích, thì đó là tương phản quá lớn.

- Súc sinh, toàn bộ câm miệng cho ta.

Nghe mọi người nghị luận, giữa đống lộn xộn trên ghế khách quý, Diệp

Phách Thiên rống lên một tiếng giận dữ, khí kình cuồng bạo cuồn cuộn khuếch tán ra ngoài.

Những người có mặt nhất thời ngã ngửa.

Diệp Thiên Hào thấy vậy giận dữ nói:

- Diệp Phách Thiên, huynh định làm gì vậy.

Nỗ lực áp chế nộ hỏa, Diệp Phách Thiên hung hăng liếc nhìn Diệp Trần, quát những người bên dưới:

- Đang trong thời gian thi đấu, ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa, yên lặng hết cho ta.

Nghe vậy, toàn tràng lặng ngắt như tờ, không ai dám đứng ra khiêu khích một Diệp Phách Thiên đang nổi giận, không nói đối phương là Trưởng lão nội môn Tử Dương Tông, bản thân cũng là một võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì, ở Diệp gia hay Lạc Thành đều là nhân vật có số má, có thể nói, Diệp Phách Thiên dậm chân một cái, Lạc Thành cũng phải nghiêng ngả.

Diệp Thiên Hào thở phào nhẹ nhõm, nói với hạ nhân bên cạnh:

- Mang một cái ghế khác đến đây.

- Vâng.

Mấy người hạ nhân cúi đầu rời đi.

Lâm thành chủ thấy tràng diện có chút bối rối, cười khổ với Diệp Thiên Hào:

- Diệp gia chủ, không ngờ lệnh công tử che giấu thực lực kĩ vậy, thật khiến cho ta chấn động.

- Diệp Trần mới về được mấy ngày, bản thân ta cũng không rõ về thực lực của nó.

Diệp Thiên Hào lòng đầy tự hào, giống như đang ăn mật ong, ở Chân Linh Đại Lục này, trừ thực lực bản thân ra, có một hậu bối tốt là ước mơ của tất cả mọi người, nhất là đại gia tộc hoặc đại tông môn, đệ tử hậu bối thiên phú không cao, thời kì khó khăn sớm muộn gì cũng suy sụp, còn hậu bối thiên tài bất tuyệt, cả gia tộc vĩnh viễn hưng thịnh, thậm chí còn dẫn dắt gia tộc lên một tầng cao mới.

Trước đây Diệp Thiên Hào đã từ bỏ tâm tư đó, bây giờ nó lại được thắp lên, hơn nữa, càng thắp càng mạnh, làm cho tinh thần ông tốt lên trăm lần.

Diệp Phách Thiên âm trầm nói:

- Tuổi còn nhỏ mà đã có tâm cơ thâm trầm như vậy, đợi đến khi trưởng thành còn không biết như thế nào, Diệp Thiên Hào, ngươi dạy con tốt lắm.

Diệp Thiên Hào cười lạnh nói:

- Thắng thua là chuyện thường trong giới võ giả, đâu có thể chỉ mình con trai huynh mới được thắng còn con trai đệ phải thua.

- Vậy chúng ta cứ chờ đấy!

Hai người đối lập không phải ngày một ngày hai, từ nhỏ đến lớn, cả lúc còn nhỏ, hai bên nhìn nhau đã không thuận mắt, thường xuyên đấu đến ta sống ngươi chết, sau này Diệp Thiên Hào kế thừa ngôi vị Gia chủ Diệp gia, Diệp Phách Thiên ở Tử Dương Tông được tấn chức, trận đấu mới tạm lắng, không còn kịch liệt như trước đây nữa.

Trên ghế trọng tài, Tam trưởng lão nửa ngày vẫn chưa hồi lại thần, cho đến khi bị trưởng lão bên cạnh đập một cái, mới tỉnh lại, lớn tiếng nói:

- Diệp Trần thắng, trận tiếp theo, Diệp Hải đấu với Diệp Huyên.

Đặt mông ngồi xuống, Tam trưởng lão cảm thán nói:

- Đúng là không thể coi thường đám hậu bối này, Diệp Thiên Hào dạy

con giỏi quá.

- Không phải sao, với Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong tu vi đánh bại Ngưng Chân Cảnh sơ kì Diệp Đường, độ khó còn cao hơn cả khiêu chiến vượt cấp thông thường, thật không biết sao có thể làm được?

Nhị trưởng lão ánh mắt sáng quắc nhìn Diệp Trần, tựa hồ như muốn nhìn thấu con người hắn.

Tam trưởng lão ngồi giữa hai ngườu nói:

- Trước mặt ta nói không sao, nhưng không được để cho Diệp Phách Thiên nghe thấy.

- Bọn đệ đương nhiên biết.

- Tỷ thí bắt đầu, không biết tiếp theo có còn kinh hỉ nữa không?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 45: Tiến Đến Trận Chung Kết!

Trung tâm võ đài, Diệp Hải và Diệp Huyên nỗ lực bình phục cảm giác chấn động trong lòng, một lúc sau, hai bên cùng ngước mắt, chăm chú nhìn đối phương.

- Trong vòng trăm chiêu, ngươi tất bại.

Bàn tay đặt lên chuôi kiếm, Diệp Huyên thản nhiên nói.

Diệp Hải ha ha cười.

- Không ngờ ta có thể cầm cự được những một trăm chiêu dưới tay muội, không tệ, nhưng ta muốn cầm cự được trên ba trăm chiêu cơ, muội thấy thế nào?

- Vậy ngươi cứ thử xem!

Boang...!

Kiếm rút vỏ, Diệp Huyên chân chấm đất, trong quá trình lướt ngang, trường kiếm trong tay phóng ra những điểm tinh mang, chụp lấy đại huyệt quanh người Diệp Hải.

- Hảo kiếm pháp, nhưng chưa đủ xem.

Diệp Hải hào khí ngàn vạn, thanh đao sau lưng tự động rời vỏ, rơi vào trong tay, nhìn kĩ, bề mặt thanh đao có những tia máu chằng chịt, giống như lúc chế tạo được thấm máu người, chỉ liếc qua đã khiến người ta sởn da gà.

- Huyết Đao Bát Pháp!

Huyết hồng đao múa thành một khối, bao kín Diệp Hải vào trong, thỉnh

thoảng lại có một hai đường đao quang thoát lý phi trảm, tấn công Diệp Huyên.

Đinh đinh đinh đinh đinh...

Diệp Huyên không phải Diệp Đường, nàng sớm đã củng cố chân khí, hơn nữa còn tiến một bước lớn, đạt tới Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong, chân khí hùng hậu kéo dài, liên miên bất tuyệt, dù Diệp Hải phòng ngự cẩn mật thế nào, công kích mãnh liệt thế nào, đều không thể ngăn được nàng tiến lên.

Kiếm quang thẩm thấu tiến nhập vào trong đao quang, vai áo Diệp Hải đột nhiên rách toạc.

- Khá lắm!

Diệp Hải nhíu mày, nhảy ngược ra sau, một đao bổ nghiêng.

Vụt!

Đao quang rời thể mở toang không khí, bay vụt sang phía Diệp Huyên.

Diệp Huyên cười lạnh, tay trái bị một tầng màu lưu ly che phủ, một chưởng chém nát đao quang, gần như đồng thời, tay phải vung trường kiếm, tinh quang sáng chói đầy trời, khiến Diệp Hải hoa mắt chóng mặt.

Một bước, hai bước, ba bước,..., mười bước.

Diệp Hải lùi liền mười bước mới làm tan được lực đạo, nhất thời có chút hoảng sợ, đối phương thực lực quá cao, cao hơn cả hắn dự đoán, nếu không phải sư phụ truyền thụ cho hắn một hai chiêu đòn sát thủ, thì hắn không phải đối thủ của nàng, cho dù như thế, cơ hội chiến thắng của hắn cũng không quá sáu phần.

Không ngờ, Diệp Hải hít một hơi thật sâu, y bào quanh người phồng lên.

- Đoạn sơn hà!

Một đao chém ra, không khí như sóng nước khuếch tán, khí tức nặng nề như núi cao, đè xuống chặn đứng đường tiến của Diệp Huyên.

Ghế khách quý đã được đổi, ngồi bên trên Diệp Thiên Hào hai mắt sáng rực,

- Là tuyệt chiêu Đoạn Nhạc đao pháp nổi danh của Đoạn Nhạc Khách, không đúng, có lẽ là bản giản lược của Đoạn Nhạc đao pháp, không biết Diệp Huyên định ứng phó bằng cách nào.

Lâm thành chủ gật gật đầu,

- Đao pháp Đoạn Nhạc Khách không thấy nhiều trong các tông môn, một đao chém xuống, đến núi còn vỡ, có thể nói uy mãnh vô song.

Đối diện với đòn bộc phát của Diệp Hải, Diệp Huyên thần tình bất biến, trường kiếm đổi sang tay trái, ngón trở tay phải giơ lên, vuốt dọc thân kiếm.

- Có thể ép ta xuất chiêu này, ngươi đã lợi hại lắm rồi.

Xiu!

Theo ngón tay trượt trên thân kiếm, một đường tinh quang sắc bén bắn ra, đập lên đao quang của Diệp Hải, đường thứ hai, đường thứ ba...

Bành bành bành bành bành bành!

Giống như pháo hoa, thân hình Diệp Hải triệt để biến mất, không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Một giây sau, pháo hoa nổ tung, Diệp Hải từ trong nhảy ra, ha ha cười nói:

- Đã là chiêu thứ một trăm lẻ tám rồi.

Diệp Huyên lạnh giọng:

- Bất luận Đoạn Nhạc Khách truyền cho ngươi cái gì, đều không phải đối thủ của ta.

Lúc nãy nàng thi triển là kiếm pháp địa cấp sơ giai Điểm Tinh kiếm pháp, đương nhiên, đó chỉ là nửa đầu, nửa sau chỉ có đệ tử hạch tâm được trọng thị mới có thể tu luyện, nàng được quan tâm, hoàn toàn là vì thiên phú đủ cao, ở Phỉ Thúy Cốc cũng thuộc thiên tài thượng đẳng, nếu không cho dù đệ tử nội môn cũng đừng mơ luyện được.

- Nói miệng thì làm gì có bằng chứng, tiếp một chiêu Đoạn Nhật Nguyệt của ta!

Diệp Hải rống lớn, trường đao huyết sắc mang theo khí thế ngợp trời điên cuồng đánh ra.

Diệp Huyền hơi nhíu mày, tốc độ chỉ tay tăng lên một lần, vô số tinh quang hóa thành lưỡi dao sắc bén bắn ra, nhanh như chớp giật.

Diệp Hải tu vi kém hơn Diệp Huyên một bậc, tu luyện đao pháp cũng không bằng Diệp Huyên, sau một hồi chống đỡ, đao thế dừng lại, chân khí có chút hỗn loạn, bị một đường tinh quang đánh trúng ngực, thổ ra mộ ngụm máu tươi bay ngược ra ngoài, ngã lăn xuống đất.

Bên ngoài, Diệp Trần cũng có chút kinh ngạc, Diệp Huyên thực lực sâu khó đoán, hơn nữa vẫn còn dư lực, nghĩa là còn con át chủ bài trong tay.

- Diệp Hải bại, xem ra trong đám tiểu bối Diệp gia, chỉ còn Diệp Trần có thể đánh lại Diệp Huyên.

- Nói thật, ta không đánh giá cao Diệp Trần, không phải vì thực lực của hắn không bằng Diệp Huyên, mà là không thể cách không công kích, lúc nãy ngươi cũng nhìn thấy kiếm pháp của Diệp Huyên, liên miên bất tuyệt, căn bản không tiếp cận.

- Nói cũng có lý, nhưng Diệp Trần nói không chừng vẫn còn con át chủ bài, chúng ta cứ chờ xem sao.

- Ừm, bây giờ kết luận có vẻ hơi vội.

Những nhân vật lớn đến xem thi đấu rì rầm nghị luận, ai cũng có lý lẽ của mình.

Trên ghế trọng tài, Tam trưởng lão hài lòng gật gật đầu, Diệp gia có được một đệ tử như vậy, tương lai cho dù không leo lên một tầng cao mới thì cũng không đến nước suy bại.

- Diệp Huyên thắng, trận cuối cùng là trận chung kết, người chiến thắng sẽ được thưởng một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm, một trăm hạ phẩm linh thạch, và một vạn lạng vàng, Diệp Huyên, Diệp Trần, hi vọng hai ngươi sẽ dốc toàn lực cho trận đấu tiếp theo, cạnh tranh không oán không hận, đương nhiên, vị trí thứ hai và thứ ba ngoài Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm, linh thạch và vàng đều như nhau.

- Bây giờ nghỉ ngơi một khắc.

Một trăm hạ phẩm linh thạch, sao lại ít như vậy? Diệp Trần có chút không hiểu.

Kì thực là Diệp Trần có chút hiểu lầm, hắn cho rằng, vị tiền bối đã chết để lại hơn vạn hạ phẩm linh thạch, Diệp gia với tư cách một trong bát đại gia tộc chắc chắn phải có nhiều hơn. Sự thật đúng là như vậy, hạ phẩm linh thạch của Diệp gia đều dùng đơn vị vạn để tính toán. Nhưng Diệp gia tổng cộng có hơn sáu trăm võ giả, Ngưng Chân Cảnh trở lên hơn ba trăm, cho dù mỗi người mỗi năm chỉ dùng một trăm hạ phẩm linh thạch thì cũng tiêu hao ba vạn miếng, đây là một con số khổng lồ, có thể khiến một gia tộc bình thường phá sản trong mấy năm.

Hơn nữa, Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì tiêu hao linh thạch tốc độ là năm ngày một miếng, một năm chỉ cần hơn bảy mươi miếng, nhiều hơn cũng thừa, đối với tự thân tu luyện không còn ý nghĩa, cho nên phần thưởng một trăm miếng hạ phẩm linh thạch là trải qua tính toán kĩ lưỡng, chứ không phải đơn giản nói ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 46: Tộc Hội Kết Thúc

Về phần một vạn lạng vàng, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, trong kí ức Diệp Trần, phụ thân Diệp Thiên Hào tài sản cá nhân cũng chỉ hơn mười vạn lạng vàng, đương nhiên, ông thân là gia chủ Diệp gia, căn bản không cần dùng tiền, tất cả đều do Diệp gia trả hết, ví dụ mua đan dược, vũ khí hoặc bí tịch, nhưng nếu như là việc riêng tư, vẫn phải dùng tiền của mình.

Ngay tại trận, Diệp Huyên móc ra một miếng hạ phẩm linh thạch, nỗ lực hồi phục chân khí tổn hao.

Chân khí theo đó dần dần hùng hậu viên mãn, Diệp Huyên hướng ánh mắt về phía Diệp Trần, thầm nghĩ: Bất luận bây giờ ngươi trở nên cường đại thế nào, ta cũng sẽ đánh bại ngươi, đệ tử Phỉ Thúy Cốc không thể thất bại, trước đây, bây giờ và cả sau này đều không thể.

Đ-a-n-g..g!

Tiếng chuông thông báo thời gian của trận chung kết đã đến, Tam trưởng lão hung hăng thở ra một hơi, cao giọng nói:

- Thời gian đã đến, trận đấu bắt đầu!

Diệp Huyên thu linh thạch, từng bước tiến vào võ đài, cùng Diệp Trần đứng cách nhau mười mét.

Diệp Trần quan sát Diệp Huyên, lên tiếng nói:

- Mấy tháng không gặp, không ngờ muội đã tiến thêm một bước, đạt tới Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong.

Lần trước gặp mặt, đối phương và Diệp Đường ngang nhau, chân khí vẫn chưa ổn định, mấy tháng trôi qua, tất cả đều đã thay đổi.

- Tốc độ tu luyện của ta ở Lưu Vân Tông có lẽ là hàng tuyệt đỉnh, nhưng ở Phỉ Thúy Cốc, không là gì, mọi người tiến bộ còn nhanh hơn ta nhiều.

Vừa lên, Diệp Huyên đã dùng ngữ khí đả kích sự tự tin của Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên cười cười.

- Bắt đầu đi!

- Kiếm pháp của ngươi không tệ, không biết so với ta thì thế nào.

Lời vừa dứt, thân hình Diệp Huyên mở ra, như một luồng khói xanh xuất hiện cách Diệp Trần năm bước, trường kiếm trong tay tùy ý vung ra, rung lên mãnh liệt, mũi kiếm bạo phát ra từng đóa kiếm mang như pháo hoa sáng chói, thuận theo kiếm thế bao phủ phía trước.

- Tốt!

Diệp Huyên có kiếm pháp thập phần cao minh, nhưng lại kích thích được chiến ý của Diệp Trần, Tinh Cương Kiếm xuất vỏ, phản kích với tốc độ nhanh hơn, trong nháy mắt đâm ra ba mươi sáu kiếm.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Mũi kiếm và mũi kiếm chạm nhau, phát ra hỏa hoa chói mắt, che kín thân hình hai người, chỉ có thể nhìn thấy tinh hỏa văng khắp nơi.

Ba năm trước kiếm pháp của Diệp Huyên đã nổi tiếng Diệp gia, trong vòng ba năm bái nhập Phỉ Thúy Cốc, kiếm pháp càng thêm đột phi mãnh tiến, lúc này toàn lực triển khai, mắt thường không thể nắm bắt được quỹ đạo tích kiếm, như tia chớp trên trời, tinh quang trong đêm, lóe lên rồi biến mất.

Trước đây Diệp Trần không có thiên phú tốt như vậy, bị người ta gọi là phế vật, củi mục, từ sau khi cùng một Diệp Trần khác dung hợp linh hồn,

lĩnh ngộ lực đại tăng, bất luận là võ kĩ gì đều đắc thủ, có thể trong một thời gian ngắn đột phá đến cảnh giới cao nhất, có thể nói là một sự tồn tại yêu nghiệt.

Cầm kiếm trong tay, Diệp Trần ra sức thi triển Cô Phong Thập Tam Kiếm, kiếm pháp như thiên mã hành không không chút dấu vết, thu phóng tự tại, lại như linh dương leo núi, một kiếm có thể chặn đứng ba kiếm của đối phương, tung hoành ngang dọc.

Hai người đánh từ trung tâm võ đài đánh ra, lại từ bên ngoài võ đài đánh lên đài biểu diễn, kiếm kĩ kịch liệt khiến đám thanh niên Diệp gia không khỏi hoảng sợ, mắt không dám chớp, chăm chú đứng nhìn, chỉ sợ để lỡ một màn đặc sắc.

Trên ghế khách quý, tất cả các đại nhân vật đều hít ngược một hơi lãnh khí.

- Quả không thể tưởng tượng, chúng vẫn là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi sao? Thậm chí còn cao minh hơn những lão tiền bối bấy lâu nay chìm đắm trong kiếm pháp.

- Hổ phụ sinh hổ tử mà, tương lại quả nhiên là tuổi trẻ thiên hạ.

- Được xem trận đấu này, thật không uổng công.

Những lời nghị luận không hề ảnh hưởng đến hai người, chiến cục càng đánh càng kịch liệt.

- Đăng phong tạo cực!

Bằng sức mạnh cường đại, Diệp Trần không sợ đối phương chân khí trùng kích, một kiếm kinh tài kinh diễm đột nhiên đâm ra, như du sơn ngoạn thuyrm, quan sát sơn hà.

Diệp Huyên trợn mắt, trường kiếm trong tay nhuộm một màu xanh ngọc, một kiếm nghênh xuất, miệng quát khẽ:

- Vỡ cho ta!

Cót két!

Tinh Cương Kiếm trong tay Diệp Trần phát ra những tiếng rên rỉ, là dấu hiệu của sự nứt vỡ.

Nhưng cũng khó trách, Diệp Huyên trường kiếm là Lưu Ly Kiếm nổi tiếng của Phỉ Thúy Cốc, còn Diệp Trần chỉ là Tinh Cương Kiếm bình thường, hai bên căn bản không cùng một tầng cấp, đương nhiên không thể duy trì quá lâu.

Xiu xiu xiu xiu...

Tinh Cương Kiếm hóa thành hàng trăm hàng ngàn mảnh vỡ, bay về phía Diệp Huyên như những con châu chấu.

- Thật xảo trá! Nhưng cũng vô hiệu với ta.

Bị Diệp Trần dùng một chiêu quỷ dị, trong lòng Diệp Huyên nảy sinh phẫn nộ, tay trái vẽ trước người một vòng tròn lớn, tạo thành một bức màn chân khí màu lưu ly, ngăn cản những mảnh vỡ.

- Ha ha ha! Tiếp ta một quyền!

Mất đi trường kiếm, Diệp Trần khí thế không giảm mà tăng, khí huyết trong người rầm rầm chảy, lao đi như tên bắn, một quyền đánh tới.

Binh!

Một thanh âm như tiếng chẻ tre vang lên, bức màn chân khí vỡ tan.

Diệp Huyên mượn thời cơ ngắn ngủi, thân thể bay ngược ra ngoài, kiếm giao tay trái, ngón trỏ tay phải giơ lên, nhanh chóng vuốt dọc thân kiếm.

- Là Điểm tinh kiếm quyết, lần này Diệp Trần nguy rồi.

- Chỉ có điều làm vậy, Diệp Huyên đã gián tiếp chứng minh kiếm pháp của nàng không bằng Diệp Trần.

- Vậy thì đã sao, võ kĩ quyết đấu chỉ xem kết quả, không xem quá trình.

- Nói cũng đúng.

Giữa những tiếng kinh hô, từng đường tinh quang như những lưỡi dao sắc bén bắn ra, phong tỏa toàn bộ phương vị tránh né của Diệp Trần, trừ phi ương ngạnh kháng cự, bằng không chẳng còn cách nào.

Diệp Trần thấy vậy không chút hoang mang, toàn thân sáng bóng như ngọc, quát lớn:

- Xem mâu của muội lợi hại hay thuẫn của ta mạnh hơn.

Ầm!

Đường tinh quang đầu tiên bị Diệp Trần một quyền đánh bay, ngay sau đó là đường thứ hai, thứ ba,..., càng về sau tốc độ vung quyền của Diệp Trần càng không theo kịp số lượng tinh quang, nửa trên người bị trúng mấy đòn, phát ra những âm thanh như tiếng kim loại va chạm.

Lúc sau nhìn lại, trên người Diệp Trần trừ mấy lỗ thủng quần áo, hầu như không tổn hại gì, lớp da cứng khít bên ngoài phủ một tầng ngọc quang, đây là hiện tượng đại thành của Tôi Ngọc Cường Thân Quyết quyết thứ ba, chỉ thiếu chút nữa là bước sang quyết thứ tư: Toái ngọc trùng sinh.

- Đây là công pháp phòng ngự gì, có thể chống lại Điểm tinh kiếm quyết công kích!

- Đáng sợ quá, người này rốt cục còn thủ đoạn gì chưa dùng nữa, mỗi lần đến lúc thời khắc mấu chốt hắn đều có thể xoay chuyển cục diện.

- Ta thấy Diệp Huyên cũng khổ, tên này quá đáng sợ, hết con át chủ bài này lại đến con át chủ bài khác, không ai có thể đoán được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 47: Đột Phá Ngưng Chân Cảnh!

Trong lúc mọi người lũ lượt kéo nhau vào sảnh yến hội, góc võ đài có hai bóng người đặc biệt bắt mắt.

- Hải lão, tên này thực lực thế nào.

- Rất mạnh, nhưng vẫn chưa bằng thiên tài Hải gia ta, trừ phi hắn tấn cấp lên Ngưng Chân Cảnh.

Nghe vậy, người kia thở dài nói:

- Mấy năm nay Thiên Phong Quốc thiên tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thật không biết trong tương lại chúng sẽ va chạm thế nào, hoặc là chúng có thể đi ra khỏi Thiên Phong Quốc, xông pha một phen sau đó nổi danh trên toàn Nam Trác Vực.

- Khó lắm! Thiên Phong Quốc chúng ta ở Nam Trác Vực thực lực chỉ xếp hạng cuối, thiên tài cũng không bằng được các quốc gia khác, nếu như có một nhân vật lĩnh quân thì còn có chút hi vọng.

Yến tiệc tiến hành đến gần tối mới kết thúc, phần lớn mọi người đều uống đến mặt mũi đỏ bừng, hai mắt lờ đờ mông lung.

Diệp Trần, Diệp Hải và mấy đệ tử Diệp gia cùng ngồi lại một bàn, vừa ăn vừa trò chuyện, uống rượu, coi như chính thức kết giao bằng hữu.

- Trần Nhi, vị này là tổng tiêu đầu Thừa Phong tiêu cục Từ Thái Từ bá bá, còn vị này là con gái thứ hai của bá bá Từ Mai.

Diệp Thiên Hào kéo Diệp Trần, tươi cười giới thiệu.

- Chào Từ bá bá!

Diệp Trần liếc nhìn hai người, Từ Thái là một đại hán khôi ngô hơn bốn mươi tuổi, thân khoác y phục của tổng tiêu đầu, nhìn uy phong bát diện, con gái thứ hai Từ Mai tuổi chưa đến mười sáu, khoác một bộ trang phục màu đỏ, hình thể uyển chuyển, diện mạo nhu mì xinh đẹp, mắt lộ một luồng anh khí, thấy Diệp Trần nhìn mình, biểu tình có chút ngượng ngùng.

Từ Thái cũng quay sang quan sát Diệp Trần, sau đó ha ha cười nói:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, tuổi còn nhỏ mà đã quyết đoán, không phải là vật sống trong ao tù.

Những lời này không phải ăn nói lung tung, Từ Thái bước chân vào giang hồ bao nhiêu năm, loại người nào cũng từng gặp, một số nhân vật tuyệt đỉnh ngay từ lúc thanh niên đã có thể nhìn ra, Diệp Trần mặc dù nhìn thanh tú tuấn dật, như một thư sinh công tử, nhưng hai đầu lông mày lại ẩn hiện tán phát khí tức nghiêm nghị, không thể coi thường.

Diệp Trần khiêm tốn nói:

- Từ bá bá quá khen.

Từ Thái lắc lắc đầu:

- Từ bá bá ta là người thô kệch, không biết cái gì khiêm tốn không khiếm tốn, đối với ta mà nói, khiêm tốn chính là dối trá, ta nhìn ngươi rất thuận mắt, con gái ta nhìn ngươi cũng thuận mắt, có muốn tranh thủ làm quen với nhau không.

Diệp Thiên Hào mặc dù biết tính cách Từ Thái thẳng thắn nhưng cũng không biết nói gì, bản thân ông cũng muốn xem Diệp Trần sẽ trả lời thế nào.

- Từ bá bá, bá bá đã thẳng thắn như vậy, vậy con cũng xin được nói, trước khi đạt đến thực lực gia phụ, Diệp Trần không muốn nghĩ đến chuyện nữ nhi tư tình.

Diệp Trần nghiêm mặt nói.

Sững ra một lúc, Từ Thái bất đắc dĩ nói:

- Xem ra là con gái ta không có phúc phận, cũng đúng, tương lai ngươi sẽ thành một con rồng, Mai Nhi không giữ được ngươi.

Trong lòng Diệp Thiên Hào rất hài lòng với chí khí của Diệp Trần, nhưng ngoài miệng vẫn trách:

- Nói bậy, nam nhân chân chính chưa bao giờ sợ hãi nữ nhi tư tình.

Sau đó lại quay sang bên Từ Thái, nói:

- Từ huynh, chuyện con trẻ cứ để cho chúng tự giải quyết, chúng ta muốn quản cũng quản không được, huynh nói đúng hay không.

Từ Thái gật gật đầu,

- Nếu đã như vậy thì ta xin phép cáo từ, sau này hi vọng sẽ có cơ hội gặp lại, Mai Nhi, chúng ta đi.

Diệp Thiên Hào làm bộ níu giữ:

- Từ huynh, đi vội vậy sao, trời còn sớm mà.

- Không được không được, bà xã ta đang hầm canh ở nhà chờ ta rồi.

Từ Thái lắc lắc tay, cất bước rời đi, Từ Mai theo sát sau lưng.

Đợi hai người họ đi xa rồi, Diệp Thiên Hào mới quay lại nhìn Diệp Thần, chăm chú đến nỗi Diệp Trần phải nổi da gà.

Một lúc lâu sau, Diệp Thiên Hào nói:

- Hôm nay con thi đấu cũng mệt rồi, nhanh về nhà nghỉ ngơi đi!

- Vâng, con ra chào bọn Diệp Hải đã.

Nhìn theo bóng dáng Diệp Trần, Diệp Thiên Hào mỉm cười hạnh phúc, ông trời đúng là đã ban cho ông một niềm vui bất ngờ, hơn nữa còn trong tình huống ông không hề ôm hi vọng.

Trầm Ngọc Thanh bước đến nói:

- Thiên Hào, sao vậy?

Diệp Thiên Hào cười nói:

- Nàng nói, Trần Nhi tương lai sẽ đạt đến trình độ nào, Lạc Thành chúng ta một trăm năm nay chưa từng xuất hiện qua một Tinh Cấp Cảnh cường giả.

- Chàng cũng thật dám nghĩ, nhưng đúng là Trần Nhi của chúng ta đã khác trước kia, chàng có nhìn ra không.

- Tựa hồ nhìn ra một cái gì đó, nhưng lại tựa hồ cái gì cũng không nhìn thấy, mặc kệ nó! Chỉ cần là Trần Nhi của chúng ta là được.

...

Đêm khuya vắng vẻ.

Phòng Diệp Trần vẫn sáng đèn, ánh sáng làm cho tấm rèm cửa bằng lụa mỏng trở nên trong suốt.

Trên chiếc giường rộng rãi.

Diệp Trần xếp bằng ngồi giữa trung tâm, đỉnh đầu khói bốc cuồn cuộn.

Theo kế hoạch ban đầu, bảy ngày sau Diệp Trần mới có cơ hội bước vào Ngưng Chân Cảnh, ai ngờ sau mấy trận đấu hôm nay, nội khí trong người hắn đặc biệt ngưng luyện, có dấu hiệu dịch hóa thành chân khí.

Cơ hội kiểu này không nhiều, Diệp Trần cũng không muốn bỏ qua, cho nên vừa quay về phòng mình đã lập tức bài trừ tạp niệm, toàn lực trùng kích quan khẩu.

Nội khí không ngừng tuần hoàn áp súc, dịch thái chân khí trong đan điền Diệp Trần dần dần tăng lên, ban đầu là từng tia từng sợi, về sau là thành một dải, cùng nội khí phân biệt rõ ràng.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

...

Năm canh giờ!

Chân trời dần dần sáng rõ, hạ nhân Diệp gia lũ lượt thức dậy, chuẩn bị cho một ngày mới.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian.

Tấm rèm bằng lụa mỏng trong phòng Diệp Trần hơi run rẩy, phát ra những tiếng ba ba, giống như đang bị cuồng phong quét thổi, không thể kiềm chế.

Trong phòng, khí lưu vô hình lấy Diệp Trần làm trung tâm tạo thành hình một chiếc phễu ngược, tất cả những vật nhẹ đều bị nâng lên, trôi nổi giữa không trung.

Ong!

Chấn động kì dị khuếch tán từ trong đan điền Diệp Trần, những vật thể đang trôi nổi lập tức rơi xuống, tạo thành một chuỗi những âm thanh âm hỗn loạn.

- Rốt cục Ngưng Chân Cảnh.

Từ từ thổ ra một ngụm khí tức thâm trầm, Diệp Trần mở to hai mắt, tinh quang lóe lên như chớp giật, chạy loạn trong hư không.

Một lúc lâu sau, tinh quang nội liễm, Diệp Trần nở một nụ cười tự tin.

Kì thực cả đêm qua, hắn đối với việc có thể đột phá Ngưng Chân Cảnh hay không chỉ dám chắc năm phần, thậm chí là ba bốn phần, dù sao nội khí chuyển hóa thành chân khí cũng không phải là việc đơn giản, cần rất nhiều thời gian luyện hóa áp súc mới có thể làm được, nếu không cũng không có nhiều người bị kẹt lại Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong lâu như vậy, phải qua một năm mới đột phá, lúc trước đệ tử ngoại môn đệ nhất Ngô Tông Minh cũng mất nửa năm mới thành công tấn cấp, chính thức trở thành Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 48: Thực Lực Sau Khi Tiến Giai

Trường hợp như Trương Hạo Nhiên, đột phá lên Ngưng Chân Cảnh trong hai tháng ngắn ngủi là rất ít, một vạn dặm mới tìm được một người.

Có thể nói, chỉ có đạt đến Võ giả Ngưng Chân Cảnh mới coi là võ giả thực sự, trước đó, chỉ là tầng lớp thấp nhất của Chân Linh Đại Lục mà thôi, tương đương học đồ.

Một khi đạt đến Ngưng Chân Cảnh, thực lực không chỉ đơn giản tăng lên gấp đôi mà là tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa có thể cách không giết người, lấy tính mạng người khác ngoài mấy chục bước.

Bây giờ Diệp Trần và Diệp Huyên giao thủ, hắn dám tin mình có thể đánh bại đối phương chỉ trong vài chiêu, nhẹ nhàng, không cần mất quá nhiều lực khí.

- Vẫn nên xem chuyện gì đã xảy ra với chân khí?

Diệp Trần tự nói với mình, thần tình hướng vào đan điền tìm kiếm.

Vòng xoáy khí hỗn loạn ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một khối chân khí dạng xoáy nước, bất luận chất lượng hay số lượng đều cao hơn nội khí một đẳng cấp, xoay tròn như thiên thượng tinh vân, trong vòng xoáy nước, lực cản thập phần.

Toàn lực vận chuyển Thuần Nguyên Công, y bào quanh người Diệp Trần phồng lên.

Hô!

Đán ra một quyền cách không, tấm rèm lụa mỏng cách đó mười bước

đột nhiên nổ tung, hóa thành hàng trăm hàng ngàn những mạnh vụn nhỏ bắn tứ tung ra ngoài, kình phong mãnh liệt xuyên thấy trong sân.

- Từ hôm nay trở đi, có thể tu luyện Bá Quyền rồi, không biết uy lực thế nào.

Không cảm thấy mệt, Diệp Trần cũng không ngủ nữa, thức dậy tắm rửa, mở cửa bước ra ngoài.

Ở Lạc Thành, nói phủ đệ lớn nhất là tòa nào, đó khẳng định là Diệp gia, Diệp gia chiếm địa bàn ngàn mẫu, sơ với phủ thành chủ còn lớn hơn ba phần, bên trong đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, rừng trúc biển cây, cơ hồ cần gì có nấy, giống như một Lạc Thành thu nhỏ.

Đi qua mấy dãy hành lang, vượt qua một cây cầu đá trắng ngọc dài hơn mười trượng, hiện ra trước mắt Diệp Trần là một luyện võ trường cực lớn.

Trên luyện võ đường tương đối náo nhiệt, những Diệp gia võ giả không cần làm việc, chỉ cần luyện tốt võ kĩ đều đang nỗ lực tu luyện, họ hoặc là một mình gọt giũa nhiều lần, hoặc là thỉnh giáo người khác, hoặc là từng đôi đấu với nhau, rèn luyện kĩ nghệ, tràng cảnh khí thế ngút trời.

- Chào Trần thiếu gia.

Ngoài tràng, năm trung niên nam nữ nhìn thấy Diệp Trần, cung kính nói.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Hôm nay đến phiên mọi người luyện tập võ kĩ à?

Năm người này là những sư phụ dạy võ kĩ của Diệp gia, Diệp gia tự xưng có hơn ba trăm Võ giả Ngưng Chân Cảnh, trong đó hai phần ba là thành viên trực hệ và thành viên bàng hệ, một phần ba còn lại là võ giả khác họ bái nhập Diệp gia. Dựa theo thực lực đẳng cấp, địa vị của họ cũng không giống nhau, ví dụ Võ giả Bão Nguyên Cảnh sẽ trở thành trưởng lão khác họ Diệp gia, Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì trở thành chấp sự Diệp gia, Võ

giả Ngưng Chân Cảnh trung kì trở thành sư phụ dạy võ kĩ, còn Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì là kiến tập sư phụ, không có tư cách trực tiếp dạy bảo người khác, tương đương phụ tá của sư phụ dạy võ kĩ.

- Vâng, luyện võ trường ba ngày thay ca một lần, hôm nay là ca của chúng ta.

Nữ nhân Trung niên có chút tư sắc bên tay trái trả lời.

- Ta chỉ tiện đường đi qua thôi, mọi người làm việc tiếp đi!

Diệp Trần phất phất tay, cất bước rời đi.

Nho sinh trung niên đứng chính giữa, thân khoác trường bào màu xám cảm thán nói:

- Trần thiếu gia đột phá lên Ngưng Chân Cảnh, mấy người chúng ta cũng không thắng được hắn!

- Thiên tài tùy ý có thể phá vỡ lẽ thường, chúng ta sao sánh được.

- Được rồi, đừng luyên thuyên nữa, có một ngày, đợi thực lực chúng ta đạt đến Bão Nguyên Cảnh, có thể trở thành trưởng lão khác họ Diệp gia, cả đợi an nhàn vô ưu.

- Nói cũng đúng.

Luyện võ trường cách sảnh dùng bữa đúng bữa bốn trăm mét, mất một chút thời gian, Diệp Trần mới đến được cửa sảnh.

Lúc Diệp Trần đi vào đã có một bộ phận người ở đó dùng bữa sáng.

- Trần Nhi, dậy sớm vậy.

Với Diệp Thiên Hào thời gian là vàng là bạc nên ngày nào ông cũng dậy rất sớm.

Diệp Trần nói:

- Đêm qua con không ngủ, tu luyện một mạch đến bây giờ.

Diệp Thiên Hào mắt ánh lên một tia kinh ngạc:

- Con đột phá đến Ngưng Chân Cảnh?

- Vừa đột phá.

- Đột phá thật à?

Diệp Thiên Hào chỉ là nói một cách vô thức, không ngờ Diệp Trần lại khẳng định luôn, nhất thời có chút ngây người, sau đó là mừng như điên. Nếu như nói trước đây Diệp Trần chỉ được coi là thiên tài chiến đấu, phương diện tu luyện không có gì đáng chú ý thì bây giờ Diệp Trần đã là thiên tài đúng nghĩa, không ai có thể cướp được vinh quang thuộc về hắn, có thể sánh ngang với Diệp Huyên và Diệp Đường.

- Để ta xem nào.

Diệp Thiên Hào giơ tay đặt lên vai Diệp Trần, mặc dù từ bên ngoài cũng có thể nhìn ra tu vi, nhưng với những trường hợp đặc thù, võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong cũng có thể tán phát ra chân khí chấn động, rất dễ tưởng nhầm là võ giả vừa bước vào Ngưng Chân Cảnh.

Thâm nhập chân khí chỉ thuộc về tầng thứ Bão Nguyên Cảnh vào trong cơ thể Diệp Trần, lập tức gặp phải phản kích mãnh liệt, Diệp Thiên Hào sợ làm Diệp Trần bị thương, vội vàng cắt đứt chân khí, buông tay.

- Quả nhiên là Ngưng Chân Cảnh sơ kì, hơn nữa chân khí đã tương đối ổn định, tiến thêm một bước nữa là Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong.

Biểu tình Diệp Thiên Hào đầy vẻ không tin.

Diệp Trần không dám khẳng định, suy đoán nói:

- Không lẽ là tác dụng của Thuần Nguyên Công?

Diệp Thiên Hào gật gật đầu:

- Có lẽ thế, rất ít người giống được như con, tu luyện Thuần Nguyên Công đến cảnh giới cao nhất, nội khí sản sinh tinh thuần vô địch, một khi dịch hóa thành chân khí, trên cơ bản đều ổn định hơn phần lớn người thường, không cần phải mất thời gian để củng cố.

"Như thế cũng không tệ, bớt sức lực khổ công" Diệp Trần thầm nghĩ.

- Được rồi, ăn xong bữa sáng trước rồi ta về báo lại với mẫu thân con, chắc bà ấy sẽ vui lắm.

Diệp Thiên Hào vốn đã ăn xong, tâm trạng vui vẻ nên lại ngồi ăn với Diệp Trần thêm một lúc nữa, vừa ăn vừa nói chuyện.

Một lúc sau, bọn Diệp Hải, Diệp Huyên cũng đến.

Nhìn thấy Diệp Trần, mấy người ban đầu còn không để ý, nhưng cẩn thận quan sát lập tức phát hiện hắn đã đột phá lên Ngưng Chân Cảnh, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Diệp Thiên Hào thấy thời gian không còn sớm, nói với Diệp Trần:

- Con từ từ ăn, ta đi trước.

- Vâng, phụ thân.

Đợi Diệp Thiên Hào đi rồi, Diệp Hải bước đến nói:

- Diệp Trần, không lẽ đệ đã đột phá lên đến Ngưng Chân Cảnh?

Diệp Trần cười nói:

- Huynh cứ thử thì biết.

- Thử thì thử!

Diệp Hải bắt đầu thủ thế.

Đứng dậy, Diệp Trần nói:

- Một quyền là đủ, nào!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 49: Cửi Đỉnh Hiên

Hô!

Diệp Hải không dám xem thường Diệp Trần, một quyền tràn ngập chân khí đánh ra, từ trong không khí nổi lên những đường chấn động nhàn nhạt, khuếch tán bốn phía.

Thân thể Diệp Trần bất động, đồng dạng cũng tung một quyền nghênh đón.

Phanh!

Không khí như bị đánh vỡ, hai nắm đấm chạm vào nhau, phát ra những tiếng nổ lạch cạch.

- Không được, đệ quá biến thái, mới đột phá mà chân khí đã ổn định như vậy.

Diệp Hải lùi lại mười bước, bất đắc dĩ cười khổ.

Diệp Trần ngồi lại lên ghế,

- Cùng ngồi xuống dùng bữa đi!

Hai người ngồi đối diện nhau, không hề tỏ vẻ kệch cỡm.

Cách đó không xa Diệp Huyên mặt đầy phiền muộn, vốn tưởng qua một khoảng thời gian nữa, đợi đột phá Ngưng Chân Cảnh trung kì là có thể áp chế Diệp Trần, ai ngờ đối phương lại đi trước một bước, tấn cấp Ngưng Chân Cảnh sơ kì, hơn nữa chân khí không phải ổn định bình thường, lúc này muốn đánh thắng hắn chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày, cho dù đạt đến

Ngưng Chân Cảnh trung kì cũng không còn gì chắc chắn.

- Diệp Trần, quên nói với ngươi, Tuyết Nhạn tỷ đã bước vào Ngưng Chân Cảnh hậu kì rồi.

Diệp Huyên không cam tâm chịu thiệt, nhắc đến Cơ Tuyết Nhạn để đả kích Diệp Trần.

Diệp Trần tùy ý nói:

- Cơ Tuyết Nhạn không phải mục tiêu để ta theo đuổi, mục tiêu đầu tiên của ta là xưng bá trong giới thanh niên Thiên Phong Quốc, về phần mục tiêu thứ hai tạm thời chưa nghĩ ra.

Diệp Huyên nghe vậy khinh thường nói:

- Nằm mơ! Thanh niên Thiên Phong Quốc cao thủ nhiều không kể xiết, không nói tứ Đại công tử tiếng tăm lừng lẫy, ngay cả Đệ tử nội môn Phỉ Thúy Cốc cũng có thể áp chế được ngươi, đương nhiên, có thể ngươi cho rằng ta đang nói khoác, nhưng ngươi chỉ cần quay về hỏi sư huynh sư tỷ ngươi thì biết, trên giang hồ, ai chưa từng chịu thiệt trước Đệ tử Phỉ Thúy Cốc.

- Diệp Huyên, những lời muội nói thật chẳng dễ nghe chút nào, cho dù muội là đệ tử Phỉ Thúy Cốc, nhưng cũng là đệ tử trực hệ Diệp gia, sao lại lấy người ngoài ra để đả kích người mình.

Diệp Hải không quen với thái độ của Diệp Huyên, buông đũa quát.

Diệp Huyên hừ lạnh một tiếng:

- Muội chính là nhìn hắn không thuận mắt.

Diệp Hải thẳng thắn nói:

- Ta thấy muội là không chịu nổi thất bại! Cũng đúng, trước đây thiên phú Diệp Trần bình thường, căn bản không thể so sánh được với muội, muội

chưa từng nghĩ mình sẽ thua hắn, cho nên khi Diệp Trần biểu hiện ra thực lực vượt xa muội, khiến trong lòng muội không thoải mái, ta nói vậy có đúng không.

- Đừng có vui mừng quá sớm, bây giờ vượt qua không có nghĩa sau này cũng như vậy, Phỉ Thúy Cốc là Thiên Phong Quốc đệ nhất đại tông môn, đệ tử bồi dưỡng ra đều là những người ưu tú nhất.

Diệp Huyên bị Diệp Hải làm cho sững người, ngữ khí có chút kích động.

- Diệp Huyên nói không sai, hai người các ngươi chính là ếch ngồi đáy giếng, Bắc Tuyết Sơn Trang và Phỉ Thúy Cốc là thất phẩm đại tông môn, thực lực cường đại thế nào không phải là thứ các ngươi có thể tưởng tượng ra được, cứ đợi đấy, một năm sau, ta nhất định sẽ đánh bại các ngươi.

Không biết từ lúc nào, Diệp Đường đã đi vài sảnh dùng bữa.

Trong lòng Diệp Trần cười lạnh, mặc dù thiên phú hai người không tệ, nhưng tâm tính quá kém, thường ngày thuận phong thuận thủy còn đỡ, có cái gì trở ngại thì sức chịu đựng còn kém hơn cả người thường, hơn nữa lại thích để tâm mấy chuyện vụn vặt, nắm chắc không buông, cuối cùng dẫn đến tâm lý thiếu cân bằng.

Nói một cách đơn giản là tâm trí bị giấu kín trong lòng cần bộc phát .

Không muốn dây dưa cùng đối phương, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Mọi thứ cứ dùng hành động thực tế chứng minh, nói miệng thì ai cũng có thể, được rồi, đừng làm phiền ta dùng bữa nữa.

Dùng qua bữa sáng, Diệp Trần và Diệp hải kết bạn, cùng nhau đi đến phố cổ vật tương đối có tiếng ở Lạc Thành.

Phố cổ vật có lịch sử cơ hồ cũng dài bằng Lạc Thành, kiến trúc vô cùng cổ lão, chủ tiệm không biết đã thay bao nhiêu đời, đương nhiên, phần lớn đều là cha truyền con nối, đời đời truyền lại.

Đi trên phố, thương phẩm trong các cửa hàng hai bên đường mời chào liên tục khiến Diệp Trần đối phó không xuể.

Diệp Hải bên cạnh nói:

- Phố cổ vật thường mang theo kì ngộ, từng có người dùng hai lạng bạc để mua một miếng thượng phẩm linh thạch bất hiện sơn bất lộ thủy, cuối cùng bán lại cho một Võ giả Bão Nguyên Cảnh, kiếm hơn hai trăm vạn lạng bạc, cả đời không lo cơm áo gạo tiền.

Diệp Trần cười cười, chuyện này hắn cũng biết, linh thạch tổng cộng chia thành tứ phẩm, phân biệt gồm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, giữa mỗi một phẩm khoảng cách vô cùng lớn, dưới điều kiện bình thường, một miếng trung phẩm linh thạch có thể đổi năm mươi miếng hạ phẩm linh thạch, một miếng thượng phẩm linh thạch có thể đổi năm mươi miếng trung phẩm linh thạch, tính ra, một miếng thượng phẩm linh thạch tương đương hai ngàn năm trăm miếng hạ phẩm linh thạch, cũng chính là hai trăm năm mươi lạng bạc, có thể khiến một người bình thường sống yên ổn mười đời cũng không thành vấn đề.

- Đi, chúng ta đến Cửu Đỉnh Hiên xem sao.

Diệp Hải giơ tay chỉ vào cổ vật lầu cách đó chừng hai mươi bước.

Diệp Trần gật gật đầu, Cửu Đỉnh Hiên là cửa hàng có lịch sử ngàn năm trên phố cổ vật, diện tích rộng rãi nhất, chính giữa đại đường là một chiếc cửu túc đỉnh đồng coi như là chiêu bài, Gia chủ Diệp gia năm đó từng muốn mua lại nhưng bị từ chối, sau này, nghe nói, thế lực phía sau Cửu Đỉnh Hiên rất cường đại, ngay cả Diệp gia cũng không dám động vào nó.

Bước qua cánh cửa, không có người ra đón tiếp, tất cả đều đang bận rộn.

Diệp Trần và Diệp Hải cũng không để ý, trực tiếp đi vào bên trong.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc đỉnh đồng khổng lồ cao hơn ba đầu người, sắc xanh đã ngả dần sang đen, hình thái tròn trịa, bên ngoài có

khắc rất nhiều chữ cổ khác nhau, bên dưới có cửu túc chống đỡ, nhìn rất vững chắc, tựa hồ như có thể chống đỡ cả thiên địa, mang lại cho tâm hồn người ta một sự rung động cực lớn.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, lần trước đến đây là bốn năm trước, lúc đó chưa hiểu chuyện, nhìn cửu túc đỉnh đồng không có quá nhiều cảm xúc, chỉ là cảm thấy rất có khí thế, bây giờ nhìn lại, linh hồn như đang run rẩy, chân khí hoạt bát ẩn hiện có chút ngưng trệ.

Quay sang nhìn Diệp Hải, thấy hắn vẫn thờ ơ, trong lòng Diệp Trần ngạc nhiên nhưng không nói ra lời.

- Lên lầu hai đi! Lầu một toàn là đồ chơi trẻ con.

Túy ý nhìn một vòng, thấy không có cổ vật ưng ý, Diệp Trần đề nghị.

- Ừm, lầu một cũng không có gì khác biệt so với những cửa hàng khác.

Hai người sánh vai, đi lên lầu hai cổ điển trang nhã của Cửu Đỉnh Hiên.

Khác với lầu một, lầu hai người rất ít, cộng thêm nhân viên trông hàng cũng chỉ có khoảng mười lăm mười sáu người, tương đối trống trải.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 50: Thôi Thế Minh!

Nhưng những người lên lầu hai, thân gia đều là xa xỉ, cổ vật bình thường nhất trên lầu hai cũng gần hai ngàn lạng bạc mới có thể mua được, về phần có kiếm được lợi nhuận hay không, phải xem vận khí từng người.

- Chậc chậc, bức tượng thạch này tối thiểu phải vài trăm năm lịch sử.

Diệp Hải bị một bức tượng cao một đầu người, toàn thân đầy những vết nứt thu hút.

Diệp Trần liếc sang không thấy có hứng thú, tách ra khỏi Diệp Hải, đi sang quầy bên cạnh.

Lúc này, đã có người chọn xong cổ vật ưng ý, chỉ là món cổ vật này khiến Diệp Trần không khỏi kinh ngạc.

- Tiểu nhị, nói với chưởng quầy các ngươi, ta muốn cái giá gỗ này, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề.

Người nói là một tên mập, gương mặt phúc hậu, ăn mặc xa hoa khoa trương, mười ngón tay đeo đầy những nhẫn, nhìn giống như một tên trọc phú, rõ ràng không có tính nhẫn nại.

Nhân viên cửa hàng cảm thấy rất phiền muộn, giá để cổ vật thì mua làm gì chứ, không phải cố ý làm khó người khác sao? Nhưng miệng vẫn mỉm cười nói:

- Được, để ta đi hỏi, ngài đợi một chút.

- Mau đi mau về.

Phú thương mập phẩy phẩy tay, mắt dán vào cái giá gỗ như sợ nó chạy mất.

Diệp Trần cảm thấy buồn cười, nhưng tỉnh táo nghĩ lại, không thể trông mặt mà bắt hình dong, chiếc giá gỗ này chưa hẳn không có gì mê hoặc.

Nghĩ xong, hắn toàn thần quán chú nhìn giá gỗ, phóng thích linh hồn lực.

Ong!

Bên trong không khí tựa hồ phóng ra một tầng gợn sóng vô hình, từ từ thẩm thấu vào trong giá gỗ, cẩn thận tìm kiếm, chỉ cần có bất cứ diểm gì đặc thù, Diệp Trần đều có thể cảm nhận.

Ồ!

- Bên trong giá gỗ ẩn hàm một miếng linh thạch, nguyên khí ẩn hàm bên trong bằng mười lần hạ phẩm linh thạch, xem ra là một miếng trung phẩm linh thạch, tương đương năm vạn lạng bạc, có thể là tên mập này đã cảm nhận được, hoặc là hắn chỉ đơn thuần thích cái giá gỗ, chứ không có tâm ý gì.

Diệp Trần kinh nghi bất định, nhưng năm vạn lạng bạc không đáng để hắn động tâm, với thực lực hiện tại, kiếm tiền rất dễ, đương nhiên, tiêu tiền càng dễ hơn...

Chưởng quầy Cửu Đỉnh Hiên vội vàng bước đến, mỉm cười nhìn phú thương mập, nói:

- Khách quan, ngài thực sự muốn mua chiếc giá gỗ này?

Phú thương mập trợn mắt:

- Ra giá đi!

Chưởng quầy giơ một ngón tay:

- Một vạn lạng.

- Tốt, rất rẻ, nhạc phụ ta có lẽ sẽ rất thích chiếc giá cổ này.

Phú thương mập mày cũng không nhíu, từ trong Linh Giới Trữ Vật lấy ra một tờ kim phiếu vạn lạng.

- Thích là tốt, Tiểu Lý, giúp khách nhân lau chùi giá gỗ.

Chưởng quầy thu kim phiếu, dặn dò nhân viên bên cạnh.

Diệp Trần chết lặng, nếu như những lời phú thương mập nói là thật, vậy thì hắn đúng là không nhìn ra điểm đặc biệt của chiếc giá gỗ, chỉ là muốn dùng nó để lấy lòng nhạc phụ mà thôi, còn chưởng quầy cũng không biết từ đâu kiếm ra chiếc giá gỗ này, coi như vật trang trí cho lầu hai, cho nên cũng không bị thiệt.

Xem ra ở Cửu Đỉnh Hiên, chuyện lạ quá nhiều nên đã không còn là hiếm nữa.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần đi qua bên cạnh mấy người.

Cổ vật trên lầu hai quá nhiều, có nửa tấm gương đồng đầy những vết gỉ xanh, có một chiếc bình hoa màu sắc đen xì, cũng có một số vải vóc không biết từ niên đại nào, nhiều nhất là khải giáp vũ khí hỏng, như xích giáp, thiết giáp, thất xảo linh lung giáp, trường đao, phá thương, kiếm gãy, côn sắt uốn lượn, lưu tinh chùy thiếu xích sắt, vân vân...

Phóng thích linh hồn lực, Diệp Trần kiểm tra từng món, mắt lặng như nước.

Cuối cùng, thứ duy nhất lọt mắt vẫn là chiếc lưu tinh chùy, nếu như hồi phục nguyên trạng, giá trị không thấp hơn bảo đao trong Linh Giới Trữ Vật, thậm chí còn có thể hơn.

Đáng tiếc nhuệ khí của lưu tinh chùy đã mất, lại bị thời gian trăm ngàn

năm ăn mòn, linh khí cạn kiệt, có mang về cũng chỉ coi như một món đồ cổ trang trí mà thôi, không thể lợi dụng nó, điều này Diệp Trần không thể tiếp nhận.

Bỏ lưu tinh chùy xuống, Diệp Trần đang định rời đi.

Đột nhiên, ánh mắt hắn dừng lại trên một thanh kiếm gãy nằm giữa giá gỗ và khe tường. Thanh kiếm này chỉ có chuôi kiếm và một nửa thân kiếm, bề mặt ảm đảm vô quang, không hề bắt mắt, cũng không biết đã ẩn náu ở đây bao nhiêu năm, không chút tiếng tăm.

Giơ tay cầm thanh kiếm gãy, Diệp Trần thoáng quan sát, thôi động linh hồn lực thẩm thấu vào trong.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha...

Một tràng cười thê lương bay thẳng vào óc Diệp Trần, trong nháy mắt, Diệp Trần như rơi vào thời viễn cổ, thiên địa hỗn mang, chỉ có tiếng cười là lọt vào tai.

- Chuyện gì vậy?

Diệp Trần cắt đứt linh hồn lực, trán lấm tấm mồ hôi.

Dùng linh hồn lực dò xét vật thể là năng lực mà Diệp Trần mới phát hiện được chưa được bao lâu, không giống như tinh thần lực, linh hồn lực dò xét được sâu hơn, chứ không phải chỉ hời hợt bên ngoài, nếu không tại sao hắn biết bên trong chiếc giá gỗ kia ẩn giấu một miếng trung phẩm linh thạch.

- Tiểu nhị, thanh kiếm này ta mua, bao nhiêu tiền.

Diệp Trần không bỏ nó lại chỗ cũ mà quay sang hỏi nhân viên bên cạnh.

Người nhân viên liếc nhìn thanh kiếm gãy,

- Chưởng quầy nói, những thứ vũ khí cổ này, đồng giá hai ngàn lạng bạc, không hơn không kém.

- Được.

Cái giá này vẫn nằm trong phạm vi cho phép của Diệp Trần, đáng để mua.

Bên kia, Diệp Hải cũng chọn được một bức tượng thạch và một chiếc chuông đồng, cộng lại là một vạn năm ngàn lạng bạc, tính ra, lợi nhuận mà Cửu Đỉnh Hiên kiếm được nhiều như sao trên trời, dù sao cái giá để mua một số cổ vật cũng chỉ có mấy chục lạng, thậm chí mấy lạng mà thôi.

Lúc hai người ra khỏi Cửu Đỉnh Hiên, thời gian đã là giữa trưa.

- Diệp Trần, đi Hướng Dương Lầu ăn cơm đi, ta mời!

Diệp Hải có Linh Giới Trữ Vật, là sư phụ Đoạn Nhạc Khách tặng hắn, tượng thạch và chuông đồng đều được hắn bỏ hết vào đó.

Hướng Dương Lầu là tửu lầu lớn nhất Lạc Thành, Diệp Trần đã rất lâu không đến, lập tức gật đầu đồng ý.

Một khắc sau, hai người đã đến Hướng Dương Lầu, dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị, cả hai đi thẳng lên lầu.

- Hai vị thiếu gia, muốn bao phòng hay là trực tiếp ở đại đường dùng cơm?

Tiểu nhị lên tiếng hỏi.

Diệp Trần nói:

- Ngồi luôn đại đường đi!

- Được, vậy bên kia có chỗ ngồi gần cửa sổ, hai vị sang bên này.

Tiểu nhị giơ tay hướng dẫn, sau đó nhanh nhẹn chạy đi lấy cái khăn đang vắt trên vai lau lau bàn.

Đặt mông ngồi xuống, Diệp Hải nhìn đường phố bên ngoài, nói:

- Xem ra Lạc Thành vẫn là thân thuộc nhất, đệ không biết, ta và sư phụ gần như ngày nào cũng lưu lạc chân trời, hôm nay có thể ở thành thị này, nhưng hôm sau đã có mặt ở một tiểu trấn cách đó hàng vạn dặm rồi, có lúc vận khí không tốt, một vạn dặm xung quanh không có lấy một bóng người, đành phải màn trời chiếu đất.

Diệp Trần hỏi:

- Không gặp phải điều gì nguy hiểm sao?

- Đương nhiên có, ta và sư phụ từng ở đại hoang lĩnh Hắc Long đế quốc bị một con yêu thú lục cấp đỉnh giai truy sát, cũng từng bị một đám cao thủ nổi tiếng của Đà La Quốc vây quét, may mà vận khí cũng không tệ, mấy lần đều là thuận lợi thoát sinh.

Hồi tưởng lại những chuyện đã qua, trong lòng Diệp Hải vẫn còn sợ hãi.

Diệp Trần có chút bội phục Diệp Hải, đối phương rõ ràng là nhân vật lãng tử điển hình, đương nhiên, sư phụ Đoạn Nhạc Khách của hắn cũng vậy, chẳng trách hai người lại trở thành sư đồ.

Thức ăn đã dọn lên, hai người gọi thêm một bình rượu, đánh chén ngon lành.

Đạp đạp đạp....

Đang ăn cơm, phía cầu thang bỗng vang lên những tiếng bước chân hỗn loạn, nhân số có vẻ khá nhiều.

- Thôi sư huynh, Hướng Dương Lầu là tửu lầu lớn nhất của Lạc Thành ta, rất nhiều cao thủ nổi danh đã từng đến đây dùng bữa, huynh nhất định sẽ không thất vọng.

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, là Diệp Huyên.

- Nếu Diệp sư muội đã khen ngợi Hướng Dương Lầu như vậy, chắc chắn phải có chỗ hơn người, các vị sư đệ, đợi lát nữa phải thưởng thức nhiệt tình đấy.

- Đúng vậy, hiếm khi được đến địa bàn của Diệp sư muội, kiểu gì cũng phải lưu lại một chút hồi ức chứ.

- Diệp sư muội, Lạc Thành tốt thật đấy, nhưng không phải chỗ ở lâu, Phỉ Thúy Cốc mới chính là nhà của muội sau này!

Có người lên tiếng đầu độc.

Tiếng bước chân mỗi lúc một rõ, cả đoàn đi lên lầu hai, Diệp Huyên đang định nói gì thì nhìn thấy Diệp Trần và Diệp Hải, hừ lạnh một tiếng, hai mày nhíu lại.

- Diệp sư muội, hai người đó là ai?

Thiếu niên mắt hí quan sát thấy ánh mắt Diệp Huyên có chút dị thường, quay đầu, thân ảnh Diệp Trần và Diệp Hải ở lầu hai bắt mắt dị thường.

Diệp Huyên thản nhiên nói:

- Là đệ tử Diệp gia ta.

- Đệ tử Diệp gia, không biết sư môn nơi nào.

Một thiếu niên khác lên tiếng.

- Một bái nhập Lưu Vân Tông, một theo Đoạn Nhạc Khách hành tẩu giang hồ.

Diệp Huyên bẩm báo chi tiết.

- Lưu Vân Tông, ở Thiên Phong Quốc là đại môn phái, đáng tiếc so với Phỉ Thúy Cốc chúng ta thì chẳng là gì, hai bên cách nhau hai phẩm cách, về phần Đoạn Nhạc Khách là ai, sao ta chưa từng nghe qua, không phải là một

tên giang hồ lừa đảo chứ!

Mấy tên thiếu niên trêu ghẹo lẫn nhau.

Diệp Hải sớm đã biết có người đến, vốn không định quan tâm, ai ngờ đối phương lại châm chọc sư phụ Đoạn Nhạc Khách của hắn, nội tâm bừng lửa giận, buông đũa, quay người đứng dậy nói:

- Mấy người các ngươi là ai, có biết sỉ nhục sư phụ người khác là một hành vi rất vô lễ không.

Thiếu niên mắt hí cười khẩy nói:

- Để ta nhắc cho ngươi nhớ, đừng mắc bẫy bọn giang hồ lừa đảo, nếu không chịu thiệt là chuyện nhỏ, mất đi tính mạng mới là chuyện lớn.

Nếu là bình thường, mấy người khẳng định nể mặt Diệp Huyên, nhưng nghe Diệp Huyên nói để thua một người tên Diệp Trần trên tộc hội, tâm trạng rất không vui, lúc nãy mặc dù Diệp Huyên chưa nói rõ, nhưng vừa nghe thấy Lưu Vân Tông, còn gì không hiểu nữa, cho nên mới cố ý trêu chọc đối phương, thể hiện uy phong Phỉ Thúy Cốc.

Sắc mặt Diệp Hải âm trầm:

- Thu lại những lời vừa nói, ta sẽ không truy cứu nữa.

- Nực cười, lời đã nói như nước đổ đi, thế nào cũng không thu lại được, sao, ngươi muốn thế nào.

Thiếu niên mắt hí khiêu khích nhìn Diệp Hải.

Sắc mặt Diệp Huyên khó coi, mấy người này là đệ tử Phỉ Thúy Cốc, tu vi phần lớn đều tương đương nàng, tu vi cao nhất ở đây là Thôi Thế Minh, Thôi sư huynh - người nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, đã là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, trong mắt Đệ tử nội môn Phỉ Thúy Cốc cũng là nhân vật số má, mặc dù Thôi Thế Minh không trực tiếp thể hiện, nhưng Diệp Huyên biết

là hắn có ý với mình, nếu không có đâu có vạn dặm xa xôi, từ Phỉ Thúy Cốc đến đây gặp mình.

Một bên là đệ tử Diệp gia, một bên là đệ tử Phỉ Thúy Cốc, Diệp Huyên không muốn giữa họ xảy ra xung đột, đến lúc làm mất thể diện Diệp gia hay mất thể diện Phỉ Thúy Cốc đều là việc nàng không muốn thấy.

- Lục Siêu, bỏ đi!

Diệp Huyên cuối cùng cũng phải lên tiếng ngăn cản.

Thiếu niên mắt hí tên Lục Siêu lườm Diệp Hải một cái, gật đầu nói:

- Ta nể mặt Diệp sư muội, nếu không, chịu thiệt nhất định là ngươi.

- Vậy thì phải thử mới biết chứ, Sơn tự quyền.

Diệp Hải rống lên giận dữ, chân khí toàn thân sôi trào, một quyền đánh về phía Lục Siêu.

- Muốn chết.

Hai mắt Lục Siêu lóe lên lãnh quang bức nhân, nhẹ nhàng di chuyển, chớp mắt đã thấy chặn trước Diệp Hải ba bước, một quyền đập ra.

Ầm ầm!

Mấy bộ bàn ghế gần đó bị kình phong thổi bay, tất cả thực khách bỏ chạy tán loạn, những tiếng la hét vang lên từng hồi.

- Toái ngọc chưởng!

Một quyền không đánh bại Diệp Hải, sắc mặt Lục Siêu có chút khó coi, lập tức thi triển tuyệt học Phỉ Thúy Cốc, lòng bàn tay nổi lên những vết rách dạng ngọc nứt mờ mờ.

Quyền chưởng giao tiếp, bạo phát ra âm thanh ngọc nứt, về phương diện

tu vi Diệp Hải vẫn kém đối phương một bậc, không ngăn được lực đạo, bị đẩy lùi ra sau, liên tục đụng đổ ba bốn cái bàn mà vẫn chưa dừng lại.

Thấy Diệp Hải sắp ngã ra khỏi cửa sổ, Diệp Trần ra tay, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng Diệp Hải, Chân khí Thuần Nguyên Công phá tan chân khí của Lục Siêu dễ như trở bàn tay, giúp Diệp Hải không bị mất mặt.

- Ngươi chính là Diệp Trần. Đỡ một chưởng của ta.

Lục Siêu vừa hay không tìm được cơ hội dạy bảo Diệp Trần, thấy hắn ra tay, cũng không kiêng nể, lao ra như tên bắn, Toái ngọc chưởng phá không bắn ra.

- Cút về!

Thân hình Diệp Trần bất động, một quyền đánh ra, ngay sau đó thu hồi.

Phốc!

Như bị vô số con ngựa dẫm lên người, Lục Siêu trong lúc hoảng sợ, thân hình bay ngược trở lại với tốc độ nhanh hơn, lăng không thổ ra một ngụm máu tươi.

Lúc này, người được Diệp Huyên gọi là Thôi sư huynh Thôi Thế Minh mới nhẹ nhàng đỡ lấy Lục Siêu, thản nhiên nói:

- Lục sư đệ, sau này hoặc là đừng xuất thủ, hoặc là phải thể hiện tốt uy minh Phỉ Thúy Cốc chúng ta, nhớ chưa.

Nói xong, ngữ âm vụt chuyển, quay sang nói với Diệp Trần:

- Đả thương đệ tử Phỉ Thúy Cốc ta, ngươi có biết tội của mình không!

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Chân Linh Đại Lục, thực lực vi tôn, hắn tài nghệ không bằng người, liên quan gì đến ta.

- Thực lực vi tôn, nói vậy, ta có đánh chết ngươi cũng không vấn đề gì?

Thôi Thế Minh nheo mắt, lạnh lùng nói.

- Chỉ cần ngươi có bản lĩnh đó thì cứ đến, nhưng lời nói ở phía trước, nếu như lát nữa ngươi bị ta đả thương, sẽ không chui ra thêm khoảng mười đệ tử nội môn Phỉ Thúy Cốc nữa chứ!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 51: Bí Kĩ Phân Ảnh Trảm!

Sắc mặt Thôi Thế Minh giận dữ, dù hắn là kẻ ngốc cũng có thể nghe ra ý tứ trào phùng trong ngữ khí của đối phương, khó chịu nói:

- Dựa vào ngươi, xuất khẩu cuồng ngôn, hôm nay ta sẽ phế bỏ tu vi của ngươi ngay trước mặt mọi người, để mọi người biết hạ nhục đệ tử Phỉ Thúy Cốc sẽ có kết cục gì.

Diệp Huyên thấy chiến sự căng thẳng, lên tiếng khuyên can:

- Thôi sư huynh, mọi chuyện đều là hiểu lầm, tuyệt đối đừng nên gây chiến!

- Diệp sư muội, chuyện này muội cũng đừng quản, không phải ta không nể mặt muội, mà là tên Diệp Trần này quá huênh hoang, không biết trời cao đất dày, cứ tưởng có chút bản lĩnh là có thể muốn làm gì thì làm, nếu sau này mọi người đều học hắn, đến lúc đó còn gì là uy tín Phỉ Thúy Cốc nữa.

Thôi Thế Minh làm gì cũng thích chiếm thượng phong về mặt đại nghĩa, sau đó đánh bại đối phương dễ như trở bàn tay, khiến kẻ thù phải chịu đả kích cả về thể xác lẫn tinh thần, từ đó về sau không gượng dậy nổi.

Mạnh mẽ tiến lên trước một bước, bàn chân Thôi Thế Minh như đạp lên phong luân (bánh xe gió), kình phong bộc phát vô tận, mang theo khí thế lạnh thấu xương áp bách về phía Diệp Trần, làm cho y phục của hắn bay phấp phới, mấy cái bàn gần đó như mất trọng lượng, bay vèo ra ngoài cửa sổ.

Diệp Trần chân như mọc rễ, không nhúc nhích dù chỉ nửa bước, tựa như tảng đá ngầm dưới lòng sông, sừng sững ngàn năm, mặc kệ sóng to gió lớn, cũng không mảy may lay động.

Thôi Thế Minh biến sắc, từ trong thân thể phân hóa ra một cái bóng, cái bóng này chỉ mỏng một tầng, do vô số khí lưu hợp thành, sắc như một lưỡi dao bổ mạnh về phía Diệp Trần.

- Phân Ảnh Trảm! Là bí kĩ Phân Ảnh Trảm, Thôi sư huynh vừa lên đã hạ sát thủ, Diệp Trần này chết chắc rồi.

Đệ tử Phỉ Thúy Cốc kinh ngạc lên tiếng.

Cái gọi là bí kĩ, chính là võ kĩ bí mật không thể nói ra, loại bí kĩ này rất khó phòng thủ, trên cơ bản được dùng như một đòn sát thủ, không kịp trở tay, võ giả tu vi cao hơn một bậc cũng bị trọng thương, thậm chí là tử vong. Nhưng bí kĩ rất khó tu luyện, khó hơn so với võ kĩ đồng cấp rất nhiều lần, hơn nữa số lượng bí kĩ rất ít, tám chín mươi phần trăm đều là từ thời kỳ viễn cổ truyền lại.

Bí kĩ Phân Ảnh Trảm mà Thôi Thế Minh tu luyện là nhân cấp đỉnh giai, phân thành ba tầng thứ, tầng thứ thứ nhất chính là từ trong người phân hóa ra một luồng khí lưu sắc bén, cắt đứt mục tiêu, tầng thứ thứ hai là cảnh giới hiện tại, khí lưu sắc bén tổ hợp thành bóng, linh hoạt đa biến, giết người như thái rau, tầng thứ thứ ba nghe nói có thể hóa thành hình người, làm loạn thị giác, hơn nữa có thể tự bạo, lực sát thương tương đối khủng bố.

Dựa vào Phân Ảnh Trảm, Thôi Thế Minh từng giết một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, trên giang hồ cũng có chút thanh danh.

Đối diện với cái bóng tập kích, Diệp Trần giơ nắm đấm, một quyền đánh ra.

Hô!

Quyền phong kích động, chiếc bàn đối diện lăng không nổ tung.

Cái bóng cảm nhận được khí lưu chấn động, sớm một bước vặn vẹo hình thể, né những thứ có thể đập vào nó, từ một góc độ khác tiếp tục lao về phía Diệp Trần.

Diệp Trần nhíu mày, thật là võ kĩ quỷ dị, còn linh hoạt hơn cả thân người mười lần trăm lần, hơn nữa đối với khí lưu có cảm ứng nhạy cảm, rất khó trực tiếp làm tổn thương nó.

Cái bóng khi thì hóa thành bóng người quấn về phía Diệp Trần, khi thì hóa thành đầu nhọn đâm ra, khi thì thân thể kéo dài, như một sợi dây điên cuồng quất xuống, khi lại múa một bộ kiếm thuật, kiếm quang lấp lánh.

- Phá cho ta!

Dây dưa một lúc, Diệp Trần một kiếm rút ra, đâm trúng vào đầu cái bóng.

- Kiếm nhanh quá.

Thôi Thế Minh giật mình, sau đó cười lạnh nói:

- Đừng mơ chém được phân ảnh của ta, nhưng ta cũng không có thời gian dông dài với ngươi nữa, Ảnh vũ sát!

Phốc xuy phốc xuy phốc xuy phốc xuy...

Đầu bị trúng một kiếm, cái bóng thoáng có chút ảm đạm, thân thể chấn động giữa không trung, vô số đường khí lưu như đinh thép bao phủ Diệp Trần, thế đi cực nhanh.

Ba!

Sau khi tấn thăng Ngưng Chân Cảnh, lần đầu tiên thi Diệp Trần triển ra Kim Nhạn Công, chỉ thấy thân hình lóe lên, cả người như lắp thêm đôi cánh, biến mất ngay lập tức.

Một khắc sau, chỗ Diệp Trần vừa đứng bị bắn thành trăm ngàn lỗ thủng, uy lực cực đại, tựa hồ còn mạnh hơn cả đầu đạn cỡ nhỏ của thế kỉ 21.

- Nếu như ta đoán không lầm, ngươi và cái bóng của mình có liên hệ với nhau, vậy thì bây giờ ta sẽ cắt đứt tầng liên hệ đó.

Kiếm quang lóe lên, một kiếm của Diệp Trần chém xuống khoảng hư không giữa Thôi Thế Minh và cái bóng, trên đường có hơi gặp chút trở ngại, nhưng vẫn như cũ một đường chém đến cùng.

Xoạt!

Âm thanh nghe như tiếng những sợi dây nhỏ bị cắt đứt, cái bóng biến hóa nhiều lần, cuối cùng trở lên tán loạn, hóa thành vô số khí lưu dung nhập vào trong không khí, không chút dấu vết.

- Đồ khốn!

Sắc mặt Thôi Thế Minh tái nhợt, cái bóng là một phần chân khí của hắn hóa thành, dùng ba mươi sợi chân khí khống chế, lúc này bị Diệp Trần chặt đứt sợi chân khí, khác gì một lúc hao tổn một phần ba chân khí, khí huyết nhất thời quay cuồng.

- Cái gì! Phân Ảnh Trảm của Thôi sư huynh bị phá.

- Là một trong mười ba tiểu bí kĩ của Phỉ Thúy Cốc, sao có thể bị phá dễ dàng như vậy, không lẽ trước đây hắn đã từng gặp.

- Thì ra Phân Ảnh Trảm huyền bí ở chỗ này, sao hắn lại biết?

Đệ tử Phỉ Thúy Cốc mỗi người một tâm trạng khác nhau.

Một kiếm chém đứt sợi chân khí, Diệp Trần ném ánh mắt về phía Thôi Thế Minh,

- Bí kĩ đã công khai thì không còn là bí kĩ nữa, các sư đệ sau lưng ngươi đều đã biết rồi.

- Thôi sư huynh đừng nghe hắn nói bậy, bọn đệ sẽ giữ bí mật.

- Đúng, đệ lấy nhân cách của mình ra đảm bảo, tuyệt đối không tiết lộ ảo mật Phân Ảnh Trảm.

Nghe vậy, sắc mặt Thôi Thế Minh khó coi, hung hăng nói:

- Ngươi chết chắc, tuyệt đối chết chắc, không lẽ ngươi tưởng ta chỉ dựa vào mỗi Phân Ảnh Trảm để nổi danh sao? Nói cho ngươi biết, Phân Ảnh Trảm chỉ là một thủ đoạn mà thôi, bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy thực lực thật sự của ta.

- Liệt ngọc trảo!

Rắc, lầu hai bị cào thủng, năm vết ngón tay kéo dài sang tận mặt kia của lầu hai.

Phanh!

Vách tường nứt vỡ, Diệp Trần như một con chim lớn, lướt về phía Thôi Thế Minh, một kiếm đâm ra.

Kiếm quang kinh diễm ngưng tụ thành một điểm, trong hư không không hề trở ngại, ngay cả tiếng xé gió cũng bị triệt tiêu, khiến người at mất đi lý trí nhất thời nảy sinh ảo giác.

Thôi Thế Minh bạo rống một tiếng, một trảo nhắm thẳng vào mũi kiếm.

Âm vang!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 52: Trước Giờ Hồi Tông!

Hỏa tinh kịch liệt xoay tròn văng tung tóe, không khí triệt để sôi lên, tạo ra những vòng gợn sóng trong suốt, đánh bật hai người.

- Phong hồi lộ chuyển!

Giữa không trung, thân hình Diệp Trần vụt chuyển, làm ngược lại với lẽ thường một lần nữa lao về phía Thôi Thế Minh, một kiếm đâm trúng vai hắn, mũi kiếm xuyên lưng.

Nhất thời, tất cả mọi người đều sửng sốt, nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Xùy!

Kiếm rút ra, Diệp Trần đáp xuống cách đó vài mét, thu kiếm vào vỏ.

- Tài nghệ không bằng người, ta tin ngươi cũng không còn gì để nói, nói ngược lại, nếu như ta bại dưới tay ngươi, tu vi nhất định bị phế, bây giờ ta không giết ngươi, cũng không phế ngươi, sau này sẽ lại dây dưa, đừng trách ta ra tay độc ác, hơn nữa ta tin, Phỉ Thúy Cốc không vì một nội môn nhỏ bé như ngươi mà khai chiến với Lưu Vân Tông, ngươi vẫn chưa có tư cách đó.

- Diệp Hải, chúng ta đi.

Thức ăn đều đã đổ hết, may mà trước đó hai người cũng ăn được một chút.

Diệp Hải sững sờ nhìn theo bóng dáng Diệp Trần, biết rõ đối phương rất mạnh nhưng vẫn không khỏi cảm thấy chấn động, chỉ dùng mấy chục chiêu mà đánh bại một Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, cái này là bậc kĩ nghệ

gì, so với hắn, mình đi Nam về Bắc học được chỉ là huyết khí, những cái khác không đủ để nói.

Đầu cầu thang, Diệp Huyên nhìn hai người rời đi, nội tâm cuộn sóng, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được.

Có lẽ, hắn thực sự có thể xưng bá đệ nhất thanh niên Thiên Phong Quốc, làm được việc mà ngay cả đại sư huynh cũng không thể làm được, dù sao hắn chỉ mới vào Ngưng Chân Cảnh, vậy mà một đòn đánh bại Thôi Thế Minh có tu vi Ngưng Chân Cảnh trung kì, đợi hắn trở thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, há không phải có thể khiêu chiến Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, xa hơn sau này...

- Đáng ghét, ta sẽ không tha cho ngươi đâu.

Thôi Thế Minh gào thét, sắc mặt dữ tợn âm độc.

Diệp Huyên nhíu mày liếc nhìn Thôi Thế Minh, mặc dù nàng vẫn giận Diệp Trần, nhưng so với Thôi Thế Minh ai hơn ai kém là quá rõ ràng, chí ít đối phương thắng một cách quang minh chính đại.

- Thôi sư huynh, huynh không sao chứ!

Vô hình trung, ngữ khí Diệp Huyên trở nên lãnh đạm hơn rất nhiều.

Thôi Thế Minh phẩy phẩy tay:

- Lần này là ta sơ ý, lần sau gặp lại, không giết hắn không đủ cho ta hả giận, các ngươi nghe cho rõ, chuyện lần này ai tiết lộ ra ngoài, đừng trách ta trở mặt vô tình.

- Thôi sư huynh yên tâm, bọn đệ sẽ không nhiều chuyện.

- Đúng, tên tiểu tử đó chắc chắn sớm đã biết bí mật Phân Ảnh Trảm, nếu không Thôi sư huynh sao lại thua hắn.

Tâm trạng dễ chịu hơn rất nhiều, Thôi Thế Minh quay sang nhìn Diệp

Huyên,

- Diệp sư muội, muội là người của Diệp gia, nhưng tên Diệp Trần này ta nhất định phải giết, hi vọng muội đừng ngăn cản.

Diệp Huyên lạnh nhạt nói:

- Sinh tử tất cả đều theo thiên mệnh, cái này là số mệnh võ giả.

- Tốt!

...

Sau khi quay trở lại Diệp gia, Diệp Trần và Diệp Hải tách ra.

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Trần không ra ngoài, mà dành thời gian cho việc tu luyện.

Mặc dù chân khí của hắn ổn định hơn người mới bước vào Ngưng Chân Cảnh, nhưng muốn đạt đến Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong, không phải là việc đơn giản, trước tiên phải tích lũy và chiết xuất chân khí, từng bước củng cố nền móng, tiếp sau đó là nâng cao cảnh giới.

Đêm tối, ánh trăng như nước.

Trên ngọn giả sơn trong sân, Diệp Trần khoanh chân mà ngồi, hai tay nắm chặt một miếng hạ phẩm linh thạch, đặt lên đầu gối, hô hấp trầm ổn có lực, dần dần rút nguyên khí từ trong linh thạch.

Nguyên khí linh thạch tinh thuần hơn nguyên khí trời đất, bởi vì bị phong bế một thời gian dài trong linh thạch, bên trong ẩn hàm linh khí, đây là một loại còn kì diệu hơn nguyên khí, tiếp xúc thời gian dài, người sẽ từ từ trở nên thông minh, tinh thần sảng khoái, đối với thân thể cũng có lợi ích rất lớn.

Nguyên khí linh thạch thuận theo kinh mạch trên tay truyền nhập vào trong thân thể, vòng xoáy chân khí trong đan điền Diệp Trần cũng vận

chuyển nhanh hơn, tựa như một cỗ máy xay thịt, nghiền nát bất cứ thứ gì đi vào, chân khí mới chỉnh hợp theo những chân khí khác làm một vòng tuần hoàn lớn, luyện hóa tạp chất bên trong.

Một vòng!

Hai vòng!

Ba vòng!

...

Bảy mươi hai vòng!

...

Một trăm linh tám vòng!

...

Hai trăm bốn mươi vòng!

Cho đến khi kinh mạch ngâm ngẩm đau, cơ thể cứng ngắc tê liệt, Diệp Trần mới ngừng hấp thu nguyên khí, nội tâm thở dài, nếu như có thể không ngừng hấp thụ luyện hóa nguyên khí, đêm nay đạt đến Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Kì thực là Diệp Trần quá tham lam, nếu như để các võ giả đồng cảnh giới biết được suy nghĩ của Diệp Trần, trong lòng khẳng định thập phần ghen tị và ngưỡng mộ.

Phải biết Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, có thể có thể một ngày tuần hoàn một trăm linh tám vòng trong cơ thể đã là việc rất khó, tiến thêm một bước nữa, một trăm năm mươi vòng gần như rất ít người làm được, đừng nói chi hai trăm bốn mươi vòng là không thể tưởng tượng.

Tất cả đều là nhờ thân thể và linh hồn lực cường hãn của Diệp Trần, thân

thể có thể chịu tải thêm nhiều nguyên khí, còn linh hồn thì có thể khống chế tốt hơn, cả hai thứ đều không thể thiếu, những người có thiên phú dị bẩm sở dĩ tu luyện nhanh hơn người thường là vì thân thể cường đại hơn họ, tinh thần viên mãn vô khuyết, lĩnh ngộ lực cường nhân, phương diện tĩnh thần vĩnh viễn vượt trội người thường, thân thể tố thì kém hơn một chút.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân Võ giả Ngưng Chân Cảnh tu vi cảnh giới thấp, sau khi tới Bão Nguyên Cảnh, thường thường bế quan là phải vài tháng , Tinh Cực Cảnh võ giả thỉnh thoảng xuất hiện hiện tượng bế quan vài năm, vừa ra ngoài là kinh động thiên hạ, càn quét cao thủ khắp nơi.

Đáng tiếc, tu vi cảnh giới càng cao, độ khó nâng cấp càng lớn, bế quan là lắng đọng tinh hoa, loại trừ tạp chất, khả năng nâng cao tu vi là rất nhỏ, nếu tích lũy không đủ, dù có bế quan cả đời cũng vô dụng, rất nhiều cao thủ trước đây phong vân một cõi, nhưng lại chết trong lúc bế quan, không ai hay biết, theo thời gian dần dần ngươi ta quên luôn cả tên của họ.

Thu lại miếng linh thạch vẫn chưa dùng hết nguyên khí, Diệp Trần từ từ đứng dậy, chỉ nhoáng một cái, đã thấy hắn đứng trên hồ nước trong sân.

Bàn chân đạp sóng, thân thể Diệp Trần chỉ hơi nhấp nhô chứ không chìm xuống, đây là cảnh giới khinh công luyện đến cực cao minh mới có thể làm được.

- Bây giờ chân khí đã hoàn toàn củng cố, trong thời gian ngắn muốn tăng lên cũng không quá xa vời, từ ngày mai bắt đầu, có thể chính thức tu luyện Bá Quyền.

Ngắm sắc nguyệt một hồi, Diệp Trần mất đi hứng thú, thân thể như thỏ bước chim bay, chớp mắt đã không còn dấu vết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 53: Đệ Tử Tham Gia Khảo Hạch Nội Môn (1)

Thời gian từng ngày trôi qua.

Diệp Trần trừ mỗi đêm tích lũy chân khí ra, thời gian còn lại toàn bộ dùng để tu luyện Bá Quyền.

Môn quyền pháp này không hổ là võ kĩ địa cấp sơ giai, đối với thân thể và chân khí yêu cầu rất cao, thân thể không cường tráng, cánh tay rất dễ bị kình đạo Bá Quyền tổn hại, chân khí không đủ tinh thuần, uy lực không những không giảm bớt, mà còn tổn hại kinh mạch nhiều hơn, tích lũy trong một thời gian dài có khả năng sản sinh tắc nghẽn, khí huyết bại hoại.

Bất kể thế nào, Diệp Trần đã sơ bộ bước qua cánh cửa, lĩnh ngộ Bá Quyền ngày một sâu.

Lần này trở về, hắn có thể trở thành đệ tử nội môn, có tư cách tu luyện võ kĩ nhân cấp đỉnh giai, hơn nữa có nửa năm thời gian tự do tu luyện, sau nửa năm, có thể nhận lấy nhiệm vụ tông môn, hành tẩu giang hồ, nghe nói, nếu như thực lực đủ mạnh, thậm chí tông môn phái đi làm nhiệm vụ ở quốc gia khác, chỉ là bao nhiêu năm nay những kiểu nhiệm vụ như vậy rất ít, dù sao Thiên Phong Quốc đã đủ lớn, nhiệm vụ cực nhiều, đâu còn đủ tinh lực chạy sang quốc gia khác.

Huống hồ cách Lưu Vân Tông càng xa, nguy hiểm càng tăng lên gấp bội, đến lúc đó rất dễ xảy ra tình huống sống không thấy người chết không thấy xác, đối với cao tầng Lưu Vân Tông mà nói, đó là chuyện họ không muốn thấy.

- Phụ thân, phụ mẫu, hai người yên tâm, con sẽ tự biết chăm sóc mình.

Trên con đường lớn Lạc Thành, Diệp Trần tay dắt ngựa, quay đầu nói

với Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh.

Trầm Ngọc Thanh gật gật đầu:

- Bạc nếu như không đủ dùng, có thể gửi thư về nhà, mẫu thân sẽ phái người mang đến cho con.

- Đủ dùng, cộng thêm hoàn thành xong nhiệm vụ tông môn cũng sẽ có rất nhiều tiền thưởng.

Diệp Trần không có ý định xin tiền của nhà, như vậy bản thân hắn cũng không thoải mái.

Diệp Thiên Hào bất đắc dĩ cười nói:

- Ngọc Thanh, Trần Nhi lớn rồi, nó biết tự kiếm tiền bằng chính khả năng của mình, những người làm cha làm mẹ như chúng ta không cần lo lắng quá, Trần Nhi, đi đường cẩn thận.

- Vâng!

Diệp Trần gật gật đầu,

- Vậy con đi trước, hai người nhớ giữ gìn sức khỏe!

Nói xong, Diệp Trần nhảy lên lưng ngựa, vẫy tay với hai người xong, hai chân thúc vào bụng ngựa, cưỡi ngựa phi như bay.

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh nhìn theo cho đến khi Diệp Trần đi khuất.

Lúc gần đến cổng thành, sau lưng có người cưỡi ngựa đuổi theo.

- Diệp Trần!

Diệp Trần quay đầu nhìn thì ra là Diệp hải.

- Sư phụ huynh đâu?

- Sư phụ ở tiểu miếu Vô Danh cách Bắc thành môn mười dặm chờ ta.

Vừa nói chuyện, hai người vừa cưỡi ngựa trực tiếp phi ra khỏi Bắc thành môn, binh sĩ thủ thành không dám ngăn cản.

Tiểu miếu Vô Danh nằm ở hướng Đông Bắc, còn Lưu Vân Tông nằm ở hướng Tây Bắc, hai người không đi cùng một đường.

- Một chút quà nhỏ, tặng đệ.

Từ Linh Giới Trữ Vật lấy ra một quả thủy tinh cầu lam sắc, Diệp Hải vung tay ném cho Diệp Trần.

Giơ tay tiếp nhận quả cầu thủy tinh cầu lam sắc, Diệp Trần hỏi:

- Đây là cái gì?

Diệp Hải đã cưỡi ngựa chạy xa mấy chục thước, đầu cũng không quay, cao giọng nói:

- Ta cũng không biết, thấy nó khá đẹp, ta nghĩ đệ cũng sẽ thích.

- Cảm ơn!

Diệp Trần lắc lắc đầu, giơ quả thủy tinh cầu ra trước mắt, cẩn thận quan sát.

Quả thủy tinh cầu lớn chừng một trái long nhãn, toàn thân trong suốt, bên trong ẩn hàm một vầng sáng màu xanh da trời, nhìn qua còn tưởng quả thủy tinh cầu này màu xanh, ngoài ra, thủy tinh cầu khá nặng, còn nặng hơn cả một khối vàng có cùng thể tích, tựa hồ không phải dùng thủy tinh chế tạo.

Nhìn không ra điều gì, Diệp Trần cũng mặc kệ, bỏ nó vào trong Linh Giới Trữ Vật.

Tìm đúng phương hướng, Diệp Trần nhẹ nhàng kéo dây cương, cưỡi ngựa thẳng tiến.

Khác với Thanh Tông Mã cưỡi lúc quay về, lần này Diệp Trần cưỡi Hắc Tông Mã hàng thật giá thật, một ngày có thể đi hai ngàn dặm, thiên sinh thần lực, bốn bề yên tĩnh, giá trên sáu vạn lạng bạc, cả Diệp gia chỉ có hai mươi con.

Lúc này Hắc Tông Mã đang chạy với tốc độ cao nhất, nhanh như một trận cuồng phong, phong cảnh hai bên đường thoáng cái đã ở tít sau lưng.

...

Sáu ngày sau, Diệp Trần xuất hiện dưới chân núi Thanh Phong Sơn.

Đưa Thanh Tông Mã vào tràng ngựa, thuận tiện nộp lệ phí năm nay, Diệp Trần trực tiếp đi thẳng lên nơi đệ tử tham gia khảo hạch nội môn trên sườn núi, hôm nay là ngày đệ tử tham gia khảo hạch nội môn, nếu để lỡ, phải đợi thêm một tuần nữa.

Lối vào nơi khảo hạch, hai nội môn trực ban canh giữ hai bên, từ xa thấy Diệp Trần đi đến, đệ tử bên trái không kìm được nói:

- Hôm nay đã là người thứ mười ba, xem ra đám đệ tử ngoại môn này về nhà một chuyến, thu hoạch không ít.

- Hừ, người phía trước chân khí phù phiếm, rõ ràng không phải tu luyện mà ra, có lẽ đã nuốt miếng ngưng chân đan.

- Ngưng chân đan có thể trợ giúp võ giả nhanh chóng dịch hóa chân khí, đáng tiếc tác dụng phụ quá lớn, trong vòng một năm không có khả năng nâng cao.

Đi tới cửa, Diệp Trần nói:

- Ta đến tham gia đệ tử tham gia khảo hạch nội môn.

- Vào đi, hi vọng ngươi có thể thuận lợi qua vòng kiểm tra.

Một đệ tử nội môn lười biếng nói.

Diệp Trần không để tâm, cất bước đi vào.

Đại sảnh khảo hạch thập phần rộng rãi, hai bên có chín cột thạch trụ lớn như chín cái lu nước sừng sững, bên trên chạm khắc long phụng tường vân, trông rất sống động, khoảng không gian trống trải phía trước bắc sẵn một cái giá gỗ vững chắc, bên dưới treo một cái chuông đồng, chuông đồng cao ba mét, màu xanh đen, nhìn có vẻ rất nặng.

Nếu như Diệp Trần đoán không sai, đây chính là khảo hạch thứ nhất tấn thăng đệ tử nội môn hạng.

Bất kể là Lưu Vân Tông hay tông môn khác, muốn trở thành đệ tử nội môn đều phải tiến hành khảo hạch, không phải nói tấn cấp lên Ngưng Chân Cảnh là có thể, dù sao tu luyện đến Ngưng Chân Cảnh và dùng đan dược tăng lên tới Ngưng Chân Cảnh khác nhau rất lớn, lực chiến đấu không thể đánh đồng, để đề phòng tình huống phát sinh, cũng để bảo chứng đám đệ tử nội môn tinh anh hóa, tông môn không thể không thiết trí các kiểu khảo hạch, để đảm bảo không có hiện tượng thật giả lẫn lộn.

Mà hạng đệ tử tham gia khảo hạch nội môn Lưu Vân Tông đầu tiên được tiến hành trong đại sảnh, theo như Ngô Tông Minh nói, nhất định phải cách mười bước, một quyền đánh cho chuông kêu, nếu như đánh không kêu, thì không có tư cách trở thành đệ tử nội môn, ngược lại, có thể bước vào hạng khảo hạch thứ hai.

Về phần Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh đều là tự mình tu luyện đến Ngưng Chân Cảnh, cho nên mới có thể dễ dàng trở thành đệ tử nội môn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 54: Đệ Tử Tham Gia Khảo Hạch Nội Môn! (2)

- Ngươi đến tham gia khảo hạch đệ tử nội môn? Ra đây đăng kí thân phận.

Nhân viên khảo hạch đưa ra một tờ giấy và một cây bút lông.

Diệp Trần gật gật đầu, viết lên giấy tên và bối cảnh gia đình.

- Được rồi, xếp hàng đi!

Lúc này, chuẩn bị tham gia khảo hạch có ba mươi người, Diệp Trần xếp ở cuối hàng.

Một lúc sau, trưởng lão khảo hạch mới khoan thai bước vào.

Trưởng lão khảo hạch tuổi độ năm mươi, liếc nhìn mọi người dò xét, chân mày hơi nhíu, là chuyện gì vậy, sao đệ tử tham gia khảo hạch đệ tử nội môn năm nay chân khí lại phù phiếm đến vậy, không lẽ là dùng đơn dược nâng cao cảnh giới.

- Ta mặc kệ các ngươi bây giờ tu là tu vi gì nếu như cách mười bước đánh mà không làm chuông kêu thì không có tư cách trở thành đệ tử nội môn, muốn tham gia lần khảo hạch tiếp theo, nhất định phải chờ ba tháng.

Nói xong, trưởng lão khảo hạch nhận lại tư liệu từ tay nhân viên khảo hạch, chậm rãi nói:

- Khảo hạch bắt đầu, người thứ nhất, Lam Trường Xung!

Từ trước đội ngũ bước ra một thiếu niên tướng mạo bình thường, hắn dừng lại cách chuông đồng mười bước, hít một hơi thật sâu sau đó một

quyền đánh ra, kình phong vù vù mau lẹ.

Chuông đồng không hề nhúc nhích, trưởng lão khảo hạch thản nhiên nói:

- Không đạt tiêu chuẩn, người tiếp theo, Phương Tiểu Trung!

Nghe vậy, người tên Lâm Trường Xung xị mặt, cúi đầu buồn bã lùi sang một bên, lườm lườm nhìn đệ tử khảo hạch thứ hai, thầm hi vọn đối phương cũng không qua cửa.

Phương Tiểu Trung nói với trưởng lão khảo hạch:

- Có thể dùng võ kĩ không?

- Có thể.

Trưởng lão khảo hạch gật đầu.

Lâm Trường Xung trợn tròn mắt, lớn tiếng nói:

- Không công bằng, tại sao không ai nói với ta có thể dùng võ kĩ.

Nhân viên khảo hạch quát:

- Làm càn, khảo hạch đại sảnh chớ có lớn tiếng làm ồn, trước khi đến đây ngươi không nghe ngóng qua sao?

Lâm Trường Xung giật mình, không dám nói gì nữa.

- Với chân khí tu vi của ngươi, cho dù động dụng võ kĩ cũng không qua, được rồi, Phương Tiểu Trung bắt đầu đi.

Trưởng lão khảo hạch không chút tức giận.

Phương Tiểu Trung vận chuyển chân khí, tay hiện trảo, vung quyền đánh ra.

- Liệt hổ trảo!

Bá!

Trảo mang xanh biếc to như cái chậu rửa mặt, nặng nề chộp lên chuông đồng.

Chiếc chuông đồng vẫn không hề suy chuyển.

- Không đủ tiêu chuẩn, người tiếp theo, Triệu Hổ!

Lúc này, không khí bên trong khảo hạch đại sảnh đã không còn được như trước nữa.

- Chuyện gì vậy, khảo hạch sao khó thế, ngay cả võ kĩ cũng không chạm được vào nó.

- Thảm rồi, chắc ta cũng không qua cửa.

Các khảo hạch đệ tử còn lại quay sang nhìn nhau, chỉ có duy nhất Diệp Trần thần sắc vẫn tự nhiên.

Sau Phương Tiểu Trung, lại có ba đệ tử liên tục không đủ tiêu chuẩn, nhất thời, sắc mặt trưởng lão khảo hạch sầm xuống.

- Người tiếp theo, Uông Tuyết Mai!

Uông Tuyết Mai tuổi độ mười sáu, không được tính là đẹp, khuôn mặt kiên nghị, nàng vâng một tiếng, từ đội ngũ đi ra, từng bước đến gần chuông đồng.

Quan sát thiếu nữ vừa đi ra, ánh mắt trưởng lão khảo hạch có chút bừng sáng, mặc dù chân khí cô gái này có chút phù phiếm bất ổn, nhưng vẫn tốt hơn so với năm người trước, có lẽ là tự mình tu luyện, hơn nữa trải qua một khoảng thời gian khổ tu.

- Bắt đầu đi!

Trưởng lão khảo hạch ngữ khí có chút chờ mong.

Uông Tuyết Mai gật gật đầu, tay phải ẩn hàm chân khí đặt ngang trước ngực, bổ xuống nhanh như điện xẹt.

Ong!

Chuông đồng kêu lên một tiếng khe khẽ như có như không, bởi vì tốc độ tán phát quá nhanh, không ít ngườu thậm chí còn không nghe thấy.

Trưởng lão khảo hạch mỉm cười:

- Uông Tuyết Mai, đạt tiêu chuẩn.

- Phù!

Uông Tuyết Mai thở phào nhẹ nhõm, lúc nãy nàng còn có chút tự đại, tưởng không động dụng võ kĩ vẫn có thể dễ dàng đánh kêu chuông đồng, ai ngờ chỉ là một thoáng chấn động, đến bản thân nàng cũng không nghe rõ, chứ đừng nói gì người khác.

Tựa hồ như được Uông Tuyết Mai kéo động cảm xúc, trong bảy người tiếp theo có bốn người thực hiện thành công, vượt qua hạng khảo hạch đầu tiên.

- Tiếp theo, Diệp Trần.

Cuối cùng, trưởng lão khảo hạch cũng gọi tên Diệp Trần.

Không để cho những người khác có quá nhiều không gian tưởng tượng, Diệp Trần tùy ý tiến lên mấy bước, cách chuông đồng vẫn còn không ít cự ly, một quyền trực tiếp đánh thẳng vào hư không.

Boong!

Chuông đồng lắc lư kịch liệt, dư âm văng vẳng bên tai, một lúc lâu sau mới tiêu tán, truyền tận ra ngoài khảo hạch tràng, bay xa vài dặm.

Hai đệ tử nội môn ở cửa ra vào thoáng giật mình, đây là ai, vừa bước

vào Ngưng Chân Cảnh mà đã có thể triệt để làm rung chuông đồng, tạo thành động tĩnh cực lớn.

Trong đại sảnh.

- Ta không nhìn nhầm chứ! Lúc nãy hắn còn cách chuông đồng hơn mười lăm bước.

- Không, tối thiểu là mười sáu bước.

- Thật sự quá biến thái, không lẽ hắn sớm đã tấn nhập Ngưng Chân Cảnh, nhưng giấu không phát.

Đệ tử tham gia khảo hạch nhao nhao nghị luận, mọi ánh mắt đều dồn lên người Diệp Trần.

Thần tình Diệp Trần lạnh nhạt, cách không đánh chuông đối với hắn mà nói một chút khó khăn cũng không có, không làm rung được mới là chuyện lạ.

Trưởng lão khảo hạch sững ra một lúc, sau đó cười nói:

- Tốt, đạt tiêu chuẩn, đạt tiêu chuẩn!

Liên tục hai lần đạt tiêu chuẩn, có thể thấy trưởng lão khảo hạch kinh ngạc đến thế nào.

Đợi hạng khảo hạch đầu tiên kết thúc, hạng khảo hạch thứ hai chính thức bắt đầu, những đệ tử không đạt tiêu chuẩn đều bị mời ra ngoài.

Phía sau đại sảnh khảo hạch.

Chỗ này là một khoảnh đất lộ thiên, rộng khoảng năm mươi trượng vuông, trung tâm có một hồ nước nhỏ chừng một hai chục trượng, hai bên hồ nước là hai chiếc giá gỗ thẳng đứng cao mười mét, chỉnh thể quan sát, tựa hồ như một cây cầu gỗ bị người ta xóa đi phần giữa, trông vô cùng kì quái.

- Hạng mục khảo hạch thứ hai là trắc nghiệm khinh công của các ngươi, khinh công chú trọng là chân khí tinh thuần, bây giờ các ngươi đứng lên giá gỗ bên phải, lăng không bay được sang giá gỗ đối diện coi như khảo hạch thành công, đương nhiên, tay tóm được giá gỗ cũng coi như đạt tiêu chuẩn.

Ngẩng đầu, Diệp Trần nhìn thoáng một lượt, phát hiện khoảng cách giữa hai giá gỗ chính bằng chiều rộng của hồ, cũng chính là hai mươi trượng, sáu mươi sáu mét, Võ giả Luyện Khí Cảnh bình thường nhìn qua là muốn ngất, huống hồ lăng không bay sang bên kia.

Quả nhiên, trừ Uông Tuyết Mai, mấy người còn lại sắc mặt tái nhợt.

- Hai mươi trượng, cự ly quá xa! Vân du bộ của ta cùng lắm lăng không được hơn năm mươi mét, không thể xa hơn được nữa.

- Ngươi còn đỡ, tu luyện là khinh thân chi pháp Vân du bộ, ta tu luyện là Hổ phốc công, một hơi chỉ có hơn ba mươi mét, ba mươi mét còn lại tính sao?

Nghe mấy người nghị luận, khóe miệng Uông Tuyết Mai hơi nhếch lên, có vẻ rất tự tin.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 55: Đệ Tử Tham Gia Khảo Hạch Nội Môn! (3)

Trưởng lão khảo hạch đang định nói bắt đầu thì từ bên trong đại sảnh khảo hạch chui ra một đám đệ tử nội môn, có cười có nói, thành nhóm thành hội.

- Mấy người các ngươi đến đây làm gì.

Trưởng lão khảo hạch có chút bất đắc dĩ.

- Trưởng lão, người không phải không biết cuối năm nhiệm vụ tông môn rất ít, luyện công đều luyện ra bệnh, nghe nói hôm nay có không ít người tấn thăng đệ tử nội môn, nên mới đến xem.

Một người trong đó có vẻ rất thân với trưởng lão khảo hạch, cười hì hì nói.

- Được rồi, các ngươi muốn xem thì xem, nhưng không được ảnh hưởng họ khảo hạch, nếu không lập tức đuổi các ngươi ra ngoài.

- Người yên tâm, bọn đệ tử đã bao giờ gây rắc rối cho người đâu.

Trưởng lão khảo hạch gật gật đầu, hắng hắng giọng nói:

- Người thứ nhất, Uông Tuyết Mai!

Nghe vậy, Uông Tuyết Mai chân điểm xuống mặt đất, nhảy lên giá gỗ bên trái như nhạn nảy sao rơi, nàng hít một hơi thật sâu, chạy lấy đà mấy bước rồi bật cao người, như một con chim én phá không lướt đi.

Mười mét!

Hai mươi mét!

Năm mươi mét!

Năm mươi lăm mét!

Đến khi cách giá gỗ bên trái chỉ còn mười mét, một hơi chân khí của Uông Tuyết Minh đã hết, thân hình rơi nhanh xuống dưới, có vẻ như sắp thất bại.

- Tiếp dẫn công!

Ngàn cân treo sợi tóc, Uông Tuyết Mai quát khẽ một tiếng, cả người trái với quy tắc thông thường, từ trong hư không một lần nữa nhô lên, thoáng cái đã thấy đáp xuống giá gỗ.

Một đệ tử nội môn chậc chậc nói:

- Luyện Tiếp dẫn công đến trình độ này đã là rất khá rồi, môn công pháp này có thể trong lúc chân khí dùng hết nhanh chóng hoán khí.

Tiếp theo là đệ tử khảo hạch thứ hai.

Hắn tu luyện Vân du bộ, thi triển ra như cưỡi mây vượt gió, nhẹ nhàng phiêu dật, chỉ tiếc cảnh giới có hạn, lúc cách giá gỗ chỉ còn năm mét, dù cố giương nanh múa vuốt những vẫn rơi xuống hồ, bọt nước bắn lên tung tóe.

Người thứ ba càng "cường điệu" hơn, chỉ bay được hơn ba mươi mét là đã ngã cắm đầu, khiến cho tất cả mọi người đều phải bật cười.

Người thứ tư vận khí không tệ, thời điểm mấu chốt cố rướn thêm nửa mét, giơ tay tóm lấy mép giá gỗ, cả người treo lơ lửng trên đó.

Đệ tử tham gia khảo hạch thứ năm nuốt nước bọt, nói với trưởng lão khảo hạch:

- Trưởng lão, đệ tử có thể đạp trên mặt nước không.

- Đạp trên mặt nước!

Trưởng lão khảo hạch lộ vẻ nghi hoặc, phải biết giá gỗ cao mười mét, đạp trên mặt nước rồi mới nhảy lên độ khó rất cao, dù sao mặt nước cũng không giống mặt đất, có thể mượn lực.

- Mặc dù không có quy định này, nhưng nếu ngươi có thể nhảy lên, có thể cho ngươi đạt tiêu chuẩn!

Trưởng lão khảo hạch gật đầu đồng ý.

Mặt lộ vẻ mừng rỡ, đệ tử này lướt trên giá gỗ, sau đó nhảy vào trong nước.

Ba ba ba!

Như một con chuồn chuồn lướt nước, hắn đạp liên tục lên mặt nước, thân thể nhẹ như không.

- Ha ha, đây có lẽ là Phù du thân pháp! Chẳng trách hắn đưa ra đề nghị này, nhưng muốn nhảy lên độ cao mười mét, không có dễ như vậy đâu.

Không ít đệ tử nội môn nhìn ra khinh công mà đối phương thi triển, mặt lộ vẻ hiếu kì, muốn xem hắn sẽ làm gì để thông qua khảo hạch.

Hắc!

Đến cách bờ bên kia năm mét, đệ tử này chân phải dẫm mạnh lên mặt nước, bọt nước văng tung tóe, thân thể mượn lực phóng thẳng lên trời.

- Là Bạo thủy quyết, khó trách!

Diệp Trần nhíu mày, hắn nghe nói Bạo thủy quyết, môn võ kĩ này có thể trong một thời gian ngắn ngưng tụ thủy lưu, sau đó dùng chân khí kích nổ, sản sinh sức mạnh khổng lồ, như vậy, hắn có thể mượn dùng lực bạo tạc thôi động thân thể, nhẹ nhàng nhảy lên cao không.

Trưởng lão khảo hạch cười khổ một tiếng:

- Đạt tiêu chuẩn! Người tiếp theo, Diệp Trần!

Lập tức, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lên người Diệp Trần, vì hắn là người cuối cùng.

Diệp Trần không cảm thấy áp lực gì, thân hình mở ra, gọn gàng linh hoạt bật lên khỏi mặt đất, bay vút lên như một con chim lớn, nhẹ nhàng đậu lên giá gỗ.

Chỉ thế thôi đã khiến đệ tử tham gia khảo hạch trợn mắt há mồm.

- Bắt đầu đi!

Trưởng lão khảo hạch gật gật đầu, Diệp Trần xuất sắc hơn ông tưởng tượng, sau này, chắc chắn sẽ được xếp vào hàng đệ tử nội môn nổi tiếng.

Nhìn chiếc giá gỗ cách đó sáu mươi sáu mét, Diệp Trần cảm thấy quá gần, lúc còn ở Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong, hắn đã lăng không được gần trăm mét, bây giờ bước vào Ngưng Chân Cảnh, một trăm năm mươi mét chẳng là gì, nếu như có thể tu luyện một môn nhân cấp đỉnh giai công pháp, hai trăm mét cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Khẽ quát một tiếng, Diệp Trần dậm chân lướt đi, cả quãng đường hai tay giang rộng, như đại bàng sải cánh, y phục bồng bềnh, linh động mau lẹ.

Ba!

Sau hai lần chớp mắt, Diệp Trần đã đáp xuống giá gỗ đối diện.

Trưởng lão khảo hạch lớn tiếng nói:

- Tốt, qua cửa.

- Hoàng sư huynh, tên Diệp Trần này khinh công hình như không thua kém huynh!

- Không, luận khinh công tu vi, hắn còn ở trên ta, uy thế duy nhất của ta

chỉ là chân khí tu vi cao hơn một chút mà thôi.

- Chậc chậc, đệ tử nội môn có thể tự do lựa chọn bí tịch nhân cấp đỉnh giai, lúc đó, có thể đọ khinh công với hắn chắc chỉ có Phong Trung Phi (bay trong gió) Phùng sư huynh mà thôi.

- So sánh với Phùng sư huynh, các ngươi cũng đề cao hắn quá rồi đấy!

Đệ tử nội môn đến xem thấy hạng mục khảo hạch thứ hai đã kết thúc, lập tức thảo luận sôi nổi, ai cũng có quan điểm của riêng mình.

Trưởng lão khảo hạch cười tủm tỉm nhìn sang đám đệ tử nội môn đang thảo luận:

- Sao! Có áp lực, trừ hắn, các ngươi cũng đừng coi thường Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh, người mấy tháng trước mới tấn thăng thành đệ tử nội môn, bọn chúng luận thiên phú đều là một ngàn, một vạn dặm mới có một.

- Tên Trương Hạo Nhiên đó con biết, nửa tháng trước vừa xuất quan đã đánh bại Quách sư huynh công kích cường mãnh trứ danh, bây giờ rất nhiều người vẫn còn đang nghị luận về hắn!

- Người này huênh hoang cuồng ngạo, nhưng đúng là có vốn liếng.

Rất nhanh!

Tiến hành hạng mục khảo hạch thứ ba.

Ở một không gian khác của khoảnh đất lộ thiên, là một võ đài kiểu cổ, chính giữa sân bị đào một miếng, nhìn chẳng khác gì một cái bể bơi hình tròn không có nước, xung quanh bờ có hơn tám chục lỗ đơn lớn gần một mét, bên ngoài dùng thiết áp đóng lại.

- Hạng mục khảo hạch thứ ba là cùng yêu thú chiến đấu, người nào trụ được một tuần nhang coi như thuận lợi qua cửa, chính thức trở thành Đệ tử

nội môn Lưu Vân Tông.

Trưởng lão khảo hạch nói với bốn người còn lại.

Đệ tử bên cạnh Uông Tuyết Mai hỏi:

- Trưởng lão, không biết là yêu thú cấp mấy?

- Cấp ba!

- Hả! Yêu thú cấp ba.

Đệ tử này sắc mặt chuyển sang trắng bệch, nếu như nói đối thủ là một Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì hắn còn không sợ, nhưng yêu thú cấp ba thì không giống vậy, so với võ giả, yêu thú trời sinh thân thể cường đại, khí thế hung ác, dưới điều kiện ngang cấp, yêu thú không nghi ngờ gì còn mạnh hơn võ giả mấy lần.

Trưởng lão khảo hạch cười lạnh nói:

- Ngươi sợ.

Đối phương ấp úng không nói.

- Nếu như đến một con yêu thú cấp ba cũng sợ thì sau này làm sao hành tẩu giang hồ, phải biết trong giang hồ thứ đáng sợ nhất không phải yêu thú, không phải cường giả mà là nhân tâm, trong đó, hiểm ác nhất, so với yêu thú còn đáng sợ gấp mười lần, trăm lần, là kẻ giết người không thấy máu.

Trưởng lão khảo hạch nhấn mạnh từng chữ.

Uông Tuyết Mai khinh thường liếc nhìn đệ tử kia, lên tiếng nói:

- Trưởng lão, đệ tử nguyện là người đầu tiên tham gia khảo hạch!

Trưởng lão khảo hạch vẫn tương đối thưởng thức Uông Tuyết Mai, mặt nở nụ cười,

- Vì các ngươi mới bước vào Ngưng Chân Cảnh, đương nhiên sẽ không động dụng yêu thú cấp ba quá mạnh, những con yêu thú cấp ba được sử dụng lần này là Thiết Trảo Ma Lang, Báo Vĩ Lang, Huyết Văn Hùng và Hắc Giáp Ngưu.

- Thiết Giáo Ma Lang! Báo Vĩ Lang! Huyết Văn Hùng! Hắc Giáp Ngưu! Đúng là không quá cường đại, đại khái tương đương Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì!

Có đệ tử nội môn nói.

- Được rồi, khảo hạch bắt đầu, Uông Tuyết Mai, ngươi thứ nhất.

Uông Tuyết Mai y lời nhảy xuống, ánh mắt nhìn về phía lỗ đen đang bị thiết áp đóng chặt, bên trong ẩn hiện một luồng khí tức hung ác đang khóa chặt nàng.

- Chuẩn bị xong chưa!

Trưởng lão khảo hạch đi đến chỗ cơ quan, hỏi.

Uông Tuyết Mai gật gật đầu.

Rắc rắc rắc!

Trưởng lão khảo hạch mở cơ quan, thiết áp (Cửa sắt được mở = cách kéo lên trên) từ từ nâng lên, từng chút từng chút bạo lộ bên trong lỗ đen.

Ngao ô...!

Thiết áp còn chưa mở hết, một đạo hắc ảnh khổng lồ đã lao ra, mang theo yêu khí đáng sợ hướng về phía Uông Tuyết Mai.

- Phi phong đao pháp!

Uông Tuyết Mai không hoảng hốt bấn loạn, từ bên hông rút ra hai thanh đoản đao, hoành không chém thành hình chữ thập, đáp ngay xuống người

hắc ảnh.

Keng một tiếng!

Tia lửa văng khắp nơi, hắc ảnh lộ rõ nguyên hình, là một con ma lang lớn bằng con nghé con, toàn thân đầy long đen kịt, mắt đỏ ánh xanh, cái mõm sói khổng lồ hơi nhe ra, để lộ bộ nanh dữ tợn, lúc này chân trước của nó đang đặt lên lưỡi đao, cùng Uông Tuyết Mai ngang tài ngang sức.

- Cút cho ta!

Chân khí quán chú vào trong đoản đao, Uông Tuyết Mai quát nhẹ một tiếng, thân thể đột nhiên uốn éo, lưỡi đao xoay tròn ma sát như con quay.

Ba!

Thiết Trảo Ma Lang động tác nhanh nhẹn dị thường, nhảy lên, rồi từ một góc khác lao vào Uông Tuyết Mai, trong sự giảo hoạt có thêm một chút cẩn thận, nhưng chút cẩn thận đó vẫn không giấu được bản chất hung ác tàn bạo của nó.

Uông Tuyết Mai tựa hồ đã có kinh nghiệm chiến đấu với yêu thú cấp ba, không hề lộ vẻ kinh hoảng, cũng không tham công liều lĩnh, trên cơ bản áp dụng sách lược ngăn cản, hai thanh đoản đao xoay tít như chong chóng, bao quanh thân hình, thỉnh thoảng cùng thiết trảo của Thiết Trảo Ma Lang tạo ra một trận hỏa hoa rực rỡ.

Một người một thú ngang tài ngang sức, chỉ một lúc, thời gian một tuần nhang đã qua.

- Uông Tuyết Mai, khảo hạch thành công, chúc mừng ngươi trở thành Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông.

Trưởng lão khảo hạch tay phải hơi kéo, Thiết Trảo Ma Lang như bị một bàn tay vô hình bắt lấy, trực tiếp đưa vào trong lỗ đen, thiết áp đóng lại, không thể ra ngoài được nữa.

Lau lau mồ hôi, Uông Tuyết Mai có chút sợ hãi, Thiết Trảo Ma Lang này bị nhốt quá lâu nên còn hung ác hơn Thiết Trảo Ma Lang bình thường ba phần, nhìn thấy người là tấn công, nếu như không phải nàng từng trải qua huấn luyện như vậy ở gia tộc, thì có lẽ đã không thể rút lui an toàn.

Cũng may rốt cục cũng đã vượt qua, bây giờ nàng đã chính thức trở thành đệ tử nội môn, có tư cách học tập bí tịch nhân cấp đỉnh giai, sau này còn có thể tiếp nhận nhiệm vụ tông môn, cùng những đệ tử nội môn khác hành tẩu giang hồ, tìm kiếm thanh danh thuộc về mình.

Người tiến hành khảo hạch tiếp theo là nam đệ tử lúc nãy có biểu hiện sợ hãi, đối thủ của hắn là con Báo Vĩ Lang nổi danh với tốc độ và sự tàn bạo.

Chưa đến mười hơi thở, nam đệ tử đã bị Báo Vĩ Lang cào bị thương, nằm bẹp trên đất, may mà đúng lúc quan trọng, trưởng lão khảo hạch ra tay cứu hắn, nhưng cũng có nghĩa hắn đã mất đi tư cách trở thành đệ tử nội môn, lần sau muốn tiếp tục phải đợi thêm ba tháng.

Sau đó là đệ tử đã dùng Bạo thủy quyết để thông qua hạng mục khảo hạch thứ hai, hắn khinh công có thể không bằng người khác, nhưng công kích lực thực sự không tệ, con Huyết Văn Hùng động tác không quá linh hoạt rõ ràng không làm gì được hắn, ngược lại còn bị trúng mấy đòn, đương nhiên, mấy đòn công kích này căn bản không là gì với nó.

Hết một tuần nhang, đệ tử nội môn thứ hai sinh ra.

- Diệp Trần, đến lượt ngươi rồi.

Trưởng lão khảo hạch yên tâm hơn với Diệp Trần, ông chỉ băn khoăn một điều duy nhất là, hắn có thể đánh bại yêu thú khảo hạch hay không, hay là cũng giống hai người trước, kiêm trì qua một tuần nhang.

Diệp Trần không biết suy nghĩ trong lòng trưởng lão khảo hạch, thân thể nhẩy lên, nhẹ nhàng nhảy xuống.

Thiết áp mở ra, một bóng đen hùng tráng với áp bách lực cực cường

bước ra.

Ùm...ụm bò... ò...!

Bóng đen ngửa cổ lên trời gào thét, là một con yêu ngưu toàn thân phủ kín giáp đen, hai sừng sắc bén như hai lưỡi dao, yêu ngưu thân cao hai mét rưỡi, mắt như hai quả chuông đồng, mũi phun ra khí lưu như gió lốc, trên móng có những cái vuốt sắc bén, cong và sắc như lưỡi dao, hàn quang lập lóe.

- Hắc Giáp Ngưu là yêu thú mạnh nhất trong số các yêu thú cấp ba, trời sinh thần lực, phòng ngự cực cao, muốn đánh bại nó rất khó!

- Có lẽ chỉ có duy trì qua một tuần nhang.

Mọi người rõ ràng đều không hi vọn Diệp Trần sẽ đánh bại Hắc Giáp Ngưu, dù sao phòng ngự của Hắc Giáp Ngưu đến một số đệ tử nội môn cũng không thể phá được, đừng nói người vừa mới bước vào Ngưng Chân Cảnh như Diệp Trần.

Không giống như Huyết văn Ma Hùng, Hắc Giáp Ngưu không lập tức phát động công kích, chân phải nó cào cào xuống đất, đôi mắt như hai cái chuông đồng dán chặt vào Diệp Trần, thân thể hơi cúi xuống.

Cạch cạch cạch cạch....

Tụ lực hoàn tất, Hắc Giáp Ngưu toàn thân đột nhiên dâng lên một tầng yêu khí xám đen, yêu khí nồng đậm quấn chặt lấy nó, chỉ lộ ra hai con mắt đỏ lòm, nó tung bốn vó, mang theo áp bách lực đáng sợ phóng như bay về phía Diệp Trần, định một đòn húc chết hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 56: Ngọc Bích Xếp Hạng

Lúc này, Diệp Trần động, cơ bắp trên tay phải phồng lên, nắm đấm siết chặt, bàn tay hướng về phía trước.

Đợi đến khi Hắc Giáp Ngưu chỉ còn cách hắn nửa mét, Diệp Trần gầm nhẹ một tiếng, một quyền xuyên phá yêu khí, hung hăng nện vào trán Hắc Giáp Ngưu.

Phanh!

Mặt đất đầy những nham thạch cứng rắn lõm xuống, thân thể khổng lồ của Hắc Giáp Ngưu bị ép xuống bất ngờ, thất khiếu chảy máu, tứ chi run rẩy.

Một quyền giết chết Hắc Giáp Ngưu.

Hít!

Đệ tử nội môn đứng xem hít ngược một hơi khí lạnh, ánh mắt kinh ngạc.

Uông Tuyết Mai lẩm bẩm trong miệng:

- Sao lại có người biến thái như vậy!

Một lúc lâu sau, trưởng lão khảo hạch mới tán thưởng nói:

- Làm tốt lắm, với tiềm lực và thiên phú của ngươi, sau này nổi danh trên giang hồ không khó, nói không chừng có thể sánh ngang với những thiên tài của tông môn khác, rạng danh Lưu Vân Tông ta.

Diệp Trần mặt không đỏ, hơi thở không gấp, lúc nãy hắn mới chỉ dùng bảy tám phần lực khí, chưa nói tới cố sức, lúc này nghe ra, nói:

- Trưởng lão quá khen.

- Mặc kệ có phải quá khen hay không, tất cả dựa vào nỗ lực bản thân, nếu không dù thiên phú có cao, thành tựu cũng có hạn, hai mươi năm qua, ta đã nhìn thấy rất nhiều đệ tử không tên tuổi nhất phi trùng thiên, cũng nhìn thấy rất nhiều kinh tài kinh diễm thiên tài đệ tử từ từ chìm xuống, hi vọng ngươi không phải một trong số đó.

Trưởng lão khảo hạch không biết gửi gắm bao nhiêu hi vọng, đáng tiếc cuối cùng số người ứng nghiệm rất ít, mà Diệp Trần là người ông đánh giá khá cao, tự đáy lòng ông hi vọng đối phương có thể trưởng thành, một mình đảm đương nhiệm vụ.

- Được rồi, bây giờ đệ tử tham gia khảo hạch nội môn kết thúc, ba người các ngươi theo ta đi lĩnh thẻ bài và y phục cùng các thứ khác của đệ tử nội môn , những người khác giải tán!

...

Bên cạnh khảo hạch địa điện.

- Các ngươi căn cứ hình thể bản thân, tự mình lựa chọn trang phục đệ tử nội môn, sau này nếu như rách, có thể tùy ý đến đây đổi.

Trưởng lão khảo hạch mở ra một ngăn tủ, nói với ba người Diệp Trần.

Diệp Trần nhìn vào trong, tủ rất lớn, phân thành mười hai ngăn, mỗi ngăn xếp mấy chục bộ áo dài màu trắng sáng, to nhỏ khác nhau, bên ngoài có ghi kích cỡ y phục.

Ba người đều biết rõ kích cỡ của mình, lựa chọn rất nhanh.

Tiếp theo, trưởng lão khảo hạch lại đưa ba người đến kho binh khí, để họ lựa chọn vũ khí yêu thích.

Diệp Trần chọn một thanh bảo kiếm dài bốn thước, tên gọi Vân Ẩn, sánh

ngang với Tuyết Đao của Bắc Tuyết Sơn Trang và Lưu Ly Kiếm của Phỉ Thúy Cốc, đều là lợi khí hiếm có, còn Uông Tuyết Minh lợi chọn hai thanh đoản đao màu tím, tên gọi Tử Lộc, đệ tử còn lại không sở trường dùng vũ khí, tùy ý chọn một con dao găm chém sắt như chém bùn.

Lúc này, trưởng lão khảo hạch từ cái rương bên cạnh lấy ra ba miếng Huyền Thanh lệnh bài, nhìn không giống sắt cũng chẳng giống mộc, có chút nặng nề.

- Nhớ kĩ, lệnh bài của đệ tử nội môn không được tùy ý vứt bỏ, nó đại diện cho thân phận các ngươi, những lúc rèn luyện bên ngoài, chẳng may gặp nguy hiểm, có thể đưa lệnh bài ra, nói không chừng có thể triệt tiêu kiếp nạn, ngược lại, nếu như bị người khác giết sau khi làm mất lệnh bài, Lưu Vân Tông chúng ta cũng có xử lý, điểm này các ngươi phải ghi nhớ.

Trưởng lão khảo hạch khuyên bảo.

- Vâng!

Ba người gật đầu.

Cầm lấy một chiếc lệnh bài, trưởng lão khảo hạch vận kình chỉ ngón tay, viết lên sau lưng lệnh bài, chân khí và lệnh bài, khói xanh nhàn nhạt tản mát.

Miếng lệnh vài thứ nhất viết xong, trưởng lão khảo hạch tiếp tục cầm miếng lệnh bài thứ hai...

Rất nhanh, ba miếng lệnh bài đều được viết tên, người khác có có lấy cũng vô dụng.

Tiếp nhận lệnh bài, Diệp Trần vô thức dùng sáu phần kinh đạo, muốn thử độ cứng của lệnh bài, kết quả ngoài sức tưởng tượng, trên lệnh bài không có một chút dấu vết, Diệp Trần không tin, chân khí toàn thân phối hợp sức mạnh cường hoành quán chú vào đầu ngón tay, ra sức ấn xuống.

Tư!

Khói trắng mong manh tán phát, lệnh bài vẫn không chút hư tổn.

Chân khí tiết ra, Diệp Trần không khỏi bội phục trưởng lão khảo hạch tu vi thâm hậu, nhẹ nhàng viết lên mặt sau lệnh bài tên ba người, nếu như ngón tay đó chỉ lên người hắn, có lẽ xuyên thủng một lỗ là chuyện không thể dễ hơn.

Bây giờ theo ta đi đến chỗ ngọc bích xếp hạng! Đó là nơi mỗi một đệ tử nội môn đều phải đến.

Ngọc bích xếp hạng?

Ba người đều đã nghe qua nơi này, nhưng chưa từng được đến.

Trung tâm sườn núi có một tòa địa điện gọi là Đằng Vân đại điện, là nơi đệ tử nội môn tiếp nhận nhiệm vụ tông môn, bên ngoài đại điện là một quảng trường lớn làm bằng đá cẩm thạch trắng, một bên quảng trường sừng sững một tòa ngọc bích, cao một trượng tám, rộng một trượng, toàn thân trắng xanh, bên trên có treo đầy mộc bài.

Lúc này, bên dưới ngọc bích đang có không ít đệ tử nội môn, mọi người đều đang ngẩng đầu quan sát những cái tên ghi trên mộc bài.

- Trương Hạo Nhiên lại leo thêm mười bậc, lên hạng hai trăm tám mươi lăm rồi.

- Ngô Tông Minh cũng không tệ, xếp hạng ba trăm ba mươi.

- Lợi hại nhất vẫn là Từ Tĩnh sư tỷ, một hơi từ đệ tử hạch tâm thứ hai mươi ba nhảy lên vị trí thứ tám, cuối cùng cũng được liệt vào ngọc bích hàng thứ nhất!

Trong lúc mọi người đang nhao nhao nghị luận, ba người Diệp Trần đi theo trưởng lão khảo hạch đến dưỡi ngọc bích.

- Chào Đường trưởng lão, ba vị này có phải là đệ tử mới tấn thăng đệ tử

nội môn không?

Trưởng lão khảo hạch mặc dù là trưởng lão ngoại môn nhưng thực lực vô cùng mạnh, so với rất nhiều trưởng lão nội môn đều không thua kém, hơn nữa tính tình hiền lành, rất được mọi người tôn kính và ủng hộ.

Trưởng lão khảo hạch gật gật đầu, cười tủm tỉm nói:

- Các ngươi phải nỗ lực đấy, một trong số họ tiềm lực rất mạnh, có lẽ không dưới top 400 đâu.

- Ha ha, bọn đệ tử mỗi ngày đều rất nỗ lực, Đường trưởng lão yên tâm.

Diệp Trần không để ý đến câu chuyện của họ, hắn đang bận quan sát ngọc bích.

Bề mặt ngọc bích treo đầy mộc bài chi chít, đại khái phân thành hai mươi chín hàng, mỗi hàng chỉ treo cùng lắm hai mươi tấm, bên trên ghi những cái tên khác nhau, trong đó cũng có tên của Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh, nằm thứ ba hàng mười bảy và thứ mười lăm hàng mười bốn.

Hàng thứ nhất và hàng thứ hai là mộc bài của đệ tử hạch tâm, màu sắc đỏ thắm, tươi tắn bắt mắt, đại diện cho vị trí hơn người, hàng thứ ba là thập cường đệ tử nội môn, màu sắc đỏ nhạy, đại diện họ có thực lực trùng kích đệ tử hạch tâm, thay thế vị trí đối phương, từ hàng thứ tư trở đi là đệ tử nội môn nhân số nhiều nhất, màu sắc mộc bài là xanh đen, thể hiện giữa họ không có nhiều khoảng cách.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 57: Lại Tiến Vào Vũ Kỹ Các

- Ba người các ngươi tự viết tên mình lên mộc bài, sau đó treo phía cuối.

Trưởng lão khảo hạch chỉ vào mấy mộc bài trống trên hàng cuối cùng, nói.

Diệp Trần y lời lấy mộc bài trống xuống, cũng như người khác, vận kình tại chỉ, chậm rãi khắc hai chữ Diệp Trần, sau đó treo về chỗ cũ.

Trưởng lão khảo hạch day day thái dưỡng,

- Những chuyện vụn vặt như quy tắc xấp hạng, ta không nói nhiều nữa, các ngươi có thể đi hỏi sư huynh sư tỷ, bọn họ sẽ hướng dẫn chi tiết, nếu không còn việc gì nữa, ta sẽ tạm thời rời đi.

Đợi trưởng lão khảo hạch đi rồi, nam đệ tử vừa tấn thăng thành đệ tử nội môn lập tức hỏi:

- Các sư huynh sư tỷ, đệ tên Lý Thăng, xin được hỏi, xếp hạng này có tác dụng gì, và xếp thế nào?

Một đệ tử nội môn giải thích nói:

- Nói đi thì xếp hàng này không có tác dụng thực tế gì, nhưng nếu như ngươi nghĩ nó không có tác dụng gì thật thì ngươi đã sai hoàn toàn. Đầu tiên, xếp hạng có thể kích thích ý thức cạnh tranh, không ai lại muốn xếp sau người khác, cũng không ai có thể tùy tiện xếp thứ hạng cao, muốn vượt lên hàng đầu, phải dựa vào nỗ lực và thực lực, đương nhiên, không trừ trường hợp có người tình nguyện tụt xuống, nhưng con số đó là rất ít, gần như là không có, dù sao trở thành đệ tử nội môn là việc không dễ dàng gì, những người đứng ngoài ngũ cường00 sẽ bị loại bỏ thân phận đệ tử nội môn, quay

về làm đệ tử ngoại môn, nếu muốn hồi phục, nhất định phải đợi nửa năm thời gian, trước đây đã có mười một đệ tử nội môn hạ bảng.

Thật là một cuộc cạnh tranh tàn khốc!

Suy nghĩ của Diệp Trần luôn sâu hơn người khác, nên nghe đối phương nói, gần như không có phản ứng gì, dù sao đứng ngoài ngũ cường00 mới bị hạ bảng, chỉ cần không quá kém, khẳng định có thể lưu lại trên bảng. Nhưng vấn đề chính là ở chỗ này, những người nằm ngoài ngũ cường00 khẳng định không cam tâm tình nguyện, cho nên sẽ toàn lực xông lên, khi một người lọt vào ngũ cường00, sợ bị người khác kéo xuống, nhất định phải tiếp tục nỗ lực, cạnh tranh vị trí cao hơn, như vậy mới bình yên vô sự. Nhưng như vậy, người bị kéo xuống lại lo, ai muốn ra khỏi ngũ cường00, khẳng định không chịu, cho nên hắn cũng sẽ liều mình xông lên, thứ tự càng cao càng tốt.

Cuối cùng, cả danh sách là một trận hỗn chiến, chỉ có một số ít may mới thoát nạn.

Đệ tử nội môn kia nói tiếp:

- Quy tắc xếp hạng rất đơn giản, chính là khiêu chiến với nhau, nhưng tiền đề là, đối tượng khiêu chiến phải là người cùng hàng, ví dụ, hàng hai mươi chín chỉ có thể khiêu chiến với đệ tử trong hàng hai mươi chín, đợi trở thành người đứng thứ nhất trong hàng hai mươi chín, là có thể khiêu chiến với đệ tử nội môn hàng hai mươi tám, ngoài ra, mỗi năm đều cử hành một lần cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn, đến lúc đó, cả bảng xếp hạng sẽ được thanh tẩy một lần, một số đệ tử nội môn bị khiêu chiến cũng không còn lý do gì để trốn tránh nữa.

- Thì ra là vậy.

Lý Thăng liếc sang Diệp Trần dò xét, nội tâm tràn đầy ngưỡng mộ, với thực lực của đối phương lọt vào top 400 là việc dễ dàng, rất khó bị đào thải, người gặp nguy hiểm chính là mình.

Lúc này, một sư tỷ có chút tư sắc lên tiếng nhắc nhở:

- Ta đề nghị các ngươi đi nhận vài nhiệm vụ tông môn trước, sau đó hãy khiêu chiến các đệ tử nội môn. Phải biết chưa từng trải qua nguy hiểm và giết người, ảnh hưởng rất lớn đến lực chiến đấu, đệ tử nội môn bị khiêu chiến sẽ không nương tay đâu.

- Không sai, bị khiêu chiến là việc rất khó chịu, tính khí tốt thì đánh ngươi hộc máu, tính khí kém thì khiến ngươi phải nằm bẹp trên giường một khoảng thời gian, đó là chuyện bình thường.

Đột nhiên, phía trước quảng trường truyền đến những tiếng ồn ào, mọi người nhìn lại, chỉ thấy hai thiếu niên y phục dính máu đang khiêng một thiếu niên sống chết không biết thế nào.

- Lương sư đệ sao vậy?

Có người lo lắng hỏi.

Người bên trái lau lau nước mắt:

- Tử Dương Tông đệ tử rất quá đáng, rõ ràng là bọn ta tìm thấy mục tiêu nhiệm vụ trước, nhưng lại bị đối phương cướp mất, còn muốn động thủ, Lương sư huynh vì bảo vệ bọn ta, trúng bá quyền bốn cước, thương thế nghiêm trọng.

- Hừ, bọn chó Tử Dương Tông có đợi đấy, có cơ hội lão tử sẽ dạy cho chúng một bài học.

- Ra tay quá hung ác, cướp nhiệm vụ còn đánh người.

Thấy mọi người giận dữ bất bình, Diệp Trần sơ bộ cảm nhận được áp lực khi trở thành đệ tử tông môn, ở trong tông môn phải cạnh tranh thứ hạng, nỗ lực tiến lên, ra ngoài tông môn lại bị đệ tử tông môn khác khiêu chiến, chỉ cần sơ suất một chút là bị đánh trọng thương thậm chí đến chết.

Đương nhiên, nguy hiểm không chỉ có vậy, rất nhiều cao thủ hắc đạo đã từng phải chịu thiệt thòi với tông môn, luôn muốn tìm cơ hội hạ độc thủ, ám sát đệ tử tông môn.

Uông Tuyết Mai nhìn thấy cảnh này, biết thực lực của mình không đủ, mím mím môi, quay người lặng lẽ bỏ đi.

- Vẫn nên đi đến Vũ Kỹ Các trước!

Sau khi trở thành đệ tử nội môn, có nửa năm thời gian tự do tu luyện, mặc dù không nhất định phải đợi nửa năm, nhưng lựa chọn mấy môn bí tịch nhân cấp đỉnh giai là nhất định, Kim Cương Quyền, Kim Nhận Công đều có phẩm cấp quá thấp.

Vũ Kĩ Các.

- Trưởng lão, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Lần này, Diệp Trần chào hỏi thủ các trưởng lão trước, thuận tiện cho đối phương xem lệnh đệ tử nội môn lệnh bài của mình.

Thủ các trưởng lão kinh ngạc nói:

- Đệ tử nội môn lệnh bài, tiểu tử tốt lắm.

- Ha ha, vừa mới tấn thăng thôi ạ, bây giờ đệ tử có thể lên lầu hai chắc không bị hạn chế thời gian nữa chứ.

Diệp Trần cười nói.

- Đương nhiên không có, lên đi!

Nói xong câu này, thủ tọa trưởng lão sững sờ cả buổi, một lúc lâu sau mới tự lẩm bẩm:

- Tiên tiểu tử này là thiên tài, lúc đó hắn mới Luyện Khí Cảnh tầng thứ tư ah!

Lầu hai!

Diệp Trần đứng ở lối vào, thầm nghĩ: Từ hôm nay, mình muốn ở trong này bao lâu cũng được, thật thoải mái.

Bí tịch nhân cấp đỉnh giai không nhiều, cộng lại chỉ có hơn một trăm, nhưng muốn lựa chọn phù hợp với mình, thực sự hơi khó.

Đầu tiên đương nhiên là lựa chọn công pháp.

Trước đây Thuần Nguyên Công mang đến cho Diệp Trần rất nhiều lợi ích, cho nên lần này, hắn vẫn lựa loại chân khí công pháp này, giống như Huyền trọng tâm kinh gì đó, mặc dù có Huyền trọng khí tràng hiệu quả đặc thù nhưng chỉ có thể dùng cận thân, tổng hợp đánh giá không cao hơn là mấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 58: Thuần Quân Chân Khí

- Tử khí tam hoa quyết, nhân cấp đỉnh giai công pháp, tổng cộng phân thành thất trọng, tu luyện đến đệ tam trọng, đỉnh đầu sẽ hiện một đóa chân khí tử hoa. Đệ ngũ trọng, đỉnh đầu hiện hai đóa chân khí tử hoa, cảnh giới cao nhất đệ thất trọng, chân khí đại viên mãn, tam họa tụ đỉnh, giơ tay nhấc chân đều có khiêng đỉnh chi lực.

- Thương giang quyết, nhân cấp đỉnh giai công pháp, tổng cộng phân thành thất trọng, người tu luyện hữu thành chân khí thao thao bất tuyệt, kéo dài không dứt, tác dụng cực mạnh, cảnh giới cao nhất đệ thất trọng có thể ngưng tụ nguyên khí nước quanh mình, tăng gia uy lực chiêu thức, nếu như ở những khu vực như hồ nước, lực chiến đấu tăng lên gấp đôi.

- Phong lôi công, nhân cấp đỉnh giai công pháp, tổng cộng phân thành thất trọng, bốn trọng trước tu luyện thành công, thân pháp cực nhanh, mẫn cảm dị thường với khí lưu, tu luyện đến ba trọng sau, xuất thủ kèm theo lôi đình chi lực, người trúng chiêu toàn thân tê liệt, không thể kiềm chế.

Đọc liền ba cuốn công pháp, Trong lòng Diệp Trần cảm thán, không hổ là nhân cấp đỉnh giai công pháp, mỗi một bộ đều vô cùng lợi hại, tuyệt đối không phải là thứ nhân cấp cao giai công pháp có thể sánh được, hắn có thể chiến thắng Hoàng Bính Văn, nguyên nhân lớn nhất là vì đối phương cảnh giới không cao, nếu không gì thì gì người chịu thua thiệt cũng là mình. Về phần chiến thắng Diệp Đường và Diệp Huyên, hoàn toàn là dựa vào sức mạnh thân thể cường hãn, tu vi không có quá nhiều tác dụng, nghĩ lại đúng là may mắn.

Nếu như phải lựa chọn, hắn sẽ lựa chọn Phong lôi công, môn công pháo này tăng thêm tác dụng khinh công, hậu kì còn kèm thêm lôi đình chi lực, vào tay hắn tất nhiên có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Nhưng bây giờ lựa chọn vẫn là quá sớm, nói không chừng còn có công pháp tốt hơn.

Lầu hai Vũ Kĩ Các.

Diệp Trần cưỡi ngựa xem hoa, cầm lên một cuốn công pháp bí tịch, rồi lại đặt xuống.

Những bí tịch này kì thực đều rất không tệ, cuốn nào cũng có ưu điểm của mình, ví dụ có hồi khí tốc độ nhanh, sở trường đánh lâu dài, có chân khí bạo phát mãnh liệt, trọng tốc chiến tốc thắng, có cả quán quân trong mảnh phòng ngự, thích hợp những võ giả thích lấy cứng đối cứng, còn có ẩn hàm hiệu quả đặc thù, ví dụ Trọng tâm kinh trọng khí tràng, Di hoa tiếp mộc công chuyển dịch kình đạo hiệu quả.

Tóm lại, có thể đạt tới nhân cấp đỉnh giai công pháp bí tịch, đều không phải thứ tầm thường.

Thấy công pháp bí tịch trên lầu hai đều sắp xem hết, Diệp Trần cuối cùng cũng đã tìm được một cuốn vô cùng hài lòng.

- Thuần quân chân khí, nhân cấp đỉnh giai công pháp, tổng cộng phân thành thất trọng, nghe nói là độc mộc kiếm pháp của Thanh Khê kiếm phái hai ngàn năm trước, đệ ngũ trùng có thể sinh ra khí mang, trong vòng mười bước giết người dễ như trở bàn tay, đệ lục trùng tiến thêm một bước, sinh ra khí mang hộ thể, công phòng nhất thể, cảnh giới cuối cùng đệ thất trọng, chân khí toàn thân ngưng thành nhất thể, giơ tay nhấc chân có thể thôi phát khí kiếm, đả thương người ở xa trăm bước.

- Rất tốt, chính là nó.

Diệp Trần cảm thấy không cần phải tìm kiếm thêm nữa, cuốn Thuần quân chân khí này rất thích hợp với hắn.

Xác định xong công pháp, tiếp theo là khinh công.

Kim Nhạn Công chỉ là nhân cấp cao giai phẩm cấp, tác dụng phát huy đến Diệp Trần cũng không dám coi thường, có thể nói, hồi đó nếu như không có Kim Nhạn Công, quân át chủ bài duy nhất của hắn chỉ còn lại sức mạnh thân thể, mà hắn thì không muốn để lộ quá nhiều Tôi Ngọc Cường Thân Quyết.

Hôm nay có cơ hội lựa chọn nhân cấp đỉnh giai khinh công, Diệp Trần sao có thể bỏ qua.

Di hình hoán ảnh!

Thừa phong quyết!

Thất tinh đằng vân công!

Hạc ảnh bộ!

Muôn hình muôn kiểu khinh công bí tịch khắc sâu vào mắt làm cho mắt Diệp Trần như muốn hoa lên.

Di hình hoán ảnh, ý nghĩa như tên, có thể trong một thời gian ngắn chuyển di thân hình, làm loạn tai mắt; Thừa phong quyết, người tu luyện thân nhẹ thể kiện, nhanh như cưỡi gió; Thất tinh đằng vân công, chân đạp thất tinh, có thể cưỡi mây vượt gió, bôn ba ngàn dặm; Hạc ảnh bộ, cự cầm ngàn năm, hạc ảnh vô tung.

Không mất quá nhiều thời gian, Diệp Trần rất khẳng định lựa chọn Hạc ảnh bộ, giống như lúc ban đầu hắn chọn Kim Nhạn Công.

Cuối cùng, Diệp Trần lại chọn một bộ quyền pháp bí tịch, về phần kiếm pháp tạm thời không cần, có Cô phong thập tam kiếm là đủ, một bộ Cô phong thập tam kiếm hoàn chỉnh cũng là nhân cấp đỉnh giai phẩm cấp.

Rời khỏi Vũ Kĩ Các, Diệp Trần về thẳng tiểu viện của mình.

...

Chớp mắt, nửa tháng trôi qua.

Sáng sớm hôm đó, một tầng sương mù mỏng mảnh bao trùm một nửa Thanh Phong Sơn.

Trên vách núi vắng vẻ, truyền đến những tiếng xì xì, kéo dài không ngừng, dày và dồn dập.

Một trận gió thổi qua, sương mù chuyển nhạt, ẩn hiện có thể thấy một bóng người đang đứng ở đó, phía trước hắn có một khối cự nham, cao ba mét, màu sắc ngả đen.

Thanh âm là từ thân thể người này phát ra, cẩn thận quan sát, sương mù xung quanh hầu như không thể tiếp cận hắn ba thước, tựa hồ như có một cái lồng khí vô hình, không chỉ có vậy, tất có sương mù tiếp cận thậm chí bị xoắn thành từng tia từng sợi, nhìn thoáng qua, còn tưởng nước bị đun bốc hơi thành hơi nước.

Bóng người đó chính là Diệp Trần, lúc này, hau mắt hắn đang khép hờ, toàn lực vận chuyển Thuần quân chân khí.

Một lúc lâu sau, Diệp Trần động!

Tay vung lên, một đường khí mang vô hình rời tay bay ra, chém lên cự nham.

Phốc!

Mảnh đá bay tán loạn, bề mặt cự nham xuất hiện một vết nứt dài nửa thước, đường viền sắc như dao gọt.

Phốc phốc phốc phốc...

Đường khí mang ban nãy đã là rất phi phàm, nhưng những đường khí mang tiếp theo còn lợi hại hơn, mỗi một đường đều hẹp dài sắc nhọn, uốn lượn như đao, phốc phốc trảm lên cự nham, cắt ra vô số những vết nứt chằng

chịt, nhìn mà giật mình.

- Chân khí như đao, đây chính là Thuần quân chân khí đệ lục trọng cảnh giới sao?

Nhìn những vết nứt trên tảng cự thạch, Diệp Trần ít nhiều có chút cảm xúc, nửa năm trước, một đòn toàn lực của hắn uy lực cũng chỉ có vậy, hôm nay, tùy tiện có thể phát ra gần trăm đường, hơn nữa vẫn còn dư lực, nếu như số khí mang này trảm lên thân người, không bị gọt thành thịt nát mới lạ.

Chủ tâm muốn thử uy lực lớn nhất của khí mang, Diệp Trần hít một hơi thật sâu, tay phải thẳng như đao, vẽ một đường vào hư không.

Rắc!

Một đường khí mang nửa mét hình thành, chớp mắt, cự nham bị xỏ xuyên từ giữa, một vết nứt mỏng như sợi tóc nhanh chóng lan ra.

Gần như đồng thời, Diệp Trần cất bước đi về phía cự nham.

Đến lúc khoảng cách giữa hai bên chỉ còn chưa đầy ba thước, bề mặt cự nham từ từ lõm xuống, bột đá màu nâu đen bắn ra theo hình xoáy ốc, phủ đầy mặt đất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 59: Hạc Ảnh Bộ

Một lát sau, Diệp Trần cơ hồ dán lên trên cự nham.

Đợi hắn bước ra ngoài, mới thấy bề mặt cự nham có thêm một vết lõm hình hố tròn, bề mặt bóng loáng nhẵn thín như được đánh bóng cẩn thận.

- Tốt, hộ thân khí mang lợi hại!

Diệp Trần thán phục, cái gọi là khí mang, chính là vô số khí lưu sắc bén hình thành, bất cứ vật thể gì chỉ cần tiếp cận, đều bị xoắn thành bột vụn, nếu như chân khí tu vi cao đến cảnh giới nhất định, thiên chuy bách luyện vũ khí cũng không thể lại gần, nếu không sẽ thành vụn sắt.

Nhưng muốn tu luyện đến Thuần quân chân khí đệ lục trọng không phải chuyện dễ, nửa tháng vừa qua, Diệp Trần luyện chân khí đúng một trăm linh tám lần, mỗi lần sau khi luyện xong, lại phải phá nát, sau đó tiếp tục, cứ thế tuần hoàn, mỗi lần đều khiến hắn tinh lực tiêu tẫn, mồ hôi đầm đìa.

Đương nhiên, tất cả đều là đáng giá, Thuần quân chân khí uy lực lúc nãy đã thể hiện qua, tuyệt đại bộ phận chân khí đều cường hãn, đây mới chỉ là đệ lục trọng cảnh giới, nếu tu luyện đến đệ thất trọng, chân khí tùy ý phát ra khí kiếm, lúc đó mới coi là thực sự đại thành, giơ tay nhấc chân có thể giết kẻ thù cách xa trăm bước, lợi hại hơn bất cứ võ kĩ nào.

Đáng tiếc, công pháp càng lợi hại, càng khó tu thành, Diệp Trần lĩnh ngộ lực đã coi tuyệt đỉnh, có thể nói là yêu nghiệt, nhưng hắn cũng không dám chắc có thể trong một thời gian ngắn tiến nhập đệ thất trọng cảnh giới, đừng nói chi đệ thất trọng đỉnh phong, Thuân quân chân khí đại viên mãn.

- Vẫn là nên tu luyện Hạc ảnh bộ trước!

Nghe đồn, phía Tây Chân Linh đại lục có một ngọn núi cao mười vạn trượng, trên núi có linh hạc ngàn năm, linh hạc hai cánh mở ra vượt qua trăm mét, che kín bầu trời, mỗi lần nó bay qua rừng cây, từng mảng lớn cây cối bị bẻ gãy, phóng qua biển rộng, những ngọn sóng cao hơn trăm mét nổi lên, băng qua sa mạc, vô soosbaox cát xuất hiện, vùi lấp tất cả.

Linh hạc ngàn năm không phải yêu thú, có người nói chúng là thần cầm, cũng có người nói là dị chủng hồng hoang mà cao thủ thời cổ nuôi dưỡng, đủ loại tin đồn càng làm tăng thêm sự thần bí cho linh hạc ngàn năm, bởi vậy, mỗi năm đều có không ít người đi về phía Tây Chân Linh đại lục, tìm kiếm sự nổi tiếng.

Bất luận là thật hay giả, lời đồn về linh hạc ngàn năm đã trải qua ngàn năm, cho nên mới được gọi là linh hạc ngàn năm.

Hai trăm năm trước, một vị thanh niên cao thủ về khinh công cũng như những người khác, không ngại vạn dặm xa xôi tìm đến Tây phương Chân Linh đại lục, khổ đợi mấy năm, cuối cùng cũng nhìn thấy linh hạc, sải cánh linh hạc mặc dù không đủ ba chục mét, nhưng vẫn thần dị phi phàm, dễ dàng tóm vỡ một ngọn núi nhỏ, tung cánh bay lên, mắt thường căn bản không thể nhìn ra thân ảnh của nó, lướt một cái, mười dặm thoáng cái đã qua.

Vì quá thán phục, vị cao thủ khinh công này lại tổn hao thêm mấy năm thời gian nữa, mỗi ngày quan sát động tác linh hạc, cuối cùng tự sáng tạo ra một môn khinh công lợi hại.

Môn khinh công này chính là Hạc ảnh bộ.

Không hiểu tại sao thế nhân chưa từng nhìn qua linh hạc, không thể phát huy ra Hạc ảnh bộ tinh túy, dẫn đến Hạc ảnh bộ dần dần xuống dốc, cuối cùng hạ xuống làm nhân cấp đỉnh giai phẩm cấp.

Trong một cơ hội ngẫu nhiên, Hạc ảnh bộ bí tịch bí một vị trưởng lão nội môn Lưu Vân Tông lấy được, phong tồn trong Vũ Kĩ Các, cung cấp cho đệ tử nội môn tu luyện.

Đoạn bí văn này, là Diệp Trần nghe được từ thủ các trưởng lão.

Và thủ các trưởng lão chính là một trong những người tu luyện Hạc ảnh bộ, theo lời ông nói, với tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong của ông, toàn lực thi triển Hạc ảnh quyền, một lướt có thể đạt hai trăm mét, vượt qua một nửa vận tốc âm thanh, có thể thấy biến thái cỡ nào.

Nhưng cho dù là thủ các trưởng lão, cũng không thể khai thác hết được sự tinh túy của Hạc ảnh bộ, thế cho nên hậu kì lại tu luyện một môn địa cấp sơ giai khinh công, tên gọi Lưu quang thân pháp, chớp mắt đi xa hai trăm năm mươi mét, so với thi triển Hạc ảnh bộ còn nhanh hơn năm mươi mét.

- Hai trăm năm mươi mét, là còn nhiều hơn ba lần của mình.

Diệp Trần tự nhận là mình rất giỏi trên phương diện khinh công, chớp mắt có thể đi bảy tám mươi mét, Võ giả Luyện Khí Cảnh bình thường đến bóng dáng cũng không nhìn thấy, chỉ là so với thủ các trưởng lão, cao thấp rõ ràng, đối phương nếu muốn giết mình, có lẽ chỉ cần một chiêu!

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần biết bản thân thích với cao, thủ các trưởng lão là tu vi gì, hắn là tu vi gì, hai bên căn bản không thể đánh đồng, chờ hắn đến cấp bậc Bão Nguyên Cảnh, hai trăm năm mươi mét có lẽ sẽ không không còn khiến người ta giật mình nữa.

Việc không thể chậm trễ, Diệp Trần lấy từ Linh Giới Trữ Vật ra bí tịch Hạc ảnh bộ, lật giở trang đầu tiên.

Tu luyện Hạc ảnh bộ có ba điểm cần chú ý, một là động tác thân thể, hai là phương pháp vận khí, ba là tinh thần ý cảnh. Động tác thân thể và phương pháp vận khí không có gì đáng nói, quan trọng là tinh thần ý cảnh, người tu luyện phải tưởng tượng mình và linh hạc cùng chung một thể, người hạc hợp nhất, như vậy mới có thể kích phát tiềm lực thần bí trong cơ thể, khiến tốc độ nâng lên một cảnh giới mới.

Nói thì có vẻ rất dễ dàng, không phải tưởng tượng sao, có một chút đầu

óc tưởng tượng là có thể làm được, nhưng tưởng tượng là tưởng tượng, tiềm lực thực sự có thể kích phát trong cơ thể rất ít, một vạn may ra mới có một, thậm chí, mười vạn cũng không có một.

Phải biết, cơ thể con người là một trong những vật thể phức tạp nhất, ảo diệu bên trong cả đời cũng không thể thấy được, chỉ có duy nhất võ giả cảnh giới thứ năm, Linh Hải Cảnh võ giả mới có thể nhìn trộm một chút, hiểu một số quy luật sinh lão bệnh tử, áp dụng vào bản thân, trì hoãn tuổi già, sống qua hàng trăm năm. Lại tiến thêm một bước, võ giả cảnh giới thứ sáu, Sinh Tử Cảnh võ giả có thể triệt để kích phát tiềm lực cơ thể, nghịch chuyển sinh tử, đột phá giới hạn thọ mệnh mà thiên địa cho phép, sống qua ngàn năm, nhưng đến cảnh giới đó, tu vi mỗi lần tiến lên một bước, đều bị trời phạt, hoặc là nạn thiên lôi, hoặc là phong hỏa đại nạn, hoặc là nạn nguyên thần, mỗi kiếp nạn đều có vô số biến hóa, mỗi biến hóa lại phân thành nhiều cấp độ, vượt qua có thể tiếp tục tham ngộ thiên đạo, chuẩn bị cho việc bước vào cảnh giới thứ bảy trong truyền thuyết, không qua thì thân tử đạo tiêu, không còn một chút dấu vết.

Hư Hoàng, Huyền Hậu, Tà Vương và Long Vương các nhân vật tuyệt thế, chính là võ giả bước vào sinh tử cảnh, có thọ mệnh ngàn năm, tiềm lực bên trong cơ thể được kích phát hoàn toàn, nếu như để họ học Hạc ảnh bộ, đương nhiên là vừa học đã biết, căn bản không cần phí quá nhiều công sức, đáng tiếc với địa vị và thực lực của họ, sao có thể để ý đến Hạc ảnh bộ, e rằng linh hạc ngàn năm trong mắt họ cũng không là gì!

Đương nhiên, kích phát tiềm lực vẫn là một trong những tầng sâu áo nghĩa của cơ thể, không tính toàn bộ, một ngàn năm sau vẫn sẽ triệt để tử vong.

Vậy tạm thời không nói đến nữa.

Nghĩ đến kích phát tiềm lực cơ thể, mặc dù chỉ cần một tia đã đủ, nhưng Diệp Trần vẫn phải thở dài một hơi, khó trách nhiều người không lĩnh ngộ được sự tinh túy của Hạc ảnh bộ, dù sao chưa bao giờ nhìn qua linh hạc, sao có thể hiểu được tập tính và ý cảnh của chúng, dù là hắn thì cũng sẽ như vậy.

Mặc kệ, mất đi linh hạc tinh thần ý cảnh, Hạc ảnh bộ bí tịch vẫn là nhân cấp đỉnh giai khinh công nổi bật nhất, rất nhiều người muốn học cũng không học được.

Sau một thoáng thất vọng, Diệp Trần dần lấy lại ý chí chiến đấu, việc đầu tiên hắn muốn làm là tu luyện Hạc ảnh bộ tới đỉnh phong, những thứ khác sau này hãy nói.

...

Nói trong núi không có ngày tháng, một chút cũng không sai!

Một tháng thời gian, trong lúc Diệp Trần cần cù luyện Hạc ảnh bộ, lơ đãng trôi qua, có lẽ là Hạc ảnh bộ kích phát tiềm lực ý cảnh, cũng có thể những người chăm chỉ thường mau lớn, chỉ có một tháng, Diệp Trần mười lăm tuổi từ một mét bảy lên một mét bảy lăm, thân hình khẳng khiu sau khi cởi bỏ y phục không hề có vẻ gầy còm, rai rộng eo thắt, bắp tay và phần ngực vô cùng cường hãn, đứng im một chỗ mà cũng có khí thế nghiêm nghị.

Trải qua một tháng tu luyện, lúc này Diệp Trần đã triệt để nắm bắt Hạc ảnh bộ, Thuần quân chân khí cũng đạt đến đệ lục trọng đỉnh phong, khí mang hộ thân từ trong suốt chuyển sang xanh nhạt, lực phòng hộ đại tăng.

Bây giờ hắn tùy ý khởi động Hạc ảnh bộ vận khí chi pháp, là có thể vượt qua vách núi hòa mình vào biển mây, hơn nữa, dùng khí mang hộ thể mở ra một đường thông đạo, sau đó vòng trở lại, phảng phất như hóa thân thành linh hạc thực sự, sức hút của mặt đất không thể nào trói buộc được thân thể hắn.

- Hôm nay mình đã lướt được trăm mét, bên ngoài có khí mang hộ thể, bên trong có Tôi Ngọc Cường Thân Quyết phòng thân, thực lực cơ hồ tăng lên gấp đôi, đợi gặp lại Thôi Thế Minh, ba chiêu có lẽ đánh bại hắn, nhưng hắn chỉ là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì bình thường, cho dù không phải tuyệt đỉnh thiên tài, rất nhiều võ kĩ đều không tu luyện đến đỉnh phong, không đáng nhắc tới, nếu như gặp phải Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong

võ giả, bản thân lại có một số môn đại thành võ kĩ, muốn thắng đối phương vẫn còn rất khó, đáng tiếc không có cơ hội xác minh, nếu không đã biết thực lực mình đạt đến trình độ nào, cực hạn còn là bao nhiêu.

Diệp Trần nhẩm tính trong lòng, cuối cùng vẫn không có kết luận.

Hắn tự nhận là thiên tài, nhưng Chân Linh đại lục không thiếu nhất chính là thiên tài, trước có Huyền Hậu, và mấy chục chi linh bước vào Sinh Tử Cảnh, quân lâm thiên hạ, sánh ngang cùng bọn Hư Hoàng, sau có Thiên Phong Quốc tứ đại công tử, họ được gọi là tứ đại công tử, tất nhiên là các kinh tài kinh diễm trên mọi phương diện, nếu không rất khó được kẻ dưới phục tùng.

Đương nhiên, Thiên Phong Quốc tứ đại công tử Diệp Trần có chỉ cảm thấy bội phục một chút, vẫn chưa đủ để hắn động dung, phải biết Thiên Phong Quốc chỉ là một tiểu quốc Nam Trác Vực, mà Nam Trác Vực riêng tiểu quốc gia đã có hai mươi tư, trung đẳng quốc gia mười, đại quốc gia ba, một Thiên Phong Quốc nho nhỏ đã có tứ đại công tử, vậy thì những quốc gia lớn hơn Thiên Phong Quốc không cần nghĩ cũng biết.

Không nói xa xôi, La Đà Quốc bên cạnh chẳng coi Thiên Phong Quốc ra gì, thường xuyên xuất binh quấy rối biên cảnh, hoặc là cho binh sĩ cải trang thành cường đạo mã tặc, cướp sạch thương đội của Thiên Phong Quốc.

Bỏ qua thực lực quốc gia, Đà La Quốc thiên tài cũng nhiều không đếm xuể, thậm chí có lúc vượt qua tuyệt đại bộ phận tiểu quốc gia, tương đương với trung đẳng quốc gia.

Mấy năm nay nếu như không có tứ đại công tử chống lưng, Thiên Phong Quốc sớm đã trở thành trò cười cho người khác.

Đang, đang, đang...

Đúng lúc này, từ sườn núi Thanh Phong Sơn truyền đến hồi chuông âm vang, âm thanh vang xa trăm dặm.

Diệp Trần nhíu mày, Lưu Vân Tông chỉ có Đằng Vân đại diện mới có chuông, giống như lần đệ tử tham gia khảo hạch nội môn, căn bản không phải gõ chuông, mà là đập chuông, hai bên khác nhau rất lớn.

Có lẽ là đang có một lượng lớn nhiệm vụ cần ban bố, mặc kệ ra sao, cứ phải đi xem trước đã!

Thân ảnh trở nên mơ hồ, một khắc sau, Diệp Trần đã lướt gần trăm mét, đi trên những ngọn cây đại thụ, chớp nháy liên tục vài lần, biến mất hoàn toàn.

Bên trong Đằng Vân đại điện khí thế rộng rãi, lúc này đã có hơn trăm đệ tử, thỉnh thoảng lại có thêm đệ tử chạy đến.

Bước vào đại điện, Diệp Trần ngước mắt nhìn, đã có hơn một trăm người mà phía trước đại điện vẫn trống không một khoảng, mặt đất lót toàn bằng đá thanh cương, sát vị trí hai bên tường là chín cột đá thông thiên, màu sắc trong xanh ánh đỏ, mỗi cột chạm khắc một con phi long đang đằng vân giá vũ.

Từ chỗ cột đá đổ vào, cứ cách ba bước lại có một tòa ngọc bích, trên ngọc bích dán đầy những giấy.

- Diệp Trần, ngươi cũng tới rồi à.

Từ ngoài đại điện đi vào một người, là Ngô Tông Minh, hắn sớm đã biết Diệp Trần tấng thăng thành đệ tử nội môn, cho nên mới không lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Diệp Trần quay người, nói:

- Tu luyện gần ba tháng, cảm thấy trong một thời gian ngắn không thể tiến bộ thêm nữa nên mới chạy đến xem.

Ngô Tông Minh cười nói:

- Không thể so sánh với ngươi, ta tu luyện năm tháng mới dám nhận nhiệm vụ. Đúng rồi, ngươi lần đầu tiên đến Đằng Vân đại điện, chắc vẫn chưa hiểu nhiệm vụ tông môn, để ta giải thích qua cho.

- Vậy đa tạ!

Diệp Trần đúng là muốn hỏi tình hình.

- Nhiệm vụ tông môn chia thành hai loại, một loại là nhiệm vụ thưởng tiền do thế lực khác ủy thác cho tông môn, ví dụ những việc mà gia tộc nhỏ không thể làm được, thì có thể dùng một khoản tiền lớn uy thác tông môn, sau đó tông môn căn cứ độ khó, phát cho đệ tử bên dưới, để họ hoàn thành, loại còn lại là nhiệm vụ do tông môn tự phát, cũng gọi là nhiệm vụ nội tông, thù lao của nhiệm vụ nội tông có thể không cao bằng nhiệm vụ thưởng tiền, nhưng có thể đạt được chút ít linh thạch. Cho nên muốn phân biệt là loại nhiệm vụ gì, chỉ cần xem thù lao là gì là biết, nhiệm vụ thưởng tiền chỉ có thể nhận được hiện kim, còn nhiệm vụ nội tông có thể nhận được vàng và linh thạch hai loại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 60: Nhiệm Vụ Chém Giết

Diệp Trần gật gật đầu, thì ra là vậy.

- Còn nữa, căn cứ độ khó khác nhau, nhiệm vụ phân thành mấy đẳng cấp, đẳng cấp thấp nhất là nhiệm vụ bạch cấp, thích hợp Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, trên nữa là nhiệm vụ khôi cấp, thích hợp Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, trên nữa nữa là nhiệm vụ hắc cấp, thông thường chỉ có Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì tiếp nhận, còn trên nhiệm vụ hắc cấp là nhiệm vụ trưởng lão cấp, đó không phải thứ chúng ta có thể quan tâm, bây giờ ngươi xem màu sắc của những tòa ngọc bích kia, là có thể biết đẳng cấp nhiệm vụ bên trên. Ngô Tông Minh chỉ chỉ vào ngọc bích bên trong đại điện.

Nghe vậy, Diệp Trần cẩn thận quan sát, phát hiện hai tòa ngọc bích gần cửa ra vào nhất đều là màu trắng, nhiệm vụ phát bộ trên đó có lẽ đều là nhiệm vụ bạch cấp, theo quy luật trái lớn phải nhỏ, bên phải lối vào là nhiệm vụ thưởng tiền, sau đó là hai tòa ngọc bích màu xám, sau ngọc bích màu xám lại có hai tòa ngọc bích màu đen, đệ tử đừng ở đó ít nhất, chỉ có bảy tám người, những đệ tử này tám chín mươi phần trăm là Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi, trong đó thậm chí có cả đệ tử hạch tâm.

Hắng hắng giọng, Ngô Tông Minh nói tiếp:

- Ngoài ra, nhiệm vụ đồng cấp cũng phân thành theo độ khó, gồm độ khó một sao, độ khó hai sao, độ khó ba sao, độ khó bốn sao và cao nhất là độ khó năm sao. Với thực lực hiện tại của ta, cùng lắm chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ bạch cấp ba sao, bốn sao sẽ có nguy hiểm tới tính mệnh , năm sao trên cơ bản không thể quay về.

Diệp Trần hỏi:

- Có phải có thể lập nhóm hoàn thành nhiệm vụ không?

Ngô Tông Minh gật đầu nói:

- Không sai, ví dụ ta chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ bạch cấp ba sao, nếu như muốn tiếp nhận nhiệm vụ bạch sắc bốn sao, nhất định phải kéo thêm hai đệ tử nội môn có cùng tu vi với ta, như vậy, một khi nhiệm vụ hoàn thành, thù lao mỗi người nhận được sẽ nhiều hơn nhiệm vụ bạch cấp ba sao, tất cả đều vui vẻ.

- Ồ, thì ra là vậy!

Nghe Ngô Tông Minh nói, Diệp Trần càng có hứng thú với nhiệm vụ tông môn, nhưng trước mắt hắn không có ý định lập nhóm với người khác, sau này có cơ hội rồi nói.

- Được rồi, ta đi chào mấy sư huynh, lần trước từng lập đội với họ.

Ngô Tông Minh thấy Diệp Trần đã biết những điều cơ bản, cũng không phí lời.

Diệp Trần quay lại nói mấy câu cảm ơn nữa.

Đợi Ngô Tông Minh rời đi rồi, Diệp Trần đi tới trước ngọc bích màu trắng bên phải.

Như hắn dự liệu, trên ngọc bích màu trắng bên phải dán đầy nhiệm vụ thưởng tiền, thù lao bên dưới chỉ có vàng, không có linh thạch.

Nhìn từ trên xuống dưới.

Tờ thứ nhất vẽ một cái đầu lâu màu đen, dưới đầu lâu viết mấy chữ:

Nhiệm vụ: Tiêu diệt Cô Lâu mã tặc đoàn.

Việc ác: Đánh cướp thương khách qua đường, giết người cướp của, làm nhục phụ nữ, tội ác tày trời!

Phân tích thực lực: Mã tặc đoàn đại thủ lĩnh là Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả, nhị thủ lĩnh là Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, dưới trướng có ba bốn mươi nhân mã, cường cung hơn mười bộ.

Độ khó: Năm sao

Thù lao: Ba vạn lạng bạc.

Kiến nghị: Do năm Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả hoặc hai Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì tiếp nhận.

Đọc xong cái này, Diệp Trần hít ngược một hơi lãnh khí, nhiệm vụ bạch cấp năm sao này khó quá! Là tiêu diệt một mã tặc đoàn, phải biết người đông cũng có cái lợi của nó, cho dù thực lực cao hơn một cấp chưa chắc đã làm được gì, chẳng may chủ quan, thậm chí mất đi tính mạng, chẳng trách kiến nghị phía sau ghi do năm Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả hoặc hai Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì tiếp nhận, đơn độc một người, chính là từ tìm đến cái chết.

Nhưng kiến nghị là kiến nghị, chỉ dành cho những đệ tử thiên tư không cao, đối với loại thiên tài đệ tử như Diệp Trần, khiêu chiến vượt cấp không phải chuyện gì mới mẻ, nếu như tiếp nhận nhiệm vụ này, Diệp Trần dám chắc chín mươi phần trăm là mình có thể hoàn thành.

Chỉ có điều, vừa lên đã nhận nhiệm vụ khó, liệu có vấn đề gì không nhỉ?

Nghĩ một lúc, Diệp Trần quyết định tạm thời buông tha nhiệm vụ bạch cấp năm sao, không phải hắn sợ phiền hà, mà là cẩn trọng, nên tìm những nhiệm vụ bạch cấp độ khó thấp luyện tay trước, đợi hiểu kĩ độ khó của các cấp nhiệm vụ xong mới tiếp nhận nhiệm vụ độ khó cao.

- Nhiệm vụ này của ta.

Đột nhiên, một bàn tay giơ ra giật mạnh tờ giấy, xoạt một tiếng, tờ nhiệm vụ tiêu diệt Cô Lâu mã tặc đoàn đã nằm trong tay đối phương.

Diệp Trần quay lại nhìn, người nhận nhiệm vụ là một thiếu niên cao lớn, hai hàng lông mày to thô đen kịt, đứng ở đó mà khí thế áp bách không ngừng tán phát, khiến những đệ tử xung quanh không kìm được phải lùi lại nửa bước, miệng hô lên thảng thốt:

- Là Vương sư huynh!

Vương sư huynh? Diệp Trần không quen đối phương, nhưng những chấn động chân khí trên người đối phương thì đúng là rất mãnh liệt, tối thiểu là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì.

Hắc hắc cười, thiếu niên cao lớn quay người bỏ đi.

Không bị ảnh hưởng quá nhiều, Diệp Trần trả lại sự chú ý về tòa ngọc bích, mắt rời xuống dưới.

Hàng thứ ba.

Nhiệm vụ: Giết Huyết thủ đồ tể!

Việc ác: Làm nhục phụ nữ, giết người như ngóe!

Phân tích thực lực: Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả.

Độ khó: Ba sao

Thù lao: Bốn ngàn lạng vàng.

Kiến nghị: Do hai Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả hoặc một Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì tiếp nhận.

Diệp Trần sáng mắt, chính là nó.

Huyết Thủ đồ tể thực lực cùng lắm tương đương Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì bình thường, đừng nói Diệp Trần bây giờ, cho dù là mới bước vào Ngưng Chân Cảnh hắn cũng không sợ, nói thực, lựa chọn nhiệm vụ bạch cấp loại này có chút chuyện bé xé ra to, dùng dao mổ trâu giết gà.

Nhưng Diệp Trần không nghĩ vậy, đây là mới là nhiệm vụ đầu tiên của hắn, hắn không muốn có bất cứ sơ suất gì, đợi đủ kinh nghiệm, là có thể lựa chọn nhiệm vụ độ khó cao, dù sao nhiệm vụ cũng nhiều, đâu chỉ một lần, không cần phải vội.

Lăng không xé tờ nhiệm vụ, Diệp Trần không vội đi ngay, quay người đến trước ngọc bích màu trắng phái phát nhiệm vụ nội tông.

Nhiệm vụ nội tông hàng đầu tiên là nhiệm vụ bạch cấp bốn sao, độ khó rõ ràng thấp hơn tiêu diệt Cô Lâu mã tặc đoàn, thù lao là nam ngàn lạng vàng và hai miếng hạ phẩm linh thạch, xem ra hơi ít.

Nhưng đâu có dễ tính như vậy, hạ phẩm linh thạch giá trị từ một ngàn đến một ngàn năm trăm lạng bạc, nhưng quan trọng là phải có chỗ mua, rất khó mua được linh thạch, trừ phi đến những hội chợ đấu giá mới có. Cho nên hơn một ngàn lạng chỉ là giá trị bình thường của hạ phẩm linh thạch, phần lớn đều không có cái giá đó, có lúc một miếng hạ phẩm linh thạch được bán với giá hai ba ngàn lạng cũng không phải chuyện gì mới lạ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 61: Huyết Thủ Đồ Tể!

Chính vì nguyên nhân này, mặc dù thù lao nhiệm vụ nội tông ít nhưng vẫn được những đệ tử thiếu hạ phẩm linh thạch hoan nghênh, mỗi lần xuất hiện, chắc chắn không tồn tại được lâu. Vốn dĩ hàng thứ nhất ngọc bích dán mười tờ nhiệm vụ, bây giờ chỉ còn lại một tờ, có lẽ cũng sắp bị người ta xé mất rồi.

Diệp Trần không thiếu linh thạch, hơn nữa phần thưởng nhiệm vụ bạch cấp quá ít, căn bản không đáng quan tâm, nên không cần góp vui làm gì.

Lúc đi ra khỏi Đằng Vân đại diện, Ngô Tông Minh vừa vặn cũng đi ra.

- Diệp Trần, nhận nhiệm vụ độ khó bao nhiêu?

Diệp Trần lắc lắc tờ nhiệm vụ trong tay,

- Là nhiệm vụ bạch cấp ba sao.

Ngô Tông Minh cười nói:

- Ta cũng nhận nhiệm vụ bạch cấp ba sao, đi Phong Linh trấn giết một con Song Vĩ Báo khát máu!

- Song Vĩ Báo, tốc độ rất nhanh đấy!

Song Vĩ Báo là yêu thú cấp ba, lực chiến đấu không quá mạnh, đại khí tương đương Võ giả Ngưng Chân Cảnh bình thường, nhưng tốc độ thì nhanh như gió, rất khó chơi.

- Cái này thì đúng, không nói nữa, ta phải về chuẩn bị đây, sau này có thời gian nói chuyện.

- Vậy được!

Chia tay Ngô Tông Minh, Diệp Trần thấy trời không còn sớm nữa liền rảo bước xuống núi.

...

Ô Thạch trấn, một thị trấn nhỏ vắng vẻ gần Ô Thạch sơn mạch.

Diện tích trấn không rộng, cũng không có những tòa kiến trúc cao lớn, bốn phía dùng những hàng rào gỗ đơn giản vây lại, ý đồ chỉ là ngăn chặn sự tấn công của những con yêu thú cấp thấp, dù sao ở những nơi hoang vu thế này, yêu thú qua lại rất nhiều, hơi không chú ý, sẽ trở thành đối tượng săn mồi của chúng.

Trên con đường cách Ô Thạch trấn không xa, người thiếu niên đang thả dần bước ngựa.

- Theo như tư liệu ghi chép, ba ngày trước Huyết Thủ đồ tể đi vào khu vực này, một trăm dặm vuông quanh đây chỉ có Ô Thạch trấn là có người ở, trừ phi hắn sống ở đây một thời gian rồi lại di chuyển sang nơi khác!

Thiếu niên chính là Diệp Trần, cách thời điểm nhận nhiệm vụ đã một ngày hai đêm, một ngày hai đêm đó, hắn di chuyển không ngừng, đến Ô Thạch trấn cách Lưu Vân Tông đúng ba ngàn dặm.

- Mặc kệ, vào trước rồi tính.

Hai chân hơi dùng lực, Diệp Trần thúc động Hắc tông mã chạy vào Ô Thạch trấn.

Vào trong trấn, Diệp Trần xuống ngựa, vừa dắt vừa đi.

Hoàn cảnh trấn không tốt cho lắm, con đường gồ ghề những bùn với đá, cửa hiệu hai bên đường cũng rất cũ kĩ, có vẻ như không được sửa chữa trong một thời gian dài, so với Thanh Phong trấn, đây chẳng khác gì thôn xóm, hai

bên căn bản không cùng một cấp độ.

Đương nhiên, Diệp Trần không để ý đến sự chênh lệch đó, hắn đến là để giết chết Huyết Thủ đồ tể, làm xong sẽ rời đi luôn.

Trung tâm trấn có một tửu lầu cao hai tầng, có lẽ, đây là nơi náo nhiệt nhất Ô Thạch trấn, tiếng người hỗn loạn.

Lầu hai.

Ngồi ở vị trí gần cửa sổ là một đại hán vạm vỡ, hắn mặt y phục màu nâu, mái tóc dài cuồng dã vắt trên vai, cầm chén rượu với những ngón tay thô ráp, chai sần, cứng đơ như những khối thiết thạch. Về khuôn mặt, rất đang sợ, những vết sẹo chằng chịt cơ hồ đã phá hủy hoàn toàn dung nhan hắn, chỉ có đôi mắt tinh anh là vẫn tán phát ra khí tức tàn bạo.

Ăn mấy miếng thịt bò, uống một ngụm rượu, đại hán vạm vỡ quay đầu nhìn người thiếu niên áo tím ở bàn bên cạnh, nói:

- Ngươi là ai, hình như nhìn ta lâu lắm rồi.

Thiếu niên áo tím buông đôi đũa trên tay, bướng bỉnh nói:

- Ngươi là Huyết Thủ đồ tể?

- Không sai!

Đại hán vạm vỡ liếm liếm môi.

- Xem ra vận khí của ta không tệ, ngươi muốn tự mình động thủ tự sát, hay phải cần ta đích thân giết chết ngươi. Hai bên chọn một.

Nghe vậy, Huyết Thủ đồ tể ha ha cười lớn:

- Một võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong cỏn con cũng dám lớn tiếng cuồng ngôn, ngươi xem thường Huyết Thủ đồ tể ta quá rồi đấy, nhìn y phục của ngươi, chắc là đệ tử của Tử Dương Tông! Đáng tiếc, hôm nay

ngươi lại rơi vào trong tay ta.

Hắn giết người như ngóe, thường xuyên bị các đệ tử đại tông môn truy sát, nhưng vẫn sống sót, có điều lần trước vận khí hơi kém, gặp phải một đệ tử nội môn Bắc Tuyết Sơn Trang, cảnh giới đối phương tương đương hắn, một tay Bạo kiếm đao pháp ác liệt vô cùng, cơ hồ gần như giết chết hắn.

May mà kinh nghiệm từng trải không phải vô dụng, trong lúc nguy hiểm nhất, hắn điên cuồng phản kích lại, hoàn toàn trong tư thế liều mạng, kinh nghiệm giang hồ của tên đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang kia quá non nớt, không chuẩn bị lấy cứng đối cứng với hắn, định từ từ hành hạ cho đến chết, cuối cùng lại bị hắn một chưởng đánh chết, bản thân Huyết Thủ đồ tể cũng không hơn gì, mặt bị đao quang chém trúng mười mấy lần, nên mới thành bộ dạng hiện tại.

Thiếu niên áo tím từ từ đứng dậy,

- Cơm cũng ăn no rồi, rượu cũng uống đủ rồi, nếu như ngươi còn cứng đầu thì đứng trách ta ra tay độc ác, quên nói cho ngươi biết, ta tên Đằng Vân Long, là người sẽ giết chết ngươi.

- Hắc hắc.

Huyết thủ đồ tể cũng đứng dậy, không trả lời, mắt dán chặt vào lưng Đằng Vân Long, tựa hồ như ở đó có người để hắn coi trọng.

Đằng Vân Long lộ vẻ nghi hoặc, quay lại nhìn.

- Tiểu tử, ngươi còn non lắm.

Huyết Thủ đồ tể đắc ý cười lớn, bàn tay với những ngón tay thô ráp dựng thẳng, bên trên huyết quang lượn lờ, một quyền bổ vào đầu Đằng Vân Long.

Đằng Vân Long giận dữ:

- Hèn hạ.

Trở tay một chưởng đập ngược trở về.

Ầm!

Sóng xung kích cường hãn thổi tung bát phương, bàn ghế trên lầu hai đều bị đánh nát, một số thực khách không trốn kịp thất khiếu chảy máu, chết một cách oan ức.

Âm thanh đi qua, cả người Đằng Vân Long bị đánh bay ra khỏi lầu hai, lảo đảo ngã xuống một cái hố trên đường, y phục trên người rách nát, sắc mặt tái nhợt.

Một khắc sau.

Huyết Thủ đồ tể đuổi đến, tiếp tục bổ ra một chưởng.

Miệng quát lớn:

- Đồ nguyên huyết thủ!

Huyết sắc chân khí lăng không hóa thành chưởng ấn cực đại, ép xuống người Đằng Vân Long, khiến chân khí và khí huyết toàn thân hắn có chút ngưng trệ, thần sắc đờ đẫn.

Thời khắc mấu chốt, Đằng Vân Long đột nhiên cắn mạnh đầu lưỡi, hai tay tràn ngập tử sắc chân khí một lần nữa giơ ra nghênh đón.

- Chân dương chưởng!

Song chưởng Đằng Vân Long thôi phát khí mang màu tím, khí mang ẩn hàm nhiệt độ cao, những nơi nó đi qua không khí sôi lên kịch liệt, như là nấu nước.

Khi huyết sắc chưởng ấn và khí mang màu tím chạm vào nhau, không khí vặn vẹo mãnh liệt, liền sau đó, tử quang mãnh liệt bộc phát định đẩy lùi

huyết sắc chưởng ấn nhưng không làm được gì, chưởng ấn rắn chắc dị thường, lại có hiệu quả tiêu diệt chân khí, tử quang vừa chạm vào, như tuyết xuân gặp mặt trời, trong nháy mắt đã vỡ mất ba phần, bảy phần còn lại nhanh chóng sụp đổ, tan rã hoàn toàn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 62: Kẻ Sẽ Lấy Đầu Ngươi

Phốc.

Miệng thổ ra một ngụm máu tươi, Đằng Vân Long bay ngược ra sau.

Huyết Thủ đồ tể đâu có chịu buông tha dễ dàng như vậy, chân vừa chạm đất, lập tức đuổi theo, huênh hoang cười nói:

- Mặc dù Đồ nguyên huyết thủ của ta là võ kĩ nhân cấp đỉnh giai, nhưng lại chuyên phá nội gia chân khí, huống hồ ngươi mới tụ lực chưa lâu, công pháp lực trên người chỉ phát huy được bảy phần, đâu phải đối thủ của ta, mau chịu chết đi!

- Huyết Thủ đồ tể, ngươi nghĩ ta là cá nằm trên trên thớt, muốn chém muốn giết thế nào cũng được à?

Nghe vậy, mặt Đằng Vân Long ánh lên một tia dữ tợn, trong quá trình bay ngược, giơ tay lấy từ trong lòng ra một miếng đan dược, miếng đan dược này to bằng một trái long nhãn, bề mặt óng ánh trong suốt, bên trong ẩn chứa một chút hồng quang như liệt diễm, lưu chuyển bất định.

Không do dự nuốt viên linh đan, Đằng Vân Long quát khẽ một tiếng, bộ quần áo tím trên người không gió mà bay, rõ ràng đang vận chuyển chân khí.

Một khắc sau.

Sắc mặt Đằng Vân Long trở nên đỏ bừng, gân xanh nổi chằng chịt dưới da, kéo dài tận đến búi tóc.

Huyết Thủ đồ tể thấy vậy giật mình.

- Liệt tâm đan!

Rắc...!

Mặt đất bị dẫm nát, Đằng Vân Long ghìm người, hồng quang nhàn nhạt lượn lờ quanh thân, khí thế kinh nhân nổi lên từ mặt đất không hề thua kém Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì.

- Không sai, chính là Liệt tâm đan của bản môn, một khắc sau khi nuốt vào chân khí toàn thân sôi trào, có thể khiến thực lực tăng lên một cấp, hơn nữa dược hiệu chưa qua, chân khí liên miên không dứt, thương thế trước đó cũng toàn bộ bị áp chế.

Đằng Vân Long vừa nói, đồng thời tay phải đặt ngang, cách đan điền ba tấc, chậm rãi kéo lên trên, tựa như đang làm những chuẩn bị cuối cùng để phát huy Liệt Tâm Đan tới đỉnh phong.

Trước đó, người đứng xem không ít, trong đó không thiếu một số giang hồ độc hành khách, Diệp Trần cũng là một trong số đó.

- Không ngờ lại bị Đệ tử nội môn Tử Dương Tông giành trước, đúng là có chút phiền phức, may mà vẫn ổn, Huyết Thủ đồ tể không phải là kẻ dễ giải quyết, thực lực cùng lắm tương đương Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, nhưng kinh nghiệm thập phần cay độc, có thể phát huy thực lực của mình lên mười một, mười hai phần, cứ duy trì như vậy, dù người đến là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì cũng không làm gì được hắn.

Dắt ngựa đứng sau đoàn người, trong đầu Diệp Trần hiện lên mấy luồng suy nghĩ.

Nhìn dị trạng phát sinh trên người Đằng Vân Long, lại nghe Huyết Thủ đồ tể nhắc đến Liệt Tâm Đan, Diệp Trần còn gì mà không hiểu nữa, tên Đằng Vân Long này vẫn còn thủ đoạn bảo mệnh, Liệt tâm đan này là đan dược độc hữu của Tử Dương Tông, một năm cũng chỉ luyện chế mấy chục miếng, một miếng mang ra ngoài đều bán được vài vạn lạng bạc, là thứ được

rất nhiều võ giả truy phủng.

Từ đó có thể thấy, Đằng Vân Tông bất chấp mọi thứ để giết Huyết Thủ đồ tể, một miếng Liệt Tâm Đan trị giá mấy vạn lạng bạc, trong khi giết chết Huyết Thủ đồ tể cũng chỉ được được bốn ngàn lạng vàng, coi như hòa vốn, không giết thì thiệt, giết xong cũng vô ích.

- Tiểu tử, cho dù ngươi uống Liệt Tâm Đan thì đã sao, chết cho ta.

Đối phương ngay cả Liệt Tâm Đan cũng có, rõ ràng rất được Cao tầng Tử Dương Tông coi trọng, nói không chừng trên người hắn còn nhiều thứ quý trọng, nghĩ đến đây, khí thế trên người Huyết Thủ đồ tể càng thịnh, hung mãnh lao vào Đằng Vân Long.

Xoẹt!

Không khí bị huyết sắc chưởng ấn đánh xuyên qua mang theo từng luồng sóng khí rung động, lao ra với tư thế muốn dùng một chưởng đập chết Đằng Vân Long.

Đằng Vân Long ngửa mặt thét lên một tiếng dài, hồng quang trên người bạo trướng ba phần, sóng chân khí mãnh liệt làm cho những cánh cửa xung quanh thi nhau rung lên bần bật, phát ra những tiếng răng rắc.

- Muốn giết ta, chết đi.

Không lùi không tránh, tay phải Đằng Vân Long vẽ lên hư không một nửa vòng tròn, một khối khí lưu tím hồng hội tụ thành hình, hóa thành một khối quang cầu đánh vào huyết sắc chưởng ấn.

Ầm ầm!

Kiến trúc hai bên vỡ ra mấy khe hở lớn, sóng xung kích đủ để giết chết mãnh hổ phóng xạ khắp nơi, thổi tung những người đứng xem xung quanh.

Hai kẻ giao chiến mỗi người lùi lại ba bước, rồi lại tiếp tục lao vào nhau.

Bành bành bành bành bành...

Chưởng phong gào thét, nhân ảnh chập trùng, khí kình bạo liệt nổ vang đì đùng không dứt, hai người đánh từ Đông sang Tây, lại đánh từ đường vào trong tửu lầu, bất cứ nơi nào cũng là chỗ họ giao thủ.

Một lúc lâu sau, một thân ảnh đột nhiên lùi lại, đáp xuống một gian nhà dân.

Là Huyết Thủ đồ tể!

- Định kéo dài thời gian, không có cửa đâu!

Đằng Vân Long nhếch miệng cười lạnh, phi thân lao vào đối phương, lăng không chém tới một quyền.

Huyết Thủ đồ tể không có ý tránh né, hai chân giang rộng, tay phải dựng thẳng, trực tiếp đối diện với công kích của Đằng Vân Long.

Đông!

Á!

Sau một tiếng kêu thảm, Đằng Vân Long biến dạng không thành hình người rơi vào vách tửu lầu, mắt trợn tròn như nhìn thấy quỷ, yếu ớt nói:

- Ngươi thật hèn hạ, che giấu thực lực của chính mình.

- Hắc hắc, nửa tháng trước ta đã tấn thăng Ngưng Chân Cảnh trung kì, chỉ là sợ bị người cường đại hơn truy sát, cho nên mới che giấu thực lực, như vậy mới có thể tiêu diêu tự tại, lại có thể chơi đùa với đám đệ tử tông môn các ngươi đồng thời kiếm được một món tài phú lớn trên người các ngươi, vui như vậy cớ sao không làm.

Huyết Thủ đồ tể dừng lại một lúc, lại nói:

- Lấy được tài phú trên người ngươi, ta chuẩn bị rời khỏi Thiên Phong

Quốc, đi sang một quốc gia khác, sau đó thay tên đổi họ, lúc đó không còn ai tìm được người tên là Huyết Thủ đồ tể nữa, ha ha ha ha...

Nói xong lời cuối cùng, Huyết Thủ đồ tể đắc ý cười vang, thực lực của hắn mặc dù không cao, nhưng gái đẹp chơi qua không ít, trong đó không hiếm tiểu thư đại gia tộc, giết người hắn cũng làm rồi, chí ít có thể lấp đầy một tửu lầu, nhưng hắn quá may mắn, đến bây giờ vẫn chưa chết, hơn nữa tiền tài trên người có trên trăm vạn, đến bất cứ chỗ nào cũng có thể sống thoải mái.

Đằng Vân Long trợn mắt, không cam tâm trút hơi thở cuối cùng, đến lúc chết hắn vẫn hối hận vì đã không trực tiếp chạy trốn, hối hận vì đã nhận nhiệm vụ này, hối hận vì đã gặp phải tên ác đồ âm hiểm giảo hoạt như Huyết Thủ đồ tể.

Nếu như có cơ hội làm lại, hắn nhất định lựa chọn sống thật tốt, không vì một chút danh khí mà mạo hiểm, cuối cùng vứt bỏ tính mạng mình.

Thấy Đằng Vân Long đã chết, Huyết Thủ đồ tể vẫn chưa yên tâm, một chưởng lăng không đập nát lồng ngực đối phương, sau đó mới tiến lại gần, chuẩn bị soát người.

- Đúng là Huyết Thủ đồ tể, tâm kế thật quá thâm trầm.

Từ trong đoàn người vọng ra một giọng nói trong trẻo.

Huyết Thủ đồ tể dừng bước chân, nhìn về phía giọng nói, sắc mặt âm trầm nói:

- Ai?

- Kẻ sẽ lấy đầu ngươi

Diệp Trần chậm rãi bước ra từ đoàn người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 63: Đầu Rơi

Huyết Thủ Đồ Tể quan sát Diệp Trần, thấy hắn mặc một bộ trường bào màu trắng, lưng đeo trường kiếm, tuổi mới chỉ độ mười lăm, thanh tú tuấn dật, khí tức thuần túy, lập tức cười lạnh nói:

- Xem ra người nhận nhiệm vụ này cũng không ít, lúc nãy vừa giết một tên đệ tử nội môn Tử Dương Tông, bây giờ lại đến một tên đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, lần sau có phải đệ tử nội môn Bắc Tuyết Sơn Trang và Phỉ Thúy Cốc cũng muốn đến. Đáng tiếc là, ngươi còn ngốc hơn chúng, biết rõ ta là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì còn muốn lấy đầu ta, thật không biết chữ tử viết như thế nào.

Nếu như Diệp Trần là Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, Huyết Thủ Đồ Tể căn bản không có ý động thủ mà sẽ tìm đường chạy trốn, nhưng từ dao động chân khí có thể nhìn ra tu vi Diệp Trần chỉ là Ngưng Chân Cảnh sơ kì, ngay cả đỉnh phong cũng chưa đạt đến, mặc dù chân khí có chút cổ quái, vô cùng sắc bén, như hợp thành từ những lưỡi dao sắc nhọn, nhưng trong mắt hắn vẫn chưa là gì.

Sắc mặt Diệp Trần không đổi, nói:

- Rõ ràng là Ngưng Chân Cảnh trung kì tu vi, vậy mà có thể giả làm Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong, có lẽ là tu luyện công pháp phụ trợ nào đó! Ta rất có hứng thú.

Loại công pháp phụ trợ này không có tác dụng nâng cao thực lực, nhưng có lúc phát huy hiệu quả vượt quá thực lực bản thân, ví dụ giống như đối phương, ẩn giấu thực lực của mình, đợi kẻ thù khinh suất, đột nhiên phản công lại, cũng có thể hạ thấp tu vi bản thân, đi vào một số di tích cổ địa có tu vi cấm chế.

Huyết Thủ Đồ Tể nhíu mày, từ ngữ khí đối phương hắn cảm nhận được một chút nguy cơ, tựa hồ sẽ có điều gì đáng sợ phát sinh, nhưng suy nghĩ đó vừa xuất hiện đã lập tức bị hắn phủ định, làm sao có thể, một Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, cho dù hắn là thiên tài cũng đấu không lại mình, Đệ tử nội môn Bắc Tuyết Sơn Trang chính là ví dụ, mặc hắn kinh tài kinh diễm, nhưng vẫn phải bại dưới tay mình, nghĩ đến đây, Huyết Thủ Đồ Tể nhếch miệng hung hăng nói:

- Người chết thì không cần biết nhiều, Địa bạo thiên kinh!

Lời còn chưa dứt, Huyết Thủ Đồ Tể dậm mạnh một chân xuống đất, mặt đất đột nhiên nứt ra, một khe hở đen kịt như hình tia chớp kéo dài tới vị trí Diệp Trần.

Liền ngay sau đó!

Một tiếng nổ vang bạo phát.

Những mảnh đá vụn tựa như ám khí, chiu... chiu... văng khắp nơi, bao trùm một khoảng rộng hơn tám trượng, kiến trúc hai bên lập tức thủng trăm ngàn lỗ, đám người đứng gần đó bị xuyên như sàng, hoảng sợ đổ nhào xuống đất, chết không nhắm mắt.

Nhìn lại địa điểm nổ, ở đó đã thành một cái hố rộng nửa trượng, sau ba thước, thi cốt đều không còn.

- Ha ha ha..., Huyết Thủ Đồ Tể ta bảo ngươi canh ba chết, ngươi tuyệt đối không thể sống đến canh năm. Kiếp sau đầu thai làm người, đầu óc nhớ phải sáng láng hơn một chút.

Lâu lắm rồi Huyết Thủ Đồ Tể mới thấy thoải mái như ngày hôm nay, một lúc giết chết hai đệ tử tông môn, không tốn một chút sức lực, chỉ đáng tiếc là đối phương bị nổ tung thành tro bụi, kim phiếu gì đó đều không còn, sau một hồi tiếc rẻ, Huyết Thủ Đồ Tể cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, bản thân mình đã có tài sản hơn trăm vạn, thêm bớt một chút cũng không hơn gì.

Đám giang hồ độc hành sớm đã lùi ra xa hơn, quay sang nhìn nhau, tên Huyết Thủ Đồ Tể cũng lợi hại thật! Một Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì ngay cả một chiêu cũng không đỡ được, thi cốt không còn, may mà lúc nãy không bị choáng váng, nếu không có lẽ người chết bây giờ là mình.

Huyết thủ đồ tẻ đang chuẩn bị khom lưng lục soát thi thể Đằng Vân Long thì một điểm kiếm quang đột nhiên phóng đại trước mắt hắn, liền sau đó, Diệp Trần thân khoác y bào màu trắng, như bóng ma xuất hiện giữa ban ngày, nhưng lại mang theo khí chất xuất trần thoát tục, trong chốc lát, hiện lên trước mắt.

Phốc phốc!

Một đường huyết tiễn từ cổ Huyết Thủ Đồ Tể bắn ra, phun xa ba mét.

- Ngươi vẫn chưa chết!

Huyết Thủ Đồ Tể mỗi câu nói ra, cổ đều tuôn ra một lượng máu lớn.

Đứng sau Huyết Thủ Đồ Tể năm bước, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ, thản nhiên nói:

- Cũng muốn nói thêm với ngươi vài câu, đáng tiếc!

Xoạt!

Mắt Huyết Thủ Đồ Tể ánh lên một tia tự giễu, đầu nghiêng sang một bên, từ trên cổ rơi xuống, thân thể cũng đổ vật theo, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Xoay ngươi, Diệp Trần khẽ lắc đầu.

Nếu như quyết đấu công bằng, hắn nghĩ muốn giết Huyết Thủ Đồ Tể chí ít phải cần đến ba chiêu, dù sao thực lực đối phương cũng hơn Thôi Thế Minh, hơn nữa luận giảo hoạt ngụy biến, hai Thôi Thế Minh đều không bằng, chỉ là Huyết Thủ Đồ Tể ngay từ ban đầu đã quá khinh địch, coi thường

triệt để, nếu không cho dù một kiếm của Diệp Trần có chí mạng thật cũng bị đối phương dùng chân khí bản thân chặn lại, cùng lắm bị thương chút ít mà thôi.

Nhưng bản thân Diệp Trần cũng quên một điều, chính là sau khi tu luyện Hạc Ảnh Bộ, tốc độ của hắn nhanh đến khó tin, Huyết Thủ Đồ Tể cũng muốn vận khí nhưng đã không kịp.

Tiếc cho Huyết Thủ Đồ Tể cẩn trọng cả đời, cuối cùng lại chết vì sự chủ quan, đương nhiên, cho dù hắn cẩn trọng thế nào, một khi Diệp Trần đã quyết định giết chết hắn, thì mạng của hắn đã không còn thuộc về mình, đây chính là thực lực tuyệt đối, ưu thế tuyệt đối, không cái gì có thể bù đắp.

Những giang hồ độc hành vẫn chưa rời đi, há miệng, tròn mắt ngạc nhiên.

Họ chỉ nhìn thấy Diệp Trần xuất kiếm, sau đó Huyết Thủ Đồ Tể đầu rơi xuống đất, ở giữa phát sinh những gì thì mơ hồ như trong sương mù.

Kiếm xuất, đầu rơi!

Dứt khoát như vậy, là loại kĩ nghệ gì chứ.

Giống như sát thủ ẩn tàng trong bóng tối, không ra tay thì thôi, đã ra tay là phải có người mất mạng, tuyệt đối không để lại lần sau.

- Người này, đáng sợ quá!

Một giang hồ khách thì thầm nói.

Một người khác cũng nói:

- Ta tựa hồ nhìn thấy bóng dáng Bắc Tuyết công tử trên người hắn, cũng trẻ như vậy, cũng không ra tay thì thôi, ra tay là phải có người chết.

- Nhưng hắn muốn đạt tới cảnh giới Bắc Tuyết công tử, có một người là đối thủ lớn nhất của hắn.

- Ai?

- Còn ai vào đây nữa, chính là tam đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang Lâm Kì, người này thiên phú không phải đặc biệt xuất chúng, nhưng luôn làm những việc người thường khó có thể làm được, mười đao đánh bại Khoái đao Ngô Vạn Sơn, một đao chém đứt thác nước, dùng khí thể dọa rơi Xích luyện điểu, Trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang liệu định, hắn là người có hi vọng lãnh ngộ đao ý nhất trong các đệ tử, đến Bắc Tuyết công tử cũng chưa chắc có được đánh giá đó.

- Đao ý! Đùa à? đao khách tu vi đạt tới Bão Nguyên Cảnh cũng khó lãnh ngộ đao ý, vạn người may ra mới có một, cả Thiên Phong Quốc chỉ có trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang một người đạt tới cảnh giới đó mà thôi.

- Ngươi cảnh giới gì, trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang cảnh giới gì, những lời ông ấy nói có thể là giả sao? Huống hồ ông ấy cũng chỉ nói là có khả năng nhất, đâu có nói nhất định.

- Vậy cũng đúng, nhưng thực lực người này so với Lâm Kì thấp hơn không ít, muốn đối phó với hắn, vẫn còn phải đi một quãng đường dài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 64: Kiểm Tra Chiến Lợi Phẩm

Diệp Trần không nghe được những lời nghị luận này, vì hắn đã dồn toàn bộ sự chú ý lên người Huyết Thủ Đồ Tể.

Với tư cách tội phạm truy nã được nhiều tiền thưởng, trên người thông thường sẽ có một lượng lớn tiền tài, ít thì vào trăm ngàn lạng, nhiều thì vài vạn hoặc vài chục vạn lạng đều có khả năng, đây cũng chính là điều khiến đệ tử tông môn điên cuồng, vận khí một khi đã đến, ngăn cũng không ngăn được, một đêm có thể trở thành phú hào.

Kiểm tra khắp người Huyết Thủ Đồ Tể, Diệp Trần không tìm thấy bất cứ thứ gì quý giá, chỉ có mấy trăm lạng kim phiếu và ít bạc lẻ.

- Không lẽ vận khí của mình kém như vậy? Không đúng, Huyết Thủ Đồ Tể nói lấy được rất nhiều tài phú từ các đệ tử tông môn, hơn nữa lại nói sẽ xong chuyện sẽ rời khỏi Thiên Phong Quốc, đi sang quốc gia khác, trên người không thể chỉ có chút bạc này, như vậy, khẳng định có bí mật.

Không tin tưởng, Diệp Trần phóng linh hồn lực, kiểm tra từng tấc trên người Huyết Thủ Đồ Tể.

Một lúc sau.

Diệp Trần sáng mắt, thò tay vào đai lưng hắn.

Bên trong đai lưng có một khối nhỏ nhô lên, hình dạng giống như chiếc nhẫn, lúc chạm tay vào có một làn sóng linh khí nhàn nhạt truyền đến.

- Là Linh Giới Trữ Vật, thì ra là vậy.

Diệp Trần không thể không bội phục khả năng nhìn xa trông rộng của

Huyết Thủ Đồ Tể, giấu thứ quý trọng nhất trong đai lưng, nếu như không phải tinh thần lực của hắn cường hoành, mười thì tám chín phần sẽ bỏ qua, để lỡ cơ hội phát tài.

Người nhiều miệng tạp, Diệp Trần quán chú chân lực vào đầu ngón tay, không động thanh sắc cắt đứt đai lưng của Huyết Thủ Đồ Tể, lấy Linh Giới Trữ Vật ra, sau đó nhìn cũng không nhìn, thu vào trong Linh Giới Trữ Vật của mình.

Về phần tài phú của Đằng Vân Long, Diệp Trần cảm thấy rất phiền phức, nên không lấy nữa, sau này đỡ bị Tử Dương Tông hưng sư hỏi tội, đẩy cái chết của đối phương lên đầu mình.

Lục soát xong, Diệp Trần mới quan sát đầu lâu của Huyết Thủ Đồ Tể.

Đầu lâu diện mục dữ tợn, vô số vết sẹo quấn lại với nhau, mũi miệng đều phân không rõ, chỉ có đôi mắt là vẫn mở to, chằm chằm nhìn vào Diệp Trần.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần lấy ra một miếng vải đen từ Linh Giới Trữ Vật, giơ tay hút một cái, đầu lâu của Huyết Thủ Đồ Tể lăng không rơi lên mảnh vải đen, nhanh nhẹn quấn lại, thắt nút từ bên trên, cuốn chặt chiếc đầu lâu, từ bên ngoài chỉ nhìn thấy một số đường nét.

Có nó, mới có thể đến Đằng Vân đại điện lĩnh thưởng, ghi điểm thành tích cá nhân.

- Thiếu hiệp, ngươi không thể cứ đi như vậy, tửu lầu của ta bị hủy toàn bộ, thực khách cũng chết rất nhiều, bảo ta phải làm thế nào.

Đoán Diệp Trần là đệ tử tông môn, chắc không giết người vô cớ, ông chủ tửu lầu tuổi mới chỉ độ bốn mươi nước mắt nước mũi lem nhem, chạy đến than vãn.

Diệp Trần nhíu mày, tửu lầu này là Huyết Thủ Đồ Tể và Đằng Vân Long phá hủy, thực khách bên trong cơ bản cũng đều chết trong tay hai người bọn

họ, hắn hình như chẳng liên quan gì, chỉ là bây giờ Huyết Thủ Đồ Tể đã chết, hắn lấy được toàn bộ tài phú của đối phương, không bồi thường cũng khó.

Suy nghĩ một lúc, Diệp Trần lấy ra hai tờ kim phiếu vạn lạng, lên tiếng nói:

- Ở đây có hai vạn lạng bạc, nhưng ngươi phải nhớ, chỉ có một ngàn lạng trong đó là của ngươi, nếu như tham lam một phân một hào, lần sau người chết chính là ngươi.

Vị trí địa lý Ô Thạch trấn hẻo lánh, kiến trúc cũ kĩ, một tòa tửu lầu không đáng giá một ngàn, còn mạng người có chút khó tính, nhân mạng nhà giàu mấy chục vạn lạng cũng không đền nổi, nếu như đệ tử đại gia tộc, vậy thì chuẩn bị lấy mạng đền mạng! Tiền, họ không cần.

Với quốc pháp Thiên Phong Quốc, người bình thường chết ngoài ý muốn thì phải bồi thường người nhà năm trăm lạng bạc, năm trăm lạng bạc này đủ để một gia đình bình thường sống hơn mười năm, bây giờ Diệp Trần một lúc lấy ra hai vạn lạng bạc, trừ đi một ngàn lạng, một vạn chín ngàn lạng còn lại có thể bồi thường mười tám hộ gia đình, mà số người chết thì không thể đạt tới con số đó.

Không biết có phải dân nghèo bi ai hay không, so sánh tính mạng người nhà với năm trăm lạng bạc, họ thà lựa chọn vế sau, chí ít nó có thể đảm bảo cho họ mười năm cao gối ngủ ngon, tiền cưới vợ cho con trai cũng có, còn có thể sửa sang lại nhà cửa.

Ông chủ tửu lầu gật lấy gật để như gà mổ thóc,

- Thiếu hiệp yên tâm, ở đây có rất nhiều người làm chứng, ta nào đâu dám tham ô một phân một hào.

- Hi vọng là vậy.

Diệp Trần ngẫm thấy cũng đúng.

Đưa kim phiếu cho đối phương, Diệp Trần đang định rời đi thì một số giang hồ khách vây đến.

- Thân thủ thiếu hiệp giỏi quá! Huyết Thủ Đồ Tể giết người như ngóe, rất nhiều người muốn giết chết hắn, mà đều bị hắn giết lại, hôm nay Huyết Thủ Đồ Tể chết, không biết có bao nhiêu người trong lòng cảm tạ thiếu hiệp.

Bởi vì cái gọi là giơ tay không đánh mặt cười, Diệp Trần nói:

- Các vị quá khen, lưới trời thưa mà khó lọt, cho dù ta không giết hắn thì cũng sẽ có người khác giết.

- Không biết thiếu hiệp tên họ là gì để chúng ta kính ngưỡng.

Diệp Trần nghĩ bước chân vào giang hồ cũng là vì danh khí, có lúc bạn không quan tâm danh khí, người khác cũng vì danh khí mà kính sợ bạn, kết quả vẫn là không thoát nổi cái vòng xiềng xích đó, chi bằng cứ hào sảng ngay từ bây giờ, nên nói:

- Tại hạ đệ tử Lưu Vân Tông, Diệp Trần.

- Thì ra là Diệp thiếu hiệp, tại hạ Song đao khách Từ Sơn.

- Tại hạ Đoạt mệnh nhất quai Tôn Như Hải!

- Tại hạ Thiết thối Lưu Vạn!

...

Nhất thời, giang hồ hiệp khách thi nhau báo danh, bọn họ tự nhận ở khu vực này, danh khí của mình vẫn hơi nhỏ, nếu như có quan hệ với Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, sau này thanh uy càng thịnh, đi đến đâu cũng sẽ được người khác ngước nhìn, lưu chút thể diện.

Trong lòng Diệp Trần cười khổ, danh khí không phải lúc nào cũng tốt, chuyện phiền toái rất nhiều.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi những người này, sắc trời sớm đã về chiều.

Cưỡi trên Hắc Tông Mã, Diệp Trần nhanh chóng rời đi.

Ra ngoài đường vắng, Diệp Trần lặng lẽ lấy Linh Giới Trữ Vật của Huyết Thủ Đồ Tể ra khỏi Linh Giới Trữ Vật của mình, dùng linh hồn lực thâm nhập vào trong.

Ong!

Một tia chấn động như có như không khuếch tán, Diệp Trần nhìn thấy không gian bên trong Linh Giới Trữ Vật.

Không gian rộng một trượng vuông, tương đương một căn phòng nhỏ, bên trong chất đầy vàng bạc, quang mang lấp lánh làm sáng bừng cả một góc.

Đếm kĩ, trong đó có hơn một vạn lạng vàng và ba mươi vạn lạng bạc, bên cạnh còn có một tập kim phiếu, cộng lại cũng có sáu vạn lạng, tổng số vượt qua mười vạn lạng vàng, cũng chính là trăm vạn lạng bạc, tuyệt đối là một kho báu lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 64: Kế Hoạch Cực Hạn Đan Binh (Thượng,Ha)

Chuyện Hòa Thái Đầu xin gia nhập Đường Môn đối với năm người Đường Môn có thể nói là một chuyện vui lớn. Mặc dù Bối Bối đã đồng ý rồi nhưng dù sao Đường Nhã mới là tông chủ Đường Môn nên mọi người cùng nhau đi tìm Đường Nhã để báo cho nàng tin tốt lành này.

Đường Nhã dĩ nhiên là hết sức vui mừng mà đồng ý ngay. Đường Môn ngày xưa bị xuống dốc cũng vì Hồn Đạo Khí xuất hiện quá nhiều, giờ Đường Môn muốn quật khởi sẽ phải bắt đầu từ chính phương diện Hồn Đạo Khí. Đúng là nếu Đường Môn có những thành viên vĩ đại thì sẽ có cơ hội khôi phục huy hoàng khi xưa, nhưng quan trọng phải có nguồn thu nhập kinh tế đã. Mà Hồn Đạo Khí chẳng những đem lại lợi nhuận cho Đường Môn mà còn giúp Đường Môn từng bước từng bước lấy lại địa vị.

Trong đó, chuyện đem Hồn Đạo Khí kết hợp với ám khí Đường Môn chính là quan trọng nhất. Tuy hiện nay Hoắc Vũ Hạo đã bộc lộ ra thiên phú của mình về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí nhưng dù sao nó cũng chỉ là một người, mà Hòa Thái Đầu đã là Hồn Đạo Sư cấp bốn hơn nữa hắn cũng là đệ tử đích truyền của Phàm Vũ. Có hắn gia nhập thì thực lực Đường Môn có thể nói đã tăng mạnh lên một đoạn dài.

Nghi thức Hòa Thái Đầu nhập môn được Đường Nhã giản lược đến hết mức có thể, ngay cả chuyện tại sao Đường Môn suy thoái cũng tạm thời bỏ qua, sau khi hoàn thành xong, mọi người cùng nhau ăn uống chúc mừng một phen, Giang Nam Nam và Từ Tam Thạch cũng tham gia.

- Tiểu sư đệ, huynh muốn tâm sự với đệ một chút.

Cơm chiều xong xuôi, Hoắc Vũ Hạo vừa chuẩn bị về ký túc xá nghỉ ngơi thì bị Hòa Thái Đầu gọi lại.

- Dạ, được.

Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nhìn Hòa Thái Đầu dường như đang có tâm sự, nên lập tức dừng bước.

Vương Đông nói:

- Ta về ký túc xá trước, hai người cứ tâm sự đi.

Hoắc Vũ Hạo đi đến bên cạnh Hòa Thái Đầu ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

- Hòa sư huynh... huynh có chuyện gì sao?

Lúc này trời đã tối đen, những vì sao đã xuất hiện sáng rực trong màn đêm.

Hòa Thái Đầu ngẩng mặt nhìn trời, vẻ mặt hắn không còn sự thật thà chất phát thường ngày nữa mà từ từ trở nên nghiêm túc, đôi mắt ngơ ngẩn cũng biến mất, khiến Hoắc Vũ Hạo ở bên cạnh cảm thấy vô cùng bất ngờ, vẻ mặt sâu sắc này của sư huynh, hắn chưa từng trông thấy.

Giờ phút này, dáng vẻ lẫn khí chất của Hòa Thái Đầu hoàn toàn thay đổi, sự thay đổi của hắn nhanh đến chóng mặt khiến Hoắc Vũ Hạo khó mà nhận ra hắn nữa.

Hoắc Vũ Hạo theo bản năng lùi về sau vài bước nói:

- Sư huynh, huynh...

Hòa Thái Đầu một lần nữa nhìn về phía Hoắc Vũ Hạo, trong ánh mắt của hắn ngoài sự sâu sắc dường như còn có thêm một chút gì đó.

- Vũ Hạo, đệ biết không, huynh thực sự rất hâm mộ thiên phú của đệ. Nếu huynh cũng được như thế thì huynh sẽ nhất định cố gắng hết sức. Nhưng, huynh không thể. Cho dù huynh cố gắng đến mức nào, thành tựu tương lai cùng lắm chỉ bằng sư phụ mà thôi. Nhưng đệ thì khác, đệ có Vũ

Hồn Song Sinh, Vũ Hồn Cực Hạn, tương lai của đệ không sao đoán trước được. Cho dù chúng ta đang ở học viện Sử Lai Khắc, đệ vẫn có thể tỏa sáng như thường.

Nghe Hòa Thái Đầu nói thế, Hoắc Vũ Hạo cảm thấy đầu óc mình có chút không theo kịp.

- Sư huynh, huynh đang nói cái gì thế...

Vẻ mặt Hòa Thái Đầu có chút chua xót nói:

- Ngươi biết không, ở hệ Hồn Đạo chúng ta, có một kế hoạch, kế hoạch này gọi là Cực Hạn Đan Binh.

- Cực Hạn Đan Binh?

Hoắc Vũ Hạo kinh ngạc nói:

Hòa Thái Đầu gật đầu nói:

- Đây cũng là kế hoạch quan trọng nhất của hệ Hồn Đạo. Nó được mở ra vì muốn đưa địa vị của Hồn Đạo Sư lên ngang bằng Hồn Đạo Sư ở đế quốc Nhật Nguyệt.

- Kế hoạch Cực Hạn Đan Binh chính là dùng sức lực của một người mà thay đổi cục diện chiến tranh. Người có được năng lực này gọi là Cực Hạn Đan Binh.

Hoắc Vũ Hạo tò mò hỏi:

- Thế thì cường giả bậc Phong Hào Đấu La cũng làm được rồi, có liên quan gì đến hệ Hồn Đạo chúng ta đâu?

Hòa Thái Đầu lắc đầu nói:

- Không, đúng là cường giả bậc Phong Hào Đấu La có thể thay đổi cục diện chiến tranh, nhưng với những trận chiến có quy mô lớn thì không thể.

Chẳng lẽ lúc ấy quân địch không có cường giả cùng cấp bậc sao? Mà Cực Hạn Đan Binh thì không giống thế. Cực Hạn Đan Binh vốn là tồn tại vì chiến tranh, người này không chỉ cần thân thể mạnh mẽ mà còn phải am hiểu chế tạo và sử dụng Hồn Đạo Khí, ngoài ra còn phải thông thạo ẩn núp, mai phục, phá hoại, và nhạy cảm trong việc tìm điểm yếu của các cuộc chiến để phá hoại hoặc trợ giúp. Cực Hạn Đan Binh không phải là người chỉ huy, nhưng lại là một nhà nghệ thuật có thể thay đổi cả một cuộc chiến. Phong Hào Đấu La chỉ đơn thuần là một người mạnh mẽ, cho nên tác dụng của họ trong chiến tranh làm sao so với Cực Hạn Đan Binh được. Lẽ ra, ban đầu sư phụ định đào tạo huynh cho kế hoạch này nhưng giờ đệ đã xuất hiện nên có chút thay đổi. Thiên phú của đệ hơn huynh rất nhiều, bất luận về mặt chế tạo Hồn Đạo Khí hay thiên phú tu luyện. Hôm qua sư phụ đã nói với huynh, sau này sẽ không đào tạo huynh thành Cực Hạn Đan Binh nữa mà trở thành người phụ trợ cho họ. Nếu nói đệ tương lai sẽ trở thành Cực Hạn Đan Binh vậy thì huynh sẽ là kho vũ khí di động của đệ.

Nghe Hòa Thái Đầu nói đến đây, Hoắc Vũ Hạo không khỏi chấn động kêu lên:

- Hòa sư huynh, đệ...

Hòa Thái Đầu khoát tay chặn lời Hoắc Vũ Hạo.

- Vũ Hạo, đệ đừng vội, để ta nói hết đã.

Hoắc Vũ Hạo thật sự không muốn thấy những chuyện thế này xảy ra, từ ngày hắn gia nhập hệ Hồn Đạo theo sư phụ Phàm Vũ học tập, Hòa Thái Đấu lúc nào cũng chăm sóc hắn chu đáo, hơn nữa còn thoải mái nói hắn biết mọi kinh nghiệm của mình trong chuyện chế tạo Hồn Đạo Khí. Sự tôn trọng của hắn dành cho vị sư huynh này hoàn toàn không kém hơn Bối Bối một chút nào. Nhưng ngàn vạn lần hắn không ngờ mình đã cướp lấy hi vọng của sư huynh. Nhất thời trong lòng hắn vô cùng đau khổ.

Cũng bởi vì từ nhỏ đã sống ở phủ Công Tước, nơi mà lòng người có thể thay đổi bất cứ lúc nào nên hắn rất trọng tình cảm. Thời gian học tập ở học

viện Sử Lai Khắc, hắn đã biết thế nào là tình bằng hữu, nên trong lòng hắn rất quý trọng nó, giờ phút này, nghe sư huynh của mình nói xong, trong lòng hắn thậm chí còn nảy sinh ý định từ bỏ việc học tập ở hệ Hồn Đạo.

Hòa Thái Đầu vỗ vai Hoắc Vũ Hạo, vẻ mặt đã bình thường lại một chút:

- Vũ Hạo, đệ đừng nóng vội, huynh hoàn toàn không có ý trách đệ hay gì cả. Có lẽ, nếu đổi là người khác huynh sẽ không phục lắm, thậm chí còn phản kháng sự sắp xếp của sư phụ. Nhưng thật lòng huynh công nhận, đệ là người có tư cách tham gia kế hoạch Cực Hạn Đan Binh này, trong lòng huynh lúc này không những không có cảm giác không phục mà còn rất vui mừng.

- Huynh biết chỗ thiếu sót của mình, bất kể là huynh cố gắng thế nào cũng khó mà đủ tư cách trở thành Cực Hạn Đan Binh được. Bởi vì vũ hồn của huynh có nhiều điểm yếu quá. Theo phân loại thì huynh là một Hồn Sư hệ Thực Vật. Đúng là vũ hồn của huynh có tác dụng không nhỏ trong việc phụ trợ Hồn Đạo Sư, nhưng thay vào đó cũng có rất nhiều hạn chế. Sức chiến đấu của huynh làm sao so được với hệ Cường Công? Tất cả cố gắng của huynh chỉ là mong có thể nhờ Hồn Đạo Khí bù đắp lại, tuy vậy, thiên phú đâu như người muốn, huynh biết mình không thể...

- Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không? Ở học viện, trong mắt người khác huynh là một người thật thà chất phát, hơn nữa tên của huynh rất kỳ lạ nên mọi người thường gọi huynh là Thái Đầu (đồ ăn), hoặc các biệt hiệu khác như Hắc Đại Cái (đen đúa), cơ nhục nam (kẻ cơ bắp). Chỉ có đệ là không như thế. Lần đầu tiên gặp huynh, đệ đã gọi huynh là Hòa sư huynh bằng giọng hết sức chân thành. Từ lúc đó, huynh đã nhận đệ là tiểu sư đệ của mình rồi.

- Rồi sau đó, đệ thể hiện ra thiên phú của mình khiến sư phụ thường ngày vô cùng nghiêm khắc cũng không kềm được mà kinh hãi. Huynh có thể hiểu tâm trạng của người, có sư phụ nào mà không hi vọng dạy được đệ tử giỏi đây? Hơn nữa, nếu không có sư phụ, huynh không thể nào có mặt trên đời này. Cho nên, đệ không cần phải tự trách mình. Huynh đã nói chuyện với

sư phụ rồi. Huynh sẽ toàn lực giúp đỡ đệ trở thành Cực Hạn Đan Binh của hệ Hồn Đạo chúng ta. Huynh sẽ là một kho vũ khí di động của đệ.

Khóe mắt Hoắc Vũ Hạo chảy ra một giọt lệ:

- Sư huynh, đệ không nghĩ mọi chuyện lại thành thế này, như thế không công bằng với huynh. Hay là để đệ...

Hòa Thái Đầu lại một lần nữa ngắt lời hắn.

- Sư đệ, huynh không ngốc như vậy, có một số thứ không phải muốn cho là cho. Hơn nữa mặc dù huynh giúp đỡ đệ nhưng huynh cũng vì chuyện riêng của mình nữa. Huynh chỉ xin đệ một chuyện. Hi vọng tương lai nếu đệ có thể thành công thì giúp huynh làm chuyện này, đương nhiên phải trong khả năng cho phép mới được.

- Sư huynh, huynh cứ nói đi.

Hoắc Vũ Hạo vội vàng hỏi:

Ánh mắt Hòa Thái Đầu hiện lên một chút thương cảm vô cùng sâu sắc:

- Vũ Hạo, đệ biết không? Ngay cả sư phụ Phàm Vũ cũng không biết lai lịch và thân phận thật sự của huynh. Vì huynh không muốn mang đến phiền toái cho người, cũng không hi vọng người bị quấy nhiễu. Hôm nay huynh đã nói nhiều với đệ như vậy rồi thì huynh sẽ nói luôn. Mấy năm nay huynh giấu nó trong lòng thật sự rất đau khổ.

- Ngày đó, lúc sư phụ Phàm Vũ cứu huynh về, huynh chỉ mới có chín tuổi. Lúc đó cả người huynh đầy máu, cơ thể thoát lực. Lúc lão sư cứu tỉnh huynh lại có hỏi lai lịch của huynh. Nhưng huynh chỉ nói với người nhà huynh là thương nhân, vì gặp kẻ cướp nên cả nhà bị bọn chúng giết chết chỉ còn một mình huynh chạy thoát, huynh đã trở thành một cô nhi. Lúc đó huynh nói thế chỉ vì sợ liên lụy sư phụ. Nào ngờ nó đã trở thành lai lịch xuất thân của huynh sau này.

- Sư phụ mang huynh về học viện còn dạy huynh trở thành Hồn Đạo Sư, cho nên huynh lúc nào cũng nỗ lực học tập, dần dần bộc lộ ra thiên phú của mình. Có điều trong thâm tâm huynh, lúc nào cũng có một cừu hận khắc cốt ghi tâm.

- Huynh là người của đế quốc Nhật Nguyệt, chỉ có ở đế quốc Nhật Nguyệt mới có người có màu da ngăm đen như huynh. Hơn nữa, huynh còn là người trong hoàng tộc, là cháu ruột của đương kim hoàng đế đế quốc Nhật Nguyệt.

- Hả?

Hoắc Vũ Hạo cực kỳ chấn động, ngàn vạn lần hắn không ngờ, Hòa sư huynh thật thà chất phác của mình vậy mà có lai lịch khủng khiếp đến thế. Nhất thời không khỏi kinh ngạc mà trợn mắt há hốc mồm.

Chu Bá cả giận nói:

- Phiền ngươi ăn nói cẩn thận một chút!

- Như thế nào, ngươi cho rằng bản thân mình là ai?

Thiếu niên mặc áo đen sợ Chu Bá chịu thiệt thòi khuyên nhủ:

- Chu Bá! Tính toán chờ một chút đi! Nói không chừng một lúc nữa là bọn họ chạy tới!

Chu Bá thở dài một hơi, hắn đã cảm giác được sự tình bất thường. Nhất là cái tên trung niên cơ bắp kia. Từ trong giọng điệu của hắn đã mang theo sự bất kính, chỉ sợ cũng không phải dạng thiện lương gì.

Chu Bá truyền âm nói cho thiếu niên mặc áo đen:

- Xà nhi, đợi lát nữa có chuyện gì thì ngươi chạy trước, không cần lo cho ta!

Thiếu niên mặc áo đen kinh ngạc liếc mắt nhìn Chu Bá, không biết hắn

có ý tứ gì.

Chỉ trong chốc lát, phía trước con đường xuất hiện bóng ảnh của ba người.

- Đến rồi!

Lưu trưởng lão thở phào một hơi.

Trung niên cơ bắp cười hắc hắc. Hắn không có hảo ý nhìn về phía Chu Bá và thiếu niên mặc áo đen.

Trong ba người có một lão giả cầm đầu mặc hắc bào, bên cạnh là hai người có thân hình vạm vỡ. Từ ba động chân khí của bọn họ thì hẳn là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ. Lão giả cầm đầu có khí tức cường liệt nhất là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Xác định là hắn sao?

Lão giả đến phụ cận nói thẳng.

Lưu trưởng lão gật đầu nói:

- Vâng, xác định không sai.

Lão giả dùng ánh mắt không mang theo bất cứ một tia cảm tình nào dò xét thanh niên mặc áo đen. Hắn thò tay lấy ra một vật rồi lại gần nói:

- Chuyện này không thể nào để ra sai sót được. Ta phải tự mình kiểm tra.

Chu Bá quát to:

- Ngươi muốn làm gi?

- Lão gia hoả! Đứng yên tại đó không được nhúc nhích!

Trung niên cơ bắp chắn trước mặt Chu Bá âm thầm cười nói.

Xoẹt!

Lão giả tung ra một trảo, quần áo của thiếu niên áo đen bị xé rách bay tứ tán để lộ ra nửa thân trên cường tráng. Có một hình xăm đầu xà mục ở trên ngực của thiếu niên, đại xà trông rất sống động, mỗi một lân phiến đều rất chân thật cùng phối hợp với nhịp hô hấp thiếu niên càng có thêm sự sống. Làm người khác giật mình đó là đại xà năm đầu thì cả năm đầu đều giống nhau như đúc, con mắt tản mát ra ánh sáng màu đỏ nhạt.

- Năm đầu đại xà trên thân Xà Văn bề ngoài không giống với bất kỳ loại yêu thú họ xà nào. Chẳng nhẽ còn có điều gì khác nữa?

Trên đỉnh nham sơn, Diệp Trần không biết xuất hiện ở đó từ lúc nào. Hiện tại hắn thi triển Liễm Khí bí quyết, chỉ cần không chính diện đối mặt thì đối phương không thể nào cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Dựa lưng vào đại nham thạch, Diệp Trần lắc đầu. Ba người kia còn chưa tới, hắn đã cảm nhận được sát ý của Lưu trưởng lão cùng trung niên cơ bắp. Lúc trước bọn hắn không động thủ chắc hẳn là kiêng kỵ Chu Bá đứng bên cạnh thiếu niên áo đen.

- Ngũ đầu xà, nồng độ huyết mạch quả nhiên đủ cao, xác thực là hắn.

Lão giả nhếch miệng cười, phát ra thanh âm khô khốc.

Lưu trưởng lão mìm cười nói:

- Như vậy ở ngay chỗ này diệt trừ bọn hắn.

Lời này vừa nói ra thì sắc mặt Chu Bá đại biến, hắn lo lắng nhất chính là sự tình này phát sinh. Đám người kia rõ ràng là muốn diệt trừ người sắp thừa kế lực lượng của gia tộc.

- Cút!

Chân khí bộc phát, Chu Bá tung một chưởng chấn bay trung niên cơ bắp.

Thân hình hướng tới thiếu niên mặc áo đen chạy tới, mục đích muốn đoạt lại người.

- Ở trước mặt ta không cho ngươi làm càn.

Lão giả đầu mĩnh giơ tay lên, chân khí ngưng tụ kết thành một đầu đại xà đen kịt, quấn tới Chu Bá.

Chu Bá không có dừng lại, giơ tay tung một trảo, chân khí cường đại hung hăng cầm lấy đại xà màu đen.

- Bọ ngựa cản đường, không biết lựa sức mình.

Theo âm thanh của lão giả vang lên thì đại xà màu đen theo chân khí từ bàn tay hắn trượt đến, thân thể vặn vẹo đánh về phía Chu Bá.

Phanh!

Hộ thể chân khí bị nghiên nát, Chu Bá nhổ mà một ngụm máu tươi, bay ra xa.

- Tiểu tử, chết trên tay ta coi như ngươi vinh hành.

Một chiêu đánh bay Chu Bá, bàn tay lão giả tiện thể chụp tới thiếu niên áo đen.

Xoẹt!

Một đạo kiếm khí bay vụt đến, thần sắc lão giả hoảng hốt liền vột rút lui tránh đi mũi nhọn kiếm khí.

Răng rắc một tiếng!

Khoảng cách giữa lão giả cùng thiếu niên mặc áo đen kéo dài ra máy chục tược. Mà trên mặt đất cũng xuất hiện một vết kiếm sâu rộng vài thước.

- Các hạ là ai!

Lão giả liếc mắt nhìn vết kiếm trên mặt đất, sau đó ánh mắt lại phiêu nhiên nhìn Diệp Trần, giọng nói của lão giả mang theo mấy phần kiêng kị.

Diệp Trần ở trên không trung hạ xuống sau lưng thiếu niên mặc áo đen.

Chu Bá nghi hoặc liếc mắt nhìn Diệp Trần, hắn lau lau vết máu ở khoé miệng rồi đi tới:

- Xà nhi thiếu gia! Ngươi không sao chứ?

Thiếu nhiên mặc áo đen lắc đầu.

Thấy thiếu niên mặc áo đen đã thoát khỏi sự khống chế của bản thân thì sắc mặt lão giả tối sầm lại. Vừa rồi động tác của Diệp Trần quá nhanh, hắn căn bản không kịp phản ứng, lúc này sự việc đã rồi thì mới quát lên:

- Ta không cần biết ngươi là ai, mau mau đưa tiểu tử kia giao ra đây. Nếu không ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi.

Diệp Trần nói:

- Cho các ngươi ba lượt hô hấp! Cút mau!

- Tiểu tạp chủng, ngươi muốn chết, lão tử giết ngươi!

Khoảng cách giữa Diệp Trần và trung niên cơ bắp rất gần. Hắn gầm lên một tiếng, chân khí toàn thân dâng lên thân như tia chớp rút Tật Trảm Đao ra, đao quang loé lên bắn về phía Diệp Trần. Không có rút kiếm, Diệp Trần đơn giản giơ tay tung một quyền phản kích đao quang.

Đao quang đơn giản bị chấn nát, Tật Trảm đao trong tay trung niên cơ bắp cũng theo đó mà vỡ nát. Ngàn vạn mảnh vỡ của cây đao bắn ngược ra sau như mưa. Ngay sau đó là quyền kình cuồng phong vũ bão ập đến. Trong lúc nhất thời trung niên cơ bắp cảm giác đây không phải là quyền kình mà là một ngọn tiểu sơn, rất nhiều tiểu sơn đang không ngừng tấn công hắn.

Oanh!

Một quyền lại một quyền, trung niên cơ bắp cũng không thể chịu được lực đạo của những quyền này. Cánh tay phải cùng nửa người của hắn bị Diệp Trần đánh nát, huyết thuỷ phun ra như mưa. Hắn đã chết.

- Quả nhiên không phải là Địa cấp trung giai quyền pháp bình thường. Thức thứ nhất đã mới chỉ lĩnh ngộ được tiểu thành mà đã có uy lực như vậy rồi.

Tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền một thời gian rồi nhưng Diệp Trần cũng chưa có từng người khác luận bàn. Hắn cũng chỉ dựa vào việc đối luyện với cọc thiết luyện mà suy tính uy lực của nó. Hiện tại tuỳ tiện xuất quyền lại có thể đánh chết được một tên võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Điều này khiến cho Diệp Trần hiểu được Ngũ Nhạc Thần Quyền tại sao lại có giá hai mươi mốt vạn khối hạ phẩm linh thạch. Điều này không phải không có đạo lý. Từ uy lực của một quyền vừa rồi thì Ngũ Nhạc Thần Quyền cũng không kém hơn quyền pháp Địa cấp cao giai là mấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 65: Quỷ Hồn?

Phải biết đến phụ thân Diệp Trần cũng chỉ có hơn mười vạn lạng, mặc dù ông không cần dùng tiền, tất cả có gia tộc chi trả, nhưng đủ để nói rõ sự thật.

Trừ tiền tài tục vật, ở góc còn có một giá sách nhỏ đặt mấy cuốn bí tịch.

Tâm thần Diệp Trần thoáng động, lấy ra cuốn bí tịch trên cùng.

Ngoài bìa bí tịch có ghi bốn chữ Kinh tâm động phách: Tàn Nguyên Huyết Thủ!

Mở ra xem.

- Tàn Nguyên Huyết Thủ, võ kĩ nhân cấp đỉnh giai, độc môn võ học thất phẩm tông môn Đà La Quốc Tà Huyền Tông, người tu luyện cần hấp thu huyết cương sát khí ít ỏi trong thiên địa, huyết cương sát khí càng nặng, uy lực càng mạnh, một khi tu thành, có thể dễ dàng phá trừ chân khí hộ thân của võ giả đồng đẳng cấp.

Là võ học Thất phẩm tông môn Đà La Tông Tà Huyết Tông, trong lòng Diệp Trần có chút hoài nghi, phải biết Tà Huyết Tông ở Đà La Quốc là nhất đẳng đại tông môn, thực lực tổng hợp còn cao hơn Phỉ Thúy Cốc, không phải kiêng nể bất cứ điều gì, không biết bí tịch Tàn Nguyên Huyết Thủ sao lại nằm trong tay Huyết Thủ Đồ Tể.

Trên lưng ngựa, Diệp Trần lắc lắc đầu, lại cất bí tịch Tàn Nguyên Huyết Thủ vào trong, loại võ kĩ này tai họa quá lớn, tông môn kiêng kị nhất là võ học truyền ra ngoài, dù mình không liên quan, chỉ cần học là xui xẻo, nói không chừng sẽ bị phế võ công, so với một quái vật khổng lồ như Tà Huyết Tông, sức mạnh của mình quá yếu ớt.

Huống hồ Tàn Nguyên Huyết Thủ có lợi hại cũng chỉ là võ kĩ nhân cấp đỉnh giai, vẫn chưa đạt đến trình độ khiến Diệp Trần phải mạo hiểm để tu luyện.

Tâm thần một lần nữa thâm nhập vào trong Linh Giới Trữ Vật, Diệp Trần lấy ra cuốn bí tịch thứ hai.

Cầm trong tay xem xét, cuốn bí tịch này là bí kỹ.

- Địa bạo thiên kinh, bí kĩ nhân cấp đỉnh giai, người tu luyện cần quán chú chân lực toàn thân lên bàn chân, sóng địa chấn đặc thù truyền ra, đạt đến địa điểm chỉ định rồi bạo phát, bí kĩ phân thành ba trọng cảnh giới, đệ nhất trọng, chân khí xé rách đại địa, xông thẳng đến chỗ đối thủ; đệ nhị trọng, chân khí ẩn vào lòng đất, không thanh không tức bạo phát ở địa điểm chỉ định; đệ tam trọng, chân khí ẩn núp dưới lòng đất, có thể khống chế bạo phát từ xa, tiêu hao toàn bộ chân khí.

Ừm, Diệp Trần nhíu mày, từ miêu tả cảnh giới có thể thấy, Huyết Thủ Đồ Tể luyện đến đệ nhất trọng, công kích tương đối rõ ràng, đối thủ cảm ứng đủ mạnh, tốc độ đủ nhanh vẫn có thể tránh được; đệ nhị trọng có chút khó phòng, chân khí ẩn nhập dưới đất, vô thanh vô tức đến dưới chân, không kịp chuẩn bị, rất có khả năng nổ chết võ giả cùng đẳng cấp, đệ tam trọng càng biến thái hơn, có thể ẩn giấu chân khí dưới đất, khống chế bạo phát từ xa vậy có khác gì địa lôi được điều khiển từ xa đâu.

Diệp Trần tự thấy mình may mắn, Huyết Thủ Đồ Tể nếu như tu luyện Địa bạo thiên kinh đến đệ tam trọng, bản thân dù có thể rút lui an toàn, chí ít thì cũng bị giật mình đôi chút, may mà linh hồn lực đủ mạnh, tốc độ đủ nhanh, đổi thành người khác, căn bản không kịp tránh đi, hoặc là khoảng cách tránh vẫn chưa đủ lớn.

Đương nhiên, bí tịch chính là bí tịch, tu luyện khó gấp mấy lần võ kĩ đồng cấp, mà độ khó tu luyện bí kĩ Địa bạo thiên kinh tuyệt đối không dưới võ kĩ địa cấp sơ giai, người tư chất không cao, mất mười năm cũng chưa chắc đạt đến đệ tam trọng.

Bí kĩ trong tay, Diệp Trần đương nhiên không bỏ qua, hạ quyết tâm tu luyện thành công, coi như một trong những đòn sát thủ của mình.

Tiếp theo là cuốn bí tịch thứ ba, cũng là cuốn cuối cùng.

- Liễm khí bí quyết, công pháp phụ trợ địa cấp sơ giai, phân thành thượng hạ hai cảnh giới, hạ cảnh giới, ở Ngưng Chân Cảnh tầng thứ, có thể tùy ý cải biến sóng chân khí, ẩn giấu một bậc tu vi, thượng cảnh giới, ở Bão Nguyên Cảnh tầng thứ ẩn tàng một bậc tu vi, vượt qua Bão Nguyên Cảnh, Liễm Khí Quyết không thể sử dụng. Chú ý: Ngược lại với Liễm Khí Quyết là một môn công pháp phụ trợ gọi là Vọng khí quyết, hai bên gặp nhau, người nào cảnh giới cao hơn sẽ thắng.

Xem đến đây, Diệp Trần hiểu ra, tại sao nói là người cảnh giới cao hơn thắng, đừng thấy Liễm Khí Quyết chỉ có hai đại cảnh giới, tỷ suất gặp phải người cùng cảnh giới với mình rất cao, nhưng cùng là hạ cảnh giới, chỉ cần cảnh giới của mình cao hơn đối phương một chút, vậy cũng là cao, đối phương không thể sử dụng Vọng khí quyết để nhìn ra tu vi của mình, ngược lại cảnh giới đối phương nếu như cao hơn mình một chút, bản thân cũng không giấu được đi đâu.

- Liễm Khí Quyết, tốt quá, đủ dùng đến cấp độ Bão Nguyên Cảnh!

Trong lòng Diệp Trần mừng thầm, có nó, tỷ lệ sinh tồn của mình sẽ đại tăng.

Về phần gặp phải võ giả tu luyện Vọng khí quyết, trong một thời gian ngắn có thể không cần nghĩ đến, thiên địa to lớn, hai người gặp được nhau đã khó, trừ phi có một tông môn nào đó, đem Vọng khí quyết truyền bá như một món hàng bình thường, tiền đề là đối phương có Vọng khí quyết.

Lùi một bước mà nói, cho dù gặp phải thì đã làm sao, Diệp Trần có tự tin luyện Liễm Khí Quyết đến thượng cảnh giới đỉnh phong, nói như vậy, đối phương cũng chỉ có đem Vọng khí quyết tu luyện đến thượng cảnh giới đỉnh phong mới có một nửa cơ hội có thể nhìn thấu mình, là một nửa so với một

nửa.

Hắc Tông Mã chạy như điên, chớp mắt đã được mấy chục mét, cảnh vật hai bên lướt qua vùn vụt, mơ hồ một mảng.

...

Đêm tối không sao, tàn nguyệt một mảnh, tầng mây dày đặc chậm rãi di chuyển từ phía chân trời, phô thiên cái địa.

- Có lẽ nửa đêm sẽ có mưa, tốt nhất là nên tìm chỗ nghỉ ngơi đêm nay!

Trên con đường u tối, tiếng vó ngựa lúc xa lúc gần, Diệp Trần trên lưng ngựa đang nghĩ như thế.

Vốn chuẩn bị đi suốt đêm, chiều tối mai là về đến Lưu Vân Tông, bây giờ xem ra không thể.

Lại đi thêm một lúc nữa, xa xa xuất hiện những ánh sáng mờ mờ.

Là thôn xóm.

Thôn không lớn, nhờ có ánh trăng mờ mờ, Diệp Trần chỉ cần tụ tập chân khí vào hai mắt là có thể dễ dàng nhận ra ánh sáng phát ra từ căn nhà nào, phòng ốc nhà ai rộng nhất.

Qua một lát, Diệp Trần đi tới cửa thôn

Xuống ngựa, Diệp Trần một tay dắt ngựa, cất bước đi vào.

Tiếng vó ngựa sớm đã làm kinh động không ít người, rất nhiều nhà đều đã sáng đèn, thanh âm ồn ào hỗn loạn, rõ ràng là đang tìm đồng bọn.

Liền sau đó, cửa của môn hộ gần đó mở tung, từ trong lao ra một nhóm người.

- Ngươi là ai, đến Hoàng Thạch Thôn làm gì!

- Người đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta không sợ ngươi đâu.

Diệp Trần cười khổ, vung tay đánh thủng một lỗ trên mặt đất,

- Ta chỉ là muốn ngủ nhờ một đêm, ngày mai sẽ đi, với thực lực của ta, muốn đối phó với các ngươi là quá dễ dàng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 66: Ngũ Quỷ Đài Quan!

- Ngươi thực sự chỉ muốn ngủ nhờ?

Hán tử cầm đầu hai tay để trần, trên tay cầm một cái cuốc, hắn nhìn cái lỗ trên mặt đất, nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi lại.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Ngươi thấy ta giống cướp sao?

- Không giống!

Hán tử quan sát Diệp Trần, thấy hắn mặc một bộ y bào nguyệt bạch, nguyên liệu thượng đẳng, chỉ cần một góc nhỏ cũng đủ cho mình sống thoải mái cả tháng, nhất là thắt lưng có đeo một thanh bảo kiếm, tuổi độ mười lăm mười sáu, thanh tú tuấn dật, xuất trần thoát tục, đâu có giống phường cướp giật?

Thở phào nhẹ nhõm, hán tử cao giọng nói:

- Được rồi, mọi người về hết cả đi! Người này không phải cướp.

Nghe vậy, đại bộ phần mọi người quay trở lại nhà mình, chỉ còn lại một số ít đứng xem náo nhiệt.

Hán tử cũng không quản, nói với Diệp Trần:

- Nhà ta vẫn còn phòng trống, ngươi có thể ngủ trong đó, về phần lệ phí ngủ nhờ...

Diệp Trần lấy ra một miếng bạc ném vào tay đối phương,

- Đủ chưa!

- Đủ, đủ, Xuân Hoa, mau chuẩn bị phòng cho thiếu hiệp.

Hán tử hớn hở ra mặt, lớn tiếng quát tháo cô vợ trong nhà.

Diệp Trần quan sát xung quanh, phát hiện không nhà nào có sân, nói:

- Ngươi xem ngựa của ta có thể buộc ở đâu?

- Ngựa! Phía sau nhà ta có một cây đại thụ gãy, ngươi có thể buộc ở đó!

Hán tử nhìn Hắc Tông Mã, chỉ ra phía sau nhà.

- Được!

Dắt ngựa ra đó, đúng như hán tử nói, có một cây đại thụ hai người ôm, chỉ có điều đã bị gãy, đứng bên ngoài căn bản không nhìn thấy.

Buộc xong ngựa, Diệp Trần lấy từ trong Linh Giới Trữ Vật ra một nắm cỏ, nói với Hắc Tông Mã:

- Hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai lại lên đường.

Phốc phốc!

Hắc Tông Mã phun từ mũi ra hai luồng khí lưu, cúi đầu ăn cỏ.

Diệp Trần đang định rời đi, vô tình nhìn thấy dị trạng phát sinh trong đêm tối cách đó không xa, không khỏi hít ngược một hơi lãnh khí.

- Là quỷ hồn, hay là...

Trong đêm tối mơ màng, một đoàn bóng đen như hư như thực, bay vút đến.

Chờ nó đến gần, Diệp Trần mới nhìn rõ chân thân hắc ảnh.

Năm nhân ảnh thân khoác bạch bào, như năm u hồn khiêng theo một chiếc quan tài lớn, quan tài dài một trượng, rộng ba thước, toàn thân đen kịt, nhìn không giống như được làm bằng gỗ, mà được đục khắc từ một khối đá đen hoàn chỉnh, nặng nề, quỷ dị, lạnh lẽo, mang theo khí sắc bàng bạc.

Năm bạch ảnh khiêng cỗ quan tài, bay vút lên bầu trời đêm, người thường nhìn thấy, chắc chắn sẽ ngất ngay tại trận, nghĩ đối phương đến bắt hồn phách của mình, đưa mình đến Cửu U địa phủ, nhưng Diệp Trần là võ giả, võ giả tu luyện đến hậu kì, đủ để dời sông lấp biển, lên trời xuống đất, nghịch chuyển sinh tử, khống chế Thiên Đạo, đối với những thứ như thần quỷ không có gì sợ hãi.

Huống hồ, năm bạch ảnh này không phải Quỷ hồn, có lẽ là võ giả tu luyện một loại võ học kì lạ nào đó, hành động lơ lửng, tựa như không có hình thể.

- Võ giả Bão Nguyên Cảnh, tuyệt đối là Võ giả Bão Nguyên Cảnh, hơn nữa từ khí tức lành lạnh khó lường kia, thực lực có lẽ còn trên Trưởng lão Lưu Vân Tông, nhưng so với tông chủ La Hành Liệt vẫn kém một bậc.

Linh hồn lực của Diệp Trần vô cùng cường hãn, bất cứ ai chỉ cần bị hắn liếc qua, là có thể so sánh với người đã từng gặp trước đó, cực nhanh đưa ra kết luận, cho nên mặc dù không nhìn thấu tu vi bạch ảnh, nhưng vẫn có thể phân tích ra thực lực của chúng thông qua so sánh.

Sống lưng lạnh toát, Diệp Trần đột nhiên nghĩ, không biết trong quan tài đó là gì, là người, hay chỉ dùng để chứa thi thể, về sau chắc không phải, để năm Bão Nguyên Cảnh hậu kì tu sĩ khiêng thi thể, quá khoa trương, bây giờ chỉ còn lại một lý giải, trong quan tài có người, một tuyệt đỉnh cao thủ tu vi không đưới Tinh Cực Cảnh, nếu không căn bản không có tư cách để Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì khiêng quan tài.

Võ giả Tinh Cực Cảnh!

Diệp Trần liếm đôi môi đã khô cong của mình, không dám động đậy,

Thiên Phong Quốc đã từ rất lâu rồi không có Võ giả Tinh Cực Cảnh ra ngoài hoạt động, tầng cao nhất chính là ngũ đại tông môn tông chủ, như Phỉ Thúy Cốc cốc chủ, Trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang, Tử Dương Tông tông chủ, Nam La Tông tông chủ và Lưu Vân Tông tông chủ, năm người này đều là Bão Nguyên Cảnh tu vi, thực lực kinh thiên động địa, nhưng tiền đề là Võ giả Tinh Cực Cảnh không ra ngoài, nếu không với thực lực của họ cũng phải đứng sang một bên.

Mây đen cuộn tới, năm bạch ảnh vẫn nhấc theo cỗ quan tài phiêu dật, khí thế vô cùng, vạt áo trắng quét xuống, kéo thành một hàng dài, như sách nhân tính mệnh vô thường, lại giống như cô hồn lệ quỷ.

Chớp điện lóe lên, ảnh tượng ngũ quỷ đài quan đột nhiên biến mất, chỉ còn lại mây đen vẫn đang làn tràn.

Diệp Trần lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng vẫn còn run rẩy.

- Thiếu hiệp, ngươi ở ngoài đó làm gì vậy, phòng đã chuẩn bị xong rồi.

Trong nhà, hán tử thò đầu ra ngoài cửa sổ nói chuyện.

- Được.

Lo cho Hắc Tông Mã xong, Diệp Trần quay người rời đi.

Phòng không lớn, bên trong bày một giường một bàn một ghế, còn có cả một chiếc đèn dầu treo trên tường, đèn dầu phát tán quang mang màu da cam, miễn cưỡng chiếu sáng cả gian phòng.

- Ngươi cứ nghĩ ngơi cho khỏe, cần gì thì nói với ta, ta sẽ chuẩn bị cho ngươi.

Ngoài cửa, hán tử không giấu nổi vẻ thích thú, năm lạng bạc, điều kiện sinh hoạt Hoàng Thạch thôn không cao, đủ để cả nhà họ sinh hoạt hai ba tháng, từ hàng ngũ đủ ăn bay lên trạng thái giàu có.

Diệp Trần ngẫm nghĩ, nói:

- Nửa đêm khả năng có mưa, người tìm thêm mấy người dựng lều, đừng để ngựa của ta ngấm nước, ở đây có mười lạng bạc, chia đều cho những người muốn làm.

Nói xong, Diệp Trần lại đưa cho đối phương thêm hai miếng bạc nữa.

- Được, được, ta lập tức đi gọi người, kẻ nào không làm kẻ đó là đồ ngốc.

Hai mắt hán tử như phát sáng, cung kính nhận bạc từ tay Diệp Trần.

Đợi đối phương rời đi, Diệp Trần vung tay, cửa phòng tự động đóng lại, khép kín.

Khoanh chân ngồi trên giường, lấy từ trong Linh Giới Trữ Vật ra hai miếng hạ phẩm linh thạch, Diệp Trần bắt đầu tu luyện chân khí.

Trước đó, mặc dù Diệp Trần tu luyện rất chăm chỉ, thậm chí có thể nói là khắc khổ, nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ vong ngã. Vong ngã tức là ngoài tu luyện không còn gì khác, tất cả đều lấy tu luyện làm trung tâm, bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến việc tu luyện đều phải khắc phục, hoặc là bỏ qua.

Vốn dĩ Diệp Trần không nghĩ vậy, tưởng tốc độ tu luyện của mình đủ nhanh, dựa vào thân thể cường hãn có thể đồng thời hấp thu hai phần linh thạch nguyên khí, nhưng đêm nay thấy cảnh tượng ngũ quỷ đài quan, khiến hắn tâm thần bất an, linh cảm sắp có đại sự phát sinh, đại sự này có lẽ quét sạch cả Thiên Phong Quốc, cũng có thể không dừng ở đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 67: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Về phần có phải là mình nghĩ nhiều hay không, trước mắt không cần biết, đề phòng trước so với không chuẩn bị gì, vế trước vẫn có thể sống được dài hơn.

Chân khí tuần hoàn một vòng lớn trong cơ thể, một vòng rồi lại một vòng.

Nửa đêm!

Xoảng một tiếng.

Miếng hạ phẩm linh thạch trong tay Diệp Trần vỡ ra thành mấy khe hở.

Chậm rãi mở mắt, Diệp Trần từ từ thổ ra một ngụm khí tức dài, khí tức như sương như tiễn, phun đi rất xa, làm cho mặt tường đối diện cũng bị thổi xốp, rơi xuống mấy mảnh đá vụn.

- Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì bình thường năm ngày tiêu hao một miếng hạ phẩm linh thạch, mình là bốn ngày tiêu hao hai miếng, tốc độ nhanh gấp hai lần rưỡi người khác, nhưng luận tiến độ, có lẽ cũng chỉ gấp đôi! Vhất lượng Thuần Quân Chân Khí hơi cao, linh thạch nguyên khí cần thiết cũng nhiều.

Ném miếng hạ phẩm linh thạch nứt đi, trong lòng Diệp Trần lại thêm một phần cảm kích chủ nhân Linh Giới Trữ Vật trung phẩm, nếu như không phải hơn một vạn miếng hạ phẩm linh thạch kia, hắn không thể hấp thu linh thạch nguyên khí không chút kiêng kị như vậy, phải biết bốn ngày tiêu hao hai miếng hạ phẩm linh thạch, bốn mươi ngày là hai mươi miếng, bốn trăm ngày là hai trăm miếng, đấy là chưa tính bản thân đột phá cảnh giới, đạt đến Ngưng Chân Cảnh trung kì và Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi, lúc đó, hạ

phẩm linh thạch tiêu hao càng nhiều, người thường không thể gánh chịu.

Đương nhiên, Diệp gia có thể gánh chịu khoản linh thạch này, chỉ là giải thích ra rất phức tạp, đầu tiên bạn phải giải thích tại sao tốc đột tiêu hao của bạn lại gấp đôi người khác, mà Diệp Trần trước mắt không muốn tiết lộ bất cứ thứ gì liên quan đến Tôi Ngọc Cường Thân Quyết.

Đêm khuya, tàn nguyệt bị mây đen che khuất, thiên địa không chút ánh sáng.

Không cởi quần áo, Diệp Trần trực tiếp nằm xuống, duy trì một phần tỉnh táo.

Đến sau nửa đêm, đúng như Diệp Trần dự đoán, trời đổ mưa rào, thanh âm rào rào che kín hết thảy, triệt để gột rửa ô khí.

Trận mưa này kéo dài đến tận sáng sớm hôm sau.

Không thể chối từ sự nhiệt tình của hán tử và vợ ông ta, Diệp Trần đành phải từ bỏ kế hoạch ban đầu, ngồi xuống cùng ăn bữa sáng với họ. Họ còn có một cô con gái nhỏ, độ ba bốn tuổi, mặc một bộ y phục đơn sơ, mắt to tròn, long lanh như có nước, cầm bát cơm ăn ngon lành, trò chuyện líu lo, vô cùng đáng yêu, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Diệp Trần chịu ngồi lại ăn sáng.

Sau bữa sáng, thấy cô bé dễ thương, Diệp Trần tặng cô bé một miếng ngọc, miếng ngọc này không đáng giá, là hắn mua để tu luyện Tôi Ngọc Cường Thân Quyết, tộng cộng có hơn trăm miếng, dùng xong vẫn còn lại mấy miếng, mỗi miếng trị giá không quá ba mươi lạng, bình thường hắn không để ý, bây giờ tặng cho đối phương cũng là một lựa chọn không tồi.

Cô bé ngọng ngịu nói tiếng cảm ơn, Diệp Trần mỉm cười, cất bước đi ra khỏi nhà.

Cửa thôn, Diệp Trần nhảy lên mình ngựa, thẳng hướng tông môn mà đi.

Mặt trời ngả về đằng Tây, chiếu ánh sáng rực rỡ lên Thanh Phong Sơn, nhuộm hồng một mảng.

Từ mã tràng nuôi ngựa dưới chân núi, Diệp Trần chỉnh lại y phục, cùng một số đệ tử nội môn cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ cùng nhau lên núi.

Trên đường, mọi người đều đang nghị luận.

- Mâu sư đệ, nghe nói đệ lần này tiếp nhận nhiệm vụ bạch cấp bốn sao, đúng là khiến ta thay đổi cách nhìn.

- Phương sư huynh quá khen, đệ cũng chỉ là tìm nhiệm vụ bạch cấp bốn sao bình thường mà thôi, không dám nhận quá khó, vẫn còn thua xa Trương Hạo Nhiên.

- Trương Hạo Nhiên, hắn đúng là tên điên, lần đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ bạch cấp ba sao, lần thứ hai là nhiệm vụ bạch cấp bốn sao, lần thứ ba là nhiệm vụ bạch cấp năm sao, không biết còn sống sót trở về được nữa hay không?

- Khó lắm! Hắn mặc dù là thiên tài, có thể khiêu chiến vượt cấp, nhưng hắn không thể khiêu chiến vượt cấp với thiên tài đồng dạng. Mà nhiệm vụ bạch cấp năm sao đến tu vi đạt đến Ngưng Chân Cảnh trung kì thiên tài cũng phải rất cẩn thận, sơ sẩy là mất mạng như chơi, năm ngoài Viên sư huynh là chết vì nhiệm vụ bạch cấp năm sao.

- Ừm, Trương Hạo Nhiên lành ít dữ nhiều, nhưng hắn nếu như tiếp tục sống, sau này thành tựu không thể hạn lượng, cái gọi là ranh giới sinh tử, cơ hội tranh mệnh với trời ấy chỉ ngộ chứ không thể cầu, vượt qua nó, ý chí võ giả sẽ tiến bộ nhanh chóng, một ngày ngàn dặm.

Một bên, Diệp Trần hình như có điều suy nghĩ.

Hắn không ngờ trở thành đệ tử nội môn rồi mà Trương Hạo Nhiên vẫn liều mạng như vậy, thật đúng là tự đùa với mạng sống của mình, loại người này thực sự rất đáng sợ, bởi vì họ không sợ chết, truy cầu là cường đại

nguyên thủy nhất, không tiếc tất cả, sinh tử đều quên.

Đồng dạng, Trương Hạo Nhiên và Diệp Trần ở một phương diện nào đó rất giống nhau, liều mạng chứ không mù quáng, lần thứ nhất tiếp nhận nhiệm vụ bạch cấp ba sao, để tích lũy kinh nghiệm, làm quen với quá trình nhiệm vụ, lần thứ hai là nhiệm vụ bạch cấp bốn sao, từng bước nâng cao dần, cảm thụ cực hạn của mình, đợi đến cực hạn, khiêu chiến nhiệm vụ bạch cấp năm sao, đột phá cực hạn bản thân, làm cuộc lột xác lớn nhất.

Vô hình trung, Diệp Trần đã liệt Trương Hạo Nhiên vào danh sách một trong tứ đại công tử, cấp bậc này không phải lấy thực lực làm tiêu chuẩn, mà là thiên phú, tài tình, và ý chí, ý chí của Trương Hạo Nhiên được Diệp Trần ngưỡng mộ, về phần bản thân Diệp Trần, thời gian sẽ chứng minh.

Đến Đằng Vân đại điện, Diệp Trần trực tiếp đi sang bên điện phụ.

- Chấp sự, đệ tử đến giao nhiệm vụ.

Đằng Vân đại điện có rất nhiều chấp sự, những chấp sự này thực lực không phải rất cao, chỉ yếu là giúp đỡ Lưu Vẫn Tông xử lý mảng nhiệm vụ.

Chấp sự trung niên ngồi bên bàn gật gật đầu,

- Đơn nhiệm vụ và bằng chứng đâu?

- Ở đây.

Diệp Trần đặt đơn nhiệm vụ và đầu lâu Huyết Thủ Đồ Tể lên bàn.

Chấp sự trung niên liếc nhìn đơn nhiệm vụ, sau đó mở miếng vải đen, cẩn thận quan sát một lúc mới nói:

- Không tệ, đúng là Huyết Thủ Đồ Tể, chúc mừng người hoàn thành nhiệm vụ, tên gì?

- Diệp Trần

- Đợi đã, để ta tìm.

Sau khi trở thành đệ tử nội môn, tài liệu cá nhân đều được đưa đến Đằng Vân đại điện, để các chấp sự tiện tìm kiếm.

Chỉ một lúc, chấp sự trung niên đã tìm được tài liệu liên quan đến Diệp Trần.

Ông lấy từ trong ngăn kéo ra một cuốn sổ da, bắt đầu ghi chép thành tích nhiệm vụ vào trong tài liệu của Diệp Trần.

Họ tên: Diệp Trần

Tuổi: Mười lăm

Thân phận: Đệ tử Diệp gia, đệ tử nội môn

Đệ tử nội môn hạch tâm: Ưu tú

Thành tích nhiệm vụ: Nhiệm vụ bạch cấp ba sao lần một

- Ngươi xem có gì sai không?

Chấp sự trung niên đẩy cuốn sổ da đến trước mặt Diệp Trần.

Diệp Trần chỉ liếc qua rồi gật gật đầu,

- Không sai.

- Được rồi, bây giờ nói đến vấn đề thù lao, có thể ngươi mới trở thành đệ tử nội môn, vẫn chưa hiểu mấy cái này, căn cứ quy định Lưu Vân Tông, thù lao của nhiệm vụ bạch cấp tông môn thu lại ba phần, nhiệm vụ hôi (màu xám) cấp tông môn thu lại từ hai đến năm phần, nhiệm vụ hắc cấp tông môn thu lại hai phần, thù lao giết chết Huyết Thủ Đồ Tể là bốn ngàn lạng vàng, sau khi thu lại ba phần, còn lại là hai ngàn tám trăm lạng.

Thu cuốn sổ đen vào trong ngăn kéo, chấp sự trung niên giải thích nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 68: Thảm Án Diệt Môn

Thu lại ba phần thù lao, rất cao, nhưng không có gì đáng trách, dù sao tông môn nuôi dưỡng bạn đến bây giờ, đương nhiên phải cống hiến cho tông môn, huống hồ lúc giết chết mục tiêu, thông thường đều có thu nhập thêm, những thu nhập thêm này thậm chí vượt qua thù lao chính.

Nhận kim phiếu hai ngàn tám trăm lạng từ chấp sự trung niên, Diệp Trần ra khỏi điện phụ.

Ngày thứ nhất, Diệp Trần không nhận nhiệm vụ.

Ngày thứ hai cũng vậy.

Ngày thứ ba, Đằng Vân đại điện trở nên náo nhiệt.

Trương Hạo Nhiên vốn bị cho là lành ít dữ nhiều sống sót trở về, toàn thân đẫm máu, sát khí ác liệt có thể cảm nhận được từ rất xa, thu hút một nhóm lớn đệ tử nội môn đến quan sát.

Ngô Tông Minh sớm đã quay lại nhìn thấy cảnh tượng này, thần tình phức tạp, cứ tiếp tục thế này, hắn vĩnh viễn không thể đuổi kịp Trương Hạo Nhiên, sự quyết tâm của đối phương đến hắn cũng bị chấn động.

Lau vết máu trên mặt, Trương Hạo Nhiên nhìn khắp xung quanh, đến chỗ Diệp Trần, nhếch miệng cười nói:

- Diệp Trần, ta chờ ngươi ở giải đấu xếp hạng.

- Diệp Trần là ai?

- Trương Hạo Nhiên sao lại nói muốn đợi Diệp Trần, không lẽ hắn rất lợi hại?

- Hình như Diệp Trần là người mới tân thăng thành đệ tử nội môn! Sao lại được Trương Hạo Nhiên coi trọng như vậy?

Nghe vậy, rất nhiều đệ tử nội môn trong lòng hoài nghi, tuyệt đại bộ phận đều chưa từng được xem Trương Hạo Nhiên và Diệp Trần chiến đấu, cộng thêm bản thân cũng rất bận, không có thời gian nghe ngóng tin đồn, nhưng sau lần này, chỉ cần hỏi qua một chút, có lẽ đều rõ.

Diệp Trần chân thành nói:

- Nhất định.

Thời gian như thoi đưa, nửa tháng nữa đã lại trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trần chỉ nhận một lần nhiệm vụ bạch cấp bốn sao, thời gian còn lại toàn bộ dùng để tu luyện, về phần không tiếp nhận nhiệm vụ bạch cấp năm sao, là vì loại nhiệm vụ này không thường xuyên có, hoặc là độ khó quá cao, nhảy lên nhiệm vụ hôi cấp, quá mất thời gian, quan trọng hơn, hắn cảm thấy Thuần Quân Chân Khí sắp đột phá lên đệ thất trọng, loại cơ hội này chỉ ngộ chứ không thể cầu, đi qua sớm một bước, tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh hơn, chậm một bước chính là lãng phí thời gian.

Hôm đó, một chuyện đại sự kinh thiên động địa truyền đến Lưu Vân Tông.

Trải qua nhiều tầng quan hệ ảnh hưởng, Diệp Trần cũng biết nội dụng sự tình.

Địa Sát Môn ở Thiên Phong Quốc Tây Bắc Bộ chỉ trong một đêm đã bị giết sạch, bảy mươi tám võ giả Bão Nguyên Cảnh không ai sống sót, đệ tử và bị thương hơn một ngàn, chỉ có một bộ phận rất nhỏ chạy thoát.

Sau khi nghe được thông tin đó, phản ứng đầu tiên của Diệp Trần là nghĩ đến sự kiện ngũ quỷ đài quan. (5 con quỷ bê quan tài)

Phải biết Địa Sát Môn cũng giống như Lưu Vân Tông, cùng là cửu phẩm tông môn, chỉ có điều Lưu Vân Tông là tông môn cường đại nhất trong số các cửu phẩm tông môn, thậm chí không hề thua kém bát phẩm tông môn, bởi vì tấn thăng phẩm cấp không phải muốn thăng là thăng, cần phải có một khoảng thời gian rất dài để kiếm chứng, nên mới dừng lại ở hàng ngũ cửu phẩm tông môn.

Nếu không, Thiên Phong Quốc cũng không xếp Lưu Vân Tông vào nhất cốc nhất trang tam tông, dù sao Thiên Phong Quốc riêng cửu phẩm tông môn đã có bốn, nếu không đủ mạnh, đâu có đến lượt Lưu Vân Tông, trong mắt mọi người, Lưu Vân Tông chẳng khác gì bát phẩm tông môn.

Mặc dù vậy, cửu phẩm tông môn Địa Sát Môn bị diệt môn vẫn khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm, tâm sinh sợ hãi.

Địa Sát Môn có hai mươi tư vị trưởng lão nội môn, tất cả đều là tu vi Bão Nguyên Cảnh trung kì trở lên, môn chủ Tương Thiên Sát đã đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong, vũ khí là thần binh lợi khí hãn hữu Nhật Nguyệt Tinh Luân, hai thứ kết hợp lại, ngay cả nhân vật cấp bậc ngũ đại tôn chủ cũng không dám coi thường hắn, phải dùng hơn trăm chiêu mới có thể phân định thắng thua, còn có trở ra an toàn hay không vẫn là vấn đề lớn.

Một thế lực lớn như vậy, chỉ trong một đêm tất cả đều bị đồ sát, Diệp Trần càng thêm khẳng định, bên trong ngũ quỷ đài quan, mười thì tám chín phần là một vị Cường giả Tinh Cực Cảnh, hơn nữa không phải tu vi sơ kì bình thường, bởi vì Võ giả Tinh Cực Cảnh sơ kì chưa đạt đến thực lực tùy ý tàn sát một cửu phẩm tông môn, cho dù có thêm năm Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì giúp đỡ.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần biết những chuyện này chưa tới phiên hắn quan tâm, hắn không có tư cách đó, trước mắt hắn chỉ có thể làm một việc duy nhất là nhanh chóng nâng cao tu vi, để bảo tồn mạng sống của mình trong

những biến cố về sau.

Tin tức Địa Sát Môn bị diệt không chỉ truyền đến Lưu Vân Tông, những thế lực khác cũng biết được nội dung sự tình ngay từ những phút đầu tiên, nhất thời, cả Thiên Phong Quốc thần hồn nát thần tính, sóng ngầm mãnh liệt.

Ngưng Sát sơn mạch.

Nơi từng là Địa Sát Môn.

Cả ngọn núi, đâu đâu cũng là thi thể, có đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử hạch tâm, cán bộ chấp sự, trưởng lão ngoại môn, trưởng lão nội môn, gia quyến trưởng lão, và thành viên gia tộc môn chủ, tất cả đều nằm trên mặt đất, hai mắt mở trừng, thân thể khô quắt lại, khủng bố dị thường.

Trung tâm quảng trường đón khách, một nhân ảnh to lớn cao ngạo đứng yên một chỗ, không nhúc nhích.

Lại gần, mới biết hắn đã chết.

Trên lồng ngực cường tráng bỗng nhiên có một lỗ máu to bằng cái bát, tim bị lấy đi, máu đã khô kiệt, biến thành một thứ vật chất sền sệt màu tro tàn.

Nếu như là người có chút kiến thức xuất hiện ở đây, nhất định sẽ nhận ra, thi thể này chính là Tương Thiên Sát, Địa Sát Môn môn chủ.

Một cao thủ Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong, bị người ta móc mất trái tim, nghe thôi đã thấy bủn rủn.

...

Không biết qua bao lâu, chân trời phía Đông xuất hiện một điểm hồng quang.

Hồng quang càng lúc càng lớn, làm không khí xung quanh cũng bị nhuộm màu, nhìn kĩ lại, có thể thấy hồng quang bao quanh một nhân ảnh,

đang dùng tốc độ thanh âm phóng tới.

Ba!

Hồng quang đáp xuống quảng trường đón khách, lượn mấy vòng quanh nhân ảnh rồi ầm ầm tiêu tán.

- Một đêm diệt môn, là người phương nào gây nên?

Nhân ảnh đứng chắp tay, nhìn kĩ, hắn tuổi độ bốn mươi, khớp xương thô lớn, đứng ở đó, như hổ cứ, như long bàn, là Tông chủ Lưu Vân Tông La Hành Liệt.

Trong ngũ đại tông môn, Lưu Vân Tông và Bắc Tuyết Sơn Trang cách Địa Sát Môn gần nhất, sau khi nhận được thông tin, La Hành Liệt lập tức xuất quan, vượt vạn dặm xa xôi đến đây, chỉ để tìm kiếm một chút manh mối, chuẩn bị cho những biến cố sau này.

Giơ tay hướng về phía lồng ngực Tương Thiên Sát, hư không nắm lại, một tia tàn tro chi khí bị hút tới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 69: Ngũ Đại Môn Chủ

Xuy xuy xuy...

Tro tàn chi khí đặc biệt âm độc, không ngừng ăn mòn chân khí La Hành Liệt, La Hành Liệt hừ lạnh một tiếng, hồng quang bắn ra từ lòng bàn tay, đem tro tàn chi khí đốt thành hư vô.

Đang định tiến thêm một bước điều tra, La Hành Liệt đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về hướng Đông Bắc.

Phía chân trời, mây trắng tách ra làm đôi.

Một đường thân ảnh mạnh mẽ bắn tới, bất cứ thứ gì ngăn cản hắn, đều bị đao khí vô tình cắt nát, bao hồm cả không khí vô hình vô chất.

Lạch cạch!

Một người đáp xuống cách La Hành Liệt mười mét.

Người này bạch y thắng tuyết, mặt trắng không râu, cũng đứng chắp tay, bình thản giữa đao khí tung hoành, thẳng tới vân tiêu, ẩn chứa sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng.

- Tiết Vô Nhận, đao ý của ngươi còn mạnh hơn cả ba năm trước.

La Hành Liệt thận trọng đánh giá đối phương, chậm rãi nói.

Bạch y trung niên cười nhạt một tiếng:

- Đao ý vô hình, nói không chừng có một ngày không bén, huống hồ Đại La thần công của ngươi cũng luyện đến đệ thập nhất trọng thiên.

La Hành Liệt không nói gì, người trước mắt là Trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang Tiết Vô Nhận, chín tuổi luyện khí, mười sáu tuổi tiến nhập Ngưng Chân Cảnh, hai mươi tám tuổi Bão Nguyên Cảnh, từ những số liệu đó có thể thấy, tư chất rất bình thường, thậm chí không bằng thiên tài bình thường, nhưng giật mình chính là giật mình ở điểm này, đối phương lúc trước đột phá đến Bão Nguyên Cảnh trung kì, lĩnh ngộ vạn trung vô nhất đao ý, đao ý vừa xuất, thần quỷ lui tránh, thực lực cho đến hôm nay không ai có thể nhìn thấu, bao gồm cả La Hành Liệt.

Ba năm trước hắn một phần dám chắc đánh bại đối phương cũng không có, ba năm sau đối phương càng cao thâm khó đoán hơn, La Hành Liệt không thể không thừa nhận, nếu như hai người đối quyết, tỷ lệ chiến thắng của hắn chỉ có bốn phần rưỡi, đương nhiên, hắn có tuyệt chiêu bí mật, nhưng khó đảm bảo đối phương không có.

Tiết Vô Nhận chuyển ánh mắt lên trên thi thể Tương Thiên Sát, dò hỏi:

- Tra được cái gì không?

La Hành Liệt thở ra một hơi khí tức,

- Tra được một chút, bên trong cơ thể Tương Thiên Sát tồn tại một luồng sát khí vạn phần âm độc, cách nửa tháng mà vẫn chưa tiêu tán.

- Ồ!

Tiết Vô Nhận nhướng mày, phương thức tu luyện của Địa Sát Môn không giống như tông môn của hắn, trong chân khí có cả sát khí, hung hãn dị thường, về lý mà nói, sát khí có lẽ không có hiệu quả với bọn họ, khó tin nhất là, Tương Thiên Sát trên phương diện sát khí có thể gọi là Thiên Phong Quốc đệ nhất, người nào có thể dùng sát khí giết chết hắn, hơn nữa tàn lưu trong cơ thể đối phương nửa tháng vẫn chưa tiêu tán.

- Mặt khác người xem biểu tình Tương Thiên Sát, trong khiếp sợ có một chút bội phục, rõ ràng là gặp phải sự tình khiến hắn không khỏi tán thưởng,

cho nên ta cho rằng, có lão quái vật rời núi.

Thân là Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong, La Hành Liệt quan sát rất tỉ mỉ, có thể suy luận ra chân tướng từ những manh mối nhỏ nhất, rất không phù hợp với tướng mạo lực lưỡng khí phách bên ngoài.

Nghe vậy, Tiết Vô Nhận biểu tình hơi biến,

- Lão quái vật xuất núi, ngươi chắc chứ?

- Dám chắc bảy tám phần! Nếu không còn ai có thể một đêm tàn sát cả Địa Sát Môn, hơn nữa sát khí hơn cả Tương Thiên Sát.

Tiết Vô Nhận khẽ gật đầu, thở dài:

- Nói như vậy, Thiên Phong Quốc sắp biến rồi.

La Hành Liệt cười lạnh, ngẩng đầu nói:

- Đồ Trọng Sơn đến!

- Long Bích Vân cũng đến, còn có, hừ, tên Trang Khánh Hiền không đến mà phái trưởng lão tới lừa gạt người khác, xem ra hắn không coi chúng ta ra gì.

Tiết Vô Nhận cảm giác không hề thua kém La Hành Liệt, ngẩng đầu nhìn, mắt hơi nheo lại.

Hướng Đông Nam, quầng sánh vàng kim xuyên qua tầng mây, hòa tan không khí, tựa như một khối cầu lửa đang bắn sang bên này, những tiếng lôi đình bạo liệt vang lên liên tiếp, thanh thế đáng sợ.

Hướng Nam, nước mưa đìu hiu rơi rụng, trong màn mưa, tuyệt đại giai nhân tay cầm ô, đạp sóng mà đi, rõ ràng tốc độ rất nhanh, nhưng lại cho người ta ảo giác như đang nhàn nhã dạo chơi.

Hướng Tây, có lão giả chân đạp lưu quang, ngạo khí mười phần, tốc độc

kém hơn hai người trước.

Ba!

Tuyệt đại giai nhân tay cầm ô đến trước, nàng tóc xanh như nước, thân hình xinh đẹp, bộ y phục màu xanh lam trên người nàng chuyển động như sóng nước, không nhiễm bụi trần.

- Hai vị tới sớm.

Tuyệt địa giai nhân thu ô, mỉm cười nói.

La Hành Liệt nói:

- Nam La Tông Thần thủy quyết quả nhiên danh bất hư truyền, La Hành Liệt ta xem như mở rộng tầm mắt.

Tuyệt đại giai nhân không ai khác chính là một trong tam tông Nam La Tông tông chủ Long Bích Vân, tuổi đời nhỏ nhất trong số ngũ đại tông chủ, trên dưới ba mươi, lai lịch có chút thần bí, không ai biết nàng sinh ra ở đây, cũng không ai biết một thân võ học của nàng thừa hưởng từ vị sư phụ nào.

Long Bích Vân đùa giỡn nói:

- Thần thủy quyết có lợi hại cũng không địch nổi Chiếu nhật đại pháp của Đồ Trọng Sơn, đương nhiên, còn có Đại la công pháp của La sư huynh.

Chiếu nhật đại pháp và Đại la thần công đều ẩn chứa hỏa kình, vế trước như liệt nhật, không có gì là không thể đốt, ngoài ra còn ẩn chứa một luồng cương kình bùng nổ, vế sau không phân âm dương, có cương có nhu, rất nhiều diệu dụng, cần bản thân đi sâu nghiên cứu.

Tiết Vô Nhận lắc đầu nói:

- Trong chúng ta chỉ có nàng là thần bí nhất, ai dám nói chắc thắng nàng?

- Không dám cái khác, đao ý của Tiết huynh ta không cách nào ngăn cản.

Long Bích Vân không biết thiên tính như thế hay cố ra vẻ khiêm tốn, một mặt hạ thấp mình, nâng cao người khác, nhưng La Hành Liệt và Tiết Vô Nhận đều không dám vì vậy mà xem thường nàng, nếu không sẽ chết rất thảm, trước kia từ Đa La Quốc đến một vị Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả, thấy Long Bích Vân phong hoa tuyệt đại, dung mạo vô song, không khỏi nổi tâm tư, muốn được cùng nàng kết thành lương duyên, bị Long Bích Vân dịu dàng cự tuyệt, đối phương không có chừng mực, đưa ra đề nghị tỷ võ, thua, làm người của hắn, thắng, hắn lập tức rời đi. Mười chiêu, chỉ mười chiêu, Đà La Quốc cao thủ thất bại thảm hại, nản lòng thoái ý, đấy là Long Bích Vân vẫn chưa dùng toàn lực.

Từ đó về sau, không còn ai dám coi thường người phụ nữ thần bí Long Bích Vân nữa.

- Ha ha ha ha, Đồ Trọng Sơn ta đến rồi.

Quầng sáng hoàng kim phá không bay đến, không hề có ý định giảm bớt tốc độ, vọt thẳng tới chỗ La Hành Liệt, nhất thời, khí tức nóng rực tràn ngập khắp quảng trời, như sao băng rơi xuống thế gian.

- Thất phu, ngươi dám.

La Hành Liệt nhướng mày, ánh mắt tựa hồ ẩn chứa bạt ngàn lửa giận, hai tay một trên một dưới duỗi ra, như ôm một quả cầu lớn, chống lại thế tốn công của đối phương.

Ầm ầm!

Cả ngọn núi cũng phải rung động, hai người giao thủ sản sinh sóng xung kích, trực tiếp lột bỏ một tầng bề mặt quảng trường đón khách, trũng xuống bốn năm mét, một trăm mét vuông xung quanh hóa thành phế tích, không lưu lại bất cứ thứ gì, kể cả thi thể Tương Thiện Sát.

Long Bích Vân tựa hồ sớm đã đoán được, khởi động vòng phòng hộ màu thủy lam, làm cho sóng xung kích tách ra làm hai, không ảnh hưởng gì đến mình.

Tiết Vô Nhận có chút bực bội, nhảy lên trước một bước, từ trong cơ thể bắn ra một đường đao khí cự đại, đi vào giữa hai người.

Boang...!

Đao khí cắt đứt liên hệ hai người, dư thế không giảm sút cắt đứt một nửa đại điện đón khách Địa Sát Môn, vết cắt bóng loáng như gương, nửa trên từ từ rơi xuống, một lần nữa phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Ba! Ba!

La Hành Liệt và Đồ Trọng Sơn cùng nhảy ngược ra ngoài.

Chân vừa chạm đất, La Hành Liệt trầm giọng nói:

- Đồ Trọng Sơn, ngươi bị điên à, nếu thực sự muốn độ cao thấp thì định thời gian.

- Hắc hắc, nhiều năm không gặp, Đại la thần công của ngươi càng thêm cao thâm, có điều đáng tiếc vừa rồi ta chỉ dùng sức mạnh cửu dương, nếu như phát huy đến thập dương, ngươi thua chắc.

Đồ Trọng Sơn phẩy phẩy tay áo, chẳng hề có ý xin lỗi.

La Hành Liệt cố kìm cảm xúc, cười lạnh nói:

- Cho dù thập dương thì đã làm sao, không lẽ ngươi tưởng Đại la chân khí của ta ăn chay.

Hai người tranh cãi qua lại, không ai nhường ai, về phần mâu thuẫn bắt đầu thế nào, họ đã không quan tâm, hình như Đại la thần công và Chiếu dương đại pháp thiên sinh đối chọi, người tu luyện chúng cũng kế thừa đặc điểm này, cả đời không ngừng tranh đấu.

Từ bỏ thù oán cá nhân, trong lòng cả hai đều sợ thực lực của Tiết Vô Nhận, mặc dù nói một đao vừa rồi rất khéo, vừa hay chém đúng khí kình tiếp xúc hai bên, nhưng nhãn lực và năng lực nắm bắt thời cơ không khỏi khiến người ta bội phục, ngoài ra, hai người ùng biết, chỉ lúc cầm đao Tiết Vô Nhận mới là trạng thái mạnh nhất, bây giờ hắn vẫn chưa thực sự nghiêm túc.

- Hai vị làm gì vậy, hôm này không phải ngày tỷ võ.

Long Bích Vân đi tới hòa giải.

Đồ Trọng Sơn hắc hắc cười nói:

- Ta nể mặt Long Bích Vân, không biết La huynh có chịu hay không.

- Hừ, đợi xử lý xong việc của Địa Sát Môn, ta cũng muốn lĩnh giáo cao chiêu của ngươi, dám hay không dám.

La Hành Liệt không phải là người dễ tính, nhưng hôm nay thực lực không phải ngày tốt.

- Có gì không dám!

Đồ Trọng Sơn nheo mắt.

Tiết Vô Nhận vừa xuất thủ không nói gì, kì thực hắn cũng muốn xem hai nhân vật đỉnh phong đối quyết, với những người như bọn hắn, không dễ gì động thủ.

Rất nhanh, lão giả chân đạp lưu quang cũng đáp xuống quảng trường.

- Các vị, Cao Thiên Hạc tới chậm.

Lão giả quay sang nhìn tứ đại tông môn tông chủ, không hề tỏ ra câu nệ mà ngược lại còn có vẻ bề trên.

Tiết Vô Nhận nhíu mày nói:

- Trang Khánh Hiền đâu?

Lão giả hắng hắng giọng:

- Cốc chủ đang bế quan, không rảnh lo việc khác, chuyện hôm nay, các vị không cần mất công điều tra, Phỉ Thúy Cốc ta đã có được tin tức nội tình.

Nghe vậy, bốn người Tiết Vô Nhận đều biến sắc, nhất loạt quay sang nhìn Cao Thiên Hạc.

Bị tứ đại cường giả nhìn, dù Cao Thiên Hạc là Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong tu vi, vẫn có chút khó chịu, nhưng so với chuyện sắp nói, có chút không đáng nhắc tới, hắn hít một hơi thật sâu, tựa hồ như sử dụng hết chân khí toàn thân, nói:

- Nửa tháng trước, đệ tử Phỉ Thúy Cốc ta trong lúc làm nhiệm vụ, từng nhìn thấy trên trời xuất hiện hiện tượng ngũ quỷ đài quan, nửa tháng sau, tin tức Địa Sát Môn một đêm bị diệt môn truyền ra, liên hệ hai chuyện lại với nhau, Phỉ Thúy Cốc cẩn thận suy luận và điều tra, cuối cùng đưa ra kết luận, hai mươi năm trước, đám tro tàn Cửu U Giáo bị diệt lại cháy, hành động lần này có lẽ là Cửu U Giáo một trăm linh tám đại quỷ tướng Quỷ đạo nhân, chỉ có hắn mới thích nằm trong quan tài.

Lời vừa nói ra, bốn người đều phải khiếp sợ.

Long Bích Vân vội vàng nói:

- Chuyện này là thật?

Cao Thiên Hặc chậm rãi gật đầu,

- Cửu U Giáo sự tình trọng đại, sao ta dám nói giớn, có điều sự tình tạm thời không quá nghiêm trọng, Cửu U Giáo bị diệt mọi người đều biết, thế lực tàn dư dù mạnh cũng không được như xưa, nếu như đoán không lầm, trước mắt chúng đang tập trung tích lũy thực lực, trong một thời gian ngắn không dám hiêu chiến các đại tông môn Nam Trác Vực, nhưng những tông môn

nhỏ thì không chắc, cho nên trong vòng ba đến năm năm, chúng ta có thể không cần lo lắng, ba đến năm năm sau, cả Nam Trác Vực sẽ đón nhận một trận chiến nghiệm trọng.

Ba đến năm năm, ai nói chuẩn, đợi chúng tiêu diệt toàn bộ tông môn nhỏ, tích lũy đủ tài phú, xui xẻo sẽ là đại tông môn.

Cửu U Giáo năm xưa đáng sợ thế nào ai cũng biết, thực lực cực mạnh, tương đương Nam Trác Vực tất cả tông môn cộng lại, nếu như không có thế lực bên ngoài giúp đỡ, mấy chục quốc gia Nam Trác Vực nói không chừng đã rơi vào tay Cửu U Giáo, so với Cửu U Giáo, Thiên Phong Quốc chỉ là một con kiến, ngũ đại tông môn đến kiến cũng không bằng.

Về phần Thi quỷ đạo nhân là một trong một trăm linh tám đại quỷ tướng Cửu U Giáo, thực lực trong Cửu U Giáo không là gì, ở Thiên Phong Quốc là vô địch, hôm nay hắn không động thủ, có lẽ là do năm đó trọng thương, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục, nếu không bị đồ sát không chỉ Địa Sát Môn mà là một trong ngũ đại tông môn.

Ô ô ô!

Gió lạnh gào thét, mọi người tâm lạnh như tro.

Vào đêm!

Diệp Trần đang khoanh chân ngồi trên giường, đột nhiên mở trừng hai mắt, tay giơ lên, một đường khí kiếm do khí lưu tổ thành, vèo một tiếng bắn ra.

Phốc phốc!

Bức tường như miếng đậu phụ, bị xuyên qua dễ dàng, thêm một lỗ kiếm mỏng.

- Thuần Quân Chân Khí cuối cùng đạt tới tầng thứ bảy.

Tầng thứ sáu đỉnh phong vừa tầng thứ bảy trên cảnh giới chỉ cách nhau một bước nhỏ, nhưng uy lực lại khác một trời một vực, nếu như nói khí mang là một thanh đao kiếm bình thường, thì khí kiếm là bảo kiếm thực sự, không nói chặt sắt như chém bùn, cách trăm bước giết chết một Võ giả Luyện Khí Cảnh như ăn cơm uống nước, đơn giản vô cùng.

Từ trên giường nhảy xuống, Diệp Trần tung thân hình, xuyên cửa sổ ra ngoài sân.

Ánh mắt kiếm tìm, bức tường dày một tấc cũng có một lỗ kiếm, cũng không biết đường khí kiếm đó bắn đến đâu, hi vọng không làm ai bị thương.

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Đằng Vân đại điện.

- Nhiệm vụ bạch cấp năm sao không có?

Trước ngọc bích màu trắng bên phải cửa vào, Diệp Trần nhíu mày, vốn chuẩn bị tiếp nhận một nhiệm vụ bạch cấp năm sao luyện thủ, thuận tiện kiếm chút tiền lẻ, bây giờ xem ra nhiệm vụ bạch cấp năm sao rất được hoan nghênh, hơn nữa cũng rất ít.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 70: Nhiệm Vụ Hôi Cấp Hai Sao

Ngẫm nghĩ, Diệp Trần lách người đi vào sâu hơn, dừng lại trước ngọc bích màu xám.

- Tên tiểu tử này muốn chết? Nhiệm vụ khôi cấp ngay cả đệ tử nội môn top 100 cũng phải cẩn trọng, hắn chỉ là Ngưng Chân Cảnh sơ kì tu vi, cũng dám đến nhận nhiệm vụ.

- Nói không chừng chỉ là đến xem, chứ không có gan nhận.

Mấy tên đệ tử nội môn gần đó chú ý tới Diệp Trần, ánh mắt lập lòe, rì rầm nghị luận.

Diệp Trần vẫn giữ một cái nhìn thờ ơ, với thực lực của hắn, tiếp nhận nhiệm vụ khối cấp không có gì quá đáng, nếu như căn cứ độ khó nhiệm vụ tính toán, Võ giả Ngưng Chân Cảnh có thể phân thành mười lăm sao, hắn thế nào cũng ở trên năm sao.

Trên ngọc bích màu xám, số lượng nhiệm vụ không ít.

Một lúc sau, Diệp Trần tìm thấy nhiệm vụ vừa ý.

Hàng thứ tư đơn nhiệm vụ thứ ba.

Nhiệm vụ: Hộ vệ đội hái thuốc Lăng gia vào Điệp Huyết Sâm Lâm.

Cụ thể: Địa điểm hái thuốc sâu trong Điệp Huyết Sâm Lâm, yêu thú cấp ba rất nhiều, yêu thú cấp bốn không thiếu.

Độ khó: Hai sao

Thù lao: Hai vạn lạng vàng và mười miếng khí liệu thương đơn.

Chú ý: Cần năm hộ vệ tạm thời, có tuyển chọn.

Diệp Trần liếc sang bên cạnh, quả nhiên, đơn nhiệm vụ tương đồng có năm tờ, lúc nãy có người xé mất một tờ, trừ lần đó ra, những tông môn khác chắc chắn cũng có nhiệm vụ tương đồng, cũng chính là nói, đến lúc đó người rất nhiều, cần phải thông qua sàng lọc, chứ không phải tiếp nhận nhiệm vụ làm có thể làm.

Không do dự nhiều, Diệp Trần giơ tay xé đơn nhiệm vụ.

- Cái gì? Hắn nhận thật, đó là nhiệm vụ hôi cấp hai sao đấy.

Những tiếng kinh hô truyền ra.

- Hừ, nhiệm vụ chỉ cần năm người, hắn đi cũng tự chuốc nhục, hi vọng lúc sàng lọc hắn không làm Lưu Vân Tông ta mất mặt.

- Tử Dương Tông và Lưu Vân Tông ta từ trước đến giờ không hợp nhãn, bắt được cơ hội kiểu gì cũng phải làm cho chết nhục, cộng thêm Phỉ Thúy Cốc luôn tự cho mình cao quý, cơ hội càng xa vời.

Trước những ánh mắt không lời, Diệp Trần đi ra khỏi Đằng Vân đại điện.

Dưới chân núi.

Diệp Trần nhảy lên lưng ngựa, chạy thẳng ra ngoài.

Lăng gia là một tiểu gia tộc của Hắc Thạch Thành, lấy hái thuốc luyện dược làm lộ tuyết phát triển chính, cao thủ trong gia tộc không nhiều, chỉ có hai Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, Võ giả Ngưng Chân Cảnh vài chục người, so với bát đại gia tộc, yếu hơn rõ ràng.

Cũng chính bởi lý do này, Lăng gia mới quyết định thuê đệ tử tông môn hộ vệ đội hái thuốc, dù sao đệ tử tông môn thiên tài nhiều, chiến đấu vượt cấp là chuyện hết sức bình thường, một Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì

còn lợi hại hơn một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì trong gia tộc, hơn nữa võ kĩ tu luyện cũng mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng tiểu gia tộc vẫn là tiểu gia tộc, nền móng không sâu, không thể có quá nhiều tiền nhàn rỗi để thuê đệ tử tông môn, cuối cùng quyết định, thông qua sàng lọc lựa chọn năm hộ vệ tạm thời.

Xế chiều.

Diệp Trần ngựa không dừng vó đi vào Hắc Thạch Thành, chạy thẳng đến Lăng gia khu Bắc.

Lúc này Lăng gia tương đối náo nhiệt, rất nhiều thanh niên ưu tú đều đang tụ tập trên luyện võ tràng, trong đó có không ít đệ tử nội môn áo lục của Phỉ Thúy Cốc, đệ tử nội môn áo trắng của Bắc Tuyết Sơn Trang, đệ tử nội môn áo tím của Tử Dương Tông, đệ tử nội môn áo lam của Nam La Tông, và đệ tử nội môn áo trắng của Lưu Vân Tông, ngoài ra, những đệ tử nội môn của tông môn khác cũng không ít, cộng lại cũng phải hơn mười người.

Tổng cộng hơn hai mươi người tập trung một chỗ, khiến Lăng gia trên dưới không khỏi cảm khái, nếu như những người này đều là đệ tử Lăng gia, chỉ sợ trong vòng mười năm, Lăng gia có thể phát triển thành trung đẳng gia tộc, đại gia tộc cũng có hi vọng, đáng tiếc, nghĩ chỉ là nghĩ, không bao giờ trở thành hiện thực.

- Các vị, đội hái thuốc của Lăng gia ta sáng sớm ngày mai sẽ đi vào Điệp Huyết Sâm Lâm, cho nên, trước tối hôm nay sẽ quyết định xong năm hộ vệ tạm thời, người không được chọn, Lăng mỗ ta cũng không bạc đãi, cứ ở đây ăn uống no say, tuyệt đối khiến các ngươi hài lòng.

Người nói là một Lăng gia gia chủ Lăng Thiên Nam, tuổi độ bốn mươi, thực lực Bão Nguyên Cảnh sơ kì.

Nghe vậy, một Đệ tử nội môn Nam La Tông hỏi:

- Lăng gia chủ, không biết quy tắc tuyển chọn là gì? Nói nghe xem nào.

Lăng Thiên Nam mỉm cười nói:

- Một cuộc tỷ võ rõ ràng không quá hiện thực, cho nên ta lựa chọn quy tắc hỗn chiến, các ngươi nhìn lên luyện võ tràng, ở đó có một vòng tròn màu trắng, đợi lát nữa sẽ có người trong các ngươi vào trong, tiến hành hỗn chiến, người ra khỏi vòng đánh mất tư cách, năm người cuối cùng còn lại sẽ được chọn làm hộ vệ tạm thời.

Hắng hắng giọng, Lăng Thiên Nam lại nói:

- Để cho công bằng, trong lúc hỗn chiến, không được lấy đông hiếp yếu, nhất định phải một đối một, người khác đang giao thủ, ngươi chỉ có thể tìm một người khác, không được ra tay can thiệp, hi vọng mọi người ghi nhớ.

Mọi người nhìn lên, trên luyện võ tràng đúng là có một vòng tròn màu trắng, rộng khoảng năm trượng, miễn cưỡng đủ để hai mươi mấy người hỗn chiến, nhưng đến lúc chiến đấu, chưởng phong, quyền phong khó tránh khỏi ảnh hưởng đến người khác, có thể nói, độ khó là rất lớn.

- Tốt, có khiêu chiến, ta thích.

Một đệ tử nội môn áo lục của Phỉ Thúy Cốc gật gật đầu, mặt đầy vẻ cao ngạo.

Đệ tử nội môn Tử Dương Tông không chịu thua kém,

- Tử Dương Tông ta võ học đại khai đại hợp, thích nhất là kiểu hỗn chiến này, ha ha...

- Bắc Tuyết Sơn Trang đệ tử cũng không sợ bất cứ kẻ nào.

- Nam La Tông cũng thế.

Đến phiên đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, tất cả mọi người không khỏi mỉm cười khinh thường, mấy tên đệ tử Lưu Vân Tông căn bản đều không

trọng dụng, mạnh nhất cũng chỉ là Ngưng Chân Cảnh trung kì cảnh giới, hơn nữa không có tiếng tăm gì, tựa hồ chỉ là đến góp vui, làm bàn đạp cho người khác.

- Năm hộ vệ tạm thời, một suất là của ta.

Đúng lúc này, từ bên ngoài luyện võ tràng truyền đến một giọng nói trong trẻo.

Lăng Thiên Nam nhìn về phía giọng nói, không khỏi có chút thất vọng, Lưu Vân Tông làm trò gì vậy, toàn bộ đều là những kẻ bình thường, người trước mắt nói thì có vẻ dõng dạc nhưng cũng chỉ là tu vi Ngưng Chân Cảnh sơ kì.

Người đến chính là Diệp Trần, hắn không biết nhiều về Hắc Thạch Thành, cũng không nhớ có con đường tắt nào, khó tránh đến muộn hơn các đệ tử Lưu Vân Tông khác một bước.

May mà còn biết hỏi đường nên ba ngày sau mới kịp đến Hắc Thạch Thành đúng thời gian chỉ định.

Thấy sàng lọc vẫn chưa bắt đầu, Diệp Trần chắp chắp tay nói:

- Tại hạ Đệ tử Lưu Vân Tông Diệp Trần, có lời chào Lăng gia chủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 71: Hỗn Chiến Bắt Đầu

Lăng Thiên Nam cười khan nói:

- Ngươi còn đến muộn một bước, sàng lọc sẽ bắt đầu.

Lời vừa dứt, một đệ tử Tử Dương Tông châm chọc nói:

- Kì thực ngươi đến hay không đến cũng như nhau, nhưng vẫn có thể ở lại Lăng gia miễn phí một đêm.

- Ha ha, trong ấn tượng của ta, đệ tử Lưu Vân Tông đều thích mấy món lợi nhỏ, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.

Có đệ tử Phỉ Thúy Cốc góp lời.

- Các ngươi...

Đệ tử Lưu Vân Tông không vui, cái gì gọi là thích mấy món lợi nhỏ, không lẽ bọn họ tưởng mình thắng chắc? Trong lòng phẫn nộ đồng thời họ bắt đầu khó chịu với Diệp Trần, ngươi đến thì cứ đến, sao phải khẩu xuất cuồng ngôn, hại bọn ta cũng bị chế nhạo.

Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang và Đệ tử Nam La Tông lựa chọn sống chết mặc bay, nhưng trong lòng đều có chút đồng cảm với Đệ tử Lưu Vân Tông và Diệp Trần.

Về phần đệ tử tông môn khác vui mừng không kém, thần sắc thể hiện có chút hả hê.

Diệp Trần cười lạnh nói:

- Ai thích mấy món lợi nhỏ, đợi lát nữa mới biết được, bây giờ nói gì

cũng chỉ là nói láo.

- Ngươi muốn chết.

Lời vừa nói ra, Tử Dương Tông đệ tử là những kẻ không nhịn được trước, từ đó đi ra một thiếu niên cao lớn, thân cao tầm một mét chín, lưng hùm vai gấu, cổ vừa thô vừa to, cánh tay thô hơn cả đùi người khác, rõ ràng thân thể cực kì cường hãn, xung quanh hắn dâng lên khí tức nóng bỏng, tựa như một hỏa nhân, từng bước áp sát Diệp Trần, lớn tiếng dọa nạt.

Gần như đồng thời, Đệ tử Phỉ Thúy Cốc cũng bước ra một thiếu niên, bộ dạng bình thường, nhưng khí thế không hề thua kém thiếu niên cao lớn, thân thể lóe lên một cái, đã đến trước Diệp Trần ba bước, chân khí màu lưu ly tràn ra ngoài, ẩn hàm bạo phát lực thâm bất khả trắc.

Hai người một trái một phải, chằm chằm nhìn Diệp Trần, định làm hắn xấu hổ ngay trước mặt mọi người.

- Hắc hắc, tên Diệp Trần này chọc giận Tử Dương Tông Vương Côn Dương và Phỉ Thúy Cốc Tiêu Liệt, sợ là không có quả ngon để ăn.

- Không phải sao, Vương Côn Dương là Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong tu vi, thiếu một bước là đạt đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì, cộng thêm có cự lực ngàn cân, Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì bình thường đều không phải đối thủ của hắn, còn Tiêu Liệt càng đáng sợ hơn, tốc độ không gì sánh kịp, động thủ không phải phân thây thì là gãy tay gãy chân, biệt danh gọi là phân thây sát thủ, ai gặp hắn cũng phải run sợ một phần.

- Ta đoán không đánh được đâu, Lăng Thiên Nam nói thế nào cũng là Lăng gia gia chủ, sao có để sự tình phát sinh như vậy.

- Nói như vậy cũng đúng, ài, đáng tiếc.

Thấy mọi người nhao nhao nghị luận, Vương Côn Dương và Tiêu Liệt càng hăng hơn, đầu hơi nghênh, trừng trừng nhìn Diệp Trần.

Hừ!

Diệp Trần đang định phát tác, dạy cho cả hai tên một bài học thì Lăng Thiên Nam đứng dậy.

- Gượm đã, sàng lọc sắp bắt đầu, hai vị nể mặt Lăng Thiên Nam ta, chạm thời không nên động thủ.

Lăng Thiên Nam có chút đau đầu, đệ tử tông môn kẻ nào cũng cao ngạo, khó quản vô cùng, điều khiến hắn khó chịu hơn cả là người tên Diệp Trần - đệ tử Lưu Vân Tông quá cuồng ngạo, chọc ai không chọc lại chọc Đệ tử Phỉ Thúy Cốc và Tử Dương Tông đệ tử, ai không biết đệ tử của hai đại tông môn này không bao giờ chịu thua thiệt, lúc nào cũng cho là mình đúng, chỉ sợ đợi sàng lọc kết thúc, đệ tử tên Diệp Trần sẽ phải nếm chút khổ sở, nhưng chẳng liên quan gì đến hắn, đệ tử tông môn từ trước đến nay cạnh tranh kịch liệt, không phải việc hắn có thể nhúng tay vào.

- Hừ, ta nể mặt Lăng gia chỉ, đợi sàng lọc kết thúc, ta sẽ bắt người quỳ xuống đất liếm giày cho ta.

Vương Côn Dương nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Trần, thu hồi khí thế, quay trở lại trận doanh Tử Dương Tông đệ tử.

Tiêu Liệt thì điềm nhiên nói:

- Không thế không nói, vận khí của ngươi rất tốt, nếu như không phải Lăng gia chủ ra mặt, nhẹ thì ngươi cũng gãy một cánh tay.

Ba!

Thân ảnh Tiêu Liệt mờ dần đi rất nhanh sau đó đã thấy xuất hiện trong trận doanh Đệ tử Phỉ Thúy Cốc tự lúc nào, để lại là một đường tàn ảnh.

Bên kia, Đệ tử Lưu Vân Tông sầm mặt, cùng nhau rì rầm nghị luận.

- Làm thế nào bây giờ, tên Diệp Trần này tốt xấu cũng là Đệ tử Lưu Vân Tông, để người khác bắt nạt, chúng ta còn mặt mũi nào nữa.

- Đáng ghét! Tại sao thực lực của ta không mạnh hơn chút.

- Đừng nằm mơ, cứ nỗ lực giành được một suất trước rồi nói.

Diệp Trần vốn chuẩn bị động thủ, mặt không biểu tình, nói thật, hắn bị thái độ của hai tên đó chọc giận, lần đầu tiên cảm nhận được cạnh tranh giữa các đệ tử tông môn mãnh liệt cỡ nào, nhưng hắn không phải những Đệ tử Lưu Vân Tông khác, động vào hắn, tất cả đều phải ngã xuống.

- Cha, sàng lọc bắt đầu chưa?

Trong bầu không khí căng thẳng, một giọng nói mềm mại truyền đến, như hoàng oanh, như phong linh, cực kì êm tai.

Lăng Thiên Nam kinh ngạc quay đầu, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Tuyết, không phải bảo con ở trong đó sao?

- Con cũng muốn xem đệ tử tông môn ưu tú cỡ nào, dù sao đội trưởng đội hái thuốc ngày mai là con, có gì không thể.

Ngoài võ luyện tràng, một thiếu nữ mười sáu chậm rãi đi tới, dung mạo mỹ lệ, mặc bộ quần áo màu hồng phấn, dáng người uyển chuyển như dưỡng liễu.

Cười khổ một tiếng, Lăng Thiên Nam quay sang giới thiệu với mọi người:

- Vị này là tiểu nữ Lăng Tiểu Tuyết, cũng là đội trưởng đội hái thuốc ngày mai.

- Lăng tiểu thư yên tâm, có Vương Côn Dương ta hộ tống, cam đoạn nàng sẽ bình an vô sự.

Vương Côn Dương vỗ vỗ ngực, lớn tiếng nói.

Lăng Tiểu Tuyết nhướng đôi lông mày đẹp, mỉm cười nói:

- Vậy thì đa tạ, nhưng bây giờ vẫn chưa xác định được năm hộ vệ tạm thời mà!

Lăng Thiên Nam gật gật đầu,

- Sàng lọc bắt đầu, các vị mời vào bên trong vòng tròn màu trắng.

Nghe vậy, Đệ tử Phỉ Thúy Cốc và Tử Dương Tông đệ tử là những kẻ nhảy vào đầu tiên, trừng trừng nhìn những người khác, tựa như đã nắm chắc phần thắng trong tay, Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang đều mặc trang phục màu trắng, khí tràng không hề thua kém Đệ tử Phỉ Thúy Cốc và Tử Dương Tông đệ tử, Đệ tử Nam La Tông từ xưa đến nay luôn khiêm tốn, nhưng không ai dám coi thường họ, quan hệ với tất cả đệ tử tông môn thuộc hàng không tốt cũng không xấu, nhạt nhạt nhòa nhòa.

Lúc đến phiên Đệ tử Lưu Vân Tông, Vương Côn Dương hừ lạnh nói:

- Các ngươi vào đây làm gì, đợi lát nữa lại phải cút ra, tên tiểu tử kia không vào không được, đừng để ta phải tìm hắn.

Cúi đầu, Đệ tử Lưu Vân Tông vẫn vào bên trong.

Những đệ tử tông môn khác không bị ai nhắm vào, dù sao thực lực của họ hơi yếu, nhắm vào cũng không có quá nhiều ý nghĩa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 72: Ba Quyền!

Đợi tất cả mọi người vào trong, Lăng Thiên Nam hít một hơi thật sâu, lên tiếng nói:

- Sàng lọc bắt đầu.

Ba! Ba! Ba!

Lăng Thiên Nam vừa dứt lời, những người bên trong đã bắt đầu đánh nhau loạn xạ, chân khí cuồn cuộn hội tụ thành một dòng sông lớn, thoáng cái đã có mấy người bị đánh bay ra ngoài.

Lăng Tiểu Tuyết nghiêng đầu hỏi Lăng Thiên Nam:

- Cha, trước đây cha vẫn nói Phỉ Thúy Cốc và Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang lợi hại, vậy tại sao còn phát đơn nhiệm vụ đến những tông môn khác?

Lăng Thiên Nam nói:

- Trong lòng nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác, chúng ta chỉ là tiểu gia tộc, phải thiết lập quan hệ với mỗi tông môn, nếu như chỉ phát đơn nhiệm vụ đến mỗi Phỉ Thúy Cốc và Bắc Tuyết Sơn Trang, bị người có tâm biết, sau này những tông môn khác ai còn qua lại với Lăng gia, đệ tử của họ cũng ghi hận chúng ta, tìm chúng ta gây chuyện, cho nên nhớ kĩ, liên quan đến các đại tông môn, nhất định phải giữ thái độ cân bằng, tuyệt đối không được thể hiện thái độ coi trọng bên nào.

- Con gái thụ giáo.

Lăng Tiểu Tuyết như có điều suy nghĩ.

Lăng Thiên Nam cười nói:

- Lần nào vào Điệp Huyết Sâm Lâm hái thuốc, mặc dù có nguy hiểm nhất định, nhưng cũng là cơ hội thiết lập quan hệ với đệ tử tông môn, có vài người trong số họ nói không chừng tương lại sẽ trở thành tông môn trưởng lão nội môn, một bước lên mây.

- Vậy cha đánh giá ai cao nhất?

- Phỉ Thúy Cốc Tiêu Liệt không tệ, chỉ là quá cay độc, sau này rất dễ gây họa, Tử Dương Tông Vương Côn Ngô bá khí có thừa, nhưng không biết thu liễm, Đệ tử Nam La Tông không dễ đánh giá, Lưu Vân Tông, bỏ qua, Bắc Tuyết Sơn Trang, đệ tử tên Vương Phong rất tốt, đến bây giờ vẫn chưa nói một lời, thâm bất khả trắc, nếu không có gì bất ngờ, trong những người này thực lực của hắn mạnh nhất.

- Vương Phong?

Lăng Tiểu Tuyết mặt lộ vẻ nghi hoặc, quét ánh mắt qua đám người đang chiến đấu.

Lúc này đã có báy tám người bị đánh khỏi vòng tròn màu trắng, trong đó tiểu tông đệ tử là nhiều, đại đệ tử tông môn cũng có một, vừa hay là Lưu Vân Tông.

Ầm ầm!

Trong đám người, một thiếu niên lạnh lùng của Bắc Tuyết Sơn Trang vừa đọ chưởng với Đệ tử Nam La Tông, chưởng lục bắn ra, tạo thành một vòng sóng xung kích cực lớn, quét ngang bát phương.

Trong chốc lát, lại có thêm ba người bị đánh ra, khiến không ít người bất ngờ là, Diệp Trần tu vi thấp nhất vẫn sừng sững giữa vòng tròn, không chút sứt mẻ, tựa hồ làn sóng xung kích vừa rồi không ảnh hưởng tới hắn.

Ồ!

Lăng Thiên Nam và Lăng Tiểu Tuyết lộ vẻ kinh ngạc.

Họ vốn dĩ đang chú ý người thiếu niên tên Vương Phong, nhưng biểu hiện của Diệp Trần rất nhanh thu hút họ, người này, không hề đơn giản.

Vương Côn Dương cũng ngạc nhiên không kém.

Nhẹ nhàng đánh bay một tiểu đệ tử tông môn, Vương Côn Dương di chuyển mục tiêu, phóng về phía Diệp Trần, nhếch miệng cười gằn, nói:

- Tiểu tử, bây giờ dập đầu liếm giầy cho ta, vẫn còn nước thương lượng, nếu không, hôm nay ngươi sẽ phải thổ ra ba lít máu.

Chân khí màu vàng nhạt nóng bỏng hung mãnh bộc phát, Vương Côn Dương ba bước chỉ bước có hai, dùng thế lôi đình vạn quân lướt về phía Diệp Trần, tay phải thu vào hông, lòng bàn tay ẩn chứa một ngọn lửa màu vàng.

- Đỡ ba quyền của ta không chết, tha cho ngươi một mạng.

Đối diện với một Vương Côn Dương hùng hổ, Diệp Trần chẳng hề tỏ ra sợ hãi, trong lòng hạ quyết tâm, tiếp theo nhất định toàn lực xuất thủ, đối phương đỡ được thì tính tiếp, không đỡ được thì bị đánh chết, là đáng kiếp, dù sao trước giờ cũng không phải không có tiền lệ đệ tử tông môn bị đánh chết, thêm một không nhiều, bớt một không ít, Tử Dương Tông cũng không thể vấn tội hưng sư.

Vương Côn Dương giận đến nhảy dựng lên, tay phải siết chặt, ngọn lửa màu vàng dung nhập lên trên quyền phong, hung mãnh đánh ra.

- Ngươi muốn chết, Đại dương tôi hỏa quyền.

So với Tôi hỏa quyền của Diệp Tuấn, Đại dương tôi hỏa quyền của Vương Côn Dương bá đạo hơn, nóng bỏng hơn, một quyền đánh ra, như một vòng mặt trời áp tới, thiêu đốt vạn vật, những đệ tử tông môn gần đó phải vội vàng nhảy ra sau, tránh không bị lửa thiêu cháy, mang vạ vào thân.

Diệp Trần đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi nắm đấm của Vương Côn Dương cách thân thể hắn ba thước mới một quyền nghênh đón, lam hỏa bốc ra từ nắm đấm, kéo theo một cái đuôi ánh sáng màu xanh da trời tuyệt đẹp, nhất thời, hổ khiếu rung trời, lam quang như rồng, lao ra với tư thái không ai bì nổi.

- Võ kĩ Nhân cấp đỉnh giãi: Hổ bào long quyền!

Nắm đấm và nắm đấm hung hăng đối chọi, quang mang màu vàng và màu lam đan xen với nhau, không ngừng va chạm, làm cho khí lưu nổ tung như những bông pháo hoa.

Phốc!

Khiến người ra bất ngờ là, người không chống cự nổi lại là Vương Côn Dương, chỉ thấy tay áo bên phải của hắn đột nhiên nổ tung, lộ ra cánh tay với những múi cơ săn chắc, sau đó từng tia máu nhỏ chảy xuống, bên trong phát ra âm thanh lạo xạo của tiếng xương gãy.

Một ngụm máu tươi phun ra, Vương Côn Dương bị đánh bay ra ngoài.

- Chạy đi đâu!

Diệp Trần không định buông tha đối phương dễ dàng như vậy, bàn chân khẽ động, thân hình lập tức vô ảnh vô tung, lần thứ hai xuất hiện, đã gần sát thân thể Vương Côn Dương, duy trì cùng một tốc độ bay với hắn, nắm đấm giơ lên, Diệp Trần liền hai quyền đánh vào lồng ngực đối phương.

Bang bang!

Nắm đấm lõm sâu một tấc, có thể nghe rõ âm thanh xương sườn nứt gãy.

- Không!

Vương Côn Dương ngửa mặt lên trời phun ra huyết thủ, không thể khống chế thân thể mình, bay ra ngoài vòng tròn màu trắng với tốc độ cực

nhanh, đập mạnh vào tường viện Lăng gia.

Tường viện đổ sụp, Vương Côn Dương thể thể bị vùi bên trong, sống chết không rõ.

Vô cùng yên tĩnh!

Cả tràng lặng ngắt như tờ, tất cả kinh ngạc quay sang nhìn Diệp Trần.

Không cho những người khác có nhiều thời gian khiếp sợ, Diệp Trần xoay người, cười lạnh nhìn Tiêu Liệt,

- Không phải ngươi nói muốn ta gãy tay gãy chân sao? Ta cũng muốn biết cái ngươi gọi là gãy tay gãy chân có giống như cách ta hiểu không.

Lăng Thiên Nam sợ đến thất sắc, tên Diệp Trần này không lẽ định đánh chết Tiêu Liệt.

Tiêu Liệt nuốt nước miếng, giả bộ trấn định nói:

- Đại họa lâm đầu còn không tự biết, ngươi có biết Vương Côn Dương là đệ tử bồi dưỡng trọng điểm của Tử Dương Tông không, đánh chết hắn, ngươi cũng không sống được, bây giờ ngoan ngoãn nhận sai còn có một tia cơ hội sống sót, nếu không là tự tìm đường chết.

Diệp Trần không để mắt đến những lời đe dọa của Tiêu Liệt,

- Lưu Vân Tông ta đệ tử bị đánh chết không lẽ còn ít, năm ngoái Ngô sư huynh cũng là Đệ tử Phỉ Thúy Cốc các ngươi đánh chết, Phí sư huynh cũng là Đệ tử Phỉ Thúy Cốc các ngươi đánh cho tàn phế, Miêu sư tỷ cũng không phải bị Tử Dương Tông đệ tử làm cho thành người ngớ ngẩn, bây giờ chỉ là phế đi một Vương Côn Dương, ai có tư cách nói ta, đạo lý của ta là, thiên tài đã chết không còn là thiên tài, chỉ có người sống mới là vương đạo, hôm nay ngươi khó tránh khỏi ba quyền, không chết thì tha cho ngươi một mạng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 73: Phi Long Tại Thiên

Lời vừa dứt, Diệp Trần thi triển Hạc Ảnh Bộ, người không lưu ảnh, nhanh chóng tiếp vận Tiêu Liệt.

Mất đi tung tích Diệp Trần, Tiêu Liệt da đầu hơi tê, hắn không nghĩ công kích lực của mình mạnh hơn Vương Côn Dương, đến hắn cũng không đỡ nổi một quyền, mình sao có thể ngăn được, trước mắt chỉ có duy nhất một cách là lợi dụng tốc độ của mình, tránh qua kiếp nạn này, sau này tìm cơ hội trả thù, bóp chết đối phương, tuyệt đối đừng hoài nghi quyết tâm của hắn, Đệ tử Phỉ Thúy Cốc có là biện pháp đánh chết đệ tử tông môn khác.

Vèo!

Tiêu Liệt bất chấp việc mất đi tư cách, trực tiếp nhảy ra khỏi vòng màu trắng, trong lòng hí hửng: muốn đả thương ta, nằm mơ.

- Đừng lại!

Thấy đối phương sắp rời khỏi vòng trắng, Diệp Trần giơ tay, năm đường khí kiếm ác liệt bắn thẳng ra, phong tỏa đường tiến của Tiêu Liệt.

Xiu! Xiu! Xiu! Xiu! Xiu!

Khí kiếm kích xạ rất nhanh, mọi người chỉ nhìn thấy năm đường ti tuyến lóe lên, trước ngực Tiêu Liệt, cánh tay và chỗ thắt lưng tia máu tóe ra, thân hình lảo đảo.

- Không tốt, Tụ khí thành kiếm!

Tiêu Liệt kinh hãi, vừa rồi nếu như vừa rồi hắn hơi dừng lại, không di chuyển nữa, trên người đã không xuất hiện mấy lỗ máu, không chết cũng tàn

phế.

- Ngọc thanh khí công!

Hết sức kiêng kị khí kiếm mà Diệp Trần tung ra, Tiêu Liệt lập tức vận khởi Phỉ Thúy Cốc một môn nhân cấp đỉnh giai phòng ngự công pháp, Ngọc thanh khí công.

Nhất thời, quanh người Tiêu Liệt hiện ra khí lưu màu xanh, như một tầng thủy tinh mỏng.

Đinh đinh đinh!

Đợt khí kiếm thứ hai của Diệp Trần bắn lên khí kiếm, phát ra âm thanh như tiếng kim loại va chạm, không cách nào tiến thêm, toàn bộ bị bắn ngược lại.

- Phân thi thủ!

Thành công chặn đứng công kích của Diệp Trần, Tiêu Liệt quay người túm một trảo.

Rắc rắc rắc!

Mặt đất bị trảo kình làm cho nát bấy, năm đường khí nhận như liêm đao cắt vào không khí, xuy xuy bao phủ Diệp Trần.

- Hạc ảnh vô tung, Phi long tại thiên.

Diệp Trần người ở trên đường, thân ảnh trở nên mơ hồ, tránh khỏi trảo kình, đồng thời, chớp mắt xuất hiện trên không phía trước Tiêu Liệt, một quyền mạnh mẽ đánh ra.

Lam quang mãnh liệt vô cùng chói mắt, mang theo những tiếng hổ khiếu bá khí.

Đợi Tiêu Liệt phản ứng lại, trước mắt đột nhiên xuất hiện một con phi

long do khí lưu màu canh tổ hợp thành, dài một trượng tám, lắc đầu vẫy đuôi, móng vuốt sắc nhọn, giương nanh múa vuốt nhào về phía trước.

- Ta liều với ngươi!

Tiêu Liệt hai mắt trợn trừng, không lùi không tránh, hai tay như đang ôm một quả cầu lớn, điên cuồng tấn công phi long lam sắc.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh...

Tiêu Liệt mỗi một bước lui, mặt đất dưới chân lại sản sinh bạo tạc kịch liệt, sau mười bước, cả người bị đánh bay lên không trung, thanh quang quanh người lập lòe, tối đi không ít.

- Còn hai quyền!

Diệp Trần bất chấp Hổ bào long quyền cực hảo tổn chân khí, lại là hai đòn tuyệt chiêu đánh ra, khí long lam sắc quấn lấy nhau, lăng không nuốt chửng Tiêu Liệt, sau đó mang theo thân hình của hắn lao vào thiên không, đúng như rồng bay lên trời.

Bành bành!

Pháo hoa màu xanh da trời cực lớn tách ra, làm không khí phụ cận cũng bị biến sắc.

Chỉ một lát sau, một thân ảnh rơi xuống, nện xuống gần chỗ Vương Côn Dương.

- Hô!

Diệp Trần thở ra một hơi khí tức nặng nề, Hổ bào long quyền là một môn quyền pháp nhân cấp đỉnh giai mà hắn chọn để luyện Thuần Quân Chân Khí, nửa tháng trước đã tu luyện đến đại thành đỉnh phong, còn Phi long tại thiên là sát chiêu trong Hổ bào long quyền, cực tiêu hao chân khí, chỉ ba quyền tương đương mấy chục chiêu bình thường, đương nhiên, uy lực cũng

vô cùng đáng sợ, cho dù không bằng võ kĩ địa cấp sơ giai, cũng không kém nhiều, nói đi thì phải nói lại, Tiêu Liệt dù là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, thân hoài Ngọc thanh khí công phòng ngự công pháp, đơn thuần dựa vào công kích từ xa, rất khó đả thương hắn, muốn tránh chỉ trách hắn không kịp tránh đòn Phi long tại thiên đầu tiên, phòng ngự bị suy yếu không ít, sao có thể chống đỡ hai quyền kế tiếp.

Ngước mắt nhìn lên, Diệp Trần phát hiện không ít người đang trợn mắt há mồm nhìn hắn, rựa hồ như nhìn quái vật.

- Hai Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì mà không đỡ được ba quyền của hắn, ta không nhìn nhầm chứ!

- Quá cường thế, Lưu Vân Tông từ lúc nào xuất hiện tên biến thái này, đợi hắn tấn cấp Ngưng Chân Cảnh trung kì, đến Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì cũng không sợ!

- Khẳng định không sợ, vượt cấp chiến bại hai đại thiên tài, loại thực lực này đã không phải khiêu chiến vượt cấp đơn thuần.

Đệ tử Phỉ Thúy Cốc và Tử Dương Tông đệ tử còn lại ánh mắt dao động, trong lòng ánh lên cùng một ý niệm, người này không thể lưu lại, nếu không sau này chắc chắn là một đại cường địch, nhất định phải quay về thông báo với sư huynh sư tỷ, để họ ngầm xuất thủ kích sát hắn, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục trưởng thành.

Trong tràng chỉ có Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông là những kẻ vui mừng duy nhất, cạnh tranh trong tông môn là nội môn cạnh tranh, mặc dù kịch liệt nhưng không đến mức xuất hiện cục diện tất chết, còn ngoài tông môn, cường độ cạnh tranh tăng lên gấp trăm lần, rất nhiều Lưu Vân Tông thiên tài kinh tài kinh diễm, đều chết vì bị ám sát, đến tận hôm nay mới có một Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông quật khởi, bảo họ không vui sao được,dù sao sư huynh sư đệ nhà mình càng mạnh, họ đi ra ngoài càng có mặt mũi, ít nhiều cũng có một phần lực uy hiếp, ngược lại, giống như lúc trước, bị tông môn khác thỏa thích chế nhạo mà không dám trả lời, cứ phải nhẫn nhịn.

- Tốt lắm, Diệp sư huynh!

Trong ba người, ai tài giỏi người đó làm thầy, những Đệ tử Lưu Vân Tông này không đến mức gọi Diệp Trần là sư phụ, nhưng sư huynh thì vẫn gọi được, không đến mức bôi nhọ bọn họ.

Diệp Trần không động thần sắc, quay người nói với Phỉ Thúy Cốc và Tử Dương Tông đệ tử:

- Muốn tự mình đi ra khỏi vòng, hay để ta phải mời các ngươi ra.

- Ngươi dám!

Có người không bỏ được tự trọng, vô thức lên tiếng.

Phanh!

Người này vừa thấy hoa mắt, Diệp Trần đã một quyền đánh lên người hắn, đẩy hắn bay ra ngoài.

Những người còn lại thấy vậy, không dám mạnh miệng nữa, nhao nhao nhảy ra ngoài vòng tròn màu trắng.

- Diệp Trần, ngươi chết chắc, sư huynh sư tỷ tông môn ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

- Ngươi có mạnh cũng chỉ là Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, gặp phải Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì chỉ còn đường chết, Phỉ Thúy Cốc ta sẽ có người đến xử lý ngươi.

Đệ tử Phỉ Thúy Cốc chưa bao giờ chịu thiệt nhiều như vậy, nửa sống nửa chết rời khỏi Lăng gia, trước khi đi còn cố ném lại mấy câu đe dọa.

Tử Dương Tông đệ tử tổng cộng ba người, một sống chết không biết, một trọng thương, còn lại một đương nhiên không thể mang hai người đi, cũng không dám lên tiếng đe dọa, chỉ rủa thầm trong bụng, thề có ngày quay lại báo thù.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 74: Điệp Huyết Sâm Lâm Nguy Hiểm

Lăng Thiên Nam mặt đầy vẻ chua chát, dặn mọi người khiêng Vương Côn Dương và một Tử Dương Tông đệ tử trọng thương vào nội viện, chuẩn bị dùng đơn được tốt nhất điều trị cho họ, nếu không Cao tầng Tử Dương Tông cho dù không trách tội bọn hắn cũng sẽ lưu lại ấn tượng không tốt.

Bên trong vòng tròn trắng, lúc này chỉ còn lại bảy người, Diệp Trần một, Đệ tử Nam La Tông ba, Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang ba.

Diệp Trần có ấn tượng không tệ với đệ tử hai đại tông này, chí ít cũng không thấy ghét, nói:

- Bảy, còn thừa hai người, tiếp tục sàng lọc.

- Không cần.

Đệ tử Nam La Tông lấy một thiếu nữ cao gầy làm chủ, nàng nói với một nam đệ tử bên cạnh:

- Dương sư đệ, thực lực đệ hơi kém, lùi ra đi.

- Vâng!

Nam đệ tử không do dự nhiều, cất bước đi ra ngoài vòng tròn màu trắng.

Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang lấy thiếu niên lạnh lùng Vương Phong làm chỉ, hắn cũng cho một sư đệ thực lực yếu hơn từ bỏ sàng lọc.

Không nhiều không ít, trong tràng còn lại đúng năm người.

Thiếu nữ cao gầy mỉm cười nói với Diệp Trần:

- Diệp huynh, lúc nãy cực kì bá đạo, khiến Viên Tuyết Mai khâm phục vô cùng.

Diệp Trần không biểu hiện ra vẻ đắc ý, nói:

- Thiên tài nhiều không kể xiết, ta đã là gì, sợ là nàng cũng không cảm thấy ta là thiên tài độc nhất vô nhị a!

Viên Tuyết Mai thoáng sững người, cười nói:

- Thú vị, đúng, người như Diệp huynh, vượt cấp chiến bại thiên tài đệ tử rất nhiều, nhưng tất cả đều chỉ ở một mức độ trung bình, có điều huynh phải cẩn thận, Tử Dương Tông đệ tử và Đệ tử Phỉ Thúy Cốc sẽ không chịu bỏ qua như vậy đâu, ta nghe nói Phỉ Thúy Cốc khát máu cuồng ma đang làm nhiệm vụ gần đây, tuyệt đối không nên đụng phải hắn, nếu không tính mạng của huynh sẽ nguy hiểm.

- Khát máu cuồng ma!

Diệp Trần hơi nhíu mày, người này hẳn là Đệ tử nội môn Phỉ Thúy Cốc! Vậy mà lại có biệt hiệu Khát máu cuồng ma.

Diệp Trần hỏi:

- Khát máu cuồng ma thuộc cấp bậc thực lực gì?

Hắn không hỏi tu vi đối phương, bởi vì đối với thiên tài mà nói, có lúc tu vi không có ý nghĩa gì, Ngưng Chân Cảnh trung kì đánh bại Ngưng Chân Cảnh hậu kì có rất nhiều, quan trọng là lực chiến đấu.

Viên Tuyết Mai liếc nhìn Vương Phong, giải thích nói:

- Diệp huynh, không biết huynh đã nghe nói qua về ba nấc thang lớn của thanh niên Thanh Phong Quốc chưa?

Diệp Trần lắc lắc đầu, có thể những đệ tử thường xuyên lưu lạc giang hồ biết rõ điều này, nhưng hắn mới trở thành đệ tử nội môn chưa được bao lâu,

mạng lưới quan hệ không lớn, có những thứ không thể nào biết được.

- Vậy để ta nói cho huynh biết!

Viên Tuyết Mai sắp xếp lại mạch suy nghĩ, chậm rãi nói.

- Thiên Phong Quốc thiên tài mặc dù không giống như những quốc gia khác, tầng tầng lớp lớp, như cá diếc qua sông, nhưng số lượng không ít, tổng thể mà nói, thiên tài xuất chúng thực sự được phân thành ba nấc thang.

Nấc thang thứ nhất chỉ có ba người, là Phỉ Thúy Cốc Phỉ Thúy công tử, Bắc Tuyết Sơn Trang Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc gia tộc Đoan Mộc công tử, ba người này là những nhân vật lãnh tụ của giới thanh niên Thiên Phong Quốc, có tư cách so sánh với những đỉnh tiêm (đỉnh cao nhất) thiên tài của các quốc gia khác, cũng có thể tham gia thi đấu Nam Trác Vực Tiềm Long Bảng tổ chức ba năm một lần, danh chấn thiên hạ.

Nấc thang thứ hai nhân số không ít, có Đệ tử Phỉ Thúy Cốc hạch tâm "Chưởng tuyệt" Liễu Vô Tướng, "Thạch nhân" Thạch Phá Thiên, Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang hạch tâm "Bá đao" Vu Nhạc, "Bắc Tuyết khoái đao" Lâm Kì, Tử Dương Tông đệ tử hạch tâm "Bôn lôi thủ" Âu Dương Liệt, "Tiểu thân thoái" Âu Dương Minh, Nam La Tông đại sư tỷ nhị sư huynh, "Liên tiên tử" Thái Vũ Liên và "Vũ hiệp" Nam Cung Vân, Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông "Ám hương kiếm" Chu Mai, "Hàn Sơn công tử" La Hàn Sơn. Đương nhiên, nhân số càng nhiều, chênh lệch giữa mỗi cá nhân là không thể bỏ qua, người lợi hại nhất có thể dễ dàng đánh bại người yếu nhất, nhưng tóm lại vẫn được liệt vào nấc thang thứ hai.

Nấc thang thứ ba không cần nói kĩ, nhân số rất nhiều, hầu như đều là đệ tử hạch tâm của các tông môn, tu vi cơ bản ở Ngưng Chân Cảnh hậu kì, có hi vọng trở thành trụ cột vững vàng của Thiên Phong Quốc.

Diệp Trần nhíu mày,

- Khát máu cuồng ma là thiên tài thuộc nấc thang thứ ba?

- Ha ha, cái đó cũng không phải, hắn ở dưới ba nấc thang đó, trong số những đệ tử nội môn mạnh nhất, nếu như không phải vì tu vi hơi thấp, tiến nhập vào nấc thang thứ ba cũng không phải là không có khả năng.

Viên Tuyết Mai giải thích nói.

Nghe nhiều như vậy, trong đầu Diệp Trần khắc họa ra một bản phân đồ so sánh thực lực, từ cao đến thấp, trật tự rõ ràng, chứ không giống như trước kia, cấp bậc thực lực của các đệ tử tông môn mông mông lung lung, chỉ có thể dựa vào chính mình để phân tích.

Về phần Tiềm Long Bảng mà đối phương nói, hắn sớm đã nghe qua.

Nam Trác Vực có Chân Linh Đại Lục là cương vực nhỏ nhất, nhưng cho dù là cương vực nhỏ nhất thì nó cũng lớn hơn thế giới trước kia của Diệp Trần rất nhiều lần, diện tích ngàn vạn vạn dặm, bên trong tổng cộng có ba quốc gia lớn, trung đẳng quốc gia mười, những quốc gia nhỏ như Thiên Phong Quốc có hai mươi tư.

Các đại quốc gia võ lâm không tiếp xúc nhiều, giữ khoảng cách khá xa nhau, rất khó tìm hiểu trình độ võ giả đối phương.

Vì thế, Nam Trác Vực tam đại quốc gia liên hợp lại, sáu mươi năm trước lập nên một cuộc thi, cuộc thi này là cuộc thi Tiềm Long Bảng.

Cuộc thi Tiềm Long Bảng chuẩn bị cho thanh niên, bất cứ người nào tuổi dưới hai mươi tư, tu vi đạt đến Ngưng Chân Cảnh trung kì đều có thể tham gia, ba năm một kì, danh số bảy mươi hai người.

Phải biết Nam Trác Vực nhân khẩu trăm triệu, từ trong trăm triệu người đó lựa chọn ra bảy mươi hai thanh niên vao thủ mạnh nhất vinh quang cỡ nào, ai mà không tâm động, theo Diệp Trần được biết, cuộc thi Tiềm Long Bảng kì trước, Phỉ Thúy Cốc Phỉ Thúy công tử xếp hạng sáu mươi tám, còn Bắc Tuyết Sơn Trang Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc gia tộc Đoan Mộc công tử không thể đứng vào hàng ngũ.

Đương nhiên, nó không đại diện Phỉ Thúy công tử nhất định mạnh hơn hai người kia, dù sao có lúc vận khí không tốt, gặp phải đối thủ khắc chế mình, tu vi có cao hơn cũng vô dụng.

Trong đầu hiện lên rất nhiều tin tức, Diệp Trần quay sang gật đầu với Viên Tuyết Mai, nói:

- Đa tạ đã nói cho ta biết, ta sẽ cẩn thận.

Vương Phong vẻ mặt lạnh lùng lúc này mới nói:

- Khát máu cuồng ma không nhất định không có nhược điểm, chỉ cần tìm ra nhược điểm đó, là có thể dùng cái giá thấp nhất để đánh bại hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 75: Yêu Thú Lần Lượt "Viếng Thăm"

Trong lòng Diệp Trần cười khổ, Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang sở trường lấy yếu thắng mạnh, tìm kiếm nhược điểm kẻ thù, sau đó mãnh kích, không để đối phương có cơ hội trở mình, đáng tiếc hắn không phải đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang, cho dù linh hồn lực cương đại, cũng rất khó làm ra loại công kích có hiệu suất nhược điểm, bất kể thế nào, một đối thủ cường đại như Khát máu cuồng ma sao có thể đánh bại chỉ bằng một đòn.

Lăng Tiểu Tuyết thấy mấy người dừng lại ở đó, cũng không có ý đi đến, không thể không lên tiếng nhắc nhở:

- Chúc mừng năm vị, trở thành hộ vệ tạm thời của đội hái thuốc ngày mai.

- Nói hay lắm!

Viên Tuyết Mai quay lại mỉm cười.

Lăng Thiên Nam nói:

- Ta đã dặn người chuẩn bị phòng tốt cho năm vị, bữa tối dùng trong đại sảnh, đến lúc đó sẽ có hạ nhân đến gọi mọi người, ngoài ra, Điệp Huyết Sâm Lâm nguy hiểm dị thường, các vị cũng nên chuẩn bị biện pháp phòng thân cho mình, đêm nay tốt nhất nên nghỉ ngơi dưỡng sức.

- Lăng gia chủ nhắc nhở rất đúng.

Không ai dám coi thường Điệp Huyết Sâm Lâm, bên trong yêu thú rất nhiều, yêu thú cấp bốn nhiều vô số kể, gặp phải con yêu còn đỡ, gặp phải tứ cấp đỉnh tiêm yêu thú, cho dù là Phỉ Thúy công tử cũng chưa chắc làm ăn được gì, đến lúc đó khó tránh khỏi bỏ mạng bên trong, trở thành dinh dưỡng

nuôi cây.

Sắc trời tối đi rất nhanh, sau khi dùng bữa tối, ai về phòng người này, đóng cửa không ra.

Một đêm không xảy ra chuyện gì.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Năm người đi theo những người hái thuốc và đội hộ vệ Lăng gia đi về phía Tây Hắc Thạch Thành tiến vào Điệp Huyết Sâm Lâm.

...

Bên trong khu rừng tĩnh mịch, tất cả yên lặng bước đi, mắt cảnh giác, không ngừng quan sát từng góc nhỏ tăm tối xung quanh, có vũ khí thì nắm chặt vũ khí, không có vũ khí thì âm thầm vận khởi chân khí, chuẩn bị ứng phó với nguy hiểm có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

- Á!

Cho dù mọi người cẩn thận như vậy, cái chết vẫn không cách nào tránh khỏi, một thành viên trong đội hộ vệ Lăng gia sắc mặt xám ngắt ngã xuống, miệng sùi bọt mép.

Lăng Tiểu Tuyết nhíu mày, vội vàng bước đến.

Sau một hồi kiểm tra kĩ lưỡng, mọi người mới phát hiện, trên cổ người chết có một con nhện lớn màu xanh lục, có lẽ vừa rồi nó tự treo mình trên trên cây, chờ mọi người đi qua mới nhẹ nhàng rơi vào cổ đối phương, làm cho đối phương trúng độc.

- Là Thâm lục độc long chu!

Lăng Tiểu Tuyết tái mặt, loài nhện này chỉ có thể coi là yêu thú cấp một, nhưng độc tố trong cơ thể vô cùng mạnh mẽ, có thể giết chết một Võ giả Ngưng Chân Cảnh trong nháy mắt, được võ giả thường xuyên ra vào Điệp

Huyết Sâm Lâm gọi là sứ giả của cái chết, ý là người trúng độc không thể cứu chữa.

Diệp Trần âm thầm hít ngược một hơi lãnh khí, hắn vốn tưởng Điệp Huyết Sâm Lâm không nguy hiểm hơn Tĩnh Sơn Mạch, hắn có thể vào được Tĩnh Sơn Mạch thì Điệp Huyết Sâm Lâm đương nhiên cũng có thể. Nhưng hắn đã nhầm, Điệp Huyết Sâm Lâm không chỉ yêu thú cường đại đáng sợ, đến yêu thú nhỏ cũng đáng sợ không kém, con nhện vừa rồi nếu như cắn hắn một cái, khó đảm bảo có thể sống sót đến tận bây giờ.

- Tiểu thư, không cứu được đâu, chúng ta đi tiếp thôi!

Phó đội trưởng đội hái thuốc tuổi độ ngũ tuần thở dài, kiến nghị nói.

Lăng Tiểu Tuyết gật gật đầu, đứng dậy nói:

- Các vị, Điệp Huyết Sâm Lâm nguy hiểm dị thường, khó tránh xuất hiện đủ loại tai nạn ngoài ý muốn, nhưng các ngươi yên tâm, người chết sẽ không chết một cách vô ích, Lăng gia sẽ bồi thường cho người nhà các ngươi mười vạn lạng bạc, những người khác mỗi người một vạn, nếu như ta chẳng may gặp nạn, lời hứa vẫn có hiệu lực.

- Tiểu thư đúng là người tốt! Như vậy chúng ta có thể yên tâm rồi.

- Ừm, thân là võ giả, gặp chút tai nạn là chuyện bình thường, sợ là người nhà mất đi chỗ dựa.

Thành viên đội hộ vệ chỉ có sáu Võ giả Ngưng Chân Cảnh, còn lại đều là Luyện Khí Cảnh tu vi, với thực lực của họ, cho dù ngày ngày đi săn yêu thú, phải mấy tháng mới kiếm được mười vạn lạng bạc, nhưng đó là điều không thể, ai có thể ngày ngày qua lại ở nơi yêu thú tụ tập, e rằng không quá ba ngày sẽ bị ăn thịt, cho nên bình thường mà nói, Võ giả Luyện Khí Cảnh bình thường cần trên năm năm thời gian mới kiếm được mười vạn lạng, cái này còn phải không được chết, dù sao thời điểm vận khí không được tốt, nói không chừng sẽ gặp phải một con cao thủ cao cấp, muốn trốn cũng không

trốn được.

Bây giờ Lăng Tiểu Tuyết một lúc đền bù cho gia quyến người chết mười vạn lạng bạc, tương đương cắt đứt mối lo về sau của họ, khiến họ không cần lo lắng cuộc sống sau này của người nhà, mà sống sót cũng có một vạn lạng bạc, càng tăng thêm ý chí chiến đấu.

- Cô gái này có khí chất thượng vị.

Hành động này của Lăng Tiểu Tuyết khiến Diệp Trần không khỏi âm thầm gật đầu.

Người chết đã chết, những người còn lại vẫn phải tiếp tục lên đường.

Càng vào sâu, mọi người như đi vào một thế giới khác, một thế giới cách biệt hẳn với thành thị náo nhiệt phồn hoa bên ngoài.

Điệp Huyết Sâm Lâm không hổ với danh xưng đẫm máu (điệp huyết), ba mươi dặm đường, mọi người gặp phải bốn đợt yêu thú tập kích.

Đợt thứ nhất là ba con Địa Để Ma Thử, yêu thú cấp hai.

Đợt thứ hai là một đàn Ngân Hoàn Xà, yêu thú cấp hai.

Đợt thứ ba là năm con Hạt Vĩ Ma Lang, yêu thú đỉnh tiêm cấp ba.

Đợt thứ tư là một con Hạt Nhãn Đại Lực Ma Hùng, yêu thú cấp bốn.

Đợt thứ ba và đợt thứ tư yêu thú bị đánh hạ, không ai chết hay bị thương, nhưng đợt thứ nhất và đợt thứ hai yêu thú tập kích khiến đội hộ vệ và đội hái thuốc chết bốn người, nếu như không phải bọn Diệp Trần phản ứng nhanh, kịp thời xuất thủ, thương vong hơn một nửa cũng không phải không có khả năng.

Địa Để Ma Thử thực lực không mạnh, bình thường gặp phải, võ giả

Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy thứ tám đều có thể đánh bại nó, không cần mất quá nhiều sức, chỉ là lúc nó tiềm phục dưới lòng đất thì Võ giả Luyện Khí Cảnh thậm chí Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì đều gặp ác mộng.

Trong đội hộ vệ, một người tu vi đạt đến Võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, không có bất cứ phản kháng bị Địa Để Ma Thử kéo vào trong huyệt sâu, tiếng kêu thảm thiết vang vọng một lúc lâu mới dừng lại, con Địa Để Ma Thử thứ hai và thứ ba vận khí không tốt, đặt mục tiêu lên người Diệp Trần và Viên Tuyết Mai, còn chưa chui ra đã bị hai người thôi động chân khí, đánh chết trong lòng đất, làm cho những con khác cũng phải bỏ chạy.

Nếu như nói Địa Để Ma Thử khiến mọi người trong lòng sản sinh âm ảnh thì đợt tập kích thứ hai, cả một đoàn Ngân Hoàn Xà lớn khiến họ sản sinh sợ hãi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 76: Linh Mạch Xuất Thế

Ngân Hoàn Xà, yêu thú cấp hai, đầu hình bầu dục, toàn thân có những vòng đen trắng xếp song song, vòng trắng hơi hẹp, đuôi nhỏ dài, thân dài đến ba bốn mét, cánh tay thô, độc tính so với Thâm lục độc long chu yếu hơn, nhưng Võ giả Ngưng Chân Cảnh bị cắn một nhát, trong một thời gian ngắn sẽ hô hấp suy kiệt mà chết, cứu chữa rất phiền toái.

Ngân Hoàn Xà công kích rất quỷ dị, từ trên ngọn cây, trong bụi cỏ, dưới tầng lá rụng, từ bốn phương tám hướng lao đến, tạo thành thanh thế như một trận cuồng vũ, điên cuồng vô cùng.

Thời khắc mấu chốt, Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang Vương Phong tung ra Bạo tuyết đao pháp, đao kình băng lạnh đi đến đâu, tốc độ của bầy Ngân Hoàn Xà giảm đi đến đấy, những con gần nhất bị cắt thành từng miếng, bay tứ tung khắp nơi, một mình chống lại nửa bầy Ngân Hoàn Xà.

Diệp Trần và Viên Tuyết Mai cũng không chịu thua kém, nhao nhao thi triển võ học, giết chết những con cách trên mười bước.

Đáng tiếc, chỉ có mấy người nên phạm vi bảo vệ có hạn, một thành viên của đội hái thuốc và hai thành viên đội hộ vệ bị mấy chục con Ngân Hoàn Xà cắn trúng, độc tính phát tác, ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Sắc mặt Lăng Tiểu Tuyết tái nhợt, không chỉ vì càng vào sâu trong Điệp Huyết Sâm Lâm, yêu thú càng nhiều, còn một nguyên nhân là người chết quá nhiều, số tiền bồi thường quá lớn, không phải nàng nhỏ mọn, mà lần này nguyên phí thuê năm đệ tử tông môn đã mất mười vạn lạng vàng và năm mươi miếng nhất khí liệu thượng đơn, tổng giá trị gần hai mươi lăm vạn lạng vàng, đổi thành bạc trắng là hai trăm năm mươi vạn lạng, bây giờ chết đi năm người bồi thường năm mươi vạn lạng, người sống mỗi người một vạn

lạng, cộng lại hơn ba trăm năm mươi vạn lạng, tiếp theo nếu như vẫn còn người chết, con số sẽ còn vượt quá năm trăm vạn lạng.

Đối mới một tiểu gia tộc như Lăng gia mà nói, năm trăm vạn lạng đã đủ thương gân động cốt, rất dễ xuất hiện tình huống châu chuyển bất linh, mà châu chuyển bất linh thông thường sẽ khiến một tiểu gia tộc phá sản.

Cắn chặt môi dưới, Lăng Tiểu Tuyết kì vọng sắp tới sẽ có thu hoạch tốt.

Đi thêm mười dặm nữa, Diệp Trần đột nhiên cảm nhận thiên địa nguyên khí xung quanh nồng đậm hơn rất nhiều, ẩn hiện một làn sương mỏng.

Lăng Tiểu Tuyết rõ ràng cũng cảm nhận được sự thay đổi của nguyên khí, ngữ khí hưng phấn nói:

- Sắp đến địa điểm hái thuốc rồi, mọi người cố gắng thêm chút nữa.

- A!

Đoàn người Lăng gia không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cả quãng đường, thần kinh của họ lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, không dám buông lỏng, chỉ sự vừa buông lỏng, bản thân sẽ trở thành con mồi cho đám yêu thú, không thể rời khỏi Điệp Huyết Sâm Lâm trở về với ngôi nhà ấm áp của mình được nữa.

May mà ở hiền gặp lành, đợi hái xong thuốc, trở về có lẽ dễ dàng hơn nhiều.

Một lúc sau.

Mọi người đến bên một thung lũng lớn, phóng mắt nhìn ra, cả thung lớn chừng vài dặm, bên trong um tùm các loại thảo dược, có Hắc hoàn thảo, Ngân linh thảo, Kim châu thiết huyết thảo, Thiên tinh hoa, Ngô công hoa, Chu quả, Hắc xà quả, Thất tinh liên châu thảo, Táo tam sắc, Táo vô đông, lớn lớn nhỏ nhỏ gần mấy trăm loại thảo dược cái gì cũng có, linh khí nồng đậm hội tụ trên không, hình thành lên một tầng sương mờ, ẩn ẩn hiện hiện,

tựa như nhân gian tiên địa, thắng cảnh trong sương mù.

- Nhiều thảo dược quá.

Thành viên đội hái thuốc con ngươi phát sáng, hô hấp tăng nhanh, những thảo dược này tách riêng có thể không giá trị, nhưng số lượng nhiều thì thập phần đáng sợ, nếu như hái toàn bộ, không cần luyện dược vẫn có thể bán một lạng trăm vạn lạng bạc, luyện chế thành đan dược giá cả tăng gấp mười, kiếm một ngàn vạn lạng bạc không thành vấn đề, mà một số thảo dược quý giá không dừng ở con số này, ví dụ luyện chế nhất khí liệu thương đơn Kim châu thiết huyết thảo chính là thảo được hiếm có, một gốc có thể bán một ngàn lạng vàng, còn đắt hơn cả một món vũ khí tốt.

Lăng Tiểu Tuyết mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng không bị cảm giác hưng phấn làm cho mụ mị đầu óc, dặn dò nói:

- Hai thành viên đội hộ vệ bảo vệ một thành viên đội hái thuốc, mọi người chia nhau ra, có tình huống gì không được tự mình quyết định, lập tức thông báo cho ta.

- Vâng!

Cả quãng đường, thành viên đội hộ vệ lập công không ít, nếu như không phải họ bảo vệ, số người chết còn nhiều hơn nữa, nhưng tất cả đều có giá, trừ số bạc nhận được, mỗi người còn được nhận thêm một vạn lạng bạc nữa, tương đương thu hoạch mấy tháng.

Sau khi xếp sắp xong công việc, Lăng Tiểu Tuyết bản thân cũng gia nhập vào đội hái thuốc, thỉnh thoảng lại lộ ra những tiếng kinh hô, rõ ràng có một số dược thảo rất đáng giá.

Viên Tuyết Mai mỉm cười nói:

- Thung lũng này thiên địa nguyên khí nồng đậm, nói không chừng có yêu thú gì đó tồn tại, năm người chúng ta thử tuần tra xem!

Diệp Trần gật đầu nói,

- Cũng đúng, mỗi người phụ trách một phương hướng.

- Được.

Cầm tiền của người ta thì phải thay người ta trừ họa, năm người mỗi người một phương hướng, tuần tra qua lại, thỉnh thoảng còn có thể hái một ít thảo dược cần thiết bỏ vào Linh Giới Trữ Vật.

Đúng như Viên Tuyết Mai đoán, trong thung lũng quả nhiên ẩn tàng một số yêu thú, có Đoạt mệnh phong lớn cỡ nắm tay, có Thiên biến long tự do biến đổi màu da, có Kim cương điểu thường hay ngủ trong những gốc cây khô, có Nham giáp trư cứ nổi giận là đâm tứ tung khắp nơi.

May mà những yêu thú này đẳng cấp không cao, số lượng cũng rất ít nên bị thương chỉ có mấy người, gặp nạn đều không có.

Lúc này Thuần Quân Chân Khí phát huy ra đặc sắc xứng đáng, cách trăm bước vẫn có thể dùng khí kiếm công kích, uy lực không hề thua kém một đòn toàn lực của Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, có thể dễ dàng cứu người trong nước lửa, thỉnh thoảng một công đôi việc, phát ra vài đường khí kiếm giúp đỡ các thành viên của đội hái thuốc và đội hộ vệ.

Xuy xuy!

Hai con Đoạt mệnh phong cuối cùng bị khí kiếm đánh rụng, Diệp Trần mặt có chút suy nghĩ.

Tựa hồ cách trung tâm thung lũng càng gần, tỉ lệ xuất hiện yêu thú càng lớn, lúc nãy Đoạt mệnh phong chính là bay ra từ sâu trong thung lũng, con nào con nấy to hơn Đoạt mệnh phong bình thường một phần ba, tốc độ bay thậm chí tương đương chim bay trên trời, rất khó né tránh.

- Các vị, hái thuốc bên ngoài thung lũng trước, sau đó mới vào sâu bên trong.

Chân khí vận khởi, giọng nói Diệp Trần truyền xa vài dặm, vang vọng rõ ràng bên tai.

Lăng Tiểu Tuyết tán thành:

- Diệp thiếu hiệp nói không sai, mọi người hái thuốc vòng ngoài xong, sau đó tập trung lại chỗ ta.

Kì thực không cần Diệp Trần nhắc nhở, thành viên đội hái thuốc biết bên trong không quá an toàn, nhưng biết là việc của biết, đôi khi nhìn thấy có đan dược quý giá cách đó không xa, lại không kìm lòng đi qua, càng đi càng sâu, triệt để quên mất nguy hiểm tồn tại.

Phạm vi tuần tra của Viên Tuyết Mai gần chỗ Diệp Trần, cứ một khắc, hai người lại có một khoảng thời gian ngắn gặp nhau, lúc này, Viên Tuyết Mai đột nhiên lên tiếng nói:

- Ngươi không cảm thấy thiên địa nguyên khí ở thung lũng này quá nồng đậm sao?

- Đúng là có một chút, có lẽ là thảo dược và thung lũng hình thành nguyên khí tuần hoàn, bổ sung sức mạnh cho đối phương, dẫn đến thiên địa nguyên khí nồng đậm hơn những nơi khác rất nhiều lần.

Diệp Trần ngẫm nghĩ nhưng không tìm ra nguyên nhân khác.

Viên Tuyết Mai lắc lắc đầu.

- Không giống vậy, nơi có thảo dược đúng là thiên địa nguyên khí nồng đậm, nhưng vườn thuốc lớn hơn không phải ta chưa từng thấy qua, tất cả đều kém xa nơi này.

Diệp Trần nhìn chằm chằm vào đối phương,

- Nàng muốn nói là có bí mật khác.

- Có lẽ là vậy đợi lúc vào bên trong, có thể kiểm tra một lượt.

Diệp Trần gật gật đầu, nếu như đúng như đối phương nói, kiểm tra một lượt là cần thiết, nói không chừng sẽ phát hiện ra thứ gì giá trị.

Thời gian qua rất nhanh, đợi thảo dược vòng ngoài hái xong, sắc trời đã gần về chiều.

Lăng Tiểu Tuyết bỏ hết thảo dược vào Linh Giới Trữ Vật, lấy lương khô đã chuẩn bị ra, lần lượt phát cho mọi người.

- Tiểu thư, thu hoạch thế nào!

Phó đội trưởng đội hái thuốc không kìm được hỏi.

Lăng Tiểu Tuyết mỉm cười nói:

- Sơ bộ tính toán, số thảo dược vừa lấy được, tổng giá trị vượt qua ba mươi vạn lạng bạc, nếu luyện chế thành đan dược, kiếm ba bốn trăm vạn lạng bạc không thành vấn đề.

- Như vậy cũng tốt!

Lăng gia chủ yếu dựa vào luyện dược để phát triển, thảo dược nhiều, số tiền họ thu được càng nhiều, nếu như thua lỗ, vậy thì họ cũng bị liên đới, cuộc sống sẽ trở nên rất khó khăn.

Đi đến chỗ vị trí bọn Diệp Trần, Lăng Tiểu Tuyết cảm kích nói:

- Đa tạ các vị cả quãng đường bảo vệ chúng ta, sau này cần đan dược gì, có thể đến Lăng gia ta mua, tính giá gốc cho các vị.

Kì thực những lời này đều là khách sáo, đệ tử tông môn chưa bao giờ thiếu tiền, nếu thiếu cũng chỉ sợ là thiếu nhiều tiền, nhưng những thứ này đều không quan trọng, có thể thiết lập quan hệ tốt đẹp với đệ tử tông môn mới là quan trọng nhất, rất có ích cho sự phát triển sau này của Lăng gia.

Vương Phong thản nhiên nói:

- Đã tiếp nhận nhiệm vụ, chúng ta sẽ nỗ lực làm tốt nhất, nói gì cảm tạ hay không cảm tạ.

Lăng Tiểu Tuyết hơi có vẻ bối rối, thân là nữ nhân, tóm lại vẫn phải lập gia đình, nàng không quan tâm đến đám con cái nhà giàu, nhìn thì có vẻ phong quang vô hạn, kì thực là chiếm uy thế gia tộc, mất đi gia tộc, cái gì cũng không phải, nếu gả phải gả cho đệ tử tông môn, ví dụ thiên tài như Vương Phong hay Diệp Trần, nhìn đối phương khí chất tướng mạo, chắc chắn xuất thân đại gia tộc, không thiếu vàng bạc, bản thân thực lực lại cường, là đối tượng lý tưởng của tuyệt đại thiếu nữ, chỉ là cả quãng đường, nàng phát hiện con người Vương Phong rất lạnh lùng, tỏ ra xa cách với mọi người, còn Diệp Trần nhìn thì có vẻ hòa khí nhã nhặn, kì thực trong hữu tình ẩn chứa vô tình càng lớn, với bất cứ ai đều duy trì cự ly nhất định, không tỏ ra quá thân mật, cũng không tỏ ra quá lạnh nhạt.

Viên Tuyết Mai tâm tư thông linh, hơn nữa cũng là nữ nhân, rất dễ nhìn ra suy nghĩ của Lăng Tiểu Tuyết, nhưng nàng cũng chỉ thầm lắc lắc đầu.

Võ giả cùng người thường không có quá nhiều tiếng nói chung, rất khó kết thành vợ chồng.

Trong mắt nàng, Lăng Tiểu Tuyết chỉ là Võ giả Luyện Khí Cảnh, nếu không có gì bất ngờ, cả đời này trên cơ bản không thể tiến lên cấp độ Ngưng Chân Cảnh, sẽ không có phát triển quá lớn.

Mà đạt tới cấp độ của Vương Phong và Diệp Trần, mục tiêu lớn nhất của cuộc đời chính là trở nên mạnh mẽ, những thứ khác chỉ là phụ, cho dù đến độ tuổi nhất định, có nhu cầu về phương diện kia, cũng sẽ tìm một đại nữ nhân không quá chênh lệch với mình, rất ít lựa chọn người bình thường.

Suy bụng ta ra bụng người, Viên Tuyết Mai đương nhiên cũng sẽ không để ý đến một người bình thường.

Nếu như Vương Phong và Diệp Trần biết được suy nghĩ của Viên Tuyết Mai, có lẽ cũng sẽ gật đầu đồng ý.

Không sai, đối với họ mà nói, Lăng Tiểu Tuyết dù xinh đẹp cũng chỉ là người bình thường, không liên quan đến tương lai của họ, biết sau này đồng sàng dị mộng thì cần gì phải bắt đầu.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, thung lũng đột nhiên lay động, tựa hồ đang có thứ gì rất lớn chui ra từ lòng đất.

Một khắc sau!

Trung tâm thung lũng phun phát ra một đường quang trụ màu trắng sữa, lớn chừng vài trượng, vươn thẳng lên trời, tạo thành một lỗ lớn trên mây.

Thiên địa nguyên khí bên trên thung lũng vốn đã nồng đậm càng thêm nồng đậm, sản sinh từng khối sương mù nguyên khí, mơ mơ hồ hồ, phiêu miểu vô hình, hít một hơi vào trong cơ thể, chân khí tráng đại hơn một phần.

Viên Tuyết Mai thốt lên:

- Nguyên khí thành trụ, bên dưới có linh mạch.

Nghe vậy, Diệp Trần và Vương Phong lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ dưới thung lũng này lại tồn tại linh mạch, phải biết những nơi có linh mạch thông thường đều có linh thạch, mà linh thạch lại là nhu yếu phẩm của võ giả, không thể thiếu, chỉ là không biết linh mạch này lớn bao nhiêu, nếu như chỉ là một linh mạch nhỏ thì bỏ đi, nếu như là đại linh mạch, nhân vật cao tầng của các đại tông môn Thiên Phong Quốc đều sẽ tụ tập, giành đoạt quyền sở hữu linh mạch.

Bên ngoài thung lũng hơn mười dặm, ba gã hắc y nhân đồng thời ngẩng đầu.

- Nguyên khí thành trụ, có linh mạch xuất thế.

- Có cần về thông báo với Quỷ tướng đại nhân, dù sao linh mạch xuất

thế, các đại tông môn cao tầng sẽ rất nhanh nhận được tin tức.

- Không cần, chúng ta dùng bí pháp che lấp khí tức linh mạch trước, nếu không cho dù thông báo Quỷ tướng đại nhân, cũng đến không kịp.

- Cũng có đạo lý, việc không nên chậm trễ, chúng ta đi.

Sưu sưu sưu!

Ba người hóa thành hắc ảnh quỷ dị, xuyên thẳng qua khu rừng âm u tươi tốt, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, chớp mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

Xoay người, Viên Tuyết Mai nói với Lăng Tiểu Tuyết:

- Bây giờ đưa tất cả mọi người vào bên trong.

- Được.

Lăng Tiểu Tuyết cũng biết tính quan trọng của linh mạch, nhưng nàng không có ý muốn chiếm hữu, với thực lực Lăng gia, căn bản không nuốt nổi một dải linh mạch, cho dù là linh mạch nhỏ nhất, nếu như si tâm vọng tưởng, chỉ có duy nhất một con đường chết.

Diệp Trần Vương Phong và Viên Tuyết Mai ba người dẫn đầu, hai đệ tử tông môn còn lại theo phía sau, một hàng hơn năm mươi người tiến sâu vào trong.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Khí kiếm kích xạ, một đàn lớn Đoạt mệnh phong chưa lại gần, đã bị lăng không chém thành hai mảnh, lả tả rụng xuống như mưa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 77: Hạ Cấp Quỷ Vệ

Viên Tuyết Mai khen:

- Diệp huynh, môn công pháp này của huynh hẳn là Thuần Quân Chân Khí! Ta đã từng nhìn thấy Đệ tử Lưu Vân Tông thi triển qua, chỉ là người đó chỉ có thể phát ra khí mang, chưa đạt được đến trình độ ngưng khí thành kiếm, không biết Diệp huynh tu luyện đến trọng thứ mấy rồi.

Diệp Trần nói:

- Không nhiều, gần đây mới đột phá đến trọng thứ bảy.

- Ồ!

Viên Tuyết Mai và Vương Phong cùng lộ thần sắc kinh ngạc, muốn tu luyện một môn công pháp đến cảnh giới cao nhất không phải là chuyện dễ dàng gì, thông thường mà nói, trong vòng hai năm đem nhân cấp đỉnh giai công pháp tu luyện đến trọng thứ năm đã coi là thiên phú xuất chúng, tu luyện đến trọng thứ sáu là thiên tài, trọng thứ bảy ngàn người may ra mới có một.

Càng đi vào sâu, số lượng yêu thú càng nhiều.

Vừa giết chết một đàn Đoạt mệnh phong, lúc này lại lao ra ba con thằn lằn lục giáp.

- Tích thủy xuyên thạch!

Viên Tuyết Mai thân là Đệ tử nội môn Nam La Tông, tu vi lại là Ngưng Chân Cảnh trung kì cảnh giới, thực lực đương nhiên không tệ, trong tay xuất hiện một thanh kiếm mỏng, cổ tay nàng rung nhẹ, ba đường kiếm quang

mỏng mỏng bắn ra, rõ ràng rất nhanh, nhưng lại cho người ta ý cảnh rất chậm.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba con thằn lằn lục giáp không kịp phát động công kích, trên trán đã xuất hiện một lỗ kiếm, nức nở một tiếng, ngã lăn xuống đất.

- Hảo kiếm pháp, Nam La Tông Tích thủy kiếm quyết danh bất hư truyền.

Giọng nói lãnh đạm của Vương Phong truyền ra, mang theo một tia khen ngợi.

Viên Tuyết Mai khiêm tốn nói:

- Để hai vị chê cười rồi.

Lại đi thêm gần dặm nữa, cuối cùng mọi người cùng tới vị trí trung tâm thung lũng.

Nơi này nguyên khí nồng đậm gấp đôi nơi khác, sương nguyên khí mỏng manh mang theo hơi ẩm, tựa hồ như sắp dịch hóa thành mưa nguyên khí, đáng tiếc là, bởi vì nguyên khí quang trụ trùng kích, thiên địa nguyên khí hỗn loạn cuồng bạo, căn bản không thể hấp thu vào trong cơ thể một cách bình thường, hấp thu cưỡng ép chỉ khiến chân khí của mình phù phiếm, không bù lại được, nếu không sẽ là một nơi tu luyện tuyệt vời.

Quan sát quy mô nguyên khí quang trụ, Viên Tuyết Mai lắc lắc đầu nói:

- Thì ra là một dãy linh mạch giả!

- Linh mạch giả? Sao nàng biết?

Diệp Trần không hiểu.

Vương Phong bên cạnh khó khăn lắm mở miệng, nói:

- Linh mạch giả chính là linh mạch chưa thành hình, không thể tồn tại linh thạch, nếu như tồn tại cũng chỉ có một chút lẻ tẻ, phẩm chất không thể bằng được linh thạch bình thường, chỉ có thể coi là linh thạch kém chất lượng,nhưng đối với những tiểu gia tộc hoặc trung đẳng gia tộc mà nói đã là rất tốt. Về phần phân biệt thế nào rất đơn giản, nhìn màu trắng trung tâm nguyên khí quang trụ, màu sắc trung tâm trắng hơi ánh vàng là linh mạch tiểu hình, trắng hơi ánh cam là linh mạch trung hình, trắng hơi ánh hồng là linh mạch đại hình, trong truyền thuyết còn có linh mạch cực phẩm trắng mang ánh tím, không biết là thật hay giả.

Viên Tuyết Mai kiến thức sâu rộng, nghe vậy nói:

- Cực phẩm linh mạch có thật, ba trăm năm trước Hư Hoàng đã tìm ra một nửa nhỏ của cực phẩm linh mạch sâu dưới đáy biển, dài hơn ba trăm dặm, chỗ rộng nhất đạt đến năm mươi dặm, được người dùng tuyệt thế tu vi rút từ đáy biển lên, mang về sơn môn nhà mình, khiến cả sơn môn quanh năm nguyên khí như mưa, tốc độ tu luyện nhanh hơn ngoại giới trăm lần.

Ba trăm năm! Rút được cực phẩm linh mạch! Nguyên khí như mưa!

Diệp Trần âm thầm tặc lưỡi, mặc dù biết rõ Cường giả Sinh Tử Cảnh có thể nghịch chuyển sinh tử, sống hơn ngàn năm, tu vi đều là cấp bậc dời non lấp biển, lên trời xuống đất, nhưng khi nhận được sự khẳng định, vẫn thấy thập phần chấn động, đồng thời cũng cảm thấy chua chát cho sức tưởng tượng thiếu thốn của mình.

Nguyên khí quang trụ phun phát đúng một khắc rồi mới từ từ yếu dần, một lượng lớn nguyên khí như suối phun, tràn ra tứ phía, chăm bón cho thảo dược.

Bây giờ mọi người đã hiểu tại sao thảo dược trong thung lũng lại tươi tốt như vậy, một nửa nguyên nhân là linh mạch giả cách một khoảng thời gian lại bạo phát, chăm bón cho thảo dược nhanh chóng phát triển.

Lăng Tiểu Tuyết thấy thảo dược ở trung tâm thung lũng đều là loại quý

hiếm, vui mừng ra mặt, dặn dò thành viên đội hái thuốc:

- Mau, bắt tay vào làm việc, thành viên đội hộ vệ cũng giúp đỡ hái thuốc, chú ý nguy hiểm.

- Vâng!

Không cần Lăng Tiểu Tuyết căn dặn, thành viên đội hái thuốc đã đỏ con mắt, cả đời này chưa bao giờ họ nhìn thấy nhiều thảo dược như vậy, mọc um tùm chẳng khác gì cỏ.

Diệp Trần cười cười, thảo dược ở đây đến hắn cũng thập phần động tâm, nhưng quân tử không lấy của người tốt, đã nhận nhiệm vụ thì cũng đừng làm những việc đi ngược với nguyên tắc, đương nhiên, thảo dược nhiều như vậy, hắn hái một ít cũng không sao, dù sao mấy dặm vuông quanh đây đều là thảo dược.

Ba! Ba! Ba!

Không biết từ lúc nào, bên ngoài thung lũng xuất hiện ba tên hắc y nhân.

- Nguyên khí quang trụ yếu rồi, đi, mau đến đó xem sao.

- Đợi đã, xung quanh dấu chân rất nhiều, có không ít người.

Một hắc y nhân trong đó liếc mắt nhìn khắp bốn phía, ngăn cản đồng bọn mạo muội hành sự.

Hắc y nhân tính tính nỏng nảy đá bay một con lợn rừng lông đen, phẫn nộ nói:

- Mẹ, là kẻ nào dám cướp của chúng ta.

- Có lẽ là đội hái thuốc của thành phố gần đây, ngươi xem, thảo dược xunh quanh đều bị hái sạch, thủ pháp rất lão luyện.

- Đội hái thuốc, có lẽ không có cao thủ gì, càng không cần lo lắng.

Ba tên trao đổi một lúc, sau đó men theo bụi cỏ đã bị gạt sang hai bên, tiến sâu vào bên trong, tốc độ không nhanh không chậm, duy trì một tần suất nhất định, vô thanh vô tức.

Chỉ một lúc, tầm mắt đột nhiên mở rộng, cả ba đã đến trung tâm thung lũng.

- Quả nhiên là đội hái thuốc, chúng không phát hiện ra nguyên khí quang trụ sao? Không thể nào! Nguyên khí quang trụ đó hơn mười dặm vuông đều có thể nhìn thấy?

- Không lẽ là linh mạch giả, hừ, mất công vào đây.

- Sao lại mất công, các ngươi không nhìn thấy cô gái đó sao? Trông cũng không tệ, chúng ta ở Thi Quỷ Sơn từng ấy năm, không gần nữ sắc, hôm nay khó khăn lắm mới thành hạ cấp quỷ vệ, có tư cách xuất sơn rèn luyện, thử cơ duyên, sao có thể bỏ qua cơ hội hưởng thụ này.

- Hắc hắc!

Ba tên quay sang nhìn nhau, trên mặt lộ ra thần sắc quỷ dị.

Xiu...!

Một đường khí kiếm từ cách đó trăm bước bắn đến, nhanh như kinh hồng.

- Muốn chết!

Hắc y nhân tính tình nóng nảy không lùi không tránh, một quyền đánh trúng khí kiếm.

Phanh!

Khí kiếm nổ tung, tiếng nổ làm kinh động những người gần đó.

- Ba vị, đây không phải là nơi các ngươi nên đến, nhanh chóng rời đi.

Diệp Trần Viên Tuyết Mai và Vương Phong ba người đi tới, lạnh lùng nhìn hắc y nhân.

Ba tên hắc y nhân này rất giỏi che giấu khí tức, nhưng sao có thể che được linh hồn lực cường hãn của Diệp Trần, vừa xuất hiện đã bị hắn phát hiện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 78: Thi Quỷ Chân Khí

Hắc y nhân cầm đầu khuôn mặt khô gầy, đôi mắt nhỏ sáng quắc, bên trong ẩn hàm đủ loại âm hiểm xảo trá, hắn hắc hắc cười nói:

- Từ trước đến giờ chỉ có người khác tránh bọn ta, đâu ra đạo lý bọn ta phải tránh người khác, tiểu tử, nhìn ngươi có lẽ là đệ tử tông môn, bỏ Linh Giới Trữ Vật xuống, sau đó từ chặt một cánh tay, như vậy mới có cơ hội sống sót.

- Lúc nãy là ngươi công kích ta? Tự chặt một cánh tay, tha mạng cho ngươi, nhưng cô gái đi cùng ngươi phải ở lại, nữ võ giả Ngưng Chân Cảnh chơi chắc thích lắm!

Mặt mày hắc y nhân hung ác dữ tợn vô cùng.

- Hai vị sư đệ của ta nói chuyện có thể không được xuôi tai, nhưng đây là cách duy nhất để các ngươi được sống, phản kháng là chết.

Hắc y nhân nhìn có vẻ tỉnh táo nhất cũng lên tiếng.

Bên kia, Lăng Tiểu Tuyết và những người khác đều ngừng hái thuốc, sắc mặt tái nhợt, ba người này từ đâu ra, không giống người sống, trên người rán phát ra khí tức khủng bố cực kì tà ác, tựa như ma quỷ.

- Tiểu thư, ba tên này đều không phải những kẻ lương thiện, e rằng có nguy hiểm.

Đội trưởng đội hộ vệ cũng là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, nhãn lực cao minh hơn bọn Lăng Tiểu Tuyết mười lần, liếc thấy hắc y nhân tu vi còn cao hơn hắn, nhất là hắc y nhân tỉnh táo nhất, hình như là Ngưng Chân Cảnh hậu kì, chân khí toàn thân mang theo sát khí nồng trọng cùng chi khí

ăn mòn.

Lăng Tiểu Tuyết giơ tay.

- Yên lặng theo dõi kì biến.

Đội hộ vệ có sáu Võ giả Ngưng Chân Cảnh, cộng thêm năm đệ tử tông môn, tổng cộng là mười một Võ giả Ngưng Chân Cảnh, trong đó đội trưởng và đội phó đội hộ vệ đều là Ngưng Chân Cảnh trung kì, Vương Phong Viên Tuyết Mai và hai đệ tử tông môn cũng là Ngưng Chân Cảnh trung kì, như vậy bên họ tổng cộng có bốn Ngưng Chân Cảnh trung kì, luận ưu thế rõ ràng hơn đám hắc y nhân, nếu như đệ tử tông môn cũng không thể giải quyết vấn đề, vậy chỉ có cùng lên, lợi dụng chiến thuật lấy đông hiếp yếu đánh chết đối phương.

- Ha ha ha ha ha ha...

Vương Phong nãy giờ trầm mặc ngửa mặt lên trời cười ha hả.

- Thú vị, thú vị, ta chưa từng gặp nhân vật nào hung hăng càn quấy như ngươi, Diệp Trần, Viên Tuyết Mai, mỗi người tự chọn cho mình một đối thủ đi! Nhưng tên mạnh nhất để cho ta, ta muốn xem xem phản kháng sẽ chết mà hắn nói có ứng nghiệm hay không.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Được, ta đối phó với khúc củi kia.

- Tên còn lại giao cho ta, có vẻ hắn rất muốn chơi nữ nhân, ta sẽ cho hắn biết nữ nhân đáng sợ thế nào.

Viên Tuyết Mai không động thanh sắc, trong ngữ khí bình thản bao hàm sát ý lành lạnh.

- Khặc khặc! Người khác đều nói đệ tử tông môn cao ngạo vô cùng, hôm nay mới thấy, quả nhiên không giả, sát!

Hắc y nhân tướng mạo hung ác một cước giẫm nổ mặt đất, một quyền phi thân đánh ra, đem cả ba người bao phủ dưới cường kình, cuồng ngạo hung hãn.

- Đối thủ của ngươi là ta.

Viên Tuyết Mai rung tay, Tuyết ngân tế kiếm bạo phát ra kiếm mang đầy trời, cùng đọ sức với quyền kình của đối phương.

Bành bành bành bành bành bành...

Âm thanh khí bạo liên tiếp không ngừng, hai người rất nhanh đánh sang chỗ khác.

Boang...!

Đao rút ra, Vương Phong khóa chặt khí tức của hắc y nhân cầm đầu.

- Chết!

Đao quang như tuyết, đao kình như cuồng phong.

Phong tuyết giao thoa, mắt người không thể nhìn thẳng.

Vừa lên, Vương Phong đã sử dụng ra Bắc Tuyết Sơn Trang độc môn võ học Bạo tuyết đao pháp, so với Diệp Đường, Bạo tuyết đao pháp của hắn có vẻ cuồng bạo hơn, vừa ra tay, thiên địa đều biến mất, chỉ còn lại duy nhất từng phiến đao quang như tuyết đang điên cuồng tích lũy.

- Thi vương quyền! Bạo!

Mặt hắc y nhân cầm đầu không biểu tình, đối mặt với đao quang cuồn cuộn, trực tiếp một quyền đối chiến.

Đao quang nát bấy, bão tuyết chôn vùi.

Hắc y nhân không mừng không giận, lại một quyền đánh ra.

- Đánh hay lắm! Ngạo tuyết lăng sương!

Vương Phong hai tay cầm đao, nghiêng nghiêng bổ xuống, băng hàn ly thể đao quang tụ mà không tán, ngưng kết trên lưỡi đao, mang theo phong tuyết cho thế bổ đôi không khí.

Bạch quang lóe lên, Vương Phong phách trảm thất bại, hắc y nhân tay phải đặt lên sống đao, tay trái nắm quyền kích sát đến, luận võ lực tựa hồ cao hơn Vương Phong.

Phanh một tiếng!

Cùng hắc y nhân một quyền lấy cứng chọi cứng, Vương Phong lùi lại mười bước, thân hình hơi có vẻ lảo đảo.

Diệp Trần nhíu mày,

- Hắc y nhân này không dễ đối phó! Nhưng Vương Phong thân là nhân vật nổi bật trong hàng ngũ Đệ tử nội môn Bắc Tuyết Sơn Trang, có lẽ phải có sát chiêu bí mật, bây giờ vẫn chưa thể phán đoán thắng bại.

- Tiểu tử, mất tập chung trong lúc chiến đấu là đại kị của võ giả, chết đi!

Thân ảnh hắc ám của hắc y nhân rung một cái, trực tiếp hóa thành vô số hắc quang từ những phương vị khác nhau tấn công Diệp Trần, vô thanh vô tức.

- Quỷ ảnh thập thiểm!

Hắc mang vỡ ra, trên đường tăng lên gấp đôi, thoáng cái đã biến thành tám, tựa như thiên ma loạn vũ, quỷ ảnh tung hoành, liếc qua đã muốn ngất đi.

Bên tai truyền đến những tiếng phá không nho nhỏ, Diệp Trần không quá kinh ngạc, thân thể ngửa ra sau, trong nháy mắt biến mất không chút dấu vết.

Crắc!

Mặt đất bị bóp vỡ, hắc y nhân âm hiểm lộ ra vẻ kinh ngạc, Quỷ ảnh thập thiểm của hắn chưa bao giờ thất bại, cho dù là Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì cũng bị hắn mê hoặc, dễ dàng đánh chết, chưa bao giờ gặp phải Võ giả Ngưng Chân Cảnh khinh công còn tốt hơn hắn.

Thật sự gặp quỷ rồi!

Hắc y nhân âm hiểm phát giác Diệp Trần khó chơi, một lần nữa thi triển Quỷ ảnh thập thiểm công, nhưng không giống như trước đây, lần này trên hắc mang lượn lờ một tầng khí tức màu xám trắng, đi đến đây, hao cỏ cây cối khô héo đến đấy, mặt đất rạn nứt, tỏa ra mùi cháy khét nhàn nhạt.

Xuy xuy!

Bề mặt chân khí có dấu hiệu ăn mòn, Diệp Trần không dám coi thường, vận khởi hộ thể khí mang mà chỉ Thuần Quân Chân Khí mới có, vô số khí lưu sắc bén tổ hợp lại một chỗ, vặn xoắn khí tức xám trắng xâm nhập.

- Phá cho ta!

Hắc mang hợp nhất, hắc y nhân âm hiểm xuất hiện sau lưng Diệp Trần, khí tức xám trắng lượn lờ trên bàn tay phải, một trảo chụp xuống.

Một khắc sau!

Âm thanh không khí bạo liệt truyền ra, hộ thể khí mang chụp ra một lỗ lớn, xém chút nữa làm bị thương Diệp Trần, đương nhiên, hắc y nhân cũng không dễ chịu gì, bề mặt bàn tay bị khí mang cắt thành vô số vết thương nhỏ, máu tươi trào ra bên ngoài, như bị ong vò vẽ tấn công.

- Tức chết đi được!

Hắc y nhân lên tiếng chửi rủa, hai tên kia phong sinh thủy khởi, chỉ có hắn phải chịu lép vế, nhưng nhìn lại, tên tiểu tử trước mặt cũng chỉ Ngưng

Chân Cảnh sơ kì tu vi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 79: Chân Không Diệt Sát Đao

Chân không chạm đất, Diệp Trần nhẹ nhàng dẫm trên một ngọn dược thảo,

- Chân khí có hiệu quả ăn mòn, thân phận các ngươi chắc không thể lộ.

- Vậy thì đã làm sao, Thi quỷ chân khí đáng sợ vẫn chưa triển hiện ra ngoài, ngươi chết chắc rồi, ta sẽ luyện ngươi thành đồng giáp thi!

Hắc y nhân âm hiểm một quyền đánh ra, chân khí xám trắng cuồn cuộn cuốn theo tất cả, tựa như nước lũ phóng tới chỗ Diệp Trần.

Mặt đất trơ trụi, thảo dược bị đốt thành tro, phàm là những nơi chân khí xám trắng đi qua, vạn vật không còn, mở ra một tương lai đen tối.

Diệp Trần cười lạnh,

- Ngươi tưởng ta không giết được ngươi à!

Chân khí toàn thân bốc lên, Diệp Trần khí thế không ngừng tăng cao, cuối cùng bật lên khỏi mặt đất, vọt tới thiên không của Điệp Huyết Sâm Lâm, gần như đồng thời, hắn một quyền chậm rãi đẩy ra, tựa như đang kéo theo mười con liệt mã, vô cùng nặng nhọc.

- Bá quyền chiêu thứ nhất: Bá đạo hoành hành!

Quyết định tốc chiến tốc thắng, Diệp Trần không hề lưu thủ, trực tiếp thu triển địa cấp sơ giai quyền pháp mới tu luyện thành công - Bá quyền.

Âm vang!

Một quyền đánh ra, quyền kình cùng không gian phía trước ma sát với

nhau, phát ra âm thanh như tiếng kim thiết nổ.

Thi quỷ chân khí đánh tới sau một phen phản kháng, tất cả đảo lưu, dùng tốc độ nhanh hơn đánh ngược trở về, không chỉ có vậy, Thi quỷ chân khí dưới sự ngưng luyện của Bá quyền quyền kình, từ đường kính vài mét co lại chỉ còn nửa mét, tựa như một đường quang trụ màu xám trắng.

- Sao có thể, đem Thi quỷ chân khí của ta dung nhập vào quyền kình của hắn.

Hắc y nhân âm hiểm trợn như muốn nứt mắt, con ngươi tràn ngập sự sợ hãi và tuyệt vọng, không kịp làm gì đã bị quang trụ xám trắng đâm xuyên qua.

Thân thể hắc y nhân đứt thành hai nửa rồi bốc cháy, hóa thành tro tàn.

- Điền sư đệ!

Hắc y nhân đang chiến đấu với Vương Phong không dám tin vào mắt mình, Điền sư đệ mặc dù thực lực không bằng hắn, nhưng lực chiến đấu tuyệt đối không thể coi thường, cho dù là hắn cũng phải trên trăm chiêu mới có thể đánh bại, hơn nữa Thi Quỷ Sơn Võ giả Ngưng Chân Cảnh rất nhiều, chỉ có đệ tử tinh nhuệ nhất mới có thể trở thành hạ cấp quỷ vệ, ra ngoài rèn luyện, vốn tưởng với thực lực của bọn chúng, đụng phải đệ tử tông môn đủ để ganh đua cao thấp, như đám tiểu nhân vật trước mắt đối phó dễ như trở bàn tay, muốn giết lúc nào cũng được.

Hôm nay, sự thật đã cho hắn một cái tát.

Tỉnh cả mộng.

Vương Phong từ nãy đến giờ bị Hắc y nhân áp chế ở hạ phong, lúc này thấy đối phương thất thần, trong lòng biết thời cơ đã đến, một đao quyết đoán bổ ra, đao kình lạnh thấu xương gào thét cuộn tới.

Vụt vụt vụt vụt vụt...

Hắc y nhân cầm đầu dù sao cũng là Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, vừa cảm nhận thấy đao kình, chân khí trong cơ thể lập tức bùng phát, nổi lên một vòng quang hồ màu xám trắng, đánh úp lại đao kình băng hàn bạo liệt.

- Thi vương quyền, chết cho ta.

Mắt đỏ ngầu, hắc y nhân một quyền chính diện đánh ra.

Vương Phong sớm đã lĩnh giáo qua Thi vương quyền, uy lực bá đạo vô song, lại có thêm tác dụng ăn mòn, có thể phá trừ chân khí, không dám đón đỡ, lòng bàn chân điểm lên mặt đất, bay lùi ta sau, đồng thời, Tân tuyết đao trong tay một khắc cũng không dừng, lập tức bổ ra mười ba đường đao quang.

Hắc y nhân cũng không nhìn kết quả, xoay người, quyền kích địa địa.

- Minh hoàng ba!

Mặt đất hơn mười trượng vuông lắc lư điên cuồng, đá vụn nhảy lên điên cuồng, một khắc sau, khí lưu màu xám trắng hìn cây nấm phun phát, nuốt chửng lấy Vương Phong.

Diệp Trần nhíu mày, định ra tay tương trợ.

Nhưng đã không cần, Tân tuyết đao trong tay Vương Phong bổ ra một tấm bình phong bằng khí lưu, từng bước đi ra, lăng không một đao chém xuống, liền sau đó là đao thứ hai, đao thứ ba, đao thứ tư...

Liên tiếp ba mươi tám đao, mỗi một đao đều hạ xuống cùng một chỗ, hình thành đao cương cự đại, đao cương hút sạch không khí trước mặt, hình thành trạng thái chân không không có lực trở ngại, khiến tốc độ phách trảm nâng cao ba lần, nổ vang như sấm rền tại vị trí hắc y nhân.

Crắc!

Đại địa bị chém ra một vết sâu, hoa cỏ cây cối gần đó rụng lả tả.

Diệp Trần ánh mắt ngưng trọng, công kích thật đáng sợ, dưới loại công kích này, cho dù Tôi Ngọc Cường Thân Quyết của hắn đạt đến đệ tam quyết đỉnh phong cũng không ngăn được, chỉ có tiến nhập đệ tử quyết mới có khả năng, đối diện với một đao này, chỉ có một khả năng duy nhất là không bị chém trúng.

Đệ tử nội môn Bắc Tuyết Sơn Trang, quả nhiên không phải dễ đối phó, lực chiến đấu không hề thua kém Phỉ Thúy Cốc, trên một ý nghĩa nào đó, thậm chí còn có chỗ vượt qua.

Hắc y nhân thi cốt không còn, ngay cả mảnh vụn cũng không sót lại, tốc độ đao cương quá nhanh quá mãnh liệt, mà tốc độ của hắc y nhân chỉ hơn tên đã bị Diệp Trần giết chết.

Phốc!

Ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi, Vương Phong sắc mặt tái nhợt, quỳ một chân xuống đất.

Ngăn không cho Diệp Trần tới, Vương Phong nói:

- Ta không sao, đây là di chứng sau khi cưỡng ép thi triển Chân không diệt sát đao, khí huyết đảo lưu, ngươi đi xem Viên Tuyết Mai đi!

Chân không diệt sát đao!

Cái tên thật phách khí.

Diệp Trần gật gật đầu, đi sang địa điểm chiến đấu khác.

- Xuân vũ liên miên!

Bên trong bụi cỏ tươi tốt, Viên Tuyết Mai chân không chạm đất, nhẹ như vô vật, Tuyết ngân tế kiếm trong tay rung động với tốc độ cực nhanh, mắt thường không thể nắm bắt tung ảnh, chỉ có thể nhìn thấy từng đường kiếm khí lơ lửng bay ra, chi chít rậm rạp, tựa như những cơn mưa nhỏ mùa xuân,

tí tách bắn ra.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Bụi cỏ dưới chân hắc y nhân hung ác bị bắn thành trăm ngàn lỗ thủng, như vừa qua nạn châu chấu, còn bản thân hắn không thể không khởi động tráo phòng ngự, ngăn cản kiếm quang liên miên trùng kích.

- Hạ vũ trùng trùng!

Thấy hắc y nhân chặn được đợt kiếm quang thứ nhất, Viên Tuyết Mai diện sắc như thường, kiếm thế trong tay thoáng biến, từ liên miên dịu dàng đổi thành cuồng bạo vội vàng.

- Không thể nào, sao ta có thể bị áp chế được.

Dưới sự bao phủ của kiếm quang, hắc y nhân rõ hơn ai hết sự đáng sợ của nó, nếu như nói trước đây mới chỉ là mưa xuân thì bây giờ là mưa rào mùa hạ, trút xuống rào rào, không ngừng cọ rửa tráo phòng ngự của hắn.

- Thu vũ lôi đình!

Không để cho hắc y nhân bất cứ cơ hội nào, Viên Tuyết Mai kiếm thế lại biến, trong kiếm quang ẩn hàm ý cảnh lôi đình, như lôi vũ mùa thu, kinh diễm đìu diu.

Tạch!

Tráo phòng ngự nứt ra một đường, hắc y nhân hoảng sợ hô:

- Ta nhận thua, ta lập tức cút, đừng giết ta, xin nàng đừng giết ta.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 80: Phỉ Thúy Công Tử

Diệp Trần lắc lắc đầu, so với hai tên trước, tên này nhìn thì có vẻ hung ác nhưng lá gan lại chẳng khác gì thỏ đế. Nhưng điều đó cũng thể hiện nhân tâm con người phức tạp, không ai tướng mạo bên ngoài có thể thể hiện phẩm chất thực sự bên trong, có người biểu hiện hào sảng, nội tâm âm u, có người bề ngoài nho nhã, vụng trộm hoang dâm vô sỉ, cũng có người ra vẻ đạo mạo, lại làm nghề nam tặc kỹ nữ, còn đáng ghét hơn cả phường tiểu nhân.

Viên Tuyết Mai sớm đã có sát tâm, sao có thể bỏ qua cho hắc y nhân, kiếm thế trong tay càng thịnh, kiếm quang cuồng bạo lôi đình như muốn chôn vùi hắc y nhân trong đó.

Tạch tạch tạch tạch...

Vết nứt trên tráo phòng ngự của hắc y nhân càng lúc càng nhiều, cuối cùng chịu không nổi trùng kích, ầm ầm sụp đổ, mất đi tráo phòng ngự, hắc y nhân trong nháy mắt bị kiếm quang đâm thủng lỗ chỗ như tổ ong vò vẽ, chết không thể chết hơn.

- Hô!

Thổ ra một ngụm khí tức đục ngầu, Viên Tuyết Mai thân thể trầm xuống, chân chạm đất, trán lấm tấm mồ hôi, phản xạ ánh sáng lấp lánh.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Nam La Tông Tứ Quý kiếm pháp kinh tài kinh diễm, đáng tiếc vẫn chưa được nhìn thấy đông quý kiếm pháp lợi hại nhất.

- Tứ Quý kiếm pháp là địa cấp kiếm pháp, ta sao có thể học được, đây mới chỉ là kiếm pháp mưa bốn mùa phân hóa ra từ Tứ Quý kiếm pháp, so

với Tứ Quý kiếm pháp thực sự còn thua xa, không đáng nhắc tới. Nhưng quyền pháp mà Diệp huynh thi triển kinh thiên động địa, có thể dung nhập khí kình đối phương vào của mình, phản kích đối phương, một chiêu giết địch.

Viên Tuyết Mai cười tủm tỉm nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần lắc lắc đầu cười khổ, muốn chiếm được chút thượng phong dưới tay Viên Tuyết Mai cũng không dễ.

Bên Lăng gia, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay nắm vũ khí mướt mồ hôi, họ đã chuẩn bị tinh thần anh dũng chiến đấu bất cứ lúc nào, cho dù sẽ chết hoặc bị thương vài người, cũng sẽ chẳng để tâm, nhưng đệ tử tông môn vẫn là đệ tử tông môn, biểu hiện thì có vẻ không chiếm thượng phong, nhưng lúc liều mạng, tuyệt chiêu tầng tầng lớp lớp, sát chiêu thi nhau thể hiện, đánh chết ba gã hắc y nhân, so với họ, lực chiến đấu của mình có lẽ thua xa đến mấy con phố, đến tư cách nhìn lưng cũng không có.

- Được rồi, mọi người tiếp tục hái thuốc, thời gian không còn sớm nữa, trước khi trời tối phải quay về.

Lăng Tiểu Tuyết giơ tay vuốt mớ tóc mai lòa xòa trên trán, nói.

- Tiểu thư nói đúng, ta không dám ngủ lại qua đêm trong Điệp Huyết Sâm Lâm đâu, chỉ sợ không được thấy mặt trời ngày mai.

- Đúng, ban đêm trong Điệp Huyết Sâm Lâm còn đáng sợ hơn ban ngày mười lần.

- Nhanh, mọi người tăng tốc độ.

Nghĩ đến Điệp Huyết Sâm Lâm đáng sợ, sắc mặt mọi người đều biến, kể cả sáu Võ giả Ngưng Chân Cảnh trong đội hộ vệ.

Không đi quản việc hái thuốc, Viên Tuyết Mai nói với Diệp Trần:

- Lúc trở về phải nhờ cả vào Diệp huynh rồi, ta vừa rồi liên tục thi triển Xuân vũ kiếm pháp, Hạ vũ kiếm pháp và Thu vũ kiếm pháp, tổn thương kinh mạch, e rằng chỉ có thể phát huy bảy tám phần thực lực.

Vừa nói, nàng vừa quay sang nhìn Vương Phong đang khoanh chân trị thương, nói tiếp:

- Vương Phong Chân không diệt sát đao bá đạo cương mãnh, hậu di chứng còn nghiêm trọng hơn ta.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Không sao, tất cả có ta.

Bá quyền chiêu thứ nhất không hề thua kém Chân không diệt sát đao, hậu di chứng cũng cường đại, may mà Thân thể Diệp Trần cực kì cường hãn, khí lực sớm đã đạt đến một vạn năm ngàn cân, có thể nói cơ thể đã đạt đến cực hạn sức mạnh, sau này mỗi lần tăng thêm một cân khí lực đều khó khăn chục lần trăm lần, trừ phi Tôi Ngọc Cường Thân Quyết nâng lên một lần nữa, đạt đến quyết thứ tư hoặc quyết thứ năm mới có khả năng đột biến.

Trên người hắc y nhân không có Linh Giới Trữ Vật, Diệp Trần cũng không quan tâm, tìm một nơi sạch sẽ ngồi xuống, lấy ra hạ phẩm linh thạch bắt đầu khôi phục chân khí tiêu hao.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thái dương chậm rãi ngả về Tây.

Cho dù rất không nỡ, nhưng Lăng Tiểu Tuyết vẫn phải quyết định lập tức rời khỏi Điệp Huyết Sâm Lâm.

Trên đường trở về cũng không phải thuận buồm xuôi gió, nhưng số lượng yêu thú giảm đáng kể, có lẽ đến tối, Điệp Huyết Sâm Lâm mới thực sự thể hiện sự đáng sợ của nó.

Khoảnh khắc mọi người đi ra khỏi Điệp Huyết Sâm Lâm, sắc trời đã tối triệt để, một vòng tàn nguyệt treo cao, cô tịch đìu hiu.

Ô ô ô...

Loáng thoáng, mọi người phảng phất nghe được sâu trong Điệp Huyết Sâm Lâm có tiếng khóc của nữ nhân truyền ra, sau lưng không khỏi nổi da gà, mồ hôi lạnh ứa ra.

- May mà đi ra sớm, Điệp Huyết Sâm Lâm này quá đáng sợ, chưa ai dám đi vào bên trong, nghe nói đến tối trong đó còn xuất hiện quỷ quái.

Đội phó đội hộ vệ lau mồ hôi, lòng còn sợ hãi.

Những người khác tràn đầy đồng cảm.

Ra khỏi rừng rậm, quãng đường tiếp theo dễ đi hơn nhiều, không đến một canh giờ, mọi người đã quay trở về Hắc Thạch Thành náo nhiệt phồn hoa.

Ở lại Lăng gia một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Trần và Viên Tuyết Mai Vương Phong chia tay nhau, ai về tông môn người ấy.

...

Thời gian của võ giả luôn trôi qua rất nhanh.

Một tháng đi qua.

Thời gian này, Diệp Trần cũng giống như những đệ tử nội môn khác, hai ngày tu luyện, ba ngày nhận nhiệm vụ, thời gian ở giữa là tìm đường, cứ thế tuần hoàn.

Nhìn thì có vẻ buồn tẻ kì thực không phải vậy, mỗi lần đến một địa phương mới, Diệp Trần đều phải tìm hiểu phong tục tập quán ở đó, mà nhiệm vụ thiên kì bách quái, không nhất định đánh đánh giết giết, thỉnh thoảng còn có nhiệm vụ đưa thư, một tuần trước, Diệp Trần vừa giao một lá thứ đến Thiên Phong Quốc đại tướng quân Lý Chính Hào, còn được đối phương thưởng cho một bộ cung nỏ quân dụng, một tiễn phát xuất, có thể

phá trừ chân khí hộ thể của Võ giả Ngưng Chân Cảnh.

Hôm đó, Diệp Trần vừa hoàn thành một nhiệm vụ hôi cấp một sao trở về.

Trên đường, một số đệ tử nội môn phong trần mệt mỏi không vội vã trở lại Đằng Vân đại điện giao nhiệm vụ, mà ngược lại càng đi càng chậm như đang thảo luận đại sự gì đó.

- Các ngươi biết không, Phỉ Thúy Cốc phát sinh đại sự rồi?

- Phỉ Thúy Cốc có thể phát sinh đại sự gì, đừng nói là giống như Địa Sát Môn, bị người ta diệt môn, ngẫm lại cũng không có khả năng đó, năm địa tông môn đều có một số lão đồ cổ tồn tại, cho dù cường giả tiêu diệt Địa Sát Môn cũng không dám tùy tiện đánh đến cửa.

- Diệt môn thì không, nhưng có liên quan đến giới thanh niên!

- Phỉ Thúy công tử, đột phá đến Bão Nguyên Cảnh!

Người nói thanh âm mặc dù không vang, nhưng các đệ tử nội môn lên núi gần đó đều nghe rất rõ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 81: Đột Phá!

- Cái gì?

- Phỉ Thúy công tử trở thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh? Thật hay giả vậy? Cửa ải đầu tiên của võ giả chính là Ngưng Chân Cảnh đột phá đến Bão Nguyên Cảnh, không phải là người thiên tư tuyệt đỉnh, trong vòng ba đến năm năm không thể tang lên, nếu như thiên phú không ổn, cả đời nói không chừng đều bị kẹt lại ở Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong.

- Không sai, Phỉ Thúy công tử này một năm trước đạt đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, sao có thể đột phá nhanh như vậy, không phải trở thành đệ nhất thanh niên Thiên Phong Quốc sao, cứ như vậy, Đoan Mộc công tử và Bắc Tuyết công tử đã triệt để bị hắn vượt mặt rồi.

Đệ tử nội môn được gọi là Phương sư đệ cảm khái nói:

- Lần này mục tiêu nhiệm vụ của ta cách Phỉ Thúy Cốc không xa, ngẫu nhiên nghe thấy, nghe nói mùng chín tháng bảy, Phỉ Thúy Cốc cốc chủ Trang Khánh Hiền sẽ xuất quan để làm tiệc chúc mừng Phỉ Thúy công tử, đến lúc đó cũng sẽ mời các đại tông môn đến.

- Chậc chậc, xem ra là thật, Phỉ Thúy công tử quả nhiên kinh tài kinh diễm, mấy năm trước còn có tam đại công tử tương đương với hắn, đáng tiếc nhị sư huynh của Lưu Vân Tông ta vô lực, bị ba người kia qua mặt, bây giờ lại đến phiến Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc công tử.

Nghe được thông tin, Diệp Trần cũng rất giật mình.

Đừng nhìn Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong và Bão Nguyên Cảnh chỉ cách nhau một bước, không có thiên phú cùng nghị lực hơn người, rất khó bước qua, một khi trở thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh, là có thể tung

cánh bay xa, như chim trên trời, nếu như chân khí hùng hậu, vạn dặm cùng lắm cũng chỉ mất một ngày, giơ tay nhấc chân đều có uy lực mang tính hủy diệt, kích sát Võ giả Ngưng Chân Cảnh như giết một con gà, không cần tốn nhiều sức lực.

Có thể nói, Phỉ Thúy công tử nếu như muốn giết chết Đoan Mộc công tử và Bắc Tuyết công tử, chỉ cần vài chiêu, giết Lưu Vân Tông Hàn Sơn công tử có lẽ chỉ cần một chiêu, miểu sát.

Trở thành đệ nhất thanh niên Thiên Phong Quốc, không ai có thể tranh phong cùng hắn.

Lúc này, đệ tử kia tiếp tục buôn chuyện nói:

- Ngoài ra, Phỉ Thúy Cốc còn có thêm một đệ tử hạch tâm nữa, nghe nói tên Cơ Tuyết Nhạn, cô gái này thiên phú tuyệt đỉnh, mười sáu tuổi vào Ngưng Chân Cảnh hậu kì, học được Phỉ Thúy Cốc võ học địa cấp sơ giai xong, một hơi đánh bại rất nhiều đệ tử hạch tâm, trở thành nhân vật nổi bật trong đệ tử hạch tâm, có người âm thầm đem nàng và Phỉ Thúy công tử, "Chưởng tuyệt" Liễu Vô Tướng, "Thạch nhân" Thạch Phá Thiên ba người gọi là tứ đại thiên vương của giới thanh niên Phỉ Thúy Cốc.

- Cơ Tuyết Nhạn, có phải đệ tử Cơ gia không? Ta biết nàng ta, trên giang hồ có danh xưng "Đạp tuyết cô ngân", khinh công rất cao minh!

Cơ Tuyết Nhạn!

Nghe vậy, khuôn mặt Diệp không biểu lộ ra quá nhiều biến hóa.

Nhưng nó lại mang đến cho hắn một áp lực rất lớn, hắn hiện tại vẫn chỉ là Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, mặc dù có thể khiêu chiến vượt cấp đánh bại thiên tài nhưng đối phó Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì thì không dám chắc, gặp phải Ngưng Chân Cảnh hậu kì thiên tài càng không có cửa thắng.

Phải mau chóng tăng tu vi lên!

Trong lòng Diệp Trần thầm tính toán, bước chân lên núi càng nhanh hơn.

Cái gọi là sơ kì đỉnh phong, trung kì đỉnh phong, kì thực là kẹt trên bờ đột phá, không thể tấn thăng, tình huống đó mới gọi là đỉnh phong, có nghĩa là lên trên nữa chính là đột phá.

Trải qua mười ngày khổ luyện, cuối cùng Diệp Trần vọt tới Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong, cách Ngưng Chân Cảnh trung kì vẻn vẹn một bước ngăn ngủi, nhưng hắn không cam tâm kẹt lại ở cửa, một khi mất đi khí thế, rất có khả năng sẽ lại lãng phí thêm một hai tháng thời gian nữa, hắn đã không thể đợi thêm được nữa.

Toàn lực trùng kích thôi!

Chịu đựng cảm giác đau nhức trong kinh mạch, Diệp Trần toàn lực vận chuyển Thuần Quân Chân Khí, không ngừng làm một vòng tuần hoàn lớn, đồng thời, hai tay nắm chặt một miếng hạ phẩm linh thạch, để phòng bị lúc chân khí nối tiếp vô lực, luyện hóa linh thạch nguyên khí tiếp tục đột phá.

Bầu trời đêm mênh mông chi chít những vì sao, một vầng trăng sáng treo giữa trung tâm, chiếu sáng vạn vật.

Gió hiu hiu thổi, cỏ cây hoa lá xào xạc tác hưởng.

Yên tĩnh một lát.

Lấy khoảng sân nhỏ làm trung tâm, phạm vi trên một trăm trượng, thiên địa nguyên khí bỗng nhiên động, như phong vân biến huyễn, mưa gió nổi lên, chậm rãi, từ từ, vây quanh khoảng sân nhỏ xoay vòng co rút lại, dần dần chìm xuống dưới, hình dạng như một cái phễu khổng lồ.

Vù vù vù...

Nguyên khí biến hóa kịch liệt khiến cho khí lưu bạo động, gió nhẹ đột nhiên biến thành cuồng phong, mặt đất cát bay đá chạy.

- Ồ! Có người đang đột phá?

Từ sau khi tấn thăng làm đệ tử nội môn, Diệp Trần đã chuyển đến biệt viện đệ tử nội môn trên sườn núi, gần đó có những đệ tử nội môn cùng thân phận, chỗ ở chỉ cách nhau không quá mười trượng, cho nên những biến hóa kiểu này đương nhiên không thể che mắt người khác.

Cái phễu nguyên khí càng biến càng nhỏ, cuối cùng một đầu chui vào trong phòng, làm cho nóc nhà cũng bị đánh trơ khung.

Trên giường, mặt Diệp Trần lúc đỏ lúc trắng, từng tia khí lưu sắc bén dao động ba thước quanh thân, thỉnh thoảng lại mất đi khống chế, bắn thành trăm ngàn lỗ thủng trên đồ gia dụng.

Thành bại là ở hành động này, phá cho ta!

Mặt mày đột nhiên trở nên dữ dằn, Diệp Trần mặc kệ tác dụng phụ chân khí hư phù, hấp thu một lượng lớn thiên địa nguyên khí vào trong cơ thể, mang lại cho người ta ảo giác như rắn nuốt voi.

Ba!

Gần như đồng thời, một khối khí lưu hình cầu trong suốt khuếch tán, tất cả đồ gia dụng và cửa sổ đều nổ tung, tường nứt ra vài khe hở lớn, lan tràn như dây thường xuân.

Thiên địa nguyên khí dư thừa tán đi, Diệp Trần mới thấy cảm giác đau đớn bớt đi rất nhiều, vòng xoáy chân khí trong đan điền có hiện tượng lớn mạnh.

Đây là thời gian khảo nghiệm nghị lực và thiên phú, người không có nghị lực, rất có khả năng tiết ra một ngụm nhuệ khí, thất bại trong gang tấc, dừng bước tại sơ kì đỉnh phong, người thiên phú không ổn, sẽ có một luồng đại lực áp chế cảnh giới, dù bạn cuồng khí trùng thiên, cũng đừng mong tiến thêm một bước.

Nghị lực Diệp Trần có, thiên phú cũng không thiếu.

Bây giờ thiếu là bước thêm một bước.

Chân khí tuần hoàn một trăm tám mươi vòng lớn!

Hai trăm hai mươi vòng!

Hai trăm năm mươi vòng!

Diệp Trần vượt qua giới hạn cũ, chân khí tuần hoàn đạt đến hai trăm năm mươi vòng, so với kỉ lục lần trước vẫn nhiều hơn mười vòng.

Vẫn chưa xong, Diệp Trần thôi động linh hồn lực cường hãn, toàn lực khống chế chân khí, khiến nó không đến mức tán loạn, thất bại trong gang tấc mà gia tăng tốc độ tuần hoàn.

Khi tuần hoàn đến vòng thứ hai trăm tám mươi, thiên địa nguyên khí bên trong cơ thể triệt để luyện hóa thành chân khí, vạn lưu quy tông, rút vào đan điền như hải nạp bách xuyên, dung nhập vào trong vòng xoáy chân khí.

Ong! Ong! Ong!

Vòng xoáy chân khí liên tiếp bành trướng ba lượt, cuối cùng cũng ổn định lại.

Cho đến lúc này, Diệp Trần mới mở trừng hai mắt, tinh quang đậm đặc nhấp nhoáng trong phòng từng đường điện quang hư huyễn, hắn đã chính thức làm đến trình độ hư không sinh điện.

- Mười ngày thời gian đạt đến sơ kì đỉnh phong, sau đó một hơi tấn thăng đến trung kì, trong đó khó khăn trùng trùng, quả nhiên là không dễ dàng.

Diệp Trần từ từ thổ khí, mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

Bước vào Ngưng Chân Cảnh trung kì không chỉ đơn giản là đột phá trên

ý nghĩa, hắn ở Ngưng Chân Cảnh đã đánh bại Ngưng Chân Cảnh trùng kì đỉnh phong Vương Côn Dương, bây giờ tấn thăng đến Ngưng Chân Cảnh trung kì, cho dù Khát máu cuồng ma tìm hắn gây chuyện, hắn cũng không sợ, dám chắc đánh gục đối phương, đương nhiên, gặp phải các đại đệ tử tông môn hạch tâm vẫn còn có chút mơ hồ, dù sao có thể trở thành đệ tử hạch tâm, có nghĩa ở Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì cũng thuộc hàng nổi bật, có người thậm chí tu luyện võ kĩ địa cấp sơ giai và công pháp, nội tình thâm hậu, không phải trước mắt Diệp Trần có thể so sánh, nhưng cho dù đánh không lại đệ tử hạch tâm, Diệp Trần cũng dám chắc có thể rút lui an toàn, không chút thương tổn.

- Cho mình một khoảng thời gian nữa, đợi tăng lên Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong là có thể chắc chắn cùng đệ tử hạch tâm tranh giành cao thấp.

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

...

Tin tức Phỉ Thúy công tử trở thành Bão Nguyên Cảnh mười ngày trước đã truyền khắp trên dưới Lưu Vân Tông, mọi người chỉ cần có thời gian rảnh, lập tức cùng nhau đàm luận.

Những người khác coi nó như đề tài câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu, nhưng đối với "Ám hương kiếm" Chu Mai và "Hàn Sơn công tử" La Hàn Sơn mà nói, chính là áp lực, áp lực nặng nề, cơ hồ muốn đè sập họ, không tài nào thở nổi.

Tu vi đạt đến trình độ họ, không ai muốn chịu thua người khác, nhất định ngày ngày khổ tu, tranh thủ mai kia đắc chí, trở thành một sự tồn tại cao cao tại thượng trong giới thanh niên.

Hiện tại Phỉ Thúy công tử nhanh hơn họ một bước tiến vào Bão Nguyên Cảnh, tương đương triệt để bỏ qua họ, độc chiếm ngôi vua.

Ngôi vua của giới thanh niên Thiên Phong Quốc!

Vinh quang bực nào!

Ngoại giới mưa mưa gió gió không liên quan gì đến Diệp Trần, hắn đã chiêu đãi Ngô Tông Minh.

Ngô Tông Minh hiếm khi tới bái phỏng Diệp Trần, nhưng lúc gặp nhau, hắn không khỏi hít ngược một hơi lãnh khí, giật mình nói:

- Ngươi đột phá đến Ngưng Chân Cảnh trung kì?

Diệp Trần nói:

- Vừa đột phá, chân khí vẫn chưa ổn định.

- Không bội phục ngươi không được, một năm trước, ngươi vẫn là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu tu vi, bây giờ đã vượt qua ta, cũng vượt qua Trương Hạo Nhiên.

Thiên phú Trương Hạo Nhiên cường hãn, nhưng chưa đột phá đến Ngưng Chân Cảnh trung kì, trước mắt là sơ kì đỉnh phong, những cái này Diệp Trần đều biết.

- Đúng, chắc ngươi cũng biết tin Phỉ Thúy công tử trở thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh chứ! Chậc chậc, không hổ là Tứ đại công tử Thiên Phong Quốc, một năm trước đã có xu thế vấn đỉnh tứ đại công tử, quả nhiên, hắn là người đầu tiên đột phá.

Ngô Tông Minh cảm khái nói.

Châm trà cho Ngô Tông Minh, Diệp Trần nói:

- Những người khác nếu như biến áp lực thành động lực, đuổi kịp Phỉ Thúy công tử cũng không phải không khả năng.

- Khó lắm!

Ngô Tông Minh lắc lắc đầu, nhấc chén trà, uống một ngụm, cười khổ nói:

- Những thứ ấy cách ta quá xa, nói cũng vô dụng, lần này ta đến để hỏi ngươi có đi tràng đấu giá Tây Bắc không?

Diệp Trần nhướng mày,

- Chính là một trong năm tràng đấu giá lớn nhất Thiên Phong Quốc?

Ngô Tông Minh gật gật đầu,

- Không sai, tràng đấu giá Tây Bắc tọa lạc ở Vong Ưu Thành, mấy trăm năm trước đã tồn tại, lịch sử lâu đời hơn cả các đại tông môn, thân là một trong năm tràng đấu giá lớn nhất Thiên Phong Quốc, vật phẩm đấu giá của tràng Tây Bắc đều là trân phẩm một ngàn chọn một, trong đó không thiếu bảo vật rất có ích đối với võ giả.

- Chắc ngươi nghe được thông tin gì hả?

Diệp Trần nói.

- Ha ha, tràng đấu giá Tây Bắc nửa năm mở một đợt nhỏ, ba năm mở một đợt lớn, lần này mặc dù là nhỏ, nhưng trân phẩm bên trong không thiếu, nghe nói, có ba miếng Quy Chân Đan trong đó.

Nghe vậy, Diệp Trần càng có hứng thú, Quy Chân Đan là một loại đan dược cực kì quý giá, có thể giúp đỡ Võ giả Ngưng Chân Cảnh tăng lên một cấp độ, tương đương ngưng thực đơn cường hóa bản, dù bây giờ hắn mới đột phá, không thể mượn ngoại vật tu luyện, nhưng tràng đấu giá đến loại đan dược trân quý như vậy cũng có, nói không chừng sẽ phát hiện những thứ thú vị khác.

- Được, đi.

Diệp Trần nhận lời.

Đệ tử tông môn trong vòng một tháng phải hoàn thành một nhiệm vụ, cho dù là đệ tử hạch tâm cũng không ngoại lệ, trừ phi được cao tầng phê chuẩn.

May mà Diệp Trần và Ngô Tông Môn tháng này đã hoàn thành hơn một nhiệm vụ, không cần lo lắng không đủ thời gian, đến tháng sau quay về cũng không việc gì.

Ngày thứ hai.

Dưới chân núi, hai người cưỡi hắc tông mã, chạy như bay về hướng Tây Bắc.

Lộ trình đến Vong Ưu Thành dài hai vạn tám ngàn dặm, trên đường phải đi qua bốn thành phố, hai tòa sơn mạch và một bình nguyên lớn, thành phố thì không có gì nguy hiểm, có thể bổ sung lương khô, ăn chút rượu thịt; sơn mạch và bình nguyên từ trước đến giờ không phải là nơi an toàn, bên trong yêu thú tung hoành, mã tặc cường đạo và hắc đạo võ giả nhiều vô số kể, võ giả thực lực hới yếu hoặc đơn thương độc mã trong mắt chúng là một con cừu béo, không thể bỏ qua.

...

Bầu trời xanh lam, thanh tịnh như vừa được giặt rửa, chân trời mấy đóa mây trắng phiêu động theo gió.

Trên bình nguyên Tây Bắc, ngọn gió mát lành mang theo mùi máu tươi nồng đậm.

- Hắc hắc, đám mã tặc này nhất định tưởng coi chúng ta là hai con cừu béo.

Ngô Tông Minh dùng miếng vải đen lau lau vết máu trên trường đao, nhếch miệng cười nói.

Cưỡi trên lưng ngựa, Diệp Trần cúi đầu nhìn những thi thể đang nằm

ngổn ngang trên mặt đất, mười mấy tên mã tặc thì hai phần năm bị chặt đứt làm đôi, chết không toàn thây, còn lại toàn bộ bị nổ tung sọ, chết thảm hơn, máu huyết nhuộm thắm bãi cỏ.

- Chúng ta chỉ có hai người, cưỡi lại là hắc tông mã, đám mã tặc này chắc không chịu được cám dỗ, coi chúng ta là chim non.

- Ngươi khoan hãy nói, sau khi biết chúng ta là Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, có tên định bỏ chạy, xem ra đại đệ tử tông môn vẫn khiến chúng sợ hãi, đến đâu cũng sống được, nhưng hắc đạo võ giả thì không nằm trong số đó, chúng thực sự coi đệ tử tông môn như những con cừu béo của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 82: Vong Ưu Thành!

Diệp Trần gật gật đầu, hắc đạo võ giả so với mã tặc cường đạo ít hơn rất nhiều, nhưng một tên hắc đạo võ giả cường hãn dị thường, có thể tàn sát đệ tử tông môn, người may mắn sống sót sẽ nhận được chân truyền của tiền bối vừa chết, võ kĩ phẩm cấp phương diện không hề thiệt thòi, cộng thêm quanh năm chém giết, toàn thân sát khí có thể dọa chết một người bình thường, luận khí thế cao hơn rất nhiều.

Trước đây hai người từng gặp một Ngưng Chân Cảnh trung kì hắc đạo võ giả ở vòng ngoài sơn mạch xanh thẳm, một thương đẩy Ngô Tông Minh rơi khỏi ngựa, nếu như để hắn ra thương thứ hai, Ngô Tông Minh chắc đã chết rồi, Diệp Trần đương nhiên không thể để chuyện đó xảy ra, một quyền đánh chết đối phương.

- Nghe nói Vong Ưu Thành là đệ nhất đại thành Tây Bắc, dài rộng năm mươi dặm, nhân khẩu hơn một ngàn vạn người, không biết sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Quay trở lại lưng ngựa, Ngô Tông Minh nhìn ra xa, nói.

Nghe vậy, Diệp Trần nghĩ tới thế giới của mình, thời cổ đại, một thành phố có thể dung nạp hàng chục vạn người đã là không tệ, căn bản không thể so sánh với Chân Linh đại lục, từ phương diện này có thể nhìn ra Chân Linh đại lục rộng lớn bao la, không thể đơn thuần dựa vào tưởng tượng để phỏng đoán.

Giật nhẹ dây cương, hai người hai chân kẹp lấy bụng ngựa, lao băng băng về phía trước.

Chạng vạng, mặt trời ngả về đằng Tây, ánh nắng chiều làm nổi bật bình

nguyên sau lưng, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Hai thiếu niên cưỡi hắc tông mã một trái một phải, theo dòng người ùn ùn đến trước một tòa thành trì cự đại.

Hai người đó chính là Diệp Trần và Ngô Tông Minh, họ mất một ngày hai đêm thời gian, cuối cùng cũng xuyên qua bình nguyên Tây Bắc, đến được mục tiêu cuối cùng Vong Ưu Thành.

Sau đoàn người, Diệp Trần ngẩng đầu, đập vào mắt là ba chữ vàng lấp lánh.

"Vong Ưu Thành".

Hô!

Thổ ra một ngụm trọc khí, mặc dù Diệp Trần có chuẩn bị tâm lý, nhưng một thành trì lớn như vậy vẫn làm cho hắn chấn động, rộng hơn Thanh Phong Thành gần Lưu Vân Tông đúng năm sáu lần, cổng thành cao ba mét ba, tường thành có sáu mươi sáu mét, bên trên từng đội sĩ binh vũ trang cẩn thận tay cầm trường thương, mặt không biểu tình tuần tra qua lại, lộ ra sát phạt chi khí.

- Đến rồi.

Ngô Tông Minh mặt có chút mệt mỏi.

- Ừm! Chúng ta vào thôi.

Diệp Trần thấy sắp đến lượt mình, xoay người xuống ngựa.

Tay dắt ngựa, hai người đi đến cửa thành.

Cửa thành sừng sững hai hàng binh sĩ mặc áo giáp, long tinh hổ mãnh, huyệt thái dương gồ cao, rõ ràng là võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ năm thứ sáu, đội trưởng đội sĩ binh đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, cách Ngưng Chân Cảnh không còn xa nữa.

- Mỗi người một lượng bạc, muốn vụng trộm đi vào thì phải hỏi qua thanh đao trên tay ta đã.

Đội trưởng đội sĩ binh không phụ trách thu phí vào thành, mà chỉ đứng một bên nhìn chằm chằm đoàn người.

Ngô Tông Minh bĩu bĩu môi,

- Một lượng bạc, đắt vậy, Thanh Phong Thành chỉ cần năm mươi đồng

Diệp Trần cười nói:

- Ngươi còn để ý chút bạc lẻ.

- Chút tiền này ta đương nhiên không để ý, chỉ là đối với những người dân bình thường kia mà nói là quá đắt.

- Vong Ưu Thành là Tây Bắc đệ nhất đại thành, phí nhập thành thu ít cũng không phải chuyện tốt, ai cung chạy đến đây, không phải kẹt chết sao.

Phương diện này, Diệp Trần nhìn xa hơn Ngô Tông Minh.

- Nói vậy cũng đúng.

Giao phí nhập thành, hai người thuận buồm xuôi gió tiến vào trong thành.

Vong Ưu Thành không hổ là Tây Bắc đệ nhất đại thành, vừa bước vào, hai người hoàn toàn bị choáng ngợp, đập vào mắt là một dãy phố lớn đủ để mười con liệt mã dàn hàng ngang, cửa hàng hai bên đường hết sức xa hoa, tựa như dùng hoàng kim để kiến tạo, xa xa là những tòa mộc lầu cao vút, khí thế hùng hồn, giống như Lạc Thành, Vong Ưu Thành cũng có mổ tòa tháp cao, nằm ở chính giữa trung tâm thành phố.

- Thật không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Trần lắc lắc đầu, nếu như Vong Ưu Thành toàn bộ là những tòa nhà cao tầng hiện đại, hắn đã không ngạc nhiên như vậy, phải biết những thứ trước mắt đều do sức người kiến tạo, không có bất cứ máy móc nào phụ trợ, huống hồ luận xa hoa, thành phố hiện đại cũng không bằng Vong Ưu Thành.

...

Thành Tây.

Tây Lai đại tửu lầu!

Trong một căn phòn mã số Thần.

Diệp Trần Ngô Tông Minh hai người gọi một bàn thức ăn, ăn ngon lành.

- Tửu lầu này làm ăn tốt quá, ngoài phòng bao tất cả chỗ ngồi đều kín hết, nhưng thức ăn đúng là không tệ, ngon hơn lương khô gấp trăm lần, ta sắp ăn ra bệnh rồi.

Ngô Tông Minh ăn rất khỏe, chỉ một loáng đã xử lý xong suất ba người.

Ngoài phòng bao, tiểu nhị lại bưng thêm một đĩa đồ ăn nữa vào.

- Hai vị, món Long phụng tường trình này là tửu lầu chúng ta tặng, mời dùng.

Tây Lai đại tửu lầu có mười sáu phòng bao, chia thành mã số Nhật Nguyệt Tinh Thần, mỗi mã số có bốn phòng bao, cũng chỉ có phòng bao mới được tặng đồ ăn, người bên ngoài chỉ có bỏ tiền ra mua.

Diệp Trần hỏi:

- Xin hỏi tràng đấu giá Tây Bắc bao giờ thì mở cửa?

Tiểu nhị trong lòng run sợ, có thể tham gia hội đấu giá đều là người xa xỉ, hai người này sợ là đại thiếu gia của một gia tộc nào đó, lai lịch bất phàm, nhất thời nhiệt tình nói:

- Nhị vị thiếu gia, tràng đấu giá Tây Bắc còn hai ngày nữa mới mở cửa, hai người có thể ở lại Tây Lai tửu lầu.

- Thì ra còn hai ngày nữa, đành phải đợi thôi! Chỗ này thưởng cho ngươi.

Diệp Trần ném cho tiểu nhị một miếng bạc, đủ mười lạng.

- Đa tạ nhị vị gia, nếu không còn việc gì, tiểu nhân xin phép cáo từ.

- Ngươi đi làm việc của mình đi.

Tiểu nhị chưa đi được bao lâu, từ bên ngoài phòng bao truyền đến thanh âm phẫn nộ.

- Cái gì, phòng bao đầy rồi, đùa gì chứ, không lẽ Đường Mãn Lâu ta phải ngồi ăn cơm với đám người hạ đẳng này.

- Đường gia, phòng bao đúng là kín hết rồi, hay là ngài đợi thêm chút nữa, ta đoán có vài vị đại gia cũng sắp ăn xong rồi.

Tiểu nhị kinh sợ.

- Hừ, cho người thời gian một tuần trà, dọn sạch phòng bao cho ta, bằng không bắt ngươi hỏi tội.

Tiểu nhị rất là khó xử, có thể vào phòng bao đều là những đại nhân vật, không nên động vào, nhưng bị Đường Mãn Lâu trước mắt này không phải nhân vật bình thường, ở Vong Ưu Thành có danh xưng bát kiệt chi nhất, gia tộc lại là chỉ thua kém bát đại gia tộc Đường gia, gia tài rất nhiều.

- Ngài đợi chút, ta đi mời trưởng quầy.

Tiểu nhị không dám tùy ý quyết định, lạch bạch chạy vội xuống lầu.

Người thanh niên quần áo chỉnh tề cười lạnh, nói với mỹ nữ xinh đẹp bên cạnh:

- Nghe nói hội đấu giá lần này có không ít trân phẩm, sợ là rất nhiều người nghe được thông tin.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 83: So Gia Thế!

Mỹ nữ xinh đẹp nói:

- Nhị sư huynh Tử Dương Tông ta - Âu Dương Minh sư huynh cũng sẽ đến.

- Ồ, Âu Dương Minh cũng đến.

Sắc mặt Đường Mãn Lâu hơi biến, Âu Dương Minh với biệt danh "Tiểu thần thoái" cũng như hắn, cùng là bát kiệt chi nhất, nhưng đối phương là thủ lĩnh bát kiệt, thực lực khó đoán, được liệt vào bậc thứ hai Thanh niên Thiên Phong Quốc.

- Không sai, ngoài ra, Bắc Tuyết Sơn Trang "Bắc Tuyết khoái đao" Lâm Kì cũng sẽ tới, nghe nói là vì một thanh bảo đao.

Đường Mãn Lâu không còn khí thế như trước kia nữa, so với hai người mà đối phương vừa nói, hắn chẳng là gì.

Một lúc sau, chưởng quầy tuổi độ sáu mươi vội vàng chạy đến.

- Không phải Đường gia đây sao? Cơn gió nào đưa ngài đến đây.

Đường Mãn Lâu không nhịn được nói:

- Vưu chưởng quầy, mau sửa soạn cho ta một gian phòng bao, tiền không thành vấn đề, đừng nói với ta là không có nhé.

- Cái này đơn giản, cứ giao cho ta.

- Vậy xử lý đi.

Kéo tiểu nhị sang một bên, chưởng quầy thì thầm nói:

- Lý Lâm, mười sáu gian phòng bao có những ai, nói cho ta nghe.

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng, cực kì thuần thục nói:

- Nhật tự số một là Thành chủ lão gia đại công tử, Nhật tự số hai là Lạc gia gia chủ, Nhật tự số ba...

- Ngươi có biết nghĩ không vậy, ai bảo ngươi báo tên phòng bao Nhật tự, họ đều là đại nhân vật, không động vào được, báo từ phòng bao Tinh tự đi.

Chưởng quầy đánh vào đầu tiểu nhị, quát nói.

- Vâng, vâng!

Tiểu nhị lau lau mồ hôi,

- Tinh tự số một là một người trung niên, võ công rất cao, có lẽ là Bão Nguyên Cảnh cao thủ, Tinh tự số hai là... Thần tự số bốn là hai thiếu niên, nghe nói họ đến tham gia hội đấu giá.

Chưởng quầy trầm ngâm không nói, xem ra, mỗi người đều có thân phận đặc biệt, nhưng Đông Lai tửu lầu mở ở Vong Ưu Thành, đương nhiên phải thỏa mãn đại nhân vật địa phương trước, hai thiếu niên ở Thần tự số bốn cho dù là con em của gia tộc nào, cũng không ảnh hưởng đến kinh doanh của họ, huống hồ còn có Đường Mãn Lâu Đường gia chống lưng.

- Mời vị khách của Thần tự số bốn ra, bảo họ đến tửu lầu cách đây mấy con phố, về phần thức ăn họ dùng coi như miễn phí.

Nhấc lên nhấc xuống, chưởng quầy hạ lệnh.

Tiểu nhị có chút do dự,

- Nhưng...

- Nhưng cái gì, mau đi, không lẽ ngươi muốn ta đuổi việc ngươi, nên nhớ, người muốn trở thành tiểu nhị của Tây Lai đại tửu lầu này rất nhiều, còn đang xếp hàng kia kìa?

- Ta đi, ta đi, ngài đừng đuổi việc ta.

Tiểu nhị chạy thẳng đến phòng bao Thần tự số bốn.

Đẩy cửa phòng, tiểu nhị xoa xoa tay, khép nép nói:

- Nhị vị thiếu gia, hi vọng hai người nhường phòng bao cho một vị khách bên ngoài, về phần đồ ăn đã dùng lúc nãy coi như miễn phí cho hai người.

Ngô Tông Minh đang ăn cá, nghe vậy trợn mắt:

- Chúng ta thì không phải khách à? Về phần đồ ăn đã dùng lúc nãy coi như miễn phí, ha ha, thật quá nực cười, Diệp Trần, chúng ta không đủ tiền trả à?

Diệp Trần cười lạnh,

- Vong Ưu Thành tửu lầu nhiều như vậy, họ sẽ tìm được chỗ khác thôi.

- Chưởng quầy nói, bảo hai người...

Tiểu nhị biết mình vừa nói hớ, vội vàng bịt mồm.

- Chưởng quầy?

Diệp Trần nhướng mày, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía.

Bị dọa bởi ánh mắt Diệp Trần, tiểu nhị ấp úng nói không nên lời, trong lòng sớm đã thầm rủa xả tên Đường Mãn Lâu ngoài kia, sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng lúc này, để lão tử khó xử, không biết làm gì. Tây Lai đại tửu lầu tiền lương phong hậu, không thể bị đuổi việc được.

Ngoài phòng bao.

Đường Mãn Lâu đợi lâu quá, quát lớn:

- Chưởng quầy, vẫn chưa được sao?

- Nhanh thôi, để ta đi xem sao.

Hấp tấp đi đến phòng bao Thần tự số bốn, chưởng quầy ra lệnh nói:

- Nhị vị thiếu gia, thực sự xin lỗi, gian phòng này sớm có người đặt, hai người hay là đi sang tửu lầu khác!

Ba!

Đôi đũa bị Ngô Tông Minh nện mạnh lên bàn,

- Bắt nạt chúng ta là người từ nơi khác đến hả, hôm nay ta cứ ở đây, ai dám đuổi bọn ta đi.

Chưởng quầy cứng rắn,

- Ta khuyên các ngươi nên đi chỗ khác, vị ngoài kia không động vào được đâu.

- Cái gì mà không động vào được, gọi hắn vào đây cho ta xem nào.

- Cái này, hai người các vị vẫn là nên đi thôi!

Đến nước này, chưởng quầy cũng không hi vọng bình an vô sự, đành phải đắc tội một bên.

- Ngươi dám!

Ngô Tông Minh gào thét.

Lúc này, cửa phòng mộ lần nửa lại mở ra, Đường Mãn Lâu và mỹ nữ xinh đẹp đi vào, họ đã không thể đợi thêm được nữa, chuẩn bị đích thân đuổi

người.

Đường Mãn Lâu liếc nhìn hai người, thấy họ một là Ngưng Chân Cảnh sơ kì, một là Ngưng Chân Cảnh trung kì, khó chịu nói:

- Nhị vị! Mời! Đừng tự chuốc nhục vào thân.

Diệp Trần cũng quan sát đối phương,

- Ngươi vẫn chưa có bản lĩnh đó!

Đường Mãn Lâu mỉa mai nói:

- Nói khoác không biết ngượng, Vong Ưu Thành không phải nơi khác, đừng tưởng xưng bá xưng vương trong phạm vị nhà mình, rồi có thể đến đây làm càn, Đường Mãn Lâu ta chỉ nói thế này, mặc kệ các ngươi là long là hổ, đều phải nằm im cho ta, nếu không đừng nói ta không nhắc các ngươi.

- Ồ, Đường Mãn Lâu, ta còn chưa nghe qua cái tên này, để ta xem ngươi bắt ta nằm im thế nào.

Đứng dậy, Diệp Trần gườm gườm nhìn đối phương, không có ý định tranh cãi nhiều.

Mỹ nữ xinh đẹp lắc lắc đầu, người này quá ngạo khí, nhìn bộ dạng có vẻ ở nhà rất được cưng chiều, chỉ có điều đối đầu với Đường Mãn Lâu thì có khác gì tự tìm rắc rối.

Chưởng quầy thấy tình thế không ổn, mấy người này nếu như đánh nhau thì khác gì hủy chiêu bài Tây Lai đại tửu lầu, vội vàng quay sang Diệp Trần nói:

- Vị thiếu gia này, Đường Mãn Lâu Đường gia là bát kiệt chi nhất của Vong Ưu Thành ta, Đường gia cũng là gia tộc số một số hai của Vong Ưu Thành, không phải thứ ngươi có thể đụng vào, nghe lời ta, lập tức rời đi, nếu không bị thương là nhẹ, mất mặt là lớn, không đáng.

Ngô Tông minh bật cười ha hả.

Đường Mãn Lâu sớm đã vận khởi chân khí, lạnh giọng nói:

- Ngươi cười cái gì?

- Đọ gia thế với Diệp Trần, thật không biết sống chết, Ngô gia ta còn không dám đọ với gia tộc Diệp Trần, dựa vào Đường gia ngươi.

Chưởng quầy thấy có chút không đúng:

- Không biết vị gia này là thiếu gia nhà nào.

Ngô Tông Minh lớn tiếng nói:

- Nghe rõ đây, bạn ta là con trai gia chủ một trong bát đại gia tộc Diệp gia, bản thân cũng là thiên tài Lưu Vân Tông, ở Thiên Phong Quốc này là nhân vật số một, một Đường gia nhỏ bé, không đáng nhắc đến.

Vị thiếu gia này là con trai gia chủ Diệp gia!

Chưởng quầy đầu óc choáng váng, lần này đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ rồi, Diệp gia thân là một trong bát đại gia tộc, ở Vong Ưu Thành cũng có cứ điểm, thế lực cực đại, không phải thứ Tây Lai đại tửu lầu có thể động vào, không ngờ trời đất đưa đẩy thế nào, hắn lại mở miệng đuổi đối phương đi, đây không phải là muốn chết sao? Nếu như để người nhà Diệp gia nghe được thông tin này, khẳng định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, dù sao với tư cách là một trong những thế lực lớn, thể diện là quan trọng nhất, bị người ta đánh vào mặt, khác gì sờ mông hổ dữ.

Nhất thời, trong lòng chưởng quầy run sợ, không dám nói lời nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 84: Một Quyền Đánh Lui

Đường Mãn Lâu và mỹ nữ xinh đẹp kinh ngạc không kém, bát đại gia tộc mặc dù không bằng ngũ đại tông môn, nhưng tầm ảnh hưởng ở Thiên Phong Quốc không phải gia tộc bọn chúng có thể bì được, về phần sư môn ngược lại ý nghĩa không lớn, thời gian này, chỉ cần có chút thiên phú đều có thể gia nhập tông môn, ai cũng đừng mong dựa vào sức mạnh sư môn hù dọa đối phương, trừ phi ngươi là con của chưởng môn tông chủ.

Mỹ nữ xinh đẹp trầm mặc không nói, tựa như chuyện không liên can đến mình.

- Ha ha, một trong bát đại gia tộc đúng là cường đại thật, nhưng, các ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh đó, dựa vào sức mạnh gia tộc uy phong bên ngoài, mất đi gia tộc bảo vệ, cái gì cũng không phải.

Đường Mãn Lâu trấn định lại, không muốn mất mặt trước Vưu chưởng quầy và mỹ nữ xinh đẹp, thản nhiên nói.

Ngô Tông Minh khinh bỉ nói:

- Ngươi cũng không phải dựa vào Đường gia sao, ta thấy, không có Đường gia đứng sau chống lưng, một trong bát kiệt Vong Ưu Thành khẳng định không có phần ngươi.

- Ngươi. Muốn chết.

Đường Mãn Lâu mắt bắn ra tinh quang.

Chậm rãi đi đến trước mặt Ngô Tông Minh, Diệp Trần trừng mắt, nói:

- Nói miệng thì vô dụng, chúng ta cùng đọ một quyền, ai lùi một bước,

lập tức cút khỏi phòng bao Thần tự số bốn, thế nào.

- Thật chứ.

Nghe vậy, Đường Mãn Lâu đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lộ vẻ tươi tắn, vốn dĩ hắn có chút cưỡi hổ khó xuống, tiến không được mà lùi cũng không xong, ai ngờ đối phương còn cuồng ngạo hơn tưởng tượng, dám cùng một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì đọ quyền, thật đúng là tự chuốc rắc rối, phải biết hắn mặc dù không phải Đệ tử Phỉ Thúy Cốc hạch tâm, nhưng trong đệ tử nội môn cũng là nhân vật có số má, đâu sợ một Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì.

- Thật!

Diệp Trần chưa từng giao thủ với một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, lần này vừa hay xác minh thực lực bản thân đạt đến trình độ nào, về phần thua, hắn chưa từng nghĩ qua, lúc còn ở Ngưng Chân Cảnh sơ kì hắn đã một quyền đánh bại Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong Vương Côn Dương, sau khi đạt đến Ngưng Chân Cảnh trung kì thực lực không chỉ tăng lên một chút, cho dù đối phương là đệ tử hạch tâm chính hiệu, một quyền hôm nay cũng khó tránh.

Đường Mãn Lâu quay sang nói với mỹ nữ xinh đẹp:

- Vừa hay, Vưu chưởng quầy, Lý Linh, hai người có thể làm chứng cho ta, ta sợ có người không giữ lời.

Vưu chưởng quầy nhìn Diệp Trần cười cười, chưa nói nhận lời hay không.

- Được.

Mỹ nữ xinh đẹp tên Lý Linh gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng rõ ràng không đánh giá cao Diệp Trần, chỉ là đối phương quá mù quáng, không nhìn rõ sự thật.

- Đừng phí lời, bắt đầu đi!

Diệp Trần không dám khinh thường, Tôi Ngọc Cường Thân Quyết thôi động đến đỉnh phong, bề mặt ánh lên một tầng ngọc chất sáng bóng, đến y phục cũng phủ một tầng, tóc mang theo chất cảm mãnh liệt, từng sợi óng ánh.

Ngô Tông Minh Vưu chưởng quầy và Lý Linh lùi vào một góc, nhường không gian cho hai người.

- Tốt, hôm nay cho ngươi biết thực lực của Đường Mãn Lâu ta.

Cứ mỗi một chữ, khí thế của Đường Mãn Lâu lại cao lên một phân, đến cuối cùng, lưu ly chân khí như hảo diễm từ trong thân thể bạo phát, phóng thẳng lên trời, những vật trang trí treo bốn xung quanh tường bị thổi tán loạn.

Lý Linh mắt hơi nheo, Đường Mãn Lâu này quả nhiên không thể coi thường, trong vòng một năm thời gian đã luyện Phỉ Thúy Cốc Lưu ly quyết đến đệ thất trọng cảnh giới cao nhất, làm đến trình độ chân khí như hỏa, xem ra, trận đối chiến này không cần phải lo lắng.

Xuy xuy xuy xuy...

Bên này Đường Mãn Lâu tạo ra động tĩnh cường đại, bên kia Diệp Trần không hề thua kém, toàn thân phun phát ra khí lưu sắc như kim, khiến sàn nhà và bàn ghế xung quanh bị đâm ra những lỗ nhỏ chằng chịt, không chỉ có vậy, khí lưu sắc bén còn tổ hợp thành từng đường khí kiếm, ẩn tàng trong hư không.

- Thuần Quân Chân Khí đệ thất trọng.

Lý Linh trong lòng kinh hô, thân là Đệ tử nội môn Tử Dương Tông, nàng đương nhiên đã từng giao thủ với không ít Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, từng gặp qua mấy người tu luyện Thuần Quân Chân Khí, nhưng họ chỉ tu luyện đế đệ lục trọng đỉnh phong, không ai đạt đến đệ thất trọng, nghe nói, Thuần Quân Chân Khí trong Lưu Vân Tông nhân cấp đỉnh giai công

pháp thuộc công pháp tu luyện khó nhất, không có cái thứ hai.

Người này cho hắn thời gian, nhất định trở thành đệ tử hạch tâm!

Lý Linh vẫn chưa đánh giá cao Diệp Trần, chỉ là hơn trước một chút.

- Hắc hắc, cho dù tu luyện công pháp đến đệ thất trọng cũng vô dụng, khoảng cách giữa Ngưng Chân Cảnh hậu kì và Ngưng Chân Cảnh trung kì không đơn giản như ngươi nghĩ đâu.

Đường Mãn Lâu không hề tỏ ra lo lắng, tay phải từ từ nắm chặt, phát ra những tiếng kêu răng rắc, tựa như bàn tay không phải xương máu mà là một miếng lưu ly phỉ thúy đang ma sát với nhau, thu thành một khối.

- Đại toái ngọc quyền!

Bạch quang sáng chói phóng ra khỏi nắm đấm, Đường Mãn Lâu một quyền chính diện đánh ra.

Ầm!

Một quyền này vẫn chưa hoàn toàn đánh ra, cả Tây Lai đại tửu lầu đã có chút lắc lư, những thực khách đang ăn cơm mặt lộ vẻ nghi hoặc, không biết phát sinh chuyện gì!

Bên trong phòng bao Thần tự số bốn, không khí nứt vỡ từng khối, tự như kim ngọc giải thể.

Diệp Trần bỏ qua không khí biến hóa, đứng im tại chỗ, có khí mang hộ thể trên người, chút động tĩnh này căn bản không ảnh hưởng đến hắn.

- Hổ bào long quyền!

Thấy nắm đấm đã gần chạm vào cơ thể, Diệp Trần không thể thờ ơ được nữa, một bước tiến lên, tay phải đột nhiên bộc phát ra lam quang mãnh liệt, mang theo nhiều tiếng hổ gầm xuyên qua không khí, tạo thành một con rồng bằng khí lưu.

Hai nắm đấm chạm vào nhau.

Một khắc sau.

Bao gồm cả Lý Linh, tất cả mọi người mắt không nhìn thấy gì, chỉ còn lại bạch quang và lam quang đan xen làm một, tràn ngập cả căn phòng.

Ầm!

Thanh âm như tiếng sấm rền phát ra, bốn bức tường xung quanh phòng bao nứt toác, sàn nhà vỡ ra vung tung tóe, bàn ghế nát vụn, những tiếng đì đùng vang lên không ngớt, tựa hồ có ai bị đánh lùi, đụng nát những thứ sau lưng.

Sau vài cái chớp mắt, lam quang và bạch quang mới tan đi, đợi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, mọi người đều phải tròn mắt, mặt đầy vẻ khó tin.

- Đường Mãn Lầu bại!

Lý Linh hít ngược một hơi lãnh khí.

Trong căn phòng tan hoang, Diệp Trần bất động như núi, tay áo bên phải có chút tổn hại, ánh mắt không rời đối phương, một bóng người dựa vào vách tường, sức mạnh khổng lồ khiến cho vách tường lõm xuống sụp đổ, máu tươi từ cánh tay và khóe miệng trào ra, sắc mặt tái nhợt.

Người này, không phải Đường Mãn Lâu thì là ai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 85: Hội Đấu Giá Bắt Đầu

- Cút ra ngoài!

Diệp Trần lên tiếng, về việc một quyền đánh bại Đường Mãn Lâu, hắn không cảm thấy quá hưng phấn, luận khí lực, bản thân có một vạn năm ngàn cân, luận võ kĩ, Hổ bào long quyền của hắn tu luyện đến đỉnh phong, đã được coi là sát chiêu mạnh nhất, bá đạo vô song, nếu như không thể đánh lui đối phương thì đúng là có vấn đề.

Huống hồ luận thực lực chân chính, Đường Mãn Lâu còn chẳng bằng Vương Côn Dương, Vương Côn Dương cũng có vạn cân cự lực.

- Tốt, rất tốt, chuyện hôm nay sẽ không dừng ở đây đâu.

Đường Mãn Lâu không bị thương quá nặng, nói thế nào hắn cũng là Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, chân khí bảo hộ cường kình dị thường, chỉ là nỗi nhục trong lòng khiến hắn gần như phát điên, chỉ muốn phanh thây xẻ thịt Diệp Trần.

Đứng dậy, Đường Mãn Lâu chật vật đi ra khỏi phòng, quên cả gọi Lý Linh.

Lý Linh liếc nhìn Diệp Trần rồi cũng đi ra khỏi phòng bao, để lại vị chưởng quầy tâm thần ngày càng bất an.

Tự mình phạm sai lầm thì tự mình phải đền bù, chưởng quầy mặt đầy vẻ hối hận nói:

- Diệp thiếu gia, lúc nãy tiểu nhân bị quỷ che mắt, làm việc mạo phạm đến ngài, mong Diệp thiếu gia bỏ quá cho, sau này bao phòng của Tây Lai đại tửu lầu vĩnh viễn có chỗ trống, đợi ngài đại giá quang lâm, ngài xem...

Diệp Trần không có ý truy cứ Vưu chưởng quầy, dù sao đối phương cũng chẳng dễ dàng, làm việc gì cũng phải nhìn sắc mặt người khác, chẳng may sơ suất là sẽ đắc tội người, mà trước đó, nếu ông ta không đuổi mình và Ngô Tông mình thì sẽ đắc tội với Đường Mãn Lâu.

- Ông yên tâm, ta sẽ không tìm ông gây chuyện đâu, chỉ là bọn ta vẫn chưa ăn xong cơm, phiền ông tìm cho một vị trí khác, bên ngoài cùng được, đừng đuổi ai.

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Vâng, vâng, lập tức chuẩn bị cho ngài.

Vưu chưởng quầy cảm động đến rơi lệ, vừa cúi đầu vừa lui ra ngoài.

Đợi Vưu chưởng quầy rời đi rồi, Ngô Tông Minh nhìn gian phòng Thần tự số bốn tan hoang, lắc lắc đầu, kiên định nói:

- Lần này mặc kệ phải trả bao nhiêu tiền, nhất định phải đấu giá được một viên Quy Chân Đan.

Diệp Trần nói:

- Ngoại vật gì đó, mặc dù có tác dụng phụ nhất định, nhưng bản thân vẫn có thể nắm bắt được, không có quá nhiều vấn đề.

Đối với võ giả mà nói, tu luyện chính là nghịch thiên chi lộ, cho nên không bắt buộc phải tu luyện thế nào, chỉ cần tâm không sa đọa, cần gì phải lo lắng.

Rất nhanh, Vưu chưởng quầy sắp xếp cho hai người một chỗ trên đại sảnh tầng hai, đích thân bưng rượu thịt đến, vô cùng nhiệt tình.

...

Thời gian hai ngày thoáng cái đã qua.

Ngày thứ ba.

Sáng sớm.

Trời lất phất mưa, rải đều khắp Vong Ưu Thành.

Phía Bắc trung bộ Vong Ưu Thành, một tòa kiến trúc khí thế khoáng đạt tọa lực ở đó, bốn bề yên tĩnh, cao ba mươi mét, trên cửa chính treo một tấm biển cực lớn, bên trên khắc năm chữ vàng khí thế thiên quân: Tràng đấu giá Tây Bắc.

Từ trên cao nhìn xuống, biển người cuồn cuộn đang ùn ùn đến từ bốn phía, men theo đường cái hoặc đường tắt tiến vào tràng đấu giá. Trong đó có đại phú hào ngồi kiệu, có quý phu nhân nuôi yêu thú cấp thấp, cũng có thanh niên tuấn kiệt cưỡi tuấn mã, đương nhiên, nhiều hơn cả vẫn là võ giả, chiếm số lượng bảy phần.

Ngoài đại môn, Diệp Trần nhìn năm chữ lớn treo trên cửa, cùng Ngô Tông Minh sánh vai tiến vào.

- Hai vị là?

Tiểu thư phụ trách đón khách ngoài cửa lớn vừa nhìn thấy thiếu niên bất phàm, vội vàng chạy đến hỏi han, dù sao người có thân phận tôn quý cũng không thể giống như những người khác, ngồi ở vị trí bình thường.

Ngô Tông Minh nói,

- Vị này là con cháu dòng dõi Diệp thiếu gia Diệp Trần, ta là con cháu Ngô gia.

- Diệp thiếu gia, một trong bát đại gia tộc Diệp thiếu gia, hai vị, mời sang bên này, để ta đưa các vị đến phòng bao.

Tiểu thư đón khách thầm cảm thấy may mắn, họ làm nhiệm vụ đón khách, nhãn lực nhất định rất tốt, có những người mặc dù không quen, nhưng

từ khí chất có thể nhìn ra một hai, tuyệt đối không thể coi họ như người thường, lãnh đạm họ, thiếu niên trước mắt là con cháu dòng dõi Diệp thiếu gia, tuyệt đối là thân phận tôn quý, ngoài còn lại là con cháu Ngô gia mặc dù rất nhiều, nhưng có thể đi cùng con cháu dòng dõi Diệp thiếu gia, khẳng định là Ngô gia mạnh nhất, cũng không thể coi thường.

Đi lên trước, tiểu thư đón khách thân khoác váy lụa mỏng, lắc lắc bờ eo thon thả của mình, nội tâm đã nghĩ, nếu như bên trên biết được chuyện này, có lẽ sẽ thưởng cho nàng hậu hĩnh.

Tràng đấu giá rất lớn, so với tràng đấu giá của thế giới Diệp Trần còn hoành tráng hơn, bốn bức tường khảm đầy vàng và đá thủy tinh, tổ hợp thành một bức họa mỹ lệ xa hoa, nhìn không hề dung tục, mà ngược lại mang đến cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng thoải mái.

Phòng bao của hai người nằm bên trái, đối diện với bàn đấu giá bằng đá.

Phòng bao không lớn, đồ đạc bên trong cũng không nhiều, chỉ có mấy chiếc ghế bằng da yêu thú và một bàn làm bằng gỗ tử đàn nạm vàng bày đầy hoa quả điểm tâm, trên tường là một số tranh sơn thủy.

- Hai vị cần phục vụ gì có thể nói với ta, ta đứng ngay ngoài phòng bao.

Tiểu thư đón khách không chỉ mình nàng, mỗi người phụ trách một phòng bao.

Diệp Trần nói:

- Được.

Tiểu thư đón khách ra ngoài khép cửa, Ngô Tông Minh đặt mông ngồi lên ghế da yêu thú, mềm mềm, bên trên vẫn còn mùi thơm.

- Phòng bao tốt thật đấy, còn có cả ghế da yêu thú để ngồi.

Diệp Trần ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Ngô Tông Minh, cười nói:

- Thế này mới xứng, tốt xấu gì ngươi cũng là nhị thiếu gia Ngô gia.

- Đừng nói nữa, thừa kế Ngô gia chắc chắn không đến lượt ta, dù sao ta cũng không cần, về sau làm một trưởng lão ngoại môn Lưu Vân Tông là được.

Ngô Tông Minh vặt một trái nho, bỏ vào miệng, nói.

Diệp Trần lắc đầu không nói, mục tiêu của hắn rất đơn giản, trở nên mạnh hơn, sau đó thám hiểm thế giới huyền bí.

Phòng bao thứ ba bên cạnh, bên trong có năm thanh niên.

Ngoài cùng bên trái là người hôm qua bị Diệp Trần đánh bại Đường Mãn Lâu, bên cạnh hắn là mỹ nữ xinh đẹp Lý Linh, ở giữa là một thanh niên thân khoác y phục màu tím vàng, tuổi độ mười bảy mười tám, lông mày rất đậm, sắc như dao, tinh quang trong mắt bắn ra tứ phía, tựa như hai khối hắc bảo thạch chói sáng. Hai chân hắn rất rài, so với người thường dài hơn ba bốn tấc, ngồi ở đó, đại mã kim đao, áp lực vô biên tràn khắp gian phòng, rõ ràng là lãnh tụ trong năm người.

Hai thanh niên bên phải ăn vận giống như Lý Linh, đều là y phục màu tím, không có kim sắc, khí tức hùng hậu bá đạo, không hề thua kém Đường Mãn Lâu.

- Đường Mãn Lâu, nửa năm không gặp, tu vi của ngươi tiến triển không ít.

Thanh niên vuốt ve Linh Giới Trữ Vật trên tay, tùy ý nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 86: Tiểu Thần Thoái Và Bắc Tuyết Khoái Đao

Thần tình Đường Mãn Lâu phức tạp, miệng nói:

- Đâu có bằng được Âu Dương Minh ngươi, trên giang hồ có danh xưng "Tiểu thần thoái", đôi chân này không biết đã đá chết bao nhiêu người.

- Đó là đương nhiên, cả Thiên Phong Quốc, trừ Phỉ Thúy công tử đã bước vào cấp độ Bão Nguyên Cảnh, Âu Dương sư huynh của chúng ta là nhân vật đứng đầu.

Một trong hai người bên phải nói.

- Đúng vậy, đúng vậy, nhưng ta nghe nói lần này, Bắc Tuyết Sơn Trang tam đệ tử "Bắc Tuyết khoái đao" Lâm Kì cũng sẽ đến, chỉ sợ mục tiêu cũng giống như chúng ta, cùng là thanh bảo đao đó.

Ngồi cùng đối phương, Đường Mãn Lâu luôn cảm thấy kém một bậc, không tự chủ lấy Lâm Kì ra dọa đối phương.

Âu Dương Minh cười lạnh nói:

- Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì, sớm muộn ta sẽ giao thủ với hắn, xem đao của hắn lợi hại hay đao của ta lợi hại.

Giang hồ danh xưng của hắn mặc dù là "Tiểu thần thoái" nhưng đao pháp cũng rất lợi hại, không thua gì thoái pháp, chỉ là người dùng đao quá nhiều, nhất là Bắc Tuyết Sơn Trang là cao thủ dùng đao, cho nên mới được gọi là "Tiểu thần thoái".

Đúng lúc này, tấm màn thủy tinh đối diện đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người này bạch y thắng tuyết, thân hình gầy gò, bước đi lúc nhanh lúc chậm, tiểu thư đón khách phía sau không theo kịp tiết tấu, suýt chút nữa thì ngã, thần tình như nhìn thấy quỷ, từ khí thế, người này mang đến cho người ta một ấn tượng rất sâu sắc, nhưng chuyển ánh mắt lên mặt hắn, lại khiến người ta thất vọng, bởi vì đó là một khuôn mặt đại chúng, rất bình thường, bình thường đến mức đi lần vào trong đoàn người là không tìm thấy được.

- Lâm Kì.

Âu Dương Minh ánh mắt như điện, bắn loạn xạ vào hư không, trọng tâm thân thể kéo thấp, làm cho chiếc ghế da yêu thú phải kêu lên những tiếng cót két chịu đựng.

Tựa hồ như cảm nhận được ánh mắt của Âu Dương Minh, người kia quay đầu lại, ánh mắt chạm nhau, khi tức ngưng trọng như nước.

Tiểu thư đón khách cảm thấy rất kì quái, mặt kính này chỉ có bên trong nhìn được bên ngoài, chứ từ bên ngoài không nhìn được bên trong, tại sao vị Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang này lại giống như đang nhìn ai đó.

Trong phòng bao, Đường Mãn Lâu không phải đọ mắt với Lâm Kì, nhưng ánh mắt đối phương lại khiến hắn giật mình, có ảo giác như bị dao cắt, tựa hồ ánh mắt đối phương chính là đao quang, có thể cắt đứt hư không, đả thương hồn phách, có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Trong hư không, ánh mắt Âu Dương Minh và ánh mắt Lâm Kì giao phong với nhau, tạo ra vô số hỏa hoa hư vô, không ai nhường ai.

Sau vài giây, hai người mới chịu thu hồi ánh mắt.

- Giỏi lắm Bắc Tuyết khoái đao.

Âu Dương Minh hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút khó coi, tên Lâm Kì này thực lực mặc dù vẫn còn thua kém Phỉ Thúy công tử, nhưng ánh mắt thì mạnh hơn một phần, vừa rồi có vẻ bất phân thắng bại, kì thực hắn đã rơi xuống hạ phong, chẳng trách Trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang Tiết Vô Nhận

liệu định hắn là người có hi vọng lĩnh ngộ đao ý nhất.

Nhưng chỉ cần hắn vẫn chưa lĩnh ngộ đao ý, Âu Dương Minh tin rằng mình vẫn có thể tranh hùng được với đối phương.

Ngoài phòng bao, Lâm Kì mặt không biểu tình, tiếp tục đi lên phía trước và chỉ dừng lại trước cửa phòng bao bên cạnh bọn Diệp Trần.

Diệp Trần đột nhiên nhíu mày, tựa hồ như cảm nhận được một luồng đao khó đến gần.

- Diệp Trần, sao vậy.

Ngô Tông Minh hỏi.

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Không có gì, hội đấu giá chắc sắp bắt đầu rồi nhỉ.

- Ừm, mọi người cũng đến đông đủ rồi. À, ngươi mang theo bao nhiêu bạc?

- Mười tám vạn lạng vàng.

- Không xin tiền gia tộc à?

Mười tám lạng vàng đối với người thường mà nói là một món tiền rất lớn, nhưng đối với họ mà nói tương đối bình thường, lần này vì Quy Chân Đan và một số trân phẩm khác, Ngô Tông Minh lĩnh đúng ba mươi vạn lạng vàng, gia tộc Diệp Trần lớn hơn Ngô gia, nếu như muốn lĩnh tiền, tuyệt đối không dừng ở con số này.

Diệp Trần cười nói:

- Đủ mà, dù sao ta cũng chỉ muốn xem xem, nói không chừng chẳng mua gì.

Mười tám vạn lạng vàng là toàn bộ tài sản trên người Huyết Thủ Đồ Tể cộng thêm số tiền kiếm được từ nhiệm vụ gần đây, nếu như gặp phải bảo vật ưng ý, trong Linh Giới Trữ Vật của hắn còn hơn một vạn linh thạch, mỗi miếng linh thạch trị giá hai ngàn lạng bạc, một vạn miếng là hơn hai ngàn vạn lạng bạc, cũng chính là hai trăm vạn lạng vàng, còn nhiều hơn tài sản của một tiểu gia tộc.

- Hắc hắc, đến lúc đó ngươi sẽ hối hận vì mang quá ít tiền.

Ngô Tông Minh nhếch miệng cười.

Diệp Trần tâm tư không dùng hết vào việc trò chuyện cùng Ngô Tông Minh, linh hồn lực cường hãn xuyên qua vách tường, tìm kiếm sang gian phòng bên cạnh.

Trong đó chỉ có một người thanh niên.

Người này tướng mạo bình thường, thân khoác y bào màu trắng, thân thể gầy gò, toàn thân tinh khí không ngoại tán mà thu vào bên trong, ẩn hiện Bão Nguyên chi ý.

- Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong. Người này có lẽ "Bắc Tuyết khoái đao" Lâm Kì.

Diệp Trần không nghĩ đó là Bắc Tuyết công tử, bởi vì Bắc Tuyết công tử nghe nói tiêu sái bất quần, trên mặt lúc nào cũng nở một nụ cười ấm áp, hơn nữa người rất tuấn lãng, là nhân vật trong mộng của của rất nhiều nữ đệ tử Lưu Vân Tông.

Lâm Kì không hề hay biết đang bị thăm dò, nhưng, trong lòng vẫn có một chút cổ quái, quay sang nhìn vào bức tường bên cạnh.

- Phát giác được sao? Không, không có.

Diệp Trần chú ý thấy ánh mắt đối phương tán loạn, có vẻ không phát hiện được hắn.

Đương nhiên, tiếp tục dò xét cũng không được gì, Diệp Trần thu hồi linh hồn lực.

Lâm Kì nhận thấy cảm giác cổ quái biến mất, có chút nghi hoặc, nhưng không suy nghĩ sâu xa, bởi vì hội đấu giá đã bắt đầu.

Phía sau bàn đấu giá bằng đá, một lão giả áo vàng bước lên.

Hắn vỗ vỗ tay, lớp thủy tinh phía trước phòng bao bỗng nhiên sáng bừng, chiếu rọi mọi ngóc ngách bằng thứ quang mang dịu mắt.

- Các vị, hoan nghênh đến tràng đấu giá Tây Bắc, ta là trung cấp đấu giá sư ở đây Tiền Tông Triều, có lẽ không ít người biết ta, những người không biết ta cũng không cần cố nhớ tên làm gì, bởi vì lần sau đến, nói không chừng ta vẫn là người chủ trì đấu giá.

- Trước khi đấu giá, ta vẫn muốn nói một câu, các vị nếu như có vật phẩm trân quý gì muốn đấu giá, có thể ủy thác cho bổn tràng, vật phẩm luận bảo quý phân thành tứ phẩm, hạ phẩm bảo vật chỉ thu một phần số tiền đấu giá được, trung phẩm bảo vật nửa phần, thượng phẩm bảo vật miễn phí giúp đấu giá, nửa cắc không thu, về phần cực phẩm bảo vật, bổn tràng thậm chí còn tặng thêm tiền.

Lời này vừa nói ra, ở dưới nhao nhao nghị luận.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 87: Đấu Giá

- Đùa gì vậy, có thượng phẩm và cực phẩm bảo vật, ai còn mang ra đấu giá, trừ óc toàn đậu.

- Không sai, một món hạ phẩm bảo vật đã khiến mọi người tranh nhau đầu rơi máu chảy, trung phẩm bảo vật khiến Bão Nguyên Cảnh và Võ giả Tinh Cực Cảnh điên cuồng, thượng phẩm bảo vật chắc còn nghiêm trọng hơn nữa, đừng nói cực phẩm bảo vật.

Diệp Trần im lặng không nói gì, hội đấu giá kiên định vật phẩm phẩm cấp giống như Linh Giới Trữ Vật, phân thành tứ phẩm, một chiếc Linh Giới Trữ Vật hạ phẩm cũng tương đương hạ phẩm bảo vật, Linh Giới Trữ Vật trung phẩm tương đương trung phẩm bảo vật, thượng phẩm bảo vật và cực phẩm không dám tưởng tượng.

Lão giả áo tím tươi cười, những lời này không phải thuận miệng nói, mà là muốn kích thích cảm xúc của mọi người, con người khi kích động sẽ làm ra những việc rất khó lý giải, đối với tràng đấu giá mà nói, cầu còn không được.

- Được rồi, không lãng phí thời gian của các vị nữa, hội đấu giá chính thức bắt đầu, món vật phẩm thứ nhất lên đài.

Lão giả vừa dứt lời, phía sau đã bước lên một nữ tử diện mạo xinh đẹp, tay bê mâm gỗ nạm vàng, dùng một tấm lụa màu vàng tươi bao xung quanh.

Đặt mâm gỗ nạm vàng lên đài đấu giá, lão giả áo vàng nhấc tấm lụa vàng.

Lập tức, một bản bí tịch màu xanh đập vào mắt mọi người.

- Vật phẩm thứ nhất là một cuốn võ kĩ bí tịch, tên gọi Thanh nguyên chưởng, nhân cấp đỉnh giai phẩm cấp, là một trăm năm trước, bát phẩm tông môn Thanh Nguyên Tông độc môn võ học, luyện đến cực hạn, chưởng lực có thể mài vụn một thanh bảo kiếm bảo đao, bá đạo dị thường! Xuất sắc hơn rất nhiều võ kĩ nhân cấp đỉnh giai khác.

- Giá khởi điểm hai vạn lạng vàng, mỗi lần tăng giá không dưới một ngàn lạng.

Nghe lão giá áo vàng giới thiệu, bên dưới có chút ồn ào, một số võ giả không gia nhập tông môn đỏ mắt, họ không giống như đệ tử tông môn, sau khi thăng cấp trở thành đệ tử nội môn có thể học tập bí tịch nhân cấp đỉnh giai, căn bản không cần phí tâm, phải biết, phần lớn trong số họ đều tu luyện võ kĩ nhân cấp cao giai, thậm chí có người chỉ tu luyện nhân cấp trung giai võ kĩ, có chút nghèo nàn.

- Mẹ, liều thôi, có thể học được một môn võ kĩ nhân cấp đỉnh giai, trên giang hồ sống cũng thoải mái hơn, không sợ không kiếm nổi tiền.

- Đám đệ tử tông môn không tranh giành với chúng ta, như vậy cơ hội sẽ càng lớn hơn! Nhất định phải mua được.

Xuyên qua thủy tinh, Diệp Trần nhìn rõ sự biến hóa của mọi người, không khỏi lắc lắc đầu, so với đệ tử tông môn, những võ giả này thật không dễ dàng, học tập đều là những thứ rác rưởi, đệ tử tông môn đến nhìn cũng không buồn nhìn, nhưng nghe giới thiệu Thanh nguyên chưởng có vẻ rất lợi hại, khả năng không hề thua kém Hổ bào long quyền, chẳng trách rất nhiều người đến tràng đấu giá Tây Bắc, thực sự có thể nhìn thấy rất nhiều thứ quý hiếm.

- Hai vạn hai ngàn lạng vàng.

Có người không kìm được, bắt đầu báo giá.

Sau khi âm thanh báo giá đầu tiên vang lên, cả tràng bắt đầu hỗn loạn,

những tiếng báo giá liên miên không ngớt.

- Hai vạn ba ngàn lạng!

- Hai vạn năm ngàn lạng!

- Hừ, hai vạn tám ngàn lạng!

Một võ giả thần thái hung ác đứng dậy,

- Lão tử xuất ba vạn lạng, ai dám giành với ta.

- Ba vạn lạng là gì, ba vạn năm ngàn lạng.

Diệp Trần có chút kinh ngạc, không phải chứ, một cuốn bí tịch nhân cấp đỉnh giai mà có giá ba vạn năm ngàn lạng vàng, vậy mười tám vạn lạng vàng của hắn là gì.

- Bốn vạn lạng!

Võ giả thần thái hung ác trực tiếp tăng thêm năm ngàn lạng vàng, đủ thấy hắn đã hạ quyết tâm có được cuốn Bí tịch Thanh nguyên chưởng này.

- Đáng ghét, trên người ta chỉ có ba vạn tám ngàn lạng, còn thiếu hai ngàn nữa, các ngươi ai cho ta mượn, sau này trả lại gấp đôi.

Có người quay sang mượn tiền võ giả bên cạnh.

- Hai ngàn lạng vàng bọn ta không quan tâm, nhưng đợi lát nữa gặp phải thứ tốt hơn, tiền trên người không đủ thì làm thế nào, cho nên xin lỗi không thể giúp được.

- Nói đúng lắm, hội đấu giá nhỏ nửa năm một lần, bỏ lỡ lần này, phải đợi thêm nửa năm nữa, làm sao cho mượn được!

Thời điểm này, căn bản không có võ giả chịu cho mượn tiền, dù sao toàn bộ tài sản trên người họ chỉ có năm vạn lạng vàng, thiếu một hai lạng là thiếu

một phần chắc chắn, cho người khác mượn tiền là một hành động cực kì thiếu khôn ngoan.

Cuối cùng, Bí tịch Thanh nguyên chưởng đã được bán cho võ giả hung ác với giá bốn vạn lạng vàng.

- Vật phẩm thứ hai, ba tổ hạ phẩm linh thạch, mỗi tổ một trăm miếng, tách ra đấu giá, giá khởi điểm mỗi tổ là hai vạn lạng vàng, mỗi lần tăng giá không dưới một ngàn lạng, bắt đầu.

Đặt mâm gỗ nạm vàng xuống, lão giả áo vàng nhấc tấm lụa vàng, lớn tiếng nói.

- Cái gì, đấu giá hạ phẩm linh thạch, ta đã từ rất lâu rồi không dùng qua hạ phẩm linh thạch, lần này nhất phải mua được một tổ.

- Có hạ phẩm linh thạch, nói không chừng trong một thời gian ngắn ta sẽ tấn thăng lên Ngưng Chân cảnh hậu kì, giá trị vô lượng!

- Một trăm miếng hạ phẩm linh thạch đủ ta dùng hơn một năm.

Bên dưới, vô số võ giả vô môn vô phái điên cuồng, đỏ mắt nhìn hạ phẩm linh thạch trên đài đấu giá, hận không thể lập tức cướp đi.

- Hai vạn hai ngàn lạng vàng!

- Hai vạn năm ngàn lạng!

- Hai vạn tám ngàn lạng!

- Ba vạn lạng!

Giá trị của tổ hạ phẩm linh thạch đầu tiên không ngừng tăng lên, đừng trên đài, lão giả áo vàng vẻ mặt tươi cười, vật phẩm đấu giá càng cao, vị trí của hắn càng ổn, tiền lương nhận được càng nhiều.

Chỉ một lúc, tổ hạ phẩm linh thạch đầu tiên được một võ giả tướng mạo

xấu xí mua với giá ban vạn năm ngàn lạng vàng.

Tổ hạ phẩm thạch thứ hai được đấu giá ngay sau đó.

Có thể vì đã thiếu mất một tổ, một số võ giả nãy giờ bàng quan đứng nhìn không nhịn được cũng phải gia nhập hàng ngũ đấu giá, khiến giá cả của tổ hạ phẩm linh thạch thứ hai rất nhanh vượt qua tổ thứ nhất, đạt đến ba vạn tám ngàn lạng vàng, được mua bởi một võ giả trung niên.

Đến tổ thứ ba, tràng diện gần như nóng chảy, những võ giả hai lần trước không mua được linh thạch mặc kệ tất cả, tung toàn bộ tài sản của mình ra, thề phải mua được tổ hạ phẩm linh thạch cuối cùng.

Trong phòng bao.

Diệp Trần cũng rất kinh ngạc, hắn vốn tưởng một miếng hạ phẩm kinh thạch giá cả chỉ có thể đạt tới hai trăm năm mươi lạng vàng là nhiều, không ngờ lại gần bốn trăm lạng, nói vậy không phải hơn một vạn miếng hạ phẩm linh thạch trong trong Linh Giới Trữ Vật của hắn trị giá bốn trăm vạn lạng vàng sao!

- Bốn vạn lạng vàng lần một, bốn vạn lạng vàng lần hai, bốn vạn lạng vàng lần ba, thành giá, chúc mừng vị võ giả này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 88: Một Nửa Thanh Kiếm Gãy

Tổ hạ phẩm linh thạc thứ ba đấu giá xong, lão giả áo vàng thở phào nhẹ nhõm, xem ra hạ phẩm linh thạch rất hút hàng! Đáng tiếc cái giá thấp nhất mà tràng đấu giá Tây Bắc đưa ra là hai vạn lạng vàng, nếu không có thể tách ra, mười miếng một tổ, như vậy, những võ giả không đủ tiền nhất định toàn lực tranh đoạt, cho dù năm trăm lạng một miếng cũng không tiếc.

Đợi giao hết ba tổ hạ phẩm linh thạch đến tay người mua, lão giả áo vàng hắng hắng giọng, cao giọng nói:

- Tiếp theo là vật phẩm thứ ba, một nửa thân kiếm cổ.

Ba!

Tấm lụa nhấc lên, hiện ra trước mắt mọi người là một nửa thân kiếm, cũng có thể vì quá cổ xưa, dưới quang mang thủy tinh, thân kiếm vẫn rất ảm đạm, không thu hút chút nào.

- Kháo, làm trò gì vậy, đây là cái gì.

- Một nửa thân kiếm, cho dù nó vốn dĩ là trung phẩm bảo vật cũng không đáng tiền! Ai sẽ đấu giá.

- Cứ để xem! Có thể có bí mật bên trong.

Mọi người không ai hiểu ra vấn đề, mọi ánh mắt dồn về phía lão giả áo vàng, chờ nghe hắn giới thiệu.

Lão giả áo vàng sớm đã có chuẩn bị, giơ tay cầm một nửa thân kiếm, lên tiếng nói:

- Các chuyên gia giám định của bổn tràng đã xem xét, nửa thân kiếm này lịch sử đạt đến năm trăm năm, cũng chính là nói, đây là một thanh cổ kiếm có lịch sử năm trăm năm, ngoài ra, năm trăm năm trước nó rất có khả năng là một thanh thượng phẩm bảo kiếm, sau đó không biết vì nguyên nhân gì, bị người ta đánh gãy, mất đi linh tính.

- Cổ vật năm trăm năm, thượng phẩm bảo kiếm!

- Chậc chậc, thực sự quá đáng tiếc, nếu như không bị hư tổn gì, Thiên Phong Quốc thậm chí Nam Trác Vực một số hùng chủ chắc chắn sẽ tới tranh đoạt.

- Thượng phẩm bảo kiếm bị tàn phá, mất đi linh khí, mua về làm gì?

- Có lẽ một số nhà sưu tầm cổ vật sẽ đấu giá, dù sao cũng không phải việc của chúng ta!

- Ừm, chúng ta cứ sống chết mặc bay! Xem ai sẽ mua thứ rác rưởi này.

Nghe được ngôn luận bên dưới, lão giả áo vàng trong lòng cười khổ, một nửa thân kiếm này đúng là không có tác dụng thực tế, cũng chỉ còn lại năm trăm năm lịch sử để gây sự chú ý, hi vọng có thể bán ra với giá tốt! Đương nhiên, không bán được cũng chẳng biết làm thế nào, hai lần tạo thế trước đều đã làm hết rồi, là sống hay chết phải chờ tiếp theo.

- Đây là một nửa thân kiếm gãy?

Trong phòng bao, Diệp Trần mắt lóe tinh quang, nhìn nửa thân kiếm gãy trên đài đấu giá không chớp mắt.

Nửa thân kiếm gãy ảm đạm vô quang, độ rộng bằng một nửa thân kiếm mua được ở Cửu Đỉnh Hiên, ngay cả chỗ gãy cũng giống nhau như đúc, chỉ thiếu một miếng ở giữa, nếu không có gì bất ngờ, hai mảnh vốn là một thể, bởi vì đủ loại nguyên nhân nên mới phân lìa hai nơi.

- Bây giờ đấu giá bắt đầu, giá khởi điểm hai vạn lạng vàng, mỗi lần tăng

giá không dưới một ngàn lạng.

Lão giả áo vàng nhìn bốn phía, hít một hơi thật sâu lớn tiếng nói.

Một khoảng yên lặng.

- Ta ra hai vạn một ngàn lạng!

Người nói là một lão giả tuổi độ thất tuần, râu xám trắng, khoác trên người một bộ trường bào màu đen cũ kĩ.

Có người nhận ra thân phận lão giả, người này là nhà sưu tầm đồ cổ có tiếng ở Vong Ưu Thành, rất thích mua những thứ đồ cổ quý hiếm về bày trong nhà, tự mình thưởng thức, người khác muốn xem cũng không cho, ngay cả người nhà cũng không ngoại lệ, bị mọi người gọi là Lão đồ cổ.

Trong phòng bao, Diệp Trần không vội ra giá, phải thật bình thản, nếu vừa lên đã mãnh công, rất dễ khiến người khác hoài nghi.

Toàn tràng yên lặng, không một ai theo.

Lão giả áo vàng biết mình nên khuấy động không khí,

- Hai vạn một ngàn lạng vàng, còn ai ra giá cao hơn nữa không, đừng quên, một nửa thân kiếm gãy này rất có khả năng là một mảnh của thượng phẩm bảo kiếm, cho dù đã mất đi linh khí, nói không chừng bên trong còn phát hiện được thứ gì, huống hồ nó còn có năm trăm năm lịch sử, thực sự đã tồn tại quá lâu!

Toàn tràng vẫn yên lặng.

Lúc này, Diệp Trần giơ tấm thẻ bài trong tay:

- Hai vạn hai ngàn lạng.

- Tốt, có người tăng giá, thật tinh mắt, còn có ai ra giá nữa không, cơ hội mất đi rồi sẽ không lấy lại được đâu.

Lão giả áo vàng thần tình phấn chấn, kích động nói.

- Ba vạn lạng.

Lần này người ra giá không phải lão giả sưu tầm, mà là Âu Dương Minh ở phòng bao số ba.

Đường Mãn Lâu nghi hoặc nói:

- Âu Dương huynh, nửa thân kiếm này rất quan trọng sao?

Âu Dương Minh thản nhiên nói:

- Không có gì, mua về sưu tầm cũng được, chút tiền đó đáng gì.

- Ba vạn lạng vàng, lại có người gia giá, các vị còn đợi gì nữa.

Lão giả áo vàng giọng nói càng thêm vang dội, ba vạn lạng vàng đã vượt qua dự đoán của hắn, cho dù phía sau không còn ai theo giá, hắn cũng đã thỏa mãn.

Lão giả sưu tầm giơ thẻ bài:

- Ba vạn một ngàn lạng!

- Ba vạn hai ngàn lạng!

Diệp Trần theo giá.

Âu Dương Minh khinh thường cười,

- Bốn vạn lạng!

- Không theo, thứ này mặc dù vừa mắt ta, nhưng không xứng đáng với cái giá đó, còn không bằng đi mua cổ vật khác.

Lão giả sưu tầm từ bỏ theo giá.

- Ngài sớm từ bỏ rồi, không phải chỉ là một nửa thân kiếm gãy sao? Làm gì phải tốn hao mấy vạn lạng vàng.

Võ giả bên cạnh cười nói.

- Ngươi hiểu cái gì, nhưng phàm là cổ vật, đều có giá trị nghiên cứu.

- Được rồi, ta không hiểu, ngài hiểu.

Trong phòng bao, Diệp Trần nhíu mày, tăng giá lên bốn vạn một ngàn lạng.

Ngô Tông Minh ngạc nhiên nói:

- Diệp Trần, ngươi sao vậy. Phía sau vẫn còn bảo vật trân quý khác, cần gì lãng phí tiền mua thứ đồ chơi rắc rưởi này! Ngươi nghĩ có thể phát hiện thứ gì trong đó thật sao, mất đi linh tính, một nửa thân kiếm gãy này giá trị chẳng hơn gì một thanh bảo kiếm bình thường.

Diệp Trần nói:

- Đến tham gia hội đấu giá, cũng nên mua một ít đồ chứ.

- Ha ha, bó tay với ngươi.

Ngô Tông Minh lắc lắc đầu.

- Năm vạn lạng!

Âu Dương Minh giơ thẻ bài, chút vàng này đối với hắn mà nói chẳng là gì, hắn trở thành đệ tử nội môn từng ấy năm, hoàn thành hàng trăm nhiệm vụ, tài sản tích lũy đã đạt đến con số khổng lồ, đến một trung đẳng gia tộc cũng chưa chắc giàu bằng hắn, năm vạn lạng vàng có là gì.

Lão giả áo vàng trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, thực sự không thể tin nổi, nửa thân kiếm gãy vốn tưởng không ai hỏi đến lại được đấu giá năm vạn lạng vàng, hơn nữa xem ra bên kia vẫn không có ý định từ

bỏ.

Bên dưới, mọi người cũng cảm thấy rất kì lạ, nhưng không đến mức quá kinh ngạc, mỗi lần hội đấu giá đều xuất hiện trường hợp kiểu này, một số thứ không đáng giá lại được mua với cái giá cực cao, còn một số trân phẩm giá trị lại không bán được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 89: Đấu Phú!

- Lại là một tên tiền nhiều không có chỗ tiêu.

Có người ngưỡng mộ nói.

- Tám phần là đệ tử tông môn, những người đó thật nhiều tiền.

- Ài, chỉ hận chúng ta thiên phú không tốt, bằng không sớm đã gia nhập tông môn, bây giờ thế nào cũng có thể làm trưởng lão ngoại môn, uy phong bao nhiêu.

- Đừng nói, bên kia lại bắt đầu gia giá kìa.

- Năm vạn năm ngàn lạng!

Diệp Trần tăng thêm năm lạng.

- Sáu vạn lạng!

- Sáu vạn năm ngàn lạng!

- Bảy vạn lạng!

- Tám vạn lạng!

- Chín vạn lạng!

Sắc mặt Diệp Trần rất khó coi, vốn tưởng nửa thân kiếm gãy sẽ không có ai theo, ai ngờ mọi nguyện lại không được như ý muốn, một hơi nhảy lên chín vạn, thật không biết người đó cố ý góp vui hay thực sự muốn mua.

Giơ thẻ bài, Diệp Trần báo giá:

- Mười vạn lạng!

Hít!

Toàn tràng hít ngược một hơi lãnh khí, mười vạn lạng vàng không phải là một con số nhỏ, rất nhiều Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì phấn đấu mười năm đều không có số tiền đó, dù sao võ giả tiêu xài nhiều, tiền mua đan dược chưa bao giờ tiết kiệm, có thói quen tiêu tiền như nước.

- Mười vạn lạng vàng mặc dù không là gì, nhưng cũng không cần theo nữa, dù sao ta mang về cũng không có tác dụng gì, thuần túy coi như vật sưu tầm, huống hồ trêu chọc đối phương một phen, chắc người ta khó chịu lắm!

Âu Dương Minh đại mã kim đao ngồi trên ghế da ma thú, biểu tình trên mặt như cười như không, miệng chế nhạo nói.

Tử Dương Tông đệ tử bên cạnh nịnh nọt nói:

- Nếu như biết người đó là ai, nhất định phải bắt hắn mời khách, Âu Dương huynh thế là nể mặt hắn lắm rồi.

- Ừm, đợi hội đấu giá kết thúc, chúng ta đến xem là thần thánh phương nào.

Âu Dương Minh nói:

- Mấy người các ngươi đừng thấy gió tưởng là mưa, ta không cần hắn mời, bảo hắn cho ta mượn nửa thân kiếm gãy đó chơi hai ngày cũng không tệ.

Nghe vậy, Lý Linh âm thầm cười khổ, thầm nghĩ người đó tốt nhiên đừng nên đối nghịch với nhị sư huynh, nếu không khó tránh khỏi nếm chút khổ sở, cả lớp thanh niên Thiên Phong Quốc, có thể đối nghịch với nhị sư huynh được mấy người.

- Mười vạn lạng một lần, mười vạn lạng hai lần, mười vạn lạng ba lần,

thành giá, chúc mừng quý khách ở phòng bao số bảy, nửa thân kiếm gãy lập tức gửi đến chỗ ngài.

Lão giả áo vàng mặt mày hớn hở, tựa hồ như vừa nhặt được mười vạn lạng vàng.

Một lúc sau, thiếu nữ dung mạo xinh đẹp bưng nửa thân kiếm gãy đi tới.

- Chậc chậc, thứ đồ chơi rách rưới này cũng đáng giá mười vạn lạng!

Ngô Tông Minh chỉ nhìn thôi đã thấy mất hứng.

Diệp Trần đưa tờ ngân phiếu trị giá mười vạn lạng cho thiếu nữ xinh đẹp, nhận thân kiếm từ tay đối phương, ném luôn vào trong Linh Giới Trữ Vật.

Linh hồn lực thăm dò vào trong, Diệp Trần thầm nghĩ: hai nửa này quả nhiên là một thể, chỉ còn thiếu một miếng nhỏ nữa, không biết có thể thu thập đủ hay không.

Hôm đó trong thân kiếm gãy ẩn hiện có tiếng cười lớn truyền ra, phong cách cổ xưa bao la mờ mịt khiến Diệp Trần có ấn tượng rất sâu với nó, liệu định bên trong có bí mật, nếu không cũng không lãng phí mười vạn lạng vàng mua nó.

- Vật phẩm thứ tư là ba viên Quy Chân Đan, tác dụng của nó thế nào chắc mọi người đều biết, không sai, nó có thể khiến Võ giả Ngưng Chân Cảnh có năm phần cơ hội nâng lên một giai tu vi, tác dụng phụ rất nhỏ, ngoài ra, loại đan dược này có thể uống liền ba lần, lần thứ nhất tỷ lệ năm phần, lần thứ hai tỷ lệ ba phần, lần thứ ba tỷ lệ một phần, ai có thể mua một lúc ba viên, cơ hội tăng lên một gia tu vi là rất ổn định, trừ phi vận khí của hắn quá tệ.

Trải qua khởi động trước, thứ hot nhất lúc này mới chính thức lên sân khấu chính là Quy Chân Đan mà Ngô Tông Minh vẫn hằng mơ ước, hơn nữa tổng cộng ba viên, mỗi viên giá trị không thể đánh giá, nhất là đối với một số

võ giả thiên phú rất thấp.

- Ba viên phân khai đấu giá, mỗi viên khởi điểm ba vạn lang vàng, mỗi lần gia giá không thấp hơn hai ngàn lạng, đấu giá bắt đầu.

Ngô Tông Minh có chút nóng vội, giơ thẻ bài nói:

- Năm vạn lạng!

Ong!

Những người có mặt bị cái giá này làm cho suýt ngất, là ai vậy, vừa lên đã báo giá cao như vậy, có để người khác sống nữa hay không.

Võ giả không đủ tiền hận đến răng lợi ngứa ngáy, nhưng không biết làm thế nào, ai bảo bản thân không có tiền như người ta, nếu không trực tiếp báo giá trăm vạn lạng, xem còn ai cạnh tranh nữa không.

- Năm vạn năm ngàn lạng!

Sau một hồi bình tĩnh, có người bắt đầu theo giá.

Ngô Tông Minh nhếch miệng cười:

- Bảy vạn lạng!

- Tám vạn lạng!

Có đệ tử tông môn xuất thủ.

- Mười vạn lạng!

Ngô Tông Minh tiếp tục báo giá.

- Mười hai vạn lạng!

- Mười lăm vạn lạng!

Cuối cùng viên Quy Chân Đan đầu tiên vẫn rơi vào tay Ngô Tông Minh, khiến những người liên can không khỏi trợn mắt há mồm, đệ tử tông môn chính là đệ tử tông môn, giàu đến chảy mỡ, giá khởi điểm ba vạn lạng, một hơi nâng lên mười lăm vạn lạng, khiến bọn họ triệt để tuyệt vọng.

Viên Quy Chân Đan thứ hai không được sôi động như vậy, được một người hình như là đệ tử tông môn mua với giá mười ba vạn lạng vàng.

Miếng thứ ba thì cao hơn, đạt đến mười sáu vạn lạng, cũng là đệ tử tông môn.

Lão giả áo vàng rất hài lòng với kết quả này, hắng hắng giọng nói:

- Tiếp theo là vật phẩm đấu giá cấp quan trọng, võ kĩ bí tịch địa cấp sơ giai một cuốn.

- Cái gì, võ kĩ địa cấp sơ giai!

- Đùa gì vậy.

Kể cả khách quý trong phòng bao cũng phải sửng sốt.

- Không cần giật mình, vật phẩm đấu giá thứ năm đúng là một cuốn võ kĩ địa cấp sơ giai, người ủy thác là một vị Võ giả Bão Nguyên Cảnh, ở Thiên Phong Quốc Bắc bộ cũng coi như có danh tiếng, nhưng đương nhiên không thể tiết lộ danh tính người đó, đây là quy tắc của tràng đấu giá. Không nói nhiều nữa, môn võ kĩ địa cấp sơ giai này là thoái pháp võ kĩ, tên gọi Sát không bá thoái, người tu luyện tiểu thành, một thoái có thể khiến nước sông ngừng chảy, người đại thành, sơn phong trăm mắt cũng bị một thoái đá nát, nghe nói đạt đến cực cảnh, không khí cũng không là trở lực, tốc độ thoái pháp sẽ đạt đến trình độ không thể tưởng tượng, cách trăm mét, một bước là đến.

Lão giả áo vàng cũng không lòng vòng, một hơi nói ra.

Oanh!

Tràng đấu giá sôi sục.

Ngay cả những vị khách quý thờ ơ trong phòng bao cũng phải thở gấp.

Chặt đứt dòng chảy, đá vỡ sơn phong, cự ly một trăm mét một bước là đến, cả ba thứ này đều rất đáng quý, nói gì ba loại hợp nhất, võ kĩ địa cấp sơ giai quả nhiên không phải là thứ nhân giai võ kĩ có thể sánh được, đạt tới cấp độ mới.

Diệp Trần không quan tâm lắm đến hai điểm trước, bởi vì Bá quyền cũng có thể làm được, nhưng điểm thứ ba thì khiến người ta có chút giật mình, cự ly một trăm mét một bước là tới, như vậy còn đáng sợ hơn cả một lướt trăm mét, dù sao muốn lướt được, ít nhất cần vài bước, không thể một bước là đã làm được, huống hồ Sát không bá thoái lại không chỉ có mỗi tốc độ.

- Môn bí tịch thối pháp này thuộc về ta.

Trong phòng bao, Âu Dương Minh hạ quyết tâm, hắn mặc dù đã có một môn địa cấp sơ giai bĩ tịch, nhưng là công pháp, thoái pháp và đao pháp đều là nhân cấp đỉnh giai phẩm cấp, đương nhiên, đều thuộc loại cao cấp nhất.

- Giá khởi điểm mười vạn lạng, mỗi lần gia giá không được ít hơn một vạn lạng, bắt đầu đấu giá!

- Mười hai vạn lạng!

- Mười ba vạn lạng!

- Mười lăm vạn lạng!

- Mười tám vạn lạng!

Bí tịch giá ngày một kéo lên, khiến các võ giả vô môn vô phái không khỏi trợn mắt há mồm.

Âu Dương Minh cười lạnh một tiếng, giơ mộc bài, hét:

- Hai mươi lăm vạn lạng!

- Phòng bao đó là ai, một hơi tăng thêm bảy vạn lạng vàng, tài sản hùng hậu quá!

Có võ giả hiếu kì hỏi.

- Lúc nãy ta nhìn thấy Tử Dương Tông "Tiểu thần thoái" Âu Dương Minh đi vào trong đó, có lẽ là hắn!

- Chẳng trách, Thanh niên Thiên Phong Quốc, có lẽ chỉ có vài người tài phú áp đảo Ngô Tông Minh. Như Phỉ Thúy công tử, Đoan Mộc công tử và Bắc Tuyết công tử.

- Hội đấu giá lần này, đệ tử tông môn nổi danh ngang hàng với Âu Dương Minh không phải không có, ví dụ "Bắc Tuyết khoái đao" Lâm Kì cũng đến.

- Lâm Kì, người này nghe nói có hi vọng hơn cả Bắc Tuyết công tử, trở thành đệ tử số một của Bắc Tuyết Sơn Trang.

- Tạm thời chưa thể, sau này thì không ai biết.

Trong lúc mọi người nhao nhao nghị luận, lại một tiếng báo giá nữa vang lên.

- Ba mươi vạn lạng!

Thanh âm có vẻ hùng hậu, truyền tới từ gian phòng bao thứ hai.

Âu Dương Minh không động thanh sắc,

- Ba mươi lăm vạn lạng.

- Bốn mươi vạn lạng.

- Bốn mươi lăm vạn lạng.

Người kia theo sát,

- Năm mươi vạn lạng!

Nói thật, Diệp Trần cũng bị cái giá này làm cho giật mình, thầm nghĩ: người theo giá thanh âm hùng hậu, có lẽ tuổi độ trung niên, người trung niên có thể có năm mươi vạn lạng vàng, khẳng định là Bão Nguyên Cảnh tu vi, dù sao Ngưng Chân Cảnh tu vi, trừ Thanh niên Thiên Phong Quốc những người nổi bật ra, rất nhiều người có thể báo ra cái giá năm mươi vạn lạng trên trời. Người kia là người thanh niên tranh giành nửa thân kiếm gãy với mình, hơn nửa là đại đệ tử tông môn hạch tâm, hơn nữa mình khẳng định đã nghe qua danh hắn, chỉ là không nghe ra được giọng nói.

- Sáu mươi vạn lạng!

Âu Dương Minh nói to hơn.

- Bảy mươi vạn lạng!

- Tám mươi vạn lạng!

- Chín mươi vạn lạng!

Người kia nửa bước không nhường.

- Hắc hắc!

Âu Dương Minh bật cười, sắc mặt mang theo một tia dữ tợn, khiến Đường Mãn Lâu và Lý Linh đều có chút sợ hãi, trong lòng biết đối phương đang giận, nhưng người trung niên kia rõ ràng không phải loại thiện, tám phần là Võ giả Bão Nguyên Cảnh, trừ phi Tử Dương Tông trưởng lão đến đấy, nếu không thực sự không làm được gì đối phương.

Hít một hơi thật sâu, Âu Dương Minh quát:

- Một trăm hai mươi vạn lạng!

Bên cạnh Diệp Trần, Ngô Tông Minh xót xa nói:

- Đệ tử tông môn này thật nhiều tiền, mặc dù không nghe ra giọng hắn, nhưng rất có khả năng là nhân vật trong Thanh niên Thiên Phong Quốc tam đại cấp bậc. So với hắn, chúng ta quá nghèo, nghèo đến đáng thương!

- Làm nhiều nhiệm vụ, tích lũy mấy năm, ta cũng có nhiều tiền như vậy.

- Mấy năm sau, tài sản người ta không phải càng nhiều hơn, thôi bỏ đi, nâng cao tu vi mới là đạo lý, tiền bạc rồi sẽ tự đến.

Diệp Trần không nói gì, lòng thầm nghĩ, tài phú đúng là càng nhiều càng tốt, sau này có hội đấu giá lớn, chỉ sợ một hai trăm vạn lạng vàng cũng không đủ, một mình sở hữu và sử dụng hơn một vạn miếng hạ phẩm linh thạch, nếu như đổi thành vàng, vẫn còn có chút đau lòng.

- Một trăm ba mươi vạn lạng.

Giá cả tiếp tục leo thang.

Âu Dương Minh nghiến răng:

- Một trăm năm mươi vạn lạng!

- Một trăm sáu mươi vạn lạng.

Người trung niên ngữ khí trước sau như một, không hề có một chút chấn động nào.

- Đáng ghét.

Một chương đập vỡ chiếc bàn gỗ tử đàn nạm vàng, Âu Dương Minh mắt vằn tia máu, nếu như sau đó không phải còn muốn cạnh tranh một thanh bảo đao, hắn đã không giận dữ như vậy, bây giờ sử dụng quá nhiều vàng, sao có thể cạnh tranh được với Lâm Kì, dù sao tài phú đối phương cũng không thua

kém gì hắn.

- Một trăm tám mươi vạn lạng.

Âu Dương Minh quyết định bồi thêm một cú, hi vọng đối phương biết khó mà lui, nếu không, sau này đợi hắn bước vào Bão Nguyên Cảnh, tất sát người này.

Ngữ khí bình thản truyền đến,

- Hai trăm vạn lạng.

- Không giết chết người này, Âu Dương Minh ta quyết không cam tâm.

Trán nổi gân xanh, Âu Dương Minh rít lên trong cổ như một con dã thú.

Lão giả áo vàng mặc kệ những chuyện này, hắn chỉ quan tâm là giá cạnh tranh cao thấp, cuốn bí tịch này xét giá trị thực mà nói, cũng chỉ năm mươi vạn lạng, tuyệt đối không quá một trăm lạng, bây giờ tăng gấp đôi, đạt đến hai trăm vạn lạng vàng, không vui sao được.

- Hai trăm vạn lạng lần thứ nhất,.... Hai trăm vạn lạng lần thứ ba, thành giá!

...

Kết thúc cao trào, màn tiếp theo có vẻ trầm hơn.

Tràng đấu giá Tây Bắc phong cách không giống những nơi khác, thông thường đều phân thành ba vòng, vòng thứ nhất dùng để điều động không khí, kích thích cảm xúc, vòng thứ hai vật phẩm không trân quý bằng vòng một, nhưng số lượng nhiều hơn, đủ vài chục món, mỗi món giá trị có cao có thấp, thấp không quá hai vạn lạng, cao ở vài chục vạn lạng.

Tóm lại, những võ giả vô môn vô phái đợi chính là lúc này, khí thế đấu giá ngất trời, tranh đoạt vật phẩm mà mình ưng ý.

Vòng thứ ba bắt đầu.

Không giống như hai vòng khác, vòng thứ ba toàn bộ là bảo vật, giá khởi điểm trên năm vạn lạng vàng, có những thứ giá trị còn trên cả Sát không bá quyền bí tịch.

- Vật phẩm đấu giá thứ sáu mươi tám, hạ phẩm bảo đao Liệt không đao!

Màn cao trào chính thức kéo ra, trong phòng bao, Lâm Kì mở to đôi mắt nãy giờ nhắm chặt, ánh mắt sắc bén như thực chất, lóa lên trong hư không, như những đường đao quang hư ảo, áp đảo tâm phách người khác.

Lão giả áo vàng nâng vỏ bảo đao lên từ chiếc mâm gỗ nạm vàng, sau đó chậm rãi rút ra.

Một đường lưu quang bạch sắc lấp lánh, đao khí ngút trời, áo đảo hồn phách, khiến cả đài đấu giá buốt lạnh một mảng.

- Hảo đao, thanh đao này không đơn giản là hạ phẩm bảo đao, mà đã tiếp cận trung phẩm bảo đao.

Trong phòng bao, một lão giả áo xám mắt lấp lánh quang mang tham lam.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 90: Từ Tĩnh!

Tâm thần Diệp Trần khẽ động, Liệt không đao trong tay lão giả áo vàng tựa hồ không hề thua kém Hổ đầu bảo đao hắn lấy được từ thế giới dưới lòng đất, cùng là đao khí ngút trời, đao phong buốt lạnh, khi nào thiếu tiền có thể đưa bảo đảo ủy thác cho tràng đấu giá.

Liệt không đao, đao hầu bội đao trăm năm trước, dài bốn thước hai tấc, chỗ rộn nhất chỉ có hai tấc ba, sống đao dày nửa tấc, cán đao dài bảy thước, có thể tự phát đao khí, khiến người cầm đao lực chiến đấu tăng gấp đôi, giá khởi điểm ba mươi vạn lạng, mỗi lần gia giá không quá năm vạn lạng, bây giờ có thể bắt đầu.

Bảo đao nhập vỏ, lão giả áo vàng đặt Liệt không đao trở lại mâm gỗ nạm vàng, quay đầu nhìn xung quanh, thấy mọi người đều đang trừng trừng nhìn Liệt không đao, không cách nào tự kiềm chế, không khỏi lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

- Một trăm vạn lạng!

Phòng bao số sáu, Lâm Kì giơ mộc bài.

- Một trăm năm mươi vạn lạng!

Lão giả áo xám theo giá.

Âu Dương Minh hơi bất ngờ với người theo giá, nhưng hắn đương nhiên không từ bỏ Liệt không đao, hô:

- Hai trăm vạn lạng!

- Ta không nghe nhầm chứ! Mới ba lần gia giá, đã đạt đến hai trăm vạn

lạng vàng.

- Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì và Tiểu thần thoái Âu Dương Minh đều xuất thủ, không biết lão giả còn lại là ai?

- Ta biết, lão giả đó ngoại hiệu "Đao Tẩu" Bão Nguyên Cảnh sơ kì tu vi, trên giang hồ coi như có chút danh tiếng, một tay đao pháp không biết chém giết bao nhiêu người.

- Đao Tẩu? Ta nhớ ra rồi, Khoái đao Ngô Vạn Sơn năm xưa từng bái người này làm sư, sau đó không biết vì nguyên nhân gì mỗi người một ngả, không ngờ có thể gặp được ông ta ở đây.

- Ngô Vạn Sơn thực lực đáng sợ không hề thua kém Đao Tẩu, nhưng lợi hại nhất vẫn là Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì, vượt qua cảnh giới, mười đao đánh bại hắn.

- Tuyệt đối đừng coi thường Đao Tẩu, không nghe nói gừng càng già càng cay sao? Người này bay nhảy mấy chục năm, khẳng định có vô số tuyệt chiêu bí mật.

Lâm Kì biểu tình trước sau như một,

- Ba trăm vạn lạng!

- Ranh con, tài sản cũng không ít, bây giờ cho ngươi uy phong một chút, đợi ra khỏi Vong Ưu Thành, Liệt không đao vẫn nằm trong lòng bàn tay ta.

Lão giả áo xám Đao Tẩu không nỡ bỏ ra quá nhiều vàng để mua Liệt không đao, cảm thấy có chút lãng phí, chi bằng đợi người khác mua xong, lén lút đi theo đối phương, sau đó giết người đoạt bảo, dù sao những chuyện kiểu này không phải mới làm lần đầu.

Bớt đi một đối thủ cạnh tranh, Âu Dương Minh nhẹ nhõm rất nhiều, cũng giống như Lâm Kì, trực tiếp tăng thêm một trăm vạn lạng, đạt đến cái giá trên trời bốn trăm vạn lạng.

- Năm trăm vạn lạng!

Nghĩ cũng không nghĩ, Lâm Kì tiếp tục theo giá, tựa hồ vàng trên người chỉ là đá vụn, ném ra bao nhiêu cũng không thấy tiếc.

- Năm trăm năm mươi vạn lạng!

Âu Dương Minh cảm thấy mình đã đánh giá thấp Lâm Kì, năm trăm năm mươi vạn lạng là cái giá cao nhất của hắn, trong đó ba phần vẫn là mượn của "Bôn lôi thủ" Âu Dương Liệt.

- Năm trăm năm mươi năm vạn lạng!

Lâm kì cũng đến cực hạn, chỉ tăng thêm năm vạn lạng vàng.

Nghiêng đầu, Âu Dương Minh nói với mấy người bên cạnh:

- Bỏ toàn bộ tiền trên người các ngươi cho ta mượn, sau này sẽ trả lại gấp bốn.

Lý Linh nói:

- Lúc nãy đấu giá hai món, chỉ còn hai lại hai vạn lạng.

- Ta còn lại hai vạn lạng!

- Ba vạn năm ngàn lạng!

Gom góp mãi, Âu Dương Minh có thêm mười vạn lạng, tung hết toàn bộ, hô:

- Năm trăm sáu mươi năm vạn lạng!

Lâm Kì nhíu mày, nhớ ra chiếc túi gấm Mai sư muội đưa cho hắn trước lúc đi, bảo khi nào cần hãy mở.

Lấy túi gấm ra, Lâm Kì lộ nở một nụ cười hiếm hoi, dung mạo phảng

phất như một đứa trẻ, ngây thơ thuần túy.

- Năm trăm bảy mươi vạn lạng!

Lâm Kì lại báo giá.

Nghe vậy, Âu Dương Minh sững người,

- Không thể nào, sao hắn lại có nhiều tiền như vậy?

Đường Mãn Lâu và Lý Linh quay sang nhìn nhau, cảm thấy Bắc Tuyết khoái đao Lâm kì ra giá cũng như đao pháp của hắn, khó lòng phòng bị, làm người ta bất ngờ.

Cuối cùng, Liệt không đao vào tay Lâm Kì.

- Năm trăm bảy mươi vạn lạng, quá khoa trương, có còn cho người ta sống nữa hay không.

- Các ngươi xem, Lâm Kì ra rồi, hình như hắn định rời đi.

- Nghe nói hắn đến đây là vì Liệt không đao, rời đi cũng bình thường, ở lại chỉ lãng phí thời gian.

- Ồ, Đao Tẩu bám theo kìa, không biết có phải muốn giết người đoạt bảo không!

- Có khả năng ấy thật, nhưng hắn không sợ Bắc Tuyết Sơn Trang báo thù à?

- Xem ra các ngươi vẫn chưa hiểu Đao Tẩu, người này từ xưa đến nay không biết sợ là gì, hành tông vô định, nói không chừng giết xong Lâm Kì sẽ chạy sang quốc gia khác, Bắc Tuyết Sơn Trang chưa chắc tìm được hắn.

Có người nhìn thấy cảnh này, thì thầm nghị luận.

Lâm Kì rời đi không thu hút quá nhiều chú ý, hội đấu giá tiếp tục bắt

đầu, vật phẩm thứ bảy mươi chín là một cuốn công pháp địa cấp sơ giai bí tịch, nhưng là loại phụ trợ, tên gọi Càn khôn vô cực công, tác dụng là ổn định chân khí, trấn áp chân khí, nghe có vẻ bình thường nhưng rất nhiều cao mình võ giả không nghĩ vậy, võ giả đột phá cảnh giới, thường thường chân khí hư phù, tu vi bất ổn, nếu như tu luyện Càn khôn vô cực công, phương diện này không còn tồn tại vấn đề nữa, ngoài ra, giao thủ với người khác, còn có thể trấn áp chân khí tán loạn, tăng độ bền bỉ của lực chiến đấu, đối với võ giả thực lực tương đương mà nói, là một đòn chí mạng.

Cho nên bất luận phương diện gì, Càn khôn vô cực công giá trị còn trên Sát không bá thoái, dù sao Sát không bá thoái vẫn là võ kĩ, Chân linh đại lục không thiếu nhất chính là võ kĩ, còn Càn khôn vô cực công là công pháp phụ trợ, vô cùng hiếm gặp, đại tông môn cũng chỉ có vài bộ.

Giá khởi điểm của nó cũng rất xứng đáng, đạt đến hai mươi vạn lạng, gấp đôi Sát không bá thoái.

- Năm mươi vạn lạng.

Bão Nguyên Cảnh vừa đấu giá Sát không bá thoái xuất thủ lần nữa.

Âu Dương Minh cười lạnh một tiếng,

- Liệt không đao ta đã không thể có được, bây giờ sợ gì ngươi, nhưng Liệt không đao sớm muộn gì cũng là của ta, lão giả áo xám kia rõ ràng là Bão Nguyên Cảnh, đi theo Lâm Kì chỉ sợ không có hảo ý, chỉ cần hắn giết chết Lâm Kì, ta sẽ có cách giành lại Liệt không đao từ tay lão giả áo xám.

Cân bằng tâm trạng, Âu Dương Minh giơ mộc bài,

- Ba trăm vạn lạng.

Toàn trạng yên lặng, Võ giả Bão Nguyên Cảnh kia cũng im lặng.

Thấy không có ai theo giá, Âu Dương Minh mỉm cười rạng rỡ.

- Bốn trăm vạn lạng!

Một giọng nữ trong trẻo truyền ra, nhàn nhạt.

- Là Từ Tĩnh.

Diệp Trần thốt lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 91: Một Bước Đánh Bay

Ngô Tông Minh ngạc nhiên nói:

- Ngươi xác định là Từ Tĩnh sư tỷ?

Diệp Trần gật gật đầu,

- Ta từng gặp qua Từ Tĩnh sư tỷ và trò chuyện với tỷ ấy mấy câu.

- Từ Tĩnh sư tỷ trước mắt là đệ tử hạch tâm xếp hạng thứ tám, nghe nói thực lực của tỷ ấy không chỉ có vậy, cũng không biết là thật hay giả.

- Có lẽ là thật.

Lúc trước vô tình nhìn thấy Từ Tĩnh luyện công, Diệp Trần nghĩ rằng mình đã nhìn ra thực lực đối phương, tưởng khí lực của nàng chỉ khoảng ba bốn ngàn cân, chiến đấy lực đúng là rất mạnh, chỉ là bây giờ thì không nghĩ thế, cảnh giới tăng lên, hồi tưởng lại cảnh tượng đó, xác định đối phương vẫn chưa phát huy toàn lực, cùng lắm chỉ dùng ba phần, sức lực tích lũy trong cơ thể vẫn chưa hoàn toàn phóng thích.

Từ Tĩnh bất ngờ xuất hiện khiến sắc mặt Âu Dương Minh tái nhợt, hôm nay hắn xuất môn hình như không xem xét hoàng lịch, bao nhiêu chuyện không theo ý muốn, Sát không bá thoái bí tịch không mua được, Liệt không đao không mua được, bây giờ đến Càn khôn vô cực công cũng có cảm giác như sắp tuột khỏi tầm tay.

- Ta không tin không mua được Càn khôn vô cực công.

Nội tâm giận dữ gầm lên một tiếng, Âu Dương Minh tăng lên năm trăm vạn lạng.

Từ Tĩnh thanh âm bình thàn, nói với ba vị sư muội cùng phòng bao:

- Các ngươi đưa hết tiền ra đây cho ta mượn.

- Sư tỷ, muội cho tỷ mượn, tuyệt đối không được để Âu Dương Minh có được Càn khôn vô cực công.

Lưu Vân Tông nữ đệ tử đều rất đẹp, mỗi người lấy ra một xấp kim phiếu đưa cho Từ Tĩnh.

Đếm kim phiếu, Từ Tĩnh ngẩng đầu,

- Sáu trăm vạn lạng!

- Tốt, sáu trăm vạn lạng, hôm nay đã phá kỉ lục hội đấu giá nhỏ, còn ai gia giá nữa không, phải biết tác dụng trấn áp chân khí của Càn khôn vô cực công rất hiếm gặp, mất đi cơ hội lần này, sau này muốn gặp cũng khó.

Lão giả áo vàng lửa ngòi thổi gió.

Đáng tiếc, dù hắn có nói rách miệng cũng không có ai gia giá, sáu trăm vạn lạng vàng thực sự quá cao, Vong Ưu Thành đại gia tộc không thiếu, nhưng cũng không có cách nào một lúc điều động từng ấy vàng, huống hồ Càn khôn vô cực công chỉ là công pháp phụ trợ, không thể trực tiếp gia tăng lực chiến đấu, tiêu sáu trăm vạn lạng mua nó có chút không đáng, thép tốt phải dùng trên lưỡi đao.

Từ Tĩnh thì không nghĩ vậy, Càn khôn vô cực công mặc dù không thể gia tăng lực chiến đấu của nàng, nhưng sau này sẽ trợ giúp rất nhiều, sau khi đột phá cảnh giới không cần lo lắng hiện tượng chân khí hư phù nữa, vô hình trung rút ngắn thời gian tiến giai tu luyện.

Lắc lắc đầu, lão giả áo vàng biết sáu trăm vạn lạng vàng đã là con số cuối cùng.

- Sáu trăm vạn lạng lần một, ..., sáu trăm vạn lạng lần ba, thành giao!

Chúc mừng tiểu thư ở phòng bao số mười hai.

Không cần hắn nói nhiều, tự có người đưa Càn khôn vô cực công đến.

Khiến Đường Mãn Lâu và Lý Linh ngạc nhiên là, Âu Dương Minh không giận mà ngược lại trở nên bình tĩnh hơn, ánh mắt thâm trầm nội liễm, thỉnh thoảng lại có lãnh quang lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

Tiếp theo chỉ còn ba món bảo vật, mỗi món đều bán với giá trên trời, nhưng cao nhất cũng chỉ bốn trăm năm mươi vạn lạng vàng, không thể vượt qua giá trị Càn khôn vô cực công.

Hội đấu giá kết thúc viên mãn, trong tràng mọi người nối đuôi đi ra.

Mở cửa phòng bao, Diệp Trần nói:

- Đi thôi!

Vặt một trái nho bỏ miệng, Ngô Tông Minh tâm trạng rất tốt, chỉ muốn lập tức quay về Lưu Vân Tông, uống Quy Chân Đan.

Hai người đi ra khỏi phòng bao, đi về phía lối ra.

- Tiểu tử, thì ra người là đệ tử Lưu Vân Tông!

Vị trí lối vào, năm thanh niên đứng sẵn ở đó, trong đó có Đường Mãn Lâu và Lý Linh, bên cạnh có ba người chưa từng gặp, thanh niên cầm đầu mặc một bộ y bào màu tím vàng, hai chân rất dài, thân cao đủ một mét chín.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Có chuyện gì không?

- Không có gì, Âu Dương sư huynh ta muốn mời ngươi đến Phúc Tiên đại tửu lầu uống rượu, hi vọng ngươi nể mặt.

Một người trong đó âm trầm nói.

- Xin lỗi, không rảnh.

Diệp Trần lướt ngang hai bước, đang định rời đi.

Người kia ngăn lại,

- Sao, chút thể diện cũng không cho, nếu như nửa thân kiếm gãy đó không phải Âu Dương sư huynh nhường cho ngươi, ngươi tưởng mình sẽ có được chắc.

Bên kia, Âu Dương Minh mặt lộ cười lạnh, vốn dĩ hắn không có tâm trạng tìm Diệp Trần gây chuyện, chỉ muốn biết tông môn nữ đệ tử tranh giành Càn khôn vô cực công với mình là ai, trải qua một phen tìm hiểu, mới biết đối phương có bốn người, trong đó ba người thân khoác trang phục Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, người còn lại trên tay áo cũng có kí hiệu của Lưu Vân Tông, bây giờ thấy Diệp Trần cũng là Lưu Vân Tông, nhất thời nảy ra ý định.

Ngô Tông Minh trừng mắt, nói:

- Trên hội đấu giá không cạnh tranh được bảo vật là người không có bản lĩnh, liên quan gì đến bọn ta, bọn ta cần các ngươi nhường sao?

- Hừ, Âu Dương sư huynh mời các ngươi uống rượu là nể mặt các ngươi, đừng rượu mời không uống uống rượu phạt.

Một Đệ tử nội môn Tử Dương Tông trầm giọng nói.

Diệp Trần còn tưởng là Đường Mãn Lâu làm loạn, bây giờ xem ra không phải vậy, lạnh nhạt nói:

- Tránh ra, đừng cản đường.

Hai người đang định nổi giận, Âu Dương Minh nói:

- Thanh niên Thiên Phong Quốc, nhiều người muốn mời ta uống rượu đều rất khó, hôm nay Âu Dương Minh ta mời người uống rượu, không đi

cũng phải đi, không phải do các ngươi quyết định.

- Khẩu khí lớn quá, để ra xem Tiểu thần thối Âu Dương Minh định mời Đệ tử Lưu Vân Tông bọn ta uống rượu kiểu gì.

Sau lưng Diệp Trần và Ngô Tông Minh, truyền đến giọng nói của Từ Tĩnh.

- Từ sư tỷ.

Diệp Trần và Ngô Tông Minh gật gật đầu.

Từ Tĩnh đi lên trước, bên cạnh còn có ba nữ đệ tử Lưu Vân Tông.

Âu Dương Minh nheo mắt,

- Ngưng Chân Cảnh hậu kì, chẳng trách khẩu khí lớn như vậy, nhưng vẫn còn chưa đủ, Lưu Vân Tông đại sư tỷ Chu Mai của các ngươi mới có tư cách nói chuyện ngang hàng với ta.

- Chu Mai sư tỷ không ở đây, chỉ có Từ Tĩnh ta thôi.

Từ Tĩnh dáng người không cao, Diệp Trần dùng mắt ước đoán, có lẽ chỉ khoảng mét bảy, bộ y phục trắng trên người càng làm thân hình nàng thêm uyển chuyển, nga mi nhạt quét, khí độ trên người không hề thua kém Âu Dương Minh, ẩn hiện một loại bá khí độc đáo, lôi lệ phong hành.

- Ngươi là cái thá gì, dám nói như vậy với Âu Dương sư huynh.

Lối vào của tràng đấu giá Tây Bắc rất rộng, đủ ba bốn trượng, Đệ tử nội môn Tử Dương Tông ban đầu không thấy có động tác gì, một chưởng đẩy tới, chân khó cực nóng tổ hợp thành hồng hoàn khổng lồ, bao phủ toàn thân Từ Tĩnh.

- Cút trở về.

Từ Tĩnh bước lên một bước, không gian xung quanh tựa hồ chấn động,

khiến người ta có cảm giác đứng không vững, khí huyết sôi trào, đột nhiên, kim quang hùng hậu chói mắt phun phát, đánh tan hồng hoàn, làm cho đối phương thổ huyết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 92: Chặn Giết Trên Đường

- Sao lại cường đại như vậy, cùng là Ngưng Chân Cảnh hậu kì vậy mà đối phương chẳng chịu nổi một kích, đến tư cách để Từ Tĩnh sư tỷ ra tay cũng không có.

Ngô Tông Minh thấy Từ Tĩnh vừa tiến lên một bước đã phá vỡ công thế của đối phương, còn khiến đối phương thổ huyết, trong lòng rung sợ.

Diệp Trần cũng chấn động không kém, Từ Tĩnh tấn thăng lên Ngưng Chân Cảnh hậu kì xong còn cường đại hơn so với tưởng tượng.

Lối vào quá dễ làm người khác chú ý, hai bên xung đột thu hút không ít võ giả.

- Nhanh xem, là Đệ tử Lưu Vân Tông và Tử Dương Tông đệ tử, hai bên phát sinh xung đột.

- Tiểu thần thoái Âu Dương Minh liên tục thất thủ, sao chịu bỏ qua, đương nhiên muốn tìm chủ nhân Càn khôn vô cực công gây chuyện, đáng tiếc trong số Đệ tử Lưu Vân Tông này, không có nhân vật bào trấn áp được tràng diện.

- Chưa chắc, nữ đệ tử Lưu Vân Tông kia không phải một bước đánh bay đối phương sao.

Trừ số võ sĩ bị thu hút, người của tràng đấu giá Tây Bắc cũng đến, chỉ một lúc, lão giả áo vàng rẽ đám đông, đi tới nói:

- Các vị, tràng đấu giá Tây Bắc nghiêm cấm đánh nhau, mời các vị nể mặt, nếu không rất khó ăn nói.

Lão giả áo vàng trừ thân phân đấu giá sư, cũng là một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, vừa nói, một luồng chân khí lập tức ập đến, hình thành nên một bức tường vô hình.

Âu Dương Minh trong lòng biết rất khó động thủ ở đây, thích thú gật đầu mỉm cười nói:

- Sao có thể, ta chỉ muốn mời mấy bị này uống rượu mà thôi, nếu các ngươi có việc, ta đây không miễn cưỡng nữa, chúng ta đi.

Đợi đối phương rời đi rồi, Từ Tĩnh mới nói với Diệp Trần và Ngô Tông Minh:

- Trên đường không an toàn, các ngươi đi cùng bọn ta chứ!

Nhân vật chính đi rồi, những người khác cũng không còn lý do ở lại.

Phiền phức giải quyết xong, lão giả áo vàng thầm cười khổ, đệ tử tông môn mặt dù là những vị khách được tràng đấu giá hoan nghênh nhất, những cũng là những người rắc rối nhất.

Trên bình nguyên Tây Bắc, sáu con tuấn mã phi như bay, cuốn tung bụi mù.

- Không thể tưởng tượng một năm không gặp, ngươi không những trở thành đệ tử nội môn, tu vi cũng tăng lên Ngưng Chân Cảnh trung kì.

Bên cạnh Diệp Trần, Từ Tĩnh nhàn nhạt nói.

Diệp Trần nói:

- Đâu có bằng được sư tỷ, ta thấy cho dù Âu Dương Minh muốn đấu với tỷ cũng chưa chắc chiếm thế thượng phong.

- Ta không dám chắc có thể đánh lại hắn, hắn dù sao là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, nền móng sâu hơn ta, đến Chu Mai sư tỷ cũng nói người này thâm tàng bất lộ, có dã tâm khiêu chiến tam đại công tử, không

nhắc hắn, thực lực của ngươi chắc không dừng ở Ngưng Chân Cảnh trung kì đâu nhỉ, toàn thân tràn đầy khí huyết, tinh khí cuồn cuộn, đây là hiện tượng của vạn cân cự lực trở lên.

Từ Tĩnh mới nhìn đã nhận ra điểm khác biệt của Diệp Trần.

Diệp Trần hiếu kì nói:

- Nhìn như thế nào?

- Đây là một môn bí tịch vận chuyển Huyết khí, có thể cảm nhận được khí huyết của đối phương cường thịnh hay không, nói chung, cự lực trên vạn cân tinh khí cuồn cuộn, trên mười vạn cân tinh khí như lang yên, vạn tà bất nhập, cho dù không có môn bí pháp này cũng cảm nhận được, trên trăm vạn cân cự lực trong truyền thuyết tinh khí như cầu vồng, xuyên qua thiên địa, dẫn hạ cửu thiên lôi kiếp, không biết thật giả.

- Còn có chuyện này nữa à, mình thật là ngu dốt.

Diệp Trân trong lòng cảm thán, trăm vạn cân cự lực hội tụ trên một cơ thể nhỏ bé, vậy thì phải đáng sợ thế nào, đủ để nghiền nát tất cả vật thể trên thế giới, bật núi, đâm thủng vỏ trái đất.

Từ Tĩnh nói:

- Không phải ngươi ngu dốt, rất nhiều người đều không có kiến thức phương diện này, ta cũng là đọc được từ một cuốn sách cổ, trên đó ghi, vạn năm trước, có một tông môn tên là Thương Mang Tông, người trong tông tu luyện thân thể, tạp dịch đệ tử cự lực vạn cân, đệ tử ngoại môn cự lực trên ba vạn cân, đệ tử nội môn cự lực năm vạn cân, đệ tử hạch tâm tám vạn cân, trưởng lão ngoại môn hai mươi vạn, trưởng lão nội môn ba mươi vạn, tông chủ và các thái thượng trưởng lão đều tiếp cận hoặc vượt quá năm mươi vạn cân cự lực, cường hoành nghịch thiên, có thể chém giết Đông Hải giao long, Tây Hải thần sa.

Ngô Tông Minh và mấy nữ đệ tử còn lại đều nghe đến mê mẩn, nhưng

trong lòng rất hoài nghi, trên thế giới này có người có thể tu luyện khí lực đến năm mươi vạn cân cự lực sao?

- Thương Mang Tông này ở đâu, có phải diệt vong rồi không.

Diệp Trần hỏi.

Từ Tĩnh gật gật đầu,

- Tựa hồ ông trời không cho phép Thương Mang Tông tồn tại, trong vòng một đêm, sơn môn bị san bằng, có người nhặt được một mảnh long lân trong đống phế tích, long lân lờn bằng chậu rửa mặt, chèm sắt như chém bùn, sắc bén vô cùng, nghe đồn, Thần Long đã đến thế gian, tiêu diệt Thương Mang Tông, mảnh long lân đó là dấu vết của trận đại chiến giữa Thương Mang Tông tông chủ và mấy vị thái thượng trưởng lão và Thần Long.

- Thần Long, khoa trương quá! Đó có phải là vị Cường giả Sinh Tử Cảnh siêu việt trong truyền thuyết, bất tử bất diệt, ngao du Thái Hư.

Một nữ đệ tử hoảng hốt nói.

Từ Tĩnh liếc ngang,

- Thế giới rộng lớn, đâu phải là thứ ngươi có thể hiểu hết được, Sinh Tử Cảnh võ giả đó còn ngộ không thấu, huống hồ chúng ta.

Diệp Trần cười khổ, khí lực của hắn tương đương với đám đệ tử tạp dịch của Thương Mang Tông, đệ tử ngoại môn cũng không bằng, thật không biết người của Thương Mang Tông tu luyện thế nào.

Thời gian nửa ngày đi qua, bây giờ đã là giữa trưa.

Mấy người đang ở trung bộ Tây Bắc bình nguyên, phóng tầm mắt ra xa, bầu trời và bình nguyên liền thành một dải, vô biên vô hạn, những đám mây trắng kéo dài đến tận đỉnh đầu.

- Có tiếng vó ngựa!

Tai Diệp Trần hơi động, có tiếng vang.

Từ Tĩnh gật đầu:

- Sớm hơn so với tưởng tượng của ta.

Ngô Tông Minh ngạc nhiên, hỏi:

- Sư tỷ, tỷ biết có người sẽ đến gây chuyện với chúng ta sao.

- Âu Dương Minh và Tây Bắc bình nguyên mã tặc cường đạo có vài mối quan hệ, thường xuyên mượn tay bọn chúng vây giết đệ tử tông môn đối nghịch với hắn, đây không phải lần đầu, cũng không phải là lần cuối cùng, chỉ là không biết là đoàn mã tặc nào.

- Đáng ghét, cấu kết với cả bình nguyên mã tặc.

Ba nữ đệ tử bất bình.

Từ Tĩnh nhìn những đốm đen đang dần tụ lại từ bốn phía, nói:

- Có gì kì quái đâu, mỗi người đều có tác phong hành sự của riêng mình, có hèn hạ giảo hoạt, có đạo mạo hiên ngang, cũng có tàn bạo độc ác, rất nhiều, nhưng chỉ cần nội tâm thông đạt, vô tâm ma, bất cứ ai đều có thể tu luyện đến cảnh giới cực cao, không liên quan gì đến phẩm tính.

- Thật là một cách nhìn nhận cao minh.

Diệp Trần thầm nghĩ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 93: Kiếm Khí Ngưng Sơn

Cạch cạch cạch cạch cạch...

Những tiếng vó ngựa lộn xộn dần dần phóng đại, mọi người đã có thể nhìn thấy trang phục và tướng mạo của tên mã tặc đi đầu.

- Ta nói động thủ thì bắt đầu giết, sau đó các ngươi đột phá ra ngoài, ta ở lại cắt đuôi.

Từ Tĩnh ngữ khí quyết đoán.

- Sư tỷ!

- Đừng phí lời, trong đó có Bão Nguyên Cảnh cao thủ, không được khinh địch.

Tuấn mã tốc độ rất nhanh, vài lần chớp mắt đã đến trước mặt mọi người, mã tặc số lượng không dưới năm mươi, trong đó có bảy tám người chân khí chấn động mãnh liệt, rõ ràng là Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, người cầm đầu mặt đầy râu ria, chân khí ngưng tụ tại một điểm, vô cùng thuần túy, thập phần Võ giả Bão Nguyên Cảnh.

Đợi mã tặc còn cách ba mươi bước, Từ Tĩnh quát một tiếng:

- Đột phá, giết.

Vèo!

Vừa nói, Từ Tĩnh thân hóa kim quang, bỏ qua ba mươi bước khoảng cách, một quyền một kích đánh trúng ngực hai Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì.

Diệp Trần tốc độ chậm hơn một chút, Hạc Ảnh Bộ thi triển đến cực hạn, cả người mất đi tông ảnh, dung nhập vào trong không khí.

Sau đó, một Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi mã tặc đầu nổ tung, hóa thành bụi máu.

Ngô Tông Minh và ba nữ đệ tử biết tu vi của mình yếu hơn, tụ tập với nhau, toàn lực đột phá hướng Tây.

Thủ lĩnh đoàn mã tặc thấy chớp mắt mất đi ba thủ hạ đắc lực, rống lên một tiếng giận dữ, lao vào Từ Tĩnh, chân khí toàn thân lột mất một tầng trên mặt đất, thế đi như điện.

- Phục Ma thần quyền, rung chuyển Thiên địa.

Từ Tĩnh không lùi không tránh, hai quyền như cự ma phá núi, chính diện đối chiến với thủ lĩnh mã tặc.

Phốc! Phốc! Phốc!

Lần này thì đến lượt mã tặc xung quanh, một bị sóng xung kích đánh bay ra ngoài, lăng không thổ ra một ngụm máu tươi.

Lùi ba bước, Từ Tĩnh thần tình bình thản, cử động cuồng phóng vô song, áo trắng bay phấp phới, lần nữa nghênh hướng đối phương, tung ra một quyền chí mãnh.

Bên kia, Diệp Trần bị ba tên Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi mã tặc vây quanh.

- Tiểu tử, chết cho ta, Sát phá lang!

- Liệt thiểm thương!

- Quỷ khóc lang hào!

Ba người thi triển tuyệt chiêu, định hợp lực tiêu diệt Diệp Trần.

Diệp Trần thân hình mơ hồ bất định, tùy ý lóe lên, tránh tuyệt chiêu của ba người, người còn trên đường, khí thế đã cất cao vô hạn, một quyền đánh ngang.

- Bá đạo hoành hành!

Quyền kình xé rách đại lục, sóng khí hội tụ lao thẳng ra.

Ầm ầm!

Đại địa nổ tung, Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi mã tặc nổ thành mấy mảnh, máu thịt văng tung tóe.

- Tên này khó giải quyết lắm, người đâu chuẩn bị cung nỏ.

Lệnh ban xuống, mưa tên dày đặc bắn thẳng vào người Diệp Trần, khóa chặt một không gian lớn.

Đinh đinh đinh!

Đáng tiếc, Diệp Trần toàn thân nổi ngọc chất sáng bóng, mũi tên vừa chạm vào, đã gãy thành hai nửa, rào rào bật ra.

Boang...!

Đối diện với trận mưa tên, bên cạnh lại có mấy đại Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì nhìn chằm chằm, Diệp Trần không coi thường, lập tức rút Vân Ẩn kiếm.

Chân khí Thuần quân rất có tác dụng với kiếm pháp, một kiếm xuất ra, kiếm quang trắng tuyết như từng đóa liên hoa, phong mang bắn ra tứ phía, cắt vụn đại địa xung quanh Diệp Trần, cùng lúc đó, những tòa hư ảnh như sơn thoắt ẩn thoắt hiện trong kiếm quang, phong mang đến tận cùng, hùng hậu đến tận cùng, cả hai kết hợp làm một, chẳng khác gì đao sơn trong truyền thuyết.

- Kiếm Khí Ngưng Sơn!

Một kiếm bổ ra, kiếm quang vô hạn áp súc, hóa thành một đường kiếm khí vô thô vừa to bắn ra, bởi vì tốc độ quá nhanh, không khí bị rẽ ra như sóng nước, thiên địa nguyên khí hỗn loạn.

Trong mắt mọi người, đây đâu phải kiếm khí, rõ ràng một ngọn núi nghiền tới, nhất thời sản sinh suy nghĩ không thể ngăn cản, khí thế yếu đi tám phần.

Xoẹt!

Đại địa bị cắt nát, đám mã tặc đứng gần dải tuyến đó không phải bị phân thành hai nửa thì bị dư ba của kiếm khí biến thành bụi máu, thi cốt không còn, sau đó, kiếm khí dư thế không tan mà cắt về phía tên thủ lĩnh mã tặc đang áp chế Từ Tĩnh.

- Kiếm khí?

Thủ lĩnh mã tặc cảm nhận được dị biến, quay đầu nhìn, tâm thần chấn động, chỉ có Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì mới phát hiện ra kiếm khí, đó không phải thứ Bão Nguyên Cảnh kiếm khách mới có thể làm được sao? Hơn nữa kiếm khí này không phải kiếm khí bình thường, bên trong ẩn hàm ý cảnh như sơn, nghiền nát tất cả, trấn áp tất cả, đã tiếp cận biên cảnh kiếm ý, thiếu một bước là lĩnh ngộ kiếm ý vô thượng.

Giao thủ mười mấy chiêu, Từ Tĩnh dần dần bị thủ lĩnh mã tặc áp chế ở hạ phong, nhưng cũng giúp nàng nhìn ra võ học đối phương, người này có lẽ là một trong những thủ lĩnh mã tặc có tên tuổi ở Tây Bắc bình nguyên, tên gọi Xích Khôi, mấy năm trước đã bước vào Bão Nguyên Cảnh, chiêu thức đại khai đại hợp, nếu như không phải khí lực mình mạnh, e rằng đến ba quyền cũng không đỡ được.

Chiến một lúc, Từ Tĩnh thấy đối phương di chuyển chú ý lực, không khỏi ngó sang, trong tầm mắt, Diệp Trần trong bộ trường bào nguyệt bạch như một đỉnh núi cao vút, kiêu ngạo xa vời, rõ ràng gần ngay trước mắt,

nhưng lại cho người ta cảm giác xa tận chân trời.

- Sư đệ của ta thật lợi hại, trong kiếm pháp có khí tức, chỉ cần cho hắn thời gian, chắc chắn sẽ trở thành kiếm khách cái thế.

Cười ha ha, Xích Khôi rút tay trái, một quyền đánh ra, miệng nói:

- Mặc ngươi kinh tài kinh diễm, cũng chỉ là một Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, có thể làm gì được ta,Băng sơn quyền, phá cho ta.

Rắc!

Ý cảnh trong kiếm khí bị phá vỡ đầu tiên, sau đó là kiếm khí, biến mất vô hình.

Nhưng Xích Khôi bản thân cũng cứng đờ, từng sợi kiếm khí nghịch chuyển thuận theo cánh tay, định làm tổn thương căn bản, sau khi phân ra một bộ phận chân khí, mới tiêu trừ kiếm khí uy hiếp.

Từ Tĩnh hiểu ý Diệp Trần, đối phương muốn giúp mình thoát thân, nghĩ sao làm vậy, chân khí toàn thân như lửa cháy bùng, sau gáy sinh ra hai vòng quang hoàn hỏa diễm kim sắc hư huyễn, một lớn một nhỏ, cái nọ lồng vào cái kia.

- Công pháp địa cấp sơ giai: Tam thiên kim sát công!

Diệp Trần vừa nhìn đã nhận ra công pháp mà Từ Tĩnh tu luyện, là công pháp địa cấp sơ giai Tam thiên kim sát công, môn công pháp này bá tuyệt vô song, đệ thất trọng gọi là Kinh tuyệt thiên, đệ bát trọng gọi là Thái cực thiên, đệ cửu trọng là Thiên đỉnh thiên, tam thiên hợp thể, trấn áp vạn vật, không thể ngăn cản, mà Từ Tĩnh rõ ràng tu luyện đến đệ bát trọng, Thái cực thiên cảnh giới, lưỡng thiên hợp thể, uy thế liên tiếp gia tưng, một quyền đánh ra Xích Khôi phải lùi bốn bước, miệng rỉ máu tươi.

- Mở!

Không muốn ham chiến, Từ Tĩnh cứ như vậy mạnh mẽ đâm tới, chân khí kim sắc thiêu đốt trong nháy mắt đánh bay những kẻ cản đường, ngựa cũng không cần, lao về phía bốn người Ngô Tông Minh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 94: Toái Ngọc Trùng Sinh

- Tốt, lại lần nữa!

Vận chuyển lại Toái ngọc cường thân quyết, Diệp Trần bất chấp vị máu tanh trong cổ họng, chính diện lao vào Từ Tĩnh.

- Lui!

Phen giao thủ vừa rồi là để cho Diệp Trần đột phá, không cần mánh khóe gì, chỉ cần đối chiến thật, cho nên Từ Tĩnh liên tục tung đòn, một lần nữa khiến Diệp Trần lại phải lùi mười bước.

- Lại lần nữa!

Ầm!

- Lại lần nữa!

Đến cuối cùng, Diệp Trần thất khiếu chảy máu, ngọc chất sáng bóng bên ngoài cơ thể ảm đạm vô quang, xuất hiện dấu hiệu rạn vỡ.

Nhưng càng như vậy, chiến ý của Diệp Trần càng nồng đậm, tinh khí toàn thân cuồn cuộn, đến sơn phong cũng không thổi tắt, thân thể sừng sững bất khuất, thẳng như cây lao, sắc bén vô cùng,

Từ Tĩnh trong lòng không khỏi thán phục, Diệp Trần sư đệ luyện công pháp gì vậy, không dùng võ kĩ, trực tiếp đỡ mười mấy quyền của nàng mà không ngã, ngược lại còn có dấu hiệu thoát thai hoán cốt, ngoài ra, chiến ý của sư đệ và tinh thần có phong thái tuyệt thế kiếm khách, dần dần sinh ra phong mang.

Trong lòng biết đoán không thì chưa đủ, kim sắc chân khí quanh người Từ Tĩnh càng thêm thịnh, bên ngoài vòng kim hoàn sau gáy nhiều thêm một vòng lớn hơn, chính là biểu tượng sử dụng Tam thiên kim sát công đệ bát trọng Thái cực thiên.

Một quyền đánh ra, sơn phong lập tức dừng lại, không khí không còn dao động nữa, chỉ có sườn núi không chịu nổi lực đạo, run rẩy lay động.

- Quần ma giai đảo!

Ma phục thần quyền mặc dù là võ kĩ nhân cấp đỉnh giai, nhưng chiêu cuối cùng uy lực đã vô hạn tiếp cận võ kĩ địa cấp sơ giai, chỉ là thi triển cũng đủ phiền phức, nhất định phải thôi động Tam thiên kim sát công đến đệ bát trọng mới có thể động dụng, nếu không bản thân sẽ phải hứng chịu lực phản chấn cường đại, bị chút thương nhẹ, đạo lý cũng giống như Bá quyền của Diệp Trần, nhưng không biến thái như vậy.

Kim quang mênh mông như biển nước, mang theo uy thế xuyên thủng ngọn núi lao đến trước mặt Diệp Trần.

Phốc!

Ngọc chất sáng bóng đến một chớp mắt cũng không duy trì được, vỡ tan trong chốc lát, Diệp Trần chỉ cảm thấy biển mây hai bên đang di chuyển với tốc độ chóng mắt, yết hầu ngòn ngọt, một lượng lớn huyết thủy phun ra, hóa thành sương máu mờ mịt.

Biển mây dừng lại, cả người Diệp Trần lõm sâu vào trong vách núi sau lưng, một ngón tay cũng không động đậy nổi, mềm nhũn vô lực, mắt hoa đầu váng.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần yếu ớt nói:

- Sư tỷ, có phải tỷ muốn giết ta không.

- Bệnh nặng phải có thầy tốt, như vậy mới bớt chút phiền toái.

Đi đến trước người Diệp Trần, Từ Tĩnh kéo hàm dưới của hắn xuống, búng một viên đan dược màu đỏ thâm vào miệng, nói:

- Đây là Toái thể đơn ta hay dùng để rèn luyện khí lực, hiệu quả rất tốt, người tạm thời đừng cử động, tránh làm tổn thương xương cốt, để lại hậu hoạn.

Mấy câu sau đó Diệp Trần không nghe thấy, Toái thể đơn vừa vào họng, hóa thành dược dịch chảy xuống, lấy dạ dạy làm trung tâm, dược lực dần dần thấm nhập vào lục phủ ngũ tạng, vào bách mạch, cuối cùng xâm nhập vào trong xương cốt, không ngừng ép tạp chất ra ngoài.

Tạp chất đen sì từ trong thân thể Diệp Trần chảy ra, mùi hôi nồng nặc.

Không biết qua bao lâu, Diệp Trần từ từ mở mắt, anh mắt sáng ngời vừa giống lãnh điện lại vừa giống kiếm quang, sắc bén có lực xuyên thủng.

- Hôi qua, mau về tắm rửa đi!

Đặt một bàn tay trắng nõn lên vách núi, Từ Tĩnh có nén cảm giác buồn nôn, kéo Diệp Trần ra ngoài.

Ngửi ngửi người, đúng thật là rất hôi, Diệp Trần ngại ngùng nói:

- Đa tạ sư tỷ tương trợ, sau này có việc gì, Diệp Trần tuyệt đối không chối từ.

- Đi đi, định làm hôi chết ta à.

Từ Tĩnh mặt không chút biểu tình.

...

Một tuần trôi qua.

Đêm hôm đó, Diệp Trần khoanh chân trên giường, không ngừng vận chuyển Toái ngọc cường thân quyết.

Ngọc chất sáng bóng bên ngoài cơ thể lúc sáng lúc tối, lập lòe bất định, khi thì quang mang đại thịnh, cả người như được chế bởi ngọc chất, khi thì ảm đạm vô quang, tựa như tảng đá.

Ba!

Một âm thanh rất khẽ truyền ra, ngọc chất sáng bóng vỡ thành từng khúc, dung nhập vào trong cơ thể Diệp Trần, sau đó thổ ra ngoài, nổi lên bạch mang lạnh lẽo, nhìn có vẻ cừng rắn hơn trước, có cảm giác giống như kim cương.

Giờ này khắc này, Toái ngọc cường thân quyết đệ tứ quyết, Toái ngọc trùng sinh tu thành!

Mở to hai mắt, Diệp Trần nhảy xuống giường, không động dụng chân khí đánh một bài Kim cương quyền.

Quyền phong gào thét tung hoành, đồ đạc trong nhà và cửa sổ bằng gỗ ba ba rung động, cuối cùng chia năm xẻ bảy, rơi xuống đất.

- Tốt lắm, một lúc tăng gia năm ngàn cân khí lực, đạt đến hai vạn cân.

Diệp Trần lập tức cảm nhận cường độ thân thể đã gia tăng biên độ lớn, toàn thân trên dưới tựa hồ có khí lực dùng không hết, một quyền có thể đánh chết năm con trâu nước xếp thành một hàng.

Phải biết khí lực không giống chân khí, hạn chế bởi cực hạn nhân thể, tăng trưởng rất chậm chạp, có thể đạt đến hai vạn cân đã là lợi hại lắm rồi, Võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng không có thân thể mạnh như vậy, trừ phi đối phương cũng tu luyện một môn công pháp rèn luyện.

- Từ Tĩnh sư tỷ hôm đó có lẽ mới động dụng bảy tám phần thực lực, nếu không một quyền cuối cùng rất có thể đánh chết mình.

Nhớ lại uy thế của Tam thiên kim sát công và Phục ma thần quyền, Diệp Trần ít nhiều có chút tự lượng sức mình, không dám cuồng vọng cho rằng

đối phương đã ra tay toàn lực.

Một đêm vô sự.

Sáng sớm ngày thứ hai, mặt trời lên cao.

Bước trong ánh mặt trời sáng chói, Diệp Trần đi vào Đằng Vân đại điện.

Bên trên đại điện vô cùng trống trải, chỉ có ba bốn người đang chọn nhiệm vụ, thậm chí có thể nói là quạnh quẽ.

Đến trước ngọc bích màu xám, Diệp Trần dò xét một hồi, ánh mắt dừng lại ở tờ đơn nhiệm vụ cuối cùng trong hàng đầu tiên, hình như mới được dán lên.

Nhiệm vụ: Đến Cổ Thủy Hồ, giúp Khúc gia tìm kiếm chiếc thuyền đã mất.

Miêu tả chi tiết: Cổ Thủy Hồ có một hiểm địa, tên là Cửu Khúc Thập Tam Loan, yêu thú rất nhiều, đi kèm theo xoáy nước, nguy hiểm dị thường.

Độ khó: Năm sao hôi cấp

Thù lao: Hai mươi vạn lạng vàng

- Cổ Thủy Hồ, đó không phải ở cực Bắc Thiên Phong Quốc sao? Cách nơi đây không gần!

Diệp Trần từ nghe qua cái tên Cổ Thủy Hồ, nghe nói hồ nước đó có ba ngàn năm lịch sử, ban đầu chỉ là một hồ nước nhỏ, sau này gặp phải động đất, hơn ngàn dặm vuông đại địa lõm xuống, trải qua ba ngàn năm nước mưa tích tụ, hình thành nên Cổ Thủy Hồ ngày nay.

Cổ Thủy Hồ trước kia không nguy hiểm, nhưng Cổ Thủy Hồ của bây giờ nguy hiểm dị thường, tựa hồ sau trận động đất kia, yêu thú cổ đại trong lòng đất đều được phóng thích ra ngoài, bá chiếm Cổ Thủy Hồ, khiến một số loài họ cá họ tôm vốn không phải yêu thú cũng sản sinh dị biến, trở thành một

thành viên trong đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 95: Cổ Thủy Hồ!

Trung tâm Cổ Thủy Hồ có một hòn đảo, tên là Bàn Sơn Đảo, trên đảo sinh sống một chi tộc, chính là Khúc gia phát ra nhiệm vụ này, Khúc gia lịch sử lâu đời, ba ngàn năm trước đã sinh sống trên bàn Sơn Đảo, biết rõ Cổ Thủy Hồ yêu thú nhiều, nhưng cũng chưa từng nảy sinh ý nghĩ muốn rời đi, một mực ở lại.

Trên Bàn Sơn Đảo thỉnh thoảng cũng xuất hiện một số thiên tài, không chịu cổ đơn, rời Cổ Thủy Hồ đến những khu vực phồn hoa khác, gây dựng đại danh, nghe nói Phỉ Thúy Cốc có một đệ tử nội môn đến từ Khúc gia Bàn Sơn Đảo.

Không cần suy nghĩ nhiều, Diệp Trần xé tờ đơn nhiệm vụ, rời khỏi Đằng Vân đại điện.

Dưới chân núi, một người một ngựa phóng như bay về hướng Bắc.

...

Tám ngày sau.

Diệp Trần đến gần Cổ Thủy Hồ bao la bát ngát.

Trùng hợp là, trên bờ có một tửu lầu nhỏ rách rưới, bên trên treo một tấm biển viết bốn chữ lớn màu đen.

"Cổ Thủy tửu lầu!"

Xoay người nhảy xuống, Diệp Trần vỗ vỗ đầu ngựa,

- Mất tám ngày mới đến được đây, đợi quay về phải đổi mày thôi, dù sao

theo ta cũng là chịu khổ.

Lãng phí thời gian là điều xấu hổ, hắc tông mã trước đây rất lợi hại, nhưng sau này lực bất tòng tâm, một ngày hai ngàn dặm căn bản là chuyện không thể, cho dù chạy cả ngày lẫn đêm, một ngày cũng chỉ được hơn ba ngàn dặm, Diệp Trần dự định khi nào về sẽ kiếm một con bán yêu chi mã Quỹ nhãn ngọc sư tử, một ngày có thể đi ba ngàn ba trăm dặm, cộng thêm chạy cả ngày cả đêm, năm ngàn dặm không thành vấn đề, mấu chốt là, bán yêu chi mã thể lực cường hãn, trong điều kiện không ăn không nghỉ có thể liên tục chạy ba ngày ba đêm, sau đó chỉ cần nghỉ ngơi mộ đêm, lại mạnh khỏe như thường, căn bản không vần chủ nhân lo lắng.

- Thiếu hiệp, ngài đi Cổ Thủy Hồ phải không! Vào đây nghỉ ngơi trước đã.

Tiểu nhị thấy có khách đến, nhiệt tình mời gọi.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Chăm sóc ngựa cho ta.

- Được, mời ngài sang bên này!

Tửu lầu còn rách rưới hơn tưởng tượng, vách tường luông lổ, mặt bàn sần sùi, lồi lõm, đến ghế cũng là đóng lại, có vẻ rất nghèo nàn.

Lựa chọn một chiếc ghế thuận mắt, Diệp Trần ngồi xuống, thuận tiện chọn mấy món nhậu.

Đang ăn, từ bên ngoài tửu lầu truyền đến tiếng vó ngựa.

- Hôm nay vận khí không tệ, lại có khách đến.

Tiểu nhị lập tức có tinh thần.

Chỉ một lúc, một người thanh niên thân khoác lục y bước vào.

Nhìn thấy Diệp Trần, người thanh niên hơi nhíu mày,

- Ngươi là đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, có phải muốn đến Cổ Thủy Hồ Bàn Sơn Đảo không?

- Không sai.

Diệp Trần nhìn ra đối phương là Đệ tử nội môn Phỉ Thúy Cốc.

- Vậy ngươi không cần đi nữa, chuyện của Khúc gia để cho người Khúc gia giải quyết.

Diệp Trần nhướng mày,

- Ngươi là tử đệ Khúc gia.

- Tử đệ Khúc gia đời một trăm sáu mươi sáu, Khúc Minh.

Thiếu niên lục y ngồi xuống một chiếc bàn đối diện Diệp Trần.

- Xin thứ lỗi, nhiệm vụ đã nhận, ta sẽ làm hết sức.

Diệp Trần không có ý định từ bỏ nhiệm vụ.

Khúc Minh cười lạnh,

- Là ta đang nhắc nhở ngươi, Cổ Thủy Hồ căn bản không có thuyền, từ đây đến Bàn Sơn Đảo có bốn trăm năm mươi dặm đường thủy, chỉ cần một chút không cẩn thận là bị yêu thú kéo xuống nước, chết không toàn thây, kia chính là Cửu Khúc Thập Tam Loan hiểm địa.

- Làm chuyện gì cũng có nguy hiểm, cứ sợ đông sự tây thì sao thành đại sự.

Hai người không hề phát sinh xung đột, dù sao không phải đệ tử Phỉ Thúy Cốc nào cũng cao ngạo đáng ghét.

...

Trên bờ Cổ Thủy Hồ, nước hồ cuồn cuộn, sóng lăn tăn, trời nước một đường.

Khúc Minh liếc nhìn Diệp Trần, từ trong Linh Giới Trữ Vật lấy ra một khúc gỗ to bằng eo, dài một trượng.

Khúc gỗ bị ném ra xa mười mấy trượng, tạo thành một vệt nước trắng trên mặt hồ, thế đi cực nhanh, nhưng nhanh hơn vẫn là Khúc Minh, không thấy hắn làm động tác gì, xuất phát sau mà đến trước, dẫm lên khúc gỗ vẫn còn chưa chạm xuống mặt nước, nhẹ nhàng đẩy khúc gỗ ra xa, một lúc sau đã biến thành một điểm nhỏ.

- Dùng khúc gỗ làm thuyền.

Diệp Trần gật gật đầu, nhìn bốn xung quanh, rất nhanh phát hiện một khu rừng nhỏ cách đó vài trăm mắt, trong đó có không ít cây lớn cao ba bốn trượng.

Kiếm quang lập lờ, một cây đại thụ ngã xuống.

Diệp Trần sợ trên đường bị yêu thú tập kích, không giữ được khúc gỗ nên chặt thêm mười mấy khúc nữa, khúc nào khúc nấy to như nhau, nặng vài trăm cân.

Đến bên bờ, Diệp Trần học theo Khúc Minh, cũng ném khúc gỗ ra, còn người đứng trên đó.

Cảnh vật hai bên nhanh chóng lùi lại phía sau, Diệp Trần chưa bao giờ thấy tâm hồn thoải mái như vậy, nhất thời cảm thấy trời cao đất rộng, còn mình như một cánh chim, tự do tự tại.

Thế đi của khúc gỗ đã hết , Diệp Trần thôi động chân khí, phất một chưởng về phía sau khúc gỗ, hình thành động lực.

Ào ào ào ào!

Mặc dù vẫn chưa đuổi kịp Khúc Minh, nhưng tốc độ không hề chậm, ngoài ra, đứng trên khúc gỗ ngắm phong cảnh trong hồ cũng không tệ.

Đi hơn mười dặm.

Dưới khúc gỗ, một bóng đen mờ mờ vô thanh vô tức lướt qua.

- Cổ Thủy Hồ quả nhiên nguy cơ trùng trùng.

Diệp Trần nhìn xuống, chỉ nghe thấy tiếng quẫy nước dồn dập cùng những cái bóng dài hình con thoi của đám quái ngư.

Quái ngư dài hơn ba thước, toàn thân đầy những vảy màu xanh đen, vây ngực và bụng rất dài và rộng, hình dạng tựa như cánh chim, vỗ kịch liệt, cực tốc phi hành.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Trên đường phi hành, miệng cá mở rộng, những chiếc gai độc dài hai tấc bắn ra, dày đặc một mảng.

Diệp Trần mặc dù không nhìn ra là giống quái ngư gì, nhưng gai độc thì không thể khinh thường, ai biết liệu nó có thể giết chết một Võ giả Ngưng Chân Cảnh trong vài giây hay không, đương nhiên, sau khi Toái ngọc cường thân quyết luyện đến đệ tứ quyết, gai độc gần như không thể xuyên thủng phòng ngự của hắn, nhưng Diệp Trần cũng không có ý định đặt mình vào thế bị động.

Khí mang hộ thể vận khởi, gai độc dày đặc bị đánh bay tan tác.

Boang...!

Vân ẩn kiếm xuất vỏ, chớp liền bốn cái trong hư không.

Một khắc sau!

Bốn đường thập tự kiếm quang lao ra, chém đàn quái ngư tan tác, huyết vũ tràn ngập.

Đợt thứ nhất chưa qua, đợt thứ hai đã lại đến.

Sau lưng đột nhiên nổi sóng cồn, bên trong thủy triều, một cái đầu quái xà khổng lồ thoắt ẩn thoắt hiện, yêu khí trùng thiên, tạo thành những vòng xoáy lớn.

Lần này Diệp Trần nhận ra tên quái xà, là tứ cấp đỉnh tiêm yêu thú Phân thủy mãng, lực lớn vô cùng, có năng lực hô phong hoán vũ, trong cơ thể ngoài yêu khí nội đan ra, còn có khả năng hình thành một viên Phân thủy đơn, võ giả mang trên người, dùng chân khí kích phát, có thể khiến tốc độ lặn tăng lên gấp đôi, là một loại bảo vật kì lạ.

Hí!

Phân thủy mãng há to cái miệng như chậu máu, một đường thủy trụ màu xám trắng bắn ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 96: Phân Thủy Mãng!

Diệp Trần nhíu mày, vân ẩn kiếm trong tay cắt ngang một đường, tạo thành một vết kiếm sắc nét, sau đó, một đường ngưng luyện kiếm quang chém ra.

Rầm rầm!

Cột nước nổ tung, tạo thành một trân mưa rào.

Diệp Trần bất động, nước mưa chưa tiếp cận quá ba tấc đã bị khí mang hộ thể cắt thành hư vô.

Phân thủy mãng thấy cột nước không làm gì được Diệp Trần, ngửa mặt rống lên một tiếng, yêu khí hung ác xông thẳng lên trời, khiến cho thiên địa nguyên khí kịch biến, mây đen ùn ùn kéo đến rợp trời, làm cho lòng người kinh sợ, gần như đồng thời, trên Cổ Thủy Hồ cuồng phong gào thét, nước ngầm bắt đầu khởi động, tạo thành từng đợt thủy triều.

- Tứ cấp đỉnh tiêm yêu thú bình thường không hung hãn được như vậy! Không lẽ con Phân thủy mãng này trong người có thượng cổ yêu khí huyết mạch, vậy cũng khiến người ta giật mình.

Trong nhận thức của Diệp Trần, tứ cấp đỉnh tiêm yêu thú đúng là có thể hô phong hoán vũ, nhưng muốn tạo thành thiên biến trong một phạm vi nhỏ độ khó rất cao, cơ hồ không thể làm được, trừ phi ngũ cấp yêu thú mới có động tĩnh lớn như vậy.

Khúc gỗ dưới chân dập dềnh lên xuống, Diệp Trần hừ lạnh một tiếng, chân phải nâng lên, đạp mạnh xuống dưới.

Ong!

Một vòng gợn sóng khuếch tán, mặt nước hơn mười trượng vuông quay trở lại vẻ yên tĩnh ban đầu, thủy triều không còn nổi lên nữa.

Đột ngột.

Phân thủy mãng phát ra những tiếng rú thê thảm, quăng thân thể khổng lồ của mình lên không trung, tựa hồ như bị trọng thương.

Sau vài cái chớp mắt, thân thể Phân thủy mãng mới rơi xuống nước, không thương tích gì mà chuyển sang phẫn nộ dị thường, lăn lộn thân mình, cái đuôi dài bốn năm trượng quật vỡ sóng nước, đánh một đòn mãnh liệt về phía Diệp Trần, mang thep từng màn tàn ảnh.

Thần sắc Diệp Trần triệt để ngưng trọng, một cước vừa rồi của hắn ngoài ổn định khúc gỗ, con thi triển ra bí tịch lấy từ chỗ Huyết Thủ Đồ Tể: Địa bạo thiên kinh, ám kình lặng lẽ tấn công Phân thủy mãng từ dưới nước, vốn tưởng không giết được đối phương, chí ít cũng khiến nó bị thương, bây giờ xem ra, uy lực của Địa bạo thiên kinh căn bản không phá được phòng ngự của đối phương.

Cái đuôi to như vại nước quật đến, khí lưu sắc bén quét qua mặt, Diệp Trần không kịp suy nghĩ, tung thân mình, nhảy lên không trung.

Rắc!

Như cây gậy đập lên miếng đậu hũ, khúc gỗ nát bấy.

Trong không trung.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, vân ẩn kiếm trong tay vung liền bốn lần, bốn đường kiếm khí như sơn bổ xuống, khóa chặt đầu, cổ, bụng và đuôi Phân thủy mãng.

Ầm, ầm, ầm, ầm!

Trừ cái đuổi bảy tấc không đánh trúng, ba phần còn lại đều trúng, nhưng

kiếm khí ác liệt đã làm vỡ được lớp vảy trên người xà mãng, cắt sâu vào trong, huyết thủy đỏ thẫm nhất thời nhuộm thắm mặt hồ, tràn ra như nước mực.

Phân thủy mãng lần này bị đau thực sự, ngửa mặt lên trời hí dài, con ngươi màu xanh xám biến thành một chấm đỏ tươi, hung tàn quỷ dị.

Cái miệng to như chậu máu há rộng, một vòng xoáy hội tụ ở yết hầu.

Ngay sau đó, cột nước xoắn ốc cao nửa mét bay thẳng ra, trên đường áp súc lần nửa, biến thành to như bắp đùi, đồng dạng bắn về phía Diệp Trần.

- Không ổn, con yêu thú này quá cường hãn, căn bản không làm gì được nó.

Diệp Trần biến sắc, cột nước xoáy ốc quá nhanh, hắn trên không trung khó có thể lập tức mượn lực, căn bản không có thời gian né tránh, đành phải dùng một đòn Bá quyền nghênh đón cột nước.

Một tiếng nổ long trời lở đất, mặt hồ lõm xuống một nửa, sâu mười mấy mét, so với nó, thân thể Diệp Trần chỉ như một con bọ, nhỏ bé vô cùng.

Khóe miệng rỉ máu, Diệp Trần đã bị thương nhẹ.

Phân thủy mãng cũng không dễ chịu hơn chút nào, thân thể khổng lồ lăn mấy vòng trong nước, đầu váng mắt hoa, nhất thời không thể tạo ra cột nước xoắn ốc thứ hai.

- Phân thủy đơn lần sau sẽ lấy, bây giờ đi Bàn Sơn Đảo trước đã.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần chuẩn bị không dây dưa với Phân thủy mãng nữa, bàn chân đạp ra sau, giữa không trung nước mưa uốn thành một đường cong kinh người, kéo căng như dây cung.

Cái này đương nhiên không phải dây cung, mà là nước mưa do Diệp Trần ngưng luyện, biến nó thành đối tượng mượn lực, tăng gia động lực ban

đầu.

Vèo một tiếng!

Hai tay mở rộng, Diệp Trần như một con bạch hạc, chớp mắt đã rời khỏi khu vực ấy, lướt đi trên hồ.

...

Nửa ngày trôi qua, cuối cùng Diệp Trần cũng nhìn thấy một hòn đảo xanh um tươi tốt.

Đảo hình tròn, xung quanh có con đường bàn sơn, trên đỉnh hòn đảo, trừ đỉnh núi ra, là quần thể kiến trúc cổ liền kề.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần tự nói với mình:

- Khúc Minh có lẽ sớm đã đến nơi! Dù sao hắn cũng quen thuộc Cổ Thủy Hồ hơn mình, biết tránh một số nguy hiểm.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần thôi động chân khí, khúc gỗ dưới chân càng tiến nhanh hơn.

Lên đảo, Diệp Trần không trực tiếp bay lên núi, đó không phải là hành vi lịch sự gì.

Men theo con đường nhỏ, Diệp Trần bước vào con đường bàn sơn, có bốn nam tử đang thủ sẵn ở đó.

- Là ai!

Hán tử mặt vàng cầm đầu quát.

Diệp Trần chắp tay nói:

- Các vị, tại hạ Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, vì nhiệm vụ mà đến.

- Có gì làm chứng không?

Đối phương hỏi.

Diệp Trần nhớ lại lệnh bài đệ tử nội môn, vội vàng lấy ra, ném lên tay đối phương.

Người kia cẩn thận xem xét một hồi, xác nhận không sai lần nữa mới trả lại lệnh bài, khách khí nói:

- Lúc nãy mạo phạm, Diệp thiếu hiệp, mời theo ta lên núi.

Diệp Trần gật gật đầu, theo sát phía sau.

Con đường bàn sơn quanh co uốn lượn, rõ ràng cự ly một ngàn trượng, nhưng lại kéo dài thành vài vạn trượng, theo hán tử mặt vàng nói, bất kể là ai, muốn lên được đỉnh núi đều phải men theo con đường này, còn tại sao lại vậy thì đối phương không biết, có thể là tập tục truyền lại từ trăm ngàn năm trước.

Hai người cước lực kinh nhân, chưa hết một tuần nhang đã lên đến đỉnh núi.

Phóng mắt nhìn qua, đỉnh núi bằng phẳng đầy những quần thể kiến trúc cổ, phía sau quần thể kiến trúc còn có một ngọn núi nhỏ xanh tươi, cao hơn mười trượng, một thác nước xinh đẹp phi thẳng xuống dưới, vừa hay rơi trúng một hồ nước nhỏ trung tâm quần thể, bọt nước tung trắng xóa.

- Thật là một nơi thanh tú.

Diệp Trần âm thầm thán phúc, nhìn quen đại sơn đại thành, bây giờ đến hòn đảo thế ngoại đào tiên này, khiến hắn cảm thấy rất mới mẻ.

Dọc theo con đường đá cổ, Diệp Trần theo hán tử mặt vàng đến trước một căn nhà nằm giữa trung tâm quần thể.

- Gia chủ, bên ngoài là Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông.

Hán tử mặt vàng lớn tiếng nói.

- Mời hắn vào.

Một giọng nói già nua truyền ra.

Nghe vậy, Diệp Trần nhấc chân bước vào trong đại sảnh.

Trên vị trí thủ tọa là một vị lão giả, tuổi độ thất tuần, da dẻ cũng giống như hán tử mặt vàng, vàng vàng, nhưng không giống dinh dưỡng không đủ, tựa hồ sinh ra đã vậy, bên dưới đang ngồi một thanh niên áo lục, chính là Khúc Minh, người đến trước Diệp Trần một bước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 97: Lời Nguyền Khúc Gia

Khúc Minh thấy Diệp Trần có thể đến Bàn Sơn Đảo, thoáng có chút bất ngờ.

Đi đến trung tâm đại sảnh, Diệp Trần chắp hai tay,

- Tại hạ Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông Diệp Trần, xin chào Khúc gia chủ.

Lão giả gật gật đầu,

- Ngươi là nhận đơn nhiệm vụ đến đây!

- Vâng.

- Vậy tốt, có hai đệ tử tông môn, việc tìm chiếc thuyền đã mất càng có cơ hội.

- Diệp Trần sẽ nỗ lực hết sức.

Lúc nói chuyện, Diệp Trần mặt đầy vẻ nghi hoặc, cẩn thận kiểm tra lại tu vi lão giả, phát hiện đối phương chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy, không kìm được hỏi:

- Khúc gia chủ, cả quãng đường đến đây, phát hiện người của Khúc gia đều là Võ giả Ngưng Chân Cảnh trở xuống, rốt cục là chuyện gì?

Hắn không nghĩ một gia tộc không thể sinh ra Võ giả Ngưng Chân Cảnh, Khúc Minh chính là ngoại lệ, sau này đối phương cũng có thể bước vào Bão Nguyên Cảnh, trở thành tông môn cao thủ.

Lão giả thở dài,

- Ngươi cứ ngồi xuống trước đã.

Diệp Trần theo lời, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Khúc Minh, muốn nghe xem rốt cục là chuyện gì.

- Khúc gia ta không phải không có Ngưng Chân Cảnh, mà là không thể tồn tại Ngưng Chân Cảnh, bất cứ võ giả nào đạt đến cấp độ Ngưng Chân Cảnh, chỉ cần sống trên Bàn Sơn Đảo ba tháng, sẽ gặp tai họa bất ngờ, hoặc là bị yêu thú tập kích, hoặc là luyện công tẩu hỏa nhập ma, hoặc là người như bị nhập tà, biến mất vô ảnh vô tung, cho nên năm Khúc Minh tiến nhập Ngưng Chân cảnh, ta liền để nó rời Bàn Sơn Đảo.

Lão giả rủ rỉ nói.

- Có chuyện này sao?

Diệp Trần hít ngược một hơi lãnh khí.

Khúc Minh thản nhiên nói:

- Đúng là như vậy, mười lăm năm trước, phụ thân ta chính là tẩu hỏa nhập ma mà chết, không có nửa phần dấu hiệu.

Đại sảnh chìm vào yên lặng

Diệp Trần lại nói:

- Vậy tại sao cả gia tộc không tời Bàn Sơn Đảo, thế giới bên ngoài rất rộng, lo gì không cõ chỗ cho Khúc gia dung thân.

- Sự tình phải kể từ ba ngàn năm trước, lúc đó Cổ Thủy Hồ không gọi Cổ Thủy Hồ, mà là Thanh Hồ, Khúc gia ta sinh sống ven bờ Thanh Hồ, căn bản không phải Bàn Sơn Đảo. Nhưng từ sau khi có người nhặt được một món cổ vật dưới đáy động huyệt Thanh Hồ, sự tình liền thay đổi, đầu tiên là phát sinh động đất trong vòng một ngàn dặm vuông, địa hình thay đổi, hình thành một cái hố lớn, ba tháng sau đó mưa dông không dứt, tựa hồ triệt để

nhấn chìm Khúc gia, trong lúc sinh tử tồn vong, trên trời rơi xuống một hòn đảo, trấn áp động huyệt dưới đáy Thanh Hồ, tiền bối Khúc gia ta nghĩ là thần linh từ bi, cho Khúc gia một con đường sống, nên chuyển cả gia tộc lên đảo, hoàn đảo ấy chính là Bàn Sơn Đảo bây giờ, bàn sơn đại đạo là sau này mới xây dựng.

Hồi tưởng một lúc, lão giả nói tiếp:

- Chỉ là sự tình không đơn giản như vậy, sau khi chuyển đến Bàn Sơn Đảo, tất cả Luyện Khí Cảnh trở lên trong tộc lần lượt chết hết trong vòng ba tháng, người có tu vi cao nhất lúc đó là tộc trưởng, cũng là tổ tiên Khúc gia ta, trước khi chết mới chịu nói ra một số tin tức.

- Nói gì?

Diệp Trần phát hiện mình đã bị câu chuyện hấp dẫn.

Lão giả dùng hết khí lực toàn thân, gằn từng chữ:

- Ma quỷ, nguyền rủa, chính là bốn chữ này.

Ma quỷ, nguyền rủa!

Diệp Trần đột nhiên cảm thấy sống lưng ớn lạnh, lỗ chân lông dựng đứng, bốn chữ này phảng phất có ma lực cực lớn, dù là nói ra cũng khiến người ta kinh tâm động phách.

Khúc Minh sắc mặt cũng không dễ chịu hơn là mấy, mỗi lần nghe được bốn chữ này, hắn đều cảm thấy sợ, nỗi sợ ấy in hằn trong huyết mạch, không cách nào khu trừ, không cách nào quên được.

Lão giả cười khổ một tiếng,

- Có phải rất đáng sợ hay không.

Diệp Trần không miễn cưỡng, gật đầu nói phải.

- Lúc ta nghe được bốn chữ này, còn sợ hơn các ngươi nhiều, liên tục một tháng ngủ không ngon giấc, cứ cảm thấy xung quanh âm ảnh nặng nề, như có quỷ hồn đang gào thét, nhưng sau này cảm xúc tê đi, bởi vì chỉ cần không đạt đến Ngưng Chân Cảnh, người của Khúc gia sẽ vẫn sinh sống bình thường, không còn ai chết vô duyên vô cớ nữa.

Nghe đến đây, Diệp Trần lại quay sang nhìn lão giả, đối phương vẫn chưa giải thích câu hỏi vừa rồi của hắn.

lão giả nói tiếp,

- Di dời cả tộc chúng ta không phải chưa nghĩ tới, chỉ là không làm được, tổ tiên tộc trưởng trước khi chết bảo tất cả mọi người rời Bàn Sơn Đảo, không được ở lại đây nữa, những người khác đều nghe theo, chia thành ba nhóm, chuẩn bị từng nhóm rời đi, nhưng khiến người ta tuyệt vọng là, nhóm đầu tiên rời đi chỉ có một người sống sót, những người khác đều gặp tai ưpng, mà còn thảm, khủng khiếp hơn chết trên Bàn Sơn Đảo, người duy nhất sống sót sợ đến phát điên, sau khi trở lại Bàn Sơn Đảo, không đến ba năm cũng chết.

Không thể rời khỏi Bàn Sơn Đảo? Nhưng Khúc gia rốt cục là chuyện gì, không đúng, nhóm đầu tiên rời đảo chỉ có một người sống sót, mặc dù sau này cũng chết nhưng là tinh thần sụp đổ mà chết, có lẽ không liên quan gì đến lời nguyền, cũng chính là nói, người sinh sống trên Bàn Sơn Đảo, chỉ có một an toàn rời đi, không bị lời nguyền uy hiếp, miễn cưỡng có thể giải thích thành đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, nhân độn một, thiên địa luôn lưu lại một tuyến sinh cơ, không đẩy người ta vào tuyệt lộ bao giờ, huống hồ là một chi tộc, hàng trăm ngàn người, trong nháy mắt, trong đầu Diệp Trần hiện lên vô số ý niệm.

- Cứ như vậy trải qua vài thập niên, một số thanh niên trong tộc không tin tà, một lần nữa chuẩn bị rời đi, chỉ có điều số người không nhiều, chỉ có mấy chục, không có ngoại lệ, sau khi rời khỏi đảo năm trăm dặm, chỉ có một người sống sót, những người khác toàn bộ chết bị thảm, không ai có thể giải thích điều gì.

Giọng nói lão giả mang theo một chút mệt mỏi.

Chân tướng sự việc Diệp Trần coi như đã lý giải phần nào, thực sự không ngờ, nơi sơn thanh thủy tú này lại có sự tình đáng sợ như vậy, một huyệt động sâu nơi đáy nước, một hòn đảo từ trên trời rơi xuống, một chi tộc bị nguyền rủa, cả câu chuyện quá khủng khiếp hoang đường, không thể giải thích, có lẽ chờ hắn đạt đến cảnh giới nhất định, mới có thể giải được câu đố này, bây giờ thì hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ nhiễm lời nguyền Bàn Sơn Đảo, lúc đó đúng là gọi trời trời không biết kêu đất đất không linh, vĩnh viễn không thể rời Bàn Sơn Đảo, trừ phi giết chết Khúc Minh, chỉ có hắn và Khúc Minh không phải tộc nhân, giết đối phương bản thân cũng chưa chắc sống sót, rất có khả năng ba tháng sau chết ở đây.

Trong lúc Diệp Trần còn đang suy nghĩ lung tung, lão giả quét ánh mắt dò xét tới, nói:

- Nếu như không còn việc gì, bây giờ có thể đến Cửu Khúc Thập Tam Loan tìm thuyền không, cháu gái lão hủ vẫn còn trên đó, đã nửa tháng rồi, mặc dù bên trên lương thực đầy đủ, nhưng khó tránh khỏi sẽ phát sinh ngoài ý muốn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 0098

Khúc Minh đứng dậy,

- Đại gia gia yên tâm, chuyện này giao cho con, con nhất định đưa Hinh Dĩnh trở về.

- Nếu như trên thuyền có người, việc không nên chậm trễ, lập tức xuất phát thôi!

Diệp Trần cũng đứng dậy.

Lão giả gật gật đầu,

- Lão hủ đi cùng các ngươi, thiết mộc thuyền đã chuẩn bị xong.

Bờ Tây Bắc Bàn Sơn Đảo.

Một con thuyền gỗ màu đen dài mười lăm mét, rộng ba mét dưng ở đó, bề mặt tán phát quang mang u ám, tựa hồ kim loại.

Trong lòng Diệp Trần biết đây chính là thiết mộc thuyền, dùng thiết mộc cứng như kim loại chế tạo thành, độ cứng không cần nói, đủ để chặn đứng một đòn toàn lực của Võ giả Luyện Khí Cảnh mà không vỡ, độ mềm dẻo cũng rất cường hãn, có thể xuyên qua sóng cồn, không cần lo lắng thân tàu bị bẻ gãy.

- Gia chủ!

Mười hai Võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín xếp thành một hàng, đồng thanh nói.

Lão giả phẩy tay nói:

- Khúc Minh thì các ngươi biết rồi, vị này là Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông Diệp Trần, sẽ cùng chúng ta đến Cửu Khúc Thập Bát Loan, ứng cứu Hinh Dĩnh.

Nói xong, ông quay đầu nói với Diệp Trần và Khúc Minh:

- Võ lực của họ không bằng hai ngươi, nhưng thủy tính rất tốt, có thể nhịn thở trong nước một khắc.

Diệp Trần có chút kinh ngạc, với tu vi hiện tại của hắn, nhịn thở trong nước một khắc không khó, nhưng mười hai người này mới là Luyện Khí Cảnh tầng thứ chín tu vi mà thôi.

...

Càng đến gần Cửu Khúc Thập Bát Loan thủy lưu vàng gấp, sóng nước không ngừng vỗ vào mạn thuyền, phát ra những tiếng ba ba cực lớn, kinh tâm động phách.

Trong khoang thuyền.

Lão giả nói:

- Cửu Khúc Thập Bát Loan thủy lưu phức tạp, xoáy nước vô số, không có kĩ năng chèo thuyền tinh xảo thì không thể qua được, nếu không có gì bất ngờ, cháu gãi lão hủ có lẽ bị kẹt trong nửa trước Cửu Khúc Thập Tam Loan, ở đó có một ngọn núi nhỏ, thân núi và hồ nước hình thành nên một bãi cát bằng phẳng, thuyền có thể cập bờ, còn việc của các ngươi rất đơn giản, giết chết bất cứ con yêu thú nào lại gần, tránh không để thuyền bị đánh rơi khỏi quỹ đạo.

Diệp Trần nói:

- Như thế rất đơn giản, ta có thể thi triển khinh công trực tiếp lướt qua, rất nhanh tìm được thuyền và cháu gái ngài.

Lão giả lắc lắc đầu,

- Chỗ khủng khiếp thực sự của Cửu Khúc Thập Bát Loan không nằm ở thủy thế và yêu thú mà là sương mù dày đặc, nếu như một mình vào trong, rất dễ lạc đường, cả đời cũng không ra được, chỉ có đi theo sự biến hóa của thủy lưu mới có thể tìm được đường ra.

- Thì ra là vậy!

Diệp Trần trầm ngâm gật đầu, Bàn Sơn Đảo và Cô Thủy Hồ không thể nhìn nhận theo lẽ bình thường, đúng là có chút quỷ dị.

Cót két!

Đột nhiên, thiết mộc thuyền lắc lư dữ dội, tựa hồ như đang có thứ gì đó cọ vào.

Đạp đạp đạp, một võ giả Khúc gia xông tới,

- Gia chủ, ba con yêu điểu đang tới gần.

Lão giả gật gật đầu,

- Giao cho hai người bọn họ.

Diệp Trần và Khúc Minh quay sang nhìn nhau, bước ra khỏi khoang thuyền.

Trên boong, Diệp Trần ngước mắt nhìn, giữa không trung bay lượng ba con quái điểu khổng lồ, quái điểu cánh dài năm mét, nửa trên cánh mọc một đối móng vuốt sắc bén, lúc này vẫn chưa tới gần, những cuồng phong tạo bởi đôi cánh đã khiến thiết mộc thuyền lắc lư không ngớt.

- Điểm tinh chỉ, Bắc đẩu thất tinh!

Khúc Minh chập hai ngón tay, đầu ngón tay ẩn hiện quang hoa lưu ly sắc, điểm bảy lần vào hư không, vẽ nên một bức đồ án bắc đẩu thất tinh.

Phốc phốc phốc...

Không kịp lo lắng, ba con yêu điểu bị chỉ mang của tổ hợp thành bắc đẩu thất tinh bao phủ, trên người xuất hiện mấy lỗ máu, cắm đầu ngã xuống nước.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Hảo chỉ pháp!

- Chút tài mọn mà thôi.

Khúc Minh thu tay.

Đúng lúc này, có võ giả Khúc gia lớn tiếng nói:

- Cửu Khúc Thập Bát Loan đến rồi, các vị vịn vào vật thể cố định, tránh không để rơi khỏi boong tàu.

Lời vừa dứt, thân tàu lắc lư dữ dội, tựa hồ như muốn lật úp, những võ giả Khúc gia khác sớm đã có chuẩn bị, bám chặt lấy đồ vật, chỉ có Diệp Trần và Khúc Minh thờ ơ, hai chân bám chắc boong thuyền, mặc kệ cho thuyền lay động thể nào, cũng không lay động được thân thể bọn họ.

Khúc Minh thân thể rất linh động, tính cân bằng cũng tốt, nhìn như bất động, kì thực thể thể ngầm phối hợp với phương hướng lay động của thân thuyền làm những cải biến nhỏ, nhẹ nhàng thoải mái.

Nhưng lúc hắn nhìn sang Diệp Trần, mắt không khỏi nheo lại.

Diệp Trần tay chắp sau lưng, chân như mọc rễ, thân thể lắc lư của những dao động của thân thuyền, tựa hồ như một bộ phận của thuyền, căn bản không có khả năng bị bật ra ngoài.

- Khinh công cao minh thật.

Khúc Minh nhãn lực lợi hại, lập tức nhìn ra Diệp Trần khinh công rất

giỏi, chân khí vận dụng hơn hẳn võ giả bình thường.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, đang chuẩn bị nói chuyện đột nhiên cau mày nói:

- Dưới nước có yêu thú tiềm hành.

Tung thân hình, thân thể Diệp Trần đáp xuống bên mạn thuyền, một quyền mang theo lam quang lấp lánh đánh xuống.

Rống!

Hổ khiếu rung trời, khí long lam sắc chồm xuống, chui xuống đáy nước.

Một khắc sau!

Thi thể yêu thú khổng lồ nổi lên, bụng xuất hiện một lỗ máu lớn như cái bồn tắm, máu tươi tuôn ra ồ ồ.

Khúc Minh quan sát thi thể yêu thú, kinh nghi nói:

- Thủy ảnh thú sở trường che dấu yêu khí, tinh thông tiềm hành, sao ngươi phát hiện được?

Nếu như không phải Diệp Trần phát hiện, Khúc Minh không thể giết được Thủy ảnh thú trước, chỉ có đợi đối phương phát động công kích, yêu khí bạo lộ, hắn mới phát giác được, đến lúc đó, thiết mộc thuyền dù không hư tổn, thì cũng lệch khỏi tuyến đường an toàn, phải mất rất nhiều công sức mới có thể quay lại quỹ đạo cũ, và chắc chắn sẽ rất lãng phí thời gian.

Diệp Trần đương nhiên sẽ không nói mình có linh hồn lực cường hãn, có thể tự do quan sát bất cứ vật thể gì xung quanh, tùy ý biện lý do nói:

- Thủy ảnh thú mặc dù tinh thông tiềm hành, yêu khí nội liễm, nhưng thân thể khổng lồ của nó dù có khéo léo thế nào cũng khó tiềm hành đến vô thanh vô tức, tất nhiên phải thay đổi thủy lưu rồi.

Khúc Minh âm thầm gật đầu, đối phương nói không sai, thân thể càng lớn, trở lực trong nước càng lớn, chỉ là cảm tri của đối phương quá cường hãn, đến một chút thay đổi nhỏ cũng nhìn ra được, không khỏi khiến người ta bội phục.

Càng đi sâu vào Cửu Khúc Thập Bát Loan, tần suất lắc lư của thuyền càng nhanh, có lúc rõ ràng lắc sang trái, nhưng lại đột nhiên nhảy lên, có lúc rõ ràng không có sóng, nhưng xoáy nước bên dưới lại khiến thuyền không thể nhúc nhích, đang từ rất nhanh đến lập tức bất động, chỉ trong nháy mắt, cơ hồ có thể khiến trái tim một người bình thường ngừng đập.

Cuối cùng, thiết mộc thuyền hữu kinh vô hiểm đến trước ngọn núi bị ngập chìm một nửa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 99: Truy Tìm Hinh Dĩnh

Trên bờ cát, một con thuyền lớn đang dừng ở đó, thoắt ẩn thoắt hiện trong màn sương mù dày đặc.

Thuyền chưa tới gần, Khúc Minh và Diệp Trần đã nhún chân, như hai con chim lớn bay vút qua, tốc độ nhanh đến không tưởng.

Ba ba!

Hai người đừng trên boong con tàu thất lạc, cảm thấy không khí có biến.

- Hinh Dĩnh! Có ở đây không?

Khúc Minh lên tiếng.

Vù vù vù vù!

Trừ gió hò, không có bất cứ thanh âm nào truyền ra.

Hai người sợ bỏ sót thứ gì, mở cửa khoang đi vào.

Một lát sau, hai người lại đi ra.

Diệp Trần ngước nhìn ngọn núi, nói với Khúc Minh:

- Có lẽ họ đã lên núi tị nạn.

Khúc Minh gật gật đầu,

- Cũng chỉ còn khả năng đó, đợi đại gia gia đến đã.

Thiết mộc thuyền cập bờ, lão giả dẫn theo mười hai người đi đến.

Khúc Minh nói:

- Lão gia gia, Hinh Dĩnh không có trên đó.

- Không có trên đó!

Lão giả sắc mặt vụt biến, quay sang nói với võ giả Khúc gia:

- Mười hai người các ngươi phân thành ba nhóm, mỗi nhóm bốn người lên núi tìm kiếm.

- Vâng, gia chủ.

Mười hai võ giả Khúc gia tự sắp xếp đội, lên núi từ ba hướng khác nhau.

Lúc này, Diệp Trần nói:

- Khúc gia chủ, ngài và Khúc Minh một nhóm, mình ta là được rồi.

- Quyết định vậy đi!

Lão giả không hề xem thường Diệp Trần, cả quãng đường, thực lực mà đối phương thể hiện không hề thua kém tu vi Ngưng Chân Cảnh hậu kì của Khúc Minh, đủ để chứng minh vấn đề.

Sau khi tách ra, Diệp Trần men theo con đường hẻo lánh nhất, chạy lên núi.

Vừa lên đường, một con "Độc thủy hạt" thuộc tính nước lao vào người hắn, bị hắn dùng quyền kình đánh thành phấn vụn, chất lỏng bay tứ tung, tốc độ không giảm, chỉ sau vài chục nhịp thở, Diệp Trần đã chui vào màn sương mù dày đặc bao phủ quanh ngọn núi.

Sương mù vô thanh vô tức tách ra, một thân ảnh quỷ mị lướt đi, mỗi lần bàn chân chạm đất, sẽ trượt xa mấy chục mét, khí tức kéo dài tinh thuần.

Bỗng nhiên, sơn động gần chỗ Diệp Trần động đậy, là một con Nham

thạch cự nham thú, đối phương mở to khoang miệng thâm u, một dải hồng ảnh to như cánh tay cuộn lấy Diệp Trần, thế đi như điện.

- Muốn chết!

Vân ẩn kiếm xuất vỏ, kiếm quang sắc bén chạm vào hồng ảnh.

Âm vang!

Hồng ảnh bị chém thành một lỗ, huyết dịch màu vàng nâu phun ra.

Nhìn kĩ lại thì ra là một cái lưỡi dài hơn một trượng, cuống lưỡi vẫn nằm trong miệng Cự nham thú, tựa hồ như một con ếch, đối phương muốn dùng lưỡi cuốn Diệp Trần vào miệng, không thể nói là không âm hiểm.

Một kích không trúng, thân thể cự nham thú co lại, định chui vào trong khe núi, tránh phản kích của Diệp Trần.

Diệp Trần sao chịu tha cho đối phương, một chân dậm mạnh, ám kình thả ra.

Phanh!

Cự nham thú bị kéo bật ra ngoài.

Kiếm khí lóe lên, Cự nham thú phòng ngự cực cao ngã xuống, phần bụng bị cắt một đường dài, nội tạng lòi hết ra ngoài, mùi tanh xộc lên tận óc.

Không hứng thú với việc giải phẫu thi thể Cự nham thú, Diệp Trần đầu cũng không quay, chạy vào trong màn sương.

Ngọn núi không lớn, Diệp Trần rất nhanh đến được sườn núi.

Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt là một cây cầu bằng đá, dưới chân cầu đá mây mù cuồn cuộn, thâm bất khả trắc, bờ bên kia là một mảnh bình địa, phía sau bình địa có một cánh cổng lớn bằng đá, cao bá trượng ba, rộng hai trượng tám, cửa đóng chặt, chỉ lộ ra một khe nhỏ, bên trong có quang mang

bắn ra, làm cho sương mù xung quanh cũng biến sắc, mờ mịt một mảng.

- Bên trong có người.

Diệp Trần chần chừ một lúc, Diệp Trần bước lên cầu.

Rắc rắc!

Thạch thú hai bên cầu đột nhiên sống lại, lắc lư thân thể bằng đá, từng bước tiến về phía Diệp Trần.

- Sơn loan điệp phong!

Đối mặt với rất nhiều thạch thú, Diệp Trần sử dụng Sơn loan điệp phong có phạm vi công kích rộng nhất trong Cô phong thập tam kiếm, một kiếm chém ra, tầng tầng lớp lớp kiếm quang khuếch tán.

Xoạt xoạt xoạt...

Từng con thạch thú lần lượt bị chém vỡ, tán loạn trên mặt đất.

Đang định rời đi, Diệp Trần phát hiện một cảnh tượng kinh người, những mảnh thạch thú vỡ vặn vẹo mấy cái, hóa thành sương mù dung nhập vào hoàn cảnh xung quanh, không để lại một chút dấu vết.

Cổ quái, thực sự cổ quái!

Ánh mắt Diệp Trần lập lòe, không biết đang nghĩ gì.

Một lúc sau.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, cầm kiếm lướt đến trước cánh cửa.

Cánh cửa đá này thực sự rất dày, Diệp Trần nghĩ nếu như phá vỡ được nó thì cũng khiến thạch thất bên trong sụp đổ, không khôn ngoan chút nào.

Hai vạn cân khí lực hội tụ trên hai cánh tay, Diệp Trần đặt bàn tay vào

khe hở giữa chính giữa, dùng lực đẩy sang hai bên.

Ầm ầm!

Cánh cửa từ từ mở ra, một đại sảnh sáng trưng hiện ra trước mắt.

Không giống như bên ngoài, bên trong đại sảnh đầy đủ xa hoa, hai bên là mười tám cột đá sơn màu vàng kim, cao sáu trượng sáu, toàn thân sáng bóng, không có bất kì điêu khắc gì, trung ương đại sảnh là một tấm thảm đỏ, kéo dài đến tận đầu bên kia, trên ghế thủ tọa ngồi một người trung niên, hai mắt khép hờ, khí tứaj như sơn, hai bên thảm đỏ cũng có sáu người trung niên khác, khí tức mặc dù không bằng trung niên thủ tọa, nhưng cũng không thể coi thường, chí ít là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong nhân vật.

- Ngươi là ai?

Trung niên thủ tọa mở mắt, tinh quang bắn ra như điện, giống như thực chất, rõ ràng là Võ giả Bão Nguyên Cảnh.

Diệp Trần chắp tay nói:

- Vãn bối lên núi tìm người, không biết tiền bối có thấy một thiếu nữ đến qua đây không.

Trung niên thủ tọa thản nhiên nói:

- Ngươi cứ ngồi xuống đã.

- Vâng!

Diệp Trần cứ cảm thấy có chút cổ quái, nhưng lại không thể nói ra là cổ quái chỗ nào, y lời ngồi xuống vị trí cuối cùng bên phải thảm đỏ.

Mắt ánh lên một tia âm độc, người trung niên phẩy tay về phía cửa đá, cánh cửa từ từ khép lại.

- Ngươi nói thiếu nữ tuổi độ mười lăm mười sáu, khí chất sạch sẽ?

Diệp Trần đã được nghe lão giả tả qua về dung mạo khí chất cháu gái mình, gật gật đầu,

- Không sai, tiền bối đã gặp qua nàng?

- Phải, nàng ta bị kẹt dưới chân núi, là ta cứu nàng lên đây, bây giờ nàng ta đang ở căn phòng bên cạnh, người có thể đưa nàng rời khỏi đây.

Thủ tọa trung niên có vẻ rất dễ nói chuyện.

Ánh mắt lộ vẻ hoài nghi, Diệp Trần xác nhận nói:

- Có thể đưa đi thật sao?

- Sao, ngươi không muốn thế à?

- Ồ, không phải.

Diệp Trần đứng dậy, không nhanh không chậm đi sang căn phòng bên cạnh, linh hồn lực thôi động đến cực hạn, đề phòng bất trắc.

Nhưng sự tình rất không bình thường, không chỉ thủ tọa trung niên không hề động đậy mà sáu vị trung niên bên cạnh cũng như bị điểm huyệt, ngồi im một chỗ, cũng không nói chuyện, trên bàn chỉ có một chút đồ ăn, căn bản chưa từng ăn qua, không khí quỷ dị tràn ngập đại sảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 100: Thận Thú!

Vừa đi đến trước cửa phòng, Diệp Trần đột nhiên quay đầy, nhìn thủ tọa trung niên, đối phương lập tức thu lại quang mang âm độc trong mắt, hỏi:

- Sao thế.

- Không có gì, chỉ là cảm thấy buồn cười thôi.

Diệp Trần rút kiếm, cười lạnh.

Hừ!

Thủ tọa trung niên âm trầm nói:

- Ta để ngươi mang thiếu nữ kia đi là đã rất nể mặt, không lẽ ngươi còn muốn động thủ, một Võ giả Ngưng Chân Cảnh nhỏ bé, một cái nhấc tay đủ để giết chết ngươi rồi.

Diệp Trần nửa cười nửa không, nói:

- Vậy sao? Nếu như ngươi có thể giết ta, vậy sao còn lừa ta, nếu như ta đoán không nhầm, chỉ cần bước vào căn phòng này, ta sẽ chết một cách oan uổng.

- Láo toét! Cút vào cho ta.

Thủ tọa trung niên phẩy tay, một cây trụ đá kim sắc rơi xuống, không hề có ý dừng lại, cực tốc bắn về phía Diệp Trần, lăng không bạo phát ra tiếng xé gió như phong lôi, nhân lực không thể chặn, cho dù cột đá này dài sáu trượng sáu, rộng nửa mét, dưới sự điều khiển của Võ giả Bão Nguyên Cảnh, còn đáng sợ hơn bất cứ vũ khí gì, có thể dễ dàng xuyên thủng ngọn núi, kích

sát Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì.

Lúc này, nếu là người bình thường, khẳng định nhảy vào trong phòng, tránh đòn công kích của trụ đá, nhưng Diệp Trần thì không làm vậy.

Nhãn thần hắn trở nên thanh minh, không hề có ý né tránh, tay phải vung vân ẩn kiếm, một điểm điểm trúng thanh thế đáng sợ của cột đá.

Tạch...!

Cột đá nát bấy, hóa thành sương mù tiêu tán.

- Kiếm Khí Ngưng Sơn!

Điểm vỡ cột đá, trong mắt Diệp Trần lãnh quang lập lòe, chém một đường kiếm khí hình bán nguyệt về phía thủ tọa trung niên.

Phốc.

Thủ tọa trung niên không ngờ Diệp Trần không lùi không tránh, kiếm điểm vỡ cột đá rồi còn phát động công kích và phía hắn, chưa kịp phản ứng, kiếm khí đã chém lên người.

Sương mù cuồn cuộn, thủ tọa trung niên thân hình cực tốc biến hóa, từ một người biến thành một con thằn lằn quái vật, đầu nổi bốn cục bướu, màu đỏ thâm, xấu xí dị thường, nó mở to miệng, cả đại sảnh hóa thành sương mù, chui tuột vào bụng.

Diệp Trần nhìn quanh, không còn đại sảnh hào hoa gì nữa, rõ ràng là một thạch động bẩn thỉu, sáu trung niên không nói không cười kia là sáu bộ hài cốt, khoanh chân ngồi đó, màu xương đen xì, ngoài ra, trên mặt đất còn rải một đống xương trắng, kéo dài đến tận ghế thủ tọa, chính là tấm thảm đỏ mà Diệp Trần nhìn thấy lúc nãy.

Lại nhìn ra sau, phòng kế bên là một sơn động, rộng chừng một trượng, bên dưới là hố, dưới hố đầy những dịch thể màu xám, bề mặt nổi đầy bọt khí

dính dính, bọt khí vỡ ra, khí lưu bên trong chạm vào vách động, tạo thành một mảng ăn mòn lớn màu đen.

Cho dù những thứ trước kia đều là ảo ảnh, Diệp Trần vẫn phải hít ngược một hơi lãnh khí, nếu như không phải hắn sớm phát giác, e rằng đã rơi xuống hố dịch thể kia, thi cốt chẳng còn, đáng sợ hơn, nếu như hắn đoán không nhầm, con quái vật nhìn giống thằn lằn kia có lẽ một trong mười loại quái vật hiếm gặp nhất ở Chân Linh Đại Lục Thận thú (Con Thận Thú này có lẽ chạy từ bộ Tinh Ngự sang đây ^.^). Thận thú thích ăn não người, biến kí ức của người khác thành kí ức của mình, sau đó dựa vào kí ức luyện ra một loại thận khí, bố trí thành ảo giác, để cho người ta không phân biệt được thật giả.

Thận thú là yêu thú có thể tiến hóa, dựa vào số lượng bướu trên đầu phán đoán đẳng cấp thực lực, một bướu là yêu thú cấp một, hai bướu là cấp hai, bốn chính là yêu thú cấp bốn, nhưng Diệp Trần không sợ, so với yêu thú cùng đẳng cấp, Thận thú hình như là loại yếu nhất, không đáng để sợ.

- Thiếu nữ đâu?

Diệp Trần nhìn chằm chằm vào Thận thú.

Thận thú gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt ti hí đầy vẻ âm độc.

Diệp Trần nhướng mày, lúc này mới nhớ ra, Thận thú không biết nói chuyện, chỉ có trong ảo giác, con người mới tưởng là nó biết nói, kì thực đối phương chưa từng mở miệng nói chuyện, tất cả đều dựa theo không khí, tự mình giả tưởng mà ra.

- Nếu đã như vậy, cũng không cần phải giữ ngươi lại nữa.

Một kiếm lúc nãy đã làm bị thương Thận thú, khiến nó mất đi khả năng khống chế thận khí, Diệp Trần không sợ đối phương thi triển thận khí nữa, chân dậm mạnh, ám kình phóng xuất, liên tục chém ra ba đường kiếm khí tam giác.

Ầm!

Thận thú bị ám kình đẩy lên cao, hứng trọn ba đường kiếm khí.

Đập mạnh vào vạch động, thận khí đột nhiên mở miệng thổ ra một làn sường mờ, làn sương này lăng không hóa thành một khối hỏa quang, đốt cháy Diệp Trần.

- Xem ta phá thận khí của ngươi!

Diệp Trần không dám đối diện trực tiếp với hỏa quang, sợ bên trong có bẫy, chuyển vân ẩn kiếm sang tay trái, Bá quyền chiêu thứ nhất Bá đạo hoành hành đánh ra, dung nhập hỏa quang vào trong, phản kích lại Thận thú.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Phần bụng Thận thú bị đánh thủng một lỗ máu, viền lỗ máu đen kịt, mùi khét tanh nồng bốc lên, khiến người ta không khỏi lợm giọng.

- Đúng là có bẫy!

Bá quyền bản thân không có thuộc tính, nhưng có thể dung nhập công kích đối phương, nhìn bộ dạng Thận thú lúc này, đúng là tự làm tự chịu.

Diệp Trần không biết, bên trong thận khí của Thận thú ẩn hàm ngũ hành nguyên khí, hỏa nguyên khí chính là một trong số đó, lúc nãy một ngụm hỏa quang là tinh hoa hỏa trong người nó, phun một ngụm thiếu một ngụm, muốn ngưng luyện lại rất khó, lúc nãy nó sợ không giết được Diệp Trần, lợi dụng thận khí che giấu hảo quang, sau đó trên đường thu lại thận khí, dễ dàng khiến người ta sản sinh là ảo giác giả tưởng.

Chỉ cần Diệp Trần không cẩn thận, khả năng lật thuyền trong mương là rất lớn.

Trí tuệ của yêu thú không hề thua kém con người, luận âm độc giảo hoạt, phần lớn con người đều không phải đối thủ.

Diệp Trần nhãn thần co lại thành một điểm, trong lòng nảy sát tâm, con

Thận thú này không thể giữ lại, nếu không hậu họa khôn lường.

- Chết!

Miệng quát khẽ một tiếng, Diệp Trần một quyền một kiếm đồng thời đánh ra.

Rắc, phanh!

Tựa như một cái bao tải, Thận thú nằm bẹp trên mặt đất, không hề nhúc nhích, nhưng Diệp Trần sợ không an toàn, liên tiếp phát ra mấy lần công kích, cho đến khi đối phương không thành thú hình, mới chịu dừng tay.

Đi đến bên thi thể Thận thú, Diệp Trần giơ tay hút, một viên nội đan lớn bằng nắm tay bị hút ra, bề mặt nội đan trắng mờ, có sương mù tràn ra, nhìn rất dễ sản sinh ảo giác, vô cùng tà môn.

Từ Linh Giới Trữ Vật lấy ra một chiếc hộp ngọc, Diệp Trần cất Thận thú nội đan vào trong.

Thu hộp ngọc lại, Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn xung quanh, hi vọng có thể tìm được một chút dấu vết.

Trong ảo cảnh lúc nãy, đối phương nói ra đặc trưng của cháu gái lão giả, có lẽ là từng gặp qua, không biết có gặp nguy hiểm hay không, nếu như gặp hiểm, bản thân cũng không biết làm gì, dù sao thời gian cũng đã quá lâu, Thận thú lại không phải là yêu thú ăn chay, chuyên môn ăn não người, trình độ tà ác xếp hàng số má trong các yêu thú.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 101: Tháng Sáu Sắp Đến

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần xem như phục Thận thú, nếu không phải mình tâm sinhh hoài nghi, linh hồn lực vô cùng cường hãn, chỉ sợ làm theo lời đối phương thật.

Cẩn thận kiểm tra lại, thấy không có dấu vết gì, Diệp Trần nhất thời bước ra khỏi thạch động.

Ngoài thạch động là bình địa mọc đầy cỏ hoang, cây cầu đá chỉ là một tảng đá lớn, về phần khe rãnh là thực, bên dưới là hồ nước.

Men theo lối đi, Diệp Trần lướt xuống núi.

Một lúc sau.

Hình ảnh con thuyền bị mất xuất hiện trong tầm mắt, ở đó đang đứng mười mấy người, trong đó có cả một thiếu nữ mặc váy màu vàng, thiếu nữ dung mạo mỹ lệ, khí chất sạch sẽ.

Nếu không có gì bất ngờ, thiếu nữ chính là cháu gái Khúc Hinh Dĩnh của lão giả.

- Diệp thiếu hiệp, tìm thấy cháu gái ta rồi.

Lão giả tươi cười.

Diệp Trần xoa xoa mũi,

- Tốt quá.

Khúc Minh hỏi:

- Bên ngươi không xảy ra chuyện gì chứ!

- Không, không có.

Diệp Trần không định làm phức tạp câu chuyện, dù sao mục tiêu là tìm Khúc Hinh Dĩnh, cần gì phải nói ra chuyện Thận thú.

- Không có thì tốt, chúng ta về thôi! Trời cũng không còn sớm nữa.

Lão giả gật đầu nói.

Con thuyền bị bỏ lại chỗ cũ, mọi người lên thiết mộc thuyền, quay trở lại lộ tuyến cũ.

Trên đường về, yêu thú không những không giảm bớt mà ngược lại, bởi vì đã gần về chiều, càng thêm nguy hiểm, may mà có Diệp Trần và Khúc Minh bảo vệ, nên mới không lệch khỏi lộ tuyến.

Khi những tia nắng cuối cùng biến mất nơi chân trời, mọi người mới về đến Bàn Sơn Đảo.

Một đêm vô sự!

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Trần cáo từ mọi người.

Về phần Khúc Minh khó khăn lắm mới quay về một chuyến, chuẩn bị ở thêm vài ngày, dù sao lời nguyền Bàn Sơn Đảo thường phát sinh giữa tháng thứ hai và tháng thứ ba, tháng thứ nhất và tháng thứ hai không có gì nguy hiểm, Khúc Minh mới về được một ngày mà thôi.

Trên Cổ Thủy Hồ, sóng nước lăn tăn, một người dẫm chân khúc cây khô, lao nhanh về phía trước.

- Tháng sáu là cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn, không biết thập đại đệ tử nội môn có những nhân vật nào.

Y bào màu nguyệt bạch tung bay phấp phới, Diệp Trần vừa ngắm phong

cảnh trong hồ, vừa trầm tư suy nghĩ.

Nửa ngày sau, Diệp Trần lên bờ.

Khiến hắn khóc dở mếu dở là chưởng quầy và đồng bọn Cổ Thủy tửu lâu đều đã biến mất không chút dấu vết, về phần ngựa của hắn và Khúc Minh đương nhiên cũng không còn.

Hai người cưỡi đều là hắc tông mã, một con trị giá sáu vạn lạng bạc trở lên, cộng lại là mười hai vạn lạng, đủ để một người bình thường sống thoải mái mười đời, nếu như không muốn sống bình thường, cũng có thể mua một trang viên nhỏ, tự mình trở thành lão gia, có ba thê bốn thiếp, nha hoàn vô số, tóm lại, cả đời vô lo vô nghĩ, cái gì cũng có.

- Hi vọng vận khí của chúng được tốt mãi, đừng gặp lại mình.

Diệp Trần không quan tâm đến hắc tông mã, chỉ là rất phản cảm với những kẻ mượn gió bẻ măng, nếu như để hắn gặp lại, sẽ không ngại tiễn chúng vào ngục, ăn cơm tù cả đời.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần lướt đi như bay.

...

Cổ Tuyền trấn.

Hoa Tiên tửu lầu.

Chủ nhân của tửu lầu này là một thiếu phụ xinh đẹp, tuổi không quá hai mươi lăm, phu quân là kiếm khách nổi danh trong vùng, danh khí rất lớn, bản thân nàng cũng là một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, nhân xưng Hoa Tiên Tử, từ khi nàng kinh doanh tửu lầu đến nay, lợi nhuận phát triển không ngừng, tên tuổi không kém gì phu quân.

Tầng hai tửu lầu, không ít khách giang hồ đang ngồi trên đó uống rượu nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại buông lời chòng ghẹo bà chủ.

- Bà chủ, vị kia nhà nàng mấy năm rồi không xuất thủ, không biết kiếm pháp bây giờ đạt đến trình độ nào?

Có người mượn tiếng phu quân nàng, bắt chuyện với Hoa Tiên Tử.

Hoa Tiên Tử nửa cười nửa không nói:

- Chuyện này ta cũng không rõ, nhưng theo lời chàng nói, một kiếm chém đứt nước sông không thành vấn đề.

- Một kiếm chém đứt nước sông!

Một số khách giang hồ quay sang nhìn nhau, Kim Thủy Hà là một con sông lớn gần Cổ Tuyền trấn, chỗ rộng nhất có hàng trăm mét, chỗ hẹp nhất cũng hơn trăm mét, cho dù một kiếm chém đứt chỗ hẹp nhất, cũng không phải chuyện đùa, trừ kiếm pháp bản thân cường hãn không nói, tu vi chí ít đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong, thậm chí Bão Nguyên Cảnh trung kì.

Hoa Tiên Tử thu hết thần tình của mọi người vào trong tầm mắt, thầm gật đầu thỏa mãn, từ lúc mở Hoa Tiên tửu lầu đến nay, không biết có bao nhiêu người thèm thuồng sắc đẹp của nàng, nếu như không phải ngại danh khí và thực lực của phu quân, người đến cưỡng đoạt nàng cũng có, bây giờ cảnh tỉnh là chuyện nên làm.

- Nàng tìm được một vị phu quân tốt đấy! Hai mươi sáu tuổi đạt đến cảnh giới đó, đủ để sánh ngang với các đệ tử tông môn.

- Đâu có!

Hoa Tiên Tử vừa nói vừa liếc mắt sang vị trí gần cửa sổ, ở đó ngồi một vị thiếu niên thân khoác y bào màu nguyệt bạch, dung mạo thanh tú tuấn dật.

Lúc này, có người nói:

- Tháng sáu sắp đến rồi, cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn của Lưu Vân

Tông chắc sắp bắt đầu rồi, nói thật, ta thực sự muốn đến xem sao.

- Ta cũng muốn đến xem! Đáng tiếc không có người mời.

- Mời ngươi? Nằm mơ à! Một số Võ giả Bão Nguyên Cảnh đều không được mời, đừng nói chi là ngươi, trừ phi ngươi là thân thích của một vị Trưởng lão nội môn Lưu Vân Tông nào đó may ra mới có chút khả năng.

- Chỉ là nói thôi mà, đúng rồi, Hoa Tiên Tử, phu quân của nàng có được mời không.

Hoa Tiên Tử gậy gật đầu,

- Thư mời mười ngày trước đã gửi đến, nhưng phu quân của ta đang bế quan, cũng không biết có kịp hay không.

Phu quân nàng tên Tống Thanh Vân, nhân xưng Thanh Vân kiếm khách, hai mươi mốt tuổi bước vào Bão Nguyên Cảnh, một tay kiếm pháp lợi hại vạn phần, ở Thiên Phong Quốc cũng có chút tên tuổi, nếu không sao lại được Lưu Vân Tông mời đến xem cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn.

- Chậc chậc, được Lưu Vân Tông mời là vinh hạnh to lớn, nhưng với uy danh của Thanh Vân kiếm khách, được mời là lẽ đương nhiên, khu vực này trừ Thanh Vân kiếm khách ra, cũng chỉ còn lão què và ngũ nhạc chưởng Bùi Trung Lập được mời.

- Bùi Trung Lập, người này không phải phụ thân Bùi Thiếu Khanh, một trong thập đại đệ tử nội môn Lưu Vân Tông sao?

- Ừm, mấy trăm dặm vuông quanh đây Bùi gia là đệ nhất gia tộc, mà Bùi Thiếu Khanh kia cũng là người có danh khí, mười hai tuổi trở thành Đệ tử ngoại môn Lưu Vân Tông, mười ba tuổi đệ tử nội môn, năm nay mới mười sáu tuổi, trở thành một trong thập đại đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, không lọt khỏi ngũ cường.

- Bùi Thiếu Khanh, người này đúng là rất ưu tú, nhưng đừng thấy thái độ

hắn hòa khí, giao thủ với người khác chẳng hòa khí chút nào, thập phần hung tàn.

- Nếu không có gì ngạc nhiên, người này rất có khả năng lọt vào tam cường, nói không chừng còn tranh đoạt hạng nhất.

- Khó lắm, bạn thân của Bùi Thiếu Khanh, quỷ kiếm Lý Cuồng cũng không thể khinh thường, nghe nói hai năm trước từng được một bộ kiếm pháp địa cấp sơ giai, cho dù chỉ lĩnh ngộ được sáu bảy phần cũng để để hắn ngạo thị quần hùng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 102: Huyết Ảnh Đao

Quỷ kiếm Lý Cuồng!

Tai thiếu niên khoác y bào nguyệt bạch hơi động, nghe hết những gì mọi người vừa nói, Bùi Thiếu Khanh hắn không quan tâm, nhưng Quỷ kiếm Lý Cuồng thực sự làm hắn hứng thú, người này hắn từng nghe qua, từ nhỏ đã có cái nhìn độc đáo về kiếm pháp, cho đến một lần, hắn bất ngờ được một vị tiền bối đã chết truyền thừa, học một bộ kiếm pháp địa cấp sơ giai, Quỷ Ảnh Cửu Kiếm, dựa vào bộ kiếm pháp đó, thanh danh nổi như cồn, tạo dưng danh hiệu "Quỷ kiếm" trên giang hồ, có thể tính là một trong thập đại đệ tử nội môn Lưu Vân Tông.

Thiếu niên tuấn dật đương nhiên là Diệp Trần, sau khi mất hắc tông mã, tốc độ không giảm mà tăng, một ngày đi hơn ba ngàn dặm, đấy là hắn còn sợ chân khí tổn hao quá kịch liệt, đi một lúc lại nghỉ một lúc, Cổ Tuyền trấn vừa hay nằm trong lộ tuyến, nên đến Hoa Tiên tửu lầu nghỉ ngơi một chút.

- Mình đã chạm đến biên giới kiếm ý, đáng tiếc phẩm cấp Cô phong thập tam kiếm không cao, cho nên có chút thiệt thòi, không biết cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn có những phần thưởng gì?

Trước mắt Diệp Trần mạnh nhất vẫn là Bá quyền, Cô phong thập tam kiếm mặc dù có kiếm khí lợi hại, nhưng vẫn yếu hơn một phần, gặp phải Quỷ kiếm Lý Cuồng không dám chắc tất thắng.

Về phần Bùi Thiếu Khanh danh khí hình như sáng hơn Quỷ kiếm, chỉ là Diệp Trần vẫn có hứng thú với người dùng kiếm hơn.

- Quỷ kiếm là gì, trong thập đại đệ tử, có ai lợi hại hơn Huyết ảnh đao Mông Trùng, hắn là Đệ tử Lưu Vân Tông duy nhất hoàn thành Thiên nhân

trảm, đến đệ tử hạch tâm cũng chưa ai làm được, chỉ sợ năm nay hắn không chỉ giành ngôi vị hạng nhất mà còn khiêu chiến đệ tử hạch tâm khác, với đao pháp của hắn, top 15 đệ tử hạch tâm không thành vấn đề.

- Nói cũng đúng, Mông Trùng với thân phận đệ nhất đệ tử nội môn, những người khác chỉ có thể cạnh tranh vị trí từ thứ hai đến thứ mười, có lẽ sẽ còn đệ tử nội môn kiệt xuất hơn xuất hiện, tranh giành ngôi hạng với thập đại đệ tử nội môn, kịch liệt vạn phần.

- Hừ, ngày mai ta đi tìm cậu em vợ hỏi thư mời, hắn có quan hệ không tồi với một vị Trưởng lão nội môn Lưu Vân Tông, chắc có hi vọng!

- Sư phụ của anh họ ta từng ở Lưu Vân Tông, không biết có dẫn theo ta được không.

Mọi người một phen nghị luận, càng nói càng ngứa ngáy, hận không thể lập tức có phần thư mời trước mặt.

Lúc này.

Diệp Trần đã dùng xong cơm trưa, tiện tay vứt mười lạng bạc, sau đó rẽ đoàn người, đi xuống tửu lầu.

Một khách giang hồ liếc nhìn thấy vân văn trên tay áo Diệp Trần, thì thầm nói:

- Không ngờ ở đây còn có một vị Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, vậy mà không nhìn ra.

Trên giang hồ, người mặc y bào màu nguyệt bạch rất nhiều, cộng thêm Diệp Trần mấy ngày liền di chuyển không ngừng, y phục dính chút bụi, không được bắt mắt, cho nên không ai để ý đến hắn, bây giờ nghe người kia nói vậy, mọi người mới phát giác Diệp Trần đùng là Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông.

Hoa Tiên Tử cười thầm, nàng sớm đã phát giác thân phận Diệp Trần,

nhưng thấy hắn mới Ngưng Chân Cảnh trung kì tu vi, sợ là cạnh tranh nội môn thập đại đệ tử không có khả năng, đương nhiên, rốt cục có khả năng hay không, đợi cùng phu quân xem mới rõ, hi vọng phu quân sớm xuất quan.

Di chuyển nhiều ngày liền không phải không có lợi, chí ít Diệp Trần cảm thấy chân khí tinh thuần rất nhiều, càng thêm muốn sao được vậy, đương nhiên, người linh hồn lực không đủ cường hãn, rất khó phát hiện những biến hóa nhỏ.

Trở lại Đằng Vân đại điện giao xong nhiệm vụ, Diệp Trần đi đến dưới ngọc bích xếp hạng.

Tháng này thứ hạng căn bản không có gì thay đổi, hạng nào vẫn là hạng ấy, lý do rất đơn giản, tâm ý mọi người đều đang dồn hết vào cuộc thi xếp hạng tháng sáu, không cần bây giờ liều sống liều chết, đợi lên võ đài làm mọi người kinh ngạc có lẽ thích hợp hơn.

Chuyển ánh mắt xuống hàng cuối cùng, Diệp Trần cười cười, tên của hắn đang nằm ở vị trí thứ nhất từ dưới lên, mấy người đồng kì với hắn đều xếp trước một hàng.

- Cũng được, tranh thủ lần xếp hạng này, giành lấy cái danh nội môn thập đại đệ tử, sau này đỡ phải tìm người khác khiêu chiến.

Thứ hạng trước mắt Diệp Trần không quan tâm, dù sao trên cuộc thi, mọi đệ tử đều rất công bằng, không vì thứ hạng ngươi cao hay thấp mà đặc quyền ngươi.

Nhưng trước mắt quan trọng nhất vẫn là tu luyện, Ngưng Chân Cảnh trung kì tu vi quá thấp, chí ít phải đạt đến Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong, như vậy, trong số đệ tử nội môn, không cần phải sợ ai.

Buổi tối, Diệp Trần ngồi tu luyện.

Sáng sớm, Diệp Trần ngồi trên vách núi, tinh luyện kiếm ý.

Buổi trưa, Diệp Trần đến chỗ thác nước rèn luyện thân thể

Thời gian từng ngày đi qua, tháng sáu càng lúc càng gần.

Sâu trong ngọn núi phía sau Thanh Phong Sơn.

Bên cạnh nham sơn.

Một thiếu niên thân cao hai mét, nửa trên vạm vỡ đứng ở đó, hai mắt hắn như điện, cơ bắp toàn thân xoắn xuýt, khí tức dũng mãnh khủng bố, cường hãn hơn cả yêu thú đồng cấp, bất cứ ai chỉ cần bị hắn nhìn vào, đều có cảm giác sợ hãi như đang đối mặt với một con thượng cổ yêu thú.

Rống!

Thiếu niêm vạm vỡ há miệng gào thét, nửa trên cơ bắp rung rung như núi, gân cốt cũng phát ra thanh âm như tiếng vài chục người đang kéo dây cung và bắn ra cùng một lúc.

Mặt đất bị dẫm bung bét, thiếu niên vạm vỡ hai tay căng ra, đâm sầm lên nham sơn.

Ầm ầm!

Nham sơn cao mười hai mét, thô sáu bảy mét nứt thành bốn năm mảnh, những tảng đá cao hơn đầu người như tiên nữ tán hoa, rơi rắc khắp nơi.

Mặt không đỏ hơi thở không gấp, thiếu niên khôi ngô nhếch miệng tự nhủ:

- Cuộc thi xếp hạng sắp bắt đầu rồi, Tiêu Dã ta không cam tâm xếp dưới người khác, nhất định phải cạnh tranh được vị trí thứ nhất, đợi giành được hạng nhất đệ tử nội môn, mình sẽ đi khiêu chiến với Từ Tĩnh, xem ai mới là đệ nhất ngạnh thủ Lưu Vân Tông.

Lưu Vân Tông tổng cộng có ba mươi sáu phong, là nơi để các trưởng lão nội môn chuyên môn tu luyện.

Một trong ba mươi sáu phong, Bạch Vân Phong.

Lão giả bạch bào nói với thiếu niên bên cạnh:

- Lý Vân, ngươi tấn thăng thành đệ tử nội môn, nhận ta làm sư phụ, ba năm nay, chưa từng ra ngoài làm bất cứ nhiệm vụ hay tham gia cuộc thi xếp hạng nào, tiềm tâm tu luyện, nhưng lần này, ngươi nhất định phải tham gia cuộc thi xếp hạng, nếu không tông chủ và các trưởng lão sẽ nghĩ là ta làm ảnh hưởng đến ngươi, không cho ngươi đủ cơ hội rèn luyện.

Thiếu niên tướng mạo lạnh lùng, nói:

- Sư phụ, người yên tâm, đệ tử sẽ cho những người khác biết, cho dù đệ tử chưa từng hành tẩu giang hồ, cũng đủ đánh bại những đệ tử khác.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 103: Nửa Bước Kiếm Ý

Lão giả bạch bào lắc lắc đầu.

- Đừng coi thường người khác, mặc dù thực lực của ngươi đủ lọt vào ngũ cường đệ tử nội môn, nhưng tranh đoạt tam cường thì vẫn còn chút nguy hiểm, theo như ta biết, Quỷ kiếm Lý Cuồng và Bùi Thiếu Khanh đều có thực lực tam cường, mà Ảnh đao Mông Trùng kia, lực chiến đấu cường hãn đến thân là trưởng lão nội môn như ta có cũng chút giật mình, trước mắt e rằng ngươi vẫn chưa phải đối thủ của hắn.

Thiếu niên lạnh lùng nói:

- Sư phụ, người không phải nói với con rằng, hoặc là không tranh, hoặc là tranh thì phải tranh hạng nhất, nếu không tất cả đều không có ý nghĩa gì.

- Ha ha, đúng là có nói vậy, vậy thì ngươi tận lực tranh giành vị trí thứ nhất nhé! Nếu không có gì bất ngờ, đối thủ lớn nhất của ngươi là Huyết ảnh đao Mông Trùng, gặp phải người này, ngươi nhất định phải cẩn thận, không được để thua hắn về mặt kiếm pháp.

- Về kiếm pháp, đệ tử tin rằng mình không thua kém bất cứ ai.

Lão giả bạch bào gật gật đầu, không luận thứ khác, nếu như chỉ luận kiếm pháp, Lưu Vân Tông đúng là không ai bằng được đệ tử của mình, dù sao trải qua ba năm khắc khổ tu luyện, đối phương đã có phong cách kiếm pháp riêng mình, chứ không phải đi theo con đường mà người khác vạch ra, nếu cho hắn thời gian, chưa chắc đã thua đệ nhất đệ tử Lưu Vân Tông "Ám hương kiếm" Chu Mai.

- Được rồi, ba tháng bế quan, cho ta xem thực lực hiện tại của ngươi.

Ngâm!

Kiếm xuất vỏ, thiếu niên lạnh lùng khua kiếm lên vân hải.

Vô thanh vô tức, vân hải vỡ ra mười ba vết kiếm, mỗi vết dài ngắn như nhau, tựa hồ không có gì phân biệt, như được copy từ cùng một vết kiếm.

Lão giả bạch bào mắt ánh lên vẻ sợ hãi,

- Mười bốn đường kiếm quang! Không ngờ kiếm quang phân hóa của ngươi đã đạt đến cảnh giới cao nhất.

Nếu như có người ở đây, nhất định sẽ nghi hoặc không hiểu, rõ ràng là mười ba vết kiếm, tại sao lại nói là mười bốn đường kiếm quang.

Ô Long giang, nhánh Quỳ Thủy!

Ba tháng gần đây, nơi này mới thành lập một bang phái, tên gọi Quỳ Thủy Trại, Quỳ Thủy Trại có ba trại chủ, đều là Ngưng Chân Cảnh đỉnh phong tu vi, trong đó đại trại chủ đã chạm vào biên giới Bão Nguyên Cảnh, chỉ cần hai tháng thời gian là có thể trở thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh.

Ngoài ra, Quỳ Thủy Trại còn có bảy tám Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, hơn hai mươi Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì, bốn đến năm mươi Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì, về phần Võ giả Luyện Khí Cảnh căn bản là bụi pháo, đếm sơ sơ nhân số đã có vài trăm.

Đại môn bên ngoài Quỳ Thủy Trại sau một tiếng ầm lớn bị chém thành hai khúc, một gã thiếu niên bướng bỉnh cuồng dã sải bước đi vào.

- Người của Quỳ Thủy Trại, hãy nhận lấy cái chết.

Rầm rầm!

Chí ít có trên trăm người đang vây quanh thiếu niên, sau đó còn có thêm vài chục tinh anh nữa áp đên, toàn bộ đều là Võ giả Ngưng Chân Cảnh.

- Muốn chết, dám nhận nhiệm vụ tiêu diệt Quỳ Thủy Trại, giết cho ta.

Lệnh vừa ban xuống, thiếu niên vạm vỡ nhất thời bị biển người bao phủ, nhìn không ra bóng người.

- Ha ha ha ha, toàn bộ chết cho ta!

Đao mang huyết hồng sắc tung hoành giữa biển người, mỗi một lần chém xuống, lại có vài chục người bị phanh thây, huyết thủy văng khắp nơi, căn bản không chịu nổi một hiệp, không, đến một hiệp cũng không có, bởi vì cho dù là tinh anh Ngưng Chân Cảnh tu vi cũng không ngăn được một nửa đao uy mãnh của thiếu niên vạm vỡ.

- Sao lại đáng sợ như vậy, hắn rốt cục là ai?

- A, ta biết, hắn là Lưu Vân Tông huyết ảnh đao Mông Trùng, mau chạy!

Hình như có người nhìn ra thứ gì đó từ trong đao pháp của thiếu niên vạm vỡ, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

- Đồ tận thương sinh, chết hết cho ta!

Thiếu niên bướng bỉnh cười lớn, sát khí trùng thẳng lên trời, sau đó đao mang huyết hồng sắc lóe lên đáng sợ, mỗi một đao hạ xuống, lại có mười người tử vong, mặt đất đầy những vết đao dữ tợn.

Máu chảy thành sông, người của Quỳ Thủy Trại cơ hồ bị giết sạch.

Lúc này, lại có ba người lao đến, chính là tam đại trại chủ Quỳ Thủy Trại, vũ khí của tam trại chủ là một đôi búa tuyên hoa, nhị trại chủ là côn tề mi, còn đại trại chủ là một thanh đại đao đầu hổ, thanh thế thịnh nhất.

Thiếu niên vạm vỡ lao ra khỏi đám thi thể, trảm một đao vào giữa ba người.

Phốc! Phốc! Phốc!

Ba Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả dưới một đao kia, lập tức bị phanh thây, đao mang huyết hồng sắc đi xuyên cơ thể, chém thủng cả đại đường Quỳ Thủy Trại sau lưng.

- Không chịu nổi một đòn, thật quá mất mặt.

Thiếu niên vạm vỡ lắc lắc lắc đầu, quay người bỏ đi, bộ y bào màu nguyệt bạch trên người không dính dù chỉ một tia máu tươi.

Trong đầm nước dưới chân thác có một khối nham thạch cực lớn.

Diệp Trần khoanh chân ngồi, vân ẩn kiếm liền vỏ đặt trên đầu gối, cả người rơi vào trạng thái kì ảo, thần ngã lưỡng vong.

Tiếng thác nước đổ ầm ầm không ảnh hưởng đến Diệp Trần, trong cảm tri của hắn, thế giới không còn là thế giới cũ nữa, thanh âm đã hoàn toàn biến mất, mà tốc độ thác nước ngày càng chậm, cuối cùng như một thước phim quay chậm, từng tia rơi xuống, thỉnh thoảng lại bắn ra vài giọt nước, dưới ánh nắng mặt trời ánh lên quang mang bảy màu, tựa như những viên thủy tinh thạch lộng lẫy nhất.

Trong cảm tri, khi thác nước hoàn toàn trở nên bất động, Diệp Trần mở trừng đôi mắt lạnh lùng.

Rút kiếm, vung trảm!

Động tác liên tục không có nửa phần dông dài.

Vô thanh vô tức, thác nước đối diện một cắt thành hai, phân thành hai đoạn rơi xuống, đầu cuối không dính với nhau.

Ầm ầm!

Hai tiếng nổ lớn truyền ra, bọt nước văng khắp nơi.

- Cách kiếm ý còn nửa bước nữa, đáng tiếc nửa bước này lại gian nan nhất, cần rèn luyện một thời gian dài.

Một kiếm vừa rồi, Diệp Trần tựa hồ tìm thấy sự tồn tại của kiếm ý, đáng tiếc cuối cùng vẫn có chút huyền hoặc, chỉ có thể tính nửa bước kiếm ý, cách kiếm ý chân chính vẫn còn một chút khác biệt.

Vù!

Khí tức như sương như tiễn từ trong miệng phun ra, Diệp Trần từ từ đứng dậy, thân hình hơi rung, nửa bước kiếm ý tán phát ra lập tức thu lại, người ngoài rất khó phát giác.

Ngắm phong cảnh một lúc, Diệp Trần quay trở về theo con đường cũ.

Bên ngoài viện tử, Ngô Tông Minh thấy Diệp Trần quay về, cười nói:

- Tìm ngươi khó quá.

Diệp Trần nói:

- Còn ba ngày nữa là đến cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn, ta muốn nâng cao thực lực của mình một chút.

- Không phải ngươi muốn lọt vào thập cường đệ tử nội môn chứ!

- Gần như vậy!

Ngô Tông Minh trợn tròn mắt,

- Thật? Thập cường đệ tử nội môn là tiếp cận đệ tử hạch tâm, một số người trong đó thậm chí có tư cách vấn đỉnh đệ tử hạch tâm, hơn nữa quan trọng nhất là, bọn họ đều là Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi, có lực chiến đấu miểu sát võ giả đồng cấp bình thường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 104: Cuộc Thi Xếp Hạng Bắt Đầu

Nội môn thập đại đệ tử là nhóm tinh anh nhất trong đệ tử nội môn, mỗi người đều là tập thiên phú, ngộ tính và ý chí hợp thành một thể thiên chi ngạo tử, có thể họ vẫn chưa bằng đệ tử hạch tâm, nhưng chỉ cần cho họ thời gian, ai biết có thể đi đến đâu, cho nên đối với tông môn mà nói, nội môn thập đại đệ tử và đệ tử hạch tâm quan trọng như nhau, sẽ không vì chênh lệch thực lực nhất thời mà bị xem nhẹ.

Diệp Trần lắc lắc đầu cười nói:

- Ngươi từ lúc nào không có chí khí như vậy, không phải nội môn thập đại đệ tử sao? Ta nghe nói mỗi năm đều có mấy người bị đào thải, xuất hiện gương mặt mới.

Ngô Tông Minh há hốc mồm, nói không ra lời, cảm thấy bản thân đúng là có chút không chí khí thật, lúc trước khi Diệp Trần vẫn là Luyện Khí Cảnh tầng thứ ssu, đã dám đối chiến cùng Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười đỉnh phong Trương Hạo Nhiên, bây giờ hắn là Ngưng Chân Cảnh trung kì, sao không thể thay thế người khác, trở thành một trong nội môn thập đại đệ tử mới, không nói người khác, bản thân không lẽ chưa từng có suy nghĩ ấy sao? Chưa hẳn!

- Ngươi nói không sai, trước kia ta là đệ tử ngoại môn đệ nhất, không cảm thấy áp lực quá lớn, nhưng sau khi trở thành đệ tử nội môn, xung quanh toàn là tinh anh trong tinh anh, với thiên phú và thực lực của ta, căn bản không là gì, cho nên mới ẩn tàng suy nghĩ thực sự của mình, dự định từng bước đi lên, không cần quá kích tiến, bây giờ ngươi nói vậy, ta mới hiểu tại sao ta khoảng cách giữa ta và Trương Hạo Nhiên lại có xu thế mở rộng, bởi vì ta mất đi tinh thần dũng mãnh tịnh tiến, bắt đầu biến thành một thành viên đệ tử nội môn bình thường.

Gần mực thì đen gần đèn thì rạng, Ngô Tông Minh nếu như không ở cùng Diệp Trần, có lẽ hắn đã không ngộ ra những điều này, nhưng nhìn Diệp Trần biến hóa từng ngày, cảm thấy thành công của đối phương không phải ngẫu nhiên, đáng để suy ngẫm.

Niềm vui uống Quy Chân Đan tấn thăng thành thành Ngưng Chân Cảnh trùng kì tu vi biến mất, Ngô Tông Minh thở dài:

- Giờ thì ta tỉnh ra rồi! Cứ tưởng dựa vào Quy Chân Đan là có thể kéo gần khoảng cách giữa chúng ta, bây giờ nhìn lại, khoảng cách ngược lại càng ngày càng xa, chí ít trên đấu chí không bằng ngươi.

Diệp Trần mở cửa nhà mời đối phương vào, vừa đi vừa nói:

- Kì thực thiên phú giống như một tảng đá đệm, có thể giúp cho khởi điểm của ngươi cao hơn người khác, nhưng muốn liên tục tiến bộ, chỉ dựa vào thiên phú thì không ổn, cần phải lĩnh ngộ đạo và đi con đường của chính mình.

Ngô Tông Minh cười khổ một tiếng,

- Đạo và đường đối với ta mà nói quá xa vời, thật không biết ngươi đã đạt đến cảnh giới nào!

- Đúng rồi! Tìm ta có việc gì không?

Diệp Trần hỏi.

Ngô Tông Minh vỗ vỗ đầu,

- Suýt nữa thì quên việc chính, cuộc thi xếp hạng ba ngày sau cử hành, bây giờ phải đi rút thăm.

- Bây giờ rút thăm?

- Ừm, trừ nội môn thập đại đệ tử khóa trước, tất cả mọi người đều phải rút thăm, còn phải đăng kí tên, nếu không đợi đến ngày thi đấu mới tiến hành

thì quá rắc rối.

- Nói cũng đúng, vậy cùng đi nhé!

Trên đường, Diệp Trần hiểu ra, đệ tử nội môn phân thành mười nhóm, mỗi nhóm đại khái có hơn năm mươi người, trong đó sẽ có một nội môn thập đại đệ tử được phân phối, tương đương với tuyên thủ hạt giống, mỗi nhóm nhỏ thi đấu mười vòng, tam cường mới có tư cách tiến hành quyết đấu, cạnh tranh nội môn thập đại đệ tử khóa này, những người khác dựa vào số trận thắng mà xếp hạng.

Quảng trường Võ Đạo.

Một chiếc thùng thăm lớn đặt ở đó, bên cạnh có hai nhân viên đăng kí.

Lúc nãy, đã có không ít đệ tử nội môn đang rút thăm.

- Mẹ, vận khí kém quá, sao lại chạy đến nhóm của tên Quỷ kiếm Lý Cuồng

- Ngươi vậy còn kêu kém, nhóm của ta là Huyết ảnh đao Mông Trùng, ai có thể đánh lại hắn, không còn cách nào khác, gặp hắn chỉ còn cách bỏ quyền.

Diệp Trần mặt lộ hoài nghi, xếp sau đoàn người.

Một lúc sau, đến phiên hắn.

Thò tay vào thùng rút một tấm mộc bài, giơ lên nhìn, thấy bên trên viết "Nhóm bảy số hai mươi tám, tuyển thủ hạt giống: Phùng Bình!

Bên cạnh, nhân viên đăng kí viết lên tên Diệp Trần và số nhóm.

Rút xong thăm, hai người lui ra ngoài, Ngô Tông Minh hỏi:

- Ngươi nhóm mấy, tuyển thủ hạt giống là ai?

- Nhóm bảy, tuyển thủ hạt giống là Phùng Bình.

- Phong Trung Phi (phi trong gió) Phùng Bình!

Ngô Tông Minh thoáng sững người, nói:

- Hắn xếp hạng sáu trong nội môn thập đại đệ tử, khinh công cao đến khó tin, nghe nói có thể di chuyển trong gió, nhẹ nhàng như không có gì, là kẻ khó nhằn nhất trong số mười người, may mà ta không phải gặp hắn, nếu không đến gấu áo cũng không sờ được.

Khinh công cao đến khó tin!

Diệp Trần cảm thấy có chút hứng thú, đối với hắn mà nói, khinh công cũng là ưu thế, không biết so với Phùng Bình thì thế nào.

Về phần Ngô Tông Minh là nhóm ba, tuyển thủ hạt giống tên Tiêu Dã, xếp hạng ba trong nội môn thập đại đệ tử khóa trước, thứ hạng còn cao hơn Bùi Thiếu Khanh và Quỷ kiếm Lý Cuồng, nội ngoại đều tu, phòng ngự và công kích cao đến đáng sợ, trên giang hồ có danh xưng "Cuồng nhân".

Rời khỏi quảng trường Võ Đạo, hai người ai về nhà nấy.

Ngày thứ ba.

Một đêm trước cuộc thi xếp hạng, Diệp Trần cuối cùng tu luyện đến Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong, chân khí hùng hậu hơn trước ba phần, đồng thời, Thuần Quân Chân Khí cũng đạt đến đệ thất trọng đỉnh phong cảnh giới, khí kiếm tựa hồ ngưng thành thực chất, uy lực còn lớn hơn cả kiếm quang.

Mọi sự chuẩn bị đã xong, chỉ còn chờ cuộc thi xếp hạng ngày mai bắt đầu.

Đông, đông, đông!

Sáng sớm, quảng trường Võ Đạo Thanh Phong Sơn truyền đến tiếng

chuông du dương, một hồi rồi lại một hồi, khuếch tán hơn mười dặm.

Trên đường núi, hào kiệt các phương ùn ùn kéo đến.

Trong số những người này, có chưởng môn tiểu tông môn, có tộc trưởng đại gia tộc, tiêu đầu tổng tiêu cục, thủ lĩnh bang phái, thủ lĩnh thương hội, thành chủ mấy thành phố phụ cận, còn có cả cao thủ có uy tín trên giang hồ.

- Lục chưởng môn, ngài cũng đến à!

- Đương nhiên phải đến rồi, Lưu Vân Tông là đệ nhất đại tông môn mấy vạn dặm quanh đây, tiểu tông môn chúng ta căn bản không thể so sánh, cho nên lần này mang theo mấy đệ tử ưu tú nhất đến quan chiến, hi vọng khích lệ được chúng.

- Ha ha, ta cũng mang hai thanh niên cao thủ của thương hội đến, để chúng biết thế nào là thiên tài, sau này bớt gây họa.

- Cùng lý cùng lý!

Mọi người không hay qua lại, nhưng cũng coi như biết nhau, túm năm tụm ba, có cười có nói, lúc này, ai quyền lực lớn, ai thực lực cường hãn đều thể hiện ra, bởi vì chỉ có cường giả mới khiến người khác vây quanh, chứ không phải đi vây quanh người khác.

Khu vực đệ tử nội môn, Diệp Trần tiện tay đóng cửa viện tử, bắt đầu đi lên quảng trường Võ Đạo đầy ắp tiếng người.

- Nhiều người quá!

Đi vào quảng trường Võ Đạo, Diệp Trần có chút giật mình.

Năm ngoái, hắn bởi vì bị Vương Cương đánh nằm bẹp trên giường một tháng liền, nên để lỡ thời cơ xem thi đấu, sao biết được tràng diện lại đồ sộ đến vậy.

Quảng trường Võ Đạo tổng cộng có mười bình đài cực lớn, bình đại

hình tròn, cao ba mét, cùng những bình đài khác tổ hợp thành hình một đóa hoa, đại khí mỹ quan. Xung quanh mười bình đài là ghế khách quý quây thành một vòng tròn, trên ghế khách quý là ghế quần chúng, nhìn từ xa, cả quảng trường Võ Đạo giống như một cái nồi sắt, đáy nồi chính là địa điểm tỷ võ, thành nồi là vị trí người xem.

- Diệp Trần, ở đây.

Trên mảnh đất trống giữa bình đài và ghế khách quý, một đám đệ tử nội môn đang đứng ở đó, Ngô Tông Minh vẫy tay với Diệp Trần.

Dưới chân như nổi gió, Diệp Trần nhẹ nhàng đi qua.

Ngô Tông Minh kích động nói:

- Bình đài của nhóm ba và nhóm bảy một trước một sau, liền với nhau, chúng ta có thể đứng ở đây, nhưng ta bây giờ có chút thấp thỏm, ngươi xem, khách quý xung quanh đều là những nhân vật lớn, ngay cả phụ thân ngươi cũng đến.

Diệp Trần nhìn theo ánh mắt đối phương, quả nhiên nhìn thấy phụ Thân Diệp Thiên Hào và cả phụ mẫu Trầm Ngọc Thanh trên ghế khách quý.

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh mỉm cười với Diệp Trần, ánh mắt có chờ mong và tự hào, họ chưa bao giờ dám nghĩ Diệp Trần có thể tham gia cuộc thi xếp hạng Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, cho dù tham gia, cũng là áp chót, nhưng bây giờ thì không giống vậy, việc Diệp Trần tấn thăng thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh họ đều đã biết, cộng thêm hắn có thiên phú võ học, lọt vào top 200 có lẽ không vấn đề.

Diệp Trần chuyển cho họ nhãn thần yên tâm, sau đó mới thu ánh mắt.

Lúc này, đệ tử nội môn căn bản đều đã đến, chỉ có nội môn thập đạo đệ tử là vẫn chưa thấy đâu.

Bỗng nhiên!

Đám đệ tử ngoại môn trên ghế quần chúng phát ra những tiếng reo hò trùng thiên.

- Nội môn thập đại đệ tử đến rồi, ở giữa chính là Huyết ảnh đao Mông Trùng sư huynh đấy!

- Bên cạnh Mông Trùng sư huynh là Thiết Phiến Dịch Thanh sư huynh, còn có Tiêu Dã sư huynh, Chu Nhược sư tỷ, Bùi Thiếu Khanh sư huynh, khí tức của họ thật quá mạnh mẽ .

Cũng như những người khác, đệ tử nội môn cũng đồng loạt nhìn về phía lối vào.

Mười người này chính là nội môn thập đại đệ tử, bọn họ có khí chất bướng bỉnh, sát khí tứ tán; có thân cao hai mét, tựa yêu thú viễn cổ; có mặt mỉm cười, phong khinh vân đạml; có mặt tựa hoa đào, dáng diệu uyển chuyển; còn có mặt không biểu tình, nhãn thần lạnh như băng.

Mười người đi cùng nhau, một luồng khí thế phong vân ẩn hiện phát tán, khiến cho những người trên ghế khách quý cũng phải liếc nhìn.

- Mạnh quá, quang mang thế áp đảo người khác.

Ngô Tông Minh hít ngược một hơi lãnh khí.

Diệp Trần cười nhạt, không cảm thấy gì, nhìn quanh một vòng, hắn phát hiện phần lớn mọi người đều mất tự tin, không tự nhiên thu ánh mắt, đương nhiên, cũng có không ít người mắt lóe lên thần sắc hưng phấn, chỉ cần đánh bại họ, nội môn thập đại đệ tử khóa này sẽ có phần mình, con người sống cả đời để làm gì, không phải để nổi tiếng sao? Ai mà không muốn phong vẫn một cõi, phong vân vô hạn, được người khác sùng bái, mà nội môn thập đại đệ tử chính là khởi điểm tốt nhất.

Bởi vì bình đài ở những phương hướng khác nhau, nội môn thập đại đệ tử lần lượt tản ra, Diệp Trần bên này là "Phong Trung Phi" Phùng Bình, "Cuồng nhân" Tiêu Dã, còn có nội môn thập đại đệ tử Chu Nhược, tổng

cộng ba người, mỗi nhóm cách nhau ba bước chân, khoảng cách không xa mà cũng không quá gần.

- Trong số đệ tử nội môn bên mình hình như chẳng có ai mạnh!

Phùng Bình nhìn lướt một vòng, nói với Tiêu Dã và Chu Nhược.

Tiêu Dã tóc dài chớm vai, cuồng dã vô cùng,

- Mọi chúng vần còn quá non, năm năm gần đây, lần lãnh môn nhất chỉ là ba người hạ bảng, với tình hình này, có hai người hạ bảng đã là không tệ.

Ánh mắt Phùng Bình di chuyển trên người bọn Diệp Trần, nhưng hắn không quá coi trọng, dù sao chưa đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi, căn bản không thể lọt vài thập cường, năm năm nay, chỉ xuất hiện đệ tử hạch tâm quái thai Từ Tĩnh mà thôi, đến "Ám hương kiếm" Chu Mai cũng là ở Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi đạt được danh hiệu nội môn thập đại đệ tử, sau đó trở thành đệ tử hạch tâm.

Chu Nhược mặt tựa hoa đào lạnh nhạt nói:

- Đừng quá chủ quan, cẩn thận lật thuyền trong khe, Lưu Vân Tông chưa hẳn không thể xuất hiện Từ Tĩnh sư tỷ thứ hai.

Ngô Tông Minh nói khẽ với Diệp Trần:

- Cuộc thi năm ngoái ngươi không được xem, Từ Tĩnh sư tỷ với Ngưng Chân Cảnh trung kì tu vi chiến thắng liên tiếp, trở thành thủ lĩnh nội môn thập đại đệ tử, đợi nàng tấn thăng thành đệ tử hạch tâm, Huyết ảnh đao Mông Trùng sư huynh mới có cơ hội thượng vị.

Diệp Trần gật gật đầu, thực lực Từ Tĩnh hắn không thể thấy được toàn cảnh, cho dù trên bình nguyên Tây Bắc, hình như cũng chưa sử dụng toàn lực, thật khó tưởng tượng rốt cục nàng mạnh cỡ nào, phải biết nội môn thập đại đệ tử không phải nhân vật đơn giản, đều có thực lực miểu sát võ giả đồng cấp, muốn vượt cấp chiến bại họ thực sự rất rất khó, gần như là không thể.

Lời vừa dứt, Ngô Tông Minh lại nói:

- Nhưng Huyết ảnh đao Mông Trùng sư huynh năm trước cũng không phải quá mạnh, đến năm ngoái mới bắt đầu cường thế quật khởi, không ai ngăn được, có người nói, thực lực của hắn đã đạt đến thập cường đệ tử hạch tâm, chỉ còn đợi cuộc thi xếp hạng kết thúc là lập tức khiêu chiến đệ tử hạch tâm.

Trong lúc hai người nói chuyện, nội môn Đại trưởng lão Lưu Vân Tông lướt lên bình đài trung tâm.

Hắng hắng giọng, Đại trưởng lão cao giọng nói:

- Các vị, hoan nghênh đến với cuộc thi xếp hạng Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông tổ chức mỗi năm một lần, cuộc thi xếp hạng lần này cũng như trước kia, phân thành mười nhóm tiến hành thi đấu, mỗi nhóm có một tuyển thủ hạt giống, mã số 0, họ sẽ cùng nhóm nhỏ sau năm vòng tham gia thi đấu, trước đó coi như toàn thắng.

Trình tự thi đấu sắp xếp theo số thăm đã rút, đến số thăm của hai người nào thì hai đó lên đài giao thủ, thắng một trận được hai điểm, hòa một trận được một điểm, thua một trận 0 điểm, nhóm nhỏ gồm ba người có số điểm cao nhất mới có tư cách tiến hành quyết đấu, tranh đoạt vị trí trong nội môn thập đại đệ tử.

- Không phí lời thêm nữa, cuộc thi xếp hạng chính thức bắt đầu.

Lời vừa dứt, quảng trường Võ Đạo một lần nữa sôi trào, sóng âm trùng thẳng lên trời.

Gật gật đầu thỏa mãn, Đại trưởng lão lách mình trở lạu ghế trưởng lão Lưu Vân Tông.

Bên cạnh bình đài, các chấp sự đã bắt đầu rút thăm.

- Nhóm thứ nhất, số ba và số chín!

- Nhóm thứ hai, số năm và số hai mươi ba!

- Nhóm thứ ba,...

Nghe vậy, một đệ tử nội môn đi lên bình đài nhóm mình, cùng đối thủ chiến đấu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 105: Chiến Thắng Liên Tiếp

Vừa hay là, trận thi đấu đầu tiên của nhóm ba là Ngô Tông Minh, đối thủ cũng giống như hắn, cùng là Ngưng Chân Cảnh trung kì tu vi.

- Viêm hoang quyền!

Trên đài, Ngô Tông Minh hét lớn một tiếng, thân thể từ dưới đất mọc lên, một quyền đánh về phía đối thủ.

Phanh!

Hỏa tinh nóng bỏng văng khắp nơi, đệ tử nội môn kia lùi liền mấy bước.

Một chiếu chiếm được thượng phong, Ngô Tông Minh đắc thế không buông người, võ kĩ nhân cấp đỉnh giai Viêm hoang quyền thi triển đến cực hạn, mấy chục đường hỏa diễm quyền ảnh tựa như khổng tước xòe đuôi, đánh đối phương không còn lực hoàn thủ, hữu kinh vô hiểm thắng được khai môn hồng.

Xuống đài, Ngô Tông Minh nhẹ nhõm nói:

- Cũng không tệ, đối thủ thứ nhất không phải quá mạnh.

- Bây giờ mới là vòng thứ nhất, đừng lộ quá nhiều thực lực.

Diệp Trần nhắc nhở đối phương.

- Cái này ta biết, ngươi yên tâm.

Một trận đấu ước chừng một phần năm nén hương mới có thể kết thúc, rất ít xuất hiện cục diện hai bên thực lực hoàn toàn tương đồng, khó phân thăng bại.

Thi đấu nhóm nhỏ kết thúc nhanh, trận thứ hai vòng thứ nhất bắt đầu.

- Nhóm thứ bảy, số tám với số hai mươi tám.

Ngô Tông Minh nói:

- Diệp Trần, đến ngươi.

- Ừm.

Diệp Trần gật gật đầu, nhảy lên bình đài nhóm bảy.

- Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong tu vi, vận khí của mình không tệ.

Đối thủ của Diệp Trần là một thiếu niên mày ngang, tay cầm một thanh đại hoàn đao, trên lưỡi đao hoàng sắc khí lưu xoay chuyển, nhìn cực kì trầm trọng.

Diệp Trần im lặng, đối phương cũng là Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong tu vi, mà không biết vận khí không tệ ở chỗ nào.

- Thua đi!

Thiếu niên mày ngang vọt tới trước, làm những phiến đá cứng rắn dưới lòng bàn chân nhất thời nứt ra như mai rùa, đại hoàn đao trên tay xẹt qua một đường vòng cung trầm trọng, trực tiếp chém xuống Diệp Trần.

Diệp Trần lắc lắc đầu, tay phải tùy ý vung lên, cánh tay nhanh đến nỗi không nhìn thấy ảnh, nhẹ nhàng đánh bay đại hoàn đao của đối phương, mà đối phương còn tưởng đao vẫn trên tay, làm bộ phách trảm.

Hô!

Hai người cách nhau năm bước, thiếu niên mày ngang tay không đao vung không, ngỡ ngàng nói:

- Đao của ra đâu?

Diệp Trần chỉ chỉ bên trái.

Thanh niên mày ngang nhìn sang, thấy đại hoàn đao của mình đang ở mép bình đài, run run không ngừng.

Không còn mặt mũi tiếp tục ở lại, thanh niên mày ngang rút đại hoàn đao ra, mặt mũi đỏ bừng nhảy xuống bình đài, trong lòng hận Diệp Trần muốn chết, hại hắn mất mặt.

Không chút bất ngờ, Diệp Trần chiến thắng một trận, được hai điểm.

Tiếp theo là vòng thứ hai, vòng thứ ba, cho đến vòng thứ năm, Diệp Trần đều dễ dàng đánh bại đối thủ, không phí một chút lực khí nào, giành được mười điểm.

Ngô Tông Minh ở vòng thứ tư thua một trận, được tám điểm.

Bên kia, Trương Hạo Nhiên ở nhóm mười, thời gian trước hắn mới tấn thăng thành Ngưng Chân Cảnh trung kì tu vi, cũng thắng liền năm trận, được mười điểm.

Hoàng Bính Văn người từng giao thủ với Diệp Trần thực lực tựa hồ có phần nâng cao, năm trận chỉ thua một trận, giống như Ngô Tông Minh, được tám điểm.

Năm vòng đấu kết thúc, Đại trưởng lão tuyên bố nghỉ ngơi nửa canh giờ, để mọi người tranh thủ hồi phục chân khí và thể lực.

Trên ghế khách quý phía Đông, Diệp Thiên Hào nói với Trầm Ngọc Thanh,

- Trần Nhi không tệ, thắng liền năm trận, hơn nữa nhìn rất nhẹ nhàng.

Trầm Ngọc Thanh cũng rất vui mừng, nói:

- Chúng ta lo lắng quá rồi, nửa năm qua, Trầm Nhi tiến bộ không nhỏ, có hi vọng lọt vào bách cường.

- Đúng, chúng ta cứ chờ xem sao!

Thời gian nửa canh giờ kết thúc, cuộc thi tiếp tục bắt đầu.

Không giống như năm vòng trước, năm vòng sau sẽ có tuyển thủ hạt giống tham gia, không đụng phải coi vận khí tốt, đụng phải chỉ có liều mạng.

Lần này Ngô Tông Minh vận khí quả thực không tốt, mặc dù không gặp phải tuyển thủ hạt giống, nhưng lại gặp phải một Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi đệ tử nội môn, kiên trì mười chiêu, cuối cùng vẫn bại.

Trương Hạo Nhiên thì ở cục diện toàn thắng, được mười hai điểm.

Hoàng Bính Văn thua một trận, vẫn là được tám điểm.

Trận thi đấu thứ bảy vòng sáu, lại đến phiên Diệp Trần.

- Hắc hắc tiểu tử, cục diện toàn thắng của ngươi đến đấy chấm dứt.

Người nói là một thanh niên mắt lé, tuổi độ mười bảy mười tám, so với các đệ tử nội môn con số này tương đối lớn, thời gian tích lũy dấn đến kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, thường được xếp ở hạng 100.

Ba!

Lần này Diệp Trần chủ động xuất kích, Hạc Ảnh Bộ thi triển, cả người biến mấy trong tầm mắt đối phương, đợi hắn nhìn thấy Diệp Trần, ngực đã tê rần, quyền kình cương mãnh đẩy hắn rời khỏi vị trí, bay ngược khỏi bình đài.

Ngã mạnh xuống đất, thanh niên mắt lé mặt đầy vẻ không tin, sao có thể, một chiêu đã đánh bại mình, hắn rốt cục mạnh thế nào?

- Phùng Bình, vị sư đệ này không đơn giản! Hình như vẫn đang ẩn giấu thực lực.

Chu Nhược liếc nhìn Diệp Trần, thản nhiên nói với Phùng Bình.

Phùng Bình lắc đầu cười:

- So với những đệ tử nội môn khác, thực lực đúng là cao hơn, nhưng đối với ta chỉ có phần thảm bại.

Tiêu Dã nhếch miệng nói:

- Mặc dù hắn không phải đối thủ của ngươi, nhưng vào được tam cường nhóm nhỏ vẫn có hi vọng.

Lại một trận nữa, đến trận thi đấu thứ tư.

- Số 0 đấu với số hai mươi tư!

- Đến ngươi.

Tiêu Dã hai tay khoanh trước ngực, nói.

Hô!

Gió nhẹ nổi lên, tàn ảnh Phùng Bình bị gió thổi tán, lần thứ hai xuất hiện, hắn đã ở trên bình đài.

- Thân pháp nhanh quá, hắn lên đài từ lúc nào vậy.

- Không hổ là "Phong Trung Phi" Phùng Bình sư huynh, thân pháp tựa hồ như gió, vô ảnh vô hình.

Đệ tử nội môn gần đó quay sang nhìn nhau.

Diệp Trần nhíu mày, tốc độ Phùng Bình mặc dù nhanh đến khó tin, nhưng thực sự đáng sợ là ý cảnh đã dung nhập vào gió, hai thứ kết hợp, khinh công đề cao không ít, khiến người ta sản sinh ảo giác khó hiểu, đương nhiên, không bao gồm hắn.

- Phùng sư huynh, ta tên Cao Lượng, xin được thỉnh giáo.

Thiếu niên mặt vuông biết thực lực hai bên chênh lệch bao nhiêu, ngữ khí cung kính nói.

Phùng Bình gật gật đầu,

- Cứ cố gắng hết sức! Ta cũng sẽ hạ thủ chừng mực.

Nghe vậy, thiếu niên mặt vuông sắc mặt ngưng trọng, từ trong vỏ kiếm rút ra một thành bảo kiếm, vẽ một đường vào hư không, đâm mạnh về phía Phùng Bình.

Xuy xuy xuy xuy!

Bảo kiếm khẽ rung, huyễn hóa thành bốn thanh kiếm ảnh, mỗi thanh kiếm ảnh đều vô cùng sắc bén, cắt rời không khí thành những mảnh vụn, khí lưu cuồng quyển.

Thấy mũi kiếm sắp đâm trúng Phùng Bình, thiếu niên mặt vuông mặt ánh lên một tia hoan hỉ.

Lúc này, Phùng Bình mới động, thân thể ngửa ra sau, suy trì một khoảng cách không đổi với mũi kiếm, bay lùi về phía sau.

- Sao lại có thể? Tốc độ đâm của mình không bằng thân pháp hắn.

Đuổi liền mấy chục bước, thiếu niên mặt vuông không sao đâm trúng đối phương, sắc mặt đại biến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 106: Chiến Đấu Quỷ Dị

Không có hứng tiếp tục chơi cùng đối thủ, Phùng Bình giơ tay, búng vào mũi kiếm.

Boang...!

Một cái búng nhẹ, thiếu niên mặt vuông cơ hồ không nắm được kiếm trong tay, kiếm quang vừa mới ngưng tụ bị phá nát trong nháy mắt, kế hoạch cách không đả thương thất bại.

Liền sau đó, ngực bị trúng ngay một cước, khóe miệng rỉ máu, bay ngược ra ngoài.

- Phùng sư huynh lợi hại quá, Phương Ngôn chiến thắng liên tiếp vậy mà lại bị đánh bại dễ dàng, nội môn thập đại đệ tử quả nhiên quá mạnh.

- Rất mạnh, Phùng sư huynh căn bản không động chân cách.

- Xem ra, nhóm chúng ta căn bản không có ai thắng được Phùng sư huynh, số hai mươi tám Diệp Trần cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Phùng sư huynh.

Dưới đài, Ngô Tông Minh quay sang nói với Diệp Trần:

- Diệp Trần, nếu đụng Phùng Bình ngươi phải cẩn thận chút, khinh công của hắn không chỉ có vậy đâu.

- Ta biết, đừng lo.

Trong số những người có mặt, Diệp Trần nhìn rõ hơn ai hết, nhưng luận khinh công, hắn vẫn không sợ đối phương.

Vòng thi đấu thứ bảy, Ngô Tông Minh, Trương Hạo Nhiên, Hoàng Bính Văn đều thua, Ngô Tông Minh và Hoàng Bính Văn vì thực lực bản thân có hạn, gặp phải đối thủ mạnh nên thua, còn Trương Hạo Nhiên vì đụng phải nội môn thập đại đệ tử Quỷ kiếm Lý Cuồng.

Quỷ kiếm Lý Cuồng không hổ có biệt sanh Quỷ kiếm, chỉ xuất một kiếm, Trương Hạo Nhiên đã bại.

Nói một cách nghiêm túc, thực lực hai bên không chênh lệch quá nhiều, Trương Hạo Nhiên ở Lưu Vân Tông cũng được coi là thiên tài, không dễ gì bị đánh bị bởi một chiêu, nhưng chỉ trách hắn vận khí không tốt, Quỷ kiếm Lý Cuồng nổi danh quỷ thần khó đoán, chỉ cần thực lực kém hơn một bậc, rất khó đỡ được một kiếm, một kiếm đó giống như mộng mị, căn bản không có khả năng ngăn cản, như là chính mình lao vào mũi kiếm.

Thua trận, Trương Hạo Nhiên nhìn chằm chằm vào Quỷ kiếm Lý Cuồng, hắn không thể tưởng tượng mình lại không đỡ nổi một kiếm.

Quỷ kiếm Lý Cuồng quay người bước xuống đài, lúc đi qua chỗ Trương Hạo Nhiên, thản nhiên nói:

- Luyện thêm một năm nữa.

- Dưới đệ tử hạch tâm, Lý Cuồng sư huynh là đệ nhất kiếm khách.

- Bây giờ nghĩ lại, ta mới thấy một kiếm đó quá đáng sợ, mắt thường không theo được, cảm tri không theo được, đến trực giác cũng không theo được, rõ ràng rất nhanh, nhưng lại cho người ta ảo giác rất chậm, nếu đổi thành ta, e rằng lập tức phát điên.

- Lý Cuồng sư huynh lợi hại thật, nhưng các ngươi nhìn sang bên kia.

Một đệ tử nội môn chỉ là bình đài nhóm một, trên đó có hai người đang bắt đầu giao thủ.

Những người khác nhao nhao nghị luận.

- Là một trong nội môn thập đại đệ tử, người xếp hạng chín "Song thương" Đổng Hạo Hoa Đổng sư huynh, đối thủ của hắn là ai, sao ta chưa từng nhìn thấy.

- Ta cũng thế.

- Hình như là đột nhiên xuất hiện, trong đệ tử nội môn có nhân vật này sao?

Trên bình đài nhóm một.

Thiếu niên lạnh lùng một không biểu tình, tay phải đặt trên chuôi kiếm, rút ra, chém xuống.

Xoẹt!

Sáu đường kiếm quang bay qua, bao phủ quanh người Đổng Hạo Hoa.

Đổng Hạo Hoa mỉm cười tự tin, song thương dài năm thước một trái một phải vung lên, thương ảnh mù mịt dễ dàng phá vỡ kiếm quang, hơn nữa tấn công về phía đối phương.

Bỗng nhiên.

Đổng Hạo Hoa sững người, cúi đầu nhìn xuống, ngực áo không biết từ lúc nào rách toạc một đường, tia máu nhàn nhàn chảy ra.

- Ta thua! Ngươi tên là gì.

Đổng Hạo Hoa biết nếu như không phải đối phương nương tay, một kiếm này có thể lấy mạng mình, chỉ là hắn không hiểu, rõ ràng sáu đường kiếm ảnh đều bị phá vỡ, sao vẫn còn trúng chiêu, thật đúng là gặp quỷ.

- Lý Vân!

Vứt ra hai chữ, thiếu niên lạnh lùng bước xuống đài.

- Một kiếm đánh bại hạng chín Đổng Hạo Hoa Đổng sư huynh, thật không thể tin nổi! Đệ tử nội môn từ lúc nào xuất hiện nhân vật đáng sợ như vậy.

- Đến Đổng sư huynh cũng bị một kiếm đánh bại, Lý Vân này tám phần có thể tranh cao thấp với Lý Cuồng sư huynh, không biết kiếm pháp của ai lợi hại hơn.

Cách đó không xa, Quỷ kiếm Lý Cuồng nheo mắt, nhìn theo bóng dáng Lý Vân.

Cuộc thi tiến hành đến bây giờ, cuối cùng có một nội môn thập đại đệ tử bị đánh bại, rất nhiều người thực lực không dám ôm hi vọng, nhưng lại muốn nhìn thấy người thứ hai, thứ ba.

Chuyện này chưa qua chuyện khác đã đến.

Trên võ đài nhóm tám, lại một người đánh bại nhân vật hạng mười trong số nội môn thập đại đệ tử "Thiết thoái" Tống Phi.

Thiết thoái Tống Phi mặc dù chỉ xếp hạng mười, nhưng là vì phong cách chiến đấu của hắn quá cứng ngắc, nếu như lấy cứng đối cứng, thứ hạng có thể còn cao hơn.

Đối thủ của hắn cũng là chủ tu thoái quyền, chỉ xuất ba thoái, thoái thứ nhất đá tan thoái ảnh của Tống Phi, thoái thứ hai đá vỡ chân khí hộ thể của đối phương, thoái thứ ba nhẹ nhàng chạm vào ngực hắn, dẫm một cái, nhẹ nhàng chiến thắng.

Nếu như chỉ có vậy thì không thể tạo thành hiệu quả oanh động, đệ tử nội môn đánh bại Tống Phi là Thiết Phong, năm nay mười chín tuổi, thuộc nhóm đệ tử nhiều tuổi nhất trong số đệ tử nội môn, công nhận chăm chỉ có thừa, thiên phú bình thường, nhưng lần này nhìn hắn chiến đấu, mang đến một loại phong phạm đại sư, cả người từ trong ra ngoài đều biến, như một con ngài hóa thành bươm bướm, long trời lở đất.

- Người này đại khí vãn thành!

Trên ghế trưởng lão, có người lên tiếng cảm khái.

Mấy vị trưởng lão bên cạnh gật gật đầu,

- Cần cù bù khả năng, hơn nữa cần cù đến cực hạn, có thể lĩnh ngộ nhiều thứ mà người thường không thể lĩnh ngộ được, người này có thể bồi dưỡng.

- Ha ha, trước đây đâu phải chưa từng có đại khí vãn thành đệ tử, chỉ là lần này khiến người ta chấn động hơn những lần trước, chẳng khác gì thoát thai hoán cốt.

Ngô Tông Minh hỏi Diệp Trần,

- Diệp Trần, ngươi nhìn ra những gì, sao ta cảm thấy ba thoái này rất bình thường, kì lạ là Tống Phi sư huynh lại không đỡ được.

Diệp Trần chậm rãi thở ra một hơi,

- Đó là thế!

- Thế?

Ngô Tông Minh không hiểu.

Diệp Trần giải thích nói:

- Cái gọi là thế rất huyền hư, ngôn ngữ không thể biểu đạt, giải thích đơn giản là, hắn đã cảm ngộ được thiên địa đại thế, hơn nữa loại thế đó sơ bộ dung nhập vào trong thoái pháp, cho nên nhìn qua không thể thấy được, rất bình thường, khiến người ta không thể ngăn cản, dù sao trước thiên địa đại thế, nhân lực quá bé nhỏ.

Ngô Tông Minh chỗ hiểu chỗ không.

Cuộc thi đến hậu kì, điểm tích lũy cao càng cao, thấp càng thấp.

Trước mắt, Diệp Trần có mười tám điểm, đồng hạng nhất với Phùng Bình.

Cuối cùng, cuộc thi tiến hành đến vòng cuối cùng, vòng thứ mười.

- Trận thứ nhất, số 0 đấu với số hai mươi tám!

Chấp sự rút thăm vừa dứt lời, đệ tử nội môn bên Diệp Trần lập tức sôi lên, chín vòng trước, họ đã nhìn ra Diệp Trần rất lợi hại, dù sao trong mười nhóm này, có thể thắng liền chín trận rất ít, trừ tám tuyển thủ hạt giống ra, những người khác chỉ có vài người. Vốn dĩ Diệp Trần nếu như không đụng phải Phùng Bình, nói không chừng có thể thắng liền mười trận, cùng Phùng Bình tiến vào chung kết, bây giờ e rằng không thể.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! (http://adf.ly/C4xmH)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 107: Chung Kết!

Trong sự không coi trọng của mọi người, Diệp Trần bước lên đài.

Đối diện, Phùng Bình thoải mái nói:

- Thực lực ngươi không tệ.

- Ngươi cũng thế.

Những lời Diệp Trần nói khiến người khác trợn mắt há mồm, Phùng Bình sư huynh thực lực chỉ thuộc hàng không tệ, đùa gì chứ? Người này sao lại cuồng vọng đến vậy!

- Ha ha, cuồng ngạo quá không tốt đâu, để ta kiểm tra giới hạn của ngươi!

Phùng Bình đánh giá cao thực lực Diệp Trần, nhưng không nghĩ đối phương có thể đánh thắng mình, thân hình lóe lên, người biến mất không chút dấu vết, tựa hồ như dung nhập vào trong gió.

Diệp Trần không động thanh sắc, vung quyền đập sang bên trái, quyền kình và chỉ kình chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ đáng sợ.

Nhưng sau đó, Phùng Bình công kích càng mãnh liệt hơn, từng đường chỉ mang từ bốn phương tám hướng bao phủ Diệp Trần, xuy xuy rung động, còn người thì vẫn chưa hiện ra.

- Luận khinh công, ta chưa từng sợ ai!

Vừa nói, thân ảnh Diệp Trần như biến mất, từng đường chỉ mang đánh vào mặt đài lỗ chỗ như tổ ong.

Ba, phanh, xoẹt!

Trên mặt đài chỉ có thể nhìn thấy quyền ảnh và chỉ mang giao phong, thân hình hai người bởi vì quá nhanh, quá quỷ dị, chỉ có thể nhìn thấy từng tia tàn ảnh.

- Quỷ dị quá, bảo chúng ta nhìn sao được, không ngờ Diệp Trần lại lợi hại như vậy, lúc trước rõ ràng ẩn tàng thực lực.

Có người không kìm được nói.

- Phùng Bình sư huynh có lẽ vẫn chưa dùng hết thực lực a!

Phùng Bình không nghe thấy những tiếng nghị luận bên dưới, lúc này hắn đã triệt để chấn động, trong đệ tử nội môn lại có người khinh công không hề thua kém hắn.

- Thập vạn hảo cấp!

Phùng Bình một chỉ điểm ra, hư không tràn ngập chỉ mang, chỉ mang phá vỡ không khí, những tiếng xùy xùy vang lên không dứt.

Phốc phốc phốc phốc phốc...

Thân ảnh Diệp Trần thoáng cái bị xuyên thủng, đánh tan, thì ra là một vệt tàn ảnh.

- Khinh công của ngươi chỉ có vậy thôi à.

Giọng nói Diệp Trần truyền đến từ sau lưng Phùng Bình.

Phùng Bình thẹn quá hóa giận, thân thể tựa hồ gió xoáy, kịch liệt xoay tròn, vô số đường chỉ mang kích xạ bốn phương tám hướng, một số chỉ mang thậm chí còn xuyên quá cột đá xung quanh bình đài.

Ánh mắt Diệp Trần sắc bén, thân hình lóe lên, xuyên qua vô số chỉ mang, những chỉ mang này không phải phóng phát cùng một lúc mà có trước

có sau, có nhanh có chậm, dựa vào khống chế lực và tốc độ của thân thể cường hãn, Diệp Trần lấy vô gian nhập hữu gian, tận dụng mọi khe hở, năm bước di chuyển đến trước mặt Phùng Bình.

- Sao có thể, tại sao làm thế nào cũng không đánh trúng hắn.

Bao gồm cả Tiêu Dã và Chu Nhược, dưới đài tất cả đệ tử nội môn đều sửng sốt, miệng hơi há ra.

Người có nhãn lực đều biết, nếu chỉ dựa vào tốc độ thì không thể tránh được chỉ mang, dù sao cự ly giữa mỗi đường chỉ mang đều rất nhỏ, nhỏ đến không đáng kể, hơn nữa những chỉ mang này không được sắp xếp theo trật tự, căn bản không thể tìm kiếm quy luật, muốn xuyên qua chúng, nhãn lực, tâm lực, thể lực, tốc độ, phản ứng và đại cục quan đều phải đạt đến thượng tầng.

Trên ghế trưởng lão, Đại trưởng lão mỉm cười nói:

- Người này không tệ, khinh công giỏi hơn Phùng Bình nhiều.

Nhị trưởng lão gật gật đầu,

- Phùng Bình thân pháp lợi hại, nhưng cuối cùng vẫn không lão luyện được bằng đối phương, luận trình độ thành thạo cũng kém một bậc.

- Ha ha, một lúc xuất hiện ba đệ tử tiềm lực, là vinh hạnh của Lưu Vân Tông ta!

Tam trưởng lão không kìm được cười lớn.

Trên đài, Diệp Trần một quyền đánh ra, gọn gàng mà linh hoạt đánh bay Phùng Bình.

- Diệp Trần thắng!

Chấp sự rút thăm sững sờ, hô lớn.

Diệp Trần không quá đắc ý, thân thể hơi trượt, trong nháy mắt đáp xuống bên cạnh Ngô Tông Minh.

Ngô Tông Minh lúc nãy xem ra nhiệt huyết sôi trào, kích động nói:

- Giỏi quá, đến khinh công của Phùng Bình sư huynh cũng không bằng được ngươi.

- Hắn vẫn chưa lĩnh ngộ được chân lý mà chỉ có tốc độ của gió mà thôi.

Phong vô ảnh vô tướng, nếu như Phùng Bình có thể lĩnh ngộ, khinh công của Diệp Trần đương nhiên không hơn được hắn.

Phùng Bình hồn xiêu phách lạc đi xuống đài, khinh công thua người khác, đối với hắn đả kích quá lớn, dù sao hắn trước đây tràn đầy tự tin, cứ tưởng dễ dàng giải quyết Diệp Trần.

Vòng thi thứ mười kết thúc.

Chấp sự rút thăm báo ra thành tích.

- Nhóm thứ bảy, hạng nhất Diệp Trần, hai mươi điểm, hạng hai Phùng Bình, mười tám điểm, hạng ba...

Ba người có điểm cao nhất mỗi nhóm mới đủ tư cách vào vòng chung kết, Phùng Bình không bị đào thải.

Rất nhanh, những nhóm khác cũng chọn ra tam cường của mình.

Ngô Tông Minh trận thua quá nhiều, mất tư cách vào vòng chung kết, Trương Hạo Nhiên chỉ thua một trận, xếp hạng hai, về phần Lý Vân và Thiết Phong, đều là những người có thành tích cao nhất nhóm mình.

Vòng chung kết đặc sắc thế nào thì cũng phải nghỉ ăn cơm trước, bây giờ đã là giữa trưa.

Đại trưởng lão đứng dậy, tuyên bố vòng chung kết sẽ được tiến hành vào

buổi chiều.

Phòng ăn Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông.

- Thật không ngờ, trong đệ tử nội môn khóa này lại xuất hiện ba cường nhân, một Lý Vân, một Thiết Phong, một Diệp Trần.

- Lý Vân cũng quá cường hãn, ta đến bây giờ vẫn chưa hiểu tại sao hắn đánh bại được Đổng Hạo Hoa sư huynh.

- Thiết Phong cũng không tệ, ba thoái giải quyết Tống Phi sư huynh, vững như núi lớn.

- Các ngươi nói, Diệp Trầm trừ khinh công lợi hại, những phương diện khác thì thế nào?

- Có lẽ chỉ là khinh công lợi hại! Nhưng muốn chiến thắng hắn, nhất định phải là hạng sáu nội môn thập đại đệ tử trở lên.

- Ừm, khinh công lợi hại cỡ nào, nếu như công kích lực không ổn, cũng không thể đánh bại bọn Lý Cuồng sư huynh.

- Đúng vậy, trừ Phùng Bình, Đổng Hạo Hoa và Tống Phi ba vị sư huynh, những người khác đều không bạo lộ toàn bộ thực lực, thậm chí đến bảy phần thực lực cũng không triển lộ, muốn thắng được họ rất khó, cần phải phương diện nào cũng không được quá kém.

- Đừng nói nữa, ta kích động đến không ăn nổi nữa rồi, chỉ muốn nhanh nhanh xem vòng chung kết, lúc đó nội môn thập đại đệ tử chắc chắn phải sử dụng toàn lực, đệ tử nội môn đỉnh phong đối quyết!

Buổi chiều.

Quảng trường Võ Đạo một lần nữa sôi trào, so với sáng này thậm chí còn có vần náo nhiệt hơn.

Giữa bình đài trung tâm, Đại trưởng lão cao giọng nói:

- Vòng chung kết phân thành vòng đào thải và vòng xếp hạng, vòng đào thải sẽ đảo thải mười hai người, chỉ còn lại mười người, vòng xếp hạng quyết định thứ hạng nội môn thập đại đệ tử khóa này...

Bên dưới, Diệp Trần nghe rõ mồm một, vòng đào thải tổng cộng mười trận, tiến hành ở ba bình đài, nhưng mỗi bình đài đều không có nhân viên cố định, cũng chính là nói, rút trúng tên ai, người đó lên, về phần ở bình đài nào đều có khả năng.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! (http://adf.ly/C4xmH)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 108: Thiết Phong Chiến Bùi Thiếu Khanh

Sau mười trận, mười ngươi có điểm số cao nhất sẽ trở thành nội môn thập đại đệ tử khóa này.

Sau khi trở thành nội môn thập đại đệ tử vẫn phải tiến hành vòng xếp hạng, vòng xếp hạng là phức tạp nhất, cần phải tiến hành nhiều trận, tạm thời không nên nhắc đến.

- Bây giờ, vòng chung kết chính thức bắt đầu.

Đại trưởng lão vận chân khí, cao giọng nói.

Ầm!

Trên ghế quần chúng, thanh sóng trùng thiên, mỗi người đều có đệ tử nội môn mà mình thích.

- Bình đài thứ nhất, Tống Phi và Giang Hạo!

- Bình đài thứ hai, Lý Vân và Ngô Viễn!

- Bình đài thứ ba, Mông Trùng và Phùng Bình!

Bình đài thứ nhất và bình đài thứ hai không cần phải nghĩ, bình đài thứ ba đúng là có chút đáng xem, là trận quyết đấu giữa hai nội môn thập đại đệ tử, nhất thời tạo thành một làn sóng hò reo ủng hộ.

Sáu người lần lượt lên đài.

Không có gì bất ngờ, Tống Phi và Lý Vân nhẹ nhàng chiến bại đối thủ, giành được hai điểm.

Bình đài thứ ba, trận đấu vẫn chưa bắt đầu.

Phùng Bình ngưng trọng nhìn Mông Trùng, thân là một trong nội môn thập đại đệ tử, có hai người hắn không muốn gặp nhất, một là Quỷ kiếm Lý Cuồng, một là Huyết ảnh đao Mông Trùng.

Quỷ kiếm Lý Cuồng kiếm pháp thần quỷ khó đoán, rất khó phòng bị, thực lực hơi kém cơ hồ không có khả năng uy hiếp hắn, Mông Trùng thì còn đáng sợ hơn, ưu thế của hắn hiện lên tính áp đảo, tố chất mọi phương diện đều là đỉnh tiêm, gặp phải hắn, tựa hồ không có hi vọng.

Chỉ là Phùng Bình vẫn muốn đỡ một đao trên tay Mông Trùng, nói thế nào, hắn cũng là nội môn thập đại đệ tử, bị người ta một đao đánh bại, còn mặt mũi nào nữa.

Mông Trùng nhếch miệng cười:

- Phùng Bình, có phải ngươi đang nghĩ làm thế nào đỡ được một đao của ta.

- Từ bỏ suy nghĩ ấy đi! Thực lực của ngươi kém ta quá xa.

Từng bước tiếp vận Phùng Bình, Mông Trùng đặt tay phải lên chuôi đao.

Tránh!

Phùng Bình da đầu tê rần, vội vàng lao sang một bên, thân thể lập tức biến mất.

- Chạy đâu cho thoát!

Tựa hồ không ai nhìn thấy Mông Trùng xuất đao thế nào, chỉ nhìn thấy đao mang màu đỏ huyết lóe lên rồi biến mất.

Một khắc sau, thân hình Phùng Bình hiện lên, y phục trước ngực bị cắt một đường, kéo thẳng đến bụng.

Ha ha!

Cười to vài tiếng, Mông Trùng quay người đi xuống đài.

Quá mạnh, thực sự quá mạnh, đến Phùng Bình sư huynh cũng không đỡ được một đao.

- Phùng Bình sư huynh mặc dù thua Diệp Trần, nhưng khinh công trong đệ tử nội môn cũng là số một số hai, vậy mà không tránh được một đao của Mông Trùng sư huynh, chênh lệch không thể tính bằng lý lẽ thông thường.

- Năm nay Mông Trùng sư huynh còn đáng sợ hơn năm ngoái.

Nghe mọi người nghị luận, Diệp Trần hơi nhíu mày, Huyết ảnh đao Mông Trùng đúng là rất lợi hại, đao pháp của hắn rất đơn giản, chính là nhanh, chuẩn, mạnh, không có bất cứ chiêu trò gì, nhưng vào tay hắn, lại chém ra uy lực thần quỷ lui tránh.

Quyết đấu với hắn, nếu như kĩ xảo không cao đến cảnh giới nhất định, tuyệt đối đừng dùng kĩ xảo, nếu không sẽ chết rất thảm.

Khoảnh khắc Mông Trùng bước xuống đài, những người có tư cách canh tranh nội môn thập đại đệ tử đều nhìn hắn bằng ánh mắt kiêng kị.

Thiết Phiến Dịch Thanh thân hình gầy gò cười khổ một tiếng,

- Vốn dĩ cứ tưởng năm nay có thể đuổi kịp hắn, xem ra lại bị bỏ xa rồi.

Bên cạnh, Tống Phi kinh ngạc nói:

- Dịch Thanh, ngươi năm ngoái xếp hạng hai mà?

- Hạng hai có tác dụng gì, chênh lệch quá lớn, hắn đã đạt đến trình độ hạng top đệ tử hạch tâm rồi.

- Hạng top đệ tử hạch tâm.

Tống Phi hít ngược một hơi lãnh khí, hắn hiểu rất rõ hạng top đệ tử hạch tâm biến thái thế nào, mặc dù mọi người đều Ngưng Chân Cảnh hậu kì hoặc là hậu kì đỉnh phong tu vi, nhưng trong đệ tử hạch tâm có những người lợi hại hơn một chút, một chiêu bình thường có thể dễ dàng đánh bại mình, đừng nói những đệ tử hạch tâm có thứ hạng cao, phải gọi biến thái trong biến thái.

Trận thứ tư đến phiên Diệp Trần, đối thủ của hắn tên Dương Liệt.

Vừa lên đài, Dương Liệt đã lùi ngược ra sau, muốn kéo giãn khoảng cách với Diệp Trần, sợ đối phương đột nhiên biến mất trước mặt mình.

Diệp Trần lắc đầu cười khổ, đứng im tại chỗ.

Cự ly đạt đến ba mươi bước, Dương Liệt mới dừng lại, hai tay nắm chặt trường đao chém liền ba đường đao quang về phía Diệp Trần.

Thân thể khẽ dời, khéo léo tránh khỏi đao quang, Diệp Trần một chân dậm mạnh xuống đất, ám kình phóng xuất.

- Bạo!

Ầm!

Bình đài dưới chân Dương Liệt nổ tung, thân thể bị bốc cao, lăng không ngã khỏi đài.

Lần này ngoài dự liệu của mọi người, họ cứ tưởng Diệp Trần sẽ dùng tốc độ đánh bại đối phương, ai ngờ lại xuất hiện cảnh này.

Trận thứ năm là Trương Hạo Nhiên, hắn mặc dù thua Quỷ kiếm Lý Cuồng, nhưng thực lực vẫn rất mạnh mẽ, không quá mười chiêu, đã đánh bại đối thủ, giành được hai điểm.

Trận thứ sáu, thứ bảy, thứ tám tiếp theo đều không có gì đặc biệt, thuần túy là hành hạ mà thôi, không có gì đáng xem.

- Trận thứ chín, Bùi Thiếu Khanh và Thiết Phong.

Ong!

Chấp sự rút thăm vừa dứt lời, toàn trạng sục sôi triệt để.

Bùi Thiếu Khanh, khóa trước còn xếp hạng trên cả Quỷ kiếm Lý Cuồng, thái độ hòa khí, nhìn có vẻ rất tiếp cận, chỉ có những người quen hắn mới biết, người này không động thủ thì thôi, đã động thủ thì như yêu ma, vô cùng hung tàn, đến Lý Cuồng cũng phải kiêng kị người bạn này của mình.

Thiết Phong, nhân vật đại diện cho những người đại khí vãn thành, ba thoái đánh bại Tống Phi, trên người có phong phạm đại sư, vững như núi lớn.

Hai người có thể nói cây kim so vơi cọng râu, không đánh một trận thì không biết ai mạnh ai yếu.

- Thiết Phong, đợi lát nữa nương tay giùm!

Bùi Thiếu Khanh mỉm cười nói.

Thiết Phong chất phác nói:

- Được!

Không biết tại sao, nhìn biểu tình Thiết Phong, mọi người chỉ muốn cười, người này không hề khiến người ta thấy ghét, chỉ có bội phục, bội phục hắn chăm chỉ cố gắng, bội phục hắn kiên trì bền bỉ, càng bội phục kiểu chất phác kia, rất có khí độ đại sư.

Nghe vậy, Bùi Thiếu Khanh thu lại nụ cười, trong lòng căng thẳng, trực giác nói với hắn, Thiết Phong không dễ đối phó, rất không dễ, muốn thắng, nhất định phải dùng đủ mười hai phần thực lực.

Không hay không biết, bàn tay Bùi Thiếu Khanh chuyển sang màu tím xanh, như yêu như ma, hắn hét to một tiếng, lao cả người về phía Thiết Phong, một chưởng chính diện đánh ra.

Ô ô ô ô ô ô!

Không khí bị xé toạc, gào khóc thê lương, mấy đệ tử nội môn gần đó sắc mặt tái nhợt, đầy vẻ hoảng sợ.

Thiết Phong biểu tình vẫn ngu ngơ như cũ, nhưng đợi hắn động thân, tất cả mọi người đều biết, người ngu ngơ không dễ đối phó, dùng khí thế trấn áp hắn một chút tác dụng cũng không có.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s ! (http://adf.ly/C4xmH)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 109: Một Thoái Động Phong Vân

Thân thể hơi nghiêng, chân phải giơ lên, hai động tác đơn giản, Thiết Phong khí thế vụt biến, một luồng đại thế nổi gió phun mây hội tụ, dung nhập vào trong cơ thể.

Toái!

Một thoái đá ra, Bùi Thiếu Khanh chưởng kình tan rã, trùng kích lực khổng lồ ép hắn không thể không ngừng trùng thế, nhưng thân là một trong nội môn thập đại đệ tử, Bùi Thiếu Khanh đương nhiên vẫn còn dư lực, thân thể xoay chuyển nửa vòng quanh Thiết Phong, đột nhiên triển khai đợt trùng kích thứ hai.

- Mạn sơn biến dã yêu ma xuất!

Ô ô ô..., hống hống hống...

Chưởng phong màu tím xanh tựa hồ áp đỉnh ô vân, phô thiên cái địa vao phủ Thiết Phong, đổi thành người khác, chỉ sợ chưa kịp đánh, tâm thần đã vỡ tan.

- Thiết Phong lần này nguy hiểm rồi!

- Bùi Thiếu Khanh sư huynh không phải Tống Phi, đâu dễ đối phó như vậy.

- Không biết Thiết Phong có thể đỡ được mấy chiêu?

Suy nghĩ của Diệp Trần không giống những người khác, Thiết Phong sau khi xuất xong thoái thứ nhất, đại thế đã tăng lên, nguy hiểm ngược lại là Bùi Thiếu Khanh.

Quả nhiên không sai.

Trước chưởng phong mạn thiên biến dã màu tím xanh, Thiết Phong lưỡi chống hàm dưới, há miệng hét lớn một tiếng.

Tiếng hét như sấm, chấn động không khí, cuồn cuộn không thôi.

- Một thoái động phong vân, quét ngang thiên hạ.

Đứng giữa trung tâm bình đài, Thiết Phong khí thế nâng cao vô hạn, một thoái đá ra.

Một thoái này câu động đại thế, tạo thành một trận cuồng phong quét qua quảng trường Võ Đạo, mang theo thoái kình bàng bạc, nghênh đón chưởng phong màu tím xanh.

Lốp bốp!

Tựa hồ như có tiếng sấm truyền ra, cả bình diện phong nổi mây phun, mắt người không thể nhìn thẳng.

Một khắc sau!

Một bóng người bay ngược ra ngoài, lăng không phun ra một ngụm máu tươi.

Là Bùi Thiếu Khanh!

- Không thể tin được, Thiết Phong thắng.

- Lúc nãy Thiết Phong xuất bao nhiêu thoái, các ngươi có nhìn thấy không?

- Hình như là năm thoái, lại hình như là chín thoái.

- Sao ta nhìn thấy toàn là thoái ảnh.

Diệp Trần cười nhạt, Thiết Phong này rất mạnh, có thể thắng hắn không có mấy người, trước mắt xem ra chỉ có Huyết ảnh đao Mông Trùng có thực lực mang tính áp đảo, đương nhiên, võ giả đối chiến với nhau, bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh, không nhất định người có thực lực cao hơn tất thắng.

Trên ghế trưởng lão, các vị trưởng lão quay sang nhìn nhau cười, đại khí vãn thành Thiết Phong còn kiệt xuất hơn họ tưởng tượng, một chiêu vừa rồi thực sự quá hấp dẫn.

Thu lại cuồng phong, Thiết Phong nở một nụ cười ngu ngơ, vững vàng bước xuống đài.

Lúc này, mọi người chỉ có thể âm thầm im lặng, hoài nghi đối phương có ngu ngơ thật hay không hay chỉ là giả vờ.

Tiếp sau đó, vòng chung kết tiếp tục tiến hành.

Không còn quyết đấu nảy lửa như trước, mấy trận tiếp theo đều là những chiến thắng mang tính áp đảo, một tia lo lắng cũng không có.

Nhưng, trận thi đấu cuối cùng của vòng 1, Thiết Phiến Dịch Thanh thực sự khiến mọi người đẹp lòng, hắn một quạt vung ra, vô số quạt ảnh như những cánh bướm, như mộng như huyễn, đối thủ đâu dám đánh trả, liên tục nhận thua.

Vòng thứ hai có chút lặng lẽ, mười lăm trận đấu thì có mười một trận kết thúc rất nhanh, tựa hồ đều là những người thực lực hàng đầu hàng hành hạ những người hạng sau.

Trận đấu của Diệp Trần cũng nằm trong mười một trận đó, nhưng cũng không hơn gì, đối thủ của hắn là song thương Đổng Hạo Hoa, thực lực không tệ, đáng tiếc gặp phải Diệp Trần, khi hắn vẫn chưa kịp thi triển thực lực thật sự, Diệp Trần đã kịp dùng ba bốn chiêu đánh bại đối phương.

Vòng thứ ba có hai trận đặc sắc.

Một là hai nội môn thập đại đệ tử khóa trước, hai nữ đệ tử duy nhất quyết đấu.

Một là Tiêu Dã và Lý Vân.

Hai nữ đệ tử là "Đào hoa thủ" Chu Nhược và "Thái kiếm" Thu Nhược Đồng.

Chu Nhược xếp hạng tư, thực lực cường kình dị thường, bàn tay trắng nõn mềm như không có xương, vuốt một cái, hạng tám Thu Nhược Đồng lập tức thổ huyết lùi ngược ra sau, thua ngay tại trận.

Tiêu Dã và Lý Vân chiến đấu kịch liệt hơn, họ một là một trong nội môn thập đại đệ tử khóa trước, một là tinh tú mới nổi, hai bên không ai nhường ai, khí thế hừng hực, đến bình đài suýt chút nữa bị họ phá hủy.

Tiêu Dã phòng ngự và công kích lực vô cùng đáng sợ, kiếm quang bình thường căn bản không phá được chân khí hộ thân của hắn, một quyền có thể làm nổ không khí trước mặt đối phương, khiến Lý Vân không thể tiếp cận.

Về phần Lý Vân mặc dù là tinh tú mới nổi, thực lực không hề thua kém, bất phân thắng bại với hạng ba Tiêu Dã, một tay kiếm quang phân hóa võ kĩ sử dụng xuất thần nhập hóa, kiếm quang ẩn tàng càng khiến Tiêu Dã không khỏi kiêng kị.

Cuối cùng, Đại trưởng lão cho rằng thời gian quá dài, phán họ thủ hòa.

Vòng thứ tư và vòng thứ năm tiếp theo cũng có những trận đấu đặc sắc, trên ghế quần chúng đệ tử ngoại môn hò hét sung sướng, nhiệt huyết sục sôi.

Vòng thứ sáu, trận đấu thứ ba.

Huyết ảnh đao Mông Trùng và Thiết Phiến Dịch Thanh.

- Hạng nhất và hạng hai khóa trước cuối cùng cũng giao thủ, không biết ai sẽ thắng ai.

- Ngươi ngốc thế! Khẳng định là Mông Trùng sư huynh mạnh rồi.

- Trận đấu vẫn chưa bắt đầu, sao ngươi biết được, phiến (quạt) pháp của Thiết Phiến Dịch Thanh như mộng huyễn, thua là thua thế nào.

Ủng hộ Dịch Thanh là một đệ tử nội môn.

Mấy người bên cạnh trợn mắt, nghĩ thầm: Lại thêm một kẻ háo sắc nữa!

Trên đài.

Dịch Thanh xòe Thiết Phiến, cười nói với Mông Trùng:

- Năm ngoái giao thủ với ngươi, vẫn còn tránh được vài chục chiêu, năm nay không biết thế nào.

Mông Trùng nói:

- Sao phải đánh giá mình thấp như vậy, không lẽ ngươi tưởng ta sẽ buông lỏng cảnh giác.

- Ha ha!

Dịch Thanh cười cười.

- Đến đây, ta biết ngươi khẳng định có tuyệt chiêu, tám phần là dùng để đối phó ta.

Mông Trùng vẫn có chút coi trọng Dịch Thanh, đối phương đã đem kĩ xảo và thực chiến dung hợp hoàn mỹ, xem ra rất mỹ quan, lại không chiêu trò, muốn một đao đánh bại đối phương là không thể.

Từng bước áp sát Dịch Thanh, ánh mắt Mông Trùng càng lúc càng thịnh.

Khi bước thứ mười chuẩn bị bước ra, Dịch Thanh động, kì thực hắn không thể không động, nếu không để đối phương tìm ra điểm công kích

thích hợp, đến cơ hội trở mình cũng không có.

Thiết Phiến bay lên bay xuống, từng đường quạt ảnh mê huyễn không theo quy luật đánh về phía Mông Trùng, tựa hồ không cẩn thận mở ra một chiếc túi lớn chưa đầy bươm bướm, khiến tất cả bươm bướm bay hết ra ngoài.

- Phá!

Mông Trùng ép thấp thân hình, vọt tới trước, một đao chém xuống.

Phốc phốc!

Một đao này bắt lấy những điểm yếu nhất trên quạt ảnh, phá vỡ nó, đao mang màu đỏ máu dễ dàng chém đến trước mặt Dịch Thanh, nhanh đến khó tin.

- Đây mới gọi là khoái đao, không động thì thôi, đã động là kinh nhân, không biết Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì đạt đến trình độ nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 110: Đối Chiến Với Quỷ Kiếm Lý Cuồng

Nhìn đao pháp Mông Trùng, Diệp Trần không khỏi liên tưởng đến Lâm Kì mà hắn gặp ở tràng đấu giá Tây Bắc, hai người đều dùng khoái đao nổi tiếng, Mông Trùng đã lợi hại như vậy, vậy thì Lâm Kì không phải còn lợi hại hơn.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần biết mình còn phải nỗ lực hơn, phải biết trên Lâm Kì còn có Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc công tử, trên nữa là người đứng đầu giới thanh niên Thiên Phong Quốc Phỉ Thúy công tử.

Âm vang!

Đao quang màu đỏ máu bị Thiết Phiến ngăn cản, Dịch Thanh thân ảnh hơi phiêu, bật ra ngoài.

- Tốt, có thể đỡ được đao thứ nhất của ta, chắc chắn có thể đỡ được đao thứ hai và đao thứ ba.

Mông Trùng hào hứng, đao quang màu đỏ máu tung hoành, tạo thành một tấm lưới chết chóc chụp lấy Dịch Thanh.

Thiết Phiến trong tay Dịch Thanh ra sức bảo vệ quanh người, cho dù như vậy, đao mang đáng sợ vẫn làm cho toàn thân hắn tê rần, khí huyết sôi trào.

- Đao thứ bảy!

Một đao cuối cùng xuất ra, nhưng lại lao đi rất nhanh, vượt qua cả mấy đường đao mang trước đó, chém đến trước mặt Dịch Thanh.

Dịch Thanh thu Thiết Phiến.

- Vẫn là không thắng được ngươi.

Lúc nãy hắn đã thi triển tuyệt chiêu, chỉ là dưới đao mang của Mông Trùng, chút tuyệt chiêu này chẳng khác gì chiêu thức bình thường, hắn hiểu, tuyệt chiêu vẫn chưa trọn vẹn, nếu không đâu có dễ dàng bị phá như vậy, nhưng phàm sự có lợi có hại, trải qua trận chiến đấu này, hắn càng dễ tìm ra khuyết điểm của mình.

Mông Trùng hắc hắc cười nói:

- Có thể ép ta ra đao thứ bảy, rất không tệ.

Bên cạnh Diệp Trần, Ngô Tông Minh thở dài nói:

- Không biết ai có thể đánh bại Mông Trùng sư huynh?

Nói xong, hắn liếc nhìn Diệp Trần, đối phương cho hắn cảm giác thâm bất khả trắc, đến bây giờ hắn vẫn chưa biết thực lực thật sự của Diệp Trần, nói không chừng vẫn có chút hi vọng.

Đương nhiên, Ngô Tồng Minh không quá khẳng định.

- Xem tiếp thì biết.

Diệp Trần không đưa ra phán đoán.

Rất nhanh, vòng thi thứ sáu kết thúc.

Cho đến bây giờ, chỉ có năm người duy trì kỉ lục toàn thắng, là Huyết ảnh đao Mông Trùng, Đào hoa thủ Chu Nhược, Quỷ kiếm Lý Cuồng, Thiết Phong và Diệp Trần.

Cuồng nhân Tiêu Dã và Lý Vân mặc dù không thua, nhưng hòa một trận, chia nhau mỗi người một điểm.

Sau vòng thi đấu thứ bảy, kỉ lục toàn thắng bớt đi một người, là Đào hoa thủ Chu Nhược, nàng vận khí không tốt, đụng phải Thiết Phiến Dịch Thanh,

giao thủ trên trăm chiêu, đáng tiếc bại ở chiêu cuối cùng, mặc dù thua, nhưng thực lực vẫn khiến mọi người không khỏi kiêng kị.

Trong sự chờ mong của mọi người, vòng thứ tám bắt đầu.

Ba trận trước miễn cưỡng coi là đặc sắc, đến trận thứ tư, khán đài gần như nổ tung bởi những tiếng reo hò.

Trên đài là Diệp Trần và Quỷ kiếm Lý Cuồng.

Nếu như là sáng nay, mọi người khẳng định không hoan hô nhiệt liệt như vậy, chỉ là sau này, Diệp Trần liên tục toàn thắng, nhân khí của hắn tăng lên rất cao, được vô số người ủng hộ, trong đó có cả một số đệ tử nội môn.

Trên ghế khách quý, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh gần như nín thở.

Nói không chút khoa trương, cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn lần này là sự kiện kinh tâm động phách nhất trong đời họ, mỗi lần Diệp Trần lên đài, họ đều phấp phổng lo âu, sợ nhìn thấy Diệp Trần thất bại, mặc dù thành tích Diệp Trần đạt được khiến họ rất hài lòng, nhưng có ai lại không hi vọng con cái mình tốt hơn, may mắn là, cho tới bây giờ, Diệp Trần vẫn chưa một lần thất bại, chiến thắng xem ra cũng khá nhẹ nhàng.

Bây giờ thì khác, đối thủ của Diệp Trần là kiếm pháp thần quỷ khó đoán Quỷ kiếm Lý Cuồng, có thể chiến thắng đối phương hay không vẫn là một câu hỏi khó trả lời.

- Diệp Trần sư huynh e rằng nguy hiểm! Mông Trùng sư huynh và Lý Cuồng sư huynh đều giỏi khắc chế người có khinh công cao minh, Phùng Bình sư huynh trước sau chỉ bại dưới tay hai người đó.

Không hay không biết, mọi người đã thêm hai chữ sư huynh sau tên Diệp Trần, có thể thấy thực lực của hắn đã được công nhận.

- Ừm, để xem Diệp Trần sư huynh có thể đỡ được một kiếm của Lý

Cuồng sư huynh hay không, nếu như đỡ được một kiếm, thì có thể đỡ được kiếm thứ hai và kiếm thứ ba.

Quỷ kiếm Lý Cuồng, kiếm pháp thần quỷ khó đoán, thực lực chỉ cần thua một bậc, rất khó đỡ được một kiếm của hắn, chỉ có đối phương thực lực tương đương hoặc siêu việt mới có thể nhất tranh thắng bại.

Trên bình đài.

Lý Cuồng nhãn thần lạnh băng, eo thẳng tắp, như một thanh bảo kiếm.

Đối diện ba mươi bước, Diệp Trần thần tình lạnh nhạt, cử chỉ thong dong.

- Người bình thường ta chỉ cần một kiếm là có thể giải quyết, ngươi thực lực không tệ, có lẽ có thể ép ta ra kiếm thứ ba.

Lý Cuồng nhìn Diệp Trần, lạnh lùng nói.

Diệp Trần nói:

- Vậy sao! Ta khuyên ngươi toàn lực ứng phó cho thỏa đáng.

- Không lẽ ngươi nghĩ thực lực của mình có thể khiến ta toàn lực ứng phó.

Lý Cuồng nhãn thần càng lạnh.

Hai người đứng cách nhau ba mươi bước, một nhãn thần băng lạnh, một thần sắc thản nhiên, tất cả mọi người đều nín thở, chớp chớp mắt nhìn lên mặt đài.

Ong!

Linh Giới Trữ Vật nổi quang mang u ám, vân ẩn kiếm xuất hiện trong tay Diệp Trần, hắn thản nhiên nói:

- Không toàn lực ứng phó, ngươi không có bất kì cơ hội chiến thắng nào.

Mọi người thi nhau trợn mắt há mồm.

- Cái gì, Diệp Trần sư huynh dùng kiếm, giống như Lý Cuồng sư huynh.

- Ngạc nhiên quá, những trận đấu trước đây, Diệp Trần sư huynh căn bản không hề nghiêm túc.

- Hai đại kiếm khách đối chiến, mới nghĩ thôi đã thấy kích động.

Diệp Trần đột nhiên lấy ra bảo kiếm, đối với người xem là một sự trùng kích quá lớn, dù sao họ đều biết, không có kiếm, lực chiến đấu của kiếm khách mất đi một nửa, chỉ có bảo kiếm trong tay, mới có thể phát huy thực lực bản thân đến trạng thái vô cùng tinh tế.

Trên ghế trưởng lão, mấy vị trưởng lão gật gật đầu cười nói:

- Thú vị!

Vân ẩn kiếm trong tay, khí thế Diệp Trần biến, nhãn thần sắc bén như kiếm quang, xuyên thủng nhân tâm, từng luồng phong mang chi khí theo người tán phát ra ngoài.

Lý Cuồng hơi kinh ngạc, hắn không ngờ Diệp Trần cũng là kiếm khách, không thể trách hắn nhìn không ra, đối phương thực sự ẩn tàng quá giỏi, trong tình huống bình thường, chỉ cần kiếm khách có thành tựu đều có một số phẩm chất cảu kiếm, như phong mang, nhuệ khí, sắc bén, lạnh, vân vân, nhưng trước đó khí chất Diệp Trần không liên quan gì đến những thứ này, nhìn có rất bình thường.

Hắn đương nhiên không biết, Diệp Trần đã tu luyện Liễm Khí Quyết đến cảnh giới cao nhất, không chỉ ẩn tàng một giai vị tu vi, mà còn có thể che giấu khí chất, khiến người khác không thể nhìn ra, đừng nói là Lý Cuồng, cho dù là Bão Nguyên Cảnh tu vi kiếm khách cũng chưa chắc nhìn ra được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 111: Thanh Danh Lên Cao

- Nếu như ngươi cũng là kiếm khách, vậy thì tốt quá, đánh bại một kiếm khách đương nhiên có hứng hơn, hi vọng ngươi có thể kiên trì lâu một chút.

Lý Cuồng đặt bàn tay phải thon dài của mình lên chuôi kiếm, chân khí cuồn cuộn truyền vào trong thân kiếm, lúc nào cũng có thể phát động một đòn chí mạng.

Xiu!

Lý Cuồng động, cả người tựa hồ phóng khỏi vỏ kiếm, tốc độ cực nhanh lao về phía Diệp Trần.

Chớp mắt, khoảng cách giữa hai người rút ngắn chỉ còn năm bước.

- Ba!

Cho đến lúc này, Lý Cuồng mới rút kiếm, kiếm vừa xuất vỏ, kiếm quang màu đen vặn vẹo như chậm như nhanh, tựa hồ ác mộng, khiến người ta không thể nhìn ra đối phương sẽ công kích vào điểm nào.

Trương Hạo Nhiên sắc mặt tái nhợt, hắn chính là bại dưới một kiếm này, kí ức đau khổ có lực mà không thể xuất, không biết làm sao vẫn còn nguyên như mới, khắc sâu trong tâm trí.

Boang!

Trước ánh mắt căng thẳng kích động của mọi người, Diệp Trần cũng xuất kiếm, góc độ xuất kiếm không thể tưởng tượng, tựa hồ như sừng linh dương, linh hoạt khó đoán.

Không chỉ có vậy, kiếm quang Diệp Trần rất mảnh, là loại mảnh đến cực hạn, cho nên càng thêm lợi hại.

Đinh một tiếng!

Kiếm thứ nhất của Lý Cuồng không công mà lùi, bị đánh bật ra ngoài, hắn không để bụng mà tiếp tục ra kiếm thứ hai, áp chế đối phương.

Khiến hắn bất ngờ là, Diệp Trần lại phát động phản công.

- Đăng phong tạo cực!

Cô phong thập tam kiếm chỉ là nhân cấp đỉnh giai kiếm pháp, nhưng trong tay Diệp Trần uy lực cực đại, một dải kiếm quang kinh diễm xuyên ra từ hư không, đâm thẳng vào ngực Lý Cuồng,

Lý Cuồng lùi ra sau một bước, trường kiếm màu đen vung ngang, cướp quyền chủ động.

Ánh mắt Diệp Trần sắc bén, cổ tay hơi chuyển, kiếm mang bạo phát trong phạm vi cực tiểu, tầng tầng lớp lớp, trải ra, khuếch tán về phía Lý Cuồng.

- Cái gì?

Lý Cuồng cảm thấy đường kiếm quang đang ập đến chẳng khác gì những tòa đại sơn trùng điệp, trùng kích tâm thần hắn.

Giờ khắc này, Lý Cuồng thu lại suy nghĩ coi thường đối thủ, thân thể bật lên cao, một kiếm đánh xuống.

Rắc! Rắc! Rắc!...

Kiếm quang hai người chạm vào nhau, cắt nát bình đài thành những mảnh nhỏ, đến cột đá xung quanh cũng bị gọt gãy.

Một loạt những động tác này phát sinh trong khoảng thời gian nhanh

như điện quang hỏa thạch, rất nhiều người không nhìn ra hai bên giao thủ thế nào, thực sự nhanh đến đáng sợ.

- Thật là một trận đối quyết kinh tâm động phách, mỗi một kiếm đều rất nguy hiểm, căn bản không kịp phản ứng.

Diệp Trần sư huynh quả nhiên lợi hại, có thể dễ dàng đỡ được một kiếm của Lý Cuồng sư huynh, còn phát động phản công trước nữa.

Bên kia, Bùi Thiếu Khanh và Thu Nhược Đồng đứng chung một chỗ.

Thái kiếm Thu Nhược Đồng nói:

- Bạn ngươi nguy hiểm rồi.

Bùi Thiếu Khanh tự tin cười,

- Đừng coi thường Lý Cuồng, một năm nay, kiếm pháp của hắn tiến bộ thần tốc, một ngày ngàn dặm, hơn nữa nếu không có gì bất ngờ, Quỷ Ảnh Cửu Kiếm hắn đã lĩnh ngộ đến đệ thất kiếm, một kiếm đó đủ để đánh bại ba Diệp Trần, bây giờ mới xuất ba kiếm mà thôi.

- Nhưng ta cảm thấy Diệp Trần cũng chưa xuất toàn lực.

Thân ảnh bay ngược ra sau, Lý Cuồng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trịnh trọng nhìn Diệp Trần,

- Ta thừa nhận, ngươi đủ tư cách để ta toàn lực ứng phó, nhưng, muốn thắng ta, vẫn là không thể, bây giờ cho ngươi thấy thực lực thật sự của ta.

Lý Cuồng tiến lên trước một bước, toàn thân bạo phát khí lưu sắc bén, bài sơn đảo hải đánh về phía Diệp Trần, nhưng, gần như đồng thời, kiếm quang màu đen trở nên đáng sợ vạn phần, nhuộm khí lưu vô hình vô chất thành màu đen kịt, che đậy sự tồn tại của kiếm quang.

- Vạn quỷ phệ hồn!

Lần này, Lý Cuồng không nương tay nữa, hắn biết Quỷ ảnh đệ tứ kiếm, đệ ngũ kiếm, thậm chí đệ lục kiếm đều không làm gì được Diệp Trần, chỉ có đệ thất kiếm mới đủ chắc chắn đánh bại đối phương, khiến đối phương không còn cơ hội phản kháng.

Khí lưu màu đen nương theo kiếm quang cuộn tới, Diệp Trần không hề tỏ ra sợ hãi, mắt nhắm hờ, lần thứ hai mở mắt, nhãn thần như hai đường kiếm khí, xé rách hư không.

- Phá!

Khi Diệp Trần một kiếm chém ra, tất cả đệ tử nội môn dùng kiếm gần đó đều kinh hồn táng đảm, vô duyên vô cớ, bảo kiếm nơi thắt lưng của họ khẽ lay động, như muốn bay ra khỏi vỏ, dung nhập vào trong kiếm thế của Diệp Trần, áp chế thế nào cũng không ổn định.

Trên ghế khách quý, không ít đại nhân vật nhất tề kinh hô,

- Kiếm ý! Là kiếm ý, sao có thể?

Thiên Phong Quốc nhân vật minh diện chỉ có trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang Tiết Vô Nhận lĩnh ngộ đao ý, về phần còn nhân vật nào ẩn tàng hay không, không ai hay biết, cũng giống như đao ý, kiếm ý rất khó lĩnh ngộ, chí ít trước mắt, Thiên Phong Quốc chưa từng có ai lĩnh ngộ được kiếm ý, thế hệ thanh niên chỉ vài người có hi vọng, Lưu Vân Tông đại đệ tử "Ám hương kiếm" Chu Mai là một ví dụ.

Nhưng, có ai ngờ, trong cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn này, lại có một kẻ vô danh lĩnh ngộ kiếm ý trong mơ của các kiếm khách, bảo mọi người không chấn động sao được.

- Không đúng, hắn vẫn chưa lĩnh ngộ được kiếm ý chân chính, chỉ có thể coi là nửa bước kiếm ý.

Trên chỗ ngồi của các cao thủ giang hồ, một hán tử thanh y chậm rãi nói.

Bên cạnh, thiếu phụ xinh đẹp mặc bộ y phục màu hồng phần lộ vẻ nghi hoặc,

- Nửa bước kiếm ý?

Nam tử thanh y giải thích:

- Ta từng nhìn thấy kiếm khách lĩnh ngộ kiếm ý ở Đà La Quốc, loại có để chém đứt sức mạnh hư vô đó khiến ta không sao quên được, sau khi quay trở lại, ta hạ quyết tâm, nhất định lĩnh ngộ kiếm ý thuộc về mình, chỉ là mấy năm nay, chỉ lĩnh ngộ được một chút xíu, ngược lại tu vi tiến bộ thần tốc.

Thiếu phụ xinh đẹp giật mình, chẳng trách phu quân tu vi ngày càng tinh thuần, thì ra bị kích thích, chỉ là phu quân nỗ lực như vậy mà vẫn chưa lĩnh ngộ được kiếm ý, một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi sao có thể lĩnh ngộ, không thể không nói, đôi khi tuyệt đỉnh thiên tài mới nỗ lực mấy ngày tương đương một người bình thường nỗ lực nhiều năm.

Thiếu phụ xinh đẹp chính là bà chủ Hoa Tiên Tử của Hoa Tiên tửu lầu Cổ Tuyền trấn, bên cạnh là phu quân nàng, Thanh Vân kiếm khách Trầm Lang.

Ầm ầm!

Trong lúc hai người nói chuyện, trên đài sớm đã gió nổi mây phun.

Dung nhập nửa bước kiếm ý kiếm khí dài ba bốn mét, cắt đứt khí lưu và kiếm quang đáng sợ màu đen nhẹ nhàng như cắt một miếng đậu phụ, lập tức, hai phần ba kiếm khí càng có dư lực, chém chằng chịt lên mặt đất, lóe lên rồi biến mất bên cạnh Lý Cuồng.

Một khắc sau.

Nham bích trước ghế khách quý bị mẻ một mảng, rơi xuống tan thành bột đá.

Lý Cuồng đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, ngay vừa rồi, hắn cảm nhận được cái chết ở sát bên mình, nếu như không phải đối thủ nương tay, cố ý làm lệch quỹ đạo công kích, một đường kiếm khí này tuyệt đối cắt hắn thành hai, sau đó hóa thành sương máu, thi cốt không còn.

Phốc!

Đột nhiên, Lý Cuồng thổ ra một ngụm máu tươi, kiếm khí mặc dù không làm hắn bị thương, nhưng nửa bước kiếm ý ẩn chứa bên trong lại làm cho khí huyết của hắn sôi trào, một ngụm nghịch huyết không kìm được phun ra, trong người cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

- Diệp Trần thắng!

Chấp sự rút thăm tỉnh lại từ trong sợ hãi, cao giọng nói.

Vân ẩn kiếm nhập vỏ, Diệp Trần quay người đi xuống.

Trên ghế trưởng lão, Đại trưởng lão từ từ thổ ra một ngụm khí tức,

- Mặc dù là nửa bước kiếm ý, có thể lĩnh ngộ kiếm ý chân chính hay không vẫn chưa chắc, nhưng tỷ lệ thành công cao hơn người khác mười lần trăm lần.

- Trẻ như vậy mà đã lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, tiềm lực vô cùng, sau này có thể trở thành một trong tứ đại trụ cột của Lưu Vân Tông ta.

- Nhưng vẫn cần quan sát chút nữa, khảo thí độ trung thành của hắn.

- Đấy là tự nhiên.

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh mừng phát ngất, Đoan Mộc gia tộc có một Đoan Mộc công tử, Diệp gia có một thiên tài lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, tương lai nhất định có thể đuổi kịp và vượt qua, sánh ngang với Đoan Mộc gia, thậm chí vượt qua Đoan Mộc gia tộc, trở thành thủ lĩnh bát đại gia tộc.

Những người khác cũng có cảm xúc tương tự, trận chiến hôm nay thiếu niên Diệp Trần coi như thanh danh lên cao, vài năm nữa, có thể truyền khắp cả Thiên Phong Quốc.

Có người mừng, có người lại giấu dã tâm.

Một trung niên mặt sẹo, thân khoác y bào thanh sắc trong mắt có sát cơ lóe lên, trong lòng thầm nghĩ: Người này không thể giữ lại, nếu không đợi hắn trưởng thành, Lưu Vân Tông sẽ vượt qua Tử Dương Tông, tiếp cận Bắc Tuyết Sơn Trang và Phỉ Thúy Cốc, là nhân vật nguy hiểm.

Nếu như có người biết trung niên mặt sẹo trong lòng nghĩ gì, nhất định sẽ rất kinh ngạc, bởi vì người này căn bản không phải người của tông môn, mà là một vị cao thủ độc hành trên giang hồ, tên gọi Chu Liệt Dương, mấy chục năm trước đã rất nổi tiếng, năm nay là Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong tu vi.

Nhưng, đổi thành Tử Dương Tông tông chủ biết việc này, có lẽ sẽ không kinh ngạc, Chu Liệt Dương chính là trưởng lão tình báo Tử Dương Tông, chuyên môn phụ trách thu thập tin tức tình báo lớn nhỏ trên giang hồ, đồng thời, lúc Tử Dương Tông không tiện xuất thủ, sẽ giao cho hắn giải quyết.

Trước kia, Chu Liệt Dương đã từng giết qua không ít đệ tử có tiềm lực của các tông môn, bóp chết những thiên tài có khả năng uy hiếp đến tương lai Tử Dương Tông.

- Diệp Trần, ngươi chết chắc!

Chu Liệt Dương cười gằn trong bụng, ngoài bụng không động thanh sắc.

Cuộc thi tiếp tục tiến hành, nhưng trong mắt mọi người, trận chiến dù đặc sắc thế nào cũng trở nên vô vị.

Cách đó không xa, Tống Phi nhìn Diệp Trần, nói với Dịch Thanh:

- Xem ra, khóa này, chỉ có hắn mới có thể tranh cao thấp với Mông

Trùng.

Dịch Thanh nói:

- Kiếm khí dung hợp nửa bước kiếm ý đúng là rất cường đại, nhưng, hắn thắng được Mông Trùng hay không vẫn chưa nói được, đương nhiên, hai người họ đều có trình độ của đệ tử hạch tâm, cuộc thi tranh giành nội môn thập đại đệ tử đối với hắn mà nói không quan trọng, huống hồ, Lưu Vân Tông vẫn là Lưu Vân Tông, bên ngoài còn có tứ đại tông môn, ngoài Thiên Phong Quốc, đại tông môn cường đại hơn không ít, cho nên, ánh mắt phải mở rộng một chút, nhất thời cường đại không nói lên điều gì.

Tống Phi thở dài:

- Đúng vậy! Thủ lĩnh Thiên Phong Quốc chúng ta, Phỉ Thúy công tử cũng chỉ là hạng sáu mươi tám trên Tiềm long bảng, khóa tiếp theo không biết sẽ còn xuất hiện bao nhiêu thiên tài kinh tài kinh diễm.

Vòng thi thứ tám rất nhanh kết thúc.

Duy trì kỉ lục toàn thắng có ba người, là Huyết ảnh đao Mông Trùng, Thiết Phong và Diệp Trần.

Duy trì kỉ lục không thua có năm người.

Vòng thứ chín, trận thứ chín.

Huyết ảnh đao Mông Trùng đấu với Cuồng nhân Tiêu Dã.

Tiêu Dã nhếch miệng cười nói:

- Mông Trùng, lần này ngôi vị hạng nhất của ngươi không giữ được nữa rồi.

- Chỉ là nửa bước kiếm ý mà thôi, Chân Linh đại lục lại không phải không có ai lĩnh ngộ kiếm ý và đao ý cao thủ, Mông Trùng ta không cần lĩnh ngộ đao ý cũng có thể chiến thắng bất cứ ai.

Mông Trùng căn bản không quan tâm Diệp Trần có lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý thật hay không, đối với hắn mà nói, chỉ cần từng bước chiến thắng đối thủ, đem đao trong tay phát huy đến cực hạn, như vậy là đủ rồi.

Nói xong, khí thế trên người Mông Trùng càng thịnh.

- Giỏi lắm Mông Trùng, căn bản không bị ta khích tướng.

Tiêu Dã vốn định lợi dụng Diệp Trần đả kích Mông Trùng, mà ngược lại càng tăng khí thế cho đối thủ, chỉ là đại đạo tam thiên, cách thức cường đại quá nhiều quá nhiều, kiếm đạo chỉ là một trong số đó, hơn nữa, nền móng Diệp Trần dù sao cũng cạn, tu vi thấp hơn chúng một bậc, không cần phải sợ đầu sợ đuôi.

- Vậy thì chiến thôi!

Tiêu Dã hét lớn, một quyền mang theo khí kình như kinh lôi ầm ầm đánh ra.

- Phá cho ta!

Mông Trùng chạy đến, trường đao trong tay không biết ra khỏi vỏ từ lúc nào, đao mang màu đỏ máu má sát với khí kình của Tiêu Dã.

Đang...!

Tiêu Dã không hổ là hạng ba khóa trước, thực lực không hề thua kém Dịch Thanh, khả năng lấy cứng đối cứng càng mạnh, một quyền đánh tan không ít đao mang.

- Đao thứ hai!

Đao mang màu đỏ máu phóng lên trời, nhuộn thắm cả không khí.

Tiêu Dã không lùi không tránh, hai tay vẽ nửa vòng tròn, một khối khí kình to như cối xay hội tụ trước ngực, chạm vào đao mang.

Ầm!

Khí kình cuộn lên, Tiêu Dã lùi ba bước, khóe miệng rỉ máu.

Dưới đài, Diệp Trần thầm nghĩ: Thực lực Tiêu Dã còn trên cả Quỷ kiếm Lý Cuồng, vậy mà chỉ có thể miễn cưỡng đỡ được hai đao của Lý Cuồng, muốn chiến thắng hắn đúng là có chút khó khăn.

- Đao thứ ba!

Trường kiếm trong tay Mông Trùng lóe lên trong hư không, lập tức, đao mang đỏ máu chói mắt mang theo phong mang vô địch chém về phía Tiêu Dã.

Rất nhanh!

Tiêu Dã chỉ cảm thấy huyết quang lóe lên, đao mang lập tức tiếp cận ba thước.

Lúc này muốn tránh cũng không tránh được, huống hồ cũng không phải phong cách của hắn, nếu ngạnh kháng, chắc chắn sẽ phải thổ huyết lùi lại, đao thứ ba của Mông Trùng không đơn giản nói đỡ là đỡ, ngay cả Thiết Phiến Dịch Thanh cũng chỉ có thể giữ mình không bị thương.

Rống!

Tiêu Dã thân thể khẽ cong, vầng sáng thanh sắc khuếch tán, một cánh tay chân khí khổng lồ mọc ra từ vai, một quyền đánh vào đao mang.

Kình khí nổi thành vòng tròn, bành trướng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 112: Cổ Yêu Bí Pháp

Răc rắc rắc rắc rắc rắc....

Cột đá cách đó rất xa bề mặt xuất hiện khe hở dày đặc, tựa hồ một cơn gió thổi qua sẽ vỡ vụn.

Mông Trùng ngừng thế công, không ra tay lần nữa.

Toàn tràng nhao nhao nghị luận.

- Bả vai Tiêu Dã sư huynh mọc ra một cánh tay chân khí, thật không thể tin nổi.

- Cánh tay chân khí không giống hình người, giống như chi trước yêu thú, ẩn hiện còn có thể nhìn thấy vẩy chân khí ngưng kết, vàn tay hoàn toàn là móng thú, hơn nữa uy lực cực đại, một quyền có thể chặn đứng đao thứ ba của Mông Trùng sư huynh, không mảy may tổn hại.

- Như thế xem ra, lúc Tiêu Dã sư huynh chiến đấu với Lý Vân, căn bản không thi triển toàn lực, khẳng định là giữ lại để đối phó với Mông Trùng sư huynh.

Lý Vân mắt lóe tinh quang, không nói thêm gì.

Ba!

Một cảnh kinh nhân phát sinh.

Vai trái Tiêu Dã mọc thêm một cánh tay chân khí khác, nhưng là màu xanh, từng tia khí lưu lục sắc từ bên trên nổi lên, tựa hồ như một ngọn lửa thiêu đốt.

- Mông Trùng, Cổ yêu bí pháp của ta chưa từng triển thi trước mắt người khác, hôm nay ngươi là người đầu tiên được nhìn thấy nó.

Lau tia máu trên khóe miệng, Tiêu Dã mặt hiện lên thần sắc hưng phấn, cổ yêu bí pháp là hắn ngẫu nhiên tìm thấy trong một tàn tích, chia làm thượng trung hạ tam sách, hắn lấy được thượng sách, không hoàn chỉnh, nhưng uy lực không hề kém, đủ để so sánh với võ kĩ địa cấp sơ giai.

Cổ yêu bí pháp!

Diệp Trần chưa từng nghe qua loại võ kĩ này, xem ra Tiêu Dã này có kì ngộ!

Mông Trùng quan sát cánh tay chân khí, không quan tâm nói:

- Quản ngươi học Cổ yêu bí tịch gì, trong mắt ta, chỉ là kết cục tất bại.

- Vậy ngươi cứ thử đi.

Tiêu Dã thân cao hai mét, sau khi mọc thêm hai cánh tay chân khí, cả người tựa hồ như một cự nhân, lực áp bách vô cùng khuếch tán từ trên người hắn, gió tựa hồ bất động trên quảng trường.

Trả lời hắn là đao mang đỏ máu liền thành một mảng, đao mang như những mảnh trăng khuyết, tổ hợp thành huyết hồng pháp luân cự đại.

Đao mang pháp luân xoay tròn cắt không khí thành mảnh vụn, cuồn cuộn hướng về phía Tiêu Dã.

Tiêu Dã ha ha cười, không lùi không tránh, hai cánh tay chân khí giơ lên nghênh đón.

Bành bành bành bành bành...

Hai cánh tay chân khí vung nắm đấm, một quyền tiếp một quyền nện lên pháp luân huyết hồng, nhất thời, huyết sắc và lục sắc khí kình văng khắp nơi, trông rất đẹp.

- Đứt cho ta!

Thân hình Mông Trùng xuất hiện trong pháp luân huyết hồng, trên cánh tay phải đột nhiên xuất hiện một khối quang mang huyết sắc, quang mang nhập vào bên trong trường đao, vung đao giơ lên.

Phốc phốc!

Cánh tay chân khí thanh sắc trên vai phải Tiêu Dã đứt rời, phi nhập vài chục mét, lăng không tán thành nguyên khí thuần túy, dung nhập vào trong không khí.

- Tiêu Dã sư huynh bị chặt đứt một cánh tay chân khí rồi.

Có người kinh hô.

Những người khác không có thời gian nói chuyện, chỉ sợ nói chuyện sẽ để lỡ mất đoạn đặc sắc.

Sắc mặt Tiêu Dã trắng bệch, cánh tay chân khí là hắn dùng chân khí hóa thành, vô cùng tiêu hao chân khí, lúc này bị chém đứt một cánh, tổng lượng chân khí nhất thời bị giảm bớt một phần ba, khí huyết sôi trào không thôi.

- Cắt thêm của ngươi một cánh tay nữa.

Âm vang!

Một đao này tựa như sắt thép thiên chuy bách luyện, tạo ra một vòng hỏa tinh rực rỡ chói lòa, cẩn thận nhìn lại, lưỡi đao chỉ chém vào một nửa, không thể xuyên qua.

Tiêu Dã ra sức trấn áp khí huyết và chân khí đang sôi trào, hai cánh tay thuộc về mình hư không bão nguyên, đẩy ra một khối thanh sắc quang mang đạn chân khí.

Trường đao Mông Trùng kẹt trong cánh tay chân khí lục sắc, không thể

rút ra, mắt thấy đạn chân khí sắp phóng tới ngực, trong lòng biết không thể an toàn, há miệng phát ra một tiếng hét lôi đình, Mông Trùng nắm chặt tay trái, tia chớp màu huyết sắc bắn qua kẽ tay, nổ đì đùng.

Phốc!

Chân khí đạn tựa hồ một quả cầu khí bị thủng, tan thành mây khói.

Diệp Trần lắc lắc đầu, như vậy mà cũng không thể làm gì được Mông Trùng, Tiêu Dã bại cục đã định, nhưng có thể ép Mông Trùng đến mức độ này, đã là quý lắm rồi.

- Đoạn!

Trường đao không ngừng cố gắng, một đao cuối cùng chặt đứt cánh tay chân khí lục sắc, chỉ là cánh tay chân khí lục sắc hết sức cổ quái, thời điểm đứt gãy, lập tức bạo liệt thành vô số ngọn lửa lục sắc, thấy gió là nổi, đốt thành một mảnh.

Xuy xuy!

Mông Trùng thấy tình thế không ổn, thân hình bắn ngược, mặt đài mà hắn đứng nhất thời đốt thành dạng thủy tinh như lưu ly vỡ.

Máu tươi tiết ra từ mũi, Tiêu Dã không quá uể oải, lên tiếng nói:

- Ta thua!

Hai cánh tay chân khí đã tiêu hao hết hai phần ba chân khí của hắn, cộng thêm chân khí đạn lúc nãy, chân khí trong cơ thể không còn mấy, đã không còn vốn liếng để đối kháng với Mông Trùng.

Thổ ra một ngụm khí tức đục ngầu, Mông Trùng nói:

- Có thể ép ta đến trình độ này, ngươi là người đầu tiên.

- Hắc hắc, như nhau cả thôi, tiếp theo ngươi và Diệp Trần vẫn còn một

trận, nửa bước kiếm ý của hắn cũng không đơn giản, xem ngươi chiến bại hắn thế nào!

Nói xong, Tiêu Dã nhảy xuống đài.

Lúc trận chiến này kết thúc, trận đấu trên hai bình đài khác cũng kết thúc rất nhanh.

Hai trận còn lại không có gì hấp dẫn, đều là những người có số điểm thấp, tất nhiên đệ tử nội môn bị đào thải, bao gồm cả Trương Hạo Nhiên có thể đi đến bây giờ đã là không dễ.

Rốt cục, vòng thi đấu cuối cùng bắt đầu.

Đợi đến trận thứ bảy, những trận thi đấu quan trọng lại lần nữa xuất hiện.

Trận này là Diệp Trần đấu với Thiết Phong.

Một là lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý thiên tài kiếm khách, một là đại khí vãn thành đại biểu nhân vật, hai người đến lúc này đều duy trì kỉ lục toàn thắng, mặc kệ ai thắng lợi, kỉ lục toàn thắng sẽ bớt đi một người, còn người kia, trở thành nhân vật tranh giành hạng nhất nội môn với Huyết ảnh đao Mông Trùng.

Rất nhiều người trong lòng thầm đánh giá, Diệp Trần và Thiết Phong rốt cục ai lợi hại hơn, nếu chỉ dựa vào những trận chiến trước, rất khó phán đoán, Diệp Trần kiếm khí lợi hại, còn Thiết Phong dung hợp đại thế thoái pháp cũng rất khó dò xét, thực lực không hề thua kém Quỷ kiếm Lý Cuồng và Bùi Thiếu Khanh, huống hồ hắn không có tuyệt chiêu lợi hại hay không trước vẫn mắt vẫn không thể biết.

Thiết Phong cười ngu ngơ, nói với Diệp Trần:

- Xin chỉ giáo.

- Được thôi.

Diệp Trần gật gật đầu, nói thật, hắn cũng khá kiêng kị Thiết Phong, dung nhập đại thế hắn tựa hồ không có nhiều cơ hội bạo lộ thực lực bản thân, chỉ có thể tự mình kiểm nghiệm.

Trên đài, hai người đứng cách nhau năm mươi bước.

Khả năng là cảm thấy Diệp Trần không dễ đối phó, lần này Thiết Phong không sử dụng sách lược bị động, lần đầu tiên chủ động, hắn chân phải hơi nhấc, một luồng đại thế mênh mông dung nhập vào trong cơ thể, lập tức, không khí trên quảng trường hình thành một dòng khí lưu dị thường, cuồng phong cuồn cuộn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 113: Nửa Bước Kiếm Ý Đối Đại Thế

Đối diện, Diệp Trần y bào nguyệt bạch, vạt áo bay phất phới, như con thuyền lá giữa trận cuồng phong, chỉ là khi ẩn vân kiếm rút ra, trận cuồng phong đó tựa hồ bị cắt thành hai nửa, nửa bên Thiết Phong vẫn gió nổi mây phun, còn nửa bên Diệp Trần thì trời quang mây tạnh.

So với quảng trường Võ Đạo rộng lớn, hình ảnh hai người nhỏ bé vô cùng, nhưng hiện tại, quảng trường Võ Đạo rộng lớn ấy lại có vẻ không dung nạp nổi hai người, tựa hồ sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

- Thiết Phong sư huynh lại muốn động một thoái, không biết Diệp Trần sư huynh sẽ đỡ kiểu gì?

- Diệp Trần sư huynh kiếm khí vô kiên bất toái, sợ là một kiếm có thể phá vỡ thế công của Thiết Phong sư huynh.

- Ta cược Thiết Phong sư huynh sẽ thắng, một ngàn lạng vàng, có dám cược không.

- Có gì không dám, ta cược Diệp Trần sư huynh hai ngàn lạng vàng.

- Cộng thêm ta nữa.

- Còn cả ta...

Trên ghế quần chúng, các đệ tử ngoại môn từ ý kiến bất động biến thành một canh bạc lớn, đối với họ mà nói, vừa có thể thể hiện khả năng đánh giá của mình, vừa kiếm được tiền, cớ sao không làm, về chuyện thua, họ chưa từng nghĩ qua.

Nhìn cảnh tưởng trên đài, Bùi Thiếu Khanh thản nhiên nói:

- Một thoái này rất lợi hại, tựa hồ như đang đối kháng cả thiên địa, mênh mông vô cùng.

- Lợi hại vậy sao?

Thái kiếm Thu Nhược Đồng và Bùi Thiếu Khanh quan hệ có vẻ rất thân mật, kinh ngạc nói.

- Nếu như không phải vậy, ta cũng đâu có dễ dàng nhận thua, căn bản không còn đường phản kháng, chỉ có Mông Trùng mới có thể phá được luồng đại thế này!

Thu Ngược Đồng nghĩ là Diệp Trần cũng có thể, nhưng không nói ra, dù sao cứ xem tiếp thì biết.

- Một thoái động phong vân!

Một tiếng hét như sấm rền vang lên, Thiết Phong người hơi ngửa ra sau, một thoái chuẩn bị đá ra, hóa thiên địa đại thế thành của mình, đối chiến với nửa bên kia của Diệp Trần.

Ba!

Khí tràng bình lặng mà Diệp Trần kiến tạo lúc trước bị công phá, khí lưu cuồng mãnh cuồn cuộn với khí thế càng đáng sợ hơn, khiến một số đệ tử nội môn không thể đứng vững, trong lòng khiếp sợ.

- Đoạn!

Bá!

Trong hư không, kiếm khí thuần túy sáng trong lóe lên rồi biến mất, đại thế như quả bóng xì hơi, không công tự phá.

- Đại thế của Thiết Phong sư huynh bị chém đứt rồi, Diệp Trần sư huynh quả nhiên lợi hại.

Đệ tử nội môn ủng hộ Diệp Trần sáng mắt.

- Xem ra, vẫn là nửa bước kiếm ý mạnh hơn.

- Diệp Trần sư huynh đúng là thần nhân, một kiếm một người, đại thế cũng có thể chém đứt.

Trên ghế khách quý, Thanh Vân kiếm khách Trầm Lang ngưng trọng nói:

- Người này có năng lực chém đứt hư vô đại thế, sợ rằng cách lĩnh ngộ kiếm ý chân chính không còn xa nữa.

Biểu tình ngu ngơ trên mặt Thiết Phong biến mất, ngưng trọng nhìn Diệp Trần, từ sau khi lĩnh ngộ đại thế, đối phương là người đầu tiên khiến hắn cảm thấy áp lực, cái gọi là đại thế trước mặt người này, trở thành không chịu nổi một kích, xem ra chỉ còn cách ngạng công.

- Phong vân biến huyễn!

Thiết Phong tung mình nhảy lên, thiên địa đại thế dung nhập vào trong thoái kình, một thoái tiếp một thoái tấn công về phía Diệp Trần, thân pháp nhẹ nhàng, thoái thế nặng nề như núi.

Khí lưu không gian quanh người dũng động, vô số thoái pháp rơi xuống, biến diễn ra băng sơn địa liệt ý cảnh, thân thể Diệp Trần trong đó, biểu tình không hề thay đổi, nhưng tay thì không chần chừ, vân ẩn kiếm trong nháy mắt tung ra mấy chục kiếm, mỗi kiếm đều bắn ra kiếm khí dài ba mét, kiếm khí sắc bén vô cùng, tựa hồ có thể cắt nát mảng không gian phía trước.

Phốc, phốc, phốc, phốc...

Kiếm khí trùng thiên, gọn gàng linh hoạt phá vỡ thoái kình, phong mang chi khí, không ai có thể ngăn cản.

Sắc mặt Thiết Phong đột biến, chân khí trong cơ thể tuôn trào, thoái thế

càng thịnh, từng đợt khí kình chạm vào về mặt bình đài, bình đài nứt toác, trụ đá sụp đổ, bụi tung mù mịt.

Rất nhiều người chuyển sang ủng hộ Diệp Trần, bởi vì một kiếm vừa rồi của Diệp Trần quá đặc sắc, dễ dàng phá tan đại thế của Thiết Phong, bây giờ thấy Thiết Phong như vậy, không khỏi lo lắng cho Diệp Trần, kiếm khí mạnh đến mấy thì cũng có giới hạn, sao có thể đối kháng được với đại thế liên miên bất tuyệt.

- Phá!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Trần không lưu thủ nữa, vân ẩn kiếm lúc chậm lúc nhanh vung lên cao, khoảnh khắc mũi kiếm đạt đến đỉnh điểm, nửa bước kiếm ý dâng lên.

Bang bang bang bang...

Không kịp chuẩn bị, bảo kiếm bên hông mấy đệ tử nội môn gần đó nhất tề xuất bỏ, dung nhập vào trong kiếm thế của Diệp Trần, mang theo phong mang chi khí đủ để chém bay một ngọn núi, phóng tới Thiết Phong đang ở giữa không trung.

Loảng xoảng!

Thanh âm tựa như tiếng núi bị gãy vang lên, thoái thế của Thiết Phong bị phá, thổ huyết bay ngược ra ngoài.

- Kiếm thế đáng sợ quá, mang theo cả kiếm của chúng ta.

- Sau này nếu như có kiếm khách đụng phải Diệp Trần sư huynh, e rằng sẽ phải chịu thiệt, kiếm thế dung nhập nửa bước kiếm ý quá mạnh, bảo kiếm không nghe khống chế.

- Phỉ Thúy Cốc thời gian trước có Cơ Tuyết Nhạn, Lưu Vân Tông chúng ta cũng có Diệp Trần sư huynh, đáng tiếc không xuất hiện thêm một nhân vật như Phỉ Thúy công tử để tiện so sánh.

Trên bình đài hoang tàn, Diệp Trần vung vân ẩn kiếm sang một bên, mấy chục thanh bảo kiếm như bị điều khiển bởi một sức mạnh vô hình, rào rào rơi xuống, xếp ngay ngắn một hàng trước mặt các đệ tử nội môn.

- Cái này là của ra.

- Còn đây là của ta.

Đệ tử nội môn dùng kiếm nhao nhao chạy lên nhận lại kiếm của mình.

Thiết Phong đáp xuống, tâm phục khẩu phục nói:

- Một kiếm cuối cùng quá xuất sắc, không ngờ nửa bước kiếm ý lại mạnh như vậy.

Diệp Trần thản nhiên cười,

- Thoái thế của ngươi cũng rất lợi hại, nếu như mạnh thêm một phần, ta cũng không làm gì được ngươi.

- Ha ha, đại thế hư vô phiêu miểu, ta cũng là ngẫu nhiên lĩnh ngộ, trong vòng một hai năm chắc không có khả năng đột phá, chỉ có thể tranh thủ tiến bộ kĩ xảo, nhưng ngươi nhớ phải cẩn thận Mông Trùng, đao thế của hắn rất thịnh, nửa bước kiếm ý có lẽ không làm gì được hắn.

- Đúng là như vậy.

Diệp Trần gật gật đầu, trước thực lực tuyệt đối, kĩ xảo chiêu trò đều là vô dụng, trước mắt nửa bước kiếm ý chỉ có được sự hào nhoáng bên ngoài, không thể bằng được kiếm ý chân chính.

Thiết Phong thua, duy trì kỉ lục toàn thắng chỉ còn lại Huyết ảnh đao Mông Trùng và Diệp Trần, trong mắt mọi người, những người khác đã không còn cơ hội tranh hạng nhất, hạng nhất chỉ có thể là một trong hai người.

Sau khi trận đấu thứ chín kết thúc, vòng mười vẫn còn sáu trận đấu nữa

là kết thúc.

Sáu trận cuối cùng kịch liệt dị thường, những người có chút hi vọng lọt vào thập cường đệ tử nội môn không còn sợ nội môn thập đại đệ tử khóa trước nữa, thi nhau thi triển tuyệt chiêu bí mật, ra sức chống lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 114: Tranh Đoạt Hạng Nhất!

Đáng tiếc, lực chiến đấu chênh lệch quá lớn, liều mạng cũng vô dụng.

Vòng thứ mười kết thúc.

Mông Trùng và Diệp Trần với kỉ lục toàn thắng xếp thứ nhất, được hai mươi điểm, Lý Vân hòa một trận, được mười chín điểm, xếp hạng ba, Thiết Phiến Dịch Thanh và Thiết Phong mỗi người thua một trận, được mười tám điểm, cùng xếp hạng bốn, Cuồng nhân Tiêu Dã thua một trận, hòa một trận, được mười bảy điểm, xếp hạng sáu, phía sau là Đào hoa thủ Chu Nhược, Bùi Thiếu Khanh, Quỷ kiếm Lý Cuồng, Thái kiếm Thu Nhược Đồng.

Bất luận thế nào, một khóa mới nội môn thập đại đệ tử sắp ra đời, khóa trước đã trở thành dĩ vãng.

Khóa này gây chú ý nhất không nghi ngờ gì chính là Lý Vân, Thiết Phong và Diệp Trần. Ba người họ từ hàng trăm đệ tử nội môn lột xác mà ra, suốt cuộc thi, mỗi người đều đã thi triển tuyệt học của mình, đến cuối cùng, thậm chí còn đánh bại mấy nội môn thập đại đệ tử khóa trước, thực lực kinh nhân.

Trong ba người, Diệp Trần là kinh tài kinh diễm nhất, chỉ dựa vào tu vi Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong, chiến thắng liên tiếp, chưa bại trận nào, hơn nữa còn lĩnh ngộ được nửa bước kiếm ý trong mơ, ngộ tính cực cao, tương lai chắc chắn trở thành thiên tài có một không hai của Lưu Vân Tông, uy danh không hề thua kém đệ tử hạch tâm.

Đương nhiên, trở thành nội môn thập đại đệ tử vẫn chưa xong, tiếp theo sẽ là cuộc thi xếp hạng.

Cuộc thi xếp hạng nhìn thì có vẻ đơn giản, kì thực rất đơn giản, chính là

lần lượt giao thủ với chín người kia, sau đó dựa vào số điểm giành được phân thứ hạng, về phần những người đã từng giao thủ qua, thì dựa vào kết quả thắng thua trước đó để tính điểm, ví dụ Diệp Trần từng thắng Phùng Bình, Đổng Hạo Hoa, Thiết Phong, trước mắt có sáu điểm, còn phải giao thủ với sáu người nữa, tính cả Huyết ảnh đao Mông Trùng.

Lần thi đấu này, cao tầng Lưu Vân Tông đặc biệt chuẩn bị hơn năm trăm viên tinh nguyên đơn, mỗi đệ tử tham gia đều được uống một viên, sau khi uống tinh nguyên đơn, không chỉ tinh lực và thể lực dồi dào, những vết thương nhẹ cũng phục hồi nhanh chóng.

Nghỉ ngơi nửa canh giờ, Đại trưởng lão thấy mười người thần thái sáng láng, tinh khí sung mãn, liền tuyên bố cuộc thi xếp hạng bắt đầu.

Đối thủ thứ nhất của Diệp Trần là Thu Nhược Đồng, nhưng đối phương tự nhận thua, dù sao đã tận mắt chứng kiến thực lực Diệp Trần thì cũng không cần phải lãng phí thêm thời gian nữa.

Đối thủ thứ hai là Bùi Thiếu Khanh, đối phương cũng nhận thua.

Đối thủ thứ ba Đào hoa thủ Chu Nhược.

- Mặc dù không có quá nhiều hi vọng, nhưng ta vẫn muốn được giao thủ với ngươi.

Mặt tựa hoa đào Chu Nhược nhẹ nhàng đáp xuống bình đài.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Bắt đầu đi!

Đùng!

Vừa lên, Chu Nhược liền thi triển toàn lực, chân khí màu đỏ hồng bắn ra, giống như lôi đình vạn quân tấn công về phía Diệp Trần, khác hẳn so với phong cách chiến đấu hời hợt lúc trước, chưởng kình chưa đến, cột đã sau

lưng Diệp Trần đã sụp đổ.

- Chưởng kình bá đạo quá.

Trong mắt Diệp Trần hiện lên một tia dị sắc, bàn tay không chút chậm trễ, một kiếm ẩn hàm nửa bước kiếm ý bổ xuống.

Phanh!

Dưới tác dụng của nửa bước kiếm ý, Diệp Trần công kích cô đọng, một kích xuyên qua chưởng kình của Chu Nhược, làm nó nổ tung.

Chu Nhược đang phất tay tạo thành một cái lồng khí màu đỏ hồng bảo vệ trước người, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Diệp Trần bay theo, lại một kiếm chém ra.

Chu Nhược nghiến răng,

- Một chiêu này nếu như không làm gì được ngươi, ta sẽ nhận thua.

Nói là làm, hai tay nhanh chóng kết ấn, từng đợt sóng chân khí ngưng tụ trong đó, cuối cùng, hóa thành một con chim chân khí màu đỏ hồng, con chim dang rộng đôi cánh, lao đi như một tia chớp màu hồng, mắt thường không thể nhìn rõ.

- Nhanh quá, không ngờ Chu Nhược sư tỷ vẫn còn tuyệt chiêu này.

Đệ tử nội môn quan chiến kinh ngạc lên tiếng.

Thiết Phiến Dịch Thanh cười khổ một tiếng, lúc đối phương chiến đấu với hắn, đâu có động dụng chiêu này, đương nhiên, bản thân hắn cũng có tuyệt chiêu chưa dùng, đối phương có lẽ cũng biết điều này,

Chân khí chố mắt đã đến, nhìn như sắp đánh trúng Diệp Trần.

Diệp Trần thần tình lạnh nhạt, người khác không nhìn thấy quỹ tích của

con chim chân khí, nhưng hắn thì có thể, tất cả nhờ vào linh hồn lực cường đại.

Một dải ngân tuyến lóe lên trong hư không.

Vân ẩn kiếm trong tay Diệp Trần điểm vào vị trí yếu nhất trên người con chim chân khí, nhất thời, con chim chân khí biến thành cực kì không ổn định, ba một tiếng, tan thành mây khói.

Chu Nhược khiếp sợ kiếm kĩ Diệp Trần, Thanh điểu ấn công kích tốc độ nhanh như vậy, mà vẫn bị hắn một kiếm điểm trúng, hơn nữa còn điểm vào vị trí yếu nhất, đây là quan sát lực và khống chế lực loại gì vậy!

Cười khổ một tiếng, Chu Nhược nói:

- Không thể không thừa nhận, chỉ có ngươi mới có thể tranh tài cao thấp với Mông Trùng, ta thua!

Trận tiếp theo không phải Diệp Trần thi đấu mà là Lý Vân, dù sao liên tục thi đấu cũng rất phí tinh lực, ảnh hưởng lớn đến kết quả đối chiến, huống hồ đối thủ tiếp theo của Diệp Trần là Tiêu Dã, đối phương khẳng định không tự động nhận thua, rất khó tránh được một trận "khổ chiến".

Thu Nhược Đồng tự biết mình không phải đối thủ của mười người này, vẫn nhận thua.

Bùi Thiếu Khanh đấu với Lý Vân.

Sau vài chục chiêu, Lý Vân thi triển ra kiếm quang phân hóa tuyệt kĩ, một lúc bắn ra mười bốn đường kiếm quang, trong đó, một đường kiếm quang có hai trọng kình đạo, một sáng một tối, hữu kinh vô hiểm đánh bại Bùi Thiếu Khanh.

Sau đó là Thiết Phong và Dịch Thanh chiến đấu.

Hai người thực lực tương đương, đánh trên trăm chiêu vẫn bất phân

thắng bại, chỉ đến cuối cùng, được đại thế ủng hộ Thiết Phong càng chiến càng dũng, thoái thế cũng càng lúc càng thịnh, Dịch Thanh liên tục thi triển tuyệt học mà vẫn không thể xoay người, bất đắc dĩ nhận thua, nếu còn đánh tiếp, hắn biết mình thua chắc.

Các trận đấu bắt đầu rồi lại kết thúc.

Rất nhanh, đến lượt Huyết ảnh đao Mông Trùng, đối thủ của hắn là Lý Vân.

Lý Vân không thích phí lời, trực tiếp động thủ, rung tay rung mười bốn đường kiếm quang.

- Phá!

Mông Trùng thân sát theo đao, huyết hồng sắc quang mang vô kiên bất toái, dễ dàng phá vỡ kiếm quang trùng kích, về phần một đường kiếm quang một sáng một tối cũng bị hắn dùng một quyền trực tiếp đánh tan.

Lý Vân hét một tiếng, lại là ba đường kiếm quang bắn ra.

Ba đường kiếm quang này vô cùng lớn, cơ hồ bao phủ hơn nửa bình đài, xếp theo hình tam giác chém về phía Mông Trùng, thế đi như điện.

Mông Trùng không dám chậm trễ, quang mang huyết hồng trào ra từ hai cánh tay thấm nhập vào trong tường đao, liên tiếp ba đao phá tan kiếm quang trùng kích, sau đó lăng không một quyền đánh lên chân khí hộ thể của Lý Vân.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 115: Tranh Đoạt Hạng Nhất

Đì đùng!

Tia chớp huyết hồng sắc lấp lánh, Lý Vân khóe miệng rỉ máu, rơi khỏi bình đài.

Mông Trùng Kinh điện quyền càng ngày càng lợi hại.

Dịch Thanh nhìn thấy màn này, trong lòng thầm nghĩ.

Mông Trùng xuống đài, Diệp Trần và Tiêu Dã lên đài.

- Muốn khiêu chiến Mông Trùng, phải qua được ải của ta trước đã.

Tiêu Dã thân trên uốn lượn, ánh sáng xanh mờ lập lòe, hai cánh tay chân khí vươn ta từ bả vai, một thanh một lục, cánh tay thanh sắc hơi hư ảo, lúc sắc có khí lưu bốc lên, như ngọn lửa thiêu đốt.

Tựa hồ như một người khổng lồ, Tiêu Dã bước từng bước lớn về phía Diệp Trần, một quyền đánh qua.

- Bá đạo hoành hành!

Không như mọi người tưởng tượng, Diệp Trần không dùng kiếm kĩ phản kháng, tay trái nắm quyền, hắc quang lấp lánh, một quyền nghênh đón.

Phốc phốc phốc phốc phốc!

Trước ánh mắt khó tin của Tiêu Dã, cánh tay chân khí thanh sắc gãy thành từng khúc, hóa thành nguyên khí thuần túy, dung nhập vào trong không khí, tan biến vô hình.

- Bại cho ta!

Tiêu Dã không lùi không nhường, cánh tay chân khí lục sắc cường đại hơn tấn công ngay sau đó, định đánh thẳng vào mặt Diệp Trần.

Diệp Trần quát lạnh một tiếng:

- Độc bá nhất phương!

Ầm ầm!

Một quyền xuất ra hắc quang bạo phát, khí lưu sau lưng như bị cuốn vào trong một quyền này, cảnh tượng này thật giống Đại thế của Thiết Phong, toàn lực va chạm với cánh tay chân khí thanh sắc của Tiêu Dã.

Bịch, bịch, bịch ...

Tiêu Dã liên tục lùi lại mười bước, cánh tay chân khí thanh sắc có dấu hiệu vỡ nát, nội tâm hắn cảm thấy quả thực khiếp sợ, phải biết rằng cánh tay chân khí thanh sắc này đã tiến giai rồi, uy lực chắn chắn ko phải nghi ngờ, vậy mà lại không ngăn được một quyền trực tiếp của đối phương, thế này còn đánh đấm gì nữa?

Thu cánh tay chân khí thanh vào trong cơ thể, Tiêu Dã khoát khoát tay nói:

- Không đánh, không đánh nữa, ngươi lợi hại.

Nói xong quay người đi xuống đài.

- Chỉ cần đánh bại Dịch Thanh sư huynh, thì sẽ trở thành đối thủ của Mông Trùng sư huynh và Diệp Trần sư huynh.

- Dịch Thanh sư huynh có lẽ không phải đối thủ của Diệp Trần sư huynh, hắn không phải thua dưới tay Thiết Phong sư huynh sao.

- Cũng đúng, năm nay nếu như Mông Trùng sư huynh lại đạt hạng nhất

có lẽ chẳng còn biết thưởng gì, dù sao lần trước đã thưởng cho hắn một cuốn địa cấp sơ giai quyền pháp Kinh điện quyền, nhưng nếu như Diệp Trần sư huynh giành hạng nhất, bí tịch địa cấp sơ giai chắc chắn chạy không thoát.

Trong những tiếng nghị luận của mọi người, cuộc thi tiếp tục tiến hành.

Kì thực trước mắt, thứ hạng vẫn chưa xác định, nhưng mọi chuyện đã quá rõ ràng, hạng nhất và hạng nhì nếu như không có gì bất ngờ sẽ là Mông Trùng và Diệp Trần, hạng ba đến hạng năm có lẽ Thiết Phong, Tiêu Dã, Dịch Thanh ba người, hạng sáu đến hạng chín là Chu Nhược, Lý Vân, Lý Cuồng và Bùi Thiếu Khanh, Thu Nhược Đồng xếp cuối cùng.

Trận thứ nhất, Lý Vân bại dưới tay Lý Cuồng.

Trận thứ hai, Bùi Thiếu Khanh bại dưới tay Chu Nhược.

Trận thứ ba, Dịch Thanh bại dưới tay Tiêu Dã.

...

Trận thứ chín, Mông Trùng lên đài.

Thiết Phong lắc lắc đầu,

- Ta không phải đối thủ của hắn, bỏ quyền!

Ầm!

Quảng trường võ đạo nhất thời nóng bừng, Thiết Phong bỏ quyền, có nghĩa Mông Trùng sẽ quyết đấu sớm với Diệp Trần, đây sẽ là trận đấu đỉnh phong nhất hôm nay, trận đấu mà mọi người chờ đợi nhất.

Trên ghế khách quý phía Đông ngồi một hàng thiếu niên nam nữ, người lớn tuổi nhất mười tám tuổi, người nhỏ nhất chỉ có mười sáu mười bảy, y phục trên người không giống nhau, nhưng trên tay áo đều có hoa văn đặc thù của Lưu Vân Tông.

Khí tức trên người họ thuần túy hạo đại, gần một nửa có thể đối kháng cùng Huyết ảnh đao Mông Trùng, một vài người thậm chí còn vượt xa Mông Trùng, ngồi trên đó, chuyện trò vui vẻ, không hề bị không khí xung quanh ảnh hưởng, mang lại cho người ta cảm giác áp bách thâm bất khả trắc.

- Kinh Tuyệt, ngươi nói hai người này ai sẽ chiến thắng?

Trong đó, một thiếu niên tướng mạo thanh tú hỏi thiếu niên thần sắc băng lạnh bên cạnh.

Thiếu niên băng lạnh lạnh nhạt nói:

- Nhàm chán!

Thiếu niên thanh tú cười khổ,

- Sao phải lạnh nhạt vậy!

Quay đầu, hắn lại hỏi thanh niên áo lam,

- La sư huynh, huynh nói sao?

Thanh niên áo lam chính là Lưu Vân Tông nhị đệ tử La Hàn Sơn, hắn cụp mi mắt, suy tư một lúc nói:

- Ta cảm thấy sẽ là Diệp Trần!

- Ồ, tại sao vậy?

Một người khác bên cạnh lộ vẻ kinh ngạc.

La Hàn Sơn nói

- Mông Trùng mang lại cho người ta cảm giác giống như một thanh đao nhọn, vô kiên bất tồi, chỉ là cứng quá dễ gãy, thậm chí còn không đẹp, Diệp Trần thì ngược lại, hắn giống như một mặt hồ lớn, thâm bất khả trắc, từ đầu cuộc thi đến giờ, luôn luôn tỏ ra bình tĩnh, cho nên ta đoán, hai người nếu lên

nhất định sẽ là trường chiến, và ngươi duy trì được lâu hơn sẽ là Diệp Trần. Đương nhiên, suy đoán vẫn là suy đoán, không thể coi là thật, muốn biết ai thắng ai thua, còn phải xem trận đấu sắp tới.

Thiếu niên thanh tú cười nói:

- Năng lực phân tích của La sư huynh bao giờ cũng mạnh, nhưng ta cũng nghĩ như vậy, hai người họ ai thắng ai thua, quan trọng là xem sau này.

Thiếu nữ áo trắng ngồi ở hàng ghế thứ tám đột nhiên lên tiếng:

- Mông Trùng thua chắc.

Thiếu nữ ngồi ở hàng ghế thứ nhất, tuổi có phần lớn, y phục thêu đầy hoa mai trắng chế nhạo nói:

- Từ Tĩnh, lần đầu tiên thấy ngươi lên tiếng đánh giá!

Từ Tĩnh không nói.

Những người khác cũng nhìn Từ Tĩnh với ánh mắt dị thường, có bức bách, có bội phục, đối phương năm ngoái mới trở thành đệ tử hạch tâm, vậy mà năm nay đã leo lên hạng tám, hơn nữa xem ra, đối phương vẫn còn dư lực, vẫn chưa chạy nước rút, nếu không ngũ cường cũng không thành vấn đề.

Đệ tử nội môn người dưới hàng ghế khách quý thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn, bụng nhủ nhầm: Vị trí này dành cho đệ tử hạch tâm, có một ngày mình được ngồi lên vị trí đó thì vinh quang biết mấy.

Mười bình đài thì năm cái đã bị hủy.

Diệp Trần và Mông Trùng lựa chọn bình đài nhìn có vẻ ổn nhất, nhìn đối phương không chớp mắt.

Xùy!

Trường đao xuất vỏ, Mông Trùng phát động công kích trước, đao mang

huyết hồng sắc chém vỡ không khí, bổ xuống Diệp Trần.

Choang!

Diệp Trần không biết xuất kiếm từ lúc nào, vung ra một đường chặn đứng đao mang.

- Nhận thêm mười kiếm của ta, Mông Trùng thần thái cuồng phóng, trường đao trong tay như một con ngựa hoang, điên cuồng chém ra, đao mang huyết hồng tung hoành bừa bãi, tràn ngập khắp nơi.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh....

Trong nháy mắt, cả bình đài đầy những kiếm khí sáng loáng và đao mang huyết hồng sắc, nhân ảnh đã hoàn toàn bị che phủ, mắt thường không thể nhìn thấy được.

Ba, ba!

Hai nhân ảnh bay ngược ra ngoài, một lần nữa giằng co.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 116: Chiến Thắng Cuối Cùng!

- Hay, trong đệ tử nội môn, người là người duy nhất đỡ được hết mười một đao toàn lực của ta.

Mông Trùng lâu rồi chưa được thoải mái như vậy, Diệp Trần khiến hắn nhiệt huyết sôi trào, chiến ý bành trướng, nếu như có thể đánh bại đối phương, bản thân có thể nâng cao một bước.

Diệp Trần nói:

- Tiếp tục chiến đi!

- Được, chiến!

Hai người vừa dứt lời, thân hình đã lại lao vào nhau, đao mang huyết hồng sắc và kiếm khí tung hoành giao thác, chống lại lẫn nhau, chỉ trong nháy mắt, tòa bình đài bị phá hủy, cắt thành những mảnh nhỏ.

Dưới đài, tất cả đệ tử nội môn trợn mắt há mồm.

Trừ lần đầu tiên, những lần tiếp theo căn bản không nhìn rõ ai đánh ai, ai chiếm thượng phong, ai xuống hạ phong, chỉ nhìn thấy một đao nối tiếp một đao, một kiếm theo sau một kiếm, về sau, kiếm khí và đao mang hình thành nên một làn sóng trùng kích đáng sợ, phá hủy những bình đài xung quanh, hoàn toàn không thể thấy được thân ảnh hai người, chỉ thấy kiếm khí và đao mang từ bình đài này lướt sang bình đài khác, từ mặt đất đánh lên giữa không trung, từ giữa không trung đánh xuống đống phế tích, có mặt khắp nơi, không nơi nào là không thể chiến đấu.

Một trăm chiêu!

Hai trăm chiêu!

Ba trăm chiêu!

Năm trăm chiêu!

Hai người giao thủ năm trăm chiêu bất phân thắng bại, Diệp Trần nửa bước kiếm ý không làm gì được đao thế của Mông Trùng, đao thế của Mông Trùng cũng không làm gì được Diệp Trần, lúc này, hai người không tỷ thực lực mà là tỷ thí ý chí và sức chịu đựng, ai có thể kiên trì, người đó chiến thắng.

- Một ngàn chiêu! Mà vẫn bất phân thắng bại, đáng sợ quá!

Một đệ tử nội môn nhìn sắc trời, lúc này, mặt trời đã ngả đằng Tây, chút nắng chiều tà rực rỡ chiếu xuống quảng trường, làm trận đấu càng thêm mộng huyễn kịch liệt.

- Đúng vậy! Những người khác có thể đỡ được mười đao của Mông Trùng sư huynh đã là lợi hại lắm rồi, vậy mà Diệp Trần sư huynh có thể đánh được hơn một ngàn chiêu với huynh ấy, hai bên thi nhau giành thế thượng phong.

- Không biết ai sẽ là người mỉm cười cuối cùng.

Đột nhiên.

Đao mang huyết hồng sắc và kiếm khí sáng bóng quấn lấy nhau, phóng lên trời, từng đợt sóng trùng kích mạnh mẽ khuếch tán, làm cho bình đài tan hoang đổ sụp xuống.

Mọi người chăm chú nhìn lại, chỉ thấy Diệp Trần đặt kiếm trên trường đao của Mông Trùng, hai người không ai nhúc nhích.

- Kinh điện thiên hạ!

Mông Trùng tay trái năm quyền, đánh mạnh một đòn vào trán Diệp

Trần.

Diệp Trần hừ lạnh một tiếng, giơ nắm tay đen bóng ra nghênh đón.

Rắc!

Như sấm sét giáng xuống, hai người bay ngược ra sau.

- Lần nữa!

Có Toái ngọc cường thân quyết hộ thể, Diệp Trần đạp vỡ bình đài, lao về phía Mông Trùng như tiễn thỉ.

Ầm!

Hai bên va vào nhau, khóe miệng Mông Trùng ẩn hiện một vệt máu tươi.

Trên ghế đệ tử hạch tâm, La Hàn Sơn thở dài nói:

- Diệp Trần thắng, Mông Trùng vẫn kém hơn một bậc.

- Có thể đánh đến bây giờ đã là không dễ dàng, nhưng Diệp Trần này cũng rất lợi hại! Cả quãng đường toàn thắng, đến Mông Trùng cũng không ngăn được hắn quật khởi.

- Nữa!

Huyết hồng sắc quang mang bắn ra từ người Mông Trùng, một quyền mang theo tiếng sấm đì đùng đánh về phía Diệp Trần, rất có khí thế không thành công tắc thành nhân.

Xì xì, xì xì xì...

Mông Trùng một quyền đánh ra, Diệp Trần cảm thấy điện lưu kinh nhân đang hội tụ, da thịt trên người tê rần, tóc gáy có khuynh hướng dựng đứng lên, lòng thầm nghĩ không được để trúng một quyền này, nếu không Toái

ngọc cường thân quyết cũng khó bảo vệ cho hắn không bị thương, lôi điện gần như bỏ qua phòng ngự.

- Xưng vương xưng bá!

Bá quyền chiêu thứ ba đánh ra, một khối hắc quang nồng đậm bị quyền kình kéo đi, hiện thành dạng ô xòe chặn đứng trước mặt Diệp Trần, ngăn không cho điện lưu phá hỏng.

Ầm ầm!

Bình đài tan hoang dưới chân hai người phân thành hai mảnh, một nửa là điện võng bao phủ, một nửa là hắc quang tán loạn.

Mông Trùng há miệng thổ ra một ngụm máu tươi, máu tươi bị điện lưu làm bốc hơi giữa không trung, cả người bắn ngược ra sau trăm mét, cuối cùng dẫm mạnh xuống mặt sàn bằng đá cẩm thạch.

Rắc!

Mặt sàn rạn nứt theo hình mai rùa.

Bên kia, Diệp Trần cũng không tự chủ được bay ra ngoài tám chục mét, tạo thành trên mặt đất một vết nứt dài.

Ai thắng ai thua đã rất rõ ràng.

Cúi đầu nhìn cánh tay, Diệp Trần thầm giật mình, nếu như không phải thi triển Bá quyền chiêu thứ ba, bản thân có lẽ đã không nhẹ nhàng như vậy.

Bá quyền tổng cộng phân thành bốn chiêu.

Chiêu thứ nhất gọi là Bá quyền hoành hành, thuộc loại cường công, có thể nuốt chửng khí kình đối phương thành của mình, nhưng chỉ có thể đối phó với đối phương yếu hơn mình, còn với đối thủ mạnh hơn thì không thể phát huy tác dụng nuốt chửng.

Chiêu thứ hai gọi là Độc bá nhất phương, thuộc thể loại phòng thủ phản kích, khoảng khắc đối phương công tới, có thể dung nhập một phương nguyên khí vào trong quyền kình của mình, tựa như đại thế, trấn thủ một phương.

Chiêu thứ ba là Xưng vương xưng bá, thuộc loại công phòng nhất thể, một quyền đánh ra, sẽ có một tầng phòng ngự dạng ô hình thành, chặn đứng khí kình kẻ thù, còn quyền kình của mình không gặp trở ngại, ổn định không lo.

Về phần chiêu thứ tư mạnh nhất Bá khí thiên thu, trước mắt chân khí Diệp Trần vẫn chưa đủ hùng hậu để dùng, chưa đến lúc nguy hiểm tính mạng, tuyệt đối không thể sử dụng, nếu không chân khí tiêu hao quá nhiều, chắc chắn không còn lực tự bảo vệ bản thân.

Một ngụm khí tức đục ngầu phun ra, Diệp Trần ngước mắt nhìn Mông Trùng đang ở tít phía xa.

Chống thanh trường đao xuống đất, Mông Trùng nhếch miệng cười nói:

- Hay, hôm nay kĩ ngươi cao hơn một bậc, nhưng để xem sau này ai sẽ là người cười đến cuối cùng.

- Ta đợi ngươi.

Miệng mặc dù nói vậy, nhưng Trong lòng Diệp Trần không nghĩ vậy, trước mắt, những người bị hắn vượt qua chưa ai trả thù được, ban đầu là Vương Cương, Ngô Tông Minh, Hoàng Bính Văn, Trương Hạo Nhiên, vân vân, nếu như bị người khác trả thù, bản thân còn gọi gì là cường đại nữa, đừng nói đến chuyện đuổi kịp tứ đại công tử, ra khỏi Thiên Phong Quốc, hướng ra đại lục.

Thế giới rất rộng lớn, con đường võ giả phải đi như nước ngược dòng, không lùi thì tiến, nếu như một ngày bản thân bị người khác vượt qua, vậy thì phải ngẫm nghĩ lại.

Mông Trùng đã bại, con đường dẫn đến ngôi vị nội môn đệ nhất đệ tử càng ổn hơn, những người chưa từng giao thủ với hắn đã không còn là trở ngại.

Ghế quần chúng và ghế khách quý nhao nhao nghị luận.

La Hàn Sơn nói:

- Cuộc thi chính thức nhất trong tông chính là xếp hạng đệ tử nội môn, sau khi trở thành nội môn thập đại đệ tử, sẽ có tư cách khiêu chiến với đệ tử hạch tâm, thay thế vị trí, ta thấy Diệp Trần và Mông Trùng đã có trình độ đệ tử hạch tâm, Thiết Phong và Tiêu Dã cũng không tệ, các ngươi phải cẩn thận.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 117: Phần Thưởng

Mấy đệ tử hạch tâm xếp hạng sau nói:

- La sư huynh yên tâm, một năm vừa rồi bọn đệ cũng không phải uổng phí, sẽ cho họ biết thế nào là lợi hại.

- Không sai, trừ Diệp Trần và Mông Trùng có chút khó giải quyết, những người khác muốn trở thành đệ tử hạch tâm, thì phải hỏi ta có đồng ý hay không đã.

La Hàn Sơn mỉm cười, Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông chỉ duy trì hai mươi tư người, một người được vào thì sẽ có người khác lui ra, không ai muốn mất đi thân phận đệ tử hạch tâm.

Những ngày tiếp theo, tất nhiên là long tranh hổ đấu.

Về phần hắn, cũng sẽ tìm thời điểm thích hợp khiêu chiến "Ám hương kiếm" Chu Mai, La Hàn Sơn quay đầy nhìn mỹ nữ xinh đẹp y phục có thêu hoa mai.

Khi những tia nắng mặt trời cuối cùng chiếu xuống, cuộc thi xếp hạng chính thức kết thúc.

Dựa vào điểm số, hạng nhất là người duy trì kỉ lục toàn thắng Diệp Trần, chiến bại chín người, giành được mười tám điểm, hạng hai là Mông Trùng, mười sáu điểm, hạng ba là Thiết Phong, mười bốn điểm, hạng tư là Tiêu Dã, mười hai điểm, hạng năm là Dịch Thanh, mười điểm, hạng sáu là Chu Nhược, tám điểm, hạng bảy là Lý Cuồng, sáu điểm, hạng tám là Lý Vân, bốn điểm, hạng chín là Bùi Thiếu Khanh, hai điểm, hạng mười là Thu Nhược Đồng, không điểm.

Lúc công bố thứ hạng, Diệp Thiên Hào ha ha cười lớn,

- Diệp Nhi là Lưu Vân Tông nội môn đệ nhất đệ tử, nó mới là thiên tài số một trong lịch sử Diệp gia, Gia chủ Diệp gia đời thứ ba và Diệp Đường, Diệp Huyên, không ai có thể bằng được nó.

Trầm Ngọc Thanh sẵng giọng:

- Chàng xem chàng, người lên chỗ cao nước chảy chỗ thấp, Trầm Nhi muốn đọ phải đọ với các đại đệ tử tông môn hạch tâm khác, đừng để mất thân phận.

- Ha ha, không phải rất vui sao!

Không ít nhân vật lớn bên cạnh chắp tay nói:

- Chúc mừng! Diệp gia chủ, lệnh tử tuổi còn nhỏ mà đã lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, sau này nhất định một bước lên mây, nhất phi trùng thiên.

- Diệp gia chủ, sau này có cơ hội, cùng nhau uống chén rượu nhạt.

- Nhi tử chúng ta không có thành tựu, hôm nào phải để cho nhi tử Diệp gia chủ chỉ giáo.

Diệp Thiên Hào tâm trạng thoải mái nói:

- Đâu có đâu có, nếu các vị nể mặt, bớt chút thời gian đến Diệp gia làm khách, Diệp mỗ nhất định trải chiếu đón chờ.

- Nhất định nhất định.

Những nhân vật lớn khác ai cũng có tâm tư riêng, nhưng bất luận họ nghĩ gì, cái tên Diệp Trần kể từ hôm nay chính thức bùng nổ.

Mười sáu tuổi lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, đừng nói là Thiên Phong Quốc, cho dù lấy cả Nam Trác Vực, đều không kém, nếu kém chỉ là tu vi mà thôi.

Đương nhiên, có người mong chờ Diệp Trần trưởng thành, cũng có người dự định bóp chết hắn từ trong trứng nước, không phải chỉ có một mình Chu Liệt Dương.

Đối với họ mà nói, giết chết một thiên tài rất đơn giản, nhưng nếu như thiên tài này trưởng thành, thì không còn dễ dàng nữa, phải làm sớm.

Lưu Vân Tông Đại trưởng lão từ từ đứng dậy,

- Cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn kết thúc viên mãn, bây giờ đến mục phát phần thưởng. Hạng bảy đến hạng mười, thưởng hạ phẩm linh thạch ba trăm miếng, hạng tư đến hạng sáu, thưởng hạ phẩm linh thạch sáu trăm miếng, hạng hai đến hạng ba, thưởng hạ phẩm linh thạch một ngàn miếng, hạ nhất thưởng hạ phẩm linh thạch hai ngàn miếng và một bộ bí tịch địa cấp sơ giai, ngoài ra, sau khi trưởng lão hội quyết định, nội môn đệ nhất đệ tử sẽ được theo đội ngũ chúc mừng, ngày mùng chín tháng bảy, cùng đến Phỉ Thúy Cốc.

- Đến Phỉ Thủy Cốc, chậc chậc, đó là nơi mở rộng tầm mắt, đệ tử có thể đi đều không đơn giản.

- Đến lúc đó các đại tông môn tinh anh đều tề tựu, như tứ đại công tử, nhân vật nổi trội trong đệ tử hạch tâm.

- Chỉ sợ không đơn giản như vậy, các đại tông môn khẳng định sẽ so sánh lẫn nhau, nghe nói Phỉ Thúy Cốc nội môn thập đại đệ tử đều có Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông thực lực, khó trách sẽ quyết định để Diệp Trần đi theo.

- Đúng vậy! Cho dù thực lực Diệp Trần không bằng đối phương, nhưng dựa vào nửa bước kiếm ý, cũng có thể khiến Lưu Vân Tông không mất mặt.

- Thì ra là vậy.

Tâm tư trưởng lão hội thế nào sao giấu nổi những đại nhân vật, đại hào kiệt thường xuyên thường xuyên lục đục với nhau.

Hai ngàn miếng hạ phẩm linh thạch và một bộ bí tịch địa cấp sơ giai.

Diệp Trần nói không động tâm, là giả.

Mang hai ngàn miếng hạ phẩm linh thạch đến tràng đấu giá Tây Bắc, tương đương tám chín vạn lạng vàng, một bộ bí tịch địa cấp sơ giai càng có thể bán mấy trăm vạn lạng, Thiên Phong Quốc tuyệt đại bộ phận tiểu gia tộc cho dù dốc hết gia sản cũng chưa chắc mua được.

Đương nhiên, với tiềm lực của nội môn đệ nhất đệ tử, xứng đáng với cái giá ấy, mà đại tông môn không thiếu nhất chính là bí tịch, không có một số tuyệt học bí tịch, thực sự không thể nào nói nổi.

Nhưng Diệp Trần cũng biết, người ngoài cho dù xuất một ngàn vạn lạng vàng, cao tầng trong tông cũng không đồng ý bán đi một cuốn tuyệt học bí tịch.

Tuyệt học bí tịch, không thể truyền ra ngoài.

Chỉ là nghe thấy nội dung sau, Diệp Trần hơi sững người.

Một tháng sau theo đoàn chúc mừng đến Phỉ Thúy Cốc?

Thực sự nằm ngoài dự kiến của hắn, nhưng hắn cũng không quan tâm, đi cũng được, không đi cũng được, dù sao có bên trên sắp xếp, hắn chỉ cần đi theo là được.

...

Tĩnh Sơn Mạch.

Trong dãy núi dài hùng vĩ, sương mù quanh năm không tan, sinh ra chướng khí, sâu trong núi thường xuyên có tiếng yêu thú truyền ra, chấn động nhân tâm.

Hỏa nhật treo cao, ánh sáng màu vàng bị tầng sương mù ngăn lại, nhìn thoáng qua, chỉ thấy những đường ánh sáng bảy màu tràn ngập, tươi sáng

quỷ dị.

Nơi này chính là Tĩnh Sơn Mạch, thiên địa nguyên khí đặc biệt nồng đậm, nhưng vì bị chướng khí ảnh hưởng, võ giả không thể luyện hóa, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Trên ngọn núi nhỏ không biết bị vật gì làm vỡ một nửa, Diệp Trần tay chắp sau lưng, hông đeo một thành trường kiếm cũ kĩ.

Mắt nhìn bao quát xung quanh, vài trăm mét bên trong sương mù đang có hai âm ảnh khổng lồ thỉnh thoảng lại lao vào nhau, phát ra những tiếng động long trời lở đất.

Ngao a....

Những tiếng gầm gừ đáng sợ vang lên, vài chục gốc câu cổ thụ trước mặt đổ rạp, một con yêu lang lớn như một tòa nhà lao đến, yêu lang không có lông, bên ngoài cơ thể phủ kín những gai nhọn như gai xương rồng, khiến thân hình như tự dưng to thêm ba phần, đồng tử huyết hồng sắc tựa hồ như muốn nhỏ máu.

- Kinh Cức Ma Lang, tứ cấp đỉnh tiêm yêu thú.

Mặc cho cuồng phong quất vào mặt, thân hình Diệp Trần vẫn không nhúc nhích, chỉ có vạt áo là bay phấp phới.

Đông đông đông đông...

Mặt đất rung chuyển, một con Ngân Điện Yêu Ngưu còn lớn hơn cả Kinh Cức Ma Lang rầm rầm đi ra, con ngươi băng lạnh vô tình khóa chặt Kinh Cức Ma Lang, sau đó lại quay sang nhìn Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 118: Ô Quang Tầm Bắn Kinh Nhân

Ùm bò...ò...!

Ngân Điện Yêu Ngưu ngửa mặt lên trời gào thét, sương mù vặn vẹo, bề mặt tầng lá rụng gần đó xuất hiện điện lưu, đốt cháy thành hư vô.

Diệp Trần có chút kinh ngạc, đấy là một con Ngân Điện Yêu Ngưu hiếm thấy, nó thậm chí còn nguy hiểm hơn cả Kinh Cức Ma Lang, khps trách Kinh Cức Ma Lang không đánh lại nó.

Hai con yêu thú đều có thân hình như một tòa nhà, yêu khí trùng thiên, tạo thành những trận gió lốc đáng sợ.

- Hai con yêu thú tứ cấp đỉnh tiêm, có lẽ có thể phát huy tác dụng rèn luyện.

Nếu như người khác biết được suy nghĩ của Diệp Trần, nhất định sẽ nói hắn khẩu xuất cuồng ngôn, phải biết yêu thú vốn đã mạnh hơn võ giả đồng cấp rất nhiều, cho dù là thiên tài chiến đấu kinh tài kinh diễm, cũng chưa chắc thắng được nó, huống hồ đây là hai con tứ cấp đỉnh tiêm yêu thú, tương đương Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả.

Kinh Cức Ma Lang kiêng kị nhìn Ngân Điện Yêu Ngưu, thân hình hơi cúi xuống, bản năng nói với nó, phải tiêu diệt bất cứ con người nào xâm nhập vào đây, nhưng con Ngân Điện Yêu Ngưu trước mắt còn nguy hiểm hơn con người gấp mấy lần, hơi không cẩn thận, sẽ bị nó giết chết.

Ngao! Ngao! Ngao!

Kinh Cức Ma Lang quay sang Ngân Điện Yêu Ngưu gào thét, tựa hồ như đang truyền tin tức gì đó.

Một lúc lâu sau, Ngân Điện Yêu Ngưu từ mũi phun ra một luồng khí tức mang theo điện lưu, móng bò đạp lên mặt đất hai cái, bất ngờ lao ra.

Vèo!

Thân hình khổng lồ không làm cho tốc độ của Ngân Điện Yêu Ngưu giảm đi, như một đường điện quang màu xám, lao thẳng về phía Diệp Trần.

Gần như đồng thời, Kinh Cức Ma Lang cũng phát động công kích, đập mạnh thân thể vào tiểu sơn.

- Cút!

Choang!

Vân ẩn kiếm xuất vỏ, kiếm thế vô thường, nhẹ nhàng đâm vào người Ngân Điện Yêu Ngưu.

Ngân Điện Yêu Ngưu mắt ánh lên vẻ kinh nghi bất định, thân thể khổng lồ bay ngược trở về, nện vào cây cổ thủ đầy những dây leo chằng chịt.

Ầm ầm!

Sơn phong dưới chân nứt toác, Kinh Cức Ma Lang bay ra từ đống loạn thạch, há miệng phun ra mộ luồng hắc khí có kèm băng khối.

Diệp Trần điểm nhẹ chân lên đống đá vụn, thân hình thẳng tắp bay lên, một đường kiếm khí như cửu thiên du long, điên cuồng bắn xuống, chém thẳng vào Kinh Cức Ma Lang.

Kinh Cức Ma Lang cũng giống như Ngân Điện Yêu Ngưu, không ngờ Diệp Trần lại lợi hại như vậy, thân thể lăng không xoay một vòng, rơi thẳng xuống đống cự thạch phi vũ bên cạnh, hòng tránh kiếm khí sắc bén.

- Vân vô thường, kinh vân vô định, trốn đi đâu!

Một quyền phá vỡ hắc khí mà Kinh Cức Ma Lang phun ra, vô số băng

khối vị quyền kình đánh nát, hóa thành những vụn băng nhỏ lả tả đầy trời, bên dưới, lộ tuyến kiếm khí vốn thẳng tắp đột nhiên vặn vẹo vài cái, như mây bay trên trời, không có hình thái cố định, nghiêng nghiêng bổ vào lưng Kinh Cức Ma Lang.

Rắc!

Mấy chiếc gai nhọn bị chém đứt, Kinh Cức Ma Lang mất đi sự cân bằng, ngã rầm xuống đất, đụng lõm một tảng đá lớn.

Đùng!

Bên cạnh có điện quang màu xám bắn tới, là Ngân Điện Yêu Ngưu vẫn chưa từ bỏ ý định, nhanh như điện, thanh như sấm, chớp điện đốt cháy không khí phía trước thành chân không.

- Kinh vẫn vô cực!

Diệp Trần lăng không vung ra một đường kiếm khí lớn, kiếm khí bạo liệt dị thường, đi đến đâu, không khí bị quét sạch đến đó, tràn ngập vô số bạo phát lực.

Ngân Điện Yêu Ngưu há miệng phun ra một khối điện quang, cùng kiếm khí chập vào làm một.

Lốp bốp!

Điện quang bị phá hết, kiếm khí chém lên đầu Ngân Điện Yêu Ngưu, để lại một vết kiếm sâu thấu xương, máu chảy ròng ròng.

Một khắc sau, Ngân Điện Yêu Ngưu thân thể mất đi cân bằng, ngã cắm đầu, mặt đất lắc lư không ngớt, đến điện quang quanh người cũng tiết ra, tạo thành mấy vết cháy xém trên mặt đất, biến đám cỏ dại tươi tốt thành tro bụi.

Vội vàng bò dậy, Ngân Điện Yêu Ngưu kiêng kị nhìn Diệp Trần, không dám công kích lần nữa, phòng ngự của nó mặc dù rất cường hãn nhưng cũng

không đạt đến trình độ coi thường kiếm khí, càng trúng đòn, càng lành ít dữ nhiều, bên cạnh, Kinh Cức Ma Lang không tự chủ áp sát Ngân Điện Yêu Ngưu, tựa hồ chuẩn bị cùng nó kết hợp, liên thủ phát động công thế, kích sát con người kiếm pháp rất lợi hại kia.

- Kiếm pháp địa cấp sơ giai, quả nhiên lợi hại.

Nhẹ nhàng đáp xuống một ngọn cây cổ thụ, Diệp Trần cúi đầy nhìn thân kiếm, lòng thầm nghĩ.

Cuộc thi xếp hạng đã kết thúc được hơn nửa tháng, nửa tháng trước, Diệp Trần từ rất nhiều bí tịch địa cấp sơ giai chọn được một môn kiếm pháp, tên gọi Kinh vân kiếm pháp.

Vân vô thường thái, Kinh vân kiếm pháp cũng như vậy, mỗi một chiêu một thức đều tràn ngập biến số, đến bản thân người tu luyện cũng không thể khống chế hoàn toàn, đừng nói người đối địch, ngoài ra, Kinh vân kiếm pháp cũng là một môn kiếm pháp thập phần bá đạo, một kiếm xuất ra, phong ngừng vân kinh, lực sát thương thập phần đáng sợ, so với Cô phong thập tam kiếm không biết lợi hại hơn bao nhiêu lần, nhanh hơn bao nhiêu lần.

Sau khi tu luyện đại thành, Diệp Trần một mình vào Tĩnh Sơn Mạch, tìm yêu thú thử nghiệm uy lực kiếm pháp, lần chiến đấu này, quả nhiên uy lực vô cùng.

Cách đó không xa, Ngân Điện Yêu Ngưu và Kinh Cức Ma Lang đồng thanh rống một tiếng, một trái một phải tấn công Diệp Trần, một thanh như điện xẹt, thanh thế kinh nhân, một thân như khói đen, động tác linh hoạt.

Ầm ầm!

Cây cổ thụ dưới chân bị húc cho bật rễ, mang theo chùm rễ ngoằn ngoèo và một lượng bùn đất lớn bắn ra xa.

Diệp Trần sớm một bước nhảy lên trời, lật tay bổ ra một đường kiếm khí.

Phù một tiếng, chân sau của Kinh Cức Ma Lang có thêm một vết kiếm sâu, thân thể nhanh chóng lảo đảo ngã rầm xuống đất, theo quán tính trượt xa trăm mét, cuối cùng va vào một cây cổ thụ rồi mới dừng lại.

Đứng dậy, Kinh Cức Ma Lang lắc lắc cái đầu đang dần u mê của mình, sợ hãi nhìn Diệp Trần.

Con người này khí tức xem ra không quá cường đại, nhưng đến bây giờ, nó và Ngân Điện Yêu Ngưu liên thủ vẫn chưa làm gì được hắn, ngược lại còn khiến mình lấm lem bùn đất, chân sau bị thương không nhẹ, cứ đà này, chỉ sợ chưa hạ được đối phương, nó và Ngân Điện Yêu Ngưu đã bị thương mà chết.

Ngân Điện Yêu Ngưu cũng bắt đầu có ý rút lui, chỉ là Kinh Cức Ma Lang vẫn chưa lùi, nó sao lui được.

- Kinh vân kiếm pháp uy lực đã hiểu phần nào, bây giờ là lúc giải quyết chúng.

Trước đó, Diệp Trần không thôi động nửa bước kiếm ý, mà chỉ là một số đường kiếm khí bình thường mà thôi.

Quay người, Diệp Trần vung liền hai kiếm, hai đường dung hợp nửa bước kiếm ý kiếm khí chém ra.

Phốc, phốc!

Ngân Điện Yêu Ngưu và Kinh Cức Ma Lang trên trán mỗi con xuất hiện một lỗ kiếm, thân hình khổng lồ tựa như đẩy kim sơn đổ ngọc trụ, nặng nề ngã xuống, khí tức không còn.

Thi thể yêu thú mất đi yêu khí không quá cứng rắn như tưởng tượng, dễ dàng bị mở ra, bên trong mỗi con có một miếng nội đan to như cái bát, nội đan của tứ cấp đỉnh tiêm yêu thú trị giá vạn lạng vàng, bị Diệp Trần thu vào trong Linh Giới Trữ Vật, sau đó một số nguyên liệu yêu thú đáng giá cũng bị Diệp Trần thu thập.

Làm xong mọi việc, Diệp Trần đứng thẳng người, phóng tầm mắt vào sâu trong Tĩnh Sơn Mạch.

Nơi đó là cấm địa thực sự, mấy chục năm trước từng có đại thế lực phái cao thủ vào trong, tìm kiếm một số thảo dược quý giá, không may gặp phải một con Quỷ diện yêu ngưu cấp bảy, một trăm người chỉ có một người chạy thoát, nhưng mất ngày sau cũng chết, nguyên nhân là yêu khí trong người quá thịnh, điên mà chết, từ đó, không còn ai dám vào nữa.

Yêu thú cấp bảy, Diệp Trần không cách nào tưởng tượng, nó tương đương Linh Hải Cảnh sơ kì cường giả, đừng nói Diệp Trần, cho dù là ngũ đại tông môn tông chủ vào đó cũng không thể đỡ được một đòn của đối phương, Cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không được, nhưng rốt cục là thật hay giả thì vẫn chưa biết, dù sao trừ tin đồn, đâu có ai tận mắt chứng kiến, mấy chục năm trước người duy nhất sống sót lúc ra ngoài đã ở trong tình trạng thần kinh bất bình thường, không thể làm chứng.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần nghiêng người, lướt sang cây cổ thụ cao vài chục trượng gần đó, sau mấy động tác, biến mất vô ảnh.

Diệp Trần đi chưa được bao lâu, một bóng người xuyên qua sương mù phóng tới.

Ba!

Bàn chân hắn giẫm nhẹ lên mặt đất, cúi đầu nhìn thi thể hai con yêu thú trên mặt đất, không khỏi rủa thầm một tiếng,

- Khó khăn lắm mới biết phương hướng của tên tiểu tử này, ai ngờ hắn lại đến Tĩnh Sơn Mạch, nơi này sương mù dày đặc, mắt người không thể nhìn thẳng, ngoài trăm bước, không thể nhận ra bất cứ khí tức gì, nếu không sao có thể để hắn rời đi dễ dàng như vậy mà phải giết chết ngay tại chỗ.

Người này chính là trung niên mặt sẹo đến xem cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn Lưu Vân Tông nửa tháng trước, đồng thời cũng là trưởng lão tình

báo của Tử Dương Tông.

Hắn phái thủ hạ canh dưới chân núi Thanh Phong Sơn, chuẩn bị đợi lúc Diệp Trần một mình ra ngoài, ra tay giết chết đối phương.

Người tính không bằng trời tính, Diệp Trần sau khi xuống núi, chạy thẳng đến Tĩnh Sơn Mạch, trực tiếp đi vào trong, còn Chu Liệt Dương sau khi nhận được tin tức thì đã quá muộn, đành phải chạy vào thử vận khí, xem có gặp được đối phương hay không.

- Tiểu tử may mắn lắm, nhưng lần sau thì ngươi chết chắc.

Chu Liệt Dương sát cơ trùng điệp trong mắt.

Rống!

Đúng lúc này, một tiếng thét bàng bạc vang lên, sau đó, bầu trời tối sầm lại, mây đen ùn ùn kéo đến, che hết ánh sáng mặt trời.

- Yêu khí cường đại quá, chí ít là yêu thú cấp sáu!

Chu Liệt Dương mặt hiện lên vẻ sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài.

Cách đó không xa.

Một đường ô quang to như thùng nước bắn đến, ven đường, cây cối đổ rạp, sơn phong bị bắn thủng, ngay cả mặt đất cũng bị dư ba của ô quang quét thành một cái rãnh sâu hoắm, chạy dài thẳng tắp.

Tốc độ ô quang quá nhanh, Chu Liệt Dương không kịp tránh, hắn rống lên giận dữ, quang mang rừng rực dâng lên quanh người, bảo hộ chặt chẽ.

Phanh!

- Tiểu súc sinh, yêu thú nhất định là do ngươi dẫn đến.

Chu Liệt Dương lúc đến vô thanh vô tức, căn bản không làm yêu thú chú

ý, bây giờ ngẫm lại, biết là do Diệp Trần và yêu thú chiến đấu động tĩnh quá lớn, thu hút sự chú ý của những con yêu thú sâu trong Tĩnh Sơn Mạch, và hắn là kẻ thế mạng.

Mặc kệ trọng thương trên người, Chu Liệt Dương liều lĩnh thôi động chân khí, thân thể hóa thành một đường lưu quang rừng rực bay vụt ra ngoài, đồng thời, lấy một viên đan dược màu đỏ thâm bỏ vào miệng.

Một lúc sau, chính chủ của ô quang mới xuất hiện ở xa, thân thể cực lớn sừng sững giữa trung tâm sơn mạch, cao vài chục mét, là một con Cự mãng ô sắc.

Lúc này nếu như sương mù tan hết, có người từ trên cao nhìn thấy cảnh tượng này, chắc sẽ vỡ mật mà chết.

Một đường rãnh dài vài chục dặm thẳng tắp kéo dài đến đó, nói cách khác, ô quang được bắn từ cách xa vài chục dặm, tầm bắn đáng sợ như vậy hắn chưa bao giờ nhìn thấy, nếu như đến gần thêm chút nữa, Chu Liệt Dương có thể sống sót hay không vẫn còn là vấn đề, may mà khoảng cách quá xa, ô quang công kích lực có phần giảm sút.

Ô sắc cự mang thấy khí tức biến mất, đập cái đầu khổng lồ vào sơn đỉnh, sơn đỉnh run rẩy mấy cái, những vết nứt dài nhanh chóng bò khắp nham bích, âm thanh rắc rắc vang lên.

Cúi thấp thân thể cao nhất, Ô sắc cự mang trườn nhanh về phía đối phương, làm đổ hàng loạt cây cổ thụ.

....

Giữa hàng ngàn hạng vạn ngọn núi, có một tòa sơn cốc khí thế hùng hậu, trong cốc cây cối xanh tươi, hồ nước lớn nhỏ chi chít như sao trên trời.

Trong viện tử bên cạnh một hồ nước nọ, ba thiếu nữ đang ngồi chuyện phiếm với nhau.

- Cơ sư tỷ, nửa tháng trước Lưu Vân Tông cử hành cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn tỷ có biết hay không?

Thiếu nữ mặt tròn mặc bộ y phục màu xanh lá đột nhiên nói.

Thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ, khí chất cao ngạo thản nhiên nói:

- Vậy sao? Hình như trong đám Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông không có nhân vật nào đáng chú ý?

Thiếu nữ tuấn tú bên cạnh gật đầu nói:

- Lưu Vân Tông xếp hạng cuối cùng trong số ngũ đại tông môn, cho nên nội môn thập đại đệ tử cũng chỉ lợi hại hơn đệ tử nội môn bình thường của Phỉ Thúy Cốc ta một chút, còn Phỉ Thúy Cốc nội môn thập đại đệ tử chúng ta ở Lưu Vân Tông tương đương thực lực đệ tử hạch tâm, căn bản không thể so sánh.

Thiếu nữ mặt tròn nói:

- Nghe nói khóa này xuất hiện hai thiên tài, một tên Mông Trùng, một tên Diệp Trần, đều có trình độ Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông.

- Diệp Trần!

Thiếu nữ xinh đẹp và thiếu nưc tuấn tú kinh ngạc nhìn thiếu nữ mặt tròn.

Thiếu nữ mặt tròn nghi hoặc nói:

- Sao vậy?

Thiếu nữ tuấn tú hỏi:

- Diệp Trần đó thế nào?

- Hắn đánh bại nội môn thập đại đệ tử khóa trước Mông Trùng, giành được hạng nhất, thực lực vô cùng cường hãn.

Thiếu nữ tuyệt mỹ hơi kinh ngạc sau đó lại tỏ ra không quan tâm, Lưu Vân Tông nội môn thập đại đệ tử thì đã làm sao, nàng bây giờ đã là một trong tứ đại đệ tử hạch tâm Phỉ Thúy Cốc, hai bên căn bản không thể so sánh.

Thiếu nữ mặt tròn lại nói:

- Diệp Trần đó trừ thực lực thập phần cường hãn, còn lĩnh ngộ được nửa bước kiếm ý, danh tính đến bây giờ đã truyền khắp Thiên Phong Quốc, mọi người đều đang đàm luận về hắn.

- Cái gì!

Thiếu niên tuấn tú và thiếu nữ tuyệt mỹ mặt đầy vẻ không tin cùng thốt lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 119: Thiên Phong Thứu

Cách ngày mùng chín tháng bảy chỉ còn mười ngày cuối cùng, Diệp Trần có chút kì quái, sao bên trên vẫn chưa chuẩn bị động thân đến Phỉ Thúy Cốc.

Phải biết Phỉ Thúy Cốc cách Lưu Vân Tông bảy vạn dặm, cho dù cưỡi bán yêu chi mã quỷ nhãn ngọc sư tử chạy cả ngày lẫn đêm thì cũng phải mất mười bốn ngày, bây giờ thời gian rõ ràng không đủ.

Cứ như vậy, năm ngày nữa lại trôi qua.

Diệp Trần đã không còn quan tâm đến việc đi Phỉ Thúy Cốc nữa, dù sao bên trên không gấp, hắn gấp cái gì? Phủ Thúy Cốc cũng không phải là hắn muốn đi.

Mùng bảy tháng bảy!

Diệp Trần đang tu luyện chân khí trong viện tử, hắn bây giờ chỉ còn cách Ngưng Chân Cảnh hậu kì đúng một bước, mặc dù trong một thời gian ngắn chắc không có khả năng trùng phá ranh giới, nhưng hắn vẫn muốn thử, dù sao đối với hắn mà nói, Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong và Ngưng Chân Cảnh hậu kì cách nhau quá xa, chí ít có tu vi ngang nhau, hắn mới dám chắc chống lại tuấn kiệt trẻ tuổi khắp nơi, dù là đối mặt với Bắc Tuyết công tử hoặc Đoan Mộc công tử cũng không sợ.

Lạch cạch!

Hạ phẩm linh thạch trong tay vỡ đôi, thành hai khối phế thạch.

Diệp Trần mở to mắt, mặt lộ vẻ nuối tiếc, với tình hình trước mắt, cưỡng ép trùng quan là quá miễn cưỡng, muốn tấn thăng đến Ngưng Chân Cảnh

hậu kì vẫn còn cần một khoảng thời gian nữa.

Rầm rầm rầm...

Ngoài sân truyền đến những tiếng đập cửa.

Diệp Trần còn tưởng là Ngô Tông Minh, lớn tiếng nói:

- Đến rồi à!

Mở viện tử đại môn, một thanh niên chưa từng gặp xuất hiện trước mắt Diệp Trần, thân khoác y phục màu đen.

- Ta là chấp sự đệ tử, Đại trưởng lão bảo ta đến thông báo với ngươi, đã đến thời gian đi Phỉ Thúy Cốc, bây giờ đến quảng trường đón khách tập trung.

Thanh niên đạm mạc nói.

Diệp Trần lộ vẻ kinh ngạc, bây giờ đi? Thời gian hai ngày đủ không?

Lắc lắc đầu, Diệp Trần không hiểu, trả lời:

- Được, ta sẽ qua ngay.

Chấp sự đệ tử rời đi, Diệp Trần quay trở lại phòng, chuẩn bị mấy bộ quần áo và một ít nhu yếu phẩm, sau đó quét dọn qua phòng ốc, đóng cửa đi đến quảng trường đón khách.

Trên quảng trường đón khách rộng lớn, có bốn người đang đứng sẵn ở đó.

Trong đó hai người là Đại trưởng lão tuổi ngoài lục tuần và Tứ trưởng lão thể hình cường tráng, khí tức thâm trầm như hải, bên cạnh một người là La Hàn Sơn thân khoác lam y, người còn lại là Từ Tĩnh với bộ y phục màu trắng muốt.

- Đại trưởng lão, Tứ trưởng lão!

Diệp Trần thi lễ với hai vị trưởng lão.

Đại trưởng lão mỉm cười nói:

- Diệp Trần, tháng này có gì tiến bộ không.

Nghe vậy, Tứ trưởng lão cường tráng lộ vẻ tươi cười, họ sơm đã nghe qua về sự tiến bộ cực nhanh của Diệp Trần, một năm trước còn là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu võ giả, một năm sau đã đạt đến Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong, hơn nữa ngộ tính phi phàm, tất cả võ học đến tay đều được hắn luyện đến cảnh giới cao nhất, lần này mang hắn theo, ít nhiều tăng thể diện cho Lưu Vân Tông, nếu không chi bằng dẫn theo những đệ tử hạch tâm khác, dù sao so với ngũ cường đệ tử hạch tâm, nền móng của Diệp Trần vẫn mỏng hơn một chút.

Diệp Trần nói:

- Tu vi thì không tiến bộ nhiều, nhưng vừa học được Kinh vân kiếm pháp.

- Nâng cao tu vi muốn gấp cũng không thể gấp được. Cái gì? Ngươi học được Kinh vân kiếm pháp rồi?

Tứ trưởng lão khẽ gật đầu, sau đó lộ vẻ ngạc nhiên, trợn mắt há mồm nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần gật gật đầu, việc này không cần phải giấu, huống hồ hắn bây giờ rất được quan tâm, muốn giấu cũng không giấu lâu được, chi bằng thoải mái nói ra.

Nội tâm La Hàn Sơn chấn động, một tháng luyện thành Kinh vân kiếm pháp? Là loại võ học thiên phú biến thái gì vậy! Kinh vân kiếm pháp là kiếm pháp địa cấp sơ giai, người thường cho năm năm thời gian cũng chưa chắc có thành tựu, đổi thành bản thân hắn, chí ít cũng phải cần nửa năm, cả Lưu

Vân Tông có lẽ chỉ có "Ám hương kiếm" Chu Mai có thể luyện thành trong ba bốn tháng ngắn ngủi.

Nhưng so với đối phương, chênh lệch không phải một chút hai chút, mà là một lần hai lần.

Đại trưởng lão không quá tin,

- Người luyện thành Kinh vân kiếm pháp, lúc đối chiến với người khác, trên người sẽ có Kinh vân kiếm thế mãnh liệt...

Những lời sau đó ông vẫn chưa nói hết, bởi vì Diệp Trần vừa rồi còn phong tính vân đạm, khí tức đột nhiên chuyển biến, từng đợt kiếm thế hư vô phiêu miểu dâng lên, cả người tựa hồ như một thanh bảo kiếm xuất vỏ, kiếm thế bất định, tràn ngập bạo lực đáng sợ.

- Đúng là Kinh vân kiếm thế, nhưng lại được hắn thi triển dễ dàng.

Đại trưởng lão hít ngược một hơi lãnh khí, ông phát hiện, mình vẫn còn quá xem nhẹ đối phương, nhưng cũng không thể trách ông, thiên tài lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý không phải là người dễ dàng phỏng đoán.

Trong ba người, chỉ có Từ Tĩnh là không giật mình.

Chiu!

Đúng lúc này, từ trên đỉnh Thanh Phong Sơn truyền đến những tiếng hót véo von, tiếng hót ngắn nhưng cao, một luồng vương giả chi khí ập đến.

Diệp Trần nhìn theo thanh âm, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trên đỉnh núi, một con cự cầm nhào đến, con cự cầm này thể trạng hùng tráng, hai cánh xòe rộng dài hơn mười mét, toàn thân mộc đầy lông vũ huyền thanh sắc, dưới ánh nắng mặt trời tản phát ánh sáng chói mắt như kim loại, đôi móng vuốt đủ để tóm gọn một ngôi nhà, uốn lượn như mỏ neo.

La Hàn Sơn giới thiệu với Diệp Trần:

- Đây là thủ sơn linh thú của Lưu Vân Tông ta: Thiên phong thứu!

- Thiên phong thứu?

Diệp Trần chưa nghe thấy cái tên này bao giờ, Thiên Phong Quốc cực Đông có Ma Quỷ đại thảo nguyên, trên đại thảo nguyên yêu thú tung hoành, nhiều không đếm xuể, trong đó bán yêu chi mã Quỷ nhãn ngọc sư tử là nổi tiếng nhất, nhưng người sống gần thảo đại thảo nguyên thì không nghĩ vậy, trong mắt họ, nổi tiếng nhất vẫn là đại thảo nguyên vương giả, yêu thú cấp năm Thiên phong thứu.

Thiên phong thứu một ngày có thể đi bốn vạn dặm, đi lại như điện, so với bán yêu chi mã nhanh hơn mười lần, dùng để đi lại là tốt nhất, nhưng muốn bắt được nó thì không dễ dàng gì, đừng thấy nó chỉ là yêu thú cấp năm, cùng lắm tương đương Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì, nhưng Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì cũng chưa chắc đuổi kịp nó, hơn nữa cho dù bắt được nó, muốn thuần hóa cũng khó khăn muôn vàn, tựa hồ không thể thành công.

Diệp Trần không thể tưởng tượng, Lưu Vân Tông lại có một con yêu thú cấp năm Thiên phong thứu thuần hóa, khó trách không vội đi Phỉ Thúy Cốc, với tốc độ của Thiên phong thứu, chỉ cần hai ngày thời gian là đủ, không chỉ giảm bớt vất vả mà còn thể hiện uy nghiêm tông môn.

Vù vù vù!

Cuồng phong cuộn ngược, Thiên phong thứu đáp xuống trung tâm quảng trường đón khách.

Đại trưởng lão nói:

- Tất cả lên đi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 120: Lên Đường

Nói xong, người lóe lên, một giây sau đã thấy xuất hiện trên tấm lưng bằng phẳng của Thiên phong thứu.

Đợi mọi người lên hết, Đại trưởng lão nhắc nhở nói:

- Tranh thủ ổn định thân thể, Thiên phong thứu bay rất nhanh.

La Hàn Sơn cười nói:

- Đại trưởng lão nói không sai, ta lần đầu tiên cưỡi Thanh phong thứu, suýt chút nữa rơi xuống, tốc độ của nó nhanh đến khó tin.

Nghe vậy, Diệp Trần và Từ Tĩnh không dám chủ quan, thầm vận chân khí.

Ào ào ào ào...

Vỗ cánh mấy cái, Thiên phong thứu nhún mạnh chân, lao lên bầu trời nhanh như tên bắn, hai cánh thu lại sau lưng, giảm bớt lực cản, tốc độ tiếp cận âm chướng đó rất khó tưởng tượng, giống như ngồi trên hỏa tiễn, không khí lướt qua trước mặt chẳng khác gì dao găm, cắt da cắt thịt.

Diệp Trần chân như mọc rễ, vận chân khí hộ thể, ngăn cản khí lưu như đao cắt vào mặt.

Rất nhanh, Thiên phong thứu bay vào giữa những tầng mây, hướng về phương xa.

Trên vân hải, Thiên phong thứu vỗ cánh, một lướt hàng trăm mét, sau lưng bạo thanh sắc bén kéo dài liên miên nhưng không truyền vào tai mọi

người, bởi vì tốc độ phi hành của Thiên phong thứu đã vượt qua tốc độ âm thanh.

Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão như hai tòa đại sơn sừng sững trên lưng Thanh phong thứu, giảm nhẹ áp lực cho ba người Diệp Trần, nếu không, chỉ riêng khí lưu cường kinh cho tốc độ mang đến đã có thể dễ dàng thổi bay họ, ném xuống cao không vạn trượng.

- Diệp sư đệ, lần này đến Phỉ Thúy Cốc đệ phải chuẩn bị sẵn tinh thần, có lẽ đệ cũng biết bên trên tại sao lại muốn đệ đi cùng.

Từ Tĩnh đột nhiên chân khí truyền cho Diệp Trần.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Sao Chu Mai sư tỷ không đến?

- Tứ đại tông môn đại đệ tử đều sẽ không đi, trừ phi có ai bước qua Bão Nguyên Cảnh, sánh vai với Phỉ Thúy công tử.

- Thì ra là vậy!

Diệp Trần nghĩ cũng thấy đúng, Chu Mai sư tỷ nếu như đi, khó tránh bị mang ra so sánh với Phỉ Thúy công tử, bây giờ nàng không đi, mọi người chỉ có thể so sánh nhị đệ tử và thiên tài của các tông môn với nhau.

Lúc này

Tứ trưởng lão chân khí truyền âm cho ba người Diệp Trần, nói:

- Phía trước có một đàn nhục yêu, cẩn thận đừng bị hút đi.

Nhục yêu?

Diệp Trần sững người, đây là một loại yêu thú không trí tuệ phiêu phù trên không trung, hình dạng giống như một quả bóng thịt khổng lồ với một cái miệng dữ tợn, trong tình huống bình thường, ba miệng là nhục yêu cấp

một, sáu miệng là nhục yêu cấp hai, chín miệng là nhục yêu cấp ba, cứ vậy mà phân loại.

Nhục yêu sống dựa vào việc thổ nạp thiên địa nguyên khí, thỉnh thoảng cũng ăn mặn.

Chưa kịp ngẫm nghĩ, phía trước vân hải đã xuất hiện những quả bóng thịt xấu xí, những quả bóng thịt này màu nâu đỏ, trên người mọc đầy những răng, con lớn nhất thể hình chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ, con nhỏ nhất thì bằng một con trâu nước, chúng theo gió mà động, phiêu phù trên cao không, nếu như có chim muông bay qua, chúng sẽ mở miệng, phát ra lực hút đáng sợ, nuốt đối phương vào bụng.

- Phần thiên chưởng!

Thiên Phong thứu tốc độ cực nhanh, thấy sắp xông vào đàn nhục yêu, Tứ trưởng lão hét lớn một tiếng, đẩy ngang một chưởng.

Ầm ầm!

Đàn nhục yêu nổ tung, cháy thành hư vô, sóng xung kích xé vân hải thành một cái miệng lớn.

Trong lòng Diệp Trần thất kinh: Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì quả nhiên phi phàm, giơ tay nhấc chân đã có lực phá hoại băng sơn nứt địa.

Bỗng nhiên.

Thiên phong thứu lắc lư kịch liệt, tốc độ giảm đột ngột.

Mấy người quay đầu nhìn qua, không biết từ lúc nào, góc bên phải xuất hiện một quả bóng thịt lớn bằng ngọn núi nhỏ, cái miệng lớn nhất trên quả bóng thịt mở ra, không khí và vân hải bị hút vào theo hình xoắn ốc, tựa hồ như một cái động không đáy, nuốt chửng tất cả.

Ba người Diệp Trần tu vi hơi thấp, mắt thấy sắp bị hút vào trong.

Đại trưởng lão xuất thủ.

Tay phải hai ngón trỏ giữa chỉ ra, cắt vào hư không.

Xì xì!

Một đường quang tuyến tử kim sắc kéo dài ra, sắc bén như dao, cắt quả bóng thịt thành hai phần, vết cắt phẳng lì, không hề thô ráp.

Tứ trưởng lão bội phục nói:

- Lực phòng ngự của nhục yêu cấp năm còn đáng sợ hơn sơn phong chân chính, xem ra, Tử quang chỉ của huynh đã đạt đến cảnh giới cao nhất cắt sơn phong như vô vật.

- Ài, mất mười mấy năm mới luyện môn địa cấp trung giai chỉ pháp này đến cảnh giới cao nhất, không có gì đáng nói.

Đại trưởng lão cười khổ một tiếng.

Diệp Trần thẹn thùng, Đại trưởng lão rõ ràng đang nói hắn.

Nghe vậy, Tứ trưởng lão chẳng biết nói gì, thiên tài gì hắn cũng đều gặp qua, chỉ là chưa gặp thiên tài một tháng có thể học được một môn bí tịch địa cấp sơ giai, thật đúng là quái thai.

...

Trên một phiến vân hải khác, hư huyễn bạch quang như điện xẹt, chớp mắt đã đi được một dặm.

Quan sát kĩ mới có thể nhìn rõ bạch quang là một con bạch điểu khổng lồ, bạch điểu thể hình rất có lực, dưới bụng là một bộ móng màu vàng sẫm.

Trên lưng bạch điểu đứng bốn người, hai người phía trước tuổi trên bốn mươi, thân khoác bạch bào, viền bạch bào cẩn kim tuyến, tay áo có hoa văn hình bông tuyết, hai người phía trước là hai thiếu niên, thiếu niên bên trái

lưng hổ bụng lang, cao hơn hai người phía trước một cái đầu, ánh mắt bá đạo dị thường, tựa hồ có một đường đao quang nặng nề bổ xuống; thiếu niên bên phải tướng mạo bình thường, toàn thân bạch y, nếu như ném hắn vào đám đông có lẽ sẽ không tìm thấy, nhưng nếu vào đôi mắt kia, sẽ cảm thấy hắn không hề bình thường, con ngươi trong suốt như thủy tinh mang đến một loại sức mạnh hút hồn, đao quang hư vô, có dấu hiệu diễn hóa thành đao ý, chính là Bắc tuyết khoái đao Lâm Kì, về phần thiếu niên lưng hổ bụng lang là Bắc Tuyết Sơn Trang hạch tâm nhị đệ tử, Bá đao Vu Nhạc.

- Bắc Tuyết Sơn Trang chúng ta từ xưa đến nay không thích tranh đấu, nhưng không thích tranh đấu là không thích tranh đấu, tụt phía sau người khác là việc đáng hổ thẹn, hai người các ngươi phải rửa mối nhục này.

Người trung niên giản dị bên tay phải cười tủm tỉm nói.

Vu Nhạc hắc hắc nói:

- Trang Phỉ đệ tử thừa nhận không phải đối thủ của hắn, nhưng trừ hắn ra, thanh niên Thiên Phong Quốc, Vu Nhạc ta không sợ bất cứ ai.

Lúc này, người trung niên râu quai nón có lẽ là thủ lĩnh mới thở dài,

- Mấy năm gần đây, Bắc Tuyết Sơn Trang bắt đầu trở nên vô lực, trên cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn cũng không xuất hiện thiên tài chói sáng, số mạng Lưu Vân Tông thì ngược lại, từ đâu xuất hiện một vị đệ tử lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý.

Lâm Kì quắc mắt, hắn được Trang chủ Tiết Vô Nhận nhận định là người có hi vọng lĩnh ngộ đao ý nhất, bây giờ biết có người lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, cách kiếm ý chân chính chỉ còn một bước cuối cùng, trong lòng ít nhiều có chút kì vọng, chiến ý ám tàng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 121: Thiên Sơn Vạn Thủy, Phỉ Thúy Lưu Hương

Mưa rào rào rơi xuống.

Một con hắc lân yêu thú hình thù như cá chạch du động trong vân hải, mỗi một lần nổi lên hay lặn xuống, cự ly đều có vài trăm mét, cộng thêm thân hình khổng lồ và ngoại quan đáng sợ, người thường nhìn thấy, còn tưởng là ác long trong truyền thuyết hiện thế, nguy hại nhân gian.

- Viên sư muội, mấy tháng gần đây, muội tiến bộ rất lớn! Nếu không cũng không để muội cùng chúng ta đến Phỉ Thúy Cốc.

Trên đầu hắc lân yêu thú đứng năm người, thanh niên cầm ô mỉm cười nói với thiếu nữ cao gầy.

Thiếu nữ cao gầy diện mạo xinh xắn, hai chân thon dài thẳn tắp.

Nếu như Diệp Trần ở đây, nhất định nhận ra thân phận của nàng, chính là Viên Tuyết Mai, người từng cùng hắn giúp đỡ Lăng gia làm nhiệm vụ.

Khí tức của nàng lúc này thậm chí còn cường đại hơn mấy tháng trước, rõ ràng tiến bộ rất nhiều.

Mỉm cười nhàn nhạt, Viên Tuyết Mai nói:

- Các trưởng lão có lẽ muốn muội có thêm kinh nghiệm, huống hồ đi cùng Nam Cung sư huynh, chắc chắn không chịu thiệt.

- Nữ đệ tử Nam La Tông ta sao lại biết ăn nói đến vậy, là ta vụng về.

Thanh niên cầm ô nói móc bản thân.

- Ha ha!

Viên Tuyết Mai bật cười.

Ca!

Phía xa, đột nhiên có tiếng rống chói tai truyền đến, chấn động vân hải.

Nam La Tông trưởng lão phía trước phóng tầm mắt ra xa, không nhìn thấy gì, tự nói với mình:

- Có lẽ là Tử Dương Tông Vương bức hai đầu, tốc độ không chậm!

Cách Hắc lân yêu thú vài trăm dặm là một con dơi hai đầu đen đỏ, sải cánh lên đến vài chục mét.

Trên lưng con dơi bốn người đứng sừng sững, trong đó một người chính là Tiểu thần thoái Âu Dương Minh, người đã từng xảy ra xung đột với Diệp Trần ở tràng đấu giá Tây Bắc, bên cạnh hắn là một thiếu niên thấp bé, tướng mạo rất bình thường, thậm chí có phần xấu, tạo thành một hình ảnh đối lập với Âu Dương Minh.

Xuyên qua vân hải, một dơi bốn người tiến thẳng về hướng Tây Nam.

Buổi chiều ngày mùng tám tháng bảy.

Thiên phong thứu chui ra từ trong tầng mây, sơn sơn thủy thủy bên dưới đập vào tầm mắt.

Nhưng rất nhanh, hắn bắt đầu trợn mắt há mồm.

Trong phạm vi hơn trăm trượng bên dưới, sơn phong liên miên bất tuyệt, nhấp nhô bất định, có nguy nga hùng vĩ, có xanh tươi thanh tú, có hình như trường long, có ngọa tựa bàn hổ, thiên địa nguyên khí nồng đậm hội tụ thành sương mù bảng lảng, lượn lờ quanh đỉnh núi, cảm giác không khác gì cõi tiên.

Giữa các ngọn núi là những hồ nước lớn nhỏ, từ trên cao nhìn xuống, hồ nước chỉ bằng cái móng tay, chi chít như sao trên trời, màu sắc đa dạng, chỉ

nhìn sơ qua thì không biết có bao nhiêu.

Trung tâm khu vực, mấy chục ngọn núi dốc đứng tụ lại thành cốc, màu sắc bích lục ánh xanh, như màu phỉ thúy nguyên thủy, tinh xảo mà không mất đi đại khí, nhìn vào bên trong, trong cốc có hàng trăm hồ lớn nhỏ, kiến trúc xây sát mép hồ, xếp theo thứ tự, hình thành nên cục diện một lớn một nhỏ.

- Thật là một nơi động thiên phúc địa!

Há hốc miệng, Diệp Trần chỉ thốt ra được mấy chữ.

La Hàn Sơn giới thiệu cho Diệp Trần:

- Gần Phỉ Thúy Cốc tổng cộng có một ngàn ba trăm ba mươi hai tòa sơn phong và chín ngàn tám trăm hồ lớn nhỏ nên mới có tên Thiên sơn vạn thủy, ngoài ra, trên sơn phong hình thành nên Phỉ Thúy Cốc, có một loại đá tên là Hương phỉ thúy, thường niên tán phát hương khí, được gọi là Phỉ Thúy lưu hương, hai thứ kết hợp làm một, chính là đại danh đỉnh đỉnh "Thiên sơn vạn thủy, Phỉ Thúy lưu hương", Thiên Phong Quốc cũng như võ giả quốc gia khác chỉ cần nhắc tám chữ này, lập tức nghĩ đến Thất phẩm tông môn Phỉ Thúy Cốc.

Diệp Trần tán dương:

- Thiên sơn vạn thủy, Phỉ Thúy lưu hương, thật dễ khiến người ta mơ mộng.

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

- Động thiên phúc địa là không giả, nhưng Phỉ Thúy Cốc cũng chỉ là kẻ đến sau, ba ngàn năm trước, lục phẩm tông môn Sơn Thủy Các từng chiếm cứ nơi này.

- Không sai, năm đó Phỉ Thúy Cốc chỉ là một tiểu tông môn bất nhập phẩm, cốc chủ đời thứ nhất vô tình tìm ra di chỉ Sơn Thủy Cốc, lấy được tàn

thiên "Sơn thủy" trong đó, khổ tu mấy chục năm, vừa xuất thế đã danh chấn giang hồ, tạo nên một nền tảng vững chắc.

Tứ trưởng lão ngữ khí đầy vẻ ngưỡng mộ.

Sơn thủy tàn thiên.

Có vẻ rất lợi hại! Diệp Trần thầm nghĩ.

Thiên phong thứu bay qua ngàn sơn vạn thủy, tới cốc khẩu Phỉ Thúy Cốc.

Cốc khẩu chừng vài trăm trượng vuông, địa hình bằng phẳng, không ít võ giả danh tiếng thành quần kết đội tiến nhập vào trong, còn một số đại nhân vật như Lưu Vân Tông, cưỡi yêu thú đến, đương nhiên, yêu thú đối phương cưỡi rõ ràng không bằng Thiên phong thứu.

Cuồng phong cuộc ngược, Thiên phong thưu đáp trên mặt đất.

Một Phỉ Thúy Cốc trưởng lão ngoại môn mang theo bốn chấp sự đệ tử chạy đến,

- Các vị đại giá quang lâm, thất lễ không thể đón tiếp từ xa!

Đại trưởng lão để Thiên phong thứu tự do hoạt động, cười nói:

- Xem ra, vẫn là chúng ta đến trước.

- Ha ha, Lưu Vân Tông gần đây phách lối gớm! Cái gì cũng đều là nhất.

Cự bức hai đầu lướt đến, trung niên đại hán dẫn đầu há miệng nói.

Tứ trưởng lão sắc mặt đầy vẻ không vui, trung niên đại hán tên Chu Ly, tuổi bằng Đại trưởng lão, bởi vì tu luyện công pháp đặc thù, nên nhìn giống như chỉ ngoài bốn mươi, khí huyết thịnh vượng.

Hít một hơi thật sâu, tứ trưởng lão cao giọng nói:

-Vốn dĩ ta cũng không tin, hóa ra người của Tử Dương Tông ai cũng lớn giọng, cách mười mấy dặm cũng nghe thấy tiếng ngươi nói.

- Lớn giọng không phải việc gì xấu, chỉ sợ có những người không đủ khí để nói to.

Cự bức hai đầu đáp xuống mặt đất, Chu Ly nhảy xuống trước, cả vú lấp miệng em.

- Mau xem, Lưu Vân Tông và Tử Dương Tông lại cãi nhau kìa!

- Trong ngũ đại tông môn, Tử Dương Tông và Lưu Vân Tông ân oán nhiều nhất, dây dưa khó dứt, nghe nói năm xưa khi bao vây thế lực tàn dư của Cửu U Giáo, Tử Dương Tông lập mưu hãm hại Lưu Vân Tông, làm cho cao thủ Lưu Vân Tông tử thương nghiêm trọng, qua mấy năm rớt xuống cửu phẩm tông môn, nhưng Lưu Vân Tông cũng không phải dễ bắt nạt, tung tin giả lừa tông chủ Tử Dương Tông nhiệm kì trước đến nơi tập trung thế lực tàn dư Cửu U Giáo, trực tiếp làm hắn chết không toàn thây.

- Còn có những chuyện này sao! Chẳng trách hai đại thế lực cứ như nước với lửa.

Gần đó, không ít người thì thầm nghị luận.

Nếu là bình thường, chúng nhân Phỉ Thúy Cốc sẵn lòng đứng xem hai phương đối đầu, đấu đến ta sống ngươi chết, nhưng ở đây là cảnh địa Phỉ Thúy Cốc, ngày mai lại là yến tiệc chúc mừng, nếu để họ đấu với nhau thật, còn đâu là mặt mũi Phỉ Thúy Cốc, mấy trưởng lão ngoại môn Phỉ Thúy Cốc vội vàng nói:

- Chỗ ở cho các vị đã chuẩn bị xong, mời đi theo ta.

- Hừ!

Chu Ly phẩy tay áo rời đi, phía sau, Âu Dương Minh liếc mắt nhìn Diệp Trần đầy thâm ý.

Bên này, Đại trưởng lão thu hồi nộ ý, nói với bọn Diệp Trần:

- Chúng ta đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 122: Thạch Phá Thiên

Đợi hai phương nhân mã đi xa, một phạm vi lớn đột nhiên đổ mưa, Hắc lân yêu thú mang theo đoàn người Nam La Tông đến nơi này.

...

Nội bộ Phỉ Thúy Cốc.

Vô số hồ nước xuất hiện trước mắt, tĩnh lặng không sóng.

- Phỉ Thúy Cốc không hổ là thất phẩm tông môn, quả nhiên là nhân gian thắng địa.

- Chậc chậc, so với chỗ này, chỗ chúng ta chẳng khác gì cái mụn cơm, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

- Liên hoa trong hồ không phải Thanh tố liên - một loại thảo dược trân quý sao, còn cả chỗ cá kia nữa, con nào con nấy đều là cổ ngư hiếm thấy!

Tai nghe chúng nhân ca ngợi, Diệp Trần không thể không thừa nhận, chỉ xét riêng hoàn cảnh, Lưu Vân Tông Thanh Phong Sơn bị Phỉ Thúy Cốc bỏ xa mấy con phố, không biết thất phẩm tông môn Bắc Tuyết Sơn Trang hoàn cảnh thế nào.

Người đến chúc mừng rất nhiều, những thế lực không có tầm ảnh hưởng, trên cơ bản đều được sắp xếp ở trong những tòa viên tử tinh diệu xung quanh Phỉ Thúy Cốc, những thế lực có chút ảnh hưởng thì xếp lùi vào bên trong, hoàn cảnh tốt hơn một chút, ngũ đại tông môn như Lưu Vân Tông, trực tiếp sắp xếp trong cùng, gần nơi ở của Phỉ Thúy Cốc cốc chủ nhất.

Giữa các hồ là những con đường lớn, Diệp Trần vô tình liếc qua, trong

mắt hiện lên dị sắc khác thường.

Phía trước, một đám thiếu niên nam nữ thân khoác lục y vừa cười vừa nói, từ sóng chân khí trên người họ có thể thấy không hề thua kém top đầu đệ tử nội môn Lưu Vân Tông, hai người trong đó khí tức thâm bất khả trắc, rõ ràng đạt đến trùng độ đỉnh tiêm đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông.

Người bên trái thân hình uyển chuyển, dung mạo tuyệt mỹ, như không cốc u lam, nhất cử nhất động đều lôi kéo tâm tư nam đệ tử, sánh vai với nàng là một nam đệ tử cao lớn, tướng mạo tuấn lãng, khí chất tôn quý, trên người ẩn hiện vương giả chi khí, rõ ràng không phải người thường.

La Hàn Sơn bên cạnh Diệp Trần nhận ra thân phận thiếu nữ tuyệt mỹ, là Cơ Tuyết Nhạn, đệ tử Cơ gia, nửa năm trước theo "Chưởng tuyệt" Liễu Vô Tương bái phỏng Lưu Vân Tông, từ tình hình hôm đó xem ra, tựa hồ có quan hệ không bình thường với Diệp Trần.

- Diệp sư đệ, đến nơi ở của chúng ta rồi, đi theo ta!

La Hàn Sơn vỗ vỗ vai Diệp Trần.

Diệp Trần thu hồi ánh mắt, trên mặt cũng không có gì biến hóa.

Năm người dưới sự dẫn dắt của Phỉ Thúy Cốc trưởng lão ngoại môn đi vào trong một viện tử xa hoa bên cạnh một hồ nước lớn.

Xa xa, Cơ Tuyết Nhạn nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, thoáng nhíu mày, nam đệ tử tuấn lãng bên cạnh quan tâm nói:

- Cơ sư muội, sao vậy.

- Không có gì? Thạch sư huynh.

Cơ Tuyết Nhạn có thể khẳng định, người đó chính là Diệp Trần, không ngờ nửa năm không gặp, ngày trước chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng thứ sáu hắn đạt đến cảnh địa hôm nay, nếu chỉ có vậy, vẫn chưa đến mức quá kinh ngạc,

khiến nàng không ngờ là, đối phương trừ tu vi một ngày ngàn dặm ra, còn lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý mà mọi kiếm khách đều mơ tưởng, mấy ngày ngắn nủi, hai chữ Diệp Trần lan truyền khắp Thiên Phong Quốc, trong võ giả, không ai là không biết đến, thanh danh đuổi kịp các đại tông môn đại đệ tử nhị đệ tử.

Viện tử xa hoa tên là Lục Liễu Cư, bên trong có một chủ viện và bảy tiểu viện.

Diệp Trần sống trong tiểu viện phía Đông.

Rất rõ ràng, viện tử đã được người ta quét dọn trước đó, trên không địa không có dù chỉ một phiến lá rụng, bốn phía sạch sẽ, vườn hoa nhỏ ở giữa cũng được cẩn thận tu bổ qua, vào trong phòng, bàn ghế sáng bóng, không dính một hạt bụi nhỏ, thoang thoảng còn có mùi thơm bay ra.

Quan sát qua một chút, Diệp Trần liền đi ra ngoài.

Lúc đi qua tiểu viện Từ Tĩnh, bên trong truyền ra từng trận phong tuyết phá không thanh, Diệp Trần cười cười, Từ Tĩnh ít nói, rảnh rỗi chỉ thích tu luyện, rất ít khi chủ động giao lưu với người khác, sau mấy lần tiếp xúc, Từ Tĩnh nhìn thấy Diệp Trần cũng chỉ gật đầu chào hỏi mà thôi.

Không có ý làm phiền đối phương, Diệp Trần cất bước rời đi.

Bên ngoài viện tử là hồ nước trong veo, bốn phía xung quanh hồ cứ cách trăm mét lại có một tòa viện tử xa hoa không kém gì Lục Liễu Cư. Ven hồ, từng hàng liễu rủ, lắc lư theo gió.

- Phỉ Thúy Cốc không hổ là thất phẩm tông môn, nơi dùng để tiếp đãi khách nhân đã đẹp như vậy.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, cảm thấy thiên địa nguyên khí xung quanh nồng đậm hơn, thuần túy hơn Thanh Phong Sơn rất nhiều, luyện hóa thành chân khí cũng tương đối dễ.

Thưởng thức cảnh sắc một hồi, Diệp Trần đang định quay về viện tử tu luyện.

- Diệp Trần.

Một thiếu nữ cao gầy men theo con đường ven hồ đi đến, là Nam La Tông Viên Tuyết Mai.

Diệp Trần mỉm cười,

- Đã lâu không gặp, sao nàng biết ta ở đây.

- Khách nhân cấp bậc đại tông môn đề sống ở ven hồ này, lúc nãy đi ra viện tử nhìn thấy ngươi.

Viên Tuyết Mai dừng bước, đứng cách Diệp Trần ba mét.

Diệp Trần gật gật đầu, đột nhiên kinh ngạc nói:

- Nàng tấn thăng Ngưng Chân Cảnh hậu kì rồi, chúc mừng!

- Có gì đáng chúc mừng đâu, vẫn là ngươi tiến bộ nhanh hơn, nhưng chỉ trong vòng vài tháng tấn thăng đến Ngưng Chân Cảnh trung kì đỉnh phong, còn lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý mà ta cũng phải ngưỡng mộ điên cuồng, haizz, đúng là người hơn người, tức chết đi được.

Viên Tuyết Mai mặc đầy ngưỡng mộ và bội phục.

Diệp Trần xoa xoa mũi,

- Tin tức truyền đi nhanh quá.

- Đó là chuyện đương nhiên?

Viên Tuyết Mai nguýt Diệp Trần một cái,

- Những cái khác còn đỡ, chỉ có việc lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý là quá

chấn động, đến tông chủ Nam La Tông ta cũng khen ngươi là tuyệt đỉnh thiên tài, Thiên Phong Quốc bất thế xuất kiếm khách, có tuyệt đại hi vọng lĩnh ngộ kiếm ý chân chính.

- Nàng tìm ta không phải để khen ta chứ!

Nghe vậy, Viên Tuyết Mai hi vọng nhìn Diệp Trần, nói:

- Ngươi lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý kiểu gì vậy, có thể truyền kinh nghiệm không?

Nàng bây giờ cũng giống như Diệp Trần, là nội môn đệ nhất đệ tử Nam La Tông, lực chiến đấu không hề thua kém đệ tử hạch tâm bình thường, nếu như có thể lĩnh ngộ một chút kiếm ý, thực lực chắc chắn tăng lên mấy phần, ngoài ra, lĩnh ngộ một tia kiếm ý, sau này bước vào kiếm ý tầng thứ cũng dễ dàng hơn.

Vốn dĩ nàng không có ý định gì, nhưng người tiếp cận kiếm ý nhất là Diệp Trần, chủ động qua hỏi vẫn tốt hơn tự mình khổ sở tìm kiếm.

Trong lòng Diệp Trần cười khổ, thì ra đến là vì chuyện kiếm ý.

- Ta với kiếm ý cũng là kiến thức nửa vời, nhưng nếu nói kinh nghiệm, đúng là có một chút.

- Nói nghe xem nào?

Viên Tuyết Mai hai mắt sáng rực.

Diệp Trần nói:

- Tinh khí thần dưới sự điều động của đại tự nhiên hoàn mỹ dung hợp thành một điểm, dùng kiếm hình thức phát tiết ra, ta nghĩ, có lẽ là cơ sở kiếm ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 123: Kiếm Kinh

Hắn đương nhiên không nói quá nhiều, những lời này vừa có cổ nhân giải thích, vừa có suy nghĩ của bản thân hắn, nói chung cái nào cũng được, nói cũng như không nói.

Viên Tuyết Mai rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau, nàng mới hồi lại thần, vui mừng nói:

- Đa tạ! Ta cảm thấy kiếm ý trong lòng ta rõ ràng hơn rất nhiều, nói không chừng có thể tìm ra thứ gì, ngươi yên tâm, những lời này ta tuyệt đối không nói ra ngoài.

Cho dù Diệp Trần không nhắc, nàng cũng không nói ra ngoài, là người thì ai cũng ích kỉ, bớt một người lĩnh ngộ kiếm ý, bản thân sẽ có cảm giác ưu việt.

Diệp Trần ngạc nhiên, dễ hiểu đến thế sao?

Hắn không biết Chân Linh đại lục võ học cường thịnh, rất nhiều thứ hư vô phiêu miểu, nghe cũng nghe không hiểu, so với chúng, những điều hắn nói đã rất dễ hiểu, chí ít đối với Viên Tuyết Mai mà nói, Diệp Trần trong mắt nàng đã là cao nhân.

- Ta cũng không thể học không công, đây là một quyển kiếm công, là ta ngẫu nhiên có được, mặc dù rất bình thường, không có giá trị gì, nhưng đối với kiếm khách mà nói ít nhiều có tác dụng dẫn đạo.

Viên Tuyết Mai lấy từ Linh Giới Trữ Vật ra một quyển thư tịch mỏng mỏng, cách không đưa cho Diệp Trần.

Diệp Trần tiếp nhận, trên bìa thư tịch viết hai chữ cổ lớn: Kiếm kinh.

- Được rồi, ta đi lĩnh ngộ đã.

Viên Tuyết Mai lập tức cáo từ, nàng sợ thời gian kéo dài, tia cảm ngộ kia sẽ biến mất.

Nhìn bóng dáng Viên Tuyết Mai rời đi, Diệp Trần thu hồi kiếm kinh, trở lại Lục Liễu Cư.

...

Sâu trong kiến trúc Phỉ Thúy cốc chủ, bên cạnh hồ nước hình trăng khuyết.

Viện tử trong này không giống những nơi khác, cao cao đại đại, khí thế khoáng đạt, toàn bộ dùng loại đá trân quý kiến tạo, chiếm địa cực rộng.

- Cơ sư muội, không vào ngồi sao!

Ngoài viện tử, nam đệ tử khí chất tôn quý giữ Cơ Tuyết Nhạn lại.

Cơ Tuyết Nhạn lắc lắc đầu,

- Không, Thạch sư huynh, muội xin đi trước một bước.

Nói xong, quay người rời đi.

Nam đệ tử được dọi là Thạch sư huynh sắc mặt khó coi, một quyền đánh thủng tường viện, mà không hề động dụng một tia chân khí.

- Thạch sư huynh, đệ là Thôi Thế Minh.

Lúc này, có tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

Nam đệ tử khí chất tôn quý quay người, nhíu mày nói:

- Ngươi đến có việc gì.

Người đến mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo có thể gọi là anh tuấn, là

Thôi Thế Minh đã từng thảm bại dưới tay Diệp Trần, hắn cười khan một tiếng, có vẻ sợ hãi con người trước mặt, đối phương không phải đệ tử hạch tâm bình thường, mà là một trong tứ đại đệ tử hạch tâm Phỉ Thúy Cốc, Thạch nhân Thạch Phá Thiên, thực lực không hề thua kém Chưởng tuyệt Liễu Vô Tướng, chỉ thua mỗi đại sư huynh Phỉ Thúy công tử, người đã bước vào cảnh Bão Nguyên Cảnh, ở Phỉ Thúy Cốc trên cơ bản là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

- Thạch sư huynh có phải có ý gì với Cơ Tuyết Nhạn không?

Thôi Thế Minh cười nói.

Thạch Phá Thiên sầm nét mặt,

- Không phải chuyện của ngươi thì đừng nên quản, nếu không đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

Thôi Thế Minh vội vàng nói:

- Thạch sư huynh hiểu lầm, đệ sao dám quản việc của huynh, cho mượn gan đệ cũng không dám!

- Vậy ngươi nói vậy là có ý gì?

- Thạch sư huynh biết người tên Diệp Trần không?

- Biết, không phải Đệ tử Lưu Vân Tông lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, khiến giang hồ sôi sục trong suốt thời gian vừa rồi sao? Liên quan gì đến hắn.

Thôi Thế Minh thấp giọng nói:

- Thạch sư huynh còn không biết sao! Từng có hôn ước với Cơ Tuyết Nhạn chính là Diệp Trần.

- Là hắn!

Thạch Phá Thiên đúng là biết Cơ Tuyết Nhạn từng có hôn ước, nhưng

sau đó lại hủy bỏ, chỉ có điều không biết là ai.

- Không sai, Diệp Trần chính là Đệ tử Lưu Vân Tông từng có hôn ước với Cơ Tuyết Nhạn, lúc đó hắn vẫn là tu luyện phế vật, căn bản không lọt vào mắt Cơ Tuyết Nhạn, hôm nay phế vật biến thành thiên tài lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, khó tránh Cơ Tuyết Nhạn không nổi tâm tư.

Nghe vậy, Thạch Phá Thiên nhớ lại một canh giờ trước, sắc mặt Cơ Tuyết Nhạn đúng là có chút dị thường, có lẽ là nhìn thấy Diệp Trần đệ tử Lưu Vân Tông.

Nghĩ đến việc hai người hôn ước tại thân, Thạch Phá Thiên không khỏi đố kị xen lẫn phẫn nộ, người con gái hắn thích tuyệt đối không thể có bất cứ quan hệ gì với người khác, cho dù tầng quan hệ đó đã không còn tồn tại, hắn cũng rất không vui, Diệp Trần này phải dạy cho một bài học.

Dừng ánh mắt trên người Thôi Thế Minh, Thạch Phá Thiên hỏi:

- Ngươi có thù với Diệp Trần?

Thôi Thế Minh mặt hiện lên vẻ dữ tợn,

- Người này âm hiểm giảo hoạt, ngày đó âm mưu đánh bại đệ, làm đệ mất mặt trước Diệp Huyên sư muội.

Hắn thích Diệp Huyên không phải mới một hai ngày, vốn dĩ quan hệ giữa hai người đang rất tốt, từ sau khi bị Diệp Trần đánh bại, đối phương nhìn thấy hắn chỉ lạnh nhạt chào hỏi, khiến tự tôn của hắn bị đả kích nặng nề, chỉ muốn quay ngược thời gian, giết chết Diệp Trần.

Thạch Phá Thiên cười lạnh, đối phương rõ ràng không nói sự thật, nhưng hắn cũng không muốn vạch trần.

- Ngươi đi trước đi!

Thạch Phá Thiên hạ lệnh trục khách.

Thôi Thế Minh không hiểu nói:

- Thạch sư huynh, không lẽ cứ thế buông tha cho hắn.

- Tha cho hắn? Nằm mơ, trên yến tiệc ngày mai, các đại đệ tử tông môn sẽ biểu diễn luận bàn với nhau, đến lúc đó ta sẽ điểm danh khiêu chiến hắn, làm hắn mất mặt trước mặt mọi người, tốt nhất khiến hắn mất đi lý trí, như vậy, ta có thể danh chính ngôn thuật đánh hắn tàn phế.

Có thể nói, Thạch Phá Thiên lúc này đang muốn kích sát Diệp Trần, với thực lực của hắn, có thể làm được điều này, cái gọi là nửa bước kiếm ý trước thực lực tuyệt đối căn bản không đáng nhắc đến.

Thôi Thế Minh bị ngữ khí của Thạch Phá Thiên làm cho sợ hãi, nhớ lại những người từng đối nghịch với hắn, không chết thì cũng tàn phế, cả đời không thể tiếp tục tu luyện, trong lòng không khỏi sinh ra khoái ý, Diệp Trần ơi Diệp Trần, muốn trách thì trách ngươi quá huênh hoang, làm ta mất mặt trước Diệp Huyên sư muội, đợi sau khi ngươi trở thành phế nhân, ta sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt, hắc hắc. Thôi Thế Minh nhe răng cười.

Đợi Thôi Thế Minh rời đi, Thạch Phá Thiên lẩm bẩm:

- Cơ sư muội, ta sẽ cho muội biết, gỗ mục là gỗ mục, cho dù lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý trước mặt ta cũng là gỗ mục, hừ.

...

Đêm đến, quần tinh lấp lánh.

Trong các hồ nước lớn nhỏ của Phỉ Phúy Cốc đều có một mảnh trăng treo ngược, bên cạnh minh nguyệt là những đóa liên hoa vân cao cao tại thượng.

Trong Lục Liễu Cư.

Diệp Trần mở đèn thủy tinh trong phòng, lật giở kiếm kinh.

Kiếm kinh không phải bí tịch, chỉ là kiếm sĩ cổ đại ghi lại những cảm nhận và lý giải của mình đối với kiếm đạo, có những lý luận rất thô, có những lý luận lại vô cùng cao thâm, một chữ nửa câu có thể khiến người ta hồi tưởng mãi, còn có không giảng kiếm pháp mà giảng tâm thái, tâm thái nào khiến người ta tiến nhập trạng thái cao nhất, tâm thái nào khiến người ta có cơ hội đột phá gông cùm kiếm pháp, thậm chí cũng nói một chút đến kiếm ý, có điều tương đối huyền hư.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 124: Phỉ Thúy Công Tử

- Sách hay!

Diệp Trần không kìm được tán thưởng một câu.

Cuốn kiếm kinh này mặc dù không thể trực tiếp nâng cao lực chiến đấu và kiếm pháp, nhưng có thể khiến một kiếm khách thêm nhiều lý luận và tri thức, tuyệt đối không được coi thường lý luận và tri thức, đối với võ giả mà nói, không có lý luận cũng có thể trở thành cao thủ, nhưng tuyệt đối không thể một đại tông sư, cái gọi là tông sư, tự thân phải có một kho tri thức cự đại, như vậy mới có đủ uyên thâm, sáng tạo ra đạo lộ và lý luận của riêng mình, sau đó kiên định đạo lộ và lý luận, tiến vào cảnh giới cao hơn.

Tâm thần trầm nhập vào trong nội dung kiếm kinh, Diệp Trần dần dần quên mất thời gian.

Ngoài viện tử, ánh trăng như nước, tinh quang lấp lánh.

Bỗng dừng.

Một trận cuồng phong từ phương xa ào đến, thổi mạnh lên mặt hồ.

Các trưởng lão đang nghỉ ngơi cũng mặt lộ nghi hoặc, khoảnh khắc vừa rồi, họ ngầm cảm thấy có phong mang chi ý lóe qua, chỉ là cẩn thận tìm kiếm lại không có gì, tựa hồ như ảo giác.

Từ Tĩnh đang khoanh chân tu luyện mở trừng mắt, vô thức nghĩ đến Diệp Trần, rồi lại nhắm chặt hai mắt, không để ý nữa.

Kiếm kinh chỉ có mười ba trang, mặc dù Diệp Trần xem rất kĩ, cân nhắc từng câu từng chữ, nhưng chưa đến nửa canh giờ đã xem xong toàn bộ.

- Ý!

Tỉnh lại trong nhập thần, Diệp Trần cảm thấy tâm cảnh thông minh rất nhiều.

Bàn tay nắm chặt chuôi Vân ẩn kiếm, Diệp Trần cảm thụ càng sâu hơn, một thứ gì đó mịt mờ đang từ đáy tim trào ra ngoài.

Là kiếm ý!

Suy nghĩ một lúc, Diệp Trần mới phát hiện nửa bước kiếm ý của mình càng ngưng thực hơn.

Đến cảnh giới này của hắn, đã tiến nhập bình cảnh kì, muốn đột phá không phải một hai ngày, phải qua một thời gian dài rèn luyện, mài dũa kiếm ý phong duệ, cho dù chỉ có một chút tiến bộ cũng sẽ cảm nhận rất rõ.

Nếu như nói trước kia là nửa bước kiếm ý thì bây giờ là tiến thêm một bước trên cơ sở nửa bước kiếm ý, cách kiếm ý chân chính chỉ còn một tấm rèm mỏng. Chỉ cần một gió nhẹ thổi qua, tấm rèm mỏng ấy sẽ bị xé rách, kiếm ý tinh túy hiển hiện trong lòng.

Thổ ra một ngụm trọc khí không hề tồn tại, Diệp Trần lẩm bẩm:

- Không ngờ một cuốn kiếm kinh bình thường lại có tác dụng như vậy, bớt được rất nhiều thời gian rèn luyện, bây giờ chỉ còn chờ ngày cảm ngộ, nắm bắt kiếm ý, cảm ơn nàng lắm! Viên Tuyết Mai.

Lúc này nếu như Viên Tuyết Mai biết Diệp Trần có được thu hoạch lớn từ quyển Kiếm kinh, nhất định sẽ phải trợn mắt há mồm, quyền Kiếm kinh này được nàng nghiên cứu trong một thời gian dài, căn bản không nhìn ra điểm đặc thù, cùng lắm khiến phong cách chiến đấu của nàng thực dụng hơn một chút mà thôi.

Đứng dậy, Diệp Trần mở toang cửa sổ ngắm ánh trăng.

Một lúc sau, đợi tâm tình bình phục, Diệp Trần mới đóng cửa sổ, bắt đầu vài chân khí tu luyện hằng ngày.

Một đêm bình an vô sự.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Tầng sương mỏng bao phủ trên mặt nước, trắng ngần thánh khiết.

Phỉ Thúy Cốc yên tĩnh dần dần trở nên náo nhiệt, tiếng người cười nói ồn ào.

Một số đại thế lực đầu não hôm qua không đến kịp hôm này đều đã có mặt, tràng diện còn hoành tráng hơn cuộc thi xếp hạng Đệ tử nội môn Lưu Vân Tông gấp mười lần, dù sao Phỉ Thúy công tử bước vào Độ Hư Cảnh cũng không phải việc một cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn cỏn con có thể so sánh, nếu không có gì bất ngờ, mười năm nữa, Phỉ Thúy công tử sẽ trở thành trụ cột chính của Phỉ Thúy Cốc, danh khí không hề thua kém ngũ đại tông môn tông chủ.

- Trên yến tiệc chúc mừng, đệ tử kiệt xuất của các đại tông môn chắc chắn sẽ phải lên sân khấu biểu diễn luận bàn, đến lúc đó vừa hay có thể quan sát các Thiên Phong Quốc đỉnh tiêm thiên tài chiến đấu.

- Đáng tiếc, các đại đệ tử đều không đến, nếu không sẽ rất rầm rộ.

- Đã là rất tốt rồi, như Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì, Thạch nhân Thạch Phá Thiên gì đó thực lực trên cơ bản không hề thua kém Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc công tử, chỉ có Phỉ Thúy công tử, người đã bước vào Độ Hư Cảnh tu vi, năng lực áp quần hùng mà thôi, những người còn lại sàn sàn như nhau.

- Nói như vậy, cũng đúng, ngẫm lại đúng là kinh khủng, đại tông môn khác có một công tử thiên tài đã là không tệ, Phỉ Thúy Cốc trừ Phỉ Thúy công tử ra, Chưởng tuyệt Liễu Vô Tướng, Thạch nhân Thạch Phá Thiên đều có thực lực cấp bậc này, cộng thêm mấy tháng gần đây còn mọc ra "Đạp

tuyết vô ngân" Cơ Tuyết Nhạn nữa là ba người.

- Ừm, Phỉ Thúy Cốc ở phương diện tuyệt đỉnh thiên tài chưa bao giờ thiết hụt, Liễu Vô Tướng và Thạch Phá Thiên mặc dù được liệt vào nấc thang thứ hai thanh niên Thiên Phong Quốc, nhưng chúng nhân đều biết, họ tuyệt đối là những nhân vật đỉnh tiêm nhất trong nấc thang thứ hai, sắp đuổi kịp Đoan Mộc công tử và Bắc Tuyết công tử của nấc thang thứ nhất.

Trên con đường xen giữa các hồ, những người mới đến nhao nhao nghị luận.

Lục Liễu Cư.

Tắm rửa xong xuôi, Diệp Trần đến chủ viện nơi Đại trưởng lão đang nghỉ ngơi.

Một lúc sau, Đại trưởng lão Tứ trưởng lão từ trong đại sảnh bước ra, Đại trưởng lão nhìn khắp ba người, lên tiếng nói:

- Xuất phát thôi!

Trên đường.

Đại trưởng lão nhắc nhở Diệp Trần:

- Lúc biểu diễn luận bàn, không được hành động theo cảm tính, để người ta khích tướng, nên nhớ, ngươi đại diện cho cả Lưu Vân Tông chứ không phải cá nhân ngươi.

- Đệ tử biết.

Diệp Trần gật gật đầu.

La Hàn Sơn bên cạnh cười nói:

- Trừ phi có người cố ý nhằm vào ngươi, nếu không sẽ không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa còn có ta và Từ Tĩnh sư muội phía trước.

Bây giờ La Hàn Sơn đã không còn là La Hàn Sơn của nửa năm trước, lúc đó hắn vừa mới hồi phục cái danh thiên tài, chỉ muốn nhanh chóng chứng minh bản thân, cho nên mới nhận lời Chưởng tuyệt Liễu Vô Tướng tam chưởng chi chiến, La Hàn Sơn hôm nay thái độ hòa nhã, khí chất trầm ổn, mang đến cho người ta cảm giác chắc chắc.

- Hàn Sơn, ta biết con nửa năm vừa rồi tiến bộ vượt bậc, nhưng cũng không nên coi thường Liêu Vô Tướng và Thạch Phá Thiên, hai người này không hề đơn giản.

Tứ trưởng lão xen vào một câu.

La Hàn Sơn nói:

- Tứ trưởng lão yên tâm, con tự có chừng mực.

Chủ kiến trúc quần Phỉ Thúy Cốc cách biệt với bên ngoài vằng con con sông, trên sông có ba cây cầu đá khí thế khoáng đạt, dài ba mươi ba trượng, rộng năm trượng, có thể dung nạp thập kị sóng vai mà không hề có vẻ chật chội.

Trên cầu người qua kẻ lại tấp nập, tất cả đều đang hướng đến chủ kiến trúc quần,

Qua cầu, tự có một Phỉ Thúy trưởng lão ngoại môn ra nghênh đón.

- Các vị, yến tiệc được tổ cử hành ở quảng trường Bảo Hoa, mời đi theo ta.

Đại trưởng lão gật gật đầu, đi theo đối phương.

Một lúc sau, quảng trưởng Bảo Hoa mà đối phương nói hiện ra trước mắt mọi người, chỉ thấy một quảng trương rộng mấy trăm trượng, thông thể trắng bóng ánh xanh, tỏa ra quang mang dìu dịu, tựa hồ như dùng Phỉ Thúy cự hình chế tạo mà thành, bảo quang hoa lệ, vô cùng tôn quý.

Trên quảng trường sớm đã xếp sẵn vị trí, có một phần ba số người đã an tọa, những người khác thì đang lũ lượt tiến vào.

- Mời sang bên này.

Phỉ Thúy trưởng lão ngoại môn dẫn mấy người đến vị trí thứ hai bên phải ghế thủ tọa tịch, vị trí thứ nhất là Nam La Tông, đối diện là Bắc Tuyết Sơn Trang và Tử Dương Tông, từ phương diện này có thể nhìn ra, Lưu Vân Tông đang xếp hạng cuối trong ngũ đại tông môn.

Đại trưởng lão lơ đễnh, gật đầu ngồi xuống.

Từ trưởng lão và bọn Diệp Trần lần lượt ngồi bên cạnh.

Nghiêng đầu, Diệp Trần nhìn thấy Viên Tuyết Mai, đối phương đang mỉm cười với hắn, nụ cười tươi tắn động nhân, lại nhìn sang phía đối diện, Âu Dương Minh thân hình cao lớn đầu tiên là quan sát La Hàn Sơn, sau đó lại quay sang nhìn Diệp Trần, vẻ khó chịu hiện rõ trên mặt.

- Nhị sư huynh, La Hàn công tử La Hàn Sơn trước kia lợi hại vậy sao?

Thiếu niên xấu xí bên cạnh Âu Dương Minh hỏi.

Âu Dương Minh thản nhiên nói:

- Chuyện trước kia nhắc lại làm gì! Hắn bây giờ đâu còn thực lực công tử, Hàn Sơn công tử đã trở thành dĩ vãng rồi.

- Đệ thấy, Thiên Phong Quốc có lẽ phải xếp lại tứ đại công tử, bỏ đi Phỉ Thúy công tử không cùng tầng thứ, đá bay La Hàn công tử, tứ đại công tử còn hai suất nữa, đại sư huynh và nhị sư huynh có lẽ có thể thượng bảng, danh hiệu đệ đã nghĩ xong rồi, đại sư huynh tên Bôn lôi công tử, nhị sư huynh tên Thần thối công tử.

Thiếu niên xấu xí nịnh hót nói.

Âu Dương Minh sửng sốt, danh hiệu Thần thối công tử không tệ, đột

nhiên, hắn sầm nét mặt, giả vờ quát tháo nói:

- Đừng nói linh tinh, danh hiệu công tử đâu tới lượt chúng ta.

Thiếu niên xấu xí quan sát nét mặt biết Âu Dương Minh không giận, nhất thời châm ngòi thổi gió, nói:

- Đệ nói thật, nhị sư huynh chỉ là thành danh muộn hơn một chút mà thôi, tứ đại công tử nhất định có phần huynh.

- Hàn Sơn công tử ta sẽ đánh bại hắn, hi vọng hắn đáng để ta ra tay.

Âu Dương Minh nheo nheo mắt.

Đối diện, Trong lòng Diệp Trần cười lạnh, hắn linh hồn lực cường hãn nên nghe rất rõ những gì đối phương nói. Âu Dương Minh và thiếu niên xấu xí trong mắt đúng là chẳng còn ai, đừng nói La Hàn công tử, Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì không dễ gì đối phó.

Khi vầng mặt trời rực rỡ nhô lên từ phía đằng Đông, trên quảng trường đã đầy ắp người, chỉ còn lại chủ nhân Phỉ Thúy Cốc là vẫn chưa xuất hiện.

Lại đợi thêm một lúc nữa, đại điện môn trên quảng trường đột nhiên hé mở, từ trong bước ra một nhóm người.

Nam tử dẫn đầu tuổi độ bốn mươi, tướng mạo anh tuấn, cằm để râu dài, trên người không hề có bá khí, mà là ôn văn nho nhã chi khí, tựa hồ như một bị nho sinh trung niên đọc nhiều sách vở, hào hoa phong nhã, mang lại cho người ta ấn tượng vô cùng tuyệt mỹ.

- Trang cốc chủ, đã lâu không gặp.

- Trang cốc chủ, chúc mừng,

Bên dưới, thủ lĩnh các đại thế lực đứng lên ôm quyền nói.

Trung niên nho nhã tươi cười, phất tay ra hiệu cho chúng nhân ngồi

xuống, trên người tự có một loại khí thế tất khó hình dung, không phải Phỉ Thúy Cốc cốc chủ Trang Khánh Hiền còn là ai nữa.

Diệp Trần khẽ nhíu mày, không biết vì sao, nhìn đối phương, hắn lại nghĩ đến hình tượng nhân vật Nhạc Bất Quần trong tiểu thuyết kiếm hiệp.

Hai bên Trang Khánh Hiền có tám vị trưởng lão nội môn, một khí tức khoáng đạt, thâm bất khả trắc, không hề thua kém Đại trưởng lão, hai người đứng trên còn có phần hơn, phía sau là Phỉ Thúy Cốc tam đại đệ tử hạch tâm, là tướng mạo lạnh lùng Liễu Vô Tướng, khí chất tôn quý Thạch Phá Thiên, dung mạo tuyệt mỹ giống như không cốc u lan Cơ Tuyết Nhạn, còn có một nam đệ tử da dẻ trắng trẻo, ngũ quan còn tuấn tú hơn cả con gái, mắt ẩn hiện quang mang âm hiểm.

Phí Thúy Cốc chúng nhân vào chỗ, Trang Khánh Hiền cao giọng nói:

- Hôm nay là tiệc chúc mừng khuyển tử Trang Phỉ, đa tạ các vị nể mặt, vạn dặm xa xôi đến Phỉ Thúy Cốc, ta Trang Khánh Hiền cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

- Trang cốc chủ nói gì vậy, ngài mời chúng ta đến đã là nể mặt chúng ta lắm rồi.

- Không sai, Phỉ Thúy Cốc là Thiên Phong Quốc đệ nhất tông môn, sao ta lại không đến.

- Tiệc mừng sắp bắt đầu, sao chưa thấy lệnh công tử hiện thân!

Trang Khánh Hiền cười cười, không khí hiện trường làm hắn rất hài lòng, đợi qua hôm nay, địa vị bá chủ của Phỉ Thúy Cốc sẽ càng thêm chắc chắn, áp đảo triệt để tứ đại tông môn còn lại.

- Các vị đợi cho một chút, khuyển tử sẽ đến ngay thôi.

Trang Khánh Hiền vừa dứt lời, một thân ảnh trẻ trung bước ra từ trong đại điện.

Tựa hồ có khí tràng vô hình ảnh hưởng, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lên người hắn.

Người đến mười tám mười chín tuổi, mặt như quan ngọc, đôi mắt như hai vì sao trên trời, sáng lấp lánh, thân hình hắn thon dài, khoác trên mình một nộ y phục màu lực đại khí tôn quý, mỗi bước đi, đều tỏa ra ma lực vô hình, dẫm lên tim gan người khác.

Nhìn thấy đối phương, trong mắt Lâm Kì bạo phát chiến ý kinh nhân, nhưng rồi lại bình phục rất nhanh, Âu Dương Minh trong mắt ngoài chiến ý còn có dã tâm và sự đố kị, nắm tay siết chặt, không ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chỉ là Diệp Trần có thể cảm nhận rõ ràng cảm khái nhàn nhạt trên người đối phương.

Người đến thân phận không cần nói cũng biết.

Chính là Thiên Phong Quốc đệ nhất thanh niên cao thủ, Phỉ Thúy công tử Trang Phỉ.

- Giỏi lắm Phỉ Thúy công tử, tu vi rõ ràng là Bão Nguyên Cảnh sơ kì cảnh giới, nhưng lại cho người ta áp lực của Độ Hư Cảnh trung kì, tiềm lực không thể hạn lượng.

Một gã thực lực khá cao của đại thế khác hít ngược một hơi lãnh khí.

- Vương bang chủ vẫn chưa nghe thấy sao, Phỉ Thúy công tử lúc bước vào Độ Hư Cảnh, từng bị một trung cấp quỷ vệ dưới tay Thi quỷ đạo nhân đánh lén, nhưng bị hắn một chưởng phản sát.

- Trung cấp quỷ vệ! Năm đó Cửu U Giáo vị diệt, Thi quỷ đạo nhân thân là một trong một trăm linh tám đại quỷ, quỷ vệ dưới tay đi đến đâu thắng đến đó, toàn bộ là tinh nhệ trong tinh nhuệ, trở thành trung cấp quỷ vệ, chí ít cũng là Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong tu vi!

Tu vi càng đến hậu kì, càng khó giết người vượt cấp, ở võ giả đệ nhất đại cảnh giới Luyện Khí Cảnh, vượt mấy cấp giết người không phải chuyện

gì khó, đến Ngưng Chân Cảnh, vượt một giai vị giết người cũng không khó, nhưng đến Bão Nguyên Cảnh, vượt giai vị giết người tương đối khó, huống hồ trở thành trung cấp quỷ vệ đều là tinh nhuệ, bản thân cũng có thể vượt giai vị giết người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 125: Biểu Diễn Luận Bàn

Nghe vậy, ánh mắt chúng nhân nhìn Phỉ Thúy công tử không còn như trước nữa, trong số họ đại bộ phận là Bão Nguyên Cảnh trung kì tu vi, đạt đến hậu kì rất ít, cũng chính là nói, đại bộ phận người không dám chắc mình có thể chống lại Phỉ Thúy công tử.

Phỉ Thúy công tử nhìn khắp mọi người, trên đường, ánh mắt dừng lại một chút chỗ La Hàn công tử, rồi mới lên tiếng nói:

- Cảm tạ các vị đến tham gia tiệc chúc mừng, Trang Phỉ vô cùng vinh hạnh, để biểu thị thành ý của Phỉ Thúy Cốc, bữa tiệc hôm nay sẽ có rất nhiều biểu diễn đặc sắc, tin rằng có thể làm mọi người hài lòng.

Sau đó, lại nói thêm mấy câu khách sáo rồi Phỉ Thúy công tử lùi lại tuyến hai, nhường quyền nói chuyện cho Phỉ Thúy Cốc cốc chủ Trang Kháng Hiền.

Trang Khánh Hiền tiến lên trước, cao giọng nói:

- Không phí lời thêm nữa, tiệc chúc mừng xin được phép bắt đầu.

Nhất thời.

Bốn phía vang lên những tiếng nhạc khí, có đánh trống, có thổi sáo, có đánh đàn, lúc trầm lúc bổng, buông lỏng triệt để bầu không khí.

Một lúc sau, có thị nữ xinh đẹp mang điểm tâm và trà sáng đến cho mọi người.

Sau bữa trà, biểu diễn chính thức bắt đầu.

Màn biểu diễn đầu tiên gọi là thổi nến.

Lên sân khấu là một trung niên dáng người cường tráng, Ngưng Chân Cảnh sơ kì tu vi, hắn đặt trên mặt đất chừng mười ba cây nến theo hình chữ S, sau đó lùi lại mười bước, từ từ vận khí.

Chúng nhân lần đầu tiên được xem loại hình biểu diễn này, mặt lộ rõ vẻ hưng phấn.

Vù!

Trung niên dáng người cường tráng dùng miệng phun ra một luồng bạch khí, bạch khí như phi tiêu, dễ dàng thổi tắt mười một ngọn nến, sau đó vòng sang một bên, thổi tắt ngọn thứ hai và ngọn thứ ba.

Khi ngọn nên thứ mười ba tắt phụt, những tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

- Hay, đặc sắc.

- Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì làm đến bước này tương đối khó.

Thông thường, một ngụm khí tức thổi ra chỉ có đi thẳng, tuyệt đối không thể lượn vòng, Bão Nguyên Cảnh cường giả mặc dù có thể làm được, nhưng làm gì có Bão Nguyên Cảnh nào chịu lộ diện biểu diễn, huống hồ, biểu diễn vẫn là biểu diễn, cao thủ lên biểu diễn còn có ý nghĩa gì nữa.

Diệp Trần nhẹ nhàng vỗ tay, đúng là rất đặc sắc, đối phương có lẽ tu luyện một môn công pháp kéo dài khí tức, trải qua thời gian dài huấn luyện. có thành tựu này không khó.

Màn biểu diễn tiếp theo là đấu tay đôi hấp dẫn, không ít người bị thu hút đến, còn có bộ phận người vừa xem biểu diễn vừa trò chuyện, khát nước thì trên bàn có các loại hoa quả, nếu cần gì, cũng có thể trực tiếp nói với thị nữ xinh đẹp bên cạnh.

Không hay không biết, thời gian đã vào trưa.

Bữa trưa tương đối phong phú, bay trên trời, bơi dưới nước, chạy trong núi, chỉ cần là loại thức ăn tìm được trong thành ở đây đều có, trong thành không có, ở đây cũng có, rượu là loại Bích hải tam bị thăng ba ngàn lạng bạc một bình, Thiên Phong Quốc đỉnh cấp danh tửu.

Nhấp một ngụm rượu, La Hàn Sơn nói:

- Qua bữa trưa chính sự mới bắt đầu.

- Không được sơ ý.

Đại trưởng lão chỉ nói bốn chữ.

Ba người gật gật đầu, Từ Tĩnh đột nhiên nói với Diệp Trần:

- Thạch Phá Thiên và đệ tử Phỉ Thúy Cốc kia nãy giờ cứ nhìn ngươi, cẩn thận chút.

Diệp Trần nói:

- Ta biết.

Từ lúc nãy hắn đã cảm thấy kì quái, hắn với Thạch Phá Thiên không thù không oán, tại sao trong mắt thỉnh thoảng lại phóng ta quang mang hung ác, mặc dù được hắn giấu rất kĩ, nhưng vẫn không qua nổi cảm tri của Diệp Trần, người còn lại có lẽ là Đệ tử nội môn Phỉ Thúy Cốc, chắc là chuyên môn đối phó với mình.

Bên cạnh, Tứ trưởng lão im lặng không nói gì, trong lòng kì thực lo lắng hơn ai hết.

La Hàn Sơn từng là một trong tứ đại công tử, bây giờ còn thực lực cấp bậc công tử nữa hay không vẫn chưa biết, đối phó với các tông môn nhị đệ tử đã đủ mệt, Từ Tĩnh nằm trong top đầu đệ tử hạch tâm, hắn cũng không rõ lắm, chỉ là nhìn tông môn người ta, không phải Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì

thì là Thạch nhân Thạch Phá Thiên, tựa hồ đều là thực lực cấp bậc công tử.

Cũng may...

Lưu Vân Tông còn có một Diệp Trần, trước mắt nền móng mặc dù thấp nhưng chỉ cần thua không quá thảm, dựa vào thiên phú lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, cũng đủ cứu vãn danh dự.

Nghĩ đến đây, Tứ trưởng lão liếc nhìn Diệp Trần mong mỏi.

...

Một vầng hỏa nhật nhô lên cao, tỏa xuống vạn phiến kim quang lấp lánh.

Quảng trường Bảo Hoa.

Chúng nhân mặt đầy vẻ chờ mong, đợi những màn biểu diễn kế tiếp.

Trang Khánh Hiến hắng hắng giọng, cười nói:

- Tiếp theo là màn biểu diễn gì có lẽ các vị đều biết, không sai, chính là đệ tử của các đại tông môn và các đại thế lực biểu diễn luận bàn, chỉ là biểu diễn luận bàn mà thôi nên không được thi triển sát thủ, nếu ai dám vi phạm, Trang Khánh Hiền ta sẽ thay mặt sư môn dạy cho các ngươi một bài học. Ngoài ra, biểu diễn luận bàn cũng cần ngươi tình ta nguyện, đối thủ nếu như không ứng chiến, thì không được cưỡng ép, đương nhiên, ta hi vọng mọi người có thể hăng hái tham gia.

- Trang cố chủ, chúng ta chính là chờ đợi khoảnh khắc này, mau bắt đầu thôi!

- Trang cốc chủ, thời gian không đợi người, càng đặc sắc càng nên làm sớm!

Thấy một số người lộ thần tình gấp gáp, Trang Khánh Hiền cười cười:

- Được thôi! Luận bàn chính thức bắt đầu, các vị thanh niên tuấn kiệt ai

nguyện lên đài đầu tiên.

Vị thiếu niên xấu xí bên Tử Dương Tông đứng dậy, bước ra không địa chắp chắp quyền,

- Tại hạ Tử Dương Tông đệ tử hạch tâm Trương Khánh, muốn khiêu chiến Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông Từ Tĩnh, Từ Tĩnh, có dám luận bàn với ta không.

Thiếu niên xấu xí Trương Khánh có biểu ca tên Triệu Quách, trong một lần làm nhiệm vụ, cùng Từ Tĩnh phát sinh xung đột, bị nàng đánh thành trọng thương, khiến những đệ tử Tử Dương Tông khác lòng đầy căm phẫn, dù sao từ trước đến giờ họ rất ít khi chịu thiệt, Triệu Quách thân là một trong nội môn thập đại đệ tử, bị người ta đánh thành trọng thương là họ không thể chấp nhận, sau đó, chỉ cần có cư hội, đệ tử có thực lực của Tử Dương Tông đều muốn tìm Từ Tĩnh gây chuyện, ai ngờ đối phương không chỉ mạnh mẽ bình thường, trong đệ tử nội môn căn bản không có ai là đối thủ của nàng, tìm nàng gây chuyện trên cơ bản cũng là trọng thương mà về, mất hết thể diện.

Hôm nay có cơ hội, Trương Khánh muốn thay mặt Tử Dương Tông và biểu ca dạy cho Từ Tĩnh một bài học.

- Có gì không dám.

Từ Tĩnh toàn thân bạch y đứng dậy, chậm rãi bước lên.

Trang Khánh Hiền nói:

- Tốt, nhị vị cứ tự nhiên thi triển võ học, nhưng cũng phải biết khắc chế, không cần phân ra thắng bại.

Nói xong, hắn lùi lại một bước, ngồi lên một chiếc ghế rộng rãi sau lưng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 126: Tử Dương Kiếm Cương

Trung tâm quảng trường Bảo Hoa, Từ Tĩnh và Trương Khánh đứng cách nhau ba mươi bước.

- Mặc dù là luận bàn, nhưng ta sẽ không nương tay đâu, hi vọng nàng kiên trì lâu một chút.

Bề mặt Linh Giới Trữ Vật lấp lánh u quang, một thanh tử sắc đại kiếm xuất hiện trong tay Trương Khánh, thanh đại kiếm này dài hơn nửa người, thân kiếm dày rộng, nhìn có vẻ không nhẹ.

Từ Tĩnh hai tay trống trơn, không dùng vũ khí gì, lạnh nhạt nói:

- Đối phó ngươi, mười chiêu là đủ.

Trương Khánh đờ sắc mặt, âm trầm cười nói:

- Được, để ta xem nàng đánh bại ta thế nào bằng mười chiêu, đừng nên chỉ biết nói mồm.

- Trảm!

Lời vừa dứt, Trương Khánh hai tay cầm kiếm, giơ lên cao, những đường tử hồng sắc quang mang hội tụ nơi mũi kiếm, lập tức chém về phía Từ Tĩnh.

Xích! Xích! Xích!

Ba đường kiếm quang nóng bỏng bắn ra, hòa tan không khí.

Từ Tĩnh mặt không biểu tình, sau gáy ngưng tụ ra một vòng hỏa diễm quang hoàn, rạng rỡ sinh huy, có quang hoàn gia tăng, khí thế Từ Tĩnh bỗng nhiên tăng vọt, liên tiếp đánh ra ba quyền nghênh đón kiếm quang.

Bùm bùm!

Âm thanh như tiếng xát đậu vang lên, kiếm quang còn chưa tiếp cận Từ Tĩnh đã bị khí kình như thực chất đánh vỡ, sóng khí bồng bềnh.

- Bại cho ta!

Trương Khánh đương nhiên không hi vọng ba đường kiếm quang đó có thể đánh bại Từ Tĩnh, nếu như có thể đánh bại thật, thì còn ý nghĩa gì nữa, tranh thủ khoảnh khắc đối phương vừa đánh vỡ kiếm quang, hắn bước ra một bước, trực tiếp háo thành hư huyễn tàn ảnh, công kích đối phương từ một lộ tuyến khác.

Thân kiếm nặng nề xé rách không khí, phát ra những tiếng phá không u u u thê lương, không khó tưởng tượng, cho dù có chân khí hộ thân phòng ngự, cũng tuyệt đối không đỡ được một kiếm này.

Keng!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Từ Tĩnh điều chỉnh tư thế, một quyền mang theo kim quang đánh trúng thân kiếm.

Đại kiếm trong tay suýt chút nữa bị chấn bay, Trương Khánh trong lòng khiếp sợ, trong tay mặc dù không phải hạ phẩm bảo kiếm, nhưng cũng là loại đỉnh tiêm trong bảo kiếm bình thường, phối hợp với chân khí bá đạo cường hãn trên người, vậy mà không bằng nắm đấm của đối phương.

- Cút!

Một quyền đánh văng đại kiếm, quanh người Từ Tĩnh bắn ra kim quang như thực chất, ầm ầm khuếch tán.

Phốc phốc phốc...

Thời khắc mấu chốt, trước người Trương Khánh ngưng tự ra sáu tấm chân khí chất tử hồng sắc, một tấm ở giữa và năm tấm xung quanh, bảo vệ

nghiêm ngặt.

Nhưng hắn vẫn còn quá xem nhẹ kim quang trùng kích lực, cả người bạo thối không ngừng.

Diệp Trần cười nhạt, nói thật, hắn không hề lo lắng cho Từ Tĩnh, lúc này nàng đến sáu phần thực lực vẫn chưa thi triển, mà chỗ đáng sợ nhất của nàng là đem sáu phần thực lực phát huy đến hiệu quả tám phần, thậm chí chín phần.

Đương nhiên, Trương Khánh kia có lẽ vẫn chưa sử dụng toàn lực, chỉ là muốn đánh bại Từ Tĩnh rất khó.

- Trương Khánh làm cái quỷ gì vậy, còn không mau sử dụng toàn lực.

Bên Tử Dương Tông, Âu Dương Minh nhíu mày.

Mặt đất vô cùng rắn chắc của quảng trường Bảo Hoa bị dẫm ra mấy vết nứt, Trương Khánh hãm thân thể, trầm giọng nói:

- Nàng đủ tư cách để ta thi triển toàn lực.

Nói xong, bên ngoài cơ thể Trương Khánh bốc lên quang mang tử hồng sắc, quang mang như hỏa diễm bất diệt, càng cháy càng thịnh, cuối cùng thuận theo hai tay Trương Khánh, dung nhập vào trong đại kiếm, làm cho cả thanh đại kiếm hỏa diễm bừng bừng, cùng hỏa nhật trên trời tranh nhau phát sáng, vạn phần chói mắt.

- Tử Dương kiếm cương!

Trương Khánh một kiếm chém thẳng, tử hồng sắc quang mang hóa thành một thanh cự kiếm hư huyễn, dài hơn mười mét, lăng không chém về phía Từ Tĩnh.

Hư huyễn cự kiếm thực sự quá uy mãnh, hút sạch không khí phía trước, bạo thanh cường liệt làm cho không khí trên quảng trường chấn động như

sóng nước.

- Một kiếm này uy lực không tệ, đối phương có lẽ sẽ phải chịu thua.

Bên Phỉ Thúy Cốc, Thạch Phá Thiên khí định thần nhàn ngồi ở đó, biểu tình trên mặt như cười như không.

La Hàn Sơn mặt hơi có vẻ lo lắng, Trương Khánh thực lực ít nhiều vượt ngoài tầm dự đoán của hắn, hơn nữa môn võ kĩ này cũng không đơn giản, chuyên môn dùng để đối phó với võ giả thích lấy cứng chọi cứng, không may là, Từ Tĩnh sư muội chính là loại hình võ giả đó.

- La sư huynh không cần lo lắng, Từ sư tỷ sẽ thắng, bây giờ đối với tỷ ấy mà nói, chỉ là món khai vị mà thôi.

Diệp Trần nói.

- Ồ! Hi vọng như vậy.

La Hàn Sơn không hiểu tại sao Diệp Trần lại tự tin về Từ Tĩnh như vậy, nhưng Từ Tĩnh sư muội có thể thắng đương nhiên tốt nhất.

- Bại đi!

Trương Khánh chân khí toàn thân hội tụ trong một kiếm này, thân kiếm hơi đỏ.

Khoảnh khắc kiếm cương trảm xuất, nhãn thần Từ Tĩnh trở nên vô cùng lanh lợi.

Một trận kim quang bạo phát, sau gáy nàng một lần nữa kết ra một vòng hỏa diễm quang hoa, lồng vòng quang hoàn kia vào trong.

La Hàn Sơn thì thầm nói:

- Tam thiên kim sát công đệ bát trọng!

Hai vòng hỏa diễm quang hoàn gia tăng, khí thế Từ Tĩnh một lần nữa nâng cao ba phần, kim quang nồng liệt hoàn toàn thực chất hóa, phóng lên cao.

Rắc!

Hai tay hợp thành hình chữ thập, hư huyễn cự kiếm bị Từ Tĩnh giữ lại, không thể động đậy, theo mãnh lực nhất chấn của nàng, cự kiếm nổ tung, làm cho Trương Khánh thổ huyết bay ngược ra sau.

- Ba chiêu, ngươi cũng chỉ trình độ này mà thôi!

Từ Tĩnh mặt không đỏ, khí không suyễn.

- Ngươi!

Trương Khánh từ trên đất bò dậy, nghe vậy một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Trang Khánh Hiền kinh ngạc liếc nhìn Từ Tĩnh, cao giọng nói:

- Được rồi, màn luận bàn đầu tiên kết thúc, còn ai lên đài nữa không.

Thạch Phá Thiên chăm chú nhìn Diệp Trần, chân khí truyền âm cho thiếu niên tuấn tú bên cạnh, nói:

- Trình Tuấn, ngươi thử tên Diệp Trần kia, nếu như không thể đối phó thì ta đành phải đích thân ra tay.

Vốn dĩ hắn định đích thân ra tay, nhưng suy đi tính lại, cảm thấy có chút không ổn, đối phương mới thành danh chưa lâu, vẫn chưa là danh chính ngôn thuận Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông, còn mình sớm đã là Phỉ Thúy Cốc một trong tứ đại đệ tử hạch tâm, cho dù đánh bại đối phương thì vẫn bị mọi người bàn ra tán vào, chi bằng cho Phỉ Thúy Cốc nội môn đệ nhất đệ tử Trình Tuấn lên trước, Trình Tuấn mặc dù vẫn không phải đệ tử hạch tâm, nhưng lực chiến đấu có thể xếp vào top 15 đệ tử hạch tâm, nếu không có gì

bất ngờ, đánh bại Diệp Trần không quá khó khăn.

Trình Tuấn còn tuấn tú hơn nữ nhân trả lời:

- Thạch sư huynh, đối phương chỉ là lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý mà thôi, tu vi còn kém lắm, đâu cần huynh đích thân xuất mã, đệ có thể đánh bại hắn dễ dàng.

Thạch Phá Thiên gật gật đầu,

- Nhớ kĩ, ra tay mạnh một chút, đừng để hắn quá nhẹ nhàng.

- Yên tâm, đệ tu luyện là tiên thiên đại liệt kình, không xuất thủ thì thôi, đã xuất thủ sẽ khiến hắn nằm bẹp trên giường mười ngày nửa tháng, về phần đánh có chừng mực chỉ là những lời khách sáo, không lẽ phải bó tay bó chân, hòa khí tỷ võ với nhau thật, như vậy còn ý nghĩa gì nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 127: Trận Chiến Của Hai Đệ Nhất Đệ Tử Nội Môn

Thạch Phá Thiên gật gật đầu, nhe răng cười nhìn về phía Diệp Trần, thầm nghĩ: Xem ra ta không cần đích thân ra tay, một Trình Tuấn đã đủ khiến ngươi nản lòng thoái chí rồi.

- Cốc chủ, ta muốn khiếu chiến Lưu Vân Tông Diệp Trần.

Trình Tuấn đứng dậy, tiến lên phía trước.

Trang Khánh Hiền ha ha cười,

- Được, người là Phỉ Thúy Cốc nội môn đệ nhất đệ tử, Diệp Trần là Lưu Vân Tông nội môn đệ nhất đệ tử, thân phận tương đương.

- Diệp Trần, có dám chiến không.

Trình Tuấn ném ánh mắt lên người Diệp Trần.

Nhất thời, mọi ánh mắt đầu tập trung lên người Diệp Trần.

Những đại thế lực đầu não đến Lưu Vân Tông xem cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn đều nhận ra hắn, những người không đi nhao nhao nghị luận.

- Hắn chính là Diệp Trần, tuổi còn nhỏ quá!

- Trẻ như vậy mà đã lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, thật không thể tưởng tượng nổi.

- Chỉ cần hắn lĩnh ngộ được kiếm ý chân chính, tiềm lực sẽ đuổi kịp Phỉ Thúy công tử, đáng tiếc trước mắt vẫn kém một chút.

- Ừm, người tên Trình Tuấn Phỉ Thúy Cốc nội môn đệ nhất đệ tử sóng

chân khí cường kình, rõ ràng đạt đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, Trang Khánh Hiền yên tâm để hắn xuất chiến, thực lực khẳng định không đơn giản, nói không chừng đã có trình độ top trên đệ tử hạch tâm.

- Phỉ Thúy Cốc top trên đệ tử hạch tâm thực lực rất cao, Diệp Trần thua cũng không oan.

Đại bộ phần người đều không xem trọng Diệp Trần, nhưng lại đánh giá cao tiền cảnh của hắn, dù sao hắn vẫn là người đầu tiên lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý trong giới thanh niên, một ngày không xa, rất có hi vọng lĩnh ngộ kiếm ý chân chính.

Chậm rãi đứng dậy, Diệp Trần không nói gì phí lời mà trực tiếp lên đài.

- Có thể lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý rất không tệ, nhưng ngươi nên nhớ, thế giới này thực lực vi tôn, không ai quan tâm ngươi lĩnh ngộ cái gì.

Trình Tuấn thấy Diệp Trần dứt khoát đi lên, cười lạnh một tiếng, cằm hơi hếch lên, nhìn đối phương khinh thường.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ngươi nói không sai, tất cả đều lấy thực lực vi tôn, ngươi miễn miễn cưỡng cưỡng có thể khiến ta toàn lực xuất thủ.

- Lớn tiếng quá, đừng tưởng ngươi là Lưu Vân Tông nội môn đệ nhất đệ tử là có thể ngang hàng với ta, với thực lực của ngươi, ở Phỉ Thúy Cốc ta chỉ là đệ tử nội môn bình thường mà thôi.

Trình Tuấn không hề nể mặt Lưu Vân Tông Đại trưởng lão, ra sức hạ thấp trình độ Đệ tử Lưu Vân Tông.

Đại trưởng lão cố nén giận, Phỉ Thúy Cốc càng lúc càng huênh hoang, đến một đệ tử nội môn nhỏ bé cũng không coi Lưu Vân Tông ra gì, trước đây chỉ là nói lén sau lưng, bây giờ thì ngược lại, trực tiếp nói ngay trước mặt hắn, thật không ra thể thống gì.

- Hừ!

Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, trong thanh âm ẩn hàm Bão Nguyên Cảnh cấp bậc chân khí, dưới bốn dặm, chúng nhân đều cảm nhận được nộ ý của Đại trưởng lão.

Trang Khánh Hiền liếc nhìn Lưu Vân Tông đại trưởng lão, mắng Trình Tuấn:

- Tất cả tự có công luận, sao ngươi dám tự mình đánh giá.

Trình Tuấn mặc dù không cảm nhận được nộ ý của Trang Khánh Hiền, nhưng biết mọi việc không thể làm quá, nhất thời nhìn bốn phía ôm quyền:

- Trình Tuấn nghĩ sao nói vậy, để mọi người chê cười.

Nói xong, ánh mắt sắc bén, nói với Diệp Trần:

- Ta nói có đúng hay không, để kết quả chứng minh là được!

Ong!

U quang lóe lên trên Linh Giới Trữ Vật, Vân ẩn kiếm xuất hiện trên tay Diệp Trần, từ từ rút kiếm, chỉ về phía Trình Tuấn, Diệp Trần lạnh nhạt nói:

- Trong vòng năm chiêu không đánh bại ngươi, coi như ta thua.

Lời này nói ra, mọi người đều cảm thấy chấn động.

Đại trưởng lão sắc mặt khó coi, trước khi đến hắn đã nói qua với Diệp Trần, không được hành động theo cảm tính, ở đây, hắn không còn là cá nhân nữa, mà là đại diện của cả Lưu Vân Tông, phải coi Lưu Vân Tông như đối tượng suy nghĩ đầu tiên, tại sao lên đến đây, lại quên hết tất cả, muốn đánh bại đối phương trong vòng năm chiêu, nói thì dễ, nếu như không thể thực hiện, mọi người chắc chắn sẽ coi thường hắn, cho rằng hắn thích nói mạnh miệng.

La Hàn Sơn không kìm được nói:

- Diệp sư đệ manh động!

- Chưa chắc.

Từ Tĩnh mỗi chữ như kim.

Tứ trưởng lão cười khổ,

- Không lẽ ngươi nghĩ là Diệp Trần có thể đánh bại đối phương trong vòng năm chiêu, nếu ta đoán không sai, Trình Tuấn này chí ít có trình độ Đệ tử Phỉ Thúy Cốc hạch tâm top trên, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng chỉ xét trên phương diện khí tức, trong Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông, cũng có thể vào hạng sáu, hạng bảy.

Trừ một số đại thế lực đầu não, giới thanh niên cũng phải lắc lắc đầu, nghĩ Diệp Trần quá cuồng vọng, nhất là Thạch Phá Thiên, trong lòng cười lạnh, không nói còn đỡ, nói ra mà không làm được đúng là mất mặt, không ngờ tên Diệp Trần này còn ngu ngốc tự đại hơn hắn tưởng.

Âu Dương Minh cười khó chịu,

- Không biết sống chết.

Bên Nam La Tông, Viên Tuyết Mai sớm đã khó chịu với Trình Tuấn, nàng hi vọng Diệp Trần có thể đánh bại đối phương trong vòng năm chiêu, tuy rằng khả năng đó là không thể.

- Muốn chết!

Trình Tuấn toàn thân y phục không gió tự bay, từng đường thanh tử sắc quang hoa từ trên người hắn phát ra, bàn chân hơi động, mặt đất bị dẫm nứt, cả người lướt đi như một thanh đao, bàn tay thẳng đứng, lăng không cắt ra một chưởng.

Phốc xùy!

Không khí bị mở ra, thanh tử sắc quang nhận thấu chưởng mà ra, chém về phía Diệp Trần.

Diệp Trần không lùi không tiến, khí chất vốn đang lãnh đạm đột nhiên sắc bén, từng đợt kiếm thế hư vô mờ mịt dâng lên từ trong cơ thể, cả người như hóa thành một phiến mây, một thanh kiếm, đang tích lũy sức mạnh, bạo phát ra lực phá hoại kinh nhân.

- Chiêu thứ nhất!

Một kiếm đâm ra, Diệp Trần cả người trở nên hư huyễn, kiếm thế bất định, nhân ảnh bất định, như lưu vân trên trời, không bị thường thái ràng buộc.

Rắc!

Thanh tử sắc quang nhận xuyên qua hư ảnh Diệp Trần, để lại một vết nứt sâu hoắm trên mặt đất, trong khi kiếm của Diệp Trần đã đâm vào ngực Trình Tuấn.

- Đây là kiếm pháp gì?

Tình Tuấn giật mình, hắn không ngờ kiếm pháp và thân pháp Diệp Trần lại quỷ dị như vậy, rõ ràng đã đánh trúng đối phương, nhưng lại lệch mất một ly.

Mặt ánh lên vẻ xấu hổ, Trình Tuấn điên cuồng vận khởi chân khí.

- Tiên thiên tử tinh khí!

Thanh tử sắc quang mang hội tụ lại, ngưng thành một tấm bình phong thủy tinh tím trước mặt Trình Tuấn, bình phong trong suốt, bình diện phân bình, viền mép phát ra ánh sáng nhàn nhạt, vững vàng bảo vệ thân thể Trình Tuấn, những bộ phận khác cũng có một tầng khí lưu tử tinh sắc che đậy.

Diệp Trần không làm bất cứ thay đổi gì, Vân ẩn kiếm lại đâm ra, trong

kiếm thế ẩn hàm nửa bước kiếm ý đáng sợ, càng tăng ngưng tụ lực.

Xích!

Tử tinh sắc bình phong không hề mảy may ngăn cản.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 128: Cường Cường Quyết Đấu

- Cái gì, tiên thiên tử tinh khí bị phá.

Thạch Phá Thiên bàn tay dùng lực, tách trà vừa bưng lên tay bị bóp vỡ, năng trà bắn tung tóe.

Cũng khó trách hắn kinh ngạc như vậy, tiên thiên tử tinh khí là một loại vận dụng chi pháp trong tiên thiên đại liệt kình, mà tiên thiên đại liệt kình là địa giấp sơ giai công pháp của Phỉ Thúy Cốc, không hề thua kém Thanh sát cương khí của Liễu Vô Tướng, luận lực phá hoại, thậm chí còn hơn một bậc, Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì bình thường, cho dù toàn lực công kích cũng chưa tắc phá được tiên thiên tử tinh khí, vậy mà bây giờ không thể đỡ được một kiếm của Diệp Trần.

Phỉ Thúy công tử thần sắc hơi động, uy lực của nửa bước kiếm ý khiến hắn có chút kinh ngạc.

- Cút đi!

Trình Tuấn hét lớn một tiếng, tiên thiên tử tinh khí quanh người dày thêm chút nữa, trì hoãn thế đi của mũi kiếm, tay phải mang theo kình đạo xé rách không khí, đập về phía đầu Diệp Trần.

Kình phong thổi tung tóc Diệp Trần, hắn cũng hét lớn.

- Độc bá nhất phương!

Ầm ầm!

Nguyên khí gần đó bị hút sạch, toàn bộ quán chú lên tay trái Diệp Trần, mang theo quyền thế bá đạo vô cùng, đối chọi với bàn tay Trình Tuấn.

Không có tiếng nổ truyền ra, cũng không có cảnh tượng gạch vỡ người bay, hắc quang và thanh tử sắc quang mang nuốt chửng lẫn nhau, ra sức kháng cự.

Một số thanh niên tuấn kiệt thực lực thấp hơn có chút không thích ứng, giống như biết rõ sẽ có sấm, nhưng chỉ nhìn thấy sét dọc ngang, mà không có tiếng sấm truyền ra, vừa quỷ dị vừa khiến người ta khó chịu.

Đúng lúc này, kinh lôi cuối cùng cũng bạo phát.

Hắc quang và thanh tử sắc quang mang băng tán, bắn ra bốn phương tám hướng.

- Khí kình mạnh quá.

Thủ lĩnh đại thế lực đều xuất thủ, tạo thành một bức tường khí thật dày trước khu vực mình ngồi, chặn đứng lực phá hoại của khí kình, nhất thời, tường khí trong suốt rung động, gợn sóng lăn tăn.

Thân thể hai người lập tức phân tách, Diệp Trần người trên không trung, một kiếm chém ra.

- Kinh vân vô cực!

Kiếm khí thô lớn bá đạo dị thường, đi đến đâu, không khí bị quét sạch đến đó, mang theo ý cảnh nghiền nát tất cả chém về phía Trình Tuấn.

- Đáng ghét!

Trình Tuấn phẫn nộ khôn kể, chân khí toàn thân hội tụ trên bàn tay phải, đánh trúng kiếm khí.

Bùm bùm!

Trên viền bàn tay, sóng chân khí bị phá sạch, Trình Tuấn thổ ra một ngụm nghịch huyết, bị kiếm khí tàn dư đả thương kinh mạch.

- Thật không thể tin nổi, hai người chỉ giao thủ ba chiêu, Trình Tuấn đã bị thương, không lẽ có thể giải quyết trong năm chiêu thật.

- Nửa bước kiếm ý còn đáng sợ so với tưởng tượng! May mà vẫn chưa phải kiếm ý chân chính, nếu không Trình Tuấn đã không đỡ được một kiếm vừa rồi.

- Nhưng vẫn còn hai chiêu, Trình Tuấn không phải không đỡ nổi chứ!

- Không đỡ nổi thì mất mặt, trước đó còn ra sức hạ thấp trình độ Đệ tử Lưu Vân Tông, bây giờ bị đánh bại trong năm chiêu, khác gì bị người ta cho một cái bạt tai!

Thấy Trình Tuấn bị thương, mọi người không khỏi chấn kinh.

- Diệp Trần, muốn đánh bại ta trong vòng năm chiêu, nằm mơ, ta sẽ khiến ngươi hối hận!

Trình Tuấn mắt đỏ ngầu như sắp nhỏ máu, hắn cường hành vận chuyển chân khí, nghiền nát kiếm khí xâm nhập vào trong cơ thể, sau đó từng bước tiến về phía Diệp Trần, mỗi một bước đi, mặt đất đều lưu lại một phiến nứt nẻ, đến bước thứ bảy, tiên thiên tử tinh sắc hội tụ thành một thanh trắc đao hư huyễn, sắc bén vô cùng.

Khoảnh khắc này, Trình Tuấn đã vượt qua cực hạn của mình, đưa tiên thiên đại liệt kình lên đệ bát trọng đỉnh phong, chân khí ngưng tụ thành trắc đao hư huyễn.

- Nứt!

Trình Tuấn tay phải giơ cao, nặng nề chém thẳng về phía trước.

Hổn hển!

Thanh trắc đao hư huyễn theo thế tay Trình Tuấn phi trảm ra, dư ba cắt ra những nết nứt đáng sợ trên bề mặt quảng trường, không khí xung quanh

như nước, nhấp nhô không ngừng, bị trắc đao huyễn ảnh xé ra, sau đó nát bấy, nổ thành loạn lưu.

- Tiên thiên đại liệt kình đệ bát trọng đỉnh phong, chắc chắn có thể đánh bại đối phương.

Thạch Phá Thiên chăm chú nhìn lên đài, hận không thể trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng Diệp Trần thịt nát xương tan.

Âu Dương Minh cười âm hiểm, lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, Diệp Trần sớm muộn sẽ trở thành một mối uy hiếp lớn, bây giờ bị giải quyết cũng là một việc tốt.

Từ Tĩnh và La Hàn Sơn mày hơi nhíu lại, đến bây giờ nàng đã không thể khẳng định Diệp Trần có thể đánh bại Trình Tuấn, dù sao việc Trình Tuấn đột phá quá bất ngờ, ai cũng không ngờ áp lực và sự xấu hổ lại giúp hắn có được đột phá.

So với hắn, vận khí của Diệp Trần thực sự quá kém.

Đối diện với một đòn đáng sợ, chân khí trong cơ thể Diệp Trần tự động bạo phát, sâu trong đan điền tựa hồ có một tầng bình phong vô hình bị phá vỡ, tộc độ vận hành chân khí đại tăng, thiên địa nguyên khí quán chú vào cơ thể theo hình cái phễu.

Lúc này, Diệp Trần giống như Trình Tuấn, cũng đột phá, chỉ khác là, tu vi của hắn đột phá đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì.

Cảm thấy chân khí cường hoành lưu chuyển trong cơ thể, Diệp Trần ngước mắt, ánh mắt sắc bén như thực chất, hóa thành kiếm khí hư huyễn phun ra, đâm vào mắt tất cả mọi người.

La Hàn Sơn kinh ngạc nói:

- Diệp sư đệ tấn thăng lên Ngưng Chân Cảnh hậu kì cảnh giới?

Trước đó một bước, Trình Tuấn đem tiên thiên đại liệt kình đột phá đến đệ bát trọng đỉnh phong, La Hàn Sơn đã rất kinh ngạc, cảm thất những chuyện như vậy rất hiếm gặp, không phải mỗi lần áp lực đều có thể khiến người ta tiến bộ, nếu không cả Chân Linh đại lục đều có thể làm được, ngày ngày có người tử đấu, chỉ có thể nói, áp lực mang đến cho người ta cơ hội đột phá mà thôi, thực sự không ngờ, Diệp Trần cũng theo hắn đột phá, hơn nữa là đột phá trên tu vi, trực tiếp từ Ngưng Chân Canh trung kì đỉnh phong đột phá lên Ngưng Chân Cảnh hậu kì, từ ba động nguyên khí nhàn nhạt có thể thấy, Ngưng Chân Cảnh hậu kì của hắn tựa hồ ngưng thực hơn người khác rất nhiều, không tồn tại hiện tượng chân khí hư phù.

Hét!

Một bước tiến lên, khí lưu sắc bén tứ tán khắp nơi, Diệp Trần cả người tựa hồ dung nhập vào trong mắt bão, kiếm khí kinh nhẫn phóng thẳng lên trời.

Hắn một tay cầm kiếm, một kiếm đơn giản chém thẳng xuống.

- Kiếm ta!

- Chuyện gì vậy? Kiếm của ta sao lại tự động xuất vỏ.

Rất nhiều Đệ tử nội môn Phỉ Thúy Cốc không ít người trong số họ hông đeo bảo kiếm, nhưng giờ khắc này, bảo kiếm không chịu khống chế, xuất vỏ bay ra, đi theo kiếm thế Diệp Trần, tấn công Trình Tuấn.

Mấy người thực lực tương đối cao minh kịp thời xuất thủ giữ kiếm, chỉ là dù họ đã thôi động chân khí, bảo kiếm vẫn run rẩy không thôi, nhất thời tay chân luống cuống.

- Hừ!

Một trưởng lão nội môn Phỉ Thúy Cốc hừ lạnh một tiếng, phất một cái, sợi dây liên kết giữa kiếm ý và rất nhiều bảo kiếm xung quanh lập tức bị chặt đứt.

Không còn bảo kiếm trợ giúp, thanh thế của kiếm khí khổng lồ mà Diệp Trần chém ra mặc dù không phải rất lừng lẫy, nhưng vẫn sắc bén vô cùng, từng đợt khí lãng màu trắng hình thành từ phía sau, tựa hồ như lưu vân chuyển hóa, thôi động kiếm khí độ.

Rắc!

Kiếm khí và trắc đao huyễn ảnh tiếp xúc trong nháy mắt, một giây sau, trắc đao huyễn ảnh bị cắt ra làm đôi, kiếm khi thu bớt một phần ba dư thế không hề biến mất, hung hắng đánh lên tử tinh khí hộ thể của Trình Tuấn.

Một tia máu tươi bắn ra, ngực Trình Tuấn thêm một vết kiếm sâu hoắm, sâu đến tận xương, đấy là kiếm khí còn chuyển hướng giữa đường, bay lên trời, nên vết thương trên ngực Trình Tuấn chỉ là bị kiếm khí dư ba cắt trúng, nếu không, đâu còn có thể sống sót.

Xuy!

Trình Tuấn phun ra một ngụm máu tươi, trong ngụm máu này ẩn hàm từng tia kiếm khí, xuyên qua mặt đất, sắc mặt nhấy thời trắng bệch, cả người lảo đảo quỳ rạp xuống đất.

Đột nhiên, một đường nhân ảnh đáp xuống bên cạnh Trình Tuấn, đỡ lấy hắn.

Là Phỉ Thúy Cốc trưởng lão nội môn.

- Bốn chiêu đánh bại Trình Tuấn, một kiếm vừa rồi hình như đã chạm đến biên giới kiếm ý!

- Ừm, ta cũng cảm thấy một luồng phong mang chi ý quét qua tim, còn tưởng là ảo giác.

- Nghe nói kiếm ý vừa xuất, có thể chém đứt hư vô chi niệm tà bất xâm!

- Người này có tài có đức gì mà chạm đến được kiếm ý, ài!

Chúng nhân kinh ngạc có, cảm thán có, đương nhiên, nhiều hơn cả là đố kị, với độ tuổi của họ, tu vi muốn tiến bộ rất khó, chỉ có từ những phương diện khác tăng cường lực chiến đấu, không nghi ngờ gì, kiếm ý đao ý đều là mong ước thiết tha của tất cả mọi người, nếu như hai thứ hư vô này có thể mua được, họ dù táng gia bại sản cũng phải đi mua, không tiếc tất cả.

Bên Lưu Vân Tông, Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão sau một hồi lo bóng lo gió, mỉm cười vui sướng, Diệp Trần xuất sắc đã là sự thật mà ai cũng biết, lúc về nhất định phải bẩm báo với tông chủ.

La Hàn Sơn lắc lắc đầu nhìn sang phía Từ Tĩnh:

- Kinh tài kinh diễm, hôm nay, ta đã hiểu ý tứ câu này, có lẽ, hắn có thể đưa chúng ta ra khỏi Thiên Phong Quốc, cùng đám thanh niên yêu nghiệt trong Nam Trác Vực tranh phong.

Từ Tĩnh không đáp mà hỏi ngược lại:

- Huynh bây giờ cũng là thực lực công tử cấp chứ!

La Hàn Sơn không nói, quang mang lấp lánh trong mắt.

Phỉ Thúy Cốc trưởng lão nội môn đỡ Trình Tuấn giúp hắn giải trừ kiếm khí trên người, thấy hắn thương thế nghiêm trọng, quay sang nhìn Diệp Trần, quát:

- Luận bàn biểu diễn, hạ thủ hung ác như vậy, để ta dạy ngươi cách làm người.

Nói xong, một chưởng lăng không đánh về phía Diệp Trần.

Phanh!

Không gian lắc lư kịch liệt, khiến cho Diệp Trần phải liên tục lùi về phía sau.

Trước người hắn, Lưu Vân Tông Đại trưởng lão không biết xuất hiện từ

lúc nào, một chưởng đánh tan chưởng phong đối phương, rít nói:

- Trình Việt, đừng có bắt nạt người quá đáng, Diệp Trần đã hạ thủ lưu tình, không lẽ ngươi tưởng Đệ tử Lưu Vân Tông có thể để mặc cho người chèn ép.

- Ngươi!

Phủ Thúy Cốc trưởng lão nội môn kia ánh mắt hung ác, Trình Tuấn là cháu ngoại của hắn, được hắn gửi gắm rất nhiều hi vọng, hôm nay không chỉ thảm bại mà còn bị thương không nhẹ, hắn chỉ cảm thấy máu nóng xông thẳng lên đầu, tựa hồ như sắp mất đi lý trí.

Trang Khánh Hiền chăm chú nhìn Diệp Trần, quát mắng Phỉ Thúy Cốc trưởng lão nội môn:

- Chưa thấy đủ mất mặt hay sao, còn không mau đưa Trình Tuấn về trị thương.

Đợi đối phương rời đi, Trang Khánh Hiền mới hít một hơi thật sâu, cao giọng nói:

- Chỉ là luận bàn biểu diễn, hi vọng mọi người khắc chế một chút, đừng nên ra tay quá mạnh.

Lúc nãy Diệp Trần đúng là hạ thủ lưu tình, hắn cũng không biết nói gì, nếu không sẽ để lại cho mọi người ấn tượng bất công, tổn hại uy danh.

Tiếp theo, luận bàn tiếp tục tiến hành, nhưng đều là thanh niên tuấn kiệt trong các đại thế lực khác dối quyết, đỉnh tiêm cao thủ thực sự đều cảm thấy vẫn chưa phải lúc.

Thạch Phá Thiên lúc này vô cùng không vui, hắn vừa liếc nhìn Cơ Tuyết Nhạn, thấy đối phương cứ nhìn chằm chằm ngó sang Diệp Trần, căn bản không để ý đến mình, khiến hắn cảm thấy như bị bỏ qua, trước đây đối phương mặc dù không có cảm tình với hắn, nhưng chí ít duy trì tháu độ tôn

trọng nhất định, quan hệ trong mắt hắn đã là không tệ, có hi vọng nhất định, chỉ là bây giờ, chút hi vọng mong manh đó đã biến mất.

- Diệp Trần, đừng tưởng thắng Trình Tuấn đã là lợi hại, thực lực công tử cấp không phải là thứ ngươi có thể tưởng tượng, qua mấy trận nữa, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là chênh lệch, thế nào là tuyệt vọng, ta sẽ phá diệt nửa bước kiếm ý của ngươi, sống không bằng chết.

Thạch Phá Thiên biểu tình thì vẫn như thường, nhưng trong lòng thì đang nổi sóng, hắn đã nghĩ ra một kế hoạch, chính là hoàn toàn bóp nát niềm tin của Diệp Trần, một kiếm khách mất đi niềm tin kiếm ý rất có khả năng tan biến, huống hồ Diệp Trần vẫn chưa lĩnh ngộ kiếm ý chân chính.

Âm trầm liếc nhìn Diệp Trần, Thạch Phá Thiên nhãn thần tà ác không gì sánh được.

Trong Đệ tử nội môn Phỉ Thúy Cốc, Diệp Huyên không dám tin những gì đáng diễn ra trước mắt, lúc nãy nếu như không phải trưởng lão nội môn xuất thủ, kiếm của nàng cũng đã tự động xuất vỏ, dung nhập vào trong kiếm thế của Diệp Trần, nàng không thể lý giải, phế nhân trước kia sao lại đột nhiên phát ra hào quang mãnh liệt, hơn nữa hào quang này càng lúc càng thịnh, đã gần chạm đến đỉnh cao của giới thanh niên Thiên Phong Quốc.

- Diệp sư muội, hắn cũng chỉ huênh hoang một chút mà thôi, lần này Thạch sư huynh sẽ ra tay dạy dỗ hắn.

Bên cạnh, Thôi Thế Minh ra vẻ vô tình nói.

Diệp Huyên sững người:

- Có vẻ không dễ!

- Muội đánh giá Thạch sư huynh hơi thâp đấy, đừng nói Diệp Trần, cho dù Bắc Tuyết công tử, Đoan Mộc công tử đấu với Thạch sư huynh cũng chưa chắc chiếm được thượng phong. Huynh ấy đã là thực lực công tử cấp chân chính, chỉ thiếu mỗi cái danh công tử mà thôi.

Nói ra những lời này, trong lòng Thôi Thế Minh thập phần đắc ý, hắn biết, Thạch Phá Thiên không xuất thủ thì thôi, một khí đã xuất thủ sẽ khiến đối phương phải trả một cái giá thật đắt, cái giá đó là gì thì hắn vẫn chưa biết, nhưng bản thân sau này cũng phải nỗ lực gấp đôi, Diệp Huyên sư muội thiên phú rất cao, bây giờ lực chiến đấu đã ngang bằng với hắn, rất có khả năng vượt qua hắn, khiến hắn cảm thấy có chút nguy cơ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 129: Tử Khí Đông Lai

- Vu Nhạc ta muốn khiêu chiến Đệ tử Nam La Tông hạch tâm Nam Cung Vân.

Lại một màn luận bàn nữa kết thúc, bên Bắc Tuyết Sơn Trang, Bá đao Vu Nhạc đột nhiên bước ra, chỉ danh khiêu chiến Vũ hiệp Nam Cung Vân.

- Lá Bá đao Vu Nhạc, trước khi Lâm Kì trưởng thành, hắn được công nhận là cao thủ số hai trong giới thanh niên Bắc Tuyết Sơn Trang.

- Vu Nhạc đao pháp bá đạo vô biên, mặc dù bị Lâm Kì đuổi kịp, nhưng vẫn chưa chắc thắng được hắn.

- Nhưng, Vũ hiệp Nam Cung Vân cũng không tệ, nghe nói hắn có được Nam La Tông tông chủ chân truyền, tu luyện là "Thiên nhất thánh thủy quyết".

- Thiên nhất thánh thủy quyết, đó không phải tiền kì công pháp của Nam La Tông tuyệt học Thần thủy quyết sao?

Chúng nhân nhao nhao nghị luận, trước đó màn luận bàn giữa Diệp Trần và Trình Tuấn mặc dù đặc sắc nhưng vẫn chưa phải thựa lực công tử cấp đối quyết, hôm nay cao thủ có thực lực công tử cấp, trừ Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc công tử, còn Thạch Phá Thiên và Liễu Vô Tướng của Phỉ Thúy Cốc, Thái Vũ Liên của Nam La Tông, Chu Mai của Lưu Vân Tông, Âu Dương Liệt của Tử Dương Tông, Lâm Kì của Bắc Tuyết sơn trang, những người khác chỉ có thể coi như thành phần dự khuyết, Bá đao Vu Nhạc và Vũ hiệp Nam Cung Vân chính là một trong số đó, đương nhiên, công nhận là công nhận, vẫn có chỗ không chính xác, nói không chừng người được nhận định có thực lực công tử cấp lại không lợi hại như vậy, còn dự khuyết công

tử cấp lại có thực lực công tử cấp chân chính, nếu không đấu một trận, mọi người chỉ có thể căn cứ vào những manh mối để phỏng đoán.

Nam Cung Vân mỉm cười bước ra,

- Vu Nhạc, ta biết ngươi sẽ khiêu chiến ta, trận chiến nửa năm trước vẫn chưa kết thúc!

- Không sai, cuộc chiến giữa chúng ta phải phân ra thắng bại, bây giờ người giỏi rất nhiều, nếu không nỗ lực đột phá, đâu còn vị trí của chúng ta nữa.

Vu Nhạc thân cao không dưới hai mét, lưng hổ bụng lang, đứng một chỗ mà đao thế tràn ngập, cả người như biến thành một thanh đao, một thanh mãnh đao mạnh mẽ, lúc nào cũng có thể tung ra một đòn chí mạng.

Nam Cung Vân nghiêm túc nói:

- Nếu đã như vậy thì xuất thủ đi! Ta cũng hi vọng có thể tìm kiếm đột phá trong áp lực.

- Phong ma nhất đao!

Vu Nhạc thế như mãnh hổ, một bước lao ra, trực tiếp bỏ qua cự ly vài chục bước, một đao mở toang không khí, mang theo hư huyễn đao ảnh chém về phía Nam Cung Vân.

Keng!

Nam Cung Vân vung tay, chân khí tung ra như sóng nước, lăng không hóa thành mấy chục đường kiếm quang trong suốt, nghênh đón đao ảnh.

Diệp Trần nhìn thấy thủ đoạn của Nam Cung Vân, tâm thần thoáng động,

- Công pháp cao minh quá, đem chân khí luyện thành nước, nhưng lại nặng hơn nước, tính chất như một loại nước nặng, một giọt cũng có vài trăm

cân, từng ấy giọt khiến người ta rất khó đối phó.

La Hàn Sơn kiến thức rộng, đừng bên cạnh giải thích:

- Nam La Tông tông chủ lai lịch rất thần bí, không ai biết bà ta từ đâu đến, thần bí quật khởi, sau đó sáng lập một trong ngũ đại tông môn Nam La Tông, Nam La Tông đỉnh cấp tuyệt học tên là Thần thủy quyết, thập phần kì diệu, nghư nói tu luyện đến cực chí, một giọt chân khí có vạn cân trọng lượng, có thể điều khiển nước mưa, làm cho lượng mưa ở một khu vực nào đó đột nhiên tăng lên, Thiên nhất thánh thủy quyết này là công pháp tiền kì của Thần thủy quyết, có lẽ chỉ có một phần năm uy lực, nhưng cũng rất lợi hại.

Diệp Trần gật gật đầu, hắn trước đây đã từng nghe qua sự tích Nam La Tông tông chủ, đối phương mặc dù là một nữ lưu, hào tâm tráng trí không hề thua kém nam nhân, đưa Nam La Tông trở thành một trong ngũ đại tông môn, luận thực lực tổng hợp, thậm chí nhỉn hơn Lưu Vân Tông một bậc, đương nhiên, trước kia Lưu Vân Tông kì thực rất cường đại, chỉ là sao đó bị Tử Dương Tông mưu hại, cao thủ chết và bị thương rất nhiều, từ bát phẩm tông môn rơi xuống cửu phẩm tông môn, bây giờ vẫn đang nỗ lực hồi phục nguyên khí.

Đối diện với sóng nước chân khí nặng nề, Vu Nhạc không hề sợ hãi, trường dày nặng mãnh liệt chém xuống, đao quang cường kình làm cho bọt nước văng tung tóe.

- Khai sơn bát thức!

Đột nhiên, Vu Nhạc nhảy lên, chém ra một đao hết sức bình thường.

Xì xì!

Sóng nước chân khí của Nam Cung Vân nứt ra, lan tràn, một số chân khí hình giọt nước thậm chí rơi xuống mặt đất, tạo thành trăm ngàn lỗ thủng.

- Thủy mạc hợp nhất!

Lùi sau ba bước, Nam Cung Vân hai tay hợp thành hình chữ thập, đẩy về phía trước.

Rầm rầm!

Sóng nước chân khí còn lại dung hợp thành một quả bóng nước, va chạm với trường đao của Vu Nhạc, đầy lùi đối phương hơn mười bước.

- Được, Thiên nhất thánh thủy quyết quả nhiên danh bất hư truyền, tiếp nhận khai sơn đệ nhị thức của ta.

Một chân dẫm vỡ mặt đất, đao thế trên người Vu Nhạc cành thịnh, bá đạo dị thường, hắn lật bàn tay, một đao chém ngang ra.

Ô ô ô...

Đao quang thế đi như điện, trầm du thiên quân, cự ly hai mươi bước, một trảm là đến!

Nam Cung Vân không dám coi thường công kích lực đao quang, sóng nước chân khí quanh người tăng vọt mấy lần, cuồn cuộn mãnh liệt, như một dòng nước vắt ngang giữa đao quang và cơ thể hắn.

Ầm

Thủy hoa cho chân khí ngưng kết mà thành bắn lung tung khắp nơi, mỗi một giọt thủy châu lực phá hoại kinh nhân, hoàn toàn có thể giết chết một Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì bình thường.

- Khai sơn đệ tam thức!

Vu Nhạc còn muốn động đao thứ ba.

- Vu Nhạc, không lẽ ngươi tưởng có thể áp chế được ta? Thủy lang thập ảnh sát.

Nam Cung Vân không đợi đối phương xuất đao, cánh tay bên phải vẽ

một vòng tròn trước thân người, sóng nước chân khí mãnh liệt từ trong chui ra, hóa thành những con ác lang lao về phía Vu Nhạc.

Rắc!

Một con ác lang nhảy lên người Vu Nhạc, cắn khuyết một miếng trên chân khí hộ thể của hắn.

Vu Nhạc ha ha cười, thân thể hơi rung, con ác lang do chân khí ngưng tụ bị chấn bay, trường đao trong tay không một chút chậm trễ, một đao chém xuống đầu con ác lang.

- Thủy lang bách ảnh sát!

Một chiêu trước chỉ là hòa hoãn cho chiêu tiếp theo, mấy chục con ác lang to như những con bê con thi nhau lao đến, điên cuồng nhảy vào người Vu Nhạc, khí thế oanh liệt khiến một số thanh niên tuấn kiệt tu vi hơi thấp sắc mặt tái nhợt, trong lòng thầm hô, nếu như một chiêu này cho họ đối mặt, e rằng đến xương cũng không còn.

Vu Nhạc biểu tình vô cùng ngưng trọng, đối phương còn cường đại hơn hắn tưởng tượng, nhưng một kẻ thiên sinh cuồng phóng bá khí như hắn một chút cũng không tỏ ra sợ hãi, sau một tiếng rít gào, hợp thân xông lên.

- Khai sơn đệ tứ thức!

- Khai sơn đệ ngũ thức!

- Khai sơn đệ lục thức!

- Khai sơn đệ thất thức!

Liên tục chém ra bốn đao, chân khí ác lang thi nhau bạo tán, chỉ còn sót lại một hai con, nhưng cục diện đã không còn nguy hiểm như trước, khí thế trên người Nam Cung Vân càng thêm cường đại, một luồng sát khí đến từ tiền sử bạo trùng.

Ầm ầm!

Mặt đất gần đó lắc lư, sóng nước chân khí bên ngoài cơ thể Nam Cung Vân không ngừng bành trướng biến hình, tựa hồ sắp có một con tuyệt thế hung vật gì đó sắp xuất thế, nuốt chửng tất cả.

Không thể đợi thêm được nữa!

Vu Nhạc da đầu tê rần, trong lòng biết tiếp tục đợi thêm, chỉ bất lợi cho bản thân, tinh thần chân khí dâng trào, ngưng tụ trong hai cánh tay, Vu Nhạc hai tay giơ cao, đao thế mãnh liệt làm cho khí lưu hỗn loạn, hình thành một vòng xoáy cự đại.

- Khai sơn đệ bát thức!

Một đao chém ra, khí lưu quanh người Nam Cung Vân tách ra làm hai, tựa hồ hóa thành thực chất, có thể thấy một đao này lực áp bách cường đại thế nào.

Y phục trên người Nam Cung vân bay phần phật, hai tay xoay tròn.

- Hổ sa phá!

Ầm ầm!

Sóng nước chân khí cuối cùng cũng ngưng tụ thành công, hóa ra một con hổ sa đáng sợ dài hia mươi mét, hổ sa lắc đầu vẫy đuôi, không chỉ nuốt chửng đao quang mà đến Vu Nhạc cũng bị nó nuốt.

Âu Dương Minh hít ngược một hơi lãnh khí, sao Nam Cung Vân lại cường đại như vậy, ban đầu hai bên còn có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng bây giờ Nam Cung Vân rõ ràng áp đảo Vu Nhạc.

- Chân khí hóa hình, quả nhiên lợi hại.

Diệp Trần cũng lần đầu tiên xem chiến đấu cấp bậc này, quả nhiên không phải Ngưng Chân Cảnh hậu kì võ đỉnh phong võ giả bình thường có

thể so sánh.

Ba!

Đuôi hổ sa đột nhiên nổ tung, một đường đao quang cực lạnh chém lên chân khí hộ thể của Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân sắc mặt tái mét, miệng rỉ máu tươi, thân thể lùi liền mười bước.

Lại nhìn sang phía Vu Nhạc.

Lúc này thất khiếu của hắn đều đang rỉ máu, một đòn nỗ lực cuối cùng cũng phá được hổ sa, yên lặng đứng im tại chỗ, bá khí lẫm liệt.

- Ngươi lợi hại hơn nửa năm trước nhiều lắm!

Nam Cung Vân chậm rãi nói.

Vu Nhạc nhếch miệng cười:

- Đáng tiếc vẫn bại bởi ngươi...

Lời chưa nói hết, Vu Nhạc phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Nam Cung Van lắc lắc đầu,

- Ta cũng kiệt sức rồi, coi như hòa đi!

- Thua là thua, ngươi nghĩ Vu Nhạc ta là người thế nào, cố gắng nỗ lực nhé! Lần sau ta sẽ không bị ngươi đánh bại nữa đâu.

Xem ra, Vu Nhạc bị thương không nhẹ, lúc quay ngươi thân hình có chút lảo đảo.

Nam Cung Vân cười cười, quay trở về vị trí của mình.

- Đao ngươi chậm ba phần, nếu không có thể phá được chân khí hổ sa!

Đợi Vu Nhạc ngồi xuống, Lâm Kì bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói.

Vu Nhạc sững người, liếc nhìn Lâm Kì.

Bắc Tuyết Sơn Trang đại trưởng lão mặt lộ nụ cười, Vu Nhạc dù thua, nhưng chí ít cũng đánh bị thương Nam Cung Vân, không coi quá thảm, trong khi Lâm Kì, nhân vật lợi hại nhất của họ vẫn chưa xuất thủ.

Thạch Phá Thiên có chút ngạc nhiên với thực lực Nam Cung Vân, nhưng cũng không quá để tâm, lần luận bàn biểu diễn này, hắn chỉ muốn đánh bại hai người, một là La Hàn Sơn, La Hàn Sơn trước kia là một trong tứ đại công tử, chỉ cần đánh bại hắn, mới có thể danh chính ngôn thuận kế thừa danh xưng công tử, nếu không, không thể coi là danh chính ngôn thuận, chuyện này, hắn cảm thấy rất tự tin, chỉ thiếu mỗi hình thức mà thôi, đương nhiên, trước đó hắn phải giải quyết Diệp Trần, hủy diệt nửa bước kiếm ý của hắn, khiến hắn sống không bằng chết.

Đáng tiếc bây giờ vẫn chưa đến lúc, nếu như mình vội vàng nhảy ra khiêu chiến, rất dễ khiến người khác nghĩ rằng hắn muốn thay Trình Tuấn báo thù, cố ý khiêu chiến Diệp Trần, như vậy, đối phương có thể tranh thủ cơ hội không ứng chiến, thậm chí có thể kiếm cớ trước đó tiêu hao quá nhiều, chưa kịp hồi phục, những người quan chiến đương nhiên sẽ đứng về phía hắn.

Hắn đã không xuất thủ thì thôi, một khi đã xuất thủ đối phương sẽ không có đường lùi.

Hừ!

- Cho ngươi huênh hoang thêm lúc nữa!

Thạch Phá Thiên nỗ lực áp chế cảm xúc trong lòng.

Luận bàn biểu diễn là nơi để các đại tông môn và đại thế lực đệ tử giao lưu, vừa khiến họ cảm thấy áp lực, vừa có có được lĩnh ngộ trong chiến đấu, cho dù bây giờ không thể đột phá thì cũng tăng cường nền tảng, chuẩn bị sau

này đột phá.

Lúc này, có một đệ tử tông môn chỉ danh khiêu chiến Viên Tuyết Mai, chúng nhân nhìn qua, hắn khoác một bộ y phục màu vàng, tay áo có thêu hình một con hắc xà.

Là dấu hiệu của Thiên Phong Quốc một trong tứ đại cửu phẩm tông môn Hắc Xà Tông.

Thì ra người này là đại đệ tử Hắc Xà Tông, trong lòng biết đấu với đệ tử của những đại tông môn khác không có cửa thắng, chỉ có Viên Tuyết Mai không quá nổi danh, nhìn có vẻ rất dễ đối phó, nếu như có thể đánh bại nàng, sẽ rất phong quang, dù sao đánh bại một đại tông môn kiệt xuất đệ tử là việc rất nhiều người không làm được.

Viên Tuyết Mai cười cười, nàng sớm đã hi vọng có người khiêu chiến mình, bớt có người nghĩ nàng là quả hồng mọng, muốn bóp thế nào cũng được.

Một kiếm xuất, kiếm quang tinh mịn như gió như mưa, mềm mại vô lực quấn quanh chân khí hộ thể đối phương, liên miên bất tuyệt, lên lên xuống xuống.

Phốc phốc phốc phốc phốc....

Một kiếm nhìn có vẻ rất ôn hòa này lập tức phóng thích uy lực kinh nhân, chân khí hộ thể của Hắc Xà Tông đại đệ tử như một miếng đậu phụ, thủng lỗ chỗ, thảm hại vô cùng.

Diệp Trần nhướng mày, Viên Tuyết Mai lần này thi triển có lẽ là Nam La Tông Tứ Quý kiếm pháp, xem ra sau khi tu vi đại tiến, Nam La Tông đã bắt đấu chú trọng bồi dưỡng nàng, phá lệ truyền thừa Tứ Quý kiếm pháp, chứ không còn là vũ chi Tứ Quý kiếm pháp trước kia nữa.

Mười chiêu tung ra, Hắc Xà Tông đại đệ tử đến gấu áo Viên Tuyế Mai cũng chưa chạm đến, bản thân thì chật vật vô cùng, không thể không tự mình

nhận thua.

Đột nhiên.

Những tiếng nghị luận trên quảng trường Bảo Hoa đột nhiên im bặt, chúng nhân nhìn thấy Tử Dương Tông hạch tâm nhị đệ tử Âu Dương Minh bước lên đài.

- Là Âu Dương Minh, lại là cấp bậc thực lực chuẩn công tử.

- Hắn muốn khiêu chiến ai, không lẽ là Phỉ Thúy Cốc Liễu Vô Tướng, hay là Thạch Phá Thiên.

- Không thể nào, Tử Dương Tông mấy năm gần đây rất thân với Phỉ Thúy Cốc, đệ tử môn hạ cũng thường xuyên qua lại với nhau, không thể luận bàn với nhau được, ta nghĩ, hắn muốn khiêu chiến với La Hàn Sơn của Lưu Vân Tông, Hàn Sơn công tử.

- Ý, sao ta không nghĩ ra điều này nhỉ, La Hàn Sơn bây giờ thực lực mặc dù không còn cường thịnh, nhưng danh tiếng vẫn còn đó, không đánh bại hắn, xưng danh công tử người khác không thể lấy được.

Nghe những tiếng nghị luận xung quanh, Âu Dương Minh cười lạnh nhìn La Hàn Sơn,

- La Hàn Sơn, hôm nay hãy cống hiến xưng danh công tử của ngươi ra đi! Bá chiếm mãi bảo người khác tâm phục khẩu phục sao được.

La Hàn Sơn mặt không biểu tình bước lên, nói:

- Xưng danh công tử đối với ta mà nói không có ý nghĩa gì, nhưng muốn lấy được, còn phải xem ngươi có thực lực không đã.

- Ha ha, ngươi nghĩ bây giờ vẫn là hai năm trước sao? Với thực lực của ngươi đã không xứng với xưng danh công tử rồi, để người có thực lực lên đi.

Âu Dương Minh khó chịu cười nói.

- Nếu ngươi tự tin vậy, vậy thì lấy đi, chỉ sợ sẽ xuất hiện hậu quả khiến ngươi không thể tiếp nhận.

La Hàn Sơn đứng cách Âu Dương Minh ba mươi bước, toàn thân lam y, tay không tấc sắt, nhìn thản nhiên vô cùng, không kiêu ngạo cũng không nịnh bợ, tựa hồ như một tòa đại sơn đã kinh phong vũ, thong dong đối mặt tất cả.

Diệp Trần nói với Từ Tĩnh:

- Xem ra La Hàn Sơn ẩn tàng rất kĩ!

Từ Tĩnh nói:

- Ngươi nhìn ra được?

- Cảm thấy mà thôi, nhưng mặc dù không thích Âu Dương Minh, ta vẫn phải thừa nhận khí tức của hắn rất cường đại, e rằng đây sẽ là một trận khổ chiến.

Diệp Trần dùng linh hồn lực quét qua khí tức hai người, nhận thấy ý cảnh tuyệt nhiên tương phản, nếu như nói La Hàn Sơn là một tòa đại sơn yên tĩnh, một khối đá ngầm dưới lòng biển thì Âu Dương Minh là một ngọn núi lửa táo bạo, lúc nào cũng có thể phun xuất, đốt cháy tất cả.

- Có thể đỡ được một thoái này không lùi, coi như có tư cách khiến ta toàn lực ứng phó.

Âu Dương Minh thân hình phiêu phiêu nổi lên, cho người ta cảm giác rất nhẹ, chỉ là một thoái của hắn vừa đá ra, cảm giác ấy hoàn toàn biến mất, một thoái như hỏa sơn, như lôi đình, như hồng thủy cuồn cuộn, tâm sinh sợ hãi, lo sợ bất an.

- Một thoái mà thôi, ta tiếp!

Con ngươi La Hàn Sơn đột nhiên đổi màu, tử quang cường liệt phun ra,

sau lưng hắn xuất hiện một đường tử khí cong cong, tựa hồ như muốn kéo thứ đáng sơn gì đó ra ngoài, hỗ trợ bản thân.

- Tử cấp công đệ cửu trọng Tử khí Đông lai!

Đại trưởng lão trợn tròn hai mắt, nhấn mạnh từng chữ.

Nghe vậy, Diệp Trần chợt nghĩ, Tử cực công là loại thần diệu nhất trong Lưu Vân Tông công pháp địa cấp sơ giai, đệ bát trọng là Tử mâu băng tâm, đệ cửu trọng là Tử khí Đông lai, đạt đến đệ cửu trọng, trong hư không sẽ có tử khí dẫn vào trong cơ thể, gia tăng lực chiến đấu, nghe nói đạt đến Tử cực công đệ cửu trọng đỉnh phong, sẽ dẫn ra một khối tử khí liên hoa, liên hoa hộ thể, phòng ngự lực bạo tăng mấy lần.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Rõ ràng là một thoái, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác liên miên hung mãnh, nặng nề đánh về phía La Hàn Sơn, La Hàn Sơn vẫn án binh bất động, hai tay hướng về phía trước tìm kiếm, một lượng lớn nguyên khí dung nhập vào trong tử khí, hình thành một cái thớt lớn chặn đứng thoái kình như hỏa sơn.

Một khắc sau!

Tử quang và hồng quang chói mắt nổ tung, mắt người không thể nhìn thẳng, sau đó lại có tiếng sấm vang lên, làm cho không gian xung quanh phải lắc lư không dừng.

- Ngăn được, La Hàn Sơn ngăn được!

- Nhìn tình huống vừa rồi, La Hàn Sơn có lẽ đã đem Tử cực công luyện đến đệ cửu trọng, chẳng trách có tự tin chống lại Âu Dương Minh.

- La Hàn công tử của ngày xữa cũng bắt đầu uy, tuyệt không cho phép người khác cướp đi xưng danh công tử của hắn!

- Đúng, La Hàn Sơn nền móng dù sao cũng thâm hậu, cho dù nhất thời bị bỏ lại phía sau, khởi lực lại cũng kéo dài hơn so với người thường.

Đại bộ phận người mặc dù có chút giật mình, nhưng không phải quá ngạc nhiên, danh hiệu Hàn Sơn công tử còn đặt ở đó, có kém cũng chẳng kém đi đâu, huống hồ một thoái muốn đẩy lùi hắn, ít nhiếu có chút chủ quan khinh địch, chỉ là họ vẫn chưa biết Âu Dương Minh đã dùng mấy phần thực lực.

Liễu Vô Tướng, người từng cùng La Hàn Sơn đọ ba chưởng mỉm cười, nghĩ thầm: Ngày đó ta chỉ dùng tám phần thực lực, bây giờ ngươi đã có tư cách ngồi ngang hàng với ta.

Tử Dương Tông đại trưởng lão sắc mặt âm trầm, vốn tưởng Âu Dương Minh đánh bại La Hàn Sơn là chuyện chắc chắn, ai ngờ đối phương đột nhiên hồi phục phong thái vốn có, tu vi không thấy tăng lên quá nhiều nhưng Tử cực công đã luyện đến đệ cửu trọng, may mà vẫn chưa phải đệ cửu trọng đỉnh phong, nếu không tiếp dẫn được Tử khí liên hoa ra ngoài, bản thân sẽ lập tức vào thế bất bại, trừ phi thực lực chênh lệch quá lớn.

- Lưu Vân Tông bắt đầu quật khởi rồi!

Một trưởng lão Tử Dương Tông khác lo lắng nói.

Hừ lạnh một tiếng, Tử Dương Tông đại trưởng lão chân khí truyền âm nói:

- Chu Liệt Dương đã chuẩn bị kích sát người tên Diệp Trần, nhưng đối phương vận khí tốt, chạy thoát một lần, lần sau hắn sẽ không còn được may mắn như thế, thuận tiện bảo hắn giết luôn La Hàn Sơn, khiến Lưu Vân Tông cả đời cũng không thể trở mình, bị Tử Dương Tông chúng ta dẫm dưới chân.

- Không sai, Lưu Vân Tông chỉ cần ngóc dậy được khẳng định sẽ tính cả thù cũ lẫn nợ mới, cho nên nhất định phải trảm cùng giết tận.

Thanh âm hai người tụ thành một tuyến, không truyền ra ngoài, nhưng

sát cơ sâm hàn vẫn bị Diệp Trần cảm ứng.

- Hai lão già này khẳng định không có hảo ý, không biết có phải đang muốn nhắm vào mình hay không.

Diệp Trần dừng ánh mắt lại chỗ võ đài, trong lòng thầm tính toán, hắn rất tin vào cảm ứng của mình, người khác chỉ cần lộ ra một tia sát cơ với hắn, hắn đều có thể nắm bắt được, nhưng Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì vông lực thâm hậu, tầng sát cơ đó cũng chỉ lóe lên rồi lập tức biến mất.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần thầm lắc lắc đầu, hắn bây giờ quá yếu, ở Thiên Phong Quốc thuộc về tầng dưới cùng, chỉ là đạt đến Bão Nguyên Cảnh mới có khả năng tự bảo vệ mình, nếu như đối phương bất chấp thân phận, ngầm kích sát hắn, thật đúng là không còn đường phản kháng.

Nghĩ đến đấy, không khỏi có chút thất thần.

Bão Nguyên Cảnh cường giả có thể tự do đi lại trong Thiên Phong Quốc, nhưng mang lên tầng thứ Nam Trác Vực thậm chí cả Chân Linh đại lục, thì chẳng là gì, trên Bão Nguyên Cảnh là Tinh Cực Cảnh, giơ tay nhấc chân đã có phá sơn chi lực, có thể dễ dàng hủy diệt một tông môn, mà trên Tinh Cực Cảnh còn có Linh Hải Cảnh, võ giả cảnh giới này được gọi là đại năng, sơ bộ sở hữu thực lực phá hoại địa hình, chân khí như đại hải, liên miên bất tuyệt, Sinh Tử Cảnh võ giả có thể phong vương xưng hoàng, như Hư Hoàng, Tà Vương, Huyền Hậu, Long Hoàng vân vân, họ mới là Chân Linh Đại Lục vương giả, tùy ý có thể hiệp sơn hải, đáng sợ nhất là, Sinh tử Cảnh võ giả có thể đạt đến nhân thể cực hạn, nghịch chuyển sinh tử, chỉ cần không có gì bất ngờ, nghe nói Sinh Tử Cảnh võ giả rất khó giết chết, họ đã có huyết nhục diễm sinh, thậm chí một giọt máu cũng có năng lực trùng sinh, cũng chính là nói, dù đánh họ đến chỉ còn một mẩu thịt, vẫn có thể phục nguyên, kích sát còn lại một giọt máu, vẫn đủ phục nguyên, rất khó tưởng tượng lại có cảnh giới đáng sợ đến vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 130: Trảm Long Thoái, Đại Bi Thiên Vương Quyền

Chỉ là cho dù là Sinh Tử Cảnh võ giả cũng phải cảm ngộ thiên đạo, họ muốn tấn thăng đến tầng thứ cao hơn, đạt đến cảnh giới Hư Vô Phiêu Miểu trong truyền thuyết, cảnh giới này trước mắt đối với Diệp Trần mà nói quá xa vời, căn bản không phải thứ hắn có thể chạm vào được, cường hành suy đoán cũng không suy đoán nổi.

Loại bỏ tạp niệm, Diệp Trần phát hiện tâm cảnh hình như nâng cao một chút, chân khí ổn định trong cơ thể dần trở nên hoạt bát.

- Không lẽ tâm khí cao, mới có thể phát triển?

Diệp Trần suy nghĩ.

Trên võ đài, Âu Dương Minh không tấn công nữa, thần tình không vui trước đó cũng trở nên cẩn trọng hơn, một thoái vừa rồi hình như là chín phần công kích lực của hắn, đối phương không những đỡ được mà còn không lùi một bước, phần thực lực này không thể xem nhẹ.

- Không tệ, có thể chặn được một thoái của ta!

Âu Dương Minh âm thầm tích góp sức mạnh, ngoài miệng nói.

La Hàn Sơn ánh mắt lạnh lẽo,

- Bây giờ đến phiên ta.

- Đại bi thiên vương quyền!

Không có bất cứ lời nào vô ích, La Hàn Sơn tiến lên trước một bước, toàn thân tử khí sôi trào, một quyền mang theo sức mạnh trấn áp đại địa đánh

về phía Âu Dương Minh.

Ba ba ba ba ba...

Không khí bị đục thủng từng tầng, một bàn tay cự đại nắm chặt một tấm bia đá tử sắc hung mãnh trấn áp về phía Âu Dương Minh, trong nháy mắt, khí lưu quanh người bắt đầu bất động, ngưng cố, sau đó co lại.

- Là Đại bi thiên vương quyền, tông chủ cũng truyền môn võ kĩ này cho Hàn Sơn.

Từ trưởng lão mặt lộ hỉ sắc, thông thường, đệ tử hạch tâm chỉ có thể truyền thụ một môn võ học địa cấp sơ giai, trừ nghiêm ngặt khống chế tuyệt học lưu động, nguyên nhân chủ yếu là sợ đệ tử hạch tâm phân tâm, dù sao tu luyện một môn đã rất khó, đồng thời tu luyện hai môn rất không sáng suốt, đến cuối cùng mọi thứ cũng chỉ ở mức bình thường, không phương diện nào xuất sắc, chi bằng luyện trước một môn, đợi môn thứ nhất luyện đến đỉnh cấp rồi mới học tập những võ học khác.

La Hàn Sơn có thể học tập đến môn võ học địa cấp sơ giai thứ hai chứng tỏ tông chủ sớm đã biết La Hàn Sơn đem Tử cấp cực công luyện đến đệ cửu trọng, có tư cách luyện môn thứ hai, đương nhiên cũng không phải mỗi người đều như vậy, tông môn phải khảo nghiệm mức độ trung thành của người trước, một số đệ tử một dạ hai lòng cho dù thiên phú có cao, ngộ tính có mạnh tông môn cũng không truyền thụ tuyệt học cho ngươi, nhưng nếu như ngươi ở bên ngoài tìm được một môn võ học địa cấp sơ giai, tông môn sẽ mặc kệ ngươi, cùng lắm nhắc nhở ngươi võ học chú trọng về chất chứ không phải về lượng.

Đại trưởng lão khẽ gật đầu, có Đại bi thiên cương quyền tại thân, La Hàn Sơn trên cơ bản có thể chống lại đối thủ thực lực công tử cấp.

- Phá cho ta!

Âu Dương Minh một cước tung lên, thoái ảnh như hỏa sơn hóa thành

một thanh cự đao chém lên bàn tay và thạch bài.

Keng!

Bàn tay dừng lại trong giây lát, thạch bài xuất hiện những vết nứt mơ hồ.

Nhưng vẫn trấn áp về phía Âu Dương Minh.

Âu Dương Minh sắc mặt âm trầm, chân khí toàn thân không hề bảo lưu, quang hoa như diệu nhật vọt thẳng lên trời, tỏa ánh hào quang chói mắt.

Xoay người bay lên, Âu Dương Minh một thoái nặng nề bổ lên bàn tay chân khí và thạch bài.

- Trảm long thoái!

Rắc!

Đại bi thiên vương quyền bị phá, nhưng cũng ép Âu Dương Minh phải xuất toàn lực.

- Đao thoái hợp nhất!

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Trần hơi nhíu mày, đao pháp và thoái pháp của Âu Dương Minh lợi hại như nhau, hắn sớm đã biết, nhưng đối với võ giả mà nói, cái gì cũng lợi hại không phải chuyện tốt, phải xác định một môn võ học chủ tu, ví dụ trước đây Diệp Trần là quyền pháp và kiếm pháp đồng thời tu luyện, hơn nữa vẫn là quyền pháp lợi hại hơn, nhưng bây giờ kiếm pháp là chính, quyền pháp là phụ, chính phụ phải phân định rạch ròi.

Không ngờ Âu Dương Minh lại đi đường tắt, đem thoái pháp và đao pháp dung nhập làm một, từ đó về sau, đao pháp chính là thoái pháp, thoái pháp chính là đao pháp, tuy hai mà một, không biết đây là hắn tự dung hợp hay bởi vì môn võ học Trảm long thoái.

Một thoái phá vỡ Đại bi thiên vương quyền, Âu Dương Minh được thế, thân thể lóe lên, tung ra mấy chục đường thoái kình hung mãnh.

La Hàn Sơn không lùi không tiến, một lần nữa thi triển Đại bi thiên vương quyền, chống chọi lại thoái kình của đối phương, làm cho không khí như muốn nứt vỡ.

- La Hàn Sơn, bại đi!

Âu Dương Minh một bước dẫm vỡ mặt đất, cả người lao lên trời, lại một thoái đánh xuống.

Ngang!

Âm thanh thảm liệt như tiếng long ngâm vang lên!

Một thoái này trực tiếp huyễn hóa thành một thanh chiến đao đáng sợ, trên chiến đao có hình ảnh một con rồng thoắt ẩn thoắt hiện, miệng phát ra thanh âm bị hào, thanh niên tuấn kiệt công lực không đủ nghe thấy âm thanh này, nhất thời mắt hoa đầu váng, tức ngực buồn nôn, toàn thân lực khí tựa hồ bị hư thoát, Âu Dương Minh rất tự tin vào uy lực của Trảm long thoái, đao pháp và thoái pháp hắn tu luyện trước đây kì thực là một thể, chỉ có điều bị cường hành phân khai, như vậy mới có thể tu luyện nhanh hơn, chứ không phải như Diệp Trần nghĩ, tự mình lĩnh ngộ mà ra, dựa vào cảnh giới hiện tại của hắn, đâu có khả năng sáng tạo võ học, nếu như có thể sáng tạo võ học, hắn sớm đã trở thành một đại tông sư, trừ bước vào Bão Nguyên Cảnh tầng thứ Phỉ Thúy công tử, Thiên Phong Quốc không còn ai là đối thủ của hắn, thậm chí một chiêu cũng không địch nổi.

- Tử khí Đông lai, Đại bi trấn áp!

Đường tử khí hình vòng cung sau lưng La Hàn Sơn càng thịnh, tựa hồ xuyên qua cả nhân ảnh hắn, phía sau còn có một tấm tử sắc thạch bài cao mười mét trấn áp không gian, trên thạch bài có vô số thi thể chiến sĩ từ dưới đất chui lên, phát ra những tiếng rống giận dữ, tựa hồ như muốn quay trở lại thế giới thực, quay trở lại với dĩ vãng huy hoàng, trấn động nhân tâm.

- Đây là thực lực cấp bậc gì, đáng sợ quá.

- Mười ta cũng không phải đối thủ của hai người họ, e rằng một chiêu có thể nghiền nát ta thành tro bụi, thi cốt không còn.

- Lợi hại quá, không sao tưởng tượng nổi, ta cứ tưởng mình cũng có thể tranh cao thấp với họ, bây giờ xem ra hoàn toàn là kẻ ngốc nói mơ.

Một số đại thế lực môn hạ thanh niên tuấn kiệt trợn mắt há mồm, họ không thể tưởng tượng Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong tu vi có thể thi triển ra uy lực cường đại như vậy, một số Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì bình thường cũng không lợi hại được như vậy! Cũng chính là nói, họ hoàn toàn có năng lực tranh tài cao thấp với Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, nói không chừng còn có thể trảm sát họ, vượt cấp giết người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 131: Khoái Đao, Thạch Nhân

Không chỉ là họ, đến đại tông môn các đại đệ tử cũng thần tình ngưng trọng, mắt không dám chớp nhìn lên đài, chỉ sợ bỏ lỡ điều gì.

Keng!

Long khu triền thân chiến đao chém lên Tử sắc thạch bài, tạo ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tử sắc thạch bài tựa hồ bị chém thành hai nửa, vết nứt nhanh chóng lan ra.

Cũng may vẫn chặn được một thoái miểu sát Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả, nếu như không chặn được, La Hàn Sơn đương nhiên sẽ thua.

Tấm lưng thẳng đứng của La Hàn Sơn bị ép cong một phần, nhưng biểu tình trên mặt thì vẫn không thay đổi, ánh mắt sắc bén xuyên qua hư ảnh thạch bài, khóa chặt Âu Dương Minh.

Nhìn ánh mắt La Hàn Sơn, một ngọn lửa vô danh dâng lên trong lòng Âu Dương Minh, quát:

- Tàn long thức!

Một cước đá ngang, thoái kình sắc bén như đao xé toang không khí, phát ra những tiếng thê lương, trảm xuống thạch bài tử sắc, trong chốc lát, long ảnh lại hiện, đứt thành một đoạn.

Rắc rắc...

Tử sắc thạch bài chằng chịt vết nứt, binh một tiếng, vỡ tan.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người lao ra từ trong thạch bài, một nắm đấm cự đại giữ chặt thạch bài ngạnh hám cùng Âu Dương Minh giữa không trung.

- Đại bi hám thiên!

- Để ta xem ngươi chống lại Trảm long thoái của ta kiểu gì!

Âu Dương Minh liên tục hai lần phách trảm thạch bài, thân thể mượn lực dừng lại giữa không trung, thấy La Hàn Sơn lao đến, cười gằn, đồ long thức bá đạo nhất trong Trảm long thoái đánh về phía đối phương, thoái kình đáng sợ tựa hồ có thể trảm diệt linh hồn, vù vù rung động.

Ầm ầm!

La Hàn Sơn cả người bị chấn rụng, lùi liền mười mấy bước, Âu Dương Minh cũng chưa từng chiếm được thượng phong, thân thể lăng không lộn một vòng, cuối cùng lảo đảo đáp xuống đất.

- Bại cho ta!

- Đại bi trấn áp!

Không hề có ý chần chừ, hai người một lần nữa lao vào nhau, công kích như như cuồng phong bạo liên tục đối oanh, Trảm long thoái của Âu Dương Minh hung hãn vô song, gần như không hề thua kém địa cấp trung giai võ kĩ, mỗi một thoái đánh ra, đều có thể làm nứt tâm thần, không chiến mà thắng, trong khi Tử cực công của La Hàn Sơn không hề thua kém Trảm long thoái, nhưng Tử cực công kì diệu vạn phần, sau khi đạt đến đệ cửu trọng tử khí đông lai, có thể tiếp dẫn tử khí, tăng uy lực võ kĩ, như vậy mới có thể chống lại Trảm long thoái của Âu Dương Minh, không hề rơi xuống hạ phong.

Ba trăm chiêu!

Năm trăm chiêu!

Sau sáu trăm chiêu, Trang Khánh Hiền biết không thể để họ đánh thêm được nữa, muốn phân thắng phụ, chí ít phải trên hai ngàn chiêu, hơn nữa tu vi của họ quá thấp, ngạnh hám hai ngàn chiêu có thể kiệt sức mà chết, phải biết đến Võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng rất hiếm khi liều mạng hai ngàn chiêu.

Cách không phát ra một phiến khí kình chặn giữa hai người, Trang Khánh Hiền đứng lên nói:

- Hai vị, dừng tay ở đây thôi! Hôm nay là biểu diễn luận bàn, không cần phân rõ thắng bại.

Trưởng lão Lưu Vân Tông gật gật đầu, hắn đã nhìn ra La Hàn Sơn không thể thắng được Âu Dương Minh, đương nhiên, đối phương cũng không thể thắng được La Hàn Sơn, chỉ là cứ đánh như vậy, không còn ý nghĩa gì.

- Hừ!

Tử Dương Tông đại trưởng lão sắc mặt rất khó coi.

La Hàn Sơn không động thủ nữa mà chậm rãi thổ ra một ngụm trọc khí, thản nhiên nói:

- Xem ra hôm nay muốn đánh bại ta là không thể.

- Ngươi không phải cũng không thắng ta sao.

Âu Dương Minh áp chế khí huyết đang sôi trào.

- Trận chiến hôm nay, sau này hãy phân thắng bại, xưng danh công tử lúc nào cũng đợi ngươi đến cướp.

Nói xong, La Hàn Sơn quay trở lại vị trí của mình.

Trang Khánh Hiền thu hồi khí kình, lên tiến nói:

- Còn ai lên đài khiêu chiến nữa không.

- Cốc chủ, có đệ tử.

Liễu Vô Tướng nãy giờ không động thanh sắc bước ra.

Trang Khánh Hiền hơi kinh ngạc,

- Vô Tướng, ngươi muốn khiêu chiến ai?

Ánh mắt lạnh lẽo của Liễu Vô Tướng rơi trên người Lâm Kì,

- Nghe nói khoái đao của ngươi rất nhanh, vượt qua Bắc Tuyết công tử, không biết là thật hay giả.

Lâm Kì đứng dậy,

- Ngươi sẽ thua.

- Bây giờ bàn thắng thua hơi sớm, ngươi không thấy vậy sao?

- Khoái đao của ta lấy nhanh là căn bản, hoặc là dùng tốc độ đánh bại ta, hoặc là bị tốc độ của ta đánh bại, không có khả năng thứ hai!

Lâm Kì mặt không biểu tình, khí chất vô bi vô hỉ nhìn còn lạnh hơn cả Liễu Vô Tướng, lạnh triệt để.

- Hình như có nghe qua chuyện này, vậy ta càng muốn lĩnh giáo.

Liễu Vô Tướng trên người tản phát ra chiến ý cường liệt, không hề thua kém Âu Dương Minh và La Hàn Sơn, thậm chí còn có phần hơn.

Từng bước tiến lại gần Liễu Vô Tướng, Lâm Kì lấy một thanh bảo đao ra khỏi Linh Giới Trữ Vật.

Ánh mắt Diệp Trần hiện lên dị sắc, Lâm Kì động dụng hạ phẩm bảo đao

Liệt không đao chứng tỏ rất muốn chiến một trận công bằng, dùng thực lực bản thân đánh bại Liễu Vô Tướng.

- Xuất đao đi!

Bên ngoài cơ thể Liễu Vô Tướng bốc lên một tầng khí lưu xanh thẫm, luồng khí lưu này sắc bén vô cùng, như những chiếc răng cưa, không khí vừa chạm vào lập tức đứt vỡ, phát ra những tiếng xùy xùy.

Keng!

Đao vừa rút ra, thân ảnh Lâm Kì đã biến mất, một đường bạch quang thất luyện tung hoành ngang dọc, chém lên chân khí hộ thể của Liễu Vô Tướng.

Xì!

Tầng khí lưu xanh thẫm bị cắt đứt, Liễu Vô Tướng thậm chí còn không kịp phản ứng.

- Nhanh quá!

Liễu Vô Tướng con ngươi co rút lại, trong lòng nổi sóng, cho dù trước đây đã biết Lâm Kì lợi hại, rất có khả năng chạm đến trình độ Bắc Tuyết khoái đao, nhưng vẫn không ngờ khoái đao của đối phương lại nhanh đến vậy. Khiến tốc độ phản ứng của hắn cũng trở nên chậm chạp.

Không dám chậm trễ, tầng khí lưu xanh đậm quanh người Liễu Vô Tướng bạo trướng, hình thành một bộ khải giáp màu xanh tràn đầy sát khí bên ngoài cơ thể, bộ áo giáp rất dày, viền mép có những chiếc gai nhọn khổng lồ đâm ra, nhìn thoáng qua chẳng khác gì một con yêu ma thượng cổ, phòng ngự cường hãn.

Keng keng keng keng keng...

Nhưng liền sau đó, khoái đao của Lâm Kì một lần nữa chém đến.

Không nhìn thấy nhân ảnh, chỉ có thể nhìn thấy một đường đao quang trắng tinh như tuyết tung hoành, hết lần này đến lần khác chém lên bộ áo giáp chân khí trên người Liễu Vô Tướng, phát ra những tiếng nổ kịch liệt.

- Đao thứ ba mươi mốt!

Ầm!

Một đường đao quang ngưng như thực chất kéo dài một cách khoa trương, xuyên qua phần bụng Liễu Vô Tướng.

Trường đao nhập vỏ, Lâm Kì đi về vị trí của mình.

- Chuyện gì vậy, vẫn chưa phân thắng bại mà?

- Không lẽ Lâm Kì biết không đánh lại Liễu Vô Tướng nên chấp nhận bỏ cuộc?

Đang lúc mọi người còn đang băn khoăn không hiểu thì bộ áo giáp chân khí bên ngoài cơ thể Liễu Vô Tướng phát ra những tiếng nổ bùm bùm, vỡ thành một đống, chỉ còn lại nhân ảnh sắc mặt tái nhợt đứng ở đó.

Toàn tràng lặng ngắt, liền sâu đó là những tiếng kinh hô như hàng ngàn lớp sóng.

- Liễu - Vô - Tướng, thua!

- Chỉ ba mươi mốt đao, Liễu Vô Tướng đã thua.

- Liễu Vô Tướng là công nhận công tử cấp thực lực, Lâm Kì có thể đánh bại hắn, chứng tỏ thực lực Lâm Kì đã ngang hàng với Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc công tử, thậm chí còn có phần hơn.

- Bắc Tuyết khoái đao không hổ là Bắc Tuyết khoái đao, nhanh đến chóng mặt, không hề dùng bất cứ chiêu trò gì.

Vu Nhạc khóe miệng nhếch lên, những con người này có lẽ vẫn chưa

biết! Trong sơn trang, đại sư huynh Bắc Tuyết công tử đã cùng Lâm Kì đấu qua một trận, hai bên bất phân thắng bại, nhưng trong mắt Vu Nhạc, là Lâm Kì thắng, bởi vì hắn vẫn đang tiến bộ, chưa có dấu hiệu dừng lại.

La Hàn Sơn gằn từng chữ:

- Bắc Tuyết khoái đao, danh bất hư truyền.

- Thiên hạ võ công, vô kiên bất tồi, nhanh không chỉ là nhanh, nhanh ở một tầng ý nghĩa khác chính là công kích lực, khi tốc độ đạt đến cảnh giới nhất định, một tờ giấy, một phiến lá cây, đều có thể xuyên thủng áo giáp, giết người trong nháy mắt.

Diệp Trần nhìn rõ hơn bất cứ ai, Lâm Kì ban đầu công kích lực không phải quá cường hàn, chỉ là sau khi tốc độ bạo tăng, có thể dễ dàng cắt nát áo giáp chân khí của Liễu Vô Tướng, hơn nữa mỗi lần công kích đều nhằm vào chỗ yếu, nhằm chuẩn bị cho một đao cuối cùng.

Nghe vậy, La Hàn Sơn và Từ Tĩnh cùng hướng ánh mắt về phía hắn, đây là lần đầu tiên họ nghe thấy lý luận dễ hiểu đến vậy.

Tứ trưởng lão và Đại trưởng lão quay sang nhìn nhau, cảm thấy có chút không hiểu Diệp Trần, hắn tuổi còn nhỏ, sao hiểu được nhiều như vậy, hơn nữa nói rất có đạo lý, đi thẳng vào trọng tâm.

Nam La Tông Vũ hiệp Nam Cung Vân lắc lắc đầu,

- Nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, người này là nhân vật đệ nhất dưới tam công tử, không, nói không chừng là nhân vật đệ nhất dưới Phỉ Thúy công tử.

Viên Tuyết Mai kinh ngạc nói:

- Nhị sư huynh, hắn lợi hại vậy sao.

- Hắn đã lĩnh ngộ thâm ý của khoái, mỗi một chiêu một thức đều có thể

thi triển khoái đến cực hạn của mình, muốn chống lại hắn, trừ phi nhanh hơn hắn, hoặc là tu vi mạnh hơn hắn, đương nhiên, ta nhãn lực có hạn, có thể còn cách khác đối phó với hắn.

Sau trận chiến này, Lâm Kì tên tuổi càng thịnh, mặc dù không có danh xưng công tử, nhưng trong tim tất cả mọi người, đã coi hắn là một trong công tử khóa mới.

Xem Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì chiến đấu, những trận luận bàn tiếp theo rõ ràng có phần vô vị, ai cũng chờ mong những màn luận bàn có trọng lượng.

Một trận luận bàn kết thúc!

Thạch Phá Thiên đứng dậy, đến lúc rồi!

Mọi người hiếu kì nhìn Thạch Phá Thiên, không biết hắn định khiêu chiến ai.

- Diệp Trần, ngươi thực lực không tệ, thanh niên cao thủ Thiên Phong Quốc có thể thắng được ngươi không nhiều, không biết có chịu nhận lời khiêu chiến của ta hay không, đương nhiên, nếu như không đồng ý ta cũng không miễn cưỡng, chỉ là có chút nuối tiếc mà thôi.

Vừa lên, Thạch Phá Thiên đã tâng bốc Diệp Trần, được tâng như vậy, hắn có thể yên tâm cùng đối phương chiến đấu, hủy diệt nửa bước kiếm ý của hắn.

Quả nhiên, tất cả mọi người đều cảm thấy hợp lý, cảnh tượng Diệp Trần đánh bại Trình Tuấn vẫn còn hiển hiện trước mắt, có thể so sánh với một thanh niên cao thủ lâu đời có chút miễn cưỡng, nhưng tư cách chiến đấu thì vẫn có, dù sao cũng không phải sinh tử quyết chiến, chỉ là biểu diễn luận bàn mà thôi.

Diệp Trần không quan tâm đến bụng dạ thâm độc của đối phương, gật đầu nói:

- Được.

Khóe miệng hơi nhếch lên, Thạch Phá Thiên trong bụng cười gằn, cuối cùng cũng đã đợi đến giờ khắc này, không biết đợi luận bàn kết thúc, ngươi sẽ có biểu tình gì.

Hai người đứng đối diện với nhau.

Một khắc sau!

Trên người Thạch Phá Thiên phóng xuất quang mang màu ngọc lưu ly, trong quang mang còn có kim sắc thuần túy, dung hợp với nhau một cách hoàn mỹ, vàng mà không phải vàng, ngọc mà không phải ngọc, làm cho da thịt, tóc, thậm chí hai mắt cũng bị nhuộm màu, tựa hồ như không còn trên cơ thể.

- Lưu ly quyết đệ cửu trọng, lưu ly kim thân!

- Lưu ly quyết là địa cấp sơ giai phòng ngự công pháp lợi hại nhất của Phỉ Thúy Cốc, chỉ cần đạt đến đệ cửu trọng lưu ly kim thân, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, so với yêu thú phòng ngự đồng cấp mạnh hơn gấp nhiều lần, trên cơ bản đã ở thế bất bại.

- Có lưu ly kim thân hộ thể, Diệp Trần một chút cơ hội cũng không có, chỉ là không biết chịu được mấy chiêu.

Diệp Trần quan sát thân thể Thạch Phá Thiên, gật gật đầu nói:

- Ta cũng tu luyện một môn phòng ngự công pháp, không biết ai mạnh hơn ai.

Vừa nói, thân thể Diệp Trần vừa rung, trên người đồng dạng phóng xuất ánh sáng lấp lánh, nhưng không phải màu lưu ly mà là màu ngọc, một tầng ngọc chất sáng bóng chư phủ bề mặt cơ thể, cơ bắp trở nên rõ nét, ngũ quan như dao khắc, tựa hồ như một bức tượng tạc bằng mỹ ngọc.

Toái ngọc cường thân quyết đệ ngũ quyết!

Kim cương ngọc thể đại thành cảnh giới.

Ong!

Tràng diện lại một lần nữa sôi trào, Thạch Phá Thiên biệt hiệu thạch nhân, là bởi vì phòng ngự của hắn siêu cao, vững như bàn thạch, Diệp Trần cũng tu luyện một môn phòng ngự công pháp, nhìn bên ngoài, có vẻ không hề thua kém Lưu ly quyết của Thạch Phá Thiên.

Hai đại phòng ngự công pháp đối chiến, không biết ai sẽ thắng ai?

Thạch Phá Thiên nhướng mày, trong lòng cười lạnh, tùy ý tìm một môn luyện thể công pháp mà muốn so sánh với lưu ly kim thân của hắn, thật đúng là không biết sống chết.

- Nếu đã như vậy, để ta xem ngươi có năng lực gì.

Thân thể hơi nghiêng về phía trước, Thạch Phá Thiên tốc độ trong nháy mắt đạt đến cực hạn, phía sau thân thể xuất hiện một phiến tàn ảnh thúy kim sắc, luận tốc độ, chỉ chậm hơn Lâm Kì một hai phần.

Đợi đến khi chỉ còn cách Diệp Trần chưa đến ba mét, cánh tay Thạch Phá Thiên cong lại, một quyền đánh ra.

Một quyền này đơn giản trực tiếp, khí kình nội liễm, chỉ là tiếng không khí bị xé rách đặc biệt chói tai.

Diệp Trần không có ý tránh né, chân phải tiến lên trước một bước, một quyền đồng dạng nghênh đón.

Đông!

Hai nắm đấm không có huyết sắc chạm vào nhau, không khí bị nén, văng khắp nơi, mặt đất nứt ra như hình mai rùa, lõm thành một mảng.

Một khắc sau!

Hai người đều bị đẩy ngược về phía sau, không kìm được thân thể.

- Mãnh! Quyền kình không tiết ra ngoài mà hoàn toàn đập vào đối phương.

- Xét về phương diện sức mạnh, hai người nhìn có vẻ cân tài cân sức, không biết Thạch Phá Thiên xuất ra mấy phần bản lĩnh.

- Nói thực, vẫn chưa thể nhìn ra được, lực đạo của họ đều phát nổ khi vừa chạm vào đối phương, không tự mình thử nghiệm, rất khó phán đoán.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 132: Luyện Tâm Nhất Kiếm

Quanh đài, một số người rì rầm nghị luận.

Kìm lại thoái thế, Thạch Phá Thiên ngẩng đầu, mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, hắn biệt hiệu thạch nhân, không chỉ phòng ngự cao, sức mạnh thân thể cũng cực kì cường đại, dưới điều kiện không động chân khí, từng dùng quyền đánh chết một con đỉnh tiêm yêu thú cấp ba, yêu thú cấp bốn cũng có thể gắng gượng vài chiêu, đối phương nhỏ hơn hắn hai ba tuổi, không chỉ có thành tựu trên lĩnh vực kiếm pháp, lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, bây giờ đến phương diện sức mạnh cũng cực kì cường hãn, còn gì là thiên lý nữa.

Nhưng đối với Thạch Phá Thiên mà nói, Diệp Trần càng xuất sắc, hắn càng muốn tiêu diệt đối phương, nếu không, cả đời này hắn cũng không thẳng lưng lên được.

- Để ta xem ngươi đỡ được mấy quyền.

Khởi động tốc độ, Thạch Phá Thiên hai ba bước lao đến trước mặt Diệp Trần, nắm đấm thúy kim sắc hóa ra những phiến quyền ảnh, quyền nào quyền nấy sức mạnh thập phần.

Diệp Trần đương nhiên không sợ, chiến luôn cùng đối phương.

Sau một trăm chiêu, Thạch Phá Thiên cười gằn,

- Ăn một quyền của ta!

- Không phòng thủ?

Diệp Trần nhíu mày, đối phương hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, tốc độ công kích bạo tăng, nếu như lấy cứng chọi cứng, khó tránh bị trúng vài quyền, nếu

không lấy cứng chọi cứng, bản thân sẽ rơi vào thế hạ phong, dù sao phòng thủ kiên cố đến mấy thì vẫn có lỗ hổng.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần cũng từ bỏ ý định phòng ngự, tung nắm đấm như Thạch Phá Thiên.

Binh!

Binh!

Mỗi người đều trúng một quyền, hỏa tinh bắn ra, nổ lốp bốp.

Thạch Phá Thiên nhe răng cười, tựa hồ một quyền vừa rồi không hề ảnh hưởng đến hắn, thân ảnh lao lên, một lần nữa quấn lấy Diệp Trần.

Binh binh binh binh binh binh...

Nhất thời, đến Diệp Trần và Thạch Phá Thiên đều không biết trúng của đối phương bao nhiêu quyền, chỉ biết nửa trên thân người chỗ nào cũng đau, đến đầu cũng trúng mấy nhát, so với họ, đám thanh niên tuấn kiệt quan chiến càng không còn gì để nói, họ chỉ nhìn thấy hai người như hai kẻ điên, chỉ biết công kích, không biết phòng thủ, tựa hồ ai có thể đánh nhiều hơn đối phương một quyền là thắng.

- Biến thái quá! Ai đánh với họ không thua thì cũng chết, phòng ngự mạnh như vậy.

- Bản thân họ cũng không thể phá được phòng ngự của đối phương, chúng ta lên chỉ sợ đủ gãi ngứa cho họ.

- Thạch Phá Thiên tu luyện là Lưu ly quyết, không biết Diệp Trần kia tu luyện luyện thể công pháp nào, sao lại mạnh như vậy, không hề thua kém Thạch Phá Thiên.

Chiến thêm một lúc, Thạch Phá Thiên có phần mất kiên nhẫn, đối phương phòng ngự mạnh hơn hắn tưởng tượng, chỉ dựa vào một mình lưu ly

kim thân thì không thể làm được gì, nói như vậy, chỉ còn cách động dụng tuyệt học của hắn.

- Thiên cương bạo liệt!

Thân thể lăng không nhảy lên, kim quang trên nắm đấm của Thạch Phá Thiên càng thịnh, ầm ầm đánh tới.

- Cuối cùng cũng động dụng võ kĩ.

Diệp Trần đánh ra Bá quyền chiêu thứ hai Độc bá nhất phương, nguyên khí gần đó bị hút sạch, dung nhập vào trong quyền kình.

- Bạo!

Khiến Diệp Trần ngạc nhiên là, Bá quyền lần đầu tiên bị một môn quyền pháp khác áp chế, vô kiên bất tồi quyền kình tầng tầng bạo liệt, tựa hồ bên trong có chứa thuốc nổ.

Ba!

Thân thể lóe lên, Diệp Trần lùi hơn mười bước.

Thạch Phá Thiên kiên quyết đuổi theo, một quyền lăng không đánh ra.

Bá quyền vô hiệu, Diệp Trần đành phải động dụng Vân ẩn kiếm, một kiếm chém ra, nửa bước kiếm ý được thôi phát ra ngoài.

Bùm bùm!

Quyền kình bạo liệt và kiếm khí va chạm, bất phân thắng bại, không ai chịu nhường ai.

- Thiên cương bạo liệt quyền là địa cấp sơ giai quyền pháp, khắc chế tuyệt đại bộ phận võ kĩ, trong quyền kình ẩn hàm cương kình bạo liệt, chỉ cần chạm vào là nổ tung từ ngoài vào trong, thực sự đủ bá đạo.

La Hàn Sơn thành danh cực sớm, thoáng nhìn là nhận ra quyền pháp của Thạch Phá Thiên, đường kiếm khí này của Diệp Trần không hề thua kém đối phương, chủ yếu vẫn là dụng của kiếm ý, kiếm ý bản thân đã có một luồng nhuệ khí, dung nhập luồng nhuệ khí hư vô này, kiếm khí của kiếm khách đương nhiên càng sắc bén ngưng thực, rất khó bị đánh tan.

- Xem ngươi chặn kiểu gì!

Cho đến lúc này, Thạch Phá Thiên cuối cùng bạo phát tuyệt chiêu giấu kín, hai tay hư không nắm quyền, như hai con rồng lao lên từ mặt biển, chấn động cả thiên địa.

Ầm ầm ầm!

Kim quang bảo phủ một nửa quảng trường, quyền kình hung mãnh hoàn toàn bị che giấu, chỉ có những tiếng nổ khiến người ta hồn siêu phách tán là vẫn không ngừng vang lên, áp bách Diệp Trần.

Diệp Trần lần đầu tiên gặp phải đối thủ đáng gờm như vậy, những ngẫm lại chẳng có gì kì quái, Thạch Phá Thiên là Phỉ Thúy Cốc tứ đại đệ tử hạch tâm, thực lực không hề thua kém Liễu Vô Tướng, trong giới thanh niên có mặt ở đây, trừ Phỉ Thúy công tử đã bước vào Bão Nguyên Cảnh, tựa hồ chỉ có "Bắc Tuyết khoái đao" Lâm Kì là đủ khả năng thắng hắn, mình thì mới bước vào Ngưng Chân Cảnh hậu kì, chân khí mặc dù không hư phù, nhưng cũng chưa được ngưng luyện tinh thuần như Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, chỉ có thể so sánh với Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong bình thường, ưu thế duy nhất của hắn là nửa bước kiếm ý.

Kiếm ý!

- Xem ra phải xuất một kiếm đó.

Một ý nghĩ lướt qua trong đầu, Diệp Trần hạ quyết tâm, không còn do dự nữa.

Chân trái tiến lên phía trước một bước, Diệp Trần tay phải giơ cao kiếm,

cả tâm thần trầm nhập vào trong Vân ẩn kiếm, sau đó chém xuống.

Xích!

Không ai có thể hình dung một kiếm đó nhanh thế nào, bởi vì không nhìn thấy Diệp Trần làm động tác gì, một đường kiếm khí to lớn đã bắn ra, đường kiếm khí này thế đi nhanh như điện xẹt, hóa thành một dải bạch quang, trong nháy mắt dung nhập vào trong kim quang.

Vô thanh vô tức, kim quang bị vỡ làm đôi, tất cả quyền kình đều biến mất, như tuyết mỏng gặp mặt trời, tan biến vô hình.

Rắc!

Sườn Thạch Phá Thiên bị chém một đường, máu tươi trào ra.

Bản thân hắn thậm chí còn không kịp phản ứng.

- Là kiếm pháp gì vậy? Sao lại nhanh đến thế?

Một kiếm qua đi, tràng diện lặng ngắt như tờ, mãi mới có người không kìm được kinh hô.

Trưởng lão các đại tông môn mặt lộ nghi hoặc, họ cũng không nhận ra một kiếm này, chỉ có Viên Tuyết Mai là thoáng có vẻ suy tư, sau đó sắc mặt đại biến, tựa hồ nhìn thấy sự tình không thể tưởng tượng, đôi môi hồng nhuận mở to, không sao khép lại được.

Trang Khánh Hiền sắc mặt âm trầm, gằn từng chữ:

- Luyện tâm nhất kiếm!

- Cốc chủ, cái gì là Luyện tâm nhất kiếm?

Liễu Vô Tướng vội vàng hỏi.

- Tương truyền thời cổ, có kiếm khách vì muốn báo thù, tự sáng tạo ra

một môn, môn kiếm pháp đó chỉ có một chiêu, chính là Luyện tâm nhất kiếm này, thi triển Luyện tâm nhất kiếm nhất định phải hợp nhất tinh khí thần thủ nhãn thân, đó chỉ là bước thứ nhất, bước thứ hai hà khắc hơn, lấy kiếm làm chủ, trong một khoảnh khắc đem sức mạnh phát tiết ra theo kiếm hình thế, sát thương đối thủ cường đại hơn mình. Nhưng sau khi thi triển, bản thân sẽ cảm thấy yếu đi trong một thời gian, tinh thần giảm sút. Kiếm khách bình thường vốn dĩ không thể thi triển, chỉ có tấm lòng son hoặc người lĩnh ngộ kiếm ý mới có thể làm được, nhưng tên Diệp Trần này đã chạm đến biên giới kiếm ý, thi triển được cũng không có gì lạ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 133: Hắc Ma Trùng Bốn Cánh

Giải thích thì giải thích vậy, nhưng bản thân Trang Khánh Hiền cũng rất muốn biết Diệp Trần từ đâu có được Luyện tâm nhất kiếm bí tịch, phải biết luyện thành công khẳng định không dễ như nói, chỉ cần luyện hỏng là tẩu hỏa nhập ma, tổn hại tu vi bản thân.

Viên Tuyết Mai hiểu rõ hơn ai hết, bởi vì trong cuốn Kiếm kinh nàng đưa cho Diệp Trần có giới thiệu về Luyện tâm nhất kiếm, nhưng chỉ là giới thiệu qua loa, chứ không phải bí tịch gì, tại sao Diệp Trần có thể tu luyện thành công, không lẽ hắn chỉ dựa vào phán đoán cá nhân là đã có thể thi triển Luyện tâm nhất kiếm.

- Không thể nào?

Thạch Phá Thiên trừng trừng nhìn Diệp Trần.

Uy lực của Thiên cương bạo liệt quyền không chỉ có vậy, nếu như Diệp Trần không có thủ đoạn khác, chỉ cần mười chiêu, mười chiêu là đã có thể đánh bại Diệp Trần, nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng đối phương lại giáng cho hắn một đòn, chỉ một đòn mà khiến hắn không còn lực chiến đấu.

Sắc mặt Diệp Trần hơi tái, nhưng không nghiêm trọng như Trang Khánh Hiền nói.

Luyện tâm nhất kiếm đúng là hắn học được từ trong Kiếm kinh, lý luận trong đó kì thực ảo diệu không kém gì kiếm ý, chỉ có điều kiếm ý có thể thôi phát trong một thời gian dài, Luyện tâm nhất kiếm thì không thể, tác dụng lớn nhất của nó là khiến thực lực kiếm khách bạo tăng trong giây lát, dùng một kiếm kích sát kẻ thù.

Phụt!

Thạch Phá Thiên phun ra một ngụm nghịch huyết, thân thể không thể đứng vững, Lưu ly kim thân bị phá, đối với hắn thiệt hại vô cùng lớn, không có ba tháng điều dưỡng, e rằng không thể hồi phục đến thực lực đỉnh phong, bây giờ thực lực còn không bằng một Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì.

Không cần nhắc nhở, một Phỉ Thúy Cốc trưởng lão nội môn chạy lên đỡ Thạch Phá Thiên.

Bên Tử Dương Tông.

- Tên này đáng sợ quá, hình như vẫn còn thủ đoạn gì chưa thi triển, Chu Liệt Dương có thể đối phó lại hắn không? Hay là lại để hắn chạy thoát lần nữa, sau này giết hắn càng khó.

Tử Dương Tông trưởng lão bên cạnh Trương Khánh chân khí truyền âm cho Tử Dương Tông Đại trưởng lão.

Tử Dương Tông đại trưởng lão hừ nhẹ,

- Đừng nên coi thường Chu Liệt Dương, hắn từng giết qua không ít thiên tài, có mấy người thậm chí không hề thua kém Diệp Trần, huống hồ đến lúc đó chúng ta có thể nhắc nhở hắn, bảo hắn phòng ngự một kiếm này là được, hơn nữa sau một kiếm này, e rằng hắn không còn sức phản kháng.

- Đúng rồi, sao ta không nghĩ ra nhỉ, một kiếm này lợi hại như vậy, không thể không có di chứng.

Ngồi ngay ngắn trên ghế, sắc mặt Diệp Trần càng thêm nhợt nhạt, nhưng trong lòng thì đang cười lạnh, hắn linh hồn lực cường hãn, thi triển Luyện tâm nhất kiếm nhìn thì có vẻ tổn hao tinh thần, kì thực không hề bị ảnh hưởng, nếu liều mạng, thi triển thêm ba bốn lần nữa cũng không thành vấn đề. Ngoài mặt chỉ là giả bộ mà thôi, cốt không muốn kinh hãi thế tục.

Sau khi Diệp Trần và Thạch Phá Thiên kết thúc luận bàn, đại đệ tử tông môn trên cơ bản đều đã giao thủ, không còn có ý động thủ nữa.

- Diệp sư đệ, đệ không sao chứ!

La Hàn Sơn thấy Sắc mặt Diệp Trần khó coi, tưởng hắn sau khi thi triển Luyện tâm nhất kiếm, di chứng nghiêm trọng.

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Chuyện nhỏ ấy mà, La sư huynh không cần lo lắng.

La Hàn Sơn nói:

- Sau này tốt nhất là bớt dùng chiêu này, quá mức hung hiểm, không phải địch tử thì là ta chết.

- Đa tạ La sư huynh quan tâm.

La Hàn Sơn cư xử không tệ, không kiêu ngạo cũng chẳng quá xa xôi, hiền lành thân thiện, chưa bao giờ giở giọng nhị sư huynh hay con trai tông chủ, mang đến cho người ta cảm giác rất ấm áp.

La Hàn Sơn cười nói:

- Đệ là bảo bối của Lưu Vân Tông ta, không quan tâm sao được.

Nghe vậy, Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão đều cười.

Mặt trời từ từ xuống núi.

Biểu diễn luận bàn cũng dần đến hồi kết thúc.

Trang Khánh Hiền đứng dậy, nói:

- Các vị, biểu diễn luận bàn mặc dù đã hết, nhưng tiệc chúc mừng thì vẫn chưa kết thúc, buổi tối vẫn còn yến tiệc, hi vọng mọi người đều có thể tham gia.

- Khó khăn lắm mới được một lần đến Phỉ Thúy Cốc, về sao được.

- Nếu như vẫn còn yến tiệc chiêu đãi, vậy thì vui vẻ một lần!

- Trang cốc chủ yên tâm, yến tiệc nhất định tham gia.

Bây giờ trời đã về khuya, không tiện cho việc đi lại, mọi người cũng không từ chối, chuẩn bị yên tâm ở lại Phỉ Thúy Cốc một đêm, sáng sớm hôm sau khởi hành.

...

Yên tiệc thập phần phong phú, mọi người đều ăn no bụng.

Trong một gian đại đường bí mật của Phỉ Thúy Cốc.

Đại đường đèn đuốc sáng trưng, soi sáng các đại tông môn trưởng lão xung quanh, Trang Khánh Hiền ngồi ở vị trí chủ tọa, hai bên có hai Phỉ Thúy Cốc trưởng lão nội môn.

Trang Khánh Hiền nhìn khắp một lượt mọi người,

- Triệu tập các vị tham gia lần hội nghị này là có một việc lớn cần tuyên bố.

Nam La Tông đại trưởng lão là một vị mỹ phụ tuổi độ ba lăm, dáng vóc thướt tha, da dẻ mịn màng, lên tiếng nói:

- Không biết là việc lớn gì mà lại liên quan đến ngũ đại tông môn?

- Liên quan đến ngũ đại tông môn?

Mỹ phụ vừa dứt lời, những người khác hình như nghĩ ra điều gì, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Trang Khánh Hiền gật gật đầu,

- Đùng là liên quan đến ngũ đại tông môn, nhưng tạm thời vẫn chưa nghiêm trọng. Nửa tháng trước, đệ tử tình báo của Phỉ Thúy Cốc ta vô tình

tìm được phân đà của Thi Quỷ Sơn, mặc dù không vào được bên trong, nhưng từ công tác phòng bị bên ngoài có thể thấy, đây là cứ điểm trọng yếu được Thi Quỷ Sơn chuyên dùng để huấn luyện tân Thi Quỷ Sơn quỷ vệ.

Thi Quỷ Sơn phân đà!

Quỷ vệ!

Chúng nhân hít ngược một hơi lãnh khí, sự tình Địa Sát Môn bị diệt vẫn còn hiển hiện trước mắt.

Thi Quỷ đạo nhân là một trong một trăm linh tám đại quỷ tướng của Cửu U Giáo, thực lực khó lường, đến bây giờ mặc dù trọng thương chưa khỏi, chưa thể đạt đến đỉnh phong, nhưng cũng không phải thứ các đại tông môn tông chủ có thể chống lại được, cho dù liên thủ cũng không được, Thi Quỷ đạo nhân từng sống trên Thi Quỷ Sơn, sau trận đại chiến, Thi Quỷ Sơn bị diệt, không còn tồn tại, nhưng những kẻ đứng đầu nó thì vẫn sống sót, tồn tại dưới cái tên Thế lực Thi Quỷ đạo nhân.

Dưới trướng Thi Quỷ đạo nhân là năm tên quỷ phó trung thành tận tụy, còn có một lượng lớn quỷ vệ, quỷ vệ phân thành bốn cấp, hạ cấp quỷ vệ thực lực thấp nhất, tương đương Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, trung cấp quỷ vệ tương đương Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, thượng cấp quỷ vệ tương đương Bão Nguyên Cảnh trung kì, trên nữa còn có Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh cấp quỷ vệ, trong mỗi cấp bậc quỷ vệ đều có quỷ vệ đội trưởng, thực lực cao nhất trong đám quỷ vệ đồng cấp.

Nếu chỉ có vậy thì không cần quá lo lắng, dù sao tu vi đâu phải thứ dễ tăng, huấn luyện quỷ vệ cũng không phải ngày một ngày hai.

Chỉ là Thi Quỷ đạo nhân nằm ở top giữa trong số một trăm linh tám quỷ tướng, thực lực bản thân không chiếm ưu thế, mà dựa vào thủ đoạn huấn luyện quỷ vệ, hắn không biết tìm đâu ra một cuốn bí tịch kích phát tiềm lực bên trong cơ thể con người, cuốn bí tịch này có thể khiến một người bình thường có trình độ tu luyện của một thiên tài, mấy năm thời gian là có thành

tựu, đương nhiên, có lợi ắt có hại, bởi vì kích phát tiềm lực quá mạnh, quỷ vệ tu luyện cuốn bí tịch này trên cơ bản không sống quá bốn mươi năm, nếu sống qua bốn mươi tuổi thì cũng thân thể suy kiệt, chưa già đã yếu, sống hôm nay không biết đến ngày mai.

Cũng chính vì nguyên nhân đó, Thi Quỷ Sơn quỷ vệ tình tình tàn nhẫn, làm điều ác không ghê tay, chỉ cần trước bốn mươi tuổi được hưởng thụ tất cả những thứ có thể hưởng thụ, căn bản không cần kiêng kị.

Bắc Tuyết sơn trang đại trưởng lão lên tiếng nói:

- Ý của Trang cố chủ là, hủy Thi Quỷ Sơn phân đà?

- Không sai, tuyệt không thể để Thi Quỷ Sơn có cơ hội quật khởi, chúng ta phải tranh thủ lúc Thi Quỷ đạo nhân vẫn chưa hoàn toàn phục hồi thực, dùng mọi biện pháp làm suy yếu thực lực Thi Quỷ Sơn, nếu không mấy năm sau, ngũ đại tông môn và võ lâm của cả Thiên Phong Quốc sẽ phải đối mặt với một đại nạn mới.

Phỉ Thúy Cốc đứng đầu ngũ đại tông môn, trừ áp chế tứ đại tông môn, bản thân cũng muốn tiêu trừ tất cả nguy cơ trong Thiên Phong Quốc, nếu không người gặp nguy hiểm đầu tiên sẽ là họ.

Lưu Vân Tông đại trưởng lão gật gật đầu,

- Không sai, ta đồng ý với đề nghị của Trang cốc chủ, không biết đã có kế hoạch gì hay chưa? Ngoài ra, thực lực của Thi Quỷ Sơn phân đà kia mạnh thế nào vẫn chưa rõ, liều lĩnh tấn công, sợ sẽ xuất hiện tình huống không thể tưởng tượng.

Tử Dương Tông ngũ trưởng lão cười lạnh một tiếng:

- Lưu Vân Tông biết sợ từ bao giờ vậy, không phải là một Thi Quỷ Sơn phân đà sao, có thể mạnh được đến đâu.

Tứ tưởng lão dáng người to lớn phản bác nói:

- Hay là, Tử Dương Tông các người đánh trận đầu!

- Đối mặt với kẻ thù bên ngoài, ngũ đại tông môn đương nhiên phải cùng tiến cùng lùi, làm gì có quy định Tử Dương Tông ta đánh trận đầu, chuyện này đừng bao giờ nhắc lại nữa.

Tử Dương Tông đại trưởng lão da mặt run run, trừng mắt nhìn Lưu Vân Tông Tứ trưởng lão.

Nam La Tông Đại trưởng lão thấy vậy lắc đầu nói:

- Để nghe xem Trang cố chủ nói gì?

Trang Khánh Hiền suy nghĩ một lúc,

- Ta nhận thấy, ngũ đại tông môn nên điều động ra một phần nhân mã của mình, liên hợp tiến công Thi Quỷ Sơn phân đà, trong mỗi chi nhân mã, không thể thiếu ba Bão Nguyên Cảnh hậu kì, bảy Bão Nguyên Cảnh trung kì, mười lăm Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, nhân số trên trăm người, đương nhiên, cũng có thể mang một số đệ tử đi theo, tôi luyện trong môi trường chém giết.

- Tốt lắm, cứ làm như vậy!Thời gian định vào lúc nào?

Bắc Tuyết Sơn Trang phong cách lúc nào cũng mạnh mẽ, giống như đao pháp của họ.

- Mùng tám tháng tám!

Trang Khánh Hiền lại nói:

- Sáng sớm ngày mai, các ngươi quay về phải cẩn trọng, ta nghi ngờ có Thi Quỷ Sơn nhân hồn đột nhập vào Phỉ Thúy Cốc, có thể sẽ làm điều gì bất lợi với các ngươi.

Nếu không phải có Thi Quỷ Sơn đại địch trước mắt, Trang Khánh Hiền căn bản không cần nhắc nhở bọn họ, dù sao những người có mặt ở đây đều là

tứ đại tông môn đỉnh tiêm trưởng lão nội môn, chết một đều là tổn thất, các thiên tài đệ tử tương lại sẽ trở thành trụ cột tông môn thì càng không cần phải nói.

Nhưng xét cho đại cục lâu dài, Trang Khánh Hiền không thể không nói, nếu không mọi người trên đường trở về gặp phải điều gì bất trắc, khó tránh có người hoài nghi Phỉ Thúy Cốc, sau này muốn liên hợp càng khó, lùi một bước mà nói, Phỉ Thúy Cốc là Thiên Phong Quốc bá chủ, một hai đỉnh tiêm trưởng lão nội môn và thiên tài đệ tử không thể lung lay được họ, không cần dùng trăm phương ngàn kế.

Đêm khuya.

Tinh quang ảm đạm, minh nguyệt ẩn mình trong mây.

Đại địa tối đen như mực.

Chỉ có một con côn trùng bốn cánh, hình dạng giống như đôi đũa bay ra từ góc viện tử xa hoa, chớp mắt đã thấy biến mất trong bóng tối.

Lục Liễu Cư.

Dưới ánh đèn thủy tinh, Diệp Trần đọc lại Kiếm kinh một lần nữa.

Trận chiến chiều nay, giúp ích cho hắn rất nhiều, kiếm pháp lĩnh ngộ càng thêm sâu, nhất là xem các thanh niên cao thủ luận bàn, giúp hắn trưởng thành không ít, hắn cảm thấy mình vẫn chưa chạm đến cực hạn bản thân, muốn tìm một chút cảm ngộ trong Kiếm kinh.

Từng trang Kiếm kinh lật giở, mắt Diệp Trần càng thêm sáng.

Ở nơi khác, những thanh niên tham gia biểu diễn luận bàn đều không ngủ, họ cũng giống như Diệp Trần, đều có nhiều thể ngộ, chỉ là muốn tiêu hóa triệt để những thể ngộ đó, cần phải cố gắng rất nhiều, vượt qua đối thủ vốn dĩ ngang bằng mình.

Đêm càng về khuya, Phỉ Thúy Cốc càng trở nên yên tĩnh.

...

Trời vừa sáng, bọn Diệp Trần lập tức cáo từ, đi tới lối vào Phỉ Thúy Cốc.

Xiu!

Thổi ra một tiếng huýt gió ẩn hàm chân khí.

Từ đỉnh núi cách đó không xa, Thiên phong thứu nhanh nhẹn bay đến, đáp xuống trước mặt năm người.

Lên Thiên phong thứu, Đại trưởng lão trầm giọng nói:

- Trên đường về, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

La Hàn Sơn giật mình nói:

- Đại trưởng lão, có chuyện gì vậy?

Tứ trưởng lão lắc lắc đầu,

- Không nên hỏi nhiều, có thể là chúng ta đa nghi.

Nghe vậy, ba người Diệp Trần mắt ánh lên một tia dị sắc, không lẽ có chuyện lớn phát sinh, đêm qua ở tiệc chúc mừng, Phỉ Thúy Cốc cốc chủ gọi họ đi có lẽ là vì chuyện này.

Thiên phong thứu nhập vào tầng mây, nhất thời phá tan âm trướng, bay nhanh như điện xẹt.

Buổi chiều.

Thiên phong thứu đã bay khỏi Phỉ Thúy Cốc hai vạn dặm.

Bên cạnh, một con côn trùng kì quái bay ngang qua Thiên phong thứu,

thu hút sự chú ý của Diệp Trần, rất nhanh, lại có thêm mấy con côn trùng như thế xuất hiện, có thể vì tốc độ của Thiên phong thứu quá nhanh, đám côn trùng không thể bay kịp nên Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão đều không chú ý.

Khi con côn trùng thứ chín xuất hiện, Diệp Trần không kìm được nói:

- Đại trưởng lão, đám côn trùng này là sao vậy?

Đại trưởng lão quay đầu nhìn Diệp Trần, thấy hắn không giống như đang nói giỡn, vội vàng dừng Thiên phong thứu lại, quét ánh mắt, lập tức phát hiện một con côn trùng dạng đũa.

- Đến đây!

Giơ tay vời, con côn trùng dạng đũa không hề phản kháng bị hút vào trong tay Đại trưởng lão.

Xèo xèo xèo...

Con côn trùng dài bốn tấc, dải nhỏ đen xì, phần lưng mọc bốn cái cảnh mỏng tang như giấy bóng, phần đầu là một quả bóng tròn, mọc đầy những mắt, trông quỷ dị đáng sợ vô cùng. Lúc này, con côn trùng đũa đang giãy dụa trong tay Đại trưởng lão, định đột phá bức màn chân khí, bay ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 134: Đạn Sét Ngân Quang

Chỉ liếc qua một cái, sắc mặt Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão lập tức trở nên âm trầm.

Tứ trưởng lão gằn từng chữ:

- Hắc ma trùng bốn cánh.

La Hàn Sơn giật mình nói:

- Không lẽ là Hắc ma trùng bốn cánh mà Thi Quỷ đạo nhân, một trong một trăm linh tám quỷ tướng Thi Quỷ Sơn nuôi năm xưa? Nghe nói loài côn trùng này chạy chốn cực nhanh, có thể dùng làm do thám, là thực lực yêu thú cấp ba.

Hắn là con trai Tông chủ Lưu Vân Tông, đương nhiên hiểu rõ sự tình Cửu U Giáo, vừa nghe thấy cái tên trùng dạng đũa, lập tức phản ứng.

- Không sai, chuẩn bị chiến đấu! Nhất cử nhất động của chúng ta đều đang bị đối phương giám sát, bây giờ có lẽ đang ở cách đây không xa.

Đại trưởng lão lớn tiếng nói.

Đại trưởng lão vừa dứt lời, từ xa đã có những tiếng phá không truyền đến.

Sưu! Sưu! Sưu!

Ba đường nhân ảnh đứng giữa tầng mây, thân thể phập phù bất định theo dòng khí lưu.

- Khặc khặc, năm tên, không thiếu tên nào.

Ba người đều mặc y phục màu đen viền vàng, phía sau còn khoác áo choàng, trên áo choàng có thêu hình ác quỷ dữ tợn, lúc này, hắc y trung niên mắt bắn ra quang mang lạnh lùng, miệng phát ra những tiếng cười tàn nhẫn.

Đại trưởng lão biết cả ba tên đều là Thi Quỷ Sơn quỷ vệ, nhưng vẫn phải xác nhận lại, quát nói:

- Các ngươi là ai?

- Là người sẽ giết các ngươi!

Hắc y trung niên bên trái vung trường đao, một đao chém ra!

Xích!

Tầng mây bị xé rách, đao khí cự đại màu xám dài mấy chục thước lóe lên trong không trung, ngay lập tức xuất hiện trước Thiên phong thứu.

- Tặc tử!

Đại trưởng lão bay lên, lăng không điểm xuất.

Xì xì!

Đao khí bị xuyên thủng, nghiền nát.

- Phần thiên chưởng!

Tứ trưởng lão thấy đối phương xuất thủ, nhất thời không chịu nổi, bàn tay đỏ ửng như cái bàn ủi bổ ra, làm bốc hơi vân tầng.

- Sát!

Hắc y trung niên xuất thủ, tay phải hư không ấn xuống, một cự chưởng màu xám dài mấy chục mét xuất hiện, không chỉ đánh rtan chưởng kình của Tứ trưởng lão mà còn chụp lên Thiên phong thứu và ba người Diệp Trần, tựa như mây đen áp đỉnh.

Đại trưởng lão đang cùng tên còn lại cách không chiến đấu, thấy thiên không tối sầm, lập tức biết đã xảy ra chuyện gì, không chút hoang mang, Đại trưởng lão một chân ép Thiên phong thứu chìm vào tầng mây, xuống tầng mây bên dưới.

Tựa hồ như chạm vào thân thể Thiên phong thứu, chân khí cự chưởng đập phiến mây quanh đó thành hư vô, sóng xung kích tràn ra bốn phương tám hướng, biển mấy bắt đầu chuyển động,

- Chạy đi đâu!

Hắc y nhân chưa động thủ lao xuống tầng mây, chặn đứng trước mặt Thiên phong thứu.

Đại trưởng lão sắc mặt âm trầm, thôi động Thiên phong thứu bay xuống dưới, định cùng đối phương chiến đấu trên đại địa.

Cuồng phong gào thét, những ngọn núi trên đại địa ban đầu còn lấm tấm như một đàn kiến trong nháy mắt đã trở nên khổng lồ.

Đợi đến khi chỉ còn cách mặt đất một ngàn mét, một bàn tay chân khí khổng lồ chụp nhanh xuống, tiếng không khí bị xé rách cứ thế rền vang như sấm.

Thiên phong thứu không hổ là ngũ cấp yêu thú, cánh vừa giang, tốc độ lại tăng, tạo thành một hình vòng cung giữa không trung, nhẹ nhàng tránh khỏi cự chưởng chân khí.

Cuối cùng, Thiên phong thứu thành công đáp xuống một tòa sơn phong bằng phẳng.

- Ba người các ngươi không được phân khai, Hàn Sơn, thời khắc mấu chốt, tung đạn sét ngân quang!

Đại trưởng lão dẫm chân lên đại địa, dặn dò nói.

La Hàn Sơn ngưng trọng gật gật đầu, nói với Diệp Trần và Từ Tĩnh:

- Yên tâm, chúng ta chỉ đứng một bên quan chiến, họ làm gì được chúng ta.

Diệp Trần không cảm thấy lo lắng quá, tông môn yên tâm để cho họ đi xa, khẳng định cho không ít đồ, về phần đạn sét ngân quang mà Đại trưởng lão nói, hắn mặc dù chưa từng nghe qua, nhưng được Đại trưởng lão trọng thị, khẳng định không phải vật phàm.

Ầm!

Sơn phong run rẩy, Đại trưởng lão đã cùng hắc y trung niên lao vào chiến đấu với nhau, hai người đều là Bão Nguyên Cảnh hậu kì cường giả, giơ tay nhấc chân cũng có thể làm rung động một ngọn núi, một số yêu thú bị kinh động còn chưa kịp bỏ chạy đã bị khí kình của hai người làm cho nát bấy.

Tứ trưởng lão cùng Thiên phong thứu đại chiến với hai hắc y trung niên còn lại.

Tứ trưởng lão thực lực mặc dù không bằng Đại trưởng lão, nhưng cũng là Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì, thi triển võ kĩ cấp trung giai chưởng pháp Phần thiên chưởng, không thứ gì là không thể đốt, dính vào là nổ, không hề thua kém đối phương, Thiên phong thứu thực lực chỉ tương đương Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, không bằng được đối thủ, nhưng nó có ưu thế tốc độ, cầm chân đối phương không vấn đề gì.

Năm người một thú đại chiến, chẳng ảnh hưởng gì đến ba người Diệp Trần.

La Hàn Sơn thở dài:

- Thi Quỷ Sơn quật khởi nhanh quá, xem ra thời gian Thi Quỷ đạo nhân hồi phục càng lúc càng gần.

- Thi quỷ đạo nhân?

Diệp Trần và Từ Tĩnh cùng nhìn về phía La Hàn Sơn.

La Hàn Sơn giải thích nói:

- Trước đây, Nam Trác Vực có một môn phái tiếng tăm lẫy lừng tên là Cửu U Giáo, dưới trướng Cửu U Giáo giáo chủ có một trăm linh tám quỷ tướng, Thi quỷ đạo nhân chính là một trong số đó. Sau này Cửu U Giáo dã tâm bành trướng, đòi thống nhất Nam Trác Vực, nô dịch các tông môn khác. Bất đắc dĩ, tất cả tông môn liên hợp lại, cùng Cửu U Giáo bắt đầu một cuộc chiến tranh kéo dài hành chục năm, cho đến mười hai năm trước, cuối cùng cũng tiêu diệt được Cửu U Giáo, vết thương của Thi quỷ đạo nhân có lẽ lưu lại từ lúc đó.

Còn có chuyện này!

Diệp Trần chưa từng nghe qua chuyện gì liên quan đến Cửu U Giáo, đương nhiên, nói không chừng trên giang hồ còn rất nhiều người biết.

Nhưng, Cửu U Giáo cũng quá cường đại, dùng thực lực một giáo đối kháng với cả Nam Trác Vực, phẩm cấp chí ít cũng phải trên ngũ phẩm! Diệp Trần rùng mình.

Từ Tĩnh hỏi:

- Thi quỷ đạo nhân thực lực thế nào.

La Hàn Sơn cười khổ,

- Thời kì đỉnh phong là Tinh Cấp Cực hậu kì, bây giờ có lẽ thực lực đang ở Tinh Cấp Cực sơ kì, nếu không không thể một đêm tiêu diệt Địa Sát Môn.

Nghe vậy, Từ Tĩnh và Diệp Trần đều thầm hít một hơi lãnh khí.

Tinh Cấp Cực hậu kì võ giả!

Võ giả tầng thứ này hoàn toàn có thể một chiêu phá hủy đại sơn ngàn trượng, còn Võ giả Bão Nguyên Cảnh chỉ có thể phá hủy một số cao sơn trăm mét mà thôi, hai bên hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, nếu như để đối phương hoàn toàn khôi phục thực lực, đừng nói một đại tông môn, cho dù ngũ đại tông môn nhất tề xông lên, e rằng cũng không thoát khỏi kết cục diệt môn, thực lực chênh lệch thực sự quá lớn, không thể dùng nhân số bù đắp.

- Thiên quỷ ấn!

- Tử quang chỉ!

Trên cao không, chân khí đại thủ như một ngọn núi lớn va chạm với một đường quang tuyến mỏng màu tím, không khí nhất thời cuộn lên như sóng, dư ba có thể làm chết một cường giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì bình thường, Võ giả Ngưng Chân Cảnh trở lên, đến một trăm chết một trăm.

Chương 134: Đạn sét ngân quang. (Hạ)

Đúng lúc này, Diệp Trần cảm thấy có những tiếng phá không nho nhỏ từ bốn phương tám hướng truyền đến.

- Có người đến.

Ba người đứng trên sơn phong, nhìn xuống dưới, một lúc sau đã nhìn thấy gần trăm chấm đen hội tụ dưới sơn phong, tốc độ cực nhanh.

- Ứng chiến thôi!

La Hàn Sơn có vẻ rất ung dung.

Sau mười cái chớp mắt, hắc y nhân đầu tiên xuất hiện trên sơn phong, sóng chân khí động cường liệt, là một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì.

- Sát!

Hắn cười gằn một tiếng, không kiêng kị lao vào ba người.

La Hàn Sơn lắc lắc đầu, rung tay ném ra một miếng đạn sắt màu bạc, phá không đập lên chân khí hộ thể của hắc y nhân.

Ầm ầm!

Tia sét ngân sắc nổ tung, hắc y nhân trong nháy mắt thi cốt không còn, nơi hắn vừa đứng chỉ lưu lại một cái hố sâu mười mét, cháy đen một mảng.

Diệp Trần trợn mắt, đạn sét ngân quang uy lực quá lớn! Một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì đến cơ hội phản kháng cũng không có, đã bị nổ tung thành tro bụi, nói cách khác, trên người mang theo mấy miếng đạn sét ngân quang, gặp phải Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì gần như có thể miểu sát.

La Hàn Sơn lạnh lùng nói:

- Đạn sét ngân quang số lượng không nhiều, đợi giết xong hắc y nhân, số còn lại chúng ta phải tự mình giải quyết.

- Cầu còn không được.

Từ Tĩnh đã rất ngứa ngáy tay chân.

Rất nhanh, lại có hai hắc y nhân nữa lao lên, cũng là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, tu vi cao mới có thể chạy lên phía trước, tu vi thấp đều tụt lại phía sau.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Đạn sét ngân quang nổ liền mấy tiếng, trừ một hắc y nhân nhanh nhẹn tránh được, những người còn lại đều có chung một kết cục, chết không toàn thây, hắc y nhân tránh được cũng bị dư ba của đạn sét ngân quang đánh

trúng, đứt một chân, nguyên khí đại thương.

- Đại bi thiên vương quyền!

La hàn Sơn mắt bắn tinh quang, đánh ra một quyền.

Nắm đấm chân khí cự đại nắm chặt bia đá màu tím, trấn áp hắc y nhân trọng thương cho đến chết, huyết vụ ngập tràn.

Giờ khắc này.

Sát lục chi khí trên người La Hàn Sơn mới hoàn toàn phóng thích, không còn khí chất ấm áp trước kia nữa, thay vào đó là một sát thần.

Sáu mươi sáu tên còn lại lao lên đỉnh núi.

Ba, ba!

Sau lưng Từ Tĩnh xuất hiện hai vòng hỏa diễm quang hoàn, bàn chân dẫm nát mặt đất, một quyền nối tiếp một quyền, kích sát hai tên Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi hắc y nhân.

Diệp Trần cũng không chậm, Kinh vân kiếm pháp phối hợp kiếm ý thi triển, kiếm khí to lớn như muốn cắt đứt tất cả, đi đến đâu, hắc y nhân ở đó bị chém thành hai nửa, ruột gan nội tạng ào ào chảy ra, bị dư ba kiếm khí quét thành huyết vụ.

- Muốn chết.

Hai ngưng chân cảnh hậu kì đỉnh phong hắc y nhân bao vây quanh Diệp Trần, lợi hại hơn các hắc y nhân khác rất nhiều, thực lực hoàn toàn không hề thua kém Phỉ Thủy Cốc nội môn đệ nhất đệ tử Trình Tuấn.

Đương nhiên, Diệp Trần đã tấn thăng lên Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong nên chẳng còn sợ chúng, không thèm nói một câu, Kinh vân kiếm thế phối hợp Hạc Ảnh Bộ, cả người như lưu vân mịt mờ, xuyên qua giữa hai tên hắc y nhân, kiếm khí tung hoành, sát phạt quả đoán.

Xì xì!

Xì xì!

Đầu hai tên đột nhiên bay lên, từ cổ, máu chảy ra như suối.

- Sát!

- Sát!

- Sát!

- Sát!

...

Càng ngày càng nhiều hắc y nhân xuất hiện trên đỉnh núi, trong đó có hắc y nhân bình thường, có hắc y nhân thực lực tương đương Trình Tuấn, thậm chí còn có một hai hắc y nhân chuẩn công tử cấp bậc. May mắn là, hắc y tu vi nhân Bão Nguyên Cảnh tựa hồ đều bị Đạn sét ngân quang của La Hàn Sơn giết chết, nếu không ba người cho dù có thể cầm cự một lúc, cũng khó bảo toàn tính mạng.

- Thiên đỉnh thiên!

Đối diện áp lực, Từ Tĩnh cuối cùng cũng bạo lộ thực lực ẩn giấu, Tam thiên kim sát công đệ cửu trọng thôi động, sau gáy xuất hiện thêm một đường hỏa diễm quang hoàn chói sáng, cao nửa đầu người, kim quang trong suốt, lấp lánh hào quang, tựa hồ như một nữ chiến sĩ thời thượng cổ.

Ba tên hắc y nhân định đánh lén còn chưa kịp phản ứng, đã bị quyền kình bá đọa của Từ Tĩnh đánh chết, phần lưng nổ tung.

Tam thiên kim sát công đệ cửu trọng bá đạo không thể tưởng tượng.

La Hàn Sơn cũng đem Tử cực công thôi động đến đệ cửu trọng cảnh

giới, sau lưng xuất hiện một đường tử khí, như một cây cầu đâm vào trong hư không, lực chiến đấu tăng lên không ít, lúc này lại thi triển Đại bi thiên vương quyền, gần như không gì địch nổi, đi đến đâu, hắc y nhân ở đó đều bị đánh chết, không hề có năng lực phản kháng, đến một hắc y nhân chuẩn công tử cấp bậc cũng bị đánh lùi bởi ba quyền.

Diệp Trần chân khí công pháp không bằng hai người họ, nhưng hắn có Toái ngọc cường thân quyết, nửa tháng trước, hắn đã tu luyện đến đệ ngũ quyết Kim cương dục thể, chỉ dựa vào phòng ngự lực thân thể, chuẩn công tử cấp hắc y nhân cũng không thể đả thương được hắn, hắn còn sợ không đủ bảo đảm, thôi động cả Thuần Quân Chân Khí hộ thể khí mang, tương đương hai tầng phòng ngự, một trong một ngoài.

Phốc!

Một hắc y nhân tay cầm trường đao, chém lên hộ thể khí mang, khí mang tối đi không ít.

Diệp Trần đều cũng không quay, Vân ẩn kiếm đâm ra sau, kiếm khí lập tức chém bay đầu đối phường, hồng bạch văng khắp nơi.

- Giết tên tiểu tử này, hắn lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, tuyệt đối không thể để hắn sống.

- Không sai, giết hắn, quỷ tướng đại nhân khẳng định có thưởng, nói không chừng sẽ truyền thụ võ học cao thâm hơn cho chúng ta.

- Sát!

Ba người giết gần hai mươi hắc y nhân, nhưng số lượng hắc y nhân trên đỉnh núi vẫn không thấy ít đi, ngược lại càng đánh càng nhiều, tựa hồ sau mỗi hơi thở lại có hai ba hắc y nhân lao lên đỉnh núi, nhập vào hàng ngũ vây công, trong đó bảy tám tên đang nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, dị quang ánh lên trong mắt, sát khí nghiêm nghị.

- Thi vương quyền!

- Quỷ ảnh thập thiểm!

- Phong ma đao pháp!

- Quỷ thần trảo!

Hắc y nhân thi nhau thi triển tuyệt học, phát ra từng phiến khí kình đánh về phía Diệp Trần.

Diệp Trần tiến lên một bước, mặt đất nứt ra thành những khe hổng lớn, tay phải hắn giơ cao Vân ẩn kiếm, hơi lùi lại phía sau, một kiếm chém xuống.

- Kinh vân vô cực!

Xoạt!

Kiếm khí cự đại phá tan kình khí, kiếm khí dư thế không tan, lóe lên trong khoảng trống giữa các hắc y nhân.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Ba hắc y nhân đứng ở vị trí trung tâm thân thể đột nhiên vỡ thành năm sáu mảnh, tan thành đất, hắc y nhân bên cạnh bị kiếm khí dư ba tập kích, hộ thể chân khí vỡ tan, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

- Quần ma giai đảo!

Bên kia, Từ Tĩnh đánh ra chân hỏa, song quyền chấn động, kim quang sáng chói quét ngang, hắc y nhân trong vòng năm sáu trượng đều thổ huyết ngã lăn xuống đất, không đứng dậy nổi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 135: Nổ Thành Trọng Thương

- Đại bi trấn áp!

La Hàn Sơn thấy hắc y nhân càng lúc càng nhiều, bất chấp việc tiêu hao chân khí, tử khí trên người hung mãnh bạo phát, hai tay nắm chặt, đập mạnh xuống đất, nhất thời, một tấm bia đá màu tím cao mười mét trấn áp xuống, nghiền nát bốn tên hắc y nhân thành máu thịt mơ hồ, sóng xung kích màu tím nhạt phóng ra ngoài, nổ bay đám hắc y nhân đang vây đến, miệng thổ máu tươi.

Trên cao không, hắc y nhân cầm đầu nhìn thấy cảnh tượng này, mắt như tóe lửa, bất ngờ, một chưởng hư không ấn áp, hắc sắc chân khí đại thủ bao phủ cả một ngọn núi nhỏ, chụp ba người Diệp Trần vào trong, định cùng lúc đánh chết cả ba.

- A! Mau chạy!

Hắc y nhân trên đỉnh núi tâm thần như muốn vỡ, biến thành điểu thú bỏ chạy tứ tán khắp nơi.

Ầm ầm!

Mặt đất lún xuống ba thước, đại bộ phận hắc y nhân đều không kịp chạy thoát, bị chân khí đại thủ đập thành huyết vụ, thi cốt không còn.

Ba người Diệp Trần thất khiếu chảy máu, trong lòng hoảng sợ, một chưởng này phát ra từ cách đó ngàn mét, còn chưa đến nơi mà họ đã không chịu nổi, nếu như đánh thực, liễu mạng có còn.

Đúng lúc này!

La Hàn Sơn gầm lên một tiếng giận dữ:

- Phá ra cho ta!

Không biết từ lúc nào, trong tay hắn xuất hiện một khối thủy tinh cầu to như một cái mắt rồng, toàn thân trong suốt, bên trong ẩn hàm quang hoa màu đỏ, nhìn không kĩ, cong tưởng thủy tinh cầu màu lam.

Dưới sự quán chú chân khí của hắn, thủy tinh cầu đột nhiên nổ tung.

Một khắc sau.

Hồng quang phóng xuất, bên ngoài cơ thể ba người hình thành một đường quang tráo hình bán nguyệt, quang tráo dày một tấc, bên trong có khí lưu chuyển động.

Ầm!

Chân khí đại thủ ép lên quang tráo, phát ra những tiếng cọt kẹt nặng nề, tựa hồ lúc nào cũng có thể phá vỡ quang tráo, nghiền họ thành thịt nát.

Nhưng, quang tráo tỏ ra rất kiên cố, dần dần tiêu diệt chân khí đại thủ.

- Đây là?

Diệp Trần mắt ánh lên một tia dị sắc, khối thủy tinh cầu màu đỏ mà La Hàn Sơn lấy ra, ngoại trừ màu sắc, gần như giống hệt với khối thủy tinh cầu màu lam của hắn, mà khối thủy tinh cầu màu lam là Diệp Hải tặng cho hắn.

Không lẽ khối thủy tinh cầu màu đỏ này cũng có cùng xuất xứ với khối thủy tinh cầu màu lam, đều có thể hóa thành phòng ngự quang tráo, thủy tinh cầu tên là gì, Diệp Hải liệu có biết hiệu quả của nó không, nhất thời, trong não hải Diệp Trần lóe lên vô số ý nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi La Hàn Sơn.

Hắc y nhân trung niên thấy một chưởng của mình không giết được ba người, mặt ánh lên thần sắc khó tin, với tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kì của

hắn, cho dù ở cự lý ngàn mét, một chưởng thừa sức đánh chết ba Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, đừng nói ba Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, nhưng tầng quang tráo phòng ngự này thực sự quá lợi hại, nó còn tiêu diệt cả chân khí đại thủ, khiến hắn không thể phản công.

- Tử quang động thiên!

Đại trưởng lão vẫn còn rùng mình, nếu như lúc nãy đối phương đắc thủ, hắn không biết phải ăn nói với tông chủ thế nào, may mà trên người La Hàn Sơn có không ít bảo vật, đủ để vượt qua kiếp nạn này, nghĩ đến đây, Đại trưởng lão thôi động chân khí, một đường quang tuyến màu tím bắn ra.

Hắc y trung niên thoáng ngây người, may mà phản ứng đủ nhanh, thân thể lướt ngang ba thước, tránh khỏi đường quang tuyến màu tím.

Xích!

Ngọn núi lập tức bị xuyên thủng thành một động khẩu bằng ngón tay cái thâm bất khả trắc.

Quang tráo đố kháng với chân khí đại thủ tiêu hao chín phần sức lực, một lúc sau từ từ biến loãng, hóa thành nguyên khí thuần túy dung nhập vào trong không khí.

La Hàn Sơn lau mồ hôi, lúc nãy thực sự quá nguy hiểm, may mà trước đó, La Hành Liệt cho hắn một khối Nguyên quang cầu, Nguyên quang cầu là thứ tìm được trong di chỉ của siêu cấp đại tông môn ngũ phẩm tông môn Khôi Lỗi Môn từ năm ngàn năm trước, ngoài ra còn có phương pháp chế tạo mộc nhân.

- Các ngươi không sao chứ!

La hàn Sơn nghiêng đầu hỏi.

Thân thể Diệp Trần cường đại, một chưởng đó trừ việc khiến hắn thất khổng chảy máu, một chút thương thế cũng không có, Từ Tĩnh có Tam thiên

kim sát công hộ thể, cũng không việc gì.

- Vậy thì tốt.

Nhìn xung quanh, hắc y nhân chỉ còn sót lại lẻ tẻ vài ba tên, đại bộ phận hắc y nhân đều bị hắc y nhân trung niên trên cao không đập chết, chết oan uổng, đương nhiên, đối với họ mà nói đó là việc tốt, nếu không giết chết bằng ấy hắc y nhân cũng phiền, dù sao họ chỉ là Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, chân khí bên trong cơ thể rất có hạn, nhất thời chiến đấu còn có thể, chiến đấu trong một thời gian dài sẽ nảy sinh vấn đề, đan dược bù đắp chân khí có thì vẫn có, trước đó đã uống liền mấy viên, tiếp tục uống nữa, chân khí trong người sẽ giảm triệt để, dễ dẫn đến hiện tượng chân khí hỗn tạp, trong vòng một ngày không thể bình phục.

Đánh chết số hắc y nhân còn lại, ba người lấy ra hạ phẩm linh thạch, bắt đầu luyện hóa nguyên khí trong linh thạch, tự bổ sung cho mình.

Chiu!

Thiên phong thứu và hắc y đao khách chiến đấu rất nhanh, chủ yếu là Thiên phong thứu tốc độ nhanh, không ngừng cào xé hắc y đao khách, hắc y đao khách dùng bất biến ứng vạn biến, tìm thấy kẽ hở là chém ra một đường đao khí, mỗi lần đều suýt nữa chém trúng Thiên phong thứu.

- Không được, Thiên phong thứu này tốc độ quá nhanh, đợi lúc ta xuất đao, nó đã kéo dài khoảng cách, cứ tiếp tục thế này, nhất thời không thể giải quyết.

Hắc y đao khách đã nhìn thấy hết tình cảnh trên đỉnh núi, trong lòng biết đã đến lúc phải quyết đoán.

Đao khí một lần nữa vô tác dụng, hắc y đao khách mặt ánh lên một tia hung ác, ánh mắt khóa chặt Thiên phong thứu, đứng im bất động giữa hư không trung.

Thiên phong thứu lóe liền mấy cái, lao vào hắc y đao khách từ bên trái,

tốc độ nhanh như điện xẹt, rút ngắn khoảng cách.

Xì xì!

Lần này dễ hơn những lần trước, Thiên phong thứu dễ dàng phá vỡ chân khí hộ thể của hắc y đao khách, móng vuốt đâm ra, như muốn xé rách thân thể hắc y đao khách.

- Chết đi!

Hắc y đao khách nghiêng người, một đao chém lên người Thiên phong thứu.

Máu chảy như mưa, Thiên phong thứu rống lên một tiếng bi ai, thân thể rơi nhanh xuống.

- Hắc hắc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Hắc y đao khách sau khi bổ ra một đao, bất chấp tất cả, chân khí phun phát, vài chớp mắt đã thấy xuất hiện trên đỉnh núi.

- Đại bi trấn áp!

- Kinh vân vô cực!

- Quần ma giai đảo!

Bia đá màu tím cùng kiếm khí cự đại và kim quang sang chói cả ba đồng thời đánh về phía hắc y đao khách, là ba người Diệp Trần xuất thủ, vừa xuất thủ, họ vừa cấp tốc lùi ra sau.

- Vô ích.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 136: Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp

Hắc y đao khách trường đao vung lên, chém vỡ bia đá màu tím, kiếm khí nổ tung, kim quang tiêu tán, căn bản không đủ lực phản kháng.

Nhưng, tất cả đều trong kế hoạch của ba người, không biết từ lúc nào, xung quanh hắc y đao khách bốn miếng thiết đạn màu bạc đã xuất hiện, trên thiết đạn có những tia chân khí như có như không liên kết lên người La Hàn Sơn, chuyển động nhịp nhàng cùng chân khí trong cơ thể hắn.

Bạo!

La Hàn Sơn rống lên một tiếng lớn, bốn phiến thiểm điện màu bạc đồng thời lóe lên, quấn chặt lấy hắc y đao khách, cuối cùng hình thành nên một quả cầu điện màu bạc khổng lồ.

Trên quả cầu điện ngân xà chằng chịt, nổ lốp bốp, Diệp Trần đứng cách xa mà vẫn thấy rùng mình, da đầu tê rần.

Thì ra trước đó, La Hàn Sơn đã ném bốn miêng Đạn sét ngân quang lên đỉnh núi, hình thành một đại trận, sau đó ba người đứng vào bên trong, đề phòng lúc có người tập kích có thể kịp thời rút lui, cho đối phương một đòn chí mạng, ai ngờ lại là hắc y đao khách xông lên trước, tên này thực lực yếu hơn hai tên còn lại, có lẽ là Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, đối thủ của hắn là Thiên phong thứu, trừ tốc độ ra, rõ ràng không làm được gì hắc y đao khách, ngược lại còn bị hắn đánh trọng thương, rơi xuống chân núi không biết sống chết thế nào.

- Đạn sét ngân quang có thể nổ chết Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong, có thể khiến Võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kì trọng thương, bây giờ mặc dù bố trí bốn miếng, nhưng cự lý quá xa, có lẽ vẫn chưa giết được đối

phương, cẩn thận là trên hết.

La Hàn Sơn sắc mặt cẩn trọng, bốn miếng Đạn sét ngân quang đã dùng hết, nếu như còn không giết được đối phương, chỉ còn biết liều mạng, nâng chân khí trong cơ thể, La Hàn Sơn chuẩn bị đại chiến bất cứ lúc nào.

Ba vòng hỏa diễm quang hoàn sau gáy Từ Tĩnh càng thêm thịnh, nhãn thần sắc bén.

Diệp Trần tinh khí thần đã tập trung thành một điểm, định dùng Luyện tâm nhất kiếm cho đối phương một đòn chí mạng, hắn không tin dưới tác dụng của bốn miếng Đạn sét ngân quang, đối phương không hề hấn gì, chỉ cần bị thương, Luyện tâm nhất kiếm của hắn có thể khiến vết thương của đối phương càng thêm nặng, nói không chừng sẽ là một đòn chí mạng.

Ba!

Điện cầu màu bạc vỡ tan, xuất hiện thân ảnh hắc y đao khách, toàn thân hắn cháy đen, không nhìn ra màu da cũ, một số vết thương lớn vẫn còn đang bốc khói, tán phát ra mùi thịt nướng.

- Đồ khốn, ta sẽ khiến các ngươi chết không có chỗ chôn.

Hắc y đao khách thân thể hơi động, miệng như muốn phun máu, chỉ là máu huyết đã bị điện lưu làm cho bốc hơi, phun ra chỉ là một ngụm khói trắng, hắn ngẩng đầu, mắt đỏ ngầu như ma quỷ nhìn chằm chằm vào ba người.

Xích!

Người đầu tiên phát động công kích là Diệp Trần, kiếm khí cự đại hóa thành một đường bạch quang, trong nháy mắt đánh trúng thân thể hắc y đao khách.

Chỉ là một kiếm này cũng chỉ lưu lại một vết kiếm thấu xương trên người hắc y đao khách mà không thâm nhập được vào bên trong, dưới da đối

phương bốc lên một tầng huyết quang, không chỉ ngăn chặn kiếm khí xâm nhập mà còn diệt kiếm khí trong nháy mắt.

Liền sau đó là Phục ma quyền kình của Từ Tĩnh, kim quang sáng chói thác đổ đánh lên tầng huyết quang, phát ra những tiếng phốc phốc.

- Tử khí đông lai, đại bi trấn áp!

Tử khí như cây cầu, quán chú vào trong cơ thể, La Hàn Sơn gầm lên một tiếng, hai tay siết chặt, đập về phía hắc y đao khách, nhất thời, một tấm bia đã tràn ngập tử khí đột nhiên trấn áp xuống, như muốn nghiền nát huyết quang, biến hắc y đao nhân thành thịt nát.

Băng!

Cuối cùng vỡ lại là tấm bia đá màu tím.

Lớp da cháy xém bên ngoài cơ thể hắc y đao khách bắt đầu nứt vỡ, huyết quang tràn ra từ các vết nứt, đỏ rực, như nham thạch dưới lòng đất, bắt mắt dị thường, bia đã màu tím bị huyết quang tấn công, lập tức tan chảy, biến thành nguyên khí thuần túy.

Lúc này, hai đường huyết quang từ mắt hắc y đao khách bắn ra, hắn cười gằn nói:

- Cùng chết đi! Huyết ma giải thể**...

Ầm ầm!

Tiếng nổ không phải do hắc y đao khách tạo nên mà là hiện tượng núi lở. vốn dĩ bốn miếng đạn sét ngân quang nổ, vị trí nơi đối phương đứng đã có dấu hiệu sạt lở, sau đó lại bị kiếm khí, quyền kình và bia đá màu tím liên tục tấn công, cuối cùng cũng gãy, mang theo hắc y đao khách rơi xuống chân núi, chớp mắt đã thấy biến mất vô ảnh vô tung.

Một khắc sau!

Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra, sơn phong bốn phía đang yên ổn cũng phải lắc lư khuynh đảo, rõ ràng là bị vụ nổ của hắc y đao khách ảnh hưởng, đủ thấy uy lực của nó thế nào.

Ba người đều bay lên, tung lên mình không trung.

Nhìn xuống dưới, họ chỉ thấy ngọn núi sụp xuống, khí lưu bạo loạn, vô số những tảng đá lớn chôn vùi triệt để hắc y đao khách, hình thành nên một ngọn núi nhỏ.

- Nguy hiểm quá, không ngờ hắn còn học được Huyết ma giải thể của Huyết ma chân nhân.

La Hàn Sơn vẫn còn chưa hết sợ, qua được kiếp nạn này, hoàn toàn là may mắn.

Diệp Trần nói:

- Huyết ma chân nhân, cũng là một trong những quỷ tướng của Cửu U Giáo sao?

- Không sai, vị trí của Huyết ma chân nhân trong một trăm linh tám quỷ tưởng Cửu U Giáo thậm chí còn cao hơn Thi quỷ đạo nhân, năm mươi năm trước từng là Tà Huyết Tông đệ tử hạch tâm, sau đó phản bội Tà Huyết Tông gia nhập Cửu U Giáo, thực lực kinh thiên động địa, hiệu xưng Huyết ma chân nhân.

Diệp Trần đã quá kinh ngạc với thực lực của Cửu U Giáo, chỉ riêng một trăm linh tám quỷ tướng đã lợi hại như vậy, bên trên khẳng định còn có cao tầng lợi hại hơn, chỉ là không biết chết bao nhiêu tên, còn lại bao nhiêu tên, nhưng tên còn sống liệu có giống Thi quỷ đạo nhân, âm mưu đông sơn tái khởi.

- Rút!

Hắc y nhân cầm cầm đầu thấy hắc y đao khách đã chết, trong lòng biết

không thể làm gì được Lưu Vân Tông, một chưởng đánh lùi Đại trưởng lão, quát lạnh một tiếng với tên còn lại.

Ba! Ba!

Hai tên thực lực cao tuyệt, mặc dù không thể đánh bại Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão, nhưng muốn bỏ chạy rất dễ, một chốc đã độn xa vài dặm.

Tứ trưởng lão đang định đuổi theo thì bị Đại trưởng lão ngăn lại.

- Giặc cùng đường mới chạy, huống hồ đuổi theo cũng không làm gì được bọn chúng.

- Thoải mái quá, hai tên đó có lẽ là Thi Quỷ Sơn đỉnh cấp quỷ vệ!

Tứ trưởng lão chiến đấu một lúc, cả người nhiệt huyết sôi trào, chỉ muốn chiến thêm trận nữa.

Đại trưởng lão nói:

- Mùng tám tháng tám lại có chiến đấu, chỉ sợ đệ chán thôi.

- Sao có thể?

Hai người đến bên cạnh bọn Diệp Trần.

Đại trưởng lão thấy ba người bình yên vô sự, thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu nói:

- Không tệ, có thể sống sót trong một trận chiến khó khăn như vậy, khi trở về chắc chắn sẽ lên tầng cao hơn.

La Hàn Sơn hỏi:

- Đại trưởng lão, rốt cục là việc gì vậy? Không lẽ Thi Quỷ Sơn chuẩn bị phát động tiến công các đại tông môn?

Đại trưởng lão nói:

- Phát động công kích thì chưa, nhưng có lẽ là chúng muốn làm suy yếu thực lực các đại tông môn! Có điều trạng thái này không biết sẽ duy trì bao lâu, đợi thêm một hai năm nữa, Thi quỷ đạo nhân hồi phục chiến lực đỉnh phong, đó chính là thời điểm hai bên đại chiến.

- Một hai năm, gấp quá!

La Hàn Sơn nhíu mày.

Tứ trưởng lão cười nói:

- Trời sập xuống thì người cao gánh trước, Phỉ Thúy Cốc còn lo hơn chúng ta ấy chứ, huống hồ Thi Quỷ Sơn thực lực dù mạnh ta cũng không cần phải sợ chúng, các đại tông môn đều có thái thượng trưởng lão tọa tử quan, một khi tông môn gặp nguy hiểm, chắc chắn sẽ xuất quan.

Thái thượng trưởng lão!

Diệp Trần tâm thoáng động, nghe ngữ khí Tứ trưởng lão, có vẻ còn lợi hại hơn cả tông chủ, vậy không phải là tầng thứ Tinh Cấp Cảnh võ giả sao? Chẳng trách bây giờ Thi quỷ đạo nhân không dám động vào ngũ đại tông môn, vẫn phải lẩn trốn, có lẽ là sợ thái thượng trưởng lão của các đại tông môn tiễu trừ hắn.

Mấy người vẫn chưa quên Thiên phong thứu, cùng nhau xuống núi tìm kiếm.

Bên cạnh đống đá vỡ, Thiên phong thứu nằm trên mặt đất, trên người có một vết đao đáng sợ, máu chảy lênh láng, nó đang cố đứng dậy, đáng tiếc thương thế quá nghiêm trọng, nỗ lực vài lần đều không thành công.

Đại trưởng lão thở dài một tiếng, lấy ra mười bình dược thủy từ trong Linh Giới Trữ Vật, rút nút gỗ, chân khí thôi động, dược thủy hoài hợp làm một, chảy đều lên vết thương của Thiên phong thứu, máu lập tức ngừng

chảy, da thịt bắt đầu nhúc nhích, liền lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

- Nơi này không thể lưu lại lâu, tìm chỗ nào kín đáo, đợi tông môn phái một con Thiên phong thứu khác đến đón chúng ta.

Vừa nói, Đại trưởng lão vừa chỉ tay lên Linh Giới Trữ Vật, u quang lập lòe, một con quạ bằng gỗ xuất hiện trên bàn tay hắn, con quạ này được tạo thành bởi hàng trăm những mẩu gỗ vụn, giống y như thật, đôi mắt đậu tương được làm bằng hai viên bảo thạch, sáng lấp lánh.

Rắc!

Không biết Đại trưởng lão ấn cơ quan gì, phần bụng con quạ lõm thành một cái lỗ, chắc phải có tác dụng gì.

Một miếng linh thạch màu trắng sữa được Đại trưởng lão nhét vào trong.

Nếu Diệp Trần đoán không lầm, đây phải là trung phẩm linh thạch trân quý, giá trị tương đương năm mươi miếng hạ phẩm linh thạch.

Có nguồn động lực, con quạ gỗ mắt phát hồng quang, hai cánh vỗ nhẹ, vút lên bầu trời bay về hướng Lưu Vân Tông.

Đại trưởng lão nhìn thấy biểu tình của Diệp Trần, cười giải thích:

- Đây là quạ khôi lỗi, là một trong những tác phẩm của ngũ phẩm tông môn Khôi Lỗi Môn năm ngàn năm trước, một ngày có thể bay hơn ba vạn dặm, chỉ chậm hơn Thiên phong thứu một chút, nguồn năng lượng là linh thạch, nhưng phải là trung phẩm linh thạch, hạ phẩm linh thạch duy trì không được lâu.

- Nó biết đường chứ?

Diệp Trần hỏi.

Đại trưởng lão lắc lắc đầu:

- Đây là cơ mật, không thể nói.

Cả nhóm ở lại một thành phố cách đó mấy ngàn dặm, ba ngày bốn đêm sau, Lưu Vân Tông cử người đến, hơn nữa không chỉ một hai, mà là một nhóm trưởng lão nội môn, cưỡi trên bốn con Thiên phong thứu.

Lên Thiên phong thứu, tất cả mọi người trở về Lưu Vân Tông ngay đêm hôm đó.

...

Dưới chân thác, một đường nhân ảnh khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn.

Trên thân thể trần trụi của nhân ảnh, cơ bắp sau lưng nổi lên như kiếm, tràn ngập nhuệ khí khó nói, kệ cho thác nước ào ào lao xuống, vẫn không thể làm hắn lung lay.

Ầm ầm ầm!

Tiếng thác nước tựa hồ càng lúc càng to, vang xa vài dặm.

Đúng lúc này, nhân ảnh giơ tay phải, cũng không thấy hắn dùng lực gì, thác nước đột nhiên cuộn lại, vọt thẳng lên trời, hình thành một thanh cự kiếm bằng nước mơ hồ, dưới ánh sáng mặt trời tản phát quang mang bảy màu, lung linh sáng chói.

- Đi!

Một tiếng quát lạnh truyền ra, cự kiếm đâm sang ngọn núi bên cạnh.

Rắc!

Thân núi rắn chắc bị đâm thành một lỗ lớn, cự kiếm của tan ra, hóa thành thủy lưu, trào ra khỏi lỗ thủng.

Hô!

Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, nhân ảnh xoay người đứng dậy.

Là Diệp Trần.

Hắn mỉm cười, quay về Lưu Vân Tông đã được mấy ngày, mấy ngày này việc gì cũng không làm, chỉ chuyên tâm tu luyện dưới chân thác.

Đến hôm nay, cuối cùng mọi cố gắng đã được đền đáp.

Với tu vi vốn có của hắn, không thể khiến một ngọn thác hóa thành cự kiếm, làm được như vậy chí ít phải là Võ giả Bão Nguyên Cảnh, bởi vì chỉ có Võ giả Bão Nguyên Cảnh mới có chân khí hùng hậu, nhưng trong lúc tiếp cận nửa bước kiếm ý, hắn thành công làm được điểm này.

Qua một lúc.

Diệp Trần thu nụ cười, thở dài một tiếng.

- Lĩnh ngộ kiếm ý khó hơn so với tưởng tượng! Không có cơ hội và cơ duyên, có lẽ sẽ phải kẹt ở cảnh giới này một thời gian khá lâu, thật không biết phải lĩnh ngộ thế nào?

Diệp Trần đã cảm nhận được sự tồn tại của kiếm ý, nó giống như một thanh bảo kiếm trong phòng, chỉ cần nhẹ nhàng mở cánh cửa là có thể bước vào lấy bảo kiếm, biến nó thành vật sở hữu của riêng mình, chỉ là mặc dù nhìn thấy sự tồn tại của cánh cửa và thanh bảo kiếm, nhưng lại giống như đang nằm mơ, không thể chạm vào được. Mỗi lần giơ tay đều chỉ sờ vào không khí, càng gấp thì lại càng khó tiếp xúc, có lúc, Diệp Trần thậm chí nghĩ đó là giả tượng, kì thực mình không hề tiếp cận kiếm ý, nhưng lại bị hắn phủ quyết, bóng trăng trong nước mặc dù là hư huyễn, nhưng không có trăng thật thì lấy đâu ra bóng trăng trong nước.

Không lĩnh ngộ được kiếm ý nhưng Diệp Trần không hề cảm thấy thất vọng, có những thứ cầu cũng không được, thời cơ đến, nó tự khắc xuất hiện

trước mắt mình.

Đương nhiên, ngoại trừ vấn đề kiếm ý, việc tu luyện vẫn diễn ra rất thuận lợi.

Trong mấy ngày, Diệp Trần không chỉ ổn định Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi, mà còn tiêu hóa triệt để kinh nghiệm chiến đấu có được, chuyển hóa thành lực chiến đấu của mình, nâng Kinh vân kiếm pháp, Bá quyền và Hạc Ảnh Bộ, ba môn võ học thường xuyên sử dụng lên một tầng cao mới, có thể thi triển bất cứ lúc nào, không bị hạn chế bởi khuôn phép.

Bây giờ Diệp Trần cho dù không dùng Luyện tâm nhất kiếm, cũng có thể chống lại Thạch Phá Thiên - người tu luyện hai môn tuyệt học lợi hại, đây đúng là một sự tiến bộ rất lớn.

Phải biết Thạch Phá Thiên được công nhận là người có thực lực cấp bậc công tử, có thể chống lại hắn, đại biểu Diệp Trần chỉ cần dựa vào thực lực cũng có thể đạt đến thực lực cấp công tử, trở thành đỉnh phong của giới thanh niên Thiên Phong Quốc, nếu như thi triển Luyện tâm nhất kiếm, có lẽ chỉ có Bắc Tuyết công tử, Đoan Mộc công tử và Bắc Tuyết khoái đao Lâm kì có thể đấu lại hắn.

Đương nhiên, Luyện tâm nhất kiếm không thi triển là tốt nhất, dù sao thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 137: Bỏ Xa Mông Trùng

- A! Diệp sư huynh, bọn muội không biết huynh ở đây.

Diệp Trần đang bận suy nghĩ thì từ xa xuất hiện ba nữ đệ tử, tuổi độ mười ba mười bốn, nhìn thấy thân thể trần trụi của Diệp Trần, lập tức đỏ mặt cúi đầu.

Diệp Trần cười khổ một tiếng, ở thế giới của hắn, nam nhân đệ lộ phần trên không là gì, nhưng thế giới này thì không giống vậy, Linh Giới Trữ Vật u quang lóe lên, một bộ quần áo sạch sẽ xuất hiện trên tay.

Mặc xong y phục, Diệp Trần hỏi:

- Các muội tìm địa điểm luyện công à?

- Vâng! Diệp sư huynh sao huynh lại tắm ở đây?

Trong đó có một nữ đệ tử mặt tròn nhìn rất đáng yêu, lúc nãy chỉ có mình nàng là không cúi mặt, nhưng lại bị hai nữ đệ tử còn lại bịt mắt.

- Ta đang luyện công, nếu như không chê, ta nhường chỗ này lại cho các muội.

Nói xong, Diệp Trần tung thân hình, lướt lên ngọn thác, sau vài cái chớp mắt đã thấy biến mất vô ảnh vô tung.

- Ha, ta đã nói Diệp Trần sư huynh rất tốt mà các ngươi không tin.

- Hi hi, Diệp Trần sư huynh vóc dáng không tệ, võ công lại cao.

- Hai vị sư tỷ, Diệp Trần sư huynh sao lại bỏ chạy?

...

Cứ ba ngày lại đến Đằng Vân đại điện, đây đã thành thói quen của Diệp Trần.

Kì thực mỗi lần đi không nhất định có nhiệm vụ, chủ yếu là có thể nhìn thấy một số sự kiện xảy ra trong Thiên Phong Quốc, tốt hơn nhiều so với không hay không biết gì.

Lúc đi qua ngọc bích xếp hạng, Diệp Trần nghiêng đầu nhìn.

Tên tuổi của hắn vẫn nằm ở vị trí thứ nhất hàng thứ ba, hàng thứ nhất và hàng thứ hai là hai mươi tư đệ tử hạch tâm, đương nhiên, nếu như hắn muốn, lúc nào cũng có thể trở thành đệ tử hạch tâm, hơn nữa, thứ hạng sẽ rất cao, chí ít cũng phải nằm trong top 4, chỉ có điều trước mắt vẫn chưa có dự định đó, bởi vì đấu với "Ám hương kiếm" Chu Mai, Diệp Trần vẫn chưa cảm thấy chắc chắn, trừ phi thi triển Luyện tâm nhất kiếm.

- Không thể trở thành đệ nhất đệ tử hạch tâm thì còn ý nghĩa gì.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần đang chuẩn bị đi vào Đằng Vân đại điện.

- Mau xem, Mông Trùng sư huynh trở về rồi!

- Nghe nói lần này huynh ấy tiếp nhận nhiệm vụ tam tinh hắc cấp, xem ra nhiệm vụ đã hoàn thành.

- So với các đệ tử nội môn tham gia cuộc thi xếp hạng, Mông Trùng sư huynh tiến bộ quả nhiên rất lớn, không biết so với Diệp Trần sư huynh thì thế nào?

Đệ tử nội môn gần đó nhao nhao nghị luận, ánh mắt tập trung vào Mông Trùng đang đứng cách đó không xa.

Mông Trùng chẳng buồn quan tâm đến việc mình đang trở thành tiêu điểm chú ý, hắn nói với Diệp Trần:

- Võ Đạo quảng trường quyết một trận thắng thua, hi vọng ngươi cũng có tiến bộ.

Diệp Trần quay người:

- Sẽ như ngươi mong muốn.

Bản thân không khiêu chiến người khác là một chuyện, nhưng khi người khác khiêu chiến bạn, thông thường đều không thể từ chối, huống hồ cho dù cự tuyệt, cũng phải có lý do thích đáng, nếu không người người đều cự tuyệt, ngọc bích xếp hạng còn ý nghĩa gì nữa, cạnh tranh không thể xảy ra.

Lời vừa dứt, bốn phía lập tức sôi trào.

- Mông Trùng sư huynh một lần nữa quyết chiến Diệp Trần sư huynh, tin tức kinh nhân, mau đi thông báo cho các sư huynh đệ khác.

- Đã hơn một tháng, hai bị sư huynh đều có tiến bộ, đối quyết khẳng định xuất sắc hơn.

- Xem ra Mông Trùng sư huynh không đánh bại Diệp Trần sư huynh, không có ý định trở thành đệ tử hạch tâm!

Chỉ một lúc sau, Lưu Vân Tông tuyệt đại bộ phận đệ tử nội môn đều biết việc này, không cần nói nhiều, lập tức chạy đến quảng trường Võ Đạo.

Quảng trường Võ Đạo trong một thời gian ngắn tụ tập hơn ngàn con người, trong đó có hai ba trăm là đệ tử nội môn không đi làm nhiệm vụ, đệ tử ngoại môn chiếm tám phần, một vài đệ tử hạch tâm cũng có mặt, muốn xem thực lực của Diệp Trần và Mông Trùng đạt đến trình độ nào.

Trung tâm bình đài.

Diệp Trần và Mông Trùng chậm rãi lên đài.

- Một tháng không gặp, nếu như ngươi tiến bộ không rõ ràng, e rằng sẽ thua ta.

Mông Trùng khí chất càng thâm trầm, đao thế nội hàm không lộ.

Diệp Trần quan sát đối phương, lắc lắc đầu nói:

- Đúng là có tiến bộ, nhưng khoảng cách giữa chúng ta càng lúc càng xa.

Hừ!

Mông Trùng cười lạnh nói:

- Đấu rồi mới biết, đến lúc đó ngươi sẽ phải rút lại câu nói vừa rồi.

Một trận gió lớn thổi đến, y phục Diệp Trần tung bay phần phật.

Hắn nói:

- Bắt đầu đi!

Keng!

Trường đao xuất vỏ, Mông Trùng một chân dẫm vỡ mặt đất, như điện xẹt lướt về phía Diệp Trần.

- Huyết quang trùng thiên!

Người còn đang trên đường, Mông Trùng hai tay nắm chặt trường đao vung mạnh, bởi vì tốc độ quá nhanh, tay cần đao như nhập vào hư không, chỉ còn lại đao mang đỏ máu tung hoành, bao phủ cả bình đài, triệt để phong bế không gian xung quanh Diệp Trần, khiến hắn lùi cũng không được mà tiến cũng không xong, tránh cũng không thể tránh, chỉ còn lại một con đường duy nhất đó chính là ngạnh kháng.

- Lợi hại quá, không biết Diệp Trần sư huynh kháng cự thế nào?

- E rằng chỉ có liều mạng.

- Lần trước nếu như Mông Trùng sư huynh có thực lực này, chắc đã nắm

chắc ngôi vị đệ nhất đệ tử nội môn, đương nhiên, nếu lần này đánh bại Diệp Trần sư huynh, cũng vẫn là nội môn đệ nhất đệ tử.

- Không dễ như vậy đâu! Diệp Trần sư huynh từng đi Phỉ Thúy Cốc, gặp qua đại tràng diện, sao lại không có tiến bộ.

Tuyệt đại bộ phận vẫn chưa biết Diệp Trần từng đánh bại Trình Tuấn và Thạch Phá Thiên, chỉ có đệ tử hạch tâm mới biết qua loa, đương nhiên, qua một hai ngày nữa, sự tích Diệp Trần chắc sẽ truyền đi khắp nơi, không biết sẽ còn chấn động thế nào?

Đợi huyết hồng đao mang đạt đến toàn thịnh, Diệp Trần mới xuất kiếm.

Hưu!

Không ai nhìn thấy Diệp Trần xuất kiếm kiểu gì, chỉ nhìn thấy kiếm khí như bạch tuyến lóe lên, nhân ảnh Diệp Trần đã xuyên qua huyết sắc đao mang, đứng sau lưng Mông Trùng.

Đương!

Xì xì!

Trường đao bay ra khỏi tay Mông Trùng, vẫn chưa xong, y phục bên sườn Mông Trùng rách toạc, vết cắt rất mịn.

Vân ẩn kiếm nhập vỏ, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Đao pháp không tệ, đáng tiếc ta đã tấn thăng lên cảnh giới cao hơn, ngươi không phải đối thủ của ta.

Quá mạnh, thực sự quá mạnh, đến một cơ hội phản kháng cũng không có, Mông Trùng của chúng ta trên cơ bản không phải đối thủ của hắn, trước đây ta không tin, nhưng bây giờ không thể không tin, bởi vì nó đã phát sinh, hơn nữa còn phát sinh ngay trên người Mông Trùng.

Mông Trùng trong lòng không khỏi sợ hãi, nhất thời đứng ngây tại chỗ.

Không chỉ Mông Trùng ngây ra, tất cả đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn đều nhãn thần tê dại, miệng há không sao khép lại được.

Toàn tràng lặng ngắt như tờ.

Đợi họ tỉnh lại, Diệp Trần đã rời khỏi quảng trường Võ Đạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 138: Kiếm Ý Thành

- Hơ, ta vừa nhìn thấy gì vậy, Diệp Trần sư huynh một kiếm đánh bại Mông Trùng sư huynh, một kiếm! Thực lực phải cường đại thế nào mới có thể làm được điều đó.

- Ưu thế áp đảo, chênh lệch quá đáng sợ.

- Trong đệ tử nội môn, không còn ai uy hiếp được vị trí của Diệp Trần sư huynh.

- Nghĩ mà khiến người ta sởn da gà, Mông Trùng sư huynh có thể một đao đánh bại thập cường đệ tử nội môn, Diệp Trần sư huynh có thể một kiếm đánh bại Mông Trùng.

Nghe các đệ tử nội môn nghị luận, mấy đệ tử hạch tâm quan chiến quay sang nhìn nhau.

...

Thời gian như nước, lặng lẽ trôi qua.

Hai mươi ngày trôi qua, bây giờ đã là tháng tám.

Thời gian này, Diệp Trần vẫn không ngừng tiến bộ, chân khí tu vi dần dần tiếp cận Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, cách bọn La Hàn Sơn không còn xa nữa, về phần kiếm pháp, đến hắn cũng không biết có tiến bộ hay không, có lẽ chỉ luận bàn với thanh niên cao thủ cấp công tử mới có đáp án.

So với tiến bộ của của hắn, Thiên Phong Quốc ngược lại đã phát sinh một chuyện lớn.

Một trong ngũ đại tông môn, Tử Dương Tông xuất hiện một gian tế.

Gian tế này là một trưởng lão nội môn, thân phận thực sự là cao thủ dưới tay Thi Quỷ đạo nhân, tiềm phục trong Tử Dương Tông mười năm, mấy ngày gần đây không biết tại sao phản bội lại Tử Dương Tông, còn giết một trưởng lão nội môn và ba trưởng lão ngoại môn, kinh động Thiên Phong Quốc các đại thế lực.

Diệp Trần không biết ngọn nguồn sự tình nhưng các đại tông môn hạch tâm cao tầng đều biết rõ, vụ bao vây phân đà Thi Quỷ Sơn vào ngày mùng tám tháng tám coi như phá sản, nguyên nhân chính ở tên phản tặc của Tử Dương Tông, hắn biết việc bao vây phân đà, lén truyền tin cho Thi Quỷ Sơn, nếu như không bị một trưởng lão nội môn phát hiện, hai bên ra tay đánh nhau, sau đó lại có ba trưởng lão ngoại môn nữa đến trợ giúp, lấy bốn chọi một, chỉ có điều thực lực của tên phản tặc đó quá mạnh, trong một thời gian ngắn giết hết bốn người, trực tiếp chạy khỏi Tử Dương Tông.

Đại sảnh Lưu Vân Tông.

Lúc này các trưởng lão nội môn đang thảo luận một việc khác.

- Tông chủ, Thiên Mộng cổ địa tháng mười là mở, chúng ta cũng phải xác nhận cho những đệ tử nào tham gia, để còn chuẩn bị trước.

Người nói là Tứ trưởng lão.

La Hành Liệt nhìn mọi người, dò hỏi:

- Mọi người có ý kiến gì không?

Đại trưởng lão hắng hắng giọng,

- Thiên Mộng cổ địa mười năm mở một lần, cơ hội hiếm có, mỗi lần thí luyện xong, có gần một phần mười thanh niên bước vào Bão Nguyên Cảnh, cho nên phải đưa những đệ tử ưu tú nhất đi, đương nhiên, Lưu Vân Tông ta là cửu phẩm tông môn, danh sách chỉ có bốn, cho nên ta nghĩ, Chu Mai La

Hàn Sơn là hai người nên đi, cộng thêm một người nữa là Từ Tĩnh.

- Còn một suất nữa?

Có người nhíu mày.

Tứ trưởng lão nói:

- Ta thấy Diệp Trần không tệ.

Đại trưởng lão gật gật đầu, hắn cũng đang có ý đó.

Nghe vậy, mấy vị trưởng lão lập tức lắc đầu.

- Diệp Trần thiên phú dù cao, lại lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, nhưng tu vi rõ ràng không bằng những người khác, để hắn đi, cả tình và lý đều nói không thông.

- Không sai, Thiên Mộng cổ địa là thượng cổ truyền thừa, mỗi một suất đều rất trân quý, nhất định phải để đệ tử có cơ hội đột phá Bão Nguyên Cảnh đi.

- Ta cảm hạng ba đệ tử hạch tâm Đào Hiểu Phong không tệ.

- Hạng bốn Kinh Tuyệt cũng có thể.

Đại trưởng lão thản nhiên nhìn khắp mọi người, lên tiếng nói:

- Đào Hiểu Phong và Kinh Tuyệt hai người đúng là không tệ, nhưng không phải kinh tài kinh diễm, cho dù tiến nhập Bão Nguyên Cảnh tu vi, cũng chỉ coi như tinh nhuệ, không thể vượt cấp giết người, còn Diệp Trần lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, giả dụ sau này có thể lĩnh ngộ kiếm ý chân chính, nếu như tu vi bước vào Bão Nguyên Cảnh, các ngươi nghĩ lực chiến đấu thế nào?

- Cái này...

Mấy người không đồng ý nhất thời không tìm được lời phản bác.

Lúc này, La Hành Liệt nói:

- Thiên Mộng cổ địa nằm trong đại sa mạc giữa chín quốc gia, cách Lưu Vân Tông vài chục vạn dặm, việc không thể chậm trễ, nửa tháng sau xuất phát, danh sách là Chu Mai, La Hàn Sơn, Từ Tĩnh, và... Diệp Trần.

Nghe xong hai chữ cuối cùng, Tứ trưởng lão và Đại trưởng lão quay sang nhìn nhau cười.

Phỉ Thúy Cốc.

Đại sảnh nghị sự.

Trên ghế chủ tọa, Trang Khánh Hiền mặt hiện vẻ tư lự, một lúc lâu sau mới nói:

- Lam trưởng lão, ngươi nói không để đệ tử ưu tú nhất đi?

Lam trưởng lão là Phỉ Thúy Cốc nội môn Đại trưởng lão, năm nay đã tám mươi tuổi, thiên phú mặc dù không cao nhưng đối với Phỉ Thúy Cốc mà nói là một trụ cột không thể thiếu. Chỉ là mười năm nay, vì tuổi cao sức yếu, con người cũng dần trở nên bảo thủ, việc đi Thiên Mộng cổ địa, hắn là một trong những người ủng hộ ý kiến trái chiều.

- Cốc chủ, Phỉ Thúy Cốc chúng ta bây giờ đã là bá chủ Thiên Phong Quốc, cần gì phải mạo hiểm, Thiên Mộng cổ địa tỉ lệ tử vong cực cao, ba mươi năm trước, chín nước sáu trăm bốn mươi lăm đệ tử đi vào chỉ còn bốn trăm năm mươi người đi ra, hai mươi năm trước, sáu trăm ba mươi đệ tử đi vào chỉ có bốn trăm mười một người đi ra, mười năm trước, sáu trăm mười lăm người đi vào chỉ có ba trăm bảy mươi người đi ra, tỷ lệ tử vong năm này cao hơn tỷ lệ tử vong năm trước, lần này e rằng chỉ sống sót được một nửa.

Lời này vừa xuất, những trưởng lão nội môn chuẩn bị lên tiếng thuyết phục Lam trưởng lão đều im lặng, đúng, Thiên Mộng cổ địa tỷ lệ tử vong

đúng là rất cao, nếu như đưa những đệ tử ưu tú nhất Phỉ Thúy Cốc đến đó, chẳng may vận khí không tốt, tử thương hơn nửa cũng có khả năng.

Đối với Phỉ Thúy Cốc mà nói, đó sẽ là một sự đả kích rất lớn.

Một trưởng lão nội môn thuộc phái kích tiến đứng dậy nói:

- Cốc chủ, Lam trưởng lão, không thể nói như vậy được, không thể bởi vì tỷ lệ tử vong cao mà sợ nọ sợ kia, nếu như ta đoán không lầm, tứ đại tông môn khác khẳng định đem những đệ tử ưu tú nhất của mình, chỉ cần những đệ tử đó có thể sống sót trở về, khẳng định sẽ còn tiến bộ hơn trước, rất có khả năng đột phá đến Bão Nguyên Cảnh, lúc đó, Phỉ Thúy Cốc ta sẽ không còn ưu thế nữa.

- Lưu trưởng lão nói có lý, nên cho đám thanh niên đó đi chà xát, nếu vẫn còn suất, ta nguyện cho cháu trai mình vào.

- Thiên Mộng cổ địa mười năm mở một lần, cơ hội thập phần hiếm có, tuyệt đối không thể lãng phí!

- Đệ tử sống sót ra khỏi Thiên Mộng cổ địa, một phần mười sẽ bước vào Bão Nguyên Cảnh, cũng chính là nói, ba mươi trong số ba trăm người trở thành Bão Nguyên Cảnh.

Nhị trưởng lão bên cạnh Lam trưởng lão lên tiếng:

- Cốc chủ, ta thấy sự tình có thể điều chỉnh hợp lý, Phỉ Thúy Cốc là thất phẩm tông môn, có tám suất, trong tám suất đó có thể phái bốn thiên tài ưu tú nhất, bốn suất còn lại lựa chọn thiên tài nhất đẳng, như vậy, cho dù tổn thất nghiêm trọng, cũng không đến mức thương gân động cốt.

Nghe vậy, Tráng Khánh Hiền có chút động lòng, Phỉ Thúy Cốc là bá chủ Thiên Phong Quốc, đúng là không cần phải quá tích cực hay quá tiêu cực, vẹn toàn đôi bên là tốt nhất.

- Vậy ngươi nghĩ nên chia danh sách thế nào?

Trang Khánh Hiền hỏi.

Nhị trưởng lão liếc nhìn Lam trưởng lão,

- Đại đệ tử Trang Phỉ nên đi, hắn là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, đủ điều kiện chống lại Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì, có hắn, đệ tử Phỉ Thúy Cốc ta sinh tồn có bảo đảm, tương đương một loại uy bảo mệnh. Theo như ta biết, thanh niên Đà La Quốc, Võ giả Bão Nguyên Cảnh nhiều nhất, đạt đến bốn, Bạch Huyền Quốc và Thiên Xà Quốc mỗi bên có ba, năm quốc gia còn lại cũng giống như Thiên Phong Quốc ta, đều đến hai, không thể không phòng.

Lúc này, đến Lam trưởng lão cũng phải gật gật đầu, thể hiện đồng ý với ý kiến của Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão nói tiếp:

- Liễu Vô Tướng và Cơ Tuyết Nhạn cũng phải đi, cơ hội bước vào Bão Nguyên Cảnh của chúng rất lớn, Thạch Phá Thiên trước mắt vẫn chưa hồi phục, tạm thời ở lại trong cốc, đổi thành hạng năm đệ tử hạch tâm Liễu Huyền, bốn người còn lại lựa chọn ngoài thập cường đệ tử hạch tâm!

Trang Khánh Hiền rất hài lòng với biện pháp vẹn cả đôi đường của Nhị trưởng lão, lên tiếng nói:

- Tốt, danh sách đi Thiên Mộng cổ địa đã xác định xong, sau này không bàn đến nữa.

Bắc Tuyết Sơn Trang.

Nghị sự đường.

Tiết Vô Nhận chắp tay sau lưng,

- Việc này chẳng có gì phải bàn, danh sách tám người phải là những đệ tử ưu tú nhất, ta không muốn đợi thêm mười năm nữa.

Cũng giống như đao pháp của mình, Tiết Vô Nhận làm gì cũng quyết đoán, chuyện đã quyết định thì không gì có thể thay đổi.

Mọi người cười khổ, rời khỏi đại sảnh.

Một lúc sau.

Tám nhân ảnh đi vào, ba trong số đó là thanh niên ôn hòa bạch y thắng tuyết, Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kì và Bá đao Vu Nhạc.

- Trang chủ.

Mọi người cung kính nói.

Tiết Vô Nhận gật gật đầu,

- Gọi các ngươi đến không có ý gì khác, chỉ là muốn cho các ngươi hiểu về Thiên Mộng cổ địa, có những chỗ nào cần chú ý.

Thanh niên ôn hòa hỏi:

- Trang chủ, Thiên Mộng cổ địa mắt thường không thể nhìn thấy, là thật sao?

- Thiên Mộng cổ địa nằm trong kẽ hở không gian, khi nó chưa mở, mắt thường đúng là không thể nhìn thấy, đến tinh thần lực cũng không thể thăm dò, lần này tiến nhập Thiên Mộng cổ địa, các ngươi nhớ, thấy tốt thì lấy, vững bước tăng cường thực lực là chính, tránh tham lam, ngoài ra, không được trở thành mục tiêu săn đuổi của mọi người, phải biết, thất phu vô tội, hoài bích có tội, khi trong tay các ngươi có thứ khiến người ta đỏ mắt, phải lập tức giết chết đối phương, hoặc là từ bỏ thứ đó, không được để bị mọi người vây công, nếu không chết là một chuyện, còn có thể liên lụy đến những người khác.

Thiên Mộng cổ địa có rất nhiều bảo vật, ví dụ thần binh lợi khí, thiên địa linh dược, còn có bí tịch, ngũ đại tông môn nền móng càng lúc càng thâm

hậu, chính là vì mỗi mười năm lại phái một nhóm đệ tử vào Thiên Mộng cổ địa, sau khi họ ra ngoài, bảo vật và bí tịch của tông môn sẽ nhiều thêm chút một, đương nhiên, cũng không phải cống hiến không cho tông môn, tông môn cao tầng sẽ căn cứ vào giá trị bảo vật, thưởng linh thạch tương ứng cho họ.

...

Trong viện tử, Diệp Trần ngồi khoanh chân dưới gốc cây, thân thể bất động.

Gốc cây này là loại thương huyền thụ thường gặp ở Thanh Phong Sơn, tháng bảy bắt đầy rụng lá, bây giờ đã là trung tuần tháng chín, lá rụng rất nhanh, cho dù chỉ là một trận gió nhẹ thoảng qua, cũng sẽ có ba bốn phiến lá xoay vòng rơi xuống.

Mấy canh giờ trôi qua, tóc và vai áo Diệp Trần đã phủ đầy những phiến lá vàng khô.

Xa xa ngoài viện tử có tiếng bước chân rất nhẹ truyền đến, càng lúc càng gần.

- Diệp Trần có nhà không?

- Xin hỏi Diệp Trần có nhà không?

Két!

Người đến gọi mấy tiếng, không thấy ai trả lời liền đẩy cửa bước vào.

Bước vào chính là chấp sự đệ tử, chấp sự đệ tử cũng từng là đệ tử nội môn, căn cứ quy định tông môn, đệ tử nội môn trước hai mươi bốn tuổi mà không bước vào Bão Nguyên tầng thứ, thì phải chuyển nhập đến Chấp sự đường, trở thành nhân viên chiến đấu của tông môn hoặc là thành viên phi chiến, đương nhiên, chỉ cần họ bước vào Bão Nguyên Cảnh tầng thứ, vẫn có thể trở thành trưởng lão ngoại môn, điểm này mới là quan trọng nhất.

Chấp sự đệ tử này tuổi độ hai mươi lăm, tu vi là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, so với đại bộ phận đệ tử nội môn mà nói, thực lực rất cao, không hề thua kém nội môn thập đại đệ tử, hắn rất nhanh nhìn thấy Diệp Trần đang ngồi khoanh chân dưới gốc cây, mày hơi nhíu lại.

Võ giả lúc tu luyện, trên cơ bản không được phép làm phiền, nếu như bị gián đoạn đúng thời khắc mấu chốt, đối phương thậm chí có thể giết người.

Không biết làm thế nào, chấp sự đệ tử đứng một bên chờ đợi, không phát ra một bất cứ một tiếng động nào.

Vù vù vù...

Đột nhiên

Một trận cuồng phong thổi qua, thổi tung những phiến lá rụng, rắc lả tả khắp nơi.

Lúc này, Diệp Trần mở trừng mắt, tinh quanh sắc bén rạng rỡ sinh huy.

Chấp sự đệ tử đang định lên tiếng, thì nhìn thấy một cảnh tượng kinh nhân, chỉ thấy Diệp Trần quét ánh mắt, những phiến lá rụng trước mặt hắn như bị cắt bởi một lưỡi dao vô hình, một phân thành hai, hai phân thành bốn, bốn phân thành tám, trong chốc lát thành vô số mảnh vụn.

- Kiếm ý, kiếm ý trong truyền thuyết!

Chấp sự đệ tử trong lòng cuồng hô, hắn mặc dù chỉ là một chấp sự đệ tử bình thường, nhưng không có nghĩa kiến thức của hắn rất thấp, bất luận là trên cổ tịch, hoặc trong tương truyền, lĩnh ngộ kiếm ý kiếm khách đều có thể dùng vật vô hình đả thương người khác, nếu như giao cho một sợi không khí kiếm ý, khiến nó có lực sát thương phi phàm, đoạt tính mạng, lúc nãy Diệp Trần chính là thông qua ánh mắt, đem kiếm ý ẩn hàm vào không khí phía trước, dễ dàng cắt đứt lá cây.

- Chuyện gì vậy?

Đứng dậy, Diệp Trần rũ rũ lá khô trên người, hỏi.

Chấp sự đệ tử cung kính nói:

- Tông chủ cho mời.

- Mời đi trước dẫn đường!

Diệp Trần thần tình bình thản, mấy ngày nay, khát vọng đối với kiếm ý không còn cấp bách nữa, mỗi ngày tu luyện xong, đều ngồi dưới gốc cây một lúc, thần du thái hư, vật ngã lưỡng vong, có thể chính vì loại tâm thái vô cầu hữu cầu này đã khiến hắn đột phá nửa bước kiếm ý, cuối cùng lĩnh ngộ được kiếm ý chân chính, giấc mơ của mọi kiếm khách, bất luận là khí chất, linh hồn đều nâng cao về chất, còn đạt đến cảnh giới gì, hiện tại hắn còn chưa rõ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 139: Thiên Lôi Tán Nhân, Xích Cổ Sa Mạc

- Vâng!

Ngữ khí đệ tử chấp sự khiêm tốn, vốn dĩ hắn không cần phải lấy lòng đệ tử nội môn và đệ tử hạch tâm, chỉ là đối diện với Diệp Trần, kính ý tự nhiên biểu lộ, nghĩ cũng khó trách, ở Chân Linh Đại Lục, cường giả bao giờ cũng được người khác tôn kính, cho dù là tuyệt thế thiên tài, gặp phải cường giả tầng thứ cao hơn, cũng phải duy trì kính ý nhất định, nếu không chính là không biết sống chết, lúc nào cũng có thể bị người khác bóp chết.

Dưới sự hướng dẫn của đệ tử chấp sự, Diệp Trần đi đến đại sảnh.

Trong đại sảnh.

Chu Mai, La Hàn Sơn và Tử Tĩnh đều đang có mặt ở đó, bên cạnh là một số trưởng lão nội môn, trên ghế chủ tọa là tông chủ La Hành Liệt khí thế như sơn.

- Chào tông chủ, chào các vị trưởng lão.

Diệp Trần chắp tay cúi người.

La Hành Liệt gật gật đầu.

- Ngày mai chính là thời điểm đi Thiên Mộng cổ địa, trước đó, ta muốn chào các ngươi một tiếng, Thiên Mộng cổ địa địa thế phức tạp, trong núi có khả năng sẽ xuất hiện cung điện, trong nước cũng có khả năng có huyệt, dưới lòng đất còn có thể xuất hiện bảo khố, có lúc một gốc cây nói không chừng là lối vào, có lúc cần phải tránh né đại thạch, có lúc nhảy xuống núi cũng có thể đi vào, tóm lại, ở đó bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra, lúc nào cũng phải duy trì tâm trí bình tĩnh, không được tự đâm đầu vào trận.

- Vâng!

Bốn người Diệp Trần gật đầu.

La Hành Liệt nói tiếp:

- Thiên Mộng cổ địa bảo vật rất nhiều, bí tịch vô số, bảo các ngươi cống hiến không rõ ràng không thể, cho nên căn cứ giá trị vật phẩm công hiến, tông môn sẽ cho các ngươi một lượng linh thạch nhất định, ví dụ nhân cấp địa giai bí tịch, thông thường có thể đổi năm mươi miếng hạ phẩm linh thạch, bí tịch địa cấp sơ giai có thể đổi ba mươi miếng hạ phẩm linh thạch, địa cấp trung giai bí tịch vô cùng hiếm gặp, trong Thiên Mộng cổ địa cũng rất khó kiếm, có thể đổi ba ngàn miếng trung phẩm linh thạch, những vảo vật linh dược khác cũng như vậy, đương nhiên, bí tịch cống hiến cho tông môn, các ngươi tự mình có thể tu luyện, chỉ là không được truyền cho người khác mà thôi, hiểu chưa?

- Hiểu!

Mặc dù biết những thứ đó đáng giá rất nhiều linh thạch nhưng Diệp Trần vẫn không khỏi kinh ngạc, xem ra lần này tông môn chuẩn bị hạ huyết bản, có điều Thiên Mộng cổ địa không phải chỗ vui chơi, đệ tử của chín quốc gia đều vào trong đó, giết chóc là chuyện bình thường, nhất là những đệ tử mang theo trọng vật trong người lại càng phải cẩn trọng.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người xuất phát.

Lần này đội ngũ hộ tống đặc biệt lớn, có mười trưởng lão nội môn, năm mươi trưởng lão ngoại môn, ngồi trên tám con Thiên phong thứu, xuyên qua vân tầng.

Ba ngày sau, Thiên phong thứu rời khỏi Thiên Phong Quốc, đi tới ngoại cảnh.

- Thiên Phong Quốc ngoại cảnh, nguy hiểm lúc nào cũng tồn tại, mọi người cẩn thận chút.

Đại trưởng lão vận chân khí, quát lạnh nói.

- Vâng!

Một số trưởng lão từng đi qua Nam Trác Vực nên cũng có kinh nghiệm.

Thiên phong thứu lực lớn vô cùng, yêu khí hùng hậu, trên lưng mang theo tám người mà như vô vật, chỉ là liên tục duy trì phi hành tốc độ cao, biết cứ loài nào cũng sẽ cảm thấy mệt, thông thường qua một hai ngày, Đại trưởng lão sẽ tìm một nơi dừng chân, ngày thứ hai tiếp tục lên đường.

Đì đùng!

Sấm sét nhoáng nhoàng, điện quang như xà.

Trên tầng mây, Thiên phong thứu an nhiên phi hành, nó là ngũ cấp phi hành yêu thú, không có chuyện ngày mưa không thể phi hành, huống hồ cự ly của chúng so với mặt đất bây giờ đã là vạn mét, bị một vài tia sét đánh vào chẳng phải chuyện gì lớn.

La Hàn Sơn ngẩng đầy nhìn, cười nói:

- Nghe nói trời có ba tầng, tầng thứ nhất là kinh tuyệt thiên, kinh tuyệt thiên bao hàm tuyết, băng, hỏa, phong bốn loại cự chí nguyên khí, cuồng bạo dị thường, không phải Tinh Cấp Cảnh võ giả trở lên, sẽ bị nổ tung, trên nữa là tầng thứ hai là Thái cực thiên, Tinh Cấp Cảnh võ giả cũng không thể lên, nhất định phải là Linh Hải Cảnh võ giả, tầng cao nhất mới là Thiên đỉnh thiên, trừ phi Sinh Tử Cảnh võ giả, bất cứ người nào lên đều là một con đường chết, đến linh hồn cũng không còn.

Kinh tuyệt thiên, Thái cực thiên, Thiên đỉnh thiên!

Diệp Trần nhìn Từ Tĩnh,

- Từ Tĩnh sư tỷ Tam thiên kim sát công của tỷ có lẽ căn cứ vào ba tầng này sáng lập nhỉ?

Từ Tĩnh thản nhiên nói:

- Tam thiên kim sát công sao có thể sánh được với ba tầng trời, chỉ là lấy tên như vậy mà thôi, luận nội hàm, còn kém xa.

Xoẹt!

Một tia sét đột nhiên đánh về phía bọn Diệp Trần, bị Đại trưởng lão giơ tay tiêu diệt, hắn nói:

- Chỉ cần không ở trong Kinh tuyệt thiên, những lôi điện này uy lực không lớn, không cần lo lắng.

- Chân Linh Đại Lục thật đa màu đa vẻ, có quá nhiều thứ mình không biết.

Trong lòng Diệp Trần cảm khái, ở thế giới của hắn, lôi điện đối với người thường mà nói rất đáng sợ, ai bị lôi điện đánh trúng, trên cơ bản đều tử vong, hơn nữa lôi điện của thế giới đó thua xa lôi điện của Chân Linh Đại Lục, dù sao một thiên địa nguyên khí thiếu thốn, một thiên địa nguyên khí nồng đậm, căn bản không cùng một tầng thứ, nhưng là bây giờ, một đường lôi điện dễ dàng bị Đại trưởng lão tiêu diệt, được tận mắt thấy điều này thật sự kinh ngạc không thôi.

Dưới vân tầng đã bắt đầu mưa, chúng nhân ở trên vân tầng, không cần phải lo lắng việc này.

Thiên phong thứu không biết đã bay bao nhiêu thời gian, khí lưu phía trước đột nhiên hỗn loạn.

Mắt thường có thể thấy, một đường phong trụ xám ngắt từ bên trên chúc thẳng xuống, bên trong sấm sét nhoáng nhoàng, điện quang trong suốt, nhìn rõ bóng người bên trong.

- Tinh Cấp Cực võ giả! Mọi người nhường đường.

Đại trưởng lão sắc mặt vụt biến, chỉ huy Thiên phong thứu đi đường vòng, không dám trực tiếp tiến lên.

Phong trụ tan rã, sấm sét nhỏ dần, nhân ảnh đột nhiên xuất hiện phía trước mọi người, là một người trung niên da vàng như nến, thân hình bình thường, bên ngoài khoác một tấm đại lam bào, mái tóc đen vẫn còn ánh lên những tia lửa điện, mang đến cho người ta cảm giác áp bách về tâm hồn, không dám có bất kì suy nghĩ phản kháng nào.

- Các ngươi là ai?

Đại trưởng lão sắc mặt hơi tái, chắp tay cung kính nói:

- Làm phiền tiền bối, lão hủ là Thiên Phong Quốc Lưu Vân Tông Đại trưởng lão.

- Lưu Vân Tông!

Trung niên cười vang,

- Thì ra là quỷ tông môn của Nhàn Vân Tử, ta là bạn cũ của hắn, các ngươi có thể gọi ta là Thiên lôi tán nhân.

Thiên lôi tán nhân!

Thật là một cái tên bá đạo, Diệp Trần thầm nghĩ.

Đại trưởng lão thần tình nhẹ nhõm,

- Thì ra là Thiên lôi tán nhân tiền bối, ngày còn trẻ, ta từng nghe Thái thượng trưởng lão nhắc đến ngài, Nhất thủ khống thiên lôi, danh chấn Nam Trác Vực!

Thiên lôi tán nhân trợn mắt,

- Nhàn Vân Tử lão quỷ cứ thích khuếch đại, mấy chục năm trước ta có là gì, lúc đó Cửu U Giáo mới là nhất, ta chạy còn chẳng kịp nữa là, đúng rồi,

các ngươi đến Xích Cổ sa mạc hả! Mấy tên tiểu quỷ này không tệ, bồi dưỡng cho tốt nhé.

Bốn người Diệp Trần là những đệ tử ưu tú nhất Lưu Vân Tông, trừ Phỉ Thúy Cốc, không hề thua kém ba đại tông môn còn lại, Thiên lôi tán nhân mới nhìn đã nhận ra hư thực, không khỏi gật gật đầu.

- Đúng như tiền bối nói, bọn ta đang đến Xích Cổ sa mạc, Thiên Mộng cổ địa mười năm mở một lần, cơ hội hiếm có.

Đại trưởng tuổi đã nhiều, Thiên lôi tán nhân nhìn giống như chưa quá năm mươi, vậy mà đứng cạnh đối phương, Đại trưởng lão lại giống vãn bối.

- Được rồi, ta còn phải tiếp tục toái luyện chân khí, các ngươi đi đi!

Thiên lôi tán nhân phẩy tay áo, thân hóa lôi đình, bay thẳng lên cao không vạn mét, tạo thành một lổ hỏng trên tầng khí lưu.

Bùm bùm!

Bên trong lỗ hổng lóe lên một cái, lôi đình rạng rỡ sinh uy, nhìn mà không khỏi khiếp sợ.

- Đi thôi!

Đại trưởng lão hít một hơi thật sâu, thôi động Thiên phong thứu dưới chân.

Trên đường.

Đại trưởng lão đột nhiên nói:

- Các ngươi đừng nhìn vẻ ngoài của Thiên lôi tán nhân tiền bối như vậy mà tưởng còn trẻ, tuổi thực của hắn đã hơn một trăm, nguyên nhân rất đơn giản, võ giả bước vào Tinh Cực Cảnh vô tai vô nan, sống hai trăm năm không thành vấn đề, cho nên tuổi thực và bề ngoài cách nhau một lần.

- Những cảnh giới sau này khó thăng vậy sao? Thiên lôi tán nhân đã hơn một trăm tuổi mà vẫn chưa tấn thăng lên tầng thứ cao hơn.

Diệp Trần có chút xúc động.

- Chân Linh Đại Lục võ giả vô số, chín mươi chín phần trăm kẹt dưới Bão Nguyên Cảnh, số còn lại lại có chín mươi chín phần trăm kẹt dưới Tinh Cực Cảnh, phổ cấp khó hơn lên trời, đương nhiên, bất cứ việc gì đều có trường hợp ngoại lệ, mỗi thời đại đều có một số yêu nghiệt, đối với họ mà nói, tấn cấp dễ như ăn cơm uống nước, đơn giản không còn gì đơn giản hơn, một trăm năm qua chỉ có Huyền Hậu tấn thăng lên Sinh Tử Cảnh, nàng chính là bất thế thiên tài, mấy chục năm ngắn ngủi đã phong vương xưng hậu, thậm xưng truyền kì, thiên tài yêu nghiệt từng sóng vai tuy rằng không bằng nàng, nhưng trên cơ bản cũng đạt đến Linh Hải Cảnh tầng thứ.

Chu Mai y phục thêu hoa cười nói:

- Thiên phú ngộ tính đúng là quan trọng, nhưng vẫn phải có kì ngộ kinh nhân, nếu không cho dù kinh tài kinh diễm, cũng khó đăng đỉnh, Diệp sư đệ, lần này Thiên Mộng cố địa miễn cưỡng là một lần cơ hội, có kì ngộ, có thể bớt nhiều năm khổ luyện cũng không biết chừng.

Diệp Trần gật đầu đồng ý, Chu Mai nói không sai, muốn nhanh tấn cấp, thì phải có kì ngộ, kì ngộ thực chất có thể quy nạp vào tài nguyên, chỉ có nhiều tài nguyên mới có thể tinh tiến dũng mãnh, hậu kình cường đại, nếu không đợi tiềm lực qua đi, so với người thường cũng chẳng nhanh hơn là mấy.

...

Sa mạc vô biên, vầng thái dương trên cao tỏa ánh nắng liên tục.

Sức nóng làm cho không khí cũng trở nên vặn vẹo, hạt cát trơn tuột như gương.

- Sa mạc Xích Cổ đã tồn tại từ thời thượng cổ, thường xuyên có hảo

nguyên khí phong bạo sản sinh, không nên ở trên vân tầng, xuống thôi!

Vừa đến sa mạc Xích Cổ, Đại trưởng lão đã ra lệnh cho tám con Thiên phong thứu từ vân tầng bay xuống.

Vù vù vù...

Cuồng phong nóng rực lướt qua, chi dù có chân khí hộ thể, mọi người đều cảm thấy một chút nhiệt ý, phải biết đây mới chỉ là biên giới sa mạc Xích Cổ, nhiệt độ mới chỉ bằng một phần mười khu vực trung tâm.

Không thể không nói, có lúc vận khí tệ, uống nước lạnh cũng giắt răng.

Thiên phong thứu mới bay được gần năm trăm dặm, từng trận hỏa diễm cường quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, chụp cả nhóm người vào trong.

- Đây là hỏa nguyên khí phong bạo, mọi người cùng nhau động thủ phá vỡ nó.

Quát lên một tiếng lớn, Đại trưởng lão thân thể tự nhiên thẳng đứng, hai chân đứng rộng bằng vai, sau khi hít một hơi thật sâu, một ngón tay chỉ về phía trước, sau đó vẽ một đường vào không trung.

Xì xì!

Một thứ thanh âm như tiếng xé vải vang lên, hỏa nguyên khí phong bạo bị tử sắc quang tuyến cắt thành hai nửa, tán loạn ra ngoài.

Lúc này, Tứ trưởng lão không dám động nhiều, hắn tu luyện là hỏa hệ chân khí, có khả năng tương trợ hỏa nguyên khí, bình thường đối địch còn có thể sử dụng, bây giờ chỉ cần không cẩn thận, nói không chừng còn nướng chín mọi người.

Những trưởng lão khác lần lượt thi triển tuyệt học, từng mảng khí kình thi nhau đánh lên thiên không, chặn đứng không cho hỏa nguyên khí phong

bạo mở rộng, từng bước tiêu diệt, trong đó, Diệp Trần cũng tiện tay đánh ra một mảng khí kình, đả kích hắn là, mảng khí kình chưa lại gần hỏa nguyên khí phong bạo đã bị nó làm cho bốc hơi.

Xông qua hỏa nguyên khí phong bạo, lưng áo mọi người ướt đẫm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, Thiên phong thứu dưới chân cũng không hơn gì, một vài nơi lông vũ cháy xém, may mà không bị thương vào trong da thịt.

Sa mạc Xích Cổ rộng bảy tám vạn dặm, so với Thiên Phong Quốc lớn hơn rất nhiều, nghe nói thời kì thượng cổ, diện tích còn rộng hơn, trên năm mươi vạn dặm vuông, trên sa mạc chỉ có một quốc gia, gọi là Xích Cổ đế quốc, chỉ là sau này đế quốc diệt vong, sa mạc Xích Cổ cũng dần thu nhỏ, trở thành hình dạng bây giờ.

Xa xa, mọi người đã nhìn thấy đường hư không thanh hồng, thẳng đứng như cột trụ trời.

- Thanh hồng hiện, Thiên Mộng cổ địa ba ngày nữa là mở, chúng ta bay qua đó tìm nơi hạ trại.

Đại trưởng lão ánh mắt kinh nhân, đã nhìn thấy bên cạnh thanh hồng đang có không ít người.

Một lúc sau, Thiên phong thứu đáp xuống.

Diệp Trần ngẩng đầu, thanh hồng thực sự quá lớn, không biết nó được hình thành như thế nào, vị trí nơi thanh hồng tiếp xúc với sa mạch, có một quang môn hư huyễn, cao ba mươi ba trượng, rộn năm mươi lăm trượng, đóng kín.

Bốn phía thanh hồng đã có mấy ngàn người dựng trại, họ mặc những bộ trang phục khác nhau, có người thân khoác hoàng sắc kình bào, có hắc sắc y phục, có lam sắc, cũng có bạch sắc tử sắc, hoa văn thêu trên tay áo cũng khác nhau, đại biểu họ không cùng tông môn.

Lúc này, người của Phỉ Thúy Cốc đã đến trước một bước, họ là thế lực

trong Thiên Phong Quốc, cách sa mạc Xích Cổ gần nhất, đương nhiên, gần cũng chỉ là cách nói tương đối, lộ trình vài chục vạn dặm vẫn phải đi, dù sao nguyên từ biên giới sa mạch đến trung tâm sa mạc đã có bảy tám vạnh dặm đường.

Đệ tử Phỉ Thúy Cốc đến tám người, Diệp Trần nhận ra ba người, là Phỉ Thúy Cốc Phỉ Thúy công tử Trang Phỉ, Chưởng tuyệt Liễu Vô Tướng, Cơ Tuyết Nhạn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 140: Tập Hợp Thiên Tài Chín Nước

Rời ánh mắt khỏi nhóm Phỉ Thúy Cốc, con ngươi Diệp Trần hơi co lại.

Nhiều thanh niên cao thủ quá.

Trong hàng trăm thanh niên đệ tử của các đại tông môn, tựa hồ đều là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong tu vi, hơn tám mươi phần trăm là chuẩn cấp bậc công tử Thiên Phong Quốc, năm phần trăm là ngoài cấp công tử, trong đó vài chục người nhìn cường đại không kém gì Lâm Kì, rõ ràng là nhân vật có cấp bậc tương đương Bắc Tuyết công tử.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ khiến Diệp Trần kinh ngạc, Diệp Trần kinh ngạc là, Bão Nguyên Cảnh cấp bậc thanh niên cao thủ không hề ít, nhìn lướt qua đã phát hiện sơ sơ bảy tám người, còn một vài người khẳng định vẫn chưa đến.

La Hàn Sơn sắc mặt ngưng trọng nói:

- Diệp sư đệ, lần này chúng ta vào Thiên Mộng cổ địa, phải cẩn thận một chút, Tiềm long bảng đến rất nhiều thanh niên cao thủ.

- Cao thủ Tiềm long bảng?

Diệp Trần nhíu mày, hắn nhớ Tiềm long bảng khóa trước, Trang Phỉ đứng số sáu mươi tám, đương nhiên, lúc đó hắn vẫn chỉ là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong tu vi.

La Hàn Sơn nói:

- Tiềm long bảng khóa trước, trừ ngũ cường0 tất cả đề là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, ngũ cường là Bão Nguyên Cảnh hậu kì sơ kì, thập

cường là Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong, tam cường là Bão Nguyên Cảnh trung kì, họ đại diện cho giới thanh niên Nam Trác Vực, thực lực thậm chí còn mạnh hơn, đáng sợ hơn các tiền bối cao thủ, nhất là tam cường, nghe nói thực lực không hề thua kém ngũ đại tông chủ Thiên Phong Quốc chúng ta.

- Tam cường thực lực không thua kém ngũ đại tông chủ?

Không chỉ Diệp Trần, đến Chu Mai và Từ Tĩnh đều biến sắc, hướng ánh mắt về phía La Hàn Sơn, suốt mười năm qua, hắn là người duy nhất trong Lưu Vân Tông tham gia cuộc thi Tiềm long bảng. Mặc dù cuối cùng vẫn bị đào thải.

La Hàn Sơn gật gật đầu,

- Chưa được xem Tiềm long bảng thi đấu, các ngươi không thể biết được họ cường đại đến thế nào đâu, thập cường Tiềm long bảng có tư cách xưng là yêu nghiệt Nam Trác Vực, tam cường đã có thể cạnh tranh danh hiệu bất thế thiên tài, nếu có đại vận khí và đại kì ngộ, tương lại tiến nhập Linh Hải Cảnh thậm chí Sinh Tử Cảnh đều có khả năng, là thế hệ đỉnh thịnh nhất Nam Trác Vực trong suốt một trăm năm qua, ta nói không thua kém ngũ đại tông chủ Thiên Phong Quốc vẫn là việc của nửa năm trước, bây giờ không ai biết họ đã đạt đến trình độ nào.

Chu Mai tính tình không tệ, thân là đại sư tỷ nhưng không hề thể hiện thái độ của một đại sư tỷ, chỉ là ngôi trên vị trí đó, ít nhiều mang chút ngạo khí, nghe vậy không khỏi nhíu mày.

- Bây giờ nói các ngươi cũng không tin, nhưng các ngươi phải biết, tam cường Tiềm long bảng là ba đại quốc gia đến từ Nam Trác Vực, thiên phú ngộ tính tuyệt, võ học tu luyện tốt hơn chúng ta gấp mấy lần, tài nguyên chưa bao giờ thiếu, từ ba phương diện đó có thể tưởng tượng ra thực lực của họ.

So với họ, thực lực của mình bây giờ vẫn còn quá kém!

Diệp Trần khẽ thở dài, hỏi:

- La sư huynh, lần này Tiềm long bảng đến những cao thủ nào?

Ánh mắt dừng lại chỗ đám người phía Đông, La Hàn Sơn nói:

- Mặc y phục màu huyết viền vàng là Thất phẩm tông môn Đà La Tông Tà Huyết Tông đại sư đệ Cưu Vô Huyết, năm nay hai mươi hai tuổi, xếp hạng năm mươi tư Tiềm long bảng khóa trước, nhân xưng "Nhất đao vô huyết", nghe nói một năm trước đã trở thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh, sớm hơn cả Trang Phỉ, đao pháp cũng giống biệt hiệu, giết người không thấy máu, quyết đoán tàn nhẫn.

Diệp Trần nhìn theo ánh mắt La Hàn Sơn, bảy trăm mét về hướng Đông, trong vòng vây bảo vệ của bảy đệ tử huyết y là một thanh niên sắc mặt tái nhợt, hắn mặc một bộ y phục màu huyết viền vàng, dáng người cao gầy, trong vẻ ngoài cao quý ấy vẫn có một chút tà khí và sát khí, khí tức nguy hiểm dị thường.

- Người này đáng sợ quá!

Linh hồn lực của Diệp Trần kinh nhân, phán đoán bản lĩnh khí tức rất giỏi, chỉ cần liếc qua là biết Cưu Vô Huyết thâm bất khả trắc còn trên cả Trang Phỉ, nếu như nói Trang Phỉ là một con hổ uy mãnh thì Cưu Vô Huyết chính là một con cự mãng ẩn nấp trong hồng hoang, chỉ cần hắn động công kích, chính là lúc kẻ thù mất mạng.

Sợ làm cho Cưu Vô Huyết chú ý, La Hàn Sơn rất nhanh di chuyển ánh mắt, dừng lại ở nhân vật thứ hai phía Đông Bắc,

- Người này tên Nguyên Hoành Ưng là đại đệ tử của Đà La Quốc thất phẩm tông môn Thiên Ưng Bảo, năm nay hai mươi ba tuổi, xếp hạng năm mươi chín Tiềm long bảng khóa trước, nhân xưng "Sát thủ ưng", thực lực không thua kém Cưu Vô Huyết, tâm tính thập phần hung tàn, Cưu Vô Huyết là vì giết người mà giết người, hắn là vì thích mà giết người, hai tên đều là

ma vương giết người, nghe nói số người chết trong tay chúng nhiều không đếm xuể, bây giờ cũng là Võ giả Bão Nguyên Cảnh.

Lần này Diệp Trần có thể nhìn thấy ngay vị trí nơi Nguyên Hoành Ứng đang đứng, không phải đối phương tu vi cao hơn Cưu Vô Huyết, trên thực tế còn thấp hơn một chút, chỉ là ám khí tán phát từ người đối phương quá đậm, thế nào cũng không giấu được, Chân Linh Đại Lục có một câu nói cổ, giết địch một ngàn, sát khí doanh dã, ý là sát khí nặng đến nỗi tràn khắp núi đồi, sát địch một vạn, sát khí sẽ chuyển hóa thành ám khí, ám khí không chỉ tăng gia lực chiến đấu, mà còn có thể áp bách đối thủ trên phương diện tinh thần, Lưu Vân Tông chỉ có Mông Trùng là đệ tử đã từng giết chết một ngàn người, thực lực của hắn không cao hơn những người khác, nhưng sát khí trên người khiến đao pháp của hắn tràn đầy sát khí, một đao là có thể giết chết kẻ địch, chỉ là bây giờ so với Nguyên Hoành Ưng, giống như một chú gà nhỏ gặp phải chim ưng, căn bản không cùng một tầng thứ.

Xoa xoa mũi, Diệp Trần thầm nghĩ: Đây mới là cuồng ma giết người chân chính, giết hơn một vạn người! Nhưng Cưu Vô Huyết cũng không kém, sát khí trên người đã có xu hướng chuyển hóa thành ám khí, trên tay có lẽ cũng phải dính máu của sáu bảy ngàn người!

Kìm lòng không được, Diệp Trần cười khổ một tiếng, đến bây giờ số người chết trong tay hắn không quá năm mươi, trong đó tuyệt đại bộ phận là trảm sát trong lúc làm nhiệm vụ.

Bị Diệp Trần quan sát, Nguyên Hoành Ưng quay đầu lại, nhếch miệng cười, hàm răng trắng bóng phản chiếu ánh sáng mặt trời khiến người ta không khỏi rùng mình.

Kêu lên một tiếng khe khẽ, La Hàn Sơn, Chu Mai hai người sắc mặt hơi tái, sát khí của đối phương thực sự quá nặng, cho dù chỉ là liếc nhìn cũng mang đến cho người ta cảm giác như đang bị thi sơn huyết hải trùng kích, người nào định lực không tốt, nói không chừng sẽ thổ ra một ngụm huyết, nếu không để nó trầm tích trong cơ thể, đả thương tâm thần còn nghiêm trọng hơn.=

Kì lạ là, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo đánh sợ của đối phương, Từ Tĩnh không hề phản ứng, mặt vẫn giữ nguyên biểu tình lãnh đạm ban đầu.

Về phần Diệp Trần, lĩnh ngộ kiếm ý hắn không đả thương người khác thì thôi, muốn dùng sát khí đả thương hắn khác gì nằm mơ, phải biết kiếm ý vừa xuất, vạn tà bất xâm, có thể chém đứt hư vô chi niệm.

Nguyên Hoành Ưng hơi kinh ngạc, trong bốn người chỉ có hai người bị ánh mắt của hắn làm cho khiếp sợ, hai người còn lại không hề hấn gì, ít nhiều còn con át chủ bài chưa lật, chỉ là hai người này rõ ràng là Ngưng Chân Cảnh hậu kì cảnh giới.

Hắc hắc!

Những kẻ như vậy giết mới thú vị, Nguyên Hoành Ưng nhếch miệng cười thầm, một lúc lâu sau, La Hàn Sơn mới ổn định lại tâm thần, không dám nhìn Nguyên Hoành Ưng nữa, mà tiếp tục giới thiệu cho Diệp Trần những thanh niên cao thủ Tiềm long bảng còn lại.

- Thái Nguyệt Dao, đại đệ tử của Đà La Quốc thất phẩm tông môn Nguyệt Hoa Tông, xếp hạng sáu mươi tư Tiềm long bảng khóa trước, nhân xưng Nguyệt hoa phi phụng, vũ khí là thủy nguyệt kích, sở trường lấy điểm phá diện, lực sát thương kinh nhân.

- Lục Chiêu, đại đệ tử của Bạch Huyền Quốc thất phẩm tông môn Bạch Lộ Tông, xếp hạng sau mươi một Tiềm long bảng khóa trước, nhân xưng "Bạch câu qua khích", luận tốc độ, có thể lọt vào tam cường0 Tiềm long bảng, giết người không thấy ảnh, thấy huyết người đã đi.

- Hồng Thiên Quân, Bạch Huyền Quốc thất phẩm tông môn, đại đệ tử củaTrọng Nhạc Môn, xếp hạng sáu mươi chín Tiềm long bảng khóa trước, nhân xưng "Thiên quân chưởng", chưởng lực thiên quân, như sơn nhạc áp bách, người thực lực không bằng hắn, rất dễ sụp đổ, căn bản không có năng lực phản kháng.

- Tiết Ngân, đại đệ tử Thiên Xà Quốc thất phẩm tông môn Vô Hình Tông, xếp hạng năm mươi bảy Tiềm long bảng khóa trước, nhân xưng "Vô ngân thủ", người này sát thủ vô hình, những người đã chết dưới tay hắn thường không biết tại sao mình chết, cho nên đối thủ của hắn, rất ít người không tỏ ra sợ hãi.

...

Một lúc giới thiệu tám người, La Hàn Sơn mới dừng lại, lên tiếng nói:

- Nam Trác Vực có ba đại quốc gia, mười đại trung đẳng quốc gia, hai mươi tư tiểu quốc gia, lần này cửu quốc đệ tử tông môn có rất nhiều, Tiềm long bảng cao thủ chỉ có mười ba, Đà La Quốc thân là một trong hai mươi tư tiểu quốc gia, chiếm bốn người, trung đẳng quốc gia Bạch Huyền Quốc và Thiên Xà Quốc còn không bằng Đà La Quốc, mỗi nước chỉ có ba người, Thiên Phong Quốc chúng ta có Phỉ Thúy công tử Trang Phỉ, cộng lại là mười một người, năm tiểu quốc gia khác chỉ chiếm hai suất, đương nhiên, Tiềm long bảng là việc một năm rưỡi trước, bây giờ không biết còn có thêm bao nhiêu cao thủ, nói không chừng lại có thêm Bão Nguyên Cảnh thanh niên võ giả mới xuất hiện trong thị tuyến chúng ta.

Đà La Quốc không tầm thường!

Trước đây rất lâu, Diệp Trần đã biết Đà La Quốc nổi danh bởi có nhiều thiên tài, thân là một trong hai mươi tư tiểu quốc, thiên tài so với trung đẳng quốc gia vẫn còn nhiều, phải biết một trung đẳng quốc gia diện tích trên cơ bản gấp năm lần tiểu quốc gia, tông môn nhiều như cây trong rừng, cạnh tranh thập phần tàn khốc, tiểu quốc gia bình thường cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp, Đà La Quốc là một ngoại lệ mà thôi.

Chu Mai gật gật đầu,

- Danh sách Tiềm long bảng, ba đại quốc gia chiếm bốn phần, mười đại trung đẳng quốc gia chiếm ba phần, hai mươi tư tiểu quốc gia chiếm ba phần, trong ba phần này, Đà La Quốc chiếm gần hai phần, cho dù trong

trung đẳng quốc gia, cũng phải lọt vào top 4, nổi danh khắp Nam Trác Vực.

- Nhưng thanh niên cao thủ Tiềm long bảng hình như đều không có tên trong ngũ cường0.

Diệp Trần đột nhiên hỏi.

Chu Mai và La Hàn Sơn liếc nhìn Diệp Trần quái dị.

La Hàn Sơn cười khổ nói:

- Diệp sư đệ, không lẽ đệ không phát hiện sao? Tiến nhập Tiềm long bảng chín phần là thất phẩm tông môn, bát phẩm tông môn chỉ có một hai người, cửu phẩm tông môn không có ai, mà thất phẩm tông môn cũng phân thành dăm bảy loại, Phỉ Thúy Cốc Bắc Tuyết Sơn Trang so với cả Nam Trác Vực chỉ là thất phẩm tông môn bình thường, Đà La Quốc Tà Huyết Tông, Thiên Ưng Bảo và Nguyệt Hoa Tông thuộc trung đẳng thất phẩm tông môn, tông môn cường đại thực sự phần lớn thuộc trung đẳng quốc gia, cho nên danh sách của họ mặc dù không chiếm ưu thế, nhưng chất lượng thì tốt hơn rất nhiều, có thể lọt vào ngũ cường0 Tiềm long bảng, ba đại quốc gia càng không cần phải nói, trừ vô số thất phẩm tông môn, còn có lục phẩm tông môn tồn tại, thập cường tất cả đều là những đệ tử ưu tú nhất của lục phẩm tông môn.

Diệp Trần nói:

- Nói như vậy, chỉ có tông môn cường đại mới có thể sản sinh ra đệ tử xuất sắc, đến Đà La Tông cũng không ngoại lệ.

- Không sai, đó chính là đạo lý, thỉnh thoảng xuất hiện một số ngoại lệ cũng không thể chứng minh vấn đề, chỉ có thể nói vận khí của họ tốt, gặp phải một tên yêu nghiệt, nhưng, nếu như yêu nghiệt đó rơi vào tông môn phẩm cấp cường đại, nói không chừng thành tựu còn cao hơn.

La Hàn Sơn đột nhiên quay sang nhìn Diệp Trần dò xét,

- Kì thực đệ cũng được coi là một nửa yêu nghiệt, nếu như lĩnh ngộ được kiếm ý, nói đệ là yêu nghiệt chân chính cũng không quá, đáng tiếc thời gian quá ngắn, không đủ thời gian trưởng thành, nếu không cũng có khả năng chống lại đám thiên tài yêu nghiệt trên Tiềm long bảng.

Nghe vậy, Chu Mai bội phục liếc nhìn Diệp Trần,

- Lĩnh ngộ kiếm ý và đao ý là giấc mơ của rất nhiều kiếm khách và đao khách, cho dù à yêu nghiệt trên Tiềm long bảng cũng không có mấy người lĩnh ngộ được, không thể không nói, đệ có tiềm chất phương diện này.

Diệp Trần cười cười, hắn bây giờ đã lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng vẫn chưa thuần thục, cần phải được rèn luyện trong chiến đấu.

Rống!

Gào!

Trên bầu trời sa mạc, vài chục con yêu thú khổng lồ từ rất nhiều phương hướng bay đến, trên lưng yêu thú nhấp nhô bóng người, rõ ràng là người của những tông môn khác nhau.

- Hai Tiềm long bảng cao thủ cuối cùng đến rồi.

La Hàn Sơn thì thầm nói.

Xoạt! Xoạt!

Yêu thú còn chưa đáp đất, hai thân ảnh thanh niên đã lao xuống, tốc độ như điện.

Hai người này một lừng lững như núi, thân cao trên hai mét hai, so với Tiêu Dã còn lớn hơn một số, một khí tức âm nhu, nhãn thần phóng lãnh mang u ám, như một con độc xà chờ thời cơ đột kích.

- Lâm Nhạc, Tượng Sơn Quốc thất phẩm tông môn Long Hổ Sơn đại đệ tử; Ngu Đông Xà, Thiên Ti Quốc thất phẩm tông môn Thanh Trúc Môn đại

đệ tử, hai người này cũng đã bước vào Bão Nguyên Cảnh, xếp hạng bảy mươi và sáu mươi sáu Tiềm long bảng khóa trước.

Nghe La Hàn Sơn giới thiệu, Diệp Trần có chút suy tư, trong mười ba Tiềm long bảng cao thủ, có hai người vẫn chưa đột phá lên Bão Nguyên Cảnh, nhưng không thể vì thế mà đánh giá thấp họ, dù sao một năm rưỡi trước, họ đã có thể dùng Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong tu vi chen chân vào Tiềm long bảng, lực chiến đấu so với Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc công tử còn cường đại hơn rất nhiều, huống hồ hôm nay đã là qua một năm rưỡi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 141: Thiên Mộng Cổ Địa Mở Ra

So với họ, Thiên Phong Quốc công tử cấp thực lực chẳng là gì, chuẩn công tử cấp chỉ là bước đệm cho người khác.

- Hắc hắc, đến nhiều người quá, lại còn gặp bao nhiêu người quen nữa.

Lâm Nhạc ngoáy ngoáy cổ, tiếng xương bị đè nén vang lên răng rắc.

Ngụy Đông Xà nhìn khắp một lượt chúng nhân, khó chịu cười.

- Trừ mấy người quen trên bảng, những kẻ khác đều là phế vật, hi vọng chúng không gặp phải ta, bằng không, giết không tha.

- Sát khí vẫn nặng như vậy à! Nhưng ngươi phải cẩn thận Trang Phỉ, ở cuộc thi Tiềm long bảng, hắn nhận của ngươi một chưởng, lần này nhất định sẽ đòi trả lại.

Lâm Nhạc châm ngòi thổi gió nói.

- Hắn, miễn miễn cưỡng cưỡng coi là đối thủ, ta sẽ thỏa mãn hắn.

Hai người nói chuyện mặc dù không lớn, nhưng người có thính lực tốt đều nghe thấy.

Bên Phỉ Thúy Cốc.

Mấy đệ tử hạch tâm đều không cam lòng.

- Người này huênh hoang quá, không lẽ có tưởng mình có thể đánh thắng đại sư huynh?

- Hừ, đại sư huynh đột phá đến Bão Nguyên Cảnh, tất nhiên có thể dẫn

dắt Phỉ Thúy Cốc lên đường vinh quang, người như hắn mà cũng dám cản trở, thật là không biết tự lượng sức mình.

Trang Phỉ ngăn không cho mấy người nghị luận, thản nhiên nói:

- Đợi vào trong kia giết hắn là được, nói ít thôi.

- Vâng!

Mấy người như kính thần minh, lập tức im lặng.

Màn đêm buông xuống rất nhanh.

Đêm trên sa mạc Xích Cổ lạnh lão hơn tưởng tượng, bề mặt cát phủ một tầng băng mỏng, cứng như sắt.

- Quỷ sa mạc.

Không ít đệ tử tông môn không kìm được rùng mình, miệng lầm bầm chửi rủa.

Trong lều bạt dày dặn, Diệp Trần đang khoanh chân ngồi.

Hắn bây giờ chân khí tu vi đã tiếp cận Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, chỉ là nền móng vẫn chưa đủ, không thể một hơi tác khí, vọt lên đỉnh phong.

Ở Chân Linh Đại Lục, võ giả tu vi tiến triển không giống nhau, có người dày tích mỏng, một lúc thăng rất nhiều, có người thích ổn định, bước nào chắc bước ấy, cũng có người liều mạng trùng kích cảnh giới, sau đó vì dùng hết tích lũy, dừng lại ở cảnh giới đó một thời gian khá dài.

Diệp Trần thuộc loại thứ hai, tu luyện từng bước, chắc chắn, loại thứ nhất không phải hắn không muốn, mà là không có thời gian tích lũy nền móng, thời gian hắn tu luyện thực sự cộng lại chỉ có hai năm, sao có thể sánh bằng người khác, loại thứ ba hạn chế quá lớn, rất ít người lựa chọn.

Ổn định từng bước có một ưu điểm là có thể nhanh chóng nắm bắt thực lực hiện có, đem mười phần thực lực phát huy đến đỉnh phong, không hề lãng phí.

Một đêm vô sự.

Buổi trưa ngày thứ hai.

Lại có rất nhiều tông môn khác đến, trong đó có cả Tử Dương Tông, Bắc Tuyết Sơn Trang và Nam La Tông của Thiên Phong Quốc, đương nhiên, còn có cửu phẩm gia tộc duy nhất của Thiên Phong Quốc Đoan Mộc gia tộc.

- Nhiều cao thủ quá.

Bọn Âu Dương Liệt hít ngược một hơi lãnh khí, nhất thời thu liễm tư thế cao ngạo.

Nhìn lướt một vòng, Diệp Trần kinh ngạc nhận ra, Viên Tuyết Mai cũng đến, đối phương hình như không nằm trong top 6 của Nam La Tông! Đương nhiên, thiên phú ngộ tính của nàng rất tốt, có lẽ Nam La Tông tông chủ vì phương diện này muốn cho nàng tìm kiếm cơ duyên.

- Lại thêm một đám tự đưa mình vào chỗ chết.

Nguyên Hoành Ưng và Cưu Vô Huyết cười lạnh.

Ngày thứ ba.

Một vầng ánh sáng màu đỏ nhô lên từ đằng Đông, nhuộm thắm sa mạc Xích Cổ.

- Thiên Mộng cổ địa còn nửa canh giờ nữa là mở, các ngươi đưa hết Linh Giới Trữ Vật của mình cho ta.

Đại trưởng lão triệu tập bốn người, nói.

La Hàn Sơn kinh ngạc,

- Đại trưởng lão, để làm gì?

Đại trưởng lão cười nói

- Cũng trách ta lúc trước không nghĩ ra, Thiên Mộng cổ địa nằm trong khe hở không gian, bên trong tự thành thế giới, nhưng không giống thế giới nơi chúng ta đang đứng, Thiên Mộng cổ địa bài xích tất cả đến từ không gian bên ngoài, Linh Giới Trữ Vật khảm bằng không gian tinh thạch sẽ bị cường lực chèn ép, chỉ cần võ giả vào trong, sẽ bị không gian chi lực cường đại ép nát.

Thì ra là vậy!

Mọi người nghe xong, lần lượt cởi Linh Giới Trữ Vật đưa cho Đại trưởng lão.

Nhận xong Linh Giới Trữ Vật, Đại trưởng lão nói:

- Yên tâm, Linh Giới Trữ Vật là vật sở hữu cá nhân, không được các ngươi chi phép, chúng ta không bao giờ tự ý kiếm tra.

Như vậy là tốt nhất! Diệp Trần đang sợ Đại trưởng lão kiểm tra Linh Giới Trữ Vật của hắn, trong Linh Giới Trữ Vật của hắn trừ hơn một vạn miếng hạ phẩm linh thạch, một thanh hạ phẩm bảo kiếm, còn có một chiếc Linh Giới Trữ Vật trung phẩm, Linh Giới Trữ Vật trung phẩm hiếm có thế nào hắn không rõ, nhưng hắn từng chưa từng nhìn thấy trưởng lão nội môn nào trên tay đeo một Linh Giới Trữ Vật trung phẩm.

Cười khổ một tiếng, có thể là hắn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Đại trưởng lão sẽ tham lam Linh Giới Trữ Vật trung phẩm của hắn? Không thể nào.

Đương nhiên, Diệp Trần không cảm thấy xấu hổ vì điều đó, hắn sinh ra đã cẩn thận hơn người, kiếp này không dưỡng thành thói quen, sau này có khả năng biến thành đại họa, có những việc cho dù tin tưởng đối phương cũng không được để lộ sạch sẽ.

Thanh hồng như sơn nhạc càng lúc càng nóng, quang môn hư huyễn đã không còn hư huyễn nữa mà như được tạo bởi một tầng thủy tinh, ẩn hàm bên trong thanh hồng.

Nửa canh giờ chớp mắt trôi qua.

Ngang!

Quang môn từ từ mở ra, thanh âm cao vút chấn động nhân tâm.

Đại trưởng lão thổ ra một ngụm trọc khí, ngưng trọng nói:

- Vào cùng một lúc, nên nhớ, dù bị truyền tống đến đâu cũng phải trấn định, không được tự mình đâm đầu vào trận tuyến.

- Vâng!

Bốn người đang định bước vào.

Chiu!

- Ha ha, Thiên Mộng cổ địa bị các đại tông môn các ngươi nắm giữa, dựa vào cái gì mà chúng ta không được vào, hôm nay đừng ai ngăn được ta.

Bụi tung mù mịt, hai đường nhân ảnh lao như bay về phía quang môn, tựa hồ như sóng âm thanh, tạo ra những tiếng phá không cường liệt.

Hai Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì!

Diệp Trần dừng bước chan, trong lòng kinh ngạc, không biết đối phương từ đâu chui ra mà lại qua được mắt mọi người.

Kì quái là, các đại tông môn trưởng lão đều không có ý ngăn cản, có mấy người lắc lắc đầu nuối tiếc, còn lại thì cười lạnh.

Xì xì!

Xì xì!

Một cảnh tượng kinh nhân xuất hiện.

Hai người như thiêu thân lao mình vào lửa, trong nháy mắt bị thanh hồng nóng rực đốt thành tro bụi, một chút dấu vết cũng không để lại, kể cả Linh Giới Trữ Vật trên ngón tay.

- Ngu ngốc, nếu như ai cũng có thể vào thì đâu đến lượt hai người các ngươi, các đại tông môn cao thủ sớm đã xuất hiện.

- Thiên Mộng cổ địa quy tắc rất kì quái, chỉ có người tuổi dưới hai mươi tư mới bình yên vô sự đi vào, cải biến tuổi xương của mình, Cường giả Sinh Tử Cảnh cũng khó làm được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 142: Đầm Lầy Chết Chóc

Linh hồn lực cảm nhận những tiếng nghị luận xung quanh, Diệp Trần rùng mình, chẳng trách họ không ngăn chúng, thì ra sớm đã biết chân tướng sự tình, nhưng ngẫm nghĩ cũng rất dễ lý giải, Thiên Mộng cổ địa xuất thế rất lâu, các đại tông môn có lẽ đều đã nghiên cứu nó triệt để, nếu không sao lại dám yên tâm để các đệ tử ưu tú nhất của mình vào trong, thu nhặt tài phú cho họ.

- Ta vào trước.

Người đầu tiên hành động là Tà Huyết Tông đại đệ tử Cưu Vô Huyết, hắn thân hình vừa triển, trực tiếp hóa thành huyết mang xuyên nhập vào trong quang môn, biến mất vô hình.

Gần như đồng thời, những cao thủ khác của Tiềm long bảng lần lượt động thân ảnh, kéo theo những đường chân khí nhiều màu sắc, trông rất đẹp mắt.

Soạt soạt soạt soạt soạt soạt...

Một khắc sau.

Giống như nạn châu chấu, hơn sáu trăm đệ tử tông môn rào rào lao vào quang môn, liên miên bất tuyệt, có những người trên đường đã chen lấn, đọ chưởng với nhau.

- Chúng ta cũng vào thôi!

Thấy mọi người đã sắp đi hết, La Hàn Sơn không đợi được nữa, thả người lướt về phía quang môn.

- Cảnh tượng hùng vĩ quá!

Diệp Trần lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thanh niên cao thủ tập trung một nơi như vậy, trong lòng có chút cảm khái, lắc lắc đầu, theo sát Từ Tĩnh bước vào quang môn, tốc độ không nhanh không chậm.

- Âu Dương Liệt, Âu Dương Minh, hai người nhớ kĩ, đụng phải đệ tử Lưu Vân Tông, giết được thì giết, tuyệt đối không được nương tay, nếu tình huống cho phép, các ngươi có thể liên thủ với người của tông môn khác, tìm cơ hội ám sát chúng, nhất là kẻ tên Diệp Trần.

Trưởng lão Tử Dương Tông sử dụng chân khí truyền âm cho đại đệ tử Âu Dương Liệt và nhị đệ tử Âu Dương Minh.

Âu Dương Minh mắt hiện lên quang mang dữ tợn, chân khí hồi âm nói:

- Trưởng lão yên tâm, cho dù người không nhắc, đệ tử cũng sẽ tiêu diệt hết bốn tên đệ tử Lưu Vân Tông, bề phần Diệp Trần mặc dù có chút phiền phức nhưng cũng không làm khó được ta, hắn sẽ có lúc phải khổ chiến với người khác.

- Không tệ, ta chính là có ý đó.

Trưởng lão Tử Dương Tông kia cười âm hiểm.

Âu Dương Liệt nói như đinh đóng cột:

- Có ta ở đây, bốn người bọn chúng sẽ không sống sót trở về.

- Vậy thì làm phiền các ngươi.

Soạt soạt!

Hai người mang theo những suy tính đen tối đi vào trong quang môn.

Bốn đệ tử Tử Dương Tông khác theo sát sau lưng.

Bên Lưu Vân Tông, tứ trưởng lão nhìn thấy cảnh tượng mập mờ đó, chân khí truyền âm nói với Đại trưởng lão,

- Đám đểu giả bên Tử Dương Tông chắc chắn định giở trò gì!

Đại trưởng lão nói:

- Vào trong Thiên Mộng cổ địa, sinh tử đều tại trời, ta tin chúng có thể sống sót trở về, nếu như giết được đám đệ tử Tử Dương Tông thì càng tốt.

- Hừ, La Hàn Sơn và Từ Tĩnh hai người thủ đoạn độc ác, Chu Mai hơi mềm một chút, về phần Diệp Trần ta nhìn không thấu, không biết hạ thủ có lưu tình hay không.

- Nếu như đánh giá Diệp Trần, thời khắc mấu chốt, hắn ra tay độc hơn ai hết.

Vừa vào trong quang môn, Diệp Trần đã cảm thấy không gian đang vặn vẹo, cái gì cũng không nhìn rõ, cái gì cũng không cảm nhận được, mắt mở mà như mù, sau đó, thân thể trở nên nhẹ bẫng, tựa hồ như đang được truyền tống đi xa, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Không biết qua bao lâu.

Diệp Trần xuất hiện giữa một đầm nước lớn, xung quanh không nổi bóng bóng xám thì là những cây đại thụ cổ quái, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ti ti.

- Kim đỉnh ngân xà thảo!

Nhìn quanh một vòng, ánh mắt Diệp Trần dừng lại trên một tảng đất một xám cách đó mấy chục mét, trên tảng đất đó sừng sững một nhánh cỏ nhỏ mọc đầy những vẩy màu bạc, trên đỉnh còn có một tia kim quang, tán phát ra hào mang tinh mịn.

- Dược thảo này đáng giá năm vạn lạng vàng, hiếm có vô cùng, vậy mà

có thể tùy ý tìm được ở đây. Diệp Trần ít nhiều có chút kinh ngạc, một gốc thảo dược trị giá đến năm vạn lạng vàng, tuyệt đối là giá trên trời, luyện chế thành hộ thể huyền đơn, chí ít giá năm mươi vạn lạng vàng, đến Võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng phải tranh đoạt.

Không chút do dự, Diệp Trần xuất thủ, kim đỉnh ngân xà thảo tự động bật rễ, bay vào tay hắn, nhưng hắn còn chưa kịp quan sát kĩ, tảng đất màu xám đột nhiên nhấc lên, để lộ ra hai lối vào, hàn quang hội tụ thành chùm, khóa chặt lấy hắn.

Đây đâu phải tảng đất, rõ ràng là một con yêu thú dạng như cá sấu.

Yêu thú cá sấu phá nước nhô lên, thân thể khổng lồ dài mấy chục mét mang theo yêu khí ăn mòn cường liệt lao về phía Diệp Trần, lăng không há cái miệng rộng đầy những răng nhọn.

Diệp Trần không chút hoang mang, một quyền đánh vào mõm yêu thú cá sấu.

Keng!

Cự lực vạn cân phối hợp với chân khí tinh thuần chỉ khiến con yêu thú bay ngược ra sau mấy bước, đến một vết thương nhỏ cũng không xuất hiện.

- Chết!

Một quyền vô hiệu, y phục Diệp Trần bay phấp phơi, một quyền nữa đánh lên bụng yêu thú.

Phụt!

Một quyền này không chỉ nặng thiên quân, mà còn ẩn chưa phong mang vô kiên bất tồi, xuyên qua cơ thể yêu thú, máu tươi nhuộm thắm mặt đầm.

Từ trong lòng lấy ra một chiếc túi dệt đen dệt bằng sợi vàng, Diệp Trần moi nội đan của yêu thú cá sấu, cộng với kim đỉnh ngân xà thảo cùng ném

vào trong hộp ngọc.

Buộc chặt túi bên hông, Diệp Trần thân hình lóe lên, tiến vào sâu hơn.

Mới đi được vài bước, nguy hiểm đã lại xuất hiện.

Từ hai cây đại thụ cắm rễ xuống đầm. bay ra mấy chục con quái có cánh dạng xà, quát điểu phát ra những tiếng chiu chiu, từ bốn phương tám hướng tấn công Diệp Trần.

- Xưng vương xưng bá!

Một quyền đánh ra, hắc quang dạng ô che kín thân hình Diệp Trần, quái điểu như đụng phải một bức tường vô hình, dội ngược ra ngoài, bị quyền kình vặn xoắn, miệng thổ huyết, cánh gãy lìa, rơi rào rào xuống đầm, dần dần chìm xuống.

- Thiên Mộng cổ địa là thượng cổ truyền thừa chi địa, hoàn cảnh bên trong vẫn còn trạng thái thượng cổ, yêu thú cũng là yêu thú thượng cổ, mạnh mẽ không gì sánh được!

Căn cứ yêu khí mạnh yếu, Diệp Trần dễ dàng nhận ra yêu thú cá sấu là yêu thú cấp bốn, quái điểu đáng sợ là yêu thú cấp ba, chỉ là so với yêu thú bên ngoài, yêu thú trong này lợi hại hơn ba bốn phần, phòng ngự cường hãn dị thường, đến bá quyền quyền kình đơn thuần cũng không đánh chết chúng.

Đầm lầy này không biết rộng bao nhiêu, Diệp Trần đã đi hết nửa canh giờ, vẫn chưa nhìn thấy biên giới.

Cả quãng đường, yêu thú thượng cổ đột kích nhiều vô số kể, vừa lúc nãy, một con yêu thú ốc sên to bằng con bê phun chất nhầy vào phía hắn, thứ chất nhầy này không chỉ cực dính mà còn mang theo độc khí, nếu như không phải Diệp Trần phản ứng nhanh, tranh được trong gang tấc thì e rằng đã trúng chiêu của nó rồi.

Cuối cùng, yêu thú ốc sên bị Diệp Trần một kiếm chém bay đầu, đây

cũng là lần đầu tiên hắn xuất kiếm trên đầm, đủ biết con yêu thú này cường đại thế nào.

Một bước nhảy lên cây, Diệp Trần thu gọn thân thể, quay đầy nhìn sang vùng đấy cháy xém cách đó vài chục mét.

Trên mặt đất bằng phẳng dựng một tấm bia đá sứt mẻ, chữ khắc trên đó đã mờ gần hết.

Trước bia đá, một cây thiết côn cắm ngập trong đất, chỉ lộ ra nửa sau chừng một mét.

- Ồ!

Diệp Trần hai mắt sáng rực, từ trên thiết côn dường như có sóng linh khí tán phát, vũ khí bình thường không có hiệu quả này, hắn có thể khẳng định.

Không lẽ là bảo khí?

Mặc dù hắn thích bảo kiếm, nhưng không có nghĩa hắn coi thường những bảo khí khác, ngoài thị trường, một thanh hạ phẩm bảo khí chí ít trị giá trăm vạn lạng vàng, tốt hơn một chút có thể bán hai ba trăm vạn lạng, đỉnh tiêm hạ phẩm bảo khí như Liệt không đao thậm chí có thể bán bốn năm trăm vạn lạng.

Hạc Ảnh Bộ thi triển, Diệp Trần thân ảnh biến mất trên cành cây, lần thứ hai xuất hiện đã đứng trước tấm bia đá sứt mẻ.

Giơ tay nắm lấy thiết côn, Diệp Trần dùng lực rút.

Hùng!

Hỏa diễm xích hồng sắc phóng thẳng lên trời, thiệu rụi cây đại thụ bên cạnh.

Đây không phải một cây thiết côn, mà là cây thiết thương huyền hắc, dài hai mét ba, thân thương có những đường hoa văn xoắn ốc, mũi thương bốn

cạnh, giữa các cạnh lại có một phần lõm vào, nhìn không kĩ còn tưởng là một đóa hỏa diễm đang cháy bùng trên đỉnh thiết côn.

- Hạ phẩm thương, tốt.

Diệp Trần có thể cảm nhận khí tức nỏng rực đang lưu động trong thiết thương, chỉ cần khẽ thôi động chân khí, luồng khí tức này sẽ phun phát, sát thương kẻ thù, nhưng so với đại đao đầu hổ trong Linh Giới Trữ Vật và Liệt không đao của Lâm Kì thì vẫn kém hơn đôi chết, bảo khí được gọi là bảo khí bởi vì nó mang trong mình sức mạnh, như đao khí ẩn hàm trong Hổ đầu đại đao, Võ giả Luyện Khí Cảnh cũng có thể phát huy đại uy lực, Liệt không đao của Lâm Kì cũng tương tự vậy, thanh hạ phẩm bảo thương này ẩm hàm sức mạnh hỏa diễm, phối hợp với người tu luyện hỏa hệ chân khí là tốt nhất.

Cầm thiết thương trong tay, Diệp Trần nhíu mày.

Với một thanh thiết thương dài như thế này, nên bỏ vào đâu, không thể cầm trên tay mãi được!

Không có Linh Giới Trữ Vật đúng là không tiện chút nào!

Diệp Trần lắc đầu cười khổ.

Cách đó mấy ngàn mét, bốn năm đệ tử của các tông môn khác nhau nhìn thấy phía trước có hỏa quang lấp lánh, nhãn thần lóe lên, không hề do dự lao đến.

- Có người đến.

Diệp Trần đang chuẩn bị rời đi, thân thể khựng lại, sau mấy hơi thở, xung quanh hắn, bốn năm đệ tử xuất hiện, đều là tông môn của các quốc gia khác nhau, chằm chằm nhìn vào hạ phẩm bảo thương trên tay Diệp Trần, ánh mắt không giấu nổi vẻ tham lam.

- Tiểu tử, bỏ thương xuống.

- Tự động chặt một cánh tay thì sẽ tha chết cho ngươi.

- Bảo vật tốt như vậy mà định nuốt một mình, gieo gió gặt bão.

Năm người từ từ áp sát, định cướp lấy hạ phẩm bảo thương.

Diệp Trần cười lạnh, năm người này đều là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả, từ khí tức có thể phán đoán, ba người là chuẩn công tử cấp, ha người là công tử cấp.

- Muốn cướp thương, nạp mạng trước đã.

Không có sát khí, không có ám khí, Diệp Trần có là nhuệ khí, nhuệ khí sắc bén vô kiên bất toái.

- Muốn chết!

Đệ tử tông môn đứng gần nhất xuất thủ, giơ tay đánh ra một chưởng, bàn tay chân khí to như bàn xay áp bách đến.

Chút này không xứng để hắn xuất kiếm, Diệp Trần tay giữ thiết thương, một thương đâm ra.

Hùng!

Hỏa diễm xích hồng sắc xuyên qua bàn tay chân khí, nhảu vào họng hắn.

Ba!

Phần đầu bay ra, chỗ đứt cháy xém.

- Hắn có hạ phẩm bảo thương, cùng nhau động thủ.

Bốn người còn lại giật mình, sỡ hãi hô lên.

- Không biết sống chết!

Một hồi mã thương nữa đánh ra, thương ảnh trập trùng như núi, là Diệp

Trần đang dùng thiết thương tung ra chiêu Sơn loan điệp phong trong Cô phong thập tam kiếm.

Đệ tử tông môn sau lưng vẫn chưa kịp tiếp cận, trên người đã có thêm một cái lỗ cháy đen, chí mạng trên trán, nửa hộp sọ bay ngược ra sau.

Một thương đâm chết một đệ tử tông môn, Diệp Trần cũng không đổi khí, thiết thương quét ngang, hỏa diễm xích hồng sắc bạo phát, đập lên hông trái một người khác.

Rắc một tiếng, người kia thân thể gãy đôi, rơi xuống đầm.

- Chạy mau, tên này không phải Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì bình thường.

Hai tên còn lại cuối cùng cũng hiểu, Diệp Trần không phải là người chúng có thể đụng vào, thông thường, võ giả tay cầm hạ phẩm bảo khí chống lại hai võ giả đồng cấp đã là cực hạn rồi, không thể một lúc ra tay ghết chết ba người, lực chiến đấu phải cường đại thế nào mới có thể làm được điều đó.

Không chạy bây giờ đợi thêm lúc nữa mới chạy e rằng quá muộn.

Một người chạy hơi chậm, bị Diệp Trần đánh nổ đầu, một người khác đã ở cách xa vài trăm mét, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm bỗng cảm thấy ngực nóng ran, cúi đầu nhìn, mũi thương như hỏa diễm xoắn cố đâm xuyên qua ngực, ghim chặt hắn vào thân cây.

Đại thụ bùng bùng cháy, hỏa quang cuộn thẳng lên trời.

Chạy đến rút thương, Diệp Trần thầm nghĩ: Đối với mình mà nói, thực lực công tử cấp đã không đủ dùng, chỉ trách chúng quá xui xẻo.

Không lập tức rời đi, Diệp Trần đột nhiên quay người.

- Đến lúc hiện thân rồi đó! Bằng hữu.

Xoạt!

Một bóng người nhảy ra, đáp xuống một tảng đá nằm giữa trung tâm đầm lầy.

- Không tệ, tay cầm hạ phẩm bảo thương, có thể một lúc giết chết năm đệ tử của các tông môn khác nhau, nếu như có thể nói, ta không muốn giết ngươi, nhưng ngươi phải chặt đứt một cánh tay của mình, về phần bảo thương, ta sẽ coi đó như chiến lợi phẩm, ngươi thấy thế nào.

Người nói là một thanh niên tuổi độ hai mốt hai hai, mắt to mày rậm, trên người tản phát lệ khí cường liệt, bên cạnh một con độc xà vừa ló đầu đã bị hắn một dẫm thành hai mảnh.

Miễu sát thượng cổ yêu thú cấp ba, mạnh quá!

Diệp Trần thấy đối phương không đơn giản, ở Thiên Mộng cổ địa, thượng cổ yêu thú cấp ba phòng ngự cường hãn dị thường, đến Bá quyền quyền kình của hắn cũng không thể giết ngay lập tức, vậy mà đối phương có thể ra tay nhẹ nhàng như vậy, người này thực lực đã tiếp cận cao thủ Tiềm long bảng khóa trước.

- Dựa vào ngươi sao?

Nếu như là trước đây, Diệp Trần không dám chắc mình có thể đánh bại đối phương, nhưng hôm nay thì không giống vậy.

Người thanh niên cười lạnh một tiếng,

- Tiềm long bảng khóa trước, ta xếp thứ bảy mươi lăm, đáng tiếc Tiềm long bảng chỉ có bảy mươi hai suất, nhưng nếu như so sánh ta với những Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong khác, ngươi sẽ chết rất thảm, những người đó ta giơ tay nhấc chân là có thể tiêu diệt một đám.

- Bây giờ muốn sống hay muốn chết, lựa chọn đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 143: Mộ Huyệt! (Thượng)

Keng!

Cắm thiết thương xuống đất, Diệp Trần rút Vân ẩn kiếm,

- Một kiếm giết chết ngươi.

- Haizzz, người muốn chết sao lại nhiều như vậy, yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi trực tiếp chết luôn đâu, ta sẽ chặt hết tay chân, treo ngươi lên cây.

Miệng nói lời đáng sợ, Khâu Hằng chân phải điểm nhẹ lên tảng đá, bụp, tảng đá vỡ tan, còn người thì đã lăng không lao về phía Diệp Trần. Người đang ở trên đường, thoái kình sắc bén đã chặt gãy mấy cây đại thụ gần Diệp Trần, vết đứt mịn như gương, tựa hồ như được ai đó cẩn thận chà xát, so với hắn, Thạch Phá Thiên còn thua xa, không cùng một tầng thứ, Khâu Hằng này, mạnh đến không thể tưởng tượng.

- Một kiếm!

Diệp Trần không có bất cứ phản ứng gì, khẽ lắc đầu, một kiếm tùy ý chém ra.

- Chuyện gì vậy? sao đầu mình lại nhìn được sau lưng.

Khâu Hằng cảm thấy thân thể ngày một xa, thi tuyến chuyển ra sau lưng, còn mục tiêu của mình thì đã thu kiếm, quay người bỏ đi, cảm giác kì quái đó khiến hắn vô cùng khủng hoảng.

Tử vong quá nhanh, có lẽ đến cuối cùng, Khâu Hằng vẫn chưa rõ tại sao mình chết?

Nhưng điều này chẳng liên quan gì đến Diệp Trần, hắn chỉ phụ trách giết người mà thôi.

Kiếm dứt bên hông, tay xích thiết thương, Diệp Trần điểm nhẹ lên mặt đất, lướt lên vòm cây như một làn khói mỏng, lóe lên một cái, biến mất vô ảnh.

Xèo xèo xèo xèo...

Diệp Trần vừa mới đi, từ trong đầm xuất hiện một đám bọ lúc nhúc, nuốt chửng thân thể và đầu lâu Khâu Hằng, đến một mẩu xương cũng không còn.

...

Không chỉ đầm lầy chỗ Diệp Trần đứng xảy ra chém giết mà những nơi khác chém giết còn đáng sợ hơn.

Giữa những dãy núi trùng điệp.

Khí huyết ngút trời.

- Chạy mau, bên trong là "Nhất đao vô huyết" Cưu Vô Huyết.

- Cái gì, là Cưu Vô Huyết!

- Chết chắc, chúng ta chết chắc!

Bên ngoài ngọn núi cổ kính hùng vĩ, sáu bảy đệ tử tông môn gáo khóc thảm thiết bay vút ra ngoài, có người thậm chí thi triển công pháp tự phế, chỉ để gia tăng một phần tốc độ, còn có người ném Bạo liệt hoàn bảo mệnh mang theo người rải phải hết phía sau.

- Đã đến, hà tất vội vã rời đi.

Bạo tạc khí bị xé toang, Cưu Vô Huyết thân khoác y phục huyết sắc viền vàng từ trong đi ra, hắn cười một tiếng, huyết đao trong tay chém vát.

Không có đao quang đao khí rõ ràng, có là một đường huyết tuyến hình vòng cung, vô thanh vô tức, những kẻ đang bỏ chạy đầu rơi xuống đất, vết cắt không hề có máu trào ra, tựa hồ như bị một tầng sức mạnh vô hình phong tồn trong cơ thể, quỷ dị vô cùng.

Nhất đao vô huyết, giết người không thấy máu, đây chính là Tà Huyết Tông đại đệ tử, người xếp hạng năm mươi tư Tiềm long bảng khóa trước.

Cùng thời gian đó ở một địa điểm khác.

Bên hồ.

Nguyên Hoành Ưng nhìn khắp một lượt đám người muốn bỏ chạy nhưng lại không dám, tàn nhẫn nói:

- Trừ đệ tử Thiên Ưng Bảo, kẻ nào gặp phải Nguyên Hoành Ưng ta chỉ có một con đường, đó là cái chết.

Nghe vậy, đám người kia sắc mặt tái nhợt, bọn họ phát hiện ra một nhánh Ngư long thảo trị giá bảy vạn lạng vàng bên hồ, đang lúc tranh nhau thì sát thần Nguyên Hoành Ưng xuất hiện, đối phương hiệu xưng "Sát nhân ưng", chưa từng có ai sống sót dưới tay hắn, luận ác danh, còn trên "Nhất đao vô huyết" Cưu Vô Huyết một bậc, chí ít Cưu Vô Huyết là vì giết người mà giết người, chỉ cần không động vào hắn, cơ hội sống sót là rất lớn, còn Nguyên Hoành Ưng tính tình bất thường, hắn giết người không cần lý do, cũng không hỏi tâm tình, gặp phải lúc hắn không bình thường, đối phương mới có cơ may sống sót, bằng không đừng hi vọng được hắn tha cho, bây giờ Sát nhân ưng đang bình thường, nghĩa là hắn sẽ giết người.

- Nhưng bây giờ ta đổi ý rồi, cho các ngươi thời gian ba hơi thở, ai tránh được một đòn của ta, ta sẽ tha cho kẻ đó.

Nguyên Hoành Ưng rất thích bầu không khí này, nắm trong tay sinh mệnh kẻ khác, muốn sống được sống, muốn chết phải chết, trước đây hắn từng chơi qua không ít lần.

- Ba hơi thở, tránh qua một đòn!

Mọi người sáng mắt, trong họ tuyệt đại bộ phận là có tu vi Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, một hơi thở bay hơn trăm mét không thành vấn đề, người tốc độ nhanh thậm chí gần hai trăm mét, ba hơi thở nếu ra sức chạy, nói không chừng có hi vọng sống sót dưới tay Nguyên Hoành Ưng.

- Sao? Còn không chạy! Nói không chừng ta sẽ đổi ý đấy!

Nguyên Hoành Ưng nói, mắt lóe lên vẻ dữ tợn.

- Chạy!

Trước áp lực của cái chết, mọi người thôi động chân khí trong người đến cực hạn, dùng tốc độ nhanh nhất của mình, chạy tứ tán khắp nơi.

Hơi thở đầu tiên, người chậm nhất đã ở cách đó trăm mét.

Hơi thở thứ hai, người chậm nhất ở cách đó hai trăm năm mươi mét.

Hơi thở thứ ba, người nhanh nhất đã chạy được một dặm đường.

- Quần ưng liệt hồn!

Nguyên Hoành Ưng hét một tiếng, hai tay hung mãnh thôi xuất.

Chiu! Chiu! Chiu!

Chiu! Chiu! Chiu!

...

Chân khí xanh đen ngưng tụ thành những con đại ưng chân khí, theo lệnh Nguyên Hoành Ưng, phóng xạ khuếch tán về phía trước, thế đi như điện.

A!

Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, đầu của đệ tử tông môn chạy nhanh nhất bị một con đại ưng chân khí quắp vỡ, thân thể trượt xa vài chục mét, khí tức không còn.

Sau đó đến đệ tử tông môn thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Chỉ còn lại một người cuối cùng, người này đã chạy gần một ngàn mét.

- Không tệ, có thể chạy xa như vậy, nhưng tránh được một đòn đâu có dễ như vậy, ưng quần hợp thể, ứng kích trường không.

Tất cả đại ưng chân khí dung hợp làm một, hình thành một con cực đại ưng, cực đại ưng vỗ cánh, chém ra hai đường khí nhận xanh đen.

Đúng lúc này, đệ tử tông môn tựa hồ cảm nhận cái chết đã đến gần, lấy ra từ trong ngực một viên thiết đạn màu đỏ đậm, đạn này tên là Xích quang dung hỏa đạn, cùng loại với Đạn sét ngân quang, có thể giết chết Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong, đương nhiên, hắn không dám hạ thủ với Nguyên Hoành Ưng, mà ném về khí nhận phía sau, miệng hét lớn:

- Bạo!

Ầm ầm!

Xích hồng sắc quang mang nổ tung, hai đường khí nhận nát trong giây lát.

- Tránh được một đòn.

Mặt hắn lộ vẻ cuồng hỉ, tâm trạng và thân thể nhất thời nhẹ bẫng.

Xì xì!

Đột nhiên

Lại một đường khí nhận nữa bay ra, chém đứt đầu hắn.

- Ngươi...

Đệ tử tông môn chết không nhắm mắt.

Nguyên Hoành Ưng nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt đối phương, thản nhiên nói:

- Ta nói qua, gặp phải Nguyên Hoành Ưng ta chỉ có một con đường chết, không thể phá lệ, ba hơi thở chỉ là nói chơi mà thôi, tuyệt đối không được coi là thật.

Tay vẫy nhẹ, ba viên Xích quang dung hỏa đạn từ trong lòng đối phương bay ra, rơi vào tay Nguyên Hoành Ưng, hắn cười lạnh một tiếng, thân hình lóe lên rồi biến mất.

...

Đầm lầy nguy hiểm rất nhiều, di chuyển quá nhanh không phải lúc nào cũng tốt.

Vừa rồi thôi, Diệp Trần vừa phải bất đắc dĩ giảm tốc độ xuống còn sáu bảy phần, để dành cho mình một chút dư lực.

Một thương xuyên qua không trung đâm lén yêu thú, Diệp Trần đứng trên tán cây đại thụ, phóng tầm mắt, phía trước hoàn toàn bằng phẳng, còn lại trước nữa là hư vô.

- Hết đường rồi sao?

Diệp Trần nhíu mày.

Không chút do dự, hắn lướt thân mình, nhẹ nhàng bay đi như một con chim yến.

Chỗ này là một vách núi đen xì, bên trong vách núi là đầm lầy, bên ngoài vách núi là hư vô, triệt để hư vô, tựa hồ như bị một tấm bình phong khổng lồ ngăn trở, mắt thường không nhìn xuyên qua được.

Tông chủ La Hành Liệt từng nói, Thiên Mộng cổ địa kì diệu vạn phần, lối vào bảo khố có thể ở trong núi, dưới đáy nước, hoặc cũng có thể nhảy xuống một cái vách núi cũng chính là lối vào, Diệp Trần thoáng chần chừ, thả người xuống vách núi.

Hắn có khinh công Hạc Ảnh Bộ, có thể lăng không hư độ một cự ly rất dài, nếu không có gì đặc biệt, cũng có thể tùy ý quay lại bất cứ lúc nào, nếu như không thử, hắn cũng chẳng còn đường để đi, chỉ có thể quay lại đường cũ, như vậy sẽ rất mất thời gian, lao tâm phí thần.

Phải biết ở Thiên Mộng cổ địa, thời gian chính là vàng bạc.

Rơi được năm trăm mét, Diệp Trần vẫn cảm thấy vách núi này thâm bất khả trắc, mây mù cuồn cuộn, nhất thời nảy sinh ý niệm quay lại.

Đúng lúc này.

Không gian bên dưới đột nhiên dao động kịch liệt, hình thành một vòng xoáy rộng chừng mười mét, hút Diệp Trần vào trong.

Cạch!

Bàn chân chạm vào mặt đất, Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm.

Đúng như tông chủ nói, lối vào bảo khố quả nhiên có thể ở bất cứ nơi nào, phải xem bạn có gan hay không, lúc nãy nếu như không nhảy, thì sẽ bỏ mất cơ hội này.

Thổ ra một ngụm khí tức trầm trọng, Diệp Trần lúc này mới có tâm tư quan sát xung quanh.

Quan sát hết mọi chỗ, hắn phát hiện mình đang đứng trên một hành lang bằng đá, bức tường hai bên hành lang cứ cách trăm mét lại có một thạch đài nhỏ nhô ra, trung tâm thạch đài đặt những cây nến to bằng cánh tay trẻ con, hỏa mang lúc thịnh lúc yếu.

Kiếm ý tại thân, Diệp Trần không bị hoàn cảnh u ám làm cho sợ hãi, cất bước đi vào sâu trong hành lang.

Đi thêm chừng vài trăm mét, bên phải hành lang xuất hiện một ngã rẽ, bên trong hình như có tiếng nói vọng ra.

- Xem ra không chỉ có mình đến chỗ này!

Diệp Trần ngẫm nghĩ, nhẹ nhàng đi vào ngã rẽ.

Cuối ngã rẽ là một đại sảnh hào hoa cổ kính, trên đỉnh đại sảnh đặt một ngọn đèn thủy tinh không bao giờ tắt, tỏa ra một thứ quang mang dịu dàng, mang lại cho hoàn cảnh cảm giác an toàn. Diệp Trần di chuyển ánh mắt xuống dưới, bên hông đại sảnh có ba cánh cửa, mỗi cánh cửa đều khắc một thứ khác nhau, lúc này, một đám đệ tử tông môn đang đánh nhau, đòi vào cửa trước.

- Đại sư huynh ta là Tiết Ngân, xếp hạng năm mươi bảy trên Tiềm long bảng, đắc tội với Vô Hình Tông ta chỉ có một con đường chết, còn không mau cút ra.

- Hừ, ta là Bạch Lộ Tông đệ tử, Đại sư huynh là Lục Chiêu, những người khác tránh ra.

- Thiên Mộng cổ địa, sinh tử tại trời, giết bọn chúng, ai biết là ai giết, đừng ngốc, giết hết cho ta.

Tiếng khí kình bạo liệt vang lên liên tiếp, làm cho chiếc đèn thủy tinh trên đỉnh đại sảnh cũng phải lắc lư, tựa hồ như muốn rơi xuống.

Diệp Trần vốn định khoanh chân ngồi xem hổ đấu, chỉ là sau lưng lại có thêm tiếng bước chân, cách chỗ hắn không còn xa nữa, nếu như là đệ tử tông môn bình thường, hắn chẳng quan tâm, giết là được, nhưng bước chân người này như có ma lực, mỗi bước đều nặng như núi, không nội liễm mà mang đến cho người ta cảm giác áp bách.

Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì!

Một ý nghĩa lóe lên trong đầu, Diệp Trần bước ra khỏi chỗ nấp, bước vào trong đại sảnh.

Xoạt!

Đám đông nhốn nháo nhất thời dừng lại, mọi ánh mắt đều dồn về phía Diệp Trần.

Thấy tay áo Diệp Trần có thêu hình đám mây, không ít người nhếch miệng cười gằn.

- Thiên Phong Quốc Lưu Vân Tông, đệ tử của một cửu phẩm tông môn mà cũng dám đến đây, quả nhiên không biết chữ tử viết như thế nào.

- Đệ tử Lưu Vân Tông ta chưa từng giết qua, mà mới chỉ giết một tên Đệ tử Bắc Tuyết Sơn Trang, thực sự quá dễ, không biết những kẻ đó tu luyện kiểu gì.

- Giết hắn trước rồi nói!

- Không sai!

Đám người này đã đánh nhau được một lúc lâu, căn bản không thể lập tức phân thắng bại, thấy Diệp Trần xuất hiện, nhất thời nảy sinh ý xấu, tựa hồ như đang xem người chết.

Diệp Trần cười lạnh, một đám người không biết sống chết, nếu như không phải sau lưng có người, hắn sớm đã giết hết bọn chúng, bây giờ cứ phải đợi trước đã.

- Chết!

Không đợi đám người kia kịp ra tay, từ trong ngã rẽ gió thổi mây phun, đột nhiên lao ra một bàn tay chân khí, bàn tay chân khí ngưng luyện vạn phần, vững như ngọn núi, mang theo tốc độ kinh nhân xuyên khắp toàn

tràng.

Binh binh binh binh...

Một nửa số người bị quyền kình đánh chết, thi thể bắn sang hai bên, bàn tay chân khí vẫn chưa ngừng lại, đập nát một cột trụ lớn trong đại sảnh.

- Quyền kình cường mãnh quá!

Diệp Trần nhướng mày, những người có mặt ở đây không phải chuẩn công tử cấp thì cũng là công tử cấp, vậy mà một quyền cũng không đỡ được, tử thương một nửa.

- Á! Có cao thủ Tiềm long bảng vào!

- Quyền kình như sơn, người này là Lâm Nhạc, xếp hạng bảy mươi trên Tiềm long bảng.

- Mau chạy!

Trong mỗi chuyến đi đến Thiên Mộng cổ địa, hơn sáu phần đệ tử tông môn đều là bị Tiềm long bảng cao thủ giết chết, chỉ có một số ít người chết dưới sự săn đuổi của thượng cổ yêu thú, trong mắt đệ tử các tông môn , Tiềm long bảng cao thủ đều là sát tinh, gặp phải là chạy, nếu không chỉ có một con đường chết.

Không biết ai dẫn đầu, những người sống sót chạy tán loạn khắp nơi như chim vỡ tổ, rất nhanh, đại sảnh chỉ còn lại một mình Diệp Trần và bảy tám thi thể.

Xoạch, xoạch...

Tiếng bước chân càng lúc càng rõ, thân ảnh hùng tráng từ từ xuất hiện trong thị tuyến Diệp Trần, đối phương thân cao trên hai mét, lực lưỡng như một ngọn núi, chính là Tượng Sơn Quốc thất phẩm tông môn Long Hổ Môn Đại đệ tử Lâm Nhạc, đồng thời cũng là cao thủ hạng bảy mươi của Tiềm

long bảng.

Lâm Nhạc nhìn khắp một lượt những thi thể trên mặt đất, sau đó quay sang nhìn Diệp Trần, thoáng có vẻ kinh ngạc:

- Sao ngươi không chạy?

Trong mắt hắn, Diệp Trần chỉ là một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong còn chưa đạt được, mặc dù có thể vào được Thiên Mộng cổ địa đều là đệ tử xuất sắc nhất của các tông môn, nhưng vẫn không đủ dùng, với tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kì của hắn, ai để ý đến một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì chứ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 144: Mộ Huyệt! (Hạ)

Diệp Trần bình thản cười cười,

- Ta cũng có hứng với bảo vật trong này, tại sao phải chạy?

- Ồ, xem ra ngươi rất tự tin, đáng tiếc thực lực không đủ, người nào tự tin quá thường chết rất sớm, không có ngày nổi danh thiên hạ.

Lâm Nhạc chắp tay sau lưng, căn bản không coi Diệp Trần ra gì, cũng không sợ đối phương đột nhiên đánh lén.

- Chưa thử sao biết?

Diệp Trần biết nói thêm cũng vô dụng mà phải dùng thực lực chứng minh, nếu không đối phương sẽ coi hắn như đồ chơi, muốn bắt nạt kiểu gì cũng được.

Lâm Nhạc mắt hiện lên dị sắc, đối phương biết rõ mình là cao thủ Tiềm long bảng vậy mà vẫn tràn đầy tự tin, hắn không hiểu, sự tự tin ấy đến từ đâu, không lẽ hắn tưởng đấu lại được mình, hoặc là kẻ đầu óc có vấn đề.

Phương án thứ hai có vẻ ít khả năng, tông môn đối phương sao lại để một kẻ đầu óc có vấn đề như vậy vào đây, không phải là tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Nhạc bật cười ha hả.

- Được, có gan, nếu như đỡ được của ta một quyền, Lâm Nhạc ta sẽ không làm khó ngươi.

- Một quyền sao? Ta đồng ý.

Diệp Trần cũng không có ý định ngạng kháng, bởi vì hắn cũng không dám chắc mình có thể giết được đối phương, đương nhiên, đối phương muốn kích sát hắn cũng tương đối khó.

Keng!

Vân Ẩn Kiếm xuất vỏ, Diệp Trần khí thế biến, phong mang kinh nhân chi khí hội tụ, áp súc, thăng hoa, lột xác, cả người như một thanh thần kiếm vừa mới xuất vỏ, xuyên qua hư vô.

- Kiếm thế sắc bén quá, ồ? Không đúng, hình như là có kiếm ý, không lẽ người này đã lĩnh ngộ kiếm ý?

Lâm Kì không tin Diệp Trần lĩnh ngộ được kiếm ý, tưởng là tu luyện kiếm pháp đặc thù dẫn đến dị biến, miệng nhất thời quát lớn, một quyền đánh ra.

- Toái!

Quyền kình như sơn còn chưa chạm đất, mặt đất đã nứt ra theo hình mai rùa, bức tường gần đó kêu lên răng rắc, sụp xuống thành một đống.

Một quyền này, đủ để đánh chết một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, đánh gãy một tiểu sơn cao hơn trăm mét, uy thế vô lượng.

Tóc và y phục Diệp Trần tung bay phất phới, tựa hồ như lúc nào cũng có thể bị quyền phong thổi bay, bị quyền kình đánh vỡ.

Nhãn thần của hắn sắc bén, Vân ẩn kiếm xuất vỏ.

Xì xì!

Trong không khí xuất hiện một vết kiếm tinh tế, thẳng tắp kéo dài về phía quyên kình, khoảnh khắc đó, đèn thủy tinh trong đại sảnh như mất đi màu sắc, chỉ còn lại một kiếm này.

Bùm bùm!

Tiếng khí kình bạo liệt vang lên mấy trăm lần, tần suất cực nhanh tựa hồ xuyên thủng màng nhĩ, sau đó, kình lôi nổi lên, cả hai người bay ngược ra sau.

- Kiếm ý, quả nhiên là kiếm ý!

Ổn dịnh thân thể, Lâm Nhạc mặt đầy vẻ không tin.

Người còn trên đường bay ngược, Diệp Trần đã thuần thục thu kiếm vào vỏ, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, ngẩng đầu nói:

- Đa tạ.

Lâm Nhạc nói:

- Ta nói là sẽ giữ lời, không làm khó ngươi nữa, nhưng ngươi cũng đừng tưởng chỉ dựa vào kiếm ý là có thể tung hoành, cuộc thi Tiềm long bảng khóa trước, đệ tử các tông môn lĩnh ngộ kiếm ý cũng có mấy người, nhưng cuối cùng họ đều không phải đối thủ của những người khác.

- Cái này ta đương nhiên biết.

Diệp Trần không ngốc đến mức nghĩ kiếm ý là tất cả, có thể dễ dàng kích sát Lâm Nhạc, phải viết ba ngàn đại đạo, kiếm đạo chỉ là một trong số đó, kiếm ý cũng chỉ là thăng hoa trong kiếm đạo, không có nghĩa mình có tư cách coi thường thiên hạ, dù sao nhưng kẻ coi thường thiên hạ, kẻ nào cũng tu vi vang dội cổ kim, nhưng chưa ai vượt qua được đại cảnh giới, hoàn thiện mình.

Xoạch, xoạch, xoạch...

Hai người không có ý tiếp tục giao thủ nữa, đang định mở hai trong ba cánh cửa thì có tiếng bước chân khe khẽ vang lên, truyền đến từ một ngã rẽ khác.

Tiếng bước chân này rất có quy luật, vang lên rồi kết thúc rồi lại vang

lên, thời gian đều như nhau, không lệch một giây nào, tựa hồ như cố ý làm thế, lại tựa hồ như bẩm sinh đã vậy. Nếu như phải dùng một từ để miêu tả thì đó là phục chế, không sai, chỉ có phục chế mới có thể giải thích đúng quy luật của bước chân này.

Mặc dù vẫn chưa nhìn thấy người, nhưng Diệp Trần và Lâm Nhạc đều biến sắc.

- Người này rất lợi hại, tiếng bước chân này ta thấy rất quen.

Lâm Nhạc nhíu mày, nỗ lực hồi tưởng.

Một khắc sau!

Lâm Nhạc hô khẽ,

- Là "Ma công tử" Doãn Vô Tình!

"Ma công tử" Doãn Vô Tình!

Trong đầu Diệp Trần rất nhanh xuất hiện thông tin đối phương, Thiên Xà Quốc thất phẩm tông môn Man Ma Tông đại đệ tử, xếp hạng bốn mươi lăm Tiềm long bảng khóa trước, một trong hai người vẫn chưa đột phá Bão Nguyên Cảnh trong ba mươi Tiềm long bảng của chín quốc gia.

- Người này không phải vẫn chưa đột phá Bão Nguyên Cảnh sao?

Diệp Trần sớm đã nghi vấn, La Hàn Sơn nói, ngũ cường0 Tiềm long bảng trên cơ bản đều là Bão Nguyên Cảnh, Doãn Vô Tình này sao lại lọt được vài ngũ cường0, phải biết đó là việc của một năm rưỡi trước.

Lâm Nhạc nói:

- Không lẽ ngươi vẫn chưa biết danh hiệu "Ma công tử" của Doãn Vô Tình sao? Đến Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì cũng phải sợ hắn, "Nhất đao vô huyết" Cưu Vô Huyết và "Sát nhân ưng" đều không dám tùy ý xung đột chính diện với hắn.

Diệp Trần lắc lắc đầu, hắn mới đến thế giới này chưa lâu, tin tức bên ngoài không được linh thông cho lắm, có lẽ tứ đại công tử Thiên Phong Quốc sẽ biết nhiều hơn hắn.

- Man Ma Tông cũng giống như Tà Huyết Tông, đều là Ma đạo tông môn, đệ tử trong môn tu luyện là Ma đạo võ học, võ học mà Doãn Vô Tình tu luyện càng độc đáo, tên gọi "Địa ma tôi thể quyết", chuyên tu thân thể, đem thân thể toái luyện như kim thiết, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, ngoài ra, người tu luyện môn võ học này tu vi tiến triển rất chậm, nhưng mỗi bước đề thăng, thực lực đều đại trướng, đáng sợ vô cùng, dựa vào Ma tôi thể quyết. hắn chen được lên Tiềm long vảng, đánh bại mấy Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, giành được hạng bốn mươi lăm, bây giờ chúng ta mặc dù đều bước vào Bão Nguyên Cảnh, nhưng không ai dám coi thường hắn.

Diệp Trần hỏi:

- Không biết Địa ma tôi thể quyết phẩm cấp nào?

Lâm Nhạc nói:

- Nghe nói là địa cấp trung giai.

- Địa cấp trung giai võ học, khó trách, so với Toái ngọc cường thân quyết của mình còn cao hơn một phẩm cấp, hình như tông chủ La Hành Liệt tu luyện cũng chỉ là Địa cấp trung giai.

Trong lòng Diệp Trần thầm nghĩ.

Tiếng bước chân dừng lại, một thân ảnh thanh niên xuất hiện trong thị tuyến hai người, đối phương không cao không thấp, thân thể thon dài, nếu chỉ nhìn riêng thể hình, thậm chí có chút gầy yếu, chỉ là trong mắt Diệp Trần và Lâm Nhạc thì không giống thế, người này chỉ đứng một chỗ mà đã mang đến cho người ta cảm giác vô kiên bất toái, tựa hồ như bản thân hắn là một món vũ khí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 145: Võ Cương!

- Lâm Nhạc, ngươi muốn cản ta.

Người thanh niên lạnh lùng nhìn Lâm Nhạc.

Lâm Nhạc ha ha cười,

- Sao ta dám cản "Ma công tử" đại giá, ở đây có ba cánh cửa, mỗi người chúng ta chọn một cánh được rồi.

- Sao, hắn cũng có tư cách.

Doãn Vô Tình hướng ánh mắt sang phía Diệp Trần.

Lâm Nhạc lắc lắc đầu,

- Ngươi đừng coi thường hắn, hắn đã lĩnh ngộ kiếm ý, lúc nãy ra vừa đấu với hắn, bất phân thắng bại.

- Ồ, vậy là có tư cách.

Doãn Vô Tình có chút ngạc nhiên, lĩnh ngộ kiếm ý đều là kẻ mạnh, hắn đã từng được kiểm chứng điều này trên cuộc thi Tiềm long bảng, không thể coi thường đối phương.

- Chúng ta nước sông không đụng nước giếng, nếu không Lâm Nhạc ta cũng chẳng sợ ai.

Vừa nói, Lâm Nhạc vừa đi về phía cánh cửa trung tâm.

Ma công tử chọn cánh cửa bên phải.

Diệp Trần không quan tâm chọn cánh cửa nào, dù sao trước khi mở, không ai biết bên trong có gì.

- Ý!

Bên kia, Lâm Nhạc kêu lên một tiếng khe khẽ, trước cánh cửa, một tầng bình phong vô hình ngăn hắn lại, khiến hắn không thể mở cánh cửa.

- Phá cho ta!

Một quyền đánh ra, quyền kình bá đạo ngưng tụ thành hình, đánh lên bình phong vô hình.

Ong!

Bình phong không bị nghiền nát mà chỉ thấy sóng nước nổi lên từ bốn phía.

Lâm Nhạc không tin tà, chân khí toàn thân nổi lên, một lúc tung ra ba quyền.

Binh binh binh!

Bình phong vô hình chân động kịch liệt, vặn vẹo không ngừng, có dấu hiệu đổ vỡ, sau đó, Lâm Nhạc xuất quyền thứ tư, một quyền đánh vỡ bình phong.

Bên kia, Ma công tử Doãn Vô Tình cười lạnh, giơ bàn tay trơn tuột như ngọc, nắm quyền, chân khí không hề bị tán phát, mà trực tiếp đánh lên bình phong vô hình.

Ba một tiếng!

Bình phong vô hình lõm xuống, trước khi nó kịp bật lại đã trúng quyền thứ hai thứ ba của Doãn Vô Tình.

Quyền thứ tư chưa vội đánh ra, Doãn Vô Tình hai tay giữ chặt lấy chỗ

lõm, bẻ sang hai bên.

Rắc!

Bình phong vô hình bị hắn bẻ vỡ, man lực cự đại đến Diệp Trần còn thấy giật mình, thầm nghĩ mình không phải đối thủ của hắn.

Đợi hai người vào được bên trong, Diệp Trần xuất Vân ẩn kiếm, liền ba kiếm đánh trúng cùng một điểm.

Xì xì!

Bình phong vô hình bị đấm xuyên, biến mất vô hình.

Lưng đeo thiết thương, tay cầm Vân ẩn kiếm, Diệp Trần mở cánh cửa, cất bước đi vào.

Trong phòng cái gì cũng không có, chỉ có một cỗ quan tài màu đen, đặt giữa trung tâm phòng.

- Đây là mộ huyệt?

Diệp Trần có một dự cảm không tốt, bởi vì quan tài mang đến cho hắn cảm giác quỷ dị, tựa hồ bên tròng có gì đáng sợ.

Aaa!

Đúng lúc này, từ trong căn phòng bên Lâm Nhạc vang lên một tiếng rống giận dữ.

Liền sau đó là tiếng đánh đấm kinh thiên động địa, làm cho cả đại sảnh cũng phải chấn động.

Két két!

Nắp quan tài dày dặn dịch chuyển, để lộ ra một khe hở nhỏ, từ trong đó, hai luồng quang mang lục sắc bắn ra, giống như quỷ lệ.

Diệp Trần nhíu mày, hai luồng lục quang này mang đến cho người ta cảm giác tà ác, đầy ác ý hung tàn, hơn nữa còn làm tê liệt sức mạnh đối phương, tay chân mềm nhũn, nhưng hắn vẫn là người lĩnh ngộ kiếm ý, vạn tà bất xâm, trảm sát hư vô, nhất thời hừ lạnh một tiếng, *** đứt liên hệ với lục quang.

Két!

Nắp quan tài đột nhiên bay lên, bên trong có nhân ảnh đứng dậy.

- Trảm!

Diệp Trần tay mắt lanh lẹ, một kiếm chém ra.

Keng!

Có hỏa tinh bắn ra, một kiếm sắc bén đó không thể chém đứt thân thể đối phương.

Ngao!

Nhân ảnh tu lên như sói, đầu gối bật mạnh, lao như tên bắn về phía Diệp Trần, sau tay một thu một phóng, đâm thẳng, bên trong căn phòng rất tối, không có ánh sáng, dựa vào linh hồn lực cường đại, Diệp Trần vẫn nắm bắt được tướng mạo và thể hình đối phương. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi giật bắn mình, đây đâu có phải người mà là một con cương thi đen xì mới đúng, phần da thịt đã khô của cương thi nhăn thành một đám, ánh lên như màu kim loại, đôi mắt lục sắc đã mất đi tình cảm con người, chỉ còn lại hung tàn, quỷ dị, khát máu, mọi thứ tà ác nhất của thế gian đều có thể tìm được trong đó.

Động tác của cương thi có phần cứng ngắc, tốc độ tương đối nhanh, thân thể Diệp Trần nghiêng sang một bên, di chuyển ra xa mười mét.

Một khắc sau, bức tường cứng rắn bị xé tung, cương thi nghiêng đầy, dùng đôi mắt lục sắc tà ác khóa chặt Diệp Trần.

Diệp Trần đương nhiên không hề khách khí, Vân ẩn kiếm vung lên, hai đường kiếm khí sắc bén một trái một phải đâm vào hai mắt cương thi, từ sau khi lĩnh ngộ kiếm ý, tốc độ công kích và lực phá hoại tiến bộ thấy rõ, không hề thua kém Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì.

Cương thi cũng không chịu thua kém, trong một thời gian ngắn vẫn có thể đưa ra phản ứng, cái đầu khô quắt ngửa ra sau, tránh khỏi đường kiếm ý bên trái, đường kiếm ý còn lại vì mục tiêu di động, không thể đâm trúng mắt mà cắt qua má hắn.

Vài tia hỏa tinh bắn ra, má cương thi xuất hiện một vết thương nhỏ.

- Đây là loại cương thi gì vậy, kiếm ý cũng không thể đả thương nó?

Diệp Trần nhìn thấy rất rõ, lúc kiếm ý cắt qua má đối phương, có lục mang lóe lên, trung hòa tuyệt đại bộ phận công kích lực.

Ngao!

Cương thi bị kiếm khí làm cho chóng mặt, không buồn nghĩ, há cái miệng hôi thối của mình, phun một luồng lục quang về phía Diệp Trần.

Bức tường trong nháy mắt bị ăn mòn, lục sắc khí lưu ngửi đã thấy buồn nôn.

Diệp Trần bị ép ra khỏi phòng, quay trở lại đại sảnh cổ kính hào hoa, nghiêng đầu nhìn, thấy Lâm Nhạc và Doãn Vô Tình đều ở đó, đối thủ của họ cũng là cương thi.

- Đúng là mạt vận, đụng phải võ cương ở đây.

Tay áo Lâm Nhạc có vết rách, y phục lộn xộn, lúc nãy hắn vào phòng, chẳng nhìn thấy gì trực tiếp mở nắp quan tài, ai ngờ bên trong nhảy ra một cương thi, suýt nữa bị đứt hai cánh tay, nếu như không phải trước đó đã vận một môn công pháp phòng ngự, chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Diệp Trần nghi hoặc,

- Võ cương?

Doãn Vô Tình giải thích nói:

- Trong tình huống đặc biệt, võ giả sau khi chết chân khí không tan, hỗn tạp với thi hồn, giúp cơ thể không bị phân hủy, chỉ có đều nếu lúc này có người sống đến, khí huyết mãnh liệt sẽ khiến thi thể võ giả sản sinh dị biến, trở thành võ cương chỉ biết giết chóc ăn máu, võ cương khí lực lớn vô cùng, so với yêu thú đồng cấp lợi hại hơn ba phần, nếu như ta đoán không nhầm, ba con võ cương này tiền thân là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, sau khi trở thành võ cương, chính là võ cương cấp năm, chỉ là chúng vừa dị biến chưa lâu, vẫn chưa thể tùy ý điều động thi khí trong cơ thể.

Lâm Nhạc gật đầu nói:

- Nghe nói, Thi quỷ đạo nhân, một trong số một trong linh tám quỷ tướng Cửu U Giáo năm nào cũng là một võ cương, nhưng hắn không giống võ cương bình thường, bởi vì một nguyên nhân đặc thù nào đó, không biết tại sao lại có được linh trí, giảo hoạt âm hiểm còn hơn con người, có thể đem một võ giả còn sống chế tác thành võ cương, mà theo như hắn gọi là làm giáp thi, từ cao đến thấp phân thành thiết giáp thi, đồng giáp thi, ngân giáp thi, kim giáp thi vân vân.

- Thi quỷ đạo nhân là võ cương?

Diệp Trần lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, đồng giáp thi thì hắn đã từng nghe qua, lúc giúp Lăng gia vào Điệp Huyết Sâm Lâm làm nhiệm vụ, bọn hắn đụng độ với quỷ vệ thủ hạ của Thi quỷ đạo nhân, một tên quỷ vệ trong đó có nói sẽ đem hắn luyện thành đồng giáp thi, có lẽ chính là võ cương!

- Võ cương ra rồi, cẩn thận đừng để chúng làm bị thương, nếu không sẽ nhiễm thi độc.

Lâm Nhạc vừa nói, y phục quanh người không gió tự động tung bay, một quyền mạnh mẽ đánh ra, quyền kình hung mãnh hóa thành một chiếc đại đỉnh, trấn áp võ cương vào trong.

Ngao!

Chân khí đại đỉnh nặng quá thiên quân, trực tiếp đem võ cương trấn áp xuống lòng đất, nhất thời không bò dậy nổi, kêu gào thảm thiết.

- Địa ma toái thân trảm!

Doãn Vô Tình không nội liễm chân khí nữa, viền bàn tay hình thành quang luân màu tím hình lưỡi cưa, thân như điện xẹt, chém vào cổ một võ cương khác.

Một chưởng này sắc bén bá đáo, đem võ cương chém bay ra ngoài, đập lên tường, trên cổ xuất hiện một lỗ thủng, không thấy có máu tươi trào ra.

Ngao!

Võ cương cuối cùng chùng gối bật dậy, trực tiếp lao vào Diệp Trần đang đứng bất động, tay cầm vân ẩn kiếm.

- Ta đang đợi ngươi đấy, kinh vân vô cực.

Diệp Trần tay phải giơ cao Vân ẩn kiếm, từng đợt chân khí quán chú vào trên thân kiếm, kiếm thế cường liệt khiến khí lưu quanh người xoay vòng, không ngừng chồm lên.

- Trảm!

Một kiếm chém ra, kiếm khí to lớn như một lưỡi kéo khổng lồ, cắt đứt không khí, nhắm chuẩn vào họng tên võ cương.

Xì xì!

Thịt nát như những mảnh vụn sắt bay ngang, miệng võ cương xuất hiện

một vết kiếm sâu đến tận xương, thân thể cứng rắn nhất thời bay lên khỏi mặt đất, đập vào cột đá.

Cột đá sụp xuống, thân thể võ giả vị ép dưới những tảng đá vỡ.

Chân khí trong đại đỉnh lay động không ngớt, Lâm Nhạc cười khổ nói:

- Không được rồi! Mấy tên võ cương này mặc dù không thể tùy ý điều động thi khí, nhưng phòng ngự và sức mạnh đều là ngũ cấp võ cương, muốn trong một thời gian ngắn giải quyết căn bản không thể, chỉ có thể miễn cưỡng trấn áp đánh lùi.

Doãn Vô Tướng lạnh lùng nói:

- Võ cương lợi hại thế nào ai cũng biết, Man ma tông ta có nuôi một tên võ cương thất cấp, từng giết chết một Võ giả Tinh Cực Cảnh sơ kì.

Việc Man ma tông nuôi võ cương mọi người đều biết, Doãn Vô Tình không sợ họa ra từ miệng, huống hồ Ma ma tông tổng hợp thực lực còn trên Tà Ma Tông, là một trong đỉnh cấp thất phẩm tông môn, không phải thất phẩm tông môn bình thường có thể so sánh.

Thấy võ cương bò dậy từ trong đống đá, cảm nhận đầu tiên của Diệp Trần là không biết làm thế nào, ngẫm lại, mọi quyết định đều vô dụng, bây giờ không phải thời khắc sinh tử tồn vong, không cần để lộ tuyệt chiêu bí mật của mình, huống hồ hắn có thể khẳng định, Lâm Nhạc và Doãn Vô Tình cũng có tuyệt chiêu bí mật chưa dùng, để giữ cho mình một con đường lui.

Hơn nữa, động dụng Luyện tâm nhất kiếm cũng chưa chắc giết được võ cương, cùng lắm khiến nó trọng thương mà thôi, thi triển nhiều lần, tinh khí thần tiêu hao quá lớn, không phải là một hành động khôn ngoan.

- Bạo!

Bên kia, Lâm Nhạc không trấn áp được võ cương, nắm bắt thời cơ thi triển bí pháp nổ bay chân khí đại đỉnh.

Bạo tạc khí hung mãnh làm cho đại đỉnh cũng phải rùng rùng chấn động, những tảng đá to bằng nắm tay từ trên đỉnh rơi xuống, đèn thủy tinh cũng theo đó hỏng mấy chiếc.

Con ma cương vừa bò dậy cũng bị nổ bay, rơi xuống bên cạnh thi thể mấy đệ tử tông môn.

Rắc rắc!

Một cảnh tượng khiến người ta rùng mình phát sinh, võ cương giơ tay giật đứt một phần thi thể bên cạnh, nhét vào miệng nhai ngấu nghiến, máu huyết lênh láng, tiếng nhai xương rạo rạo vang lên khắp đại sảnh.

Hai võ cương còn lại cũng bị hấp dẫn, tóm lấy một thi thể đưa lên miệng cắn xé.

Doãn Vô Tình sắc mặt vụt biến,

- Không được để chúng ăn no, chỉ cần có khí huyết cung cấp năng lượng, chúng sẽ trở thành ngũ cấp võ cương thực thụ, có thể giống như võ giả, thôi thi khí công kích, sát thương lực đại tăng.

- Sát!

Vừa nói, Doãn Vô Tình vừa lao đến, da ánh lên những mảng vảy đen trắng như hạt đỗ, trông còn quỷ dị hơn võ cương, tựa như một thứ sát khí nhân hình.

Binh!

Võ cương vòng ngoài vừa tiếp xúc với hắn đã bị đánh bay, lăng không trúng bốn quyền năm cước, ngao ngao kêu lên không ngớt.

- Song đỉnh tranh phong!

Lâm Nhạc nhận ra vẻ nghiêm trọng của sự tình, chân khí màu vàng nổi lên quanh người, vọt thẳng lên trời, hai tay khép lại với tốc độ cực nhanh.

Ầm ầm!

Hai chiếc cự đỉnh to như hai căn phòng vây võ cương vào giữa, hung mãnh lao vào, những vòng sóng trùng kích nhất thời lan ra, cuộn khắp bốn phương tám hướng, xé nát những thi thể xung quanh.

Có lẽ được ăn không ít thi thể, thân thể võ cương phát ra khí lưu lục sắc, bảo vệ thân thể vào giữa, chỉ là lực áp bách của hai cự đỉnh quá lớn, chân khí trùng kích với nhau, chồng chất, chấn động, điên cuồng phá hoại thân thể võ cương.

- Đã như vậy, đành phải từ từ mài mòn phòng ngự của võ cương.

Luyện tâm nhất kiếm không thể động dụng, Diệp Trần còn có một thức kiếm chiêu, lực sát thương của kiếm chiêu có lẽ không bằng Kinh vân kiếm pháp, nhưng trải qua một thời gian dài nghiên cứu, bây giờ lại có diệu dụng mới, chi bằng thử trên thân thể võ cương.

Nghĩ đến đây, phong mang chi khí trên người Diệp Trần càng thịnh, ẩn hiện có sơn chi ý cảnh ẩn hiện bên trong.

Một bước tiến lên, Diệp Trần một kiếm vừa nhanh vừa chậm bổ ra.

- Kiếm Khí Ngưng Sơn!

Ầm!

Kiếm khí như sơn không đánh bay võ cương mà trấn áp đối phương lên tường, đáng sợ hơn là, kiếm khí lúc đó đột nhiên tiêu tán, trên dưới ma sát với nhau, không ngừng chém lên ngực võ cương, hết lần này đến lần khác, liên miên bất tuyệt.

- Đây là kiếm chiêu gì?

Nhìn kiếm khí không ngừng mài mòn phòng ngự võ cương, mở rộng vết kiếm, Lâm Nhạc mở to mắt, không khỏi hít ngược một hơi lãnh khí.

Doãn Vô Tình cũng kinh ngạc liếc nhìn Diệp Trần, nếu như nói lúc nãy hắn chỉ thừa nhận thực lực Diệp Trần, không muốn giao thủ với hắn thì bây giờ hắn thật tâm không muốn biến Diệp Trần thành kẻ địch, vốn tưởng đối phương đã tung hết chiêu trò, ai ngờ tuyệt chiêu bí mật cũng chẳng ít hơn bọn hắn, hơn nữa ai biết được hắn còn những tuyệt chiêu gì.

Người này, không thể coi thường!

Đây là suy nghĩ của Doãn Vô Tình.

Võ cương giãy dụa kịch liệt, nhưng kiếm khí như núi, áp bách hắn không thể động đậy, chỉ có thể để mặc cho nó xâm nhập, một chút biện pháp cũng không có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 146: Tiềm Long Bảng Nhiều Biến Số

Giữ nguyên tư thế vung kiếm, Diệp Trần có chút không chịu đựng nổi, luống kiếm khí này tương thông với thân thể hắn, mỗi một giây một phút đều có một lượng lớn chân khí tiêu hao, căn bản không thể kéo dài, đương nhiên, nếu như ở đây chỉ có hắn và võ cương, thì hắn có thể một hơi giết chết võ cương, đáng tiếc không phải, khó đảm bảo trong lúc mình hết sạch chân khí, không có tai nạn phát sinh.

Vân ẩn kiếm thu hồi, kiếm khí như sơn cuối cùng cũng biến mất.

Lại nhìn võ cương trên tường, thê thảm vô cùng, thân thể suýt chút nữa bị kiếm khí cắt thành hai nửa, có thể nhìn rõ nội tạng cũng như xương sống đen xì bên trong.

Ngao!

Võ cương kêu lên một tiếng thảm thiết, cốt nhục đen xì bên trong cơ thể phát ra khí lưu lục sắc, nỗ lực hàn gắn vết cắt.

- Sao có thể để ngươi toại nguyện được.

Giơ tay lấy thiết thương sau lưng, Diệp Trần mũi chân điểm đất, tung người bay lên, hóa thành một đường lưu quang xích hồng sắc bắn ra.

Hùng!

Một thương này trực tiếp cắm thẳng vào vết thương của võ cương, liệt hoa hừng hực thiêu đốt, cuộn võ cương vào trong, trở thành một ngọn đuốc hình người.

Bùm bùm!

Hỏa diễm tựa hồ có tác dụng khắc chế với thân thể võ cương, Diệp Trần không ngừng quán chú chân khí, hỏa diễm trên thiết thương càng lúc càng thịnh, nhiệt độ càng lúc càng cao, làm cho cốt nhục đối phương bắt đầu nóng chảy, như một cây nến, thi thủy dinh dính chảy xuống đất.

Diệp Trần nhãn thần sáng lên, lúc nãy hắn còn đang nghĩ, hỏa diễm có lẽ khắc chế được võ cương, chỉ là không ngờ hiệu quả tốt như vậy, nhưng chân khí hỏa diễm bình thường có lẽ không được lợi hại như vậy, có lẽ là vì thiết thương là hạ phẩm bảo khí, năng lượng hỏa diễm ẩn hàm bên trong nóng và bá đạo hơn.

Nghĩ là làm, Diệp Trần cũng không còn ý tưởng gì khác, hai tay cầm thương, giữ chặt võ cương, ghim nó lên tường.

Ngao ngao ngao ngao...

Võ cương trước đó đã bị trọng thương, lúc này bên ngoài cơ thể chỗ nào cũng là hỏa diễm nóng bỏng, nhất thời tru lên như sói, sóng âm xạ tán.

- Hừ, võ cương sợ hỏa diễm, thì ra là vậy.

Lâm Nhạc hình như nghĩ ra điều gì, lấy từ trong ngực áo ra một viên bạo liệt hoàn mà vàng cam.

Bạo liệt hoàn uy lực không phải rất lớn, cho dù bạo tạc ở cự ly gần cũng chỉ có thể làm cho một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì bị thương, không thể giết chết, không bằng Đạn sét ngân quang và Xích quang dung hỏa đạn. So với Xích quang dung hỏa đạn, Bạo liệt hoàn là sát thương lợi khí bình thường nhất, nguyên nhân không gì khác, Bạo liệt hoàn có thể chế tạo với số lượng lớn, còn Đạn sét ngân quang và Xích quang hảo đạn phương pháp chế tạo đã thất truyền, dùng một viên bớt một viên, lần trước mấy viên Đạn sét ngân quang La Hàn Sơn mang theo là toàn bộ dự trữ của Lưu Vân Tông, sau này sẽ chẳng còn nữa, cũng không thể chế tạo, trừ phi có thể tìm ra một di tích cổ, trong di tích cổ vừa hay có Đạn sét ngân quang.

Đương nhiên, Bạo liệt hoàn cũng không phải thứ dễ mua, trong chín nước, chỉ có mấy tông môn có phương pháp chế tạo Bạo liệt hoàn, Long Hổ Sơn của Lâm Nhạc chính là một trong số đó, những tông môn khác muốn có Bạo liệt hoàn, chỉ có đi mua với giá cao, chuyện cướp đoạt phương pháp chế tạo Bạo liệt hoàn rất ít khi xảy ra, nói thế nào, Long Hổ Sơn cũng là trung đẳng thất phẩm tông môn, đỉnh tiêm thất phẩm tông môn muốn cướp cũng phải đốt một lượng lớn ngọc thạch, rồi để cho những tông môn khác hưởng lợi, còn lục phẩm tông môn thì không vì phương pháp chế tạo Bạo liệt hoàn mà tiêu diệt một thất phẩm tông môn, nói không chừng bản thân họ còn có lợi khí sát thương lợi hại hơn, dù sao nền móng của lục phẩm tông môn là thứ người thường không thể tưởng tượng nổi.

Tranh thủ lúc võ cương há miệng kêu gào, Lâm Nhạc nhanh tay ném mộ viên Bạo liệt hoàn về phía nó.

Tiếng kêu gào ngừng bặt, trừ mấy viên Bạo liệt hoàn bắn ra, đại bộ phận Bạo liệt hoàn toàn bộ bị võ cương nuốt xuống bụng.

Bang bang bang bang bang...

Sau vài cái chớp mắt, nhưng tiếng nổ bạo liệt truyền ra từ trong cơ thể võ cương, hỏa quang tóe ra từ trong thất khổng, khói xanh bốc lên.

Doãn Vô Tình ngây ra một lúc, hắn không có hạ phẩm bảo khí hỏa tính, cũng không có lợi khí sát thương như Bạo liệt hoàn, tựa hồ chỉ có thể dựa vào võ lực giải quyết.

Không có quá nhiều lựa chọn, Doãn Vô Tình lấy ra một đôi bao tay màu đen lấp lánh hàn quang, lồng vào bàn tay, chân khí vừa động, trên bao tay xuất hiện một lưỡi đao chân khí màu tím, dán chặt vào vị trí viền bàn tay, lưỡi đao chi chít răng cưa.

Đây là hạ phẩm bảo khí tông chủ thưởng cho hắn Bao tay liệt kim, trước đây hắn rất ít dùng, bởi vì hắn tin chỉ dựa vào thân thể của mình là đủ.

- Địa ma toái thân trảm!

Thân như điện xẹt, Doãn Vô Tình một chưởng chém vào cổ võ cương, vết thương ở đó đã liền được khá nhiều, chỉ còn lại một vết mờ mờ, lúc này lại bị cắt trúng, nhất thời mở ra một lỗ thủng lớn gấp đôi lỗ thủng cũ, suýt chút nữa làm đứt xương cổ võ cương.

Hành động của Lâm Nhạc và Doãn Vô Tình Diệp Trần đều nhìn thấy hết, hắn chỉ cười nhạt, chân khí như nước quán chú vào trong thiết thương, áp chế võ cương, mặc kệ cho nó rít gào cũng không mảy may nhúc nhích, thân thể cứng như sắt thép cốt nhục đã dung hòa một nửa, mất đi nhân hình.

- Bạo!

Đại cục đã định, Diệp Trần nuốt một viên đan dược phục hồi chân khí, cổ tay hơi rung, hỏa diễm xích hồng sắc hung mãnh nổ tung bên trong cơ thể võ cương.

Rầm rầm!

Võ cương dung hóa thành một đống thịt nát.

- Hai vị, tại hạ đi trước một bước.

Diệp Trần không có nhiều giao tình với hai người kia, cũng không có ý định cùng nhau tìm tòi mộ huyệt, một thương đánh chết võ cương, lập tức nảy ra suy nghĩ tách rời.

- Ha ha, mộ huyệt còn rộng lắm, phân tách nhau ra cũng tốt.

Lâm Nhạc cũng sắp giết được võ cương, nghe vậy ha ha cười lớn, không quá quan tâm.

Doãn Vô Tình không thấy nói gì, trên thực tế nếu hắn trảm sát võ cương trước cũng sẽ đưa ra quyết định như Diệp Trần, mộ huyệt rất rộng, bảo vật không chỉ nơi này.

- Vậy, hẹn gặp lại.

Thân ảnh lóe lên, Diệp Trần chui vào trong một thông đạo, biến mất vô ảnh.

Lâm Nhạc thu thị tuyến, nói với Doãn Vô Tình:

- Cuộc thi Tiềm long bảng khóa này, e rằng sẽ lại có nhiều biến hóa, Doãn Vô Tình, tu vi của ngươi hơi thấp đấy.

- Ngươi nghĩ cách bảo toàn vị trí của mình trước đi! Thiên Mộng cổ địa là một trong tứ đại truyền thừa cổ địa của Nam Trác Vực, ba nơi khác bị quốc gia tông môn khác cầm giữ, đợi từng cái mở ra, số lượng Bão Nguyên Cảnh không chỉ một hai người.

Doãn Vô Tình thản nhiên nói.

- Nói cũng đúng, Tiềm long bảng có hưng có suy, khóa này là khóa đỉnh thịnh nhất, thiên tài yêu nghiệt các phương tụ hội, không có thập phần thủ đoạn, không đủ trấn áp đồng đại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 147: Một Kiếm Giết Ba Người

Thông đạo mộ huyệt thông suốt bốn phương, trên đường tìm kiếm, Diệp Trần nhìn thấy không ít thi thể đệ tử tông môn, có người là tàn sát nhau đến chết, có người bị sinh vật không biết tên ăn tủy não, còn có người bị đập lên tường, thành một mảnh huyết nhục, mùi máu tanh tràn ngập khắp nơi.

- Thiên Mộng cổ địa mười năm mở một lần, mỗi lần đều là cơ duyên, cũng là sát kiếp, lần trước có một nửa số người sống sót, lần này sống sót được một nửa đã là không tệ, khó trách có người nói, cường giả đều là bước ra từ thi sơn huyết hải, nhân mạng trên tay nhiều không đếm xuể.

Diệp Trần hơi cảm khái, ở đây vũ lực ngợp trời, chỉ có từng bước nâng cao thực lực thì mới bảo toàn được tính mạng, người phàm nhìn trông có vẻ vô lo vô nghĩ, nhưng gặp phải thiên tai địch họa, thì như những con sâu yếu ớt không biết tự mình bảo vệ.

Đương nhiên, cho dù không có những nguyên nhân đó, Diệp Trần cũng không muốn một cuộc sống bình thường, thế giới võ giả mới triển khai một góc băng sơn, ngoài kia vẫn còn rất nhiều thứ hấp dẫn, trong mắt hắn, kiếp này nếu như không thể sông oanh oanh liệt liệt thì thật đáng tiếc, hơn nữa thế giới mà hắn đến có một câu danh ngôn, sống làm nhân kiệt, chết làm quỷ hùng, ở đâu cũng phải sống cho tốt, sống cho hay.

Không hay không biết, Diệp Trần đến trước một thông đạo lớn.

Cuối thông đạo có một cánh cửa bằng đá, hai bên cánh cửa sừng sững hai bức tượng thạch thú mặt mày hung ác, trên đỉnh đầu bằng phẳng của thạch thú cắm hai cây nến lớn tỏa ánh sáng yếu ớt.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần rút Vân ẩn kiếm, từng bước đi về phía

cánh cửa.

Sưu!

Từ bên cạnh đột nhiên nhảy ra một đường hắc ảnh, hàn quang lấp lánh, lao vào mặt Diệp Trần.

- Chết!

Diệp Trần cảm giác nhạy bén, một kiếm đâm trúng thân hắc ảnh.

Xì xì!

Hắc ảnh rơi xuống đất, kêu lên một tiếng, chạy trối chết.

- Mộ huyệt này thật nhiều những thứ cổ quái.

Dáng dấp thân ảnh sớm đã bị Diệp Trần nhìn rõ, là một con quái khô đét có hình dạng như một con khỉ, một kiếm vừa rồi chỉ tạo thành một vết cắt sâu trên đầu nó chứ không triệt để trảm sát.

Tiếp theo, lại có bảy tám con quái vật giống khỉ tấn công Diệp Trần, kết quả không có con nào ngoại lệ, bị thương bỏ chạy, trước khi chạy còn phát ra những tiếng kêu kì quái khiến thông đạo tăng thêm ba phần quỷ dị.

Cách cánh cửa chỉ còn lại ba mươi bước cuối cùng, Diệp Trần dừng bước chân, một kiếm chém sang bên cạnh.

Kiếm khí đủ làm cho hỏa diễm của hai cây nến thất sắc hung mãnh đánh lên bức tường phù điêu.

Rắc!

Phù điêu vỡ vụn, một con quát vật giống khỉ nhảy ra, trên miệng là một vết kiếm sâu hoắm.

- Yêu thú? Cương thi?

Nếu như Diệp Trần đoán không lầm, bất luận là quái vật giống khỉ lúc nãy hay quái vật giống khỉ trước mắt, đều là cương thi bị người khác phong tồn trên tường, ngửi thấy tinh huyết người sống, liền phá tường đi ra, đòi ăn huyết nhục.

Con quái vật giống khỉ này thân thể đặc biệt cự đại, cao đủ ba mét, trên người chẳng có gì, da thịt khô quắt như kim thiết, kiếm khí khó lòng đả thương được nó.

Miệng rít lên những tiếng khủng khiếp, quái vật giống khỉ một trảo đánh về phía Diệp Trần.

Phốc!

Tốc độ của nó nhanh, nhưng tốc độ của Diệp Trần còn nhanh hơn, thiết thương sau lưng nhảy ra, được hắn bắt gọn, hung hăng đâm vào cái miệng còn chưa kịp khép lại của quái vật giống khỉ.

- Bạo! Bạo! Bạo!

Âm thanh bạo tạc liên tiếp vang lên, quái vật giống khỉ lùi liền mấy bước, da thịt trên mặt bị xích hồng sắc hảo diễm dung hòa, khó lòng phản kháng.

Diệp Trần tập trung lực vào cánh tay, giữ chặt thiết thương, ghim quái vật giống khỉ lên trên bức tường phù điêu, thiêu chết đối phương.

Thấy đối con quái vật đã chết, Diệp Trần rút thiết thương, đến trước cánh cửa đá.

Ầm ầm ầm.

Cánh cửa mở ra, bên trong là một gian mật thất.

Một bên mật thất có giá sách, trên giá sách bày mấy quyền bí tịch.

Diệp Trần trực tiếp đến bên giá sách, giơ tay nhặt lấy một quyển bí tịch:

- Liệt dương tê tâm trảo, địa cấp sơ giai trảo pháp, có uy lực dung kim hợp thiết.

Lại nhặt một quyển khác:

- Huyền âm chỉ, địa cấp sơ giai chỉ pháp, một chỉ xuất ra, địch thủ huyết dịch đông kết, thương đến phế phủ kinh mạch.

Tổng cộng có ba cuốn bí tịch địa cấp sơ giai, năm cuốn bí tịch nhân cấp đỉnh giai, nếu như đổi cho tông môn thì sẽ được chín ngàn hai trăm năm mươi miếng hạ phẩm linh thạch, tương đương với số hạ phẩm linh thạch Diệp Trần đang có, chắc chắn sẽ là một món tài phú khổng lồ.

Thu hồi bí tịch, Diệp Trần quan sát xung quanh.

Ý!

Bức tường bên kia có một hồ lô lớn màu vàng dài một thước, buộc bằng một sợi dây đỏ.

Thủ nhất chiêu, hồ lô màu vàng rơi vào trong tay Diệp Trần, lắc lắc, bên trong hồ lô vang lên tiếng vật thể lăn tròn ma sát.

- Đan dược!

Diệp Trần không suy nghĩ nhiều, rút luôn nắp hồ lô.

Nhất thời, một mùi thơm ngào ngạt xông lên mũi.

Đổ một viên ra tay, Diệp Trần quan sát thật kĩ, đan dược lớn bằng đầu ngón tay, toàn thân trong suốt ánh vàng, bề mặt có hào mang nhàn nhạt, mùi thơm ngát, lúc nãy chỉ hít một hơi mà chân khí trong cơ thể đã có xu hướng tiến thêm một bước.

Mặc dù không có cách nào nhận ra tên và tác dụng của đan dược, nhưng Diệp Trần khẳng định đây không phải tục vật.

Thu hồi bí tịch và đan dược, thấy mật thất không còn thứ gì, Diệp Trần khẽ thở phào nhẹ nhõm, cất bước đi ra ngoài.

Mộ huyệt lớn đến khó tin, thông đạo bên trong dẫn đi khắp nơi, căn bản không biết có bao nhiêu ngã rẽ, giống như một mê cung.

Ban đầu còn có tâm trạng hiếu kì, nhưng càng về sau, Diệp Trần càng thấy chán, ai phải loanh quanh trong những thông đạo này như hắn rồi cũng có lúc thấy chán, hơn nữa bảo vật trong mộ huyệt không nhiều như tưởng tượng, Diệp Trần có thể tìm được một mật thất đã là quý lắm rồi.

Đi qua một ngã rẽ nữa, bên cạnh đột nhiên bắn tới một đường kiếm quang.

- Muốn chết!

Diệp Trần không thèm nhìn, đáp trả lại bằng một kiếm.

Xì xì!

Một đệ tử tông môn tay ôm chặt cổ, mắt trợn tròn.

Từ trên người đối phương thu được bí tịch địa cấp sơ giai, Diệp Trần cười khổ một tiếng, người này có lẽ bị nhốt trong mộ huyệt, không tìm được lối ra, đáng tiếc những lúc như thế này, hắn không chịu đi tìm đường mà lại có hành vi giết người đoạt bảo, chết cũng đáng.

Bên kia mộ huyệt.

Ầm ầm!

Một bức tường sụp xuống, Lâm Nhạc gầm nhẹ:

- Hừ, rốt cục đâu là lối ra.

Vận khí của hắn không tốt bằng Diệp Trần, chỉ lấy được bí tịch địa cấp sơ giai và ba bốn cuốn bí tịch nhân cấp đỉnh giai từ tay đệ tử tông môn lạc

đường, những thứ khác không có, như vậy cũng chẳng hề hấn gì, đằng này khi hắn muốn tìm lối ra, phát hiện căn bản không tìm được đường, triệt để bị nhốt trong mộ huyệt.

- Ta không tin có bao nhiêu bức tường chặn trước mặt ta.

Càng bực, Lâm Nhạc càng liều, cứ thế đi theo một đường thẳng, gặp bức tường nào hắn phá luôn bức tường đó.

So với Diệp Trần và Lâm Nhạc, Doãn Vô Tình thong dong hơn.

Hắn lấy từ trong lòng ra một con chuột bằng gỗ tinh xảo, rồi nhét một miếng hạ phẩm linh thạch vào bụng con chuột.

Chít chít!

Con chuột quay đầu chạy theo một hướng khác.

Bám sát phía sau con chuột, Doãn Vô Tình rất nhanh tìm được lối ra, ở đó, cũng có một con chuột bằng gỗ khác, hai con tụ lại với nhau.

- Chuột tương tư quả nhiên xảo diệu hơn người.

Thu hồi hai con chuột gỗ, Doãn Vô Tình cất bước tiến vào bên trong vòng xoáy, thân hình biến mất hoàn toàn.

Hai canh giờ trôi qua.

Công phu không phụ người có tâm, Diệp Trần cuối cùng cũng tìm được lối ra, mặc dù không phải lối vào nhưng lúc này không phải lúc nghĩ nhiều, một bước đi vào.

Vù vù vù vù...

Bên tai có tiếng gió truyền đến, Diệp Trần mở to mắt, bốn phía hư vô một mảng, vô biên vô hạn, chỉ có vân khí mờ ảo hội tụ thành đoàn.

Cúi đầu nhìn, đại địa được bao quát trong tầm mắt, thân hình rơi nhanh xuống dưới.

Thì ra, hắn ở trên không trung, lối ra này đúng là khiến người ta không biết nói gì.

Hạc Ảnh Bộ thi triển, thân thể Diệp Trần nhất thời nhẹ đi rất nhiều, hai cánh tay hơi rung, lướt về phía bãi đất cách đó không xa.

Trước bãi đất là một bồn địa lớn.

Trung tâm bồn địa, một trận kịch chiến đang diễn ra, ba đệ tử tông môn quây vào vi sát một đệ tử tông môn khác, mặt đất lấm tấm máu tươi.

- Nguyên Hoành Không, đồ ta đã đưa cho ngươi rồi, đừng có ức hiếp người quá đáng.

Đệ tử tông môn bị bao vây thân khoác lam y, là La Hàn Sơn.

Một đệ tử tông môn khác đắc ý cười lớn:

- Đồ ta cần, người ta cũng muốn giết, ngươi làm gì được ta, muốn trách chỉ có thể trách ngươi quá yếu.

- Hừ, ngươi ỷ đông hiếp yếu, có bản lĩnh thì một chọi một, ta chết đáng kiếp, ngươi thua ta cũng không giết ngươi, thế nào.

La Hàn Sơn ánh mắt âm trầm, hắn biết hình thế mạnh hơn người, cứ giữ thể diện chỉ có một con đường chết, hi vọn duy nhất là đối phương đồng ý, chiến một trận công bằng với hắn, lúc đó may ra tìm được cơ hội thoát thân, về phần giết đối phương, hắn chưa nghĩ đến, người này là đệ đệ ruột của "Sát nhân ưng" Nguyên Hoành Ưng, Nguyên Hoành Ưng từ xưa đến này luôn biết bao che cho người của mình, đừng nói đệ đệ ruột, cho dù giết một con chó con gà của hắn, đối phương cũng sẽ tìm đến tiêu diệt cả nhà.

Nguyên Hoành Không khó chịu nói:

- Có ưu thế không dùng, ngươi nghĩ ta là đồ ngốc, đừng phí lời nữa, giết cho ta.

Ba người thi triển tuyệt học, tấn công La Hàn Sơn.

- Tử khí đông lai, đại ba trấn áp!

Đối diện với đệ tử ba tông môn có thực lực không hề thua kém mình, La Hàn Sơn chân khí vận chuyển đến cực hạn, từ trong hư không dẫn ra một cây cầu tử khí, nhằm gia tăng lực chiến đấu cho mình, sau đó đánh ra một tấm bia đá màu tím hộ thân.

Thịch thịch thịch thịch thịch thịch...

Ba người công kích cuồng mãnh, làm cho tấm bia đá màu tím cũng phải chấn động, xuất hiện những vết nứt như hình mai rùa.

- Phá cho ta!

Thân là thất phẩm tông môn Thiên Ưng Bảo đệ tử hạch tâm, Nguyên Hoành Không thực lực mặc dù không bằng ca ca, nhưng dưới Bão Nguyên Cảnh, tuyệt đối là một sự tồn tại mạnh mẽ, hắn hai tay cầm kim tử chùy, giã mạnh lên tấm bia đá chân khí.

Rắc!

Bia đã vỡ tan, La Hàn Sơn khóe miệng rỉ máu.

- Chết đi!

Nguyên Hoành Không ha ha cười, một chùy đánh vào đầu La Hàn Sơn.

- Cút!

La Hàn Sơn hai mắt trợn tròn, một quyền nghênh đón tử kim chùy.

Keng!

Hảo tinh văng khắp nơi, sóng trùng kích mạnh mẽ bắn ra bốn phía, cắt một tầng sâu lên mặt cỏ.

Đúng lúc này, một đệ tử tông môn tranh thủ thời cơ tấn công La Hàn Sơn từ phía sau, một chưởng phá vỡ chân khí hộ thể, ấn lên lưng hắn.

Phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra, La Hàn Sơn sắc mặt tái nhợt, bị thương không nhẹ.

- Xem ngươi đỡ một chùy của ta thế nào.

Nguyên Hoành Không sắc mặt dữ dằn, một bước đi ra, thân thể bật cao, kim tử chùy phát ra kim quang rừng rực, một lần nữa ném về phía La Hàn Sơn.

Xích!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, từ xa một đường kiếm khí bắn đến, chém lên kim tử chùy của Nguyên Hoành Ưng.

Kim tử chùy tuột tay rơi xuống, Nguyên Hoành Không giật mình, chân vừa chạm đất lập tức lùi vội ra sau, hội hợp cùng hai tên còn lại.

La Hàn Dơn quay đầu, kinh ngạc nói:

- Diệp sư đệ.

Người vừa nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh La Hàn Sơn, chính là Diệp Trần, hắn liệc nhìn La Hàn Sơn đang bị trọng thương, nhíu mày nói:

- La sư huynh, huynh bị thương rồi.

- So với việc mất mạng, một chút thương tích có là gì.

La Hàn Sơn thấy Diệp Trần xuất hiện, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy

nhẹ nhõm, nếu như hai người cùng liên thủ, hi vọng sống có lẽ sẽ tăng lên, chí ít không bị người khác truy sát. Huống hồ Diệp Trần cường đại không thua gì hắn, cứ cảm thấy phong mang chi khí trên người đối phương ngày một thịnh, sắp tới, có lẽ sẽ đạt đến cấp bậc của "Bắc Tuyết khoái đao" Lâm Kì.

Nguyên Hoành Không quan sát Diệp Trần, thấy hắn chỉ là một Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi, cười gằn nói:

- Lại một tên nữa đến nạp mạng, lúc này ngươi làm rơi kim tử chùy của ta, ta sẽ đập nát đầu ngươi, xé ngươi ra thành năm mảnh rắc trên bồn địa này.

- Nguyên sư huynh, trên người hắn có hạ phẩm bảo khí, giết hắn rồi cướp luôn.

- Không sai, nhìn túi đồ bên hông hắn phồng to như vậy, khẳng định còn có rất nhiều bảo vật.

Nguyên Hoành Không nhặt kim tử chùy lên,

- Vội gì chứ, tên này trong mắt ta chẳng khác gì người chết, về phần bảo vật không cần nói nhiều, sẽ chia cho các ngươi một ít.

- Đa tạ Nguyên sư huynh.

Diệp Trần cười lạnh,

- Có thể đỡ được một kiếm của ta, tha chết cho các ngươi.

- Cuồng vọng!

- Càn rỡ!

- Nói khoác mà không biết ngượng, nạp mạng cho ta!

Ba người mặt lộ sát cơ, chân khí vận chuyển đến cực hạn, lao vào Diệp Trần.

- Trảm!

Chân trái bước lên, Diệp Trần một kiếm bổ xuống.

Xì!

Kiếm khí to lớn hiện lên giữa hông ba người, tạo thành một vết kiếm sâu hoắm dài mấy chục mét trên bãi cỏ sau lưng chúng, vụn cỏ và bùn đất băn lên tung tóe.

Một khắc sau!

Thân thể ba người chia làm hai nửa, rơi xuống đất.

- Cái gì? Một kiếm miểu sát ba người.

La Hàn Sơn bởi vì quá kích động, chuyển sang ho khan, mặc dù biết Diệp Trần rất cường đại, nhưng không ngờ cường đại đến mức đó, một kiếm miểu sát ba đệ tử tông môn tương đương hắn. Bây giờ có lẽ không thể so sánh với Lâm Kì, mà ba Lâm Kì cũng không lợi hại bằng hắn! Nhưng Diệp Trần vẫn chưa đạt đến Bão Nguyên Cảnh, sao lại có chiến lực đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 148: Diệt Tuyệt Thần Quang

Nhưng, một kiếm vừa rồi thực sự đã hút tâm thần người ta vào trong, thiên địa tựa hồ chỉ còn lại một kiếm đó, không lẽ, Diệp sư đệ đã lĩnh ngộ kiếm ý, giấc mơ của mọi kiếm khách?

- Diệp sư đệ, đó là kiếm ý?

La Hàn Sơn vội vàng hỏi.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Quả đúng là kiếm ý, ha ha, khó trách có thể một kiếm giết ba người, kiếm khách sở hữu kiếm ý, khiêu chiến vượt cấp dễ như ăn cơm uống nước, người thường căn bản không thể tưởng tượng.

La Hàn Sơn trong lòng rất vui, hắn là con trai Tông chủ Lưu Vân Tông, việc gì cũng nghĩ cho sự phát triển của Lưu Vân Tông, bây giờ tông môn xuất một tuyệt thế thiên tài, sau này chắc chắn sẽ khiến thực lực Lưu Vân Tông thêm cường đại.

- Nhưng đệ giết đệ đệ của Nguyên Hoành Ưng, chuyện này không đơn giản đâu!

Niềm vui qua đi, La Hàn Sơn bắt đầu lo lắng. "Sát thủ ưng" Nguyên Hoành Ưng thực lực vượt xa Nguyên Hoành Không, nếu như bị hắn biết Diệp Trần giết đệ đệ hắn, tuyệt đối bất chấp tất cả truy sát trả thù cho đệ đệ, chạy đi đâu cũng vô ích, mà Diệp Trần mặc dù lĩnh ngộ kiếm ý, có thể miểu sát đệ tử tông môn dưới Bão Nguyên Cảnh, thực lực mạnh mẽ dị thường, nhưng e rằng vẫn chưa phải đối thủ của Nguyên Hoành Ưng.

Diệp Trần nói:

- Dù sao ở đây cũng chẳng có ai, giết cũng đã giết rồi.

- Nói cũng đúng, chúng ta mau rời khỏi đây đi!

La Hàn Sơn không muốn ở lại nơi này, hắn sợ người khác nhìn thấy bọn hắn đứng gần thi thể Nguyên Hoành Không.

Hai người rời đi chưa được bao lâu, trên bãi đất cao, một bóng người nhảy ra từ sau thân cây lớn, hắn hắc hắc cười:

- Gặp phải Nguyên Hoành Ưng, chuyện này sẽ thành một tấm bảo mệnh phù, khiến hắn phải tha cho mình.

Trong một khu rừng nhỏ tươi tốt.

La Hàn Sơn chậm rãi thổ ra một ngụm trọc khí xen lẫn mùi máu tanh, mở mắt nói:

- Nội thương không phải một chốc một lát là có thể khỏi được, may mà đã hồi phục bảy tám phần lực chiến đấu.

Diệp Trần nói:

- Không vội, Thiên Mộng cổ địa vừa mới bắt đầu, chúng ta có thể đợi mấy ngày.

- Lần này may mà có Diệp sư đệ, nếu không cái mạng này của ta cũng mất.

Nghĩ đến chuyện bị truy sát, La Hàn Sơn vẫn còn rùng mình.

Diệp Trần cười cười, không nói gì.

Thời gian năm này thoáng cái qua đi.

Trong thời gian này, hai người ban ngày đi lại loanh quanh, tìm kiếm bảo vật, ban đêm La Hàn Sơn ngồi thiền trị thương, Diệp Trần hấp thu linh

thạch nguyên khí, nỗ lực trùng kích Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong.

Sáng sớm hôm đó, hai người rút khỏi trạng thái ngồi thiền, một ngàn dặm phía Đông có một đường quang mang bảy màu phóng thẳng lên trời, nối liền thiên địa, xuyên qua không trung.

- Thiên Mộng chiến điện đã mở.

La Hàn Sơn kinh hô.

Diệp Trần gật gật đầu, Thiên Mộng cổ địa quan trọng nhất không phải bảo vật, bí tịch hay thảo dược mà là Thiên Mộng chiến điện khiến người ta đột phá cảnh giới, tòa chiến điện thần bí này thường ngày không hiện, chỉ đến một thời điểm nhất định mới mở ra, có người đoán cần phải có đủ huyết khí mới có thể khởi động Thiên Mộng chiến điện, nói như vậy không phải không có đạo lý, trăm năm trước, các đại tông môn bởi vì sợ đệ tử tông môn tổn hao quá nhiều, liên minh kí hiệp nghị, đệ tử của các đại tông môn không được tùy tiện chém giết trong Thiên Mộng cổ địa, không nghe sẽ bị nghiêm trị, kết quả đến cuối cùng tất cả đều bị truyền tống ra ngoài, Thiên Mộng chiến điện không hề xuất hiện.

- Thiên Mộng chiến điện đã mở, La sư huynh, chúng ta đi thôi!

- Được!

Hai người vận khinh công, lướt về phía quang trụ bảy màu.

Quang trụ bảy màu vừa xuất, các tông đệ tử trong Thiên Mộng cổ địa đều nhìn thấy.

- Ha ha, Thiên Mộng chiến điện cuối cùng cũng mở, chỉ cần vào được trong đó, sẽ có một phần mười hi vọng tấn thăng Bão Nguyên Cảnh.

- Ta kẹt ở Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong hơn một năm nay, lần này nhất định thành công.

- Hừ hừ, mấy người các ngươi chuyên môn đối nghịch với ta, đợi ta bước vào Bão Nguyên Cảnh, nhất định nghiền nát các ngươi.

- Nói khoác mà không biết ngượng, đợi vào Thiên Mộng chiến điện ta giết ngươi thế nào.

Bất luận là đang một mình thám hiểm hay đang cùng người khác huyết chiến, tuyệt đại bộ phận đệ tử tông môn đều từ bỏ việc trước mắt, liều mạng lao về phía quang trụ bảy màu.

Khí lưu như đao, quét ngang qua mặt.

Diệp Trần và La Hàn Sơn như hai con chim lớn, bay thật nhanh lên không trung, thỉnh thoảng lại dừng trên một đỉnh núi mượn lực.

Tai nghe thấy động, Diệp Trần cúi đầu, chú ý đến cảnh tượng dưới chân núi.

Bên bờ sông, một thiếu nữ và một thanh niên đang giằng co.

Thiếu nữ trán ướt mồ hôi, y phục có khoảng vài chục vết kiếm, những vết kiếm này chỉ đủ làm rách y phục chứ không đả thương đến nàng, cách đó mười bước, thanh niên ung dung tự tại, tay xách bảo kiếm, bộ dạng bình thản như người nắm chắc đại cục.

- Tiểu mỹ nhân, khinh công không tệ, đáng tiếc gặp phải ** công tử ta, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói! (** text bị lỗi ko tra được tên)

Thanh niên thân khoác y phục màu xanh non, ánh mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo, đôi mắt xảo trá nhìn chằm chằm vào da thịt thiếu nữ, thỉnh thoảng lại chép chép miệng.

Thiếu nữ mặt lạnh như sương,

- Không ngờ ngươi đường đường đại đệ tử tông môn, lại làm những việc ti tiện này, dù phải chết ta cũng sẽ không để cho ngươi được vừa lòng.

- Khặc khặc, trước mặt ta, nàng muốn chết cũng không dễ!

Thanh niên cười âm hiểm, bảo kiếm trong tay rung rung, một kiếm đâm ra, trong chốc lá, kiếm qua như vân phong quét qua mặt, chậm rãi, khiến người ta không thể vận kình, đợi thiếu nữ hồi lại thần, trên cổ đã gác một thanh bảo kiếm, lưỡi kiếm sắc lạnh thiếu chút nữa cắt đứt đại động mạch.

Trên không trung, La Hàn Sơn nói với Diệp Trần:

- Người này là Thiên Xà Quốc thất phẩm tông Cực Âm Giáo đại đệ tử ** công tử, xếp hạng bảy mươi hai trên Tiềm long bảng khóa trước, không biết có bao nhiêu đại gia tộc tiểu thư cũng như đệ tử tông môn từng bị hắn hãm hại, chỉ có điều ông ngoại hắn là Cực Âm Giáo đại trưởng lão, nên mới còn bình yên vô sự.

- Nếu đã là tặc, thì phải giết.

Diệp Trần mặt không biểu tình, rút kiếm chém xuống.

Bên bờ sông, ** công tử đang định giở trò đột nhiên thân thể ớn lạnh nhưng không cảm thấy gì, dòng nước sau lưng hắn bị chém thành hai nửa bởi một vết kiếm dài hơn chục mét.

Thiếu nữ nhìn thấy dị tượng, vận chân khí nhảy lùi ra sau.

Một khắc sau, thân thể công tử rời làm hai nửa, vết cắt phẳng như gương, máu tươi phun trào.

- Lúc nãy có người?

Thiếu nữ ngẩng đầu nhìn, là Đệ tử Phỉ Thúy Cốc hạch tâm Cơ Tuyết Nhạn, trong thị tuyến, hai đường nhân ảnh từ trên đỉnh đầu lướt qua, chớp mắt đã biến thành hai điểm nhỏ, nhưng nàng vẫn nhận ra được Diệp Trần, phong mang chi khí trên người đối phương còn mạnh hơn trước.

Thần tình Cơ Tuyết Nhạn thập phần phức tạp, nàng vẫn nhớ câu nói của

mình một năm trước, long xà không đồng cư, nàng và hắn tuyệt đối không có khả năng, bây giờ nhìn lại, đúng là long xà không đồng cư, có điều thân phận hai bên đã thay đổi hoàn toàn, nàng là xà còn hắn là chân long, một con chân long đang trở mình, bay vút lên chín tầng mây. Nghĩ đến đây, Cơ Tuyết Nhạn càng mím chặt môi, một tia máu nhỏ chảy ra.

Lộ trình ngàn dặm đối với người thường mà nói rất dài, cần phải mười ngày nửa tháng mới đến nơi, nhưng đối với Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì mà nói, chỉ mất nửa canh giờ.

Bàn chân dẫm lên thực địa, La Hàn Sơn ngẩng đầu nhìn, kinh hô:

- Đường quang trụ bảy màu này đã chụp hết mấy chục hồ lớn nhỏ xung quanh vào trong nó, chẳng trách chúng ta có thể nhìn rõ những thứ cách xa hơn ngàn dặm.

Diệp Trần cũng cảm thấy kinh ngạc, quang trụ bảy màu đường kính vài chục dặm, độ cao không thể tính, tiến sâu vào trong hư không, quang mang không biết chiếu xa bao nhiêu, tựa hồ cả Thiên Mộng cổ địa đều nằm trong vùng quang mang đó.

Càng lúc càng có nhiều đệ tử tông môn tập trung bên hồ.

- Thiên Mộng chiến điện khẳng định dưới hồ, chúng ta xuống trước.

Một tông đệ tử hạch tâm thế đi không biến, lao vào trong quang trụ bảy màu.

Một cảnh tượng kinh nhân phát sinh, quang trụ bảy màu như tinh không hủy diệt quang tuyến, đệ tử vừa vào còn chưa kịp kêu thảm thân thể đã bị phân giải, dung nhập vào quang trụ bảy màu, mấy người đi sau hắn không dừng lại được, có người cánh tay cũng bị phân giải, có người đầu bị phân giải, có người nửa thân thể phân giải, không thấy máu tươi chảy ra từ vết cắt.

- Diệt tuyệt thần quang, đây là diệt tuyệt thần quang!

Có người hô lớn.

Nghe vậy, La Hàn Sơn nhíu mày nói:

- Diệt tuyệt thần quang chỉ có ở tầng mây thứ ba Thiên đỉnh thiên mới tồn tại, không ngờ Thiên Mộng cổ địa cũng có, nếu đúng là Diệt tuyệt thần quang thật, Linh Hải Cảnh cường giả đều không thể thông qua, chỉ có Cường giả Sinh Tử Cảnh mới có thể dựa vào phòng ngự đi vào bên trong, nhưng cũng có nguy hiểm nhất định.

- Diệt tuyệt thần quang này lợi hại vậy sao?

Diệp Trần nhìn quang trụ bảy màu như mộng như huyễn, còn tưởng không có sát thương lực, bây giờ xem ra những thứ càng xinh đẹp, sát thương lực càng đáng sợ, khó lòng phòng bị.

La Hàn Sơn gật gật đầu,

- Trong thiên đại tồn tại rất nhiều loại nguyên khí, có những nguyên khí tổ hợp lại với nhau, hình thành cương khí với lực phá hoại cự đại, nếu như dung hợp càng nhiều nguyên khí, thì sẽ thoát xác biến thành thần quang, những thần quang này có loại điều trị thương thế, có loại khiến người ta tinh lực tăng lên gấp trăm lần, có loại vô lực vô song, ví dụ diệt tuyệt thần quang, bất cứ thứ gì chỉ cần bị nó bao phủ đều sẽ tan tành mây khói, linh hồn cũng không ngoại lệ, triệt để biến mất ở thế gian.

Trong lúc hai người nói chuyện, nhân số bên hồ đã hơn trăm người, hơn nữa số lượng vẫn đang tăng lên chóng mặt.

- La Hàn Sơn, Diệp sư đệ.

Hai bóng người lướt đến, là Chu Mai và Từ Tĩnh.

Diệp Trần hỏi:

- Đại sư tỷ, Từ sư tỷ, hai người không sao chứ!

Chu Mai cười nói:

- Vận khí chúng ta tương đối tốt, truyền tống chưa được bao lâu đã gặp nhau, nói ra thì xấu hổ, thân phận đại sư tỷ của ta có lẽ đã đến lúc nhường, Từ Tĩnh sư muội còn lợi hại hơn ta tưởng tượng.

Từ Tĩnh không nhận cũng chẳng từ chối.

- Tiềm long bảng cao thủ cũng đến.

Trong thị tuyến Diệp Trần, Cưu Vô Huyết, Nguyên Hoành Ưng, Hồng Thiên Quân và Ngu Đông Xà các cao thủ Tiềm long bảng đều đã có mặt, khí thế cường đại nhất thời đám đông nhất thời xao động.

- Tà Huyết Tông đệ tử lại hết đây.

- Thiên Ưng Bảo đệ tử còn ngây ra đó làm gì.

- Trọng Nhạc đệ tử tập hợp.

- Thanh Trúc đệ tử...

Mấy người thân là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, vừa đến nơi liền lập tức tụ hợp đệ tử tông môn mình lại, sau đó cao thủ Tiềm long bảng cũng bắt chước theo.

Sau lưng Diệp Trần, Cơ Tuyết Nhạn cũng vừa tới nơi, ánh mắt phức tạp nhìn theo bóng dáng Diệp Trần, sau đó mới đi về phía đệ tử Phỉ Thúy công tử Trang Phỉ.

Lại nửa canh giờ nữa trôi qua, nhân số bên hồ đã lên đến bốn trăm, thỉnh thoảng có thêm một hai người nữa đến, trên cơ bản đều đã có mặt.

- Hơn sáu trăm người vào, bây giờ chỉ còn lại hơn bốn trăm người, chết đều là đệ tử ưu tú nhất của các tông môn.

La Hàn Sơn cảm khái.

Chu Mai mừng rỡ nói:

- Lưu Vân Tông chúng ta vẫn ổn, bốn người đều còn, ngươi xem, có những tông đệ tử toàn quân bị diệt, không còn lấy một người sống sót, có những tông chỉ còn lại trơ trọi một người.

- Một tướng công thành vạn cốt khô!

Trong lòng Diệp Trần lẩm nhẩm một câu.

Lại nửa canh giờ nữa trôi qua, không còn ai đến nữa.

Lúc này, "Sát thần ưng" Nguyên Hoành Ưng đột nhiên rít lên.

- Đệ đệ Nguyên Hoành Không của ta đâu? Sao vẫn chưa đến, các ngươi có nhìn thấy nó không, ngươi, có nhìn thấy đệ đệ Nguyên Hoành Không của ta không, mau nói.

Tùy ý tóm lấy một đệ tử tông môn không dám nhìn hắn, Nguyên Hoành Ưng sát khí tuôn trào, ngữ khí tàn bạo khiến người ta không khỏi rùng mình.

- Ta, ta không biết.

Đệ tử kia răng va lập cập.

- Không biết, giữ ngươi lại cũng vô dụng.

Xì xì!

Đầu bị vặt, đệ tử kia chết không nhắm mắt.

- Diệp Trần, tuyệt đối đừng ra tay.

Thảm trạng phát sinh, tim La Hàn Sơn như muốn nhảy ra ngoài, chân khí truyền âm cho Diệp Trần.

Diệp Trần bình thản nói:

- La sư huynh yên tâm, ta tự có chừng mực.

Bên cạnh, Chu Mai thì thầm nói:

- Người này quá đáng quá, sao có thể vô duyên cô cớ giết người, không lẽ thực lực cao muốn làm gì thì làm.

La Hàn Sơn cười khổ, thực lực Chu Mai cao hơn hắn, chỉ là tính tình hơi mềm mỏng.

Những nơi có Tiềm long bảng cao thủ tại vị, Nguyên Hoành Ưng không thể đi tìm, chỉ dám mò đến những nơi không có cao thủ, lúc này, hắn lại giết một đệ tử tông môn khác, rồi đi về phía Lưu Vân Tông.

- Mấy người các ngươi có nhìn thấy đệ đệ Nguyên Hoành Ưng của ta không?

Hai mắt đỏ ngầu, Nguyên Hoành Ưng quét mắt về phía 4 người hỏi.

Diệp Trần bất động thanh sắc trả lời:

- Thật có lỗi, chưa thấy qua.

- Tiểu tử, ngươi thật cam đảm, ở trước mặt mà mà có thể trấn tĩnh được như vậy, xem ra nói không chừng ngươi là kẻ có hiềm nghi lớn nhất liên quan tới việc đệ đệ ta biến mất."

Nguyên Hoành Ưng từng bước tới gần nói.

- Chê cười, không gặp là không gặp, ngươi định thế nào đây?

Sát cơ trong mắt lóe lên, Diệp Trần đã chuẩn bị sẵn sàng cho một hồi huyết chiến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 149: Thượng Cổ Thực Nhân Ngư

- Diệp sư đệ, không được manh động, nhưng nếu tên Nguyên Hoành Ưng này còn ép người quá đáng thì chúng ta cùng lên.

Dùng chân khí truyền âm cho Diệp Trần, đồng thời, La Hàn Sơn cũng lần lượt thông báo cho Chu Mai và Từ Tĩnh, để họ chuẩn bị huyết chiến, trong lòng hạ quyết tâm, cho dù mất đi cái mạng này cũng phải khiến Nguyên Hoành Ưng đổ máu.

Chu Mai và Từ Tĩnh âm thầm gật đầu, vận chân khí chờ phát động, chỉ cần Nguyên Hoành Ưng ra tay, họ sẽ tung ra một đòn lôi đình.

Tràng diện lặng ngắt như tờ, một bầu không khí căng thẳng bao trùm khắp nơi.

Những Tiềm long bảng cao thủ như Cưu Vô Huyết thì lại tỏ ra rất có hứng thú, so với những tông môn khác, Lưu Vân Tông mặc dù hơi yếu nhưng khá đoàn kết, hình như định liều mạng với Nguyên Hoành Ưng, đáng tiếc có những lúc liều mạng cũng vô dụng, trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều là vô vọng.

Liễu Vô Tướng và Cơ Tuyết Nhạn có chút không nỡ, quay sang nhìn Trang Phỉ.

Trang Phủ thản nhiên nói:

- Thiên Mộng cổ địa là nơi ăn thịt người, tự bảo vệ mình là được rồi, không cần lo chuyện người khác.

- Đại sư huynh nói không sai, chuyện người khác không liên quan gì đến chúng ta, chết cũng đáng.

- Gây sự với Nguyên Hoành Ưng, tự tìm cái chết.

Những đệ tử hạch tâm còn lại của Phỉ Thúy Cốc đều có vẻ hả hê.

Bên Tử Dương Tông, Âu Dương Minh hưng phấn nói:

- Đường ca, xem ra đám người Lưu Vân Tông không cần chúng ta động thủ nữa rồi, Nguyên Hoành Ưng chắc chắn sẽ giết chết chúng.

Âu Dương Liệt nói:

- Ông trời bắt chúng chết, cũng tốt, chúng ta đỡ phải nghĩ cách giết chúng, có thể toàn tâm toàn ý bước vào Thiên Mộng chiến điện.

- Hắc hắc, đợi Thiên Mộng cổ địa đóng và mọi người ra hết ngoài, khuôn mặt của mấy lão già Lưu Vân Tông chắc chắn sẽ rất hấp dẫn.

Những người khác cũng nhao nhao nghị luận.

- Bốn người này chết chắc rồi, ai mà không biết Sát thủ ưng lãnh huyết vô tình.

- Vốn dĩ chỉ cần giết một, ai bảo ba người kia manh động.

- Hi vọng Sát thủ ưng giết xong chúng đừng đến gây chuyện với chúng ta nữa, chi bằng chúng ta rời khỏi đây trước, đợi quang trụ bảy màu tiêu tán thì qua.

- Sư đệ, đệ muốn chết nhưng chúng ta thì không muốn. Sát thủ ưng thấy chúng ta bỏ chạy, không giết chúng ta mới lạ.

Những lời nghị luận của chúng nhân không khiến Diệp Trần phân tâm, nhãn thần hắn sắc bén, phong mang chi khí trên người đã tích lũy đến đỉnh điểm, cùng kiếm ý dung hòa làm một, nội liễm không phát.

- Có gan, đúng là có gan. Nhưng gan to không phải chuyện tốt, hôm nay các người đều phải chết, Nguyên Hoành Ưng chưa để ai sống bao giờ.

Chiu!

Nguyên Hoành Ưng thân thể chấn động, Ám thanh chân khí bên ngoài cơ thể hóa thành một con hùng ưng tung cánh, hùng ưng phát ra những tiếng kêu dài, sát khí lan tràn, không khí dập dềnh như sóng nước, đặc dính vô cùng.

- Mau xem, Nguyên Hoành Ưng muốn động thủ.

- Ý, tên tiểu tử kia hình như cũng muốn xuất xuất chiêu.

Chúng nhân mặt lộ kinh ngạc, trong thị tuyến, Diệp Trần tay phải đặt lên chuôi kiếm, kiếm chưa xuất vỏ, phong mang đã hiện, thảo mộc xung quanh lưng đều bị chém đứt, tựa hồ như bị kiếm khí vô hình quét qua.

Cười gằn một tiếng, Nguyên Hoành Ưng đang định xuất thủ, chân khí hùng ưng trên người đã chuẩn bị lao xuống, đúng lúc này, quang trụ bảy màu phát sinh dị biến.

Chỉ thấy quang trụ bảy màu rộng mấy chục dặm nhanh chóng thu nhỏ, chỉ sau hai lần chớp mắt, đã chỉ còn lại một trăm mét, sừng sững giữa trung tâm hồ.

- Diệt tuyệt thần quang đã mất, vào mau.

Có những tông đệ tử không đợi nổi, một bước lao ra, thân thể nhảy lên cao, rầm một tiếng, như con thoi xuyên vào trong hồ.

Những người khác thấy lần này không có nguy hiểm, nhiệt huyết xông lên não, không nói nhiều, nhanh nhẹn nhảy xuống nước.

Ào ào ào ào ào...

Tiếng đập nước liên miên không dứt, chớp mắt, tông đệ tử bên hồ chỉ còn lẻ loi hơn mười người.

- Chúng ta xuống thôi.

Bên kia, Trang Phỉ cũng mang theo đệ tử Phỉ Thúy Cốc, nhảy xuống nước.

Nguyên Hoành Ưng sắc mặt biến ảo mấy lần, trước mắt hắn chỉ có hai sự lựa chọn, một là bỏ qua cho bọn Diệp Trần, lập tức xuống nước, hai là giết bọn chúng rồi xuống nước, vế sau chắc sẽ phải mất một chút thời gian, phong mang chi khí trên người Diệp Trần vô cùng lợi hại, giải quyết hắn và đồng bọn trong một hai chiêu có chút không hiện thực.

- Xem như vận khí các ngươi tốt, hi vọng trong Thiên Mộng cổ địa không gặp phải ta.

Nguyên Hoành Ưng lựa chọn phương án đầu tiên, Thiên Mộng chiến điện thần bí vạn phần, hắn sợ kéo dài thời gian, sinh ra nhiều biến hóa, xoay người, Nguyên Hoành Ưng cũng không tán xuất chân khí hùng ưng, trực tiếp lướt vào trong hồ.

Tại chỗ, cả bốn người thở phào nhẹ nhõm.

- May mà quang trụ bảy màu biến mất đúng lúc.

La Hàn Sơn y phục vẫn còn đẫm mồ hôi, ngẩng đầu nhìn bờ hồ không một bóng người.

Chu Mai gật gật đầu,

- Nguyên Hoành Ưng nhân phẩm mặt dù ác liệt, nhưng thực lực của hắn vô cùng đáng sợ, nhất là luồng ám khí giết qua vạn người trên người hắn, như đưa người ta xuống địa ngục, chỗ nào cũng là thi sơn huyết hải.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Trong bốn người, trấn định nhất đương nhiên là Diệp Trần, lúc này hắn đã chuẩn bị huyết chiến, đương nhiên, luận thực lực, hắn còn kém Nguyên Hoành Ưng không ít, cũng chỉ bằng Lâm Nhạc - hạng bảy mươi hai Tiềm

long bảng khóa trước, nếu như động dụng Luyện tâm nhất kiếm, có thể đánh thắng Lâm Nhạc, chỉ là Nguyên Hoành Ưng không phải Lâm Nhạc, hắn mạnh hơn Lâm Nhạc ba phần, thứ hạng cũng xếp cao hơn, dựa vào mỗi Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi và kiếm ý, đấu với hắn vô cùng miễn cưỡng.

Cho nên nếu đấu trận này, chỉ có hai kết quả, một là Diệp Trần chết, Nguyên Hoành Ưng trọng thương, hai là cả hai cùng chết, không có người chiến thắng.

Bất luận là kết cục nào, Diệp Trần đều không thích.

Rào! Rào! Rào! Rào!

Bọt nước văng tung tóe, bốn người lặn xuống đáy hồ, chỉ còn lại một bờ cỏ vắng lặng.

- Áp lực lớn quá.

Vừa nhảy xuống nước, mọi người đã cảm thấy chân khí hộ thể hơi chật, có xu hướng ép vào trong.

Diệp Trần thôi động linh hồn lực, phúc tán khắp nơi, phát hiện nước trong hồ không thuần túy trong suốt mà còn có những dải màu sắc như thủy tinh dịch thể bảy màu, mật đó cao hơn nước.

- Nước ở đây có chút cổ quái, mọi người cẩn thận chút.

Diệp Trần nhắc nhở mọi người.

Càng lặn xuống sâu, áp lực nước càng gia tăng.

Đến độ sâu trăm mét, chân khí hộ thể trên người vốn dĩ cách da ba thước nay thu lại một vòng lớn, chỉ còn lại hai thước, ngoài ra, lực cản cự đại do áp lực mang đến khiến tốc độ cũng trở nên chậm đến phát bực.

Đột nhiên.

Bên dưới có máu nổi lên.

- Không lẽ dưới kia đang phát sinh chém giết, về lý mà nói nơi này cách Thiên Mộng chiến điện không còn xa nữa, sao phải lãng phí thời gian chém giết lẫn nhau.

Diệp Trần nhíu mày, cảm thấy có chút không ổn.

Vô thanh vô tức, chân khí hộ thể của Diệp Trần bị thứ gì đó cắn thủng, thủy lưu trào vào bên trong, đẩy hắn bay xa hơn mười mét.

- Diệp sư đệ!

La Hàn Sơn nhìn rõ mọi việc, cắn thủng chân khí hộ thể của Diệp Trần là một con quái ngư, quái ngư thân thể như thoi, dài năm thước, miệng chi chít răng nhọn, hàn quang lấp lánh, quái ngư tốc độ quá nhanh, hắn vừa phát hiện, chân khí hộ thể của Diệp Trần đã bị cắn thủng, không kịp phòng bị.

Phanh!

Người ra tay trước là Từ Tĩnh, sau gáy nàng ngưng tụ hai vòng hỏa diễm quang hoàn, cho dù trong nước vẫn rạng rỡ sinh huy, gia tăng chiến lực cho nàng, một quyền đáng vào bụng quái ngư.

Khóe miệng quái ngư trào ra một lượng máu lớn, bơi thêm mười mét rồi không thấy cử động nữa.

Cách đó hơn chục mét, Diệp Trần trấn áp khí huyết đang sôi trào, trong lòng thất kinh, răng của loài cá này quá sắc bén! Chân khí hộ thể căn bản không có quá nhiều tác dụng, cắn là vỡ, may mà hắn luyện thành kim cương thể, không bị xé mất miếng nào, nếu không không đơn giản chỉ là bị nước đẩy đi.

Nhanh chóng bơi đến, Diệp Trần nói:

- Ta không sao.

La Hàn Sơn sầm nét mặt, nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, những con quái ngư này là thượng cổ thực nhân ngư, răng chúng có thể cắn cỡ đại bộ phận kim loại, so với thực nhân ngư bây giờ hung tàn mười lần.

Chu Mai nói:

- Diệp sư đệ, ngươi tu luyện công pháp phẩm cấp quá thấp, chỉ sợ không đỡ nổi công kích của Thượng cổ thực nhân ngư, chi bằng đi vào giữa chúng ta.

- Không sai, chúng ta tu luyện đều là công pháp địa cấp sơ giai, đủ để ngăn cản hai ba con Thượng cổ thực nhân ngư vi công.

La Hàn Sơn lúc này mới nhớ ra Diệp Trần tu luyện là nhân cấp đỉnh gia công pháp, Thuần Quân Chân Khí, công kích lực cũng không thua kém công pháp địa cấp sơ giai bao nhiêu, phòng ngự thì yếu hơn rất nhiều, chân khí cũng không hùng hậu bằng họ, là người yếu nhất trong nhóm.

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Lúc nãy bị máu làm phân tâm, không chú ý đến Thượng cổ thực nhân ngư, từ giờ trở đi ta sẽ cẩn thận.

Chịu thiệt lần này, Diệp Trần không dám sơ ý, linh hồn lực phát tán xung quang, bất cứ động tĩnh gì hắn đều có thể cảm nhận được.

Bốn người tiếp tục lặn sâu xuống dưới, áp lực nước gia tăng, đồng thời Thượng cổ thực nhân ngư cũng nhiều hơn, ban đầu chỉ có một hai con, về sau chúng xuất hiện thành từng đàn nhỏ.

- Trảm!

Sau lưng như có mắt, Diệp Trần quay người một kiếm đánh ra.

Xì xì!

Thủy lưu mở ra, kiếm khí cự đại lóe lên rồi biến mất.

Một khắc sau!

Một đàn nhỏ Thượng cổ thực nhân ngư phân thành hai nửa, máu huyết lênh láng mắt thường không nhìn thấy gì.

Bên dưới, một âm mưu đang diễn ra.

- Mấy người các ngươi muốn chết, dám ngăn cản ta.

Hồng Thiên Quân, hạng sáu mươi chín Tiềm long bảng khóa trước mặt lộ sát cơ, thanh âm theo chân khí khuếch tán.

Âu Dương Minh nhổ nước bọt,

- Hồng Thiên Quân, Tử Dương Tông ta có một nội trưởng lão là người của Hồng gia phân chi ngươi, lần này chúng ta gặp ngươi là muốn hợp tác làm ăn.

Hồng Thiên Quân sát khí không giảm, nói lạnh:

- Làm ăn gì.

- Giúp chúng ta giết một người.

- Nực cười, các ngươi là gì mà bảo ta giúp giết các ngươi giết người, có tin bây giờ ta giết các ngươi luôn không.

Những lời này của Hồng Thiên Quân có ba phần là thật, bảy phần là giả, chỉ là muốn đe dọa đối phương, bắt đối phương xuất thêm chút huyết, việc giết người, rất đơn giản, hắn cũng không ngại lãng phí thời gian, có điều để xem thù lao đối phương trả cho hắn có hài lòng hay không.

Tử Dương Tông đại đệ tử Âu Dương Liệt thản nhiên nói:

- Xong việc, cho ngươi năm vạn miếng hạ phẩm linh thạch.

- Hừ, ngươi có biết làm ăn không vậy, mười vạn miếng làm phí tổn giết người, thêm hai vạn miếng lãng phí thời gian của ta, bớt một miếng cũng không được, nêú không bây giờ ta sẽ giết ngay các ngươi.

- Được, sẽ theo đúng ý ngươi.

Âu Dương Minh trong lòng nhỏ máu, mười hai vạn miếng hạ phẩm linh thạch tương đương bốn ngàn tám trăm vạn lạng vàng, nếu được lựa chọn, hắn nguyện cho đối phương tám ngàn vạn lạng vàng, bởi vì hạ phẩm linh thạch ở hội đấu giá cũng chỉ mua được một lượng nhỏ, không bao giờ xuất hiện quá nhiều, lần này nội trưởng lão đồng ý trả mười vạn miếng hạ phẩm linh thạch, hai vạn miếng còn lại đành phải móc hầu bao đường ca.

- Hắc hắc, giết ai, ngoài ra cảnh cáo các ngươi, nói lời phải giữa lấy lời, Trọng Nhạc chúng ta không biết chịu thiệt bao giờ.

Âu Dương Liệt điềm nhiên nói:

- Diệp Trần!

Lòng hồ sâu vô cùng, nhóm đệ tử tông môn đầu tiên đã lặn được vài trăm mét, chân khí hộ thể bị áp súc chỉ còn cách da một thước, chỉ như vậy thì cũng không sao, đằng này xung quanh chỗ nào cũng có Thượng cổ thực nhân ngư đáng sợ, những con thực nhân ngư này kết thành bầy thành đội, chuyên môn công kích đệ tử tông môn đi một mình.

Hộ thể chân khí mạnh còn có thể chống đỡ một hồi, hộ thể chân khí yếu một hai lần là bị gặm sạch, xương cốt chẳng còn, tanh máu vô cùng.

- Đại sư tỷ, nhị sư huynh, may mà có Thiên nhất thánh thủy quyết của hai người bảo vệ chúng ta.

Trong đệ tử tông môn, không phải tất cả mọi người đều bị Thượng cổ thực nhân ngư vi công, chỉ thấy năm người của đoàn Nam La Tông được bao

bọc trong một thủy tráo hình nón, đỉnh thủy tráo dày, bề mặt thủy lưu mắt thường không thể nhìn thấy tốc độ chuyển động, giống như một mũi khoan, đám Thượng cổ thực nhân ngư dài năm thước vừa tiếp xúc thủy tráo, liền bị thủy lưu hất ra xa, không thể lại gần, thực nhân ngư lớn hơn mặc dù không bị hất đi, nhưng tốc độ thủy lưu nhanh hơn tưởng tượng, không gỡ được răng ra, một lúc sau, thậm chí bị dòng thủy lưu làm cho chảy máu miệng.

Nam Cung Vân hai tay chống lên thành thủy tráo, nói:

- Một mình ta thì không thể phòng ngự Thượng cổ thực nhân ngư, phải liên thủ với Tần sư tỷ thì mới có hiệu quả.

Viên Tuyết Mai cười nói:

- Tu luyện Thiên nhất thánh thủy quyết, một giọt chân khí đủ nặng trăm cân, thủy tráo này hỗn tạp nước thường mà đã có phòng ngự như vậy, nếu như toàn bộ dùng chân khí luyện hóa, e rằng phòng ngự tăng gia không chỉ mười lần!

- Đâu có dễ như vậy, Thiên nhất thánh thủy quyết tu luyện ra chân khí rất ít, bình thường chiến đấu đều phải hỗn tạp thủy nguyên khí, huống hồ phòng ngự tráo lớn như thế này.

Bên kia, một thanh y nữ tử cũng hai tay đặt lên thành tráo, nghe vậy lắc đầu cười khổ.

Trong lúc mấy người nói chuyện, thủy tráo như một mũi khoan, một lần nữa lặn sâu thêm ba trăm mét.

...

- Đại bi trấn áp!

- Thập dặm phiêu hương!

- Quần ma giai đảo!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 150: Kịch Chiến Trong Nước

Dòng nước ngầm dưới đáy cuộn trào mãnh liệt, một tấm bia đá cao mười mét rơi xuống, nện xuống bầy Thượng cổ thực nhân ngư, sóng xunh kích bắn ra bốn phía, đánh chết một đàn.

Kiếm quang thoắt ẩn thoắt hiện rải ra từng phiến, như bách hoa đua nở, lại như hương phiêu mười dặm, chụp đàn Thượng cổ thực ngư nhân vào trong, bắt đầu cắt xẻ không ngừng nghỉ, cuối cùng hình thành một đóa hoa bằng huyết vụ cự đại.

Kiếm quang lờ mờ, kim quang lấp lánh bừng lên, khuếch tán theo hình dẻ quạt, bên trong ẩn hàm vô số quyền ảnh, mỗi một quyền đều có thiên quân chi lực, đi đến đâu, thủy lưu nổ tung, xoáy nước sản sinh, thực nhân ngư hoa mắt chóng mặt, không thể nhúc nhích, bị đánh chết một cách dễ dàng.

- Không được! Thực nhân ngư quá nhiều, một đòn toàn lực cũng chỉ giết chết hơn mười con, căn bản không thể giết hết.

La Hàn Sơn chân khí truyền âm cho ba người.

Từ Tĩnh hiếm khi lên tiếng:

- Không dễ giải quyết, toàn lực lặn xuống.

- Từ sư tỷ nói không sai, tiếp tục dây dưa với chúng chỉ lãng phí thời gian, mọi người gia tăng tốc độ, ta áp hậu.

Vung kiếm trảm sát một con thực nhân ngư nữa, Diệp Trần cảm thấy chân khí tiêu hao quá nhanh, đã mất một phần ba.

- Thế sao được?

Chu Mai không đồng ý.

La Hàn Sơn biết ý Diệp Trần, nói với Chu Mai:

- Đừng xem thường Diệp sư đệ, hắn mới là người lợi hại nhất trong số chúng ta, có thể miểu sát Âu Dương Minh nhất lưu.

- Thật vậy sao?

Chu Mai không tin, do dự một lúc vẫn quyết định hành sự theo kế hoạch, cùng La Hàn Sơn Từ Tĩnh toàn lực lặn xuống, nhưng nàng vẫn hạ quyết tâm, nếu như Diệp Trần có nguy hiểm, sẽ lập tức quay lại.

Nuốt một viên đan dược hồi phục chân khí, Diệp Trần thôi phát kiếm ý, một kiếm lúc nhanh lúc chậm chém ra.

- Phong quyển tàn vân!

Ngay lập tức, kiếm khí cuồng bạo bắn ra, bay lên theo hình xoắn ốc, một khắc sau, trong nước hình thành một dải thủy long quyển cự đại, trong thủy long quyển là kiếm khí vô cùng sắc bén, không ngừng bắn giết thực nhân ngư ở gần cũng như ở xa, những tiếng xì xì vang lên không dứt,.

Một kiếm chém ra, chân khí trong người Diệp Trần một lần nữa giảm xuống chỉ còn một nửa, không khỏi cười khổ, thầm nghĩ: Xem ra lúc về phải tìm một môn công pháp địa cấp sơ giai tu luyện, nếu không với chân khí trước mắt, không thể tận tình thi triển kinh vân kiếm pháp.

Bên dưới, Chu Mai quay đầu nhìn thấy cảnh tượng đó, giật mình nói:

- Diệp sư đệ sao lợi hại vậy, ta cảm thấy mỗi đường kiếm khí trong thủy long quyển đều có thể khiến mình trọng thương.

- Nói ra thì tỷ không tin, Diệp sư đệ đã lĩnh ngộ kiếm ý, hoàn toàn có thể miểu sát võ giả đồng cấp, ta tận mắt nhìn thấy đệ ấy một kiếm giết chết ba đệ

tử tông môn tương đương ta, đối phương một chút phản kháng cũng không có.

La Hàn Sơn tươi cười nói.

Chu Mai trợn tròn mắt,

- Lĩnh ngộ kiếm ý? Chẳng trách lợi hại như vậy, trước khi Trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang Tiết Vô Nhận lĩnh ngộ đao ý, chẳng khác gì trưởng lão nội môn bình thường, tu luyện thiên phú cũng rất bình thường, nhưng vừa lĩnh ngộ đao ý, thực lực tăng lên chóng mặt, có thể sánh vai với Phỉ Thúy Cốc cốc chủ Trang Khánh Hiền, đến tận bây giờ, vẫn chưa nhìn thấy hắn ta sử dụng toàn lực.

Chỉ một lúc, Diệp Trần đã đuổi kịp mọi người.

Đúng lúc này, thủy lưu chấn động kịch liệt, một bàn tay chân khí dài hơn mười mét, tán phát ánh sáng màu vàng thổ đột nhiên chụp lấy bốn người.

Diệp Trần mắt lộ sát cơ, một thức Kinh vân vô cực chém xuống.

Ầm ầm!

Kiếm khí to lớn và chân khí cự chưởng vừa tiếp xúc, đáy nước mjw có mười mấy quả đạn, điên cuồng bạo tạc cùng một lúc.

Ba người La Hàn Sơn bị sóng trùng kích bắn ngược ra sau, khí huyết trong người sôi trào, một ngụm nghịch huyết suýt chút nữa giữ không được, phun ra ngoài.

- Hồng Thiên Quân.

Ánh mắt nhất ngưng, La Hàn Sơn chú ý thấy một bóng người to lớn giữa dòng thủy lưu hỗn loạn, cơ bắp trên người đối phương còn hơn người vượn, không hề thua kém Lâm Nhạc.

- Ha ha, các ngươi chính là Đệ tử Lưu Vân Tông.

Hồng Thiên Quân phát xuất một chưởng rất xa, không nhìn thấy ai đỡ đòn, tưởng là bốn người hợp lực, nghĩ vậy nên hắn càng thêm chủ quan, trong nước có chủ lực, một chưởng của hắn phát ra chỉ còn lại bảy tám phần lực mà thôi.

Chu Mai nhíu mày nói:

- Tại sao lại công kích chúng ta?

Hồng Thiên Quân nhếch miệng nói:

- Nhân duyên của các ngươi không tốt, có người bỏ một lượng lớn linh thạch mua mạng các ngươi.

- Bỏ tiền mua mạng chúng ta? Không lẽ là Nguyên Hoành Ưng, không thể nào, người này bản thân là cao thủ Tiềm long bảng, sao lại phải nhờ đến ngươi, nhưng trừ hắn ra, còn ai kết thù với Lưu Vân Tông ta, không lẽ là người của Tử Dương Tông, đúng, Tử Dương Tông lúc nào cũng ở thế đối địch với Lưu Vân Tông ta, bây giờ thấy đệ tử Lưu Vân Tông quật khởi, chắc chắn không chịu ngồi im.

Trong nháy mắt, trong đầu La Hàn Sơn xuất hiện rất nhiều ý niệm.

- Hồng Thiên Quân, người ngay không nói lời gian dối, có phải người của Tử Dương Tông muốn ngươi lấy mạng chúng ta không!

Hồng Thiên Quân lắc lắc đầu,

- Cáu này ta không quản, việc ta muốn làm là giết chết các ngươi, nhưng bây giờ có thể cho các ngươi một cơ hội, trong bốn người chỉ một người được sống, cũng chính là nói, ba người còn lại hoặc là tự sát, hoặc là bị ta đánh chết, người kia cứ việc bỏ chạy!

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ngươi nghĩ ăn được chúng ta.

- Ngươi là cái gì, trong bốn người, ngươi chết chắc.

Tầng ánh sáng hoàng thổ trên người Hồng Thiên Quân, thực nhân ngư căn bản không thể cắn vỡ.

Diệp Trần chậm rãi nói:

- Hôm nay, ngươi cũng chết chắc.

Gân xanh trên trán Hồng Thiên Quân khẽ giật, dữ tợn nói:

- Đồ chó, dám huênh hoang trước mặt ta, đợi ta cắt đứt gân cốt trên người ngươi, khiến ngươi sống không được, chết cũng không xong, để xem ngươi còn mạnh miệng được nữa hay không.

Cách đó trăm mét, Âu Dương Liệt và Âu Dương Minh đứng sát nhau, vừa trảm sát thực nhân ngư tiếp cận, vừa tranh thủ trao đổi.

- Đường ca, huynh nói Hồng Thiên Quân có giải quyết được chúng hay không, sao đệ cứ có dự cảm không tốt.

Lôi quang lóe lên, bốn năm con thực nhân ngư bị sét đánh cháy đen.

"Bôn lôi thủ" Âu Dương Liệt hừ lạnh nói:

- Hồng Thiên Quân xếp hạng sáu mươi chín trên Tiềm long bảng, lúc đó hắn mới chỉ là Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả, vậy mà có thể dễ dàng đánh chết đệ tử tông môn đồng cấp, bây giờ bước vào Bão Nguyên Cảnh, sao có thể đến bốn người bọn chúng cũng không giết được.

- Huynh nói cũng đúng.

Âu Dương Liệt gật gật đầu

Lúc nãy ở bên hồ, mắt thấy Nguyên Hoành Ưng sắp giết bốn người Diệp Trần, không ngờ quang trụ bảy màu đột nhiên biến mất, thất bại trong gang

tấc, xuống dưới nước, hai người càng nghĩ càng không yên tâm, tiến vào Thiên Mộng chiến điện, có một phần mười hi vọng bước lên Bão Nguyên Cảnh, đối phương nếu không tấn thăng còn đỡ, một khi đã tấn thăng, sau này muốn giết cũng khó, cơ hội không phải lúc nào cũng có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 151: Đối Chiến Hồng Thiên Quân! (Thượng)

Đã làm thì làm cho xong, cả hai quyết định dùng một lượng lớn hạ phẩm linh thạch mời Hồng Thiên Quân, nhờ hắn giết chết bốn người Diệp Trần, triệt để bóp chết chúng dưới nước.

- Đợi chúng tắt thở, chúng ta có thể nhảy lên bồi một đao.

Âu Dương Liệt ngoại hiệu là Bôn lôi thủ, tính tình còn âm trầm hơn Âu Dương Minh, thập phần tàn bạo.

- Hắc hắc, như vậy hay nhất.

Hồng Thiên Quân vừa dứt lời, liền cảm thấy kiếm ý ập đến, tầng ánh sáng màu hoàng thổ có dấu hiệu rạn vỡ, lúc này thanh âm Diệp Trần truyền đến,

- Vốn dĩ ngươi có thể yên ổn đi Thiên Mộng chiến điện, không xảy ra việc gì, nói không chừng tu vi còn có thể nâng một tầng thứ mới, chỉ là ngươi tự tìm đến cái chết, có trách cũng đừng trách chúng ta, ta đang muốn xem xem ai mới giống con chó.

Lúc chuẩn bị chiến một trận với Nguyên Hoành Ưng, Diệp Trần vì thấy tỷ lệ chiến thắng quá ít, rất có khả năng xuất hiện hiện tượng cả hai đều diệt, nên mới không chủ động xuất kích, đáng tiếc Hồng Thiên Quân không phải Nguyên Hoành Ưng, thực lực cũng chỉ tương đương Lâm Nhạc, giết hắn mặc dù có chút khó, nhưng không phải là không thể.

Vừa xuất thủ, Diệp Trần liền toàn lực thôi phát kiếm ý, thi triển ra Kinh vân kiếm pháp.

Kiếm khí to lớn ẩn hàm bạo phát lực vô cùng, đi đến đây, thủy lưu bị rẽ

ra đến đó, thủy lưu phía sau bạo tạc, thôi động kiếm ý đi tới với tốc độ nhanh hơn.

- Kiếm ý!

Hồng Thiên Quân thất sắc, kiếm ý rất khó lĩnh ngộ, đối phương chỉ là Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi mà thôi, sao có thể lĩnh ngộ được kiếm ý, thoáng ngây người, Hồng Thiên Quân sắc mặt hung ác, người này tuyệt đối không thể lưu, nếu không, sau này sẽ là họa, nhất định phải giết sớm.

Nghĩ đến đây, Hồng Thiên Quân hét lớn một tiếng, tầng ánh sáng màu hoàng thổ trên người hung mãnh bành trướng, khóa chặt một phương không gian.

- Băng sơn ấn!

Một tay niết ấn, Hồng Thiên Quân một chưởng đánh ra.

Ong!

Kiếm khí tốc độ rất nhanh, chỉ là vừa tiến nhập vào trong tầng ánh sáng màu hoàng thổ, tốc độ đột nhiên chững lại, tựa hồ như có trở lực ngăn cản, chớp mắt, một vòng chưởng ấn màu hoàng thổ phá toang thủy lưu, nặng nề đánh lên kiếm khí.

Rắc!

Kiếm khí vỡ tan, kiếm ý tàn dư bị ánh sáng màu hoàng thổ vặn xoắn, tan thành mây khói, nhưng Hồng Thiên Quân vẫn còn quá xem nhẹ uy lực của kiếm khí, chỉ một ống tay áo bị cắt rách.

- Đáng ghét, ta muốn ngươi chết.

Đối phó với Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì mà suýt chút nữa chịu phải chịu thiệt, Hồng Thiên Quân giận tím mặt, lại một đòn Băng sơn ấn nữa đánh ra.

Băng sơn ấn là võ kĩ địa cấp sơ giai chỉ Trọng Nhạc Môn có, một ấn xuất, lực đạo toàn bộ tập trung vào một điểm, vô kiên bất thôi, còn lợi hại hơn cả võ kĩ địa cấp sơ giai bình thường, lúc còn ở Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, Hồng Thiên Quân đã từng dùng chiêu này đánh vỡ chân khí hộ thể của một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, lúc này toàn lực thi triển, thủy lưu phía trước đều phải nổ tung.

Thủy lưu quanh người sản sinh bạo động, một luồng tiềm lưu kinh nhân không ngừng trùng kích thân thể Diệp Trần, tựa hồ như muốn đánh bay hắn, đánh lùi, ba thước chân khí hộ thể quanh người dưới sức ép của tiềm lưu, phát ra những tiếng cọt kẹt như không chịu nổi sức nặng.

Diệp Trần nhãn thần sắc bén, thân thể bất động như sơn, kiếm ý tràn ngập nương theo khí kình khuếch tán, chém đứt nguồn nước ngầm, nhất thời, nguồn nước như con độc xà bảy tấc bị đánh trúng, miệng cọp gan thỏ, hữu khí vô lực.

- Kiếm Khí Ngưng Sơn!

Một loại những biến hóa này chỉ diễn ra trong giây lát, Diệp Trân một bước tiến lên, chân dẫm lên thủy lưu mà vững như đứng trên sắt, không thấy hắn làm động tác gì, vân ẩn kiếm trong tay đã chém ra, duy trì tư thế, cả người dừng hình tại chỗ.

Kiếm khí to như ngọn núi, chém đứt thủy lưu, mở ra một phần ánh sáng màu hoàng thổ, lao vào chưởng ấn.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Lần này kiếm khí không bị nứt toác mà rung động ma sát với tốc độ cao hơn, lực đạo vô cùng vô tận, đánh lên chưởng ấn.

- Đây là kiếm pháp gì?

Tâm trạng Hồng Thiên Quân trùng xuống, tham vọng giết chết Diệp Trần càng nặng, hắn không cho phép mình chịu thua một Võ giả Ngưng

Chân Cảnh hậu kì, cho dù đối phương lĩnh ngộ kiếm ý, thì hắn vẫn là Tiềm long bảng cao thủ, chuyện này nếu truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh hắn.

Xì xì!

Chưởng ấn chỉ có một tầng sức mạnh, dưới sự tấn công của kiếm khí, nhanh chóng tan rã, đứt thành hai nửa, một khắc sau, không thấy kiếm khí yếu đi mà bắn sâu hơn vào tầng ánh sáng màu hoàng thổ, thế đi như điện, bỏ mặc sức cản của thủy lưu.

- Phong cương liệt hầu!

Chân khí vận chuyển đến cực hạn, ánh sáng mày hoàng thổ trên người Hồng Thiên Quân càng thịnh, tựa hồ như hóa thành thực chất, sau đó, ánh sáng màu hoàng thổ nhanh chóng tổ hợp, hóa thành một tiểu thành trì hư huyễn bảo vệ cơ thể hắn, củng cố thủy lưu xung quanh, đón nhận kiếm khí phong mang.

- Đây là công pháp phòng ngự gì, so với tổ hợp kĩ "Tử khí đông lai, đại bi trấn áp" của ta còn đáng sợ hơn nhiều.

La Hàn Sơn am hiểu phòng ngự chi đạo, Trảm long thối mà Âu Dương Minh tu luyện không thể phá được phòng ngự của hắn, gặp phải hai võ giả đồng cấp cũng có thể chống cự, nhưng nhìn tiểu thành trị hư huyễn bao phủ quanh người Hồng Thiên Quân hắn biết phòng ngự của mình không thể bằng được đối phương, cho dù bước vào Bão Nguyên Cảnh cũng vậy, nhất thời lo lắng thay cho Diệp Trần.

Cùng lúc đó, Âu Dương Minh và Âu Dương Liệt cũng trợn mắt há mồm.

- Sao lại có thể, trước đây xém chút nữa thắng Thạch Phá Thiên, bây giờ thực lực lại tương đương Hồng Thiên Quân, sao có thể như vậy?

Âu Dương Minh không thể tin vào mắt mình, oán hận nói.

Âu Dương Liệt âm trầm nói:

- May mà chúng ta không có cơ hội tự mình động thủ, nếu không, khó tránh bị hắn trảm sát, nhưng ông trời vẫn giúp chúng ta qua khỏi kiếp nạn này, chứng tỏ giết hắn vẫn có hi vọng, bây giờ bình tĩnh nhìn lại, hắn chịu không được bao lâu, Trọng Nhạc Môn Liệt thổ phong cương là địa cấp trung giai công pháp, cho dù Hồng Thiên Quân chưa luyện được hết, cũng đủ đứng ở thể bất bại.

- Không sai, Diệp Trần chết chắc, hắn không phá được phòng ngự đối phương.

Keng keng keng keng keng...

Kiếm khí đánh lên tiểu thành trì hư huyễn, phát ra hỏa tinh sáng lóa, hỏa tinh gặp phải nước không tắt mà còn làm cho nó sôi sục, nấu chín một đàn lớn Thực nhân ngư.

Chỉ là mặc kệ kiếm khí trảm kích nhiều như thế nào, tiểu thành trì hình thành từ chân khí vẫn vững như thái sơn, một chút lỗ hổng căn bản không thể lay chuyển được nó, đừng nói giết chết Hồng Thiên Quân.

- Ha ha, Liệt thổ phong cương công của ta là địa cấp trung giai phẩm cấp, sao ngươi có thể chém được, cuồng vọng.

Hồng Thiên Quân huênh hoang cười lớn, Trọng Nhạc Môn là Bạch Huyền Quốc thất phẩm tông môn, bí tịch địa cấp sơ giai cũng không nhiều, nửa năm trước hắn bước và Bão Nguyên Cảnh tầng thứ, môn chủ trực tiếp thưởng Liệt thổ phong cương công cho hắn, tiềm tu tham ngộ nửa năm, lại được trưởng lão nội môn tu luyện môn công pháp này chỉ điểm, Hồng Thiên Quân đã luyện nó đến tầng cảnh giới thứ tám, lợi hại hơn so với tu luyện địa cấp sơ giai phòng ngự công pháp cảnh giới cao nhất, tuyệt đối là hắn phòng ngự mạnh nhất.

Diệp Trần mặt không biểu tình, miệng quát lớn.

- Bạo!

Ầm ầm!

Kiếm khí to lớn kề sát vào tiểu thành trì hư huyễn bạo tạc, vụn kiếm khí bay ngang dọc,

lập leng keng lên trên, ép Hồng Thiên Quân phải lùi lại một bước.

Hồng Thiên Quân không giận mà lại bật cười, hai tay kết ấn, đánh ra hai đong Băng sơn ấn.

Lực đạo của Băng sơn ấn như ẩn hàm một tòa tiểu sơn phong, đi đến đâu, thủy lưu nổ tung đến đó, cuộn trào như sóng biển, ào ào tiến về phía Diệp Trần.

- Phong quyển tàn vân!

Đối diện với chưởng ấn một trái một phải, Diệp Trần thổ khí phát thanh, thi triển sát chiêu có phạm vi công kích rộng nhất trong Kinh vân kiếm pháp, trong chốc lát, vô số kiếm khí xoay tròn phóng lên, quấn chặt thủy lưu, như một con thái cổ cự mãng, ầm ầm lao ra.

Xì xì! Ầm! Xì xì! Ầm!

...

Tiếng băng sơn ấn đánh ra, tiếng kiếm khí phóng xuất, quyện vào với nhau, kinh tâm động hồn, bất cứ con Thực nhân ngư nào áp sát không bị nghiền nát thì bị xuyên thủng, còn ba người La Hàn Sơn thì lùi xa tám trăm mét, chỉ có thể nhìn thấy hai nhân ảnh mờ mờ đang chiến đấu với nhau.

- Diệp sư đệ quả nhiên lợi hại, đánh cùng Hồng Thiên Quân của Tiềm long bảng mà cũng khó phân thắng bại, hắn bây giờ mới chỉ là Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi, đến hậu kì đỉnh phong còn chưa đến.

La Hàn Sơn vừa cảm thán vừa có chút chết lặng, nhưng tóm lại vẫn là

vui mừng.

Chu Mai nhíu mày nói:

- La Hàn Sơn, Diệp sư đệ nguy hiểm.

- Nói cái gì?

La Hàn Sơn kinh ngạc.

Không đợi Chu Mai trả lời, Từ Tĩnh thản nhiên nói:

- Diệp sư đệ tu luyện là nhân cấp đỉnh giai công pháp, lượng chân khí căn bản không đủ, cộng thêm tu vi hạn chế, kém Hồng Thiên Quân ba lần, đối phương đang tiêu hao chân khí của Diệp Trần, đợi đệ ấy yếu đi. một đòn đánh chết.

- Muội nói như vậy cũng đúng, là ta sơ ý.

La Hàn Sơn vừa rồi quá kích động, không phát hiện những chuyện nhỏ này, lúc này được hai người nhắc nhở, lập tức trở nên cảnh giác.

- Nhưng Diệp sư đệ có lẽ vẽ còn hậu chiêu, đệ ấy không giống như người thiếu suy nghĩ.

Sau câu nói vừa rồi, Từ Tĩnh bổ sung thêm câu nữa.

Tám trăm mét về hướng Đông.

Âu Dương Liệt cười lạnh,

- Đợi thêm lúc nữa, Diệp Trần chết chắc.

Âu Dương Minh biết ý đối phương, cười gằn nói:

- Gừng càng già càng cay, Hồng Thiên Quân thân kinh bách chiến, đối thủ nào hắn chưa từng gặp phải, cho dù là tên tiểu tử Diệp Trần vừa mới quật

khởi, đợi hắn chân khí suy yếu, chắc chắn không thoát khỏi kết cục bị nghiền nát.

- Kì thực, Hồng Thiên Quân trọng thương, Diệp Trần chết mới là kết cục tốt nhất, đến lúc đó, bọn La Hàn Sơn nhiệt huyết bốc lên đầu, sẽ lao lên vi công Hồng Thiên Quân, quân tử chết chứ không chịu nhục, Hồng Thiên Quân dù trọng thương cũng có thể đánh chết bọn chúng, sau đó thương thế càng thêm nặng.

Âu Dương Minh sáng mắt,

- Huynh nói, chúng ta ngư ông đắc lợi, thuận tiện giết luôn Hồng Thiên Quân đang bị thương.

Âu Dương Liệt biểu tình âm hiểm.

Một chưởng phá vỡ long thủy quyển, Hồng Thiên Quân đắc ý cười nói:

- Giữa Bão Nguyên Cảnh và Ngưng Chân Cảnh có một khoảng cách rất lớn, dù chiến lực của ngươi cường hãn, cũng không tránh khỏi hiện thực này, bây giờ chân khí của ngươi chẳng còn bao nhiêu, chắc chỉ độ hai phần thôi nhỉ!

- Đủ để giết ngươi.

Diệp Trần biểu tình vẫn không biến hóa, chỉ có ánh mắt càng lúc càng sắc nhọn, tựa hồ có thể xuyên thủng mọi hư vô, nhìn thấy chân thực.

Nhìn biểu tình lạnh lùng này của Diệp Trần, Hồng Thiên Quân trong lòng khó chịu dị thường, thề rằng sẽ phải nghiền nát đối phương, giơ chân dẫm lên mặt hắn, ra sức chà đạp thì mới hả giận. Lúc đó để xem đối phương còn tiếp tục cuồng vọng, tiếp tục ương bướng không chịu xin tha nữa hay không.

- Chết cho ta, Băng sơn ấn!

Hai tay nhanh nhẹn kết ấn, Hồng Thiên Quân đánh ra một phiến chưởng ấn màu hoàng thổ, những chưởng ấn này vô cùng ngưng thực, như những ngọn núi nhỏ phong ấn bên trong.

Khiến người ta cảm thấy kinh ngạc là, Diệp Trần không đỡ công kích của đối phương mà vặn thân hình, bơi xuống dưới nhanh như một con cá, thân pháp cực nhanh, không thể tưởng tượng, không ai nghĩ được trong nước có thể đạt đến tốc độ đó.

Thuần Quân Chân Khí ngưng kết thành khí kiếm ôm lấy Diệp Trần, dưới sự thôi động của kiếm ý, tốc độ kinh nhân, tất cả thủy lưu đều mất đi khả năng ngăn cản, bị phá dễ dàng, lúc này tốc độ Diệp Trần còn nhanh hơn thượng cổ thực nhân ngư, bạo phát lực càng tấn mãnh.

Chạy đi đâu!

Công kích thất bại, Hồng Thiên Quân thoáng sững người, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Áp lực trong nước quá lớn, Hồng Thiên Quân lại không giỏi thân pháp, càng đuổi càng xa, trong lòng vừa kinh ngạc với tốc độ của Diệp Trần, đồng thời, Hồng Thiên Quân thôi động chân khí đến cực hạn, chân khí như nước sôi trào quanh người, chế tạo ra lực đẩy cường đại.

Cuối cùng, Hồng Thân Quân cũng đuổi kịp Diệp Trần, tiếp tục phát lực công kích, từng phiến chưởng ấn bắn ra, làm cho thủy lưu trở nên hỗn loạn.

Cuộc truy đuổi duy trì trong chốc lát.

Diệp Trần đột nhiên dừng thân thể, quat người tung một kiếm về phía Hồng Thiên Quân.

- Kiếm Khí Ngưng Sơn!

Hồng Thiên Quân ha ha cười, tưởng Diệp Trần đầu óc có vấn đề, vội vàng vận Liệt thổ phong cương công chống đỡ, trong lúc hắn vận công, chân

khí hơi hãm lại, nhưng lại bị hắn bỏ qua, hắn bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất là giết chết Diệp Trần, dẫm hắn dưới chân.

Hỏa tinh nóng bỏng văng khắp nơi, đun sôi thủy lưu xung quanh.

Trung tâm nơi hỏa tinh bắn ra, kiếm khí không ngừng chém lên thành trì hư huyễn bên ngoài cơ thể Hồng Thiên Quân, tần suất rất cao, căn bản không thể tính toán, đến thủy lưu xung quanh cũng phải chấn động theo, đồng bộ hóa cùng tần suất trảm kích của kiếm khí.

Rắc!

Đột nhiên, vật thể cứng rắn phát ra những tiếng nứt vỡ, trảm kích lực càng lớn so với lúc trước, không chỉ biến yếu mà còn cường thịnh hơn, kiếm khí suy yếu càng thêm hư ảo, tất cả những biểu hiện trước kia đều là giả dối.

Tiểu thành trì hư huyễn nhanh chóng bị chém ra một khe hở lớn, thấy nó sắp bị phá vỡ, Hồng Thiên Quân sợ hãi nói:

- Không thể nào, sao ngươi vẫn còn chân khí dư thừa?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 152: Đối Chiến Hồng Thiên Quân! (Hạ)

- Chân khí lượng của ta không cần ngươi lo, chân khí của ngươi có lẽ chỉ còn lại ba phần tư thôi nhỉ! Phòng ngự công pháp của ngươi mặc dù rất lợi hại, nhưng rõ ràng thập phần tiêu hao chân khí, lúc nãy lại cường hành vận chuyển chân khí, liều mạng đuổi theo ta, cộng thêm liên tục thi triển Băng sơn ấn, chân khí tiêu hao càng thêm kịch liệt.

Diệp Trần thanh âm không lớn, nhưng có thêm kiếm khí sắc nhọn, dễ dàng xuyên qua tấm chắn nội tâm Hồng Thiên Quân.

Hồng Thiên Quân thẹn quá hóa giận,

- Vậy ngươi thì sao? Ngươi sớm đã hết sạch chân khí rồi.

Kiếm khí tiếp tục cắt lên tiểu thành trì hư huyễn, tạo ra vô số lỗ hổng, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Không may là trên người ta có một viên đan dược bổ sung chân khí trong nháy mắt, lúc nãy trên đường truy đuổi, ta đã kịp nuốt nó rồi.

Câu nói này có một nửa là thật, một nửa là giả, bổ sung chân khí trong nháy mắt là thật, đan dược là giả, trên thực tế hắn có cả một bình hồ lô loại đan dược không biết tên này, tác dụng rất lớn, trừ hiệu dụng nâng cao chân khí tu vi, còn có thể trong nháy mắt bổ sung chân khí, tốt hơn loại đan dược bổ sung chân khí bán trên thị trường gấp mấy lần, tác dụng phụ rất nhỏ.

Thành trị hư huyễn tạo nên bởi chân khí đang có dấu hiệu tan vỡ, Hồng Thiên Quân gằn từng chữ,

- Được lắm, ép ta đến nước này, dưới Bão Nguyên Cảnh ngươi là số một, nhưng ngươi nghĩ có thể thắng được ta sao? Liệt thổ phong cương,

ngưng cho ta!

Chân khí tàn dư bạo phát trong cơ thể, thành trì hư huyễn bên ngoài cơ thể Hồng Thiên Quân đột nhiên thu nhỏ một vòng, các vết nứt từ từ liền lại, càng lúc càng ngưng thực, càng lúc càng dầy nặng, lực phòng ngự cực mạnh, kiếm khí không ngừng trảm kích mà cũng không thể tạo được một lỗ hổng.

- Ha ha, sau khi bước vào Bão Nguyên Cảnh, tốc độ hồi phục chân khí đại tăng, ta bây giờ không công kích, chỉ phòng thủ, vẫn có thể hồi phục chân khí, đợi chân khí của ngươi tiêu hao một nửa, đó chính là lúc ngươi phải chết.

Lúc nói câu này, Hồng Thân Quân đã phẫn nộ đến sắp mất đi lý trí, hắn chưa từng nghĩ qua, một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì lại có thể ép hắn đến trình độ này, kiếp này nếu như không giết chết Diệp Trần, hắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên, sản sinh tâm ma.

Diệp Trần thần tình băng lạnh,

- Ta xem ngươi phòng ngự được đến lúc nào, Kiếm Khí Ngưng Sơn!

Kiếm chiêu này giữ lực rất lâu, nhưng vẫn phải có lúc suy kiệt, tiếp tục thôi động chân khí hiệu quả chắc chắn sẽ suy giảm, Diệp Trần chặt đứt chân khí, một lần nữa chém ra một kiếm, kiếm khí cuồng bạo hung mãnh chém xuống hư huyễn thành trì, bắn ra ngàn vạn hỏa tinh.

Hai người một toàn lực phòng thủ, một toàn lực công kích, chúng nhân đứng đó, chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn.

- Đợt này chưa qua đợt khác đã đến, ta không thể nhìn rõ được nữa.

La Hàn Sơn thổ ra một ngụm trọc khí, cười khổ nói.

Chu Mai nói:

- Có thể ép Hồng Thiên Quân toàn lực phòng ngự, lực chiến đấu mà

Diệp sư đệ biểu hiện đã khiến đối phương thập phần kinh ngạc.

- Nhưng cũng không thể xem thường Hồng Thiên Quân, phòng ngự công pháp đó cường hãn khó tin, tuyệt đối là địa cấp trung giai phẩm cấp.

- Chính xác, Hồng Thiên Quân nếu như không có phòng ngự công pháp đó, sớm đã bại dưới tay Diệp Trần.

Từ Tĩnh không nói gì, nàng đang đợi Diệp Trần phát động một đòn lôi đình thực sự, hơn nữa còn là một đòn khiến đối phương không có hi vọng trở mình.

Xa xa, Âu Dương Minh hít ngược một ngụm lãnh khí, Diệp Trần cường đại khiến hắn rùng mình, Thiên Hồng Quân xếp hạng sáu mươi chín trên Tiềm long bảng, hơn nữa còn đã bước vào Bão Nguyên Cảnh vậy mà cũng bị áp chế phải toàn lực phòng ngự, không dám phản công, nói ra ai tin.

Bôn lôi thủ Âu Dương Liệt mặt hàn sát cơ nói:

- Diệp Trần không chết, sau này Tử Dương Tông ta không có ngày yên, đợi hai người chúng đều bị thương, chúng ta toàn lực xuất thủ đánh chết Diệp Trần, một kích giết chết đối phương, sau đó lập tức rời đi, không được để bọn La Hàn Sơn bao vây.

- Không sai, người này quá đáng sợ, không giết hắn, Thiên Phong Quốc đâu còn chỗ cho chúng ta, phải giết.

Âu Dương Minh tàn bạo nói.

Hồng Thiên Quân chân khí tiêu hao có chút kịch liệt, hư huyễn thành trì kiên cố một lần nữa bị cắt ra một lỗ hổng nhỏ, lỗ hổng nhìn thì rất nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua, bởi vì mỗi đòn kiếm khí đều chém lên lỗ hổng đó, mở rộng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ sợ một lúc nữa, thành trì sẽ thất thủ.

- Hừ hừ, bây giờ cho ngươi đắc ý một lúc, đợi chân khí của ta hồi phục

năm phần, cục diện sẽ hoàn toàn thay đổi.

Hồng Thiên Quân không lo lắng về lỗ hổng, đây là hắn cố ý để cho Diệp Trần tưởng hắn không còn kiên trì được bao lâu nữa.

Đột nhiên.

Hồng Thiên Quan biến sắc, trong thị tuyến của hắn, Diệp Trần đột nhiên thu hồi kiếm thế, chân trái tiến lên phía trước, tay phải giơ cao trường kiếm, nhãn quan quan tâm, tiến nhập vào một cảnh giới huyền ảo, phong mang chi khí khủng bố dị thường hội tụ trên mũi kiếm.

- Hắn muốn làm gì vậy, không lẽ vẫn còn tuyệt chiêu, không thể nào?

Trong đầu lóe lên ý niệm nguy hiểm, Hồng Thiên Quân đang định toàn lực vận chuyển Thổ liệt phong cương công, ngưng cố phòng ngự, nhưng đã quá muộn.

- Luyện tâm nhất kiếm!

Diệp Trần tay cầm Vân ẩn kiếm, dùng một loại quỹ tích đơn giản nhất, nhẹ nhàng nhất chém ra, một kiếm này nhìn có vẻ chậm chạp, kì thực nhanh đến không thể tưởng tượng, bởi vì cánh tay Diệp Trần và Vân ẩn kiếm như biến mất, chỉ có thể nhìn thấy một đường bạch quang bay thẳng với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, trong nháy mắt chém lên hư huyễn thành trì.

Rắc!

Hư huyễn thành trì vô cùng kiên cố vỡ đôi trừ chính giữa.

Phốc!

Há miệng phun ra một ngụm máu tươi, tầng chân khí hộ thể trong cùng của Hồng Thiên Quân đã vỡ, ngực có thêm một vết kiếm sâu thấu xương, trong người, kiếm khí bạo động, cắt đứt kinh mạch và gân máu, chân khí

đang từ vận chuyển có quy luật cũng bị chém thành lộn xộn.

Mất đi chân khí chống đỡ, hư huyễn thành trì sụp đổ, hóa thành những điểm hoàng quang tiêu tán.

- Ta là Trọng Nhạc đại đệ tử, giết ta, chạy đến chân trời góc vể cũng chỉ có một con đường chết, muốn giết ta không?

Hồng Thiên Quân miệng bê bết máu, trừng mắt nhìn Diệp Trần, hắn không tin đối phương dám giết hắn, Trọng Nhạc thân là trung đẳng quốc gia Bạch Huyền Quốc thất phẩm tông môn, thế lực cực đại, cao thủ như mây, đến môn chủ cũng là Võ giả Tinh Cực Cảnh sơ kì, nếu như Diệp Trần dám giết hắn, cho dù chạy về Lưu Vân Tông cũng vô dụng, Trọng Nhạc nhất định tạo áp lực, khiến Cao tầng Lưu Vân Tông phải giao nộp Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Sớm biết như vậy sao còn ra tay.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 153: Huyền Kim Mãng Và Khiết Bạch Quang Mang

Hồng Thiên Quân thấy Diệp Trần không động thủ, trong lòng mừng thầm, người này quả nhiên sợ đầu sợ đuôi, nhưng nếu đắc tội Hồng Thiên Quân ta, thì nên chuẩn bị tinh thần sau này bị giết chết, đến lúc đó ngươi sống không được mà chết cũng không xong, để trả mối nhục hôm nay, miệng nói:

- Võ giả chỉ có một cái mạng, nếu như không thả, sau này ngươi cũng rõ, có những lúc, không thể đi sai đường, chỉ cần đi sai một bước, hủy sẽ là tiền đồ của ....

Xì xì!

Chữ cuối cùng chưa nói xong, một đường kiếm khí đã chém bay đầu hắn, máu tươi len vào thủy lưu phun xa mười mét.

- Đã đắc tội, thì chẳng còn con đương thứ hai để lựa chọn, cho nên ngươi phải chết.

Diệp Trần nhãn thần lạnh nhạt.

- Diệp sư đệ, đệ giết Hồng Thiên Quân?

Ba người La Hàn Sơn thấy Diệp Trần phá phòng ngự đối phương, vội vàng chạy lại, trên đường, Hồng Thiên Quân không biết nói gì với Diệp Trần, hai người đứng sát vào nhau, đợi họ đến nơi, vừa hay nhìn thấy Diệp Trần một kiếm chém đứt đầu Hồng Thiên Quân, nhất thời giật mình.

Diệp Trần nói:

- Hôm nay đệ không giết hắn, sau này hắn sẽ giết đệ.

- Cũng đúng.

La Hàn Sơn bất đắc dĩ gật gật đầu, Chân Linh Đại Lục là thế giới tàn khốc, người quá mềm yếu vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu nhìn mặt trời, phải thủ đoạn độc ác, không động thủ thì thôi, động thủ nhổ cỏ nhổ tận gốc, tránh để lại hậu hoạn.

Chu Mai thở dài, một Tiềm long bảng cao thủ mà chết như vậy, xét cho cùng, còn bị lòng tham của mình che lấp ý chí.

- Diệp Trần chết chắc, hắn chết chắc, giết Hồng Thiên Quân, người của Trọng Nhạc Môn sẽ không tha cho hắn, qua mấy ngày xuất Thiên Mộng cổ địa, đem thông tin Hồng Thiên Quân bị giết báo cho Trọng Nhạc trưởng lão, họ sẽ kích sát Diệp Trần.

Âu Dương Liệt nhướng mày, thủ đoạn độc ác của Diệp Trần khiến hắn run rẩy, đối phương đến Hồng Thiên Quân cũng dám giết.

Âu Dương Minh cũng bị làm cho giật mình, mặt tái nhợt nói:

- Hồng Thiên Quân bị giết là chuyện lớn, là hắn tự tìm cái chết, không ai làm bậy mà không phải trả giá.

- Đi, mau đi, không lại bị hắn phát hiện.

Hai người vận chuyển chân khí, đang định rời đi.

- Đi được không?

Phía sau truyền đến giọng nói, hai người quay đầu nhìn, tim như muốn vỡ ra, Diệp Trần với khí kiếm bao phủ quanh người lướt đến với một tốc độ kinh nhân.

- Diệp Trần, ngươi muốn làm gì, chúng ta là đệ tử Tử Dương Tông, giết ta, ngươi cũng không...

Âu Dương Minh đầu lìa khỏi cổ, hai mắt trợn tròn, tựa hồ không dám tin

mình đã chết, hắn không muốn chết, hắn còn có con đường rất dài để đi.

Âu Dương Liệt tay chỉ Diệp Trần,

- Ngươi dám giết Âu Dương Minh, ngươi giết hắn, sau này Tử Dương Tông ta sẽ không đội trời chung với ngươi, Âu Dương gia tộc ta sẽ băm vằm ngươi, đợi chết đi! Đợi ngày Diệp gia ngươi bị diệt!

- Nói nhiều vô ích.

Diệp Trần vung cánh tay, kiếm khí dâng lên, chém Âu Dương Liệt thành hai mảnh.

- Hai tên khốn này, may mà không để cho chúng chạy thoát, nếu không chúng ta chết chắc, hắn khẳng định nói chuyện Hồng Thiên Quân ra ngoài.

La Hàn Sơn vẫn còn thấy sợ, hắn không dám tưởng tượng hậu quả sau khi Trọng Nhạc Môn biết Thiên Hồng Quân bị Diệp Trần giết.

Chu Mai sớm đã hận Âu Dương Liệt đến tận xương tủy, đối phương không biết tàn sát bao nhiêu đệ tử Lưu Vân Tông,

- Chết là đáng, tất cả đều là do chúng gây ra, nếu không Hồng Thiên Quân đâu có vô duyên vô cớ tìm chúng ta gây chuyện, bây giờ Hồng Thiên Quân chết, chúng còn muốn đổ trách nhiệm lên đầu chúng ta.

- Nói không chừng Cao tầng Tử Dương Tông sớm đã vạch ra kế hoạch này, muốn bốn người chúng ta bị diệt trong Thiên Mộng cổ địa.

- Đúng, Diệp sư đệ, sao đệ lại phát hiện ra chúng? Chúng ta ở cách xa chúng gần ngàn mét cơ mà!

Keng!

Vân ẩn kiếm nhập vỏ, Diệp Trần nói:

- Đệ sớm đã phát hiện ra chúng, nhưng không nói ra, như vậy chúng mới

không có cơ hội chạy chốn.

Linh hồn lực của Diệp Trần cường đại, dồn hết tâm trí, linh hồn lực có thể mở rộng hơn một ngàn mét, lúc chiến đấu với Hồng Thiên Quân, hắn dùng linh hồn lực kiếm tra xung quanh, quả nhiên, Tử Dương Tông hai đại đệ tử đều ở gần đó, có lẽ là muốn tận mắt chứng kiến cảnh hắn bị giết chết, đáng tiếc đến cuối cùng, người chết lại là chúng. Như vậy, cộng thêm số đệ tử bị người khác trảm sát và số đệ tử bị Thiên Mộng cổ địa thượng cổ yêu thú tấn công, đệ tử Tử Dương Tông chết hết toàn bộ, không còn sót tên nào.

Từ Tĩnh nói:

- Từ nay trở đi, cuộc đời huy hoàng của Tử Dương Tông chấm dứt, khó lòng cạnh tranh được với Lưu Vân Tông ta.

- Mặc kệ chúng, mau đi Thiên Mộng chiến điện! Thời gian không còn nhiều nữa.

- Ừm, chúng ta đi.

Bốn người toàn lực vận chân khí, lặn xuống sâu hơn.

Đến độ sâu ba ngàn mét, hộ thể chân khí trên người Diệp Trần bị áp súc chỉ còn cách da nửa thước, đây là cự ly nguy hiểm, chỉ cần chân khí hộ thể bị vỡ, muốn khởi động lại rất khó, sau này chỉ có thể dựa vào công phu bế khí.

May mà qua ba ngàn mét là đã tiếp cận đáy hồ.

Ầm ầm!

Chấn động kịch liệt phúc xạ bốn phía, phía trước mơ hồ truyền đến quang mang lục sắc, những đường quang mang này sắc bén vô cùng, lại nặng như núi, đem khí lưu đông kết thành băng, kinh tâm động hồn.

- Một ngàn hai trăm mét phía trước có chiến đấu, chúng ta qua xem.

Diệp Trần thu hồi linh hồn lực, nói với ba người.

...

Đáy hồ tọa lạc một tòa cung diện nguy nga, cung điện khôn biết dùng nguyên liệu gì, như vàng mà không phải vàng, như ngọc mà không phải ngọc, toàn thân ánh lên hào mang bảy màu, mang đến cảm giác đại khí, thần bí.

Bốn phía cung điện là quảng trường rộng lớn trắng ngọc, trên quảng trường, gần bốn trăm đệ tử tông môn đang vây công một con cự mang màu xám dài mấy chục mét, toàn thân trơn tuột.

Con cự mang này cường hãn dị thường, cho dù đối mặt với gần bốn trăm người vi công thì vẫn hung uy hiển hách như thường, tung hoành ngang dọc, công kích bình thường đến phòng ngự của nó còn không phá được, cũng chỉ có Tiềm long bảng cao thủ bước vào Bão Nguyên Cảnh tầng thứ mới mang lại cho nó một chút thương tổn.

- Thượng cổ Huyền kim mãng rất lợi hại, nếu chỉ công kích thì không có hiệu quả, mọi người dàn chiến trận, cùng nhau công kích nó.

Người nói là Bạch Huyền Quốc thất phẩm tông môn Bạch Lộc Động đại đệ tử Lục Chiêu, đồng thời cũng là cao thủ hạng sáu mươi mốt Tiềm long bảng khóa trước.

- Lục Chiêu nói không sai, mọi người tổ chức chiến trận.

Những Tiềm long bảng cao thủ khác biết tiếp tục thế này, không biết đến bao giờ, lợi dụng uy tín của mình, thống nhất các phương đệ tử tông môn.

- Kháo, có lợi thì chúng độc chiếm, gặp phải việc khó thì mới lợi dụng chúng ta.

- Haizz, còn cách nào nữa, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, dù sao Huyền kim mãng sớm muộn cũng phải tiêu diệt, nếu không làm thế nào vào Thiên Mộng chiến điện.

- Nhịn đi! Đợi ngươi bước vào cảnh giới Bão Nguyên Cảnh, cũng sẽ được huênh hoang như họ.

Không ít đệ tử tông môn trong lòng khó chịu, sư huynh sư đệ họ bị cao thủ Tiềm long bảng giết không ít, lúc này nghe thấy đối phương muốn quản lý mình, tiềm thức thập phần mâu thuẫn, cảm thấy uất ức thế nào không cần nghĩ cũng biết.

A!

Bên kia, một đệ tử tông môn đột nhiên chết thảm, giết chết hắn không phải Huyền kim mãng mà là Nguyên Hoành Ưng - kẻ mà ai nghe đến tên cũng sợ vỡ mật.

- Cho ngươi thể diện mà không biết điều, giữ lại cũng vô ích.

Mỉm cười tàn nhẫn, Nguyên Hoành Ưng ngẩng đầu nói với những người khác:

- Ai dám không nghe chỉ huy, giết không tha.

- Quá tàn nhẫn, động cái là giết người!

Cách đó bảy tám trăm mét, Chu Mai phẫn nộ.

La Hàn Sơn thổ ra một ngụm khí, lạnh nhạt nói:

- Chúng ta tốt nhất đừng nên qua đó, Nguyên Hoành Ưng đó sát tính cực nặng, nói không chừng qua đó lại bị hắn biến thành bia đỡ đạn, bắt chúng ta ra chiến đấu với Thượng cổ huyền kim mãng, Huyền kim mãng này mặc dù chỉ là yêu thú cấp năm, nhưng Thượng cổ yêu thú luôn cường hãn, phòng ngự lực cực cường, Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì cũng phải lùi xa ba thước, Diệp sư đệ, đệ cũng...

La Hàn Sơn tưởng thuyết phục được mọi người, ai ngờ Diệp Trần lại là người chạy lên trước, không khỏi ngây ra.

Đi mấy bước, Diệp Trần quay người nói:

- Không cần thiết phải tránh, chúng ta có thể lập chiến trận, đệ tin sẽ có rất nhiều đệ tử tông môn gia nhập vào chúng ta.

- Không sai, Diệp sư đệ thực lực không thua kém Nguyên Hoành Ưng, cần gì phải tránh.

Từ Tĩnh cũng bước ra.

La hàn Sơn cười khổ.

Khí mang hộ thể ngăn cách thủy lưu bên ngoài, chỉ có không khí cung cấp cho con người hô hấp là mới được xâm nhập, Diệp Trần hút một hơi thật sâu, hắn quyết định qua đó không phải tự tin có thể chống lại Nguyên Hoành Ưng, mà là không muốn mất đi một trái tim kiếm khách, kiếm khách, đầu tiên là không biết sợ, trong điều kiện thực lực chênh lệch, tránh né không phải cách giải quyết, ngược lại sẽ khiến mình mất đi nhuệ khí.

Bốn người tốc độ cực nhanh, vài cái chớp mắt đã đến chỗ các đệ tử tông môn.

- Là các ngươi?

Nguyên Hoành Ưng liếc mắt, có chút bất ngờ, sau đó liếm liếm môi, điềm nhiên nói:

- Các ngươi qua đây, đứng lên phía trước.

Những đệ tử tông môn khác nhìn thấy cảnh này trong lòng có chút sợ hãi, Nguyên Hoành Ưng rõ ràng muốn lấy đệ tử Lưu Vân Tông làm lá chắn, đẩy họ vào chỗ chết, so sánh với họ, bản thân cũng không tốt đi đâu, Huyền kim mãng không phải là thứ mấy lá chắn có thể chống đỡ được, đến lúc đó khẳng định sẽ có lớp lá chắn thứ hai, nhưng, biết mình có khả năng thành lá chắn, mọi người vẫn chỉ có nhịn, không nhịn được thì cũng phải nhịn, họ không dám chống lại Nguyên Hoành Ưng, chí ít đối kháng Huyền kim mãng

còn có một con đường sống.

Diệp Trần chẳng buồn nhìn Nguyên Hoành Ưng, thanh âm theo chân khí khuếch tán.

- Ai muốn gia nhập chiến trận của chúng ta, tề tâm hiệp lực đối kháng Huyền kim mãng.

Lời vừa xuất, chấn động toàn tràng, đến những người đang cùng Huyền kim mãng đối kháng cũng không kìm được quay sang liếc nhìn mấy cái.

Nguyên Hoành Ưng nộ quá hóa buồn cười,

- Hết lần này đến lần khác thử thách lòng kiên nhẫn của ta, tốt lắm, hôm nay các ngươi không ra cũng phải ra, bằng không giết không tha.

- Giết ta thì cũng phải lấy sinh mạng để trả giá, chỉ sợ ngươi không chơi được.

Diệp Trần thanh âm như kim thạch, xuyên qua thủy lưu, luồng phong mang chi khí trên người còn sắc bén ngưng thực hơn trên bờ, bên trong còn có ý chí sắt đá không thể lay chuyển.

Lúc nãy kịch chiến cùng Hồng Thiên Quân khiến Diệp Trần thể ngộ thêm một tầng kiếm ý, nếu không phải ép tu vi đến cực hạn, giết Nguyên Hoành Ưng như giết chó, cho dù như vậy, trước mắt cũng chỉ có ba phần chắc chắn, căn bản không cần thối lui.

- Tốt, nếu ngươi đã muốn chết, ta sẽ tác thành cho ngươi, Ưng kích trường không.

Nguyên Hoành Ưng đã nộ đến cực hạn, thân hình hơi rung, bay lên thẳng tắp, sau đó, chân khí hùng ưng trên người thoát thể bay ra, lăng không lao về phía Diệp Trần.

- Trảm!

Kiếm khí vừa xuất, thủy lưu nghịch quyển, phong mang chi ý cường liệt khiến mọi người có chút thất thần.

Phốc!

Ngực chân khí hùng ưng xuất hiện một vết kiếm sâu hoắm, nhất thời kêu lên một tiếng, hai cánh đập lên kiếm khí, phát ra âm thanh như tiếng kim loại nổ.

Một khắc sau!

Thủy lưu bị cuốn vào phương không gian này, hình thành một khối thủy cầu hỗn loạn rộng chừng mười mét, tốc độ bành trướng bạo phá!

Ầm!

Âm thanh chấn đãng ầm ầm vang lên.

- Cái gì, đỡ được một kích của Nguyên Hoành Ưng, Đệ tử Lưu Vân Tông này rốt cục là thần thánh phương nào?

- Phải biết Nguyên Hoành Ưng cho dù chỉ động dụng tám phần thực lực cũng không phải một Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì có thể bằng được, thực sự không thể tưởng tượng.

- Các ngươi không cảm thấy, nó rất giống kiếm ý sao?

- Đúng rồi, sao ta không nghĩ ra nhỉ, đó tuyệt đối là kiếm ý, chẳng trách không sợ Nguyên Hoành Ưng.

Chúng nhân khiếp sợ vạn phần.

Nguyên Hoành Ưng mắt đỏ ngầu, như một tên ác ma, rõ ràng hắn đã động sát tâm, việc Diệp Trần lĩnh ngộ kiếm ý không hề ảnh hưởng đế hắn, một kiếm khách đã chết, kiếm ý còn có tác dụng gì, hôm nay không giết hắn, sau này sẽ mang đến cho mình một đại địch.

- Hôm nay ngươi phải chết, lúc nãy trên bờ ta đã muốn giết ngươi, Nguyên Hoành Ưng ta muốn giết ai, kẻ đó chưa bao giờ chạy thoát.

Nguyên Hoành Ưng chân khí vận động đến cực hạn, một con chân khí hùng ưng lớn hơn thành hình, hai cánh đập liên hồi, thủy lưu chảy ngược, thanh thế cực lớn.

- Đủ rồi.

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo truyền đến.

Chúng nhân ngoái đầu nhìn, mặt có dị sắc.

Người nói là Thiên Xà Quốc thất phẩm tông môn Vô Hình Tông đại đệ tử Tiết Ngân, hạng năm mươi bảy Tiềm long bảng khóa trước, còn cao hơn Nguyên Hoành Ưng hai bậc.

Hắn thản nhiên nói:

- Bây trờ diệt trừ Huyền kim mang quan trọng hơn, đợi hạ được nó, tùy các ngươi muốn ra sao thì ra.

Nguyên Hoành Ưng nghiêng đầu, sắc mặt âm trầm,

- Tiết Ngân, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, chuyện có ta ngươi có tư cách gì can thiệp.

- Ta chỉ nhắc nhở ngươi, đừng quên ngươi vào Thiên Mộng cổ địa là vì cái gì, tranh giành khí phách chỉ làm hỏng chuyện.

- Nguyên Hoành Ưng, Tiết Vô Nhận nói đúng đấy, trước mắt diệt trừ Huyền kim mang, mở Thiên Mộng chiến điện đại môn quan trọng hơn, những việc khác tạm thời để sang một bên.

Bạch Lộc Động đại đệ tử Lục Chiêu cũng lên tiếng nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 154: Khảo Nghiệm Và Cơ Hội

Chân khí hơi thu lại, Nguyên Hoành Ưng quyết định nhịn thêm một lúc nữa, đợi đến Thiên Mộng chiến điện, cảnh giới có chút tiến bộ, sẽ lập tức truy sát Diệp Trần, còn lúc này, xác suất chiến thắng không thực sự lớn, kiếm ý đáng sợ thế nào hắn đã từng nhìn thấy trên cuộc thi Tiềm long bảng, người thường không thể tưởng tượng.

La Hàn Sơn trong lòng nhẹ nhõm, Nguyên Hoành Ưng hình như cũng không mạnh hơn Diệp sư đệ là bao nhiêu, nếu không căn bản không cần nghe khuyên bảo, xem ra quyết định của Diệp sư đệ là đúng, thấy thực lực của mình không chênh lệch đối phương quá nhiều, tuyệt đối không được lùi bước, nếu không sẽ rất ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành.

Diệp Trần không biết trong lòng La Hàn Sơn đang nghĩ gì, lớn tiếng nói:

- Ai muốn gia nhập vào chiến trận của chúng ta thì bước ra đây, ta đảm vảo các ngươi sẽ không bị hại.

- Ta gia nhập.

- Ta cũng gia nhập.

- Còn có Thất Huyền Môn chúng ta.

Nhất thời một nhóm lớn đệ tử tông môn đi tới khu vực Diệp Trần, trong đó đại bộ phận đều là chiến trận của Nguyên Hoành Ưng, cảnh tượng này khiến Nguyên Hoành Ưng nổi trận lôi đình, mắt phát hồng quang.

Tê tê tê tê...

Huyền kim mãng không hổ là Thượng cổ ngũ cấp yêu thú, dưới sự liên

hợp đả kích của các chiến trận, vẫn cường hãn vô cùng, thỉnh thoảng lại có hai ba đệ tử tông môn bị nó dùng đuôi đập thành hai mảnh, máu chảy lênh láng.

Nhưng bây giờ nó đã là con thú bị nhốt trong lòng, Tiềm long bảng cao thủ đều có thực lực khiêu chiến vượt cấp, Huyền kim mãng dù mạnh, sao có thể chống lại liên thủ của từng ấy người, một lúc sau, bại lui liên tiếp, không thể đỡ nổi công kích hữu hiệu.

- Sát!

- Sát!

Từng phiến khí kình rơi xuống người Huyền kim mãng, phóng ra những đóa huyết hoa, đấy là Tiềm long bảng cao thủ vẫn chưa xuất thủ, xuất thủ đều sẽ đánh trúng vào vị trí yếu hại của đối phương, sát thương lực mạnh hơn đệ tử tông môn bình thường mười lần, rõ ràng là công kích chủ lực.

Hai khắc trôi qua, Huyền kim mãng thét lên một tiếng, thân thể cự đại húc đổ ngọc trụ, nặng nề ngã lăn xuống đất, tắc thở.

Kẹt!

Huyền kim mang vừa chết, Thiên Mộng chiến điện như có cảm ứng, cánh cửa sắt cự đại tự động mở ra, quang mang khiết bạch chiếu rọi bốn phương, đáp xuống người chúng nhân.

Ong!

Chân khí trong cơ thể đột nhiên ba động, Diệp Trần phát hiện, khoảnh khắc quang mang khiết bạch này chiếu xuống, bản thân đã đạt đến Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong, tựa hồ như nước chảy thành sông, tự nhiên mà thành, căn bản không có chút trở ngại nào hết, nhất thời không khỏi ngây ra, chợt thầm nghĩ: Có lẽ sau trận chiến với Hồng Thiên Quân, chân khí tu vi được rèn luyện, chỉ cần tĩnh tâm tu luyện mấy ngày, bản thân có thể đạt đến hậu kì đỉnh phong, khiết bạch quang mang này chỉ là biết thời biết thế mà

thôi.

Ngưng Chân Cảnh hậu kì và Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong chênh lệch mặc dù không lớn, nhưng đối với Diệp Trần mà nói, cũng đủ trân quý, nếu như trước đây hắn có ba phần chắc chắn đánh chết Nguyên Hoành Ưng thì bây giờ đã có bốn phần, nếu như có thể bước vào Bão Nguyên Cảnh, giết Nguyên Hoành Ưng dễ như nhặt rau thái thịt.

Những đệ tử tông môn khác đều cảm thấy tu vi có chút tiến bộ, nhưng không ai giống như Diệp Trần, đột phá cảnh giới vốn có.

- Thiên Mộng cổ địa đã mở, mau vào bên trong.

- Xung phong!

- Khiết bạch quang mang vừa chiếu đến, ta đã cảm thấy lợi ích rất nhiều, vào bên trong, khẳng định có thể đột phá lên Bão Nguyên Cảnh.

Trừ Tiềm long bảng cao thủ, đại bộ phận đệ tử tông môn đều điên cuồng, họ mạo hiểm sinh mệnh của mình tiến nhập Thiên Mộng cổ địa là vì cái gì, còn không phải để đột phá cảnh giới, chỉ cần trở thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh, họ sẽ có thực lực bình đẳng với Tiềm long bảng cao thủ, không cần lo lắng sợ hãi, ăn nói khép nép, bằng một bước lên trời.

- Cút!

Nhóm Tiềm long bảng tốc độ nhanh nhất, thân hình vừa lóe, ngay lập tức lướt vào trong cung điện, Nguyên Hoành Ưng bước vào đầu tiên, tiện tay giết chết một đệ tử tông môn chắn đường, thủ đoạn tàn nhẫn máu tanh.

Nhìn đám đệ tử tông môn cuồng điên, La Hàn Sơn nói:

- Chúng ta cũng vào thôi!

Diệp Trần vận vài lần chân khí, thấy không vấn đề gì, gật đầu nói:

- Thiên Mộng chiến điện đúng là rất có lợi cho việc đột phá cảnh giới.

- Ừm, ta cũng có cảm giác đó.

Bốn người theo sau đám đông, tiến nhập vào trong cung điện nồng đậm bạch quang.

Vù!

Hít một hơi thật sâu, Chu Mai kinh hô:

- Nguyên khí tinh thuần nồng đậm quá, so với nguyên khí trong linh thạch cao hơn không biết bao nhiêu lần, hình như không cần phí lực khí luyện hóa.

Trên thực tế không cần Chu Mai nhắc nhở, ba người vừa vào đã cảm thấy nguyên khí biến hóa.

Chỉ là trong điện bạch quang hình như quá đậm, vừa bước vào trong, mắt sáng như thành mắt mù, chẳng nhìn thấy gì, chẳng cảm nhận được gì, đến linh hồn lực của Diệp Trần cũng mất tác dụng, tựa hồ chỉ có xúc giác và thính giác cơ bản nhất là còn tồn tại.

Một khắc sau, cửa cung điện đột nhiên khép lại, phát ra thanh âm nặng nề, sau đó, trong cung điện như có động đất nhỏ, những tiếng ù ù vang lên không dứt, hết đợt này đến đợt khác, bỗng nhiên, mặt đất dưới chân Diệp Trần lõm xuống, bên trên như có thứ gì phủ kín không gian.

- Cẩn thận, kết cấu nội bộ cung điện thay đổi.

Diệp Trần vội vàng nhắc nhở.

Nhưng không thấy tiếng ai trả lời.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần biết họ đã bị tách ra, cũng tốt, Thiên Mộng chiến thần bản thân không chủ động giết người, có lẽ không nguy hiểm gì.

Khoanh chân ngồi xuống, Diệp Trần chuẩn bị đả tọa tu luyện.

Ý!

Mắt có thể thấy, bạch quang nồng đậm đang co lại thành một khối, chui vào một quả cầu thủy tinh cự đại, quả cầu thủy tinh bảy màu treo lơ lửng giữa không trung.

Diệp Trần quan sát xung quanh.

Ong!

Không gian rất nhỏ dưới quả cầu thủy tinh từ từ xuất hiện một bóng trắng, quang ảnh, quang ảnh tay cầm bảo kiếm, lưng thẳng tắp, nhìn kĩ mới phát hiện thể hình giống y như Diệp Trần, đến bảo kiếm cũng giống, tựa hồ như một Diệp Trần thứ hai.

Đương nhiên, quang ảnh là quang ảnh, toàn thân khiết bạch, không có ngũ quan, có là ngoại hình mà thôi, nhìn sơ qua đã biết là năng lượng cấu thành mà thôi, không phải người thật.

Ba!

Quang ảnh vừa thành hình, một bước tiến lên, bổ một kiếm về phía Diệp Trần.

- Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong tu vi!

Diệp Trần cảm thấy sóng chân khí trên người bạch quang giống y như hắn, tốc độ công kích rất mạnh, nội liễm bất phát kình thập phần kinh nhân, không hề thua kém La Hàn Sơn, cũng chính là nói, thực lực bạch quang là Thiên Phong Quốc chuẩn công tử cấp.

Bị động chịu đòn không phải tác phong của La Hàn Sơn, hơn nữa hắn nếu hắn đoán không lầm, đây là khảo nghiệm của Thiên Mộng chiến điện, phải đánh bại quang ảnh của mình mới có tư cách ở lại.

Keng!

Vân ẩn kiếm xuất vỏ, Diệp Trần và đối phương đi sát qua nhau.

Một khắc sau!

Cánh tay cầm bảo kiếm của quang ảnh bay lên, những tia quang mang màu trắng trào ra từ vết cắt.

Mất đi một cánh tay, quang ảnh vẫn muốn liều mạng công kích Diệp Trần, nhưng bị Diệp Trần một kiếm chém rụng đầu, hóa thành bạch quang nhập vào trong thủy tinh cầu.

Cùng một thời gian.

Trong gần ba trăm không gian phong bế, một cảnh tượng tương đồng đang phát sinh.

- Hừ, thực lực giống ta, đến võ kĩ cũng có.

- Chỉ thua ta một chút mà thôi, nhưng muốn đánh bại nó hình như rất khó!

- Sao không giống Thiên Mộng chiến điện khảo nghiệm mười năm trước, trước đây không giống vậy.

Có người đang hừng hực khí thế, cùng quang ảnh bất phân thắng bại, có người mặc dù áp chế được quang ảnh của mình, nhưng trong một thời gian ngắn không thể đánh bại đối phương, có người trong lòng kinh ngạc, không kịp trở tay, nói tóm lại, mọi người đều đón nhận khảo nghiệm, độ khó căn cứ theo tình huống mỗi người, không ai giống ai.

Đợi vòng khảo nghiệm đầu tiên kết thúc, có năm đệ tử tông môn phát huy thất thường, bị quang ảnh đánh trúng yếu hại, nhất thời truyền tống ra khỏi Thiên Mộn chiến điện.

Sa mạc Xích Cổ.

Bên cạnh quang trụ cự đại.

Năm bóng người từ trong đó bay ra, ngã xuống lớp cát dày.

- Diêu Khai

- Lý Kinh

-....

Năm người này chính là đệ tử tông môn khảo nghiệm thất bại, họ từ sa mạc bò dậy, mặt lộ vẻ sợ hãi, lập tức nghĩ ra điều gì, cúi đầu ủ rũ, đến tông môn trưởng lão của mình gọi cũng không nghe thấy, đờ đờ đẫn đẫn.

- Thất bại thì cũng thất bại rồi, không ai trách các ngươi, quay về cố gắng nỗ lực, không được gục ngã, nếu không sau này khó lòng tiến bộ.

- Đệ tử tông môn mình còn những ai?

- Sao, chỉ còn lại một mình ngươi.

Có trưởng lão lên tiếng cổ vũ, có trưởng lão hỏi thăm tình hình, có người nghe được tin dữ, đấm ngực dậm chân, lệ nhòa đôi mắt.

Tình cảnh bên ngoài người ở bên trong không ai biết, cho dù biết cũng không thể phân tâm, vòng khảo nghiệm thứ nhất kết thúc, vòng khảo nghiệm thứ hai bắt đầu.

- Thiên Phong Quốc công tử cấp thực lực!

Sắc mặt Diệp Trần ngưng trọng, quang ảnh trước mặt không quá lợi hại, chỉ là vòng hai có thực lực như vậy, vòng ba vòng bốn và những vòng khảo nghiệm phía sau chắc chắn sẽ rất khó khăn, muốn vào được bên trong, dựa vào không chỉ là thực lực mà còn phải dùng kĩ xảo chiến đấu đánh thắng đối phương.

Quang ảnh lao đến, Diệp Trần vung kiếm chém ra.

Xì xì!

Đầu quang ảnh bay ra, hóa thành bạch quang chui vào trong thủy tinh cầu.

Vòng khảo nghiệm thứ hai kết thúc, đệ tử tông môn thất bại tăng lên theo cấp số nhân, vòng thứ nhất năm người, vòng này đạt đến ba mươi lăm người.

Số người thất bại ngày một gia tăng, bên ngoài Thiên Mộng cổ địa, trên Xích Cổ sa mạch các đại tông môn ít nhiều nắm bắt được tình hình bên trong, trợn mắt há mồm.

Họ không phải không biết Thiên Mộng cổ địa là nơi ăn người, nhưng sáu trăm sáu mươi người vào, đến cuối cùng chỉ còn chưa đến ba trăm người vào Thiên Mộng chiến điện, những người khác hoặc là bị thượng cổ yêu thú bên trong giết chết, hoặc là bị đệ tử tông môn khác chém chết, hoặc là chết trong miệng Thượng cổ Huyền kim mãng, sốp người tử vong cao nhất trong lịch sử, vượt quá năm mươi phần trăm.

- May mà một phần mười những người sống sót có hi vọng bước vào Bão Nguyên Cảnh, bằng không Thiên Mộng cổ địa này không vào cũng được.

- Số người tử vong quá nhiều, may mắn bổn tông không bị toàn diệt.

Vòng khảo nghiệm thứ hai bắt đầu.

Lần này thực lực quang ảnh đã đạt đến hạng một trăm Tiềm long bảng khóa trước, tương đương Khâu Hằng hắn gặp trong đầm, có thực lực miểu sát võ giả đồng cấp.

Dễ dàng chém chết đối phương, Diệp Trần cảm thấy có điểm khác biệt.

Mỗi lần công kích rơi xuống người đối phương, một cơn chấn động nhè nhẹ sẽ truyền vào người hắn, chấn động càng lúc càng rõ ràng, mới biết trong chấn động ẩn hàm một luồng nguyên khí tinh thuần dung nhập vào trong cơ thể, giúp mình nâng cao tu vi, cũng chính là nói, mỗi lần chiến đấu, kì thực đều đang tiến bộ, kiên trì càng lâu, tiến bộ càng lớn, đến cuối cùng, nói không chừng có thể một bước tiến lên Bão Nguyên Cảnh.

Nghĩ thông điểm này, Diệp Trần từ từ thổ ra một ngụm trọc khí, nhủ thầm: Bây giờ thì hiểu rồi, Thiên Mộng cổ địa vừa là khảo nghiệm lại vừa là cơ hội, quan trọng là mình có nắm bắt được hay không.

Vòng khảo nghiệm thứ ba đối với Diệp Trần không khó, nhưng đối với những người khác mà nói khó khăn vạn phần.

Trong không gian phong bế thứ bảy.

La Hàn Sơn thở dốc, quang ảnh trước mắt thực lực cao hơn hắn một bậc, dựa vào thực lực đánh bại hắn là không thể, làm thế nào bây giờ, không lẽ chịu đào thải.

- Không được, đã là khảo nghiệm, khẳng định có cách thông qua.

Ầm!

Không cho La Hàn Sơn có nhiều thời gian suy ngẫm, quang ảnh một quyền đánh ra, quyền kình bàng bạc như đại sơn, như trường hà, hung mãnh dâng trào.

- Tử khí đông lai, đại bi trấn áp!

La Hàn Sơn dốc toàn lực, đem Tử cực công và Đại bi thiên vương quyền thi triển đến cực hạn, tổ hợp thành phòng ngự kĩ đặc thù, bảo vệ bản thân.

Rắc!

Tấm bia đá màu tím sau ba lần chớp mắt đã không chống đỡ nổi, ầm ầm

sập xuống.

La Hàn Sơn chật vật lăn ra ngoài, tránh khỏi một quyền đáng sợ của quang ảnh, khí huyết trong người sôi trào, hai mắt lóe kim tinh.

- Đúng rồi, nếu như Tử cực công có thể đạt đến đệ cửu trọng đỉnh phong, nói không chừng có thể chiến thắng đối phương.

La Hàn Sơn sáng mắt, đệ cửu trọng đỉnh phong có thể dẫn một đóa tử khí liên hoa từ trong hư không, có liên hoa hộ thể, phòng ngự lực sẽ tăng lên gấp đôi.

Quang ảnh một lần nữa tấn công, La Hàn Sơn không lùi không tránh, Tử cực công thôi động đến cực hạn, liên tiếp hai quyền nghênh đón.

Ở một không gian phong bế khác.

Từ Tĩnh phát xuất thực lực chưa từng có, bất phân thắng bại với quang ảnh, quyền phong làm không khí dập dềnh như nước, kim quang lúc sáng lúc tối, rực rỡ chói mắt, tựa hồ như những dải hà lưu tung hoành, qua lại cọ rửa.

Nếu như La Hàn Sơn và Chu Mai ở đây, nhất định sẽ rất kinh ngạc, bởi vì đối thủ của Từ Tĩnh còn lợi hại hơn Bắc Tuyết công tử và Đoan Mộc công tử, Từ Tĩnh mà họ biết căn bản không đạt đến tầng thứ đó, nói như vậy, Từ Tĩnh vẫn luôn che giấy thực lực thật của mình.

Keng!

Quang ảnh cùng Từ Tĩnh đối một quyền, bạo phát ra tiếng kim loại đáng sợ, hỏa tinh lấp lánh vẩy ra khắp nơi, nóng vô cùng.

- Phá cho ta!

Tay trái khóa chặt cánh tay phải của quang ảnh, thân thể Từ Tĩnh hơi chấn, từ trong thân thể bạo phát ra kim quang thực chất, trùng kích lên người quang ảnh, khiến đối phương không thể động đậy, sau đó một quyền tranh

thủ đánh ra, trúng đầu quang ảnh.

Ba một tiếng, quang ảnh hóa thành bạch quang chui vào trong thủy tinh cầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 155: Tấn Thăng Bão Nguyên Cảnh

Rất nhiều người vòng thứ ba vẫn chưa kết thúc, Diệp Trần đã bắt đầu vòng thứ tư.

Quang ảnh bắc sắc thực lực rõ ràng là Bão Nguyên cảnh sơ kì cảnh giới, sóng chân khí hùng hồn cách rất xa vẫn có thể cảm thụ được, không khí nhất thời dâng lên như nước.

- Đến đây!

Diệp Trần trảm sát qua Hồng Thiên Quân, đấu qua với Nguyên Hoành Ưng, đâu còn phải sợ đối phương, tay phải nắm chặt Vân Ẩn Kiếm, kiếm ý súc thế chờ đợi.

Ba!

Quang ảnh bạch sắc đột nhiên biến mất, lần thứ hai xuất hiện đã ở trên đầu Diệp Trần, lăng không một kiếm trực tiếp bổ xuống, kiếm áp bàng bạc như sơn nhạc, như trường hải, xuyên qua hư không, đâm thẳng xuống Diệp Trần bên dưới, công thế cuồng mãnh khó đoán.

Diệp Trần hơi kinh ngạc, giơ kiếm chặn ngang.

Rắc!

Mặt đất dưới chân lõm xuống một mảng lớn, những vết nứt đen xì chằng chịt như tơ nhện.

- Độc bá nhất phương.

Lưỡi đẩy vào hàm răng, Diệp Trần hét lớn một tiếng, tay trái nắm quyền,

một quyền đánh ra.

Ầm ầm!

Hai chân Diệp Trần lún sâu nửa thước, bạch sắc quang ảnh bị quyền kình làm cho bay ngược ra ngoài, cánh tay bên trái xuất hiện những vết nứt nhỏ.

- Quả nhiên, bạch sắc quang ảnh phòng ngự không bằng mình.

Nhảy lên từ hố trũng, Diệp Trần vung ra một đường kiếm khí to lớn đuổi theo bạch sắc quang ảnh, định dùng một kiếm triệt để trảm sát đối phương.

Bạch sắc quang ảnh vẫn là Bão Nguyên Cảnh sơ kì tu vi, thân thể trong không trung hơi vặn, khéo léo lách qua kiếm khí, dùng tư thế quỷ dị cũng xuất mộ đường bạch sắc kiếm khí to lớn về phía Diệp Trần.

Không khí như tấm vải bị xé rách, thế đi kiếm khí của bạch sắc quang ảnh hình như còn trên Diệp Trần.

- Phong quyển tàn vân!

Tu vi từ Ngưng Chân Cảnh hậu kì đạt đến hậu kì đỉnh phong, chân khí Diệp Trần giống như lượng nước lên thì thuyền cũng lên, tiến bộ nhảy vọt, lúc này tái thi triển Kinh vân kiếm pháp, dễ dàng hơn rất nhiều, không còn xuất hiện cảm giác trì trệ như khi thi đấu với Hồng Thiên Quân nữa.

Kiếm khí ẩn hàm kiếm ý thẳng tắp bay lên, giảo động không khí, hình thành một đường phong long quyển cự đại, một đòn đánh vỡ bạch sắc kiếm khí, sau đó ầm ầm lao về phía bạch sắc quang ảnh. Kiếm khí sắc bén không ngừng từ trong bắn ra, trong suốt lấp lánh.

Rắc rắc rắc...

Không gian phong bế có sức mạnh thần bí, đang tu bổ lại những vết tích để lại từ trận chiến trước, chỉ là nó tu bổ nhanh, cũng không nhanh bằng

Diệp Trần phá hoại, mặt đất và tường trong nháy mắt xuất hiện thêm gần trăm vết kiếm, mỗi vết kiếm đều tueets lộ khí tức sắc bén.

Quang ảnh bạch sắc vung kiếm cuồng vũ, tạo nên một tầng kiếm mạc trước thân mình, ngăn cản phong long quyển và kiếm khí tập kích, thân thể từng bước lùi ra sau.

Binh!

Lưng chạm tường, bạch sắc quang ảnh không còn đường lui nữa, quang mang màu trắng trên người chớp tắt gấp hơn, một kiếm chém ra.

Ngang!

Kiếm quang bạch sắc vừa xuất, tiếng long ngâm nổi lên bốn phía, kiếm áp kinh nhân định trụ không khí, mang theo ý cảnh vô kiên bất tồi chém vỡ phong long quyển tung hoành bừa bãi.

- Còn chưa chết sao? Kiếm Khí Ngưng Sơn.

Trên tàn dư long quyển khí lưu, Diệp Trần không biết từ lúc nào xuất hiện ở đó, quần áo tung bay phấp phơi, một kém chém xuống.

Keng keng keng keng...

Hỏa tinh văng khắp nơi, bạch sắc quang ảnh giơ kiếm chặn kiếm khí, bị áp chế không thể nhúc nhích.

Chốc lát!

Kiếm khí đánh gãy bảo kiếm đối phương, bạch sắc quang ảnh lập tức hóa thành bạch quang.

Ong!

Diệp Trần chân vừa chạm đất, một cảm giác chấn động diệu kì lập tức tác động lên cơ thể, dưới tác dụng của luồng chấn động này, Diệp Trần chỉ

cảm thấy gân cốt ngứa ngáy, tốc độ lưu chuyển chân khí nhanh hơn, đạt đến hai lần, ngoài ra, bởi vì khí huyết sôi trào, sắc mặt Diệp Trần cũng đỏ dần lên.

- Chấn động chi lực kì diệu quá, có thể cải thiện thể chất của mình, gia tăng chân khí lưu chuyển.

Ba vòng trước đó, Diệp Trần đã biết chấn động chi lực có thể lấy tạp chất ra khỏi cơ thể, nâng tốc độ tu luyện và luyện hóa nguyên khí, chứ không phải trực tiếp tăng gia tu vi.

Chỉ là so với chấn động chi lực bây giờ, vẫn thấp hơn đôi chút.

Chấn động chi lực biến mất, Diệp Trần mở rộng nội thị, phát hiện vòng xoáy chân khí trong đan điền đang dần dần tiến về vị trí trung tâm, dần dần có hình tròn.

- Bây giờ mình chỉ thiếu khoảng nửa bước là có thể bước vào Bão Nguyên Cảnh.

Hình trạng chân khí trong đan điền sẽ phát sinh biến hóa rất lớn căn cứ theo cảnh giới, Luyện Khí Cảnh bởi vì nội khí còn mỏng, hiện ra xoáy khí trạng, đến Ngưng Chân Cảnh, nội khí chuyển thành chân khí, tổng lượng và chất lượng đại tăng, thoát xác biến thành vòng xoáy chân khí, còn Bão Nguyên Cảnh, vòng xoáy chân khí sẽ tụ tập lại một chỗ, hình thành một khối chân khí hình xoắn ốc, thể hiện dưới dạng cầu tròn hoàn mỹ.

Xích!

Một quyền xé rách không khí, thực lực Diệp Trần một lần nữa tăng gia, cho dù đấu với Nguyên Hoành Ưng cũng nắm chắc năm phần chiến thắng hoặc đánh chết đối phương.

Lúc này, vòng thứ ba của đại bộ phận người mới kết thúc.

Số người bị đào thải tăng lên chóng mắt, vòng thứ nhất là năm người,

vòng thứ hai là mười lăm người, vòng thứ ba hơn hai trăm bốn mươi người, toàn bộ bị truyền tống ra khỏi Thiên Mộng chiến điện, quay lại sa mạc Xích Cổ.

- Hàn Sơn!

Lưu Vân Tông đại trưởng lão nhìn khắp một vòng, tìm ra La Hàn Sơn trong đám đông.

La Hàn Sơn cười khổ nói:

- Xin lỗi, con không bước vào được Bão Nguyên Cảnh.

Vỗ vỗ vai La Hàn Sơn, đại trưởng lão cười nói:

- Không sao, với thiên phú của ngươi, không cần mất nhiều thời gian, vẫn có thể vào được Bão Nguyên Cảnh, không cần phải vội.

- Ừm.

La Hàn Sơn gật gật đầu,

- Cũng không phải không có một chút tiến bộ nào, nguyên khí trong Thiên Mộng chiến điện rất nồng đậm, trong thời gian khảo nghiệm còn có chấn động chi lực tác dụng lên cơ thể, vòng xoáy nguyên khí trong cơ thể con sau khi qua được vòng thứ ba đã có dấu hiệu tích tụ, trở về chỉ cần tĩnh tâm tu luyện nói không chừng sẽ đột phá.

- Được như vậy thì tốt, những người khác đâu? Không gặp nguy hiểm gì chứ!

Đại trưởng lão thần tình căng thẳng, cả bốn người Diệp Trần tương lai đều là trụ cột của Lưu Vân Tông, mất đi một người là một tổn thất rất lớn, nhất là Diệp Trần, thiên tài lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý không phải mớ rau, hiếm có vô cùng, lần này để mất, lần sau không biết phải đợi bao nhiêu năm nữa.

La Hàn Sơn nhìn về phía Tử Dương Tông, chân khí truyền âm cho Đại trưởng lão nói:

- Đại trưởng lão, Diệp sư đệ lĩnh ngộ kiếm ý chân chính, còn trảm sát Bôn lôi thủ Âu Dương Liệt và Tiểu thần thoái Âu Dương Minh, hai người này muốn ám sát chúng con, cuối cùng lại bị Diệp sư đệ giết chết.

- Thật vậy sao.

Đại trưởng lão thanh âm có chút sắc nhọn, may là đang ở trạng thái chân khí truyền âm, nếu không có lẽ tất cả mọi người đều đã nghe thấy.

La Hàn Sơn mỉm cười nói:

- Sao con dám nói dối, tuyệt đối chính xác.

- Tốt quá, tiểu tử Diệp Trần lĩnh ngộ được kiếm quả, quả nhiên là thiên tài tuyệt thế của Lưu Vân Tông ta.

Đại trưởng lão nheo mắt cười, nếu như nói Diệp Trần lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý là một miếng ngọc thô thì khi Diệp Trần lĩnh ngộ kiếm ý chân chính là một miếng tuyệt thế mỹ ngọc, không cần mài dũa, tự hành thành tài.

La Hàn Sơn tiếp tục thông báo:

- Chu Mai và Từ Tĩnh đều rất tốt, họ đến bây giờ vẫn chưa ra, nói không chừng đang trải qua vòng khảo nghiệm thứ tư, có hi vọng rất lớn tấn thăng Bão Nguyên Cảnh.

Những lời này không có chân khí truyền âm, mấy vị trưởng lão xung quanh đều nghe thấy hết.

Tứ trưởng lão ha ha cười nói:

- So với thời chúng ta, các ngươi quá xuất sắc, vài năm nữa, có lẽ chúng ta sẽ phải nhường vị trí này cho các ngươi.

- Ha ha, nhường vị trí cũng là đúng thôi, thời đại này là thời đại thanh niên mà!

- Nói không sai, năm xưa bao vây Cửu U Giáo, cao thủ Lưu Vân Tông tử thương nghiêm trọng, tốp chúng ta vẫn chưa kịp trưởng thành đã trở thành trưởng lão nội môn, gánh vác trách nhiệm, các ngươi ưu tú hơn chúng ta, cho nên có thể đảm đang vị trí này.

So với những tông môn khác, bên Lưu Vân Tông cười nói vui vẻ.

Phía Tử Dương Tông.

Tử Dương Tông đại trưởng lão nét mặt âm trầm, nói với trưởng lão nội môn bên cạnh:

- Không biết Âu Dương Liệt và Âu Dương Minh thế nào, những người còn lại đã ngã xuống hơn nửa.

- Ừm, Âu Dương Liệt và Âu Dương Minh thực lực cao cường, khả năng thiệt mạng không lớn, những người khác thực lực kém hơn một bậc, khả năng tử vong là rất cao.

Đại trưởng lão nhìn sang La Hàn Sơn, sát cơ trong mắt lóe lên rồi biến mất:

- Xem ra chúng vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ được giao! Để La Hàn Sơn sống sót ra ngoài.

- La Hàn Sơn không cần lo lắng, hắn vẫn chưa bước vào Bão Nguyên Cảnh, lo là lo tên tiểu tử Diệp Trần, chỉ cần hắn bước vào được Bão Nguyên Cảnh, đủ để địch lại Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì, sau này sẽ là họa lớn của Tử Dương Tông, không thể giữ lại.

- Mặc kệ thế nào, đợi Âu Dương Liệt và Âu Dương Minh ra ngoài trước đã, ta cứ có dự cảm không tốt.

A!

Đột nhiên!

Bên Trọng Nhạc Môn truyền đến một tiếng gầm giận dữ, tiếng gầm mang theo chân khí, chấn động cả một vùng sa mạc rộng mười trượng vuông, bụi cát tung lên mù mịt.

- Ngươi nói gì?

Trọng Nhạc Môn đại trưởng lão giận dữ trợn mắt nhìn đệ tử vừa mới đi ra.

Đệ tử này bị khí thế của Đại trưởng lão làm cho giật mình, vội vã cúi đầu, nói:

- Đại trưởng lão, đệ tử không nhìn thấy đại sư huynh Hồng Thiên Quân trong Thiên Mộng chiến điện, nhưng đệ tử nghĩ đại sư huynh có lẽ không sao, huynh ấy là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, những Tiềm long bảng cao thủ khác đều ở đó, ngoài họ, còn ai giết được đại sư huynh.

Trọng Nhạc Môn đại trưởng lão quát nói:

- Vậy hắn đang ở đâu, Thiên Mộng chiến điện một khắc nữa là đóng cửa.

- Cái này... cái này đệ tử cũng không biết.

- Hừ, Hồng Thiên Quân mà có chuyện gì, Trọng Nhạc Môn ta nhất định triệt để điều tra chuyện này, xem ai đang giở trò, nếu để ta biết được, ta sẽ giết cả nhà hắn.

La Hàn Sơn nhãn thần co lại, vội vàng thu hồi thị tuyến, Hồng Thiên Quân chết trên tay Diệp Trần, hắn và Chu Mai Từ Tĩnh đều tận mắt nhìn thấy, lúc này tuyệt đối không được để lộ dấu vết, bằng không để người của Trọng Nhạc Môn chú ý, sẽ mang đến vô số tai họa cho Lưu Vân Tông.

Đại trưởng lão cảm thấy thần tình La Hàn Sơn có chút kì lạ, chân khí truyền âm nói:

- Hàn Sơn, ngươi sao vậy, có chuyện này cứ nói thật cho ta biết, ta là đại bá của ngươi, không lẽ ngươi không tin ta.

Do dự một lúc, La Hàn Sơn vẫn quyết định nói, nếu nói Lưu Vân Tông ai là người hắn tin tưởng nhất, thì đó chính là phụ thân La Hành Liệt và Đại trưởng lão, hai người này đều là người chí thân với hắn,

- Đại trưởng lão, Hồng Thiên Quân đã chết, người giết hắn là Diệp Trần, nhưng chuyện này là Tử Dương Tông Âu Dương Liệt và Âu Dương Minh gây nên, lúc đó chúng con không giết Hồng Thiên Quân thì Hồng Thiên Quân sẽ giết chúng con.

- Âu Dương Liệt và Âu Dương Minh khích được Hồng Thiên Quân giết các ngươi, có lẽ phải trả cho hắn một thứ gì đó! Ta còn tưởng chuyện gì, giết thì cũng đã giết rồi, các ngươi không giết hắn, hắn sẽ giết các ngươi, đạp lý này rất đơn giản, những trừ ta và phụ thân người ra, không được nói cho ai hết, Lưu Vân Tông ta mặc dù không phải kẻ yếu hèn, nhưng cũng không muốn khai chiến với Trọng Nhạc Môn.

- Chuyện này con biết.

Vòng thứ nhất, vòng thứ hai, vòng thứ ba cộng lại số người bị đào thải tổng cộng hơn hai trăm sáu mươi người, số người còn lại chỉ có ba mươi mấy, trong ba mươi mấy người này, có tám người vốn là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, họ muốn đột phá rất khó, nhưng vẫn có thể tiến thêm một bước, đạt tới Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong.

Hơn hai mươi người còn lại cũng không nhất định yên ổn tiến nhập Bão Nguyên Cảnh tầng thứ, dù sao tình huống mỗi người đều không giống nhau, trong số những người bị đào thải sau vòng khảo nghiệm thứ ba, có sáu người tấn thăng thành công, căn bản không cần tiếp nhận vòng khảo nghiệm thứ tư.

Trong gian phòng phong bế thứ chín phía Bắc.

Đao quang lả tả như tuyết hoa bay lượn, như mộng như huyễn, trong đao quang, hai đường thân ảnh khiết bạch thỉnh thoảng lại lao vào nhau, tạo nên ngàn vạn hỏa tinh, hai đường thân ảnh mặc dù đều màu trắng, nhưng một trong số đó hơi trong suốt, rõ ràng là năng lượng cấu thành, người còn lại bạch y phơ phất, khí chất xuất trần, không cần dùng mắt nhìn, vẫn mang đến cho người ta cảm giác nhẹ nhàng như gió xuân.

Một đao đánh lùi đối phương, bạch y thanh niên giãn lông mày, cuối cùng cũng đã tấn thăng, đình trệ ở Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong hơn hai năm, bây giờ mới bước vào Bão Nguyên Cảnh.

Ngẩng đầu, thanh niên để lộ khuôn mặt anh tuấn hiền dịu, nếu như có người ở đây, nhất định nhận ra hắn chính là Bắc Tuyết sơn trang đại đệ tử Bắc Tuyết công tử.

Không gian phong bế thứ ba phía Bắc.

Nam La Tông đại đệ tử "Liên tiên tử" Tần Vũ Liên tấn thăng.

Không gian phong bế thứ mười tám phía Nam.

Chu Mai đào thải.

Không gian phong bế thứ mười bốn phía Nam.

Quanh người Từ Tĩnh bạo phát ra sóng chân khí chỉ Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì mới có, một quyền đánh vỡ đầu bạch sắc quang ảnh.

Nặng nề thổ ra một ngụm trọc khí, Từ Tĩnh nhắm mắt, tự nói với mình:

- Cuối cùng có thể tu luyện môn công pháp rèn thể kia rồi, không biết có lợi hại như trên sách cổ nói không?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 156: Tiếp Tục Tấn Thăng Bão Nguyên Cảnh!

Từ Tĩnh vừa tấn thăng, Thiên Phong Quốc tấn thăng thành Bão Nguyên Cảnh tầng thứ đệ tử tông môn có ba người, đó là Bắc Tuyết sơn trang đại đệ tử Bắc Tuyết công tử, Nam La Tông đại sư tỷ Tần Vũ Liên, Đệ tử hạch tâm Lưu Vân Tông Từ Tĩnh, về phần Đoan Mộc công tử, "Bá đao" Vu Nhạc, "Vũ hiệp" Nam Cung Vân, Viên Tuyết Mai, Liễu Vô Tướng, Cơ Tuyết Nhạn... cũng giống như La Hàn Sơn, đều bị đào thải ở vòng thứ ba.

Trước mắt, Thiên Phong Quốc đệ tử tông môn chỉ còn lại Lâm Kì và Diệp Trần vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Sa mạc Xích Cổ.

Bên ngoài quang môn.

Bắc Tuyết công tử, Tần Vũ Liên và Từ Tĩnh lần lượt bị truyền tống ra ngoài.

- Từ Tĩnh sư muội, muội tấn thăng rồi.

La Hàn Sơn và Chu Mai đều không tấn thăng, mặc dù có chút thất vọng, nhưng cảm giác ấy trôi qua rất nhanh, võ giả nhất đạo, trọng ở kiên trì, nhất thời được mất không là gì, cả đời được mất mới là quan trọng nhất, nói không chừng hôm nay không tấn thăng, sau này tu vi lại tiến triển tấn mãnh, đương nhiên, chuyến đi đến Thiên Mộng cổ địa nguy hiểm trùng trùng, bốn người khó khăn lắm mới vào được Thiên Mộng chiến điện, lúc này vừa nhìn thấy Từ Tĩnh, khí tức cường đại trên người đối phương đã nói cho họ biết đáp án.

Từ Tĩnh gật gật đầu,

- Vòng khảo nghiệm thứ sáu không phải Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì có thể thông quan, mười chiêu muội đã bị đánh bại.

Vòng thứ tư nàng tấn thăng thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, vòng thứ năm bạch sắc quang ảnh căn cứ vào tiến triển tu vi của nàng đưa ra điều chỉnh hợp lý, nhưng nàng vẫn đối phó được, phải đánh hơn trăm chiêu mới thông qua, chỉ là đến vòng thứ sáu, thực lực của bạch sắc quang ảnh khủng bố dị thường, đạt đến cảnh giới Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, một chiêu một thức đều có sức mạnh chấn động sơn phong.

- Ha ha, tấn thăng là tốt, còn không qua được vòng thứ sáu cũng chẳng có vấn đề gì.

Đại trưởng lão lâu lắm rồi mới được vui như vậy, đầu tiên là Diệp Trần lĩnh ngộ kiếm ý, trảm sát Tử Dương Tông hai đại đệ tử, sau đó là Từ Tĩnh bước vào Bão Nguyên Cảnh, trở thành cao thủ sánh ngang với Phỉ Thúy công tử, tất cả đều là chuyện mừng của Lưu Vân Tông, cần phải mở yến tiệc, mời tất cả các phương hào kiệt của Thiên Phong Quốc đến.

Bắc Tuyết sơn trang và Nam La Tông đại trưởng lão cũng rất vui, trong tông môn có một đệ tử đột phá lên Bão Nguyên Cảnh tầng thứ, nhất là Bắc Tuyết sơn trang, ngoài Bắc Tuyết công tử ra, họ vẫn còn "Bắc Tuyết khoái đao" Lâm kì bên trong, đến bây giờ vẫn chưa thấy ra ngoài, tấn thăng thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh có hơn chín mươi phần trăm hi vọng.

- Các ngươi đều đã ra ngoài, Thiên Phong Quốc chỉ còn Lâm Kì và Diệp sư đệ ở trong, không biết bây giờ họ thế nào?

La Hàn Sơn nói.

Từ Tĩnh nói:

- Ta nghĩ Diệp sư đệ nhất định thành công.

- Không sai, hi vọng rất lớn.

Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão đều gật gật đầu.

Thiên Mộng chiến điện.

Không gian phong bế thứ hai mươi mốt phía Bắc.

Không ai nghĩ Lâm Kì có thể kiên trì đến tận bây giờ, tựa hồ mỗi người đều xem nhẹ thực lực của hắn, bởi vì bạch sắc quang ảnh của vòng thứ tư có Bão Nguyên Cảnh sơ kì tu vi, bạch sắc quang ảnh của vòng thứ năm càng lợi hại hơn, chỉ thiếu một bước là sẽ đạt đến Bão Nguyên Cảnh trung kì, đương nhiên, đẳng cấp là dựa vào võ giả bình thường để tính, nếu như đem bạch sắc quang ảnh đổi thành Hồng Thiên Quân, Lâm Kì sớm đã bại, dù sao Hồng Thiên Quân là người có thể chống lại Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì.

Trận chiến này sớm đã bắt đầu, Lâm Kì có thể bất bại, hoàn toàn dựa vào ý chí kinh nhân của hắn, bây giờ đao thế trên người càng lúc càng thịnh, có xu thế lột xác.

- Chết!

Một đao nhanh hơn một đao, Lâm Kì bây giờ chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là nhanh, nhanh hơn, nhanh đến vượt qua cực hạn vốn có, tiến nhập vào tầng thứ cao hơn.

Rắc!

Bạch sắc quang ảnh vốn đang áp chế Lâm Kì, thân thể đột nhiên khựng lại, cánh tay cầm bảo kiếm bay lên, thân thể bị chém thành mấy đoạn, hóa thành bạch quang.

Ong!

Vòng xoáy chân khí bên trong đan điền Lâm Kì rung động với tốc độ chóng mặt, cuối cùng tụ thành dạng cầu tròn, chân khí lõm xuống theo dạng xoắn ốc.

- Đột phá, không ngờ lĩnh ngộ đao ý trước rồi mới đột phá tu vi.

Lúc nãy nếu như không lĩnh ngộ đao ý, cho dù đao có nhanh cũng phải thất bại, nhưng hắn đã thành công, trở thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, hơn nữa còn lĩnh ngộ đao ý mà đao khách nào cũng mơ ước, sau trang chủ Tiết Vô Nhận, hắn là người thứ hai ở Thiên Phong Quốc lĩnh ngộ đao ý.

Vòng khảo nghiệm thứ sáu.

Lâm Kì hít ngược một hơi lãnh khí, bởi vì hắn đột phá cảnh giới, bạch sắc quang ảnh căn cứ vừa thực lực của hắn tiến hành điều chỉnh, đạt đến Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong cấp bậc, so với vòng khảo nghiệm thứ sáu của Từ Tĩnh, Tần Vũ Liên và Bắc Tuyết công tử đáng sợ hơn rất nhiều.

Phải biết cảnh giới càng cao, vượt cấp khiêu chiến càng khó, Lâm Kì mới bước vào cấp độ Bão Nguyên Cảnh,tu vi tương đương tầng thấp nhất của Bão Nguyên Cảnh, bạch sắc quang ảnh thực lực là Bão Nguyên Canh trung kì đỉnh phong tu vi, chênh lệch không phải một giai, mà là một giai rưỡi, cho dù hắn lĩnh ngộ đao ý cũng không thể là đối thủ.

Cả Nam Trác Vực, có thể khiêu chiến thanh niên cao thủ hơn mình một giai rưỡi không quá năm người, nếu tam cường Tiềm long bảng cao thủ họ là Bão Nguyên Cảnh trung kì tu vi, có thực lực sánh ngang với Thiên Phong Quốc ngũ đại tông chủ, nhưng luận thiên phú, họ không giỏi hơn Lâm Kì là bao nhiêu, đao ý của Lâm kì đối với họ mà nói cũng không có gì hiếm lạ, trong tam cường0 Tiềm long bảng, lĩnh ngộ và kiếm ý có không ít, đừng nói tam cường Tiềm long bảng - những người đứng đầu giới thanh niên Nam Trác Vực.

Bạch sắc quang ảnh chỉ xuất một đao, Lâm Kì đã bị đẩy lùi mười bước.

Đao thứ hai, Lâm Kì chật vật né tránh.

Đao thứ ba, Lâm Kì miệng rỉ máu tươi.

...

Đao thứ sáu, Lâm Kì thảm bại, bị truyền tống ra ngoài Thiên Mộng chiến điện.

Như vậy, thanh niên Thiên Phong Quốc chỉ còn lại một mình Diệp Trần.

- Lâm Kì ra rồi!

Trên sa mạc Xích Cổ, ngũ đại tông môn trưởng lão Thiên Phong Quốc toàn bộ nhó qua, kinh ngạc nhìn Lâm Kì vừa bị truyền tống ra khỏi quang môn.

Lâm Kì thần sắc bình thản, đi về phía Bắc Tuyết sơn trang.

Tứ đại tông môn còn lại đều có thu hoạch, biểu tình coi như bình thường, chỉ có đám người Tử Dương Tông là âm trầm, mắt đầy tia máu, như muốn giết người.

- Đại trưởng lão, nói không chừng Âu Dương Liệt và Âu Dương Minh vẫn trụ lại được đến bây giờ, điều này cũng không thể nói trước được!

Một Trưởng lão nội môn Tử Dương Tông bên cạnh không chịu nổi bầu không khí này, nói ra điều đến bản thân cũng không tin.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 157: Ba Món Bảo Vật

Tử Dương Tông đại trưởng lão hừ lạnh, hắn đã không còn muốn nói nữa, ý thức mặc dù không muốn thừa nhận Âu Dương Liệt và Âu Dương Minh đã chết, nhưng lý trí thì nói với hắn, không nên hi vọng.

- Lần này trở về, ngầm bố trí nhân thủ, toàn bộ kích sát Lưu Vân Tông mấy đại đệ tử, ta muốn chúng hỉ sự biến thàng tang sự.

- Đó là đương nhiên, không thể để Lưu Vân Tông tiếp tục trưởng thành.

Không gian phong bế thứ năm phía Tây Thiên Mộng chiến địa.

Nguyên Hoành Ưng một quyền bổ vỡ đầu bạch sắc quang ảnh, ha ha cười lớn, thần tĩnh đầy vẻ đắc ý, tự huênh hoang một mình.

- Thiên Mộng chiến điện không thể khiến mình một lúc từ Bão Nguyên Cảnh sơ kì tu vi tấn thăng thành Bão Nguyên Cảnh trung kì, nhưng có thể đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong cũng khiến lực chiến đấu của mình đại tăng, Đệ tử Lưu Vân Tông, đợi ta đến bóp chết các ngươi! Nhất là tên tiểu tử đáng ghét lĩnh ngộ kiếm ý, ta muốn ngươi chết thật bi thảm.

Nghĩ đến việc giết chết Diệp Trần, Nguyên Hoành Ưng lại bật cười điên cuồng một lần nữa, chân khí toàn thân sôi trào, chân khí hung ác bàng bạc biến hắn trở thành một tên ác ma.

Gian phòng phong bế thứ mười sáu phía Đông.

Trang Phỉ một chưởng đánh vào lưng bạch sắc quang ảnh, chưởng lực ngưng luyện cực độ đánh nát bạch sắc quang ảnh, nhẹ nhàng lanh lẹ, lực đạo không hề tràn ra ngoài.

- Thiên Phong Quốc tương lai sẽ là thiên hạ của ta.

Kích sát bạch sắc quang ảnh, khí thế tán phát từ người Trang Phỉ không hề thua kém Nguyên Hoành Ưng, tu vi rõ ràng đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong.

Không ai nghĩ hắn vẫn có thể tiến thêm một tầng, dù sao trong Tiềm long bảng, hắn cũng chỉ xếp hạng sáu mươi tám, vẫn là viên đá lát đường cho những người còn lại.

Những người khác biến hóa thế nào Diệp Trần không biết, cũng không có thừa tâm tư để đi suy đoán.

Lần này, thực lực bạch sắc quang ảnh là Bão Nguyên Cảnh trung kì, chỉ thua kém Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong một chút, nhưng đã là cực hạn của hắn, có thể đấu đến bây giờ, hoàn toàn dựa vào kiếm ý càng lúc càng thuần thục.

Diệp Trần lúc vừa bước vào Thiên Mộng cổ địa, kiếm ý còn thuộc giai đoạn tương đối non nớt, sau khi chiến với Hồng Thiên Quân, kiếm ý bắt đầu trưởng thành, thuộc giai đoạn sơ bộ, bây giờ sau năm vòng kiểm nghiệm, kiếm ý của hắn một lần nữa trưởng thành, thiếu một bước là sẽ tiểu thành.

Kiếm ý ở giai đoạn tiểu thành rất đáng sợ, so với kiếm ý ở giai đoạn non nớt không biết lợi hại hơn bao nhiêu lần, bây giờ Diệp Trần không cần dùng nhiều chiêu, mà vẫn có thể đánh bại chính bản thân mình lúc vừa bước vào Thiên Mộng cổ địa.

Một ngàn chiêu!

Vừa tròn một ngàn chiêu, Diệp Trần một kiếm chém bay đầu bạch sắc quang ảnh, nhất thời, chỉ cảm thấy mắt lóe kim tinh, đầu váng mắt hoa.

Đương nhiên, mệt cũng xứng đáng, vòng xoáy chân khí trong đan điền cuối cùng cũng đã tụ lại, trở thành một hình xoắn ốc hoàn mỹ.

Khoảnh khắc này, Diệp Trần chính thức tấn thăng lên Bão Nguyên Cảnh.

- Bách kiếm tề phát!

Muốn thử uy lực của Bão Nguyên Cảnh sơ kì tu vi, Thân thể Diệp Trần hơi rung, toàn lực thôi động nhân cấp đỉnh giai công pháp Thuần Quân Chân Khí.

Soạt soạt soạt soạt soạt soạt soạt...

Từng đường khí kiếm ngưng như thực chất huyền phù quanh người Diệp Trần, không biết là bao nhiêu, chính đạo, một trăm đường khí kiếm cùng chung một phương hướng, luồng kiếm thế kinh nhân đó đáng sợ vô cùng, tựa hồ có thể xuyên thủng hư không, dùng khí tức cách không giết người.

- Đi!

Diệp Trần vung tay, khí kiếm rậm rạp biến thành những đường bạch quang, bắn lên bức tường đối diện, nhanh như điện xẹt.

Bức tường cứng như thép hơi rung động, bắt đầu rơi vụn bột, là cả bức tường bị khí khiếm là xốp.

- Một trăm đường khí kiếm, mỗi đường đều có thể bắn chết Ngưng Chân Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả đỉnh tiêm nhất, bách kiếm tề phát, Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả cũng bị bắn thành tổ ong, nếu như Thuần Quân Chân Khí là công pháp địa cấp sơ giai, uy lực còn sẽ còn tăng lên gấp đôi.

Vừa lẩm nhẩm tính toán uy lực khí kiếm, Diệp Trần vừa thầm giật mình, không động dụng thủ đoạn khác, chỉ dựa vào chân khí Thuần quân vẫn có thể dễ dàng giết chết Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả, đúng là ngoài tầm dự liệu của hắn, đương nhiên, hắn cũng biết, uy lực kiếm khí là thông qua võ giả bình thường tham khảo, những võ giả thiên tài kia không thể bị giết chết dễ dàng như vậy, vẫn phải động dụng kiếm ý và Kinh vân

kiếm pháp.

Từ từ thổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần lẩm bẩm:

- Với thực lực hiện tại của mình, gặp phải Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong võ giả cũng có thể chiến thắng, không biết so với Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì thì như thế nào.

Võ giả cảnh giới, càng về sau chênh lệch càng lớn, trước đây còn có thể khiêu chiến vượt hai giai, sau khi đạt đến Bão Nguyên Cảnh, khả năng khiêu chiến vượt hai giai là không cao, cho dù Diệp Trần kiếm ý đã sắp tiểu thành, linh hồn lực cường hãn vô song, cũng phải chịu giới hạn.

Nhưng hắn cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, nói không chừng có thể chống chọi một phen.

Vòng khảo nghiệm thứ sáu.

Ong!

Bên dưới thủy tinh cầu bảy màu ngưng tụ ra một đường quang ảnh bạch sắc.

Bạch sắc quang ảnh chỉ đứng ở đó, sóng chân khí dâng cao như núi, hùng hồn vô cùng, không khí xung quanh nhất thời bị đè ép thành hình vòng cung kinh diễm.

- Bão Nguyên Cảnh tu vi hậu kì!

Sắc mặt Diệp Trần ngưng trọng như núi, bạch sắc quang ảnh mang đến cho hắn áp lực giống như Lưu Vân Tông tứ trưởng lão, chỉ riêng khí tức đã có thể sản sinh áp bách đáng sợ, khiến người ta không có nổi suy nghĩ phản kháng.

Xích!

Bạch sắc quang ảnh một kiếm chém ra, kiếm khí chưa tới, bức tường sau

lưng Diệp Trần xuất hiện một khe hở sâu hoắm, có mạt phấn lả tả rơi xuống.

- Chỉ dựa vào kiếm áp mà có thể tạo ra lực sát thương kinh khủng như vậy, đúng là khó nhằn!

Diệp Trần vội vàng giơ kiếm chặn, trong đầu không khỏi nghĩ đến hắc y trung nhân năm xưa từng muốn giết hắn, người kia một chưởng đánh xuống, chưởng áp đáng sợ nghiền nát mấy chục hắc y nhân thành huyết bùn, không khác gì kiếm áp này, đều là Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì mới có năng lực.

Keng!

Bạch sắc kiếm khí cắt lên Vân ẩn kiếm, Diệp Trần tựa hồ nghe thấy kiếm bi ngâm, đó là dấu hiệu hủy diệt, kiếm khí mà đối phương vung trảm, cường đại khó tưởng tượng, không phải hạ phẩm bảo kiếm, căn bản không thể chịu nổ luồng áp lực này.

- Phá!

Diệp Trần hét lớn một tiếng, Thuần Quân Chân Khí thôi động đến cực hạn, quán nhập vào trong vân ẩn kiếm.

Một khắc sau!

Bạch sắc kiếm khí vỡ tan, trên vân ẩn kiếm xuất hiện vết nứt mờ mờ và vẫn không ngừng lan ra.

- Kiên trì thêm chút nữa, để ta phát huy chút ánh sáng cuối cùng của ngươi.

Vân ẩn kiếm xuất hiện tổn thương, Trong lòng Diệp Trần cũng không dễ chịu gì, thanh kiếm này mặc dù theo hắn thời gian không dài, nhưng cùng hắn chiến đấu đến tận bây giờ, kích sát bao nhiêu kẻ địch, thậm chí còn trảm sát Tiềm long bảng cao thủ Hồng Thiên Quân, chiến công hiển hách.

Chân khí củng cố lại Vân ẩn kiếm, Diệp Trần lần đầu tiên thoả thích thi triển Kinh vân kiếm pháp.

- Phong quyển tàn vân.

Kiếm khí phong nhuệ sắc bén đâm thẳng, khí lưu giảo động, hình thành một đường phong long quyển cự đại, lần này phong long quyển càng ngưng thực hơn, ẩn hiện có quang mang tán phát, tựa như một cây thiên trụ, cuồn cuộn nhắm vào bạch sắc quang ảnh, thỉnh thoảng có kiếm khí kinh diễm bắn ra.

Keng keng keng keng keng keng keng...

Bạch sắc quang ảnh không nhanh không chậm ngăn cản kiếm khí, động tác rõ ràng không nhanh, nhưng mỗi kiếm đều rơi trúng điểm yếu của kiếm khí.

Một đường rồi lại một đường kiếm khí bị đánh nát, phong long quyển đã gần trong gang tấc.

Đột nhiên.

Bạch sắc quang ảnh thân hình vụt biến, giơ kiếm nghênh đón phong long quyển.

Phốc!

Bạch sắc quang ảnh xuyên qua từ trong phong long quyển, phong long quyển sau lưng ầm ầm tan rã, hoá thành khí lưu cuồng bạo cuộn ra bốn phía.

- Thái thượng kinh vân!

Chiêu cuối cùng của Phong vân kiếm pháp Diệp Trần chưa từng thi triển, không phải không thi triển được mà là quá tiêu hao chân khí, với Ngưng Chân Cảnh hậu kì tu vi trước kia của hắn căn bản không đủ duy trì, bây giờ tấn thăng lên Bão Nguyên Cảnh sơ kì cảnh giới, chiêu thức này cuối

cùng cũng lộ diện.

Thân thể như phù vân phiêu phù giữa không trung, Diệp Trần một kiếm rơi xuống, nhẹ nhàng, không mang theo một tia khói lửa nào, tựa hồ như đang rẽ bạch vân.

Đùng!

Sấm sét nổi lên, kiếm khí kích xạ.

Một kiếm này muốn tránh cũng không tránh được.

Bạch sắc quang ảnh không có tình cảm con người, máy móc giơ kiếm chặn.

Rắc một tiếng, bảo kiếm trong tay bạch sắc quang ảnh gãy đôi, ngực bị chém một vết sâu hoắm, nhưng cuối cùng vẫn không bị chém chết, chỉ là trọng thương mà thôi, kì thực nói một cách chính xác, bạch sắc quang ảnh rất thiệt thòi, bạch sắc bảo kiếm trong tay nó là năng lượng cấu thành, không được cứng rắn cho lắm, cũng chính là nói, một chiêu này của Diệp Trần không thắng đối phương mà thắng một thanh kiếm.

Bàn chân chạm đất, Diệp Trần cười khổ một tiếng, cúi đầu nhìn Vân ẩn kiếm, mất đi chân khí củng cố, Vân ẩn kiếm nứt thành từng đoạn, hoá thành hàng trăm hàng ngàn mảnh vụn rơi xuống đất, phát ra những tiếng đing đing đang đang trong trẻo, cực kì êm tai.

- Thua!

Mất đi Vân ẩn kiếm, Diệp Trần không phải là đối thủ của bạch sắc quang ảnh, mặc dù đối phương cũng mất đi bảo kiếm.

Ý!

Diệp Trần đang chuẩn bị đấu một trận tay không với bạch sắc quang ảnh, dù bị đào thải cũng không vấn đề gì, nhưng sự tình lại chuyển biến một

cách kì lạ, bạch sắc quang ảnh tự động nhảy vào trong thuỷ tinh cầu, căn bản không phải hoá thành bạch quang như trước kia.

Ầm ầm!

Gian phòng không ngừng lắc lư, xung quang xuất hiện thêm bốn cảnh cửa, trong đó ba trong bốn cánh cửa đó nối với những thông đạo u thâm, còn một cánh là quang môn.

Nhớ lại những gì đại trưởng lão nói, đôi lông mày đang nhíu chặt của Diệp Trần lập tức giãn ra.

Thiên Mộn chiến điện thần bí vạn phần, mỗi lần khảo nghiệm đều không giống nhau, nhưng chỉ cần thông qua toàn bộ khảo nghiệm, Thiên Mộng chiến điện sẽ mở ba món bảo vậy, ba món bảo vật này có khả năng là bảo khí, có khả năng là bí tịch, cũng có khả năng là những vật phẩm thập phần trân quý khác, nhưng, muốn lấy được bảo vật, cần phải nỗ lực thực hiện, không thực hiện được là vấn đề của mỗi cá nhân, dù sao cơ hội cũng đã trao cho rồi.

- Hình như Thiên Mộng chiến điện đã một trăm năm chưa từng có ai thông qua toàn bộ khảo nghiệm, không ngờ lần này lại bị mình đánh phá, không biết còn ai nữa hay không?

Muốn thông qua toàn bộ khảo nghiệm không phải chuyện dễ, đến cuối cùng, bạch sắc quang ảnh sẽ căn cứ vào tình hình của mỗi người, điều chỉnh thực lực, như Lâm Kì đối thủ vòng thứ sáu là Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong tu vi, còn Diệp Trần là Bão Nguyên Cảnh hậu kì tu vi, hai bên chỉ cách nhau nửa giai vị, thực lực hoàn toàn khác biệt, trong tình huống thông thường, hai Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong võ giả chưa chắc là đối thủ của Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì, đấy chính là giai vị áp chế.

Chỉ là Diệp Trần có dự cảm, thông qua toàn bộ khảo nghiệm không chỉ có một mình hắn, những Tiềm long bảnh cao thủ kia đều không phải hạng xoàng, nhất là ba người nằm trong top 60, đó là "Nhất đao vô huyết" Cưu Vô

Huyết, Vô Hình Tông đại đệ tử Tiết Ngân, "Sát thủ ưng" Nguyên Hoành Ưng.

Thiếu chút nữa thì để sót, "Ma công tử" Lãnh Vô Tình cũng không thể coi thường, nếu như hắn có thể tấn thăng Bão Nguyên Cảnh, thực lực tuyệt đối đáng sợ, phải biết hắn tu luyện là "Địa ma tôi thể **", dẫn đến tu vi bản thân cực khó nâng cao, những chỉ cần tấn thăng, thực lực tăng trưởng không chỉ một lần.

Một tay chiêu nhẹ, hạ phẩm bảo thương đặt nơi góc phòng bị Diệp Trần hút lên tay, hắn có chút bất đắc dĩ, hạ phẩm bảo thương từ mức độ trân quý, tốt hơn Vân ẩn kiếm không biết bao nhiêu lần, chỉ là hắn là dùng kiếm, chỉ có bảo kiếm trong tay, mới có thể đem kiếm ý thôi động đến cực chí, mất đi bảo kiếm, lực chiến đấu suy giảm, cho dù là hạ phẩm bảo khí cũng không thể bù đắp.

- Hôm nay nhất định phải lấy được một thanh hạ phẩm bảo kiếm.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần nhìn bốn cánh cửa, nếu không có gì bất ngờ, ba cánh cửa kia là thông đến nơi có bảo vật, quang môn là truyền tống môn truyền tống ra ngoài Thiên Mộng chiến điện.

Không cần do dự nhiều, Diệp Trần mở cánh cửa nối liền với thông đạo bên trái, về phần quang môn, hắn chưa từng nghĩ qua, đã vào đến đây rồi, sao chịu tay trắng mà ra.

Diệp Trần bước vào thông đạo chưa được bao lâu, những người khác cũng phát sinh biến hoá.

- Quả nhiên như lời đồn, thông qua toàn bộ khảo nghiệm, sẽ có cơ hội giành được ba món bảo vật, ba món bảo vật đó sẽ thuộc về ta.

Huyết sắc tế đao nhập vỏ, Cưu Vô Huyết cười nham hiểm, bước vào thông đạo bên trái.

Ở một gian phòng khác.

Nguyên Hoành Ưng liếm môi, vòng khảo nghiệm thứ sáu hình như vượt ngoài tầm dự đoán của hắn, suýt chút nữa là thất bại, may mà trong lúc nguy cấp hắn tung ra tuyệt chiêu bí mật nên mới không bị đào thải, chỉ là tuyệt chiêu này dùng một lần bớt một lần, hắn cũng không dám dùng nhiều.

Nghĩ đến ba món bảo vật trân quý, Nguyên Hoành Ưng có chút mất kiên nhẫn, mặc kệ là ai, cản đường hắn đều phải chết.

Thông qua toàn bộ khảo nghiệm không chỉ Cưu Vô Huyết, Nguyên Hoành Ưng.

Còn có Ma công tử Lãnh Vô Tình, hắn đã bước vào Bão Nguyên Cảnh, lực chiến đấu tăng gấp hai lần, bây giờ mức độ cứng rắn của cơ thể hắn đã tương đương ngũ cấp võ cương, có thể chặn đứng công kích của Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, mà không lo thiệt mạng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 158: Bảy Vạn Miếng Hạ Phẩm Linh Thạch

Cuối cùng thông qua toàn bộ khảo nghiệm không phải Vô Hình Tông đại đệ tử Tiết Ngân, mà là Thiên Phong Quốc Phỉ Thuý Cốc đại đệ tử, Phỉ Thuý công tử Trang Phỉ, hắn luôn giữ vị trí số một trong giới thanh niên Thiên Phong Quốc, chưa từng có ý muốn nhường cho ai, lần này cũng không phải ngoại lệ.

Thông đạo dẫn tới một căn phòng rồi lại một căn phòng khác, cấu tạo phức tạp, rất khó tính toán, có lúc có cầu thang dẫn lên tầng hoặc xuống tầng, khiến người ta không sao nhớ nổi.

May mà ở mỗi căn phòng đều có một quang môn, có thể truyền tống ra ngoài bất cứ lúc nào, nếu không sau khi lấy bảo vật, muốn ra ngoài chỉ có thể dựa vào Thiên Mộng chiến điện chủ động truyền tống, tự mình tìm lối ra là điều không thể.

Vào một căn phòng, sau đó đi ra, cứ thế tuần hoàn...

Ong!

Không biết qua bao lâu, bên dưới truyền đến một trận dao động.

Trận dao động này đến quá đột ngột, giống như nhắc nhở mọi người nó đang ở đó.

- Là món bảo vật thứ nhất?

Thở phào nhẹ nhõm, Diệp Trần quay người, đi về gian phòng sau lưng, trong gian phòng đó có một cảnh cửa thông xuống tầng dưới.

Chấn động càng lúc càng rõ, Diệp Trần không cần mất quá nhiều công

sức, vẫn tìm được một căn phòng khá rộng.

Căn phòng này giống như được ghép bởi mấy chục căn phòng khác, rộng một trăm trượng, cao ba mươi ba trượng, trung tâm sừng sững một cây cột lớn, đỉnh cột nâng một khối quang cầu bạch sắc, bên trong quang cầu, một cuốn bí tịch màu đỏ phiêu phù ở đó.

- Bí tịch?

Tâm thần Diệp Trần hơi động, hắn bây giờ vừa hay thiếu một bộ địa cấp công pháp, không biết cuốn bí tịch này là loại gì?

Tiến lên trước mấy bước, Diệp Trần tâm sinh cảnh giác, vội vàng lùi sang bên phải.

Xích!

Mặt đất vô thanh vô tức xuất hiện một chiếc quang gai bạch sắc dài hơn hai mét, quang gai tốc độ cực nhanh, tiếng phá không sắc bén, nếu như không phải Diệp Trần cảm tri nhạy bén, nói không chừng đã bị nó đâm xuyên, trực tiếp bị truyền tống ra khỏi Thiên Mộng chiến điện.

Đứng im chỗ cũ, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lên không trung, thầm nghĩ: Mặt đất có cơ quan, vậy thì bay qua không trung, tốt nhất không nên lỗ mãng, Thiên Mộng chiến điện thần bí khó đoán, sao có thể để lộ quá nhiều sơ hở, chắc chắn trên không trung còn có cơ quan nguy hiểm hơn.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần lấy từ trong lòng ra một miếng hạ phẩm linh thạch, sau đó ném lên không trung.

Phốc!

Bức tường bên trái nứt ra một cái lỗ, từ trong lỗ bắn ra một đường quang tuyến, bắn vỡ hạ phẩm linh thạch, không để sót lại dù chỉ một chút.

- Với cường độ chân khí hộ thể của mình, căn bản không thể phòng ngự.

Diệp Trần đánh giá uy lực quang tuyến, sau đó lắc lắc đầu, không thể lướt qua không trung, vậy đành đi lên từ bên dưới.

Chân vừa nhấc lên, Diệp Trần lại đặt xuống, từ một cánh cửa khác, một nhân ảnh xuất hiện.

Là Ma công tử Lãnh Vô Tình.

Lãnh Vô Tình nhìn thấy Diệp Trần, thoáng có chút kinh ngạc, hắn không ngờ Diệp Trần trụ được đến bây giờ, nói như vậy, đối phương cũng bước vào Bão Nguyên Cảnh.

- Ta cần chính là võ kĩ bí tịch, ngươi cần loại gì.

Lãnh Vô Tình không nhúc nhích, hỏi.

Diệp Trần nói:

- Công pháp.

Gật gật đầu, Lãnh Vô Tình nói:

- Vậy cũng dễ xử lý, nếu đây là võ kĩ bí tịch, thì thuộc về ta, nếu là công pháo bí tịch thì thuộc về ngươi, nếu cả hai thứ đều không phải thì để lại cho những người khác, chắc ngươi cũng không muốn tranh đấu vô ích!

Lãnh Vô Tình có phần kiêng kị Diệp Trần, Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì lĩnh ngộ kiếm ý, tuyệt đối khó nhằn, hắn thà đối diện với Tiền long bảng cao thủ cũng không muốn trực tiếp đối diện với Diệp Trần, đương nhiên, hắn không sợ Diệp Trần, chỉ là không muốn đấu một trận gian khổ mà không có thu hoạch gì.

- Được, nhưng phải thêm một điều nữa, võ kĩ bí tịch rơi vào tay ta, ngươi không thể lấy không mà phải dùng vật có giá trị tương đương đổi lại, ngược lại cũng vậy.

Diệp Trần đồng ý, hắn không phải kẻ cuồng chiến, cái gì không cần phải

chiến đấu thì tốt nhất không nên đấu, huống hồ hắn bây giờ mất đi Vân ẩn kiếm, không có cách nào động dụng mười phần thực lực.

- Được.

Lãnh Vô Tình không tin mình không lấy được, đối phương nói vậy, càng kích thích sự háo thắng của hắn.

Dừng lại một chút, Diệp Trần nhìn lướt một lượt xung quanh, lên tiếng nói:

- Bây giờ lại gần thạch trụ trước, chỗ này không đơn giản.

Nghe vậy, Lãnh Vô Tình dậm dậm chân, khí kình thuận theo mặt đất phúc tán.

Xích xích xích xích xích xích...

Từng mảng quang gai từ mặt đất nhô lên, xuyên thủng không khí.

Sau hai cái chớp mắt, quang gai bạch sắc biến mất.

Lãnh Vô Tình mặc dù đã nhớ vị trí quang gai, nhưng hắn bẩm sinh cẩn trọng, dậm chân một lần nữa, phúc tán càng nhiều khí kình.

Một khắc sau!

Nửa căn phòng bị quang gai bạch sắc nhồi nhét, mũi quang gai nhọn hoắt dày đặc như sao trên trời, nhìn sơ qua cũng thấy da đầu tê rần.

Hơi nhíu mày, Lãnh Vô Tình nói:

- Quang gai mỗi lần xuất hiện vị trí đều không giống nhau, hơn nữa, lúc ẩu đả với hai bên đều không có lợi.

- Vậy hi vọng bí tịch không phải võ kĩ hay công pháp đi!

Diệp Trần cười nhạt, những lời Lãnh Vô Tình nói hắn không dám gật bừa, nếu ẩu đả, chỉ cùng dùng khí kình khoá chặt phương vị của mình, không cần lo lắng đối phương thông qua chấn động mặt đất, kích cơ quan.

Hai người cẩn thận đi về phía thạch trụ.

Xích!

Thỉnh thoảng có quang gai đâm ra, hai người vừa lo tránh né vừa giữ không dám dùng hết hơi thở, không ai biết nơi mình sắp hạ chân có cơ quan hay không, nếu như có cơ quan, thì vẫn có thể kịp thời tránh được, nếu như không có cơ quan thì lại tụ một ngụm khí mới.

Về phần mỗi điểm dừng chân đều có cơ quan hay không, khả năng có lẽ không nhiều, nếu có, chứng tỏ vận khí hôm đó kém đến cực điểm, phải biết với tu vi hai người, một ngụm chân khí mặc dù có thể giữ lâu hơn Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì bình thường, nhưng cũng chỉ có thể duy trì được bảy tám lần, sau bảy tám lần đó, điểm dừng chân vẫn là cơ quan, vậy thì xác định là bị đào thải.

May mà những việc như vậy vẫn chưa phát sinh, tình huống nguy hiểm nhất cũng chủ là liên tục bốn lần xuất hiện cơ quan mà thôi.

Chỉ một lúc, hai người đồng thời tiếp cận thạch trụ.

- Xuống.

Tựa hồ không trước sau, hai người cùng giơ tay chiêu, hút quang cầu về phía mình.

Không cầu không hề nhúc nhích.

Lúc này, Diệp Trần hai tay ẩn hàm chân khí, dính lên thạch trụ, nhanh chóng bò lên, trên đường, hai tay trao đổi có quy luật, giữ cho lúc nào cũng có một bàn tay tiếp xúc lên thạch trụ.

Lãng Vô Tình biết Diệp Trần không phải tự nhiên làm vậy, trong không trung có lẽ tồn tại rất nhiều nguy hiểm, không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Có bài học này, hai bàn tay ẩn hàm chân khí của Lãnh Vô Tình cũng dính lên thạch trụ, đuổi theo sát nút Diệp Trần, tốc độ linh hoạt không thua gì một con khỉ.

Thạch trụ chỉ cao hai mươi tư trượng, sau hai cái chớp mắt, Diệp Trần đã lên đến đỉnh.

Ba!

Bề mặt quang cầu có lực đẩy cường đại, xém chút nữa đánh bay Diệp Trần.

- Có môn đạo!

Thiết thương rơi trên tay, Diệp Trần hô khẽ một tiếng, một thương đâm trúng quang cầu.

Đinh một tiếng, mũi thương bị một bàn tay chặn lại, vang lên âm thanh như tiếng kim loại chà xát.

- Dùng bản lĩnh bản thân đi!

Diệp Trần ha ha cười, thiết thương bùng lên hoả diễm xích hồng sắc, đánh bay bàn tay Lãnh Vô Tình, quang cầu vẫn đứng ở yên tại chỗ không hề nhúc nhích nhưng bề mặt đã chảy mất một mảng và vang lên những tiếng rắc khe khẽ.

- Địa ma toái thân trảm!

Lãnh Vô Tình không muốn tranh đấu cùng Diệp Trần, tay hoá thành đao, một đòn thủ đao chém lên mặt kia quang cầu.

Tiếp sau đó hai người như đã thương lượng trước với nhau, từng đợt xông kích rơi xuống quang cầu, trực tiếp làm cho quang cầu vặn vẹo biến

hình.

Quang cầu tan vỡ trong chốc lát.

Thân thể Diệp Trần chấn động, khí kiếm rậm rạp huyền phù xung quanh, bao phủ lên quang cầu và Lãnh Vô Tình, đen xì một mảng.

Lãnh mang loé lên trong mắt Lãnh Vô Tình, hai tay giơ lên bảo vệ phía trước.

Sau một chuỗi những tiếng nổ đì đùng, Lãnh Vô Tình vẫn không hề hấn gì, số kiếm khí kia không làm rách dù chỉ chút da của hắn, chỉ là đợi hăn buông tay, quang cầu đã vỡ, còn bí tịch ám hồng sắc thì đang nằm trên tay Diệp Trần.

- Hừ!

Lãnh Vô Tình trong lòng mặc dù tức giận nhưng không hề có ý động thủ.

Bên trên quá không tiện, Diệp Trần buông mình, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Liếc nhìn Lãnh Vô Tình, Diệp Trần lật giở ám hồng sắc bí tịch, quan sát.

Một lúc sau, Lãnh Vô Tình lúc này đang đứng cách hắn hai mươi bước lên tiếng hỏi:

- Là loại bí tịch gì?

Diệp Trần cười nói:

- Vận khí của ngươi không tệ, một cuốn chưởng pháp bí tịch, hơn nữa rất lợi hại, đạt đến địa cấp trung giai cấp bậc, nói thực, ta cũng có chút động lòng.

Lãnh Vô Tướng sắc mặt sầm xuống,

- Trước đó không phải thoả thuận rồi sao, ngươi muốn nuốt lời?

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Lấy gì đổi đây!

Không chút do dự, Lãnh Vô Tình tháo chiếc túi đang đeo sau lưng, ném cho Diệp Trần, lên tiếng nói:

- Bên trong là bảy cuốn bí tịch địa cấp sơ giai, sáu mươi lăm cuốn bí tịch nhân cấp đỉnh giai, một thanh hạ phẩm chuỷ, một món hạ phẩm khinh giáp, một thanh hạ phẩm đoản đao, ba miếng xích quang dung hoả đạn, còn có năm ngọn thảo dược, mỗi ngọn trị giá không dưới năm vạn lạng vàng, cho ngươi hết.

Nhận chiếc túi, Diệp Trần kinh ngạc nói:

- Ngươi không xem bí tịch sao? Nói không chừng không hợp với ngươi.

Lãnh Vô Tình nói:

- Chỉ cần là công pháp tay chân, đều hợp với ta, không cần phải xem.

Mở túi kiểm tra, đúng như Lãnh Vô Tình nói, bên trong không thiếu thứ gì, nếu không có gì bất ngờ, những thứ này chỉ có một phần nhỏ là Lãnh Vô Tình tự kiếm, đại bộ phận có lẽ lấy từ tay những đệ tử tông môn khác, có điều hắn chẳng quan tâm nguồn gốc của chúng, giá trị của chiếc túi này đúng là kinh nhân!

Bảy cuốn bí tịch địa cấp sơ giai trị giá hai vạn miếng hạ phẩm linh thạch, sáu mươi lăm cuốn bí tịch nhân cấp đỉnh giai là ba ngàn hai trăm năm mươi miếng hạ phẩm linh thạch, một thanh hạ phẩm chuỷ thủ trị trí không dưới năm ngàn miếng hạ phẩm linh thạch, một món hạ phẩm khinh giáp càng quý trọng, có lẽ trị giá trên hai vạn miếng hạ phẩm linh thạch, hạ phẩm đoản đao không dưới tám ngàn miếng hạ phẩm linh thạch, ba viên quan dung hoả đạn là sát thương lợi khí, đủ để nổ chết Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong võ

giả, Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì không kịp phòng ngự, cũng sẽ bị nổ chết, dùng một viên bớt một viên, trên thị trường giá trị kinh nhân, mỗi một viên đều không dưới hai trăm vạn lạng vàng, đổi thành hạ phẩm linh thạch là năm ngàn miếng, ba viên là một vạn năm ngàn miếng hạ phẩm linh thạch, về phần ba ngọn thảo dược giá trị thấp nhất, nhưng cũng trị giá hai mươi vạn lạng vàng, tương đương năm trăm miếng hạ phẩm linh thạch.

Tổng giá trị xấp xủ bảy vạn ba ngàn miếng hạ phẩm linh thạch.

Diệp Trần không đưa bí tịch ra luôn,

- Những thứ này mặc dù nhiều, nhưng vẫn không quý trọng bằng địa cấp trung giai bí tịch, nếu giao cho môn phái, ta có thể lấy được ba ngàn miếng trung phẩm linh thạch, cũng chính là mười vạn miếng hạ phẩm linh thạch, ngươi có lẽ biết tầm quan trọng của địa cấp trung giai bí tịch, đủ để trở thành cửu phẩm tông môn trấn tông tuyệt học, không dễ gì truyền cho người ngoài.

Lãnh Vô Tình sững người, đối phương nói không sai, địa cấp trung giai bí tịch không phải mớ rau con cá, cửu phẩm tông môn bình thường nếu có một cuốn đã là không tệ, bát phẩm tông môn cùng lắm có ba cuốn, giống như Mạn Ma Tông hắn mặt dù là thất phẩm tông môn, nhưng địa cấp trung giai bí tịch cũng chỉ có năm sáu cuốn, hơn nữa đại bộ phận hắn đã xem qua, có hai cuốn là công pháp, là công pháp phụ trợ cho Địa ma tôi thể ** của hắn, hai cuốn còn lại là thân pháp và thối pháp, đều không hợp với hắn, nếu không hắn đã không xem trọng cuốn bí tịch này như vậy.

Diệp Trần lại nói:

- Cuốn bí tịch này nếu như cho ngươi, ngươi không những không thiệt, mà còn kiếm được một món hời, Mạn Ma Tông cao tầng khẳng định sẽ thưởng một lượng lớn hạ phẩm linh thạch hoặc trung phẩm linh thạch cho ngươi, còn ta không chỉ mất một cuốn bí tịch, còn mất thêm bảy ván bảy ngàn miếng hạ phẩm linh thạch, ngươi nói có đúng không.

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Lãnh Vô Tình hỏi.

- Dễ lắm, ta đọc nội dung cuốn bí tịch này chỉ ngươi nghe, ngươi cố ghi nhớ lại, trở về tự mình tu luyện được rồi, bản gốc thì lưu lại chỗ ta.

Do dự một lúc, Lãnh Vô Tình gật đầu đồng ý.

Thân là thiên tài, trí nhớ cực kì kinh nhân, quyển chưởng bí tịch này chỉ có hơn tám ngàn chữ, Lãnh Vô Tình muốn ghi nhớ cũng không có gì khó khăn, về phần đồ hình vận hành chân khí, chỉ cần khắc hoạ lên một mảnh vải là được, không khác gì so với bản gốc.

- Chúng ta liên thủ thế nào, ta nghĩ Thiên Mộng chiến điện khẳng định không chỉ có hai chúng ta.

Thu hồi bí tịch, Diệp Trần đột nhiên đề nghị.

Lãnh Vô Tình nói:

- Có môn chưởng bí tịch này là đủ rồi, những thứ khác ta không muốn tranh.

Diệp Trần cười nhạt, Lãnh Vô Tình này cũng khá thú vị, mặc dù xuất từ Ma đạo tông môn, nhưng không tham lam tàn khốc như người trong Ma đạo, nhưng nói thế thì cũng không đúng, người trong Ma đạo không phải ai cũng như ai, có người bên ngoài ôn hoà, sau lưng hung ác không gì sánh được, có người ngoài mặt hung ác, nhưng có nguyên tắc của mình, Lãnh Vô Tình có lẽ thuộc loại ngoài mặc lạnh lùng, nội tôm có nguyên tắc, còn việc hắn có vô tình như cái tên của mình hay không thì Diệp Trần không biết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 159: Một Quyển Bí Tịch

Một chân bước vào quang môn, Lãnh Vô Tình bỏ lại một câu,

- Huống hồ ta cũng chẳng còn bảo vật gì để đổi.

Quan môn khẽ rung động, Lãnh Vô Tình biến mất trong đó.

- Nói không chừng lần này là ngươi lấy được bảo vật thì sao?

Diệp Trần cười khổ một tiếng, tự lẩm bẩm một mình.

Nhìn khắp một lượt xung quanh, xác định không còn gì nữa Diệp Trần cẩn thận rời khỏi phòng, ra thông đạo bên ngoài.

Thông đạo toả đi bốn phương tám hướng, hết căn phòng này lại đến căn phòng khác, còn mê cung hơn so với mê cung bình thường, tựa hồ như không có kết thúc.

- Tốt nhất là đi loanh quanh một vòng!

Diệp Trần không có ý tưởng gì, chỉ là cứ thế đi liều mà thôi.

Những dãy thông đạo...

Những gian phòng...

Tầng trên, tầng dưới, tầng dưới nữa...

Trong một canh giờ, Diệp Trần tổng cộng đi được một trăm dặm, đến cuối cùng, khi đã thấm mệt, hắn quyết định đi được đến đâu hay đến đó.

....

Ở một căn phòng khác,

Trung tâm phòng là một đầm nước, đầm nước chỉ khoảng mười trượng vuông, ở giữa có một thạch đài, trên thạch đài đặt một quang cầu khiết bạch, trong quang cầu là một thanh bảo đao bề mặt có hoa căn cổ kính, bảo đao chưa xuất vỏ mà đã khiến người ta cảm thấy bất phàm.

- Đao này không lẽ là chuẩn bị cho ta?

Trên đầm nước, Cưu Vô Huyết vừa nhìn đã thấy đã thích thanh bảo đao, hơi thở càng thêm gấp gáp.

Ừm!

Quay đầu nhìn, hắn thấy một người.

Là "Sát thủ ưng" Nguyên Hoành Ưng.

- Nguyên Hoành Ưng sao?, định tranh đoạt bảo đao với ta à?

Cưu Vô Huyết mặt đầy tà khí và sát khí, chỉ cần một câu không hợp ý, hắn sẽ cho đối phương nếm mùi máu tươi.

Nguyên Hoành Ưng cẩn thận đi qua cơ quan, bàn chân dẫm lên đầm nước, lên tiếng nói:

- Cưu Vô Huyết, bảo vật vô chủ, dựa vào đâu mà nói là của ngươi.

Cưu Vô Huyết bật cười âm lạnh,

- Xem ra ngươi không chỉ muốn lấy bảo vật, mà còn muốn khiêu chiến vị trí của ta, rất tốt, hôm nay ngươi sẽ được nhìn thấy máu.

- Hắc hắc, ai thấy máu còn chưa rõ, không lẽ ngươi tưởng ăn được ta sao, Nguyên Hoành Ưng ta cũng muốn xem ngươi tiến bộ thế nào.

Thứ hạng hai người không lệch nhau là mấy, thực lực tương đương,

Nguyên Hoành Ưng chẳng việc gì phải sợ đối phương, huống hồ trước mắt còn có bảo vật.

- Chết!

Cưu Vô Huyết là ai, tàn bạo khát máu không hề thua kém Nguyên Hoành Ưng, chỉ là không thích giết người như đối phương mà thôi, Nguyên Hoành Ưng vừa lên tiếng, hắn đã động sát tâm, bảo đao trong tay xuất vỏ, đao khí như một đường vòng cung huyết hồng chém về phía Nguyên Hoành Ưng.

- Thiên ưng, diệt cho ta.

Nguyên Hoành Ưng sớm có chuẩn bị, thân thể hơi chấn, một con chân khí hùng ưng từ bề mặt cơ thể lao ra, giang cánh chặn đứng đường vòng cung huyết hồng.

Bang bang bang...

Khí kình hai bên lao vào nhau, tạo nên những cột thuỷ trụ trên mặt đầm.

Thuỷ trụ vỡ ra, Cưu Vô Huyết thần tình âm sâm, liên tiếp chém ra tám đao.

- Huyết vũ tinh phong!

Đao khí xé rách không khí, phát sinh những tiếng gào rít kinh khủng, nhìn ra, trên đầm huyết sắc quang hoa tràn ngập, quấn lấy đường vòng cung huyết sắc, như thiên la địa võng, chụp xuống đầu Nguyên Hoành Ưng, như muốn cắt đối phương thành nhiều mảnh.

Nguyên Hoành Ưng khặc khặc cười,

- Cưu Vô Huyết, nếu như ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, thì tốt nhất là đưa bảo vật ra đây, nếu không hôm nay không chỉ đơn giản là thấy huyết mà ta sẽ làm nổ tung đầu ngươi.

Nói xong, hắn ngửa mặt lên trời hét lớn, vô số chân khí hùng ưng khuếch tán ra ngoài, giơ những cái móng sắc nhọn điên cuồng xé rách đường vòng cung huyết hồng sắc.

- Ba tháng liền không được nếm thử mùi vị giết người, ta sẽ cho ngươi biết rơi vào tay Nguyên Hoành Ưng ta là như thế nào.

Cả hai đều là những kẻ độc ác, một tàn bạo khát máu, một lãnh huyết vô tình, võ giả chết trên tay họ không một vạn thì cũng tám ngàn, có thể nói là giết người không ghê tay, sát khí trên người có thể khiến võ giả bình thường sợ chết khiếp.

Hai người vừa giao thủ, bề mặt đầm nước lập tức tràn đầy ám khí, sát khí, tà khí đáng sợ, tạo thành từng phiến ảo ảnh thi sơn huyết hải.

- Trảm đầu lịch huyết!

Trong lúc tình hình chiến đấu đang vô cùng căng thẳng, Cưu Vô Huyết đột nhiên thi triển sát thủ, tay phải giơ đao, toàn lực chém xuống, đầm nước nhất thời lõm xuống, vô hình có chất huyết khí bao phỉ Nguyên Hoành Ưng, cấp tốc biến ảo, cuối cùng hình thành một thành đao hành hình, nặng nề chém xuống.

Rắc!

Chân khí hùng ưng bên ngoài cơ thể bị đánh bại, tính mạng Nguyên Hoành Ưng ngàn cân treo sợi tóc.

- Cưu Vô Huyết, cho ngươi nếm thử tuyệt chiêu bí mật của ta, Ma ưng thiên hạ.

Nguyên Hoành Ưng hai mắt trợn tròn, ám thanh sắc chân khí ngút trời, hoá thành một đôi ma ưng cự đại, đôi chân khí ma ưng này vừa hiện thân, liền mang đến cho người ta cảm giác tà ác mơ màng, tựa hồ như móng vuốt yêu ma.

Ầm ầm!

Đao hành hình bị bóp vỡ, ưng trảo cũng biến mất theo nó, nhưng sóng trùng kích đáng sợ thì lại tương hỗ lẫn nhau, phúc xạ bốn phía, làm vỡ cả khiết bạch quang cầu.

- Nguyên Hoành Ưng, lần này ta tha cho ngươi, lần sau gặp lại, ngươi chét không có chỗ chôn.

Quang cầu vỡ, bảo đao rơi vào tay Cưu Vô Huyết, hắn rảo nhanh bước chân, tránh cơ quan đồng thời vẫn còn dư lực nói chuyện, chỉ là thanh âm mang theo sát ý rõ nét.

Nguyên Hoành Ưng giận ói máu, hắn thực lực không hề thua kém Cưu Vô Huyết, bây giờ bảo vật bị cướp mà cơn giận chẳng xả được đi đâu, hai mắt đỏ ngầu.

- Cưu Vô Huyết, đợi ta giết xong tên tiểu tử kia, người tiếp theo sẽ là ngươi.

Thấy Cưu Vô Huyết đã đến gần quang môn, Nguyên Hoàng Ưng lên tiếng chửi rủa.

- Ta đợi ngươi.

Cưu Vô Huyết không cần đoán, biết Thiên Mộng chiến điện không chỉ có hắn và Cưu Vô Huyết hai người, khẳng định vẫn còn những người khác, nếu không có gì bất ngờ, món bảo vật thứ hai đã có chủ, cộng thêm bảo đao trên tay hắn, là hai món, món còn lại mặc dù cũng khiến hắn động lòng, chỉ là Nguyên Hoành Ưng lần này thất thủ, hận hắn đến tận xương tuỷ, nói không chừng sẽ sử dụng chiêu không ăn được thì đạp đổ, không thể không phòng. Cho nên mới trực tiếp thông qua quang môn truyền tống ra khỏi Thiên Mộng chiến điện, dù sao hắn dã có được một món bảo vật, tiếp tục chưa chắc đã cướp được món bảo vật thứ hai từ tay người khác.

Cưu Vô Huyết vừa đi, Nguyên Hoành Ưng ôm mối hận, bỏ đi nơi khác,

ba món bảo vật, hắn nhất định lấy được một món.

...

Lại nửa canh giờ nữa trôi qua.

Diệp Trần có chút mệt mỏi, không phải thân thể mệt mỏi mà là tâm linh mệt mỏi, những căn phòng này giống nhau như đúc, rất dễ khiến người ra phát sinh ảo giác, tâm sinh bực bội, không khống chế được cảm xúc, hắn lúc nào cũng có thể duy trì trấn định, phần lớn nhờ vào kiếm ý.

Kiếm ý, vạn tà bất xâm.

Trừ việc có thể trảm sát ngoại ma, còn có thể trảm sát tâm ma và tạp niệm, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến kiếm ý được các kiếm khách tôn sùng.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Diệp Trần đột nhiên dừng tư thế.

Ong!

Ong!

Ong!

Rất xa phía trước có sóng ba động nhàn nhạt truyền đến, mặc dù rất nhẹ, nhưng Diệp Trần cảm tri nhạy bén vẫn có thể nắm bắt được tung tích.

- Món bảo vật thứ hai!

Bước chân nhanh hơn, Diệp Trần lướt nhẹ như bay, nhìn trái nhìn phải, không một bóng người.

Một lúc sau.

Diệp Trần đứng ngoài một căn phòng rộng lớn giống y như căn phòng trước, không do dự nhiều, hắn giơ chân, một bước đi vào.

Căn phòng trống trải, bên trên lơ lửng một bình đài, bình đài này không hề mượn lực, hoàn toàn được nâng bởi một luồng sức mạnh thần bí, giúp nó vững như thái sơn, không hề mảy may nhúc nhích.

Trên bình đài có một đài vuông cao một mét, bên trên là quang cầu bạch khiết, bên trong quang cầu, một cuốn bí tịch ám kim sắc huyền phù ở giữa.

- Lại một cuốn bí tịch.

Trong lòng Diệp Trần bốc hoả, trong lúc truy tìm bảo vật, bởi vì quá nhàm chán nên hắn đã nghĩ rất nhiều, Thiên Mộng chiến điện nhìn có vẻ bảo vật nhiều, nhưng không phải mỗi món bảo vật đều hợp với họ, như vậy, không phải mất tác dụng khích lệ sao?

Cho nên, Thiên Mộng chiến điện mở ra ba món bảo vật, rất có khả năng phân đều cho nhu cầu của họ, hoặc là cho nhu cầu của tất cả mọi người, ví dụ cuốn bí tịch chưởng pháp trước phù hợp Ma công tử Lãnh Vô Tình, cuốn bí tịch này không biết là loại nào, có lẽ phù hợp với Lãnh Vô Tình, cũng có lẽ phù hợp với hắn.

- Nói không chừng là bí tịch thật?

Cơ quan bên trong căn phòng là địa hoả khiết bạch, địa hoả phun phát, phạm vi công kích còn lớn hơn bạch sắc quang gai, bao phủ vô số mét vuông, may mà số lượng cơ quan ít hơn căn phòng trước, luôn có không gian để tránh, không đến nỗi đẩy người ra đến bước đường cùng.

Chỉ một lúc, Diệp Trần đã đứng dưới bình đài lơ lửng, hắn tung một miếng hạ phẩm linh thạch, không có cơ quan kích phát, có lẽ bên dưới bình đài là dải an toàn.

Làm rõ điểm này, Diệp Trần không sợ nữa, tung thân hình, đôi bàn tay ẩn hàm chân khí dính lên đáy bình đài, di chuyển cực nhanh đến mép, lật người nhảy lên.

Xích!

Đúng lúc này, một bàn tay chân khí phủ lục sắc ấn xuống, lực đạo ngưng luyện cực độ, chưa chạm đến người mà Diệp Trần đã cảm thấy cơ bắp toàn thân co rút, tựa hồ như không chịu nổi áp lực, lõm vào trong.

Diệp Trần không hề hoảng hốt, một tay đặt lên trên bình đài, thân thể treo ở đó, bàn tay còn lại xoay tròn thiết thương, xích hoả sắc quang diễm đột nhiên bạo phát.

Ầm!

Bàn tay chân khí biến mất, Diệp Trần lúc này mới nhìn rõ người đến.

- Trang Phỉ, là ngươi.

Diệp Trần thần tình băng lạnh, đối phương xuất thủ là thi triển sát chiêu, xem ra dự định triệt để kích sát mình, nếu không phải linh hồn lực của mình cường đại, cảm giác vượt xa võ giả đồng cấp thì một chưởng này đã có thể khiến mình trọng thương mà chết, rơi ra khỏi phạm vi bao phủ của bình đài, bị địa hoả thiêu sống, mặc dù không biết cơ quan có giết người hay không.

Trang Phỉ mặt không chút biểu tình.

- Diệp Trần, ta cần cuốn bí tịch này.

- Cho ngươi, dựa vào cái danh Phỉ Thuý công tử của ngươi sao?

Đối phương đã hạ sát thủ, Diệp Trần đương nhiên cũng không khách khí với hắn.

Trong mắt Trang Phỉ có lãnh mang loé lên, mấy tháng trước, đối phương còn không được hắn để mắt tới, bây giờ có mấy phần thực lực, lại trở nên cuồng vọng, nhưng một chưởng vô thanh vô tức, cương mãnh bá đạo vừa rồi không đánh trúng đối phương thực sự có chút bất ngờ.

- Đưa bí tịch cho ta, ta sẽ không làm khó ngươi.

Trang Phỉ âm thầm tích luỹ chân khí, chuẩn bị tung một đòn lôi đình,

ngữ khí bình thản.

- Muốn bí tịch, phải xem ngươi giữ được mạng hay không đã.

Lúc này Diệp Trần đã lật người lên được bình đài, thiết thương hơi run, mũi thương ẩn hàm kiếm ý nhẹ nhàng phá vỡ quang cầu, bí tich bị hắn hút lên tay.

Nhìn thấy cảnh tưởng này, sát cơ lập tức hiện ra trên người Trang Phỉ.

Diệp Trần cũng mặc kệ hắn, cao cao đứng trên bình đài.

Lật trang đầu tiên bí tịch.

- Thái huyền công, địa cấp trung giai công pháp, tổng cộng phân thành mười một trùng, trùng thứ nhất và thứ hai là cơ sở, trùng thứ ba tiến nhập điện đường, sau đó mỗi khi lên được một trùng chân khí ngưng luyện ba phần, đạt đến cảnh giới cao nhất trùng thứ mười một, có thể toái luyện ra một ngụm chân khí vô thượng, dễ dàng lấy đi tính mạng kẻ thù.

Cảnh giới cao nhất có thể toái luyện ra một ngụm chân khí vô thượng?

Xem đến đây, Diệp Trần xác định mình phải có được Thái huyền công pháp này, công pháp này còn tốt hơn cả những gì hắn mong muốn, đừng nói là Phỉ Thúy công tử, cho dù Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì đến đây, hắn cũng sẽ cho đối phương đổ máu trong vòng năm bước.

Phải biết chân nguyên là Võ giả Tinh Cực Cảnh mới có thể tu thành, trước Tinh Cực Cảnh, võ giả tu luyện đều là chân khí, hai bên chỉ khác nhau một chữ nhưng uy lực thì khác một trời một vực, nếu như có thể toái luyện một ngụm chân khí trước Tinh Cực Cảnh, tuyệt đối là đòn sát thủ trong những đòn sát thủ. Một đòn đánh ra, bất cứ Võ giả Bão Nguyên Cảnh nào cũng đều phải bó tay, đứng im chịu chết.

Thu hồi Thái huyền công bí tịch, Diệp Trần cảm thấy hết sức hài lòng, đang chuẩn bị bỏ đi.

- Nếu ngươi không giao bí tịch, đừng trách ta độc ác.

Nhanh nhẹn né tránh địa hoả phun phát, Trang Phỉ đến dưới bình đài, chớp mắt đã thấy xuất hiện bên trên.

Diệp Trần vẫn đứng im tại chỗ, trong này cơ quan trùng trùng, căn bản không thể rời đi quá nhanh, thay vì tốn công vô ích, chi bằng cứ đứng im trên đó, hắn cũng muốn xem, đối phương định làm gì hắn.

- Trước đây ngươi là thủ lĩnh số một của Thiên Phong Quốc, bây giờ khẳng định không phải, và ta sẽ là người đánh nát vinh quang đó của ngươi!

Không có kiếm trong tay, Diệp Trần cũng chẳng hề lo lắng, với kiếm ý gần như tiểu thành và thiết thương của hắn, có thể phát huy ra hơn tám phần thực lực của thời kì đỉnh phong, đủ để đánh bị Trang Phỉ, còn việc đối phương sao lại tự tin như vậy, có lẽ không nghĩ hắn còn tiếp tục tiến bộ trên phương diện kiếm ý.

- Muốn chết, Thiên phỉ chưởng!

Trang Phỉ thân thể bất động, một chưởng đập ngang.

Vô thanh vô tức, Phỉ lục chân khí đại thủ phá không đánh ra, đao thẳng đến mặt Diệp Trần.

- Phá!

Diệp Trần cười lạnh, thiết thương như một con rắn độc đâm trúng chỗ yếu của chân khí đại thủ.

Ba một tiếng!

Chân khí đại thủ tan tành mây khói.

- Lại là công kích vào nhược điểm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 160: Lấy Thương Thay Kiếm

Một chưởng lúc nãy bị phá, Trang Phỉ đã cảm nhận được điều gì đó, bây giờ hắn có thể xác nhận, Diệp Trần có khả năng phát hiện nhược điểm võ học.

- Bây giờ xem ngươi phá kiểu gì! Tuý ảnh phù quang!

Trang Phỉ hét một tiếng lớn, hai tay liên hoàn đánh ra, từng đường phỉ lục chân khí đại thủ phù quang lục ảnh đánh về phía Diệp Trần, quỹ tích mờ ảo vô thường, trên đường tự động điều chỉnh.

- Dù ngươi thủ đoạn thông thiên, ta vẫn phá được!

Diệp Trần lấy thương thay kiếm, mũi thương hơi rung, tung ra Phong quyển tàn vân có phạm vi sát thương rộng nhất trong Kinh vân kiếm pháp.

Xích hồng thương mang lao thẳng, điên cuồng giảo động khí lưu, lợi dụng lực xoay tròn, hình thành một đường phong long quyển, ngạc nhiên là, phong long quyển ẩn hàm hoả nguyên khí, dần dần nhuộm thành một dải xích hồng cuộn lên hơi nóng hầm hập.

Khoảnh khắc đó, rừng chân khí đại thủ phỉ lục chi chít bị phá sạch, một vòng xích hồng phong long quyển gào rít đánh về phía Trang Phỉ.

Trong lúc hai người kịch đấu, trên sa mạc xích cổ, mọi thứ vẫn bình yên vô sự.

Lãnh Vô Tình và Cưu Vô Huyết bị truyền tông ra ngoài, các đại tông môn như mặt hồ yên ả bị ném xuống một tảng đá lớn, nhao nhao nghị luận, về phần Trọng Nhạc trưởng lão, sắc mặt trở nên hết sắc âm trầm, họ có thể xác nhận, Hồng Thiên Quân không còn sống sót.

- Là ai giết chết Hồng Thiên Quân, không lẽ là Tiềm long bảng cao thủ?

- Bất luận là ai giết, chỉ cần bị chúng ta tra ra được, giết không tha.

Nói những lời này, Trọng Nhạc trưởng lão không cố ý hạ thấp giọng mà để thanh âm truyền đến tất cả các tông môn khác.

- Không ngờ Hồng Thiên Quân thân là cao thủ hạng sáu mươi chín trên Tiềm long bảng mà còn bị giết, hắn là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì đấy! Đủ thực lực giết chết một Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì.

- Nói thật, ta thực sự muốn biết là ai giết.

- Ta đoán, tám phần là Tiềm long bảng thanh niên cao thủ, chỉ có chúng mới có thực lực này, ba người nằm trong top 60 hiềm nghi lớn nhất.

- Ý ngươi là Cưu Vô Huyết, Tiết Ngân và cả Nguyên Hoành Ưng.

- Không sao, ngươi nghĩ mà xem, trừ chúng ra, còn ai giết được Hồng Thiên Quân, những thanh niên cao thủ Tiềm long bảng khác thực lực dù cao hơn một bậc nhưng cũng chưa chắc làm được điều này.

Phía Lưu Vân Tông.

La Hàn Sơn thổ ra một ngụm khí tức,

- Cưu Vô Huyết ra rồi, Lãnh Vô Tình ra rồi, bây giờ trong Thiên Mộng chiến điện chỉ còn Diệp sư đệ, Trang Phỉ và Nguyên Hoành Ưng ba người, sao họ lâu thế, không lẽ đột phá lên Bão Nguyên Cảnh rất khó?

Chu Mai và Từ Tĩnh cũng có chút nghi hoặc.

Đại trưởng lão đột nhiên nghĩ ra điều gì,

- Không lẽ họ thông qua toàn bộ khảo nghiệm, bắt đầu tranh đột ba món bảo vật của Thiên Mộng chiến điện.

Chu Mai kinh ngạc nói:

- Thông qua toàn bộ khảo nghiệm, con nhớ một trăm năm qua chưa ai làm được điều này!

- Đúng là một trăm năm qua chưa ai làm được điều này, chỉ là một trăm năm này, lớp thanh niên bây giờ là những người xuất sắc nhất, cho nên thông qua toàn bộ khảo nghiệm không phải không có khả năng, nếu không đâu có mất nhiều thời gian như vậy, sớm đã ra rồi.

Tứ trưởng lão bên cạnh nói.

La Hàn Sơn gật gật đầu, sau đó hỏi:

- Thông qua toàn bộ khảo nghiệm khó khăn vạn phần, ba món bảo vật của Thiên Mộng chiến điện có lẽ rất trân quý!

Đại trưởng lão nói:

- Đương nhiên trân quý, trấn tông tuyệt học của Lưu Vân Tông ta là Đại la thần công, mà Đại la thần công chính là tông chủ đời thứ ba của Lưu Vân Tông lấy được từ trong Thiên Mộng cổ địa, không phải tông chủ hay người kế nhiệm tông chủ, căn bản không có tư cách tu luyện.

- Đại la thần công là lấy được từ trong Thiên Mộng cổ địa?

La Hàn Sơn cũng là lần đầu tiên nghe thấy điều này, về phần uy lực của Đại la thần công, hắn sớm đã được chứng kiến, dưới sự thôi động của chân khí, một dòng sông cũng bị làm cho bốc toàn bộ, không còn một chút dấu vết.

Mấy vị trưởng lão Tử Dương Tông thỉnh thoảng lại nhìn sang phía Lưu Vân Tông, thấy họ biểu tình kì dị, trong lòng không khỏi suy đoán.

- Tiểu tử dùng kiếm của Lưu Vân Tông vẫn chưa thấy ra, không lẽ cũng chết trong đó?

- Chỉ sợ không đơn giản như vậy, chưa từng nghe qua Thiên Mộng chiến điện chủ động giết người, cho nên hoặc là bị truyền tống ra ngoài, hoặc là tiếp tục ở lại bên trong, bây giờ hắn vẫn chưa xuất hiện, đáp án đã rất rõ ràng, điều ta lo lắng nhất là, bọn chúng thông qua toàn bộ khảo nghiệm.

- Thông qua toàn bộ khảo nghiệm, Thiên Mộng chiến điện sẽ mở ra ba món bảo vật, ba món bảo vật này giá trị khó đoán, để chúng lấy được, e rằng bất lợi cho Tử Dương Tông ta! Dù sao bảo tính có nguồn gốc từ Thiên Mộng chiến điện vẫn là tinh phẩm trong tinh phẩm, so với bảo vật đồng cấp bên ngoài trân quý ba phần, là bảo vật còn đỡ, là một cuốn địa cấp trung giai bí tịch, tuyệt đối là tuyệt học trấn tông, hơn hẳn địa cấp trung giai bí tịch bình thường.

Tử Dương Tông đại trưởng lão sắc mặt càng lúc càng khó coi,

- Tên này vẫn chưa trưởng thành mà đã khiến người ta sản sinh nhiều bất an, không trảm sát hắn, Tử Dương Tông sớm muộn gì cũng phải đối mặt với đại hoạ, xem ra phải đem mấy vị đường chủ trong Liệp Sát Đường triệu tập ra ngoài, đảm bảo một đòn là chết.

- Không sai, không thể sử dụng Chu Liệt Dương được nữa, chỉ sợ hắn không phải đối thủ của tên tiểu tử đó.

...

Trong Thiên Mộng chiến điện.

Trang Phỉ giật mình, không ngờ đối phương mất kiếm mà thực lực vẫn cường đại như vậy, sao lại có thể như vậy, không lẽ có kiếm ý lợi hại như vậy.

Thấy xích hồng phong long quyển cuộn đến, những đường thương mang tung hoành, sát ý trong lòng Trang Phỉ càng thịnh, hắn có thể cảm nhận được uy lực nồng đậm trên người Diệp Trần, khiến hắn rất khó chịu.

- Phá!

Chân khí ngút trời, một toà sơn phong hư ảnh chụp lấy Trang Phỉ, hắn bất động như sơn, hai tay đánh ra những đường chưởng kình như hà lưu, chưởng kình hùng hậu, liên miên bất tuyệt, không khí trên bình đài bị đánh thủng trong giây lát, nổ tung.

- Là công pháp gì vậy? Sơn, thuỷ, không phải Sơn thuỷ đại pháp sao.

Diệp Trần từng nghe Đại trưởng lão nói qua, cốc chủ đời thứ nhất Phỉ Thuý Cốc từng tìm thấy một bộ Sơn thuỷ đại pháp tàn thiên ở Sơn Thuỷ Các, Sơn thuỷ đại pháp là địa cấp cao giai trung phẩm, cho dù là tàn thiên, cũng có địa cấp trung giai cấp bậc, uy lực không khó tưởng tượng, tuyệt đối khủng bố dị thường, còn trên Đại la thần công của Lưu Vân Tông.

Xích hồng phong long quyển bị đánh tan, chưởng kình bất tuyệt lao ra nhiều chưa từng thấy.

Diệp Trần ha ha cười, không coi ra gì.

- Kinh vân vô định!

- Kinh vân vô cực!

- Vô thường chi kiếm!

- Phiêu miểu nhất kiếm!

Lấy thương thay kiếm, Diệp Trần không lùi mà tiến, thiết thương run rẩy sử dụng kiêm chiêu của Kinh vân kiếm pháp, dưới sự thôi động của kiếm ý, từng đường thương mang sắc nhọn không chỉ cắt ngang chưởng kình mà còn một thương điểm lên sơn phong hư ảnh bên ngoài cơ thể Trang Phỉ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 161: Ra Ngoài!

Sơn phong hư ảnh bị phá, dưới kiếm ý tiểu thành của Diệp Trần, sơn phong đại pháp của Trang Phỉ cũng không thể kiến tạo thành công, dù sao bản thân hắn chỉ luyện Sơn thuỷ đại pháp đến trùng thứ tám, đương nhiên không thể phát huy ra uy lực mạnh nhất, hơn nữa trước đó, Diệp Trần đã phá địa cấp trung giai công pháp Liệt thổ phong cương công của Hồng Thiên Quân, mặc dù lúc đó phá vô cùng khó khăn.

Phốc!

Miệng phun ra một ngụm máu tươi, Trang phỉ quát nói:

- Nguyên Hoành Ưng, ta biết ngươi đang ở ngoài, đang chờ cả hai chúng ta cùng trọng thương sao?

Khặc khặc!

Một giọng cười âm sâm truyền ra, Nguyên Hoành Ưng xuất hiện trong phòng, hắn nói:

- Trang Phỉ, ta thấy ngươi vẫn chưa đủ tư cách hai hổ cắn nhau với tên tiểu tử này.

- E rằng ngươi cũng không làm gì được hắn!

Trang Phỉ vận chân khí, ngưng cố lại sơn phong hư ảnh, tạm thời chặn đứng Diệp Trần.

Sát cơ loé lên trong mắt Diệp Trần, hắn sớm đã phát hiện ra Nguyên Hoành Ưng, cho nên vờ như không biết, muốn kích sát Trang Phỉ trước rồi nói.

Nguyên Hoành Ưng hơi sững người, nói thật, hắn không chắc mình có thể hạ được Diệp Trần, sau khi đối phương bước vào Bão Nguyên Cảnh, thực lực tấn thăng còn đáng sợ hơn hắn, tuyệt đối là quái thai, chỉ là càng như vậy, hắn càng muốn kích sát Diệp Trần, tuyệt đối không thể đối phương tiếp tục tiến bộ.

- Ý ngươi là chúng ta liên thủ?

Nguyên Hoành Ưng thăm dò Trang Phỉ.

Trang Phủ lạnh lùng nói:

- Thành đại sự không câu nệ tiểu tiết.

- Hay cho câu không câu nệ tiểu tiết! Nhưng ta rất muốn nghe xem bí tịch nên chia thế nào?

- Ta ngươi mỗi người một nửa, nửa còn lại tự nhớ trong đầu, ngươi thấy thế nào?

- Được, quyết định như vậy.

Nguyên Hoành Ưng thân hình chớp loé liên tục, né tránh địa hoả, bên ngoài cơ thể bắn ra những con Hùng Ưng chân khí, bao phủ trời đất, chụp lấy Diệp Trần đang đứng trên đài.

Thấy vậy, Trang Phỉ trong lòng biết đối phương đồng ý, không dám chậm trễ, chân khí trong kinh mạch vận chuyển đến cực hạn, Sơn phong hư ảnh ngưng luyện càng thêm kiên cố, trong như thuỷ tinh, hai tay đánh ra những đường chưởng kình dày đặc như nước sông mùa lũ, cùng Hùng Ưng chân khí hội hợp làm một, mãnh liệt đánh ra.

- Hôm nay hai người các ngươi phải để lại một cái gì đó rồi mới được đi.

Diệp Trần không lùi không tránh, một luồng phong mang chi khí vọt thẳng lên trời, tựa như tuyệt thế bảo kiếm sắp xuất vỏ, tiến hành giết chóc.

- Phá ra cho ta!

Dưới sự thôi động của kiếm ý cường đại, Xích hồng hoả diễm trên thiết thương nhô ra ngoài, kéo dài vô hạn, cuối hình hình thành một thanh Xích hồng hoả kiếm nóng rực, hoả kiếm nặng nề chém lên khoảng cách mong manh giữa Hùng Ưng chân khí và rừng chưởng kình.

Xoẹt, xoẹt!

Âm thanh như tiếng xé vải vang lên, Xích hồng hoả kiếm uy lực cường đại vô song, một kiếm phá vỡ liên thủ công kích của Nguyên Hoành Ưng và Trang Phỉ.

Nguyên Hoành Ưng vừa mới lật mình nhảy được lên đài, Diệp Trần cường đại hơn hắn tưởng tượng, lấy thương thay kiếm, vậy mà vẫn chặn được liên thủ công kích của hai người, nếu như có một thanh hạ phẩm bảo kiếm thì có lẽ chẳng cần đánh nữa.

May mà, thương là thương, vĩnh viễn không thể biến thành kiếm.

- Trang Phỉ, ngươi đừng đứng im như vậy, không động dụng tuyệt chiêu bí mật cuối cùng, tuyệt đối không thể kích sát được hắn, nói không chừng chúng ta còn nguy hiểm tính mạng.

Vừa nói, Nguyên Hoành Ưng vừa mở rộng hai chân, Ám thanh chân khí bạo phát, hình thành một đôi ưng trảo cực lớn ở hai bên người hắn, đôi ưng trảo này trong thanh có hắc, tán phát ra khí tức tà ác phảng phất như từ thời thượng cổ, khiến người ta không khỏi rùng mình.

- Thuỷ mạn sơn nhạc!

Nghe vậy, Sơn phong hư ảnh bên ngoài cơ thể Trang Phỉ đột nhiên sụp đổ, hoá thành hồng thuỷ cuộn trào, hồng thuỷ hư ảnh thành dạng xoắn ốc, không ngừng quấn lấy Trang Phỉ, khí thế kinh nhân, tựa hồ lúc nào cũng có thể lao ra, chôn vùi tất cả.

Sơn thuỷ đại pháp trừ có công có thủ, còn có thể chuyển hoá thành toàn công hoặc là toàn thủ, toàn công là "Thuỷ mạn sơn nhạc", đem sức mạnh sơn nhạc chuyển hoá thành hồng thuỷ, tấn công kẻ thù, chỉ là do chiêu thức này chủ công nên mặc dù lợi hại, nhưng phòng ngự lại tương đối yếu, so với Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì không mạnh hơn là bao nhiêu, rất dễ bị đả kích bất ngờ, còn chiêu thức toàn thủ, Trang Phỉ vẫn chưa tu luyện thành công, cần phải đem Sơn thuỷ đại pháp luyện đến trùng thứ chín mới có thể sơ bộ làm được, nếu không trước đó cũng không bị Diệp Trần một thương điểm vỡ phòng ngự.

Ầm ầm!

Hai người không chút lưu thủ, ngay lập tức tung ra một đòn sát thủ mạnh nhất.

Chỉ thấy Hùng trảo cự đại xé rách không khí, mang theo luồng khí tức yêu thú chụp lấy Diệp Trần, sau đó chưởng kình cuồn cuộn dâng trào, uy thế còn thịnh hơn trước.

Thịch thịch thịch thịch thịch...

Thiết thương trong tay Diệp Trần dài hai mét ba, cộng thêm Xích hồng hoả kiếm mới xuất hiện, độ dài vừa tròn bốn mét, huy vũ theo cánh tay, Xích hồng hoả kiếm hoá thành những đường tàn ảnh, lần lượt chém lên ma trảo cự đại và chưởng kình bàng bạc, phát ra ngàn vạn hoả tinh.

Duy trì liên tục một lúc, Diệp Trần đột nhiên một thương đánh văng ưng trảo, Xích hồng hoả diễm trên thiết thương rơi xuống, như lưu tinh lao về phía Trang Phỉ.

- Đáng ghét.

Trang Phỉ giận dữ, đúng lúc phòng ngự của hắn yếu nhất, chỉ cần bị đánh trúng, chết là cái chắc, không kịp nghĩ nhiều, Trang Phỉ vội vàng đánh ra hai đường chưởng kình hùng hậu nghênh đón hoả kiếm.

Ba!

Ba!

...

Chưởng kình liên tục bị đánh xuyên, hoả kiếm cũng tán loạn theo, hoá thành một ngọn đuốc hung mãnh nuốt chửng Trang Phỉ, hừng hực thiêu đốt.

Nguyên Hoành Ưng tranh thủ lúc Diệp Trần đối phó Trang Phỉ, đang định thi triển công kích lợi hại, đột nhiên dưới chân truyền đến kình đạo dữ dội, suýt chút nữa đánh bay hắn, may mà chân khí trên người hắn lúc này đã điều động đến cực hạn, dậm chân là có thể dẫm tắt kình đạo.

- Nguy hiểm quá.

Nguyên Hoành Ưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, kình đạo không làm hắn bị thương, nhưng có thể làm hắn rơi xuống bình đài, mà bên dưới bình đài chỗ nào cũng có cơ quan, chỉ cần sơ suất sẽ bị địa hoả nướng chín, hoặc là chết, hoặc là truyền tống ra khỏi Thiên Mộng chiến điện, cả hai trường hợp đó hắn đều không muốn nhìn thấy.

Trong lòng Diệp Trần cũng đang thầm tiếc, Địa bạo thiên kinh bí kĩ lấy được từ tay Huyết Thủ Đồ Tể phẩm cấp thấp, trước đây từng giúp hắn rất nhiều, nhưng bây giờ tác dụng phụ trợ chỉ là như có như không, căn bản không thể làm gì được địa cấp công pháp hộ thể của Nguyên Hoành Ưng.

Xì xì!

Hoả diễm bị xé rách, Trang Phỉ từ trong đó đi ra, có chút chật vật, nhưng không bị thương, chỉ là đến bây giờ, chúng càng đánh càng thấy sợ, Diệp Trần cường hãn khó đoán, một chọi hai mà vẫn chiếm thế thượng phong, nếu không phải chúng đều có tuyệt chiêu bí mật, có duy trì được nữa hay không vẫn là câu hỏi, còn muốn dùng cách đó đánh bại Diệp Trần, gần như không thể.

Đúng lúc này, Diệp Trần hai chân rời đất, tung ra chiêu thức cuối cùng trong Kinh vân kiếm pháp.

- Thái thượng kinh vân!

Tay phải cầm thiết thương bổ thẳng xuống, vô thanh vô tức, nhẹ nhàng, không theo một tia khói lửa, tựa hồ tay không vén mây xanh.

Đùng!

Sấm chớp nổi lên!

Một thương này nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại bộc phát ra uy lực vô cùng đáng sợ, như một đòn sấm sét bổ ra, ngay dưới bầu trời trong xanh, khiến người ta tâm sinh ảo giác mâu thuẫn cực độ.

Trang Phỉ và Nguyên Hoành Ưng đến cơ hội tránh né cũng không có, bị Xích hồng thương mang quét trúng, chân khí hộ thể vỡ tan, mỗi người phun ra một ngụm máu tươi bay ngược ra sau, rơi xuống bình đài.

Địa hoả khiết bạch phun trào, thân hình hai người biến mất trong giây lát.

Trên đài.

Diệp Trần lắc lắc đầu, địa hoả thì ra không giết người, mà chỉ truyền tống họ ra ngoài, như vậy cũng tốt, bây giờ không phải là lúc giết người, Lưu Vân Tông vẫn chưa gánh được trách nhiệm đó, dù sao Thiên Ưng Bảo và Phỉ Thuý Cốc nói thế nào đều là thất phẩm tông, thực lực hùng hậu vô cùng, đại đệ tử bị giết chết, cao tầng đời nào chịu bỏ qua.

...

Thanh hồng quang môn một lần nữa lại mở ra, hai đường nhân ảnh bay ra khỏi đó.

- Hoành Ưng!

- Trang Phỉ!

Thiên Ưng Bảo trưởng lão và Phỉ Thuý Cốc trưởng lão nhất tề lên tiếng, chỉ là lúc họ nhìn thấy vết thương trên người hai người, máu miệng còn đang rỉ máu, không khỏi ngây ra.

- Hoành Ưng, rốt cục là chuyện gì vậy? Ai đả thương ngươi?

Thiên Ưng Bảo đại trưởng lão sầm nét mặt, hỏi.

- Đại trưởng lão, về rồi nói.

Nguyên Hoành Ưng không muốn nói ra chân tướng sự thật ngay trước mặt mọi người, như vậy quá mất mặt, hai đại Tiềm long bảng cao thủ bị một tên mới nổi đánh cho thổ huyết, xém chút nữa mất mạng, là chuyện chẳng hay ho gì, ảnh hưởng rất lớn đến danh khí hắn.

Bên kia, Trang Phỉ cũng không muốn nói gì.

Bên Tà Huyết Tông, Cưu Vô Huyết thoáng giật mình, Nguyên Hoành Ưng thự lực không hề thua kém hắn, Trang Phỉ cũng là Tiềm long bảng cao thủ, sao lại bị trọng thương, không lẽ giữa họ phát sinh chiến đấu, cả hai đều bị thương nặng, chỉ có cách lý giải đó là hợp lý nhất.

- Không biết bảo vật còn lại đang nằm trong tay ai?

Cưu Vô Huyết có chút hối hận, sớm biết chỉ còn hai người, nói không chừng có thể liều mạng, đoạt lấy hai món bảo vật còn lại.

Quang môn một lần nữa mở ra, lại một đường nhân ảnh xuất hiện.

- Ai?

- Còn ai ở trong đó nữa, Tiềm long bảng cao thủ đều ra hết rồi!

- Không lẽ hắn mới là "tên đầu sỏ" đả thương Nguyên Hoành Ưng và

Trang Phỉ!

Các đại tông trưởng lão nhao nhao nghị luận, Trọng Nhạc trưởng lão mở to mắt, họ đang hi vọng là Hồng Thiên Quân mất tích.

Chỉ có Lưu Vân Tông là biết rõ nhất, nhân vật cuối cùng này trăm phần trăm là Diệp Trần, về phần Hồng Thiên Quân, sớm đã bị Diệp Trần giết chết nên không thể là hắn được.

Ba!

Bóng người đứng trên cát, trường bào nguyệt bạch, trên tay có thêu hoa văn hình đám mây chỉ tiêng Lưu Vân Tông có.

- Đệ tử Lưu Vân Tông!

Trừ một số ít người, những người còn lại đều cảm thấy khó hiểu, họ có hàng trăm suy đoán nhưng không ai đoán ta lại là một đệ tử vô danh của Lưu Vân Tông, trước đó, họ căn bản không biết hắn, cũng chưa từng nghe qua tên hắn.

Không đúng!

Hắn là người cuối cùng ra ngoài, cũng chính là nói, hắn thông qua toàn bộ khảo nghiệm, tham gia tranh đoạt ba món bảo vật vậy mà vẫn có thể bình yên vô sự ra ngoài.

Vậy, Nguyên Hoành Ưng và Trang Phỉ có phải bị thương trên tay người này không.

Có lẽ là không! Có tông trưởng lão lắc lắc đầu, họ không tin hai Tiềm long bảng cao thủ lại bị thương dưới tay một người, đánh chết cũng không tin.

Trọng Nhạc đại trưởng lão mắt loé lãnh mang, không biết đang nghĩ gì.

- Diệp sư đệ, đệ ra rồi.

La Hàn Sơn thở phào nhẹ nhõm, cuộc đua tranh giành ba món bảo vật, cần phải đối kháng với những người còn lại, hắn sợ Diệp Trần ngã xuống trong đó.

Diệp Trần gật gật đầu, thân hình hơi loé, đi về phía Lưu Vân Tông.

Đại trưởng lão quan sát Diệp Trần, mỉm cười nói:

- Không xảy ra chuyện gì chứ!

Diệp Trần liếc nhìn Trang Phỉ và Nguyên Hoành Ưng, nói:

- Không có việc gì, trở về an toàn.

- Tốt, không sao là tốt, đúng rồi, Trang Phỉ và Nguyên Hoành Ưng là do ngươi đả thương sao.

Kì thực Đại trưởng lão vẫn không dám tin, nên quyết định hỏi lại.

Do dự một lúc, Diệp Trần lại gật đầu.

- Là ngươi đả thương thật?

Những trưởng lão nội môn khác của Lưu Vân Tông hít ngược một hơi lãnh khí.

La Hàn Sơn cười nói:

- Diệp sư đệ bước vào Bão Nguyên Cảnh, thực lực tăng trưởng tấn mãnh, một chọi một, trọng thương Trang Phỉ hay Nguyên Hoành Ưng không có gì bất ngờ, nếu như đánh không lại bọn họ mới là chuyện là.

Hắn tưởng Diệp Trần lần lượt đánh bại Trang Phỉ và Nguyên Hoành Ưng, trong lòng không có gì phản đối, cảm thấy các trưởng lão hơi làm to chuyện.

Đại trưởng lão thoáng kinh ngạc, nhưng tâm trạng sau đó hồi phục rất nhanh, nghĩ cũng đúng, Diệp Trần lĩnh ngộ kiếm ý, lại bước vào Bão Nguyên Cảnh, thực lực đột nhiên mãnh tiến là điều chắc chắn, đánh bại một Tiềm long bảng cao thủ khoá trước có là gì, nếu không có gì bất ngờ, nửa năm sau, cái tên Diệp Trần chắc chắn sẽ có trên Tiềm long bảng khoá này, không ai có thể ngăn cản.

- Hừ, tiểu tử, ngươi có gặp Hồng Thiên Quân đại đệ tử của Trọng Nhạc trong đó không?

Lúc này, một trận thanh âm truyền đến, là Trọng Nhạc đại trưởng lão, hắn thấy Diệp Trần ra cuối cùng, trong lòng nảy sinh nghi hoặc, cảm thấy Diệp Trần hiềm nghi lớn nhất, nhất thời từng bước đi về phía Diệp Trần, trên người phóng thích ra khí tức cường đại.

La Hàn Sơn sắc mặt vụt biến, hỏng rồi!

Diệp Trần kiếm ý tại thân, không bị khí tức của đối phương áp bách, mặt vẫn như thường, nói:

- Không biết.

- Nói bậy, đại đệ tử Hồng Thiên Quân của Trọng Nhạc thân là thanh niên cao thủ Tiềm long bảng, sao ngươi có thể không biết được? Không lẽ là ngươi đánh lén nó?

- Đại trưởng lão, cần gì nói nhiều, giải hắn về Trọng Nhạc rồi nói.

- Không sai, ta không tin, đại hình hầu hạ hắn vẫn có thể mạnh miệng.

- Phế tên tiểu tử này trước.

Trọng Nhạc trưởng lão sát khí thập ngút trời, cho dù Diệp Trần không phải hung thủ, họ cũng không có ý định bỏ qua, có hiềm nghi là đủ.

- Đệ tử Lưu Vân Tông ta, từ bao giờ đến phiền Trọng Nhạc các ngươi

bắt nạt.

Một luồng khí tức cường đại nữa nổi lên, Lưu Vân Tông đại trưởng lão từ từ đi ra, đôi mắt già nua đục ngầu, chỉ là phong mang trong đó vẫn sắc nhọn như kim.

Một Trọng Nhạc trưởng lão thấy Lưu Vân Tông đại trưởng lão lên tiếng, khó chịu nói:

- Lưu Vân Tông người thì là gì, Trọng Nhạc ta địa vị gì, bây giờ Đệ tử Lưu Vân Tông người có hiềm nghi sát hại đại đệ tử tông ta, cần phải giải về, ai cũng không được ngăn cản, ta khuyên ngươi tốt nhất nên phối hợp với chúng ta hành sự, nếu không chuốc hoạ vào thân, mang đến đại hoạ cho Lưu Vân Tông, đến lúc đó hối hận cúng không kịp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 162: Khai Chiến!

Lưu Vân Tông tứ trưởng lão đứng sóng vai với đại trưởng lão, hai mắt trợn trừng,

- Nực cười, hôm nay ngươi đưa Diệp Trần đi, Lưu Vân Tông ta còn mặt mũi nào tồn tại, chuyện này không cần nghĩ cũng biết, ai dám động vào hắn, giết không tha.

Trọng Nhạc đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng, khí tức bàng bạc khiến cho bề mặt sa mạch cũng phải lõm xuống,

- Dựa vào ngươi, giết ngươi dễ như giết chó, tiểu tử, qua đây.

Vù.

Nói xong, hắn một tay chiêu nhẹ, một lực hút đáng sợ sản sinh, cát bụi quanh người Diệp Trần cuộn lên và bị hút đi theo hình cái phễu, Diệp Trần chỉ cảm thấy thân thể như mất trọng lượng, không thể khống chế được mình.

- Trảm!

Thiết thương ngưng tụ ra một đường xích hồng bảo kiếm, mang theo kiếm ý vô kiên bất toái nặng nề chém vào hư không, cắt đứt lực hút.

Di.

Trọng Nhạc đại trưởng lão nhíu mày, tay phải thu ra sau, lực hút tái sinh, hơn nữa còn cường đại gấp đôi lần trước, cát sâu mười mét cũng bị bốc lên.

- Đúng là ép người quá đáng, định cho ta.

Lưu Vân Tông đại trưởng lão nổi giận lôi đình, một bước tiến lên, chân

khí ngập tràn, khoá chặt không gian nơi Diệp Trần đang đứng, dù cho lực hút có mạnh cỡ nào cũng không mảy may động đậy.

- Ngươi muốn chết.

Thổ hoàng chân khí cự chưởng ầm ầm bắn ra, ép về phía Lưu Vân Tông đại trưởng lão, từng tầng cát bạo liệt, tạo thành những cột cát chọc trời rộng mấy mét, cao vài chục mét, là Trọng Nhạc đại trưởng lão động thủ trước, thi triển Băng sơn ấn như của Hồng Thiên Quân.

Chỉ là Băng sơn ấn trên tay lợi hại hơn Hồng Thiên Quân rất nhiều lần, một chưởng phát ra, đủ để làm vỡ đại sơn, đánh nứt đại địa.

- Tử quang thiên.

Y phục trên người đại trưởng lão không gió tự động bay ra sau, hắn hạ trọng tâm, một chỉ vừa nhanh vừa chậm điểm xuất, xì xì, tử quang tuyến như hà quang ngưng tụ, một đòn xuyên qua chân khí cự chưởng thổ hoàng, phát ra âm thanh như tiếng cắt kim loại.

- Mau xem, Trọng Nhạc và Lưu Vân Tông đánh nhau rồi.

- Trọng Nhạc bá đạo quá, chưa có bằng chứng chứng minh là Đệ tử Lưu Vân Tông kích sát Hồng Thiên Quân đã đòi áp giải người về, rõ ràng không coi Lưu Vân Tông ra gì.

- Không phải sao, người bị áp giải về, không chết cũng mất tí da, đánh cho nhận tội.

- Trọng Nhạc là trung đẳng quốc gia Bạch Huyền Quốc thất phẩm tông, thế lực cường đại, từ trước đã rất huênh hoang, chỉ có thể trách Lưu Vân Tông xui xẻo, đụng phải chúng.

- Hắc hắc, Lưu Vân Tông lần này sẽ được dạy cho một bài học, một cửu phẩm tông chui ra một tuyệt đỉnh thiên tài, khó tránh bị người đời ghen ghét đố kị, Trọng Nhạc chắc gì không có tâm tư đó.

- Ừm, nói thật, đến ta cũng đố kị, một trảm cắt đứt lực hút lúc nãy, rõ ràng có kiếm ý tồn tại, đấy là lý do tại sao hắn có thể thông qua toàn bộ khảo nghiệm của Thiên Mộng chiến điện, tranh đoạt ba món bảo vật.

Những tông trưởng lão khác hoặc là không cam lòng, hoặc là đố kị, nhiều nhất là đố kị, tại sao tông họ không có tuyệt đỉnh thiên tài lĩnh ngộ kiếm ý.

- Động thủ.

- Sát.

- Dám đối đầu với Trọng Nhạc ta.

Lần này Trọng Nhạc tổng cộng đến mười một vị nội trưởng lão, vài chục vị ngoại trưởng lão, toàn bộ đều là Bão Nguyên Cảnh trung kì tu vi, lúc này thấy đại trưởng lão Lưu Vân Tông động thủ, không kìm được sát ý, ào ào lao lên.

- Lưu Vân Tông chúng nhân nghe lệnh, giết cho ta.

Tứ trưởng lão rít lên một tiếng, hoả diễm bùng bùng quanh người, đốt cháy mặt cát nứt nẻ thành những tinh thể đen bóng.

- Tứ trưởng lão, tiếp thương.

Diệp Trần nhiệt huyết sục sôi, nhưng đầu óc thì vẫn còn rất tỉnh táo, bất luận là thực lực tổng hợp hay thực lực cá nhân, Trọng Nhạc trưởng lão đều mạnh hơn một bậc, may mà Lưu Vân Tông mặc dù là cửu phẩm tông nhưng tông thực lực không hề thua kém bát phẩm tông, chỉ kém thất phẩm tông Trọng Nhạc một phẩm, không phải đối tượng muốn giết thế nào thì giết, hắn sớm biết tứ trưởng lão tu luyện hoả hệ chân khí, hạ phẩm thiết thương vừa hay phù hợp với hắn, không cần suy nghĩ, vung tay ném thiết thương cho tứ trưởng lão.

- Hạ phẩm bảo thương?

Tứ trưởng lão may tay nhận thương, lập tức cảm nhận năng lượng hoả diễm ẩn hàm bên trong thiết thương, không khỏi ha ha cười lớn, Chân Linh đại lục bảo khí rất nhiều, đáng tiếc võ giả nhiều hơn, không phải Võ giả Bão Nguyên Cảnh nào cũng có bảo khí trong tay, tứ trưởng lão chính là một trong số đó, bây giờ có hạ phẩm bảo thương, cho dù Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả hắn cũng không sợ.

Ầm.

Thiết thương quét ngang, xích hồng hoả diễm hoá thành thiên hoả, đánh lùi hai Trọng Nhạc nội trưởng lão đang lao về phía hắn.

- Thất trưởng lão, cửu trưởng lão, đoản đao và chuỷ thủ cho hai người.

Nội môn thất trưởng lão và cửu trưởng lão là cao thủ dùng đao và cao thủ kích sát, hạ phẩm đoản đao và hạ phẩm chuỷ thủ mà Ma cồng tử trả cho hắn vừa hay thích hợp với họ, lần lượt được Diệp Trần đưa ra.

- Một lúc lấy được ba món hạ phẩm bảo khí?

- Phải biết các trưởng lão chúng ta rất ít người sở hữu bảo khí, chỉ có một bộ phận nhỏ là nhận được bảo khí thích hợp trong bảo kho tông môn, bảo khí không thích hợp không giúp được gì cho việc tăng trưởng thực lực, ví dụ dùng kiếm, nhưng lại cho hắn dùng đao, cho dù là hạ phẩm bảo đao cũng không thể thích bằng bảo kiếm bình thường.

- Ừm, rất khó có được bảo khí thích hợp với mình, rất nhiều người phải dùng vậy cả đời.

Đám đông quan chiến trợn mắt há hồm, hít ngược một hơi lãnh khí.

Lần này trên tràng đấu giá Tây Bắc, Lâm Kì có thể mua được hạ phẩm bảo đao Liệt không đao, hoàn toàn là bởi vì tông trưởng lão dùng đao ngại không muốn cạnh tranh với hắn, dù sao Lâm Kì sau này chắc chắn trở thành trụ cột của Bắc Tuyết sơn trang, Bắc Tuyết sơn trang trưởng lão kiểu gì cũng phải giữ thể diện cho hắn, còn những tông trưởng lão khác mặc dù không

cần giữ thể diện cho Lâm Kì, nhưng nếu họ đi, Bắc Tuyết sơn trang trưởng lão khẳng định cũng đi, đến lúc mua được Liệt không đao, vẫn phải tặng cho Lâm Kì, cho nên không phải hội đấu giá lớn tụ tập rất nhiều bảo vật, tông trưởng lão rất ít xuất động, hội đấu giá nhỏ mới là nơi các tông đệ tử cạnh tranh.

- Hảo đao.

- Hảo chuỷ thủ.

Thất trưởng lão và cửu trưởng lão hai mắt sáng rực, khẽ mỉm cười.

Kì thực Diệp Trần vẫn còn một thanh bảo đao, nhưng nó lại nằm trong Linh Giới Trữ Vật, và Linh Giới Trữ Vật lúc này đang nằm trong Linh Giới Trữ Vật của đại trưởng lão, bây giờ không thể làm phiền hắn, cao thủ với nhau, chỉ cần sơ sẩy một chút là bị đánh bại, vì lấy ra hạ phẩm bảo đao, khiến đại trưởng lão - nhân vật tâm phúc của tất cả chúng nhân bị đánh bại, điểm này Diệp Trần rất có chừng mực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 163: Nhất Chiến Thành Danh

Hai tông khai chiến, gần trăm Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì chém giết, tràng diện hùng tráng vô cùng, nhưng sở hữu hạ phẩm bảo khí chỉ có một phần ba, những người còn lại hoặc là tay không đánh quyền, hoặc chỉ có vũ khí bình thường, so đấu đều là trình độ nắm bắt võ học cá nhân.

- Tiểu tử, chết cho ta.

Đột nhiên

Một Trọng Nhạc trưởng lão lao về phía Diệp Trần, lăng không tung một đạp.

Ầm ầm, mặt đất sụp xuống, tầng tầng bạo liệt, không có kiếm Diệp Trần điên cuồng thôi động Hạc Ảnh Bộ, bay ngược ra sau, không dám đỡ chiêu.

- Chạy đi đâu.

Trưởng lão này là Trọng Nhạc ngoại môn đại trưởng lão, tu vi đạt đến Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là có thể trở thành nội trưởng lão, nếu như toàn lực xuất thủ, không có bảo kiếm trong tay Diệp Trần căn bản không phải đối thủ, chỉ có thể tránh.

- Diệp sư đệ, tiếp kiếm.

Chu Mai thấy Diệp Trần tình thế không ổn, vội vã ném hạ phẩm bảo kiếm Ám hương kiếm cho Diệp Trần, về phần Từ Tĩnh hiếu chiến, hơi bất ngờ là nàng không hề ra tay mà thủ hộ trước Chu Mai và La Hàn Sơn, đề phòng có Trọng Nhạc trưởng lão đánh lén.

Sau gáy Diệp Trần như có mắt, chẳng thèm nhìn, giơ tay đón lấy Ám

hương kiếm.

- Kiếm không tệ.

Kì thực bảo khí tác dụng có hạn, cùng lắm đề thăng được một phần công kích lực đã là không tệ, không thể thay đổi đại cục, chỉ là bảo khí quan trọng nhất là cứng rắn, khó phá huỷ, phải biết võ giả cảnh giới càng cao, chân khí càng bá đạo, vũ khí bình thường không thể chịu được chân khí vận hành, dùng vài lần là tự phế, đến Tinh Cực Cảnh tầng thứ, chân khí thoát xác biến thành chân nguyên, võ khí bình thường dính phải, sẽ nổ tung, căn bản không có đất dụng võ, chỉ có hạ phẩm bảo kiếm mới miễn cưỡng chịu khiến Võ giả Tinh Cực Cảnh toàn lực thôi động chân khí, trung phẩm bảo khí tốt nhất.

- Dùng hạ phẩm bảo kiếm thì đã sao, vẫn phải chết.

Trọng Nhạc ngoại trưởng lão nhếch miệng cười, người trên không trung, đá liền mười tám cái, mỗi đá đều nặng như sơn, trấn áp về phía Diệp Trần, phô thiên cái địa.

- Phong quyển tàn vân.

Ám hương kiếm rất nhỏ và dài, không thích hợp với Diệp Trần, nhưng vẫn tốt hơn hạ phẩm bảo thương và vân ẩn kiếm, hắn tay phải cầm kiếm, chém ra một đường vòng cung vào trong hư không.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Kiếm khí sắc bén lao thẳng lên trời, giảo động khí lưu trên sa mạc, cuối cùng hình thành một đường phong long quyển rất lớn, phong long quyển cuộn hết cát trên sa mạc, thoát hoá hành sa long quyển đáng sợ hơn, ầm ầm nghênh đón mười tám đường thối ảnh.

Ầm ầm.

Hoàng sa mù mịt khắp trời, sa long quyển bị đánh tan, mười tám đường thối ảnh cũng tiêu tan thành mây khói.

Bại cho ta.

Có Ám hương kiếm trong tay, phong mang chi khí trên người Diệp Trần không thể ngăn cản, giống như bảo kiếm khai phong tuyệt thế, xé mở đại khí, một chiêu phong quyển tàn vân bị đánh tan, hắn không hề quan tâm, chân điểm nhẹ đất, như một mảng phù vân bay vào không trung, sau đó Ám hương kiếm chém xuống, không mang theo một tia khói lửa chi khí.

- Là chiêu đó.

Nguyên Hoành Ưng và Trang Phỉ trong lòng vẫn còn sợ hãi, bọn chúng chính là bại dưới một kiếm này, căn bản không có khả năng phản kháng.

Đùng.

Sấm sét nổ vang, kiếm khí lóe lên.

Một kiếm này nhanh đến khó tin, trước ánh mắt sững sờ của Trọng Nhạc ngoại đại trưởng lão, nặng nề chém lên chân khí hộ thể của hắn.

Phốc.

Chân khí hộ thể vỡ tan, huyết thuỷ bắn ra.

- Ngươi, sao lại có thể?

Tay chỉ Diệp Trần, Trọng Nhạc ngoại môn đại trưởng lão miệng thổ máu tươi, hắn không dám tin mình đến một kiếm cũng không đỡ được, không đỡ được thì thôi, đến chân khí hộ thể cũng không phòng được, đối phương chỉ là một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì mà thôi, cho dù là thiên tài, cũng không thể dễ dàng đánh bại mình như vậy.

Trong lúc nói chuyện, hắn một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi xen lẫn tàn dư kiếm khí, trọng thương lùi lại phía sau, đã mất đi năng lực chiến đấu.

Diệp Trần cười lạnh, Nguyên Hoành Ưng và Trang Phỉ hai người liên

thủ còn không đỡ nổi một kiếm, huống hồ một người, nhưng đối phương thực lực tương đối mạnh, đỡ một kiếm mà không chết.

- Kiếm khí lôi âm, kiếm khí lại sinh ra lôi âm? Tốc độ phải nhanh thế nào mới có thể làm được điều đó.

- Hắn chỉ là một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, sao có thể phát huy kiếm pháp đến trình độ đó, không lẽ bởi vì kiếm ý tồn tại.

- Nhất định là vậy, chỉ có kiếm ý mới khiến uy lực kiếm pháp đại tăng, tốc độ và sức mạnh đều tăng trưởng đáng sợ.

Chúng nhân đứng bên ngoài đang quan sát tuyệt đại bộ phận đều là trưởng lão của các tông môn, nhãn lực vô cùng lợi hại, chỉ nhìn qua cũng biết một kiếm này không phải tầm thường.

Nhưng giật mình hơn chính là Trưởng lão Lưu Vân Tông đang chiến đấu.

- Đây là Kinh vân kiếm pháp cảnh giới cao nhất: Kiếm khí lôi âm.

- Xấu hổ quá, ta tu luyện cũng là Kinh vân kiếm pháp, nhưng chưa từng đạt đến cảnh giới Kiếm khí lôi âm, Diệp Trần quả không hổ danh là thiên tài trăm năm khó cầu của Lưu Vân Tông, chiến đấu vì hắn, cũng đáng, cho dù phải chết, cũng là cống hiến cho Lưu Vân Tông.

- Không sai, người này là hi vọng lớn nhất của Lưu Vân Tông ta, giết hắn chính là cắt đi gốc rễ của Lưu Vân Tông, không thể tha cho hắn được.

- Sát.

- Sát

- Sát!

Sự cường đại của Diệp Trần chính là nguồn động viên rất lớn cho rất nhiều trưởng lão Lưu Vân Tông, họ khí thế mãnh tăng, lực chiến đấu tăng

lên một tầng, vượt qua cực hạn bản thân.

- Không ổn rồi, đối phương khí thế đang lên, mau áp chế, không thể để chúng nắm quyền chủ động.

Các Trọng Nhạc trưởng lão vốn đang chiến ưu thế tuyệt đối, nhưng chớp mắt, ưu thế đã biến mất, ngược lại còn bị phản công trở tay không kịp.

- Là do tên tiểu tử Diệp Trần giở trò, mấy người chúng ta cùng đi giết hắn.

- Tên này không trừ, tương lại sẽ là một đại địch.

Trọng Nhạc trưởng lão nội môn chỉ nhiều hơn Lưu Vân Tông một người, khó lòng rời đi được, mấy ngoại trưởng lão thực lực cường hãn được phái ra, lao về phía Diệp Trần.

- Đê tiện.

Tứ trưởng lão một thương quét ngã hai Trọng Nhạc nội trưởng lão, định chạy sang giúp Diệp Trần.

- Chạy đi đâu.

Tứ trưởng lão có hạ phẩm bảo thương, thực lực chỉ thua kém mỗi Lưu Vân Tông đại trưởng lão, lúc này, một Trọng Nhạc nội trưởng lão lợi hại hắn ngăn cản hắn, những người khác cũng không ai nhàn trỗi, chém giết từng đôi, cả một vùng sa mạch rộng mấy chục dặm bụi tung mù mịt, khí kình tứ tán.

- Hắn coi như nhất chiến thành danh.

Ma công tử Lãnh Vô Tình mỉm cười, Man Ma Tông đệ tử bên cạnh có chút không hiểu, không biết đại sư huynh thường ngày lạnh lùng sao hôm nay lại thay đổi như vậy.

Đúng là sau trận chiến này, Diệp Trần đã thành danh ở cửu quốc, thêm

một thời gian nữa, nói không chừng có thể truyền đến các quốc gia khác ở Nam Trác Vực, một kiếm trọng thương Trọng Nhạc đại trưởng lão, rất nhiều Tiềm long bảng cao thủ đều không làm được, trong khi trước đó, Diệp Trần chỉ là một tên tiểu tử vô danh.

Bên Phỉ Thuý Cốc.

Liễu Vô Tướng và Cơ Tuyết Nhạn trợn mắt há mồm, tốc độ trưởng thành của Diệp Trần khiến họ lần đầu tiên cảm thấy vô lực, không lẽ đây chính là không lên tiếng thì thôi, gáy một tiếng kinh động tới trời xanh, chỉ là thực sự quá mức kinh nhân.

Đối diện với ba Trọng Nhạc ngoại trưởng lão đang vây đến, Diệp Trần không lùi không tránh, cao giọng nói:

- Ba thì quá ít, không đủ một đòn.

- Hỗn xược.

- Hôm nay cho ngươi máu chảy thành sông.

Ba người nộ khí dâng trào, luận thực lực, họ không hề thua kém Trọng Nhạc ngoại đại trưởng lão, ba người liên thủ, đủ để kích sát hắn, lúc này bị hắn coi thường, sát khí và chân khí không thể không chế, tràn ra ngoài, cuộn lên từng phiến bụi cát, thanh thế đáng sợ vô cùng.

- Băng sơn ấn.

- Trảm ảnh thập đao.

- Tiên thiên khí công.

Ba người thi triển tuyệt học, phát ra từng mảng khí kình và đao kình trảm sát về phía Diệp Trần, mặt cát nhất thời cắt thành những đường đáng sợ.

- Phong quyển tàn vân.

Diệp Trần không phải là kẻ máy móc, chỉ biết làm theo sách vở, thông thường trong kiếm chiêu hắn cũng thêm vào "gia vị" của riêng mình, kiếm chiêu này vốn là kiếm khí giảo động khí lưu, hình thành phong long quyển nghênh địch, nhưng hắn lại cuốn cả mình vào trong đó, đứng giữa phong nhãn phong long quyển, ở đó mới chính là nơi yên bình nhất.

Bên ngoài là Sa long quyển, Diệp Trần như có thêm một tầng phòng ngự thiên nhiên, nương theo uy thế phong long quyển, phát ra những đường kiếm khí về phía ba người.

Xích xích xích.

Kiếm khí phô thiên cái địa, đáng sợ hơn, kiếm khí đi qua đâu, sa long quyển tăng tốc đến đó, không chỉ góc độ xảo quyệt, lực đạo càng kinh khủng.

A.

Một Trọng Nhạc ngoại trưởng lão tương đối sơ hở, bị một kiếm chém đứt tay, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

- Mau lui.

- Lui.

Hai người còn lại công kích cũng bị phá, chật vật rút lui.

Chúng nhân đứng xem chết lặng, không biết nên biểu đạt tâm trạng thế nào.

Có người cảm khái nói:

- Người này như thiên mã hành không, sau này chắc chắn sẽ trở thành đại nhân vật, đương nhiên, tiền đề là sống được đến lúc đó.

- Ngũ cường0 hoặc tam cường0 Tiềm long bảng đệ tử tông môn đều đã

trưởng thành, không còn sợ cao thủ tiền bối, nếu cho người này thêm thời gian, có lẽ hắn sẽ làm được điều đó.

- Có chút võ đoán, đạt đến cấp độ Bão Nguyên Cảnh, tu vi càng ngày càng khó đề thăng, sẽ không còn xuất hiện tình huống thực lực đột nhiên mãnh tiến, trừ phi có thiên đại kì ngộ.

- Nói cũng phải, Thiên Mộng cổ địa miễn cưỡng coi như kì ngộ, nếu không họ đâu có dễ dàng gì bước vào Bão Nguyên Cảnh.

Chân Linh đại lục, đại vực rộng lớn vô biên, ai cũng không biết có bao nhiêu tỷ dặm, nhân khẩu càng khó đoán, cho dù trong một nghìn vạn người có một thiên tài, thì nhân số là vài trăm vạn thiên tài, từng ấy thiên tài không phải ai cũng trở thành tuyệt thế cường giả, nếu tiềm lực dùng hết, thì chỉ có thể chăm chỉ tu luyện, tích dày phát mỏng, nhưng con đường tu luyện của võ giả là con đường nghịch thiên, thời gian không đợi ai, đợi ngươi tích luỹ đủ, thì đã không còn thời gian tu luyện, chỉ có thể thầm tự oán trách mình.

Đương nhiên, có một số ít người vận khí tương đối tốt, trước khi dùng hết tiềm lực, có được thiên đại kì ngộ, thực lực đột nhiên mãnh tiến, một ngày ngàn dặm, mau chóng trở thành tuyệt thế cường giả, ngạo thị quần hùng, ví dụ quân lâm thiên hạ Huyền Hậu, ba mươi lăm tuổi bước vào Sinh Tử Cảnh, trở thành đại lục đỉnh tiêm cao thủ, sánh vai với Hư Hoàng, Long Vương, Tà Vương, sở hữu thọ mệnh ngàn năm, có thể huyết diễn sinh, thậm là tích huyết trùng sinh, thủ đoạn tầm thường khó lòng giết được.

Cho nên, kì ngộ là một phần không thể thiếu để trở thành cường giả, không dựa vào kì ngộ mà vẫn đạt đến một cảnh giới gần như không có, nếu như có, thì hắn bản thân chính là một kì ngộ, tiềm lực vô tận, dù sao con người đều là có tiềm lực cực hạn, tiềm lực vô hạn không phải kì ngộ thì là cái gì.

- Kinh vân vô cực.

- Kinh vân vô định.

- Vô thường nhất kiếm.

...

Diệp Trần lần lượt thi triển ra kiếm chiêu trong Kinh vân kiếm pháp, ba Trọng Nhạc trưởng lão ngoại môn khí thế hừng hực là thế mà bị đánh không còn đường lui, người nhuộm đầy máu.

Mắt thấy cả ba đều đã thiệt mạng, một trong số đó đột nhiên từ trong Linh Giới Trữ Vật lấy ra một viên ám hồng thiết đạn, mặt đầy vẻ hung tợn.

- Đê tiện quá, đã ỷ đông hiếp yếu, còn lấy ra Xích quang dung hoả đạn.

- Thể diện Trọng Nhạc bị chúng làm cho mất hết rồi.

- Diệp Trần nguy hiểm rồi, Xích quang dung hoả đạn có thể nổ chết Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả bình thường, Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì cũng bị nổ thành trọng thương.

- Chỉ cần trọng thương, đó chính là nguy hiểm.

Không ít tông trưởng lão chỉ trích thủ đoạn người kia, nhưng họ cũng không nghĩ Diệp Trần sẽ bị Xích quang dung hoả đạn nổ chết, thiên tài luôn có cách bảo mạng, nhưng vấn đề chính là nằm ở đây, chỉ cần bị Xích quang dung hoả đạn làm cho trọng thương, cực diện sẽ thay đổi trong chớp mắt.

- Chết đi.

Trọng Nhạc ngoại trưởng lão mặt hung ác dữ dằn, quán chú chân khí vào trong xích quang dung hoả đạn, rung tay ném ra, lăng không về phía Diệp Trần.

Ầm.

Hoả quang kịch liệt bạo phát, phạm vi cực rộng, với tốc độ Diệp Trần cũng khó tránh được hết, bị hoả diễm dính lên người, cả người bay ngược ra ngoài.

- Diệp sư đệ.

Ba người Chu Mai thất kinh.

Bọn tứ trưởng lão sắc mặt tái nhợt.

Ba!

Nhẹ nhàng đáp xuống sa mạc, Diệp Trần cười nhạt,

- Các ngươi chỉ có chút thủ đoạn này thôi sao? Vậy thì các ngươi chết chắc rồi.

- Cái gì? Không bị thương.

- Sao lại có thể, xích quang dung hoả đạn là thu thập hoả nguyên khí trong Thiên kinh thiên trùng thứ nhất luyện chế mà thành, uy lực mặc dù giảm mạnh, nhưng cũng không đến nỗi không hề hấn gì.

Trọng Nhạc ngoại trưởng lão ném ra xích quang dung hoả đạn không tin vào mắt mình, nói với hai người bên cạnh:

- Lúc trước tông môn có ban cho chúng ta mỗi người một viên xích quang dung hoả đạn, đừng tiết kiệm, ném hết ra giết chết hắn cho ta.

Trong cửu quốc, Trọng Nhạc và mấy tông khác từng cùng nhau phát hiện một di chỉ cổ, trong di chỉ có không ít Xích quang dung hoả đạn, được họ chia đều, chỉ là Xích quang dung hoả đạn không có phương pháp luyện chế, cho dù là Võ giả Tinh Cực Cảnh cũng không thể làm được, dùng một viên bớt một viên, nếu như lần này không phải hộ tống đệ tử ưu tú nhất đến Thiên Mộng cổ địa, bọn họ đã không thể một người nhận được một viên Xích quang dung hoả đạn, cho dù hàng tồn của tông môn trên cơ bản đều đã phát hết, nhắc nhở họ chưa đến thời khắc mấu chốt không được động dụng, sau này để lại cho các đệ tử.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 164: Tiểu Thanh Long Lệnh

- Được, ta không tin không nổ chết hắn.

Lúc này họ đã không còn nghĩ đến thể diện nữa, mà chỉ còn một suy nghĩ duy nhất đó là giết chết Diệp Trần.

Ầm ầm!

Lại một tràng những tiếng nổ lớn nữa vang lên, hoả quang chồng lên nhau, mở rộng phạm vi công kích.

Hạc Ảnh Bộ thi triển, Diệp Trần tránh khỏi trung tâm vụ nổ, chỉ bị dư ba đánh trúng, lúc này, trên người đột nhiên sáng lên một vòng chân khí tráo, trong như thuỷ tinh.

Ba.

Chân khí tráo vặn vẹo biến hình, trùng kích lực đáng sợ bắn hắn ra ngoài.

- Chân khí tráo bình thường tuyệt đối không có phòng ngự như vậy, hơn nữa lại không giống là phòng ngự công pháp.

- Không lẽ là hạ phẩm bảo giáp.

- Đúng là có khả năng đó, hạ phẩm bảo giáp trong hạ phẩm bảo khí thuộc loại tương đối trân quý, mặc dù không thể trang gia phòng ngự, nhưng chỉ cần tăng được một chút ít, đã là rất đáng quý, hơn nữa hắn không bị xích quang hoả đạn trực tiếp đánh trúng, là bị dư ba đánh trúng, cho nên mới không hề hấn gì.

Chúng nhân kiến thức rộng, đoán ra trên người Diệp Trần mặc hạ phẩm bảo giáp, hạ phẩm bảo giáp có thể tăng cường phòng ngự, ít nhiều có chút tác dụng.

Mặt cát sụp xuống, Diệp Trần nặng nề đáp xuống mặt đất.

Giơ tay xoa ngực, bên trong y phục có gì cứng cứng, trơn tuột lạnh lẽo, đúng như chúng nhân đoán, hắn mặc một bộ hạ phẩm bảo giáp, hạ phẩm bảo giáp này là lấy được từ Ma công tử Lãnh Vô Tình, một trong những món bảo khí trân quý.

Có hạ phẩm bảo giáp, lúc Diệp Trần thôi động chân khí hộ thể, phòng ngự tăng thêm một phần rưỡi, nhưng chỉ như vậy đã đủ chặn đứng lực nổ của Xích Quang Dung hoả đạn, chỉ cần tránh khỏi trung tâm vụ nổ là được, dù sao hạ phẩm bảo giáp chỉ có tác dụng gia tăng phòng ngự, không thể phòng hết tất cả.

- Chết.

Thân hình hiện lên, Diệp Trần một kiếm nhẹ nhàng chém ra, thi triển chiêu cuối cùng của Kinh vân kiếm pháp.

Lôi âm lại hiện, chân khí hộ thể của cả ba người đều bị nghiền nát, trừ người có thực lực cao hơn, hai người còn lại đều ngã vật xuống đất, sống chết không biết.

Hô!

Nặng nhọc thổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần ném vào miệng một viên đan dược, hắn mặc dù là võ giả cấp độ Bão Nguyên Cảnh sơ kì, nhưng bản thân tu luyện công pháp quá thấp, tiếp tục đại chiến, chân khí còn lại không nhiều, may mà còn có đan dược cấp tốc bổ sung chân khí nên mới không nguy hiểm đến tính mạng.

Hai lần chiến đấu, Trưởng lão ngoại môn của Trọng Nhạc tông có hai người trọng thương, hai người sinh tử không biết, Cưu Vô Huyết và các cao

thủ khác của Tiềm long bảng đều đang đứng ngây ra nhìn, thầm nghĩ, nếu đổi là mình, không biết tỷ lệ chiến thắng sẽ là bao nhiêu, có bao nhiêu phần trăm bình an vô sự, kết quả cuối cùng rất bất lợi với họ, gần như không có cơ hội chiến thắng, cho dù bạo phát tuyệt chiêu bí mật cũng không có nhiều tác dụng.

- Tên này đáng sợ quá, đến ngoại môn đại trưởng lão của Trọng Nhạc tông cũng không phải đối thủ của hắn, tương lai chẳng phải là sẽ đè chết ta sao, tức quá đi mất.

Nguyên Hoành Ưng khoanh chân ngồi dưới đất trị thương, chỉ là vết thương này một chốc một lát căn bản không thể hồi phục, chí ít phải cần hai ba tháng, trong thời gian đó nhất định phải uống các loại đan dược trân quý bù đắp nguyên khí, nếu không muốn trở lại thời kì thực lực đỉnh phong e rằng rất khó.

Nghĩ đến uy lực của một kiếm đó, Nguyên Hoành Ưng vẫn còn thấy sợ, lúc đó hắn đã bạo phát ra tuyệt chiêu cuối cùng, vậy mà vẫn không đỡ được.

- Hoành Ưng, là tên này đả thương người à.

Đại trưởng lão của Thiên Ưng Bảo đột nhiên hỏi.

Nguyên Hoành Ưng không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng trước mắt, thừa nhận hay không thừa nhận đã không còn quá nhiều ý nghĩa, trong mắt mọi người, bản thân khẳng định không bằng Diệp Trần, bị đối phương đả thương là chuyện đương nhiên, nghĩ đến đây, hắn gật gật đầu, lạnh mặt nói:

- Con và Trang Phỉ đều bị thương trên tay hắn, bí tịch cũng bị hắn cướp, món nợ này sớm muộn đều phải trả.

Đại trưởng lão của Thiên Ưng Bảo vẻ mặt không lộ chút biểu tình,

- Điều dưỡng thân thể trước rồi nói, còn việc báo thù, trong vòng một hai năm tới đừng mong nghĩ đến, trừ phi ngươi có thể đạt đến Bão Nguyên Cảnh

trung kì, ngoài ra, cuộc thi Tiềm long bảng khoá tới còn có một năm rưỡi nữa là bắt đầu, nỗ lực tu luyện mới là chính sự.

- Con không cam lòng, không giết hắn con không thể hả giận.

- Không đến lượt ngươi giết hắn, đám cao tầng của Tử Dương Tông chắc chắn sẽ không để hắn tiếp tục trưởng thành, hai mươi năm trước là như vậy, hai mươi năm sau cũng sẽ thế.

Nguyên Hoành Ưng nhíu mày,

- Tử Dương Tông?

- Không sai, hơn hai mươi năm trước, Lưu Vân Tông là đỉnh tiêm bát phẩm tông môn, chỉ thua kém thất phẩm tông môn một chút, còn Tử Dương Tông là nhất lưu bát phẩm tông môn, tổng hợp thực lực không bằng Lưu Vân Tông, trong lúc bao vây thế lực tàn dư Cửu U Giáo, Tử Dương Tông lợi dụng quỷ kế lừa gạt Lưu Vân Tông, khiến cao thủ Lưu Vân Tông rơi vào vòng vây của Cửu U Giáo, tử thương trầm trọng, nguyên khí đại thương, sau đó, Lưu Vân Tông không chịu nổi mối hận này, cũng thi triển mưu kế hại chết tông chủ Tử Dương Tông đương đại cùng mấy vị đỉnh tiêm nội trưởng lão, hai bên kết tử thù, chưa chết thì chưa chấm dứt, trước mắt hai hai đều đang tích luỹ thực lực.

- Đại trưởng lão, người nói, Tử Dương Tông không muốn nhìn thấy Lưu Vân Tông vượt qua họ?

- Cái này là đương nhiên, vốn liếng Lưu Vân Tông còn bày ra đó, cao thủ chết rồi có thể từ từ bồi dưỡng, năm năm trước đã hồi phục thực lực bát phẩm tông, hơn nữa có thái thượng trưởng lão áp trận, những tông môn khác không dám manh động, bây giờ Lưu Vân Tông lại có thêm một thanh niên cao thủ cấp bậc Tiềm long bảng, Tử Dương Tông chắc chắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên, sẽ bất chấp thủ đoạn giết chết hắn.

Nghe vậy, Nguyên Hoành Ưng có chút ấm ức, hắn rất muốn tự mình giết

chết Diệp Trần, chỉ là Diệp Trần thực lực rất khó tưởng tượng, đi chỉ có chết.

- Hừ, dù sao ngươi đã là người sắp chết, ta cũng không cần tự tay động thủ, xem ai là người cười đến cuối cùng.

Ầm ầm ầm ầm ầm.

Trưởng lão ngoại môn của Trọng Nhạc tông mỗi người đều có một viên Xích Quang Dung hoả đạn, chiến đấu một lúc, thấy không giết được đối thủ, thi nhau ném Xích Quang Dung hoả đạn.

Nhất thời, ba trưởng lão ngoại môn của Lưu Vân Tông tránh không kịp, bị Xích Quang Dung hỏa đạn nổ trực diện, từ không trung rơi xuống.

- Tưởng các ngươi mới có sát thương lợi khí sao? Bọn ta cũng có, nổ cho ta.

Một số Trưởng lão Lưu Vân Tông ngoại môn lấy Huyền Thanh thiết đạn từ trong Linh Giới Trữ Vật, tìm cơ hội, vung tay ném ra.

Đùng!

Sấm sét cuồng vũ, mấy vị trưởng lão ngoại môn của Trọng Nhạc tông toàn thân cháy đen từ trên trời rơi xuống, trên người vẫn còn bốc khói xanh.

- Lưu Vân Tông có đạn Sét Ngân Quang, thực sự nghĩ không ra.

- Đạn Sét Ngân Quang nổi tiếng tương đương Xích Quang Dung hoả đạn, đều dùng trùng thứ nhất Thiên Kinh Thiên Lôi nguyên khí luyện chế mà thành, đủ làm nổ tung cả một ngọn núi nhỏ.

- Chiến đấu đến bây giờ, trưởng lão ngoại môn hai bên chết không ít, nội trưởng lão chưa có ai chết, nhưng nếu cứ tiếp tục thế này cũng không nói trước được.

Khó khăn lắm mới được xem hai đại tông môn khai chiến, mọi người không ai nỡ rời đi, đứng một bên nhao nhao nghị luận, biểu tình trên mặt

không ai giống ai.

- Kiếm Khí Ngưng Sơn.

Sau khi nuốt đan dược, Diệp Trần không đợi trưởng lão của Trọng Nhạc tông tìm hắn mà tự mình chủ động xông lên, đương nhiên, hắn không ngốc đến mức chui vào chỗ có nhiều nội trưởng lão mà lựa chọn nơi có nhiều trưởng lão ngoại môn, hơn nữa, đem linh hồn lực phóng thích xa năm trăm mét, đề phòng có Trọng Nhạc nội trưởng lão truy sát.

Một kiếm phá vỡ phòng ngự của một Trưởng lão ngoại môn của Trọng Nhạc tông, triệt để chém chết đối phương, Diệp Trần nhíu mày, tình huống tương đối bất lợi cho Lưu Vân Tông, trong trưởng lão ngoại môn, hai bên đều có thắng có bại, tử thương tương đối nhiều, nội trưởng lão thì Trọng Nhạc cường đại hơn, trước mắt đã áp chế được Lưu Vân Tông, đáng tiếc bản thân thực lực không đủ, đối phó một trưởng lão nội mônTrọng Nhạc là đủ, đừng nói ảnh hưởng đại cục.

- Cứ tiếp tục thế này, Lưu Vân Tông sẽ gặp nguy hiểm, phải tìm cách đánh lén một Trọng Nhạc nội trưởng lão.

Di chuyển sang nơi trưởng lão ngoại môn giao chiến, Diệp Trần quét ánh mắt, rất nhanh xác định mục tiêu, đối phương đang đứng ở vòng ngoài nơi các nội trưởng lão giao chiến, đối thủ của hắn là Lưu Vân Tông cửu trưởng lão, Cửu trưởng lão sở trường kích sát, chính diện giao phong yếu hơn rất nhiều, nếu không phải có hạ phẩm Chuỷ thủ và thân pháp cực nhanh, sớm đã không trụ nổi, không trọng thương thì cũng tử vong.

- Chính là hắn.

Trưởng lão nội môn hai bên số lượng tương đương, một nội trưởng lão tác dụng rất lớn, nếu không Diệp Trần cũng không đưa ra kế hoạch này.

- Luyện Tâm Nhất Kiếm.

Chiêu thức cuối cùng của Kinh Vân kiếm pháp uy lực cực kỳ cường đại,

nhưng vẫn không bằng đòn sát thủ Luyện Tâm Nhất Kiếm, lực sát thương của chiêu thức này tỉ lệ thuận với sự cường đại của hắn, trưởng thành theo sự trưởng thành của kiếm khí, dùng đến cấp độ cực hạn của Tinh Cực Cảnh cũng không cảm thấy bị hạn chế. Thân hình đang di chuyển rất nhanh đột nhiên dừng lại, Diệp Trần đứng giữa không trung, một kiếm chém ra.

Xoẹt!

Kiếm khí hoá thành một đường bạch quang, chém ra với tốc độ vượt qua tốc độ của Lôi Âm.

Phốc!

Chân khí hộ thể của trưởng lão nội môn Trọng Nhạc tông kia bị phá vỡ, phần lưng xuất hiện một vết kiếm dài, hắn rống lên một tiếng, phát ra những tiếng rít thê lương.

- Tiểu tử, ta không tha cho ngươi.

Ầm ầm.

Hắn quay người một đao bổ ra, đao khí dài mấy chục mét như sấm sét oanh tạc, chỉ là dư ba làm cho bề mặt sa mạc có thêm một khe rãnh sâu hoắm.

- Diệp Trần, cẩn thận.

Cửu trưởng lão không kịp tiếp cứu Diệp Trần, chỉ có thể giúp hắn tạo ra cơ hội, điên cuồng công kích đối phương.

- Kiếm Khí Ngưng Sơn.

Một kiếm đánh trúng đối phương, Diệp Trần đã chuẩn bị sẵn, cho nên đao khí dù nhanh vẫn kịp phản ứng, dùng kiếm khí trùng trùng điệp điệp để nghênh đón.

Rắc rắc rắc rắc rắc...

Kiếm Khí Ngưng Sơn không chỉ là một đòn trảm kích, dưới sự hỗ trợ của chân khí, nhanh tróng tiêu hao sức mạnh đao khí, đợi kiếm khí nghiền nát triệt để, đao khí tàn dư đã không còn đáng sợ, bị Diệp Trần tung một quyền đánh vỡ.

Phanh!

Diệp Trần vừa mới sáng tạo lên một cơ hội cho tông môn của mình thì bên kia đã có một trưởng lão nội môn của Lưu Vân Tông bị đánh bay, không ngừng thổ huyết.

Thấy vậy, Diệp Trần đành phải liều mình chạy sang đó, bây giờ hắn và Lưu Vân Tông là một thể, sống cùng sống, chết cùng chết, đợi các trưởng lão bị đánh bại, hắn cũng không sống được, chi bằng liều mạng tử chiến, nói không chừng có thể tạo ra một số cơ hội.

Chỉ là đúng lúc này, lại có dị biến phát sinh.

Đại trưởng lão của Nam La Tông là một mỹ phụ, nàng thấy Phỉ Thuý Cốc không chịu ra tay điều đình, hơi nhíu mày, thi triển thân hình, xuất hiện giữa trận đại chiến.

- Các vị, trận chiến đấu này căn bản không cần phát sinh, dừng tay ở đây thôi.

Nghe vậy, một trưởng lão nội môn của Trọng Nhạc Tông không ngừng cười lạnh,

- Ngươi là cái thá gì, chuyện của Trọng Nhạc ta không đến lượt ngươi quản.

Lúc này bọn chúng đã chiếm ưu thế tuyệt đối, đánh bại Lưu Vân Tông chỉ còn là vấn đề thời gian, không ngờ lại có người nhảy vào can thiệp, trong lòng khó chịu vô cùng.

Trong số những người đứng xem.

Đại trưởng lão của Tử Dương Tông sắc mặt âm trầm, hừ lạnh nói:

- Nam La Tông mới phát triển mười mấy năm nay, sao lại không biết nặng nhẹ như vậy, để cho bọn Lưu Vân Tông chết là được rồi.

Tử Dương Tông hắn và Lưu Vân Tông kết hận hai mươi mấy năm nay, chỉ mong nhìn thấy họ chết hết, sự can thiệp của đại trưởng lão Nam La Tông nhất thời khiến hắn nảy sinh sát cơ.

Đại trưởng lão của Nam La Tông mặt lạnh như băng, từ trong Linh Giới Trữ Vật lấy ra một miếng lệnh bài, lệnh bài dài một thước, dày hai tấc, quanh thân có thanh quang lưu chuyển, bề mặt có khắc một con thanh long nhe nanh múa vuốt, quấn quanh lệnh bài, tăng gia uy nghiêm vô thượng.

- Các vị, còn chưa dừng tay sao?

Đại trưởng lão của Trọng Nhạc Tông liếc sang, vừa nhìn thấy lệnh bài trong tay Nam La Tông đại trưởng lão, sắc mặt đại biến, nhấn mạnh từng chữ:

- Tiểu Thanh Long lệnh, sao ngươi lại có Tiểu Thanh Long lệnh?

- Chuyện này ngươi không cần biết, chỉ cần nhớ chủ nhân của Tiểu Thanh Long Lệnh là ai được rồi.

Nam La Tông đại trưởng lão lạnh giọng nói.

Sắc mặt của đại trưởng lão Trọng Nhạc Tông vô cùng khó coi, gầm nhẹ:

- Trọng Nhạc nghe lệnh, dừng chiến.

- Cái gì, tại sao lại dừng chiến?

- Đại trưởng lão, chúng ta sắp đánh bại chúng rồi.

Rất nhiều Trưởng lão ngoại môn của Trọng Nhạc tông không hiểu, chỉ có trưởng lão nội môn hình như biết điều gì, sắc mặt cũng đại biến.

Mặc dù không tình nguyện, nhưng bọn chúng vẫn phải dừng tay, tập trung về phía Đại trưởng lão của Trọng Nhạc Môn , nhân số ít hơn trước một phần sáu, tổn thương không lớn, bên Lưu Vân Tông đương nhiên cũng không truy cản, lần lượt quay trở về bị trí, đứng sau đại trưởng lão.

Giữa hai bên nhân mã là một mảng sa mạc hỗn độn cùng hơn mười thi thể, nhuộm hồng mặt cát nhìn thấy mà giật mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 165: Hồi Tông!

Lúc này, đám đông xung quanh nhìn thấy lệnh bài trong tay Đại trưởng lão của Nam La Tông , lập tức vỡ oà.

- Nó sao lại ở trên tay bát phẩm tông môn Nam La Tông.

- Chủ nhân của Tiểu Thanh Long Lệnh không đáng sợ, quan trọng là bối cảnh cường đại sau lưng hắn.

- Đúng vậy, Tiểu Thanh Long Lệnh xuất hiện ở Nam Trác Vực, chuyện này có lẽ không đơn giản, lúc trở về nhất định phải cảnh báo cho những người khác, tuyệt đối đừng nên động vào đệ tử hoặc trưởng lão Nam La Tông, kẻ nào vi phạm, giết không tha.

- Không sai, tránh cho chúng phạm phải đại hoạ, mang đến tai ương ngập đầu cho tông môn.

Đại trưởng lão của Tử Dương Tông hai mắt trợn tròn, nhìn chằm chằm vào tấm lệnh bài màu xanh trên tay Đại trưởng lão của Nam La Tông , trên lệnh bài, con thanh long vẫn đang nuốt vân thổ vụ, ngước cặp mắt màu xanh lạnh lùng nhìn khắp thế nhân, tựa hồ như có thể nhìn thấu nội tâm, cùng mảng linh hồn lạnh lẽo.

- Sao lại có thể? Nàng ta là hậu đại của vị kia, đến Thiên Phong Quốc làm gì?

Trong đầu hắn không phải đang nghĩ đến Đại trưởng lão của Nam La Tông , mà là Nam La Tông tông chủ Long Bích Vân, người phụ nữ bí ẩn đó, cuối cùng cũng có ngày lộ ra một phần chân tướng.

- Chẳng trách Nam La Tông mười mấy năm trước cường thế quật khởi,

chen chân vào một trong ngũ đại tông môn Thiên Phong Quốc, thì ra là vì hậu nhân của vị đó, nói như vậy, tro tàn Cửu U Giáo cháy lại cũng là trong dự liệu của hắn, mười mấy năm trước đã chuẩn bị chu đáo, sắp xếp cơ sở.

Đại trưởng lão Lưu Vân Tông từ từ thổ ra một ngụm trọc khí.

Tứ trưởng lão lo lắng nói:

- Vốn dĩ ta còn tưởng tàn dư thế lực Cửu U Giáo chỉ còn lại một hai tên, bây giờ xem ra, hoàn toàn không phải như vậy, nếu không vị đó mười mấy năm trước đã không sắp xếp cơ sở, đề phòng ngày này đến.

Đại trưởng lão gật gật đầu, chuyển chủ đề,

- Chúng ta chỉ là cửu phẩm tông môn, cho dù có thực lực bát phẩm tông môn, trong mắt họ cũng chỉ là con kiến mà thôi, cho nên, chỉ cần làm tốt việc của mình là được, những việc khác không đến lượt chúng ta lo lắng.

- Nói cũng đúng.

Cười khổ một tiếng, tứ trưởng lão xoa xoa cằm, cảm thấy mình có chút lo lắng vô cớ, tranh đấu ở cấp độ này, một ngàn hắn lên cũng chỉ có phần chết, thay vì lo lắng mấy chuyện hư vô này, chi bằng nỗ lực nâng cao tu vi, sớm ngày đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong.

Hội tụ với ba người La Hàn Sơn, Diệp Trần trả Ám Hương kiếm lại cho Chu Mai,

- Đại sư tỷ, đa tạ tỷ cho đệ mượn kiếm, nếu không muốn đánh bại được chúng cũng khó.

Chu Mai cười nói:

- Với thực lực và tiềm lực hiện tại của đệ, rất nhanh sẽ có hạ phẩm bảo kiếm của mình, nghe nói Diệp gia còn một thanh bảo kiếm gia truyền Tuyệt Ảnh kiếm, thanh kiếm này có thể đột phá lực cản không khí, nâng cao tốc

độ, giết người vô ảnh.

- Ài, đúng là có thanh kiếm đó, có điều kiếm này chỉ gia chủ đương đại mới được nắm giữ.

Tuyệt Ảnh kiếm là đỉnh tiêm trong hạ phẩm bảo kiếm, hiệu quả là tăng trưởng tốc độ kiếm cũng như tốc độ giết địch, nhưng Diệp Trần không muốn thừa kế vị trí gia chủ Diệp gia, đó không phải lý tưởng của hắn.

Quan sát lệnh bài trong tay Đại trưởng lão của Nam La Tông, Diệp Trần đột nhiên hỏi:

- Tiểu Thanh Long Lệnh là cái gì? Bối cảnh rất lớn sao?

La Hàn Sơn kiến thức uyên thâm cũng phải lắc lắc đầu,

- Ta cũng không biết, có lẽ chưa tới đẳng cấp để biết chuyện đó! Ngươi xem các môn ngoại trưởng lão của đại tông đều không nhận ra, chỉ có một số hạch tâm trưởng lão nội môn mới hiểu, chỉ là rõ ràng họ đều không muốn nói ra.

- Bất luận thế nào, lần này nhờ có Nam La Tông giải vây.

Diệp Trần biết, thất phẩm tông môn thực lực không phải thứ bát phẩm tông môn có thể sánh được, thực lực một người cao hơn trưởng lão Lưu Vân Tông hai bậc, thời gian mà ngắn còn có thể chịu nổi, thời gian mà dài khoảng cách giữa hai bên sẽ ngày một rõ ràng.

Từ Tĩnh không thích trò chuyện nên chẳng nói gì, liếc qua, thấy sắc mặt của đại trưởng lão Phỉ Thuý Cốc sầm xuống, kiêng kị nhìn Tiểu Thanh Long Lệnh.

Ở giữa trung tâm, Đại trưởng lão của Nam La Tông từ từ đáp xuống, bàn chân dẫm lên sa mạc, cao giọng nói:

- Thiên Mộng cổ địa là kì ngộ chi địa, cũng là giết chóc chi địa, đệ tử

tông môn vào trong, sinh tử là do thiên mệnh, đừng nói các ngươi không có chứng cứ, cho dù có chứng cứ cũng không thể báo thù bừa bãi, thiên tài đã chết không phải thiên tài, cần gì phải gây chiến vì hắn, không đáng.

Đại trưởng lão của Trọng Nhạc Môn không cam tâm nói:

- Vậy đại đệ tử của Trọng Nhạc Môn chết vô ích sao.

- Đã vào Thiên Mộng cổ địa thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần hi sinh, nếu như ai cũng như Trọng Nhạc môn ngươi, đệ tử tông môn khác tìm ai báo thù.

- Chúng làm sao sánh được với Hồng Thiên Quân?

Có Trọng Nhạc Môn trưởng lão nội môn phản bác.

Đại trưởng lão của Nam La Tông sầm nét mặt,

- Nam La Tông ta cũng hi sinh hai đệ tử, bây giờ ta nghi ngờ là Trọng Nhạc Môn đệ tử làm, vậy có thể tìm đến các ngươi báo thù không, đến lúc đó, chỉ cần có Tiểu Thanh Long Lệnh, ngàn dặm vuông xung quanh Trọng Nhạc Môn sẽ bị san thành bình địa.

- Cái này, sao có thể là Trọng Nhạc Môn ta...

Giọng của trưởng lão nội môn Trọng Nhạc Môn cứ nhỏ dần, đối phương khiến hắn không thể phản bác, nếu như cứ tiếp tục tranh luận, nói không chừng đối phương sẽ tìm đến Trọng Nhạc Môn gây chuyện thật, Trọng Nhạc Môn thuộc tông môn cường đại trong cửu quốc thật, nhưng so với bối cảnh đối phương, không đáng nhắc đến.

- Được, chuyện này chấm dứt ở đây, ai về tông môn người ấy!

Lúc này, đường thanh hồng cũng dần dần tiêu tán, quang môn trong đó sớm đã ẩn vào hư không, không còn thấy bóng dáng, lần sau gặp lại, phải chờ thêm mười năm nữa.

- Tà Huyết Tông toàn bộ khởi hành.

- Vô Hình Tông xuất phát.

- Bạch Lộ Động...

- Nguyệt Hoa Tông...

Các đại tông môn lần lượt nhảy lên yêu thú, kết thành quần đội bay lên cao, sau vài cái chớp mắt, đã thấy biến mất trong tầng mây.

Nhìn xéo Diệp Trần, đại trưởng lão Trọng Nhạc Môn hừ lạnh trong lòng, con ngươi ẩn giấu sát cơ, sau đó quay đầu cao giọng nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Đợi tông môn tám nước đi hết, Phỉ Thuý Cốc và Tử Dương Tông cũng lần lượt rời đi, một lúc sau, chỉ còn lại nhân mã của Nam La Tông và Lưu Vân Tông.

Đại trưởng lão Lưu Vân Tông chắp tay nói:

- Long trưởng lão, lần này Lưu Vân Tông ta nợ Nam La Tông một thiên đại nhân tình, trở về nhất định hồi báo lại với tông chủ.

Đại trưởng lão của Nam La Tông cũng giống như tông chủ Long Bích Vân, đều họ Long, nàng bí hiểm nói:

- Ta làm vậy không phải muốn giúp Lưu Vân Tông, mà là muốn giúp tên tiểu quỷ này.

Đại trưởng lão thuận theo ánh mắt đối phương, ngạc nhiên nói:

- Diệp Trần?

- Không sai, hắn tiềm lực rất lớn, không đáng chết trong cuộc chiến không công bằng này, đương nhiên, quãng đường sau này hắn phải tự đi, người khác không thể giúp hắn được.

Đại trưởng lão gật gật đầu, đối phương nói không sai, trở thành cường giả chân chính đều là những kẻ ngoan cường, còn cường giả trưởng thành dưới sự bảo vệ của các tiền bối, sẽ giống như bông hoa trong nhà kính, cả đời không thể trở thành đại khí, chỉ có thiên tài kinh qua thiên chuy bách luyện mới có hi vọng đó.

- Chuyện Tiểu Thanh Long Lệnh, cao tầng các ngươi biết là được, bọn chúng không cần phải biết, biết cũng chẳng giúp được gì cho chúng.

Long trưởng lão lại nói.

- Cái này ta hiểu.

Đại trưởng lão không phải kẻ ngốc, rất nhiều thứ chỉ cần tiết lộ một chút là rõ hết mấu chốt bên trong, nếu như hắn đoán không lầm, Diệp Trần tạm thời được chọn, nhưng được chọn có lẽ không chỉ mình hắn, Nam Trác Vực hay Chân Linh Đại Lục, thiên tài vô số, có những người tiền kì phong quang vô hạn, hậu kì lại chẳng bằng ai, có những người tiền kì hết sức bình thường, hậu kì cực kì nổi tiếng, không ai có thể nói rõ được, chỉ có một cách duy nhất đó là lấy số lượng thay thế, sau đó từ từ đào thải người không thích hợp.

Dưới sự hướng dẫn của Long trưởng lão, người của Nam La Tông nhảy lên yêu thú, đi trước một bước về Thiên Phong Quốc.

Hắng hắng giọng, đại trưởng lão nói:

- Chuyện hôm nay, không được hỏi nhiều.

- Vâng.

Bốn người Diệp Trần hơi nghi hoặc, gật gật đầu.

- Được rồi, chúng ta đi.

Chiu!

Lên Thiên Phong Thứu, cả đoàn mấy chục người mang theo thi thể của

những trưởng lão Lưu Vân Tông đã chết, lướt lên cao không, rất nhanh biến mất trên trời.

Mười ngày sau.

Chúng nhân về đến Lưu Vân Tông.

Đên hôm đó, cao tầng Lưu Vân Tông liền mở một cuộc hội nghị.

Ngày thứ hai, Diệp Trần đem những thứ lấy được từ Thiên Mộng cổ địa đổi thành một lượng lớn hạ phẩm linh thạch và trung phẩm linh thạch.

Vốn dĩ hắn chuẩn bị giao ra Thái Huyền Công bí tịch, cuốn địa cấp trung giai chưởng pháp bí tịch còn lại coi như không có, nhưng cuộc chiến trên sa mạch khiến hắn ít nhiều có chút thể ngộ, nếu các trưởng lão đã nguyện liều mình vì hắn, sao hắn còn muốn giữ làm của riêng, tin rằng có hai cuốn địa cấp trung giai bí tịch này, không cần bao nhiêu thời gian, Lưu Vân Tông sẽ trở lại thời kì đỉnh phong, nói không chừng còn có hi vọng tấn thăng lên thất phẩm tông môn.

Chuyến đi đến Thiên Mộng cổ địa lần này, Diệp Trần thu thoạch rất lớn, trừ hai cuốn địa cấp trung giai bí tịch, những thứ khác tổng cộng đổi được mười vạn miếng hạ phẩm linh thạch, cộng thêm địa cấp trung giai bí tịch, là mười vạn miếng hạ phẩm linh thạch và sáu ngàn miếng trung phẩm linh thạch, tính theo giá trị, là bốn mươi vạn miếng hạ phẩm linh thạch. Bốn mươi vạn miếng hạ phẩm linh thạch, so với cả Lưu Vân Tông mà nói, là một con số không nhỏ, dù sao Lưu Vân Tông trên trên dưới dưới đều cần linh thạch tu luyện, tích luỹ từng ngày cũng là một con số kinh nhân, bốn mươi vạn miếng hạ phẩm linh thạch tương đương trữ lượng mấy năm, trong điều kiện bình thường, một trưởng lão nội môn mất mười năm hai mươi năm cũng không kiếm được từng ấy linh thạch, bởi vì họ không thể kiếm được thứ trân quý hơn địa cấp trung giai bí tịch.

Có một lượng lớn linh thạch, trong một thời gian dài, Diệp Trần không cần phải lo lắng không có linh thạch tu luyện.

Đương nhiên, chuyện hắn phải lo lắng không phải là không có đạo lý.

Cảnh giới Ngưng Chân Cảnh sơ kì, năm ngày tiêu hao một miếng hạ phẩm linh thạch. Diệp Trần tiêu hao gấp đôi người thường, cũng chính là năm ngày tiêu hao hai miếng hạ phẩm linh thạch.

Ngưng Chân Cảnh trung kì, Diệp Trần ba ngày tiêu hao hai miếng hạ phẩm linh thạch.

Ngưng Chân Cảnh hậu kì, một ngày tiêu hao hai miếng hạ phẩm linh thạch.

Đến Bão Nguyên Cảnh sơ kì, số lượng hạ phẩm linh thạch tiêu hao một ngày đã đạt đến con số mười, một tháng là ba trăm miếng, một năm ba ngàn sáu trăm miếng. Với trữ lượng hạ phẩm linh thạch trước đây của hắn, chỉ có thể tu luyện ba năm, sau ba năm, sẽ phải làm nhiệm vụ cho tông môn để đổi lấy linh thạch, hoặc là giống như lần vào Thiên Mộng cổ địa này, dùng bảo vật trân quý đổi. có thể đối được bao nhiêu phải xem vào kì ngộ của bạn.

Lùi một bước mà nói, đạt đến cảnh giới Bão Nguyên Cảnh đã không cần vì kim tiềm lo lắng, lo lắng là linh thạch ít hay nhiều, nghe nói hội đấu giá cỡ lớn, không dùng hoàng kim mà dùng linh thạch, ai linh thạch nhiều người đó có thể mua được thứ mình cần.

Diệp Trần trước mắt vừa hay thiếu một món hạ phẩm bảo kiếm, đến lúc đó khẳng định cần động dụng linh thạch.

Thời gian trôi qua thêm vài ngày nữa, Diệp Trần không lập tức tu luyện Thái Huyền Công mà tiêu hoá kinh nghiệm có được trong chiến đấu trước, biến thành của mình, đợi triệt để lĩnh ngộ xong, hắn mới bắt đầu tu luyện Địa cấp trung giai công pháp Thái Huyền Công.

Đêm tối như nước, cô tịch vô thanh!

Trong phòng!

Diệp Trần khoanh chân ngồi trên giường, hai tay đặt lên đầu gối, đả toạ tu luyện, trước hắn là khung cửa sổ với ánh trăng trong vắt, sáng tỏ nhu hoà.

Thái Huyền Hư Công là địa cấp trung giai công pháp, chân khí vận hành theo lô tuyến phức tạp hơn Thuần Quân Chân Khí không chỉ mười lần, rất nhiều vị trí quan trọng vu hồi khúc triết, giống như thắt nút chết, lại vừa giống như một mớ lùng bùng, khiến người ta không sao hiểu nổi.

Trước mắt Diệp Trần muốn luyện thành Thái Huyền Hư Công trùng thứ nhất, phải hoàn thành một vòng tuần hoàn lớn, sau đó mới tinh luyện ta một sợi Thái Huyền chân khí.

Nhưng với trình độ phức tạp của Thái Huyền Hư Công, hoàn thành một vòng tuần hoàn không hề dễ, về phần Diệp Trần hắn vẫn đang đau đầu vì chưa hiểu lộ tuyến vận hành của chân khí, không dám làm đại, sợ chỉ cần có chút sơ sẩy, chân khí sẽ đi vào ngõ cụt, tạo thành nội thương nghiêm trọng.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán vậy mà Diệp Trần không hề hay biết, hai mắt nhắm nghiền, đôi lông mày lúc nhíu lại, lúc giãn ra, trong một thời gian ngắn biến chuyển không biết bao nhiêu lần.

Vù!

Không biết qua bao nhiêu thời gian, Diệp Trần từ từ mở mắt, nặng nhọc thổ ra một ngụm trọc khí.

- Chẳng trách địa cấp trung giai bí tịch có thể trở thành tông môn trấn tông tuyệt học, chỉ là trùng thứ nhất mà đã khó tu luyện như vậy, mất nửa ngày khổ công của mình, muốn tu luyện đến cảnh giới cao nhất không biết còn khó khăn đến thế nào?

Trước đây Diệp Trần tu luyện võ học, tiến triển thập phần nhanh chóng, nhưng lần này, cảm thấy có chút vất vả, mỗi một bước đi đều không dám làm liều, cực kỳ hao tổn tâm thần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 166: Quyết Định Rèn Luyện!

Một đêm vô sự!

Nửa tháng tiếp theo, đêm nào Diệp Trần cũng tu luyện Thái Huyền Hư Công, ban ngày tu luyện một môn địa cấp đê giai khinh công bí tịch lấy được từ Thiên Mộng cổ địa, cuộc sống mặc dù khô khan nhưng không hề nhàn rỗi.

Lại một tháng nữa trôi qua!

Trên vách núi, vân hải bôn đằng!

Một nhân ảnh lướt dọc lướt ngang trên bình địa, hành vân lưu thuỷ, quỷ mị vô thường, trong nháy mắt, thân thể đột nhiên biến thành hai, từ hai phương lao đến, một y phục phiêu phiêu, tung bay phấp phới, một dung mạo đờ đẫn, thân thể hơi trong, rõ ràng là chân khí hoá thành.

- Phân thân!

Đi được vài bước, thân thể Diệp Trần hơi run, nhân ảnh thứ hai do chân khí ngưng thành thoát ra ngoài, dung mạo chân thực hơn trước, y phục bay bay theo gió.

Ba đường nhân ảnh một thật hai giả sóng vai mà đi, nhất tề một quyền đánh lên vách đá.

Ầm ầm!

Quyền kình quán nhập vào trong vách núi, Diệp Trần nhảy ra sau, người lơ lửng giữa không trung, quát nhẹ một tiếng

- Thu!

Một khắc sau!

Hai đường nhân ảnh chân khí phân hoá dung nhập vào trong cơ thể.

Bàn chân chạm đất, Diệp Trần từ từ thổ ra một ngụm khí tức, ngẩng đầu, vách đá đối diện xuất hiện thêm ba thâm động, hai thâm động bên canh rộng nửa mét, sâu ba bốn mét, thâm động ở giữa rộng một mét, sâu sáu mét, thành động vẫn còn đá vụn rơi xuống.

- Không tệ, có năm phần công kích lực của mình!

Diệp Trần thầm gật đầu.

Bộ Phân Thân Hoá Ảnh khinh công này hắn vẫn chưa luyện đến cảnh giới cao nhất, nhưng cũng sắp rồi, bây giờ đã có thể trong một thời gian ngắn phân hoá thành hai đường nhân ảnh bằng chân khí , mê hoặc kẻ thù, phải biết trong lúc giao chiến kịch liệt, bởi vì tốc độ di chuyển của hai bên quá nhanh, nhân ảnh vốn đã mơ hồ, lúc này đột nhiên có thêm hai nhân ảnh bằng chân khí có lực công kích tương đương nữa, chắc chắn sẽ làm lẫn lộn thị giác đối phương, tạo nên hiệu quả bất ngờ.

Ngoài ra, Phân Thân Hóa Ảnh trên phương diện khinh công cao hơn Hạc Ảnh Bộ một bậc, trong chốc lát có thể bay xa gần ba trăm mét, còn nhanh hơn thủ các trưởng lão của Võ Kĩ Các.

- Đáng tiếc, Thái Huyền Hư Công vẫn dừng lại ở cảnh giới trùng thứ năm, tạm thời không thể lên được trùng thứ sáu, nhưng thực lực tổng hợp đúng là tiến bộ hơn trước khi tu luyện Thái Huyền Hư Công!

Thái Huyền Hư Công bí tịch là lấy được từ Thiên Mộng chiến điện, mức độ trân quý vượt xa địa cấp trung giai công pháp bí tịch bình thường. Diệp Trần mới tu luyện đến cảnh giới trùng thứ năm, chất lượng chân khí vượt xa trùng thứ bảy đỉnh phong Thuần Quân Chân Khí, tổng lượng chân khí và Thuần Quân Chân Khí tương đương, rất khó tưởng tượng, chỉ cần đạt đến trùng thứ sáu, trùng thứ bảy... thậm chí cảnh giới cao hơn trùng thứ mười

một, chất lượng chân khí và tổng lượng sẽ lên đến mức độ nào.

Đương nhiên, vạn vật có tốt có xấu, Thái Huyền Hư Công cường hãn như vậy, độ khó tu luyện đương nhiên cũng sẽ tăng gấp đôi, cả một tháng thời gian, Diệp Trần miễn cưỡng tu luyện đến cảnh giới trùng thứ năm, thực lực tổng hợp coi như tiến bộ không nhỏ.

Khi ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống, Diệp Trần lẩm bẩm:

- Đến lúc đi gặp tông chủ rồi!

Trên tuyến đường chính Lưu Vân Tông

- Chào đại sư huynh!

- Đại sư huynh, chào buổi sáng!

Phía trước bước đến một đám nội môn đệ tử, trong đó nam có nữ có, tu vi cao nhất đã là cảnh giới Ngưng Chân Cảnh hậu kì, thấp nhất là Ngưng Chân Cảnh sơ kì, nhìn thấy Diệp Trần từ xa, không hẹn mà gặp đồng thanh lên tiếng chào đại sư huynh, ngữ khí đầy vẻ tôn kính.

Diệp Trần gật đầu chào lại, nhưng không lên tiếng.

Đợi Diệp Trần đi xa, đám người mới thì thầm nghị luận.

- Đại sư huynh hôm nay đã là Thiên Phong Quốc truyền kì thiên tài, lĩnh ngộ kiếm ý, bước vào Bão Nguyên Cảnh, một kiếm trọng thương ngoại môn đại trưởng lão thất phẩm tông môn Trọng Nhạc Môn, chiêu nào cũng đủ kinh hãi thế tục, vượt xa tứ đại công tử, độc lĩnh phong sáo. (đại ý là một đứng trên cả cấp độ Công Tử)

- Thời đại tứ đại công tử đã qua, giới thanh niên Thiên Phong Quốc bây giờ mạnh nhất có sáu người, đó là Phỉ Thuý công tử, Bắc Tuyết công tử, Lâm Kì, Tần Vũ Liên, còn có Từ Tĩnh Từ sư tỷ, và đại sư huynh Diệp Trần.

...

Diệp Trần không nghe thấy họ nghị luận, cho dù nghe thấy cũng không đắc ý, có thể ở Thiên Phong Quốc này hắn đã là nhân vật số một, nhưng ở Chân Linh Đại Lục, hắn vẫn là tầng thấp, hơn nữa hắn luôn cảm thấy, tiếp tục ở lại Lưu Vân Tông, kiếp này sẽ chỉ dừng lại ở Tinh Cực Cảnh, không thể trở thành đỉnh tiêm cao thủ của Chân Linh Đại Lục.

Phải biết, lý tưởng của hắn không chỉ là Tinh Cực Cảnh.

Vòng qua một mảng lớn kiến trúc, Diệp Trần đến trước một toà cung điện cực lớn.

- Diệp sư huynh, đây là đại điện Lưu Vân Tông, không phải nơi nội môn trưởng lão và tông chủ thì không thể vào.

Tám thủ môn chấp sự đệ tử ngăn Diệp Trần lại, không chút kiêng nể.

Diệp Trần ngẩng đầu, thản nhiên nói:

- Ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với tông chủ và các nội môn trưởng lão, nhờ chuyển lời giùm.

- Chuyện quan trọng? Quan trọng thế nào?

Chấp sự đệ tử đầu tiên bên trái nhíu mày.

Diệp Trần nói:

- Ta muốn nói, Diệp Trần ta định ra ngoài rèn luyện, rời khỏi Thiên Phong Quốc.

- Rời khỏi Thiên Phong Quốc?

Tám chấp sự đệ tử mở to mắt, sự tích Diệp Trần ở sa mạc Xích Cổ họ sớm đã nghe nói, nếu không có gì bất ngờ, vị trí Lưu Vân Tông tông chủ tương lai sẽ là của hắn, về phần La Hàn Sơn mặc dù là con trai tông chủ, nhưng thực lực không đủ, vị trí tông chủ sẽ không truyền cho hắn.

- Đợi một lúc, ta đi thông báo cho tông chủ và các vị nội môn trưởng lão.

Thủ môn chấp sự đệ tử cho dù ngốc, cũng biết đây là một chuyện lớn, mà đã là chuyện lớn thì ai dám chậm trễ.

Chỉ một lúc sau, mười ba vị nội môn trưởng lão Lưu Vân Tông nhất tề xuất hiện, sắc mặt ngưng trọng, một số đệ tử không biết chuyện đi qua đây còn tưởng có người muốn đánh vào Lưu Vân Tông, lo lắng nhìn nhau.

- Diệp Trần, đi theo chúng ta.

Đại trưởng lão gật gật đầu với thủ môn chấp sự đệ tử, dẫn Diệp Trần vào trong.

Đại điện Lưu Vân Tông rất rộng, không hề thua kém đại điện Đằng Vân, hai bên là ba mươi sáu vị trí, có lẽ là chỗ ngồi của các nội môn trưởng lão.

- Diệp Trần, nghe nói ngươi muốn ra ngoài rèn luyện.

Không đợi tông chủ xuất hiện, đại trưởng lão đã hỏi.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Vâng, đại trưởng lão.

- Ài, ta sớm đã biết có ngày hôm nay.

Đại trưởng lão thở dài, từ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Trần, đại trưởng lão đã biết Diệp Trần không phải con cá trong hồ, chí khí và dã tâm rất lớn, lớn đến mức không thể tưởng tượng, chỉ là không ngờ đối phương lại quyết định ra ngoài rèn luyện.

Rèn luyện có lớn có nhỏ, rèn luyện nhỏ là rèn luyện trong Thiên Phong Quốc hoặc mấy quốc gia xung quanh, không đi quá xa, ít thì vài tháng, nhiều thì một năm rưỡi là sẽ quay lại, rèn luyện lớn không giống vậy, Nam Trác Vực và Chân Linh Đại Lục đều trong phạm vi rèn luyện, mấy trăm năm lịch

sử Lưu Vân Tông, có không ít người lựa chọn ra ngoài rèn luyện, chỉ là đại bộ phận những người đó đều không quay về, cũng không biết là sinh là tử, hoặc là ở lại xứ người không quay muốn về nữa.

Từ biểu tình của Diệp Trần, đại trưởng lão nhìn ra đối phương muốn đi rèn luyện lớn, không có thành tựu, tuyệt đối không quay về, như vậy, tương đương từ bỏ vị trí tông chủ Lưu Vân Tông.

Tứ trưởng lão là người thẳng thắn, vội vàng nói:

- Diệp Trần, ở lại Lưu Vân Tông cũng tốt mà! Với thiên phú của ngươi, tương lai trở thành Tinh Cực Cảnh cường giả đều rất có khả năng, thái thượng trưởng lão Lưu Vân Tông ta không phải là Tinh Cực Cảnh võ giả sao, ngươi khẳng định cũng sẽ đạt được.

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Đại trưởng lão, tứ trưởng lão, hai người yên tâm, đến cuộc thi Tiềm long bảng, con sẽ trực tiếp tham gia thi đấu, đến lúc đó vẫn có thể gặp lại.

- Tất cả còn phải đợi tông chủ

Đại trưởng lão không phải tứ trưởng lão, biết khuyên cũng vô dụng, nếu không Diệp Trần đã không lĩnh ngộ kiếm ý, người lĩnh ngộ kiếm ý, nói một không hai, tâm trí cực kì kiên định, đã quyết định gì có dùng trâu kéo cũng không được về.

Ba mươi vị nội môn trưởng lão tự tìm chỗ ngồi, Diệp Trần đứng giữa trung tâm đại điện.

Một lúc sau, Lưu Vân Tông tông chủ La Hành Liệt long hành hổ bộ bước vào đại điện, sắc mặt phù tạp liếc nhìn Diệp Trần, đi thẳng đến vị trí chủ toạ.

- Diệp Trần, rèn luyện là chuyện tốt, không biết ngươi muốn đến đâu rèn luyện.

Diệp Trần chắp tay nói:

- Nam Trác Vực, Chân Linh Đại Lục, đều trong phạm vi rèn luyện, đến lúc đó đệ tử sẽ căn cứ vào tình hình để ra quyết định.

La Hành Liệt và mọi người hít ngược một hơi lãnh khí, Nam Trác Vực đã đủ lớn, vậy mà hắn còn muốn đi ra Nam Trác Vực, mặc dù trước mắt vẫn chưa quyết định.

Phẩy phẩy tay, bảo Diệp Trần đừng khách khí, La Hành Liệt lên tiếng nói:

- Từ lúc lập tông đến giờ, ngươi là một trong những kiệt xuất thiên tài hiếm có của Lưu Vân Tông, chưa từng có ai vượt qua được ngươi, về lý mà nói, đợi ra bước vào Tinh Cực Cảnh, ngôi vị tông chủ sẽ thuộc về ngươi, chứ không phải La Hàn Sơn con trai ta, ngươi biết điều đó chứ?

Còn có chuyện này, Diệp Trần tưởng Chân Linh Đại Lục sẽ giống như tiểu thuyết võ hiệp mà hắn từng đọc, vị trí tông chủ phần lớn truyền cho hậu đại của mình hoặc là thân thích, người người muốn kế thừa khó như lên trời, cho dù có, cũng là chuyện rất hiếm.

Nhưng hắn không có nhiều hứng thú với quyền lực, vị trí Diệp gia gia chủ, Lưu Vân Tông tông chủ đều không phải lý tưởng của hắn, lý tưởng của hắn là đi hết thế giới xa lạ này, từng bước trở thành đỉnh tiêm cao thủ, những thứ khác đều là vọng tưởng, không tồn tại trong mắt hắn.

- Tông chủ, đệ tử vẫn quyết định ra ngoài rèn luyện, Lưu Vân Tông có Từ Tĩnh là đủ, đương nhiên, Lưu Vân Tông nếu như có đại nạn, Diệp Trần bất luận đang ở đâu, đều sẽ lập tức quay về tương trợ.

Những nội môn trưởng lão khác bắt đầu nghị luận, có người không đồng ý nói:

- Diệp Trần, thế giới bên ngoài đa màu đa vẻ, cao thủ như mây, nhưng ngươi có biết, bao nhiêu người chết trong lúc tu luyện không? Ta không

muốn nhìn thấy thiên tài hiếm có của Lưu Vân Tông mất đi.

- Cao trưởng lão nói không sai, Diệp Trần, suy nghĩ lại đi!

Nghe vậy, La Hành Liệt chăm chú nhìn Diệp Trần, hi vọng đối phương từ bỏ ý định ra ngoài rèn luyện, nếu là rèn luyện nhỏ thì cũng được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 167: Xuất Phát!

Một lúc sau, Tông chủ Lưu Vân Tông La Hành Liệt long hành hổ bộ bước vào đại điện, sắc mặt phù tạp liếc nhìn Diệp Trần, đi thẳng đến vị trí chủ toạ.

- Diệp Trần, rèn luyện là chuyện tốt, không biết ngươi muốn đến đâu rèn luyện.

Diệp Trần chắp tay nói:

- Nam Trác Vực, Chân Linh Đại Lục, đều trong phạm vi rèn luyện, đến lúc đó đệ tử sẽ căn cứ vào tình hình để ra quyết định.

La Hành Liệt và mọi người hít ngược một hơi lãnh khí, Nam Trác Vực đã đủ lớn, vậy mà hắn còn muốn đi ra Nam Trác Vực, mặc dù trước mắt vẫn chưa quyết định.

Phẩy phẩy tay, bảo Diệp Trần đừng khách khí, La Hành Liệt lên tiếng nói:

- Từ lúc lập tông đến giờ, ngươi là một trong những kiệt xuất thiên tài hiếm có của Lưu Vân Tông, chưa từng có ai vượt qua được ngươi, về lý mà nói, đợi ra bước vào Tinh Cực Cảnh, ngôi vị tông chủ sẽ thuộc về ngươi, chứ không phải La Hàn Sơn con trai ra, ngươi biết điều đó chứ?

Còn có chuyện này, Diệp Trần tưởng Chân Linh Đại Lục sẽ giống như tiểu thuyết võ hiệp mà hắn từng đọc, vị trí tông chủ phần lớn truyền cho hậu đại của mình hoặc là thân thích, người người muốn kế thừa khó như lên trời, cho dù có, cũng là chuyện rất hiếm.

Nhưng hắn không có nhiều hứng thú với quyền lực, vị trí Gia chủ Diệp

gia, Tông chủ Lưu Vân Tông đều không phải lý tưởng của hắn, lý tưởng của hắn là đi hết thế giới xa lạ này, từng bước trở thành đỉnh tiêm cao thủ, những thứ khác đều là vọng tưởng, không tồn tại trong mắt hắn.

- Tông chủ, đệ tử vẫn quyết định ra ngoài rèn luyện, Lưu Vân Tông có Từ Tĩnh là đủ, đương nhiên, Lưu Vân Tông nếu như có đại nạn, Diệp Trần bất luận đang ở đâu, đều sẽ lập tức quay về tương trợ.

Những trưởng lão nội môn khác bắt đầu nghị luận, có người không đồng ý nói:

- Diệp Trần, thế giới bên ngoài đa màu đa vẻ, cao thủ như mây, nhưng ngươi có biết, bao nhiêu người chết trong lúc tu luyện không? Ta không muốn nhìn thấy thiên tài hiếm có của Lưu Vân Tông hi sinh.

- Cao trưởng lão nói không sai, Diệp Trần, suy nghĩ lại đi!

Nghe vậy, La Hành Liệt chăm chú nhìn Diệp Trần, hi vọng đối phương từ bỏ ý định ra ngoài rèn luyện, nếu là rèn luyện nhỏ thì cũng được.

- Đệ tử đã hạ quyết tâm!

Diệp Trần chậm rãi lắc đầu, trước đó, hắn đã suy nghĩ qua, có nên ở lại Lưu Vân Tông một khoảng thời gian nữa hay không, chí ít đợi cuộc thi Tiềm Long Bảng kết thúc, nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại, đều không tìm được lý do ở lại. Bây giờ trong giới thanh niên Thiên Phong Quốc, hắn chắc chắn đã là nhân vật hàng đầu, không còn mục tiêu truy đuổi, tiếp tục ở lại chỉ lãng phí thời gian, giảm bớt hi vọng trở thành đỉnh tiêm cường giả, võ giả chi lộ là nghịch thiên chi lộ, tranh đoạt thời gian với trời, Chân Linh Đại Lục có bao nhiêu tuyệt thế cường giả trước khi chết vẫn chưa qua được bước cuối cùng, đó là bởi vì lúc trẻ nghĩ còn nhiều thời gian, đợi đến cảnh giới nhất định mới biết, thời gian vĩnh viễn không đủ.

Đại trưởng lão cười khổ một tiếng, hướng tới La Hành Liệt mà nói:

- Tông chủ, để hắn đi đi! Cường giả chi lộ lúc nào cũng chỉ cô độc một

mình.

- Đại trưởng lão!

Tứ trưởng lão lo lắng, hắn rất coi trọng Diệp Trần, luôn nghĩ sau này Diệp Trần sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cường cho Lưu Vân Tông, bây giờ Diệp Trần đi rồi, sau này không biết sống hay chết, bảo hắn không lo sao được.

Đại trưởng lão nói:

- Nếu như mục tiêu của hắn không lớn như vậy, biết đâu ta sẽ khuyên hắn ở lại, nhưng các ngươi nghĩ hắn chỉ là muốn trở thành Cường giả Tinh Cực Cảnh sao? Mục tiêu của hắn là cả Chân Linh Đại Lục và cả thế giới này, một nơi nhỏ bé Thiên Phong Quốc này, rất khó hoàn thành lý tưởng đó, cường giả chi lộ là sinh tử chi lộ, sợ cái chết thì sao có thể trở thành đại khí.

Chúng nhân im lặng, đại trưởng lão nói không sai, sợ cái chết thì không thể trở thành cường giả chân chính, cường giả chân chính có ai là không bước ra từ thi sơn huyết hải, cho nên giữa họ với Diệp Trần mới có khoảng cách, căn bản không thể thống nhất quan điểm, khuyên cũng vô ích.

Một lúc lâu sau, La Hành Liệt nói:

- Được, nếu ngươi đã nghĩ vậy, Lưu Vân Tông sẽ không giữ chân ngươi, ngươi cứ yên tâm ra ngoài rèn luyện! Đợi ngươi có thành tựu, nhớ quay về một chuyến, để chúng ta biết ngươi vẫn còn sống, những việc khác không cần quan tâm.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, khom lưng chắp quyền nói:

- Đa tạ tông chủ và các trưởng lão đã tác thành.

Đại trưởng lão cười nói:

- Diệp Trần, rèn luyện là việc của cá nhân ngươi, bọn ta đương nhiên

không cường hành ngăn cản, huống hồ với thiên phú của ngươi, ra ngoài cũng đúng, ai dám đảm bảo, có một ngày ngươi không trở thành cường giả quân lâm thiên hạ, lúc đó, Lưu Vân Tông sẽ còn được thơm lây vì ngươi.

- Đúng vậy! Nếu ngươi đã hạ quyết tâm, ta cũng ủng hộ.

- Ra ngoài thì cẩn thận chút, sinh mệnh chỉ có một lần.

- Phàm chuyện gì cũng phải suy nghĩ thấu đáo, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót.

Thấy Diệp Trần đứng im bất động, các trưởng lão cũng không biết nói gì, hi vọng duy nhất là Diệp Trần có thể bình yên rời đi, bình yên quay về, chuyện thành tựu căn bản không cần lo lắng, chỉ cần không chết, Tinh Cực Cảnh là chuyện đương nhiên.

Rời đại điện, Diệp Trần phát hiện La Hàn Sơn đang đứng bên ngoài.

- Ngưỡng mộ ngươi quá! Được ra ngoài tu luyện, tha hồ thoải mái.

La Hàn Sơn thân là con trai tông chủ, chuyện trong Lưu Vân Tông căn bản không qua được mắt hắn, sau khi nhận được thông tin, lập tức chạy đến, đợi sẵn bên ngoài đại điện.

Diệp Trần cười nói:

- Kì thực ngươi cũng có thể ra ngoài rèn luyện.

La Hàn Sơn cười khổ nói:

- Đương nhiên là phải rèn luyện rồi, nhưng phạm vi rèn luyện của ta là mấy quốc gia xung quanh đây, phạm vi quá lớn, ứng phó không nổi, ngươi thì không giống vậy, Thiên Phong Quốc đã không còn là mục tiêu của ngươi, ta thì còn rất nhiều.

Diệp Trần không nói gì, đúng là, trước khi hắn trở thành nhân vật số một trong giới thanh niên Thiên Phong Quốc, hắn chưa từng nghĩ sẽ ra ngoài tu

luyện, đợi từ Thiên Mộng cổ địa trở về, ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện, chiếm cứ toàn bộ tâm thần hắn, mỗi giây mỗi phút đều thôi thúc hắn, phải lên đường, phải lên đường...

Hai người rời khỏi Lưu Vân đại điện, đi qua Đằng Vân đại điện.

- Tên tuổi ngươi bây giờ đã nằm ở vị trí thứ nhất hàng thứ nhất trên Ngọc Bích xếp hạng, trước khi ngươi quay về, không ai có thể thay thế được ngươi.

La Hàn Sơn chỉ lên ngọc bích xếp hạng trên quảng trường, nói.

Diệp Trần nói:

- Cũng không thể xem thường Từ Tĩnh.

La Hàn Sơn nói:

- Ngươi không biết, từ sa mạc Xích Cổ quay về, hơn một tháng nay, sự tích của ngươi đã truyền khắp Thiên Phong Quốc, nói thật, một trăm năm nay, ngươi là nhân vật đầu tiên gây nên tiếng vang lớn như vậy, giới thanh niên đã biến ngươi thành truyền kì.

- Biến ta thành truyền kì?

- Trước đó, khiến Thiên Phong Quốc chúng ta nở mày nở mặt nhất là việc Trang Phỉ lọt vào Tiềm long bảng, nhưng ngươi đã hạ gục hết cửu quốc Tiềm long bảng cao thủ, còn đánh trọng thương Trọng Nhạc ngoại đại trưởng lão. Một chuyện kinh nhân như vậy, không phải truyền kì thì là cái gì?

Trong lúc hai người nói chuyện, xa xa Chu Mai và Từ Tĩnh cũng đang đi đến.

Chu Mai liếc nhìn Diệp Trần, mỉm cười nói:

- Lúc nào xuất phát?

Diệp Trần nói:

- Phải về nhà trước, sáng sớm ngày thứ hai xuất phát.

- Như vậy cũng tốt, cuộc thi Tiềm long bảng vẫn còn gần một năm rưỡi nữa, không phải Bão Nguyên Cảnh không có tư cách cạnh tranh thứ hạng, chúng ta năm sau gặp lại.

Diệp Trần gật gật đầu, ánh mắt dừng lại chỗ Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh nói:

- Nhớ đừng để người ra đánh chết bên ngoài.

Diệp Trần cười khổ, không thể nói dễ nghe hơn một chút sao? Nhưng như vậy mới là Từ Tĩnh.

Chia tay ba người, Diệp Trần quay trở lại tiểu viện độc lập của mình thu dọn hành lý, sau đó xuống núi, đi về hướng Diệp gia Diêu Lạc Thành.

Võ giả Bão Nguyên Cảnh nếu sử dụng toàn lực, một canh giờ có thể đi được quãng đường hơn hai ngàn dặm, năm canh giờ hơn một vạn dặm, tương đương mười tiếng ở thế giới Diệp Trần.

Không sử dụng toàn lực, Diệp Trần mất bảy canh giờ mới về đến Diệp gia.

Giống như các vị Trưởng lão Lưu Vân Tông, ban đầu Trầm *** Thanh và Diệp Thiên Hào cũng không đồng ý cho Diệp Trần ra ngoài rèn luyện, họ nói, thế giới bên ngoài quá lớn, quá nguy hiểm, một Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì căn bản không có khả năng tự bảo vệ mình, cho dù Diệp Trần có thể khiêu chiến vượt cấp.

Cuối cùng, trước quyết tâm không thể lay động của Diệp Trần, hai người đều khuất phục.

Nhưng, lần này lúc Diệp Trần trở về, mẫu thân Trầm Ngọc Thanh đang mang thai lần thứ hai, hơn nữa có khả năng là một cặp long phụng thai, là chuyện vui lớn đối với Diệp gia.

Trước kia Diệp Thiên Hào không phải chưa từng nghĩ sẽ có thêm con, đáng tiếc không biết vì nguyên nhân gì, mãi không được như ý nguyện, không ngờ lần này lại thành công.

Về chuyện này, Diệp Trần cũng có chút suy nghĩ, đúng lúc hắn rời đi, mẫu thân Trầm Ngọc Thanh lại có mang, mọi thứ không phải rất trùng hợp sao, không lẽ lần này ra ngoài rèn luyện, sẽ là rất lâu, năm năm, mười năm, hoặc cũng có thể lâu hơn...

Diệp Trần lắc lắc đầu, có những chuyện, sức người không thể thay đổi được, nguyên tố rèn luyện quá nhiều quá nhiều, bản thân hắn không thể xác định.

Ngày thứ hai

Sáng sớm

Bên ngoài Lạc Thành Bắc thành

- Trần Nhi, có thời gian nhớ viết thư về nhà.

Xa xa, Trầm Ngọc Thanh vẫy tay với Diệp Trần, mắt nhoà lệ.

Diệp Thiên Hào im lặng nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Diệp Trần, mắt cũng ươn ướt, lẩm bẩm:

- Hùng ưng đã tung cánh bay cao, có đứa con trai như vậy, đời này cũng đủ.

Lúc này, tia nắng bình mình đầu tiên chiếu xuống, làm cho bóng dáng Diệp Trần kéo dài thật dài.

Vì đã chuẩn bị trước tinh thần, nên Diệp Trần kiên quyết không quay

đầu lại, chỉ một lúc, hắn đã biến mất trong thị tuyến của Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh.

Diệp Trần rời đi, không kinh động quá nhiều người, trừ phụ mẫu, Cao tầng Lưu Vân Tông còn có ba người La Hàn Sơn, những người khác đều không hay biết.

Rất nhiều người còn tưởng Diệp Trần đang ở Lưu Vân Tông bế quan tu luyện.

Tàn nguyệt treo cao, cuồng phong lạnh lẽo.

Buổi tối trên đại thảo nguyên Ma Quỷ bao giờ cũng thê lương, trong phòng vài ngàn dặm vuông không có lấy mộ bóng người, có chỉ là vô vàn yêu thú cũng những tiếng hú khiến người ta sởn da gà!

Lần này ra ngoài rèn luyện, trạm dừng đầu tiên của Diệp Trần là Thiên Ti Quốc, mà Thiên Ti Quốc vừa hay ở phía Đông bắc Thiên Phong Quốc, cần phải đi qua đại thảo nguyên Ma Quỷ mới có thể đến được, nếu không đi đường vòng rất xa.

Cách đó không xa, một tảng cự thạch nhỏ to bằng một căn phòng chặn đứng cuồng phong, phía sau tảng đá, có lửa trại đang nhảy nhót, mang lại một cảm giác an toàn trong buổi tối thê lương này.

Chùi vết mỡ trên miệng, Diệp Trần dựa lưng lên tảng cự thạch, tự lẩm bẩm một mình,

- Lợn rừng thảo nguyên mùi vị cũng không tệ, không có gia vị mà vẫn có thể ăn được.

Lợn rừng thảo nguyên phẩm cấp rất thấp, chỉ là yêu thú cấp một, trên đại thảo nguyên Ma Quỷ này tuyệt đối thuộc tầng cuối cùng, là thức ăn của rất nhiều yêu thú ăn thịt khác. Nhưng năng lực sinh sản của lợn rừng thảo nguyên rất mạnh, một con lợn rừng thảo nguyên cái một thai có thể sinh ra vài chục con lợn rừng con, năm thứ hai lại sinh được nữa, từ cổ đến nay là

tộc quần yêu thú lớn nhất trên đại thảo nguyên Ma Quỷ, nếu không phải bị con người và yêu thú khác săn giết, cả đại thảo nguyên Ma Quỷ đã từng xuất hiện nạn lợn rừng, cỏ tươi căn bản không đủ cho chúng ăn, đến rễ cỏ cũng bị đào hết.

Cầm cây gậy gẩy gẩy đống lửa, làm cho ngọn lửa cháy mạnh hơn.

Diệp Trần ngồi khoanh chân, bắt đầu khổ tu.

Thái Huyền Công trùng thứ nhất trùng thứ hai là cơ bản của cơ bản, chỉ có nền móng vững chắc, mới có thể tu luyện trùng thứ ba, trùng thứ ba lấy ngưng luyện chân khí làm chủ, chất lượng chân khí không hề thua kém chân khí tu luyện từ nhân cấp cao giai công pháp, đến trùng thứ tư, chất lượng chân khí cao hơn một tầng, trùng thứ năm, chất lượng chân khí vượt qua Thuần Quân Chân Khí, màu sắc dần chuyển sang màu lam nhạt.

Sau khi chân khí hoàn thành những vòng tuần hoàn lớn, Thuần Quân Chân Khí trong cơ thể không còn lại bao nhiêu, Thái Huyền chân khí chiếm trên chín phần trong vòng xoắn chân khí, địa vị không thể dao động.

Thuần Quân Chân Khí còn lại toàn bộ chuyển hoá thành Thái Huyền Chân Khí, thiếu chút nữa đem Thái Huyền Công luyện đến cảnh giới trùng thứ sáu, lúc đó chất lượng và tổng lượng chân khí đều vượt qua Thuần Quân Chân Khí vốn có, khiến tổng hợp thực lực của mình tiến thêm một bước.

Suy nghĩ đó loé lên trong đầu, Diệp Trần tăng nhanh tốc độ vận chuyển chân khí.

Vù vù vù vù...

Cuồng phong gào thét, thổi rạp những ngọn cỏ trên thảo nguyên làm cho chúng không sao đứng dậy nổi.

Có tiếng bước chân như ẩn như hiện vang lên trong gió, hai điểm hồng mang từ xa dần dần tiếp cận, áp sát vị trí Diệp Trần

Nhờ có ánh trăng ảm đạm, sẽ phát hiện hai điểm quang mang đó là mắt yêu thú, đó là một con cự lang to bằng một con trâu nước nhỏ, hoả diễm thanh sắc trên người nhảy nhót trong gió, đôi mắt huyết hồng không có một chút cảm tình nào, chăm chú nhìn vào ngọn lửa đằng sau cự thạch.

Yêu thú cấp bốn, Thanh Hoả Lang!

Một trăm mét!

Sáu mươi mét!

Ba mươi mét!

Lúc này, Thanh Hoả Lang đã nhìn thấy Diệp Trần, thấy đối phương đang ngồi tu luyện, mắt ánh lên quang mang tàn nhẫn.

Sưu!

Thanh Hoả Lang cúi thấp thân thể, nhảy phốc một cái.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 168: Hành Tung!

Một khắc sau!

Móng vuốt của nó chỉ còn cách Diệp Trần chưa đến ba thước, tiến thêm một bước nữa, nó sẽ phanh thây Diệp Trần, hưởng thụ mùi máu tanh tuyệt mỹ.

Mắt vẫn không buồn mở, Diệp Trần tay trái nắm quyền, phát sau mà đến trước, đánh thẳng vào hư không, đem Thanh Hoả Lang đánh xa trăm mét, thân thể lăng không mười mấy lần liền.

Phanh!

Thân thể rơi mạnh xuống đất, Thanh Hoả Lang đầu vỡ toang, hồng bạch huyết tương chảy đầy đất, rất nhanh không còn khí tức.

Trong bóng tối, đám yêu thú tru lên một tiếng nức nở, quay đầu bỏ chạy, con người đó quá đáng sợ, trong số chúng đối tượng nổi bật nhất là Thanh Hoả Lang, vậy mà một quyền cũng không đỡ được, bị đánh vỡ đầu, chết rất thảm thiết.

Cuồng Phong Thành là thành trì duy nhất trên đại thảo nguyên Ma Quỷ, diện tích không hề thua kém đệ nhất đại thành Vong Ưu Thanh phía Tây Bắc, dài rộng hơn năm mươi dặm, sinh sống hơn một ngàn năm trăm vạn nhân khẩu, trong đó một phần ba là nhân khẩu lưu động, họ sống bằng nghề buôn bán nguyên liệu yêu thú, coi Cuồng Phong Thành như cứ điểm của mình.

- Ài, lần này lỗ nặng rồi, bắt Bán yêu Chi mã không thành, còn bị yêu

thú cấp bốn Thanh Hoả Lang kích sát năm thành viên.

- Ai ngờ Bán yêu chi mã lại chạy đến lãnh địa của thanh hoả lang. Anh em chúng ta chạy thoát thân đã là may mắn lắm rồi, tội nghiệp Tống Đào lần đầu tiên cũng chúng ta đi săn.

- Người đã chết, tặng cho người nhà họ ít bạc, nhất là người vợ mới cưới của Tống Đào, cho nàng ấy gấp đôi số bạc.

- Cái này đương nhiên!

Nghe thấy tiếng than thở những võ giả này, Diệp Trần thầm nghĩ: Nghe nói Cuồng Phong Thành tiền kiếm được nhanh, nhưng mất mạng cũng nhanh!

Xa xa, Diệp Trần đã nhìn thấy Cuồng Phong Thành nguy nga sừng sững, càng đến gần biên giới, Diệp Trần càng rảo nhanh bước chân.

Chỉ một lúc.

Diệp Trần đã đến cổng thành.

Binh sĩ thủ thành lưng hổ eo sói, thái dương nhô cao, trong mắt thỉnh thoảng lại xuất hiện tinh quang sắc bén, khiến người ta không khỏi rùng mình, rõ ràng là Võ giả Luyện Khí Cảnh tầng thứ mười, đội trưởng là một Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì.

Nếu như chỉ có như vậy thì không vấn đề gì, bằng cảm tri của mình, Diệp Trần biết bên trong lô cốt kia có Võ giả Bão Nguyên Cảnh tồn tại.

Phòng ngự sâm nghiêm quá, chẳng trách có thể dựng ngay giữa trung tâm đại thảo nguyên Ma Quỷ mấy ngàn năm mà không bị yêu thú công phá!

Diệp Trần thầm nghĩ.

Một trong những binh sĩ đang qua lại tuần tra nơi cổng thành cao giọng nói:

- Một người năm lạng bạc, ai dám lén lút đi qua, tiền phạt sẽ là mười lần nhập thành phí, ngoài ra còn phải vào ngục mười ngày, cho nên tốt nhất đừng làm chuyện gì khiến mình hối hận, thế giới này không có hối hận nào là dễ chịu đâu.

- Năm lạng bạc, đắt thế.

Diệp Trần nhớ Thanh Phong Thành chỉ có năm mươi đồng, Vong Ưu Thành cũng chỉ có một lạng bạc, không ngờ Cuồng Phong Thành lại đòi năm lạng bạc, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng sau khi nhìn thấy người vào thành đều là võ giả, Diệp Trần cũng không còn cảm thấy khó hiểu nữa, võ giả giết một con yêu thú cấp một là kiếm được trên năm mươi lạng bạc, giết yêu thú cấp hai là có thể kiếm ba bốn trăm lạng, săn giết yêu thú cấp ba, một hai ngàn lạng bạc đến tay, năm lạng bạc chỉ là một con số rất nhỏ.

Lấy từ trong lòng ra một miếng bạc năm lạng, Diệp Trần tiền vào Cuồng Phong Thành.

- Đại đội trưởng, có phải hắn không?

Một binh sĩ nhìn thấy bóng dáng Diệp Trần, ghé vào tay đại đội trưởng nói.

Sĩ binh đại đổi trưởng gật gật đầu, mặc dù hắn đang đội nón, nhưng thân hình thì không khác gì hình vẽ, giết nhầm còn hơn bỏ sót.

- Hắc hắc, người kia nói xong việc sẽ cho chúng mười vạn lạng vàng và một trăm miếng hạ phẩm linh thạch, chúng ta vất vả cũng đáng.

- Một trăm miếng hạ phẩm linh thạch, ngươi lấy ba phần, ta lấy bảy phần, có ý kiến gì không?

- Sao thuộc hạ dám có ý kiến, không có đại đội trưởng, phi vụ làm ăn

này cũng không đến lượt thuộc hạ.

- Thế thì tốt, ngươi phái mấy người theo sát hắn, đừng để hắn chạy mất, ta bây giờ đi thông báo đối phương, thuận tiện lấy luôn vàng và hạ phẩm linh thạch.

- Được.

Đi trên đường, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, nói chung, Cuồng Phong Thành không xa hoa bằng Vong Ưu Thành, kết cấu kiến trúc kiên cố là chính, nhìn vừa đại khí vừa thực dụng, đương nhiên, không phải tất cả kiến trúc đều như vậy, những toà tửu lầu ở đây cao hơn hẳn, đến bốn năm tầng, khí thế hùng hậu, một số nơi thậm chí còn khảm kim loại trân quý.

- Ngày ngày ăn thịt nướng cũng ngán, vào trong kiếm chỗ nghỉ chân, tiện thể tắm rửa luôn.

Tâm trạng thoải mái, Diệp Trần đi về phía tửu lầu gần đó nhất.

- Khách quan, mấy người?

Tiểu nhị cúi người, cung kính nói.

Diệp Trần ném cho đối phương một miếng bạc mười lạng, thản nhiên nói:

- Một người, cho ta một phòng thượng đẳng, chuẩn bị sẵn nước nóng.

- Được, mời sang bên này.

Tiểu nhị bỏ tiền thưởng vào lòng, cười tít mắt dẫn Diệp Trần lên lầu.

Đó là một căn phòng vô cùng rộng rãi, treo đầy tranh thuỷ mặc, có phòng ngủ thoải mái và cả một phòng tắm riêng.

Trung tâm phòng tắm là một hồ nước nhỏ, bên trong đựng đầy nước tắm đang bốc hơi nghi ngút.

Cởi bỏ y phục, Diệp Trần nhảy xuống hồ, kêu lên một tiếng thoải mái.

Nằm dựa lưng vào thành hồ, Diệp Trần thích thú nói: Có tiền thật tốt, ở thế giới kia, mình mặc dù là sinh viên một trường đại học danh tiếng, nhưng vẫn là cô nhi, nghỉ hè hay nghỉ đông vẫn phải ra ngoài làm thêm, tiền kiếm được không đủ sinh hoạt phí hàng tháng, đến bạn gái cũng chẳng dám có, sợ tốn tiền, nhưng đi đến đây, tiền bạc trên người đủ để hắn sinh sống mấy đời, nếu như bán hết những thứ giá trị trên người, e rằng thập đại tham quan Thiên Phong Quốc cũng không nhiều tiền bằng hắn.

Khi chưa có linh hồn xuyên việt, Diệp Trần rất ngưỡng mộ võ hiệp giang hồ khách, ăn to nói lớn, tiền tiêu như nước, chưa bao giờ phải lo lắng chuyện tiền, tiền tiêu hết lại có thể kiếm được một khoản một người thường vất vả mười đời cũng không kiếm được, sau đó tiếp tục tiêu diêu tự tại, khổ luyện võ học.

Bây giờ, giấc mơ đã thành sự thật, hơn nữa còn tiêu diêu tự tại hơn giang hồ khách, thực lực cũng mạnh hơn họ, tuỳ tiện giết một con yêu thú cấp năm, cấp sáu, là có thể kiếm được ngàn vạn lạng bạc, không muốn săn giết yêu thú cũng được, số vàng trên người đủ để hắn dùng trong một thời gian dài, đấy là vẫn chưa tính hạ phẩm linh thạch và trung phẩm linh thạch.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Diệp Trần nhắm mắt, rơi vào giấc ngủ sâu, nhưng vẫn còn một phần ý thức tỉnh táo được hắn giấu kín, chỉ cần có người vào phòng, hắn lập tức phát hiện ra ngay.

Bên trong một căn phòng khác.

Người khách trung niên với một vết đao lớn trên mặt đại mã kim đao ngồi thoải mái trên chiếc ghế da, thưởng thức mỹ tửu, hắn chính là trưởng lão tình báo Tử Dương Tông Chu Liệt Dương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 169: Bại Lộ!

Bang bang bang!

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa

Chu Liệt Dương lạnh giọng nói:

- Vào đi.

Cửa mở, sĩ binh đại đội trưởng khom người đi vào, hắn đùa:

- Nhân vật mà ngài chú ý đã đến Cuồng Phong Thành, trước mắt đang ở Kim Hoa đại tửu lầu,ngài xem vàng và linh thạch...

- Vàng và linh thạch không thiếu của ngươi đâu, tiếp tục giám sát.

- Cái này, không phải nói người đến thì sẽ đưa luôn cho bọn ta sao?

Chu Liệt Dương ánh mắt như đao, quét qua mặt đối phương,

- Ngươi sợ ta không trả cho ngươi sao? Mười vạn lạng vàng và một trăm miếng hạ phẩm linh thạch đối với ta chẳng là gì, ngược lại, nếu như để tên tiểu tử đó chạy, ngươi sẽ không nhận được một xu, mà còn phải trả bằng chính mạng sống của mình.

- Vâng, vâng.

Sĩ binh đại đội trưởng là Võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kì đỉnh phong, nhưng trước đối phương, toàn thân không ngừng vã mồ hôi lạnh, hai chân run lẩy bẩy.

- Được, ra ngoài đi.

Đợi đối phương rời đi, Chu Liệt Dương nhếch miệng cười, Diệp Trần, không còn cao tầng Lưu Vân Tông bảo hộ, để ta xem lần này ngươi chạy được đi đâu.

Ngủ thẳng đến gần chập tối, Diệp Trần mới tỉnh dậy, làn da cứng như sắt luyện không hề bị nước nóng làm cho nhăn nheo, mà còn tăng thêm bạo phát lực.

Thay một bộ y phục sạch sẽ, Diệp Trần ra khỏi phòng, đi thẳng xuống lầu.

- Khách quan, để ta dẫn ngài xuống phòng ăn.

Tửu lầu có rất nhiều tiểu nhị, tiểu nhị trước mắt không phải tiểu nhị lần trước, nhưng đối phương không ngốc, có thể ở một căn phòng đắt tiền như vậy chắc chắn không phải loại khách không trả nổi tiền phòng, dù sao sống một đêm ở Kim Hoa tửu lầu mất năm mươi lạng vàng, đổi thành bạc là năm trăm lạng.

- Ừm!

Diệp Trần gật gật đầu, hắn cũng cảm thấy đói thật.

Kim Hoả tửu lầu tổng cộng có năm tầng, tầng bốn và tầng năm là phòng dành cho khách, tầng ba và tầng hai là phòng ăn, chỉ có tầng một là đại đường dung nạp được rất nhiều người.

Trong phòng ăn số sáu tầng ba.

Tiểu nhị mở cửa cúi người nói:

- Đây là phòng ăn thượng đẳng của tửu lầu, mời ngài vào.

Bước vào bên trong, Diệp Trần tuỳ ý nhìn qua, bên trong phòng ăn rất tốt, có thể nói là xa hoa, phía Đông có một cửa sổ lớn, có thể nhìn ra đường phố bên ngoài, nhưng những thứ này đối với hắn mà nói không phải quá kì

lạ, nhanh chóng thu ánh mắt, Diệp Trần nói:

- Dọn cho ta những món ngon nhất lên đây, ngoài ra chuẩn bị thêm ba bình rượu ngọn, càng thơm càng tốt.

- Vâng, khách quan ngài đợi cho một lát.

Đợi cửa bao phòng đóng lại, Diệp Trần ngồi lên chiếc ghế trước mặt.

Ngắm nhìn một lúc phong cảnh bên ngoài, chán quá không biết làm gì, Diệp Trần lấy từ trong linh giới ra một thanh trường kiếm vẫn còn nguyên trong vỏ.

Keng!

Kiếm rút ra, kiếm khí âm lạnh như nước lóng lánh, sau khi kiếm quang tan đi, có thể nhìn thấy những đường hoa văn rất nhỏ trên thân kiếm, lượn vòng như bàn long.

- Long Tuyền Kiếm, bảo kiếm hàng đầu do Lưu Vân Tông tự rèn luyện, so với Vân Ẩn Kiếm vẫn cao hơn một cấp!

Tay cầm bảo kiếm, Diệp Trần hư không chém xuống.

Xích!

Trong tình huống không vận dụng chân khí, không khí bị kiếm nhận sắc bén cắt đứt, trên đường thông thuận vạn phần, không gặp một tia trở ngại.

Thu kiếm vào vỏ, Diệp Trần thầm nói:

- Long Tuyền Kiếm trên cơ bản là vũ khí tốt nhất mà võ giả bình thường có thể tạo ra, không biết nhân phẩm cấp bảo khí chế tạo thế nào, còn cả một số năng lượng đặc biệt trữ tồn trong đó nữa, có thể tăng cường công kích lực võ giả.

Bảo khí không phải tông môn bình thường có thể chế tạo, cho dù thất

phẩm tông môn cũng không làm được, Thiên Phong Quốc bảo khí phần lớn là lưu truyền từ bên ngoài vào, hoặc là phát hiện được trong một số di tích cổ, muốn tự mình chế tạo, khó hơn lên trời, còn khó hơn cả việc tấn thăng lên Tinh Cực Cảnh, chí ít Tinh Cực Cảnh còn có đường để đi, phương pháp chế tạo bảo khí không ai hay biết.

Vân Ẩn Kiếm bị phá huỷ, tạm thời cũng không tìm được hạ phẩm bảo kiếm thích hợp, may mà Long Tuyền Kiếm cũng không tệ, ngoài việc không thể tự phát kiếm khí, mức độ cứng rắn hơn hẳn Vân Ẩn Kiếm, có lẽ sẽ dùng được trong một khoảng thời gian, đương nhiên, có cơ hội thì vẫn nên mua một thanh hạ phẩm bảo kiếm.

Tiếng gõ cửa truyền đến, Diệp Trần cất Long Tuyền Kiếm vào trong Linh Giới Trữ Vật.

Kẹt!

Bốn tiểu nhị bê đồ ăn vào, tiểu nhị đi đầu cười nói:

- Khách quan, Cuồng Phong Thành được xây dựng trên đại thảo nguyên Ma Quỷ, nguyên liệu yêu thú vô số, đặc sản chính là thực đơn yêu thú, ngài thử nếm xem, tuyệt đối tươi ngon hơn thức ăn bình thường.

- Sớm nghe nói có chuyện này, ngươi giới thiệu cho ta đi.

- Được, món này là Phượng Hoàng tung cánh, nguyên liệu là cánh yêu thú cấp ba Xích Luyện Điểu, trải qua mười tám thủ tục nấu nướng mới thành, món này là Lão Thụ Khai Hoa, nguyên liệu là gan yêu thú cấp hai Đản Xà,..., Tiết Tiết Cao, nguyên liệu là Trúc Chi Xà Cao Sơn Lăng Tuyết, yêu thú cấp ba...

Tiểu nhị như được huấn luyện, một hơi kể hết tên kết món ăn trên bàn, không hề dừng lại dù chỉ một lần.

Diệp Trần nếm thử một món trong đó, mùi vị ngon hơn tưởng tượng, đặc biệt hơn là nguyên khí trong thức ăn không hề tán tẫn, đối với người thường

mà nói, tuyệt đối là thứ đại bổ.

- Được rồi, các ngươi ra ngoài đi!

Diệp Trần tự rót cho mình một chén rượu, phẩy tay bảo họ ra ngoài.

Có thể là thói quen lâu ngày, trong lúc ăn cơm, Diệp Trần đem linh hồn lực khuếch tán một cách vô thức, trải khắp năm trăm mét vuông quanh phòng.

Ý!

Diệp Trần thoáng nhíu mày.

Trong gian phòng bao bên cạnh.

- Đại đội trưởng, không phải nói người đến là sẽ có tiền sao? Sao còn bắt chúng ta giám sát?

Bên bàn đang có hai người, người nói là binh sĩ thủ thành, chỉ có điều lúc này hắn không còn mặc khải giáp binh sĩ, thay vào đó là một bộ y phục võ giả.

Binh sĩ đại đội trưởng thân khoác trang phục võ giả, nói:

- Người đó thực lực cao hơn dự đoán, không thể chọc giận hắn, bỏ đi, chúng ta tiếp tục giám sát, dù sao chịu đựng từng ấy ngày, nề hà gì một hai ngày còn lại, đến lúc đó một vạn lạng vàng và một trăm miếng hạ phẩm linh thạch sẽ là của chúng ta, chỉ sợ không đủ sức mà tiêu dao ấy chứ?

- Đệ không sợ mệt, chỉ sợ đối phương không giữ lời hứa.

- Không thể thế được! Ta thấy hắn hình như rất có địa vị, chút vàng và hạ phẩm linh thạch đó đối với hắn mà nói chẳng là gì.

- Hi vọng như vậy!

Hai người thanh âm rất thấp, tưởng có thể giấu được mọi người, ai ngờ sớm đã bị Diệp Trần nghe thấy.

- Xem ra là nhắm vào mình? Trọng Nhạc cách đây khá xa, không thể nào, quá nửa là Tử Dương Tông!

Trong Thiên Mộng cổ địa, Âu Dương Liệt, Âu Dương Minh một lòng muốn giết chết mình, Diệp Trần không tin trong chuyện này không có âm mưu của đám cao tầng Tử Dương Tông.

Sắc mặt Diệp Trần bất biến, tiếp tục ăn cơm uống rượu, như không xảy ra chuyện gì.

Dùng xong bữa tối, Diệp Trần quay về phòng nghỉ ngơi.

Đêm hôm đó.

Một bóng người khoanh chân ngồi trên giường, từ từ thổ ra một ngụm trọc khí.

Thái huyền công trùng thứ sáu, thành.

Thời khắc này, Thuần Quân Chân Khí trong người Diệp Trần không còn tồn tại, thay vào đó là Thái Huyền chân khí tinh thuần cực đại.

Vòng xoắn chân khí do Thái Huyền chân khí hình thành lớn hơn so với vòng xoắn chân khí do Thuần Quân Chân Khí hình thành, màu sắc cực kì tinh thuần, như thuỷ tinh lam nhạt hoá thành khí lưu, hoạt bát mà không mất đi sự trầm ổn, thuần tuý mà không mất đi lực sát thương.

- Tu vi không có tiến triển, nhưng thực lực thì đã tiến thêm một bước, không biết Thái Huyền Công trùng thứ bảy là cảnh giới gì.

Ban ngày đã ngủ đủ nên ban đêm Diệp Trần không cảm thấy buồn ngủ, trực tiếp nhảy xuống giường.

Ưm ư ư a a ...

Khiến hắn không biết nói sao, căn phòng cạnh đó thỉnh thoảng lại truyền sáng những tiếng rên rỉ, cho dù hắn chưa từng trải qua chuyện đời, nhưng cũng biết đối phương đang làm gì.

- Ngủ sớm đi! Sớm mai còn lên đường.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần nỗ lực áp chế huyết khí đang sôi trào, quay trở lại giường.

...

- Cái gì, hôm qua mới đến, hôm nay đã đi rồi sao.

Trong một căn phòng khác, Chu Liệt Dương nhướng mày, trầm giọng nói.

Binh sĩ đại đội trưởng cúi đầu nói:

- Vâng, cách đây không lâu hắn đã trả tiền phòng, rời khỏi Kim Hoa tửu lầu, đi về phía Đông.

- Tên đáng ghét, tưởng lần này ta không giết được ngươi sao.

Chu Liệt Dương chỉ cảm thấy hoả khí trong người không có nơi nào phát tiết, một chưởng ấn lên chiếc bàn gỗ bên cạnh, cô thanh vô tức, chiếc bàn cháy thành hư vô, một chút tro tàn cũng không lưu lại, làm cho binh sĩ đại đội trưởng không dám thở mạnh, chỉ sợ đối phương giết luôn cả mình.

Một lúc lâu sau, Chu Liệt Dương thu hồi nộ khí, từ trong Linh Giới Trữ Vật lấy ra một chiếc hòm, đứng dậy nói:

- Trong này là một vạn lạng vàng và mười miếng hạ phẩm linh thạch.

Nói xong, nhấc chân định rời đi.

Binh sĩ đại đội trưởng ngẩn ra một lúc, cố rặn ra một nụ cười:

- Đại nhân, không phải nói mười vạn lạng vàng và một trăm miếng hạ phẩm linh thạch sao?

- Ngươi còn dám đòi vàng và hạ phẩm linh thạch, có tin ta một chưởng giết chết ngươi không.

Chu Liệt Dương lạnh lùng nói.

- Không, không!

Binh sĩ đại đội trưởng chưa bao giờ cảm thấy oan ức như vậy, chỉ là trước mặt đối phương, ấm ức mấy hắn cũng chịu được, bụng thầm nghĩ: Xem ra ngươi cũng không tin mình giết được hắn, cũng tốt, hi vọng ngươi bị đối phương giết chết.

Ra khỏi tửu lầu, Chu Liệt Dương dưới chân như cưỡi gió, di chuyển nhanh về hướng Đông.

Diệp Trần, lần này tuyệt đối không để ngươi chạy thoát, ta cứ theo sau ngươi, đợi Liệt Sát Đường đường chủ đến, đó sẽ là ngày giỗ của ngươi.

Lần trước bị yêu thú của Tĩnh Sơn Mạch làm cho bị thương, Chu Liệt Dương tu dưỡng ba tháng mới hồi phục được, nhưng đợi hắn triệt để hồi phục thì đã hay tin Diệp Trần một kiếm trọng thương Trọng Nhạc ngoại đại trưởng lão, một Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong cao thủ.

Đối với hắn mà nói là một sự đả kích rất lớn, bởi vì hắn chỉ là Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả, đã không còn là đối thủ của Diệp Trần, nếu không, hắn sớm đã một mình truy sát Diệp Trần, mà không phải tìm người giám sát hắn, đợi Liệt Sát Đường đường chủ đến.

Chỉ là trước mắt, Liệt Sát Đường đường chủ vẫn cần nửa ngày thời gian nữa mới tới, đã không còn thời gian nữa.

Ra khỏi thành, Chu Liệt Dương vận khinh công, nhanh như điện xẹt.

Chỉ một lúc, Chu Liệt Dương đã nhìn thấy một thiếu niên đầu đội mũ.

Không nhanh không chậm, Linh hồn lực của Diệp Trần thích phóng đến cực hạn, cảnh vật trong vòng một ngàn mét vuông đều trong cảm tri của hắn.

Ừm! Đến rồi!

Không quay đầu, chỉ dùng mỗi linh hồn lực, Diệp Trần đã vẽ ra được hình ảnh đối phương, là một hán tử trên mặt có vết đao lớn, hình như từng gặp trên cuộc thi xếp hạng đệ tử nội môn, lúc đó đối phương là khách quý được mời đến, cùng chung với những giang hồ khách khác.

Tốc độ không giảm, Diệp Trần đi về nơi ít có người sinh sống.

- Không đúng, không lẽ hắn biết đang bị theo dõi.

Chu Liệt mí mắt hơi động, trước đó hắn dám trực tiếp đi theo Diệp Trần, là vì võ giả qua lại rất nhiều, Võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng không ít, không dễ gì khiến người khác chú ý, bây giờ trong vòng mấy dặm vuông, gần như không có lấy một bóng người.

Đúng lúc này, Diệp Trần quay người, nửa cười nửa không nhìn hắn.

Chạy!

Không kịp nghĩ điều gì, Chu Liệt Dương chân khí vận chuyển đến cực hạn, quay người bỏ chạy.

- Chạy đi đâu!

Không biết từ lúc nào, lại một Diệp Trần nữa xuất hiện sau lưng Chu Liệt Dương, chặn đứng đường lui của hắn.

Chuyện gì vậy?

Chu Liệt Dương quay đầu nhìn, thân ảnh Diệp Trần đầu tiên tiêu tan theo gió, là một chân khí tàn ảnh, không phải người thật.

- Ngươi muốn làm gì?

Chu Liệt Dương giả vờ bình tĩnh.

Ngón tay chạm vào Linh Giới Trữ Vật, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, thân phận giang hồ của ngươi chỉ là vỏ bọc, kì thực ngươi là trưởng lão Tử Dương Tông, ta nói có đúng không.

Dưới thất phẩm tông môn, thực lực đạt đến Bão Nguyên Cảnh tầng thứ mới có tư cách trở thành ngoại trưởng lão, đương nhiên, nếu như trước đó là thân phận đệ tử, thì tạm thời không thể trở thành ngoại trưởng lão, đợi tu vi đạt, trực tiếp trở thành nội trưởng lão, nắm một phần quyền lực tông môn.

- Nói gì vậy, ta chỉ là một khách giang hồ mà thôi.

Diệp Trần cười lạnh, Long Tuyền Kiếm xuất hiện trên tay.

- Không cần lãng phí tâm cơ, hôm nay ngươi khó lòng thoát khỏi cái chết.

Chữ chết vừa rời khỏi miệng, Long Tuyền Kiếm không biết xuất vỏ từ lúc nào, dưới sự điều khiển của Diệp Trần, một kiếm chém chết Chu Liệt Dương đang đứng cách đó mười bước.

Chu Liệt Dương sớm có chuẩn bị, hoả hệ chân khí quanh người sôi trào, hoá thành một khối hoả cầu cự đại, nhiệt độ của khối hoả cầu rất cao, từng tia hoả diễm từ ngoài rơi ra, trực tiếp đốt cháy cây cỏ trên mặt đất thành những mảng đen xì to như nắm tay.

Có hoả cầu hộ thân, Chu Liệt Dương tự tin đại tăng, thầm nghĩ: Hộ thể công của Chu Liệt Dương ta đã luyện đến cảnh giới cao nhất trùng thứ chín, cho dù không đỡ nổi công kích của đối phương thì cũng không đến mức bị một kiếm kích phá, Trọng Nhạc ngoại đại trưởng lão có lẽ là quá chủ quan.

Xích

Kiếm khí lam nhạt trong nháy mắt chém lên hoả cầu, lực cắt đáng sợ bạo phát, bắn ra hàng ngàn hàng vạn hoả tinh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 170: Thiên Lôi Đại Pháp

Không đợi Chu Liệt Dương hồi lại thần, chân khí hộ thể đã bị phá, cánh tay phải rơi ra.

- Ta là trưởng lão tình báo Tử Dương Tông, ngươi dám giết ta? Giết ta, ngươi cũng chết chắc, chạy đến chân trời góc bể cũng không được.

Cơn đau làm cho khuôn mặt Chu Liệt Dương không ngừng vặn vẹo, đến lúc này, hắn mới biết Diệp Trần thực sự cường đại, mặc kệ thân thể đang trọng thương của mình, Chu Liệt Dương điên cuồng thôi động chân khí, bỏ chạy, miệng lẩm bẩm.

- Trảm!

Diệp Trần thờ ơ, lại một đường kiếm khí cường đại nữa chém ra.

Xì!

Người vẫn còn ở trên đường, nhưng thân thể Chu Liệt Dương đã bị cắt thành hai nửa, máu tươi phun khắp nơi, nhuộm đỏ cả một mảng đất lớn.

- Phòng ngự cũng không tệ, đáng tiếc vẫn chưa bằng Hồng Thiên Quân.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần tay hơi chiêu, cánh tay phải của Chu Liệt Dương bay đến, lăng không tan rã, chỉ còn một chiếc linh giới trưc vật rơi lên tay hắn.

Thôi động chân khí quán chú vào trong Linh Giới Trữ Vật, Diệp Trần rất nhanh loại bỏ chân khí tàn dư của Chu Liệt Dương, mở ra không gian trong đó.

- Tên này cũng giàu đấy chứ!

Diệp Trần mặt nở nụ cười.

Chỉ thấy bên trong không gian không được rộng lắm ấy, có đúng năm mươi chiếc rương lớn, ba mươi chiếc rương nhỏ, bên trong mỗi rương lớn đựng mười vạn lạng vàng, bên trong mỗi rương nhỏ đựng một vạn lạng vàng, ngoài ra, bên cạnh còn có một đống hạ phẩm linh thạch, tính sơ qua, cũng phải hai vạn miếng, tương đương tám trăm vạn lạng vàng.

Những thứ khác, Diệp Trần không quan tâm.

Ngẩng đầu, Diệp Trần nhìn về phía Cuồng Phong Thành xa xôi, tự nói với mình:

- Tử Dương Tông không thể chỉ phái một trưởng lão tình báo truy sát mình, cao thủ có lẽ còn ở phía sau, rời khỏi đây trước rồi nói.

Thi triển Tam Phân Thân Hoá Ảnh, Diệp Trần nâng tốc độ lên cực hạn, sau vài cái chớp mắt, người đã ở cách đó vài dặm rồi không thấy hành tung đâu nữa.

Sau khi Diệp Trần rời được một lúc lâu, ba đường nhân ảnh bay đến, tốc độ cực nhanh, tạo thành một cái đuổi tử khí bá đạo.

Bịch! Bịch! Bịch!

Mặt đất bị nứt thành mấy đường lớn, ba đường nhân ảnh đáp xuống, đó là một trung niên thần tình âm hiểm, một lão giả tướng mạo xấu xí và một đại hán to lớn mặt đầy râu ria. Ba người tướng mạo kì dị, khí tức cũng nguy hiểm đáng sợ.

Quét ánh mắt lên thi thể Chu Liệt Dương, trung niên âm hiểm mặt càng lúc càng âm lạnh,

- Phế vật, theo dõi một người mà cũng không xong, vậy mà còn dám

nhận là trưởng lão tình báo Tử Dương Tông, cũng may, tên tiểu tử kia vẫn chưa đi xa, với tốc độ của ba chúng ta, rất nhanh có thể đuổi kịp hắn.

Lão giả xấu xí khặc khặc cười nói:

- Tốc độ của ba chúng ta gần bằng tốc độ âm thanh, tên tiểu tử ấy sao thoát được.

- Đi thôi!

Đại hán cao to không cười không nói, nhưng rõ ràng là thủ lĩnh trong ba người. Hắn vừa ra lệnh, thân thể ba người lập tức bật lên, bay ra xa, rất nhanh biến mất nơi chân trời.

...

Đại thảo nguyên Ma Quỷ rộng vạn dặm vuông, yêu thú vô số, trong đó không thiếu yêu thú cấp sáu.

Lúc này, Diệp Trần đang bị một con yêu thú cấp sáu Hắc Quan Cự Mãng chặn đường.

- Hắc Quan Cự Mãng này tốc độ còn nhanh hơn mình, có thể mượn dùng yêu khí ngự không mà đi, may mà chỉ là yêu thú cấp sáu bình thường, tương đương Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong võ giả, miễn cưỡng vẫn có thể đánh bại, nếu không hôm nay đừng hòng rời đi, có rời đi cũng phải trả một cái giá nhất định.

Đứng im tại chỗ, Diệp Trần quan sát hắc quan cự mãng, Hắc Quan Cự Mãng dài hơn bốn mươi mét, cuộn tròn như một ngọn núi nhỏ, những tấm vảy bên ngoài bề mặt cơ thể đúng bằng một đầu người, đen bóng, giữa trán nhô lên một cái mào màu đen, hình tượng thập phần khủng bố.

Oa oa oa...

Khác với yêu thú họ xà bình thường, thanh âm của Hắc Quan Cự Mãng

không phải là những tiếng tê tê mà là những tiếng rít chói tai, như tiếng trẻ con khóc, nghe mà bụng dạ nôn nao.

- Kiếm Khí Ngưng Sơn!

Không đợi đối phương kịp hành động, Diệp Trần phát động công kích trước, Long Tuyền Kiếm xuất vỏ, vung ra một đường kiếm khí to lớn như một ngọn núi.

Hắc Quan Cự Mãng nổi giận, cái đuôi lớn như thùng nước quét ngang, vạt đi một tầng đất, nặng nề đập lên kiếm khí lam nhạt.

Kiếm khí với vô số hậu kình không kịp phát uy, đã bị đuôi cự mãng đánh vỡ, hoá thành vô số tiểu kiếm khí văng khắp nơi.

- Hình như lợi hại hơn Trọng Nhạc ngoại đại trưởng lão!

Sắc mặt Diệp Trần ngưng trọng, thân hình loé lên, để lại chỗ cũ một đường tàn ảnh chân khí.

Phốc một tiếng, tàn ảnh chân khí vừa hình thành, đã bị cái đuôi thuận thế nghiền nát, Diệp Trần lúc này đang bay ra sau, một kiếm nhẹ nhàng chém xuống, không mang theo một tia khói lửa chi khí nào.

- Thái Thượng Kinh Vân!

Kiếm khí kích nổ lôi âm.

Hắc Quan Cự Mãng thân thể bị cắt thành một lỗ lớn, máu tươi đỏ xám tuôn ồng ộc, nó ngửa rít lên những tiếng đau đớn, sóng âm cường liệt khuếch tán, đánh nát toàn bộ cây cỏ xung quanh đó, vụn cỏ văng khắp nơi, một phiến mơ hồ.

Ở một tầng mây trên trời, một trung niên da vàng như nến, thân khoác lam bào, tay cầm hồ lô rượu dốc vào miệng, nhìn cảnh tượng bên dưới, cười nói:

- Tiểu tử này không tệ, tuổi còn nhỏ mà đã đem Kinh Vân Kiếm pháp luyện đến cảnh giới cao nhất Kiếm Khí Lôi Âm, bản thân còn có kiếm ý, chẳng trách lão quỷ Nhàn Vân Tử muốn ta bảo vệ hắn, thuận tiện diệt trừ một số sâu bọ.

Lam bào trung niên là Cường giả Tinh Cực Cảnh Thiên Lôi Tán Nhân.

Chùi vết rượu trên môi, Thiên Lôi Tán Nhân lắc lắc đầu,

- Đáng tiếc, Hắc Quan Cự Mãng không dễ đối phó như vậy, võ giả đồng cấp gặp phải nó cũng phải lùi ba thước, là một trong những bá chủ trên đại thảo nguyên Ma Quỷ này, lợi hại hơn bá chủ tốc độ Thiên Phong Thứu rất nhiều lần.

Bên dưới.

Hắc Quan Cự Mãng bị đau, hai mắt đỏ ngầu, phun một dường hắc quang hình quạt về phía Diệp Trần.

Hắc quang đi đến đâu, mặt đất bị ăn mòn thành những cái hố đen xì đến đó, dịch thể tán phát ra một mùi hôi thối nồng nặc.

- Nguy hiểm!

Diệp Trần thân hình loé lên liên tục, để lại những tàn ảnh chân khí trong không trung.

Ba, ba, ba...

Tàn ảnh chân khí bị hắc quang quét trúng, tan tành mây khói.

Tránh được khỏi hắc quang, Diệp Trần lùi xa trăm mét, lẩm bẩm:

- Xem ra không dùng Luyện Tâm Nhất Kiếm thì không được rồi.

Vừa nói, chân phải hắn vừa bước lên, hai tay cầm kiếm, chém ra lúc nhanh lúc chậm.

Chiu!

Kiếm khí nhưng thành một đường bạch quang, phóng đi với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy được, bổ trúng cái mào trên trán hắc quan cự mãng.

Hắc Quan Cự Mãng căn bản không kịp né tránh, trán bị chém ra một vết lớn, xương đầu cũng không chịu nổi, sinh ra một tia trí tuệ, nó đâu còn dám liều mạng với Diệp Trần, yêu khí bên ngoài cơ thể đại thịnh, cuộn tròn bay đi, trong nháy mắt đã di chuyển được gần ba trăm mét.

Vù!Thổ ra một ngụm khí tức nặng nề, Diệp Trần thầm giật mình, Hắc Quan Cự Mãng chỉ là yêu thú cấp sáu bình thường, vậy mà thực lực đã cường hãn như vậy, nếu như không phải nắm bắt cổ đại tuyệt sát kiếm thuật Luyện Tâm Nhất Kiếm, người chạy có lẽ là hắn, hơn nữa, chưa chắc đã chạy được.

Chuyện này chưa xong, chuyện khác đã đến!

Diệp Trần quay người, cảm nhận ba luồng khí tức cực kì cường đại đang ập đến, tốc độ nhanh hơn Hắc Quan Cự Mãng một phần, tránh né là chuyện không thể.

- Ha ha, chết đi!

Cách đó vài dặm, ba đường nhân ảnh bay đến, trung niên âm hiểm bên trái giơ tay, hư không ấn xuống, nhấy thời, một bàn tay chân khí nóng rực phá không bay ra.

- Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì!

Giáp mặt với nguy hiểm cực độ, Diệp Trần dù sợ nhưng vẫn một lần nữa thi triển Luyện Tâm Nhất Kiếm.

Một đường bạch quang xuyên qua bàn tay chân khí rồi cùng nổ tung.

Trung niên âm hiểm kêu khẽ một tiếng, một chưởng này nhìn thì có vẻ phát ra từ cách đó vài dặm, nhưng cũng có bảy tám phần lực công kích, Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì cũng bị hắn một chưởng ấn chết, nhưng tên tiểu tử này lại chống đỡ được, không hổ là tuyệt đỉnh thiên tài lực áp cửu quốc thiên tài.

- Tên này không được để cho sống sót!

Hán tử cao to lạnh lùng nói.

Trung niên âm hiểm và lão giả xấu xí gật gật đầu, Tử Dương Tông gần đây mất quá nhiều đệ tử thiên tài, đã thua xa Lưu Vân Tông, nếu như để Diệp Trần tiếp tục trưởng thành, sau này Tử Dương Tông không còn có thể áp chế Lưu Vân Tông được nữa, mà còn bị đối phương áp đảo lại, đây là chuyện chúng không bao giờ có thể chấp nhận được.

Ba người tốc độ kinh nhân, cự lý vài dặm chỉ cần mấy cái chớp mắt là đến.

Soạt soạt soạt!

Ba người đáp xuống, nhìn Diệp Trần như nhìn một kẻ đã chết.

- Các ngươi là người của Tử Dương Tông?

Sắc mặt Diệp Trần không biến.

Lão giả xấu xí cười xảo trá, nói:

- Ngươi cũng bình tĩnh đấy, có cơ hội trở thành đại khí, không tệ, chúng ta là Liệt Sát Đường đường chủ, chuyên phụ trách liệp sát kẻ thù, ngươi tuổi còn nhỏ mà đã trở thành đối thủ liệp sát của chúng ta, đủ để tự hào.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ta hôm nay không thể chết được.

- Hắc hắc! Không lẽ ngươi nghĩ sẽ có người đến cứu ngươi?

Trung niên âm hiểm cười, không vội động thủ, dù sao có ba Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì ở đây, đối phương còn giở được trò gì.

- Đáng tiếc các ngươi vẫn chưa biết, trước khi đi, tư từng bí mật thương lượng với các đại trưởng lão, trước khi ta rời khỏi Thiên Phong Quốc, họ sẽ phái cao thủ bảo vệ ta, đoán không lầm, vị cao thủ đó đang ở gần đây, chỉ là vẫn chưa xuất hiện mà thôi.

Diệp Trần những lời này là thật, hắn biết thực lực của mình ở Lưu Vân Tông là đệ nhất trong giới thanh niên, nhưng so với các cao thủ tiền bối, vẫn còn chênh lệch rất nhiều, cho nên, tông chủ và đại trưởng lão cảm thấy không yên tâm, nói sẽ phái cao thủ bảo vệ hắn đến cảnh ngoại Thiên phong quốc, chỉ là trước mắt hắn không biết người bảo vệ mình là ai.

- Ta cũng muốn xem cao thủ đang ở đâu, ra đây đi.

Trung niên âm hiểm không tin những gì Diệp Trần nói, hơn nữa đại thảo nguyên địa thế bằng phẳng, không nhiều chỗ nấp, có cao thủ tuyệt đối không qua được mắt chúng.

Đùng!

Lời vừa xuất, một đường lôi cung vừa tròn một mét từ trên trời rơi xuống, với tốc độ không thể tưởng tượng bổ trúng người trung niên âm hiểm.

Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì này đến cơ hội phản kháng cũng không có, cả người lập tức cháy thành tro, mặt đất nơi hắn vừa đứng chỉ còn lại một cái hố đen xì sâu trăm mét.

Không chỉ Diệp Trần, đại hán cao to và lão giả xấu xí cũng phải hít ngược một hơi lãnh khí, tóc gáy dựng ngược.

Hán tử to lớn ngửa mặt lên trời giận dữ nói:

- Thiên Lôi Tán Nhân, ngươi biết giết chết đường chủ của Tử Dương Tông ta sẽ có hậu quả gì không?

- Bây giờ rời đi vẫn còn cơ hội, không lẽ ngươi muốn bị thái thượng trưởng lão truy sát một lần nữa.

Lão giả xấu xí không bình tĩnh được bằng hán tử to lớn, hắn biết, mạng sống của mình chỉ nằm trong một ý niệm của đối phương, nếu là đối phương cố ý muốn giết hắn, chạy cũng vô dụng, chỉ có thể hi vọng dùng Thái thượng trưởng lão Tử Dương Tông hù doạ đối phương, khiến đối phương biết khó mà lui, từ bỏ nhiệm vụ bảo vệ Diệp Trần.

Ầm!

Một đường lôi cung lớn hơn bổ xuống, giữa đường tách đôi, cùng lúc đánh trúng đại hán to lớn và lão giả xấu xí.

Cả hai vội vàng lùi lại phía sau, chân khí hộ thể bị lôi cung đánh tan, mặt đất nơi đó xuất hiện hai hố sâu hoắm, lôi hoả vẫn còn rừng rực trong đó, điện cung dày đặc chi chuyển trong không khí, phát ra những tiếng nổ lách tách.

- Đây chính là uy thế của Cường giả Tinh Cực Cảnh sao?

Diệp Trần hồi lại thần, hắn biết người bảo vệ mình là một Cường giả Tinh Cực Cảnh, nhưng khiến hắn giật mình là, ba Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì đến cơ hội phản kháng cũng không có, bị lôi cung từ cao không đánh thành tro bụi, thực lực chênh lệch quá lớn, lớn đến không thể tưởng tượng.

Xoạt!

Trên không trung, một đường lôi quang xé toang tầng mây, bay xuống với tốc độ siêu âm, có thể nhìn thấy bên trong lôi quang ẩn hiện nhân ảnh.

Một khắc sau, lôi quang tan biến, nhân ảnh đáp xuống bên cạnh Diệp Trần, lải nhải:

- Không nhắc đến Liệt Hoả lão tặc còn đỡ, nhắc đến càng không thể tha cho các ngươi.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, khom người chắp tay nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối!

Nghiêng đầu, Thiên Lôi Tán Nhân cười nói:

- Nhàn Vân Tử lão quỷ và ta là bạn cũ, chút chuyện này ta vẫn giúp được, huống hồ ta sớm đã khó chịu với Tử Dương Tông và Liệt Hoả lão tặc.

- Liệt Hoả lão tặc, là thái thượng trưởng lão của Tử Dương Tông sao?

Diệp Trần nghe La Hàn Sơn nói, Thiên Phong Quốc ngũ đại tông môn đều có thái thượng trưởng lão trấn thủ, có thể trở thành thái thượng trưởng lão đều là Cường giả Tinh Cực Cảnh, đây cũng là lý do Thi Quỷ Đạo Nhân không dám tấn công ngũ đại tông môn, cho dù Thi Quỷ Đạo Nhân vẫn chưa hoàn toàn hồi phục thì hắn vẫn là Cường giả Tinh Cực Cảnh hàng thật giá thực.

Thiên Lôi Tán Nhân gật gật đầu,

- Không sai, Liệt Hoả lão tặc nhân phẩm không được tốt cho lắm, nhưng thực lực thì cao nhất trong ba người bọn ta, đã đạt đến Tinh Cực Cảnh trung kì cảnh giới, ta và Nhàn Vân Tử là Tinh Cực Cảnh sơ kì cảnh giới, nhưng hai mươi năm trước hắn vẫn chưa dám huênh hoang, sư huynh của thái thượng trưởng lão Nhàn Vân Tử là Ô Vân Tử còn mạnh hơn hắn, chỉ là dễ bị người khác khích tướng, chết trong tay cao thủ Cửu U Giáo, trong đó, nguyên nhân chính là do Liệt Hoả lão tặc, ta hoài nghi, hắn cấu kết với thế lực tàn dư Cửu U Giáo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 171: Chân Nguyên Cường Đại

- Cấu kết với Cửu U Giáo, hắn không sợ chọc giận mọi người à?

Diệp Trần ngạc nhiên.

- Cấu kết đâu chỉ mình hắn, năm xưa, sau khi Cửu U Giáo bị diệt, thế lực tàn dư cũng không đủ sức gây nên sóng gió gì, không ít người bắt đầu nảy sinh tư tưởng xấu, dự định lợi dụng thế lực tàn dư Cửu U Giáo bài trừ kẻ thù, áp đảo những tông môn khác, Lưu Vân Tông tiền nhiệm tông chủ Ô Vân Tử nhìn thì có vẻ nóng tính, không chịu được những điều chướng tai gai mắt, chỉ là con người quá cương trực, nên mới phải chịu thiệt, cao thủ tử thương nghiêm trọng, chỉ một lúc từ đỉnh tiêm bát phẩm tông môn rơi xuống cửu phẩm tông môn, may và Nhàn Vân Tử lão quỷ tâm tư nhạy bén, quỷ kế đa đoan, trong tình huống cực độ nguy hiểm lựa chọn bảo toàn Lưu Vân Tông đồng thời bày kế hại chết sư đệ Liệt Hoả lão tặc cùng Tử Dương Tông mấy vị đỉnh tiêm nội trưởng lão, như vậy mới miễn cưỡng lật lại cục diện, xếp ngang hàng với Tử Dương Tông.

Nghe vậy, Diệp Trần gật gật đầu, bất luận ở đâu, chỉ cần là chỗ có người đều có cạnh tranh, có âm mưu quỷ kế, nhỏ thì gia tộc, lớn thì tông môn, chẳng nơi nào là không có, trừ phi con người không còn là con người, mà thành những khúc gỗ không có linh trí.

- Ta giết ba người bọn chúng, Liệt Hoả lão tặc nhất định rất phẫn nộ, đáng tiếc hắn không làm gì được ta, ta chỉ có một mình, đi lại tự do, không giống hắn, còn phải trấn thủ Tử Dương Tông.

Thiên Lôi Tán Nhân lại dốc hồ lô đổ rượu vào mồm, thản nhiên nói.

Diệp Trần lần đầu tiên được gặp Cường giả Tinh Cực Cảnh, trong lòng

biết cơ hội hiếm có, hỏi:

- Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối, chênh lệch giữa cấp độ Tinh Cực Cảnh và cấp độ Bão Nguyên Cảnh nhiều như vậy sao? Có thể dễ dàng giết chết Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì mà không mất một chút sức lực nào.

- Ngươi xem!

Thiên Lôi Tán Nhân vừa uống rượu, vừa giơ tay trái.

Ong!

Quang mang lấp lánh, ngưng tụ thành một khối chân nguyên lam sẫm trong lòng bàn tay Thiên Lôi Tán Nhân, khối chân nguyên này không hề có một tia tạp chất, thuần tuý hơn thuỷ tinh và lấp lánh hơn bảo thạch, nếu có thể ngưng thành thực thể, mang đến thế giới Diệp Trần tuyệt đối là một món bảo vật vô giá.

- Phát hiện ra gì điều gì chưa?

Thiên Lôi Tán Nhân hỏi.

Diệp Trần suy nghĩ một lúc, nói:

- Tinh thuần hơn chân khí không chỉ mười lần, không lẽ là tinh hoá luyện được từ trong chân khí, giống như Thái Huyền Công của vãn bối, tu luyện đến cảnh giới cao nhất có ngưng tụ ra một ngụm vô thượng chân khí, dễ dàng giết chết võ giả đồng cấp.

Thiên Lôi Tán Nhân lộ vẻ tán dương,

- Rất thông minh, chân nguyên chính là tinh hoa chân khí, với tổng lượng chân khí của ngươi, không nhất định luyện được một ngụm chân nguyên, cho dù luyện ra được, cũng rất ít rất ít, chỉ đủ sử dụng một lần, mà Tinh Cực Cảnh toàn thân đều là chân nguyên, nếu như không thể giết chết một Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì thì ta cũng đừng mong sống nữa.

- Thì ra là vậy, nội khí dịch hoá thành chân nguyên, khoảng cách vẫn là rất lớn, chân khí luyện thành chân nguyên, khoảng cách lớn đến không thể tưởng tượng, dù sao hai đối tượng đầu tiên chỉ là hình thái bên ngoài biến hoá, hai đối tượng sau mới là cấp độ thực sự của biến hóa, không cùng chung một vấn đề.

Diệp Trần nói.

Thiên Lôi Tán Nhân lại nói:

- Bất quá mọi thứ đều có ngoại lệ, Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì cũng có trường hợp đánh bại Cường giả Tinh Cực Cảnh, nhưng độ khó đã phóng to mười lần, ví dụ lấy ngươi làm tiêu chuẩn, nếu như kiếm ý không thể trưởng thành, không có bất cứ kì ngộ nào, đợi ngươi đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kì cảnh giới, vẫn bị ta một đòn miểu sát, không có gì ngạc nhiên.

Diệp Trần trầm ngâm, đối phương nói đúng, võ giả cảnh giới càng cao, khiêu chiến vượt cấp càng khó, với thành tựu của hắn bây giờ, chỉ có thể coi là bất thế thiên tài Lưu Vân Tông, đặt ở Nam Trác Vực hoặc Chân Linh Đại Lục, không đáng nhắc đến, đến bong bóng cũng không nổi lên được.

- Ha ha, không phải ta muốn đả kích ngươi, chỉ là lấy ví dụ mà thôi. Với thiên phú của ngươi, kiếm ý chắc chắn sẽ không dừng lại, nếu như đạt đến cảnh giới đại thành, cộng thêm có kì ngộ khác, nói không chừng có thể thoát thân trước một đòn công kích của Cường giả Tinh Cực Cảnh, nhưng muốn kháng cự, rất khó, trăm năm nay, người làm được việc đó tương đối ít, ít đến đến thương, Huyền Hậu chính là nhân vật nổi trội, năm đó nàng với thực lực Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì, kích sát mấy vị Cường giả Tinh Cực Cảnh, lực chiến đấu vô cùng đáng sợ, được người đời gọi là yêu nghiệt trong yêu nghiệt.

Huyền Hậu, lại là Huyền Hậu, Diệp Trần không chỉ nghe thấy tên nàng một lần, chỉ cần liên quan đến kỉ lực võ giả, nàng đều là số một, không ai có thể vượt qua được nàng, nàng là thiên tài trong yêu nghiệt, hoặc cũng có thể nói là thiên tài trong hoàng giả, áp đảo những thiên tài của mấy trăm năm

trước, tên tuổi cực thịnh, không ai sánh được.

Không biết năm đó, nàng kinh tài kinh diễm đến mức nào, nhưng có thể khẳng định là, nếu như hai người bằng tuổi, Diệp Trần tuyệt đối không phải đối thủ của nàng, từ tư thái tấn cấp của đối phương có thể nhìn ra, mười một tuổi trở thành Võ giả Ngưng Chân Cảnh, mười bốn tuổi Bão Nguyên Cảnh, mười tám tuổi Tinh Cực Cảnh, hai mươi lăm tuổi Linh Hải Cảnh, ba mươi tuổi đột phá Sinh Tử huyền quan, trở thành cường giả bất tử trẻ nhất một ngàn năm qua, kỉ lục này chỉ nghe thôi đã khiến Diệp Trần rùng mình ớn lạnh, phải biết hắn bây giờ sắp mười bảy tuổi, vẫn còn loanh quanh ở Bão Nguyên Cảnh sơ kì cảnh giới, muốn đuổi kịp bước chân nàng gần như không thể, trừ phi kì ngộ nối tiếp kì ngộ, và phải nhiều hơn của đối phương.

Nghĩ đến đây, quyết tâm rèn luyện của Diệp Trần càng thêm kiên định, nếu không ra ngoài rèn luyện, cho hắn năm trăm năm chưa chắc đã có thể trở thành Cường giả Sinh Tử Cảnh, đừng nói đuổi kịp Huyền Hậu.

Dừng lại một lúc, Thiên Lôi Tán Nhân nói:

- Ngươi ra ngoài rèn luyện là đúng, còn ở lại Thiên Phong Quốc một ngày, hi vọng trở thành cường giả của ngươi bớt đi một phần, ở lại ba năm, kiếp này không còn nhiều hi vọng, phải biết thời gian không đợi người, nhất là còn trẻ lại càng phải nắm bắt thời gian, một giây một phút cũng không được lãng phí, nói như vậy có lẽ ngươi hiểu, thời thanh niên là lúc để mình tinh tiến dũng mãnh, có tuổi rồi, tâm thái khác đi, tiến bộ sẽ còn chậm hơn, không thể suy trì trạng thái đỉnh phong nữa. Tự cổ đến nay, cường giả chân chính có ai mà không trèo lên từ thời thanh niên, thời thanh niên không thể trở thành cường giả, cả đời này không thể vấn đỉnh thiên hạ, quang lâm Chân Linh Đại Lục.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối, đạo lý này vãn bối hiểu, cho nên mới muốn ra ngoài rèn luyện, tranh thủ nắm bắt kì ngộ của mình hoặc không thuộc về mình.

- Kì ngộ, kì ngộ! Đó là thứ quan trọng mà cường giả nào cũng muốn có! Đáng tiếc năm xưa ta không có được quá nhiều kì ngộ, nên kiếp này mới dậm chân ở cấp độ Tinh Cực Cảnh.

Cảm thán một lúc, Thiên Lôi Tán Nhân trịnh trọng nói:

- Khi nào đạt đến Bão Nguyên Cảnh trung kì hoặc hậu kì cảnh giới, người phải tìm được công pháp cao cấp hơn, càng cao càng tốt.

Diệp Trần biết đối phương nói gì, nhưng vẫn chưa hiểu chi tiết trong đó, lên tiếng nói:

- Công pháp cấp bậc thấp, tốc độ tu luyện chậm chạp, không biết Thiên Lôi Đại Pháp của tiền bối thuộc phẩm cấp công pháp gì.

- Địa cấp trung giai, cả Thiên Phong Quốc, không có một bộ địa cấp cao giai nào, cho dù là Sơn Thuỷ Đại Pháp của Phỉ Thuý Cốc cũng chỉ là tàn biên, không thể gọi là địa cấp cao giai công pháp. Còn tại sao bảo ngươi tìm kiếm công pháp cao hơn, là vì lúc đột phá lên cấp độ Tinh Cực Cảnh, tốc độ tu luyện của địa cấp trung giai công pháp quá chậm, ta mất đúng mười năm mới từ Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong bước vào Tinh Cực Cảnh sơ kì, mười năm! Mười năm lãng phí không biết bao nhiêu thời gian, nếu như có công pháp cao hơn, biết đâu ta còn có thể tiến thêm một bước.

Tu luyện địa cấp trung giai công pháp mà phải mười năm mới có thể từ Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong bước vào Tinh Cực Cảnh, Diệp Trần ít nhiều có chút chấn động, nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng. Phải rồi! ngũ đại tông chủ Thiên Phong Quốc dừng lại ở Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong mấy năm nay, chưa thấy ai có dấu hiệu đột phá, nguyên nhân lớn nhất là công pháp phẩm cấp quá thấp, tốc độ tinh luyện chân nguyên chậm chạp.

Nhìn lên trời, Thiên Lôi Tán Nhân nói tiếp:

- Ta bốn mươi sáu tuổi bước vào cảnh giới Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong, năm mươi sáu tuổi bước và cảnh giới Tinh Cực Cảnh, hơn bốn

mươi năm nay, cũng chỉ từ Tinh Cực Cảnh sơ kì nâng lên sơ kì đỉnh phong, nếu không có gì bất ngờ, công pháp tu luyện thích hợp với Cường giả Tinh Cực Cảnh có lẽ là địa cấp cao giai thậm chí địa cấp đỉnh giai công pháp. thích hợp Linh Hải Cảnh cường giả tu luyện là thiên cấp công pháp, nếu là đến điều kiện cơ bản nhất cũng không đạt được, sẽ bị những người có cùng thiên phú bỏ xa, càng bỏ càng xa. Diệp Trần, bên ngoài không được nhường ai cái gì, công pháp càng không được, một công pháp tốt có thể giúp người tiết kiệm rất nhiều thời gian, ví dụ ngươi có một địa cấp cao giai công pháp, từ Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong bước vào Tinh Cực Cảnh, có lẽ chỉ cần bảy tám năm, có địa cấp đỉnh giai công pháp, chỉ cần năm sáu năm, thiên cấp sơ giai công pháp, hai ba năm là đủ, nó là vốn liếng để ngươi trở thành cường giả, nhường nó cho người khác, tương đương nhường cơ hội trở thành cường giả cho hắn, tuyệt đối phải ghi nhớ điều này.

- Vãn bối biết, đa tạ Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối nhắc nhở.

Trước đó, Diệp Trần mặc dù hiểu tác dụng công pháp, nhưng biết không phải quá cụ thể, bây giờ nghe Thiên Lôi Tán Nhân nói, mới hiểu có và không có công pháp cao cấp, khác biệt quá lớn, tiến một bước, trời cao biển rộng, lùi một bước, biển trời cách mặt.

- Được rồi, cái gì cần nói ta đã nói cả rồi, sau này dựa cả vào bản thân ngươi, có thể trở thành cường giả hay không, người khác không thể giúp được, trước khi ngươi ra khỏi Thiên Phong Quốc, ta sẽ ở trên trời quan sát ngươi, rắc rối nhỏ ngươi tự mình giải quyết.

Thiên Lôi Tán Nhân rất trân trọng Diệp Trần nên mới nhắc nhở đối phương, nếu đổi thành người khác, hắn mặc kệ.

Xoẹt!

Lôi quang lấp lánh quanh người Thiên Lôi Tán Nhân, ngay lập tức lướt lên cao không.

Nặng nề thở ra một ngụm khí tức, Diệp Trần thầm nghĩ: Mình vẫn còn

phải cố gắng nhiều!

...

Xuyên qua đại thảo nguyên Ma Quỷ, xuất hiện trước mắt Diệp Trần là một con sông vô cùng lớn, vô biên vô hạn, tên gọi Lạc Nhạn Giang, con sông này là giới tuyến thiên nhiên giữa Thiên Phong Quốc và Thiên Ti Quốc.

- Nghe nói Lạc Nhạn Giang đến đại ưng cũng không bay qua nổi, giữa đường rơi xuống nước, không biết là thật hay giả?

Diệp Trần nhíu mày, trong đầu xuất hiện thông tin liên quan đến Lạc Nhạn Giang.

Tấn thăng thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, trên cơ bản có thể lăng không phi hành, nhưng không phải phi hành vô hạn, một ngụm chân khí dùng hết, còn phải tìm nơi nghỉ chân mượn lực, chỉ có Bão Nguyên Cảnh hậu kì cảnh giới, mới phi hành được trong một thời gian dài.

Ngoài ra, cao độ phi hành của Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì không phải rất cao, chỉ khoảng trên dưới một ngàn mét, Bão Nguyên Cảnh trung kì hai ngàn mét, Bão Nguyên Cảnh hậu kì ba ngàn mét, nếu trở thành Võ giả Tinh Cực Cảnh, bay cao vài vạn mét không thành vấn đề.

Với tu vi Diệp Trần, chỉ có thể bay hơn một ngàn mét trên không, không bằng đại ưng, e rằng cũng không thể qua được Lạc Nhạn Giang.

- Thử trước rồi tính.

Thấy xung quanh không một bóng người, cũng không có thuyền qua lại, Diệp Trần đành phải tự dựa vào sức của mình.

Ba!

Triển khai thân hình, Diệp Trần lướt trên sông, bay ra xa.

Đi được khoảng mười dặm, khí lưu xung quanh đột nhiên hỗn loạn, hình thành một vòng xoáy khí lưu, tiêu hao chân khí Diệp Trần.

Một quyền đánh xuyên vòng xoáy khí lưu, Diệp Trần thầm nghĩ: Chẳng trách đại ưng không bay qua được, Lạc Nhạn Giang khí lưu dị thường, đừng nói chim chóc bình thường, cho dù là yêu thú phi hành cũng bị khí lưu tiêu hao tinh lực, từ không trung rơi xuống.

Vòng xoáy khí lưu mỗi lúc một nhiều, về sau, thậm chí sản sinh các loại hiện tượng tự nhiên như phong long quyển, thuỷ long quyển, không ít chim muông bay qua nơi này đều bị hút vào, rơi xuống nước không biết còn sống hay đã chết.

- Phá!

Vận chân khí, Diệp Trần một quyền đáng tan thuỷ long quyền vừa cuộn tới, quyền kình dư ba làm cho không khí gần đó rung nhẹ, trở về vẻ yên tĩnh vốn có.

- Không được, chân khí tiêu hao quá nhiều, chân khí bắt đầu hỗn loạn, phải xuống thôi.

Một quyền đánh ra, trọc khí bên trong cơ thể Diệp Trần đại tăng, đó là dấu hiệu chân khí bị loạn, nếu cứ tiếp tục ở lại giữa không trung, chỉ sợ chân khí nghịch lưu, tổn thương kinh mạch, dù sao hắn vẫn là Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì, không thể bay lượn trong một thời gian dài, trên đường thỉnh thoảng lại phải động dụng chân khí đánh tan vật cản.

Thân thể nhẹ nhàng rơi xuống, Diệp Trần tay phải sờ vào Linh Giới Trữ Vật, một khúc cây to bằng thân người lập tức xuất hiện, rơi xuống nước.

Xoạt!

Khúc cây nổi lên trên mặt nước, Diệp Trần dẫm chân lên nó.

Linh hồn lực quét một vòng, không phát hiện điều gì nguy hiểm, sau một

hồi điều chỉnh khí tức, thôi động chân khí hình thành nguồn động lực phía sau khúc cây.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 172: Ngũ Độc Sơn Mạch!

Kình phong phơ phất, nước sông hai bên lùi nhanh ra sau.

Nếu gặp phải phong long quyền hoặc thuỷ long quyển, Diệp Trần một quyền đánh qua là triệt để giải quyết vấn đề, gặp phải thuỷ quái dưới nước, dậm một chân, tinh thuần Thái Huyền chân khí tán phát ra ngoài, bao phủ phạm vi vài chục mét vuông, thỉnh thoảng một hai con yêu thú cấp năm cũng bị hắn một kém chết, máu tươi nhuộm thắm mặt sông.

- May mà có đan dược kịp thời bổ sung chân khí, nếu không vượt Lạc Nhạn Giang là điều không thể.

Võ giả Bão Nguyên Cảnh có tốc độ cực nhanh, thi triển khinh công bay qua, một canh giờ có thể bay hai ba ngàn dặm, nhưng vẫn chưa có Võ giả Bão Nguyên Cảnh nào phải ngày ngày di chuyển, bởi vì Võ giả Bão Nguyên Cảnh chân khí căn bản không duy trì được lâu, đợi chân khí hao tẫn, không chỉ tổn thương cơ thể mà còn dễ dàng gặp phải nguy hiểm không đáng có. Dùng khúc cây qua sông, chân khí tiêu hao còn nhiều hơn dùng khinh công, bởi vì khinh công là kĩ xảo, tiết kiệm được một phần chân khí, tạo nên một nguồn chân khí động lực phía sau khúc cây không phải là kĩ xảo gì, phần lớn đều là man lực, hơn nữa lực cản trong nước lớn hơn lực cản trong không khí, gia tăng một phần tiêu hao.

May mà Diệp Trần kiếm được một hồ lô đan dược trong Thiên Mộng cổ địa, bình thường hắn không nỡ dùng, nhưng lúc này dùng một hai viên cũng là xứng đáng.

Lạc Nhạn Giang không phải hải dương, rộng mấy cũng có giới hạn, đi được khoảng bảu tám trăm dặm lộ trình, Diệp Trần cuối cùng cũng nhìn thấy bờ bên kia.

Nhìn bờ sông vắng hoe không một bóng người cùng sơn mạch nhấp nhô, Diệp Trần cười khổ nói:

- Xem ra quãng đường mình chọn tương đối heo hút, ít người qua lại, cũng tốt, dù sao mình cũng đang rèn luyện, đi dâu cũng được, chẳng quan trọng.

Phanh!

Khúc cây chạm bờ, Diệp Trần tung người bay lên.

Mở bản đồ, Diệp Trần quan sát sơ qua vị trí và địa lý xung quanh sơn mạch, hai sơn mạch nhỏ, một sơn mạch lớn, nếu không có gì bất ngờ, sơn mạch này là sơn mạch lớn, tên gọi ngũ độc sơn mạch, yêu thú xuất hiện bên trong phần lớn đều có kịch độc, trong đó nổi danh nhất là ngũ độc yêu thú.

Ngũ độc bao gồm rắn, bọ cạp, nhện, rết, cóc, năm loại này tu thành yêu thú, độc càng mạnh hơn, Võ giả Ngưng Chân Cảnh bình thường chạm vào là chết, nếu như mang theo một số đan dược giải độc cao cấp thì lúc trúng độc cũng không kịp giải.

Thu bản đồ, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lên trời, Thiên Lôi Tán Nhân có lẽ đã rơi đi! Bắt đầu từ bây giờ, tất cả đều dựa vào bản thân, bất luận nguy hiểm thế nào, đều phải kiên cường mà sống, chỉ có sống sót mới có thể trở thành cường giả.

Tương lai theo hắn sẽ là thi sơn huyết hải, không muốn trở thành một phần của thi sơn huyết hải thì phải bước qua nó, từng bước tiến lên đỉnh phong.

Thân hình chớp động, Diệp Trần tiến vào Ngũ Độc sơn mạch.

...

Ba!

Kiếm quang loé lên, một con dơi hút máu bị một chém làm đôi, thi thể lớn bằng một con chó hoang, răng nanh sắc nhọn.

- Ngũ Độc sơn mạch không hổ là Ngũ Độc sơn mạch, cả quãng đường, bảy phần đều là yêu thú có độc.

Long Tuyền Kiếm nhập vỏ, Diệp Trần bỏ một viên thuốc chống độc vào miệng, Ngũ Độc sơn mạch rất nhiều nơi có độc khí, thời gian ngắn không sao, thời gian mà dài sẽ xuất hiện đủ loại triệu chứng, ảnh hưởng lực chiến đấu.

Nhấc chân, Diệp Trần đi sâu vào trong núi.

Trong một tiểu sơn cốc.

Trong cốc có một hồ nước vẩn đục, bên cạnh hồ nước là bình địa mênh mông.

Lúc này trên bình địa đang có một đám người tụ tập ở đó, trước mặt họ là một con cóc to bằng cả một gian nhà, trên người con cóc, những cái mụn nhiều màu sắc to như chậu rửa mặt, tán phát ra yêu khí kịch độc, tràn ngập khắp nơi.

- Tiểu thư, người mau đi, bọn ta ở lại chặn nó!

Trung niên thủ lĩnh căng thẳng nhìn con yêu thú cóc, nói với nữ tử xinh đẹp sau lưng.

Nữ tử xinh đẹp mặt tái nhợt, nhưng vẫn lắc đầu kiên định,

- Sao ta có thể bỏ các ngươi mà đi, là ta muốn đến Ngũ Độc sơn mạch cơ mà.

Nghe vậy, thanh niên tướng mạo đoan chính lo lắng nói:

- Tiểu thư, Ngũ Sắc Thiềm Thừ là yêu thú cấp năm, chỉ cần dính phải độc khí trên người nó là sẽ chết ngay lập tức, người ở lại đây chẳng giúp

được gì, huồng hồ gia chủ còn đang đợi người mang Thiền Hương Thảo về nữa.

- Chính Hiên. người cũng đừng ở lại, mau đưa tiểu thư về nhà.

Thủ lĩnh trung niên mặt ánh lên vẻ quyết liệt, ra lệnh cho người thanh niên.

- Cha!

Người thanh niên mặt đầy đau khổ, một bên là cha hắn, một bên là tiểu thư Tâm Nghĩa, hắn không muốn từ bỏ bên nào.

Chiu!

Đúng lúc này, Ngũ Sắc Thiềm Thừ phát động công kích, cuộn cái lưỡi dài hơn mười mét, kéo một hộ vệ vào miệng, nuốt chửng.

- Súc sinh!

Trung niên tay cầm bảo đao, một đao chém ra.

Keng!

Đao khí miễn cưỡng mở toang phòng ngự của Ngũ Sắc Thiềm Thừ, máu tươi vung vãi trên mặt đất, phát ra những tiếng xuy xuy, ngay lập tức, một thứ mùi vô cùng khó ngửi khuếch tán, hai hộ vệ đứng gần độ miệng thổ bọt trắng, ngã lăn xuống đất, khí tức không còn.

- Máu cũng có kịch độc?

Một thân ảnh xuất hiện trên miệng cốc, nhìn thấy cảnh tượng này thầm nghĩ.

Người đến chính là Diệp Trần, di chuyển mấy canh giờ liên, hắn đã xuyên qua được biên giới của Ngũ Độc sơn mạch, may mắn là không gặp phải yêu thú cao cấp, yêu thú cao cấp thực sự có lẽ ở sâu trong trung tâm sơn

mạch, không thể ra ngoài.

Chiu!

Lưỡi của Ngũ Sắc Thiềm Thừ vừa dài vừa mỏng, nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy được, lần này liền một lúc nuốt hai thủ vệ vào bụng, sau đó nhắm vào nữ tử xinh đẹp ở giữa trung tâm đoàn người.

- Cút đi!

Thanh niên miễn cưỡng vung trường kiếm chặn đứng trước người nữ tử xinh đẹp.

Đáng tiếc tốc độ của hắn không bằng tốc độ của Ngũ Sắc Thiềm Thừ, cái lưỡi mỏng cuộn lại, quấn lấy cánh tay hắn, kéo nhanh về phía người.

Trung niên này rốt cuộc cũng là cường giả cấp độ Võ giả Bão Nguyên Cảnh, thấy con trai bị lôi đi, lập tức chạy lại giúp đỡ, trường đao vừa giơ lên, một khối yêu khí kịch độc đột nhiên phun lên người hắn.

Phanh!

Chân khí hộ thể vặn vẹo kịch liệt, thân thể trung niên bay ngược ra sau.

Không còn bị trung niên cản trở, hai thủ vệ lẫn thanh niên rơi vào miệng có ngũ sắc.

Xích!

Kiếm khí loé lên, lưỡi của Ngũ Sắc Thiềm Thừ bị chặt đứt!

Thanh niên thoát khỏi cửa tử, vội vàng lùi ra sau, hai thủ vệ còn lại bị đâm xuyên qua ngực, đã chết từ lâu, cùng cái lưỡi của Ngũ Sắc Thiềm Thừ rơi xuống đất.

- Chính Hiên, không sao chứ!

Cách đó không xa, trung niên miệng ho ra một ngụm máu tươi, lướt về phía hắn.

Thanh niên lắc lắc đầu, nhìn lên trên sơn cốc,

- Là hắn cứu con.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 173: Lộc Lão!

Nữ tử xinh đẹp mắt ánh dị sắc, thiếu niên trên sơn cốc chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nhìn vẫn còn một chút ngây ngô, nhưng một kiếm vừa rồi uy lực vô cùng đáng sợ, chém đứt lưỡi Ngũ Sắc Thiềm Thừ, mà vẫn tỏ ra hết sức bình thản.

- Đa tạ thiếu hiệp cứu mạng Chính Hiên.

Trung niên cũng có vẻ ngạc nhiên vì sự cường đại của Diệp Trần, nhưng hắn là người bình tĩnh, biết thế giới bên ngoài rất lớn, một số tuyệt thế thiên tài mặc dù còn ít tuổi nhưng thực lực không hề thua kém lão tiền bối thậm chí còn hơn, ví dụ Thanh Trúc Môn đại đệ tử Nguỵ Đông Xà của Thiên Ti Quốc hắn, cũng là một thiên tài hiếm có.

Y phục tung bay, chớp mắt đã thấy Diệp Trần xuất hiện trước mặt mọi người, thản nhiên nói:

- Chỉ là một chút chuyện nhỏ ấy mà, không đáng nhắc đến.

Nữ tử xinh đẹp cảm kích nói:

- Nếu như không có ngươi, bọn ta đã chết hết rồi, cẩn thận!

Lời còn chưa nói hết, nữ tử xinh đẹp sắc mặt vụt biến, trong thị tuyến của nàng, Ngũ Sắc Thiềm Thừ hai mắt đỏ ngầu, phun một khối yêu khí ngũ sắc về phía Diệp Trần, yêu khí tung hoành, đi đến đâu cây cỏ khô cằn đến đó, mặt đất nứt ra những đường sâu hoắm.

Diệp Trần cảm giác nhạy bén, nhất cử nhất động của Ngũ Sắc Thiềm Thừ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn, thân thể hơi nghiêng, Long Tuyền Kiếm chém ra kiếm khí lam nhạt.

Phốc!

Kiếm khí cắt đôi yêu khí ngũ sắc, hung hăng chém lên đầu Ngũ Sắc Thiềm Thừ.

Cục cục cục cục cục cục...

Ngũ Sắc Thiềm Thừ kêu lên mấy tiếng nặng nề, thân thể lớn bằng một căn phòng đổ ngược ra sau, tạo thành mấy vết nứt sâu hoắm trên vách núi, đất đá cuồn cuộn.

Kiếm Khí Ngưng Sơn.

Ngũ Sắc Thiềm Thừ yếu hơn Hắc Quan Cự Mãng, nhưng phòng ngự thì lợi hại hơn nhiều, một kiếm bình thường không thể giết chết nó, Diệp Trần không muốn lãng phí thời gian, thi triển tiểu tuyệt chiêu.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Kiếm khí to lớn ẩn chứa lực đạo nặng nề, dễ dàng cắt được lớp da bên ngoài, xuyên qua người nó, tạo thành một vết kiếm sâu hoắm trên lưng.

Bị trọng kích, thân thể Ngũ Sắc Thiềm Thừ co giật mấy cái, sau đó nằm im trên đất, khí tức không còn.

Keng!

Thu kiếm vào vỏ, Diệp Trần giơ tay, nội đơn trong người Ngũ Sắc Thiềm Thừ bị hút cách không.

- Lợi hại quá, Ngũ Sắc Thiềm Thừ chết rồi.

- Ngũ Sắc Thiềm Thừ tương đương Bão Nguyên Cảnh trung kì võ giả, võ giả đồng cấp gặp nó đều phải tránh xa ba thước, không dám lại gần.

- Người này tuổi còn nhỏ hơn cháu ta, không ngờ lại có thể một kiếm giết chết Ngũ Sắc Thiềm Thừ.

Thủ vệ sống sót đều là Ngưng Chân Cảnh trung kì hoặc hậu kì võ giả, trước đây từng nghe nói có một số thiên tài lợi hại nhưng chưa từng gặp qua, hôm nay được gặp, không khỏi trợn mắt há mồm.

Thanh niên tên Chính Hiên hồi lại thần, ánh mắt vừa có chút ngưỡng mộ, vừa có chút bội phục, chắp quyền nói:

- Tại hạ Lục Chính Hiên, không biết thiếu hiệp tên gọi là gì.

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Ta sắp rời khỏi đây, họ tên có là gì.

Hắn cứu người hoàn toàn là vì tiện tay, không muốn để mất quá nhiều thời gian, nếu như có thể tiện tay cứu người thì tại sao không cứu!

Thu hồi nội đơn Ngũ Sắc Thiềm Thừ, Diệp Trần quay người nói:

- Các vị, tự mình bảo trọng, ta không làm phiền nữa.

Nói xong, hắn đang chuẩn bị rời đi.

Khục khục khục!

Đột nhiên, trung niên thổ ra một ngụm máu tươi có mùi khó chịu, sắc mặt nhợt nhạt.

Diệp Trần nhíu mày,

- Ngươi trúng độc rồi.

Trung niên vận chuyển chân khí, cố gắng áp chế độc tố, cười khổ nói:

- Kịch độc yêu khí của Ngũ Sắc Thiềm Thừ quá lợi hại, cách một tầng chân khí hộ thể mà vẫn khiến ta trúng độc.

- Đừng động, để ta giúp người trừ độc.

Thân thể xuất hiện sau lưng trung niên, Diệp Trần đặt hai tay, tinh thuần Thái Hư chân khí thuận theo kinh mạch cánh tay quán chú vào người đối phương.

Một lúc sau.

Diệp Trần thu hai tay, từ từ thổ ra một ngụm trọc khí nói:

- Độc tố của Ngũ Sắc Thiềm Thừ quá lợi hại, chỉ dựa vào chân khí thì không thể loại trừ được độc. Cần phải phối hợp với đơn dược giải độc, may mà hắn trúng không nhiều độc, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.

Nữ tử xinh đẹp nghĩ ra điều gì,

- Thông thường trúng độc yêu thú độc, nguyên liệu luyện chế đơn dược giải độc nhất phải dùng yêu thú đối ứng, con yêu thú này là Ngũ Sắc Thiềm Thừ...

Nữ tử xinh đẹp liếc nhìn Diệp Trần, Ngũ Sắc Thiềm Thừ là đối phương giết, quyền xử lý nằm trong tay đối phương, nàng không dám tự mình quyết định.

- Tuỳ các ngươi!

Nguyên liệu trên người Ngũ Sắc Thiềm Thừ hắn vốn không cần.

Cắt lấy nguyên liệu trên người có ngũ sắc, chúng nhân chuẩn bị quay về.

Diệp Trần nhìn đối phương, kẻ thì bị thương, kẻ thì trúng độc, chiến đấu lực yếu ớt, sợ không ra khỏi Ngũ Độc sơn mạch nguy hiểm này, bất đắc dĩ nói:

- Ta tiễn các ngươi!

Nữ tử xinh đẹp thoáng cảm kích, càng thấy yêu quý Diệp Trần hơn.

Trên đường, Diệp Trần biết sơ qua tên tuổi và tình huống của họ. Nữ tử

xinh đẹp tên Lâm Thanh Mai, là tiểu thư Lâm gia của Hắc Nham Thành gần Ngũ Độc sơn mạch, trung niên trúng độc tên Lục Chính Đức, là phụ thân của Lục Chính Hiên, đồng thời cũng là trưởng lão Lâm gia, lần này cả đoàn vào Ngũ Độc sơn mạch để hái một ngọn Thiền Hương Thảo, chỉ là gần Thiền Hương Thảo có Ngũ Sắc Thiềm Thừ bảo vệ, xém chút nữa toàn quân chết hết.

Ra khỏi Ngũ Độc sơn mạch, đi khoảng trăm dặm về hướng Đông, một toà thành trì dùng hắc sắc nham thạch xây thành sừng sừng trong thị tuyến Diệp Trần.

- Cũng không lớn hơn Thanh Phong Thành, thực lực có lẽ không quá cường đại.

Thông thường tông môn đều có ngọn núi của riêng mình, quyền lực rất lớn, đại gia tộc sống trong những thành phố tương đối phồn hoa, ví dụ Lạc Thành nơi có Diệp gia của hắn chỉ thua mỗi Vong Ưu Thành và Cuồng Phong Thành, không phải là thứ Hắc Nham Thành có thể so sánh.

Vào trong thành, Diệp Trần thấy sĩ binh thủ thành sắc mặt hơi lạ, nhưng không mấy để tâm.

Lâm gia nằm ở phía Nam Hắc Nham Thành, từ diện tích và bố cục miễn cưỡng có thể coi là trung đẳng gia tộc, vẫn còn cách đại gia tộc một khoảng cách rất lớn.

- Tiểu thư, người về rồi!

- Gia chủ dặn tiểu nhân đợi, người về thì lập tức đến gặp gia chủ, ý, Lục trưởng lão trúng độc?

Quản gia đang đứng ngoài cửa nhìn thấy bọn Lâm Thanh Mai, mừng rỡ, vội vàng chạy đến, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng Lục Chính Đức, lập tức kinh hô.

Lâm Thanh Mai cười khổ một tiếng,

- Được, ta qua ngay.

...

Bên trong phòng biệt viện.

Diệp Trần khoanh chân ngồi trên giường, hai tay nắm chặt một miếng hạ phẩm linh thạch, nhắm mắt tu luyện.

Thái Huyền Công tổng cộng có mười một trùng, trùng sau khó hơn trùng trước, trước khi đạt đến trùng thứ mười một, hắn phải dốc toàn lực, bước vào tầng thứ cao hơn, gia tăng chiến đấu lực của mình, nếu không gặp phải Bão Nguyên cảnh hậu kì võ giả, chỉ sợ vốn liếng không đủ.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian.

Rắc rắc!

Miếng hạ phẩm linh thạch trong tay vỡ tan, Diệp Trần mở to hai mắt.

- Bây giờ là trùng thứ sáu đỉnh phong, có lẽ mấy ngày nữa là có thể tiến vào trùng thứ bảy!

Ném miếng hạ phẩm linh thạch trong tay, Diệp Trần từ trên giường đi xuống.

Ầm!

Đúng lúc này, cả Lâm gia thoáng rung động, tựa hồ như có động đất phát sinh.

- Có người đang chiến đấu?

Không do dự quá nhiều, Diệp Trần mở cửa, đi về nơi phát sinh dao động.

Trên quảng trường đón khách Lâm gia, hai đám người đang giằng co với

nhau, gần đại khách sảnh là cao thủ Lâm gia, bên kia là một đám người áo vàng, thủ lĩnh là một trung niên to béo cùng một lão giả hắc y.

Bên Lâm gia, một người thổ huyết nằm lăn dưới đất, rõ ràng là đã bị thương, hơn nữa vết thương không nhẹ, nhất thời không thể bò dậy được.

- Lâm Thiết Mộc, xem ra ngươi vẫn chưa biết điều, hôm nay không giao ra phương pháp chế tạo Hàn Thiết Kiếm của Hoàng gia ra, mỗi ngày ta sẽ đả thương một cao thủ Lâm gia, xem ngươi còn cương được đến bao giờ.

Trung niên to béo vuốt vuốt chiếc nhẫn lục bảo thạch trên tay, âm trầm nói.

Lâm gia gia chủ sắc mặt tái nhợt, tựa hồ như người trọng thương, hắn cho người dìu cao thủ Lâm gia bị thương ra sau, lạnh giọng nói:

- Phương pháp chế tạo Hàn Thiết Kiếm là tổ tiên Lâm gia ta truyền lại, liên quan gì đến Hoàng gia ngươi, dựa vào đâu nói là Hoàng gia đánh rơi.

Trung niên to béo nói:

- Hoàng gia ta đặt chân ở Hắc Nham Thành sớm nhất, các ngươi chỉ là người ngoài, tư cách gì mà đòi sở hữu phương pháp chế tạo Hàn Thiết Kiếm, Lộc lão, phiền ngươi dạy cho hắn một bài học, không hắn lại quên đau.

Hắc y lão giả mỉm cười tà ác,

- Lâm gia chủ, nửa tháng trước trúng một đòn Hắc Sát Chưởng của ta cảm thấy thế nào, kinh mạch mỗi ngày đều đau đớn chứ!

- Các ngươi dám.

Lâm Thanh Mai không kìm được bước ra khỏi từ trong đám người.

- Đúng rồi, quên nói với ngươi một chuyện, con gái ngươi ta chấm rồi, không biết ý Lâm gia chủ thế nào?

Hắc y lão giả mắt ánh lên thần sắc tà dâm, thò tay chụp tới, chân khí bàng bạc xuyên qua bàn tay, chuẩn bị hút lấy Lâm Thanh Mai.

Xích!

Có kiếm khí bắn ra, trảm lên chân khí của hắc y lão giả.

- Là ai?

Hắc y lão giả thần sắc âm trầm.

Diệp Trần tiến bào quảng trường đón khách,

- Các ngươi làm phiền ta.

Trung niên to béo còn tưởng là cao thủ, thấy một thiếu niên tuổi độ mười sáu mười bảy đi ra, ha ha cười nói:

- Lâm Thiết Mộc, đừng nói đây là cao thủ Lâm gia các ngươi mời đến, không lẽ ngươi tưởng dựa vào hắn là có thể ngăn được Lộc lão sao.

Hắc y lão giả điềm nhiên nói:

- Tiểu tử, dám ngăn ta, hôm nay ngươi chết chắc.

Lâm Thanh Mai nhìn thấy Diệp Trần, mặt ánh lên một tia hỉ sắc, sau đó chuyển sang vẻ lo âu, thì thầm nói:

- Sao ngươi lại ra đây.

Diệp Trần nói:

- Bọn chúng là ai?

Lâm Thanh Mai nói:

- Tên béo đáng ghét kia là Hắc Nham Thành Hoàng gia gia chủ, luôn dòm ngó phương pháp chế tạo Hàn Thiết Kiếm của Lâm gia ta, trước kia hắn

không dám tuỳ ý động vào Lâm gia, gần đây mời được một cao thủ tên Lộc lão, đả thương phụ thân ta, ta đến Ngũ Độc sơn mạch là để hái Thiền hương thảo trị thương cho phụ thân ta.

Ồ!

Diệp Trần gật gật đầu, không nói gì nữa.

Lâm gia chủ Lâm Thiết Mộc hỏi:

- Thanh Mai, vị tiểu huynh đệ này chính là người đưa các con ra khỏi Ngũ Độc sơn mạch?

- Vâng, phụ thân.

- Nếu đã là ân nhân cứu mạng, còn không mau đưa người ta ra sau nghỉ ngơi.

Lâm Thiết Mộc thấy Diệp Trần là Bão Nguyên Cảnh sơ kì võ giả, không muốn làm liên luỵ đến hắn.

Lâm Thanh Mai thần tình phức tạp, Diệp Trần thực lực đủ sánh ngang với Bão Nguyên Cảnh trung kì võ giả, nhưng Lộc lão kia thực lực cường đại, đã đạt đến Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, đến phụ thân còn bị thương trong tay hắn, sâu trong lòng, nàng rất kì vọng Diệp Trần có thể giúp họ, nhưng hi vọng này quá mỏng manh, dù sao Lộc lão cường đại thế nào bản thân nàng cũng biết, Diệp Trần không phải đối thủ của hắn.

- Muốn đi, đâu có dễ như vậy, chết cho ta,

Hắc y lão giả thần tình hung hãn, một chưởng đánh về phía Diệp Trần, hắc sắc chưởng ấn cự đại xé toang không khí, phát ra những tiếng u u chói tai, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Keng!

Long Tuyền Kiếm xuất vỏ, Diệp Trần tuỳ ý một kiếm vung ra.

Kiếm khí sắc bén lấp lánh như thuỷ tinh cắt ngang không khí, xích một tiếng, phá vỡ Hắc Sắc Chưởng Ấn, cắt thẳng về phía cổ hắc y lão giả.

- Không được rồi, kiếm khí lợi hại quá!

Hắc y lão giả sắc mặt đại biến, vội vàng từ Linh Giới Trữ Vật lấy ra một tấm khiên chặn trước người.

Keng!

Tấm khiên dày nửa tấc bị kiếm khí chém lõm xuống một vết cực lớn, hoả tinh nóng rực phun trào như pháo hoa, bắn ra xa tới ba bốn mét.

Chúng nhân Lâm gia trợn mắt há mồm, chỉ một đường kiếm khí bình thường mà khiến Lộc lão thực lực cường đại lấy khiên ra đỡ, hơn nữa tấm khiên này rõ ràng là bách luyện tinh cương chế tạo thành, dày nửa tấc, lúc này cũng bị kiếm khí cắt sâu bốn tấc, suýt chút nữa vỡ làm đôi.

Hắc y lão giả thấy Diệp Trần lại vung kiếm, vội vàng vứt bỏ tấm khiên mẻ trên tay, vồ lấy Lâm Thanh Mai đứng gần đó nhất, định biến đối phương làm lá chắn sống, cầm chân Diệp Trần.

Lâm Thanh Mai thực lực hơi kém, chỉ cảm thấy mắt vừa hoa lên, hắc y lão giả đã ở ngay trước mặt, bản tay khô như củi chụp lấy gáy nàng.

Nhưng hắc y lão giả tốc độ dù nhanh thì Diệp Trần vẫn nhanh hơn, để lại chỗ cũ một đường tàn ảnh, chân thân cũng xuất hiện bên cạnh Lâm Thanh Mai.

Kiếm quang lam nhạt lấp lánh, nhoáng lên như sét.

Một khắc sau!

Hắc y lão giả bay ngược ra sau, thân thể lăng không đứt thành hai mảnh.

- Lộc lão chết rồi!

Hoàng gia gia chủ trước đó còn tươi cười hớn hở, bây giờ sắc mặt đã chuyển thành sợ hãi.

Ba!

Diệp Trần tay trái khẽ vẫy, Linh Giới Trữ Vật rời khỏi ngón tay hắc y lão giả, bay về phía hắn, Diệp Trần nhìn cũng chẳng buồn nhìn, thu ngay vào trong Linh Giới Trữ Vật của mình, sau đó nghiêng đầu nhìn Hoàng gia gia chủ.

Hoàng gia gia chủ mặt tái nhợt, cười cầu hoà:

- Nhân mã Hoàng gia ta lập tức rời đi, ta đảm bảo, sau này không dám làm phiền Lâm gia nữa, còn việc Lộc lão chết cũng chưa hết tội, hắn ở Hoàng gia ta nửa tháng nay, hãm hại không biết bao nhiêu thị nữ.

Diệp Trần không nói gì, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến hắn, giết người của Hoàng gia, người khác không chừng sẽ nghĩ hắn là kẻ thích giết chóc, đương nhiên, Lâm Thiết Mộc nếu như chuẩn bị diệt trừ Hoàng gia, hắn không ngại giúp đỡ, giết giùm mấy tên cao thủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 174: Một Mảnh Địa Đồ

Lâm Thiết Mộc rõ ràng không có ý đó, quát:

- Hoàng Kiên, Lâm gia ta và Hoàng gia ngươi nước sông không phạm nước giếng, cũng không có ý định tranh đoạt công việc kinh doanh của Hoàng gia ngươi, bây giờ cút đi! Sau này còn mò đến đây, Lâm Thiết Mộc ta liều mạng với ngươi.

- Vâng! Vâng!

Suy nghĩ duy nhất của Hoàng Kiên chính là rời khỏi Lâm gia, còn việc sau này để sau này hãy nói, hắn chỉ sợ Diệp Trần thuận tay, giết luôn cả hắn.

Đợi người của Hoàng gia đi khỏi, Diệp Trần khẽ lắc đầu, Lâm Thiết Mộc vẫn chưa đủ hung ác! Muốn làm được đại sự, yếu tố đầu tiên là phải tàn nhẫn hung ác, đáng giết thì giết, tuyệt đối không được bỏ lỡ cơ hội, nhưng mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, không phải ai cũng muốn tạo dựng sự nghiệp vĩ đại, hoặc là Lâm Thiết Mộc chỉ muốn yên ổn sinh sống ở Hắc Nham Thành.

Hơn nữa, Lâm Thiết Mộc mặc dù bị thương, nhưng thực lực vẫn mạnh hơn Hoàng Kiên không ít, đợi thương thế triệt để hồi phục, Hoàng gia trong thời gian tới tạm thời không dám tìm đến gây chuyện.

- Tiểu huynh đệ, lần này đa tạ ngươi, Lâm Thiết Mộc ta biết ơn bất tận.

Lâm Thiết Mộc khom lưng chắp quyền nói với Diệp Trần, đối phương không chỉ cứu con gái hắn mà còn giúp Lâm gia hắn giết chết kẻ thù lớn nhất là hắc y lão giả, tiêu trừ một mối hoạ lớn.

Diệp Trần nói:

- Không có gì!

Trời chập choạng tối, Lâm Thiết Mộc dặn dò người nhà chuẩn bị cơm nước thịnh soạn, tiếp đãi Diệp Trần, trong bữa tối, Lâm Thanh Mai uống không ít rượu, mặt đỏ bừng, ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng về phía Diệp Trần, còn thanh niên tên Lục Chính Hiên thần sắc buồn bã.

- Chính Hiên, đừng vội, hắn không phải là người cùng thế giới với chúng ta, sớm muộn rồi cũng sẽ rời đi thôi.

Độc tố trên người Lục Chính Đức đã được giai trừ một phần, ngồi xuống bên cạnh an ủi Lục Chính Hiên.

Lục Chính Hiên khổ sở gật đầu, hắn bây giờ là Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kì, chỉ cần nỗ lực, trở thành Võ giả Bão Nguyên Cảnh không thành vấn đề, nhưng so với Diệp Trần, thực lực vẫn còn thua xa, may mà hắn cũng hiểu thế giới bên ngoài rất lớn, thiên tài nhiều vô số kể, không phải cũng ai cũng có thể so sánh, bản thân chỉ vần là một cường giả Hắc Nham Thành là đủ.

Ngày thứ hai.

Sáng sớm.

Diệp Trần cáo từ mọi người trong Lâm gia, rời khỏi Hắc Nham Thành.

...

Trong một cánh rừng nhỏ, có ảnh lửa nhảy nhót.

- Thái Huyền Công trùng thứ bảy, chất lượng chân khí nâng lên ba phần, tổng lượng chân khí cũng tăng được một phần.

Ngồi bên đống lửa, Diệp Trần đánh một quyền về phía thân cây to bằng năm người ôm trước mặt.

Rắc!

Thân cây gãy ngang, nửa trên bay xa mấy chục mét.

Ba ngày sau khi rời khỏi Hắc Nham Thành, trong thời gian đó, Diệp Trần mỗi ngày đều dành hai canh giờ tu luyện Thái Huyền Công, đêm nay, cuối cùng cũng đột phá.

- Đúng rồi, vẫn chưa kiểm tra kĩ Linh Giới Trữ Vật của hắc y lão giả.

Có thời gian rảnh, Diệp Trần lấy ra Linh Giới Trữ Vật vốn thuộc về hắc y lão giả.

Loại trừ chân khí tàn dư trong đó, Diệp Trần nhìn không gian bên trong.

Hắc y lão giả mặc dù là võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, nhưng tài phú cũng không phải quá nhiều, hạ phẩm linh thạch chỉ có hơn một ngàn miếng, vàng hơn năm mươi vạn lạng, nhưng bên trong có rất nhiều những thứ cổ quái kì lạ, có hòn đá tán phát hắc khí, mỹ ngọc chế tắc thành bộ xương khô, còn có một mảnh địa đồ rách nát.

Bỏ qua mấy thứ trước, Diệp Trần lấy mảnh địa đồ rách nát ra.

Mở ra xem, mảnh địa đồ làm bằng da thú này chỉ cỡ một bàn tay, màu xám vàng, bên trên dùng nguyên liệu đặc thù vẽ lên những đường lộ tuyến, có sống, núi, còn có rừng cây, vị trí mép địa đồ có một hồng điểm thập phần bắt mắt.

- Núi và rừng cây nhìn không biết là ở đâu, nhưng con sông này rõ ràng là Lạc Nhạn Giang, Lạc Nhạn Giang là một trong ba con sông lớn của Nam Trác Vực, đoạn trước đây mình từng đi qua chỉ là một đoạn rất nhỏ, nguồn của con sông này nằm ở Thương Huyền Quốc phương Bắc, ở đó chính là nơi được đánh dấu đỏ, không biết dấu đỏ thể hiện điều gì?

Diệp Trần lộ vẻ trầm tư, vốn tưởng đây chỉ là một mảnh địa đồ bình thường, bây giờ xem ra, thời gian chế tác tương đối xa xưa.

- Dù sao mình cũng đã ra ngoài rồi, đến đâu cũng vậy cả thôi, nói không chừng lại có thu hoạch gì, chỉ là Thương Huyền Quốc không nằm trong cửu quốc gần đây, cách Thiên Ti Quốc hơn năm mươi vạn dặm, muốn đi đến vị trí dấu đỏ phải một rất nhiều thời gian.

Tỉnh lại từ trong trầm tư, Diệp Trần hạ quyết tâm, phải đến được vị trí dấu đỏ.

Ba ngày sau, Diệp Trần một lần nữa đến bên Lạc Nhạn Giang.

Nếu như nói Thiên Phong Quốc và Thiên Ti Quốc là hạ lưu cuối cùng của con sông này, thì Lạc Nhạn Giang ở đây thuộc về nửa trên hạ lưu.

Bên bờ Lạc Nhạn Giang là một thành phố cảng phồn hoa có tên Lâm Giang Thành, nhân khẩu thành phố hơn năm trăm vạn người, những con thuyền lớn chỉ qua lại chỉ dừng lại ngoài bến cảng, chuyển hàng lên bờ.

- Thiếu hiệp, thuyền Hải Thú sắp xuất phát, ngài lên trước đợi đi.

Trên bờ, có người chạy đến thông báo.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Được!

Hải Thú là một con thuyền hình thoi lớn, dài hơn trăm mét, rộng hai mươi mét, từ trong ra ngoài đều dùng thiết mộc cực phẩm tạo thành, võ giả Bão Nguyên Cảnh bình thường chưa chắc đã lưu lại được lỗ thủng trên đó, cực kì đáng tin cậy, là một trong những con thuyền đảm bảo nhất ở đây.

Đương nhiên, với kĩ thuật Lâm Giang Thành, vẫn chưa thể tạo được con thuyền đáng sợ như thế này, con thuyền này là do Long Đế Quốc một trong ba đại quốc gia ở Nam Trác Vực đặt làm, tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền, chí ít với tài phú hiện tại của Diệp Trần, không thể mua được một phần trăm con thuyền này.

Người trên thuyền không nhiều, đại khái chừng ba bốn mươi người, trong đó một nửa là những phú hào gia tài ngàn vạn, hai phần là là quý tộc, số còn lại là võ giả, bảy tám võ giả này sóng chân khí trên người cực nồng đậm, có lẽ đều là võ giả Bão Nguyên Cảnh, trong đó một người là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì, chớp mắt, tinh quang bắn ra sắc như đao, thâm nhập tâm phách.

Chúng nhân thấy Diệp Trần còn trẻ như vậy, sắc mặt có chút coi thường.

Một phú hào bụng to ha ha cười nói:

- Tiểu huynh đệ, không phải trộm tiền gia đình chuẩn bị ra ngoài rong chơi đấy chứ, nhưng nhà ngươi cũng giàu đấy chứ! Lên con thuyền này phải trả mười vạn lạng vàng, không phải ai cũng có thể ngồi được.

Đám võ giả xung quanh rủa thầm trong bụng, sóng chân khí Diệp Trần mặc dù yếu hơn chúng một chút, nhưng rõ ràng là Bão Nguyên Cảnh, một võ giả Bão Nguyên Cảnh không có tiền nói ai tin, cản bản không phải hạng người trộm tiền gia đình đi chơi như đối phương nói.

Diệp Trần chỉ cười, không nói gì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 175: Năng Lực Cường Giả Tinh Cực Cảnh

- Được rồi các vị, Hải Thú chuẩn bị khởi hành, hi vọng trên đường mọi người an phận chút, đừng thêm rắc rối cho ta.

Cửa thuyền mở ra, một người trung niên mang theo hai thủ hạ bước vào, lạnh giọng.

- Xem ngươi kìa, ai dám gây chuyện trên Hải Thú chứ.

- Không sai, Hải Thú là thuyền của Nam Phương thương hội cơ mà.

- Nam Phương thương hội là một trong hai thương hội lớn nhất Nam Trác Vực, cao thủ như mây, thực lực còn cường đại hơn thất phẩm tông môn.

Nghe mọi người nghị luận, Diệp Trần chỉ hơi nhíu mày, khí tức người trung niên này không yếu hơn tông chủ, rõ ràng là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong, hai tên thủ hạ bên cạnh hắn cũng là Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì, cộng thêm cao thủ trong thương hội, đủ để áp đảo những người trên thuyền, do vậy có thể tưởng tượng ra được sự cường đại của Nam Phương thương hội.

Lạp lạp!

Boong tàu truyền lên những tiếng đều đều, thuyền đã khởi hành.

...

Hoàng gia Hắc Nham Thành,

- Ngươi nói gì? Lộc gia bị người ta giết, vậy người giết hắn đâu!

Hai thanh niên từ trên cao nhìn xuống Hoàng gia gia chủ, bên trái là một người thân khoác hắc y, dung mạo âm hiểm, người còn lại khoác thanh y, thần tình lạnh lẽo bá đạo, sóng chân khí trên người họ còn mạnh hơn Diệp Trần, chi ít cũng là Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong võ giả.

Hoàng gia gia chủ lau mồ hôi,

- Ta không biết, ngày hôm sau thì hắn đã đi rồi, hay là các ngươi đi hỏi Lâm gia chủ, xem ra họ có quan hệ rất tốt với hắn.

Binh!

Một cước đá Hoàng gia chủ hộc máu, thanh y thanh niên cười lạnh nói:

- Muốn biến chúng ta thành quân sai vặt à? Ngươi không xứng.

Rời khỏi Hoàng gia, hắc y thanh niên nói:

- Người đó chỉ độ mười sáu mười bảy tuổi, đã có thực lực đánh bại Lộc lão đầu có cảnh giới Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, xem ra không thể coi thường.

Thanh y thanh niên cười lạnh,

- Hai người chúng ta đều nằm trong ngũ cường5 Tiềm long bảng, một Lão lộc giơ tay là có thể bóp chết hắn.

- Bây giờ tính sao?

- Yên tâm, tấm bản đồ ấy ta đã nhìn thấy ở quầy, ban đầu không mấy để ý, đợi đến lúc quay về thì đã bị Lộc lão mua mất, may mà vẫn còn nhớ vị trí đánh dấu, hình như là ở thượng lưu Lạc Nhạn Giang, phương vị cụ thể, đi rồi tính.

- Hắc hắc, như vậy cũng tốt, nếu không có gì bất ngờ, vị trí đánh dấu nhất định là một di tích, nếu có thể tìm được hai cuốn bí tịch cao cấp, cuộc thi Tiềm long bảng năm sau càng có hi vọng.

Thuyền Hải Thú có tốc độ cực nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng, chỉ một ngày một đêm, đã rời xa Lâm Giang Thành, xuất hiện cách đó vạn dặm, tốc độ này, gấp đôi bán yêu chi mã Quỷ nhãn sư tử, nhanh như điện xẹt.

Cũng chỉ có Lạc Nhạn Giang mới chứa được con thuyền cỡ lớn này, đổi thành con sông khác, sớm đã thuyền hỏng người chết.

Hoặc cũng có thể sợ tốc độ quá nhanh, kình phong dễ dàng thổi bay hành khách, Hải Thú chỉnh thể hình thoi, vị trí mũi thuyền nhô ra hai tấm gỗ hình vòng cung, hình thành góc nhọn bao phủ non nửa thuyền, kình phong sẽ thuận theo hai tấm gỗ hình vòng cung tan đi, không thể thổi lên boong thuyền.

Cọt kẹt!

Mở khoang nhỏ trên thuyền, Diệp Trần vừa hay nhìn thấy mũi thuyền sắc nhọn vừa cắt một đường phong long quyển, đi xuyên qua nó, cường độ đáng sợ khiến hắn không khỏi giật mình.

- Hải Thú không hổ là phát minh khôi lỗi, chỉ một con thuyền nhỏ mà có từng ấy điểm khó tin.

Bên cạnh, trung niên râu quai nón tu vi đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kì dựa vào mạn thuyền, tán thưởng.

Diệp Trần mặt lộ nghi hoặc, hỏi:

- Con thuyền này cũng là phát minh khôi lỗi?

Hắn đã từng được xem qua không ít phát minh khôi lỗi, ví dụ mộc đầu nhân, quạ khôi lỗi, trình độ tinh diệu của chúng khiến một người có linh hồn xuyên việt như hắn cũng cảm thấy có chút cảm khái.

- Hoàng gia Hắc Long Đế Quốc từng phát hiện một di tích phân đà khôi

lỗi, nắm được rất nhiều phát minh, Hải Thú chính là một trong số đó, nghe nói, Nam Phương thương hội tổng cộng đặt mua năm con thuyền của Hắc Long Đế Quốc hoàng gia, mỗi con thuyền giá trị đều trên năm triệu lạng vàng, ngoài ra Nam Phương thương hội mỗi năm đều phải nộp cho hoàng gia Hắc Long Đế Quốc vô số linh thạch, coi như trả tiền thuê.

Trung niên râu quai nón tướng mạo bình thường, khoác trên người một bộ y phục màu xám, tuổi độ bốn năm mươi.

Diệp Trần kinh ngạc,

- Trả năm triệu lạng vàng, mỗi năm còn phải nộp linh thạch, hà khắc quá!

Trung niên râu quai nón cười cười,

- Sau mười năm thì không phải nộp linh thạch nữa, hơn nữa ngươi nghĩ mà xem, Hải Thú chở một tốp khách, là đã có thể kiếm trăm vạn lạng vàng, một năm mười tốp, là ngàn vạn lạng vàng, đấy là chưa tính kĩ, huống hồ Hải Thú không chỉ dùng chở người, giúp thương hội vận chuyển hàng hoá mới là nhiệm vụ quan trọng nhất, nếu không một chuyến đi về mấy chục vạn dặm, đâu có con thuyền nào chịu nổi.

Diệp Trần nghĩ cũng thấy đúng, Nam Phương thương hội là đại thương hội, quan trọng đương nhiên vẫn là làm ăn, bây giờ có Hải Thú, công việc vận chuyển hàng thuận tiện hơn rất nhiều, tiết kiệm một lượng lớn nhân lực vật vừa thời gian.

Hai người mới gặp nhau một ngày, trò chuyện một lúc rồi lại im lặng.

Đứng sát lan can hai bên mạn thuyền, Diệp Trần có thể nhìn thấy cách đó ba thước có một lớp màng không khí, đó là vì tốc độ của thuyền quá nhanh, kình phong bị ép thành khí lưu thực chất, lúc đó nếu như có một võ giả Luyện Khí Cảnh bước lên trước một bước, chắc chắn sẽ bị lớp màng không khí bàng bạc này thổi bay. Ngưng Chân Cảnh cũng phải dồn toàn lực

mới kháng cự lại được tầng khí lưu ngược hướng này.

Ánh mắt xuyên qua màng không khí, nước sông mênh mông vô tận.

Là một trong ba con sông lớn của Nam Trác Vực, Lạc Nhạn Giang dài sáu mươi lăm vạn dặm, nhánh chính xuyên qua Thiên Phong Quốc, Thiên Ti Quốc, Thương Huyền Quốc... tổng cộng mười lăm quốc gia, nhánh phụ nhiều vô số kể, trải rộng khắp mọi ngóc ngách mười lăm quốc gia.

Lạc Nhạn Giang đã đủ lớn, nhưng vẫn là con sông nhỏ nhất trong ba con sông lớn, con sông lớn nhất là Chu Tước Giang, Chu Tước Giang không chỉ xuyên qua phần lớn Nam Trác Vực, thậm chí còn kéo dài sang cả khu vực khác, như Vân Lam Vực, Phiêu Miểu Tuyết Vực các đại vực, đến Lạc Nhạn Giang cũng chỉ là phân lưu của nó, cho nên có thể tưởng tượng nhánh chính Chu Tước Giang lớn như thế nào, còn lớn hơn hải dương nơi Diệp Trần sống vô số lần.

- Đến một ngày, đợi ta có thể đi hết thiên sơn vạn thuỷ, bước lên võ giả đỉnh phong, thì sẽ biết toàn bộ cảnh tượng của tinh cầu này nó như thế nào.

Đối diện với Lạc Nhạn Giang bát ngát, Diệp Trần tâm sinh tráng trí, hai tay siết chặt.

Các vị, mời vào trong thuyền, tới giờ ăn cơm tối rồi!

Khoang thuyền mở ra, một thành viên Nam Phương thương hội thông báo như những người trên boong.

- Được, bụng cũng đói rồi.

- Thức ăn trên thuyền Hải Thú cũng khá ổn, không biết bữa tối nay được thưởng thức món lạ gì đây?

Nghe chúng nhân nói chuyện, Diệp Trần chỉ cười cười, đi theo xuống khoang thuyền.

Sau bữa tối, trời tối dần.

Diệp Trần quay trở về phòng của mình.

Hải Thú tổng cộng có bốn tầng, tầng thấp nhất là tầng để hàng, tầng thứ hai là nơi cư trú cho các thành viên thương hội, tầng thứ ba có một số thương hội cao thủ và hành khách, phòng của Diệp Trần ở phòng năm tầng thứ tư, diện tích không nhỏ, có hai ba mươi mét vuông.

Khoanh chân ngồi trên giường, Diệp Trần bắt đầu tu luyện.

...

Không hay không biết, mười ngày thời gian trôi qua.

Hải Thú xuyên qua vô số quốc gia, vào trong cảnh nội trung đẳng quốc gia Triều Dương Quốc.

- Bắt đầu từ bây giờ, sẽ có cao thủ thường xuyên xuất hiện, các vị tốt nhất nên cẩn thận chút, đừng chọc giận họ.

Thuyền trưởng Hải Thú là một vị trung niên tu vi đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kì bước lên boong thuyền, nhắc nhở mọi người.

Một thanh niên quý tốc khí chất cao quý, bên cạnh có bốn võ giả Bão Nguyên Cảnh bảo vệ cười nói:

- Từ thuyền trưởng, ngươi là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong, lại là một trong những cao thủ của Nam Phương thương hội, kiến thức khẳng định không tầm thường, hay là kể cho chúng ta nghe chuyện cường giả, dù sao mọi người cũng đều nhàn rỗi.

Trung niên lạnh lùng nhìn đối phương, người này là Tam hoàng tử Thiên Ti Quốc, tên gọi Triệu Khang, thích kết giao với anh hùng trong hiên hạ, quen biết không ít cao thủ, đương nhiên trong mắt Nam Phương thương hội, những cao thủ ấy chẳng là gì, cũng chỉ là có chút danh khí ở Thiên Ti Quốc

mà thôi.

- Nếu Triệu hoàng tử có nhã hứng đó, vậy thì ta đây cũng xin mạn phép tự bêu xấu mình.

Hắn thường qua lại Thiên Ti Quốc, quan hệ với Triệu Khang không tính là quá thân thiết, dù sao có những việc không phải thực lực cường đại có thể dễ dàng giải quyết, nếu không những nơi có nhiều thế lực lớn cùng tồn tại sẽ rất phức tạp trong việc giải quyết những khúc mắc xảy ra.

Nghe vậy, những người khác quanh đó cũng tụ tập lại, mặt đầy vẻ hứng thú.

- Võ giả Bão Nguyên Cảnh không có gì để nói, chưa thể tính là cường giả, trên Bão Nguyên Cảnh, mới được gọi là một cường giả, mọi người đều biết, khi toàn bộ chân khí trên người võ giả Bão Nguyên Cảnh tinh luyện thành chân nguyên, được xem như là sơ bộ bước vào cảnh giới Tinh Cực Cảnh, vẫn có năng lực thượng thiên nhập địa, nhưng rất ít người biết điều này, Cường giả Tinh Cực Cảnh có những năng lực gì, bây giờ để ta nói cho các ngươi biết.

Hắng hắng giọng, trung niên lạnh lùng nói tiếp:

- Năng lực thứ nhất của Cường giả Tinh Cực Cảnh chính là năng lực chân nguyên hoá hình, nó khác chân khí hoá hình ở chỗ, chân nguyên hoá hình cường đại và kiên cố hơn, Cường giả Tinh Cực Cảnh dùng kiếm nếu như mất kiếm, có thể chế tạo ra một thanh chân nguyên chi kiếm, chân nguyên chi kiếm cường độ chỉ thua kém hạ phẩm bảo kiếm, vượt xa vũ khí bình thường, đương nhiên, cũng có thể biến thành những thứ khác, như đao, thương, côn, bất cứ thứ gì có thể mô phỏng, phần này ta không nói nhiều nữa, năng lực thứ hai của Cường giả Tinh Cực Cảnh là chân nguyên ma sát sinh chân nguyên chi hoả, luyện chế thành vũ khí, đừng coi thường năng lực này, phương pháp luyện chế bảo khí mặc dù rất ít người biết, nhưng một số kim loại hiếm sau khi chế tạo thành vũ khí, mức độ rắn chắc cực kì khả quan, rất khó phá huỷ, bản thân không cần nói, còn có thể tặng cho bằng hữu

thân thích hoặc vãn bối, ngoài ra, tác dụng lớn nhất của chân nguyên chi hoả là đốt cháy chân nguyên, bạo phát ra một đòn mạnh nhất, chỉ là tác dụng phụ cũng rất lớn, có thể khiến cơ thể bị thương, phải điều dưỡng một thời gian dài, nếu đốt quá mạnh, nói không chừng bản thân cũng biến thành tro, tự thiêu mà chết.

- Đáng sợ vậy sao!

Có người hít ngược một hơi lãnh khí.

Diệp Trần cách trung niên lạnh lùng hơi xa, nhưng những gì đối phương nói hắn đều nghe rất rõ, thầm nghĩ: Thiêu đốt chân nguyên? Hình như có điểm giống với Liệt Hoả Xá Thân Quyết của Lưu Vân Tông, chỉ là Liệt Hoả Xá Thân Quyết thiêu đốt nội khí hoặc là chân khí, còn Chân Nguyên Chi Hoả thiêu đốt chân nguyên, khoảnh cách giữa hai bên là quá lớn, uy lực cũng một trời một vực, nói như vậy, Cường giả Tinh Cực Cảnh chiến đấu có lẽ càng đa biến, thực lực mạnh hơn chưa chắc đã thắng được thực lực yếu, nhưng nếu đối phương quyết liều lĩnh, điên cuồng thiêu đốt chân nguyên, nói không chừng kết quả sẽ là con số 0.

- Chẳng trách cảnh giới Tinh Cực Cảnh có thể gọi là cường giả, không chỉ thực lực đáng sợ, quan trọng hơn là thủ đoạn nâng cao thực lực quá nhiều, không có ưu thế áp đảo, tuyệt đối không được giao thủ, ví dụ Thiên Lôi Tán Nhân không sợ thái thượng trưởng lão Tử Dương Tông có thực lực mạnh hơn hắn.

Nghe đến đây, Diệp Trần cũng càng có hứng thú.

Trung niên lạnh lùng lại nói:

- Căn cứ vào từng loại chân nguyên, thiêu đốt chân nguyên cũng khác nhau, ví dụ cường giả tu luyện hoả hệ chân nguyên, thiêu đốt chân nguyên càng dễ, đắc tâm ứng thủ, tu luyện thuỷ hệ chân nguyên cường giả, thiêu đốt chân nguyên khó hơn một chút, nhưng tác dụng phụ giảm đi rất nhiều, hồi phục cũng nhanh, có thể nói là mỗi cái đều có ưu điểm nhược điểm của riêng

mình...

Ý!

Trung niên lạnh lùng đột nhiên dừng nói chuyện, nhìn ra phía sau Hải Thú.

Những người khác thấy trung niên lạnh lùng thần tình khác lạ, cũng chuyển ánh mắt.

- Là Cường giả Tinh Cực Cảnh, trên lưng có cánh!

Người đầu tiên phát hiện kì thực là Diệp Trần, năng lực cảm tri của hắn còn hơn trung niên lạnh lùng.

Hải Thú tốc độ rất nhanh, chớp mắt đã đi được bảy tám mươi mét, cách đó hơn mười dặm, một đường nhân ảnh còn bay với tốc độ nhanh hơn, đi đến đâu, phong long quyển tan rã, hỗn khí lưu bị mở ra, bởi vì cao độ hơi thấp, sóng trên Lạc Nhạn Giang bị cắt ra một rãnh dài hơn trăm mét, nước sông rẽ sang hai bên.

Nhưng cảnh tượng đó không khiến người ta giật mình, giật mình là, trên lưng nhân ảnh có một đối cánh lớn màu đen, đôi cánh dài hai ba chục mét, che rợp bầu trời, bao phủ cả Hải Thú.

Ba!

Cách Hải Thú chưa đến một dặm, đôi cánh sau lưng nhân ảnh hơi rung, trong nháy mắt xuất hiện trên đầu thuyền, phong lực cự đại khiến cho Hải Thú không ngừng lắc lư, tựa hồ như muốn lật úp.

- Thì ra là Hắc Nha Đạo Nhân tiền bối, vãn vỗi Từ Xương Kiến, một trong những chấp sự của Nam Phương thương hội.

Trung niên lạnh lùng khom lưng ôm quyền, cung kính nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 176: Hắc Nha Đạo Nhân

Đợi nhân ảnh đáp xuống thuyền, chúng nhân mới nhìn rõ tướng mạo đối phương, là một trung niên khuôn mặt khô gầy, thân khoác hắc y, sau lưng hắn, đôi cánh đen vừa thật vừa giả thu lại, cuối cùng dung nhập vào trong cơ thể, từ ngoài nhìn vào, không có lấy một chút dấu vết.

Trung niên khô gầy ha ha cười nói:

- Bay vài chục dặm đường có chút mệt, dừng lại nghỉ ngơi trên Hải Thú của Nam Phương thương hội không vấn đề gì chứ!

- Tiền bối cứ đùa, vãn bối vinh hạnh còn không kịp.

- Ha ha, vậy thì tốt.

Trên thuyền có thêm một Cường giả Tinh Cực Cảnh, mọi người đều không dám nói chuyện, sợ làm đối phương không vui, có mấy phú hào gan nhỏ thậm chí còn trốn trong khoang thuyền.

Hắc Nha Đạo Nhân thấy vậy, cười nói:

- Các ngươi cứ nói chuyện của mình, ta đâu có ăn thịt ai.

- Hắc Nha Đạo Nhân tiền bối là một trong những người ta kính trọng nhất, mọi người không cần phải sợ.

Từ Xương Kiến nghe vậy, cũng cười nói.

Từ Xương Kiến đã nói vậy, mọi người cũng yên tâm phần nào, nhưng không ai dám nói to mà chỉ rì rầm nghị luận.

- Đây là lần đầu tiên ta được gặp Cường giả Tinh Cực Cảnh, không biết

Hắc Nha Đạo Nhân tiền bối là cao nhân phương nào.

- Đến Từ Xương Kiến, Từ thuyền trưởng còn phải cung kính với hắn như vậy, khẳng định không phải chỉ là một Cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường.

- Khí tức trên người Hắc Nha Đạo Nhân tiền bối quá cường đại, sâu y như Lạc Nhạn Giang, cao thủ nhà ta so với hắn, thật chẳng khác gì người thường!

- Không phải sao, võ giả cảnh giới càng cao, mỗi một giai vị cách nhau càng lớn, nghe nói võ giả Tinh Cực Cảnh búng ngón tay là có thể tiêu diệt một võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì.

Diệp Trần thoáng quan sát Hắc Nha Đạo Nhân rồi thu ngay ánh mắt, thầm nghĩ: Đúng là rất cường đại, sóng chân khí cuồn cuộn như nước sông, sâu không thể lường, hơn nữa không giống như võ giả Bão Nguyên Cảnh, võ giả Tinh Cực Cảnh có chân nguyên ba động là dạng sóng khuếch tán, mang đến cho người ta một loại ý cảnh có thể nghiền nát kim cương, nhưng so sánh hai bên với nhau, Hắc Nha Đạo Nhân vẫn mạnh hơn Thiên Lôi Tán Nhân ba phần.

- Nếu chỉ sống trong Thiên Quốc thì làm sao gặp được nhiều cường giả mạnh như thế này. Đầu tiên là Thiên Lôi Tán Nhân, bây giờ Hắc Nha Đạo Nhân, đều là những người khiến đại bộ phận võ giả phải ngước nhìn ngưỡng mộ.

Đứng trên boong thuyền lắc lư mà Hắc Nha Đạo Nhân không hề nhúc nhích, đột nhiên quay đầu nói với Từ Xương Kiến:

- Có rượu không! Cho ta một vò.

- Tiền bối đợi chút.

Từ Xương Kiến vào xuống khoang đích thân tìm rượu cho Hắc Nha Đạo Nhân.

Chỉ một lúc, Từ Xương Kiến đã lại đi lên, mỉm cười, ném vò rượu trong tay cho Hắc Nha Đạo Nhân:

- Tiền bối, đây là bách niên Lê Hoa Tửu nổi tiếng của Nam Phương thương hội.

Mở nắp vò, Hắc Nha Đạo Nhân chẳng buồn quan tâm, trực tiếp đổ vào miệng, sau đó lúng búng nói:

- Rượu ngon, vừa thơm vừa nồng, sau này nhất định phải đến Nam Phương thương hội ngươi mua vài trăm bình.

- Ha ha, tiền bối đích thân mua rượu, cao tầng Nam Phương thương hội khẳng định sẽ giảm giá cho người.

Hải Thú tiến thẳng về hướng Bắc, một lần nữa đi được thêm ba ngàn dặm đường thuỷ,

Dần dần, Lạc Nhạn Giang trở nên hẹp lại, lúc trước là bốn năm trăm dặm thậm chí bảy tám trăm dặm, biến thành bây giờ một hai trăm dặm, đứng trên boong Hải Thú, đã có thể nhìn thấy những dải núi lớn trùng trùng điệp điệp và những thành phố cảng chiếm một khoảng đất rộng lớn hai bên bờ sông.

Hắc Nha Đạo Nhân ném bình rượu rỗng không xuống nước, hướng ánh mắt sang bên phải, hào phóng cười nói:

- Mười năm không gặp, hôm nay có thể thoải mái chiến một trận.

Như đáp lại lời Hắc Nha Đạo Nhân, bờ phải cách đó hơn trăm dặm, một toà sơn phong vài trăm trượng đột nhiên phóng ra hoả mang ngợp trời, xích hồng như nhật, chiếu đỏ cả một khoảng sông, màu như vỏ quýt, sóng quang lấp lánh.

- Ha ha, ta đi đây.

Hắc Nha Đạo Nhân chào Từ Xương Kiến, giang rộng đôi cánh màu đen sau lưng, cánh hơi vẫy, thân thể nhấc bổng lên, bay về vị trí quang mang, người còn trên đường mà xung quanh đã cuộn hắc sắc khí lưu như ô vân, hùng hồn và đầy áp bách lực.

- Tiền bối đi thong thả.

Giọng Từ Xương Kiến vang lên.

Diệp Trần nheo mắt nhìn, hắn nhìn thấy trong hoả mang xích hồng như nhật, sừng sững một bóng người, nói một cách chính xác, bóng người ấy không phải nhìn thấy mà là khí tức đối phương quá cường đại, sau khi bị linh hồn lực của hắn nắm bắt được, tự động hình thành ảnh tích, giống như người mù quanh năm suốt tháng làm quen với một loại hoàn cảnh nào đó, trong não mô phỏng ra hoàn cảnh đặc thù tương tự.

- Lại là một Cường giả Tinh Cực Cảnh,

Diệp Trần từ từ thổ ra một ngụm khí tức nóng rực.

- Từ thuyền trưởng, đôi cánh của Hắc Nha Đạo Nhân tiền bối người nói có phải do chân nguyên hoá hình không?

Hắc Nha Đạo Nhân vừa đi, chúng nhân áp lực không còn, có người không kìm được hỏi.

Từ Xương Kiến cười nói:

- Chân nguyên hoá hình đúng là một loại năng lực của Tinh Cực Cảnh, nhưng là trong tình huống bất đắc dĩ, rất ít người đi lợi dụng, ngươi cứ nghĩ kĩ sẽ hiểu, với thực lực Bão Nguyên Cảnh cường giả, cũng có thể làm ra chân khí hoá hình, nếu cùng một võ giả lợi dụng võ kĩ chân khí hoá hình so sánh cao thấp, là ai mạnh ai yếu?

- Đương nhiên là võ giả lợi dụng võ kĩ chân khí hoá hình lợi hại, trực tiếp chân khí hoá hình, cùng công kích bình thường có cái gì khác nhau đâu,

chỉ là hoa lệ hơn một chút mà thôi.

- Không sai, võ giả Tinh Cực Cảnh cũng như vậy, đôi cánh của Hắc Nha Đạo Nhân tiền bối kì thực là một môn võ học, tên gọi là Hắc Nha ** (Lỗi txt nguồn) lợi hại hơn rất nhiều chân nguyên hoá hình bình thường, không chỉ có thể tăng tốc độ, mà còn có thể tăng độ vận chuyển của chân nguyên, là một trong những môn tuyệt học lợi hại của Phi Thiên Ma Tông.

- Phi Thiên Ma Tông, không lẽ là lục phẩm tông môn Phi Thiên Ma Tông của Hắc Long Đế Quốc?

- Hắc Nha Đạo Nhân là cao thủ Phi Thiên Ma Tông, thì ra là vậy.

Chúng nhân đều không phải kẻ ngốc, nhắc nhở một chút, lập tức biết bối cảnh của Hắc Nha Đạo Nhân, trong mắt họ, lục phẩm tông môn tuyệt đối là quái vật khổng lồ, nếu như nói cửu phẩm tông môn đến thất phẩm tông môn là đại tông môn, thì lục phẩm tông môn có thể coi như thượng cấp tông môn, giơ tay nhấc chân có thể tiêu diệt một tiểu quốc gia, hoặc đại tông môn.

Ầm ầm!

Trong thị tuyến chúng nhân, toà sơn phong bắn ra hoả mang đột nhiên chia năm xẻ bảy, ầm ầm sụp đổ, sóng trùng kích hình thành thực chất, khuếch tán bốn phương tám hướng.

- Hắc Nha Đạo Nhân giao thủ với người kia rồi.

- Vừa xuất thủ đã đánh nát một ngọn núi, quá mãnh liệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 177: Kiếm Khí Năm Trăm Năm Chưa Tiêu Tán

Diệp Trần vốn định dùng linh hồn lực mô phỏng cảnh tượng chiến đấu của đôi bên, nhưng Hắc Nha Đạo Nhân và người kia tốc độ quá nhanh, trong nháy mắt đã tung được vài trăm chiêu, căn bản phản ứng không kịp, nếu cứ cưỡng ép mô phỏng, sẽ chỉ thu được một mảng hỗn độn.

Tốc độ Hải Thú không giảm, nửa canh giờ đã đi được hơn năm trăm dặm, bỏ toà ngọn núi tan vỡ phía sau, cho đến khi không nhìn thấy nữa.

Mười ngày sau.

Lạc Nhạn Giang một lần nữa thu hẹp, từ hơn trăm mét biến thành năm sáu mươi mét.

Sáng sớm.

Diệp Trần mở cửa phòng đi ra, hít một ngụm không khí trong lành.

- Hai mươi ngày khổ luyện, Thái Hư Công đột phá lên trùng thứ tám, chất lượng chân khí đã vượt qua chân khí do công pháp địa cấp sơ giai tu luyện, chỉ có tổng lượng là vẫn kém một chút.

Diệp Trần chưa từng tu luyện qua công pháp địa cấp sơ giai, nhưng hắn gặp qua võ giả Bão Nguyên Cảnh tu luyện công pháp địa cấp sơ giai, nếu lấy họ làm đối tượng so sánh, có thể biết Thái Huyền Công trùng thứ tám đạt đến trình độ nào.

Phòng tầm mắt ra xa, hai hẻm núi dốc thẳng đứng thoắt ẩn thoắt hiện.

Đến chiều

Chúng nhân lên boong thuyền phơi nắng.

Từ Xương Kiến chỉ về phía trước nói:

- Đi thêm ba bốn trăm dặm nữa là có thể nhìn thấy Thiên Khiếm Hiệp nổi tiếng nhất trên Lạc Nhạn Giang.

- Thiên Khiến Hiệp! Chính là Thiên Khiến Hiệp bị người ta bổ thành hai nửa?

Trung niên râu quai nón tu vi là Bão Nguyên Cảnh hậu kì không kìm được biến sắc.

Bị người ta bổ thành hai nửa?

Trong lòng Diệp Trần thất kinh, đứng cách ba bốn trăm dặm mà hắn vẫn có thể nhìn ra sự hùng vĩ của Thiên Khiến Hiệp, rất cao và cũng rất lớn, cao hơn Thanh Phong Sơn của Lưu Vân Tông những mười lần, ai bổ được nó thành hai nửa, sức mạnh cũng quá đáng sợ.

Từ Xương Kiến nói:

- Năm trăm năm trước, Thiên Khiến Hiệp không phải một khe núi và cũng không tên Thiên Khiến Hiệp, mà là tên Thiên Trị Phong, sừng sững bên bờ Lạc Nhạn Giang, cao một vạn tám ngàn mét, chiếm diện tích mấy ngàn dặm vuông, là sơn phong nổi tiếng nhất trên Lạc Nhạn Giang. Một ngày, hai Sinh Tử Cảnh vương giả đến đây đại chiến, Sinh Tử Cảnh vương giả có tên Chiến Vương một kiếm chém xuống, trực tiếp bổ Thiên Trụ Phong thành hai nửa, trong đó một nửa di chuyển đến trung tâm Lạc Nhạn Giang, hình thành một khe núi rộng hơn mười dặm, hơn nữa còn tạo ra một nhánh mới, chính là Thiên Khiến Hiệp thuỷ đạo, dài mấy ngàn dặm.

- Sinh Tử Cảnh vương giả đại chiến, Chiến Vương một kiếm bổ đôi Thiên Trụ Phong!

Diệp Trần hít ngược một hơi lãnh khí.

Hải Thú dần dần tiếp cận, cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy diện mạo Thiên Khiến Hiệp.

Hẻm núi này cao một vạn tám ngàn mét, phân thành hai mảnh, bên ngoài dốc đứng, đường nét như một ngọn núi, bên trong là một dải thẳng tắp, đúng như Từ Xương Kiến nói, bị người ta một kiếm bổ đôi, từ đó hình thành nên hẻm núi thẳng đứng, hai mảnh có độ cao tương đương nhau, bên trong bằng phẳng, hợp lại, đúng là một ngọn núi lớn.

- Thiên Khiến Hiệp không thể đi qua, chúng ta vòng sang bên kia.

Mỗi lần đi qua chỗ này, Từ Xương Kiến đều phải nhắc nhở thành viên thương hội, lần này cũng không ngoại lệ.

- Chấp sự yên tâm, bọn ta vẫn chưa muốn chết.

Thành viên điều khiển Hải Thú bật cười.

Lần này Diệp Trần không kìm được hỏi,

- Hẻm núi này có gì đặc thù, tại sao không thể đi qua.

Từ Xương Kiến xoa xoa cằm,

- Đợi một lúc nữa ngươi sẽ biết.

Thuỷ lộ xa xôi thoáng cái đã đến, phía trước Hải Thú xuất hiện hai con dòng chảy, một là đi qua Thiên Khiếm Hiệp, một là vòng qua nhánh nhỏ vốn là dòng chính của Lạc Nhạn Giang.

Hải Thú lúc này đang ở rất gần Thiên Khiếm Hiệp, hẻm núi như một người khổng lồ sừng sững vươn thẳng lên trời, so với nó, Hải Thú chỉ như một con kiến, sự chênh lệch cường liệt đó dễ khiến chúng nhân tâm thần hoảng hốt, sản sinh cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Ong!

Đột nhiên, không chút lý do, một luồng khí thế sắc bén đáng sợ từ Thiên Khiếm Hiệp ập đến, bao chùm lấy cả con thuyền Hải Thú.

Chúng nhân sắc mặt tái nhợt, không kìm được lùi mấy bước.

Phốc!

Ngạc nhiên là, Diệp Trần còn không bằng đám võ học phú hào bình thường, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, vẩy khắp boong tàu.

Từ Xương Kiến ngạc nhiên nhìn Diệp Trần, đối phương rõ ràng là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, tại sao lại không chịu được khí thế tán xuất từ Thiên Khiếm Hiệp, trước đây chưa từng có chuyện này xảy ra! Huống hồ chỗ này vẫn còn cách Thiên Khiếm Hiệp một cự ly ngắn nữa, trùng kích phải chịu không phải quá lớn.

Ngạc nhiên qua đi, hắn cũng chẳng quan tâm, cười nói:

- Nguyên nhân không thể đi qua Thiên Khiếm Hiệp là, năm xưa lúc Chiến Vương bổ vỡ sơn phong, kiếm ý tàn dư năm trăm năm vẫn chưa tiêu tán, bao phủ nội bộ Thiên Khiếm Hiệp, nếu như lỗ mãng xông vào, chắc chắn sẽ bị kiếm ý đáng sợ nghiền nát linh hồn, chết không thể chết thêm, nghe nói từng có Cường giả Tinh Cực Cảnh vào trong, từ đó về sau không còn ai nhìn thấy hắn, phân nửa có lẽ đã chết.

- Kiếm ý năm trăm năm chưa từng tiêu tán?

Lúc nãy khí thế sắc bén vừa tràn ngập, Diệp Trần đã biết ngay là là kiếm ý, dù sao kiếm ý của hắn đã gần tiểu thành, nên hiểu rõ hơn người khác, hai luồng kiếm ý giao phong, kiếm ý Diệp Trần bị nghiền nát, làm cho hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Bây giờ nghe Từ Xương Kiến nói, đây là Chiến Vương kiếm ý tàn dư từ năm trăm năm trước, không khỏi hoảng sợ, trải qua năm trăm năm, luồng kiếm ý này vẫn chưa tiêu tán, nó không chỉ là kiếm ý đại thành mà còn là kiếm ý đại thành đã đạt tới cảnh giới siêu cấp.

Còn kiếm ý đại thành đã đạt tới cảnh giới siêu cấp là kiếm ý gì, Diệp Trần không biết!

- Võ giả Sinh Tử Cảnh có thể phong vương quả nhiên đáng sợ, Thiên Kiếm Hiệp kiếm ý nếu như ở thời kì toàn thịnh, ai có thể ngăn được, có lẽ chỉ có Sinh Tử Cảnh vương giả mới chặn được!

Lau lau vết máu trên miệng, Diệp Trần than nhẹ một tiếng, trong lòng không biết là cảm giác gì!

Ý!

Sắc mặt Diệp Trần xuất hiện dị sắc.

Nửa thanh kiếm gãy trong Linh Giới Trữ Vật đột nhiên động đậy, tựa hồ như đang bị hấp dẫn bởi một thứ gì đó.

Đinh đinh đang đang..

Thanh kiếm hãy có hai mảnh, một mảnh là nửa đoạn, một mảnh là chuôi kiếm hợp với nửa đoạn thân kiếm, bây giờ hai mảnh kiếm gãy đang lao vào nhau, đập vào bức tường không gian trong Linh Giới Trữ Vật, phát ra những tiếng kim loại trong trẻo.

- Không lẽ...

Diệp Trần nghĩ đến một khả năng, thanh kiếm gãy là bội kiếm của Chiến Vương, hoặc là có liên quan gì đến Thiên Khiêm Hiệp, ở Hội đấu giá Tây Bắc, hắn nhớ đấu giá sư từng nói, nửa thanh kiếm này có năm trăm năm lịch sử, năm trăm năm trước, Chiến Vương vừa hay cùng bị Sinh Tử Cảnh vương giả kia đại chiến, thời gian vừa vặn ăn khớp.

- Không thể tin nổi, thanh kiếm gãy này rất có khả năng là bội kiếm của Chiến Vương, bây giờ bị kiếm ý triệu hoán, chỉ muốn lao ra khỏi Linh Giới Trữ Vật.

Diệp Trần không quá lo lắng rằng thanh kiếm gãy sẽ chạy mất, không gian bên trong Linh Giới Trữ Vật thập phần kiên cố, dựa vào một thanh kiếm gãy đã mất đi linh tính không thể xuyên thủng bức tường không gian, trừ phi thanh kiếm có năng lực phá vỡ hư không.

Hải Thủ vòng qua Thiên Khiếm Hiệp, khoảng cách đến gần Thiên Khiếm Hiệp nhất, tốc độ trùng kích không gian của hai nửa kiếm càng tăng, chỉ một giây mà số lần va chạm đã lên đến gần trăm lần, bắn ra từng phiến hoả tinh nóng rực, làm nóng chảy một số hạ phẩm linh thạch gần đó.

Nhưng đó chỉ là tạm thời, Hải Thú càng rời xa Thiên Khiếm Hiệp, tần suất trùng kích càng giảm, cuối cùng triệt để yên tĩnh, im lặng nằm trong Linh Giới Trữ Vật.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần thầm nghĩ: Bây giờ mình vẫn chưa đủ thực lực vào trong Thiên Khiếm Hiệp, đợi có thực lực, chắc chắn mình sẽ thăm dò một chuyến, để xem thanh kiếm gãy này có phải bội kiếm của Chiến Vương hay không, hơn nữa, nửa đoạn thân kiếm còn thiếu nói không chừng cũng ở trong đó.

Hải Thú cuối cùng cũng đến thành phố cảng lớn nhất Thông Linh Quốc Tam Giang Thành.

Cảng khẩu Tam Giang Thành.

Bến tàu người qua kẻ lại tấp nập, bên bờ sông là những con thuyền với đủ màu sắc hình dạng, có thuyền hàng, có thuyền khách, còn có chiến thuyền, số lượng không dưới một trăm, chi chít một mảng.

- Các vị, Tam Giang Thành là một trong những phân hội của Nam Phương thương hội, trạm cuối cùng chính là nơi này, mọi người mời xuống thuyền!

- Ài, ta cần phải đi Tượng Sơn Quốc, xem ra lại phải tìm thuyền.

- Ta muốn đi Thương Huyền Quốc, nhưng có vẻ hơi xa, ở lại Tam Giang

Thành này nghỉ ngơi mấy ngày đã.

Chúng nhân chỉ có một ít người quyết định đến Thông Linh Thành ngay từ ban đầu, những người còn lại thấy tốc độ Hải Thú nhanh mới đến, nếu không đi lộ tuyến khác, cự ly càng gần.

Xuống thuyền, Diệp Trần không trực tiếp đi luôn, từ đây đến Thương Huyền Quốc, lộ trình có hai ba mươi vạn, không cần vội vàng.

Tam Giang Thành vô cùng phồn hoa, và cũng rất chật chội.

Đi trên đường, Diệp Trần liếc sơ qua, chỉ thấy chỗ nào cũng lố nhố những người.

- Khách quan, xin lỗi, tửu lầu chúng ta đầy rồi, hay là mời ngài sang tửu lầu khác.

- Khách quan, tửu lầu chúng ta cũng đầy rồi, những tửu lầu khác có lẽ vẫn còn phòng.

- Thực sự xin lỗi, khách quan, không giấu gì ngài, tửu lầu ngoại thành Tam Giang Thành trên cơ bản ngày nào cũng chật ních, có lẽ chỉ vào trong thành mới có phòng trống.

Đi liên tục bảy tám tửu lầu, đều là hết phòng, Diệp Trần không khỏi cười khổ, Tam Giang Thành mật độ nhân khẩu thực sự quá kinh nhân, đương nhiên, từ đây có thể nhìn ra sự phồn hoa và hưng thịnh của Tam Giang Thành.

- Tốt nhất là vào trong thành!

Các thành phố lớn đều có nội thành, ví dụ Diệp gia ở Lạc Thành, tràng đấu giá Tây Bắc ở Vong Ưu Thành, Cuồng Phong Thành toạ lạc ở Ma Quỷ đại thảo nguyên, trong thành đều có một toà nội thành, bình thường, chỉ có

những người thân phận cao quý hoặc gia tài ngàn vạn mới có thể sống được trong nội thành.

Nộp xong khoản phí đắt đỏ để được vào thành, Diệp Trần đi vào trong.

Khác với ngoại thành, những con đường bên trong nội thành rộng rãi hơn, mật độ nhân khẩu ít thì không ít, nhưng cũng không đến nỗi chạm vào nhau.

- Ý, Diệp Trần là ngươi!

Sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Diệp Trần quay đầy, nhìn thấy tướng mạo người đến, cười nói:

- Lâm Nhạc, lâu rồi không gặp, sao ngươi lại ở Tam Giang Thành!

Người gọi Diệp Trần chính là đại đệ tử Lâm Nhạc thất phẩm tông môn Long Hổ Sơn của Tượng Sơn Quốc, trong Thiên Mộng cổ địa mộ huyệt, hắn từng cùng Diệp Trần và Lãnh công tử đối phó với võ cương.

Lâm Nhạc ha ha cười nói:

- Ta phải hỏi ngươi chứ? Tượng Sơn Quốc cách đây không xa, nhưng Thiên Phong Quốc thì cách Thông Linh Quốc khá xa đấy.

- Ta ra ngoài rèn luyện.

- Ra ngoài rèn luyện, nghĩ đúng lắm, đáng tiếc tông chủ chê ta thực lực thấp, bắt ta phải rèn luyện thêm.

Lâm Nhạc lộ vẻ ngưỡng mộ.

Diệp Trần cười cười, hắn có thể hiểu tâm tư tông chủ Long Hổ Sơn, khó khăn lắm mới bồi dưỡng ra một cao thủ Tiềm Long Bảng, tuyệt đối không thể hắn chết non trước khi kịp trưởng thành.

- Ta dự định ở lại Tam Giang Thành một hai ngày, còn ngươi?

- Ta đi tụ hội, hay là ngươi cũng đi! Nói thế nào ngươi cũng là thanh niên đệ nhất cao thủ trong cửu quốc chúng ta, có tư cách tham gia lần tụ hội này.

Diệp Trần nghi hoặc,

- Tụ hội gì vậy?

- Là cao thủ của Tiềm Long Bảng Thông Linh Quốc tổ chức, mời đến đều là cao thủ Tiềm Long Bảng của mấy nước gần đây, Tượng Sơn Quốc vừa hay ở gần Thông Linh Quốc.

- Ta không đi đâu, người ta không mời, cứ đi e rằng không ổn.

- Có gì không ổn, trước đây vẫn có người không mời tự đến, lần này khẳng định cũng có.

Bất đắc dĩ, Diệp Trần đành phải nhận lời.

Bên ngoài một toà đại tửu lầu xanh vàng rực rỡ.

Lâm Nhạc nói:

- Chúng ta vào thôi, địa điểm tụ hội chính là bên trong hậu viện tửu lầu.

Bước vào tửu lầu, hai người xuyên qua đại đường, đến trước một dãy viện tử rộng lớn xa hoa, địa điểm tụ hội ở toà viện tử xa hoa thứ ba.

- Hai vị mời vào.

Bên ngoài viện tử có người hầu sẵn.

Lâm Nhạc gật gật đầu, dẫn Diệp Trần trực tiếp vào trong.

Dãy viên tử xa hoa này cũng thuộc tửu lầu, dùng để tiếp đón khách quý,

mỗi toà tửu lầu đều chiếm một diện tích rất lớn, phong cảnh bên trong khác biệt so với bên ngoài, giả sơn lục thuỷ, đình đài lầu các, không thiếu thứ gì.

Ra đến hậu hoa viên muôn hồng nghìn tía, Diệp Trần mắt hơi nheo lại, cả một khoảnh sân bằng phẳng, chỉ có hơn mười thanh niên, cả nam lẫn nữ.

- Ha ha, Lâm Nhạc huynh cũng đến rồi.

Một thanh niên tuấn lãng đang trò chuyện vui vẻ, phát hiện Lâm Nhạc đứng dậy cười nói.

- Ha ha, xem ra ta đến hơi muộn.

Lâm Nhạc chắp chắp quyền, thì thầm nói với Diệp Trần:

- Người này là một trong những người tổ chức tụ hội, tên gọi Tề Thiếu Phong, hạng ba mươi tám Tiềm Long Bảng khoá trước, bây giờ đã là võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì, thực lực vô cùng mạnh.

Nghe vậy, Diệp Trần lập tức quay sang quan sát đối phương, Tề Thiếu Phong vóc người cân đối, tinh khí nội liễm, ánh mắt không thuộc loại sắc bén mà ấm áp như gió xuân, nhưng Diệp Trần không dám coi thường đối phương, ngũ cường0 Tiềm Long Bảng khoá trước đều là Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì, bây giờ đã là gần hai năm, trở thành võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì không gì ngạc nhiên, thực lực chắc chắn mạnh dị thường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 178: Khiêu Khích

- Ta tưởng là ai, thì ra là Lâm Nhạc, lâu lắm không gặp, thực lực có lẽ tiến bộ không ít, nhưng nếu như vẫn chẳng có thủ đoạn gì thì cuộc thi Tiềm Long Bảng lần này, có lẽ ngươi sẽ bị đào thải.

Thanh niên kiệt ngạo bên cạnh Tề Thiếu Phong chẳng buồn đứng dậy, liếc nhìn Lâm Nhạc nói.

Lâm Nhạc nói:

- Cũng bình thường, sao cao được bằng ngươi.

- Bên cạnh ngươi là ai, sao ta chưa từng gặp qua, ngươi đừng tưởng đây là hội trà, ai cũng có thể vào được.

Lâm Nhạc ha ha cười,

- Ta dẫn hắn đến, hắn đương nhiên có tư cách.

- Ồ, nói nghe xem nào.

Tề Thiếu Phong cũng có chút hiếu kì về Diệp Trần, hắn tin Lâm Nhạc không tuỳ tiện dẫn người không liên quan đến.

Lâm Nhạc giới thiệu với mọi người:

- Hắn là đệ nhất cao thủ cửu quốc chúng ta, tên gọi Diệp Trần, Nguyên Hoành Ưng cũng phải chịu thiệt trong tay hắn, bây giờ vẫn đang dưỡng thương.

Nguyên Hoành Ưng chịu thiệt trong tay hắn?

Những ánh mắt lập tức tập trung lại một điểm.

Tề Thiếu Phong cười nói:

- Nguyên Hoành Ưng thực lực không thể coi thường, có thể đánh bại hắn đúng là có tư cách tham gia tụ hội, mời sang bên này.

Đối diện với những ánh mắt đó, Diệp Trần mặt không đổi sắc, tìm vị trí ngồi xuống, tự có một thị nữ xinh đẹp đến rót trà hoặc rượu cho hắn.

- Ta còn tưởng là việc gì, chỉ là đánh bại Nguyên Hoành Ưng thôi mà, nói thật cửu quốc các ngươi chẳng có cao thủ nào ra hồn.

Cao Viễn nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

Ngồi bên cạnh Diệp Trần, Lâm Nhạc nói:

- Tên Cao Viễn kia mặc dù tương đối tự đại, nhưng thực lực rất mạnh, trong cuộc thi Tiềm Long Bảng khoá trước xếp hạng bốn mươi sáu, năm nay đã là võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kì đỉnh phong, mạnh hơn Cưu Vô Huyết và Nguyên Hoành Ưng rất nhiều, hơn nữa nghe nói có không ít kì ngộ, nắm bắt một môn võ học lợi hại.

Đưa Diệp Trần đến, Lâm Nhạc ít nhiều có tâm tư khác, ví dụ cho chúng nhân biết, thanh niên cao thủ cửu quốc hắn lợi hại thế nào.

- Các vị, Mộ Dung Khuynh Thành đến muộn.

Đúng lúc này, ngoài hoa viên truyền đến một giọng nói trong trẻo, rất nhanh, một nữ tử thân khoác tử y bước vào, nàng tuổi độ hai mươi, vóc người mềm mại, mặt mang lụa mỏng, mặc dù không thể nhìn rõ tương mạo chân thực, nhưng từ những đường nét tuyệt mỹ có thể nhận ra là một tuyệt thế giai nhân, cơn gió nhẹ thổi qua, một mùi thơm dìu dịu lan toả khắp hoa viên, làm ngây ngất lòng người.

Võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong ?

Con ngươi Diệp Trần đột nhiên co rụt lại, cô gái với tấm mạng che mặt kia là võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, sóng chân khí trên người nàng dưới sự thăm dò bằng linh hồn lực của hắn, cuồn cuộn như nước sông, dâng trào mãnh liệt.

Lâm Nhạc hơi thất thần, sau khi tỉnh lại mới quay sang phía Diệp Trần, thì thầm nói:

- Mộ Dung Khuynh Thành, nhị đệ tử của lục phẩm tông môn Phi Thiên Ma Tông thuộc Hắc Long Đế Quốc, hạng hai mươi bảy Tiềm Long Bảng khoá trước, nghe nói, thực lực thực sự của nàng không hề thua kém thập cường Tiềm Long Bảng.

- Phi Thiên Ma Tông?

Diệp Trần thầm nghĩ đúng là tình cờ, ở Lạc Nhạn Giang, hắn ngẫu nhiên gặp Hắc Nha Đạo Nhân trưởng lão Phi Thiên Ma Tông, không ngờ đến Tam Giang Thành này lại gặp nhị đệ tử Mộ Dung Khuynh Thành của Phi Thiên Ma Tông.

Lâm Nhạc nói:

- Hắc Long Đế Quốc cách Thông Linh Quốc không phải quá xa, nhưng rất ít người chịu nể mặt Tề Thiếu Phong, lần này Mộ Dung Khuynh Thành đến thực sự khiến người ta không sao hiểu nổi, dù sao tam cường0 cao thủ Tiềm Long Bảng đều rất cao ngạo, trên cơ bản không thích giao tiếp với những người xếp hạng thấp hơn.

Mô Dung Khuynh Thành xuất hiện khiến không khí bên trong hoa viên trở nên có chút kì lạ, nam tử không hẹn mà gặp thi nhau chỉnh trang mũ mão, ưỡn ngực thẳng lưng, tranh nhau phô diễn mặt tốt nhất của mình cho đối phương xem, mấy nữ tử thì chỉ hừ lạnh một tiếng, trong lòng vô cùng khó chịu nhưng họ đều thua xa Mộ Dung Khuynh Thành, về tướng mạo, ai mà không biết Mộ Dung Khuynh Thành là một trong hai đại mỹ nữ Hắc Long Đế Quốc, rất nhiều hoàng tử Hắc Long Quốc đều muốn lấy nàng làm vợ.

Hai mắt Tề Thiếu Phong rực lửa, vội vàng chạy đến mỉm cười nói:

- Mộ Dung tiểu thư đến vậy mà không biết đón tiếp từ xa, đợi lát nữa ta sẽ tự phạt mình một chén.

Mộ Dung Khuynh Thành thản nhiên cười,

- Gọi ta Mộ Dung được rồi.

- Được, Mộ Dung, mời sang bên này.

Tề Thiếu Phong giơ tay hướng dẫn.

Ngồi xuống vị trí bên cạnh Tề Thiếu Phong, Mộ Dung Khuynh Thành nhấc chung trà vừa mới bưng đến, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, đưa đôi mắt đẹp lướt một vòng xung quanh, thoáng có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Diệp Trần, nàng nhớ trong Tiềm Long Bảng không có người này, có lẽ là thiên tài mới nổi!

Tụ hội không có gì đặc thù, cũng chỉ là cung cấp một địa điểm để mọi người giao lưu tình cảm hoặc là trao đổi kinh nghiệm bản thân, đương nhiên, với tư cách là thanh niên trẻ tuổi tuấn kiệt của các quốc gia, thành tựu võ học và tu vi chắc chắn phải là chủ đề chính.

- Trương huynh, nghe nói Phong Thần Phá đã luyện đến cảnh giới trùng thứ chín, không biết uy lực thế nào? Có lẽ không yếu!

- Phong Thần Phá là tuyệt học của Ngự Phong Môn ta, uy lực đương nhiên không yếu, cho dù Kim Cương Hộ Thể Công chưa chắc có thể ngăn cản được nó.

- Ồ, thế cơ à, vậy chúng ta thử qua mấy chiêu, xem Phong Thần Phá của huynh lợi hại hay Kim Cương Hộ Thể của ta mạnh hơn.

- Như ngươi mong muốn!

Trò chuyện một lúc, có người bắt đầu không nhịn được, hẹn nhau chiến

đấu.

Chuyện này Tề Thiếu Phong sớm có chuẩn bị, cho hai người một khoảng đất trống, sau đó cười nói:

- Bây giờ vẫn chưa đến cuộc thi Tiềm Long Bảng, hai vị nên có chừng mực, đừng để tổn thương hoà khí.

- Yên tâm, ta sẽ không để hắn bị thương.

- Ta cũng sẽ nhẹ tay.

Cả hai người đều có thứ hạng tương đương trong Tiềm Long Bảng, nên ai cũng có tâm tư giành vị trí cao hơn, ngữ khí lộ rõ phong mang, không chút nhượng bộ.

Tề Thiếu Phong cười khổ một tiếng, lùi về bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành.

Ầm ầm!

Trên khoảng đất trống, hai kẻ khiêu chiến đã bắt đầu xuất chiêu, chỉ thấy thanh niên lưng hổ eo sói toàn thân bao phủ một tầng kim sắc, nhìn tầng bảo hộ này có lẽ không chỉ đơn giản là khí lưu, mà như một tầng sóng nước kim sắc, dày dặn nặng nề, bảo vệ từng li từng tí toàn bộ cơ thể.

Phía đối diện là một thanh niên cao gầy, trường bào lay động, sau lưng ngưng tụ ra một khối gió xoáy thanh sắc, gió xoáy bị ép thành hình quả trứng, vị trí trung tâm màu xanh đậm, hắn vừa xuất chiêu, một đường gió xoáy thanh sắc lập tức chạy theo cánh tay, hung mãnh đánh về phía đối phương.

Lâm Nhạc giới thiệu với Diệp Trần:

- Người thi triển Kim Cương Hộ Thể Công là Triệu Cương, hạng sáu mươi lăm Tiềm Long Bảng khoá trước, còn người thi triển Phong Thần Phá

là Trình Phong, hạng **** (text nguồn bị hỏng), hai người thứ hạng khác nhau nhưng thực lực thì tương đương, cũng không biết ai cao hơn ai.

Diệp Trần nói:

- Có lẽ là Triệu Cương!

- Tại sao?

Lâm Nhạc lộ vẻ nghi hoặc.

Diệp Trần cười cười,

- Trình Phong thế công mặc dù mãnh liệt, như cuồng phong bạo vũ, nhưng trong một thời gian ngắn, tuyệt đối không thể phá được Kim Cương Hộ Thể Công của Triệu Cương, mà Triệu Cương vừa bắt đầu phòng thủ đã nhận ra sơ hở của Trình Phong, nếu như ta đoán không lầm, đợi chân khí của Trình Phong trì trệ, sẽ là lúc Triệu Cương toàn lực phản kích.

Nghe vậy, Lâm Kì chuyển ánh mắt, nhưng hắn nhìn đi nhìn lại, chẳng nhìn ra điều gì, hai người tốc độ quá nhanh, lại là võ giả đồng cấp rất khó phân tích, cho dù phân tích được cũng không thể giống như Diệp Trần, trình bày tình huống trước sau.

Cách đó không xa Cao Viên cười nói:

- Nói khoác mà không biết ngượng.

Lâm Nhạc không nghĩ như Diệp Trần, nhưng người của mình thì vẫn phải nói giúp, nói:

- Chúng ta nói chuyện của chúng ta, liên quan gì đến ngươi.

- Hừ, ở đây có ai có thực lực thấp hơn hai ngươi, Tề huynh mời các ngươi đến là cho các ngươi cơ hội mở rộng tầm mắt, để biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, đừng tưởng có thể tham gia hội tụ lần này là đủ thực lực ngang hàng với chúng ta.

Diệp Trần cũng không giận, chỉ bình thản nói:

- Luận thực lực, trong chúng nhân ngươi chỉ là trung đẳng, muốn giáo huấn bọn ta, cũng không đến lượt ngươi.

Cao Viễn mắt loé lãnh mang,

- Trong cửu quốc các ngươi, thực lực cao nhất cũng chỉ xếp hạng năm mươi tư trên Tiềm Long Bảng, nếu các ngươi tưởng đánh bại được bọn chúng là có thể tung hoành trong giới thanh niên thì đúng là nực cười, đừng có mà không biết trời cao đất dày.

Mấy tên đứng gần đó thường ngày vẫn hay coi thường Thiên Phong Quốc và Tượng Sơn Quốc, nghe vậy lộ vẻ châm chọc.

- Tên tiểu tử này ở đâu ra vậy, hắn nghĩ mình là ai.

- Tiềm Long Bảng khoá nào mà cửu quốc không xếp hạng chót.

- Lần này chui ra một Cưu Vô Huyết huênh hoang ương ngạnh, vẫn bị chúng ta xử lý gọn gàng, lần này lại chui ra một tên không biết điều khác.

Lâm Nhạc sắc mặt rất khó coi, thì thầm nói với Diệp Trần:

- Diệp Trần, Triệu Cương thắng thật chứ?

- Không quá mười chiêu!

Diệp Trần chẳng để tâm đến những gì đám người kia nói, hắn dám tuyên bố Triệu Cương thắng đương nhiên là kết quả có được sau khi dùng cảm giác của linh hồn lực để phân tích.

Cuộc tranh luận giữa hai bên đã thu hút sự chú ý của Tề Thiếu Phong và Mộ Dung Khuynh Thành.

Tề Thiếu Phong lắc lắc đầu nói:

- Người này quá lỗ mãng!

Mộ Dung Khuynh Thành mắt loé dị sắc, nhưng không nói gì.

Ầm!

Quang mang kim sắc và quang mang thanh sắc va chạm vào nhau bắn ra hoả tinh sáng chói.

- Triệu Cương, cái mai rùa của ngươi đúng là khó phá, nhưng để xem ngươi chặn một chiêu này của ta thế nào.

Trình Phong thân thể lao vọt lên trời, hai tay giang rộng, một cước lăng không đá xuống.

Gió xoáy thanh sắc bên chân phải điên cuồng xoay chuyển, vị trí dưới chân ngưng tụ thành một mũi khoan thanh sắc hình xoắn ốc, đâm mạnh xuống.

Cao Viễn thấy vậy cười lạnh, hắn nghĩ Triệu Cương không thể đỡ nổi một đòn này.

Những người khác đa phần cũng nghĩ vậy.

Sắc mặt Diệp Trần không biến, bộ dạng vô cùng bình thản.

Keng!

Kim sắc bảo hộ vặn vẹo, thấy nó sắp vỡ, tay trái Triệu Cương đột nhiên giơ lên, đập một đòn ngàn cân lên chân Trình Phong.

Trình Phong thân thể hơi nghiêng, ha ha cười nói:

- Chiêu vừa rồi chỉ là dạo đầu mà thôi, Tật Phong Sậu Vũ.

Ba! Ba! Ba! Ba!...

Trong nháy mắt, mấy chục cái bóng vây quanh Triệu Cương, khí kình sắc nhọn thi nhau phá vỡ vòng bảo vệ kim sắc.

- Trình Phong, ngươi quá nóng vội, bại cho ta!

Triệu Cương thân thể vẫn lù lù bất động, đột nhiên nhân ảnh loé lên, tựa hồ như có một bàn tay được tạo bởi vàng ròng đi xuyên qua những cái bóng, đáp xuống chân khí hộ thể trên người Trình Phong.

Phanh!

Trình Phong tưởng mình đang áp chế được đối phương, không ngờ đối phương lại tìm ra sơ hở của hắn, lúc này lực cũ của hắn đã hết, lực mới chưa ra, động tác có phần chậm chạp, không kịp tránh né, một khắc sau, chân khí hộ thể vỡ tan, hắn lăng không bay ngược ra sau, khoé miệng rỉ máu.

- Đa tạ!

Triệu Cương ha ha cười, lui vào trong đám người.

Kết quả này, rất nhiều người đều không nghĩ đến, bao gồm cả Tề Thiếu Phong, trong suy nghĩ của hắn, tổng hợp thực lực của Trình Tuấn đáng lẽ phải hơn Triệu Cương một bậc.

Lâm Nhạc nhạc nhiên liếc nhìn Diệp Trần, đúng như hắn nói, không hề có một chút khác biệt, lắc lắc đầu, tâm trạng hắn thoải mái vô cùng, vội vàng quay sang nhìn Cao Viễn, châm chọc nói:

- Ài, lúc nãy ai bảo bọn ta nói khoác không biết xấu hổ, hình như là Cao Viễn huynh!

- Ngươi!

Sắc mặt Cao Viễn tái nhợt.

Lâm Nhạc không nhìn đối phương nữa mà tự lẩm bẩm một mình,

- Có những người rõ ràng là không biết tự lượng sức mình nhưng lại thích ra vẻ ta đây.

- Không lẽ tên tiểu tử kia đoán được?

- Khẳng định là vậy, nhưng tu vi của hắn mới là Bão Nguyên Cảnh sơ kì.

- Nhưng nhìn hai người bọn hắn huênh hoang như vậy, cứ cảm thấy khó chịu thế nào, ai đi tìm chúng luận bàn, tiện thể dạy luôn cho một bài học.

- Không cần chúng ta đi, Cao Viễn huynh đã không nhịn được rồi.

Trong tiếng nghị luận của chúng nhân, Cao Viễn tiến lên trước một bước, chỉ Lâm Nhạc và Diệp Trần nói:

- Đừng phí lời, hai người các ngươi ai dám luận bàn với ta, hoặc là cả hai cùng lên cũng được, không lại trách Cao Viễn ta ỷ mạnh hiếp yếu.

Không đợi Diệp Trần lên tiếng, Lâm Nhạc đã nói:

- Cả hai cùng lên, ngươi cũng tự đánh giá mình cao quá đấy, ta sẽ luận bàn với ngươi trước.

Diệp Trần không đưa ra bất cứ phản ứng gì, trước khi hai người bắt đầu chiến đấu, hắn không thể phân tích lực chiến đấu của họ, nói không chừng Lâm Nhạc có thể thắng được đối phương.

Cao Viễn cười lạnh,

- Trong vòng mười chiêu, nếu như không đánh bại ngươi, ta sẽ tự động nhận thua.

- Vậy để ta xem ngươi định dùng mười chiêu gì để đánh bại ta.

Sau chuyến đi đến Thiên Mộng cổ địa, Lâm Nhạc ý thức được thực lực của mình vẫn chưa đủ, ở trong Long Hổ Sơn không ngừng khổ luyện công pháp và võ học, nếu không, hắn cũng không tham gia lần tụ hội này, tự

chuốc nhục vào thân.

Ở mảng đất trống.

Hai người đứng cách nhau hai mươi mét.

Đùng!

- Lâm Nhạc, bây giờ để ta cho ngươi biết thế nào là chênh lệch.

Cao Viễn hít một hơi thật sâu, quang mang lam sắc bên ngoài cơ thể bốc lên, trong quang mang lại có quang điện lập lòe, nhảy nhót không ngừng, dưới sự công kích của quang điện, phiến đá bằng phẳng dưới chân cũng cháy đen nứt nẻ.

Lôi hệ chân khí!

Diệp Trần thoáng kinh ngạc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 179: Đối Chiến

Trong thuộc tính chân khí, không nghi ngờ gì, Lôi hệ chân khí và Hoả hệ chân khí có lực công kích tương đối mạnh, Thổ hệ chân khí và Kim hệ chân khí chuyên về phòng ngự, Thuỷ hệ chân khí độc chiếm thứ hạng trên phương diện hồi phục lực, những thuộc tính chân khí hiếm gặp khác có mạnh có yếu, ví dụ Băng hệ chân khí chính là một loại rất mạnh.

Đương nhiên, thế sự chẳng có gì tuyệt đối, thuộc tính chân khí chỉ là một nguyên tố trong chiến đấu của võ giả, không thể dẫn dắt đại cục, cái được xem trọng nhất, vẫn là năng lực bản thân võ giả.

- Lâm Nhạc, đỡ một quyền của ta!

Lôi quang lấp lánh, cự ly hai mươi mét bị Cao Viễn triệt để bỏ qua, chớp mắt đã thấy xuất hiện trước mặt Lâm Nhạc, một quyền mang theo điện quang nhấp nháy đánh ra.

Nhanh quá, Lâm Nhạc trong lòng có chút chấn động, ** thanh hoàng sắc toàn thân cuồn cuộn khuếch tán, triệt tiêu quyền kình đối phương. (lỗi text nguồn)

Đùng đùng!

Vô số những con điện xà nhỏ xíu bắn ra, nhảy nhót dao động trong không trung.

- Ngươi nghĩ mình có thể chịu được mười chiêu sao?

Cao Viễn cười lạnh một tiếng, lôi quang trên quyền trái càng cương mãnh hơn đánh lên ** thanh hoàng, bởi vì tốc độ quá nhanh, sản sinh âm thanh bén nhọn, khoảnh khắc này tốc độ công kích của Cao Viễn đã đạt đến

âm tốc.

Bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành, Tề Thiếu Phong nói:

- Lâm Nhạc nguy hiểm, Cao Viễn có lôi hệ chân khí duy trì không chỉ lực công kích cường đại, tốc độ cũng là ưu thế của hắn.

- Đúng là như vậy, nhưng Lâm Nhạc sẽ không để bị đánh bại dễ dàng như vậy.

Mộ Dung Khuynh Thành mãi mới thốt được một câu.

Từng tầng ** thanh hoàng sắc bị đánh xuyên, Lâm Nhạc cuối cùng cũng triển khai phản kích.

- Muốn đánh bại ta, mười chiêu vẫn chưa đủ, lùi cho ta!

Lâm Nhạc không lùi mà tiến, đánh mạnh một quyền, quyền kình hung mãnh trong nháy mắt hoá thành một chiếc chân khí đại đỉnh cao ba thước, đối chọi với quyền phong của Cao Viễn.

Ầm!

Hai loại quyền kình khác nhau đối chọi, lực phản chấn sản sinh lột bỏ một tầng dày trên mặt đất, dư lực thậm chí còn làm rung cả bức tường viện phía xa.

- Lôi Quang Trùng!

Thân hình hai người vừa chạm đã phân, tu vi Cao Viễn vẫn cao hơn Lâm Nhạc một bậc, mặt đất nơi hắn đang đứng bị mài thành một vết vừa dài vừa sâu, thân thể lùi nhanh ra sau, điện quang trên tay bạo trướng, hợp làm một, bắn ra một đường lôi quang về phía Lâm Nhạc.

Rắc!

Lôi quang nhanh như điện xẹt, đợi đến khi nó chỉ còn cách Lâm Nhạc ba

bước, mặt đất mới bắt đầu nứt vỡ, xuất hiện một vết cháy xém hình vòng cung.

- Định Đỉnh Thiên Hạ!

Sự cường đại của Cao Viễn vượt qua tầm dự liệu của Lâm Nhạc, lúc này hắn đã quên mất tất cả, chân khí trong cơ thể vận chuyển cực hạn, hai chân hơi mở, hai tay siết chặt, thanh hoàng sắc chân khí hùng hậu hoá thành một chiếc đại đỉnh chân khí cao bằng hai đầu người, chặn đứng trước lôi quang.

Keng!

Lôi quang và tiếng kim loại ma sát đồng thời bạo phát, mang theo lôi quang cùng sóng âm xung kích điên cuồng tàn phá, mang theo tất cả chúng nhân xung quanh.

Lúc này, thực lực ai cao thực lực ai thấp có thể nhìn rõ mồn một, người thực lực thấp không thể không tạo một tấm bình phong chân khí dày dặn trước cơ thể, trung hoà sóng xung kích, người có thực lực cao hoặc là một quyền đánh tan sóng xung kích, hoặc là vận chân khí hộ thể, lợi hại nhất là Tề Thiếu Phong cùng Mộ Dung Khuynh Thành và võ giả một Bão Nguyên Cảnh trung kì khác.

Chỉ thấy Tề Thiếu Phong bàn tay như đao, cắt một đường vào không trung, bất luận sóng xung kích mãnh liệt thế nào, cũng bị chém thành hai nửa, tan thành mây khói.

Vị võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì còn lại dựng thẳng bàn tay, che trước người, sóng xung kích vừa tiếp xúc với bàn tay hắn, như đậu tương gặp bàn xay, bị nghiền nát bấy.

Về phần Mộ Dung Khuynh Thành, người có tu vi cao nhất trong số mọi người chỉ khẽ mỉm cười, ngón tay thon dài hơi cong, búng nhẹ một cái.

Ba!

Sóng xung kích tán ngược ra sau, tựa hồ như một búng vừa rồi đã thay đổi quỹ trích của nó.

- Lợi hại!

Ánh mắt Diệp Trần mặc dù đang nhìn người khác, nhưng động tác cũng không chậm, tay phải chắp hai ngón, cắt vào hư không, phá tan sóng xung kích.

Trên mảng đất trống.

Lâm Nhạc khoé miệng rỉ máu, y phục xuất hiện những vết cháy nhỏ.

Cao Viễn ha ha cười nói:

- Xem ra ta vẫn đánh giá cao ngươi, ngoài miệng thì lợi hại, nhưng chỉ đỡ được ba chiêu của ta.

- Thắng phụ chưa phân, bây giờ mừng rỡ e rằng hơi sớm, tiếp một chiêu của ta.

Lâm Nhạc không biết thi triển công pháp gì, thanh hoàng sắc chân khí bên ngoài cơ thể phóng lên cao, cuộn trào mãnh liệt, sau đó hắn rít lên một tiếng, hai tay giang rộng, tung một đòn từ cự ly xa.

Ầm ầm!

Một chiếc cự đỉnh bằng chân khí cao mười mét, rộng hai mươi mét từ trên trời trấn áp xuống.

- Muốn trấn áp ta?

Cao Viễn sắc mặt hơi biến, thân thể đột nhiên trở nên nặng nề, tầng chân khí bên ngoài bị ép, phải thu vào trong cơ thể, không thể động đậy, một khắc sau, mặt đất dưới chân hắn không chịu nổi uy áp của cự đỉnh, sụp xuống một mét, đường nét bên trong rất giống hình dáng bên ngoài cự đỉnh.

Rống!

Một tiếng rống dữ tợn truyền ra, trên người Cao Viễn một lần nữa bạo phát lôi quang lấp lánh, một nắm đấm lôi điện xông thẳng lên trời, đánh lên chân khí cự đỉnh.

Chân khí cự đỉnh lớn thì lớn thật, nhưng rõ ràng vẫn chưa đủ hình tượng, bề ngoài có chút mơ hồ, bị nắm đấm lôi điện đánh trúng, nhất thời nổ tung.

Phụt!

Há miệng phun ra một ngụm máu tươi, Lâm Nhạc sắc mặt trở nên tái nhợt.

- Có thể ép ta đến trình độ này, coi như không tệ, bại đi!

Đứng trong hố, Cao Viễn cách không đánh ra một quyền, nắm đấm lôi điện hung mãnh mang theo uy thế đáng sợ ầm ầm tiến về phía Lâm Nhạc.

- Một quyền này, Lâm Nhạc không thể đỡ được.

Diệp Trần không chút do dự, thân thể hoá thành một đường tàn ảnh xuất hiện trước mặt Lâm Nhạc, Long Tuyền Kiếm xuất vỏ, chém lên nắm đấm lôi điện.

Lôi điện nổ, Cao Viễn cười gằn một tiếng, một quyền này của hắn uy lực đủ để đánh bay một ngọn núi nhỏ, võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong cũng không thể chống đỡ.

Xì xì!

Nắm đấm lôi điện tự động tách ra làm đôi, Diệp Trần bình an vô sự.

- Hắn đỡ được, không thể nào?

Cao Viễn sững người, không dám tin vào mắt mình.

Đám người quan chiến cũng giật mình không kém.

- Nắm đấm lôi điện của Cao Viễn bị cắt đôi, thật hay giả vậy!

- Có lẽ Cao Viễn vẫn chưa động dụng toàn lực! Dù sao một quyền này vốn định đánh Lâm Nhạc nên trước đó có lẽ đã thu lại hai phân ba lực đạo.

Quay đầu, Diệp Trần nói với Lâm Nhạc:

- Ở đây giao cho ta.

Chùi vết máu trên miệng, Lâm Nhạc ngưng trọng nói:

- Ngươi cẩn thận chút, thực lực của hắn mạnh hơn hai năm trước nhiều, hình như tương đương Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì.

- Ta tự có chừng mực.

Đợi Lâm Nhạc quay trở lại chỗ ngồi, ánh mắt Diệp Trần mới dừng lại trên người Cao Viễn.

Nhảy ra từ trong hố, Cao Viễn hắc hắc cười nói:

- Không tệ, có thể đỡ được một quyền tám phần lực đạo của ta, ngươi có thể tự hào về mình đấy.

- Mười phần lực đạo thì đã làm sao, cứ tung hết ra đây!

- Hi vọng đến lúc đó ngươi vẫn có thể mạnh miệng!

Cao Viễn huýt dài một tiếng, lôi điện quanh người bạo trướng, thậm chí còn có phần cường thịnh hơn lúc chiến đấu với Lâm Nhạc, rõ ràng lúc nãy hắn vẫn chưa dùng hết thực lực, một Lâm Nhạc căn bản không xứng để hắn dùng toàn bộ thực lực, lúc nãy nếu như không phải Diệp Trần một kiếm chém vỡ nắm đấm lôi điện, hắn vẫn sẽ giữ lại vài phần thực lực, nhưng bây giờ thì khác, hắn muốn một quyền triệt để đánh ngã đối phương, khiến hắn còn phải thảm hơn Lâm Nhạc.

Một bước tiến lên, mặt đất bị dẫm nát, Cao Viễn tay phải bọc lôi quang, như một cánh tay lôi điện, mang theo khí thế hung mãnh đánh ra.

- Nhất Lôi Nhị Thiểm!

Rắc!

Nắm đấm lôi điện cự đại nổ tung giữa đường, biến thành hai nắm đấm lôi điện nhỏ hơn, một trái một phải kẹp lấy Diệp Trần, nhanh như điện xẹt.

- Không đủ!

Sắc mặt Diệp Trần không biến, thân thể cũng phân thành hai, trong nháy mắt chém vỡ hai nắm đấm lôi điện.

- Phân thân hoá ảnh? Chút tài mọn.

Một quyền không đánh bại được Diệp Trần, Cao Viễn hơi có chút bực mình, nhưng rất nhanh bị hắn bỏ qua, hít một hơi thật sâu, lôi quang quanh người thu liễm lên bề mặt da thịt, ngưng thành một chiếc lôi điện khải giáp có chút mơ hồ, lôi điện khải giáp tạo hình bá đạo, biến hắn thành một chiến sĩ thượng cổ, uy mãnh vô song.

- Cao Viễn đến Lôi Điện Khải Giáp cũng ngưng luyện ra được, nghe nói ngưng luyện được Lôi Điện Khải Giáp, Lôi Điện Thần Quyền uy lực sẽ tăng thêm năm phần.

Tề Thiếu Phong có chút nhạc nhiên.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Từ sau khi cuộc thi Tiềm Long Bảng khoá trước kết thúc, thực lực mọi người đều tiến bộ rất nhanh, cuộc thi Tiềm Long Bảng khoá này e rằng sẽ còn kịch liệt hơn.

- Cái đó là đương nhiên, cuộc thi Tiềm Long Bảng năm nay mới là bữa tiệc sôi nổi nhất của giới thanh niên Nam Trác Vực, muốn giành được thứ

hạng, khó khăn vô cùng.

Trong lúc hai người nghị luận, Cao Viễn quát lạnh một tiếng.

- Lôi Đỉnh Vạn Quân!

Một quyền vẫn chưa đánh ra hoàn toàn, mặt đất xung quanh Cao Viễn đã nứt nẻ như hình mai rùa, tựa hồ như có sức mạnh vô hình đang đập vụn chúng, sau đó, từng mảng đất vỡ nổi lên, trong không khí có điện cung chớp loé, lấp đầy không gian.

Một khắc sau!

Một đường lôi mang như lưu tinh bắn ra, kéo theo cái đuôi dài mấy chục mét, trên cái đuôi ấy là những tia lửa điện quấn chặt như rắn, thi nhau phát ra những tiếng nổ lốp bốp, vẫn chưa hết, vô số những mảnh đất vỡ mang theo điện quang chằng chịt cũng theo đó đánh ra, tựa hồ như cả không gian đang ép về phía Diệp Trần.

- Một quyền này đủ để chống lại Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì, Cao Viễn thắng.

- Được giáo huấn một chút cũng tốt, cho chúng biết thế giới bên ngoài rất lớn, không phải là thứ cửu quốc chúng có thể so sánh.

Mặc dù một quyền này vẫn chưa chạm đích, nhưng chúng nhân đã xác định Cao Viễn sẽ thắng.

- Vẫn chưa đủ!

Ánh mắt Diệp Trần lạnh lùng, y phục trên người không gió tự động bay ngược ra sau, hai tay nắm chặt Long Tuyền Kiếm, lúc nhanh lúc chậm chém ra, trầm trọng không gì sánh được, trong lúc hắn huy động Long Tuyền Kiếm, chúng nhân cảm thấy như đang có một luồng sức mạnh vô hình nổi lên, làm cho mọi thứ xung quanh trở nên yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi, tiếng gió thổi lên ngọn cỏ, tiếng lá cây xào xạc,

thậm chí đến tiếng máu chảy trong người cũng có thể nghe thấy.

Phốc!

Đầu tiên là lôi mang, sau đó là điện quang vỡ vụn, dưới một kiếm này, đại thế vô hình bị hãm lại, tất cả biến thành hư vô, sau đó lại có sấm sét loá mắt hơn nổi lên, là một dải kiếm quang như thanh tuyền, nhẹ nhàng chém lên lôi mang, lôi mang thế như bôn lôi, có thể xuyên thủng tất cả, nhưng dối diện với đường kiếm quang này, mọi sự nhanh nhẹn đều biến mất, một phân thành hai.

- Lại một kiếm chém vỡ!

Có người thì thào.

- Sao lại như vậy được, ta đã đem Lôi Điện Thần Quyền luyện đến cảnh giới lôi điện sinh khải giáp, uy lực quyền kình tăng gần năm phần, võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì cũng chưa chắc đỡ được, sao hắn có thể một kiếm chém vỡ, không lẽ vừa rồi là kiếm ý?

Nghĩ đến từ kiếm ý, tâm thần Cao Viễn chấn động, khó tin nhìn Diệp Trần vẫn đang bị bao phủ trong vô số điện quang, thân ảnh không quá cao lớn của đối phương lúc này được phóng to vô hạn, có phong mang vô hình chi khí xé rách hư không, chém nát hư vô.

Xích lạp!

Trong điện quang chằng chịt, Diệp Trần bình thản bước ra, lam y chỉnh tề sạch sẽ, không dính chút bụi trần, điện xà hội tụ thế nào cũng không thể tiếp cận được hắn quá ba thước, bị chân khí hộ thể ẩn hàm phong mang chi khí nghiền nát, vỡ tan, còn hắn thì chẳng hề hấn gì.

- Ta đã tiếp của ngươi ba quyền, bây giờ đến lượt ngươi đỡ một kiếm của ta.

Diệp Trần mắt lộ phong mang, tựa hồ như trong đó có hai đường kiếm

khí kích xạ, chạm vào người Cao Viễn, một khắc sau, đối phương lập tức sinh cảm ứng, toàn thân nổi da gà, da đầu tê rần.

- Không phải chỉ một kiếm sao? Ta cũng muốn xem một kiếm của ngươi sẽ phá vỡ phòng ngự của ta thế nào.

Cao Viễn thập phần kiêng kị kiếm ý của Diệp Trần, trên cuộc thi Tiềm Long Bảng khoá trước, kiếm ý lợi hại hắn mặc dù chưa phải đích thân lĩnh giáo, nhưng luồng uy thế ấy thì hắn vẫn nhớ như in, nhưng bây giờ không phải thi đấu, hắn có đủ thời gian bố trí phòng ngự.

- Lôi Điện Tam Trùng Thiên!

Hạ thấp trọng tâm cơ thể, Cao Viễn kêu khẽ một tiếng, hai tay xác nhập, rồi lại tách sang hai bên, cứ vậy ba lần, ba tầng lam sắc lôi điện phòng ngự chặn phía trước người, chỉnh tề ngay ngắn, hỗ trợ lẫn nhau, từ bên trong nhìn ra, thế giới bên ngoài trở nên mơ hồ, cảnh tượng cũng như đang nhảy nhót.

- Không ngờ Cao Viễn lại bị ép đến mức phải toàn diện phòng ngự!

- Kiếm khách một khi lĩnh ngộ kiếm ý, chiến lực tăng gấp theo cấp số nhân, võ giả đồng cấp không phải đối thủ của họ, chẳng trách hắn cũng không coi Cao Viễn ra gì.

- Nhưng muốn một kiếm phá vỡ ba tầng phòng ngự, có lẽ hơi khó!

Thấy Diệp Trần lĩnh ngộ kiếm ý, phần lớn mọi người sắc mặt đều trở nên ngưng trọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 180: Kiếm Ý Tiểu Thành, Thiên Ma Lực Tràng!

Giơ tay vuốt lại một lọn tóc bị gió thổi tung, Mộ Dung Khuynh Thành thích thú nói:

- Kiếm ý tiểu thảnh, thanh niên cả Nam Trác Vực này hình như rất ít người làm được điều đó!

Tề Thiếu Phong kinh ngạc, gật đầu nói:

- Cuộc thi Tiềm Long Bảng khoá trước, có mười ba người lĩnh ngộ kiếm ý, kiếm ý tiểu thành hai người, nhưng cuối cùng giành được thứ hạng chỉ có tám người, năm người còn lại tu vi hơi thấp, vận dụng kiếm ý vẫn chưa thuần thục, lần này e rằng sẽ lại quật khởi.

- Nam Trác Vực nhân khẩu hơn một tỷ, dưới hai mươi tư tuổi lĩnh ngộ kiếm ý mới mười ba người, không ngờ cửu quốc của Lâm Nhạc lại xuất hiện một thanh niên lĩnh ngộ kiếm ý tiểu thành, thực sự không thể xem thường.

- Đúng, kiếm khách lĩnh ngộ kiếm ý vô cùng đáng sợ, lúc nào cũng có thể duy trì chiến lực ở mức độ đỉnh phong, bất kì nguyên tố nào gây bất lợi cho hắn đều sẽ bị kiếm ý chém chết.

Tề Thiếu Phong hít một hơi thật sâu, nhìn vào đôi mắt sáng quắc của Diệp Trần.

- Đỡ này!

Đợi Cao Viễn chuẩn bị xong phòng ngự, Diệp Trần tiến lên một bước, Long Tuyền Kiếm trong tay từ trái cắt ngang qua phải, không mang theo một tia khói lửa nào.

Một kiếm xuất, không khí nhấp nhô như sóng nước nhất tề bị tách ra.

Ba!

Ba!

Ba!

Ba tầng phòng ngự bằng lôi điện chỉ ngăn được trong chốc lát, sau đó, bình phong bị kiếm khí xuyên qua, sau tấm bình phong đó, Cao Viễn miệng thổ máu tươi, Lôi Điện Khải Giáp trên người vỡ tan trong nháy mắt.

- Đây là uy lực của kiếm ý sao, không coi phòng ngự ra gì cả.

Cao Viễn một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, thần tình uể oải.

Hậu hoa viên lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng gió cùng tiếng cây cỏ xao động nhè nhẹ, một lúc lâu sau, những tiếng nghị luận mới bắt đầu vang lên.

- Một kiếm, Cao Viên bại.

- Người nay chiến lực cường hãn dị thường, nếu tu vi cao hơn một chút, cuộc thi Tiềm long bẳng chắc chắn sẽ lại có thêm một mãnh nhân.

Giữa đám đông, Lâm Nhạc trong lòng bội phục, thầm nghĩ: Mới từng ấy thời gian mà tu vi của hắn đã lại tiến thêm một bước lớn, đúng là một ngày ngàn dặm.

- Đa tạ!

Hai tay chắp quyền, Diệp Trần quay trở lại bên cạnh Lâm Nhạc.

- Diệp Trần, lúc này là....

Diệp Trần nói:

- Kiếm ý tiểu thành

Vốn dĩ kiếm ý của hắn đã tiếp cận kiếm ý tiểu thành, lúc đi qua Thiên Khiếm Hiệp, kiếm ý tàn dư của Chiến Vương không chỉ nghiền nát kiếm ý của hắn, mà còn mang đến cho hắn một tia lãnh ngộ, tia lãnh ngộ này cộng thêm vào kiếm ý dựng lại sau khi bị vỡ, đột phá xiếng xích, kiếm ý tiến nhập tiểu thành cảnh giới.

Kiếm ý tiểu thành và kiếm ý tiếp cận tiểu thành nhìn thì có vẻ chỉ cách nhau một bước nhỏ, nhưng uy lực thì hoàn toàn khác biệt, giống như khoảng cách giữa một người bình thường và một người tàn tật.

- Quả đúng là như vậy.

Lâm Nhạc gật gật đầu, âm thầm cảm thán.

Cao Viễn chiến bại không dám tiếp tục khiêu khích Diệp Trần, những người khác sau một hồi kinh ngạc, cũng không bàn luận chuyện này nữa, đối với họ mà nói, thắng bại là chuyện quá bình thường, giữa thanh niên với nhau luôn là bất tương phục, nhưng nếu là bại, cũng không có gì để nói, chỉ có quay về khổ luyện, tranh thủ sau này đánh bại đối phương, rửa mối nhục hôm nay, dưới sự cạnh tranh kịch liệt đó, tiến bộ của họ mới kinh nhân như vậy, bởi vì hết lần này đến lần khác vượt qua đối phương hoặc bị đối phương qua mặt, áp lực đó đủ để kích thích tiềm lực của họ.

Thời điểm lớp thanh niên cường thịnh nhất, cũng chính là thịnh thế của Chân Linh Đại Lục, cường giả nhiều như cây trong rừng.

- Mộ Dung, cuộc thi Tiềm Long Bảng lần trước không có duyên giao thủ với nàng, lần này chúng ta đọ vài chiêu thế nào?

Ngoài Tề Thiếu Phong và Mộ Dung Khuynh Thành ra, võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kì còn lại không kìm được, đòi tranh cao thấp với Mộ Dung Khuynh Thành, để xem thực lực đối phương rốt cục đạt đến cấp bậc nào.

Mộ Dung Khuynh Thành mỉm cười nói:

- Xin chỉ giáo.

Không khí đặc sánh như nước, Mộ Dung Khuynh Thành thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện giữa trung tâm không địa, trong khoảng khắc đó, không ít người tư duy dường như dừng lại.

- Lực tràng? (trọng lực)

Diệp Trần trong mắt có kinh sắc ánh lên.

Lâm Nhạc thì thầm nói:

- Mộ Dung Khuynh Thành tu luyện là Thiên Ma Đại Pháp một trong lưỡng đại tuyệt học Phi Thiên Ma Tông, Thiên Ma Đại Pháp là địa cấp đỉnh giai công pháp, phân thành mười lăm trùng, luyện đến trùng thứ sáu, sẽ sinh ra Thiên Ma Lực Tràng, có thể khống chế lực tràng trong không khí thành của mình, đưa tốc độ đạt đến cực hạn, người khác công kích nàng, kình khí cũng sẽ bị Thiên Ma Lực Tràng trung hoà một phần, thậm chí trung hoà toàn bộ, thập phần lợi hại, rất nhiều người đều thừa nhận, nàng có thực lực của thập cường Tiềm Long Bảng.

Nhưng người khiêu chiến Mộ Dung Khuynh Thành cũng không đơn giản, hắn tên Nguỵ Nhân Kiệt, hai năm trước đã lĩnh ngộ đao ý, xếp hạng ba mươi bảy, còn trên cả Tề Thiếu Phong, bây giờ không biết đạt đến trình độ gì, lần này quả nhiên đến đúng, được xem luận bàn cấp bậc này.

Nói xong, Lâm Nhạc cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Địa cấp đỉnh giai công pháp Thiên Ma Đại Pháp chiến với Đao ý!

Diệp Trần thở ra một hơi thật chậm, nền móng lục phẩm tông môn Phi Thiên Ma Tông quả nhiên cường đại, đến địa cấp đỉnh giai công pháp cũng có, không phải thất phẩm tông môn có thể so sánh, nói như vậy, thất phẩm tông môn trở lên được gọi là cấp tông môn không phải không có đạo lý, tông hợp thực lực quá mạnh. Về phần người tên Nguỵ Nhân Kiệt khó trách không bị khí chất của Mộ Dung Khuynh Thành ảnh hưởng, thì ra lĩnh ngộ đao ý,

người lĩnh ngộ đao ý và lĩnh ngộ kiếm ý tâm trí kiên định, dễ dàng không bị ngoại vật ảnh hưởng, đương nhiên, một khi bị ảnh hưởng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nhẹ thì đao ý kiếm ý ma diệt, nặng thì cả đời không có thành tựu, có thể nói là hung hiểm vô cùng.

- Nếu Thiên Ma Đại Pháp của nàng vẫn chỉ dừng lại ở trùng thứ sáu, vậy thì hôm nay nàng sẽ bại dưới tay Nguỵ Nhân Kiệt ta!

Thanh niên tên Nguỵ Nhân Kiệt ha ha cười, từng bước đi về phía mảnh đất trống, mỗi một lần bàn chân của hắn chạm đất, đao thế lại tăng thêm một phần, đi đến bước thứ bảy, đao thế ngút trời, chém nát không khí xung quanh, không thể tụ tập.

- Nguỵ huynh xem ra rất tự tin.

Mộ Dung Khuynh Thành đứng giữa trung tâm mảnh đất trống, không khí xung quanh lặng ngắt như tờ, không một gợn sóng, cũng không bị đao thế ảnh hưởng.

- Không tự tin là đã thua về mặt khí thế, Nguỵ Nhân Liệt ta chưa bao giờ mất tự tin.

Keng!

Đao xuất vỏ, Nguỵ Nhân Liệt chủ động công kích trước.

Đao khí sắc bén dưới sự thôi động của đao ý, như một con tuyệt thế hung long, lao về phía Mộ Dung Khuynh Thành, đao khí chưa đến, một trượng mặt đất xung quanh Mộ Dung Khuynh Thành đã lập tức lõm xuống, bên trong một trượng đó là lực tràng của nàng.

- Vỡ!

Mộ Dung Khuynh Thành tiến lên một bước, bàn tay mịn màng như ngọc đập lên đao khí.

Ong!

Không khí vặn vẹo kịch liệt, bàn tay mịn màng đó nhìn thì có vẻ yếu ớt vô lực, nhưng lại ẩn hàm lực tràng đáng sợ, đao khí lệch khỏi quỹ tích.

Đao khí vặn vẹo, lực đạo trong nháy mắt giảm đi ba phần, bị Mộ Dung Khuynh Thành một chưởng đánh nát, tan thành mây khói.

- Kinh Đào Hãi Lang!

Nguỵ Nhân Kiệt hét lên một tiếng, hai tay giữ đao, một đao bổ xuống.

Ầm ầm!

Có tiếng sóng nước nổi lên, một đường đao quang sáng như trăng rằm từ trong sóng nước lao ra, mang theo ý cảnh mãnh liệt, nuốt chửng mọi thứ phía trước, uy lực đến Diệp Trần cũng phải giật mình, hạng ba mươi bảy Tiềm Long Bảng quả nhiên không phải hạng tầm thường.

- Thiên Ma Lực Tràng!

Nhãn thần Mộ Dung Khuynh Thành trở nên nghiêm nghị, hai tay đẩy ra trước, bố trí một tầng lực tràng đáng sợ hơn trước thân người, định phá vỡ toàn bộ sóng nước và đao khí.

Rắc!

Thứ bị huỷ hoại đầu tiên là toà kiến trúc xa hoa sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành, cả toà kiến trúc nứt ra từ giữa, vỡ thành những đống ngổn ngang, sau đó, đao khí của Nguỵ Nhân Kiệt cũng vỡ theo, lúc đao khí còn cách Mộ Dung Khuynh Thành chưa đến nửa trượng đã bị Thiên Ma Lực Tràng vặn đến cực hạn, tan rã hoàn toàn.

- Thiên Ma Đại Pháp trùng thứ bảy!

Nguỵ Nhân Kiệt chằm chằm nhìn Mộ Dung Khuynh Thành, không phát động đợt công kích thứ hai nữa.

Có thể phá vỡ một nửa Thiên Ma lực đạo của ta, đao ý của ngươi chắc đã đạt đến tiểu thành rồi!

Mộ Dung Khuynh Thành thản nhiên cười, không trả lời mà hỏi ngược lại.

Trường đao nhập vỏ, Nguỵ Nhân Kiệt lắc lắc đầu:

- Ta thua, Thiên Ma Đại Pháp là địa cấp đỉnh giai công pháp, cực kì khó luyện, chỉ cần luyện đến trùng thứ bảy, uy lực sẽ tăng gấp đôi, với thực lực hiện tại của ta không thể phá vỡ được lực tràng trùng thứ bảy của nàng, thua cũng không oan uổng.

Thiên Ma Đại Pháp lợi hại như vậy nhưng cũng không phải không có nhược điểm, đó chính là tốc độ tu luyện chậm chạp, Mộ Dung Khuynh Thành tu vi đã đạt đến Bão Nguyên Cảnh trung kì đỉnh phong, Thiên Ma Lực Tràng mới trùng thứ bảy, muốn đột phá lên trùng thứ tám không biết phải cần bao nhiêu thời gian, Thái Huyền Công của mình phẩm cấp mặc dù không bằng Thiên Ma Đại Pháp, nhưng tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều, đợi đạt đến trùng thứ chín hay trùng thứ mười, có lẽ không thua gì Thiên Ma Đại Pháp trùng thứ bảy, may mà mình tu luyện cũng nhanh, có lẽ tới trùng thứ chín sẽ không còn xa nữa.

Diệp Trần vừa xem vừa lặng lẽ tính toán.

Theo luận bàn của Mộ Dung Khuynh Thành và Ngụy Nhân Kiệt chấm dứt, những người khác cũng không cam lòng yếu thế, từng người một bắt đầu luận bàn, trong đó có cả Tề Thiếu Phong.

Vũ khí của Tề Thiếu Phong là hai thanh Tàn Nguyệt Loan Luân, dưới một kích, đối thủ của hắn, một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong liền bị đánh bay, mặt đất giữa hai người xuất hiện một vết chém hình cung, sâu nửa trượng, dài mấy chục thước.

Lâm Nhạc nhịn không được nói với Diệp Trần nói:

- Đừng nhìn bề ngoài của Tề Thiếu Phong hòa ái dễ gần, nhưng một khi ra tay lại thì tàn nhẫn dị thường.

Diệp Trần gật gật đầu, có một số người bề ngoài là dê, nhưng bản chất lại là sói. Loại người này khi không tức giận thì thôi, một khi bộc phát ra thì còn đáng sợ hơn cả sói.

Thu hồi Tàn Nguyệt Loan Luân, Tề Thiếu Phong nhìn lên trời cười nói:

- Các vị, tụ hội hôm nay kết thúc, tiếp theo hết thảy những tiêu phí đều do Tề Thiếu Phong ta lo, tin rằng chút tiền đó ta vẫn bỏ ra được.

- Giang Tiên của Tam Giang Thành có chút danh tiếng, ta sớm đã muốn nếm thử hương vị, nếu Tề huynh đã hào phóng như vậy thì ta cũng không khánh sáo nữa.

- Hắc hắc, muốn ăn Giang Tiên đương nhiên phải đến Thuyền Lâu rồi.

Đa số mọi người đều là thanh niên khí huyết tràn đầy, sớm đã hưởng qua thân mật cá nước (đại ý là quan hệ nam nữ), đi Thuyền Lâu ăn Giang Tiên chỉ là thuận tiện, những mĩ nữ trên đó mới là mục đích chính của bọn hắn. Đương nhiên, có Mộ Dung Khuynh Thành và mấy nữ tử ở chỗ này nên không thể nói rõ thành lời được, mỗi người tự hiểu lấy là được rồi.

Rời khỏi mảnh sân nhỏ bị tàn phá, từng người tách ra.

Vào ban đêm.

Đèn đuốc Tam Giang Thành sáng trưng, sự náo nhiệt không hề giảm chút nào.

Trong phòng ngủ của nhà trọ, Diệp Trần nhắm mắt xếp bằng trên chiếc giường rộng rãi, đang cố gắng tu luyện chân khí, tiếng ồn ào ở bên ngoài không ảnh hưởng đến hắn chút nào.

Cuộc tụ hội hôm nay, sự cường đại của Mộ Dung Khuynh Thành, Tề

Thiếu Phong và Ngụy Nhân Kiệt khiến hắn cảm thấy được áp lực rất lớn. Trong số bọn họ hoặc là tu luyện công pháp cực kì lợi hai, hoặc là có võ kỹ cường đại, kiếm ý trước nay hắn dựa vào để chiến đấu vượt cấp cũng không phải là điểm sáng, bởi vì Ngụy Nhân Kiệt cũng lĩnh ngộ được đao ý cùng nổi danh với kiếm ý, hơn nữa cũng đã đạt được chút thành tựu.

Nếu dùng thực lực hiện nay để tham dự trận đấu Tiềm Long Bảng thì không cần phải nói, khẳng định sẽ không lọt vào được hạng trước bốn mươi, còn về trước năm mươi cũng không chắc lắm. Hơn hai năm, ai biết được những cao thủ bài danh phía sau trên Tiềm Long Bảng đã đạt đến mức nào. Nói không chừng có một số người tham gia trận đấu Tiềm Long Bảng lúc trước là khi bản thân vừa mới quật khởi, không đủ thời gian tích lũy nội tình, giờ hai năm đã qua đi, thực lực đương nhiên sẽ đột nhiên tăng mạnh, tiến triển cực nhanh, một đường giết đến hạng trước ba mươi, trước mười cũng có thể.

Kinh mạch ẩn ẩn đau đớn, Diệp Trần cắt đứt liên hệ với linh thạch, chậm rãi mở to mắt.

- Có áp lực là tốt, bất quá phải ăn từng ngụm, không thể ăn một miếng mà mập ngay được, dù sao có gấp cũng không tăng thực lực lên được, giờ trước tiên nên tu luyện Thái Huyền Công đến cảnh giới cao nhất đã rồi tính sau.

. . .

Trên một tòa nhà cao vút có hai đạo nhân ảnh ở đó.

Nương theo ánh trăng có thể thấy được đó là một nam một nữ, nữ mặc áo tím, mặt che một miếng lụa mỏng, chính là nhị đệ tử Mộ Dung Khuynh Thành của Phi Thiên Ma Tông, nam là Tề Thiếu Phong.

Gió nhẹ nhàng thổi qua miếng lụa mỏng trên mặt Dung Khuynh Thành, nàng thản nhiên nói:

- Tề huynh, ngươi vạn dặm mời ta đến đây, không phải chỉ vì cuộc tụ hội nho nhỏ này đấy chứ!

Tề Thiếu Phong cười nói:

- Đương nhiên không phải.

- A! Mộ Dung nguyện rửa tai lắng nghe.

Vẻ mặt Mộ Dung Khuynh Thành như thường, chợt vươn tay chụp lên, một con dơi đang kiếm ăn trong đêm bị trường lực vô hình vặn nát.

Tề Thiếu Phong nói:

- Ba tháng trước, ta nghe được tin tức tại bên trong Thập Vạn Đại Sơn Thương Huyền Quốc có người nhặt được một mảnh lân phiến của Thiên Ma Mãng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 181: Đến Thương Huyền Quốc

- Lân phiến Thiên Ma Mãng, chuyện này là thật?

Trong ánh mắt hiện lên quang mang khác thường, Mộ Dung Khuynh Thành nhìn chằm chằm vào Tề Thiếu Phong.

Hô hấp thoáng nhanh lên, Tề Thiếu Phong mất tự nhiên chuyển dời ánh mắt, mỉm cười nói:

- Hẳn không phải giả, mảnh lân phiến Thiên Ma Mãng này đã được ta dùng mươi vạn lượng hoàng kim và 500 khối hạ phẩm linh thạch để mua lại, lúc này đang ở chỗ của ta, ngươi có thể cầm xem thử.

Bên trên Trữ Vật Linh Giới chợt lóe lên ánh sáng âm u, một miếng lân phiến lớn chừng cái đầu người hiện ra trên tay Tề Thiếu Phong, hắn hít sâu một hơi, đưa lân phiến cho đối phương.

Nhận lấy lân phiến, Mộ Dung Khuynh Thành vận khởi Thiên Ma chân khí quán chú vào trong đó.

Ông!

Không khí có chút chấn động, mặt ngoài của lân phiến hiện lên một tầng hắc sắc quang mang.

- Quả thật là lân phiến của Thiên Ma Mãng, chỉ có lân phiến của Thiên Ma Mãng mới có thể sinh ra cộng hưởng với Thiên Ma chân khí của ta thôi.

Mặt Mộ Dung Khuynh Thành vốn vui vẻ, lập tức cười khổ nói:

- Bất quá lấy kích thước của lân phiến để suy đoán thì đầu Thiên Ma

Mãng này có lẽ ở vào Trưởng Thành Kỳ, đẳng cấp sẽ không thấp hơn thất cấp, cho dù hai người chúng ta có liên thủ thì cũng không ngăn được một kích tùy ý của nó chứ đừng nói đến đạt được Thiên Ma Hoa.

Mộ Dung Khuynh Thành để ý Thiên Ma Mãng như thế cũng không phải muốn đạt được thứ gì từ trên người nó, mà là để ý đến cây Thiên Ma Hoa nó đang thủ hộ. Theo truyền thuyết thì Thiên Ma Hoa chính là do máu tươi của Thượng Cổ Ma Vương biến thành, trong hoa ẩn chứa ma lực cực kì cường đại. Nếu có thể đạt được một mảnh lá cây của Thiên Ma Hoa, Thiên Ma Đại Pháp của nàng có hy vọng rất lớn sẽ tấn chức lên đệ bát thậm chí là đệ cửu trọng trong thời gian ngắn. Còn nếu đạt được cả bụi Thiên Ma Hoa thì tu luyện Thiên Ma Đại Pháp đến cảnh giới cao nhất cũng không phải không có khả năng. Phải biết rằng trong lịch sử của Phi Thiên Ma Tông, trừ một số cường nhân đã chết thì thì chưa từng có người nào tu luyện Thiên Ma Đại Pháp đến cảnh giới cao nhất cả.

Tề Thiếu Phong cười nói:

- Ta mời ngươi tới đương nhiên sẽ không để ngươi đi một chuyến tay không, ngươi nhìn xem, miếng lân phiến này phải chăng có chút tổn hại?

Nghe vậy, Mộ Dung Khuynh Thành cúi đầu nhìn lại, quả nhiên ở phía mép của lân phiến có một đạo vết rách, vừa rồi vì tâm tình dao động quá lớn nên không phát hiện ra.

- Đầu Thiên Ma Mãng này bị thương!

Mộ Dung Khuynh Thành rất rõ, phòng ngự của Thiên Ma Mãng thập phần cường đại, trong yêu thú đồng cấp cơ hồ không có địch thủ, sẽ không dễ dàng rớt xuống lân phiến. Hơn nữa nó khác với những yêu thú loài rắn bình thường, sau khi Thiên Ma Mãng lột da sẽ nuốt lại toàn bộ da mình lột ra, càng không có khả năng lân phiến bị thất lạc ra ngoài.

- Một đầu Thiên Ma Mãng trưởng thành kỳ bị thương chúng ta cũng không đối phó nổi, trừ phi nó bị nội thương thập phần nghiêm trọng, không

cách nào hồi phục trong thời gian ngắn được.

Mộ Dung Khuynh Thành rất tỉnh táo.

- Ngày ấy bên trong Thập Vạn Đại Sơn xuất hiện lôi bạo, cách nơi lân phiến của Thiên Ma Mãng rơi xuống cũng không xa. Ta nghĩ, có lẽ có yêu thú hoặc võ giả thừa dịp Thiên Ma Mãng độ kiếp suy yếu, muốn đánh chết nó. Giờ Thiên Ma Mãng chưa hẳn còn sống, mà Thiên Ma chân khí của người và Thiên Ma Hoa có cảm ứng lẫn nhau, chỉ cần khoảng cách không lớn quá, hơn phân nữa là tìm được gốc Thiên Ma Hoa kia rồi.

Tề Thiếu Phong trăm phương ngàn kế muốn trợ giúp Mộ Dung Khuynh Thành như thế cũng không phải vì gì khác, mà là vì để đạt được tâm hồn thiếu nữ của nàng. Từ sau cuộc tranh tài Tiềm Long Bảng lần trước, phong tư của nàng khiến hắn không thể nào khống chế được lòng mình, tin rằng có rất nhiều người giống như hắn

- Phần tình này ta ghi nhớ!

Tuy Mộ Dung Khuynh Thành đã loáng thoáng hiểu rõ tâm tư Tề Thiếu Phong, từ tận đáy lòng cũng không muốn nhận phần tình này của hắn, nhưng nàng cũng không muốn buông tha cho Thiên Ma Hoa.

- Người định khi nào xuất phát, thực lực của ta tuy không bằng ngươi, nhưng miễn cường có thể trợ giúp ngươi một tay.

Tề Thiếu Phong hỏi.

- Ba ngày sau! Ta muốn chuẩn bị một chút.

- Tốt, ba ngày sau gặp mặt.

Đợi đến khi Tề Thiếu Phong rời đi, Mộ Dung Khuynh Thành xoay người phóng mắt khắp Tam Giang Thành, thở dài khe khẽ. Đối phương mang đến cho nàng ấn tượng không tệ, bất quá cũng chỉ là ấn tượng không tệ thôi, giữa hai người không phát sinh bất cứ tình cảm nào cả. Huống chi nàng

tu luyện chính là Thiên Ma Đại Pháp, dù gặp được người vừa ý cũng mà khó động tình, đương nhiên, một khi đã động tình chính là đến chết cũng không thay đổi.

Không khí có chút vặn vẹo, thân ảnh Mộ Dung Khuynh Thành liền biến mất.

. . .

Sáng sớm ở Tam Giang Thành thập phần náo nhiệt, bên ngoài các loại âm thanh hỗn tạp một chỗ, truyền vào phòng trọ trong tửu lâu.

Sau khi rửa mặt xong xuôi, Diệp Trần đẩy cửa phòng thuê ra ngoài

Trên đường cái, dòng người đi lại hối hả.

- Tàu chở khách đi Thương Huyền Quốc, chỉ còn thừa lại ba chỗ cuối cùng, nếu muốn đi thì mau đến bến tàu số 23, thời gian không chờ đợi người...

Diệp Trần dừng bước chân lại, hỏi:

- Tốc độ tàu chở khách có nhanh không?

- Tàu chở khách của Nam Phương thương hội chúng ta sao lại chậm được, một ngày có thể đi được bốn nghìn dặm, là thuyền được mua từ Hắc Long Đế Quốc đấy.

Trên mặt Diệp Trần kinh ngạc, chợt lắc đầu. Tam Giang Thành có phân hội của Nam Phương thương hội, có nhiều thuyền lớn là chuyện đương nhiên, nhưng tiếc là tốc độ không bằng Hải Thú Hào, một ngày bốn nghìn dặm thì phải mất 50 ngày mới có thể đến được Thương Huyền Quốc, quá lâu.

- Tự xử thì tốt hơn.

Diệp Trần không định đi thuyền khách, quyết định tự mình đi! Lấy tu vị

hiện tại của hắn có thể cam đoan một ngày đi được hơn vạn dặm.

Rời khỏi Tam Giang Thành, Diệp Trần bay vút theo biên giới Lạc Nhạn Giang.

Đi càng xa, người xung quanh mình ngày càng ít, đến cuối cùng, cơ hồ không còn nhìn thấy người nào nữa, chỉ có sóng nước mênh mông và núi non không dứt.

Oanh!

Một quyền đánh bay một đầu phi hành yêu thú nhào đến, tốc độ Diệp Trần không giảm, thân hình rẽ vào trong núi lớn.

Dọc theo Lạc Nhạn Giang cũng không phải là đường tắt, hiện giờ hắn cần xuyên qua một tòa sơn mạch lớn trong cảnh nội Thông Linh Quốc mới có thể đến Thương Huyền Quốc nhanh hơn được.

Thời gian như nước chảy, rất nhanh trôi qua!

Sau nửa tháng, Diệp Trần rốt cục đến được Thương Huyền Quốc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 182: Hủ Cốt Chướng Khí

Mở ra một phần địa đồ của Thương Huyền Quốc, Diệp Trần sờ ngón tay lên, trong miệng thầm nói:

- Trong Thương Huyền Quốc nhiều nhất chính là sơn mạch, nơi này hẳn là Cổ Đạo sơn mạch, xa hơn phía trước chính là Tam Giác sơn mạch, qua Tam Giác Sơn mạch thì cần phải xuyên qua một mảnh sa mạc nữa mới xem như đến khu vực biên giới của Thập Vạn Đại Sơn. Nhưng tiếc là tới đó sẽ không có bản đồ chi tiết nữa, dù sao địa đồ của Thập Vạn Đại Sơn cũng quá nhỏ, không có khả năng đánh dấu từng tòa được, cần phải tự mình đi tìm, không sao, đi trước đã rồi nói sau.

Thu hồi địa đồ, Diệp Trần lướt đi.

Sơn mạch của Thương Huyền Quốc so với sơn mạch Thiên Phong Quốc càng thêm nguy hiểm, Diệp Trần cũng không dám mạnh mẽ đâm tới, tránh hấp dẫn sự chú ý của một số yêu thú cường đại.

Nếu thế thì thời gian sẽ bị trì hoãn hơn.

Bất quá cẩn thận đến mấy cũng không thể chu toàn được. Trong ba ngày, Diệp Trần tổng cộng gặp được bảy đầu lục cấp yêu thú và hai đầu lục cấp yêu thú đạt trình độ cao nhất. Cái trước thì hắn còn có thể chống đỡ được một chút, đánh không lại thì bỏ chạy, nhưng cái thứ hai thiếu chút nữa đã khiến hắn bị thương, hao hết tâm tư mới thoát khỏi được. Thậm chí có một lần, hắn rõ ràng chứng kiến tung tích của thất cấp yêu thú, may là khoảng cách giữa đối phương và hắn rất xa, nếu không thì hắn đã bị phát hiện rồi.

Nhìn bãi sa mạc vàng rực vô biên vô hạn trước mắt, Diệp Trần thở ra một hơi, thầm nghĩ: "Cuối cùng cũng đến được đây, xuyên qua phiến sa mạc

này có lẽ chính là Thập Vạn Đại Sơn a!"

Không chạy đi lập tức, Diệp Trần tìm một nơi mát mẻ ngồi xuống nghỉ ngơi. Mấy ngày trước đây thần kinh của hắn luôn phải căng lên, khiến giờ hắn cảm thấy có chút miệt mỏi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Trần xuất phát lên đường.

Phóng mắt nhìn lại, khắp nơi đều là sa mạc vàng rực, những cồn cát sáng bóng như gấm, có hình giọt nước, nhấp nhô lên xuống tạo nên những gò núi chợt cao chợt thấp, ngẫu nhiên có vài yêu thú rắn cấp thấp chui ra từ bãi cát, thân thể vặn vẹo uyển chuyển mượn thế bắt mồi.

Ầm ầm!

Lúc đi qua một gò núi, da đầu Diệp Trần run lên một hồi, thân hình nghiêng qua, lưu lại nguyên tại chỗ một đạo tàn ảnh, sau một khắc, gò núi liền sập xuống, một hắc động vô cùng lớn xuất hiện, bên rìa hắc động còn có một hàm răng hung ác bén nhọn

Đây là một đầu yêu thú cỡ lớn, hắc động chính là miệng của nó, nếu không phải Diệp Trần phảng ứng nhanh thì sợ đã rơi vào miệng của đối phương, bị nhai vụn rồi

- Đi bộ trên sa mạc không an toàn a!

Đầu yêu thú này lại che dấu giỏi như vậy, không lộ ra chút khí tức nào.

Trong lòng Diệp Trần còn sợ hãi.

Con yêu thú này không giết được con mồi cũng không thèm để ý, thân thể chìm xuống dưới đất biến mất không còn tung tích, chỉ còn lưu lại trên cát một vết lõm thật lớn.

Phiến sa mạc này thuộc Xích Cổ Bí Mạc, ba ngày sau, Diệp Trần đã mạnh mẽ xuyên qua, tiến vào bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn trùng điệp.

- Thập Vạn Đại Sơn là một trong những nơi nguy hiểm cũng như to lớn nhất trong Nam Trác Vực, lấy sức của ta hiện nay vẫn còn có chút miễn cường, tốt nhất cố gắng tu luyện Thái Huyền Công đến đệ cửu trọng trong thời gian sớm nhất, chất lượng và tổng sản lượng chân khí gia tăng, dù có gặp phải lục cấp yêu thú trung đẳng thì cũng có thể chống lại.

Thập Vạn Đại Sơn được xưng là có mười vạn tòa núi lớn, kỳ thật số lượng núi nhỏ còn nhiều hơn nữa, cũng có mấy trăm vạn toà. Địa vực bao la vô biên vô hạn, không biết mấy trăm vạn dặm, diện tích đất liền của Giới Huyền Quốc có đến bốn phần năm là Thập Vạn Đại Sơn. Từ xưa đến nay chưa từng có người nào có thể dò xét toàn bộ Thập Vạn Đại Sơn cả, dò xét được một phần mười cũng không có bao nhiêu. Bởi vì Thập Vạn Đại Sơn thật sự quá lớn, một nơi sơn dã thế này thì người của một tông môn đi vào cũng không làm được gì, giống như muối bỏ biển vậy.

Hít sau một hơi, Diệp Trần tiến vào bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn.

Lúc Diệp Trần tiến vào Thập Vạn Đại Sơn, biên cảnh Thương Huyền Quốc, bên ngoài Cổ Đạo Sơn Mạch xuất hiện hai đạo nhân ảnh, một xanh một đen, chính là hai gã thanh niên đã từng xuất hiện ở Hoàng gia Hắc Nham Thành.

Tức giận đánh nát một cây đại thụ, thanh niên mặc áo đen nói:

- Xuyên qua Cổ Đạo Sơn Mạch, Tam Giác Sơn Mạch và Ám Lưu Sa Mạc chính là Thập Vạn Đại Sơn. Độc Hạo, ta thật muốn tiến vào Thập Vạn Đại Sơn một phen, nghe nói Thập Vạn Đại Sơn chính là một trong những hiểm địa cổ xưa nhất của Nam Trác Vực, thất cấp bát cấp yêu thú đếm không xuể, thậm chí còn có cả cửu cấp yêu thú nữa. Võ giả Tinh Cực Cảnh cũng không dám gióng trống khua chiên đi vào, không những thế, Thập Vạn Đại Sơn còn có thêm một số thứ linh tinh, càng khó phòng bị hơn cả yêu thú.

- Nguy hiểm và tài phú trước nay đều đi đôi với nhau, nếu gặp phải nguy hiểm chùn bước thì sao mà làm đại sự được. Huống chi vị trí của điểm đỏ cũng không phải ở trong trung tâm Thập Vạn Đại Sơn, chỉ ở khu vực ngoại

vi, sẽ không xuất hiện quá nhiều nguy hiểm đâu.

Thanh y thanh niên mặt không đổi nói.

Lông mày thanh niên mặc áo đen hơi giãn ra một chút, hỏi lại:

- Bên ngoài của Thập Vạn Đại Sơn rộng lớn vô biên, nơi được đánh dấu điểm đỏ đến cùng là chỗ nào?

- Ở bên trong một ngọn núi có hình đầu dê, bốn phía còn có một mảnh rừng rậm.

- Nếu đã biết rõ hình dạng của ngọn núi thì dễ rồi, chúng ta xuất phát thôi!

Sưu! Sưu!

Thân hình hai người lướt đi, xông vào bên trong Cổ Đạo Sơn Mạch.

- Độc Hạo và Điền Trùng rõ ràng cũng đến Thương Huyền Quốc, thật là ngoài ý muốn.

Tại một ngọn núi, một nam một nữ hiện ra ở đó, người nói chuyện chính là Tề Thiếu Phong mặt đầy vẻ tươi cười, bên cạnh chính là phồn y bồng bềnh, phong tư diễm thế Mộ Dung Khuynh Thành. (Phồn y: loại y phục rườm rà, phức tạp)

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Mục tiêu của bọn họ có lẽ không giống với chúng ta

- Nói cũng đúng, Thiên Ma Hoa đối với bọn họ không có chỗ nào dùng cả, sẽ không mạo hiểm đi tìm nó đâu.

Tề Thiếu Phong gật gật đầu.

Diệp Trần đi được ba ngày, hai người liền xuất phát, trên đường vô tình

phát hiện hai người Độc Hạo và Điền Trùng, vốn là cao thủ trên Tiềm Long Bảng . Bài danh của hai người này đều là hạng trước bốn lăm, trong đó Độc Hạo có thực lực không hề kém Tề Thiếu Phong, đã từng bài danh thứ ba mươi lăm trên Tiềm Long Bảng.

Trong Thập Vạn Đại Sơn, dưới Tinh Cực Cảnh không người nào dám nghênh ngang phi hành trên bầu trời cả, võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không dám. Mà cường giả Tinh Cực Cảnh cũng chỉ dám hung hăng càn quấy như thế ở khu vực ngoại vi thôi, nếu đến sâu bên trong một chút thì cũng phải đáp xuống, thành thành thật thật chạy trốn. Dù sao ở trên bầu trời cũng quá khiến người khác chú ý, ngẩng đầu lên liền thấy được rồi, ở bên ngoài có lẽ còn không gặp nguy hiểm chứ vào trong này tỷ lệ gặp phải nguy hiểm là mười phần, khả năng vẫn lạc hơn tám phần.

Có thể nói, nếu có người nào muốn chết thì cứ phi hành ở trong Thập Vạn Đại Sơn đi.

Đường núi gập ghềnh, một đạo tàn ảnh lại lướt qua lần nữa.

Năm ngày, suốt thời gian năm ngày, Diệp Trần trừ ban đêm ra thì không thời khắc nào ngừng tìm kiếm nhưng cũng không tìm được nơi có đánh điểm đỏ.

Vị trí của điểm đỏ chính là ngọn núi hình đầu dê, chung quanh có một mảnh rừng rậm xấu xí. Vừa nhìn thì có vẻ như rất dễ khiến người khác chú ý nhưng đến Thập Vạn Đại Sơn mới biết được cái gì gọi là mò kim đáy biển, lực bất tòng tâm. Lấy tốc độ mỗi ngày tìm 100 ngọn núi để tính toán thì trong thời gian năm ngày Diệp Trần đã đảo qua 500 ngọn núi nhưng cũng không tìm ra được gì. Ở Thập Vạn Đại Sơn thì không thiếu nhất chính là núi, núi lớn núi nhỏ cộng lại cũng mấy trăm ngàn vạn, tương đương với số đầu người trong một toàn thành cực lớn rồi

Đương nhiên, dưới tình huống không gặp phải nguy hiểm gì, Diệp Trần có thể một ngày tìm được cả ngàn ngọn núi, nhưng tiếc thay, nơi này chính là Thập Vạn Đại Sơn, không phải là nơi hắn muốn là được.

NGAO A...

Bên trong một khe núi xa xa, một đầu yêu thú thân dài 10m, cao 3m ngửa mặt lên trời thét dài, thanh âm thê lương mờ mịt lấy khe núi làm trung tâm, khuếch tán ra phạm vi mấy trăm dặm, yêu khí trùng thiên, những yêu thú cấp thấp ở phụ cận đều quỳ rạp xuống mặt đất, phát ra thanh âm ô ô thần phục.

- Tiếng hống của lục cấp yêu thú đạt đến trình độ cao nhất - Âm Phong Ngận.

Thân hình Diệp Trần lóe lên, chui vào một đống loạn thạch ở bên cạnh để ẩn nấp

Âm Phong Ngận tương đương với võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, bất quá võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong gặp phải nó chỉ có một con đường chết, trốn cũng trốn không thoát. Chỉ có những võ giả thiên tài Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ mới có thể chống lại nó, ví dụ như Diệp Trần nếu đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kì thì cũng có thể ẩu đả với Âm Phong Ngận, nếu đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong thậm chí có thể đánh chết nó nữa, nhưng tiếc là hắn còn xa xa không được như thế.

Vù vù vù hô. . .

Yêu phong nổi lên bốn phía, Âm Phong Ngận theo thường lệ đi ra ngoài mỗi tháng một lần, thậm chí đến nỗi không một đầu yếu thú nào dám chạy trốn cả, toàn bộ nằm sấp trên mặt đất, không chút động đậy

Giữa không trung, Âm Phong Ngận quét mắt nhìn, chợt há miệng hút một đầu yêu ngưu to lớn đến bên miệng, một ngụm cắn thành hai đoạn, máu tươi văng khắp nơi

Qua nửa ngày, Âm Phong Ngận sau khi ăn xong điểm tâm liền gào lên hài lòng, lao về phương xa, bắt đầu dò xét lãnh địa của nó

Đợi sau khi Âm Phong Ngận rời đi, Diệp Trần chui ra từ trong loạn

thạch

- Đầu Âm Phong Ngận này tuyệt đối là vương giả trong lục cấp yêu thú, so ra thì lục cấp yêu thú đạt đến trình độ cao nhất gặp được trong Cổ Đạo Sơn Mạch và Tam Giác Sơn Mạch còn kém nó nhiều lắm.

Yêu thú được phân cấp rất rõ ràng, tính từ thấp đến cao, thực lực yếu nhất chính là lục cấp yêu thú bình thường, thực lực tầm trung thuộc về lục cấp yêu thú tinh anh, thực lực mạnh nhất là lục cấp yêu thú đạt trình độ cao nhất. Nhưng lục cấp yêu thú đạt trình độ cao nhất cũng có cao thấp, như hai đầu lục cấp yêu thú đạt trình độ cao nhất gặp được ở Cổ Đạo và Tam Giác sơn mạch chỉ là yêu thú có huyết mạch bình thường, mà trong người đầu Âm Phong Ngận này lại tồn tại huyết mạch của yêu thú thượng cổ, vô cùng tôn quý, là vương giả trong lục cấp yêu thú, có hy vọng tấn chức thất cấp yêu thú, không phải lục cấp yêu thú đạt trình độ cao nhất bình thường có thể sánh được.

- Âm Phong Ngận tuy rằng cường đại, nhưng cũng không phải ở đâu cũng gặp được, tiếp theo có lẽ không đụng nó nữa.

Miệng thầm nói một tiếng, Diệp Trần tiếp tục tìm kiếm ngọn núi hình đầu dê.

Thời gian lại qua đi hai ngày nữa.

Buổi chiều ngày nọ

Ồ!

- Chỗ đó tử khí dày đặc, sợ là chướng khí mang kịch độc, diện tích nó bao phủ cũng lớn quá, cả một tòa núi nhỏ

Diệp Trần thân mang quần áo màu xanh da trời, cùng màu với cỏ cây nên liếc nhìn lại rất khó phân biệt nên không dễ gì gặp chuyện.

- Qua đó xem!

Đi vào Thập Vạn Đại Sơn đã được một tuần, Diệp Trần không muốn bỏ qua bất kỳ dấu vết nào.

Lộ trình hơn mười dặm bất quá chỉ mất thời gian một bữa cơm, đây đã là nguyên nhân không dám quá lộ liễu, nếu không chỉ cần mấy lần hô hấp đã đủ rồi.

Xoát!

Trên một cây đại thụ cao chọc trời, Diệp Trần ngồi xổm trên cành cây, ánh mắt xuyên thấu qua tán lá rậm rạp nhìn về phía mấy trăm mét bên kia.

Diệp Trần nhướng mày, phía trước tuy rằng là một mảnh rừng rậm nhưng bên ngoài lại có một lượng lớn võ giả trấn thủ ở đó. Những võ giả này thân mặc hoàng y, tay cầm Khiếu đao, trên tay áo có thêu một bả trường đao màu xanh, hẳn là một tông môn lấy đao pháp làm chủ. (Khiếu đao: loại đao được chế tạo riêng cho một môn phái nào đó, không giống với quy chuẩn của đao thông thường)

Những người này đa số là võ giả Lam Chân Cảnh, võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng có hơn hai mươi người, tính ra thì số lượng cũng không ít hơn hai ba trăm.

- Đằng trưởng lão, những chướng khí màu tím kia là thứ gì thế, nhìn bề ngoài thì có vẻ rất nguy hiểm.

Bên cạnh một tảng đá lớn ngoài rừng rậm, một gã thanh niên hỏi thăm lão giả tóc đen ở bên cạnh.

Lão giả tóc đen liếc nhìn chướng khí màu tím, nói:

- Đó là Hủ Cốt Chướng Khí, không ngưng luyện chân nguyên thành chân nguyên chi tiên, dính phải một chút sẽ chết ngay, ngay cả hộ thể chân khí cũng bị ăn mòn cực nhanh.

- Lợi hại như vậy, bất quá sao ta chưa nghe qua Hủ Cốt Chướng Khí bao

giờ.

- Ngươi chưa nghe nói qua cũng dễ hiểu, Hủ Cốt Chướng Khí hiện giờ rất khó gặp được, chỉ có một số nơi từ thời cổ đại mới còn sót lại một ít. Lần này phát hiện ra Hủ Cốt Chướng Khí chính là chuyện may mắn của Trường Đao Môn ta, nói không chừng sẽ tìm được một ít đồ từ trong rừng rậm này.

- Chậc chậc, khó trách lần này tông chủ lại mục tự thân xuất mã, mang theo vài trăm người tiến vào trong đó, còn để chúng ta trông coi ở ngoài này, gặp được võ giả đi ngang qua thì giết bất luận tội. Đúng rồi, trong rừng rậm có Hủ Cốt Chướng Khí không, tông chủ bọn hắn không có gì nguy hiểm đấy chứ?

- Yên tâm, trong rừng rậm không có đâu, chỉ có ở bên ngoài thôi.

Lão giả tóc đen là ngoại môn đại trưởng lão của Trường Đao Môn, mà Trường Đao Môn chỉ là một tông môn cửu phẩm bình thường ở cách đây ngàn dặm. Lần này có trưởng lão trong môn phái phát hiện ra mảnh chướng khí này nên lập tức quay về thông báo, tông chủ Trường Đao Môn quyết định thật nhanh, dẫn theo hơn phân nửa nhân thủ xuất phát. Cũng may cho Trường Đao Môn là rừng rậm của Thập Vạn Đại Sơn không nguy hiểm lắm, sau khi tổn thất hơn mười nhân thủ liền đến được đây.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 183: Thực Nhân Đằng Khủng Bố

Dùng linh hỗn lực cảm giác lời nói của hai người, Diệp Trần như có điều suy nghĩ. Hủ Cốt Chướng Khí là thứ chỉ có ở Thượng Cổ, nói không chừng bên trong sẽ có bảo vật, đúng rồi, vị trí điểm đỏ trên mảnh vỡ địa mục có vẻ hơi giống nơi này thì phải.

Lấy mảnh vỡ địa mục từ Trữ Vật Linh Giới ra, đồng tử Diệp Trần co rút lại, mảnh rừng rậm bên ngoài ngọn núi đầu dê, có vết tím nhàn nhạt, có khả năng rất lớn chính là Hủ Cốt Chướng Khí, đương nhiên, dù là trùng hợp cũng phải vào xem một chút, nếu không thật không biết ngày nào mới tìm được đây.

Không có trực tiếp đi vào từ hướng đó mà thân hình Diệp Trần lóe lên, lao đến một phương hướng khác của rừng rậm

Thật lâu, Diệp Trần nhìn nham sơn bất ngờ xuất hiện trước mặt, im lặng nửa ngày.

Bên ngoài sơn mạch rõ ràng có một vòng nham sơn vây quanh, cao tới hơn 1000m, phía trên nham sơn chính là Hủ Cốt Chướng Khí đụng vào hẳn phải chết kia, giữa hai thứ không hề có một he hỡ nào cả, căn bản không có khả năng tiến vào rừng rậm từ nham sơn được

Quan sát độ cao của Hủ Cốt Chướng Khí, Diệp Trần cười khổ một tiếng, độ cao của Hủ Cốt Chướng Khí vẫn còn được, bộ dáng vẻn vẹn chỉ có một ngàn hai ba trăm mét, nhưng mà ai biết được nó lớn bao nhiêu,bay lên có gặp phải nguy hiểm gì không chứ. Một khi gặp phải chuyện ngoài ý muốn, chân khí sử dụng hết, tất nhiên phải té xuống rồi, đến lúc đó sẽ bị Hủ Cốt Chướng Khí biến thành tro tàn mất thôi.

"Xem ra, vẫn phải đi vào từ chỗ kia, nói không chừng phải động vũ lực rồi"

Có chút thở ra một hơi, Diệp Trần quay trở về theo đường cũ.

Ở ngoài vạn dặm trong Thập Vạn Đại Sơn.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ như sấm vang vọng khắp thiên địa.

- Âm Phong Lang này thật lợi hại, căn bản không thể ngăn cản được

Y phục trên người Điền Trùng rách tung toé, máu tươi theo lòng bàn tay nhỏ xuống đất.

Tần Hạo so với hắn cũng không khá hơn chút nào, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Âm Phong Lang đang ở đỉnh núi đối diện.

Hai người tìm kiếm ở bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn mấy ngày nhưng không thu hoạch được gì cả, hôm nay không biết vì sao lại bị vương giả trong Lục cấp yêu thú - Âm Phong Lang nhìn chằm chằm vào, đuổi sát không buông. Tốc độ của Âm Phong Lang cực nhanh, còn trên cả võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hai người bọn họ tuy có khinh công lợi hại nhưng căn bản không thể nào đào thoát được.

- Nghĩ biện pháp chạy trốn để khỏi mất mạng thôi, không thể liều được!

Điền Trùng cười khổ, hắn đương nhiên biết rõ chuyện đó, liều mạng với Âm Phong Lang, cho dù liều đến cạn giọt máu cuối cùng thì cũng chưa chắc có thể gây tổn thương cho đối phương được.

Đôn ngộ! (đại khái gặp phải chướng ngại vật)

Chân trước Âm Phong Lang đạp vỡ ngọn núi, bay vụt đến như mũi tên.

- Thiên Long Chiến Vương Thương!

- Đoạn Không Chưởng!

Thương mang màu vàng nhạt tăng vọt, hóa thành một đạo khí kình hình rồng bắn ra rồi ngay sau đó là một chân không cự chưởng cắt đứt khí lưu xung quanh, chụp về phía Âm Phong Lang như Thái Sơn áp đỉnh, một thương một chưởng, thời cơ phối hợp vừa khít nhau, hiển nhiên đây không phải là lần đầu hai người liên thủ.

Âm Phong Lang cường đại cỡ nào chứ, một trảo liền vạch phá khí kình hình rồng, về phần chân không cự chưởng thì bị nó phun ra yêu khí đánh cho nát bấy.

- Trốn!

Hai người căn bản không trông cậy vào việc có thể đánh bị thương Âm Phong Lang, làm vậy chỉ là để tranh thủ một chút thời gian chạy trốn thôi. Đương nhiên, bọn hắn cũng không có ngốc đến mức chạy trốn trên không trung, bằng vào tốc độ của bọn hắn, rất nhanh sẽ bị Âm Phong Lang đuổi theo thôi, chỉ có len lỏi trong rừng rậm mới có chút cơ hôi.

Từng tòa ngọn núi vỡ ra, Âm Phong Lang đuổi sát không buông.

- Mau nhìn, nơi đó có người, hình như là Tề Thiếu Phong và Mộ Dung Khuynh Thành

Điền Trùng chỉ vào tầng trời thấp phía trước.

Sắc mặt Tần Hạo đại hỉ

- Xông qua đó đi, để cho bọn hắn trở thành tấm bia đỡ đạn.

Bà!

Bà!

Dưới cơn nguy cơ, tốc độ của hai người nhanh đến trước đây chưa chừng có.

Bên ngoài vài dặm

Sắc mặt Tề Thiếu Phong âm trầm nói:

- Hai tên khốn kiếp này, rõ ràng lại dẫn Âm Phong Lang về phía chúng ta, đáng giận.

- Chúng ta đi!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không định lãng phí thời gian dây dưa với Âm Phong Lang, Thiên Ma Lực Tràng được khởi động, không khí quanh thân lập tức vặn vẹo rồi ngay sau đó thân hình bắn ra ngoài.

Bốn người một thú truy đuổi lẫn nhau, thanh âm ầm ầm vang lên không dứt

- Lên!

Động tĩnh truy đuổi quá lớn, nói không chừng sẽ dẫn ra những thứ đáng sợ mất, Mộ Dung Khuynh Thành giơ tay phải lên, một tòa núi nhỏ cao mấy chục thước bị nàng dùng Thiên Ma Lực Tràng rút lên, sau đó đập về hướng Điền Trùng cùng với Tần Hạo, che khuất cả bầu trời

Khóe miệng Tần Hạo giật giật, một chưởng chụp về phía tòa núi nhỏ đang bay đến.

Phanh!

Đỉnh núi nhỏ nổ tung, vô số cự thạch rơi xuống như Thiên Nữ Tán Hoa.

Cứ vậy chỉ trong chốc lát công phu, Âm Phong Lang đã đuổi tới phía sau hai người, há mồm phun ra một đoàn yêu khí âm khí nặng nề.

A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Điền Trùng chỉ cảm thấy máu huyết

trong cơ thể như bị ngưng kết lại, thân thể chết lặng, còn không kịp cầu cứu đã bị một móng vuốt của Âm Phong Lang xé thành mảnh nhỏ, huyết nhục bay tứ tung.

"Điền Trùng yên tâm, ta sẽ báo thù cho ngươi " Tần Hạo nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Khuynh Thành phía trước mặt, nhe răng cười, trong anh mắt hiện lên hào quang dâm tà.

Phía trước, Mộ Dung Khuynh Thành không tiếp tục rút lên tòa núi nhỏ đánh về phía Tần Hạo nữa, trước mắt Tần Hạo đang là đối tượng bị Âm Phong Lang truy đuổi, một khi hắn chết đi, Âm Phong Lang tất nhiên sẽ chuyển mục tiêu lên người bọn họ, như vậy thật không khôn ngoan chút nào.

- Nơi đó có một mảnh rừng rậm, xông vào đó đi.

Tề Thiếu Phong vẫn một mực xem xét địa hình, ngẩng đầu nhìn tới mảnh khí tím tràn ngập ở phương xa, phía dưới là một mảnh rừng rậm, cây cối trong rừng rậm cao tới trên trăm trượng thậm chí mấy trăm trượng, độ to kinh người liền cảm thấy hơi vui mừng. Chỉ cần chạy vào được trong đó thì dù Âm Phong Lang có cường thịnh trở lại cũng chưa chắc có thể tìm được bọn hắn, huống chi những cái cây kia còn rất to nữa, một cây không ngăn được Âm Phong Lang nhưng nếu mọc lại thành phiến thì đủ để ngăn trở nó rất lâu rồi.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu.

Bên ngoài rừng rậm.

- Đằng trưởng lão, lại có người tới, còn có một con yêu thú nữa.

- Aa! Là Âm Phong Lang, nhưng tên hỗn đản này, rõ ràng lại dẫn Âm Phong Lang đến.

Mọi người của Trường Đao Môn thủ ở bên ngoài rừng rậm đại loạn.

Sắc mặt Đằng trưởng lão tái nhợt.

- Bốn ngày trước có một thiếu niên đánh vào thì không tính làm gì, dù sao hắn cũng không làm tổn thất người của Trường Đao Môn, nhưng ba người này lại dẫn Âm Phong Lang đến, rõ ràng là muốn chúng ta bị diệt toàn quân, thật sự là đáng giận đến cực điểm.

- Đằng trưởng lão, làm sao bây giờ? Âm Phong Lang không phải là thứ chúng ta có thể đối phó, cho dù Tông chủ tới cũng không làm được gì cả.

Hít sâu một hơi, Đằng trưởng lão quát lạnh nói:

- Tất cả mọi người nghe lệnh, toàn bộ tiến vào rừng rậm.

- Thế nhưng...

- Nhưng nhị gì, không muốn chết thì đi vào đi, nhanh lên!

Ra lệnh một tiếng, mọi người của Trường Đao Môn nhao nhao chui vào trong rừng rậm, biến mất vô ảnh, tại chỗ lập tức trở thành một mảnh trống rỗng.

- Chúng ta cũng đi vào đi.

Phát động Thiên Ma Lực Tràng, Mộ Dung Khuynh Thành hư không bắt lấy một đại thụ cao mấy trăm trượng, ném như ném lao về phía Tần Hạo, người này nàng đã sớm nhìn không vừa mắt rồi.

- Mộ Dung Khuynh Thành, không nên để ta bắt được, nếu không thì ta sẽ khiến ngươi muốn chết không được muốn sống cũng không xong đâu.

Tần Hạo hung lệ quát một tiếng, bộ mặt dữ tợn.

Tề Thiếu Phong cười lạnh.

- Tần Hạo, nếu hôm nay ngươi không chết thì lần sau ta cũng phải giết ngươi.

Bá! Bá!

Hai ngươi cũng theo đó chui vào trong rừng rậm.

Đôn ngộ!

Bên ngoài rừng rậm chỉ còn thừa lại một người Tần Hạo, hắn bị cái cây to lớn ngăn cản trong chốc lát Âm Phong Lang đã liền đuổi tới.

"Khỏa Nguyên Quang Cầu này vốn định để lại dùng khi mấu chốt, đáng giận. "

Bất chấp tất cả, Tần Hạo từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một Thủy Tinh Cầu màu xanh, ngoại trừ nhan sắc thì không khác gì với Thủy Tinh Cầu màu xanh da trời của Diệp Trần cả.

Bóp nát Thủy Tinh Cầu, một tầng hào quang màu xanh bao phủ bên ngoài cơ thể Tần Hạo, dày đến một thước, bên trong có khi lưu không ngừng lưu chuyển, lực phòng ngự kinh người.

Cót kẹtzz!

Màn hào quang vặn vẹo, cả người Tần Hạo bị móng vuốt cực lớn đánh bay vào trong rừng rậm, trên đường không biết đã đập ngã biết bao nhiêu cây đại thụ cao lớn, nếu không phải có màn hào quang bảo hộ thì sớm đã bị nện thành thịt vụn rồi.

Đuổi giết lâu như vậy, chỉ giết được một người, Âm Phong Lang tương đối căm tức nên không có do dự nhiều lắm, thân hình khổng lồ bắn vào rừng rậm.

Cây cối trong rừng rậm thật sự kinh người, cao đến mấy trăm trượng thì không nói làm gì, nhưng độ thô thì phảng phất như tưởng vây kín mít vậy, nếu như đào rỗng bên trong thì tuyệt đối có thể trở thành một tòa cao ốc chọc trời, mấy ngàn người ở còn dư dả, thật không biết sao lại được như vậy nữa.

Đứng dưới đại thụ, Diệp Trần cảm giác mình thật lạc lỏng.

"Tiến vào đã bốn ngày rồi, yêu thú gì cũng không gặp được, nhưng rất nhiều mảnh bạch cốt rồi, chẳng lẽ bọn họ lại tự chém giết lẫn nhau" Diệp Trần có chút buồn bực, gặp phải yêu thú không đáng sợ, có thể chạy trốn, nhưng không gặp được gì thì quả thật là quỷ dị, hơn nữa địa phương không gặp được yêu thú này lại có bạch cốt giăng đầy khắp nơi, có nhân loại, còn có yêu nữa.

A! A! A!

Chỗ rừng sâu, vang lên từng đợt tiếng kêu thê lương thảm thiết.

" Xảy ra chuyện gì?"

Diệp Trần kinh nghi bất định, thân hình lóe lên, lặng yên không tiếng động lướt tới, đồng thời, linh hồn lực của hắn phóng ra đến cực hạn để đề phòng có biến.

Chỗ rừng sâu

Có chừng mấy trăm người ở đó, ống tay áo của mỗi người đều thêu một trường đao màu xanh, hiển nhiên là người của Trường Đao Môn.

- Tông chủ, lại chết đi hơn mười người rồi, căn bản không thấy được ai là người đánh lén, người bị giết chỉ còn chừa lại da bọc xương, huyết nhục đều đã bị hút khô rồi.

Một gã trưởng lão Trường Đao Môn sắc mặt trắng bệch.

Tông chủ Trường Đao Môn là một gã trung niên cường tráng, trên tay hắn nắm một thanh Cự Xỉ Đại Đao dài hai mét, hắn tỉnh táo nói:

- Tất cả mọi người nghe lệnh, không cần kinh hoảng, giúp nhau giám thị bốn phía, thấy tình huống gì thì lập tức thông báo, không được tự tiện chủ trương.

- Vâng!

Mọi người cùng hét lớn, thanh âm rõ ràng là đang run rẩy.

- Tam ca, ngươi nói là vật gì đánh lén chúng ta thế, trong nháy mắt một người đã bị hút khô huyết nhục, chỉ còn lại có một lớp da.

Trong đám người, một gã trẻ tuổi thoạt nhìn mới hai mươi nuốt nuốt nước miếng nói với thanh niên bên cạnh.

Thanh niên lắc đầu.

- Phiến rừng rậm này rất tà môn, ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn mà lại không có con yêu thú nào qua lại, phải bảo vệ tốt mình nhé.

Người trẻ tuổi rốt cục không phát ra được âm thanh nào cả, thân thể của hắn phảng phất như không có xương cốt, càng ngày càng thấp, cuối cùng chỉ còn lại một tấm da người phủ trên mặt đất, quỷ dị nói không nên lời.

Con mắt Ttanh niên trợn lên, có huyết thủy chảy ra, hắn vô thức đi về phía trước xem xét, có một đạo bóng dáng nhỏ dài đang bắn về phái đó, lại là một dây leo thanh hồng sắc, phái cuối có một cái lỗ, bên trong là mấy cái răng nhỏ đỏ như máu xếp thành hình đinh ốc.

- Kẻ đánh lén là dây leo, mọi người chú...

Tiếng kêu gào thê lương vang lên, thân thể thanh niên cũng giống như người trẻ tuổi, bị triệt để hút cạn máu thịt, da người vây lấy xương cốt bày lên mặt đất.

Ngoài ngàn mét, linh hồn lực của Diệp Trần cảm giác được một màn này, tim nhịn không được đập nhanh một hồi.

" Những dây leo này cũng không phải là vật thiện, sợ là thực vật khủng bố còn sót lại từ thời đại Thượng Cổ, chuyên môn ăn huyết nhục, đống bạch cốt kia chính là kiệt tác của nó."

Hiện giờ, Diệp Trần rốt cục cũng rõ vì sao trong rừng rậm lại không có

yêu thú rồi, bởi vì yêu thú đến nơi này đều bị Thực Nhân Đằng tiêu diệt cả. Mà lấy cường độ linh hồn lực của hắn cũng không thể cảm giác được dây leo này dài bao nhiêu, tựa hồ khắp phiến rừng rậm này đều là phạm vi công kích của nó.

Trong đám người

Tông chủ Trường Đao Môn chợt quát lên:

- Bày chiến trận!

Rầm rầm!

Thân thể mọi người Trường Đao Môn hướng ra bên ngoài, dựa sát vào nhau, hình thành nên một cái chiến trận trong trận có trận, mấy trăm cặp mắt nhìn vào phía rừng sâu không chút chớp mắt, bàn tay nắm lấy trường đao đổ mồ hôi lạnh, thanh âm nuốt nước miếng thỉnh thoảng lại vang lên.

- Sao lại không có động tĩnh gì vậy!

Cảm giác phong vũ dục lai thật khiến người khác khó chịu, một gã võ giả trẻ tuổi vì quá khẩn trương nên tự nói chuyện để tăng thêm dũng cảm cho mình.

- Không được nói!

Trưởng lão Trường Đao Môn bên cạnh trừng mắt liếc hắn.

Trong lúc vô thanh vô tức, dây leo thanh hồng sắc chui ra từ lòng đất, lập tức xé rách hộ thân chân khí của tên trưởng lão này, đâm vào cơ thể hắn. Mặt ngoài của dây leo lớn chừng cánh tay kia thỉnh thoảng lại nhô lên một chút, giống như đang có một lượng lớn huyết nhục chảy qua vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 184: Ngọn Núi Đầu Dê

A!

Mắt nhìn mình bị biến thành da bọc xương, người trưởng lão này rốt cục cũng không còn tỉnh táo được nữa, há miệng phát ra một tiêng kêu thê lương thảm thiết.

Sau một khắc, chiến trận liền triệt để rối loạn.

- Có dây leo chui ra từ dưới nền đất!

- Chết tiệt, nó đang kéo chân ta

- Cứu mạng a, cứu ta.

Những tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tiếp trong phiến phạm vi này, cảm xúc tuyệt vọng ập vào đầu mọi người như hồng thủy, nhiều người cảm thấy tay chân run cả lên, không thể nào hô hấp được.

Tông chủ Trường Đao Môn tên là Lí Nguyên, hắn nắm chặt nắm đấm lại, hít sâu một hơi quát lạnh nói:

- Lấy mười người tạo thành một tổ, mọi người tản ra, lập thành tiểu chiến trận, thấy dây leo thì chém nhiệt tình cho ta, chém đứt một dây liền nhiều thêm một phần hy vọng sống sót.

Chỉ trong chốc lát đã chết hơn ba mươi người, trong đó có một phần ba bị người mình ngộ sát, nếu còn tiếp tục thì tất cả mọi người sẽ sụp đổ mất.

Dưới cơn tuyệt vọng và sợ hãi, lời nói của Tông chủ Trường Đao Môn Lí Nguyên cũng không hữu hiệu lắm, ngoại trừ một số ít theo lệnh làm việc

còn lại đều rơi vào trạng thái điên cuồng, thấy có cái gì tới thì không hề nghĩ ngợi, mắt đỏ lên chém một đao.

Sự nhỏ yếu của nhân loại lúc này được lộ ra rõ ràng.

- Không chịu được nữa rồi, ta phải ly khai, ly khai địa phương quỷ quái chết tiệt này.

- Nếu còn tiếp tục thì tất cả mọi người sẽ chết mất.

Theo tử vong ngày càng tăng, một số ít võ giả nhỏ tuổi một chút đã sụp đổ, liều mạng thoát ly đám người, dốc sức liều mạng chạy về phương xa. Có người thứ nhất thì sẽ có người thứ hai, lây lan giống như virus vậy, tốc độ truyền bá cực nhanh, căn bản không kịp ngăn cản.

A! A!

Những người này căn bản không chạy được bao xa đã bị dây leo hút thành da bọc xương, hộ thể chân nguyên yết ớt hệt như đậu hũ vậy, chỉ đâm một cái liền bị phá hủy.

- Tông chủ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì tất cả chúng ta đều phải chết, vẫn nên chạy trốn thì hơn! Có thể chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, còn tốt hơn nhiều so với toàn quân bị diệt.

Trưởng lão của Trường Đao Môn đều là võ giả Bão Nguyên Cảnh, hộ thể chân khí cường hãn dị thường, thế nhưng công kích của dây leo lại quá mức quỷ dị, chuyên tìm những nơi bạc nhược của hộ thể chân khí để ra tay, lúc này đã tổn thất hai ba tên trưởng lão, một trưởng lão nhịn không được mở miệng nói.

Lí Nguyên là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, dựa vào hộ thể chân khí, ngược lại chặt đứt được không ít dây leo, chỉ là lúc này hắn cũng hữu tâm vô lực, nhưng dây leo này càng ngày càng nhiều, chặt được một dây lại có nhiều dây khác đánh đến phía hắn, không được nghỉ ngơi chút nào.

Sắc mặt hắn âm trầm, mang theo chút tái nhợt, thanh âm ẩn chứa chân khí truyền ra ngoài

- Toàn bộ lui lại, không được lộn xộn.

Lời vừa dứt, một gã trưởng lão run giọng nói:

- Tông chủ, chạy không thoát, giờ bên ngoài tất cả đều là dây leo, chúng ta bị bao vây rồi.

Chết tiệt, chẳng lẽ hôm nay Trường Đao Môn phải bị diệt vong ở chỗ này, nội tâm Lí Nguyên và phần đông trưởng lão nhịn không được nổi lên ý niệm bi quan.

- Chúng đánh tới rồi, trời ạ!

Vô số dây leo thanh hồng sắc phảng phất như bầy rắn, phô thiên cái địa lao tới, đến mức có lớp lớp những võ giả bị ngã xuống, thân thể bị hút chỉ còn da bọc xương.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Đây là lần đầu Lí Nguyên cảm thấy vô lực như vậy, giờ trong đầu hắn chỉ còn một ý niệm, chính là giết, có bao nhiêu giết bấy nhiêu, đao khí sắc bén lấy hắn làm trung tâm bắn ra tứ tán, những dây leo thanh hồng sắc bị chặt đứt không ít, sau đó đánh vào khu vực tập trung đông dây leo nhất.

Diệp Trần không hề quan tâm đến tình huống của Trường Đao Môn bởi vì hắn cũng đã bị mấy chục căn dây leo phát hiện, những dây leo này không có mắt mũi, chỉ có mỗi cái miệng, nhưng cảm giác lại thập phần nhạy cảm, chỉ đơn giản liền phát hiện được nơi bạc nhược trên hộ thể chân khí bên ngoài cơ thể Diệp Trần.

Long Tuyền Kiếm rời vỏ, ba căn dây leo bị chém đứt đoạn, từng giọt chất lỏng màu xanh lá bị chảy ra.

- May mắn là ta đã tu luyện Thái Huyền Công đến đệ cửu trọng, chất lượng và tổng sản lượng chân khí đã vượt qua chân khí do công pháp Địa cấp cấp thấp tu luyện ra, hơn nữa trên người còn mặc Hạ phẩm khinh giáp, có thể tăng phúc hơn một thành phòng ngự, hai thứ cộng lại đã tương đương với phòng ngự của võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong rồi.

Thân hình phiêu hốt, Diệp Trần chặt đứt dây leo đang hung ác đánh úp tới, lòng thầm hô may mắn.

Rất nhanh, mấy chục căn dây leo đều đã bị chặt đứt, khó có thể làm Diệp Trần bị tổn thương mảy may.

Nhưng mày Diệp Trần lại càng nhíu chặt hơn.

Có thể vì cảm giác được uy hiếp của Diệp Trần quá lớn, nên từ bốn phương tám hướng có vô số dây leo tụ tập đến, dần dần vây quanh hắn, không một khe hở.

Thần sắc Diệp Trần không đổi, có Kiếm Ý nơi thân, bất luận mặt trái cảm xúc nào cũng không làm hắn bị ảnh hưởng được, chỉ làm cho hắn trở nên lãnh tĩnh hơn thôi.

Tẩu! Canh! Canh! Canh! Canh! Phun!

Lúc đánh lén, dây leo không phát ra chút tiếng động, vô thanh vô tức, nhưng với đòn đánh chính diện thì tốc độ tập kích của nó cũng được nâng lên một đẳng cấp mới, bắn về phía Diệp Trần nhanh như thiểm điện.

- Phong Quyển Tàn Vân!

Long Tuyền Kiếm vung ra một đạo kiếm khí hình cung, kiếm khí thẳng tắp xông đến khuấy động khí lưu, tạo nên một vòi rồng nhàn nhạt màu lam bao phủ hoàn toàn Diệp Trần vào trong

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC...

Những dây leo công kích đến đều bị vòng xoáy khí lưu cắt thành từng mảnh vụn, không, cùng lúc đó còn có một đạo kiếm khí vừa thô vừa to bắn ra ngoài, chặt đứt mảng lớn dây leo.

A!

Vòi rồng chợt bị xuyên thấu, một căn dây leo màu đỏ đậm bỗng vọt tới Diệp Trần.

- Trong đạo vòi rồng này có xen lẫn chân khí, khi được xoay với tốc độ cao thì có thể cắt vụn sắt thép, nhưng căn dây leo màu đỏ sậm này lại có thể xuyên thấu quá, trình độ cứng rắn đã hơn xa nhưng dây leo thanh hồng sắc bình thường, chuyện này có vẻ có chút không ổn rồi.

Ý niệm trong đầu chớt lóe lên, Diệp Trần chém một kiếm về phía dây leo đỏ đậm, dưới sự gia trì của Kiếm Ý, căn dây leo đỏ sậm kia cũng không phải vô kiên bất tồi, bị cắt nát bấy.

Nhưng chỉ sau một khắc, Diệp Trần liền phát hiện, nơi bị đứt đoạn của căn dây leo đỏ sậm đó liền mọc ra một dây mới, hiện lên những cái răng rậm rạp được sắp xếp theo hình đinh ốc.

- Nơi này không nên ở lâu.

Lại chặt đứt căn dây leo đỏ sậm một lần nữa, Diệp Trần toàn lực thúc dục Thái Huyền chân khí quán chú vào trong vòi rồng, lao về phía rừng sâu

Dây leo mày đỏ sậm liền đuổi theo không buống, những dây leo thanh hồng sắc khác lại điên cuồng ngăn cản phía trước vòi rồng, ý đồ muốn cản đường đi của Diệp Trần.

Diệp Trần cười lạnh, thúc dục vòi rồng đánh tới.

Dưới sự trùng kích của vòi rồng, từng mảnh dây leo liền bị nát bấy, những mảnh vụn thanh hồng sắc rải đầy đất, một tầng lại một tầng.

Càng chạy càng sâu, rừng rậm phảng phất không có điểm cuối, lộ ra vẻ thâm thúy âm trầm.

Có đan dược lập tức bổ sung được chân khí nên Diệp Trần cũng không nóng vội, đợi đến khi vòi rồng yếu dần đi, liền tiếp tục thi triển ra Phong Quyển Tàn Vân, tiến tới phía trước.

- Đáng giận, đây đến cùng là thứ quỷ gì đây!

Tần Hạo đã triệt để rơi vào sự bao vây của những dây lao thanh hồng sắc, hộ thể chân khí tuy rằng có thể tạm thời bảo trụ được tính mạng của hắn nhưng chân khí lại tiêu hao vô cùng nhanh chóng, ngắn ngủn trong vòng nửa giờ, hắn đã ăn ba viên đan dược phục hồi chân khí rồi.

Chạy!

Một căn dây leo đỏ sậm lớn chừng bắp chân lao đến.

Cờ-rắc!

Dây leo bị Chân Không Cự Chưởng nghiền nát, rất nhanh liền khôi phục lại triệt để.

- Không được, phải đi ra ngoài, phiến rừng rậm này quá mức nguy hiểm, tốc độ chân khí tiêu hao và hồi phục không đuổi kịp nhau, sớm muộn thì cũng phải hao tổn đến chết ở chỗ này thôi.

Tần Hạo vô cùng căm tức, hắn mới tránh được sự đuổi giết của Âm Phong Lang lại không hiểu vì sao lâm vào vòng bao vây của những dây leo thanh hồng sắc. Từ lúc tiến vào Thập Vạn Đại Sơn không có chuyện nào vừa lòng cả, cũng may là nơi này cách bên ngoài rừng rậm cũng không xa lắm, có thể chạy trốn ra ngoài.

Chân Không Cự Chưởng bắn ra, Tần Hạo giết ra một con đường máu, phóng nhanh đi

Nhưng đúng lúc này, một cây đại thụ cách đó không xa đột nhiên bị đụng gãy chặn ngang lối, một thân ảnh cực lớn hiện ra trước mặt hắn, không phải Âm Phong Lang thì gì nữa.

Một người một thú nhìn nhau chằm chằm, chỉ là bọn hắn không phát hiện được đang có những khí thể màu tím lan tràn xuống từ trên không, những khí thể này tựa như vật còn sống, nhúc nhích vặn vẹo, màu sắc cực đẹp.

Xoẹt! Hộ thể chân khí của Tần Hạo bị ăn mòn ra một cái lỗ lớn, huyết nhục nơi đó nhanh chóng bị ăn mòn chỉ còn tro tàn, còn Âm Phong Lang ở trước mặt cũng không khá hơn chút nào. Khí thể màu tím rõ ràng chính là Hủ Cốt Chướng Khí ở trên không của rừng rậm, vừa rồi cây đại thụ kia bị đụng gãy khiến những khí thể cực kì trầm trọng kia chìm xuống bốn phía.

- Ta không cam lòng!

Tần Hạo há miệng gào thét một tiếng, thân thể nhanh chóng bị ăn mòn thành tro bụi.

Âm Phong Lang cực kỳ cường mãnh, vậy mà lại không bị Hủ Cốt Chướng Khí giết chết ngay lập tức, tru lên một tiếng liền phóng ra ngoài, chỉ là rất nhanh, thân thể của nó liền thấp xuống một chút, hóa thành tro bụi, không mảy may lưu lại chút dấu vết, còn khủng bố hơn cả dây leo trong rừng rậm nữa.

Khí thể màu tím chìm xuống cũng không quá nhiều, sau khi trải rộng một phạm vi nhất định liền không lan tràn nữa, hơn nữa, cây đại thụ chọc trời ở gần đó đang chậm rãi hấp thu những khí thể màu tím này, sau đó tản mát ra từ tán cây, lại lần nữa dung nhập vào trên không của rừng rậm, cả hai tạo thành một sự cân đối đặc thù

Nơi cuối rừng rậm, Diệp Trần ngửa đầu nhìn lại, một ngọn núi cao hơn 1000m sừng sừng đứng trước mặt, phía trước nhô lên như miệng động vật, hai bên núi lại kéo dài ra một cách quỷ dị, giống như sừng sơn dương vậy.

- Ngọn núi đầu dê! Quả nhiên là ở đây!

Dây leo ở đằng sau vẫn đuổi theo không buông, ai biết được chúng dài bao nhiêu, có bao nhiêu chứ. Diệp Trần một bên chém những dây leo xông đến một bên phóng vào nơi như cái miệng của ngọn núi đầu dê.

Đến gần Diệp Trần mới phát hiện ra, nơi này là một cái sơn động lớn, mở ra như cái miệng dê, bên trong là một mảnh hắc ám, tĩnh mịch dị thường.

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, đi vào rồi nói sau

Tán đi vòi rồng, thân hình Diệp Trần lóe lên rồi biến mất, bắn vào trong miệng dê, dây leo ở sau lưng cũng theo đó ùa vào như thủy triều

Có linh hồn lực cường đại, Diệp Trần xem bóng tối như không có gì vậy, một đường thuận lợi đi đến nơi sâu nhất trong động, tránh thoát được rất nhiều chướng ngại vật

- Nơi này có cầu thang, xem ra quả thật do con người mở.

Phát hiện ra ở bên trái có một cái cầu thang kéo dài theo hình vòng cung, nhìn lại thì có chút hơi chật hẹp, Diệp Trần cho vào miệng một viên đan dược bổ sung chân khí, toàn lực khởi động hộ thể chân khí lướt đến.

Mà lúc này, dây leo ở sau lưng ngược lại lộ ra vẻ do dự, vừa muốn nhanh chóng đuổi theo vừa chần chờ, nhất thời đừng nguyên tại chỗ

Bá! Bá! Bá!

Thật lâu, vô số dây theo liền rút dần về, không đuổi theo Diệp Trần nữa.

Tầng thứ hai không hề tối chút nào, chung quanh thành động có chín mươi mấy mét dạ thạch tỏa ra quang mang nhu hòa, chiếu sáng cả mảnh không gian to lớn.

Vừa tiến vào trong đó, lấy tâm cảnh của Diệp Trần cũng nhịn không được phải hít một hơi khí lạnh.

Thật nhiều nhiều tài phú!

Đúng vậy, quá thật là quá nhiều tài phí, bởi vì đồ vật ở tầng thứ hai cũng không phải chỉ có một, toàn bộ đều là những thứ thập phần đáng giá.

Lọt vào trong tâm mắt là từng rương hoàng kim tùy ý chất đống, mỗi một rương đều có thể xếp mười vạn lượng hoàng kim vào đó, mà ở đó lại có cả mấy trăm rương, cộng lại cũng mấy ngàn vạn lượng hoàng kim, có thể sánh với tài phú của một gia tộc trung đẳng rồi. Bên cạnh rương hoàng kim chính là rương châu báu, bên trong có Hồng Bảo Thạch, Lục Bảo Thạch, cực phẩm Mã Não, vòng cổ thủy tinh, Hắc Trân Châu, Lục Tiểu Thúy, Ngọc Như Ý, mỗi một thứ đều là bảo bối giá ngàn kim, tổng giá trị tựa hồ cũng không dưới những rương hoàng kim.

Tuy rằng hoàng kim và châu báu đối với võ giả mà nói thì rất dễ dàng có được, nhưng một khi đã đạt đến số lượng nhất định thì vẫn rất hết sức kinh người, tuyệt đại võ giả cả đời cũng không thu thập được nhiều như vậy, hơn nữa chỗ khác nhau chính là bọn họ đạt được từng chút một nên không có nhiều cảm giác lắm, còn Diệp Trần giờ lại thoáng cái đã đạt được nhiều tài phú như vậy, hoàn toàn không thể đánh đồng được.

- Thu lại trước rồi nói sau.

Diệp Trần vung tay lên, từng rương hoàng kim và châu báu bay lên, rơi vào trong Trữ Vật Linh Giới.

- Ân! Trữ Vật Linh Giới Hạ phẩm không chứa nổi rồi!

Những cái rương này quá nhiều, cộng lại cũng chừng 500 rương, Trữ Vật Linh Giới Hạ phẩm chỉ chứa được một phần mười đã đầy rồi, cũng may Diệp Trần còn mấy cái Hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới và một Trữ Vật Linh Giới Trung phẩm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 185: Phá Hư Chỉ

Mang tất cả hoàng kim châu báu đi không còn lại chút gì, ánh mắt Diệp Trần dời đến mặt đất bên cạnh.

Nơi đó là từng rương Hạ phẩm linh thạch và số lượng không ít Trung phẩm linh thạch, linh thạch nguyên khí kinh người hội tụ ở không trung, hóa thành Long Hổ Phượng Quy các loại dị tượng.

- 100 rương Hạ phẩm linh thạch, năm rương Trung phẩm linh thạch, mỗi rương một vạn khối!

Hô hấp của Diệp Trần có chút dồn dập, hoàng kim châu báu chỉ khiến hắn thoáng giật mình, nhưng nhiều linh thạch như thế thì thật khiến hắn chấn kinh rồi, hắn dám khẳng định, mười năm dự trữ của Lưu Vân Tông cũng không được một trăm vạn khối Hạ phẩm linh thạch, chứ đừng nói gì đến năm vạn khối Trung phẩm linh thạch.

- Thu!

Không nói hai lời, Diệp Trần thu toàn bộ vào trong Trữ Vật Linh Giới.

Thoáng cái đã mất đi năm sáu trăm cái rương lớn, không gian ở tầng thứ hai lập tức rộng rãi hơn rất nhiều, phóng mắt nhìn lại, những bảo vật còn lại rơi vào tầm mắt

Đan dược có ba hồ lô.

Một hồ lô là Bổ Khí Đan.

Một hồ lô là Bổ Tinh Đan.

Một hồ lô là Bổ Thần Đan

Ba loại đan dược theo thứ tự là đan dược phụ trợ tăng lên nhân thể Tinh Khí Thần, nhìn thì có vẻ như không có bao nhiêu tác dụng, nhưng lại có thể khiến cho tốc độ tu luyện của võ giả gia tăng gấp đôi. Phải biết rằng cái gọi là thiên phú dị bẩm, kỳ thật chính là tinh khí thần thập phần tràn đầy, cho nên người có thiên phú dị bẩm tu luyện chân nguyên mới làm chơi ăn thật, ví dụ như Diệp Trần, linh hồn lực thập phần cường đại, về mặt lĩnh ngộ hơn xa thường nhân, tu luyện võ học nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, nếu Tinh và Khí có thể theo kịp, vậy thì tốc độ tu luyện chân khí sẽ đạt đến trình độ thiên phú dị bẫm rồi, đương nhiên, nếu muốn vậy thì phải không ngừng dùng Bổ Khí Đan và Bổ Tinh Đan.

- Một hồ lô là 300 viên, ba ngày dùng một lần, không sai biệt lắm có thể sử dụng được chín trăm ngày rồi.

Trong mắt Diệp Trần ba hồ lô đan dược này quả thật là vật báu vô giá, trên thực tế cũng đúng là vật báu vô giá, nếu mang đi bán đấu giá thì ngay cả võ giả Tinh Cực Cảnh cũng phải động tâm, thậm chí điên cuồng. Phải biết rằng bình thường thì phương pháp luyện chế đan dược đều bị các tông môn lớn nắm trong tay, thượng đẳng đan dược thì trong tay siêu cấp tông môn, những võ giả tầm thường không cần nghĩ đến làm gì.

- Thất phu vô tội hoài bích có tội, ba hồ lô đan dược này có thể khiến cho võ giả Tinh Cực Cảnh động thủ đánh chết ta rồi

Thu hồ lô vào Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần thầm nghĩ.

Đi đến nơi hẻo lánh bên cạnh, nơi đó là một cái giá sách.

Trên giá sách xếp những bí tịch.

Trên cùng là bí tịch Nhân cấp đỉnh giai, tổng cộng có ba mươi sáu bản.

Xuống một bậc là bí tịch Địa cấp cấp thấp, tổng cộng có chín bản.

Xuống tiếp là ba quyển bí tịch Địa cấp trung giai.

Cuối cùng là một quyển bí tịch Địa cấp đẳng cấp cao.

Cũng không mở ra nhìn kĩ, Diệp Trần trực tiếp thu vào, khi nào có thời gian thì nghiên cứu sau, giờ có nhìn cũng không tu luyện được.

Hô!

Thở hắt ra một hơi, Diệp Trần quan sát chung quanh, tầng thứ hai đều đã bị hắn càn quét không còn lại chút gì cả.

- Đến tầng ba xem chút thôi!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần lao đến hướng cầu thang

Ngoài dự toán chính là tầng thứ ba lại là một mảnh trống rỗng, chỉ có một cái cổng ánh sáng sừng sững đứng đó, tản mát ra từng tia ánh sáng nhu hòa

Đứng ngay trước cái cổng ánh sáng, Diệp Trần có chút kinh nghi bất định.

Hắn không biết cái cổng ánh sáng này sẽ truyền tống mình đi đâu, những thứ không biết từ trước đến nay đều khiến người khác do dự, Diệp Trần cũng không ngoại lệ.

- Thật vất vả mới tìm tới được nơi này, không đi vào thì sau này nhất định sẽ hối hận.

Lòng thầm nghĩ, Diệp Trần bước vào trong cánh cửa ánh sáng.

Ông!

Không Gian gợn sóng, sau một khắc, Diệp Trần liền biến mất trong cánh cổng.

Đã từng có kinh nghiệm truyền tống nên lần này Diệp Trần lộ ra vẻ trấn định hơn rất nhiều, tâm tình rất bình thản.

Có lẽ chỉ qua một sát na, có lẽ là một hai ngày, Diệp Trần buông lỏng toàn thân, dĩ nhiên lại lọt vào một gian thạch thất to lớn.

Thạch thất không có cửa, bốn phía đều là vách tường, trên đỉnh có một cái đèn thủy tinh tỏa ra ánh sáng nhu hòa, mà ở dưới đèn thủy tinh là một cái bệ đá, trên bệ đá có một chiếc chìa khóa to lớn chừng cánh tay lơ lửng, chìa khóa hiện lên màu trắng, phảng phất như màu trắng được chế tạo từ thủy tinh, phong cách tạo hình dị thường cổ xưa.

- Thật kỳ quái, rõ ràng lại có chìa khóa lớn như vậy.

Diệp Trần thò tay muốn bắt lấy chìa khóa, lại phát hiện ra có một lực lượng vô hình phòng thủ kiến cô ở bốn phía chìa khóa.

- PHÁ...!

Diệp Trần đánh một chưởng vào hư không

Hơi!

Lực lượng vô hình cũng không tán đi, nhưng lực phản kích cực lớn lại khiến hai chân của Diệp Trần rời mặt đất, bay rớt ra ngoài, suýt chút nữa đã đâm vào vách tường bên trong thạch thất

Thần sắc lạnh lùng, Diệp Trần rút Long Tuyền Kiếm ra, liên tiếp chém ra bốn đạo kiếm khí.

Kiếm khí mạnh mẽ bắn tới, lôi âm hiện ra.

Nhưng sau một khắc, kiếm khí cũng bị phản kích lại, lực đạo còn mạnh hơn trước đó.

Vung kiếm đánh nát kiếm khí bị phản xạ lại, Diệp Trần cười khổ một tiếng, tuy rằng hắn biết chiếc chìa khóa màu trắng kia có tác dụng lớn, nhưng

lấy năng lực của hắn, thật sự không cách nào thu vào tay được.

Tạm thời bỏ qua chiếc chìa khóa, Diệp Trần đánh giá toàn bộ thạch thất.

Sách!

Ở một nơi hẻo lánh khác cũng có một cái bình đài, nhưng trên đó lại đặt một cái ngọc giản màu trắng thuần.

Vẫy tay, lần này không có lực lượng vô hình cổ quái nào cả, ngọc giản bị hắn dễ dàng hút vào tay.

Quan sát bề ngoài, Diệp Trần cũng không phát hiện ra ngọc giản có tác dụng đặc thù gì cả, nghĩ nghĩ, hắn vận chuyển chân nguyên vào trong đó.

Đột nhiên.

Trong đầu liền xuất hiện một hình ảnh, cả vùng đất có một đầu yêu ma có hai sừng dài, thân cao quá trăm mét, nó há miệng thổi liền thổi bay một tòa núi, chân đập mạnh, đại địa liền rạn nứt, nham thạch nóng chảy theo đó phéng lên tận trời, nhuộm đỏ cả thiên không, chiến lực cường đại quả thật mới nghe lần đầu, thấy cũng chưa từng thấy, chỉ sợ chỉ có vương giả Sinh Tử Cảnh mới có chiến lực đáng sợ như thế thôi.

Ngay lúc yêu ma rút lên một tòa núi cao mấy ngàn trượng, trong hư không liền xuất hiện một ngón tay giống như cột đá, ngón tay như lưu tinh, một chỉ điểm vào trán yêu ma

Phịch một tiếng!

Thân thể yêu ma bị nổ tung, tan thành mây khói.

Diệp Trần sợ hãi thán phục, ngón tay kia rõ ràng điểm đến hắn nhưng căn bản trốn không thể trốn, lui không thể lui, sau một sát na liền điểm vào trên trán của hắn.

Lập tức, Diệp Trần cảm giác đầu mình như muốn nổ tung, vô số tin tức

hỗn loạn tràn ngập trong đầu, qua một lát, những tin tức hỗn loạn này liền tổ hợp thành văn tự của một quyển sách và một trận đồ lộ tuyến vận công .

Nguyên lai một chỉ này gọi là Phá Hư Chỉ, bất quá Diệp Trần được truyền cũng không phải là Phá Hư Chỉ nguyên vẹn, mà là đệ tam thức trong đó thôi, dựa theo lý giải của Diệp Trần, chỉ một thức chỉ pháp này thôi đã phi thường đáng sợ rồi, đầu yêu ma kia có thực lực của vương giả Sinh Tử Cảnh vẫn không thể nào ngăn được uy lực của một chỉ này, đương nhiên, hắn cũng biết nếu không đủ thực lực thì dù học được toàn bộ một chỉ này cũng không cách nào đánh chết võ giả Tinh Cực Cảnh, càng không cần nói đến đầu yêu ma đáng sợ kia

Đối với võ giả thì vũ kỹ càng lợi hại cũng phải cần năng lực tương ứng để thúc dục mới được, nếu không chỉ là cái thùng rỗng thôi, dù sao tu vị bản thân mới là trọng yếu nhất.

Ngoại trừ phương pháp tu luyện đệ tam thức của Phá Hư Chỉ, trong tin tức kia còn nói cho hắn biết, muốn phá vỡ lực lượng vô hình bên ngoài chiếc chìa khóa thì phải học được một chút Phá Hư Chỉ, chỉ cần một chút là đủ rồi, không cần nhiều, kỳ hạn chính là trong vòng ba ngày, ba ngày qua đi liền bị truyền tống về, cuối cùng không chiếm được chìa khóa

- Ba ngày, ta thử xem sao!

Diệp Trần xếp bằng ngồi xuống đất, bắt đầu tìm hiểu ảo diệu của đệ tam thức Phá Hư Chỉ.

Một ngày qua đi.

Diệp Trần điểm ra một chỉ, không khí lập tức vặn vẹo, phát ra một tiếng xé gió

Lắc đầu, Diệp Trần tiếp tục nhắm mắt tìm hiểu tiếp

Ngày thứ hai, Diệp Trần mở to mắt, chậm rãi điểm ra một chỉ

PHỐC!

Lực lượng vô hình bên ngoài chiếc chìa khóa màu trắng liền rung động nhè nhẹ, tiếc là rất nhanh liền khôi phục lại.

- Vẫn chưa được a! Chỉ còn ngày cuối cùng!

Diệp Trần vốn cười khổ, chợt thi triển ra Kiếm Ý chém tan tạp niệm, tâm thần chìm vào trong tham ngộ Phá Hư Chỉ, thỉnh thoảng lại nhớ lại tràng cảnh một chỉ to lớn điểm vào yêu ma lúc trước

Thời gian trôi qua từng chút một, lông mày Diệp Trần khi thì dãn ra khi thì nhăn tít lại, trong một lát không biết đã thay đổi bao nhiêu lần nữa.

Buổi chiều ngày thứ ba

Một cỗ khí cớ đáng sợ phát ra từ trên người Diệp Trần, hắn đột nhiên mở hai mắt, đồng tử lộ ra vẻ thâm thúy, nhìn không ra sâu cạn.

- Phá!

Dùng hết khí lực toàn thân, Diệp Trần cách không điểm một chỉ về phía lực lượng vô hình kia

Phanh!

Lực lượng vô hình rốt cục cũng bị đánh nát, không, chuẩn xác là được giải khai, bằng vào uy lực hiện tại của Phá Hư Chỉ kỳ thật so ra còn kém cả kiếm khí, nhưng lực lượng vô hình lại cùng một nhịp thở với Phá Hư Chỉ, cả hai có một sự liên hệ nhất định cho nên mới phá vỡ lực lượng vô hình được.

Phá Hư Chỉ quả thật cực kì tiêu hao Tinh Khí Thần, Diệp Trần lau mồ hôi, phân biệt lấy ra một viên Bổ Khí Đan, Bổ Tinh Đan và Bổ Thần Đan ném vào trong miệng.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Diệp Trần mới đi đến chỗ chiếc chìa khóa màu trắng kia

Chìa khóa lớn chừng cánh tay, trên đó có viết một chữ cổ "Tứ", còn lại không có gì cả, cũng không có biến hóa gì khác

Ngay tại sát na lúc Diệp Trần cầm lấy chiếc chìa khóa màu trắng, trong thạch thất liền nhiều ra một cánh cổng màu trắng, ánh sáng trên cánh cửa màu trắng khi ẩn khi hiện, tựa hồ tùy thời đều có thể biến mất vậy

Không dám tiếp tục dừng lại, Diệp Trần thu lại chiếc chìa khóa màu trắng, lách người lướt vào trong cánh cổng.

Lúc xuất hiện lại lần nữa thì Diệp Trần đã về đến không gian tần thứ hai trong ngọn núi đầu dê, chỉ nghe ông một tiếng, cánh cổng ánh sáng trong tầng thứ hai liền triệt để tiêu tán, sau này nếu muốn tiến vào trong thạch thất một lần nữa đã không còn khả năng nữa rồi, không ai biết thạch thất đến cùng ở chỗ nào, phải chăng nó sẽ tồn tại ở địa phương khác.

Đang muốn đi lên tầng một thì chân mày Diệp Trần hơi nhíu lại, linh hồn lực của hắn cảm giác được tầng tiếp theo có hai người, hai người này không phải ai khác mà chính là Mộ Dung Khuynh Thành và Tề Thiếu Phong.

- Sao bọn hắn lại đến nơi này.

Trong lúc nhất thời, Diệp Trần có chút nghi hoặc.

Mộ Dung Khuynh Thành và Tề Thiếu Phong bị vô số dây leo thanh hồng sắc vây quanh ở trung tâm, nửa bước khó đi, mặt đất chung quanh đều là mảnh vụn của dây leo

- Trong thời gian ba ngày dùng hơn trăm miếng đan dược khôi phục chân khí, giờ chân khí của ta đã đục ngầu không chịu nổi rồi, thực lực chỉ còn lại không đến ba thành.

Tề Thiếu Phong cười khổ, đan dược là thứ tốt, nhưng cũng không thể phục dụng thường xuyên được, nhất là đan dược khôi phục chân khí, một

ngày dùng mười miếng đã là cực hạn rồi, vượt quá mười miếng thì chân khí sẽ đục ngầu phù phiếm, sức chiến đấu cũng bị ảnh hưởng, sau đó còn phải thường xuyên rèn luyện chân khí, nếu không nói không chừng sẽ để lại di chứng mất. Đây là cũng là nguyên nhân đại bộ phận võ giả nếu không đến thời khắc mấu chốt, sẽ không dùng đan dược khôi phục chân khí.

Mộ Dung Khuynh Thành chau mày, nàng tu luyện chính là công pháp Địa cấp đỉnh giai Thiên Ma Đại Pháp, chân khí còn gấp hơn hai lần của Tề Thiếu Phong, nhưng trải qua ba ngày cũng đã phục dụng hơn bốn mươi miếng đan dược khôi phục chân nguyên rồi, mười thành thực lực chỉ còn lại sáu bảy thành, nếu không phải là Thiên Ma Đại Pháp tinh diệu cường hãn, lại có Thiên Ma Lực Tràng hộ thể thì sợ đã sớm bị dây leo hấp thành da bọc xương rồi.

- Phá!

Thiên Ma Lực Trận được phát động, một lượng lớn dây leo thanh hồng sắc bị vặn nát bấy, chừa ra một mảnh đất trống nhưng rất nhanh lại có những dây leo khác đến bổ xung

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn!

Ba ngày liên tục không chợp mắt, vẫn một mực chiến đấu không ngừng, tâm lý và tố chất của Mộ Dung Khuynh Thành có cường thịnh trở lại cũng đã bắt đầu căm tức, thi triển ra vũ kĩ nguyên bộ với Thiên Ma Đại Pháp - Thiên Ma Đại Thủ Ấn.

Một chưởng ấn ra, dây leo trong phạm vi mấy trăm mét phía trước lơ lửng lên không trung, không thể nào nhúc nhích, rồi sau đó lại phịch một tiếng hóa thành hư vô.

- Đi! Đi lên.

Không khí vặn vẹo, Mộ Dung Khuynh Thành dẫn đầu bắn vào câu thang thông đạo lên tầng thứ hai.

- Một chưởng thật lợi hại!

Tề Thiếu Phong cũng không dám quá lãnh đạm, theo sát ngay sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành.

Rắc, ắc, ầm. . .

Phần mặt đất trước cầu thang sinh ra rạn nứt, trong giây lát, gần một trăm căn dây leo đỏ sậm đã phá đất mà ra, phong tỏa đường đi của hai người, những dây leo đỏ sậm này to chừng cái bắp chân, sắp xếp ngay ngắn, nhìn qua thật giống như một bức tường màu đỏ sậm, tỏa ra lực áp bách đáng sợ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 186: Thực Nhân Đằng Mẫu Thể

- Lần này sợ rằng phải chết ở đây rồi!

Một chiêu Thiên Ma Đại Thủ Ấn lúc trước gần như đã rút sạch toàn bộ chân khí của Mộ Dung Khuynh Thành, đan dược nuốt vào trước đó có tốc độ khôi phục chân khí quá chậm, căn bản không thể nào bổ sung chân khí ngay lập tức được, muốn đột phá vòng vây của trên trăm căn dây leo đỏ sậm này thì thật khó như lên trời.

Tốc độ của dây leo đỏ sậm hơn xa dây leo thanh hồng sắc, trong nháy mắt đã đâm vào trên hộ thể chân khí của hai người, lấy thực lực hiện giờ của bọn hắn, tiếp theo hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ách. . .

Trong lúc đó, có một khí lưu vòi rồng quét sạch tất cả mà qua, tấp toàn bộ những căn dây leo đỏ sậm sang một bên, sau đó mang theo hai người phóng ra ngoài.

- Đừng giãy giụa.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không có đẩy bàn tay của Diệp Trần ra, tùy ý để hắn ôm lấy mình, sắc mặt có chút kinh ngạc.

Diệp Trần nhìn qua dây leo thanh hồng sắc bị vòi rồng chấn nát, thản nhiên nói:

- Sao các ngươi lại đến đây.

Hắn hoài nghi hai người này theo dõi hắn.

Tề Thiếu Phong giải thích nói:

- Ta và Mộ Dung là đến tìm kiếm một gốc linh thảo, sau lại bị Âm Phong Lang bức vào phiến rừng rậm này.

- Thế sao!

Trong lòng Diệp Trần còn chút hoài nghi, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn như thường.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Ngươi hoài nghi chúng ta?

- Hoài nghi hay không cũng không quan trọng, quan trọng là ... chạy ra khỏi đây.

Nếu thực lực của hai người vẫn còn ở thời kỳ toàn thịnh, Diệp Trần chắc chắn sẽ không cứu bọn họ, thực lực của hai người này đều ở trên hắn, khinh công cũng lợi hại hơn, động tay một chút cũng đủ đánh chết hắn hơi mười lần rồi.

- Dù thế nào đi nữa thì phần tình này ta nhớ kỹ.

Mộ Dung Khuynh Thành không nói thêm gì nữa.

Vèo! Vèo! Vèo!

Dây leo đỏ sậm đuổi tới từ đằng sau, lấy cường độ xuyên thấu của chúng thì cũng đủ để xuyên thủng vòi rồng, xé rách hộ thể chân khí của ba người bọn họ rồi.

Diệp Trần nói:

- Ngươi ôm chặt eo ta đi.

Mộ Dung Khuynh Thành hơi do dự, bất quá sau khi thấy dây leo đỏ sậm

đã đuổi đến nơi, liền làm theo lời ôm eo Diệp Trần, Tề Thiếu Phong thấy thế mặt liền lộ ra có chút cứng đờ.

Tay phải cũng không rảnh rỗi, Diệp Trần rút Long Tuyền Kiếm ra, cũng không quay đầu lại, hướng ra phía sau thi triển một chiêu công kích phạm vi lớn trong Kinh Vân Kiếm Pháp, kiếm pháp vang lên từng tiếng sét.

Sấm sét nổ vang không ngớt, hơn mười đạo kiếm khí chém giết ra ngoài.

Chỉ nghe thanh âm PHỐC PHỐC vang lên, dây leo màu đỏ đuổi theo liền bị nhao nhao cắt thành mảnh nhỏ, chỉ là nó lại nhanh tróng mọc dài ra, tiếp tục đuổi theo hướng vòi rồng đã rời đi rất xa

Trong rừng rậm, đây đã là lần thứ năm Diệp Trần thi triển ra Phong Quyển Tàn Vân, chân khí bị tiêu hao rất nhiều.

Cũng không để ý đến người khác hiềm nghi, Diệp Trần ném vào trong miệng một viên đan dược bổ sung chân khí.

Mộ Dung Khuynh Thành và Tề Thiếu Phong cũng không để ý lắm, bọn hắn cho rằng Diệp Trần nuốt chỉ là đan dược bình thường, dùng nhiều chỉ khiến chân khí phù phiếm thôi. Chỉ là trong nội tâm có chút nghi hoặc, sao thực lực của Diệp Trần lại luôn được bảo trì ở trạng thái đỉnh phong được, chẳng lẽ lúc trước hắn không lọt vào công kích của dây leo cho nên nuốt rất ít đan dược sao...

Cũng chỉ có cách giải thích này thôi.

Mà Diệp Trần cũng vì nhìn trúng điểm này nên mới dùng đan dược không kiêng nể.

Ầm ầm!

Khí lưu vòi rồng bao quanh ba người phóng đi, tốc độ nhanh đến không tưởng nổi, nhưng dưới sự không chế của Diệp Trần cũng linh hoạt không gì sánh bằng, chỉ đơn giản liền lách qua được các chướng ngại vật.

- Diệp huynh, môn kiếm pháp này thật kỳ diệu dị thường, rõ ràng lại có thể bao phủ người vào trong đó.

Tề Thiếu Phong nhịn không được khen.

Diệp Trần cười cười, cũng không có giải thích chiêu Phong Quyển Tàn Vân này là do hắn cải biến ra.

Rừng rậm là đại bản doanh của Thực Nhân Đằng, lại có thêm rất nhiêu dây leo đỏ đậm và dây leo thanh hồng sắc phô thiên cái địa lao tới.

- Tàn Tinh Trảm!

- Thiên Ma Lực Tràng!

Mộ Dung Khuynh Thành và Tề Thiếu Phong tuy bây giờ thực lực không bằng Diệp Trần, nhưng cuối cũng cùng bảo lưu được mấy thành thực lực, nhao nhao thi triển ra tuyệt học, giảo sát những dây leo vây xung quanh.

Diệp Trần mừng rỡ nhẹ nhõm, bất quá thực lực còn sót lại của hai người lại khiến hắn cực kì kinh ngạc, nhất là Mộ Dung Khuynh Thành, thực lực trước mắt còn trên cả Lâm Nhạc, cũng may hắn hiểu rõ hậu quả khi nuốt đại lương đan dược, nếu không có mấy tháng khổ công thì đừng mong khôi phục đến trạng thái đỉnh phong được.

Một đường giết qua, cự ly giữa ba người và bên ngoài rừng rậm đã không còn xa nữa.

Ân!

Bỗng nhiên, Diệp Trần nhướng mày.

Mộ Dung Khuynh Thành dò hỏi:

- Làm sao vậy?

- Có một cỗ sinh mạng có thực lực cường đại đang đuổi đến từ lòng đất,

tốc độ hết sức kinh người.

Linh hồn lực không thể nào thẩm thấu quá sâu trong lòng đất, cho nên Diệp Trần cũng không tra được sinh mạng thể cường đại kia là thứ gì, nhưng hắn không nghi ngờ chút nào lực uy hiếp của đối phương cả.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Phải lập tức ly khai phiến địa phương nguy hiểm này, ai ngờ được vừa qua được một chuyện thì chuyện khác đã đến, Mộ Dung Khuynh Thành và Tề Thiếu Phong lập tức rối loạn.

Diệp Trần hít sâu một hơi.

- Ta có cách chạy đi, nhưng tổn thất với ta rất lớn.

- Tổn thất gì, ta sẽ đền bù tổn thất cho ngươi

Tề Thiếu Phong không chút do dự nói.

- Một quả Nguyên Quang Cầu!

- Nguyên Quang Cầu?

Tề Thiếu Phong kinh ngạc, thứ đồ vật bảo vệ tính mạng cực kì hiếm thấy này hắn đã từng nghe nói qua. Nghe nói có thể ngăn cản bất luận công kích gì dưới Tinh Cực Cảnh, đối với võ giả Bão Nguyên Cảnh thì còn trân quý hơn cả Trung phẩm thậm chí Thượng phẩm bảo khí. Cái thứ hai không thể nào cam đoan tính mạng của bọn hắn, nhưng cái trước lại có thể.

- Ta đền bù cho ngươi mười vạn khối Hạ phẩm linh thạch và 3000 khối Trung phẩm linh thạch.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng nói:

- Ta đền cho ngươi hai mươi vạn khối Hạ phẩm linh thạch và 3000 khối Trung phẩm linh thạch.

Vốn hai người cũng không có nhiều linh thạch như vậy, nhưng Thượng Cổ truyền thừa chi địa mười năm một lần khiến bọn hắn thu được không ít, thật giống như Diệp Trần, thoáng một cái đã đạt được rất nhiều bảo vật đổi cho tông môn.

Thấy Diệp Trần thờ ơ, Tề Thiếu Phong nói:

- Diệp huynh vẫn còn chê ít ư?

Nhiều linh thạch như vậy đã tương đương với tích xúc của mười thập chí mấy chục trưởng lão nội môn rồi, võ giả Bão Nguyên Cảnh tầm thường nghĩ cũng không dám nghĩ đến, cũng không phải mỗi người đều có thể giống như bọn họ, có thể đi vào Thượng Cổ truyền thừa chi địa, sau đó đạt được rất nhiều bảo vật từ bên trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 187: Thoát Hiểm

Diệp Trần nói:

- Đối với ta thì Nguyên Quang Cầu chính là thứ để bảo vệ tánh mạng, lần này dùng, lần sau sẽ không còn nữa, có gì quan trọng hơn tánh mạng chứ.

Tề Thiếu Phong bất đắc dĩ, đối phương nói rất có lý, nếu đổi thành hắn, hắn cũng sẽ không thỏa mãn được.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Thêm một quả Trữ Vật Linh Giới Trung phẩm thì sao?

- Mộ Dung!

Tề Thiếu Phong kinh ngạc.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu nói:

- Vật ngoài thân cũng chỉ là vật ngoài thân, Diệp huynh nói đúng, nếu so với tánh mạng thì tính là gì chứ.

Diệp Trần kinh ngạc, đối phương rõ ràng lại có một quả Trữ Vật Linh Giới Trung phẩm, giá trị của thứ này không thể đo lường a! Ai lại không muốn mình mang theo không gian lớn chứ, chỉ có điều không gian của Trữ Vật Linh Giới Hạ phẩm cũng chỉ chừng một gian phòng thôi, mà Trữ Vật Linh Giới Trung phẩm lại tương đương với một cái đại sảnh to lớn, cả hai hơn kém cả mười lần, giá trị thì chênh nhau cả trăm lần.

Mà hắn hiện giờ lại vừa vặn thiếu một Trữ Vật Linh Giới Trung phẩm,

600 rương hoàng kim châu báu cùng với linh thạch đều đã chiếm hết toàn bộ Trữ Vật Linh Giới Hạ phẩm rồi, không gian của Trữ Vật Linh Giới Trung phẩm cũng chỉ còn lại hai phần ba, sau này nói không chừng còn không đủ dùng ấy chứ.

- Tốt, thành giao.

Diệp Trần rõ, đây đã là cực hạn rồi, muốn nhiều hơn nữa cũng không có, huống chi dù bỏ rơi hai người này thì sinh mạng thể đáng sợ kia chưa chắc sẽ buông tha hắn, kết quả cũng chỉ có nước sử dụng Nguyên Quang Cầu thôi.

Rất nhanh hai người liền đưa phần đền bù tổn thất đã hứa cho Diệp Trần, về phần phương pháp thì rất đơn giản, lúc toàn lực thúc dục Trữ Vật Linh Giới sẽ xuất hiện một màng sáng, đồ vật nào ném vào trong màng sáng đó chính là đã vào trong Trữ Vật Linh Giới rồi, không cần phải chuyền tay.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, phiến mặt đất lớn ở phía sau lại điên cuồng sụp đổ, một quái vật hình người cực lớn chui ra từ bên trong, thân cao ngoài trăm mét, tất cả các bộ vị của thân thể đều là dây leo hung ác, có thanh hồng sắc, có màu đỏ sậm, còn có một loại dây leo màu đỏ tím chưa gặp qua bao giờ

Thực Nhân Đằng Mẫu Thể xuất hiện.

Thấy một màn này, ba người liền hít một hơi khí lạnh, bọn hắn hoài nghi, Nguyên Quang Cầu cũng không nhất định có thể chống lại công kích của đối phương được.

XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!!

Dây leo phô thiên cái địa ập về hướng ba người, trong đó dây leo màu đỏ tím lại rất thưa thớt, bất quá tốc độ quả thật rất nhanh, dĩ nhiên lại đột phá vận tốc âm thanh, chỉ lóe ra trên không trung liền biến mất, chỉ còn cách khí lưu vòi rồng bao quanh ba người chưa đầy ba thước.

Ba một tiếng.

Dây leo màu đỏ tím bị ngăn trở, bên ngoài cơ thể ba người hiện lên một màn hào quang màu xanh da trời, màn hào quang dày đến một thước, bên trong có khí lưu màu xanh da trời không ngừng xoay tròn, lực phòng ngự cực kỳ kinh người.

Đáng sợ chính là, dây leo màu đỏ tím chỉ đơn giản liền xuyên thấu được một phần ba màng hào quang, lực công kích còn trên cả Âm Phong Lang.

Nếu không có quang tráo hộ thể thì một kích này đủ để giết chết chúng ta mười lần rồi. Tề Thiếu Phong thâm hô may mắn, bất mãn trước kia với Diệp Trần đều tan thành mây khói.

- Việc này không nên chậm trễ, đi!

Mang theo hai người, Diệp Trần điểm chân xuống mặt đất, lao về phía ngoài rừng rậm.

Ba! Ba! Ba! Ba!

Dây leo màu đỏ tím thỉnh thoảng lại đánh lên màn hào quang, mỗi một kích đều đủ để phá vỡ một phần ba lực phòng ngự, hơn nữa lại công kích liên tục vào cùng một vị trí, cũng may lực phòng ngự của hào quang cũng không phải bất động, mỗi thời khắc đều vận chuyển liên tục, nơi nào bị hư hao sẽ được tu bổ hoàn hảo ngay một khắc sau đó, khiến cho cả quang tráo ở vào trạng thái cân bằng tuyệt đối.

Thực Nhân Đằng Mẫu Thế thấy dây leo màu đỏ tím không thể nào phá được quang tráo nên há mồm phun ra một sợi dây leo màu tím đậm, căn dây leo này lao ra nhanh như thiểm điện, sau khí bắn ra được vài dặm rồi mới bắt đầu nổi lên âm thanh lôi bạo, không ngờ lại gấp vài lần vận tốc âm thanh

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn!

Dưới sinh tử tồn vong, Mộ Dung Khuynh Thành lại lần nữa thi triển ra

võ kĩ cực kì đáng sợ, bàn tay nhỏ nhắn mang theo khí tức sâu như biển đánh vào hư không.

Oanh!

Trước bàn tay, các vật thể trong phạm vi mấy trăm mét đều bị lơ lửng lên không trung, hóa thành một đoàn hư vô, mà căn dây leo màu tím đậm kia tuy không bị tổn hại gì, nhưng phảng phất như lâm vào trong bùn đất vậy, tốc độ bắt đầu giảm bớt, từ gấp ba lần vận tốc âm thanh xuống còn gấp hai, lại từ gấp hai xuống còn gấp đôi...

Khóe miệng chạy ra máu tươi, Mộ Dung Khuynh Thành nói với Diệp Trần:

- Ta chỉ có thể làm được như vậy thôi, tiếp theo nhờ vào ngươi vậy

- Yên tâm!

Diệp Trần gật gật đầu, linh hồn lực của hắn tràn ra ngoài theo hai phương hướng, một cái thăm dò phía trước, còn cái kia quan sát động tác của Thực Nhân Đằng Mẫu Thể ở phía sau. Cật lực chạy trốn cấp tốc cả nửa ngày, khoảng cách với lối ra vào bên ngoài đã ngày càng gần, cũng chỉ còn chừng hơn mười dặm thôi.

Trên Trữ Vật Linh Giới lóe lên quang mang âm u, một quả Xích Quang Dung Hỏa Đạn hiện ra trên tay hắn, quả Xích Quang Dung Hỏa Đạn này là do Ma Công Tử Lãnh Vô Tình giao dịch với hắn, tổng cộng có ba miếng, uy lực cực lớn, có thể gây nổ làm tổn thương một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ, chỉ là đến bây giờ thì võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đã không còn lực uy hiếp với Diệp Trần nữa nên có lưu lại cũng vô dụng, giờ lại vừa lúc lấy ra dùng luôn.

Ngón tay búng một cái, quả Xích Quang Dung Hỏa Đạn này bay theo một đường vòng cung tuyệt đẹp đến ngoài Diệp Trần ba thước, cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện Xích Quang Dung Hỏa chỉ vẻn vẹn cách màn

hào quang có một tí, mà lúc này, Diệp Trần lại hét lớn một tiếng

- Bạo!

Ầm ầm!

Ánh lửa bộc phát rừng rực, lực lượng cường đại cũng không thể chấn vỡ màn hào quang ngược lại khiến cho tốc độ của nó đột nhiên gia tăng, bắn về phía phương xa như một viên lưu tinh.

- Cách sử dụng thật hay!

Con mắt của Tề Thiếu Phong và Mộ Dung Khuynh Thành sáng ngời, nếu nói trước kia bọn hắn vẫn chỉ cho rằng Diệp Trần là nhờ vào vận khí tốt thì giờ đã không còn vậy nữa, người này dưới nguy cơ rõ ràng còn lãnh tĩnh như vậy, có thể nghĩ đến cách mượn ngoại lực để gia tăng tốc độ, nếu so ra thì bọn hắn ngây thơ thuần khiết hơn rất nhiều, chỉ biết dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Tiếp tục làm thế, Diệp Trần mang hai quả Xích Quang Dung Hỏa Đạn còn lại lần lượt cho nổ tung, tốc độ lập tức gia tăng đến một mức không thể nào tưởng tượng được, trên đường đi qua chỗ nào chỗ đó không khí vặn vẹo, lực lượng cường hãn cày xới lên một đường đất dài theo sát phía sau màn hào quang.

Ba một tiếng!

Dây leo màu tím đậm cuối cùng cũng thoát khỏi Thiên Ma Đại Thủ Ấn, tốc độ liền khôi phục lại gấp ba lần vận tốc âm thanh, rất nhanh đã đuổi theo

Năm dặm!

Ba dặm!

Một dặm!

Chỉ qua hơn mười lần nháy mắt, dây leo màu tím đậm đã rút ngắn

khoảng cách giữa mình và bọn người Diệp Trần từ năm dặm xuống còn một dặm, lại theo sát lần nữa, mà ba người Diệp Trần chỉ còn cách cửa ra vào hai dặm cuối cùng.

- Thành hay bại phải xem lần này rồi.

Diệp Trần tiếp tục lướt tới, xem dây leo màu tím đậm như không tồn tại.

Sau một lần nháy mắt!

Dây leo màu tím đậm chỉ còn cách ba người không đến 200m.

Lại qua một lần nháy mắt nữa.

Khoảng cách còn không đến 50m.

- Phóng!

Tay Diệp Trần cầm hạch tâm của màn hào quang, sau đó hất tung lên

- Chạy!

Ba người thoát ly khỏi màn hào quang, tiếp tục phóng đến cửa ra vào chỉ còn cách một dặm.

PHỐC PHỐC!

Dừng lại ở nguyên chỗ màn hào quang vặn vẹo còn chưa tán đi, rồi sau đó dây leo màu tím đậm mạnh mẽ đâm xuyên qua, lực phòng ngự cường đại chỉ cầm cự được trong thời gian nháy mắt.

Thừa dịp ngắn ngủi này, khoảng cách giữa ba người và cửa ra vào chỉ còn 200m, cách dây leo màu tím đậm 300m.

Đáng tiếc 300m đối với dây leo màu tím đậm bất quá chỉ trong thời gian một phần ba cái nháy mắt thôi, Diệp Trần tuyệt đối không thể lao ra ngoài 200m trong một thời gian ngắn như thế được

Rốt cục, dây leo màu tím đậm cũng xuyên qua thân thể ba người

Không đúng, là xuyên thấu qua chân khí tàn ảnh.

Nguyên lai Diệp Trần ngay trong thời khắc mấu chốt đã thi triển ra khinh công Phân Thân Hóa Ảnh tạo ra nguyên tại chỗ một chân khí tàn ảnh, còn chân thân thì mang theo hai người tiếp tục chạy về phía trước.

Sau một khắc!

Dây leo màu tím đậm lại lần nữa xuyên thấu tàn ảnh của bọn họ

Mộ Dung Khuynh Thành và Tề Thiếu Phong hít một hơi khí lạnh, bọn hắn căn bản không thể nào tưởng tượng được sao Diệp Trần lại làm được như vậy, tốc độ của dây leo tím sậm quá nhanh, nhanh đến mức không thể nào phản ứng kịp, nếu đổi thành bọn họ thì tuyệt đối không thể nào thi triển ra chân khí tàn ảnh ngay trước một khắc khi Thực Nhân Đằng Mẫu Thể đánh tới được.

Đương nhiên, bọn hắn cũng không biết Diệp Trần có linh hồn lực cường đại, dưới sự dò xét của linh hồn lực thì mọi cử động của dây leo màu tím đều bị hắn nắm giữ, đối phương lúc nào đến, khi nào là thời cơ tốt nhất để mê hoặc đối phương hắn đều rất rõ ràng.

Thực Nhân Đằng Mẫu Thể nổi giận, đối phương lại tránh được công kích của nó cả ba lần, quả thật khiến nó phiền muộn và không thể nào lý giải được.

Ánh mắt trời chiếu lên người ba người, bọn họ rốt cục cũng chạy thoát ra khỏi rừng rậm.

Bất quá lúc này còn không phải là lúc buông lỏng, chân khí của Diệp Trần vận chuyển tới cực hạn, lao về phía trước, chỗ đó có nham sơn chống đỡ.

Hiển nhiên, Diệp Trần đã lo lắng quá mức rồi, Thực Nhân Đằng Mẫu

Thể cũng không xuất hiện bên ngoài rừng rậm, phảng phất như có một tầng bình chướng vô hình ngăn cản nó vậy

Hô!

Buông hai người ra, Diệp Trần nhất thời choáng váng cả đầu óc, suýt nữa thì té xỉu.

Cự ly ngắn ngủi hơn mười dặm, hắn và Thực Nhân Đằng Mẫu Thể đã đấu trí so dũng khí, giãy giụa ở bờ vực cái chết, tuy rằng hắn là người thắng lợi cuối cùng nhưng trong đó tiêu hao bao nhiêu tinh lực chỉ có mình hắn rõ thôi, nói không khách khí thì dù đổi lại là bất kì võ giả Bão Nguyên Cảnh nào cũng đã bị đánh chết cả chục lần rồi, căn bản không có một chút hy vọng chạy ra ngoài rừng rậm chứ đừng nói chi đến mang theo hai người.

Bên cạnh, Mộ Dung Khuynh Thành và Tề Thiếu Phong nhìn Diệp Trần như nhìn quái vật.

- Sao vậy,

Thanh âm Diệp Trần khàn khàn.

Tề Thiếu Phong cười khổ nói:

- Ngoại trừ thực lực, nếu so với ngươi thì ta thấy mình như một tên ngốc vậy, người làm sao lại làm được thế?

Diệp Trần cười khổ.

- Nếu không muốn chết thì chỉ có thể làm vậy thôi.

- Ta chưa bao giờ bội phục người nào cả, nhưng giờ không thể không bội phục ngươi, thực lực của người rõ ràng cũng không cao lắm cơ mà.

Mộ Dung Khuynh Thành không chút che dấu sự thưởng thức của mình.

- Trước tiên rời khỏi đây đã rồi nói sau.

Trì hoãn một chút, Diệp Trần cũng không muốn dây dưa ở vấn đề này nữa.

Nghe vậy, hai người gật gật đầu, bọn hắn sẽ không bao giờ muốn đến đây nữa.

Trên đường ly khai Thập Vạn Đại Sơn, Diệp Trần gặp người của Trường Đao Môn, bất quá nhân số chỉ còn lại hơn mười người, nguyên một đám hồn bay phách lạc, thần sắc tràn đây vẻ xa sút

Lắc đầu, Diệp Trần cảm thấy may mắn hộ những người này, nếu chậm hơn chút nữa, đợi đến khi Thực Nhân Đằng Mẫu Thể đi ra thì Trường Đao Môn tất phải bị diệt toàn quân rồi.

Phương hướng này cũng không có yêu thú gì, sau nửa ngày, ba người ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn, đi vào trong phạm vi khống chế của Trường Đao Môn.

Lại qua gần nửa ngày nữa, ba người tới một toàn thành trì duy nhất ở phụ cận Thập Vạn Đại Sơn - Lạc Huy Thành.

Trong một gian phòng của đại tửu lâu.

Ba người ngồi ở bên trong.

- Lần này có thể thoát khỏi bờ vực cái chết cũng nhờ có Diệp huynh ngươi.

Tề Thiếu Phong rót cho Diệp Trần một chén rượu, cảm kích nói.

Diệp Trần nói:

- Chính xác mà nói thì giữa chúng ta chỉ là giao dịch, không có gì phải cảm kích hay không cảm kích cả.

Hắn thu của hai người 50 vạn khối Hạ phẩm linh thạch, sáu ngàn khối Trung phẩm linh thạch và một khoả Trữ Vật Linh Giới Trung phẩm đã hài

lòng lắm rồi, không cần đối phương phải thiếu nợ nhân tình hắn.

- Không thể nói vậy được, không có ngươi, cho dù chúng ta có được tài phú của cả thiên hạ cũng không có mạng mà hưởng thụ.

Mộ Dung Khuynh Thành giơ chén rượu lên chạm cốc với Diệp Trần.

- Nếu đã vậy thì bữa cơm này xem như tạ ơn đi!

Bưng chén rượu lên, Diệp Trần uống một hơi cạn sạch.

Sắc trời dần ngả đen, sau khi qua ba tuần rượu, ba người đều có chút mệt mỏi, sau khi lên tiếng chào hỏi liền tự trở về phòng của mình để nghỉ ngơi.

Trong phòng trọ.

Diệp Trần nằm ngửa trên chiếc giường mềm mại, mắt nhắm lại, chỉ qua chốc lát liền ngủ say, chỉ còn lưu lại một tia thanh tỉnh.

Từ hôm qua đến giờ, hắn đã quá mệt mỏi rồi.

Bên kia, sau khi Mộ Dung Khuynh Thành lê thân thể miệt mỏi của mình đi tắm rửa rồi cũng chìm vào giấc ngủ say như Diệp Trần, mấy ngày đêm chiến đấu liên tục, đối với nàng thì thật là một gánh nặng quá lớn, nhìn thì có vẻ như không xuất lực gì nhiều, nhưng một kích bất chợt đó lại tiêu hao tinh thần rất lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 188: Đế Chi Mộ, Bạch Dương Tọa

Nửa đêm canh ba.

Diệp Trần là người đầu tiên tỉnh lại.

- Tinh thần tốt hơn rất nhiều, đây là lần đầu tiên miệt mỏi như thế a!

Bò ra khỏi giường, Diệp Trần duỗi lưng một cái, mở cửa sổ ra đón cơn gió mát.

Thật lâu, Diệp Trần đóng cửa sổ lại, thầm nghĩ:

- Cái chìa khóa màu trắng kia còn chưa có xem xét cẩn thận, không biết có tác dụng gì.

Lấy ra cái chìa khóa dài chừng cánh tay, mắt Diệp Trần không nháy lấy một cái, nhìn chằm chằm vào nó.

Nhìn bên ngoài thì không được gì, Diệp Trần thúc dục chân khí quán chú vào trong đó

Ông!

Vầng sáng màu trắng tách ra, trong hư không liền hiện ra một vài chữ viết cổ:

- Đế Chi Mộ, Bạch Dương Tọa!

Mày nhăn lại, Diệp Trần không rõ cái chìa khóa này có quan hệ gì với Bạch Dương Tọa (chòm Bạch Dương), chẳng lẽ là đối ứng với chòm sao Bạch Dương trên bầu trời, thế nhưng ở đây cũng không phải là thế giới kia, mà là Chân Linh Đại Lục a! Có lẽ chỉ là tên giống nhau thôi, nội dung hoàn

toàn khác biệt, không thể đánh đồng.

Loại trừ nghi hoặc với Bạch Dương Tọa, Diệp Trần lại có chút liên tưởng đối với Đế Chi Mộ, phỏng chừng là lăng mộ của cường nhân nào đó a! Mà chiếc chìa khóa màu trắng này chính là chìa khóa để khai mở lăng mộ, không đúng, hẳn là một trong những chìa khóa thôi, dù sao địa đồ mình đoạt được cũng không hoàn chính, chỉ là một tấm bản đồ mảnh vỡ thôi.

Xem ra chỉ khi nào gom đủ tất các cả chìa khóa, mới có thể tìm được lăng mộ, hơn nữa mở ra nó.

Sau khi hơi thất vọng, Diệp Trần cũng không quá để ý đến nữa, thu hoạch lớn nhất lần này hẳn là hắn thu được cách tu luyện của một thức chỉ pháp trong Phá Hư Chỉ, một thức chỉ pháp này nếu có thể tu luyện đến giai đoạn có chút thành tựu, cũng đủ để lực áp cường giả đồng cấp, tu luyện đến mức đại thành thì uy lực của nó không thể nào ước lượng được, trong đầu, tràng cảnh một chỉ cực lớn điểm phá yêu ma kia vẫn còn rõ mồn một

- Phá Hư Chỉ quá mức khó luyện, trong thời gian ngắn không cách nào có chút thành tựu được, vẫn nên xem bản bí tịch Địa cấp đẳng cấp cao trước đã rồi nói sau.

Trong không gian tầng thứ hai trong ngọn núi đầu dê, Diệp Trần đã đạt được rất nhiều bí tịch, trong đó tốt nhất chính là bí tịch Địa cấp đẳng cấp cao, lúc ấy còn chưa kịp nhìn cẩn thận, giờ ngược lại có thể lấy ra nghiên cứu một chút.

Ánh sáng âm u lập loè, một bản bí tịch hiện ra trên tay Diệp Trần

Mở ra xem xét

"Phù La Tam Huyền Quyết, bí pháp Địa cấp đẳng cấp cao"

Bí pháp?

Vẻn vẹn chỉ thấy mấy chữ đã khiến tốc độ tim đập của Diệp Trần trở nên

nhanh hơn, nói chung, thứ có quan hệ với bí pháp đều là đồ tốt, cái gọi là bí pháp chính là tuyệt bí chi pháp, người bình thường căn bản không thể nào thấy được, nếu so với võ học cùng phẩm cấp thì không phải chỉ trân quý hơn ba phần.

Ổn định lại tâm tình, Diệp Trần tiếp tục nhìn xuống dưới.

"Bí pháp này chính là bí pháp tăng phúc khinh công, tổng cộng chia làm ba tầng cảnh giới, cảnh giới tầng thứ nhất có thể khiến một môn khinh công của bản thân tăng lên một phẩm cấp, cảnh giới tầng thứ hai tăng lên hai phẩm cấp, cảnh giới tầng thứ ba tăng lên ba phẩm cấp, cứ thế đến khi nào khinh công đạt đến Địa cấp đỉnh giai mới thôi... "

Khép bí tịch lại, trên mặt Diệp Trần lộ ra vẻ tươi cười, quyển bí tịch này đến quá đúng lúc rồi.

Khinh công Phân Thân Hóa Ảnh tuy rằng rất tốt, vào thời khắc mấu chốt có thể phân ra chân khí tàn ảnh mê hoặc địch nhân, nhưng theo thực lực tăng lên, khuyết điểm cũng mỗi lúc một lớn, chính là tốc độ không được nhanh lắm. Đương nhiên, có lẽ trong số những khinh công cùng đẳng cấp thì không chậm, có thể là cấp bậc trung-thượng đẳng. Chỉ là hắn gặp phải toàn thiên tài, người nào trong số đó không tu luyện khinh công Địa cấp trung giai hoặc là Địa cấp đẳng cấp cao chứ, tương lai nói không chừng còn có thể gặp phải thiên tài tu luyện khinh công Địa cấp đỉnh giai ấy chứ. Nếu mang ra so sánh thì ở phương diện tốc độ, Phân Thân Hóa Ảnh tuyệt đối ở vào thế yếu.

Giờ vấn đề đã được giải quyết triệt để, chỉ cần tu luyện Phù La Tam Huyền Quyết đến cảnh giới tầng thứ nhất, khinh công Phân Thân Hóa Ảnh liền tăng lên phẩm cấp Địa cấp trung giai, luyện đến cảnh giới tầng thứ hai liền tăng lên tới phẩm cấp Địa cấp đẳng cấp cao, nếu tu luyện đến cảnh giới tầng thứ ba, sẽ đạt đến phẩm cấp Địa cấp đỉnh giai. Cái này có ý nghĩa gì, chính là giá trị của một bản bí pháp khinh công Phù La Tam Huyền Quyết này đã tương đương với khinh công Địa cấp đỉnh giai, khiến hắn ở trên phương diện tốc độ không hề thua kém, thậm chí còn hơn xa người khác nữa.

"Bình thường thì bí pháp rất khó tu luyện, độ khó khi tu luyện Phù La Tam Huyền Quyết này phỏng chừng cũng không dưới võ học Địa cấp đỉnh giai, nếu muốn đơn giản đạt đến tầng thứ ba có lẽ không có khả năng. Bất quá tầng thứ nhất đã có thể tăng lên một phẩm cấp, có thể dùng trong thời gian rất lâu rồi"

Qua hai thời thần nữa trời sáng, Diệp Trần cũng không buồn ngủ nên dứt khoát tu luyện Thái Huyền Công và chân khí luôn.

Trước khi tu luyện, hắn phân biệt uống vào một viên Bổ Tinh Đan, Bổ Khí Đan và Bổ Thần Đan, sau đó hai tay nắm một khối Hạ phẩm linh thạch, tiến vào trạng thái tu luyện.

Đợi đến khi dược lực hoàn toàn phát huy, Diệp Trần kinh hỉ phát hiện ra, tốc độ tu luyện vốn không kém giờ được tăng lên đến ba thành, nói cách khác, tu luyện mười ba ngày lúc trước giờ chỉ tương đương với mười ngày bây giờ, một năm có thể tiết kiệm được tám mươi ngày rồi.

"Đạt tới cấp độ Bão Nguyên Cảnh, tu vi càng ngày càng khó tăng lên, giờ đã có được ba loại đan dược này, ngược lại có thể khiến ta tấn cấp nhanh hơn rồi"

Bình ổn tâm thần lại, Diệp Trần bắt đầu tu luyện.

Cảnh đêm rất nhanh liền tan đi.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Trong hành lang của quán rượu.

Ba người đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ dùng bữa sáng.

- Đúng rồi, Diệp huynh, sao người vẫn dùng một thanh vũ khí bình thường thế, nếu có một bảo kiếm Hạ phẩm thì thực lực của người tuyệt đối

có thể tăng lên một thành rồi.

Tề Thiếu Phong đột nhiên hỏi.

Diệp Trần nói:

- Vũ khí thích hợp rất khó tìm, ta rất muốn đi đấu giá lấy một bả bảo kiếm Hạ Phẩm đây.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Bảo khí đấu giá hội bình thường là mỗi năm tổ chức một lần, thậm chí còn lâu hơn nữa, không bằng người đến Vũ Thành của Hắc Long đế quốc đi, nơi đó chính là thành thị của võ giả, rất nhiều võ giả trong lúc xông xáo bên ngoài đều đạt được không ít bảo vật không dùng đến, sau đó trao đổi cho nhau, đương nhiên, linh thạch chính là một đồng tiền mạnh của võ giả, cũng có thể dùng nó để mua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 189: Vũ Thành!

- Vũ Thành?

Diệp Trần ngược lại chưa từng nghe nói qua bao giờ.

Tề Thiếu Phong gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta đã từng đi qua Vũ Thành một lần, nơi đó hội tụ hơn mấy trăm ngàn võ giả, võ giả trong thành đa số đều là Ngưng Chân Cảnh, võ giả Bão Nguyên Cảnh và Tinh Cực Cảnh cũng rất nhiều, ngẫu nhiên còn có thể có võ giả Linh Hải Cảnh qua lại, trong toàn bộ Nam Trác Vực cũng phi thường nổi danh đấy, nếu chịu bỏ ra nhiều tiền thì có được một thanh bảo kiếm Hạ phẩm dễ như trở bàn tay.

- Thế sao, xem ra phải đi xem mới được.

Một thanh bảo khí công kích Hạ phẩm có thể tăng phúc đến hai thành lực công kích, so với vũ khí bình thường thì không biết trân quý hơn biết bao nhiêu lần, Diệp Trần quyết định, nơi đến tiếp theo chính Hắc Long đế quốc, dù sao hắn cũng sớm đã muốn kiến thức một trong ba quốc gia lớn của Nam Trác Vực - Hắc Long đế quốc.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Vừa lúc ta cũng muốn trở lại Hắc Long đế quốc, ta và ngươi có thể đồng hành.

Nghe vậy, Tề Thiếu Phong biến sắc, trong nội tâm chợt cười khổ, hắn còn định ở chung với Mộ Dung Khuynh Thành vài hôm, xem ra là mình tưởng bở rồi.

- Vậy làm phiền rồi.

Diệp Trần gật gật đầu.

Dùng xong bữa sáng, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành lập tức lên đường.

Thông Linh Quốc cách Hắc Long đế quốc cũng không xa lắm, lộ trình ước chừng chỉ bảy tám vạn dặm, lấy tốc độ bình thường thì một tuần đã đủ rồi.

Trên đường, mỗi ngày Diệp Trần đều khổ luyện Phù La Tam Huyền Quyết, tranh thủ sớm ngày tu luyện đến cảnh giới tầng thứ nhất, tăng Phân Thân Hóa Ảnh đến phẩm cấp Địa cấp trung giai.

Mà Mộ Dung Khuynh Thành thì hết sức cố gắng rèn luyện chân khí, nàng vì nuốt quá nhiều đan dược nên thực lực hiện giờ chỉ còn lại sáu bảy thành so với thời kì đỉnh phong, tuy rằng Phi Thiên Ma Tông không thiếu bí pháp rèn luyện chân khí nhưng mấy ngày nay cũng chỉ khôi phục được chừng tám thành thôi.

Đương nhiên, tốc độ này cũng đủ để khiến Diệp Trần cực kỳ kinh hãi rồi, phỏng chừng khi đến được Hắc Long đế quốc, thực lực của đối phương đã có thể khôi phục đến chừng chín thành rồi.

"Lục phẩm tông môn không hổ là siêu cấp tông môn, nội tình thực sự quá cường đại, chỉ bằng công pháp rèn luyện chân nguyên này thôi cũng đủ để lực áp tất cả các Thất phẩm tông môn rồi.

Thực tế Diệp Trần vẫn còn đánh giá thấp Mộ Dung Khuynh Thành và Lục phẩm tông môn.

Ngày thứ sáu.

Sau khi tu luyện xong xuôi, Mộ Dung Khuynh Thành đứng người lên, toàn lực phát động Thiên Ma Lực Tràng, lập tức, một toà núi nhỏ ở gần đó

liền bị ép đến sụp đổ, không chịu nổi cỗ lực trường bộc phát bất ngờ này.

- Ngươi đã khôi phục lại thực lực rồi.

Diệp Trần kinh ngạc.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu.

Lần này dùng đan dược kỳ thật cũng không nhiều lắm, hai năm trước Phi Thiên Ma Tông đã từng khai chiến với một Lục phẩm tông môn khác, cuộc chiến đấu lần đó trong một ngày ta đã phục dụng đến năm mươi viên đan dược, đánh chết hơn hai mươi vị võ giả Bão Nguyên Cảnh.

- Khai chiến với Lục phẩm tông môn?

- Chỉ là một chút náo động nhỏ thôi, nếu chính thức khai chiến thì ta có lẽ đã không còn đứng đây được nữa rồi.

Thần sắc Mộ Dung Khuynh Thành như thường.

Chỉ náo nhỏ đã bị ngươi đánh chết hơn hai mươi võ giả Bão Nguyên Cảnh, võ giả Bão Nguyên Cảnh của Lục phẩm tông môn kia cũng thật không đáng giá.

Diệp Trần lắc đầu, không cách nào tưởng tượng được sự cường đại của Lục phẩm tông môn.

Lại qua một ngày, hai ngươi rốt cục cũng đã đi vào biên cảnh của Hắc Long đế quốc.

Hiện lên trước mắt hai người chính làm một ngọn núi cực lớn cao đến 3000 trượng, ngọn núi này ngoại trừ cao khác thường ra còn tản mát một khí thế khiến người khác kinh sợ, Diệp Trần phát hiện, rất nhiều võ giả đến chỗ này đều lựa chọn đường vòng để đi.

Mộ Dung Khuynh Thành giới thiệu nói:

- Theo truyền thuyết, đã từng có một vị vương giả Sinh Tử Cảnh chết trên ngọn sơn phong này, máu tươi nhuộm đỏ cả đỉnh núi, ý niệm cường đại của hắn dung nhập vào bên trong ngọn núi, hình thành nên một cỗ khí thế áp lực cực kì cường đại, nếu võ giả bình thường đến quá gần sẽ bị nổi điên đến chết

- Núi này tên gì?

- Vẫn Lạc Chi Sơn.

Vẫn Lạc Chi Sơn nhìn như rất gần, kỳ thật lại còn cách cả một đoạn đường mười dặm, lúc đi qua đoạn đường này, Diệp Trần cảm nhận được một loại áp lực khủng bố, các loại cảm xúc mặt trái trong lòng liền được phóng đại lên gấp nhiều lần, thậm chí còn khiến người ta sinh ra ảo giác cực kì chân thật.

Thúc dục Kiếm Ý, Diệp Trần chém giết sạch sẽ những cảm xúc mặt trái này, sau đó chợt nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành, đối phương tựa hồ đã quen với áp bách của Vẫn Lạc Chi Sơn, sắc mặt vẫn như bình thường, bất vi sở động, Diệp Trần còn loáng thoáng cảm nhận được trên người đối phương có một lực lượng mờ mịt, ngang tầm với khí thế của Vẫn Lạc Chi Sơn.

- Cổ quái!

Nội tâm Diệp Trần sinh ra nghi ngờ.

Không lâu sau, hai người đã bỏ rơi Vẫn Lạc Chi Sơn lại ở phía sau, cỗ áp lực kia cũng lập tức tan thành mây khói

Vũ Thành ở vào miền tây của Hắc Long đế quốc, tọa lạc ở trung ương Huyền Trọng Sơn Mạch.

Còn chưa đến gần Huyền Trọng Sơn Mạch Diệp Trần đã cảm giác được trọng lực trong thiên địa tăng lên, loại gia tăng này rất nhỏ, nếu không cẩn thận chú ý sẽ rất khó phát hiện ra.

Lúc đầu, Diệp Trần còn lơ đễnh, nhưng khi càng đến gần Huyền Trọng Sơn Mạch thì trọng lực càng thêm trầm trọng, rốt cục cũng nhịn không được nữa mở miệng hỏi:

- Trọng lực của Huyền Trọng Sơn Mạch hình như có chút vấn đề?

- Ngươi phát hiện ra rồi! Đúng vậy, trọng lực của Huyền Trọng Sơn Mạch hơn xa ở ngoại giới, mà càng đến gần trung tâm thì trọng lực càng lớn, chúng ta hiện giờ còn chưa có tiến vào Huyền Trọng Sơn Mạch đâu.

Mộ Dung Khuynh Thành giải thích nói.

- Có việc này nữa sao?

Mộ Dung Khuynh Thành cười cười, lần đầu tiên nàng đến Huyền Trọng Sơn Mạch cũng giật mình giống như Diệp Trần vậy, nhưng sau này cũng không thèm để ý đến nữa rồi. Chân Linh đại lục rộng lớn khôn cùng, có rất nhiều thứ không thể nào giải thích được, giống như Thượng Cổ truyền thừa chi địa vì sao lại tự thành thế giới, cự tuyệt cốt linh của người quá 24 tuổi tiến vào, loại thủ đoạn này đã vượt qua năng lực của vương giả Sinh Tử Cảnh rồi.

Nửa canh giờ qua đi.

Hai người chính thức tiến vào bên ngoài Huyền Trọng Sơn Mạch.

- Trọng thực thật cường đại, ít nhất cũng gấp ba lần ngoại giới.

Diệp Trần thoáng cái không không chế được lực đạo nên giẫm lên mặt đất mấy dấu chân thật sâu.

Trái lại Mộ Dung Khuynh Thành lại đi lại giống như bình thường vậy

Hít sâu một hơi, Diệp Trần căn cứ vào độ lớn nhỏ của trọng lực, rất nhanh liền điều chỉnh tốt trạng thái, không còn lưu lại dấu chân nữa.

Trên đường, Diệp Trần gặp được không ít tốp năm tốp ba võ giả, tu vi

phần lớn là ngoài Bão Nguyên Cảnh, võ giả Ngưng Chân Cảnh lại rất ít thấy.

- Các ngươi xem, đây không phải là Mộ Dung Khuynh Thành sao?

- Bên cạnh nàng là ai thế kia, rõ ràng lại có thể đi cùng một chỗ với Mộ Dung Khuynh Thành.

- Chưa thấy qua bao giờ, xem ra không giống đệ tử của Phi Thiên Ma Tông lắm.

- Thật hâm mô a! Mộ Dung Khuynh Thành là một trong hai đại mỹ nữ của Hắc Long đế quốc, dù được nói với nàng vài lời thôi đã mãn nguyện lắm rồi, hắn có tài đức gì mà có thể sánh vai cùng đi với Mộ Dung Khuynh Thành chứ.

- Tiểu tử này chết chắc rồi, người trẻ tuổi mê luyến Mộ Dung Khuynh Thành lên đến hàng trăm hàng ngàn, tùy tiện đi ra vài người đã có thể nghiền nát hắn rồi.

- Hắc hắc, nói không sai, chúng ta chờ xem kịch vui đi

Huyền Trọng Sơn Mạch cũng không lớn lắm, ngắn ngủn một canh giờ, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đã đi vào sâu bên trong. Trọng lực ở đây lớn chưa từng thấy, Diệp Trần đoán chừng cũng phải gấp mười lần ngoại giới, nếu phi hành trên không trung thì tốc độ tiêu hao chân khí gấp mấy chục lần ngoại giới, võ giả Bão Nguyên Cảnh phi hành không được bao lâu cả, còn tốc độ của võ giả Tinh Cực Cảnh cũng phải giảm mạnh.

- Lên đến đỉnh núi đã là cửa vào của Vũ Thành rồi.

Mộ Dung Khuynh Thành mở miệng nói.

Diệp Trần kinh ngạc

- Cửa vào ở trên đỉnh núi?

- Đi lên sẽ biết

Khi lên đến đỉnh núi Diệp Trần mới hiểu được ý tứ của Mộ Dung Khuynh Thành.

Vũ Thành rõ ràng lại tọa lạc trên một ngọn sơn phong to lớn, ngọn sơn phong này phảng phất như bị người chém mất đỉnh chóp, chỉ còn lại một mặt cắt bóng loáng. Đường kính của mặt cắt vượt quá trăm dặm, về phần bốn phía mặt cắt chính là thâm uyên sâu không thấy đáy, cách ly triệt để với xung quanh. Muốn đi vào Vũ Thành chỉ có hai cách, một là dựa vào tu vi bay qua, bất quá trọng lượng trên vực sâu quá mức khủng bố. Diệp Trần nhìn lên, vừa lúc có một đầu phi hành yêu thú tứ cấp lướt qua từ trên cao, lập tức bị trọng lực đột nhiên gia tăng kéo vào sâu trong thâm uyên, không còn hài cốt.

Biện pháp thứ hai chính là những dây xích trước mặt, trên vực sâu lơ lững ngàn vạn căn xiềng xích, những xiềng xích này to chừng bắp đùi, nối hai đầu lại với nhau.

- Chung ta đi qua đi.

Thân hình Mộ Dung Khuynh Thành lóe lên, đáp xuống trên xiềng xích, chợt gót chân phóng ra chân khí đẩy nàng trượt trên dây xích, tốc độ cực nhanh.

Học theo, Diệp Trần theo sát phía sau Mộ Dung Khuynh Thành.

Đến trong vực sâu, Diệp Trần cảm nhận được trọng lực đột nhiên gia tăng, ít nhất cũng phải gấp 30 lần ngoại giới, không, là 50 lần, cả 50 lần trọng lực, khó trách ngay cả phi hành yêu thú Tứ cấp cũng không thể bay qua được, võ giả Bão Nguyên Cảnh bình thường nếu hành động lỗ mãng thì hơn phân nửa sẽ có kết quả như đầu phi hành yêu thú kia thôi.

Bá! Bá!

Hai người đáp xuống bên ngoài Vũ Thành.

Vũ Thành so với Cuồng Phong Thành và Vong Thầm Thành của Thiên Phong Quốc còn lớn hơn, dài rộng vượt quá bảy mươi dặm, tường thành lại cao tới hơn 300m, độ cao này cũng không phải có thể tùy tiện làm ra, bởi vì dựa theo trọng lực ở nơi này thì võ giả dưới Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ không thể nào bay đến độ cao 300m được.

Bên ngoài cửa thành rộng lớn, có hai nhóm võ giả thủ thành đang đứng ở đó

Mộ Dung Khuynh Thành nhắc nhở:

- Phí vào thành của Vũ Thành là một khối Hạ phẩm linh thạch, phí rời thành cũng thế.

- Ra khỏi thành cũng cần linh thạch?

Phí vào thành là một khối Hạ phẩm linh thạch quả thật rất đắt đỏ, nhưng Diệp Trần thấy cũng không nói gì được. Những người ở Vũ Thành hiện giờ đều là võ giả... vào trong đó, ngươi có thể mua được rất nhiều thứ bình thường không thể nhìn thấy, đối với võ giả mà nói thì quả thật có lực hấp dẫn rất lớn, phí vào thành cao cũng có thể hiểu được, thế nhưng ra khỏi thành cũng phải tốn phí thì thật khiến hắn không thể nào hiểu nổi rồi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Quy củ của Vũ Thành rất nhiều, cái này chỉ là một trong số đó thôi.

Giao nộp hai khối Hạ phẩm linh thạch, hai người tiến vào Vũ Thành.

Kiến trúc bên trong Vũ Thành gây cho Diệp Trần cảm giác đầu tiên đó chính là lớn và cực lớn, tùy tiện tìm một kiến trúc rất bình thường cũng có độ cao hơn 10m, còn những quán rượu thì phảng phất như những tòa tháp cao, đứng sừng sững ở các nơi trong thành, nhìn qua cực kỳ bắt mắt. Mà đường đi lại càng rộng rãi, cơ hồ có thể chứa được cả trăm người sóng vai nhau mà đi, không lộ ra chút chen chúc nào cả, trong nháy mắt, Diệp Trần phảng phất như đi vào thế giới của người khổng lồ vậy.

- Quy củ thứ hai của Vũ Thành chính là nghiêm cấm đánh nhau, nếu có người vi phạm thì sẽ tùy theo mức độ, nhẹ sẽ bị nhốt vào đại lao, nếu người nghiêm trọng thì sẽ bị giết chết không luận tội, cho đến giờ còn chưa thấy có người nào ngoại lệ cả.

Nghe vậy, Diệp Trần nói:

- Vũ Thành là thành thị trọng võ, sẽ có đại nhân vật trấn áp chứ!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu

- Thành chủ Vũ Thành là một gã võ giả Linh Hải Cảnh.

- Võ giả Linh Hải Cảnh, khó trách!

Nếu như nói võ giả Tinh Cực Cảnh là cường giả, vậy thì võ giả Linh Hải Cảnh chính là đại năng, giơ tay nhấc chân đều có được uy lực cải biến địa hình, có một đại năng Linh Hải Cảnh làm thành chủ, ai dám làm xằng bậy thì chả khác nào tìm chết.

Đường cái rộng như thế cũng không phải không có đạo lý, tiến vào thành Diệp Trần liền thấy được hai bên đường có rất nhiều võ giả bày hàng ra bán, sạp hàng đủ loại màu sắc hình dạng, có giá sách, có da thú, có cái bàn, cũng có quầy hàng cự thạch, khiến người xem hoa cả mắt.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Muốn bầy quầy hàng thì cần phải tốn 100 khối Hạ Phẩm linh thạch để chứng minh, nếu không chính là không tuân theo quy định, sẽ bị trừng phạt rất nặng. Nhưng dù sao cũng không có nhiều đồ vật được bán lắm, có rất ít người bầy quầy hàng để bán, về cơ bản đều lựa chọn lén giao dịch thôi.

- Vũ Thành không có cửa hàng sao?

Diệp Trần hỏi.

- Có, bất quá trong cửa hàng rất ít bán ra bảo vật, thường thì đều là cửa

hàng đan dược và tiệm vũ khí bình thường chứ không phải rầm rộ như các quán rượu. Đương nhiên, nếu bảo vật người nhiều thì ngược lại có thể thuê hoặc mua một cái cửa hàng. Đáng tiếc, bảo vật cá nhân có được cũng chỉ có hạn, nếu sánh ra thì việc bầy quầy hàng bán tốt hơn rất nhiều, phí chứng minh cũng chỉ mất 100 khối Hạ phẩm linh thạch thôi.

Trong thành thường xuyên có võ giả tuần tra qua lại, xem ngươi có tuân thủ đúng quy định không, những võ giả không người nào dám chống lại bọn họ cả, sợ chọc phải đối phương thì quả thật được không bù mất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 190: Giao Dịch Đại Điện

Qua một vài sạp hàng, Diệp Trần phát hiện không phải mỗi người đều yêu cầu dùng linh thạch để giao dịch, có một số võ giả đưa ra hai mức giá, một là linh thạch còn cái kia là hoàng kim, chỉ là giá cả của hoàng kim hơi cao. Ví như một gốc linh thảo, giá tiền linh thạch là mười khối Hạ phẩm linh thạch, đại khái tương đương với bốn ngàn lượng hoàng kim, nhưng giá cả hoàng kim lại vượt qua cả con số đó, đạt tới sáu ngàn lượng.

Đối với việc này Diệp Trần có cách giải thích của mình, ở bên trong Vũ Thành hoàng kim có lẽ không được coi trọng lắm, linh thạch mới là thứ mọi người cần, cho nên người dùng hoàng kim mua cũng không quá so đo việc này, ngươi ta cũng đâu có buộc ngươi mua đâu.

Đi vào một cái sạp hàng giá sách, Diệp Trần nhìn nhìn, tất cả đều là bí tịch, hai tầng trên là bí tịch Nhân cấp đỉnh giai còn hai tầng dưới là bí tịch Địa cấp cấp thấp.

Diệp Trần hỏi:

- Bí tịch bán thế nào?

Lão bản của sạp hàng là một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ, hắn liếc qua Diệp Trần, không mặn không nhạt nói:

- Bí tịch Nhân cấp đỉnh giai hết thảy tám mươi khối Hạ phẩm linh thạch, bí tịch Địa cấp cấp thấp đã có ghi giá rồi.

Nghe vậy, Diệp Trần cúi xuống nhìn.

Bí tịch Địa cấp cấp thấp rẻ nhất có giá trị 6000 khối Hạ phẩm linh thạch, đắt tiền nhất đạt tới 130,000 khối Hạ phẩm linh thạch, ở đây có cả thảy năm

bản, tổng giá trị vượt qua bốn vạn khối Hạ phẩm linh thạch, không phải là một số tài phú nhỏ. Diệp Trần vừa trông thấy liền lè lưỡi.

Vũ Thành không hổ là Vũ Thành, một sạp hàng nho nhỏ cũng có được giá trị giao dịch lớn như thế, cũng không biết đối phương là từ nơi nào có được nhiều bí tịch như vậy nữa.

Nghĩ đến trên người mình còn mấy chục bản bí tịch, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Sau này nếu thiếu linh thạch, ngược lại có thể bày quầy hàng ở Vũ Thành để bán ra rồi.

- Có mua hay không, không mua thì đừng có ở lại cản trở ta làm ăn.

Sắc mặt Đối phương liền âm trầm xuống.

- Ta không mua.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành bỏ đi, cũng không có đi so đo thái độ của đối phương. Võ giả bày quấy bán hàng ở Vũ Thành cũng không phải là người bình thường, tính cách có tốt có xấu, người nào cũng có, ngươi không có khả năng yêu cầu võ giả có thực lực cường hãn nào cũng sẽ đối tốt với ngươi được.

Đi qua mấy con phố, Diệp Trần cũng không tìm ra được sạp hàng bán bảo khí nào cả, đại đa số sạp hàng bán ra đều là linh thảo, kim loại kỳ quái, nội đan yêu thú, còn có bí tịch nữa.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Bên ngoài thành bảo vật cũng không nhiều lắm, chúng ta đi giao dịch đại điện ở nội thành xem sao.

- Giao dịch đại điện?

- Giao dịch đại điện là nơi có nhiều bảo vật nhất Vũ Thành, có đôi khi

cường giả Tinh Cực Cảnh cũng lựa chọn bán hoặc mua sắm bảo vật ở đó, bất quá đi vào cũng phải có tư cách, hoặc là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, hoặc là bản thân xa xỉ, có được quá hai mươi vạn Hạ phẩm linh thạch, số lượng Hạ phẩm linh thạch ngươi có được đã ngoài 50 vạn khối, đã đủ tư cách rồi.

Nghe Mộ Dung Khuynh Thành nói vậy, Diệp Trần đương nhiên có ý định muốn đến Giao Dịch Đại Điện ở nội thành xem một chút rồi.

Tiến vào ngoại thành phải giao nộp một khối Hạ phẩm linh thạch, tiến vào nội thành thì còn tăng lên gấp trăm lần, phải cần 100 khối Hạ phẩm linh thạch. Chỉ với cái phí vào thành này thôi đã đủ để ngăn cản đại đa số các võ giả Ngưng Chân Cảnh ở bên ngoài rồi, bọn hắn còn không được xa xỉ như vậy, tùy tiện có thể ném ra 100 khối Hạ phẩm linh thạch. Phải biết rằng của đại đa số bọn hắn chỉ được mang chừng một ngàn khối Hạ phẩm linh thạch thôi.

Giao nộp 200 khối Hạ phẩm linh thạch, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành tiến vào nội thành.

"Bốn vị cường giả Tinh Cực Cảnh đang uống trà, hai vị cường giả Tinh Cực Cảnh tản bộ, thoáng cái đã thấy được sáu vị, thật sự không thể nào tưởng tượng nổi. " Ở bên ngoài rất hiếm khi thấy được cường giả Tinh Cực Cảnh, nhưng trên một con đường trong nội thành của Vũ Thành đã xuất hiện đến sáu vị, trong đó có một người tu vị còn khủng bố hơn cả Hắc Nha Đạo Nhân gấp mấy lần, tám chín phần mười là võ giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ rồi.

- Sách! Đây không phải Mộ Dung tiểu cô nương sao?

Một trong hai vị cường giả Tinh Cực Cảnh đang tản bộ, tên lão giả tóc hoa râm mặt mỉm cười, nhìn qua nói.

Mộ Dung Khuynh Thành lễ phép nói:

- Điêu tiền bối hảo!

Ngân phát lão giả nói:

- Thay ta gởi lời hỏi thăm đến Lê trưởng lão của Phi Thiên Ma Tông các ngươi, nói là nếu ta có rãnh thì sẽ tìm hắn đánh cờ, bất quá ngươi phải nói cho hắn biết không được suy nghĩ nước tiếp theo đến cả buổi đâu nhé, ván cờ lần trước nếu không phải do ta nhanh chóng đánh ra nước cờ quyết định thắng thua thì không biết phải mất mấy ngày mới xong nữa.

- Ha ha, ta sẽ chuyển lời cho Lê trưởng lão, bất quá Điêu tiền bối lần lần này phải cẩn thận rồi, Lê trưởng lão vừa nghiên cứu được một tuyệt chiêu chuyên dùng để đối phó ngươi đấy.

Mộ Dung Khuynh Thành cười khẽ.

- Tốt, cứ để cho hắn suy nghĩ đi, tu vi của Điêu mỗ ta dù chênh lệch hắn một bậc, nhưng về mặt kỳ nghệ thì hắn còn phải nổ lực nhiều hơn nữa mới được.

Ngân phát lão giả cười to, chợt liếc nhìn Diệp Trần, trộm nói:

- Mộ Dung tiểu cô nương, vị này là ai, sẽ không phải là người trong lòng của ngươi đấy chứ?

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Hắn là bằng hữu của ta, gọi Diệp Trần.

- Thì ra là bằng hữu, cố gắng lên nhé!

Ngân phát lão giả nhìn qua có vẻ rất đáng yêu, một chút cũng không có phong độ của cường giả Tinh Cực Cảnh, ngược lại còn triêu chọc Diệp Trần nữa chứ.

Diệp Trần thấy thế cũng không thể lờ đi được, ôm quyền nói:

- Hai vị tiền bối hảo.

Lão giả ở bên cạnh thì chỉ gật đầu, không nói gì, còn ngân phát lão giả lại phất phất tay nói:

- Các ngươi muốn làm gì thì làm đi! Chúng ta còn có việc.

- Điêu tiền bối đi thong thả.

Mộ Dung Khuynh Thành đưa mắt nhìn hai người đã đi xa.

Diệp Trần nhịn không được hỏi:

- Vị Điêu tiền bối này là ai thế, tu vi rất khủng bố!

- Điêu tiền bối không môn không phái, nhưng rất nổi danh ở Hắc Long đế quốc, trong những người đồng cấp thì chỉ có rải rác vài người là có thể thắng được hắn thôi, hắn tự nghĩ ra Chấn Sơn Quyền có thể chấn cả một tòa núi to lớn thành bột phấn, cho nên võ giả trên giang hồ xưng hắn là Chấn Sơn Lão Nhân.

Mộ Dung Khuynh Thành nói ra.

- Chấn một tòa núi lớn thành bột phấn, thật đáng sợ!

Đánh nát và chấn thành bụi phấn một tòa núi lớn có chênh lệch rất lớn, nếu là cái trước thì cả mười người cũng không phải là đối thủ của Chấn Sơn Lão Nhân ấy chứ.

Giao Dịch Đại Điện là một tòa đại điện dài rộng vượt qua năm dặm, có bốn cửa vào, mỗi một cửa đều có võ giả đứng kiểm tra.

- Hai vị, xin lấy ra linh thạch một chút, phải vượt qua hai mươi vạn khối Hạ phẩm linh thạch mới có tư cách vào đây được.

Võ giả cầm đầu thấy hai người không có tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ nên không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Diệp Trần gật gật đầu, trên Trữ Vật Linh Giới lóe lên ánh sáng âm u, tổng cộng có hai mươi cái rương lớn rơi xuống mặt đất, mỗi một rương đều có một vạn khối Hạ phẩm linh thạch.

- Quả thật là hai mươi vạn khối Hạ phẩm linh thạch, ngươi có thể đi vào.

Nghe vậy, Diệp Trần thu hồi hai mươi cái rương lớn lại, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Mộ Dung Khuynh Thành có khả năng sẽ không có đủ hai mươi vạn khối Hạ phẩm linh thạch. Bất quá khiến hắn kinh ngạc chính là Mộ Dung Khuynh Thành căn bản không cần trình linh thạch, nàng lấy từ trong Trữ Vật Linh Giới ra một ngọc bài màu đen, đối phương trông thấy cái ngọc bài đó liền trực tiếp cho qua luôn.

- Phi Thiên Ma Tông chúng ta là Lục phẩm tông môn, chỉ cần đưa ra lệnh bài đệ tử hạch tâm là có thể tiến vào Giao Dịch Đại Điện rồi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Diệp Trần cảm khái, mặt mũi của siêu cấp tông môn thật lớn, đệ tử hạch tâm là có thể trực tiếp đi vào Giao Dịch Đại Điện rồi, địa vị tương đương với võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ.

Không gian trong đại điện rất rộng lớn, bên trong sừng sững những cây cột to lớn được chế tác từ ngọc thạch, nhưng cây cột này cao đến vài trăm mét, to chừng năm mét, mặt ngoài điêu khắc đủ loại hoa văn hoa điểu trùng ngư, mặt đất của đại điện thì được lát ngọc bích đắt đỏ, nhìn vào thì thấy những tia óng ánh bóng loáng, đi ở phía trên đó phảng phất như được dẫm vào lòng đại lương bao la bình tĩnh không chút gợn sóng vậy, tấm lòng cũng trở nên rộng lớn hơn rất nhiều.

Phóng mắt nhìn lại, cách mỗi hai mươi bước sẽ gặp phải một cái thủy tinh cự đài, những đồ vật bên trong quầy hàng không hề giống nhau, có bảo khí lóe ra vầng sáng óng ánh, nội đan yêu thú tản ra chân khí chấn động, linh thảo hiếm thấy tỏa ra linh khí bức nhân, còn có cả bí tịch nữa.

Lúc này, phía trước từng thủy tinh cự đài đều có một lượng lớn võ giả vây quanh, trong số bọn họ hơn tám phần đều là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, còn lại đa số là võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ hoặc trung kỳ, ngẫu nhiên còn có thể thấy được một ít võ giả Tinh Cực Cảnh độc hành độc đạo nữa.

Diệp Trần đoán sơ qua, võ giả Bão Nguyên Cảnh trong đại điện này cộng lại tuyệt đối vượt qua năm vạn, đây đã là một con số kinh người rồi.

Đi dọc theo các quầy hàng thủy tinh, hai người vừa đi vừa quan sát.

Đứng ở trước một cái quầy thủy tinh, Diệp Trần thấy trên đó viết: "Nội đan lục cấp yêu thú Tam Đầu Xà, giá trị năm vạn khối Hạ phẩm linh thạch."

- Tam Đầu Xà so với Âm Phong Lang chỉ hơi yếu hơn một chút thôi, võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường cũng không phải là đối thủ của nó, ở đây rõ ràng lại có bán ra nội đan của Tam Đầu Xà nữa chứ.

Diệp Trần rất rõ, người đánh chết Tam Đầu Xà rất có thể là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, võ giả Tinh Cực Cảnh cũng không có nhàm chán như vậy, dù sao năm vạn khối Hạ phẩm linh thạch đối với bọn họ mà nói cũng không nhiều lắm, hơn nữa tu vi một khi đạt đến cấp độ Tinh Cực Cảnh, Hạ phẩm linh thạch đã không thể nào thõa mãn tu luyện bình thường của bọn họ được nữa rồi, chỉ có Trung phẩm linh thạch mới có thể khiến bọn họ luyện hóa nguyên khí của linh thạch nhanh hơn thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Không nên xem thường võ giả trong thiên hạ, một vài tên võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ không hề có chút danh tiếng còn đáng sợ hơn cả Thập cường cao thủ trẻ tuổi của Tiềm Long Bảng nữa đấy. Âm Phong Lang và Tam Đầu Xà đối với chúng ta mà nói chính là tồn tại không thể nào địch nổi, nhưng bọn họ chỉ cần một chiêu thì đã đánh chết rồi.

- Một chiêu đánh chết Âm Phong Lang, dưới Tinh Cực Cảnh còn có

người làm được như thế sao?

Trong nhận thức của Diệp Trần thì Âm Phong Lang so tông chủ La Hành Liệt của Lưu Vân Tông thì cường đại hơn nhiều lắm, mà La Hành Liệt cũng là một thiên tài khó lường, giờ đã là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi.

- Bước vào cấp độ Tinh Cực Cảnh quá mức gian nan, có một số ít người tuy là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng có khả năng cả đời chỉ dừng ở chỗ này cho nên những người đó sẽ nghiên cứu ra những tuyệt chiêu cho mình, khai thác khả năng của bản thân đến cực hạn, phát huy ra được chiến lực thập phần đáng sợ, không thể vì thiên tư của bọn họ hơi kém mà xem thường được, nếu không sẽ chịu thua thiệt rất nhiều.

Diệp Trần gật gật đầu

- Dù thế nào đi nữa thì có thể đánh chết Lục cấp đỉnh tiêm yêu thú Tam Đầu Xà, thực lực của người này quả thật rất lợi hại, ta vẫn còn kém xa lắm.

Thực lực trước mắt của Diệp Trần tối đa chỉ có thể chống lại võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ bình thường thôi, gặp phải võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lợi hại một chút thì phải trốn xa rồi, nếu gặp được võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong thì ngay cả muốn trốn cũng trốn không thoát, thực lực của hai bên căn bản không phải cùng một cấp độ.

Lại tiến đến phía trước vài trăm mét, trước mặt Diệp Trần đột nhiên xuất hiện một mảnh đỏ rực

Ánh sáng chói mắt màu đỏ kia là được phát ra từ thủy tinh cự đài thứ ba bên trái, cùng lúc đó, một cỗ khí tứ lăng lệ hùng hồn đập vào mặt, áp bách tâm thần.

Ánh mắt của hai người nhìn lại.

"Trung phẩm bảo khí - Huyết Dương Phủ, giá trị ba vạn tám ngàn khối Trung phẩm linh thạch! "

Mộ Dung Khuynh Thành kinh ngạc nói:

- Có người bán ra Trung phẩm bảo khí, chỉ là giá cả lại quá cao, dưới Tinh Cực Cảnh có rất ít người có thể mua nổi.

- Giá cả của Trung phẩm bảo khí đều như thế sao?

Diệp Trần có thể cảm nhận được uy lực của thanh Huyết Dương Phủ này, linh hồn lực một khi nhích tới gần một chút thì liền có xu thế bị nghiền nát nên vội vàng hỏi.

- Giá trị của Trung phẩm bảo khí bình thường không dưới ba vạn khối Trung phẩm linh thạch, thanh Huyết Dương Phủ này có lẽ thuộc loại Trung phẩm bảo khí tốt một chút.

- Trung phẩm bảo khí bình thường mà cũng cần đến ba vạn khối Trung phẩm linh thạch sao. Ta nhớ là Trung phẩm bảo khí chỉ có thể gia tăng bốn thành lực công kích, mà một bả Hạ phẩm bảo khí cũng đã có thể gia tăng một thành lực công kích rồi, sao giá cả lại hơn kém nhau cả trăm lần như vậy?

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu:

- Lý giải của ngươi hoàn toàn sai lầm, Hạ phẩm bảo khí có thể tăng một thành lực công kích cho võ giả Bão Nguyên Cảnh nhưng rơi vào tay võ giả Tinh Cực Cảnh thì có thể gia tăng nửa thành đã không dễ rồi. Mà Trung phẩm bảo khí lại khiến cho võ giả Tinh Cực Cảnh gia tăng được bốn thành lực công kích, cả hai không thể đánh đồng được, đáng tiếc là Trung phẩm bảo khí lại thập phần thưa thớt, trưởng lão nội môn của Phi Thiên Ma Tông ta cũng rất ít người có được.

- Thì ra là thế, vậy còn nếu Trung phẩm bảo khí rơi vào tay võ giả Bão Nguyên Cảnh thì sao?

Những đồ vật tầm thường Diệp Trần rất rõ ràng, nhưng kiến thức của hắn đối với những bảo vật hiếm thấy này lại nửa vời, căn bản không có

người nào nói với hắn cả, tìm trên sách vở cũng không thấy. Về phần võ giả Tinh Cực Cảnh thì mặc dù biết, nhưng ngươi cũng không thể trông cậy vào việc họ cùng người bàn chuyện nhà, nói tất cả những thứ cao cấp cho ngươi biết được. Hơn nữa Thiên Lôi Tán Nhân cũng giống như Diệp Trần thôi, nhìn bộ dạng của đối phương thì cũng không hề có Trung phẩm bảo khí.

- Võ giả Bão Nguyên Cảnh rất khó phát huy được toàn bộ uy lực của Trung phẩm bảo khí, lực công kích tối đa cũng chỉ gia tăng được ba bốn thành, giống với võ giả Tinh Cực Cảnh thôi. Bất quá phải chú ý là cho dù ngươi có được Trung phẩm bảo khí, cũng không thể xuất ra được, nếu không nói không chừng sẽ đưa đến vài võ giả Tinh Cực Cảnh muốn giết ngươi để đoạt bảo đấy.

- Đa tạ nhắc nhở.

Diệp Trần gật gật đầu, đối phương không hổ là đệ tử hạch tâm của siêu cấp tông môn, biết được rất nhiều chuyện, nếu so sánh với nàng thì kiến thức của mình còn kém rất nhiều.

- Huyết Dương Phủ, vận khí của ta cũng không tệ.

Một gã trung niên tráng kiện chừng hơn năm mươi tuổi đi đến, còn mắt rơi vào trên Huyết Dương Phủ.

Đồng tử Diệp Trần co rụt lại, ngươi này rõ ràng lại là võ giả Tinh Cực Cảnh.

Đinh linh linh!

Trung niên tráng kiện kéo dây thừng ở phía trên quầy thủy tinh, tiếng chuông thanh thúy vang lên trong vách tưởng phía sau quầy thủy tinh, chỉ qua chốc lát vách tường liền mở ra một cánh cửa, một lão giả khí tức sâu như biển đi ra, nhìn qua thì chân nguyên chấn động còn cường đại hơn cả trung niên tráng kiện nữa.

- Ngươi muốn mua Huyết Dương Phủ?

- Không sai!

Thấy hai người giao dịch, Diệp Trần lắc đầu, trước kia rất khó gặp được cường giả Tinh Cực Cảnh nhưng ở Vũ Thành lại tùy ý có thể thấy được khiến hắn hoàn toàn chết lặng.

Không gian trong Giao Dịch Đại Điện rất lớn, dài rộng đều vượt qua năm dặm, so với một số thị trấn nhỏ ở ngoại giới thì còn lớn hơn rất nhiều, hai người cũng không nóng vội, đi lại dọc theo các quầy hàng thủy tinh.

- Ân! Là Hạ phẩm bảo kiếm, rốt cuộc tìm được rồi.

Linh hồn lực của Diệp Trần cảm nhận được một cổ kiếm thế lăng lệ ác liệt, truyền đến từ hơn 100m phía trước, thập phần rõ ràng.

- Chúng ta qua đó xem.

Trong lúc đang nói chuyện Diệp Trần đã đi qua bên đó rồi, Mộ Dung Khuynh Thành cũng ở một bên.

Trước quầy thủy tinh có bảy tám gã võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ vây quanh, hơn phân nửa trong đó chỉ là xem náo nhiệt, còn lại hai ba người thì đang trả giá với lão bản.

- Thanh kiếm này đắt quá, có thể giảm giá một chút không.

- Hai vạn khối Hạ phẩm linh thạch thì ta mua luôn.

Lão bản là một vị trung niên nhã nhặn hơn 40 tuổi, dưới cằm còn có một chòm râu, hắn lắc đầu.

- Ba vạn khối Hạ phẩm linh thạch, nhiều hơn một khối cũng không cần, thiếu đi một khối cũng không được.

- Hai vạn bốn ngàn khối Hạ phẩm linh thạch thì sao, đây đã là toàn bộ gia sản của ta rồi đấy.

Trung niên nhã nhặn vẫn lắc đầu như trước.

Thấy thế, mấy người muốn mua thanh bảo kiếm này liền bất đắc dĩ, bọn hắn tuy rằng là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, nhưng Hạ phẩm linh thạch trên người tối đa cũng chỉ có hai ba vạn khối. Đây đã là rất giàu có rồi, đại đa số võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ bên ngoài Vũ Thành ngay cả một vạn khối Hạ phẩm linh thạch cũng chưa hẳn có thể lấy ra được, huống chi bản thân tu luyện cũng cần đại lượng Hạ phẩm linh thạch, không thể có khả năng tiêu hết được.

- Ba vạn khối Hạ phẩm linh thạch, ta mua.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cùng sóng vai đi tới.

Trung niên nhã nhặn liếc mắt đánh giá Diệp Trần, hoài nghi nói:

- Ngươi muốn mua?

Hắn lăn lộn ở Vũ Thành đã nhiều năm, rất rõ ràng người có thể xuất ra ba vạn khối Hạ phẩm linh thạch về cơ bản đều là một số võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ có uy tín lâu năm. Tuổi đời của đối phương còn trẻ, cho dù xuất thân từ đại tông môn thì cũng không có khả năng có nhiều Hạ phẩm linh thạch như vậy được, trừ phi là thiên tài đỉnh cao trong tông môn, có tư cách tiến vào Thượng Cổ truyền thừa chi địa, đạt được rất nhiều bảo vật đối với tông môn thôi.

Diệp Trần không nói hai lời, trực tiếp lấy ra ba rương linh thạch từ trong Trữ Vật Linh Giới.

- Tốt, Tinh Ngân Kiếm thuộc về ngươi rồi.

Trên mặt trung niên nhã nhặn lộ vẻ vui mừng, hắn gần đây vừa ý một bộ võ học Địa cấp cấp thấp, bên trong bao hàm khinh công, chưởng pháp, cùng với công pháp. Nếu bán đơn lẻ thì chỉ cần hơn một vạn Hạ phẩm linh thạch thôi, nhưng hợp lại bán thì tổng giá trị cao tới bảy vạn, giờ hắn còn thiếu hai vạn, còn về phần một vạn Hạ phẩm linh thạch nhiều ra sau khi bán Tinh

Ngân Kiếm thì dùng cho việc tu luyện của bản thân.

- Chậc chậc, tiểu tử này rất có tiền a! Ba vạn khối Hạ phẩm linh thạch vừa nói liền lấy ra được.

- Ta dám khẳng định, hắn nhất định là đệ tử thiên tài của đại tông môn, đã từng tiến vào Thượng Cổ truyền thừa chi địa, nếu không thì lấy tuổi của hắn, dù cho có tích lũy bốn năm năm thì cũng chưa chắc có được nhiều linh thạch như vậy.

- Ân, cũng có lý, ngươi xem cô gái che mặt ở bên cạnh hắn, tu vi nhìn như là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong, bất quá chân khí chấn động phát ra quanh thân tựa hồ còn trên cả chúng ta, nhất định là tu luyện công pháp lợi hại nào đó, chất lượng và tổng sản lượng chân khí cao đến đáng sợ, tiểu tử kia có thể đi cùng một chỗ với nàng, hơn phân nửa cũng không đơn giản đâu.

Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ ở quanh đó nhao nhao nghị luân, có lộ ra kinh ngạc, có người mặt hiện vẻ tham lam, có người thì tràn đầy vẻ hâm mô.

Mộ Dung Khuynh Thành thấp giọng nói:

- Đắt đấy, giá trị của Hạ phẩm bảo khí tốt nhất bất quá chỉ là hai vạn thôi, tuyệt đối không thể nào hơn hai vạn năm được.

Diệp Trần không thèm để ý nói:

- Ta giờ không thiếu linh thạch, thiếu chính là bảo kiếm thôi, không sao đâu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 191: Tinh Ngân Kiếm

Tinh Ngân Kiếm trong quầy thủy tinh dài bốn thước hai, thân kiếm cũng không được cắm vào vỏ kiếm, toàn thân tản ra sương mù, che chắn kiếm quang lại, nhìn nó lóe lóe lên tựa như bầu trời đầy sao, rất bất phàm. Diệp Trần liếc mắt liền nhìn ra Tinh Ngân Kiếm là mặt hàng đỉnh cao trong Hạ phẩm bảo kiếm, so với Liệt Diễm Đao trước đó Lâm Kỳ đấu giá được còn hơn một chút, giờ mà không mua, nếu bị người khác mua mất thì có hối cũng không kịp

- Chậm đã, thanh Tinh Ngân Kiếm này ta muốn.

Trung niên nhã nhặn đang muốn đưa Tinh Ngân Kiếm cho Diệp Trần, bỗng có một cánh tay ngăn hắn lại, thanh âm đạm mạc nói.

Mọi người nhìn lại, người ra tay ngăn trở chính là một trung niên vẻ mặt âm lãnh, đối phương có cái mũi cống rãnh, mắt tam giác, khuôn mặt gầy gò, dáng người đơn bạc phảng phất như chỉ cần một cơn gió thôi qua liền bị bay đi, chỉ là phát giác thấy khí tức trên người hắn cực kì âm lãnh nên nguyên một đám không ai dám coi thường cả.

- Người này là trưởng lão nội môn của Thiên Ưng Lâu - Huyết Ưng Kiếm Nguyên Tông Bác

Có người nhận ra thân phận của trung niên gầy gò này, thấp giọng nói.

- Là hắn sao, có trò hay để xem rồi, Nguyên Tông Bác này chính là võ giả đã đạt tới tu Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lâu năm, võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ cũng không chịu nổi một kiếm của hắn.

- Không chiếm được Tinh Ngân Kiếm thì xem náo nhiệt cũng tốt.

- Hắc hắc!

Đám người đang vây xem tản ra một chút, đứng cách đó không xa nhìn diễn biến mọi chuyện.

Sắc mặt Diệp Trần trở nên âm trầm, mắt nhìn về phía trung niên nhã nhặn, giờ phải nhìn xem thái độ của đối phương rồi, nếu như hắn kiên trì muốn bán Tinh Ngân Kiếm cho mình thì dễ nói.

Trung nhiên nhã nhặn đẩy bàn tay Nguyên Tông Bác ra, nói với Diệp Trần:

- Tiểu huynh đệ, Tinh Ngân Kiếm thuộc về ngươi rồi, về phần ngươi xử lý Tinh Ngân Kiếm thế nào không có quan hệ với ta.

Thở ra một hơi, Diệp Trần nhận lấy Tinh Ngân Kiếm.

Hừ!

Ánh mắt Nguyên Tông Bác lạnh lùng nhìn về phía trung niên nhã nhặn

- Rất tốt, rõ ràng lại không cho Nguyên Tông Bác ta mặt mũi, xem ra ngươi có vẻ rất tự tin.

- Phương mỗ ta làm việc ngay thẳng, đương nhiên phải tự tin, thanh Tinh Ngân Kiếm này đối phương đã trả linh thạch, nên giờ nó thuộc về hắn rồi.

Trung niên nhã nhặn không hề đổi sắc mặt.

Trong mặt lộ ra sát cơ, nếu đây không phải là Vũ Thành, lại nghiêm cấm đánh nhau thì Nguyên Tông Bác sớm đã một kiếm chém chết trung niên nhã nhặn rồi, sao lại còn đi nói nhảm với hắn chứ, hơn nữa giờ Tinh Ngân Kiếm đang ở trên tay Diệp Trần, hắn có tiếp tục uy hiếp trung niên nhã nhặn cũng chỉ vô dụng.

Nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trần, Nguyên Tông Bác nói:

- Tiểu huynh đệ, đưa ra giá đi, bán thanh Tinh Ngân Kiếm này cho ta, sau này cũng dễ nói chuyện hơn.

Thu hồi Tinh Ngân Kiếm, Diệp Trần nói:

- Thật có lỗi, không bán.

- Ngươi phải suy nghĩ cho rõ ràng đấy.

Con mắt Nguyên Tông Bác bắt đầu híp lại

- Đây là kết quả của việc nghĩ kĩ rồi, giờ chúng ta còn có việc, cáo từ.

- Diệp Trần, không nên dây dưa với Nguyên Tông Bác làm gì, loại người hung ác này không phải chỉ nói mấy câu là có thể khiến hắn thay đổi chú ý được đâu, nói cũng như không, chỉ lãng phí thời gian thôi.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết, đừng tưởng rằng Vũ Thành có thể bảo hộ ngươi cả đời, chỉ cần ra khỏi Vũ Thành, Nguyên Tông Bác ta có rất nhiều biện pháp khiến ngươi giao ra Tinh Ngân Kiếm, đương nhiên, đến khi đó thì không phải chỉ một thanh Tinh Ngân Kiếm là có thể giải quyết vấn đề đâu, kiểu gì thì cũng phải có tiền lãi mới được.

Nguyên Tông Bác tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, sự kinh ngạc đến liên tục làm cho khuôn mặt của hắn hồng lên, bàn tay chợt nắm chặt đến nổi gân xanh nổi lên.

Đối với lời đe dọa của Nguyên Tông Bác, Diệp Trần xem như không nghe thấy gì, ra khỏi Vũ Thành mọi người đều phải dựa vào bổn sự, nếu một hai câu đã có thể dọa cho hắn sợ hãi vậy thì hắn còn đi lịch lãm rèn luyện để làm gì chứ, co đầu rút cổ ở Lưu Vân Tông không phải tốt hơn sao, ít nhất thì Lưu Vân Tông cũng có cường giả Tinh Cực Cảnh bảo hộ.

Nhìn qua bóng lưng Diệp Trần, mọi người kinh ngạc.

- Tiểu tử này cũng thật dứt khoát, không hề để ý gì đến Nguyên Tông

Bác luôn.

- Bất quá Nguyên Tông Bác muốn đánh chết hắn cũng khó a! Cô gái che mặt bên cạnh hắn rất mạnh, hai người liên thủ nói không chừng có thể gây thương tổn cho Nguyên Tông Bác chứ chẳng chơi.

- Dựa vào nữ nhân thì có gì hay chứ

Thu lời nói của tất cả mọi người vào tai, Nguyên Tông Bác hừ lạnh một tiếng, hắn đương nhiên nhìn ra Mộ Dung Khuynh Thành cường đại, bất quá hắn có lòng tin giết được Diệp Trần sau đó thong dong rời đi. Hơn nữa ánh mắt của hắn cay độc đến mức nào chứ, quan hệ giữa Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần chỉ là bằng hữu bình thường thôi, chung quy cũng sẽ đến lúc tách ra, khi đó hắn sẽ khiến cho đối phương chết không có đất chôn thân, đây chính là cái giá lớn phải trả khi đắc tội với Nguyên Tông Bác hắn.

Phất ông tay áo, Nguyên Tông Bác xoay người rời đi, hắn muốn đi tìm người giám thị Diệp Trần, miễn cho đối phương vụng trộm rời đi hắn cũng không hay biết

Ở một bên khác trong đại điện

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Nguyên Tông Bác kia cũng không đơn giản, lấy thực lực của ngươi thì phỏng chừng có chút miễn cưỡng đấy.

Nàng không muốn đả kích Diệp Trần nên mới dù từ miễn cưỡng, nếu nói đúng ra thì, Diệp Trần gặp được Nguyên Tông Bác chỉ có nước liều mạng chạy trốn thôi, về phần có trốn được hay không thì còn tùy.

- Lịch lãm rèn luyện nếu không có nguy hiểm thì có ý nghĩa gì chứ, giờ vừa vặn thích hợp luôn.

Diệp Trần không lo lắng chút nào, giờ hắn đã có được phương pháp tu luyện của đệ tam thức Phá Hư Chỉ, còn có cả bí pháp tăng phúc khinh công

Phù La Tam Huyền Quyết, chỉ cần cho hắn thời gian một tháng, thực lực tất nhiên sẽ tăng cao lên một bước, đến lúc đó dù không đánh lại Nguyên Tông Bác cũng có thể khiến cho đối phương kiêng kị, đương nhiên, nếu như tu vi đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong thì càng nắm chắc hơn rồi.

- Nói cũng đúng.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu.

Mua xong Tinh Ngân Kiếm, hai người cũng không ly khai ngay, bảo vật trong Giao Dịch Đại Điện rất nhiều, nói không chừng sẽ có thứ bọn hắn cần

Tiếp tục đi tơi, Mộ Dung Khuynh Thành dừng trước một quầy thủy tinh.

Trong quầy thủy tinh có một đôi bao tay làm bằng tơ vàng lẳng lặng đặt ở đó, nhìn qua thì tựa hộ rất mỏng, toàn thân tản mát ra linh lực chấn động kinh người.

Thấy giá cả của Song Ti Kim Thủ Sáo kia, Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu, không định mua nó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 192: Phòng Tu Luyện Trung Giai

Diệp Trần nói:

- Đôi Hạ phẩm thủ sáo này cũng không tệ, sao lại không mua

- Ta tạm thời không có nhiều Hạ phẩm linh thạch như vậy, sau này hẳn nói, hơn nữa ta đã có một đôi rồi.

Với tư cách là nhị đệ tử của Phi Thiên Ma Tông, Mộ Dung Khuynh Thành đã sớm có được Hạ phẩm thủ sáo, bất quá so với Song Ti Kim Thủ Sáo này thì rõ ràng kém hơn rất nhiêu.

- Hai vạn ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch thôi mà, ta sẽ trả hộ ngươi, xem như để cảm ơn ngươi đã dẫn ta đến Vũ Thành.

Diệp Trần dứt khoát lấy ra hai cái rương lớn và ba cái rương nhỏ, bên trong đều là Hạ phẩm linh thạch, đối với hắn thì hai vạn ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch chẳng qua chỉ là số lượng nhỏ, giờ số Hạ phẩm linh thạch hắn có đã vượt qua 200 vạn khối rồi, Trung phẩm linh thạch cũng hơn sáu vạn, còn giàu hơn so với Cửu phẩm tông môn bình thường nữa

- Vậy thì cảm ơn.

Mộ Dung Khuynh Thành tu luyện chính là công pháp ma đạo nên tính tình không hề ngại ngùng chút nào.

- Khuynh Thành, không cần để hắn trả giúp ngươi đâu, Song Ti Kim Thủ Sáo này để ta tặng ngươi được rồi.

Đúng lúc này, một gã thanh niên tranh với Diệp Trần, trước khi hắn kịp trả tiền thì đã lấy ra Hạ phẩm linh thạch giao cho lão bản.

Trông thấy người này, mặt Mộ Dung Khuynh Thành không lộ ra chút biểu tình

- Nhị hoàng tử, thật khéo a!

- Đúng vậy! Quả thật rất khéo.

Tướng mạo của thanh niên này cũng không anh tuấn lắm, chẳng qua trên người lại có một cổ hoàng giả chi khí, theo sau hắn chính là bốn gã hắc y lão giả, tu vi của nguyên đám đều không hề dưới Nguyên Tông Bác, trong đó người cầm đầu rõ ràng lại là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Hay là thôi đi, đôi thủ sáo này cũng không hợp ý ta lắm.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không định nhận quà của đối phương.

Thanh niên xoay người lại

- Sao thế, không phải ban nãy ngươi còn muốn mua sao?

- Ban nãy là ban nãy, giờ ta không còn thích nữa, Diệp Trần, chúng ta đi.

Mộ Dung Khuynh Thành xoay người rời đi, Diệp Trần đi theo bên cạnh nàng.

Khuôn mặt đang mỉm cười của thanh niên liền cứng đờ, Diệp Trần thì có thể trả linh thạch giúp nàng, nhưng đến mình thì nàng lại không thèm nể mặt mũi, lý nào lại như vậy chứ.

- Lưu lão, ngươi phái ra mấy người giám sát bọn hắn, xem tiểu tử kia có quan hệ thế nào với nàng.

- Vâng, Nhị hoàng tử Điện hạ.

Lão giả cầm đầu ngữ khí cung kính trả lời.

- Tốt nhất là không có chuyện gì, nếu không thì đừng có trách ta.

Âm trầm nhìn thoáng qua Diệp Trần, thanh niên ném chiếc thủ sáo rồi bỏ đi.

Trước một công trình kiến trúc to lớn phong cách cổ xưa.

Người đến người đi, võ giả đi vào vẻ mặt ngưng trọng, võ giả đi ra có mừng như điên, có ủ rũ, không khí rất là quái dị.

Diệp Trần dừng bước chân lại, nghiêng đầu nói:

- Nhị hoàng tử ngươi nói hắn là Nhị hoàng tử của Hắc Long đế quốc phải không?

- Ân, người này cũng là cao thủ bài danh thứ ba mươi bốn trên Tiềm Long Bảng lúc trước, thực lực hơi mạnh hơn Tề Thiếu Phong một chút.

Mộ Dung Khuynh Thành vuốt vuốt Song Ti Kim Thủ Sáo trong tay, vừa rồi theo lời đề nghi của Diệp Trần đã trở lại quầy thủy tinh mua Song Ti Kim Thủ Sáo này.

- Nhìn ngươi có vẻ như rất kiêng kị hắn thì phải.

- Không phải ta kiêng kị hắn, kiêng kị chính là hoàng gia Hắc Long đế quốc sau lưng hắn. Ở Nam Trác Vực, Lục phẩm tông môn cũng không phải là cường đại nhất, hoàng gia của Tam đại quốc gia mới chính là bá chủ. Nếu tính theo phẩm cấp thì Tam đại hoàng gia tương đương với Lục phẩm tông môn đính tiêm, có được nội tình vạn năm thậm chí vài vạn năm, cường đại như Cửu U Giáo lúc trước cũng không thể thoáng cái tiêu diệt Tam đại hoàng gia được.

Nói đến Cửu U Giáo, Diệp Trần nhịn không được hỏi:

- Cửu U Giáo đến cùng có phẩm cấp gì? Tất cả thế lực ở Nam Trác Vực liên thủ lại cũng không phải là đối thủ của nó.

- Ngũ phẩm tông môn, hơn nữa lại chính là Ngũ phẩm tông môn đính

tiêm, trong tông môn võ giả Tinh Cực Cảnh hơn một ngàn, võ giả Linh Hải Cảnh mấy chục, mà giáo chủ Cửu U Giáo lại chính là vương giả Sinh Tử Cảnh. Lúc trước nếu không phải hai người Long Vương và Huyền Hậu liên thủ đuổi giết hắn thì Cửu U Giáo đã sớm nhất thống Nam Trác Vực rồi.

- Hai người Long Vương và Huyền Hậu liên thủ đuổi giết giáo chủ Cửu U Giáo?

Diệp Trần hít một hơi khí lạnh, tại Chân Linh đại lục, vương giả Sinh Tử Cảnh tuyệt đối là một truyền kỳ, rất nhiều người đến cuối đời cũng chưa chắc có thể nhìn thấy được.

Trên mặt Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra thần sắc hướng tới, giải thích nói:

- Cuộc chiến của vương giả Sinh Tử Cảnh không phải là chiến đấu bình thường, thực lực hơi thắng ba phần cũng chỉ có thể đánh lui đối phương, ngay cả đánh bị thương cũng không được. Long Vương tuy rằng là vương giả Sinh Tử Cảnh có uy tín lâu năm, Huyền Hậu lại kinh tài kinh diễm, có thể nói là thiên tài kiệt xuất nhất ngàn năm qua, nhưng giáo chủ Cửu U Giáo cũng không phải là vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, nếu một chọi một thì... cũng không thể làm gì được hắn cả. Trong thiên hạ, có lẽ chi có Hư Hoàng chí cao vô thượng kia mới có thể dùng sức một người đánh bị thương giáo chủ Cửu U Giáo thôi, nhưng nếu muốn triệt để đánh chết thì rất rất khó, trừ phi thực lực hai bên kém nhau cả mấy lần thì còn có khả năng.

- Ngươi nói là, giáo chủ Cửu U Giáo có khả năng không chết?

- Không biết?

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu.

Diệp Trần cười khổ một tiếng, lấy tu vi của hắn thì căn bản không thể nào hiểu được sự đáng sợ của vương giả Sinh Tử Cảnh, nếu vọng tưởng muốn ước lượng thì chỉ hại não thêm thôi.

- Tốt rồi, chúng ta vào thôi.

Diệp Trần không nói nhiều, đi về hướng công trình kiến trúc cổ xưa kia.

- Hoan nghênh quang lâm, hai vị muốn dùng tu luyệt thất sao?

Trong hành lang có một phu nhân xinh đẹp đang ngồi đó, thấy hai người đến trên mặt liền lộ ra vẻ mỉm cười.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Không sai.

Vũ Thành khác với những nơi khác, có thể nói là may mắn, ở dưới đáy của Vũ Thành ẩn chứa Địa Sát Chân Hỏa, Địa Sát Chân Hỏa vô cùng nóng bỏng, võ giả Tinh Cực Cảnh dính phải một tia sẽ lập tức bị luyện hóa thành tro bụi, ngay cả hài cốt cũng không còn. Nhưng khiến người khác lấy làm kỳ chính là võ giả nếu tu luyện ở gần Địa Sát Chân Hỏa thì tốc độ luyện hóa chân khí sẽ tăng lên rất nhiều, cũng tương đối dễ dàng đột phá cảnh giới hơn. Về sau lại có vài chục vị đại năng Linh Hải Cảnh thi triển ra thủ đoạn kinh người, tụ những Địa Sát Chân Hỏa xông lên tại một chỗ, kiến tạo nên phòng tu luyện chỉ ở Vũ Thành mới có. Tu luyện ở trong phòng tu luyện nếu so với hỏa khí không tụ lại trước kia thì tốt hơn rất nhiều, Vũ Thành có thể có nhiều võ giả mộ danh mà đến như vậy hơn phân nửa là để tiến vào tu luyện trong phòng tu luyện, tranh thủ sớm ngày bước vào cấp độ cao hơn.

Đương nhiên, vào phòng tu luyện để tu luyện thì phải trả linh thạch, thiên hạ không có bữa cơm trưa nào miễn phí cả.

- Phòng tu luyện của Vũ Thành chúng ta được phân làm bốn cấp bậc, theo thứ tự là phòng tu luyện cấp thấp, phòng tu luyện trung giai, phòng tu luyện đẳng cấp cao, còn có phòng tu luyện đỉnh giai nữa. Bất quá phòng tu luyện ngoài đẳng cấp cao thì chỉ có võ giả Tinh Cực Cảnh mới có thể sử dụng, hai vị muốn phòng tu luyện cấp thấp hay trung giai đây?

Diệp Trần nói:

- Cho chúng ta hai gian phòng tu luyện trung giai đi.

Hỏa khí của phòng tu luyện đẳng cấp cao quá mức mãnh liệt, võ giả dưới Tinh Cực Cảnh căn bản không thể nào thừa nhận nổi, nếu không Vũ Thành cũng không cần phải đặt ra hạn chế tu vi của võ giả làm gì, dù sao thì linh thạch của ai lại không phải là linh thạch chứ

- Phòng tu luyện trung giai cần một ngàn khối Hạ phẩm linh thạch một ngày, bên ngoài phối với luyện võ trường trung giai, hai vị cần phải trả trước phí tổn linh thạch trong ba ngày.

Trước đó đã từ Mộ Dung Khuynh Thành biết được giá cả của phòng tu luyện nên Diệp Trần cũng không quá giật mình, lấy ra sáu ngàn khối Hạ phẩm linh thạch đặt ở trên quầy, sau đó nhận lấy hai quả ngọc bài từ trên tay đối phương, trên ngọc bài phân biệt có hai chữ cổ 64 và 65 .

- Mời hai vị theo ta

Phía trước có người tùy tùng dẫn đường.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi theo hắn.

Chỉ qua chốc lát.

Hai người đã đi theo người tùy tùng đến trước hai cái biệt viện liền nhau.

Tùy tùng nói:

- Bên trái là phòng tu luyện trung giai số 64, bên phải là phòng tu luyện trung giai số 65, trước khi các ngươi trả lui phòng tu luyện thì chúng thuộc về các ngươi, trước khi được các ngươi cho phép thì dù là kẻ nào cũng không có quyền tiến vào trong đó.

- Biết rồi.

Diệp Trần lấy ra mười khối Hạ phẩm linh thạch ném cho đối phương .

- Cảm ơn, chúc hai vị tu luyện thành công.

Trên mặt tùy tùng lộ ra vẻ tươi cười, hắn chẳng qua chỉ là võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kỳ, mười khối Hạ phẩm linh thạch đối với hắn mà nói đã không ít rồi. Đợi khi người tùy tùng rời khỏi, Diệp Trần nói:

- Lần tu luyện này ta phỏng chừng sẽ mất thời gian rất lâu, nếu ngươi không chờ được thì có thể rời đi trước, phí tổn linh thạch cứ ghi cho ta là được rồi.

- Tốt

Mộ Dung Khuynh Thành quả thật sẽ không ngốc ở Vũ Thành trong thời gian dài, dù sao tu vi của nàng hiện giờ cũng không phải nói đột phá là đột phá được, dù cho có phòng tu luyện cũng không có khả năng. Nếu không có tiến triển nhiều lắm thì nàng cần phải trở lại Phi Thiên Ma Tông, sau khi tĩnh tâm chuẩn bị một phen liền tiếp tục thâm nhập vào trong Thập Vạn Đại Sơn tìm kiếm Thiên Ma Hoa .

Cùng Mộ Dung Khuynh Thành tách ra, Diệp Trần tiến vào trong nội viện số 64.

- Chậc chậc, luyện võ trường này thật không tệ, có thể thừa nhận được lực trùng kích rất lớn. Lọt vào tâm mắt là một luyện võ trường cỡ nhỏ phương viên hơn mười dặm, dưới nền đất luyện võ trường được lát Lam Thiết Thạch, từng khối từng khối một rất chỉnh tề. Trong trung ương của luyện võ trường, còn có ba căn kim loại được làm ra để luyện công sừng sững đứng đó, mặt ngoài đã có không ít dấu vết, như kiếm ngấn, vết đao, chưởng ấn các loại, hiển nhiên là đã bị người khác dùng qua.

Lấy Tinh Ngân Kiếm ra, Diệp Trần chậm rãi hít một hơi, chém một kiếm ra ngoài.

Xoẹt!

Kiếm khí lam sắc nhàn nhạt vạch phá không khí, để lại trên cái cọc

luyện công một vết kiếm thật sâu.

Bởi vì Diệp Trần còn chưa biết rõ độ cứng của cái cọc luyện công nên lại lấy ra Long Tuyền Kiếm vung lên một đạo kiếm khí, đạo kiếm khí kia liền lưu lại trên cọc luyện công một vết tích nhạt hơn rất nhiều.

- Ân, ước chừng gia tăng lên một thành rưỡi lực công kích, Hạ phẩm bảo kiếm không hổ là Hạ phẩm bảo kiếm, không phải bảo kiếm bình thường có thể so sánh được.

Đối với uy lực của Tinh Ngân Kiếm, Diệp Trần rất hài lòng. Bất quá nói tương đối thì hắn rất ưu thích Hạ phẩm Bảo Khí có độ cứng rắn một chút, đã có Tinh Ngân Kiếm, về sau cũng không cần lo lắng chuyện bảo kiếm bị đứt gãy nữa rồi.

Biệt viện cũng không lớn lắm, ngoại trừ luyện võ trường loại nhỏ bên ngoài chỉ còn một tòa kiến trúc thôi.

Trong công trình kiến trúc, ở giữa là phòng khách, bên trái là phòng ngủ, bên phải chính là phòng tu luyện .

Chất liệu của phòng tu luyện rất đặc biệt, không phải được kiến tạo từ gỗ đá, cũng không phải kim loại, nhìn bề ngoài thì có vẻ giống với các loại gỗ như Thiết Trầm Mộc, sờ lên còn mang theo một chút lạnh buốt .

Vừa tiến vào trong đó, Diệp Trần liền cảm nhận được độ ấm tăng cao, bất quá kỳ quái chính là đứng trong phòng tu luyện cũng không cảm thấy nóng lắm, trái lại, cơ thể lại trở nên rất ấm áp, chân khí vốn chậm rãi chảy xuôi liền trở nên hoạt bát, tựa như được nhập vào biển rộng vậy

Phóng xuất linh hồn lực ra, Diệp Trần muốn xem phòng tu luyện này có gì huyền bí.

Rất nhanh.

Dưới nên dất liền có một hồng sắc khí thể bốc lên, tụ lại trong phòng tu

luyện, mà vách tường bốn phía và trần nhà bởi vì chất liệu đặc thù nên có công hiệu ngăn cách những hồng sắc khí thể kia, khiến nó không thể tràn ra bên ngoài được.

- Đây chính là hỏa khí của Địa Sát Chân Hỏa a! Không biết Địa Sát Chân Hỏa chính thức có bộ dáng gì nữa.

Trong miệng nói thầm một tiếng, Diệp Trần đi đến bồ đoàn ở trung ương phòng tu luyện ngồi xuống, phân biệt lấy ra một quả Bổ Khí Đan, Bổ Tinh Đan cùng với Bổ Thần Đan nhét vào trong miệng, chợt lại lấy ra hai khối Hạ phẩm linh thạch nắm trên tay. Lần này tu luyện hắn muốn một lần đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong luôn, chỉ có tu vi gia tăng thì thì thực lực tổng hợp mới có thể tăng theo được.

Nhắm hai mắt lại, Diệp Trần dần dần tiến vào trạng thái tu luyện.

- Ngươi nói là tên kia tiến vào trong phòng tu luyện rồi sao.

Bên trong quán rượu, Nguyên Tông Bác nói với võ giả Ngưng Chân Cảnh đang đứng ngay ngắn trước mặt hắn.

Đối phương gật đầu

- Đúng vậy.

- Tiếp tục giám thị cho ta, khi nào hắn ra ngoài thì phải lập tức phái ngươi đến nói cho ta biết, linh thạch sẽ không thiếu ngươi đâu.

Thần sắc Nguyên Tông Bác âm lạnh .

- Không thành vấn đề.

Trên mặt người này lộ ra vẻ vui mừng. Tại Vũ Thành, võ giả Ngưng Chân Cảnh về cơ bản không hề có địa vị gì cả, muốn thu nhập linh thạch theo con đường bình thường thì rất khó khăn, cũng may võ giả tiến vào Vũ Thành hoặc nhiều hoặc ít đều có ân oán với nhau, dưới tình huống bình

thường, võ giả có ân oán sẽ tìm mấy tên võ giả Ngưng Chân Cảnh để giám thị đối phương, muốn giám thị đương nhiên phải trả một cái giá lớn, mà cái giá này chính là linh thạch.

Đương nhiên, vào phòng tu luyện để tu luyện thì phải trả linh thạch, thiên hạ không có bữa cơm trưa nào miễn phí cả.

- Phòng tu luyện của Vũ Thành chúng ta được phân làm bốn cấp bậc, theo thứ tự là phòng tu luyện cấp thấp, phòng tu luyện trung giai, phòng tu luyện đẳng cấp cao, còn có phòng tu luyện đỉnh giai nữa. Bất quá phòng tu luyện ngoài đẳng cấp cao thì chỉ có võ giả Tinh Cực Cảnh mới có thể sử dụng, hai vị muốn phòng tu luyện cấp thấp hay trung giai đây?

Diệp Trần nói:

- Cho chúng ta hai gian phòng tu luyện trung giai đi.

Hỏa khí của phòng tu luyện đẳng cấp cao quá mức mãnh liệt, võ giả dưới Tinh Cực Cảnh căn bản không thể nào thừa nhận nổi, nếu không Vũ Thành cũng không cần phải đặt ra hạn chế tu vi của võ giả làm gì, dù sao thì linh thạch của ai lại không phải là linh thạch chứ

- Phòng tu luyện trung giai cần một ngàn khối Hạ phẩm linh thạch một ngày, bên ngoài phối với luyện võ trường trung giai, hai vị cần phải trả trước phí tổn linh thạch trong ba ngày.

Trước đó đã từ Mộ Dung Khuynh Thành biết được giá cả của phòng tu luyện nên Diệp Trần cũng không quá giật mình, lấy ra sáu ngàn khối Hạ phẩm linh thạch đặt ở trên quầy, sau đó nhận lấy hai quả ngọc bài từ trên tay đối phương, trên ngọc bài phân biệt có hai chữ cổ 64 và 65 .

- Mời hai vị theo ta

Phía trước có người tùy tùng dẫn đường.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi theo hắn.

Chỉ qua chốc lát.

Hai người đã đi theo người tùy tùng đến trước hai cái biệt viện liền nhau.

Tùy tùng nói:

- Bên trái là phòng tu luyện trung giai số 64, bên phải là phòng tu luyện trung giai số 65, trước khi các ngươi trả lui phòng tu luyện thì chúng thuộc về các ngươi, trước khi được các ngươi cho phép thì dù là kẻ nào cũng không có quyền tiến vào trong đó.

- Biết rồi.

Diệp Trần lấy ra mười khối Hạ phẩm linh thạch ném cho đối phương .

- Cảm ơn, chúc hai vị tu luyện thành công.

Trên mặt tùy tùng lộ ra vẻ tươi cười, hắn chẳng qua chỉ là võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kỳ, mười khối Hạ phẩm linh thạch đối với hắn mà nói đã không ít rồi. Đợi khi người tùy tùng rời khỏi, Diệp Trần nói:

- Lần tu luyện này ta phỏng chừng sẽ mất thời gian rất lâu, nếu ngươi không chờ được thì có thể rời đi trước, phí tổn linh thạch cứ ghi cho ta là được rồi.

- Tốt

Mộ Dung Khuynh Thành quả thật sẽ không ngốc ở Vũ Thành trong thời gian dài, dù sao tu vi của nàng hiện giờ cũng không phải nói đột phá là đột phá được, dù cho có phòng tu luyện cũng không có khả năng. Nếu không có tiến triển nhiều lắm thì nàng cần phải trở lại Phi Thiên Ma Tông, sau khi tĩnh tâm chuẩn bị một phen liền tiếp tục thâm nhập vào trong Thập Vạn Đại Sơn tìm kiếm Thiên Ma Hoa .

Cùng Mộ Dung Khuynh Thành tách ra, Diệp Trần tiến vào trong nội viện số 64.

- Chậc chậc, luyện võ trường này thật không tệ, có thể thừa nhận được lực trùng kích rất lớn. Lọt vào tâm mắt là một luyện võ trường cỡ nhỏ phương viên hơn mười dặm, dưới nền đất luyện võ trường được lát Lam Thiết Thạch, từng khối từng khối một rất chỉnh tề. Trong trung ương của luyện võ trường, còn có ba căn kim loại được làm ra để luyện công sừng sững đứng đó, mặt ngoài đã có không ít dấu vết, như kiếm ngấn, vết đao, chưởng ấn các loại, hiển nhiên là đã bị người khác dùng qua.

Lấy Tinh Ngân Kiếm ra, Diệp Trần chậm rãi hít một hơi, chém một kiếm ra ngoài.

Xoẹt!

Kiếm khí lam sắc nhàn nhạt vạch phá không khí, để lại trên cái cọc luyện công một vết kiếm thật sâu.

Bởi vì Diệp Trần còn chưa biết rõ độ cứng của cái cọc luyện công nên lại lấy ra Long Tuyền Kiếm vung lên một đạo kiếm khí, đạo kiếm khí kia liền lưu lại trên cọc luyện công một vết tích nhạt hơn rất nhiều.

- Ân, ước chừng gia tăng lên một thành rưỡi lực công kích, Hạ phẩm bảo kiếm không hổ là Hạ phẩm bảo kiếm, không phải bảo kiếm bình thường có thể so sánh được.

Đối với uy lực của Tinh Ngân Kiếm, Diệp Trần rất hài lòng. Bất quá nói tương đối thì hắn rất ưu thích Hạ phẩm Bảo Khí có độ cứng rắn một chút, đã có Tinh Ngân Kiếm, về sau cũng không cần lo lắng chuyện bảo kiếm bị đứt gãy nữa rồi.

Biệt viện cũng không lớn lắm, ngoại trừ luyện võ trường loại nhỏ bên ngoài chỉ còn một tòa kiến trúc thôi.

Trong công trình kiến trúc, ở giữa là phòng khách, bên trái là phòng ngủ, bên phải chính là phòng tu luyện .

Chất liệu của phòng tu luyện rất đặc biệt, không phải được kiến tạo từ gỗ

đá, cũng không phải kim loại, nhìn bề ngoài thì có vẻ giống với các loại gỗ như Thiết Trầm Mộc, sờ lên còn mang theo một chút lạnh buốt .

Vừa tiến vào trong đó, Diệp Trần liền cảm nhận được độ ấm tăng cao, bất quá kỳ quái chính là đứng trong phòng tu luyện cũng không cảm thấy nóng lắm, trái lại, cơ thể lại trở nên rất ấm áp, chân khí vốn chậm rãi chảy xuôi liền trở nên hoạt bát, tựa như được nhập vào biển rộng vậy

Phóng xuất linh hồn lực ra, Diệp Trần muốn xem phòng tu luyện này có gì huyền bí.

Rất nhanh.

Dưới nên dất liền có một hồng sắc khí thể bốc lên, tụ lại trong phòng tu luyện, mà vách tường bốn phía và trần nhà bởi vì chất liệu đặc thù nên có công hiệu ngăn cách những hồng sắc khí thể kia, khiến nó không thể tràn ra bên ngoài được.

- Đây chính là hỏa khí của Địa Sát Chân Hỏa a! Không biết Địa Sát Chân Hỏa chính thức có bộ dáng gì nữa.

Trong miệng nói thầm một tiếng, Diệp Trần đi đến bồ đoàn ở trung ương phòng tu luyện ngồi xuống, phân biệt lấy ra một quả Bổ Khí Đan, Bổ Tinh Đan cùng với Bổ Thần Đan nhét vào trong miệng, chợt lại lấy ra hai khối Hạ phẩm linh thạch nắm trên tay. Lần này tu luyện hắn muốn một lần đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong luôn, chỉ có tu vi gia tăng thì thì thực lực tổng hợp mới có thể tăng theo được.

Nhắm hai mắt lại, Diệp Trần dần dần tiến vào trạng thái tu luyện.

- Ngươi nói là tên kia tiến vào trong phòng tu luyện rồi sao.

Bên trong quán rượu, Nguyên Tông Bác nói với võ giả Ngưng Chân Cảnh đang đứng ngay ngắn trước mặt hắn.

Đối phương gật đầu

- Đúng vậy.

- Tiếp tục giám thị cho ta, khi nào hắn ra ngoài thì phải lập tức phái ngươi đến nói cho ta biết, linh thạch sẽ không thiếu ngươi đâu.

Thần sắc Nguyên Tông Bác âm lạnh .

- Không thành vấn đề.

Trên mặt người này lộ ra vẻ vui mừng. Tại Vũ Thành, võ giả Ngưng Chân Cảnh về cơ bản không hề có địa vị gì cả, muốn thu nhập linh thạch theo con đường bình thường thì rất khó khăn, cũng may võ giả tiến vào Vũ Thành hoặc nhiều hoặc ít đều có ân oán với nhau, dưới tình huống bình thường, võ giả có ân oán sẽ tìm mấy tên võ giả Ngưng Chân Cảnh để giám thị đối phương, muốn giám thị đương nhiên phải trả một cái giá lớn, mà cái giá này chính là linh thạch.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 193: Nguyên Tông Bác Và Diệp Trần

- Ngươi lui xuống trước đi.

Nguyên Tông Bác khoát tay.

Đợi đối phương rời đi, trên mặt Nguyên Tông Bác liền lộ ra vẻ dữ tợn. Tiểu tử, phòng tu luyện cũng không phải là vạn năng đâu, ngươi chỉ là võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, trong thời gian ngắn nhiều nhất chỉ đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong thôi, căn bản không thể nào là đối thủ của ta được, đợi đến khi ngươi vừa rời khỏi Vũ Thành, đó sẽ là tử kỳ của ngươi, về phần thành Tinh Ngân Kiếm đến cuối cùng vẫn thuộc về ta thôi.

Trong một toàn nội viện xa hoa khác.

- Nhị hoàng tử, người của chúng ta một đường quan sát, thấy người này và Mộ Dung tiểu thư cũng không thân mật lắm, hẳn là quan hệ bằng hữu bình thường thôi.

Hắc y lão giả cung kính nói.

Nghe vậy, Nhị hoàng tử cười cười.

- Bằng hữu bình thường, ta đã nói mà! Khuynh Thành là nữ nhân cao ngạo, làm sao có thể có quan hệ với người như hắn chứ, huống chi tiểu tử kia chẳng qua mới chỉ là võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ thôi.

Hắc y lão giả trợn trắng mắt, thầm nghĩ: "Có người nào nói hắn và Mộ Dung Khuynh Thành có quan hệ đâu chứ, chỉ là tự ngươi tưởng thế thôi."

- Nếu đã vậy thì cũng đừng giám thị nữa, bằng hữu bình thường của Mộ Dung Khuynh Thành có rất nhiều, không cần phải gặp người nào cũng đều

nhìn chằm chằm.

Biết rõ Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành là bằng hữu bình thường, tâm tình của Nhị hoàng tử thư thái hơn rất nhiều, không có ý định tìm Diệp Trần gây phiền toái nữa, dù sao bằng hữu bình thường thì nhiều lắm, không có bằng hữu mới là kỳ quái

- Vâng.

Thời gian qua đi từng ngày.

Giữa trưa ngày thứ bảy.

Cửa phòng tu luyện mở ra, Diệp Trần đi ra từ đó.

"Nguyên lai cũng không thể ngây ngốc lâu trong phòng tu luyện được, theo thời gian qua đi, hỏa khí của Địa Sát Chân Hỏa sẽ khiến ngươi sinh ra cảm giác nôn nóng, nếu tiếp tục tu luyện thì rất có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma, sinh ra hậu quá khó lường. Cũng được, tạm thời nghĩ ngơi một thời gian ngăn, thuận tiện lấy Phù La Tam Huyền Quyết và Phá Hư Chỉ luyện ra tu luyện luôn. " Đối với Diệp Trần mà nói thì Phù La Tam Huyền Quyết rất trọng yếu, chỉ có luyện thành thì về sau gặp phải nguy hiểm mới có thể đào thoát được, không đến mức lên trời không lối xuống đất không cửa.

"Vẫn nên đi ăn một chút đã rồi tính sau. " Phun ra một ngụm hơi thở nóng bỏng, Diệp Trần đẩy cửa lớn đi ra ngoài viện. Võ giả Bão Nguyên Cảnh tuy rằng có thể không ăn không uống trong một thời gian dài, nhưng vừa mới trở ra từ trạng thái tu luyện thì không thể nghi ngờ sẽ rất đói bụng, Diệp Trần cũng không ngoại lệ.

"Thiếu hiệp, đây là tờ giấy do đồng bạn của ngươi giao cho ngươi. " Ngoài viện, người tùy tùng đã từng tiếp đãi qua Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thấy Diệp Trần liền vội vàng chạy đến đưa cho hắn một tờ giấy.

Diệp Trần nhận lấy tờ giấy mở ra xem.

"Diệp huynh, ta còn có việc nên về Phi Thiên Ma Tông trước rồi, ngươi nên cẩn thận một chút, sau này nếu hữu duyên sẽ gặp lại. Mộ Dung Khuynh Thành! "

Gấp tờ giấy lại, Diệp Trần hỏi:

- Nàng rời đi lúc nào thế?

- Bốn ngày trước!

- Làm phiền ngươi rồi, đây là phần thưởng cho ngươi.

Lấy ra mười khối Hạ phẩm linh thạch từ trong Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần tiện tay ném cho đối phương.

Người tùy tùng thu Hạ phẩm linh thạch lại, thầm nghĩ: "Thật ghê gớm, mỗi lần đều cho mười khối khối Hạ phẩm linh thạch, đủ cho ta tu luyện trong một tháng rồi. "

Trong một quán rượu ở gần đó.

Diệp Trần ngồi ở vị trí gần cửa sổ trên lầu hai.

"Thực lực của Nguyên Tông Bác không thể khinh thường được, trước khi rời khỏi thành thì tu vi phải đạt đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, Phù La Tam Huyền Quyết cũng phải tu luyện đến cảnh giới tầng thứ nhất, hơn nữa ẩn giấu tuyệt sát Luyện Tâm Nhất Kiếm mới có thể đánh với hắn một phen. Đáng tiếc đệ tam thức của Phá Hư Chỉ cực kỳ khó luyện, nếu lĩnh lộ được một hai phần mười thì cũng có nhiều nắm chắc hơn rồi. " Dựa theo suy đoán của Diệp Trần, Phá Hư Chỉ hẳn là Thiên cấp chỉ pháp, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp, từ ngón tay giống như cột đá kia một chỉ điểm làm nát yêu ma có thực lực Sinh Tử Cảnh liền có thể thấy được.

Rất nhanh liền có đầy đủ đồ ăn đưa đến, còn có một bầu rượu nữa.

Chẳng hề quan tâm đến chuyện nhã nhặn, Diệp Trần bắt đầu ăn như hổ

đói.

- Các ngươi có biết không, ngày hôm qua ở trong Huyền Trọng Sơn Mạch có một vị cường giả Tinh Cực Cảnh bị giết chết đấy.

Ở vị trí thứ ba bên cạnh, có vài tên võ giả Bão Nguyên Cảnh đang ngồi cùng một chỗ nhao nhao nghị luận với nhau.

- Cái gì! Người giết chết tên cường giả Tinh Cực Cảnh kia là ai?

- Là Chấn Sơn Lão Nhân Điêu Bản, người chết đi kia cũng không phải là hạng người vô danh, ngoại hiệu Tà Đao, tu vi đạt đến Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

- Tà Đao, nguyên lai là hắn. Mấy chục năm trước hắn đã từng giết chết cả nhà đồ đệ của Chấn Sơn Lão Nhân, Chấn Sơn Lão Nhân vẫn một mực ghi hận trong lòng, không thể tưởng được lần này lại bị hắn bắt được. Đúng rồi, bọn hắn đã đấu với nhau mấy chiêu thế, Chấn Sơn Lão Nhân tuy là võ giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ nhưng thực lực của Tà Đao cũng rất mạnh, nghe nói có thể chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ bình thường cơ đấy.

- Ba chiêu, Chấn Sơn Lão Nhân chỉ cần ba chiêu là đã đánh chết Tà Đao rồi.

- Không thể nào! Chẳng lẽ Tà Đao chưa kịp thiêu đốt chân nguyên?

- Hừ hừ, nếu không thiêu đốt chân nguyên thì Tà Đao nhiều lắm chỉ có thể qua một chiêu thôi. Lúc ấy Chấn Sơn Lão Nhân đã tính chính xác rồi, vừa đến đã không nói lời nào trực tiếp thiêu đốt chân nguyên, không cho Tà Đao một chút cơ hội đào tẩu nào cả.

- Chết đi cũng tốt, Tà Đao giết người vô số, cuối cùng cũng khó tránh khỏi cái chết.

Thu hết lời nói của mấy người kia vào tai, Diệp Trần thầm nghĩ: "Chấn Sơn Lão Nhân nhìn qua có vẻ hòa khí, trước mặt Mộ Dung Khuynh Thành

vẫn còn trêu ghẹo hắn, nhưng khi nổi giận thì cũng thật mãnh liệt, chỉ ba chiêu liền đánh chết tươi một gã võ giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, chỉ sợ Thiên Lôi Tán Nhân cũng cũng không qua nổi ba chiêu của hắn. "

Dùng cơm trưa xong, Diệp Trần đi trên đường phố.

Đi mãi đi mãi, hắn ngừng lại, oan gia ngõ hẹp, rõ ràng lại đụng phải Nguyên Tông Bác .

- Hắc hắc, xem ra ngươi còn chưa tu luyện đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, hơn nữa người đồng bạn kia cũng vứt bỏ ngươi mà đi rồi.

Nguyên Tông Bác không có hảo ý nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Trước mắt chính là một cơ hội tốt để giết ta, đáng tiếc cơ hội này ngươi không thể nắm trong tay được.

- Có khích tướng ta cũng vô dụng, ta không ngốc, cường giả Tinh Cực Cảnh không dám giết người trong Vũ Thành, ta cũng không dám, đáng tiếc là ngươi cũng không có khả năng cứ ở mãi tại Vũ Thành.

- Vậy ngươi cứ chậm rãi chờ đợi đi! Nói không chừng ta sẽ ngây ngốc ở Vũ Thành ba năm, năm năm đấy.

Diệp Trần cười cười, lướt qua người đối phương.

Sắc mặt Nguyên Tông Bác trở nên âm trầm, ở Vũ Thành ba năm năm, nếu đối phương thực sự làm vậy thì hắn không có chút biện pháp nào cả.

- Đáng giận, đừng để rơi vào tay ta, nếu không ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong đâu.

Trở lại trong nội viện, Diệp Trần nghỉ ngơi chốc lát rồi bắt đầu tìm hiểu Phù La Tam Huyền Quyết .

Lại bảy ngày trôi qua.

Trong luyện võ trường loại nhỏ.

- Phân!

Miệng quát khẽ một tiếng, trong thân thể Diệp Trần lướt ra hai đạo chân khí tàn ảnh cực kì chân thật, chân khí tàn ảnh chạy vội, trong nháy mắt liền chạy một vòng quanh sân luyện võ, sau đó chớt xuất hiện phía trước cột kim loại luyện công, đánh một quyền lên trên đó.

Phanh! Phanh!

Bên trên cái cọc luyện công đột nhiên nhiều ra hai dấu quyền.

"Rồi, qua tiếp một thời gian ngắn nữa, Phù La Tam Huyền Quyết mới đạt đến cảnh giới tầng thứ nhất được, đến lúc đó khinh công Phân Thân Hóa Ảnh chính là phẩm cấp Địa cấp trung giai rồi. " Trước mắt hiệu quả của khinh công Phân Thân Hóa Ảnh khinh tuy rằng vượt qua trước đó, không kém khinh công Địa cấp cấp thấp đính tiêm chút nào nhưng khoảng cách với khinh công Địa cấp trung giai vẫn còn một bước ngắn.

Chân khí tàn ảnh dung nhập vào trong cơ thể, Diệp Trần đứng nguyên tại chỗ nhắm hai mắt lại.

Thật lâu .

Hắn mở hai mắt ra, một cỗ sát cơ cực kì đáng sợ tràn đến.

Duỗi ngón trỏ tay phải ra, cách không điểm vào trên cái cọc luyện công

Phù một tiếng!

Chính giữa cái cọc luyện công bỗng nhiều thêm một dấu chỉ thật sâu, dấu chỉ rõ ràng đến mức thấy được.

Thấy thế, Diệp Trần lắc đầu.

"Vẫn chưa được, ngay cả một phần mười cũng chưa tìm hiểu được, đệ tam thức của Phá Hư Chỉ quá khó khăn, xem ra tu vi quả thật vẫn còn thấp, muốn tìm hiểu Thiên cấp chỉ pháp không phải chỉ ngày một ngày hai có thể làm được, tạm thời vẫn không nên lãng phí thời gian. "

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trần ngoại trừ tu luyện Phù La Tam Huyền Quyết còn đồng thời tu luyện thêm Phá Hư Chỉ nữa, định xem có thể đột phá không, nhưng giờ xem ra phẩm cấp của Phá Hư Chỉ rất cao, lãng phí thời gian đang có hạn vào nó thì quả thật không được khôn ngoan lắm.

Thời gian trôi qua như nước.

Trong một ngày này.

Diệp Trần đang lướt động bên trong luyện võ trường loại nhỏ, trên đường thân thể khẽ run lên liền có hai đạo chân khí tàn ảnh bay vút ra, dùng một tốc độ không thể tưởng tượng nổi phóng tới cái cọc luyện công.

- Phá!

Chân thân và chân khí tàn ảnh đồng thời mãnh liệt đánh ra một quyền vào cái cột luyện công.

Rầm rầm rầm!

Ba đạo thanh âm nặng nề gần như vang lên cùng lúc.

- Lui!

Sau khi đánh ra một quyền, ba đạo tàn ảnh liền đan xen vào nhau mà thối lui, căn bản không thể nào phân biệt được cái nào là chân thân, cái nào là tàn ảnh cả, tốc độ và hiệu quả so với lúc trước thì căn bản không thể nào sánh được.

Thu hồi chân khí tàn ảnh, trên mặt Diệp Trần lộ ra mỉm cười: "Phù La Tam Huyền Quyết rốt cục cũng đạt đến cảnh giới tầng thứ nhất rồi. Hiện giờ

khinh công Phân Thân Hóa Ảnh so với trước kia thì mạnh hơn gấp năm lần, đã có thể phối hợp với chân khí tàn ảnh để liên thủ công kích địch nhân rồi. " Nếu nói nghiêm túc thì khinh công Phân Thân Hóa Ảnh phân hóa ra chân khí tàn ảnh lấy mê hoặc địch nhân làm chủ, không có bao nhiêu uy lực cả. Nhưng sau khi đạt tới phẩm cấp Địa cấp trung giai thì uy lực của chân khí tàn ảnh liền đại tăng, gặp được đối thủ lợi hại hoàn toàn có thể để cho chân khí tàn ảnh ngăn cản đối phương trong một sát na kia, chỉ một sát na thôi đã đủ rồi.

"Hỏa khí Địa Sát Chân Hỏa trong cơ thể không sai biệt lắm đều đã tiêu tán cả rồi, tranh thủ lần này đột phá đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong thôi. " Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đến Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong là tích lũy về lượng, nếu có đan dược gia tăng chân khí hoặc là thiên tài địa bảo thì có thể đạt đến chỉ trong vài ngày. Đáng tiếc là đan dược và thiên tài địa bảo cũng không phải người bình thường có thể có được, cũng chỉ có những Thất phẩm tông môn hoặc là siêu cấp tông môn mới có tài nguyên như vậy để bồi dượng đệ tử thiên tài thôi. Như Mộ Dung Khuynh Thành lúc trước cũng là dựa vào một quả Hỏa Long Quả tăng tu vi từ Bão Nguyên Cảnh trung kỳ lên đến Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong, theo lời nàng thì những cao thủ bài danh trên Tiềm Long Bảng khác cũng đều như thế cả.

Không rảnh để hâm mộ đệ tử của Thất phẩm tông môn hoặc là siêu cấp tông môn, Diệp Trần trước mắt chỉ có một con đường là thành thật tu luyện thôi.

- Cái gì, tiểu tử kia lại tiếp tục tu luyện rồi sao.

Bên trong phòng của quán rượu, Nguyên Tông Bác vô cùng phẫn nộ.

Thanh niên đến đây thông tri nói:

- Đúng vậy, ta dùng Hạ phẩm linh thạch ngươi cho để mua mấy người bồi bàn, bọn hắn không thấy đối phương đi ra.

- Tiếp tục duy trì giám thị đi, ta cũng không tin hắn thật có thể ngây

ngốc ở Vũ Thành ba năm năm.

Nguyên Tông Bác giờ thật sự lo lắng Diệp Trần sẽ ở lỳ trong Vũ Thành không rời đi, trước đó cũng không phải không có tiền lệ này. Có không ít người để trốn tránh cừu gia đơn giản chỉ cần ngây người ở Vũ Thành mười năm thậm chí hai mươi năm, thẳng đến khi cừu gia của bọn hắn bị người khác giết chết mới dám ly khai Vũ Thành.

Lúc này đây, Diệp Trần ngây người ở trong phòng tu luyện suốt nửa tháng còn chưa đi ra.

Trong nửa tháng này hắn không uống một giọt nước, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào tu luyện, số lượng Hạ phẩm linh thạch đã dùng lên đến hàng trăm, ba loại đan dược Tinh Khí Thần cũng dùng mấy chục miếng. Nếu là võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ bình thường làm vậy thì tỷ lệ tẩu hỏa nhập ma là rất lớn, nhưng linh hồn lực của Diệp Trần lại cực kỳ cường đại, ngược lại có thể kéo dài thanh tỉnh đến gấp hai lần, nếu không hắn cũng không lỗ mãng như vậy.

Ngoài viện có không ít tên tùy tùng thừa lúc thời gian nghỉ ngơi để tới giám thị khiến cho tên tùy tùng đã từng được Diệp Trần khen thưởng sinh lòng nghi hoặc. Hắn đã sinh sống ở Vũ Thành nhiều năm như vậy, chuyện gì lại chưa thấy qua, nếu không có thì bất ngờ xảy ra thì có lẽ là có người muốn đối phó Diệp Trần .

Dưới sự giám thị của vài tên tùy tùng kia, Diệp Trần rốt cục lại xuất quan lần nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 194: Kịch Chiến Nguyên Tông Bác

"Hỏa khí của Địa Sát Chân Hỏa quá mức kỳ diệu rồi, tu luyện thời gian dài mà kinh mạch chẳng xảy ra chút chuyện gì cả, chẳng qua trong đó có lẽ cũng có tác dụng của Bổ Tinh Đan Bổ Khí Đan và với Bổ Thần Đan. " Võ giả bình thường tu luyện thì qua mấy canh giờ sẽ dừng lại, nguyên nhân là kinh mạch không chịu nổi chân khí lưu động nhiều lần, dễ gây ra tổn thương. Nhưng ở trong phòng tu luyện, Diệp Trần lại tu luyện cả buổi chỉ tạm dừng có mấy canh giờ, nhắm mắt dưỡng thần, mấy canh giờ qua đi, kinh mạch khôi phục đến trạng thái bình thường liền tiếp tục tu luyện.

Thở hắt ra một thơi, Diệp Trần mở cửa ra, tự nhủ:

- Tu vi tăng lên tới Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong rồi, trong thời gian ngắn không có khả năng sẽ đột phá nữa.

Cốc cốc cốc ... .

Ở ngoài viện vang lên tiếng gõ cửa.

Tay phải Diệp Trần mở chốt cửa ra, nói:

- Vào đi!

Két kẹt!

Cửa được mở ra, là tùy tùng đã chiêu đãi hắn hôm qua.

- Có chuyện gì?

Diệp Trần hỏi .

- Gần đây ngươi không nên rời khỏi Vũ Thành đâu đấy, có người đang

nhìn chằm chằm vào ngươi rồi, an bài không ít tùy tùng giám thị ở gần đây.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng

- Ta đã biết rồi, cám ơn.

Nguyên Tông Bác phái người đến giám thị hắn, hắn đã sớm biết được, giờ tu vi và khinh công của hắn đều tiến bộ, chưa chắc sẽ sợ lão

- Ngươi đã biết rõ, xem ra ta quá lo lắng rồi.

Tùy tùng cười cười .

Diệp Trần nói:

- Ngươi đi trước đi, không nên tự gây phiền toái cho mình.

- Ân.

Bồi bàn đi tới thông báo đã là rất nguy hiểm rồi, tuy rằng trong vài năm hắn không có khả năng sẽ rời khỏi Vũ Thành, nhưng ai biết được có chuyện gì ngoài dự kiến xảy ra không chứ.

Sáng sớm ngày thứ hai .

Diệp Trần đóng cửa viện lại, chuẩn bị vào phòng tu luyện.

- Ngài đã dùng phòng tu luyện trong ba lăm ngày, trừ đi ba ngày đã giao trước đó thì cần phải trả phí tổn trong vòng ba mươi hai ngày, tổng cộng là ba vạn hai ngàn khối Hạ phẩm linh thạch.

Phu nhân xinh đẹp vẻ mặt tươi cươi nói.

Diệp Trần thanh toán linh thạch, trước khi đi còn liếc mắt nhìn sang người tùy tùng sắc mặt cổ quái bên cạnh.

Đi lại trên đường cái, Diệp Trần thầm nghĩ: "Nếu không có gì bất ngờ

xảy ra, Nguyên Tông Bác sẽ rất nhanh biết được tin tức ta rời khỏi Vũ Thành! Tất nhiên hắn sẽ đuổi theo ta, thay vì bị động phản kích hoạt là chạy trốn hắn thì không bằng tiên hạ thủ vi cường! Cho hắn biết thế nào là lễ độ mới được. "

Hạ quyết tâm, Diệp Trần đẩy nhanh tốc độ hướng ra khỏi thành

- Đại nhân, tiểu tử ngươi để cho chúng ta giám thì đã chạy ra cửa thành rồi

Cửa phòng quán rượu mở ra, một thanh niên nhanh chóng vọt đến

Rắc!

Chén rượu bị nắm nát bấy! Nguyên Tông Bác đứng người lên cười ha ha.

- Tiểu tử, lần này xem người chạy chỗ nào, hôm nay Huyền Trọng Sơn Mạch chính là nơi tán thân của ngươi.

Nguyên Tông Bác căn bản không sợ Diệp Trần chạy mất dạng, trọng lực ở dải đất trung tâm của Huyền Trọng Sơn Mạch gấp cả mười lần ngoại giới, người có tu vi càng thấp thì bị áp chế càng lớn! Hắn và Diệp Trần kém nhau đến hai cấp bậc, dù nói về phương diện nào thì cũng đều vượt xa đối phương.

Thấy Nguyên Tông Bác phải rời đi, thanh niên nói:

- Đại nhân, một nửa Linh thạch khác ngài đã đáp ứng ta đâu?

- Chờ ta trở lại rồi nói sau, đến lúc đó sẽ tăng gấp đôi cho ngươi.

Thanh âm truyền đến người đã biến mất không còn gì nữa.

Ra khỏi thành thân hình Diệp Trần lóe lên. Gót chân chạm vào xiềng xích phun trào chân khí ra ngoài, lao đi tựa như ván trượt vậy

- Đến rồi!

Trên đường đi linh hồn lực của Diệp Trần đã cảm nhận được khí tức của Nguyên Tông Bác đang chạy đến. Rất nhanh đã đến cửa thành.

Nguyên Tông Bác vừa ra khỏi cửa thành đã thấy Diệp Trần sắp đến bên kia thâm uyên. Hắn liền cười dữ tợn một tiếng, phóng lên trời cứ như là đại bàng tung cánh vậy, lập tức đã đáp lên xiềng xích, chợt hai chân đong đưa với tần suất cực nhanh, tốc độ lập tức tăng vọt

Lạt!

Rất nhanh Nguyên Tông Bác đã theo xiềng xích đi vào đỉnh núi! Ánh mắt bao quát vài dặm bên ngoài ở phía dưới, có một đạo nhân ảnh đang lướt động điên cuồng, thỉnh thoảng lại quay đầu liếc một cái, mắt lộ ra vẻ vội vàng xao động.

- Chạy được không?

Quần áo toàn thân không gió mà bay, Nguyên Tông Bác nhảy đến không trung, chân khí dâng trào lên, ở bên ngoài cơ thể vọt ra chân khí đỏ như máu dài hơn ba mét, hai cánh hùng ưng chấn động, XÍU... UU! một tiếng lao xuống phía dưới tạo nên một đạo vòng cung màu máu tuyệt đẹp

Hai người một đuổi một chạy nhanh như chớp.

- Huyết Ưng Công, đây không phải là Nguyên Tông Bác sao, hắn đang đuổi theo ai thế.

- Nguyên Tông Bách chính là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ có uy tín lâu năm, còn người nọ thì nhìn từ chấn khí chấn động thì chắc còn chưa đạt đến Bão Nguyên Cảnh trung kỳ, hẳn có tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

- Chúng ta quản làm gì chứ, mỗi ngày Huyền Trọng Sơn Mạch có không biết bao nhiêu võ giả chết đi, đoạn thời gian trước chậm chí còn có một gã

cường giả Tinh Cực Cảnh cơ mà.

Huyền Trọng Sơn Mạch cũng không lớn lắm, võ giả lui tới rất nhiều, hai người một chạy một đuổi đã kinh động đến không ít võ giả ven đường, tiếng nghị luân vang lên bốn phía.

- Tiểu tử, ta xem ngươi chạy đi đâu!

Nguyên Tông Bác dưới sự bao bọc của Hùng Ưng chân khí rút ra bảo kiếm lăng không chém một cái.

Xoẹt!

Kiếm khí đỏ như máu tạo một đường cắt ngang dài trên không khí, trên đường đi núi đá phân thành hai nửa, cây cối ngã xuống lớp lớp, rất nhanh đã đuổi đến sau lưng Diệp Trần.

Phịch một tiếng, tòa núi trước mắt liền bị bổ tung, ở phía sau lưng Diệp Trần phảng phất như có một con mắt được mở ra! Rồi đột nhiên hắn lại thay đổi lộ tuyến, lao vào một con đường vắng vẻ.

- Hắc hắc! Càng vắng vẻ càng tốt, vậy càng khó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hùng Ưng chân khí vỗ cánh mang theo Nguyên Tông Bác đuổi sát từ trên không xuống.

Thời gian dần trôi qua, bốn phía đã không còn người nào, cỏ hoang thì trải rộng trên mặt đất, chúng nó vừa cao lại vừa lớn, ước chừng cũng phải bằng một cánh tay. Rất hiển nhiên trọng lực của Huyền Trọng Sơn Mạch khiến cho những thực vật còn sống sót được cường hóa đến mức độ hơn xa thực vật ở ngoại giới.

100m!

Nguyên Tông Bác cười to nói:

- Tiểu tử, ta khuyên ngươi hay là đừng chạy trốn nữa, muốn trách chỉ có thể trách trong lòng ngươi còn ôm may mắn là có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta thôi.

Thanh âm lạnh lùng của Diệp Trần truyền tới từ phía trước.

- Ai là người cười cuối cùng còn chưa biết được.

- Con vịt sắp chết rồi còn mạnh mồm, để ta xem lát nữa ngươi cười thế nào.

Nguyên Tông Bác thập phần chán ghét ngữ khí của Diệp Trần, đến giờ ngữ khí của đối phương vẫn còn bình tĩnh đến đáng sợ, phảng phất như dù bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến hắn động dung vậy. Trái lại giờ mình lại có tâm tình nôn nóng muốn đánh chết hắn ngay lập tức.

Hai ngươi đều đang phi hành ở tầm thấp, cách mặt đất chỉ chừng có 10m.

Đột nhiên!

Thân hình của Diệp Trần đáp xuống, bắt đầu chạy trốn ở trên mặt đất.

Nguyên Tông Bác vốn sững sờ, ngay sau đó lại đắc ý cười to. Trọng lực của Huyền Trọng Sơn Mạch cường đại dị thường, tốc độ tiêu hao chân khí cũng phải gấp 10 lần ngoại giới, thật sự là trời cũng giúp ta! Xem giờ ngươi chạy trốn thế nào.

- Ưng Kích Quyền.

Một quyền dược đánh ra, âm thanh Ưng gáy đột nhiên vang lên.

Bãi cỏ phía trước dưới quyền áp bàng bàng lập tức bị đánh thành cặn bã, mặt đất cũng theo đó hãm sâu xuống mấy mét, xuất hiện một dấu quyền cực to lớn.

Ồ! Tránh né!

Nguyên Tông Bác tự nhận một quyền này đủ để đánh bị thương đối phương nhưng lại không ngờ được tốc độ của Diệp Trần lại đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt đã tránh khỏi sự bao phủ của quyền kình.

Cũng được, đã lâu lắm không có chơi trò mèo vờn chuột rồi.

Giờ phút này hắn lại cảm thấy thoáng cái đã đánh chết Diệp Trần thật không có ý tứ, dù sao đã nuốt giận hơn một tháng giờ cũng nên giải tỏa một chút. Bất quá hắn còn chưa đắc ý được bao lâu thì tóc gáy trên người đã không hiểu sao lại dựng cả lên

Gặp nguy hiểm!

Trải qua vô số lần huyến chiến, bản năng của Nguyên Tông Bác cảm nhận được một loại nguy cơ! Vô ý thức liền tăng cường độ chân khí ở bên ngoài cơ thể lên, Hùng Ưng chân khí đỏ như máu được áp súc đến gần gấp đôi, độ dày cũng gia tăng lên gấp đôi! Hết thảy những chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Sau một khắc!

Một đạo kiếm khí kinh diễm lao ra từ lòng đất hướng đến thân thể Nguyên Tông Bác.

- Tiểu tử ngươi chết cũng không được an lành đâu.

Trong miệng liền phun ra máu tươi, Nguyên Tông Bác tuy rằng cảm ứng được nguy hiểm nhưng lại không biết được nó đến từ phương nào, mà ở phía dưới chính là nơi hộ thể chân khí của hắn bạc nhược nhất, lập tức liền bị kiếm khí xé mở một vết rách, bản thân hắn chịu nội thương không nhẹ.

Mặt đất nứt ra, Diệp Trần không hiểu sao lại chui ra từ lòng đất.

Nguyên lai ngay lúc Diệp Trần vừa đáp xuống mặt đất đã lập tức thi triển ra khinh công Phân Thân Hóa Ảnh, lưu lại chân khí tàn ảnh để hấp thu

sự chú ý của Nguyên Tông Bác còn chân thân dĩ nhiên lại lẻn vào lòng đất, dựa vào cảm giác của linh hồn lực nên rất dễ dàng bắt được tung tích của Nguyên Tông Bác.

Diệp Trần không định cho đối phương nghỉ sức, hắn liền chém ra một đạo kiếm khí lam sắc cực lớn, nó xoắn tít trong không khí tạo thành đòn Phong Long Quyển đánh tới hướng đối phương.

- Hừ, chút tài mọn. Giờ ta sẽ cho ngươi biết, dù ta có bị thương thì cũng có thể đánh chết ngươi một cách dễ dàng. Huyết Ưng Tam Kiếm...

Nguyên Tông Bác cười lạnh một tiếng, liên tục chém ra ba kiếm.

Ba đạo kiếm khí liền bay đến! Hai đạo kiếm khí trong đó thì phảng phất như hai cánh Hùng Ưng còn đạo phía dưới thì giống như móng vuốt sắc bén của nó vậy, lập tức đã cắt Phong Long Quyển đang xông đến thành ba đoạn, hóa thành chân khí và chân nguyên thuần túy tán loạn ra ngoài.

Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lâu năm quả nhiên không thể xem thường. Cầm Tinh Ngân Kiếm trong tay, thân hình Diệp Trần lướt động, đánh về phía Nguyên Tông Bác.

Chết!

Nguyên Tông Bác nhe răng cười, Hùng Ưng chân khí đỏ như máu ly thể bay ra ngoài. Phốc phốc!

Chân khí tàn ảnh bị xé nát, chân thân của Diệp Trần còn cách Nguyên Tông Bác không đến 10m.

- Luyện Tâm Nhất Kiếm!

Thân hình đột nhiên đứng thẳng lên, hai tay Diệp Trần cầm kiếm chém từ trên xuống

XÍU... UU!!

Kiếm khí màu lam nhạt lóe lên rồi biến mất, ở trong hư không xuất hiện một đường cong màu lam nhạt, thẳng tắp hướng đến Nguyên Tông Bác.

- Cái gì! Thật nhanh!

Nguyên Tông Bác cũng không phải lần đầu thấy kiếm khí nhanh như vậy, nhưng ở trên người võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong thì chính là lần đầu tiên. Lúc này mà tránh né thì rõ ràng đã không kịp nữa rồi, cho nên miệng hắn gào thét một tiếng, hai tay cũng cầm kiếm chém ra ngoài. Phanh!

Kiếm khí và bảo kiếm chạm nhau phát ra lực xung kích cực kì đáng sợ, mặt đất liền xuất hiện một cái hố sâu chừng tám mét, ở mép của cái hố xuất hiện vết kiếm lan ra ngoài như mạng nhện phá hủy hết cây cối xung quanh

Thân thể Nguyên Tông Bác bị sóng xung kích đánh bay ra ngoài! Sắc mặt càng thêm trăng bệch, phối hợp với khuôn mặt gầy gò kia khiến nó càng trở nên đáng sợ.

- Tiểu tử, rất tốt, ta ngược lại đã xem thường ngươi rồi. Bất quá dù cho ngươi có thủ đoạn thông thiên đi nữa thì cũng khó tránh khỏi cái chết.

Thật sự ra thì hắn rất giật mình, tuy rằng bị một kích trước đó đánh trúng nhưng sức chiến đấu cũng không giảm bao nhiêu cả, ít nhất cũng còn lại tám phần, lấy tám phần thực lực của hắn thì võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ bình thường cũng không phải là đối thủ, giết một tiểu tư Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong còn không phải dễ như trở bàn tay sao. Thế nhưng giờ hắn hiểu được, loại có thể vượt cấp khiêu chiến như Diệp Trần thì không thể đánh đồng với các võ giả khác được.

Oanh!

Một cước dẫm sụp cả mặt đất, Nguyên Tông Bác nhìn Diệp Trần phảng phất như nhìn người chết, hai tay cầm ngược bảo kiếm, hung hăng cắm vào mặt đất! Quát khẽ nói:

- Nhất Kiếm Trùng Thiên!

- Nguy hiểm!

Cho đến giờ chỉ có Diệp Trần đánh lén đối phương, còn chưa có chuyện ngược lại, nhưng thấy Nguyên Tông Bác cắm một kiếm vào lòng đất, hắn liền cảm giác được dưới lòng đất đang có một cỗ kiếm khí bàng bạc hung ác đang làm công tác chuẩn bị, một khi bộc phát thì chuyện cắt hắn thành bột phấn cũng không có gì là lạ cả.

Thân hình liên tục chớp động, Diệp Trần thoáng cái phân ra ba bộ chân khí tàn ảnh.

Trong khoảnh khắc.

Đại địa đột nhiên nứt ra từng vết lớn, một cột sáng huyết sắc phá đất mà ra! Đơn giản liền xuyên thủng qua chân khí tàn ảnh, sau đó không có một quy luật nào đuổi đến chân thân của Diệp Trần.

Bằng vào linh hồn lực Diệp Trần chỉ trãi qua mấy lần hữu kinh vô hiểm.

"Sao có thể? Hắn làm sao biết được vị trí bộc phát của kiếm khí? " Nguyên Tông Bác mở to hai mắt! Một kiếm này ngay cả hắn cũng không thể nào tránh khỏi nên cho rằng Diệp Trần tất nhiên cũng như thế.

Chân khí lao ra như dòng nước, Nguyên Tông Bác cắn răng quán chú một nửa chân khí vào trong bảo kiếm, sau đó để nó hung mãnh lao xuống nền đất

Ầm ầm!

Một đạo cột sáng huyết sắc đường kính chừng bảy tám mét bao phủ phạm vi né tránh của Diệp Trần, phóng lên trời.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 195: Tác Dụng Của Phá Hư Chỉ. (Thượng,Hạ)

- Kiếm Khí Ngưng Sơn.

Hai tay cầm kiếm! Diệp Trần dùng sức chém xuống một kiếm trầm trọng như núi, trùng kích lên cột sáng huyết sắc đó.

Xuy xuy!

Phạm vi bao trùm của cột sáng huyết sắc quá lớn. Dù đã triệt tiêu đại bộ phận lức trùng kích nhưng vẫn có một số nhỏ đang chậm rãi mài mòn Thái Huyền hộ thể chân khí của Diệp Trần! Lúc này, tác dụng của Thái Huyền Công khi tu luyện tới đệ cửu trọng đỉnh phong đã bộc lộ ra. Chất lượng chân khí hơn xa chân khí bình thường, chỉ có một tầng hơi mỏng như thủy chung vẫn không thể nào tiêu tán, một mực thủ hộ quanh người Diệp Trần.

- Không có khả năng, rõ ràng lại ngăn trở được.

Chiêu "Nhất Kiếm Trùng Thiên" này của Nguyên Tông Bác thập phần tiêu hao chân khí, lúc trước đã chém ra liên tiếp hơn mười kiếm, rồi sau đó lại phát ra một kiếm phạm vi siêu lớn, chân khí trong cơ thể đã bị rút đi sáu bảy phần mười, số chân khí còn lại chỉ có thể miễn cưỡng thi triển mấy lần tấn công trong phạm vi nhỏ thôi, nhưng Nhất Kiếm Trùng Thiên phạm vi nhỏ rõ ràng không giữ được thân hình của Diệp Trần, chỉ lãng phí chân khí thôi.

- Tuy rằng ta không biết ngươi dùng đan dược gì khôi phục chân khí, nhưng ta có Tử Kim Hồi Khí Đan, có thể lập tức bổ sung ba thành chân khí, nếu so về hao tổn chân khí cũng có thể ép chết ngươi.

Xuất ra hết tuyệt chiêu nhưng vẫn như trước không giết được Diệp Trần, Nguyên Tông Bác định dựa vào Tử Kim Hồi Khí Đan để ép chết Diệp Trần.

Hắn không tin đối phương có đan dược nào tốt cả, huống chi đan dược tốt đại biểu cho giá trị rất cao, có được một miếng đã là rất khủng bố rồi.

Ném vào trong miệng một quả tử sắc đan dược, Nguyên Tông Bác rút ra bảo kiếm rậm rạp những tia máu, thân hình đè thấp, mang theo một dãy tàn ảnh lao thẳng đến Diệp Trần.

Diệp Trần xoay người, trực diện nghênh đón Nguyên Tông Bác, nội tâm thì thầm cười lạnh, hao tổn chết ta, chỉ sợ khi ngươi chết rồi ta vẫn còn vui vẻ đấy.

Đ-A-N-G... G!

Tinh Ngân Kiếm và bảo kiếm của đối phương chạm vào nhau, một vòng sóng xung kích sáng loáng lan ra khắp nơi, bãi cỏ cứng rắn phía dưới quanh năm bị bao phủ trong trọng lực gấp 10 lần bên ngoài giờ tầng tầng bạo liệt, nhấc lên từng đợt sóng đất khiến người khác sợ hãi.

- Ưng Kích Quyền!

Tay phải cầm kiếm, tay trái xuất quyền, thế công của Nguyên Tông Bác như mưa to gió lớn, liên tiếp nhau, sát chiêu thay nhau nổi lên, căn bản không có ý định cho Diệp Trần cơ hội phản ứng.

- Khí Phách Thiên Thu!

Đã lâu rồi, đã thật lâu rồi Diệp Trần không sử dụng Bá Quyền, từ sau khi tu luyện Kinh Vân Kiếm Pháp, Bá Quyền lập tức bị triệt để lãng quên, nhưng ngay giờ phút này đây, Bá Quyền lại phát uy lần nữa, vừa rồi là thức thứ tứ của Bá Quyền - Khí Phách Thiên Thu, chiêu này vẫn còn chưa có cơ hội đại phát hào quang lần nào cả.

Một đấm được xuất ra, khí lưu trong phạm vi vài trăm mét bắt đầu khởi động, như gió cuốn mây tuôn, khí phách kinh người phảng phất như muốn thống nhất cả phiến thiên địa này vậy

Quyền kình của Nguyên Tông Bác nửa bước cũng khó đi, bị triệt để ngăn cách bên ngoài quyền phong của đối phương, nhưng không chỉ có vậy, bị công kích liên tục nên quyền kình đã có xu thế muốn bị xuyên thủng, khiến cả cánh tay hắn đều run lên, không khống chế nổi lực đạo nữa.

Phanh!

Một tiếng vang như sấm rền bộc phát, cả hai người đều bay ngược về

Trên đồng cỏ bị mấy dẫm ra mấy dấu chân thật sâu, Nguyên Tông Bác kinh nghi bất định, đây là quyền pháp gì, Ưng Kích Quyền của hắn dù gì cũng là quyền pháp Địa cấp cấp thấp, phối hợp với chân khí cấp bậc Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, lẽ ra phải có ưu thế áp đảo mới đúng chứ

Thân thể lướt ra ngoài, trong nội tâm Diệp Trần càng thêm vững tin. Vốn tưởng rằng dùng Bá Quyền để ngăn cản quyền pháp của đối phương thì tối đa cũng chỉ cân sức ngang tài thôi, nào đoán được hiệu quả lại vượt ra tưởng tượng của hắn. Ngẫm lại cũng đúng, Bá Quyền ở trong quyền pháp Địa cấp cấp thấp cũng thuộc về loại cao nhất, một thức so với một thức càng thêm lợi hại, uy lực của thức thứ tư Khí Phách Thiên Thu đã không khác lắm với quyền pháp Địa cấp trung giai bình thường rồi. Ngoài trừ những thứ đó ra, một quyền vừa rồi hắn còn vận dụng Kiếm Ý, lấy Kiếm Ý phối hợp với quyền kình, vô kiên bất tồi, về mặt tiên thiên đã chiếm ưu thế rồi

- Ta không tin ngươi có thể chống đỡ được đến khi nào.

Nguyên Tông Bác thẹn quá hoá giận, kiếm pháp không làm gì được đối phương, ngay cả quyền pháp cũng vậy, nhất thời hắn liền nổi trận lôi đình, khí huyết sôi trào, một kiếm một quyền giết tới.

- Phân!

Mủi chân điểm lên mặt đất một cái, cả người Diệp Trần lướt tới chỗ đối phương, chợt hai đạo chân khí tàn ảnh vọt ra ngoài, một trái một phải cùng theo Diệp Trần hướng về phía Nguyên Tông Bác.

Đương đương đương đương...

Rầm rầm rầm phanh...

Kiếm cùng kiếm giao kích, quyền cùng quyền va chạm, những nắm đấm đang xen lẫn nhau đánh lên hộ thể chân khí tạo nên âm thanh trầm đục, hai người giao thủ cùng một chỗ, hỗn loạn không chịu nổi.

- Phá ra!

Tùy ý để chân khí tàn ảnh đánh lên hộ thể chân khí của mình, thân hình Nguyên Tông Bác nhảy lên, một quyền mang theo âm thanh bén nhọn đánh về phía đầu Diệp Trần

Diệp Trần nghiêng đầu một cái, một tòa núi nhỏ hoang vu ở sau lưng lập tức bị đánh nát, thừa dịp đối phương đánh ra một quyền, chiêu thức còn chưa kịp đến, Diệp Trần đã tiến lên trước một bước, quyền trái mang theo kình đạo hình đinh ốc đánh vào đan điền khí hải của đối phương, chỉ cần động thêm chút nữa thì có thể khiến cho đối phương trở thành phế nhân rồi.

- Khí Hải Kiếm!

Tay phải Nguyên Tông Bác cầm kiếm đâm về phía ngực Diệp Trần, đồng thời, vùng đan điền đột nhiên bắn ra một đạo kiếm khí sắc bén vô cùng, chạm với quyền kình của Diệp Trần .

Đ-A-N-G... G!

Tinh Ngân Kiếm ngăn cả công kích của đối phương, thân hình Diệp Trần lóe lên, phân ra hai đạo nhân ảnh.

- Cái nào là thực, cái nào là giả!

Động tác của Diệp Trần quá nhanh, Nguyên Tông Bác chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, dĩ nhiên lại nhiều ra thêm một người, không kịp nghĩ kĩ hắn đã lui lại về phía sau, bảo kiếm chém ra vài đạo kiếm khí như mạng nhện

PHỐC! PHỐC!

Hai đạo tàn ảnh tất cả đều bị nghiền nát.

Da đầu Nguyên Tông Bác run lên, nội tâm hô to không tốt, cả hai cái đều là giả, tiểu tử đáng giận, mủi chân điểm lên mặt đất một cái, Nguyên Tông Bác đột ngột phóng lên.

Xoẹt!

Mặt đất vỡ ra, một đạo kiếm khí bay ra.

- Làm người tuy rằng không ra sao, bất quá kinh nghiệm chiến đấu và phản ứng rất lợi hại.

Chui ra từ nền đất, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn về phía Nguyên Tông Bác trên bầu trời.

Lơ lửng trên không trung, Nguyên Tông Bác xanh cả mặt, vừa rồi nếu có một tia chần chờ, chỉ sợ đã tổn thương nay lại tổn thương tiếp, triệt để rơi vào hạ phong.

"Chẳng lẽ thực sự phải thi triển chiêu đó? " Kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Trần không tính là cay đọc, nhưng thiên mã hành không, không biết đường nào mà lần, thường thường hay vượt qua dự liệu người khác. Đến giờ phút này Nguyên Tông Bác đã bắt đầu hoài nghi bản thân không thể nào lưu đối phương lại được, sâu trong nội tâm bắt đầu sinh thoái ý, bất quá thoái ý này chỉ lóe lên trong đầu liền bị bác bỏ, nói đùa gì vậy, một tên võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng có thể dọa mình chạy mất dép, sau này nhất định sẽ sinh ra tâm ma, tu vi trì trệ không tiến.

Ánh sáng màu xanh da trời lóe lên, Diệp Trần lại thi triển ra Luyện Tâm Nhất Kiếm lần nữa.

Thấy thế, Nguyên Tông Bác liền sinh lòng ác động, chân khí đang sôi trào dùng một tư thái bá đạo quán chú đến huyết nhục bên trong cánh tay

phải, làn da lập tức xuất hiện rạn nứt, tơ màu và chân khí dung hợp cùng một chỗ khiến cho chân khí càng phát ra màu đỏ tươi sền sệt, huyết vụ lượn lờ.

- Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp!

Da nơi cánh tay phải cầm kiếm bành trướng lên, Nguyên Tông Bác chém xuống một kiếm.

Phần phật!

Huyết sắc kiếm khí đón cơ gió liền bành trướng lên, hóa thành một đạo kiếm khí dài hơn trăm mét phá tan kiếm khí màu xanh da trời của Diệp Trần, rơi xuống phía dưới.

Kiếm áp khủng bố khiến cả đại địa sụp đổ, một cái hố hình kiếm cực lớn dài ngàn mét hiện lên.

Diệp Trần không dám lãnh đạm, tay phải cầm kiếm chém ra ba đạo kiếm khí không giống nhau, tay trái oanh kích ra, lúc thì bàn tay thẳng như dao cắt, lúc lại duỗi ra một ngón tay cách không điểm một cái.

Một loạt động tác này đều được hoàn thành như điện quang hỏa thạch, nhanh đến mức không thể nào tưởng nổi, liên miên không dứt. Nếu có một võ giả cao cấp khác ở chỗ này, nhất định sẽ trợn mắt há mồm. Cao thủ quyết đấu, nhất tâm nhị dụng đã là cực hạn, nhất tâm tam dụng thì trừ phi là tu luyện bí pháp gì đó, cho đến giờ còn chưa thấy qua người nào chỉ trong chốc lát đã ra tay sáu lần, cả sáu lần đều là những chiêu thức không giống nhau, như thế có thể miễn cưỡng được gọi là nhất tâm lục dụng rồi, đương nhiên vẫn còn chênh lệch không nhỏ so với nhất tâm lục dụng chính thức.

Uy lực của huyết sắc kiếm khi dần giảm mạnh, lúc đến gần Diệp Trần chỉ còn lại dài mấy mét thôi.

PHỐC!

Huyết sắc kiếm khí uy lực đã giảm mạnh dần tan vỡ, Diệp Trần đạp mặt

đất bên dưới một cái, cả người lao lên như gió lốc, lăng không phân ra từng đạo chân khí tàn ảnh, những chân khí tàn ảnh này có cái cực kì rõ ràng, có cái mơ hồ không rõ, có phía trước rõ ràng, đằng sau mơ hồ, thiên hình vạn trạng, làm như vậy là để đánh lừa thị giác của Nguyên Tông Bác, khiến hắn không thể nào phát hiện ra chân thân.

- Không quản ngươi có bao nhiêu chân khí tàn ảnh, ta liền dùng một kiếm phá đi!

Môn Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp này của Nguyên Tông Bác là mua được từ chỗ một cao thủ Ma Đạo, nghe nói là bản đơn giản hóa của Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp của Huyết Ma Chân Nhân, một trong 108 đại Quỷ Tướng Cửu U Giáo. Sau khi đơn giản hóa thành Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp uy lực tuy rằng giảm đi rất nhiều, nhưng không còn nguy hiểm bị tự bạo, cũng không làm suy giảm đến căn cơ, chỉ là tác dụng phụ vẫn như trước không nhỏ chút nào, cánh tay này nếu không có gì bất ngờ xảy ra sẽ trở nên như que củi, huyết khí khô kiệt, nếu không có Linh Dược bổ sung khí huyết dưỡng da thịt để điều dưỡng thì xem như bị phế đi.

Theo cánh tay gầy gò dẫn bị huyết vụ vây quanh, trên mặt Nguyên Tông Bác cũng trở nên vô cùng dữ tợn, chém một kiếm xuống một mảnh đầy những bóng người kia.

Tựa như huyết hồng quán nhật, tất cả các bóng người liền lập tức bị tan vỡ.

- Sau khi Thi triển Ma Đạo bí pháp, phản ứng của ngươi cũng trở nên chậm chạp rồi.

Rất đột ngột, thanh âm của Diệp Trần đột nhiên truyền đến từ sau lưng Nguyên Tông Bác.

- Giải phóng!

Nguyên Tông Bác giật mình, phía sau lưng đột nhiên rạn nứt, chân khí

và tơ máu dung hợp thành huyết sắc khí thuẫn bảo vệ bản thân.

A!

Diệp Trần điểm ra một chỉ, huyết sắc khí thuẫn lập tức bị thủng ra một lổ nhỏ, chỉ kình cách không đánh lên lưng Nguyên Tông Bác.

Thân thể bị một chỉ này đánh cho bay nhào ra ngoài, Nguyên Tông Bác hét lớn:

- Không có khả năng, chỉ một chỉ liền phá rách Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp của ta.

Diệp Trần lắc đầu, nhanh chóng đuổi theo, thầm nghĩ: Vốn là ta còn không phát hiện ra nguyên lai Phá Hư Chỉ còn có hiệu quả bài trừ chân khí, lúc này tuy uy lực không bì được với kiếm khí nhưng luận về hiệu quả phá chân khí thì kiếm khí lại kém hơn, nếu phối hợp thêm với Kiếm Ý, thì một chỉ này chính là sát thủ giản để phá chân khí rồi.

Lúc trước trong một sát na kia thi triển ra sáu loại chiêu thức bất đồng, trong đó có Phá Hư Chỉ, Diệp Trần ngoài ý muốn phá hiện hiệu quả của Phá Hư Chỉ còn trên cả kiếm khí, đáng tiếc là lực sát thương với võ giả còn hơi yếu một chút, nếu không thì một chỉ vừa xuất ra, Nguyên Tông Bác không chết cũng tàn phế.

- Thiếu hiệp, nếu đã trút giận xong rồi thì xin tạm thời tha cho người ta đi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt.

Ngay lúc Diệp Trần đang muốn đuổi theo Nguyên Tông Bác, một đạo thân ảnh liền ngang trời chặn ở phía trước, đánh qua một chưởng.

Theo một chưởng này đánh ra, chân khí thủ ấn cực lớn phá không bắn ra, vạn phần trầm trọng, còn có thể thấy được rõ ràng vân tay trên đó, một chiêu liền bắt được thân thể Diệp Trần, nhanh chóng chế trụ hắn.

Sắc mặt Diệp Trần âm trầm, vận sức phát động Phá Hư Chỉ liên tục

điểm lên chân khí thủ ấn.

Lập tức chân khí thủ ấn liền rách tung tóe.

Sách!

Người nọ hơi kinh ngạc, vẻ mặt đang mỉm cười liền thu lại.

- Chạy đi đâu!

Một chưởng vừa rồi rõ ràng là nhắm vào hắn, Diệp Trần há có thể không biết, trong tâm liền sinh ra sát ý, Diệp Trần bỏ qua Nguyên Tông Bác, đuổi qua hướng người này, cũng thừa cơ hội liếc mắt đánh giá đối phương. Người này một thân tông y, tướng mạo chừng hơn năm mươi tuổi, trên mặt thủy chung mang theo dáng cười không hề sợ hãi, phảng phất tất cả mọi chuyện lúc trước chỉ là vui đùa vậy.

Đối phương thấy Diệp Trần đuổi theo, nhăn mày lại

- Thiếu hiệp, ta tới đây là để khuyên can, sao ngươi lại đuổi tới ta, ngươi cũng quá không nói đạo lý đấy!

- Bớt nói nhãm, lưu lại chút gì đó lại đi.

Ngón trỏ tay phải Diệp Trần cách không điểm một cái, từng đạo chỉ lực vô hình bắn ra, từ bốn phương tám hướng khóa đối phương lại, chính giữa chỉ còn lại một đạo chỉ lực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 196: Kim Tiên Sinh Dối Trá. (Thượng,Hạ)

Tông y trung niên biến sắc, một chỉ cách không này ngay cả chân khí thủ ấn của hắn cũng có thể đục lỗ, nếu rơi vào thân mình thì sẽ ra sao chứ. Bất quá hắn đã nhầm rồi, trước mắt uy lực của Phá Hư Chỉ tối đa chỉ để lại cho hắn vết thương nhẹ thôi, ngay cả trọng thương cũng không được, chỉ là lực bài trừ chân khí rất mạnh thôi.

- Toái Kim Chỉ!

Ngón cái và ngón giữa của biến thành màu hoàng kim, tông y trung niên bắn ra một chỉ.

Hai đạo chỉ chạm vào nhau, kình khí văng khắp nơi.

"Ân, chỉ lực của Phá Hư Chỉ bị triệt tiêu rồi, hẳn là chỉ pháp Địa cấp trung giai chỉ pháp. " Nội tâm Diệp Trần hiểu rõ, phẩm cấp của Phá Hư Chỉ tuy rằng rất cao, nhưng Diệp Trần ngay cả một phần mười cũng chưa lĩnh ngộ được, không làm gì được chỉ pháp hạ cấp trung giai, nếu không phải có hiệu quả phá chân khí thì nói không chừng đã bị chỉ lực của đối phương đánh tan rồi.

- Sát!

Ngón trỏ tay trái giơ lên, đánh tan chân khí, tay phải cầm kiếm vung lên chém, kiếm khí sát thân, giờ khắc này chiến lực của Diệp Trần được phát huy đến cực hạn, một cực hạn trước kia hắn không thể ngờ tới.

Tông y trung niên liên tiếp lui về phía sau, trải qua giao thủ hắn đại khái đã thăm dò được hư thật chỉ pháp của Diệp Trần, hẳn là một loại chỉ pháp chuyên phá chân khí, lực công kích cũng không cao lắm, lấy cường độ hộ thể chân khí của hắn, phòng chừng có thể triệt tiêu sáu bảy thành lực đạo,

còn lại ba bốn thành thực lực thì tối đa chỉ khiến hắn bị chút vết thương nhẹ thôi. Mà lực công kích Toái Kim Chỉ của mình cường hãn, phá hộ thể chân khí của đối phương cũng không phải là nói chơi, lực sát thương còn trên cả hắn. Nhưng đối phương hiểu rất rõ nhược điểm này, tay trái thi triển ra chỉ pháp phá vỡ hộ thể chân khí, tay phải thi triển kiếm pháp công kích những nơi yếu kém bạc nhược của hắn, từ cơ sát thương, khó lòng phòng bị.

- Chỉ Sinh Hoa!

Hít sâu một hơi, trong miệng tông y trung niên phát ra một tiếng quát khẽ, ngón cái ấn lên ngón giữa bắn ra, huyễn hóa thành một mảnh tàn ảnh mơ hồ, vô số chỉ lực màu vàng kim nhạt cách không chạm vào nhau, tầng tầng điệp gia, cuối cùng hoa thành một bông hoa hoàng kim rực rỡ, bao phủ về hướng Diệp Trần.

"Chiêu này lợi hại! " Bông hoa hoàng kim vừa xuất hiện, Diệp Trần đã lập tức cảm giác được cấu tạo của nó, cánh hoa hoàng kim mỏng kia ẩn chứa lực phá hoại thập phần đáng sợ, hộ thể chân khí căn bản không thể ngăn cản được, chỉ sợ kim cương ngọc thể cũng phải bị nó mài nhỏ. Ném vào trong miệng ba miếng đan dược lập tức bổ sung chân khí, nuốt vào một viên, hai viên khác giấu trong miệng chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Chân khí trong cơ thể Diệp Trần vận chuyển điên cuồng theo một lộ tuyến huyền ảo, cuối cùng áp súc lại cùng một chỗ, tất cả đều dũng mãnh tiến vào trong cánh tay phải, men theo kinh mạch đặc thù quán chú vào ngón trỏ, toàn bộ ngón trỏ liền mờ đi, không khí quanh thân vặn vẹo.

- Phá!

Một chỉ điểm ra, ngón trỏ hư ảo lăng không phóng đại ra hơn mười lần, to chừng cánh tay, lao đến như sao chổi đánh trúng vào bông hoa hoàng kim. Rầm rầm rầm. . .

Bông hoa hoàng kim bạo toái, hư ảo ngón trỏ cũng theo đó tan thành mây khói

Sắc mặt tông y trung niên kinh hãi, Chỉ Sinh Hoa là thức cuối cùng của Toái Kim Chỉ, uy lực tuyệt luân, nhưng rõ ràng lại bị ngăn chặn, đó là chỉ pháp gì, chẳng lẽ mình đã đánh giá thấp nó sao?

- Kim tiên sinh, ta và ngươi liên thủ đánh chết tiểu tử này, bằng không sau này sẽ lẽ tai họa đấy.

Nguyên Tông Bác chẳng biết lúc nào lại hiện ra bên cạnh tông y trung niên, khóe miệng còn mang theo máu tươi, quần áo trên cánh tay phải bồng bềnh đung đưa, bên trong phảng phất như không có huyết nhục vậy.

Tông y trung niên bị gọi là Kim tiên sinh mỉm cười nói:

- Ta chỉ tơi đây để khuyên can thôi, còn đối với phân tranh của các ngươi thì không có hứng thú.

Nguyên Tông Bác hừ lạnh.

- Kim tiên sinh, người khác không biết lai lịch của ngươi, nhưng sao ta lại không rõ chứ, ngươi dựa vào hình thức can ngăn không biết đã diệt biết bao nhiêu võ giả, chiếm cứ tài phú của bọn hắn rồi.

- Hắc hắc, ngươi cũng biết rất nhiều đấy.

Vẻ mỉm cười trên mặt Kim tiên sinh không thay đổi, nhưng trong mắt của Nguyên Tông Bác và Diệp Trần thì điệu cười mỉm này rất nguy hiểm, u ám.

- Vậy ý của ngươi như thế nào?

Ngoài miệng Nguyên Tông Bác thì nói thế, nhưng nội tâm lại âm thầm đề phòng đối phương. Hắn bị thương không nhẹ, cánh tay phải và phía sau lưng cơ hồ bị Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp làm cho huyết dịch chảy ra như nước, khô héo như vỏ cây, nếu tiếp tục thi triển ra Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp thì cả người đều bị biến thành thây khô, thiên hạ không thuốc nào cứu được. Hợp tác với Kim tiên sinh là muốn triệt để đánh chết Diệp

Trần, nhưng hắn lại càng lo lắng sự hắc ám của Kim tiên sinh hơn, sợ sau khi giết Diệp Trần xong hắn lại giết luôn cả mình. Cũng may hắn ngược lại cũng không phải là không có lực bảo vệ mình, tin rằng đối phương cũng biết điểm này.

- Ta vốn định khuyên can, nhưng sát tính của tiểu tử đó lại quá nặng, gặp người liền giết, không biết tạm tha cho người khác một con đường sống. Thượng Thiên có đức hiếu sinh, vì để người khác không gặp tai họa nên ta chỉ có thể hợp tác với ngươi giết chết tiểu ma đầu này thôi.

Kim tiên sinh thường xuyên qua lại ở Huyền Trọng Sơn Mạch, gặp được võ giả quyết đấu sinh tử, liền tiến lên chặn ngang, lấy hình thức khuyên nhủ để trợ giúp một phương bị thương, sau đó thừa dịp giết luôn một phương khác, đến lúc đó một phương bị thương vô lực chiếm đoạt tài phú tự nhiên tiện nghi cho hắn rồi. Đương nhiên, nếu có cơ hội thì hắn cũng không ngại giết một người sau đó phản lại giết tiếp người hợp tác với hắn, độc chiếm hai phần tài phú. Chỉ là lần này lại có chút nhìn nhầm, chiến lực của Diệp Trần cũng không cường đại lắm nhưng môn chỉ pháp kia lại khiến hắn rất kiêng kị.

Thần sắc Diệp Trần ngưng trọng, thực lực của Kim tiên sinh tương đương với Nguyên Tông Bác lúc toàn thịnh, cũng không phải là mặt hàng đơn giản, nhất là Toái Kim Chỉ có thể chống lại Phá Hư Chỉ của hắn, khiến hắn mất đi một phần ưu thế. Về phần hồ ngôn loạn ngữ của đối phương thì hắn cũng không có để trong lòng, võ giả chi đạo, cho đến giờ cũng đều là đạp qua núi thây biển máu, người muốn giết hắn, hắn liền giết người.

Đạt được hiệp nghị với Kim tiên sinh, Nguyên Tông Bác như đã tính trước nhìn kĩ về phía Diệp Trần.

- Ta nói rồi, hôm nay Huyền Trọng Sơn Mạch sẽ là nơi táng thân của ngươi mà.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Lần sau gặp lại, ta sẽ đánh cho ngươi thành thây khô.

- Ngươi!

Một ngụm nghịch huyết của Nguyên Tông Bác vọt lên yết hầu, trong mắt sát cơ bốn phía.

Kim tiên sinh lắc đầu.

- Sinh tử tương bác không phải là biện pháp giải quyết, ta cho ngươi một cơ hội, đưa Trữ Vật Linh Giới trên ngón tay ra đây, xem như để bồi thường cho thương thế của Nguyên huynh. Mà ta thì không muốn gì cả, chỉ cần ngươi giao bí tịch của môn chỉ pháp kia ra đây, để cho ta tiêu hủy trước mặt mọi người là được.

- Người có thể nói lời nào giống người tí được không?

Có đan dược lập tức bổ sung chân khí, Diệp Trần không sợ tiêu hao chân khí, Phá Hư Chỉ được thi triển ra, một đạo hư ảnh ngón trỏ cách không điểm đến hai người.

- Tiểu ma đầu, gian ngoan mất linh!

Ngón tay của Kim tiên sinh bắn ra, một đóa hoa hoàng kim liền bay ra ngênh tiếp, đồng thời nói với Nguyên Tông Bác:

- Để ta chặn hắn lại, ngươi dùng kiếm khí phá tan hộ thể chân khí của hắn.

- Tốt!

Nguyên Tông Bác nhét một cọng linh thảo màu sắc đỏ tươi vào miệng, sau khi nhai mấy lần liền nút xuống, cảm giác được khí huyết khôi phục một chút thân hình hắn liền lóe lên, trên không trung liền xuất hiện một vòng cung đỏ tươi, vây quanh sau lưng Diệp Trần, chém tới một kiếm.

Đ-A-N-G... G!

Tinh Ngân Kiếm hiện ra trên tay, Diệp Trần một kiếm ngăn cản, mượn lực trùng kích của kiếm khí, gia tốc bắn về phía Kim tiên sinh, chỉ lực cách không phảng phất hiện ra rậm rạp trong không trung.

- Tới đúng lúc lắm!

Kim tiên sinh biết rõ chi tiết của Phá Hư Chỉ nên không sợ cận chiến, thân thể vặn vẹo nghênh hướng Diệp Trần, lấy chỉ đối chỉ, xem ai là người không nhịn được trước.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC... .

Tốc độ giao thủ của hai người cực nhanh, vừa chạm vào một chút dĩ nhiên đã ra mấy chục chỉ, mỗi một chỉ đều triệt tiêu lẫn nhau, không ai làm gì được nhau cả.

- Huyết Ưng Tam Kiếm!

Nguyên Tông Bác có chút đau đầu, tiểu tử này giảo hoạt đa đoan, thấy hắn liên thủ cùng Kim tiên sinh liền lập tức lựa chọn cận chiến. Theo đó trừ phi mình cũng lựa chọn cận chiến, nếu không căn bản không thể chen tay vào được, một kiếm này đã tích súc trong thời gian rất lâu mới tìm được cơ hội bắn ra ngoài.

Sau lưng phảng phất như có mắt, chân thân Diệp Trần thoát ra từ chân khí tàn ảnh, để cho chân khí tàn ảnh chịu thay mình một kiếm, lại lần nữa đánh về phía Kim tiên sinh.

- Mặc kệ, hai người liên thủ, chả lẽ không làm gì được hắn sao!

Thân hình nhanh chóng né tránh, Nguyên Tông Bác cũng gia nhập vào trong phạm vi cận chiến.

Một chỉ một kiếm, hai người phối hợp thật không chê vào đâu được, không một khe hỡ, phong tỏa hoàn toàn Diệp Trần trong phạm vi khống chế.

- Phân!

Thần sắc Diệp Trần bất động, thân hình run lên, bốn đạo nhân ảnh phân ra, không phân biệt được thật giả.

- Sát!

Nguyên Tông Bác một kiếm chặt đứt hai đạo nhân ảnh, hai đạo nhân ảnh khác bị Kim tiên sinh ngăn trở triệt để, sau khi đánh chết một đạo, còn lại đúng là chân thân.

- Lại phân!

Nuốt viên thuốc giấu ở trong miệng vào, chân khí của Diệp Trần liền khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, khinh công Phân Thân Hóa Ảnh được thi triển ra liên tục, ba đạo lại ba đạo nhân ảnh lướt ra, tầng tầng điệp điệp, từ các góc độ khác nhau hướng đến hai người, không để cho hai người có cơ hội liên thủ.

- Quá khó giải quyết rồi, chân khí của hắn dùng sao cũng không hết.

Kim tiên sinh có chút hối hận, sớm biết thủ đoạn của Diệp Trần nhiều như vậy hắn đã không nổi lên lòng tham rồi, lần này nếu không giết được hắn thì về sau sợ rằng phải lọt vào trả thù điên cuồng, việc này không hợp với lý niệm của hắn lắm.

Nguyên Tông Bác quát:

- Kim tiên sinh, không nên che dấu tuyệt chiêu nữa, ngươi cũng thấy đấy, hắn rất phiền toái.

- Tốt, hôm nay ta liền đại khai sát giới vậy.

Ngón tay của Kim tiên sinh điểm lên thân thể mấy lần, chân khí chấn động rồi đột nhiên dâng trào lên, tựa hồ là một môn công pháp có thể tăng lên lực chiến đấu. Bất quá bí pháp này hiển nhiên không được trọn vẹn, sau

thi thi triển xong Kim tiên sinh liền nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt vàng như đất.

Cùng đối chỉ với Kim tiên sinh, Diệp Trần lập tức bị đánh bay đi ra ngoài, thầm nghĩ: "Sức chiến đấu của đối phương tăng lên đến hơn một thành, không thể kéo dài được. "

Đến giờ Diệp Trần dựa vào nhiều nhất vẫn là khinh công Phân Thân Hóa Ảnh, không có nó, rất nhiều công kích căn bản không thể nào tránh được, mà Phá Hư Chỉ có hiệu quả phá chân khí, nhưng xa xa vẫn không bằng với khinh công Phân Thân Hóa Ảnh, trước mắt chỉ có kiếm chiêu là có thể mang ra dùng thôi.

Luyện Tâm Nhất Kiếm tăng lên theo tu vị, vẫn như trước là đòn sát thủ lớn nhất của hắn, hộ thể của Kim tiên sinh hiển nhiên không bì kịp Nguyên Tông Bác.

Một chỉ bức Nguyên Tông Bác ra ngoài, thân hình Diệp Trần rung rung liên tục, không biết có bao nhiêu chân khí tàn ảnh lướt ra ngoài, một mảnh mê mang, có sóng vai mà đứng, có lúc lên lúc xuống, có cực tốc bay vút, đáng sợ hơn là có không ít tàn ảnh điệp gia lẫn nhau, không phân biệt được hư thật.

Hai đạo chân khí tàn ảnh phóng tới Kim tiên sinh, chân thân Diệp Trần ẩn giấu ở trong đó.

- Phá cho ta!

Phịch một tiếng nổ vang.

Một đạo nhân ảnh bị nghiền nát, một đạo khác thì bị nghiền nát mặt ngoài, hiển lộ ra chân thân của Diệp Trần.

Hai tay Diệp Trần cầm kiếm, ngưng tụ toàn bộ tinh thần lên trên Tinh Ngân Kiếm, chém ra một kiếm từ trên cao xuống, kiếm quang màu làm nhạt hợp thành một đường.

Luyện Tâm Nhất Kiếm cự ly gần!

Lòng Kim tiên sinh cảm thấy không ổn, Toái Kim Chỉ đã đánh ra nên không kịp ngăn cản, vội vàng thúc dục hộ thể chân khí, trước người được gia cố một độ dày trước nay chưa từng có, đồng thời, ở tay phải ngón cái đè lên ngón giữa, muốn ngăn trở một kích của đối phương trong chốc lát.

Phốc phốc!

Thanh âm giấy bị xé vang lên, hộ thể chân nguyên của Kim tiên sinh dưới một kiếm này cũng không kiên trì được bao lâu, rất nhanh bị bổ ra hai nửa, kiếm quang màu lam nhạt ở bộ ngực hắn kéo ra một đạo máu dài, rất gọn gàng mà linh hoạt.

- Vậy mà lại dùng một kiếm bổ vỡ phòng ngự của ta, ngươi cũng chết đi cho ta.

Trong lúc thân thể nhuốm máu sắp bay ngược lại, thần sắc Kim tiên sinh đặc biệt dữ tợn, ngón cái đè lên ngón giữa đang phát ra màu hoàng kim bắn ra, chỉ lực cường đại cũng xuyên qua hộ thể chân khí của Diệp Trần, trúng vào ngực hắn.

Phanh!

Diệp Trần chỉ cảm thấy ngực mình như bị sét đánh, thanh âm đứt gãy của xương sườn rõ ràng có thể nghe được, rồi sau đó một lực trùng kích cực lớn đẩy hắn văng ra ngoài

Từ góc nhìn của Nguyên Tông Bác thì căn bản không thể biết được ai trúng chiêu trước, ai trúng chiêu sau, chỉ thấy Diệp Trần vung kiếm, Kim tiên sinh hành động trong nháy mắt, chợt hai người đồng loạt bay ngược ra sau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 197: Tu Luyện Trong Sơn Động.

- Hắc hắc, lưỡng bại câu thương là tốt nhất, Huyết Ưng Ngũ Kiếm!

Chân khí hùng hồn quán chú lên thân bảo kiếm, Nguyên Tông Bác ngay một sát na lúc Diệp Trần bị thương kia, cánh tay hóa thành một mảnh ảo ảnh, trong nháy mắt đã chém ra năm đạo kiếm khí.

Năm đạo kiếm khí này một ở trước, hai trên hai dưới, tổ hợp thành cái miệng lớn của Hùng Ưng, hai cánh cực lớn và một đối móng vuốt sắc bén có thể xuyên thủng tinh thép, hướng về phía Diệp Trần lao xuống cực nhanh, trên đường đi chạm vào không khí liền bị nó nghiền nát đến thất linh bát lạc, không thể nào khép lại được

- Đã sớm đề phòng ngươi rồi.

Thân thể còn đang bắn ngược ra sau, chẳng biết lúc nào, ngón trỏ của Diệp Trần mờ đi, điểm một chỉ về bên cạnh, không khí liền vặn vẹo, nổi lên từng đợt gợn sóng rất nhỏ

Trung!

Diệp Trần nhìn cũng không thèm nhìn điểm ra một chỉ về phía sau bên trái.

Rầm rầm rầm bang bang...

Huyết hồng kiếm khí Lăng lệ ác liệt liền bị sụp đổ, hư ảnh ngón trỏ xuyên qua từ đó, điểm lên trên hộ thể chân khí của Nguyên Tông Bác.

Hộ thể chân khí nổ tung, Nguyên Tông Bác kêu rên một tiếng, thân thể liền rơi xuống.

Tam bại câu thương!

Cục diện rõ ràng là tam bại câu thương, không ai chiếm được thượng phong cả.

- Tiểu tử này thật khó chơi!

Nội tâm Nguyên Tông Bác và Kim tiên sinh đều nghĩ như vậy, nếu đổi lại bọn họ là Diệp Trần, dù là chiến lực tăng lên ba thành cũng tuyệt đối không đấu lại hai người liên thủ. Nhưng mấu chốt ở đây là đã lâm vào đấu pháp của đối phương, đơn giản chỉ cần bị nắm mũi dẫn đi, năm phần ưu thế liền biến thành bốn phần, bốn phần biến thành ba phần, giờ ba thành ưu thế cũng rất nhanh biến mất, trở thành thế hoà không phân thắng bại, thế hòa tam bại câu thương không phân thắng bại.

- Kẻ này không giết, vĩnh viễn không có ngày bình yên.

Trong miệng nôn ra một ngụm máu tươi, Kim tiên sinh thoa lên miệng vết thương một ít thuốc bột cho nó khép miệng lại, vừa rơi xuống đất, người liền điên cuồng phóng tới Diệp Trần, lôi ra từng đạo tàn ảnh.

- Đúng, tuyệt đối không thể để cho hắn sống sót rời khỏi, dù trả một cái giá lớn cũng không tiếc.

Lúc này nếu không có Kim tiên sinh thì Nguyên Tông Bác đã sớm rút lui. Hiện giờ với sức của hai người còn có cơ hội giết Diệp Trần, một khi để cho hắn chạy thoát, về sau nhất định phải thấp thỏm lo âu rồi. Thấy Kim tiên sinh phóng tới Diệp Trần, Nguyên Tông Bác bất chấp thân thể thương thế chồng chất, bên ngoài cơ thể ngưng kết ra Hùng Ưng chân khí huyết sắc, đôi cánh vỗ một cái, trong không khí liền kéo lê ra một đường vòng cung tanh nồng.

Công kích của hai ngươi cơ hồ là đến đồng thời, phấn toái thân thể Diệp Trần.

Không đúng!

Lại là chân khí tàn ảnh, hơn nữa là ba đạo chân khí tàn ảnh điệp gia cùng một chỗ, trông rất sống động, đáng giận, lại bị tên tiểu tử này lừa rồi.

Kim tiên sinh và Nguyên Tông Bác xoay đầu quanh tứ phía, muốn tìm ra chân thân của Diệp Trần.

Đằng sau một tòa núi nhỏ cao mấy chục thước

Diệp Trần thẳng tắp đứng đó.

- Đả thương được bọn hắn đã là thành quả lớn nhất rồi, nếu còn lòng tham không đáy thì được không bù mất

Hắn rất minh bạch, có thể tạo thành cục diện tam bại câu thương cũng không phải do mình đủ mạnh, mà là bởi vì mình khống chế đối với chiến đấu thập phần cẩn thận, trong đó khinh công Phân Thân Hóa Ảnh là trọng yếu nhất.

Uống!

Bật hơi phát ra tiếng, Diệp Trần đánh một quyền lên trên núi nhỏ.

Một tiếng ầm vang, cả toà núi nhỏ chia năm xẻ bảy, hóa thành hơn mấy trăm ngàn khối đá cực lớn bay ra ngoài, bao phủ hướng Nguyên Tông Bác và Kim tiên sinh đang ở phía trước.

Làm xong hết thảy, Diệp Trần lưu lại một đạo chân khí tàn ảnh, chân thân nhanh chóng lướt về phương xa.

Cự thạch đầy trời bị đánh nát, Nguyên Tông Bác và Kim tiên sinh liếc thấy chân khí tàn ảnh của Diệp Trần, cùng lúc có động tác, nhưng hai người lại đột ngột dừng bước.

- Lại để cho hắn chạy thoát!

Một chỉ điểm phá chân khí tàn ảnh, sắc mặt Kim tiên sinh hết sức khó coi.

Nguyên Tông Bác tự mình an ủi:

- Võ giả đạt tới cấp độ Bão Nguyên Cảnh, tu vi tăng lên không phải là chuyện ngày một ngày hai, không cần phải e ngại hắn. Dù sao thực lực của ta và ngươi bây giờ vẫn còn ở phía trên hắn, nếu không phải hắn giảo hoạt đa đoan thì sớm đã bị chúng ta tiêu diệt rồi.

- Nói cũng đúng, lần sau gặp lại, tuyệt đối không để cho hắn lợi dụng bất cứ thời cơ nào nữa.

Hai người liếc nhau, Nguyên Tông Bác bỗng nhiên lui ra phía sau hơn mười bước, thương thế của hắn còn nghiệm trọng hơn so với Kim tiên sinh rất nhiều, đơn đả độc đấu thì không phải là đối thủ của hắn.

Trong nội tâm Kim tiên sinh hơi tiếc hận, mất đi Nguyên Tông Bác ngược lại chính là mất đi một phần thu hoạch rồi.

Mấy ngàn dặm bên ngoài Huyền Trọng Sơn Mạch có một ngọn núi bình thường, cao hơn nghìn thước, chiếm diện tích phương viên bảy tám dặm, bốn phía tiêu điều, hiếm thấy người ở.

Giữa sườn của ngọn núi là một sơn động, bên ngoài bị cự thạch phong bế một nửa, từng bụi cỏ dại mọc um tùm.

- Chỉ lực của Kim tiên sinh bá đạo dị thường, ngay cả Kim Cương Ngọc Thể cũng suýt nữa đã bị xuyên thủng, không có nửa tháng điều dưỡng thì khó có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong được. Cũng được, trước tiên ở trong động của ngọn núi này điều dưỡng một thời gian ngắn, thuận tiên xem thử có thể tu luyện Thái Huyền Công đến đệ thập trọng không. Thái Huyền chân khí đệ thập trọng có lẽ còn hơn chân khí do công pháp Địa cấp trung giai bình thường tu luyện ra, sức chiến đấu đương nhiên có thể nâng thêm một tầng rồi.

Xếp bằng trên mặt đất khô ráo, trong đầu Diệp Trần nổi lên rất nhiều ý niệm. Thối Ngọc Cường Thân Quyết là đoạn thể công pháp Địa cấp cấp

thấp, Diệp Trần sớm đã luyện thành đệ ngũ bí quyết Kim Cương Ngọc Thể chi thân, có thân thể cường hãn này, Diệp Trần mới dám cùng với đối phương lưỡng bại câu thương đấy chứ. Dù sao môn chỉ pháp kia tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không có khả năng sau khi xuyên thủng Thái Huyền hộ thể chân khí còn có thể xuyên thủng Kim Cương Ngọc Thể của hắn. Hắn tin rằng, thương thế của Kim tiên sinh so với hắn thì nghiêm trọng hơn rất nhiều, Luyện Tâm Nhất Kiếm cũng không phải dễ thừa nhận như vậy

Về phần Thái Huyền Công là lấy được từ Thiên Mộng Cổ Địa, thuộc về mặt hàng đính tiêm trong số công pháp Địa cấp trung giai. Nhất là đệ thập nhất trọng, có thể tinh luyện ra một ngụm chân nguyên mà chỉ võ giả Tinh Cực Cảnh mới có được, tất nhiên nó sẽ trở thành sát thủ giản mới của Diệp Trần, đến lúc đó muốn giết Nguyên Tông Bác và Kim tiên sinh cũng chỉ cần dăm ba chiêu thôi. Lấy cảnh giới hiện giờ là đệ cửu trọng đỉnh phong, chất lượng chất khí đã sánh bằng với Kim tiên sinh đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 198: Thú Triều! (1,3)

- Trước mắt không quản nhiều như vậy làm gì, điều dưỡng trước đã.

Xua tan tạp niệm Diệp Trần ăn vào một viên đan dược trị thương, nhắm mắt ngồi xuống.

Trong núi không ngày tháng.

Thời gian hơn mười ngày nháy mắt đã qua đi

Ngày hôm đó, Diệp Trần lại lần nữa mở mắt ra, tinh quang lợi hại lóe lên rồi biến mất, tựa như kiếm quang kiếm khí của kiếm khách vậy, phong mang bức người.

- Ta đoán không có sai, chỉ có chiến đấu mới có thể tiến bộ nhanh hơn thôi.

Điều dưỡng gần nữa tháng, tu vi của Diệp Trần đã được củng cố triệt để, cách Bão Nguyên Cảnh trung kỳ chỉ vẻn vẹn một bước ngắn. Trừ việc đó ra, Thái Huyền chân khí vẫn một mực không có động tĩnh gì rốt cục cũng rục rịch, có xu thế đột phá đến đệ thập trọng, có thể nói là đang tiến nhanh.

- Rèn sắt khi còn nóng, dứt khoát ở lại chỗ này đột phá đến đệ thập trọng đi.

Trong mắt hiện lên thần sắc kiên quyết, Diệp Trần đứng người đi ra khỏi nửa sơn động bị phong bế, sau khi hít thở không khí một chút lại quay vào trong sơn động, cửa động bị triệt để phong kín. Từ ngoài nhìn vào chỉ sợ sẽ cho rằng ở đây không có gì cả, chỉ có một đống loạn thạch và rất nhiều cỏ dại, ai cũng sẽ không chú ý đến ở sau loạn thạch còn có sơn động, trong sơn động có người đang bế quan tu luyện.

Nuốt vào ba loại đan dược Tinh Khí Thân, bởi vì không phải tu luyện chân khí nên Diệp Trần cũng không cần vận dụng Hạ phẩm linh thạch để luyện hóa linh thạch nguyên khí trong đó.

Thái Huyền chân khí men theo lộ tuyến kinh mạch chỉ Thái Huyền Công mới có chậm chạp mà hữu lực vận chuyển, mỗi một vòng tuần hoàn, Diệp Trần đều cảm giác được đã luyện hóa được một tia chân khí tạp chât, cách đệ thập trọng càng gần thêm một phần.

Đê tam thập lục Đại Chu thiên qua đi

Đệ thất thập nhị Đại Chu thiên tuần hoàn.

Đệ tam bách lục thập Đại Chu thiên.

Thẳng đến khi kinh mạch ẩn ẩn có sự đau đớn thì Diệp Trần mới đình chỉ vận chuyển chân khí, ngồi nguyên tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần, không động đậy chút mảy may.

Cơ thể tự đã có công năng chữa trị, công năng chữa trị của võ giả còn hơn xa người bình thường, kinh mạch theo tu vi tăng lên, trình độ cứng cỏi cũng dần gia tăng. Nghe nói đạt đến cấp độ Tinh Cực Cảnh có thể vận chuyển chân nguyên liên tục trong một tháng cũng không bị tổn thương kinh mạch. Mà đạt đến Linh Hải Cảnh, thời gian vận chuyển cũng phải được gia tăng gấp bội, đủ để vận hành một năm. Về phần tình huống của cấp độ Sinh Tử Cảnh thế nào thì người thường không thể nào lý giải được. Diệp Trần cũng không minh bạch việc tu luyện của vương giả Sinh Tử Cảnh có phải là độc nhất vô nhị không nữa.

Đợi kinh mạch rất nhanh hồi phục đến mức không sai biệt lắm, Diệp Trần lại tiếp tục vận chuyển Thái Huyền chân khí.

Ba loại đan dược Tinh Khí Thần tiêu hao từng miếng một, thời gian cũng theo đó trôi qua từng ngày.

Cỏ dại bên ngoài đã dần trở nên héo rũ, có một tầng băng sương bao

trùm ở phía trên nó, nguyên lai Hắc Long đế quốc đã đến mùa đông, vạn vật đìu hiu.

Một gã tiều phu đi tới từ sơn đạo, trên vai vác một đầu lợn rừng lớn.

Đại Dã Trư là nhị cấp yêu thú, gọi là Xích Mục Chiến Trư, võ giả Luyện Khí Cảnh bảy tám tầng cũng không phải là đối thủ của nó. Người tiều phu này có thể săn giết Xích Mục Chiến Trư, tu vi chỉ sợ đã ngoài Luyện Khí cảnh tầng tám.

"Dưới Luyện Khí Cảnh tầng năm chỉ là người bình thường, ta cũng được xem như cao thủ số một trong thôn rồi. " Tự âm thầm đắc ý một phen, tiều phu tìm một nơi loạn thạch chồng chất ngồi xuống

"Ân! Thiên Địa nguyên khí ở đây cổ quái thật, sao lại giống như là chui vào trong động vậy. "

Với tư cách là võ giả Luyện Khí cảnh, tiều phu cũng không xa lạ gì với Thiên Địa nguyên khí, nội tâm thầm nghĩ đến một khả năng, bên trong đống loạn thạch có gì đấy mê hoặc, nói không chừng là có một gốc linh thảo đang sinh trưởng ấy chứ.

Linh thảo tự động hấp thu Thiên Địa nguyên khí có giá trị cực cao, bán được mấy ngàn lượng mấy vạn lượng hoàng kim cũng không phải nói chơi, nếu có là vật có thể tăng trưởng tu vi thì càng kinh người hơn nữa.

Nhất thời trong lòng tiều phu liền ngứa ngáy khó chịu, hắn cũng muốn trở thành võ giả Ngưng Chân Cảnh, lưu lạc ở bên ngoài, nhưng tuổi của hắn quá lớn, trong vòng mười năm cũng không có khả năng này, nhưng nếu có linh thảo tăng trưởng tu vi thì hết thảy không phải là vấn đề nữa.

Nghĩ liền làm, tiều phu thả Xích Mục Chiến Trư xuống, bắt đầu chuyển các tảng đá.

Chuyển được một nữa, tiều phu liền lui về sau mấy bước, trong khe đá rõ ràng có ánh sáng màu lam chói mắt thẩm thấu ra, một tia, từng đạo, ánh

sáng màu lam tràn ngập, khí cơ bức nhân khiến tiêu phu lạnh cả người, tóc gáy dựng đứng lên, so với yêu thú cấp bốn hắn từng nhìn thấy từ phía xa thì còn khủng bố hơn gấp mấy lần.

Ông!

Không khí chấn động, có những cơn sóng nhàn nhạt khuếch tán ra, băng sương trên mặt đất theo đó rạn nứt, biến thành một mảnh bằng đào, bằng đào bị nghiền nát, hóa thành sương trắng, sương trắng bị thổi tan, lan ra tứ phương, rồi sau đó đống loạn thạch chỉ còn lại một nửa bắt đầu lắc lư, phát ra thanh âm rầm rầm.

Thấy một màn như vậy, áp lực vô hình liền nổi lên trong lòng tiêu phu.

- Cổ quái! Hay là cứ lui ra trước đã rồi nói sau.

Nâng Xích Mục Chiến Trư lên, tiều phu lui về sau mấy chục bước, nhảy đến một chỗ cao, sau đó chợt trốn đằng sau cự thạch, không nháy mắt lấy một cái nhìn chằm chằm vào đống loạn thạch chồng chất.

Oanh!

Ánh sáng màu lam nổ tung, gần trăm khối cự thạch phảng phất như gặp phải phong bạo đáng sợ, thoáng cái đã bị thổi bay đến bốn phương tám hương

- Nguy hiểm!

Sắc mắt tiều phu trắng bệch, ném Xích Mục Chiến Trư sau đó ngã phục xuống đất.

Ở nơi cao như gặp phải địa chấn, kịch liệt lắc lư, từ phía sơn động nhìn sang thì có thể thấy ở nơi cao kia giờ thủng lỗ chỗ, không khá hơn tổ ong là mấy, có thể không ngã xuống hoàn toàn là do ở bên trong ẩn chứa rất nhiều quặng sắt, chỉ là trước kia không có người nào phát hiện ra thôi.

Thật lâu, tiều phu bò lên từ mặt đất, thấy chỗ cao kia suýt nữa thì sập nên không khỏi hoảng sợ, ánh mắt liền rơi vào vị trí loạn thạch chồng chất.

Loạn thạch chồng chất dĩ nhiên biến mất không còn chút gì nữa, xuất hiện trong tầm mắt là một sơn động đen kịt, không khí bên ngoài sơn động giờ đang nhộn nhạo gợn sóng.

BA~! BA~! BA~! BA~!

Tiếng bước chân vang lên, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi ra.

- Thái Huyền Công rốt cục cũng đạt đến đệ thập trọng rồi, chất lượng chân khí quả nhiên rất tốt.

Bóng người đúng là Diệp Trần, hắn bế quan tu luyện trong sơn động, cuối cũng cũng đưa Thái Huyền Công lên đến đệ thập trọng. Thái Huyền chân khí quả nhiên đặc biệt cường đại, so với đệ cửu trọng thì không biết cường đại hơn gấp bao nhiêu lần. Diệp Trần bắt đầu hoài nghi, Thái Huyền Công này thật là công pháp Địa cấp trung giai sao? Vì sao so với công pháp Địa cấp trung giai tầm thường lại mạnh hơn nhiều như vậy, cho dù là mặt hàng đính tiêm cũng không nên có chất lượng chân khí như vậy mới phải chứ.

Vung tay lên, đống đất đá vụn chồng chất trên mặt đất bên cạnh liền bị hóa thành bột phấn, Diệp Trần nhìn về phía tiều phu

- Vừa rồi không làm ngươi bị thương chứ.

Rõ ràng lại có ngươi tu luyện bên trong, tu vi người này nhất định là rất khủng bố.

Tiều phu cà lăm mà nói:

- Không. . . Không có, quấy rầy ngươi tu luyện rồi, ta rời đi ngay đây, ngàn vạn lần đừng giết ta...

Tiều phu mặc dù chưa từng ra ngoài lưu lạc, nhưng đã từng nghe một ít võ giả qua đường nói qua, võ giả cao cấp kiêng kị nhất là có người quấy rầy bọn hắn tu luyện, một khi nhằm đúng lúc bọn hắn không thoải mái, thì sẽ nổi ý định muốn giết người, không lưu tình chút nào. Vẻ mặt của đối phương hòa khí, không phải là dấu hiệu giết người đấy chứ?

Diệp Trần cười cười

- Nếu là mấy ngày trước, ta nói không chừng sẽ rất tức giận, nhưng giờ thì không tính là quấy rầy ta đâu.

Những lời này của Diệp Trần cũng không phải nói cho vui, mấy ngày hôm trước chính là cơ hội đột phá của hắn, nếu bị người khác cắt ngang thì tuy là không thể nào giết người, nhưng nhất định sẽ sinh khí, về phần hậu quả khi tức giận thì chính hắn cũng không biết nữa.

- A! Vậy là tốt rồi.

Tiều phu vỗ vỗ lồng ngực, bị dọa đến toát cả mồ hôi lạnh.

- Đúng rồi, ngươi là tiều phu ở gần đây sao?

Tiều phu gật gật đầu.

- Nhà của ta ở Hoài Dương Thôn cách đây hơn hai mươi dặm, cũng không xa nơi đây lắm, lúc bình thường ta đều đến đây để đi săn, sau đó chia thịt cho mọi người trong thôn.

- Chia cho người trong thôn!

Diệp Trần cười cười, hắn nhìn ra tu vi của tiều phu là Luyện Khí Cảnh tầng thứ tám đỉnh phong, phóng ra bên ngoài chỉ là người bình thường ở tầng đáy, nhưng đặt ở trong một cái thôn thì cũng được cho cao thủ rồi, cũng không phải mỗi người đều có cơ hội tu luyện công pháp.

- Ta cũng đang muốn xuống núi, cùng đi thôi!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần xuật hiện ở trên sơn đạo.

- Tốt, a, chờ ta một chút.

Nâng Xích Mục Chiến Trư lên, tiều phu vận đủ cước lực theo sát sau lưng Diệp Trần, có thể cùng trò chuyện với một vị võ giả cường đại, dù là cùng đi đường, đối với hắn cũng đã là chuyện đáng quý rồi, nếu để cho người trong thôn biết thì nhất định sẽ càng sùng bái hắn hơn. Phải biết rằng võ giả lợi hại nhất người trong thôn gặp phải chẳng qua là một gã võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kỳ thôi, về mặt khí thế thì xa xa còn kém Diệp Trần, ngay cả một phần mười của hắn cũng không bằng.

Núi cũng không cao lắm, hai người rất nhanh đi đến chân núi .

Diệp Trần đang muốn cáo từ, lông mày bỗng nhiên nhíu lại .

- Sao vậy?

Tiều phu có chút phiền muộn, hắn biết rõ Diệp Trần muốn rời đi .

Diệp Trần ngưng trọng nói:

- Yêu khí rất mãnh liệt, phô thiên cái địa, không giống như chỉ có một đầu yêu thú, dường như là rất nhiều yêu thú tụ lại cùng một chỗ.

- Rất nhiêu yêu thú?

Tiều phu sửng sốt một chút, chợt thất kinh nói:

- Đây không phải là Thú Triều sao? Chẳng lẽ mùa đông năm nay thật sự có Thú Triều.

Diệp Trần nhìn về phía hắn

- Ngươi biết có chuyện gì xảy ra sao?

Tiều phu lắc đầu, lại gật gật đầu

- Hai tháng trước, có một gã võ giả đi ngang qua nói với ta một câu, mùa đông năm nay sẽ có một lượng lớn yêu thú qua lại, bảo ta mau chạy đến nội thành đi, nếu không thì khó giữ được tính mạng. Lúc ấy ta còn tưởng rằng đối phương nói giỡn, ở trong vòng ngàn dặm quanh đây, Thú Triều đã 300 năm không phát sinh rồi, giờ sao có thể xảy ra được.

- Hắn nói không sai, Thú Triều thật sự đã đến.

Diệp Trần nhìn lên bầu trời, chẳng biết từ lúc nào sắc trời trong sáng đã trở nên tối nhạt, có khí lưu màu xám xoay quanh, hình thành nên một mảng mây đen lớn, che khuất cả bầu trời, đang di chuyện cực nhanh về phía bên này, cỗ khí thế kinh khủng kia khiến ngay cả Diệp Trần cũng phải âm thầm kinh hãi.

- Không tốt, ở trong thôn đều là người bình thường, để ta đi báo cho bọn hắn.

- Tốc độ của ngươi quá chậm, để ta mang ngươi đi một đoạn

Tay phải nắm lấy bả vai tiều phu, Diệp Trần triển khai thân hình, bay vút ra ngoài giống như một con chim to, mở miệng nói:

- Ngươi chỉ phương hướng cho ta

- Cảm ơn, đi bên này.

Tiều phu thập phần cảm kích, đối phương rõ ràng là võ giả cao cấp lại không chút kiêu ngạo, không giống chút nào với võ giả cao cấp trong ấn tượng của hắn cả.

Diệp Trần không nghĩ quá nhiều, đi vào thế giới này hắn đã sớm biết đạo lý cường giả vi tôn, nhưng thực chất ở bên trong vẫn còn lạc ấn của thế giới kia. Gặp được người cần được trợ giúp, mà hắn lại có năng lực thì quyết không từ chối, nếu không thân là cường giả cũng có ý nghĩa gì chứ.

Tốc độ Diệp Trần nhanh thế nào chứ, mới qua mười mấy lần nháy mắt

đã lướt đến hơn mười dặm bên ngoài.

- Ân! Trên bầu trời có một lượng lớn linh thú kìa.

Thú Triều là chuyện phát sinh thường xuyên trên Chân Linh đại lục, về phần tại sao lại sinh ra Thú Triều thì không ai nói rõ được cả, chỉ biết là trong một đoạn thời gian nào đó sẽ có một nơi yêu thú điên cuồng tụ tập, hướng đến nơi ở của nhân loại mà công kích, yêu thú cách đó gần nhất không thể nghi ngờ là đến nhanh nhất, trong đó đặc biệt có yêu thú phi hành là có tộc độ nhanh nhất, lực sát thương mạnh nhất, là yêu thú giết nhiều người nhất trong đợt đầu tiên.

- Nó đã đến rồi.

Tiều phu ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời cách đó không xa là một mảnh đông nghịt, trong đó Tam cấp yêu thú Xích Luyện Điểu, Huyết Ô Nha, Hỏa Liệt Điểu, Tứ cấp yêu thú Song Đầu Điểu, Tứ Trảo Ưng, Phi Tích Dịch, Ngũ cấp yêu thú Quỷ Điêu, Sáp Sí Yêu Lang, rất nhiều nhiều nữa... Bất luận một đầu yêu thú nào trong số đó cũng có thể xe hắn thành phấn vụn, không có bất kì lực ngăn cản nào

- Phong Quyển Tàn Vân!

Tinh Ngân Kiếm xuất hiện trên tay, Diệp Trần chém một kiếm về phương vị có yêu thú tập trung đông nhất.

Sau một khắc!

Phong Long Quyển pha lấy chân khí càn quét đi qua, kiếm khí thuận theo đó bắn ra, bất kể là Tam cấp phi hành yêu thú, Tứ cấp phi hành yêu thú hoặc là Ngũ cấp phi hành yêu thú đều nhao nhao rơi xuống từ trên không, giống như có một cơn mưa to đông nghịt rơi xuống vậy.

- Một kiếm giết chết mấy chục đầu phi hành yêu thú!

Con mắt tiều phu trừng lớn, hắn vốn tưởng rằng tu vi Diệp Trần chính là

Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, có thể chống lại Ngũ cấp yêu thú bình thường, hiện giờ xem ra ngay cả Lục cấp yêu thú cũng không nhất định là đối thủ của hắn. Chỉ là đối phương thoạt nhìn vẫn còn trẻ tuổi như vậy, không khác lắm với cháu của hắn.

Kỳ thật hắn đoán cũng không sai lắm, tu vi của Diệp Trần cũng không tăng trưởng bao nhiêu, bất quá thân có chút thành tựu kiếm ý, hơn nữa đệ thập trọng Thái Huyền Công, sức chiến đấu của Diệp Trần hiện giờ đã không khác lắm với võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lâu năm. Lúc này nếu Kim tiên sinh hoặc là Nguyên Tông Bác một mình đại chiến với hắn, hắn có bảy thành nắm chắc có thể đánh bị thương đối phương, hai thành nắm chắc đánh chết triệt để.

Rống!

Một thân ảnh sau lưng mọc lên hai cánh, mọc ra ưng trảo cực lớn xông tới chỗ hai người, tốc độ vượt qua cả tốc độ âm thanh, còn trên cả Diệp Trần.

- Không tốt, là Lục cấp yêu thú Ưng Hổ Thú!

Trong thành, trăm lượng hoàng kim liền có thể mua được một bản yêu thú đồ giám sơ cấp, trong đó có cả Lục cấp yêu thú vừa đến. Ưng Hổ Thú đúng là một trong số đó, thực lực có thể xếp hơn một trăm con, tiều phu đã từng mua qua một bản trân tàng trong nhà.

Diệp Trần cũng không để ý lắm, so sánh với Âm Phong Lang thì đầu Ưng Hổ Thú quá yếu, phân biệt từ khí tức thì tương đương với võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ bình thường thôi.

- Thái Thượng Kinh Vân!

Một kiếm quét ngang, lôi đình nổ vang .

Phốc phốc!

Ưng Hổ Thú tới cũng nhanh, chết cũng không kém, đầu bị kiếm khí bổ

ra hai nửa.

- Cứ như vậy bị giết rồi.

Tiều phu há to mồm .

Chỉ qua chốc lát, hai ngươi đã đến trong thôn.

- Thú Triều đã tới, mọi người mau đến nội thành đi.

Thân thể rơi xuống đất, tiêu phu căng cổ họng, vận chân khí hô lớn.

- Cái gì, Thú Triều đến rồi!

- Sao có thể? Ở chỗ chúng ta đã 300 năm không có sinh ra Thú Triều rồi, Cao đại ca, người không nói đùa đấy chứ!

- Ân, tuy ngươi là đệ nhất cao thủ trong thôn chúng ta, nhưng cũng không thể làm chúng ta sợ đâu đấy.

Nghe vậy, những thanh niên khí huyết tràn đầy lộ ra vẻ không tin tưởng.

Một kiếm chém vỡ sườn đất nhỏ bên ngoài thôn, thanh âm Diệp Trần lạnh lùng nói:

- Không muốn chết thì mau đến nội thành đi, đợi thêm một lát nữa muốn đi cũng không đi được.

- Võ giả cao cấp?

Thôn dân chạy ra khỏi nhà hoảng sợ .

Thôn trưởng là một lão giả xanh xao, hắn lớn tiếng nói:

- Võ giả cao cấp sẽ không gạt chúng ta đâu, mọi người nhanh đến nội thành, những thứ không cần thiết đều vứt lại đi, chỉ mang theo trên người chút ít lương khô và vài thứ đáng giá thôi.

Các thôn dân hét lên một tiếng, nhao nhao quay lại nhà mình thu dọn đồ đạc, nhất thời thanh âm la to, tiếng tiểu hài tử khóc nóc ầm ỹ, thanh âm lục tung đan vào cùng một chỗ khiến cho hào khí lộ ra càng thêm trầm trọng.

Đứng trên bức tường vây quanh thôn xóm, Diệp Trần nhíu mày.

Phương xa, phi hành yêu thú đông nghịt đánh tới bên này, số lượng rất nhiều, lấy lực lượng một người của hắn căn bản không thể nào bảo hộ nhiều người như vậy được. Hơn nữa Thú Triều này chỉ là một chút ít yêu thú giai đoạn đầu thôi, thời gian kéo càng dài, yêu thú càng nhiều. Đến lúc đó không phải dùng hàng nghìn để tính toán, mà là vạn, mười vạn, thậm chí trăm vạn, một thôn trấn tuyệt đối không thể nào ngăn cản được, chỉ có thành trì lớn mới có thể duy trì trong chốc lát, về phần được bao lâu thì còn phải xem là Thú Triều loại nhỏ hay là loại trung. Thú Triều loại nhỏ bình thường sẽ không xuất hiện thất cấp yêu thú, Thú Triều cỡ trung thì thất cấp yêu thú sẽ xuất động từng con một, phải là cường giả Tinh Cực Cảnh mới có thể chống lại được, lấy tu vi của hắn có thể giữ được tính mạng đã là không tệ rồi.

Về phần Thú Triều cỡ lớn, Diệp Trần không dám nghĩ đến, bởi vì Thú Triều cỡ lớn một khi được sinh ra, Hoàng Thành cũng chưa hẳn có thể thủ được, đến lúc đó chính là tai nạn của nhân loại.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy, -...

Đút ba miếng đan dược lập tức bổ sung chân khí vào miệng, hai tay Diệp Trần năm Tinh Ngân Kiếm, liên tiếp thi triển ra mấy lần Phong Quyển Tàn Vân .

Từng đạo Phong Long Quyển được sinh ra, đánh về phía phi hành yêu thú ở phương xa.

Rầm rầm!

Phi hành yêu thú rơi xuống thành lớp, bầu trời một phen thanh tĩnh, yêu thú tụ tập đến đây chủ yếu là ở sơn mạch phụ cận hoặc chạy đến từ trong

rừng, cũng không nhiều lắm

Dưới sự dẫn dắt của thôn trưởng, thôn dân sau khi thu thập xong đồ đạc lền lũ lượt tiến về phương đông, ở ngoài trặm dặm có một thành trì nhỏ - Thuận Thiết Thành.

- Thiếu hiệp, các thôn dân đều đã di chuyển đến Thiết Thành, phỏng chừng phải mất hai ba ngày mới có thể đến nơi.

Tiều phu đi đến thông tri cho Diệp Trần .

Diệp Trần nhảy từ trên tường xuống, hỏi:

- Phương viên hơn mười dặm quanh Hoài Dương Thôn còn có những thôn trấn nào?

- Còn có Lý Dương Thôn, Đại Sơn Thôn, Lỗ Gia Thôn, Đại Hà Thôn, Dương Liễu Thôn và Hoàng Sơn Trấn!

Tiều phu thuộc như lòng bàn tay .

Diệp Trần nói:

- Tốc độ của yêu thú rất nhanh, chỉ sợ còn chưa chờ đến lúc chúng ta đến được Thiết Thành đã đuổi theo rồi, ngươi thông tri các thôn dân chạy đến Hoàng Sơn Trấn trước, nhiều người mới càng bảo đảm hơn.

Cấp bậc của những yêu thú đợt đầu tiên không cao lắm, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện Ngũ cấp Lục cấp yêu thú, Diệp Trần một mình có thể đối phó được. Nhưng các thôn dân cơ bản đều là người bình thường, cho dù là nhất nhị cấp yêu thú cũng có thể xé bọn hắn thành mảnh vụn, phải có một nhóm võ giả lớn bảo hộ mới được. Hoàng Sơn Trấn là một cái trấn, võ giả Ngưng Chân Cảnh sẽ không thiếu, nếu vận khí tốt nói không chừng còn có thể tìm được mấy võ giả Bão Nguyên Cảnh nữa.

- Thiếu hiệp nói đúng!

Tiều phu cũng không ngốc, hắn cũng biết được Diệp Trần nhân lực có hạn, không có khả năng bảo hộ chu đáo mấy trăm người được, trước mặt ngàn vạn yêu thú, chỉ tùy tiện một lần trùng kích liền có thể khiến cho thôn dân tử thương gần hết rồi.

- Tốt rồi, chúng ta đi.

Liên tiếp thi triển ra bốn lần Phong Quyển Tàn Vân, Phong Long Quyển khủng bố đánh cho những phi hành yêu thú trên bầu trời trở nên thưa thớt, thoáng đãng hơn rất nhiều, Diệp Trần nắm lấy tiều phu lao đến phương hướng những thôn dân đã đi

Hơn một canh giờ trôi qua, mọi người gặp được thôn dân của Lý Dương Thôn.

Ba canh giờ đi qua, thôn dân Đại Sơn Thôn hội tụ tới.

Nhân số trước kia chỉ ba bốn trăm người nay đã tăng lên đến hơn ngàn người, một đám người rầm rộ tiến đến Hoàng Sơn Trấn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 199: Thú Triều! (4,6)

- Tiểu cao, người trẻ tuổi này là ai mà có thể giết chết nhiều yêu thú vậy?

Thôn trưởng Lý Dương Thôn hỏi thăm tiều phu.

Tiều phu gãi gãi đầu, tự hào nói:

- Hắn là một vị võ giả cao cấp, về phần tính danh sao? Ta không có hỏi, dù sao chỉ cần hắn là võ giả cao cấp là được rồi.

- Đúng vậy a! Nếu không phải có hắn thì chỉ sợ nhóm người chúng ta đã chết cả rồi.

Thôn trưởng Đại Sơn Thôn nhìn qua mặt đất đầy thi thể yêu thú ở phía xa xa, tâm thần rung động.

Đây đã là nhóm yêu thú thứ ba Diệp Trần đánh chết, mỗi nhóm đều có mấy trăm đầu, nguy hiểm nhất là một lần yêu thú lao đến theo đội ngũ phía trước, hiển nhiên là yêu thú ở phụ cận Hoàng Sơn Trấn. Diệp Trần hôm nay có thể ngạnh kháng võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lâu năm, trong Kinh Vân kiếm pháp lại có mấy chiêu sát thương trên phạm vi lớn, hơn nữa có đan dược lập tức bổ sung chân khí nên vừa rồi mới có thể miễn cưỡng giúp mọi người không bị tổn thương.

Mặc dù thế nhưng lộ trình ba mươi dặm cũng đã chết hơn trăm người.

- Hướng kia lại có yêu thú đón đầu phía trước rồi, số lượng thật nhiều, ít nhất cũng phải hơn một ngàn.

Ở ven đường, một số ít võ giả đi ngang qua xung phong nhận việc bảo hộ mọi người, đại đa số là võ giả Ngưng Chân Cảnh trung kỳ, võ giả Ngưng

Chân Cảnh hậu kỳ chỉ có một. Người nói chuyện đúng là người này, đó là một đại hán niên kỷ hơn ba mươi, trên tay nắm lấy một thanh Khảm Đao cự đại, trên đó có thể thấy được tiên huyết lâm ly.

Diệp Trần nói:

- Ta đi qua tận lực đánh chết bọn nó, các ngươi bảo vệ tốt mọi người.

- Tốt, ngươi cẩn thận một chút.

Đại hán biết rõ thực lực của Diệp Trần cao, bằng vào những yêu thú giai đoạn đầu thì không thể nào làm tổn thương hắn được.

Vèo!

Thân hình run lên, Diệp Trần phân hoá ra ba bộ chân khí tàn ảnh, song song phóng tới Thú Triều .

- Sát!

Chân thân của Diệp Trần chế tạo ra Phong Long Quyển trong một khắc đánh về hướng Thú Triều, mà ba bộ chân khí tàn ảnh lại thi triển Xích Bộ Không Quyền, ngăn cản những yêu thú khác tiến lên.

Giết ước chừng mấy trăm đầu yêu thú, Diệp Trần rốt cục cũng không chống đỡ được nữa, quát tới phương hướng của đám người:

- Tất cả mọi người chuẩn bị đón đánh.

- Yên tâm đi! Chúng ta cũng không phải là thứ bất tài.

Hơn mười tên võ giả Ngưng Chân Cảnh chắn trước hơn một ngàn người, tuy rằng nhân số ít những khí thế trên người lại không kém, một số ít thôn dân đạt ngoài Luyện Khí Cảnh tầng năm cũng đi ra, bọn hắn không đối phó được với yêu thú đã ngoài cấp hai, những yêu thú dưới cấp hai thì vẫn có thể giết chết một hai.

Rống!

Yêu thú trên bầu trời bị Diệp Trần quét dọn sạch sẽ, còn lại đều là những yêu thú phi hành cấp thấp. Những yêu thú này rậm rạp phóng đến mọi người, tiếng gầm gừ liên tiếp, không ít hài tử sợ đến mức phải khóc rống lên, các nữ nhân thì lạnh run, chăm chú ôm con của mình.

- Sát!

- Sát!

- Sát!

Dưới sự dẫn dắt của hơn mười tên võ giả Ngưng Chân Cảnh, kể cả tiêu phu trong đó, tất cả những thôn dân có thực lực đều đứng ra ngênh tiếp, con mắt đỏ bừng .

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Lần trùng kích thứ nhất, đã có một gã võ giả Ngưng Chân Cảnh sơ kỳ bị răng nanh của một đầu yêu thú lợn rừng đâm thủng lồng ngực, thổ huyết mà chết, ngay sau đó lại có hơn mười thôn dân bị chà đạp đến chết. Vận khí của tiều phu cũng không tệ lắm, dây dưa cùng một chỗ với hắn chính là yêu thú cấp hai Vụ Khí Ngưu, thực lực của yêu thú này không cao những thân hình lại to lớn dị thường, điều này ngược lại khiến cho tiều phu không phải lo lắng đề việc bị yêu thú khác xông đến bên người, đạp đến huyết nhục mơ hồ .

Bá!

Thân hình xuất hiện trong bầy thú, hai tay Diệp Trần nắm Tinh Ngân Kiếm, hướng về phía bốn phương tám hướng quanh mình chèm ra mấy kiếm.

Xoẹt!

Bốn đạo kiếm khí dài hơn mười mét lập tức xé mở đại địa, đến mức phần đông yêu thú nhao nhao bị đánh vỡ thành hai mảnh, máu tươi bay tứ tung .

- Khí Phách Thiên Thu!

Kiếm khí vừa qua khỏi, Diệp Trần lại đánh một quyền lên mặt đất

Ầm ầm!

Đại địa sụp đổ, một cái hố to phương viên hơn mấy chục thước liền xuất hiện, những yếu thú xông về phía trước không khống chế nổi thân hình bị hãm vào trong hố, những yêu thú ở đằng sau bởi vì xông lên quá nhanh nên cũng không kịp ngừng thân thể, trượt xuống dưới, nhất thời, trong hố to đã chôn hơn mười con yêu thú.

Bất chấp tất cả giết những yêu thú bị hãm vào trong hầm, Diệp Trần tiến đến hướng đám người, bên đó có yêu thú tiến lên .

- Mụ mụ, con sợ quá!

Chứng kiến một đầu Cự Thử Yêu Thú nhào đến, tiểu hài tử núp ở trong ngực nữ nhân.

- Không phải sợ! Có mụ mụ ở đây rồi.

Sắc mặt nữ nhân trắng bệch, an ủi hài tử trong ngực.

Cự Thử Yêu Thú là yêu thú Tam cấp, lúc trước đã có hơn mười thôn dân bị nó cắn nát sọ, tử trạng cực thảm, lúc này nó vọt tới, đúng là không người nào có thể ngăn cản được.

Nhưng vào lúc này, một quyền liền đánh trúng đầu cự thử yêu thú, quyền kình bàng bạc đánh nó bay ra ngoài, thân thể chia năm xẻ bảy .

- Nói với những người khác dựa vào cùng một chỗ đi.

Đứng trước người hai người, Diệp Trần dặn dò hai người.

- Đa tạ thiếu hiệp rất nhiều.

Phạm vi này có rất nhiều thôn dân chết đi, đầu người rất thưa thớt, nữ nhân vội vàng mang theo hài tử hướng đến nơi tập trung đông người, thỉnh thoảng lại xoa xoa nước mắt, nam nhân của nàng vừa chết ngay trước mắt nàng.

Giết, giết không hề biết miệt mỏi, ngày hôm nay, những yêu thú bị Diệp Trần giết chết so với trước đây cộng lại còn muốn nhiều hơn, sát khí trên người khiến cho một số ít yêu thú cấp thấp không dám đối mặt với hắn, động tác cứng ngắc, cho dù là Tam cấp, Tứ cấp yêu thú toàn thân cũng trở nên run rẩy

Gần một phút đồng hồ, chiến đấu đã xong .

Yêu thú chết hơn một ngàn, nhân loại chết hơn hai trăm, cái này đã là do tốc độ giết chết yêu thú nhanh chóng của Diệp Trần, nếu không ở đây sẽ không còn ai sống để rời khỏi cả.

- Đi, đẩy nhanh tốc độ lên, tranh thủ trước khi trời tối phải đến được Hoàng Sơn Trấn.

Trong mắt mọi người, Diệp Trần không thể nghi ngờ chính là đầu não nên khi hắn ra lệnh một tiếng, mọi người liền bất chấp thi thể thân nhân chết đi, mang theo lão nhân và tiểu hài chạy.

Đại hán tu vị Ngưng Chân Cảnh hậu kỳ hít vào một hơi nói:

- Thú Triều quá kinh khủng, lúc này mới qua bao lâu chứ, vậy mà đã chết nhiều người như vậy.

Tra Tinh Ngân Kiếm vào vỏ, Diệp Trần trầm trọng nói:

- Trước tiên không cần cảm khái, Thú Triều một khi chính thức bạo

phát, người chết sẽ dùng đơn vị vạn để tính, việc chúng ta có thể làm chỉ là bảo hộ thôn dân nhanh chóng tiến vào thành, sau đó dựa vào thế của thành trì để quyết chiến cùng yêu thú.

- Ân, có thành trì thủ hộ cũng an toàn hơn rất nhiều.

Mặt trời chiều ngã về tây, yêu thú rống lên một tiếng vang khắp núi đồi .

Rất xa, mọi người đã trông thấy Hoàng Sơn Trấn đang sừng sững đứng đó.

- Đã đến Hoàng Sơn Trấn, mọi người thêm chút sức lực di chuyển nhanh đi.

Đại Hán đứng ở bên người Diệp Trần, hơi mỏi mệt cao giọng nói.

Diệp Trần liếc nhìn đại hán và vài tên võ giả Ngưng Chân Cảnh còn sống sót, nội tâm rất là bội phục. Đại bộ phận võ giả đi ngang qua ngại tốc độ của thôn dân quá chậm nên căn bản không muốn lưu lại bảo hộ bọn họ, chỉ có những người này thấy việc nghĩa không chùn bước mà ra tay tương trợ. Mà ở trong mấy lần chiến đấu, đã có một nửa số người bị yêu thú thôn phệ, những người còn lại trên người cơ hồ đều mang thương tích, có người đã tàn phế nữa.

Diệp Trần nhịn không được hỏi:

- Các ngươi sao lại phải lựa chọn lưu lại bảo hộ bọn hắn, chính mình chạy, hoàn toàn có thể chạy đến trấn hoặc là thành trước cơ mà.

Đại hán hỏi ngược lại:

- Vậy ngươi vì sao lưu lại, ta nhớ là lúc đến thấy chỉ có mình người bảo hộ những thôn dân này đấy thôi.

- Ta là võ giả Bão Nguyên Cảnh, có khả năng giúp vì sao lại không giúp chứ.

- Hắc hắc, thực lực của ta tuy rằng không bằng ngươi, nhưng cũng có cùng cách nghĩ với ngươi, tin rằng bọn họ cũng như thế.

Đại Hán lấy ra từ lòng ngực một miếng vải, lau quanh khảm đao

Chỉ qua chốc lát đã đến được Hoàng Sơn Trấn.

- Thật tốt quá, lại có một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh.

Lúc đại môn của thôn trấn mở, một gã thanh niên hai mốt hai hai tuổi nghênh tiếp Diệp Trần.

Diệp Trần nhìn tường vây cao lớn đã bị tổn hại, mở miệng nói:

- Ở đây cũng gặp phải yêu thú tập kích sao?

Thanh niên gật gật đầu

- Từ xế chiều đến giờ, tổng cộng đã gặp năm lần yêu thú tập kích, lần nhiều nhất có năm sáu ngàn yêu thú, đầy khắp núi đồi, rất nhiều người đã chạy đến hướng Thiết Thành, ta là lưu lại bảo hộ những người không đi.

- Ta gọi Diệp Trần, ngươi là?

- Điền Hạo.

- Hoàng Sơn Trấn khẳng định không thủ được rồi, bất quá hôm nay đã chậm, còn phải thủ lại một đêm nữa, mọi người cùng kề vai chiến đấu a!

Có thể gặp một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh, Diệp Trần cũng thật cao hứng, ở bên trong Thú Triều bạo, chỉ có võ giả đã ngoài Ngưng Chân Cảnh mới có thể thu nhỏ phạm vi sát thương của yêu thú thôi, nhiều một người liền thêm một phần bảo đảm.

Điền Hạo cười nói:

- Hoàng Sơn Trấn không phải chỉ có một võ giả Bão Nguyên Cảnh là ta

đâu, võ giả Bão Nguyên Cảnh khác canh giữ ở đại môn của ba thôn trấn phụ cận khác, nếu tăng thêm ngươi thì tổng cộng có bảy người, ba người là võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ, ta nghĩ thủ một đêm có lẽ không có vấn đề gì. Giờ mới được có nửa ngày, Thú Triều chính thức còn chưa xuất hiện, nhưng đến lúc đó chúng ta không sai biệt lắm đã ở Thiết Thành rồi.

- Ân, có bảy người là tốt rồi.

Diệp Trần thở một hơi, trong một cái trấn tụ hợp bảy gã võ giả Bão Nguyên Cảnh, tuyệt đối là may mắn trong bất hạnh.

Thôn trấn rộng lớn đến bất ngờ, bất quá vì nguyên nhân trước đó đã có nhiều người rời đi, nên người của ba thôn thoáng cái tràn vào cũng không có cảm giác chen chúc. Đương nhiên cũng có những thôn dân khác ở phụ cận chạy đến, chỉ là vận khí của bọn hắn không tốt như Hoài Dương Thôn và Lý Dương Thôn, bởi vì không có võ giả Bão Nguyên Cảnh bảo hộ nên tử thương thảm trọng, nhân số khi đến được Hoàng Sơn Trấn rõ ràng còn không được trăm người.

Tất cả ở bên trong đại tửu lâu.

- Mọi người tận lực nhét đầy bao tử đi, lão bản quán rượu đã chạy đến Thiết Thành rồi, đồ ăn toàn bộ đều miễn phí.

Trong một tiệm binh khí nhỏ.

- Mỗi người cầm một thanh vũ khí, không cần cầm nhiều, cũng không cần cầm ít, tối nay phải dựa vào chúng để đánh giết yêu thú đấy.

Gặp phải Thú Triều, tất cả mọi người đều đồng tâm hiệp lực, nếu ở thời kì hòa bình, chuyện này tuyệt đối không có khả năng phát sinh được.

Trên đường phố .

Nhìn đám người dân thường và võ giả đang lui tới, Điền Hạo nói:

- Ta dẫn ngươi đi gặp mặt những võ giả Bão Nguyên Cảnh khác, tối hôm nay mọi người xem như là đồng bọn rồi.

Diệp Trần gật gật đầu.

Gặp mặt vui vẻ, mọi người đối với việc nhiều hơn một võ giả Bão Nguyên Cảnh đều tin tưởng gấp trăm lần, bọn họ rất rõ ràng, một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh đủ để chống đỡ vượt qua mấy võ giả Ngưng Chân Cảnh, mặc kệ là lực sát thương hay là phạm vi sát thương cũng đều không thể đánh đồng được.

Cảnh đêm bao phủ đại địa .

Hào khí trong Hoàng Sơn Trấn trở nên đặc biệt ngưng trọng, kể cả bọn người Diệp Trần cũng vậy.

Rống! Rống! Rống!

Có một tiếng yêu thú rống truyền đến, khoảng cách với Hoàng Sơn Trấn cũng không xa .

Không biết qua thời gian bao lâu, thanh âm ầm ầm giăng khắp núi đồi, nương theo ánh trăng, mọi người cầm vũ khí trong tay có thể thấy được ở phương xa là một mảnh đông nghịt, tất cả đều là yêu thú. Chạy đến trước tiên chính là nhất cấp nhị cấp yêu thú, sau đó là Tam cấp Tứ cấp yêu thú, ở cuối cùng là Ngũ cấp cùng với một số ít Lục cấp yêu thú. Những yêu thú này đều không vội trùng kích Hoàng Sơn Trấn mà từng bước một ép qua, đẳng cấp rất là sâm nghiêm.

Bên phía đám người.

Điền Hạo vui vẻ nói:

- May là chỉ có một đầu lục cấp yêu thú, theo yêu khí chấn động có lẽ tương đương với võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong, ta và ngươi liên thủ trước tiên tiêu diệt nó.

Diệp Trần nói:

- Không cần phiền toái như vậy, ngươi trợ giúp những người khác đi, Lục cấp và Ngũ cấp yêu thú ta để đối phó.

- Chỉ ngươi một người sao?

Điền Hạo lộ ra nghi ngờ.

Diệp Trần cũng không nói những câu vô dụng, hắn vẫy tay, Tinh Ngân Kiếm liền xuất hiện trên tay, chém một kiếm về phía trước.

Phốc phốc!

Mặt đất nứt ra, những yêu thú xông ở phía trước bị rớt xuống dưới, dư âm của kiếm khí nổ bung trong đàn yêu thú, lại lần nữa đánh chết bảy tám đầu tứ ngũ cấp yêu thú.

- Kiếm khí lợi hại thế sao

Điền Hạo chấn động, hắn cũng giống như Diệp Trần, đều là võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Trận đấu Tiềm Long Bảng mặc dù không xếp trước bảy mươi hai nhưng hắn năm chắc lần này có thể trùng kích thứ tự. Trước kia hắn cho rằng sức chiến đấu của Diệp Trần không bằng hắn, nào biết đâu đối phương so với hắn càng thêm khủng bố, chỉ một đạo kiếm khí liền đánh chết cả chục đầu yêu thú.

Rống!

Đầu Lục cấp yêu thú kia thấy Diệp Trần hung hăng càn quấy như thế lập tức gào thét, mang theo yêu khí trùng thiên xuất hiện trước đàn yêu thú, há mồm phun ra một đạo sóng lửa cự đại, ầm ầm phóng tới Diệp Trần .

- Trảm!

Cách xa nhau vài trăm mét, Diệp Trần tức khắc trảm ra.

Kiếm khí màu xanh da trời vạch phá không khí, bắn tới như lưu tinh, chẳng những bổ tung đạo sóng lửa kia lại càng đánh lên thân thể Lục cấp yêu thú, chợt đầu Lục cấp yêu thú còn không kịp phản ứng thân thể đã bị phân thành hai nửa, đại lượng huyết thủy rơi vãi lên mặt đất .

- Lợi hại, ta còn tưởng rằng phải khổ chiến một phen, giờ xem ra không cần nữa.

Điền Hạo vốn là ngạc nhiên, rồi sau đó đại hỉ, có Diệp Trần ở đây, Lục cấp yêu thú không phải là uy hiếp nữa, hắn chỉ cần đánh chết Ngũ cấp yêu thú trở xuống là tốt rồi.

Đàn thú còn chưa tới gần, võ giả Bão Nguyên Cảnh đã nhao nhao phát động công kích, những võ giả khác thì súc thế chờ đợi tùy thời trùng kích một chỗ với yêu thú

- Phong Quyển Tàn Vân!

- Sơn Loan Điệp Chướng!

Những công kích phạm vi lớn đều bị Diệp Trần nhao nhao thi triển cả ra, chỉ thấy kiếm khí kích đà bắn tới, lớp lớp yêu thú liền ngã trên mặt đất.

- Dạ Chiến Bát Phương!

Thực lực của Điền Hạo cũng không thể khinh thường, trong tay xuất hiện một thanh trường đao đen kịt, trường đao vung vẩy, hơn mười đạo đao khí lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Phốc phốc! Phốc phốc! Phốc phốc...

Chỉ lấy lực của hai người liền khiến cho phần đông yêu thú không cách nào tới gần được, thường thường chỉ vừa tiếp cận đến phạm vi 300m đã bị vô số kiếm khí và đao khí giảo sát, cho dù là Tam cấp, Tứ cấp yêu thú cũng không thể may mắn thoát khỏi, cũng chỉ có Ngũ cấp yêu thú mới có thể đột phá phong tỏa của kiếm khí và đao khi, giết ra lớp lớp vòng vây.

Nghênh đón bọn hắn chính là một quyền đầu, nắm đấm bàng bạc dẫn động nguyên khí trong phạm vi vài trăm mét, hung mãnh đánh ra ngoài .

Rầm rầm rầm phanh...

Ba bốn đầu Ngũ cấp yêu thú lăng không bạo liệt.

- Thật lợi hại, chúng ta căn bản không thể xen tay vào được.

- Yêu thú chết trên tay họ ít nhất cũng có mấy trăm đầu rồi, yêu thú ở đằng sau vừa bổ sung tới đã lập tức bị đánh chết, ngay cả Ngũ cấp yêu thú cũng không ngoại lệ.

- Bên kia gặp nguy hiểm, không bằng chúng ta qua đó trợ giúp bọn hắn đi.

Võ giả ở phía sau nhao nhao nghị luận.

Diệp Trần thu lời nói của mọi người vào tai, lớn tiếng nói:

- Các ngươi phân ra một nửa người đi qua những nơi khác đi, nơi này có chúng ta là đủ rồi.

Điền Hạo nói:

- Diệp huynh nói không sai.

Nghe vậy, gần trăm người liền đi mất một nửa, chỉ còn lại có hơn năm mươi người .

Yêu thú đợt thứ nhất cũng không nhiều lắm, bên phía Diệp Trần và Điền Hạo chỉ có hai ba trăm đầu, chỉ trong chốc lát liền có hơn một nửa trên trên tay hai người, không làm được gì cả.

- Lại có Lục cấp yêu thú tới, là Ưng Hổ Thú?

Điền Hạo chấn động .

Đùng!

Điền Hạo vừa dứt lời, đầu kia Ưng Hổ Thú kia đã bị một đạo kiếm khí vô cùng nhanh phanh thây, phảng phất như lôi đình khủng bố vậy.

Điền Hạo im lặng, cái này cũng quá kinh khủng rồi, Lục cấp yêu thú cũng không chịu được một đạo kiếm khí của hắn, Ưng Hổ Thú này tương đương với võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ bình thường đấy.

Ném vào trong miệng một viên đan dược, Diệp Trần ngưng thần. Ưng Hổ Thú không giống với Lục cấp yêu thú khác, muốn một khắc đánh chết nó phải vận dụng tuyệt chiêu, thức cuối cùng nhất của Kinh Vân kiếm - Thái Thượng Kinh Vân, về phần Luyện Tâm Nhất Kiếm nếu có thể thì càng ít dùng các tốt, chiêu này có chút tiêu hao tâm thần.

Tiếp tục chiến đấu, chân khí của Điền Hạo tiêu hao rất nhanh chóng, bất quá đan dược trên người hắn không ít, trong đó không thiếu đan dược lập tức bổ sung hai ba thành chân khí, hắn nói:

- Diệp huynh, nếu đan dược không đủ thì chỗ ta có, Luyện Hỏa Môn của ta lấy luyện dược làm sở trường, đan dược rất nhiều.

Diệp Trần nói:

- Không cần, đan dược của ta cũng rất nhiều.

Trên người hắn ngoài trừ có một hồ lô đan dược bổ sung chân khí ngay lập tức ra, đan dược khôi phục chân khí bình thường cũng có mấy trăm miếng, đây là do hắn bỏ ra mấy mươi vạn lượng hoàng kim để mua. Dù sao lúc bình thường phục dùng đan dược bình thường cũng đủ rồi, không cần phải lãng phí đan dược bổ sung chân khí ngay lập tức.

Đợi đến khi hai người đánh chết yêu thú ở hướng này không còn gì, ở hướng khác chiến đầu còn chưa kết thúc.

Diệp Trần nói:

- Ta đi trước trợ giúp những người khác một chút, một mình ngươi không có vấn đề gì chứ!

- Có thể, ngươi đi đi! Ta xem bên kia có vẻ không ổn lắm, Lục cấp yêu thú đối với chúng ta mà nói vẫn rất mạnh mẽ.

Điền Hạo đang khoanh chân điều tức dưới mặt đất, nghe vậy gật gật đầu .

Bá!

Triển khai thân hình, Diệp Trần rất nhanh đến ngoài cửa Nam của Hoàng Sơn Trấn.

Không nói hai lời, Diệp Trần một kiếm chém trúng lục cấp yêu thú đang dây dưa cùng võ giả Bão Nguyên Cảnh, đầu Lục cấp yêu thú này gào thét một tiếng, ngã lăn trên mặt đất.

Canh giữ ở ngoài cửa Nam chính là một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ, trước khi Diệp Trần đến chính là một người cường đại nhất Hoàng Sơn Trấn, nhưng đối thủ của hắn lại là Lục cấp yêu thú Tứ Túc Hỏa Liệt Điểu, thực lực tương đương với cấp bậc Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, hắn đã tung ra hết tuyệt chiêu nhưng không làm gì được đối phương cả, ngược lại còn bị nó chộp bị thương cánh tay.

Thấy Diệp Trần một kiếm nhẹ nhõm chém giết Tứ Túc Hỏa Liệt Điểu, hắn mở to hai mắt, thập phần giật mình .

- Những yêu thú khác giao cho ngươi đấy, ta đi hai nơi khác nhìn xem một chút.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần xuyên qua Hoàng Sơn Trấn, đi vào ngoài cửa Đông .

Tình huống ở nơi này rất không ổn, thậm chí có hai đầu Lục cấp yêu thú qua lại, mà võ giả Bão Nguyên Cảnh chỉ có hai người, một võ giả Bão

Nguyên Cảnh trung kỳ còn người kia là sơ kỳ, tên võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ kia lại tràn đầy nguy cơ, đã gần chết dưới trảo của Lục cấp yêu thú.

Thi triển khinh công Phân Thân Hóa Ảnh, thân ảnh Diệp Trần triệt để mơ hồ, lúc xuất hiện lần nữa đã đến giữa người và thú, chém ra một kiếm lôi đình.

Đùng!

Kiếm quang màu xanh da trời như thiểm điện phá vỡ hộ thể yêu khí của Lục cấp yêu thú, trùng trùng điệp điệp bổ vào ngực nó, rồi sau đó kiếm quang đại thịnh, hung mãnh nổ tung.

Huyệt vụ tung tóe đầy trờ, đầu Lục cấp yêu thú này trước kia hung hãn vô cùng giờ đã bị kiếm quang đánh bay ra ngoài, ngực xuất hiện một dấu kiếm thật lớn, xuyên qua cả tim .

- Ngươi đi chữa thương trước đi.

Diệp Trần nói với người trung niên bị thương không nhẹ.

- Tốt, cám ơn.

Thần sắc của trung niên cũng không người lúc trước, rất là giật mình, bất quá hiện giờ hiển nhiên không phải là lúc cho hắn giật mình. Hắn thuận thế lui về sau, nuốt vào một viên thuốc, khoanh chân ngồi xuống mắt đất chữa thương, tranh thủ lớp yêu thú sau còn chưa xuất hiện để khôi phục đại bộ phận sức chiến đấu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 200: Thất Cấp Yêu Thú Giác Long Mãng. (Thượng,Hạ)

- Aa! Tiểu huynh đệ, thực lực của ngươi rất mạnh a!

Chiến đấu bên cạnh với một Lục cấp yêu thú chính là một mỹ phụ ước chừng ba bốn mươi tuổi, trên tay cầm một thanh Viên Nguyệt Loan Đao, đánh ngang tay với yêu thú, hơn nữa thỉnh thoáng lại dùng vài chiêu lưu lại trên người yêu thú những vết máu.

Diệp Trần nói:

-Thú Triều tiếp theo có khả năng tùy thời sẽ đến, nếu không ngại thì ta sẽ giúp ngươi một tay!

Võ giả Bão Nguyên Cảnh rất tự tin đối với thực lực của bản thân, nếu mạo mụôi đi lên thì không chừng sẽ khiến đối phương không thoải mái, dù sao đối phương cũng đã chế trụ được Lục cấp yêu thú .

- Tốt! Cầu còn không được.

Mỹ phụ tự nhiên cười nói, lơ đễnh .

Phanh!

Mặt đất nổ tung, Diệp Trần lấy một tư thái bạo lực lướt đến đối thủ của mỹ phụ, Lục cấp yêu thú Song Đầu Lang Vương .

NGAO A...!

Một cái đầu của Song Đầu Lang Vương phun về phía Diệp Trần một vòng ánh sáng, uy lực của ánh sáng này rất mạnh, đến mức khiến cho mặt đất bạo liệt xoáy lên đá vụn đầy trời.

- PHÁ...!

Trên đường lươt đi, Diệp Trần chém ra một kiếm.

Ánh sáng bị tách ra, kiếm khí màu xanh da trời vừa thô vừa to lập tức đánh lên hộ thể yêu khí của Song Đầu Lang Vương.

- Ồ! Đầu Song Đầu Lang Vương này không đơn giản.

Kiếm khí màu xanh da trời bị hộ thể yêu khí ngăn trở, rõ ràng không cách nào đột phá được. Lúc này, Diệp Trần mới biết được thực lực của mỹ phụ rất mạnh, tựa hồ còn trên cả võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ ở phía ngoài cửa Nam. Thế nhưng nàng lại dùng sức một người ngăn chặn đầu Song Đầu Lang Vương này.

Mỹ phụ nhắc nhở:

- Đây không phải là Song Đầu Lang Vương bình thường, mà là Song Đầu Lang Vương biến dị, yêu khí thập phần cô đọng, lấy Hồ Quang Loan Đao của ta cũng không thể thoáng cái đã chém ra hộ thể yêu khí của nó, nhất định phải dùng tuyệt chiêu mới được, ân! Đã phá vỡ!

Trong tầm mắt mỹ phụ, kiếm khí màu xanh da trời cũng không có tiêu tán như vậy, mà là hóa thành trọng trọng kiếm khí không ngớt không ngừng chém lên hộ thể yêu khí của Song Đầu Lang Vương. Chưa đến thời gian hai lần nháy mắt, một đầu của Song Đầu Lang Vương đã bị kiếm khí chặt đứt, máu tươi phun ra xa hơn mười mét.

- Hồ Quang Trảm!

Hộ thể yêu khí của Song Đầu Lang Vương vừa vỡ, mỹ phụ tay mắt lanh lẹ, chém ra ba đao liên tiếp, triệt để đánh chết Song Đầu Lang Vương .

- Có ý tứ, có hứng thú gia nhập Lãm Nguyệt Lâu chúng ta hay không? Yên tâm, Lãm Nguyệt Lâu chúng ta không phải là tông phái, chỉ là một tổ chức, gia nhập chúng ta cũng không cần phải rời khỏi tông môn.

Mỹ phụ cũng không ngốc đến mức bảo đối phương phải rời khỏi tông môn, lấy niên kỷ của Diệp Trần, ở trong tông môn nhất định là thiên chi kiêu tử.

Diệp Trần nói:

- Tạm thời không có hứng thú.

- Ha ha, về sau ngươi sẽ có hứng thú đấy.

Mỹ phụ cười cười, biểu lộ thấy cái mình thích là thèm hiện rõ trên khuôn mặt.

Kế tiếp, Diệp Trần lại tiến đến cửa Bắc Hoàng Sơn Trấn hỗ trợ, kỳ thật hướng kia cũng không cần hắn ra tay, một đầu Lục cấp yêu thú cũng không có.

Đợt yêu thú thứ nhất đã bị tiêu diệt, tất cả mọi người không dám ngủ, ngồi ở bên ngoài trấn nghỉ ngơi nói chuyện phiếm, uống rượu, về chuyện thu thập thi thể cũng không làm được, ở dưới Thú Triều sao có thể lưu lại toàn thây chứ, có thể thấy chỉ là máu thịt hòa trộn với mặt đất, ngay cả hài cốt cũng không còn .

Vào lúc canh ba.

Yêu thú đợt hai đã đến.

Lần tập kích này so với lớp trước càng thêm mãnh liệt, Lục cấp yêu thú đạt đến hơn mười đầu, cơ hồ mỗi phương hướng đều có ba đến bốn đầu, Ngũ cấp yêu thú cũng có mấy trăm, mà số lượng của yêu thú cấp thấp lại càng thêm khủng bố, không biết có bao nhiêu vạn, khắp nơi đều đông nghịt

Một lúc lâu sau, đợt yêu thú thứ hai rốt cục cũng bị tiêu diệt.

Lực lượng chiến đấu của Hoàng Sơn Trấn theo từ hơn bảy trăm xuống còn hai đến ba trăm, hơn phân nửa số người đã chết dưới nanh vuốt của yêu

thú. Người bình thường trong trấn cũng không thể tránh khỏi kết cục, mấy ngàn người chết hơn phân nửa, số còn sống sót không phải sống trong hầm cũng là được bọn người Diệp Trần cứu được.

Ngoài trừ những thứ đó ra, võ giả Bão Nguyên Cảnh rốt cục cũng bị tổn thương, chết một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, còn có ba người bị thương, một người trong đó còn bị mất đi một cánh tay.

- Lại đến một lớp nữa, tuyệt đối không thủ được rồi.

Toàn thân Điền Hạo đẫm máu, sầu thảm nói.

Quần áo trên người Diệp Trần có chút te tua, bất quá lại không bị thương, nói:

- Mặt trời rất nhanh sẽ lên, việc này không nên chậm trễ, dẫn dắt mọi người tiến đến Thiết Thành đi.

- Cũng chỉ có cách đó.

Một phút đồng hồ qua đi .

Hơn một ngàn người rời khỏi Hoàng Sơn Trấn đã tàn phá không chịu nổi, đi thẳng hướng phương đông của mặt trời. Nguyên một đám sắc mặt đều trắng bệch, hiển nhiên yêu thú tập kích đêm nay rồi khiến bọn hắn rất miệt mỏi và tuyệt vọng. Cũng may trong ánh mắt vẫn còn có hy vọng, còn chưa triệt để buông xuôi.

Đám người phía sau .

Điền Hạo đổi lại một bộ quần áo sạch sẽ, cười khổ nói:

- Đêm nay ta giết yêu thú so với mấy năm trước cộng lại còn nhiều hơn, tai sao lại có nhiều yêu thú như vậy.

Mỹ phụ nói:

- Ý thức lãnh địa của yêu thú rất mạnh, trong một toàn sơn mạch phương viên hơn ngàn dặm ít nhất cũng có mấy chục vạn yêu thú, chúng ta chẳng qua chỉ gặp phải yêu thú tập kích trong phạm vi nhỏ thôi.

- Đúng vậy, chỉ hy vọng trong Thú Triều sẽ không xuất hiện Thất cấp yêu thú.

Thần sắc Diệp Trần ngưng trọng, các loại lục cấp đính tiêm yêu thú như Âm Phong Lang còn có thể dựa vào nhân số để chống lại, nhưng một khi xuất hiện Thất cấp yêu thú, chiến thuật biển người về cơ bản đã mất đi hiệu lực, dựa vào thành trì cũng vô dụng, chỉ có cường giả Tinh Cực Cảnh đồng cấp với nó chạy đến mới được thôi.

Điền Hạo nhìn nhìn phương xa.

- Khoảng cách với Thiết Thành còn lộ trình hơn hai trăm dặm, phải đẩy nhanh tốc độ rồi.

Cùng một thời gian, phương hướng bất đồng.

Không biết có bao nhiêu người hội tụ đến khu vực Thiết Thành.

Thiết Thành.

Phủ thành chủ .

- Thành chủ, hiện tại Thiết Thành đã chật kín hết chỗ, mấy ngày sắp tới, đương nhiên vẫn còn có thêm nhiều ngươi nữa hội tụ tới, đây chính là một gánh nặng rất lớn.

Lão giả mặc hoa phục thông báo với trung niên đang ngồi trên ghế.

Trung niên thành chủ nói:

- Người bình thường thì đứng trên mặt đất, để cho những võ giả toàn bộ lên nóc nhà, vậy chẳng phải đã dọn ra không gian rồi sao. Giờ không phải là lo lắng vấn đề có nhiều người hay không, mà là ít người thì phải làm sao,

toàn bộ tụ tập đến Thiết Thành mới tốt.

Lão giả bội phục nói:

- Thành chủ anh minh!

- Ta cho ngươi đều tra Thiết Thành có bao nhiêu võ giả Bão Nguyên Cảnh đã có kết quả chưa. Trung niên thành chủ hỏi .

- Đều đã điều tra qua, Thiết Thành tuy là thành thị loại nhỏ, nhưng võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng phải chừng 240 ngươi, nhưng lại đang tăng mạnh, trong đó không thiếu võ giả Bão Nguyên Cảnh của các đại tông môn.

- Ân, Thú Triều quả thật rất nguy hiểm, bất quá có thể rèn luyện khinh nghiệm chiến đấu của võ giả, cao tầng của đại tông môn có lẽ cũng có ý định này, đúng rồi, còn cường giả Tinh Cực Cảnh chạy đến thì sao?

- Tạm thời không có.

Chân mày trung niên thành chủ cau lại, tự nhủ:

- Cái này thật không tốt lắm, giờ còn không rõ đây là Thú Triều cỡ nhỏ hay là cỡ trung, nếu là xuất hiện Thất cấp yêu thú, Thiết Thành đương nhiên sẽ không thủ được, hy vọng sẽ không xảy ra chuyện này.

- Ta nghĩ không có khả năng này đâu! Thất cấp yêu thú chỉ có một số sơn mạch cỡ trung hoặc là rừng rậm mới có, trong vòng ngàn dặm của Thiết Thành cũng không có sơn mạch cỡ trung và rừng rậm, lớn nhất là Hoang Nguyên sơn mạch nhưng chẳng qua chỉ là sơn mạch loại nhỏ, phương viên mấy ngàn dặm thôi.

- Hy vọng là thế đi.

Chạy một ngày một đêm, mọi người đều đã miệt mỏi không chịu nổi, rất nhiều người vốn bị thương liền chết tươi trên đường, lại thêm một lượng lớn chết dưới tập kích của yêu thú.

- Nhân số giảm đi, không biết đến được Thiết Thành còn lại được bao nhiêu

Quan sát đám người, Diệp Trần thở dài một hơi. Nhân số hiện giờ còn lại cũng không đến một ngàn, không sai biệt lắm với số đầu người của ba thôn. Chợt lại quan sát tiều phu cách đó không xa, Diệp Trần cười cười, vận khí của đối phương không tệ, trong chiến đấu ác liệt cũng không bị chết, ngược lại lại tứ Luyện Khí cảnh tầng thứ tám đỉnh phong đột phá đến tầng thứ chín, đến khi Thú Triều lần này kết thúc, có hy vọng đột phá đến Ngưng Chân Cảnh.

Điền Hạo bội phục nhìn thoáng qua Diệp Trần.

- Ngươi một người giết yêu thú đã đến năm sáu ngàn rồi, ta còn không được một phần ba của ngươi nữa.

Mỗi lần yêu thú tập kích, Diệp Trần đều một mình xông vào đàn thú, chém giết những Lục cấp yêu thú có lực uy hiếp, hơn nữa mỗi lần lại có thể toàn thân trở ra, khiến cho bọn người Điền Hạo có chút kính nể. Trong ấn tượng của bọn hắn, thực lực tương đương thậm chí vượt qua Diệp Trần đều có cả, nhưng không có người nào làm được nhẹ nhõm như hắn cả.

- Tiểu huynh đệ, gia nhập Lãm Nguyệt Lâu chúng ta, cam đoan sẽ cho người thêm nhiều tài nguyên để tăng tu vi.

Mỹ phụ từng thời khắc không quên việc mời chào Diệp Trần .

Diệp Trần cười khổ nói:

Tạm thời không có hứng thú.

- Vậy ngươi hãy suy nghĩ cho thật kĩ đi, dù sao ngươi cũng không lỗ lả gì, cảm thấy Lãm Nguyệt Lâu không tốt liền có thể tùy thời rời khỏi.

Mỹ phụ đối với Lãm Nguyệt Lâu thập phần có lòng tin, cho rằng sau khi Diệp Trần gia nhập vào rồi tuyệt đối sẽ không có chuyện rời khỏi, nhưng giờ

vấn đề là đối phương còn không có gia nhập.

Lại một buổi qua đi.

Một tòa thành trì phương viên mười dặm đập vào tầm mắt.

- Đã đến Thiết Thành rồi, cuối cùng đã tới.

- Nhanh đi vào, đến bên trong là an toàn rồi.

Mọi người sống sót thập phần quý trọng đối với sinh mạng, nguyên một đám nhao nhao chạy đến.

Mỹ phụ lướt đến giữa không trung, đề khí quát to:

- Nhanh mở cửa thành.

Không đợi mỹ phụ hô tiếng thứ hai, cửa thành cực lớn đã mở ra, từng đám binh sĩ xếp hàng ở hai bên, đại đội trưởng nói:

- Toàn bộ tiến vào đi, không được trì hoãn.

Tiến vào Thiết Thành, tất cả mọi người thở phào một hơi, một ít người đạt đến cực hạn, lập tức hôn mê bất tỉnh .

- Thật nhiều người.

Nhìn qua Thiết Thành đã chật kín hết chỗ, Diệp Trần chấn động .

Điền Hạo nói:

- Xem ra tất cả mọi người ở phụ cận đã tụ hội tới, kế tiếp chính là quyết chiến với yêu thú rồi, hy vọng có thể thủ được vững vàng.

- Không có Thất cấp yêu thú thì thủ vững không phải là vẫn đề.

Không biết gã võ giả Bão Nguyên Cảnh nào nói ra.

Gào gào!

Ngay một khắc bọn người Diệp Trần đi vào bên trong cửa thành, ở phương hướng Hoàng Sơn Trấn, có rất nhiều yêu thú chạy khắp nơi trong núi, đông nghịt, thập phần khủng bố.

Bên trong Thú Triều, Ngũ cấp yêu thú không cách nào tính toán được, Lục cấp yêu thú tính ra đếm hàng trăm, kinh khủng hơn chính là yêu thú ở phía sau. Một thân ảnh to lớn di động đến, đến mức, núi nhỏ sụp đổ, đại địa vang lên động tĩnh ù ù, phảng phất như sinh ra cơn địa chấn nhỏ vậy

Đây là một đầu mãng xà dài đến ngàn mét, trên đầu có hai cái sừng dài, lân phiến toàn thân hiện lên sắc xanh vàng lớn chừng cái chậu rửa mặt, hai cái đuôi tùy ý quét động qua, đại địa rạn nứt, đá vụn bay loạn, mà ở trong miệng nó có khí tức tanh hôi được thổ nạp ra, hình thành nên vô số khí lưu giống như mây đen bao phủ toàn thân.

Ầm ầm!

Song Giác Mãng Xà trườn qua Hoàng Sơn Trấn, toàn bộ Hoàng Sơn Trấn đều triệt để văng tung tóe, lập tức bị san thành bình địa, nhìn không ra trước kia còn một thôn trấn như vậy tồn tại.

Hống hống hống hống hống hống rống...

Tiếng hô của yêu thú kinh thiên động địa, đánh đến hướng Thiết Thành.

- Cái gì, ở đây rõ ràng có Thất cấp yêu thú?

Một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ từ xa xa thấy được bóng dáng của Song Giác Mãng Xà, quá sợ hãi vội vàng vận khởi khinh công, lao đến hướng Thiết Thành.

Phốc phốc!

Con mắt của Song Giác Mãng Xà gắt gao nhìn đối phương, mở ra miệng

rộng, có vô cùng nhiều yêu khí hội tụ ở cổ họng nó, rồi sau đó có một cột sáng đen kịt được phóng ra ngoài.

Khoảng cách mười dặm chỉ trong nháy mặt, võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ này hừ một tiếng, thân thể bị thiêu thành tro bụi, hài cốt cũng không còn.

Tựa hồ còn chưa đã ghiền, đầu Song Giác Mãng Xà này lại phóng ra vài cột sáng đen kịt, xiên qua ngọn núi ở phụ cận, núi đá từ trên đỉnh sụp đổ xuống, âm thanh ù ù nổi lên bốn phía .

Tốc độ của yêu thú rất nhanh, hơn tốc độ mọi người chạy đến rất nhiều, chỉ qua thời gian có nửa ngày liền đi tới ngoài mười dặm Thiết Thành.

Song Giác Mãng Xà dựng thẳng nửa người cao ngất lên, cao không khác lắm với một ngọn núi, như cột chống trời, nó lại mở ra cái miệng rồng lần nữa, phun ra một cột sáng đen kịt đến trên tường thành Thiết Thành ở cách đó mười dặm.

Tường thành bị phá hủy như đậu hủ, không biết có bao nhiêu người chết dưới cột sáng này, trong đó kể cả ba bốn tên võ giả Bão Nguyên Cảnh nữa.

Có võ giả nhận ra thân phận của Song Giác Mãng Xà, sợ hãi nói:

- Là Thất cấp yêu thú.

- Thất cấp yêu thú Giác Long Mãng!

- Sao có thể, trong vòng ngàn dặm sao lại tồn tại Giác Long Mãng được.

- Bằng vào chúng ta sao có thể ngăn trở Thất cấp yêu thú Giác Long Mãng tập kích, có chạy không!

Có không ít võ giả Bão Nguyên Cảnh sắc mặt tái nhợt, nổi lên lòng chạy trốn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 201: Trốn. (Thượng,Hạ)

Trên một đoạn tường thành khác, nội tâm Diệp Trần sụp đổ hơn phân nửa. Làm sao cũng không nghĩ đến được, Thất cấp yêu thú nói xuất hiện liền xuất hiện, hơn nữa lại xuất hiện sớm như vậy. Tất cả võ giả Bão Nguyên Cảnh trong nội thành cộng lại cũng không nhất định có thể hơn được Thất cấp yêu thú. Dù sao thiên tài khủng bố như Huyền Hậu cũng không phải có thể tùy ý thấy được, huống chi thực lực của đầu Thất cấp yêu này còn không cách nào xác định được, nói không chừng tương đương với võ giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ ấy chứ, khi đó thì dù có thiên tài như Huyền Hậu cũng không phải là đối thủ của nó.

"Không biết khi ta đạt đến tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ có thể đánh bại Thất cấp yêu thú không, theo lời của Thiên Lôi Tán Nhân thì tựa hồ rất khó, Kiếm Ý đại thành cũng chỉ có thể chạy trốn, không cách nào chống lại. " Diệp Trần cho tới bây giờ còn chưa thấy qua Thất cấp yêu thú, cũng chưa từng gặp cường giả Tinh Cực Cảnh tác chiến chính diện, nên không cách nào phán đoán được chiến lực của Thất cấp yêu thú và cường giả Tinh Cực Cảnh đến cùng đạt đến cấp bậc gì.

Rất hiển nhiên Thiết Thành không có là thiên tài khủng bố như Huyền Hậu, không cách nào dùng tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ mà có thể chống lại thất cấp yêu thú Giác Long Mãng. Khi Giác Long Mãng phun ra đạo hắc khí thứ hai thì rốt cuộc cũng có Võ giả Bão Nguyên Cảnh lâm trận đào thoát được. Đối với bọn họ mà nói thì Thiết Thành diệt vong cũng chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi. Hiện tại nếu như không ly khai, đợi lát nữa muốn rời khỏi cũng khó khăn. Tánh mạnh cũng chỉ có một mà thôi.

Ầm ầm!

Lại một đạo hắc khí nữa xuyên qua hư không đánh trung cự đại thành

môn Thiết Thành. Sau một khắc, thành môn dày đến một mét, được chết tạo từ sắt thép bị độc khí ăn mòn. Độc khí không bị hao tổn bao nhiêu vẫn một mực tiếp tục bay tới trung ương thành chủ phủ. Thành chủ phủ bị phân thành hai nửa. Độc khí đi một đường thẳng tắp mười mét. Mọi vật trên đường đi của nó đều biến mất dạng không thấy tăm hơi. Một chút cũng không còn.

- Thành chủ chết, mọi người chạy mau!

- Cái gì, thành chủ cũng chết, cái này còn thủ cái rắm gì nữa!

- Chờ một chút, nói không chừng có Cường giả Tinh Cực Cảnh chạy tới.

- Thú triều cũng không phải chỉ có xảy ra ở xung quanh Thiết Thành. Những thành thị khác đồng dạng cũng tao ngộ thú triều. Chỉ sợ Cường giả Tinh Cực Cảnh không thể đến cứu viện.

Đàn thú còn chưa có tiến hành hãm thành đến lúc nguy cấp thì nhân tâm những võ giả ở Thiết Thành đã tan rã.

- Thủ không được, chỉ còn chạy trốn thôi!

Diệp Trần đứng bên cạnh, bọn người Điền Hại chỉ còn biết cười khổ nói.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Việc đến nước này, lưu lại cũng chỉ là chịu chết.

Tại Hoàng Sơn Trấn, bởi vì không có thất cấp yêu thú nên bọn họ mới có thể liều mạng, tranh thủ bảo hộ thêm nữa... Nhưng hiện tại, ai có thể lưu lại để bảo vệ cho mọi người chạy trốn. Ai cũng không thể bảo hộ, hiện tại trước mặt là thất cấp yêu thú. Võ giả Bão Nguyên Cảnh quá trước mặt của thất cấp yêu thú cũng chủ là con sâu cái kiến. Trừ phi số lượng đạt tới trình độ kiến cắn chết voi thì mới có hi vọng.

Bầu trời tối sầm lại, hắc khí đột nhiên hướng tới chỗ Diệp Trần bay tới.

- Nguy hiểm!

Diệp Trần thân hình lập lòe, đứng nguyên tại chỗ lưu lại một đạo tàn ảnh chân khí. Điền Hạo cũng với mỹ phụ phản ứng ngay sau Diệp Trần. Thi triển khinh công đến cực hạn, đám người Diệp Trần nhanh chóng di động sang bên phải.

Phốc phốc!

Mặt khác vài tên Võ giả Bão Nguyên Cảnh phản ứng không kịp, tính thêm cả tường thành cũng bị hắc khí thôn phệ, đến cả hài cốt cũng không còn.

Sắc mặt Điền Hạo tái nhợt, vừa rồi hắn phản ứng rất nhanh, bất quá tốc độ lại không có đủ nhanh. Thời khắc mấu chốt, Diệp Trần mới thoáng đẩy hắn một phát mới giúp cho bản thân hắn tránh khỏi phạm vi công kích của hắc khí.

Nhìn qua bên tường thành bị biến mất, trong lòng Điền Hạo thập phần sợ hãi, hắn nghiêng đầu đối với Diệp Trần cảm kích nói:

- Ta thiếu nợ ngươi một mạng. Ngày sau tất sẽ trả lại.

Diệp Trần không nói gi, hắn tựa hồ cảm ứng được cái gì đó, quay đầu về phía chân trời nhìn lại.

- Như thế nào?

Mỹ phụ cùng Điền Hạo nghi vấn hỏi.

- Có Cường giả Tinh Cực Cảnh đến!

Diệp Trần từ từ thở ra một hơi khí tức.

- Cường giả Tinh Cực Cảnh đến. Thiết Thành được cứu rồi!

Nói cho cùng mầy người đều không đánh lòng chứng kiến toàn một nhân loại trong thành lọt vào trận đồ sát của yêu thú.

Nơi chân trời xa, một điểm hỏa quang dần dần phóng đại.

Hỏa mang tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt khoảng cách vẫn còn trên ngàn trượng vậy mà thoáng cái thân ảnh bên trong hỏa quang đã có thể thấy được hình dáng rõ ràng. Người này giống như một hỏa cầu khổng lồ phóng tới.

Thấy thế Điền Hạo vận chuyển chân khí, giương giọng nói:

- Mọi người không nên tuyệt vọng, Cường giả Tinh Cực Cảnh của Luyện Hỏa Môn ta đã đến đây cứu viện.

- Là sự thật, thực sự Cường giả Tinh Cực Cảnh đã đến Thiết Thành.

Hỏa mang thanh thế vô cùng lớn, chỉ chốc lát sau, mọi người tựu đều cảm nhận được khí thế cùng nhiệt động nóng bỏng của người này. Giác Long Mãng trong bầy yêu thú đồng thời cũng phát hiện ra hỏa mang. Ánh măt nó lạnh như băng gắt gao khóa chặt lấy phương vị của hỏa mang. Sau đó há mồm phun ra một đạo hắc khí đen kịt.

- Phá cho ta!

Thanh âm từ trong hỏa mang truyền ra. Ngay sau đó một đạo đao khí hỏa diễm thật lớn phách không bắn tới cùng hắc khí đối trọng.

Oanh!

Sóng xung kích đáng sợ tầng tầng lớp lớp bắn ra bốn phương tám hướng. Trên mặt đất chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái hố rộng vài trăm mét, sau mấy chục thước.

Bá!

Hóa mang tản ra, bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh đám người Điền Hạo. Là một lão giả đã hơn sáu mươi tuổi, mặc một bộ trường bào, ống tay áo có hỏa diễm đồ vân.

Điền Hạo cung kính nói:

- Thái thượng trưởng lão!

Lão giả gật đầu, ngưng trọng nói:

- Để cho tất cả mọi người ly khai Thiết Thành, tiền về Kim Đỉnh Thành, chỉ có chỗ đó mới có thể thủ được.

- Cái gì? Có thái thượng trưởng lão tại đây chúng ta nhất định có thể thủ được ở Thiết Thành.

Điền Hạo sững sờ nói, hắn thực không ngờ được lão giả sẽ nói ra những lời như vậy.

Lão giả thời dài một hơi:

- Nếu như là thất cấp yêu thú khác thì ta có lòng tin bản thân mình có thể chống lại, thậm chí là đánh bại, nhưng là Giác Long Mãng này lại cường đại vô cùng. Thực lực không sai biệt lắm thì có thể so với Tinh Cực Cảnh trung kỳ võ giả. Ta chỉ có thể tạm thời ngăn chặn nó được một lúc. Một lúc sau, ngay cả ta cũng phải chạy trốn.

- Thái thượng trưởng lão cũng không đánh lại nó?

Điền Hạo hít một hơi lãnh khí.

Diệp Trần im lặng, mang theo gần trăm vạn nhân khẩu chạy tới mấy ngàn dặm đường để đến Kim Đỉnh Thành. Đây tuyệt đối không phải là một ý kiến hay. Trong lúc thú triều xảy ra thì bên ngoài thành khắp nơi đều là yêu thú. Đừng nói là gần trăm vạn nhân khẩu. Chi dù là có ngàn vạn nhân khẩu đi chăng nữa nếu như gặp phải yêu thú thì cũng bị tàn sát sạch sẽ. Nhưng đối phương cũng nói rõ, bản thân chỉ có thể ngăn chặn được Giác Long Mãng trong chốc lát, không có cách nào có thể đánh bại được nó. Nói cách khác thì trốn cũng chết mà không trốn cũng chết. Gàn trăm vạn nhân khẩu ở Thiết Thành vận mệnh đã định, không có cách nào có thể thay đổi.

Ngay khi hai người còn đang đối thoại thì kích thứ hai của Giác Long Mãng đã đến!

Xoẹt!

Hắc khí đen kịt lóe lên rồi biến mất, bầu trời sáng tối bất định.

- Mau dẫn người ly khai, ta chỉ có thể ngăn chặn được một phút đồng hồ.

Lão giả đột ngột từ dưới đất bay lên trong tay xuất hiện một mồi hỏa diễm thiêu đốt Đại Khảm Đao. Khảm Đao ở trong hư không xuất ra một đạo kinh diễm đường vòng cung, trảm tới hắc khí.

Hắc khí một lần nữa bị đánh tan, tay cầm đao của lão giả lại tiếp tục chém tới Giác Long Mãng.

Điền Hạo nhanh chóng thông tri cho mọi người. Hiện giờ tất cả mọi người đều biết được sự tình, không thể không mở ra ba mặt của thành, chuẩn bị hướng tới Kim Đỉnh Thành chạy trốn. Chỉ trong chốc lát công phu, tất cả mọi người lui trở về Thiết Thành, nguyên lai là bốn phương tám hướng đồng dạng đều có thú triều đi qua. Số lượng cũng trên trăm vạn, đông nghịt một mảnh. Hiện tại đã vây quanh Thiết Thành chật như nêm cối. Đừng nói là người bình thường, coi như là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ võ giả cũng chưa chắc có thể đột phá qua tầng tầng lớp lớp yêu thú.

- Hỏng bét!

Trên tường thành, sắc mặt tất cả Võ giả Bão Nguyên Cảnh trắng bệch, trước đó bọn hắn còn có thể dựa vào thực lực của bản thân để mà ly khai, hiện tại khắp núi đồi, đâu đâu cũng có yêu thú. Trong đó không thiếu lục cấp yêu thú đỉnh phong. Làm sao có thể trốn được nữa. Sớm biết tình cảnh như bây giờ thì đã trốn đi từ lúc trước.

Ầm ầm!

Tốc độ yêu thú cực nhanh, thời gian không đến nửa chén trà Thiết Thành

hoàn toàn biến thành mỳ vằn thắn. Trên bầu trời dưới tường thành mỗi một tấc không gian đều có thể chứng kiến đủ loại yêu thú.

Những người gặp nạn đầu tiên chính là võ giả đứng ở trên tường thành. Cơ hồ trong nháy mắt tựu có tới mấy trăm người bị yêu thú phi hành xe thành phấn vụn. Trong đó kể cả một gã Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ võ giả đã từng đánh chết một đầu lục cấp yêu thú - Tứ Túc Liệt Hỏa Điểu.

- Phong Vân Tàn Quyển!

Đối mặt với phần đông yêu thú phi hành, Diệp Trần lựa chọn kiếm chiêu có lực công kích trong phạm vi rộng. Một kiếm chém ra, kiếm khí xoắn động khí lưu, hình thành cực đại phong long quyển

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy.....

Ngũ cấp yêu thú chỉ cần khẽ tới gần phong long quyển cũng sẽ bị nó hút vào bên trong cắt thành phấn vụn. Ngũ cấp yêu thú tuy rằng có được phòng ngự rất cao nhưng cũng không cách nào ổn định được thân thể. Bị phong long quyển hút lấy, bay vòng tròn trên không rồi cuối cùng cũng bị kiếm khí kích xạ chém giết.

Ngao a.....!

Một tiếng sói tru kinh thiên động địa truyền đến khiến cho bọn người Diệp Trần chấn động tâm thần, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía xa.

Phía trên đàn thú, một đầu yêu lang cực lớn tỏa ra yêu khí cường đại hướng đến Thiết Thành chém giết. Đúng là lục cấp yêu thú vương giả - Âm Phong Lang.

Không đợi cho mọi người kịp phản ứng, lại có một tiếng gầm gừ từ phía xa truyền lại, đại địa kịch liệt lắc lư, một đầu yêu hùng so với Âm Phong Lang còn to lớn hơn rất nhiều nhảy dựng lên. Như là hắc vân nhanh chóng bay tới Thiết Thành, khí tức thô bạo khiến cho yêu thú phi hành trên bầu trời

tứ tán mở ra một lối đi, không dám tới gần.

- Lục cấp yêu thú đỉnh phong Âm Phong Lang!

- Lục cấp yêu thú đỉnh phong Hắc Khôi Hùng!

Mỹ phụ thì thào lên tiếng.

Điền Hạo hung hăng hít vào một hơi khí tức, mở miệng nói:

- Mấy vị lúc này không trốn, thì không còn có cơ hội nữa đâu.

Âm Phong Lang cùng Hắc Khôi Hùng đều là lục cấp yêu thú vương giả, với thực lực của bọn hắn căn bản là không có lực chống lại. Mà về sau yêu thú càng nhiều, nào ai biết còn có lục cấp yêu thú đỉnh phong nào chạy tới nữa không.

Diệp Trần liếc nhìn Thiết Thành ở sau lưng, bất đắc dĩ nói:

- Trốn a!

Vèo! Vèo! Vèo!....

Trong lúc mấy người nói chuyện thì tuyệt đại bộ phận Võ giả Bão Nguyên Cảnh tại Thiết Thành đều thi triển khinh công hướng tới phía yêu thú tương đối thưa thớt mà bỏ chạy.

Ba người Diệp Trần theo sát ngay sau mọi người.

Ah!

Phía trước có vài tên Võ giả Bão Nguyên Cảnh đột nhiên bị một đầu lưỡi dài nhỏ cuốn lấy, trên đầu lưỡi là những gai nhọn mọc ngược xuôi, nhẹ nhàng kéo một phát, thân thể của mấy người kia chia năm xẻ bảy.

- Là lục cấp yêu thú đỉnh phong Tam Nhãn Thiềm Thừ, chạy mau!

Nghe vậy đến cả Diệp Trần ở bên trong cũng phải tăng tốc độ lên cực hạn, căn bản không dám dừng lại một giây phút nào. Nơi đây đã không còn là địa phương mà Võ giả Bão Nguyên Cảnh có thể hoành hành. Chỉ có Cường giả Tinh Cực Cảnh mới có thể tự do xuất nhập.

Kế tức nửa khắc đồng hồ trôi qua, có hơn hai trăm tên Võ giả Bão Nguyên Cảnh bị tổn thương, còn lại không đến một trăm tên đại đa số đều chết dưới trảo của lục cấp yêu thú. Một số nhỏ thì bị thương nặng ngã xuống bầy thú, bị vô số yêu thú cấp thấp vây công cắn xé.

- Thái Thượng Kinh Vân!

- Liệt Nguyên Trảm!

- Hồ Quang Trảm!

Ba người Diệp Trần đồng dạng không dễ chịu gì, tuy nhiên bọn họ cẩn thận từng li từng tý tránh khỏi lục cấp yêu thú đỉnh phong, rất nhanh bị một đám lục cấp yêu thú bình thường bao vây lâm vào trong nguy cơ.

Bên kia thái thượng trưởng lão của Luyện Hỏa Môn cùng Giác Long Mang đang chiến đấu đến hồi gay cấn.

Giác Long Mãng trừ công kích từ xa cực kỳ lợi hại ra thì năng lực cận chiến lại càng mạnh hơn. Lăng không qua vài trăm mét thôi là trong phạm vi ngàn mét không khí toàn bộ bị khu trừ, trở thành trạng thái chân không. Tại bên trong bất luận là vật thể gì đều không có tồn tại sức nặng.

Lão giả hét lớn một tiếng, hỏa mang trên người tỏa ra hung mãnh. So với trước càng cường đại hơn, chẳng mấy chốc mà lão giả trở thành nhân hình hỏa trị.

Phanh!

Một đao chém lên đuôi của Giác Long Mãng, lão giả liền bị đánh bay ra ngoài, mượn cỗ lực đạo này thân hình hắn lập lòe, hướng tới chỗ ba người

Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 202: Dung Hợp Kiếm Chiêu. (Thượng,Hạ)

- Đi mau!

Lão giả phất tay giết chết đám lục cấp yêu thú đang vây công ba người. Sau đó lão giả nhanh chóng bắt lấy Điền Hạo, dùng tốc độ nhanh gấp mấy lần âm thành lao qua lớp lớp vòng vây.

Diệp Trần cùng mỹ phụ nhìn nhau cười khổ. Bọn hắn cũng không có được tốc độ biến thái như vậy. Hơn nữa cũng không dám theo sau lưng lão giả, ai biết được Giác Long Mãng có thể hay không phát ra công kích từ xa truy kích hắn.

Quả nhiên một đạo hắc khí đen kịp từ xa phóng tới lão giả.

Một tiếng nổ kinh thiên phát ra, thân ảnh lão giả cùng Điện Hạo biến mất không thấy đâu nữa.

- Chúng ta nhanh chóng ly khai a! Đợi Giác Long Mãng đuổi tới, hẳn phải chết là không thể nghi ngờ!

- Ân!

Diệp Trần cùng mỹ phụ sóng vai bay vút đi, hai người tận lực tránh qua lục cấp yêu thú đỉnh phong. Mà bọn họ cũng không dám liều mạng giết chóc quá nhiều, chỉ sợ Giác Long Mãng phát hiện ra sự tồn tại của bản thân.

- Yêu thú quá nhiều, lại không thể nào tạo ra động tĩnh quá lớn!

Nhìn yêu thú rậm rạp chừng chịt cùng yêu khí che lấp bầu trời, mỹ phụ không khỏi nhíu mày.

Diệp Trần động dạng cũng cảm giác được rất khó giải quyết, Giác Long Mãng tựu ở phía sau không bao xa, một khi giết chóc động tĩnh quá lớn, tự nhiên bị nó phát hiện. Đến lúc đó cho dù bọn hắn có thủ đoạn thông thiên đều khó thoát khỏi cái chết. Như vậy chỉ có thể toàn lực thúc dục Phân Thân Hóa Ảnh khinh công.

Không do dự nhiều, Diệp Trần liền thò tay bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của mỹ phụ, rồi sau đó thân thể run lên. Tại trong hư không phân hóa thành từng đạo chân khí tán ảnh. Chân than dĩ nhiên là mang theo mỹ phụ lao ra, tốc độ rõ ràng không tính là nhanh nhưng cũng đủ để tránh khỏi sự chắn đánh bao vây của bầy yêu thú.

- Ngươi!

Mỹ phụ vô thức muốn thu bàn tay về. Hiện Diệp Trần thi triển chính là một môn khinh công đặc biệt, mỹ phụ tự nhiên nhận ra được điều đó, nàng dùng chân khí truyền âm nói:

- Tuyệt kỹ khinh công này tuy có đặc biệt có thể phân ra chân khí tàn ảnh. Thế nhưng lại có thể dễ dàng hấp dẫn được sự chú ý của yêu thú. Phải biết rằng có một số yêu thú có thể nhìn thấu chân thân.

Diệp Trần nói:

- Không thử làm sao biết.

Rồi đấy! Rồi đấy! Rồi đấy!

Thân ảnh hai người tiêu tan bất định, vừa thực vừa giả, không ít yêu thú cấp thấp bị choáng váng, đầu quay như chong chóng, chật vật không chịu nổi.

Xiệp!

Đúng lúc này một vật thể vừa dài vừa nhỏ cuốn tới, tốc độ sánh ngang tốc độ ánh sáng.

- Coi chừng!

Mỹ phụ ngừng thở, vật thể nhỏ dài ấy nàng không xa lạ gì. Chính là đầu lưỡi của lục cấp yêu thú đỉnh phong Tam Nhãn Thiềm Thừ. Tam Nhãn Thiềm Thừ có ba con mắt, con mắt thứ ba của nó có thể khám phá ra chân thân. Chỉ cần cấp bậc không có quá cường đại thì mặc ngươi thiên biến vạn hóa cũng đừng mơ tưởng có thể lừa gạt được nó.

Đầu lưỡi đầy gai nhọn trải rộng quá nhanh. Đồng thời khi thanh âm của mỹ phụ vang lên thì đầu lưỡi đã đem thân thể hai người cuốn lấy, sau đó nhẹ nhàng kéo một phát.

Phốc! Phốc!

Thân thể hai người chi năm xẻ bảy, bất quá cũng chỉ là chân khí tàn ảnh.

Mỹ phụ kinh nghi nói:

- Ngươi như thế nào có thể tránh được?

Diệp Trần nói:

- Chỉ cần không vượt qua phản ứng cực hạn thì ta đều có biện pháp tránh đi, điểm ấy ngươi yên tâm.

- Ha ha! Ngươi thực không cân nhắc gia nhập Lãm Nguyệt Lâu chúng ta.

Mỹ phụ lại cực lực khuyên bảo Diệp Trần gia nhập vào tổ chức của nàng.

- Trước chạy trốn khỏi nơi này rồi nói sau!

Liên tục phân ra chân khí tàn ảnh đối với Diệp Trần khiến chân khí tiêu hao rất lớn. Dù sao thì thi triển khinh công cần phải duy trì chân khí liên tục. Trong khoảng thời gian ngắn hắn đã tổn thất mấy chục chân khí tàn ảnh rồi.

Nhanh chóng ném vào trong miệng một viên Bổ Khí Đan, chân khí của Diệp Trần lại bộc phát tăng lên, hắn có thể thôi động khả năng của mình đến cực hạn.

Xíu.....UU!!!

Mượn chân khí tàn ảnh để mê hoặc, hai người theo yêu khí nồng đậm một mực xuyên qua đi ra khỏi phạm vi thú triều.

- Rốt cuộc cũng trốn thoát.

Mỹ phụ hung hăng hít thở không khí.

Diệp Trần không có ý tứ buông tay nàng ra, mang theo nàng hướng tới phụ cận sơn mạch bay vút đi.

Mỹ phụ giống như cười mà không phải cười nói:

- Tiểu quỷ, chúng ta đã chạy qua được lớp lớp vòng vây, còn muốn giữa chặt lấy tay ta tới khi nào, tuy nhiên ta không thèm để ý.

Diệp Trần tỉnh táo nói:

- Ngươi muốn chết thì có thể buông tay.

- Có ý tứ gì?

Mỹ phụ biết Diệp Trần sẽ không thối tha như vậy.

- Ý tứ rất đơn giản, chúng ta đã bị Giác Long Mãng khóa chặt, may mắn là nó không có đuổi theo.

Giác Long Mãng là thất cấp yêu thú, không phải nó không am hiểu một hai kỹ xảo, đối với nó việc đuổi giết hai Võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng chỉ đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

- Đoán chừng là nó khinh thường không thèm đuổi giết hai tiểu mao tử

chúng ta!

Mỹ phụ quả nhiên không dám buông tay, mất đi Phân Thân Hóa Ảnh khinh công của Diệp Trần, khả năng vẫn lạc là rất lớn. Dù sao thì lúc trước nàng cũng đã tận mắt nhìn thấy Diệp Trần như thế nào mà mang nàng lao ra khỏi lớp lớp vòng vây.

Trong bầy thú, Giác Long Mãng nửa người trên đứng vững, như một cây cột chống trời. Một đôi mắt lạnh như băng xuyên qua yêu khí, chăm chú khóa chặt Diệp Trần cùng mỹ phụ ở phương xa. Chính như theo lời mỹ phụ nói với tư cách là thất cấp yêu thú nó khinh thường tự tại không thèm đuổi giết hai người, chỉ cần phun ra một đạo yêu khí là có thể.

Miệng mở rộng ra, yêu khí tụ tập lại. Giác Long Mãng phun ra một đạo hác khí đen kịt, trong nháy mắt hắc khí đả thông yêu khí bị phong tỏa, liền xuất hiện bên ngoài vài dặm.

Tâm Diệp Trần không có dừng lại, khẽ quát một tiếng.

- Bạo!

Thân hình hai người đột nhiên nổ tung, mảng lớn tàn ảnh hướng ra bốn phương tám hướng bắn ra tứ tung.

Phốc một tiếng!

Tam phần là tàn ảnh không có tránh thoát khỏi phạm vi công kích của hắc khí. Trong khoảnh khắc tan thành mây khói, hắc khí đen kịt, uy lực không hề giảm một chút nào vẫn tiếp tục bay tới một ngọn núi dựng đứng cách đó không xa đục thủng một lỗ trên đại sơn.

Núi non trùng điệp núi non, trùng điệp sơn mạch bên trong. Bởi vì nguyên nhân sinh ra thú triều là dĩ nhiên những nơi thường tập trung yêu thú trước đó hiện giờ không nhìn thấy bóng dáng một con yêu thú nào.

Vị!

Một ngụm máu tươi được phun ra, thân hình Diệp Trần trở nên lung lay.

Bắt lấy cánh tay của Diệp Trần, mỹ phụ mang theo hắn rơi trên sơn đạo gập ghềnh.

- Ngươi bị thương!

Mỹ phụ trước đó vẫn còn khiếp sợ, hiện tại nàng mới biết được thi triển chiêu đó cần phải trả một cái giá lớn như thế nào.

Nhét một khỏa Liệu Thương Đan trị giá tới mấy vạn lượng hoàng kim vào miệng, Diệp Trần ngồi đả tọa dưới đất. Sắc mặt tái nhợt nói:

- Ba đạo chân khí tàn ảnh bình thường là cực hạn của ta. Năm đạo chân khí tàn ảnh khi sử dụng lại khiến cho chân khí hỗn loạn. Bình thường nếu như tạo ra nhiều chân khí tàn ảnh như vậy thì kinh mạch của ta cũng chịu thụ thương không nhẹ. Ngươi giúp ta hộ pháp, ta trước tiên thoáng điều tức một cái.

- Tốt! Ngươi sẽ không sợ ta hại ngươi sao?

Diệp Trần nói:

- Ngươi có thể thử xem.

- Kháo! Ngươi tỉnh táo một cách đáng sợ, nhất định còn có hậu thủ.

Mỹ phụ lắc đầu, nàng cùng Diệp Trần ở chung không lâu, mặc kệ gặp bất cứ nguy hiểm gì đều không thấy đối phương lộ ra vẻ kinh hoảng. Theo như lịch duyệt của nàng thì tự nhiên biết rõ Diệp Trần không phải đối tượng dễ trêu chọc. Muốn ám toán hắn khó như lên trời. Huống chi nàng thật không muốn mưu tài sát hại tính mệnh của hắn.

Nhắm mắt lại, Diệp Trần rất nhanh tiến vào trạng thái chữa thương.

Một giờ qua đi! Diệp Trần nhổ ra một ngụm máu tươi, sau đó chậm rãi đứng lên.

- Nơi này không nên ở lâu, chúng ta nhanh chóng tiến đến Kim Đỉnh Thành.

Mỹ phụ gật đầu:

- Trong lúc thú triều, yêu thú sẽ không ngừng chạy đến, lần này không phải là loại thú triều đơn giản.

Vèo! Vèo!

Hai người triển khai khinh công, hướng tới phía xa lao đi.

Tại lúc hai người ly khai không bao nhiêu lâu thì Thiết Thành bị san bằng thành bình địa. Đồng thời cũng có hai đạo nhân ảnh xuất hiện.

- Ai, tới chậm!

- Tăng thêm Thiết Thành nữa thì đã có tới hơn hai mươi tòa thành bị hủy diệt, nhân số tử vong vượt qua ba ngàn vạn.

- Theo trình độ thành thị bị phá hủy thì có lẽ là một đầu thất cấp yêu thú đã đi qua nơi này. Khá tốt không có bát cấp yêu thú. Nếu không thì cỡ trung cấp thành thị cũng không thể nào thủ được.

- Bình thường những đợt thú triều trước không có xuất hiện nhiều thất cấp yêu thú như vậy. Lần này xem như là trường hợp đặc biệt, xuất hiện hơn mười đầu thất cấp yêu thú.

- Thú triều xảy ra khong có dấu hiệu báo trước, các tông môn ở khoảng cách xa cũng còn chưa có nhận được tin tức. Chúng ta đành phải bận rộn một hồi. Trước tiên đánh chết đầu thất cấp yêu thú này rồi nói sau!

- Ân! Bận rộn một chút thì không sao cả.

Thân ảnh hai người lóe lên rồi biến mất, tốc độ so với thái thượng trưởng lão của Luyện Hỏa Môn nhanh hơn rất nhiều.

Trong lúc thú triều, phương viên vạn dặm thậm chí là mấy vạn dặm đều không có một khu vực nào triệt để an toàn. Hiện tại sau khi thoát ly khỏi hiểm cảnh, đằng sau hai người Diệp Trần lại xuất hiện một đám yêu thú mới chạy đến.

- Hồ Quang Trảm!

Chém giết một đầu lục cấp yêu thú, mỹ phụ cười khổ nói:

- Kinh nghiệm hơn mười cuộc chiến đấu trong một ngày này thu được không nhỏ. Nhưng chỉ sợ là chưa đến được Kim Đỉnh Thành thì cũng bị hao tổn chân khí mà chết mất.

Diệp Trần im lặng. Mấy ngày nay, bọn hắn không dám ở bên bầu trời phi hành. Làm như vậy thì mục tiêu quá lớn, nói không chừng lại hấp dẫn lục cấp yêu thú đỉnh phong hay là thất cấp yêu thú tới. Nhưng đó chỉ là điều thú nhất. Điều thứ hai chính là tốc độ chạy bộ của hai người bình quân một ngày chỉ có thể đi được một, hai ngàn dặm lộ trình. Trên đường đi còn không có đảm bảo an toàn, thỉnh thoảng lại bị một ít yêu thú cấp thấp xuất hiện chặn đường.

- Mấy ngày nữa là chạy tới được khu vực Cường giả Tinh Cực Cảnh trấn giữ. Đến lúc đó thì tình huống sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Mỹ phụ nói:

- Xác thực, thú triều bạo phát đột nhiên quá mức, nếu như có dấu hiệu báo trước tựu cũng không có gây ra nhiều tổn thất thương vong đến như vậy.

Cùng nhau rời đi, qua vô số sơn thôn trang cùng thôn trấn đều lọt vào cuộc tàn sát của bãi của yêu thú. Huyết tinh tràn ngập khắp nơi phảng phất giống như địa ngục nhân gian.

Diệp Trần tuy hơi thấy cảm khái thế nhưng lúc trước thật vất vả mới có thể đem người dân ba thôn tới được Thiết Thành, kết quả là vẫn không chạy thoát khỏi cái chết. Đối mặt với thú triều, dưới Võ giả Bão Nguyên Cảnh căn

bản là không có được năng lực tự bảo vệ mình. Một khi bị đại lượng yêu thú vây quanh Võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng phải nhanh chóng chạy trốn. Theo như mỹ phụ phân tích thì thất cấp yêu thú xuất hiện, như vậy đây là thú triều loại nhỏ. Nếu như là thú triều loại trung thì phạm vi ảnh hương gấp mười lần thú triều loại nhỏ, chắc chắn sẽ có bát cấp yêu thú xuất hiện, thậm chí có khả năng có cửu cấp yêu thú.

Ùm .....ụm bò....o.....!

Một đầu yêu ngưu trên lưng mọc ra hai cánh từ trên không trung lao xuống hướng tới Diệp Trần công kích. Bàng lân yêu khí khiến cho không khí kịch liệt chấn động, gợn sóng nổi lên bốn phía.

- Cô Phong Tuyết Sát!

Đối mặt với yêu ngưu lao xuống, thần sắc Diệp Trần vẫn như thường, một kiếm đâm tới.

Yêu ngưu cảm nhận được một kiếm này vô cùng đáng sợ, đang muốn tránh đi. Nhưng vô luận là nó tránh né như thế nào thì cũng không thoát khỏi phạm vi công kích của một kiếm này. Đối phương phảng phát giống như đứng trên một ngọn núi cao ngất. Mượn độ cao của ngọn núi là một Kiếm Ý tràn ngập tuyệt sát chi niệm xuất hiện.

Phốc phốc!

Trán của yêu ngưu xuất hiện một lỗ kiếm, thân hình nó lay động rồi đổ sần xuống mặt đất.

Con mắt mỹ phụ lóa sáng:

- Ta nhớ trước đó ngươi chưa có từng sử dụng qua chiêu này. Một chiêu này uy lực lớn đến mức không thể nào tính được. Đến cả ta cũng khó có thể tránh thoát.

- Vừa mới lĩnh ngộ.

Diệp Trần mơ hồ trả lời.

Cô Phong Tuyệt Sát chính là do bản thân hắn dung hợp bảy thức Cô Phong Thập Tam Kiếm mà thành. Thuộc về phạm vi dung hợp kiếm chiêu, tại trước đây thật lớn, hắn cũng đã tựu thử dung hợp kiếm chiêu nhưng về sau xuất hiện Kinh Vân Kiếm Pháp cùng với tu vi của bản thân lúc bấy giờ nên không cách nào dung hợp được. Bây giờ hắn dùng Nhân cấp đỉnh giai kiếm pháp Cô Phong Thập Tam Kiếm mà ra tay, thực không có nghĩ tới lại thuận lợi thành công dung hợp.

Thú triều không báo trước, Cô Phong Tuyệt Sát mới có thể dung hợp được bốn thức, uy lực có thể miễn cưỡng cùng Kinh Vân Kiếm Pháp đệ tam thức so sánh không chênh lệch lắm. Hắn đánh chết trên vạn con yêu thú, rốt cuộc lần nữa dung hợp được ba thức kiếm chiêu. Uy lực thoáng cái còn muốn mạnh hơn Kinh Vân Kiếm Pháp. Chỉ so với một kiếm Luyện Tâm Nhất Kiếm tiêu tao tâm thần là còn có chút chênh lệch. So sánh với một kiếm Luyện Tâm Nhất Kiếm thì ý cảnh của Cô Phong Tuyệt Sát cao hơn rất nhiều, cùng với tiểu thành Kiếm Ý hỗ trợ lẫn nhau.

Về phần vì sao như thế, Diệp Trần rất rõ ràng. Lúc trước hắn có thể lĩnh ngộ Kiếm Ý nhưng kỳ thực cũng là do hắn tham khảo được Kiếm Ý cảnh của Cô Phong Thập Tam Kiếm, cho nên ít nhiều Kiếm Ý cùng với Cô Phong Thập Tam Kiếm có chút liên hệ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 203: Đột Phá Đến Bão Nguyên Cảnh Trung Kỳ. (Thượng,Hạ)

- Chỉ cần đem Cô Phong Thập Tam Kiếm dung hợp thành một chiêu thì uy lực tuyệt đối là vượt qua Luyện Tâm Nhất Kiếm rất nhiều. Đương nhiên, chỉ là tạm thời. Luyện Tâm Nhất Kiếm theo tu vi tăng lên thì uy lực hội càng lớn, sớm muộn gì cũng có uy lực cường đại.

Đánh chết tất cả yêu thú, trong nội tâm Diệp Trần liền hiện lên ý niệm.

Phốc, Phốc!

Lại là một đầu lục cấp yêu thú trung đẳng bị miễu sát, không có một sức phản kháng nào.

Thời gian từng ngày trôi qua, số lượng yêu thú ngày càng nhiều. Bên trong phương biên hai vạn dặm tất cả đều là bóng dáng của yêu thú, rậm rạp chằng chịt, phô thiên cái địa.

Kim Đỉnh Thành, trong phạm vi ảnh hưởng của thú triều cũng chỉ có một toàn thành thị to lớn, dài rộng vượt qua trăm dặm, diện tích so với Cuồng Phong Thành của Thiên Phong Quốc còn to lớn hơn rất nhiều. Dân số đạt tới một nghìn năm trăm vạn người, tương đương với dân số của hai mươi cái thành thị loại nhỏ cộng lại.

Trên đường phố, Võ giả Bão Nguyên Cảnh tùy ý là có thể thấy được. Võ giả Ngưng Chân Cảnh ở chỗ này thì chẳng khác nào trẻ con trên đường làng. Về phần Võ giả Tinh Cực Cảnh bên ngoài hiếm thấy thì ở đây cũng không thiếu.

- Nhìn xem, đây không phải trưởng lão nội môn của Phi Thiên ma Tông - Hắc Nha Đạo Nhân sao?

- Bên cạnh hẳn hẳn là tiền bối Hỏa Linh Tử a!

- Hai người vài thập niên trước từng rất căm thù nhau, không thể nào tưởng tượng được giờ phút này lại có thể sóng vai đi cùng nhau thành hảo hữu.

- Thiên tài cùng với thiên tài hơn phân nửa đều so sánh với nhau. Hắc Ma Đạo Nhân cùng Hỏa Linh Tử năm đó cũng được cho là trung đẳng thiên tài. Chính vì không ai chịu thua ai mà mới có thể cùng một lúc đột phát tới Tinh Cực Cảnh trung kỳ.

- Nói không tệ, thiên tài nếu như không có được thiên tài đối thủ thì rất nhanh sẽ mất đi. Mà thiên tài một khi rất nhiều thì lại càng dễ xuất hiện ra yêu nghiệt kinh tài kinh diễm, chấn nhiếp một đời.

Đối với lời nghị luận nhao nhao của mọi người, Hắc Ma Đạo Nhân gần như lựa chọn bỏ qua, hắn cười ha ha nói:

- Hỏa Linh Tử, người giết thất cấp yêu thú so với ta còn ít hơn một đầu. Xem ra ta vẫn là chiếm ưu thế a.

Hỏa Linh Tử nghiêm trang nói:

- Ngươi cũng chỉ có giết chết ba đầu thất cấp yêu thú là thôi. Ta tuy chỉ giết hai đầu nhưng mà trong đó lại có một đầu thất cấp yêu thú đỉnh phong ah.

- Bất kể ngươi nói như thế nào thì số đầu thất cấp yêu thú ta vẫn giết nhiều hơn ngươi, đây chính là sự thật nha!

Hắc Ma Đạo Nhân thản nhiên cười nói.

Chiến ý trên người Hỏa Linh Tử bay lên:

- Nếu như không thì chúng ta cùng đánh một chầu. Mấy tháng trước một trận đấu bất phân thắng bại, lần này nói không chừng là có thể phân ra thắng

thua đó!

- Ai sợ ai, thú triều qua đi, địa điểm ngươi chọn.

Hai người tiến vào bên trong một quán rượu, vẫn như trước đấu võ mồm với nhau.

Chưởng quầy không dám quấy rầy hai người, mặt nở nụ cười lấy lòng đi theo phía sau.

- Chưởng quầy, chúng ta ngồi ở chỗ này. Cho chúng ta đồ nhắm cùng vài hũ rượu thượng đẳng.

Hai người chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xống. Hắc Ma Đạo Nhân phân phó chưởng quầy.

- Hai vị ngồi đợi một lát, đồ nhắm và rượu ngon sẽ được mang ra ngay.

Chưởng quầy khom lưng cúi đầu thối lui.

Nhìn võ giả qua lại trên đường phố mà Hỏa Linh Tử bỗng nhiên cảm khái nói:

- Thời gian trôi qua thực là vui vẻ, thoáng một cái vài thập niên đã đi qua.

- Đúng vậy a! Chúng ta đời này có thể đạt tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cũng là đỉnh cao rồi, cũng không thể nào đột phá được cảnh giới cao hơn.

- Có thể đạt tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cảnh giới là ta đã thỏa mãn rồi. Nói chung, chúng ta cũng không tính là thiên tài lợi hại. Thiên tài lợi hại hôm nay phần lớn đều là Linh Hải Cảnh cường giả.

- Ha ha! Không thể so không thể so. Huyền Hậu kia chính là thiên tài cường thịnh một thời. Nhưng hiện tại xem ra thế hệ thiên tài này mới chính thức được coi là cường thịnh. Có thể so với thời kỳ thượng cổ. Như Hỏa Linh Điện có Hỏa Linh Thái Tử, hai mươi hai tuổi cũng đã là Bão Nguyên

Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. So với đại đệ tử của Phi Thiên Ma Tông ta thì thiên phú còn mạnh hơn rất nhiều.

Hắc Ma Đạo Nhân lấy lòng nói.

Hỏa Linh Tử lắc đầu nói:

- Chênh lệch xa, đoán chừng ở Nam Trác Vực chỉ có đệ nhất nhân Tiềm Long Bảng lần trước mới có thể cùng Huyền Hậu so sánh. Nhưng mà cũng chỉ là có khả năng, dù sao thì Huyền Hậu mười tám tuổi cũng đã là Cường giả Tinh Cực Cảnh. Cả Chân Linh Đại Lục còn chưa từng có người nào có thể đánh vỡ được cái ghi chép này. Ngàn năm qua không có một ai có thể.

- Ngàn năm có không có một ai có thể, vinh quang chí cao a! Bất quá dù sao thì Huyền Hậu cũng là một trường hợp đặc biệt, hơn nữa với số lượng và chất lượng thiên tài thế hệ này so với thế hệ của Huyền Hậu còn cường thịnh hơn rất nhiều.

Rất nhanh rượu và thức ăn đã được đưa lên.

Hai người vừa ăn vừa uống vừa nói chuyện phiếm.

Khoảng cách tới Kim Đỉnh Thành cũng chỉ còn có năm trăm dặm lộ trình.

Diệp Trần cùng với mỹ phụ lại một lần nữa sa vào trong nguy cơ.

Lần này bọn hắn đối mặt với một đầu lục cấp yêu thú đỉnh phong - Thiết Lân Thú. Đầu hình dạng cẩu, toàn thân được hắc sắc lân phiến che kín. Thiết Lân Thú là một yêu thú cường đại.

- Hồ Quang Bộc Vũ Trảm!

Thân hình mỹ phụ hiện ra, Hồ Trung Loan Đao lập tức chém ra hơn mấy chục đao. Đao khí hình cung dày đặc như mưa trảm kích lên người Thiết Lân Thú.

Leng keng.....Đ - A - N - G.....GGG!

Vô số hỏa tinh tách ra, đao khí của mỹ phụ chỉ có thể để lại trên người của Thiết Lân Thú một ít ấn ký, ngay đến cả lân phiên cũng không có cách nào phá vỡ.

- Không được đầu Thiết Lân Thú này tuy không có lợi hại hơn Âm Phong Lang nhưng mà như thế thôi cũng không phải là thứ mà chúng ta có thể chống lại được.

Thân hình Diệp Trần phiêu hốt bất định, chuyên tâm tìm kiếm điểm yếu của Thiết Lân Thú để ra tay, nghe mỹ phụ nói vậy liền mở miệng nói:

- Năm trăm dặm đường phía trước không tính là xa. Ngươi lúc này nhanh chóng chạy tới Kim Đỉnh Thành, ta đến ngăn chặn đầu Thiết Lân Thú này!

Thiết Lân Thú không có huyết thống với thượng cổ yêu thú, không thể tính là một đầu lục cấp yêu thú vương giả. Nhưng mà bình thường Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong võ giả gặp được nó khả năng vẫn lạc vẫn vô cùng lớn. Chỉ có bản thân thiên phú xuất chúng, tu luyện cao giai vũ kỹ thì mới có thể vượt cấp đánh bại nó. Đương nhiên một số ít người không thể nào đột phá đến Tinh Cực Cảnh cấp độ thì bọn họ lại bỏ ra tâm tư nghiên cứu tuyệt học nhờ đó mà có thể đánh bại thậm chí là đánh chết nó. Chỉ là hai người bọn họ một là Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong và Bão Nguyên Cảnh trung kỳ võ giả. Luận cấp bậc thì hoàn toàn bị Thiết Lân Thú áp chế. Luận thực lực cũng bị triệt để áp chế. Nếu như không phải là Diệp Trần có thể phân hóa ra chân khí tàn ảnh mê hoặc đối phương thì đã sớm bị nó xé thành vụn phấn.

Mỹ phụ kinh nghi nói:

- Ngươi một mình đấu lại với nó có nổi không?

- Có năm thành nắm chắc là chạy trốn được.

Diệp Trần đáp lại.

Do dự một lúc, mỹ phụ nói:

- Ta gọi là Quách Lam Nguyệt, là một chấp sự trong Lãm Nguyệt Lâu. Lần này ta thiếu nợ ngươi một cái nhân tình. Về sau cần gì giúp đỡ có thể đến Lãm Nguyệt Lâu tìm ta.

Nàng tin tưởng Diệp Trần rất lợi lại, một mình một người hi vọng chạy trốn của hắn rất lớn. Mang thêm nàng bên người chính là phiền toái lớn.

- Chính ngươi cẩn thẩn một chút.

Vận khỏi chân khí, thân hình Quách Lam Nguyệt uyển chuyển như chim bay mà lướt đi.

Rống! Thiết Lân Thú bị Diệp Trần cuốn lấy thì vô cùng căm tức. Quách Lam Nguyệt cũng đã thoát ly khỏi vòng chiến, trong mắt nó hiện lên lửa giận màu đỏ. Thiết Lân Thú trực tiếp há mồm phun ra một đoàn yêu khí nóng bỏng.

Ông!

Không khí kịch liệt vặn vẹo, yêu khí màu đỏ đuổi theo bóng lưng của Quạch Lam Nguyệt.

Quách Lam Nguyệt không biết sử xuất ra tuyệt kỹ gì mà thân hình nhàn rỗi lóa lên lập tức chệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Yêu khí màu đỏ bay qua người nàng. Đồng thời nàng cũng khai mở chân khí hộ thể để tranh dư âm của yêu khí ảnh hưởng tới bản thân. Bản thân không bị thương tổn, nàng lại lập tức phi hành, rất nhanh liền xuất hiện cách đó vài dặm.

- Cô Phong Tuyệt Sát!

Thừa dịp Thiết Lân Thú phân tâm, Diệp Trần giơ Tinh Ngấn Kiếm lên, một kiếm đâm trúng cổ của Thiết Lân Thú. Chỗ đó có một ban điểm hôi sắc.

Đúng là nhược điểm của Thiết Lân Thú.

- Không tốt! Phân!

Tinh Ngấn Kiếm đâm sâu vào năm thốn đã bị giữ chặt, thân hình Diệp Trần run lên phân ra ba đạo chân khí tàn ảnh. Chân thân rất nhanh thối lui. Rầm rầm rầm! Một trảo của Thiết Lân Thú xé nát ba tàn ảnh chân khí của Diệp Trần.

- Những ngày này Cô Phong Tuyệt Sát một lần nữa có thể dung hợp được hai thức kiếm chiêu, uy lực lại tăng lên rất nhiều. Bất quá muốn đả thương Thiết Lân Thú thì vẫn còn có chút miễn cưỡng.

Cô Phong Tuyệt Sát dung hợp càng nhiều tốc độ càng chậm. Bắt đầu từ vài ngày trước dung hợp thêm ba thức, hiện tại có thể dung hợp tiếp hai thức nữa. Nếu như không có xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì đến thức thứ mười thứ mười một, độ khó lại tăng lên rất nhiều, tăng lên gấp đôi cũng không phải là kỳ lạ. Bất kể như thế nào đi chăng nữa thì dưới một kiếm này Thiết Lân Thú cuối cùng cũng chịu một chút tổn thương nhỏ. Tuy nhiên vết thương nhỏ này lại không có gì đáng ngại. Nhưng chỉ cần như thế thôi cũng đủ để làm cho nó phần nộ, há miệng hướng tới Diệp Trần phun ra từng đạo yêu khí màu đỏ, đại lượng yêu khí trong hư không phảng phất giống như một đóa Phương Tiên Hoa vô cùng hoàn mỹ. Phạm vi công kích của nó vô cùng lớn.

Không thể nào tránh được, Diệp Trần khẽ cắn môi toàn lực vận chuyển Thái Huyền Chân Khí bố trí ở trước người một tầng lại một tầng chân khí bình thường. Mỗi tầng chân khí dày chừng nửa tấc.

PHỐC! PHỐC!!! PHỐC! PHỐC PHỐC!!!!

Chân khí Diệp Trần bố trí ở phía trước không theo kịp được tốc độ phá hủy của yêu khí hồng sắc. Trong điện quang hỏa thạch chỉ còn lại ba tầng chân khí bình chướng cuối cùng.

Khí thế yêu khí hồng sắc không có giảm, tiếp tục đột phát phòng ngự, mà ở phía sau Thiết Lân Thú dĩ nhiên giơ về phía trước một trảm hướng Diệp Trần chụp tới.

- Luyện Tâm Nhất Kiếm!

Hai tay cầm kiếm, tâm thần Diệp Trần trước đó chưa từng có tập trung thì lúc này toàn bộ linh hồn tựa hồ đầu dung nhập vào bên trong Kiếm Ý của một kiếm này. Một kiếm dũng mãnh bổ về phía yêu khí hồng sắc cùng Thiết Lân Thú.

Đang, đang ...!

Chân khí bình chướng lập tức tiêu tán, kiếm quang đại thịnh như một tia chớp màu lam cuồng mãnh bổ xuống cùng với cự trảo dữ tợn của Thiết Lân Thú va chạm.

Hỏa tinh văng khắp nơi, Diệp Trần bay rớt ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Ngoài dự đoán của mọi người, thân thể của Thiết Thân Thú cũng đồng dạng không thể ngăn trở được bay ra sau nửa mét. Phải biết rằng khi trước công kích của Diệp Trần cũng không thể nào làm cho thân thể của nó suy chuyển. Kiếm quang lần này uy lực vô cùng đáng sợ, ngay cả Diệp Trần cũng không có nghĩ được là hắn có thể chém ra một kiếm này.

- Ta có thể cảm nhận được Kiếm Ý lại tiến thêm một bước, nếu như nói ba thành Kiếm Ý là tiểu thành thì như vậy hiện tại ta cũng phải đạt tới bốn thành. Mà chín thành đã là đại thành Kiếm Ý, mười thành là đại viên mãn Kiếm Ý.

Bản thân Diệp Trần bắn ra phía sau, đồng thời trong đầu hắn cũng hiện lên rất nhiều ý niệm.

Kiếm Ý là thứ hư vô mờ mịt. Chỉ có nhân tài mới có thể cảm nhận được Kiếm Ý của mình hoặc của người khác đạt tới trình độ nào. Những người

khác chỉ có thể thông qua so sánh để phân tích mà thôi. Vừa rồi tâm thần hoàn toàn dung nhập vào trong Kiếm Ý cùng với kiếm thế trong nháy mắt. Trong lúc vô hình Kiếm Ý của Diệp Trần đã tăng tiến, Kiếm Ý càng thêm tập trung cô đọng. Kiếm quang cũng cường đại hơn rất nhiều, từ đó mà hình thái càng thêm tinh tế.

- Tốt! Tuy thú triều xảy ra khiến cho rất nhiều người chết đi, nhưng đối với bản thân ta cũng là một hồi lịch lãm rèn luyện. Nói không chừng có thể trong thời gian ngắn này lĩnh ngộ tới đại thành Kiếm Ý.

Đại thành Kiếm Ý cùng đại viên mãn Kiếm Ý cũng không có khác biệt nhau mấy nhưng chỉ có điều nếu như có thể lĩnh ngộ được đại viên mãn Kiếm Ý thì mới có thể hướng tới sự phát triển cao tầng hơn.

- Ồ! Đột phát!

Tinh thần phục hồi trở lại, trong lúc vận chuyển chân khí Diệp Trần cảm nhận được tốc độ vận chuyển nhanh hơn trước rất nhiều. Trong đan điền chân khí bành trướng một vòng, ở trung tâm nhan sắc thâm thúy dị thường, dần dần cũng xác định được hình thái cụ thể. Đây rõ ràng là hiện tượng đột phát đến Bão Nguyên Cảnh trung kỳ.

Cường giả phải đi từ trong núi thây biển máu mà ra. Những lời này chính xác hoàn toàn. Hơn phân nửa tháng giết chốc, Diệp Trần tích lũy hết sức nhanh chóng. Nếu như là an tâm tu luyện một thời gian ngắn thì sớm muộn gì cũng có thể đột phá đến Bão Nguyên Cảnh trung kỳ. Mà dưới áp bách của Thiết Lân Thú, tốc độ càng được đề thăng. Bão Nguyên Cảnh trung kỳ cùng Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng chỉ cách nhau có một đường. Nhưng Diệp Trần ở trên các phương diện khác đều đã đạt tới đỉnh phong, tu vi tăng trưởng đối với thực lực của hắn có ảnh hưởng rất lớn. Hiện tại hắn tựu có thể đơn giản đánh bại chỉnh bản thân mình trước kia.

Lúc này Thiết Lân Thú cuồng nộ vô cùng, trên người nó yêu khí hồng sắc nóng bỏng hội tụ cực nhanh đánh về phía Diệp Trần. Thiết Lân Thú muốn một trảo đánh chết Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 204: Một Đời Thiên Tài Đã Đến. (Thượng,Hạ)

Xíu.....UUUU!!

Thân ảnh hóa thành một đạo lưu tinh cực lớn, Thiết Lân Thú nhanh chóng đột phát đến vận tốc âm thanh. Hắc sắc lân phiến bên ngoài thân thể cũng hiện lên những ánh sáng hồng sắc.

- Vừa vặn ta cũng muốn nhìn xem thực lực của mình đã đạt đến trình độ như thế nào!

Không hề lùi lại. Diệp Trần chém ra một kiếm toàn lực.

Theo một kiếm này chém ra, kiếm quang lam sắc vô cùng chói mắt xuất hiện. Ngay cả không khí cũng bị xé rách, phía trước liền trở thành thế giới chân không.

Kiếm quang giống như một tấm lụa phủ xuống, lân phiên trước ngực Thiết Lân Thú bị xé nát, nương theo đó là một dòng huyết dịch màu đỏ sậm chảy ra. Đồng thời thân thể cũng bay ngược trở về phía sau. Trong quá trình này con mắt lạnh băng của Thiết Lân Thú cũng tỏ ra mờ mịt khó hiểu. Lúc trước Diệp Trần Còn không có là đối thủ của nó. Thế mà chỉ trong nháy mắt Diệp Trần như thế nào lại có thể dũng mãnh như vậy. Uy thế một kiếm này khiến cho nó nghĩ đến thượng cổ yêu thú huyết mạnh Âm Phong Lang. Trong một lần tranh đoạt lãnh địa, một trảo của đối phương đã đột phá phòng ngự của bản thân khiến cho nó phải chạy trối chết.

Dù thế nào đi chăng nữa Thiết Lân Thú cũng là một đầu lục cấp yêu thú đỉnh phong. Thân thể nó khẽ động lập tức ngừng lại thế lui. Mà những lân phiến lớn nhỏ cỡ nắm tay trên thân thể nó cũng rung động lắc lư tựa như trở thành những lưỡi dao sắc bén vô cùng cùng với thân thể khổng lồ của mình

lại càng thêm hung hãn tráng kiện.

Thiết Lân Thú cuồng rống ba tiếng, miệng há to hướng tới Diệp Trần phun ra một đạo yêu khí hồng sắc cô đọng cực độ. Yêu khí như thoi đưa, như trường mâu hình dáng giống như một đinh ốc nổ bắn ra mà.

- Phân!

Tựu lưu lại một đạo chân khí tàn ảnh, chân thân Diệp trần xẹt qua tạo ra một đường cong hoàn mỹ thuận thế tấn công Thiết Lân Thú. Loại tốc độ trôi chảy này vượt xa trước đó, thậm chí Thiết Lân Thú cũng cho rằng chân khí tàn ảnh chính là chân thân.

Chân khí tàn ảnh bị nghiền nát trong chốc lát thì công kích của Diệp Tràn cũng đã đến, Tinh Ngấn Kiếm mang theo quang mang, chỉ một kiếm đã xuyên qua cổ của Thiết Lân Thú.

Máu tươi phun ra, Thiết Lân Thú phảng phất như bị người ta ngăn chặn ở yết hầu, muốn gọi kêu cứu cũng không được. Thân thể khổng lồ của nó không ngừng run lên run lên.

- Ngã!

Theo tu vi tăng lên, uy lực của Luyện Tâm Nhất Kiếm cũng đại tăng, một kiếm chém tới miệng viết thương của Thiết Lân Thú kéo dài vết rách ra tới ba xích.

Vốn một kiếm này đủ để đánh bay Thiết Lân Thú, nào có thể đoán được nó ượng ngạnh cố đứng yên một chỗ để có thể trùng kích. Một trảo giơ lên rồi nhanh chóng chụp xuống đầu của Diệp Trần, móng vuốt sắc bén nhọn hoắt xé rách không khí. Những tiếng rít gào vang lên có thể khiến cho màng nhĩ của người ta bị phá vỡ.

Tay trái của Diệp Trần cũng hóa thành một quyền. Bá Quyền thức thứ tư Khí Phách Thiên Thu được thi triển ra đón nhận một trảo trí tử của Thiết Lân Thú.

Sấm sét nổ vang, cả hai đồng thời rút lui. Bất đồng là thân thể của Thiết Lân Thú lăn trên mặt đất quay cuồng thối lui. mà Diệp Trần hai chân lấy không khí tại trong hư không kéo lê một đạo khí lãng trắng mờ.

Nhìn qua vết cào trên nắm tay, Diệp Trần âm thầm kinh hãi. Yêu thú lợi hại nhất chính là cận chiến. Chỉ có một số nhỏ yêu thú mới lấy viễn chiến là ưu thế. Móng vuốt của Thiêt Lân Thú vô cùng cứng rắn có thể so sánh với hạ phẩm bảo khí. Không những thế yêu khí của nó lại vô cùng nóng bỏng, dưới một trảo này cho dù là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng phải vẫn lạc. Nếu như không có thức thứ tư của Bá Quyền có thể so sánh với Địa cấp trung giai vũ kỹ, cùng với bản thân lại tu luyện thành Kim Bính Ngọc Thể, lại có thêm Kiếm Ý đặc biệt được ấn giấu trong quyền phong thì chỉ sợ rằng một trảo này cũng đủ để khiến cho cánh tay trái của hắn nát bấy.

- Ta chủ kiếm tu, quyền không có cần nhiều. Nhưng mà rõ ràng Bá Quyền không có theo kịp bước tiến tu vi của ta. Phải tìm kiếm một môn quyền pháp cao cấp để thay thế. Hoặc là đợi đến khi thực lực của bản thân vừa đủ sẽ đem bốn thức Bá Quyền dung hợp thành một thức quyền chiêu. Đến lúc đó uy lực một quyền có lẽ cũng không kém Địa cấp cao cấp vũ kỹ bao nhiêu.

Nghĩ đến đây thân thể Diệp Trần liên tục lắc lư, bốn đạo chân khí tàn ảnh liên tiếp xuất hiện. Chân thân lập tức xuất hiện bên phải của Thiết Lân Thú, một kiếm xuất ra đâm trúng một mắt của nó.

Cô Phong Tuyệt Sát, tuyệt sát chi niệm quá mức lăng lệ ác liệt. Thiết Lân Thú trước đó đã bị chân khí tàn ảnh mê hoặc trong chốc lát, rồi sau đó lại bị tuyệt sát chi niệm ảnh hưởng nên không thể nhúc nhích. Đợi đến khi nó có thể hoàn mỹ điều khiển thân thể của mình thì mũi kiếm của Diệp Trần đã đâm vào trong hốc mắt của nó.

- Phốc Phốc!

Tinh Ngấn Kiếm rút ra, Diệp Trần nhanh chóng thối lui. Hắn biết Thiết Lân Thú bị mất đi một con mắt, trong thời gian ngắn sắp tới tất nhiên sẽ điên

cuồng vô cùng thì không nên tiếp cận quá mức. Chỉ cần đợi đến khi nó tiêu hao đại bộ phận thể lực, đến lúc đó triệt để giải quyết nó cũng không muộn.

Quả nhiên, mắt trái bị đâm thủng khiến nó kịch liệt đau nhức khiến cho Thiết Lân Thú cuồng nộ. Con mắt còn lại của nó lập tức hồng lên hiện ra hào quang đỏ như máy. Yêu khí hồng sắc đột nhiên chợt hiện quanh người Thiết Lân Thú như nước sôi đun trào, kịch liệt chấn động, phóng thẳng lên trời.

Vèo!

Trong hư không, ánh sáng màu đỏ lóa lên. Ngay lập tức Thiết Lân Thú đu tới trước người Diệp Trần tung một trảo vỗ lên đầu hắn.

Đầu Diệp Trần vỡ vụn, nhưng lại là chân khí tàn ảnh. Chân Thân của Diệp Trần hiện tại ở sau lưng của Thiết Lân Thú, một kiếm xuất ra đâm thủng chi sau của nó.

Thiết Lân Thú cơ hồ sắp điên cuồng, Âm Phong Lang có thể đánh bại nó là vì nó đủ mạnh. Nhưng mà thực lực của Diệp Trần dĩ nhiên không có cao hơn nó thì ngược lại có thể áp chế nó gắt gao.

Lân phiến bên ngoài thân thể của nó đột nhiên dựng đứng thẳng lên, thân thể Thiết Lân Thú run lên, vô số lân phiến sắc bén hướng tới bốn phương tám hướng nổ bắn ra. XIU.....XIU....Thanh âm không ngớt không dứt.

Một kiếm đâm trúng chi sau của Thiết Lân Thú, Diệp Trần sớm đã nhanh chóng thối lui ra ngoài trăm mét. thế đi của lân phiến mặc dù mãnh liệt thế nhưng khoảng cách lại quá xa nên bị kiếm quang hộ thể chân khí của Diệp Trần đón đỡ, rơi khắp nơi, không một chút tổn thương được hắn.

Thiết Lân Thú cũng không có đạt tới mức lân phiến có thể lập tức dài ra. Thoáng cái bắn ra nhiều lân phiến như vậy thì rất nhiều địa phương trụi lủi một mảnh. Phong ngự của nó cũng giảm đi rất nhiều. Lúc này Diệp Trần cũng phát hiện ra nhược điểm trí mạng thứ hai của Thiết Lân Thú, trên sống lưng của nó có một đạo kim sắc tuyến.

- Phong Quyển Tàn Vân!

Phát hiện ra điều này khiến cho Diệp Trần có được kế hoạch tác chiến. Trên hư không Tinh Ngấn Kiếm khẽ vẽ một cái, kiếm khí giơ lên, tạo thành lốc xoáy, chẳng mấy chốc mà hình thành Phong Long Quyển cùng với Diệp Trần hướng tới Thiết Lân Thú oanh kích.

Lân phiến của Thiết Lân Thú bắn về phía sau, cho nên trong lúc nhất thời thân thể của nó cứng ngắc, thoáng bị cuốn vào trong đó.

- Sát!

Nửa đoạn trên của Phong Long Quyển, Diệp Trần hai tay cầm kiếm, một kiếm hung hăng đâm trúng kim sắc tuyến, chui sâu vào trong ba thước. Sau đó kéo một phát kim sắc tuyến bị rút ra khỏi lưng của Thiết Lân Thú.

Ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng. Thiết Lân Thú ra sức giãy giụa, nó muốn đẩy Diệp Trần cách xa khỏi bản thân. Nhưng Tinh Ngấn Kiếm đã đâm sâu vào bên trong thân thể nó. Sinh mệnh lực trong cơ thể cũng vì thế mà dễ dàng thất thoát, khí lực tiêu hao nhanh chóng tiết xuất ra ngoài.

Mấy lần nháy mắt trôi qua, thân thể Thiết Lân Thú cũng mềm nhũn, từ trên không rơi xuống.

- Rốt cuộc cũng chết!

Diệp Trần có thể cảm nhận được sinh cơ của Thiết Lân Thú đã hết, không thể cứng rắn được như lúc trước nữa, hơi có chút mềm yếu. Đây là do yêu khí đang ăn mòn sinh mệnh lực cùng lực lượng bản thân của Thiết Lân Thú. Mất đi sự duy trì của sinh mệnh lực cùng yêu khí cường hãn, hiện giờ lực phòng ngự của Thiết Lân Thú cũng không có bằng tứ cấp yêu thú.

Rầm!

Thân thể Thiết Lân Thú đổ rầm trên mặt đất, cát bụi bay mù mịt. Diệp Trần xoay người nhảy qua một bên.

Tinh Ngấn Kiếm vũ động, Diệp Trần rất nhanh lấy ra nội đan của Thiết Lân Thú. Ngẫm lại móng vuốt của Thiết Lân Thú cũng bị Diệp Trần lấy ra. Đây chính là lợi khí thuần túy, ẩn chứa yêu khí cường đại. Ngay cả hạ phẩm bảo khí cũng phải chịu thua kém. Tại Chân Linh Đại lục có một số bảo khí cần phải có thú cốt cùng vài loại tài liệu đặc biệt mới có thể luyện chế thành. Theo tình huống đặc biệt có thể kích phát ra một ít hiểu quả không tưởng.

NGAO NGAO NGAO.....

Thu thập xong tài liệu, lỗ tai Diệp Trần khẽ động, ở bên ngoài ngàn dặm, hư không chấn động truyền đến một tiếng rống. Hắn thậm chí còn cảm nhận được không khí lưu động trong hư không nhanh hơn rất nhiều.

- Đây là thất cấp yêu thú. Không. Là bát cấp yêu thú.

Sắc mặt Diệp Trần đại biến, thất cấp yêu thú cũng đã thừa sức miểu sát hắn. Bát cấp yêu thú chỉ cần rống một tiếng đoán chừng cũng đủ cho hắn hồn phi phách tán. Bị chết không thể chết lại.

Lần này thú triều quả thực không có đơn giản như vậy. Chẳng những thất cấp yêu thú rất nhiều mà bát cấp yêu thú cũng bắt đầu xuất hiện. Tình hình có xu thế biến thành thú triều cỡ trung.

Thân hình hóa thành một đạo hào quang, Diệp Trần nhanh chóng chạy về phía Kim Đỉnh Thành.

Trên tường thành Kim Đỉnh Thành.

Có không ít Cường giả Tinh Cực Cảnh đang đứng ở đây.

Hắc Nha Đạo Nhân cau mày nói:

- Tiếng gầm rú kia khiến cho bản thân ta cũng cảm giác được tim mình đập nhanh hơn. Chỉ sợ không phải là thất cấp yêu thú mà là bát cấp yêu thú.

Hỏa Linh Tử nói:

- Cửu cấp yêu thú còn không có xuất hiện. Kim Đỉnh Thành sẽ vững như thái sơn. Về phần thú triều cỡ nhỏ này lại xuất hiện bát cấp yêu thú xác thực đủ để khiến cho người ta thấy khó hiểu. Có lẽ trăm năm qua đây chính là thời kỳ yêu thú cường thịnh nhất.

Từ thời thượng cổ cho tới bây giờ, thú triều cũng đã bùng phát vô số lần. Theo như trong lịch sử ghi chép lại thì có thể xác định được một tia quy lật. Cùng một đẳng cấp thú triều hội dùng trình độ nhất định mà tăng hoặc giảm mức độ của thú triều. Lần thú triều này đương nhiên là cao hơn một điểm.

- Hắn là ai!

Trên tường thành trừ một số ít Cường giả Tinh Cực Cảnh thì cũng có rất nhiều võ giả Bão Nguyên Cảnh.

- Mau nhìn, thiên tài thời này cũng đang nhao nhao chạy đến.

- Lần này thú triều tính nguy hiểm cũng không lớn đến mức không tính được. Đại tông môn ở xung quanh tất nhiên sẽ cho những thiên tài của mình đến tham dự trấn chiến. Chỉ có trong chiến đấu mới có thể đột phát. Phải luôn chiến đầu thì mới có thể mạnh hơn được.

- Đó chính là thất phẩm tông môn Luyện Hỏa Môn đại đệ tử Mạnh Siêu cùng nhị đệ tử Điền Hạo. Mạnh Siêu lần trước tại Tiềm Long Bảng bài danh thứ bốn mươi, thực lực so với không ít Võ giả Bão Nguyên Cảnh lớn tuổi đều mạnh hơn rất nhiều.

- Đại đệ tử Thanh Ương Cung cũng tới.

- Còn có Đệ Tứ Dạ cùng Đệ Lục Dạ trong Thất Dạ của Lãm Nguyệt Lâu cũng tới. Hai người này này không môn không phái, thuần túy là thiên tài cao thủ được Lãm Nguyệt Lâu bồi dưỡng. Bất quá lần trước tại Tiềm Long Bảng bọn hắn không có tham gia. Nghe nói thực lực bọn hắn tại Tiềm Long Bảng thuộc top bốn mươi nhưng cũng có khả năng tiến vào top ba mươi người.

Theo thời gian càng về chiều, một đời thiên tài nhao nhao xuất hiện. Trong đó kể cả Điền Hạo mà Diệp Trần mói nhận biết không lâu, thực lực của hắn tại một nhóm người thuộc hạng trung đẳng. Có mấy Bão Nguyên Cảnh cường giả đứng ở trên tường thành đều phải sợ hãi cảm thán liên tục.

Nhất là những người tinh thần yếu kém thì không thể nào chịu được khí tức lành lạnh lăng lệ mà ác liệt cùng thần sắc lạnh lùng của Lãm Nguyệt Lâu - Đệ Tứ Dạ và Đệ Lục Dạ. Mặc dù tu vi của hai người cũng chỉ là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ.

- Thật làm cho ta thất vọng. Còn tưởng rằng tại Kim Đỉnh Thành còn có thể phát hiện ra một ít cao thủ trẻ tuổi đáng chú ý.

Đệ Lục Dạ là một gã thanh niên con mắt him híp, giống như xà độc.

Quách Lam Nguyệt cười ha ha nói:

- Tin tức thú triều mới truyền đi không lâu. Những cao thủ trẻ tuổi ở xa sợ rằng không có tới được.

Vừa nói trong đầu nàng cũng nghĩ tới Diệp Trần. Người này niên kỷ không lớn hơn mười tám nhưng đáng tiếc tu vi lại hơi thấp, tích lũy cũng không đủ sâu. Nếu như có thể chiêu mộ hắn vào Lãm Nguyệt Lâu thì trước mắt cũng chỉ có thể để hắn trở thành thành viên hậu bị của Thất Dạ. Chỉ có người có đủ thực lực mới có thể cạnh tranh vào làm thành viên chính thức trong Thất Dạ.

Thất Dạ là bảy cao thủ trẻ tuổi, mỗi một người đều là cường giả đỉnh phong. Trước mắt có ba người mà đệ tử của tông môn còn lại bốn người là do Lãm Nguyệt Lâu tự mình bồi dưỡng ra. Những cao thủ trẻ tuổi này được lâu chủ coi trọng vô cùng. Lần này tin tức thú triều bộc phát rất nhanh chóng đã được truyền đến tai bọn họ. Ngay lập tức lâu chủ phái thành viên trong Thất Dạ ở gần đó tới. Phải chiến đấu trong huyết tinh thì mới có thể tôi luyện ra cường giả.

Đệ Tứ Dạ dáng người cao gầy, lãnh diễm thản nhiên nói:

- Lần tiếp theo chúng ta sẽ thi tham gia Tiềm Long Bảng, lần này cũng chỉ là khỏi động chân tay mà thôi. Cũng không cần quá quan tâm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 205: Tranh Phong. (1,2)

Quách Lam Nguyệt nói:

- Tốt chúng ta cùng tranh giành!

Nàng chứng kiến hai người vừa mới tới, không khỏi ra khỏi thành hoan nghênh. Dù sao thì tại Lãm Nguyệt Lâu, thân phận của Thất Dạ nếu như so với chấp sự thì cao hơn. Tương đương với việc mặc kệ hết thảy là sự tình gì thì đều có thể vận dụng quyền hạn cực đại.

Lạt! Lạt! Lạt!

Thân hình ba người mở ra, trực tiếp lướt trên tường thành.

- Điền Hạo, ngươi nói người nọ cứu ngươi một mạng thực lực cùng ta không chênh lệch nhiều lắm. Nói đùa gì vậy, hắn lần trước tại Tiềm Long Bảng đứng thứ mấy?

Mạnh Siêu cười nhạt nhìn Điền Hạo. Tại Luyện Hỏa Môn mọi thú đều nhìn từ thực lực mà định đoạt. Đối phương hẳn là có lòng ghen ghét muốn tìm cơ hội đả kích chính bản thân mình.

Điền Hạo nói:

- Ta nếu như đoán không sai thì khẳng định hắn cũng tới Kim Đỉnh Thành. Đến lúc đó là thật là giả không phải sẽ biết hay sao.

Mạnh Siêu Khinh Thường nói:

- Nếu như là hai năm trước có lẽ ta không phải là đối thủ của hắn. Nhưng hai năm sau, thực lực của ta không phải chỉ tăng trưởng một hai điểm

mà chí ít cũng phải gấp hai lần. Tuyệt học trấn tông của tông môn Địa cấp cao giai Xích Luyện Thần ta cũng đã luyện đến đệ cửu trọng. Hắn lấy cái gì để cùng ta tranh giành. Về phần Kiếm Ý như lời ngươi nói thì không đáng nhắc tới. Tiền Long Bảng lần trước ta đã đánh bại một vị kiếm khách có Kiếm Ý.

Khả năng đối với đại bộ phận người mà nói thì Kiếm Ý rất là quý hiếm rất là lợi hại. Nhưng đối với những cao thủ trẻ tuổi nổi danh ở Tiềm Long Bảng thì người có được Kiếm Ý quá nhiều. Không nói thế hệ trước, chỉ tính riêng thế hệ này thôi cũng có chừng hơn mười người có được Kiếm Ý. Nói không chừng cũng còn có một vài người do tu vi không đủ nên chưa từng tham gia trận đấu. Cho nên theo như lời Mạnh Siêu nói, cái hắn để ý chính là thực lực. Căn bản không thèm để ý xem đối phương lĩnh ngộ ra cái Kiếm Ý, Đao Ý gì hoặc là còn lĩnh ngộ ra những thứ gì khác.

Điền Hạo nói:

- Dù sao thì ngươi nhìn thấy cũng sẽ rõ ràng ngay thôi.

Hắn kỳ thật cũng không có nắm chắc được Diệp Trần có thể thắng được Mạnh Siêu hay không. Với tư cách là đại đệ tử Luyện Hỏa Môn, Mạnh Siêu tu luyện đều là những tuyệt học trấn tông của tông môn. Như Địa cấp cao cấp Xích Luyện Thần, môn tuyệt học này cũng chỉ có một số vị trưởng lão hạch tâm mới có tu cách luyện. Lấy địa vị hắn hiện tại cũng không có đủ tư cách để luyện. Trừ điều đó ra thì vũ kỹ của đối phương chính là Xích Luyện Thần Chưởng, cùng một bộ với Xích Luyện Quyết. Cả hai hỗ trợ lẫn nhau, tổng hợp lại thực lực hơn xa một hai môn Địa cấp cao cấp võ học. Về phần Diệp Trần là trong lúc vô tình hắn buột miệng nói ra, cho nên đành phải gượng gạo chống đỡ. Dù sao thì quả thực thực lực của Diệp Trần cũng vô cùng lợi hại, lục cấp yêu thú bình thường căn bản không thể nào chống đỡ được một kiếm của hắn.

Luyện Hỏa Môn thái thượng trưởng lão nói:

- Được rồi! Các ngươi cũng nên bớt nói đi vài câu. Điền Hạo không phải

ta đã nói với ngươi, đại sư huynh của ngươi thực lực rõ như ban ngày. Không phải người nào cũng có thể vượt qua hắn được.

- Vâng!

Thái thượng trưởng lão đã lên tiếng. Điền Hạo cũng không dám tranh luận.

Hơn mười cao thủ trẻ tuổi đứng trên tường thành mà liếc mắt nhìn lẫn nhau, chiến ý tràn đầy.

Đệ Lục Dạ dò xét Mạnh Siêu, cười tà nói:

- Trong mọi người thực lực của hắn không biết có thể không đỡ nổi mấy chiêu.

Quách Lam Nguyệt bất đắc dĩ cười cười. Thất Dạ của Lãm Nguyệt Lâu, bất kỳ ai cũng có nét đặc biệt riêng của mình. Đệ Lục Dạ âm lãnh cuồng vọng. Bất quá ngay cả bản thân nàng cũng không thể đỡ nổi ba chiêu của hắn. Mà lúc đó hắn cũng không có phát huy toàn bộ thực lực của bản thân.

Đệ Tứ Dạ không lạnh không nhạt nói:

- Lại có cao thủ đến.

- Ân!

Đệ Lục Dạ cùng Quách Lam Nguyệt men theo ánh mắt của đối phương nhìn ra bên ngoài hoang dã. Một đạo thân ảnh, sau lưng mọc lên một đôi cánh hắc sắt đang tức tốc lướt đến. Cặp cánh kia triển khai ra có chừng bốn-năm mét, trông rất sống động, ngay đến cả lông vũ cũng có thể thấy được. Mà ngay cả không khí xung quanh cũng bị xé nát, rõ ràng tốc độ phi hành vượt xa tốc độ âm thanh không phải một hai lần.

Ánh mắt Hỏa Linh Tử ngưng tụ, cười nói:

- Hắc Nha, đồ nhi của ngươi tới!

Hắc Nha Đạo Nhân cười nói:

- Tiểu tử này rõ ràng là đi dạo ở phụ cận, vậy mà ta còn tưởng hắn đang ở Phi Thiên Ma Tông khổ luyện cơ chứ?

- Không nên nói thế, đồ nhi của ngươi tu luyện công pháp giống hệt ngươi, là Hắc Nha Quyết. Hôm nay hẳn là cũng đến đệ thập trọng cảnh giới a.

- Ba tháng trước mới bước vào đệ thập trọng.

Chậc chậc, Hắc Nha Quyết là Địa cấp cao cấp công pháp, có tất cả mười ba trọng. Tu luyện tới đệ thập trọng không sai biệt lắm có khả năng trùng kích vào top hai mươi Tiềm Long Bảng.

Hai người đang nói chuyện thì các thiên tài khắp nơi tụ hội chiến ý sôi trào.

Mạnh Siêu gắt gao nhìn thanh niên mọc lên đôi cánh đằng sau lưng, gằn từng chữ:

- Tiềm Long Bảng thứ hai mươi lăm - Ô Lương Vũ, lần này ta nhất định cùng ngươi phân cao thấp.

Tại Tiềm Long Bảng lần trước Mạnh Siêu hắn cũng chỉ có thua có ba người, một người trong số đó chính là đồ đệ của Hắc Ma Đạo Nhân - Ô Lương Vũ thứ tự sắp xếp tại Tiềm Long Bảng đứng thứ hai mươi lắm. Cả Nam Trác Vực đều là tiếng tăm lừng lẫy.

Luyện Hỏa Môn thái thượng trưởng lão nói:

- Sợ rằng Hắc Nha Quyết hắn đã tu luyện đến đệ thập trọng. Nếu như Xích Luyện Thần của ngươi cũng có thể tu luyện đến đệ thập trọng thì có hi vọng rất lớn đả bại hắn.

Mạnh Siêu nói:

- Ta tu luyện Xích Luyện Thần cùng Xích Luyện Thần Chưởng là một bộ võ học, cả hai kết hợp lại sẽ phát huy ra uy lực cực lớn. Với thực lực của ta bây giờ cũng chưa chắc không thể đánh bại hắn.

Lão giả lắc đầu, khó. thập phần khó. Hắc Nha Quyết không giống với Địa cấp cao cấp công pháp khắc. Chẳng những tốc độ cực nhanh mà cặp cánh kia lực công kích của nó cũng không phải loại vừa. Độ cứng rắn thì vượt xa thép tinh luyện, chỉ so với hạ phẩm bảo khí là hơi có chênh lịch chút xíu. Nếu là chiến đấu đồng cấp, hắn cũng có khả năng là vô địch.

Bên kia.

- Ô Lương Vũ, người này ta tuyệt không phải là đối thủ của hắn.

Vượt xa dự liệu của Quách Lam Nguyệt, Đệ Lục Dạ trực tiếp thừa nhận mình không phải là đối thủ của Ô Lương Vũ.

Quách Lam Nguyệt nói:

- Lãm Nguyệt Lâu chúng ta tuy không phải tông môn nhưng nội tình thì vượt xa thất phẩm tông môn bình thường, còn những phương diện khác thì cùng lục phẩm tông môn không có sai biệt lắm. Chỉ cần các ngươi cố gắng Lãm Nguyệt Lâu sẽ toàn lực ủng hộ các ngươi, đem danh tiếng Thất Dạ truyền khắp Nam Trác Vực, thậm chỉ cả Chân Linh Đại Lục.

Đệ Tứ Dạ không nói, nàng đang dựa theo khí tức của Ô Lương Vũ để mà phân biệt thực lực giữa mình và hắn. Cuối cùng cũng kết luận ra được người này thực lực có lẽ cùng Đệ Tam Dạ liều mạng được. Mà bản thân mình cũng chưa chắc sẽ thua bởi hắn. Nửa năm trước nàng cùng Đệ Tam Dạ từng chiến đấu một hồi, bị đối phương đánh bại chỉ sau một chiêu.

Lạt!

Hắc sắc sí bàng được thu lại, Ô Lương Vũ xuất hiện bên cạnh Hắc Nha Đạo Nhân, cung kính nói:

- Sư phụ.

Hắc Nha Đạo Nhân gật đầu:

- Ngươi tới cũng rất đúng lúc, thông qua lần đại chiến thú triều này, hi vọng ngươi có thể lĩnh ngộ.

- Hảo! Tiềm Long Bảng lần này mục tiêu của ta là top mười.

- Tốt! Có chí khí, bất quá chỉ có chí khí không thôi thì cũng không được. Nam Trác Vực thiên tài vô số, tuy ngươi tiến bộ vô cùng nhanh chóng nhưng mà tất cả mọi người đều cố gắng tu luyện. Chưa thử sức thì không biết thế nào. Được rồi tiện thể giới thiệu cho người một người. Hắn chính là người mà ta thường kể với ngươi Hỏa Linh Tử.

- Hỏa Linh Tử tiền bối!

Nói chuyện qua một hồi rồi Ô Lương Vũ nhìn chung quanh một vòng. Trừ Đệ Tam Dạ khí hắn nhìn đến thì dừng lại ánh mắt một chút, còn những người khác thì trực tiếp bỏ qua.

- Ô Lương Vũ cũng tới, hắn là Phi Thiên Ma Tông tam đệ tử, thiên phú gần với đại đệ tử Ma Nhãn cùng với nhị đệ tử Mộ Dung Khuynh Thành.

-Ta cảm thấy rất kỳ quái tại Tiềm Long Bảng lần trước bài danh của Mộ Dung Khuynh Thành còn thấp hơn cả Ô Lương Vũ. Vì sao nàng lại là Phi Thiên Ma Tông nhị đệ tử. Theo đạo lý thì nhị đệ tử hẳn là Ô Lương Vũ mới đúng chứ.

- Ta đây cũng không biết, khả năng còn có ẩn tình khác!

- Không thể coi thường Mộ Dung Khuynh Thành. Tiềm Long Bảng lần trước ta cũng có đến xem. Mộ Dung Khuynh Thành tựa hồ không có toàn lực ứng chiến. Hơn nữa công pháp nàng tu luyện còn cao hơn cả Hắc Nha Quyết, chính là một trong hai đại tuyệt học của Phi Thiên Ma Tông - Thiên Ma Đại Pháp.

Ô Lương Vũ đã đến, trên tường thành tiếng nghị luận không ngừng nổi lên.

- Ồ! Lại có một thiên tài trẻ thổi đến, người nọ là ai, tu vi cũng không tệ lắm, lại là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ võ giả.

Có người ánh mắt lợi hại, thoáng cái chứng kiến bên ngoài bảy tám dặm có một thân ảnh trẻ tuổi hướng thới Kim Đỉnh Thành, tốc độ mặc dù còn kém so với Ô Lương Vũ nhưng là tu vi cũng không kém chút nào.

- Chưa thấy qua, đoán chừng là vừa mới xuất sơn, cho nên chưa một ai biết.

- Ân tu vi không tệ, nhưng không biết sức chiến đấu như thế nào. Thiên tài trẻ tuổi coi trọng nhất chính là sức chiến đấu. Tu vi cũng chỉ có xếp ở đằng sau.

Trong tai nghe được cuộc nói chuyện của mọi người, Điền Hạo không khỏi nhìn qua, thấy được thân ảnh thì lên tiếng:

- Hắn là Diệp Trần - Diệp huynh.

Mạnh Siêu nói:

- Khó trách ngươi như thế nào lại tôn sùng hắn. Nguyên lai là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ võ giả. Bất quá tu vi của người này ta cũng không coi vào đâu.

Không có cùng Mạnh Siêu phân tranh, Điền Hạo hướng tới Diệp Trần ngoắc ngoắc nói:

- Diệp huynh bên này.

Bay vút giữa không trung, Diệp Trần nghe được âm thanh của Điền Hạo thoáng do dự một chút rồi bay tới chỗ Điền Hạo. Thân hình trong không khí xuất hiện một ít khí lãng dao động.

Khi Diệp Trần vừa mới tới gần tường thành thì Mạnh Siêu đi lên phía trước một bước, thản nhiên nói:

- Để cho ta tới thăm dò một chút. Nhìn xem người mà ngươi tôn sùng có chịu nổi một kích hay không.

Oanh!

Hỏa diễm hồng sắc đỏ thẫm từ trên người Mạnh Siêu bắn ra hướng tới Diệp Trần công kích. Hỏa diễm lướt qua chỗ nào thì không khí ở chỗ đó bị bốc hơi ngay lập tức, tựu như xuất hiện trạng thái chân không.

- Phá.....

Thần sắc Diệp Trần không có thay đổi, bàn tay chư đao chém xuống hỏa diễm.

Thổi phù một tiếng!

Hỏa diễm cứ như vậy mà biến mất, mà thân ảnh của Diệp Trần cũng đứng bên cạnh Điền Hạo.

Điền Hạo tức giận hướng Mạnh Siêu nói:

- Mạnh Siêu, ngươi có ý gì?

Mạnh Siêu không thèm để ý tới thái độ của Điền Hạo, thoáng đánh giá Diệp Trần nói:

- Hảo! Rõ ràng có thể tùy ý phá vỡ một kích của ta, cũng có vài phần thủ đoạn.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Thì ra là thế, khó trách yếu như vậy.

- Ngươi!

Ánh mắt Mạnh Siêu trầm xuống, hắn như thế nào nghe không ra ý tứ của đối phương. Đối phương chính là đang nói một kích tùy ý của mình rất yếu.

- Diệp huynh chúng ta qua bên này nói chuyện.

Điền Hạo cũng không muốn bởi vì chính mình là khiến cho Mạnh Siêu cùng Diệp Trần xung đột, cho nên cần phải nhanh chóng tách hai người a.

- Hảo!

Diệp Trần cùng Mạnh Siêu gặp thoáng qua rồi cùng Điền Hạo sóng vai đứng chung một chỗ.

- Hi vọng trên chiến trường ngươi cũng có uy phong như thế.

Mạnh Siêu không phải là cái loại xông lên mà muốn trấn áp đối phương đả bại người. Đối với hắn mà nói thì mục đích chủ yếu lần này chính là đại chiến thú triều. Trong lúc chiến đấu thực lực mỗi người đều sẽ hiện ra. Phải biết rằng lúc đó thú triều không phải trăm vạn thì là hơn một ngàn vạn. Không có thực lực nhất định thì sẽ có bộ dạng chật vật. Đến lúc đó ai mạnh ai yếu tựu sẽ có kết quả.

- Làm sao có thể , tiểu quỷ kia đột phát đến Bão Nguyên Cảnh trung kỳ.

Với tu cách ở chung cùng Diệp Trần hơn nửa tháng. Quách Lam Nguyệt thập phần giật mình. Bao lâu trước đó đối phương cũng chỉ mới là Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Vậy mà chẳng bao lâu sau hắn đã đột phá lên Bão Nguyên Cảnh trung kỳ. Chỉ đơn thuần tốc độ tu luyện thôi tuyệt đối khiến cho người khác phải sợ hãi. Đoán chừng trong thời gian gian khổ chiến đấu cùng Thiết Lân Thú đã khiến cho hắn đột phát cực hạn của chính mình.

Cũng tốt, Đệ Lục Dạ cùng Đệ Tứ Dạ Lãm Nguyệt Lâu cũng đến. Có bọn họ thì cái tên xảo quyệt này nhất định sẽ cảm nhận được áp lực rất lớn. Nói không chừng sẽ gia nhập Lãm Nguyệt Lâu. Cố gắng tranh thủ trở thành thành viên chính thức trong Thất Dạ để chứng minh thực lực của mình.

Khóe miệng khẽ cười một nụ cười tươi tắn, tâm tình của Quách Lam Nguyệt vô cùng tốt.

Mọi người đều cho là yêu thú sẽ rất nhanh hội tụ rồi chạy đến Kim Đỉnh Thành, đến lúc đó người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Nhưng nào có thể ngờ được đợi liền ba ngày trừ ngẫu nhiên có thể chứng kiến một số ít yêu thú đơn lẻ thì cũng không có chuyện gì xảy ra.

- Xem ra yêu thú rất thông minh, biết rõ từng đám chạy đến sẽ không làm nên chuyện gì, mà chỉ là cho chúng ta cảm thấy thời gian gấp bách mà thôi.

- Không có bất ngờ gì thì yêu thú chuẩn bị tiến hành đại tràng quyết chiến, tập trung tất cả các yêu thú lại vây công Kim Đỉnh Thành.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 206: Tranh Phong. (3)

- Hừ hừ, tuy nhiên lần thú triều loại nhỏ này lại không đơn giản như vậy. Nó khiến cho hơn mười vị Cường giả Tinh Cực Cảnh, mấy ngàn Bão Nguyên Cảnh cùng vô số Võ giả Ngưng Chân Cảnh phải tụ tập ở Kim Đỉnh Thành. Dù cho yêu thú có hơn một ngàn vạn đầu cũng đừng mở tưởng đánh hạ được Kim Đỉnh Thành.

- Đúng vậy, trước đó đã có không ít thất cấp yêu thú bị diệt, số thất cấp yêu thú còn lại có lẽ không vượt qua năm đầu. Hơn nữa cho dù có thêm một đầu bát cấp yêu thú thì Kim Đỉnh Thành vẫn chiếm được ưu thế tuyệt đối như cũ. Đến cuối cùng Kim Đỉnh Thành trở thành một nơi thí luyện dành cho các thiên tài trẻ tuổi.

- Hảo kỳ vọng! Không chỉ có thiên tài trẻ tuổi có cơ hội đột phát mà chúng ta cũng có cơ hội nâng cao được một bước tu vi.

- Đúng vậy a! Tuy nhiên chúng ta tựu không có khả năng có được thành tựu như thiên tài trẻ tuổi. Nhưng đột phá cảnh giới thì vẫn có hi vọng.

Hành tung của yêu thú vô cùng quỷ bí khiến cho võ giả hội tụ ở Kim Đỉnh Thành cảm thấy áp lực. Đồng thời cũng khiến cho đám võ giả nhiệt huyết sôi trào, chờ mong đại quyết chiến.

Ngày thứ bảy.

Một số nhỏ võ giả dựa đến phiên trực đứng trên tường thành quan sát về phía xa theo dõi tình huống xung quanh. Trong Kim Đỉnh Thành có chừng hai trăm vạn võ giả. Cho dù là một số nhỏ thì cũng là ba bốn mươi vạn. Cũng may là tường thành Kim Đỉnh Thành dài hơn trăm dặm. Bốn đoạn tường thành cộng lại cũng là hơn bốn trăm dặm. Mỗi đoạn tường thành đều

có thể đứng được hai mươi vạn người. Cho nên ba bốn mươi vạn võ giả đứng trên tường thành cũng rất không có cảm thấy chật chội.

Phía tây tường thành.

Diệp Trần cùng Điền Hạo sóng vai đứng.

- Đến ngày thứ bảy rồi mà bóng dáng yêu thú cũng không thấy đâu.

So với Diệp Trần thì Điền Hạo vô cùng bức thiết muốn tăng thực lực lên. Dù sao thì Tiềm Long Bảng cũng chỉ còn nửa tháng nữa là bắt đầu rồi.

Diệp Trần nói:

- Yêu thú tụ tập cần phải mất một khoảng thời gian. Không vội.

Điền Hạo nói:

- Thú triều loại nhỏ ba mươi năm khó gặp. Mỗi lần bộc phát đều có một nhóm người tăng tiến tu vi. Hi vọng lần này ta có thể tranh thủ được cơ hội.

- Tâm tình quá bức thiết thì cũng không thể lĩnh ngộ được nhiều. Cái chính là phải bảo trì được sự bình tĩnh mới là trọng yếu nhất.

Tu vi của Diệp Trần cũng đã tăng lên, muốn một lần nữa tăng tiến tu vi thì rất khó. Bất quá mục tiêu của hắn không nằm ở điểm đó. Cô Phong Thập Tam Kiếm đã dung hợp được chín thức, về sau mỗi thức dung hợp lại càng khó khăn hơn rất nhiều. Lần này đại quyết chiến cùng yêu thú chính là cơ hội tốt. Về phần tâm tình của Điền Hạo thì hắn có thể hiểu được. Bất quá hắn biết rõ, trên con đường võ đạo thì vội vàng chính là điều tối kỵ, cần phải luôn duy trì được sự tỉnh táo của chính bản thân mình.

Một câu làm bừng tỉnh tâm trí, Điền Hạo kinh ngạc nói:

- Tông chủ cũng từng nới với ta những lời này, giống nhau như đúc.

Diệp Trần không nói, có rất nhiều thứ cần chính bản thân mình thể ngộ.

Người khác cũng chỉ có thể theo bên cạnh hướng dẫn mà thôi.

Rống! Rống! Rống! Rống! Rống! Rống! Rống!

Không khí đang yên tĩnh thì bỗng nhiên từ phía xa truyền đến từng đợt tiếng yêu thú gầm rú. Tiếng gầm không ngớt, không dứt, phô thiên cái địa, không khí đều sôi trào, sinh ra một đường vân.

Phóng nhãn nhìn lại thì ở phía xa ngoài mười dặm, yêu thú đông nghịt đang chạy tới. Loại cảnh tượng này thật giống như ao nước bị mực nước nhuộm đen. Mà Kim Đỉnh Thành chính là địa phương duy nhất sạch sẽ.

- Yêu thú đến!

Theo rất nhiều tiếng gọi của võ giả vang lên. Những võ giả ở phụ cần cũng bị đánh thức. Một truyền mười, mười truyền một trăm. Chỉ trong chốc lát sau tất cả các võ giả ở trong Kim Đỉnh Thành đều rời khỏi giường chạy lên tường thành. Cảm giác áp lực bao trùm toàn bộ Kim Đỉnh Thành, bá tánh đang trốn ở truong Kim Đỉnh Thành kinh hồn bạt vía, trái tim nhảy thình thịch.

Kỳ thực cũng không cần các võ giả ở trên tường thành nhắc nhở thì mọi người cũng rất nhanh phát giác được yêu thú tiến đến. Bởi vì bầu trời vốn sáng sủa thì đột nhiên mây đen kéo đến. Yêu khí tràn ngập khắp mọi nơi hội tụ ra một mảng lớn mây đen. Từ trong mây đen hiện ra những tia điện quang, ẩn trong đó là những tiếng sét đánh rền vang.

Chạy lên tường thành xem xét, có không ít người hít một hơi lãnh khí.

-Thật nhiều yêu thú, tối thiểu cũng phải hơn một ngàn vạn a!

- Không đúng! Đoán chừng phải có trên dưới hai ngàn vạn mới đúng. Căn bản là không nhìn thấy điểm cuối.

- Nếu không có Cường giả Tinh Cực Cảnh tọa trấn, nói thật, ta cảm thấy tim mình đạp loạn cả lên.

- Ai thật nhiều a! Hai ngàn vạn yêu thú! Đủ để san bằng Kim Đỉnh Thành thành bình địa.

Yêu thú vô cùng vô tận nhưng làm cho người ta chú ý nhất không thể nghi ngờ là sáu đầu yêu thú cực lớn. Trong đó có năm đầu to chừng quả núi nhỏ. Bên trái có một đầu yêu thú là Diệp Trần rất quen thuộc là Giác Long Mãng. Đầu Giác Long Mãng này vết thương chồng chết, trên đầu của nó cũng bị bẻ gẫy mất một sừng, tựa như từng đại chiến một hồi khiến nó thụ thương không nhẹ.

Trừ Giác Long Mãng ra thì phân biệt còn có Tam Đầu Lang, giống như một quả núi nhỏ là Lục Nhãn Tri Chu, có ba cái duôi dài ngoẵng là Độc Giác Ngưu, toàn thân tỏa ra điện quang là Ngân Điện Cự Ưng. Mỗi một đầu đều là thất cấp yêu thú, yêu khí trên người bay thẳng lên trời cao cùng với đám yêu khí giống như mây đen kia dung hợp cùng một chỗ.

Đứng giữ năm đầu thất cấp yêu thú là một đầu hung vượn. Đầu hung vượn này cao hơn trăm mét, thể hình còn nhỏ hơn cả Lục Nhãn Tri Chu, nhưng uy thế của nó hoàn toàn bao trùm phần đông yêu thú đứng phía trên. Khí tức hung ác của nó tựa như núi thở biển gầm.

Bát cấp yêu thú Kim Cương Ma Viên!

- Chúng ta lên trước, miễn cho khoảng cách quá gần là tổn hao Kim Đỉnh Thành!

Cường giả Tinh Cực Cảnh ra tay, vừa ra tay liền lao thẳng tới năm đầu thất cấp yêu thú cùng với đầu bát cấp yêu thú Kim Cương Ma Viên. Trong mắt bọn hắn thì chỉ có thất cấp yêu thú cùng bát cấp yêu thú là đáng giá để cho bọn hắn ra tay. Dưới thất cấp yêu thú đối với Cường giả Tinh Cực Cảnh đều là con sâu cái kiến, toàn bộ lưu lại cho đám tiểu bối giải quyết.

Rống!

Tiến về phía Kim Cương Ma Viên chính là ba gã Tinh Cực Cảnh trung

kỳ cường giả cùng một gã Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong cường giả. Bốn người liên thủ ra tay đảm nhiệm đối phó với đầu Kim Cương Ma Viên hung hãn dị thường khiến cho sóng to gió lớn nổi lên. Về phần mười tên Cường giả Tinh Cực Cảnh còn lại thì đều hai người tạo thành một tổ, phân biệt tìm một đầu thất cấp yêu thú đánh tới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 207: Tranh Phong. (4-6)

Một lần va chạm giữa Cường giả Tinh Cực Cảnh cùng với thất cấp yêu thú làm hơn một ngàn con yêu thú ở xung quanh bị sóng xung kích diệt sát, hài cốt cũng không còn.

Kim Cương Ma Viên trí tuệ siêu quần, trong lòng biết nếu còn tiếp tục đánh như vậy thì hai ngàn vạn yêu thú cũng không chịu được sự giày vò như vậy. Phải tìm địa phương cách xa đàn yêu thú để đánh nhau.

Oanh!

Đất đá văng tung tóe, Kim Cương Ma Viên tung mình nhảy lên, nhảy đến vài dặm cách xa bầy yêu thú.

- Đuổi theo!

Bốn gã Cường giả Tinh Cực Cảnh đuổi sát phía sau.

Thấy hành động của Kim Cương Ma Viên, Giác Long Mãng cùng với bốn đầu thất cấp yêu thú đồng dạng hiểu được vấn đề. Yêu khí tỏa ra, theo hướng Kim Cương Ma Viên mà ly khai.

- Các ngươi không muốn tổn thương yêu thú cấp thấp. Chúng ta còn không muốn tổn thương Kim Đỉnh Thành này đâu! Như thế rất hợp ý ta!

- Ha ha vưa rồi chúng ta giao thủ vài lần. Tối thiểu yêu thú phải chến đến vài vạn. Khó trách Kim Cương Ma Viên phải ly khải, tìm kiếm một địa phương trống trải để chiến đấu.

Một chọi một mà nói thì Cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không có nắm chắc đánh thắng được thất cấp yêu thú. Nhưng nếu là hai người liên thủ thì

tỷ lệ thắng lớn hơn vài phần. Ít nhất là có thể bảo chứng không chết, đã không chết thì cũng không có gì cần phải lo lắng.

Thất cấp yêu thú, bát cấp yêu thú và Cường giả Tinh Cực Cảnh vừa đi thì võ giả từ trong Kim Đỉnh Thành trào ra cùng với yêu thú đại quyết chiến.

Giữ khoảng cách đám yêu thú với Kim Đỉnh Thành chừng ba dặm, võ giả lao xuống tường thành, trong miệng bạo quát:

- Sát!

- Sát!

- Sát!

Vô số võ giả lao xuống, khí thế tăng vọt.

Tuy không có xuất thủ trước người khác nhưng tốc độ của Ô Lương Vũ cực nhanh. Hai cánh sau lưng hắn xòe ra, thân như tia chớp, tốc độ vượt xa vận tốc âm thanh. Những võ giả tu vi hơi thấp ngay đến cả bóng dáng của hắn cũng không nhìn thấy đâu mà chỉ có thể nhìn thấy sóng khí màu đen hợp thành một đường.

- Tử Vong Trảm!

Thân thể từ cực động chuyển thành cực tĩnh, hai cánh sau lưng Ô Lương Vũ vỗ một cái, hai đạo sóng trảm kích màu đen giao nhau cùng một chỗ hóa thành một đạo sóng trảm kích hình chữ 'thập' mạnh mẽ đâm tới. Chỉ một kích, sáu bảy mươi con yêu thú bị xé thành phấn vụn, đồng thời trên mặt đất cũng hiện ra một chữ 'thập' cực lớn, nhìn thấy là giật mình.

Ngay sau đó, bọn người Diệp Trần cũng nhao nhao ra tay.

Tinh Ngấn Kiếm được rút ra khỏi vỏ, Diệp Trần không có tận lực biểu hiện thực lực của mình, hắn hướng tới yêu thú thi triển Phong Quyển Tàn Vân một kích phổ biến trong Kinh Vân Kiếm.

Kiếm khí xoắn động hình thành Phong Long Quyển màu lam nhạt. Phong Long Quyển mang theo khí thế đáng sợ, gào thét đánh tới đàn yêu thú.

Xuy xuy Xuy xuy...

Trong phạm vi mấy chục thước, yêu thú dưới ngũ cấp đều bị cuốn vào trong đó, cắt thành từng mảnh. Ngũ cấp yêu thú dưới lực hút cường hãn cũng không thể nào chống cự mà nhích tới gần Phong Long Quyển, rồi bị kiếm khí xuyên thủng cơ thể.

Ngao a...!

Một đầu Song Đầu Lang Vương lao ra phạm vi ảnh hưởng của Phong Long Quyển công kích Diệp Trần.

- Trảm!

Diệp Trần cũng không nhìn, Tinh Ngấn Kiếm ngay lập tức giơ lên.

Vô số máu tươi tuôn ra, Song Đầu Lang Vương bị chém bay đầu, thân thể từ không trung rơi xuống, trượt di trên mặt đất.

- Xích Luyện Thần Chưởng!

Cách đó không xa, toàn thân Mạnh Siêu dấy lên sóng lửa, một chưởng đánh ra chân khí hỏa diễm nóng bỏng ngưng tụ thành một cự chưởng chừng mấy chục thước. Bên ngoài cự chưởng có hỏa diễm thiêu đốt khiến không khí triệt để bốc hơi đồng thời bay tới đàn yêu thú chụp xuống!

Phanh!

Mặt đất chấn động, chưởng ấn cực lớn xuất hiện trên mặt đất. Những yêu thú trong phạm vi của cự chưởng đều biến thành than cốc, dung nhập vào trong bùn đất.

- Hừ, hừ!

Mạnh Siêu liếc mắt nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không có để ý tới Mạnh Siêu. Hắn có mục tiêu của riêng mình, chính là dung hợp thành công Cô Phong Tuyệt Sát. Đến lúc đó lực sát thương đơn thuần của Cô Phong Tuyệt Sát cũng vượt xa Luyện Tâm Nhất Kiếm.

- Bách Xà Kích!

Vũ kỹ của Đệ Lục Dạ rất quỷ dị, hai tay đặt ngang thân, chân khí theo bàn tay tuôn ra hóa thành đại xà. Đại xà phát ra thanh âm tê tê, bám chặt lấy mặt đất mà trượt đi. Tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, liên tiếp xuyên thủng cơ thể yêu thú.

So sánh với Đệ Lục Dạ thì Đệ Tứ Dạ thân là nữ tính lại có vẻ dương cương bạo lực. Nàng giơ cánh tay phải nhỏ nhắn của mình lên, nửa người trên cúi xuống, một quyền đánh lên mặt đất.

Ầm ầm!

Một quyền của Đệ Tứ Dạ khiến cho đất đá ở phạm vi xung quanh bắn đi đánh đại lượng yêu thú vây xung quanh nàng.

Bất quá vận khí của nàng cũng không tốt lắm. Trên bầy trời có ba đầu lục cấp yêu thú phi hành bị hấp dẫn tới. Hét lên một tiếng rồi lao xuống công kích nàng.

- Vỡ!

Ánh mắt Đệ Tứ Dạ như điện. Cánh tay phải thoáng cái biến mất không thấy đâu. Ngay sau đó mấy trăm quyền ảnh tràn ngập trong hư không.

Yêu khí hộ thể của lục cấp yêu thú bị quyền ảnh công kích, yếu ớt như tờ giấy mỏng. Tính cả bản thân yêu thú đều bị đánh thành bùn nhão.

- Thật là lợi hại!

Lần đầu tiên Quách Lam Nguyệt thấy Đệ Tứ Dạ ra tay, nội tâm không khỏi thất kinh.

Đồng thời nàng cũng không ngừng ngẩng đầu lên tìm kiếm thân ảnh Diệp Trần. Quách Lam Nguyệt thầm nghĩ: Được chứng kiến thực lực của Thất Dạ, mỗi một người đều là thiên tài trẻ tuổi. Tại Nam Trác Vực cho dù là lục phẩm tông môn ở phương diện này cũng phải kém Lam Nguyệt Lâu. Cuối cùng cũng có một ngày Thất Dạ vang danh thiên hạ.

- Hắc! Quách chấp sự, tập trung vao.

Đệ Lục Dạ vừa ra tay giải quyết một đầu lục cấp yêu thú, thấy nàng không có tập trung liền nhắc nhở một câu.

Quách Lam Nguyệt cười tạ lỗi. Người cùng yêu thú quá nhiều mà Diệp Trần tựa hồ không thích thể hiện bản thân khiến nàng không thể nào tìm được vị trí của hắn.

- Tử Vong Cụ Phong!

Thiên tài trẻ tuổi nổi bật nhất không thể nghi ngờ là Ô Lương Vũ, tại Tiềm Long Bảng lần trước đứng ở vị trí thứ hai mươi lăm. Hai cánh sau lưng hắn vỗ không ngừng, vô số sóng trảm kích hình cánh cung trùng điệp xuất hiện, hình thành một cơn lốc sóng trảm kích, mỗi một lượt đều tàn sát trên trăm con yêu thú.

- Quá khoa trương a! Một kích tối thiểu cũng phải giết chết trăm con yêu thú, trong đó có cả lục cấp yêu thú.

- Năm đó Hắc Nha Đạo Nhân bằng vào Hắc Nha Quyết dương danh Nam Trác Vực. Hôm nay Ô Lương Vũ so với Hắc Nha Đạo Nhân thời còn trẻ thì cường đại hơn rất nhiều. Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường đoán chừng cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Hắc Nha Đệ Thiên rủ xuống, thật sự làm cho người khác tuyệt vọng!

Nhìn qua mặt đất, khắp nơi đều là những vết rách. Có không ít võ giả ở xung quanh âm thầm tặc lưỡi. Quá mãnh liệt. Người này không hổ là đệ nhất thiên tài trẻ tuổi ở Kim Đỉnh Thành. Tiềm Long Bảng lần này có hi vọng bước vào top hai mươi. Thậm chí là top mười khiến Nam Trác Vực phải khiếp sợ.

- Hừ. Mộ Dung Khuynh Thành tại Tiềm Long Bảng lần trước ta biết rõ ngươi không có xuất toàn lực. Chỉ dựa vào Thiên Ma đệ lục trọng để chiến đấu. Mà bản thân ngươi sớm đã đạt tới đệ thất trọng. Hiện tại có lẽ cũng đã đạt tới đệ bát trọng. Tuy Thiên Ma Quyết là Địa cấp đỉnh giai nhưng chênh lệch cũng không xa. Bằng vào Hắc Nha đệ thập trọng, ta nhất định có thể chính thức đả bại ngươi, thuyết phục ngươi, khiến ngươi trở thành nữ nhân của ta. Tiềm Long Bảng lần này, ta tất nhiên có thể đi vào top mười. Ta đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, dưới top mười không một ai là đối thủ của ta.

Ô Lương Vũ hăng hái giết yêu thú. Hắc Nha Đạo Nhân có cả thảy ba đồ đệ, hai đồ đệ khác tu luyện Hắc Nha Quyết tới đệ thấp trọng cùng đệ bát trọng. Cũng chỉ có Ô Lương Vũ là dũng mãnh tinh tiến đạt tới đệ thập trọng. Hơn hai năm đem Địa cấp cao cấp công pháp tu luyện tới đệ thập trọng, tốc độ này tuyệt đối là siêu nhanh.

Nghĩ đến biểu hiện của mình tại Tiềm Long Bảng sắp tới, Ô Lương Vũ gào thét một tiếng.

Oanh!

Một vòng sóng xung kích màu đen từ trên người Ô Lương Vũ lan ra, yêu thú ở xung quanh bị đánh bay, thân thể ở trên không trung tan rã.

- Cô Phong Tuyệt Sát!

Buông tha cho kiếm chiêu có phạm vi công kích lớn, Diệp Trần toàn tâm toàn ý bắt đầu dung hợp Cô Phong Thập Tam Kiếm. Thân hình hắn phiêu hốt bất định. Mỗi một bước đi, Tinh Ngấn Kiếm trong tay đều vẽ ra một kiếm. Một kiếm là một con yêu thú bị mất mạng, lục cấp yêu thú cũng không

ngoại lệ.

- Nhanh, nhanh, cần phải nhanh hơn nữa!

Kiếm chiêu càng cao minh thì tốc độ dung hợp càng chậm. Diệp Trần lại có một lối tắt khác, hắn muốn triệt để dùng tốc độ thi triển Cô Phong Tuyệt Sát, sau đó từ trong cái cực nhanh đó mà lĩnh ra một tia cực tĩnh. Cô Phong Tuyệt Sát cần chính là một điểm cực tĩnh này. Chỉ có lĩnh ngộ được cực tĩnh thì mới có thể dung hợp được Cô Phong Tuyệt Sát.

Lạt! Lạt! Lạt!

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu trước hành động của Diệp Trần, còn Diệp Trần thì thi triển Phân Thảnh Hóa Ảnh đến cực hạn, kiếm quang lóng lánh nhấp nháy, như linh dương treo giác, như thiên mã hành không. Mỗi lần xuất kiếm góc độ tuyệt đối không giống nhau, nhưng mỗi kiếm xuất ra ngược lại đều có một điểm giống nhau. Kiếm xuất ra yêu thú ngã xuống, miệng vết thương đều là chỗ trí mạng.

- Kiếm chiêu của người này thật sắc bén, một kiếm giết một yêu thú.

- Ân! Đúng vậy, nếu như hắn nhằm vào ta, ta cũng không chắc có thể tránh thoát được một kiếm này. Một kiếm này tốc độ rõ ràng không phải siêu nhanh nhưng lại làm cho ta có cảm giác tâm tình rung động đến sỡ hãi.

- Không phải siêu nhanh, vì sao ta lại cảm giác nó rất nhanh, con mắt đều nhìn không thấy.

- Đúng vậy a! Là rất nhanh!

- Không nhanh ah!

Yêu thú phía trước đẳng cấp không quá cao, ngẫu nhiên một con lục cấp yêu thú xông tới cũng bị cao thủ đánh chết. Rất nhiều võ giả cảm thấy áp lực trên người không nhiều thì đều phân ra một chút sự chú ý lên những thiên tài trẻ tuổi. Mà số người chú ý tới Diệp Trần cũng không ít. Bất quá rất nhanh

bọn hắn cũng phải tách ra, nguyên nhân chính là kiếm của Diệp Trần nói nhanh cũng không nhanh, nói siêu nhanh thì cũng không bằng những người khác.

- Không đúng, ta cảm giác kiếm của hắn rất nhanh.

- Ta cũng thế.

- Kỳ quá, ta như thế nào cảm giác được kiếm của hắn lại chậm.

Chỉ trong chốc lát, có rất nhiều nhiều sinh ra cảm giác khác nhau.

Diệp Trần không có chú ý tới những lời nghị luận của mọi người xung quanh, vẫn như trước theo ý mình mà chiến đấu.

Suy!

Một đầu lục cấp yêu thú phản ứng không kịp, trên cổ xuất hiện rất nhiều lỗ máu, những cột máu không ngừng phun ra.

- Quả nhiên có chút hiệu quả.

Vừa rồi một kiếm kia, Diệp Trần rất tùy ý. Tốc độ cùng uy lực ngoài ý muốn nhưng lục cấp yêu thú đến cả thời gian phản ứng cũng không có.

- Lúc này lĩnh ngộ cực tĩnh đã xuất hiện nút thắt. Hiện tại cũng nên suy nghĩ ngược lại từ trong cực tĩnh mà lĩnh ngộ cực nhanh.

Trong đầu thỉnh thoảng xuất hiện ý niệm, Diệp Trần cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ bình tĩnh như hiện tại. Phảng phất chỉ có hắn ở tại đây, nhìn bản thân thi triển Cô Phong Tuyệt Sát, lắng nghe suy nghĩ trong đầu mình. Trong nội tâm một tia gợn sóng cũng không nổi dậy, tâm tình bình bình đạm đạm.

XÍU....!

Trong mắt đại bộ phận mọi người kiếm trong tay của Diệp Trần biến mất

không thấy đâu. Đối diện với một con yêu thú, chỉ trong nháy mắt liền bị giết chết. Bên cạnh việc tốc độ của yêu thú trở nên rất chậm thì duy nhất chỉ có kiếm của Diệp Trần không chậm. Kiếm của hắn đã không nhìn thấy đâu, nếu không phải kiếm xuất ra trong không khí đều nổi lên gợn sóng rát nhỏ thì bọn họ căn bản là không biết Diệp Trần có xuất kiếm hay không. Không ít người có thể nhìn ra quỹ tích một kiếm này, tốc độ yêu thú ngược lại rất nhanh giống như tự đưa chính mình tiến lại gần mũi kiếm.

- Thật quỷ dị! Ngươi phát hiện chưa!

Võ giả Bão Nguyên Cảnh đi vào Kim Đỉnh Thành rất nhiều, trong đó không thiếu Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong võ giả. Thực lực của bọn họ còn cao hơn đại đa số thiên tài trẻ tuổi trong Tiềm Long Bảng. Thậm chí có người có thể đánh chết Âm Phong Lang cùng Hắc Khôi Hùng, đều là lục cấp yêu thú vương giả. Ngoài mấy chục thước đang có hai nhân vật như vậy chú ý tới Diệp Trần. Bến trái một người tiện tay đánh chết một đầu lục cấp yêu thú, chân mày hơi nhíu lại.

- Kiếm lúc nhanh lúc chậm, có lẽ đang lĩnh ngộ cái gì a!

- Ông bạn già, lần này ngươi nói sai, kiếm của hắn thủy chung bảo trì cùng một loại tốc độ. Chỉ có ngẫu nhiên một kiếm ngoài ý định nhanh hơn những kiếm khác.

- Ồ! Ta nhìn lại.

Thấy đồng bạn nói như vậy thì người này nổi lên hứng thú. Rất nhanh hắn cười khổ nói:

- Xác thực, nguyên lại ta bị Kiếm Ý cảnh của hắn lừa gạt. Kiếm của hắn đại bộ phận đều không thay đổi, không biết đây là ý cảnh gì?

- Lại để cho người ta cảm giác được lúc nhanh lúc chậm, hẳn là Sơn Thủy ý cảnh a!

- Sơn Thủy ý cảnh?

Người nọ kinh ngạc nhìn đối phương. Tu vi của hai người không có sai biệt lắm, đều là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng đối phương có thể đánh chết được Âm Phong Lang có huyết thống thượng phẩm yêu thú. So với chính bản thân hắn thì cao minh hơn rất nhiều. Lấy nhãn lực của đối phương thực sự có thể nhìn ra cái gì, cho nên bản thân cũng muốn nghe giải thích một chút.

Người này lắc đầu:

- Sơn Thủy ý cảnh có xa có gần, lúc nhanh lúc chậm, hợp lại để giải thích kỳ thực chính là không gian huyền diệu ở bên trong. Đến gần một bước thì kiếm đương nhiên tới trước một bước. Lùi ra sau một bước thì kiếm tới sau một bước. Hắn dùng Sơn Thủy ý cảnh thôi động kiếm khiến cho người ta sinh ra ảo giác. Không gian cảm giác hỗn loạn, mất đi sự phán đoán chính xác. Điều này rất đáng sợ, võ giả nếu như trong thời gian ngắn lâm vào không gian cảm giác hỗn loạn, ngươi ngẫm lại sẽ có kết cục gì.

Người đứng bên phải thở ra một hơi:

- Cái này không phải là chết hay sao.

- Đúng vậy, không nói mặt khác, người này nếu như tiếp tục phát triển thì kiếm của hắn sẽ đạt tới tình trạng khủng bố, vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta.

- Mơ hồ như vậy, ngươi không phải chỉ liếc nhìn là có thể ra.

- Hổ thẹn. Ta từng có diễm phúc cùng một vị kiếm khách lĩnh ngộ được viên mãn Kiếm Ý tán gẫu qua một hồi. Hắn nói kiếm ở trên tay hắn có thể so với người tay không tấc sắt cách một khoảng cách ngắn. Khoảng cách không gian này là do kiếm khách dùng thực tế để rèn luyện ra, bọn họ tại phương diện không gian cảm giác rất có thành tựu. Kiếm Ý giống như là một mãnh thú trong lồng, cả đời đều sống ở trong đó.

- Lĩnh ngộ được viên mãn Kiếm Ý! Chậc chậc, đám người kia thật là

biến thái, nhưng mà cũng rất thưa thớt a. Tuy nói đạo có ba nghìn nhưng mỗi đạo đều phát triển theo một phương hướng không giống nhau. Kiếm đạo không thể nghi ngờ chính là chủ sát phạt. Một kiếm giết người, mười kiếm giết mười người. Thực đúng xứng danh sát khí.

- Kiếm khách kĩnh ngộ được Kiếm Ý mới được coi là kiếm khách chính thức. Chỉ có bọn hắn mới có thể đẩy kiếm lên cảnh giới cao nhất, có tư cách tìm hiểu ý nghĩa của kiếm đạo!

Diệp Trần không có nghe được cuộc nói chuyện của hai người. Nếu nghe được cuộc nói chuyện này hắn nhất định sẽ kinh ngạc. Bản thân hắn muốn dung hợp Cô Phong Thập Tam Kiếm, sau này mới biết được sự trọng yếu của không gian cảm giác. Nào có biến được đã có kiếm khách biết được điểm này, hơn nữa so với hắn còn thấu đáo hơn rất nhiều.

Kỳ thật Diệp Trần cũng không biết mình lợi hại. Chính thức kiếm khách lĩnh ngộ đến Kiếm Ý đại thành, thậm chí là viên mãn Kiếm Ý mới có thể phát giác được không gian cảm giác trọng yếu như thế nào. Bản thân hắn Kiếm Ý mới đạt được bốn thành mà đã có được thành tựu về không gian cảm giác. Nếu như để cho vị kiếm khách lĩnh ngộ được viên mãn Kiếm Ý kia biết được thì hắn khẳng định kinh ngạc. Về phần những người đối với phương diện này mông lung thì không cần để ý tới.

- Ý cảnh trong nhanh có chậm, trong chậm có nhanh. Hôm nay ta cũng đã làm được. Chỉ còn kém một điểm đột phá, cần phải cả hai kết hợp cùng một chỗ.

Bất tri bất giác, Diệp Trần dung hợp được thức thứ mười trong Cô Phong Thập Tam Kiếm. Uy lực của Cô Phong Tuyệt Sát cũng theo đó mà nâng cao một tầng. Đối với tốc độ ý cảnh đáng tiếc là không gian thủy chung không thay đổi. Nếu như gặp được cao thủ lợi hại rất khó mê hoặc được họ, còn nếu là kiếm khách có Kiếm Ý ngang nhau hiệu quả cũng sẽ kém đi một bậc, không thể được một kích tất sát.

- Nhanh, nhanh, nhanh hơn!

- Chậm chậm, càng chậm!

Mất đi đầu mối, Diệp Trần thi triển tới tới lui lui một kiếm như vậy, hy vọng có thể phát hiện ra điều gì đó, đạt được cơ hội đột phá.

Yêu thú vây công Diệp Trần rất phiền muộn, nếu như đối phương dùng lực lượng tuyệt đối giết chết bọn nó thì chúng cũng chỉ biết cam lòng. Nhưng bây giờ đối phương căn bản không cho bọn nó một cơ hội nào, một kiếm tùy ý đâm tới, chính bản thân nó cũng không biết vì sao lại chết. Chúng cũng giống như đồng bọn, từng con ngã xuống, miệng vết thương không có chỗ nào không phải trí mạng.

Chiến đấu từ trưa đến tối, yêu thú chết đi có tới mấy trăm vạn. Võ giả chết đi cũng rất nhiều. Khắp nơi đều là thịt nát bầy nhầy cùng vũ khí bị tàn phá. huyết thủy hội tụ thành sông, rơi lả tả. Khoảng đất bên ngoài Kim Đỉnh Thành nhuộm một màu đỏ, khiến lòng người lạnh buốt.

Diệp Trần không biết mệt mỏi, phiêu nhiên di chuyển, kiếm quang đến tất có tử vong.

Có thể phát hiện ra tiến bộ của hắn khiến cho người khác có một lại cảm giác phong luân vân đạm. Lúc này Quách Lam Nguyệt cũng tìm được thân ảnh của Diệp Trần.

-...Ồ! Tuyệt chiêu của hắn lại trở nên mạnh mẽ như thế từ bao giờ vậy!

Chỉ tiếc là Quách Lam Nguyệt đã bị kiếm của Diệp Trần hấp dẫn. Nhìn một kiếm Phong Khinh Vân Đạm mà khiến cho ánh mắt của nàng dường như bị thôn phệ, trong thâm tâm không thể nào tưởng tượng nổi góc độ giết yêu thú của kiếm vừa rồi là như thế nào.

- Quách chấp sự, ngươi quen biết hắn?

Đệ Lục Dạ liếm liếm bờ môi, hứng thú nhìn về phía Diệp Trần.

Quách Lam Nguyệt gật đầu nói:

- Mới quen được hơn nửa tháng. Ta muốn mời hắn gia nhập Lãm Nguyệt Lâu, nhưng đáng tiếc là bị cự tuyệt.

- Cự tuyệt gia nhập Lãm Nguyệt Lâu? Dám xem thường Lãm Nguyệt Lâu cùng Thất Dạ chúng ta.

Đệ Lục Dạ tính tình âm lãnh, đối với Thất Dạ, người này cảm giác được vinh dự rất lớn. Hắn nghe Quách Lam Nguyệt nói vậy thì con mắt híp lại, ánh mắt lạnh như băng từ trong khe hở bắn ra, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ đánh về phía Diệp Trần.

- Không nên vọng động...

Quách Lam Nguyệt có chút bất đắc dĩ. Đệ Lục Dạ trừ tính tình âm lãnh ra thì những phương diện khác rất tốt. Thế nhưng mà cũng quá xúc động !

Đệ Tứ Dạ thản nhiên nói:

- Cứ để cho hắn đi đi, ta cũng muốn nhìn xem một kiếm của người nọ uy lực đến mức nào?

- Chỉ có như thế.

Quách Lam Nguyệt cười khổ, trong lòng nàng mang theo một chút chờ mong. Bản thân bài danh thứ sáu trong Thất Dạ, Đệ Lục Dạ cũng được xem như là một cao thủ trẻ tuổi, nàng cùng với Diệp Trần đối chiêu, nhất định rất có ý tứ.

Diệp Trần xuất ra toàn bộ thực lực!

Tốc độ của Đệ Lục Dạ rất nhanh, rất xảo trá, đại xà đi theo bên cạnh hắn không rời. Bình thường người khác đi toàn nhằm vào khe hở bên trong đàn yêu thú, nhưng hắn cứ như vậy mà xuyên qua, gặp phải yêu thú nào thì đại xà sẽ giải quyết. Một loạt yêu thú trên người tuôn ra cột máu, những cột máu này giao nhau tạo cho Đệ Lục Dạ một con đường máu.

- Tiểu tử, ngươi rất cuồng vọng có biết không?

Xa xa, Đệ Lục Dạ âm lãnh truyền thanh âm đến tai Diệp Trần.

Diệp Trần nghiêng đầu:

- Chuyện đó thì có làm sao?

Tinh Ngấn Kiếm trong tay cũng không vì Đệ Lục Dạ mà ý lực không tập trung, đình chỉ giữa chừng. Ngược lại càng trở nên sắc bén, phán đoán không ra.

- Tiếp của ta một chiêu rồi nói sau, Bách Xà Kích!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 208: Cô Phong Tuyệt Sát Sơ Hiển Uy Lực. (Thượng,Hạ)

Hai tay bình thản, một mảnh chân khí hẹp dài hình đại xà từ trong lòng bàn tay Đệ Lục Dạ chui ra, lấy tốc độ nhanh nhất bắn về phía Diệp Trần. Đại xà lướt qua, không khí như nước nổi lên một trận rung động. Đây cũng bởi vì tốc độ quá nhanh khiến cho không khí đè ép lên nhau mà gây ra hiện tượng này.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh....

Lĩnh ngộ Sơn Thủy ý cảnh, tốc độ của chân khí đại xà so với Diệp Trần cũng không tính quá nhanh. Hắn huy động Tinh Ngấn Kiếm ngăn lại một kích của đại xà.

- Chiêu thứ hai, Bách Xà Bạo!

Đệ Lục Dạ cười lạnh một tiếng, hai tay phảng phất nắm lấy cái gì đó, hung hãn dung hợp lại cùng một chỗ.

Lập tức những chân khí đại xà bị Diệp Trần chặt đứt lấy Diệp Trần làm trung tâm bắn xuyên qua, rồi sau đó bạo liệt nổ tung liên tiếp. Không thấy ánh lửa, chỉ có yêu khí bị nghiền nát, mặt đất xuất hiện những cái hố lớn nhỏ khác nhau cho thấy uy lực của vụ nổ lớn đến bao nhiêu.

- Muốn chiến, ta cùng ngươi chiến.

Thân ảnh Diệp Trần xuất hiện ở sau lung Đệ Lục Dạ.

- Cái gì?

Đệ Lục Dạ hoảng sợ, vừa rồi hắn rõ ràng chứng kiến Diệp Trần bị chân khí đại xà vây quanh. Hắn thoát thân lúc nào, vì sao bản thân Đệ Lục Dạ lại

không có cảm giác được.

Khẽ cắn môi, Đệ Lục Dạ nghĩ hiện tại ngàn cân treo sợi tóc, thi triển ra tuyệt chiêu phản kích Bách Xà Quang Hoàn. Vô Số chân khí xà hình từ bên ngoài thân thể hắn chui ra, rậm rạp chằng chịt lập tức tổ hợp lại thành một Cự Thiên Quang Hoàn hướng ra bốn phương tám hướng khuếch tán.

Không lùi một bước, hai tay Diệp Trần cầm chặt Tinh Ngấn Kiếm. Chỉ nghe tiếng vải vóc bị xé rách vang lên, Quang Hoàn dưới vô số kiếm quang đơn giản bị chém ra làm đôi mà Diệp Trần cũng không có bị tổn thương lấy một cọng lông tóc.

Đệ Lục Dạ thừa cơ xoay người, hai mắt mở trừng trừng. Trong ánh mát âm lãnh của hắn không che dấu được vẻ kinh hãi. Bách Xà Quang Hoàn của hắn cứ như vậy mà bị chém làm hai, hắn như thế nào không sợ hãi cho được.

- Cũng tốt, mượn ngươi thử uy lực của Cô Phong Tuyệt Sát!

Diệp Trần nhìn ra thực lực của Đệ Lục Dạ rất cường đại, cũng đủ để cùng võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đánh một trận. Chỉ là giờ này ngày này, thực lực của hắn có mạnh hơn nữa thì cũng không để cấp bậc của đối thủ vào trong mắt. Diệp Trần muốn dùng đối phương để thí chiêu thì không còn gì tốt hơn.

Tinh Ngấn Kiếm run run, Diệp Trần đâm một kiếm đơn giản về phía Đệ Lục Dạ.

- Thật nhanh!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Đệ Lục Dạ về một kiếm này. Trong mắt hắn không có cái gì, chỉ có một chấn động khiến cho không khí gợn sóng rất nhỏ. Công kích đến, bản thân hắn muốn liều mạng ngăn cản. Nhưng thân thể hắn hết lần này tới lần khác không chịu nghe sự chỉ huy của hắn, chỉ có thể trơ mắt cảm thụ một kiếm này đâm tới.

- Diệp Trần, hạ thủ lưu tình.

Nhìn thấy một màn này, Quách Lam Nguyệt vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Xoẹt!

Một nhúm tóc đen bị chém đứt rơi trên bả vai, kiếm của Diệp Trần không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở trên cổ của Đệ Lục Dạ. Bảo trì khoảng cách, lúc này Đệ Lục Dạ mới khôi phục lại như bình thường, hắn một cử động nhỏ cũng không dám. Tinh Ngấn Kiếm rất lợi hại, chỉ cần hắn nhẹ nhàng khẽ động thì chỉ cần kiếm khí thôi cũng khiến cho hắn bị thương.

Thu hồi Tinh Ngấn Kiếm, Diệp Trần nhìn về phía Quách Lam Nguyệt nói:

- Xảy ra chuyện gì?

Trên mặt Quách Lam Nguyệt hiện lên vẻ xấu hổ:

- Hiểu lầm, hoàn toàn chỉ là hiểu lầm. Cám ơn ngươi đã hạ thủ lưu tình.

- Hi vọng hiểu lầm ít phát sinh, không phải ta lúc nào ra tay cũng đều lưu thủ.

Nếu như không phải là Quách Lam Nguyệt ngăn cản thì vừa rồi một kiếm kia tuyệt đối sẽ đâm trúng đối phương. Đương nhiên hắn sẽ không giết Đệ Lục Dạ, dù sao bây giờ đại chiến cùng yêu thú, lúc này giết người không phải là thời điểm thích hợp.

Yêu thú càng ngày càng nhiều, đẳng cấp cũng ngày càng cao. Diệp Trần lại tiếp tục xông vào bên trong đám yêu thú, mỗi một kiếm xuất ra đều là Cô Phong Tuyệt Sát kiếm.

Quách Lam Ngyệt thu hồi ánh mắt, nàng hướng tới Đệ Lục Dạ nói:

- Ngươi quá xúc động, may mắn Diệp Trần không phải là người hiếu sát. Nếu không ta cũng không thể hướng tới cao tầng của Lãm Nguyệt Lâu mà

bàn giao nhắn nhủ.

Kỳ thực bản thân nàng vẫn cảm thấy kinh hãi. Nàng không thể nào tưởng tượng nổi, chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà một kiếm của Diệp Trần lại có được uy lực như thế. Ngay cả Đệ Lục Dạ cũng không phải là đối thủ của hắn. Không phải là hoàn toàn không đủ tư cách làm đối thủ của hắn.

Điều đáng sợ hơn chính là nếu như người trẻ tuổi này không có gia nhập Lãm Nguyệt Lâu thì chính là điều mà nàng tiếc nuối lớn nhất.

Đệ Lục Dạ không ngừng hít thở:

- Một kiếm thật đáng sợ, đối mặt với kiếm của hắn ta giống như là một tiểu hài tử vậy.

Đệ Tứ Dạ ngưng trọng nói:

- Đó là sát nhân chi kiếm. Nếu không ngăn được một kiếm kia ngươi chắc chắn sẽ bị giết. Ngươi nên cảm thấy bản thân mình may mắn.

- Đúng thế!

Trong lòng Đệ Lục Dạ vẫn còn sợ hãi.

- Tốt! Bây giờ không phải là thời gian để nói chuyện phiếm. Tận lực đánh giết yêu thú! Ngàn vạn không thể để cho chúng xông vào Kim Đỉnh Thành!

Quách Lam Nguyệt nói.

Thú triều cùng với đàn yêu thú bình thường bất đồng. Giai đoạn trước thì đẳng cấp yêu thú hơi thấp cũng có thể xưng là pháo hôi. Đến trung kỳ, hậu kỳ đẳng cấp của yêu thú càng ngày càng cao. Cơ hồ nhìn không thấy yêu thú dưới tam cấp. Vô số yêu thú hình thành nên nước lũ yêu thú, không ngừng trùng kích võ giả ở Kim Đỉnh Thành.

- Giết!

- Thú triều lần này tuy rằng nguy hiểm nhưng cũng là cơ hội phát tài. Tài liệu yêu thú dưới tam cấp tuyệt đối là một con số không thể nào tưởng tưởng nổi. Yêu thú trên tam cấp thì đã ngưng tụ ra nội đan, giá trị rất cao. Đến lúc đó chúng ta là người sở hữu tất cả tài liệu cùng nội đan.

- Hắc hắc, nếu như không có tài phú như vậy chờ chúng ta. Ta chưa chắc sẽ đi đến Kim Đỉnh Thành. Dù sao thì cũng nguy hiểm quá mức, chỉ cần không cẩn thận là chết ngay tại trận, xương cốt cũng bị yêu thú ăn sạch.

- Đúng vậy! Hai ngàn vạn con yêu thú, đây cũng không phải là luận võ luận bàn.

Tại Chân Linh Đại Lục có một quy định bất thành văn. Chính là sau khi thú triều qua đi, tài liệu yêu thú cùng nội đan đều thuộc về võ giả tham chiến. Những người khác có tu vi cao hơn cũng không có tư cách chen một tay vào. Nếu không sẽ gặp phải sự phản kháng của võ giả thiên hạ. Đối với thanh danh chính là không có đảm đương nổi.

Đừng nhìn tài liệu yêu thú nhất cấp không đáng tiền. Nhưng mà trên trăm vạn tài liệu yêu thú nhất cấp tập trung cùng một chỗ, tuyệt đối có thể khiến cho người nào đó trở thành đại phú hào, chớ đừng nói chi đến yêu thú nhị cấp, tam cấp, thậm chí là yêu thú từ tứ cấp trở đi.

Đương nhiên nhiều tài phí như vậy cũng không phải dành cho một người. Võ giả tham chiến cũng không có được chia nhiều như vậy. Bất quá cũng rất khả quan, rất nhiều người cho dù mười năm cũng không kiếm được nhiều như vậy.

XÍU...UU! XÍU...UU!

Tất!

Lưu quang bay vụt qua, thỉnh thoảng lại có cường giả Tinh Cực Cảnh trở về.

- Giác Long Mãng không hổ là yêu thú cường đại có được huyết mạch của thượng cổ yêu thú. Cho dù bị thương cũng cường hãn dị thường.

Trên đường trở về một gã cường giả Tinh Cực Cảnh cảm thán nói.

Một gã cường giả Tinh Cực Cảnh bên cạnh nói:

- Trong lúc thú triều, hành vi của yêu thú dần dần lâm vào trạng thái điên cuồng. Nếu như nó muốn chạy thì chúng ta cũng không ngăn được. Đúng rồi! Thương thế của ngươi như thế nào?

- Coi như tạm ổn. Chủ yếu là thiêu đốt chân nguyên khiến kinh mạch bị tổn thương, chỉ cần điều dưỡng nửa tháng là có thể khôi phục.

- Ha ha! Đi xem Kinh Đỉnh Thành ra sao rồi!

Hai võ giả Tinh Cực Cảnh dùng tốc độ nhanh chóng nhất bay về Kim Đỉnh Thành.

- Ân, tình huống hiện tại nằm trong vòng kiểm soát. Chúng ta đứng trên tường thành quan sát cuộc chiến!

- Không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không ra tay!

Chứng kiến từng vị cường giả Tinh Cực Cảnh xuất hiện trên tường thành, mà bọn họ cũng không có ra tay giúp đỡ, võ giả ở phía dưới một câu cũng không có oán hận. Bọn họ biết rất rõ, cường giả Tinh Cực Cảnh mà toàn lực ra tay thì loại thú triều loại nhỏ này rất nhanh kết thúc, không còn có phần của bọn hắn nữa. Nhưng mà cường giả Tinh Cực Cảnh rất cao ngạo, nếu như Kinh Đỉnh Thành không có nằm trong trạng thái sắp bị hủy diệt thì tuyệt đối không có ra tay.

Hắc Nha Đạo Nhân cùng Hỏa Linh Tử đồng dạng đều đã trở lại.

Ánh mắt Hỏa Linh Tử nhìn lướt qua một lượt, rất nhanh hắn tìm được bóng dáng của Ô Lương Vũ.

- Lương Vũ từ trước đến nay rất cường đại. Biểu hiện hiện tại cũng được, để ta xem thực lực của hắn đã đạt đến mức nào.

Đối thủ của Ô Lương Vũ là một đầu yêu thú lục cấp đỉnh phong Hắc Phong Mãng dài đến trăm mét, to như một tòa núi nhỏ. Hắc Phong Mãng phun ra nuốt vào đầu lưỡi giống như một thanh phi kiếm. Thanh âm tê tê rung động, thực lực của nó cũng không kém Thiết Lân Thú bao nhiêu, thậm chí có thể còn mạnh hơn một ít. Nhưng công kích của Ô Lương Vũ khiến cho nó chỉ trong chốc lát chịu vô số vết thương. Cái đuôi cũng bị chém đứt một đoạn, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

- Chết!

Thân hình Ô Lương Vũ lóa lên, một đạo trảm kích lướt qua cổ Hắc Phong Mãng.

Xoẹt!

Đầu của Hắc Phong Mãng rớt xuống, thân thể của nó cũng giãy giụa vài cái rồi đổ rầm xuống đất, không có động tĩnh gì.

- Yêu thú lục cấp đỉnh phong Hắc Phong Mãng bị Ô Lương Vũ giết, làm sao có thể?

Có võ giả kinh hô.

- Đây chính là yêu thú lục cấp đỉnh phong. Mặc dù không có huyết mạch thượng cổ yêu thú nhưng mà cũng đủ để sánh ngang với võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Điều này chẳng phải Ô Lương Vũ có thực lực chém giết võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong sao?

- Tiềm Long Bảng lần này Ô Lương Vũ nhất định sẽ tỏa sáng.

Trên tường thành, Hắc Nha Đạo Nhân mỉm cười. Không tệ, có tiến bộ. Rõ ràng có thể một mình đánh chết Hắc Phong Mãng. Sợ rằng tiểu nha đầu Mộ Dung Khuynh Thành kia cũng không có làm được.

- Hỏa Linh Tử, đồ đệ của ta...Ồ!

Hắc Nha Đạo Nhân đang muốn cùng nói chuyện với Hỏa Linh Tử thì ánh mắt nhìn về một phía khác.

Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Hắc Nha Đạo Nhân quên mất ý định ban đầu của mình mà nhìn về phía địa phương đó.

Trong tầm mắt của hắn hiện lên một thanh niên mặc áo lam đứng bên trong thú triều. Một kiếm của hắn chém ra tất cả yêu thú đều không lo nghĩ mà ngã xuống.

Trong nội tâm Hắc Ma Đạo Nhân khiếp sợ, một kiếm của Diệp Trần rất đơn giản, tới tới lui lui một chiêu như vậy nhưng lại có thể đem một thức kiếm chiêu phát huy là được uy lực cường hãn như vậy thì tuyệt đối là hiếm thấy. Người này là đệ tử tông môn nào, như thế nào cho tới bây giờ chưa từng thấy qua? Trong lúc nhất thời, Hắc Ma Đạo Nhân sinh ra nghi vấn.

- Hắc Nha, ngươi cũng để ý tới hắn hả!

Hỏa Linh Tử nhìn thấy thần sắc của Hắc Nha Đạo Nhân như vậy thì cười cười.

Hắc Nha Đạo Nhân gật gật đầu.

Hỏa Linh Tử thở dài:

- Hiện tại quả nhiên là thời kỳ đỉnh cao của thiên tài trẻ tuổi. Tuyệt đỉnh thiên tài nhao nhao xuất hiện, không biết là ai có năng lực cùng trời đi trên con đường Vương giả.

- Hiện tại còn nhìn không ra. Chờ bọn hắn đạt tới cấp độ Tinh Cực Cảnh thì ai ưu ai kém chẳng phải sẽ biết hay sao.

Hắc Ma Đạo Nhân nói.

- Cũng đúng! Tinh Cực Cảnh là một cửa khẩu, chín phần thiên tài trẻ

tuổi không thể nào đột phá được.

Ngao a...!

Diệp Trần trắng trợn chém giết yêu thú đã hấp dẫn tới một đầu yêu thú lục cấp đỉnh phong, con yêu thú này Diệp Trần cũng không có xa lạ gì chính là Âm Phong Lang có được huyết mạch thượng cổ yêu thú. Bản thân đầu Âm Phong Lang này là vương giả trong yêu thú lục cấp, toàn thân nó tràn đầy yêu khí nặng nề, yêu khí có màu xám, vẻn vẹn là một tia yêu khí tràn ra cũng đủ để khiến cho thân thể võ giả cấp thấp cứng ngắc, máu huyết đông lại, cuối cùng bị mấy yêu thú chà đạp thành bùn nhão.

- Hiện tại ta chống lại nó còn có một chút khó khăn!

Yêu thú có được huyết mach thượng cổ yêu thú thì lực phòng ngự của nó cũng được tăng lên bốn năm thành. Tại Thiên Mộng cổ địa, Diệp Trần cũng đã được nhìn thấy thế nhưng lúc đó yêu thú cũng chỉ là ba cấp bốn cấp, không có một đầu nào đạt tới trình độ lục cấp đỉnh phong.

Hình thể Âm Phong Lang cực lớn. Bốn trảo đạp đất, Âm Phonh Lang há miệng nhổ ra một đoàn yêu khí về phía Diệp Trần.

- Phân!

Thân hình lập lòe, chân thân của Diệp Trần như tuyết ảnh lướt đi.

Rắc!

Chân khí tuyết ảnh phảng phất đông cứng lại hóa thành băng sương, từng khúc văng tung tóe ra bốn phía. Một màn này đập vào trong mắt của Diệp Trần khiến hắn phải thầm giật mình.

- Ta tới giúp ngươi.

Chẳng biết lúc nào Quách Lam Nguyêt cùng với Đệ Tứ Dạ và Đệ Lục Dạ xuất hiện pử phụ cận. Người nói chuyện chính là Đệ Tứ Dạ.

Diệp Trần liên tiếp tránh khỏi công kích của Âm Phong Lang nói:

- Ngươi có thể lên, Quách Lam Nguyệt cùng hắn cũng đừng có đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 209: Liên Thủ.

Bằng vào linh hồn lực cường đại của mình, Diệp Trần có thể nhận biết được Đệ Tứ Dạ là một cao thủ trẻ tuổi đỉnh cao. Chênh lệch giữa hai người cũng không nhiều lắm, còn về phần Quách Lam Nguyệt cùng Đệ Lục Dạ mà tiến đến thì chỉ có chịu chết.

Đệ Tứ Dạ gia nhập cuộc chiến, Diệp Trần cũng không còn chịu áp lực như trước nữa, ngẫu nhiên còn có thể phản kích một kiếm.

Xoẹt!

Kiếm khí xé rách yêu khí hộ thể của Âm Phong Lang, đồng thời lưu lại trên thân thể nó một vết ngấn. Vết ngấn cũng chỉ như một cọng lông của Âm Phong Lang mà thôi.

Diệp Trần nhăn mày lại, mặc dù hắn biết phòng ngự của Âm Phong Lang rất cao, thế nhưng không nghĩ tới nó lại cao tới trình độ như thế này. Trận chiến này vô cùng gian nan.

- Địa Long Kích!

Hai tay Đệ Tứ Dạ lần lượt để trên mặt đất, đất bùn nhanh chóng hóa thành Thổ Long phóng lên trời hướng tới Âm Phong Lang công kích.

Thổ Long tiêu tán, còn Âm Phong Lang cũng chỉ bị tổn thương chút lông tóc mà thoi.

NGAO A... !

Bản thân có được huyết mạch thượng cổ yêu thú, Âm Phong Lang vô cùng cao ngạo, những vết thương ngoài da kia tuy với nó không là cái gì

nhưng cũng khiến cho nó bạo nộ, một trảo giơ lên, trùng trùng điệp điệp chụp xuống.

Mặt đất chấn động, một trảo, lại một trảo, liên hoàn trảo của Âm Phong Lang khiến cho mặt đất xuất hiện một khe hở. Khe hở này nhanh chóng kéo dài ra bao vây lấy Diệp Trần cùng Đệ Tứ Dạ ở bên trong.

Yêu khí lạnh buốt từ trong lòng đất lao ra, hướng lên trời tàn sát bừa bãi.

- Nguy hiểm!

Nhất thời Diệp Trần không thể ngờ được yêu khí của Âm Phong Lang lại có bao hàm âm khí ở trong đó. Yêu khí âm lạnh đã khiến cho máu huyết của võ giả đông lại, nếu không có người đến cứu thì sẽ bị một kích kết tiếp của Âm Phong Lang miểu sát.

Thân hình bạo liệt, Diệp Trần hóa ra hơn mười đạo tàn ảnh, còn chân thân thì dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch két....

Không cần xem, chỉ cần nghe thấy thanh âm truyền đến tai, Diệp Trần cũng biết rõ đại bộ phận chân khí tàn ảnh đều bị yêu khí âm hàn xuyên qua. Chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào một cái là nát bấy thành bột phấn.

Lúc này ánh mắt Diệp Trần nhìn về phương vị của Đệ Tứ Dạ, đồng thời thở ra một hơi.

Sau khi yêu khí của Âm Phong Lang bộc phát, Đệ Tứ Dạ không có lựa chọn chạy trốn, một quyền nện xuống mặt đất, tại thành một quả cầu đất cực lớn, bảo vệ nàng ở bên trong. Quả cầu đất này bao hàm đại lượng chân khí, lực phòng ngự cũng rất kinh người nhưng vẫn bị yêu khí âm hàn biến thành một quả cầu băng. Bề ngoài hiện ra màu xám sáng bóng.

Quả cầu đất bạo liệt, Đệ Tứ Dạ từ trong đó nhảy ra, sắc mặt trắng bệch.

Phụ cận có không ít võ giả bị trận chiến này hấp dẫn.

- Chậc chậc, hai đại cao thủ trẻ tuổi liên thủ chiến đấu với Âm Phong Lang, dũng khí có thể khen.

- Có dũng khí thì có làm được cái gì, dựa theo xu thế này bọn hắn hẳn phải chết.

- Đúng a! Âm Phong Lang cùng yêu thú lục cấp đỉnh phong bình thường có chút bất đồng. Bản thân nó có được huyết mạch thượng cổ yêu thú, lực phòng ngự biến thái. Nếu lực công kích không đủ thì không thể nào là đối thủ của nó.

XÍU...UU!

Nhưng vào lúc này, một đạo sóng trảm kích màu đen đánh lên người Âm Phong Lang.

Thân hình Âm Phong Lang hơi nghiêng một cái, trên người xuất hiện không ít vết thương nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da. Bản thân lớp da của nó vẫn chưa có bị công phá.

- Là Ô Lương Vũ, hắn có tới tham gia náo nhiệt.

Ba đại cao thủ trẻ tuổi hội tụ càng hấp dẫn thêm ánh mắt của nhiều người.

Vỗ đôi cánh ở sau lưng, Ô Lương Vũ trôi nổi giữa không trung, lông mày hơi nhăn lại. Hắn đã sớm biết được một chút về yêu thú lục cấp đỉnh phong có được huyết mạch thượng cổ yêu thú. Đáng tiếc là loại yêu thú này lại rất khó gặp. Đến như thú triều loại nhỏ này có tới hai ngàn vạn con yêu thú nhưng số lượng yêu thú có được huyết mạch thượng cổ yêu thú thì cũng chỉ vài chục con. Mà trong đó đa phần lại là yêu thú thất cấp nhưng hiện tại cũng không còn lại mấy con. Đầu Âm Phong Lang này có lẽ là đầu yêu thú lục cấp có được huyết mạch thượng cổ yêu thú cuối cùng xuất hiện ở Kim Đỉnh Thành. Bất quá làm cho hắn giật mình chính là một kích toàn lực của

bản thân lại không thể nào khai mở được lực phòng ngự của Âm Phong Lang.

Âm Phong Lang tạm thời buông tha việc đuổi giết Diệp Trần cùng Đệ Tứ Dạ, nó nghiêng đầu về phía Ô Lương Vũ phun ra một đoàn âm khí. Yêu khí cũng kịch xoay tròn kịch liệt.

Bá!

Đôi cánh màu đen sau lưng Ô Lương Vũ khẽ vỗ một cái, bản thân hắn lập tức thoát ly khỏi phạm vi công kích.

- Tử Vong Cụ Phong!

Ô Lương Vũ dừng lại công kích ngay lập tức.

Sóng trảm kích màu đen trùng trùng điệp điệp hình thành một cơn lốc bao trùm Âm Phong Lang ở trong đó, lần lượt chém tới.

Cụ Phong tiêu tán, hộ thể chân khí của Âm Phong Lang cũng mờ nhạt đi rất nhiều. Lông của nó bị chém đứt rất nhiều, chỉ là nhìn kỹ một chút thì có thể phát hiện ra trừ một số vết thương nhỏ ngoài da thì Âm Phong Lang ngay cả máu tươi cũng không có chảy ra. Điều này nói rõ một kích vừa rồi của Ô Lương Vũ chưa đủ để chính thức phá được phòng ngự của nó.

Bên kia, Đệ Tứ Dạ cùng Diệp Trần một lần nữa phát động công kích.

- Tam bội Địa Long Kích!

Hai tay Đệ Tứ Dạ lần lượt hạ xuống mặt đất, bởi vì quyền đầu uy lực quá lớn mà hay cánh tay lún sâu xuống dưới đất. Tiếp theo đó là ba đầu Thổ Long chui từ dưới đất lên, liên tiếp hướng tới Âm Phong Lang công kích. Một kích này nhanh mạnh đến nỗi khiến cho người khác tưởng rằng ba đầu Thổ Long đồng thời công kích.

Không kịp chuẩn bị, Âm Phong Lang bị mất đi cân bằng, thân thể bắn

lên khỏi mặt đất.

- Cô Phong Tuyệt Sát!

Thân ảnh Diệp Trần vô cùng phiêu hốt, một lần nữa hắn xuất hiện bên cạnh Âm Phong Lang. Tinh Ngấn Kiếm mang theo kiếm quang vô cùng lợi hại, một kiếm đâm về con mắt của nó.

Nếu là đổi lại một đối thủ khác thì Âm Phong Lang cũng không cần phải lo lắng, nhưng nó lại cảm nhận được sự đáng sợ của một kiếm này. Nó không dám khinh thường mà nhắm mắt lại ngay lập tức.

Phanh!

Kiếm quang công phá mí mắt của Âm Phong Lang, cũng không biết có làm mắt nó bị tổn thương hay không.

Âm Phong Lang cuồng nộ, một trảo xé rách không khí, tốc độ gấp mấy lần vận tốc âm thanh vỗ lên người Diệp Trần.

Phanh!

Chân khí tàn ảnh bị nghiền nát, trực tiếp va chạm vào chân thân của Diệp Trần, đồng thời làm hắn nhổ ra một ngụm máu tươi. Rõ ràng Diệp Trần không có kịp thoát khỏi phạm vi công kích của một trảo này. Âm Phong Lang trong lúc cấp thiết không có điều động quá nhiều yêu khí. Con mắt của nó cũng không đơn giản như vậy bị chảy máu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 210: Giết Chết Âm Phong Lang. (Thượng,Hạ)

Mở mắt ra, trên đồng tử của Âm Phong Lang có một vòng huyết tinh nhàn nhạt.

- Làm bị thương nhưng đáng tiếc không đủ sâu, không ảnh hưởng tói sức chiến đấu của nó.

Diệp Trần tiếc hận.

- Lão Triệu, võ giả Bão Nguyên Cảnh ở bên trong Kim Đỉnh Thành cũng chỉ có mình ngươi là có thể đánh chết được yêu thú có huyết mạch thượng cổ yêu thú - yêu thú lục cấp đỉnh phong. Không bằng ngươi chạy qua bên đó giải quyết Âm Phong Lang đi.

- Không vội, bọn họ đều là những đại cao thủ trong hàng ngũ thiên tài trẻ tuổi. Mạo muội xông lên chỉ làm cho bọn hắn không thoải mái.

Hai người này đúng là từng bàn luận qua kiếm của Diệp Trần. Trong đó có một vị lão giả ước chừng sáu bảy mươi tuổi, thực lực cường hãn vô cùng. Chỉ một kích tùy ý là một dãy yêu thú ngã xuống. yêu thú lục cấp đỉnh phong cũng không thể chống lại mọt kích của hắn.

- Hơn nữa ta cũng không muốn qua.

Lão giả cười nói:

- Ta tuy có thể đánh chết Âm Phong Lang nhưng không thể nào thắng được ba người bọn họ liên thủ. Dù sao thì lực phòng ngự của ta cũng không thể nào bằng được Âm Phong Lang. Cũng chỉ có công kích lợi hại một tý mà thôi.

Muốn đánh chết Âm Phong Lang thì lực công kích phải đủ. Ví dụ như lão giả có thể đánh chết Âm Phong Lang nhưng đồng thời để cho hắn đối mặt với ba đại cao thủ trẻ tuổi, nói không chừng bị giết chết ngay lập tức. Mà ba đại cao thủ trẻ tuổi vì lực công kích chưa đủ cao nên không thể nào làm gì được Âm Phong Lang.

Nói cho cùng chính là vấn đề về lực công kích mà lực phòng ngự.

NGAO A...!

Liên tiếp bị công kích, Âm Phong Lang triệt để điên cuồng, yêu khí bên ngoài thân thể nó đại phóng lên trời. Những võ giả ở gần có chỉ cảm thấy thân thể bốc hơi, tứ chi không thể cử động. Những võ giả có thực lực cao hơn có thêm hộ thể chân khí thì nhanh chóng thối lui về phía sau.

- Thật lợi hại!

Thái Huyền hộ thể chân khí phát ra chống lại âm khí nhưng không thể nào ngăn được thân thể đông cứng lại. Diệp Trần cấp tốc lùi lại sau ba bước, mỗi một bước đều để lại một dấu chân thật sau trên mặt đất.

Đệ Tứ Dạ cùng Ô Lương Vũ đồng dạng không có dễ chịu gì. Yêu khí của Âm Phong Lang bao hàm cả âm khí. Thoáng phát ra thôi cũng khiến cho hộ thể chân khí của bọn họ yếu đi ba thành. Chỉ còn lại bảy thành không thể bảo chứng cho bọn họ không bị tổn thương, thân thể không bị chế trụ.

Xiệp!

Âm Phong Lang đối với Diệp Trần vô cùng thống hận, ra tay là đuổi giết hắn.

- Bạo!

Thân ảnh bạo liệt, chân thân Diệp Trần thoát khỏi phạm vi công kích. Một trảo khiến cho toàn bộ chân khí tàn ảnh của Diệp Trần tan nát. Âm Phong Lang ngay lập tức xoay người, một lần nữa công kích Diệp Trần.

- Dám bỏ qua ta.

Thấy Âm Phong Lang chỉ đuổi giết Diệp Trần thì Ô Lương Vũ vô cùng phẫn nộ. Hắc Nha Quyết vận chuyển tới cực hạn, trên tay chẳng biết xuất hiện hai thanh loan đạo từ lúc nào.

- Tử Vong Bạo Phong!

Nếu như đôi cánh sau lưng Ô Lương Vũ được tính là hai thanh đao thì hiện tại Ô Lương Vũ có tới bốn thanh đao. Bốn thanh đao đồng thời thi triển Tử Vong Bạo Phong khiến cho uy lực của Tử Vong Bạo Phong tăng lên không ít.

Sóng trảm kích trùng điệp hội tụ thành một thiếu bạo phong đen kịt. Trong nháy mắt công kích lên người Âm Phong Lang, hung mãnh dị thường.

Âm Phong Lang bị sóng trảm kích trùng kích, thân thể không ngừng lui về phía sau. Áp lực thật lớn khiến cho đất đá triệt để sụp đổ, nổ tung. Một mảnh bừa bộn, mà con mắt Âm Phong Lang đã bắt đầu đỏ rực. Yêu khí cùng âm khí dày đặc bây giờ lại nổi lên huyết khí nhàn nhạt. Thoáng giơ một trảo lên đón đỡ công kích của Ô Lương Vũ.

- Âm Phong Lang muốn dùng huyết mạch chi lực!

Lão giả được gọi là lão Triệu ngưng trọng nói.

Đồng bạn bên cạnh nói:

- Ta nghe nói qua huyết mạch chi lực, nhưng chưa từng chứng kiến một lần nào.

- Huyết mạch thượng cổ yêu thú không phải là chuyện đùa. Bất quá trên người Âm Phong Lang huyết mạch chi lực cũng không nhiều. Tối thiểu cũng có thể thi triển được một hai lần.

Rống!

Cụ Phong sụp đổ tứ tán, huyết khí trên người Âm Phong Lang toàn bộ hội tụ trên cổ họng của nó. Bốn trảo đạp đất, thân thể giãn ra, Âm Phong Lang ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống hủy diệt.

Tiếng gầm gừ hóa thành sóng âm, lấy Âm Phong Lang làm trung tâm, hung hãn bành trướng. Cái loại tốc độ này dùng tốc độ ánh sáng cũng không thể hình dung được. Trong nháy mắt, thời gian giống như chậm lại. Trong một khắc, tất cả những người ở trong phạm vi ảnh hướng đều biểu lộ ra sự cứng ngắc, có người còn bảo trì tư thế chém giết yêu thú, máu tươi bắn lên không trung thủy chưng không có rơi xuống.

Trong mọi người chỉ có Diệp Trần là hoảng hốt. Âm Phong Lang gào thét rõ ràng có thể ảnh hưởng tới cảm giác thời gian của các võ giả. Bản thân hắn lĩnh ngộ Sơn Thủy ý cảnh chứng kiến cảnh tượng này cùng với những người khác hoàn toàn bất đồng. Núi này vẫn là núi, nước này vẫn là nước máu tươi bắn ra tốc độ không chậm chút nào, sớm đã rơi xuống mặt đất.

- Phanh!

Thân ảnh nổ tung, Diệp Trần hóa thành vô số đạo tàn ảnh nhanh chóng thoát khỏi phạm vi công kích.

Sau một khắc!

Quả cầu sóng âm khuếch trương ra ngoài trăm mét, sau đó hóa thành phóng xạ cuồng phong. Trong phạm vi công kích bất cả là võ giả hay yêu thú toàn bộ thất khiếu chảy máu, thân thể liền ngã xuống. Còn đáng sợ hơn nữa là có hơn phân nửa thân thể võ giả cùng yêu thú bị chia năm xẻ bảy, hóa thành huyết vụ sụp đổ.

Tốc độ Diệp Trần mặc dù nhanh, nhưng cuối cùng cũng không nhanh mà tốc độ khuếch trương của sóng âm. Thoáng chạm vào phạm vi công kích của sóng âm, lỗ tai hắn liền chảy ra tơ máu, đồng dạng trái tim cũng cảm thấy bồn chồn, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nổ thành phấn vụn. Khẽ tung mình, Diệp Trần cấp thiết thoát khỏi khu vực nguy hiểm nhất.

Quay đầu lại nhìn Diệp Trần chứng kiến mấy đạo thân ảnh giống như thiên nữ tán hoa bắn về bốn phía tránh khỏi phạm vi công kích của sóng âm, trong đó có cả Đệ Lục Dạ cùng Ô Lương Vũ. Về phần những người khác thì thân thể đã bị sóng âm đánh cho xơ xác, hài cốt cũng không còn.

Oa!

Nặng nề ngã trên mặt đất, Ô Lương Vũ cùng Đệ Tứ Dạ giống như đang gặp ác quỷ, nội tâm khiếp sợ, thất khiếu chảy máu không ngớt. Nửa thân người vừa nâng lên liền nhổ ra một ngụm máu tươi, khí tức suy yếu.

Trên tường thành, Hỏa Linh Tử kỳ quái nói:

- Hắc Nha, một kích này thật không đơn giản, vốn ngươi có thể ngăn cản.

Hắc Nha Đạo Nhân lắc đầu:

- Để cho hắn cảm nhận một ít nguy hiểm, dù sao thì cũng không chết.

- Ha ha, quả thật đúng là phong cách của ngươi.

- Ngược lại thiếu niên áo lam kia ta thực sự cảm thấy ấn tượng. Mấy tháng trước ta từng đi qua Lạc Nhạn Giang vừa hay gặp được thương hội Hải Thú Hào đang đi về phía nam. Lúc ấy hắn cũng ở trên thuyền.

Hắc Nha Đạo Nhân cũng không quá mức chú ý tới đồ đệ Ô Lương Vũ của mình, ánh mắt rơi trên người Diệp Trần, kẻ duy nhất không bị tổn thương.

Hỏa Linh Tử nói:

- Đơn đả độc đấu, hắn chưa chắc hơn được đồ đệ ngươi. Nhưng luận về năng lực sinh tồn thì cho dù đồ đệ ngươi thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp.

- Đúng vậy! Ô Lương Vũ khiếm khuyết chính là điểm này. Cường giả

chính thức không phải chỉ dựa vào tu luyện mà thành. Phải trải qua mọi trắc trở thì mới có thể luyện thành Kim Cương chi tâm.

Âm Phong Lang gào thét một tiếng, đánh chết trên trăm tên võ giả cùng trên trăm con yêu thú. Uy lực to lớn, tuyệt đối khiến cho những người chứng kiến kinh sợ. Ngay cả lão giả họ Triệu đứng ở phía xa, đối mặt với tiếng gáo thét của Âm Phong Lang cũng phải thối lui ba bước, không dám trực tiếp tiến lên.

Nhưng để đổi lại một kích cường đại này Âm Phong Lang cũng phải trả một cái giá khá lớn. Ánh mắt của nó ảm đạm đi rất nhiều. Huyết mạch chi lực bị cưỡng ép vận dụng, khiến cho nó chịu gánh nặng trầm trọng, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng.

- Bây giờ giết nó là cơ hội tốt nhất.

Lão Triệu kinh nghiệm vô cùng phong phú, tự nhủ.

Đúng lúc này, có người ra tay.

Một đạo hỏa diễm nóng bỏng đánh úp sau lưng Âm Phong Lang. Chính là Mạnh Siêu, hắn cười ha ha nói:

- Cái đầu Âm Phong Lang này để cho ta giải quyết đi! Xích Luyện Thần Chưởng!

Chân khí từ trong lòng bàn tay hắn dấy lên một ngọn lửa mày đỏ, một chưởng trùng trùng điệp điệp vỗ lên người Âm Phong Lang.

Ầm ầm!

Tứ chi Âm Phong Lang khụy xuống, thân thể của nó dán chặt xuống mặt đất, đất đá bay bụi mù một khoảng.

- Chết cho ta!

Mạnh Siêu tin tưởng đây là cơ hội cho hắn dương danh tứ phương. Xích

Luyện Thần Công vận chuyển tới cực hạn, quanh thân hắn bộc phát ra những hỏa quang giống như mặt trời. Ở bên trong hỏa mang hắn giống như phật tổ giáng lâm. Một chưởng lại một chưởng, không ngớt không ngừng đánh lên người Âm Phong Lang. Mặt đất bốn phía đều bị từng đạo sóng lửa màu đỏ biến thành hình dáng tinh thể.

Toàn thân bốc cháy, Âm Phong Lang gào thét, liên tục giãy giụa. Nhưng Mạnh Siêu căn bản không có nó có một cơ hội, bắt đầu gắt gao áp chế nó.

Diệp Trần đứng yên một chỗ không có động thủ, với linh hồn lực của hắn có thể cảm giác được huyết khí trên người Âm Phong Lang không có triệt để tiêu tán. Mà tứ chi bị đánh cho lun sâu xuống dưới đất thì đang dung nhập vào bên trong. Hiện tại bị Mạnh Siêu chèn ép, huyết khí trong người nó có xu thế ngưng tụ lạ.

- Ha ha, chết đi!

Mặc dù chiến thắng này không có đẹp một chút nào nhưng tâm tình Mạnh Siêu hiện tại lại vô cùng khoan khoái dễ chịu. Ngay đến Ô Lương Vũ xuất ra toàn lực cũng không thể đánh chết được Âm Phong Lang, mà giờ phút này lại chết trên tay hắn. Mặc kệ như thế nào đi chăng nữa thì đây cũng là vinh quang. Vinh quang thì không được gạt bỏ.

Lông mày Diệp Trần khẽ nhíu lại, huyết khí trên người Âm Phong Lang đang dần ngưng tụ trên một trảo. Bởi vì môt trảo này ở dưới đất nên ngoại trừ hắn ra không có người chú ý.

Rắc!

Mặt đất nứt ra, một trảo móng vuốt nhọn hoắt đỏ như máu từ dưới đất chui lên, chộp tới chân khí hộ thể của Mạnh Siêu, suýt chút nữa là có thể trực tiếp giết được hắn.

Bị huyết mạch chi lực xâm nhập, hộ thể chân khí của Mạnh Siêu yếu ớt không chịu nổi, đơn giản bị xé thành phấn vụn. Chỉ nghe thấy bên tai một

tiếng vang thật lớn. Mạnh Siêu há mồm phun ra một ngụm máy tươi cùng một ít thịt nát, thân thể bắn ngược lại phía sau, kinh sợ không thôi.

- Mạnh Siêu!

Trên tường thành thái thượng trưởng lão của Luyện Hỏa Môn vượt qua khoảng cách hơn một ngàn mét cứu Mạnh Siêu đang hôn mê ra khỏi thú triều.

- Chậc chậc, Mạnh Siêu cũng phải hôn mê.

- Chỉ có thể nói Âm Phong Lang quá xảo trá, rõ ràng là còn ẩn giấu.

- Chỉ còn có một thiên tài trẻ tuổi là còn đứng vững. Thật sự ngoài mong đợi.

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, thiên tài trẻ tuổi đi vào Kim Đỉnh Thành không thể nghi ngờ thì Ô Lương Vũ, Đệ Tứ Dạ, Mạnh Siêu cùng Diệp Trần là bốn người mạnh nhất. Lúc này Ô Lương Vũ cùng Đệ Tứ Dạ đã bị trọng thương, đại bộ phận sức chiến đấu đã mất. Mạnh Siêu thì hôn mê đã được thái thượng trưởng lão Luyện Hỏa Môn cứu lên tường thành để trị thương. Hiện tại đứng gần Âm Phong Lang cũng chỉ có Diệp Trần một thân áo lam, bị thương nhẹ, tinh thần sáng láng.

- Huyết khí triệt để biến mất. Ra tay!

Quyết định ra tay lập tức, Diệp Trần tâm vô tạp niệm. Trong thiên địa đủ loại thanh âm bị bài trừ ra bên ngoài, đạt đến trạng thái rất khó tiến vào cảnh giới linh hoạt kỳ ảo, vô dục vô cầu. Phân Thân Hóa Ảnh được Diệp Trần thi triển đến cực hạn, nửa phút trước còn có thể nhàn nhạt nhìn thấy bóng dáng, nửa phút sau Diệp Trần triệt để biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Chỉ có những gợn sóng trong không khí mới chứng minh hắn vẫn tồn tại.

- Cô Phong Tuyệt Sát!

Tới gần Âm Phong Lang ba mét, Diệp Trần rút Tinh Ngấn Kiếm ra đâm

thẳng tới cổ họng của đối phương.

Âm Phong Lang trơ mắt nhìn một màn này phát sinh. Nguyên khí đại thương, nó căn bản là không thể nào né được. Tinh thần trì độn rất nhiều. Đợi nó lấy lại tinh thần thì mũi kiếm đã đâm qua da nó.

Trong sát na khi một kiếm đâm vào trong thân thể Âm Phong Lang, Diệp Trần tiếp tục thi triển kiếm pháp. Cô Phong Thập Tam Kiếm thức thứ mười một thuận lợi dung nhập vào bên trong kiếm chiêu, nước chảy thành sông.

- Giết!

Một kiếm đơn giản đâm tới, phòng ngự của Âm Phong Lang xác thực cường hãn, nhưng bên trong chính là nhược điểm trong nhược điểm. Dù nó có huyết mạnh thượng cổ yêu thú cũng không có khả năng đem lục phủ ngũ tạng rèn luyện giống như cơ bắp được.

Một kiếm đâm vào, kiếm khí ẩn chứa Kiếm Ý hung mãnh bộc phát. Cổ họng Âm Phong Lang bị cắt nát. Nếu như có thể nhìn thấy thì có thể phát hiện ra bên trong huyết nhục mơ hồ, không còn tồn tại cái gì gọi là cổ họng. Kiếm khí đã cắt nó thành thịt vụn.

Phốc!

Rút Tinh Ngấn Kiếm ra, thân ảnh Diệp Trần bạo phát hóa ra hơn mười đạo tàn ảnh chạy trốn.

Không ngoài dự kiến của hắn, trước khi chết Âm Phong Lang bộc phát một kích toàn lực. Một trảo của nó liền khiến cho mặt đất trong phạm vi trăm mét đất đá tung bay. Trảo lực cường hãn không biết tiến sâu vào trong lòng đất bao nhiêu nhưng những âm thanh ù ù nặng nề không ngừng kêu lên trong một khắc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 211: Huyết Ma. (Thượng,Hạ)

Bộc phát ra một kích toàn lực, sinh mệnh lực của Âm Phong Lang tựa hồ theo một kích này bị rút sạch. Miệng vết thương trên cổ rốt cuộc cũng không thể áp chế được, huyết thủy như suối phun ra ngoài dài đến mấy chục thước. Đồng thời thân thể của nó cũng ngã xuống mặt đất, không còn nhúc nhích nữa.

Cách đó một trăm mét, Diệp Trần thở hổn hển.

- Mệt mỏi quá. Một kiếm vừa rồi giống như dung nhập Luyện Tâm Nhất Kiếm. Không biết như thế nào lại thực hiện được.

Chỉ bằng vào dung hợp thức thứ mười một trong Cô Phong Thập Tam Kiếm tối đa chỉ có thể khiến Âm Phong Lang trọng thương, tuyệt đối không có khả năng một kiếm đánh chết nó.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, mất đi đại bộ phận huyết khí, Âm Phong Lang vẫn như cũ là yêu thú lục cấp vương giả. Không có khả năng nói giết là giết được. Ngay việc Mạnh Siêu chèn ép Âm Phong Lang là có thể thấy được. Loại yêu thú cấp bậc này không phải hai ba cái là đánh chết được.

Lúc ấy lâm vào cảnh giới linh hoạt kỳ ảo, Diệp Trần vô ý thức thúc dục Luyện Tâm Nhất Kiếm. Sau đó không hiểu sao lại cùng Cô Phong Tuyệt Sát dung hợp một chỗ mang thep tâm thần chính mình đi vào. Trong chốc lát dung nhập Luyện Tâm Nhất Kiếm, hắn lại có thể giống như nước chảy thành sông dung hợp Cô Phong Thập Tam Kiếm thức thứ mười một.

Bất quá nếu muốn Diệp Trần một lần nữa thi triển thì tuyệt đối là không thể. Trong lúc đó đầu hắn trống rỗng, hoàn toàn không biết rõ chi tiết.

- Nếu có thể tu luyện được một kiếm này thì dưới Tinh Cực Cảnh tuy

không thể nói là không có địch thủ nhưng ít nhất cũng có thể tồn tại. Đáng tiếc vận khí của hắn không đủ, có thể thi triển được một lần đã là vận khí tốt lắm rồi. Muốn thi triển lần nữa thì phải nhờ vào lực lượng.

Diệp Trần lắc đầu, hắn không muốn nghĩ tiếp nữa.

- Một kiếm giết Âm Phong Lang, ta còn tưởng rằng phải có một phen khổ chiến nữa chứ.

Có võ giả thì thào lên tiếng.

- Lực công kích đề cao mạnh mẽ, xem ra chiến đấu một ngày một đêm giúp hắn có đột phát cực lớn.

- Hâm mộ a! Ta như thế nào không có đột phát.

- Ngươi cũng có thể đột phát, nhưng mà cũng đừng có cưỡng cầu. Có thể trong vô tận chiến đấu để đột phát thì trong vạn người cũng chỉ có một. Mà điều này cũng chỉ xuất hiện ở dạng thiên tài mà thôi.

Âm Phong Lang bị giết, mọi người cũng nhao nhao nghị luận. Trung tâm của cuộc thảo luận không thể nghi ngờ chính là Diệp Trần. Tuy nhiên mọi người không biết hắn, nhưng đều cho rằng hắn ở Tiềm Long Bảng lần trước có thứ hạng đứng trong top hai mươi. Có tư cách cùng đỉnh đỉnh thiên tài trong Nam Trác Vực phân tranh cao thấp.

- Uy lực một kiếm này vượt qua ta!

Ánh mắt lão Triệu sáng ngời nhìn Diệp Trần.

Đồng bạn hắn nói:

- Lợi hại như vậy sao?

- Một chiêu đánh chết yêu thú lục cấp vương giả. Theo ta biết thì võ giả Bão Nguyên Cảnh tại Nam Trác Vực có không quá mười người có thể làm được. Đương nhiên hắn còn không có xếp trong top mười. Âm Phong Lang

là yêu thú lục cấp vương giả nếu không phải mất đi huyết mạch chi lực, lại tổn thất bộ phận nguyên khí thì chưa chắc đã chết bởi một kiếm vừa rồi. Nhưng điều đáng sợ chính là hắn mới chỉ có tu vi Bão Nguyên Cảnh trung kỳ, ngay cả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ thậm chí là hậu kỳ đỉnh phong cũng còn chưa đạt được. Đó mới là sự khủng bố.

Lão Triệu giải thích nói.

Ban đêm qua đi, sáng sớm lại đến, mây đen cũng dần tan đi, luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống mang đến cho chiến trường một tia nắng ấm.

- Tiểu nhị, chúng ta cần phải nghỉ ngơi. Nuốt quá nhiều đan dược, hậu quả ta và ngươi đều hiểu rĩ.

- Không tệ, chất lượng chân khí hiện tại có chút tinh thuần hơn, trước tiên cần về Kim Đỉnh Thành nghỉ ngơi một chút.

Võ giả không thể so được với yêu thú, mất đi ưu thế về chân khí, sức chiến đấu cũng hạ thấp xuống rất nhiều. Mà yêu thú mất đi yêu khí lại càng cường hãn hơn. Dù sao thì yêu thú vẫn chiếm ưu thế cuối cùng. Võ giả đến một lúc nào đó sẽ tới cực hạn, cần phải trở về Kim Đỉnh Thành rèn luyện chân khí, cố gắng khôi phục sức chiến đấu. Mặt khác những võ giả còn có thể tiếp tục kiên trì thì vẫn tiếp tục chiến đấu, chờ đợi thay phiên.

Không thể không nói, bởi vì như vậy mà võ giả ở Kim Đỉnh Thành lập tức rơi vào hoàn cảnh xấu, số người chết cũng gia tăng không ngừng.

- Chúng ta cần phải ra tay.

Hỏa Linh Tử đứng lên nói.

Hắc Nha Đạo Nhân vận chuyển Hắc Nha Quyết, sau lưng mọc lên một đôi cánh đen kịt, gật đầu nói:

- Lực bền bỉ của yêu thú cường đại hơn nhân loại rất nhiều. Không có ra

tay thì chẳng còn võ giả nào sống qua được lần thú triều này. Bất quá cũng không thể giết toàn bộ, giết một nửa là tốt rồi.

Nhằm giúp cho các võ giả cấp thấp giảm bớt áp lực, tất cả cường giả Tinh Cực Cảnh đều xuất động.

- Tử Ác Vong Cụ Phong!

Chiêu thức cùng Ô Lương Vũ giống nhau nhưng được thi triển trong tay của Hắc Nha Đạo Nhân uy lực gấp mười gấp hai mươi lần. Dưới một kích này chí ít cũng phải có hơn một ngàn con yêu thú bị xé nát, nguyên một khoanh đất bị san bằng thành bình địa. Đối với cường giả Tinh Cực Cảnh thì chém giết đám yêu thú cấp thấp này giống như ăn cơm uống nước.

- Lưu Nhận Nhược Hỏa!

Thực lực Hỏa Linh Tử không có kém Hắc Nha Đạo Nhân chút nào, một chiêu vừa ra, từng đoàn hỏa diễm thật lớn mang theo quang nhận kích bắn ra. Giết yêu thú như thái rau thái thịt. Một kích là một số lượng lớn yêu thú bị giết chét. Cái loại ý cảnh Phong Tinh Vân Đạm khiến cho võ giả ở trên chiến trường trợn mắt há mồm.

- Cái này là cường giả Tinh Cực Cảnh tùy tiện xuất chiêu? Căn bản là không thể chống cự. Khó trách được Thiên Lôi Tán Nhân nói, mình cho dù có thể luyện Kiếm Ý đến đại thành thì với tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng chỉ có thể chạy trốn, không có lực đánh một trận.

Ác chiến một ngày một đêm, Diệp Trần cũng không có trở về thành nghỉ ngơi, một mực chiến đấu cho tới tận bây giờ. Đối với hắn mà nói, loại cơ hội này cũng không có nhiều, không cố gặng tận dụng thì tuyệt đối sẽ hối hận. Bản thân Diệp Trần có chút mệt mỏi nhìn cương giả Tinh Cực Cảnh ra tay. Không biết lực lượng đến từ nơi nào, tinh thần hắn khôi phục đến trạng thái đỉnh phong nhất, ẩn ẩn còn có dấu hiệu đột phá.

- Ha ha, giữ lại chân nguyên làm gì! Phát ra mấy đại chiêu chẳng phải

xong sao.

Trên bầu trời, một gã cường giả Tinh Cực Cảnh bay lên cao, hai tay từ từ nâng lên, tựa hồ đang nâng cái gì đó. Trong khoảng khắc một đoàn điện quang lôi cầu lóng lánh màu bạc xuất hiện. Lôi cầu xé gió mà đi, trong khoảng thời gian một lần hô hấp lôi cầu liền bành trướng ra mấy chục lần. Nếu đứng dưới đất nhìn lại còn tưởng rằng hắn nâng một mặt trời điện quang màu bạc sáng lóng lánh.

- Lôi bạo!

Hét lớn một tiếng, hai tay vị cường giả Tinh Cực Cảnh nâng đỡ lôi cầu vung xuống dưới.

Ầm ầm!

Giống như ngày tận thế đã đến, xa xa vài dặm một thế giới lôi đình được hình thành. Ngay sau đó hào quang vô cùng chói mắt lóe lên chiếu sáng đến mấy ngàn dặm xung quanh. Võ giả dưới Tinh Cực Cảnh vội vàng nhắm mắt lại, bọn hắn hoài nghi nếu như nhìn thẳng vào luồng hòa quang đó rất có thể sẽ bị mù mắt.

Một lần nữa mở mắt ra, thế giới lôi đình đã biến mất. Trong không khí chỉ còn sót lại dòng điện rung động, chạy bất định. Một cái hố sâu rới mấy chục thước, rộng vài trăm thước được hình thành, toàn bộ yêu thú nằm trong phạm vi của cái hố ngay cả cặn bã cũng không thấy. Toàn bộ triệt để biến thành hư vô.

- Quá lợi hại, hắn ít nhất phải có tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Một kích giết chết mười mấy vạn con yêu thú.

Không ít võ giả thân tình ngây ngốc trì trệ.

Hắc Nha Đạo Nhân cùng Hỏa Linh Tử nhìn nhau cười.

- Nhìn xem ai không thiêu đốt chân nguyên có thể trong một chiêu giết

được nhiều yêu thú hơn.

- Ta tu luyện chân khí hỏa hệ, phạm vi sát thương tuyệt đối là hơn hẳn ngươi.

- Phải thử mới biết!

Trận đại quyết chiến đối với võ giả dưới Tinh Cực Cảnh vô cùng đáng sợ nhưng đối với cường giả Tinh Cực Cảnh lại giống như đang dạo chơi. Có nhiều người còn lấy đó mà so chiêu với nhau. Đại chiêu vừa được phóng thích là mấy ngàn thậm chí mấy vạn con yêu thú biến mất không còn thấy tăm hơi. Phải biết rằng với tu vi hiện tại của Diệp Trần cũng chỉ có thể trong một chiêu giết chết gần trăm con yêu thú thôi.

Đương nhiên sức chiến đấu không thể dùng phạm vi để tính toán. Giống như Diệp Trần một kiếm có phạm vi công kích rộng nhất là Phong Quyển Tàn Vân. Một kích giết chết gần trăm con yêu thú. Mà một kích Cô Phong Tuyệt Sát chỉ có thể giết chết vài đầu thậm chí một đầu yêu thú. Nhưng điều đó không thể nói Phong Quyển Tàn Vân mạnh hơn Cô Phong Tuyệt Sát. Cả hai không có bất kỳ điểm chung nào để so sánh với nhau cả.

Mặc dù như thế nhưng nếu hắn dùng tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà đối mặt với cường giả Tinh Cực Cảnh, điều tồi tệ nhất chính là đối phương tùy tiện xuất ra một chiêu có thể bao trùm trong phạm vi lớn. Bản thân muốn trốn cũng không trốn được, căn bản là không thể xoay chuyển tình thế.

Đến cái cấp bậc này Diệp Trần không thể không cân nhắc xem nếu gặp cường giả Tinh Cực Cảnh thì nên đối phó như thế nào.

Không đến một phút đồng hồ, yêu thú trên chiến trường giảm đi hơn nửa. Số yêu thú còn lại là do võ giả dưới Tinh Cực Cảnh giải quyết.

- Giết!

- Giết!

Lúc trước thừa dịp cường giả Tinh Cực Cảnh đại phát thần uy, tất cả mọi người đều tận dụng để nghỉ ngơi lấy lại sức lực. Kể cả Diệp Trần cũng như thế, hiện tại yêu thú đã ít hơn một nửa, đây chính là một đại hảo sự.

Xuy xuy xuy xuy...

Một kiếm giết một con yêu thú, cùng so với võ giả Bão Nguyên Cảnh khác thì rõ ràng rất ít, nhưng tần xuất xuất kiếm của Diệp Trần cao không tưởng được. Mỗi một lần hô hấp, thân ảnh của hắn ở trong đàn yêu thú chạy tới chạy lui hai ba trăm mét. Trong cả quá trình hắn tổng cộng xuất ra sáu mươi bảy kiếm, giết sáu mươi bảy con yêu thú. Hiệu suất giết yêu thú gần bằng một kiếm Phong Quyển Tàn Vân.

Đứng trên thi thể một đầu yêu thú cực lớn, Diệp Trần phóng nhãn nhìn lại, tường thành Kim Đỉnh Thành cũng như phạm vi xung quanh thành đều nhuộm một màu đỏ. Số lượng yêu thú chưa đủ trăm vạn, võ giả nhân loại khoảng chừng bốn mươi vạn, tăng thêm một nửa bên trong thành nữa là gần tới tám mươi vạn.

Hai trăm vạn võ giả mà hiện giờ chỉ còn lại tám mươi vạn. Con số tử vong đạt tới một trăm hai mươi vạn, tuyệt đối làm cho người khác phát lạnh.

- Không đạt tới Bão Nguyên Cảnh, tại loại chiến trường cỡ lớn này hoàn toàn là đứng mũi chịu sào, pháo hôi mà thôi. Cũng may bốn phía Kim Đỉnh Thành vô cùng rộng lớn, yêu thú không có khả năng chui vào toàn bộ. Nếu không có chướng ngại vật trên đại thảo nguyên thì hai ngàn vạn con yêu thú có thể đơn giản tiêu diệt hai trăm vạn võ giả.

Xuất một kiếm chém giết một đầu yêu thú phía trước, Diệp Trần tiếp tục giết chóc.

- Hảo! Một mực áp chế đến bây giờ cũng nên để cho các ngươi nếm thử uy lực chính thức của Cô Phong Tuyệt Sát.

Hữu thủ vung lên, Diệp Trần tung ra một kiếm đâm vào cổ một con yêu

thú họ ngưu.

Phốc!

Một kiếm thẳng tắp, hơn mười con yêu thú bị kiếm khí xuyên thấu cơ thể, tốc độ thiểm điện nhanh như sấm sét.

- Chiêu này của ta tuy là một chiêu cận chiến nhưng mục tiêu không chỉ có chém giết như về ngoài. Cô Phong Tuyệt Sát chém xuống còn mang theo kiếm khí đáng sợ xuyên thấu lực lượng.

Lúc trước không có thi triển ta là vì Diệp Trần muốn thí chiêu, hơn nữa số lượng yêu thú lại quá nhiều, hắn cần phải tận lực khống chế chân khí tiêu hao sao cho thỏa đáng. Hiện tại yêu thú đại giảm, Diệp Trần cũng không có nhiều băn khoăn mà thỏa thích giết chóc.

Theo việc yêu thú giảm bớt thì trên bầu trời yêu khí hình thành mây đen bắt đầu tản ra, những tia nắng mặt trời ấm áp chiếu xuống khắp mọi nơi.

A!

Xa xa bên trong núi thây biển máu, không ít nhân hình huyết vụ đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị ánh nắng mặt trời chiếu vào lập tức bị đốt cháy thành khói xanh lượn lờ.

- Đó là cái gì?

Kể cả Diệp Trần cùng rất nhiều người không thể tin vào chính mắt mình.

Trên tường thành Hỏa Linh Tử cười khổ:

- Quả nhiên là trong đại chiến đấu sẽ hình thành Huyết Ma.

Hắc Nha Đạo Nhân nói:

- Huyết Ma hình thành vô cùng gian nan, không thể bị ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào, hơn nữa phải có đầy đủ máu tươi cùng oán niệm. Những

Huyết Ma này đều là Huyết Ma cấp thấp, không đáng để lo.

Ngay lúc Hắc Ma Đạo Nhân đang nói chuyện thì trong làn khói xanh có một đầu Huyết Ảnh lao ra, hướng tới một nơi hẻo lánh, có bóng mát chạy đến. Đầu Huyết Ảnh này bị ánh nắng mặt trời soi đến khiến cả người bốc lên khó xanh. Nhưng cùng với hình nhân huyết vụ lại bất đồng, thân thể hắn cũng không có thoáng cái tiêu tán mà là chậm rãi tiêu tán. Giống như mặt trời khiến người tuyết tan chảy.

- Hạ vị Huyết Ma cũng đã ngưng tụ ra.

Có một vị cường giả Tinh Cực Cảnh giật mình.

- Mau nhìn còn có trung vị Huyết ma.

Một người thò tay chỉ hướng núi thây. Chỗ đó đồng dạng có một đầu Huyết Ảnh, hình thể Huyết Ảnh cùng nhân loại tương tự, bộ mặt, ngũ quan mơ hồ có thể nhận biết.

Bá!

Một đầu yêu thú ngũ cấp trên đường đi qua không kịp trốn tránh đã bị Huyết Ảnh nhập vào bên trong. Một màn kinh người phát sinh, đầu huyết ảnh này rõ ràng không bị trở ngại nào, có thể dễ dàng tiến vào bên trong thân thể đối phương. Trong chốc lát huyết quang trên người Huyết Ảnh càng dày, ngũ quan cũng rõ hơn một điểm. Mà yêu thú ngũ cấp sau lưng hắn biến thành thây khô, sinh cơ bị diệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 212: Năm Thành Kiếm Ý. (Thượng,Hạ)

- Thật tà ác, khó trách trong đêm ta thấy không ít nhân loại biến thành thây khô, còn tưởng rằng bị yêu thú chuyên môn hút máu người giết chết.

Diệp Trần nhíu mày.

Yêu khí cùng mây đen dần tiêu tán, thêm việc Huyết Ảnh xuất hiện nhao nhao đánh về phía yêu thú. Về phần võ giả nhân loại do cự ly với chúng quá xa, hơn nữa do có ánh mặt trời chiếu xuống nên Huyết Ảnh không có chạy tới.

- Không có gì bất ngờ xảy ra, những Huyết Ma này ngày hôm qua mới bắt đầu hình thành, dựa vào việc thôn phệ máu huyết yêu thú cùng nhân loại để tăng lên đẳng cấp. Khá tốt, không có thượng vị Huyết ma xuất hiện. Bằng không mới thực lực của mọi người chúng ta cũng chưa chắc có thể lưu nó lại. Hiện tại ra tay giết chết đám Huyết Ma này tránh gây tai họa.

Thân hình Hỏa Linh Tử lóa lên, qua mấy lần hô hấp hắn đã đi tới chiến trường, một kích tùy tiện, hỏa diễm giống như đao khí là khắc tinh của Huyết Ma, chỉ cần dính vào một điểm là bị thiêu đốt thành hư vô.

- Quá tự ý!

Hắc Nha Đạo Nhân lắc đầu, theo sau Hỏa Linh Tử chạy tới chiến trường.

Mặc khác cường giả Tinh Cực Cảnh khác cũng nhao nhao ra tay, thần sắc thập phần ngưng trọng. Bọn hắn lo lắng có thượng vị Huyết Ma xuất hiện. Tuy nói thượng vị Huyết Ma không có hình thành dễ dàng như vậy. Nhưng có thể trên chiến trương, yêu thú cao cấp cùng võ giả cao cấp quá nhiều. Chỉ cần thôn phệ đủ máu huyết nói không chừng có thể sinh ra một

đầu thượng vị Huyết Ma.

Cường giả Tinh Cực Cảnh đồng loạt ra tay, thuận tiện chém giết yêu thú, không để cho Huyết Ma có huyết thực, giúp chúng mạnh hơn.

Bọn người Diệp Trần thức thời trở về Kim Đỉnh Thành, đứng trên tường thành qua sát tình cảnh phía dưới.

Oanh!

Hỏa Linh Tử đối với Huyết Ma có lực sát thương rất lớn. Một kích xuất ra, bất luận mà Huyết Ma cấp bậc gì cũng không thể thoát. Toàn bộ đều bị đánh chết. Cường giả Tinh Cực Cảnh vẫn như trước không có buông lỏng, bắt đầu dùng chân nguyên làm huyết thủy bốc hơi. Cho dù là một điểm nhỏ huyết thủy cũng có thể giúp cho Huyết Ma hình thành đại lượng huyết thủy cùng oán niệm. Huyết thủy loại nhỏ dưới án mặt trời đều nhanh chóng khô cạn.

Tất cả mọi người không biết là sâu trong lòng đất đồng dạng có tồn tại đại lượng huyết thủy. Đây là do đa số huyết thủy thẩm thấu xuống, hình thành một huyết hà dưới lòng đất. Bên trong huyết hà có một đầu huyết ảnh chậm rãi trồi lên, bộ mặt cùng ngũ quan thập phần rõ ràng, cùng nhân loại không có khác gì nhau. Hắn nhếch miệng nhe răng cười. Thần sắc cùng ánh mắt vô cùng tà ác.

Phạm vi chiến thường khá rộng lớn, có đến mấy trăm dặm xung quanh Kim Đỉnh Thành đều là chiến trường, mãi cho đến lúc xế chiều hơn mười vị cường giả Tinh Cực cảnh mới có khả năng khiến cho Huyết Ma cùng Huyết Hà bốc hơi.

- Khá tốt, không có thượng vị Huyết Ma xuất hiện!

Hỏa Linh Tử may mắn nói.

Hắc Ma Đạo Nhân nói:

- Thượng vị Huyết Ma cũng có phân chia cao thấp. Nếu như là thượng vị Huyết Ma bình thường ta mới có thể triệt để giết nó. Nếu càng lợi hại thêm một phần, đoán chừng chỉ có hỏa hệ chân nguyên của ngươi mới có thể khắc chế. Về phần thượng vị Huyết Ma đỉnh phong thì phải là thái dương chân quyên cực kỳ hiếm thấy mới có thể khắc chế.

Một vị cường giả Tinh Cực Cảnh đi tới nói:

- Giai đoạn đầu đẳng cấp Huyết Ma tăng lên rất nhanh, đạt tới thượng vị Huyết Ma cho dù thôn phệ máu huyết của một trăm tên ngang cấp cũng không có khả năng tăng tiến bao nhiêu. Trừ phi có thể thôn phệ được máu huyết cực kỳ cường đại hoặc là máu huyết của cường giả Linh Hải Cảnh thì mới có thể tiếp tục tấn cấp. Đồng thời năng lực thiên phú của Huyết Ma rất cường đại, chúng ta tân tân khổ khổ mấy chục năm mới có thể tu luyện tới cấp độ Tinh Cực Cảnh, nhưng Huyết Ma thì chỉ cần đầy đủ máu huyết là có thể đạt tới cấp độ đó trong thời gian ngắn.

Hắc Nha Đạo Nhân cười nói:

- Ta tình nguyện tu luyện chậm một chút cũng không muốn trở thành Huyết Ma, Huyết Ma trước khi trở thành Huyết Ma Vương thì vĩnh viễn sợ hãi mặt trời, hỏa diễm cùng lôi đình. Cho dù có trở thành Huyết Ma Vương thì ba thuộc tính chân nguyên kia vẫn khắc chế nó. Huống chi các ngươi đừng quên Huyết Ma cuối cùng vẫn là dựa vào thôn phệ máu huyết để tăng cấp. Chỉ cần khiến cho ý thức chúng hỗn loạn thì đó là thời điểm diệt vong.

- Đúng vậy! Huyết Ma có nhược điểm lớn nhất chính là ý thức dễ dàng sụp đổ. Nó thôn phệ càng mạnh mẽ thì ý thực sụp đổ càng nhanh. Tại khu vực nhân loại, cơ hồ không có một đầu Huyết Ma có thể trưởng thành thành Huyết Ma Vương. Bất quá qua kinh nghiệm của sự kiện lần này, chúng ta cũng đã quá chủ quan, xem ra ngàn năm tuế nguyệt đã khiến cho rất nhiều ghi chép khủng bố bị lãng quên.

Mọi người yên lặng.

Lịch sử nhân loại có ghi chép lại mấy lần tai ương do Huyết Ma gây ra. Lần thứ nhất cách biệt hiện tại quá xa, là thời đại thượng cổ. Lần thứ hai là hai vạn năm sau thời đại thượng cổ. Lần thứ ba là một ngàn năm trước, hai lần trước ghi lại rất mơ hồ. Dù sao khoảng cách thời gian cũng quá xa. Chỉ có lần thứ ba là được ghi lại rất kỹ càng.

Lúc ấy Chân Linh Đại Lục cũng bộc phát thú triều, cơ hồ cứ ba ngày mỗi một quốc gia sẽ bộc phát một đợt thú triều loại nhỏ. Cứ mỗi nửa tháng bên ngoài mỗi quốc gia đều bộc phát một lần thú triều loại trung. Nửa năm một lần thì bộc phát thú triều cỡ lớn. Suốt một năm như thế, chiến đấu vô cùng tận, yêu thú cùng nhân loại chết cùng tử thương thảm trọng. Số lượng đạt tới con số dáng sợ ba trăm tỷ. Trên chiến trường huyết quang trùng thiên, làm cho bầu trời đám mây đều là huyết sắc, trời mau cũng là huyết vũ. Có không ít võ giả bị huyết quang xâm nhập, thành sát nhân cuồng tính. Cũng có rất nhiều người tẩu hỏa nhập ma, cuồng loạn mà chết.

Một trăm triệu Huyết Ma hủy diệt vô số quốc gia, thôn phệ máu huyết mấy trăm ức nhân loại. Thậm chí có rất nhiều Linh Hải Cảnh đại năng cùng một vị Sinh Tử Cảnh vương giả cũng bị giết chết. Phải biết rằng bên trong tai nạn thú triều, toàn bộ đại lục đều không có một vị Sinh Tử Cảnh vương giả nào bị giết chết.

Từ đó về sau, chỉ cần là quy mô chiến tranh vượt qua trăm vạn đều có ngươi chuyên môn thanh lý Huyết Ma, để tránh thành tai họa. Không biết nguyên nhân gì, rất nhiều lần thú triều trước không có sinh ra Huyết Ma. Cho dù sinh ra đời cũng chỉ có số lượng rất ít, đại bộ phận đều là Huyết Ma cấp thấp. Huyết Ma hạ vị cũng rất ít. Cõ lẽ chính vì điều đó mà khiến cho mọi người triệt để chủ quan, không có để sự tình Huyết Ma ở trong lòng.

- Hảo! yêu vân đã tán đi, mảnh đất này hoàn toàn được ánh mắt trời chiếu xuống, không có khả năng có Huyết Ma sinh ra đời, chúng ta trở về.

- Ân, kế tiếp sẽ có quân đội trong Kim Đỉnh Thành thu thập chiến trường.

Trên chiến trường thi thể yêu thú không trọn vẹn không đồng đều. Không ít thi thể đã bị nát bấy. Nhưng chăm chú thu thập thoáng một lúc tài liệu yêu thú cùng nội đan cũng rất nhiều.

Đường phố Kim Đỉnh Thành trở nên rộng rãi.

Diệp Trần cùng Quách Lam Nguyệt sóng vai hành tẩu, chuẩn bị phản hồi quán trọ của mình.

- Nếu như thú triều không có phát sinh thì hôm nay chính là ngày hội đấu giá trăm năm một lần ở Kim Đỉnh Thành. Hiện tại chỉ có thể lùi lại một thời gian ngắn.

Quách Lam Nguyệt tủm tỉm cười.

Diệp Trần nói:

- Vừa vặn ta cần tiêu hóa kinh nghiệm chiến đấu.

Chiến đấu trong thời gian dài, có rất nhiều thứ không kịp tiêu hóa cùng thể ngộ. Diệp Trần cần thừa dịp trí nhớ còn rõ ràng mà tĩnh ngộ tu luyện, đem kinh nghiệm hư vô biến thành lực lượng của chính mình.

- Ha ha, thật đúng là cuồng tu luyện, bất quá Lãm Nguyệt Lâu chúng ta đúng là cần loại thiên tài này.

Ánh mắt Quách Lam Nguyệt vô cùng nóng bỏng, nàng có thể khẳng định, một khi Diệp Trần tham gia Lãm Nguyệt Lâu nhất định có thể đẩy Thất Dạ lên một tầm cao mới. Tuy nhiên thực lực trước mắt của hắn chưa thể so với Đệ Tam Dạ.

Diệp Trần lắc đầu nói:

- Đợi ta có lý do, nói không chừng sẽ gia nhập Lãm Nguyệt Lâu. Hiện tại lực hấp dẫn của Lãm Nguyệt Lâu đối với ta chưa đủ.

Đối với Diệp Trần mà nói thì bất cứ chuyện gì cũng phải có mục đích

nhưng không được mù quáng, không chịu trách nhiệm. Trước mắt hắn cũng không có lý do để gia nhập Lãm Nguyệt Lâu.

Diệp Trần càng cự tuyệt, tâm tình Quách Lam Nguyệt càng bức thiết. Ý định của nàng là trở về Lãm Nguyệt Lâu một lần, lập tức đem sự tình Diệp Trần thông báo cho quản lý cao tầng cùng lâu chủ biết.

Diệp Trần đã đến được quán trọ của mình, hai người liền tách ra.

- Thiếu hiệp, nước tắm của ngài đã được chuẩn bị xong.

Bên ngoài phòng khách, tiểu nhị cung kính nói.

Khen thưởng cho đối phương mười lượng bạc, Diệp Trần đẩy cửa phòng đi vào.

Trong phòng tắm, Diệp Trần tĩnh tâm lại, con mắt khép hờ. Hắn bắt đầu nhớ lại từng trận chiến trên chiến trường. Có lẽ nhờ linh hồn lực cường đại mà một ít chi tiết bình thường không thể nào chú ý tỉ mỉ được đều được hắn nhớ kỹ. Như một lần xuất kiếm, một lần né tránh, một lần giết chết yêu thú.

- Góc độ tựa hồ có chút vấn đề?

- Lộ tuyến né tránh quá dây dưa dài dòng.

- Đánh giết không đủ gọn gàng cùng linh hoạt..

Càng nhớ lại, Diệp Trần càng phát hiện mình càng có nhiều sai lầm. Cái này không phải trình độ của hắn thấp vì dù sao chiến đấu lâu dài không một ai có thể cam đoan được mình luôn trong trạng thái tốt nhất, sai lần là không thể tránh khỏi. Ngay cả Diệp Trần cũng như thế.

Từ từ nhổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần mở to hai mắt, tự nhủ nói:

- Sai lầm quá nhiều, căn bản không thể nào tính hết được.

Rầm! Ào ào!

Từ trong bồn tắm đứng lên, thân thể cường tráng thon dài của Diệp Trần được hơi nước che lấp như ẩn như hiện. Hôm nay hắn đã mười bảy tuổi, thân thể cơ bản đã phát dục toàn bộ khiến cho lực lượng cùng sức bật càng thêm cường đại.

Thay một bộ quần áo sạch sẽ, Diệp Trần trở về phòng ngủ, bắt đầu lĩnh ngộ cùng tu luyện.

Thi thể chất đầy trên chiến trường, nhiều độ binh sĩ võ trang đầy đủ thu thập tài liệu yêu thú cùng nội đan. Bên cạnh đều có một chiếc xe gỗ cực lớn.

Nhiều tài liệu yêu thú như vậy, không biết bán được bao nhiêu bạc? Nếu không chúng ta tàng trữ mấy viên nội đan, mấy loại cao cấp?

- Khuyên ngươi không nên làm chuyện điên rồ. Không thấy có người đang giám thị sao? Bị phát hiện là giết ngay tại chỗ.

- Hắc hắc, ta cũng chỉ nói giỡn thôi.

- Những tài liệu cùng nội đan này là do võ giả tham chiến giết chết yêu thú mà có được. Chúng ta xuất ít lực, hơn nữa cũng không phải là không có thu hoạch gì. Chỉ cần nhanh chóng thu thập nội đan cùng tài liệu yêu thú, mọi người chúng ta cũng được chia một ít. Đại khái cũng phải tương tương với hai tháng thu nhập của chúng ta. Cho nên chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi, không nên để ý tới những chuyện khác.

Một đội trưởng cao tuổi trong đám binh sĩ hướng dẫn từng bước.

Trong Huyết Hà sâu dưới lòng đất.

Huyết Ảnh cảm nhận được khí tức nhân loại ở trên mặt đất, nó có chút rục rịch thật lâu rồi mới an tĩnh lại.

- Không được, những người này đẳng cấp quá thấp, thôn phệ máu huyết của bọn hắn cũng vô dụng. Chỉ sợ khiến cho ta sụp đổ nhanh hơn. Được rồi, trước tiên ở trong Huyết Hà nghỉ ngơi một thời gian, cố gắng củng cố giai vị

của bản thân.

Huyết Ma là một dạng tồn tại kỳ quái. Thông qua tinh hóa máu huyết cùng oán niệm mà sinh ra. Trong đầu tin tức rất là phức tạp, nhưng không thể nghi ngờ khi đạt tới một cấp độ nhất định, bọn hắn có thể đem những tin tức phức tạp này tổ chức lại mà sinh ra trí tuệ.

Cười dữ tợn một tiếng, Huyết Ảnh lại chìm vào trong Huyết Hà.

Thời gian từng ngày trôi qua, Diệp Trần một mực bế quá.

Đến ngày thứ năm, từ trong phòng khách của hắn bắn ra một mũi nhọn chi ý, vững vàng rung động trong không khí.

- Phá!

Mở to hai mắt, hai đạo kiếm khí từ ánh mắt bắn ra, Diệp Trần khẽ quát.

Hô!

Rung động không khí nhanh chóng bị xé nát. Bóng kiếm hư ảo lóe lên rồi biến mất. Chuôi kiếm ảnh này người khác nhìn không thấy, chỉ có Diệp Trần là có thể cảm nhận được.

Như có như không thanh âm vang lên. Diệp Trần giương mắt lên nhìn.

Bồn cây đối diện mạnh mẽ rung lên, lá cây khẽ kéo xuống tựa hồ bị một lực lượng vô hình chém chết sinh cơ. Không khí trở nên trầm lặng.

- Ba thành Kiếm Ý là tiểu thành Kiếm Ý, chín thành là Đại thành Kiếm Ý. Ta hiện tại chắc đạt được năm thành Kiếm Ý.

Kiếm Ý là thứ đồ vật hư ảo, nhập môn vô cùng khó khăn, cũng không thể cảm giác được sự tồn tại của nó. Người có thể lĩnh ngộ Kiếm Ý thì tâm trí vô cùng kiên định. Diệp Trần sớm đã lĩnh ngộ được Kiếm Ý, về sau lại đạt tới tiểu thành Kiếm Ý. Đối với Kiếm Ý hắn cũng có chút lý giải, mới có thể biết Kiếm Ý muốn tăng cấp thì cần cái gì. Tăng như thế nào. Không có

bất ngờ gì thì những kiếm khách khác cũng như thế.

Bất quá cũng chỉ là tương đối mà thôi. Rất nhiều người tư chất có hạn, hoặc là cực hạn tại trong một hoàn cảnh nào đó khiến cho Kiếm Ý trì trệ không tiến. Cả đời cũng không thể tiến lên một bước. Có thể đạt tới tiểu thành Kiếm Ý lại càng ít. Đạt tới đại thành Kiếm Ý chính là trong vạn không có một. Còn về phần Kiếm Ý viên mãn thì cả Chân Linh Đại Lục cũng không có bao nhiêu người. Trên Kiếm Ý viên mãn tạm thời còn không có người biết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 213: Kiếm Dị Thảo. (Thượng,Hạ)

Dựa theo lý giải của Diệp Trần thì Kiếm Ý giống như phụ trợ. Vĩ dụ như một kiếm bình thường, kiếm khí có thể chặt đứt được một khối thép tinh. Nếu ẩn chứa thêm Kiếm Ý nói không chừng có thể chặt đứt được hai khối thép tinh. Nguyên nhân chính là do Kiếm Ý làm kiếm khí biến đổi, khiến cho kiếm khí càng thêm chắc chắn, lực phá hoại cũng càng lớn. Chỉ có điều quá trình Kiếm Ý biến đổi kiếm khí không có làm ảnh hưởng tới kiếm khách. Hoặc nói với cảnh giới hiện tại của Diệp Trần còn không bị Kiếm Ý ảnh hưởng, chỉ có thể đủ dùng mà thôi.

Đương nhiên, Kiếm Ý lại không hoàn toàn là phụ trợ. Bởi vì hư vô, cho nên nó có thể chặt đứt hư vô. Vạn tà bất xâm. Như một kích vừa rồi, nhìn như không tồn tại nhưng có thể khiến bồn cây bị hủy diệt sinh cơ mà không phải trực tiếp hủy diệt bồn cây.

Cạch cạch cạch!

Bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng. Trên thực tế loại thanh âm này mỗi ngày đều vang lên một lần.

Đứng dậy xuống giường, Diệp Trần nói:

- Vào đi.

Két kẹt!

Cửa phòng bị đẩy ra, tiểu nhị cầm một chiếc thẻ màu vàng đưa tới:

- Thiếu hiệp, đây là bằng hữu của ngươi ngờ ta đưa cho ngươi thẻ khách quý này.

Diệp Trần nhận lấy xem qua, trên đó viết:

- Thẻ khách quý phòng đấu giá Kim Đỉnh Thành.

- Là nữ?

Diệp Trần hỏi.

- Vâng?

Diệp Trần không cần đoán cũng biết là ai, lại hỏi:

- Đấu giá hội tại Kim Đỉnh Thành còn có mấy ngày, có tin tức gì không?

- Là ngày mai!

- Ân! Ngươi chuẩn bị cho ta chút đồ ăn.

Thu hồi thẻ khách quý, Diệp Trần phân phó tiểu nhị.

Một phút đồng hồ trôi qua, rượu và thức ăn được mang tới, Diệp Trần ở ngay trong phòng chậm rãi hưởng thụ.

Cách quán trọ của Diệp Trần ba con phố, bên trong phòng khách một quán rượu lộng lẫy xa hoa. Quách Lam Nguyệt cùng Đệ Lục Dạ và Đệ Tứ Dạ đang cùng nhau nghị luận.

- Quách chấp sự, ngươi xác định muốn tiến tử hắn vào Lãm Nguyệt Lâu?

Đệ Lục Dạ vuốt vuốt một thanh chủy thủ nói.

Quách Lam Nguyệt nói:

- Nhất định. Người này nếu như Lãm Nguyệt Lâu chúng ta không thể chiêu mộ được thì quả là đáng tiếc.

Đệ Tứ Dạ trọng thương chưa lành, sắc mặt hơi tái nhợt, mở miêng nói:

- Rất khó khăn.

- Thiên tài đều có những chuẩn tắc làm việc của chính mình. Không có khó khăn mới gọi là kỳ quái. Tựa như Đệ Thất Dạ cùng Đệ Tam Dạ, bọn họ đều là tuyệt đỉnh thiên tài trong tông môn của mình, mời bọn họ gia nhập cũng đã tốn hao rất lớn.

Đệ Lục Dạ cười nói:

- Xem ra Quách chấp sự đã có đối sách.

- Đối sách thì không tính là gì, chỉ có thể tận lực tạo hảo cảm với hắn. Đến lúc trọng yếu lại có thể để cho hắn thiếu nợ chúng ta một cái nhân tình. Ví dụ như lần đấu giá hội này, nếu hắn có vật phẩm nào ứng ý bản thân tiền tài lại không đủ. Ta cũng không ngại mà cho hắn mượn một ít.

Quách Lam Nguyệt mỉm cười, với tư cách là chấp sự của Lãm Nguyệt Lâu, địa vi tuy không tính là cao tầng nhưng cũng có thể điều động một phần tài nguyên nhất định của tổ chắc.

- Ài, xem ra ta cần phải gấp rút tu luyện, bằng không có khả năng bị loại khỏi Thất Dạ.

Đệ Lục Dạ cũng cảm thấy có chút áp lực.

Sáng sớm ngày hôm sau. Trên đường phố lại tụ tập rất nhiều võ giả, không ít người bản thân vẫn còn mang theo thương thế.

- Nghe nói lần đấu giá hội tại Kinh Đỉnh Thành này có một quả Hỏa Long quả được mang ra đấu giá, không biết là thiệt hay giả?

- Hỏa Long quả, cái này là đồ tốt nha. Đối với võ giả Bão Nguyên Cảnh chúng ta mà nói không thể nghi ngờ là đỉnh cấp đan dược, đáng tiếc tài lực của chúng ta căn bản không đủ xem.

- Đúng vậy, tài sản của mấy người chúng ta cộng lại xem chừng cũng

không mua nổi một chút vỏ của Hỏa Long quả.

- Không nói nữa, đến phòng đấu gia rồi.

Của phòng đấu giá rất rộng lớn, mấy người sóng vai đi vào.

- Hỏa Long quả! Thứ tốt.

Lời nói của đối phương lọt vào tai Diệp Trần khiến cho hắn phải suy nghĩ.

Tu vi của hắn bây giờ là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ.

Muốn đạt tới Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong thì phải tích lũy chân khí. Không có khả năng trong một hai lần là xong. Nhưng có thể có được một quả Hỏa Long quả thì trong thời gian ngắn có thể khiến cho tu vi của hắn đạt tới Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong, giảm bớt đại lượng thời gian.

Tiến vào trong cửa lớn, bên phải có một thông đạo hoa lệ, đầu thông đạo có hai tên võ giả thủ hộ tại đó.

- Khách quý mới có thể qua thông đạo!

Diệp Trần đi lên giơ thẻ khách quý ra.

Võ giả cung kính nói:

- Xin mời.

Đi vào bên trong thông đạo, Diệp Trần nhìn thấy Quách Lam Nguyệt, đối phương ngồi ở trong phòng khách quý số bảy mà thẻ của hắn cũng là số bảy.

Quách Lam Nguyệt nói:

- Diệp Trần lại đây.

Tiến vào bên trong phòng khách quý xa hoa, Diệp Trần quan sát một phen. Bản thân hắn ngồi ở ghế da trung tâm, còn Quách Lam Nguyệt thì ngồi ở bên cạnh.

- Nghe nói lần đấu giá này sẽ xuất hiện một quả Hỏa Long quả.

Quách lam Nguyệt làm ra vẻ vô ý nói.

Diệp Trần gật đầu:

- Ta đã biết.

- Hỏa Long quả là một thiên tài địa bảo, không có ba bốn mươi vạn hạ phẩm linh thạch thì rất khó cạnh tranh. Bất quá ta có thể cho ngươi mượn.

Diệp Trần chỉ cười không nói gì.

Rất nhanh đấu giá hội bắt đầu.

Một vị đấu giá sư tóc xám trắng đi lên đài, hắn tới giữa sàn đấu giá, chợt nói:

- Giống như những lần khác, lần đấu giá hội Kim Đỉnh Thành này cũng chia làm hai bộ phận. Bộ phận thứ nhất dùng hoàng kim giao dịch. Bộ phận thứ hai dùng linh thạch giao dịch. Ta dám khẳng định bộ phận thứ nhất bảo vật không có nhiều. Nếu người nào động tâm mà hoàng kim không đủ thì có thể dùng linh thạch để hối đoái ra hoàng kim. Tỉ lệ là một đổi ba trăm. Đương nhiên đấu giá hội tại Kim Đỉnh Thành chúng ta chỉ nhận linh thạch hối đoái hoàng kim, hoàng kim hối đoái linh thạch là không phù hợp với quy củ. Hiện tại đấu giá hội có thể bắn đầu. Kiện vật phẩm đầu tiên đấu giá lên đài.

Theo lời đấu giá sư thì mọi người trong phòng đấu giá lập tức an tĩnh trở lại. Một nữ bồi bàn mỹ mạo từ trong hậu trường đi ra, mang theo một mâm tròn.

- Kiện vật phẩm đầu tiên là một bản Bí tịch nhân cấp đỉnh giai, tên là Thanh Hà quyết. Lấy Thanh Hà ý chí cuồn cuồn, luyện ra chân khí còn hùng hậu hơn so với cùng cấp. Giá khởi điểm là ba vạn lượng hoàng kim. Mỗi lần tăng giá thấp nhất là một ngàn lượng.

Kéo mảnh tơ lụa trên mâm tròn ra, đấu giá sư thành thạo nói ra danh tự cùng hiệu quả của bí tịch.

- Ba vạn hai ngàn lượng!

- Ba vạn năm ngàn lượng!

Trên căn bản chỉ có võ giả Ngưng Chân Cảnh mới đấu giá. Trong bọn họ rất nhiều người mặc dù có Nhân cấp đỉnh giai võ học nhưng trên người nào có mấy môn võ học là Nhân cấp đỉnh giai đặc biệt. Có nhiều người thậm chỉ cả Nhân cấp đỉnh giai võ học cũng không có. Cho nên đối với quyển bí tịch này bọn họ cũng toàn lực tranh đoạt.

Chốc lát sau, Thanh Hà quyết đã bị một gã Ngưng Chân Cảnh trung kỳ dùng bốn vạn tám ngàn lượng hoàng kim mua lại.

Uống một ngụm trà xanh trên bàn, thần sắc Diệp Trần vô cùng nhẹ nhõm, dựa lưng vào ghế da. Giai đoạn đầu một số vật phẩm mang ra đấu giá cũng không có cái nào tốt. Hắn tự nhiên cũng không có xuất thủ, bất quá quan sát khí thế của mọi người tham gia đấu giá cũng rất thú vị.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, vật phẩm đấu giá có giá trị ngày càng cao.

- Bảo vật kế tiếp, mọi người cũng không lạ lẫm gì. Những bằng hữu dùng đao khẳng định sẽ thích. Kiện vật phẩm thứ ba mươi bảy được mang ra đấu giá chính là một thanh Thanh Quang Đao hạ phẩm bảo khí.

Oanh! Phòng đấu giá lập tức sôi trào, bộ phận thứ nhất đấu giá xuất hiện hạ phẩm bảo khí, trước kia cũng không có xuất hiện nhiều. Khó trách đấu giá sư lại tự nhiên như vậy.

- Thanh Quang Đao này giá khởi điểm là một triệu lượng, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn năm vạn lượng. Bằng hữu nào thấy thích thì bắt đầu đấu giá a!

- Một triệu năm trăm ngàn lượng!

- Hai triệu lượng!

- Ba triệu lượng!

Qua mấy lần hô hấp, Thanh Quang Đao được đấu giá trèo thẳng lên ba triệu lượng. Bất quá Diệp Trần có chút kỳ quái. Ban đầu ở phòng đấu giá tây bắc Thiên Phong Quốc, hạ phẩm bảo đao Liệt Không Đao giá cũng không quá ba mươi vạn lượng hoàng kim. Mà Thanh Quang Đao này luận uy thế còn kém xa Liệt Không Đao, giá khởi điểm lại là một triệu lượng. Đương nhiên kết quả cuối cùng cũng không khác biệt lắm Liệt Không Đao được Lâm kỳ dùng năm triệu bảy trăm ngàn lượng hoàng kim mua được. Chắc hẳn Thanh Quang Đao này giá cuối cùng cũng không ít hơn con số kia là mấy. Dù sao thì Hắc Long đế quốc cũng không phải Thiên Phong Quốc. Ở đây kẻ có tiền rất nhiều.

Như Diệp Trần sở liệu, Thanh Quang Đao này rơi vào tay một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ. Giá cuối cùng là năm triệu năm trăm ngàn lượng hoàng kim.

- Bộ phận đấu giá đầu tiên sắp chấm dứt, bây giờ là một vật phẩm đấu giá cuối cùng. Cũng là một vật phẩm có giá trị nhất trong bộ phận thứ nhất. Đạo hữu nào nếu thiếu hoàng kim thì không nên quên bổn phòng đấu giá có thể dùng linh thạch hối đoái hoàng kim tỉ lên là một đổi ba trăm.

Rất nhiều người trợn mắt lên nhìn. Trên thị trường một khối hạ phẩm linh thạch tương đương với hơn bốn trăm lượng hoàng kim. Ngẫu nhiên giảm giá trị cũng có thể hối đoái được bốn trăm hoàng kim. Mà ở đây lại chỉ có thể hối đoái với ba trăm lượng hoàng kim.

Quách Lam Nguyệt cười nói:

- Đừng thấy đại bộ phận mọi người khinh thường, nhưng đến mấu chốt kẻ muốn hối đoái hoàng kim cũng rất nhiều.

Diệp Trần gật đầu, bộ phận đấu giá thứ nhất không phải là những mặt hàng đơn giản. Có không ít võ giả Bão Nguyên Cảnh không thiếu linh thạch nhưng chưa hẳn là sẽ không thiếu hoàng kim. Dù sao đại bộ phận võ giả cũng chỉ có mấy mươi vạn lượng hoàng kim. Bọn họ cũng không cần quá nhiều hoàng kim làm gì!

Một nữ bồi bàn mỹ lệ bước ra mang theo một mâm tròn đặt trên bàn đấu giá. Đấu giá sư kéo miếng vải lụa lên, giương giọng nói:

- Vật phẩm đấu giá cuối cùng là ba gốc Kiếm Hình Thảo.

Kiếm Hình Thảo!

Diệp Trần nhíu mày, hắn chưa từng nghe qua loại linh thả này.

Cùng phản ứng với Diệp Trần thì những khách quý ở trong những phòng khác lại có thái độ ngược lại. Có không ít võ giả Bão Nguyên Cảnh động tâm, trong đó còn có một vài cường giả Tinh Cực Cảnh cũng phải chú ý.

Đấu giá sư không nhanh không chậm nói:

- Thiên Kiếm Hạp trên Lạc Nhạn Giang mọi người đều biết. Năm đó Chiến Vương chém xuống một kiếm mở ra Thiên Trụ Phong. Hình thành nên Thiên Kiếm Hạp, đồng thời Kiếm Ý còn sót lại của một kiếm đó năm trăm năm qua không biết mất. Một mực bao phủ lấy Thiên Kiếm Hạp. Nếu như không cẩn thận tiến vào trong đó thì chỉ sợ sẽ bị Kiếm Ý nghiền nát linh hồn, chết rồi không thể chết lại. Nghe nói từng có cường giả Tinh Cực Cảnh lỡ mang đi vào bên trong đó. Từ đó về sau không còn ai có thể nhìn thấy hắn nữa. Hơn phân nửa là đã chết.

Trong phạm vi Thiên Kiếm Hạp, cơ hồ không có thực vật có thể sinh

tồn. Dù có cố ý trồng thực vật trong đó thì hạt giống cũng không thể sinh trưởng.

Nhưng mọi sự vật luôn luôn có một đường sinh cơ. Trong Thiên Kiếm Hạp có một loại thực vật có thể sống sót, thực vật này có tên Thiết Nham Thảo. Thiết Nham Thảo cứng cỏi dị thường. Người bình thường cầm đao kiếm chém cũng không đứt. Đúng là loại thực vật này có thể chịu đựng được Kiếm Ý của Chiến Vương, chậm rãi lột xác trở thành Kiếm Hình Thảo. Đương nhiên không phải mỗi gốc Thiết Nham Thảo đều có thể lột xác trở thành Kiếm Hình Thảo. Tỷ lệ nhỏ đến đáng thương, một vạn gốc chưa hẳn đã có một cây.

Thiết Nham Thảo một khi lột xác thành Kiếm Hình Thảo thì trong nó hấp thu một tia Kiếm Ý. Sợi Kiếm Ý này vô hình vô chất, đối với kiếm khách lĩnh ngộ Kiếm Ý lại vô cùng trân quý. Nghe nói từng có nhiều người dựa vào Kiếm Hình Thảo mà đột phát Kiếm Ý. Đạt tới tiểu thành Kiếm Ý hay đại thành Kiếm Ý, điểm này mọi người có thể kiểm chứng.

Trong phòng khách quý. Nghe xong đấu giá sư thuật lại, Diệp Trần âm thầm suy nghĩ:

- Thì ra là thế, Kiếm Ý của Chiến Vương quá mức cường đại, chạy vào bên trong Thiên Kiếm Hạp tìm hiểu chẳng khác nào chịu chết. Mà Kiếm Hình Thảo lại không giống như vậy. Bên trong có ẩn chứa Kiếm Ý không nhiều lắm cho nên không có khả năng gây ra nguy hiểm.

- Như thế nào, động tâm chứ. Thứ này chính là một mặt hàng bán rất chạy. Ngươi vận khí quá kém bởi vì thú triều mà kiếm khách đi vào Kim Đỉnh Thành không ít. Trong đó có rất nhiều người đã lĩnh ngộ được Kiếm Ý. Mà còn có một gã kiếm khách Tinh Cực Cảnh, hắn sẽ không buông tha cho Kiếm Hình Thảo.

Quách Lam Nguyệt cảm thấy vui mừng, xem bộ dáng Diệp Trần khẳng định đối phương có ý với Kiếm Hình Thảo. Vốn lấy tài lực của hắn làm sao có thể cạnh tranh được với kiếm khách Tinh Cực Cảnh. Đến lúc đó chính

mình có thể cho hắn mượn hoàng kim, khiến hắn nợ mình một nhân tình.

Diệp Trần không quá để ý, hắn cái gì cũng thiếu nhưng chỉ có hoàng kim thì rất nhiều. Nếu như không đủ nữa thì còn có đại lượng châu báu cùng bí tịch. Thậm chí là linh thạch cũng có trên trăm vạn. Kiếm Hình Thảo hắn phải đoạt được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 214: Một Trăm Triệu Năm Ngàn Vạn Lượng Hoàng Kim. (Thượng,Ha)

Đấu giá sư không hề nói nhảm, hắn lấy tay kéo mảnh lụa lên. Ba gốc Kiếm Hình Thảo lẳng lặng nằm yên ở bên trong mâm tròn. Kiếm Hình Thảo đúng như kỳ danh của nó. Hình dạng như một thanh bảo kiếm sắc bén, mũi nhọn ẩn chứa ý chí kiên cường tràn ra làm cho người ta sinh ra hàn ý.

- Kiếm Hình Thảo giá khởi điểm là ba triệu lượng hoàng kim, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười vạn lượng. Bắt đầu đấu giá.

- Ba triệu hai trăm ngàn lượng!

- Ba triệu ba trăm ngàn lượng.

Đấu giá không phải toàn là kiếm khách lĩnh ngộ được Kiếm Ý. Có rất nhiều người có tu vi cao nhưng không có lĩnh ngộ được Kiếm Ý cũng ra tay đấu giá. Bọn hắn đều ôm lấy một ý định, muốn thử xem Kiếm Hình Thảo có thể giúp cho bọn hắn lĩnh ngộ được Kiếm Ý hay không.

Diệp Trần không có vội vã ra tay, hiện tại vẫn chưa đến lúc.

Quách Lam Nguyệt nhìn bộ dáng bình thản của Diệp Trần, hô hấp lại vững vàng thì ánh mắt đánh giá hắn cao hơn một bậc. Tại Chân Linh Đại Lục tốc độ tăng tiến thực lực, khả năng sinh tồn cùng sự tỉnh tóa loại thiên tài này không có thấy nhiều, tuyệt đối là loại hiếm thấy.

Bên trong một phòng khách quý, một gã thanh niên cùng một lão giả ngồi cùng một chỗ.

Thanh niên mặc hoa phục màu tím, bộ mặt mang vẻ kiêu ngạo, lão giả tóc đen, khuôn mặt gầy, trông rất quỷ dị. Làn da hắn hiện ra tím xanh rất rõ

ràng. Nếu liếc nhìn qua còn tưởng rằng hắn là một cương thi.

- Ba gốc Kiếm Hình Thảo này nói không chừng có thể giúp cho ta lĩnh ngộ được Kiếm Ý. Có Kiếm Ý thì thực lực của ta tối thiểu có thể tăng lên một thành. Tham gia Tiềm Long Bảng càng nắm chắc.

Trong mắt thanh niên toát ra một tia lửa điện, hắn nhấc tay báo giá:

- Bốn triệu lượng hoàng kim!

- Bốn triệu lượng hoàng kim, còn ai tăng giá không.

Đấu giá sư bắt đầu quan sát chung quanh.

- Năm triệu lượng!

Có người tăng giá.

Quách Lam Nguyệt nói:

- Như thế nào còn không có ra tay?

Diệp Trần nói:

- Không vội.

- Bảy triệu lượng!

Trong phòng đấu giá vang lên thanh âm quanh quẩn, không biết có phải ảo giác hay không tất cả mọi người đều cảm nhận được một cố ý chí xuyên thủng nhân tâm.

- Kiếm Ý thật lợi hại!

Diệp Trần đổi sắc, cỗ Kiếm Ý này còn cường đại hơn hắn không biết bao nhiêu lần. Cho dù không phải đại thành Kiếm Ý thì cũng cách biệt không đáng bao nhiêu.

Quách Lam Nguyệt nhắc nhở:

- Người này chính là kiếm khách Tinh Cực Cảnh.

- Thoáng cái tăng lên hai triệu lượng, quỷ lão, người này chính là kiếm khách Tinh Cực Cảnh.

Thanh niên kiêu ngạo ngang ngược hỏi thăm lão giả bên cạnh.

Bị gọi là quỷ lão, lão giả cương thi nói:

- Ngươi yên tâm tăng giá, người tự nhiên là có chuẩn tắc làm việc của mình. Không có khả năng giết người đoạt bảo.

- Vậy là tốt!

Thanh niên giơ tay nói:

- Tám triệu lượng.

- Lão tử không phải nói ngươi, nên hung ác thì hung ác. Thời điểm này nếu không ra tay, để cho người khác sợ ngươi khiến cho đám tiểu bối kia không dám gia tay đấu giá nữa.

Tới gần trung ương phòng khách quý, hai lão giả tuổi chừng năm mươi ngồi trên ghế da. Nói chuyện là một đại hán mặt mũi đầy râu quai nón, bên cạnh hắn là một trung niên mặt chữ quốc, một thân chính khí, nhìn không chớp mắt.

Trung niên mặt chữ quốc thản nhiên cười nói:

- Ngươi không hiểu được ta!

- Lại là câu nói này!

Trung niên hung ác bất đắc dĩ nói.

Trung niên mặt chữ quốc cũng không giải thích, thanh âm lại truyền đi:

- Mười triệu lượng!

Vẻ mặt đấu giá sư lộ ra vẻ vui mừng. Ba gốc Kiếm Hình Thảo có thể đấu giá được mười triệu lượng xem như là cao nhất rồi. Dù sao thì Kiếm Hình Thảo ở Thiên Kiếm Hạp tuy không nhiều lắm nhưng cũng không phải là quá thưa thớt. Hơn nữa hàng năm cũng đấu giá không ít, nhưng chủ yếu đều là đại tông môn mua được.

Huống chi Kiếm Ý ẩn chứa trong Kiếm Hình Thảo cũng rất ít, tỷ lệ tăng lên Kiếm Ý cũng rất nhỏ.

Thanh niên ngang ngược kiê ngạo cắn môi:

- mười hai triệu lượng!

- Mười lăm triệu lượng.

Bên này vừa báo giá, bên kia một lần nữa tăng giá.

- Quỷ lão, trên người của ngươi còn có bao nhiêu hạ phẩm linh thạch. Trở về sẽ trả ngươi.

Thanh niên ngang ngược kiêu ngạo đối với Kiếm Hình Thảo có chủ ý rất lớn. Không có vị kiếm khách nào không muốn lĩnh ngộ Kiếm Ý. Hắn cũng như thế.

Quỷ lão cau mày nói:

- Ba gốc Kiếm Hình Thảo này chưa chắc giúp ngươi lĩnh ngộ được Kiếm Ý, hay là cứ buông tha đi. Nhưng cứ như vậy buông tha cho người này cũng không được. Như vậy đi! Đấu giá vượt qua ba mươi triệu lượng lập tức buông tha.

Hạ phẩm linh thạch không phải rau cải trắng, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Bên trong tông môn dù là tông chủ cũng không có quá nhiều hạ phẩm

linh thạch, mà cả tông môn đều cần linh thạch để tu luyện. Đây là một gánh nặng rất lớn.

- Tốt!

Thanh niên gật đầu, báo giá nóiL

- Hai mươi triệu lượng!

- Ba mươi triệu lượng!

Nắm chặt tay, thanh niên chán nản ngồi xuống. Hắn thầm cảm thấy may mắn. Hiện tại xem ra cùng cường giả Tinh Cực Cảnh so bì tài lực không thể nghi ngờ là điều cực kỳ ngu xuẩn.

Quách Lam Nguyệt thầm tặc lưỡi, chỉ trong chốc lát là đấu giá lên đến ba mươi triệu lượng lượng kim. Cho dù là cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không có nhiều hoàng kim như thế. Hẳn là chuẩn bị dùng hạ phẩm linh thạch để đổi hoàng kim rồi. Về phần trung phẩm linh thạch thì không có khả năng. Cơ hồ không có ai ngu ngốc là đi đổi trung phẩm linh thạch lấy hoàng kim cả. Phải biết rằng hoàng kim dễ kiếm, trung phẩm linh thạch thì khó kiếm vô cùng. Dưới tình huống bình thường cho dù ngươi có dùng đại lượng hoàng kim chưa chắc có thể cùng người trao đổi trung phẩm linh thạch.

- Không có hoàng kim thì nhớ hỏi ta.

Quách Lam Nguyệt mỉm cười nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần không để ý tới nàng, giơ tay lên nói:

- Năm mươi triệu lượng!

-Cái gì, ngươi điên rồi!

Nụ cười trên mặt Quách Lam Nguyệt ngưng trệ.

Trung niên mặt chữ quốc hơi kinh ngạc, thoáng cái tăng hai mươi triệu

lượng. Có đảm lượng, hắn một lần nữa báo giá.

- Sáu mươi triệu lượng!

Phòng đấu giá lặng ngắt như tờ, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có nghe thấy.

Sắc mặt Diệp Trần như thường:

- Bảy mươi triệu lượng!

- Tám mươi triệu lượng!

- Một trăm triệu lượng!

Oanh!

Phòng đấu giá vốn yên tĩnh ngay lập tức trở nên điên cuồng. Một trăm triệu lượng hoàng kim. Riêng lấy hoàng kim ra nói thì ngay cả thất phẩm tông môn cũng không có thể lấy ra được. Cũng không phải là bọn họ không có mà phải xem sự tình như thế nào. Chỉ vì Kiếm Hình Thảo nhỏ nhoi cũng không có ai đem giá tăng lên một trăm triệu lượng, không đáng.

Quách Lam Nguyệt trợn mắt há mồm, không biết nói cái gì cho phải. Nàng cho rằng Diệp Trần sẽ hướng tới nàng vay tiền nhưng một trăm triệu lượng vượt qua khả năng của nàng. Nếu hắn muốn mượn cũng khong mượn được. Dù sao thì nàng cũng chỉ là một chấp sự, không phải là cao tầng Lam Nguyệt Lâu.

- Ngươi có nhiều hoàng kim như vậy?

Quách Lam Nguyệt hỏi.

Diệp Trần nói:

- Tăng thêm châu báu chắc cũng đủ.

- Chẳng lẽ ngươi đi cướp đoạt tiền tài của một số tông môn.

Quách Lam Nguyệt lau mồ hôi.

- Ta không còn có phát rồ như vậy!

Bên kia. Trung niên mặt chữ quốc cười nói:

- Một trăm triệu lượng hoàng kim.. Bỏ đi, trên người ta hạ phẩm linh thạch cũng không nhiều như vậy. Trung phẩm linh thạch cũng chỉ có thể điều động ba ngàn khối. Số còn lại phải để dùng tu luyện, không thể tranh giành.

Trung niên hung ác nói:

- Sợ cái gì, ta đây hạ phẩm linh thạch vẫn còn, mà trung phẩm linh thạch lại đang thiếu.

Không đợi trung niên mặt chữ quốc nói chuyện, trung niên hung ác trực tiếp báo giá:

- Một trăm triệu hai ngàn vạn lượng.

Đấu giá sư lau mồ hôi, đó là vì hưng phấn mà đổi mồ hôi. Ba gốc Kiếm Hình Thảo khởi điểm chỉ có một triệu lượng mà bây giờ đã lên một trăm triệu hai ngàn vạn lượng hoàng kim. Đây tuyệt đối là lần đầu tiên, hắn run giọng nói:

- Một trăm triệu hai ngàn vạn lượng. Còn ai tăng giá. Không thêm giá chính là sẽ hối hận đó.

- Một trăm triệu năm ngàn vạn lượng.

Quách Lam Nguyệt ngốc trệ nhìn Diệp Trần giơ tay báo giá.

- Kháo! Tiểu tử này có bao nhiêu hoàng kim?

Trung niên hung ác muốn nhấc tay lên rồi lại buông xuống, thân là võ giả Tinh Cực Cảnh, trên người bọn hắn có hạ phẩm tinh thạch cũng không nhiều, đều dùng để đổi lấy trung phẩm linh thạch.

- Một trăm triệu năm ngàn vạn lượng, còn có ai tăng giá nữa không?

Đấu giá sư hiện tại không còn cái gì là tài đại khí thô. Quả thực không nói đến hoàng kim, hắn dám cam đoan coi như tông chủ thất phẩm tông môn ở đây cũng không có dám tranh giành cùng đối phương. Ai có thể xuất ra một trăm triệu năm ngàn vạn lượng hoàng kim để mua ba gốc Kiếm Hình Thảo!

Đợi cả buổi nhưng lại không có ai đáp lại.

- Một trăm triệu năm ngàn vạn lượng lần một!

- Một trăm triệu năm ngàn vạn lượng lần hai!

- Một trăm triệu năm ngàn vạn lượng lần ba!

- Thành giao, chúc mừng bằng hữu phòng khách quý số bảy.

Quách Lam Nguyệt trợn mắt nhìn:

- Một trăm triệu năm ngàn vạn lượng để mua ba gốc Kiếm Hình Thỏa, quá lãng phí. Cái này không đáng giá để ngươi xuất ra nhiều tiền tài như vậy.

- Hoàng kim cũng chỉ là vật ngoài thân. Ba gốc Kiếm Hình Thảo này đối với ta có tác dụng, về sau rất khó gặp được.

Diệp Trần tự nhiên có ý kiến riêng của mình. Ba gốc Kiếm Hình Thảo ẩn chứa Kiếm Ý của Chiến Vương lưu lại. Mà trên người hắn có bội kiếm của Chiến Vương cũng còn sót lại Kiếm Ý. Nhất định sẽ xuất hiện những sự tình không thể tưởng tượng được, đây là cơ hội lớn, tuyệt đối không thể buông tha. Về phần hoàng kim, hắn đúng là không để vào trong mắt. Hắn tại Dương Đầu Sơn đạt được hơn bốn mươi triệu lượng hoàng kim, cùng với

bản thân có được mười triệu triệu lượng hoàng kim tổng cộng lại đã có gần sáu mươi triệu lượng hoàng kim. Cộng thêm những châu báu khác nữa có lẽ cũng hơn một trăm mười triệu lượng hoàng kim. Còn khiếm khuyết chừng bốn ngàn vạn lượng thì sẽ dùng hạ phẩm linh thạch để hoán đổi. Cũng không hơn mười vạn khối hạ phẩm linh thạch, trừ những thứ đó ra thì hắn còn có bốn bản Địa cấp trung giai bí tịch. Dựa theo giá năm triệu lượng hoàng kim một bản bí tịch Địa cấp cấp thấp. Thì bí tịch Địa cấp trung giai cũng có thể bán được mấy ngàn vạn lượng. Chỗ đó không sai biệt lắm có thể triệt tiêu được bốn ngàn vạn lượng hoàng kim khuyết thiếu.

- Theo tính toán bộ phận đấu giá thứ hai sẽ có Hỏa Long quả. Ngươi đem toàn bộ hạ phẩm linh thạch hối đoán thành hoàng kim, đến lúc đó chắc chắn sẽ thiếu.

Quách Lam Nguyệt cho rằng Diệp Trần đã đem toàn bộ gia sản đầu nhập vào Kiếm Hình Thảo. Kể cả hạ phẩm linh thạch nếu không thường nhân làm sao có thể có được một trăm triệu năm ngàn vạn lượng hoàng kim. Võ giả Linh Hải Cảnh cũng không có nhiều hoàng kim như vậy, đối với võ giả mà nói linh thạch mới là thứ trọng yếu nhất. Hoàng kim có mấy mươi vạn là đủ rồi.

Ba gốc Kiếm Hình Thảo rất nhanh được đưa đến. Diệp Trần cũng không có bỏ nó vào cùng Trữ Vật Linh Giới, hiện tại vẫn chưa phải thời điểm thích hợp.

- Bộ phần đấu giá thứ hai đã bắt đầu. Từ giờ trở đi, hoàng kim không thể dùng để đấu giá, chỉ có linh thạch mới được. Đấu giá hội Kim Đỉnh Thành có quy củ một khối trung phẩm linh thạch có thể hối đoái bốn mươi lăm khối hạ phẩm linh thạch. Hạ phẩm linh thạch không thể hối đoái trung phẩm linh thạch.

Ở phía sau đài nghỉ ngơi trong chốc lát, đấu giá sư một lần nữa lên sàn.

Nghe được những lời này, Diệp Trần âm thầm cười. Một khối trung phẩm linh thạch nếu như đổi ở bên ngoài thì hối đoái được năm mươi khối

hạ phẩm linh thạch, chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn. Lúc bình thường có rất ít người đem trung phẩm linh thạch hối đoái lấy hạ phẩm linh thạch. Tựa như có rất ít người dùng hạ phẩm linh thạch hối đoái thành hoàng kim. Trong đó có một chút mâu thuẫn nhưng lại là một điểm thưởng thức ở Chân Linh Đại Lục.

Nếu trên người không có đủ hoàng kim cùng châu báu Diệp Trần cũng không muốn cầm hạ phẩm linh thạch đi đổi. Dù sao thì hoàng kim cũng chỉ xuất hiện ở bên trong một số đấu giá loại nhỏ. Như đấu giá hội Kim Đỉnh Thành lớn như vậy, bộ phận thứ nhất có thể dùng hoàng kim để đấu gia mua vật phẩm là vô cùng hiếm thấy.

- Kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên là một kiện hạ phẩm nội giáp Hắc Lân Giáp. Võ giả dưới Tinh Cực Cảnh mặc lên người có thể tăng phúc một thành phòng ngự, trừ điều đó ra thì Hắc Lân Giáp vô cùng cứng rắn, đao thương bất nhập. Giá khởi điểm một vạn năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch. Mỗi lần tăng giá không ít hơn một ngàn khối hạ phẩm linh thạch.

Đấu giá sư lật mảnh vải lụa lên, lớn tiếng nói.

Hạ phẩm nội giáp?

Diệp Trần mơ hồ xờ lồng ngực của mình. Bản thân hắn cũng mặc một bộ hạ phẩm nội giáp. Lúc trước nếu không có hạ phẩm nội giáp này chỉ sợ tại Huyền Trọng Sơn Mạch hắn đã bị Toái Kim Chỉ của Kim tiên sinh đánh chết, sẽ không chỉ có gãy vài cái xương không thôi. Bản thân Kim tiên sinh là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lâu năm, Toái Kim Chỉ của hắn là Địa cấp trung giai võ học. Đối với việc phá vỡ lực phòng ngự của đối phương tương đối lợi hại. Dù là bản thân Diệp Trần luyện thành Kim Cương Ngọc Thể cũng rất khó ngăn cản.

Trong lúc Diệp Trần đang suy nghĩ thì giá Hắc Lân Giáp liên tiếp được kéo lên. Chỉ trong chốc lát đã tăng lên quá ba vạn đạt tới ba vạn hai ngàn khối hạ phẩm linh thạch. Giá tiền này trên cản bản đã vượt qua giá trị thật của một hạ phẩm bảo khí. Ngẫm lại cũng khó trách, có thể bảo vệ được tính

mạng thì đó chính là đồ vật trân quý. Nhất là đang cùng yêu thú chiến đấu, một kiện hạ phẩm nội giáp tuyệt đối là quan trọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 215: Hỏa Long Quả

Đương nhiên bất kỳ vật gì cũng có giá trị cực hạn của nó. Hắc Lân Giáp nhảy giá lên tới năm vạn khối hạ phẩm linh thạch thì cũng không còn ai tăng giá nữa.

Từng kiện, từng kiện vật phẩm đấu giá bắt đầu nhận chủ, hoàng khí nhanh chóng bốc lên.

- Năm khỏa Hỏa Nguyên Tinh, Hỏa Nguyên Tinh ẩn chứa hỏa nguyên khí cực kỳ tinh thuần, võ giả tu luyện hỏa hệ công pháp không cần tốn khí lực cũng có thể hấp thu được hỏa nguyên khí ở trong đó. Sau đó luyện hóa thành chân khí của chính mình hoặc là chân nguyên. Theo dự đoán thì mỗi một khỏa hỏa nguyên tương đương với một vạn năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch, cho nên năm khỏa Hỏa Nguyên Tinh giá trị ban đầu là bảy vạn năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch. Mỗi lần tăng giá không ít hơn năm ngàn khối. Bắt đầu đầu giá.

- Tám vạn!

- Chín vạn!

Một số lượng võ giả Bão Nguyên Cảnh hùng hậu tham gia, trong đó có cả một số ít võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, thậm chí là hậu kỳ đỉnh phong. Còn đối với võ giả Bão Nguyên Cảnh bình thường ngay cả năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch cũng không có đủ, tự nhiên không có đi ra cạnh tranh.

Bên trong phòng khách quý, cùng Hắc Nha Đạo Nhân ngồi cùng một chỗ, Hỏa Linh Tử giơ tay lên nói:

- Hai mươi vạn!

Giá tiền này vừa đưa ra, sắc mặt mọi người trầm xuống. Có thể xuất ra hai mươi vạn hạ phẩm tinh thạch thì cũng có một số võ giả Bão Nguyên Cảnh có thể xuất ra nhưng đây tuyệt đối là hành động tự gây tổn thương cho chính mình. Không thể thoáng cái tiêu hết được, huống chi tài lực của cường giả Tinh Cực Cảnh rất hùng hậu. Như lúc trước đấu giá Kiếm Hình Thảo, nếu như không phải có vị cường giả Tinh Cực Cảnh kia tham dự thì ba mươi triệu lượng hoàng kim đã là tối đa, làm sao có thể tăng lên một trăm triệu năm ngàn vạn lượng hoàng kim. Đối với cường giả Tinh Cực Cảnh mà nói ngoại trừ trung phẩm linh thạch thì tất cả đều là phù du. Tiêu bao nhiêu đều không đau lòng. Nhưng dưới Tinh Cực Cảnh thì rất rất đau lòng a!

Ô Lương Vũ cùng thái thượng trưởng lão Luyện Hỏa Môn ngồi ở một phòng khách qúy khác chậm rãi nói:

- Hai mươi lăm vạn!

Hỏa Linh Tử tiếp tục tăng giá:

- Ba mươi vạn!

- Cường giả Tinh Cực Cảnh tài phú thật là hùng hậu a!

Bình tĩnh xem xét, nếu không ở bên trong Dương Đầu Sơn đoạt được tài phú, Diệp Trần không có tư cách cùng cường giả Tinh Cực Cảnh cạnh tranh. Kiếm Hình Thảo tất nhiên sẽ bị vị Tinh Cực Cảnh kia mua mất.

Quách Lam Nguyệt liếc Diệp Trần:

- Chỉ có ngươi ngây ngốc mới cùng cường giả Tinh Cực Cảnh so bì về tài lực.

Diệp Trần cười khổ, đối phương vẫn còn xoắn xít việc này. Mà cách nghĩ của Diệp Trần lại rất đơn giản, bất cứ thứ gì có thể tăng lên thực lực đều không bỏ qua. Chân Linh Đại Lục là thế giới cường giả không phải thế giới tài phú. Nếu không phân biệt rõ hai thứ đó thì sớm muộn gì cũng trắng tay.

- Ba mươi vạn là giá trị cực hạn của Hỏa Nguyên Tinh, tiếp tục tranh giành cũng không còn ý nghĩa.

Thái thượng trưởng lão Luyện Hỏa Môn lắc đầu.

Cuối cùng năm khỏa Hỏa Nguyên Tinh rơi vào tay Hỏa Linh Tử.

- Kiện vật phẩm đấu giá thứ hai mươi lăm là một quả Hỏa Long quả. Hỏa Long quả tuy mang hỏa vũ nhưng không phải là linh quả mang thuộc tính hỏa. Mặt khác trong Hỏa Long quả ẩn chưa không phải nguyên khí mà là đại lượng linh khí. Linh khí cùng chân khí ngang nhau, võ giả có thể đem linh khí chuyển hóa thành chân khí của chính minh. Không cần phải tân tân khổ khổ luyện hóa. Điều này giúp ngươi tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Ví dụ như bây giờ tu vi của ngươi là Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, chỉ cần một quả Hỏa Long quả là ngươi có thể tăng tu vi lên Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Ngươi là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đồng dạng có thể tăng lên Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Đương nhiên Hỏa Long quả không phải vạn năng. Tác dụng của nó có thể giúp chân khí tăng một cách nhanh chóng nhưng lại không thể giúp ngươi đột phá cảnh giới. Điểm ấy mọi người nhớ kỹ, miễn cho việc có người nói đấu giá hội Kim Đỉnh Thành chúng ta lừa gạt mọi người.

Đấu giá sư thuật lại tác dụng của Hỏa Long quả đâu vào đấy.

Đặt chén trà xuống, Diệp Trần lộ ra một tia mỉm cười. Hỏa Long quả rốt cuộc cũng được mang ra. Hắn bây giờ là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ, muốn đạt tới trung kỳ đỉnh phong cần phải tích lũy rất lâu, chậm nhất cũng phải một năm mà nhanh nhất cũng phải là nửa năm. Nhưng đối với hắn thời gian vô cùng quý giá.

Diệp Trần nói:

- Đã không có cường giả Tinh Cực Cảnh cạnh tranh, Hỏa Long quả nhất định là của ta.

- Ngươi tự tin?

Quách Lam Nguyệt nhíu mày, nàng không rõ Diệp Trần từ đâu mà có được nhiều tài phú như vậy. Linh thạch không hề giống với hoàng kim muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu. Linh thạch là từ trong linh mạch mà thu thập được. Mỗi một thế lực nắm giữ cũng không quá nhiều linh mạch. Linh mạch ở Chân Linh Đại Lục cũng có hạn, tiêu hao một khối là thiếu một khối. Mà hoàng kim thì không phải là vật phẩm tiêu hao. Tối đa là lưu động từ nơi này sang nơi khác, tổng sản lượng cũng không giảm đi.

- Giá khởi điểm của Hỏa Long quả mà mười vạn khối hạ phẩm linh thạch. Mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một vạn khối hạ phẩm linh thạch. Bằng hữu nào có ý đấu giá thì nên tranh thủ!

Đấu giá sư kích thích hào hứng nói.

- Mười một vạn!

- Mười ba vạn!

- Mười lăm vạn!

Cơ hồ đấu giá sư vừa nói xong, thoáng cái giá đã tăng lê năm vạn. Diệp Trần vừa mới ra tay liền báo giá hai mươi vạn.

- Thiếu gia, tiểu tử này là kình địch!

Quỷ lão hướng thanh niên kiêu ngạo nói.

Thanh niên kiêu ngạo hừ lên một tiếng:

- Hắn lúc trước đã bỏ ra một trăm triệu năm ngàn vạn lượng hoàng kim, trong đó khẳng định có cả hạ phẩm linh thạch. Ta không tin hắn có thể tranh giành với ta.

Lần này ra ngoài thanh niên kiêu ngạo mang theo ba mươi lăm vạn khối hạ phẩm linh thạch là vì Hỏa Long quả. Phía trước Kiếm Hình Thảo cũng chỉ

là một sự tình ngoài ý muốn. Hơn nữa lúc đó hắn cũng không có cố sống cố chết báo giá. Ba mươi triệu lượng hoàng kim đối với hắn đã là cực hạn, còn lại hạ phẩm linh thạch là để chuẩn bị đấu giá Hỏa Long quả.

- Hai mươi hai vạn!

Thanh niên kiêu ngạo báo giá.

- Mẹ kiếp! Ta ba tháng trước mới tu luyện đến Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, nếu không có gì bất ngờ thì muốn đạt tới hậu kỳ đỉnh phong tối thiểu cần phải mất hai ba năm.

Trong đám người một gã Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ giơ tay lên báo giá:

- Hai mươi lăm vạn.

-Kháo! Không tranh giành nữa, vẫn là chậm rãi tu luyện thôi!

- Đúng vậy, hai mươi lăm vạn khối hạ phẩm linh thạch làm cho người ta sợ hãi rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 216: Kết Thúc Hội Đấu Giá. (Thượng,Hạ)

Người tham dự đấu giá chán nản ngồi xuống. Trong nội tâm có chút tiếc hận cùng may mắn. May mắn vì bảo trụ được tài sản, tiếc hận là không thể mua được Hỏa Long quả.

- Hai mươi tám vạn!

Diệp Trần tiếp tục báo giá.

- Coi chừng bị người cướp đoạt.

Quách Lam Nguyệt phiền muộn nói.

Diệp Trần cười nói:

- Sắp đến cực hạn của ta rồi.

- Dù sao ta cũng chỉ có thể điều động hai mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch. Sau đó còn cần cùng với cao tầng Lãm Nguyệt Lâu nói rõ. Bất quá chỉ cần ngươi gia nhập Lãm Nguyệt Lâu thì mọi chuyện đều có thể xử lý tốt đẹp.

- Vậy nên hi vọng giá của Hỏa Long quả không có vượt qua cực hạn của ta a!

Thanh niên kiêu ngạo ngang ngược trầm giọng nói:

- Ba mươi vạn!

Thanh âm phát ra, ngoại trừ Diệp Trần cũng không còn người báo giá. Ba mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch tại đấu giá hội Kim Đỉnh Thành hối đoái ra hoàng kim cũng phải được hơn một tỷ hoàng kim. Ở bên ngoài hối đoái cũng phải được một trăm triệu hai ngàn đến ba ngàn vạn lượng hoàng

kim. Đương nhiên linh thạch hối hoàng kim thì rất dễ nhưng hoàng kim hối đoái linh thạch thì không thể. Không có khả năng xuất hiện loại hối đoái số lượng lớn cho nên tài lực của phần lớn võ giả Bão Nguyên Cảnh mà nói thì ba mươi vạn là một con số rất khủng bố.

- Ba mươi hai vạn!

Diệp Trần sẽ không buông tha cho Hỏa Long quả.

- Ba mươi lăm vạn.

Sắc mặt thanh niên kiêu ngạo âm trầm như nước.

- Ba mươi sáu vạn!

Không có khả năng giống như hoàng kim, Diệp Trần cũng không dám thể hiện quá biến thái.

Quỷ lão kỳ quái nói:

- Thiếu gia, ta còn hơn mười vạn khối hạ phẩm linh thạch.

- Không, không cần. Vốn ta định dùng ba mươi lăm vạn dể mua Hỏa Linh quả. Nhưng đối phương đã không nể tình thì cũng không nên trách ta tâm ngoan thủ lạt.

Hắn cùng với vị cường giả Tinh Cực Cảnh kia bất đồng. Đã không thể tranh giành về tài lực thì tranh giành về thực lực. Hắn sẽ khiến đối phương phải moi ra cả vốn lần lời.

Đấu giá sư hơi thất vọng, hắn vốn tưởng rừng Hỏa Long quả còn có thể tiếp tục tăng giá. Xem ra điều này cũng không thể xảy ra. Nhưng ba mươi sáu vạn cũng đủ làm hắn thỏa mãn. Kỳ thực giá của Hỏa Long quả cũng chỉ đáng ba mươi vạn mà thôi. Ngẫu nhiên tăng lên ba mươi sáu vạn đã là cực hạn, tuyệt đối không thể vượt qua bốn mươi vạn được.

- Ba mươi sáu vạn lần một!

- Ba mươi sáu vạn lần hai!

- Ba mươi sáu vạn lần ba!

Một lần nữa xin chức mừng bằng hữu phòng khách quý số bẩy.

Đấu giá sư tuyên bố.

Đối với bộ phận đấu giá thứ hai mà nói thì Hỏa Long quả không phải là vật phẩm quá quý giá. Trên thực thế Hỏa Long quả cũng không thể nào lọt vào top năm vật phẩm đắt giá nhất.

Kiện vật phẩm thứ năm là một bản vũ kỹ bí tịch Địa cấp cao cấp - Liệt Không Thần Trảo, được một cường giả Tinh Cực Cảnh dùng năm nghìn khối trung phẩm linh thạch đấu giá được. Kiện vật phẩm thứ tư là một bình Liệu Thương Thánh Dược có thể nhanh chóng trị thương cho cường giả Tinh Cực Cảnh, được Hắc Nha Đạo Nhân dùng hai vạn khối trung phẩm linh thạch mua về.

Kiện vật phẩm thứ ba là một thanh trung phẩm bảo khí. Thứ hai là một bản công pháp bí tịch Địa cấp cao cấp. Đứng thứ nhất là một khỏa Thánh Dược tăng tỷ lệ đột phá Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

Trung phẩm bảo khí là một cảnh Thanh Sắc Côn Tử có giá ba vạn ba ngàn khối trung phẩm linh thạch.

Công pháp bí tịch Địa cấp cao cấp có giá ba vạn chín ngàn khối trung phẩm linh thạch.

Thánh Dược tăng tỷ lệ đột phá lên Tinh Cực Cảnh sơ kỳ rơi vào tay Hắc Nha Đạo Nhân với giá kinh người tám vạn khối trung phẩm linh thạch. Trên thị trường hối đoái thành hạ phẩm linh thạch là bốn trăm vạn khối. Hối đoái thành hoàng kim là một tỷ sáu. Mọi người trong đấu giá hội trợn mắt há mồm. Ngay cả Diệp Trần cũng thấy không bì kịp.

- Hắc Nha Đạo Nhân là trưởng lão nội môn của lục phẩm tông môn Phi Thiên Ma Tông. Tài lực vô cùng hùng hậu, cường giả Tinh Cực Cảnh độc hành không thể bì kịp. Thân là một thành viên trung tâm của đại tông môn có thật nhiều chỗ tốt.

Diệp Trần lắc đầu, đứng người lên chuẩn bị ly khai.

Quách Lam Nguyệt biết được đạo lý:

- Vị kiếm khách Tinh Cực Cảnh kia dễ nói chuyện nhưng những người khác rất khó nói. Trọng yếu nhất là Kim Đỉnh Thành không phải là Vũ Thành. Chỉ sợ ngươi vừa đi ra ngoài là bị người ta chặn lại. Nếu như không ngại thì có thể đến Lãm Nguyệt Lâu chúng ta nghỉ ngơi một thời gian. Ta tin rằng những người kia cũng không dám động thủ tại Lãm Nguyệt Lâu. Nội tình của Lãm Nguyệt Lâu ngay cả ta cũng không biết bao nhiêu, nhưng ngay cả tông chủ tông môn thất phẩm nhìn thấy lâu chủ Lãm Nguyệt Lâu chúng ta cũng phải khách khí.

- Ách, vậy xin đa tạ!

Trừ sự tình Kiếm Hình Thảo ra thì Diệp Trần không cho rằng có cường giả Tinh Cực Cảnh muốn động thủ với mình. Những người khác cho dù là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đi chăng nữa hắn cũng có thể lấy một địch hai. Nếu như không được thì có thể trực tiếp chạy trốn, Diệp Trần muốn dùng Phân Thân Hóa Ảnh để chạy trốn thì rất khó khăn, bất quá trước đó hắn phải lợi dụng được Hỏa Long quả cùng Kiếm Hình Thảo.

- Thiếu gia hắn đi ra!

Tại lối ra đấu giá hội, quỷ lão giống như u linh đứng bên cạnh thanh niên, không chú ý tới thì rất dễ bỏ qua hắn.

Thanh niên gật đầu:

- Nơi này là phòng đấu giá, tạm thời không nên động thủ, đi ra ngoài rồi nói sau.

Ngoài cửa lớn phòng đấu giá là một nghiễm ác tràng cực lớn. (Nghiễm ác tràng: đại khái như một cái quảng trường) Trung tâm nghiễm ác tràng dựng lên một pho tượng cao hai mươi bảy mét, được đúc từ đồng thau nguyên chất. Nghe nói đây là người sáng lập ra hội đấu giá Kim Đỉnh Thành mà lão bản hội đấu giá Kim Đỉnh Thành bây giờ chính là hậu nhân của hắn.

Diệp Trần cùng Quách Lam Nguyệt sóng vai đi cùng một chỗ. Đệ Tứ Dạ cùng Đệ Lục Dạ cùng ở một bên. Bốn người cùng bước ra khỏi đấu giá hội, xuất hiện trên nghiễm ác tràng.

Không ngoài dự kiến của Quách Lam Nguyệt, vừa đi ra là có người ngăn lại.

Nhìn thấy sau lưng Diệp Trần là Đệ Tứ Dạ, thanh niên hơi kiêng kỵ, bất quá nghĩ đến sau lưng có quỷ lão, hắn không có do dự thản nhiên nói:

- Vị bằng hữu này thân gia hùng hậu, khiến cho Lý mỗ bội phục. Bất quá Kiếm Hình Thảo cùng Hỏa Long Quả đối với Lý mỗ có tác dụng rất lớn, chẳng biết có thể chuyển nhượng lại hay không.

Diệp Trần liếc mắt nhìn quỷ lão, người này tạo cho hắn áp lực rất lớn. Hẳn là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Về phần thanh niên vừa nói chuyện hắn cũng không để trong lòng. Diệp Trần mở miệng nói:

- Ba gốc Kiếm Hình Thảo ta mất một trăm triệu năm ngàn vạn lượng hoàng kim, Hỏa Long quả ta mất ba mươi sáu vạn khối hạ phẩm linh thạch. Ngươi định ra cái giá như thế nào?

Sắc mặt thanh niên khẽ biến hơi chìm xuống, nhưng hắn vẫn nở nụ cười nói:

- Lý mỗ tạm thời không có nhiều hoàng kim cùng linh thạch như vậy. Như vậy đi, ta trước đưa cho ngươi mười triệu lượng hoàng kim cùng mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch. Còn lại coi như thiếu nợ. Đợi Lý mỗ dư giả thì sẽ bồi hoàn ngươi gấp đôi.

- Thật có lỗi cái loại khấu trừ sổ sách này ta không thích. Ngươi đã không có tiền thì miễn đi!

Thanh âm u ám của quỷ lão truyền tới:

- Tiểu huynh đệ, làm người không nên như vậy. Thiếu gia nhà ta đã cho ngươi rất nhiều mặt mũi.

Lúc này Quách Lam Nguyệt bước lên phía trước một bước:

- Hắn là bằng hữu của Lãm Nguyệt Lâu chúng ta. Hai vị xin nhường đường!

- Lãm Nguyệt Lâu!

Thanh niên cùng quỷ lão biến sắc.

Ánh mắt lại một lần nữa đánh giá Diệp Trần. Ánh mắt thanh niên như đao, hắn gằn từng chứ:

- Đi ra bên ngoài nhiều hơn một bằng hữu tốt hơn là thêm một địch nhân. Ta chỉ muốn hai gốc Kiếm Hình Thảo cùng một nửa Hỏa Long Quả, giá cả vẫn như vừa rồi, ngươi thấy thế nào?

Câu chữ cuối cùng thanh âm của thanh niên ẩn chứa một tia lãnh lẽo, ánh mắt gặt gao nhìn thẳng Diệp Trần.

- Đổi lại là ngươi, ngươi có đáp ứng không?

Sắc mặt Diệp Trần như thường, đồng thời còn mang theo một nụ cười khinh thường đối phương. Hắn cùng đối phương ở chỗ này đã trở thành địch nhân. Hắn không giết người khác thì tất nhiên sẽ bị người khác giết. Cho nên chỉ cần có cơ hội, Diệp Trần cũng không ngại giết chết hai người này.

- Rất tốt, đi ra ngoài nhớ phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng té ngã.

Vứt bỏ một câu, thanh niên cùng quỷ lão rời đi.

Trên đường, quỷ lão dùng chân khí truyền âm nói:

- Thiếu gia, ngươi định làm như thế nào?

- Đương nhiên là giết hắn.

Thanh niên thản nhiên nói.

Quỷ lão gật đầu:

- Kim Đỉnh Thành quá lớn, phải triệu tập đại lượng nhân thủ để phong tỏa các lộ tuyến. Chờ hắn cùng Lãm Nguyệt Lâu tách ra thì tùy thời hành động.

- Quỷ lão. Để phòng ngừa vạn nhất ngươi cần điều thêm vài thành viên của Quỷ Đường tới. Ta không muốn có bất kỳ phát sinh ngoài ý muốn nào.

- Có thể!

Một lớp đã đuổi đi, một lớp khác lại tới. Lưng thẳng tắp, nhìn không chớp mắt, mặc áo bào màu xanh, trung niên mặt chữ quốc cùng với đại hán hung ác bộ mặt dữ tợn, khóe mắt mang theo sát khí. Hai người một chính một ta, khí chất mâu thuẫn vô cùng nhưng nếu tinh tế quan sát thì lại lộ ra sự hòa hợp vô cùng.

Không nói đến khí chất của hai người, nhưng hai người này là cường giả Tinh Cực Cảnh hàng thật giá thật.

Quách Lam Nguyệt nuốt nước miếng, trung niên mặt chữ quốc là vị kiếm khách Tinh Cực Cảnh thì dễ nói chuyện, còn chưa có nghe nói qua hắn từng lạm sát người vô tội bao giờ. Nhưng bên cạnh hắn là một người tuyệt đối không thiện lương gì. Không biết hai người tìm tới Diệp Trần vì chuyện gì! Chẳng nhẽ là vì Kiếm Hình Thảo?

- Tiểu tử, bằng hữu của ta muốn mua của ngươi một cây Kiếm Hình

Thảo. Có ý kiến gì không.

Vừa lên tiếng, đại hán hung ác liền đi vào thẳng vấn đề.

Diệp Trần nhìn mặt mà nói chuyện, tỉnh táo nói:

- Một cây Kiếm Hình Thảo, có thể thương lượng.

Đại hán hung ác đang muốn nói chuyện thì trung niên mặt chữ quốc ngăn hắn lại:

- Vị bằng hữu của ta nói chuyện có chút thẳng thắn kính xin bỏ qua cho. Mặt khác Kiếm Hình Thảo ta chỉ muốn một cây. Ta có thể ra giá hai mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch. Đương nhiên ngươi không bán thì ta cũng không cưỡng cầu. Điểm này ngươi có thể yên tâm.

- Hai mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch?

Nói thật Diệp Trần có chút giật mình. Hai mươi khối hạ phẩm linh thạch nếu hối đoái ra hoàng kim thì chính là tám trăm ngàn lượng, vượt qua giá mua một cây Kiếm Hình Thảo tại hội đấu giá. Hắn vốn tưởng rằng đối phương tối đa chỉ đưa ta cái giá năm vạn hạ phẩm linh thạch. Thậm chỉ cho dù đối xuất ra một vạn khối hạ phẩm linh thạch hắn cũng có thể bán. Dù sao thì đối phương cũng là cường giả Tinh Cực Cảnh, cũng phải để cho hắn chút ít mặt mũi.

- Như thế nào, ngại ít? Trên người ta hạ phẩm linh thạch không có nhiều. Vậy thêm một ngàn trung phẩm linh thạch, ngươi thấy thế nào?

Trung niên mặt chữ quốc nhận ra thần sắc khác thường của Diệp Trần.

Diệp Trần lắc đầu:

- Hai mươi vạn là quá nhiều rồi, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không ra giá cao như vậy.

Trung niên mặt chữ quốc cười nói:

- Vốn ta không có tham dự thì ba gốc Kiếm Hình Thảo cũng chỉ có giá bốn ngàn vạn lượng hoàng kim mà thôi. Nói đúng ra thì ngươi vẫn chịu thiệt thòi.

Không nói hai lời, Diệp Trần lấy một cây Kiếm Hình Thảo từ trong Trữ Vật Linh Giới ra đưa cho đối phương.

- Trữ Vật Linh Giới này đưa ngươi.

Trung niên mặt chữa quốc trực tiếp cho hạ phẩm linh thạch cùng trung phẩm linh thạch vào trong một cái hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới ném cho Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không nhìn, ngay lập tức ném vào Trữ Vật Linh Giới trung phẩm của mình.

Trung niên chữ quốc vốn định rời đi, thấy động tác của Diệp Trần thì hơi sững sờ, cởi mở nói:

- Tiểu huynh đệ, ta họ Tống, ngươi tên là gì?

- Tống tiền bối, ta gọi là Diệp Trần.

- Diệp Trần, tên rất hay, ta sẽ nhớ kỹ.

Đợi Tống tiền bối cùng đại hãn hung ác rời đi, Quách Lam Nguyệt lau mồ hôi, hướng Diệp Trần nói:

- Ngươi làm như vậy là rất đúng. Đại trượng phu co được dãn được. Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ cố sống cố chết không bán.

Diệp Trần nói:

- Người sống lấy sinh tồn làm gốc. Tại thời điểm không có đánh mất sự tôn nghiêm thì ta tin tưởng mọi người ai cũng sẽ làm như thế.

Nghe vậy Đệ Tứ Dạ cùng Đệ Lục Dạ đều suy nghĩ.

Phân bộ của Lãm Nguyệt Lâu có diện tích vô cùng rộng lớn, đồng thời sở hữu hai mươi cái sân nhỏ, mấy đại sảnh, một đại viện. Tiến vào phân bộ Diệp Trần phát hiện ra rất nhiều người niên kỷ còn nhỏ hắn đang luyện tập, mồ hôi đầm đìa. Còn có một vài võ giả Bão Nguyên Cảnh đang giảng bài cho bọn hắn. Nội dung thì đủ loại, không hoàn toàn chỉ nói về võ học. Chỉ là rơi vào trong tai Diệp Trần lại khiến cho hắn cảm thấy kỳ quái. Những bài giảng này phần lớn là cách đối nhân xử thế, theo như Diệp Trần thì chỉ có biết làm người thì mới có thể dễ dàng thành công. Chỉ dựa vào việc tu luyện không thì cũng vô dụng.

- Phân bộ Lãm Nguyệt Lâu hàng năm vẫn thu rất nhiều thiếu niên nam nữ có tiềm lực. Trong đó những người có thiên phú cao sẽ được đưa đến tổng bộ tham gia khảo thí. Khảo thí thành công thì sẽ trở thành hậu bị cho Thất Dạ. Khảo nghiệm thất bại thì ngươi cũng sẽ vẫn là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Lãm Nguyệt Lâu.

Quách Lam Nguyệt vừa đi, vừa giới thiệu cho Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 217: Bão Nguyên Cảnh Trung Kỳ Đỉnh Phong. (Thượng,Ha)

Diệp Trần im lặng. tổng bộ Lãm Nguyệt Lâu hắn chưa có thấy, nhưng chỉ một phân bộ thôi cũng đã cho hắn nhìn ra rất nhiều thứ. Một phân bộ không đáng sợ nhưng chính là hàng trăm phân bộ hợp lại thì không có đơn giản. Thông qua vài loại chế độ nghiêm mật, Lãm Nguyệt Lâu hàng năm đều bồi dưỡng ra được đại lượng nhân tài, cũng không có kém cỏi hơn thiên tài của một tông môn. Lại thêm được tổ chức cung cấp tài liệu tu luyện thì lại càng thêm ưu tú.

Theo phương diện nào đó mà nói thì chế độ ở Lãm Nguyệt Lâu so với tông môn càng hoàng thiện cùng với ưu tú. Đương nhiên có lợi cũng có tệ. So với tông môn thì thực lực của Lãm Nguyệt Lâu lại phân tấn ra khắp mọi nơi, nên rất dễ bị đánh bại. Trừ phi uy vọng Lãm Nguyệt Lâu vô cùng lớn thì địch nhân mới không dám vọng động động thủ.

- Ngươi tạm thời sẽ ở trong biệt viện này. Ta đã cho người quét dọn qua.

Một tiểu biệt viện tinh xảo xuất hiện trước mặt Diệp Trần. Quách Lam Nguyệt cũng dừng lại không có trực tiếp đi vào.

Diệp Trần nói:

- Đa tạ.

- Ha ha không cần đa tạ. Ta chẳng phải vì muốn chiêu mộ ngươi gia nhập Lãm Nguyệt Lâu sao!

Quách Lam Nguyệt cười nói.

Diệp Trần cũng biết được đạo lý:

- Đợi ta hiểu rõ được Lãm Nguyệt Lâu, đối với nó có hứng thú thì nói không chừng sẽ gia nhập.

- Ah! Là như thế này?

Quách Lam Nguyệt vui mừng nói.

Màn đêm chậm rãi buống xuống, ánh trăng sáng soi xuống thế gian.

Trong một phòng ngủ sạch sẽ, Diệp Trần ngồi ở trên giường.

Ngón tay đặt lên trên Trữ Vật Linh Giới, một quả Hỏa Long quả xuất hiện trên tay Diệp Trần. Trái cây óng ánh, vỏ có đường vận tinh tế. Nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện đường vân này không có tán loạn mà có trật tự. Quan sát thêm một hồi nữa thì thấy những đường vận này rất giống với đồ án hình rồng, đồng thời còn mang theo một tia huyền ảo.

Không có do dự nhiều, Diệp Trần cho Hỏa Long Quả vào trong miệng.

Cắn nát vỏ của nó, Hỏa Long quả lập tức hóa thành chất lỏng trôi xuống bụng Diệp Trần.

Lập tức một cỗ khí tức ôn hòa khuếch tán toàn thân. Diệp Trần minh bạch, đây là linh khí theo như lời đầu giá sư nói. Đẳng cấp không thua gì chân khí.

Hai mắt nhắm lại, Diệp Trần bắt đầu vận chuyển Thái Huyền Công.

Cơ hồ mỗi một đại chu thiên tuần hoàn, Diệp Trần lại cảm giác được tu vi của mình tăng lên một đoạn. Lần đại chu thiên tuần hoàn thứ ba trăm sáu mươi qua đi.

Ông!

Một cỗ sóng khí trong suốt từ trên người Diệp Trần tách ra. Cách đó không xa ngoài cửa sổ phát ra những tiếng nổ ào ào. Bàn gỗ bên giường cũng bị khí lưu đẩy ra xa mấy mét.

Hai mắt mở ra, Diệp Trần chậm rãi thở ra một hơi.

- Linh khí chuyển hóa thành chân khí so với sự tưởng tượng của ta còn dễ dàng hơn. Còn tường rằng phải mất nhiều thời gian hơn mới luyện hóa được.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tu vi của Diệp Trần đột nhiên tăng lên thoáng cái từ Bão Nguyên Cảnh trung kỳ lên Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Chân khí hùng hậu hơn ba phần.

- Phân!

Đột nhiên Diệp Trần vỗ xuống giường, thân thể hắn bật lên, cả người bắn lên không trung. Thân ảnh hơi run lên liền xuất hiện một bóng ảnh giống như tia chớp lướt đi. Nó bay quanh phòng ngủ vài vòng rồi dung nhập vào trong thể nội của Diệp Trần. Bởi vì tốc độ quá nhanh mà làm cho người khác có cảm giác giống như quỷ ảnh cuồng loạn nhảy múa.

Thuận thế rơi trên mặt đất, Diệp Trần tự nhủ:

- Theo tu vi tăng lên, Phân Thân Hóa Ảnh cũng dần dần phát huy đến cực hạn. Đáng tiếc không cách nào khiến cho Phù La Tam Huyền Quyết đạt đến tầng cảnh giới thứ hai. Nếu không hẳn có thể khiến cho phẩm cấp của Phân Thân Hóa Ảnh tăng lên Địa cấp cao cấp. Có được khinh công đẳng cấp cao thì khi gặp phải võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong ta cũng có thể chiến một trận.

Diệp Trần cũng biết rõ, hiện tại cho dù hắn gặp được Âm Phong Lang cũng không thể nào đánh lại nó. Dù sao thì việc dung hợp Luyện Tâm Nhất Kiếm cùng Cô Phong Tuyệt Sát không phải tùy tiện là có thể thi triển được. Kiếm này không xuất ra được thì tỷ lệ chiến thắng của hắn trước Âm Phong Lang còn chưa tới một thành. Lực công kích trong khoảng thời gian này đã không cách nào đề cao, như vậy có thể đề cao khinh công lên chính là lựa chọn tốt nhất. Một khi Phân Thân Hóa Ảnh đạt tới Địa cấp cao cấp thì chỉ

cần không phải là cường giả Tinh Cực Cảnh không ai có thể đuổi kịp hắn, đánh chết hắn lại càng thêm khó khăn.

- Không biết còn hai gốc Kiếm Hình Thảo sẽ mang lại cho ta thu hoạch gì.

Ngẫm lại Diệp Trần lấy một cây Kiếm Hình Thảo từ trong Trữ Vật Linh Giới ra.

Kiếm Hình Thảo chỉ có một lá, dài hơn ba thước, hẹp dài sắc bén. Chính giữa có kiếm tích, mũi nhọn hình tam giác. Cầm chặt bộ rễ của Kiếm Hình Thảo Diệp Trần cảm giác giống như mình đang cầm chặt một thanh tuyệt thế nảo kiếm kỳ diệu. Kiếm Ý muốn dâng lên, tàn sát thiên hạ.

- Kiếm Ý thật bá đạo!

Không có chuẩn bị từ trước, Diệp Trần lập tức bị Kiếm Ý ẩn chưa trong Kiếm Hình Thảo ảnh hưởng, nhiệt huyết sôi tròa, đổi thành võ giả tâm trí hơi yếu thì dưới sự dẫn sát của sợi Kiếm Ý ẩn trong Kiếm Hình Thảo, chỉ sợ sẽ cầm Kiếm Hình Thảo đi ra giết người, không cách nào khống chế được bản thân.

Thu hồi Kiếm Hình Thảo, Diệp Trần cảm thán. Chỉ là một sợi Kiếm Ý mà có thể kỳ diệu như vậy. Thực lực Chiến Vương năm đó khó có thể tưởng tượng được.

Đêm đã khuya, Diệp Trần cởi áo khoác ngoài cùng khinh giáp ra, đồng thời giữ lại một phần ý thức rồi mới bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Liên tiếp mấy ngày, Diệp Trần đều tìm hiểu Phù La Tam Huyền Quyết, về phần tăng lên Kiếm Ý tạm thời không nằm trong kế hoạch của Diệp Trần. Trước đó vài ngày Kiếm Ý của hắn đã tăng lên tới năm thành. Hôm may lại có được Kiếm Hình Thảo cùng bội kiếm của Chiến Vương cũng không có khả năng khiến cho Kiếm Ý của hắn tinh tiến. Hơn nữa Kiếm Ý ẩn trong Kiếm Hình Thảo cũng chỉ có một sợi. Một khi thoát ly Kiếm Hình Thảo thì

không tồn tại được trong thời gian dài. Dùng một cây thiếu một cây. Không đến lúc thích hợp thì không thể nào động tới.

Lại mấy ngày qua đi, Diệp Trần bắt đầu ra khỏi phòng.

Một ngày này Diệp Trần cùng Đệ Tứ Dạ tại luyện võ trường phân bộ Lãm Nguyệt Lâu luận bàn một hồi.

Đệ Tứ Dạ muốn cùng Diệp Trần thoáng luận bàn một chút, không nhất định phải phân ra thắng bại. Mà Diệp Trần những ngày này xác thực cũng cảm thấy rất buồn bực. Trong đầu hắn ngoài việc khổ luyện đến buồn chán ra thì luận bàn võ học chính là niềm vui thú duy nhất. Biết được tin tức này Quách Lam Nguyệt hi vọng hai người tại luyện võ trường luận bàn, lại để cho thiếu niên nam nữ tại phân bộ quan sát học hỏi.

Vũ khí của Diệp Trần là hạ phẩm bảo khí Tinh Ngấn Kiếm. Vũ khí của Đệ Tứ Dạ là hạ phẩm bảo khí Tranh Nanh Quyền Sáo, bởi vì địa điểm luận bàn không cho phép nên hai người cũng không có thi triển chiêu số có lực phá hoại qua lớn. Hoàn toàn là so đấu kỹ xảo kiếm pháp cùng quyền pháp.

Tinh Ngân Kiếm rung rung, tinh quang bộc phát đầy trời. Mỗi một điểm tinh quang đều cô đọng cực độ, lóe lên rồi biến mất, tại chỗ tinh quang xuất hiện bộ pháp của Diệp Trần phiêu hốt bất định, thiên mã hành không, không có cách nào nắm bắt được rõ ràng. Thỉnh thoảng hắn còn dùng tiết tấu của chính mình làm ảnh hưởng đến tiết tấu của đối phương.

Luận sức chiến đấu thì Đệ Tứ Dạ không có kém Diệp Trần là bao. Quyền pháp của nàng mang theo lực lượng cưỡng mãnh chưa từng có từ trước đến nay. Lúc này nàng đã dốc hết toàn bộ lực lượng trong có thể, đương nhiên dốc hết lực lượng ở đây cũng không phải là những kỹ nghệ thô thiển mà mỗi một quyền của nàng đánh ra đều nhắm tới những chỗ yếu hại nhất trên cơ thể. Đồng thời một quyền của nàng còn kèm theo cuồng phong vũ bão.

Nhanh chóng tránh thoát khỏi phạm vi công kích một quyền này, kiếm

thế của Diệp Trần liền biến đổi, tinh quang biến thành lưu vân. Khi thì thong thả trì hoãn, khi thì cuồng bạo chẳng khác gì sét đánh ngang tai. Khi thì mưa to gió lớn đem ý cảnh Kinh Vân kiếm pháp phát huy đến mức tận cùng, đăng phong tạo cực.

Lúc trước đối phó với với kiếm pháp của Diệp Trần, Đệ Tứ Dạ cũng đã cố hết sức. Lúc này kiếm thế của hắn thay đổi khiến cho nàng cảm thấy không thể nào chịu được. Bản thân bị bao vây ở trong kiếm thế, một quyền của Đệ Tứ Dạ cũng chỉ có thể khiến cho kiếm quang tiêu tán đi một ít, nhưng ngay sau đó kiếm quang lại đánh tới.

- Phiêu Miểu Nhất Kiếm!

Một kiếm này đột nhiên xuất hiện vô cùng bất ngờ, nhưng bằng vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm Đệ Tứ Dạ cũng có thể miễn cường ngăn trở một kiếm này.

- Vô Thường Nhất Kiếm!

Kiếm này vừa ra, kiếm thế đã bộc phát dày đặc xung quanh Đệ Tứ Dạ trực chỉ những chỗ sơ hở của nàng mà tập kích.

Ngưu!

Tay áo bị kiếm quang xé rách, Đệ Tứ Dạ ngây ngốc đứng bất động tại chỗ.

- Người này thật là lợi hại, ngay cả Đệ Tứ Dạ cũng phải chịu thua.

- Đệ Tứ Dạ cũng rất mạnh, vừa rồi một quyền của nàng phát ra, ta hô hấp vô cùng khó khăn.

- Thất Dạ là bảy người lợi hại nhất của Lãm Nguyệt Lâu chúng ta, là mục tiêu phấn đấu của mỗi người trong Lãm Nguyệt Lâu. Rồi sẽ có một ngày ta cũng sẽ trở thành một thành viên của Thất Dạ.

Đa số những thiếu niên nam nử ở trong phân bộ này niên kỷ đều nhỏ hơn Diệp Trần. Vừa rồi lại được xem hai cao thủ trẻ tuổi luận bàn khiến cho nhiệt huyết của bọn họ sôi trào, kích thích quyết tâm của bọn họ.

Quách Lam Nguyệt ngay lập tức lên tiếng dạy dỗ:

- Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Muốn thành công thì tầm nhìn phải xa một chút. Xưng hùng trong phân bộ cũng không được coi vào đâu. Thiên tài kiệt xuất bên ngoài nhiều lắm, chỉ cần có gắng, rồi một ngày nào đó các ngươi cũng sẽ có được thành tựu như bọn hắn.

Giáo huấn xong, Quách Lam Nguyệt lại để cho mọi người giải tán, ai tu luyện thì đi tu luyện, ai làm nhiệm vụ thì cũng nhanh chóng chuẩn bị. Nghiễm nhiên nàng cũng thể hiện được một ít khí thái của bậc chưởng bối.

- Ta thua! Không phải do lực chiến đấu của ngươi mạnh hơn ta mà thua vì kỹ xảo của ngươi.

Đệ Tứ Dạ nhíu mày đánh giá Diệp Trần.

- Như thế nào?

Diệp Trần nói.

- Nhìn tuổi của ngươi cũng không có lớn lắm mà kiếm pháp hiện tại của ngươi nếu như không có nghiên cứu vài chục năm thì không thể nào đạt được. Ta đã từng giao thủ với Đệ Nhị Dạ cùng Đệ Tam Dạ, bọn họ về mặt kỹ xảo cũng không khác biệt với ta là mấy. Đệ Nhất Dạ thì ta chưa từng giao thủ nhưng tuyệt đối không thể đạt được cấp bậc giống như ngươi.

Diệp Trần biết rõ đối phương đang nói cái gì, hắn suy nghĩ trong chốc lát rồi nói:

- Võ học dùng để phục vụ cho võ giả, không phải bất kỳ ai cũng có thể phát huy được đến đỉnh phong. Quyền pháp của ngươi mãnh liệt, kỹ xảo cũng rất lợi hại nhưng ngươi lại không thể đạt đến tình trạng tuỳ tâm sở dục.

Phải biết rằng quyền pháp tuy lợi hại nhưng cũng là do người khác sáng tạo ra, nó chưa hẳn đã thích hợp với ngươi.

- Ý ngươi muốn nói ta phải tự mình sáng tạo ra một môn quyền pháp riêng?

Đệ Tứ Dạ nhất thời không có minh bạc ý tứ của Diệp Trần.

Diệp Trần lắc đầu:

- Không! Hiện tại để sáng tạo ra võ học vẫn còn quá sớm, cái ta muốn nói chính là ngươi có thể tạo ra phong cách chiến đấu của riêng mình. Võ học cũng cần phải có phong cách riêng, bước đầu tiên là biến những đồ vật của người khác thành đồ vật của chính mình, đồng thời cũng loại bỏ những thứ không thích hợp với mình.

Một lời giải thích như vậy, Quách Lam Nguyệt cũng có thể hiểu được.

Quách Lam Nguyệt cùng Đệ Tứ Dạ đều trợn mắt há mồm. Diệp Trần cũng chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, tại sao lại có thể nói ra những lý luận cao thâm đến như vậy.

Tinh tế thể ngộ một phen, Đệ Tứ Dạ cũng có thu hoạch không nhỏ, nàng nhoẻn miệng cười nói:

- Thực sự ta muốn được thấy ngươi cùng Đệ Nhị Dạ luận bàn một phen. Thiên Ma Lực Tràng của nàng có lực phòng ngự vô cùng cường đại, để công phá được thì vô cùng khó khăn. Không biết với kỹ xảo của ngươi thì có thể có biện pháp hay không.

- Thiên Ma Lực Tràng, là đệ tử của Phi Thiên Ma Tông?

Quách Lam Nguyệt cười nói:

- Đệ Nhị Dạ là nhị đệ tử Mộ Dung Khuynh Thành của Phi Thiên Ma Tông. Thiên Ma Lực Tràng của nàng vô cùng huyền ảo, bỏ qua hết thảy kỹ

xảo. Thiên Ma Đại Thủ Ấn thì bài trừ toàn bộ kỹ xảo. Theo như lời Đệ Tứ Dạ thì hai người các ngươi luận bàn sẽ rất hấp dẫn.

Mộ Dung Khuynh Thành lại là Đệ Nhị Dạ của Lãm Nguyệt Lâu. Điều này khiến cho Diệp Trần sững sờ, lắc đầu một cái, hắn thầm nghĩ thực lực đối phương xác thực rất cường hãn, Thiên Ma Lực Trận vừa vặn có thể chống lại mọi công kích. Riêng điều này đã chiếm được thượng phong tuyệt đối. Hơn nữa lại có Thiên Ma Đại Thủ Ấn bá đạo, một công một thủ, xác thực vô cùng khó chơi. Theo như suy đoán của Diệp Trần thì Tiềm Long Bảng lần trước nàng đứng thứ hai mươi bảy rõ ràng là do nàng cố ý. Với thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành đủ để lọt vào top mười lăm người không sai biệt lắm.

Một tháng cũng đã trôi qua, Đệ Tứ Dạ cùng Đệ Lục Dạ đều phản hồi tổng bộ. Diệp Trần cũng từ biệt Quách Lam Nguyệt, ly khai Kim Đỉnh Thành.

Bên trong rừng cây thưa thớt ngoài Kim Đỉnh Thành.

Xoạt xoạt xoạt!

Đường mòn trong rừng bị lá rụng phủ kín, Diệp Trần chậm rãi bước đi, lặng yên toả ra linh hồn lực. Trong phạm vi ngàn mét, ngọn cây đung đưa trong gió hắn đều nắm giữ được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 218: Tử Cương Ma Công. (Thượng,Hạ)

Tại cấp độ Ngưng Chân Cảnh, võ giả có thể đem chân khí phóng ra ngoài, phối hợp với tinh thần lực cường hãn để quan sát động tĩnh chung quanh. Bước vào Bão Nguyên Cảnh, phạm vi này được mở rộng không ít. Động tĩnh trong phạm vi vài trăm mét đều không thể qua khỏi tầm mắt của hắn. Hành tẩu trên giang hồ, đại đa số mọi người đều tu luyện một môn công pháp thu liễm khí tức hoặc thu liễm chân khí, khiến cho người khác khó phát hiện hoặc khó phán đoán được tu vi của bản thân. Nếu gặp phải một cao thủ lợi hại, cho dù hắn đến sau lưng ngươi cũng không thể nào biết được.

Mà linh hồn lực của Diệp Trần lại có điểm khác với những người khác. Mặc kệ ngươi có thủ đoạn cao siêu đến mức nào thì dưới sự quan sát của hắn chỉ cần quét qua một cái là có thể thấy được rõ ràng. Dù ngươi muốn tàng hình cũng không được. Trừ phi bản thân người biến mất khỏi mảnh không gian này theo một thông đạo không gian khác đột nhiên xuất hiện thì mới có thể tránh được sự quan sát của Diệp Trần. Hiển nhiên cũng không có người nào có được thủ đoạn như vậy. Diệp Trần cũng không cần phải chạy trốn, mà dù có người có được lực lượng xuyên qua không gian thì chạy trốn cũng không có ý nghĩa gì.

Dựa theo lý giải của Diệp Trần thì linh hồn lực là một tồn tại cao tầng. So với cái gọi là tinh thần lực thì cưỡng hãn hơn không chỉ nửa bậc là ít nhất cũng phải gấp mười lần.

- Phía sau năm trăm mét, trên đại thụ có địch nhân.

Vẫn thong thả bước đi, Diệp Trần cười lạnh một tiếng, thân ảnh đột nhiên phân thành hai, một cái lưu lại một cái khác lẻn vào sâu bên trong rừng cây. Nếu như không trực tiếp quan sát thì căn bản không biết được Diệp Trần đã trốn thoát.

Trước đó giết chết Huyết Thủ Đồ Tể chiếm được công pháp Địa cấp sơ cấp thu liễm khí tức, Diệp Trần cũng nhanh chóng tu luyện môn công pháp này tới cảnh giới cực hạn. Chẳng những có thể che dấu được một giai tu vi mà khí tức bản thân cũng chấn động chân khí cũng có thể thu lại một cách đơn giản, so với những thủ đoạn khác trên giang hồ thì cao minh hơn không biết bao nhiêu lần.

Cách đó năm trăm mét! Một tên hắc y nhân đứng trên một cành cây to, thỉnh thoảng lại nhắm mắt cảm thụ cái gì đó. Rất nhanh, hắn mỉm cười, đối phương vẫn còn trong phạm vi theo dõi của hắn.

Vô thanh vô tức, một bóng ảnh xuất hiện ở sau lưng hắn.

Phốc phốc!

Hàn quang loé lên, trên cổ hắc y trung niên xuất hiện một vết chém, đầu lâu chậm rãi rơi xuống, huyết thuỷ phun ra như mưa.

Thu kiếm vào vỏ, Diệp Trần lấy ra một cái bình ngọc tư trong Trữ Vật Linh Giới. Mở nắp bình ngọc ra, một thứ bột màu trắng rơi xuống huyết thuỷ. Ngay lập tức mùi máu tươi biến mất.

Làm xong hết thảy, Diệp Trần đoạt lấy Trữ Vật Linh Giới của hắc y nhân, trong lòng thầm nghĩ:

- Người này đã võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, nếu như chính diện chiến đấu, tối thiểu phải mười chiêu mới có thể đánh chết. Đáng tiếc là hắn gặp phải mình. Trong hoàn cảnh phức tạp thì cho dù là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng sẽ bị một kiếm của ta giế chết. Về phần ám sát cường giả Tinh Cực Cảnh, xác suất thành công cũng không quá lớn.

Một trận gió thổi qua, Diệp Trần liền biến mất không thấy bóng dáng.

Bên kia, hai gã hắc y nhân cách xa nhau hơn năm mươi mét truyền âm cho nhau.

Lục quỷ, ngươi nói thiếu gia cùng đại lão quỷ đang nghĩ gì, không phải chỉ là một tiểu tử Bão Nguyên Cảnh thôi sao, tại sao lại phải kêu mấy người chúng ta đến.

Đại hán dáng người bưu hãn, nét mặt vô cùng khó chịu. Hắn vất vả lắm mới có được mấy ngày nghỉ phép để chơi đùa cùng nữ nhân. Bỗng nhiên lại bị triệu về để làm cái chuyện này thực khiến hắn không vui chút nào.

Hắc y nhân gầy gộc nói:

- Cửu quỷ, thiếu gia có nói chuyện này thành công thì mỗi người đều được ba vạn hạ phẩm linh thạch. Điều này cũng đáng, đừng thắc mắc nữa.

- Nếu không phải vì ba vạn hạ phẩm linh thạch kia thì ta còn lâu mới đến đây. Đúng rồi tại sao chúng ta không trực tiếp ra tay đem tên tiểu tử kia giết chết.

- Ngươi muốn chết phải không? Làm hỏng kế hoạch của thiếu gia, người không lột da ngươi mới là lạ.

-Hắc hắc, nói giỡn chút thôi mà. Đúng rồi đại lão quỷ tại sao còn chưa tới?

- Nếu hắn đến thì sẽ truyền âm cho chúng ta, miễn cho tiểu tử kia phát giác ra điều bất thường.

Nghe vậy, đại hán áo đen lại nhắm mắt lại, chân khí dung nhập vào bên trong không khí, đồng thời tinh thần lực cũng tản ra xung quanh. Động tĩnh trong phạm vi vài trăm mét đều không thoát khỏi ánh mắt của hắn. Hắn thấy rõ mồn một, một thanh niên áo lam không nhanh không chậm đang đi tới bên này, thỉnh thoảng lại cẩn thận quan sát tứ phía.

- Hừ! Hôm nay chính là ngày chết của ngươi.

Đại hán áo đem thầm cười trộm trong lòng.

Phốc phốc! Bộ mặt hắn đột nhiên cứng lại, đầu lâu của đại hán áo đen rơi xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất, một ít bột phần màu trắng rơi xuống, mùi máu tanh ngay lập tức biến mất.

- Không thể tin là ta lại được người khác coi trọng đến như vậy. Những người giám thị đều là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ.

Linh hồn lực lại khoá chặt một hắc y nhân cách đó năm mươi mét, thân hình Diệp Trần loé lên rồi biến mất.

Tên hắc y nhân gầy guộc lo lắng, bọn hắn mai phục ở đây rất lâu. Dựa theo kế hoạch thì phải đợi đại lão quỷ cùng thiếu gia tới thì mới có thể ra tay. Nhưng đối phương sắp sửa thoát ra khỏi phạm vi mai phục mà vẫn chưa thấy đại lão quỷ cùng thiếu gia xuất hiện. Chẳng nhẽ hai người có chuyện gì đó mà trì hoãn? Mặc kệ, chờ một chút.

- Ồ không đúng! Đây không phải là chân thân!

Hắc y nhân gầy gộc phát hiện ra điều bất thường, bờ môi huy động truyền âm cho đại hán. Đáng tiếc hắn không có cơ hội, đầu hắn đã lìa khỏi cổ.

- Rất tốt, hiện tại ở chỗ này đợi bọn họ xuất hiện!

Nếu như ở bên ngoài thì Diệp Trần rất kiêng kỵ lão giả có bộ mặt cứng ngắc kia. Nhưng lúc này hắn ở trong rừng rậm, đối phương liền trở thành con mồi của hắn.

- Thiếu gia, ngũ quỷ đã ở phía trước tiềm phục. Có hắn theo dõi thì không có sơ hở. Hơn nữa phía trước còn có lục quỷ cùng cửu quỷ. Tên tiểu tử đó không thể nào chạy thoát được.

Quỷ lão đi đường vô thanh vô tức, nhắm mắt đi theo phía sau thanh niên kiêu ngạo.

Thanh niên nói:

- Chuyện này thành công thì công lao của ngũ quỷ, lục quỷ, cửu quỷ không nhỏ. Linh thạch do các ngươi tự phân phối, ta chỉ cần Kiếm Hình Thảo vào Hoả Long Quả.

- Đa tạ thiếu gia.

Quỷ lão vui mừng nói. Hắn hiện tại cơ hồ có khả năng sắp đột phát đến Tinh Cực Cảnh. Bất kỳ cơ hội nào có thể khiến cho hắn gia tăng sức chiến đầu thì hắn sẽ tận dụng. Mà những bí tịch cùng thảo dược gia tăng thực lực cái nào mà không cần rất nhiều linh thạch mới có thể mua được.

Hai người bước đi rất nhanh, khoảng cách mấy ngàn thước bất quá cũng chỉ là vài chục lần hô hấp mà thôi.

- Kỳ quái! Ngũ quỷ thế nào vẫn chưa hiện thân.

Sắc mặt lão quỷ lộ vẻ nghi hặc. Trước đó hắn từng ấn định kế hoạch, để cho ngũ quỷ theo dõi Diệp Trần, còn lục quỷ cùng cửu quỷ thì bố trí mai phục. Sau khi chờ thiếu gia đến thì lập tức phát động công kích. Hiện tại thiếu gia cùng bản thân hắn đã tiến nhập vào trong rừng sâu, tại sao ngũ quỷ vẫn chưa hiện thân.

Thanh niên nói:

- Cao thủ Lãm Nguyệt Lâu có ý tại Kim Đỉnh Thành ngăn cản chúng ta hẳn là cố ý kéo dài thời gian. Nhanh! Chúng ta mau đuổi theo.

- Rõ!

Quỷ lão gật đầu. Vốn bọn hắn có thể đến sớm hơn, nhưng bởi vì một sự kiện mà thời gian bị trì hoãn. Hắn nhanh chóng bám theo thanh niên kiêu ngạo kia.

Phốc phốc!

Kiếm quang loé lên rồi biến mất. Thanh niên kiêu ngạo đang nhanh

chóng đi trên đường mòn thì đột nhiên dừng lại, thân thể ngã xuống, đầu lâu rơi xuống một bên.

Bởi vì kiếm quang quá nhanh, quá đột ngột khiến cho lão quỷ không kịp phản ứng.

- Không!

Thần sắc lão quỷ dữ tợn, trong ánh mắt xuất hiện những tơ máu.

Diệp Trần cũng không có chần trừ nhanh chóng đánh về phía lão quỷ. Tinh Ngấn Kiếm trong tay rung lên, kiếm quang nội liễm, trong không khí nổi lên từng vòng, những gợn sóng chân khí như có như không.

Bạo Phong Tuyệt Sát!

Diễn biến tình huống xảy ra quá nhanh, quỷ lão không kịp đề phòng chỉ biết trơ mắt nhìn kiếm quang không ngừng phóng đại đâm tới đầu hắn.

Xoẹt!

Máu tươi bắn tung toé. Đến thời điểm yếu hại quỷ lão kịp thời phản ứng lăn qua một bên. Nhìn một cái tai nằm trên mặt đất, Diệp Trần thầm thở dài trong lòng. Không hổ là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Tâm chí, phản ứng cùng kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Rõ ràng trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn có thể tránh được một kích trí mạng.

- Chết cho ta!

Thiếu gia tử vong khiến cho lão vô cùng phẫn nộ. Thân thể chưa kịp ổn định nhưng lão vẫn hung hãn cách không tung ra một chảo về phía Diệp Trần.

Rắc!

Thân ảnh Diệp Trần bị xé nát, kình khí dư thế vẫn bắn về phía trước đánh vào một đại thụ ở phía sau khiến cho đại thụ gãy đổ.

Lá cây bay lả tả trong không trung, một đạo thân ảnh chợt đi ra.

- Làm sao có thể!

Lão quỷ giật mình. Một trảo kia của lão tuy vội vàng nhưng cho dù là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong thì cũng không thể nào không bị tổn thương. Hơn nữa bản thân hắn còn chứng kiến thân thể Diệp Trần bị trảo khí xé nát.

Kỳ thật không thể trách được quỷ lão. Hắn cùng thanh niên kiêu ngạo kia ở Kim Đỉnh Thành cũng không có cơ hội chứng kiến Diệp Trần thi triển Phân Thân Hoá Ảnh.

- Phồn Cương Huy Công!

Kiếm pháp của Diệp Trần quá mức cô đọng, quỷ lão không có nắm chắc có thể thoát khỏi. Không tiến không lui được, quỷ lão quyết định toàn lực vận chuyển chân khí tạo ra một lồng phòng ngự. Đồng thời hắn cũng cách không tung ra một trảo hòng khiến cho Diệp Trần bị tổn thương. Quỷ lão vô cùng tự tin một kích này của mình sẽ khiếp cho Diệp Trần bị thương nặng.

Tạch...!

Một kiếm đâm trúng trái tim của quỷ lão, đồng thời Diệp Trần từ đầu đã vô cùng cảnh giác, nhanh chóng thi triển Phân Thân Hoá Ảnh, tạo ra mấy chục phân thân.

Một trảo của lão quỷ rốt cuộc cũng chỉ có thể đập vỡ hơn mười đạo phân thân của Diệp Trần mà thôi.

- Hảo! Chân khí hộ thể cùng nội thể rất cường hãn!

Diệp Trần nhíu mày, lồng chân khí của quỷ lão tựa như kim chúc vô cùng chắc chắn. Một kiếm kia đâm vào vị trí trái tim của hắn cũng chỉ cắm sâu không quá một tấc. Không có máu tươi tràn ra, nếu như nhìn từ trên

xuống thì ai cũng sẽ cho rằng quỷ lão giống như một cương thi hơn là con người.

Diệp Trần giật mình, mà quỷ lão lại càng giật mình hơn. Sở học cường đại nhất của hắn chính là công pháp luyện thể Phồn Cương Huy Công, môn công pháp này Địa cấp trung phẩm bí kỹ, được chia thành mười một trọng. Võ giả đồng cấp đừng mong phá được chân khí hộ thể của hắn. Tuy rằng hiện giờ hắn chưa có luyện đến trọng thứ mười một nhưng cũng đạt đến đỉnh phong của trọng thứ mười. Da của hắn cũng biến thành thanh sắc.

Mười trọng Phồn Cương Huy Cương vậy mà vẫn bị một kiếm của Diệp Trần đâm vào ba thốn, thiếu chút nữa đâm đến trái tim của lão. Bảo sao quỷ lão không sợ hãi cho được. Đến lúc này lão mới phát hiện ra đối phương nguy hiểm đến mức nào. Nếu như cho Diệp Trần thêm một cơ hội thì kiếm tiếp theo chắc chắn có thể xuyên qua trái tim của quỷ lão.

- Tuyệt đối không thể cho hắn cơ hội!

Quỷ lão thò tay xờ vết thương một chút, vết thương đang tự động khép lại.

- Lão gia hoả này không dễ đối phó. Lúc trước đối phương không có chuẩn bị tốt nên mới bị thất thố. Hiện giờ mạo muội công kích chỉ sợ không có hiệu quả.

Thấy quỷ lão toàn lực phòng bị, không lộ ta một tia sơ hở nào. Diệp Trần cũng không có hoang mang, thân hình loé lên liền chạy vào trong rừng sâu.

- Chạy!

Quỷ lão tung một quyền đánh tới, trong lòng phiền muộn vô cùng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía thanh niên kiêu ngạo mà tâm trạng nặng trịch. Hắn không thể nào cảm tượng được nếu như chủ nhân biết rõ thiếu chủ tử vong thì sẽ nổi giận như thế nào. Nói không chừng sẽ một quyền đánh chết

mình. Cho dù hắn có luyện được trọng thứ mười một của Phồn Cương Huy Công thì trước mặt chủ nhân cũng chỉ là con sâu cái kiến. Căn bản không có khả năng phản kháng.

- Nơi đây không thể ở lâu, mau ly khai là tốt hơn!

Quỷ lão có dự cảm, Diệp Trần sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn. Mà ở trong rừng cây, đối phương lại xuất quỷ nhập thần khó lòng phòng bị được. Chính mình không phải có một thân thực lực thì có lẽ đã táng mạng nơi đây rồi. Chỉ có thể ở bên ngoài rừng cây thì hắn mới có cơ hội đánh chết đối phương. Quỷ lão thu thi thể của thanh niên vào trong Trữ Vật Linh Giới rồi nhanh chóng chạy ra khỏi khu rừng.

Vừa lướt đi được mấy chục bước thì thân thể quỷ lão bay ngược lên, một lần nữa trở về vị trí cũ. Lá cây lác đác rơi xuống, Diệp Trần hiện đứng ở trên đại thụ. Nếu như không tận mục sở thị thì căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Cổ tay khẽ động, Diệp Trần phóng ra một ám đạo. Uy lực Phá Hư Chỉ tuy không có cường đại như trong miêu tả nhưng khả năng bài trừ chân khí thì khỏi phải nói. Mà quỷ lão bị đẩy về vị trí cũ thì hai mắt trừng lên, bản thân tức giận đến nỗi thổ huyết.

- Thật khinh người quá đáng! Tiểu tử, ngàn vạn lần đừng rơi vào tay ta. Nếu không chính là ngươi muốn sống không được, chết cũng không xong. Ta sẽ tận lực cho ngươi sống trong đau đớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 219: Gian Nan Kích Sát. (Thượng)

Vẫn chưa nguôi giận, quỷ lão tung một trảo cách không đánh lên đại thụ.

Ầm ầm!

Đại thụ bị đánh cho tan tác.

Thời gian chậm rãi trôi qua, màn đêm buông xuống.

- Tức chết lão phu mất. Ta thực sự muốn nhìn xem ngươi như thế nào có thể giết được ta!

Lúc trước quỷ lão không ít lần muốn rời đi nhưng đều bị Diệp Trần đánh lui trở về vị trí cũ. Mà bản thân hắn ngay cả đối phương ở đâu cũng không thể nào biết được. Nếu không phải lòng hắn kiên định thì sợ rằng đã nổi điên rồi.

Thi triển Liễm Khí Quyết, Diệp Trần lặng yên ẩn thân trong bóng tối.

Ông!

Trong không khí đột nhiên xuất hiện những gợn sóng chân khí nhàn nhạt. Quỷ lão không chút nghĩ ngợi liền quay người đánh ra một trảo.

Rắc!

Trong lúc nhất thời không biết bao nhiêu đại thụ bị đánh gãy, hiện tại xung quanh hắn là một mảnh đất trống.

Mà Diệp Trần ở bên trong bóng tối cũng không có vội vàng, liên tiếp chế tạo ra những động tĩnh, dùng chân khí để mê hoặc cảm giác của đối phương. Không thể không nói từ khi lịch lãm cho đến nay thì quỷ lão là đối

thủ khó chơi nhất của hắn. Chẳng những lực phòng ngự cao mà công kích cũng vô cùng bưu hãn. Nếu không thì hắn cũng không kéo dài cho tới bây giờ.

Một đôi mắt hiện ra phồn quang nhàn nhạt, quỷ lão cố gắng trấn tĩnh, tinh thần lực tập trung cao độ dò xét xung quanh, cảm ứng từng ngọn cả cọng cỏ.

Đến bây giờ hắn đối với ngũ quỷ, lục quỷ cùng cửu quỷ không còn có bất kỳ hi vọng nào nữa. Nếu không có bất ngờ gì thì ba người này cùng với thiếu gia đều giống nhau, đều đã chết! Chết bởi vì bị đối phương ám sát!

- Hừ! Những trận chiến gian nan hơn ta cũng đã trải qua, ngươi muốn giết ta! Cứ nằm mở đi!

Quỷ lão vốn là đường chủ Quỷ Đường, nguyên vốn lấy ám sát mà nổi danh, thời gian trôi quan hắn cũng dần thích ứng được với phong cách chiến đấu của Dệp Trần. Hiện giờ hắn ngược lại muốn nhìn xem ai là kẻ chiến thắng.

Ánh mắt lặng lẽ trốn sau đám mây làm cho cảnh vật ban đêm không cách nào thấy rõ được.

Bên ngoài Kim Đỉnh Thành mấy chục dặm có tiếng người huyên náo, đèn đuốc sáng trưng. Động tĩnh quá lớn khiến cho rừng cây vốn yên tĩnh cũng trở nên náo nhiệt.

Một đạo hàn quang từ bên trong rừng cây vô thanh vô tức bộc phát.

- Cút ngay!

Quỷ lão quát lên một tiếng, bàn tay khô héo của hắn cách không bắn ra vài trảo khí. Trảo khí bá đạo lăng lệ ác liệt cùng hàn quang va chạm.

Ngưu!

Trên cánh tay của quỷ lão lưu lại một vết kiếm. Mà thân hình Diệp Trần cũng lập loè bất định, nhah chóng dung nhập vào trong bóng đêm.

- Xem ra ta vẫn còn đánh giá bản thân quá cao, cho rằng trong hoàn cảnh phức tạp như thế này có thể uy hiếp được cường giả Tinh Cực Cảnh. Hiện tạ xem ra đối phó với một võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong am hiểu ám sát cũng không thể nào một kích tất sát được. Nếu như đối phó với cường giả Tinh Cực Cảnh thì không có cơ hội chiến thắng. Chỉ cần một kích không trúng thì một kích tuỳ ý của cường giả Tinh Cực Cảnh cũng đủ để giết chết mình hơn mười lần rồi.

Sự đáng sợ của cường giả Tinh Cực Cảnh Diệp Trần biết rất rõ. Tại thời điểm đối phương không có khởi động chân nguyên hộ thể thì may ra còn có cơ hội. Nhưng nếu có chân nguyên hộ thể thì một tia cơ hội cũng không có. Dù sao thì chất lượng của chân nguyên cũng hơn hẳn chân khí.

Tựa như âm hồn, Diệp Trần không ngừng di chuyển xung quanh quỷ lão mà không phát ra bất kỳ một tiếng động nào. Con ngươi hắn khẽ đảo một vòng, ngón tay phải nâng lên điểm một chỉ.

Phanh!

Xa xa quỷ lão như bị sét đánh, hai chân đồng loạt đạp lên một cây đại thụ.

Đại thụ ầm ầm đổ xuống, lá cây rơi xuống lả tả.

- Cơ hội tốt!

Tinh Ngấn Kiếm rời vỏ, thân hình Diệp Trần lập loè nhấp nháy. Đồng thời hắn cũng tạo ra bốn đạo chân khí tàn ảnh . Bốn đạo chân khí tàn ảnh so với chân thân hoàn toàn giống nhau, ngay cả khí tức cũng không có lộ ra một điểm sơ hở. Mà tàn ảnh của hắn cũng có chấn động chân khí, ở trong đêm tối giống như một viên Dạ Minh Châu vô cùng bắt mắt.

- Bốn! Trong đó có một cái là chân thân hoặc là không có cái nào!

Uy lực của Phá Hư Chỉ quá nhỏ, đối với Tử Cương Ma Công của quỷ lão cũng không đáng nhắc tới. Mà lúc này quỷ lão kinh nghi bất định, hắn không hiểu Diệp Trần rốt cuộc muốn làm cái gì.

- Mặc kệ! Chỉ cần giết hắn là được!

Gào thét một tiếng, xung quanh thân thể quỷ lão nổi lên thanh tử hào quang mãnh liệt. Hai tay không ngừng huy động, vô số trảo khí bắn ra hoá thành thiên la địa võng.

Xoạt xoạt xoạt....

Chân khí tàn ảnh nhanh chóng bị đánh cho tan tác, hoá thành nguyên khí rồi tiêu thất trong không trung.

Xíu...!!!

Kiếm quang bức người bất chợt đánh úp sau lưng quỷ lão.

- Sớm đã chờ ngươi đến!

Quỷ lão cười rộ lên, thân hình khẽ chuyển, đạo đạo trảo khí bắn ra.

Keng! Thanh âm vũ khí bị đứt gãy vang lên.

Quỷ lão thầm kêu không ổn, trong tay Diệp Trần rõ ràng là hạ phẩm bảo khí, tại sao lại có thể bị trảo khí của hắn đánh gãy. Cho dù là cường giả Tinh Cực Cảnh cũng rất khó có thể phá huỷ hạ phẩm bảo khí.

- Ngươi có thể yên nghỉ được rồi!

Tinh Ngấn Kiếm trong tay Diệp Trần xuyên qua cơ thể quỷ lão. Nguyên lai trong lúc chân khí tàn ảnh bị phá huỷ, Diệp Trần một lần nữa tạo ra một đạo chân khí tàn ảnh, hơn nữa lại dùng một bảo kiếm bình thường để công kích quỷ lão. Rồi thừa lúc quỷ lão nghi hoặc thì chân thân mới xuất hiện ở phía trước cho quỷ lão một kích lôi đình. Mọi điều hết thảy đều rất hoàn mỹ, vô cùng thành công.

- Ta không cam lòng! Hoá thú!

Hai mắt quỷ lão lập tức đỏ bừng, Tử Cương Ma Công được thúc dục đến cực hạn, chân khí theo Tinh Ngấn Kiếm mà tạo ra chấn động.

- Là bí kỹ!

Diệp Trần biến sắc, hắn suýt chút nữa không thể cầm được Tinh Ngấn Kiếm. Một cỗ chân khí chấn động cực mạnh đánh lên ngực hắn.

Kiếm vừa rút ra, Diệp Trần liền phun ra một ngụm máu tươi.

- Chết cho ta!

Trong đêm tối, đôi mắt đỏ như lửa giống như hai đạo tàn hồng của quỹ lão lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Trần. Quỷ lão hung dữ tung ra một trảo xé rách chân khí hộ thể của Diệp Trần.

- Hoá Ảnh bạo!

Tình huống nguy hiểm tới cực điểm khiến cho Diệp Trần tỉnh táo cực độ. Thân hình loé động, chân thân đã thoát ly khỏi phạm vi công kích của quỷ lão.

Lưu lại cũng chỉ có một đạo chân khí tàn ảnh bị một trảo của quỷ lão xé nát. Quỷ lão lại tiếp tục hướng tới Diệp Trần gào thét. Một đạo sóng âm ngưng đọng bắn tới.

- Phá...!

Ngón tay phải giơ lên hư không điểm một chỉ vào chính giữa sóng âm.

Sóng âm kịch liệt vặn vẹo, ầm ầm bạo phá. Sóng âm bị Phá Hư Chỉ của Diệp Trần đánh cho tan nát hoá thành vô số mảnh nhỏ.

- An Long Kính!

Nhưng vào lúc này, mặt đất đột nhiên lắc lư.

Trong quá trình bay ngược ra phía sau, Diệp Trần vẫn chăm chú quan sát quỷ lão. Hiện tại quỷ lão đã không còn là người nữa rồi, hoặc nói là lão giống yêu thú thì đúng hơn. Hai tay quỷ lão quét xuống mặt đất khiến cho mấy chục khối đất đá lớn nhỏ bay về phía Diệp Trần.

- Trí tuệ giống như là giảm xuống.

Chân khí tụ lại dưới chân khí cho bùn đất mềm nhão. Diệp Trần nhanh chóng chui xuống mặt đất tránh những khối đất đá này.

Đất đá rơi xuống, quỷ lão hoá yêu thú chạy đến nhưng không có thấy thân ảnh của Diệp Trần.

- Ở chỗ này!

Kiếm quang từ dưới lòng bàn chân hắn bắn lên rồi biến mất!

Rống!

Quỷ lão phát ra thanh âm giống như dã thú gầm rú, giữa hai chân xuất hiện rất nhiều vết kiếm. Nếu là nhân lại bị một kiếm này thì chắc chắn không thể nào đứng nổi. Nhưng lúc này quỷ lão đã hoá yêu thú, bị Diệp Trần tập kích lão cũng chỉ rú thảm một tiếng, việc đầu tiên quỷ lão nghĩ đến trong đầu chính là phản kích. Thân hình uốn lượn, một quyền mạnh mẽ đánh xuống mặt đất.

Phương viên mặt đất vài chục thước bị một quyền của hắn biến thành hố sâu, bụi bay mù mịt.

Tại biên giới của cái hố, sắc mặt Diệp Trần nhợt nhạt.

- Quỷ lão hoá yêu thú tuy trí tuệ thuyên giảm nhưng lực lượng lại càng thêm cuồng bạo, hung hãn không sợ chết. Lực phòng ngự của hắn bình thường đã rất khó công phá nhưng cũng không thành vấn đề. Hiện giờ hắn

yêu hoá thì phản ứng cùng tốc độ đều tăng lên rất nhiều. Hơn nữa so với yêu thú đồng cấp bình thường còn đáng sợ hơn. Không biết đây là loại bí kỹ gì?

Nhìn bộ dáng lúc này của quỷ lão giống như một con sói khiến cho Diệp Trần cảm thấy đau đầu. Thật đúng là không chừa mọi thủ đoạn. Ngay cả bản thân cũng tự biến mình thành hình dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Quỷ lão nhìn Diệp Trần, đôi con ngươi tràn đầy dữ tợn cùng sát ý. Bí kỹ hoá thú này là hắn ở trong giao dịch Vũ Thành mua được. Bí kỹ này có chút bất đồng, nó phải phối hợp với máu huyết bổn mạng của yêu thú thì mới có thể thi triển. Nếu như không phải đến thời khắc tử vong thì hắn cũng không có thi triển bí kỹ này. Bởi vì một khi vận dụng thì thân thể yêu thú hoá tự động bài xuất chân khí.

Lúc trước Diệp Trần chính là bị chân khí bạo động xuất ra ngoài mà chấn thương. Về sau khôi phục lại hình dạng, tuy tu vi không có thuyên giảm nhưng chân khí muốn khôi phục lại mà không có Hoả Long Quả hay các loại thiên tài địa bảo thì cho dù một năm cũng không thể khôi phục lại như ban đầu. Đây chính là nguyên nhân mà hắn không dám tuỳ ý vận dụng.

Rống!

Tiếng gầm gừ lại vang lên, quỷ lão nhún người lăng không đánh tới Diệp Trần, móng vuốt cực lớn ở trong bóng đêm loé lên hàn quang lành lạnh.

- Phá Hư Chỉ, cản cho ta!

Ngón trỏ tay phải không ngừng cách không điểm chỉ, Tay trái cầm kiếm sẵn sàng nghênh đón.

Mười đạo Phá Hư Chỉ được bắn ra khiến cho thân thể yêu thú hoá của quỷ lão đình trệ ở giữa không trung. Đồng thời một đạo kiếm quang đâm tới trán hắn.

Két kẹt!

Quỷ lão ngửa đầu lên, mở rộng riệng cắn lấy đầu mũi kiếm Tinh Ngấn Kiếm. Thân thể hắn khẽ nghiêng qua một bên, một đạo bóng đen vừa dài vừa nhỏ bỗng nhiên phóng ra quấn lấy thân thể Diệp Trần.

- Cái đuôi!

Quấn lấy Diệp Trần chính là một cái đuôi đầy lông tơ. Theo quan sát của Diệp Trần thì nó có điểm giống như đuôi rắn nhưng trên đó lại không có lân phiến. Bản thân Diệp Trần càng giãy giụa thì cái đuôi quấn càng chặt.

Thân thể bị bóp chặt, Tinh Ngấn Kiếm bị cắn, Diệp Trần không chút nghĩ ngợi, liền giơ lên một quyền hung hăng đánh lên mặt của quỷ lão.

Bang bang! Âm thanh thân thể bị quyền kình đánh trúng không ngừng vang lên, khoé miệng quỷ lão tràn huyết, răng nanh cũng đã bị gãy mất hai cái. Tức giận, quỷ lão gầm lên một tiếng rồi một đôi thú trảo chụp tới Diệp Trần.

Bất đắc dĩ, Diệp Trần buông Tinh Ngấn Kiếm ra, hai tay chống lại hai cự trảo của quỷ lão. Đồng thời thân hình vận chuyển, một cỗ chân khí đánh lên cái đuôi đang quấn quanh thân thể khiến nó buông lỏng đối chút. Nhờ đó mà Diệp Trần có thể thoát thân.

Động tác của hai người đều được thực hiện ở trên không trung. Sự việc phát sinh một cách nhanh chóng. Quỷ lão rơi xuống dất, mà Diệp Trần bị cái đuôi quấn lên, hai chân hướng lên trời, đầu cắm xuống đất.

- Phong Quyển Tàn Vân!

Dùng chân thay kiếm, chân phải Diệp Trần bổ xuống, chân khí Thái Huyền theo đó mô phỏng ra kiếm khí. Khí động xoắn lưu xuất hiện ở giữa hai người. Phong Long Quyển gào thét bành trướng, không ngừng oanh kích Diệp Trần cùng quỷ lão.

Vốn dĩ quỷ lão mới vừa bắt được Diệp Trần, thú trảo còn đang muốn phá chân khí hộ thể của Diệp Trần thì bị Phong Long Quyển không phân biệt

địch ta đánh tới. Cái đuôi của hắn không khỏi buông lỏng, hai mắt không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa.

Diệp Trần cũng giống như thế. Nhưng linh hồn lực của hắn vô cùng cường đại, so với nhìn bằng mắt thì hắn dùng linh hồn lực lại rõ ràng hơn.

Chịu đựng Phong Long Quyển công kích thân thể, Diệp Trần sau khi thoát khỏi sự trói buộc thì liền dùng một tư thế quỷ dị dung nhập vào trong Phong Long Quyển. Diệp Trần cũng không thèm nhìn, tay trái vung lên rút Tinh Ngấn Kiếm từ trong miệng quỷ lão ra.

Tinh Ngấn Kiếm đến tay. Diệp Trần mượn Phong Long Quyển mà thi triển là Cô Phong Tuyệt Sát.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC...

Gần như cùng lúc, quỷ lão bị vô số kiếm quang đánh tới, thân thể biến thành một cái tổ ong, rất nhiều lỗ máu không ngừng chảy ra. Phong Long Quyển dù sao cũng không phải kiếm khí, sau một hồi oanh kích thì càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng tiêu tan không thấy đâu. Thân hình Diệp Trần đình trệ trong không trung. Một kiếm như tia chớp đâm tới xuyên qua trán của quỷ lão đến lún cán.

Quỷ lão một lần nữa hoá thành hình dạng con người. Sau khi khôi phục lại thân thể nhân loại thì sinh cơ trong mắt hắn cũng đã tắt.

Rút Tinh Ngấn Kiếm ra, Diệp Trần bủn rủn chân tay. Y phục trên người hắn rách nát không còn lành lạnh lộ ra hạ phẩm khinh giáp ở bên trong. Hạ phẩm khinh giáp cũng không có bất kỳ tổn hao nào. Nếu như vừa rồi không có nó thì Phong Long Quyển vừa rồi cũng khiến cho hắn thụ thương không nhẹ. Đương nhiên nếu như bản thân hắn không xuất ra Phong Long Quyển thì không biết hậu quả sẽ như thế nào. Quỷ lão yêu thú hoá vô cùng đáng sợ, tốc độ cùng phản ứng đạt tới một độ cao mới. Nếu như đánh chính diện thì Cô Phong Tuyệt Sát cũng không làm gì được hắn. Chỉ có như tình huống vừa rồi khiến cho đối phương không cách nào tránh né, không cách nào tập

trung thì mới có thể thành công.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 220: Phản Hồi Vũ Thành. (Thượng,Hạ)

Phun ra một ngụm máu tươi, Diệp Trần lau bờ môi, cười khổ một tiếng. Lần chiến đấu này có thể nói là gian nan nhất từ trước đến nay. Trong đó nguy hiểm bội phần, chỉ cần không cẩn thận liền biến thành âm hồn ngay lập tức. Theo như lời Mộ Dung Khuynh Thành thì một số ít võ giả Bão Nguyên Cảnh đỉnh phong không có cơ hội đột phá cường giả Tinh Cực Cảnh thì rất đáng sợ. Bởi vì không thể nào tăng tiến tu vi cho nên bọn hắn tìm mọi cách gia tăng sức chiến đấu cùng tâm tính. Thậm chí có người không tiếc tự huỷ hình tượng của mình.

Nuốt một khỏa Liệu Thương Đan cùng với một khỏa Bổ Linh Đan, rồi Diệp Trần đoạt lấy Trữ Vật Linh Giới trên ngón tay của quỷ lão.

- Ly khai trước rồi tính sau! Thương thế có phần nghiêm trọng.

Trong lúc chiến đấu với quỷ lão, Diệp Trần thụ thương ba lần. Một lần chính là lúc Tinh Ngấn Kiếm đâm trúng đối phương thì bị cỗ chân khí hùng hậu của quỷ lão tán xuất mà thụ thương. Một lần trốn dưới lòng đất bị một quyền của quỷ lão sau khi yêu thú hóa lan đến. Lần cuối cũng do chỉnh bản thân Diệp Trần làm hắn bị thương. Tuy rằng có hạ phẩm khinh giáp bảo hộ nhưng mà hộ thể chân khí vừa vỡ, khinh giáp của hắn cũng chỉ có thể phòng ngự được đạo kình ở bên ngoài. Còn những đạo công kích xuyên qua áo giáo hắn không thể nào cản được. Nếu như bản thân Diệp Trần không có tu luyện Kim Cương Ngọc Thể thì thương thế của hắn sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Thu hồi Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần lập tức biến mất trong bóng đêm.

Khu rừng lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có của nó. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng hống thê lương.

Rất nhanh, một đạo bóng ảnh mờ ảo xuất hiện.

Hiện giờ là cuối tháng, ánh trăng tròn đủ để chiếu sáng cả một vùng, mượn ánh trăng mà có thể nhìn thấy được bóng ảnh mờ ảo vừa xuất hiện là một quái điểu. Đôi huyết nhãn tản mát ra khí tức hung ác đỏ rực như bó đuốc, chiếu sáng cả một vùng, phảng phất giống như hai cây đen lồng treo trên ngọn cây.

Trên lưng quái điểu có một nhân ảnh. Hai mắt hắn nhắm tịt, tựa hồ đang cảm thụ điều gì đó. Một lát sau hắn đột nhiên gào thét:

- Lại dám giết nghĩa tử của Quỷ đạo ta. Ai mà lớn mật như thế!

Theo mọt tiếng gào thét của hắn thì cây cối cùng thảm thực vật trong khu rừng đồng loạt héo úa, rồi tự động bốc chốc hóa thành một luồng sóng tro tàn, nhanh chóng lan ra bốn phía xung quanh.

- Thi Quỷ Đạo Nhân! Tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này! Chạy nhanh, cần phải thông tri cho những người khác biết.

Phụ cận có một cường giả Tinh Cực Cảnh đang thong thả phi hành cảm ứng thấy khí tức của Thi Quỷ Đạo Nhân thì hoảng hốt. Thân hình nhanh chóng tăng tốc, hóa thành một đạo lưu quang cấp tốc bay tới Kim Đỉnh Thành.

Bá! Bá!

Người này chưa bay được bao xa thì có hai đạo bóng ảnh xuất hiện chắn đường trước mặt hắn.

Hai đạo bóng ảnh này đều mặc trường bào màu trắng, ống tay dài. Khí tức từ hai đạo bóng ảnh tỏa ra vô cùng u ám, không hề giống với nhân loại. Có phần giống với Quỷ Hồn nhiều hơn.

- Cút!

Cường giả Tinh Cực Cảnh muốn chạy trốn khẽ động cánh tay xuất ra một chưởng về phía trước. Không khí vặn vẹo sụp đổ, những sóng xung kích màu vàng cuồng bạo khuếch tán trong không trung tạo thành một vòng hào quang đẹp mắt.

Phốc! Phốc!

Phía sau lưng hắn không biết xuất hiện thêm hai đạo bóng ảnh từ lúc nào. Trên tay một đạo bóng ảnh cầm một con dao sắc bén, gọn gàng và linh hoạt đâm xuyên qua tim của cường giả Tinh Cực Cảnh kia.

Huyết thủy nhuộn đỏ cả một vùng y phục của y. Vị cường giả Tinh Cực Cảnh này không cam lòng rơi xuống mặt đất.

- Mang về, ta muốn đem hắn luyện chế thành võ cương thất cấp.

Thi Quỷ Đạo Nhân đứng trên lưng quái điểu bay xẹt tới. Ngữ khí bình tĩnh quỷ dị hoàn toàn khác với lúc này khi hắn nổi giận. Điều này khiến cho người ta cảm nhận được một loại hỉ nộ vô thường đến sợ hãi.

- Vâng!

Một đạo bóng trắng vung tay lên, vô số xiềng xích xuất hiện trói buộc lấy thi thể của vị cường giả Tinh Cực Cảnh xấu số kia lôi đi.

- Hai người các ngươi đem hắn về trước, hai người khác cùng ta đi đến một hội nghị.

Thi Quỷ Đạo Nhân đột nhiên nhớ đến mục đích chuyến đi lần này của mình, ngay lập tức hắn phát ra thanh âm khô héo khàn khàn.

Ban đêm tối đen như mực!

Năm người phân thành hai hướng biến mất trên bầu trời.

Không có trở về Kim Đỉnh Thành, Diệp Trần tùy tiện tìm vào một trấn nhỏ mà dưỡng thương.

- Thiếu hiệp, nước nóng của ngài đã được chuẩn bị xong.

Tiểu nhị cung kính noi:

- Tốt! Ngươi ra ngoài trước. Không có sự phân phó của ta thì không được quấy rầy.

- Vâng!

Rời khỏi phòng trọ, tiểu nhị tiện tay đóng cửa phòng lại.

Tắm rửa, giặt giũ một phen, Diệp Trần tẩy rửa toàn bộ hết tro bụi cùng máu tươi bám trên người. Lúc bày hắn đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, rồi đi vào trong phòng ngủ.

- Nhìn xem thu hoạch lần này như thế nào đây?

Thương thế trên người Diệp Trần không phải trong một khoảng thời gian ngắn có thể khỏi ngay được. Huống chi lúc này Diệp Trần đối với Trữ Vật Linh Giới của quỷ lão vô cùng hứng thú. Nói không chừng hắn có thể tìm thấy được thứ gì đó hữu dụng cho bản thân. Ví dụ như Liệu Thương đan chẳng hạn.

Mở Trữ Vật Linh Giới của ba gã hắc y nhân!

Tám vạn năm nghìn khối hạ phẩm linh thạch!

Bảy vạn hai ngàn khối hạ phẩm linh thạch!

Bảy vạn tám ngàn khối hạ phẩm linh thạch!

Đối với võ giả Bão Nguyên Cảnh ra nói thì gia sản của ba người này cũng không tồi. Hơn nữa nếu không có điều gì bất ngờ thì đây không hẳn là toàn bộ gia sản của bọn họ. Chỉ có những người thích độc lai độc vãng như Diệp Trần mới có sở tích mang theo toàn bộ của cải của mình bên trong Trữ Vật Linh Giới.

Sau khi thu hồi hạ phẩm linh thạch cùng một số thứ đồ vật khác vào trong Trữ Vật Linh Giới, lúc này Diệp Trần mới mở Trữ Vật Linh Giới của quỷ lão ra.

Gia sản của quỷ lão hiển nhiên là lớn hơn ba người kia. Hạ phẩm linh thạch cũng có hơn mười lăm vạn khối. Hoàng kim mấy trăm vạn lượng. Bí tịch ba quyển. Trong đó có hai quyển bí tịch cấp thấp, còn một quyển chính là Hóa Thú bí kỹ. Bên cạnh đó còn hai bình nhỏ trong suốt, trên đó có dán tờ giấy phân biệt viết. " Máu huyết bổn mạng của Lang yêu lục cấp". " Máu huyết bổn mạng của Ma Viên lục cấp".

- Hóa Thú bí kỹ cần phải dung hợp với máu huyết bổn mạng của yêu thú. Một giọt có thể sở dụng một lần. Sau khi hóa thú thì chân khí lập tức bị tống xuất ra ngoài cơ thể.

Liếc mắt đọc qua Hóa Thú bí kỹ, Diệp Trần nhận thấy môn bí kỹ này có tác dụng phụ quá lớn. Chỉ vì muốn cường đại trong lúc nhất thời mà ngày sau cần phải vất vả tu luyện mới có thể khôi phục lại. Quả thực dùng hôm nay, đánh bạc ngày mai.

Cuối cùng là Trữ Vật Linh Giới của tên thanh niên kiêu ngạo.

Không khiến cho Diệp Trần thất vọng, gia sản của tên thanh niên kia tuyệt đối được coi là phong phú. Hạ phẩm linh thạch ba mươi lăm vạn khối, hoàng kim mười triệu lượng. Chỉ nguyên hai thứ này đủ để bỏ xa võ giả Bão Nguyên Cảnh bình thường. Trừ những thứ đó ra thì còn có không ít đồ vật có giá trị. Trong đó còn có một lọ Liệu Thương Đan thượng phẩm.

- Giá trị của lọ Liệu Thương Đan này cũng phải đến mấy trăm vạn lượng hoàng kim. Mấu chốt là có tiền cũng không chỗ nào bán. Có lẽ có thể rút ngắn được thời gian chữa thương rồi.

Đóng nút lọ lại, Diệp Trần lấy ra một khỏa đan dược để trong lòng bàn tay. Đan dược hiện lên màu xanh, mặt ngoài có những đường vân sáng óng ánh long lanh. Mùi thơm từ khỏa đan dược bốc ra khiến cho người ta cảm

thấy sảng khoái tinh thần. Không biết có phải do ảo giác hay không thì Diệp Trần cảm giác chỉ hít một ít mùi hương này thôi cũng khiến cho thương thế của hắn có chuyển biến.

- Không đúng, bình Liệu Thương Đan này dùng hoàng kim tuyệt đối không thể nào mua được.

Diệp Trần không biết bình Liệu Thương Đan này tên gọi là gì, nhưng theo hương thơm của nó thì có thể phân biệt được bình Liệu Thương Đan này không hề đơn giản. Nếu như có thể mang nó đi đến đấu giá hội thì cũng phải thuộc diện đan dược trân quý.

Diệp Trần thu thập tài phú xong liền nuốt một khỏa Liệu Thương Đan rồi tiến vào trạng thái chữa thương.

Ba ngày trôi qua, Diệp Trần mới mở mắt. Tinh thần của hắn phấn chấn hơn rất nhiều.

- Điều ta suy đoán quả không sai, một khỏa Liệu Thương Đan đã khiến cho thương thế của ta khỏi hẳn. Nguyên khí bị tổn thất cũng đã khôi phục trở lại.

Đứng dậy khỏi giường, Diệp Trần liền đánh ra một bộ quyền pháp, quyền phong chấn động, gân cốt nổi lên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Trần rời khỏi tiểu trấn. Lộ trình tiếp theo của hắn chính là Vũ Thành.

Lúc trước Nguyên Tông Bác cùng Kim tiên sinh liên thủ đối phó với hắn. Bởi vì thực lực không đủ mà không thể không chạy trốn. Hiện tại thực lực của bản thân hắn đã tăng lên rất nhiều. Tu vi cũng đã tăng lên đến Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Cô Phong Tuyệt Sát cũng đã dung hợp đến thức thứ mười một, uy lực vô cùng to lớn. Lúc này là thời điểm thích hợp để báo thú.

- Hi vọng hai người các ngươi vẫn còn ở Vũ Thành.

Giữa không trung, Diệp Trần cười lạnh một tiếng, tốc độ phi hành của hắn tăng lên cực hạn, nhanh chóng bay tới Vũ Thành.

Vũ Thành tọa lạc ở bên trong Huyền Trọng Sơn Mạch. Bốn phía đều là thâm uyên. Trong phạm vi thâm uyên, trọng lực vô cùng lớn. Võ giả Bão Nguyên Cảnh đều không dám phi hành trong đó. Nhưng cứ đến mỗi thời khắc nhất định đều có một lượng lớn võ giả tiến vào Vũ Thành, bọn họ đều muốn mua một ít vật phẩm quý hiếm mà bình thường không cách nào có được. Đương nhiên cũng có đại lượng võ giả từ trong Vũ Thành đi ra ngoài lịch lãm rèn luyện. Thuận tiện tìm kiếm cơ duyên.

Diệp Trần giống như một tia chớp, nhanh chóng phi hành. Có một điều quái lạ chính là chấn động chân khí trên người hắn không phải là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong mà là Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Tu vị bị hạ thấp xuống một bậc.

Đi trên đường cái của Vũ Thành, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Nếu như ta bộ lộ ra thực lực chân chính của mình thì khẳng định Nguyên Tông Bác cùng Kim tiên sinh sẽ kiêng kỵ mà đề phòng cẩn thận hơn. Đồng thời bọn hắn cũng không có dễ dàng mà ra tay. Hiện tại lợi dụng Liễm Tức Thuật che giấu một giai tu vi. Bọn hắn chắc chắn không có để ý.

Vũ Thành quá lớn, Diệp Trần cũng không biết được hai người bọn họ ở chỗ nào, bất quá hắn cũng đã có chủ ý của riêng mình.

Quầy hàng bên ngoài phòng tu luyện.

- Cho ta một phòng tu luyện trung cấp. Ba ngày là tốt rồi.

Diệp Trần giao ra ba ngàn khối hạ phẩm linh thạch cho đối phương.

Mỹ mạo phu nhân cũng không còn nhớ Diệp Trần, nàng cười nói:

- Hảo! Đây là ngọc bài của ngươi, trong vòng ba ngày tùy thời có thể tiến vào phòng tu luyện.

Cầm lấy ngọc bài, Diệp Trần quay người đi ra.

Diệp Trần đi rồi, tại một quầy hàng ở phụ cần có một gã bồi bàn nhìn theo bóng lưng của hắn, ánh mắt hiện lên sự vui mừng điên cuồng.

Bên trong một tửu lâu.

- Đại nhân, người mà đại nhân muốn tiểu nhân giám thị đã trở lại. Hắn dự định ở trong phòng tu luyện ba ngày. Hiện tại hắn đang ở trong đại điện giao dịch.

Một tên bồi bàn y phục bình thường cười nói.

Nguyên Tông Bác sắc mặt vốn bình thản, nghe thấy đối phương bẩm báo thì thần sắc sững sờ, trong lòng đại hỉ:

- Ha ha, xem ra hắn còn không có biết ở phòng tu luyện còn có tai mắt của ta bản thân cho rằng mình vốn cao minh. Ngươi làm rất tốt, đây là thù lao của ngươi!

Nguyên Tông Bác tiện tay ném cho tên bồi bàn mọt túi hạ phẩm linh thạch.

Tên bồi bàn mở ra nhìn một lượt, trong túi dó một trăm khối hạ phẩm linh thạch. Chừng này linh thạch đủ để cho hắn tu luyện một năm, bản thân vô cùng vui vẻ, tên bồi bàn nói:

- Đại nhân về sau có nhiệm vụ gì, ta sẽ cống hiến hết sức.

- Yên tâm, khi nào cần ta sẽ tìm tới ngươi!

Đợi tên bồi bàn rời đi, Nguyên Tông Bác đi đi lại lại trong phòng, âm thanh hung ác nói:

- Lần này tuyệt đối không thể để cho hắn chạy thoát. Cần phải tìm mấy người khác giúp đỡ. Kim tiên sinh là một trong số đó, còn cần phải thêm ai nữa?

- Đúng, ba huynh đệ Lang Đầu Sơn. Ba người này tâm ngoan thủ lạt, giết người cướp của không ít. Hơn nữa đều là những võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lâu năm. Có thêm sự hỗ trợ của ba người bọn họ thì tên tiểu tử đó khó lòng mà trốn được.

Nguyên Tông Bác đối với lần hành động này vô cùng chắc chắn. Không đề cập tới những người khác, riêng hắn bốn tháng nay không những thương thế hồi phục mà còn đem một môn võ học tu luyện đến cảnh giới cao nhất. Mà bản thân hắn còn ẩn giấu tuyệt học Huyết Ma Giải Thể đại pháp. Thực lực hiện tại so với bốn tháng trước cường đại hơn rất nhiều. Nếu không phải hắn lo lắng Diệp Trần quỷ kế đa đoan thì riêng hắn thôi cũng có thể khiến đối phương trọng thương, thậm chí là đánh chết. Bất quá có sự giáo huấn lần trước, bản thân hắn cũng không muốn mạo hiểu. Lần đó nếu không phải có Kim tiên sinh giúp đỡ thì bản thân hắn có thể sống sót hay không còn chưa thể nói trước được.

Diệp Trần đi vào trong đại điện giao dịch thuần túy không phải là để tránh tai mắt của người khác mà bản thân hắn cũng muốn tìm một môn bí tịch quyền pháp.

Cùng với quỷ lão khổ chiến một trận, Tinh Ngấn Kiếm bị đối phương nắm giữ, tay không tấc sắt, bản thân hắn ngay đến một phương án tấn công cũng rất khó thực hiện được. Nếu không phải cuối cùng hắn nhanh trí dùng chân thay kiếm thi triển Phong Quyển Tàn Vân thì hắn đã sớm trở thành vong hồn rồi. Nếu như hắn có thể tu luyện được môn quyền pháp lợi hại thì cho dù không thể đánh chết được quỷ lão nhưng chí ít cũng có thể khiến cho hắn bị thương, hoặc là thoát khỏi sự trói buộc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 221: Quyền Pháp Long Tượng.

- Hiện tại ta còn chưa đủ cường đại, chuyên tu kiếm pháp rõ ràng không thích hợp chút nào. Trong lúc chiến đấu nếu như không may bị đối phương đoạt được kiếm trong tay thì chẳng phải là thúc thủ vô sách sao! Hiện tại cũng phải tu luyện quyền pháp đến một mức nhất định nào đó. Còn về những chủng loại võ học khác, bản thân ta cũng không có thừa tinh lực để mà tu luyện.

Phá Hư Chỉ tuy lợi hại nhưng lại quá tinh thâm. Bằng vào tu vi của Diệp Trần bây giờ không thể nào hiểu được những tinh túy trong đó.

Tiến vào đại điện giao dịch thì phải có tài phú. Diệp Trần lấy ra một vật phẩm từ trong Trữ Vật Linh Giới làm chứng đưa cho thủ vệ ở đại điện. Đối phương kiếm tra xong rồi lập tức cho qua.

Trong đại điện, tiếng người huyên náo, võ giả Bão Nguyên Cảnh tùy ý là có thể thấy được.

- Liệt Phong Thần Quyền. Không được. Phẩm cấp quá thấp!

- Băng Sơn Quyền. Cũng không được. Còn không bằng Bá Quyền.

- Tiểu Thiên Tinh Quyền. Cũng có chút xảo diệu nhưng lực sát thương không đủ.

...

Một đường xem xét, Diệp Trần phát hiện những quyền pháp được bày bán đều là những quyền pháp Địa cấp hạ giai. Những quyền pháp Địa cấp trung giai rất ít. Về phần Địa cấp cao giai thì hoàn toàn không có. Ngẫm lại cũng thấy đúng, Địa cấp cao giai đối với tông môn lục phẩm đều là bí mật

bất truyền. Đại điện giao dịch cho dù có nhiều bảo vật nhưng cũng không có khả năng xuất hiện được Địa cấp cao giai võ học.

Hạ thấp yêu cầu bản thân xuống, Diệp Trần đặt mục tiêu lên những bí tịch quyền pháp Địa cấp trung giai.

Đi khắp mọi gian hàng trong đại điện giao dịch, Diệp Trần tìm được hai bộ quyền pháp ưng ý nhất. Một là Tam Sắc Hỏa Quyền, một là Ngũ Nhạc Thần Quyền. Tam Sắc Hỏa Quyền có tất cả ba thức, thức thứ nhất tu luyện ra quyền kình màu đỏ, thức thứ hai tu luyện ra quyền kình màu tím. Thức thứ ba tu luyện ra quyền kình màu vàng. Quyền pháp này thích hợp cho võ giả có chân khí hệ hỏa. Bất quá Thái Huyền chân khí của Diệp Trần lại không có thuộc tính, cho dù tu luyện vũ kỹ nào cũng không vấn đề. Mà Ngũ Nhạc Thần Quyền so với Tam Sắc Hỏa Quyền thì bá đạo hơn rất nhiều. Tổng cộng có năm thức, thức sau mạnh hơn thức trước. Mỗi lần thi triển một thức, thân thể phải vô cùng cứng rắn, nếu không khi không thể đả thương được địch nhân thì sẽ bị cắn trả.

Tam Sắc Hỏa Quyền có giá tám vạn khối hạ phẩm linh thạch, còn Ngũ Nhạc Thần Quyền có giá chín vạn năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch.

- Lão bản, Tam Sắc Hỏa Quyền này ta muốn.

Ngay lúc Diệp Trần đang cân nhắc thì Tam Sắc Hỏa Quyền đã bị một võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong khác chọn trúng.

Chỉ biết cười khổ, Diệp Trần đánh hướng tới quầy hàng bán Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Ồ!

Bước chân Diệp Trần đột nhiên dừng lại, ánh mắt hắn nhìn vào một góc vắng vẻ trên quầy hàng.

Trong quầy hàng chỉ có bán vẻn vẹn hai ba kiện bảo vật. Trong đó cũng có một bộ quyền phổ, trên có có ghi" Địa cấp cao giai quyền pháp tàn quyển.

- Qua xem một chút!

Lúc trước do tìm kiếm quá nhanh mà Diệp Trần không có phát hiện ta bộ quyền pháp này. Nếu không bản thân hắn cũng không thờ ơ.

Trước quầy hàng này có không ít võ giả.

- Đáng tiếc, bí tịch này chỉ là tàn quyển, không có một thức nào hoàn hảo. Bộ quyền pháp này ngay đến một thức cũng không có hoàn hảo thì tu luyện như thế nào?

- Hết lần này tới lần khác bán mắc như vậy, chào giá tới ba mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch. võ giả dưới Tinh Cực Cảnh ai mua cho nổi.

- Đoán chừng chỉ là mang ra khoe khoang một chút mà thôi.

- Khoe khoang cũng tốt. Ba vạn khối hạ phẩm linh thạch bán cho ta, ta cũng không mua.

- Đi thôi đi thôi! Thật mất hứng.

Mọi người nhanh chóng tản đi, chỉ trong chốc lát chỉ còn lại hai ba người.

- Lão bản, có thể hay không tiện nghi một chút, năm vạn khối linh thạch bán cho ta.

Một võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ tựa hồ có chút hứng thú đề nghị.

Lão bản là một lão giả tóc xám, mặc một trường bào màu xám. Hắn ngồi trên bồ đoàn đằng sau quầy hàng không hề nhúc nhích, nghe thấy vậy liền nói:

- Nếu như muốn mua, ta có thể bớt cho ngươi một hai vạn.

- Bớt một hai vạn, đây không phải là cố ý lừa người sao?

Tên võ giả kia hùng hùng hổ hổ ly khai. Hai người bên cạnh cũng không có hứng thú liền tản ra, ai đi đường nấy.

Cuối cùng cũng chỉ còn có Diệp Trần ở lại. Hắn không có mạo muội trả giá, mà từ từ đánh giá bộ quyền pháp.

Bộ quyền pháp bị người chia làm hai, phía trên chỉ có một nửa, nửa còn lại không có bày lên. Quyển bí tịch tàn cuốn này cơ hồ không cách nào tu luyện, nếu có người bỏ ra vài chục năm khổ tâm nghiên cứu thì may ra mới có chút thành tựu. Thế nhưng đối với mọi người mà nói vài chục năm vô cùng quý giá. Không một ai chịu hao phí vài chục năm chỉ để nghiên cứu một một quyền pháp không trọn vẹn. Cho dù nó là Địa cấp cao giai bí tịch đi chăng nữa.

Dù sao thì bỏ ra vài chục năm nghiên cứu, không bằng hảo hảo tu luyện, tranh thủ nâng cao tu vi của bản thân còn hơn.

Bởi vì một hai nguyên nhân nào đó mà, danh tự của bộ quyền pháp cũng chỉ có thể nhìn thấy hai chữ Long Tượng. Về phần những chữ sau thì không biết được.

- Có thể cho ta xem qua được không.

Diệp Trần nói.

- Ngươi xác định muốn nua?

- Nếu như hợp ý thì ta sẽ mua. Còn không thì nhất định không mua. Đạo lý này rất đơn giản.

- Được rồi cho ngươi ba lần hô hấp, không được xem nhiều.

Lão giả tóc xám lấy nửa bản bí tịch đưa cho Diệp Trần, ánh mắt phòng bị, tựa hồ sợ hắn nhìn nhiều.

Diệp Trần bất đắc dĩ cười khổ, mở bí tịch ra coi.

- Thức thứ nhất "Long Tượng Đại Pháp Lực...

- Thức thú hai " Long Tượng Tề Hống...

- Thức thứ ba "Tượng Hình Bác Sơn...

- Thức Thứ tư "Long Hình Đảo Hải...

...

- Thức thứ bảy "Vô Danh"

Đọc lướt qua một lần, Diệp Trần phát hiện bản Long Tượng quyền pháp này có tất cả bảy thức, mỗi một thức đều có danh tự vô cùng cổ quái. Tuy không biết được vế sau như thế nào nhưng hắn có dự cảm bộ quyền pháp này không có gạt người. Đây chân chính là một bộ quyền pháp Địa cấp cao giai.

- Ba lượt hô hấp đã qua!

Lão giả tóc xám đoạt lấy bí tịch trên tay Diệp Trần.

Thoáng vuốt ve Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần bỗng nhiên nói:

- Hỏi một chút! Ngươi rốt cuộc có biết được quyển bí tịch này có phẩm cấp gì không?

Lão giả tóc xám do dự, thật lâu sau hắn mới thở dài nói:

- Nói thật, ta cũng không biết. Bộ quyền pháp này là do ta ở trong một tiểu đạo tại Tinh Vực Hồ đoạt được. Bất quá theo như ta thấy bộ quyền pháp này không dưới Địa cấp cao giai. Bởi vì chủ nhân của bộ bí tịch này đã chết rất nhiều năm nhưng trên người hắn vẫn tỏa ra khí tức kinh hãi, sâu như biển. Di vật của hắn chắc chắn không phải vật tầm thường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 222: Nhất Kích Tất Sát. (Thượng,Hạ)

Chết lâu rồi mà thi thể vẫn tản ra khí tức kinh hãi?

Diệp Trần cả kinh, đây không phải là dấu hiệu của Linh Hải Cảnh đại năng sau khi chết sao? Về phần Sinh Tử Cảnh vương giả rất khó tử vong. Trừ phi tro bụi chôn vùi, không còn hậu thế, nếu không cho dù có đánh hắn thì thịt vụn thì cũng có thể hồi phục như cũ. Lợi hại nhất chính là chỉ cần một giọt máu huyết cũng có thể trọng sinh. Hiện tại cho đến giờ vẫn chưa có một ai phát hiện ra được thi thể của một Sinh Tử Cảnh vương giả.

- Vậy ngươi vì sao không ghi là Địa giai đỉnh cấp, dù sao thì ngươi cũng không biết được phẩm cấp chính xác của nó.

Lão giả tóc xám cười khổ nói:

- Ghi là Địa giai đỉnh cấp, chẳng phải người khác sẽ nói ta là cố lộng huyền hư sao? Càng không nói đến chuyện chú ý. Mặt khác ta cũng đã cẩn thận nghiên cứu qua bản quyền pháp này thì phát hiện ra nó không có gì đặc thù cả. Không nói gạt ngươi, ngày hôm qua có một vị cường giả Tinh Cực Cảnh đến đây xem qua một lượt, rồi lắc đầu ly khai. Trước khi đi hắn còn nói cho dù là thiên cấp quyền pháp mà mất đi một nửa thì cũng vô dụng.

Diệp Trần tự định giá một lần, cảm thấy vị cường giả Tinh Cực Cảnh kia nói cũng đúng, muốn từ một nửa bản bí tịch là suy diễn ra được cả bộ thì độ khó so với việc tự sáng tạo ra bí tịch còn khó hơn. Hơn nữa suy nghĩ của mỗi người mỗi khác, muốn suy diễn võ học của người khác là điều gần như không thể.

- Mười vạn khối hạ phẩm linh thạch, nhiều hơn ta không thể mua.

Diệp Trần nhìn chằm chằm vào lão giả tóc xám.

- Tốt xấu gì cũng là bí tịch của cường giả lưu lại a!

Lão giả tóc xám đối với giá tiền này cũng không hài lòng. Diệp Trần không nói hai lời liền nhấc bước ly khai.

- Đợi một chút! Mười lăm vạn khối hạ phẩm linh thạch.

- Mười hai vạn khối!

- Được rồi, mười vạn khối! Bán cho ngươi!

Diệp Trần mỉm cười, một bên vừa giao dịch vừa nói:

- Ta mua về thuần túy để nghiên cứu, ngươi có thể mong ta làm được gì.

Lão giả tóc xám trợn tròn mắt nhìn Diệp Trần:

- Ta thấy ngươi thành tâm muốn mua nên mới bán. Những người lúc trước năm mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch cũng đừng mơ tưởng ta bán cho.

Cất bản bí tịch vào trong Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần lại hướng đến quầy hàng bày bán Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Ngũ Nhạc Thần Quyền có giá chín vạn năm ngàn khối hạ phẩm linh thạch. Dưới tình huống bình thường thì cho dù là Địa cấp trung giai quyền pháp cũng không quá tám vạn khối. Không có khả năng nhiều hơn. Nhưng nơi này là đại điện giao dịch, giá tiền là do võ giả tự mình định đoạt. Hắn muốn bán bao nhiêu là do hắn.

Thuận lợi giao dịch, Diệp Trần lấy linh thạch ra mua Ngũ Nhạc Thần Quyền. Sau khi rời khởi đại điện giao dịch, Diệp Trần dự tính đi vào phòng tu luyện.

Ba ngày sau.

Giữa trưa.

Diệp Trần cố ý thay đổi trang phục rồi lặng lẽ đi đến cửa thành.

- Ha ha! Người vừa đến Vũ Thành là ta đã biết. Muốn lén lút ly khai sao?

Ở lầu hai một quán rượu gần đó, Nguyên Tông Bác nhe răng cười lớn.

Bên cạnh hắn còn có bốn người ngồi cùng bán. Bên trái chính là Kim tiên sinh, ba người còn lại dáng người bưu hãn, lưng hùm vai dấu, đều là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ.

- Ta còn tưởng rằng ngươi muốn chúng ta đối phó với hạng người nào. Chỉ là một tiểu tử Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà cũng phải khua chiêng gõ mõ vậy sao?

- Nhị đệ nói không sai, Nguyên Tông Bác, ngươi làm cái quỷ gì thì làm nhưng ta nói cho ngươi biết nếu như không có thu hoạch gì thì ba huynh đệ chúng ta sẽ hỏi tội ngươi trước tiên.

Trong lòng Nguyên Tông Bác vô cùng tức giận, nhưng vẫn mở miệng nói:

- Lúc trước ta nhất thời không cẩn thận bị hắn ám toán. Nhưng cũng không thể khinh thường hắn, khinh công của hắn rất lợi hại. Kim tiên sinh có thể làm chứng.

Kim tiên sinh mỉm cười nói:

- Nguyên huynh nói rất đúng. Hắn nắm giữ một môn khinh công vô cùng lợi hại, có thể phân ra chân khí tàn ảnh mê hoặc đối phương.

- Phân ra chân khí tàn ảnh. Đúng là rất khó chơi. Bất quá hai ngươi các ngươi chả nhẽ đều chủ quan, nếu không hai đánh một thế nào lại để cho hắn chạy thoát.

Nguyên Tông Bác xấu hổ, hắn và Kim tiên sinh bị thương cũng không

có nói cho ba người bọn họ biết, bằng không chẳng phải vạch áo cho người xem lưng sao.

- Xác thực ta cũng Kim tiên sinh đều coi thường hắn. Lần này gọi các ngươi đến chính là để đề phòng hắn chạy trốn. Mặt khác những đồ vật trên người hắn đều quy cho các ngươi. Ta chỉ muốn một thanh hạ phẩm bảo kiếm mà lần trước hắn đoạt của ta mà thôi.

- Tiểu tử này tuổi còn trẻ nhưng đã có tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Trên người hắn hẳn là có không ít đồ tốt. hi vọng đừng để cho chúng ta thất vọng.

Ra khỏi Vũ Thành, Diệp Trần liền phi hành về phía khu rừng. Không cần quay đầu lại nhìn hắn cũng biết đám người Nguyên Tông Bác hiện đang theo sau mình. Dù sao thì khi bản thân hắn ra khỏi Vũ Thành, đám người Nguyên Tông Bác mới yên tâm tập kích, không cần lo lắng gì cả.

- Đến đây đi! Rất nhanh các ngươi sẽ hối hận.

Đi về phía trước, Diệp Trần vận dụng linh hồn lực để quan sát, nhờ đó mà biết rõ được vị trí của năm người. Nguyên Tông Bác cùng Kim tiên sinh vẫn như cũ, thực lực không có tăng tiến bao nhiêu. Ba người mới gia nhập cũng không khiến cho Diệp Trần cảm thấy nguy hiểm. Đơn giản mà nói ba người bọn họ không bằng Nguyên Tông Bác cùng Kim tiên sinh. Với thực lực của Diệp Trần lúc này thì việc đối phó với năm gã võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ vô cùng đơn giản. Nhưng cái khó là làm sao phải lưu bọn họ lại được thì cần phải lên kế hoạch.

Vèo!

Thân ảnh kéo dài, Diệp Trần nhanh chóng phi hành vào sâu bên trong thâm uyên, rất nhanh không rõ tung tích.

- Mau đuổi theo, ngàn vạn lần đừng cho hắn chạy thoát.

Nguyên Tông Bác khẩn trương, hắn hận Diệp Trần thấu xương, nếu

không thể tự tay giết chết hắn thì sau này việc tu luyện có ảnh hưởng rất lớn.

Lão đại Lang Đầu Sơn nói:

- Trọng lực trong Huyền Trọng Sơn mạch vô cùng lớn, bằng vào tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ của hắn làm sao chạy thoát được?

Năm người phân thành hai đội hình, theo hai hướng phi hành vào bên trong thâm uyên.

Sâu bên trong khu rừng, bởi vì trọng lực lớn mà cây cối ở đây cùng với ngoại giới giống nhau, cũng không có xuất hiện một cây đại thụ nào cao tới trời xanh. Tuyệt đại đa số cây cối ở đây đều cao không quá mười trượng nhưng độ thô thì hết sức kinh người, ước chừng hơn mười người ôm mới hết. Cành lá rậm rạp của cây cối nơi đây che phủ toàn bộ bầu trời. Từ bên ngoài nhìn vào cũng không phát hiện ra điều gì.

- Nơi này rất tốt!

Diệp Trần cố ý giảm tốc độ. Vận dụng linh hồn lực cảm ứng vị trí của năm người sau đó lại tiếp tục chui vào trong rừng sâu.

Nguyên Tông Bác đại hận:

- Hảo! Tiểu tử giảo hoạt!

Kim tiên sinh cười nói:

- Phiến rừng rậm này không lớn lắm, hắn có mệnh đi vào nhưng không có mệnh đi ra.

- Đúng vậy, ba huynh đệ Lang Đầu Sơn chúng ta trà trộn vào trong rừng, hoàn cảnh càng phức tạp càng có lợi đối với chúng ta. Vốn còn đang nghĩ cách làm sao giết hắn, thì hắn lại chạy đến phiến rừng cây này. Vậy là tốt rồi cùng với hắn chơi đùa, các ngươi không biết trò chơi săn con mồi rất thú vị sao?

Nghe vậy, Nguyên Tông Bác cảm thấy hơi dao động, hắn thầm nghĩ: 'xem ra ta cẩn thận quá mức, tiểu tử kia lần trước có thể thắng ta là vì ta quá sơ ý nên mới bị đối phương ám toán một lần. Hôm nay ta không có khả năng mắc lừa lần nữa, cộng thêm việc Kim tiên sinh cùng ba huynh đệ Lang Đầu Sơn cao tay như vậy, việc bắt giết đối phương tựa hồ nắm chắc. Bản thân mình cũng không cần sốt ruột.

Bá! Bá! Bá! Bá! Đây này!

Tốc độ của năm người không giản, trực tiếp chui vào sâu trong rừng cây.

- Trước tiên phải khiến cho bọn hắn phân tán rồi sau đó mới tính. Năm người ở cùng một chỗ, bọn họ lại có thêm cơ hội chạy trốn.

Diệp Trần không sợ Nguyên Tông Bác liên thủ cùng với bốn người kia. Cái hắn sợ là khi bại lộ thực lực, địch nhân biết không địch lại thì bỏ chạy. Mà khinh công của hắn cũng không thể cùng lúc đuổi theo năm người. Đuổi giết một người đã là cực hạn, việc diệt toàn bộ năm người bọn họ cũng không thực thế.

Thân hình khẽ động, Diệp Trần phân ra một đạo chân khí tàn ảnh, cùng với chân thân phối hợp một trái một phải phân ra chạy vào rừng sâu.

Nguyên Tông Bác sững sờ, trong rừng cây quá mức âm u, cộng thêm việc Diệp Trần ra tay quá nhanh, căn bản không thể phân biệt rõ thật giả.

- Nguyên huynh, ba huynh đệ Lang Đầu Sơn chúng ta hướng tới một bên truy đuổi, người cùng Kim tiên sinh truy theo hướng còn lại. Có động tĩnh gì mọi người ngay lập tức tụ hợp.

Lão đại Lang Đầu Sơn nói.

Kim tiên sinh gật đầu:

- Phiến rừng rậm này cũng chỉ có diện tích mười dặm, nếu như phát sinh chiến đấu hai bên vẫn có thể cảm ứng được. Có lẽ không có khả năng xuất

hiện khả năng không may.

- Tốt! Chúng ta triển khai ngay!

Nguyên Tông Bác ngẫm lại cũng đúng, cùng Kim tiên sinh hướng tới bên phải truy đuổi.

Ba huynh đệ Lang Đầu Sơn nhìn nhau cười cười.

- Đại ca, nhị ca. Nguyên Tông bác cùng Kim tiên sinh rất coi trọng đối phương, như vậy trên người đối phương khẳng định có bảo vật. Chúng ta cần gì cùng bọn họ liên thủ, trực tiếp giết người cướp Trữ Vật Linh Giới là được.

- Ha ha! Tam đệ có cách nghĩ giống ta, Lang Đầu Sơn huynh đệ chúng ta như hình với bóng. Nguyên Tông Bác cùng Kim tiên sinh cũng không dám gây sự với chúng ta.

- Hắn dám, nếu không phải cố kỵ Kim tiên sinh cùng hắn là một đám, thì chúng ta cũng xử hắn luôn.

- Cơ hội chưa hắn là không có, trước tiên đuổi theo tên tiểu tử kia rồi nói sau.

- Việc này không nên chậm trễ, đi!

Ba người tâm tình thống khoái chạy về bên trái truy đuổi.

Rừng cây tuy không lớn nhưng vì cây cối quá to nên không cách nào đem tốc độ tăng lên tới cực hạn. Ba người nối đuôi nhau vượt qua trùng trùng điệp điệp chướng ngại vật đuổi sát sau lưng Diệp Trần:

- Tiểu tử, chạy đi đâu!

Lão Tam trong đám huynh đệ Lam Đầu Sơn lấy ra một thanh đoản kiếm phi tới đuổi theo Diệp Trần. Tốc độ thanh đoản kiếm nhanh chư chớp xuyên qua cây cối đánh trúng thân thể Diệp Trần.

Phanh!

Thân ảnh Diệp Trần bị nghiền nát, tiêu tán không thấy đâu.

- Nguyên lai là giả, vận khí thực xui xẻo, hướng Nguyên Tông Bác cùng Kim tiên sinh đuổi theo chắc chắn là chân thân.

Lão Nhị Lang Đầu Sơn thất vọng nói.

- Nhị ca!

- Nhị đệ!

Lão đại cùng lão tam hoảng sợ nhìn về phía lão nhị Lang Đầu Sơn ở sau lưng.

Bên trong rừng cây rậm rạp một vòng kiếm quang không nhanh không chậm đâm tới xuyên qua hậu tâm của lão nhị.

- Giết nhị đệ ta, ta muốn ngươi chết!

Lão đại Lang Đầu Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay cơ bắp phình ra, tiếng xương cốt kêu lách cách vang lên. Ngay sau đó chân trái hắn bước lên một bước tung ra một quyền lăng không hướng tới nơi xuất hiện kiếm quang.

Một quyền mãnh liệt vô cùng, quyền kình chưa tới, quyền phong đã đến rồi. Không khí trong nháy mắt bị tan vỡ, hình thành một luồng sóng trong suốt.

Rắc!

Một đại thụ hai mươi người ôm mới hết bị một quyền này đánh cho tan tác, gốc rễ cũng bật khỏi mặt đất. Hiển nhiên quyền kình này ẩn chứa lực lượng vô cùng bá đạo.

- Thứ hai!

Diệp Trần xuất hiện phía sau lão đại Lang Đầu Sơn, một kiếm nhanh chóng đâm tới.

- Thật nhanh!

Đâu là ý nghĩ duy nhất trong đầu lão đại.

Một kiếm phong hầu, Diệp Trần đưa mắt hình lão tam Lang Đầu Sơn.

Lão tam Lang Đầu Sơn thần sắc biến hoá. Trước đó là phẫn nộ, sau là ngạc nhiên. Cuối cùng là hoảng sợ. Trong đầu hắn không thể tưởng tượng được kết quả lại như thế này. Lúc này hắn chỉ muốn chạy trốn, phải chạy trốn thật xa, đối phương thật đáng sợ, chẳng những một kiếm đánh chết nhị ca mà còn chính diện đánh chết đại ca. Tốc độ xuất kiếm cực nhanh quả thực từ trước đến nay hắn chưa bao giờ gặp qua người nào có tốc độ xuất kiếm như vậy.

- Quỷ ảnh bộ!

Lão tam Lang Đầu Sơn lợi hại nhất không phải vũ kỹ mà là khinh công, cái môn Quỷ Ảnh Bộ này là bí tịch Địa cấp trung giai, dựa vào nó ba huynh đệ bọn hắn mới có thể làm việc thuận lới. Với khinh công lợi hại, hắn có thể đơn giản vây giết những võ giả độc hành bình thường.

Giờ phút này hắn liều lĩnh thi triển ra Quỷ Ảnh Bộ, thân ảnh quỷ mị phiêu hốt lập loè trong rừng cây rậm rạp. Trong nháy mắt đã chạy thoát trăm mét.

- Muốn so khinh công với ta!

Diệp Trần nhún chân hoá thành một đạo ảo ảnh đuổi theo. Kết hợp với việc những đại thụ to lớn khiến cho thân ảnh của hắn biến mất không thế đâu.

Bên tai vang lên kình phong vù vù, lão tam thầm thở dài, cuối cùng cũng chạy thoát. Quỷ Ảnh Bộ không hổ là Địa cấp trung giai, trong hoàn cảnh

càng phức tạp thì càng như cá gặp nước, không hề có trở ngại. Chỉ là cái chết của lão đại cùng lão nhị khiến cho hắn sầu thảm, nhưng rất nhanh lão tam lấy lại được tinh thần. Hắn thề lần này trở về Vũ Thành cho dù tán gia bại sản cũng phải mướn cao thủ giết chết Diệp Trần.

Phanh!

Bỗng nhiên đại thụ phía trước rung rung rồi lá rơi lả tả đầy trời.

- Chạy!

Lão tam hoảng hốt, thay đổi lộ tuyến.

- Không chạy được đâu!

Lá rụng bị chân khí hộ thể bắn ra, thân hình Diệp Trần phiêu hốt bất định, kiếm trong tay xuất ra rồi lại thu vào tựa như độc xà tràn ngập sát niệm.

- Nếu chết thì mọi người cùng chết!

Lão tam chứng kiến kiếm pháp của Diệp Trần, biết rằng bản thân khó thoát. Hắn dứt khoát không có trốn tránh, xoay người giơ tay lên thì kiếm quang xuyên thủng người thành tổ ong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 223: Huyết Chi Ngàn Năm. (Thượng,Hạ)

Xoẹt!

Diệp Trần thu hồi Tinh Ngấn Kiếm, một đạo huyết thuỷ ở vị trí trái tim của lão tam phun ra. Đại lượng sinh mệnh lực của hắn không ngừng bị xói mòn đến chết.

- Nguyên lai không phải hắn nhanh mà là ta chậm.

Thẳng đến lúc chết lão tam mới giật mình tỉnh ngộ. Kiếm của Diệp Trần không phải quá nhanh mà thời khắc đối phương xuất kiếm sẽ tạo ra ảo cảnh khiến đối phương tưởng rằng kiếm còn rất xa mới đến. Chính vì thế mà đối phương mới sinh ra một tia thư giãn. Mà chính điều này khiến cho đối phương bị kiếm quang đột ngột đâm tới không thể nào phòng bị được.

Người đã chết, nhưng thân thể lão tam vẫn duy trì quán tình không ngừng bay về phía trước, đến khi dụng phải đại thụ thì mới dừng lại.

- Rõ ràng có thể phát hiện ra nhưng đáng tiếc quá trễ!

Diệp Trần cảm thấy kinh ngạc, Cô Phong Tuyệt Sát huyền ảo ở chỗ có thể là đối phương bị hỗn loạn trên phương diện không gian cảm giác. Rõ ràng là rất gần nhưng khiến cho hắn cảm giác như rất xa. Cho đến khi bị giết thì phản ứng thần kinh của bản thân cũng theo không kịp.

Tay phải khẽ vẫy một cái, Trữ Vật Linh Giới của lão tam bắn tới tay Diệp Trần.

- Hiện tại cũng nên giải quyết Nguyên Tông Bác cùng Kim tiên sinh rồi!

Vận dụng linh hồn lực để quan sát, Diệp Trần nhanh chóng tìm được

tung tích của hai người Nguyên Tông Bác. Hai người bọn hắn đang chạy tới đây, tốc độ rất nhanh.

- Nguyên huynh, ta đột nhiên có dự cảm không hay.

Trong quá trình phi hành Kim tiên sinh nhíu mày, tốc độ không tự nhủ chậm lại.

Nguyên Tông Bác nghi ngờ nói:

- Như thế nào, chẳng lẽ ngươi cho rằng tiểu tử kia có thể bằng sức một người đánh chết ba huynh đệ Lang Đầu Sơn. Lần trước hắn đánh nhau với chúng ta không phải chạy trối chết sao. Ba huynh đệ Lang Đầu Sơn cũng phải là hạng vừa, thực lực còn lớn hơn chúng ta.

- Theo lý là như thế. Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

- Vậy theo ngươi làm thế nào bây giờ, cũng không thể chuyện gì cũng không làm.

- Có lẽ ta quá đa tâm, chúng ta đi.

Kim tiên sinh tưởng tượng ra mọi loại kết cục rồi cũng hiểu được không thể nào phát sinh ra cái vạn nhất. Dù sao thì thực lực của ba huynh đệ Lang Đầu Sơn cũng không đơn giản. Diệp Trần cho dù có bổn sự cũng không thể đơn giản giết chết bọn họ. Bài trừ tạp niệm Kim tiên sinh tăng tốc độ, hơn nữa còn đem chân khí hộ thể tăng cường lên tới mức cực hạn.

Trên một cây đại thụ, Diệp Trần ẩn thân dưới tán lá xanh tươi xum xuê.

Hai chân hắn uốn lượn, trọng tâm thân thể nghiêng về phía trước, tựa hồ tích súc lực lượng. Tay phải nắm lấy chuôi kiếm, đồng thời cũng vận sức chờ phát động. Một đôi con ngươi lăng lệ ác liệt, thông qua linh hồn lực cảm ứng được toàn bộ nhất cử nhất động của Nguyên Tông Bác và Kim tiên sinh. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra thì đối phương trong lần hô hấp nữa sẽ chạy tới. Đây chính là cơ hội tốt nhất để Diệp Trần nhất kích tất sắc.

Vèo! Vèo!

Hai người đến nơi, Kim tiên sinh ở bên trái, Nguyên Tông Bác ở bên phải vẫn luôn bảo trì khoảng cách bốn đến năm mét.

- Kỳ quái, như thế nào không có động tĩnh gì, chẳng lẽ tiểu tử kia đã chạy mất?

Chân khí hộ thể bao bọc lấy toàn bộ thân thể, Nguyên Tông Bác đứng giữa không trung truyền âm cho Kim tiên sinh.

Kim tiên sinh nói:

- Kẻ này giảo hoạt đa đoan, sẽ không dễ dàng bị đánh chết như vậy. Hi vọng vẫn còn kịp.

- Ân! Ba huynh đệ Lang Đầu Sơn cũng chưa cùng với hắn giao thủ qua, chắc chắn sẽ chủ quan. Như vậy cũng tốt, đến khi bọn hắn chịu khổ cũng không thể nào cười nhạo chúng ta được.

Tốc độ hai người cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã đứng bên cạnh đại thụ nơi Diệp Trần ẩn núp.

- Chính lúc này!

Hai chân Diệp Trần bật lên, Tinh Ngấn Kiếm rời vỏ, một đạo kiếm quang sắc bén màu xanh xuyên thủng cành lá xuất hiện trước mặt Kim tiên sinh.

- Mạng ta xong rồi!

Trong nội tâm Kim tiên sinh phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng. Sắc một khắc, dĩ nhiên thân thể chia lìa, huyết thuỷ bắn ra ngoài cao hơn ba mét.

- Kim tiên sinh!

Kiếm quang quá nhanh, Nguyên Tông Bác còn chưa có kịp nháy mắt thì

Kim tiên sinh đã chét.

- Đến ngươi!

Thân ảnh Diệp Trần cùng thi thể Kim tiên sinh giao thoa cùng một chỗ, hai chân trùng trùng điệp điệp đạp lên mặt đất cứng rắn, dùng sức đạp một cái. Chân khí phun ra bắn ra một đạo kiếm quang hướng tới Nguyên Tông Bác bắn tới.

Toàn thân Nguyên Tông Bác dựng tóc gáy, Diệp Trần vừa mới thi triển ra kiếm thuật quá mức lặng lệ ác liệt khiến cho hắn sợ hãi. Ngay cả Kim tiên sinh cũng không kịp phản ứng, nếu như bình tĩnh xem xét, nếu đổi vị trí giữa Kim tiên sinh và hắn thì đồng dạng cũng không thể nào tránh thoát khỏi một kiếm tất sát vừa rồi.

Đáng sợ hơn là hắn hoài nghi ba huynh đệ Lang Đầu Sơn toàn bộ đều bị Diệp Trần giải quyết xong rồi. Tựa như vừa rồi hắn đánh chết Kim tiên sinh, một kiếm một mạng người.

- Trốn!

Từ mười phần chắc chắn thành công thì giờ đây trong lòng Nguyên Tông Bác chỉ có sự sợ hãi. Hắn thúc dục chân khí điên cuồng quán chú Huyết Ưng chân khí trên đôi cánh Huyết Ưng sau lưng. Nguyên Tông Bác phóng vào bên trong bụi cây như thiểm điện.

Phốc! Phốc!

Tinh Ngấn Kiếm chém xuống một cái cũng chỉ có thể khiến chân khí hộ thể của Nguyên Tông Bác rung động mà thôi. Diệp Trần cau này hạ xuống một cây đại thụ. Người này quả nhiên là người khó giải quyết nhất trong năm người. Chẳng những có được cấm kị bí quyết Huyết Ma Giải Thể đại pháp mà tốc độ cũng rất nhanh.

Phanh!

Đại thụ bị bẻ gãy đôi, Diệp Trần mượn lực phản chấn cực tốc đuổi theo Nguyên Tông Bác.

- Luyện Tâm Nhất Kiếm!

Hai tay Diệp Trần nắm chặt Tinh Ngấn Kiếm huy kiếm chém ra một đạo kiếm khí hình cung màu xanh da trời. Kiếm khí bắn về phía trước đánh trúng lưng Nguyên Tông Bác.

- A! Tiểu tử đáng giận!

Nguyên Tốc Bác thân hình chao đảo vài cái suýt chút nữa rơi xuống dưới đất. May mà hắn nhanh chóng ổn định thân hình, tốc độ lại một lần nữa bạo tăng điên cuồng lướt tới Vũ Thành cách đó mấy trăm dặm. Chỉ cần trở về Vũ Thành thì cho dù Diệp Trần có thủ đoạn thông thiên như thế nào cũng không dám động đến một sợi tóc gáy của hắn.

Bằng vào một kiếm vừa rồi, Diệp Trần cũng rút ngắn được khoảng cách với Nguyên Tông Bác đến gần mấy chục thước, bất quá loại phương pháp này rõ ràng không có hiệu quả cho mấy. Diệp Trần sử dụng linh hồn lực cũng chỉ có thể sáu lần xuất ra Luyện Tâm Nhất Kiếm. Sáu lần chính là cực hạn của hắn bây giờ, chỉ cần không cẩn thận sẽ khiến tinh thần bị tổn thương, sức chiến đấu giảm đi một cách đáng kể. Hơn nữa bởi vì đang phi hành với tốc độ cao nên uy lực của Luyện Tâm Nhất kiếm cũng chỉ phát huy được đến năm thành, không đủ để phá vỡ chân khí hộ thể của Nguyên Tông Bác, hiệu quả thực sự không lớn một chút nào.

Luyện Tâm Nhất Kiếm không có hiệu quả, nhưng Diệp Trần vẫn còn có một môn công phu sát thủ phụ trợ. Chính là Phá Hư Chỉ! Uy lực của Phá Hư Chỉ tuy không lớn nhưng lại có hiệu quả bài trừ chân khí.

Tay trái cầm lấy kiếm, ngón trỏ tay phải Diệp Trần giơ lên không trung điểm một chỉ.

Ah!

Nguyên Tông Bác thét lên một tiếng rồi rơi xuống rừng thông.

- Đáng giận, ta không ngờ lại bị một tiểu tử bức tới tình cảnh như thế nàu. Chẳng nhẽ phiến rừng rậm này chính là nơi Nguyên Tông Bác ta táng thân.

Nguyên Tông Bác rơi xuống mắt đất, không dám tiệp tục phi hành trên không trung mà chạy trốn bên dưới mặt đất. Trong đầu không ngừng nghĩ đến những điều tuyệt vọng.

- Không thể nào, Nguyên Tông Bác ta không thể nào chết ở chỗ này được.

Trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, Nguyên Tông Bác lấy từ trong Trữ Vật Linh Giới ra một vật thể huyết sắc, không hề do dự nhét vào trong miệng. Ngay sau đó hắn thúc dục Huyết Ma Giải Thể đại pháp, chân khí sôi trào bá đạo quán chú đến huyết nhục bên trong hai tay của hắn. Da dẻ Nguyên Tông Bác lập tức xuất hiện những vết nứt, những đường tơ máu cùng chân khí dung hợp cùng một chỗ khiến cho chân khí có màu đỏ tươi.

- Chết!

Cánh tay phải bành trướng, Nguyên Tông Bác cầm kiếm xoay người bổ về phía sau một kiếm.

Phần phật!

Huyết sắc kiếm khí đón gió chém tới khiến cho mặt đất nứt ra một vết nứt dài tới ngàn mét. Từ không trung nhìn xuống cả rừng cây tựa như bị người ta tách ra làm hai.

- Chính diện quyết đấu ta cũng không có sợ Huyết Ma Giải Thể đại pháp nhưng rõ ràng đối phương có ý muốn làm tốc độ của mình chạm lại để hắn có thời gian chạy trốn.

Không có đón đỡ huyết sắc kiếm khí, thân hình Diệp Trần loé lên tránh

thoát khỏi phạm vi công kích của kiếm khí. Giương mắt nhìn lại thì chỉ một khắc ngắn ngủi này thôi cũng khiến cho khoảng cách giữa hắn và Nguyên Tông Bác càng bị kéo xa.

- Ta thực muốn nhìn xem ngươi có thể thi triển được mấy lần.

Lúc trước Nguyên Tông Bác thi triển Huyết Ma Giải Thể đại pháp khiến cho cánh tay phải khô héo như củi, huyết dịch khô kiệt. Diệp Trần cũng nhìn ra được nhược điểm của Huyết Ma Giải Thể đại pháp.

Một khắc qua đi, Nguyên Tông Bác lại một lần nữa thi triển Huyết Ma Giải Thể đại pháp, kiếm khí hiện lên, khoảng cách giữa hai người kéo dài ra đến năm trăm mét.

Diệp Trần không hề cảm thấy yên tâm chút nào, linh hồn lực không ngừng quan sát phía trước. Bản thân hắn cũng muốn xem Nguyên Tông Bác đang giở trò quỷ quái gì.

Linh hồn lực mãnh mẽ quan sát động tĩnh của Nguyên Tông Bác ở phía trước, chỉ thấy hắn không ngừng lấy một vật thể huyết sắc từ trong Trữ Vật Linh Giới ra cho vào miệng cắn nuốt. Mắt thường có thể thấy được cánh tay phải khô héo của Nguyên Tông Bác một lần nữa khôi phục lại như cũ. Tuy nhiên cũng không phải là khôi phục hoàn thàn, theo số lần thi triển gia tăng thì cũng phải hứng chịu những tác dụng phụ kịch liệt. Nhưng vẫn có thể duy trì được đến lúc chạy về Vũ Thành, chỉ cần về đến Vũ Thành Nguyên Tông Bác hoàn toàn có cơ hội điều dưỡng thân thể.

- Nguyên lai là linh dược bổ huyết dưỡng thịt, xem ra không phải là mặt hàng bình thường.

Con mắt Diệp Trần híp lại, hắn tin tưởng nếu như cứ tiếp tục như thế này thì rất có thể để cho Nguyên Tông Bác chạy thoát, kế hoạch sẽ thất bại trong gang tấc.

Không có biện pháp nào khác Diệp Trần lại hướng tới vị trí của Nguyên

Tông Bác chém xuống một kiếm Luyện Tâm Nhất Kiếm. Lôi Âm kiếm khí chém tới với tốc độ siêu việt chặt đứt vô số gốc cây đại thị, tạo ra một khoảng đất trống.

- Phá Hư Chỉ!

Không có đại thụ ngăn trở, Diệp Trần cách không điểm một chỉ.

Phanh!

Vội vàng không kịp chuẩn bị, thân thể Nguyên Tông Bác nghiêng một cái đâm phải một cây đại thụ chắn giữa đường, làm cho thân cây còn lưu lại vết lún hình người.

- Song Tí Giải Ác Phong!

Nguyên Tông Bác giận giữ, nhét vào trong miệng một khoả huyết sắc cực lớn. Sau đó lại hung hăng chém một kiếm về phía Diệp Trần.

Tạp o lạp á!

Đại địa sụp đổ, cây cối ở hai bên văng tung tóe. Huyết sắc kiếm khí như bạo phong mang theo khí thế huỷ diệt, khí tức kinh hãi tới mức khiến cho võ giả ở ngoài trăm dặm cũng cảm ứng được mà phải ngoảnh đầu lại nhìn.

- Hoá Ảnh Bạo!

Đối mặt với Giải Ác Phong của Nguyên Tông Bác, Diệp Trần không dám coi thường, thân ảnh đột nhiên bạo liệt hoá thành hơn mười đạo thân ảnh phân ra bốn phía.

Sau một khắc có hơn hai mươi đại bóng ảnh bị chém vỡ.

- Đáng tiếc, Cô Phong Tuyệt Sát của ta là kiếm pháp cận chiến, nếu không thì cũng không cần tốn nhiều công phu như vậy.

Lần trước Diệp Trần có thể đơn giả đả bại Nguyên Tông Bác chủ yếu là

ám toán đối phương, khiến cho thực lực của đối phương giảm bớt đi ít nhiều. Nhưng lần này lại bất đồng, Nguyên Tông Bác tận lực chạy trốn, căn bản không muốn cùng hắn giao thủ. Dù thực lực của Diệp Trần cực cao thì nhất thời không có cơ hội xuất thủ với đối phương. Huống chi lần trước còn có Kim tiên sinh, ai thắng ai thua còn chưa biết trước. Với lại lúc ấy Nguyên Tông Bác quá kiêng kị mà chỉ sử dụng Giải Ác Phong ở trên tay phải. Hiện tại hắn có linh dược bổ huyết dưỡng nhục nên có thể tận lực phát huy uy lực của Huyết Ma Giải Thể đại pháp.

Kiếm khí tản ra, Diệp Trần chân đạp mặt đất, tay cầm kiếm chém về phía Nguyên Tông Bác một kiếm Luyện Tâm Nhất Kiếm.

Phốc! Phốc!

Cùng với kiếm khí do vận dụng Huyết Ma Giải Thể đại pháp xuất ra bất động. Kiếm khí do Luyện Tâm Nhất Kiếm thúc dục cũng không có quá phô trương, chỉ là một đạo kiếm quang bình thường dài một mét nhưng tốc độ lại cực nhanh chém lên cánh tay trái của Nguyên Tông Bác.

Nguyên Tông Bác hét lên một tiếng thảm thiết, cánh tay trái cứ như vậy mà đứt lìa.

Vốn khoảng cách giữa hai người là năm trăm mét, Nguyên Tông Bác có thể đơn giản tránh né một kiếm vừa rồi. Huyết Ma Giải Thể đại pháp tuy lợi hại nhưng cũng có một nhược điểm chính là sau khi thi triển xong tốc độ phản ứng của bản thân người vận dụng lại chậm đi rất nhiều. Nếu như gặp phải đối phủ ngang cấp còn đỡ, còn gặp phải đối thủ có thực lực cao hơn hẳn thì chính là nhược điểm chết người.

- Ranh con! Hôm nay ta liều mạng cùng với ngươi, cùng nhau đồng quy vu tận trong rừng cây này.

Nguyên Tông Bác không có ý định chạy trốn, huyết quang trên tay hắn loé lên, một cái đầu lâu đỏ như máu xuất hiện trên tay. Không hề do dự hắn mở miệng thôn phệ sạch sẽ đầu lâu không lưu lại một tý gì.

- Huyết Chi ngàn năm!

Diệp Trần nhận ra thứ mà Nguyên Tông Bác vừa mới thôn phệ. Đây chính là Huyết Chi linh chi, là một loại linh dược bổ huyết dưỡng thịt. Căn cứ theo màu sắc thì chí ít Huyết Chi đầu lâu kia cũng phải có ngàn năm hoả hầu. Giá trị không hề thấp hơn một kiện hạ phẩm bảo khí chút nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 224: Thiên Toái Vân. (Thượng,Hạ)

Thấy một màn như vậy, Diệp Trần cho dù đần đến mấy cũng biết được Nguyên Tông Bác muốn làm gì. Đối phương khẳng định là muốn mượn công hiệu của Huyết Chi ngàn năm thi triển Huyết Ma Giải Thể đại pháp trong phạm vi lớn. Lấy một lần bộc phát lực lượng mà giết mình.

- Rất tốt! Không sợ ngươi dốc sức liều mạng, chỉ sợ ngươi chạy trốn!

Diệp Trần nuốt vào một khoả Bổ Khí Đan, rồi cầm theo Tinh Ngấn Kiếm chậm rãi tiếp cận đối phương.

- Tám phần Giải Ác Phóng!

Đứng nguyên tại chỗ, Nguyên Tông Bác bạo rông một tiếng. Trừ đầu lâu ra thì toàn bộ thân thể hắn đều hiện lên tơ máu, tơ máu cùng chân khí kết hợp cùng một chỗ hình thành huyết quang sền sết lượn lờ xung quanh thân thể. Lúc này Nguyên Tông Bác bị huyết thuỷ bao vây toàn bộ.

Oanh!

Cây cối xung quanh bị huyết quang xâm nhập mà mục nát đổ xuống . Mà mặt đất không biết từ lúc này hoá thành màu đỏ, không có một cọng cỏ nào sống được.

Thu toàn bộ động tĩnh của đối phương vào trong mắt, Diệp Trần thầm nghĩ nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra thì Huyết Ma Giải Thể đại pháp cùng với Huyết Ma Chân Nhân có quan hệ rất lớn. Nói không chừng chính là công pháp do Huyết Ma Chân Nhân một trong một trăm lẻ tám đại quỷ tưởng của Cửu U Giáp truyền xuống. Mà người thi triển Huyết Ma Giải Thể đại pháp cũng trở nên trì độn, tốc độ cùng phản ứng chậm chạp vô cùng.

- Trảm!

Diệp Trần cũng sẽ không trơ mắt nhìn đối phương tăng chiến lực lên cực hạn, Tinh Ngân Kiếm vung lên, kiếm quang màu xanh da trời phá toái hư không mà mục tiêu chính là Nguyên Tông Bác đang bị bao phủ trong huyết quang.

Bang!

Tiếng binh khí va chạm vang lên. Kiếm quang màu xanh da trời vừa phá vỡ huyết quang, đâm vào trong cơ thể Nguyên Tông Bác ba thốn thì một cỗ huyết quang bạo phát còn cường đại hơn lúc trước rất nhiều. Kiếm quang màu xanh da trời bị chấn bay ra ngoài, lăng không hoá thành kiếm khí rồi triệt để tiêu tán.

- Ồ! Rõ ràng bắn ra kiếm khí.

Diệp Trần khẽ cau mày, Phá Hư Chỉ lập tức bắn ra.

Dưới một chỉ Phá Hư thì huyết quang bên ngoài cơ thể Nguyên Tông Bác ảm đạm đi rất nhiều, chính diện xuất hiện một lỗ thủng. Nhưng chỉ lực cũng không thể nào kiên trì được lâu, thì tiêu tán.

- Không có biện pháp. Chỉ có cận chiến, dung hợp mười một thức kiếm chiêu Cô Phong Tuyệt Sát không thì không thể nào đánh chết được hắn.

Huyết quang như lửa, mãnh liệt thiêu đốt. Khí thế của Nguyên Tông Bác tăng mạnh, bạo phong màu đỏ hình thành. Bạo phong màu đỏ phóng lên trời, xa xa nhìn lại giống như một cột sáng đứng sừng sừng trong rừng cây vô cùng bắt mắt.

- Tốt! Lực lượng vô cùng cường đại. Từ khi đạt được Huyết Ma Giải Thể đại pháp cho đến nay. Đây là lần đầu tiên ta giải phóng đến tám phần.

Nguyên Tông Bác liếm liếm bờ môi, ánh mắt dữ tợn nhìn Diệp Trần, nhếch miệng cười nói:

- Tiểu tử! Được chết trên tay ta chính là vinh hạnh của ngươi.

Diệp Trần nói:

- Ngươi cho rằng ngươi có thể khống chế Huyết Ma Giải Thể đại pháp?...

Võ học cũng không có phân tà ác. Cái chính phải xem người sử dụng nó vào mục địch gì. Diệp Trần cho rằng võ học cũng chỉ có một chữ 'võ'. Như vậy tu sĩ nhất định có thể khống chế được. Nhưng Nguyên Tông Bác lại không cách nào khống chết được khí tức bạo liệt trong cơ thể. Có thể nói là hắn không có lĩnh ngộ được Huyết Ma Giải Thể đại pháp đến nơi đến chốn. Nếu không thì uy lực còn mạnh hơn rất nhiều.

Nguyên Tông Bác hơi sững sờ. Đối phương nói hoàn toàn đúng. Hắn xác thực không cách nào khống chế được Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp. Đây cũng không phải là do hắn ngu dốt mà là Huyết Ma Giải Thể đại pháp không giống với những võ học thông thường. Mỗi một lần sử dụng đều tàn phát thân thể đến cực độ. Cho nên nếu như không đến lúc sinh tử tồn vong, hắn cũng không có mang ra sử dụng là gì. Cho dù có sử dụng thì cũng có chừng mực. Điều này khiến cho kiến thức của hắn đối với Huyết Ma Giải Thể đại pháp cũng không được hoàn chỉnh. Bản thân cũng chỉ có thể lĩnh ngộ được ba phần tinh tuý, một khi giải phóng quá nhiều thì khí tức tựa như cường đại nhưng thực chất vô cùng tán loạn, không cách nào ngưng tụ lại được.

- Hắc hắc! Tuy hiện tại không hoàn toàn khống chế được Huyết Ma Giải Thể đại pháp nhưng chừng đó cũng đủ để ta giết chết ngươi rồi! Huyết Quang Phá...!

Nguyên Tông Bác giơ cánh tay phải lên huy một kiếm chém về phía Diệp Trần...

Bành bành bành bành bành bành...

Phảng phất giống như âm hưởng của vô số quả bom bạo tạc ra kiếm khí.

Không! Có lẽ không thể xưng là kiếm khí. Chỉ có thể là kiếm quang thô ráp mà thôi. Thực lực của Nguyên Tông Bác gia tăng gấp đôi ngưng tụ thành một kiếm quang thô ráp. Kiếm quang thô ráp xuất ra mang theo lực lượng bạo tạc hướng tới Diệp Trần cách đó vài trăm mét. Kiếm quang chưa tới nhưng đại thụ sau trung Diệp Trần trong phạm vi vài trăm mét đã sụp đổ toàn bộ, đồng thời khiến cho mặt đất nổi sóng mãnh liệt.

Đối mặt với kiếm quang nếu Diệp Trần lựa chọn biện pháp tránh né thì tiếp theo chính là kiếm thứ hai, kiếm thứ ba.. thậm chí là kiếm thứ tư xuất ra. Chính bản thân hắn cũng rơi vào thế hạ phong mà phạm vi kiếm quang bạo tạc cũng vượt qua phạm vi tránh né của Diệp Trần.

- Cũng tốt! Tựu để cho ngươi nhìn thấy một chút thành quả của ta ở Nguyệt Thành a!

Diệp Trần không lùi không tránh, hai tay nắm chặt Tinh Ngấn Kiếm giơ cao qua đỉnh đầu. Chỉ trong chốc lát chân khí Thái Huyền hùng hậu quán trú. Tinh Ngấn Kiếm vặn vẹo. Xác thực mà nói là không khí xung quanh Tinh Ngấn Kiếm vặn vẹo đánh lừa thị giác của con người.

Kiếm thế kinh người bộc phát, một kiếm của Diệp Trần đánh xuống.

- Thiên Toái Vân!

Huyết sắc kiếm quang thô ráp thế đi cực mạnh, trong nháy mắt chỉ còn cách Diệp Tràn mười mét. Đối với vận tốc âm thành thì mười mét không đáng để nói, nhưng hiện tại khoảng cách mười mét giống như một lằn ranh giới, huyết sắc kiếm quang cho dù cuồng bạo nhưng cũng không thể nào đi tiếp.

Cục diện giằng co trong nháy mắt, chẳng mấy chốc mà huyết sắc kiếm quang bắt đầu rạn nứt vang tung toé khắp nơi. Rừng cây trong phạm vi một dặm triệt để biến thành bình địa. Mãi đến khi huyết quang tiêu tán thì dưới chân Diệp Trần xuất hiện một hố sâu hai mươi mét, rộng ba mươi mét.

- Làm sao có thể! Làm sao hắn có thể ngăn trở một kiếm của ta!

Nguyên Tông Bác đối với uy lực một kiếm vừa rồi của mình rất tự tin. Riêng lực sát thương của nó cũng đủ để chém giết võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi. Cho dù là yêu thú lục cấp có được huyết mạch thượng cổ cũng không dám đón đỡ một kiếm này. Nhưng Diệp Trần lại hết lần này tới lần khác ngăn trở được. Điều này bảo sao hắn không sợ hãi cho được.

Hô!

Diệp Trần nhổ ra một ngụm trọc khí. Kiếm chiêu này cùng Cô Phong Tuyệt Sát đồng dạng, đều là dung hợp nhiều kiếm chiêu. Nhưng có một điểu bất đồng chính là Cô Phong Tuyệt Sát dung hợp Cô Phong Thập Tam kiếm. Còn Thiên Toái Vân dung hợp ba thức cuối cùng của Kinh Vân Kiếm Pháp. Vốn với tình huống của Diệp Trần lúc trước mà muốn dung hợp kiếm thức của Địa cấp hạ giai kiếm pháp còn tương đối khó khăn. Nhưng hiện tại hắn đã đạt được năm thành Kiếm Ý cùng với tu vi từ Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong tăng lên Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong thì cũng có thể miễn cưỡng thử dung hợp. Chỉ là suốt một tháng thời gian dung hợp được hai thức thì lại không có đạt tới trạng thái hoàn mỹ. Mà muốn dung hợp ba thức thì vẫn còn quá nhiều khó khăn. Vừa rồi thi triển một kiếm chiêu dung hợp chưa thành thục, Diệp Trần cũng chỉ có thể phát huy uy lực gần tới cực đại mà thôi.

Bất quá điều này cũng đủ dùng rồi. Cận chiến có Cô Phong Tuyệt Sát, viễn chiến thì có Luyện Tâm Nhất Kiếm, chính diện cường công có Thiên Toái Vân. Ba thức kiếm chiêu dung hợp có thể ứng phó với đại bộ phận trận chiến. Nếu như có thể tu luyện thành Ngũ Nhạc Thần Quyền nữa thì dưới tình huống tu vi chênh lệch không quá lớn, Diệp Trần cũng có thể thoải mái đùa nghịch với đối phương một trận.

- Đáng tiếc. Dung hợp hai thức kiếm chiêu trong kiếm pháp Địa cấp hạ giai cũng đã là cực hạn của ta. Ba thức vẫn còn quá sức, không cách nào dung hợp được.

Tận dụng thời cơ hiếm có, Diệp Trần nhanh chóng bình phục, huyết khí sôi trào. Huyết sắc kiếm quang bị phá, lực lượng bạo tac tuy không khiến hắn bị thương nhưng cũng có ảnh hưởng nhất định.

Nguyên Tông Bác bước tới một bước, ánh mắt đình trệ, hắn thét gào một tiếng:

- Ta nhìn ngươi thế nào ngăn trở được kiếm thứ hai của ta. Huyết Ưng Tam Kiếm!

Dưới sự thúc dục của Huyết Ma Giải Thể đại pháp Nguyên Tông Bác liên tiếp chém ra ba kiếm, bởi vì tốc độ quá nhanh mà chỉ có thể nhìn thấy hắn chém xuống một lần.

Ba đợt kiếm quang thô ráp dung nhập làm một chém tới phía trước. Không khí bị phá vỡ, dưới một kiếm vừa rồi đến mặt đất cũng bị xé rách. Mà không khí sụp đổ, bị kiếm quang hút đi tạo thành một mảng thế giới chân không.

Sau khi thi triển một kiếm này thân hình Nguyên Tông Bác co quắp, quần áo rộng thùng thình đón gió phiêu lãng.

- Cũng tốt! Thừa dịp này đem linh khí của Hoả Long Quả còn dư thừa biến thành lực lượng của ta!

Linh khí của Hoả Long Quả không phải người thường có thể tưởng tượng được. Ngoại trừ viện trợ giúp võ giả đột phát cảnh giới mà còn ẩn chứa một lượng linh khí vô cùng lớn trong cơ thể. Lúc trước Diệp Trần từ Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đột phát lên trung kỳ đỉnh phong thì linh khí của Hoả Long Quả vẫn còn dư thừa đến ba thành, ẩn giấu trong cơ thể. Theo thời gian trôi qua Diệp Trần phải cẩn thận tu luyện thì mới có thể hấp thu được toàn bộ ba phần linh khí còn lại.

Nhưng lúc này Diệp Trần mượn việc Nguyên Tông Bác tạo áp lực cho mình mà triệt để đem linh khí của Hoả Long Quả biến thành nguyên khí

dung nhập vào bản thân. Đợi đến lúc đột phá Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ thì hắn có thể nhờ đó mà tăng lên một cảnh giới tu vi.

Một bước không lùi, Diệp Trần điên cuồng thúc dục Thái Huyền chân khí quán chú lên Tinh Ngân Kiếm. Thân là hạ phẩm bảo khí nên Tinh Ngân Kiếm không dễ dàng bị bạo tạc. Không ngừng nuốt chân khí Thái Huyền tinh thuần là cho thân kiếm tản mát ra tinh quang ám sắc, kiếm thế cũng bạo tăng lên rất nhiều.

Oanh!

Một kiếm bổ ra, đón đỡ kiếm quang của Nguyên Tông Bác.

- Vỡ!...

Chẳng những kiếm quang của Nguyên Tông Bác bị vỡ nát mà linh khí của Hoả Long Quả trong cơ thể Diệp Trần cũng vỡ nát hoá thành nguyên khí thuần tuý rồi dung nhập vào bên trong nhục thể của hắn. Sau một khắc tinh thần Diệp Trần trở nên sáng láng, cùng với lúc trước may mắn đón đỡ kiếm quang hoàn toàn bất đồng.

- Phân!...

Huyết quang tiêu tán, thân thể Diệp Trần loé lên, bốn đạo chân khí tàn ảnh nương theo chân thân từ những góc độ khác nhau hướng tới Nguyên Tông Bác cận chiến.

Chẳng biết từ lúc này thân thể khô quắp của Nguyên Tông Bác dưới tác dụng của Huyết Chi ngàn năm giúp cho hắn hồi phục lại đại bộ phận huyết nhục.

- Cút ngay!

Tay cầm bảo kiếm Nguyên Tông Bác quét ngang nửa vòng. Huyết sắc quang hồ hiện ra, toàn bộ chân khí tàn ảnh đều bị nghiền nát.

- Quá muộn!

Giữa không trung, khoảng cách giữa Diệp Trần và Nguyên Tông Bác chưa đủ một trượng. Tinh Ngấn Kiếm đâm tới, kiếm quang kinh diễm mộng ảo, giống như từ phương xa đánh tới.

Nguyên Tông Bác hoảng hốt, với nhãn lực của hắn có thể nhìn thấy được uy lực của một kiếm này. Hắn cũng chỉ có thể điên cuồng gia cố huyết quang phòng ngự ngăn trở một kiếm này mà không cách nào phản kích.

Phốc! Phốc!

Mũi kiếm Tinh Ngấn Kiếm sắc bén vô cùng, lại có sự gia trì của năm thành Kiếm Ý, thế kiếm như trẻ tre đâm nát kiếm quang xuyên thủng trán của Nguyên Tông Bác.

Tinh Ngấn Kiếm rút ra, cùng với đó mà cảm giác buồn nôn phát sinh. Thân thể khô quắp của Nguyên Tông Bác tê liệt ngã xuống đất. Liếc nhìn qua một cái thi thi thể của hắn chả khác nào bộ xương khô bọc da. Duy chỉ có cái đầu lâu là còn có tý thịt.

- Đáng tiếc, một đoá Huyết Chi ngàn năm a...

Tra Tinh Ngấn Kiếm vào vỏ, Diệp Trần chạm rãi bước tới, ánh mắt mang theo vẻ tiếc hận. Không có khả năng nhanh như thế mà bị tiêu hao hết, hẳn là không có Nguyên Tông Bác khống chế, Huyết Chi ngàn năm cũng không thể tự động phát huy tác dụng. Huyết Ma Giải Thể đại pháp phát huy tác dụng phụ khiến cho thi thể Nguyên Tông Bác biến mất tăm hơi không còn chút gì.

Nếu như có một võ giả đại ác ma biến thái ở đây, chắc chắn sẽ không ngần ngại lấy Huyết Chi ngàn năm từ trong nội thể của Nguyên Tông Bác ra. Dù gì thì vẫn còn dùng được.

Ân! Có người đến!

Diệp Trần nhướng mày, cách đó hơn ngàn mét có bốn năm đạo thân ảnh đang hướng tới vị trí của hắn bay đến. Tốc độ cực nhanh, chí ít cũng phải nhanh hơn tốc độ âm thanh.

Tay khẽ vẫy, Trữ Vật Linh Giới của Nguyên Tông Bác rơi trên tay. Diệp Trần lắc mình chui vào bên trong rừng cây. Hắn không muốn bị người ta chứng kiến mình vừa mới giết đám người Nguyên Tông Bác.

Bá!

Đầu tiên là xuất hiện một người trung niên, sau đó lại có hai người đứng bên cạnh hắn. Nhìn qua bóng lưng Diệp Trần ở phía xa mà trong lòng mấy người sinh ra cảm giác tham lam.

- Bị hắn giết không ít người! Nhất định đoạt được rất nhiều tài phú. Có nên tiêu diệt hắn hay không?

- Đúng! Giết hắn, tất cả tài phú đều thuộc về chúng ta!

- Vậy còn chờ gì nữa, mau đuổi theo!

- Chậm đã.

Trung niên nhân ngăn những người khác lại. Mấy người khó hiểu quay lại hỏi:

- Như thế nào! Hồ lão đại, ngươi gần đây giết người không chớp mắt, lần này sẽ không nhân từ nương tay đó chứ! Lão đại ngươi chiếm đại bộ phận, chúng ta húp chút cháo là được rồi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 225: Luyện Ngũ Ngạc Thần Quyền. (Thượng,Hạ)

Trung niên nhân chỉa chỉa lên cỗ thi thể vô cùng thê thảm trên mắt đất.

- Không nên bị tham lam lấy mất lý trí, các ngươi xem hắn là ai?

- Từ quần áo cùng với thanh phi kiếm bên cạnh. Người này không phải là Nguyên Tông Bác trưởng lão nội môn của Thiên Ưng Lâu sao!

- Nguyên Tông Bác có thực lực tương đương với chúng ta, bản thân là một võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lâu năm có số có má. Nhưng hắn lại có một môn Huyết Ma Giải Thể đại pháp. Một khi dốc sức liều mạng thì ngay cả võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không dám đụng tới hắn. Thế nhưng hắn vẫn bị giết! Người giết hắn là ai không quan trọng, cái chính là người đó rất lợi hại!

- May mắn Hồ lão đại nhắc nhở, bằng không chúng ta ngây ngốc đuổi theo, còn không phải bị đối phương làm thịt sao.

Vừa rồi động lòng tham, giờ minh bạch được ý tứ của Hồ lão đại thì trong lòng cảm thấy hoảng sợ vô cùng. Trong giang hồ lăn lội nhiều năm có rất nhiều đạo lý làm sao bọn hắn không biết cho được.

- Cái thanh hạ phẩm bảo kiếm kia không tệ, cũng không tính là một chuyến đi uổng công.

Một người thò tay xuống muốn nhặt bội kiếm của Nguyên Tông Bác. Trung niên nhân lạnh nhạt nói:

- Muốn chết thì ngươi cứ việc nhặt! Nếu như bị người của Thiên Ưng Lâu biết được thì bọn họ không phái cao thủ ra đuổi giết ngươi mới là lạ. Trừ phi ngươi trốn ở Vũ Thành cả đời không ra ngoài.

- Mẹ! Thiếu chút nữa quên mất, thanh kiếm này cũng phỏng tay không kém.

Người nọ nghe vậy thì nhanh chóng rút tay về, Thiên Ưng Lâu dù sao thì cũng là một tông môn thất phẩm, cường giả Tinh Cực Cảnh có mấy vị còn chưa biết nhưng chí ít võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ lợi hại cũng đủ để bọn hắn chịu khổ rồi.

Trở lại địa phương đánh chết Kim tiên sinh, Diệp Trần gỡ lấy Trữ Vật Linh Giới của hắn xuống rồi một lần nữa trở lại Vũ Thành.

Bất quá lần này hắn cũng không thể nào trực tiếp trở về. Trên đầu đội một chiếc mũ rộng vành, vừa vặn che khuất khuôn mặt của bản thân. Mà người ra vào Vũ Thành cũng không có ít người giấu mặt nên cách ăn mặc của Diệp Trần cũng không khiến cho người khác chú ý.

Ngoài phòng tu luyện, Diệp Trần chi trả linh thạch cho ba ngày. Sau đó hắn cầm một khối ngọc bài đi vào trong phòng tu luyện trung giai.

Diệp Trần ở lại Vũ Thành cũng không phải là để tu luyện chân khí mà là tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền cùng Phù La Tam Huyền Quyết. Dù sao thì ở bên ngoài có rất nhiều phiền toái, không thể nào bị được với sự an tĩnh ở trong Vũ Thành. Về phần những sơn mạch hoang tàn vắng vẻ lại là hang ổ của yêu thú. Thật sự không phải là nơi tu luyện tốt.

Trước khi tu luyện, Diệp Trần không quên kiểm tra thu hoạch của bản thân. Tài sản của Nguyên Tông Bác, Kim tiên sinh cùng ba huynh đệ Lang Đầu Sơn cũng không phải là nhỏ a!

Hạ phẩm linh thạch của năm người cộng lại cũng được hai mươi vạn khối. Nguyên Tông Bác là nhiều nhất, ba huynh đệ Lang Đầu Sơn thứ hai, Kim tiên sinh đứng thứ ba. Trừ hạ phẩm linh thạch và đan dược các loại cũng không nhiều thì Địa cấp hạ giai bí tịch cũng có vài loại, Địa cấp trung giai Toái Kim Chỉ của Nguyên Tông Bác cũng do hắn tiêu tốn đại lượng linh thạch mua về. Cuối cùng là một bản Địa cấp cao giai bí tịch Huyết Ma Giải

Thể đại pháp.

Đối với môn Huyết Ma Giải Thể đại pháp này Diệp Trần có phần suy nghĩ đắn đo. Uy lực của nó dĩ nhiên không cần hoài nghi. Chỉ là di chứng mà nó để lại thật đáng sợ. Nếu không có Huyết Chi ngàn năm thì chỉ sợ các loại thiên tài địa bảo bổ huyết dưỡng nhục khác cũng không có mấy tác dụng. Thậm chí còn không thể sử dụng lấy một lần.

Có học hay không? Diệp Trần thoáng di dự suy nghĩ. Hay nhất vẫn là học, vào tình huống sinh tử tồn vong bản mệnh là quan trọng mấy cái di chứng tác dụng phụ thì có ý nghĩa gì. Chỉ cần trước đó thu thập đại lượng linh dược cùng thiên tài địa bảo bổ huyết dưỡng nhục thì cũng có thể liều mình thi triển một phen. Dù sao hiện tại bản thân hắn cũng là người có tiền, cũng không cần lo lắng việc không kiếm được mấy loại linh dược thiên tài địa bảo đó.

Đương nhiên Huyết Ma Giải Thể đại pháp tạm thời phải gác lại đó một thời gian. Lúc này mục tiêu hàng đầu của hắn là tu luyện Phù La Tam Huyền Quyết đến tầng thứ hai, khiến cho Phân Thân Hoá Ảnh tăng lên Địa cấp cao giai. Kế đến là tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Phù La Tam Huyền Quyết với tư cách là Địa cấp cao giai bí kỹ, độ khó khi tu luyện có thể so với võ học Địa cấp đỉnh giai. Nếu không phải Diệp Trần có linh hồn lực cường đại cùng ngộ tính kinh người là vốn liếng thì muốn trong thời gian ngắn tu luyện tới tầng thứ hai là điều không thể xảy ra.

Trước đó tại Kim Đỉnh Thành đã khổ tâm nghiên cứu một tháng, Diệp Trần cũng đã chạm đến con đường dẫn đến tầng thứ hai. Hiện tại tiếp tục tiềm tu, hắn tin chắc rằng chẳng mấy chốc mà bản thân có đột phá.

Ngày thứ mười.

Cuối cùng thì Diệp Trần cũng tu luyện Phù La Tam Huyền Quyết đến tầng thứ hai. Phân Thân Hoá Ảnh cũng chính thức tiến giai thành Địa cấp cao giai.

Lúc này bản thân hắn toàn lực thi triển Phân Thân Hoá Ảnh, tốc độ cũng nhanh gấp đôi tốc độ âm thanh. Số lượng phân thân cũng tăng lên hai ba thành. Phải biết rằng lúc trước tốc độ của Diệp Trần so với võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ không cách biệt là mấy. Dù sao thì Kiếm Ý cũng không thể giúp hắn tăng tốc độ. Mà bây giờ tốc độ khinh công của hắn không hề thua kém võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cách biệt với cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không còn bao xa. Hắn có thể khẳng định tốc độ khinh công của bản thân không có một ai có thể vượt qua. Trừ phi có người tu luyện môn môn khinh công Địa cấp đỉnh giai, mà tỷ lệ này cũng rất nhỏ. Ngay cả tông môn lục phẩm cũng chưa chắc có được bí kỹ khinh công Địa cấp đỉnh giai. Còn bên ngoài một bộ bí kỹ khinh công Địa cấp đỉnh giai ít đến thảm thương, bí kỹ khinh công Địa cấp cao giai cũng không có nhiều.

Phân Thân Hoá Ảnh sau khi tiến giai thì ngoại trừ tốc độ tăng tiến thì số lượng chân khí tàn ảnh cũng tăng lên rất nhiều. Trong lúc nhất thời có thể thi triển ra gần trăm chân khí tàn ảnh.

Có thể nói ngày hôm nay Diệp Trần chính thức bước vào hàng ngũ cường giả Bão Nguyên Cảnh. Cho dù có gặp phải yêu thú vương giả lục cấp Âm Phong Lang thì cũng không cần khẩn trương. Đánh không lại thì cũng có thể chạy thoát.

Phù La Tam Huyền Quyết đã tu luyện đến tầng thứ hai. Diệp Trần cũng bắt đầu tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Ngũ Nhạc Thần Quyền tổng cộng có năm thức, thức thứ nhất là Ngũ Nhạc Ngưng Hình. Chính là chiêu thức tụ lực vào nắm đấm rồi xuất ra ngoài. Đây cũng là trụ cột căn bản khi tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Chiêu thức này không có tu luyện thành thì những chiêu thức đằng sau cho dù có tu luyện được đi chăng nữa cũng không có được bao nhiêu uy lực. Nhưng nếu có thể tu luyện thành thức đầu tiên này thì nắm đấm của bản thân sẽ tăng trưởng đến trình độ phá núi, đồng thời cũng sản sinh ra Ngũ Nhạc chi lực. Mặc dù có điểm khoa trương nhưng theo miêu tả ở bên trong bí tịch một

quyền Ngũ Nhạc Thần Quyền vô cùng bá đạo.

Bước đầu tiên là tụ lực.

Quá trình tụ lực cũng không có đơn giản một chút nào. Ý nghĩa của nó chính là đem đại lượng chân khí đặc biệt hội tụ lên nắm tay. Đến khi thành thì sẽ tản mát ra vầng sáng màu vàng đất. Đây là giai đoạn nhập môn. Sau khi tản mát ra được vầng sáng màu vàng tiếp tục ngưng tụ chân khí sẽ xuất hiện hư ảnh một ngọn núi. Đây là giai đoạn đại thành.

Chỉ cần tụ lực tu luyện đến nhập môn là có thể bắt đầu tu luyện bước thứ hai 'Phát Lực'. Bước thứ hai cũng không bắt buộc phải tu luyện bước đầu tiên đến đại thành giai đoạn mới có thể học được.

Gần nửa canh giờ trôi qua, Diệp Trần tu luyện bước thứ nhất đến giai đoạn nhập môn, nắm đấm vươn ra có một vầng sáng màu vàng bao phủ xung quanh hùng hậu dị thường.

Cả một buổi trôi qua, vầng sáng màu vàng đất biến hoá thành màu vàng sáng. Lúc này nắm tay của Diệp Trần toát ra lực lượng hùng hậu bá đạo.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu rồi tung ra một quyền.

Phốc!

Vầng sáng màu vàng sáng vừa chạm vào lập tức tứ tán, mà cái cọc luyện công cũng chỉ có thể lưu lại dấu quyền không rõ.

- Xem ra phải tu luyện bước thứ hai 'Phát Lực' thì mới có thể đem một quyền Ngũ Nhạc Thần Quyền hoàn toàn xuất ra ngoài, chứ không thể lẹt đẹt như thế này.

Không vội vã tu luyện bước thứ hai. Diệp Trần tiếp tục tu luyện bước thứ nhất đến giai đoạn đại thành. Theo như những gì ghi trong bí tịch, có như thế mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Năm ngày sau, Diệp Trần than thở lắc đầu. Trên nắm tay của hắn vầng sáng màu vàng đã có xu thế biến hoá thành ngọn núi. Bản thân hắn cũng không biết có phải do thời gian tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền quá ít hay không mà bản thân còn chưa có chạm đến tận cùng tinh tuý của bộ quyền pháp. Muốn vượt qua nó chắc hẳn không hề đơn giản.

- Có lẽ cũng nên nghiên cứu bước thứ hai!

Tụ lực có thể chạm rãi tu luyện. Nhưng bước thứ hai 'Phát Lực' so ra cần phải tu luyện hơn. Cho dù là tụ lực tiểu thành đến khi thúc giục Ngũ Nhạc Thần Quyền cũng phải mạnh mẽ hơn thức thứ tư của Bá Quyền. Đây chính là chênh lệch giữa Địa cấp hạ giai và Địa cấp trung giai quyền pháp. Huống chi Ngũ Nhạc Thần Quyền cũng không phải là quyền pháp Địa cấp trung giai bình thường. Đây chính là bộ quyền pháp gần đạt tới Địa cấp cao giai a. Diệp Trần cũng phải bỏ ra hai mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch mới mua được.

Bước thứ hai phát lực dễ tu luyện hơn bước thứ nhất tụ lực rất nhiều. Không đến một tuần , Diệp Trần đã học xong.

Một lần nữa đi tới trước cái cọc luyện công, hai tay Diệp Trần nắm chặt, vầng sáng màu vàng vặn vẹo biến hình, ẩn ẩn mang theo hình dáng ngọn núi, trùng trùng điệp điệp nện xuống cái cọc luyện công cứng rắn.

Phanh!

Cái cọc luyện công suýt chút nữa sụp đổ, mà bởi vì lực đạo quá bá đạo nên cái cọc luyện công vốn thẳng tắp giờ uốn lượn không ra hình dáng.

- Cũng không tệ, giai đoạn tiểu thành Ngũ Nhạc Ngưng Hình so với tưởng tượng còn khủng bố hơn. Bất quá cái cọc luyện công này không biết dùng kim loại gì chế tạo. Ngay cả kiếm khí chém xuống cũng chỉ có thể lưu lại vết kiếm, không cách nào chặt đứt được. Độ cứng rắn thật không thể tưởng tượng nổi.

Tu vi của Diệp Trần đạt tới cấp bậc này có thể đánh sập cả một ngọn núi. Bảo kiếm bình thường cũng có thể đơn giản đánh gãy. Mà cái cọc trong phòng luyện công cứng rắn lạ tường, so với hạ phẩm bảo khí có phần hơn. Nếu như có thể dùng nó luyện chế thành vũ khí thì cũng đủ để võ giả Bão Nguyên Cảnh sử dụng. Diệp Trần tự nhiên không biết những kim loại này vốn là tài liệu kim loại bình thường nhất. Nhưng do trải qua địa sát chân hoả rèn luyện mà những tạp chất trong nó bị loại bỏ. Lưu lại chính là tinh hoa trong tinh hoa. võ giả Bão Nguyên Cảnh có thể đem nó đánh gãy hay chém đứt cũng không có mấy người.

Thời gian trôi qua, Diệp Trần tu luyện cũng đã được một tháng. Trong lúc đó, buổi tối hắn tu luyện chân khí, củng cố tu vi vững chắc. Ban ngày tiếp tục tham ngộ kiếm pháp cùng Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Diệp Trần không ngừng tu luyện kiếm pháp nhằm nâng cao kiếm pháp của mình lên một tầm cao mới. Hắn biết rõ kiếm pháp cùng Kiếm Ý hoà cùng một nhịp thở, vì vậy mà kiếm pháp càng cao thì Kiếm Ý càng có thể phát huy được uy lực cường đại của nó. Đồng thời cũng dễ dàng đề thăng.Trong thiên hạ những kiếm khách lĩnh ngộ được Kiếm Ý đại đa số đều có kiếm pháp lợi hại. Mà những người có kiếm pháp bình thường có Kiếm Ý lại không có mấy người.

Về phần thức thứ nhất của Ngũ Nhạc Thần Quyền, Diệp Trần tạm thời không có đạt đến giai đoạn đại thành. Nhưng chỉ nhiêu đây cũng đủ để cho hắn sử dụng rồi.

Trước khi đi, Diệp Trần lại tụ lực xuất ra một quyền lên trên cái cọc luyện công.

Cót két!

Cái cọc luyện công phát ra âm thanh rợn người, nửa khúc trên vẹo hẳn thành hình cung. Thuần tuý là lực lượng cơ thể nhưng rõ ràng một quyền này uy lực hơn kiếm khí rất nhiều. Hơn nữa cũng bởi vì khoảng cách công kích rất gần nên lực lượng thân thể cường đại của Diệp Trần cũng hoà hợp với

một quyền Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Phải biết rằng sau khi luyện thành Kim Cương Ngọc Thể, lực lượng cơ thể Diệp Trần có thể nâng vật nặng tới gần năm vạn cân, đủ để đánh nát một đầu Kình Ngư bình thường.

Tên tiểu nhị tiến vào trong phòng tu luyện thu dọn nhìn thấy một tràng này mà trợn mắt há mồm, không thể tin vào mắt mình. Sau khi ly khai Vũ Thành, Diệp Trần không có bỏ mũ rộng vành ra mà cứ để nguyên như vậy thi triển khinh công bay về phía trước.

- Tốt tốt! Rất nhanh! Hiện tại tốc độ của ta có lẽ không hề kém Ô Lương Vũ một chút nào a!

Lúc ở Kim Đỉnh Thành quyết chiến cùng yêu thú, Ô Lương Vũ đã thi triển công pháp Hắc Nha đại pháp là Địa cấp cao giai bí tịch. Môn công pháp này có một đặc điểm là có thể ngưng tụ chân khí thành một đôi cánh chim ở sau lưng, đồng thời cũng có khả năng tăng tốc độ. Điều này khiến cho Ô Lương Vũ dù mới chỉ là võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ nhưng tốc độ còn hơn xa võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ. Hiện giờ Phân Thân Hoá Ảnh của Diệp Trần cũng là công pháp Địa cấp cao giai cùng Hắc Nha đại pháp đồng cấp. Công pháp của đối phương có khả năng tăng phúc cho tốc độ thì Diệp Trần thuần tuý chỉ dùng khinh công cũng đã có được tốc độ như vậy. Theo lý thuyết mà nói thì có lẽ tốc độ của Diệp Trần còn nhanh hơn.

Chiêu thức này không có tu luyện thành thì những chiêu thức đằng sau cho dù có tu luyện được đi chăng nữa cũng không có được bao nhiêu uy lực. Nhưng nếu có thể tu luyện thành thức đầu tiên này thì nắm đấm của bản thân sẽ tăng trưởng đến trình độ phá núi, đồng thời cũng sản sinh ra Ngũ Nhạc chi lực. Mặc dù có điểm khoa trương nhưng theo miêu tả ở bên trong bí tịch một quyền Ngũ Nhạc Thần Quyền vô cùng bá đạo.

Bước đầu tiên là tụ lực.

Quá trình tụ lực cũng không có đơn giản một chút nào. Ý nghĩa của nó

chính là đem đại lượng chân khí đặc biệt hội tụ lên nắm tay. Đến khi thành thì sẽ tản mát ra vầng sáng màu vàng đất. Đây là giai đoạn nhập môn. Sau khi tản mát ra được vầng sáng màu vàng tiếp tục ngưng tụ chân khí sẽ xuất hiện hư ảnh một ngọn núi. Đây là giai đoạn đại thành.

Chỉ cần tụ lực tu luyện đến nhập môn là có thể bắt đầu tu luyện bước thứ hai 'Phát Lực'. Bước thứ hai cũng không bắt buộc phải tu luyện bước đầu tiên đến đại thành giai đoạn mới có thể học được.

Gần nửa canh giờ trôi qua, Diệp Trần tu luyện bước thứ nhất đến giai đoạn nhập môn, nắm đấm vươn ra có một vầng sáng màu vàng bao phủ xung quanh hùng hậu dị thường.

Cả một buổi trôi qua, vầng sáng màu vàng đất biến hoá thành màu vàng sáng. Lúc này nắm tay của Diệp Trần toát ra lực lượng hùng hậu bá đạo.

Diệp Trần hít một hơi thật sâu rồi tung ra một quyền.

Phốc!

Vầng sáng màu vàng sáng vừa chạm vào lập tức tứ tán, mà cái cọc luyện công cũng chỉ có thể lưu lại dấu quyền không rõ.

- Xem ra phải tu luyện bước thứ hai 'Phát Lực' thì mới có thể đem một quyền Ngũ Nhạc Thần Quyền hoàn toàn xuất ra ngoài, chứ không thể lẹt đẹt như thế này.

Không vội vã tu luyện bước thứ hai. Diệp Trần tiếp tục tu luyện bước thứ nhất đến giai đoạn đại thành. Theo như những gì ghi trong bí tịch, có như thế mới có thể phát huy toàn bộ uy lực của Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Năm ngày sau, Diệp Trần than thở lắc đầu. Trên nắm tay của hắn vầng sáng màu vàng đã có xu thế biến hoá thành ngọn núi. Bản thân hắn cũng không biết có phải do thời gian tu luyện Ngũ Nhạc Thần Quyền quá ít hay không mà bản thân còn chưa có chạm đến tận cùng tinh tuý của bộ quyền pháp. Muốn vượt qua nó chắc hẳn không hề đơn giản.

- Có lẽ cũng nên nghiên cứu bước thứ hai!

Tụ lực có thể chạm rãi tu luyện. Nhưng bước thứ hai 'Phát Lực' so ra cần phải tu luyện hơn. Cho dù là tụ lực tiểu thành đến khi thúc giục Ngũ Nhạc Thần Quyền cũng phải mạnh mẽ hơn thức thứ tư của Bá Quyền. Đây chính là chênh lệch giữa Địa cấp hạ giai và Địa cấp trung giai quyền pháp. Huống chi Ngũ Nhạc Thần Quyền cũng không phải là quyền pháp Địa cấp trung giai bình thường. Đây chính là bộ quyền pháp gần đạt tới Địa cấp cao giai a. Diệp Trần cũng phải bỏ ra hai mươi vạn khối hạ phẩm linh thạch mới mua được.

Bước thứ hai phát lực dễ tu luyện hơn bước thứ nhất tụ lực rất nhiều. Không đến một tuần , Diệp Trần đã học xong.

Một lần nữa đi tới trước cái cọc luyện công, hai tay Diệp Trần nắm chặt, vầng sáng màu vàng vặn vẹo biến hình, ẩn ẩn mang theo hình dáng ngọn núi, trùng trùng điệp điệp nện xuống cái cọc luyện công cứng rắn.

Phanh!

Cái cọc luyện công suýt chút nữa sụp đổ, mà bởi vì lực đạo quá bá đạo nên cái cọc luyện công vốn thẳng tắp giờ uốn lượn không ra hình dáng.

- Cũng không tệ, giai đoạn tiểu thành Ngũ Nhạc Ngưng Hình so với tưởng tượng còn khủng bố hơn. Bất quá cái cọc luyện công này không biết dùng kim loại gì chế tạo. Ngay cả kiếm khí chém xuống cũng chỉ có thể lưu lại vết kiếm, không cách nào chặt đứt được. Độ cứng rắn thật không thể tưởng tượng nổi.

Tu vi của Diệp Trần đạt tới cấp bậc này có thể đánh sập cả một ngọn núi. Bảo kiếm bình thường cũng có thể đơn giản đánh gãy. Mà cái cọc trong phòng luyện công cứng rắn lạ tường, so với hạ phẩm bảo khí có phần hơn. Nếu như có thể dùng nó luyện chế thành vũ khí thì cũng đủ để võ giả Bão Nguyên Cảnh sử dụng. Diệp Trần tự nhiên không biết những kim loại này vốn là tài liệu kim loại bình thường nhất. Nhưng do trải qua địa sát chân hoả

rèn luyện mà những tạp chất trong nó bị loại bỏ. Lưu lại chính là tinh hoa trong tinh hoa. võ giả Bão Nguyên Cảnh có thể đem nó đánh gãy hay chém đứt cũng không có mấy người.

Thời gian trôi qua, Diệp Trần tu luyện cũng đã được một tháng. Trong lúc đó, buổi tối hắn tu luyện chân khí, củng cố tu vi vững chắc. Ban ngày tiếp tục tham ngộ kiếm pháp cùng Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Diệp Trần không ngừng tu luyện kiếm pháp nhằm nâng cao kiếm pháp của mình lên một tầm cao mới. Hắn biết rõ kiếm pháp cùng Kiếm Ý hoà cùng một nhịp thở, vì vậy mà kiếm pháp càng cao thì Kiếm Ý càng có thể phát huy được uy lực cường đại của nó. Đồng thời cũng dễ dàng đề thăng.Trong thiên hạ những kiếm khách lĩnh ngộ được Kiếm Ý đại đa số đều có kiếm pháp lợi hại. Mà những người có kiếm pháp bình thường có Kiếm Ý lại không có mấy người.

Về phần thức thứ nhất của Ngũ Nhạc Thần Quyền, Diệp Trần tạm thời không có đạt đến giai đoạn đại thành. Nhưng chỉ nhiêu đây cũng đủ để cho hắn sử dụng rồi.

Trước khi đi, Diệp Trần lại tụ lực xuất ra một quyền lên trên cái cọc luyện công.

Cót két!

Cái cọc luyện công phát ra âm thanh rợn người, nửa khúc trên vẹo hẳn thành hình cung. Thuần tuý là lực lượng cơ thể nhưng rõ ràng một quyền này uy lực hơn kiếm khí rất nhiều. Hơn nữa cũng bởi vì khoảng cách công kích rất gần nên lực lượng thân thể cường đại của Diệp Trần cũng hoà hợp với một quyền Ngũ Nhạc Thần Quyền.

Phải biết rằng sau khi luyện thành Kim Cương Ngọc Thể, lực lượng cơ thể Diệp Trần có thể nâng vật nặng tới gần năm vạn cân, đủ để đánh nát một đầu Kình Ngư bình thường.

Tên tiểu nhị tiến vào trong phòng tu luyện thu dọn nhìn thấy một tràng này mà trợn mắt há mồm, không thể tin vào mắt mình. Sau khi ly khai Vũ Thành, Diệp Trần không có bỏ mũ rộng vành ra mà cứ để nguyên như vậy thi triển khinh công bay về phía trước.

- Tốt tốt! Rất nhanh! Hiện tại tốc độ của ta có lẽ không hề kém Ô Lương Vũ một chút nào a!

Lúc ở Kim Đỉnh Thành quyết chiến cùng yêu thú, Ô Lương Vũ đã thi triển công pháp Hắc Nha đại pháp là Địa cấp cao giai bí tịch. Môn công pháp này có một đặc điểm là có thể ngưng tụ chân khí thành một đôi cánh chim ở sau lưng, đồng thời cũng có khả năng tăng tốc độ. Điều này khiến cho Ô Lương Vũ dù mới chỉ là võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ nhưng tốc độ còn hơn xa võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ. Hiện giờ Phân Thân Hoá Ảnh của Diệp Trần cũng là công pháp Địa cấp cao giai cùng Hắc Nha đại pháp đồng cấp. Công pháp của đối phương có khả năng tăng phúc cho tốc độ thì Diệp Trần thuần tuý chỉ dùng khinh công cũng đã có được tốc độ như vậy. Theo lý thuyết mà nói thì có lẽ tốc độ của Diệp Trần còn nhanh hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 227: Huyết Dương Hoa

Thấy thế, thần sắc lão giả càng thêm âm trầm:

- Ba người các ngươi cùng tiến lên, không được chủ quan.

- Vâng!

Lưu trưởng lão cùng với hai người thân hình vạm vỡ tạo thành vòng vây hình tam giác vây Diệp Trần vào giữa. Người xuất thủ trước tiên là Lưu Trưởng lão. Bản thân hắn là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, thực lực cao minh hơn trung niên cơ bắp kia không chỉ một bậc. Kinh nghiệm chiến đấu của hắn cũng rất phong phú. Lưu trưởng lão giậm chân một cái, ám kình bộc phát cùng lúc đó hắn há miệng gào thét, tay phải xuất ra chân khí hội tụ thành một đầu rắn cực lớn. Đầu rắn này mở cái miệng rộng của mình, lưỡi thò ra thụt vào, răng nanh sắc bén.

- Vũ kỹ kỳ quái!

Diệp Trần nhíu mày quan sát một màn vừa rồi. Nhưng hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, thân hình loé lên né tránh ám kình của Lưu trưởng lão, đồng thời hắn cũng tung ra một quyền đối chọi với quyền kình của lão. Đầu rắn sụp đỏ, Lưu trưởng lão thổ ra một ngụm máu tươi, bất quá hắn cũng không có bay ngược ra sau. Thân thể hơi nghiêng sang một bên, sau mông hắn chẳng biết xuất hiện một cái đuôi rắn từ lúc nào. Đuôi rắn được hình thành từ chân khí cũng có lân phiến, nó uốn lượn như không ngừng, rồi vèo một tiếng đâm tới lồng ngực của Diệp Trần.

Diệp Trần không hề hoảng hốt bấn loạn. Ngón trỏ tay trai nâng lên hư không điểm một chỉ. Phanh! Đuôi rắn được tạo thành từ chân khí bạo liệt.

- Xà Lân Tí!

Nào có thể đoán được nắm đấm như đầu rắn, cánh tay như thân rắn có chút uốn éo lách sang một bên quấn lấy tay Diệp Trần. Thuận thế một quyền này của Lưu trưởng lão chính diện nện lên ngực của Diệp Trần.

- Quỷ dị, thật là quỷ dị. Giống như không hề có xương cốt.

Diệp Trần bị bức lui về phía sau một bước. Đồng thời tại lúc lực đạo của đối phương vừa hết thì hắn tay phải lại tung ra một quyền kình mang theo quang mang màu vàng đánh tới.

Rắc!

Đối phương vừa rồi khiến cho Diệp Trần cảm giác rằng hắn không có xương nhưng vừa rồi cánh tay của hắn lại phát ra thanh âm của tiếng xương cốt đứt gãy. Lưu trưởng lão kêu thảm một tiếng bắn ngược ra sau.

Trong ba người thì có một người đứng cách Diệp Trần khá xa, thân hình hắn khẽ cong, hai tay đè xuống đất rồi quát lên:

- Cuồng xà loạn vũ!

Ầm ầm! Dưới mặt đất có vô số đầu độc xà cực lớn phá đất chui lên, nếu như bị vây hãm trong xa triều chắc chắn chỉ có chết.

Khoé miệng Diệp Trần nở một nụ cười khinh thường. Ngũ Nhạc Thần Quyền của hắn ẩn chứa được tính thổ. Cho dù là Địa cấp cao giai võ học phát ra chân khí cũng chưa chắc đã hơn được Ngũ Nhạc Thần Quyền của hắn.

- Ngũ Nhạc Ngưng Hình, Phá.....!

Xoay người tung là một quyền, một quyền này của Diệp Trần hãm sâu xuống mặt đất.

Lần động tĩnh này so với tên trung niên vạm võ vừa rồi tạo ra còn lớn hơn. Trong phạm vi vài trăm mét giống như phát sinh động đất. Mặt đất kịch

liệt rung chuyển, trời sập đất nứt, không khí cũng đục ngầu. Điều này khiến cho người ta sinh ra cảm giác thiên không phải là thiên, địa không phải là địa. Ảo giác thật là đáng sợ.

Mắt thường có thể thấy được một đạo quang mang màu vàng từ quyền kình của Diệp Trần bắn xa nhanh chóng hướng tới trung niên vạm vỡ công kích. Đối phương trúng đòn, cả người bắn ngược ra sau, ngửa mặt lên trời phun ra ba ngụm máu tươi.

- Thiếu hiệp coi chừng!

Đột nhiên Chu Bá lớn tiếng nhắc nhở Diệp Trần. Thanh âm dồn dập dị thường.

- Ha ha! Muộn rồi, bị Xà Vương quấn lấy thì cho dù ngươi có thủ đoạn thông thiên đến mấy cũng bị nó biến thành thịt vụn, hài cốt cũng không còn.

Lão giả một mực bất động từ đầu đến giờ cũng không nhịn được mà động thủ.

Hư không gợn sóng, một đạo chân khí bàng bạc, âm lãnh vây xung quanh Diệp Trần ngưng tụ thành một đầu Hắc Lân Cự Xà. Cự Xà có hai đầu. Nửa trên thân thể nhô cao lên không trung, còn nửa dưới thì ẩn dưới mặt đất. Thân thể Cự Xà quấn thành một vòng rồi lại một vòng xung quanh Diệp Trần. Lúc này thân thể Cự Xà bắt đầu thu hẹp lại nhằm quấn chặt lấy Diệp Trần.

Sắc mặt Chu Bá trắng bệch, bất kể là mãng xà bình thường hay là yêu xà đi chăng nữa thì thủ đoạn lợi hại nhất của nó chính là quấn chết đối thủ. Mặc kệ ngươi có lực lượng cường đại cỡ nào, chỉ cần bị nó quấn lấy thì mười thành khí lực cũng chỉ có thể phát huy được hai ba thành. Căn bản là không có sức hoàn thủ.

Thiếu niên áo đen cũng lo lắng nhìn Diệp Trần.

- Thật có lỗi! Vừa rồi chỉ chơi đùa cùng các ngươi mà thôi1

Tinh Ngấn Kiếm rời vỏ, kiếm ý gia trì lên thân kiếm. Diệp Trần chém xuống thân thể Cự Xà một kiếm. Phốc phốc!

Chân khí hình thành Hắc Lân Cự Xà bị chặt đứt. Diệp Trần không nhanh không chậm vừa đi vừa cười nhìn lão giả áo đen.

- Cái gì? Quấn lấy cho ta!

Sắc mặt lão giả đại biến, hai tay cuồng loạn nhảy múa . Hắc Lân Cự Xà bị chia thành hai nửa lại biến thành hai đầu Hắc Lân Cự Xà khác tiếp tục quấn lấy Diệp Trần.

- Trảm!

Diệp Trần cũng không thèm nhìn Hắc Lân Cự Xà mà tuỳ ý đâm một kiếm về phía lão giả. Thân hình lão giả bất động, một khắc sau thì phân thành hai nửa, huyết thuỷ cùng thịt vụn văng tung toé khắp mặt đất.

- Chạy!

Lưu trưởng lão cùng hai trung niên vạm vỡ bất chấp tất cả chạy trốn. Ngay cả lão giả có thực lực mạnh nhất trong đám người cũng bị giết chết. Còn không chạy mau thì chỉ có đường chết. Chỉ cần trở về Tinh Vực Hồ thì chắc chắn có cơ hội diệt trừ bọn hắn.

Diệp Trần lắc đầu, mấy người này cũng không phải hạng người tốt lành gì, lưu lại cũng chỉ là tai hoạ. Ba người chưa chạy được bao xa thì bị kiếm quang xẹt qua người, thân thể chia thành hai nửa.

Chu Bá sững sờ một hồi lâu mới tỉnh lại được, lúc này hắn vội vội vàng vàng lôi thiếu niên áo đen đi tới cung kính nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp. Ta cùng Xà Nhi thiếu gia vô cùng cảm kích.

Thu hồi Tinh Ngấn Kiếm, Diệp Trần nói:

- Cảm kích thì không cần! Ta cũng chỉ nhất thời hào hứng thôi.

- Thiếu hiệp nhất thời hào hứng cứu ta cùng Xà Nhi một mạng. Chu mỗ không có gì báo đáp, kính xin thiếu hiệp nhận lấy cái này.

Chu Bá lấy trừ trong Trữ Vật Linh Giới ra một đoá hoa. Đoá hoa này hình quạt, có tất cả ba cánh hoa màu vàng.

- Huyết Dương Hoa!

Diệp Trần tính cự tuyệt nhưng thấy bộ dạng của đoá hoa thì trong lòng khẽ động. Huyết Dương hoa là một lại linh hoa không quá quý hiếm nhưng nó bình sinh sinh trưởng ở nơi thuần dương chân khí nồng đậm. Công hiệu lớn nhất cũng chỉ là bổ máu dưỡng thân, đền bù khí huyết. Đoá Huyết Dương Hoa này khá lớn, cánh hoa màu vàng cũng đã xuất hiện những chấm đỏ phía dưới. Huyết Dương Hoa này ít nhất cũng phải có tới ba trăm năm hoả hầu. Mà ngàn năm hoả hầu thì cánh hoa sẽ hoá đỏ hoàn toàn, tựa như hồng ngọc vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 228: Tam Đầu Xà. (Thượng,Hạ)

Huyết Dương Hoa ba trăm năm hoả hầu mặc dù không bằng ngàn năm nhưng tổng lại có vẫn tốt hơn. Ngày sau tu luyện Huyết Ma Giải Thể đại pháp bằng vào nó đủ để giải phóng một cánh tay mà không lo ngại gì.

- Đã như vậy, ta xin nhận lấy!

Diệp Trần không cự tuyệt, hắn cứu hai người một mạng, đạt được báo đáp là đương nhiên. Khác nhau ở chỗ là hắn muốn hay không mà thôi.

Nhận lấy Huyết Dương Hoa, Diệp Trần lại hỏi:

- Các ngươi muốn đi Tinh Vực Hồ?

Chu Bá gật đầu:

- Chúng ta lần này đến Vương gia ở Tinh Vực Hồ. Vương gia toạ lạc ở Bàn Xà Đảo. Đại khái còn nửa tháng lộ trình nữa là đến nơi!

Vương gia Tinh Vực Hồ?

Diệp Trần chưa từng nghe nói qua. Nghĩ lại hắn thấy cũng đúng. Tinh Vực Hồ không thuộc bất kỳ quốc gia nào, diện tích của nó chừng mấy trăm vạn dặm, khẳng định ở đó cũng có rất nhiều tông môn gia tốc.

- Thiếu hiệp phải chăng cũng đi Tinh Vực Hồ?

Chu Bá chờ mong nhìn Diệp Trần. Trải qua chuyện vừa rồi, hắn cũng biết được rõ ràng có không ít người không muốn thiếu gia kế thừa lực lượng của gia tốc. Với thực lực của hai người bọn hắn hiện giờ thì không thể nào bảo toàn được mạng sống cho đến khi về đến gia tộc. Nếu có Diệp Trần đi

cùng thì tốt rồi.

Diệp Trần gật đầu:

- Đưa các ngươi đi Tinh Vực Hồ không phải là không thể. Nhưng ta muốn biết ở đâu có Huyết Dương Hoa?

Chu Bá nghe vậy thì vui vẻ nói:

- Vương gia chúng ta ở Hắc Lĩnh Thành chuyên môn gieo trông Huyết Dương Hoa. Bất quá vì một số nguyên nhân mà không có một đoá Huyết Dương Hoa nào có thể vượt qua ba trăm năm hoả hầu.Vương gia nhất mạch chúng ta ở Hắc Lĩnh Thành Tinh Vực Hồ chính là cha truyền con nối gieo trồng Huyết Dương Hoa. Thiếu hiệp không ngại thì đến khi đến Tinh Vực Hồ, ta sẽ nghĩ cách chuẩn bị cho thiếu hiệp một ít Huyết Dương Hoa!

- Vậy thì làm phiền các ngươi rồi. Giá trị của nó quá quý trọng, ta sẽ dùng linh thạch để mua lại.

Trước mắt Diệp Trần cũng không thiếu linh thạch. Mua mấy đoá Huyết Dương Hoa cũng không phải không thể. Chỉ mà không biết Vương gia ở Tinh Vực Hồ có Huyết Dương Hoa ngàn năm hoả hầu hay không thôi.

- Đại ca! Ta tên là Vương Xà, người là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ sao?

Thiếu niên mặc áo đen khâm phục nói.

Diệp Trần cười cười:

- Còn chưa đến. Mới chỉ là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ.

- Bão Nguyên Cảnh trung kỳ mà lợi hại vậy sao. Vậy ngươi nhất định là đỉnh cấp thiên tài ở Nam Trác Vực này rồi.

Vương Xà càng thêm bội phục. Hắn năm nay mười lăm tuổi nhưng cũng chỉ là võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kỳ. Bản thân gặp phải võ giả Bão

Nguyên Cảnh thì không có sức đánh trả. Cho nên sau khi biết được bản thân có thể trở về gia tộc kế thừa lực lượng cường đại thì hắn nhanh chóng đáp ứng. Phụ thân có nói như thế nào cũng không nghe.

Diệp Trần cũng không có nói cho Vương Xà biết năm đó bằng tuổi hắn bản thân mình còn không có mạnh bằng hắn. Hơn nữa Diệp Trần cũng đoán được trên người Vương Xà cất giấu rất nhiều bí mất. Cái hình xăm Ngũ Đầu Xà kia trông rất sống động, khí tức của nó làm cho người ta run sợ. Người bình thường căn bản không cảm ứng được điều này, chỉ có Diệp Trần với linh hồn lực cường đại mới phát giác.

Liên tưởng đến việc những người vừa rồi sử dụng vũ kỹ cũng là mãng xà, Diệp Trần cảm giác Vương gia Tinh Vực Hồ cũng không hề đơn giản.

Tinh Vực Hồ!

Hồ như kỳ danh, giáp mặt với hòn đảo giống như bầu trời đêm đầy sao, nhiều không kể xiết. Trong phạm vi gần kề với Hắc Long đế quốc có tới tận mấy ngàn vạn hòn đảo. Trong phần đông số hòn đảo này thì chỉ có một số nhỏ thích hợp cho nhân loại cư trú ở trên đó. Thêm nữa, ở một vài hòn đảo có hoàn cảnh sống ác liệt, thậm chi có những hòn đảo khá xa với đại lục thì bị yêu thú cường đại chiếm cứ, còn có một số hòn đảo lại có lực lượng quỷ dị, người tiến vào cửu tử nhất sinh.

Bàn Xà Đảo là một hòn đảo thích hợp cho nhân loại sinh sống. Bên trong hồ nước mênh mông, gợn sóng lăn tăn, một chiếc thuyền lớn kết cấu chặt chẽ đang dọc theo con sông mà đi.

Ở đầu thuyền, Diệp Trần dõi mắt trông về phía xa, hư ảnh của từng hòn đảo rơi vào tầm mắt.

-Diệp đại ca, năm nay ngươi tham gia đại hội Tiềm Long Bảng của Nam Trác Vực sao?

Cửa khoang thuyền mở ra, Vương Xà đi tới bên cạnh Diệp Trần.

- Có lẽ sẽ tham gia!

Diệp Trần đáp.

- Ta cũng rất muốn tham gia, đang tiếc thực lực lại không đủ. Nghe nói muốn tham gia thì phải có tu vi Bão Nguyên Cảnh.

Vẻ mặt Vương Xà có phần ước mơ.

- Võ giả Bão Nguyên Cảnh! Có lẽ là thế!

Tiềm Long Bảng có thời kỳ cường thịnh thời thì cũng có thời kỳ suy sụp. Dù sao thì ba năm tổ chức một lần, không thể trông mong vào lần nào cũng xuất hiện một đống thiên tài. Về phần phân biệt sự khác nhau trong đó như thế nào thì có lẽ dùng tư cách tham dự để đánh giá mà thôi.

Trò chuyện trong chốc lát, Vương Xà cảm giác không có việc gì để làm.

- Diệp đại ca, ngươi không biết nhàm chán sao? Chúng ta phải đi thuyền tới nửa tháng nữa mới đến nơi. Sớm biết vậy thì ta đã mang theo Tiểu Hắc bên người rồi.

- Oh! Tiểu Hắc là ai?

-Tiểu Hắc là một đầu yêu thú tứ cấp Song Đầu Xà, phi thường lợi hại. Võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của nó..

Vương Xà tự hào nói.

Diệp Trần kinh ngạc:

- Ngươi có thể khống chế Song Đầu Xà.

-Hình như là thế! Ta cũng không xác định.

Vương Xà có chút mơ hồ nói.

Trên người có hình xăm Ngũ Đầu Xà, có thể khống chế Song Đầu Xà. Khí tức trên người Diệp Trần trở nên gấp gáp, dường như hắn đang nghĩ tới một vấn đề gì đó không tưởng tượng được.

- Vương Xà! Trên người ngươi có hình xăm của Ngũ Đầu Xà. Nó có ý nghĩa gì, ta nhìn phía trên trông giống như là đám mây đi.

- Ngươi nói hình xăm Ngũ Đầu Xà? Cái này đương nhiên không phải đám mây. Ta từ khi sinh ra đã có hình xăm như thế này rồi. Cha ta từ khi sinh ra cũng có một hình xăm Song Đầu Xà. Bất quá trong gia tộc những người có được hình xăm từ khi sinh ra là rất ít.

Vương Xà không có nhiều tâm cơ, thuận miệng nói.

Khục khục!

Chu Bá từ trong khoang thuyền đi ra, nghe được Vương Xà nói truyện thì biến sắc vì thế mà ho nhẹ vài tiếng, hảo ý nhắc nhở hắn không nên nhiều lời.

- Thật có lỗi, Diệp thiếu hiệp, đây chính là bí mật của Vương gia chúng ta. Biết quá nhiều đối với ngươi cũng không phải là một chuyện tốt.

Chu Bá áy náy, ngữ khí thành khẩn nói.

Diệp Trần không ngại nói:

- Là do ta không phải.

Thời tiết ở Tinh Vực Hồ thay đổi thất thường, vừa rồi vẫn còn mặt trời rực rỡ chiếu sáng trên cao, sau một khắc lập tức xuất hiện mây đen rậm rạp. Lôi điện xuất hiện, trên mặt hồ cũng bắt đầu có những cơn sóng cuồn cuộn dâng lên.

Đợi đến khi đợt thời tiết ác liệt này qua đi thì đã đến buổi chiều của ngày hôm sau.

Bầu trời xanh thăm thẳm, một đạo cầu vồng bắt ngang, cảnh tượng đẹp làm cho lòng người cảm thấy thư thái.

Diệp Trần giống như thường ngày vẫn ngồi ở đầu thuyền, hít thở không khí mới mẻ trên hồ nước. Nhưng vào lúc này, thân tàu bỗng nhiên kịch liệt chấn động, bên trên hồ nước không ngờ dâng lên một con sóng lớn, ẩn ẩn trong đó là một bóng đen tiềm phục trong nước.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Phát sinh chuyện gì?

Khách nhân ở trong phòng của mình nhao nhao chạy lên boong tàu, nét mặt tràn đầy sự sợ hãi.

Chân mày Vương Xà hơi nhíu lại, chợt đi đến bên cạnh Diệp Trần nói:

- Diệp đại ca, ta cảm giác được khí tức quen thuộc, hình như là yêu thú loài rắn, nó rất cường đại.

Vương Xà vừa dứt lời thì đầu thuyền lắc lư, mọi người chăm chú nhìn lại không khỏi thét lên.

- Là yêu thú lục cấp Tam Đầu Xà!

- Thảm rồi! Bình thường yêu thú lục cấp ta còn có thể chống đỡ được nhưng yêu thú lục cấp vương giả ta căn bản không thể nào đối phó được.

Ở đầu thuyện chẳng biết từ lúc này đã xuất hiện ba cái đầu rắn cực kỳ to lớn, mỗi một đầu đều vô cùng dữ tợn, đôi con ngươi tản mát ra hồng sắc quang mang. Cái lưỡi thò ra thụt vào dài đến nỗi giống như một thanh trường mâu được phun ra thụt vào bất định, nhìn thấy mà giật mình khiếp sợ.

Diệp Trần đang muốn ra tay thì Vương Xà ngăn lại nói:

- Diệp đại ca, ta đến xem thử....

Không có giống những người khác thần tình đang vô cùng kinh hoảng, Vương Xà bắt đầu trì hoãn đi đến đầu thuyền, ngẩng đầu lên ôn hoà nói:

- Ta gọi là Vương Xà, ta có thể cùng ngươi là bằng hữu không?

Dĩ vãng yêu thú họ rắn gặp hắn cũng không có chủ động công kích, mà nó tựa hồ nghe hiểu được hắn đang nói gì. Cho nên Vường Xà không cho rằng Tam Đầu Xà này sẽ công kích bản thân mình. Hắn một chút phòng bị cũng không có.

Ti ti ti tơ (tí ti)...

Lưỡi rắn phun ra thụt vào tốc độ cực nhanh, Tam Đầu Xà nháy mắt một cái nhìn chằm chằm vào Vương Xà. Thân thể chình xuống dưới giống như muốn ly khai..

- Súc sinh giảo hoạt!

Diệp Trần cảm ứng được Tam Đầu Xà giống như ly khai nhưng thực chất mà muốn phát ra công kích. Không chút nghĩ ngơi, thân hình hắn loé lên, xuất hiện phía trước Vương Xà.

Như Diệp Trần sở liệu, Tam Đầu Xà không có ý tứ rời đi, trong đó có một đầu dùng tốc độ thiểm điện đánh tới.

Một vầng sáng màu vàng kịch liệt vặn vẹo, Diệp Trần nhanh chóng tung ra một quyền nghênh đón.

Oanh!

Hồ nước bạo tạc, mấy cột nước cuồn cuộn bắt thẳng lên trời. Diệp Trần lui về sau một bước, đồng thời cũng để lại dấu chân thật sâu trên bong thuyền.

Tam Đầu Xà cũng không chịu nổi một quyền vừa rồi, nó lắc lư một hồi, choáng váng đến hoa cả mắt.

Boang!

Tinh Ngấn Kiếm được rút ra khỏi vỏ, Diệp Trần liên tiếp chém ra hai kiếm, hướng tới hai cái đầu còn lại của Tam Đầu Xà bổ xuống.

- Vương Xà, ngươi lui về...

Ý định của Diệp Trần là chủ động xuất thủ. Tam đầu Xà tuy là yêu thú lục cấp vương giả nhưng cũng không bằng Âm Phong Lang. Nếu như hắn toàn lực xuất thủ thì có ba phần nắm chắc có thể đánh chết được đối phương. Đương nhiên, đối với hoàn cảnh hiện tại thì Tam Đầu Xà có lợi hơn, rất có thể nó sẽ chạy thoát được.

Vương Xa nghe lời lui về sau, miệng không ngừng lẩm bẩm: Vì cái gì mà nó công kích ta?

Ầm ầm!

Sóng dữ mãnh liệt, Tam Đầu Xà đối mặt với công kích của Diệp Trần khiến nó vô cùng căm tức, cái đầu ở chính giữa hé mở miệng, một đoàn yêu khí màu xanh lam hội tụ ngưng kết thành một quang cầu.

- Nuốt xuống cho ta!

Diệp Trần phi thân lên, Tinh Ngấn Kiếm mang theo mê huyễn kiếm quang đâm trung vị trí cổ họng của đầu xà ở chính giữ. Một kiếm xuất ra, cường hoành kiếm khí bắn tới.

Quang cầu màu xanh sụp đổ, Tam Đầu Xà phát ra tiếng gào thét, sóng âm kịch liệt chấn động mặt hồ, bọt nước văng lên tung toé.

- Quá mãnh liệt. Đây chính là yêu thú lục cấp vương giả. Thế vậy mà lại bị hắn đánh cho chật vật như vậy.

- Nhìn hắn có lẽ chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi a! Chẳng lẽ một đỉnh cấp thiên tài của một siêu cấp tông môn Nam Trác Vực.

- Điều này rất có thể. Không biết bài danh của hắn ở trên Tiềm Long Bảng đứng thứ bao nhiêu.

Đại bộ phận người đi thuyền đến Bàn Xà Đảo đều là võ giả. Trong đó không thiếu võ giả Bão Nguyên Cảnh. Nếu để bọn hắn đối mặt với một kích toàn lực của Tam Đầu Xà thì cho dù là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ cũng chỉ có kết cục bị giết mà thôi. Chính vì thế mà mọi người mới đặc biệt bội phục Diệp Trần.

Tam Đầu Xà dù sao cũng là Tam Đầu Xà, bên trong người cũng có huyết mạch của thượng cổ yêu thú. Một kiếm Cô Phong Tuyệt Sát của Diệp Trần mà không thể nào làm gì được nó. Tam Đầu Xà vẫn như trước, sức chiến đấu vẫn còn rất cường hãn. Một kích tuỳ ý của nó cũng đã khiến cho một bên thuyền nát bấy.

- Thiên Toái Vân!

Diệp Trần há lại có thể để cho nó hung hăng càn quấy, Tinh Ngấn Kiếm giơ lên cao, một kếm chém thẳng xuống .

Phanh!

Tam Đầu Xà không kịp phát động thế công, thân thể khổng lồ dán chặt vào mặt hồ trượt đi ra xa khoảng chừng vài trăm mét. Đầu xà ở chính giữa máu me đầm đìa, nếu chú ý có thể thấy trên có còn lưu lại một vết kiếm thật sâu, cơ hồ đem cái đầu đó chém làm hai.

XIU...UU!!

Phân Thân Hoá Ảnh được thi triển tới mức cao nhất, Diệp Trần nhún người, thân ảnh bắn lên không trung, lập tức xuất hiện phía trên Tam Đầu Xà. Chính một kích tuỳ ý của bản thân cũng có thể làm Tam Đầu Xà bị trọng thương. Nhưng lúc này phía chân trời xa đột nhiên xuất hiện một đạo lưu quang bay vụt đến, trong miệng phát ra âm thanh thanh thuý:

- Kính xin hạ thủ lưu tình!

Thần tình hơi do dự, Diệp Trần thu kiếm lùi lại hơn trăm mét. Rất nhanh một đạo thân ảnh uyển chuyển xuất hiện trên không sau lưng của Tam Đầu Xà. Làm cho người khác kinh ngạc chính là nàng chậm rãi đáp xuống cái đầu bên trái của Tam Đầu Xà.

Người đến là một thiếu nữ, niên kỷ ước chừng mười bảy mười tám tuổi. Tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, đồng dạng với Vương Xà đều mặc quần áo màu đen. Bất quá quần áo của nàng ở mỗi góc cạnh đều xuất hiện tơ vàng, nhìn lại thấy hào phóng vừa vặn phối hợp với dung mạng diễm lệ cùng dáng ngươi uyển chuyển khiến cho người ta có một loại cảm giác thần bí.

Không biết có phải Diệp Trần bị ảo giác hay không mà hắn cảm nhận được trên người đối phương có luồng khí tức giống hệt như Vương Xà. Loại khí tức này là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, vô cùng âm lãnh khủng bố tạo ra uy áp đến tận linh hồn. Thường nhân rất có thể phát giác ra được điều đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 229: Bàn Xà Đảo, Sát Cơ Trong Đêm Tối. (Thượng,Hạ)

- Con rắn này là của ngươi?

Diệp Trần hỏi.

Hắc y thiếu nữ nói:

- Thật có lỗi, nhất thời không có ở gần nó để nó chạy đến đây gây sóng gió.

Diệp Trần nói:

- Ngươi họ Vương!

- Làm sao ngươi biết?

Biểu lộ của hắc y thiếu nữ vô cùng kinh ngạc.

- Trên thuyền này cũng có một người họ Vương, bề ngoài giống như ngươi.

Hơi sững sờ, thiếu nữ dường như nghĩ đến cái gì đó rồi nói.

- Là Vương gia đến từ Hắc Long đế quốc! Có thể cho ta gặp hắn hay không...

- Bây giờ còn chưa được, Vương gia của các ngươi không phải ai cũng hi vọng hắn tới đây!

Vương gia ở Tinh Vực Hồ tuy thần bí nhưng không có nghĩa là nó cường đại. Theo như Chu Bá thì Vương gia ở Tinh Vực Hồ cũng chỉ là Cửu phẩm gia tộc, tại Thiên Phong Quốc đều không coi vào đâu. Nói chung Cửu

phẩm gia tộc cũng sẽ không xuất hiện cường giả Tinh Cực Cảnh, chỉ có bát phẩm gia tộc hoặc tông môn mới có được cường giả Tinh Cực Cảnh trấn thủ. Từ phi Vương gia Tinh Vực hồ này giống như Lưu Vân Tông bị đại địch công kích khiến cho nguyên khí đại thương.

Với thực lực của Diệp Trần hiện giờ, quả thật không cần phải sợ cửu phẩm gia tộc.

Hắc y thiếu nữ vô cùng kiêng kỵ thực lực của Diệp Trần. Thực lực của Tam Đầu Xà thế nào nàng hiểu rõ nhất. Võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của nó. Nhưng Diệp Trần rõ ràng lại có thể khiến cho nó thảm bại chật vật như vậy. Nếu như nàng không tới sớm, chắc chắn đã bị đối phương làm thịt. Vương gia ở Hắc Long đế quốc mời hắn làm hộ vệ thì những người kia trong gia tộc có lẽ không thể làm được gì.

- Ta gọi là Vương Mị, sự tình của Tam Đầu Xà ta xin lỗi. Ta lập tức mang nó ly khai....

Vương Mị lấy từ trong Trữ Vật Linh Giới ra một lọ thuộc phấn, rồi bôi lên chỗ bị thương của Tam Đầu Xà.

- Tự nhiên đi!

Thân hình lập loè, Diệp Trần trở lại thuyền.

Đến khi hắc y thiếu nữ cùng Tam Đầu Xà rời đi thì đội thuyền lại tiếp tục lên đường. Bất quá không khí trên thuyền lúc này vô cùng náo nhiệt. Tam Đầu Xà xuất hiện, mà Diệp Trần có thể dễ dàng đánh lui nó. Rồi chủ nhân của Tam Đầu Xà xuất hiện. Một màn này đều khiến cho mọi người cảm thấy mới lạ rung động.

Vương Xà nhìn qua bóng lưng của hắc y thiếu nữ, huyết mạch trong cơ thể sôi trào không cách nào áp chế nổi. Mà Diệp Trần cảm giác được khí tức của Vương Xà cường đại hơn rất nhiều, linh hồn lực xuyên thấu qua quần áo, hắn có thể thấy được hình xăm Ngũ Đầu Xà thoáng nháy mắt một cái.

- Ngũ Nhạc Ngưng Hình, Ngưng!

Trong phòng ngủ trên tàu, tuy không quá rộng rãi nhung lại thập phần tinh xảo thoải mái và dễ chịu. Diệp Trần chậm rãi duỗi hai tay chăm chú nắm chặt, vầng sáng màu vàng bao phủ xung quanh quyền đầu, điên cuồng vặn vẹo. Nhất là sau khi ngưng tụ thành hư ảnh một ngọn núi thì đại thế trầm trọng dâng lên bao phủ cả phòng ngủ.

Ngọn núi hư ảnh tan biến, Diệp Trần thở dốc ra một hơi.

Thức thứ nhất Ngũ Nhạc Ngưng Hình, rốt cuộc hắn cũng đã luyện đến giai đoạn đại thành. Kế tiếp có thể tu luyện thức thứ hai, thứ ba.

Tuy rằng thức đầu tiên của Ngũ Nhạc Thần Quyền bá đạo hơn thức thứ tư của Bá Quyền nhưng dù sao thì hai bộ quyền pháp cũng không cùng đẳng cấp. Hơn nữa thức thứ nhất không có tu luyện cho tốt thì bốn thức đằng sau tuy cường đại hơn nhưng rất khó phát huy được hết tinh tuý của nó. Thức thứ nhất tu luyện đến cực hạn thì những thức đằng sau tự nhiên được tăng cường thêm uy lực, uy thế vô cùng lớn.

-Ngũ Nhạc Thần Quyền phối hợp thêm với lực lượng của ta, lúc cận thân chiến đấu cũng không sợ đối phương sử dụng vũ kỹ Địa cấp cao giai!

Ở Chân Linh Đại Lục việc luyện thể là vô cùng khó khăn, bí tịch Địa cấp ở Lưu Vân Tông không ít nhưng công pháp luyện thể thượng thừa nhất cũng chỉ là Nhân cấp cao giai. Mặt khác phần lớn các tông môn đều không có Địa cấp luyện thể, Diệp Trần có thể tìm được một bản Địa cấp hạ giai luyện thể Tôi Ngọc Cường Thân bí quyết cũng là do duyên số. Mà cũng nhờ bản Tôi Ngọc Cường Thân bí quyết này mới giúp cho hắn chính thức quật khởi. Từ khi đem Tôi Ngọc Cường Thân bí quyết tu luyện đến nay thì lực lượng của Diệp Trần cũng tăng lên gấp đôi, tiếp cận năm vạn cân sức lực. Trong số võ giả đồng cấp thì có thể nói là khủng bố, cộng thêm Ngũ Nhạc Thần Quyền nữa thì xác thực không sợ đối phương sử dụng vũ kỹ Địa cấp cao giai.

Rầm rầm rầm...

Tiếng đập cửa vang lên, thanh âm Vương Xà truyền đến:

- Diệp đại ca, đã đến Bàn Xà Đảo rồi.

- A! Ta ra liền!

Sửa sang lại quần áo một chút, Diệp Trần nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Trên boong thuyền, Diệp Trần ngẩng đầu lên nhìn, trong tầm mắt hắn xuất hiện một hòn đảo, hòn đảo giống như bàn xà, có tất cả bốn tầng, tầng thứ nhất có ba mươi đầu xà. Bến tàu ở bên cạnh, đội thuyền cập bến đỗ bên cảng tấp nập chằng chịt rất náo nhiệt. Tầng thứ hai và tầng thứ ba là đại lượng công trình kiến trúc nhà ở của dân chúng cùng với khách sạn, quán rượu, cửa hàng. Về phần tầng thứ tư tự thành một thế giới, là một sơn trang đất đai rộng lớn. Trong sơn trang còn có một ngọn núi hình thù kỳ lạ. Đó cũng chính là địa phương cao nhất của hòn đảo.

- Vương gia Tinh Vực Hồ quả thực biết cách hưởng thụ.

Diệp Trần xem chừng Bàn Xà Đảo này có diện tích tới mấy trăm dặm, có thể chiếm cứ được một toà đảo cùng một mảnh lớn hồ vực, xem ra Vương gia quả thực cũng là bá chủ một phương.

Vương xà cũng là lần đầu tiên đi tới Bàn Xà Đảo Tinh Vực Hồ, hắn cả kinh nói:

- Không hổ là địa phương cư ngụ của gia tộc. So với Vương gia ở Hắc Lĩnh Thành chúng ta khí phái hơn rất nhiều.

Diệp Trần nói:

- Đến Bàn Xà Đảo, bọn hắn có lẽ không dám khinh xuất giết ngươi. Nhưng ngươi cũng nên cẩn thận một chút, nhất thiết không được chủ quan.

- Ân! Diệp đại ca nói đúng, bất quá chờ ta kế thừa lực lượng đặc thù của

gia tộc thì cũng không cần phải sợ bọn họ nữa.

Diệp Trần cười cười, hắn đối với Vương gia Tinh Vực Hồ muốn Vương Xà kế thừa lực lượng gì đó không có mấy quan tâm. Dù sao thì với kiến thức của hắn thì còn không biết được có loại lực lượng gì có thể trực tiếp kế thừa. Cái này không bằng không ngừng tích luỹ, khắc khổ tu luyện.

Thuyền rất nhanh đỗ tại bến tàu, phần đông hành khách cũng nhao nhao rời khỏi thuyền.

Tầng thứ nhất đến tầng thứ hai có tám cửa lớn. Mỗi cửa lớn đều cao đến vài chục mét, rộng hai mươi mét. Liên kết giữa các của lớn đều có cầu thang. Đi qua tám cửa lớn thì đã đến tầng thứ hai.

Mà từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba thì cón ba cửa lớn. Muốn đi vào thì ít nhất cũng phải là thương nhân hoặc là võ giả có thực lực không thấp. Người bình thường rất ít khi đến tầng thứ ba.

Tầng thứ ba đi thông đến tầng thứ tư thì chỉ có một cửa duy nhất. Diệp Trần chỉ chỉ vào quán rượu xa hoa nói:

- Ta ở tửu lầu này mấy ngày. Các ngươi có được tin tức Huyết Dương Hoa thì có thể đến đây tìm ta. Nếu lúc đó ta không có mặt thì có thể nhờ tiểu nhị truyền tin tức.

Chu Bá cảm kích nói:

- Diệp thiếu hiệp yên tâm, Chu mỗ sẽ lo liệu ổn thoả.

- Diệp đại ca, chúng ta lên trước nhé

Vương Xà động dạng cảm kích Diệp Trần. Không có Diệp Trần thì bọn hắn không có khả năng bình yên vô sự đến được Bàn Xà Đảo. Lần này phần ân tình của hắn chỉ đành ghi tạc trong lòng, không bao giờ quên.

Diệp Trần gật đầu.

Cùng Diệp Trần cáo từ, hai người tới trước cổng chính, qua nghiệm chứng của hai võ giả thủ vệ, liền có người đi lên thông tri. Qua chốc lát một trung niên thân phận không tầm thường đi tới nghênh đón hai người.

Thấy bọn họ thuận buồm xuôi gió đi vào đại môn, Diệp Trần thu hồi ánh mắt tiến bước đi vào trong quán rượu.

Trên lầu ba của tửu lâu bên cạnh, có hai người đứng ở trên ban công khí phái lộ thiên bao quát nhìn xuống bên người. Một người dáng vẻ gầy lùn, ước chừng chỉ cao tới nửa người kia, tuổi tác ước chừng sáu mươi, trên người toả ra khí tức nguy hiểm. Người còn lại thì hình thể thon dài, làn da trắng nõn, con ngươi dài hẹp hiện ra ánh sáng lạnh, là một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

- Bình nhi, lão Mặc cùng Lưu trưởng lão bọn hắn đã thất bại.

Lão giả gầy lùn khàn khàn nói.

Thanh niên hừ lạnh một tiếng:

- Phế vật vô dụng, một điểm sự tình nhỏ như vậy cũng không làm xong.

Lão giả gầy lùn nhìn xuống dưới đường phố, hắc hắc cười nói:

- Mị nhi có nồng độ huyết mạch là Ngũ Đầu Xà, hơn nữa thêm hắn thì danh ngạch tiến vào cấm địa đã đầy. Bình nhi ngươi muốn như thế nào?

Nghe vậy, sắc mặt thanh niên hiện lên sự giận giữ. Hắn tuy là đại thiếu gia của Vương gia nhưng nồng độ huyết mạnh lại chỉ có Tứ Đầu Xà. Nếu như là trước kia thì danh ngạch tiến vào cấm địa chỉ có một mình hắn. Nhưng hiện giờ lại xuất hiện hai đệ tử Vương gia có nồng độ huyết mạch là Ngũ Đầu Xà. Điều này bảo sao hắn không ảo não cho được. Hắn biết rõ, việc kế thừa lực lượng huyết mạch sẽ lấy được chỗ tốt như thế nào. Cấm địa của Vương gia năm mươi năm mở ra một lần, mỗi lần có hai danh ngạch.

Hơn nữa hắn nghe gia gia cùng Tam cô cô nói thì khi xưa bọn họ chưa

tiến vào cấm địa tu vi mới chỉ là võ giả Ngưng Chân Cảnh hậu kỳ. Sau khi nhận được lực lượng truyền thừa thì trực tiếp đạt tới võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ. Đồng thời do nhận được lực lượng huyết mạch mà có thể vượt cấp khiêu chiến. Có thể nói võ giả cùng giai chính là vô địch.

- Ngày cấm địa mở ra cũng chỉ còn mười ngày. Trong vòng mười ngày này nghĩ cách xử lý hắn. Chỉ cần không có chứng cớ xác thực thì dù người khác biết là ta làm cũng không thể làm gì được ta. Dù sao thì người chết thì cũng đã chết rồi. Người sống vẫn còn cần phải sinh tồn.

Thanh niên hung ác nói. Lão giả gầy lùn liếc nhìn quán rượu bên cạnh âm hiểm nói:

- Người trẻ tuổi vừa đi cùng bọn họ thực lực không kém.

- Tứ gia gia! Người này ta không muốn nhìn thấy hắn nữa.

- Yên tâm, không cần ngươi nói ta cũng sẽ giết hắn. Hơn nữa tam cô cô của ngươi cũng ủng hộ ngươi muốn ngươi tiến vào cấm địa. Không phải là một phần tử trong gia tộc lại vọng tưởng muốn kế thừa lực lượng huyết mạch quả thực là tự tìm đường chết.

Thanh niên nhe răng cười. Ở Vương gia, không phải ai cũng tán thành việc gọi đệ tử ngoại môn tiến vào cấm địa. Ít nhất Tam cô cô có uy vọng trong gia tộc ủng hộ hắn.

Đêm tốn dần dần buông xuống.

Phòng khách trong quán rượu, Diệp Trần lật xem Ngũ Nhạc Thần Quyền, tìm hiểu bước thứ hai. Bên dưới một gã tiểu nhị đang bưng rượu va thức ăn tới thì một đạo thân ảnh thấp bé ngăn ở trước mặt hắn, ý bảo chớ có lên tiếng.

Tiểu nhị tập trung nhìn, thấp giọng kinh hô:

- Tứ lão gia, sao ngươi lại tới đây!

Bóng người thấp bé kia chính là lão giả gầy lùn mà ban ngày ở chung một chỗ với thanh niên gọi là Bình Nhi kia. Lão chính là tứ đệ của gia chủ Vương gia, hắn cảnh cáo nói:

- Không phải chuyện của ngươi, không cần ngươi quan tâm.

Nội tâm tiểu nhị tâm thần bất định, xem bộ dáng Tứ lão thì chỉ sợ muốn đối phó với khách nhân trong phòng khách. Bất quá điều này ở Bàn Xà Đảo cũng chỉ là chuyện thường. Một tiểu nhị như hắn không có dám khoa chân múa tay.

Đi tới trước cửa phòng của Diệp Trần, tiểu nhị khẽ gõ của.

- Thiếu hiệp, rượu và thức ăn của ngài đã được đưa đến!

- Vào đi!

Diệp Trần đáp.

Két két!

Đẩy cửa ra, tiểu nhị kinh hồn táng đảm đi vào. Mà lão giả gầy lùn cơ hồ đi ngay sau tiểu nhị. Nếu như không nhìn kỹ thì không thể nào phát giác được.

- Buông rượu và thức ăn xuống, hỏi hắn có cần dùng gì nữa không.

Lão giả gầy lùn truyền âm nói với tiểu nhị.

Tiểu nhị âm thầm kêu khổ, run rẩy đi tới bên ngoài phòng ngủ nói:

- Thiếu hiệp, ngày còn cần gì nữa không?

- Không cần

Diệp Trần vẫn như trước đắm chìm vào trong tham ngộ.

XÍU...UU!!!

Nhưng vào lúc này lão giả gầy lùn từ đằng sau thoát ra, giơ tay lên ba đầu đại xà màu đen do chân khí tụ thành theo góc độ xảo trá đánh tới Diệp Trần.

Không nhanh không chậm thu hồi lại bí tịch, Diệp Trần nghiêng đầu cười lạnh nói:

- Sớm đã đợi ngươi đến. Phá!

Một quyền đánh ra, ngọn núi hư ảnh màu vàng hiển hiện. Trong chốc lát, khí thế bá đạo bao phủ cả phòng trọ hướng tới lão giả oanh kích.

Ầm ầm!

Quán rượu bị khí thế cường đại làm cho rung động, đồng thời đại xà đen kịt cũng nhạt nhoà tan biến.

- Tiểu tử, còn nữa!

Lão giả gầy lùn nhếch miệng cười, hai tay hư không cuồng vũ, vô số đại xà vừa dài vừa nhỏ xuất hiện bao vây lấy Diệp Trần hình thành xà trận.

- Phân!

Thân hình Diệp Trần run lên, bóng người lắc lư, chân thân dĩ nhiên đột phá vòng vây, xuất hiện trước mặt lão giả gầy lùn. Đồng thời tung ra một quyền.

- Tốt rất nhanh!

Lão giả gầy lùn hoảng hốt, trước người bố trí ra từng đạo chân khí hộ thể. Bình chướng trung tâm có khí kình xà hình khởi động, lăn qua lăn lại, quay cuồng xoay tròn.

Phanh! Phanh! Phanh!

Chân khí hộ thể giống như một tờ giấy mỏng, dưới một quyền của Diệp Trần từng tầng từng tầng một bị nghiền nát. Cuối cùng lão giả gầy lùn phải lấy hai tay ra chống chọi. Thế nhưng mọi cố gắng chỉ là vô nghĩa. Dưới lực lượng kinh khủng như núi đè và vô cùng rắn chắc công kích tới, lão giả gầy lùn cũng bị chấn bay ra ngoài.

Rắc! Vách tường bị nghiền nát, lão giả gầy lùn bị đánh bay ra ngoài đường.

Bá!

Thân hình không hề dứng lại, Diệp Trần nhanh chóng đuổi theo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 230: Hư Ảnh Tam Đầu Xà Khủng Bố. (Thượng)

Trong phòng khách bị tàn phá, sắc mặt tiểu nhị trắng bệch, hỏng bét, hỏng bét. Nếu như tứ lão giả ở trong tửu lâu gặp chuyện không may thì chính ra gặp phải xui xẻo.

Tầng thứ ba Bàn Xà Đảo lúc này vô cùng náo nhiệt. Dù là ban đêm thì vẫn như cũ có rất nhiều người đi lại ngoài đường, đèn đuốc sáng trưng. Lão giả gầy lùn phá vách tường chật vật rơi xuống đất. Trên đường phố, không biết kinh động bao nhiêu người, kể cả võ giả tuần tra của Vương gia.

- Tứ lã gia, ngươi làm sao thế!

Người nào dám ở Bàn Xà Đảo làm càn, mau vây quanh nơi này.

- Có thể đánh bay Tứ lão gia, thực lực quả nhiên khủng bố. Thông tri cho cao thủ trong Vương gia, để cho bọn họ đồng loạt xuất động, tru diệt người này.

Những võ giả tuần tra ở phụ cận vừa hành động thì Diệp Trần một thân áo lam bay đến. Hắn lăng không tung ra một quyền đánh tới lão giả. Quyền thế bá đạo trầm trọng, tựa như cả hư không bị ngừng trệ. Ngọn núi hư ảnh nhanh chóng mở rộng bao phủ lão giả đang kinh hoảng ở bên trong. Cho đến khi lão giả gục ngã thì mới tan biến.

- Tiểu tử ở Bàn Xà Đảo mà dám giết Tứ lão gia của Vương gia, ngươi muốn tìm cái chết sao?

- Tứ lão giả, mấy người chúng ta liên thủ đánh chết hết, miễn cho việc phát sinh sự cố ngoài ý muốn!

- Giết!

Vương gia thân là gia tộc cửu phẩm, khống chế Bàn Xà Đảo và những khu vực xung quanh, tự nhiên có rất nhiều cao thủ mộ danh mà đến. Những người này đều là khách khanh trưởng lão hay thực khách của Vương gia. Lúc này thấy Tứ lão giả của Vương gia gặp nguy hiểm lập tức nhảy ra tương trợ. Trong đó có ba người tự cho rằng tu vi mình đủ cao là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đã nhanh chóng ngăn chặn trước mặt Diệp Trần.

Ba gã võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ liên thủ có thể nói vô cùng cường hãn, hơn nữa Diệp Trần lại ở đang trên không trung, không mượn lực được cho nên tay đấm cũng không đạt đến cực hạn được nên để cho ba người đỡ được. Đương nhiên ba người này cũng không chịu nổi, dưới chân đạp mấy bước lui về phía sau. Đồng thời cũng ngang nhiên giẫm nát mấy phiến đá dưới mặt đất.

- Quyền kình thật cường hãn, người này vô cùng nguy hiểm.

Ba người nhìn nhau, ánh mắt ngưng trọng.

Lão giả gầy lùn thấy vậy trong mắt nổi lên thần sắc đắc ý, ngón tay chỉ về phía Diệp Trần quát:

- Người này đến Bàn Xà Đảo của Vương gia không có hảo ý, bị ta đặt nghi vấn, một lời không hợp liền muốn giết người diệt khẩu. Quả thực không để Vương giả cùng Bàn Xà Đảo vào trong mắt.

Nghe vậy trong mắt mọi người đều loé lên sát khí:

- Các hạ tuy thực lực kinh người nhưng nơi này là Bàn Xà Đảo, không phải nơi mà ngươi có thể càn rỡ làm bừa. Khuyên ngươi hãy nên ngoan ngoãn một chút thúc thủ chịu trói, đi tới Vương gia thỉnh tội.

- Đúng vậy, thúc thủ chịu trói thì có thể lưu lại cái mạng chó của ngươi!

- Tiểu tử, người trẻ tuổi đã có được tu vi như thế thì cần gì phải tự tìm đường chết. Ta đây có một khỏa đan dược khắc chế chân khí. Hiện giờ ngươi nuốt xuống, ta có thể bảo vệ ngươi một mạng.

Thân hình rơi xuống giữa ngã tư đường, Diệp Trần cười lạnh nói:

- Hôm nay các ngươi đều phải chết.

Nếu như Vương gia là gia tộc bát phẩm có cường giả Tinh Cực Cảnh toạ trấn thì Diệp Trần còn kiêng kị, giết người xong liền bỏ trốn, không dám ở lâu. Thế nhưng Vương gia cũng chỉ là gia tộc cửu phẩm, bản thân bọn họ không có thực lực lưu hắn lại. Trong mắt hắn, lão giả gầy lùn và ba người này đều là người chết.

Lão giả gầy lùn quát:

- Cuồng vọng, chờ ngươi rơi vào tay ta, phải cho ngươi chịu khổ một phen để ngươi nhớ cho kỹ, sau này không được ăn nói lung tung.

- Vậy sao!

Chân đạp đất, quyền thế của Diệp Trần tăng vọt, thân hình loé lên, Ngũ Nhạc Thần Quyền thức thứ nhất Ngũ Nhạc Ngưng Hình đánh ra, lao thẳng đến bốn người.

Rắc!

Mặt đường không chịu nổi áp lực của trọng quyền, tầng tầng bạo liệt. Một số võ giả thực lực chưa đủ thì dạt sang hai bên đường đứng nhìn. Có những người thân bất do kỷ ngã vào những công trình kiến trúc đằng sau thất thanh kêu lên đau đớn.

- Phá Sơn Thương!

Thương Giang Trảm Lãng Đao!

- Hổ Phách Vương Quyền!

- Xà Vương Xuất Động!

Đối mặt với một quyền của Diệp Trần, lão giả gầy lùn cùng ba người kia

không dám coi thường. Cả bốn người đều thi triển tuyệt học của bản thân, liên thủ đối kháng với Diệp Trần.

Ầm ầm!

Trên đường cái bộc phát khí thế khủng bổ, kiến trúc công trình ở hai bên đường không ngừng bị tàn phát, ầm ầm sụp đổ. Đá vụn bắn văng tung toé khắp nơi bao trùm vài trăm mét.

- Chạy mau!

- Ôi da! Đây là vì sao chứ?

Trong phạm vi giao thủ của võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ thì đối với phần lớn người dân chính là tai nạn. Cũng may tầng thứ ba của Bàn Xà Đoả đều là là những võ giả có thực lực không kém cư trú. Một ít thương gia cũng được võ giả cao cấp bảo hộ cho nên trong lúc nhất thời không có phát sinh thương vong quá lớn.

Phốc!

Trong bốn người, hai người có thực lực hơi yếu liền thổ huyết. Một quyền vừa rồi của Diệp Trần quá mức kinh khủng. Một quyền kia nhìn như bình thương thế nhưng lại phát ra âm thanh doạ người, lại phảng phất giống như ẩn chứa một ngọn núi thẳng thừng đánh tan công kích của bốn người. Không những thế còn khiến bốn người bị thương.

Lão giả gầy lùn cùng tên còn lại cũng không dễ chịu gì, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

- Ba vị cố gắng kéo dài thời gian, cao thủ Vương gia sẽ tới ngay. Đến lúc đó bóp chết tiểu tử này cũng không cần tốn mấy sức.

Lão giả gầy lùn động viên mất người. Mà ba người ngẫm lại cũng thấy đúng. Đây là Bàn Xà Đảo, là phạm vi thế lực của Vương gia. Đối phương ở đâu đến đây càn quấy, chỉ cần đợi cao thủ đệ nhất đến, như vậy sự tình cũng

không còn gì để nói. Mà bọn hắn lại hữu lực bảo hộ Tứ lão gia của Vương gia, chỗ tốt đang chờ bọn hắn.

- Thứ nhất!

Một quyền đả thương bốn người, thân ảnh Diệp Tràn vẫn chưa có dừng lại, mãnh liệt bắn tới.

- Giết! Đừng cho hắn xông tới.

Bốn người bất chấp thương thế, liên thủ phát ra những kình khí cường hãn.

- Vù!

Phân Thân Hoá Ảnh thi triển một cách linh hoạt, bóng người lắc lư bất định. Chân thân Diệp Trần theo khí lãng lướt đi, đi tới bên trái một người.

- Ah! Ta là khách khanh của Vương gia, ngươi dám giết ta!

Người này lúc trước mắt Diệp Trần tàn nhẫn nhất. Giờ phút này chính Diệp Trần muốn xử hắn đầu tiên, để xem hắn có thể sống sót được hay không.

Phanh!

Không chần chờ một giây phút nào! Diệp Trần tung ra một quyền dũng mãnh nện lên đầu của đối phương. Máu thịt cùng não bộ nát bấy, bắn văng tung toé.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 231: Đệ Thập Nhị Thức, Dung Hợp!

Đối với loại hạ phẩm bảo khí phòng ngự đã tan vỡ Diệp Trần cũng không có hứng thú, tùy ý để chúng rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng đing đương giòn tan, hắn chậm rãi xoay người, chính diện nhìn đối phương.

- Ta dám cam đoan, ngươi sẽ chết rất thảm!

Lão bà tên Vương Phương là một trong hai đại cao thủ Vương gia, thực lực gần với gia chủ đương nhiệm, cũng là đại ca mụ, nhiều năm như vậy trừ đại sự do gia chủ làm chủ, còn chuyện khác đều do mụ phụ trách, do vậy tạo thành tính cách duy ngã độc tôn của mụ, người trên Bàn Xà đảo sợ mụ còn hơn gia chủ, lúc này nghe vậy khuôn mặt trở nên méo mó, hư ảnh ta đầu xà phía sau rú lớn một tiếng lớn.

Vù!

Thân ảnh biến mất, Vương Phương dùng tốc độ kinh người xuất hiện trước mặt Diệp Trần, một chưởng bổ tới.

- Nhanh thật, so với Ô Lương Vũ còn nhanh hơn.

Thần kinh còn chưa kịp thích ứng với loại tốc độ này, Diệp Trần đã vô ý thức đánh ra Ngũ Nhạc thần quyền.

Trong chốc lát, sự lực cuồng bạo màu đen từ bàn tay Vương Phương dâng lên, biến thành dạng hình quạt phóng ra ngoài, khiến mặt đất bị lột bỏ một tầng đất đá, đang ở trung tâm chưởng lực bộc phát, Diệp Trần liên tiếp lui ra sau hơn mười bước, lúc này mới hoàn toàn hóa giải hết lực đạo.

- Chịu chết đi!

Một chưởng đẩy lùi Diệp Trần, Vương Phương sinh ra ý niệm đối phương chả có gì hơn người trong đầu, khí thế như lửa cháy, một chưởng càng mạnh hơn lúc trước đánh ra, không khí chấn động.

Cheng!

Một kiếm quang lóng lánh như ngọc mang theo phong mang kiếm ý cương liệt cực nhanh bắn ra, chém vào hư vô, trong hư vô yên lặng, rõ ràng có thể nhìn thấy được một đạo kiếm khí hình bán nguyệt phá tan tĩnh lặng, dường như đánh nát một mặt gương, mang theo tư thái không gì không phá chém tới.

Phốc một tiếng, chưởng lực bị đánh tan, kiếm khí cũng tan biến.

- Kiếm khách!

Vương Phương nhướng mày, trong nhận thức của mụ, chỉ có kiếm khách mới có kiếm ý, rất hiển nhiên Diệp Trần là một phần tử trong đó.

- Rất đáng tiếc, hôm nay lại có một tên kiếm khách ngã xuống...

Vương Phương nhỏ giọng cười nhạt, dưới thực lực tuyệt đối, kiếm ý cũng chỉ là trò chơi, tiềm lực của Diệp Trần khiến mụ nổi lên quyết tâm giết chết đối phương.

Không chút do dự, Vương Phương vận chuyển chân khí, hai tay hóa thành vô số ảo ảnh, cách không phách tới từng đạo chưởng lực màu đen theo quỹ tích hình quạt bắn tới, hầu như đem cả nửa con đường bao trùm bên trong, thực ra mà nói, chính là bao trùm khu vực trăm thước phía trước mặt, bởi thế trong quá trình này, con đường phía trước nhanh chóng tan vỡ.

- Thiên Toái Vân!

Đối với chưởng lực như thủy triều đánh tới, Diệp Trần giơ cao Tinh Ngân kiếm, một kiếm chém xuống.

Xoẹt!

Chưởng lực bị chia rẽ, một kiếm đánh ra, phía trước dường như có một tòa núi lớn, như một khối đá ngầm vĩnh cửu lù lù bất động.

- Vỡ cho ta!

Thuận theo thủy triều chưởng lực, Vương Phương phi thân mà đến, một chưởng đánh tới kiếm ý hữu chất vô hình, núi cao cũng bị đánh tan, đá ngầm cũng phải vỡ.

- Lão thái bà này quả nhiên lợi hại, hoàn toàn không phải võ giả nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường.

Kiếm thế tan vỡ, Diệp Trần lại đánh ra một kiếm.

Vương Phương thế như chẻ tre, một chưởng tiếp một chưởng đánh ra, hư ảnh tam đầu xà phía sau dường như gia tăng uy thế cùng lực lượng cho mụ.

- Phân!

Lưu lại một đạo chân khí tàn ảnh tại chỗ, Diệp Trần chuyển chân, lách sang phía bên phía Vương Phương, một kiếm đâm ra, kiếm quang mờ ảo.

Đinh!

Cô Phong Tuyệt Sát bị cản lại dễ dàng, ngăn trở một kích này chính là hư ảnh Tam Đầu Xà ở phía sau Vương Phương, một đầu rắn trong đá phi xuống, phòng ngự một kiếm của Diệp Trần.

Tinh Ngân Kiếm đâm vào ba tấc, Diệp Trần lập tức lùi về sau.

Sau một khắc!

Mặt đất lắc lư kịch liệt, cái đuổi của hư ảnh tam đầu xà đập xuống đất, đá vụn bay loạn.

Vương Phương nghiêng người, thần sắc dữ tợn nói:

- Không ai nói cho người, trong võ giả cùng giai, ta và đại ca là vô địch sao?

- Chưa chắc! Đệ thập nhị thức, dung hợp.

Thân hình như lùi mà tiến, Diệp Trần công kích hư ảnh tam đầu xà, tinh ngân kiếm phóng ra ám sắc tinh hoa, mang theo tư thái bỏ qua cự ly không gian một kiếm bổ tới thân thể đối phương.

Không thể không nói, hư ảnh Tam Đầu Xà quá biến thái, Vương Phương không kịp phản ứng. Đến khi nhận ra thì đã có một đầu rắn bị Tinh Ngấn Kiếm đâm xuyên qua đầu.

Phốc! Phốc!

Tinh Ngấn Kiếm mất đi tính chính xác, không thể nào đâm vào chỗ hiểm của Vương Phương mà chỉ trúng vào bờ vai của nàng. Kiếm khí xuyên qua vai nàng chắm sâu xuống dưới đất một lỗ thật sâu.

- Cái gì!

Vương Phương không thể tin nhìn bả vai của mình bị thương.

- Để xem kiếm tiếp theo ngươi có thể tránh được hay không...

Thân thể lăng không chuyển hướng, Diệp Trần rơi xuống bên cạnh một vách tường bị tàn phá, đứng từ trên cao nhìn xuống.

- Không nên đắc ý! Ngươi không thể nào một lần nữa đột phát được phòng ngự của ta!

Vương Phương khẽ cắn môi, hai tay lúc giơ lên lúc hạ xuống, cách không bắn về phía Diệp Trần một đạo ánh sáng màu đen. Phạm vi công kích của đạo ánh sáng này thật lớn, đồng thời nó còn mang theo một tia uy áp linh hồn.

Diệp Trần nhún chân điểm một cái lên vách tường phóng lên trời. Trên không trung xuất hiện sáu chân khí tàn ảnh theo các góc độ khác nhau tập sát Vương Phương.

- Đây là chân thân!

Hư ảnh Tam Đầu Xà có thể cảm ứng được chân thân của Diệp Trần trong phạm vi ảnh hưởng của nó. Chính là thế mà không cần Vương Phương khống chế nó cũng có thể tự động phòng ngự hay công kích.

- Nhìn thấy cũng vô dụng. Cô Phong Tuyệt Sát!

Diệp Trần vốn ẩn nấp ở đằng sau một chân khí tàn ảnh. Khi đuôi rắn quét tới, chân thân liền tránh đi vượt qua cái đuôi của Tam Đầu Xà đâm một kiếm trúng bả vai của Vương Phương. Cũng không phải là hắn không muốn đâm vào chỗ hiểm của đối phương nhưng không biết tại sao mà phản ứng của Tam Đầu Xà quá nhanh. Đầu rắn cũng quá nhiều, hai đầu rắn cùng giáp công khiến cho Diệp Trần phải thay đổi quỹ tích. Một kiếm tất sát cuối cùng biến thành một kiếm kiệt lực.

Máu tươi ứa ra, Vương Phương thiếu chút nữa ngất đi. Song chưởng điên cuồng đánh ra, chưởng lực màu đen không ngừng lan tràn.

Mấy lần biến hoá thay đổi lộ tuyến Diệp Trần lại hữu kinh vô hiểm thối lui về phía sau một khoảng cách an toàn. Chân mày nhíu lại, cái hư ảnh Tam Đầu Xà kia dường như là bất diệt. Hắn muốn giết đối phương rất khó khăn, thậm chí không có cơ hội hạ sát chủ. Hơn nữa hắn có thể chiếm cứ thượng phong chính là nhờ một kiếm Cô Phong Tuyệt Sát dung hợp được thức thứ mười hai vào trong đó, uy lực cùng tốc độ đều bạo tăng. nếu không có đột phát đó thì hắn không thể nào phá nổi phòng ngự của đối phương.

- Khó trách tự xưng là cùng giai vô địch, cũng không phải là lời nói xuông. Hiện tại ta cũng tinh tường được một điểm đối phương có hư ảnh Tam Đầu Xà là do trên người có hình xăm Tam Đầu Xà. Như vậy Vương Xà

trên người có hình xăm Ngũ Đầu Xà, khi hắn kế thừa lực lượng kích hoạt hình xăm thì cũng có thể gọi là hư ảnh Ngũ Đầu Xà. Tam Đầu Xà đã lợi hại như thế rồi thì không biết hư ảnh Ngũ Đầu Xà còn bá đạo đến như thế nào. Mà tầng lớp cao tầng của Vương gia vì cái gì để cho một tộc nhân chi thứ tới kế thừa lực lượng gia tộc. Là vì tiềm lực của Vương Xà?

Trong lòng Diệp Trần cũng đã hiểu rõ, tuy không biết Vương Xà muốn kế thừa loại lực lượng gì nhưng loại lực lượng này về hình thức thì hắn đã biết được. Một khi Vương Xà kế thừa lực lượng thành công kích phát ra hư ảnh Ngũ Đầu Xà, nói không chừng có khả năng trở thành tồn tại vô địch trong đám võ giả cùng giai.

Trong lúc nhất thời Vương gia thần bí khiến cho Diệp Trần rất hứng thú. Đây cũng không phải là một gia tộc cửu phẩm bình thường.

- Hắc Xà Truy Ảnh!

Diệp Trần nhiều lần né tránh công kích, kích thích lửa giận của Vương Phương. Nàng hít sâu một hơi, trên người nổi lên hao quang đen bóng. Cùng lúc đó hư ảnh Tam Đầu Xà ở sau lưng biến mất một đầu rắn, phảng phất như lực lượng của đầu rắn này dung nhập vào cơ thể nàng, theo đó mà chân khí đại tăng. Vương Phương nắm tay thành quyền cách không tung một chưởng về phía Diệp Trần.

Rắc!

Mặt đất rạn nứt, khí kình giống như một con rắn đánh tới. Diệp Trần phát hiện tuy tốc độ của mình nhanh nhưng vẫn bị khí kình hình rắn đuổi kịp và vượt qua. Vội vàng thi triển tuyệt kỹ Hóa Ảnh Bạo trong Phân Thân Hoá Ảnh, ngay lập tức gần trăm chân khí tàn ảnh nổ tung giống như hoa thuỷ tiên đang nở, nhanh đến mức tận cùng.

PHỐC PHỐC...

Kình khí hình xà xuyên thẳng qua chân khí tàn ảnh, từng cái từng cái

một, ước chừng khi nó huỷ diệt hơn phân nửa số chân khí tàn ảnh thì mới bạo liệt lần cuối huỷ diệt thêm mười mấy đạo chân khí tàn ảnh.

Tránh khỏi được phạm vi của vụ nổ, Diệp Trần không hề dừng lại mà hướng tới Vương Phương công kích.

Vừa mới tới gần, trong nội tâm Diệp Trần hiện lên nguy cơ, hắn quyết đoán lui về phía sau.

Trong mấy lần nhát mắt, một đạo chân khí giống như của Vương Phương nhưng so với Vương Phương còn cường đại hơn rất nhiều, phô thiên cái địa bao phủ xung quanh mà đến.

Đám người vây xem liền kinh hô.

- Là Vương gia gia chủ Vương Hằng. Hắn cũng phải ra mặt rồi.

- Vương gia Tam cô cô gặp nguy hiểm, Vương gia đại lão gia không ra mặt thì không còn gì để nói. Ngược lại tên tiểu tử kia cũng vô cùng lợi hại. Cư nhiên có thể hai lần khiến Tam cô cô bị thương. Đây chính là sự tình trước nay chưa từng xảy ra.

- Xem ra vừa rồi tiểu tử kia rút lui chính là sớm biết Vương gia đại lão gia sẽ xuất hiện.

Một chọi một Diệp Trần vẫn có thể miễn cưỡng đánh được. Nếu đánh không lại thì có thể chạy trốn! Dù sao thì Vương gia không có cường giả Tinh Cực Cảnh cho nên không một ai ở Vương gia có thể lưu hắn lại được. Chỉ là riêng bản thân Vương Phương đã lợi hại rồi, hiện tại còn một người nữa còn lợi hại hơn nàng. Nếu như còn tiếp tục ở lại chính là tự gánh lấy hậu quả.

Thân hình lập loè, Diệp Trần biến mất trong tầm mắt mọi người.

Hô!

Cuồng phong xuất hiện, một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt Vương Phương, người này là một vị lão giả trên dưới bảy mươi tuổi.

Khiến người ta kinh dị là sau lưng lão giả này cũng có hư ảnh nhưng không phải là Tam Đầu Xà mà là Tứ Đầu Xà, hình thể so với Tam Đầu Xà ở sau lưng của Vương Phương còn lớn hơn. Không khí quanh người lão giả đều bất động, bình tĩnh không có gợn sóng.

- Tiểu Phương, rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao lại biến thành như thế này?

Vương Phương phẫn nộ nói:

- Tiểu tử kia rõ ràng giết tứ đệ. Ta muốn lột da hắn.

- Tứ đệ bị giết? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lão giả đối với những việc làm gần đây của Tứ đệ không vừa ý . Chẳng những che chở cho Vương Bình mà còn cùng một đám đối địch với chính mình. Hắn chẳng lẽ không biết, bản thân mình là như vậy là vì Vương gia. Chỉ có huyết mạch nồng độ đủ cao mới có thể tạo ra được cường giả. Cái gì gọi là tộc nhân chính chống cũng quá mức ngu muội đi. Hơn nữa trọng yếu nhất chính là khi huyết mạch có nồng độ đạt tới Ngũ Đầu Xà thì có khả năng tiến hoá thành Lục Đầu Xà. Lục Đầu Xà so với Tứ Đầu Xà càng có giá trị. Đây là hắn cũng chính là lý do mà hắn bỏ qua cháu trai mình là lựa chọn một tộc nhân chi thứ. Vương gia muốn quật khởi khôi phục vinh quang ngày xưa thì tầm nhìn không thể nào nhỏ bé được.

Đương nhiên Tứ đệ vẫn là Tứ đệ. Bị người ta giết bản thân hắn không thể nào thờ ơ được.

Ban đêm dần dần buông xuống. Ánh trăng hôm nay rất sáng.

Trên một hòn đảo nhỏ không người ở Tinh Vực Hồ. Diệp Trần tìm được một địa phương tu luyện vô cùng thích hợp. Hắn lấy Kiếm Hình Thảo cùng với bội kiếm của Chiến Vương từ trong Trữ Vật Linh Giới ra. Diệp Trần

thầm nghĩ: Kiếm Ý đã đạt được năm thành rất lâu rồi, hiện tại cũng đã ổn định. Nên vận dụng thời điểm này để cảm ngộ Kiếm Ý.

Tầng thứ tư Bàn Xà Đảo.

Trong đại sảnh sơn trang.

- Đại ca, trong Bàn Xà Đảo cũng chỉ có một mình người là có thể đánh chết được tiểu tử kia, ngươi cần phải vì Tứ đệ mà làm chủ.

Vương Phương thấp giọng nói.

Vương Hằng lại bất đắc dĩ phẫn nộ:

- Sự tình của Tứ đệ ta tự nhiên hiểu. Không thể không nói cái nãy cũng chính là do bản thân hắn muốn chết. Rõ ràng là vô duyên vô cớ ám sát người khác. Đối mặt với loại sự tình này bất luận là võ giả Bão Nguyên Cảnh nào có thực lực đều phẫn nộ. Bất quá hắn giết Tứ đệ, ta cũng không thể chuyện gì cũng không làm, nếu không mọi người ở Bàn Xà Đảo sẽ nghĩ Vương gia chúng ta như thế nào.

Tứ đệ chết cùng với đại tôn tử Vương Bình không thoát khỏi liên quan. Dưới tình huống Vương Hằng nghiêm khắc ép hỏi, Vương Bình mới đem mọi chuyện nói ra, đương nhiên trong đó có giấu diếm chuyện Diệp Trần cùng với Vương Xà có quan hệ. Hắn thuần tuý nói rằng xem Diệp Trần rất khả nghi nên mới kêu Tứ gia gia chủ động đi dò xét. Vương Hằng tuy đã già nhưng mà trí lực cũng không có thoái hoá. Sự tình thật giả trong lời nói của Vương Bình hắn chỉ cần để ý là có thể xem thấu. Sau khi cấm túc Vương Bình, Vương Hằng liền phái người đi điều tra tiền căn hậu quả mới biết được Diệp Trần đã đưa Vương Xà đến Bàn Xà Đảo. Vương Bình và Tứ đệ bởi vì chuyện này mà có ý định âm thầm diệt hắn. Nhưng nào có thể đoán được thực lực của Diệp Trần vượt qua dự đoán của bọn họ, ngược lại khiến cho Tứ đệ mất mạng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 232: Tổ Chức Vây Bắt.

Vương Phương bất bình nói:

- Đại ca, ngươi chuẩn bị như thế nào?

Vương Hằng nói:

- Chuyện này phần sai là ở Tứ đệ, chặt một tay của hắn là được rồi.

- Cái gì? Chỉ chặt một tay. Tứ đệ không phải rằng sẽ chết vô ích sao?

Vương Phương hô to gọi nhỏ, tựa hồ không thể nào tin được quyết định của Vương Hằng.

Vương Hằng quát lên:

- Nếu không phải ngươi cứ khăng khăng che chở cho bọn hắn thì Tứ đệ đâu có bị người ta giết chết. Người chịu trách nhiệm lớn nhất trong chuyện này chính là ngươi chứ không phải ai khác. Phạt cấm túc ngươi một năm không được tham gia vào đại sự của gia tộc.

Vương Phương ngây ngốc, Vương Hằng rất ít khi nổi giận với nàng. Cho dù có giận thì cũng sẽ không trực tiếp thể hiện rõ ràng như vậy. Lúc này bị khí thế của đối phương áp bách, lực lượng huyết mạch cũng không thể nào khống chế. Trên phương diện uy áp về linh hồn lực thì song phương đều bỏ qua thực lực. Lời nói của nàng vốn đã vọt tới yết hầu rồi nhưng phải nuốt xuống.

Vương Hằng không hề quản nàng, liền phân phó người đi điều tra tung tích của Diệp Trần. Chỉ cần hắn vẫn còn ở phụ cận Bàn Xà Đảo thì nhất định tìm được. Tìm không thấy thì đối phương đã rời đi, hắn cũng không xử lý

nữa.

Một lúc lâu sau, Vương Hằng lại nói:

- Truy xét được người này không thể hành động thiếu suy nghĩ. Lập tức chạy về báo cho ta biết.

- Vâng!

Phần đông trưởng lão phụ trách việc này đều lĩnh mệnh rời đi.

Vô Nhân Đảo có diện tích ước chừng mười dặm, trên đảo không có lấy một ngọn núi nào, cả đảo là đồng bằng. Làm cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là trên khu vực phía đông nam của hòn đảo lại có một tiểu sơn cốc. Trên sơn cốc có một thác nước từ trên cao rót xuống đầm nước rầm rầm rung động.

Diệp Trần không nhúc nhích ngồi trong cốc, mắt nhìn về phía nham bích đối diện.

Khối nham bích này cùng với nham bích bình thường không giống nhau bởi vì trên đó có một vết kiếm. Vết kiếm sâu ba trượng, rộng ba trượng, hẹp dài sắc bén, tràn ngập Kiếm Ý cường đại. Cỗ Kiếm Ý này phảng phất giống như có thể xuyên thủng nhân tâm, chém giết linh hồn cho đến khi phá vách tường mà ra.

Kiếm Ý đã tồn tại thật lâu, từ khuya ngày hôm qua cho tới tận bây giờ nhưng vẫn như trước không hề tieu tán. Hơn nữa bởi vì nguyên nhân ẩn chứa Kiếm Ý mà vết kiếm kia lưu lại trên nham bích khiến cho nó đặc biệt cứng rắn. Bình thường Diệp Trần chỉ cần một ngón tay là có thể nhẹ nhàng tạo thành một cái lỗ trên nham bích, nhưng hiện tại chỉ có thể lưu lại dấu tay mờ nhạt mà thôi.

Mà vết kiếm này chính là do bội kiếm Chiến Vương chém ra. Lúc ấy Kiếm Hình Thảo cùng bội kiếm Chiến Vương khẽ lại gần nhau. Một tia Kiếm Ý trong Kiếm Hình Thảo liền dung nhập vào bên trong bội kiếm Chiến

Vương. Cầm bội kiếm Chiến Vương trong tay, Kiếm Ý của Diệp Trần dâng trào, một kiếm chém lên nham bích. Chính vì thế mà lưu lại một đạo Kiếm Ý trường tồn.

Ngày qua ngày, cuối cùng Diệp Trần cũng bừng tỉnh.

- Kiếm Ý thật cường hãn, rõ ràng có thể khiến ta đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế mà quên mất cả thời gian.

Diệp Trần thì thào lên tiếng.

Trong lúc Diệp Trần đang lầm rầm tự nói thì Kiếm Ý trên vết kiếm đang theo gió tán đi.

- Một tia Kiếm Ý đại khái có thể tồn tại hai ngày, hoàn toàn kém xa với Kiếm Ý năm trăm năm không tiêu tán ở Thiên Tiệm Hạp. Bất quá sự so sánh này quá khập khiễng đi. Chuẩn nhất vẫn là một tia so sánh với một tia là tốt nhất. Kiếm Ý ở Thiên Tiệm Hạp quá bá đạo, ngay cả cường giả Tinh Cực Cảnh cũng có thể bị chém chết. Ta hiện giờ đến đó không hề có tác dụng gì. Nếu như Kiếm Ý viên mãn thì có thể đến đó xem một chuyến, tiện thể tìm kiếm mảnh vỡ cuối cùng của bội kiếm Chiến Vương.

Tuy nói không thể tự kiềm chế nhưng một khi gặp nguy hiểm, Diệp Trần vẫn có thể cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại. Vừa rồi hắn cảm giác được Kiếm Ý sắp tiêu tan cho nên mới tự động thanh tỉnh. Về phần thời gian, đối với hắn mà nói xác thực là trôi qua rất nhanh. Dù sao đây cũng là Kiếm Ý Chiến Vương hoặc ít hoặc nhiều đều khiến cho hắn có chút trầm mê.

Cảm ứng trình độ Kiếm Ý của mình, Diệp Trần mỉm cười. Kiếm Ý của hắn đã đạt tới sáu thành. Một cây Kiếm Hình Thảo lại có thể giúp cho hắn lĩnh ngộ được một thành Kiếm Ý, tựa hồ còn dư dả, khoảng cách cách đến bảy thành Kiếm Ý không còn xa. Không biết cây Kiếm Hình Thảo thứ hai có thể giúp cho hắn đột phát đến bảy thành Kiếm Ý hay không. Lúc đó sức chiến đấu của hắn sẽ tăng mạnh, đạt tới trình độ mà ngay cả bản thân Diệp Trần cũng không thể nắm bắt được. Phải biết rằng lĩnh ngộ Kiếm Ý càng về

sau càng khó, mỗi lần tinh tiến một điểm thì sức chiến đấu gia tăng một cách đáng kể. Ban đầu ở phòng đấu giá Kim Đỉnh Thành, vị cường giả Tinh Cực Cảnh kia trong lúc hữu ý vô ý phóng xuất ra Kiếm Ý. Có lẽ còn chưa có đại thành nhưng lại khiến cho người ta cảm giác phát lạnh, giống như tuỳ thời đều có thể chém giết sinh cơ cùng linh hồn của một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh.

Lấy ra gốc Kiếm Hình Thảo thứ hai, không cần Diệp Trần khống chế, một tia Kiếm Ý từ bên trong tự động thoát ra ngoài dung nhập vào bên trong bội kiếm Chiến Vương không trọn vẹn.

- Trảm!

Kiếm Ý một lần nữa cô đọng, Diệp Trần chém một kiếm lên nham bích.

Phốc Phốc!

Một vết kiếm xuất hiện, Kiếm Ý đáng sợ tràn ngập, trường tồn không tiêu tan. Thu hồi bội kiếm Chiến Vương, Diệp Trần nhìn vết kiếm mà xuất ra Kiếm Ý của bản thân cùng tiếp xúc giao phong với Kiếm Ý trên vết kiếm mà cảm ngộ sự huyền diệu ở trong đó.

Mặt trời chiều đã ngả về tây. Thời gian lại lưu động, bên ngoài Vô Nhân Đảo mấy trăm dặm có hai đạo nhân ảnh bay vút đến.

- Cao thủ trong gia tộc từng tra xét hòn đảo này cảm nhận được Kiếm Ý mãnh liệt, hắn hẳn là ở đây.

Vương Hằng nói với Vương Phương.

Vương Phương hung ác nói:

- Lần này xem như làm sao trốn thoát được.

Vương Hằng cảnh cáo nói:

- Ngươi thành thật đứng một bên quan sát là được rồi. Không cho phép

tự động hành sự. Hết thảy để cho ta quyết định.

Vốn Vương Hằng không định để cho Vương Phương đi theo nhưng đối phương khẩn cầu nài nỉ cho nên mới miễn cưỡng đáp ứng. Điều kiện tiên quyết là phải đứng ở bên ngoài xem không cho pháp khoa chân múa tay.

- Ta biết rõ.

Vương Phương rất muốn nhìn thấy bộ dạng Diệp Trần bị chặt đứt một tay. Đối với phần lớn người mà nói thì bị mất một tay chính là sự tình vô cùng thống khổ, không chỉ là thống khổ trên thân thể mà điều này còn khiến cho đối phương mất đi n

Vương Phương bất bình nói:

- Đại ca, ngươi chuẩn bị như thế nào?

Vương Hằng nói:

- Chuyện này phần sai là ở Tứ đệ, chặt một tay của hắn là được rồi.

- Cái gì? Chỉ chặt một tay. Tứ đệ không phải rằng sẽ chết vô ích sao?

Vương Phương hô to gọi nhỏ, tựa hồ không thể nào tin được quyết định của Vương Hằng.

Vương Hằng quát lên:

- Nếu không phải ngươi cứ khăng khăng che chở cho bọn hắn thì Tứ đệ đâu có bị người ta giết chết. Người chịu trách nhiệm lớn nhất trong chuyện này chính là ngươi chứ không phải ai khác. Phạt cấm túc ngươi một năm không được tham gia vào đại sự của gia tộc.

Vương Phương ngây ngốc, Vương Hằng rất ít khi nổi giận với nàng. Cho dù có giận thì cũng sẽ không trực tiếp thể hiện rõ ràng như vậy. Lúc này bị khí thế của đối phương áp bách, lực lượng huyết mạch cũng không thể nào khống chế. Trên phương diện uy áp về linh hồn lực thì song phương đều

bỏ qua thực lực. Lời nói của nàng vốn đã vọt tới yết hầu rồi nhưng phải nuốt xuống.

Vương Hằng không hề quản nàng, liền phân phó người đi điều tra tung tích của Diệp Trần. Chỉ cần hắn vẫn còn ở phụ cận Bàn Xà Đảo thì nhất định tìm được. Tìm không thấy thì đối phương đã rời đi, hắn cũng không xử lý nữa.

Một lúc lâu sau, Vương Hằng lại nói:

- Truy xét được người này không thể hành động thiếu suy nghĩ. Lập tức chạy về báo cho ta biết.

- Vâng!

Phần đông trưởng lão phụ trách việc này đều lĩnh mệnh rời đi.

Vô Nhân Đảo có diện tích ước chừng mười dặm, trên đảo không có lấy một ngọn núi nào, cả đảo là đồng bằng. Làm cho người ta cảm thấy kỳ quái chính là trên khu vực phía đông nam của hòn đảo lại có một tiểu sơn cốc. Trên sơn cốc có một thác nước từ trên cao rót xuống đầm nước rầm rầm rung động.

Diệp Trần không nhúc nhích ngồi trong cốc, mắt nhìn về phía nham bích đối diện.

Khối nham bích này cùng với nham bích bình thường không giống nhau bởi vì trên đó có một vết kiếm. Vết kiếm sâu ba trượng, rộng ba trượng, hẹp dài sắc bén, tràn ngập Kiếm Ý cường đại. Cỗ Kiếm Ý này phảng phất giống như có thể xuyên thủng nhân tâm, chém giết linh hồn cho đến khi phá vách tường mà ra.

Kiếm Ý đã tồn tại thật lâu, từ khuya ngày hôm qua cho tới tận bây giờ nhưng vẫn như trước không hề tieu tán. Hơn nữa bởi vì nguyên nhân ẩn chứa Kiếm Ý mà vết kiếm kia lưu lại trên nham bích khiến cho nó đặc biệt cứng rắn. Bình thường Diệp Trần chỉ cần một ngón tay là có thể nhẹ nhàng tạo

thành một cái lỗ trên nham bích, nhưng hiện tại chỉ có thể lưu lại dấu tay mờ nhạt mà thôi.

Mà vết kiếm này chính là do bội kiếm Chiến Vương chém ra. Lúc ấy Kiếm Hình Thảo cùng bội kiếm Chiến Vương khẽ lại gần nhau. Một tia Kiếm Ý trong Kiếm Hình Thảo liền dung nhập vào bên trong bội kiếm Chiến Vương. Cầm bội kiếm Chiến Vương trong tay, Kiếm Ý của Diệp Trần dâng trào, một kiếm chém lên nham bích. Chính vì thế mà lưu lại một đạo Kiếm Ý trường tồn.

Ngày qua ngày, cuối cùng Diệp Trần cũng bừng tỉnh.

- Kiếm Ý thật cường hãn, rõ ràng có thể khiến ta đắm chìm trong đó, không thể tự kiềm chế mà quên mất cả thời gian.

Diệp Trần thì thào lên tiếng.

Trong lúc Diệp Trần đang lầm rầm tự nói thì Kiếm Ý trên vết kiếm đang theo gió tán đi.

- Một tia Kiếm Ý đại khái có thể tồn tại hai ngày, hoàn toàn kém xa với Kiếm Ý năm trăm năm không tiêu tán ở Thiên Tiệm Hạp. Bất quá sự so sánh này quá khập khiễng đi. Chuẩn nhất vẫn là một tia so sánh với một tia là tốt nhất. Kiếm Ý ở Thiên Tiệm Hạp quá bá đạo, ngay cả cường giả Tinh Cực Cảnh cũng có thể bị chém chết. Ta hiện giờ đến đó không hề có tác dụng gì. Nếu như Kiếm Ý viên mãn thì có thể đến đó xem một chuyến, tiện thể tìm kiếm mảnh vỡ cuối cùng của bội kiếm Chiến Vương.

Tuy nói không thể tự kiềm chế nhưng một khi gặp nguy hiểm, Diệp Trần vẫn có thể cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại. Vừa rồi hắn cảm giác được Kiếm Ý sắp tiêu tan cho nên mới tự động thanh tỉnh. Về phần thời gian, đối với hắn mà nói xác thực là trôi qua rất nhanh. Dù sao đây cũng là Kiếm Ý Chiến Vương hoặc ít hoặc nhiều đều khiến cho hắn có chút trầm mê.

Cảm ứng trình độ Kiếm Ý của mình, Diệp Trần mỉm cười. Kiếm Ý của

hắn đã đạt tới sáu thành. Một cây Kiếm Hình Thảo lại có thể giúp cho hắn lĩnh ngộ được một thành Kiếm Ý, tựa hồ còn dư dả, khoảng cách cách đến bảy thành Kiếm Ý không còn xa. Không biết cây Kiếm Hình Thảo thứ hai có thể giúp cho hắn đột phát đến bảy thành Kiếm Ý hay không. Lúc đó sức chiến đấu của hắn sẽ tăng mạnh, đạt tới trình độ mà ngay cả bản thân Diệp Trần cũng không thể nắm bắt được. Phải biết rằng lĩnh ngộ Kiếm Ý càng về sau càng khó, mỗi lần tinh tiến một điểm thì sức chiến đấu gia tăng một cách đáng kể. Ban đầu ở phòng đấu giá Kim Đỉnh Thành, vị cường giả Tinh Cực Cảnh kia trong lúc hữu ý vô ý phóng xuất ra Kiếm Ý. Có lẽ còn chưa có đại thành nhưng lại khiến cho người ta cảm giác phát lạnh, giống như tuỳ thời đều có thể chém giết sinh cơ cùng linh hồn của một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh.

Lấy ra gốc Kiếm Hình Thảo thứ hai, không cần Diệp Trần khống chế, một tia Kiếm Ý từ bên trong tự động thoát ra ngoài dung nhập vào bên trong bội kiếm Chiến Vương không trọn vẹn.

- Trảm!

Kiếm Ý một lần nữa cô đọng, Diệp Trần chém một kiếm lên nham bích.

Phốc Phốc!

Một vết kiếm xuất hiện, Kiếm Ý đáng sợ tràn ngập, trường tồn không tiêu tan. Thu hồi bội kiếm Chiến Vương, Diệp Trần nhìn vết kiếm mà xuất ra Kiếm Ý của bản thân cùng tiếp xúc giao phong với Kiếm Ý trên vết kiếm mà cảm ngộ sự huyền diệu ở trong đó.

Mặt trời chiều đã ngả về tây. Thời gian lại lưu động, bên ngoài Vô Nhân Đảo mấy trăm dặm có hai đạo nhân ảnh bay vút đến.

- Cao thủ trong gia tộc từng tra xét hòn đảo này cảm nhận được Kiếm Ý mãnh liệt, hắn hẳn là ở đây.

Vương Hằng nói với Vương Phương.

Vương Phương hung ác nói:

- Lần này xem như làm sao trốn thoát được.

Vương Hằng cảnh cáo nói:

- Ngươi thành thật đứng một bên quan sát là được rồi. Không cho phép tự động hành sự. Hết thảy để cho ta quyết định.

Vốn Vương Hằng không định để cho Vương Phương đi theo nhưng đối phương khẩn cầu nài nỉ cho nên mới miễn cưỡng đáp ứng. Điều kiện tiên quyết là phải đứng ở bên ngoài xem không cho pháp khoa chân múa tay.

- Ta biết rõ.

Vương Phương rất muốn nhìn thấy bộ dạng Diệp Trần bị chặt đứt một tay. Đối với phần lớn người mà nói thì bị mất một tay chính là sự tình vô cùng thống khổ, không chỉ là thống khổ trên thân thể mà điều này còn khiến cho đối phương mất đi niềm tin vào tương lai với thân thể không trọn vẹn của bản thân. Điều này đối với sự phát triển về sau có ảnh hưởng rất lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 233: Bảy Thành Kiếm Ý Doạ Khiếp Vương Gia.

Vương Hằng thở dài một hơi, chặt đứt tay của Diệp Trần cũng là quá phận. Xem tình huống lúc đó, nếu như đối phương không giống như mình tưởng tượng thì chỉ cần giáo huấn một chút là được, cũng không cần phải chặt đứt tay của hắn. Nếu không khi không thể giết chết đối phương thì hắn cũng có thể biết được khi chặt một tay của đối phương sẽ gặp phải sự trả thù đáng sợ như thế nào.

Tốc độ của hai người cực nhanh, chỉ chốc lát là đã tới gần Vô Nhân Đảo.

Ông!

Đột ngột!

Một cỗ Kiếm Ý kinh khủng phóng lên trời, tràn ngập tứ phương, không khí như có như không cấn động.

- Bảy thành Kiếm Ý.

Trong sơn cốc Diệp Trần bồi hồi mừng rỡ nói.

Kiếm Ý đột phá tới bảy thành, Diệp Trần nhanh chóng phát giác, Kiếm Ý vốn chỉ là hư vô nhưng hiện giờ giống như đã ngưng tụ thành hình. Từ vô hình vô chất hóa thành hữu hình. Đương nhiên với cường độ linh hồn lực cường đại của hắn thì chỉ cần sinh ra một chút cảm ứng thôi thì có thể quan sát được những biến chuyển của Kiếm Ý dù là nhỏ nhất.

Thoáng tiếc nuối, Diệp Trần nhìn Kiếm Ý Chiến Vương ẩn chứa trong Kiếm Hình Thảo dần dần suy yếu đi. Nếu như nói luồng Kiếm Ý chiến vương thứ nhất khiến cho hắn có thể đột phá từ Kiếm Ý năm thành lên Kiếm Ý sáu thành. Mà luồng Kiếm Ý thứ hai cũng miễn cưỡng giúp cho hắn đột

phá lên bảy thành. Giờ phút này cho dù là có luồng Kiếm Ý Chiến Vương thứ ba thì cũng rất khó có khả năng đột phá thêm. Tối đa cũng chỉ có thể củng cố thêm Kiếm Ý của bản thân mà thôi.

Bất quá Kiếm Ý bảy thành đã là đủ đối với Diệp Trần. Diệp Trần lúc này mới biết rằng trước kia bản thân mình đã đánh giá quá thấp sự đáng sợ của Kiếm Ý. Kiếm Ý bảy thành không chỉ có mang lại hiểu quả tăng phúc lực công kích mà còn có thể khiến cho đầu óc của Diệp Trần thêm thông suốt. Trước kia có một số chỗ tối nghĩa không thể nào hiểu được thì tại thời điểm Kiếm Ý đột phát lên bảy thành khiến cho Diệp Trần bừng tỉnh. Như tuyệt chiêu cận chiến Cô Phong Tuyệt Sát, giờ phút này hắn tự nhiên có thể dung hợp được thức thứ mười ba, đạt đến trình độ viên mãn. Thiên Toái Vân cũng hoàn mỹ dung hợp đệ tam thức, uy lực được nâng cao một bước lớn.

Tổng thể mà nói, Kiếm Ý bảy thành trực tiếp gia tăng ba thành lực công kích. Không những thế còn gián tiếp tăng hai thành lực công kích, tổng cộng là năm thành. Đây là một điều đáng sợ.

- Đinh!!

Tinh Ngấn Kiếm rời khỏi vỏ, Kiếm Ý của Diệp Trần dâng lên, một kiếm hóa thành Thiên Lam Quang Trảm.

Rắc!!

Sơn cốc bị một kiếm phân thành hai một đường thẳng tắp, tạo thành một khe nứt. Một kiếm này so với trước kia hoàn toàn bất đồng, Diệp Trần rõ ràng cảm nhận được Kiếm Ý từ lỗ hổng kia đọng lại trong vài lần hô hấp mới tan biến đi. Phải biết rằng thường ngày chiến đấu, Kiếm Ý của hắn cũng không có cô đọng lại dù chỉ là trong nháy mắt.

- Tốt! Tìm hiểu Kiếm Ý Chiến Vương cũng giúp cho ta lĩnh ngộ ra một tia Bất Hủ Chi Ý. Mặc dù chỉ là một tia nhưng đối với kiếm khách là một điều vô cùng ý nghĩa.

Chỉ đơn thuần là lĩnh ngộ Kiếm Ý cô đọng trong Kiếm Hình Thảo không đủ để lĩnh ngộ ra Bất Hủ Chi Ý nhưng Diệp Trần còn có mảnh vỡ bội kiếm Chiến Vương. Tuy không trọn vẹn nhưng dù sao thì nó cũng đã có lịch sử năm trăm năm, trên đó vẫn còn lưu lại một tia tinh thần Kiếm Ý của Chiến Vương.

- Ân! Có người!!

Theo lỗ hổng, Diệp Trần phát hiện ra cách đó hơn mười dặm có hai đạo thân ảnh đang đứng trên hư không.

- Đi mau! Kiếm Ý của người này lại có thể khủng bố như vậy, võ giả dưới Tinh Cực Cảnh không còn ai là đối thủ của hắn nữa!

Vương Hằng hoảng hốt, hắn là gia chủ Vương Gia, bản thân kế thừa lực lượng của huyết mạch Tứ Đầu Xà. Bản thân hắn chưa có từng tự xưng mình là võ giả vô địch cùng giai, tất cả từ đầu đến giờ đều là người khác gọi hắn như vậy. Mà hắn biết rõ tại Nam Trác Vực này vẫn có một ít võ giả Bão Nguyên Cảnh có khả năng đánh bại hay thậm chí đánh chết hắn, chứ đừng nói đến cả Chân Linh Đại Lục hoặc là những vừng biển rộng lớn bát ngát quanh Chân Linh Đại Lục.

Thiên hạ này quá rộng lớn, cái gọi là võ giả vô địch cùng giai cũng chỉ có thể sinh ra ở trong một phạm vi nhất định. Nếu như có ai dám tự xưng trong thiên hạ này cùng giai vô địch thì hắn chính là một kẻ điên.

Vương Phương há mồn, không biết nên nói cái gì cho phải. Thẳng đến khi Vương Hằng hét lên một tiếng, lúc này nàng mới tỉnh ngộ, tâm lý hoảng loạn quay ngược lại theo sát sau lưng Vương Hằng.

Vèo!

Hai người thân là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, trên người lại có lực lượng huyết mạch. Tốc độ nhanh không thể tưởng nổi. Trong nháy mắt đã đi ngót một dặm đường.

- Xem ra bọn chúng bỏ chạy cũng rất nhanh.

Diệp Trần cười lạnh một tiếng, bản thân hắn cũng không có ý tứ đuổi theo. Hiện tại hắn giết Vương Phương cũng chỉ cần một kiếm. Giết Vương Hằng ước chừng cần tốn chút ít công phu. Nhưng tuyệt đối cũng không có quá gian nan. Chỉ là giết hai người bọn họ, Vương gia sẽ sụp đổ, đối với việc Vương Xà chuẩn bị kế thừa lực lượng huyết mạch là một chuyện không tốt.

Đối với điều có thể uy hiếp tới bản thân thì Diệp Trần sẽ không có nhân từ nương tay. Ví dụ như Nguyên Tông Bác, thực lực của hắn không ra hồn nhưng sau lưng hắn lại có Thiên Ưng Lâu là một thế lực cường đại. Không giết hắn, ngày sau tất có hậu hoạn. Mà Vương gia bất quá cũng chỉ cửu phẩm gia tộc. Trong tộc ngay cả một gã cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không có, sự uy hiếp đối với hắn cũng rất nhỏ.

Đương nhiên, điều kiện là Vương giả phải biết phân biệt tốt xấu, nếu không khó tránh khỏi việc đại khai sát giới.

- Đã qua bốn ngày! Không biết Chu Bá có thể kiếm được Huyết Dương Hoa hay không.

Kiếm Ý tăng lên không có nghĩa là sức chiến đấu của bản thân tăng lên. Vốn liếng của hắn hiện giờ chính là có thể thi triển Huyết Ma Giải Thể, dưới tình trạng liều mạng Diệp Trần có thể bộc phát lực chiến đấu vô cùng đáng sợ.

Phân Thân Hóa Ảnh nhẹ nhàng thi triển, Diệp Trần nhanh chóng chạy tới Bàn Xà Đảo.

Đại Sảnh Vương gia.

- Cái gì? Hắn chạy tới Bàn Xà Đảo.

Sắc mặt Vương Hằng đại biến, chợt cười khổ nói.

Vương Phương không có cái tư thái tâm cao khí ngạo như lúc trước nữa,

lúc này nàng cắn răng nói:

- Hắn nếu đến Vương gia trả thù, ta cùng hắn liều mạng. Dù sao, đây cũng là do ta gây ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 234: Huyết Dương Hoa Ba Ngàn Năm Hỏa Hầu.

Vương Hằng chán nản ngồi xuống nói:

- Ngươi lấy gì cùng hắn liều mạng? Ta thường nói các ngươi trong thiên hạ này còn có rất nhiều người giỏi hơn chúng ta rất nhiều. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, đừng tưởng rằng có một chút lực lượng huyết mạch kế thừa có thể khinh thường võ giả cùng giai, hiện tại đã biết hậu quả chưa! Trước kia ta để cho thuộc hạ đi tìm người đệ tử gia tộc ở các chi thứ có nồng độ huyết mạch cao để kế thừa lực lượng huyết mạch. Điều đó cũng chỉ vì muốn Vương gia chúng ta ngày càng cường đại hơn, mau chóng khôi phục lại vinh quang ngày xưa. Nhưng các ngươi hết lần này tới lần khác cùng ta đối nghịch, cho rằng đệ tử chi thứ không đủ tư cách. Các ngươi phải biết một chân lý ở Chân Linh Đại Lục, cường giả vi tôn. Trong mắt những gia tộc cường đại chúng ta cũng chỉ là một bầy kiến hôi, nháy mắt có thể tiêu diệt!

Vương Phương yên lặng không nói.

Lúc này một gã chấp sự đi tới.

- Gia chủ, hắn vẫn chưa có đi! Hiện tại đang ở trong tửu lâu.

- Đang ở trong tửu lâu?

Vương Hằng sững sờ, sắc mặt vui mừng, sự tình có lẽ có biến chuyển, liền vội vàng nói:

- Thông tri cho tất cả hạ nhân không được ai đến quấy rầy hắn. Ai dám quấy rầy giết chết không cần luận tội.

- Vâng!

Lầu hai tửu quán.

Tiểu nhị của bổn điếm nơm nớp lo sợ, ngây ngốc đứng ở một bên không dám có một cử động nhỉ. Nhất là những lúc mang thức ăn lên cho Diệp Trần thì hắn lại càng sợ hơn.

Hai đầu gối mềm nhũn ra, quỳ trên mặt đất mà lết đến, lắp bắp nói:

- Thiếu hiệp, kính xin tha mạng. Tiểu nhân cũng chỉ bất đắc dĩ....

Diệp Trần vung tay lên, nói:

- Không liên qua đến các ngươi, cứ chuẩn bị tốt đồ ăn thức uống cho ta.

- Dạ vâng ạ!

Tiểu nhị cùng chưởng quầy trút được gánh nặng, vội vàng chạy xuống lầu chuẩn bị thỏa đáng.

Uống một ngụm trà, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Mấy ngày hôm trước ta không có ở đây, không biết Chu Bá có tìm ta hay không. Không biết có nên đến thăm Vương Gia một lần không nhỉ.

Diệp Trần đang muốn rời đi thì đột nhiên thấy Chu Bá xuất hiện, hắn cười nói:

- Chu Bá! Ở đây!

- Diệp thiếu hiệp!

Chu Bá cũng không có từ cửa chính mà đi lên, trực tiếp phi thân lên lầu, đứng đối diện với Diệp Trần.

Hắn lấy từ trong Trữ Vật Linh Giới ra ba đóa Huyết Dương Hoa, mỗi một đóa tối thiểu là hai trăm năm hỏa hầu. Trong đó có một đóa đạt tới bốn trăm năm, toàn bộ bông hoa là một màu đỏ.

Chu Bá xin lỗi nói:

- Không biết ba đóa này có đủ cho thiếu hiệp dùng hay không. Ta cùng Xa nhi mới tới gia tộc cũng chỉ có thể lấy được chừng này.

Chu Bá đối với tin tức của Vương Gia bế tắc nên cũng không biết Diệp Trần cùng với tam cô cô của Vương Gia đại chiến một hồi, không những thế còn giết tứ lão gia của Vương Gia.

Diệp Trần nhíu mày nói:

- Nói thật! Ba đóa Huyết Dương Hoa này cộng lại tương đương với tám trăm năm hỏa hầu. Nhưng điều đó không có nghĩa là có thể đánh đồng với một đóa Huyết Dương Hoa tám trăm năm. Dưới tình huống bình thường, mười đóa Huyết Dương Hoa bốn trăm năm hỏa hầu chưa chắc bằng một đóa Huyết Dương Hoa tám trăm năm. Bất quá hắn cũng biết năng lực của Chu Bá có hạn, có thể mang cho hắn ba đóa đã là toàn lực rồi.

- Xem ra, ta vẫn phải đến Vương Gia một chuyến, ít nhất trước tiên thu tiền lãi. Đến Vương Gia phải kiếm mấy đóa ngàn năm mới được.

Trong nội tâm Diệp Tràn hiện lên tính toán.

Vượt qua dự kiến của Diệp Trần chính là lúc hắn đi tới sơn trang của Vương Gia cũng không có gặp phải bất cứ sự cản trở nào. Đứng trước đại sảnh nguy nga hùng vĩ, Diệp Trần yên lặng đứng đó.

Vẻ mặt Vương Hằng mỉm cười, kì thực giống như cười khổ hơn, nói:

- Tại hạ là Vương Hằng, là gia chủ vủa Vương Gia. Không biết tên tuổi của thiếu hiệp.

- Họ Diệp!

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Diệp thiếu hiệp! Tứ đệ của ta ám sát ngươi, hắn không đúng. Ngươi

giết hắn xem như là huề. Kế tiếp tam muội không phân biệt tốt xấu cũng muốn giết ngươi, Vương mỗ ở tại đây nguyện ý muốn đền bù tổn thất này.

Diệp Trần cười thâm ý nói:

- Ta hình như từng nhìn thấy qua gia chủ cùng với lệnh muội đi qua một tiểu đảo không có tên. Không biết có việc này không?

- Khục! Khục!

Sắc mặt Vương Hằng xấu hổ nói:

- Thật sự là có việc này!

- Rất tốt! Người thông minh không nói chuyện lòng vòng. Vương Xà và Chu Bá tiến nhập vào Vương Gia, bản thân bọn họ cũng là người của Vương Gia. Bản thân ta cũng không muốn xen vào chuyện nhà người khác. Nhưng lệnh muội thật sự là muốn giết ta, không biết Vương Gia sẽ làm gì để bảo trụ lệnh muội?

Kiếm Ý đáng sợ không chỉ có mỗi việc là tăng phúc lực công kích mà chỗ đáng sợ nhất của nó chính là lực sát thương vô hình. Chém giết hư vô cũng không phải là một lời nói suông, mà quả thật điều đó đã được chứng minh. Kiếm Ý khi chưa lĩnh ngộ được đến cảnh giới cao do một số tạp niệm tâm ma mà không thể nào chém giết người hư vô. Nhưng khi Kiếm Ý đạt tới cảnh giới cực cao thì không có gì có thể ảnh hưởng đến ngươi chém giết người hư vô. Hay nói cách khác, đến lúc đó nếu ngươi có thiện tâm thì có thể giúp người khác chặt đứt tâm ma, tạp niệm, trợ giúp hắn tu luyện. Nhưng nếu ngươi có ác ý thì chỉ cần một kiếm cũng có thể tiêu diệt người đó đến hồn phi phách tán. Nếu như không có bản lĩnh thông thiên, tu vi cái thế, tinh thần cùng ý chí không đủ cường đại thì không thể nào ngăn cản được Kiếm Ý giết người.

Đương nhiên, Diệp Trần vẫn chưa có đạt tới loại cảnh giới khủng bố đó. Chỉ là nếu hắn muốn cũng có thể dùng Kiếm Ý tấn công linh hồn của người

khác, nếu không có ý chí cường đại thì không thể nào ngăn cản được Kiếm Ý của Diệp Trần.

Không hề muốn dây dưa vấn đề này, Diệp Trần đi thẳng vào vấn đề thỏa hiệp.

- Ta cần Huyết Dương Hoa, hỏa hầu càng cao càng tốt. Số lượng có nhiều hơn một chút cũng không sao....

- Huyết Dương Hoa?

Vương Hằng thở phào một hơi, hắn còn tưởng rằng Diệp Trần muốn đưa ra điều kiện gì khó giải quyết, trong thâm tâm cũng đã chuẩn bị tâm lý đón nhận. Nhưng hắn không thể tưởng tượng được đối phương chỉ cần Huyết Dương Hoa. Ở bên ngoài, Huyết Dương Hoa có thể quý hiếm nhưng đối với Vương Gia của hắn mà nói thì cũng không tính là hiếm. Bởi vì vấn đề thể chất cho nên từ xa xưa Vương Gia qua nhiều thế hệ vẫn luôn gieo trồng Huyết Dương Hoa.

Vương Hằng cẩn thận từng li từng tí nói:

- Huyết Dương Hoa rất khó nuôi trồng, đại bộ phận đều qua năm trăm năm là chết, có thể sinh trưởng đến tám trăm năm thì trong một vạn gốc cũng không có nổi một. Sinh trưởng đến ngàn năm thì lại càng thưa thớt. Trước mắt trong vườn của Vương Gia cũng chỉ có ba đóa Huyết Dương Hoa ngàn năm. Nếu như thiếu hiệp không ngại thì có thể cùng với ta đi tới vườn hoa một chuyến.

- Cũng tốt!

Đối với thuyết pháp của Vương Hằng, Diệp Trần cũng không có phản bác. Người có sinh mạng, thực vật cũng có sinh mạng. Không phải nói rằng chờ thêm một ngàn năm là một gốc Huyết Dương Hoa trở thành Huyết Dương Hoa ngàn năm. Nếu như thế thì khắp nơi trên Chân Linh Đại Lục này nơi nơi đều có linh hoa ngàn năm, thậm chí vạn năm. Cái này cũng không

thể đòi hỏi quá cao được.

Vườn hoa của Vương Gia nằm ở phía sau sơn trang, chiếm diện tích mười dặm, phóng tầm mắt nhìn lại, khắp nơi nơi, trên mặt đất đều là linh hoa khoe màu đua sắc. Trong đó bắt mắt nhất chính là vườn hoa ở trung tâm, ở đây toàn bộ gieo trồng Huyết Dương Hoa, số lượng không thể nào đoán biết được.

Đi vào trong vườn hoa gieo trồng Huyết Dương Hoa, Diệp Trần dùng linh hồn lực dò xét, lập tức phát hiện ra mười gốc Huyết Dương Hoa có tám trăm năm hỏa hầu. Không nói hai lời, Diệp Trần đạp không tới chụp lấy, mười gốc Huyết Dương Hoa cứ như thế mà thoát ly mặt đất nằm trong tay Diệp Trần.

Vương Hằng lấy từ trong Trữ Vật Linh Giới ra mười hộp ngọc, đưa cho Diệp Trần nói:

- Đây là hộp ngọc đặc biệt dùng để cất giữ Huyết Dương Hoa. Nó có thể bảo tồn nguyên khí, kéo dài sinh cơ.

- Cảm ơn!

Diệp Trần cũng không có khách khí, nhận lấy hộp ngọc rồi cất Huyết Dương Hoa vào trong. Sau đó hắn tiếp tục tìm kiếm.

Vườn Huyết Dương Hoa chiếm một phần ba diện tích của toàn bộ khu vườn ước chừng trên dưới ba dặm. Mà khoảng cách này đối với võ giả Bão Nguyên Cảnh mà nói chỉ cần mười lần nháy mắt là có thể đi qua. Mà ở kiếp trước của Diệp Trần nếu như muốn trồng hoa trong diện tích này người bình thường phải đi bộ hơn một tiếng đồng hồ mới có thể đi hết cả khu vườn.

May mắn là Diệp Trần có được linh hồn lực cường đại, phạm vi bao trùm cũng lên tới ba dặm. Hắn chỉ cần dụng tâm để ý thì không có một gốc Huyết Dương Hoa ngoài tám trăm năm nào có thể ẩn nấp được. Điều này khiến cho Vương Hằng giật mình, trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót.

Vương Gia có phương pháp đặc biệt dùng để nuôi dưỡng, thúc đẩy Huyết Dương Hoa phát triển nhưng muốn thúc đẩy tới tám trăm năm hỏa hầu là điều rất khó khăn. Nếu như không có sinh mệnh lực cường đại thì một gốc Huyết Dương Hoa khi thúc đẩy sinh trưởng đến năm trăm năm liền dần dần mất đi sinh cơ, dược hiệu sảm sút vô cùng.

- Như vậy cũng tốt, hắn thỏa mãn thò Vương Gia ta mới có thể bình an!

Sở dĩ để cho Diệp Trần đến vườn hoa là do Vương Hằng lo sợ đối phương không hài lòng.

Mà bên kia, Diệp Trần vẫn không ngừng dùng linh hồn lực dò xét. Lúc này con mắt hắn sáng ngời, giữa ngàn vạn gốc Huyết Dương Hoa, có một gốc toàn thân huyết hồng đứng sừng sững ở đó. Rõ ràng đã đạt tới ngàn năm hỏa hầu.

- Thu!....

Thả ra một luồng chân khí, gốc Huyết Dương Hoa ngay lập tức tới tay Diệp Trần, hắn nhanh chóng cất gốc Huyết Dương Hoa này vào trong hộp ngọc.

Vương Hằng cười nói:

- Lần trước tới kiếm tra, cũng chỉ có thể tìm được ba gốc Huyết Dương Hoa ngàn năm. Bởi vì sau khi Huyết Dương Hoa rời khỏi mặt đất rất dễ mất đi nguyên khí mà lúc đó ta cũng không có cẩn thận nên bây giờ chỉ còn có hai gốc.

Diệp Trần nói:

- Ngươi yên tâm, Huyết Dương Hoa đến tay, sự tình của ta với Vương Gia cũng coi như không có gì.

- Lời Diệp thiếu hiệp ta tự nhiên tin tưởng!

Nghe Diệp Trần nói như vậy, Vương Hằng cũng cảm thấy thoải mái. Lúc này hắn phát hiện đối phương rất dễ thân cận, cũng không có vẻ vênh váo hung hăng. Mà biểu hiện cũng không có giả bộ. Bất quá đây lại là loại người đáng sợ nhất. Không gây sự với hắn là tốt nhất, nếu không may giây vào hắn thì sẽ phải nhận lấy sự phản kích vô cùng mạnh mẽ. Trong thâm tâm Vương Hằng cảm thấy vô cùng may mắn, sự tình kịp thời cứu vãn, vẫn chưa có phát sinh kết quả xấu nhất.

Ba gốc Huyết Dương Hoa ngàn năm đến tay, tăng thêm hai mươi sáu gốc Huyết Dương Hoa tám trăm năm hỏa hầu, lúc này Diệp Trần cũng cảm thấy mỹ mãn. Nhiều Huyết Dương Hoa như vậy, đủ để hắn thi triển Huyết Ma Giải Thể nhiều lần.

Võ giả dưới Tinh Cực Cảnh, có thể triệt để không bại bởi tay người khác đúng thật là không nhiều. Có thể nói, dưới Tinh Cực Cảnh không sợ bất cứ kẻ nào. Đương nhiên, không đến thời điểm sinh tử tồn vong thì tốt nhất không nên dùng Huyết Ma Giải Thể. Dù sao thì tác dụng phụ của nó cũng quá lớn. Ngoài ra Huyết Ma Giải Thể là môn công pháp độc môn của Huyết Ma Chân Nhân - một trong một trăm lẻ tám đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáo.

Nhìn vườn hoa không còn có mấy gốc Huyết Dương Hoa tám trăm năm hỏa hầu, Diệp Trần cũng không có ý định tiếp tục thu lấy. Dù sao cũng không nên tiệt đường của người khác. Bất quá, ngay lúc hắn định ly khai thì đột nhiên kinh nghi một tiếng.

- Diệp thiếu hiệp! Có chuyện gì thế?

Vương Hằng khó hiểu nói.

Bá!

Diệp Trần cũng không có trả lời, thân hình khẽ động, trực tiếp rơi vào trong vườn hoa, dụng linh hồn lực cảm ứng. Từng đoàn khí tức màu vàng từ trong bùn đất truyền đến, ở bên trong một khu vực rất nhỏ, số lượng Huyết Dương Hoa tương đối dày đặc. Hỏa hầu so với tổng thể cả vườn hoa thì cao

hơn một bậc. Có lẽ do diện tích vườn hoa quá lớn, cộng với việc Huyết Dương Hoa được trồng quá nhiều nên chỗ này không được mấy người chú ý đến. Mà nếu như không phải có linh hồn lực cường hãn, Diệp Trần cũng không thể nào phát hiện ra được điểm lạ thường.

Phía dưới có điểm lạ thường!

Trong tâm niệm của Diệp Trần hiện lên ý nghĩ, hắn nhanh chóng dò hỏi Vương Hằng:

- Ta có thể đào mảnh đất này lên được không? Nếu như có tạo thành tổn thất thì ta sẽ đền bù.

Vương Hằng cũng không có dị nghị gì, khẳng khái gật đầu nói:

- Diệp thiếu hiệp đã có lời, chỉ cần ngươi nguyện ý, thì có thể mang toàn bộ Huyết Dương Hoa trong vườn này đi. Vương Gia ta sẽ không có một lời oán trách.

Vương Hằng vừa dứt lời, Diệp Trần liền động thủ, tay phải vung lên một vòng, một khối đất được móc lên. Khối đất vừa được đào lên khỏi mặt đất thì lập tức tản mát ra khí tức màu vàng chói mắt. Ngay cả nhắm mắt vào vẫn có thể cảm nhận được. Chẳng mấy chốc khối đất liền thu nhỏ lại, cuối cùng cũng chỉ còn lại chừng cái gáo múc nước. Mà khối bùn đất được quang mang màu vàng bao trùm toàn bộ, xuyên thấu qua khối đất Diệp Trần cùng Vương Hằng có thể thấy được một gốc Huyết Dương Hoa hơi lờ mờ hiển hiện. Một gốc Huyết Dương Hoa chỉ to chừng bàn tay nhưng toàn thân tỏa ra quang mang màu vàng, giống như kim như ngọc, lưu quang tràn nhập các loại màu sắc.

- Đây là một ngàn năm trăm năm? Không! Hai ngàn năm. Cũng không đúng? Là ba ngàn năm hỏa hầu...

Vương Hằng cà lăm, lắp bắp nói.

Ba ngàn năm hỏa hầu là cái khái niệm gì. Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng

không sống quá lâu, cũng chỉ có một ngàn năm tuổi thọ mà thôi. Còn thực vật thì cũng chỉ có một số nhỏ là có thể sống đến ba ngàn năm, nhưng những thực vật có thể sống tới ba ngàn năm thì chín thành không có nhiều chỗ trọng dụng. Ví dụ như là một cây đại thụ ba ngàn năm.

Huống chi tuổi thọ của Huyết Dương Hoa trung bình cũng chỉ có năm trăm năm. Có thể đột phát lên đến ba ngàn năm thì độ trân quý của nó không cần phải nghĩ.

Trong nội tâm Diệp Trần sợ hãi thán phục, gốc Huyết Dương Hoa này có giá trị không dưới một kiện bảo khí trung phẩm. Huyết Dương Hoa ngàn năm bình thường đứng trước mặt nó cũng không là cái gì cả.

Không có gạt bỏ lớp đất bên ngoài ra, Diệp Trần sợ rằng có chút sơ xuất gì thì có hối cũng không kịp.

- Vương gia chủ!

Ánh mắt Diệp Trần nhìn về phía Vương Hằng.

Vương Hằng cười khổ nói:

- Của ngươi.

Tuy Vương Hằng đã nói như thế, nhưng vật này quá trân quý, Diệp Trần cũng không có muốn chiếm lợi của người khác. Dù sao thì lúc trước hắn cũng đã lấy đi khá nhiều Huyết Dương Hoa rồi. Lấy một kiện bảo đao hạ phẩm từ trong Trữ Vật Linh Giới ra ném cho Vương Hằng:

- Thanh đao này là một kiện bảo đao hạ phẩm đỉnh cấp!

Giơ tay tiếp lấy bảo đao, ấn tượng của Vương Hằng đối với Diệp Trần tăng lên rất nhiều. Theo đạo lý mà nói, một kiện bảo đao hạ phẩm không thể nào so bì được với một gốc Huyết Dương Hoa ba ngàn năm. Nhưng không nên quên, lần này là do Vương Gia không đúng, mà với thực lực cường đại của Diệp Trần không có quay trở lại chém giết cũng đã nể mặt Vương Gia

lắm rồi. Mà gốc Huyết Dương Hoa ba ngàn năm này so với mạng sống thì quả thật không bằng.

- Không biết Diệp thiếu hiệp có thể lưu lại cho ta một chút rễ cây không?

Một gốc Huyết Dương Hoa có thể sống đến ba ngàn năm thì quả thật quá trân quý, hắn có thể từ rễ cây của nó bồi dưỡng ra được những gốc Huyết Dương Hoa khác, tuy kém với chủ mẫu nhưng cũng có thể đạt tới một ngàn năm trăm năm hỏa hầu trở lên.

Diệp Trần gật đầu, hắn lấy linh hồn lực quan sát, tìm tòi xung quanh khối đất một cái rễ cây không có quá ảnh hưởng tới Huyết Dương Hoa. Ngón tay khẽ động, một cái rễ cây được bứt ra, bay tới chỗ Vương Hằng.

Vương Hằng đối với một vật trân quý như vậy cũng cẩn thận từng li từng tý một. Hắn lấy ra một cái hộp ngọc tốt nhất để cất giữ nhánh rễ cây này. Sau đó hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền hướng tới Diệp Trần nói:

- Huyết Dương Hoa cần hấp thu dinh dưỡng mới có thể duy trì được sự sống. Vương Gia chúng ta chuyên môn phối chế những dược thủy dinh dưỡng này, có thể cho ngươi một ít. Cứ một quãng thời gian ngươi bón cho Huyết Dương Hoa một ít là có thể bảo đảm Huyết Dương Hoa không bị giảm tác dụng.

Diệp Trần đã cất Huyết Dương Hoa vào trong Trữ Vật Linh Giới, đối với ý kiến cảu Vương Hằng, hắn cũng không có chối từ.

Hai người rời khỏi vườn hoa, đi tới phòng khách. Lúc này trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến những chấn động khác thường.

Diệp Trần cùng Vương Hằng ngẩng đầu nhìn lại. Ở xa xa phía cuối chân trời, có một điểm quang mang mày vàng đang không ngừng phóng đại, đến mức tầng mây bị xé nứt, không khí thiêu đốt thành trạng thái chân không.

- Hỏa Linh Thái Tử!

Vương Hằng cả kinh nói.

Diệp Trần nghi hoặc nói:

- Người này nhìn thoáng qua còn rất trẻ.

Vương Hằng giải thích nói:

- Hỏa Linh Thái Tử là đại đệ tử của Hỏa Linh Điện. Mà Hỏa Linh Điện là một trong tứ đại tông môn lục phẩm ở Nam Trác Vực. Ở Tiềm Long Bảng lần trước đứng thứ hai. Nghe nói hắn ba năm trước đây có tu vi Bão Nguyên Cảnh trung kỳ thì đã có thể chém giết võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Ba năm qua tu vi cũng đã đạt đến Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Lần trước ta nghe nói hắn vào sâu bên trong Tinh Vực Hồ để lịch lãm, rèn luyện. Xem ra điều này là thật. Diệp thiếu hiệp, Tiềm Long Bảng sắp bắt đầu, những thiên tài tuổi trẻ ở khắp nơi đều hướng tới địa điểm tổ thức. Ngươi cũng không nên trì hoãn, nhanh chóng tới địa điểm dự thi, nếu không sẽ mất đi tư cách.

Nếu như nói Diệp Trần không có tư cách tham gia Tiềm Long Bảng thì đúng là chê cười. Trong lòng Vương Hằng đã ngầm xác định Diệp Trần chắc chắn có thể tiến vào top hai mươi người dẫn đầu, thậm chí còn cao hơn. Mà bản thân hắn không dám xưng hô là vô địch cùng giai chính bởi vì hắn biết rõ ngoại trừ một số ít võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong lợi hại ở bên ngoài ra thì đại bộ phận nguyên nhân là do những thiên tài trẻ tuổi. Bọn hắn phát triển quá nhanh, không ai có thể ngăn cản.

- Ta sẽ tham gia!!

Vương Hằng đưa cho Diệp Trần một hộp dược thủy dinh dưỡng cho Huyết Dương Hoa. Một hộp này tuy chỉ có ba mươi bình nhưng cũng đủ dùng trong một thời gian dài.

Cáo việt Vương Gia, Diệp Trần không có lập tức rời khỏi Bàn Xà Đảo mà hắn bay lên trời, bay xung quanh Bàn Xà Đảo một vòng.

Trong phạm vi của Bàn Xà Đảo thì có một phần ba là thành thị. Hai phần ba là thâm sơn, rừng rậm hoang vắng. Trừ những thứ đó ra thì còn có một dòng sông chải dài do thiên nhiên hình thành.

Rất nhanh, Diệp Trần ở mặt sau của Bàn Xà Đảo tìm được một địa phương dựa lưng vào núi, tương đối kín đáo.

- Nơi này cũng không tệ, trong nước có cá, trong núi có có món ăn dân dã.

Diệp Trần không phải đến nơi này để du sơn ngoạn thủy. Thực tế hắn định ở chỗ này để tu luyện một thời gian, cách ly với ngoại giới, tránh làm ảnh hưởng tới quá trình tu luyện.

- Đầu tiên vẫn là phải tu luyện Thái Huyền lên trọng thứ mười một.

Với ngộ tính của Diệp Trần mà khi tu luyện công pháp Thái Huyền cũng phải đình trệ tại trọng thứ mười tới mấy tháng. Một bộ công pháp địa cấp trung giai bình thường căn bản không có khả năng khiến cho Diệp Trần khó khăn trong việc tu luyện như vậy như vậy. Thế nhưng Thái Huyền công pháp lại là một ngoại lệ, bộ công pháp này không có đơn giản như vậy. Trọng thứ mười một và trọng thứ mười tuy chỉ hơn kém nhau có một trọng nhưng độ chênh lệch trong đó như một cái hào rộng. Không chỉ nói chân khí ở trọng thứ mười một càng thêm tinh thuần bá đạo, mà chỉ cần có thể tinh luyện ra một ngụm chân nguyên thôi cũng khiến cho các công pháp địa cấp trung giai khác kém xa.

Phải biết rằng không phải mỗi một võ giả Bão Nguyên Cảnh có thể ở tại cảnh giới này tinh luyện ra chân nguyên. Cho một ví dụ như Mộ Dung Khuynh Thành tu luyện một trong hai đại tuyệt học của Phi Thiên Ma Tông là Thiên Ma một công pháp địa cấp đỉnh giai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 235: Đột Phá! Lại Đột Phá!

Một khi tu luyện tới cảnh giới cao nhất thì chất lượng chân khí có thể gọi là ngụy chân nguyên. Nhưng ngụy chân nguyên thì cũng chỉ là ngụy chân nguyên mà thôi, vĩnh viễn không thể nào đạt tới trình độ chân nguyên được. Chất lượng chân khí của Thái Huyền công pháp, tuy không có bằng Thiên Ma công pháp nhưng lại có thể tinh luyện ra được một tia chân nguyên. Một tia chân nguyên này siêu việt hơn bất cứ loại chân khí nào. Trong trường hợp nhất định sẽ chiếm được ưu thế vô cùng lớn. Dưới một kích bất ngờ có thể tương đương với một kích toàn lực của một cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ. Chỉ nghĩ đến thôi cũng phải khiếp sợ rồi.

Nếu không phải như thế thì Diệp Trần có chết cũng không tu luyện Thái Huyền. Lần trước ở đấu giá hội Kim Đỉnh Thành, ba kiện trục vật phẩm được đấu giá cuối cùng có một bản bí tịch địa cấp cao giai. Bộ bí tịch này do một gã cường giả Tinh Cực Cảnh dùng sáu vạn khối trung phẩm linh thạch mua tới tay. Lúc ấy Diệp Trần cũng không có tham gia tranh giành là có ba nguyên nhân. Nguyên nhân thứ nhất là lo đối phương trả thù, hai là giá của nó khá cao. Sáu vạn khối trung phẩm linh thạch cũng đã hơn phân nửa tài sản của hắn rồi. Nguyên nhân cuối cùng là do phẩm cấp của bộ bí tịch này quá thấp, không đáng để hắn tranh giành. Bí tịch địa cấp cao giai bình thường có lẽ lợi hại hơn bí tịch địa cấp trung giai rất nhiều nhưng Thái Huyền lại không phải là một công pháp địa cấp trung giai bình thường. Nó là đỉnh giai trong đỉnh giai. Dù sao nói thế nào đi nữa bộ công pháp này hắn cũng lấy được từ Chiến điện Thiên Mộng. Mà khi đoạt được bộ công pháp này Diệp Trần cũng biết được chỉ cần tu luyện tới trọng thứ mười một thì có thể tinh luyện ra một tia chân nguyên. Điều này so với bí tịch địa cấp cao giai còn mạnh hơn rất nhiều.

Bỏ công ra tìm một bộ công pháp địa cấp cao giai để tu luyện còn không

bằng tu luyện Thái Huyền lên tới trọng thứ mười một. Trừ phi nếu như có được một bộ bí tịch địa cấp đỉnh giai, nếu không Diệp Trần cũng không có quan tâm.

Nhanh chóng tạo một sơn động, Diệp Trần ngồi ở chính giữa động, hai tay đặt trước bụng, từ từ vận chuyển chân khí.

Dưới sự điều động của Diệp Trần, chân khí trong đan điền không ngừng xoay tròn theo hình đinh ốc. Càng ngày chân khí vận chuyển càng nhanh, rồi từng sợi chân khí bị bắn ra ngoài, theo tứ chi trăm mạch hoàn thành một đại chu thiên tuần hoàn, cấu tạo thành một lộ tuyến vận chuyển chân khí huyền ảo cực kỳ phức tạp.

Mà theo số lần đại chu thiên tuần hoàn được hoàn thành tăng lên thì chân khí đinh ốc càng thêm chặt chẽ, từng bước từng bước một không ngừng co rút lại. Từ bên ngoài nhìn lại thì không ra hình dạng gì nữa. Lúc này tại trung tâm của dòng xoáy chân khí áp lực vô cùng đáng sợ, áp lực này có thể khiến thép tinh cực phẩm vỡ vụn.

Thời gian bên ngoài sơn động không ngừng chậm rãi trôi qua. Trong thời gian này, ngẫu nhiên cũng có một ít võ giả cao cấp tìm đến, ý định ngụ lại nơi này tu luyện vũ kỹ hoặc tìm hiểu công pháp. Gặp phải tình huống này, không hiểu sao Diệp Trần bừng bừng phấn chấn, Kiếm Ý tự động thúc dục mang theo một đám chân khí bắn ra.

Chân khí ẩn chứa Kiếm Ý so với Kiếm Khí không thua kém bao nhiêu, những người tới thấy vậy cũng chỉ đành chạy trối chết. Bọn họ cũng biết rõ, nơi này có một cao nhân đang tu luyện, không thể mạo phạm được.

Dần dà, những cao cấp võ giả này tới Bàn Xà Đảo nghỉ ngơi, lan truyền việc này ra ngoài khiến cho địa phương Diệp Trần ẩn thân tu luyện trở thành một cấm địa. Chỉ là nhân loại đối với những thứ đồ vật không biết luôn hiếu kỳ. Cho nên tất cả mọi người đều không ngừng suy đoán, bàn tán, người đang tu luyện là ai.

Diệp Trần tự nhiên không biết được điều này, hiện tại hắn đang trong thời khắc mấu chốt quan trọng, có thể thành được hay không là nhờ vào một lần hành động này.

- Phá!!!

Chân khí trong cơ thể duy chỉ có vận chuyển theo một lộ tuyến nhất định. Mà ở trung tâm lộ tuyến này có một điểm sáng, chỉ cần có thể quán thông được điểm sáng này thì lộ tuyến nguyên vẹn của Thái Huyền sẽ triệt để hiện ra. Đáng tiếc, điều này không có dễ dàng thực hiện một chút nào. Võ giả tuy đã đả thông kinh mạch toàn thân, khi vận chuyển chân khí rất dễ dàng thông suốt. Mà không phải chỉ có một lộ tuyến vận chuyển chân khí, có nhiều lộ tuyến vô cùng đặc biệt. Những lúc muốn đột phát cảnh giới thì võ giả phải dựa theo những lộ tuyến đặc biệt này để vận chuyển chân khí, nếu không sẽ không có hiệu quả nào.

Trong mười mấy ngày, Diệp Trần đã suy diễn vô số lần mới có thể tìm được một lộ tuyến. Dùng lộ tuyến này làm cơ sở, tiếp theo sau đó không ngừng kéo dài chân khí, lực đạo dần tăng lên, từ đó có thể quán thông được điểm sáng ở trung tâm.

Một lộ tuyến vận chuyển chân khí Thái Huyền cũng triệt để hình thành, tốc độ vận chuyển chân khí thoáng cái đã gia tăng ba lần, cùng với chân khí hình đinh ốc hỗ trợ lẫn nhau.

Một lúc sau, chân khí hình đinh ốc co rút lại hai vòng, tạo thành một vầng sáng màu xanh đạm vô cùng chói mắt. Vầng sáng này bao trùm toàn bộ cơ thể Diệp Trần, khiến cả sơn động lóe sáng, dòng sông bên ngoài cũng không ngừng chấn động.

- Thái Huyền trọng thứ mười một! Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ.

Diệp Trần kinh hô.

Thái Huyền rốt cuộc cũng đột phát đến trọng thứ mười một. Nhưng lúc

này không biết vì sao mà một lượng lớn chân khí hình thành trong đan điền của Diệp Trần tiếp tục theo lộ tuyến mà vận chuyển. Đây chính là hiện tượng khi võ giả đột phá Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ. Mà dựa theo tính toán của Diệp Trần thì hắn muốn tiến giai còn tần phải ít nhất ba tới bốn tháng nữa. Điều này cũng chính vì ngộ tính của hắn cao nên mới được như thế, đồng thời việc đột phá cảnh giới cũng trở nên dễ dàng.

Chỉ là Diệp Trần cũng không thể nào ngờ được khi mình tu luyện Thái Huyền đến trọng thứ mười một thì cũng thuận lợi đột phát tới Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ.

- Chẳng lẽ phạm vi Kiếm Ý tăng lên cũng sẽ tích lũy chân khí trong nội thể.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhưng Diệp Trần cũng chỉ có thể nghĩ ra được một lý do thuyết mục nhất. Còn lại những lý do khác đều không thuyết phục một chút nào.

Bất kể như thế nào thì Thai Huyền cùng với tu vi đều đồng loạt tấn cấp, điều này đối với Diệp Trần là một đại sự tốt lành. Với thực lực của hắn hiện nay thì có thể nắm chắc giết chết quỷ lão trong vòng vài kiếm.

Là ba kiếm? Hay chỉ cần một kiếm?

Lắc đầu, Diệp Trần cũng không có chú ý tới điều này nữa, lúc này cái hắn chú ý chính là chân khí hình đinh ốc ở trong đan điền.

- Ồ! Không phải nói khi tu luyện Thái Huyền đạt tới trọng thứ mười một có thể tinh luyện ra một tia chân nguyên sao? Như thế nào ngay cả một dấu hiệu cũng không có.

Diệp Trần không cho rằng có điểm lừa gạt ở đây, nhất định là có nguyên nhân nào đó.

Cẩn thận cảm nhận chân khí trong nội thể, Diệp Trần từ trong chân khí hình đinh ốc tìm được một tia chân khí màu xanh da trời. Mà chất lượng của

tia chân khí này cao hơn rất nhiều, hơn nữa màu sắc của tia chân khí này càng ngày càng đậm, chứng tỏ nó đang không ngừng tăng trưởng. Chỉ là tia chân khí này rất nhỏ, nhỏ đến nỗi mà Diệp Trần thiếu chút nữa không thể phát hiện được.

Diệp Trần thầm nghĩ:

- Trọng thứ mười một của Thái Huyền có thể tinh luyện ra một tia chân nguyên không phải là giả, bất quá còn phải cần có một khoảng thời gian nhất định thì tia chân nguyên này mới có thể hình thành. Mà khi sử dụng thì một lần là tiêu hao hết, muốn sử dụng tiếp phải đợi một tia chân nguyên khác được tinh luyện ra.

- Cũng không tệ, dù sao thì Thái Huyền cũng chỉ là công pháp địa cấp trung giai. Việc nhanh chóng tinh luyện ra chân nguyên là điều không thể, quá trình này phải diễn ra một cách từ từ. Đến khi chân nguyên hình thành, như vậy bản thân ta có thêm một sát chiêu nữa ngoài Huyết Ma Giải Thể ra.

Tâm tình đã định, Diệp Trần chậm rãi thổ ra một ngụm trọc khí, rồi đứng lên đi ra ngoài sơn động.

Bên bờ sông, Diệp Trần đốt lên một đống lửa rồi nướng cá ăn.

Hơn mười ngày không có ăn uống gì, đối với tu vi của Diệp Trần hiện giờ không đáng là gì. Nhưng hắn cũng không thể không ăn uống. Dù sao chỉ khi nào võ giả đạt tới cấp độ Linh Hải Cảnh mới có thể không cần ăn uống.

Mùi cá nướng thơm phức, hấp dẫn không ít yêu thú cấp thấp tới. Những yêu thú cấp thấp này cũng chỉ dám đứng ở phía xa xa mà thôi, không dám tiến lại gần. Khí tức của Diệp Trần nhìn như rất bình thường nhưng những yêu thú cấp thấp này biết rõ được bản thân chúng không dám tranh đoạt thức ăn.

Diệp Trần cười cười, rồi vung tay lên. Bảy tám đầu cá chưa được nướng chín hoàn toàn bay ra bốn phía rơi xuống trước mặt chúng.

Ô ô Ô!

Những yêu thú cấp thấp cũng không có tranh giành, mà chúng cùng nhau chia sẻ ăn uống rất ngon miệng.

Cơm nước no nê, Diệp Trần cưỡng chế những yêu thú cấp thấp này, buộc chúng phải dời đi. Một khoảng thời gian ngắn tiếp theo hắn chuẩn bị tu luyện kiếm chiêu, không thể phân tâm.

Trước mắt chiêu thức lợi hại nhất của Diệp Trần chính là Luyện Tâm Nhất Kiếm, Cô Phong Tuyệt Sát cùng với Thiên Toái Vân.

Khi tu vi của Diệp Trần đạt tới Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ thì uy lực của Luyện Tâm Nhất Kiếm đại tăng. Còn Cô Phong Tuyệt Sát cũng đã đạt đến trình độ viên mãn nhưng vẫn không thể nào bằng Luyện Tâm Nhất Kiếm. Chỉ là Luyện Tâm Nhất Kiếm vẫn còn có chỗ thiếu hụt trí mạng, chính là tiêu hao tâm thần. Diệp Trần cũng không dám dùng nhiều. Chính điều này la Luyện Tâm Nhất Kiếm đành phải một lần nữa bị đày vào lãnh cung.

Đương nhiên không phải Luyện Tâm Nhất Kiếm vô dụng mà là do một kiếm này tăng trưởng theo tu vi của bản thân người tu luyện. Mà ít nhất trước Linh Hải Cảnh cũng không quá vượt qua giới hạn. Chỉ trách ngộ tính của Diệp Trần quá cao, rõ ràng có thể dung hợp kiêm chiêu, dung hợp Cô Phong Thập Tam Kiếm làm một thể đạt tới hoàn cảnh đại viên mãn, uy lực tăng lên mức địa cấp đỉnh giải kiếm pháp.

Cho dù Cô Phong Tuyệt Sát đã tiến vào viên mãn nhưng Diệp Trần vẫn tu luyện nó một lần. Theo như hắn nghĩ thì kiếm chiêu tuy nhìn có vẻ viên mãn nhưng Cô Phong Thập Tam Kiếm vẫn còn thiếu ý cảnh. Điều này không phải do người sáng tạo ra nó, nhưng chính do không có được ý cảnh mà Diệp Trần không thể nào thi triển Cô Phong Tuyệt Sát ở mức viên mãn được.

Về phần dung hợp ba thức Kinh Vân Kiếm thành Thiên Toái Vân đối với Diệp Trần mà nói là một công trình to lớn. Dung hợp địa cấp hạ giai

kiếm pháp có độ khó rất cao. Bởi vì kiếm pháp một khi đã đạt tới địa cấp thì mỗi một thức đều đã tiếp cận đến cái hoàn mỹ. Rất khó để cái biến. Hiện tại Diệp Trần muốn chúng dung hợp vào cùng một chỗ được là do kiếp trước của Diệp Trần làm trong một nhà máy chế tạo linh kiện. Hắn thường hay lắp ráp những linh kiện không đồng bộ tạo thành một sản phẩm hoàn toàn mới. Điều này muốn làm được cần phải nắm giữ kỹ thuật chắc chắn cùng đầu óc vô cùng thông minh. Không phải ai cũng có thể nào được.

Tuy Thiên Toái Vân khó có thể dung hợp nhưng Diệp Trần chưa bao giờ đánh giá thấp tiềm lực của nó. Một ngày kia khi có thể dung hợp được tất cả các chiêu thức của Kinh Vân Kiếm vào làm một thì uy lực của Thiên Toái Vân có khả năng đạt thới thiên cấp. Hơn nữa là chính bản thân hắn cũng sáng tạo ra chiêu thức thiên cấp. Cùng với việc học lại của người khác không giống nhau.

Cô Phong Tuyệt Sát đạt đến trình độ viên mãn cực kỳ đáng sợ. Trước đó Cô Phong Tuyệt Sát có phạm vi công kích trong vòng một trượng. Về sau đạt đến viên mãn thì khoảng cách này tăng lên ba trượng. Trong phạm vi ba trượng, một kiếm đâm ra địch nhân còn bị ảo giác Thiên Sơn Vạn Thủy. Dù sao thì Thiên Sơn Vạn Thủy khiến cho người ta cảm giác xa xa mới tới, kiếm pháp của ngươi có nhanh nữa thì cũng không có khả năng thoáng cái đâm tới. Từ đó mà có thời gian phòng ngự và phản kích.

Cao thủ so chiêu thức với nhau đều chỉ cần một sai lầm cũng có thể dẫn đến mất mạng. Đây chính là ý nghĩa tồn tại của Cô Phong Tuyệt Sát.

Hiện tại, Diệp Trần muốn cho ý cảnh càng thêm biến hóa, cùng với trời đất dung hòa, khiến cho đại võ giả có tinh thần ý chí cường đại cũng không thể nào phân biệt được thật giả trong đó. Nhưng làm thế nào để có thể biến hóa dung hòa cùng trời đất thì Diệp Trần vẫn còn phải tìm hiểu. Theo ý định của hắn đầu tiên là quan sát thiên nhiên vạn vật để tìm kiếm quy luật.

Núi có độ cao nguy nga bất động.

Nước có thể cương, có thể nhu, lưu động không thôi.

Cả hai cùng kết hợp vào một chỗ, yên tĩnh - khẽ động, mâu thuẫn lẫn nhau rồi lại cực kỳ cân đối. Đây chính là cảnh giới mà con người rất khó có thể đạt tới.

Lúc này, Diệp Trần chợt nhớ tới ba tầng cảnh giới của Phật gia. Tầng thứ nhất nhìn núi là núi, nước là nước, đây là những gì ta nhìn thấy được từ khi bắt đầu tu luyện. Bản thân con người cũng chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài của sự vật mà không cách nào nhìn thấy bản chất bên trong của nó.

Tầng thứ hai, nhìn núi không phải là núi, nước không phải là nước. Đây là khi cảnh giới đạt đến một mức nhất định mới có thể cảm nhận được. Đến lúc này ta có thể nhìn thấy được bản chất của sự vật, không bị mê hoặc bởi những gì ta nhìn thấy xung quanh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 236: Ý Cảnh Viên Mãn

Tầng thứ ba, nhìn núi vẫn là núi, nước vẫn là nước nhưng lúc này ta đã bước vào lĩnh vực trí tuệ siêu nhiên, tiến vào cảnh giới vô ngã. Không có bất cứ thứ gì có thể cản bước tiến của ta.

Trước mắt Diệp Trần vẫn chỉ có thể nhìn núi là núi, nước là nước, vẫn còn đang ở tầng thứ nhất. Nhưng hắn so với những võ giả bình thường thì cảnh giới lại cao hơn không biết bao nhiêu lần. Ít nhất hiện tại, hắn cũng đã tiếp cận được với bản chất của sự vật, mà những người khác vẫn còn trong giai đoạn mông lung, chấp nhất bởi những gì trước mắt.

- Nếu như ta có thể đạt tới nhìn núi không phải là núi, nhìn nước không phải là nước thì đừng nói là Cô Phong Tuyệt Sát, ngay cả Thiên Toái Vân cũng có thể triệt để dung hợp. Hơn nữa còn có thể dung nhập thêm ý cảnh. Thậm chí còn hơn thế nữa....

Tầng thứ ba của Phật gia bao hàm hết thảy mọi thứ, khoảng cách cũng vô cùng lớn. Dù chỉ thua kém một cấp độ thôi nhưng sự chênh lệch của nó là không thể nào vượt qua được.

Diệp Trần không có trông mong vào việc mình có thể đạt tới tầng thứ hai. Trên thực thế có trông cậy vào thì cũng vô dụng. Hiện tại khoảng cách để hắn đạt được tầng thứ hai là quá xa, xem thấy bản chất sự vật đã tiếp cận tới cảnh giới Thiên Đạo rồi. Có muốn lĩnh ngộ cũng không thể nào lĩnh ngộ được. Chỉ có thể từng bước một tích lũy mà thôi.

Nếu như chia tầng thứ nhất làm ba giai đoạn thì Diệp Trần hiện đang ở trong giai đoạn thứ hai. Mà hắn cũng chỉ có thể lợi dụng giai đoạn thứ hai này để hoàn thiện được ý cảnh của Cô Phong Tuyệt Sát.

Ngày đầu tiên, Diệp Trần quan sát núi non sông nước ở xung quanh.

Ngày thứ hai, Diệp Trần quan sát cảnh vật xung quanh mười dặm.

Ngày thứ ba, Diệp Trần quan sát sơn thủy Bàn Xà Đảo.

Từ tiểu hoàn cảnh đến đại hoàn cảnh, Diệp Trần cảm ngộ càng thâm sâu. Núi non sông nước này trong mắt hắn giống như một bức tranh thủy mặc, ý cảnh dạt dào. Một ngày sau, Diệp Trần rời khởi Bàn Xà Đảo, đặt chân tới Tinh Vực Hồ.

Đến gần Tinh Vực Hồ, từ xa xa nhìn lại một mảnh mênh mông, đất trời cách biệt chỉ một đường chỉ. Tất cả cảnh vật nơi đây khiến cho Diệp Trần phải rung động.

Chân chạm xuống hồ nước, Diệp Trần liền rơi vào một loại cảnh giới huyễn hoặc khó hiểu. Bản thân hắn lúc này không hề cố ý đi tìm ý cảnh của Cô Phong Tuyệt Sát nhưng hắn tự dẫn nhập mình vào trong một biển ý cảnh mênh mông.

Kể từ đó bản thân Diệp Trần càng gần với thiên nhiên, giống như hòa vào làm một.

Phía trước, mặt hồ có những chấn động truyền lại. Ba gã võ giả Bão Nguyên Cảnh cùng vây công một đầu yêu thú lục cấp. Tình hình chiến đấu vô cùng khốc liệt.

Dưới chân cảm nhận được từng đợt gợn sóng nổi lên khiến cho nội tâm Diệp Trần rộng mở. Nguyên lai ý cảnh khuyết thiếu của Cô Phong Tuyệt Sát chính là cảm giác chân thật này.

Núi bất động, nước chảy róc rách. Đây chính là trạng thái nhìn như yên tĩnh khẽ động nhưng thật ra cô quạnh im ắng. Núi có cái hùng vĩ của nó, nước có nhu tính của mình. Trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, Diệp Trần thản nhiên, chậm rãi đi về phía đang xảy ra chiến đấu.

Ba người xa xa nhìn thấy Diệp Trần đang tiến lại gần, vẻ mặt vô cùng cảnh giác.

Xíu....!!!

Thân hình khẽ động, Diệp Trần lập tức đi tiến vào phạm vi ba trượng xung quanh ba người. Lúc này một sự tình cực kỳ cổ quái phát sinh. Ba người cảm giác giống như thời gian ngưng đọng, Diệp Trần đang từ rất xa chậm rãi đi tới, khoảng cách tới bọn họ còn rất xa, rất xa. Mà đầu Sung Huyết yêu thú lục cấp kia cũng như thế, nó không có để ý thấy Diệp Trần đã đến rất gần bản thân mình.

Giơ tay xoa đầu yêu thú lục cấp một phát, Diệp Trần cũng không có xem vào cuộc chiến giữa hai bên mà lách mình lướt qua, rời khỏi nơi đây.

Một lúc sau, ba người một thú mới lấy lại tinh thần, mà bọn họ cũng nhìn thấy Diệp Trần ở mãi xa bên kia. Trong nội tâm không khỏi giật mình, giống như vừa rồi gặp quỷ.

- Làm sao có thê! Hắn rõ ràng còn cách chúng ta rất xa mà! Sao thoáng cái đã ở sau lưng chúng ta rồi?

- Chẳng lẽ hắn là quỷ?

- Nói đùa, ban ngày ban mặt làm gì có quỷ.

Con yêu thú lục cấp trọn tròn mắt, móng vuốt của nó không tự chủ sờ sờ đầu mình, mông lung nhìn Diệp Trần. Nó cảm giác được vừa rồi có ai thoáng sờ đầu mình mang đến cho nó một cỗ sát khí lạnh buốt toàn thân. Mà bản thân nó cũng lâm vào trạng thái kinh hãi cực độ, ngay cả lông cũng phải dựng đứng lên.

- Sao đầu yêu thú lục cấp này lại muốn nổi đóa lên vậy, ngay cả lông cũng dựng đứng lên rồi.

Một người trong ba người thấy lông của con yêu thú lục cấp dựng đứng

lên thì cho rằng đối phương đang chuẩn bị dốc sức liều mạng. Không khỏi hét lớn, nhắc nhở đồng bạn.

Ở xa xa trên đỉnh của một hòn đảo.

- Ý cảnh của Cô Phong Tuyệt Sát đã triệt để viên mãn. Kế tiếp ta cũng muốn tìm hiểu Thiên Toái Vân!

Diệp Trần phóng lên trời, bay vọt lên tầng mây.

Thiên Phượng Quốc.

Đại Sảnh Lưu Vân Tông.

Trừ tông chủ cùng với các vị trưởng lão nội môn ra thì trong đại sảnh còn có ba người. Ba người này Diệp Trần đều biết rõ. Theo thứ tự chính là Từ Tĩnh, La Hàn Sơn cùng Chu Mai.

La Hàn Liệt nhìn thoáng qua ba người phía dưới, trong nội tâm có chút tự hào. Ai cũng không thể nghĩ đến, kề sau Diệp Trần là đến Từ Tĩnh, rồi về sau La Hàn Sơn cùng Chu Mai song song đột phát đạt tới cảnh giới Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ. Kể từ đó, Lưu Vân Tông cũng đã có được bốn gã đệ tử hạch tâm đạt đến cấp độ Bão Nguyên Cảnh, bỏ xa các tông môn khác trong Thiên Phong Quốc.

Theo như La Hàn Liệt được biết thì sau khi hai đệ tử xuất sắc nhất của Tử Dương Tông chết ở Thiên Mộng Cổ Địa thì bọn họ cũng chỉ còn một đệ tử đạt tới cảnh giới Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ mà thôi.

Nam La Tông có hai người là Tần Vũ Liên cùng Nam Cung Vân.

Bắc Tuyết Sơn Trang có ba người là Bắc Tuyết Công Tử, Lâm Kỳ cùng Bá Đao Vu Nhạc.

Phỉ Thúy Cốc cũng chỉ có ba người là Phỉ Thúy Công Tử Trang Phi, chưởng tuyệt Liễu Vô Tướng cùng Cơ Tuyết Nhạn.

Trong ba đệ tử của Phỉ Thúy Cốc thì Cơ Tuyết Nhạn là người có thiên phú cao nhất. Nàng đứng thứ ba trong đám đệ tử hạch tâm nhưng thực lực lại còn hơn xa Liễu Vô Tướng, gần bằng Phỉ Thúy Công Tử Trang Phi. Điều này khiến cho La Hành Liệt có phần rung động. Dù sao thì thời gian Cơ Tuyết Nhận tu luyện cũng quá ngắn đi.

Mặc dù như thế, khoảng cách giữa bốn vị đệ tử đã đạt tới cảnh giới Bão Nguyên Cảnh của Lưu Vân Tông cũng không thể nào bằng được Phỉ Thúy Cốc, vốn là một trong bốn đại tông môn.

Hôm nay hắn triệu tập ba người cũng là vì cuộc so tài Tiềm Long Bảng toàn Nam Trác Vực diễn ra ba năm một lần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 237: Lôi Điện Dẫn Dắt.

Cuộc so tài Tiềm Long Bảng ba năm một lần, những thiên tài trẻ tuổi dưới hai mươi tư tuổi đều có thể tham giả, không hề giới hạn thân phận.

Ở Nam Trác Vực có hơn mấy trăm ngàn ức người, thiên tài trẻ tuổi nhiều không kể xiết. Thế nhưng trên Tiềm Long Bảng cũng chỉ có bảy mươi hai người được xếp hạng. Một khi được xếp tên trên bảng thì cái vinh dự này vinh quang biết nhường nào. Ai ai cũng ước mơ được có tên trên đó. Mà sự thật đã chứng minh thiên tài trẻ tuổi có trên Tiềm Long Bảng sau này tuyệt đại bộ phận đều đột phát lên Tinh Cực Cảnh.

Bất quá, lần so tài Tiềm Long Bảng lần này cường thịnh nhất là ngàn năm mới diễn ra một lần. Tiêu chí để tham gia lần so tài này trực tiếp vượt qua Ngưng Chân Cảnh mà đạt tới Bão Nguyên Cảnh. Nói cách khác nếu như ngươi không có tu vi Bão Nguyên Cảnh thì thực lực của ngươi có cường hãn như thế nào cũng không thể nào tham gia so tài được.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người có tu vi Ngưng Chân Cảnh hậu kỳ có thể vượt cấp khiêu chiến với đối thủ cao hơn một cấp cũng vẫn có cơ hội tham gia. Mà điều này cũng hết sức bình thường, cho bọn hắn cơ hội, đồng dạng cũng có thêm cơ hội dương danh Nam Trác Vực.

Đáng tiếc lúc này không còn giống như xưa nữa, thiên tài trẻ tuổi đạt tới cấp độ Bão Nguyên Cảnh quá nhiều đi. Ngươi có thể vượt cấp đả bại võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ nhưng võ giả Bão Nguyên Cảnh dự thi nhiều vô kể, tùy tiện xuất hiện một võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ cũng có thể đơn giản đào thải ngươi rồi. Muốn cạnh tranh vào bảy mươi hai danh ngạch trên Tiềm Long Bảng thì ngay cả võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng không đủ độ.

Ánh mắt La Hành Liệt nhìn đảo qua ba người, cuối cùng rơi trên người

Từ Tĩnh. Đã qua hơn một năm, tu vi của nàng cũng không có tăng trưởng bao nhiêu vẫn chỉ dừng lại ở Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, khoảng cách tới Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong vẫn còn một đoạn thời gian. So với La Hàn Sơn cùng Chu Mai thì kém một chút. Nhưng nếu như cùng nhau tỉ thí thì La Hàn Sơn cùng với Chu Mai cũng không thể nào vượt qua ba quyền của nàng. Mà một số trưởng lão nội môn cũng đồng dạng không phải đối thủ của Từ Tĩnh. Cái này khiến cho La Hành Liệt cũng phải giật mình. Không biết là trong một năm qua trên người Từ Tĩnh đã phát sinh ra biến hóa gì.

Mỗi người đều có bí mật của chính mình, chỉ cần đối với tông môn trung tâm thì La Hành Liệt cũng sẽ không đi truy cứu cái gì. Trái lại, trong lòng hắn cũng vô cùng cao hứng. Từ khi có Từ Tĩnh áp trận thì nói không chừng Lưu Vân Tông ở cuộc so tài Tiềm Long Bảng lần này cũng có thể phát dương quang đại. Cũng không đến nỗi thua thảm.

- Lần này triệu tập các ngươi tới cũng là có nguyên nhân của nó. Chắc các ngươi cũng đều đã biết, đúng vậy, Tiềm Long Bảng ba năm một lần cũng không còn tới hai tháng nữa là bắt đầu tiến hành. Lần so tài này rất quan trọng, bởi vì nó cường thịnh nhất trong ngàn năm qua. Tư cách tham gia ngoài về tuổi tác thì tu vi cũng tăng lên, phải là võ giả Bão Nguyên Cảnh mới có tư cách tham gia. Cho nên các ngươi thân là đại biểu cho Lưu Vân Tông tham gia lần thi đấu này, các ngươi cần phải cố gắng vì tông môn. Có ai có ý kiến gì không?

La Hành Liệt hắng giọng hỏi.

- Không có ạ!

La Hành Liệt gật đầu mỉm cười:

- Rất tốt! Trước khi đi tham gia thi đấu, đại trưởng lão sẽ giảng giải cho các ngươi một số sự tình trọng yếu cần phải chú ý.

Đại trưởng lão nhanh chóng tiếp lời:

- Lần so tài Tiềm Long Bảng lần này chia thành ba giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất các ngươi phải vượt qua ba ải Long Môn. Giai đoạn thứ hai là thi đấu loại trực tiếp. Mà giai đoạn thứ ba chính là bài danh xếp hạng cho lần so tài này.

- Có tư cách tham giả Tiềm Long Bảng vẫn chưa đủ, ba cửa ải Long Môn chính là khảo nghiệm để loại bỏ đi những thí sinh không đủ tu vi cùng thực lực. Nói đến ba cửa ải Long Môn thì ải thứ nhất dùng để đo thực lực của những thí sinh tham gia. Các ngươi phải phá vách tường quan để vượt qua. Ải thứ hai các ngươi cần phải tranh đoạt bài quan, không có ngọc bài đồng dạng với việc bị loại. Mà cửa ải cuối cùng cũng là cửa ải khó nhất, cửa ải này gọi là vượt Long Môn, khi các ngươi vượt qua thì mới có thể chính thức bước lên sàn thi đấu luận võ. Mà số thi sinh gục ngã ở ba cửa ải này cũng chiếm cứ bảy thành số người tham gia. Chỉ có ba thành là vượt qua được mà thôi. Ta hi vọng các ngươi có thể nằm trong số ba thành vượt qua này, chính thức bước lên tham gia thi đấu vòng loại.

Ba người cũng chưa có từng tham gia so đấu Tiềm Long Bảng lần nào nhưng nghe vậy thì trừ Từ Tĩnh ra hai người La Hành Sơn cùng Chu Mai đều có vẻ ưu tư. Ba cửa ải Long Môn này nghe qua tựa hồ rất khó, mà số người không vượt qua được nó đạt tới bảy thành, đây chính là điều khiến cho người ta cảm thán không thôi.

Đại trưởng lão liếc nhìn Từ Tĩnh, rồi hướng tới La Hàn Sơn cùng Chu Mai nói:

- Các ngươi từ khi tiến vào cảnh giới Bão Nguyên Cảnh tới nay, tích lũy vẫn còn chưa đủ. Đến thời khắc mấu chốt thì cần phải động não một chút, không thể ngạnh kháng.

- Vâng! Thưa đại trưởng lão.

La Hàn Sơn nắm chặt quyền đầu, lần trước hắn đã không thể tham giả so đấu Tiềm Long Bảng, lần này hắn nhất định phải thành công, tối thiểu cũng phải vượt qua được ba cửa ải Long Môn.

- Về phần vòng đấu loại! Kỳ thực đây là một loại thi đấu tích điểm tích lũy. Bởi vì nguyên nhân trong khi thi đấu cho dù ngươi không có bị thương nhưng tinh thần cũng sẽ sinh ra mệt mỏi. Từ đó mà vòng đấu loại này nếu gặp phải đối thủ không thể địch lại thì các ngươi có thể lựa chọn nhận thua. Tất nhiên nếu như gặp được đối thủ thì tốt nhất nên thi đấu hết sức mình. Dù sao thì đây cũng là một loại khảo nghiệm đối với các ngươi. Nói không chừng sau lần thi đấu này sẽ có được đột phá.

Lúc này, La Hành Liệt nói:

- Tốt! Phải chú ý tới những thứ đồ vật này. Nhưng đến lúc mấu chốt vẫn phải dựa vào năng lực của các ngươi. Những thứ bên ngoài cũng chỉ trợ giúp được một phần mà thôi. Được rồi! Các ngươi lui xuống đi! Chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai bắt đầu khởi hành đi Tiềm Long Thành!

Đợi ba người rời đi, La Hành Liệt nhìn chung quanh một vòng rồi nói:

- Mọi người thấy ba người chúng nó thế nào?

Đại đa số lắc đầu, một gã trưởng lão nội môn nói:

- Từ Tĩnh có hi vọng xâm nhập vào top một trăm. La Hàn Sơn cùng Chu Mai thì không có bao nhiêu hi vọng. Ba của ải Long Môn, bọn họ cũng chưa chắc vượt qua được.

- Xác thực bọn hắn mới tiến vào cấp độ Bão Nguyên Cảnh không bao lâu, lần này tham gia cũng có chút miễn cưỡng.

La Hành Liệt gõ gõ lên lan can ghế cười nói:

- Có thể Từ Tĩnh sẽ cho chúng ta một niềm vui bất ngờ. Nhưng các ngươi cũng đừng quên chúng ta còn có một vương bài sát thủ quan trọng nhất!

- Diệp Trần a! Thực không biết hơn một năm rèn luyện lịch lãm vừa qua đã đưa hắn đạt tới mức độ nào rồi?

Đại trưởng lão lộ ra bộ dáng tươi cười, trong nội tâm cũng có chút chờ mong.

Tứ trưởng lão nói:

- Cái này còn phải nói, với thiên phú của tiểu tử kia. Nói không chừng còn đạt tới cảnh giới Bão Nguyên Cảnh trung kỳ. Hơn nữa Kiếm Ý cũng hình thành. Có thể lọt vào Tiềm Long Bảng hay không còn phải trông cậy vào hắn.

- Ha ha! Ta đồng ý với lời nói của Tứ trưởng lão.

Đại bộ phận trưởng lão nội môn vẫn rất thưởng thức Diệp Trần, đưa hắn vào loại thiên tài không bao giờ xuất thế nữa của Lưu Vân Tông.

Nhưng cũng không phải không có người hoàn toàn tin tưởng:

- Trên con đường tu luyện, thiên phú cùng với cố gắng mặc dù trọng yếu nhưng một năm thời gian cũng quá ngắn. Chỉ sợ cũng không thể lạc quan được!

- Thật sự mà nói thì Diệp Trần chính là thiên tài có một không hai của Lưu Vân Tông ta. Thiên tài thì cũng cần phải có thời gian ngủ nghỉ, không phải mỗi khắc đều có thể bảo chứng tăng trưởng tu vi. Nói không chừng sẽ dừng ở một giai đoạn nào đó một thời gian ngắn.

- Lịch lãm rèn luyện cũng tốt, điều đó giúp hắn nhanh chóng phát triển. Chỉ là ai có thể xác định một năm lịch lãm rèn luyện có thể so với một năm khổ tu lĩnh hội. Dù sao thì trong lúc rèn luyện lịch lãm cũng sẽ gặp phải một số sự tình khiến cho bản thân hắn phải phân tâm. Ăn bữa nay lo bữa mai. Mà khắc khổ tu luyện thì cũng không cần phải quan tâm đến những thứ đó, cũng không có lãng phí thời gian chút nào.

Đại trưởng lão phản bác nói:

- Mọi sự, cái gì cũng có lợi có hại. Không thể nghi ngờ rằng khi lịch lãm

rèn luyện có cái lợi cũng có cái hại. Nhưng với tính cách của Diệp Trần, hắn luôn xác định rõ mục tiêu của mình thì cũng sẽ chỉ biết hướng đến mục tiêu này mà thôi. Hắn sẽ không dễ bị phân tâm đâu.

La Hành Liệt ngăn cản mọi người nghị luận:

- Mọi người nói đều có đạo lý cả, bất quá đối với tư cách là người của Lưu Vân Tông. Đối với đệ tử xuất chúng của tông môn thì phải có một lòng tin nhất định. Mà thiên tài dù là ở trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng có cách hành xử không giống với người thường. Cũng chỉ có trải qua những trắc trở cùng với khảo nghiệm khắc nghiệt thì thiên tài mới càng thể thiện được giá trị của bản thân. Cho dù ngươi có cho hắn nhiều tài nguyên hơn thì cũng sẽ không có được thành tựu quá lớn.

Lần này Diệp Trần rời tông môn ra ngoài lịch lãm, La Hành Liệt đối với Diệp Trần có lòng tin tưởng rất lớn. Đương nhiên hắn cũng có cùng quan điểm với tứ trưởng lão, cho rằng trước mắt tu vi đại khái của Diệp Trần cũng chỉ là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ. Kiếm Ý có lẽ cũng chỉ tăng trưởng được một ít. Kết hợp cả hai lại cũng có hi vọng tiến vào trong bảy mươi hai danh ngạch Tiềm Long Bảng.

- Đúng! Diệp Trần sẽ không bỏ qua lần so tài này đâu?

Bỗng nhiên có người mở miệng nói.

Đại trưởng lão lắc đầu nói:

- Sẽ không đâu. Những người đã lĩnh ngộ ra Kiếm Ý sẽ không bao giờ thất tín, trừ phi...

Lời kế tiếp đại trưởng lão không dám nói. Lịch lãm rèn luyện cũng nguy hiểm vạn phần. Hi vọng hắn có thể bình an đến tham gia lần so tài này.

Ở độ cao vạn mét trên không trung. Biển mây lao nhanh, trắng xóa cả một mảnh. Thân ở trong mây, hai tay Diệp Trần giơ Tinh Ngấn Kiếm lên cao, con mắt nhắm lại bất động như núi.

Lần này hắn không có sử dụng linh hồn lực, thuần túy chỉ dựa vào ý cảnh của Thiên Toái Vân mà cảm thụ quy luật cùng sự huyền ảo của biển mây. hắn đang tìm kiếm một tia liên hệ.

- Toái!

Hòa nhập vào trong ý cảnh của biển mây trong chốc lát. Diệp Trần xuất kiếm, kiếm này vô cùng đơn giản, không có âm thanh xé gió, không có kiếm khí chói mắt nhưng lại mang theo khí thế đánh đâu thắng đó. Phá hủy hết thảy, chém vỡ hết thảy.

Phốc!

Kiếm áp cùng biển mây tiếp xúc, trong phạm vi vài trăm mét biển mây bị xé nát thành vải bông, bay lả tả.

- Không được! Còn thiếu một chút!

Diệp Trần mở mắt lắc đầu.

Hắn ở bên trong biển mây ba ngày ba đêm, nếu như không phải có đan dược bổ túc chân khí thì Thái Huyền Chân Khí căn bản không đủ để cho hắn duy trì trên độ cao vạn mét trên bầu trời này được.

Trong ba ngày, trong mắt hắn ngoại trừ biển mây ra thì cũng không có thứ gì khác. Cho dù có bảy thành Kiếm Ý làm hậu thuẫn, có lẽ cơ hội cũng rất nhiều nhưng hắn cũng chỉ có thể dung hợp được thức thứ tư của Kinh Vân Kiếm. So với tuyệt chiêu Cô Phong Tuyệt Sát đã đại viên mãn thì đơn giản hơn rất nhiều.

Đáng tiếc hắn đã đoán sai. Cô Phong Tuyệt Sát và Thiên Toái Vân nằm ở hai lĩnh vực khác nhau, tại thời điểm không có đạt tới cảnh giới cực hạn, không có tìm được địa phương thích hợp để lĩnh ngộ thì cho dù hắn làm thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào tìm được bất cứ sự liên hệ nào giữa hai tuyệt chiêu này.

Đùng!

Lúc này đột nhiên bầu trời tối sầm lại, đệ nhất trọng thiên trong tam trọng thiên là Kinh Diễm Thiên có Lôi Nguyên Khí nước chảy mây trôi, hóa thành điện quang sáng chói chui vào trong biển mây. Mà lực lượng của biển mây phảng phất giống như được gia tăng lực lượng vô cùng cường đại. Mà luồng điện quang lăn mình quay cuồng không ngớt, màu sắc từ màu trắng hóa thành màu đen, bắt đầu tụ lại thành một mảnh giống như thượng cổ ma thần sắp thức tỉnh, trừng phạt đất trời.

- Lôi! Vân! Bạo phát lực!

Diệp Trần cũng không có tránh né dòng điện quang trùng kích. Lôi Nguyên Khí trong Kinh Diễm Thiên tuy có thể chém giết võ giả dưới Tinh Cực Cảnh nhưng lúc này Kinh Diễm Thiên xuất hiện dung nhập rất nhiều tạp khí, uy lực cũng yếu bớt không biết bao nhiêu lần. Đối với Diệp Trần không có mấy phần ảnh hưởng.

- Thì ra là thế! Chỉ cần lĩnh ngộ vân, độ khó rất cao, rất cao. Còn không phải với thực lực của ta có thể hiểu được. Nhưng nếu có thể rót vào lực lượng của Lôi thì bạo phát lực của mây sẽ lộ ra rất nhiều. Đồng thời cũng vô cùng dễ hiểu.

Diệp Trần rất rõ ràng, lực lượng nhìn như đơn giản thế này nhưng lại rất khó để lĩnh ngộ. Nhưng nếu như có thêm một nhân tố nào khác nữa thì nói không chừng có thể dẫn dắt để hắn lĩnh ngộ. Ví dụ như hắn một mình lĩnh ngộ biển mây trong ba ngày đều không có kết quả. Hiện tại khi Lôi Nguyên Khí xuất hiện đã đánh tan gông cùm xiềng xích khiến cho hắn ngộ ra rất nhiều điều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 238: Thiên Ma Hoa.

Không nhắm hai mắt lại, thân Diệp Trần ở trong điện quang cùng biển mây. Hắn há miệng lớn, âm thanh như lôi đình, một kiếm mang theo khí thế đánh đâu thắng đó bổ xuống.

Rắc!

Uy lực một kiếm này không thể nào tưởng tượng nổi, điện quang quanh thân Diệp Trần hòa cùng với biển mây giúp cho Diệp Trần tăng thêm uy thế.

Sau một khắc!

Phía trước ngoài ngàn mét, biển mây giống như nước bị điện quang đánh cho văng tung tóe bộc phát ra cường quang kinh diễm chói mắt, uy thế vô cùng.

Dung hợp thành công thức thứ tư!

Dung hợp bốn thức Kinh Vân Kiếm Pháp vào trong Thiên Toái Vân cộng với Cô Phong Tuyệt Sát triệt để viên mãn cũng đã là cực hạn của Diệp Trần. Mà đây cũng là do hắn dùng khả năng lĩnh ngộ đến tận cùng mới có thể đạt được. Trong khoảng thời gian ngắn sắp tới không thể nào tăng thêm được nữa. Bất quá chừng này cũng đã được đầy đủ, không có người nào có được tuyệt kỹ so với hai đại kiếm chiêu đáng sợ này.

Nếu như nói Cô Phong Tuyệt Sát là nhất kích tất sát thì Thiên Toái Vân chính là loại đối chiến cường ngạnh, lấy cứng đối cứng, không hề sợ hãi, đánh đâu thắng đó.

Xíu...!!!

Đã đạt được mục tiêu của mình, Diệp Trần cũng không cần phải ngây ngốc ở trên tầng mây này nữa. Thân hình khẽ động, hắn hóa thành một đạo lưu quang mày xanh da trời thoát khỏi tầng mây trở về với mặt đất.

Tại Bàn Xà Đảo nghỉ ngơi một đêm. Đến ngày thứ hai, Diệp Trần lập tức ly khai. Về phần Vương Xà hắn muốn tham gia lần so tài Tiềm Long Bảng lần này nhưng mà hiện giờ hắn vẫn còn ở trong cấm địa của Vương Gia vẫn chưa có đi ra. Mà cho dù hắn có đi ra chăng nữa thì cũng không được phép tham gia so tài ở Tiềm Long Bảng. Từ trước đến nay Vương Gia đã có quy định như thế.

Địa điểm tổ tức Tiềm Long Bảng là một tòa thành cổ nằm ở giữa bốn nước lớn. Mà tòa thành cổ này tên là Tiềm Long Thành. Tục truyền tòa cổ thành này thời thượng cổ được cổ nhân xây dựng nên nhằm ngăn chặn long mạch chi khí ở phía dưới chân thành không bay mất. Mà tòa thành này cũng còn có tên Khí Vận Thành.

Lần đi Tiềm Long Thành này quãng đường cũng đến một trăm vạn dặm. Nếu như dùng tốc độ cao nhất thì cũng cần phải đến hai mươi ngày mới tới nơi. Mặc dù biết phi hành đường xa khó khăn, đồng thời cũng đã chuẩn bị sẵn đan dược bổ túc chân khí nhưng kinh mạch Diệp Trần cũng không có chịu được chân khí lưu chuyển nhiều lần như thế. Nếu như hắn cố sức thì sẽ dẫn đến tình trạng kinh mạch sụp đổ, trở thành phế nhân. Mà dưới tình huống bình thường, lộ trình ngoài mười dặm thì võ giả Bão Nguyên Cảnh không bao giờ dùng tốc độ nhanh nhất để phi hành. Phần lớn bọn họ đều dùng tốc độ bằng một phần ba hoặc một phần hai tốc độc nhanh nhất. Đồng thời trên đường đi cũng có những lúc nghỉ ngơi giữa đường, cẩn thận điều tức đợi thân thể đạt tới trạng thái tốt nhất mới tiếp tục hành trình.

Sau khi rời Tinh Vực Hồ, Diệp Trần đi về phía bắc Hắc Long đế quốc. Khí hậu ở đây đặc biệt rét lạnh, núi non cùng sông hồ đều bị băng tuyết bao phủ. Mà những đợt kình phong ở đây giống như những băng đao nện lên chân khí hộ thể phát ra những tiếng vang ba ba.

- Thôn trưởng, ngươi yên tâm! Ta đi ra ngoài một vòng rồi sẽ trở lại.

Ở bên trong một sơn mạch băng hàn vô biên vô hạn có một ít thôn xóm nhỏ. Mà lúc này bên ngoài thôn có một gã thanh niên mười tám mười chín tuổi đang cáo biệt mọi người.

Thôn trưởng là một vị lão nhân tóc trắng, thanh âm tuy không lớn, cuồng phong vẫn gào thét một cách mách liệt nhưng thanh âm già nua của hắn phảng phất giống như có thể bỏ qua hết thảy mọi quy tắc không gian, trực tiếp rơi vào tai của người thanh niên.

- Khổ nhi! Ngươi không phải nói đi ra ngoài một vòng, vậy sao đêm qua lại trộm của ta nhiều linh thạch như vậy làm gì?

Thanh niên xoa đầu, cười khan nói:

- Bị người phát hiện rồi! Kỳ thật ta có ý định tìm một địa phương bế quan tu luyện. Lúc đó không có linh thạch không được a! Tốt, ta hiện tại có rất nhiều linh cảm, cần phải nhanh chóng tìm một địa phương bế quan bằng không những linh cảm này sẽ chạy mất.

Trong hoàn cảnh giá này này, người thanh niên chỉ mặc mỗi một bộ áo ngắn mộc mạc, thân hình lóe lên rồi chui vào bên trong cuồng phong, biến mất không thấy gì nữa.

Cách đó trăm dặm.

Thanh niên đắc ý cười to:

- Lão đầu ngốc, ai mà đi bế quan cơ chứ! Thác Bạt Khổ ta cần phải đi tham gia so tài ở Tiềm Long Bảng lần này, kiến thức xem cao thủ trẻ tuổi của Nam Trác Vực như thế nào. Sau đó phải vùng vẫy trong Chân Linh Đại Lục, kiến thức cao thủ trẻ tuổi cả thiên hạ. Dù sao thì trong chốc lát không thể về ngay được.

Rống!

Băng Hàn sơn mạch có rất nhiều yêu thú, một đầu yêu thú lục cấp đỉnh

phong Song Đầu Băng Ma Hùng bỗng nhiên từ trong đống tuyết nhào ra tấn công người thanh niên.

Người thanh niên này không có ý tứ né tránh, hoặc nói chính xác hơn hắn thờ ơ không thèm để ý đến, tùy ý để cho Song Đầu Băng Ma Hùng nhào đến.

Đang!

Người thanh niên không có chút sứt mẻ nào nhưng Song Đầu Băng Ma Hùng thì lại đâm vào một ngọn núi đầu rơi máu chảy.

- Qua một bên đi! Không rảnh chơi cùng ngươi.

Trở tay bắt lấy móng vuốt của Song Đầu Băng Ma Hùng, người thanh niên tiện tay quăng đi, cũng không biết con yêu thú này bị ném tới nơi nào nữa.

Ngoài cửa lớn của thôn nhỉ.

Một người mặc một bộ da thú bất đắc dĩ nói:

- Thôn trưởng, tiểu tử này nhất định là đi so tài ở Tiềm Long Bảng lần này. Ngươi thật sự muốn để cho hắn tham gia sao?

Thôn trưởng vuốt chòm râu, cười tủm tỉm nói:

- Người trẻ tuổi cũng nên có chút hùng tâm tráng chí, cho dù hắn không có đi ta cũng sẽ nghĩ biện pháp để cho hắn đi ra ngoài.

- Vậy ngươi trước kia sao không có để hắn đi ra ngoài?

- Niên kỷ chưa đủ, thực lực yếu kém. Hơn nữa gần đây hắn có chút kiêu ngạo tự mãn. Lần này để cho hắn ra ngoài vừa vặn có thể đụng phải trắc trở.

Gió lạnh tới thấu xương, không ngừng phả vào mặt. Đã mười ngày qua Diệp Trần còn chưa có đi qua được phía bắc của Hắc Long đế quốc.

- Phía bắc tuy có thành thị nhưng cũng rất thưa thớt. Bất quá võ giả ở đây có thực lực rất cao. Xem ra cái giá lạnh ở địa phương này cũng tạo thành khảo nghiệm kinh người, nhất là đối với những người có tu vi hơi thấp.

Đứng trên một ngọn núi phủ đầy tuyết, Diệp Trần đứng chắp tay đằng sau, ngắm cảnh vật bên dưới, đồng thời cũng tranh thủ nghỉ ngơi.

Ở xa xa, có một đạo thân ảnh đang phi hành với tốc độ rất nhanh.

- Ồ, người này niên kỷ cũng xấp xỉ như ta. Tu vi cũng đã đạt tới Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ. Là đối thủ tốt, có lẽ không đến mức một quyền bị đánh ngã.

Người thanh niên đang tức tốc phi hành tới chính là Thác Bạt Khổ. Lúc này tốc độ của hắn bạo tăng, dùng tốc độ cực nhanh phóng tới Diệp Trần quát lớn:

- Tiếp ta một quyền!

Diệp Trần sớm phát hiện ra hắn, còn cho rằng đối phương cũng chỉ bay ngang qua nào biết được hắn lại nhằm về phía mình công kích.

Rắc?

Ngọn núi băng tuyết bị một quyền khủng bố đánh xuống liền sụp đổ. Tuyết bắn tung tóe khắp nơi, thanh thế này là cho người ta phải sợ hãi. Diệp Trần dẫn nát một khối đá trên mặt đất, chăm chú nhìn người thanh niên mộc mạc vừa tấn công mình.

Trăm mét!

Năm mươi mét!

Mười mét!

Nhưng vào lúc này Thác Bạt Khổ phát hiện khoảng cách giữa Diệp Trần với bản thân hắn ngày càng xa. Nhưng sau một khắc thân thể hắn không tự

chủ bay ngược về sau.

- Kỳ quái! Hắn ra tay lúc nào?

Thác Bạt Khổ kinh nghi bất định.

- Lại tiếp ta một quyền!

Thác Bạt Khổ nhanh chóng ổn định thân thể, dùng tốc độ nhanh nhất đánh tới Diệp Trần, hắn cách không đánh ra một quyền. Mà không khí xung quanh cũng không ngừng bạo liệt.

Lông mày Diệp Trần khẽ động:

- Hảo! Quyền pháp mãnh liệt, thực lực còn hơn cả Vương Hằng. Khả năng phòng ngự cũng rất cường đại, không thể tưởng được dưới một quyền của ta mà ngươi cũng không bị ảnh hưởng gì.

Phanh!

Thác Bạt Khổ lại tiếp tục tung ra một quyền, quấn áo trên người cũng bị kình không chấn nát để lộ ra cơ bắp khủng bố. Từng khối cơ thịt giống như núi đá, mà cũng có thể coi như là sắt thép.

- Thì ra là thế. Ngươi dẫn ta vào trong không gian cảm giác.

Thác Bạt Khổ nhổ ra một ngụm nước bọt, cười ha ha. Lần thứ ba tung ra quyền kình mãnh liệt, hắn tự tin lần này nhất định có thể đánh trúng Diệp Trần khiến Diệp Trần ngã lăn trên mặt đất.

- Trực giác rất nhạy cảm, đáng tiếc, biết rõ cũng vô dụng.

Diệp Trần cười nhạt. Mũi chân điểm một cái, rất nhanh xuất hiện ở phía sau Thác Bạt Khổ ba trượng. Diệp Trần nắm chặt tay phải, không nhanh không chậm đánh ra một quyền khiến cho người ta có một loại cảm giác phong khinh vân đạm.

Ầm!

Cơ bắp của Thác Bạt Khổ giống như được đúc từ thiết thạch mà thành nổi lên quang mang màu đen. Mà Thác Bạt Khổ cũng bị chấn bay, bộ dạng cũng rất buồn cười. Hai tay hai chân dang ra tạo thành một chứ đại đâm sầm vào trong gió tuyết rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Tuyết phong bạo liệt, nhưng cũng không thể nào khiến cho Thác Bạt Khổ bị thương tổn đươc.

Lúc này Diệp Trần nói:

- Hảo! Nếu như là ngươi đến luận bàn thì lúc này đã có kết quá. Nếu như còn muốn tiếp tục thì ta không thể bảo chứng ngươi có thể sống sót.

Lời nói vừa hết, Diệp Trần cố ý tản mát ra một điểm Kiếm Ý.

Thác Bạt Khổ nói:

- Nguyên lai ngươi dùng kiếm. Nói như vậy ta ngay cả tư cách bức ngươi sử ra toàn bộ thực lực cũng không có. Quá biến thái!

Diệp Trần nói:

- Đụng phải những người khác ngươi có hi vọng thắng rất lớn. Nhưng gặp phải ta thì chính là bất hạnh của ngươi.

- Thật là! Đánh như thế nào cũng là đánh. Không đến phiên người chỉ dạy. Mà ngươi nhất định cũng đi tham gia Tiềm Long Bảng lần này! Ta cũng vậy. Thế nào đi cùng chứ? Trên đường đi một mình cũng rất nhàm chán.

Thác Bạt Khổ không thể chịu được sự tịch mịch, nhưng hắn lại có thể sống trong một thôn xóm ít người đến thảm thương hết năm này qua năm khác. Thực không biết hắn sống như thế nào nữa.

Diệp Trần liếc nhìn Thác Bạt Khổ, rồi nói:

- Nếu như mà cùng ngươi đi chung, ta sợ không đến kịp thời đến Tiềm Long Thành mất.

Theo như Diệp Trần thấy thì Thác Bạt Khổ sẽ không ngừng tìm người khác động thủ, việc chậm trễ nhất định sẽ xảy ra. Đồng thời hắn cũng không cho Thác Bạt Khổ cơ hội, thân hình lóe lên lập tức phi hành.

Thác Bạt Khổ im lặng trong chốc lát, gãi gãi đầu.

- Ồ! Bên kia cũng có một võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, nhưng có vẻ hơi già một chút.

Trên một ngọn núi tại biên giới thập vạn đại sơn, Mộ Dung Khuynh Thành mặc một bộ quần áo màu tím đang xếp bằng trên bồ đoàn. Tóc nàng buông xõa hai vai, hai mắt nhắm chặt, thân hình uyển chuyển như là chạm ngọc.

Ông!

Trong không khí ẩn ẩn có một khí lưu màu đen nhộn nhạo. Mà khí lưu màu đen này xuất hiện thì mặt đất lại lún xuống vài thước. Lúc này nhìn phía trên đỉnh đầu của nàng có thể thấy được một cái thông đạo thẳng tắp xuyên qua núi. Điều này cũng không khó suy đoán. Mộ Dung Khuynh Thành hiện đang tu luyện ở trên ngọn núi này. Mà theo thời gian trôi đi thì từng dòng khí lưu màu đen không ngừng chảy xuống phần bọng của ngọn núi.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, trên đỉnh đầu Mộ Dung Khuynh Thành hiện ra hư ảnh một bông hoa màu đen. Hư ảnh này càng ngày càng rõ ràng, từ từ hóa thành thực chất. Mà khoảng cách với chân thật cũng chỉ còn một bước thì hư ảnh bị nghiền nát, dung nhập vào trong cơ thể của Mộ Dung Khuynh Thành. Lúc này chân khí lưu chuyển trong cơ thể nàng nhanh hơn, mà thể nội của nàng cũng xuất hiện một lộ tuyến chân khí cực kỳ huyền ảo. Lộ tuyến này giống như đồ đăng, lại giống như hoa văn.

Ngay tại thời điển lộ tuyến đồ hình thành thì ngọn núi nơi nàng đang tu

luyện giống như bị một lực lượng khủng bố vô hình nào đó đánh sập, triệt để biến thành bình địa. Thân ở bên trong loạn thạch nhưng phạm vi ba trượng xung quanh Mộ Dung Khuynh Thành lại có có một chút dấu hiệu lẫn lột nào. Những cự thạch kia chưa kịp đến gần thì đã biến thành bột phấn.

Tại Vũ Thành, sau khi nàng cáo biệt Diệp Trần trở về Phi Thiên Ma Tông chuẩn bị một phen, sau đó lại lập tức tiến vào Thập Vạn Đại Sơn tìm kiếm Thiên Ma hoa.

Thiên Ma hoa tuy hiếm có, dưới tình huống bình thường sẽ có Thiên Ma Cự Mãng thủ hộ. Nhưng cũng may theo như lời Tề Thiếu Phong thì Thiên Ma Cự Mãng tuy khả năng chiến đấu vô cùng lợi hại nhưng do nó gặp phải lôi kiếp bản thân bị trọng thương hoặc là đã tử vong. Cho nên Mộ Dung Khuynh Thành mới có thể đơn giản đoạt được Thiên Ma hoa.

Dược hiệu của Thiên Ma hoa vô cùng cường đại, muốn trực tiếp nuốt vào là không có khả năng. Mộ Dung Khuynh Thành cũng phải gỡ xuống từng cánh hoa, trải qua mấy tháng tiềm tu mới có thể hấp thu được dược lực của nó. mà công pháp Thiên Ma Đại Pháp nàng tu luyện cũng từ trọng thứ tám đạt tới trọng thứ mười. Thực lực của nàng hiện giờ tăng lên một cách đáng kể.

Nếu mà nuốt cả một gốc Thiên Ma hoa có thể giúp cho công pháp đột phát lên trọng thứ mười nhưng muốn đột phá tới trọng thứ mười lăm thì không đơn giản chút nào. Đương nhiên Mộ Dung Khuynh Thành cũng không phải nhìn trúng dược lực của Thiên Ma hoa mà bởi vì trong đó còn ẩn chưa huyền ảo. Tầng huyền ảo này cùng với Thiên Ma Đại Pháp chung một nhịp thở, nếu như bắt được nhịp thở này thì công pháp có thể dễ dàng đột phá. Mà dược lực của Thiên Ma hoa cũng giúp cho nàng từ Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong đột phá lên Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ. Thực lực tăng trưởng không phải một hai phần mà cơ hồ gấp đôi so với trước kia.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 239: Phong Khởi Vân Tranh

- Tính toàn thời gian thì cuộc so tài Tiềm Long Bảng cũng không còn mấy ngày. Tự mình phi hành đi khẳng định không kịp. Phải đến Phi Thiên Ma Tông tuyển một đầu yêu thú phi hành cấp sáu đỉnh phong.

Thân hình lóa lên, thân ảnh Mộ Dung Khuynh Thành như bọt biển tiêu tan, biến mất tại chỗ.

Khoảng cách thời gian diễn ra Tiềm Long Bảng càng ngày càng gần. Nam Trác Vực cũng bắt đầu dậy sóng.

Ngoại trừ mấy trăm tông môn lớn nhỏ ra thì chỉ tính riêng độc hành võ giả cũng có đến hàng nghìn, trăm nghìn vạn người đang nhao nhao chạy tới Tiềm Long Thành. Trong số bọn họ người có tu vi thấp nhất cũng là Bão Nguyên Cảnh. Không có bất kỳ một ai dưới Bão Nguyên Cảnh cả. Về phần nguyên nhân rất đơn giản, những tông môn có phẩm cấp thì có thể mang một ít đệ tử có tu vi thấp hơn Bão Nguyên Cảnh đến để quan sát trận thi đấu, mở mang tầm mắt. Những người không có phận sự thì tu vi phải ngoài Bão Nguyên Cảnh mới có cơ hội tiến vào quan khán. Nhưng Tiềm Long Thành cũng chỉ có thể dung nhập được một số lượng người có hạn, không phải ai cũng có thể vào được. Trừ phi ngươi là cường giả Tinh Cực Cảnh, nếu không thì cũng không có cách nào để tiến vào.

Với quy tắc này thì những độc hành võ giả có tu vi Bão Nguyên Cảnh cũng đã phải xuất phát trước mấy tháng trời. Nếu không thể vào được trong Tiềm Long Thành để quan khán thì bọn họ sẽ phải tiếc hận ba năm. Huống chi lần Tiềm Long Bảng năm nay lại vô cùng đặc biệt, đây là lần tổ chức cường thịnh nhất trong ngàn năm qua. Chính là khó gặp vô cùng, nếu không thể đến xem thì đúng là tiếc hận cả mười đời cũng không hết.

Chỉ điểm này thôi cũng đã khiến cho cả Nam Trác Vực sôi trào, một số tông môn cường đại cũng có những chuẩn bị riêng của chính mình. Lần tổ chức Tiềm Long Bảng năm nay ngàn năm hiếm gặp, thiên tài trẻ tuổi nhiều vô số kể. Hơn nữa bên dưới Tiềm Long Thành chính là long mạch chi khí. Có thể nói, nếu lấy được thứ tự càng cao thì ngươi có thể nhận được càng nhiều long mạch chi khí. Từ đó sẽ ảnh hưởng tới nhân khí cùng số mệnh của tông môn. Đây không phải là cố lộng huyền hư mà là sự thật. Dĩ nhiên những đệ tử thiên tài trẻ tuổi danh dương trên Tiền Long Bảng thì cơ bản về sau đều có được thành tựu cao. Cũng chỉ có một số nhỏ là ngoại lệ mà thôi.

Tiềm Long Bảng không phải chỉ là tranh giành bảy mươi hai danh ngạch mà còn là tranh giành số mệnh.

Phi Thiên Ma Tông.

Trên một ngọn núi cao vô cùng có một tòa cung điện ẩn hiện trong tầng mây dày đặc. Đây là một tòa cung nguy nga hùng vĩ nhưng lại đen kịt khiến cho người ta có cảm giác u ám. Mà phía sau tòa cung điện lại có một đội cánh, trước cửa cung điện có hai pho tượng thủ vệ ba mắt. Nếu có thường nhân nào ở đây chắc chắn rằng họ sẽ không dám nhìn thẳng vào hai pho tượng này.

Trong cung điện, tông chủ Phi Thiên Ma Tông đưa lưng về phía đại môn của cung điện, cao cao tại thượng đứng đó.

- Tiềm Long Bảng lần này không phải là chuyện đùa. Mặc Ngôn, ngươi thân là đại đệ tử của Phi Thiên Ma Tông ta. Lần trước chỉ có thể lấy được vị trí thứ tám, điều này khiến cho ta vô cùng thất vọng.

Trong đại điện, hai thanh niên nam nữ sóng vai đứng, nam thanh niên đứng bên trái mặc một bộ trường bào màu đen cúi người cung kính nói:

- Tông chủ, Mặc Ngôn khiến cho người thất vọng. Nhưng hiện giờ ta khẳng định sẽ lọt được vào top ba người, vì Phi Thiên Ma Tông là tranh đoạt số mệnh.

- Như vậy mới đúng! Tạm không nói đến ngươi. Khuynh Thành, lần trước ngươi chỉ đứng thứ hai mươi bảy. Lần này ngươi có còn ý định giữ lại thực lực nữa không?

Nữ tử mặc một bộ áo tím đứng bên cạnh thanh niên mặc trường bào màu đen nói:

- Tông chủ, tại lần tỷ thí trước Thiên Ma Đại Pháp của ta mới chỉ tu luyện được đến tầng thứ bảy, cũng không có nắm chắc có thể lọt vào top mười. Cho nên cũng không có dốc hết sức mà thi đấu. Nhưng lần thi đấu này lại khác. Ta nhất định sẽ thi triển hết thực lực của mình.

Cô gái áo tím này rõ ràng chính là Mộ Dung Khuynh Thành.

- Thiên Ma Đại Pháp của ngươi trong khoảng thời gian ngắn này có thể tiến vào trọng thứ mười. So với Mạc Ngôn còn có vượt bậc. Xem ra ngươi ở bên ngoài có còn kỳ ngộ. Cũng tốt, lần này top mười trong Tiềm Long Bảng, Phi Thiên Tông chúng ta chắc chắn sẽ chiếm giữ hai danh ngạch. Trở thành tông môn đứng đầu ở Nam Trác Vực này.

Nơi này là khu vực núi lửa hoành hành, tại trung tâm của khu vực núi lửa này có một tòa cung điện mày hồng đỏ thẫm. Mà đứng trên ở ngọn núi lửa cao nhất phóng mắt nhìn xuống có thể thấy được từng dòng nham thạch nóng chảy. Mà những dòng nham thạch này đều vây quanh một địa phương, ở đó có một tòa đại điện màu vàng rực.

Trong đại điện có hai người đang đứng nói chuyện với nhau.

- Xích Hỏa, lần trước ngươi đứng vị trí thứ hai. Lần này ngươi có ý kiến gì không?

Một trung niên mặc trường bào màu vàng ngồi trên một chiếc ghế thật lớn. Chiếc ghế này cũng không phải được làm từ gỗ, cũng không phải được là từ kim loại. Mà nó hoàn toàn được tạo thành từ nham thạch, vô cùng cứng rắn, tạo hình trầm ổn bá đạo.

Người thanh niên nói:

- Ta là Hỏa Linh Thái Tử. Nhất định sẽ không thua lần thứ hai.

- Rất tốt, đệ nhất Tiềm Long Bảng trí cao vô thượng, đồng thời cũng chiếm được nhiều số mệnh nhất về cho tông môn. Nếu như ngươi có thể giành được vị trí thứ nhất thì hoàn toàn xứng với danh xưng Hỏa Linh Thái Tử.

Trung niên cười ha hà. Cả tòa cung điện tựa hồ cũng run rẩy theo. Mà nham thạch ở bên ngoài cũng sôi sục, quay cuồng.

- Đạo Hiên, Vô Tình bí quyết cả ngươi đã luyện tới trọng thứ mười một. Vô Tình Kiếm Ý cũng đã tu luyện được sáu thành hỏa hầu. Ngươi chính là kỳ tài khó gặp trong vòng mấy trăm năm của Vô Tình Tông chúng ta.

Trên một vách núi thẳng đứng, một thanh y trung niên đứng chắp tay đằng sau, quần áo bồng bềnh trong gió, đạm mạc nói.

Mà người thanh niên được nói đến thì thần sắc lạnh lùng, không một chút biểu cảm:

- Tông chủ, người quá khen.

- Bất quá cảnh giới cao nhất của vô tình cũng không phải khiến con người ta tuyệt tình, mà là xem vạn vật như không có gì. Chỉ Cần trong nội tâm vô tình thì không cần phải so đo với bên ngoài. Đây mới chính là đại đạo của Vô Tình. Nếu như ngươi có thể hiểu được điểm này thì Tiềm Long Bảng không có người nào có thể tranh phong cùng ngươi.

- Vô Tình không phải là tuyệt tình, xem như vạn vật không có gì.

Thanh niên lộ vẻ mặt suy tư nhưng vẫn không mất đi vẻ lạnh lùng vốn có của mình.

- Ha ha! Cái này đối với ngươi vẫn còn có chút khó khăn. Ngay cả ta đây

cũng chưa thể nào phá giải được nó. Ta cũng chỉ là có thể chỉ đường dẫn lối cho ngươi mà thôi. Cũng không cần phải vì hai chữ vô tình mà trói buộc bản thân.

- Vâng! Tông chủ.

Thanh niên lạnh lùng tuy không thể nào hiểu rõ được thâm ý trong đó nhưng cũng nhớ rõ trong lòng.

Thương Huyền Quốc có diện tại lớn nhất trong tứ đại đế quốc. Nhưng khu vực chính thức có thể để cho con người sinh sống chỉ chiếm một phần mười mà thôi. Còn lại chín phần là thập vạn đại sơn.

Phía tây của Thương Huyền quốc, biển mây bắt đầu chuyển động, sắc thái vô cùng chói mắt.

Lúc này ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được một đạo hào quang vô cùng rực rỡ từ trên trời ru xuống rơi xuống địa phận của một tông môn. Tông môn này ở trong Thương Huyền đế quốc là một trong hai đại tông môn lục phẩm Lạc Hà Môn.

- Đại sư huynh của ngươi tại Tiềm Long Bảng lần trước đứng vị trí thứ sáu, nhưng lần này tuổi tác đã vượt qua hai mươi tư không thể nào tham gia được nữa. Nhiệm vụ cạnh tranh vào top mười người đứng đầu Tiềm Long Bảng lần này phải giành cho ngươi đó Vân Nhi.

Lần so tài cường thịnh nhất trong một ngàn năm qua, chỉ riêng điều đó thôi cũng không thể nào đánh giá được sự khốc liệt của lần tranh tàu này. Có không biết bao nhiêu đệ tử đã vượt qua cái tuổi hai mươi tư mà mất đi tư cách tham dự. Mà những đệ tử lớp sau cũng tiến bộ không ngừng. Ngay cả những người chỉ mới mười chín tuổi thôi cũng đã có được thực lực cường đại. Nhưng ngoài ta vẫn còn có một số đệ tử trẻ tuổi miễn cưỡng tham gia tranh tài dẫn đến sự việc ngoài ý muốn.

Người thanh niên thanh tú tràn đầy tự tin nói:

- Tông chủ, đại sư huynh có thể là được thì ta nhất định có thể làm được. Người cũng không nên suy nghĩ, lo lắng quá nhiều.

- Ta không có trông cậy vào việc ngươi có thể lọt vào top năm nhưng top mười phải đến tay. Sư môn cường thịnh hay suy bạu cũng đều dựa vào thứ hạng của ngươi tại Tiềm Long Bảng lần này. Cho nên ngươi nhất định phải cố gắng.

- Càn Vân biết rõ.

Trên Huyền Không Sơn.

Danh tự của ngọn núi này cũng chính là danh tự của một tông môn lục phẩm.

Trong lịch sử của tông môn này đã từng xuất hai qua hai vị vương giả Sinh Tử Cảnh. Mà trong lần đó cũng đã giúp cho Huyền Không Sơn trở thành tông môn ngũ phẩm. Nhưng sự đời là thế có thịnh tất có suy. Không có được một vương giả Sinh Tử Cảnh nào khác ra đời, cho nên Huyền Không Sơn lại từ tông môn ngũ phẩm trở thành tông môn lục phẩm.

Bất quá cũng không có một ai dám coi thường Huyền Không Sơn. Cho dù là tứ đại quốc gia cũng như vậy.

Bên trong một sơn mạch liên miên không ngớt, có một ngọn núi lớn cao ngàn trượng lơ lửng giữa không trung. Nghe nói ngọn núi này là địa phương mà vị vương giả Sinh Tử Cảnh thứ hai của Huyền Không Sơn từng cư ngụ. Bên trong có ẩn chứa thần thiết cùng với lực hút của trái đất bài xích nhau khiến cho ngọn núi lơ lửng được giữa không trung.

Trên núi có một tòa đại điện, tòa đại điện này chính là chủ điện Huyền Không Sơn.

Trên quảng trường bên ngoài chủ điện. Một trung niên hùng vĩ sóng vai cùng với một người thanh niên đứng nhìn bao quát tất cả cảnh vật ở phía dưới.

- Thánh nhi. Ngươi cùng với ta cùng giống nhau, đều là hậu đại của tổ tiên Thương Vương. Trong thân thể có kế thừa huyết mạch vương giả của hắn. Đáng tiếc là tiềm lực của ta đã hết không thể nào tiến vào Sinh Tử Cảnh. Mà ngươi lại mới bắt đầu, thiên phú và ngộ tính của ngươi còn ưu việt hơn ta rất nhiều, cũng là một trong những hậu đại của Thương Vương kiệt xuất nhất. Ngày sau cũng chỉ có ngươi mới có hi vọng vượt qua mọi gian nan trở ngại trở thành một vương giả mới của Huyền Không Sơn. Trước mắt chính là khảo nghiệm của ngươi. Thân là hậu đại vương giả, nếu ngươi cũng muốn trở thành vương giả thì ngươi cần phải giành được vị trí thứ nhất ở Tiềm Long Bảng lần này. Đồng thời cũng tranh giành số mệnh về cho Huyền Không Sơn.

Trên ngươi thanh niên này tản mát ra khí tức bễ nghễ thiên hạ, ánh mắt như thần linh. Hắn thản nhiên nói:

- Nam Trác Vực cũng chỉ là khởi điểm của ta mà thôi. Về sau Chân Linh Đại Lục mới chính thức là sân khấu thuộc về ta. Đại gia gia, ngươi cứ yên tâm, danh bài đệ nhất Tiềm Long Bảng lần này sớm đã nằm trong tay ta. Chờ lần này ta trèo lên đỉnh cao cũng chính là lúc ta rời Nam Trác Vực đi lịch lãm khắp Chân Linh Đại Lục này.

Trung niên hùng vĩ cười ha ha. Trong suy nghĩ của hắn Thánh nhi xác thực là kinh tài kinh diễm, có được phong phạm của vương giả. Mà cũng chỉ có gặp được đối thủ cường đại thì mới có thể kích ra được tiềm lực còn ẩn sâu chưa có xuất hiện của hắn được. Ngây ngốc giữa một bầy cừu lâu ngày thì ngay đến một con sư tử cũng phải mòn vuốt. Mà một con sư tử ở trong một đàn sư tử thì sẽ không ngừng khiến bản thân mình mạnh mẽ lên. Trừ khi hắn sớm mất đi tư cách cùng khí khái của sư tử.

Băng Tuyết đế quốc.

Tại quốc gia khổng lồ này cũng có tới hai đại tông môn lục phẩm, phân biệt là Thiên Vẫn Tông cùng Băng Tuyệt Tông.

Chủ điện Thiên Vẫn Tông được tạo dựng trên một thiên ngoại thiên

thạch. Mà khối thiên ngoại thiên thạch này cũng có diện tích tới mấy dặm, toàn thân tỏa ra quang mang hồng hồng, mà ngay cả một điểm nứt nẻ ở bên ngoài cũng không hề có.

Đại điện Thiên Vẫn Tông.

Tông chủ cùng với mấy vị trưởng lão hạch tâm đều vô cùng vui vẻ.

- Thiên Yếu Hưng, Vẫn nhi rõ ràng có thể ở thời khắc mấy chốt này đột phát được trọng thứ mười một của Thiên Vẫn đại pháp.

- Đúng vậy! Thiên Vẫn đại pháp là công pháp địa cấp đỉnh giai. Uy lực trọng thứ mười một tuyệt đối đáng sợ.

- Lần đừng nói là tam cường. Ngay cả danh bài đệ nhất cũng có thể tranh giành một chuyến. So với Tư Không Thánh của Huyền Không Sơn cũng không có bị lép vế.

- Tư Không Thánh kế thừa huyết mạch Thánh Vương. Tiềm lực của hắn vô cùng lớn. Bất quá trước thực lực tuyệt đối thì cho dù có huyết mạch vương giả cũng phải nuốt hận. Ha ha! Thật thống khoái!

Một người thanh niên khí chất phóng đãng, không hề bị trói buộc cười nói:

- Tông chủ, các vị trưởng lão. Chuyện này cần các ngươi giữ bí mật cho. Ta muốn tại Tiềm Long Bảng lần này có một con át chủ bài khiến cho mọi người phải bất ngờ. Đồng thời cũng có thể ngoài dự đoán của mọi người mà cầm lấy danh ngạch đệ nhất, dương danh uy phong của Thiên Vẫn Tông ta.

- Đây là điều đương nhiên. Ở đây đều là những trưởng lão hạch tâm của Thiên Vẫn Tông ta. Mọi người sẽ giữ bí mật. Mà ngươi cũng không được xem nhẹ, cần phải tranh thủ những ngày cuối cùng này củng cố lại tu vi, tìm hiểu rõ uy lực của trọng thứ mười một. Lần này nếu như ngươi có thể đoạt được đệ nhất, tương lai cái ghế tông chủ Thiên Vẫn Tông này nhất định là của ngươi.

Tông chủ Thiên Vẫn Tông buông hào ngôn nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 240: Tiềm Long Thành

- Hảo! Danh bài đệ nhất Tiềm Long Bảng lần này nhất định là của ta.

Người thanh niên hăng hái, hùng tâm vạn trượng nói.

Băng Tuyệt Tông tọa lạc ở trong một ngọn núi băng, khắp nơi đều là tuyết phủ trắng xóa. Bên trong tòa băng sơn to lớn có một tòa cung điện được kiến tạo hoàn toàn bằng băng.

- Băng Linh, Băng Tuyệt Tông ta mặc dù không có hứng thù với tranh đấu. Nhưng Tiềm Long Bảng không chỉ là tranh đấu đơn giả mà nó còn liên quan đến vận mệnh của tông môn. Cái này không thể không tranh giành. Lần này ta muốn ngươi phải nằm trong top ba.

Một trung niên mỹ phụ lạnh băng nói.

Trong đại điện, một nữ tử thân mặc bạch y, lãnh diễm gật đầu nói:

- Tông chủ yên tâm. Băng Linh ta hoặc là không tranh giành. Nhưng nếu tranh giành thì cũng muốn vì tông môn mà đoạt số mệnh.

- Rất tốt! Như vậy ta yên tâm rồi.

Nửa tháng sau, Diệp Trần cuối cùng cũng tới được phía bắc Hắc Long đế quốc, đi vào địa phận trung tâm giữa ba đại quốc gia.

Cái mảnh thổ địa này cũng không có gì đặc biệt nhưng lại có từ thủa xa xưa. Lúc vừa mới tới Diệp Trần còn không có phát hiện ra được cái gì bất đồng. Nhưng từng bước xâm nhập vào sâu bên trong hắn mới phát hiện ra khí tức ở phiến thổ địa này vô cùng cổ xưa, âm dương điên đảo, thiên cơ hỗn loạn, huyễn hoặc vô cùng khó hiểu.

- Cổ địa Trấn Long đã tồn tại từ thời thượng cổ, nghe nói dùng để trấn áp bảy mươi hai đầu long mạch. Trong đó lại dùng Tiềm Long Thành dẫn dắt long mạch chi khí đi về một hướng. Hôm nay đến đây xem xét quả nhiên không giống tầm thường. Sự chênh lệch này những cổ đại khác của Nam Trác Vực không thể nào so bì được. Mà những phương diện khác thì lại càng ưu việt hơn nữa. Chỉ là những địa phương truyền thưa kia không còn hậu thế, chỉ có mỗi cổ địa Trấn Long này là thủy chung tồn tại!

Diệp Trần nhìn vùng đất rộng mênh mông này, cũng vận dụng linh hồn lực để quan sát. Hắn phảng phất có thể nghe được quần long gầm rống, khiến cho linh hồn phải rung động.

Tiền vào Trấn Long cổ địa, đâu đâu cũng có thể thấy võ giả Bão Nguyên Cảnh. Có rất nhiều người bay vun vút trên trời, có những người đang tụ tập bàn tán nghị luận.

- Trấn Long cổ địa là địa phương mà không một quốc gia nào trong Nam Trác Vực có thể chiếm cứ. Trong lịch sử từng có ghi lại, có một siêu cấp đế quốc từng lập thủ đô ở trên mảnh đất này, nhưng về sau thủ đô tan vỡ, nhân mạch của hoàng tộc cũng chết bất đắc kỳ tử. Từ đó về sau không có một ai dám đánh chủ ý lên mảnh đất này. Ngay cả vương giả Sinh Tử Cảnh cũng hết sức kiêng kỵ.

- Trấn Long cổ địa đã có số mệnh của chính mình, cũng là một tuyệt sát chi địa. Theo như sổ sách ghi chép, Trấn Long cổ địa đã khiến không ít vương giả Sinh Tử Cảnh phải bỏ mình. Trong đó còn có một vị vương giả phong đế vô địch. Thậm chí còn khiến rất nhiều vương giả dị tộc cũng phải bỏ mình. Hai mươi năm trước giáo chủ Cửu U Giáo không phải là không có đánh chủ ý lên Trấn Long cổ địa. Về sau mọi người cũng biết Cửu U Giáo hoàn toàn bị diệt. Mà giáo chủ Cửu U Giáo cũng bị Huyền Hậu cùng Long Vương đuổi giết, sinh tử không biết. Nguyên nhân hơn phân nửa cũng chính là phạm húy Trấn Long cổ địa.

- Thực lực giáo chủ Cửu U Giáo kinh thiên động địa, gần tiếp cận đến đẳng cấp của Hư Hoàng. Mà hai mươi mấy năm trước Huyền Hậu vẫn còn

rất trẻ, thực lực không đủ thâm hậu. Long Vương tuy là vương giả có uy tín lâu năm nhưng là một chọi một cũng không có bao nhiêu phần thắng. Dựa theo đạo lý, cho dù hai người có liên thủ cũng không có khả năng chém giết giáo chủ Cửu U Giái sinh tử không biết. Dù sao thì vương giả Sinh Tử Cảnh chiến đấu cũng không hề bình thường một chút nào, rất ít khi xuất hiện tử vong. Mà giáo chủ Cứu U Giáo không thể nào đánh lại hai người nhưng chắc hẳn cũng phải đủ sức rời đi một cách bình yên. Chính vì thế cho nên mọi người đều đoán rằng có lẽ hắn bị trọng thương ở Trấn Long cổ địa, nên mới dẫn đến tình trạng sinh tử không biết.

- Những chuyện này không phải không có đạo lý, cũng không có người biết được chi tiết cụ thể trong đó. Chúng ta đoán mò làm cái gì. Trấn Long cổ địa vốn vô cùng thần bí nhưng cùng với chúng ta thì có quan hệ gì. Chỉ có những thiên tài trẻ tuổi đến đây thi đấu tranh giành số mệnh. Mà chúng ta cũng chỉ đến xem náo nhiệt mà thôi.

- Nói rất đúng, Tiềm Long Bảng lần này không biết ai có thể giành được vị trí thứ nhất đoạt được số mệnh long mạch chi khí?

- Điều này cũng hết sức khó đoán định. Tất thảy đều phải đợi đến khi Tiềm Long Bảng diễn ra mà thôi.

Mấy người này đều là cường giả Tinh Cực Cảnh, tốc độ phi hành của bọn họ cũng nhanh vô cùng. Chỉ có mấy phút công phu đã bỏ lại các võ giả Bão Nguyên Cảnh ở lại phía sau rất xa, bóng người cũng nhanh chóng không thấy đâu.

Cuộc nói chuyện của mấy người này đều rơi vào trong tai Diệp Trần khiến cho hắn hít một hơi lãnh khí. Trấn Long cổ địa đã khiến rất nhiều vương giả Sinh Tử Cảnh phải bỏ mình, trong đó còn có một vị vương giả phong đế Vô Địch! Làm cho một siêu cấp đế quốc cùng nhân mạch hoàng gia của đế quốc đó biến mất! Giáo chủ Cửu U Giáo sinh tử không biết, Cửu U Giáo bị diệt!

Vô luận là sự kiện nào đi chăng nữa thì đều khiến nhân tâm rung động.

Mà phiến thổ địa này không ngừng tản mát ra khí tức cổ xưa, ở trong mắt Diệp Trần điều này không hề bình thường một chút nào. Đây là địa phương quang minh cùng hắc ám đan xen, có số mệnh của riêng mình, là một tuyệt sát chi địa.

- Bảy mươi hai đầu long mạch đối ứng với bảy mươi hai danh ngạch Tiềm Long Bảng. Xem ra cuộc so tài Tiềm Long Bảng cũng không phải tùy tiện mà được thiết lập như vậy. Trong đó nhất định có huyền cơ khác, không được coi thường.

Trong nội tâm, ý niệm hiện lên, Diệp Trần cũng nhanh chóng phi hành tới Tiềm Long Thành.

Trấn Long cổ địa so với diện tích của ba đại quốc gia thì lớn hơn rất nhiều. Mà Trấn Long cổ địa phần lớn là sơn mạch, nối thành một mảnh, cũng không có biết tận cùng ở đâu.

Bất quá trong khu vực Trấn Long cổ địa có một địa phương đặc thù, nơi này từa hồ có một sơn mạch vô hạn. Bốn phương tám hướng đều là sơn mạch bao quanh mảnh đất này giống như đang bảo vệ vậy. Chìm vào lòng đất, hội tụ ở chính giữa có một tòa thành thị cổ xưa tọa lạc, trấn áp vạn thiên sơn mạch, bình thường luôn để lộ ra sự cao quý vô thượng.

Cái tòa thành thị cổ xưa này chính là Tiềm Long Thành nơi diễn ra các trận đấu ở Tiềm Long Bảng.

Lịch sử Tiềm Long thành không cần phải khảo cứu, chỉ biết nó đã tồn tại từ rất lâu rồi, từ thời thượng cổ đã tồn tại rồi. Sừng sững bất hủ vô số năm cho dù là vương giả Sinh Tử Cảnh cũng phải cung kính, không dám làm quấy nhiễu số mệnh.

Ngoài cửa phía nam Tiềm Long thành là một bình nguyên rộng mênh mông, nơi này chính là nơi tụ tập mấy trăm vạn võ giả, người người tấp nập, đông nghịt khắp núi đồi.

Mà những tông môn tới sớm đã ở bên ngoài bình nguyên này xây dựng một ít kiến trúc đơn giản để cho môn nhân nghỉ ngơi. Về phần võ giả độc hành cũng không có chú ý nhiều như vậy, trực tiếp ngồi nghỉ ngơi dưới mặt đất. Đồng thời cũng dựng lên một đống lửa để nướng đồ ăn, thỉnh thoảng hô bằng gọi hữu phát ra các loại âm thanh ồn ào.

Đám người Lưu Vân Tông đến không tính là sớm, cũng không tính là muộn. Lần này do vài tên trưởng lão nội môn dẫn ba người Từ Tĩnh đi tham gia . Bọn họ ở bên ngoài cửa nam hơn mười dặm kiến tạo bảy tám gian nhà gỗ để nghỉ ngơi.

Bên ngoài nhà gỗ.

La Hàn Sơn nhìn về phía xa xa, nhìn không được cả kinh nói:

- Thật nhiều người, hơn nữa tất cả đều là võ giả Bão Nguyên Cảnh.

- Mấy trăm vạn võ giả Bão Nguyên Cảnh, thật không thể nào tưởng tượng được. Ngay cả mây trên trời cũng không có nhiều như vậy.

Chu Mai đứng ở một bên, ngẩng đầu nhìn lên trời, mấy trăm vạn cỗ chân khí chấn động cùng tụ hợp lại một chỗ. Mặc dù mọi người tới đây đều thu liễm khí tức không có phát ra nhưng vẫn ẩn ẩn những chấn động vô cùng khủng bố. Nếu như vương giả Sinh Tử Cảnh không có sử dụng thủ đoạn đặc thù thì đối mặt với nhiều võ giả Bão Nguyên Cảnh cũng bị đánh chết. Đương nhiên vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không phải là đầu gõ, hắn muốn đi thì không ai muốn đi.

Từ Tĩnh đứng ở phía sau, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước. Nàng đứng yên lặng không nói gì.

La Hành Liệt từ trong nhà gỗ đi tới, cảm khái nói:

- Tiềm Long Bảng lần này liên qua tới số mệnh Lưu Vân Tông ta. Các ngươi cần phải cố gắng đừng làm ta thất vọng.

- Vâng! Tông chủ.

Ba người ngưng trọng gật đầu.

Kế tiếp vài ngày, mỗi ngày đều có đại lượng tông môn đến đây. Bởi vì có quá nhiều người mà cơ hồ bình nguyên ở ngoài cửa nam Tiềm Long Thành không còn chút đất nào để đứng nữa. Mà những tông môn đang nghỉ ngơi ở đây cũng không thể nào trục xuất võ giả độc hành để chiếm cứ nơi dụng phòng ốc cho môn nhân nghỉ ngơi.

- Nhìn kia! Kia chính là Ngụy Kiệt đứng thứ ba mươi bảy trên Tiềm Long Bảng. Nghe nói Đao Ý của hắn đã đạt tới cảnh giới tiểu thành.

- Tề Thiếu Phong đứng thứ ba mươi tám Tiềm Long Bảng cũng đã tới.

- Còn có công tử Lạnh Vô Tình của Ngũ Ma Tông đứng thứ bốn mươi. Lần trước hắn lấy tu vi Ngưng Chân Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đã đả bại mấy vị võ giả Bão Nguyên Cảnh. Hôm nay hắn đã đạt tới Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, thực không biết thực lực cũng đã đạt tới trình độ nào rồi. Đoán chừng ngay cả những võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ cũng không dám nói thắng được hắn.

Bên tai nghe mọi người nghị luận. La Hành Sơn cùng Chu Mai đều cảm thấy gấp gáp. Trước khi đến bọn họ đều tự nhận rằng với tu vi của bản thân không thể chen chân vào danh ngạch bảy mươi hai người, nhưng cũng có thể so tài một phen. Nhưng hiện tại xem ra thực lực của những người ở đây vô cùng cường đại. Cao thủ trẻ tuổi Ngụy Kiệt kia cũng rất mạnh, Đao Ý đã đạt tới cảnh giới tiểu thành, đừng nói là hắn có đối kháng chính diện, có thể đối mặt với Đao Ý mà không bị sụp đổ cũng rất khó.

Tề Thiếu Phong cùng Lạnh Vô Tình cũng rất cường đại, một thiên phú trác tuyệt, một người có thể vượt cấp khiêu chiến. Cũng không phải là dạng người mà bọn hắn có thể so tài.

Liếc nhìn Từ Tĩnh, trong nội tâm La Hàn Sơn thở dài:

- Người giỏi còn có người giỏi hơn. Thiên ngoại hữu thiên, quả là như thế. Diệp Trần! Không biết giờ này ngươi đã đạt tới cảnh giới gì?

Lắc đầu, La Hàn Sơn cười khổ một tiếng, với thiên phú của Diệp Trần cũng ngộ tính của hắn không thể nghi ngờ. Nhưng nếu muốn tiến vào top bốn ngươi thậm chí là top ba mươi cũng rất khó. Cái này cũng không phải là hắn đánh giá thấp Diệp Trần, nhưng bởi vì cao thủ trẻ tuổi trên Tiềm Long Bảng có tiến bộ cùng thực lực rất cường đại. Dù sao cũng không có khả năng chỉ có bọn họ tiến bộ.

Rống! Rống! Rống!

Phương xa có một tiếng rống của yêu thú vang lên.

- Lạc Hà Tông, tông môn lục phẩm đến.

- Còn có Thiên Vẫn Tông, Vô Tình Tông, Phi Thiên Ma Tông.

- Hỏa Linh Điện, Băng Tuyệt Tông, cùng với Huyền Không Sơn.

Bên trên bình nguyên, tiếng ồn ào triệt để biến mất. Lặng ngắt như tờ. Tông môn lục phẩm không giống như tông môn thất phẩm, nói như vậy địa vị của tông môn lục phẩm cao đến như thế nào, tông môn thất phẩm không tính là gì. Cũng giống như đem so võ giả Bão Nguyên Cảnh với cường giả Tinh Cực Cảnh vậy. Một tông môn được xưng là lục phẩm phải có Linh Hải Cảnh đại năng tọa trấn. Mà bảy đại tông môn lục phẩm đều có nội tình vô cùng thâm hậu, tích lũy cũng có mấy ngàn năm, thậm chí vạn năm. Trong đó Huyền Không Sơn có thế lực lớn nhất, so với lịch sử của tam đại đế quốc còn lâu hơn. Trong tông môn cũng từng sinh ra hai vị vương giả, một vị là Thạch Vương, một vị là Thương Vương.

Bình nguyên bên ngoài cửa nam của Tiềm Long Thành cũng có một khoảng đất chuyên để cho các tông môn từ thất phẩm trở lên nghỉ ngơi, không một ai dám đi tới cướp đoạt. Mà cũng không có ai lựa chọn tới gần.

Các loại yêu thú cường hãn hạ xuống đất. Môn nhân của bảy đại tông

môn lục phẩm nhao nhao từ trên lưng yêu thú nhảy xuống, lựa chọn địa phương cho riêng mình.

Trưởng lão của những tông môn này cũng tụ tập cùng một chỗ nhỏ giọng nghị luận. Mà những cao thủ trẻ tuổi của bọn họ cũng đứng tụ tập ở phía sau vô cùng bắt mắt.

Đại đệ tử Thiên Vẫn Tông Lâm Vẫn liếc mắt nhìn mọi người, khóe miệng khẽ nhấc lên cười lạnh. Danh bài đệ nhất Tiềm Long Bảng lần này không ai có thể đoạt được từ tay hắn.

Lý Đạo Hiên của Vô Tình Tông cũng không ngừng quan sát quang cảnh xung quanh. Hai đại đệ tử của Phi Thiên Ma Tông là Mạc Ngôn cùng Mộ Dung Khuynh Thành quan sát xung quanh. Từ trong ánh mắt đối phương có thể thấy được sự ngưng trọng của bọn họ. Ba năm không thấy đối thủ vẫn còn đó nhưng bọn họ đều trở nên cao thâm mạc trắc. Nhất là Lâm Vẫn của Thiên Vẫn Tông, khiến cho mọi người có lực uy hiếp rất lớn.

Lúc này, ánh mắt Mạc Ngôn nổi lên quang mang màu hồng, chăm chú nhìn Lâm Vẫn, chậm rãi nói:

- Khí tức trên người hắn so với ba năm trước còn mạnh hơn gấp năm lần.

- Gấp năm lần!

Mộ Dung Khuynh Thành im lặng. Đại sư huynh của nàng tu luyện Thông Thiên Ma Nhãn, tự nhiên có thể quan sát được cường đột khí tức của đối thủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 241: Long Môn Tam Quan. (Thượng,Hạ)

Hỏa Linh thái tử của Hỏa Linh điện giống như một khối băng lạnh lùng, không có chút cảm tình nào. Một thân áo trắng không ngừng tung Phong Trung Phi, khí tức vô cùng sâm lãnh.

Mọi người đều có khí thế của riêng mình, địa vị ngang nhau, ai cũng không muốn thua ai. Nếu như là người có linh hồn lực cường đại thì có thể phát hiện được trên hư không ẩn ẩn điện hỏa hiện lên. Đó chính là hiện tượng đối kháng khí thế.

Bất quá loại cục diện này cũng rất nhanh bị đánh nát. Một gã thanh niên với ánh mắt như thần linh chắp tay sau lưng đi tới. Đi tới chỗ nào thì nguyên khí sẽ bám theo hắn ở chỗ đó. Hắn phảng phất giống như mà một vị vương giả trời sinh, khí tức bễ nghễ thiên hạ, bao quát tứ phương. Khí thế của người thanh niên này còn hơn cả Lâm Vẫn.

- Tư Không Thánh!

Trên bình nguyên, có người thấp giọng hô.

Tư Không Thánh, ở Nam Trác vực hầu như không ai không biết, đại đệ tử của lục phẩm tông môn Huyền Không Sơn, hậu đại của Thương Vương, đệ nhất thượng giới Tiềm Long Bảng, chưa đầy hai mươi năm đạt tới tu vi Bão Nguyên hậu kỳ đỉnh phong, bất luận một thành tích nào trong đó đều đủ để ngạo thị quần hùng, không ai dám tranh phong.

Hiện tại hắn chỉ còn kém Huyền Hậu một chút, nhưng toàn bộ Chân Linh đại lục, thiên tài như Huyền Hậu nghìn năm mới có một người, là dị số trong dị số, bất luận thế nào cũng là đỉnh cao của một thời đại, huống chi Tư Không Thánh có huyết mạch vương giả, tiềm lực cực lớn, đây là ưu thế tuyệt

đại bộ phận thiên tài đều không có.

Tư Không Thánh vừa tới, lập tức thể hiện ra phong thái kiêu hùng của một vương giả trẻ tuổi, đương nhiên, không phải hắn hơn mọi người, dù sao huyết mạch vương giả trời sinh có ưu thế về phương diện khí thế, nhưng mà lúc chiến đấu không chỉ phân cao thấp về mặt khí thế thôi.

- Mấy người này quá mạnh mẽ, so với phụ thân còn mạnh gấp mấy lần, võ giả Bão Nguyên cảnh có khả năng đạt được tới mức đáng sợ như vậy sao? Đây chính là võ giả Bão Nguyên Cảnh sao?

La Hàn Sơn con ngươi co rút thành một điểm, trong ấn tượng của hắn, phụ thân La Hành Liệt của hắn chính là một đời thiên tài, thực lực so với Bão Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh phong bình thường mạnh hơn nhiều, có thể ngang với tông chủ bốn đại tông môn cùng được xưng là ngũ đại Võ giả Bão Nguyên Cảnh, chỉ là so với đám người Tư Không Thánh, hoàn toàn không ngẩng nổi đầu, thậm chí ngay cả so với top ba mươi cao thủ trẻ tuổi trên bảng thượng giới Tiềm Long Bảng còn kém xa, nói cách khác, nếu như đám người La Hành Liệt lên đài luận võ mà nói, chỉ có thể đảm bảo hạng trước bảy hai, muốn đạt được thứ tự cao hơn, ít có khả năng.

La Hành Liệt khóe miệng giật giật, thầm nghĩ: cái gì là thiên tài, đây mới là thiên tài a! Kinh diễm khiến người ta không nói nên lời, nếu so sánh, chúng ta chỉ là một con cá trạch nho nhỏ.

- Ha ha, đại thúc, đa tạ ngươi đã dẫn ta tới Tiềm Long Cổ Thành.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện hai đạo nhân ảnh, là một gã trung niên cùng một thanh niên thân hình bưu hãn khí chất cuồng dã, lúc này thanh niêm bị trung niên xách trên tay, bay cực nhanh về phía này.

Bịch!

Thanh niên cuồng dã giãy khỏi bàn tay trung niên, hai người trực tiếp hạ xuống hai bên trái phải Tư Không Thánh.

Trung niên cười nói:

- Tiểu tử Thác Bạt, lần này ngươi may mắn đó, lần sau còn lạc đường thì tự về đi!

Rất nhiều người có thể thấy được trung niêm là cường giả Tinh Cực cảnh, hơn nữa không phải cường giả bình thường, tu vi rõ ràng đạt tới Tinh Cực hậu kỳ, trong giai cấp Tinh Cực cũng là tồn tại thượng đẳng.

Thanh niên cuồng dã là Thác Bạt Khổ, chia tay với Diệp Trần xong, hắn vừa đi vừa tìm người luận bàn, một vài ngày thì triệt để lạc đường, về phần trung niên này, hắn không quen biết, lúc đó đối phương đang câu cá, trên người cũng không toát ra khí thế Tinh Cực cảnh, Thác Bạt Khổ nhãn lực không kém, thấy đối phương rất mạnh, còn muốn luận bàn, kết quả bị đánh cho gào khóc thảm thiết, cả người bầm tím, may mà đối phương chỉ giỡn chơi với hắn, bằng không cái mạng nhỏ cũng chẳng còn nữa, sau trung niên lại biết Thác Bạt Khổ đi tham gia so đấu Tiềm Long bảng, tiện tay mang hắn tới đây, mới thấy một màn này.

- Ồ!

Thác Bạt Khổ tùy tiện hạ xuống bên cạnh Tư Không Thánh nhất thời khiến cho mọi người trợn mắt, nhất là những kẻ bài danh trước top mười, càng trợn mắt nhìn nhau, dùng khí tức áp bách hắn, ngay cả bọn họ cũng không dám đứng chỗ đó, kẻ này có phẩm hạnh gì mà dám cản phía trước chứ.

Khí tức của đông đảo cường giả trẻ tuổi áp bức tới, như đổ núi lật biển hướng tới Thác Bạt Khổ, muốn hắn nếm chút khổ sở, nhớ kỹ giáo huấn này.

- Thật nhỏ mọn, không phải chỉ là xếp thứ hạng cao thôi sao?

Thác Bạt Khổ cười ha ha, trên người tản mát ra khí tức tuyệt đối khác hẳn so với lúc gặp lại Diệp Trần, như núi lửa, như bạo phong hung hãn phát ra, trong đó còn hỗn loạn thêm cả khí tức Vương giả, so với đám người Tư

Không Thánh khí thế ngang nhau.

Các cao thủ trẻ tuổi mở to mắt, không thể tin được.

- Cái gì, vừa rồi là một tiểu cự đầu!

- Trên người còn có khí thế vương giả đặc hữu, lẽ nào hắn cũng có huyết mạch vương giả, điều này sao có thể?

- Ta tới bây giờ chưa thấy qua hắn, từ nơi nào chui ra vậy?

Trung niên mang Thác Bạt Khổ tới cười thầm: tiểu tử Thác Bạt không đơn giản, phòng ngự cực kỳ kinh người, không là vô cùng đáng sợ, về phần có huyết mạch vương giả hay không, thật là khó nói, phỏng chừng là hậu đại của một gia tộc lánh đời a!

Nhị đệ tử Lạc Hà môn Kiền Vân nhíu mày, đại sư huynh tuổi vượt trên hai bốn, mất tư cách dự thi, trọng trách tranh đoạt vị trí cao rơi vào người hắn, vốn hắn có thể an toàn hoàn thành mục tiêu, thậm chí còn tiến lên phía trước, không ngờ đột nhiên lòi ra một đối thủ lợi hại, khí thế không hề kém hơn mấy người kia, hơn nữa còn không kém hơn Tư Không Thánh nửa điểm.

Nhìn một chút hai người xếp hạng thứ chín, thứ mười trên Tiềm Long bảng, Kiền Vân thấy bọn họ do dự, thủy chung không ai dám bước lên, trong lòng ngưng trọng, mạnh mẽ áp chế xung động, không muốn làm chim đầu đàn, hắn biết bản thân muốn tiến tới, không thể bị áp bách bởi khí thế kẻ khác, hắn không nắm chắc quá lớn, huống chi so đấu còn chưa bắt đầu, không cần phải dẫn tới một kẻ địch cường hãn.

- Cứ để cho hắn kiêu ngạo một hồi đi! Ngoại trừ hai ba người ra, người khác ta cũng không sợ.

Hôm nay Tiềm Long cổ thành mở ra, mọi người đều tới, nhưng mà trong số ít nhân vật trung tâm, còn thiếu một người.

- Hắn thế nào lại không tới, lúc đó ta tuy rằng không cẩn thận động thủ,

nhưng chắc gì đã thắng được hắn.

Thác Bạt Khổ nghĩ tới Diệp Trần.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng nghi hoặc, nhưng mà không lưu ý lắm, cho rằng đối phương có chuyện vướng thân còn chưa tới.

Nơi Lưu Vân Tông chọn làm chỗ chú chân.

- Diệp Trần không tới, thật đáng tiếc lần này cuộc so tài Tiềm Long Bảng ngàn năm khó gặp, bỏ qua lần này cũng không có lần sau.

La Hành Liệt vẻ mặt lo lắng nói.

Đại trưởng lão nhíu chặt lông mày:

- Diệp Trần sẽ không thất tín, hắn nói đến nhất định sẽ tới.

Nhưng vào lúc này, thanh âm ầm ầm chấn động tứ phương, cửa Nam thành đột nhiên mở ra, dường như cửa thiên giới mở ra, chấn động nhân tâm.

Trước cửa nam thành, mặt đất rạn nứt, hướng hai bên trái phải lan ra, sau đó, ba tòa bình thai thật lớn cao thấp khác nhau chậm rãi hiện ra, trong đó có cầu nối nhau, cách xa nhau một dặm, tòa bình thai thứ nhất nối với tác kiều dựng giữa hai cây cột đá, không có chạm khắc, bên trong phóng ra quang mang lam sắc, những... lam sắc quang mang đen xen vào nhanh, hình thành một mảnh quang mạc, ngăn trở người khác tiến vào tác kiều, bình thai thứ hai là một cung điện hình lập phương, cung điện dường như chế tạo từ thủy tinh, trôi nổi quang mang bảy màu, xuyên thấu qua tưởng thủy tinh, có thể nhìn thấy rất nhiều ngọc bài, được đặt trên không trung, cao thấp khác nhau, bình thai thứ ba trống không, không có gì thần kỳ, chỉ là nối liền với cửa Nam Thành, trên đó có một vực sâu không lớn, trên vách vực điêu khắc bích họa, phía dưới là hoa điểu ngư trùng, bên trên là chân long, trừ đó ra tòa bình thai thứ ba không phải bố trí ngang với cửa Nam thành, khoảng chừng cao hơn bảy hai thước, cũng như biểu hiện rằng, muốn đi vào cửa Nam Thành, phải từ tòa bình thai thứ ba mà qua, không còn cách nào khác.

- Long môn tam quan xuất hiện rồi! Không biết có bao nhiêu người có khả năng đi qua.

- Chắc là không vượt qua bốn thành a! Long môn tam quan tự động điều chỉnh độ khó, muốn qua tam quan không phải dễ dàng.

Theo tiếng bàn luận của mọi người, muốn trở thành cao thủ trẻ tuổi mục tiêu đầu tiên của họ phải vượt qua Long môn tam quan tiến vào cửa Nam thành, bằng không tất cả không phải nói nữa.

Bịch bịch!!!

Tư Không Thánh dẫn đầu mọi người đi vào bình thai đầu tiên, những người khác theo sát phía sau, số lượng cư nhiên không thua kém hai ngàn người, đây là một con số đáng sợ.

Tách!

Lam sắc quang mạc bị phá thành một cái động lớn, Tư Không Thánh đi qua rồi, sau đó là Hỏa Linh thái tử, đám người Lâm Vẫn toàn bộ đi qua tác kiều, hướng về ô phía bình thai thứ hai mà đi.

- Tông chủ, chúng ta đi trước một bước rồi.

Không đợi được Diệp Trần, ba người La Hàn Sơn phải đi qua Long môn tam quan.

La Hàn Sơn gật đầu, ánh mắt nhìn phía xa.

Cửa thứ nhất là phá bích quan, trăm mét lam sắc quang mạc có thể so với phòng ngự của Bão Nguyên cảnh đỉnh phong, chỉ có đánh thông một cái động khẩu xuyên quang mạc với có thể đi tới bình thai cao hơn, tiến hành khảo nghiệm thứ hai.

La Hàn Sơn và Chu Mai đi qua có chút miễn cưỡng, về phần Từ Tĩnh, nàng tiện tay phất một cái, lam sắc quang mạc bị thông một đường lớn, dễ

dàng thoải mái.

- Từ Tĩnh đúng là thực lực rất mạnh.

La Hành Liệt tâm trạng thoải mái nói.

Tứ trưởng lão nói:

- Từ Tĩnh luôn khiến người ta yên tâm, thế nhưng Diệp Trần tiểu tử ở đâu rồi, thực sự tức chết người ta mà.

Vù!

Phía chân trời xa, một đạo lưu quang cực nhanh bay tới.

Đại trưởng lới vô ý thức ngẩng đầu, môi rung động:

- Tông chủ, Diệp Trần tới, thực sự tới rồi!

- Tới rồi?

La Hành Liệt và các vị trưởng lão nhất tề nhìn lại.

Phân thân hóa ảnh khinh thi triển tới cực hạn, Diệp Trần chợt lóe vượt qua hơn bốn trăm thước, ở trên hư không vẽ ra một quỹ tích ngắt quãng.

- Tông chủ, các vị trưởng lão, Diệp Trần đã tới trễ.

Chân hạ xuống đất, Diệp Trần hơi áy náy nói, hai ngày trước, hắn tăng tốc độ liên tục, nhưng vẫn chậm chân một chút, tuy muốn tranh thủ tới sớm nhưng mà Trấn Long cổ địa rộng lớn hơn hắn tưởng, so với dự tính còn chậm lại một ngày.

- Tới là tốt rồi, mau đi đi! Đã lãng phí không ít thời gian rồi.

Dưới tâm trạng lo lắng, bọn người La Hành Liệt không phát hiện ra Diệp Trần đã đạt tới cảnh giới Bão Nguyên hậu kỳ.

Diệp Trần cũng phát hiện Long môn tam quan đã mở, không dám chậm trễ, thân hình hơi động, bay tới bình thai đầu tiên.

- A! Thảo nào ta cảm thấy không hợp lý, thì ra Diệp Trần đã đạt tới Bão Nguyên cảnh hậu kỳ rồi!

Diệp Trần vừa đi, tứ trưởng lão tâm tình thả lỏng, phát hiện ra một chuyện kinh người.

La Hành Liệt và đại trưởng lão hai mặt nhìn nhau, cực độ khiếp sợ, lúc này mới qua thời gian bao lâu chứ, lúc đi là tu vi Bão Nguyên cảnh sơ kỳ, sau khi trở về trực tiếp đạt tới Bão Nguyên cảnh hậu kỳ, tiến bộ thật sự quá kinh khủng đi.

- Ha ha, cũng không uổng chúng ta mong đợi, có thực lực này, còn gì phải lo lắng nữa.

- Đúng thế! Có hắn và Từ Tĩnh, Lưu Vân Tông ta nhất định có số mệnh như hồng.

- Đừng vội, tốc độ vượt qua Long Môn tam quan khó có thể đánh giá thực lực, ta muốn nhìn xem thằng nhóc này còn mang lại cho chúng ta kinh hỉ gì nữa.

Phá Bích Quan tuy rằng là cửa đầu của Tam Quan, nhưng vẫn cản trở được hơn hai trăm cao thủ trẻ tuổi, một đám mặt sầu mi khổ ra sức đánh vào quang mạc lam sắc, kỳ vọng có thể phá vỡ ra một con đường, đi tới bình thai thứ hai.

Tiến vào bình thai thứ nhất, tốc độ Diệp Trần không giảm, trực tiếp phóng vào lam sắc quang mang, cứ như Lam sắc quang mang không có gì, một số cao thủ trẻ tuổi cười nhạt, muốn xem Diệp Trần bị xấu mặt.

Làm bọn họ nổi cả ga da chính là, Diệp Trần như không bị cản trở gì, trực tiếp đi qua lam sắc quang mang, trên người cũng không có bất cứ cử động hay công kích nào.

- Gặp quỷ rồi, lẽ nào thân thể hắn không phải thực thể.

- Trực tiếp xuyên qua rồi, mắt ta không phải có vấn đề gì chứ?

Đám người Lưu Vân Tông trừng mắt há mồm, đương nhiên, giật mình không chỉ có bọn họ, còn có rất nhiều người vây xem xung quanh, lúc trước bọn họ không thấy Diệp Trần có gì hơn người, dù sao cao thủ trẻ tuổi, có thực lực Bão Nguyên cảnh hậu kỳ số lượng không ít, tuy nhiên nhiều ít không thể trông cậy vào, quan trọng là thực lực tới mức nào.

- Tông chủ, có Diệp Trần ở đây, khí vận của Trấn Long Cổ Địa chắc chắn có một phần thuộc về chúng ta, hơn nữa là một phần không ít đâu a.

Đại trưởng lão vui vẻ ra mặt, Long Môn tam quan là trạm khảo sát sơ bộ thực lực của thí sinh, từ biểu hiện Diệp Trần vượt qua cửa đầu mà xem, thực lực chân chính đã đạt tới mức độ thâm sâu khó dò rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 242: Dược Long Môn!

La Hành Liệt cười nói:

- May là lúc trước đồng ý cho hắn ra ngoài lịch lãm, bằng không ở bên trong tông môn khổ tu, làm sao có thể đạt tới mức độ này chứ.

Bế quan khổ tu và lịch lãm đều có lợi riêng, bế quan khổ tu có lợi ở điểm ổn định, không gặp phải sóng to gió lớn gì, thực lực ổn định tăng tiến, thích hợp cho đại bộ phận tu luyện giả, mà lịch lãm lại khác, lịch lãm có rất nhiều nhân tố khó xác định, như là kiến thức thế giới bên ngoài, võ giả chi tâm có thể bị dao động, hoặc có thể lọt vào truy sát, không có thời gian tu luyện, đáng sợ là bị kẻ khác lừa gạt, đi lên con đường không lối về, bất kể là trải qua loại nào, phải vượt qua được thì mới có thể tạo ra một thiên tài chân chính, bỏ lại số đông, đương nhiên, bao nhiêu nguy hiểm thì có bấy nhiêu thu hoạch, nếu có thể thuận lợi vượt qua lịch lãm, bảo trì bản tâm, tạo thành nguyên tắc bản thân, kiên định một đường, sống sót trong chém giết, tâm tình cùng sức chiến đấu đều được đề cao mạnh mẽ, con đường ngày sau bằng phẳng vô cùng, người ngoài khó có thể dao động.

Mặc dù biết lịch lãm có nhiều chỗ tốt, nhưng La Hành Liệt vẫn vô cùng giật mình với thành tựu của Diệp Trần, phải biết rằng, đối phương ra ngoài mới hơn một năm a! Hơn một năm trong mắt võ giả căn bản không phải thời gian lâu dài gì.

- Từ Tĩnh qua cửa thứ hai rồi, Hàn Sơn và Chu Mai có chút miễn cưỡng.

Lúc này, Tứ trưởng lão đem ánh mắt trên người Diệp Trần thu hồi lại, rơi vào đám người La Hàn Sơn.

La Hành Liệt bất đắc dĩ cười khổ:

- Long môn tam quan có tỉ lệ đào thải vô cùng kinh người, ba năm trước loại ra bảy thành tuyển thủ, lần này không biết loại bao nhiêu, mong rằng Hàn Sơn và Chu Mai có khả năng xông qua, nỗ lực nhảy cửa Nam thành.

Bởi vì tranh đoạt bảy hai vị trí đầu trên Tiềm Long bảng quá gian nan, rất nhiều tông môn biết đệ tử vô vọng, vì thế có thể nhảy lên cửa Nam Thành, cũng là vượt qua Long môn, đã đủ cho bọn họ hài lòng rồi, dù sao có thể nhảy lên Long môn, đều là bậc thiên tài trong tuyển thủ.

Cửa đoạt bài, tên như ý nghĩa, chỉ cần cướp được một ngọc bài từ trạm gác ở đây là có thể qua, nhưng mà độ khó so với cửa thứ nhất nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, cung điện thủy tinh cổ quái thỉnh thoảng lại có một đoàn hào quang trong suốt đánh xuống, mỗi đoàn hào quang tương đương với một kích toàn lực của cao thủ Bão Nguyên kỳ đỉnh phong, muốn chống lại hào quang, chỉ có ba cách, thứ nhất là lợi dụng tốc độ cực nhanh né tránh, nhưng cách này hầu như là tuyệt lộ, hào quang oanh kích với tốc độ cực nhanh, người có thể dùng tốc độ né tránh những đoàn hào quang này đều là thiên tài bậc nhất, bọn họ cho dù dùng cách gì đều có thể vượt qua, những người khác căn bản không làm nổi; cách thứ hai là lợi dụng ưu thế phòng ngự của bản thân ngạnh kháng hào quang, yêu cầu phải là tuyển thủ có lực phòng ngự cực lớn, đạt tới cảnh giới cực cao, phẩm cấp thấp, cảnh giới phòng ngự thấp tuyệt đối không có khả năng đi qua; cách thứ ba là lợi dụng lực công kích mạnh mẽ đánh tới hào quang, yêu cầu tuyển thủ tu luyện vũ kỹ cực kỳ lợi lại, nhãn lực cũng độc đáo, ánh mắt quan sát được bốn phương, nếu không chỉ cần một chút sơ sẩy lại bị hào quang đánh trúng không kịp phản kích.

Ngoài cách thứ nhất thì cách thứ hai và cách thứ ba được đại bộ phận tuyển thủ lựa chọn, bao gồm cả La Hàn Sơn và Chu Mai.

La Hàn Sơn hơn một năm qua không có uổng phí, từ Thiên Mộng cổ địa trở về, liền bắt đầu tu luyện địa cấp trung giai Đại La Thần, nếu như là dưới tình huống bình thường, một năm thời gian hắn tu luyện đến tầng sáu đã là không tồi rồi, nhưng La Hành Liệt dù sao cũng là người tu luyện thần công

tới tầng mười, mỗi tầng đột phá đều có ghi chép tâm đắc, hơn nữa hắn dốc lòng chỉ đạo, có thể khiến La Hàn Sơn trước ngày thi đấu Tiềm Long bảng đột phá lên tầng tám, tổng số lượng chân khí vượt xa tầng chín Tử Khí quyết.

Về phần Chu Mai cũng thế, nàng tu luyện chính là một môn địa cấp trung giai khác, được sự dạy dỗ tận tình của một số trưởng lão nội môn, nhất cử đột phá tầng chín, thiên phú tu luyện rõ ràng cao hơn La Hàn Sơn, gần với Diệp Trần.

Hai người toàn lực khởi động chân khí hộ thể chống lại hào quang đánh xuống, nhưng có chút miễn cưỡng, hào quang đánh xuống vô cùng dày đặc, hộ thể chân khí rõ ràng rung động, còn phải dùng công kích đánh tới hào quang, giảm bớt chút áp lực cho hộ thể chân khí.

Rút cuộc, hai người vươn tay lấy được một tấm ngọc bài giữa không trung, cực kỳ khó khăn lao về phía cung điện phía sau.

Hai người vừa đi, Diệp Trần bay tới.

- Không tính là dày đặc, có rất nhiều lỗ hổng.

Chỉ liếc mắt, Diệp Trần có thể nhìn ra bí mật của hào quang, tốc độ không giảm, thân hình bay tới, mục tiêu là một tấm ngọc bài treo trên sợi dây.

- Người này là ai, quá cuồng vọng rồi, vừa tiến lên đã muốn lấy ngọc bài.

- Đúng thế, tuy rằng hắn là Bão Nguyên cảnh hậu kỳ võ giả, nhưng chỉ có một mình, bị mấy đạo thậm chí hơn mười đạo hào quang đánh trúng, chỉ có nước chết yểu.

- Không sai, lúc trước có một võ giả Bão Nguyên cảnh hậu kỳ Ác Ma Tý sơ sẩy, cho rằng hào quang không làm khó được hắn, cuối cùng bị hơn mười luồng sáng đánh trúng, cũng may hào quang không giết chết đối thủ, bằng

không nơi đây đã máu chảy thành sông, xương cốt thành núi rồi.

Độ khó cửa thứ hai không thấp, chừng mấy trăm tuyển thủ dự thi bị hào quang vây chặt, nửa bước khó đi, thấy Diệp Trần liều lĩnh tiến vào, cả đám chế giễu, thỏa mãn tâm tình phiền muộn khi không thể tiến lên của mình.

Rầm rầm rầm....

Tốc độ đánh xuống của hào quang rất nhanh, có nơi tương đối ít, có nơi lại vô cùng dày đặc, như là lưới trời phủ xuống, đương nhiên trong đó cũng có quy luật, ví như một số nơi cứ cách một khoảng thời gian sẽ công kích dày đặc, sau một lát sẽ phóng công kích loãng hơn, trở thành khu vực an toàn tạm thời, lúc trước không ít tuyển thủ tinh ý quang sát mà hữu kinh vô hiểm lấy ngọc bài vào tay, xông qua cửa thứ hai, nhưng mà yêu cầu tố chất tâm lý cùng trí tuệ của tuyển thủ khá cao, có người rõ ràng tìm được quy luật nhưng bởi không chịu nổi áp lực, dẫn đến tính toán sai lầm, bị hào quang đánh trúng, hôn mê bất tỉnh.

Hào quang cấu thành lưới trời, Diệp Trần thân như mộng ảo, chạy như bay, mỗi khi mọi người tưởng hào quang đánh trúng hắn thì mới phát hiện, hào quang tốc độ cực nhanh đánh xuống chỉ trúng một đạo tàn ảnh, nói cách khác, dưới công kích của hào quang, Diệp Trần vẫn duy trì tốc độ cực nhanh, do thị giác bị trùng kích mạnh, tuyển thủ xung quanh sinh ra ảo giác rằng hào quang công kích tốc độ chậm hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 243: Phong Ba!

A!

Một gã tuyển thủ hộ thể bị nghiền nát chân khí hộ thể, bị hào quang đánh trúng thân thể, hắn chính là một trong số người cho rằng tốc độ công kích của hào quang chậm đi.

Những kẻ khác nghe thấy thanh âm này liền bừng tỉnh, không phải tốc độ hào quang chậm đi, mà là tốc độ của Diệp Trần quá nhanh, tạo thành hiệu ứng hào quang đuổi sau lưng hắn, nhưng không cách nào đánh trúng hắn, cho nên thị giác bị đánh lừa.

Ngọc bài tới tay, thân ảnh Diệp Trần chợt lóe, từ bên trong lưới trời do hào quang tạo thành xuyên ra, rơi xuống tác kiều thứ hai.

- Kháo, ta chưa thấy hắn bao giờ.

- Ta cũng chưa thấy hắn, chắc là một cao thủ mới nổi, Tiềm Long Bảng lần này quả thật là ngàn năm có một, thiên tài lâu đời quá nhiều, thiên tài mới nổi càng nhiều hơn, cứ xem thực lực người này ít nhất cũng phải xếp hạng trên ba mươi! Trước hai mươi cũng có thể, về phần trước mười thì không được bao nhiêu phần, ngươi xem đám người Tư Không Thánh đều là một đám yêu nghiệt cả.

- Đừng nói nữa, trước tiên xông qua cửa này đã, cửa ba Dược Long môn là khó nhất, nói không chừng chúng ta có thể xem một hồi náo nhiệt đó.

Tác kiều dài đến vạn dặm, chỉ hai lần chớp mắt, Diệp Trần đã hạ xuống tòa bình thai thứ ba.

Lúc này trên bình thai thứ ba đã tụ tập tầm bảy tám trăm người, La Hàn

Sơn, Chu Mai cùng tới Từ Tĩnh đứng phía sau, lẳng lặng nhìn những người khác tiến vào phái cửa thành nam.

- Diệp Trần, ngươi tới rồi!

La Hàn Sơn nhìn lại, vui vẻ nói.

Chu Mai cùng Từ Tĩnh đều chuyển đầu qua.

Diệp Trần cười nói:

- Chậm một ngày, may mà tới kịp rồi.

- Ta còn tưởng ngươi bỏ trận tranh tài đặc biệt này, vậy thật khiến người ta tiếc nuối.

La Hàn Sơn rất có phong phạm của La Hành Liệt, tuyệt đối không đố kỵ người khác thực lực cao hơn hắn, đối với hắn mà nói, Diệp Trần đạt được thứ tự càng cao, hắn càng cao hứng, dù sao Tiềm Long bảng so tới khí vận tông môn và khí vận cá nhân cùng một nhịp thở, thứ tự càng cao, tông môn phát triển càng thuận lợi.

- Ồ! Tu vi ngươi hiện tại đã đạt tới mức nào rồi?

Chu Mai phát hiện nhìn không thấu Diệp Trần, bèn hỏi.

Diệp Trần nói:

- Bão Nguyên cảnh hậu kỳ.

Hít hà!

Hai người hít một ngụm khí lạnh, vốn tưởng đã có thể rút ngắn khoảng cách, hiện tại xem ra khoảng cách ngày càng xa rồi, thiên phú của đối phương vượt qua bất cứ kẻ nào ở Nam Trác vực, nếu không thời gian tu luyện ngắn như vậy, đạt tới bước kia là không thể nào.

Từ Tĩnh đồng dạng mang theo một chút kinh ngạc, chuyện có thể khiến nàng kinh ngạc cũng không nhiều, Diệp Trần tính là một người, hơn nữa đối phương không ngừng khiến nàng kinh ngạc, chân thành mà nói, nàng là người đầu tiên chú ý tới thiên phú của Diệp Trần, hiểu rõ hắn nhất, đương nhiên, cái mức độ này chỉ là so với người khác, kỳ thực nàng cũng không phải hiểu rõ Diệp Trần, người này giống như ở trong sương mù, khiến người ta nhìn không rõ, sờ không thấy, không thể nắm được điểm quan trọng của hắn, so với cao thủ trước mười bảng Tiềm Long, Diệp Trần không có loại khí thế cả vú lấp miệng em, có khi là một cỗ phong duệ phá nát tất cả.

- Từ Tĩnh, đã lâu không gặp.

Diệp Trần thấy Từ Tĩnh nhìn mình, nhìn thấy liền giật mình, thân thể đối phương không ngờ ẩn chứa một cố kình khí, thật muốn dùng một từ để hình dung, đó là khí lực, khí lực kinh khủng không gì sánh được, tinh tế tự hỏi, Diệp Trần hiểu được, thảo nào tu vi đối phương không tiến triển nhiều lắm, thì ra đều dùng chân khí dung nhập gia tăng khí lực, chỉ nhờ vào khí lực này, đều đủ nghiền nát võ giả cùng cấp.

Năm vạn cân, ồ không, hẳn là đã ngoài tám vạn cân rồi!

Trong cơ thể Diệp Trần cũng có khí lực, là ngọc sắc, quan sát tương đối, hắn có thể phát hiện trong thân thể Từ Tĩnh chứa khí lực gấp hai hắn, là màu kim sắc, không một tia tạp chất, luận về chất lượng còn vượt hơn ngọc sắc, hai thứ đem ra so sánh, mặc kệ là số lượng hay chất lượng đều chênh lệch lớn.

Xem ra Từ Tĩnh tiến bộ nhiều hơn La Hàn Sơn và Chu Mai, hơn nữa cũng không biết phương diện khác tiến triển thế nào, chiến lực ra làm sao, Diệp Trần thầm nghĩ.

Từ Tĩnh cũng không biết trong thời gian ngắn, Diệp Trần đã sinh ra vô số ý nghĩ trong đầu, lực chú ý của nàng toàn bộ tập trung về phía trước.

Dược Long môn là một cửa khó nhất trong Long môn tam quan, trong

vực sâu ẩn chứa lực hút võ giả thực lực càng cao thì lực hút lại càng đáng sợ, ngoài ra người vượt cửa còn nghe được vô số tiếng rống của yêu ma từ đáy vực lên, tâm sinh sợ hãi, tạp niệm sinh sôi.

Vù!

Có một người lên rồi, là ma công tử Lãnh Vô Tình, thân hình hắn hơi nhoáng lên trên không trung, trầm ổn tiến nhập vào cửa Nam thành, về phần những người bài danh phía trước một đám vẫn đứng ở trên, bao quát chúng nhân, trong đó Tư Không Thánh, Hỏa Linh thái tử, Lâm Vẫn, mỗi khi thấy có người không chịu nổi trọng lực bị khí lưu vực sâu đưa sang một bên, đều biểu lộ ra vẻ khinh thường.

Bình thai rất lớn, mỗi thời khắc đều có hơn mười người cùng nhau phóng tới cửa Nam thành, thế nhưng chỉ có một phần ba đi qua, đa số đều bị rơi rụng giữa đường, cũng có một vài người cách cửa Nam thành chỉ có mấy thước, vô cùng đáng tiếc rơi xuống, khiến kẻ khác tiếc hận.

- Ngay cả cửa Nam thành cũng không lên được, còn muốn tham gia so tài?

Trên cửa Nam thành có người cười nhạt.

Rất nhanh đến phiên đám người Diệp Trần.

- Ta lên trước.

La Hàn Sơn hít sâu một hơi, chân khí Đại La vận chuyển tới cực hạn, bước tới phía trước, nhảy lên như tên bắn lao về phía cửa Nam thành.

Hồng quang trên không trung vẽ thành một người sáng, La Hàn Sơn cách cửa Nam thành chừng hai mươi thước, lúc này dưới vực sâu bạo phát ra một cỗ trọng lực vô hình, kéo thân thể La Hàn Sơn xuống, chợt có vô số thanh âm yêu ma rống lên, thanh âm vào tai, không gì không xâm nhập, đảo loạn tâm thần.

- A! Không!

La Hàn Sơn sắc mặt dữ tợn, chân khí vừa ngắt quãng, cả người từ không trung rơi xuống, cuối cùng bị khí lưu vực sâu đưa sang một bên, mất tư cách dự thi.

Thấy La Hàn Sơn thất bại, sắc mặt Chu Mai ngưng trọng, chân khí thôi động đến cực hạn, trên người bắn ra khí phong duệ, ánh mắt mãnh liệt bay tới cửa Nam thành.

Trên đường, thân hình nàng kịch liệt lay động, nhưng cuối cùng cũng vượt qua rồi.

Dược Long môn qua!

Vù!

Chu Mai đi xong, Từ Tĩnh cũng lên, trên đường không dừng lại, dường như trọng lực cùng tiếng rống yêu ma không ảnh hưởng gì tới nàng, khiến kẻ khác lấy làm kỳ.

- Cô gái này không rồi, không biết là nữ đệ tử môn phái nào, có tư cách làm thị thiếp cho ta.

Đại đệ tử Thiên Vẫn tông Lâm Vẫn dùng ánh mắt quan sát Từ Tĩnh, mặc dù không có dung mạo khuynh thành khuynh quốc, cũng không có khí chất hại nước hại dân, nhưng bản thân tuyệt đối là một mỹ nữ khó gặp, nhãn thần vô ưu cùng thân thể cao gầy của nàng khiến nàng có một loại cảm giác kiêu hùng hiên ngang, lại mang theo một tia phiêu dật xuất trần.

- Nhất định là dùng thiên tài địa bảo đề thăng tu vi, căn cơ không ổn định, mà tu vi ta tuy rằng kém một giai, nhưng phương diện khác lại tiến bộ lớn, sức chiến đấu so với lúc ở Thiên Mộng cổ địa mạnh không chỉ gấp đôi rồi.-

Không ngờ dưới tình huống này, Nguyên Hoành Ưng trong lòng cho

rằng tu vi của Diệp Trần không phải tự thân nỗ lực mà có, nói không chừng có cơ hội đánh bại hắn.

Đảo mắt xung quanh một phen, ánh mắt Diệp Trần dừng trên những bức họa, lực chú ý đặt lên một loại hình vẽ trên bức tường trái phải, trên bức tường điêu khắc vài thứ, là một vài bức bích họa quỷ dị.

Mỗi bức họa nội dung đều tương tự nhau, phía dưới có võ giả cùng với yêu ma có năng lực bạt sơn, phiên giang đảo hải, thực lực dị thường kinh khủng, thế nhưng trên bầu trời xuất hiện một hư ảnh, hai tay dang ra, có xiềng xích từ hư không đánh xuống, quấn lấy thân thể võ giả và yêu ma.

- Thượng cổ thành đúng là khác hẳn với thàn trì hiện tại, không biết những bích họa này dùng làm cái gì?

Trong lòng Diệp Trần không giải thích được, thu hồi ánh mắt.

Lúc này, bên hai cửa hông có người vào trong.

Cường giả bảy đại lục phẩm tông môn dẫn đầu, phía sau là hơn trăm thất phẩm tông môn, sau nữa là bát phẩm tông môn cùng cửu phẩm tông môn.

- Đệ tử Huyền Không sơn theo ta về chỗ ở.

- Đệ Tử Hỏa Linh điện rời khỏi hàng.

- .....

Các đại lục phẩm tông môn đều có nhiều hơn hai người vượt qua Long môn tam quan, so sánh tổng số cũng phải chiếm tới bốn thành qua ải, nội tình của lục phẩm tông môn khiến người ta phát lạnh, có nhiều thiên tài như vậy, chỉ cần không có sai lầm gì, tiếp tục bồi dưỡng, nếu xuất hiện một hai vị thiên tài yêu nghiệt, nói không ngừng có thể khiến tông môn nâng cao một bước.

Nếu so sánh, thất phẩm tông môn kém hơn nhiều, rất nhiều tông môn chỉ

tới đây làm khán giả, trong đó có cả thất phẩm tông môn.

- Các ngươi cũng theo ta về chỗ ở đi.

La Hành Liệt đi tới hô.

Chu Mai hỏi:

- Tông chủ, không phải hôm nay diễn ra cuộc tranh tài sao?

Đại trưởng lão cười nói:

- Võ giả bên ngoài đâu chỉ có trăm vạn, chung quy không thể để bọn họ náo loạn! Vì thế hai ngày không có so đấu, để hàng loạt tông môn cùng võ giả độc hành ổn định chỗ ở, sau khi yên ổn mới chính thức bắt đầu so đấu.

Như thế cũng phải, tuy Tiềm Long cổ thành rộng lớn, kiến trúc nhiều vô số, cũng đủ cho mọi người ở, nhưng nếu vừa tới đã bắt đầu so đấu, khẳng định hỗn loạn khó kiềm chế, tạo thành ảnh hưởng không hay, Diệp Trần âm thầm gật đầu, không biết là ai định ra quy củ này, rất có nhân tính a.

Kiến trúc ở Tiềm Long cổ thành không thuộc về kẻ nào, cho nên muốn chọn nơi ở, còn phải so sánh thực lực và địa vị, một vài kiến trúc tương đối xa hoa, võ giả Bão Nguyên ảnh bình thường căn bản không dám nhúng tay, chỉ có cường giả Tinh Cực mới có quyền lựa chọn, về phần Lưu Vân Tông một cái tông môn bát phẩm, Cường giả Tinh Cực Cảnh không có ai, rất nhanh La Hành Liệt dẫn đầu, mọi người đi vào trung tâm khu vực đại viện chọn một chỗ ở.

Tiềm Long cổ thành có kiến trúc mang phong cách cổ xưa, tạo hình tinh mỹ, kiến trúc bên trong không như mọi người nghĩ là rách nát tồi tàn, mạng nhện giăng đầy, ngược lại mang theo một tia cổ kính, không nhiễm một hạt bụi, rất là sạch sẽ.

Hơi chút dọn dẹp phòng, Diệp Trần không động tay chân nữa.

Ra khỏi phòng, Diệp Trần gặp được La Hàn Sơn.

La Hàn Sơn mất đi tư cách, nhưng là võ giả Bão Nguyên cảnh, có tư cách tiến vào Tiềm Long cổ thành xem cuộc so tài.

- La sư huynh, ngươi không sao chứ?

-

Diệp Trần xưng hô có chút ngượng ngùng, vốn với thực lực của hắn có thể kêu La Hàn Sơn là sư đệ, cũng không quá thuận miệng, La Hàn Sơn tâm tình đang có bất ổn, hơn nữa La Hàn Sơn cũng tương đối khách khí với hắn, cuối cùng hắn bèn gọi là La sư huynh, hơn nữa ở đây cũng không có người ngoài, hắn tuổi còn lớn hơn cả mình.

La Hàn Sơn cười khổ một tiếng:

- Không việc gì, vượt qua Long môn phải phải thực lực Bão Nguyên cảnh sơ kỳ có thể làm được, có lần giáo huấn này, khiến ta ghi tạc trong lòng.

Diệp Trần thầm thở dài một hơi, kỳ thực Là Hàn Sơn nếu có thể vượt qua Long môn, nói không chừng có thể đánh bại mấy thiên tài cùng cấp, tiếp tục tôi luyện đáng tiếc thất bại trong gang tấc, không chống được ma âm quán nhĩ, bằng không với trọng lực của vực sâu, hắn có thể thoải mái đi qua, bỏ qua lần này La Hàn Sơn đã không còn cơ hội tham gia cuộc so tài nữa, bởi vì hắn đã quá tuổi rồi.

- Theo ta ra ngoài! Ta tới Tiềm Long cổ thành còn là lần đầu.

La Hàn Sơn nói.

- Được!

Diệp Trần gật đầu.

Tiềm Long cổ thành rất lớn, nếu coi là một nhà bốn người mà tính thì đủ

để ở mấy nghìn vạn nhân khẩu, nhưng mà võ giả tu vi ngoài Bão Nguyên cảnh không thích ở chung phòng với kẻ khác, vì thế trên cơ bản là mỗi người một phòng ở, quan hệ tốt với người cùng viện. Tương ứng với kiến trúc, đường phố trong Tiềm Long cổ thành rất rộng, liếc mắt nhìn lại, ít nhất... rộng hơn trăm mét, vỉa hè lát cổ thạch, ngăn nắp, cẩn thận nhìn ngắm có thể phát hiện ra nhiều hoa văn chạm khắc bên trên.

Hai người sóng vai đi trên đường lớn, đều bị kiến trúc cổ đại nơi đây khiến cho cảm thán.

- Vương giả sinh tử cảnh có thể sống một nghìn năm, trải qua chuyện tình gấp hơn chục lần người bình thường, cổ thành này tối thiểu phải có hơn mười vạn năm lịch sử, so với cường giả sinh tử cảnh còn nhiều hơn nghìn lần a.

Cảm nhận khí tức xa xưa phát ra từ cổ thành, La Hàn Sơn không nhịn được nói.

Diệp Trần nói:

- Người luôn phải chết, trừ phi đã vượt qua sinh tử luân hồi.

Những lời này vốn vô ý nói ra nhưng khiến Diệp Trần sinh ra nghi hoặc, liệu có cảnh giới trên sinh tử cảnh?

Trên đường tới lui rất nhiều võ giả Bão Nguyên cảnh, phía trước một nhiên truyền tới một âm thanh vang dội.

- Ta kháo, lực công kích của ta chỉ có bốn hai, sao lại thế.

- Ta cũng mới có bốn ba, thử lại.

- Hắc hắc, ta vượt qua năm mươi rồi.

Diệp Trần hơi tò mò, nói với La Hàn Sơn:

- Đi xem!

Cửa vào có rất nhiều người, hai người chen vào đoàn người phát hiện bên trong trung tâm đứng sừng sững một khối thạch trụ, cao một trường, bán kính ba thước, thạch trụ đặt trên một khối thủy tinh hơi mỏng, bên trên thạch trụ có vài lỗ, mặt trên có tám lỗ tinh thạch, mỗi lỗ có mười viên tinh thạch, vừa rồi một gã Võ giả Bão Nguyên Cảnh đánh vào thủy tinh thể phía dưới thạch trụ, mặt trên tinh thạch sáng lên, tổng cộng năm qua viên sáng.

- Đây là kiểm tra lực công kích?

La Hàn Sơn kinh ngạc hỏi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 244: Cột Đo Lực Công Kích!

- Nhất định là dùng thiên tài địa bảo đề thăng tu vi, căn cơ không ổn định, mà tu vi ta tuy rằng kém một giai, nhưng phương diện khác lại tiến bộ lớn, sức chiến đấu so với lúc ở Thiên Mộng cổ địa mạnh không chỉ gấp đôi rồi.-

Không ngờ dưới tình huống này, Nguyên Hoành Ưng trong lòng cho rằng tu vi của Diệp Trần không phải tự thân nỗ lực mà có, nói không chừng có cơ hội đánh bại hắn.

Đảo mắt xung quanh một phen, ánh mắt Diệp Trần dừng trên những bức họa, lực chú ý đặt lên một loại hình vẽ trên bức tường trái phải, trên bức tường điêu khắc vài thứ, là một vài bức bích họa quỷ dị.

Mỗi bức họa nội dung đều tương tự nhau, phía dưới có võ giả cùng với yêu ma có năng lực bạt sơn, phiên giang đảo hải, thực lực dị thường kinh khủng, thế nhưng trên bầu trời xuất hiện một hư ảnh, hai tay dang ra, có xiềng xích từ hư không đánh xuống, quấn lấy thân thể võ giả và yêu ma.

- Thượng cổ thành đúng là khác hẳn với thàn trì hiện tại, không biết những bích họa này dùng làm cái gì?

Trong lòng Diệp Trần không giải thích được, thu hồi ánh mắt.

Lúc này, bên hai cửa hông có người vào trong.

Cường giả bảy đại lục phẩm tông môn dẫn đầu, phía sau là hơn trăm thất phẩm tông môn, sau nữa là bát phẩm tông môn cùng cửu phẩm tông môn.

- Đệ tử Huyền Không sơn theo ta về chỗ ở.

- Đệ Tử Hỏa Linh điện rời khỏi hàng.

- .....

Các đại lục phẩm tông môn đều có nhiều hơn hai người vượt qua Long môn tam quan, so sánh tổng số cũng phải chiếm tới bốn thành qua ải, nội tình của lục phẩm tông môn khiến người ta phát lạnh, có nhiều thiên tài như vậy, chỉ cần không có sai lầm gì, tiếp tục bồi dưỡng, nếu xuất hiện một hai vị thiên tài yêu nghiệt, nói không ngừng có thể khiến tông môn nâng cao một bước.

Nếu so sánh, thất phẩm tông môn kém hơn nhiều, rất nhiều tông môn chỉ tới đây làm khán giả, trong đó có cả thất phẩm tông môn.

- Các ngươi cũng theo ta về chỗ ở đi.

La Hành Liệt đi tới hô.

Chu Mai hỏi:

- Tông chủ, không phải hôm nay diễn ra cuộc tranh tài sao?

Đại trưởng lão cười nói:

- Võ giả bên ngoài đâu chỉ có trăm vạn, chung quy không thể để bọn họ náo loạn! Vì thế hai ngày không có so đấu, để hàng loạt tông môn cùng võ giả độc hành ổn định chỗ ở, sau khi yên ổn mới chính thức bắt đầu so đấu.

Như thế cũng phải, tuy Tiềm Long cổ thành rộng lớn, kiến trúc nhiều vô số, cũng đủ cho mọi người ở, nhưng nếu vừa tới đã bắt đầu so đấu, khẳng định hỗn loạn khó kiềm chế, tạo thành ảnh hưởng không hay, Diệp Trần âm thầm gật đầu, không biết là ai định ra quy củ này, rất có nhân tính a.

Kiến trúc ở Tiềm Long cổ thành không thuộc về kẻ nào, cho nên muốn chọn nơi ở, còn phải so sánh thực lực và địa vị, một vài kiến trúc tương đối xa hoa, võ giả Bão Nguyên ảnh bình thường căn bản không dám nhúng tay,

chỉ có cường giả Tinh Cực mới có quyền lựa chọn, về phần Lưu Vân Tông một cái tông môn bát phẩm, Cường giả Tinh Cực Cảnh không có ai, rất nhanh La Hành Liệt dẫn đầu, mọi người đi vào trung tâm khu vực đại viện chọn một chỗ ở.

Tiềm Long cổ thành có kiến trúc mang phong cách cổ xưa, tạo hình tinh mỹ, kiến trúc bên trong không như mọi người nghĩ là rách nát tồi tàn, mạng nhện giăng đầy, ngược lại mang theo một tia cổ kính, không nhiễm một hạt bụi, rất là sạch sẽ.

Hơi chút dọn dẹp phòng, Diệp Trần không động tay chân nữa.

Ra khỏi phòng, Diệp Trần gặp được La Hàn Sơn.

La Hàn Sơn mất đi tư cách, nhưng là võ giả Bão Nguyên cảnh, có tư cách tiến vào Tiềm Long cổ thành xem cuộc so tài.

- La sư huynh, ngươi không sao chứ?

-

Diệp Trần xưng hô có chút ngượng ngùng, vốn với thực lực của hắn có thể kêu La Hàn Sơn là sư đệ, cũng không quá thuận miệng, La Hàn Sơn tâm tình đang có bất ổn, hơn nữa La Hàn Sơn cũng tương đối khách khí với hắn, cuối cùng hắn bèn gọi là La sư huynh, hơn nữa ở đây cũng không có người ngoài, hắn tuổi còn lớn hơn cả mình.

La Hàn Sơn cười khổ một tiếng:

- Không việc gì, vượt qua Long môn phải phải thực lực Bão Nguyên cảnh sơ kỳ có thể làm được, có lần giáo huấn này, khiến ta ghi tạc trong lòng.

Diệp Trần thầm thở dài một hơi, kỳ thực Là Hàn Sơn nếu có thể vượt qua Long môn, nói không chừng có thể đánh bại mấy thiên tài cùng cấp, tiếp tục tôi luyện đáng tiếc thất bại trong gang tấc, không chống được ma âm

quán nhĩ, bằng không với trọng lực của vực sâu, hắn có thể thoải mái đi qua, bỏ qua lần này La Hàn Sơn đã không còn cơ hội tham gia cuộc so tài nữa, bởi vì hắn đã quá tuổi rồi.

- Theo ta ra ngoài! Ta tới Tiềm Long cổ thành còn là lần đầu.

La Hàn Sơn nói.

- Được!

Diệp Trần gật đầu.

Tiềm Long cổ thành rất lớn, nếu coi là một nhà bốn người mà tính thì đủ để ở mấy nghìn vạn nhân khẩu, nhưng mà võ giả tu vi ngoài Bão Nguyên cảnh không thích ở chung phòng với kẻ khác, vì thế trên cơ bản là mỗi người một phòng ở, quan hệ tốt với người cùng viện. Tương ứng với kiến trúc, đường phố trong Tiềm Long cổ thành rất rộng, liếc mắt nhìn lại, ít nhất... rộng hơn trăm mét, vỉa hè lát cổ thạch, ngăn nắp, cẩn thận nhìn ngắm có thể phát hiện ra nhiều hoa văn chạm khắc bên trên.

Hai người sóng vai đi trên đường lớn, đều bị kiến trúc cổ đại nơi đây khiến cho cảm thán.

- Vương giả sinh tử cảnh có thể sống một nghìn năm, trải qua chuyện tình gấp hơn chục lần người bình thường, cổ thành này tối thiểu phải có hơn mười vạn năm lịch sử, so với cường giả sinh tử cảnh còn nhiều hơn nghìn lần a.

Cảm nhận khí tức xa xưa phát ra từ cổ thành, La Hàn Sơn không nhịn được nói.

Diệp Trần nói:

- Người luôn phải chết, trừ phi đã vượt qua sinh tử luân hồi.

Những lời này vốn vô ý nói ra nhưng khiến Diệp Trần sinh ra nghi hoặc,

liệu có cảnh giới trên sinh tử cảnh?

Trên đường tới lui rất nhiều võ giả Bão Nguyên cảnh, phía trước một nhiên truyền tới một âm thanh vang dội.

- Ta kháo, lực công kích của ta chỉ có bốn hai, sao lại thế.

- Ta cũng mới có bốn ba, thử lại.

- Hắc hắc, ta vượt qua năm mươi rồi.

Diệp Trần hơi tò mò, nói với La Hàn Sơn:

- Đi xem!

Cửa vào có rất nhiều người, hai người chen vào đoàn người phát hiện bên trong trung tâm đứng sừng sững một khối thạch trụ, cao một trường, bán kính ba thước, thạch trụ đặt trên một khối thủy tinh hơi mỏng, bên trên thạch trụ có vài lỗ, mặt trên có tám lỗ tinh thạch, mỗi lỗ có mười viên tinh thạch, vừa rồi một gã Võ giả Bão Nguyên Cảnh đánh vào thủy tinh thể phía dưới thạch trụ, mặt trên tinh thạch sáng lên, tổng cộng năm qua viên sáng.

- Đây là kiểm tra lực công kích?

La Hàn Sơn kinh ngạc hỏi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 245: Kiểm Tra Lực Công Kích!

Diệp Trần quan sát kỹ hơn La Hàn Sơn nhiều, hắn phát hiện Võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ rất khó vượt qua năm mươi khỏa, Bão Nguyên cảnh hậu kỳ võ giả trên cơ bản trên năm mươi khỏa đến dưới sáu mươi khỏa, nói cách khác, những tinh thạch này tương đương với cấp bậc võ giả, lỗ thứ nhất và lỗ thứ hai là dùng cho võ giả luyện khí, lỗ thứ ba và thứ tư ứng với Võ giả Ngưng Chân Cảnh, thứ năm thứ sáu ứng với Võ giả Bão Nguyên Cảnh, về phần thứ bảy thứ tám chắc là Võ giả Tinh Cực Cảnh.

- Ta tới thử xem!

Một cao thủ trẻ tuổi đi tới trước thạch trụ.

Ầm!

Chân hắn đá vào tấm thủy tinh, tinh thạch bên trên sáng hơn phân nửa, là năm mươi bốn khỏa.

- Chà chà, hắn mới là tu vi Bão Nguyên trung kỳ a! Không ngờ lực công kích còn cao hơn Bão Nguyên cảnh hậu kỳ bình thường.

Nếu như sáu mươi khỏa là cực hạn của Võ giả Bão Nguyên Cảnh thì lực công kích năm tư khỏa đã là rất cao rồi, hơn nữa hắn mới là tu vi Bão Nguyên trung kỳ.

La Hàn Sơn nhịn không được đi tới kiểm tra một phen, kết quả là bốn năm khỏa, phù hợp với tầm trung.

- Không ngờ ở đây có trụ kiểm tra lực công kích, vào chơi chút đi!

Một gã cao thủ trẻ tuổi đi ra, có người nhận ra hắn, là nhị đệ tử của Lục

phẩm tông môn Lạc Hà môn - Kiền Vân, chính là nhân vật tranh hạng top mười của Tiềm Long bảng năm nay.

Ầm!

Tinh thạch lóe sáng, tinh thạch liên tục sáng lên, đến khỏa thứ sáu mươi hồi lâu, cuối cùng sắc màu biến thành màu đỏ, nói rõ lực công kích của hắn đã vượt trên sáu mươi khỏa, nhưng không đạt tới cấp bậc sáu mốt khỏa.

- Lực công kích hơn sáu mươi khỏa, hơn nữa khỏa thứ sáu mươi biến thành màu đỏ, tuyệt đối là cực hạn của võ giả Bão Nguyên cảnh rồi.

- Không sai, trụ kiểm tra này càng hiếm thấy, rất khó chế tạo, nhưng một vài thất phẩm tông môn vẫn có, võ thành cũng có tam căn (ý nói một cấp bậc võ giả cũng có năm ba loại), dưới tình huống bình thường, có thể sáng lên sáu mươi khỏa tinh thạch đã là cao thủ rồi, nhưng có một vài võ giả Bão Nguyên Cảnh có vũ kỹ cực kỳ lợi hại, đều tự thân có thủ đoạn đặc thù, vì thế chế tạo trụ kiểm tra cố ý động tay chân trên mấy khỏa tinh thạch cuối mỗi lỗ, có thể phát ra ba loại màu sắc, đệ nhất là màu đỏ, có thể đạt tới cấp bậc này, lực công kích đã vượt lên tuyệt đại võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh, có thể chống lại bá chủ lục cấp yêu thú, loại thứ ba là màu đen, có người nói, toàn bộ Nam Trác vực, võ giả Bão Nguyên cảnh có thể khiến khỏa thứ sáu mươi nổi lên màu đen không quá mười người, bọn họ có thể miểu sát lục cấp yêu thú, là người mạnh nhất dưới Tinh cực cảnh rồi.

- Công kích của Kiền Vân có thể đạt được màu đỏ, tiền đồ vô cùng rộng lớn, cao thủ trẻ tuổi hẳn là có ít kẻ biến thái như hắn rồi.

- Ừm, ta cũng thấy vậy, lực công kích cường hãn chiếm ưu thế rất lớn, chỉ cần đối thủ công kích tới, trực tiếp đánh vỡ.

Lượng lớn võ giả Bão Nguyên cảnh đều bàn luận, nhìn về phía Kiền Vân ánh mắt mang theo kính nể nhè nhẹ.

Kiền Vân khóe miệng mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực.

- Lợi hại vậy sao, ta cũng có thể đạt mức hơn sáu mươi khỏa a.

Một gã cao thủ trẻ tuổi không tin, từ trong đám người đi ra, muốn đánh bại thành tích của Kiền Vân.

Không ít người nhận ra hắn là cao thủ trên Tiềm Long bảng, hơn nữa bài danh cũng cao.

Ầm!

Hắn rút vũ khí, ánh đao lóe lên, một đạo trọng đao đánh lên mặt thủy tinh.

Tinh thạch sáng lên một loạt, tới năm chín khỏa thì dừng, còn kém mức sáu mươi một khỏa, không nói tới biến viên thứ sáu mươi thành màu đỏ.

- Không thể nào, thử lại lần nữa.

Keng!

Lần này không có như lần trước, là năm tám khỏa, hiển nhiên tâm thần rối loạn, tinh khí không đạt mức cực hạn, mất đi lực đạo tiêu chuẩn.

- Năm chín khỏa là không rồi rồi, người đạt được sáu mươi khỏa đều có tư cách tiến vào vị trí trước mười Tiềm Long bảng rồi!

Không có ai cười nhạo hắn, đổi thành bọn họ, ngay cả năm năm khỏa cũng không nhất định có thể làm sáng lên.

La Hàn Sơn nói:

- Diệp Trần ngươi sao không đi thử đi?

Diệp Trần cười, hắn đúng là có chút muốn thử.

- Lại có người lên, không biết có thể sáng bao nhiêu khỏa?

- Chắc là chừng hơn năm năm khỏa a! Khí tức của hắn cường đại như vậy, hẳn không phải là kẻ yếu.

- Cao thủ trẻ tuổi ở đây nào có ai yếu, nhưng mà hơn năm năm khỏa chắc là được.

Trong tiếng bàn luận của mọi người, Diệp Trần đi tới trước trụ kiểm tra, không lấy ra Tinh Ngân kiếm, hắn muốn thử xem không cần vũ khí, lực công kích của hắn mức nào.

Kiền Vân có ấn tượng với Diệp Trần, thời gian vượt long môn, tốc độ đối phương rất nhanh, đại thể có thể xếp vào hạng trước ba mươi, đáng tiếc trụ kiểm tra khác với Long môn, cần lực công kích thực sự, không thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Quyền phải hiện ra hư ảnh ngon núi màu vàng, hư ảnh sơn phong cực độ cô đọng, cuối cùng biến thành một đoàn kim sắc, bám trên đầu quyền của Diệp Trần chính là Ngũ nhạc thần quyền đệ tam thức, hiện tượng khi thi triển ngũ nhạc nhất thể.

Ầm!

Thanh âm sấm rền vang lên, phiến thủy tinh chịu lực đả kích mạnh như vậy, nhưng không chút tổn hại, tinh thạch bên trên nhanh chóng sáng lên, cuối cùng đạt tới sáu mươi khỏa, nhưng mà không có hiện ra màu đỏ, so với Kiền Vân kém hơn không ít.

- Sáu mươi khỏa, ta không nhìn lầm chứ! Người kia không ngờ có thể tiến vào tầng lớp trước mười Tiềm Long bảng.

- Tuy rằng kém hơn Kiền Vân một chút, nhưng không thể coi thường.

- Không biết đám Tư Không Thánh đạt được cấp bậc gì nhỉ?

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, khiến sáu mươi khỏa tinh thạch sáng lên không dễ, rất nhiều Bão Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh cũng không có lực

công kích như vậy.

Diệp Trần cũng hài lòng, hắn biết chỉ dựa vào Ngũ Nhạc thần quyền đệ tam thức không thể đánh ra thành tích sáu mươi khỏa rồi, nhưng mà phối hợp với lực lượng gần năm nghìn cân của hắn, đánh ra được thành tích này, nói cách khác, không dùng kiếm, thực lực của hắn có thể so với số ít cao thủ Bão Nguyên cảnh hậu kỳ đỉnh rồi.

- Cũng không tệ, miễn cưỡng có tư cách làm đối thủ của ta, không biết sức chiến đấu thực sự ra sao.

Kiền vần không có hứng thú xem tiếp, định rời đi.

Ồ!

Chân phải vừa hạ xuống, ánh mắt Kiền Vân rơi xuống tay trái Diệp Trần.

Chẳng biết từ lúc nào, Diệp Trần đã lấy ra Tinh Ngân kiếm, rút kiếm ra, tay giơ cao, sau đó một kiếm mạnh mẽ chém lên phiến thủy tinh.

Đây là một kiếm dung hợp Thiên Toái Vân, nhưng mà không thi triển kiếm ý, thất thành kiếm ý là đòn sát thủ của hắn, không cần phải khoe khoang.

Áp lực một kiếm này quá mức mạnh mẽ, trong không khí mơ hồ sinh ra tia điện.

Sau một khắc!

Sáu hàng tinh thạch đều sáng lên, sau đó khỏa thứ sáu mươi kịch liệt lóe sáng, biến thành màu đỏ, màu sắc so với Kiền Vân còn đậm hơn, màu đỏ chút nữa biến thành màu tím.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 246: Sáu Mươi Mốt Khỏa.

- Thì ra hắn sử dụng kiếm, không ngờ đánh ra võ lực cực hạn Bão Nguyên cảnh, cách màu tím không xa.

Võ giả vây xem kinh hãi không hiểu.

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Diệp Trần không có ý tiếp tục, thu hồi Tinh Ngân kiếm, nói với La Hàn Sơn.

La Hàn Sơn cười khổ nói:

- Ngươi thế nào luôn khiến ta chấn kinh vậy! Ngoại trừ thiên tài yêu nghiệt ra, dưới Tinh Cực hầu như không ai thắng được ngươi rồi.

Hai người từ từ đi xa.

Sờ cằm, Kiền Vân có chút ngẫm nghĩ, lúc trước hắn dùng chín thành công kích đánh ra thành tích màu đỏ, sở dĩ không dùng mười thành bởi vì hắn nghĩ không ai có thể đánh ra thành tích màu tím, vốn tưởng rằng không ai đánh vỡ kỷ lục này, không ngờ nhanh như vậy đã có người phá vỡ.

- Thú vị, mong rằng gặp hắn trong bỉ tái, khi đó ta sẽ toàn lực đánh bại ngươi.

Liếc mắt nhìn bóng lưng Diệp Trần, Kiền Vân xoay người rời đi.

Ngã Tư đường Tiềm Long cổ thành không ít, trụ kiểm tra công kích cũng rất nhiều, nhiều người chưa từng thử nghiệm đều tới thử, bao gồm những cao thủ trẻ tuổi lâu đời.

- Đáng sợ, Ma nhãn Mạc Ngôn không hổ là cao thủ trẻ tuổi bài danh thứ tám trên bảng Tiềm Long, biến khỏa thứ sáu mươi thành màu tím rồi.

- Khuynh Thành kia cũng không kém, cũng là tử sắc, quả nhiên như ta đoán, trong cuộc so tài lần trước, nàng không dùng toàn lực.

- Hai người này đều là đệ tử Phi Thiên ma tông, lần này Phi Thiên ma tông có thể đạt thành tích cao rồi.

Đối với bàn luận của mọi người, Mạc Ngôn không lộ ra vẻ đắc ý, Phi Thiên ma tông cũng có vài cột kiểm tra, hắn đã kiểm tra vài lần rồi, không ngoài dự kiến, nhưng lực công kích của Mộ Dung Khuynh Thành khiến hắn tương đối giật mình, xem ra đối phương đúng là gặp kỳ ngộ bên ngoài, không chỉ luyện Thiên Ma tới thập trọng, mà Thiên Ma Đại Thủ Ấn cũng có đề thăng lớn, cũng là một trong những kình địch của hắn.

Mộ Dung Khuynh Thành vẫn đeo một tấm mạng mỏng che mặt, không ai nhìn thấy dung mạo nàng.

Ngã Tư đường khác, một trận sợ hãi vang lên.

- Khỏa sáu mươi biến thành màu tím, đại đệ tử Băng Lăng của Băng Tuyệt tông quả là danh bất hư truyền, quyền này là đại cấp đỉnh giai vũ kỹ Băng Liệt quyền a!

- Ta tới ở ngã tư bên kia qua, đại đệ tử Lý Đạo Hiên của Vô Tình Tông cũng là thành tích màu tím, mà Ma Nhãn Mạc Ngôn cùng Mộ Dung Khuynh Thành cũng đều có thành tích như vậy.

- Quá cường hãn rồi, lần này bài danh trước mười hẳn là mấy cao thủ này, bọn họ đều là nhân vật đầu sỏ trong giới trẻ rồi.

- Có thể vậy, không biết người khác có thành tích thế nào?

- Thác Bạt Khổ là tử sắc!

- Hỏa Linh thái tử Nghiêm Xích Hỏa có thành tích rồi, là màu đen, hơn nữa là một kích tiện tay của hắn.

- Không phải đâu! Một kích tiện tay có thể đánh ra cực hạn Bão Nguyên cảnh, hầu như là cao thủ Tinh Cực cảnh rồi.

- Lân Vẫn tiện tay cũng là màu đen.

- Hai người màu đen, Lâm Vẫn vẫn đuổi theo sau Hỏa Linh Thái Tử, xếp hạng thi đấu lần trước của hắn là bậc năm, lần này hẳn là công kích vị trí thứ ba.

- Được rồi, có ai biết thành tích của Tư Không Thánh không?

- Không biết, vương giả huyết mạch của hắn không phải chuyện đùa, màu đen là chắc chắn rồi.

- Tìm hắn xem đi.

Trên một ngã tư gần trung ương, các đệ tử vượt qua Long Môn tam quan đều tham gia trắc tí, khiến võ giã chấn động, lúc này có một gã đệ tử Huyền Không sơn kiến nghị Tư Không Thánh:

- Đại sư huynh, những người này đều kiểm tra rồi, hay là huynh cũng ra tay một chút, miễn cho người khác cướp ngai của huynh.

- Đúng thế, đại sư huynh ra tay đi! Bằng không bọn chúng còn tưởng huynh sợ.

Tư không Thánh hừ lạnh một tiếng, ngoại trừ Nghiêm Xích Hỏa cùng Lâm Vẫn có chút cổ quái, những kẻ khác hắn không để vào mắt, mà cũng chỉ hai kẻ này có tư cách khiến hắn xuất thủ thôi, không có sức liều mạng với hắn, cũng tốt ở đây đánh ra thành tích khiến bọn chúng tuyệt vọng đi.

Khẽ phất tay, Tư Không Thánh đi tới trụ kiểm tra.

Nhất thời xung quanh lặng nhắt như tờ, tất cả mọi người lẳng lặng chờ

đợi, bọn họ muốn xem đứng hạng nhất trong Tiềm Long bảng, hậu đại của Thương Vương mạnh thế nào, qua lần kiểm tra này cũng có thể đoán định một hai....

Bộp!

Không ai nhìn thấy Tư Không Thánh ra tay, chỉ có thể thoáng thấy một đạo chưởng ảnh hình sóng chợt lóe trên hư không.

Ánh mắt mọi người đều đặt trên lỗ tinh thạch.

Một loạt hàng tinh thạch phát sáng, hai... sáu... bảy!

Hàng bảy!

Tinh thạch sáng lên ở hàng bảy tuy chỉ là một viên nhưng là sáu mốt khỏa, có thể ngang hàng với công kích của cường giả Tinh Cực cảnh, nhìn qua Tư Không Thánh còn chưa dùng toàn lực, về phần dùng bao nhiêu thực lực, không người nào biết, chỉ có trong lòng Tư Không Thánh hiểu.

Mặc kệ thế nào, thành tích sáu mốt khỏa đủ chấn động toàn bộ Nam Trác Vực, đại biểu rằng, Tư Không Thánh có thực lực chống lại cường giả Tinh Cực cảnh sơ kỳ, quả thực đáng sợ.

Dường như ôn dịch, tin tức Tư Không Thánh đánh ra thành tích sáu mối khỏa điên cuồng lan truyền, một truyền mười, mười truyền trăm, không tới nửa ngày, đại bộ phận võ giả ở Tiềm Long cổ thành đêỳ biết, không ít cao thủ trẻ tuổi nghe được tin, không khỏi cười khổ lắc đầu, vốn bọn họ còn định khiêu chiến Tư Không Thánh, biết tin này liền bỏ ý định này, quả là tự rước nhục.

- Sáu mươi mốt khỏa, đúng là rất lợi hại!

Trong viện, Diệp Trần, Từ Tĩnh, Chu Mai cùng với La Hàn Sơn đều ở đây, chung quanh còn bảy, tám gã đệ tử hạch tâm chưa đột phá tới Bão Nguyên Cảnh, bọn họ theo tầng lớp cao tầng tới đây quan sát học tập ở cuộc

tranh tài lần này, mới nghe tin này, lập tức báo cho đám người Diệp Trần.

Chu Mai cười khổ:

- Sáu mươi mối khỏa là thực lực Tinh Cực cảnh sơ kỳ mới có thể đánh ra, ta chỉ có bốn tám khỏa, Từ Tĩnh sáu mươi khỏa, Diệp Trần, ngươi thành tích gì?

La Hàn Sơn thay Diệp Trần đáp:

-Diệp Trần không cần kiếm là sáu mươi khỏa, dùng kiếm thì thành tích màu đỏ, gần đạt tới màu tím.

-Diệp sư huynh thật lợi hại!

Nghe vậy, đám đệ tử hạch tâm hoảng sợ, tuy rằng Diệp Trần so ra kém Tư Không Thánh, nhưng phải biết rằng Lưu Vân Tông là cửu phẩm tông môn, không so được với lục phẩm tông môn, xuất hiện thiên tài như Diệp Trần sư huynh, có thể nói là kỳ tích, thứ gì có thể đánh vỡ quy tắc đều khiến mọi người kích động, trong lòng mỗi người kỳ thực đều giấu một hùng tâm khiêu chiến quyền uy.

- Từ sư tỷ cũng rất mạnh a! Nàng mới tu vi Bão Nguyên cảnh sơ kỳ đã có thể đánh ra thành tích sáu mươi khỏa, nếu như đạt trung kỳ, thành tích còn cao hơn nhiều.

Trong lúc nhất thời, thành tích này khiến đệ tử hạch tâm vu vẻ không gì sánh được, một sư huynh sư tỷ càng mạnh, bọn họ ra ngoài càng thấy hãnh diện, huống hồ bọn họ còn nghe một chút chuyện về khí vận, thứ tự càng cao, khí vận của cá nhân và tông môn càng mạnh, ngày sau bọn họ được khí vận tông môn bao phủ, tu luyện càng thêm thông thuận, nói không chừng đạt tới cảnh giới bản thân cũng không dám tin.

Nghe hết bàn luận của mọi người, Diệp Trầm thầm nghĩ: Cuộc tranh tài lần này thực sự là ngọa hổ tàng long, võ giả tranh mười thứ hạng đầu đều là cực hạn Bão nguyên cảnh, thuộc về hạng đỉnh cao, cũng may ta chuẩn bị

không ít tuyệt chiêu đáy hòm, bằng không thật là có chút không kịp trở tay.

- Xem ai mới là người mạnh nhất dưới Tinh Cực a!

Mặc kệ là Diệp Trần sinh viên kiếp trước, hay kiếm khách Diệp Trần hiện tại, đều là một người trẻ tuổi, trong cơ thể chảy dòng máu nóng, hiện tại hắn cảm giác bản thân có chút rạo rực, tinh khí thần đều nâng cao hơn cả mức độ lúc trước.

Trung ương Tiềm Long cổ thành là một tòa kiến trúc thật lớn, đông đảo các tông môn đều ở bên trong, dẫn đầu là bảy đại lục phẩm tông môn, cũng là bảy tông môn duy nhất có đại năng Linh Hải cảnh.

- Các vị, triệu tập các người đến là vì chuyện tài phán (trọng tài), Tiềm Long tranh đấu không phải chuyện đùa, dùng bất cứ nhân tài đương thời nào của các tông môn đều không đủ để phục chúng, vì thế đã có quy định, phải chọn võ giả Tinh Cực cảnh không môn không phái, các ngươi có dị nghị gì không?

Tông chủ Huyền Không sơn đứng ở giữa bảy người, giọng nói không lớn nhưng bao phủ khắp tòa kiến trúc to lớn.

- Ta không có dị nghị gì!

- Ta cũng không!

.....

Không ai phản đối.

Phi Thiên Ma Tông tông chủ nói:

- Lần cuộc so tài lần này trước Lạc Gia Thành làm tài phán công chính liêm minh, thiết diện vô tư, lần này do hắn đảm đương là được rồi.

- Lạc lão tiền bối à? Hắn đúng là một người thiết diện vô tư, ta đồng ý.

- Như vậy là hay nhất.

Lạc Gia Thành là một vị lão giả diện mạo tầm ngoài bảy mươi, hắn cười ha ha đi ra, ôm quyền nói:

- Cảm ơn các vị đã để mắt tới Lạc Mỗ, nếu Mạc tông chủ đề cử, Lạc Mỗ đành phải cố đảm đương, đương nhiên, các vị yên tâm, cho dù đệ tử Phi Thiên Ma Tông, thua hay thắng, tuyệt không phải vì Mạc tông chủ đề cử ta, mà khiến ta cảm kích, làm rối kỷ cương.

Mạc tông chủ cười, Tiềm Long bảng cuộc so tài lần này là thần thánh trang nghiêm, đối phương nếu bao che cho đệ tử Phi Thiên Ma Tông, hắn là người đều tiên không đáp ứng, bằng không cũng không đề cử hắn làm tài phán (trọng tài).

Mỗi một cuộc tranh tài củaTiềm Long Bảng đều có một gã tài phán trưởng cùng với mười hai người tài phán, tài phán trưởng đã được chọn xong, tiếp đó đến chọn mười hai vị tài phán rồi.

Chọn tài phán có ba điểm cần lưu ý, một là chính trực, hai là tu vi cao, ba là nhãn lực cực cao.

Tài Phán trưởng Lạc Gia Thành đã qua nhiều lần làm tài phán, bản thân là võ giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, hơn nữa đối nhân xử thế thiết diện vô tư, làm tài phán trưởng là ý chung của mọi người, các tài phán khác tuy rằng không được như Lạc Gia Thành, nhưng cũng không thể quá kém, bằng không tạo thành chê cừơi, ai cũng sẽ mất mặt, nhất là bảy vị tông chủ bảy đại lục phẩm tông môn.

Dưới sự chờ mong của vạn chúng, hai ngày qua đi, đã tới buổi sáng ngày thứ ba rồi.

Ngày mới tờ mờ sáng, trong thành đã bắt đầu ồn ã, từ bầu trời nhìn xuống có thể thấy một biển người như dòng nước lũ hội tụ tới trung ương cổ thành, giống như là một dòng sông màu đen mang theo dòng chảy trúc trắc

chậm rãi trôi về trung ương cổ thành.

Trong viện, toàn bộ đám người Lưu Vân tông đều ở đây.

- Hôm nay là vòng loại, dưới tình huống nắm chắc, thì tận lực không nên bại lộ ra quá nhiều thực lực chân chính biết không?

La Hành Liệt nhắc nhở ba người

- Dạ!

Ba người Diệp Trần gật đầu.

- Được rồi, không nói lời vô ích nữa, xuất phát.

Nhắc nhở như thế xảy ra ở tất cả các tông môn, mỗi lần tranh đua ở Tiềm Long Bảng tuy rằng có bảy hai danh ngạch, nhưng không ai lại không muốn tiến xa một chút, dù sao dưới tình trạng chiến đấu kịch liệt, khả năng đột phá rất cao, chuyện đến bước đường cùng phản kích cũng không phải chưa từng phát sinh.

Trung tâm cổ thành là một mảnh đất rộng bằng phẳng, bốn phía vây quanh bởi các khán đài, kéo dài ra địa phương rất xa, chỉnh thể nhìn lại như là một cái chảo sắt, đáy chảo là khu đất bằng phẳng, còn thành chảo lại là khán đài, ngồi trong thính phòng, cúi đầu có thể đem toàn bộ cảnh tượng ở khu đất bằng thu vào tầm mắt.

- Cuộc so tài lần n ày rốt cuộc bắt đầu rồi, phải chiếm vị trí tốt trước đã.

- Mẹ, đám kia tới sớm vậy! Không ngờ còn tới trước cả chúng ta.

- Ngươi xem, bên kia không ít người đang đả tọa tu luyện, lẽ nào đêm qua đã tới, thực sự là tính sai rồi, cũng may vị trí còn lại cũng không tồi.

- Không đứng đây nói nhảm nữa! Nhanh tìm chỗ thôi!

Sóng người dũng mãnh tràn vào khán đài, khắp nơi võ giả như điên

cuồng, bay vút ra xung quanh, chiếm vị trí gần trung tâm, thậm chí có người vung tay, trợn mắt tranh giành.

Nhưng chỗ này là Tiềm Long cổ thành, mọi người náo loạn cũng không dám náo quá lớn... bằng không lượng lớn võ giả Bão Nguyên cảnh tranh giành, tuyệt đối là một hồi tai nạn.

Đệ nhất thính phòng, cao thủ trẻ tuổi đủ điều kiện tham gia cuộc so tài lần này đều đứng ở đây, bầu không khí có chút trầm trọng khẩn trương.

Chu Mai liếc mắt nhìn dải đất trung tâm, nói:

-Luận võ thai này quá đơn sơ, chỉ có một khối đất bằng phẳng, luận võ thế nào đây?

Diệp Trần nói:

- Đừng nóng vội, hẳn là có bí ẩn khác.

Tần Vũ Liên đại đệ tử của Nam La tông đi tới, trên mặt mang vẻ tươi cười nói:

- Không ngại thì ta và các ngươi đứng chung nha!

Diệp Trần cười nói:

- Đương nhiên không ngại, lần trước ở Xích Cổ sa mạc, cũng là đại trưởng lão Nam La tông các ngươi giúp ta giải vây.

- Tất cả mọi người là người Thiên Phong quốc, nên giúp đỡ nhau.

Tần Vũ Liên lắc đầu nói:

- Cuộc so tài hôm nay ngọa hổ tàng long, muốn mở một đường máu không đơn giản, cũng may mục tiêu của ta không lớn, tận lực đánh bại một đối thủ đã là cực hạn rồi.

Từ Tĩnh đột nhiên nói:

- Địa hình biến đổi!

Mấy người quay mặt nhìn lại, mắt đất bắt đầu nứt ra, sau đó, dưới nền đất có mười hai tòa võ thai từ bốn phía bắt đầu trồi lên, cân xứng với nhau, tại vị trí góc võ thai, đều có một câu thạch trụ nhẵn nhụi, trên thạch trụ tỏa ra quang mang, cuối cùng hình thành một phiến quang mang lam sắc, dày chừng nắm tay, dường như là thủy tinh màu lam, đem võ thai phòng hộ bên trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 247: Tỷ Thí Bắt Đầu!

Rống!

Có tiếng long ngâm từ vực sâu bình thai lúc trước truyền tới, âm thanh vào tai kinh động không ít võ giả.

- Lần trước cũng không có tiếng long ngâm truyền ra mà, cổ quái!

Có võ giả kinh ngạc.

- Chắc là lần này cao thủ trẻ tuổi xuất hiện anh tài, kích phát huyền ảo nào đó, có thể khiến long mạch khí càng thêm rõ ràng.

- Có lý, nhưng mà vận mệnh quá mơ hồ, cũng không biết là thật hay giả.

- Thà tin còn hơn không, Trấn Long cổ địa và Tiềm Long cổ thành quả thực rất thần bí.

Chỉ chốc lát, thính phòng đã ngồi đầy người, sau đó, các cường giả hàng loạt môn phái đều ngồi hàng thứ nhất, mười ba vị tài phán đều tách xa nhau, tài phán trưởng ở chính diện, những người khác cự ly cách nhau không xa, phân biệt quan sát võ thai, tùy thời có thể làm ra phán đoán.

Dựa theo lệ cũ, tài phán trưởng tự thuật lại một lần quy tắc cuộc so tài lần này.

Quy tắc cuộc so tài lần này rất đơn giản, ngoại trừ hạ phẩm bảo khí công kích, không được sử dụng bất cứ bảo khí nào khác, cũng không cho chuẩn bị bất luận đan dược hay các loại hỏa khí cùng loại với ngân quang phích lịch đạn, nếu mang trên người, nhẹ thì xử thua, nặng thì mất đi tư cách dự thi, trục xuất khỏi võ đài, mặt khác, hơn bảy trăm tuyển thủ dự thi chia là mười

hai tổ tiến hành đấu loại, cũng là đấu tính điểm, mười vòng luân chuyển, mỗi tổ chỉ có mười hai người có thể tấn cấp, tấn cấp thành công, hai tổ hợp thành một tổ, tiếp tục tiến hành đấu loại, lại chọn ra mười hai người tấn cấp, tấn cấp thành công, đó là tuyển thủ cuộc so tài lần này tranh đoạt vị trí Tiềm Long bảng, bắt đầu giai đoạn thứ ba, thi đấu bài danh.

Nghe ra dường như rất đơn giản, nhưng cao thủ trẻ tuổi dự thi cũng không quá dễ dàng, giai đoạn đầu đấu loại mười vòng, giai đoạn hai cũng có mười vòng, tính ra là hai mươi lần chiến đấu, tuyệt đối là hành trình gian khổ vô cùng, tố chất tâm lý không cao, tất nhiên sẽ bị áp bách tâm lý khiến ý chí tan vỡ, trước tiên đã thua đối thủ một bậc rồi.

Vì thế Tiềm Long bảng cuộc so tài lần này không chỉ khảo nghiệm thực lực cá nhân còn khảo nghiệm cả tố chất con người, đương nhiên, còn một phần trí tuệ bên trong, dù sao ngoại trừ những người có thể tranh đoạt vị trí trước mười, ai có thể đảm bảo thắng liền hai mươi trận chứ, đối với đại bộ phận, đều phải tính toán trận nào phải thắng, trận nào cần buông tay, không thể hành sự lỗ mãng được.

- Các vị mời lấy ra ngọc bài đoạt được lúc trước, bên trên có ghi tổ của các người.

Tài phán trưởng vận chuyển chân khí, lớn giọng nói.

Nghe vậy, mỗi cao thủ trẻ tuổi đều lấy ngọc bài trong túi trữ vật ra.

- Tổ ba.

Diệp Trần nhìn ngọc bài, mở miệng nói.

- Ta là tổ năm

- Ta là tổ sáu

- Tổ mười.

Ba người Từ Tĩnh đều báo ra tiểu tổ của mình.

Bốn người thuộc tổ khác nhau, đều đi tới chỗ tụ hợp tiểu tổ của mình, điền tư liệu cá nhân và lĩnh dãy số thứ tự, tiếp đó là tổ chức đấu loại rồi.

- Hắn ở tổ này.

Nhận dãy số cá nhân xong, Nguyên Hoành Ưng chú ý tới Diệp Trần bên cạnh, trong lòng vừa kinh hỉ, vừa khẩn trương, kinh hỉ là bản thân có cơ hội đánh bại Diệp Trần, khẩn trương là hắn không nắm chắc quá lớn việc đánh bại Diệp Trần, hai tâm lý trái ngược tận tình dày vò hắn.

Bên phía tổ ba, tuyển thủ lên đài đầu tiên là cường giả Bão Nguyên sơ kỳ, một người có thể dùng đao pháp, một người có thể dùng quyền pháp, đao pháp và quyền pháp phẩm cấp không thấp, dư ba nện lên quang mạc lam sắc, phát ra tiếng nổ ầm ầm, tia lửa bắn khắp nơi.

Đấu hơn trăm hiệp, cuối cùng tuyển thủ quyền pháp trên cơ một chút, xuyên qua hai đao mang, một quyền đánh nát hộ thể chân khí của đối thủ, thắng được bỉ tái.

- Trận thứ hai, Nguyên Hoành Ưng chiến Hoàng Lãng.

Nghe vậy, Nguyên Hoành Ưng cười lạnh một tiếng, phi thân lên võ đài, quang mạc phòng ngự dường như vô hình, gợn sóng khuếch tán, không trở ngại tới hắn.

- Xin chỉ giáo.

Hoàng Lãng tướng mạo bình thường, hai tay ôm quyền, ngữ khí lễ phép nói.

Nguyên Hoành Ưng không nhịn được nói:

- Bớt lời đi, ăn một trảo của ta trước.

Vừa nói, Nguyên Hoành Ưng đồng thời vận chuyển chân khí, tay phải

giơ cao một trảo, chân khí ám thanh sắc phóng lên cao, hóa thành một ưng trảo lớn không gì sánh nổi, ưng trảo chân khí vừa hiện thân, khiến người ta cảm giác được một cỗ vị đạo tà ác vô cùng, dường như là móng vuốt của yêu ma.

- Tuyệt chiêu đáy hòm lúc trước trở thành chiêu thức phổ thông, xem ra thực lực Nguyên Hoành Ưng tiến triển không ít.

Diệp Trần lông mày nhướng lên. Lúc trước cướp đoạt bảo vật ở Thiên Mộng Chiến điện thì Nguyên Hoành Ưng và Trang Phỉ liên thủ công kích mình, đã từng sử dụng chiêu này, nhưng mà lần đó là chiêu cực mạnh của hắn, hiện tại vừa lên đài đã thi triển ra, rõ ràng không phải nguyên nhân coi trọng đối thủ, hơn phân nửa là còn tuyệt chiêu lợi hại hơn nhiều.

Hoàng Lãng rút cuộc vẫn là tuyển thủ vượt qua Long môn tam quan, đối với một chiêu của Nguyên Hoành Ưng, tuy rằng sắc mặt ngưng trọng, nhưng vẫn ra sức chống lại, chỉ là Nguyên Hoành Ưng căn bản không để hắn suy nghĩ, một trảo trực tiếp xé rách không khí đánh tới điểm yếu nhược trên chân khí hộ thể của đối phương.

Ầm!

Hoàng Lãng dưới áp lực cường đại của Nguyên Hoành Ưng rút cuộc không chịu nổi, hộ thể chân khí trong chốc lát vỡ tan.

Tài phán tổ ba âm thầm gật đầu, Nguyên Hoành Ưng không hổ là cao thủ trẻ tuổi trên Tiềm Long bảng, lần này rất có hi vọng lần thứ hai ghi danh trên bảng, hắn mở miệng tuyên bố kết thúc, sau đó tiếp tục gọi tuyển thủ tiếp theo.

Số thứ tự của Diệp Trần tương đối xa, mà vòng đầu lại dựa theo số thứ tự mà xếp cặp, vì thế đã lâu vẫn chưa tới phiên hắn, thừa dịp tổ ba không có chiến đấu đáng xem nào, hắn ngẩng đầu nhìn các võ đài khác.

- Ồ, là Lâm Kỳ.

Trên võ đài tổ bảy, Lâm Kỳ và một gã Bão Nguyên cảnh trung kỳ đối mặt với nhau.

Luận tu vi, Lâm Kỳ hiện tại là Bão Nguyên cảnh sơ kỳ đỉnh phong, không bằng đối thủ, nhưng mà luận sức chiến đầu, tên tuyển thủ kia có thúc ngựa cũng không đuổi kịp Lâm Kỳ, đầu tiên là vị một đao tước vũ khí, sau đó lại bị bổ nát chân khí hộ thể, thu được chiến thắng giòn giã.

- Lợi hại, hiện tại hắn là tuyển thủ đầu tiên vượt cấp đánh bại đối thủ.

Tài phán tổ bảy vừa công bố kết quả vừa tán thán.

Quan sát Lâm Kỳ xong, Diệp Trần dời đi ánh mắt.

Đúng lúc này, hắn thấy một người quen.

Là nhị đệ tử Luyện Hỏa môn Điền Hạo, nhưng mà vận khí hắn không tốt, gặp một người tương đối lợi hại, kiên trì ba mấy hiệp liền bị đánh bại.

Tiếp đó, Diệp Trần nhìn qua vài tràng bỉ tái, hai bên luận võ đều là Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ hoặc trung kỳ, đạt tới Bão Nguyên cảnh hậu kỳ tổng cộng có ba bốn chục người, về phần Bão Nguyên hậu kỳ đỉnh chắc chỉ có mười người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 248: Trận Đầu

- Đại đệ tử Băng Tuyệt tông Băng Linh lên đài rồi, trên Tiềm Long bảng nàng xếp thứ bảy đó.

- Đối thủ của nàng cũng không yếu, là bài danh thứ hai ba.

- Không phải chứ? Một quyền liền đánh bại đối thủ rồi!

Gần võ đài tổ bốn đông đảo cao thủ trẻ tuổi trợn mắt há mồm, vị bài danh thứ hai ba cư nhiên đụng một quyền của Băng Linh liền bị bại, nhìn qua Băng Linh căn bản không thi triển toàn lực, về phần dùng bao nhiêu phần thực lực, chắc chỉ có nàng mới biết.

- Người có thể tranh đoạt vị trí trước năm quả nhiên không phải chúng ta có thể dự đoán, trước mười căn bản đã không đoán được rồi.

Cuối cùng, mọi người cho ra một kết luận, tuyển thủ có thực lực tranh vị trí trước năm đã vượt qua thực lực kẻ khác nhiều lắm, nếu gặp phải rất có khả năng bị miểu sát.

Mà một màn này Diệp Trần cũng chú ý tới, tuy rằng đối phương rất mạnh, nhưng đối thủ của hắn chỉ có một, là Tư Không Thánh, linh hồn lực cường đại khiến hắn có thể nhận biết đối thủ mạnh yếu, để sinh ra tính toán chuẩn xác.

- Trận thứ mười, Diệp Trần với Tiếu Hằng.

Rút cuộc cũng đến phiên Diệp Trần lên đài rồi.

Rất không khéo, đối thủ của hắn cũng là một vị tuyển thủ có tu vi Bão Nguyên hậu kỳ, bài danh thứ ba lăm, vũ khí là một thanh ngân sắc trường

mâu, đầu mâu lóe lên hàn mang lạnh lẽo.

- Trận đầu đã xong.

Đối phương rõ ràng không để Diệp Trần vào trong mắt dưới chân đạp mạnh, thân ảnh lóe ra, phiêu hốt bất định, trường mâu trong tay đối phương như độc xà xuất động, mâu quang chợt lóe, hàn ý bức người.

Diệp Trần đứng bất động tại chỗ, ý cảnh cô phong tuyệt sát phóng ra, bao phủ tâm thần đối phương.

- Cái gì, đây là ảo thuật.

Trên võ đài không thể nào xuất hiện thiên sơn vạn thủy, đối phương tâm thần nhất loạn, mâu pháp mất đi chính xác, lực đạo hoàn toàn tan biến, sơ hở chồng chất.

Lững thững đi tới, Diệp Trần dùng tốc độ nhẹ nhàng đi tới trước người đối phương, một quyền đánh nát hộ thể chân khí của hắn.

Lưng đập vào quang mạc lam sắc, ánh mắt đối phương nhìn về phía Diệp Trần mang theo sợ hãi nhè nhẹ, thực sự mà nói, hắn không bao giờ muốn đối mặt với Diệp Trần nữa, loại cảm giác lực đánh không ra, xung quanh hỗn loạn quả thực khiến hắn phát điên, hắn tin rằng nếu tiếp tục đánh với Diệp Trần tinh thần của hắn sẽ giảm xuống mức trước nay chưa từng có.

- Đa tạ.

Không dám nhìn Diệp Trần, đối phương vội vã chui ra ngoài, rất sợ Diệp Trần lần thứ hai thi triển loại ý cảnh đáng sợ kia với mình.

Diệp Trần sờ cằm, nghĩ bản thân có chút quá phận, ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát tuy rằng dùng tốt, thế nhưng sẽ khiến trạng thái tâm lý đối thủ giảm xuống, gặp phải kẻ có tố chất kém, nói không chừng bị ảnh hưởng triệt để, thực lực mười thành cũng chỉ phát huy được một hai thành.

- Quên đi, không tới thời khắc quan trọng không nên dùng ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát, trước tiên dùng Toái Vân Ý cảnh được rồi, các trận chiến sau Diệp Trần không định thôi động kiếm ý, vì thế chỉ có thể lựa chọn hai chủng ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát và Thiên Toái Vân mà thôi.

- Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là hoa mắt?

Ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát chỉ có phạm vi ba trượng, rất nhiều người căn bản không rõ phát sinh chuyện gì, bao gồm cả Nguyên Hoành Ưng đang vẻ mặt âm trầm.

Chỉ có tài phán tổ ba lộ ra vẻ kinh ngạc, tinh thần lực của hắn cường đại ra sao, mọi biến hóa trên tràng đều không thoát khỏi tầm khống chế của hắn, ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát của Diệp Trần không có giấu được hắn, nói thật trong võ giả Bão Nguyên cảnh hắn rất ít thấy có người thôi động ý cảnh tới mức như vậy, cư nhiên có thể ảnh hưởng tới cảm quan của võ giả, thảo nào thí sinh kia vẻ mặt lại sợ hãi như vậy.

- Thú vị!!

Tài phán tổ ba cười, bỉ tái tiến hành mười trận rồi, cũng đủ nhận ra một số người nổi bật, vài vòng nữa hẳn là có thể thấy rõ năm sáu phần người nào có thực lực thăng cấp.

- Trận mười một, Tất Mặc chiến Cao Phong!

Giọng nói của tài phán cười vang lên, bên phía tổ ba đang yên ắng, chợt nổi lên âm thanh bàn luận ồn ào như thủy triều, liên miên không dứt.

- Tất Mặc xếp thứ mười chín trên Tiềm Long bảng, không ngờ nhanh như vậy đã lên đài.

- Tổ ba không có cao thủ gì, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, điểm tối đa thuộc về Tất Mặc rồi, không biết tuyển thủ Cao Phong kia có thể duy trì một hồi, bức ra một bộ phận thực lực của Tất Mặc không.

- Khó! Có thể duy trì ba chiêu đã không tồi rồi, Tất Mặc không phải cao thủ bình thường.

Dưới tiếng bàn tán của mọi người, Tất Mặc và Cao Phong lên đài.

Tất Mặc quần áo đen, đầu đội kim quan, một đôi lông mày như lợi kiếm, sắc bén vô cùng, vốn thanh niên có loại lông mi này hẳn là rất anh tuấn, nếu không cũng có khí chất anh khí bức người, đáng tiếc Tất Mặc xuất hiện đánh vỡ quy luật này, mặt hắn dài nhỏ, con mắt vừa nhỏ vừa dài, mũi vểnh, môi cực kỳ nhạt, khiến cho người đầu tiên gặp mặt đã có ấn tượng không tốt về hắn, như là nhìn thấy độc xà hay hồ ly vậy.

Đứng ở đối diện Tất Mặc là một người thanh niên khoảng chừng mười chín hai mươi, vóc người tầm thường, bên ngoài khoác một trường bào màu xám, tóc dài tùy ý xõa sau đầu, nhìn qua có chút phiêu dật, lại mang theo một tia không câu thức, đối với cường địch Tất Mặc này, mặt hắn không hề có bất luận tình cảm gì, vẫn rất lạnh tĩnh, lãnh tĩnh khiến người ta sợ hãi.

- Cao Phong này không hề đơn giản nha!

Diệp Trần không nhất trí với ý kiến mọi người, trong mắt hắn thần tình lãnh tĩnh trước mặt Tất Mặc đã là cao thủ rồi, ngoài ra, Diệp Trần từ trên người Cao Phong cảm nhận được một loại tâm tính cùng loại với mình, loại tâm tính này không bị quy tắc thông thường ràng buộc, theo đường lối bản thân, rất khó suy đoán, chiêu thức của hắn cũng có thể như tâm tính của hắn, như thiên mã hành không, khó tìm ra dấu vết.

Trên đài luận võ.

Hai người đứng cách nhau năm nghìn thước.

- Thế nào, ngươi không nhận thua hả?

Tất Mặc híp mắt nói.

Cao Phong lắc đầu:

- Ta đang suy nghĩ, cần mấy chiêu mới có thể đánh bại ngươi.

Những lời này nói ra không chỉ Tất Mặc biến sắc, mà ngay cả mọi người xung quanh cũng không hẹn mà trừng mắt há mồm, nghĩ Cao Phong kiêu ngạo, xuất khẩu cuồng ngôn, Tất Mặc là ai, là cảo thủ bài danh thứ mười chín trên Tiềm Long bảng, thuộc về những tồn tại đứng đầu, chỉ thua kém đám Tư Không Thánh mà thôi, nếu như không phải có lắm yêu nghiệt xuất hiện như vậy, hắn tự nhiên có thể tranh vị trí trước mười, mặc dù không, ai cũng không dám bảo chứng hiện tại hắn có thực lực tranh đoạt vị trí trước mười hay không.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 249: Miểu Sát Nguyên Hoành Ưng! (Thượng,Hạ)

- Ha ha!

Dường như nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, Tất Mặc ngửa mặt lên trời cười lớn, sắc mặt chợt biến lạnh:

- Được lắm, ta muốn xem ngươi dùng mấy chiêu đánh bại ta đây? Nhưng mà trước đó, ta dự định dùng mười chiêu đánh bại ngươi, không biết ngươi chuẩn bị tâm lý chưa?

- Phần thắng lại gia tăng một chút rồi.

Cao Phong đáp.

- Cuồng vọng!

Tất Mặc nổi giận, Linh Giới Trữ Vật chợt lóe, một thanh kiếm xuất hiện trên tay, cổ tay run lên, kiếm bộc phát ra hơn một nghìn kiếm quang, mỗi kiếm quang đều mang theo hỏa hồng chi ý, phong tỏa không gian xung quanh Cao Phong, muốn một kiếm đánh bại hắn.

- Xuất hiện rồi, là kiếm pháp của Tất Mặc, Tinh Hỏa Liệu Nguyên kiếm!

- Tinh Hỏa Liệu Nguyên kiếm là địa cấp cao giai kiếm pháp, dưới một kiếm, kiếm quang như lửa cháy lan ra đồng cỏ, bao trùm phạm vị cực lớn, ít có khả năng né tránh, mà một khi không né tránh được, tất nhiên phải đối mặt với lực đả kích cường đại, liên miên không dứt.

Bên tai nghe nghị luận của các tuyển thủ, Diệp Trần sờ cằm, hàng loạt đệ tử ở đây xuất ra kiếm pháp đều là phẩm cấp địa cấp cao giai, trước tiên chiếm ưu thế tuyệt đại, nếu như hắn đoán không sai, uy lực Tinh Hỏa Liệu

Nguyên kiếm không chỉ có vậy, lợi hại hẳn là chiêu phía sau, loại ý cảnh lửa cháy đồng cỏ này thực sự tương đối đáng sợ, đương nhiên, điều tiên quyết là Tất Mặc phải lĩnh ngộ được ý cảnh Tinh Hỏa Liệu Nguyên Kiếm, bằng không lợi hại nữa thì cũng chỉ là uy lực đơn thuần mà thôi.

- Xem ngươi chạy đi đâu!

Tất Mặc cực kỳ tự tin với Tinh Hỏa Liệu Nguyên kiếm, hắn tin rằng Cao Phong tuyệt đối không tránh được một chiêu, mà một khi không tránh được, ác mộng sẽ bắt đầu.

Cao Phong đúng là không tránh thoát một kiếm này, vì thế hắn không lựa chọn chạy trốn mà là đón vô số kiếm quang vọt tới, trong tay đồng dạng xuất hiện một thanh kiếm, một thanh kiếm ngân quang lập lòe, kiếm dài bốn xích một tấc, rộng ba chỉ, theo cánh tay hắn huy động, một đoàn kiếm quang ngân bạch phiêu hốt bất định, bay trên hư không, chỉ nghe phốc phốc một tiếng, kiếm quang hỏa nhiệt ở trên không trung bị đánh tan, bắn ra hàng ngàn tia lửa, đẹp đẽ không gì sánh được.

- Cái gì? Phá thủng?

Tất Mặc không tin được vào hai mắt mình, một kiếm này tuy chỉ là thức đầu của Tinh Hỏa Liệu Nguyên, nhưng trong võ giả cùng cấp, còn chưa có người nào có thể phá vỡ, Cao Phong vọt tới, hắn còn đang cao hứng, bởi vì kiếm quang này không phải kiếm quang phổ thông, mà là kiếm quang bạo tạc, giống như hỏa diễm bùng nổ, nếu mấy trăm kiếm quang bùng nổ, hộ thể chân khí có mạnh mẽ cũng không chống nổi.

Trong tuyển thủ dự thi dưới đài, chỉ có Diệp Trần liếc mắt nhìn ra hư thực.

- Hoàn toàn nhìn thấu nhược điểm quỹ tích của kiếm quang, lợi dụng lực chấn động, từ bên trong làm tan rã lực bạo tạc của kiếm quang, thủ đoạn như vậy không phải kẻ bình thường làm nổi.

Một màn nhanh như điện bị kiếm quang bắn ra che mắt, nhưng mà Diệp Trần nhãn lực lợi hại, chỉ cần từ cảnh tượng kiếm quang tan vỡ liền có thể thấy được cách Cao Phong phá vỡ kiếm quang.

- Lợi hại, chiêu thứ nhất của Tất Mặc bị phá rồi.

- Quá ngạc nhiên nha! Lần này Tiềm Long Bảng thế nào lòi ra toàn hạng biến thái thế, Cao Phong này từ trước đến giờ ta còn chưa thấy hắn.

Đại bộ phận người không nhìn ra huyền ảo bên trong, nhưng không ngăn cản đến việc đánh giá sự lợi hại của Cao Phong, vốn tưởng là cuộc chiến một phía, ai ngờ cục diện ngang nhau, nhất thời cả đám hứng thú, con mắt không chớp nhìn lên trên đài.

- Tinh Hỏa hoàn!

Tất Mặc dù sao cũng là cao thủ trẻ tuổi lão làng, tâm tình rất nhanh điều chỉnh, đầu ngón chân điểm mặt đất, thân thể lướt lên cao, một kiếm chém tới, hỏa diễm kiếm quang dưới tác dụng của quán tính, trên hư không vòng tròn, biến thành một hỏa hoàn nóng cháy, nhằm phía Cao Phong cuốn tới.

- Ồ, thực sự coi thường hắn rồi.

Đáy mắt Cao Phong co rút, hắn tự nhiên nhìn ra lợi hại của hỏa hoàn, không phải là kiếm quang đơn thuần, hỏa hoàn này là kiếm quang biến thành, muốn một kiếm đánh tan, rất khó khăn, hơi chút sơ sẩy sẽ bị bạo tạc đánh thương, cái được không bù nổi cái mất.

- Đã vậy, cứng đối cứng đi!

Ngân sắc trường kiếm chỉ nghiêng mặt đất, cánh tay phải Cao Phong bỗng nhiên xuất hiện từng đạo khói xám, khói xám như nấm mọc lên, dường như không có nhiệt độ như hỏa diễm.

- Kiếm bạo!

Chân phải bước tới trước, Cao Phong huy kiếm chém về phía bầu trời.

Vù.....

Tiếng gào thét thảm thiết vang lên, theo một kiếm của Cao Phong đánh ra, hỏa hoàn nóng cháy toàn bộ bị thổi tắt, kiếm phong màu xám thẳng tắp hướng Tất Mặc đánh tới, thế không thể đỡ.

- Cao Phong thắng!

Nhìn tới đây, Diệp trần lắc đầu, Tất Mặc mặc dù lợi hại, đáng tiếc không nắm giữ tinh túy của Tinh Hỏa Liệu Nguyên kiếm, ý cảnh còn chưa lĩnh ngộ, bằng không Cao Phong không có khả năng phá kiếm đơn giản như vậy, nếu đổi thành hắn thi triển Tinh Hỏa Liệu Nguyên kiếm, Cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường cũng đừng mong dùng kỹ xảo phá chiêu.

Như Diệp Trần dự liệu, Tất Mặc thất bại, thua trên tay Cao Phong, không bằng nói thua chính trên tay mình, ngay từ đầu hắn đã coi thường Cao Phong, không có xuất ra toàn bộ thực lực cùng với tâm lý coi trọng đối thủ, đợi khi hắn phản ứng cục diện đã mất khống chế rồi.

Đánh bại Tất Mặc, danh tiếng Cao Phong như diều gặp gió, không người nào so sánh được danh tiếng của hắn trong tổ ba.

Tuyển thủ dự thi tổ khác cũng không rảnh quan tâm tới Cao Phong, không phải là bên họ không có cao thủ trẻ tuổi, mà là ngược lại, bởi vì bên họ cao thủ quá lợi hại, có thể dùng câu không hề lo lắng lọt vào vòng sau để hình dung, dùng mắt thường cũng có thể đoán được kết quả, mà loại thực lực ngang tầm như Tất Mặc và Cao Phong này, trong cuộc so tài khác cũng không phát sinh vài lần.

- Cao Phong kia thật lợi hại, hơn nữa vận khí cũng tốt, đứng ở tổ ba không hề có cao thủ.

- ừm! Trong mười hai tổ, có năm tổ được gọi là tử vong tiểu tổ, cao thủ đông đảo, tổ ba là an toàn nhất, tuyển thủ dự thi bên trong có hi vọng tấn cấp

nhất.

- Dù thế nào thì thực lực bản thân mới là quan trọng, vòng đấu loại đầu tiên mỗi tổ sẽ có mười hai người tấn cấp, sau đó hai tổ hợp một, bắt đầu vòng hai, khi đó lựa chọn mười hai người từ hai bốn người.

- Có thể trổ hết tài năng trong tiểu tổ không ai không có tuyệt chiêu áp hòm, ta có thể tưởng tượng ra giai đoạn hai sẽ tàn khốc cỡ nào rồi, mỗi tràng đấu đều không chút dễ dàng nào.

Tiềm Long Bảng một trận tiếp một trận bắt đầu, cuối cùng kết thúc, tốc độ rất nhanh, không ít trận trong vòng dưới mười chiêu đã hạ gục đối thủ, còn có người thẳng thắn chịu thua, đương nhiên, loại tình huống này cũng là xác xuất nhỏ, đại bộ phận đều phải trên dưới trăm chiêu mới có thể phân thắng bại.

Trận đấu của mình đã xong, Diệp Trần thỉnh thoảng chú ý mấy người quen, như Từ Tĩnh, Chu Mai và Lâm Kỳ.

Từ Tĩnh đúng là không cần ai lo lắng, đến bây giờ, còn chưa ai trụ được trên mười chiêu dưới tay nàng, nàng như là chiến nữ thời thượng cổ, động tác nhanh nhẹn, lực đạo cực mạnh, mỗi chiêu đều ẩn chứa ý cảnh thiên quân vạn mã, khiến cho đối thủ sinh lòng run sợ.

Tình hình tiếp tục như vậy chừng ba bốn vòng so đấu, rốt cuộc có người lựa chọn chịu thua, nhưng lại là cao thủ trẻ tuổi không nổi danh, đối với những người này, không ai toát ra thần sắc khinh bỉ, Từ Tĩnh cường đại ai cũng nhìn thấy, huống hồ khiến họ đau đầu chính là chiêu thức của Từ Tĩnh phạm vi rất rộng, thích buộc đối thủ cứng đối cứng, tiếp đó luân phiên liều mạng, mạnh mẽ khiến mọi người không chịu nổi, xương cốt cơ bắp đều đau nhức, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến những cuộc chiến sau này, khiến họ bất ngờ chính là, vóc người mảnh khảnh, thân hình yểu điệu Từ Tĩnh vẫn mặt không đỏ, hô hấp không nhanh, dường như chiến đấu lúc trước chỉ là gió thoảng.

So với Từ Tĩnh, Chu Mai yếu hơn nhiều lắm, bốn vòng bỉ tái, nàng thua hai trận, thắng hai trận, rút cuộc đủ điều kiện.

Thua hai trận cũng không thể trách nàng, đối thủ của nàng thực lực cao hơn không chỉ một bậc, cho dù phát huy võ kỹ nhuần nhuyễn cũng không thủ thắng nổi. Về phần hai trận thắng rất không thoải mái, trận đầu là hơn hai trăm hiệp cuối cùng dùng trí tuệ đánh bại đối thủ, trận thứ hai có thể nói là thực lực ngang nhau, nhưng mà Chu Mai yếu hơn đối phương một bậc, cuộc chiến bắt đầu, vẫn ngang tài ngang sức, đến hiệp thứ hơn bốn trăm thì Chu Mai nắm được sơ hở của đối thủ, phản kích sấm sét, giành được thượng phong, cuối cùng đạt thắng lợi.

Không thể không nói, trên phương diện đệ tử, hiện tại Bắc Tuyết Sơn trang đã hoàn toán chiến thắng Phỉ Thúy cốc, luận số lượng, Phỉ Thúy cốc chỉ có một người là Phỉ Thúy công tử có tư cách tham gia đấu loại, Cơ Tuyết Nhạn và Liễu Vô Tướng đã bị loại ở Long môn tam quan, mà Bắc Tuyết Sơn trang tham gia thi đấu hai người, phân biệt là Bắc Tuyết công tử Tô Văn và Bắc Tuyết khoái đao Lâm Kỳ, luận chất lượng, Tô Văn hơn Trang Phỉ một chút, nhưng Lâm Kỳ mặc kệ phương diện nào xem ra cũng đều hơn Trang Phỉ.

Vòng bốn Tiềm Long Bảng, Tô Văn và Trang Phỉ ngang nhau, thua một thắng một, về phần Lâm Kỳ thì dễ dàng hơn nhiều, không có phát huy toàn bộ thực lực, dưới tình huống liên tục chiến thắng bốn tràng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vòng loại đầu tiên hẳn là thuận lợi thăng cấp.

Cuối cùng là đại đệ tử Nam La Tông Tần Vũ Liên, thực lực của nàng không thể khinh thường, tu luyện thiên nhất thành thủy quyết, bí quyết cấp cao, bốn trận đánh thua một trận, thắng ba, cũng đủ điều kiện tấn cấp.

- Lần này không chỉ có Tiềm Long Bảng toàn thịnh, mà cũng là thời kỳ thịnh của cao thủ trẻ tuổi Thiên Phong quốc ta a!

Trên thính phòng số một, La Hành Liệt cảm khái nói.

Đại trưởng lão gật đầu:

- Không nói Trang Phỉ và Tô Văn hai cao thủ lâu đời, Từ Tĩnh, Chu Mai, Tần Vũ Liên cùng với Lâm Kỳ đều rất giỏi a, hơn nữa Diệp Trần thiên tài yêu nghiệt, có thể nói là Thiên Phong quốc gặp được thời kỳ toàn thịnh ngàn năm a.

- Trong bảy người, Diệp Trần không tính, còn sáu người kia, ngươi cho rằng ai có khả năng lớn hơn?

Đại trưởng lão trầm ngâm nói:

- Đầu tiên là Từ Tĩnh, sau đó là Lâm Kỳ, những người khác thực lực không khác biệt lắm.

-Ta cũng nghĩ thế, thật là mỏi mắt mong chờ a!

- Ồ! Diệp Trần đánh rồi kia.

Hai người ngừng bàn luận, ánh mắt nhìn về phía võ đài tổ ba.

Trên luận võ đài.

Diệp Trần đứng cách xa đối thủ năm mươi mét, mà đối thủ của hắn không phải ai khác chính là đại đệ tử Thiên Ưng bảo Nguyên Hoành Ưng.

- Diệp Trần, đừng tưởng tu vi cao hơn ta một giai, là có thể dễ dàng chiến thắng ta, Tiềm Long Bảng lần này, ta đã chuẩn bị không ít tuyệt chiêu.

Nguyên Hoành Ưng thập phần kiêng kỵ Diệp Trần, nếu như tuyển thủ khác, hắn sẽ không tốn nước bọt, nói chuyện mình chuẩn bị tuyệt chiêu cho đối phương, nhưng đối mặt với Diệp Trần, Nguyên Hoành Ưng không dám có chút sơ sẩy, hắn mong đối phương biết mình có tuyệt chiêu mà tâm lý ảnh hưởng, chiến đấu lóng ngóng.

Diệp Trần cười thầm, tâm tư Nguyên Hoành Ưng hắn sao lại không hiểu, đương nhiên, loại tiểu xảo này tuy đơn giản, nhưng cực kỳ thực dụng

đáng tiếc sử dụng sai đối tượng.

- Được rồi, nói nhiều như vậy làm gì, cuộc chiến sẽ kết thúc rất nhanh, ra tay đi!

Diệp Trần quyết định tốc chiến tốc thắng, hắn thực sự không có hứng thú dây dưa với Nguyên Hoành Ưng, bởi vì đối phương và hắn căn bản không phải một cấp bậc.

- Ngươi!

Nguyên Hoành Ưng sắc mặt đỏ lên, ngữ khí của Diệp Trần khiến hắn nổi giận lôi đình, Nguyên Hoành Ưng hắn không ngờ bị kẻ khác coi thường?

- Ma Ưng Thiên Hạ, bắt lấy cho ta!

Nổi giận gầm lên một tiếng, chân khí Nguyên Hoành Ưng vận chuyển tới cực hạn, ám thanh sắc chân khí như hùng ưng dang cánh từ người hắn tỏa ra, sau đó biến thành một cái ưng trảo lớn không gì sánh được phá không bắn tới, tỏa ra khí tức tà ác thượng cổ mênh mông.

Vù!

Kiếm quang chợt lóe, chân khí ưng trảo bị nghiền nát, Diệp Trần từng bước đi tới cạnh Nguyên Hoành Ưng.

- Ghê Tởm.

Nguyên Hoành Ưng cả kinh, tuy rằng hắn biết tuyệt chiêu Ma Ưng Thiên Hạ không thể ngăn trở Diệp Trần phản kích nhưng trong nháy mắt bị đánh tan vẫn ngoài dự liệu của hắn, trái tim kịch liệt nảy lên, Nguyên Hoành Ưng có chút hoảng hốt, nhưng mà thấy Diệp Trần từng bước đi tới, hoảng hốt thay thế bằng lửa giận, thực sự quá kiêu ngạo, xem ta hạ ngươi như thế nào!

- Ma Ưng Hiển Hình quyền!

Chân phải bước tới một bước, Nguyên Hoành Ưng nắm hai tay, đánh ra một luồng chân khí ám thanh sắc dùng lộ tuyến cực kỳ quỷ dị quấn trên quyền phong, sau một khắc, tiếng ưng gào vang, một con phi ưng dần hiển lộ ra, lúc trước Nguyên Hoành Ưng đánh ra ưng trảo, hiện tại toàn bộ Ma Ưng đều được hiện hình, uy lực gia tăng không phải chỉ hai lần, ít nhất cũng ngoài năm lần, khó trách hắn có điểm tin tưởng.

- Xem người tránh thế nào...

Nguyên Hoành Ưng chưa kịp nói xong, thần tình cứng đờ, trong tầm mắt hắn, ma ưng cuồng bạo không gì sánh được chưa triển khai được hai cánh đã bị Diệp Trần một kiếm chém thành hai đoạn, hóa thành hư vô, kiếm quang chói mắt che khuất tầm nhìn, cái gì cũng không nhìn thấy.

Bang!

Hộ thể chân khí bị nghiền nát, Nguyên Hoành Ưng bắn ra ngoài, thân thể đập lên quang mạc thanh sắc.

Một kiếm miểu sát!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 250: Thập Đại Tân Tinh! (Thượng)

Thấy một màn này, mọi người thuộc Thiên Ưng bảo sắc mặt sa sầm, Nguyên Hoành Ưng thua quá nhanh, khiến bọ họ có chút trở tay không kịp, nhưng mà tiến bộ của Diệp Trần càng khiến bọn họ khiếp sợ, ở Xích Cổ sa mạc Diệp Trần chỉ có thể chiến đấu cùng trưởng lão ngoại môn Trọng Nhạc, không phải đối thủ của bất cứ trưởng lão nội môn nào, chỉ hơn một năm thời gian ngắn ngủi, tu vi hắn đạt tới cảnh giới Bão Nguyên hậu kỳ, sức chiến đấu càng đột nhiên tăng mạnh, tiến triển cực nhanh, trong đám người Thiên Ưng Bảo, ngoại trừ cường giả Tinh Cực cảnh đứng đầu Thiên Ưng bảo ra, những người khác đều không dám nói chiến thắng được Diệp Trần, trên thực tế bọn họ rõ ràng, Diệp Trần nhất định không có dùng toàn lực.

- Hoành Ưng thua không oan, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Thiên Ưng Bảo chủ nhíu mày, liếc mắt nhìn Diệp Trần nói.

- Diệp Trần thắng!

Nhìn kết quả báo cáo bỉ tái, tài phán tổ ba sờ cằm, mìm cười vốn tưởng rằng mình đã nhìn rõ Diệp Trần, hiện tại xem ra, còn lâu mới nhìn ra sâu cạn, có thể dùng một kiếm đánh bại đối thủ có sức cạnh tranh vị trí trước bảy hai tiềm long bảng là Nguyên Hành Ưng, trung thực mà nói căn bản không có bất cứ sức chống cự nào, bởi vì Nguyên Hoành Ưng thậm chí không thấy được kiếm tới thế nào.

- Như vậy vị trí đệ nhất tổ ba chắc hẳn là hắn rồi!

Mọi người đều biết tổ ba cũng không có cao thủ lợi hại nào, bằng không tài phán tổ ba cũng không dám nói chắc như vậy.

Dưới đài, trên thính phòng, thấy một trận chiến mười phần ngoài ý muốn

này, mọi người đều sôi nổi nghị luận.

- Vừa rồi lại là một nhân vật thâm tàng bất lộ nha, một kiếm kia tốc độ thật nhanh.

- Vốn tưởng tổ ba chỉ có Cao Phong và Tất Mặc, hiện tại không phải thế... ít nhất Diệp Trần này thực lực không dưới Cao Phong, thậm chí còn cao hơn.

- Ừm, ta cũng cho là thế, kiếm của hắn quá nhanh, ngay cả ta cũng giật nảy mình, cũng không biết là dùng mấy phần thực lực.

- Chắc là chỉ dùng tới bảy tám phần mười thôi a!

Nghe tiếng nghị luận của mọi người, Cao Phong thầm lắc đầu, hắn cũng không cho rằng Diệp Trần dùng bảy tám phần thực lực, phỏng chừng là sáu thành cũng không tới, là một đối thủ đáng sợ, đương nhiên nếu như dùng sáu thành thực lực, Cao Phong còn có ba thành nắm chắc chiến thắng Diệp Trần, đáng sợ nhất là, đối phương ngay cả sáu thành thực lực cũng không dùng vậy thì quá kinh khủng rồi.

- Hẳn là không biến thái thế đâu!

Cao Phong lần thứ hai thầm nhủ, ngưng trọng đánh giá Diệp Trần, tuyển thủ dự thi lần đầu tiên gặp ở Tiềm Long Bảng này.

Chu Mai nhìn Diệp Trần, nhịn không được hỏi:

- Diệp Trần, ngươi dùng bao nhiêu phần thực lực?

- Nửa phần thực lực a!

Chu Mai và Tần Vũ Liên hai mắt nhìn nhau, các nàng đều biết Diệp Trần rất mạnh, nhưng không nghĩ tới cường đại tới mức như vậy, đối thủ bài danh năm chín trên Tiềm Long bảng Nguyên Hoành Ưng không ngờ bị hắn dùng nửa phần thực lực đánh bại, trong mắt các nàng, Diệp Trần xa lạ rất

nhiều, không phải giao tình xa lạ, mà cách biệt thực lực khiến người ta xa lạ.

Có một loại chênh lệch xa đến khó bù đắp nổi!

Liếc mắt nhìn Lâm Kỳ cùng Trang Phỉ, Tần Vũ Liên cười khổ, thầm nghĩ: các ngươi lấy Diệp Trần làm mục tiêu, đáng tiếc các ngươi không biết đuổi theo hắn khó khăn cỡ nào, tuyệt vọng cỡ nào, từ khi hắn đuổi kịp và vượt qua chúng ta một khắc, chênh lệch cũng đã được định trước rồi.

Từ Tĩnh thắng trận thứ năm, đi xuống đài, thấy biểu tình của Chu Mai và Tần Vũ Liên, trong lòng hiểu rõ, thầm lắc đầu, trong cảm nhận của nàng, Diệp Trần là một quái vật, có ý chí cùng sự tỉnh táo không hợp với tuổi, ngay từ trước đến nay sự lãnh tĩnh của hắn khiến mọi người đều mặc cảm, mà trên phương diện sức quan sát cùng nhạy cảm, nàng còn chưa thấy người trẻ tuổi nào có tố chất đáng sợ như hắn, có đôi khi nàng nghĩ, đến tột cùng là có việc gì có thể khiến hắn rối loạn một khắc hay không?

Đáng tiếc, ngoại trừ Diệp Trần, không ai có thể hiểu hắn.

Trên thực tế, Diệp Trần có đôi khi không hiểu chính mình, bởi vì ở thế giới kia hắn là cô nhi, phải nỗ lực, phải tự hoàn thiện mình, vì thế trong khi những đứa trẻ khác vui đùa làm nũng, hắn đã hiểu chuyện lâu rồi, có vài phương diện đã thành thục hơn so với người trưởng thành, đến khi thành niên, tâm trí hắn càng lão luyện, vật ngoài thân khó dao động, đương nhiên, không phải mỗi cô nhi đều như Diệp Trần, dù sao mỗi người đều có đường đời riêng của chính mình.

Mà đến thế giới này, trong mắt người khác Diệp Trần chỉ là phế vật thiên phú bình thường, kỳ thực tâm trí hắn cực kỳ cường đại, đối với huynh đệ Diệp Đường bắt nạt, hắn hiểu được ẩn nhẫn, lấy đại cục làm trọng, không muốn để phụ thân gây chuyện, sau lưng nỗ lực gấp mười, đổi lấy một chút thu hoạch, bằng không với thiên phú của hắn, muốn trở thành đệ tử Lưu Vân tông, thực sự ít có khả năng.

Chỉ là mọi việc có lợi tất có hại, quanh năm ẩn nhẫn khiến Diệp Trần

mất đi một cỗ nhuệ khí khi đi vào thế giới này, một cỗ nhuệ khí dũng mãnh tịnh tiến, có đôi khi mất đi nhuệ khí, so với không có thiên phú càng đáng sợ hơn, nếu tất cả cứ tiếp tục phát triển, bây giờ Diệp Trần không phát hiện ra, tỷ lệ hắn trở thành đệ tử nội môn ít đến thương cảm, càng không nói đến đệ tử hạch tâm thậm chí địa vị hiện tại.

Tất cả đã qua như mây khói!

Dung hợp với thế giới này, khuyết điểm của Diệp Trần bị thu nhỏ lại vô hạn, ưu điểm phóng đại lên nhiều, biến thành một quái vật trong mắt người khác.

- Trận năm, Diệp Trần chiến Thôi Cường!

- Ta chịu thua.

Diệp Trần cường đại ai cũng biết, tuyển thủ đầu tiên chịu thua đầu tiên đã xuất hiện.

Đối với chuyện này, Chu Mai cười nói:

- Tiếp sau ngươi dễ dàng rồi, tổ ba ngoại trừ vài người, trên cơ bản không ai là đối thủ của ngươi, lãng phí thời gian bị ngươi miểu sát, còn không bằng nhận thua tích súc lực lượng đối phó với tuyển thủ khác.

Diệp Trần không quá để ý đến mấy đối thủ nhận thua, hơn nữa hắn lên đài cũng chỉ là huy kiếm một cái mà thôi, đối với tiêu hao thể lực cực kỳ bé nhỏ, nhưng thật ra Chu Mai chiến đấu không thoải mái, liền nhắc nhở:

- Với phán đoán của ta, ở tổ của các ngươi, chung quy có ba người đến bảy người đạt điểm tối đa, trận tiếp theo, ngươi không thua một trận, có mười thành chắc chắn tấp cấp, thua một trận còn năm thành, thua hai trận, chỉ có một thành.

Diệp Trần nói tuy không cực kỳ chính xác nhưng không thể nghi ngờ là sấp sỉ, phải biết rằng luận nhãn lực, cường giả Tinh Cực cảnh cũng chưa

chắc so được với hắn, từng thí sinh trong tổ của Chu Mai đều được Diệp Trần nhỡ kỹ tư liệu trong đầu, cho dù ẩn tàng thực lực đều có thể đoán được tám chín phần, sau đó tiếp tục tính xác suất, cuối cùng đưa ra số liệu này.

Nguồn: http://4vn.eu/forum/showthread.php?84244-Huyen-Huyen-Kiem-Dao-Doc-Ton-TG-Kiem-Du-Thai-Hu-New-Chuong-235&page=73#ixzz2Kn6PmZOF

Chu Mai không nghi ngờ hắn, nói:

- Nói vậy, vậy sau trận thứ năm, chỉ có thể thua một lần, có chút khó khăn, nhưng mà ta sẽ toàn lực ứng phó.

Vừa chiến thắng trận thứ năm, nàng thắng ba, thua hai.

- Giai đoạn đầu còn có một chút may mắn tồn tại, chỉ cần vận khí không kém, có thể duy trì đến giai đoạn hai đấu loại không thành vấn đề.

Giai đoạn đầu, mỗi tổ dự thi đều ngoài năm mươi người, mỗi người tiến hành mười tràng So đấu, tối đa gặp mười người mà thôi, còn lại bốn mươi người căn bản không có cơ hội gặp phải, vận khí tốt tới mức nghịch thiên, có thể toàn gặp tuyển thủ yếu hơn hoặc ngang sức, cơ hội tấn cấp không phải nói chơi, thực lực Chu Mai là trung đẳng, thuận lợi tấn cấp cũng không phải chuyện mộng mơ.

- Ồ, Lâm Kỳ gặp đối thủ rồi!

Đúng lúc này, ánh mắt hai người bị tổ mười một hấp dẫn, trên đài là hai người, không phải ai khác là Bắc Tuyết Khoái Đao Lâm Kỳ, một người là bài danh ba bảy Tiềm Long bảng Ngụy Nhân Kiệt.

Trên đài ngang dọc bóng thân ảnh chập trùng, hai người đều là cao thủ có tạo nghệ cao trên phương diện đao pháp, kỹ xảo khó phân, mỗi người một vẻ.

Diệp Trần lắc đầu, vận khí Lâm Kỳ có chút kém, mặc kệ tu vi hay đao ý,

Ngụy Nhân Kiệt đều hơn Lâm Kỳ, hiện tại chưa phân được thắng bại là bởi vì Ngụy Nhân Kiệt không xuất ra toàn bộ thực lực mà thôi, hiển nhiên là thấy cái mình thích mà chiến cho đỡ nghiền.

- Được, không tồi... cho ngươi hai năm thời gian nữa, chưa chắc đã thắng được ta.

Ngụy Nhân Kiệt cười ha ha, đao thế đột nhiên sắc bén cường thịnh hẳn lên, đem Lâm Kỳ áp chế dưới thế hạ phong tuyệt đối.

- Tuyết Vũ Mạn Thiên!

Lâm Kỳ mặt không đổi sắc, hai tay cầm đao xé rách trời cao, đao thế nghịch thiên cuồn cuộn nổi lên, nhất thời trên đài dường như nổi lên một trận tuyết rơi như lông ngỗng, ánh đao tràn ngập.

- Phá!

Không có bất cứ kỹ xảo nào, Ngụy Nhân Kiệt giơ cao ác đao, thân thể nhảy vọt lên, một đao đánh xuống.

Ầm Ầm!

Ánh đao như tuyết đều tan biến, Lâm Kỳ bị đánh bay vào quang mạc lam sắc.

- Đa tạ!

Ôm quyền, Ngụy Nhân Kiệt thu hồi đao, đi xuống đài.

Dưới đài nhiều người xem trận chiến này bắt đầu bàn luận.

- Ngụy Nhân Kiệt không hổ là đao pháp đại sư trẻ tuổi, đao ý ít nhất đợt tới cảnh giới tiểu thành a!

- Lâm Kỳ cũng không kém, đao kỹ không dưới Ngụy Nhân Kiệt, duy nhất khiếm khuyết chính là tu vi và đao ý hơi kém, chỉ cần cho hắn thời gian,

đuổi theo Ngụy Nhân Kiệt không phải không có khả năng.

- Đúng thế, đao khách bình thường căn bản Ngụy Nhân Kiệt không để vào mắt, Lâm Kỳ rõ ràng hợp khẩu vị của hắn.

- Được rồi, Lâm Kỳ không biết có thể tiến vào thập đại tân tinh hay không?

- Có chút quá sức, cho dù có khả năng tiến vào, cơ hội cũng quá nhỏ.

- Lần này nhân tài mới xuất hiện rất nhiều, muốn trổ hết tài năng không phải dễ, huống chi còn Thác Bạt Khổ và Kiền Vân thiên tài biến thái, không thiếu chỗ trong mười vị trí đầu dành cho hai người này đâu.

- Chớ quên, sư muội của Tư Không Thánh là Cố Du Vân cũng không thể khinh thường, lúc trước vương giả Sinh Tử Cảnh Thạch Vương của Huyền Không sơn đắc tội nhiều người lắm, thế cho nên bị người ta diệt cả nhà, huyết mạch đoạn tuyệt, thế nhưng ai cũng không biết, Thạch Vương bên ngoài còn có một người con nữ tư sinh, Cốc Vân Du chính là đứa con kia, trong cơ thể chảy dòng máu vương giả của Thạch Vương, huyết mạch vương giả có thịnh có suy, cho dù suy cũng lợi hại hơn thiên tài bình thường nhiều, chỉ cần thiên phú không tồi, thành tựu tất nhiên không kém.

- Hơn nữa Cốc Vân Du nói, thập đại tinh bài danh trước ba đã định, bảy đại tân tinh khác còn cần chậm rãi chờ xem.

Thập đại tân tinh cũng không phải xưng hào chính quy, bởi vì mỗi lần Tiềm Long Bảng lại sinh ra vài thiên tài trác tuyệt, có thể tiến vào vị trí trước mười nhân tài mới nổi, chờ khi Tiềm Long Bảng kết thúc, võ giả không tới xem có thể bằng vào thập đại tân tinh đánh giá nhân tài mới xuất hiện, trong lòng mọi người cũng có thể sinh ra chút cảm thụ trực quan, bằng không tuyển thủ dự thi nhiều như vậy, muốn lý giải hết, thật đúng là quá khó.

- Trận sáu, Diệp Trần chiến Tiết Thu Yến!

- Ta chịu thua!

Nữ tử trẻ tuổi dung mạo tú giơ tay lên, ý bảo bỏ quyền thi đấu.

- Trận bảy, Diệp Trần đấu Quách Hằng!

- Ta chịu thua.

- Trận tám, Diệp Trần...

- Trận chín, Diệp Trần...

Không biết có phải vì Diệp Trần một kiếm miểu sát Nguyên Hoành Ưng quá mức chấn động hay không, từ trận thứ năm đến trận chín, phàm là đối thủ gặp Diệp Trần đều lựa chọn bỏ quyền, không lãng phí thời gian.

Về phần các tuyển thủ khác của Thiên Phong quốc lại có vẻ rất gian nan, trong chín trận đấu, Từ Tĩnh thắng tám trận, thua một, trận thua của nàng không oan, đối thủ là cao thủ bài danh hai mươi hai trên tiềm long bảng, thực lực cường hãn dị thường, mặc dù thế, Từ Tĩnh cũng không dễ nhận thua, giao thủ hơn trăm chiêu mới phân thắng bại, khiến rất nhiều người kinh ngạc không hiểu, sớm đem nàng đưa vào dánh sách tranh tài thập đại tân tinh.

Lâm Kỳ sau khi bại bởi Ngụy Nhân Kiệt, lại thua một trận, đối thủ là cao thủ trẻ tuổi bài danh trước ba hai.

Trang Phỉ thắng bảy trận, thua hai.

Tô Văn thắng sáu, thua ba.

Tần Vũ Liên thắng sáu, thua ba.

Chu Mai vận khí quá kém, đến tràng thứ chín vẫn thua nếu không có gì bất ngờ xảy ra, không hề có cơ hội tấn cấp.

Nói Chu Mai không thất vọng là giả, nhưng nàng cũng hiểu, có thể đạt được thành tích hiện tại đã là đáng quý rồi, tiếp tục nàng còn một trận, mặc kệ thắng hay thua cũng đều phải xuất ra thực lực, khí thế cực hạn, từ đó tìm kiếm đột phá, không thể lãng phí cơ hội được.

- Trận mười, Diệp Trần đấu Trần Kiệt.

Trần Kiệt không chịu thua, hắn không phải hạng vô danh, bài danh thứ bốn ba trên Tiềm Long Bảng, không chấp nhận chịu thua Diệp Trần.

- Tiếp một chiêu mạnh nhất của ta, Hổ Phá Sát!

Khí thế như sư tử như hổ báo, Trần Kiệt vọt qua cự ly mấy chục thước, một quyền đánh tới Diệp Trần, dưới cỗ khí thế này, không khí phía trước như bị ngưng trệ lại.

- Bang!

Hai đạo kiếm quang hiện ra, đạo thứ nhất phá vỡ khí thế, đạo thứ hai chém rách hộ thể chân khí của Trần Kiệt, đánh bay đối phương ra ngoài.

- Diệp Trần thắng!

Tài phán tổ ba không có chút ngoài ý muốn nào, giơ tay ý bảo Diệp Trần chiến thắng trận cuối cùng.

- Lợi hại, không ra tay thì thôi, ra tay là trong nháy mắt giải quyết đối thủ.

- Thập đại tân tinh, hắn có thể dài danh thứ năm, Từ Tĩnh kia bài danh thứ tám, Cao Phong thứ chín, Lâm Kỳ tu vi kém một chút, thập đại tân tinh không tới phiên hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 251: Tinh Anh Quyết Đấu!

Trong cảm nhận của mọi người, Thác Bạt Khổ bài danh đệ nhất thập đại tân tinh không ngờ, đại đệ tử Lạc Hà Môn Kiền Vân cùng với Cốc Du Vân của Huyền Không Sơn không biết ai cao ai thấp, chắc chắn vị trí thứ hai thứ ba, thứ tư chính là thiên tài của Băng Tinh Đế Quốc thuộc một tông môn thất phẩm, thứ năm chính là Diệp Trần, thứ sáu chính là một đệ tử kiệt xuất của lục phẩm tông môn, thứ tám chính là Từ Tĩnh, thứ chín là Cao Phong, thứ mười chính là một đệ tử của lục phẩm tông môn.

Bài danh này không quá chuẩn, nhưng từ cuộc so tài từ đầu đến giờ mà rút ra, không sai biệt lắm, dù sao cũng có người ẩn dấu thực lực, căn bản không có biện pháp nhìn thấu hết.

Giai đoạn vòng loại một chính thức chấm dứt, tổ ba đạt điểm tối đa có bốn người, là Diệp Trần, Cao Phong, còn hai cao thủ nổi danh trên Tiềm Long Bảng, bốn người trong mười trận không đụng nhau, bằng không đạt điểm tối đa lại ít lại hai người.

Tiểu tổ khác cũng có nhân số đạt điểm tối đa không khác tổ ba là mấy, chỉ có tổ một có ba người, dù sao đôi khi lưỡng cường gặp nhau, tất có kẻ thua, đây là chuyện không phải tổ nào cũng tránh được.

Tiếc nuối chính là, Thiên Phong quốc ngoại trừ Diệp Trần, Từ Tĩnh, cùng với Lâm Kỳ, còn lại bốn người đều bị loại, Tần Vũ Liên có điểm oan uổng, Thiên Nhất Thánh Thủy quyết chí ít là trung giai bí quyết, nhưng chân khí yếu nhược là nhược điểm lớn nhất, vốn ngay từ đầu đều chiếm ưu thế, nhưng sau mấy trăm hiệp, Tần Vũ Liên vẫn thua, thua ở mức chân khí hùng hậu kém hẳn đối phương.

Nam La tông chủ Long Bích Vân cười nhạt, không chút để ý nói:

- Có thể truyền thụ cho nàng là tuyệt học chân chính rồi.

Sở dĩ lúc trước không truyền là bởi vì Tiềm Long Bảng sắp tới, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể đề thăng thực lực, quá mức cấp thiết, ngược lại khiến thực lực giảm sút, vũ kỹ khác xa nhau, căn bản không thể tùy ý thay đổi.

- Tông chủ, lúc trước dùng Tiểu Thanh Long lệnh giúp Lưu Vân tông giải vây xem ra là hành động sáng suốt, tiểu tử này không đơn giản.

Nam La tông đại trưởng lão, một vị mỹ phụ thành thục cười nói.

Long Bích Vân gật đầu:

- Chỉ cần hắn có thể tiến vào top mười, thì có tư cách gia nhập nhãn tình của tổ gia gia, ta sẽ chọn thời gian thích hợp nói cho hắn, tin rằng hắn sẽ có hứng thú gia nhập.

- Tiến vào top mười liền nói cho cung chủ, có sớm quá hay không?

- Không, ta còn ngại quá chậm, ngươi không chú ý tới thời gian hắn quật khởi sao? Hắn chỉ dùng ba năm thời gian có được thành tựu ngày nay, đây không phải chuyện kẻ tầm thường có thể làm được.

- Điều này cũng đúng, thiếu chút nữa đã quên mất.

Hai người dùng chân khí truyền âm, mấy người xung quanh không phát hiện được hai người nói gì.

Lưu Vân Tông, Tứ trưởng lão vui vẻ nói:

- Diệp Trần và Từ Tĩnh đều tấn cấp, dưới thất phẩm tông môn, Lưu Vân Tông tuyệt đối là số một số hai.

Đại trưởng lão cười mỉm:

- Không nên vui vẻ sớm, giai đoạn hai đấu loại sẽ bắt đầu ngay bây giờ,

khi đó mới là vòng cạnh tranh tàn khốc, hai bốn người loại phân nửa.

- Mỏi mắt mong chờ a! Ta cũng thấy chút hồi hộp.

La Hành Liệt thần thành khí sảng nói.

La Hàn Sơn ở một bên cười khổ, trong lòng vui vẻ thay Diệp Trần và Từ Tĩnh, cũng thập phần ước ao, nếu như hắn có thể lên đài so đấu thì thật là tốt, dù là một trận cũng đáng giá rồi.

Nghỉ ngơi khoảng chừng một canh giờ, giai đoạn hai đấu loại bắt đầu.

Mười hai tổ dựa theo quy tắc, hai tổ nhập thành một tổ, tổ ba nhập với tổ mười hai, nhưng mà tên tổ không phải ba, cũng không phải mười hai, mà là bảy, bởi vì hai tổ đã sát nhập thành một tiểu tổ.

Lúc trước nhân số không đồng đều, nhưng hiện tại mỗi tiểu tổ đều là hai bốn người, hai bốn người chỉ có mười hai người tấn cấp, tuyển thủ còn lại bị loại, về phần mười hai người tấn cấp mặc kệ bài danh bao nhiêu nhưng đều là cao thủ của lần so tài Tiềm Long Bảng này.

Hai bốn người cạnh tranh mười hai vị trí, tỉ lệ là một nửa, nhưng đối với tuyển thủ mà nói, thực sự là tàn khốc.

Phải biết rằng có thể trổ hết tài năng từ các tiểu tổ, vinh quang bản thân đều do thực lực tạo thành, nói không ngoa, bọn họ chính là tinh anh trong tinh anh của Nam Trác Vực, ngàn dặm mới tìm được một thiên tài, thế nhưng trong giai đoạn đấu loại vòng hai này, sẽ có một nửa tinh anh thiên tài bị loại, cái áp lực này lớn hơn vòng trước đâu chỉ gấp đôi.

Cao thủ tổ bảy không ít, không nói tới vốn ở tổ ba Diệp Trần, Cao Phong, Tất Mặc cùng với hai cao thủ nổi danh trên Tiềm Long Bảng, cao thủ tổ mười hai vốn khác hẳn tổ ba, thậm chí vượt lên trước nhiều, như Đại đệ tử băng tuyệt tông, bài danh bảy trên Tiềm Long Bảng - Băng Linh, bài danh mười trên Tiềm Long Bảng Cố Thanh, bài danh hai năm Điểu Lương Vũ, bài danh thứ tư thập đại tân tinh Đường Tiểu Sơn, bài danh thứ mười thập đại

tân tinh Cát Đình Phượng, tất cả đều là cao thủ nổi danh một thời.

- Trần đầu, Tất Mặc chiến Cát Đình Phượng.

Vòng thứ nhất bắt đầu, hai bên đối chiến không phải hạng vô danh, chính là hai cao thủ từ hai tiểu tổ, trong bỉ tái tổ ba, Tất Mặc chỉ bại trên tay Cao Phong, thứ hạng bài danh thứ năm, mà Cát Đình Phượng bài danh thứ mười trong thập đại tân tinh, cũng chỉ có thua một trận, chính là trận gặp phải Cố Thanh bài danh thứ mười trên Tiềm Long Bảng.

Tất Mặc không dám coi thường Cát Đình Phượng, từ khi bại dưới tay Cao Phong vô danh, hắn không dám coi thường bất cứ nhân tài mới nổi nào.

Roẹt!

Kiếm ra khỏi vỏ, Tất Mặc không lập tức xuất kích, con mắt chăm chú nhìn Cát Đình Phượng.

Cát Đình Phượng dùng hai thanh đoản đao đỏ nhạt, đoản đao dài hai xích tám, sống đao uốn lượn như xà, hàn quang lóe ra, dưới ánh mắt trời thỉnh thoảng xuất hiện vài dải lưu quang tinh tế.

- Xin chỉ giáo!

Dưới chân khẽ nhún, Cát Đình Phượng bắt đầu công kích đối thủ, cả người dường như mất đi trọng lượng, vọt qua cự ly mấy chục thước, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tất Mặc.

Keng, keng, keng....

Tiếng va chạm giữa đoản đao và tế kiếm vang lên liên miên không dứt, tia lửa bắn ra khắp nơi, tràn ngập vẻ bạo lực.

- Nhạn Phác Kích!

Cát Đình Phượng khẽ quát một tiếng, hai thanh đoản đao dùng tốc độ không tưởng tượng nổi chém ra, bay trên không trung toàn lực đánh tới Tất

Mặc.

Leng keng!

Vô số tia lửa bắn ra, hóa thành hai đợt mỹ quang bay bay, dường như cánh chim nhạn, đây là điểm đáng sợ của Nhạn Phách Kích, tia lửa bắn tung tóe khiến đối phương bị ảnh hưởng thị giác không xác định được phương hướng.

Tất Mặc lùi một bước, dường như không chịu nổi thế tấn công của Cát Đình Phượng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 252: Kiếm Ý, Ta Cũng Biết!

- Tất Mặc sẽ thua.

Mất đi tư cách tham gia vòng hai đấu loại, nhưng bởi vì tham gia vòng một đấu loại, vì thế Chu Mai và Tần Vũ Liên vẫn có thể đứng quan sát dưới đài, không cần vào thính phòng, lúc này nói chuyện chính là Tần Vũ Liên.

Diệp Trần lắc đầu:

- Không tới mười chiêu, Cát Đình Phượng phải thua.

- Sao lại thế?

Chu Mai và Tần Vũ Liên tò mò nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần nói:

- Một tiếng trống khiến tinh thần hăng hái, tiếp là suy, thứ ba là kiệt, đây là chân lý bất biến, Cát Đình Phượng mặc dù thế công mãnh liệt không gì sánh được, nhưng dùng lực quá nhiều, không lưu lại dư lực, đối phó với tuyển thủ thực lực thấp hơn, có thể một chiêu đánh thắng, nhưng thực lực Tất Mặc không kém Cát Đình Phượng, kinh nghiệm chiến đấu còn trên cả nàng, muốn một tiếng trống làm tinh thần hăng hái rõ ràng là không có khả năng, chờ khi khí thế của nàng suy yếu, chính là thời gian Tất Mặc phản kích, khi đó muốn tránh bại cục, hầu như không có khả năng.

Chu Mai nghi vấn hỏi:

- Thế tiến công quá mạnh cũng không phải chuyện tốt sao?

- Cái này không nhất định, ý ta là kinh nghiệm chiến đấu của Cát Đình

Phượng còn non, đối phó với cao thủ đồng cấp nghìn vạn lần không để cho đối thủ nắm rõ tiết tấu tiến công, hiện tại cục diện nhìn như có lợi cho Cát Đình Phượng, nhưng tiết tấu lại rơi vào tay Tất Mặc, nếu như ta là nàng thừa dịp khí thế còn chưa suy kiệt, lập tức biến đổi phong cách, quấy rầy tiết tấu như vậy phần thắng ngược lại rất cao, dù sao nàng vẫn chiếm thượng phong trước.

Diệp Trần đang nói chuyện, thế cục trên đài bất ngờ thay đổi.

Cát Đình Phượng vốn chiếm thượng phong từ đầu bị bức lui, như Diệp Trần dự đoán, cương quá tất suy, khí thế cũng không có khả năng bành trướng bất diệt, tới một trình độ nhất định thì khí thế và đao thế của Cát Đình Phượng bắt đầu hạ xuống, mà lúc này Tất Mặc nắm được kẽ hở, phản kích sắc bán, Tế kiếm như gió thu, như nước chảy, tận dụng mọi thứ, nhằm vào nhược điểm của Cát Đình Phượng, triệt để quấy rầy tiết tấu và tâm thần của nàng.

Cát Đình Phượng hai chân rối loạn, toàn bộ phong thái lúc trước không còn, lúc đó nàng còn nghĩ phần thắng của nàng rất cao.

Đáng tiếc, Tất Mặc làm sao cho nàng như ý, tế kiếm vẫn bảo trì tiết tấu ổn định, kéo dài không dứt chém ra, từ đó, với nhược điểm khí thế quá cao, thủy chung Cát Đình Phượng không kịp điều chỉnh trạng thái phòng ngự.

Keng!

Một kiếm chém ngang, đoản đao trong tay Cát Đình Phượng bay ra.

- Ta thua!

Cát Đình Phượng dừng thân thể, cười khổ nói.

Tất Mặc nghiêm nghị, lần này hắn thắng có chút may mắn, thực lực dưới tình huống ngang nhau, kinh nghiệm chiến đầu quyết định thắng bại, nếu so tài một hồi lâu, hắn một chút cũng không nắm chặt đánh bại đối phương, may mà cuối cùng thủ thắng, các trận sau này cũng không cần lo lắng sẽ gặp

nàng.

Hai bên xuống đài, trận thứ hai vòng thứ hai bắt đầu.

- Giống hệt ngươi nói, Diệp Trần, ngươi không đi làm trưởng lão vũ kỹ thực sự lãng phí.

Chu Mai vẻ mặt bội phục, Lưu Vân tông có trưởng lão truyền thụ vũ kỹ, những trưởng lão này truyền thụ vũ kỹ cho họ cũng nói cho họ kinh nghiệm chiến đấu, chỉ là kinh nghiệm này không tiên tiến như Diệp Trần, bởi vì Diệp Trần thường thường nói trúng trọng điểm, nhìn đối phương mà định đối sách.

Diệp Trần cười cười, có vài cao thủ chưa chắc đã biết dạy đồ đệ, nhãn lực cùng kinh nghiệm của hắn tiên tiến, nhưng không nhất định dạy ra hảo đồ đệ, bởi vì dạy đồ đệ không phải là cho hắn khuôn phép để làm mà hướng dẫn hắn tự lĩnh ngộ, ở thế giới kia của Diệp Trần, có một câu tục ngữ" sư phụ thu vào cửa, tu hành tự bản thân" chính là đạo lý này.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Trần đích xác có thể truyền gần hết kinh nghiệm chiến đấu cho một người, nhưng cứ vậy hắn không dám xác định sẽ đi tới đâu, bởi vì không có vật gì có thể so với lĩnh ngộ bản thân, cứ thuận buồm xuôi gió, cảnh giới sẽ bị ngăn cách bởi một tầng dày, muốn đánh vỡ không phải dễ dàng.

Cuộc so tài ở tổ bảy vẫn tiến hành không nhanh không chậm, sau vòng này Băng Linh, Cố Thanh, Đường Tiểu Sơn đều giành thắng lợi.

Băng Linh là đại đệ tử Băng Tuyệt tông, xếp hạng thứ bảy trên Tiềm Long Bảng, đối thủ của nàng còn chưa ra tay đã bị nàng một quyền đánh bay rồi.

Cố Thanh bài danh thứ mười trên Tiềm Long Bảng, cường hãn dị thường, trong nháy mắt đánh bay đối thủ ra ngoài.

Về phần Đường Tiểu Sơn, ngoại trừ thiên tài ẩn giấu trong cửu phẩm

tông môn Diệp Trần, hắn không nghi ngờ chính là nhân vật chói mắt nhất trong đông đảo tân tinh, gần với Thác Bạt Khổ, phải biết rằng hắn thuộc một tông môn thất phẩm gần Băng Tinh đế quốc, không phải tông môn thất phẩm lâu đời, cũng không phải là tông môn thất phẩm hàng đầu, nhưng lại xuất hiện hắn, một tông môn tầm trung lại sinh ra một tuyệt thế thiên tài, có hi vọng cạnh tranh top mười, dù hắn không tiến vào top mười, nhưng trước hai mươi cũng là chắc chắn.

Không cần tốn nhiều sức, Đương Tiểu Sơn thắng trận, thực lực cường đại khiến Cố Thanh cũng phải nhíu mày.

- Vòng một trận mười tám, Diệp Trần đấu Cao Phong!

Mấy nhân vật nổi danh đã lên đài, giờ đến phiên Diệp Trần, đối thủ của hắn là top đầu tổ ba Cao Phong, ngay cả Tất Mặc cũng không phải đối thủ của hắn.

Đường Tiểu Sơn rất tự tin với nhãn lực của mình, nói với mấy người bên cạnh:

- Cao Phong còn kém một chút, phần thắng khoảng ba thành, nhưng mà Diệp Trần muốn thắng hắn cũng không phải chuyện dễ.

Nghe tên đối thủ, Cao Phong ngưng trọng bước lên võ đài.

Diệp Trần không chút do dự, nhún chân hầu như cùng một lúc xuất hiện trên võ đài với Cao Phong, hai người đứng cách nhau năm mươi thước.

- Ngươi rất mạnh, nhưng mà muốn cướp điểm từ tay ta, không phải dễ dàng.

Cao Phong nhẹ nhàng đặt tay lên chuôi kiếm, mở miệng nói.

Diệp Trần cười nhạt:

- Rất dễ mà.

Cao Phong nhíu mày, dựa theo phỏng đoán của hắn, hắn là có ba thành nắm chắc chiến thắng Diệp Trần, không phải là không có phần thắng nhưng không hiểu vì sao, thấy biểu tình lạnh nhạt của Diệp Trần, một chút ngưng trọng cũng không có, lần đầu tiên hắn cảm thấy bị đối thủ ảnh hưởng tâm lý.

Trong lòng cả kinh, Cao Phong thầm nghĩ: Lẽ nào hắn còn ẩn giấu nhiều thực lực hơn?

Trên bàn tài phán, tài phán tổ ba cùng tổ mười hai ngồi cùng một chỗ.

Tài phán tổ mười hai nói:

- Cao Phong mà mầm non tốt, nhìn không ra được hắn ẩn tàng nhiều thực lực, kiếm ý hắn là đã đạt tới tiểu thành rồi.

Tài phán tổ ba gật đầu nói:

- Ta tương đối kỳ quái chính là, đến bây giờ, trên người Diệp Trần không có thi triển ra chút kiếm ý nào?

- Chắc là còn chưa lĩnh ngộ a! Kiếm ý tuy là mục tiêu của mỗi kiếm khách nhưng không phải mỗi kiếm khách cường đại đều có kiếm ý của mình, có một số việc ai có thể giải thích rõ ràng chứ?

- Nói cũng đúng, chỉ là có chút đáng tiếc, nếu có kiếm ý, cạnh tranh vị trí top mười không phải xa xôi!

Tài phán tổ ba nhìn Diệp Trần đánh vài trận, trong lòng đã có chút mong chờ, chờ hắn tỏa ra hào quang vạn trượng, khiến kẻ khác giật mình kinh sợ.

Đương nhiên, hắn rõ ràng kiếm ý không phải dễ dàng lĩnh ngộ, cái này liên quan đến ngộ tính, cũng không phải liên quan tới thiên phú, nhưng người có thiên phú cực cao về kiếm, nhất định có thể lĩnh ngộ kiếm ý, rất nhiều kiếm khách Tinh Cực cảnh trên Chân Linh đại lục cũng không lĩnh ngộ được kiếm ý, mà một vài kiếm khách thiên phú không tuyệt đỉnh, tu vi không cao lại lĩnh ngộ được kiếm ý, thực sự khiến người ta khó nắm bắt.

Chân Linh đại lục truyền lưu một vài lời đồn, có người nói lĩnh ngộ kiếm ý cần tinh thần thuần túy, có lẽ đạt được cảnh giới Linh Hải có thể dễ dàng ngộ ra kiếm ý, còn những trường hợp khác, vạn sự không thể nắm bắt.

- Cao sư huynh, đánh bại hắn, ngươi đã thắng mười một trận liên tiếp rồi.

Đúng lúc này, trên khán đài truyền tới một giọng nói của nữ tử trẻ tuổi.

Cao Phong biến sắc nhìn về bên kia, chợt cười khổ lắc đầu đánh bại Diệp Trần nói dễ vậy sao, chỉ hi vọng thực lực Diệp Trần không quá sức tưởng tượng của hắn.

Tinh Ngân Kiếm xuất hiện trong tay trái, kiếm ra khỏi vỏ, Diệp trần nói:

- Sư muội người xem ra rất mong ngươi thắng, đáng tiếc ta không thể cho nàng được như ý.

- Không cần đấu võ miệng, ta sẽ đường hoàng đánh bại ngươi.

Cao Phong nắm chặt tay, khớp xương trắng bệnh, người nói chuyện chính là sư muội hắn, cũng là thanh mai trúc mã của hắn, nhất định phải hoàn thành mười hai trận thắng liên tiếp, kỷ niệm cho mười hai năm bọn họ quen nhau.

Keng!

Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang hiện ra hình thành một áp lực vô hình lên Diệp Trần, không khí bình lặng như bị nén lại tới cực hạn.

Roẹt!

Áp lực không khí bị chẻ đôi, kiếm của Diệp Trần vừa ra khí thế đã lấn át tới.

- Kiếm thế thật mạnh!

Tài phán tổ ba cùng tổ mười hai trong lòng cả kinh, lúc này nhìn Diệp Trần tựa hồ có chút chăm chú hơn.

Bên kia tổ hai, đại đệ tử Vô Tình Tông Lý Đạo Hiên vô ý thấy một màn này, nhẹ lắc đầu, không lĩnh ngộ kiếm ý, chung quy vẫn là vô dụng.

- Kiếm bạo!

Kiếm khí chỉ là khúc nhạc dạo, Cao Phong hét lên một tiếng liền thi triển tuyệt chiêu đánh bại Tất Mặc, một kiếm ra kiếm phong gào thét kiếm khí lẫm nhiên.

Bụp!

Một tiếng giòn tan, kiếm phong và kiếm khí tan biến, mà mũi kiếm của Diệp Trần xuất ra khỏi vỏ, tinh quang lóe lên thâm trầm như nước.

- Lợi hại!

Cao Phong hít sâu một hơi, hắn còn chưa gặp qua người nào chỉ dựa vào kiếm thế có thể phá vỡ tuyệt chiêu của một kiếm khách đồng cấp, nhưng mà hắn lại là kiếm khách lĩnh ngộ được kiếm ý, không khéo nữa chính là, hai tháng trước kiếm ý của hắn bước vào giao đoạn tiểu thành.

Thôi động kiếm ý, kiếm thế của Cao Phong cô đọng không gì sánh được, không gì không phám ngoại vật khó dao động, bao gồm cả kiếm thế của Diệp Trần.

Sau một khắc, Cao Phong lập tức xuất hiện trước mặt Diệp trần, chợt tiếng kim loại vang lên, tia lửa bắn ra khắp nơi.

Dưới đài, trong thính phòng đông đảo cao thủ trẻ tuổi chỉ nhìn thấy hai cái bóng chợt lóe trong màn tia lửa, thứ bọn họ có thể nhìn rõ chỉ là kiếm quang, một màn kinh diễn xuất hiện trên võ đài, trên võ đài xuất hiện từng đợt hoa ngân, hoa ngân sắc bén không gì sánh được, liếc mắt nhìn lại, ngay cả tâm thần cũng như bị xuyên thủng.

Nhìn tình huống trước mặt, thực lực Cao Phong và Diệp Trần hẳn là không phân cao thấp, một người lĩnh ngộ kiếm ý tiểu thành, một người kiễm kỹ không ai bì nổi, kiếm thế lại càng kinh khủng.

Trên luận võ đài, trường kiếm trong tay Cao Phong phiêu hốt bất định, kiếm quang sắc bén, mỗi lần chém xuống đều mang theo uy hiếp cực lớn, có lúc chân khí mạnh mẽ thì mũi kiếm còn chưa chạm nhau, tia lửa đã bắn ra tung tóe xung quanh, chấn động nhân tâm.

So với kiếm quang sắc bén, phiêu hốt của Cao Phong, Diệp Trần lại sử dụng kiếm quang thiên mã hành không, không nhìn ra chút dấu tích, bất luận là góc độ phản kích nào đều hoàn hảo khỏi chê, ngoài dự liệu của mọi người, có thể bảo trì thế ngang hàng trước kiếm ý tiểu thành của Cao Phong.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng không muốn ra tay quá mức, dưới tình huống không sử dụng kiếm ý, ý cảnh Thiên Toái vân có thể dùng, còn ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát tạm thời ẩn giấu, không phải ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát không mạnh hơn Thiên Toái Vân, trên thực tế ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát viên mãn còn mạnh hơn Thiên Toái Vân nhiều, chỉ là không có kiếm ý phối hợp, ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát khó có thể phát huy cực hạn, phải biết rằng ý cảnh tuyệt sát không thoát khỏi quan hệ với kiếm ý, lúc trước không có kiếm ý, Diệp Trần căn bản không thể dung hợp Cô Phong thập tam kiếm, suy diễn ra tuyệt chiêu Cô Phong Tuyệt Sát.

Về phần Thiên Toái Vân cũng cần kiếm ý thôi động mới đạt tới cực hạn, nhưng mà không ỷ nại nhiều vào kiếm ý như cô phong tuyệt sát, hơn nữa Thiên Toái Vân là thủ đoạn đánh chính diện, Cô Phong Tuyệt Sát lại khác, cái ý cảnh thiên sơn vạn thủy mới là tinh túy của Cô Phong Tuyệt Sát, mất đi ý cảnh thiên sơn vạn thủy, uy lực Cô Phong Tuyệt Sát ít nhất giảm xuống một cấp bậc lớn.

Trên đài hai bóng người nhanh như điện, kiếm quang ngang dọc, từng đạo kiếm khí dư bao thỉnh thoảng đánh lên quang mạc tạo thành gợn sóng.

- Sao lại có khả năng, tuổi ta lớn hơn hắn, còn lĩnh ngộ kiếm ý, cư nhiên

không chiếm được chút thượng phong, kiếm đạo của hắn rút cuộc đạt tới mức nào rồi?

Trường kiếm trong tay chém ra như điện, Cao Phong càng đánh càng giật mình, hiện tại hắn đã bị kiếm đạo của Diệp Trần thuyết phục.

Theo tình hình chiến đấu vào giai đoạn gay cấn, thần tình Cao Phong ngưng trọng như nước, con mắt nheo lại như diều hâu rình mồi, phối hợp tinh thần lực chăm chú nhìn vào từng cử động nhỏ của Diệp Trần, mong tìm được một tia sở hở, chỉ cần một tia thôi, hắn có thể phản kích sắc bén rồi.

Một lúc sau, Cao Phong đành buông tha, Diệp Trần công thủ không một kẽ hở, chí ít với hắn mà nói, cả người Diệp Trần không hề có kẽ hở, cho dù có cũng là do đối phương giả tạo để quấy rầy tiết tấu của hắn mà thôi.

Sau một hồi, hai tay Cao Phong cầm kiếm, một kiếm chém ngang.

- Quỷ Kinh Phong!

Nếu không có sơ hở, vậy ta tự tạo sơ hở, một chiêu kiếm này dung hợp toàn bộ thực lực, kiếm ý hoàn toàn ngưng tụ trên kiếm phong.

Tiếng gào khóc vang lên, kiếm phong đáng sợ thỉnh thoảng ngưng tụ thành kiếm khí, thỉnh thoảng lại tản ra, không thể nào nắm bắt.

- Kiếm ý cũng được, nhưng đáng tiếc ý cảnh không tính là cao.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 253: Nhất Đại Tân Nhân Đổi Cựu Nhân!

Diệp Trần có thể dưới tình huống không dùng kiếm ý, chiến đấu ngang hàng với đối phương, ngoại trừ do kiếm kỹ cùng kiếm thế cường đại, quan trọng là kiếm ý của hắn cường đại hơn, hai người đều lĩnh ngộ kiếm ý, ý cảnh của hắn cao hơn nhiều, Cao Phong không thể bức hắn dùng ra kiếm ý.

Khi Cao Phong lùi ra sau một bước, Diệp Trần cũng lùi ra sau, hai tay giơ cao Tinh Ngân Kiếm, khí thế bất ngờ thay đổi chợt ập thẳng xuống.

- Thiên Toái Vân!

Bang bang!

Trong hư không lóe lên điện hỏa quang, kiếm phong của Cao Phong thoáng cái bị đánh tan, như nước văng ra bốn phía, mà công kích của Diệp Trần cũng tan thành mây khói.

Sắc mặt Cao Phong chợt biến, nhãn thần đột nhiên kinh dị:

- Vốn chuẩn bị lưu lại một chiêu cuối để sau này dùng, nhưng hiện tại ngươi có tư cách bắt ta vận dụng rồi.

Kiếm ý tiểu thành tràn ngập, bố trí xung quanh thân Cao Phong, tay phải hắn nắm chặt chuôi kiếm, tay trái lại đặt dưới chuôi, sau một khắc kiếm thế mang theo phong duệ vô cùng bùng nổ, phối hợp với thân thể thon dài của hắn, cả người như một tuyệt thế bảo kiếm sắp ra khỏi vỏ.

- Ha ha, Cao Phong này không tệ, không ngờ còn tuyệt chiêu mạnh hơn, Diệp Trần thua rồi.

Đương Tiểu Sơn khoanh tay trước ngực, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Đối với khí thế sắc bén không gì sánh nổi của Cao Phong, Diệp Trần lắc đầu:

- Kiếm ý ta cũng biết, vốn còn muốn luận bàn lâu hơn một chút.

Đối với kiếm kỹ của Cao Phong, Diệp Trần có chút thưởng thức, dường như Ngụy Nhân Kiệt với Lâm Kỳ vậy, có một lại cảm giác đánh đã nghiền, bằng không cũng không phải lãng khí nhiều thời gian như vậy, vừa lên đài có thể giải quyết đối thủ được rồi, với thực lực của hắn làm chuyện này quá đơn giản.

- Cái gì, hắn cũng lĩnh ngộ được kiếm ý?

Tài phán tổ ba ngạc nhiên nói.

Phong mang kinh khủng bắn ra, khí thế Diệp Trần khác hẳn lúc trước, lam sắc y bào tung bay phần phật, vô hình trung, một cỗ kiếm ý đục thủng một lỗ trong kiếm thế của Cao Phong, không chút lưu tình, mà kiếm thế của Cao Phong vốn đang bùng nổ từ trên cao công kích xuống, như đứa trẻ đang hưng phấn bỗng nhiên uể oải mất hồn.

Cao Phong trong lòng sợ hãi, đây mới là thực lực chân chính của hắn sao?

Tuyệt chiêu cuối cùng hắn cẩn thận chuẩn bị chỉ có hắn mới biết cường đại cỡ nào, chỉ cần một kiếm xuất ra, kẻ có thực lực trên hắn cũng phải nuốt hận, ai ngờ Diệp Trần không chỉ lĩnh ngộ kiếm ý, là trên phương diện lĩnh ngộ kiếm ý còn vượt trên hắn mấy cấp bậc.

Trong hư không hiện lên một đạo kiếm quang!

Cao Phong ngay cả cơ hội ra tay cũng không có, chân khí hộ thể bị nghiền nát, thân thể bay nhanh đập vào quang mạc màu lam.

Một kiếm!

Đánh bại Cao Phong!

Mọi người quan chiến ngạc nhiên, tràng diện lặng ngắt như tờ.

Trước đó, ai cũng không ngờ Diệp Trần còn ẩn tàng kiếm ý, ẩn tàng cái vốn kiêu ngạo của một kiếm khách, gần bằng tạo nghệ bản thân trên phương diện kiếm đạo đánh bại đông đảo cao thủ trẻ tuổi, đạt được thành tích mười một trận thắng liên tiếp.

Càng làm cho mọi người nghĩ không ra chính là kiếm ý Diệp Trần vừa thi triển, Cao Phong ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, trực tiếp thất bại, bại không chút chống cự!

Nếu như Cao Phong chỉ là một nhân tài bình thường mới xuất hiện, mọi người cũng không giật mình như vậy, thế nhưng trong giai đoạn đấu loại một, hắn đánh bại Tất Mặc bài danh thứ mười chín trên Tiềm Long Bảng, hơn nữa giống như Diệp Trần, dùng thành tích toàn thắng tấn cấp.

Vì thế bất luận từ phương diện nào mà xét, Cao Phong cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, tuyệt đối là nổi bật trong cao thủ trẻ tuổi, nhưng dạng cao thủ này, trước kiếm ý của Diệp Trần một chiêu không chịu nổi, tương phản mạnh mẽ khiến người ta hoảng sợ.

Người thường xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo!

Đại bộ phận Bão Nguyên cảnh võ giả chỉ biết là Diệp Trần có kiếm ý của chính mình, không biết trong nháy mắt kia có mê hoặc gì, mà cao thủ Bão Nguyên cảnh lợi hại cùng một vài cường giả Tinh Cực cảnh thấy được một chút rất nhỏ, tỷ như, kiếm ý chợt lóe rồi biến mất, rút cuộc đạt tới cảnh giới gì, rất khó nhận ra, lại như kiếm của Diệp Trần nhanh cỡ nào, hiện tại mọi người đã có cảm thụ trực quan, đã vượt qua tốc độ phản ứng của cao thủ đồng cấp, quan trọng nhất là, trong chốc lát xuất kiếm, Diệp Trần đã thể hiện ra toàn bộ phong thái của một kiếm khách, không chỉ có kiếm tùy tâm sở dục, mà càng chú ý đến một kích đánh trúng điểm yếu hại.

- Quá lợi hại, lẽ nào đây là thực lực bài danh thứ năm thập đại tân tinh, ta thế nào cảm giác hắn phải bài danh đệ nhị nhỉ?

Có võ giả quan chiến không nhịn được nói.

Hai bên trái phải có người nói:

- Ta cũng có cảm giác như vậy, Cao Phong nói như thế nào đều là tồn tại thập đại tân tinh, vẫn như cũ không chịu nổi một kiếm của Diệp Trần.

- Có phải không chứ, còn không đỡ nổi một chiêu! Các ngươi có ai nhìn ra không? Diệp Trần đến bây giờ còn chưa từng xuất ra toàn bộ thực lực? Cũng chỉ có Cao Phong bức hắn sử dụng ra kiếm ý.

- Tiềm Long Bảng lần này thật là ngọa hổ tàng long, không tính đám tiểu cự đầu Tư Không Thánh, sau thập đại tân tinh, cả đám đều ẩn giấu thực lực, không đến thời khắc then chốt căn bản không biết bọn họ đạt tới cảnh giới nào?

- Như vậy mới hấp dẫn a! Liếc mắt đã xem thấu tài năng thì còn gì là thú vị nữa!

- Ha ha, thật sự kích thích, ta thực muốn xem, trong đám thiên tài tuổi trẻ lần này ai có thể cười cuối cùng, ai có thể đứng trong mười hạng đầu.

Rất nhiều người chú ý tới trận đấu này, dù sao hiện tại chỉ có vài tiểu tổ, trận chiến giữa Diệp Trần và Cao Phong ngang sức ngang tài, chấn động nhân tâm, lúc trước chẳng phân thắng bại, nhưng cuối cùng đột ngột thay đổi bất ngờ, đầu tiên là Cao Phong buộc ra tuyệt chiêu, khí thế tăng mạnh, dường như thế cục đã định, ai ngờ hậu chiêu của Diệp Trần càng kinh khủng hơn, bại lộ chuyện kiếm ý, một kiếm miểu sát Cao Phong, hiển lộ ra phong thái của một kiếm khách.

Trận chiến kinh tâm động phách khiến người xem máu huyết sôi sục, máu dồn lên não, hận không thể rống lớn lên một phen.

Tài phán tổ mười hai sửng sốt chốc lát, một lúc lâu sau mới nói:

- Kiếm khách chân chính, lấy yếu thắng mạnh, một kích tất sát, người này hai điều đều làm được, thực sự đáng quý.

Tài phán tổ ba gật đầu:

- Trở thành võ giả dễ, trở thành kiếm khách khó, đại bộ phận người không có thiên phú kiếm khách, càng không nói đến tố chất kiếm khách.

Hai người thân là Cường giả Tinh Cực Cảnh, quen biết không ít kiếm khách lợi hại, biết rõ một kiếm khách rất khó chơi, hầu như không có nhược điểm quá lớn tồn tại, bởi vì bọn họ hay tìm kiếm nhược điểm của bản thân, một kiếm của Diệp Trần nhìn như rất nhanh, rất tùy ý, nhưng lại đánh trúng nơi yếu nhược nhất của Cao Phong, khiến Cao Phong ngay cả cơ hội phản kích cũng không có.

Đại đệ tử Vô Tình tông Lý Đạo Hiên trong mắt lóe tinh quang, lĩnh ngộ kiếm ý của Diệp Trần khiến hắn có chút hứng thú, về phần hứng thú này duy trì được bao lâu, còn phải xem thực lực chân chính của Diệp Trần mạnh cỡ nào, nếu như chỉ giới hạn như vậy, ba kiếm có thể giải quyết.

Tư Không Thánh cùng đám tiểu cự đầu trên mặt không biểu tình, thực lực của Diệp Trần thể thiện đối với họ chỉ là tầm trung, tới trình độ của bọn họ, chênh lệch với cao thủ bình thường rất lớn, thực lực không bài danh trước năm, ngay cả tư cách để bọn họ để trong mắt cũng không có.

- Hừ, người không bại lộ thực lực chân chính nhiều lắm, cũng chỉ là một kẻ hề diễn kịch mà thôi.

Lâm Vẫn đại đệ tử Thiên Vẫn Tông cười nhạt, khinh thường nói.

Phi Thiên Ma tông đại đệ tử Mạc Ngôn vận khởi ma nhãn, trong mắt hiện lên quang mang đỏ thẫm, cười nhạt nói:

- Top mười có một phần của hắn.

Mộ Dung Khuynh Thành khẽ nhíu mày, vị đại sư huynh này của nàng thoạt nhìn rất bình thản, có chút lạnh lùng, kỳ thực thập phần kiêu ngạo, là một trong hai tuyệt học của Phi Thiên Ma Tông, Thông Thiên Ma Nhãn đích xác lợi hại, vận khởi Thông Thiên Ma Nhãn có thể nhìn ra khí tức mạnh yếu của đối thủ, nhưng không phải vạn năng, huống chi ma nhãn của hắn mới là tầng mười, làm sao có thể nhìn hết thực lực của một người chứ?

Trên luận võ đài, Tinh Ngân Kiếm vào vỏ, Diệp Trần nói câu đa tạ, nhẹ nhàng vọt xuống dưới đài.

Cao Phong tay trái che ngực, vẫn chưa bị thương tổn gì, hắn biết Diệp Trần hạ thủ lưu tình rồi, đối với lực không chế đã như kiếm liền thân, tới cảnh giới tùy tâm sở dục, cảnh giới cử trọng nhược khinh, bại bởi hắn không oan, hơn nữa từ trận chiến này, hắn cũng có chút lĩnh ngộ.

Xuống đài, Cao Phong truyền chân khí truyền âm tới sư muội thanh mai trúc mã... xin lỗi! Ta thua!

- Không sao, hắn quá mạnh, ta chỉ cần xem huynh chiến đấu là được, cái khác không quan trọng.

- Không sai, hắn thực sự quá mạnh, ta cho rằng thực lực của hắn còn mạnh hơn tưởng tượng của mọi người nữa.

Cao Phong nói ra một câu khiến người khác chấn kinh, nhưng đáng tiếc ngoại trừ sư muội của hắn, ai cũng không nghe thấy.

Bộp!

Thiết cầu trong lòng bàn tay bị bóp nát, Đường Tiểu Sơn sắc mặt cứng đờ, vừa rồi hắn còn nói Diệp Trần phải thua, kết quá hoàn toàn trái ngược với dự đoán của hắn, khiến hắn chịu cảnh xấu hổ.

- Thực lực không rồi, nhưng thật ra ta đã nhìn nhầm.

Đường Tiểu Sơn nhếch miệng nói.

Cuộc so tài tiếp tục tiến hành, trận tiếp theo là tam đệ tử Phi Thiên ma tông Ô Lương Vũ, đối thủ của hắn là một cao thủ trẻ tuổi mang thành tích toàn thắng ở tổ ba.

Hai người giao thủ ba hiệp.

Ô Lương Vũ thắng!

- Đệ tử ưu tú của Phi Thiên Ma tông số lượng nhiều hơn một chút a! Ngoại trừ ba đại đệ tử còn có ba gã lọt vào giai đoạn hai, tính ra là sáu người, mà lục phẩm tông môn khác vượt qua giai đoạn thứ nhất tối đa chỉ có năm người, ít nhất là ba người a.

- Số lượng đúng là Phi Thiên Ma tông chiếm ưu thế, nhưng mà chất lượng, ai có thể tranh phong với Huyền Không Sơn chứ.

- Ai bảo Huyền Không Sơn có Tư Không Thánh chứ, ngoại trừ Hỏa Linh thái tử có thể liều mạng với hắn, những người khác hoàn toàn không đủ tư cách.

- Cũng chưa chắc, Lâm Vẫn kia khí tức không kém Hỏa Linh thái tử, có lẽ có vài phương diện vượt lên trên, tranh ngôi số một chắc là cuộc chiến của bọn họ rồi.

- Chưa hẳn! Thác Bạt Khổ hẳn là cũng có thể đứng bên trong, cao thủ bài danh thứ chín Tiềm Long Bảng còn bị hắn một quyền đánh bay, loại thực lực này chẳng lẽ không có tư cách tranh đoạt trước ba?

Biểu hiện của Ô Lương Vũ tuy tốt, đáng tiếc có trận chiến nổi bật lúc trước của Diệp Trần, Ô Lương Vũ liền bị bỏ qua, đáng lẽ với thân phận của hắn, đám cao thủ trẻ tuổi khác phải chăm chú đánh giá bàn luận, nhưng hiện tại không có ai bàn ra tán vào.

Diệp Trần đứng chung với Từ Tĩnh, hai bên trái phải là hai người Chu Mai và Tần Vũ Liên.

Tần Vũ Liên nhìn các tiểu tổ khác, than thở:

- Lần này cạnh tranh quá mức kịch liệt, nhiều cao thủ trên Tiềm Long Bảng khóa trước bị loại, không biết sau khi kết thúc giai đoạn hai, tuyển thủ trên Tiềm Long Bảng còn mấy người?

Chu Mai nói:

- Xem tình hình hiện tại, chí ít phải loại ba bốn thành.

Ba bốn thành là hơn hai mươi người, đây là một con số đáng chú ý.

Diệp Trần không nói, giai đoạn đầu đấu loại đúng là loại không ít cao thủ trên Tiềm Long Bảng, như là Lâm Nhạc bài danh thứ bảy mươi, Trang Sam bài danh thứ sáu tám, Ngụy Đông Xà bài danh thứ sáu sáu, Thái Nguyệt Dao thứ sáu tư, sáu mốt Lục Chiêu, năm chín Nguyên Hoành Ưng, những người này đều là cao thủ Diệp Trần gặp qua ở Xích Cổ sa mạc, hiện tại đều bị loại rồi.

Phải biết rằng đây mới là cao thủ Tiềm Long Bảng của Thiên Phong quốc trong chín quốc gia, các quốc gia khác, đến bây giờ đấu loại cũng loại khoảng hai mươi người, vì thế Chu Mai nói khoảng ba bốn thành là tương đối chuẩn xác, sau giai đoạn đấu loại thứ hai, cao thủ trên Tiềm Long Bảng bị loại hẳn là từ hai lăm đến ba mươi, sẽ không thấp hơn khoảng này.

Đương nhiên, Thiên Phong quốc còn vài người không bị loại nữa, như Cừu Vô Huyết bài danh năm tư, Tiết Ngân bài danh năm bảy, hai người họ lúc trước ở Thiên Mộng cổ địa chính là nhân vật đầu sỏ, đáng tiếc tới Tiềm Long cổ thành miễn cưỡng thoát khỏi vòng đấu loại, có thể tấn cấp hay không còn cần một chút vận khí!

Một thời đại mới, người mới thay người cũ!

Đấu loại bao nhiêu cao thủ lâu đời thì có bấy nhiêu cao thủ mới thượng vị, không nói các quốc gia khác, riêng Thiên Phong quốc thì có Diệp Trần, Từ Tĩnh, cùng với Lâm Kỳ, so với lần trước chỉ có Trang Phỉ thì số lượng đã

hơn gấp ba, từ đó có thể thấy không hề có tình huống suy sụp, ngược lại cường thịnh hơn nhiều.

Tổ hai trận mười hai, lên đài chính là Từ Tĩnh.

Thấy Từ Tĩnh dễ dàng ngăn chặn đối thủ, Diệp Trần nhận thấy vài thứ, thầm nghĩ: Thì ra vũ kỹ của Từ Tĩnh cũng chưa đến mức cao thâm, xem ra thời gian tu luyện cũng ngắn, nếu cho nàng thêm một năm, vị tất không thể cạnh tranh vị trí top mười.

Chuyện tu luyện của Từ Tĩnh, Diệp Trần vừa nhìn là hiểu, nếu như suy đoán không sai, từ Thiên Mộng cổ địa về thì Từ Tĩnh chuyên tâm tu luyện, hơn nữa là luyện thể phẩm chất cực cao, nhưng mà khoảng thời gian từ lúc đó đến giờ chỉ gần một năm, luyện thể rất khó tu luyện, Từ Tĩnh không có khả năng trong một năm ngắn nủi luyện với cảnh giới cao thâm, đây là nhược điểm của nàng.

Dù sao cao thủ nhãn hiệu lâu đời ai chẳng tu luyện bí quyết cao thâm gần ba năm, thậm chí ngoài ba năm, nếu như Từ Tĩnh cũng có ba năm tu luyện, Diệp Trần không dám xác định Từ Tĩnh sẽ đạt được thứ bậc nào, bởi vì thực lực hiện tại của Từ Tĩnh cũng đã kinh khủng rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 254: Băng Linh Và Thạch Thanh

Một quyền lôi đình vạn quân đánh vỡ hộ thể chân khí của đối thủ, Từ Tĩnh dễ dàng đạt được số điểm cao nhất trong giai đoạn hai.

Diệp Trần cười, lực chú ý chuyển tới võ đài.

Đợt thi đấu thứ hai bắt đầu rồi!

Không biết là gặp đối thủ nào đây?

- Đợt hai trận đầu, Băng Linh đấu Thạch Thanh!

Sau tiếng gọi của tài phán, thính phòng ồn ào đột nhiên an tĩnh lại.

Có tư cách tham gia giai đoạn hai đều không phải kẻ yếu, nếu như Tiềm Long Bảng mở rộng thêm bốn mươi người nữa, như vậy tất cả tuyển thủ ở đây đều thượng bảng, cả đám đều là tinh anh trong tinh anh, tuấn kiệt trong đám cao thủ trẻ tuổi.

Mà Băng Linh và Thạch Thanh không thể nghi ngờ chính là tuấn kiệt đứng đầu.

Băng Linh, đại đệ tử lục phẩm tông môn Băng Tuyệt tông, thuộc Băng Tinh Đế quốc, bài danh thứ bảy Tiềm Long Bảng lần trước, là nhân vật cạnh tranh vị trí năm hạng đầu.

Thạch Thanh, đại đệ tử thất phẩm tông môn Thanh Vân Các, một lần bài danh thứ mười Tiềm Long Bảng, là một nhân vật đứng đầu cạnh tranh vị trí top mười.

Từ biểu hiện mà xem, Thạch Thanh rõ ràng là kém hơn một bậc, tông

môn kém một phẩm cấp, bài danh tiềm long kém ba bậc.

Không nên xem thường phẩm cấp tông môn, tông môn phẩm cấp cao, đại biểu cho tàng trữ bí quyết võ học cấp cao, võ học phẩm cấp thấp tự nhiên uy lực kém, ở Nam Trác vực là do một vài thất phẩm tông môn và các tông môn cấp thấp hợp thành, nhưng mà khéo chính là, Thanh Vân Các chính là một trong số ít thất phẩm tông môn nơi này, trong các không thiếu địa cấp cao giai võ học, thậm chí còn có một bộ địa cấp đỉnh giai võ học, dựa vào bộ võ học đỉnh giai này, Thanh Vân Các mới có thể an ổn bao lâu nay trên vị trí đệ nhất thất phẩm tông môn của Hắc Long đế quốc.

Nếu Thanh Vân Các tông chủ không ngốc, địa cấp đỉnh giai võ học nhất định truyền cho Thạch Thanh, không truyền không được, thất phẩm tông môn muốn tấn chức lục phẩm tông môn, ngoại trừ chiến lực đủ còn phải có cường giả Linh Hải cảnh tọa trấn, với thiên phú và ngộ tính của Thạch Thanh, cơ hội trở thành Linh Hải cảnh cường giả không phải là nhỏ.

Hai người đụng nhau ngay trận đầu đợt hai, tuyệt đối là một hồi kịch đáng xem, trong mắt mọi người Băng Linh có cường đại cũng không có khả năng đánh bại Thạch Thanh dễ dàng, mà Thạch Thanh lại càng không thể ngồi chờ chết, để Băng Linh tự nhiên đánh mình, tất nhiên phải dốc toàn lực, dùng trí tuệ đánh bại nàng, cứ như vậy, khán giả là người có phúc rồi.

- Ngươi nói, trận này ai sẽ thắng? Một vài người không nhịn được hỏi.

- Không phải lời thừa sao? Đương nhiên là Băng Linh, chênh lệch bài danh top mười thực lực cách xa nhau lắm, thế nhưng có thể tiến vào top mười, thiên phú cùng ngộ tính không ai không phải tuyệt đỉnh, phối hợp với võ học đỉnh giai, muốn ưu việt hơn bọn họ ít có khả năng.

- Chưa chắc, Thạch Thanh xếp thứ mười trên Tiềm Long Bảng, cách Băng Linh ba cấp, tu luyện võ học cũng không kém nhau lắm, Băng Linh muốn đánh bại hắn không phải dễ dàng như vậy, có thể rất gian nan đó.

- Thời gian ba năm có thể khiến Tiềm Long Bảng đạt tới thời kỳ đỉnh,

Băng Linh và Thạch Thanh khẳng định biến hóa rất nhiều, chúng ra tranh luận nữa cũng không đoán nổi, rửa mắt mà chờ đi.

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Băng Linh là Thạch Thanh lên đài rồi.

- Ba năm không gặp, ngươi vẫn là tảng băng lúc trước!

Thạch Thanh cười ha ha, trong tay cầm thêm một thanh hắc sắc thiết tương (Thiết Tương: một dạng côn bằng sắt), thiết tương dài bốn xích bảy, to cỡ cánh tay, bên ngoài điêu khắc hoa văn xoắn ốc đơn giản, trung tâm xoắn ốc bỗng xuất hiện một vòng tròn điểm, vòng tròn có ba điểm, dùng mắt thường có thể thấy rõ, nhìn qua có chút cổ quái.

Băng Linh nói:

- Xuất ra toàn bộ thực lực! Bằng không lại như lần trước, bại dưới tay ta.

- Cái này tự nhiên, ta sẽ xuất ra toàn bộ thực lực.

Hai người nói chuyện vài câu liền không mở miệng nữa, chăm chú nhìn đối phương.

Đầu tiên ra tay chính là Thạch Thanh, thân hình hắn chợt lóe, cách Băng Linh mười thước thì Thiết tương trong tay đập mạnh xuống, tiếng xé gió vang lên như núi reo, khiến cho người ta có cảm giác như một ngọn núi, một cây cột chống trời đang giáng xuống.

Băng Linh đứng tại chỗ không nhúc nhích, đến khi thiết tương nện xuống gần tới mới vung quyền nghênh đón.

Ầm!

Băng tuyết văng đầy trời, thế công của Thạch Thanh rất mạnh, đủ để đánh nứt một ngọn núi lớn, không ngờ bị một bàn tay của Băng Linh phá giải, nhưng không chỉ như vậy thanh hắc sắc thiết tương còn bị phủ một tầng

băng lấp lánh.

- Lợi hại, một quyền không chỉ súc tích lượng lớn chân khí mà còn có lực lượng băng tuyết bùng nổ.

Diệp Trần nhớ lại một màn vừa rồi, thiết tương nện xuống, một quyền của Băng Linh ngưng tụ thành băng hệ chân khí, hai người va chạm nhau thì băng hệ chân khí hóa thành khối băng bùng nổ, dễ dàng đánh tan kình lực phá núi của Thạch Thanh.

Từ Tĩnh nói:

- Đây là một trong những tuyệt học của Băng Tuyệt tông, Băng Liệt quyền!

Trên đài, Thạch Thanh thần tình ngưng trọng, chân khí từ bàn tay quán trú vào thiết tương, nhất thời ba điểm trên thiết tương như bị lửa đốt cháy, thanh sắc nhộn nhạo chấn vỡ băng lôi.

- Tiếp ta một chiêu, Thanh Vân Cửu Liên kích!

Thạch Thanh hét lớn một tiếng, thân thể loạn động, trong không gian mấy chục thước, khắp nơi đều là bóng ảnh của hắn, không phân thật giả, nhìn không ra hư thực, ngay sau đó, quanh thân Băng Linh đột nhiên bộc phát ra một mảnh băng tiết (mảnh băng vụn), xung quanh thân thể nàng, từng côn từng côn lần lượt đập xuống.

Đáng tiếc phòng ngự của Băng Linh đáng sợ không kém quyền pháp của nàng, thanh sắc quang mang bao quanh thiết tương đập xuống đều bị một tầng chân khí băng hệ làm cho suy yếu không ít, băng tiết tung bay cực kỳ mĩ lệ, cũng khiến nhân tâm chấn động.

Một côn, hai côn...

bảy côn, tám côn!

Đến côn thứ chín thì Thạch Thanh bỗng nhảy lên, một hóa thành ba, ba cái bóng xanh thật lớn ầm ầm nện lên chân khí hộ thể của Băng Linh.

Dưới công kích như bão tố ập tới, Băng Linh vẫn mặt không đổi sắc, thế nhưng côn thứ chín đã bỏ đi tất cả kỹ xảo, chỉ còn thực lực và khí thế vô hạn, một côn nện xuống không khí như bị nén lại, chỉ còn lại một mảnh chân không.

Song chưởng giao nhau, che trước ngực, cả người Băng Linh ngưng tụ ra một không gian băng sương hình trứng.

Ầm!

Băng sương nổ tung, Băng Linh lùi chín bước, mỗi bước trên võ đài đều in lại dấu chân băng.

Bịch bịch!

Mắt thấy Thạch Thanh chiếm thượng phong, rất nhiều người không dám thở mạnh, Băng Linh phản kích tới, một quyền đánh ra thủy nguyên khí trong không khí bị thu hút, quyền đầu mang theo khí lạnh vô cùng đánh ra.

Chân khí hộ thể bị đóng băng cả người Thạch Thanh bị bao vây bên trong khối băng dày mấy thước, nện lên lam sắc quang mang.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 255: Không Thắng Được Liên Tiếp!

Băng tuyết bị nghiền nát, Thạch Thanh bay vọt lên trời, lớn tiếng nói:

- Một côn này nếu ngươi có thể tiếp, ta tự động nhận thua.

- Nói nhảm nhiều quá!

Băng Linh vẫn bộ dạng lạnh băng như trước.

Khí thế tăng cao, quanh thân Thạch Thanh bộ phát ra một dòng chảy thanh sắc, thanh sắc khí lưu vây quanh thiết côn dao một vòng, vừa vặn chui vào ba điểm trung tâm.

Sau một khắc!

Thiết tương kịch liệt rung động, thanh sắc quang mang như tiến hóa, cuối cùng biến thành một hư ảnh thạch trụ, hư ảnh dài đến ba thước, dày nửa thước.

- Thanh Thạch thần công, bại cho ta!

Một côn đánh ra, trên luận võ đài biến sắc, hư ảnh cự thạch mênh mông như cột chống trời hung hãn đập xuống Băng Linh cách đó mấy chục thước, áp lực như núi đổ quả thực khó tưởng tượng, rất khó tìm ra chút liên hệ tới bộ dạng thanh tú của Thạch Thanh.

Lúc này, có người kinh hô:

- Thanh Thạch thần công, có người nói có một vị nội môn trưởng lão của Thanh Vân Các dùng Thanh Thạch thần công đánh chết hai gã võ giả đồng cấp, lực mạnh vang danh Trác Nam Vực.

- Tu luyện Thanh Thạch thần công đều lựa chọn vũ khí nặng, như thiết côn, thiết chùy, như vậy có thể nâng cao lực áp bức của thần công đến tận cùng.

- Thực lực Thạch Thanh không phải nói chơi, bẳng biết Băng Linh ứng phó làm sao?

- Băng Linh hẳn là vẫn còn tuyệt chiêu a.

Con mắt Diệp Trần nheo lại, tuyệt chiêu của Băng Linh sắp xuất hiện, trên võ đài thủy nguyên khí trong nháy mắt hội tụ lại, áp súc lên một bên tú quyền.

- Băng Xuyên Liệt!

Băng Linh khẽ quát một tiếng, một quyền mang theo khí thế đáng sợ đánh ra, một khắc, rất nhiều người như nghe thấy âm thanh sông băng nứt vỡ.

Ầm ầm!

Luận võ đài dường như lay động một chút, không khí uốn khúc, thanh sắc kình khí cùng với băng sương hàn lãnh tràn ngập phạm vi xung quanh, nếu không phải có quang mạc thanh sắc cản trở, tất nhiên sẽ tràn ra, bắn khắp bốn phương tám hướng.

Vù!

Hư ảnh thạch trụ bị đánh tan, hổ khẩu cầm thiết côn của Thạch Thanh rách toạc, miệng phun ra một ngụm máu lớn, thân thể bị đánh bay ra.

Băng Linh cũng không dễ chịu, sắc mặt trắng bệch, trên quyền đầu tràn ra một tia máu.

Kết quả chung cuộc Băng Linh chiếm chút thượng phong.

- Băng Linh thắng!

Tài phán lấy lại tinh thần, lập tức tuyên bố kết quả, hiện tại không phải thời gian tán chuyện về thực lực hai bên, Tiềm Long Bảng tranh phong, bị thương nhẹ cũng ảnh hướng lớn tới kết quả, chỉ cần thấy bộ dạng gấp gáp của các trưởng lão bên Thanh Vân tông và Băng Tuyệt tông thì biết.

Băng Linh hạ đài, đã được tông chủ Băng Tuyệt tông mang đi, nói không có gì bất ngờ, chắc là nàng sẽ được cao thủ Linh Hải cảnh trị thương, tranh thủ trước khi nàng gặp đối thủ lợi hại khác phải điều chỉnh trạng thái thân thể đến đỉnh, mới có thể không bị tụt hạng tiềm long.

Bên này Thanh Vân các động tác cũng không chậm, mang theo thần tình lo lắng kéo Thạch Thanh vào trong phòng tu luyện, Thanh Vân Các tuy rằng không có cường giả Linh Hải, nhưng thương thế của Thạch Thanh không tính là nghiêm trọng, vài vị Cường giả Tinh Cực Cảnh liên thủ, hơn nữa còn có đỉnh cấp đan dược, trong khoảng thời gian ngắn hồi phục hẳn là không vấn đề, so với chuyện này, thứ tự trên Tiềm Long Bảng càng khiến bọn họ coi trọng hơn.

Hai người rời đài không khiến bầu không khí lắng xuống mà trái lại càng bùng nổ mạnh hơn.

- Không ngờ Thạch Thanh chiến đấu với Băng Linh lại có tràng diện đến mức này, nhân tài mới xuất hiện còn xa mới đuổi kịp hắn.

- Đúng thế! Băng Linh là tiểu cự đầu lâu đời, người có thể khiến nàng thụ thương không nhiều, tuy rằng tiểu thương gần như không ảnh hưởng tới toàn cục, tiếp tục chiến đấu, nếu không điều dưỡng thì chỉ nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục triệt để, không lưu lại hậu hoạn.

- Trong tổ năm, tứ cường đã hiện ra rồi, chính là Băng Linh, Thạch Thanh, Đường Tiểu Sơn và Diệp Trần, không biết bốn người họ có ai đụng nhau không, nếu như đụng nhau, chính là một hồi long tranh hổ đấu rồi.

Mọi người vô cùng chờ mong những trận bí tái kế tiếp, đương nhiên

không chỉ có tổ năm, tiểu tổ khác cũng đặc sắc vạn phần, mặt khác, tiểu tổ chỉ có hai bốn người, chiến mười trận liên tiếp, gặp mười người, chắc chắc sẽ có tràng diện cường gặp cường.

Băng Linh chiến đấu với Thạch Thanh, Lâm Kỳ bên kia cũng đang tiến hành chiến đấu, bởi vì thực lực đôi bên chênh lệch nhau, cho nên không chói mắt như bên này lắm.

Hiện tại kết quả chính là Lâm Kỳ đơn giản chiến thắng!

Thời gian chậm chạp qua đi, tổ năm đã chiến tới trận năm, trận sáu rõ ràng là Diệp Trần, mà đối thủ của hắn chính là Ô Lương Vũ đệ tử Phi Thiên Ma Tông.

Mọi người còn chưa hồi phục tinh thần đột nhiên phấn chấn, từ biểu hiện mà xem, Ô Lương Vũ đích xác không bằng Diệp Trần, nhưng không yếu như Cao Phong, thậm chí mạnh hơn nhiều, bọn họ chờ mong chính là Diệp Trần dùng tư thái nào để chiến thắng đối thủ đây?

Phía sau mở rộng hai cánh màu đen, Ô Lương Vũ bay lơ lửng trên không trung võ đài, từ trên cao nhìn xuống Diệp Trần.

- Hừ, chỉ cần kéo dãn cự ly, liền không có gì đáng sợ nữa.

Bị mọi người cho rằng không bằng Diệp Trần, nghe tiếng bàn luận Ô Lương Vũ bị đả kích mạnh, trong mắt hắn, Diệp Trần có thể một kiếm đánh bại Cao Phong bởi vì cự ly quá gần, hơn nữa sự việc đột ngột, Cao Phong lại vừa tung ra chiêu cực mạnh, tâm thần có chút nới lỏng, cho nên mới bị Diệp Trần miểu sát. Hiện tại hắn ở trên không trung, đối phương cách hắn trăm thước, chỉ cần Diệp Trần hơi động, bằng vào hiệu quả tăng tốc của đôi cánh đen, Ô Lương Vũ hoàn toàn có thể kịp phản ứng, sẽ không để Diệp Trần tiếp cận dễ dàng.

Trên dãy ghế đầu, Hắc Nha đạo nhân thỏa mãn gật đầu, phản ứng của Ô Lương Vũ rất tốt, cự ly cũng đủ xa, có thể phát huy ưu thế hắc nha tới cực

hạn.

Đối với việc Ô Lương Vũ kéo dãn cự ly, Diệp Trần cũng không quá mức lưu ý, chênh lệch giữa bọn họ không phải một hai cấp, căn bản không có khả năng ngang sức.

- Tử Vong Cụ Phong!

Ô Lương Vũ ra chiêu, thân là đệ tử Phi Thiên Ma tông, bài danh thứ hai lăm trên Tiềm Long Bảng, thực lực của hắn rất mạnh, chỉ thấy hai cánh đen vỗ kịch liệt, quang mang đen kịt đại thịnh, vô số đạo hình cung chồng chất hội tụ trên không trung, hình thành một cơn lốc bằng quang mang hắc sắc, nhằm phía Diệp Trần mà tàn phá, khí thế phô thiên cái địa, không thể né tránh.

Roẹt!

Tiếng xé vải quái dị vang lên, giữa bầu trời đầy hắc quang xuất hiện một đạo hoa ngân, hoa ngân nhanh chóng nở rộng, Diệp Trần cầm kiếm từ trong đó đi ra, lông tóc không chút tổn thương.

Con ngươi Ô Lương Vũ co rụt lại, vô ý thức vỗ cánh lùi nhanh về sau.

Vù!

Một đạo kiếm khí mang theo kiếm ý đánh trượt chân khí hộ thể của hắn, mạnh mẽ chém lên lam sắc quang mạc tạo thành một vòng gợn sóng.

- Lần này ta xem ngươi phá vỡ kiểu gì! Tử Vong Bạo Phong!

Hai cánh phía sau phối hợp với loan đao trong tay, Tử Vong Cụ Phong nhất thời biến thành Tử Vong Bạo Phong, quang mang hình cung dày đặc, khí thế hủy diệt vạn vật đánh tới Diệp Trần, Ô Lương Vũ tin tưởng dưới một kích này Diệp Trần chỉ cần kẽ hở có thể bị thương nặng.

Một, hai bước, tam binh!

Diệp Trần đi tới trước ba bước, sau đó giơ lên Tinh Ngân Kiếm, đánh tới.

Bụp!

Trong hư không lóe lên điện quang, hắc sắc bạo phong bị phân thành hai, dường như xé đi tấm màn che, mà sau màn che Ô Lương Vũ một chút phản ứng cũng không có, bị một kiếm bổ ra hộ thể chân khí, lăng không lộn ba bốn vòng mới ngã xuống, cuối cùng dán thân vào lam sắc quang mạc trượt xuống.

- Một kiếm cư nhiên ẩn chứa hai chủng ý cảnh vân lôi, điều này sao có thể?

Một vị trưởng lão Phi Thiên Ma Tông kinh ngạc nói.

Lúc trước, Diệp Trần tuy rằng vận dụng nhiều lần ý cảnh Thiên Toái Vân còn không làm người khác chú ý, đồng thời ý cảnh hắn còn bảo lưu thực lực, ít người chú ý tới điểm này, hầu như không có ai biết, đối thủ của hắn hiện tại là Ô Lương Vũ tự nhiên hấp dẫn chú ý của đám người Phi Thiên Ma tông.

Một trưởng lão nội môn cảm thán nói:

- Ý cảnh tuy không khó nắm bắt bằng kiếm ý nhưng lại khảo nghiệm lớn tới ngộ tính cùng thiên tư của người ta, cùng hắn chiến đấu Lương Vũ kiếm quá xa.

Hắc Nha Đạo Nhân cười khổ một tiếng, không khỏi quan sát Diệp Trần thêm vài lần, ba lần nhìn thấy Diệp Trần, ba lần thực lực khác hẳn nhau, nói thật hắn còn chưa thấy người thanh niên nào có tốc độ tiến bộ tăng nhanh kinh khủng như vậy, ngay cả Tư Không Thánh cũng có điểm thua kém.

- Thực sự là một tiểu quái vật a.

Hắc Nha Đạo Nhân nói lời chi tâm.

Diệp Trần thắng không ngoài dự liệu của tài phán, lập tức tuyên bố kết quả, bọn họ nhiều ít đều muốn xem Diệp Trần có thể chiến thắng tới khi nào, có toàn thắng tất cả các trận vòng hai hay không, lại mong muốn này thực sự có chút hơi quá điên cuồng.

- Mười hai trận thắng liên tiếp, ta thế nào cảm giác Diệp Trần trận so tài Tiềm Long Bảng lần này khiến người ta sinh ra cảm giác chờ mong, chờ mong hắn thắng lợi đi xuống đài nhỉ?

- Ta cũng vậy, còn đang kỳ quái đây? Theo đạo lý mà nói, thực lực hiện tại hắn biểu hiện ra còn không đạt tới tư cách top mười a.

- Có thể đối với những người khác chúng ta hiểu rõ, còn hắn thì tương đối xa lạ a! Thuộc về hạng người vô danh chân chính, trong chốn giang hồ, hạng vô danh đánh bại cao thủ thành danh, loại chuyện này không thể nghi ngờ là oanh động nhất, truyền lưu rộng rãi nhất.

Một người trong đó nói ra điểm quan trọng.

Những người khác nghe xong, trong lòng sáng tỏ, đúng thế, trong cao thủ trẻ tuổi, Diệp Trần là hạng người vô danh, hơn nữa vẫn còn ẩn giấu thực lực, không giống như Thác Bạt KHổ, vừa lên đã thể hiện ra thực lực ngang với các tiểu đầu sỏ lâu đời, có thể khiến mọi người giảm đi cảm giác chờ mong với hắn, dù sao đối thủ của hắn cũng chỉ có mấy người, những trận so tài lúc trước rõ ràng chỉ là thêu hoa dệt gấm mà thôi.

Oa!

Từ mặt đất đứng dậy, Ô Lương Vũ há mồm phun ra một ngụm máu, trong ngực thoải mái, nhưng tinh thần không thoải mái chút nào.

Hắn nhỡ kỹ, lúc trước gặp Diệp Trần ở Kim Đỉnh thành thì thực lực của đối phương không khác hắn là bao, sở dĩ có thể thoát khỏi Âm Phong Lang tập kích không phải là thực lực chênh lệch mà là sớm tránh được âm ba công kích của Âm Phong Lang.

Cách xa nhau mấy tháng, đối phương không chỉ bước vào cảnh giới Bão Nguyên hậu kỳ, sức chiến đấu càng đột nhiên tăng mạnh, ngày đi ngàn dặm, đem chút tiến bộ của hắn vứt thẳng ra ngoài, bỏ lại hắn càng ngày càng xa, hiện tại trong đầu hắn đang suy nghĩ, Diệp Trần đến tuột cùng là tu luyện thế nào? Chênh lệch giữa bọn họ trong một khoảng thời gian ngắn lại chênh lệch như vậy? Chính mình ba năm nỗ lực không bằng một năm, thậm chí mấy tháng của đối phương.

Trong lúc nhất thời, Ô Lương Vũ tinh thần uể oải, trong dĩ vãng hắn kiêu ngạo bởi sự tiến bộ của hắn nhanh hơn người khác nhiều, thế nhưng hiện tại, căn bản không còn như dĩ vãng, có người tiến bộ so với hắn càng nhanh hơn nhiều, người phía sau cũng sắp đuổi tới, có lẽ hắn sắp phải đối diện với sự thật khó chấp nhận.

Lẽ nào Ô Lương Vũ hắn không thể xếp vào hạng tuyệt đỉnh thiên tài sao?

Trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ, hùng tâm tráng chí của Ô Lương Vũ hóa thành hư vô, cảm giác trước đây mình có chút khôi hài, cứ như một vở kịch vậy.

Diệp Trần không biết Ô Lương Vũ suy nghĩ cái gì, cũng không quan tâm, nhưng mà nếu phát sinh trên đầu hắn, hắn cũng không nghĩ tiêu cực như Ô Lương Vũ, cường giả chân chính đầu tiên phải có ý chí và trái tim kiên định, dù cho trời long đất lở cũng không sợ, ngang nhiên đối mặt.

Chỉ có tâm tình lớn thì mới có bản chất thực sự của cường giả.

Trận thứ sáu kết thúc, trận bảy bắt đầu, hai bên là Đường Tiểu Sơn và một cao thủ trẻ tuổi trên top đầu Tiềm Long Bảng.

Dường như mất mặt với Diệp Trần, Đường Tiểu Sơn chỉ một kiếm đánh bại đối thủ thực lực không tầm thường, đạt được trận thắng thứ hai.

Không ít người bàn luận về Diệp Trần và Đường Tiểu Sơn trong thập đại

tân tinh, Đường Tiểu Sơn xếp hạng bốn, Diệp Trần xếp hạng năm, hiện tại danh tiếng Diệp Trần cao hơn Đường Tiểu Sơn, khiến hắn cảm nhận được áp lực, muốn dùng kiếm để chứng minh thực lực của mình trên Diệp Trần, bài danh thứ tư thập đại tân tinh không phải hư danh.

Vòng ba và vòng bốn, Đường Tiểu Sơn đúng thực là chứng minh mục đích này, đầu tiên là sử dụng kiếm đánh bại đối thủ thứ ba, sau đó dùng kiếm thuật phổ thông đánh bại đối thủ thứ tư, danh tiếng có một không hai.

Diệp Trần không có loại hăng hái này, cho dù có cũng không đem Đường Tiểu Sơn thành mục tiêu, hắn chỉ cần chiến thắng là được rồi.

Mặc dù vật, Diệp Trần liên tục thắng mười bốn trận liên tiếp vẫn rất bắt mắt, cho dù hắn không tranh danh, nhưng danh tiếng Đường Tiểu Sơn cũng không áp nổi hắn.

Bên này những trận so tài khác vẫn diễn ra với khí thế hừng hực, các tiểu tổ khác cũng không chút yên tĩnh nào.

Tổ một, Thác Bạt Khổ vừa chiến thắng một cao thủ bài danh thứ chín trên Tiềm Long Bảng, tương đối thú vị chính là, đầu tiên hắn thừa nhận một kích của đối phương, sau đó phản kích, lực phòng ngự kinh khủng khiến nhiều người nhíu mày, dù sao cao thủ thứ chín trên Tiềm Long Bảng cũng không phải hạng vô danh, ai có thể chính diện thừa nhận một kích của hắn chứ, không phải buồn quá mà đi tìm chết sao?

Tổ hai, Ngụy Nhân Kiệt đánh bại Lâm Kỳ lúc trước thua một trận, đối thủ của hắn không phải ai khác chính là tiểu cự đầu lâu đời, đại đệ tử Vô Tình tông Lý Đạo Hiên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 256: Không Thắng Được Liên Tiếp!

Ngụy Nhân Kiệt với đao ý tiểu thành không nghi ngờ là bài danh trước ba trong giới trẻ, đáng tiếc hắn gặp phải Lý Đạo Hiên, kiếm ý của đối phương đạt tới lục thành cảnh giới, kiếm ý vừa ra không khí đọng lại, một kiếm trảm bay bảo đao của Ngụy Nhân Kiệt.

Tổ ba, Mộ Dung Khuynh Thành đối chiến với đại đệ tử Luyện Hỏa Môn - Mạnh Siêu.

Thực lực Mạnh Siêu tương đương Ô Lương Vũ, Xích Luyện thần chưởng vô cùng nóng bỏng không gì sánh được, nung chảy kim thiết, chỉ là đối mặt với Mộ Dung Khuynh Thành, Xích Luyện Thần Chưởng căn bản vô dụng, công gần ba chiêu đã bị Mộ Dung Khuynh Thành dùng Thiên Ma Lực Tràng cách không túm hắn, rơi xuống choáng váng đầu óc.

Tổ sáu, Hỏa Linh thái tử Nghiêm Xích Hỏa nói cho mọi người biết cái gì là bá đạo, cái gì là không thể đỡ, trường đao trên tay hắn như một con hỏa long dương nanh múa vuốt, một đao chém xuống, phòng thủ nhiều tầng cũng bị phá tan, bay ngược ra ngoài chiến bại.

Tới lúc này, mọi người rõ ràng, vòng kế tiếp tùy thời đều gặp phải cặp đấu siêu cấp.

- Vòng năm trận bốn, Diệp Trần chiến Đường Tiểu Sơn.

Theo tiếng nói của tài phán, bầu không khí trên khán đài như bị nung nóng.

Đối với chuyện này Diệp Trần không ngoài ý mốn, hiện tại chia thành sáu tổ, mỗi tiểu tổ có hai bốn người, trừ bản thân Diệp Trần còn hai ba người, tiến hành mười trận chiến, mỗi người mười đối thủ khác nhau, vì thế

tỉ lệ Diệp Trần gặp Đường Tiểu Sơn là bốn thành, hiện tại gặp cũng không nói gì trùng hợp.

- Bài danh thứ năm cùng thứ tư thập đại tân tinh lên đài rồi, không biết ai cao hơn một bậc đây?

- Xem là biết mà, bọn họ vẫn bảo trì thắng liên tiếp, trận này kết thúc, có một người không giữ nổi thành tích liên tục chiến thắng rồi.

Đường Tiểu Sơn cười lạnh, thân hình chợt lóe, trực tiếp xuyên qua lam sắc quang mạc, xuất hiện trên võ đài, cổ tay vừa chuyển một thanh trường đao xuất hiện trong tay.

Thấy Diệp Trần lên đài, Đường Tiểu Sơn nhìn lưỡi đao nói:

- Nhắc nhở ngươi một câu, đao ý của ta đạt cảnh giới ngũ thành, nếu không muốn thụ thương có thể lựa chọn chịu thua.

- Cái gì đao ý của Đường Tiểu Sơn đạt tới ngũ thành? Như vậy xem ra, bài danh của hắn trên thập đại tân tinh không phải thứ ba nữa rồi, Kiền Vân và Cốc Vân Du chưa chắc đã chặn nổi hắn, nói không chừng bị hắn phản lại áp chế.

- Thực lực ẩn dấu quá nhiều, đao ý đạt tới ngũ thành, trong cao thủ trẻ tuổi dùng đao, gần bằng Hỏa Linh thái tử Xích Nghiêm rồi.

Đao ý như kiếm ý, lĩnh ngộ rất khó, đề thăng cũng khó, hơn nữa càng lên cao càng khó, dùng cửa khẩu để hình dung thì đao ý tiểu thành như qua một cấp bậc, càng thăng tiến càng kinh khủng, mỗi tầng như một cấp bậc, như đột phá một cửa ải, như bốn thành đao ý như một người đột phá một cấp bậc cảnh giới, đến lúc thành đao ý cũng như đột phá một cấp bậc.. mà đao ý đại thành còn một cửa lớn cần đột phá, về phần đao ý viên mãn, đã không còn hình dung bằng đột phá cấp bậc nữa rồi, chuẩn xác mà nói, rèn luyện đao ý như tinh luyện ý chí cùng kinh lịch, đao ý viên mãn với đao khách mà nói chính là giấc mộng muôn đời.

Cao thủ trẻ tuổi, kiếm ý đạt tới giai tiểu thành tuyệt đối là tồn tại đứng đầu, mỗi lúc đề thăng một thành, sức chiến đấu vượt lên một đẳng cấp, nói cách khác, lĩnh ngộ đao ý ngũ thành so với Ngụy Nhân Kiệt lĩnh ngộ tiểu thành đao ý đã không cùng đẳng cấp, chênh lệch thập phần rõ ràng.

- Năm thành đao ý, có chút thú vị.

Hỏa Linh Thái Tử Nghiêm Xích Hỏa hơi có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng ngoại trừ đao ý của hắn đạt tiểu thành đã là cấp tối cao, không ngờ còn lòi ra một người lĩnh ngộ năm thành đao ý, nhưng không phải đệ tử của lục phẩm tông môn.

Lâm Vẫn không biết vô tình hay cố ý nhìn qua Mộ Dung Khuynh Thành, bộ dáng tươi cười:

- Chịu thua có thể bảo toàn chút mặt mũi, nhưng mà nhìn bộ dạng hắn, tựa hồ không có ý này.

Mộ Dung Khuynh Thành vén tóc mai, nhu nhuận nói:

- Hiện tại kết luận còn hơi sớm, nhìn tiếp sẽ biết mà.

Tại Tam Giang Thành thuộc Thông Linh quốc, kiếm ý của Diệp Trần đạt tới cảnh giới tiểu thành, vượt cấp đánh bại Cao Viễn, hiện tại tu vi hắn tăng mạnh, kiếm ý vị tất không có đột phá, Đường Tiểu Sơn biết muốn dùng một câu nói để đánh lui Diệp Trần là không có khả năng, Diệp Trần nhất định còn hậu chiêu phía sau.

- Đã như vậy chờ kết quả đi!

Lâm Vẫn nheo mắt nói.

Trên luận võ đài.

Diệp Trần đặt tay trên chuôi kiếm, thản nhiên nói:

- Vận dụng đao ý cũng là một môn học vấn, không biết ngươi có thể

phát huy đao ý năm thành ở mức nào?

Cao Phong lúc trước tuy rằng đạt kiếm ý tiểu thành, nhưng thủ đoạn vận dụng quá mức thô ráp, thiếu linh hoạt, còn lâu mới vận dụng kiếm ý tới cực hạn.

- Năm thành đao ý đã có khả năng nghiền nát ngươi rồi, không cần vận dụng!

- Keng!

Ánh đao sáng như tuyết bắn ra, Đường Tiểu Sơn rút trường đao chỉ Diệp Trần, đao thế quán trú lên thân, như dòng trường giang kéo dài không ngừng, bẻ gãy nghiền nát tất cả.

- Nói nhảm quá nhiều a! Mong rằng lát nữa ngươi không nên bị đả kích quá mạnh.

Diệp Trần rút Tinh Ngân kiếm, trong cảm thụ của Diệp Trần- đao thế của Đường Tiểu Sơn không tính là tinh diệu, đao thế nhìn như cường đại nhưng bố trí không chặt chẽ, tồn tại nhiều kẽ hở, từ điểm đó mà nói, hắn không khác gì Cao Phong, lúc đó Diệp Trần phá kiếm thế của Cao Phong cũng chỉ dùng chút kiếm ý mà thôi.

Đương nhiên, Diệp Trần kỳ thực cũng không hoàn toàn vận dụng kiếm ý cực hạn, hiện nay còn chưa dung hợp hoàn toàn với kiếm thế, ý cảnh cùng với kiếm ý có quan hệ rất lớn với nhau.

Lúc đầu luyện kiếm, trước hết tiếp xúc chính là kiếm thế, kiếm thế đạt trình độ nhất định sẽ ngộ được mộ tia ý cảnh, mà ý cảnh thành công sẽ chậm rãi sinh ra kiếm ý, dưới tình trạng sung túc tài nguyên, lĩnh ngộ kiếm ý dễ dàng hơn nhiều.

Vì thế kiếm thế như là ông của kiếm ý, kiếm ý cảnh là cha kiếm ý, có ý tứ hàm súc một đời mạnh hơn một đời ở bên trong.

Nhưng mà đối với người khác, đao thế của Đường Tiểu Sơn kinh khủng dường như một dòng trường giang chồm tới, nhưng căn bản không ai đạt tới trình độ như Diệp Trần, chỉ cần liếc mắt là nhìn ra kẽ hở của kiếm thế, phỏng chừng ngay cả Hỏa Linh thái tử cũng không thể.

- Ba Đào Tứ Khởi!

Đao thế tăng lên cực hạn, Đường Tiểu Sơn xuất đao, thân ảnh chợt lóe, vọt qua mấy chục thước, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Trần, một đao bổ xuống.

Ầm ầm!

Một đao cuồng bạo không gì sánh được, dường như Hoàng Hà vỡ đê, hồng thủy tràn lan.

- Kinh Vân Vô Cực!

Luận về phẩm cấp, Kinh Vân Kiếm tự nhiên kém đao của Đường Tiểu Sơn, chỉ là lúc này thi triển Kinh Vân Kiếm khác với Kinh Vân Kiếm bình thường, dưới ý cảnh Thiên Toái Vân thôi động, mỗi chiêu đều được gia tăng uy lực lớn, như khí thế gió thổi mây phun, lôi điện bắn ra bốn phía.

Keng!

Một dải tia lửa bắn ra ngoài, trường đao trong tay Đường Tiểu Sơn bị chật ra ngoài.

- Ngân Nhị đảo quải!

Đường Tiểu Sơn trong lòng cả kinh, thân thể lăng không quay về, một đao phản lại, lại khí thế rầm rộ này khiến không ít cao thủ trẻ tuổi sửng sốt, bọn họ tự nhiên dưới một đao này, ngoại trừ cái chết không còn lựa chọn thứ hai.

- Kinh Vân Vô Định!

Thân hóa thành tàn ảnh, Diệp Trần liên tiếp lóe lên, đi tới vị trí góc chết của Đường Tiểu Sơn, thi triển ra một chiêu phiêu hốt bất định nhất trong Kinh vân kiếm.

- Roẹt!

Đao Khí bị chém ra một đường, trước mặt Đường Tiểu Sơn mất đi bóng dáng Diệp Trần, hắn bật người xoay lại như con cá nhảy khỏi mặt nước, thoát khỏi kiếm khí tập khí, một đao chém ngược về phía Diệp Trần.

Thân pháp địa cấp cao giai, Giang Hà Du Thân Quyết!

Đường Tiểu Sơn có thể là trở thành nhân vật phong vân trong thế hệ trẻ, không có vài phần bản lĩnh là không có khả năng, địa cấp cao giai bí quyết phối hợp với đao ý, lại có thân pháp Giang Hà Du Thân Quyết, tiến có thể chiến, lui có thể thủ, không có bất cứ nhược điểm nào.

Nếu như là kẻ thực lực hơi yếu một chút, vừa gặp sẽ bại trên tay hắn, không có khả năng xoay chuyển.

- Phân!

Đao khí kéo tới, thân ảnh Diệp Trần một phân thành hai, từ hai bên trái phải lách qua đao khí, khiến đao khí đánh lên lam sắc quang mạc.

- Thật nhanh, nhìn không kịp nữa!

- Thời gian ngắn như vậy bọn họ không chỉ né tránh công kích của đối phương còn có thể thừa cơ phản kích, quả thực là không thể tin nổi.

Trong mắt mọi người, Diệp Trần và Đường Tiểu Sơn như hai bóng quỷ, kiếm khí và đao khí đều không trúng đích, nện lên lam sắc quang mạc.

- Xem ngươi đỡ thế nào?

Đường Tiểu Sơn chợt lóe thân thể tới gần Diệp Trần.

Đao khí và kiếm khí tuy lợi hại, nhưng muốn phân thắng bại vẫn cần chiến đấu thật lâu, trừ phi thực lực của ngươi có thể áp đảo đối thủ, khiến đối thủ không thể né tránh, rất hiển nhiên, chỉ dựa vào đao khí, Đường Tiểu Sơn khó có thể chiến thắng Diệp Trần.

Ánh đao chợt lóe, Đường Tiểu Sơn mang theo khí thế cuồn cuộn công tới Diệp Trần.

- Không tồi lắm.

Diệp Trần đứng ở đó không hề động, đến giờ hắn ngay cả năm thành thực lực cũng chưa phát huy ra, ngoại trừ tăng chút hứng thú cho bản thân, trong yếu hơn là ẩn dấu thực lực trước những người khác, đến khi gặp đám người Tư không Thánh, Lâm Vẫn, Hỏa Linh Thái Tử mới có thể xuất ra thực lực chân chính để chiến đấu,

Đường Tiểu Sơn với ngũ thành đao ý đúng là rất mạnh, đáng tiếc dưới lĩnh ngộ thất thành kiếm ý của Diệp Trần chỉ là trò trẻ con, cũng không có khả năng ảnh hưởng tới trạng thái của hắn, cũng không thể tấn công hắn, dường như đứa trẻ cầm búa, ngoại trừ lực công kích cao hơn chút, còn lại vẫn là đứa trẻ.

Chiến đấu tới lúc này, cũng nên kết thúc rồi.

Không hề dùng thất thành kiếm ý, Diệp Trân hơi thu liễm lại, dùng ngũ thành kiếm ý dung hợp ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát đánh ra.

Đường Tiểu Sơn hoảng hốt, khoảng cách giữa hắn và Diệp Trần như cách thiên sơn vạn thủy, không cách nào tiếp cận đối phương, đây là ảo giác, Đường Tiểu Sơn lập tức phản ứng, đáng tiếc hắn kịp nhận ra thì đã muộn, đối với một đao khách, sản sinh ảo giác chính là kẽ hở chí mạng, nhận ra đã không còn quan trọng nữa.

Vù!

Kiếm quang vượt qua tốc độ phản ứng của Đường Tiểu Sơn bắn tới, quỹ

tích hoàn toàn không thể nhận ra.

Sau một khắc!

Một đạo tiên huyết bắn ra, dị thường bắt mắt.

Đường Tiểu Sơn lảo đảo lùi lại, trên vai trái hắn đã trúng kiếm, một lỗ kiếm cực nhỏ, dường như chỉ phá một chút da thịt, rõ ràng là người thi triển đã cố tình khống chế lực đạo.

Thế nào có khả năng!

Trong ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin, Đường Tiểu Sơn khuôn mặt co quắp, giận dữ hét:

- Ta còn không bại, kiếm của ngươi căn bản không đả thương được ta.

- Ta muốn giết ngươi, một kiếm vừa rồi đã thành công, hiện tại ta xuất một kiếm, ngươi ngăn thử xem.

Thân ảnh chợt lóe, Diệp Trần xuất kiếm lần nữa.

Cao thủ trẻ tuổi dưới đài đã trợn tròn mắt, tình huống vừa rồi, Đường Tiểu Sơn không phân cao thấp với Diệp Trần đột nhiên trúng kiếm, kiếm của Diệp Trần đúng là nhanh, nhưng hẳn là không đến mức Đường Tiểu Sơn không kịp có chút phản ứng chứ!

Mọi người trừng to mắt, muốn xem kiếm của Diệp Trần rút cuộc có mê hoặc gì.

Nhưng mà đã định trước là phí công vô ích, cảm nhận không được ý cảnh của Diệp Trần, không thể nhìn ra mê hoặc trong đó, ngay cả Cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không thể, bọn họ chỉ cảm nhận được một tia kỳ diệu bên trong mà thôi.

Roẹt!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 257: Không Thắng Được Liên Tiếp!

Máu tươi bắn ra, Đường Tiểu Sơn lần này thụ thương là yết hầu, chỉ phá một chút da, không ai hoài nghi, Diệp Trần có thể giết Đường Tiểu Sơn, chỉ là vấn đề có muốn hay không thôi.

- Có cần ta ra kiếm thứ ba không?

Diệp Trần đã bảo lưu lại, không có đề thăng tốc độ kiếm tới cực hạn, bằng không đừng nói Đường Tiểu Sơn đã bị ý cảnh ảnh hưởng, ngoại trừ một vài võ giả Bão Nguyên cảnh lợi hại ra, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ nhìn thấy quỹ tích của kiếm, chỉ có thể nhìn thấy Đường Tiểu Sơn trúng kiếm mà thôi.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng có thể giảm tốc độ kiếm lại, chỉ là mạn kiếm (mạn kiếm: kiếm có tốc độ chậm) so với khoái kiếm càng đáng sợ hơn, Diệp Trần mới lĩnh ngộ chút da lông, không thuận buồm xuôi gió như là dùng khoái kiếm.

Đường Tiểu Sơn vẫn dừng ở tư thế cầm đao, vừa rồi ngay cả thời gian động đao hắn cũng không có, yếu hầu đã thấy lạnh băng, một khắc này, hắn thực sự đã tiếp cận cái chết.

- Vì sao lại thế, ta ngay cả một kiếm cũng không đỡ được?

Đường Tiểu Sơn không hiểu, một chút cũng không hiểu, trong lòng hắn sinh ra sợ hãi, lần đầu tiên hắn nhận thức sự đáng sợ của Diệp Trần, không ra tay thì thôi, ra tay là một kích trúng đích, lúc trước nhiều trận kéo dài như vậy, đối phương căn bản không xuất toàn lực, bởi vì không ai có thể ngăn được một kiếm của hắn.

Diệp Trần biết đối phương đang nghĩ cái gì, thực ra mà nói, Cô Phong

Tuyệt Sát đúng là tương đối cực đoan, chú ý một kích tất sát, chỉ cần thực lực yếu hơn hắn, chỉ cần một kiếm có thể miểu sát, thực lực tương đương với hắn, cũng có thể ngã xuống dưới chiêu Tuyệt Sát Chi Tịch... một kiếm ra cửu tử nhất sinh, ngay cả lúc sáng chế chiêu này, Diệp Trần cũng cảm thấy sợ hãi.

Có thể khiến hắn thi triển ra một kiếm này, Diệp Trần tin rằng trong cao thủ trẻ tuổi, không vượt quá năm người, về phần đánh giá ai thấp ai cao, còn phải xác minh thêm.

Lúc trước nàng một lòng đều đặt trên tu luyện, đối với hôn ước với Diệp Trần rất phản cảm, cho nên mới tới Lưu Vân Tông giải trừ hôn ước, muốn đối phương không dây dưa mình.

Ngoài dự liệu của nàng chính là, Diệp Trần đáp ứng rất thẳng thắn, khi đó nàng rất kinh ngạc, đồng thời căm tức đối phương căn bản không có ý lưu mình, bản thân chạy tới cố làm điều thừa, có vẻ ấu trĩ đây là chỗ khiến nàng căm tức.

Trở lại Phỉ Thủy Cốc, nàng rất nhanh quên đi chuyện này, hai người căn bản không phải người một thế giới, sau này cũng sẽ không có bất luận dây dưa gì, nỗ lực tu luyện mới là quan trọng nhất.

Vốn tưởng rằng đó là chuyện quá khứ, bình lặng trôi đi, đến khi Khánh Yến của Phỉ Thúy cốc, ăn mừng đại sư huynh bước vào Bão Nguyên cảnh, Diệp Trần tới. Trên luận bàn biểu diễn, hắn đánh bại đệ tử Trình Tuấn, đánh bại hạch tâm đệ tử Thạch Phá Thiên, lúc đó Cơ Tuyết Nhạn mới biết, Diệp Trần này dùng thân phận gì tới Phỉ Thúy cốc.

Khi đó nàng thập phần kinh ngạc, không biết Diệp Trần tu luyện thế nào, trong khoảng thời gian ngắn như bỏ đi cái mác tầm thường, khoác lên bộ áo thiên tài, nhanh chóng quật khởi, phải biết rằng Thạch Phá Thiên tu luyện tám năm ở Phỉ Thúy cốc mới có thành tựu như vậy, mà Diệp Trần chỉ tốn chưa đến thời gian một năm đã vượt qua hắn rồi, chuyện này nghe ra đúng là khó tin. Nếu như vậy... chuyện xảy ra ở thiên mộng cổ địa khiến nàng triệt

để chấn động.

Đầu tiên là cứu nàng trên tay Xuân công tử, hơn nữa trực tiếp bỏ đi, như là cứu một kẻ qua đường, khiến nàng sinh ra hai cảm giác dị dạng, đồng thời không tự chủ quan tâm hắn, đến khi Nguyên Hoành Ưng muốn giết hắn thì trong lòng sinh ra không đành lòng, yêu cầu đại sư huynh Trang Phỉ giúp đỡ. Thế nhưng, nàng biết mình lại làm điều thừa, ở thiên mộng chiến điện, hắn không chỉ đột phá Bão Nguyên cảnh, càng đánh bại Nguyên Hoành Ưng cùng đại sư huynh liên thủ, là người chiến thắng lớn nhất trong thiên mộng cổ địa, ngay cả cao thủ Tiềm Long Bảng là Hồng Thiên Quân kia dường như cũng bị hắn giết, hơn nữa là tiến vào thiên mộng chiến điện trước.

Điều này làm cho nàng hiểu ra, Diệp Trân là đệ nhất trong đám cao thủ trẻ tuổi Thiên Phong quốc, đem nàng bỏ lại, tên của hắn ở Thiên Phong quốc đã trở thành truyền kỳ, trên giang hồ người người đều bàn luận về hắn, ngay cả các nữ đệ tử, các tiểu thư gia tộc giàu có, thậm chí tiểu thư quan gia cũng tán chuyện Diệp Trần, thảo luận cái gì thiên tài mấy trăm năm khó gặp của Thiên Phong quốc, có người nói hắn vượt qua cả thiên tài, cho rằng với tốc độ tu luyện siêu nhanh của hắn, có thể trở thành vị Linh Hải cảnh đầu tiên trong ngàn năm qua ở Thiên Phong đế quốc.

Suy đoán này sắp ứng nghiệm rồi, hiện tại Diệp Trần chính là tương đương với thiên đài ngàn năm khó gặp ở Thiên Phong quốc, ra ngoài lịch lãm một chuyến, hắn trực tiếp từ Bão Nguyên sơ kỳ nhảy vọt lên Bão Nguyên hậu kỳ, thực lực gia tăng không chỉ gấp đôi, từ tiến triển cực nhanh cũng không đủ hình dung hắn nữa.

Long môn tam quan hắn dùng cách kinh diễm mọi người mà đi qua, giai đoạn đầu hắn chiến thắng mười trận, mỗi trận đều cực kỳ dễ dàng, giai đoạn thứ hai, hắn đầu tiên đánh bại Cao Phong bài danh thứ chín trên thập đại tân tinh, lại đánh bại đệ tử Ô Lương Vũ của phi thiên ma tông, ngay sau đó hắn dùng một kiếm khó tưởng đánh bại Đường Tiểu Sơn, khiến mọi người biết, lúc trước chiến đấu, hắn còn lâu mới xuất toàn lực, bây giờ mới triển lộ ra chút ít.

Mà các cao thủ trẻ tuổi lâu đời của Thiên Phong quốc lần lượt bị loại, nhìn hắn ở đây chiến đấu, kiên định bước tới phía trước.

Tiềm Long Bảng là đại biểu huy hoàng lớn nhất ở Nam Trác Vực, mặc kệ Diệp Trần có thành tích gì, hắn hiện tại đã đủ chói mắt rồi, danh khí sánh ngang với các tiểu đầu sỏ Nam Trác Vực về phần Thiên Phong quốc, chỉ là trạm nghỉ chân của hắn mà thôi, triệt để không theo kịp tiết tấu của hắn nữa rồi.

Hôm nay sân khấu của hắn là Nam Trác Vực, tranh phong với các tuyệt đỉnh thiên tài các môn phái, từng bước thành cường giả chân chính.

Nghĩ tới đây, Cơ Tuyết Nhạn lần nữa nhìn về phía Diệp Trần.

Đối thủ kế tiếp chính là đám Tư Không Thánh, mạnh tới đáng sợ, khiến kẻ khác không sinh nổi lòng phản kháng trong đầu, hắn có thể lần nữa sáng tạo kỳ tích hay không?

Có thể ý tưởng này cũng hơi quá điên cuồng một chút đi.

- Thời gian như thoi đưa, đã tới vòng đấu thứ mười.

- Ta chịu thua!

Dưới đài một gã tuyển thủ nhìn thoáng qua Diệp Trần, nói với tài phán.

Tài phán gật đầu, cũng không có gì kỳ quái, ngoại trừ trận so tài trước, những trận so tài sau đều là người khác nhận thua, đối tượng để mọi người chịu thua là Băng Linh, Diên Thanh cùng Diệp Trần và số ít người khác, hiện tại giai đoạn hai đã tiến vào lúc cuối, đem thời gian cùng thể lực lãng phí trên người đối thủ không thể chiến thắng là vô cùng ngu ngốc, giữ lại đối phó với những người khác còn tốt hơn.

Tiếp theo là Ô Lương Vũ chiến Cao Phong.

Từ bỉ tái lúc trước mà xem, lĩnh ngộ tiểu thành kiếm ý Cao Phong yếu

hơn một chút so với Ô Lương Vũ, nhưng mà chút chênh lệch thực lực này so với chiến đấu thực sự không quan hệ trực tiếp, trong võ giả lấy yếu thắng mạnh cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì, huống hồ chênh lệch giữa hai người không lớn, ai thắng ai thua còn cần đánh một hồi mới biết.

Vừa lên đài, Ô Lương Vũ liền dùng hắc nha giật lại cự ly, chiếm vị trí cao, mà Cao Phong cũng biết tốc độ của mình không bằng Ô Lương Vũ áp dụng kế sách từng bước áp sát.

- Tử Vong Bạo Phong!

Hai cánh phối hợp với song đao, lực công kích của Ô Lương Vũ trong nháy mắt đề thăng tới cực hạn đánh về phía Cao Phong.

- Quỷ Kinh phong!

Nếu như nói công kích của Ô Lương Vũ là trảm kích chồng chất cùng một chỗ thì công kích của Cao Phong chính là kiếm phong chồng chất, ngưng tụ thành kiếm khí không gì không phá, tản ra thứ cốt kiếm phong có thể ma diệt tinh cương, hai người đối chiêu, trảm kích cùng kiếm phong toán loạn cắt trên võ đài.

Vù!

Bóng người lóe lên, Cao Phong từ trong kình khí hỗn loạn lao ra, ngay lập tức vọt lên Ô Lương Vũ trên không trung, một kiếm chém tới, đáng tiếc bị Ô Lương Vũ phát hiện, nhanh như điện tránh về sau, đáp trả cho hắn hai khối khí trảm.

Thân thể Cao Phong lăng không kịch liệt xoay tròn, dường như con quay, ở trên hư không vẽ ra một quỹ tích khó tin, một lần nữa lao về phía Ô Lương Vũ.

Địa cấp trung giai thân pháp, Hư Không Chuyển!

- Đáng khinh, ngươi so được với Hắc Nha sao?

Ô Lương Vũ khinh thường, đồng thời chấn động, thân hình bay vọt ra né tránh.

- Thăng không bạt kiếm thuật!

Cao Phong đã sớm có chuẩn bị, dùng tư thế liên tục xoay tròn lăng không chém tới, tay phải đặt trên chuôi kiếm, lòe ra một đường kiếm quang kinh diễm.

Lúc trước nàng một lòng đều đặt trên tu luyện, đối với hôn ước với Diệp Trần rất phản cảm, cho nên mới tới Lưu Vân Tông giải trừ hôn ước, muốn đối phương không dây dưa mình.

Ngoài dự liệu của nàng chính là, Diệp Trần đáp ứng rất thẳng thắn, khi đó nàng rất kinh ngạc, đồng thời căm tức đối phương căn bản không có ý lưu mình, bản thân chạy tới cố làm điều thừa, có vẻ ấu trĩ đây là chỗ khiến nàng căm tức.

Trở lại Phỉ Thủy Cốc, nàng rất nhanh quên đi chuyện này, hai người căn bản không phải người một thế giới, sau này cũng sẽ không có bất luận dây dưa gì, nỗ lực tu luyện mới là quan trọng nhất.

Vốn tưởng rằng đó là chuyện quá khứ, bình lặng trôi đi, đến khi Khánh Yến của Phỉ Thúy cốc, ăn mừng đại sư huynh bước vào Bão Nguyên cảnh, Diệp Trần tới. Trên luận bàn biểu diễn, hắn đánh bại đệ tử Trình Tuấn, đánh bại hạch tâm đệ tử Thạch Phá Thiên, lúc đó Cơ Tuyết Nhạn mới biết, Diệp Trần này dùng thân phận gì tới Phỉ Thúy cốc.

Khi đó nàng thập phần kinh ngạc, không biết Diệp Trần tu luyện thế nào, trong khoảng thời gian ngắn như bỏ đi cái mác tầm thường, khoác lên bộ áo thiên tài, nhanh chóng quật khởi, phải biết rằng Thạch Phá Thiên tu luyện tám năm ở Phỉ Thúy cốc mới có thành tựu như vậy, mà Diệp Trần chỉ tốn chưa đến thời gian một năm đã vượt qua hắn rồi, chuyện này nghe ra đúng là khó tin. Nếu như vậy... chuyện xảy ra ở thiên mộng cổ địa khiến nàng triệt để chấn động.

Đầu tiên là cứu nàng trên tay Xuân công tử, hơn nữa trực tiếp bỏ đi, như là cứu một kẻ qua đường, khiến nàng sinh ra hai cảm giác dị dạng, đồng thời không tự chủ quan tâm hắn, đến khi Nguyên Hoành Ưng muốn giết hắn thì trong lòng sinh ra không đành lòng, yêu cầu đại sư huynh Trang Phỉ giúp đỡ. Thế nhưng, nàng biết mình lại làm điều thừa, ở thiên mộng chiến điện, hắn không chỉ đột phá Bão Nguyên cảnh, càng đánh bại Nguyên Hoành Ưng cùng đại sư huynh liên thủ, là người chiến thắng lớn nhất trong thiên mộng cổ địa, ngay cả cao thủ Tiềm Long Bảng là Hồng Thiên Quân kia dường như cũng bị hắn giết, hơn nữa là tiến vào thiên mộng chiến điện trước.

Điều này làm cho nàng hiểu ra, Diệp Trân là đệ nhất trong đám cao thủ trẻ tuổi Thiên Phong quốc, đem nàng bỏ lại, tên của hắn ở Thiên Phong quốc đã trở thành truyền kỳ, trên giang hồ người người đều bàn luận về hắn, ngay cả các nữ đệ tử, các tiểu thư gia tộc giàu có, thậm chí tiểu thư quan gia cũng tán chuyện Diệp Trần, thảo luận cái gì thiên tài mấy trăm năm khó gặp của Thiên Phong quốc, có người nói hắn vượt qua cả thiên tài, cho rằng với tốc độ tu luyện siêu nhanh của hắn, có thể trở thành vị Linh Hải cảnh đầu tiên trong ngàn năm qua ở Thiên Phong đế quốc.

Suy đoán này sắp ứng nghiệm rồi, hiện tại Diệp Trần chính là tương đương với thiên đài ngàn năm khó gặp ở Thiên Phong quốc, ra ngoài lịch lãm một chuyến, hắn trực tiếp từ Bão Nguyên sơ kỳ nhảy vọt lên Bão Nguyên hậu kỳ, thực lực gia tăng không chỉ gấp đôi, từ tiến triển cực nhanh cũng không đủ hình dung hắn nữa.

Long môn tam quan hắn dùng cách kinh diễm mọi người mà đi qua, giai đoạn đầu hắn chiến thắng mười trận, mỗi trận đều cực kỳ dễ dàng, giai đoạn thứ hai, hắn đầu tiên đánh bại Cao Phong bài danh thứ chín trên thập đại tân tinh, lại đánh bại đệ tử Ô Lương Vũ của phi thiên ma tông, ngay sau đó hắn dùng một kiếm khó tưởng đánh bại Đường Tiểu Sơn, khiến mọi người biết, lúc trước chiến đấu, hắn còn lâu mới xuất toàn lực, bây giờ mới triển lộ ra chút ít.

Mà các cao thủ trẻ tuổi lâu đời của Thiên Phong quốc lần lượt bị loại,

nhìn hắn ở đây chiến đấu, kiên định bước tới phía trước.

Tiềm Long Bảng là đại biểu huy hoàng lớn nhất ở Nam Trác Vực, mặc kệ Diệp Trần có thành tích gì, hắn hiện tại đã đủ chói mắt rồi, danh khí sánh ngang với các tiểu đầu sỏ Nam Trác Vực về phần Thiên Phong quốc, chỉ là trạm nghỉ chân của hắn mà thôi, triệt để không theo kịp tiết tấu của hắn nữa rồi.

Hôm nay sân khấu của hắn là Nam Trác Vực, tranh phong với các tuyệt đỉnh thiên tài các môn phái, từng bước thành cường giả chân chính.

Nghĩ tới đây, Cơ Tuyết Nhạn lần nữa nhìn về phía Diệp Trần.

Đối thủ kế tiếp chính là đám Tư Không Thánh, mạnh tới đáng sợ, khiến kẻ khác không sinh nổi lòng phản kháng trong đầu, hắn có thể lần nữa sáng tạo kỳ tích hay không?

Có thể ý tưởng này cũng hơi quá điên cuồng một chút đi.

- Thời gian như thoi đưa, đã tới vòng đấu thứ mười.

- Ta chịu thua!

Dưới đài một gã tuyển thủ nhìn thoáng qua Diệp Trần, nói với tài phán.

Tài phán gật đầu, cũng không có gì kỳ quái, ngoại trừ trận so tài trước, những trận so tài sau đều là người khác nhận thua, đối tượng để mọi người chịu thua là Băng Linh, Diên Thanh cùng Diệp Trần và số ít người khác, hiện tại giai đoạn hai đã tiến vào lúc cuối, đem thời gian cùng thể lực lãng phí trên người đối thủ không thể chiến thắng là vô cùng ngu ngốc, giữ lại đối phó với những người khác còn tốt hơn.

Tiếp theo là Ô Lương Vũ chiến Cao Phong.

Từ bỉ tái lúc trước mà xem, lĩnh ngộ tiểu thành kiếm ý Cao Phong yếu hơn một chút so với Ô Lương Vũ, nhưng mà chút chênh lệch thực lực này so

với chiến đấu thực sự không quan hệ trực tiếp, trong võ giả lấy yếu thắng mạnh cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì, huống hồ chênh lệch giữa hai người không lớn, ai thắng ai thua còn cần đánh một hồi mới biết.

Vừa lên đài, Ô Lương Vũ liền dùng hắc nha giật lại cự ly, chiếm vị trí cao, mà Cao Phong cũng biết tốc độ của mình không bằng Ô Lương Vũ áp dụng kế sách từng bước áp sát.

- Tử Vong Bạo Phong!

Hai cánh phối hợp với song đao, lực công kích của Ô Lương Vũ trong nháy mắt đề thăng tới cực hạn đánh về phía Cao Phong.

- Quỷ Kinh phong!

Nếu như nói công kích của Ô Lương Vũ là trảm kích chồng chất cùng một chỗ thì công kích của Cao Phong chính là kiếm phong chồng chất, ngưng tụ thành kiếm khí không gì không phá, tản ra thứ cốt kiếm phong có thể ma diệt tinh cương, hai người đối chiêu, trảm kích cùng kiếm phong toán loạn cắt trên võ đài.

Vù!

Bóng người lóe lên, Cao Phong từ trong kình khí hỗn loạn lao ra, ngay lập tức vọt lên Ô Lương Vũ trên không trung, một kiếm chém tới, đáng tiếc bị Ô Lương Vũ phát hiện, nhanh như điện tránh về sau, đáp trả cho hắn hai khối khí trảm.

Thân thể Cao Phong lăng không kịch liệt xoay tròn, dường như con quay, ở trên hư không vẽ ra một quỹ tích khó tin, một lần nữa lao về phía Ô Lương Vũ.

Địa cấp trung giai thân pháp, Hư Không Chuyển!

- Đáng khinh, ngươi so được với Hắc Nha sao?

Ô Lương Vũ khinh thường, đồng thời chấn động, thân hình bay vọt ra né tránh.

- Thăng không bạt kiếm thuật!

Cao Phong đã sớm có chuẩn bị, dùng tư thế liên tục xoay tròn lăng không chém tới, tay phải đặt trên chuôi kiếm, lòe ra một đường kiếm quang kinh diễm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 258: Băng Liệt Quyền Gặp Thiên Toái Vân.

Phốc!

Một cánh bên trái của Ô Lương Vũ bị chém trung, mất đi cân bằng, tốc độ giảm mạnh, sau một khắc, cảm giác đau xót từ ngực truyền tới.

- Đa tạ!

Trường kiếm vào vỏ, Cao Phong hạ xuống mặt đất.

Ô Lương Vũ rơi trên đài, hắn cúi đầu nhìn ngực mình có chút hồng, nặng nề nói:

- Ta thua, không ngờ ngươi còn một chiêu này.

Trên giang hồ, bí quyết bạt kiếm thuật không phải rau cải trắng, nhưng nỗ lực tìm kiếm có thể tìm được, bạt kiếm thuật cấp cao tương đối khó kiếm, Thăng Không Bạt kiếm thuật mà Cao Phong thi triển ra luận phẩm cấp vượt trên địa cấp đê giai, nếu vận dụng tốt uy lực của nó có thể sánh với trung giai thậm chí cao giai vũ kỹ.

Nếu sớm biết Cao Phong có một chiêu này, Ô Lương Vũ có đề phòng sẽ không dễ dàng thua, đây là nhân tố khó xác định trong chiến đấu, vĩnh viễn không biết đối thủ còn con bài nào chưa lật.

- Cao Phong thắng!

Tài phán tổ ba lộ ra thần sắc thưởng thức, kiếm khách linh hoạt như Cao Phong cũng không thấy nhiều,

- Lăng Không Bạt Kiếm Thuật, quá đẹp a!

- Vì sao chiến đấu với Diệp Trần, hắn không ra chiêu này, nói không chừng có tác dụng a?

- Ngươi bị ngu à! Không thấy tốc độ phản ứng của Diệp Trần nhanh thế nào sao, tốc độ xuất kiếm càng nhanh hơn, Diệp Trần sẽ cho ngươi cơ hội xoay tròn sao?

Mỗi một trận chiến qua đi, khán giả đều nghị luận một phen, lần này cũng không ngoại lệ.

Keng keng keng....

Bên này vừa kết thúc, Lâm Kỳ bên kia mới bắt đầu cuộc so tài mới.

Đối thủ của hắn là một kiếm khách, kiếm ý tuy rằng hai thành cũng không đạt được, so ra kém Lâm Kỳ đao ý tiểu thành, nhưng tu vi bản thân hắn cao, kiếm phẩm cao cấp, gắt gao ngăn chặn Lâm kỳ.

Đao và kiếm giao kích, bắn ra một chùm tia lửa.

Lâm Kỳ trán đổ mồ hôi, nhãn thần kiên định, dù cho bị vây trong hạ phong tuyệt đối cũng không có sinh lòng buông tha, không ngừng huy đao, không ngừng phòng ngự.

- Bại cho ta!

Một kiếm gạt trường đao ra, kiếm khách đảo tay đâm một kích.

Vù!

Hàn mang xuyên thủng chân khí hộ thể của Lâm Kỳ.

- Tiên Thiên Nhất Khí!

Mắt lộ kỳ quang, Lâm Kỳ không lùi không tránh, há mồm phun ra một đạo bạch quang.

- Cái gì?

Kiếm khách hoảng hốt, kiếm khí trên ngón tay của hắn có thể làm Lâm Kỳ trọng thương nhưng bạch quang nhanh như chớp, có thể làm trọng thương hắn, không có tính lưỡng bại câu thương, thực lực hắn trên Lâm Kỳ, mất đi lần cơ hội này, hắn không thể không chút thương tích hạ tràng được.

Vù!

Ý nghĩ chợt lóe, kiếm khách thân hình chuyển rời, bạch quang lướt qua tai mà đi.

Nhưng vào lúc này, đao bị trường kiếm đẩy ra đột nhiên rơi vào tay trái Lâm Kỳ, ánh đao chợt lóe, tên kiếm khách không thể tin tưởng nhìn ngực mình, nơi đó y phục bị cắt ra, da thịt lạnh lẽo một mảnh.

Hít sâu một hơi, kiếm khách trẻ tuổi căm tức nhìn Lâm Kỳ, vô cùng khó khống chế tâm tình, dường như muốn làm khó dễ.

- Tốt!

Tài phán hừ lạnh, giọng nói quán trú chân nguyên, giống như đạn pháo đem tên kiếm khách kia tỉnh lại.

- Lần này tính là ngươi lợi hại, lần sau gặp phải ta, đừng trách ta thủ đoạn độc ác vô tình.

Bỏ lại một câu nói, kiếm khách trẻ tuổi phất áo xuống đài.

Lâm Kỳ mặt không biểu tình, thu đao vào vỏ.

Cứ thế, Lâm Kỳ dùng thủ đoạn khó tin chuyển bại thành thắng, gian nan hạ tràng.

Mà khán đài đã sôi nổi tiếng bàn luận.

- Kháo, vậy cũng được sao?

- Sao lại không được, lẽ nào ngươi đánh ta ta không thể đánh ngươi sao?

- Lợi hại, ta rút cuộc sáng mắt rồi, đáng tiếc người nhìn thấy nhiều lắm, bằng không có thể dùng làm đòn sát thủ.

Lâm Kỳ thi triển ra Tiên Thiên Nhất Khí tuy rằng mọi người không có, nhưng còn có vũ kỹ cùng loại, nếu như trong miệng tụ âm thành kiếm có lẽ có thể trở thành ám khí, thời điểm chiến đấu thôi động chân khí toàn lực phun ra có thể đơn giản chiến thắng đối thủ, hầu như khó người tránh khỏi, nhưng muốn luyện tới mức cực nhanh, có vẻ khó khăn đây.

Nói chung, chỉ đánh một trận, Lâm Kỳ cũng vang danh.

Cách đó không xa, Diệp Trần thu hồi ánh mắt đang nhìn Lâm Kỳ, hắn biết Lâm Kỳ có hậu chiêu, quả thực là thế, xem ra, giai đoạn hai đang vào phút cuối, thực lực ẩn giấu cũng dần lộ ra, chỉ có mười hai người tấn cấp trong một tổ,trở thành cao thủ Tiềm Long Bảng, lúc này không phát lực, hối hận thì đã muộn.

Dời lực chú ý, Diệp Trần nhìn về phía Từ Tĩnh.

Vẫn như những trận chiến lúc trước, Từ Tĩnh vẫn tấn công mãnh liệt, thực lực rất ổn định, không chút suy giảm chân khí, cũng không như Lâm Kỳ, đột phát đòn sát thủ, trên thực tế nàng tiến vào Tiềm Long Bảng là chắc chắn, không cần lộ tuyệt chiêu đáy hòm làm gì.

- Thình thịch!

Một quyền rơi vào song chưởng đối phương, cánh tay Từ Tĩnh chấn động, kim quang bạo phát, đem đối thủ đánh bay nện thân lên quang mạc.

Từ Tĩnh thắng!

Cho tới giờ, Từ Tĩnh chỉ thua một hồi, đối thủ là Hỏa Linh thái tử Nghiêm Xích Hỏa.

- Diệp Trần và Từ Tĩnh chắc chắn tiền vào Tiềm Long Bảng, Lâm Kỳ cũng có tám phần chắc chắn, thực sự Thiên Phong quốc có tiềm lực như vậy.

Trên khán đài, tông chủ Nam La tông Long Bích Vân đánh giá ba người, trên mặt lộ nụ cười nhàn nhạt.

Trưởng lão Nam La tông trung niên mỹ phụ nói:

- Đúng thế! Lúc trước thời gian chúng ta tới Thiên Phong quốc, đâu có thấy thiên tài gì, lúc này mới vài tháng, thiên tài xuất hiện lớp lớp, thậm chí xuất hiện thiên tài tuyệt đỉnh như Diệp Trần, nhưng mà thiên tài dễ bị đố kỵ, chỉ sợ có người sinh ra sát ý.

Long Bích Vân hừ lạnh:

- Thiên tài phải được tôi luyện mới có thể làm ra thành tựu lớn, nhưng nếu có người cố tình áp chế thì đừng có trách ta độc ác.

Nhìn thần sắc băng lãnh của Long Bích Vân, đại trưởng lão Nam La tông không nói nữa, nàng rất rõ ràng, thất phẩm tông môn cường đại trong mắt mọi người, tông chủ chỉ cần trở tay có thể phá hủy, tới Thiên Phong quốc sáng lập Nam La tông chỉ là hứng thú nhất thời của nàng, đương nhiên lão cung chủ cũng rất để ý tới chuyện này.

Vòng bảy kết thúc, vòng tám kết thúc, vòng chín bắt đầu.

- Vòng chín trận ba, Diệp Trần đấu Băng Linh!

Oa!

Tiếng tài phán vừa vang lên, một trần ồn ào nổi lên bốn phía.

- Rút cuộc đụng nhau rồi, ta còn tưởng tới thi đấu bài danh mới gặp chứ.

- Không biết Diệp Trần chiến Băng Linh ai mạnh hơn, hai người đều là cấp độ tiểu cự đầu trong giới trẻ, sức chiến đấu đều không tầm thường.

- Ta xem trọng Băng Linh hơn một chút, công kích và phòng ngự của nàng đều không chê vào đâu được, Diệp Trần chắc gì đã có thể phá nổi.

- Ta xem trọng Diệp Trần hơn, thực lực hắn ai cũng có thể nhìn ra rồi.

Mọi người đều phát biểu ý kiến của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 259: Băng Liệt Quyền Gặp Thiên Toái Vân.

Trên luận võ đài.

Diệp Trần đứng cách Băng Linh năm mươi thước.

Dát chi...

Băng Linh không dám coi thường Diệp Trần, vừa lên đài đã khởi động chân khí hệ băng, bố trí ra một vòng phòng ngự quanh thân hình trứng, hàn khí kinh người có thể đóng băng mặt đất phía trước, trong không khí bay lượn vô số băng tuyết như hạt gạo.

- Băng Thạch Liệt!

Tất cả chuẩn bị xong, Băng Linh khai mở thế công, thân hình chợt lóe, quyền đầu bao quanh bởi hàn băng hướng Diệp Trần đánh tới.

Ông!

Kiếm ý vô hình khuếch tán ra, trong hư không nổi lên rung động nhàn nhạt, Diệp Trần bước lên một bước, Tinh Ngân kiếm trên tay, mạnh mẽ chém tới.

- Thiên Toái Vân!

Ầm ầm!

Băng tiết văng đầy trời, Băng Linh thối lui về chỗ cũ, mà Diệp Trần lùi lại ba bước.

Ngũ thành kiếm ý thôi động Thiên Toái Vân đánh chính diện còn chưa khởi động ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát, dù sao Cô Phong Tuyệt Sát chỉ là

tuyệt sát chi kiếm, không thích hợp cứng đối cứng, hiện tại hắn không nắm chắc dùng năm thành kiếm ý thôi động ý cảnh cô phong tuyệt sát có thể đánh bại Băng Linh, bởi vì phòng ngự đối phương quá mạnh, ngay cả Thạch Thanh xuất toàn lực cũng có thể phòng ngự, mà Diệp Trần lại không muốn bại lộ ra sáu thành kiếm ý, thậm chí bảy thành kiếm ý, vì thế hiện tại dùng Thiên Toái Vân là tương đối hợp lý.

Một kiếm đẩy lùi Băng Linh, thân ảnh Diệp Trần chia làm ba, từ ba góc độ lớn công kích tới.

- Cái này là chân thân.

Băng Linh liếc mắt nhìn ra hai thân ảnh là tàn ảnh không có vũ khí, chỉ có chân thân có vũ khí, khác với phân thân thuật của Thạch Thanh, đương nhiên không nói phân thân hóa ảnh không bằng phân thân thuật của Thạch Thanh, mà là tương đối khác biệt nhau mà thôi.

Băng Thạch cổn cổn!

Tuy rằng nhận định chân thân của Diệp Trần, nhưng Băng Linh không dám sơ sẩy, thân thể đứng vững, song quyền hàn khí đại thịnh, thi triển ra chiêu công kích phạm vi lớn nhất trong băng liệt quyền.

rầm rầm rầm, oanh...

Dường như tiếng loạn thạch bay tung tóe, mấy chục thước phía trước mặt mỗi thốn không gian đều bị Băng Linh đả kích, không có bất cứ góc chết nào.

- Đoán không sai, thế nhưng ngươi quá cẩn thận rồi!

Băng Linh đoán không sai, cầm vũ khí chính là chân thân Diệp Trần, đáng tiếc Diệp Trần không phải muốn lẫn lộn thị giác của đối phương mà hắn chỉ muốn đối phương kiêng kỵ tàn ảnh mà đem công kích phân tán ra, như hắn dự đoán, Băng Linh đúng là làm như vậy, tuy rằng công kích trọng điểm chân thân nhưng khi công kích đã phân tán, uy lực đã không còn uy

hiếp Diệp Trần nữa, lộ ra chút sơ hở để Diệp Trần công vào. Đương nhiên nếu Băng Linh lựa chọn công kích một mình chân thân Diệp Trần thì Diệp Trần sẽ chịu một chút tổn thất, nhưng chiến đấu mới bắt đầu mà thôi.

- Vù!

Tinh Ngân kiếm dựng thẳng sau đó chém ra, gần như một đạo kiếm khí quét thẳng một đường mở hư ảnh quyền đầu ra, sau một khắc, chân khí hộ thể của Băng Linh xuất hiện lỗ thủng lớn, suýt chút nữa một kiếm phá vỡ phòng ngự của đối phương, mà lực đạo ẩn chứa trong kiếm khí khiến nàng máu huyết sôi trào, dưới chân lùi liên tiếp.

- Không hay!

Kỳ thực khi vừa ra chiêu, Băng Linh đã hối hận rồi, lực công kích của Diệp Trần ai cũng biết, đối đầu với hắn mà phân tán công kích tuyệt đối là gió thoảng qua tai, chân khí hộ thể băng sương thiếu chút nữa bị phá, Băng Linh hít sâu một hơi, tu bổ lại phòng ngự, chợt một cước đạp võ đài, thân hình nhảy lên, một quyền lăng không hạ xuống.

Động tác liên tiếp nhanh như điện khiến người xem có cảm giác như Diệp Trần vừa công kích một kiếm, Băng Linh trong nháy mắt đã phản kích.

- Băng Liệt!

Chiêu này khi quyết đấu với Thạch Thanh thì đã vận dụng qua, chính là một trong những sát chiêu trong Băng Liệt quyền.

Võ đài đóng băng, thân ảnh Diệp Trần biến mất, lần thứ hai xuất hiện đã ở bên phía Băng Linh, một kiếm như chớp bổ tới.

Răng rắc!

Lần này hộ thể chân khí của Băng Linh tan vỡ càng nghiêm trọng, vết nứt trải rộng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, mà nơi kiếm khí chém vào, để lại một vệt kiếm sâu, khắp trơi tung bay băng tiết như núi

lửa phun trào khiến người ta kinh tâm động phách.

Với bên ngoài mà nói, Băng Linh phản ứng rất nhanh, trong hoàn cảnh xấu có thể cấp tốc phản kích, nhưng đối với Diệp Trần mà nói, mất đi tiên cơ chính là mất đi tiên cơ tuyệt đối không giống thế cân bằng, vì vậy ngay trước khi Băng Linh phát quyền, Diệp Trần đã rời khỏi vị trí cũ, lưu lại chính là một đạo tàn ảnh chân khí để mê hoặc phán đoán của Băng Linh mà thôi.

Thật thật giả giả, lấy giả làm thật, khó ai có thể phán định rõ ràng nhanh chóng, huống hồ trong cao thủ quyết đấu, chỉ cần sai lầm nhỏ có thể sinh ra thất bại, lúc trước Băng Linh đã bị chân khí tàn ảnh mê hoặc, trúng kế Diệp Trần, hiện tại lại bị tàn ảnh chân khí mê hoặc, lòng nàng đã loạn.

- Ta kháo, quá biến thái rồi, vừa lên đài đã vững vàng áp chế Băng Linh bài danh thứ bảy trên Tiềm Long Bảng rồi.

- Diệp Trần quả nhiên là Diệp Trần, không chỉ có thực lực cao mà mưu kế cũng sâu, đừng nói Băng Linh, ngay cả chúng ta cũng bị mê hoặc, ta đang tự hỏi nếu bản thân trong trường hợp đó liệu có tỉnh táo được hay không?

- Không sai, tốc độ giao thủ của hai bên quá nhanh, làm gì có thời gian tự hỏi, trong khoảng thời gian ngắn như vậy Diệp Trần có thể nghĩ ra mưu kế đùa giỡn Băng Linh, thực sự đáng sợ.

- Tư duy của thiên tài chúng ta khó có thể lý giải, Cao Phong hay Lâm Kỳ lúc trước không phải đã nói cho chúng ta biết sao, chiến đấu không chỉ dùng thực lực là có thể giải quyết vấn đề, còn cần động não nữa.

Cao thủ trẻ tuổi không ai tầm thường, từ trong giao thủ bọn họ có thể học được rất nhiều thứ.

Không chỉ có võ giả Bão Nguyên Cảnh sợ hãi than, mà ngay cả những tồn tại đứng đầu Bão Nguyên cảnh cũng cảm khái, tự thán không thôi.

Mắt thấy kiếm thứ hai của Diệp Trần lại đánh tới, con mắt Băng Linh biến thành màu trắng như tuyết, sâu trong con ngươi như ẩn chứa một đoàn

bão tuyết kinh khủng.

- Băng Linh Bạo Diệt Quyết!

Âm thanh nghiền nát khối băng vang lên, hầu như trong nháy mắt bên ngoài cơ thể Băng Linh hình thành một đoàn băng sương chân khí như một nửa quả khúc côn cầu, hướng phía Diệp Trần lao tới, kích phát ra một vòng quang hoàn lạnh lẽo.

Tuyệt chiêu đáy hòm của Băng Linh rút cuộc lộ ra rồi.

Dưới đài thấy một màn này Thạch Thanh cười khổ, chiến đấu với Băng Linh hắn đã dốc toàn lực, không chút giữ lại, không ngờ Băng Linh còn ẩn chứa tuyệt chiêu còn đáng sợ hơn, chiêu này vừa ra, hắn không có may mắn tránh khỏi, chỉ cần quang hoàn hàn khí kia cũng đủ đóng băng chân khí hộ thể của hắn.

Lúc này, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn lên võ đài, bọn họ rất muốn biết Diệp Trần phá giải tuyệt chiêu của Băng Linh thế nào.

Diệp Trần không vận dụng hóa ảnh phân thân, hắn biết dựa vào hóa ảnh phân thân không thể né tránh phạm vi bạo tạc của nửa quả khúc côn cầu kia, toàn lực phòng thủ càng không thể vì, không phải phong cách của hắn, hơn nữa phòng ngự cũng không đủ để chống lại một chiêu này.

Như vậy lấy công phá công a!

Lúc trước Diệp Trần đều là một tay thi triển Thiên Toái Vân, nay chuyển thành hai tay cầm Tinh Ngân Kiếm, không khí uốn khúc, hồ quang quanh quẩn, trên đỉnh đầu Diệp Trần một bộ phận không gian như giông tố kéo tới, điện quang dày đặc lóe lên.

Ngoại trừ ảnh hưởng của kiếm ý, đây mới là Thiên Toái Vân thực sự.

Phốc!

Một kiếm đánh ra, trong hư không xuất hiện một vết kiếm dài màu đen, vẽ ra một khoảng chân không, không bị bất cứ ngoại lực nào ảnh hưởng.

Bụp bụp....

Vô số hồ quang lan tràn trên võ đài, mà trung ương hồ quang, một vật thể hình kiếm đang phát sáng trong nháy mắt chém về phía trung tâm nửa quả khúc côn cầu.

Ầm ầm!

Tiếng khúc côn cầu bùng nổ đã lớn rồi, thế nhưng một kiếm của Diệp Trần bổ xuống sinh ra bạo tạc càng lớn hơn, trong khắc này, quang mạc bốn phía đều bành trướng lên một vòng, sau đó chợt co rụt lại.

Băng Linh liên tục lùi về sau, khóe miệng tràn ra một tia máu, lần đầu tiên bùng nổ cắt đứng sự khống chế của nàng với chiêu thức, lần thứ hai bùng nổ khiến chiêu thức phản thệ lại thân thể nàng, cũng may hai cỗ bạo liệt bùng nổ trung hòa nhau, nếu không nàng không chỉ bị thương nhẹ như vậy.

Ngược lại Diệp Trần lùi lại hơn mười bước, sắc mặt như thường.

- Băng tuyết tới đây!

Bị vết thương nhẹ không ảnh hưởng lớn tới Băng Linh, nàng cũng không nghĩ sẽ chịu thua, một chiêu tung ra, khắp trời như bùng nổ hàn băng hội tụ lên song chưởng của nàng, điên cuồng vận chuyển, điên cuồng áp súc, một lần nữa trong mắt nàng chớp động một đoàn bão tuyết trong suốt.

Vù!

Con lốc băng tuyết trong nháy mắt vọt tới Diệp Trần, trên đường kịch liệt mở rộng, trong nháy mắt biến thành một cơn bão tuyết chân chính, so với bão tuyết bình thường còn đáng sợ gấp mười, quả thực là một đoàn băng tuyết hủy diệt tất cả.

Tạo ra một cơn bão tuyết còn chưa đủ, Băng Linh liên tục tạo ra ba cơn bão tuyết nữa đều hướng tới Diệp Trần bố trí thế trận không để cho Diệp Trần con đường thoát nào.

Làm xong hết thảy, Băng Linh nhẹ nhàng hạ xuống đài, cánh tay phải rũ xuống, băng hệ chân khí toàn thân quán trú lên quyền phải.

Nàng không ngờ vẫn còn tuyệt chiêu đáy hòm!

Hầu như tất cả mọi người đều trừng mắt há mồm, trận đấu với lúc này thắng lợi đã định cho Diệp Trần, tất cả mọi người không nghĩ Băng Linh có thể xoay chuyển, nhưng sự thực không phải như tưởng tượng, Băng Linh là tiểu đầu sỏ bài danh thứ bảy Tiềm Long Bảng không thể dùng suy nghĩ bình thường để suy đoán.

Đoàn băng sương nhàn nhạt hội tụ trên tú quyền dần áp súc thành một đoàn trắng đục, dường như là thủy tinh chế thành, không giống như băng tuyết nữa.

Băng Tuyệt tông chủ mỉm cười nhìn về phía võ đài sự cường hãn của Diệp Trần khiến nàng không ngừng nhíu mày, may mà Băng Linh chưa từng khiến nàng thất vọng, một chiêu này cũng đã luyện thành, như vậy chuyện đánh bại Diệp Trần không phải không thể.

- Bang bang bang!

Bốn kiếm Diệp Trần phá bốn cơn bão tuyết.

Giữa bầu trời bão tuyết, thân thể Băng Linh nhanh chóng cong lại, tốc độ tăng lên cực hạn, tay trái áp lên cổ tay phải, ánh mắt chăm chú tìm tung tích Diệp Trần.

- Ồ

Diệp Trần chú ý tới quyền phải của Băng Linh được bảo phủ một tầng thủy tinh, nhìn không thấy da thịt có lẽ đây là tuyệt chiêu ăn thua của nàng.

Tốc độ Băng Linh quá nhanh, hắn mới mở cơn bão ra, đối phương đã ngưng tụ song chiêu thức, đương nhiên cũng bởi vì nguyên nhân có bão tuyết cản đường mà thôi, chưa ai kịp nghĩ gì Diệp Trần đã thôi động kiếm ý, một kiếm này không phải Thiên Toái Vân mà là Cô Phong Tuyệt Sát.

Năm thành kiếm ý thôi động Thiên Toái Vân chưa chắc có thể ngăn cản một quyền của đối phương, hắn cũng không nghĩ thôi động kiếm ý sáu thành, mà dùng cô phong tuyệt sát ý cảnh lấy xảo phá lực, tiền đề là kiếm của hắn phải nhanh, nếu không sẽ mất đi tia cơ hội duy nhất.

- Băng Tinh quyền!

Băng Linh lần này thi triển ra tuyệt chiêu không phải chiêu gì khác mà chính là Băng Liệt quyền đệ tam thức, cũng chính là thức có thể miễn cưỡng biến Băng Liệt quyền thành đỉnh giai quyền pháp, muốn tu luyện thành rất khó, chỉ dễ hơn so với địa cấp đỉnh giai võ công mà thôi, thế nhưng trong giới cao thủ trẻ tuổi, tu luyện thành công đỉnh giai võ thuật có mấy người, lại có mấy người có thể đề thăng lên ngoài mười tầng càng không nói đến tầng mười lăm, từ đó có thể thấy độ khó luyện của Băng Liệt quyền.

Một quyền xuất ra không khí tan rã, hoàn toàn không cảm nhận được quyền thế, quyền ý và tất cả đều dung nhập vào quyền đầu, một khi chân chính bùng nổ thì chỉ có đối thủ mới có thể lý giải sự đáng sợ của một quyền này.

Mọi người ở đây đang vì Diệp Trần mà tiếc hận thì tay phải Băng Linh đã rũ xuống, băng tinh trên tay bị nghiền nát rơi trên mặt đất.

Mơ hồ có thể thấy chỗ các đốt ngón tay của Băng Linh hơi phiếm hồng, vẫn chưa tổn thương đến đầu khớp xương nhưng còn chưa xuất quyền đã bị đối thủ đánh cho thất bại, đây là xảy ra chuyện gì? Tuyệt đại bộ phận người ở đây không giải thích được, đều nhíu mày.

- Thế nào có khả năng, không thấy kiếm quang?

Đại đệ tử Vô Tình tông Lý Đạo Hiên biến sắc, hắn là một số ít người biết Diệp Trần xuất kiếm, nhưng vẫn chưa thấy rõ, thuần túy chỉ là trực giác, một loại trực giác của một kiếm khách.

- Ngươi làm thế nào?

Băng Linh sắc mặt tái nhợt, Băng Tinh chân khí bị nghiền nát, chân khí trong cơ thể nàng không còn nửa thành, đừng nói uy hiếp Diệp Trần, cho dù một cường giả Bão Nguyên cảnh bình thường cũng có thể đánh bại nàng, vì thế nàng hiện tại đã thua, chỉ muốn biết Diệp Trần làm sao làm được thôi.

Tinh Ngân kiếm vào vỏ, Diệp Trần nói:

- Tuyệt chiêu của ngươi không hoàn mỹ, không hơn.

Hắn nói chính là thật lòng, tuyệt chiêu của Băng Linh nhìn như cường đại thế không thể đỡ nhưng cũng không tính là hoàn mỹ, trong đó còn nhiều kẽ hở, có thể đối với người khác mà nói, những kẽ hở này căn bản không tính là kẽ hở, bởi vì tốc độ nhanh như vậy né tránh còn khó nói gì đến xuất kiếm phản kích, đó không phải muốn chết sao? Mà Diệp Trần lại khác, linh hồn lực của hắn cường đại, nhận biết nhạy cảm dị thường, không chỉ liếc mắt nhìn thấy nhược điểm một chiêu của Băng Linh mà còn dùng tốc độ kiếm nhanh chém trúng nhược điểm kia, một chiêu định thắng thua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 260: Không Phải Vì Nhược Điểm Của Băng Tinh Quyền.

- Không hoàn mỹ?

Băng Linh có chút ngầm trâm.

Diệp Trần không định giấu đối phương, nói: "Thi triển Băng Tinh Quyền, tay phải của ngươi rõ ràng có mấy đường vận chuyển chân khí, vốn có thể ẩn giấu toàn bộ chúng đi, sau đó ở bên ngoài bố trí một vòng phòng ngự băng tinh bên ngoài, như vậy sẽ không tồn tại bất cứ nhược điểm hay khe hở nào, chỉ là có thể thấy ngươi lĩnh ngộ chiêu này chưa lâu, chưa luyện tới thành thục, đường vận chuyển chân khí tương đối rõ, phòng ngự lại kém, ta chỉ cần cắt đứt một đường vận chuyển chân khí quan trọng trong đó như vậy Băng Tinh quyền tự nhiên sụp đổ thôi.

Nghe Diệp Trần nói, Băng Linh hít một ngụm khí lạnh, không phải chấn động vì nhược điểm của Băng Tinh Quyền, mà chấn động vì thủ đoạn của đối phương, Băng Tinh Quyền là một trong ba đại tuyệt chiêu của Băng Liệt quyền, tốc độ quyền cực nhanh, dù có nhược điểm người bình thường cũng không cách nào lợi dụng, Diệp Trần trong thời gian ngắn không chỉ nhìn thấu nhược điểm của Băng Tinh Quyền hơn nữa còn ra kiếm chặt đứt một đường vận chuyển chân khí bên trong, đây là kiếm cần tốc độ nhanh cỡ nào, lực khống chế cường đại cỡ nào chứ, bại bởi hắn không có oan.

Nhìn Diệp Trần thật sâu, Băng Linh lắc đầu nói:

- Không, ta không phải thua ở nhược điểm của Băng Tinh quyền, mà thua bởi tay ngươi.

Băng Tinh Quyền có nhược điểm gì đương nhiên là nàng biết, trên thực tế võ học nào đại thành đều có nhược điểm, đây là chuyện bình thường ở

Chân Linh đại lục, nàng biết nhưng không nghĩ sẽ bổ sung, bởi vì trước khi gặp Diệp Trần, không ai có thể nhìn thấu nhược điểm của Băng Tinh Quyền sau đó lợi dụng để đánh bại nàng, cho nên nàng không cần lo lắng, ai ngờ ở bỉ tái tiềm long bảng lại gặp tiểu quái vật Diệp Trần này, xem thấu nhược điểm chiêu thức, tốc độ ra kiếm nhất lưu, lực không chế nhất lưu, hầu như là một kiếm khách hoàn mỹ.

Diệp Trần không nói, đối phương nói không sai, nhược điểm kia nhìn thấu cũng không quan trọng lắm, quan trọng là có thể lợi dụng để phá chiêu hay không, xem thấu nhược điểm thôi có lợi ích gì, về phần tại sao lại phải cắt đứt vận chuyển chân khí mà không trực tiếp đánh lên thân thể đối phương, bởi vì lúc đó đối phương không sức phòng ngự, như vậy Diệp Trần hoàn toàn có khả năng giết chết Băng Linh, nhưng Băng Tinh Quyền của Băng Linh cũng có thể đanh lên người hắn, không chết cũng tàn phế, huống hồ hiện tại cuộc so tài này không phải sinh tử chiến, mỗi lần không cần người chết ta sống, đơn giản là bắt đối phương đầu hàng mà thôi.

Xuống đài trước, Băng Linh quay đầu nói:

- Đa tạ ngươi hạ thủ lưu tình!

Chặt đứt đường vận chuyển chân khí trên cánh tay phải với chặt đứt cánh tay phải không khác gì nhau, đối phương đã lựa chọn cách thức ít tổn thương tới nàng nhất, một kiếm kia nói thực nàng không chịu bất cứ thương tổn nào.

Diệp Trần sờ mũi, nói:

- Không cần cảm ơn, chặt đứt đường vận chuyển chân khí đã là cực hạn của ta rồi.

- Phải không?

Khóe miệng Băng Linh nhếch lên, đến bây giờ đối phương còn đang ẩn giấu thực lực, cho rằng nàng không biết sao?

Haiz!

Thở dài một hơi, Diệp Trần có chút ngoài ý muốn với thực lực Băng Linh, ngay cả khoái kiếm của hắn cũng bức phải sử dụng, như vậy hắn lại mất đi một con bài chưa lật.

Cũng được, bại lộ thì bại lộ, người có thể tránh thoát một kiếm cũng không có, đều như mấy người trước mà thôi.

Đối với khoái kiếm được suy diễn từ Cô Phong Tuyệt Sát, Diệp Trần tương đối tự tin, cho tới bây giờ, Cô Phong Tuyệt Sát không đơn thuần ẩn chứa ý nghĩa Cô Phong Tuyệt Sát nữa mà bên trong còn ẩn chứa không ít thứ, như ý cảnh viên mãn Cô Phong Tuyệt Sát, ý cảnh khoái kiếm, còn có tinh túy mạn kiếm còn đang lĩnh ngộ, hơn nữa đoạn thời gian này có chút lĩnh ngộ, có thể dùng chiêu này suy diễn sử dụng muôn hình muôn vẻ, không cần thiết lúc nào cũng phải lôi kiếm ý ra dùng.

Tỷ như ý cảnh khoái kiếm, hắn đã tu luyện tới trình độ không nhìn thấy kiếm quang, đơn độc sử dụng cũng trở thành một kiếm tuyệt sát.

Nếu có thể lĩnh ngộ cảnh giới mạn kiếm, khi đó không chỉ sức chiến đấu tăng mạnh, dưới kích thích của ý cảnh mạn kiếm, khoái kiếm ý cảnh có thể tiến vào trình độ càng cao hơn.

Vì sao Cô Phong Tuyệt Sát có thể suy diễn ra, tiềm lực ngày càng lớn, trước đây Diệp Trần khó hiểu, sau lại nhận thấy bởi vì vấn đề kiếm ý.

Cô Phong Tuyệt Sát là dung hợp của Cô Phong Thập Tam Kiếm, mà ý cảnh khởi nguyên của Cô Phong Thập Tam Kiếm là thiên ti vạn lũ, theo kiếm ý đề thăng, Cô Phong Tuyệt Sát kiếm chiêu và ý cảnh đạt tới viên mãn, không thể đề thăng cảnh giới tiếp, không thể nâng cao cảnh giới không có nghĩa là uy lực không được nâng cao, bởi vì có đôi khi, rất nhiều thứ không chỉ tồn tại một mặt, mà nhiều mặt, nói một cách khác, một người tiềm lực tới cực hạn muốn đề thăng khó có khả năng, lúc này, ngươi cho hắn một kiện vũ khí uy lực lớn lẽ nào thực lực của hắn vẫn như cũ? Rất hiển nhiên, không

phải như thế, có được vũ khí mạnh mẽ uy lực một chiêu của hắn có thể tiếp tục tăng trưởng, cái đó cùng một đạo lý với việc suy diễn từ Cô Phong Tuyệt Sát ra ý cảnh mới, Cô Phong Tuyệt Sát là chủ thể, khoái kiếm ý cảnh và mạn kiếm ý cảnh tạm thời phụ thuộc vào nó, là một thể, nhưng khi ý cảnh khoái kiếm và mạn kiếm đề thăng, uy lực Cô Phong Tuyệt Sát tự nhiên cũng đề thăng theo, càng ngày càng hoàn thiện.

Một ngày kia, khoái kiếm ý cảnh và mạn kiếm ý cảnh viên mãn, có thể thoát ly khỏi ý cảnh Cô Phong Tuyệt Sát, tự thành một thể, cũng có thể tổ hợp hình thành tuyệt chiêu mạnh hơn nữa.

So với ý cảnh Thiên Phong Tuyệt Sát, ý cảnh Thiên Toái Vân thuần túy hơn nhiều, cho tới bây giờ chỉ có vân ý cảnh và lôi ý cảnh, hơn nữa vân và lôi có liên quan lớn, không tính là ai dựa vào ai, không thứ gì suy diễn ra thứ gì, chỉ là tham khảo cho nhau mà thôi.

Cẩn thận xem xét thì, Diệp Trần hoặc một vài kiếm khách có kiếm ý viên mãn có vài phán hiện, kiếm ý cuả chiến vương năm trăm năm không tiêu tan, rất hiển nhiên kiếm ý đơn thuần không thể đạt được, trong đó tất nhiên cùng có ẩn chứa thêm nhiều thứ, chỉ là tạm thời Diệp Trần chưa đủ cảnh giới để nhận ra mà thôi.

Rất nhiều ý nghĩ xẹt qua trong đầu, nhưng chỉ là thời gian vài lần chớp mắt, lúc này Diệp Trần đi xuống đài, thu hồi Tinh Ngân Kiếm, Diệp Trần nhìn về phía tài phán.

- Diệp Trần thắng!

Tài phán tổ ba lấy lại tinh thần, vội tuyên bố kết quả trận đấu.

- Các ngươi có ai biết chuyện gì xảy ra, nói cho ta một chút?

Trên khán đài, tiếng nghị luận nổi lên khắp nơi.

- Ta sao mà biết được, còn đang định hỏi ngươi đó!

- Chẳng lẽ Băng Linh không nắm giữ hoàn toàn chiêu thức, thi triển thất bại nên chịu thua?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 261: Phòng Ngự Cực Mạnh

- Không có khả năng, ngươi có nghe Băng Linh nói, Diệp Trần đã hạ thủ lưu tình sao, vấn đề hiện tại là Diệp Trần đã xuất thu thế nào, hạ thủ lưu tình thế nào, nhìn không thấy một chút dấu tích nào.

- Băng Linh đã rất cường đại rồi, sát chiêu liên tục thi triển, đáng tiếc nàng gặp phải Diệp Trần, cho tới bây giờ hắn chưa từng bại.

- Ừm, không nói vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ cần hắn có thể đánh bại Băng Linh ẩn giấu thâm hậu, liền đủ chứng minh hắn cường đại rồi, thân phận tiểu cự đầu không ai có thể hoài nghi.

- Ai, chúng ta cũng là võ giả Bão Nguyên cảnh, không ngờ kém xa nhau như vậy, thực sự có cho người ta sống không chứ?

- Có gì mà than, kiếm khách chiến đấu xưa nay đều vậy, trong chiến đấu tranh giành bài danh, Diệp Trần tất nhiên sẽ đánh một trận với Lý Đạo Hiên, trận chiến này phỏng chừng rất đáng xem, hai người đều là đỉnh cao trong võ giả đồng cấp, toàn lực chiến đấu chỉ sợ khiến kẻ yếu tim hôn mê.

Càng không nhìn thấu Diệp Trần xuất thủ thế nào, mọi người còn hứng thú với Diệp Trần, con người là loài động vật có lòng hiếu kỳ lớn nhất, giốn như một cường giả thần bí dễ bị người ta ghi nhớ, hay các thiếu nữ trẻ tuổi dễ bị hấp dẫn bởi các nam tử bí ẩn vậy.

Lý Đạo Hiên hít sâu một hơi, ổn định lại tâm thần, khoái kiếm của Diệp Trần khiến hắn hơi thất thần, đối với một kiếm khách mà nói, đây là vấn đề nghiêm trọng, kiếm khách lúc nào cũng phải bảo trì lãnh tĩnh tuyệt đối, dù trời long đất lở cũng không được nhíu mày.

- Diệp Trần, ngươi và ta đánh một trận, nhớ xuất ra toàn bộ thực lực

nha! Chỉ có khoái kiếm không thể đánh bại ta.

Lần này, Lý Đạo Hiên không chút che giấu kiếm ý, lan tỏa ra xung quanh.

Trên khán đài, cảm nhận được kiếm ý của Lý Đạo Hiên, vùng lông mày đang nhíu lại của Vô Tình tông chủ dãn ra, chợt nhìn về phía Diệp Trần dưới đài, kiếm khách trẻ tuổi khiến hắn có chút ngoài ý muốn kia.

Thân là đại năng Linh Hải cảnh, tông chủ Vô Tình tông thấy qua không ít kiếm khách lợi hại, có thể ở Bão Nguyên cảnh giới lĩnh ngộ một hai chủng kiếm ý lợi hại đã là hiếm thấy, mà Diệp Trần từ đầu tới giờ đã thi triển qua bốn loại kiếm ý, vân ý cảnh, lôi ý cảnh, ý cảnh khiến người ta sinh ra ảo giác, hiện tại là khoái kiếm ý cảnh, tổng cộng bốn loại.

Trong bốn loại, vân và lôi tương đối bình thường, Diệp Trần cố nhiên có thể đề thăng uy lực chúng tới trình độ rất cao, nhưng thủy chung không vượt qua được cực hạn, làm cho chúng sản sinh ra ý cảnh ảo giác đặc biệt hiếm thấy kia, hắn có thể khẳng định, chưa từng thấy kiếm khách nào có kiếm ý cảnh đáng sợ như vậy, hẳn là Diệp Trần tự tu hành ra, từ điểm này mà nói đã hơn Lý Đạo Hiên một bậc, về phần ý cảnh khoái kiếm sau cùng, càng khiến hắn chấn kinh rồi.

Mọi người đều biết, càng đơn giản lại là thứ khó có thể nghiên cứu nhất, như là hai chủng ý cảnh khoái, mạn, thông thường một môn bí quyết khoái kiếm rất khó sinh ra ý cảnh khoái kiếm, bởi vì đại đa số khoái kiếm không thuộc về kiếm quyết cao thâm nào, có thể đạt được địa cấp đê giai đã rất ít, sao có thể ẩn chứa huyền ảo gì, tối đa là thông qua vận dụng chân khí thay đổi tư thế xuất kiếm để gia tốc mà thôi. Mà Diệp Trần lại khác, hắn lĩnh ngộ chính là ý cảnh khoái kiếm, siêu thoát khỏi phạm trù khoái kiếm thông thường, không phải vận dụng chân khí và tư thế xuất kiếm để gia tốc mà dùng phương thức huyền ảo tăng tốc độ kiếm tới vô cùng, đạt tới cực hạn của một người.

Điểm này thập phần hiếm có!

- Vô Tình kiếm thuộc về kiếm quyết địa cấp đỉnh giai, sinh ra ý cảnh vô tình vô cùng đáng sợ, lại phối hợp với vô tình kiếm ý, uy lực càng tăng, đây là ưu thế của Lý Đạo Hiên, mong rằng hắn có thể phát huy cực hạn ưu thế này.

Vô Tình tông chủ vẫn như trước cho rằng phần thắng của Lý Đạo Hiên rất lớn, nhưng không hi vọng Lý Đạo Hiên sơ sẩy, phải ứng phó toàn lực.

Phương hướng Lưu Vân tông, La Hành Liệt há to miệng không biết nên nói cái gì, nghiêng đầu, hắn thấy đám người đại trưởng lão cũng đang là biểu tình khó tin.

Đại trưởng lão lấy lại tinh thần đầu tiên, cười khổ nói:

- Tông chủ, chúng ta quả nhiên không nhìn thấu Diệp Trần.

Hắn không nói đánh giá Diệp Trần, là bởi vì thực lực Diệp Trần đã vượt quá xa họ, hơn nữa thấy Diệp Trần liên tục sáng tạo kỳ tích, lúc này lại đánh giá thấp với hắn, rõ ràng là không thích hợp, một hai lần đánh giá thấp còn có thể chấp nhận, đến lần thứ ba còn tiếp tục đánh giá thấp là tự tin mù quáng.

La Hành Liệt gật mạnh đầu:

- Ta tuy rằng là tông chủ Lưu Vân tông, đạt được tu vi Bão Nguyên hậu kỳ đỉnh đã lâu, nhưng nếu đối đầu với hắn tuyệt đối sẽ không chịu nổi một chiêu.

Hắn tự đánh giá mình, nếu tham gia Tiềm Long Bảng, cũng chỉ là tồn tại thượng đẳng, nhưng khó có thể so với đám tuyệt đỉnh thiên tài.

Tứ trưởng lão cảm khái nói:

- Thiên Phong quốc ngoại trừ cường giả Tinh Cực, Diệp Trần là đệ nhất, nếu như hắn muốn, hoàn toàn có thể sáng lập ra một cái tiểu tông môn, quản lý thỏa đáng, không ai chèn ép, chỉ cần mười năm có thể phát triển thành cửu

phẩm tông môn.

- Ừm, với lực hiệu triệu của Diệp Trần, không lo không có người ủng hộ, nhưng mà các ngươi đã gặp qua tuyệt đỉnh thiên tài nào sáng lập tông môn chưa? Cho bọn họ vị trí tông chủ của bát phẩm tông môn, bọn họ cũng không thèm để ý, cũng chỉ có tông chủ lục phẩm tông môn mới hấp dẫn bọn họ, đương nhiên, không phải ai cũng có khát vọng nắm giữ quyền thế.

Đại trưởng lão cười, Diệp Trần cường đại tuy rằng khiến hắn khiếp sợ vạn phần, nhưng dù sao, Diệp Trần càng mạnh càng tốt, hắn vẫn là đệ tử Lưu Vân tông, ngày sau có thoát ly Lưu Vân Tông vẫn là bằng hữu của Lưu Vân tông, dù công hay tư đều là chuyện tốt cả.

La Hành Liệt tâm tình vui sướng nói:

- So t ài Tiềm Long Bảng ba năm mới có một lần, hiện tại Diệp Trần và Từ Tĩnh đều đạt thành tích khiến kẻ khác khiếp sợ, không cần lo lắng nữa rồi, tiếp sau chúng ta chỉ cần thưởng thức thành tựu của bọn chúng lớn đến đâu mà thôi.

Ngoại trừ tông môn Diệp Trần thảo luận về hắn, các tông môn khác nói chuyện cũng lấy hắn làm tiêu điểm, có thiện ý, có hiếu kỳ, cũng có ác ý.

Phương hướng Tử Dương Tông.

Tử Dương Tông chủ Đồ Trọng Sơn diện mục âm trầm, chuyện môn hạ đệ tử kiệt xuất của hắn khiến hắn vạn phần căm tức, mà đầu sỏ gây nên chuyện này không nghi ngờ chính là Diệp Trần, không có Diệp Trần, đại đệ tử và nhị đệ tử của hắn không chết tại Thiên Mộng cổ địa, nếu như bọn họ không chết, tất nhiên cũng bước vào cảnh giới Bão Nguyên Cảnh, mặc kệ là ảnh hưởng trực tiếp hay gián tiếp, môn hạ đệ tử của hắn như rắn mất đầu, mất đi tư thái sôi nổi cạnh tranh trước kia, cứ thế mãi Tử Dương Tông sẽ tụt dốc, bị Lưu Vân Tông đè ép triệt để.

- Tông chủ, tiểu tử này đã không phải Bão Nguyên cảnh bình thường có

thể chiến thắng, cho dù phái ra hơn mười một Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ cũng tuyệt đối không đánh lại, thậm chí bị hắn phản sát. Lẽ nào cứ như vậy nhìn hắn từng bước cường đại, trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh?

Một gã trưởng lão hạch tâm của Tử Dương Tông truyền âm nói.

Đồ Trọng Sơn hừ lạnh một tiếng:

- Nhìn hắn cường đại, nằm mơ đi, lần trước Liệt Sát mấy đường chủ còn chưa làm thịt hắn, là bản nhân tính sai, không ngờ lão già Nhàn Vân Tử kia nhờ Thiên Lôi Tán Nhân hộ tống hắn trong địa phận Thiên Phong quốc, thế nhưng lần này hắn phải chết.

Tử Dương Tông đại trưởng lão nhíu mày, dùng chân khí truyền âm nói:

- Lẽ nào muốn để Thái thượng trưởng lão xuất mã, thái thượng trưởng lão tuy rằng có thể đánh chết Diệp Trần, nhưng cần phải bàn bạc kỹ hơn, tránh cho việc lộ ra, lão già Nhàn Tử Vân kia đang nhìn chằm chằm Thái Thượng trưởng lão a? Huống hồ tông chủ Nam La Tông rõ ràng rất xem trọng Diệp Trần, để nàng biết nói không chừng muốn mượn cơ hội này diệt trừ Tử Dương Tông ta.

Đồ Trọng Sơn lắc đầu:

- Không, thái thượng trưởng lão không thể ra tay, nhưng không có nghĩa là chúng ta không làm gì được hắn, cường giả Tinh Cực ở Nam Trác vực nhiều lắm.

Nghe vậy vài tên trưởng lão hạch tâm bừng tỉnh đại ngộ, chuyện này thái thượng trưởng lão không thể ra tay, nhưng nếu trả giá lớn, mời một gã Tinh Cực Cảnh tán tu ra tay không phải không có khả năng, đến lúc đó giết chết Diệp Trần, ai cũng không biết là ai giết.

- Cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ khó mời, nhưng mà Tinh Cực Cảnh sơ kỳ hẳn là không thành vấn đề, hừ hừ.

Đồ Trọng Sơn cười lạnh một tiếng, trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Cốc chủ Phỉ Thúy cốc Trang Khánh Hiền lúc này cũng không yên, tốc độ tiến bộ của Diệp Trần thực làm cho người ta không thể lý giải, ở khánh yến của Trang Phỉ, đối phương chỉ là tu vi Ngưng Chân hậu kỳ, khi kết thúc Thiên Mộng cổ địa thì đối phương mới là Bão Nguyên sơ kỳ, lúc này mới hơn một năm không gặp, trực tiếp tử Bão Nguyên sơ kỳ tăng lên cảnh giới hậu kỳ, thành tựu như vậy đã không nói, hết lần này tới lần khác, sức chiến đấu của đối phương còn kinh khủng hơn bão nguyên hậu kỳ bình thường rất nhiều, đừng nói Thiên Phong quốc cho dù toàn bộ Nam Trác Vực, trong cường giả Bão Nguyên cảnh cũng không có mấy người thắng được hắn, nói cách khác, lúc này Diệp Trần đã sinh ra uy hiếp với Phỉ Thúy cốc, uy hiếp tới địa vị bá chủ của Phỉ Thúy cốc.

Nếu như sau này, Diệp Trần trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh, Phỉ Thúy cốc khó có thể ngăn chặn Lưu Vân tông, bởi vì cộng thêm Diệp Trần nữa thì Lưu Vân Tông có hai cường giả Tinh Cực Cảnh, hơn nữa khi đó Diệp Trần không phải cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường, về phần Phỉ Thúy cốc, có ba Cường giả Tinh Cực Cảnh, so ra kém với thất phẩm tông môn cao đẳng và đứng đầu khác.

- Ta trước tiên cứ mặc kệ chờ xem đã, chờ Tử Dương Tông làm khó dễ Diệp Trần, bọn họ sẽ không thể không có động tác gì a.

Trang Khánh Hiền đa mưu túc trí tạm thời dự định không ra tay, trước tiên không nói đến hậu quả của việc này, hắn cũng không nghĩ may áo cho Tử Dương Tông, chờ đối phương thất bại rồi lại bàn bạc kỹ hơn cũng không muộn, huống hồ hắn không nghĩ là Tử Dương Tông lần này thất thủ, vì sau nhiều lần thất bại Tử Dương Tông lần này chắc chắn sẽ có động tác lớn.

Đánh giá Diệp Trần, Trang Khánh Hiền thật lâu vẫn không thể bình tĩnh, vì sao hắn không phải đệ tử Phỉ Thúy cốc chứ, nếu như vậy thì thật là tốt, quá đáng tiếc.

Trang Khánh Hiền đáng tiếc rằng Diệp Trần không phải đệ tử của Phỉ

Thúy cốc, lại đáng tiếc một tuyệt đỉnh thiên tài sắp ngã xuống, không thể nghi ngờ là phí phạm thiên vật.

Diệp Trần không biết tâm tư của Tử Dương Tông và Phỉ Thúy Cốc, dù biết cũng không quá mức lưu ý, tối đa là cẩn thận hơn thôi, người tài luôn bị ghét, chuyện này cũng thường thôi.

- Mạc Ngôn, hắn xem thấu được nhược điểm vậy thực lực cũng không dưới ngươi.

Lâm Vẫn vẫn khó chịu về thực lực cường đại của Diệp Trần, cho tới bây giờ đối phương đã có thực lực tranh đoạt vị trí top năm, phải coi trọng nhưng hiện tại gây xích mích giữa hắn và Mạc Ngôn là chuyện phải làm, trong cường giả trẻ tuổi,người thích Mộ Dung Khuynh Thành rất nhiều, người không thích trên cơ bản đều không biểu hiện ra mặt, nhưng trong nội tâm không ai biết bọn họ nghĩ gì, trong lòng hắn biết Ma Nhãn Mạc Ngôn và Mộ Dung Khuynh Thành giao tình không cạn, Mạc Ngôn khẳng định sẽ chú ý, hiện tại Diệp Trần bại lộ ra thực lực có khả năng nhìn thấu nhược điểm kinh người, đã kích thích lớn nhất đối với Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn cười:

- Không cần ngươi nói, ta vẫn sẽ phải đánh với hắn một trận.

Lâm Vẫn nói:

- Nhược điểm của hắn ngươi và ta đều biết, phẩm cấp rõ ràng là thiên cấp, hộ thể chân khí cường độ không cao, chỉ cần bắn trúng hắn thắng lợi khó tránh, quan trọng là làm sao đánh trúng hắn, khinh công của hắn phẩm cấp không thấp.

Điểm mấu chốt này ai cũng biết, thiên tài lợi hại hơn cũng không thể lợi hại tất cả các mặt, bởi vì không chỉ có chất lượng chân khí cùng tổng lượng chân khí cao, nhưng không chắc là có hộ thể thân khí cường độ mạnh, trên giang hồ bình thường sẽ phát sinh tình huống như vậy, hai gã thiên phú

tương đương, thực lực tương đương, đều là võ giả độc hành, một người có kỳ ngộ học được một môn võ công lợi hại, tên còn lại không có kỳ ngộ, kết quả võ giả không có kỳ ngộ ngay cả phá vỡ phòng ngự đối phương cũng không làm được, mà đối phương đánh trúng hắn một chiêu liền trực tiếp phun máu bỏ mình.

Vì thế dưới tình huống chân khí tương đương, phẩm cấp võ học cao thấp rất quan trọng, Lâm Vẫn lúc này nghĩ có chút may mắn, may là Diệp Trần không tu luyện bí quyết địa giai đỉnh cấp, bằng không hắn không chút nắm chắc thắng Diệp Trần, mà khả năng thua còn rất lớn nữa.

Mạc Ngôn không nói gì, nhược điểm của Diệp Trần hắn sao lại không biết, có thể tưởng tượng muốn đánh trúng hắn không dễ dàng, đánh với Băng Linh một trận, Diệp Trần phát huy thân pháp vô cùng nhuần nhuyễn, nếu không phải sát chiêu của Băng Linh phạm vi quá rộng, công kích mạnh mẽ muốn nắm được vị trí của Diệp Trần thực sự quá khó.

- Hừ, dưới thông thiên nhãn của ta, nhất định có thể xem thấu quỹ tích hành động của ngươi, triệt để đánh bại ngươi.

Mạc Ngôn hít sâu một hơi, âm thầm nói.

Trận đấu thứ chín kết thúc, vòng cuối cùng sắp bắt đầu.

Không có gì bất ngờ xảy ra, đối thủ của Diệp Trần chịu thua, nói giỡn sao, Diệp Trần đánh bại cả Băng Linh, không nhận thua người ta còn cười cho ấy chứ, cho rằng hắn không biết tự lượng sức mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 262: Khí Long Mạch!

Tổ năm sóng êm gió lặng, tổ Mạc Ngôn gió thổi mây phun.

- Trận thứ hai, Mạc Ngôn đối chiến Thác Bạt Khổ!

Một tiếng công bố này khiến khán đài một lần nữa sôi trào.

Ma Nhãn Mạc Ngôn, đại đệ tử Phi Thiên ma tông, bài danh thứ tám Tiềm Long Bảng, thuộc về tầng lớp tiểu cự đầu.

Thác Bạt Khổ, lai lịch thần bí, trong thập đại tân tinh đồng thời ngang hàng với Diệp Trần xếp hàng đệ nhất, thuộc về tầng lớp tiểu đầu sỏ.

Hai tuấn kiệt tiểu đầu sỏ trong lớp trẻ gặp nhau, chỉ cần danh hào cũng khiến người ta sôi trào.

Trên luận võ đài.

Ma Nhãn Mạc Ngôn nhìn về phía Thác Bạt Khổ, cho tới bây giờ đối phương còn chưa thất bại ngang với Diệp Trần, đáng tiếc gặp phải hắn, hắn có thể nhìn thấy nhược điểm của đối phương không chút bỏ sót.

- Ha ha cuối cùng cũng gặp đối thủ, ra tay đi!

Thác Bạt Khổ vừa lên đài liền cười ha ha, chiến ý bùng nổ.

- Thông Thiên Thủ!

Mạc Ngôn động thủ thân hình chợt lóe, sau người diễn hóa ra tầng lớp huyễn ảnh, kéo ra ngoài rất xa, bàn tay giương lên, vô số bàn tay hắc sắc phủ tới Thác Bạt Khổ.

- Hơi kém, tăng thêm chút kích thích đi nào.

Thác Bạt Khổ đứng ở đó thừa nhận công kích của đối thủ, chân khí hộ thể không chút dấu hiệu bị nghiền nát.

- Cái gì, phòng ngự quá kinh khủng! Công kích của Mạc Ngôn căn bản không phá được phòng ngự của hắn.

- Không hổ là đệ nhất thập đại tân tinh ngang với Diệp Trần, chỉ cần phòng ngự cũng khiến người khác líu lưỡi, không biết Mạc Ngôn làm gì đây?

Mọi người nhỏ giọng bàn luận.

Mạc Ngôn nheo mắt, lần thứ hai mở ra thì quang mang đỏ thẫm từ mắt hắn toát ra, đôi mắt như bắn ra hai chùm tia sáng tới, trong tầm mắt, chân khí hộ thể của Thác Bạt Khổ hiện ra nhan sắc khác, trong đó điểm đỏ chính là nhược điểm của chân khí hộ thể.

- Vù!

Thân ảnh trong nháy mắt biến mất, Mạc Ngôn xuất hiện trước người Thác Bạt Khổ, chưởng phong nhằm điểm yếu của chân khí hộ thể đánh tới.

Két!

Chân khí hộ thể bị xuyên thủng, hàn quang sắc bén đánh lên người Thác Bạt Khổ.

Thác Bạt Không lăng không lùi về sau, cuối cùng chân đạp lam sắc quang mang, thân thể như núi đứng đó, mà trước ngực hắn chỉ có một lỗi thủng nhỏ trên áo, da thịt không chút thương tổn.

Một kích trí mạng của Mạc Ngôn vẫn như cũ không phá nổi phòng ngự của Thác Bạt Khổ.

Mọi người đều chấn kinh!

Diệp Trần đồng thời không khỏi động dung, ở bắc bộ Hắc Long đế quốc Thác Bạt Khổ nhận một quyền của mình dường như cũng không có việc gì, lúc đó hắn không kinh ngạc vì Ngũ Nhạc thần quyền chỉ là trung giai phẩm cấp, dù có phối hợp với lực lượng gần năm nghìn cân của mình cũng tuyệt đối không so được uy lực của kiếm, gặp phải một vài võ giả Bão Nguyên cảnh phòng ngự mạnh tự nhiên khó có hiệu quả. Nhưng Mạc Ngôn công kích tuy không sử dụng hết mười phần thực lực nhưng cũng rất mạnh mẽ, không ngờ không phá nổi phòng ngự của Thác Bạt Khổ, cái này khiến người ta kinh ngạc rồi.

Địa cấp đỉnh giai phòng ngự cũng không đến mức này chứ.

Bí tịch ở Chân Linh Đại Lục rất nhiều, trọng điểm cũng khác nhau có trọng điểm sát thương như Đại La Thần mà La Hàn Sơn tu luyện, có trọng điểm tốc độ như Hắc Nha của Ô Lương Vũ, có hiệu quả đặc thù như Thiên Ma của Mộ Dung Khuynh Thành, còn về trọng điểm phòng ngự, như Thác Bạc Khổ tu luyện hẳn là trọng điểm phòng ngự đi.

Phòng ngự và luyện thể có điểm cùng loại, nhìn từ bên ngoài, phòng ngự đều rất cao, nhưng từ chi tiết mà nhìn, phòng ngự và luyện thể tự nhiên khác nhau, phòng ngự là dựa vào hộ thể chân khí ngoài thân, không phải là trực tiếp tăng phòng ngự, mà luyện thể là dùng chân khí dung nhập vào thân thể, trực tiếp tăng phòng ngự của cơ thể.

Thác Bạt Khổ tu luyện rõ ràng là phòng ngự đỉnh giai, hơn nữa tu luyện ngoài thập trọng, với phòng ngự thập trọng tự nhiên không đỡ được công kích của Mạc Ngôn, chớ quên, vũ kỹ Mạc Ngôn tu luyện tự nhiên là đỉnh giai, nhìn qua cũng đã là thập nhất trọng, nếu phòng ngự chỉ có thập trọng, còn lâu mới đạt hiệu quả như vậy, cho dù chủ tu phòng ngự cũng vậy.

Mạc Ngôn kinh sợ, đùa à? không thể phá vỡ?

- Ma Linh Chỉ Phá cho ta!

Trong không trung nhuộm màu hắc sắc, Mạc Ngôn hét lớn một tiếng, một ngón tay điểm tới Thác Bạt Khổ.

- Tới hay lắm! Hoang Dã Thần Quyền!

Thác Bạt Khổ không tránh, một quyền đánh ra ngoài thân thể toàn bộ sơ hở, không hề có khái niệm thủ thế phòng ngự.

Một quyền vừa ra, long ngâm hổ gầm, không khí như nén lại.

Một quyền này khiến Mạc Ngôn trực tiếp sinh ra cảm giác nhỏ bé muốn cúi đầu chịu thua, không khỏi hoảng sợ một kích của hắn hẳn là có thể đánh thương Thác Bạt Khổ nhưng hắn biết rõ, Thác Bạt Khổ tối đa là tiểu thương, vẫn còn sức chiến đấu như cũ, là trúng một quyền của hắn, ít nhất là trọng thương.

- Quỷ Ảnh Mê Tung!

Thân hình chợt lóe, thân ảnh Mạc Ngôn hư hóa, dường như hóa thành khí lưu màu đen, tránh thoát một kích trí mạng của Thác Bạt Khổ, vọt ra phía sau hắn.

Xích!

Một ngón tay điểm ra, hộ thể chân khí của Thác Bạt Khổ bị phá, chỉ mang theo hắc sắc quang mang hung hăng tiếp tục ấn tới, lúc này một tầng quang mang thanh hắc va chạm với đầu ngón tay hắn, phản chấn lại chỉ lực khiến chút nữa ngón tay hắn bị bẻ gãy.

- Sao có thể, Ma Linh Chỉ đều không thể tạo thành thương tổn cho hắn?

Mạc Ngôn lùi nhanh về phía sau, biểu tình trên mặt đại biến, âm trầm như nước.

Xoay người, Thác Bạt Khổ sờ sau lưng, ở đó có một lỗ thủng nhỏ, sâu chừng nửa cm, nhè nhẹ chảy ra máu tươi:

- Được lắm, bây giờ ta động thật đó.

Không nhiều lời vô ích, thân thể Thác Bạt Khổ chấn động, khí thế nâng cao lên vô hạn, trên cổ nổi gân xanh, khuôn mặt đỏ bừng, hắn vươn song chưởng, cơ bắp quấn trên cánh tay, cao gồ khấp khửu, xung quanh chuyển động từng đạo thanh hắc quang mang, như là xà như rồng quấn lấy tay hắn.

- Hoang Dã Thập Bát Quyền!

Bước về phía trước một bước, Thác Bạt Khổ cách không đánh một quyền về phía Mạc Ngôn, chợt quyền thứ hai và thứ ba ngay sau đó mà kéo tới, phong tỏa lộ tuyến tránh né của Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung tới cực hạn, xuyên qua từng đạo quyền kình, nhìn qua hữu kinh vô hiểm giống như con thuyền nan giữa biển khơi, tùy thời đều có thể chìm như mãi vẫn vững vàng không chìm, thân là tiểu cự đầu, Mạc Ngôn tự nhiên không dễ dàng thua trận, đến khi Thác Bạt Khổ đánh ra quyền thứ 17 vẫn không có khả năng chạm tới hắn.

- Đệ Thập Bát Quyền, Man Long thức!

Một quyền đánh ra, quyền kình hóa long, dương nanh múa vuốt, ngửa mặt lên trời rít gào, há mồm cắn tới thân thể Mạc Ngôn, mang theo hắn nhằm phía lam sắc quang mang lao tới.

Cách quang mang chưa đến ba thước thì quyền hình rồng bỗng vọt qua, Mạc Ngôn từ trong nhảy ra bên ngoài, sắc mặt tái nhợt, trên người mang theo vết máu nhè nhẹ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 263: Khí Long Mạch!

Thông Thiên Ma Nhãn của Phi Thiên Ma Tông không phải chỉ đề dọa người, thân ở trong quyền đầu hình rồng, Mạc Ngôn vận chuyển Thông Thiên Ma Nhãn, rất nhanh tìm được điểm yếu nhược, một ngón tay kích mở phong tỏa, đổi lại là người khác chỉ có thể bó tay chịu trói.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu, đại sư huynh gặp khắc tinh rồi, đối với siêu cấp phòng ngự của Thác Bạt Khổ, cho dù Thông Thiên Ma Nhãn có thể nhìn thấu nhược điểm cũng không làm gì nổi, mà chân khí và lực công kích, Thác Bạt Khổ còn ở trên đại sư huynh một bậc.

Diệp Trần cũng có suy nghĩ như Mộ Dung Khuynh Thành, trong đông đảo tuyển thủ, Thác Bạt Khổ không nghi ngờ là khắc tinh lớn nhất của Mạc Ngôn, trên thực tế thực lực hai người không chênh lệch nhau lắm, đổi thành người khác có thực lực tương đương, Mạc Ngôn cũng không phải chật vật như vậy, có thể chiếm được thượng phong, Diệp Trần nghĩ tới đây không khỏi sợ hãi than phòng ngự của Thác Bạt Khổ, lúc trước ở bắc bộ Hắc Long đế quốc, đối phương cũng không có toàn lực ứng phó, về phần vì sao, hắn cũng không rõ lắm.

- Huyễn Linh Chỉ!

Quỷ Ảnh Mê Tung lần thứ hai thi triển, nhãn thần Mạc Ngôn sắc bén, một chỉ ấn ra, hàn mang nhằm tới yết hầu Thác Bạt Khổ.

Thác Bạt Khổ một quyền đánh ra, quyền kình mang theo hàn mang nhè nhẹ.

Vù!

Một quyền vào khoảng không, một chỉ kia phiêu hốt bất định, dường

như thuấn di, rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt Thác Bạt Khổ, trong nháy mắt như muốn đánh tới hắn.

Tới lúc này, Mạc Ngôn không suy nghĩ gì khác, chỉ cần có thể đánh bại Thác Bạt Khổ là được, vì thế đem mục tiêu công kích rời tới con mắt Thác Bạt Khổ, mắt là điểm yếu nhất trên người đối phương.

- Mạc Ngôn thật ngoan độc, nơi khác bị thương còn trị được, con mắt mù rồi muốn chữa lành ít có khả năng, trừ phi gặp được linh dược hiếm có, có lẽ tiến vào Sinh Tử Cảnh bằng không cả đời chỉ có thể làm người mù.

- Nhưng không còn cách nào a, phòng ngự của Thác Bạt Khổ quả thực biến thái.

Đối với hành động của Mạc Ngôn, mọi người khen chê khác nhau.

Vù!

Thác Bạt Khổ lần đầu thi triển khinh công, lưng cong về sau như một con rồng du động tránh được một chỉ nguy hiểm kia.

- Huyễn Linh Thất Tiệt Chỉ!

Mạc Ngôn cười lạnh một tiếng, hai tay đều xuất hiện, liên tục bắn ra bảy đạo hàn mang.

Két!

Trên phương diện thân pháp Thác Bạt Khổ chung quy kém một bậc, tuy rằng tránh được hàn mang nhưng cuối cùng vẫn trúng một chỉ, cũng may ở lúc nguy nan, hắn hơi nghiêng đầu, không bị một chỉ đánh trúng mắt, nhưng gần như bị rớt hết lông mi.

Bị động chịu đòn không phải phong cách của Thác Bạt Khổ, hắn không đợi thân thể ổn định, một quyền đánh lên mặt đất, thanh hắc quang mang khởi động như thủy triều, hóa thành một hắc long chân khí đánh về phía Mạc

Ngôn.

Mạc Ngôn đang muốn thi triển khinh công tách ra, chân khí hắc long đột nhiên bùng nổ, hóa thành hắc sắc quang hoàn bắn tung tóe ra ngoài, đánh lên hộ thể chân khí của hắn.

Bang một tiếng, Mạc ngôn bay ngược ra ngoài, kết hợp với thụ thương lúc trước, hắn không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

- Man Long Thức!

Thế tiến công liên tục, một quyền của Thác Bạt Khổ tung ra, quyền kình hóa long, lần thứ hai cắn tới thân thể Mạc Ngôn, mang theo hắn nhằm lam sắc quang mang phóng tới.

Một tiếng nổ vang truyền tới, Mạc Ngôn ngã xuống mặt đất.

- Thác Bạt Khổ thắng!

Tài phán lúc này tuyên bố kết quả, thương thế của Mạc Ngôn không nhẹ, mọi người của Phi Thiên Ma Tông chắc chắn nóng nảy, đâu dám chậm trễ thời gian.

- Ha ha, sảng khoái!

Thác Bạt Khổ toát ra vẻ vui sướng tràn đầy, thật lâu không có cảm giác như vậy.

Nhìn Thác Bạt Khổ chỉ còn một hàng lông mi, Diệp Trần lắc đầu cười, gặp đối phương chính là bất hạnh của Mạc Ngôn, nhưng mà không gặp không được, trên thi đấu bài danh chắc chắn gặp phải, không có khả năng tránh khỏi, mà chính hắn cũng sẽ cùng đám tiểu đầu sỏ lâu đời đánh một trận bao gồm cả Mộ Dung Khuynh Thành.

Ánh mắt Diệp Trần quay sang nhìn Mộ Dung Khuynh Thành, ánh mắt đối phương cũng vừa quét tới, hai bên chạm nhau.

Mộ Dung Khuynh Thành cười mỉm, chân khí truyền âm nói:

- Thi đấu bài danh ta cũng sẽ không chịu thua.

- Nên thế.

Diệp Trần không coi thường Mộ Dung Khuynh Thành vì từ linh hồn lực mà nhận biết, thực lực của nàng trên cả Mạc Ngôn, không sai biệt lắm với Hỏa Linh thái tử, Lâm Vẫn cùng với Lý Đạo Hiên, nói ra không ai tin tưởng, tuy rằng thực lực và sức chiến đấu không thể đánh đồng nhưng thực lực mạnh chắc vì không đánh được đối thủ thực lực yếu hơn, thực lực mạnh hơn chiếm ưu thế hơn nhiều, chuyện lấy yếu thắng mạnh chung quy là hiếm gặp, huống hồ sự lãnh tĩnh của Mộ Dung Khuynh Thành chính là cao nhất trong đám người hắn gặp phải, cho dù Lâm Vẫn bài danh top ba cũng không so được với nàng.

Hai người chuyển mắt, không hề dây dưa.

Vòng thứ mười tiến hành tương đối chậm, một vòng lại tiếp một vòng, rất nhiều cao thủ trẻ tuổi còn chưa lật ngửa bài, sát chiêu thi nhau nổi lên, dù sao không tiến vào được Tiềm Long Bảng cũng phải đánh một trận thống khoái chứ.

Chỉ chốc lát sau, Từ Tĩnh đánh bại đối thủ của nàng, điểm số xếp hạng bốn, tiến vào tranh đấu Tiềm Long Bảng.

Hiện tại chỉ còn Lâm Kỳ.

Hai tràng Tiềm Long Bảng qua đi, Lâm Kỳ lên đài, đối thủ của hắn không đơn giản, điểm gần gấp đôi hắn, hai người một người xếp hạng mười, một người xếp hạng mười bảy, ai thua đều nằm ngoài vòng người hai người, mất đi tư cách tiến tiếp.

Chiến đấu một lúc, hai người đều mang thương tích.

Rống!

Theo chân khí tiêu hao, Lâm Kỳ bạo phát hoàn toàn không để ý phòng thủ, hung hãn công kích đối phương, có xu thế lấy mạng đổi mạng.

Đối thủ của hắn thực lực rất mạnh, đáng tiếc không có tâm lý chiến tử như Lâm Kỳ, dưới công kích điên cuồng của hắn lùi từng bước một cuối cùng lộ ra sơ hở, bị Lâm Kỳ một thân nhuộm máu một đao đánh bại.

Đến lúc này, Lâm Kỳ nắm chắc tiến vào Tiềm Long Bảng.

Thời gian như nước chảy.

Nửa canh giờ qua đi, mười vòng chiến đấu hoàn toàn kết thúc, mỗi tiểu tổ xếp hạng top mười hai đều được xếp vào Tiềm Long Bảng, trở thành cao thủ mới trên bảng, những người khác mất đi tư cách, không thể tiến nhập bảng, nhưng mà người nhỏ hơn hai mốt tuổi đều có một cơ hội nữa, tuổi trên hai mốt, thần tình buồn bã sầu thảm.

- Người không liên quan, toàn bộ rời khỏi tràng.

Tài phán lúc này đứng lên, hắn vận chuyển chân nguyên, thanh âm mở rộng toàn trường đều nghe thấy.

Nghe vậy các cao thủ bị loại đều rời khỏi, còn lại mười hai người ở mỗi tràng đấu, chính là cao thủ trên Tiềm Long Bảng.

- Được rồi, các người toàn bộ đứng lên võ đài, tiếp nhận rửa tội của khí Long mạch, đến lúc đó không nên kinh hoảng.

Tài phán trưởng rất quen thuộc với trình tự thi đấu, biết Tiềm long cổ thành chứa một vài huyền ảo khó tìm hiểu.

Ồn ào....

Đại bộ phận cao thủ trẻ tuổi tham gia Tiềm Long Bảng rồi đều không cảm thấy kinh ngạc, chỉ có một vài bộ phận cô lậu quả văn có chút kỳ quái, nhưng mà thấy người khác đứng trên võ đài, cũng không nói nhiều, tùy tiện

đứng vào một chỗ.

Có sáu tổ hợp đứng trên võ đài, trên võ đài nhân số không đồng nhất, có nơi vượt trên hai mươi người, ít nhất là tám người, trên luận võ đài tổ năm, Diệp Trần, Từ Tĩnh cùng Lâm Kỳ đứng chung một chỗ, hai bên trái phải còn có cao thủ trẻ tuổi của Thiên Phong quốc và vài quốc gia phụ cận.

Diệp Trần nói:

- Nói vậy khí long mạch hẳn là liên quan tới vận mệnh, không biết truyền vào người chúng ta theo cách nào đây...

Từ Tĩnh đang muốn nói bỗng nhiên chú ý tới cao thủ trẻ tuổi khác đứng bên cạnh xuất hiện khác thường, bên ngoài cơ hể họ có một hư ảnh con rồng dương nanh múa vuốt, ngửa mặt lên trời rít gào, hư ảnh hình rồng có lớn có nhỏ, có rõ ràng có không rõ, có uy nghiêm có uể oải, trong đó đám tiểu đầu sỏ Tư Không Thánh là sáng nhất, hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể họ tương đối rõ ràng, thần thái uy nghiêm, một cỗ áp lực không hiểu lan tỏa toàn trường.

- Đây là khí long mạch?

Lâm Kỳ có chút suy nghĩ.

Diệp trần nhìn quanh người phát hiện toàn bộ bên ngoài thân thể cao thủ tiến vào Tiềm Long Bảng từ trước đều có hư ảnh hình rồng, đám người mới tiến vào Tiềm Long Bảng đều như hắn, sắc mặt dị dạng, cả đám hai mặt nhìn nhau.

Khoảng chừng một mười lăm phút sau, từ vực sâu dưới luận võ đài truyền tới tiếng rồng ngâm, ngay sau đó một khí lưu hình rồng từ đó bay lên, đều nhập vào cơ thể mỗi người, chợt lại một lần nữa huyền phù bên ngoài cơ thể.

Diệp Trần hơi kinh ngạc, vừa rồi hắn cảm nhận được rõ ràng rằng có khí lưu hình rồng tồn tại, đầu tiên là tiến vào cơ thể hắn, sau đó chuyển một

vòng quanh máu thịt xương cốt của hắn, dùng phương thức đặc biệt bành trướng ra ngoài, tạo thành hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể.

Dường như là ảo giác, Diệp Trần cảm thấy trạng thái của mình cao hơn một bậc.

- Chúng ta nhỏ như vậy, ngươi xem kìa, bọn hắn đều là rồng cao bốn năm trượng, còn có cả bảy tám trượng nữa kìa.

Một nhân tài mới không hiểu bắt đầu bàn tán

Cao thủ đã từng ở trên Tiềm Long Bảng thì đều có hư ảnh hình rồng xuất hiện từ trước bên ngoài cơ thể, sau khi khí lưu hình rồng quán trú vào cơ thể thì hư ảnh cũ lớn lên, hầu như lớn hơn một vòng, như bên ngoài cơ thể Tư Không Thánh có hình thể con rồng lớn nhất, đạt tới tám trượng, hiện tại biến thành tám trượng hai, đứng trên võ đài đặt biệt bắt mắt, rất có khí thế ngạo thị quần hùng.

Hỏa Linh thái tử, Lâm Vẫn, Lý Đạo Hiên, Băng Linh cùng Mạc Ngôn đều ngoài bảy trượng, Mộ Dung Khuynh Thành có năm trượng.

Về phần Diệp Trần mới tiến vào Tiềm Long Bảng, hư ảnh hình rồng chỉ có một trượng, còn lâu mới đáng nhắc tới..

- Cướp đoạt!

Diệp Trần và Từ Tĩnh liếc nhau..

Nếu như bọn họ đoán không sai, khí Long Mạch không phải bất biến, hẳn là có phương thức cướp đoạt khí long mạch trên người đối thủ, nhưng hiện tại chỉ có một cách, đó là đánh bại đối thủ, thắng được tranh tài.

Trên khán đài, La Hành Liệt mỉm cười:

- Hiện tại khí long mạch chỉ có thể gia tăng khí vận cá nhân, vô tác dụng với tông môn, chờ trở lại tông môn, khí long mạch dung nhập vào nền tảng

tông môn, tăng thêm khí vận, về phần có huyền ảo gì, phỏng chừng Linh Hải cảnh cao thủ cũng không thể hoàn toàn giải thích.

Đại trưởng lão Lưu Vân Tông nói:

- Như vậy sau lần tranh tài Tiềm Long Bảng này, bảo Diệp Trần về tông môn một chuyến?

- Còn xem ý hắn đã, chúng ta không thể miễn cưỡng, nhưng mà hắn hẳn là sẽ trở lại, khí long mạch không chỉ có thể làm hưng thịnh tông môn, còn có thể làm gia tộc hưng thịnh nữa.

Tử Dương Tông chủ Đồ Trọng Sơn ước ao nhìn khí long mạch trên người đám cao thủ trẻ tuổi trên đài, nếu như Tử Dương Tông cũng có khí long mạch, nhất định có thể tiếp tục hưng thịnh, nhưng tất cả đều bị hắn phá hủy, đem ánh mắt chuyển lên người Diệp Trần, trong mắt Đồ Trọng Sơn lóe lên sát khí âm trầm.

Phỉ Thúy cốc chủ Trang Khánh Hiền thầm nghĩ: Phỉ Thúy cốc xưng bá Thiên Phong quốc đã lâu dù cho không có khí long mạch vẫn hưng thịnh xuống, Lưu Vân Tông muốn vượt qua sẽ không dễ dàng như vậy, để lần tranh tài Tiềm Long Bảng sau, Phỉ Thúy cốc nhất định lần nữa nhận được khí long mạch.

Hai người rất coi trọng khí Long mạch, hơn nữa khí long mạch ở Trấn Long cổ địa khác với bên ngoài, khí long mạch ở Trấn Long cổ địa là long mạch chủ của Nam Trác vực, sinh ra long khí dị thường cường đại, khí vận vô cùng, liên quan chặt chẽ với tông môn, dù sao ai cũng muốn tông môn mình được bảo phủ trong khí vận, thiên tài lớp lớp, phát triển không ngừng.

Grao!

Hư ảnh hình rồng trên người các cao thủ trẻ tuổi đã ổn định, hư ảnh hình rồng dài tám thước hai bên ngoài cơ thể Tư Không Thánh ngửa mặt lên trời rít gào, uy nghiêm vạn phần, lập tức hư ảnh bên ngoài cơ thể Nghiêm Xích

Hỏa cũng rít gào lên, sau đó Lý Đạo Hiên, Băng Linh, Mạc Ngôn, từng người bắt đầu dâng lên tiếng rồng gầm.

Cuối cùng, hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể Diệp Trần cũng ngửa đầu rít gào một tiếng, chỉ là so với mấy tiếng gầm lúc trước có vẻ yếu hơn nhiều, khí thế không mạnh từ phương diện này mà xem, liền có thể thấy người nào có tiếng long gầm lớn đều là kẻ mang long khí tràn đầy.

Tư Không Thánh bĩu môi, đạm nhiên nói:

- Nghìn năm qua, hư ảnh hình rồng lớn nhất là gần tám trượng tám, lần này ta muốn đột phá chín trượng, ta muốn vượt qua cổ nhân.

- Hư ảnh hình rồng lấy mạnh vi tôn, sư huynh thực lực siêu việt bọn họ nhiều lắm, đạt được hư ảnh hình rồng chín trượng dễ như trở bàn tay.

- Không sai, đại sư huynh mang huyết mạch vương giả trên người, phối hợp với hư ảnh hình rồng chín trượng càng tăng thêm sức mạnh, những kẻ khác chỉ đến làm nền mà thôi.

Huyền Không Sơn tiến vào Tiềm Long Bảng không ít cao thủ, vài tên đệ tử hạch tâm đều cho rằng Tư Không Thánh xếp hạng đầu, chờ khi cướp đoạt đủ khí long mạch hư ảnh hình rồng đạt tới chín trượng là chuyện dễ dàng, phải biết rằng lần tranh tài Tiềm Long Bảng này là lần cường thịnh nhất trong nghìn năm qua.

Nghiêm Xích Hỏa và Lâm Vẫn đồng thời nhìn Tư Không Thánh.

- Lần này ta không chỉ muốn đạnh bại người, còn muốn đề thăng hư ảnh hình rồng tới chín trượng, Tư Không Thánh chờ đi!

- Mặc kệ là ai, đều phải thua trên tay Lâm Vẫn ta, về phần khí long mạch đều thuộc về ta.

Hư ảnh hình rồng đệ nhất cùng đệ nhị chênh lệch quá lớn, Tư Không Thánh đệ nhất có hư ảnh hình rồng cao tới tám trượng hai, mà đệ nhị

Nghiêm Xích Hỏa có hư ảnh hình rồng chỉ hơn bảy trượng, Lâm Vẫn cũng thế, có thể nói từ vị trí thứ hai đến vị trí thứ mười hơn kém nhau không nhiều, chỉ có bài danh đệ nhất là chênh lệch hẳn với xung quanh.

Tương ứng, bài danh đệ nhất có vận khí đủ để so với ba mươi tên cao thủ top sau, vô cùng đáng chú ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 264: Tuyển Thủ Hạt Giống.

Thi đấu bài danh còn chưa bắt đầu, đông đảo cao thủ trẻ tuổi đã bùng lên chiến ý, không chút nào che giấu.

Thác Bạt Khổ nhìn Tư Không Thánh, lại nhìn Diệp Trần, trong mắt hắn chỉ có hai người kia là hắn không nhìn thấu, vô cùng kinh khủng, Tư Không Thánh không nói, một lần đệ nhất danh trên Tiềm Long Bảng, trong cơ thể có huyết mạch vương giả, lực công kích cực mạnh, tuyệt đối không phải tấm vải mềm, còn Diệp Trần, nếu như nói Tư Không Thánh là một con phi long, thế gian đều biết thì Diệp Trần chính là một con rồng ẩn dưới vực sâu, không tới lúc quan trọng, ai cũng không biết hắn bộc phát ra bao nhiều tiềm năng, thực lực hắn sâu bao nhiêu còn phải từng bước xác minh.

Đương nhiên, Thác Bạt Khổ không phải khinh thường các tiểu đầu sỏ khác, trên thực tế ngoại trừ Tư Không Thánh và Diệp Trần, hắn cũng không nắm chắc phần thắng lắm với đám tiểu đầu sỏ lâu đời kia, như là bài danh thứ hai, Hỏa Linh thái tử Nghiêm Xích Hỏa, người này đao thuật vô song, khí thế bá đạo, một chiêu tiếp một chiêu mở trời chia đất, tuyệt đối là một đối thủ khủng bố. Lâm Vẫn ẩn sâu hơn mấy người kia một chút, nhưng khí tức quá cường đại, với lực phòng ngự luyện ngoài tầng mười một của Thác Bạt Khổ mà suy ra,, Lâm Vẫn xem ra đã đạt tới trình độ này, không thể khinh thường. Lý Đạo Hiên biểu hiện ra ngoài không nhiều, nhưng ở Chân Linh Đại Lục không ai dám coi thường Khắc Dung mà hắn tận lực lĩnh ngộ, Khắc Dung vừa ra, chính là thời khắc sinh tử; cuối cùng là Mộ Dung Khuynh Thành, đối với nữ tử thần bí này, Thác Bạt Khổ có một loại cảm giác như đối mặt với Diệp Trần, không phải là áp bách từ khí tức, không phải từ khí chất mà là một loại cảm giác thần bí khiến người khác khó phân thật giả.

- Cao thủ quá nhiều, muốn mở ra một đường máu không đơn giản a!

Thác Bạt Khổ không phải là lỗ mãng, không biết sợ là gì, cũng không phải kẻ ngu, hắn không phải thấy đối thủ là chiến, bình thường mỗi lần gặp cao thủ, hắn đều ước lượng thực lực của đối phương trước rồi mới chiến.

Trên luận võ đài, Băng Linh đã khôi phục thương thế nhíu mày, lúc trước nàng muốn tranh vị trí top ba, hiện tại top ba trên cơ bản không thể trông mong, top năm có lẽ còn có thể, nhưng mà nàng cũng rõ ràng, vị trí top năm thảm liệt hơn tưởng tượng của mình nhiều.

Lúc này tài phán trưởng lên tiếng:

- Chiến đấu liên tục một ngày một đêm, ai cũng mệt mỏi rồi, thi đấu bài danh cũng không đủ thể lực để tiếp tục, vì thế sẽ có ba ngày trước khi thi đấu bài danh cho mọi người nghỉ ngơi, các vị tranh thủ điều chỉnh trạng thái, cần phải biết rằng cuộc chiến cuối cùng là cuộc chiến gian nan nhất, hiện tại mọi người trở về nghỉ ngơi đi! Sáng ngày thứ tư sẽ bắt đầu thi đấu bài danh!

Giọng nói dừng lại, các cao thủ trẻ tuổi đều xuống đài, Tài phán trưởng nói không sai, duy trì liên tục chiến đấu một ngày một đêm, bọn họ đều đã tiêu hao nhiều ít thể lực cùng tinh lực, loại tiêu hao này bình thường khó phát hiện, một khi tiến vào chiến đấu ở cường độ cao, hai cao thủ thực lực tương đương quyết đấu sẽ lần lộ ra chênh lệch, đủ để tạo thành hối hận cả đời, không ai dám lỗ mãng.

- Bọn họ không mệt, ta cũng nhìn mỏi mắt rồi a!

- Hai giai đoạn đấu loại, mấy nghìn trận chiến, dù cho chỉ xem một phần mười cũng mệt rồi, nghỉ ngơi ba ngày là tốt nhất, đến khi mấy tiểu đầu sỏ quyết đầu thì còn có sức mà xem a.

Nghe vậy, võ giả xem chiến đều tản ra, không chút bất mãn.

Ba ngày thoáng cái trôi qua, buổi sáng ngày thứ tư.

Trên khán đài tấp nập, tiếng bàn luận rầm trời.

Nhìn sáu võ đài ở giữa vực sâu, từ lâu đã kết hợp thành một thể, là một khối đất hình chữ nhật dài ba trăm thước, rộng hai trăm, bốn phía vẫn có lam sắc quang mang che chắn như trước, mà khí lưu bên ngoài lam sắc quang mang bắt đầu khởi động.

Bốn phía võ đài đều có một lối vào, cao thủ trẻ tuổi kết thành từng đội mà đến, bao gồm cả ba người Diệp Trần.

- Bầu không khí có chút khác lạ.

Vừa tiến vào Diệp Trần đã cảm nhận được một bầu không khí khẩn trương, không hề ít người nhằm vào hắn.

Ngẫm lại cũng khó trách, thi đấu loại chỉ là thi đấu xem ai hợp cách, thua vẫn có cơ hội tấn cấp, không xung đột gì nhau, hiện tại không giống, ở đây đều là cao thủ, tranh giành thứ tự, thứ tự càng cao, khí long mạch càng nhiều, đối với bản thân cùng tông môn đều là chỗ tốt khó tưởng tượng, phải tranh thủ.

Con đường võ giả, không tiến tất lùi, câu này dùng ở Tiềm Long Bảng thập phần thỏa đáng.

Diệp Trần thậm chí nhận thấy, đệ tử trong một tông môn cũng có bầu không khí loại này, loại bầu không khí này tuy rằng ôn hòa, mờ mịt nhưng trong đó bao hàm không ít tư tâm, đối với Tiềm Long Bảng, đừng nói đồng môn đệ tử cho dù là thân huynh đệ cũng muốn tranh cao thấp, huống hồ người lưu tình, kẻ khác chắc gì đã lưu tình.

Mọi người đến đủ, Tài phán trưởng bắt đầu tuyên bố quy tắc thi đấu bài danh.

Thi đấu bài danh Tiềm Long Bảng có tên là thi đấu điểm siêu cấp, các cuộc tranh tài tiến hành trên một võ đài, chia làm bảy mươi mốt vòng, mỗi vòng tiến hành ba sáu trận chiến, nói cách khác, một vòng tranh tài gặp một đối thủ, bảy hai vòng tranh tài gặp bảy hai đối thủ, dưới tình huống này ai

cũng chạm chán nhau một lần, không thể tránh, về phần hai bên đã chiến đấu ở vòng đấu loại, hai bên vẫn có thể tái chiến, có nhận thua hay không là ý nguyện cá nhân, mặc kệ thế nào kẻ bị thua sẽ bị cướp đoạt một phần khí long mạch chuyển cho kẻ thắng.

Bảy mươi mốt vòng chiến đấu tự nhiên không có khả năng tiến hành trong một ngày, sắc trời bắt đầu tối thì cuộc tranh tài sẽ tiếp tục vào hôm sau, sáng hôm sau tiến hành tiếp, mỗi lần thi đấu Tiềm Long Bảng đều có thời gian bất đồng, ít là hai ba ngày, nhiều năm ngày, gặp phải tình huống đặc thù, có việc hậm trễ, để bảo trì công bằng tuyệt đối, sẽ có thời gian phán xét, không ai dám oán hận.

- Bảy hai vòng đấu, mỗi lần đấu ba sáu trận, cứ vậy thực lực của mỗi người sẽ dần bại lộ, khó có thể giữ lại.

Nói không chừng ở vài trận đầu có thể thấy quyết đấu của đám tiểu đầu sỏ ý chứ.

- Đúng vậy! Khả năng này rất lớn đó.

- Các ngươi không xem Tiềm Long Bảng chiến đấu bao giờ à! Khả năng này không tồn tại, lát nữa mười ba tài phán sẽ tuyển ra mười tuyển thủ hạt giống, tuyển thủ hạt giống trong lúc quyết đấu sẽ xuất hiện chiến đấu lẫn nhau sau cùng, không gặp sớm đâu.

- Vậy sao?

Theo lời người này nói, tài phán trưởng và mười hai vị tài phán đang thảo luận vị trí mười tuyển thủ hạt giống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 265: Cướp Đoạt Khí Long Mạch.

- Tư Không Thánh không phải nói.

- Còn Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên.

- Lâm Vẫn, Băng Linh!

- Mạc Ngôn cũng có tư cách.

- Hiện tại đã có sáu chỗ, ta cho rằng Thác Bạt Khổ nữa.

- Ừm, hắn rất lợi hại, có thể tranh đoạt vị trí top mười, ta muốn thêm Mộ Dung Khuynh Thành, thực lực nàng không dưới Mạc Ngôn.

- Vậy còn hai người cuối cùng.

- Cái này dễ thôi, Diệp Trần tuyệt đối là tuyển thủ hạt giống, hắn không được vào người khác còn nghĩ là có dối trá.

- Ha ha, không cần nói, Diệp Trần tự nhiên ở bên trong, ta đang suy nghĩ chính là tuyển thủ hạt giống thứ mười là Kiền Vân hay Cốc Du Vân?

- Ách! Cái này đích xác có điểm khó chọn, Kiền Vân là nhị đệ tử lục phẩm tông môn Lạc Hà môn, thực lực mạnh, Cốc Du Vân là nhị đệ tử của Huyền Không sơn, trong cơ thể có huyết mạch vương giả, thực lực biểu hiện ra không thua kém Kiền Vần, chọn ai người còn lại cũng sinh bất mãn.

- Bất mãn thì sao, chúng ta là tái phán, chọn tuyển thủ hạt giống là việc của chúng ta cứ thế mà chọn! Mọi người bỏ phiếu đi, ai có số phiếu cao hơn thì chọn người đó, chuyện khác không liên quan tới chúng ta!

- Được, ta chọn Kiền Vân.

- Ta chọn Cốc Du Vân.

Tương đối buồn cười chính là Kiền Vần cùng Cốc Du Vân có sô phiếu bằng nhau, đều là sáu phiếu, rất hiển nhiên, trong cảm nhận của các tài phán, thực lực hai người tương đương, không thể phân rõ, cũng may thêm tài phán trưởng là mười ba vị tài phán, hiện tại chỉ còn tài phán trưởng không bỏ phiếu, hắn chọn ai, người đó chính là tuyển thủ hạt giống, không thể thay đổi.

Tài phán trưởng hít sâu một hơi, nói:

- Cốc Du Vân!

Cuối cùng đã chọn được mười tuyển thủ hạt giống, là Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên, Lâm vẫn, Băng Linh, Mạc Ngôn, Thác Bạt Khổ, Một Dung Khuynh Thành, Diệp Trần cùng với Cốc Du Vân.

Đối với kết quả này, đám Tư Không Thánh cũng không lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, mười ba vị tài phán đều là cường giả Tinh Cực Cảnh, từ khí tức có thể phân biệt ai cao ai thấp, hơn nữa biểu hiện ở vòng đấu loại chọn ra mười người tương đối đơn giản.

Chỉ có Kiền Vân vẻ mặt không cam lòng, hắn cư nhiên không được tuyển, tuy rằng tuyển thủ hạt giống không nhất định là bài danh top mười, nhưng đối với hắn là sỉ nhục, sỉ nhục to lớn.

- Chờ xem! Ta sẽ cho các ngươi hối hận vì không có chọn ta.

Kiền Vân sắc mặt âm trầm, đặc biệt mất hứng khi không được chọn.

Lạc Hà môn chủ là các vị trưởng lão hạch tâm cũng không hài lòng, Kiền Vân mặc kệ từ mặt nào mà xem cũng không yếu, nhưng lại không được chọn làm tuyển thủ hạt giống, đúng là khiến Lạc Hà môn mất mặt, đương nhiên mất hứng đi chăng nữa bọn họ cũng không dám ho he gì, mười ba vị tài phán là do các tông môn tuyển chọn ra, Lạc Hà môn có cuồng vọng cũng không dám quở trách tài phán, muốn đối nghịch với tất cả các tông môn khác

hay sao? Huống hồ Tiềm Long Bảng vô cùng thần thánh, ngay cả vương giả Sinh Tử cảnh cũng không dám xằng bậy gì.

- Chỉ cần Kiền Vần không chịu thua kém, mặt mũi Lạc Hà môn chúng ta cũng sẽ được đòi về.

Môn chủ Lạc hà môn phun ra một ngụm tức khí, nhàn nhạt nói.

- Hừ, sớm biết thế, hẳn là nên để Kiền vân hiển lộ chút thực lực ở vòng đấu loại.

- An Lạp! Độ khó trước năm tuy cao nhưng top mười hẳn là không khó.

- Mong rằng như vậy!

Lạc Hà môn chủ tuy tự tin với Kiền Vân chỉ là đám nhân tài mới xuất hiện như Diệp Trần khiến bọn họ cảm nhận được uy hiếp, bằng không cũng không tới mức Kiền Vân không được chọn.

- Nhị sư đệ, ngươi không được kém ta nha, vận khí của Lạc Hà môn rơi vào người ngươi đó.

Lạc Hà môn đại đệ tử ngồi trong đám trưởng lão hạch tâm, hắn bài danh thứ sáu trên Tiềm Long Bảng, nếu không phải tuổi vượt quá hai tư, lần này bài danh top mười cũng là vật trong túi, nhưng cái này không lạ, ngay cả bài danh đệ tam, đại hoàng tử hắc long đế quốc cũng vượt quá tuổi, thực lực đối phương cũng không yếu hơn Nghiêm Xích Hỏa, hắn biết rằng, thực lực người này ngang tầm với đám Tư Không Thánh.

Tài phán công bố danh sách mười tuyển thủ hạt giống xong, mọi người đều có chút bàn tán.

- Không chỉ có nhị đệ tử Lạc Hà môn Kiền Vân, mà Thạch Thanh bài danh thứ chín cũng không được chọn sao?

- Cốc Du Vân tương đối may mắn, lần này Tiềm Long Bảng có vài cao

thủ năm trước đã quá tuổi, không có tham gia, bằng không mười tuyển thủ hạt giống còn phải cạnh tranh kịch liệt hơn nhiều.

- Ngươi nói chính là đại hoàng tử Hắc Long đế quốc cùng với đại đệ tử Lạc Hà môn phải không? Đúng vậy, hai người này thực lực không biết đã đạt tới mức nào rồi nữa?

- Bắt đầu thi đấu rồi!

Ánh mắt mọi người rơi vào trung ương võ đài.

Võ đài dài ba dặm, rộng hai trăm thực sự là lớn, cô linh đứng giữa vực sâu, bị vạn người chú mục.

Lúc này, trên đài đã bắt đầu trận tranh tài đầu tiên.

Hai bên thực lực không kém, một người là cường giả Bão Nguyên trung kỳ, một người là Bão Nguyên sơ kỳ đỉnh, hai người vừa lên đài đều thi triển sát chiêu, có chút ý tứ thử nhau, cuối cùng tên Bão Nguyên cảnh trung kỳ kia trội hơn một chút, thắng được trận đầu.

Một màn chấn động phát sinh, sau khi phân thắng bại, hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể người thắng ly khai đánh về phía người bại, bằng mắt thường có thể nhìn thấy, hư ảnh hình rồng ở cơ thể người bại nhỏ đi một vòng, từ một trượng xuống còn chín xích, mà người thắng lại tăng lên một chút.

- Quả thế.

Diệp Trần đoán không sai, đây chính là cách thức cướp đoạt khí long mạch, không bị bản thân khống chế.

Tiến hành tranh tài một vòng, rất nhanh đến phiên Lâm Kỳ.

Đối thủ của hắn là một cao thủ Tiềm Long Bảng khóa trước, hư ảnh hình rồng cao tới một trượng tám, sau khi bị Lâm Kỳ đánh bại, hư ảnh hình rồng

giảm đi nhiều, trực tiếp từ một trượng tám thành một trượng ba, mà Lâm Kỳ vốn có một trượng lại đạt tới một trượng năm.

Từ Tĩnh nhìn thấy liền nói:

- Khí long mạch của đối thủ càng nhiều, đánh bại hắn cướp đoạt được càng nhiều.

Diệp Trần gật đầu:

- Ngược lại, người thắng có khí long mạch tràn đầy, người bại ít khí long mạch, như vậy khí long mạch đoạt được rất ít, nói không chừng không nhìn ra chút gia tăng nào.

Hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể Tư Không Thánh dài đến tám trượng hai, nếu như tùy tiện đánh bại một nhân tài mới nổi có thể gia tăng nhiều long mạch khí vậy chỉ cần vài trận có lẽ chỉ mười trận là hư ảnh hình rồng đã đạt tới chín trượng, rất hiển nhiên không phù hợp quy luật, vì thế Diệp Trần mới có suy đoán kia.

Từ Tĩnh và Diệp Trần đoán không sai, kế tiếp có một nhân tài mới nổi đánh bại một gã cao thủ Tiềm Long Bảng khóa trước, hư ảnh hình rồng tăng mạnh, hầu như tăng gấp đôi, mà gã cao thủ Tiềm Long Bảng khóa trước đánh bại một gã cao thủ mới nổi, hư ảnh hình rồng tăng biên độ nhỏ, ngay cả một xích cũng không được.

Một vòng tranh tài của Tiềm Long Bảng có ba sáu tràng, mỗi lần hai người chiến đấu, sau một vòng, mỗi người đều có cơ hội lên đài, lần này là Nghiêm Xích Hỏa, đối thủ của hắn là một cao thủ trẻ tuổi tu vi Bão Nguyên cảnh sơ kỳ.

- Ta chịu thua!

Tên này rất thẳng thắn chịu thua.

Vù!

Không biết hư ảnh hình rồng có gì thần bí, khi đối phương chịu thua liền từ người Nghiêm Xích Hỏa bay ra ngoài thôn phệ hư ảnh của đối phương.

Chỉ là, nó thôn phệ xong vẫn là trên dưới bảy trượng, không thấy biến hóa gì, hai người chênh lệch quá lớn, rất khó thu hoạch được gì.

- Trận mười bốn, Diệp Trần đấu Cừu Vô Huyết!

Khi Diệp Trần còn chưa ngang trời xuất thế thì Cừu Vô Huyết là đệ nhất cao thủ trong Thiên Phong quốc, ngay cả Nguyên Hoành Ưng và Lục Chiêu đều thua hắn một bậc, nhưng hiện tại, trước mặt Diệp Trần hắn chỉ là một đứa trẻ, căn bản không có chút uy hiếp nào.

Nhẹ điểm chân, Diệp Trần xuất hiện trên võ đài, nhìn Cừu Vô Huyết phía đối diện.

Cừu Vô Huyết con ngươi co rụt mạnh, hôm nay Diệp Trần gây cho hắn áp lực quá lớn, không nói đối phương có tu vi Bão Nguyên cảnh hậu kỳ, chỉ cần năm thành kiếm ý đã đủ để kinh thế hãi tục, rung động cửu quốc rồi, mà lúc trước ở Thiên Mộng cổ địa thì bản thân ngay cả liếc mắt nhìn hắn đều không có hứng thú.

Ổn định tâm thần, Cừu Vô Huyết nói:

- Một đao quyết thắng thua, được không?

Hắn không trông cậy vào một đao đánh bại Diệp Trần, chỉ là muốn biết chênh lệch hai bên lớn cỡ nào thôi.

- Được!

Diệp Trần thản nhiên trả lời.

Vù!

Không do dự, trên tay Cừu Vô Huyết xuất hiện một trường đao đỏ như máu, chuôi đao này là từ Thiên Mộng chiến điện lấy được, có thể nói là cực

hạn trong hạ phẩm bảo đao, uy lực ngang với trung phẩm bảo đao bình thường, bảo đao ra khỏi vỏ, một tia máu tinh tế bắn ra, không khí bị xé rách, chợt lóe rồi biến mất.

Tinh Ngân Kiếm vung ra ba thốn, một đoàn kiếm quang bắn ra ngoài, đem tia máu đánh tan, kiếm quang chưa tiêu tan đánh lên hộ thể chân khí của Cừu Vô Huyết.

Hộ thể chân khí bị nghiền nát, Cừu Vô Huyết thảm bại.

U!

Tiếng rồng gầm vang lên.

Hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể Diệp Trần nhào vào người Cừu Vô Huyết, thôn phệ khí long mạch của đối phương, chớp mắt qua đi, hư ảnh trở về, từ một trượng lên tới một trượng sáu, không chỉ hình thể tăng trưởng là thần thái cũng uy nghiêm hơn nhiều.

- Chênh lệch không thể bù đắp!

Cừu Vô Huyết cười khổ một tiếng.

Diệp Trần xuống đài, trận tranh tài sau là Tư Không Thánh, đối thủ của hắn không yếu, là bài danh mười chín Tất Mặc.

Không nghi ngờ, Tất Mặc thảm bại, thậm chí hắn không lựa chọn chịu thua.

Thôn phệ khí long mạch trên người Tất Mặc, hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể Tư Không Thánh vẫn dài tám thước hai như trước, chỉ tăng gần nửa xích, đây là do bài danh của Tất Mặc rất cao, khí long mạch mười phần tràn đầy.

Tranh tài tiếp tục, chỉ cần tiểu đầu sỏ không chạm nhau, các đối thủ của họ đều chịu thua, hoặc là một chiêu phân thắng bại, chênh lệch thực lực quá

lớn, nhưng không thể đo đếm, bởi vì bọn họ không có tư cách tranh đấu cùng đám tiểu đầu sỏ.

Sau khi Mộ Dung Khuynh Thành đánh bại đối thủ, Từ Tĩnh lên đài.

- Trận mười bảy, Từ Tĩnh gặp Tề Thiếu Phong.

Tề Thiếu Phong là cao thủ bài danh thứ ba tám trên Tiềm Long Bảng, tụ hội ở Tam Giang thành Thông Linh quốc chính là hắn tổ chức, ở rừng rập Thập Vạn Đại Sơn, Diệp Trần còn cứu hắn và Mộ Dung Khuynh Thành một mạng, thực lực vô cùng mạnh, vũ khí của hắn là hai thanh kỳ môn vũ khí, Tàn Nguyệt Loan Luân, hư ảnh bên ngoài cơ thể dài bốn trượng, khí long mạch vô cùng nhiều.

Trong vòng trăm chiêu, hai người thực lực ngang nhau.

Qua trăm chiêu, Từ Tĩnh càng đánh càng hăng, cả người bị một tầng kim sắc như thực chất bao phủ, tầng lưu quang kim sắc này không phải chân khí mà là chân khí thực chất hóa, luận lực phá hoại vượt trên đại bộ phận chân khí, có thể khiến Tề Thiếu Phong cảm thấy chật vật.

Một trăm năm tám chiêu, Tề Thiếu Phong thấy bàn tay tê dại, không cầm được vũ khí, bị Từ Tĩnh nắm cơ hội liên tục đánh ba quyền bay ra ngoài.

Thôn phệ khí long mạch của Tề Thiếu Phong, bên ngoài cơ thể Từ Tĩnh, hư ảnh hình rồng lớn mạnh, trong chớp mắt bành trướng gần ba trượng, không thua cao thủ trẻ tuổi bài danh Tiềm Long Bảng khóa trước.

- Thực lực không tồi, ta cũng không đành lòng đánh bại ngươi, hơn nữa chút khí long mạch cướp được cũng chẳng đánh là bao.

Lâm Vẫn thấy cái mình thích là thèm, nếu như có thể hắn gặp Từ Tĩnh tuyệt đối không thôn phệ khí long mạch của đối phương, để đối phương nhớ kỹ mình, nhưng mà khí long mạch không bị khống chế, chỉ cần có cảm ứng sẽ tự mình lao ra, không ngăn nổi.

- Không biết tự lượng sức.

Thác Bạt Khổ bĩu môi, thực lực Từ Tĩnh tuy rằng hắn không để vào mắt, nhưng người phía sau là Diệp Trần, trong mắt hắn chỉ có Tư Không Thánh và Diệp Trần khiến hắn có một loại cảm giác bí hiểm, những người khác còn kém một chút.

Vòng một kết thúc, vòng hai lập tức bắt đầu...

Sau năm vòng, hư ảnh hình rồng của Diệp Trần tăng lên hai trượng tám, hắn vận khí không tốt, gặp toàn đối thủ yếu, năm trận cũng không gặp được kẻ có thực lực sàn sàn như Tề Thiếu Phong, trong đó vận khí tốt phải kể Thác Bạt Khổ, trực tiếp đánh bại cao thủ bài danh thứ chín Trương Phong, hư ảnh hình rồng lớn tới bốn trượng, hơn nữa sau bốn trận, hư ảnh hình rồng đã tăng tới ngoài bốn trượng năm, trực tiếp bằng với các cao thủ bài danh top ba mươi, khí long mạch sung túc.

Trận sáu, Diệp Trần rút cuộc gặp đối thủ có khí long mạch nhiều chút, là cao thủ bài danh thứ mười chín Thôi Hiểu.

Thôn phê khí long mạch của đối phương, hư ảnh hình rồng của Diệp Trần lớn tới bốn trượng ba, gần với Thác Bạt Khổ trong nhân tài mới nổi.

Thực lực Lâm Kỳ không tính là cao, đánh sáu trận thua ba thắng ba, hư ảnh hình rồng duy trì ở một trượng tám.

Từ Tĩnh đánh sáu trận, hư ảnh hình rồng duy trì ở ba trượng năm.

Bất tri bất giác, bảy vòng tranh đấu đã kết thúc.

Vòng tám.

Diệp Trần gặp Thạch Thanh chưa từng giao thủ.

Thạch Thanh bài danh thứ mười, hư ảnh hình rồng vốn là bảy trượng, sau bảy trận khó khăn lắm mới đạt tới bảy trượng mốt, tốc độ rất chậm.

- Tiếp của ta một chiêu Thanh Vân Cửu Liên Kích.

Thạch Thanh không chịu thua, trên thực tế, hắn rất muốn giao thủ với kẻ công kích lợi hại như Diệp Trần, chỉ có chiến đấu với đối thủ tầm cỡ như vậy mới giúp hắn phát hiện nhược điểm khó tìm, dần hoàn thiện.

Keng!

Tinh Ngân Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần tay cầm trường kiếm, hư không chém ra,mưa côn của Thạch Thanh lập tức bị phá, cư nhiên còn tám chiêu chưa xuất đã bị phá.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 266: Bảy Trượng

- Sao có khả năng?

Thạch Thanh chấn động, Thanh Vân Cửu Liên Kích là chiêu thức mạnh dần, nếu như vài kích sau bị phá, hắn còn có thể lý giải, dù sao Thanh Vân Cửu Liên Kích khó nắm biên độ trong tay, càng về sau càng khó điều chỉnh, nói không chừng có sơ hở, nhưng vài chiêu phía trước căn bản không thể có khe hở.

Diệp Trần nói:

- Thanh Vân Cửu Liên kích ta đã nhìn qua một lần, là chiêu liền hoàn cực mạnh, nhất là côn ra rất nhanh, nhưng kích đầu tới kích thứ hai lại chậm một khoảng, chỉ cần tốc độ kiếm nhanh là có thể tìm được chỗ quan trọng, ngươi cần chú ý không phải ở chỗ nhanh là mà làm thế nào để điều khiển tốc độ cho đồng đều, làm cho người khác không tìm được quy luật.

- Đa tạ đã chỉ giáo!.

Cố Thành ngẫm nghĩ một chút, như lời Diệp Trần nói, Thanh Vân Cửu Liên Kích mỗi côn đều rất nhanh nhưng thời khắc chuyển thức lại chậm, người khác không có khả năng mở trừng mắt chờ hắn thi triển chín kích, nếu muốn phát triển từ phương diện nhanh, nhược điểm vẫn tồn tại như trước, chỉ là giảm đi nhiều, dù sao nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, người công kích có tốc độ nhanh cũng gặp kẻ nhanh hơn, cho nên muốn bù đắp nhược điểm này chỉ có thể làm cho đối thủ không nắm được quy luật, không thể phát triển theo hướng công kích nhanh.

Nghĩ tới đây, Thạch Thanh không khỏi bội phục Diệp Trần, Thanh Vân Cửu Liên kích vài thức trước nói tương đối là đã rất nhanh rồi, cũng chỉ có

đối phương mới tìm ra khoảng cách chuyển thức, dùng một kiếm trúng đích phá giải.

- Ta chịu thua!

Không cần so nữa, Thạch Thanh đã có rất nhiều thể ngộ.

Vù!

Hư ảnh hình rồng bên người Diệp Trần lao tới.

Khi trở về, hư ảnh hình rồng dài bốn trượng ba đã trực tiếp lớn tới năm trượng bảy, hơn cả Thác Bạt Khổ và Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ồ, khí long mạch có công hiệu bổ dưỡng tinh khí thần!

Hư ảnh hình rồng chỉ có độ dài bốn trượng ba thì chỉ ích lợi với trạng thái không dễ bị các mặt trái tâm tình quấy rối một hiệu quả đặc thù, nhưng sau khi lớn tới năm trượng bảy thì tinh khí thần Diệp trần tổn hao đều được bù đắp.

Tinh khí thần là một thứ trọng yếu trong cơ thể, làm chuyện gì cũng đều tiêu hao, như cử động một chút cũng tiêu hao một điểm, nói một câu cũng tiêu hao một chút, chỉ là tiêu hao này nhỏ bé, hoàn toàn có thể không kể, nhưng không thể bàn cãi chính là tinh khí thần mỗi thời khắc đều tiêu hao, cần phải nghỉ ngơi chậm rãi mới hồi phục, bằng không sẽ dần tích tiểu thành đại ảnh hưởng tới thời khắc mấu chốt, tiến hành tám trận chiến, Diệp Trần đã tiêu hao một tia tinh khí thần, hiện tại tất cả đều được bù đắp, trở lại trạng thái viên mãn.

Suy một ra ba, Diệp Trần nghĩ tới phương diện tu luyện.

Võ giả tu luyện cần tiêu hao đại lượng tinh khí thần, từ khi có bổ linh đan, bổ khí đan cùng với bổ thần đan, tốc độ tu luyện tăng lên nhiều, nếu không cho dù thiên tài yêu nghiệt cũng không có khả năng khiến hắn một năm đạt tới tu vi Bão Nguyên cảnh hậu kỳ, đây là ba loại đan dược không

phải một loại.

Hiện tại có khí long mạch bù đắp tinh thần khí, lại phối hợp với tinh khí thần tam đan, tốc độ tu luyện của hắn có thể nâng cao lên một bước.

- Thảo nào, đám cao thủ hàng đầu trên Tiềm Long Bảng lại có tốc độ tu luyện nhanh hơn người thường như vậy, trong đó hẳn là có nguyên nhân của khí long mạch.

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

- Trận mười, Cốc Du Vân chiến Kiền Vân!

Cốc Du Vân là đệ tử của Huyền Không sơn, cũng như Kiền Vân chưa bài danh trên Tiềm Long Bảng, là một tân tú mới xuất hiện tuổi chừng mười chín, vóc dáng nàng xinh xắn vô cùng thanh tú, dường như một cô gái yếu đuổi không hề nhìn ra chút huyết mạch vương giả nào trên người nàng.

So với Cốc Du Vân, Kiền Vân có vẻ uy khí lăng nhân, khí phách bộc lộ, mí mắt mở ra, tinh quang bắn ra bốn phía, hai người đứng đối diện nhau.

- Hừ, chẳng quản ngươi có cái gì huyết mạch Thạch Vương, ta sẽ đánh bại ngươi.

Kiền Vân tự nhiên biết Cốc Du Vân đoạt đi thân phận tuyển thủ hạt giống của hắn, dự định dùng thực lực đánh bại đối phương, khiến mọi người biết, hắn mới đủ tư cách xếp vào tuyển thủ hạt giống.

- Xin chỉ giáo.

Cốc Du Vân hai tay ôm quyền. Kiền Vân không nhịn được nói:

- Chỉ giáo thì không hẳn, hai người phải có một người bại, xem chiêu!

Khẽ quát một tiếng, thân hình Kiền Vân lao tới, vượt qua cự ly mấy chục thước xuất hiện trên đầu Cốc Du Vân, một chưởng lăng không đánh xuống.

Một chưởng này thế như sấm sét, dường như khiến mây mù nổi khắp trời, chính là tuyệt học đỉnh giai của Lạc Hà Môn Tử Hà Bôn Lôi chưởng.

- Khai!

Cốc Du Vân không kinh hãi, huy quyền nghênh tiếp.

Ầm một tiếng, hai người bay ngược ra.

- Vân Tung Mị Ảnh!

Một chưởng không ăn thua, Kiền Vân thi triển ra khinh công Vân Tung Mị Ảnh, chỉ thấy thân hình hắn nhoáng lên ngay lập tức biến mất, lần thứ hai xuất hiện thì đã ở bên cạnh Cốc Du Vân... sau đó thân hình như quỷ mị, như hư vân, quay tròn quanh nàng không ngừng nghỉ, tung tích khó nắm bắt.

Bụp bụp.....

Bất ngờ khó phòng bị, Cốc Du Vân trúng liên tiếp sáu chưởng, chân khí hộ thể thiếu chút nữa bị nghiền nát, khí huyết sôi trào, mắt thấy như sắp thua trên tay Kiền Vân.

- Thạch Vương Hộ Thể Quyền!

Thời khắc mấu chốt, Cốc Du Vân ổn định khí huyết, trọng tâm đè thấp, chân khí toàn thân cuồn cuộn theo thế quyền đánh ra ngoài.

Một quyền xuất ra, hộ thể chân khí dày lên, tới quyền thứ ba hộ thể chân khí đã dày lên ba phần, có thể chống lại công kích của Kiền Vân, hơn nữa còn dùng quyền kình chấn hắn lung lăng suýt đổ.

- Là võ công độc môn của Thạch Vương - Thạch Vương Hộ Thể Quyền, quyền này khác với các quyền khác, trọng điểm phòng ngự, lực sát thương hơi yếu.

- Có chiêu này, Kiền Vân muốn tốc chiến tốc thắng là không có khả năng.

- Hiện tại xem ai có thể kéo dài là kẻ mạnh.

Kiền Vân còn chưa thấy qua quyền pháp cổ quái như vậy, không ngờ gia tăng cường độ hộ thể chân khí, còn đánh cho lực đạo của hắn yếu đi vài phần.

- Vậy xem Thạch Vương Hộ Thể Quyền của ngươi lợi hại hay là Tử Hà Bôn Lôi Chưởng của ta mạnh!

Bỏ đi khinh công, Kiền Vân mở rộng hai tay, một chưởng tiếp một chưởng bổ về phía Cốc Du Vân.

Bang bang!

Trong chớp mắt, hai người giao thủ hơn mười hiệp, khắp trời đều là chưởng ảnh cùng quyền ảnh.

- Cuồng Lôi Tứ Thức!

Chiến đấu tới lúc quan trọng, Kiền Vân hét lớn một tiếng, hai tay đồng thời bổ ra.

Nhất thời trong hư không sấm sét điện quang nảy ra, hồ quang bốn phía, so với sấm sét trên trời cũng chẳng thua kém mảy may, trong đó ẩn chứa lôi ý cảnh cường đại.

Tầng tầng hộ thể chân khí bên ngoài thân thể Cốc Du Vân dần bong ra, cấp tốc nhạt mà, dưới chân rút lui bốn bước, trên luận võ đài đọng lại bốn vết chân sâu.

- Lạc Hà ngũ thức!

Kiền Vần thắng thế không buông tha người, Cuồng Lôi Tứ Thức chưa xong, liền thi triển ra chiêu sau trong Tử Hà Bôn Lôi chưởng, Lạc Hà Ngũ Thức.

So với Cuồng Lôi Tứ Thức, Lạc Hà Ngũ Thức có tốc độ công kích nhanh hơn, tác dụng kéo dài, áp chế Cốc Du Vân liên tục không cho chút thở dốc, chỉ có thể bị động rút lui, hộ thể chân khí bên ngoài cho dù có Thạch Vương Quyền tăng phúc cũng đã suy giảm nhiều, trên cơ bản không còn hình dạng, bất cứ lúc nào cũng có khả năng tan vỡ, trong mắt mọi người, Cốc Du Vân trên cơ bản là phải thua.

Chỉ có Diệp Trần cùng một vài người nhìn ra có điểm khác lạ, Cốc Du Vân mỗi lần lùi về sau trong cơ thể tích lũy ra một cỗ lực lượng, cỗ lực lượng này hàm súc nhưng không phát, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng lắng đọng, tới cuối cùng đã có dấu hiệu đột phá ràng buộc.

Đối diện với chiêu thức cuối Lạc Hà Ngũ Thức của Kiền Vân, Cốc Du Vân không lùi mà tiến, phản kích sấm sét, quyền kình bá đạo như núi đổ, sông dài vỡ đê.

- Thạch Vương Nhất Nộ...

Nghe đồn Thạch Vương khi còn sống tính tình rất tốt, bình thường không giận dữ, nhiều người khiêu khích nhưng ít khi động thủ, thế nhưng khi hắn tích lũy tới cực hạn, một lần nữa khiêu khích hắn sẽ đối mặt với sự phẫn nộ của Thạch Vương, phẫn nộ của Thạch Vương có bao nhiêu đáng sợ thì người biết đến không nhiều, bởi vì họ đều đã chết, kỳ quái chính là tính tình tốt như Thạch Vương lại rơi vào cảnh cừu gia khắp thiên hạ, sau khi hắn chết, ngay cả huyết mạch suýt chút nữa cũng bị người ta diệt sạch, giai đoạn này ai cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Thạch Vương Hộ Thể Quyền là địa giai đỉnh cấp quyền mà Thạch Vương sáng tạo, Thạch Vương Nhất Nộ chính là một trong ba đại sát chiêu bên trong, lúc này thi triển ra, thanh thế không gì sánh được, dường như không gian bị dập nát, quyền thế không chút trở ngại lao tới.

Phốc!

Há mồm phun một ngụm máu, Kiền Vân bay ngược ra ngoài.

- Tiểu nha đầu này không đơn giản, vẫn bình tĩnh như vậy, cuối cùng xoay chuyển cục diện đánh bại Kiền Vân.

- Trừ khi dễ dàng đánh bại hộ thể chân khí của Cốc Du Vân, bằng không một khi Thạch Vương Nhất Nộ xuất ra, thực lực mạnh hơn nàng cũng rơi vào kết cục thảm bại.

- Người có thể phá vỡ không nhiều lắm, Cốc Du Vân có thể còn xếp hạng cao hơn Băng Linh, Thạch Vương Hộ Thể Quyền không phải chuyện đùa.

Mọi người có chút tôn sùng với võ học Thạch Vương, trong lòng không khỏi xem trọng Cốc Du Vân vài phần.

Khí long mạch bị cướp đoạt một phần, Kiền Vân lòng như chảy máu, tình thế bắt buộc đánh một trận không ngờ thất bại, lại còn thất bại quỷ dị như vậy.

- Đa tạ!

Cốc Du Vân rất có phong phạm, xuống đài liền ôm quyền lần nữa, chỉ là hành động này khiến Kiền vân càng thêm căm tức, cho rằng đối phương cười nhạo hắn.

Đã tới chiều, tranh tài Tiềm Long Bảng đã tiến hành đến vòng mười chín.

Diệp Trần mười tám chiến mười tám thắng, hư ảnh hình rồng rốt cuộc vượt qua năm trượng đạt tới sáu trượng mốt, chỉ là Thác Bạt Khổ cũng đuổi theo, hiện nay là sáu trượng, Mộ Dung Khuynh Thành là sáu trượng ba, ba người chênh lệch nhau không nhiều, tùy tiện gặp phải một cao thủ khí long mạch tràn đầy sẽ vượt lên trên.

Không khéo chính là, Diệp Trần ở vòng mười chín gặp một cao thủ xếp vị trí dưới hai mươi, sau khi cướp đoạt khí long mạch của đối phương, hư ảnh hình rồng lần nữa tăng trưởng, đạt tới sáu trượng bốn, luận về khí long

mạch, hắn đã xếp trong vòng hai mươi người đầu.

Từ Tĩnh mười tám chiến mười lăm thắng, hư ảnh hình rồng cao bốn trượng hơn.

Lâm Kỳ mười tám chiến chín thắng, hư ảnh hình rồng là hai trượng năm.

Về phần đám Tư Không Thánh, biên độ tăng trưởng rất nhỏ, Tư Không Thánh hiện tại là tám trượng hai, Nghiêm Xích Hỏa là bảy trượng năm, Lý Đạo Hiên là bảy trượng bốn, Lâm Vẫn là bảy trượng bốn, hầu như đều tăng một hai xích, không như đám người Diệp Trần, điên cuồng tăng trưởng.

Khi vòng thứ hai mốt kết thúc, sắc trời đã tối.

Tài phán trưởng tuyên bố, hôm nay dừng tranh tài, ngày mai tiếp tục.

Trong sự chờ mong của mọi người, đêm dài qua đi.

Buổi sáng ngày thứ hai.

Trên luận võ đài tiếp tục trình diễn một màn chiến đấu.

Vòng hai hai kết thúc.

Vòng ba ba kết thúc.

Vòng ba tám kết thúc.

Mãi cho đến vòng thứ ba chín kết thúc, hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể Diệp Trần đã đạt tới sáu trượng tám, cách bảy trượng không xa.

Hiện tại hư ảnh hình rồng vượt lên bảy trượng chỉ có mười người, trong đó tiểu đầu sỏ Tiềm Long Bảng khóa trước chiếm sáu, còn bốn người là cao thủ trẻ tuổi bài danh top mười, vận khí của bọn họ tương đối cao, chưa từng gặp cao thủ cấp tiểu cự đầu, vẫn duy trì thế bất bại mà Thác Bạt Khổ, Mộ Dung Khuynh Thành, Cốc Du Vân như nhau, không ai bước vào bảy trượng, bài danh thứ chín Trương Phong và bài danh thứ mười Thạch Thanh vốn có

thể, nhưng đáng tiếc bọn họ bại cho Diệp Trần và Thác Bạt Khổ, hiện tại là cao sáu trượng, cách cự ly bảy trượng còn dài.

- Tràng thứ năm, Diệp Trần chiến Lưu Xuyên!

Lưu Xuyên không phải ai khác mà chính là cao thủ bài danh mười bốn, hư ảnh hình rồng đạt bảy trượng hai, chỉ là biết mình không phải đối thủ của Diệp Trần, không khỏi khẩn trương, tuy rằng biết rõ phải đánh một trận, nhưng khi chiến đấu thì ý có chút ảo não.

Hộ thể chân khí tăng tới cực hạn, Lưu Xuyên cẩn thận nhìn Diệp Trần, đối với tiểu đầu sỏ trẻ tuổi này, hắn không hề có tâm tư ôm may mắn.

- Thiên Toái Vân!

Diệp Trần không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp cầm kiếm hai tay, một kiếm bổ xuống.

Trong hư không lôi điện nổi lên gió thổi mây phun, một đạo kiếm khí khổng lồ giăng khắp bầu trời, sau đó bổ xuống.

Lưu Xuyên hoảng sợ, chỉ tránh được nửa công kích, còn nửa công kích khác phá hủy chân khí hộ thể của hắn, trong nháy mắt thua trận.

Vù!

Hư ảnh hình rồng bổ nhào vào người Lưu Xuyên, chợt quay về thì đã đạt tới độ cao bảy trượng!

Hư ảnh hình rồng dài bảy trượng có hình thể khổng lồ, thần thái uy nghiêm, xoay tròn bên ngoài cơ thể Diệp Trần, ngửa mặt lên trời rít gào, tiếng long ngâm khiến hư ảnh hình rồng bên ngoài đám người Tư Không Thánh cũng rít gào theo, như muốn tranh phong.

- Loại cảm giác này thật kỳ diệu, tinh khí thần không hề tổn hao ngược lại càng mạnh mẽ hơn, trạng thái đột phá tới cảnh giới mới.

Lúc trước Diệp Trần cần phải lúc nào cũng duy trì trạng thái đỉnh, phải gạt bỏ hết tạp niệm, trừ khử hết các tâm tình tiêu cực, hiện tại có khí long mạch tràn đầy, căn bản không tồn tại vấn đề này, lúc nào cũng có thể bảo trì trạng thái đỉnh, đồng thời ổn định mà tăng trưởng.

- Không biết hư ảnh hình rồng đạt chín trượng sẽ có tác dụng gì?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 267: Vòng Tranh Tài Cuối Cùng

Con số chín là con số tôn quý, từ trước đến nay không ai đạt tới chín trượng, thế nhưng lần này là một lần tranh tài Tiềm Long Bảng cường thịnh nhất trong một nghìn năm qua, đạt tới chín trượng không phải là việc không thể.

- Vòng thứ bốn mươi trận thứ chín, Từ Tĩnh đấu Ngụy Nhân Kiệt!

Sau Diệp Trần ba trận, Từ Tĩnh lên đài, đối thủ của nàng là Ngụy Nhân Kiệt có chút đao ý tiểu thành, bài danh thứ ba bảy trên Tiềm Long Bảng, theo suy đoán của Diệp Trần, người này có khả năng lọt vào top 20, chính là kình địch của Từ Tĩnh.

Hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể Ngụy Nhân Kiệt cũng cao hơn năm trượng, phối hợp với trường đao to lớn trong tay hắn, thoạt nhìn rất có tư thế đao khách hào kiệt.

- Keng!

Trường đao rời vỏ, ánh đao như nước, Ngụy Nhân Kiệt nói với Từ Tĩnh:

- Ngươi xứng đáng để ta toàn lực ra tay.

Cao thủ trẻ tuổi đáng để Ngụy Nhân Kiệt toàn lực ra tay không nhiều, lần này hầu như các cao thủ tiểu đầu sỏ đã lộ mặt, căn bản hắn không đánh lại, mà từ biểu hiện của Từ Tĩnh mà xem, mặc dù không bằng Diệp Trần và Thác Bạt Khổ, nhưng tuyệt đối là nổi bật trong đám cao thủ trẻ tuổi, nếu không xuất toàn lực, Ngụy Nhân Kiệt hoàn toàn có khả năng thất bại, cho dù toàn lực hắn cũng không nắm chắc quá lớn có thể chiến thắng Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh thản nhiên nói:

- Ngươi cũng đáng để ta dùng toàn lực.

Hai người không nói lời vô ích, ánh mắt chằm chằm nhìn đối phương.

- Vù!

Ngụy Nhân Kiệt ra chiêu trước, đao khí sắc bén dưới tiểu thành đao ý thôi động, dường như là một con hung long tuyệt thế mạnh mẽ bổ về phía Từ Tĩnh cách mấy chục thước trước mặt, đao khí chưa tới, không khí xung quanh thân thể Từ Tĩnh đã bắt đầu vỡ tan, mái tóc dài theo quần áo trắng toát của nàng mà bay lượn.

- Thương Mang Thần Quyền!

Từ Tĩnh bước ra một bước, không khí chấn động, quyền đầu như ngọc khắc từ tay áo chui ra, một quyền nhanh chóng bay tới, mục tiêu chính là đao khí.

Bang!

Đao khí tan vỡ, hóa thành một vài điểm sáng.

- Được, Kinh Đào Hải Lãng!

Đại Mã Kim Đao của Ngụy Nhân Kiệt giơ cao, lăng không chém ra, ánh đao như sóng biển cuồn cuồn tràn tới, loại khí thế này bao phủ tất cả, ý cảnh không biết là thủy hay giang, khí thế biến đổi, muôn hình vạn trạng.

- Ngụy Nhân Kiệt quả nhiên lợi hại, mặc dù thua kém đám tiểu cự đầu, nhưng trên phương diện đao pháp, lớp trẻ cũng ít người hơn được hắn.

- Không sai, ngoại trừ Hỏa Linh thái tử Nghiêm Xích Hỏa, luận đao, ít kẻ có thể đánh đồng tới hắn.

- Không biết hắn và Từ Tĩnh ai hơn ai nhỉ?

Trên khán đài, vang lên tiếng bàn luận.

Đối với một đao, Từ Tĩnh thần tình ngưng trọng, tay phải nàng vung lên, bên trong lưu chuyển kim quang, dường như một đoàn kim sắc hỏa diễm, một quyền nghênh đoán ánh đao như thủy triều kia.

- Ầm!

Một quyền uy mãnh tuyệt luân, ánh đao như thủy triêu kia bị đánh thủng một lỗ hổng, ý cảnh đao xuất hiện kẽ hở, thế tấn công không còn hoàn chỉnh.

Bá! Bá!

Bá! bá! bá!

Đao thế lọt vào hư không, Ngụy Nhân Kiệt không kinh ngạc không giận dữ, thân hình vừa chuyển, như du long lao tới Từ Tĩnh, trong bộ pháp của hắn vô cùng xảo diệu ẩn chứa xà hình, long hình bộ pháp, xà hình xảo quyệt, cùng long hình chính khí, hai thứ phối hợp một chỗ, quả thực mâu thuẫn.

Địa cấp trung giai khinh công, Long Xà bộ!

Từ Tĩnh cảm nhận được bộ pháp này khó chơi, thân hình lùi lại, tranh thủ nắm bắt tiết tấu của Long Xà bộ, không để cho Ngụy Nhân Kiệt có cơ hội tấn công.

- Thỏa Chí Bình Sinh!

Thấy đối thủ lùi lại, bộ pháp của Ngụy Nhân Kiệt biến đổi, đem xà bộ quỷ quyệt biến thành long bộ chính khí, vọt lên đầu Từ Tĩnh bổ xuống liên tiếp ba đao.

Từ Tĩnh sớm có đề phòng, vừa thấy bộ pháp của đối phương cải biến, tự thân cũng cải biến theo, đầu ngón chân điểm đất, phóng lên cao, quyền phải mang theo khí thế thăng thiên bùng nổ trên không trung.

Keng!

Nắm tay và lưỡi đao va chạm một chỗ, tia lửa bắn ra bốn phía.

- Lực lượng thật mạnh!

Cánh tay Ngụy Nhân Kiệt bị chấn cho tê dại, suýt nữa không cầm nổi bảo đao, tâm tình không khỏi hoảng sợ, tay trái nắm thành quyền đánh ra ngoài.

Từ Tĩnh chiêu thức hết đà, tay phải thuận thế che ngang, đề phòng một quyền của Ngụy Nhân Kiệt.

Phành!

Hai người bắn ra xa, ai cũng không làm gì nổi đối phương.

- Đây là Du Long Nhất Đao ta tự nghĩ ra, mong rằng ngươi có thể ngăn cản.

Chân vừa chạm đất, Ngụy Nhân Kiệt người đao hợp nhất, thân như rồng, đao như vuốt, một đao chém về phía Từ Tĩnh, một đao không có ý cảnh, không có thanh quang, chỉ có một loại như hành văn trôi chảy.

- Cái gì, Ngụy Nhân Kiệt không ngờ có thể tự nghĩ ra đao chiêu?

- Hắn mới là tu vi Bão Nguyên Cảnh a! Cho dù là Cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không tự nghĩ ra chiêu thức, bởi vì không chỉ có tốn thời gian công sức hơn nữa chiêu thức sáng tạo ra cần thời gian dài hoàn thiện, cái được không bù nổi cái mất, trừ khi hắn có thể sáng tạo ra chiêu thức gần hoàn thiện rồi.

Khi mọi người bàn tán, Ngụy Nhân Kiệt đã công kích tới, chỉ nghe leng keng mổ tiếng, trên quyền đầu Từ Tĩnh bắn ra tia lửa đỏ rực, mà bản thân nàng lùi hơn mười bước, thân hình lảo đảo bất ổn.

- Ha ha, tiếp của ta thêm một đao!

Ngụy Nhân Kiệt đắc thế không tha, Du Long Nhất Đao liên tiếp thi triển, mỗi lần đều bức Từ Tĩnh lùi lại mười bước, đao thế như rồng.

Dưới đài, Diệp Trần cẩn thận đánh giá Du long nhất đao của Ngụy Nhân Kiệt, cuối cùng phát hiện, đây không phải đao chiêu hoàn chỉnh, đao chiêu hoàn chỉnh phải có lộ tuyến kết hợp với ý cảnh, Du Long Nhất Đao không chỉ thiếu ý cảnh hơn nữa lộ tuyến chân khí cũng không đạt hiệu quả lớn nhất, mặc dù vậy Ngụy Nhân Kiệt có thể tự nghĩ ra đao chiêu đã đủ để tự hào rồi.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng có năng lực sáng tạo chiêu thức, trên thực tế, hắn muốn sáng tạo chiêu thức tuyệt đối lợi hại gấp hai lần Du Long Nhất Đao kia, nhưng mà hiện tại cho dù Diệp Trần sáng tạo ra kiếm chiêu lợi hại hơn cũng kém với Cô Phong Tuyệt Sát và Thiên Toái Vân, dù sao Ngụy Nhân Kiệt cũng là Ngụy Nhân Kiệt, hắn là hắn, nếu hắn là Từ Tĩnh chỉ cần liếc mắt có thể tìm được nhược điểm nhanh chóng đánh bại Ngụy Nhân Kiệt rồi.

Vì thế, không cần phải là chiêu thức tự nghĩ tự sáng tạo mới là chiêu thức hữu dụng, chuyện nào mất sức mà không có lợi hắn sẽ không làm, với hắn mà nói, thời gian tương đối quý giá, không có nhiều tinh lực để lãng phí mà không nâng cao được thực lực bản thân như vậy.

Lùi rồi lại lùi, Từ Tĩnh rất nhanh lùi tới trước quang mang lam sắc, muốn lùi cũng không thể nữa.

- Bại đi!

Ngụy Nhân Kiệt hét lớn một tiếng, một đao nhanh chóng chém về phía Từ Tĩnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 268: Tuyệt Đại Song Kiêu

- Thương Mang Phá Sát Quyền!

Thời khắc mấu chốt, Từ Tĩnh rút cuộc tìm được chỗ yếu của Du Long Nhất Đ ao, như là sớm chuẩn bị, một quyền mang theo ý cảnh phá hoại rơi vào ánh đao.

Ầm!

Ánh đao bị nghiền nát, Ngụy Nhân Kiệt khóe miệng tràn máu tươi, thân thể bay ngược ra sau.

Từ Tĩnh đánh bại Ngụy Nhân Kiệt, hư ảnh hình rồng bên ngoài cơ thể nàng cướp đoạt khí long mạch của đối phương, lớn tới bốn trượng tám, gần năm trượng.

Vòng bốn mươi kết thúc, vòng bốn mốt bắt đầu.

Diệp Trần đánh với Kiền Vân.

- Cuồng Lôi Tứ Thức!

Không có ý niệm thăm dò trong đầu, Kiền Vân vừa ra đã xuất mãnh chiêu, nhằm ngay chỗ yếu trên hộ thể chân khí của Diệp Trần.

- Chiêu thức mạnh nhưng đáng tiếc lại pha tạp, thiếu thuần túy!

Lắc đầu, Diệp Trần rút ra Tinh Ngân kiếm, một kiếm đánh trúng chỗ yếu, trong nháy mắt mở ra Cuồng Lôi Tứ Thức, không đợi đối phương phản ứng, kiếm quang phun ra, phá vỡ hộ thể chân khí của hắn.

Miểu sát!

Kiền Vân không phải Băng Linh, Băng Linh có hộ thể chân khí cường đại, Kiền Vân không có, vì thế trước mặt Diệp Trần, đối phương chỉ một chiêu đã bị bại, hơn nữa khoái kiếm cũng không còn là bí mật gì, sử dụng vài lần không nói, dù gặp đám người Tư Không Thánh, tác dụng của khoái kiếm thực sự có hạn.

Không chỉ đám cao thủ trẻ tuổi hít một hơi khí lạnh, mà đại bộ phận võ giả xem chiến cũng đều là trừng mắt há mồm, dường như nhìn thấy chuyện quá khó tin.

Kiền Vân thiếu chút nữa trở thành tuyển thủ hạt giống lại không chịu nổi một kiếm trên tay Diệp Trần, nếu là trước đây bọn họ sẽ nghĩ là giả, không thể tin, nhưng một màn này phát sinh trước mặt, không tin không được.

- Diệp Trần mạnh thế sao?

- Luận nhãn lực và chiêu thức tự sáng tạo thì Ngụy Nhân Kiệt trước mặt hắn không khác gì trẻ con, đây mới là kiếm khách chân chính.

Mắt Cốc Du Vân trợn tròn, nàng hao tổn tâm tư mới đánh bại được Kiền Vần, vậy mà ngay cả một kiếm của Diệp Trần cũng không chịu nổi, thực sự là một quái vật.

Thôn phệ khí long mạch của Kiền Vân, hư ảnh hình rồng của Diệp Trần tăng lên không lớn, khó khăn lắm mới đạt bảy trượng mốt, mà hư ảnh hình rồng của đối phương cũng không giảm nhiều, tiếp sau này, Diệp Trần nếu muốn tăng trưởng hư ảnh hình rồng lên biên độ mạnh, phải đánh bại các tiểu cự đầu có khí long mạch tràn đầy khác.

.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ngày thứ hai đã qua, đã tới buổi chiều ngày thứ ba.

Đánh bại ba gã tuổi trẻ c ủa Tiềm Long Bảng khóa trước có hư ảnh hình rồng đạt bảy trượng hơn, hư ảnh hình rồng của Diệp Trần đã lớn trước nay

chưa từng có, đạt tới khoảng bảy trượng năm, đương nhiên, các tiểu cự đầu khác đều có tăng trưởng, Tư Không Thánh đạ tới tám trượng bốn, Nghiêm Xích Hỏa đạt bảy trượng chín, Lý Đạo Hiên đạt bảy trượng tám, Lâm Vẫn bảy trượng tám, Băng Linh và Mạc Ngôn thua kém chút, hiện tại mà bảy trượng sáu, chênh lệch không lớn với Diệp Trần.

Thác Bạt Khổ và Mộ Dung Khuynh Thành cũng đang đuổi theo sau, một người là bảy trượng ba một người là bảy trượng bốn, sau đó là Cốc Du Vân bảy trượng hai, những kẻ khác bại khá nhiều, hầu hết đạt bảy trượng, khí long mạch hoàn toàn tập trung vào người đám tuyển thủ hạt giống.

Không biết có khéo hay không mà kết thúc ngày tranh tài thứ ba thì đã tổ chức được sáu hai vòng tranh tài rồi, chỉ còn lại chín vòng.

Chín vòng tranh tài sau cùng, mười đại tuyển thủ hạt giống sẽ chạm trán với nhau, bởi sau sáu hai vòng tranh tài, đã đánh bại sáu hai người, chỉ còn lại đám tuyển thủ hạt giống là chưa đụng nhau mà thôi.

Vì thế võ giả xem chiến nhiệt huyết sôi trào, tới sáng ngày mai, là có thể thấy đám tiểu đầu sỏ quyết đầu rồi, nghĩ tới chuyện này, không kích động cũng khó.

Sáng sớm, mới tờ mờ sáng, toàn bộ tiềm long cổ thành đã sôi trào.

Từ bầu trời nhìn xuống, có thể thấy một dòng biển người như nước lũ đổ về quảng trường trung ương, mà lúc này, cách thời gian tranh tài một lúc lâu nữa.

- Diệp Trần, toàn lực ứng khó là được, không cần ôm trách nhiệm quá lớn.

Trong viện, mọi người Lưu Vân Tông đã ra, La Hành Liệt nhìn Diệp Trần nói.

Diệp Trần gật đầu:

-Tông chủ yên tâm, cái gì là của ta, nhất định là của ta.

Nếu đã tham gia tranh tài Tiềm Long Bảng, mục đích của hắn chỉ là vị trí đệ nhất, vô cùng thuần túy không còn gì khác.

- Được, chúng ta đi thôi!

Trên luận võ đài, ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung trên người đám tuyển thủ hạt giống, những cao thủ trẻ tuổi khác chỉ để làm nền.

- Mười ba vị tài phán nhãn lực quả thực cao, mười tuyển thủ hạt giống ở sáu hai trận trước chưa từng thất bại, tranh vị trí top mười mà không hề bàn cãi.

- Ta còn tưởng Kiền Vân có hi vọng tiến vào top mười, ai biết hắn không chỉ bại dưới tay cao thủ Tiềm Long Bảng khóa trước, còn bại dưới tay Cốc Du Vân, Diệp Trần, Thác Bạt Khổ cùng với Mộ Dung Khuynh Thành, triệt để vô duyên với top mười, Lạc Hà môn lần đầu có đệ tử không tiến vào top mười a!

- Có gì lạ đâu! Cao thủ trẻ tuổi năm nay quá nhiều, Kiền Vân thực lực kém, thua hẳn đại đệ tử Lạc Hà môn.

Trong tiếng bàn luận của mọi người, tài phán trưởng phóng lên võ đài, công bố:

- Vòng thứ sáu ba chính thức bắt đầu.

Trận đầu không phải cao thủ tiểu đầu sỏ quyết đầu, là Lãm Nguyệt Lâu Tam Dạ và Ngụy Nhân Kiệt.

Tam Dạ vóc người cao gầy, tướng mạo tầm thường, nhìn qua chừng hai hai, hai ba tuổi, thực lực cao hơn Tứ Dạ không ít.

Hơn mười hiệp qua đi, Tam Dạ gian nan chiến thắng Ngụy Nhân Kiệt.

Trận thứ hai cũng không phải tiểu cự đầu quyết đấu, khiến mọi người

cảm thấy thất vọng.

Đến trận thứ sáu, hai tiểu cự đầu lên sân khấu, bọn họ là Thác Bạt Khổ và Cốc Du Vân.

Thác Bạt Khổ lai lịch thần bí, không có ai biết hắn từ đâu tới, các trận đấu trước hắn nổi danh phòng ngự ngay cả Ma Nhãn Mạc Ngôn của Phi Thiên ma tông cũng không thể phá vỡ, tới lúc Mạc Ngôn quyết tâm phá phòng ngự ở mắt hắn đáng tiếc như trước vẫn thua trên tay hắn, khiến mọi người có nhận thức mới về sức phòng ngự của hắn.

Thân là hậu đại Thạch Vương Cốc Du Vân không chói sáng như Tư Không Thánh, thiên phú cũng không tính là kinh diễm, nhưng huyết mạch Thạch Vương khiến nàng có tiềm lực thật lức, đời sau vượt đời trước, trở thành một trong đám tiểu cự đầu, chỉ bằng vào Thạch Vương Hộ Thể Quyền đánh bại Kiền Vân, quang vinh đăng quang vào top mười.

Hai người chiến đấu khơi mào vô số hứng thú của mọi người, tất cả mọi người muốn biết là phòng ngự của Thác Bạt Khổ lợi hại hay là Thạch Vương Hộ Thể Quyền mạnh hơn.

- Xin chỉ giáo!

Cốc Du Vân vẫn lễ phép hai tay ôm quyền.

Thác Bạt Khổ cười ha ha nói:

- Luận võ không nên chú ý nhiều như vậy, nhưng mà thực lực của ngươi cũng không tồi, Thạch Vương Hộ Thể Quyền cũng không kém, tiếp ta một quyền.

Không có thi triển Hoang Dã Thần Quyền, Thác Bạt Khổ dùng lực lượng thuần túy của bản thân vận chân khí đánh ra một quyền, quyền kình như núi.

Ầm!

Cốc Du Vân đánh lại một quyền, hai bên cân sức cân tài.

- Hay, hiện tại ta muốn xem sát chiêu của ngươi, Thạch Vương Nhất Nộ rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Thác Bạt Khổ vọt người lên lăng không đánh ra Hoang Dã Thập Bát Quyền.

Bang bang bang bang bang.....

Hoang Dã Thập Bát Quyền là một trong những sát chiêu của Hoang Dã Thần Quyền, mỗi chiêu không mang bất cứ hoa mĩ nào, là lực lượng cùng khí thế áp đảo thuần túy, muốn phá Hoang Dã Thập Bát Quyền chỉ có hai con đường, một là dùng lực lượng mạnh hơn phá tan quyền thế, còn cách khác là dùng kỹ xảo cực hạn phá chiêu, hai điều kiện này đều có độ khó cao, quyền thế của Thác Bạt Khổ vốn lực hùng thế mạnh, muốn ở phương diện này ưu việt hơn hắn, bằng vào thực lực Cốc Du Vân không thể làm được, mà kỹ xảo cực hạn độ khó càng cao, dù sao khi thực lực đạt tới mức độ nhất định, bản thân phải có khí phách gấp bội, dưới tình huống như vậy, kỹ xảo phải đạt được cảnh giới rất cao mới có thể phá vỡ Hoang Dã Thập Bát Quyền. Rất hiển nhiên, hai phương diện này Cốc Du Vân cũng đều không đáp ứng được, vì thế phải thi triển ra Thạch Vương Hộ Thể Quyền để tăng cường chân khí hộ thể.

Quyền thế của Thác Bạt Khổ càng ngày càng hùng hồn, càng ngày càng bá đạo, so với Cuồng Lôi Tứ Thức cùng Lạc Hà Ngũ Thức của Kiền Vần quả thực như thằng nhóc cầm búa gỗ, quả thực không thể đánh đồng.

- Thật lợi hại.

Trong mắt Cốc Du Vân, Thác Bạt Khổ dường như một ngọn núi, một tòa núi lớn ầm ầm đổ tới, đừng nói phản kích, ngay cả phòng thủ còn có điểm gian nan, khí huyết bị quyền kình chấn cho toán loạn, chân khí rung chuyển sôi trào, hầu như từ trong cơ thể bắn ra.

- Quyền mười sáu!

Thác Bạt Khổ đánh ra một quyền, không khí bị xé rách, tiếng ầm ầm từng trận.

Choang!

Hộ thể chân khí gần như tan vỡ, Cốc Du vân cắn chặt môi dưới, kiệt lực phòng ngự, thầm nghĩ trong lòng: Cố kiên trì một chút, chỉ cần một lát, bị áp chế càng nhiều thì Thạch Vương Nhất Nộ càng có uy lực lớn..

- Quyền mười bảy!

Tiếng long ngâm hổ gầm vang lên, một quyền của Thác Bạt Khổ như đưa Cốc Du Vân vào thời đại hoang sơ, nguy cơ tứ phía, hung hiểm vô kể.

Ầm!

Hộ thể chân khí của Cốc Du Vân rút cuộc vỡ tan, nhưng mà lúc này quyền thế của nàng cũng tích lũy tới cực hạn, Thạch Vương Nhất Nộ thuận thế bộc phát, không chỉ đánh cho quyền kình cùng quyền thế của Thác Bạt Khổ xơ xác, đồng thời còn mang theo lực đạo bùng nổ phản kích.

Đối với một quyền kinh khủng này, hộ thể chân khí của Thác Bạt Khổ vỡ vụn, thân thể bay ngược ra ngoài.

- Lấy thân thử chiêu, phòng ngự của Thác Bạt Khổ quả nhiên lợi hại.

Diệp Trần có nhãn lực cực độc, Thác Bạt Khổ thi triển Hoang Dã Thập Bát Quyền tuy không giảm bao nhiêu lực nhưng tốc độ quyền rõ ràng hơi chậm lại, hơn nữa uy lực quyền thứ mười bảy và mười sáu tương đương nhau hẳn là còn để lại thực lực, bằng không ở quyền thứ mười bảy thì Cốc Du Vân đã bại rồi, đâu còn cơ hội thi triển ra Thạch Vương Nhất Nộ, Thác Bạt Khổ làm như thế là muốn xem Thạch Vương Nhất Nộ có lực công kích mạnh cỡ nào.

Lâm Kỳ kinh ngạc nói:

- Ngươi nói là Thác Bạt Khổ cố tình.

Hắn trên phương diện đao pháp của thiên phú một chút còn các phương diện khác hơi thua kém.

Không đợi Diệp Trần trả lời, Từ Tĩnh nói:

- Cũng không thể nói là toàn bộ cố ý, hộ thể chân khí và Thạch Vương Nhất Nộ của Cốc Du Vân đúng là rất mạnh, Thác Bạt Khổ không sơ sẩy, thi triển quyền thứ mười bảy liền toàn lực phòng ngự, chống lại lực đạo của Thạch Vương Nhất Nộ.

Một cước đạp lên lam sắc quang mang, nổi lên gợn sóng, thân thể Thác Bạt Khổ vừa lộn một cước đạp đất, hắn cúi đầu nhìn ngực mình, ở đó y phục đã bị nghiền nát, cơ thể xuất hiện một quyền ấn nhợt nhạt, biến thành màu đen không khỏi mở miệng khen:

- Lợi hại may mà ta đã sớm chuẩn bị phòng ngự.

Cốc Du Vân thấy Thạch Vương Nhất Nộ cũng không tổn thương được tới Thác Bạt Khổ, một hơi thở dài nói:

- Ngươi thắng!

Thác Bạt Khổ cười ha ha, hư ảnh hình rồng bên ngoài đánh về phía Cốc Du Vân, cắn nuốt một bộ phận khí long mạch liền đạt tới bảy trượng sáu, vượt qua Diệp Trần.

Hai người xuống đài, trận thứ bảy bắt đầu ngay sau đó.

- Trận mười một, Mộ Dung Khuynh Thành chiến Băng Linh!

Tài phán trưởng vừa dứt lời, trên khán đài truyền đến tiếng ồ, trong mười tuyển thủ hạt giống chỉ có ba nữ tử, là Mộ Dung Khuynh Thành, Băng Linh cùng với Cốc Du Vân, Cốc Du Vân tướng mạo không bằng hai người,

khí chất cũng kém hơn, Mộ Dung Khuynh Thành là một trong hai đại mỹ nữ của Hắc Long đế quốc, tuy rằng khăn đeo lụa mỏng che khuất nửa mặt nhưng chỉ cần nhìn bộ dạng bên ngoài cũng khiến kẻ khác tâm thần dao động, lại phối hợp với khí chất thần bí cao quý khiến không ít cao thủ trẻ tuổi mến mộ. Khí chất của Bang Linh khác hẳn Mộ Dung Khuynh Thành, người trước là thần bí còn nàng thì băng diễm, khuôn mặt xinh xắn cùng khí tức kết hợp giống như đóa hoa sen nở trên tuyết, đẹp mà thanh nhã.

Thực lực các nàng đều đạt tới tiểu cự đầu, tướng mạo xinh đẹp như hoa thơm cỏ lạ, vừa lên đài khiến khán đài một trận sôi trào.

- Băng Linh là tiểu đầu sỏ lâu đời, Mộ Dung Khuynh Thành không tính là nhân tài mới nổi, nhưng cũng là lần này quật khởi, không biết ai có thể thắng một bậc đây?

- Ai thắng ai thua có quan hệ gì, trong nữ tử trẻ tuổi ở Nam Trác vực, lấy phong tao cùng tài năng của hai người nếu có thể được các nàng ưu ái, ta bớt mười năm tuổi thọ cũng đồng ý.

- Ngươi đồng ý nhưng các nàng có muốn không a? Nhưng mà ngươi nói không sai, Mộ Dung Khuynh Thành và Băng Linh được xưng là tuyệt đại song kiêu của Nam Trát Vực, ở Chân Linh đại lục phỏng chừng gần ngang với Huyền Hậu.

- Huyền Hậu đâu phải một quốc gia có thể so sánh, nàng không chỉ là đệ nhất thiên tài nghìn năm của Chân Linh đại lục bản thân cũng là đệ nhất mỹ nữ, bất luận kẻ nào cũng có chênh lệch không nhỏ với nàng, dường như Tư Không Thánh cũng bị nàng đặt ở dưới, không dám xưng đệ nhất.

- Thiên tài nghìn năm, không thua kém chút nào thời đại thượng cổ, Huyền Hậu đúng là khiến đông đảo thiên tài tuyệt vọng, không biết bao giờ mới có kẻ đánh vỡ được thế cục này.

- Không nói nữa, trận chiến bắt đầu rồi.

Huyền Hậu đứng đầu ở Chân Linh đại lục không ai không biết, chỉ cần nói đến tuyệt đỉnh thiên tài, ai cũng nghĩ tới nàng, ngay cả khán giả cũng không ngoại lệ.

Vù!

Thân hình Mộ Dung Khuynh Thành chợt lóe, tử ý phiêu dật, dường như bọt biển biến mất tại chỗ, lần thứ hai xuất hiện thì đã ở trên đài..

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 269: Kiếm Và Đao!

Đối diện, Băng Linh cả người lượn lờ khí tức Băng Hàn, độc đáo là thủy nguyên khí trong không khí đều bị đông lại, hóa thành mảnh băng rới trên mặt đất.

- Băng Xuyên liệt!

Cảm nhận được áp lực Mộ Dung Khuynh Thành gây ra cho mình, Băng Linh công kích trước, thi triển ra tuyệt chiêu trong Băng Liệt quyền.

Ba!

Băng hàn quyền kình cách Mộ Dung Khuynh Thành ba trượng thì bỗng nhiên nổ tung ra.

- Thiên Ma Cầm Nã!

Thiên Ma Lực hội tụ trên tay, Mộ Dung Khuynh Thành đi tới trước, lăng không chụp một chưởng vào người Băng Linh.

Két!

Mặt đất bị nghiền nát, Băng Linh tránh né, từ hư không tạo ra một lưỡi đao từ chân khí băng hàn chém tới.

Mộ Dung Khuynh Thành thần sắc thản nhiên, bàn tay xinh xắn đẩy ở khoảng không, lưỡi đao bị nghiền nát, một cỗ dao động vô hình đánh lên hộ thể chân khí của Băng Linh, Thiên Ma Lực vô hình vô chất, khó lòng phòng bị, từ các trận tranh tài trước, phần lớn cao thủ trẻ tuổi đều bị Mộ Dung Khuynh Thành công kích trúng mà không hiểu tại sao.

- Băng Không Đại Liệt Trảm!

Băng Liệt Quyền là quyền pháp đỉnh giai, tộng cộng có mười bốn thức, ba sát chiêu cuối cùng rất khó tu luyện, cho tới bây giờ, Băng Linh miễn cưỡng mới có thể thi triển ra chiêu thứ ba yếu nhất trong đó là Băng Tinh Quyền, tuy Băng Không Đại Liệt Trảm không phải là sát chiêu nhưng uy lực lại vượt trên Băng Xuyên Liệt rất nhiều, gần tới tam đại sát chiêu.

Roẹt!

Lưỡi đao bán nguyệt trượt trước người Băng Linh, sau đó mang theo lực đao trảm không chém ra, bởi vì tốc độ quá nhanh, lại nhiệt độ thấp cho nên khiến không khí kết thành từng sợi băng tinh tế, huyễn lễ mà nguy hiểm.

Mộ Dung Khuynh Thành không dám coi thường, hai tay xuất hiện cách không nắm lại, thiên ma lực tràn ra.

Xèo....

Lưỡi đao giảm tốc độ, bề ngoài dường như bị bẻ cong.

Vỡ!

Mộ Dung Khuynh Thành thấy Băng Linh tiếp tục động, nhướng mày, Thiên Ma chân khí như nước biến mất, hóa thành thiên ma lực hư vô.

Bang một tiếng băng tuyết khắp trời, lúc này Băng Linh đã chuẩn bị xong tuyệt chiêu, chính là Băng Linh Bạo Diệt đã dùng trên người Diệt Trần.

Khúc côn cầu xoay tròn vọt tới Mộ Dung Khuynh Thành, thế công nhanh như điện.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn, chôn vùi!

Bạo Diệt bí quyết kinh khủng của Băng Linh, Mộ Dung Khuynh Thành mặc dù chưa tự mình trải qua, nhưng từ trận quyết đấu của Băng Linh và Diệp Trần, nàng có thể thấy một vài phần, đây tuyệt đối không phải tuyệt

chiêu bình thường, là sát chiêu, uy lực cường đại có thể phá vỡ phòng thủ của Thiên Ma Lực, lại mang theo nhiệt độ thấp đến đáng sợ, khó chống đỡ.

Nàng ngẫm nghĩ một lát liền hủy bỏ Thiên Ma Lực Tràng, chân khí toàn thân quán trú vào tay phải bàn tay xinh xắn như múa ở trên không.

Ầm!

Cách bàn tay to trăm thước, tất cả các bông tuyết đều hóa thành hư vô, mà khúc côn cầu như lâm vào vũng bùn, tốc độ giảm bớt khiến kẻ khác giận sôi gan, sau đó bùm một tiếng, triệt để nổ tan.

Nếu như lúc trước, Mộ Dung Khuynh Thành thi triển ra một chiêu này thì cực kỳ hao tổn chân khí, sức chiến đấu giảm mạnh, chỉ là sau khi đề thăng Thiên Ma tới thập trọng, Thiên Ma Thủ Ấn đã có thể dễ dàng thi triển ra, chân khí tiêu hao mỗi lần khá ít so với tổng lượng chân khí vốn có.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn, Thiên Xích!

Thu hồi tay phải, Mộ Dung Khuynh Thành đánh tay trái ra ngoài.

Một màn kinh người phát sinh, Băng Linh dường như bị không gian bài xích, cả người không thể khống chế bắn ra ngoài, miệng tràn máu tươi.

Thân hình liên tục lộn vài vòng trên không trung, Băng Linh bình ổn rơi trên mặt đất, mở miệng nói:

- Thiên Ma Đại Pháp quả thực danh bất hư truyền, ta thua!

Hai đại tuyệt học của Phi Thiên Ma Tông chính là Thiên Ma Đại Pháp và Thông Thiên Ma Nhãn, Thông Thiên Ma Nhãn am hiểu xem thấu nhược điểm, một kích tất sát, Thiên Ma Đại Pháp lại chủ công, không chỉ có thể tu luyện ra Thiên Ma Lực Tràng, hơn nữa còn có toàn bộ võ học Thiên Ma Đại Thủ Ấn, trong tầng lớp võ học đỉnh cấp trên Chân Linh đại lục, thuộc về tồn tại thượng đẳng, rất khó tu luyện.

Quyền của Băng Linh tuy mạnh, nhưng lại bị Thiên Ma Lực Tr àng khắc chế, không thể tới gần cơ thể đối thủ, dưới tình trạng như vậy tự nhiên không làm gì được Mộ Dung Khuynh Thành.

- Đa tạ!

Mộ Dung Khuynh Thành ôm quyền nói.

Hai người xuống đài, trên khán đài không giảm náo nhiệt, tuyển thủ hạt giống đã có bốn người gặp nhau, vòng sau còn sáu người lên tràng, mà trong sáu người lại có năm người là tồn tại siêu cấp cao thủ, như Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên, Lâm Vẫn cùng với Diệp Trần, về phần Mạc Ngôn bởi thua trên tay Thác Bạt Khổ nên nhân khí đại giảm, thua kém đám tiểu cực đầu nhiều.

- Trận thứ mười lăm, Lý Đạo Hiên chiến Nghiêm Xích Hỏa.

Ông!

Trên khán đài im lặng chốc lát chợt bùng nổ như lũ tràn.

Nghiêm Xích Hỏa bài danh đệ nhị trên Tiềm Long Bảng, là đao khách đệ nhất trong đám trẻ tuổi ở Nam Trác Vực, đao khí bá đạo vô cùng, đao khách thế hệ trước đều than thở không thôi.

Diệp Trần chưa xuất hiện thì Lý Đạo Hiên có thể coi như kiếm khách đệ nhất trong giới trẻ Nam Trác Vực, kiếm sắc bén vô tình, giơ tay nhấc chân đều có thể lấy mạng người, được xưng là Vô Tình kiếm khách.

Một vị là đệ nhất đao khách, một người là đệ nhất kiếm khách, hai người giao thủ khiến mọi người quan chiến trong lòng sôi trào, không ít người yết hầu khô khốc, con mắt trợn tròn, gắt gao nhìn lên võ đài.

- Ba năm chưa giao thủ với ngươi, không biết Vô Tình Kiếm có thể phá Điệu đao của ta không?

Nếu Tư Không Thánh là vương giả trong giới trẻ, vậy Nghiêm Xích Hỏa chính là phách giả trong giới trẻ khí phách tự nhiên bễ nghễ thiên hạ.

- Thử xem là biết!

Lý Đạo Hiên mặc quần áo xanh vóc người mảnh khảnh, đứng ở đó dường như một trận gió có thể thổi bay nhưng khi kiếm xuất hiện trên tay thì một loại phong mang ý tràn ngập khiến khoảng không như chìm trong kiếm ý, tùy ý có thể cắt đứt kim loại.

Nghiêm Xích Hỏa quét mắt nhìn Lý Đạo Hiên, ngạo nghễ nói:

- Ba năm trước ngươi không phải đối thủ của ta, ba năm sau cũng không là đối thủ, hiện tại ta cho ngươi ba chiêu, trong ba chiêu, ta không xuất đao, ngươi nếu có thể khiến ta rút đao là ta bại, thế nào?

Lý Đạo Hiên nhướng mày:

- Quá ngông cuồng, để xem ngươi làm cách nào giữ được đao trong vỏ.

- Ha ha, vậy đến đây đi! Nếu ngay cả ba chiêu của ngươi ta cũng không đỡ nổi, thì làm sao có thể tranh đệ nhất đây?

Không nói tiếp lời thừa, đao thế trên người Nghiêm Xích Hỏa dâng lên, đao chưa ra khỏi vỏ nhưng khiến người ta cảm nhận hắn như là một thanh trường đào, khí phách thiên hạ vô song!

Lý Đạo Khiên rút kiếm, không nhìn thấy kiếm, chỉ thấy một dải kiếm quang nhàn nhạt lao ra, chợt lóe rồi biến mất.

- Phá cho ta!

Nghiêm Xích Hỏa hét lớn, chân khí xích hồng phóng lên cao, hóa thành một cự đao nóng cháy dài mười trượng, trầm trọng nện lên không trung.

Kiếm quang như gió, vô ảnh vô hình, cự đao của Nghiêm Xích Hỏa mặc dù phá nát kiếm quang nhưng sau một khắc, kiếm quang lại một lần nữa tụ

hợp, chém tới đối thủ.

- Được! Kiếm chiêu sắc bén lắm, phong ý cảnh cũng thật quỷ dị!

Diệp Trần con mắt nheo lại, kiếm quang của Lý Đạo Hiên phóng ra như trận gió, gió thổi, càng chống lại gió càng thổi mạnh, có thể nói, gió sẽ không bao giờ tán đi, mãi luôn tồn tại.

- Phong ý cảnh thì làm sao, trợ cho đao thế của ta đi!

Nghiêm Xích Hỏa cách không hít một hơi, trong tay xuất hiện một ánh đao đỏ sậm, sau khi thôn phệ kiếm quang của Lý Đạo Hiên, uy thế càng tăng, như lửa tràn vào núi đánh tới Lý Đạo Hiên.

Chiêu này vừa ra, một nửa tiểu cự đầu biến sắc, quả thực bá đạo, đem công kích của đối phương cho mình dùng.

Lý Đạo Hiên thần sắc ngưng trọng, ba năm không gặp, đao đạo của Nghiêm Xích Hỏa tiến bộ không thể tưởng tượng chỉ dựa vào phong ý cảnh tuyệt đối không thể bắt hắn bày ra thực lực chân chính.

- Sát sinh!

Vô tình kiếm vừa ra, Lý Đạo Hiên cả người như biến mất cảm tình, không hề bận tâm gì, kiếm của hắn cũng không có bất cứ cảm tình gì, chỉ có phong mang sắc bén vô tận, như muốn chém nát tất cả.

- Phá cho ta!

Trường đao chưa ra khỏi vỏ, lực công kích của Nghiêm Xích Hỏa đại giảm, đối với kiếm thứ hai của Lý Đạo Hiên, tinh khí thần hắn dâng tới đỉnh, song chưởng làm đao, hay tay như chuôi tự động chém ra đao mang đỏ bừng, cách không đánh cùng một chỗ.

Xuy xuy....

Một màn hoành tráng hiện ra trên không tung, khắp trời đầy đao khí

cùng kiếm khí, dường như ong vỡ tổ cực kỳ đồ sộ.

- Kiếm thứ ba, sát diệt!

Kiếm này vừa ra, không khí quỷ dị bình tĩnh lại, kiếm quang bắn thẳng Nghiêm Xích Hỏa.

Nghiêm Xích Hỏa lùi một bước, hắn nói cho Lý Đạo Hiên ba chiêu, ngoại trừ tự tin, quan trọng là muốn khiêu chiến cực hạn, nếu có thể vô sự tiếp được ba kiếm của Lý Đạo Hiên, hắn tự nhiên có tư cách khiêu chiến Tư Không Thánh, nếu không, khỏi cần chiến nữa.

Một kiếm của Lý Đạo Hiên sắc bén vô cùng, Nghiêm Xích Hỏa lùi tới đâu dường như cũng bị một mũi nhọn nhìn chòng chọc vào, lông tóc dựng ngược.

Tới lúc này, Nghiêm Xích Hỏa đã muốn vận dụng bảo đao, đao không ra khỏi vỏ, hắn trực tiếp dùng vỏ đao chém ngang, đao mang đỏ sậm như núi lửa bùng nổ, ảo giác nham thạch nóng cháy khắp trời, như xuyên thủng nhân tâm đánh tới kiếm quang.

Ầm ầm!

Ba trăm thước trên võ đài xuất hiện hai chủng màu sắc, một loại là bạch ngân nhàn nhạt, một loại là sắc đỏ vô tận, phân biệt rõ ràng không ai nhường ai.

Lúc này, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, con mắt không chớp rất sợ bỏ qua một màn quan trọng nhất, trong mắt họ Nghiêm Xích Hỏa cường đại không thể tin nổi, đao không rời vỏ có thể bình yên ngăn trở ba kiếm của Lý Đạo Hiên, không rơi vào hạ phong thực sự vô cùng đáng sợ.

Diệp Trần có cái nhìn khác với mọi người, Nghiêm Xích Hỏa tuy mạnh nhưng Lý Đạo Hiên không kém, Nghiêm Xích Hỏa sở dĩ có thể ngăn cản ba kiếm của Lý Đạo Hiên ngoại trừ thực lực bản thân siêu cường quan trọng hơn là hắn hiểu rõ Lý Đạo Hiên, đổi thành một kiếm khách xa lạ ngang thực

lực, Nghiêm Xích Hỏa sẽ không sơ sẩy như vậy, ngoại trừ những nguyên nhân này, còn có một nguyên nhân khác, mọi người đều biết, ba chiêu nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, khi hai kiếm khách và đao khách thực lực tương đương gặp nhau, một người không có đao, sức chiến đấu đại giảm, chỉ là duy trì ba chiêu hẳn không thành vấn đề, dù sao đao ý cảnh vẫn còn chỉ thiếu lực công kích và đao thế mà thôi, không có khả năng xuất hiện tình trạng thất bại thảm hại.

Đương nhiên, Nghiêm Xích Hỏa cũng lợi hại, trong vòng ba chiêu không rơi vào hạ phong, bài danh thứ hai trên Tiềm Long Bảng quả thực không phải hạng tầm thường.

- Ba chiêu đã qua!

Tam chiêu đã là cực hạn của Nghiêm Xích hỏa, hắn không chút do dự rút đao, đao thể liên tục tràn ra, ý cảnh núi lửa phun trào thôi động, trong nhát mắt phá kiếm thế của Lý Đạo Hiên, như hồng thủy sơ khải dũng mãnh vọt tới.

- Sát không!

Ba kiếm trước, Lý Đạo Hiên nhìn như không có lưu tình, nhưng đối mặt với đao khách chưa rút đao thế tiến công của hắn vô thức yếu hơn nhiều, có thể hắn cho rằng thắng không quang vinh, lúc này Nghiêm Xích Hảo vừa rút đao, khí thế của Lý Đạo Hiên nâng cao một bậc, kiếm ý bắt đầu khởi động.

Keng!

Mấy lần chớp mắt, hai người giao thủ hơn mười hiệp, hỏa tinh nóng cháy văng khắp nơi, căn bản không thấy bóng người loại chiến đấu kinh tâm động phách này khiến mọi người như quên thở, khuôn mặt đỏ bừng.

Tia lửa biến mất, hai người giao thủ càng nhiều, tần suất ngày càng cao, Ma Nhãn của Mạc Ngôn lần đầu tiên cảm thấy con mắt có chút đau nhức.

Xuy!

Một đạo nhân ảnh bắn ra, là Lý Đạo Hiên, bờ vai của hắn một mảnh ửng đỏ, y phục biến thành tro bụi.

Nhìn Nghiêm Xích Hỏa lần nữa, hắn không chút thương tổn, chỉ là bên tai bị sén đứt mấy sợi tóc, tóc theo gió mà bay, nhẹ rơi trên mặt đất.

- Tiếp sát chiêu của ta không chết, trong ba năm ngươi là người đầu tiên.

Trương đao vào vỏ, Nghiêm Xích Hỏa sờ thái dương, tràn ngập cảm thán nói với Lý Đạo Hiên.

Khụ!

Lý Đạo Hiên nhổ ra một búng máu:

- Đáng tiếc chung quy vẫn kém một chút.

Sau một trăm chín tám chiêu thì hắn xuất thủ chém đứt một vài sợi tóc của Nghiêm Xích Hỏa, sau đó trong nháy mắt công kích của Nghiêm Xích Hỏa tới, trường đao đánh lên vai hắn, thời khắc quan trọng bị hắn dùng một ngón tay bắn ra, miễn khỏi trọng thương, những cỗ nóng cháy kia khiến kinh mạch hắn bị hao tổn.

Hai người quyết đấu, Lý Đạo Hiên thua nửa chiêu.

Vù!

Hư ảnh hình rồng của Nghiêm Xích Hỏa đánh về phía Lý Đạo Hiên, khi trở về, từ bảy trượng tám tới tám trượng hai, cách Tư Không Thánh ngày càng gần.

- Đặc sắc, Nghiêm Xích Hỏa không hổ là tiểu cự đầu gần với Tư Không Thánh, Lý Đạo Hiên không ngăn nổi hắn.

- Đặc sắc quả thực đặc sắc, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy gì, không biết cuối cùng bọn họ phân thắng bại thế nào.

- Nếu ngay cả ngươi cũng nhìn ra thì còn gì đặc sắc nữa!

Hai người xuống đài, tâm tình mọi người không hề nguội đi, vòng tranh tài tới còn có hai trận tiểu cự đầu quyết đấu, không biết ai gặp ai đây.

Trận thứ mười sáu là Từ Tĩnh chiến Tứ Dạ, hai người phong cách tương tự, lấy cứng đối cứng, cuối cùng Từ Tĩnh hơn một chút đánh bại Tứ Dạ.

Trận mười bảy Cao Phong đấu Ngụy Nhân Kiệt, kiếm đạo Cao Phong cao siêu không theo khuôn mẫu, đao của Ngụy Nhân Kiệt mở rộng vô hạn, rất có phong thái quý phái, hai người giao thủ hơn ba mươi hiệp, Cao Phong đánh bay trường đao Ngụy Nhân Kiệt, kiếm đặt trên cổ đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 270: Ai Khắc Ai?

Trận mười tám Cừu Vô Huyết chiến Lâm Kỳ, là cao thủ Tiềm Long Bảng khóa trước trên Tiềm Long Bảng, Cừu Vô Huyết tuy chưa lĩnh ngộ đao ý, nhưng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hai người đánh hơn trăm chiêu, Cừu Vô HUyết thắng một bậc.

Trận mười chín ... trận hai lăm qua đi, trên khán đài bộc phát âm thanh ủng hộ.

Lần này là Diệp Trần lên đài, đối thủ của hắn là đại đệ tử của Phi Thiên ma tông Ma Nhãn Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn sau khi bại dưới tay Thác Bạt Khổ, nhân khí hơi giảm, nhưng Bão Nguyên Cảnh võ giả không ai dám xem nhẹ hắn, hắn bại bởi Thác Bạt Khổ vì phòng ngự của đối phương biến thái, xem thấu nhược điểm cũng không hiệu quả nhiều lắm, bằng không thực lực tương đương không biết ai thắng ai thua, dù sao thân là tiểu đầu sỏ Tiềm Long Bảng khóa trước, Ma Nhãn Mạc Ngôn làm sao có thể đơn giản?

Đương nhiên, mọi người càng không dám khinh thị Diệp Trần, từ khi bắt đầu đấu loại... đối phương dần lộ thực lực, chiến thắng liên tiếp, hiện nay chưa từng bại, kiếm kỹ đủ so với Lý Đạo Hiên, bản thân có năm thành kiếm ý, lại phối hợp với tu dưỡng cực cao, có thể nói Diệp Trần trong giới trẻ chính là nhân tài mới nổi đáng sợ nhất, so với Thác Bạt Khổ là hai đại tân tinh đệ nhất, danh tiếng càng mạnh hơn, đạt tới cấp bậc đám tiểu đầu sỏ Tư Không Thánh.

Càng khiến mọi người chú ý chính là Mạc Ngôn tu luyện Thông Thiên Ma Nhãn, am hiểu xem thấu nhược điểm, không ra tay thì thôi, ra tay đều đánh trúng nhược điểm đối phương, mà từ lúc bắt đầu tranh tài đến giờ, bản

lĩnh nhìn thấu nhược điểm của Diệp Trần quả thực đáng sợ, khác với Mạc Ngôn chính là, Diệp Trần xem thấu nhược điểm chiêu thức chỉ cần hắn chăm chú ai cũng đừng mong thi triển chiêu thức hoàn hảo trước mắt hắn, Băng Linh và Kiền Vân là một ví dụ tốt nhất.

Trên võ đài.

Diệp Trần đứng cách Mạc Ngôn tám mươi thước.

Khác với mọi người nghĩ, Diệp Trần không dám coi thường Mạc Ngôn, trên thực tế, trong đám tiểu đầu sỏ, ngoại trừ Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên, Mộ Dung Khuynh Thành, có thể so chiêu với hắn, Mạc Ngôn xếp thứ nhất, ngay cả Thác Bạt Khổ hay Lâm Vẫn đều kém hơn, bởi vì kỹ xảo của Diệp Trần đạt cảnh giới cực cao, mà Thác Bạt Khổ và Lâm Vẫn so ra lại rất yếu điểm này.

Nhưng mà Diệp Trần cũng biết thực lực Thác Bạt Khổ và Lâm Vẫn ở trên Mạc Ngôn, dù sao bọn họ đều đạt cảnh giới thập nhất trọng, sức chiến đấu cường hãn vô cùng.

- Thông Thiên Ma Nhãn huyền ảo vô cùng, có thể xem thấu nhược điểm sự vật, không che đậy hộ thể chân khí của Diệp Trần yếu ớt, chỉ sợ không hay a.

- Không sai, trong tiểu cự đầu có mấy người tương khắc, như Thác Bạt Khổ khắc chế Mạc Ngôn, Mộ Dung Khuynh Thành khắc chế Băng Linh, Mạc Ngôn từ phương diện nào đó mà nói, có thể khắc chế Diệp Trần.

- Nói như thế, chiêu thức của Mạc Ngôn cũng bị Diệp Trần xem thấu, không đánh một hồi, ai cũng không biết xảy ra cái gì.

Tranh tài chưa bắt đầu, mọi người đều phát biểu ý kiến của mình.

- Chân khí hộ thể của người có hai điểm yếu, khiến ta rất kinh ngạc.

Mạc Ngôn không lập tức ra tay đột nhiên nói một câu.

Diệp Trần cười nhạt:

- Bản thân ai mà không có nhược điểm, ta cũng thế, nhìn thấu nhược điểm và đánh trúng mục tiêu là hai việc khác nhau hoàn toàn.

Hắn tu luyện Thái Huyền Công tới cảnh giới cao nhất, mà Thái Huyền Công xuất phát từ Thiên Mộng Chiến Điện, nhược điểm tự nhiên rất ít, về phần các bí quyết của cao thủ khác, phẩm cấp tuy cao nhưng không đạt tới cảnh giới cao nhất, uy lực thuần túy thì mạnh nhưng hộ thể chân khí lại có không ít nhược điểm.

Mạc Ngôn cười nhạt:

- Ta còn chưa nói xong, hộ thể chân khí của ngươi có hai nhược điểm, nhưng trong mắt ta, hộ thể chân khí của ngươi toàn là nhược điểm, chỉ cần trúng chiêu tuyệt đối trong nháy mắt, không, chỉ nửa lần nháy mắt là không thể duy trì.

- Ngươi đã tự tin như vậy, ta cũng không nói nữa, để xem ngươi công kích trúng ta thế nào.

Tinh Ngân Kiếm xuất hiện ở tay, Diệp Trần không hề tốn lời vô ích.

- Huyễn Linh Chỉ!

Ngay khi Diệp Trần nói, Mạc Ngôn đã động, tay phải giơ chỉ, phía trên xuất hiện một đoàn u quang, cách không đánh tới Diệp Trần.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Hư là thực, thực là hư, đây mới là phong cách tác chiến của ta, nếu người không thích ứng, vậy xin lỗi rồi.

Võ giả quan chiến không còn gì để nói, phong cách Mạc Ngôn mọi người đã sớm biết, nhưng mà khi người khác nói chuyện mà ra tay, nhiều ít có điểm không phóng khoáng..

Đàm người Lưu Vân Tông nhíu mày, Mạc Ngôn lợi hại chẳng lẽ bọn họ

không biết, Thác Bạt Khổ bị đánh trúng vài lần, nếu không phải phòng ngự cường đại thì đã sớm thua trên tay hắn, mà Diệp Trần tu luyện pháp quyết quả thực phòng ngự yếu, chỉ bằng hộ thể chân khí chống đỡ không nổi một chỉ này a!

Huyễn Linh Chỉ hư hư thực thực, có thể trong nháy mắt cải biến lộ tuyến, lần này cũng không ngoại lệ, tới gần Diệp Trần thì hàn mang đột ngột biến mất lần thứ hai xuất hiện thì đã tới trước mặt Diệp Trần.

Phốc! Nhưng lúc này một đạo kiếm quang bắn tới, như hoàng tước xòe đuôi, đánh tan hàn mang, dường như chờ sẵn ở đó rồi.

- Sao có thể, hoàn toàn nhìn thấy mê hoặc của Huyễn Linh Chỉ?

Mạc Ngôn chưa từng trông cậy vào Huyễn Linh Chỉ có thể đánh bại Diệp Trần, hắn cho rằng, Diệp Trần khẳng định né tránh như Thác Bạt KHổ vậy khi đó Huyễn Linh Chỉ biến mất sau đó chờ phân phó dù không đánh bại Diệp Trần cũng khiến hắn chật vật một chút, mất đi phong thái.

Hắn thế nào cũng không nghĩ ra, Diệp Trần liếc mắt đã xem thấu lộ tuyến của Huyễn Linh Chỉ.

Phá hàn mang, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ta nói rồi, công kích của ngươi không thể đụng tới ta.

- Cuồng vọng!

Mạc Ngôn giận dữ, hai tay giơ lên, song chỉ lần nữa đánh tới Diệp Trần, chính là Huyễn Linh Thất Tiệt Chỉ đã xén đứt lông mi của Thác Bạt Khổ.

Keng keng keng....!

Không cần ra bảy kiếm, Diệp Trần chỉ ra ba kiếm đã phá vỡ hàn mang, mà bản thân hắn chưa từng nhúc nhích chút nào.

- Vù!

Làm xong tất cả, Diệp Trần triển động thân hình, cực nhanh đánh tới Mạc Ngôn.

Lùi!

Mạc Ngôn dùng Ma Linh Chỉ uy lực lớn hơn nữa đánh tới Diệp Trần.

Phốc!

Hàn mang nghiền nát tàn ảnh của Diệp Trần, chân thân đã tới cách Mạc Ngôn một trượng, áo lam lay động, trường kiếm trong tay chém ra bốn lần.

- Quỷ Ảnh Mê Tung!

Thân ảnh hóa thành hắc khí tản ra, Mạc Ngôn thôi động chân khí, trong nháy mắt biến ra phía sau Diệp Trần, thế nhưng đồng dạng chờ hắn cũng là một đoàn kiếm quang.

Bùng, hộ thể chân khí bị phá vỡ, Mạc Ngôn hoảng hốt, hắn dường như thấy quỷ, hoàn toàn chưa từng thấy có ai thoải mái như vậy trước mặt hắn, dường như nắm toàn cục trong tay, mình như phi trùng dính mạng nhện, mặc kệ giãy dụa làm sao đều phí công, loại cảm giác này khiến hắn cực kỳ căm tức.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 271: Thương Thiên Phách Quyền

- Ta không tin ngươi có thể dự đoán lộ tuyến công kích của ta lần nữa.

Mạc Ngôn liên tục thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung, cả người hóa thành khí lưu hắc sắc quay xung quanh Diệp Trần, liếc mắt nhìn lại chỉ có lưu lại một sợi tơ đen, căn bản không thấy thân ảnh nào.

Diệp Trần bước tới ba bước, đột nhiên thân thể vận chuyển, Tinh ngân kiếm phối hợp với ý cảnh khoái kiếm chém tới, không thấy kiếm quang, chỉ nhìn thấy tơ máu vẩy ra.

Mạc Ngôn không tin, thi triển Quỷ Ảnh Mê Tung tới cực hạn, xung quanh Diệp Trần phủ tầng lớp khí lưu hắc sắc, giả giả thật thật, không thể phân rõ.

Tinh Ngân Kiếm chợt lóe!

Một đoàn máu tươi bắn ra, lần này bị thương càng nghiêm trọng.

Khi Diệp Trần lần thứ ba huy động Tinh Ngân kiếm, Mạc Ngôn không nhúc nhích nữa, không phải hắn không thể nhúc nhích mà không dám, bởi vì mũi kiếm của Diệp Trần đã đặt trên cổ hắn, khí phong mang thậm chí cắt đứt một ít da, khiến cổ hắn tràn ra một giọt máu tươi.

- Ngươi đứng im còn tốt, di động nhược điểm rất nhiều.

Nghe vậy, sắc mặt Mạc Ngôn đỏ bừng, từ đầu tới cuối hắn đều bị Diệp Trần nắm trong tay, Thông Thiên Ma Nhãn xem thấu nhược điểm của đối phương nhưng có lợi ích gì trừ phi không công kích, một khi công kích, nhược điểm lộ rõ, ngay cả tư cách uy hiếp đối phương cũng không có.

Vù!

Thu hồi Tinh không kiếm, Diệp Trần lắc đầu, trong giới trẻ trừ phi thực lực hơn hẳn hắn, nếu không giải quyết đối phương không cần phí công gì, Mạc Ngôn cũng không ngoại lệ.

Hư ảnh hình rồng bên ngoài thôn phệ khí long mạch của Mạc Ngôn, bành trướng lên tới bảy trượng tám, hiện rõ thần thái uy nghiêm.

Trên khán đài lặng như tờ.

Diệp Trần và Mạc Ngôn quyết đấu, Mạc Ngôn hoàn toàn bại, Thông Thiên Ma Nhãn không có bất cứ tác dụng nào, bởi vì công kích của hắn toàn bộ bị Diệp Trần nhìn thấy, nói cách khác so với Thác Bạt Khổ, Diệp Trần càng là khắc tinh của Mạc Ngôn hơn, khắc tinh toàn diện!

Thật đáng sợ, mọi chiêu thức của Mạc Ngôn đều bị hắn xem thấu...

Rất nhiều người không giải thích được, nếu như nói xem thấu chiêu thức của những người khác, còn có thể lý giải vì bọn họ học không tới nơi tới chốn, không có triệt để nắm giữ võ học. Nhưng Mạc Ngôn luyện Thông Thiên Ma Nhãn, tại chiêu thức võ học có nghiên cứu rất thâm sâu, thuộc về phái kỹ xảo, sao có thể đơn giản bị một phái kỹ xảo khác đánh bại.

- Huyễn Linh Chỉ, Quỷ Ảnh Mê Tung, toàn bộ bị nhìn ra, Mạc Ngôn thua, bại thảm hại.

- Quả thực không ở cùng một đẳng cấp.

Bên cạnh Lý Đạo Hiên, một gã đệ tử hạch tâm của Vô Tình Tông hỏi:

- Đại sư huynh, ngươi có biết là chuyện gì xảy ra không? Lẽ nào cảnh giới võ học của Diệp Trần cao hơn Mạc Ngôn rất nhiều, đã đến một cảnh giới khác?

- Cảnh giới võ học của Diệp Trần cao hơn Mạc Ngôn là khẳng định,

nhưng chênh lệch không có lớn như vậy, Mạc Ngôn sở dĩ thua thảm bại là bởi vì hắn không đủ nhanh, thực lực cũng không đủ mạnh.

Lý Đạo Hiên thân là kiếm khách đỉnh cấp trẻ tuổi của một thế hệ, nhãn lực tự nhiên không phải những người khác có thể sánh bằng.

- Thiếu nhanh, thực lực không đủ mạnh sao?

Tên đệ tử kia vẫn như cũ có chút mơ hồ.

Lý Đạo Hiên giải thích nói:

- Thiếu nhanh, dẫn đến Mạc Ngôn mọi chuyện đều chậm một bước, tuy rằng hắn phát động công kích trước, lại khó có thể phát tới trước, đây là then chốt. Không đủ mạnh là bởi vì lực công kích của Thông Thiên Ma Nhãn hơi chút thua kém, tương đối chú trọng kỹ xảo, kể từ đó, hắn ở trên hai phương diện này đều không bằng Diệp Trần, tự nhiên đối với Diệp Trần tạo thành uy hiếp không quá lớn.

Nghe Lý Đạo Hiên vừa nói như vậy, đối phương rốt cục hiểu được:

- Thì ra là thế, nếu như nói nhanh, Diệp Trần cho dù xem thấu nhược điểm chiêu thức, cũng không vội vàng làm ra phản ứng, phát sau mà đến trước, nếu như nói mạnh, vậy không cần lưu ý tới nhược điểm, có thể lựa chọn cứng đối cứng, áp dụng chính diện quyết đấu, hai phương diện phải chuẩn bị cùng lúc, bằng không căn bản không phải đối thủ của Diệp Trần.

- Ừm. Hẳn là như thế đó. Từ biểu hiện ra mà xem, sức chiến đấu của Băng Linh có chỗ thua kém Mạc Ngôn, nhưng Băng Linh lại có thể cùng Diệp Trần so chiêu rất nhiều, Mạc Ngôn thì không được.

Lý Đạo Hiên nói đại thể chính xác không có so với Diệp Trần hiểu được tình huống của chính mình, nhược điểm công kích của Mạc Ngôn tại người khác xem ra là rất mạnh, có thể hắn hết lần này tới lần khác không sợ loại đối thủ này, nếu là thực lực của Mạc Ngôn có thể mạnh hơn một chút, chí ít còn có thể cùng hắn liều mạng mấy chiêu.

Đương nhiên, trong đó lại có một chút khác biệt.

Mạc Ngôn, Thác Bạt Khổ cùng với Lâm Vẫn đứng một chỗ, Diệp Trần vẫn còn cho rằng Mạc Ngôn tương đối khó chơi một chút... Thực lực hai người là đủ mạnh, nhưng Diệp Trần hoàn toàn không cần phí tâm cố sức, chỉ cần để lực công kích đề cao đến trình độ nhất định là có thể đơn giản bắn trúng bọn họ. Mà khi đối mặt với Mạc Ngôn, Diệp Trần không có lựa chọn Thiên Toái Vân, loại chiêu thức cường công chính diện, bởi vì hắn biết Thiên Toái Vân rất khó bắn trúng Mạc Ngôn, mà chỉ dùng Khoái Kiếm Ý Cảnh uy lực tương đối nhỏ đi ứng phó đối phương.

Đối mặt với địch thủ khác nhau, dùng thủ đoạn tác chiến khác nhau, đây là phong cách nhất quán của Diệp Trần, rất hiển nhiên chính diện cường công là dễ dàng nhất.

Ngoại trừ ba người, Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên cùng với Mộ Dung Khuynh Thành, bốn người này mới là chân chính khó đối phó. Diệp Trần muốn đơn giản đánh bại bọn họ là không có khả năng, chỉ có dùng thực lực bản thân đi quyết đấu, không có khả năng xuất hiện tràng diện nắm trong tay toàn cục.

Bất quá con bài chưa lật của Diệp Trần còn giữ lại một ít, như Thất Thành Kiếm Ý.

- Người này là một dị số, sức chiến đấu không bằng hắn trên cơ bản dễ dàng sụp đổ, không phải lo lắng.

Tài phán trưởng hiếm khi thấy mở miệng nói.

Nghe vậy, các trọng tài khác gật đầu, tại trong mắt bọn họ, Diệp Trần xác thực rất đặc biệt, nói như vậy, võ giả thực lực mạnh muốn đánh bại võ giả thực lực yếu hơn thì không thiếu, nhưng không có khả năng xuất hiện tình huống một bên bất tỉnh..... ít nhất ... phải so đấu hơn mười chiêu mới phân ra thắng bại, Diệp Trần lại có thể không nhìn quy tắc này, thực lực không bằng hắn, ngay cả tư cách dây dưa cũng không có.

- So đấu đã kết thúc, tuyên bố trận kế tiếp đi thôi!

Trọng tài Trường nói.

Một gã trọng tài bên cạnh, đứng lên:

- Diệp Trần thắng, trận thứ hai mươi bảy...

So đấu tiếp tục tiến hành, Diệp Trần trở lại dưới đài.

Nguyên bản chiến thắng Mạc Ngôn, hắn hẳn là tiêu điểm của mọi người, nhưng lúc này tiêu điểm cũng không phải hắn, mà là Tư Không Thánh và Lâm Vẫn. Càng xác thực nói, là Tư Không Thánh, cho tới bây giờ, mười tuyển thủ hạt giống đã xuất hiện tám vị, còn lại hai người chính là Tư Không Thánh và Lâm Vẫn.

Tư Không Thánh, đại đệ tử của Huyền Không Sơn, năm nay hai mươi hai tuổi, tổng cộng tham gia ba lần so đấu Tiềm Long Bảng, lần đầu tiên tham gia so đấu Tiềm Long Bảng, hắn mới mười sáu tuổi, lúc đó lấy hắc mã chi thế, nhất cử đoạt được đệ nhị danh. Đáng sợ là lúc đó hắn còn chưa bước vào Bão Nguyên Cảnh, lúc đó lấy tu vi Ngưng Chân Cảnh hậu kỳ đánh bại đông đảo thiếu niên Bão Nguyên Cảnh. Từ đó về sau, dương danh Nam Trác Vực. Lần thứ hai so đấu Tiềm Long Bảng, hắn mười chín tuổi, vốn tưởng rằng gặp phải tràng diện long tranh hổ đấu, ngoài dự đoán, hắn lấy thực lực không thể tranh luận, một đường quá quan trảm tướng, đánh bại một thiếu niên từng một lần bài danh đệ nhất, đánh bại Hỏa Linh Thái Tử Nghiêm Xích Hỏa, Hắc Long đế quốc đại hoàng tử cùng với Vô Tình Kiếm Khác Lý Đạo Hiên, quang vinh đăng đệ nhất bảo tọa, trở thành một đời thiếu niên vương giả tại Nam Trác Vực, danh khí vang vọng, vượt qua tuyệt đại bộ phận cường giả Tinh Cực Cảnh. Lần này là lần thứ ba hắn tham gia Tiềm Long Bảng so đấu, không ai thực lực thực sự của hắn ra sao, có người nói hắn đã đạt được Bão Nguyên Cảnh cực hạn, đang tinh luyện chân khí, làm chuẩn bị để bước vào Tinh Cực Cảnh.

Mặc kệ là thế nào, Tư Không Thánh thực lực quá rõ ràng, tất cả mọi

người cho rằng hắn vẫn sẽ là vương giả lần này, đệ nhất bảo tọa không ai có thể lay động.

Đại đệ tử Thiên Vẫn Tông Lâm Vẫn tuy rằng không có chói mắt như Tư Không Thánh, không có khí phách như Nghiêm Xích Hỏa. Nhưng nói như thế nào đều là bài danh đệ ngũ trên Tiềm Long Bảng, làm đỉnh cấp thiên tài Nam Trác Vực, ai có thể biết trong ba năm hắn sẽ có tiến bộ ra sao? Tựa như Mộ Dung Khuynh Thành, so với ba năm trước đây, khi đó nàng mới chỉ xếp hạng thứ hai bẩy, lần này lại thực lực đột khởi, trở thành một trong những thiếu niên đứng đầu, là người tranh đoạt năm vị trí đứng đầu. Lâm Vẫn bài danh còn ở trên Mộ Dung Khuynh Thành há có thể đơn giản.

Thiếu niên đứng đầu Nam Trác Vực này quá vang dội, người nhìn chằm chằm vào nó không thể nghi ngờ là rất nhiều, Tư Không Thánh muốn bảo trụ vị trí này, phải có đủ thực lực, hiện tại, người đầu tiên khiên chiến hắn, đó là Lâm Vẫn lai giả bất thiện.

Hai người chiến đấu hấp dẫn nhân tâm nhiều lắm.

- Trận đấu thứ ba mươi mốt, Tư Không Thánh đấu với Lâm Vẫn.

Theo một hồi so đấu kết thúc, một trận đấu khác lại bắt đầu, rốt cuộc, trọng tài tuyên bố song phương trận đấu thứ ba mươi mốt.

Ầm!

Không chỉ là võ giả quan chiến, mà toàn bộ thiếu niên tài tuấn một thế hệ đều nhìn về phía luận võ đài, không chớp mắt, âm thanh tim đập đều có thể nghe được.

- Tư Không Thánh rốt cục lên sân khấu, Lâm Vẫn cho dù không địch lại,..... ít nhất ...cũng có thể bức hắn phát ra đại bộ phận thực lực đi.

Có người nói.

- Không sai, đổi thành một người khác, liền không có gì đáng xem.

- Không biết Lâm Vẫn có thể bức Tư Không Thánh tới trình độ nào, mỏi mắt mong chờ đi sao!

Lâm Vẫn khi nghe thấy tên của mình, khí thế trên người cuộn trào mãnh liệt bạo phát, thân hình chợt lóe, phảng phất một viên vẫn thạch bắn tới luận võ đài, tư thái cuồng bá khiến kẻ khác kinh hãi.

Không giống như Lâm Vẫn gióng trống khua chiêng, Tư Không Thánh phảng phất không để Lâm Vẫn vào mắt, tay phải chắp ở sau lưng, một bước đi tới đối diện Lâm Vẫn.

Hai đại thiếu niên ngẩng đầu lên, chính thức quyết đấu.

- Tư Không Thánh, vốn tưởng rằng chúng ta sẽ đấu một trận cuối cùng, không ngờ lại sớm như vậy, thế cũng tốt, ta khỏi phải tiếp tục ẩn giấu thực lực.

Lâm Vẫn quanh thân y phục cổ động, kình khí vận sức chờ phát động, một cổ khí tức hỏa nhiệt khác hẳn với Nghiêm Xích Hỏa toả ra.

Tư Không Thánh tay phải chắp sau lưng, tay trái tùy ý để một bên, thản nhiên nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta, đổi thành Nghiêm Xích Hỏa, ta còn có chút hứng thú chơi đùa một chút.

- Hừ hừ, ta sẽ để ngươi biết thực lực thực sự của ta.

Lâm Vẫn mắt lộ ra tinh quang, trong đó ẩn chứa ý cảnh như vẫn thạch từ trên trời rơi xuống, hung mãnh áp bách tới Tư Không Thánh, cùng lúc đó, hắn rống một tiếng, trong tay xuất hiện một cây thiết thương, trên thiết thương có ám hồng sắc hỏa diễm lượn lờ, một thương sát đánh ra.

- Thiên Hỏa Tứ Thương!

Một thương ra, ám hồng sắc hỏa diễm điên cuồng xoay tròn, hóa thành

từng đạo hỏa diễm loa văn kích bắn ra, nhiệt độ nóng cháy thậm chí khiến hỏa nguyên khí trong không khí tăng thêm uy thế.

- Khiếm!

Tư Không Thánh vươn tay trái, ngũ chỉ mở ra, giơ lên chụp vào hỏa diễm loa văn.

Phốc một tiếng!

Hỏa diễm loa văn tắt ngúm.

Lúc này, Lâm Vẫn tiếp tục đánh ra ba thương, thương sau so với thương trước càng cuồng bạo hơn, phiến lớn hỏa nguyên khí trở thành nhiên liệu thuần túy, dung nhập vào trong thương thế, có thể biến non nửa luận võ đài thành thế giới hỏa diễm, trong đó, ba đạo thương mang tựa như lưu tinh bắn ra.

- Có chút ý tứ! Bài Không Chưởng!

Bài Không Chưởng là tuyệt học Huyền Không Sơn, nhưng cũng không phải tuyệt học tối cao, phẩm cấp gần với Địa cấp cao giai, chỉ là trong tay Tư Không Thánh thi triển ra, khắp không gian thoáng cái đều trong suốt, hỏa diễm bị cuốn trở lại, không thể tiến thêm.

Ba đạo thương mang kia dưới chưởng kình chấn động, một tia tan rã, chợt tan vỡ thành vô hình, tiêu tan thành mây khói.

Mấy tông chủ lục phẩm tông môn khác con mắt co rụt lại, Tư Không Thánh đối với nắm giữ võ học rõ ràng tiến nhập lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực. Bài Không Chưởng ảo diệu thi triển hết không thể nghi ngờ.

- Thiên Vẫn Nhất Kích!

Thế tiến công bị hóa giải, Lâm Vẫn hít sâu một hơi, toàn thân chân khí quán chú vào trong thiết thương, nhân thương hợp nhất, mang theo một khí

thế giết chóc không thể thu hồi phát ra ngoài, tựa hồ thân thể rung động thế giới, bầu trời xuất hiện một khối hỏa diễm vẫn thạch thật lớn.

Tay phải như trước đặt ở sau lưng, Tư Không Thánh thần sắc thoáng chăm chú, tay trái hóa chưởng thành quyền, chăm chú nắm lại, lăng không bước ra ngoài.

- Thương Thiên Phách Quyền!

Theo hắn oanh ra một quyền này, chu vi thiên địa đều tựa như dung nhập trong quyền thế, mang theo ý chí thương thiên đánh về phía Lâm Vẫn, chí cao vô thượng.

Không khí phía trước đứt gãy không rõ, không gian chấn động, mọi người dưới đài căn bản thấy không rõ chỗ Lâm Vẫn, chỉ nhìn đến Tư Không Thánh lẳng lặng đứng ở đó, tựa như Vương giả trên đài.

Ầm ầm!

Luận võ đài cứng rắn xuất hiện vết nứt, Lâm Vẫn cầm trong tay thiết thương, phun một ngụm tiên huyết, bị bắn ngược trở lại, ý cảnh phá hư nhất thanh nhị tịnh.

- Thương Thiên Phách Quyền, đây là tuyệt học Thương Vương sáng lập, phối hợp thân phận Vương giả thiếu niên một đời của Tư Không Thánh xác thực không ai có thể so sánh.

- Lâm Vẫn có thể bức Tư Không Thánh đánh ra Thương Thiên Phách Quyền cũng không tính là thua thảm, chỉ có thể trách Tư Không Thánh quá mạnh mẽ, bao trùm thiếu niên tài tuần một đời.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 272: Lục Thành Kiếm Ý Công Kích.

- Tư Không Thánh, lại tiếp một chiêu của ta, Huyết Viêm Phá.

Mọi người ở đây đều cho rằng trận quyết đấu đã đến hồi kết thúc, Lâm Vẫn đang bị đánh bay, tay phải hư không phất một cái, phun ra tiên huyết thành đoàn, dưới hỏa diễm thiêu đốt, phát sinh tiếng bạo liệt, sau đó hóa thành một huyết sắc thương tiêm, bắn về phía Tư Không Thánh.

Hưu!

Thương Tiêm do huyết dịch ngưng tụ tốc độ cực nhanh, phảng phất một tia huyết sắc thiểm điện, ngay lập tức bắn tới trước người Tư Không Thánh.

Tư Không Thánh thần sắc hơi kinh ngạc, một quyền đánh vào huyết sắc thương tiên.

Rầm!

Huyết sắc thương tiêm bị nghiền nát, hỏa diễm đỏ như máu theo gió cháy to hơn, để Tư Không Thánh triệt để thôn phệ đi vào, thiêu đốt hừng hực.

- Cái gì, Lâm Vẫn còn có một chiêu này.

Võ giả quan chiến không hề thiếu võ giả Bão Nguyên Cảnh có thể chống lại, thậm chí đánh chết Lục cấp yêu thú bá chủ, bọn họ liếc mắt liền nhìn ra, tuyệt chiêu cuối cùng của Lâm Vẫn có thể miểu sát bất luận một đầu Lục cấp yêu thú bá chủ nào. Hỏa diễm đỏ như máu kia cũng không phải hỏa diễm bình thường, mà là dung hợp năng lượng máu đặc thù hỏa diễm, tính bổ trợ là rất mạnh.

Hộ thể chân khí của Tư Không Thánh bị huyết sắc hỏa diễm thiêu đốt tan ra, tựa như một mảnh tuyết đọng mùa đông, khối băng đầu mùa xuân cấp tốc tan rã.

Bàn chân lảo đảo rơi vào trên đài, Lâm Vẫn đưa tay lau lau vết máu trên khóe miệng, cười hắc hắc nói:

- Chiêu này là ta cố ý cải tạo một cái sát chiêu, chuyên môn dùng để đối phó ngươi, thua dưới chiêu này là vinh hạnh của ngươi.

- Lâm Vẫn, lẽ nào ngươi thực cho rằng bằng vào chiêu này có thể đánh bại ta, không biết tự lượng sức mình.

Trong hỏa diễm bao vây, tay phải Tư Không Thánh vẫn chắp đằng sau lưng, rốt cuộc vươn ra, ngón tay thon dài hữu lực, cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi năm ngón tay duỗi ra, không gian xung quanh rung chuyển kịch liệt phảng phất hắn không phải duỗi ngón tay, mà là một mảnh trời.

Huyết sắc hỏa diễm hừng hực thiêu đốt lấy bàn tay làm trung tâm, điên cuồng xoay tròn áp súc, tối hậu lui thành một hỏa cầu huyết sắc nhỏ rơi vào bàn tay Tư Không Thánh, cách bàn tay chưa đến nửa thốn, liền bất động.

Phốc!

Bàn tay Tư Không Thánh nắm chặt, hỏa cầu hóa thành một đoàn khói xanh tiêu tán.

Khuôn mặt giơ lên, mắt Tư Không Thánh sáng quắc nhìn chằm chằm Lâm Vẫn nói:

- Thắng bại đã phân, còn muốn tiếp tục đánh không?

- Hừ, tính ngươi lợi hại.

Trên mặt Lâm Vẫn hiện lên vẻ không cam lòng, chiêu này hắn chuẩn bị từ lâu, nhưng lại vẫn không làm gì được Tư Không Thánh. Tuy rằng hắn còn

có tuyệt chiêu khác, chỉ là đều không hơn được Huyết Viêm Phá, không bõ công bại lộ con bài chưa lật mà thôi, không tranh được đệ nhất, lại tranh đệ nhị vậy.

Trên người Tư Không Thánh long hình hư ảnh vốn là có tám trượng tư, sau khi thôn phệ long mạch chi khí của Lâm Vẫn, trong nháy mắt đạt được tám trượng sáu, khoảng cách chín trượng càng ngày càng gần.

- Tư Không Thánh thực lực như trước, vẫn là áp đảo, ngay cả Lâm Vẫn đều không tạo thành uy hiếp đối với hắn, không biết giới này có ai có thể cùng hắn chân chính đánh một hồi.

- Đúng vậy! Nếu là nhìn không thấy đỉnh quyết đấu, thì không thú vị.

- Phỏng chừng Nghiêm Xích Hỏa hẳn là có thể cho hắn chăm chú một ít, về phần Diệp Trần chưa từng bại trận, hiện nay chưa nói được, chờ hắn trở thành đệ nhất kiếm khách thiếu niên mới có tư cách cơ bản.

- Diệp Trần, có điểm huyền diệu, ngũ thành Kiếm Ý chung quy nông cạn một chút, không nhất định có thể chiến thắng Lý Đạo Hiên, càng chưa cần nói tới Tư Không Thánh.

- Hiện tại đàm luận chuyện này còn hơi sớm, thứ sáu mười ba vòng nhanh kết thúc, thứ sáu mười bốn vòng có thể nhìn ra chút gì.

Tư Không Thánh và Lâm Vẫn chiến đấu không tính là rất kịch liệt, tất cả mọi người có chút ý do chưa hết, chờ mong một vòng so đấu kế tiếp.

Rất nhanh vòng sáu mươi ba đã kết thúc, vòng so tài thứ sáu mươi tư lập tức tiến hành, một ít thiếu niên bị thương cần khôi phục một chút thể lực và thương thế, nhất là mấy thiếu niên đứng đầu.

Lúc này, nội tình tông môn liền bày ra, Băng Linh, Lý Đạo Hiên cùng với Lâm Vẫn chỉ là một chút thương thế nhẹ, sử dụng đan dược cũng giá trị trên vạn khối, thậm chí mấy vạn khối trung phẩm linh thạch, lại phối hợp trên Linh Hải Cảnh, trị liệu một thời thần liền triệt để khỏi hẳn. Về phần Mạc

Ngôn là bị thương ngoài da, không ngừng trị liệu cũng không quan hệ, dùng chút thuốc bột là được.

Một thời thần trôi qua, vòng so tài thứ sáu mươi tư bắt đầu.

Lục tràng phía trước chưa đến phiên thiếu niên đứng đầu, đến vòng thứ bẩy, trận chiến đầu tiên là Lý Đạo Hiên, đối thủ của hắn là kẻ đã từng bại bởi Diệp Trần Mạc Ngôn.

Đối mặt Lý Đạo Hiên, Mạc Ngôn cuối cùng cũng không cần bó tay bó chân, phía trước hắn phân biệt bại bởi Thác Bạt Khổ và Diệp Trần, tuyệt đại bộ phận nguyên nhân là bị khắc chế. Thác Bạt Khổ phòng ngự để Thông Thiên Ma Nhãn của hắn không có hiệu quả. Diệp Trần xem thấu nhược điểm chiêu thức để hắn vô pháp đánh lại, cuối cùng bị đánh bại. Lý Đạo Hiên thực lực tuy rằng mạnh mẽ dị thường, không dưới Thác Bạt Khổ và Diệp Trần, nhưng chỉ nếu không khắc chế hắn, là có thể thoả thích thi triển Thông Thiên Ma Nhãn, tiến hành công kích hắn am hiểu.

- Huyễn Linh Thất Tiệt Chỉ!

Thân như quỷ mỵ, Mạc Ngôn đi lại quay chung quanh Lý Đạo Hiên, thấy không rõ bóng người, hai ngón tay trong hai tay cũng giơ lên, liên tiếp hư điểm, đánh về phía kẽ hở của Mạc Ngôn.

- Sát sinh!

Liên tục ngũ đạo kiếm quang hiện lên, chỉ mang đều bị mở ra, thân hình Lý Đạo Hiên mở ra, kiếm ý tràn ngập, chế trụ xung quanh thân thể Mạc Ngôn, một kiếm chém ngang tới.

Hắc sắc khí lưu như xé rách vải vóc, thân hình Mạc Ngôn bại lộ ra, hai chân hắn khởi động, liên tiếp bắn ra năm đạo chỉ mang, đánh tan kiếm khí vô cùng sắc bén.

- Sát diệt!

Tuyệt chiêu Vô Tình Kiếm vừa ra, không khí quỷ dị bình tĩnh trở lại, một tia kiếm quang đạm nhiên như nước như ẩn như hiện, chỉ thẳng điểm yếu hại của Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn biết rõ một kiếm đáng sợ này, trong con ngươi đỏ thẫm, quang mang cô đọng đến mức tận cùng, ánh mắt đảo qua dưới, từ trong hư không phát hiện ba chỗ không phối hợp, lập tức không chút do dự, chỉ mang bắn xuyên qua, rơi vào ba vị trí kia.

Phốc phốc phốc!

Kiếm quang bại lộ, trọng trọng trảm kích qua đây.

Xích!

Y phục trên vai Mạc Ngôn bị chém ra một lỗ hổng, huyết châu tinh tế rỉ ra từ da thịt, cuồn cuộn rơi xuống.

- Sát không!

Có lẽ thành công đánh tan hai kiếm của Lý Đạo Hiên, lòng tin của Mạc Ngôn tăng nhiều, khí thế càng tăng lên, thế nhưng khi kiếm thứ ba của Lý Đạo Hiên công, Mạc Ngôn nhăn mày lại, một kiếm này không có bất kỳ kiếm quang lưu lộ gì, cũng không có kiếm khí kích bắn, chỉ có gợn sóng rất nhỏ, khắp bốn phía tựa hồ mọi nơi đều là kiếm quang, lại như không có chỗ nào là kiếm quang.

- Chống đỡ thế nào đây?

Trong lòng Mạc Ngôn sinh ra nghi vấn, ý niệm trong lấy tốc độ nhanh như điện quang chớp động.

- Ngươi thua!

Đúng lúc này, thanh âm Lý Đạo Hiên từ bên tai hắn truyền đến, đồng thời còn có tiếng cốt phong duệ, Mạc Ngôn nghiêng đầu vừa nhìn, một thanh

bảo kiếm lóe hàn quang cách hắn không đến một tấc, trên mũi kiếm vô hình phong mang chém rơi mấy sợi tóc gáy.

- Chuyện gì xảy ra, lẽ nào một kiếm này là hư chiêu?

- Ta cũng nhìn không ra, trong không khí trừ có ba động rất nhỏ, không có bất kỳ công kích gì, phỏng chừng chỉ dùng để mê hoặc Mạc Ngôn đi sao!

- Ngay cả Thông Thiên Ma Nhãn của Mạc Ngôn đều nhìn không thấu nhược điểm, một kiếm này mặc kệ có phải là hư chiêu hay không đều đủ đáng sợ.

Mọi người thấy không ra nguyên cớ, đều nghị luận.

Phía trước Nghiêm Xích Hỏa cùng Lý Đạo Hiên đã giao thủ giật nhẹ khóe miệng, không nói gì thêm, chiêu này Lý Đạo Hiên từng thi triển qua với hắn.

Nghe được mọi người nghị luận, Diệp Trần khẽ lắc đầu, một kiếm này cũng không phải hư chiêu, mà là sát chiêu chân chính, hơn nữa là sát chiêu lưỡng trọng công kích kết hợp, một hư một thực, một minh một ám, khi ngươi bị công kích chỗ sáng hấp dẫn, sát chiêu chỗ tối ngay sau đó mà đến, mà khi ngươi không nhìn công kích chỗ sáng, như vậy phía trước nhìn như hư chiêu công kích sẽ biến thành sát chiêu đáng sợ.

Đây là một kiếm chiêu hoàn mỹ, phải dụng toàn lực để phá chiêu bằng không không thể thoát khỏi chiêu kiếm này.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần không khỏi nhìn Nghiêm Xích Hỏa liếc mắt, lúc trước hai người quyết đấu, Lý Đạo Hiên xuất kiếm rất nhanh, hắn khó có thể liếc mắt xem thấu chiêu thức, dù sao mỗi người đều có cực hạn của mình, Diệp Trần cũng có. Nếu như cái chiêu gì đều có thể phá, như vậy cũng thái quá, hắn còn chưa đạt tới loại cảnh giới đó. Nghiêm Xích Hỏa đối diện Sát Không kiếm chiêu của Lý Đạo Hiên, một đao phá vỡ, thực lực so với trong tưởng tượng còn kinh khủng hơn, hoàn toàn khác xa với hắn lúc trước đại

khai đại hợp, khí phách mười phần.

Trong thô có tinh tế, đây mới là đao khách cường đại cần có tố chất, Nghiêm Xích Hỏa làm đệ nhất đao khách một đời tại Nam Trác Vực, hoàn toàn xứng đáng, Ngụy Nhân Kiệt được khen là đao đại sư một đời còn hơn hắn, muốn kém một đẳng cấp, không thể đánh đồng.

Ngang!

Thôn phệ khí long mạch của Mạc Ngôn, Lý Đạo Hiên bị Nghiêm Xích Hỏa đánh bại, long hình ảnh thu nhỏ lại đến bảy trượng lại lớn ra, đạt được bảy trượng sáu.

Đi xuống đài, tinh thần Mạc Ngôn có chút không tốt, cộng thêm Lý Đạo Hiên, hắn đã thua ba lần, hai người trước là Thác Bạt Khổ và Diệp Trần, kế tiếp hắn cho dù chỉ thua hai trận, cũng không thể tiến vào bài danh top năm của Tiềm Long Bảng, mà Tư Không Thánh hắn khẳng định thắng không được, Nghiêm Xích Hỏa hắn cũng không thắng nổi, Mộ Dung Khuynh Thành và Lâm Vẫn đồng dạng nguy hiểm dị thường, năm thành nắm chắc cũng không có, đả kích này đối với hắn thập phần to lớn.

Ba tràng so đấu qua đi, thiếu niên đứng đầu thứ hai lên đài.

- Ha ha, tại Hắc Long đế quốc không đánh đã nghiền, lần này ta sẽ toàn lực ứng phó.

Thác Bạt Khổ vừa mới lên đài, liền dũng cảm cười, đối thủ của hắn không phải ai khác, chính là Diệp Trần.

Diệp Trần mỉm cười:

- Ta cũng muốn nhìn toàn bộ thực lực của ngươi một chút.

- Vậy thì đến đây đi! Man Hoang Thập Bát Quyền!

Diệp Trần ở trong mắt Thác Bạt Khổ là thiếu niên tài tuấn thâm tàng bất

lộ nhất ngoài Tư Không Thánh. Hắn không dám có chút ẩn dấu thực lực nào, đạt được đệ thập nhất trọng phòng ngự toàn diện bạo phát, chân khí phóng lên cao, một quyền điên cuồng đánh về phía Diệp Trần, thanh thế rõ ràng vượt lên lúc trước cùng chiến đấu với Mạc Ngôn.

Ngũ thành kiếm ý quán chú đến trên Thiên Toái Vân ý cảnh, thân hình Diệp Trần phiêu huyễn, nhanh chóng tìm tới chỗ yếu điểm của quyền thế, chợt hai tay cầm kiếm, một kiếm mang theo lôi đình bắn ra, khí thế gió nổi mây phun chém xuống, đây là một kiếm cường đại nhất do hắn thôi động ngũ thành kiếm ý, hơn xa lúc trước.

Phốc!

Hộ thể chân khí bị Man Long Thức của Thác Bạt Khổ xé nát, tay trái Diệp Trần nắm tay Long Hình Quyền kình oanh thiên một chút, chỉ là lướt qua thân thể, về phần kiếm chiêu của hắn, thì hoàn tác dụng toàn bộ trên người Thác Bạt Khổ, chém nát hộ thể chân khí của đối phương.

Y phục lộ ra, trên ngực Thác Bạt Khổ thêm một bạch ấn hẹp dài, hắn cười nói:

- Đủ mạnh, đáng tiếc như trước không phá được phòng ngự của ta. Mang Hoang Long Đả!

Lần này, Thác Bạt Khổ oanh ra quyền kình toàn bộ hóa thành long hình, một con rồng kình khí điên cuồng lao về phía Diệp Trần.

Ông!

Thân thể Diệp Trần huyền phủ giữa không trung chấn động, cổ cường đại phong mang vô hình khuếch tán, hư không run rẩy, kích khỏi một trận rung động.

Lục Thành Kiếm Ý bạo phát!

- Cái gì, Lục Thành Kiếm Ý?

- Hắn không phải chỉ lĩnh ngộ ngũ thành Kiếm Ý sao? Thế nào lại biến thành Lục Thành Kiếm Ý, lẽ nào con bài chưa lật của hắn chính là đây.

- Ẩn dấu cảnh giới Kiếm Ý tựa hồ rất khó làm được đi! Hắn sao lại có thể làm được?

Có thể địa phương khác rất khó nhìn thấy Kiếm Ý, thế nhưng tại Tiềm Long Bảng so đấu, thiếu niên trên hai mươi lĩnh ngộ Kiếm Ý so với bất kỳ giới nào đều nhiều hơn một ít. Trong đó lấy Lý Đạo Hiên là xuất chúng nhất, hiện nay là Lục Thành Kiếm Ý, Đường Tiểu Sơn, trước kia Diệp Trần còn lại là ngũ thành Kiếm Ý, xếp hạng thứ hai, chỉ là Lục Thành Kiếm Ý vừa bại lộ. Diệp Trần tại trên lĩnh ngộ Kiếm Ý, đánh lên mặt Lý Đạo Hiên. Huống hồ Diệp Trần kiếm đạo cao như vậy, quả thực như hổ thêm cánh.

Quan trọng hơn là, cảnh giới Kiếm Ý có thể ẩn dấu đơn giản như vậy sao?

Phía trước Diệp Trần không bại lộ Kiếm Ý còn có thể lý giải, đại đa số kiếm khác đều có thể làm được. Để lục thành Kiếm Ý ẩn dấu đến ngũ thành Kiếm Ý độ khó đề thăng thập bội. Bởi vì Kiếm Ý là thứ hư vô mờ mịt, rất khó phân rõ ràng giới tuyến, lấy tứ thành ngũ thành chỉ là thô sơ giản lược mà thôi, nói như vậy, cảnh giới Kiếm Ý chỉ có ba, chia là tiểu thành, đại thành cùng với đại viên mãn. Ba giai đoạn này đem phân trình tự hoàn toàn là bất đắc dĩ. Dù sao Kiếm Ý khó lĩnh ngộ như vậy, mỗi lần đề thăng một chút đều rất đáng quý, một lúc sau, kiếm khách lĩnh ngộ Kiếm Ý nghĩ đến để Kiếm Ý phân trình tự nói.

Nếu như nói ẩn dấu ngũ thành Kiếm Ý là khó mười lần, ẩn dấu Lục Thành Kiếm Ý thì muốn tiếp tục tăng lên gấp bội, Kiếm Ý càng mạnh, càng khó ẩn dấu, người có thể đơn giản ẩn dấu Kiếm Ý tuyệt đối là kiếm khách vận dụng Kiếm Ý thập phần thành thạo. Bọn họ có thể dùng Kiếm Ý đồng dạng đánh bại một vị kiếm khách khác.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 273: Lục Thành Kiếm Ý Công Kích. (Tiếp)

Nghĩ tới đây, mọi người hoảng sợ, lẽ nào Diệp Trần đối với Kiếm Ý vận dụng ưu việt hơn Lý Đạo Hiên?

- Không có khả năng này đi! Lý Đạo Hiên nửa năm trước đã đạt được Lục Thành Kiếm Ý, lấy thiên phú trên kiếm đạo của hắn, thủ đoạn vận dụng Kiếm Ý không thể bại bởi bất kỳ kẻ nào.

Tất cả mọi người có chút không thể tin được.

Lục Thành Kiếm Ý vừa bạo phát, Diệp Trần cảm giác kiếm thế tự thân điên cuồng giơ lên, đối với kiếm khác mà nói, Kiếm Ý không có tác dụng tăng phúc đơn phương như vậy. Nó có thể để lực công kích của kiếm khách càng mạnh, bù đắp chỗ thiếu hụt của kiếm khách, thanh kiếm đẩy lên một tầng thứ khác. Do đó, có kiếm ý hay không không chỉ là vấn đề lực công kích cao thấp, nó hoàn toàn có thể khiến thực lực kiếm khác đề thăng một đẳng cấp.

Mà cảnh giới Kiếm Ý đề thăng đối với thực lực tổng thể tác dụng lại càng lớn, tiểu thành Kiếm Ý là một cửa trạm, mỗi lần đề thăng một tầng đều là một cửa trạm, do đó ngũ thành Kiếm Ý Diệp Trần và Lục Thành Kiếm Ý Diệp Trần căn bản không cùng đẳng cấp, mà là hai đẳng cấp.

Phốc phốc phốc phốc!

Hư vô kiếm quang hiện lên, long hình kình khí đều bị chặt đứt, một mảnh bạo liệt ra.

- Lợi hại, cư nhiên ẩn dấu một tầng Kiếm Ý!

Diệp Trần Kiếm Ý quá mạnh mẽ, Thác Bạt Khổ vừa mới phát động công

kích, nhận thấy được không thích hợp, trên người đối phương tràn ngập Kiếm Ý khiến hắn lông tóc dựng ngược, quyền thế chịu ngăn trở tựa như bị từng đạo lưỡi dao sắc bén vô hình chém, đang dần tan rã ra.

- Man Hoang Phách Thể!

Thác Bạt Khổ hét lớn một tiếng, chân khí cuồng bạo cực độ thu liễm, dán sát vào ngoài da mặt tựa như một tầng quang màng mỏng, có màu xanh đen.

Để phòng ngự đề thăng tới cực hạn, con mắt Thác Bạt Khổ trợn tròn, tinh quang lộ ra, càng cường thế một quyền oanh về phía Diệp Trần, long hình kình khí dương nanh múa vuốt.

- Phá!

Diệp Trần chém ra một kiếm, khắp không gian đều phảng phất mở ra, long hình kình khí bị phân tán ra, không còn tác dụng, lập tức kiếm khí như điện, chém lên người Thác Bạt Khổ.

Leng keng!

Liệt hỏa tinh tựa như pháo hoa, phóng lên cao, Thác Bạt Khổ dưới một kiếm ẩn chứa Lục Thành Kiếm Ý, hai chân cách mặt đất bay lên, cả người lộn vào lam sắc quang mạc, mà lúc này, kiếm khí như trước chưa từng tiêu tán, điên cuồng nghiền ép.

- Không được, Man Hoang Phách Thể sắp chống đỡ không nổi nữa.

Thác Bạt Khổ hoảng sợ, quang màng màu xanh đen trên ngực xuất hiện vết rách, không thể bù đắp, lần đầu cảm thụ được cái gì không thể chống đối.

Cả người xoắn lại, trong ánh mắt Thác Bạt Khổ vụt lên quang mang dã tính, bành trướng một vòng cánh tay phải kéo về phía sau, mạnh mẽ đảo trên kiếm khí.

Tạp sát!

Kiếm khí nghiền nát, hữu quyền Thác Bạt Khổ tiên huyết tràn đầy.

- Long Hành Thiên Hạ!

Tiên huyết bị quyền kình cắn nát, tay trái Thác Bạt Khổ vỗ mạnh, theo lực đẩy thật lớn bắn ra, lăng không đánh ra một long hình kình khí kinh khủng dị thường, long hình kình khí ngửa mặt lên trời rít gào, đầu cực đại hầu như có thể thôn phệ một tòa tiểu phòng, không khí quanh mình dưới áp lực dưới áp lực khổng lồ dường như nước gợn tràn lan, tạo thành thủy ba ngập trời, tùy ý long hình kình khí ngao du.

Phong mang ý đều tụ họp, dung nhập đến trên tinh ngân kiếm, Diệp Trần cước đạp hư không, thân hình chợt lóe, sau một khắc, long hình kình khí bụng có kiếm quang hẹp dài sắc bén hiện lên, một phân thành hai, mà sau đó hai tay Thác Bạt Khổ giao nhau, bị trảm bay ra.

Không có thừa cơ truy kích, Diệp Trần đang giữa không trung, trường kiếm vào vỏ, nhẹ nhàng hạ trên võ đài, áo lam bay lượn phần phật.

Phanh một tiếng!

Thác Bạt Khổ cũng rơi xuống đất, bất quá là bị trảm ngã trên mặt đất, lòng bàn chân xuống đài vết rách chằng chịt, phảng phất mạng nhện.

- Sát chiêu cực mạnh cũng đều không làm gì được ngươi, ta thua.

Lau tơ máu tràn ra trên khóe miệng, Thác Bạt Khổ cười hắc hắc, cũng không có vẻ chán nản.

Diệp Trần nói:

- Dựa vào Lục Thành Kiếm Ý, ta muốn giết ngươi cũng khó.

Thác Bạt Khổ phòng ngự không thể tưởng tượng nổi, bình thường Địa cấp đính giai phòng ngự căn bản không có hiệu quả như vậy, cái này ít nhất

là tối đỉnh tiêm Địa cấp đỉnh giai phòng ngự, trừ cái đó ra, bản thân Thác Bạt Khổ và môn này cực độ phù hợp, đệ thập nhất trọng cảnh giới phòng ngự so với đệ thập nhị trọng của người khác cũng không kém chút nào.

- So sánh với phòng ngự, công kích của ta xác thực kém hơn.

Thác Bạt Khổ biết nhược điểm của chính mình, cho nên mới thẳng thắn chịu thua, bằng không sẽ không chỉ chịu vết thương nhẹ như vậy.

Ong!

Long hình hư ảnh nhào ra, thôn phệ khí long mạch của Thác Bạt Khổ.

Rất nhanh, long hình hư ảnh của Diệp Trần vượt qua tám trượng, đạt tới tám trượng mốt, gần với Tư Không Thánh và Nghiêm Xích Hỏa, xếp hạng thứ ba.

- Một trận chiến này, đánh không hay a!

Vô Tình Tông tông chủ nhíu mày, Lục Thành Kiếm Ý của Diệp Trần thình lình phát ra, để hắn đối với Lý Đạo Hiên lòng tin không đủ, phải biết rằng ngũ thành Kiếm Ý và Lục Thành Kiếm Ý nhìn như kém một thành, chênh lệch trong đó đặc biệt rõ ràng, hiện tại Diệp Trần trên lĩnh ngộ Kiếm Ý tương đương với Lý Đạo Hiên, so đấu đó là tu vi trên thân kiếm.

Một gã hạch tâm trưởng lão của Vô Tình Tông nói:

- Tông chủ yên tâm, Vô Tình Kiếm của Đạo Hiên và Vô Tình Kiếm ý hỗ trợ lẫn nhau, hơn hẳn Lục Thành Kiếm Ý đơn thuần.

Vô Tình Tông tông chủ gật đầu:

- Nếu không có ưu thế này, phần thắng của Đạo Hiên không hơn ba thành, hiện tại cũng chỉ gần nắm chắc năm thành.

- Lục Thành Kiếm Ý xác thực gây ngạc nhiên, cho tới bây giờ, hắn tự nhận là chỉ có Nghiêm Xích Hỏa có thể cùng hắn tranh đệ nhị, bất quá bại lộ

Lục Thành Kiếm Ý, Diệp Trần đã khiến hắn cảm nhận được áp lực, cùng Tư Không Thánh đánh một trận, con bài chưa lật lớn nhất của hắn, những người khác hoặc nhiều hoặc ít có lưu lại một chút tuyệt chiêu tủ, không thể không phòng.

- Ghê tởm, hai người này khi cùng ta đối chiến cũng không có toàn lực ứng phó.

Mạc Ngôn chịu đả kích lớn, nắm tay nắm chặt lại.

Lúc này, nghị luận trên thính phòng từ lâu đã phát ra.

- Rốt cuộc Diệp Trần thực lực bộc phát, ngay cả Thác Bạt Khổ đều thua trên tay hắn.

- Thập đại tân tinh, danh đệ nhất thuộc về Diệp Trần, Thác Bạt Khổ tuy rằng mạnh, nhưng thủy chung bại dưới Diệp Trần, chỉ có thể đứng hàng đệ nhị.

- Hiện nay, Diệp Trần tổng cộng đánh bại ba vị thiếu niên hàng đầu, phân biệt là Băng Linh, Mạc Ngôn cùng với Thác Bạt Khổ, không có gì bất ngờ xảy ra, Cốc Du Vân cũng không phải đối thủ của hắn. Ngoài bốn người này, đối thủ kế tiếp của hắn là Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên, Lâm Vẫn, Mộ Dung Khuynh Thành, năm người này không biết hắn có thể không tiếp tục quá quan trảm tướng, thậm chí thắng liên tiếp?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 274: Lực Trường Thiết Cát

này không thể nghi ngờ là đáng sợ.

Kế tiếp đánh một trận, Nghiêm Xích Hỏa đấu với Cốc Du Vân.

Cốc Du Vân có Thạch Vương Hộ Thể Quyền, thực lực thập phần mạnh, đáng tiếc đối mặt nàng là đệ nhất đao khách Nghiêm Xích Hỏa, Nghiêm Xích Hỏa đao thế bá đạo vô song, tốn gần hai đao liền phá vỡ hộ thể chân khí của đối phương, ưu thế áp đảo khiến không ít người nhíu mày, trong thiếu niên một đời, phỏng chừng chỉ có Tư Không Thánh năng lực áp hắn, Lâm Vẫn có thể chống lại hắn hay không, vẫn là không biết được.

- Trận thứ hai mươi bảy, Tư Không Thánh đấu với Băng Linh!

So đấu nhanh chóng tiến hành, Tư Không Thánh lại một lần nữa lên đài.

Băng Linh khẽ cắn môi, không trải qua chiến đấu liền chịu thua, không phải phong cách của nàng, không có bất luận do dự gì, nàng vận chuyển chân khí toàn thân, hội tụ đến trên cánh tay phải, thi triển ra một sát chiêu trong Băng Liệt Quyền, Băng Tinh Chi Quyền.

Tư Không Thánh vẫn đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích, chờ Băng Linh công kích.

Ầm!

Băng Tinh Chi Quyền chuẩn bị hoàn tất, Băng Linh tốc độ bạo tăng đến cực hạn, một quyền đánh qua. Tay trái nắm lại, Tư Không Thánh một quyền đón nhận.

Khắp bầu trời băng tuyết tung bay.

Dưới Thương Thiên Phách Quyền của Tư Không Thánh, Băng Tinh Chi Quyền bị nghiền nát, thất bại thảm hại.

Long hình hư ảnh càng tiếp cận độ cao chín trượng, tốc độ lớn càng chậm, thôn phệ khí long mạch của Băng Linh, chỉ bất quá để long hình hư ảnh của Tư Không Thánh lớn đến tám trượng bẩy, còn cách chín trượng ba thước cuối cùng.

- Trận thứ hai mươi tám, Lâm Vẫn đấu với Mộ Dung Khuynh Thành.

Thiếu niên đứng đầu trong lúc so đấu tuy rằng tiến hành chín trận, nhưng chân chính đáng xem chỉ có ba trận, một hồi là Nghiêm Xích Hỏa đối với Lý Đạo Hiên, một hồi là Tư Không Thánh đối với Lâm Vẫn, còn có một hồi chính là trận đấu trước mắt, Mộ Dung Khuynh Thành đấu với Lâm Vẫn.

Lực lượng mới xuất hiện Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần như nhau, còn chưa từng bị bại, nàng tu luyện Thiên Ma Đại Pháp khiến tuyệt đại bộ phân người không thể tránh được, phòng ngự có Thiên Ma Lực Tràng vô hình chất, trong khu vực ba trượng, đều là lĩnh vực của nàng. Thủ đoạn công kích lại là Thiên Ma Lực Tràng và Thiên Ma Đại Thủ Ấn, hai thứ kết hợp, mạnh như Băng Linh cũng không thể tới gần, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Mà thực lực Lâm Vẫn quả thật là không ai dám khinh thường, khi cùng Tư Không Thánh đánh một trận, bại lộ ra sát chiêu cuối có thể miểu sát bất kỳ một đầu Lục cấp Lục cấp yêu thú bá chủ nào, thực lực tuyệt đối đáng sợ, là một người cạnh tranh bài danh top ba, ở trong cảm nhận của mọi người, thực lực của hắn còn hơn cả Mộ Dung Khuynh Thành.

Hai người đánh một trận nhận được rất nhiều quan tâm quan tâm.

Diệp Trần ở trong đầu suy tính vô số lần, cuối cùng phải lắc đầu, Mộ Dung Khuynh Thành và Lâm Vẫn, ai cũng đều có cơ hội thắng, chỉ là phần thắng cao thấp khó có thể suy tính. Cái này không hoàn toàn bởi vì thực lực hai người tương đương, vấn đề lớn nhất là ở chỗ Thiên Ma Đại Pháp của Mộ Dung Khuynh Thành được tu luyện tới cảnh giới nào.

Mọi người đều biết, Thiên Ma Đại Pháp của Phi Thiên Ma Tông là một môn thập phần cường hãn lại quỷ dị. Nó không tồn tại hộ thể chân khí gì cả, thủ đoạn phòng ngự của nó là Thiên Ma Lực Tràng, Thiên Ma Lực Tràng vô hình vô chất, cần lấy Thiên Ma chân khí dẫn động, mà một khi Thiên Ma Lực Tràng hộ thể, muốn phá vỡ độ khó rất cao, cái này dẫn đến công kích bình thường khó có thể có hiệu quả, đối thủ thường thường cũng không thể tới gần người được.

Đổi thành một đối thủ khác mà nói, Mộ Dung Khuynh Thành phần thắng thập phần cao, có thể Lâm Vẫn đối thủ của nàng luận thực lực không ở dưới nàng, lực công kích cường hãn có thể miểu sát bất kỳ một đầu Lục cấp yêu thú bá chủ nào, lúc trước cùng Tư Không Thánh đánh một trận đã xác minh qua.

Do đó cho dù, Diệp Trần nhãn lực cực cao, đều không nhìn ra phần thắng của ai cao hơn một ít, chỉ có đánh qua một hồi mới biết được.

Trên luận võ đài.

Mộ Dung Khuynh Thành mặc một bộ tử y phiêu nhiên tới bay tới, đứng đối diện nàng là Lâm Vẫn cầm trong tay Hắc Sắc Thiết Thương, khí tức nóng chảy.

Lâm Vẫn nhếch miệng cười nói:

- Khuynh Thành, ba năm chưa từng giao thủ, thực lực hôm nay của ngươi xác thực để ta rất kinh ngạc, theo ý ta đến, ngươi tuyệt đối có năng lực bài danh đệ ngũ, thậm chí đệ tứ, chỉ là muốn tiến trước đệ tam, chung quy kém một bậc.

Ý tứ Lâm Vẫn rất rõ ràng, tuy rằng hắn bại bởi Tư Không Thánh, nhưng trừ Tư Không Thánh, chỉ có Nghiêm Xích Hỏa có thể mang đến uy hiếp cho hắn, mà Mộ Dung Khuynh Thành thực lực đại phát, ở sau đệ tam, trước đệ ngũ, là không thể chiến thắng hắn, chỉ là không muốn nói rõ mà thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành đạm nhiên nói:

- Phải vậy không? Vì sao ta nghĩ có thể chiến thắng ngươi.

- Ha ha, bắt ngươi chịu thua xác thực có chút ép buộc, như vậy đi! Trong vòng mười chiêu, ngươi nếu có thể chiếm được thượng phong ta tự động chịu thua.

Lâm Vẫn cười một tiếng, hắn không biết Mộ Dung Khuynh Thành là nghe không hiểu lời hắn nói, hay là bị hắn làm tức giận.

- Mười chiêu, có thể!

Mộ Dung Khuynh Thành không thèm nói lại, âm thầm thôi động Thiên Ma chân khí, ở bên ngoài cơ thể trong khu vực ba trượng hình thành một vòng hư vô Thiên Ma Lực Tràng.

- Thiên Hỏa Tứ Thương!

Không có xuất ra tuyệt chiêu độc môn, Lâm Vẫn chỉ là lấy tuyệt chiêu bình thường nghênh chiến Mộ Dung Khuynh Thành, mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, trong tiềm thức, hắn không tiếp thu Mộ Dung Khuynh Thành là đối thủ của hắn.

Ám hồng sắc hỏa diễm bạo phát, không khí như nước bị đun sôi lên, lập tức có hỏa diễm loa văn tràn ngập, trùng kích hướng Mộ Dung Khuynh Thành ngoài mấy chục thước.

Ba một tiếng!

Không gian ba trượng quanh thân Mộ Dung Khuynh Thành hoảng động một chút, khí lưu luyện động.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn, yên diệt!

Ngũ chỉ bình thân, Mộ Dung Khuynh Thành một chưởng ấn bắn ra.

Ông!

Hỏa diễm loa văn phân giải ra (loa văn: hoa văn dạng xoắn ốc, gần giống như vân tay con người), Lâm Vẫn thương thế bị ngăn cản, tốc độ suy giảm, hắn không chút hoang mang, dưới chân đạp theo bộ pháp, lấy quỹ tích bá đạo xảo quyệt nhập trong chưởng thế, tuyệt chiêu Thiên Hỏa Tứ Thương tiếp tục thi triển, so với lúc trước càng cuồng bạo.

Bất quá thiết thương của hắn đánh tới đệ tam liền mất đi khống chế, Mộ Dung Khuynh Thành cách đó không xa tay phải hư bắt, để thương thế của hắn dẫn sang một bên, cũng thừa cơ trở lại hắn một chưởng.

Lâm Vẫn không dám coi thường chưởng lực của Mộ Dung Khuynh Thành, thân thể chấn động, trước người xuất hiện một tấm chắn do hỏa diễm tạo thành, tấm chắn dày, trải rộng hoa văn, thỉnh thoảng có hỏa tinh bắn ra, tựa như kim thạch chế tạo ra, trầm trọng dị thường.

Tĩnh!

Chưởng kình ẩn chứa Thiên Ma Lực Tràng bị tấm chắn hỏa diễm ngăn trở, Lâm Vẫn lông tóc không bị ảnh hưởng.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn, thiên xích!

Thế tiến công của Mộ Dung Khuynh Thành liên tục, liên tục đánh ra bốn chưởng, một chưởng tối hậu là tuyệt chiêu Thiên Xích trong Thiên Ma Đại Thủ Ấn. Một chiêu này xoay ngược lại Thiên Ma Lực Tràng làm căn cơ, tạo ra sức đẩy cường đại, khiến trong một phương không gian tập trung vật thể bắn ra.

- Phá!

Lâm Vẫn quát lên một tiếng lớn, quanh thân hỏa lãng trùng thiên, thiết thương quét ngang, cũng cố sức đẩy cường đại kia chống lại một bước không lùi.

- Thực lực Lâm Vẫn quả nhiên cường hãn, cư nhiên có thể chống lại Lực Tràng của Mộ Dung Khuynh Thành.

- Mộ Dung Khuynh Thành cảnh giới thấp một trọng, khó có thể để uy lực của Thiên Ma Đại Pháp đều bày ra, bằng không Lâm Vẫn cũng không nhất định dễ dàng như vậy.

Hai người hiện nay đều đang thăm dò, chỉ là ở trong mắt mọi người, Mộ Dung Khuynh Thành rõ ràng rơi vào hạ phong, ngay cả Thiên Ma Đại Thủ Ấn đều không làm gì được Lâm Vẫn.

- Song Trọng Thiên Xích.

Tay trái Mộ Dung Khuynh Thành chồng lên mu bàn tay phải, sức đẩy gia tăng gấp đôi, trong nháy mắt tác dụng trên người Lâm Vẫn, rốt cục bắt hắn bắn ra hơn mười thước, ở trên hư không tạo thành quỹ tích ám hồng sắc.

Lâm Vẫn đang ở không trung, không đợi rơi xuống đất, người như du long phản xung trở lại, một thương giết tới Mộ Dung Khuynh Thành, chính là một cái sát chiêu của hắn " Thiên Vẫn Nhất Kích".

Một thương ra, thiên địa rung chuyển, ngay cả không khí bốn phía Mộ Dung Khuynh Thành đều bị nhuộm đẫm thành ám hồng sắc, hình như bầu trời cũng bị nung đỏ.

Thiên Ma Lực Tràng không ngăn cản được nhiệt độ nóng cháy, thân ảnh Mộ Dung Khuynh Thành tiêu tan, ngay lập tức đến trên cao, tay trái nàng thi triển Thiên Ma Cầm Nã, tay phải lấy Thiên Ma Đại Thủ Ấn cường công, một chính một phản lưỡng trọng lực đạo dung hợp với nhau, càng ngoài ý muốn hóa giải một kích trí mạng của Lâm Vẫn. Đồng dạng không có chiếm được thượng phong, sắc mặt Lâm Vẫn không khỏi khó nhìn, bất chấp thủ hạ lưu tình, dưới chân hắn đạp lên mặt đất, hỏa lãng bốn phía, thân hình phóng lên cao, lăng không chính là một thướng đánh tới Mộ Dung Khuynh Thành, vẫn là Thiên Vẫn Nhất Kích.

Lúc này đây Thiên Vẫn Nhất Kích cuồng bạo vô cùng, không khí bị một thương xuyên thủng, xuất hiện một cái hắc sắc chân không thông đạo, kéo dài đến trên Thiên Ma Lực Tràng của Mộ Dung Khuynh Thành.

Thiên Ma Lực Tràng một trận hỗn loạn, phản phệ đến chân khí trong cơ thể Mộ Dung Khuynh Thành, nàng cắn chặt lưỡi, nỗ lực ngăn chặn khí huyết sôi trào, một chưởng bắn trúng thương mang.

Ầm ầm!

Sấm sét nổ vang, Mộ Dung Khuynh Thành lùi lại mấy bước, Lâm Vẫn chưa từng thừa cơ truy kích, một chưởng tuyệt cường của đối phương đồng dạng khiến hắn khống chế không được thân thể, phải ngừng lại ở đó.

- Còn muốn đánh tiếp không?

Tay phải Lâm Vẫn nắm thương, trên thân thương lượn lờ ám hồng sắc hỏa diễm, từng chút hội tụ đến mũi nhọn.

Bàn chân chạm tới mặt đất, Mộ Dung Khuynh Thành đeo hạ phẩm bảo khí Kim Ti Thủ Sáo, thản nhiên nói:

- Hiện nay mới bảy chiêu, ngươi hình như cũng không có chiếm được thượng phong đi sao!

- Đã như vậy, trong vòng ba chiêu cho ngươi cam bái hạ phong.

Lúc nói, Lâm Vẫn đồng thời quán chú chân khí trong thiết thương bỗng nhiên tăng thêm, tại chỗ mũi thương ngưng tụ ra một tiểu hỏa cầu như hạch đào, hỏa cầu xoay tròn không thôi, màu sắc càng lúc càng thâm trầm.

- Ám Viêm Sát!

Lâm Vẫn không thể nghi ngờ là cực độ đáng sợ, đạt được đệ thập nhất trọng một khi thôi động, hỏa diễm bên ngoài cơ thể phun ra tựa như một viên vẫn thạch hình người oanh kích hướng Mộ Dung Khuynh Thành, mà hỏa cầu

thiết thương ngưng tụ ra từ lâu một bước đâm ra, thương thế hung mãnh.

Mộ Dung Khuynh Thành lại thi triển ra Thiên Ma Cầm Nã và Thiên Ma Đại Thủ Ấn, dưới Kim Ti Thủ Sáo tăng phúc, Lực Tràng tăng phúc đã tăng thêm một thành, cách khoảng không ngạnh tiếp thương thế của Lâm Vẫn.

Ba!

Lực tràng phá vỡ, thương thế của Lâm Vẫn thoáng yếu đi một ít, bất quá theo chân khí của Lâm Vẫn quán chú, một đạo trường thương mang mấy trượng bắn ra, bắn trúng Thiên Ma Lực Tràng của Mộ Dung Khuynh Thành.

- Chiêu thứ chín, bại đi!

Lâm Vẫn hét lớn một tiếng, thiết thương thế như chẻ tre.

Sắc mặt Mộ Dung Khuynh Thành bất biến, không để ý làm ra cử chỉ kinh người, ngũ chỉ của nàng uốn lượn, cư nhiên muốn bắt lấy thiết thương của Lâm Vẫn. Tay phải thì giấu ở phía sau, chỗ đầu ngón tay thỉnh thoảng bắn ra lưỡi dao vô hình sắc bén, kích trên mặt võ đài phát ra thanh âm ầm ầm.

Ầm!

Hỏa cầu trên thiết thương bạo phát, hỏa lãng trùng thiên khiến hai người đều bị cuốn vào, tạo ra một hỏa trụ cao hơn mười trượng.

Lâm Vẫn vẫn cười lạnh lùng, hắn biết uy lực của hỏa cầu là do hai sát chiêu của hắn ngưng tụ thành, một khi bạo phát, thực lực vượt lên trước người khác, càng không nói tới Mộ Dung Khuynh Thành còn kém hắn một bậc, nếu là không có ngoài ý muốn, đối phương đã thụ thương rồi sao!

Chỉ là một màn kế tiếp để hắn trợn mắt ngây ngốc, trong hỏa trụ, tay trái Mộ Dung Khuynh Thành không tổn hại mảy may, mà ở trong bàn tay nàng có một đoàn đạm hắc sắc quang mang bắt đầu khởi động, quang đoàn này hắn rất quen thuộc, phân minh là Thiên Ma Lực Tràng cực độ cô đọng.

Phân tán ra Thiên Ma Lực Tràng cũng đã rất lợi hại, ngưng tụ uy lực có bao nhiêu cường đại, không thể tưởng tượng, chính là dựa vào ngưng kết Thiên Ma Lực Tràng, Mộ Dung Khuynh Thành vừa rồi mới hoàn hảo, không chút tổn hao tiếp được sát chiêu của Lâm Vẫn, bằng không dù cho có kim tí thủ sáo bảo hộ, cánh tay cũng muốn bị lực đạo bạo tạc chấn nát.

Đến lúc này, Lâm Vẫn bất chấp cái khác, hắn biết Mộ Dung Khuynh Thành nhất định có sát chiêu tiếp sau, không giành trước một bước, rất có thể sẽ bị đánh bại.

Lòng bàn tay trái mở ra, một đạo tiên huyết bắn ra, bị ám hồng sắc hỏa diễm bao vây ở bên trong, Lâm Vẫn thoát ra lui nhanh, sát chiêu cuối cùng Huyết Viêm Phá từng dùng với Tư Không Thánh công ra.

Hưu!

Tiên huyết hóa thành huyết sắc thương tiêm, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi bắn ra.

- Phá!

Tay trái Mộ Dung Khuynh Thành giương lên, ngưng kết Thiên Ma Lực Tràng đánh lên huyết sắc thương tiêm, không đợi huyết sắc hỏa diễm thiêu đốt, cả người hoành không thoát ra, tay phải giấu ở phía sau bình thân, ngủ chỉ mở, sinh ra Thiên Ma Lực Tràng mới, ngưng kết thành hư vô nhận, chém về phía Lâm Vẫn đang lùi lại.

- Lực Trường Thiết Cát!

Tấm chắn hỏa diễm bị phá, Lâm Vẫn mắt mở trừng trừng mắt mở trừng trừng nhìn hộ thể chân khí của mình bị thiết toái, ẩn chứa lưỡng trọng lực đạo Thiên Ma Lực Tràng tác dụng ở trên người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 274: Trảm Tinh Kiếm Và Thương Hải Kiếm

"Toàn lực ra tay đi!"

Diệp Trần cũng không rút Đồ Ma Kiếm ra, chẳng qua là hướng Lam Tiên Nhi đang đứng đã bị một cổ kiếm thế như có như không của Diệp Trần khóa chặt lại, đạo kiếm thế này của Diệp Trần hoàn toàn bất đồng với những người khác, trong cương có nhu, trong nhu lại có cương, bị cổ kiếm thế này phủ xuống, Lam Tiên Nhi lần đầu sinh ra một cảm giác kinh hãi tột cùng, sởn cả gai óc.

"Đây là thứ cấp bậc kiếm thế gì a...!"

Lam Tiên Nhi biết mình sẽ không xuất thủ, mà cũng không có dũng khí để xuất thủ, sự cường đại của Diệp Trần đã vượt qua tưởng tượng của nàng quá lớn, Diệp Trần mà muội muội Lam Hân Nhi đã nói đến căn bản không cường đại như Diệp Trần đang đứng trước mắt nàng, bất quá, liền một nửa cũng đều không bì kịp nổi, đối mặt với Diệp Trần, nàng cảm giác được khắp nơi trên người mình đều là sơ hở, tràn ngập cảm giác nguy cơ.

"Phong Thần Lạc Diệp!"

Một chủy đến, Lam Tiên Nhi liền thi triển ra tuyệt chiêu, thân hình nàng lóe lên tạo ra một đạo ánh sáng màu đỏ rừng rực cắt ngang ra, đạo ánh sáng màu đỏ này nhìn như bá đạo nhưng trên thực tế lại linh động mờ ảo đến cực điểm, tựa như gió thu vậy, bất luận là thứ gì thì một tia gió nhẹ kia đều có thể cải biến quỹ tích của nó, khiến cho đối thủ khó có thể phòng bị.

"Tốt chiêu."

Đinh một tiếng, Hoả Tinh văng khắp nơi, Diệp Trần đẩy một kiếm này ra.

"Cụ Phong Thần Hỏa!"

Mượn một kiếm chi lực của Diệp Trần, Lam Tiên Nhi phóng thân thể lên trời, sau một khắc, nàng lại dùng một tư thái cuồng mãnh hơn lao xuống, bảo kiếm màu đỏ huy vũ tung ra một vòi rồng hồng sắc mãnh liệt như tung hoành thiên địa, thanh thế vô cùng to lớn, bất quá nếu kẻ nào đó thật cho rằng một chiêu này quá điên cuồng bá đạo, vậy thì đã sai rồi, Diệp Trần rõ ràng cảm ứng được, bên trong quỹ tích của vòi rồng kiếm khí nóng rực kia có ẩn chứa vô số vòng xoáy không ngừng sinh sôi, cái trước vừa mất thì cái sau đã tiến đến, một khi lâm vào bên trong cái vòi rồng kiếm khí này, địch nhân chỉ có thể bị động né tránh mà thôi, sẽ bị sa lầy trong sự vây hãm.

"Đánh tốt lắm."

Diệp Trần không lùi mà tiến tới, thân hình lóe lên, trực tiếp cắt vào bên trong vòi rồng kiếm khí, bất quá điều khiến cho Lam Tiên Nhi hoảng sợ chính là, thân hình Diệp Trần phiêu phù hệt như ma quỷ không giống với người thường, không, phải nói là chỉ cần có bất kỳ một khe hở nào dù là khăng khít nhất đi nữa thì hắn vẫn có thể cứng rắn vượt qua, mà khi hắn vừa đi xuyên qua thì vòi rồng kiếm khí phảng phất giống như một cơn sóng biển bị cắt ra, phun về hai bên vậy.

Đinh!

Kim thiết giao kích, bảo kiếm màu đỏ trong tay Lam Tiên Nhi bay rời khỏi tay, đồng thời, mũi kiếm của Diệp Trần đã chỉ điểm ngay tại trên mi tâm của nàng, gọn gàng mà linh hoạt, không chút nào dây dưa dài dòng.

Lam Hân Nhi đứng ở một bên xem cuộc chiến mà trợn mắt há mồm, tỷ tỷ của nàng cứ như vậy mà thất bại, không có bất kỳ sự kháng cự nào, so với kiếm pháp của tỷ tỷ, Diệp Trần căn bản không hề thi triển bất kỳ thứ kiếm pháp lợi hại gì, hắn tựa hồ đã triệt để nhìn thấu sơ hở kiếm pháp tỷ tỷ, sau đó đem cái sơ hở này phóng đại đến cực hạn.

Bảo kiếm bị đánh bay, mi tâm rét lạnh một mảnh, sắc mặt Lam Tiên Nhi

biến ảo mấy lần.

BOANG...!

Đồ Ma Kiếm tra vào vỏ, Diệp Trần nói: "Kiếm pháp của ngươi kỳ thật cũng không có gì sơ hở, nhưng bất quá đến cuối cùng, vạn sự vật trên đời này đều có thể chuyển hóa từ trạng thái phức tạp về đơn giản, ngươi có lẽ nên phát triển theo phương hướng đơn giản, không nên câu nệ quá nhiều vào hình thức, một khi ngươi nắm bắt được phương thức chuyển hóa sự phức tạp trở thành đơn giản thì dù cho mọi thứ trước mặt có phức tạp thế nào, ngươi vẫn có thể cảm ngộ ra chân lý dễ dàng.”

“Phức tạp” và “đơn giản” cùng quy về một điểm, không còn phân chia cao thấp, một cái là Hậu Thiên, một cái là Tiên Thiên, chúng được dùng để xác minh lẫn nhau, kiếm pháp của ngươi có thể đang ở trạng thái vô cùng đơn giản, lập tức trở nên vô cùng phức tạp, đầy biến hóa. Cho nên, một khi đang ở trạng thái phức tạp đến mức tận cùng mà có thể biến hóa thành đơn giản, thì sau đó việc biến hóa từ đơn giản sang phức tạp sẽ dễ dàng hơn nhiều, từ đó tạo ra một vòng tuần hoàn vô hạn, hầu như không có chừng mực. Đương nhiên, càng đi về cảnh giới phía sau thì độ khó càng cao, uy năng cũng càng lớn hơn, “hủy diệt và sáng tạo thế giới”, bất quá chỉ cách nhau bởi một ranh giới mỏng manh.

"Xin ngươi hãy chỉ điểm kiếm pháp cho ta."

Vượt quá dự kiến của Diệp Trần cùng Lam Hân Nhi, Lam Tiên Nhi đột nhiên cúi người, khẩn cầu Diệp Trần chỉ điểm.

Nàng không giống như muội muội Lam Hân Nhi, sâu thẳm trong đáy lòng, nàng biết rõ Diệp Trần khủng bố đến mức nào, nàng chỉ vừa ra chiêu một lần mà đối phương đã nắm rõ hết mọi sơ hở. Cụ Phong Thần Hỏa tại trong mắt nàng là sát chiêu không chê vào đâu được, cho dù là Kinh Hồng công tử cũng đều phải dựa vào lực lượng tuyệt đối cùng tốc độ mới đánh bại được chiêu này, thế nhưng trước mặt Diệp Trần lại không thể chịu nổi một kích, vừa lóe lên đã bị phá tan tành.

Kiếm Khách thần bí đang đứng ở trước mặt này đã triệt để chinh phục tâm linh Lam Tiên Nhi, nàng biết rõ, hôm nay nếu như không cầu giáo Diệp Trần thì nàng sẽ hối hận cả đời.

"Tỷ tỷ!"

Lam Hân Nhi trong lúc khiếp sợ vừa khôi phục lại thì biểu lộ lập tức như hóa đá, tỷ tỷ tại trong ấn tượng của nàng vẫn là một người ngoài cứng trong mềm, làm việc thường quyết định nhanh chóng, có đôi khi thập phần quật cường, thập phần có chủ ý riêng, thế nhưng nàng cũng không nghĩ qua, tỷ tỷ sẽ dứt bỏ mặt mũi mà hướng đến việc thỉnh giáo Diệp Trần công tử.

Diệp Trần cười khổ, hành động này của đối phương lại để cho hắn sửng sốt một chút.

“Được rồi, thêm hay thiếu một chút cũng không có quan hệ gì.”

"Lam Diệp gia tộc các vị có địa phương Chú Kiếm nào không?" Diệp Trần không có trực tiếp đáp lại, hỏi.

"Có, Lam Diệp gia tộc ta là kiếm Đạo gia tộc nên Chú Kiếm đình viện có đến vài chục tòa đấy, ta sẽ an bài một tòa Chú Kiếm đình viện tốt nhất cho Diệp công tử." Lam Hân Nhi nói.

"Vậy đa tạ nàng rồi, trong thời gian này, nếu như ta có thời gian nhàn rỗi, nhất định sẽ tới nơi đây chỉ điểm các vị thoáng một lúc." Diệp Trần không có khả năng đem thời gian lãng phí ở trên hai người họ, tuy không cự tuyệt việc chỉ điểm nhưng nếu nói rằng thỉnh thoảng rãnh rỗi lại đến giúp thì coi như cũng được.

"Công tử đã đáp ứng?"

Lam Tiên Nhi trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

Chú Kiếm đình viện mà Lam Hân Nhi an bài cho Diệp Trần chính là Địa Hỏa đình viện, một trong Tam đại Chú Kiếm đình viện của Lam Diệp gia

tộc, đương nhiên, đình viện chủ yếu vẫn là dùng để nghỉ ngơi, còn địa phương Chú Kiếm tại đình viện lại nằm ở chỗ sâu ngàn mét trong lòng đất.

Hỏa Điểu Tinh vốn chính là một khỏa Hỏa tinh có thuộc tính tinh thần, độ nóng của Địa Hỏa cùng độ tinh khiết tương đối cao, lại được dẫn qua các trận pháp như: Hỏa Diễm Hội Tụ trận pháp, Hỏa Diễm Biên Độ Sóng trận pháp, Hỏa Diễm Chiết Xuất trận pháp, Hỏa Diễm Ngưng Tụ trận pháp. Tứ đại trận pháp này làm cho hỏa diễm đỏ bừng như máu, hầu như có thể hòa tan bất luận thứ cực phẩm tài liệu kim loại gì mà không có một tia cố sức.

Đinh đinh đang đang!

Đã có được nơi rèn kiếm thích hợp, Diệp Trần không còn biết đến ngày đêm nữa, không ngơi nghỉ vùi đầu vào việc chế tạo bảo kiếm.

Bất quá, Diệp Trần cũng không chế tạo cực phẩm bảo kiếm một cách tùy tiện, hắn chuẩn bị chế tạo Kim thuộc tính cùng Thủy thuộc tính cực phẩm bảo kiếm trước, bởi vì Kim Chi Áo Nghĩa cùng Thủy Chi Áo Nghĩa, hắn đã viên mãn, nên xác xuất chế tạo thành công có lẽ lớn hơn rất nhiều, mà một khi thành công thì thành phẩm tạo ra sẽ giúp hắn kiếm được lợi nhuận càng nhiều.

Trong nháy mắt, nửa tháng đã trôi qua.

Vật vờ từ dưới nền đất nóng bức đi ra, vừa lên đến hắn đã há hốc mồm khi thấy Lam Tiên Nhi cùng Lam Hân Nhi ngay ngắn xếp bằng ở trên bãi cỏ của đình viện, nhìn tư thế này, tựa hồ các nàng đã ở đó thật nhiều ngày rồi.

"Các ngươi làm cái gì vậy?"

Diệp Trần bất đắc dĩ nói.

Lam Tiên Nhi chân thành nói: "Đợi Diệp công tử xuất quan."

"Lúc ta xuất hiện sẽ thông báo cho các ngươi hay, không có nhất định phải ở chỗ này lãng phí đại lượng thời gian như vậy đâu."

Lam Tiên Nhi nói: "Nếu như một điểm kiên nhẫn ấy mà cũng không có được thì chúng ta cũng không xứng đáng để tiếp nhận sự chỉ điểm của Diệp công tử rồi, về phần lãng phí thời gian, ta không cho là như vậy, việc chờ đợi sẽ để cho lòng của chúng ta càng thêm yên tĩnh, cũng không phải là không có một điểm thu hoạch nào."

"Được rồi, như vậy bắt đầu đi! Hân Nhi tiểu thư, bắt đầu trước từ ngươi.”

Diệp Trần đáp ứng cải tạo ảo mộng giúp cho Lam Hân Nhi.

"Tốt quá."

Lam Hân Nhi hưng phấn gật đầu.

Thay đổi cải tạo chiêu này cần khoảng ba ngày thời gian, việc cải tạo ảo mộng cũng không phải thập phần khó, mà là Lam Hân Nhi không thể giải thích vì sao Diệp Trần lại cải tạo như vậy, như lọt vào trong sương mù vậy, may mà có Lam Tiên Nhi một mực ở bên cạnh bồi luyện nên ba ngày sau, Lam Hân Nhi dần dần nắm giữ được ảo mộng mới, thực lực tiến bộ rõ rệt.

Đến lúc chỉ điểm cho Lam Tiên Nhi, Diệp Trần cũng không giúp nàng cải tạo kiếm chiêu vì kiếm chiêu của nàng cuối cùng là do tự nghĩ ra được, tuy nhiên không bì kịp với Kiếm pháp cổ mà Lam Hân Nhi lấy được từ trong thần bí Bí Cảnh. Cho dù có cải tạo tốt thế nào cũng chỉ là trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc, một khi cải tạo quá mức thì nó liền biến thành Diệp Trần kiếm chiêu chứ không còn là Lam Tiên Nhi kiếm chiêu nữa rồi.

Cho nên, Diệp Trần gần kề nhằm vào những địa phương còn yếu của Lam Tiên Nhi để tiến hành chỉ điểm.

Ví dụ như trụ cột căn bản của kiếm thuật.

Không nên xem thường trụ cột kiếm thuật, bất luận thứ kiếm thuật cường đại gì cũng đều được tạo thành từ trụ cột kiếm thuật, thật giống như toàn bộ thế giới là do từng hạt nguyên khí giống nhau cấu thành, trụ cột kiếm

thuật càng vững mạnh thì nội tình cũng liền thăng tiến theo, tựu giống như một tòa thành cao chọc trời mà có nền tảng không chặt chẽ, sẽ dễ dàng gặp phải tai hoạ ngầm không an toàn, càng lên cao chừng nào thì nguy cơ gặp phải càng cao.

Trước khi xông vào Kiếm Giới, Diệp Trần thực sự đã dày công tôi luyện trụ cột kiếm thuật, tại Chân Linh thế giới, không có người nào sau khi xông qua kiếm giới mà có thểm đem về vô số loại kiến thức kiếm thuật như vậy, trụ cột kiếm thuật của Diệp Trần sau đó đã đạt đến trình độ "trời cao biển rộng" rồi. Không khoa trương mà nói, giờ đây, cho dù là kiếm pháp của đám người Tuyết Kiếm Vương, Tinh Kiếm Vương, thì tại trong mắt Diệp Trần cũng đều thập phần non nớt.

Ngay từ đầu, Lam Tiên Nhi đối với chỉ điểm của Diệp Trần còn có chút lơ đễnh, cho rằng đối phương xem thường mình, thế nhưng chỉ một ngày sau, Lam Tiên Nhi đã hoàn toàn thay đổi thái độ, trụ cột kiếm thuật bình thường tại trong tay Diệp Trần quả thực quá mức thần kỳ, ví dụ như dưới tình huống không thể sử dụng bất luận thứ chân nguyên ý chí cùng với kiếm thế nào, chỉ đơn giản đâm thẳng, thế nhưng uy lực đâm thẳng của đối phương liền so với nàng lớn hơn gấp 10 lần, đây hoàn toàn là đang nói trong trường hợp đồng dạng lực lượng.

"Trụ cột kiếm thuật có thể làm cho ngươi chính thức lý giải ra kiếm đạo, thấu hiểu và khống chế được Kiếm kình, đừng tưởng rằng, tìm hiểu áo nghĩa chính là tất cả, kỳ thật, áo nghĩa thực ra cũng chỉ là một loại thủ pháp vận dụng lực lượng mà thôi."

Trước khi tiếp tục đi rèn kiếm, Diệp Trần đối với Lam Tiên Nhi nói ra một câu thật dễ hiểu..., thế nhưng về phần đối phương chỉ có thể hiểu được vài phần trong đó thì cũng không phải là điều nằm trong tầm tay của hắn nữa rồi.

"Tỷ tỷ, tỷ nói Diệp công tử đến cùng có lai lịch ra sao, muội như thế nào cũng cảm giác hắn có thể thấu hiểu mọi thứ vậy, bất kỳ vật gì trong mắt hắn cũng đều không có bí mật."

Nhìn qua bóng lưng Diệp Trần, Lam Hân Nhi ghé tai Tiên Nhi nói.

Lam Tiên Nhi nói: "Vũ trụ tinh không, thiên tài vô số tựa như các vì sao vậy, thiên tài kiếm đạo cũng có số lượng không ít, nhưng luôn luôn có một ít thiên tài như vậy đi ở phía trước mọi người, hiểu rõ hết mọi huyền bí của người khác, Diệp công tử chính là một trong số đó."

Thời gian như dòng nước trôi qua, một đi không trở lại.

Đây đã là mấy ngày cuối cùng của tháng thứ ba.

Sâu trong lòng đất của Địa Hỏa đình viện.

"Trong thời gian ba tháng mà đã hỏng mất bốn chuôi kiếm, luyện chế ra hai thanh ngụy cực phẩm, nhưng bất quá cũng thành công được hai thanh ah."

Tại trước người Diệp Trần có hai thanh kiếm đang lơ lửng, một thanh là Kim Trung Đái Lam, tràn ngập dương cương kim khí, một thanh là Lam Trung Đái Mặc, thân kiếm phảng phất ẩn chứa trùng trùng điệp điệp sóng biển.

Luyện chế cực phẩm bảo kiếm, cho dù là cực phẩm Chú Kiếm Sư đi nữa thì xác xuất thành công cũng không tính là rất cao, có thể đạt tới năm thành trở lên thì đã là đỉnh cấp cực phẩm Chú Kiếm Sư rồi, ba thành trở lên sẽ có danh tiếng là cực phẩm Chú Kiếm Sư, còn Diệp Trần mặc dù vừa Chú Kiếm vừa đưa vào đó thiên phú kiếm đạo của mình, nhưng dù sao nội tình vẫn còn thấp nên xác xuất thành công chỉ khoảng chừng một thành trở lên mà thôi.

Kim Trung Đái Lam bảo kiếm là một thanh bảo kiếm có thuộc tính Kim, phẩm cấp là cực phẩm cấp thấp, Diệp Trần đặt tên cho nó là Trảm Tinh, ý là đánh đâu thắng đó, bá đạo tuyệt luân.

Lam Trung Đái Mặc bảo kiếm, là một thanh bảo kiếm có thuộc tính Thủy, phẩm cấp đạt đến cực phẩm trung đẳng, có tên gọi là Thương Hải, kiếm đúng như kỳ danh, Thương Hải Kiếm có lực lượng mạnh mẽ trùng

trùng điệp điệp, vô cùng vô tận.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 275: Đệ Nhất Kiếm Khách

Oa!

Một ngụm tiên huyết phun ra, Lâm Vẫn lăng không lộn một vòng, hung hăng đánh vào trên quang mạc.

Mà lúc này, Huyết Viêm Phá mới vừa rồi dưới Mộ Dung Khuynh Thành bạo phát ra, huyết sắc hỏa diễm thiêu đốt hư không, theo gió lớn lên.

Tối hậu trước mắt, Mộ Dung Khuynh Thành chuyển bại thành thắng!

Trên thính phòng, vẻ mặt mọi người không thể tưởng tượng Lâm Vẫn cư nhiên thua, bại bởi Mộ Dung Khuynh Thành quật khởi, hơn nữa là ở sát chiêu cuối thi triển ra mà bị bại trận, không có bất luận thủ hạ lưu tình gì, điều này làm cho hắn vô cùng giật mình.

- Lực Trường Thiết Cát, nghĩ không ra Khuynh Thành võ học cảnh giới đạt được tới tình trạng này.

Phi Thiên Ma Tông tông chủ tâm tình cực tốt, đại đệ tử Mạc Ngôn đã mất đi tư cách cạnh tranh bài danh top năm, hi vọng duy nhất rơi vào trên người Mộ Dung Khuynh Thành, nàng thực sự không để hắn phải thất vọng.

- Phế vật tự đại!

Nghiêm Xích Hỏa cười nhạt, Mộ Dung Khuynh Thành thực lực ngay cả hắn cũng không dám khinh thường, phải chăm chú đối đãi, bằng không lật thuyền trong mương khả năng không phải không có, mà Lâm Vẫn sở dĩ bại bởi Mộ Dung Khuynh Thành, vấn đề lớn nhất đó là đánh giá thấp thực lực của nàng, không có tập chung thi đấu, đến thời điểm mấu chốt muốn trở mình quá khó khăn rồi.

Một bước sai, tất cả các bước đều sai!

Nếu là Lâm Vẫn không lấy mười chiêu chi ước để hạn chế chính mình, xuất ra toàn bộ tâm thần tập chung thi đấu, ai thắng ai thua cũng chưa biết được, do đó hắn là bại bởi chính mình.

Thiên Vẫn Tông tông chủ xanh cả mặt, Lâm Vẫn thất bại hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của hắn, trước đó hắn đã tưởng rằng chắc chắn bằng thực lực của Lâm Vẫn, cho dù tranh không được đệ nhất, đệ nhị thì đệ tam cũng không chạy thoát khỏi, trong lòng mọi người cũng chỉ có Tư Không Thánh và Nghiêm Xích Hỏa là đối thủ của hắn.

- Tông chủ, đệ tam còn có cơ hội, không cần phải nổi giận.

Thiên Vẫn tông đại trưởng lão phun ra một ngụm khí phiền muộn, khuyên nhủ.

- Ta biết, so đấu lần này rốt cuộc cho hắn một lần giáo huấn, chớ vội xem thường người khác.

Bài danh Tiềm Long Bảng dùng điểm tích lũy để chọn, bình thường gặp phải tình huống điểm tích lũy như nhau, thì Lâm Vẫn như trước có cơ hội cạnh tranh đệ tam, nói không chừng đệ nhị cũng có cơ hội, chỉ là tỷ lệ này thập phần thấp, dù sao Nghiêm Xích Hỏa thực lực bày ra như vậy, trừ Tư Không Thánh thật đúng là không ai có thể đánh bại hắn.

Từ trên đài, Lâm Vẫn lại phun ra một búng máu, ngụm máu này không phải do thương thế dẫn phát ra, mà là do tức giận mà ra. Hắn chưa từng nghĩ tới, chính mình lại lật thuyền trong mương, bị thua bởi một người mới như Mộ Dung Khuynh Thành, nghĩ đến lời nói trước so đấu với đối phương, đấu một trận không rõ, vừa thấy sỉ nhục lại vừa mất mặt.

Thôn phệ khí long mạch của Lâm Vẫn, long hình hư ảnh trên người Mộ Dung Khuynh Thành bành trướng tới bảy trượng chín, tiếp cận tám trượng, gần với Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa cùng với Diệp Trần, xếp hạng

đệ tứ.

Cũng không nói gì đả kích đối phương, Mộ Dung Khuynh Thành trực tiếp đi xuống đài.

Vòng thứ sau mươi tư kết thúc, bắt đầu nghĩ ngơi và hồi phục một thời thần.

Trong phòng tu luyện.

Thiên Vẫn Tông tông chủ một bên chữa thương cho Lâm Vẫn, lại nói:

- Trận này ngươi quá vô ý, so đấu kế tiếp, trừ Nghiêm Xích Hỏa, ta muốn ngươi toàn thắng.

- Tông chủ yên tâm, có cơ hội gặp phải lại Mộ Dung Khuynh Thành, ta sẽ không sơ ý.

Lâm Vẫn chăm chú nắm tay, trên trán nổi gân xanh.

Một thời thần trôi qua, vòng sáu mươi lăm bắt đầu.

- Trận đầu, Tư Không Thánh đấu với Cốc Du Vân!

Tư Không Thánh và Cốc Du Vân không chỉ đều là đệ tử Huyền Không Sơn, hơn nữa cả hai đều là huyết mạch Vương giả. Một Thương Vương hậu đại, một là Thạch Vương hậu đại, đáng tiếc thực lực hai người chênh lệch quá lớn, bằng không thật có thể dẫn phát một hồi huyết mạch Vương giả quyết đấu.

- Sư muội, mời ngươi xuất chiêu trước đi!

Tư Không Thánh vươn tay trái.

Cốc Du Vân gật đầu, nàng tự nhiên biết thực lực đại sư huynh, tuyệt đối không phải nàng có thể chống đối, chỉ là chín vòng thi đấu cuối cùng chọn Tiềm Long Bảng bài danh, còn chưa từng có người nào tự động chịu thua,

nàng không muốn phá tiền lệ này. Huống chi cơ hội cùng đại sư huynh so chiêu cũng không nhiều, đối phương không đến mức một chiêu liền đánh bại chính mình, chắc chắn sẽ cấp cho đệ tử đồng môn một chút mặt mũi.

Trước mặt Tư Không Thánh mà phòng ngự là chuyện cười, Cốc Du Vân ít có chủ động công kích, một chiêu một thức cũng có đủ uy lực.

Tay phải Tư Không Thánh chắp đằng sau lưng, chỉ dùng một tay tiếp chiêu, hắn cũng không dự định lập tức đánh bại sư muội Cốc Du Vân, do đó xuất lực vô cùng nhỏ.

Ba mươi chiêu qua đi, Cốc Du Vân thu tay lại đứng lặng:

- Đại sư huynh, đa tạ chỉ giáo.

- Thực lực tiến triển rất tốt, ở những trận so đấu Tiềm Long Bảng sau, có hi vọng tiến nhập top ba.

Lần này Tiềm Long Bảng so đấu là thời kì tối thịnh, trừ hắn và Diệp Trần, còn có Thác Bạt Khổ, những người khác đều vượt lên trước hai mươi tuổi, hơn nữa chờ hắn bước vào Tinh Cực Cảnh, Tiềm Long Bảng bài danh bất quá là hư danh, không cần tham gia, khí long mạch cũng không quá có thể xuất hiện tốc độ tăng, còn không bằng tặng cho sư đệ sư muội Huyền Không Sơn, để cho bọn họ vì Huyền Không Sơn tranh số mệnh vô biên.

....

- Đệ thất tràng, Băng Linh đấu với Lâm Vẫn!

Thua dưới tay Mộ Dung Khuynh Thành, thần sắc Lâm Vẫn càng thêm âm trầm, phối hợp khí tức lửa nóng trên người hắn, cả người tựa như mãnh thú giấu ở trong hỏa diễm.

- Sát!

Ngay từ đầu trận đấu, Lâm Vẫn đã phát động công kích mãnh liệt nhất

về phía Băng Linh, Thiên Hỏa Tứ Thương, Thiên Vẫn Nhất Kích, các tuyệt chiêu liên tiếp thi triển, khắp bầu trời hỏa diễm hầu như khiến cả võ đài bị nung nóng, hỏa diễm trùng thiên.

Đổi thành người bình thường, từ lúc Lâm Vẫn thế tiến công điên cuồng đã đã bại trận rồi, cũng may Băng Linh tu luyện Băng Hệ chân khí, dưới điều kiện ngang nhau, có thể khắc chế Hỏa hệ chân khí. Tuy rằng cảnh giới của đơn giản muốn vượt lên trên nàng một bậc, nhưng muốn đơn giản đánh bại nàng, tuyệt không thể nào.

Từ dưới đài nhìn lại, hỏa diễm lan tràn khắp luận võ đài, chỗ trung tâm có một đoàn băng tuyết, vững vàng thủ hộ thân thể Băng Linh.

- Băng Tinh Chi Quyền!

Liên tục chịu vài lần đòn nghiêm trọng của Lâm Vẫn, sát chiêu cực mạnh của Băng Linh lộ ra, cánh tay phải nắm chặt bông tuyết, lấy tốc độc gấp hai tấn công Lâm Vẫn.

- Ám Viêm Sát!

Lâm Vẫn không lùi không tránh, trên thiết thương ngưng tụ thành một quả tiểu hỏa cầu, lấy tư thái cuồng bạo ngạnh chống sát chiêu của Băng Linh.

Ầm ầm!

Giữa hai người mọc lên một đoàn hỏa diễm loa văn nóng cháy, băng tuyết văng khắp nơi.

Sau một khắc, khóe miệng Băng Linh tràn đầy tơ máu, thua dưới sát chiêu của Lâm Vẫn.

...

- Trận thứ mười bốn, Mạc Ngôn đấu với Mộ Dung Khuynh Thành.

Một cơn sóng vừa yên, một cơn sóng khác lại nổi lên, kế Tư Không Thánh và Cốc Du Vân, lại một đôi đồng môn đệ tử quyết đấu xuất hiện.

Mạc Ngôn lần lượt bại bởi Thác Bạt Khổ, Diệp Trần cùng với Lý Đạo Hiên, khiến khí thế của hắn sụt giảm, đến ngoài đệ bát danh, áp lực tăng lên gấp bội, tâm tình của hắn cùng Lâm Vẫn như nhau, thập phần bất hảo, nguyên bản khuôn mặt anh tuấn lại có vẻ dữ tơn hơn rất nhiều.

Mà Mộ Dung Khuynh Thành và Mạc Ngôn tao ngộ tuyệt nhiên tương phản, bản thân nàng là Hắc Long đế quốc lưỡng đại mỹ nữ, một trong tuyệt đại song kiều trẻ tuổi tại Nam Trác Vực. Dù cho thua so đấu, nhân khí như trước, huống chi tới bây giờ, hễ đánh là thắng, thậm chí còn đánh bại cả Lâm Vẫn, càng khiến nhân khí của nàng cao hơn, một đường đuổi sát bài danh đệ nhất Tư Không Thánh, so với Diệp Trần còn muốn cao hơn.

Tao ngộ khác nhau tạo nên tâm tính khác nhau, Mạc Ngôn lại đối mặt Mộ Dung Khuynh Thành, biểu tình trên mặt thập phần phức tạp, ngay cả chính hắn đều phân không rõ.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Đại sư huynh, toàn lực ứng phó sao?

- Đúng, ta sẽ không hạ thủ lưu tình.

Một câu đại sư huynh của đối phương khiến hắn cảm giác rất chói tai, ngữ khí không phải tốt.

Trong lòng Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu, không thèm nói lại.

Vận chuyển Thông Thiên Ma Nhãn, trong con ngươi Mạc Ngôn bộc phát ra hồng sắc quang mang, quang mang như mũi dùi, cực độ cô đọng, hắn khẽ quát một tiếng, hai tay liên hoàn đánh ra, thi triển ra tuyệt chiêu Thông Thiên Thủ, một chiêu này bao trùm phạm vi cực lớn, khiến tầm nhìn bị mê hoặc.

Bá!

Khắp bầu trời chưởng ảnh tràn ngập, thân hình Mạc Ngôn chợt lóe, xuất hiện phía bên phải Mộ Dung Khuynh Thành, một ngón tay điểm vào chỗ yếu của Thiên Ma Lực Tràng.

Mộ Dung Khuynh Thành và Mạc Ngôn hiểu rõ nhau, tự nhiên sẽ không bị Thông Thiên Thủ mê hoặc, tay phải hư phất, Thiên Ma Lực Tràng theo bàn tay kéo dài, dẫn chỉ mang của Mạc Ngôn ra ngoài.

- Huyễn Linh Thất Tiệt Chỉ!

Thân thể đột ngột từ mặt đất mọc lên, Mạc Ngôn ra lại tuyệt chiêu.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn, Yên Diệt, Thiên Xích!

Mộ Dung Khuynh Thành không dám chậm trễ, hai tay phân biệt thi triển ra hai loại tuyệt chiêu của Thiên Ma Đại Thủ Ấn, nhất chiêu phá công, nhất chiêu tấn công địch.

Thân như quỷ mỵ, Mạc Ngôn tránh khỏi Thiên Ma Đại Thủ Ấn của Mộ Dung Khuynh Thành, trong điện quang hỏa thạch bắn ra một đạo tử hắc sắc chỉ mang, chỉ mang như điện, bắn thủng Thiên Ma Lực Tràng của Mộ Dung Khuynh Thành, muốn đánh thương phía bên hông của nàng, khó lòng phòng bị.

- Thiên Ma Hộ Thể Giảo Sát!

Thời khắc mấu chốt, Mộ Dung Khuynh Thành lấy thân làm trục, lăng không xoay tròn hai vòng, Thiên Ma Lực Tràng bên ngoài cơ thể bên ngoài cơ thể nhất thời vặn vẹo, có thể làm chỉ mang bay qua người nàng, mà không hề bị thương hại gì.

Thân thể xoay tròn đồng thời Mộ Dung Khuynh Thành không có dừng lại tấn công, tay trái Thiên Ma Cầm Nã, tay phải Thiên Ma Đại Thủ Ấn, tương hỗ phối hợp công ra, làm cho Mạc Ngôn phải tạm lánh phong mang,

mất đi cơ hội chiếm thượng phong.

- Ma Linh Diệt Sát Chỉ!

Bàn chân điểm nhẹ mặt võ đài, Mạc Ngôn sát chiêu lại ra, một chỉ này từng phá phòng ngự của Thác Bạt Khổ, lực công kích mạnh mẽ, thậm chí không kém Lý Đạo Hiên, đáng tiếc ba đối thủ phía trước đều khiến hắn liên tục chịu nhục. Thác Bạt Khổ phòng ngự rất cao, Diệp Trần có thể xem thấu chiêu thức, Lý Đạo Hiên kiếm chiêu xuất quỷ nhập thần, có thể phòng trụ cho dù không sai, nhưng tấn công địch, lúc này ngược lại dùng trên người Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành đương nhiên không dám xem thường Mạc Ngôn, trên thực tế nàng hoài nghi Tiềm Long Bảng so đầu này có phải là tương khắc với Mạc Ngôn hay không. Toàn bộ đối thủ gặp phải đều khiến hắn không hài lòng, bằng không muốn tiến vào top năm vị tất đã không có hi vọng, thế nhưng một bước mà nói, thích ứng hoàn cảnh, từ trong nghịch cảnh cuối cùng cười vui, chính là tố chất cơ bản của võ giả cường đại, Mạc Ngôn thất bại chứng minh hắn còn không có tố chất này.

Phốc!

Đối mặt một chỉ này, Mộ Dung Khuynh Thành phải thi triển ra thủ đoạn ngưng kết Thiên Ma Lực Tràng, phá vỡ chỉ mang, chợt tay phải giương lên, một đạo Lực Trường Thiết Cát giản đơn bay vụt đi ra ngoài, trảm phá hộ thể chân khí của Mạc Ngôn, cũng để lại trên vai hắn một vết rách.

Một chiêu này, Mộ Dung Khuynh Thành đã hạ thủ lưu tình, chỉ là Mạc Ngôn chẳng quan tâm, tiếp tục phát chiêu, Ma Linh Diệt Sát Chỉ công hướng Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành nhăn mày lại, thân ảnh tiêu tan, lưỡng đạo Lực Trường Thiết Cát phản công trở lại, đồng thời thi triển ra Thiên Ma Cầm Nã, cách không tóm lấy Mạc Ngôn. Bọn họ hiểu rõ lẫn nhau, Mộ Dung Khuynh Thành sao lại không biết hắn trốn ở đâu.

Sắc mặt Mạc Ngôn nhìn thật không tốt, cũng không xuất thủ nữa.

...

- Trận thứ hai mươi mốt, Diệp Trần đấu với Lý Đạo Hiên!

Tựa hồ rất lưu ý trận so đấu này, trọng tài Trường lại đứng lên, tự mình tuyên bố tên song phương của trận đấu, âm điệu kéo thật dài.

Ầm!

Trên thính phòng trong nháy mắt sôi trào, chờ tới bây giờ, rốt cục đợi được thiếu niên kiếm khách đỉnh tiêm một đời quyết đấu, lời nói này không chút khoa trương, hai người quyết đấu trên cơ bản quyết định ai là đệ nhất kiếm khách trẻ tuổi tại Nam Trác Vực, là Lý Đạo Hiên, hay là Diệp Trần!

Lý Đạo Hiên là đại đệ tử của Vô Tình Tông, Kiếm Ý lục thành, từng bại bởi cao thủ thiếu niên đệ nhất đao khách Nghiêm Xích Hỏa nửa chiêu, thực lực mạnh đã được chứng minh, không ai dám coi thường.

Diệp Trần mới tiến vào lớp thiếu niên đứng đầu, đồng dạng cũng có Lục Thành Kiếm Ý, hơn nữa cảnh giới kiếm đạo cao siêu cùng năng lực xem thấu nhược điểm đáng sợ, khiến hắn nhận được tôn sùng, nhân khí cao, xếp hạng đầu trong những thiên tài tuổi trẻ của Tiềm Long Bảng khóa này.

Hai đại đỉnh tiêm kiếm khách quyết đấu, không cần nói cũng biết là thập phần kinh tâm động phách. Dù sao kiếm khách khác với võ giả, bọn họ công kích trứ danh nhanh, chuẩn, hơi chút không chú ý, mới có thể thua trận, không gặp phải cục diện đánh lâu.

Luận võ đài rộng lớn, hai đạo nhân ảnh đứng thẳng, cách nhau trăm mét.

Bên trái luận võ đài, Lý Đạo Hiên mặc thanh y, thắt lưng đeo bảo kiếm dài hẹp, vỏ kiếm phong cách cổ xưa, bên ngoài có vài nét hoa văn. Bên phải, Diệp Trần y phục màu lam, đứng thẳng tắp ở đó, bên hông đồng dạng trang bị bảo kiếm, trên vỏ kiếm điêu khắc tinh ngân, màu sắc trong suốt, thâm

trầm nội liễm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 276: Đệ Nhất Kiếm Khách. (Hết)

- Ngươi đã có Lục Thành Kiếm Ý, ta tựu không cần lo lắng thắng không cần vũ lực.

Kiếm Ý cao thấp phân thắng không liên quan tới võ kỹ chút nào, đổi thành một gã kiếm khách bình thường, Lý Đạo Hiên sao thèm nói chuyện cùng. Ngươi không có Kiếm Ý, như vậy ta cũng không dùng Kiếm Ý, đây là rất ngốc, nhưng Diệp Trần khác nhau. Cảnh giới kiếm của Diệp Trần thập phần cao siêu, trong lớp thiếu niên một hiện giờ, hầu như không ai có thể so sánh. Lý Đạo Hiên không muốn dựa vào một thành Kiếm Ý cao hơn đối phương để thắng được so đấu. Bởi vì hắn muốn cùng Diệp Trần so cảnh giới kiếm.

Hiện tại tốt rồi, Diệp Trần đồng dạng lĩnh ngộ Lục Thành Kiếm Ý, kể từ đó, hai người cơ bản điều kiện tương đương, so đấu chính là cảnh giới kiếm.

Diệp Trần nói:

- Như vậy hay nhất, ta cũng rất muốn biết cảnh giới kiếm của mình đã đạt được tình trạng gì rồi.

Cho tới bây giờ, Diệp Trần chưa hoàn toàn triển lộ thành tựu trên thân kiếm, vì đối thủ thực lực quá thấp không dùng được, hoặc đối thủ loại hình khác nhau, như Thác Bạt Khổ, do đó không tìm được đối thủ ngang nhau, bản thân Diệp Trần đều tìm người có cảnh giới kiếm.

Tay phải để đặt tại trên chuôi kiếm, Lý Đạo Hiên không thèm nói lại, ánh mắt sắc bén chăm chú tập trung vào Diệp Trần, đối với khí phách vô song của Nghiêm Xích Hỏa. Diệp Trần cho hắn áp lực lớn hơn nữa, cái này không phải nói Nghiêm Xích Hỏa không bằng Diệp Trần, trên thực tế,

Nghiêm Xích Hỏa thực lực kinh người ngay cả hắn đều nhìn không thấu, chỉ là Nghiêm Xích Hỏa là đao khách, cùng kiếm khách chung quy có chỗ khác nhau, mà Diệp Trần cũng là kiếm khách, một vị kiếm khách lĩnh ngộ Lục Thành Kiếm Ý, giới Tiềm Long Bảng so đấu này, chỉ cần một vị đệ nhất kiếm khách là đủ.

- Sát sinh!

Thân hình vừa chuyển, cự ly của Lý Đạo Hiên cùng Diệp Trần được kéo gần đến chỉ còn có mười thước, kiếm hắn ra khỏi vỏ, một đoàn hàn quang khỏa mang theo Kiếm Ý kinh người đánh ra. Không khí như nước, không hề bận tâm, trong thiên địa chỉ còn lại có một người một kiếm, không còn cái khác.

Dưới đài quan chiến, con mắt Nghiêm Xích Hỏa híp lại, Diệp Trần này quả nhiên lợi hại, Lý Đạo Hiên đối mặt hắn, cảnh giới kiếm đạo luôn cố gắng nâng cao hơn, tinh khí thần ngưng mà không tiêu tan, có dấu hiệu quy về một mối.

Diệp Trần mặt không đổi sắc, tay phải như chậm như nhanh cầm chuôi kiếm Tinh Ngân Kiếm, nhẹ nhàng rút ra, ám sắc kiếm quang tựa như độc xà xuất động, chuẩn xác điểm lên trên mũi kiếm của Lý Đạo Hiên... Không hề bận tâm ý cảnh tựa hồ đối với hắn không tạo ra bất kỳ tác dụng nào, vô câu vô thúc.

Đặc!

Mũi kiếm tràn đầy chân khí đấu với nhau, hỏa tinh văng khắp nơi, ánh sáng ngọc loá mắt.

- Sao ta cảm giác có chút tê dại!

Trên thính phòng, một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh cả người nổi da gà, thanh âm run nói.

- Ta cũng vậy.

- Nghe nói kiếm khách cao thủ quyết đấu, sẽ làm người đang xem cuộc chiến sinh ra hàn ý, hôm nay vừa thấy, quả thế.

- Kiếm khách và đao khách có khác biệt rất lớn, đao khách cần đại khai đại hợp, đao thế cương dương, làm cho nhiệt huyết sôi trào. Mà kiếm khách tuyệt nhiên tương phản, bọn họ gắng đạt tới cảnh giới lấy giá nhỏ nhất đánh bại đối thủ, am hiểu một kích phải giết chết đối thủ, là kỹ xảo thăng hoa, do đó sẽ cho người ta từng bước kinh tâm động phách.

Kẻ nói là một gã kiếm khách Tinh Cực Cảnh.

Trên thính phòng nghị luận đều song song, trên luận võ đài đã tiến nhập giai đoạn gay cấn.

Leng keng leng keng nhĩ leng keng...

Kiếm quang ngang dọc, sắc bén va chạm!

- Sát diệt!

Liên tục hơn mười kiếm bị Diệp Trần ngăn trở, Lý Đạo Hiên tách ra lùi ba bước, trong quá trình lùi lại, cổ tay hắn run run, trên trường kiếm bắn ra kiếm mang trảm kim liệt thiết, kiếm quang hư bất thụ lực, tựa như bỏ qua cự ly không gian, trực chỉ tới Diệp Trần cách đó không xa.

Mục!

Kiếm quang tản mát là bị một đạo kiếm quang nhìn không thấy đánh nát.

Đánh nát kiếm quang, Diệp Trần thân hình kéo dài, lam y bay phần phật, một kiếm phản kích trở lại, kiếm tốc kinh người, cùng phối hợp còn có Kiếm Ý cảnh!

Lục Thành Kiếm Ý, Cô Phong Tuyệt Sát!

- Đỡ không được!

Lý Đạo Hiên ăn cả kinh, con mắt mở to, vội đề thăng tới cực hạn, lui mạnh về phía sau, không ai biết hắn vì sao mau lui, bởi vì bọn họ cảm thụ không được Cô Phong Tuyệt Sát ý cảnh!

Xích!

Một tia tiên huyết theo mũi kiếm vẩy ra, Diệp Trần dừng lại cước bộ.

- Quả nhiên, Lục Thành Kiếm Ý thôi động Cô Phong Tuyệt Sát vẫn là miễn cưỡng một chút, khó có thể có hiệu quả đối với kiếm khác đồng cấp.

- Đây là kiếm lúc trước ngươi thi triển.

Trong lòng Lý Đạo Hiên giải tỏa nghi hoặc, trên đấu loại cùng bài danh thi đấu, Diệp Trần thỉnh thoảng cũng sẽ thi triển ra Cô Phong Tuyệt Sát ý cảnh, lúc đó hắn còn kỳ quái, đây là cái dạng ý cảnh gì, hiện tại đã biết rõ rồi.

Diệp Trần không đáp, mà hỏi lại:

- Ngươi cùng Nghiêm Xích Hỏa đánh một trận rất đặc sắc, đem sát chiêu dùng trên người hắn toàn bộ thi triển ra đi sao!

Cô Phong Tuyệt Sát bại lộ, cũng bị đối phương tránh thoát, Diệp Trần một điểm cũng không lo lắng, chiêu thức lợi hại không ở chỗ chiêu thức của bản thân, mà là ở người vận dụng chiêu thức. Cùng một loại chiêu thực, dưới người khác nhau thi triển sẽ khác nhau, một kiếm vừa rồi chỉ là thăm dò, lấy điểm mấu chốt của Lý Đạo Hiên, tiếp theo, Cô Phong Tuyệt Sát sẽ chỉ xuất kích ở thời cơ tối thích hợp.

- Sát không!

Cũng không nhiều lời, Lý Đạo Hiên tự nhiên biết nên làm như thế nào, kiếm chiêu từng một kiếm đánh bại Mạc Ngôn được đánh ra, kiếm quang nội liễm, khắp bốn phía, mà cả người hắn đạp bước sắc bén, tự thân tựa như hóa thành một thanh lợi kiếm bắn về phía Diệp Trần.

- Phá!

Diệp Trần tinh khí thần cực độ cô đọng, Tinh Ngân Kiếm trong tay lấy kiếm tốc không thể tưởng tượng nổi huy động. Ngay lập tức, chí ít chém ra trên trăm kiếm, kiếm quang ở trước thân bày bố một tầng lưới kiếm hư vô, biểu hiện vô cùng cao minh khiến một ít tông môn nữ đệ tử trên thính phòng con mắt tỏa ánh sáng.

Bùm bùm!

Như Diệp Trần sở liệu, kiếm chiêu Sát Không của Lý Đạo Hiên xác thực ngầm chứa lưỡng trọng lực đạo, một minh một ám, kiếm chiêu chỗ sáng nhìn qua là hư chiêu, lại không thể không phòng, kiếm chiêu chỗ tối một kích tất sát, là chỗ bản thể của Lý Đạo Hiên. Hai cái hỗ trợ lẫn nhau, đủ để đánh chết võ giả đồng cấp, hiện tại kiếm chiêu chỗ sáng bị phá, ám chiêu của Lý Đạo Hiên ngay sau đó mà đến, phong mang trực chỉ yết hầu của Diệp Trần.

Đinh!

Tiếng kim thiết vang lên, kiếm của Lý Đạo Hiên bị đón đỡ.

Ngăn trở hắn đồng dạng là một thanh kiếm, kiếm quang lưu chuyển, xé rách hư không, khóa chặt thế công, đánh lên thân kiếm của Lý Đạo Hiên.

Lý Đạo Hiên chau mày, Diệp Trần khó chơi khiến hắn lần đầu cảm thấy lòng có dư lực nhưng vẫn không đủ, vừa rồi đối phương phá chiêu, vẫn chưa xuất ra Cô Phong Tuyệt Sát ý cảnh, chờ kiếm chiêu phá phân nửa, ý cảnh lại đột nhiên sinh ra, khiến cho tốc độ phản ứng của hắn chậm nửa nhịp, đủ để chi đối phương xuất kiếm đón đỡ cùng phản kích.

- Na Di Kiếm Bộ!

Chân như kiếm, thân như mị, thân thể Lý Đạo Hiên như bất ngờ vọt đến, phản kích Diệp Trần.

- Tiểu Thiên Toái Vân !

Tay Diệp Trần cầm kiếm, kiếm phong biến hóa nhất chiêu nhất thức lôi điện xuất ra, gió nổi mây phun, ẩn chứa sức mạnh vô cùng, phảng phất chém ra không phải kiếm, mà là từng đạo điện quang, một mảnh vân hải, không để cho Lý Đạo Hiên có bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Phốc, phốc, phốc!

Kiếm khí trên mặt đất rạch ra một vết nứt, Lý Đạo Hiên không có ngờ tới kiếm phong Diệp Trần thay đổi bất thường, triệt để quấy đảo tiết tấu của mình, liên tiếp thi triển ra Na Di Kiếm Bộ.

- Địa Bạo Thiên Kinh !

Tìm được quy luật tránh của Lý Đạo Hiên, Diệp Trần chợt dậm chân, đem một thức Địa Bạo Thiên Kinh trước đây mới học được từ trên người của Huyết Thủ Đồ Tể dùng đến. Có thể Địa Bạo Thiên Kinh phẩm cấp không cao, khó có thể chân chính tạo thành thương tổn cho đối phương, nhưng tác dụng phụ trợ không thể khinh thường, theo chân khí quán chú đến dưới nền đất, chỗ Lý Đạo Hiên rơi xuống liền bạo liệt ra như mạng nhện, kình khí bạo phát.

- Không tốt!

Rơi vào đường cùng, Lý Đạo Hiên lăng không hấp khí, thân hình ngừng rơi xuống, chợt chân khí phun trào, hiểm trở thoát khỏi phạm vi của Địa Bạo Thiên Kinh công kích.

Xoẹt!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 277: Đệ Nhất Kiếm Khách. (Hết)

Diệp Trần sao lại dễ dàng buông tha cơ hội này, khinh công Phân Thân Hóa Ảnh thi triển, bóng người lắc lư, cấp tốc đi tới trước người Lý Đạo Hiên, một kiếm chém ra.

Lý Đạo Hiên lấy tư thế phi thường chật vật xuất kiếm phong ngăn lại, tay trái ngũ chỉ giơ ra, hấp lực trống rỗng sinh ra, cách không bắt lấy thân thể Diệp Trần.

- Phân!

Hắn bắt được chỉ là tàn ảnh chân khí của Diệp Trần, dưới hấp lực vặn vẹo, nát bấy tan vỡ.

Ầm!

Luân phiên mất đi tiên cơ, Lý Đạo Hiên cũng vô pháp ngăn trở kiếm chiêu của Diệp Trần, dưới một đạo ám sắc kiếm quang, cả người bị trảm bay ra, hộ thể chân khí mở.

Khóe miệng trào ra tiên huyết, thần sắc Lý Đạo Hiên ngưng trọng như nước, thân thể tại không trung, mạnh mẽ đề chân khí, sử Na Di Kiếm Bộ, cải biến quỹ tích nguyên bản bay ngược, tách ra một kiếm kế tiếp của Diệp Trần, ngoài mấy chục thước, đầu ngón chân của Lý Đạo Hiên điểm lên mặt đất, cầm trong tay trường kiếm kích bắn qua.

- Đây là một kiếm tất sát của ta, ngăn trở được, chính là ngươi thắng.

Một kiếm ra, không khí càng thêm cô đọng, kiếm quang lấy tốc độ cực nhanh che lấp thị giác chém về phía Diệp Trần, nếu chỉ như vậy còn không đủ để xưng là sát chiêu tối hậu của Lý Đạo Hiên, một kiếm này tựa như che

đậy toàn bộ thanh âm, thiên địa im ắng, tĩnh lặng dị thường!

Không sai, một kiếm này kêu Vô Thanh.

Một sát chiêu trong Vô Tình Kiếm.

Cùng Nghiêm Xích Hỏa đánh một trận, Lý Đạo Hiên chính là bằng vào sát chiêu này chặt đứt một vài sợi tóc của đối phương. Nếu không phải hắn còn chưa hoàn toàn thi triển ra Vô Thanh sát chiêu, Nghiêm Xích Hỏa cũng không nhất định có thể thắng hắn, bởi vì lúc đó hai người giao thủ tốc độ quá nhanh, chân chính chú ý tới một kiếm này ít người, lớp thiếu niên thiên tài không vượt quá năm người.

Tiếng động lớn ồn ào biến mất, không khí không lưu lại một vết tích, tựa như kiếm quang không phải là kiếm quang, mà là một bộ phân của không khí, tuy hai mà một.

- Hảo một chiêu Vô Thanh, so với lúc chiến đấu với ta càng hoàn thiện hơn một ít.

Nghiêm Xích Hỏa lòng còn sợ hãi, nếu bỏ qua sát chiêu Vô Thanh, Lý Đạo Hiên còn kém hắn chút, sẽ không thắng khổ cực như vậy, thế nhưng sát chiêu Vô Thanh vừa ra, ngay cả hắn đều phản ứng không kịp, chỉ có vô ý thức đón đỡ phản kích, tối hậu có thể thắng lợi, trừ thành tựu trên cảnh giới đao, còn có một tia vận khí ở trong đó, bằng không đối phương chặt đứt không chỉ một vài sợi tóc, mà là một cái tai, hoặc là cái đầu hắn rồi.

Vô Tình Tông tông chủ tâm trạng vô cùng bình tĩnh, Vô Tình Kiếm ý phối hợp Vô Tình Kiếm, uy lực của nó vượt lên trước Kiếm Ý và kiếm chiêu, lại phối hợp với sát chiêu Vô Thanh này, cục diện bắt đầu sáng sủa.

- Nguyên lai chiêu này tên là Vô Thanh, tên rất hình tượng.

Diệp Trần đứng tại chỗ không hề di động, thân thể giãn ra, lúc trước Lý Đạo Hiên có thể chặt đứt một vài sợi tóc của Nghiêm Xích Hỏa, hắn sao lại không chú ý, lúc trước tận lực ngăn chặn cảnh giới kiếm ý, chính là vì kiến

thức một chút uy lực của chiêu này, khiến cảnh giới kiếm ý của mình nâng cao một bước.

Hầu như là ý nghĩ chợt loé lên trong lúc đó, Lý Đạo Hiên đánh ra kiếm quang liền đến trước người Diệp Trần, kiếm quang không có chút ba động, tựa như nguyệt nha, trước nguyệt nha mang theo lực đạo lôi đình vạn quân kích trảm mà đến, căn bản không cách nào hình dung một kiếm này nhanh tới cỡ nào, sắc bén cỡ nào.

Ngay khi kiếm quang tới gần Diệp Trần chốc lát, hắn liền xuất thủ, hai tay nắm chặt Tinh Ngân Kiếm, lấy tốc độ kiếm quang cực nhanh huy kiếm trảm đón đánh, do vậy tuyệt đại bộ phận mọi người không thể thấy hắn là huy kiếm thế nào, góc độ của kiếm ra sao.

Phong!

Một kiếm này không chủ phá chiêu của đối phương, kiếm này chủ yếu tạo ra một bức tường kiếm phong để phòng thủ, kiếm quang của Lý Đạo Hiên quá nhanh quá mạnh, quá mức mạnh mẽ tới mức không thể sớm ngăn trở nó, chỉ có dùng ý cảnh đơn thuần nhất mới có thể làm được, thế nhưng Khoái Kiếm Ý Cảnh uy lực xa hơn Cô Phong Tuyệt Sát ý cảnh và Thiên Toái Vân ý cảnh, gần lấy nhanh làm căn bản, là kiếm pháp dùng tốc độ phản ứng nhanh nhất chém ra.

Vụt!

Vô số hỏa tinh tí tách bắn ra, bởi vì quán tính, những hỏa tinh này toàn bộ bắn về phía Diệp Trần, cách khoảng không bao phủ hắn ở bên trong, tựa như một đóa hoa lửa bắn về phía hắn, vô cùng mỹ lệ, kinh tâm động phách.

Kiếm quang của Lý Đạo Hiên vẫn chưa tiêu tán, kịch liệt rung động, tựa hồ muốn đột phá phòng thủ của Diệp Trần, cho hắn một kích trí mạng.

Đinh!

Tinh Ngân Kiếm lui lại một phân, chợt lấy tốc độ nhanh hơn trảm trở lại,

bắn trúng một điểm trên kiếm quang.

Kiếm quang ứng thanh mà đoạn, càng phát sinh thanh âm kim loại gãy.

Sau một khắc!

Hai mảnh tàn quang một trái một phải bắn ra, ở mặt võ đài phía sau Diệp Trần cắt ra vết tích thật sâu, kéo dài mấy chục thước.

- Vô Thanh! Nguyên lai là trong kiếm quang uy lực cực độ được nén lại tới một cực hạn, chặt đứt liên hệ cùng không khí, đồng thời cũng chặt đứt liên hệ với bên ngoài, thanh âm là thông qua không khí truyền bá, tự nhiên không thể truyền đến, tạo ra một thế giới không tiếng động.

Kiếm phong của Diệp Trần không phải không có ý nghĩa, thông qua kiếm quang cùng Tinh Ngân Kiếm tiếp xúc truyền đến rung động, cùng với linh hồn lực cảm ứng, Diệp Trần ở trong thời gian rất ngắn liền phát hiện ảo diệu của sát chiêu Vô Thanh.

Chỉ là biết muốn dùng chiêu này, khó như lên trời.

Mọi người đều biết để chân khí áp súc đến trình độ nhất định, có thể đánh chết cường giả Tinh Cực Cảnh thậm chí cường giả Linh Hải Cảnh, thế nhưng ai có lực khống chế cường đại như thế, muốn luyện được lực khống chế như vậy, thậm chí so với trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh còn muốn khó hơn.

Do đó, kỹ xảo đúng thời cơ mà sinh.

Kỹ xảo có thể hình dung thành đường tắt, có thể để võ giả càng thêm dễ nắm giữ một ít chuyện độ khó rất cao, làm được sự tình dĩ vãng làm không được.

Sát chiêu Vô Thanh chính là kỹ xảo ẩn chứa một loại cực hạn, thông qua loại kỹ xảo này mới có thể trong kiếm quang cực độ sử dụng tốc độ cùng lực lượng bạo tăng, giết người không tiếng động.

- Cản được một kiếm này?

Thi triển ra sát chiêu Vô Thanh, Lý Đạo Hiên phảng phất như bị rút sạch khí lực, tinh thần uể oải, thấy Diệp Trần lông tóc vẫn còn nguyên vẹn, kiếm phong của hắn đã ngăn cản toàn bộ kiếm quang, kinh hãi không ngớt chỉ là phần kinh hãi này còn chưa dứt, liền thấy kiếm quang của mình một phân thành hai, bị một lực lượng mạnh mẽ chặt đứt.

Chậm rãi thở ra một hơi, Diệp Trần mỉm cười nói:

- Một kiếm này rất lợi hại... Đáng tiếc không có hoàn thiện, bằng không ta cũng vô pháp phá vỡ.

Cứng rắn như tinh cương thiết nhưng kiếm quang lại mang tính dẻo dai mười phần, Diệp Trần không thể dùng một chiêu duy nhất chặt đứt, chỉ có thể phân nó thành hai, dù sao hắn cũng không có Thông Thiên Ma Nhãn của Mạc Ngôn, thông qua ánh mắt có thể thấy nhược điểm, trên thực tế, đổi thành Mạc Ngôn qua đây, cũng không làm nên chuyện gì, tốc độ phản ứng của hắn ngay cả phân nửa của Diệp Trần cũng không bằng.

Mặc kệ ra sao, sát chiêu Vô Thanh nếu được hoàn thiện mà nói, Diệp Trần muốn thành công ngăn cản nó, phải lĩnh ngộ Khoái Kiếm Ý Cảnh đến mức tận cùng.

- Ta thua, ngươi xác thực rất mạnh, có thể cùng Nghiêm Xích Hỏa phân cao thấp.

Lý Đạo Hiên biết Nghiêm Xích Hỏa còn bảo lưu một ít thực lực, có thể chặt đứt một vài sợi tóc của đối phương, trong đó vị tất không có thành phần may mắn... Diệp Trần có thể bình yên vô sự tiếp được sát chiêu Vô Thanh, đủ để cùng Nghiêm Xích Hỏa tranh cao thấp.

Ông!

Tiếng long ngâm vang lên, long hình hư ảnh bên ngoài Diệp Trần thôn phệ khí long mạch của Lý Đạo Hiên lại lớn lên, đạt tới tám trượng ba, thần

thái uy nghiêm.

Lúc này, dưới đài đã nghị luận náo nhiệt.

Đánh bại Lý Đạo Hiên, Diệp Trần chính là đệ nhất thiếu niên kiếm khách, thực sự là lúc đầu không ai nghĩ tới.

- Xác thực nghĩ không ra, hiện tại ngay cả Lý Đạo Hiên đều thua ở trên tay Diệp Trần, kế tiếp là ai, bị hắn đánh bại hay chấm dứt chiến tích thắng liên tiếp của hắn đây?

Ở trong mắt mọi người, Diệp Trần từ hắc mã biến thành một tuyệt thế hắc mã, từ vòng loại đấu đá lung tung, một đường thẳng tiến, nay còn không có thua hắn hiện tại đã đánh bại bốn vị thiếu niên cao thủ, dù Cốc Du Vân chưa giao thủ với hắn trận nào cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, chỉ còn có Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa, Lâm Vẫn, cùng với Mộ Dung Khuynh Thành, bốn người này mặc kệ đánh bại ai, đều khiến hào quang trên người hắn càng thêm chói mắt, cho dù thua, cũng ít nhất là đệ ngũ Tiềm Long Bảng, phần vinh quang này không phải người bình thường có thể tranh đến.

Vô Tình Tông tông chủ thở dài một hơi, dưới tình trạng này Lý Đạo Hiên bại bởi Diệp Trần, hắn còn có thể nói cái gì. Đệ nhất thiếu niên kiếm khách Nam Trác Vực từ nay về sau cùng Vô Tình Tông không còn quan hệ, không có cái này cũng tốt, không có cạnh tranh sẽ không có động lực, trải qua một trận này, Đạo Hiên nói không chừng có thể nâng cao một bước.

- Là kình địch a!

Nghiêm Xích Hỏa trước đó còn chưa cảm giác thấy uy hiếp đến từ Diệp Trần, nhưng tới bây giờ Diệp Trần phong mang quá thịnh, nếu còn không dùng toàn lực để chiến, khả năng thua trận là rất lớn, cũng may từ trận chiến đấu này để hắn thấy rất nhiều thứ, đối với Diệp Trần có vài phần lý giải.

- Lý Đạo Hiên, ngươi giúp đỡ ta một đại ân.

Nghiêm Xích Hỏa thầm nghĩ trong lòng.

- Trận thứ ba mươi, Nghiêm Xích Hỏa đấu với Thác Bạt Khổ!

Xét một cách tương đối so với trận tranh đoạt danh hiệu đệ nhất kiếm khách lớp thanh niên thiên tài, thì trận tranh tài của Nghiêm Xích Hỏa cùng Thác Bạt Khổ sắp diễn ra cũng hấp dẫn ánh mắt của toàn trường.

Thác Bạt Khổ mặc dù bại bởi Diệp Trần, nhưng tất cả mọi người biết, bằng vào lực phòng ngự cường đại, thời gian chiến đấu chân chính, Diệp Trần muốn triệt để đánh bại đối phương rất khó.

- Hảo, lại một địch thủ lợi hại.

Chân khí bàng bạc cấp tốc bùng phát, bám vào ngoài da Thác Bạt Khổ, nhìn qua tựa như một tầng quang mang hắc sắc, trong mắt hắn hiện lên thần sắc hưng phấn, Man Hoang Thập Bát Quyền được phóng thích.

Ầm!

Nghiêm Xích Hỏa rút ra trường đao, thân đao lượn lờ hỏa diễm xích hồng , cỗ Hỏa hệ chân khí này ngưng kết mà thành hỏa diễm không cuồng bạo như của Lâm Vẫn, có vẻ càng thêm thuần túy, theo Nghiêm Xích Hỏa đánh ra một đao, khu vực phía trước bị chém ra một vết rách chân không.

Ầm!

Thác Bạt Khổ quyền thế chưa phát huy đến cực hạn, đã bị một đao này phá vỡ, hỏa diễm cuộn trào mãnh liệt để Thác Bạt Khổ bao phủ ở trong đó.

- Long Hành Thiên Hạ!

Hỏa diễm phá vỡ, Thác Bạt Khổ từ đó bắn ra, lăng không đánh ra một sát chiêu, kình khí long hình thật lớn một ngụm lao tới cắn nuốt Nghiêm Xích Hỏa cách đó không xa.

Bồng!

Đao mang nóng bỏng hiện lên, long hình kình khí liền phân thành hai.

Nghiêm Xích Hỏa theo chỗ nứt ra lao ra ngoài, chào đón Thác Bạt Khổ chính là bát đao, tám đạo đao mang tung hoành ngang dọc, không theo bất kỳ quy luật gì, tựa như tám thớt ngựa hoang mất cương, làm cho người đối diện không thể nhìn ra được điểm cuối của đao mang ở chỗ nào.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Thác Bạt Khổ chỉ tránh được năm đạo đao mang, ba đạo đao mang còn lại thì chịu chết, đành phải cứng rắn chịu đựng, hắn quát lên một tiếng, thân hình bay ngược, đồng thời cách không xuất ra Thượng Câu Quyền.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 278: Khó Chơi

Cái này đương nhiên không phải Thượng Câu Quyền bình thường, dưới chân Nghiêm Xích Hỏa, một cái long hình kình khí trong hư không sinh ra, đem hắn đánh bật lên trên cao, nanh vuốt sắc bén suýt nữa xé rách hộ thể chân khí của hắn, mọi người quan chiến không khỏi hoảng sợ, chiêu này uy lực nhìn qua không lớn, nhưng dị thường khó phòng, nghĩ không ra Thác Bạt Khổ còn lưu một chiêu, lại không biết vì sao không dùng ở trên người Diệp Trần.

Rơi trên mặt đất Thác Bạt Khổ bĩu môi, hắn đương nhiên muốn dùng ở trên người Diệp Trần, chỉ là mọi người không có cùng Diệp Trần giao thủ, căn bản không giải thích được hắn đáng sợ tới mức nào, muốn chế trụ thân hình hắn dễ vậy sao, cho tới bây giờ, làm gì có ai công kích trúng người Diệp Trần.

Tới hiện giờ theo như hắn biết, cái đáng sợ nhất của Diệp Trần không phải ở cấp độ cảnh giới tu luyện, mà là lực khống chế thái quá kia, ai dám cùng hắn so về kỹ xảo đây, chẳng sợ hắn đùa chết ngươi a.

- Hỏa Long Trảm!

Người đang trên cao, Nghiêm Xích Hỏa một đao chém xuống, hỏa hồng sắc đao khí lăng không bạo liệt, hóa thành một con hỏa long góc cạnh sắc bén, nhằm phía Thác Bạt Khổ.

Thác Bạt Khổ giơ tay lên biến thành Thanh hắc sắc thủ chưởng, mạnh mẽ ngạnh kháng đầu Hỏa Long, chưởng lực cường đại khiến Hỏa Long bị nứt ra.

-Vỡ!

Chưởng lực đánh ra, Hỏa Long tan vỡ.

Viêm Trảm!

Nắm lấy một tia cơ hội này, Nghiêm Xích Hỏa ngay lập tức lao tới trước người Thác Bạt Khổ, trường đao hướng trên vung lên, không chỉ đánh bay Thác Bạt Khổ, xích hồng sắc hỏa mang bắn ra trùng kích trên người hắn, tạo thành một mảnh hỏa vũ.

Thanh hắc sắc quang mang có dấu hiệu hòa tan, Thác Bạt Khổ không dám chậm trễ, ngạnh chống hỏa mang, đánh một chiêu Thượng Câu Quyền về phía Nghiêm Xích Hỏa.

Ăn thiệt một lần, Nghiêm Xích Hỏa đã sớm đề phòng một chiêu này, trường đao phản ác, mang theo hỏa diễm hừng hực kích trên mặt đất.

Ầm ầm!

Long hình kình khí cùng đao mang va chạm với nhau, nhất tề tan ra.

- Xem ngươi làm sao ngăn trở một đao này!

Trường đao cắm xuống mặt võ đài, Nghiêm Xích Hỏa không có lập tức rút ra, cổ tay phát lực, thuận thế trên mặt đất tạo ra một cái đao ngân, đao mang trùng thiên khiến Thác Bạt Khổ bị đánh ra hơn trăm mét, liên tục va chạm vào lam sắc quang mạc, kích khởi một trận rung động.

Bất quá trước đó, Thác Bạt Khổ cũng kịp tung về phía hắn một chiêu, quyền lực cường hãn va chạm mạnh lên mặt ngoài chân khí hộ thể làm Nghiêm Xích Hỏa khí huyết sôi trào không ngớt.

Thắng bại đã phân, Thác Bạt Khổ thua trận đấu này, chỉ là bản thân hắn chỉ bị một vết thương nhẹ, phòng ngự biến thái lại một lần nữa làm cho người khác sợ hãi không thôi.

Vòng sáu mươi lăm kết thúc, sau khi nghỉ ngơi một thời thần, vòng thứ

sáu mươi sáu được bắt đầu luôn.

Vòng so đấu này, xuất hiện bốn thiếu niên cao thủ phân biệt là Băng Linh, Cốc Du Vân, Nghiêm Xích Hỏa, Mạc Ngôn, trong đó Băng Linh đấu với Cốc Du Vân, Nghiêm Xích Hỏa đấu với Mạc Ngôn.

Cốc Du Vân nội tình rốt cuộc kém một chút, dù với tuyệt học - Thạch Vương Hộ Thể Quyền của thân phụ Thạch Vương, cũng khó ngăn trở Băng Liệt Quyền của Băng Linh, giao thủ hơn ba mươi hiệp liền bị Băng Linh một quyền đánh bại.

Về phần Nghiêm Xích Hỏa cùng Mạc Ngôn chiến đấu không hề đáng xem, lấy Nghiêm Xích Hỏa toàn thắng làm kết cục.

Mà trận thứ mười tám kế tiếp lại là phi thường làm người khác chú ý, song phương đối chiến là nhân khí siêu cao Mộ Dung Khuynh Thành và bại tướng của Diệp Trần, Lý Đạo Hiên.

Lúc này, chiến đấu đã tiến nhập thời điểm mấu chốt nhất, thắng bại ngay một cái chớp mắt này.

- Vô Thanh Nhất Kiếm!

Đối mặt Thiên Ma Lực Tràng và Thiên Ma Đại Thủ Ấn của Mộ Dung Khuynh Thành, Lý Đạo Hiên thập phần gian nan, mặc cho kiếm pháp của hắn cao siêu cỡ nào, Kiếm Ý kinh người ra sao, đều khó có thể đột phá lưới phòng ngự của nàng. Không phải bị Thiên Ma Cầm Nã quấy rầy tiết tấu, thì lại tao ngộ Lực Trường Thiết Cát đáng sợ, lời nói không khoa trương, Mộ Dung Khuynh Thành tuyệt đối là loại đối thủ khó chơi nhất trong đám thiếu niên cao thủ. Bởi vì mặc kệ là Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa hay là Diệp Trần, đều lấy chiêu thức thực chiến đấu, phong cách chiến đấu như Thiên Ma Đại Pháp thực sự hiếm thấy. Đánh lâu chưa xong, Lý Đạo Hiên tìm kiếm chỗ sơ hở của Mộ Dung Khuynh Thành, sát chiêu Vô Thanh thi triển ra.

Phốc!

Mộ Dung Khuynh Thành tốc độ phản ứng chung quy không phải quá mức biến thái, Lực Trường Thiết Cát còn không kịp thi triển, đã bị kiếm quang trúng mục tiêu.

Hộ thể Thiên Ma Lực Tràng vặn vẹo, Mộ Dung Khuynh Thành sắc mặt trắng nhợt, thân thể lảo đảo lùi lại mấy bước, đáng lưu ý là kiếm quang vẫn chưa hoàn toàn phát huy ra uy lực, thời khắc mấu chốt, Mộ Dung Khuynh Thành mượn hộ thể Thiên Ma Lực Tràng vặn vẹo, dẫn lệch kiếm quang, khiến nó bắn thoáng qua, bằng không dưới một kiếm này, không phải chỉ đơn giản là sắc mặt tái nhợt, ít nhất cũng là trọng thương.

- Không cần đánh nữa, ta thua.

Lần này không có thụ thương, không có nghĩa là lần sau cũng thế, Mộ Dung Khuynh Thành thẳng thắn chịu thua.

Lý Đạo Hiên phun ra một ngụm trọc khí, cười khổ nói:

- Thực không muốn cùng ngươi quyết đấu.

Phi Thiên Ma Tông hai đại tuyệt học từ trước đến nay trứ danh khó chơi, như Thông Thiên Ma Công của Mạc Ngôn, luyện tới Thông Thiên Ma Nhãn, có thể thấy nhược điểm, chỉ là ở trên tay Mạc Ngôn tựa hồ không có phát huy uy lực vốn có, còn lại chính là Thiên Ma Đại Pháp, môn công pháp này có một Thiên Ma Lực Tràng so với Thông Thiên Ma Nhãn còn muốn khó chơi hơn. Trong khu vực ba trượng đều là phạm vi lực tràng bao phủ, nhưng lại có thể thông qua bàn tay để Thiên Ma Lực Tràng tác dụng đến cự ly xa, quả thực là ác mộng của võ giả bình thường, võ giả đồng cấp gặp phải đều phải kêu khổ không thôi.

...

-Trận hai mươi bốn, Diệp Trần đấu với Lâm Vẫn!

Thiến niên cao thủ bài danh đệ tứ so đấu rõ ràng là Diệp Trần và Lâm Vẫn.

Lâm Vẫn bại bởi Mộ Dung Khuynh Thành, trong đó hoặc nhiều hoặc ít có phần sơ ý, nếu như hắn không cần mười chiêu hạn chế chính mình, sẽ không trong lúc vội vã thi triển ra sát chiêu, để cho Mộ Dung Khuynh Thành trong khoảng thời gian ngắn triệt để trở mình, không có một tia lực hoàn thủ.

Đương nhiên, mặc kệ thực lực Lâm Vẫn có mạnh hơn Mộ Dung Khuynh Thành hay không, Diệp Trần cũng không quá để ý, điều kiện ngang nhau, Lâm Vẫn đối với hắn căn bản không tạo ra uy hiếp gì, cái này không chỉ là chênh lệch cảnh giới, còn bao gồm cả bản thân Diệp Trần không sợ loại đối thủ như Lâm Vẫn này.

- Ra chiêu đi!

Tinh Ngân Kiếm nơi tay, Diệp Trần và Lâm Vẫn đứng thẳng cách xa nhau trăm mét.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 279: Khó Chơi Gặp Phải Khó Chơi. (Thượng,Ha)

Thần sắc Lâm Vẫn âm trầm, bại bởi Mộ Dung Khuynh Thành khiến hắn trở nên cẩn thận rất nhiều, chỉ là hiện tại Diệp Trần để hắn cảm thụ được áp lực rất lớn. Tại trước vòng thứ chín, hắn vẫn không để Diệp Trần trở thành đối thủ chân chính, cho rằng đối phương không có gì hơn mình.

- Đánh bại Lý Đạo Hiên không chứng tỏ điều gì cả, bại cho ta!

Lâm Vẫn một kích cần Thiên Hỏa Tứ Thương súc thế, Lâm Vẫn cầm trong tay thiết thương đâm ra, xích hồng sắc hỏa diễm loa văn dũng mãnh hướng tới Diệp Trần, lăng không hóa thành hỏa lãng trùng trùng điệp điệp mang theo khí thế cuồng bạo lao đi.

Không nhìn hỏa lãng cuồng bạo, Diệp Trần khẽ động, thân hình lao thẳng về phía hỏa lãng, trên đường phóng tới, Tinh Ngân Kiếm ra khỏi vỏ, ám sắc kiếm quang chợt lóe rồi biến mất, hỏa lãng liền tách ra.

Loảng xoảng!

Hỏa tinh vọt lên khắp bầu trời, Lâm Vẫn vận sức chờ phát động Thiên Vẫn Nhất Kích chưa kịp thi triển, đã bị một kiếm của Diệp Trần phá vỡ, thời cơ vừa vặn tại lúc lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh.

Một kiếm chiếm được tiên cơ, Diệp Trần vận chuyển lực, Tinh Ngân Kiếm trong tay lấy thế lực lớn, tư thái tràn ngập sức mạnh trảm ngang dọc, kiếm quang cường liệt như lôi đình phích lịch, như vân hải bôn đằng, mỗi một chiêu mỗi một thức đều làm người ta sinh ra cảm giác không thể chống đối.

- Ghê tởm, Ám Viêm Sát!

Lâm Vẫn vừa kinh hãi, vừa tức giận, hắn nghĩ không ra Diệp Trần lại thay đổi phong cách chiến đấu, bộc lộ hết sức chiến đấu, tràn ngập tính công kích, ở trận đấu lúc trước, hắn rõ ràng là cái loại thấy chiêu đối chiêu, rất ít chủ động công kích, mắt thấy tiết tấu chiến đấu của mình bị phá hỏng không còn một mảnh. Lâm Vẫn ngay cả cơ hội thi triển sát chiêu hoàn chỉnh cũng không có, bất đắc dĩ tay trái thay thế thiết thương, ngưng tụ ra một quả ám hồng sắc hỏa cầu đánh tới Diệp Trần.

Trên thực tế, hiện tại Diệp Trần mới là chân chính Diệp Trần, tràn ngập tính công kích, bộc lộ tài năng, phách kinh trảm cức, bất luận cái gì chắn trên đường của hắn đều bị hắn chém giết, không do dự chút nào, mà trước đó hắn muốn từ trên những người khác tìm một chút thể ngộ, tăng thêm kinh nghiệm phong phú cho bản thân, cho nên mới ẩn dấu phong mang của mình, thấy chiêu đối chiêu.

Hiện tại, những lĩnh ngộ này cũng khá đủ rồi, về phần mấy người chưa từng giao thủ cũng không cần phải đi luận bàn từng chiêu từng thức nữa. Dù sao so đấu tiến hành đến bây giờ, con bài chưa lật của mọi người liên tiếp bại lộ, nên kiến thức mới đều đã chứng kiến qua, những cái đáng giá phải suy xét còn lại rất ít.

Hỏa cầu hung mãnh bạo phát, kình khí tứ quyển.

- Hóa Ảnh Bạo!

Vô số thân ảnh trùng điệp bạo phá, bản thể của Diệp Trần chợt lóe lên, tách khỏi phạm vi công kích của hỏa cầu, xuất hiện phía bên phải Lâm Vẫn, cổ tay hắn run lên, kiếm quang như lôi đình chém ra, mỗi một kiếm đều tựa trải qua sự đo đạc tính toán chuẩn xác, chiêu liền chiêu đoạt mệnh.

Phốc phốc phốc phốc!

Hộ thể chân khí của Lâm Vẫn bị suy yếu, chỉ còn lại có một tầng hơi mỏng, trong lòng không khỏi hoảng hốt, hắn và Thác Bạt Khổ khác nhau, Thác Bạt Khổ là để đại bộ phận chân khí bám vào trên da, hộ thể chân khí

bên ngoài cơ thể ngược lại không mạnh, hắn thì ngược lại, hộ thể chân khí tuyệt đối là công pháp đạt được cấp bậc đệ thập nhất trọng, cường độ rất cao, thế nhưng dưới kiếm quang liên miên của Diệp Trần, cư nhiên có dấu hiệu chống đỡ không được, điều này làm cho hắn sao không sợ hãi.

- Hỏa Nguyên Thuẫn!

Càng nhiều chân khí nóng bỏng dũng mãnh trào ra, ở trước người Lâm Vẫn ngưng tụ một mảnh tấm chắn hư ảnh do hỏa diễm tạo thành, tấm chắn hư ảnh dày trầm trọng, hoa văn trải rộng, bởi vì chân khí nóng bỏng tương hỗ đè ép, thỉnh thoảng mặt trên bắn ra từng tia hỏa tinh.

Keng một tiếng!

Kiếm quang rốt cục bị Hỏa Nguyên Thuẫn trung hòa ra, khó có thể tiến thêm.

- Khoái Kiếm!

Cước pháp hư thực bất định, Diệp Trần cất bước tiến tới, Tinh Ngân Kiếm trong tay lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy đâm thẳng.

Đ-a-n-g..g!

Tấm chắn hư ảnh bị kích lên, kiếm quang sắc bén, trực chỉ xuyên tới lồng ngực Lâm Vẫn.

- Khinh người quá đáng!

Lâm Vẫn giận dữ, từ lúc bắt đầu thi đấu Tiềm Long Bảng tới nay, chưa từng có người nào để hắn liên tục phải phòng thủ như vậy, cơn tức giận trong lòng dâng lên, tuyệt học Thiên Vẫn Đại Pháp của Thiên Vẫn Tông đột nhiên bạo phát. Ở bên ngoài cơ thể ngưng kết năm cái tấm chắn hư ảnh, che loại toàn bộ góc chết.

Diệp Trần nhíu mày lại, kiếm chiêu biến hóa, từ Khoái Kiếm đổi thành

Cô Phong Tuyệt Sát, Lục Thành Kiếm Ý thôi động ý cảnh tràn ngập lan tỏa, bao phủ ở phạm vi của Lâm Vẫn.

- Ta lại không tin ngươi có thể phá vỡ Hỏa Nguyên Thuẫn của ta.

Dưới ảnh hưởng của Cô Phong Tuyệt Sát ý cảnh, tốc độ Lâm Vẫn phản ứng rõ ràng chậm đi, lúc này hắn chẳng quan tâm tránh né, lòng bàn tay phải vỡ ra, máu tươi bắn ra tung tóe, nhưng hắn vẫn mặc kệ, tất cả tinh thần, sức lực đều dành cho việc ngạnh kháng công kích của Diệp Trần, đồng thời dành cho đối phương một kích trí mạng.

Bá!

Ngoài dự liệu của Lâm Vẫn là Diệp Trần nói lui liền lui, không hề có dấu hiệu, cảnh này khiến hắn một quyền đánh lên hư không, cảm giác phiền muộn, trong hai tay ẩn chứa Huyết Viêm Phá đều suýt nữa tan vỡ, tự hủy tường thành, nhưng vào lúc này, Diệp Trần thối lui đến hơn mười thước lại xuất chiêu.

- Thiên Toái Vân!

Hai tay cầm kiếm, Diệp Trần y phục bay phần phật, chém ra một kiếm.

Lâm Vẫn vẻ mặt dữ tợn, trên tay phải tiên huyết liền ngưng tụ thành huyết sắc thương tiêm, theo tay phải hắn vung lên, phá không kích bắn ra.

Liệt diễm hừng hực phóng lên cao, thế như lôi đình, kình phong rít gào, lưỡng chủng sát chiêu tuyệt nhiên khác nhau kết hợp lại, bất kỳ võ giả Bão Nguyên Cảnh nào trúng phải đều sẽ chết không phải nghi ngờ.

Phá!

Sát chiêu trung hoà lẫn nhau, thân ảnh Diệp Trần lại bạo khai, hơn mười đạo thân ảnh hướng phía Lâm Vẫn nhanh xẹt qua, trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Vẫn căn bản không rõ cái nào là bản thể của Diệp Trần, cái nào là thực khí tàn ảnh, trong vô thanh vô tức, một thanh kiếm đâm vào Hỏa

Nguyên Thuẫn, điểm lên vai Lâm Vẫn, tạo ra một dòng máu.

- Thủ đoạn thật là lợi hại, đầu tiên là tiêu hao sát chiêu cuối của Lâm Vẫn, sau đó mới là một kích tất sát, để đối thủ không có cơ hội xoay chuyển.

Lý Đạo Hiên hít sâu một hơi, thầm nghĩ trong lòng.

Ba!

Thiên Vẫn Tông tông chủ sắc mặt âm trầm, tay vịn nhất thời bị hắn đánh nát.

- Người này thật là xảo trá!

Ở bên cạnh, đại trưởng lão Thiên Vẫn Tông không biết nên nói cái gì, nghẹn nửa ngày mới nói ra một câu.

Thiên Vẫn Tông tông chủ hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Thôn phệ khí long mạch của Lâm Vẫn, long hình hư ảnh trên người Diệp Trần bành trướng tới trước đó chưa từng có, đạt được tám trượng lăm, một đường đuổi tới Nghiêm Xích Hỏa và Tư Không Thánh.

- Ngươi...

Lâm Vẫn cúi đầu nhìn lỗ kiếm thật nhỏ trên vai, tựa hồ còn chưa tin chính mình thua, một cổ tức giận không thể phát.

Trên ghế trọng tài, các vị trọng tài hai mặt nhìn nhau, tuyên bố Diệp Trần thắng được so đấu.

Kế tiếp là Tư Không Thánh đấu với Thác Bạt Khổ.

Thác Bạt Khổ thực lực tại thiếu niên cao thủ thuộc về hàng đầu, thế nhưng đối thủ của hắn là Tư Không Thánh, một đời thiếu niên Vương giả Nam Trác Vực, lực công kích không đạt được cấp bậc Nghiêm Xích Hỏa, ngay cả tư cách khiêu chiến cũng không có, dễ dàng thua trận.

Vòng thứ sáu mươi bẩy.

- Trận đầu, Mộ Dung Khuynh Thành đấu với Diệp Trần.

Trận mở đầu của vòng đấu này, trên thính phòng sôi trào, Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần đều là nhân khí siêu cao, ai cũng có cơ hội lọt vào top ba, hơn nữa đồng dạng thực lực cường hãn, không thể nghi ngờ khiến bọn họ có chút mong chờ.

Trên luận võ đài.

Mộ Dung Khuynh Thành mặc tử y, mặt đeo khinh sa, thân hình yêu điệu thon dài, hai mắt đen láy tựa như hai vì sao, làm người ta mê đắm, mà đối diện Diệp Trần một thân áo lam, thắt lưng phối trường kiếm, cử chỉ ổn trọng, tư thái phóng khoáng, di thế độc lập.

Giờ khắc này, tất cả mọi người sản sinh một cổ cảm giác kinh diễm.

Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra mỉm cười nhàn nhạt:

- Đã hơn một năm không gặp, nghĩ không ra ngươi tiến bộ lớn như vậy, không ngờ thắng liên tiếp, chỉ sợ ta cũng không phải là đối thủ của ngươi.

Nói không kinh hãi là dối lòng, tại Thông Linh Quốc Tam Giang Thành, Diệp Trần mới chỉ là võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, Kiếm Ý mới tiến vào tiểu thành, cùng Ngụy Nhân Kiệt tương đương. Chỉ bất quá chỉ mới hơn một năm không thấy, đối phương Kiếm Ý không chỉ đạt được lục thành cảnh giới, tu vi kiếm pháp và tu vi tự thân càng tăng lên mạnh mẽ, đạt được cấp bậc không thể tưởng tượng nổi, có thể làm người ta hiếu kỳ không thôi.

- Cảnh ngộ mỗi người bất đồng mà thôi.

Diệp Trần trả lời.

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu:

- Như vậy bắt đầu đi!

Thần tình chăm chú, Mộ Dung Khuynh Thành lập tức thôi động ra Thiên Ma Lực Tràng, tay trái thi triển ra Thiên Ma Cầm Nã, tay phải lấy Thiên Ma Đại Thủ Ấn công kích.

Đối mặt thế tiến công của Mộ Dung Khuynh Thành, thân hình Diệp Trần lóe lên, tránh khỏi Thiên Ma Cầm Nã, đồng thời Tinh Ngân Kiếm lập tức ra khỏi vỏ, kiếm khí sắc bén cùng Thiên Ma Đại Thủ Ấn của Mộ Dung Khuynh Thành va chạm.

Kiếm khí bị tiêu diệt, Mộ Dung Khuynh Thành lại nhíu mày, trong tầm mắt, Diệp Trần vừa sử dụng phương pháp phân thân đánh bại Lâm Vẫn, khắp nơi đều là thân ảnh của hắn, tầng tầng lớp lớp, khó phân biệt hư thực.

- Thiên Ma Giảo Sát!

Hai tay lại trống rỗng, Mộ Dung Khuynh Thành vận chuyển Thiên Ma Lực Tràng, nhẹ nhàng đảo một cái.

Phốc phốc phốc!

Chí ít có hơn mười đạo chân khí tàn ảnh bị Thiên Ma Lực Tràng phá nát, xung quanh trống rỗng một mảng lớn, thế nhưng kế tiếp nghênh đón nàng là kiếm quang lôi đình, trùng trùng điệp điệp liên tục trảm kích lên hộ thể Thiên Ma Lực Tràng, kích khởi một trận rung động, khiến nàng khí huyết sôi trào.

Lực Trường Thiết Cát!

Tâm động thủ động, Mộ Dung Khuynh Thành hướng phía kiếm quang kích ra một chiêu Lực Trường Thiết Cát, ẩn chứa chính phản lưỡng đạo Thiên Ma Lực Tràng, lăng lệ đáng sợ, khiến mặt võ đài bị xé rách ra, thành một vết tích sâu dài, thẳng tắp.

Xích lạp một tiếng, vừa một mảnh chân khí tàn ảnh bị thiết toái.

- Cô Phong Tuyệt Sát!

Bản thể của Diệp Trần xuất hiện ở phạm vi ngoài ba trượng Mộ Dung Khuynh Thành, kề sát Thiên Ma Lực Tràng, hắn bỏ qua tác dụng của Thiên Ma Lực Tràng, cổ tay uốn lại, Tinh Ngân Kiếm lấy tư thế kiên quyết đâm vào, vận sức chờ phát động ý cảnh vừa lúc đem đối phương bao phủ ở bên trong.

Ông!

Kiếm khí cùng Thiên Ma Lực Tràng giao nhau, sản sinh xung lực gợn sóng khuếch tán ra, phân biệt trùng kích lên người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành sắc mặt trắng nhợt, vừa rồi tốc độ phản ứng của nàng đã bị ảnh hưởng, thời cơ phát động phản kích không dạt trạng thái tốt nhất, nhưng thật ra bị Thiên Ma Lực Tràng của bản thân phản phệ, chịu vết thương nhẹ, mà Diệp Trần thối lui một bước, chỉ chịu chút dư ba của lực tràng.

Chỉ dựa vào Lục Thành Kiếm Ý tự nhiên không thể thoáng cái phá vỡ Thiên Ma Lực Tràng của Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần vận dụng Phân Thân Hóa Ảnh khinh công kề sát ngoài ba trượng. Thường thường thi triển ra Cô Phong Tuyệt Sát và Thiên Toái Vân lưỡng chủng sát chiêu, gắng phá hư Thiên Ma Lực Tràng, không để cho đối phương cơ hội thở dốc.

Hơn mười hiệp trôi qua, Mộ Dung Khuynh Thành sắc mặt càng thêm tái nhợt, người khác đều nói Thiên Ma Đại Pháp khó chơi, chưa có nói Diệp Trần khó chơi, bị hắn chiếm được tiên cơ, ngay cả một tia dư lực hoàn thủ cũng không có, nàng hiện tại có thể cảm nhận được những gì Lâm Vẫn đã trải qua.

Lại trôi qua mười hiệp, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Không cần đấu nữa, ta thua!

Nghe vậy, Diệp Trần để Tinh Ngân Kiếm chui vào vỏ, rút lui mười bước.

- Đa tạ!

Diệp Trần thắng lợi, tất cả mọi người thật không ngờ Diệp Trần khi chủ động phát động tính công kích lại cường đại như vậy, dù Lâm Vẫn và Lý Đạo Hiên đều không thể làm gì được Thiên Ma Lực Tràng, nhưng bị hắn đơn giản hóa giải, không thể phát huy được tác dụng.

- Đại sư huynh, người này quá khó chơi.

Bên cạnh Tư Không Thánh, một gã đệ tử hạch tâm Huyền Không Sơn nhíu mày nói.

Tư Không Thánh vẻ mặt lạnh nhạt, không có chút ba động, hắn thản nhiên nói:

- Kinh nghiệm chiến đấu rất tốt, đáng tiếc dưới thực lực tuyệt đối, điều này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Trong mắt hắn, Nghiêm Xích Hỏa cũng có thể để hắn hơi chút chăm chú mà thôi, không có bất kỳ uy hiếp gì, về phần Diệp Trần, và Nghiêm Xích Hỏa như nhau, có thể còn không bằng.

Kế Diệp Trần đánh bại Mộ Dung Khuynh Thành, sau đó là những trận của thiếu niên cao thủ quyết đấu, Mạc Ngôn mượn Thông Thiên Ma Nhãn công phá Thạch Vương Hộ Thể Quyền của Cốc Du Vân, lần đầu tiên thắng lợi trong chín vòng thi đấu, vãn hồi không ít mặt mũi, tiếp sau đó ngay cả khi thi triển tuyệt chiêu Băng Linh vẫn bại bởi lực phòng ngự cường hãn của Thác Bạt Khổ, đáng giá lưu ý là sát chiêu Băng Tinh Chi Quyền của Băng Linh từ từ hoàn thiện, Thác Bạt Khổ thắng được cũng không dễ dàng.

Mà hiện đang tiến hành quyết đấu là Tư Không Thánh đấu với Lý Đạo Hiên.

Trên luận võ đài, Lý Đạo Hiên liên tiếp thôi động Na Di Kiếm Bộ, gian nan tách ra quyền kình mạnh mẽ của Tư Không Thánh, chờ cơ hội đến, hắn để Kiếm Ý đề thăng tới cực hạn, kiếm quang lóe ra, kiếm khí sắc bén, cực nhanh cắt về phía hộ thể chân khí của Tư Không Thánh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 280: Thuấn Sát Kim Diễm Trảm

- Quyền Phách Giang Hà!

Tay phải như trước chắp đằng sau lưng, tay trái Tư Không Thánh hóa quyền, cách không đánh ra một quyền, quyền kình cường đại trực tiếp dẫn đến không khí sóng gợn tràn ngập, giác như thủy triều.

Ba ba ba ba!

Kiếm khí bị phá, quyền kình dư chưa thế chưa tiêu, kích thẳng vào thân ảnh Lý Đạo Hiên, khiến hắn nặng nề va vào lam sắc quang mạc.

Quang mạc phồng lên, tựa hồ không chịu nổi lực đạo, muốn bạo khai.

- Đây là quyền kình cấp bậc gì vậy? Phong đài quang mạc cũng bị đánh vỡ.

Trên thính phòng vắng vẻ, im ắng, một lúc lâu sau có người run giọng nói.

- Quang mang phong đài có cường độ phòng thủ tương đương với hộ thể chân nguyên của cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, không có khả năng bị đánh vỡ, nhưng quyền kình của Tư Không Thánh thực sự đáng sợ, cho dù là hộ thể chân nguyên bình thường nhất cũng tuyệt đối không phải võ giả Bão Nguyên Cảnh có thể lay động!

- Thiến niên cao thủ một đời này, khoảng cách giữa hắn và mọi người là nhiều lắm.

Sát biên giới luận võ đài là lam sắc quang mạc, tuy rằng cùng chân nguyên không có quan hệ gì, nhưng cường độ phòng ngự cũng không thua

kém hộ thể chân nguyên bao nhiêu, nghìn năm qua, còn chưa nghe nói qua có người có thể chính diện đánh vỡ quang mạc. Ngay cả làm lay động quang mạc đều rất ít, mọi người tự nhiên không tin Tư Không Thánh có thể chân chính phá vỡ quang mạc, chỉ là nhìn tình huống lúc trước, quyền kình của Tư Không Thánh rõ ràng tiếp cận cực hạn của quang mạc.

- Thực sự quá mạnh mẽ, giở tay nhấc chân đều có uy lực như vậy, ai có thể ngăn hắn lại đây.

- Phỏng chừng Tư Không Thánh còn chưa phát huy ra toàn bộ thực lực, bằng không quang mạc vị tất chịu được?

Thiếu niên cao thủ đồng dạng hoảng sợ, chỉ có đệ tử Huyền Không Sơn vẻ mặt đầy tự hào, đại sư huynh một ngày còn bảo vệ thành công danh hiệu đệ nhất Tiềm Long Bảng, bọn họ cũng theo hưởng phúc, số mệnh vô cùng kia chỉ cần dính vào một chút, cũng đủ để bọn hắn đỡ phải phấn đấu một vài năm.

- Vô Thanh Nhất Kiếm!

Na Di Kiếm Bộ thi triển đến đỉnh, Lý Đạo Hiên kéo dài qua cự ly trên trăm mét, lăng không xuất hiện tại phía bên phải Tư Không Thánh, một kiếm vô thanh vô tức trảm ra.

Bên ngoài truyền đến thanh âm nhất thời bị chặt đứt che đậy, thiên địa vô thanh, chỉ còn lại một đạo kiếm quang nhiếp nhân tâm phách hướng phía Tư Không Thánh bắn xuyên qua.

- Vô Thanh sát chiêu đáng giá ta dùng tay phải.

Thân hình rung động, không thấy rõ Tư Không Thánh làm ra động tác gì, liền xoay người hướng chính diện Lý Đạo Hiên, tay phải của hắn từ phía sau vươn lên, cách không nắm chặt, không khí im ắng đột ngột căng thẳng, phảng phất thoát ly khỏi thiên địa, tự thành một thể.

Dưới lực lượng kinh khủng tốc độ kiếm quang nhanh chóng suy giảm,

cuối cùng trở thành kiếm khí mắt thường có thể thấy được.

- Quyền Định Giang Sơn.

Y phục trên người không gió tự động Tư Không Thánh thuận thế đánh ra một quyền.

Tạp sát!

Kiếm quang cách Tư Không Thánh không tới nửa trượng, vỡ vụn thành trăm nghìn khối, văng khắp nơi nổ tung, chợt như ong vò vẽ, bắn ngược trở lại, quang điểm như mưa.

Lý Đạo Hiên liên tục chớp động, mỗi một lần dừng lại thời gian không vượt quá một cái nháy mắt, thế nhưng kiếm quang nghiền nát thực sự rất nhiều, trên vai, trên đùi, trên cánh tay đều bị quang điểm sát, tơ máu phun tung toé.

Tư Không Thánh chắp tay mà đứng:

- Thực lực của ngươi tiến bộ rồi, sát chiêu Vô Thanh lại mạnh một chút.

Lý Đạo Hiên ngẩng đầu nói:

- Trong lớp thiếu niên thời nay, ngươi là kẻ mạnh nhất mà ta từng thấy, nghe nói kết thúc so đấu Tiềm Long Bảng lần này, ngươi muốn đi tới vực khác để lịch lãm.

- Không sai, tại Nam Trác Vực ta đã không còn áp lực để cảm thụ, chỉ có ly khai Nam Trác Vực, tiếp xúc với những đỉnh cấp thiên tài của các vực khác, ta mới có thể tu luyện nhanh hơn.

Tư Không Thánh sớm có dự định này, tốc độ tu luyện của hắn tuy rằng là đệ nhất Nam Trác Vực, không ai có thể so sánh, có thể tưởng tượng muốn tu luyện đến Sinh Tử Cảnh, như trước thập phần gian nan, phải biết rằng trong Chân Linh Đại Lục, có rất ít người tiến vào Sinh Tử Cảnh, độ khó có

thể tưởng tượng được, thời gian trong hai năm tới hắn sẽ đi tới các vực khác.

Khí long mạch trên người đang bị long hình hư ảnh của Tư Không Thánh thôn phệ, Lý Đạo Hiên thu hồi trường kiếm, nói:

- Ta có trực giác, Tiềm Long Bảng khóa này sẽ không đơn giản kết thúc như vậy.

- Ta không có gì phải lo lắng cả.

Tư Không Thánh ngữ khí lạnh nhạt, không hề bận tâm, trong đó lại để lộ ra tự tin người thường khó có thể tưởng tượng.

Vòng thứ sáu mươi bẩy, trận thứ ba mươi lăm.

Nghiêm Xích Hỏa đấu với Lâm Vẫn.

- Thiên Vẫn Nhất Kích!

- Hỏa Long Trảm!

Hai người tu luyện chân khí có khác biệt rất nhỏ, nhưng đều là Hỏa hệ chân khí, Hỏa hệ chân khí trứ danh bá đạo cường hãn, nhất chiêu nhất thức mạnh mẽ vô song, hỏa diễm cuồn cuộn.

- Lưu Tinh Bộ, Đạp Lãng Sát!

Thân như lưu tinh, nhanh như thiểm điện, Lâm Vẫn thi triển ra Đạp Lãng Sát sát chiêu nổi danh cùng Ám Viêm Sát, hỏa lãng vô biên luyện ra.

- Viêm Trảm! Liệt Địa Trảm!

Nghiêm Xích Hỏa không lùi không tránh, một đao chém lên mũi thương, cắt nát trọng lực của mặt đất, thế chém nghiêng nghiêng đi tới, hỏa mang càng thêm kinh khủng.

Ầm ầm!

Thập nhất trọng Thiên Vẫn Đại Pháp của Lâm Vẫn vận chuyển đến cực hạn, quanh thân bố trí ra một mảnh Hỏa Nguyên Thuẫn, Hỏa Nguyên Thuẫn dày trầm trọng, đỡ một đao tất sát của Nghiêm Xích Hỏa.

- Quá coi thường ta rồi! Bại cho ta, Kim Diễm Trảm!

Liệt Địa Trảm là sát chiêu cực kỳ cường đại, thân đao hỏa diễm lượn lờ, màu sắc từ xích hồng sắc biến thành kim hồng sắc, để không khí quanh thân đều bị đốt thành hư vô, biến thành một mảnh thế giới chân không, trong vô thanh vô tức, kim sắc chói mắt đao mang hoành không chém tới. Dưới trạng thái chân không gia tốc đến cực hạn, hung mãnh trảm lên Hỏa Nguyên Thuẫn của Lâm Vẫn, nhanh như thiểm điện.

Đông một tiếng bạo nổ!

Lâm Vẫn không tự chủ được thân thể, mang theo hỏa lãng nóng cháy bay ngược lên, Hỏa Nguyên Thuẫn bên ngoài cơ thể bị phá sạch sẽ, một chút cũng không lưu lại.

- Ghê tởm, Huyết Viêm Phá!

Trên người vết thương chảy máu quá nhiều, Lâm Vẫn lăng không tiện tay phất một cái, đại lượng tiên huyết tụ lại lại, dưới hỏa diễm thiêu đốt, hóa thành một thanh huyết sắc thương tiêm, phá không lao tới, tốc độ cực nhanh.

- Thuấn Sát Kim Diễm Trảm!

Nghiêm Xích Hỏa không dám coi thường uy lực của Huyết Viêm Phá, dụng một bộ pháp kỳ dị rút lui, đồng thời trường đao trong tay ngay lập tức thi triển ra sát chiêu đánh lên huyết sắc thương tiêm.

Giữa không trung có kim hồng sắc hỏa diễm loa văn mọc lên, bốn phía phong đài quang mạc bành trướng mấy vòng, tựa như cái bụng tròn co rút bất định.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 281: Không Thể Ngăn Trở

Một cước đạp xuống mặt đài cứng rắn, Nghiêm Xích Hỏa ổn định thân thể, trong tay trường đao hỏa diễm lượn lờ chỉ xuống mặt đất, mở miệng nói:

- Lâm Vẫn, ngươi còn kém xa lắm.

Lâm Vẫn nội tâm cuồng nộ, cười lạnh nói:

- Nếu là sửa thành đánh một trận sống chết, ta vị tất thất bại dưới tay ngươi, uy lực cực hạn của Huyết Viêm Phá còn vượt xa như vậy.

- Hừ, thua là thua đâu nhiều lời vô ích như vậy, đánh một trận sinh tử, ngươi căn bản không có cơ hội để nói.

Cùng với khí thế bá đạo của Nghiêm Xích Hỏa, long hình hư ảnh trực tiếp đánh về phía Lâm Vẫn, thôn phệ khí long mạch của đối phương, bành trướng thân thể của mình.

- Nghiêm Xích Hỏa quả nhiên không được khinh thường, từ chính diện đánh bại Hỏa Nguyên Thuẫn của Lâm Vẫn, lực công kích uy mãnh dị thường.

- Hiện tại chỉ có ba người vẫn duy trì bất bại, phân biệt là Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa cùng với Diệp Trần, ba người bọn họ tất phải đánh một trận, không biết kết quả ra sao.

Theo so đấu tiếp cận giai đoạn cuối, mọi người quan chiến đều biết những trận chiến đấu kinh điển rồi sẽ đến, hoàn toàn không có khống chế tâm tình đang kích động của mình.

Trận đấu kết thúc, vòng thứ sau mươi bẩy cũng kết thúc theo.

Thời gian đi tới vòng thứ sáu mươi tám.

Vòng này đối với Diệp Trần mà nói không có trận nào mang tính chất khiêu chiến cả, đối thủ của hắn là Băng Linh, luận bàn với nhau hơn mười hiệp, Băng Linh lại chịu thua.

Phía trước hắn so đấu là Mộ Dung Khuynh Thành đấu với Nghiêm Xích Hỏa.

Thiên Ma Đại Pháp của Mộ Dung Khuynh Thành vô cùng khó chơi, Nghiêm Xích Hỏa trong lúc nhất thời cũng không công phá được phòng ngự, hơn nữa kỹ xảo của hắn cũng không hơn Diệp Trần, nên từ đầu tới cuối không chiếm được tiên cơ, chỉ có thể lấy năng lực tác chiến chính diện cường hãn tấn công Mộ Dung Khuynh Thành.

- Kim Diễm Trảm!

Hỏa diễm ngập trời, Nghiêm Xích Hỏa hướng phía Mộ Dung Khuynh Thành liên tiếp chém ra đao, ba đạo đao mang kim hồng sắc cắt không khí, truy kích ra.

- Lực Trường Thiết Cát, hộ thể Thiên Ma Giảo Sát!

Mộ Dung Khuynh Thành vào lúc cuối cùng đều phát ra Lực Trường Thiết Cát, trong nháy mắt phá hư hai đạo đao mang, một đạo đao mang tối hậu sát nhập hộ thể Thiên Ma Lực Tràng, bị vây lực tràng xoay tròn cắn nát, không mảy may làm nàng bị thương. Nghiêm Xích Hỏa đương nhiên không trông cậy vào dùng ba đạo đao mang đánh bại Mộ Dung Khuynh Thành, mục đích của hắn là dựa vào đó để tiến lại gần.

Mà một khi tiến lại gần, Thuấn Sát Kim Diễm Trảm của hắn lập tức chém ra.

Ông!

Thiên Ma Lực Tràng bị phá khai hơn phân nửa, nhưng vẫn bị sát chiêu

của Mộ Dung Khuynh Thành ngưng kết lực tràng ngăn trở, chỉ là lực lượng phụ gia trên đao mang hung mãnh trong nháy mắt đánh bay nàng.

- Liệt Địa Trảm!

Tận dụng thời cơ, Nghiêm Xích Hỏa một chém tới, nhất cử đánh bại đối hương.

Tứ đại thiếu niên cao thủ đi ngang qua sân khấu, còn lại có sáu người.

Không có phát sinh ngoài ý muốn nhiều lắm, Tư Không Thánh không cần tốn nhiều sức giải quyết Mạc Ngôn, Lý Đạo Hiên bằng vào tu vi kiếm cao siêu phá Thạch Vương Hộ Thể Quyền của Cốc Du Vân, sau đó Thác Bạt Khổ và Lâm Vẫn đánh một hồi.

Nghiêm túc mà nói, hai người này chiến đấu mới là chân chính kỳ phùng địch thủ, Thác Bạt Khổ phòng ngự siêu, Lâm Vẫn phòng ngự đồng dạng không kém, hai người muốn đơn giản công phá phòng ngự của đối phương, ít khả năng làm được, cuối cùng Lâm Vẫn thi triển Huyết Viêm Phá thiêu đốt hộ thể chân khí của Thác Bạt Khổ, mà Thác Bạt Khổ cũng sử dụng Long Hành Thiên Hạ đánh bay Lâm Vẫn ra, hung hăng quật lên lam sắc quang mạc.

So đấu như trước bất phân thắng bại.

Trên mặt đất bò lên, hai người tiếp tục chiến đấu, lúc này liều mạng không phải là chiến lực, mà là thể lực, ai có thể kiên trì đến tối hậu là có thể thắng lợi, hai khắc trôi qua, chung quy thể lực của Thác Bạt Khổ vẫn hơn, thắng thảm Lâm Vẫn, lúc này hắn đã thở hồng hộc, chiến lực giảm đi rất nhiều.

Theo trận chiến hai người kết thúc, vòng thứ sáu mươi tám đã không còn thiếu niên đầu sỏ quyết đấu, hứng thú của người xem giảm đi, loại tình huống này không có duy trì liên tục được thời gian bao lâu, đợi Vòng sáu mươi tám kết thúc, sắc trời đã tối đen, so đấu ngày hôm nay đã kết thúc.

Ngày thứ hai, bầu trời lất phất mưa nhẹ, rơi xuống mặt đất, lộ vẻ âm u phụ trợ Tiềm Long Cổ Thành càng phát ra vẻ tang thương.

Trên luận võ đài, người người tấp nập, tiếng cười nói tranh cãi bay vút tới tận trời, chút mưa nhỏ ấy đối với bọn họ đạt được Bão Nguyên Cảnh mà nói, không có chút ảnh hưởng.

- Phía trước bốn năm vòng so đấu hoản hảo, ngươi có nghĩ hay không, từ vòng thứ sáu mươi bẩy bắt đầu, mới dự đoán ba người trụ đến cuối cùng.

- Ngươi cho là trọng tài ngồi không sao? Nhãn lực của bọn họ lợi hại hơn chúng ta rất nhiều, tự nhiên sẽ thấy rõ ràng, bằng không vừa bắt đầu đã để ba người lên đài, Tiềm Long Bảng so đấu sẽ không được hoàn mỹ a.

- Ân, thường là như thế, một trận đỉnh phong đều lưu lại ở vòng cuối cùng.

Võ giả quan chiến đối với sắp xếp thứ tự thi đấu có chút nghi vấn, bất quá những nghi vấn này rất nhanh bị bỏ đi, dưới tình huống vi phạm quy tắc so đấu, quyền lực của trọng tài vẫn là rất lớn, có quyền an bài sắp xếp đối thủ so đấu, Lục phẩm tông môn tông chủ đều đúng vậy, dù sao môn hạ đệ tử thực lực đủ mạnh, sắp xếp thế nào đều không thể nói được, đồng dạng, nếu thực lực kém, an bài thế nào cũng vô dụng.

Tất cả đều vẫn là nhìn vào thực lực để nói.

Vòng so đấu thứ sáu mươi chín chính thức bắt đầu.

Trận đầu tiên thiếu niên cao thủ quyết đấu là Lý Đạo Hiên và Thác Bạt Khổ.

So với Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên khinh công cao hơn, trừ Tư Không Thánh, gần với Diệp Trần chưa từng sử dụng khinh công, do đó, Thượng Câu Quyền của Thác Bạt Khổ không thể như nguyện lấy kích trúng Lý Đạo Hiên, bị đối phương nhân cơ hội công kích vài lần, tối hậu thua ở sát chiêu Vô Thanh, kết quả thất bại.

Trận đấu thứ hai là Lâm Vẫn và Mạc Ngôn.

Lần này Mạc Ngôn tuy rằng thua trận, nhưng cuối cùng cũng một hồi phong quang, luận thực lực, Lâm Vẫn so ra kém Nghiêm Xích Hỏa, luận kỹ xảo tác chiến so ra kém Lý Đạo Hiên, càng kém hơn Diệp Trần, do đó Mạc Ngôn bằng vào Thông Thiên Ma Nhãn chiếm thượng phong, Hỏa Nguyên Thuẫn dày trầm trọng kia trong mắt hắn tồn tại không ít nhược điểm.

Đáng tiếc Lâm Vẫn thực lực bản thân bày ra đó, thuộc về cao thủ cấp bậc cao thủ như Thác Bạt Khổ, nếu không phải lúc trước chịu đả kích quá lớn, trạng thái có chút suy sụp, Mạc Ngôn có thể chiếm được thượng phong hay không vẫn chưa rõ. Sau khi bị chọc giận, Lâm Vẫn phát động công kích mạnh mẽ, hỏa diễm lượn lờ thiết thương dường như hí thủy giao long, làm mưa làm gió, hỏa diễm ngập trời, để Mạc Ngôn áp chế đến khi so đấu kết thúc.

Sau đó, Tư Không Thánh và Mộ Dung Khuynh Thành quyết đấu.

Trong đám thiếu niên thiên tài lần này, lấy hai người nhân khí tối cao, Tư Không Thánh, thiếu niên Vương giả một đời, xếp hạng nhất Tiềm Long Bảng, được danh khí tất nhiên là danh chính ngôn thuận. Mà Mộ Dung Khuynh Thành thực lực tuy rằng không hơn Tư Không Thánh, có thể nữ nhân đôi khi không cần dựa vào thực lực đi giành lấy nhân khí, tướng mạo cùng khí chất của các nàng, đồng dạng cũng coi như một bộ phận thực lực, ai bảo nam nhân trong võ giả quan chiến chiếm đa số.

- Ngươi có tố chất tu luyện rất cao, có hứng thú cùng ta đi vực khác lịch lãm hay không?

Mộ Dung Khuynh Thành niên kỷ cùng Tư Không Thánh không chênh lệch lắm, đều là trên dưới hai mươi tuổi, nhưng trong mắt Tư Không Thánh, Mộ Dung Khuynh Thành chỉ là một nữ nhân, chỉ đơn giản vậy thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành khẽ lắc đầu:

- Xin lỗi, ta sẽ đi ra ngoài lịch lãm, nhưng chỉ là kế hoạch của mình ta, không muốn liên quan đến bất kỳ ai khác.

- Vậy thực sự đáng tiếc.

Tư Không Thánh không quá để ý, Mộ Dung Khuynh Thành là mỹ nữ có thực lực và khí chất song toàn như vậy, không có ai lại không thưởng thức, hắn cũng không ngoại lệ, bất quá với hắn mà nói, trừ tu luyện, cái khác đều là thứ yếu, trong lòng chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi.

- Bắt đầu đi!

Nghiêm sắc mặt, Tư Không Thánh hướng phía Mộ Dung Khuynh Thành ý bảo.

- Thiên Ma Cầm Nã!

Không có sử dụng chiêu thức công kích, Mộ Dung Khuynh Thành hai tay ngưng tụ đại lượng Thiên Ma Lực Tràng, cách không đánh tới chỗ Tư Không Thánh.

Rắc!

Cách phía sau Tư Không Thánh khoảng ba bước, mặt đất văng tung tóe.

- Thuấn di?

Con ngươi Mộ Dung Khuynh Thành co rút lại, trước khi nàng xuất chiêu, Tư Không Thánh đã kịp lùi về phía sau, bởi vì tốc độ đối phương quá nhanh, thường nhân căn bản nhìn không thấy quỹ tích di động, phảng phất Thiên Ma Cầm Nã xuyên qua thân thể đối phương, đánh thẳng vào vị trí phía sau.

Tư Không Thánh lần đầu tiên thi triển ra khinh công, bộ pháp rõ ràng còn trên Lý Đạo Hiên, ngay cả Diệp Trần cũng không so được.

Dưới đài.

Diệp Trần híp mắt lại, bộ pháp mà Tư Không Thánh vừa thi triển đích thị là bộ pháp Địa cấp đỉnh giai, trong Lục phẩm tông môn đều rất ít xuất hiện. Lục phẩm tông môn có bốn năm bộ Địa cấp đỉnh giai võ học, cũng được coi là không tệ rồi, mà đâu phải võ học nào cũng đều là Địa cấp đỉnh giai, như Na Di Kiếm Bộ của Lý Đạo Hiên cũng bất quá là Địa cấp cao giai mà thôi, đương nhiên, Na Di Kiếm Bộ tại Địa cấp cao giai khinh công tuyệt đối là một loại tối đỉnh tiêm.

- Cũng may Phân Thân Hóa Ảnh khinh công của ta cũng là Địa cấp đỉnh giai, bằng không sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Từ lúc ở Tinh Vực Hồ Bàn Xà Đảo, Diệp Trần liền tập chung tu luyện Phù La Tam Huyền Quyết đến cảnh giới tầng thứ ba, có thể dùng đề thăng phẩm cấp của Phân Thân Hóa Ảnh khinh công, nhất cử đạt được Địa cấp đỉnh giai, bất quá bắt đầu thi đấu tới nay, hắn trừ hạn chế Kiếm Ý, còn hạn chế khinh công thân pháp, đồng dạng là một trong con bài chưa lật của hắn.

- Lực Trường Thiết Cát!

Mộ Dung Khuynh Thành hai tay ngưng tụ nhất chính nhất phản lưỡng trọng Thiên Ma Lực Tràng, lực tràng tương hỗ đè ép, hình thành thiết hại lực đạo thật lớn, hướng phía Tư Không Thánh chém tới.

Thân hình Tư Không Thánh bất động, tuyệt chiêu Quyền Định Giang Sơn trong Thương Thiên Phách Quyền oanh ra, chính diện ngạnh tiếp sát chiêu của Mộ Dung Khuynh Thành.

Phanh! Lực Trường Thiết Cát nát bấy.

- Quyền Phách Giang Hà!

Một quyền đánh tan Lực Trường Thiết Cát, Tư Không Thánh ra lại một quyền, cư nhiên phá tan hộ thể Thiên Ma Lực Tràng của Mộ Dung Khuynh Thành, đây là sự tình chưa bao giờ có từ lúc bắt đầu thi đấu.

Kết quả ai cũng rõ, Mộ Dung Khuynh Thành thua trong trận so đấu này.

Thôn phệ khí long mạch của Mộ Dung Khuynh Thành, long hình hư ảnh của Tư Không Thánh lớn tới tám trượng tám, còn cách chín trượng có hai thước cuối nữa thôi.

- Chỉ sợ không ai có thể chiến thắng Tư Không Thánh, không, ngay cả để hắn toàn lực đánh một trận cũng không có, Thiên Ma Đại Pháp của Mộ Dung Khuynh Thành cũng bị một quyền của hắn đánh bại.

- Lúc này chắc chỉ có Nghiêm Xích Hỏa còn có thể cùng Tư Không Thánh đánh một trận, lần này Tư Không Thánh quá mạnh mẽ, ngạo thị quần hùng, đông đảo thiếu niên thiên tài ngay cả tư cách khiêu chiến cũng không có.

- Ừm, Diệp Trần thực lực cùng Nghiêm Xích Hỏa tương đương, không đủ để đối mặt Tư Không Thánh.

Dưới nghị luận của mọi người, so đấu lại tiếp tục tiến hành, thẳng đến Diệp Trần chiến thắng Cốc Du Vân, Nghiêm Xích Hỏa đánh bại Băng Linh, vòng so đấu thứ sáu mươi chín dần dần hạ màn.

Một thời thần trôi qua, vòng thứ bẩy mươi đã tới, vòng tiếp theo chính là vòng cuối cùng.

Một vòng này chưa bắt đầu, trên thính phòng đã khí thế ngất trời rồi, bởi vì trong vòng so đấu này, Diệp Trần không phải chống lại Nghiêm Xích Hỏa, chính là chống lại Tư Không Thánh, dù là đánh với ai, trọng tài có an bài trình tự thế nào cũng đều không thể thay đổi việc này.

Trận so đấu được quần chúng chờ mong nhất hiện giờ, không phải là trận Mạc Ngôn đánh bại Băng Linh, cũng không phải trận Lâm Vẫn đánh bại Cốc Du Vân, mà là trận so đấu giữa Thác Bạt Khổ cùng Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành thực lực chưa chắc đã cao hơn Lâm Vẫn, cho

dù có cao hơn cũng không đáng bao nhiêu, nhưng Thác Bạt Khổ lại thủy chung không chiếm được điểm thượng phong, dưới Thiên Ma Cầm Nã của Mộ Dung Khuynh Thành, Thác Bạt Khổ ngay cả bảo trì tiết tấu chiến đấu của chính mình cũng khó. Mà Lực Trường Thiết Cát của Mộ Dung Khuynh Thành luận lực công kích, có thể xếp một trong ba công pháp có lực công kích mạnh nhất của giải đấu Tiềm Long Bảng làn này, tựa hồ gần với Tư Không Thánh, so với sát chiêu của Nghiêm Xích Hỏa và Lý Đạo Hiên đều phải lợi hại một chút, Thác Bạt Khổ phòng ngự tự nhiên đỡ không được, bất quá cho dù như vậy, hắn cũng chỉ bị chút thương thế nhẹ.

Thác Bạt Khổ bại, thần tình mọi người quan chiến càng phát ra kích động, chờ đợi trận quyết đấu tiếp theo.

- Trận thứ hai mươi ba, Diệp Trần đấu với Nghiêm Xích Hỏa.

Trường tài phán tự mình đứng dậy tuyên bố trận đấu.

Ầm!

Tiếng gầm tận trời, trên bầu trời mưa bụi đều bị đánh văng ra, trong không khí nổi lên một rung động rất nhỏ, khắp cả luận võ đài.

Tranh tài Tiềm Long Bảng lần này, thứ tự từ vị trí thứ tư đến vị trí thứ mười trên cơ bản là đã xác định, chắc sẽ không gặp phải biến hóa lớn, chỉ có ba vị trí đầu thủy chung như lọt vào trong sương mù, xác thực nói, vị trí thứ hai và thứ ba là chưa rõ ràng, còn vị thứ nhất chắc chắn là để dành cho Tư Không Thánh rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 282: Lôi Vân Ý Cảnh. (Thượng,Ha)

Không hề nghi ngờ, vị trí thứ hai và thứ ba chính là để cho Nghiêm Xích Hỏa và Diệp Trần tranh đấu, Tư Không Thánh không cảm thấy lo lắng gì, chỉ có hai người bọn họ đều là chiến thắng liên tiếp, chưa từng thất bại.

Nghiêm Xích Hỏa đối với một trận chiến này rất coi trọng, ở dưới đài liền lấy ra trường đao, đeo tại thắt lưng, cả người Đao Ý bắt đầu khởi động, chớp mắt đã xuất hiện trên luận võ đài.

Lam quang chợt lóe, Diệp Trần ngay sau đó đi lên.

Đối mặt Đao Ý và đao thế ngợp trời của Nghiêm Xích Hỏa, Diệp Trần mặt không đổi sắc, y phục áo lam phối trường kiếm ở thắt lưng có vẻ phong khinh vân đạm, trong khí chất xuất trần mang theo ổn trọng.

- Trước khi bắt đầu thi đấu, không nghĩ sẽ gặp ngươi ở vòng cuối này.

Đao Ý trên người Nghiêm Xích Hỏa càng lúc càng thịnh, cự ly thất thành Đao Ý còn cách một tầng mỏng, tùy thời đều có dấu hiệu đột tan, bất quá một tầng mỏng này không phải muốn phá thì phá, đối với lĩnh ngộ đao pháp không đạt được cảnh giới nhất định, ba năm năm cũng không có bất kỳ hy vọng gì, để đạt được cảnh giới này hắn đã được cường giả lĩnh ngộ Đao Ý viên mãn của Hỏa Linh Điện chỉ điểm không ít rồi.

Diệp Trần biểu tình thản nhiên, Đao Ý của Nghiêm Xích Hỏa không thể nghi ngờ đạt được cảnh giới lục thành đỉnh phong, so với lục Đao Ý bình thường càng thêm thành thục.

- Chiến thôi!

Kiếm Ý như thần binh ra khỏi vỏ, từ trên người Diệp Trần bắn ra, đồng

dạng là Lục Thành Kiếm Ý, Kiếm Ý của Diệp Trần so với Lý Đạo Hiên càng thêm thuần túy.

- Hỏa Long Trảm!

Đao khí hóa long, Nghiêm Xích Hỏa cổ động chân khí, hướng phía Diệp Trần chém ra một đao đáng sợ.

Trong hư không có kiếm quang thâm trầm như ánh sao hiện lên, không biết khi nào, Tinh Ngân Kiếm của Diệp Trần đã xuất vỏ, cùng với Lục Thành Kiếm Ý và Thiên Toái Vân ý cảnh kết hợp, chuẩn xác điểm tại đầu Hỏa Long đao khí, hỏa tinh văng tung tóe khắp nơi, phảng phất hỏa vũ.

Thân hình chợt lóe, Diệp Trần đột phá hỏa vũ, xuất hiện tại phụ cận Nghiêm Xích Hỏa, một kiếm đâm tới.

Một kiếm này sắc bén, lại mang theo vẻ phiêu dật du lãm sơn thủy, không đợi một tia khói lửa, tự nhiên mà đâm ra, dường như sử dụng kiếm vẽ phác thảo một bức tranh nước chảy từ trên núi xuống.

Đông đảo thể ngộ hóa thành một kiếm, mấy trận so đấu phía trước cũng không phải uổng phí, hơn nữa, một kiếm này cũng không thể ngộ hợp làm một, do thiếu thời gian, Diệp Trần tin tưởng, thể ngộ không ngừng tăng lên, nhưng cần thời gian để hấp thu tinh hoa trong đó.

- Cái gì?

Từ lúc Tiềm Long Bảng so đấu bắt đầu thi đấu tới nay, Nghiêm Xích Hỏa lần đầu tiên rơi vào hạ phong, một kiếm của Diệp Trần để hắn có cảm giác không thể ngăn trở, kiếm pháp ý cảnh phối hợp quá nhuần nhuyễn, tới mức Nghiêm Xích Hỏa cũng không biết phản kích kiểu gì, chân tay luống cuống, giờ khắc này, hắn mới biết được Diệp Trần thật đáng sợ, tu vi kiếm pháp cao siêu, Lý Đạo Hiên cùng hắn còn kém một bậc.

- Bạo!

Chỉ mành treo chuông chi tế, Nghiêm Xích Hỏa cắn lưỡi một cái, trong chân khí như hỏa sơn bạo phát, mang theo Đao Ý trùng thiên phóng ra, tựa hồ muốn lấy chân khí lực lượng phá một kiếm trí mạng của Diệp Trần.

Xuy!

Tinh Ngân Kiếm thế đi không trì hoãn, tiếp tục trước đâm tới, kiếm quang trực chỉ phía ngực của Nghiêm Xích Hỏa.

- Phá cho ta!

Tranh thủ từng chút thời gian, Nghiêm Xích Hỏa không kịp suy nghĩ, thiết quyền như nham thạch nóng chảy ầm ầm đánh ra trên kiếm quang.

Tiếng kim thiết vang lên ầm ầm, Tinh Ngân Kiếm bị lực đạo từ thiết quyền ép cong, mạnh mẽ văng ra, cả người phiêu nhiên bay ngược ra, mà Nghiêm Xích Hỏa càng không dễ chịu, trên quyền máu tươi đã nhuộm đỏ, xuất hiện một vết kiếm sâu tới xương, nếu không phải hắn tu vi cao siêu, tu luyện Địa cấp đỉnh giai Cửu Chuyển Hỏa Linh của Hỏa Linh Điện, chỉ e một kiếm này sẽ khiến cánh tay trái của hắn bị phế bỏ.

Nhìn tình cảnh trên luận võ đài, thần tình mọi người như dại ra.

- Chuyện gì đã xảy ra, một kiếm quá khoa trương đi sao, để Nghiêm Xích Hỏa thụ thương...

- Lẽ nào nói những trận trước Diệp Trần vẫn còn chưa có hoàn toàn phát huy thực lực, vẫn chỉ là chơi đùa...

Theo cảm nhận của mọi người, Diệp Trần khinh công và kỹ xảo còn cao hơn Nghiêm Xích Hỏa, nhưng tổng hợp lại thực lực hai người tuyệt đối không chênh lệch nhau lắm, trên phương diện nào đó mà nói, Diệp Trần còn có chỗ không bằng. Chỉ là một mở màn này, Diệp Trần liền phủ định phán đoán của mọi người, lấy một kiếm không thể tưởng tượng nổi kích thương Nghiêm Xích Hỏa.

Nghiêm Xích Hỏa hai mắt như lửa:

- Ngươi đã làm ta tức giận rồi, kế tiếp liền nghênh tiếp phẫn nộ của ta đi thôi!

Hét lớn một tiếng, Nghiêm Xích Hỏa để chân khí đề thăng tới cảnh giới đệ thất chuyển, trường đao hỏa diễm lượn lờ trong tay kia bỗng nhiên hóa thành một con hỏa long rít gào, lấy thế phách sơn liệt địa, kích phá hư không hướng Diệp Trần trảm nhanh ra.

Giờ khắc này, Nghiêm Xích Hỏa bộc lộ hoàn toàn thực lực, so với khi đối mặt với Lý Đạo Hiên, Lâm Vẫn mạnh hơn ba thành, tinh khí thần toàn diện bạo phát.

Thấy thế, Diệp Trần biểu tình cũng không biến hóa chút nào, thân hình liên tục lóe ra trôi đi, đơn giản tránh lé công kích nóng chảy, chợt Tinh Ngân Kiếm run run, kiếm quang xán lạn như mưa, bao phủ Nghiêm Xích Hỏa ở cách đó không xa.

Nghiêm Xích Hỏa cười nhạt:

- Ngươi cho là còn có thể thương đến ta, buồn cười, Nghiêm Xích Hỏa tuyệt đối sẽ không chịu thiệt hai lần trên tay một người.

Nói xong, phía sau hắn phun ra xích hồng sắc hỏa lãng, thôi động ngoài thân hình bạo thiểm, lăng không một đao phi trảm.

- Thuấn Sát Kim Diễm Trảm!

Kim hồng sắc đao mang phách liệt không khí, để một phương thế giới hóa thành chân không.

Diệp Trần biểu tình đạm nhiên, hai ngón tay khoát lên trước chuôi kiếm, một kiếm điểm trúng kim hồng sắc đao mang, không khí sóng gợn nhộn nhạo, Phốc một tiếng vang nhỏ qua đi, đao mang toái liệt, tựa như một tấm vải bị xé rách.

- Sao hình như có bóng dáng của Vô Thanh sát chiêu ở bên trong.

Nhãn thần Lý Đạo Hiên kinh ngạc, một kiếm này của Diệp Trần từ biểu hiện mà xem, cùng sát chiêu Vô Thanh của hắn không có liên quan. Chỉ là trong mắt hắn, trong đó rõ ràng có ảo diệu kiếm quang thu liễm, có tính dai và xuyên thủng.

Hắn đoán không sai, Diệp Trần xác thực để một tia ảo diệu của sát chiêu Vô Thanh thêm vào, bất quá còn không đạt được trình độ như Lý Đạo Hiên, nhưng phối hợp trên Thiên Toái Vân kiếm chiêu và ý cảnh, một kiếm này không chỉ tính dai mười phần, còn có hiệu quả nghiền nát xé rách, thuộc về biễn hóa của Thiên Toái Vân.

Nghiêm Xích Hỏa sửng sốt, hắn trước chưa từng cùng Diệp Trần giao đấu, nên không biết hắn lợi hại tới mức nào, lúc này giao thủ một phen, chỉ cảm thấy kinh nghiệm tác chiến của đối cực kỳ phương thành thục tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh, mỗi khi phát động thế công đều có thể lợi dụng lực lượng nhỏ nhất để đạt được sự công phá lớn nhất.

Trong nội tâm đem Diệp Trần liệt vào danh sách những kình địch mạnh nhất, Nghiêm Xích Hỏa thần sắc ngưng trọng vô cùng, Cửu Chuyển Hỏa Linh điên cuồng thôi động, Hỏa Linh Thất Chuyển, Xích Viêm Chiến Thể!

Cửu Chuyển Hỏa Linh mỗi đề thăng một chuyển, đều tăng trưởng thực lực trên diện rộng, đệ thất chuyển dưới trạng thái bình thường là có thể để hắn đánh bại Lý Đạo Hiên, để đệ thất chuyển tiến hóa trạng thái cực hạn, Xích Viêm Chiến Thể, cả người chân khí đều tựa hồ bốc cháy, khí thế chỉ tăng không giảm, rất nhanh vượt qua thực lực vốn có của cấp độ.

Rắc!

Lòng bàn chân hắn xuống mặt đài không chịu nổi nhiệt kình bá đạo, vô số khe rãnh băng khai, hỏa khí bốc lên.

Thời gian không tới nửa cái chớp mắt, khí thế và chiến lực Nghiêm Xích

Hỏa nâng cao một bước, hắn rít gào một tiếng, cả người từ mặt đất bay lên, trường đao đỏ bừng cắt nát không khí, ở trên hư không lôi ra một mảnh đạm hắc sắc quang ngân, có thể làm tốc độ đao mang bạo tăng.

- Hỏa Vân Liệt Địa Trảm!

Dưới đài, chứng kiến Nghiêm Xích Hỏa đại phát thần uy, lớp thiếu niên thiên tài hoảng sợ thất sắc, bọn họ không nghĩ tới thực lực chân chính của Nghiêm Xích Hỏa lúc bạo phát lại đáng sợ như vậy, như một pho tượng hỏa ma, Lâm Vẫn đồng dạng tinh tu Hỏa hệ chân khí ở trước mặt hắn tựa như tiểu hài tử mà thôi.

Ánh mắt hơi ngưng lại, thân ảnh Diệp Trần không rõ, hóa thành ảnh tử trùng điệp tứ tán ra, phiêu hốt bất định, đối diện Nghiêm Xích Hỏa cười nói:

- Không nên phí công, Hỏa Vân Liệt Địa Trảm vừa ra, thần quỷ đêu bị chém chết!

Lương theo tiếng hắn đang nói, đao mang trải rộng, Hỏa Vân thiêu hồng một mảnh bầu trời.

Xuy xuy xuy xuy...

Một mảnh bóng đen bị đốt thành khói xanh.

Mọi người trên thính phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng kinh hô, Nghiêm Xích Hỏa và Diệp Trần chiến đấu biến đổi bất ngờ, lúc đầu Diệp Trần chiếm thượng phong, hiện tại lại biến thành Nghiêm Xích Hỏa chiếm thượng phong, hơn nữa nhìn ưu thế của Nghiêm Xích Hỏa muốn rõ ràng hơn.

Người của Lưu Vân Tông vẻ mặt lộ rõ lo lắng, đến lúc này, không kỳ vọng Diệp Trần cướp đoạt danh hiệu đệ nhất là giả, chỉ cần đánh bại Nghiêm Xích Hỏa, Diệp Trần liền có thể cùng Tư Không Thánh quyết đấu, đến lúc đó mặc kệ thắng thua, đều đủ để rung động Nam Trác Vực, giúp Lưu Vân Tông gia tăng số mệnh cực nhiều, chỉ là Nghiêm Xích Hỏa thực sự quá mạnh

mẽ, đến lúc này mới bộc phát toàn bộ chiến lực, chấn động toàn trường.

Chỉ có Từ Tĩnh thủy chung sắc mặt bất biến, thực lực chân thực của Diệp Trần so với trong tưởng tượng mọi người có thể cường đại hơn rất nhiều, đây là trực giác nhất quán của nàng đối với Diệp Trần.

Khinh công Phân Thân Hóa Ảnh hạn chế đến Địa cấp cao giai bị phá, Diệp Trần hơi kinh ngạc, khinh công Phân Thân Hóa Ảnh là dựa vào đề thăng của Phù La Tam Huyền Quyết, có thể dùng nó bảo trì hiệu quả của Phân Thân Hóa Ảnh, trên tốc độ cũng không thua kém đỉnh giai phẩm cấp.

Đương nhiên, dù là như vậy còn không đủ để hắn phải bận tâm, thân hình vừa động, Lục Thành Kiếm Ý thôi động Thiên Toái Vân vận sức chờ phát động, một kiếm kích thẳng vào Hỏa Vân hung mãnh.

Phần phật!

Hỏa Vân đảo cuốn trở lại.

Hỏa Vân Liệt Địa Trảm của Nghiêm Xích Hỏa ngầm có ý Vân Chi Ý Cảnh cùng Hỏa chi ý cảnh, Thiên Toái Vân của Diệp Trần ẩn chứa Vân Chi Ý Cảnh và Lôi Chi Ý Cảnh, hai người trong lúc đó có trùng hợp, tại trước mặt Diệp Trần chơi đùa Vân Chi Ý Cảnh, không thể nghi ngờ là múa rìu qua mắt thợ, tự tìm phiền toái.

- Cái gì?

Nghiêm Xích Hỏa cước bộ lui nhanh, tránh ra Hỏa Vân đang tập kích ngược lại mình.

Tông chủ Hỏa Linh Điện sắc mặt đại biến, gắt gao nhìn thẳng Diệp Trần, Hỏa Vân Liệt Địa Trảm của Nghiêm Xích Hỏa hắn biết rõ, đối với Vân Chi Ý Cảnh đạt được trình tự rất cao, hơn nữa có Hỏa Chi Ý Cảnh phối hợp, hỗ trợ lẫn nhau, so với lưỡng ý cảnh thuần túy càng cường đại hơn, thế nhưng dưới một kiếm của Diệp Trần, Vân Chi Ý Cảnh cư nhiên bị đối phương lợi dụng, phản phệ trở lại, điều này làm cho hắn sao không sợ hãi.

- Nhân cấp võ học, chú ý khất thế, ý cảnh cực nhỏ, Địa cấp võ học, không ý cảnh không thể đạt tới đỉnh, người này tại Vân Chi Ý Cảnh tạo nghệ sao có thể trên Xích Hỏa, hắn tu luyện thế nào đây?

Hỏa Linh Điện vô số cường giả, Địa cấp võ học ý cảnh viên mãn cũng có không ít, dưới tai nghe mắt thấy, Nghiêm Xích Hỏa thiên phú phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, trong lớp thiếu niên thời này, gần với Tư Không Thánh, hắn căn bản không tin có ai có thể mạnh hơn ý cảnh của đại đệ tử Nghiêm Xích Hỏa.

Nghiêm Xích Hỏa không tin, hét lớn một tiếng nói:

- Để xem ngươi làm sao phá được chiêu này, Hỏa Vân Kim Diễm Trảm!

Đồng dạng ẩn chứa Vân Chi Ý Cảnh và Hỏa Chi Ý Cảnh, Hỏa Vân Kim Diễm Trảm lực đạo phá lệ tập trung, mang theo lục thành đỉnh Đao Ý chém nhanh ra, sát hướng Diệp Trần.

- Minh Ngoan Bất Linh!

Thân thể như kiếm thẳng tắp, hai tay Diệp Trần cầm Tinh Ngân Kiếm, quanh thân kiếm không khí nhanh chóng vặn vẹo sụp đổ, phảng phất vân hải bôn đằng, quang điện lập lòe bắn lên không ngớt.

Đùng!

Một đạo lôi quang cao ba thước phụt ra, là kiếm khí biến hóa mà thành.

Thiên Toái Vân, lấy Vân Chi Ý Cảnh làm chủ, Lôi Chi Ý Cảnh làm phụ, nhưng ngoài biểu hiện hình thức lại là Lôi Chi Ý Cảnh làm chủ, Vân Chi Ý Cảnh làm phụ, do đó liếc mắt nhìn lại, còn tưởng rằng là đơn thuần Lôi Chi Ý Cảnh, kỳ thực đây là dung hợp Lôi Chi Ý Cảnh với Vân Chi Ý Cảnh, có thể coi Lôi Vân ý cảnh!

Lôi quang cuồng phách, ở giữa kim hồng sắc đao mang, từng tia điện quang tạc bắn ra, như xà như mâu, loá mắt.

Băng!

Đao mang nghiền nát, khóe miệng Nghiêm Xích Hỏa ứa ra tiên huyết, kịch lùi lại mấy bước.

Hắn không thể tin được, sát chiêu của chính mình trước mặt Diệp Trần hoàn toàn không có tác dụng, hoàn toàn bị khắc chế, điều này làm cho hắn không thể tiếp thụ nổi.

Một kiếm đánh bại sát chiêu của Nghiêm Xích Hỏa, Diệp Trần âm thầm lắc đầu, đổi thành một người khác, có thể sẽ bị Nghiêm Xích Hỏa đánh bại, đáng tiếc đối phương am hiểu Vân Chi Ý Cảnh, không có cảnh giới cao hơn hắn, trời sinh bị khắc, dẫn đến Hỏa Chi Ý Cảnh uy lực đại suy giảm, dễ dàng sụp đổ.

Võ giả thế giới, vĩnh viễn là phức tạp hay thay đổi, thực lực chỉ là cơ sở, quan trọng hơn là làm sao để chính mình tại hoàn cảnh xấu biến thành ưu thế, không bị khắc chế.

Theo Diệp Trần biết, võ giả Bão Nguyên Cảnh đối với ý cảnh chỉ là tiếp xúc tới da lông, đến Tinh Cực Cảnh, mới là ý cảnh làm vương, ý cảnh không cao, thực lực tóm lại sẽ suy giảm lớn, trừ phi cơ sở của ngươi thực sự quá cường đại, không nhìn ý cảnh của người khác, giống như với Tiểu Huyết Ma Giải Thể, đây là Địa cấp võ học tương đối đặc thù, không nói ý cảnh, chỉ tăng phúc thực lực võ giả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 283: Nửa Bước Chân Nguyên, Thất Thành Kiếm Ý. (Thượng,Ha)

Do đó đối với cao tầng võ giả mà nói, thực lực cơ sở trọng yếu, ngộ tính đồng dạng trọng yếu, người trước có thể cho ngươi ưu thế Tiên Thiên, người sau thì có thể bù đắp hoàn cảnh xấu, lấy yếu thắng mạnh.

Hai người đối chiến, người trụ lại sau cùng thì là cường giả.

- Ta còn không có bại, Viêm Trảm.

Lĩnh ngộ lục thành Đao Ý, Nghiêm Xích Hỏa tâm tính phá lệ ngưng thực, đơn giản không bị ảnh hưởng, lúc này biết Vân Chi Ý Cảnh đối với Diệp Trần vô dụng, sử dụng ra đơn thuần Hỏa Chi Ý Cảnh phối hợp sát chiêu điên cuồng tấn công ra hỏa lãng ngập trời, tung hoành tịch quyển.

- ý cảnh đơn độc khó hiểu nhất, Hỏa Chi Ý Cảnh của ngươi ngay cả da lông đều không tính được.

Lôi quang sét đánh tăng vọt, Diệp Trần một kiếm chém ra, trảm phá hỏa lãng, sau đó ảnh tử chợt lóe, Phân Thân Hóa Ảnh khinh công thi triển ra, tầng tầng lớp lớp, tràn ngập chung quanh.

Đinh!

Nhìn không thấy kiếm quang, trường đao đỏ bừng trong tay Nghiêm Xích Hỏa tuột tay bay ra.

- ý cảnh kiếm chiêu của hắn rõ ràng đạt được trình tự cực cao, cùng võ giả Tinh Cực Cảnh không sai biệt lắm.

Diệp Trần không toàn diện bạo lộ ý cảnh hoàn hảo, một ngày bại lộ ý

cảnh đến mức tận cùng, võ giả Tinh Cực Cảnh lợi hại cũng khó mà cảm nhận được, ngay cả võ giả Bão Nguyên Cảnh đều có thể cảm thụ được ý cảnh cường đại của Diệp Trần.

Một kiếm đánh bay trường đao của Nghiêm Xích Hỏa, Diệp Trần nhẹ nhàng nhảy trở lại, đứng tại chỗ.

Luận lĩnh ngộ ý cảnh, Diệp Trần là lối tắt, người khác đều là thông qua Địa cấp võ học chậm rãi tim hiểu ý cảnh, mà hắn là thông qua dung hợp kiếm chiêu lĩnh ngộ, hai cái có ưu điểm khác nhau, thông qua Địa cấp võ học hoàn chỉnh đi tìm hiểu ý cảnh, có vẻ dễ hơn một ít, khả năng nắm giữ dễ dàng hơn, mà dung hợp kiếm chiêu không chỉ độ khó cực lớn, lại dễ mắc kẹt ở đó, nhưng chỗ tốt dung hợp kiếm chiêu là có thể trong quá trình dung hợp, đối với lĩnh ngộ ý cảnh càng thêm thông suốt, nắm giữ càng sâu.

Do đó, mặc dù Nghiêm Xích Hỏa tu luyện võ học rất lợi hại, ý cảnh lại bại bởi Diệp Trần.

Ngang!

Đánh bại Nghiêm Xích Hỏa, long hình hư ảnh trên người xoay quanh một vòng, dương nanh múa vuốt nhào vào trên người đối phương, kiệt lực thôn phệ khí long mạch.

Tám trượng sáu, tám trượng bẩy, tám trượng tám!

Khí long mạch của Nghiêm Xích Hỏa quá tràn đầy, long hình hư ảnh của Diệp Trần trực tiếp lớn đến tám trượng tám, tương đương với Tư Không Thánh, đương nhiên, Tư Không Thánh và Nghiêm Xích Hỏa còn có đánh một trận, đến lúc đó hẳn là lại vượt lên trên tám trượng tám, đạt được cấp bậc tám trượng chín.

- Ngươi rất lợi hại, đáng tiếc chung quy vẫn thua bởi tay hắn.

Nghiêm Xích Hỏa liếc mắt nhìn Tư Không Thánh dưới đài, đưa tay thu trường đao trở lại.

Diệp Trần nói:

- Cái này không cần ngươi hao tâm tốn sức.

- Kế tiếp ta và hắn còn có đánh một trận, ngươi sẽ thấy được sự chênh lệch.

Kỳ thực Nghiêm Xích Hỏa sớm đã có hoài nghi, hoài nghi Tư Không Thánh đạt được trình tự kia, thẳng đến đối phương và Mộ Dung Khuynh Thành đánh một trận, dưới một quyền thu liễm kình đạo, để phong đài quang mạc thiếu chút nữa đánh bạo, Nghiêm Xích Hỏa rốt cục xác thực việc này.

Bởi để Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa cùng với Diệp Trần ba người an bài đến hai đợt tối hậu, dẫn đến hai vòng cuối có chút quái dị, Nghiêm Xích Hỏa không chỉ muốn cùng Diệp Trần giao thủ, còn muốn cùng Tư Không Thánh giao thủ một lần, bởi vì hắn bại Diệp Trần.

Bất quá các trọng tài đối với tình huống này sớm có chuẩn bị, để Nghiêm Xích Hỏa chưa từng thụ thương nghỉ ngơi nửa canh giờ mới lên sân khấu.

Trên đài, Nghiêm Xích Hỏa bại bởi Diệp Trần cầm trong tay trường đao, cả người hỏa diễm lượn lờ, khí thế hùng hậu, rõ ràng là để Cửu Chuyển Hỏa Linh công đề thăng tới đệ thất chuyển Xích Viêm Chiến Thể,

- Ta biết ngươi đạt được trình tự kia, nhưng ta như trước sẽ toàn lực chiến đấu.

Trường đao vung lên, mặt đấu hiện ra một cái chước ngân thật sâu, Nghiêm Xích Hỏa hướng phía Tư Không Thánh nói rằng.

Tư Không Thánh mặt mày hơi khẽ động:

- Hiểu biết về ngươi có lẽ không ít, bất quá ta không nghĩ tới ngươi tại trình tự Bão Nguyên Cảnh lại nhìn ra được.

Nghiêm Xích Hỏa nói:

- Ta còn cách cự ly kia một bước không xa, bằng không cũng sẽ nhìn trông nhầm.

- Phải không? Ra tay đi!

- Hỏa Vân Liệt Địa Trảm!

Đối mặt Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa không dám có chút tàng tư, một trong hai đại sát chiêu Hỏa Vân Liệt Địa Trảm hung mãnh chém ra, tựa như thủy triều oanh hướng đối phương.

- Quyền Phách Giang Hà!

Tay phải Tư Không Thánh từ phía sau phía sau, trên nắm tay kình khí lành lạnh, cách không đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Quyền kình như rồng quá hải, thế không thể đỡ, trong nháy mắt tựu để Hỏa Vân đao mang xa nhau, đánh hướng Nghiêm Xích Hỏa.

Một trong sát chiêu của Nghiêm Xích Hỏa lấy tốc độ nhanh nhất, chém ra một đao Thuấn Sát Kim Diễm Trảm, trong không khí kim quang chợt lóe, cùng quyền kình va chạm.

- Quyền Định Giang Sơn!

Tư Không Thánh nhẹ nhàng vung quyền, khinh công phiêu nhiêu cất bước tới, lại oanh ra một quyền.

Băng!

Khu vực quanh thân Nghiêm Xích Hỏa bị ràng buộc, tựa như ngục tù, ngay cả Hỏa hệ chân khí trên người đều có xu thế rút vào trong cơ thể, hắn hét lớn một tiếng, Xích Viêm Chiến Thể bạo phát. Hỏa diễm ngưng như thực

chất, hừng hực thiêu đốt, xuyên qua không khí, phá vỡ mọi sự rằng buộc, đệ nhị sát chiêu Hỏa Vân Kim Diễm Trảm súc thế đón đánh.

Tư Không Thánh chiến lực trong ổn có thăng, một quyền lại xuất ra, quyền kình lớn không chỉ đánh tan đao mang của Nghiêm Xích Hỏa, đem đối phương đánh bay ra ngoài, thực lực kinh người khiến đại bộ phận mọi người trợn trừng mắt. Nghiêm Xích Hỏa thế nào cũng là bài danh đệ nhị trên giới Tiềm Long Bảng, cư nhiên ngay cả lưỡng quyền của Tư Không Thánh đều đỡ không được, thực lực của Tư Không Thánh đến tột cùng đạt được cái cấp bậc gì.

Một cường giả Tinh Cực Cảnh trong lòng hiểu rõ, bất quá khiếp sợ là khó tránh khỏi.

- Quá mạnh mẽ, đồng dạng là thiếu niên thiên tài, Tư Không Thánh sao lại mạnh tới mức đó, Diệp Trần căn bản không có khả năng là đối thủ của hắn.

Người của Lưu Vân Tông hai mặt nhìn nhau.

Đại trưởng lão Lưu Vân Tông cười khổ nói:

- Diệp Trần có thể tranh được đến vị trí đệ nhị, đã vượt xa tưởng tượng của chúng ta, không cần phải tranh đoạt đệ nhất.

La Hành Liệt gật đầu:

- Ta hoài nghi Tư Không Thánh tiến nhập giai đoạn Đề Luyện Chân Nguyên.

- Cái này...

Mọi người hoảng sợ, một lúc lâu không nói.

Bàn chân lảo đảo rơi trên mặt đất, Nghiêm Xích Hỏa lộ ra thần tình quả nhiên như thế nói:

- Đây đã tiếp cận thực lực chân chính của ngươi rồi.

Tư Không Thánh thản nhiên nói:

- Đáng tiếc ngươi không cơ hội lĩnh giáo.

- Đúng, tất cả chúng ta đều không có cơ hội lĩnh giáo, bất quá đợi bước vào một bước này, ai thắng ai thua vị tất phân rõ ràng như vậy.

Trường đao vào vỏ, Nghiêm Xích Hỏa đi xuống đài, liên tục bại bởi Diệp Trần và Tư Không Thánh, thứ tự của hắn đã được xác định, đệ tam Tiềm Long Bảng.

Lúc xuống đài, Nghiêm Xích Hỏa liếc mắt nhìn Diệp Trần, tựa hồ muốn nói, ngươi rõ rồi chứ, không đạt được trình tự kia, tuyệt đối sẽ không là đối thủ của hắn.

Thần tình Diệp Trần bất biến, tựa như không nghe thấy.

- Hừ, xem ra ngươi còn ẩn giấu thực lực, chỉ là lưu thủ nhiều bao nhiêu đều vô dụng mà thôi.

Nhìn thấy biểu tình như vậy của Diệp Trần, Nghiêm Xích Hỏa hơn phân nửa biết Diệp Trần bảo lưu một ít con bài chưa lật, đáng tiếc, con bài chưa lật có lợi hại, nếu như thực lực không theo kịp lại có ích lợi gì, thiên tài cùng thiên tài chiến đấu, không có thể lấy yếu thắng mạnh dễ dàng như vậy.

Vòng thứ bẩy mươi có chín thiếu niên cao thủ lên đài, chỉ có một mình Lý Đạo Hiên chưa lên đài, đợi Nghiêm Xích Hỏa và Tư Không Thánh kết thúc, Lâm Vẫn và Lý Đạo Hiên đã từng giao thủ qua, đấu lại. Đây là một trận đấu cuối cùng của Lâm Vẫn, là trận cuối của Lý Đạo Hiên, dẫn đến so đấu có chút hỗn loạn, nguyên nhân là an bài Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa cùng với Diệp Trần ba người tại hai trận đấu cuối.

Giao thủ trên trăm hiệp, Lý Đạo Hiên gian nan chiến thắng Lâm Vẫn.

Nghỉ ngơi một thời thần, vòng thứ bẩy mươi mốt chấn động mở màn.

Vòng thứ bẩy mươi của Tiềm Long Bảng có tổng cộng sáu trận so đấu, do đó vòng thứ bẩy mươi mốt còn sót lại bốn trận, phân biệt là Diệp Trần đấu với Tư Không Thánh, Lý Đạo Hiên đấu với Băng Linh, Mộ Dung Khuynh Thành đấu với Cốc Du Vân, Thác Bạt Khổ đấu với Mạc Ngôn, về phần Nghiêm Xích Hỏa và Lâm Vẫn đều đã trải qua chín trận so đấu, cùng chín thiếu niên cao thủ quyết đấu qua, một vòng cuối cùng này không liên quan tới bọn họ.

Đầu tiên là Mộ Dung Khuynh Thành đánh bại Cốc Du Vân, kế Thác Bạt Khổ lại đánh bại Mạc Ngôn, trên đấu loại bọn họ từng gặp nhau, lập tức Lý Đạo Hiên cũng đánh bại Băng Linh.

Cuối cùng, chỉ còn lại có một hồi thiếu niên đứng đầu quyết đấu, đó chính là Diệp Trần đấu với Tư Không Thánh.

Diệp Trần, lần này là một đầu hắc mã lớn nhất của Tiềm Long Bảng, một đường quá quan trảm tướng, đều chiến thắng liên tiếp, cho tới bây giờ, chưa từng thất bại lần nào, bảo trì chiến tích toàn thắng, khiến mọi người quan tâm nhất là, thực lực của hắn theo thực lực đối thủ đề thăng mà đề thăng, con bài chưa lật ẩn dấu thâm hậu, thêm một vòng càng mạnh một ít, nhất cử đánh bại Hỏa Linh Thái Tử Nghiêm Xích Hỏa.

Tư Không Thánh, là đệ nhị Tiềm Long Bảng trước nữa, giới Tiềm Long Bảng vừa rồi là đệ nhất, thiếu niên Vương giả một đời Nam Trác Vực, mạnh như Nghiêm Xích Hỏa dưới tay của hắn đều không đỡ được hai chiêu, rất nhiều người hoài nghi, thực lực chân thực của Tư Không Thánh xa không chỉ như vậy, con bài chưa lật chân chính của hắn lại là cái gì, không ai biết được.

Trận đấu này không chỉ trận đấu cuối cùng của thiếu niên cao thủ, cũng là một trận đấu cuối cùng của vòng thứ bẩy mươi mốt, vô số ánh mắt tụ tập trên người hai người, hô hấp đều ngừng lại.

Bá!

Diệp Trần đầu tiên lên đài, trường kiếm phối tại thắt lưng.

Tư Không Thánh cười lạnh một tiếng, một bước bước ra, ngay lập tức xuất hiện ở đối diện Diệp Trần, khinh công đáng sợ ồn lên một trận kinh hô.

- Ngươi thực lực rất mạnh, ngay cả Nghiêm Xích Hỏa đều bại trong tay ngươi, nhưng đệ nhị thủy chung là đệ nhị, không có gì có thể làm thay đổi nó.

Tư Không Thánh chắp tay mà đứng, một cổ khí thế bễ nghễ thiên hạ tràn ngập ra, xuyên qua phong đài quang mạc khuếch tán ra ngoài.

- Cổ khí thế này mạnh thật, Tư Không Thánh quyết định vận dụng thực lực chân thực sao?

Mọi người kinh ngạc.

Bị khí thế của đối phương trùng kích, Diệp Trần áo lam phần phật bay lượn, tóc dài màu đen lay động, trong con mắt đen kịt đạm nhiên như nước, không kiêu không nóng, thuần túy tự nhiên, phảng phất một vị tuyệt thế kiếm khách đứng lặng ở vách núi, vô hỉ vô bi.

Hắn thản nhiên nói:

- Không đến một khắc cuối cùng, ai cũng đều không thể xác định kết cục chân chính.

- Hiện tại ngươi cho là như vậy sao?

Tư Không Thánh cũng không biện giải, hai tay từ phía sau rút ra, thân thể chấn động, chân khí vô cùng kinh khủng phóng lên cao, bao phủ bát phương, mắt thường có thể thấy được, tại bên ngoài cơ thể Tư Không Thánh có điểm điểm toái mang phù xuất, như bảo thạch, lại tựa toản thạch, trong suốt thuần túy, cực độ cô đọng.

- Đây là...chân nguyên.

- Không, là bán chân nguyên, Tư Không Thánh cư nhiên bắt đầu Đề Luyện Chân Nguyên, khó trách hắn thực lực mạnh như vậy, bán bộ chân nguyên vừa ra, dưới Tinh Cực Cảnh, ai có thể ngăn.

- Ta minh bạch, so đấu phía trước, Tư Không Thánh để bán bộ chân nguyên giảm thành chân khí đối địch, làm cho nhìn không ra thực lực chân chính của hắn.

- Không sai, chân nguyên không thể giảm thành chân khí, bán bộ chân nguyên lại có thể, Tư Không Thánh ẩn dấu quá sâu, Diệp Trần tuyệt đối không phải đối thủ, không, mười Diệp Trần cũng chưa chắc là đối thủ, thiếu niên Vương giả một đời có bán bộ chân nguyên, kỳ thực lực đã có thể chân chính chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, nói không chừng có thể đánh chết.

Bán bộ chân nguyên Tư Không Thánh vừa xuất ra, không ai cho rằng Diệp Trần còn có hi vọng thắng lợi, bao gồm cả người của Lưu Vân Tông cùng Nam La Tông tông chủ Long Bích Vân, mọi người bên phía Tử Dương Tông thậm chí lộ ra thần tình nhìn có chút hả hê, Diệp Trần đánh bại Nghiêm Xích Hỏa làm bọn họ căm tức cực độ, cũng may có Tư Không Thánh tồn tại, Diệp Trần cướp đoạt đệ nhất tuyệt đối là mộng tưởng hão huyền, không có khả năng.

- Hiện tại ngươi cho rằng có thể chiến thắng ta sao?

Trong cơ thể bán bộ chân nguyên dâng trào mênh mông cuồn cuộn, Tư Không Thánh khí thế kế tiếp kéo lên, phảng phất vĩnh viễn không có chừng mực, điên cuồng vọt tới kích lên người Diệp Trần.

Diệp Trần mở mắt ra, trong con ngươi có phong mang kinh người bắn ra, gằn từng chữ:

- Ta nói rồi, không đến một khắc cuối cùng, ai đều không thể xác định

kết cục chân chính.

Thẹo một chữ cuối cùng hạ xuống, không khí quanh thân Diệp Trần ong ong chấn động, không khí bị thứ phá vỡ, dường như một thanh thần binh tuyệt thế sắp xuất vỏ, trảm lục thiên hạ, sau một khắc, một cổ Kiếm Ý cực độ đáng sợ phá thể ra, để hư không đều bị xuyên thủng, phong đài quang mạc đều tựa hồ đang run rẩy, đó là sự tồn tại còn vượt qua cả Lục Thành Kiếm Ý.

Ẩn chứa bất hủ Thất Thành Kiếm Ý bạo phát, chấn động đương tràng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 284: Quyết Đấu Đỉnh Cao

Nhất thời, luận võ tràng tĩnh tới mức một cây châm rơi đều có thể nghe được thanh âm, khoảng chừng qua hai ba lần chớp mắt, tiếng ầm ĩ nổi lên.

- Đây là Thất... Thất Thành Kiếm Ý ta không nhìn lầm đấy chứ!

- Thất thành và lục thành tuy rằng chỉ kém một thành, nhưng Thất Thành Kiếm Ý đã bước vào thượng cảnh giới Kiếm Ý, Lục Thành Kiếm Ý chỉ có thể tính hạ cảnh giới Kiếm Ý, ý nghĩa hai cái tuyệt nhiên khác nhau, thật giống như cao cấp võ giả và hạ cấp võ giả vậy.

- Quá khoa trương, cũng quá không thể tưởng tượng, con bài chưa lật cuối cùng của Diệp Trần cư nhiên là Thất Thành Kiếm Ý, trong kiếm khách Tinh Cực Cảnh đều ít có người đạt được a!

Mọi người trợn mắt líu lưỡi, không dám tin tưởng.

Trên thính phòng, kiếm khách Tinh Cực Cảnh Tống Ngôn từng cùng Diệp Trần tại Kim Đỉnh Thành đấu giá hội cạnh tranh Kiếm Hình Thảo hơi sửng sốt, hắn nhớ kỹ khi đó, Kiếm Ý của Diệp Trần gần dừng lại tại cảnh giới ngũ thành, lẽ nào nói, hai cây Kiếm Hình Thảo trực tiếp để hắn đề thăng lưỡng thành Kiếm Ý, cái này có vẻ như là không có khả năng đi!

Kiếm Hình Thảo ẩn chứa Kiếm Ý của Chiến Vương là không giả, có thể tưởng tượng muốn thông qua Kiếm Hình Thảo đề thăng Kiếm Ý, cái này tỷ lệ rất nhỏ, trong mười người có một người làm được đã vận khí cực lớn, càng không nói chỉ thoáng cái đề thăng hai thành, huống chi Lục Thành Kiếm Ý và Thất Thành Kiếm Ý cách nhau một cửa quan cảnh giới khá lớn, Lục Thành Kiếm Ý còn dừng lại tại trình tự hạ cảnh giới Kiếm Ý, Thất Thành Kiếm Ý lại là thượng cảnh giới Kiếm Ý, là sự tồn tại đỉnh cấp, một

ngày bước vào thượng cảnh giới Kiếm Ý, liền đại biểu ngươi tại Kiếm Ý có thành tựu cực lớn, ý nghĩa rất lớn.

Ngày đó Tống Ngôn từ trên tay Diệp Trần mua một gốc cây Kiếm Hình Thảo, cũng bất quá để hắn có chút cảm ngộ, Kiếm Ý cũng không có bất kỳ đề thăng gì, như trước vẫn là giai đoạn cửu thành.

Mặc kệ làm sao, muốn đề thăng Kiếm Ý phải lĩnh ngộ kiếm đạo siêu cường, bằng không kiếm khách Sinh Tử Cảnh làm sư phụ ngươi đều không được.

- Kiếm đạo hơn mười năm khó thấy được thiên tài như thế này!

Tống Ngôn hít sâu một hơi, ánh mắt nháy nháy.

Diệp Trần thả ra Thất Thành Kiếm Ý kia một khắc, Lý Đạo Hiên rốt cục minh bạch vì sao có trực giác như vậy, nguyên lai nguyên nhân lớn nhất tại trên người Diệp Trần, hắn là đủ để chống lại Tư Không Thánh, đây mới là con bài chưa lật chân chính của hắn, trước hắn căn bản không có chăm chú.

- Thượng cảnh giới Kiếm Ý, quả nhiên mạnh đáng sợ.

Lý Đạo Hiên làm một chút so sánh, phát hiện Lục Thành Kiếm Ý tại trước mặt Thất Thành Kiếm Ý ngay cả xu thế ngẩng đầu cũng không có.

Về phần Nghiêm Xích Hỏa, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của chính mình, hắn chẳng thể nghĩ tới, con bài chưa lật ẩn dấu của Diệp Trần là Thất Thành Kiếm Ý, Kiếm Ý và Đao Ý như nhau, càng lên cao đề thăng độ khó càng cao, tương đối ứng với uy lực cũng càng lúc càng đáng sợ, hơn nữa Thất Thành Kiếm Ý vừa vặn là giai đoạn thượng cảnh giới Kiếm Ý, nếu như thời gian quyết chiến, đối phương phóng ra Thất Thành Kiếm Ý, lục thành đỉnh Đao Ý của mình không chỉ không thể chống lại, hơn nữa sẽ bị áp chế mười phần uy lực chỉ có thể phát huy được tám phần uy lực mà thôi.

- Không có khả năng, Kiếm Ý của hắn sao lại có cảnh giới cao như vậy?

Tử Dương Tông tông chủ Đồ Trọng Sơn nắm chặt bàn tay, Diệp Trần càng mạnh, đối với Tử Dương Tông uy hiếp càng lớn, giả có thời gian đợi đối phương đạt được Tinh Cực Cảnh, Thái Thượng trưởng lão cũng không nhất định áp chế được hắn, đây là chuyện mà Đồ Trọng Sơn không muốn thấy.

Tử Dương Tông đại trưởng lão thần sắc âm trầm, hừ lạnh nói:

- Tư Không Thánh không phải cây hồng mềm, bán bộ chân nguyên giúp thực lực của hắn đề thăng toàn diện, đủ để tranh chấp chính diện với cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, bất quá Diệp Trần cũng tuyệt đối không thể lưu lại, Tiềm Long Bảng so đấu kết thúc, tìm được cơ hội mà giết chết hắn đi, dù cho tổn thất như thế nào cũng đều không tiếc.

- Không sai, người này không thể lưu, bằng không Tử Dương Tông không có ngày xuất đầu.

- Sát!

Người của Tử Dương Tông đằng đằng sát khí, diện mục lành lạnh.

Trên đài trọng tài, mười ba vị trọng tài đều hít một ngụm lãnh khí.

- Trước kia còn tưởng rằng Tư Không Thánh nắm chắc phần thắng, hiện tại xem ra vị trí đệ nhất Tiềm Long Bảng kết cục còn chưa định.

Một gã trọng tài cảm thán nói.

Một đường nhìn Diệp Trần chiến thắng liên tiếp, nguyên trọng tài tổ ba gật đầu:

- Không đến mười tám tuổi, Thất Thành Kiếm Ý, cái này tuyệt đối đánh vỡ kỷ lục kiếm khách vài thập niên qua tại Nam Trác Vực, xưng hắn làm nhất ngộ kiếm đạo thiên tài hơn mười năm khó thấy cũng không quá đáng.

- Hiện nay còn chưa phải lúc kết luận.

Trọng tài Trường nói:

- Đề Luyện Chân Nguyên dựa theo công pháp phẩm cấp cao thấp, số lần sẽ khác nhau, Địa cấp trung giai công pháp muốn tinh luyện tám lần mới có thể để chân khí hóa thành chân nguyên, Địa cấp cao giai công pháp muốn bốn lần, Địa cấp đỉnh giai công pháp hai lần, Tư Không Thánh đã tinh luyện qua một lần, bị vây trong giai đoạn bán bộ chân nguyên, tuy rằng không thể so sánh cùng chân nguyên giống nhau, thiêu đốt chân nguyên tăng thêm thực lực, nhưng chất lượng vượt qua chân khí bình thường, cái này mang đến chiến đấu lực không phải một điểm hay nửa điểm mà là gấp đôi, Diệp Trần muốn chống lại Tư Không Thánh, chỉ có Thất Thành Kiếm Ý dường như vẫn có chút miễn cưỡng.

Đề Luyện Chân Nguyên là một quá trình gian nan, cần tốn thời gian dài, cho dù là thiên tài, cũng không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn làm được một bước này, mà một ngày tinh luyện một lần, thực lực sẽ đề thăng trên diện rộng.

Thất Thành Kiếm Ý phá thể ra, Diệp Trần cảm giác tự thân thoải mái hơn nhiều, trước kia hắn hạn chế Kiếm Ý phát huy, dẫn đến thời gian quyết đấu có chút bó tay bó chân, rất khó chiến đấu dễ dàng, Diệp Trần tin tưởng, nếu là có kẻ lĩnh ngộ Lục Thành Kiếm Ý như hắn, tuyệt đối có thể đánh bại chính mình để Kiếm Ý hạn chế đến lục thành cảnh giới, bởi vì đó là phương thức chiến đấu thoải mái nhất của hắn, mà chính mình lại chủ động bỏ đi gông xiềng, ý nghĩa khác nhau.

Kiếm Ý thuần túy đáng sợ tràn ngập hư không, đâm thủng không khí, thế như bạo phong tới gần Tư Không Thánh.

Phốc!

Tư Không Thánh mơ hồ có thể nghe được thanh âm khí thế của chính mình bị trạc phá, hắn hơi trợn mắt lên, nhìn thẳng Diệp Trần nói:

- Tốt, còn tưởng rằng là chiến đấu nghiêng về một phía, hiện tại ngươi

có tư cách để ta coi trọng, đương nhiên, cũng chỉ là coi trọng một chút mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 285: Bất Hủ Thiên Toái Vân. (Thượng, Trung)

Khí thế không hề khuếch tán, Tư Không Thánh thu nạp khí thế, hình thể không tính cao to lại tựa như một ngọn núi cao không thể với tới.

Tinh Ngân Kiếm dưới Kiếm Ý ảnh hưởng, hơi rung động, tựa hồ muốn tự xuất vỏ, trảm lục hết thảy. Diệp Trần thần tình không chút tức giận, mở miệng nói:

- Nhiều lời vô ích, chiến đi!

Từ chiến vừa ra, Diệp Trần Kiếm Ý phong mang càng tăng lên, tất cả mọi người phảng phất thấy Diệp Trần huyền phù trên không như một thanh tuyệt thế bảo kiếm, tâm thần khẽ động, liền có thể tàn sát chém giết, đông đảo nữ tử trẻ tuổi thấy một màn như vậy, trái tim đập loạn, khuôn mặt đỏ ửng lên.

- Nhắc nhở ngươi một chút, dưới bán bộ chân nguyên thôi động, Thương Thiên Phách Quyền của ta mới phát huy ra uy lực tối đỉnh.

Hai tay tùy ý buông xuống bên cạnh, Tư Không Thánh đi về phía trước một bước, như uyên như hải khí thế lại bạo phát, bễ nghễ thiên hạ.

- Tư Không Thánh muốn xuất thủ, đây vẫn là lần đầu tiên hay là hắn xuất thủ chân chính.

Các thiếu niên thiên tài phía dưới cảm thấy trái tim không khỏi tự động gia tốc đập nhảy, lưỡi khô nóng, nhìn không chớp mắt, rất sợ bỏ qua một màn tối then chốt.

Khí thế bạo phát cực hạn, Tư Không Thánh quát to:

- Tiếp đệ nhất quyền của ta, Quyền Định Giang Sơn!

Ầm!

Luận võ đài chấn động mạnh, tạo thành một cái khe nứt, chợt, không gian chỗ Diệp Trần trong nháy mắt kéo căng ra, sụp đổ hình thành một cái thiên địa lao lung, để Diệp Trần nhố trong đó, cùng lúc đó, quyền kình cùng Tư Không Thánh khí thế đánh qua.

Khách khách Khách khách Khách khách!

Một quyền xuất ra, kinh lịch vô số trận chiến đấu, luận võ đài chỉ có chút bị hao tổn cày ra một cái hố sâu, kình khí cuồng bạo khiến da đầu tê dại.

Thương!

Diệp Trần tay phải trong nháy mắt rút ra Tinh Ngân Kiếm, Thất Thành Kiếm Ý có đối tượng dựa vào, phong mang đáng sợ tung hoành bát phương, khiếp sợ thế nhân, mà lúc này Kiếm Ý mới là Kiếm Ý mạnh nhất, kiếm của khách kiếm nếu như còn chưa ra khỏi vỏ, Kiếm Ý sẽ không có thể phát huy đến uy lực đỉnh điểm.

- Thiên Toái Vân!

Một đạo điện quang nửa thước điên cuồng bắn ra ngoài, không chỉ thoát khỏi không gian ràng buộc, từ trong không khí hấp thu Lôi Nguyên Khí và Vân Nguyên Khí, dưới ánh mắt ngây dại của mọi người bổ thẳng vào quyền kình.

Ầm ầm!

Không khí bạo động, lực va đập đáng sợ hình thành kình khí lành lạnh mắt thường có thể thấy được, phong đài quang mạc cũng chịu không nổi lực phá hoại của hai người kết hợp, bành trướng ra ngoài đến cực hạn, trong âm hưởng ba ba, xuất hiện từng đạo lỗ hổng thật nhỏ, kình khí và kiếm khí tàn dư theo lỗ hổng lao ra, dường như một đạo quang trụ, liếc mắt nhìn lại chỉnh

cả luận võ đài tựa như con nhím.

Phong đài quang mạc bị trạc phá!

Mọi người đều kinh hãi!

- Cẩn thận!

Xung quanh luận võ đài là hố sâu, đối diện là thiếu niên thiên tài đứng thẳng, mắt thấy đạo kình khí và kiếm khí kích bắn qua, thiếu niên một đời đều kinh hô, thi triển ra tuyệt chiêu thủ hộ bản thân, một bước thối lui đến chỗ xa.

- Quá đáng sợ, chỉ là kình khí dư ba để chúng ta toàn lực ứng phó.

Các thiếu niên thiên tài cảm thụ được chênh lệch với hai người trên đài, trong lòng càng phát ra khiếp sợ.

Mộ Dung Khuynh Thành phất bay kình khí xạ kích, không chớp mắt nhìn chằm chằm hai người trên đài, xác thực nói, nàng chú ý là Diệp Trần, người này từ đấu tới cuối đều làm mọi người phải sợ hãi than.

Diệp Trần và Tư Không Thánh không hẹn mà cùng thối lui đến mấy chục thước, một lần đối chiêu vừa rồi ẩn chứa ý tứ thăm dò, cũng không phải lực công kích mạnh nhất của bọn họ.

- Bán bộ chân nguyên, quả nhiên không phải chuyện đùa.

Diệp Trần lần đầu tiên cảm thụ được áp lực thật lớn, nếu còn không liều mạng đem hết toàn lực ra để chiến, rất có thể thất bại, thiếu niên Vương giả một đời Nam Trác Vực không phải chỉ có hư danh.

- Thất Thành Kiếm Ý, Vân Chi Ý Cảnh và Lôi Chi Ý Cảnh!

Tư Không Thánh vẻ mặt kinh ngạc, theo Thất Thành Kiếm Ý của Diệp Trần bạo phát, võ học ý cảnh nước lên thì thuyền lên, đến trình tự cực cao, không được phép khinh thường, Tư Không Thánh lạnh nhạt nói:

- Ngăn trở một quyền này, chứng tỏ ngươi xác thực có thực lực quyết đấu với ta, bất quá chỉ là thăm dò, kế tiếp một quyền, ngươi cần phải vạn phần cẩn thận.

Quyền Định Giang Sơn có hiệu quả ràng buộc không gian, lực công kích khó tránh khỏi yếu một chút, Tư Không Thánh biết cùng với ràng buộc đối phương, còn không bằng lấy chiến lực tuyệt đối áp đảo đối phương.

- Một kiếm này đồng dạng cũng chỉ là thăm dò, Thiên Toái Vân không chỉ có uy lực như vậy!

Đối với lần này Tiềm Long Bảng so đấu, Diệp Trần chuẩn bị rất nhiều, con bài chưa lật sẽ không dưới ba, trong đó có hai con bài chưa lật có thể không dùng thì hơn.

- Còn chỉ là thăm dò?

- Không thể nào!

Vừa hai người lần đầu tiên quyết đấu để mọi người khiếp sợ, hiện tại nghe bọn hắn vừa nói, chỉ là thăm dò đối phương, khiến họ nhất thời không thể tin.

- Quả nhiên, hai người này từ lâu vượt qua chúng ta một tầng.

Từ lúc bắt đầu so đấu Tiềm Long Bảng, Thác Bạt Khổ dựa vào dã tính trực giác của hắn đoán được Tư Không Thánh và Diệp Trần là người tối thâm tàng bất lộ, hiện tại, suy đoán của hắn ứng nghiệm, con bài chưa lật lớn nhất của Tư Không Thánh là bán bộ chân nguyên, Diệp Trần là Thất Thành Kiếm Ý, trong lớp thiếu niên đời này không ai có thể tạo thành uy hiếp với bọn họ.

Trên luận võ đài.

Diệp Trần cầm trong tay Tinh Ngân Kiếm, chân khí trong cơ thể vận

chuyển cực nhanh, Kiếm Ý sắc bén và kiếm thế không ngừng lên cao, làm chuẩn bị cho một kiếm cường lực kế tiếp, mà đối diện Tư Không Thánh đồng dạng đang súc thế, quyền thế của hắn cô đặc vô cùng, hóa thành ý cảnh mênh mông cuồn cuộn.

Hai người vứt bỏ ý thăm dò, quyết định toàn lực ứng phó.

Ầm!

Hầu như ở trong nháy mắt, hai người đều hướng đối phương phát động thế tiến công mãnh liệt.

- Thiên Toái Vân, ngũ thức dung hợp!

Con ngươi Diệp Trần hầu như nhuộm thành lam sắc lóng lánh, đó là màu sắc lôi điện, thân hình bay nhanh, trong tay hắn Tinh Ngân Kiếm hóa thành điện quang cuồng phách, mang theo phiêu miểu chi ý, tốc độ nhanh vô cùng.

- Quyền Phách Giang Hà!

Tư Không Thánh thần tình trang nghiêm, đánh ra một cái tuyệt chiêu, quyền thế cường liệt thoáng cái oanh thủng không khí phía trước.

Thình thịch!

Lôi Đình kiếm quang cùng quyền kình mênh mông cuồn cuộn va chạm với nhau, cả luận võ đài run rẩy, mặt đài đá vụn bay lên, tạo thành trạng thái tĩnh quỉ dị, sau một khắc, không khí như nước sôi ba động kịch liệt, kình khí cuồng bạo hướng bốn phương tám hướng phóng xạ, ầm ầm nổ tung.

Diệp Trần dừng không được thân thể, bị khí kình chấn đến ngoài trăm mét.

- Quyền kình cô đọng thật mạnh mẽ.

Diệp Trần ức chế khí huyết nghịch chuyển, một chiêu Thiên Toái Vân

vừa rồi so với tứ thức dung hợp Thiên Toái Vân mạnh hơn gấp đôi, dù sao liên tục so đấu nhiều ngày như vậy cũng không uổng, đối với hắn có gợi ý rất lớn.

Có thể quyền kình của Tư Không Thánh sẽ càng bá đạo hơn, hoàn mỹ dung hợp thành nhất thể, lấy nhất quyền chi thế, lay động cả thiên địa, Kiếm Ý và Lôi Vân ý cảnh đều bị một quyền oanh tán.

- Thương Thiên Phách Quyền của hắn e là quyền pháp đáng sợ nhất trong Địa cấp đỉnh giai, mặc kệ là chiêu thức và ý cảnh đều là tối đỉnh tiêm, ta hiện tại tu luyện võ học phẩm cấp vẫn hơi chút thua kém.

Dung hợp kiếm chiêu tuy rằng có thể sử dụng được nhất thời, nhưng dù sao cũng không phải lâu dài, muốn có tiềm lực lớn hơn, phải tìm một môn Địa cấp đỉnh giai kiếm pháp để tu luyện, đương nhiên, Địa cấp đỉnh giai công pháp cũng không thể khuyết thiếu.

- Bất quá Lôi Vân ý cảnh của ta cũng không phải loại hàng bình thường, phối hợp trên Thất Thành Kiếm Ý, lực bạo phát tuyệt đối nhất đẳng.

Diệp Trần thở ra một hơi, nhìn Tư Không Thánh đứng phía đối diện.

Kình khí bạo phát, Tư Không Thánh so với Diệp Trần lùi ít hơn mấy chục thước, chỉ là hiện tại hắn đồng dạng không dễ chịu, đạo Lôi Đình kiếm quang kia lực bạo phát mười phần, trong khoảng thời gian ngắn phóng xuất ra uy lực lớn nhất, có thể dùng Thương Thiên Phách Quyền quyền kình không thể thoáng cái đánh tan nó.

Do đó có thể thối ít hơn mấy chục thước, là bởi vì thực lực cơ sở của Tư Không Thánh vượt lên trước Diệp Trần, mặc kệ là tu vi, chất lượng chân khí, số lượng chân khí, hắn đều phải hơn Diệp Trần, điểm này là ưu thế lớn nhất của hắn, cũng là điểm yếu lớn nhất của Diệp Trần.

- Được, được, trong ba năm qua, ngươi là người đầu tiên có thể ép ta lui về phía sau, trong lớp thiếu niên thời nay, như vậy cũng đủ để tự hào rồi!

Mở mắt ra, ánh mắt Tư Không Thánh như thần minh, lộ ra tự tin cường đại:

- Thế nhưng kế tiếp, ta không có bất kỳ lưu thủ gì, ngươi chuẩn bị cẩn thận kẻo trọng thương.

- Có gì thì mau phóng ra, không cần phải nhiều lời.

Diệp Trần Kiếm Ý ngưng mà không tiêu tan, càng phát ra sắc bén, không khí quanh thân kịch liệt chấn động.

Trên thực tế cho tới bây giờ, hắn cũng không từng chân chính giải phóng Thất Thành Kiếm Ý, bởi vì Thất Thành Kiếm Ý của hắn cùng người khác khác nhau, từ trong Chiến Vương lưỡng sợi Kiếm Ý, hắn ngộ được một tia bất hủ chi ý, trải qua hơn hơn tháng tích lũy, Kiếm Ý của hắn rốt cuộc có thể ở thế giới chân thực dừng lại năm lần chớp mắt, đây là một tiến bộ cực kỳ đáng sợ, phải biết rằng người khác đại thành Kiếm Ý cũng không có hiệu quả này.

Toát!

Thuấn tức di động thân thể, Tư Không Thánh lại muốn tiếp cận Diệp Trần, dành cho đối phương một kích trí mạng.

- Khinh công của ta đồng dạng không thể kém hơn ngươi!

Gió thổi qua, thân ảnh Diệp Trần tán, dường như một làn khói đen, khinh công đối phương cư nhiên cũng là Địa cấp đỉnh giai, hơn nữa ẩn chứa hiệu quả cực kỳ đặc thù, cả người như hóa thành một cái ảnh tử.

- Đã như vậy, tiếp một chiêu Quyền Phá Sơn Hà của ta!

Dừng lại thân thể, Tư Không Thánh lại tập trung ở Diệp Trần, một quyền chính diện oanh tới.

- Bất hủ Thiên Toái Vân!

Kiếm Ý trong bất hủ ý đều quán chú đến trong kiếm chiêu, Diệp Trần hai tay cầm Tinh Ngân Kiếm, hướng phía Tư Không Thánh bổ ra một đạo ám lam sắc lôi quang, lôi quang như bộc, bạo trảm ra.

Tạp sát tạp sát!

Một màn quỉ dị phát sinh, quyền kình của Tư Không Thánh cô đọng dị thường, hùng bá thiên hạ, thế nhưng mặc kệ mạnh mẽ ra sao, đều không thể phá vỡ kiếm khí diễn hóa thành lôi quang, tựa hồ đạo lôi quang này dị thường dị thường có hiệu quả tự động tu bổ, không ngừng từ trong hư không hấp thu lực lượng.

Thời gian chỉ qua một cái chớp mắt, quyền kình và kiếm khí đồng thời bạo liệt, hỗn hợp lại với nhau, tạo ra một cơn lốc kình khí kinh khủng, điên cuồng phóng xạ.

Phanh!

Diệp Trần lưng dán tại phong đài quang mạc, trong miệng cảm giác ngọt ngọt, tơ máu từ khóe miệng ứa ra.

Hộ thể chân khí của hắn chung quy yếu hơn, không thể hoàn toàn cách ly chấn động của quyền kình, hơn nữa một cơn lốc kình khí đến tiếp sau trùng kích, thụ chút vết thương nhẹ.

Xích!

Lui về phía sau gần trăm mét, Tư Không Thánh thần tình tự tin đọng lại, trong một cơn lốc kình khí, một tia kiếm khí thoát ra, sát qua cánh tay của hắn, bị lộ ra một vòi máu tươi.

Một cơn lốc kình khí kinh khủng như vậy cũng không có hoàn toàn đánh nát kiếm khí, lại để lọt ra một tia, dành cho Tư Không Thánh một kích.

Đáng sợ!

Đây là cái kiếm khí gì?

Trên thính phòng, những tiếng hít vào vang lên, cả đám thiếu niên dại ra, chiến đấu thảm liệt vượt quá tưởng tượng của bọn họ, phong đài quang mạc tựa như quả bóng cao su, thường thường có lưỡng đạo kình khí bắn ra.

- Tư Không Thánh bị kiếm khí bắn trúng.

- Thất Thành Kiếm Ý của Diệp Trần so với Thất Thành Kiếm Ý bình thường lợi hại hơn nhiều. Căn bản không thể trong khoảng thời gian ngắn hủy diệt, bằng không Tư Không Thánh vị tất thụ thương.

Ngay từ đầu, Diệp Trần tuy rằng bộc phát ra Thất Thành Kiếm Ý đáng sợ, nhưng người khác xem trọng không mấy, bao gồm cả mười ba vị trọng tài, thế nhưng một phen chiến đấu tới giờ, Diệp Trần không chỉ có không rơi vào hạ phong, còn cùng Tư Không Thánh liều mạng lực lượng ngang nhau.

Hiện tại Diệp Trần đánh vào phong đài quang mạc, bị thương nhẹ, nhưng Tư Không Thánh kế tiếp cũng bị kiếm khí chém trúng cánh tay trái, đồng dạng bị thương nhẹ, kỷ lục chưa từng bị thương liền bị phá vỡ.

- Cái này vẫn là chiến đấu của cảnh giới Bão Nguyên Cảnh sao? Giao đấu giữa võ giả Tinh Cực Cảnh cũng không có lợi hại như vậy!

- Kết thúc trận so đấu đỉnh phong này, về sau so đấu Tiềm Long Bảng khó có thể kiếm được một trận đấu hay như thế này, thậm trí trong mấy trăm năm tới cũng khó có thể có được.

- Không sai, bọn họ chiến đấu đã tương đương với cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ bình thường so đấu, nghìn năm khó gặp, một ngày bọn họ bước vào Tinh Cực Cảnh, thì sẽ thế nào a?

Mọi người chấn động không gì sánh được, chiến đấu tiến hành đến bây giờ, đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ, không ai biết kế tiếp còn gặp phải cái dạng tình huống gì.

- Diệp Trần!

Cơ Tuyết Nhạn cảm giác chính mình tim đập rất nhanh, thình thịch thình thịch nhảy liên tục, trong ánh mắt chỉ còn lại có khóe miệng tràn đầy máu của Diệp Trần.

Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành lực chú ý cũng ở trên người Diệp Trần.

- Ghê tởm, điều này sao có thể?

Tông chủ Tử Dương Tông Đồ Trọng Sơn đầu tiên là hít một ngụm lãnh khí, chợt nổi giận dị thường, hắn căn bản nghĩ tới Diệp Trần có thể cùng Tư Không Thánh chống lại, cho rằng chỉ cần Tư Không Thánh xuất toàn lực, Diệp Trần sẽ chỉ có kết cục bại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 286: Bất Hủ Thiên Toái Vân. (Hạ)

- Quá đáng sợ, hắn tuyệt đối là quái vật, hiện tại đã có uy hiếp của cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

Tử Dương Tông các vị trưởng lão hạch tâm nhìn nhau, trong mắt tràn ngập lo lắng và sát khí không thể che giấu.

Đồ Trọng Sơn cưỡng ép tâm tình, trong lòng gằn từng chữ, mặc kệ làm sao, ngươi đều phải chết, để cho ngươi phong quang một chút thì đã sao!

-Kiếm khí thật quỷ dị, khó có thể hủy diệt!

Tư Không Thánh điểm mấy huyệt đạo cầm máu cho cánh tay trái, nhìn Diệp Trần ở đối diện ngoài trăm mét.

Cho dù hắn có bán bộ chân nguyên hộ thể, nhưng dưới một tia kiếm khí hết sức quỷ dị liền bị xuyên thủng, nếu không nhờ hắn phản ứng nhạy cảm, một tia kiếm khí này tuyệt đối có thể xuyên qua cánh tay trái của hắn, chứ không chỉ sát qua da thịt như vậy. Tình huống có thể nói tương đối nguy hiểm.

- Bất hủ chi ý quả nhiên lợi hại, trong năm lần chớp mắt, kiếm khí rất khó bị phá hủy toàn bộ, tổng có thể giữ lại một tia kiếm khí tấn công địch nhân.

Bản thân Diệp Trần cũng cảm thấy kinh ngạc, từ lĩnh ngộ Thất Thành Kiếm Ý tới nay, còn chưa có toàn lực đánh một trận cùng người khác, bất hủ chi ý rốt cuộc có tác dụng gì, hắn cũng vô pháp biết rõ được, thông qua một trận chiến này, hắn rõ ràng đáng sợ của bất hủ chi ý, từ đó có thể suy ra, thực lực của Chiến Vương đáng sợ đến mức nào, Kiếm Ý kia thế mà năm trăm năm rồi không tiêu tan, cái này ẩn chứa bao nhiêu bất hủ chi ý a!

- Kế tiếp, ngươi không có cơ hội!

Nhãn thần Tư Không Thánh băng lãnh, thân hình liên tục lóe ra, phảng phất cự ly ngắn thuấn di, hướng phía Diệp Trần bức tới.

Diệp Trần thi triển Phân Thân Hóa Ảnh khinh công kéo dãn cự ly, bây giờ còn chưa tới lúc phát động Cô Phong Tuyệt Sát, trên thực tế, Cô Phong Tuyệt Sát có thể tạo ra tác dụng hay không còn chưa biết, bán bộ chân nguyên của đối phương còn không nằm trong sở liệu của hắn, có thể dùng một kích tất sát hay không năng thành công không lớn.

Trong tầm mắt của mọi người, luận võ đài rộng lớn ngay cả bóng người đều nhìn không thấy, chỉ nhìn thấy một làn khói đen và ảnh tử không ngừng lóe ra.

Người trước là Phân Thân Hóa Ảnh khinh công của Diệp Trần, thôi động đến cực hạn, ảnh tử như yên, phiêu miểu vô ngân, người sau là thuấn di bộ pháp của Tư Không Thánh, bởi vì tốc độ quá nhanh, cách một đoạn thời gian mới gặp phải một lần, khó có thể phân rõ quỹ tích.

- Bại cho ta!

Bỗng nhiên, Tư Không Thánh liên tiếp hai lần lóe ra, xuất hiện cách chỗ Diệp Trần không xa, mang theo một quyền xuyên phá hư không kích tới.

- Nguy hiểm.

Diệp Trần thân hóa khói đen, theo gió phiêu tán.

Phốc!

Mất đi mục tiêu công kích, quyền kình thế đi liên tục, để phong đài quang mạc thoáng cái oanh mặc, tạo ra một lỗ thủng thật lớn.

- Không thể nào! Phong đài quang mạc thoáng cái xuyên thủng.

Trước phong đài quang mạc là bị từng cái lỗ nhỏ bị cơn lốc kình khí do

hai người giao đấu tạo ra, không tính quá lớn. Lúc này Tư Không Thánh một quyền đánh ra, công phá phong đài quang mạc, có thể khiến mọi người trợn trừng mắt, bọn họ minh bạch, cái này đại biểu Tư Không Thánh một kích toàn lực có thể công phá hộ thể chân nguyên của cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

- Cô Phong Tuyệt Sát!

Tư Không Thánh oanh ra một quyền, có chút dừng lại, Diệp Trần nắm cơ hội, thân hình vừa chuyển, xoay người lại một kiếm đâm qua, bao hàm bất hủ chi ý Thất Thành Kiếm Ý phối hợp hạ ý cảnh phóng ra, bao phủ Tư Không Thánh trong phạm vi ba trượng.

Tư Không Thánh thầm nghĩ không ổn, thân hình thuấn di đến ngoài mấy trượng.

Phốc!

Một đạo kiếm khí thẳng tắp kích bắn qua, xuyên phá phong đài quang mạc.

Trên thính phòng đông đảo võ giả Bão Nguyên Cảnh miệng lưỡi khô khốc.

Hai người lực công kích không thể tưởng tượng nổi, một oanh thủng phong đài quang mạc, một đâm thủng phong đài quang mạc, cái này nếu như đánh trên người võ giả Bão Nguyên Cảnh, ai chịu được, đừng nói võ giả Bão Nguyên Cảnh, cho dù võ giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ bình thường đều không chịu nổi.

- Lại là Kiếm khí khó có thể phá hủy này.

Sắc mặt Tư Không Thánh ngưng trọng, nếu không phải hắn có bán bộ chân nguyên, tinh thần lực cường đại, một kiếm này là có thể để hắn trọng thương.

Song phương lại tiếp tục giằng co quyết đấu, Tư Không Thánh chiếm lợi thế có thuấn di bộ pháp, thỉnh thoảng đuổi kịp tung tích của Diệp Trần, phát động thế tiến công tối mãnh liệt. Mà Diệp Trần lợi dụng khinh công Phân Thân Hóa Ảnh năng lực né tránh siêu cường, không ngừng mà né tránh ra, bắt được cơ hội, trở lại lấy phản kích hung hiểm, mọi người quan chiến chỉ nghe nghe thấy tiếng oanh kích, cùng với phong đài quang mạc lại một lần bị xuyên thủng.

Phanh!

Lúc này đây, phong đài quang mạc trực tiếp bị xé rách, quyền kình và kiếm khí hỗn hợp với nhau, hướng phía vực sâu đối diện chỗ thiếu niên một đời oanh qua, nguyên lai là Diệp Trần và Tư Không Thánh không ai nhường ai, trong quá trình chiến đấu, phát ra một kích hung ác liều mạng.

Trọng tài Trường nhướng mày, thân hình triển khai, kéo dài qua cự ly vài trăm thước, chặn lại trước kình khí, đưa tay ngăn lại.

Hai loại kình khí hỗn hợp với nhau tuy rằng mạnh mẽ, nhưng trọng tài Trường trọng tài Trường là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, xuất thủ đều có thể khiến đại địa băng liệt, sao để cỗ cổ kình khí này vào mắt được.

Kình khí yên diệt, trọng tài Trường quay đầu lại nói:

- Lui về phía sau xa một chút.

Nghe vậy, đám thiếu niên không dám sính cường, nhất tề lui về phía sau, Diệp Trần và Tư Không Thánh phát xuất công kích liều mạng có thể muốn tính mệnh của bọn họ, càng không nói tới kình khí hỗn hợp với nhau.

- Bất hủ Thiên Toái Vân!

Dần dần quen thuộc cự ly thuấn di lớn nhất của Tư Không Thánh, Diệp Trần đã sớm chặn lại, hơi giương tay cầm kiếm lên, lấy tốc độ nhanh hơn chém ra.

Lôi quang rít gào, lao về phía Tư Không Thánh.

- A! Sớm biết ta xuất hiện ở chỗ này, đáng tiếc ta có thể thuấn di ở giữa không trung.

Bàn chân chưa rơi xuống đất, thân hình Tư Không Thánh chợt lóe, trở lại tại chỗ.

Thứ lạp!

Phong đài quang mạc xé rách, lôi quang kiếm khí hướng phía trên thính phòng chém qua, bị một gã võ giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ tiếp được.

Tư Không Thánh một hồi trở lại chỗ, liền đánh ra một quyền về phía Diệp Trần.

Ầm!

Bên kia phong đài quang mạc cũng bị xuyên thủng, về phần Diệp Trần không có bắn trúng Tư Không Thánh, đồng dạng khởi động Phân Thân Hóa Ảnh khinh công, trong nguy hiểm thoát ra.

Tư Không Thánh sớm có chuẩn bị, lầm tưởng phương hướng Diệp Trần né tránh, lưng uốn lượn, tay trái nắm lại, một quyền thuận thế kích lên mặt đài.

- Quyền Động Sơn Hà!

Quyền kình mênh mông cuồn cuộn phô ra, dường như lãng tố cuộn trào mãnh liệt, lại dường như tòa kỳ sơn hiểm trở hướng phía Diệp Trần đè ép tới, phong tỏa bên ngoài không gian trốn tránh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 287: Tiềm Long Bí Cảnh! (Thượng,Hạ)

Trong lòng Diệp Trần biết đã mất đường lui, hai tay cầm Tinh Ngân Kiếm cách không phách tới!

Hải dương bạo động, cao sơn đổ nát, một kiếm này của Diệp Trần trực tiếp phá hủy Thương Thiên Phách Quyền quyền thế, tự nhiên bản thân một kiếm này cũng hóa thành hồ quang nhỏ vụn tiêu tán.

- Diệp Trần, một quyền này vốn là một chiêu cực sát của ta, vốn không định sử dụng trên Tiềm Long Bảng so đấu, bởi vì không ai đáng giá để ta dùng nó, hiện tại ngươi nhận thua còn kịp, bằng không dưới một quyền, không phải tử vong, chính là trọng thương, ta cũng vô pháp khống chế được nó.

Làm thiếu niên Vương giả một đời, Tư Không Thánh vẫn muốn lưu lại cho bản thân một con bài chưa lật, để phòng ngừa bị người xem thấu thực lực, đối mặt bị động, chỉ là sự cường đại của Diệp Trần hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, không dùng con bài chưa lật muốn phân ra thắng bại rất khó.

Sắc mặt Diệp Trần kinh ngạc, còn có con bài chưa lật, ngoài miệng nói:

- Ngươi lưu con bài chưa lật, ta làm sao lại không lưu, chúng ta đây liền lấy con bài chưa lật ra phân cao thấp đi sao!

Tiểu Huyết Huy Giải Thể Đại Pháp không thể dùng, trên thính phòng, người của Thiên Ưng Bảo đang chăm chú nhìn vào hắn, nếu lúc này dùng tới, chẳng bằng nói cho bọn họ biết là chính mình là người giết Nguyên Tông Bác, huống hồ Tiểu Huyết Huy Giải Thể Đại Pháp là tuyệt học của Huyết Huy Chân Nhân, dùng đến còn không biết sẽ có hậu quả gì. Diệp Trần

không thích làm chuyện bản thân không nắm chắc, trừ cái đó ra, Thái Huyền Công tinh luyện ra một ngụm chân nguyên cũng không dự định dùng, hắn tin tưởng, một ngụm chân nguyên này oanh ra, đủ để đánh bại bán bộ chân nguyên của Tư Không Thánh, thế nhưng chân nguyên là con bài chưa lật cuối cùng của hắn, cũng là con bài chưa lật lớn nhất của hắn, thời gian tới thế sự khó lường, dùng đến liền thiếu đi một cơ hội bảo mệnh.

Như vậy, chỉ còn lại có đệ tam con bài chưa lật.

- Bọn họ còn có con bài chưa lật?

Võ giả quan chiến triệt để chết lặng, chỉ cảm thấy cả đời này cũng không có gặp qua võ giả Bão Nguyên Cảnh lợi hại như vậy.

- Ngươi đã không biết phân biệt, vậy đừng oán ta không có nhắc nhở trước.

Tư Không Thánh hét lớn một tiếng, quanh thân khí thế bành trướng, cuộn trào mãnh liệt ngập trời, cả người nhìn qua không có gì biến hóa, lại làm người ta có một loại ảo giác vô hạn cất cao.

- Quyền Phá Thiên Kinh!

Một quyền này chính là sát chiêu lớn nhất của Thương Thiên Phách Quyền, tay Tư Không Thánh thi triển khí thế cực lớn, lấy tư thái hủy diệt bạo phát ra, nghiền áp hư không.

Diệp Trần đồng dạng cũng chuẩn bị tốt để thi triển con bài chưa lật, hai tay hắn cầm kiếm, tâm thần chìm vào trong Kiếm Ý, không hề bận tâm, âm thầm súc tích lực lượng, làm ra cảm giác sự yên lặng trước bão tố, bình minh trước hắc ám.

Đợi quyền kình của Tư Không Thánh oanh ra, Diệp Trần súc thế hoàn tất, một kiếm tà kích.

- Tru Tâm!

Ầm ầm!

Quyền kình và kiếm khí hung mãnh va chạm với nhau, phong đài quang mạc tứ phương nhất tề bị phá hủy, là bị mạnh mẽ phá vỡ, kình khí ba động cực lớn tản ra, cuốn theo tất cả.

Dưới ánh mắt chú ý, một màn khiến kẻ khác giật mình phát sinh, quyền kình của Tư Không Thánh cư nhiên bị một kiếm xuyên phá, cấp tốc tán loạn, mà kiếm khí của Diệp Trần dư thế chưa, mang theo ý cảnh kiên quyết trọng trọng trảm lên bán bộ hộ thể chân nguyên của đối phương.

Bán bộ hộ thể chân nguyên xé rách, Tư Không Thánh phun ra một ngụm tiên huyết, bất tỉnh bay đi.

Hô!

Diệp Trần trầm trọng thở dốc, một kiếm này đánh ra, để hắn tâm thần tiêu hao cực lớn, trạng thái có chút suy giảm, bất quá uy lực của nó khiến hắn thỏa mãn.

Một kiếm Tru Tâm này hắn đã từng thi triển qua, chính là tại Kim Đỉnh Thành cùng Âm Phong Lang chiến đấu , khi đó hắn đang dung hợp kiếm quát Cô Phong Tuyệt Sát, trong lúc vô ý để Luyện Tâm Nhất Kiếm dung hợp vào, một kiếm đánh chết Âm Phong Lang, phải biết rằng lúc đó hắn chỉ là võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ, hai đại kiếm thế dung hợp đều chưa có uy lực gì, Kiếm Ý còn chỉ có cảnh giới ngũ thành, có thể nói thực lực còn hơn hiện tại, thế nhưng Âm Phong Lang đều đỡ không được một kiếm này, trực tiếp ngã xuống, tuy rằng khi đó Âm Phong Lang không phải trạng thái cao nhất.

Hiện tại , Cô Phong Tuyệt Sát của Diệp Trần viên mãn , chính mình Thất Thành Kiếm Ý, trong Kiếm Ý còn bao hàm bất hủ chi ý, hơn nữa Thái Huyền Công càng tu luyện đến đệ thập nhất trọng cảnh giới cao nhất, bản thân tu vi lại đạt được giai đoạn Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, một kiếm Tru Tâm uy lực bạo tăng thập bội, đánh bại Tư Không Thánh không có gì ngoài

ý muốn.

- May là Cô Phong Tuyệt Sát viên mãn, Luyện Tâm Nhất Kiếm bản thân không còn gì thiếu khuyết, bằng không muốn dung hợp cùng một chỗ, độ khó rất lớn, chỉ có thể thỉnh thoảng sử dụng.

Ngước mắt lên, Diệp Trần nhìn về phía Tư Không Thánh bị bay ngược ra ngoài.

Tư Không Thánh người đang không trung, tay trái giơ lên thành trảo, gắt gao bắt lấy ám lam sắc Tru Tâm kiếm khí , hổ khẩu có tiên huyết chảy xuôi, đó là do kiếm khí xuyên thấu qua bán bộ chân nguyên tạo thành thương tổn.

Uống!

Thổ khí phát lực, Tư Không Thánh bóp chặt lấy Tru Tâm kiếm khí, lảo đảo rơi trên mặt đất, liên tiếp rút lui hơn mười bước mới đứng vững thân thể.

Trong ánh mắt toát ra vẻ kinh nghi, Tư Không Thánh cổ họng khô khốc nói:

- Nghĩ không ra ngươi còn lưu một sát chiêu kiếm pháp như vậy?

Tru Tâm Nhất Kiếm không chỉ ẩn chứa tuyệt sát ý cảnh đáng sợ, bản thân lực phá hoại và tốc độ không thể tưởng tượng, tựa như cái tên kỳ lạ của nó vậy, một kiếm tru tâm.

Diệp Trần có chút giật mình, trong tam đại con bài chưa lật, Thái Huyền Công tinh luyện ra một ngụm chân nguyên là lực lượng áp chế, không tính là kỹ xảo gì, Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp lại ảnh hưởng Luyện Tâm Nhất Kiếm vận dụng, mà Luyện Tâm Nhất Kiếm và Cô Phong Tuyệt Sát dung hợp với nhau chính là Tru Tâm Nhất Kiếm, do đó luận lực sát thương, vị tất bằng được Tru Tâm Nhất Kiếm, không chút nào khoa trương mà nói, Tru Tâm Nhất Kiếm là chính là cực hạn của hắn, cư nhiên đều không thể thoáng cái đánh tan Tư Không Thánh, cơ sở thực lực của đối phương vượt qua tưởng tượng.

Đương nhiên, trạng thái tinh thần Diệp Trần mặc dù có sụt giảm, nhưng sức chiến đấu ít nhất vẫn ngoài cửu thành, Tư Không Thánh cưỡng ép ngăn trở Tru Tâm kiếm khí, còn giữ lại được sáu bảy thành sức chiến đấu đã là tốt rồi, không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

- Cũng vậy!

Diệp Trần từ từ phun ra một hơi thở, bất động thanh sắc.

Được gọi là thiếu niên Vương giả một đời Nam Trác Vực, có khả năng nhất trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, Tư Không Thánh thất bại, tất cả mọi người thập phần khiếp sợ, cái này có phải là đại biểu Diệp Trần mới là có khả năng nhất trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh một đời, chứ không phải Tư Không Thánh, bởi vì người có đủ tiềm lực, thất bại một lần, sẽ bị số mệnh lột bỏ một lần, dù cho có khí long mạch gia trì, mất đi số mệnh cũng là khó khăn, Chân Linh Đại Lục không biết có bao nhiêu người thiếu một điểm số mệnh như vậy, chết già tại Linh Hải Cảnh đỉnh phong.

Chân Linh Đại Lục đồn đại, Thi Sơn Huyết Hải đi qua, trong một đời chưa từng thất bại, dù cho không có tiềm lực Vương giả Sinh Tử Cảnh, đều có cơ hội bước vào Sinh Tử Cảnh, mà một người nếu là tiềm lực vô cùng, nhưng số lần thất bại nhiều lắm, trên người số mệnh cùng tiềm lực cũng sẽ bị lột bỏ, từ từ trầm luân.

Tại trong mắt mọi người, lúc này đây Tư Không Thánh bị bại quá thảm, bình thường bại mười lần cũng không có nghiêm trọng như vậy, giả như Tư Không Thánh không hề muốn leo lên đệ nhất Tiềm Long Bảng, cuộc đời về sau của hắn tuyệt nhiên bất đồng, chí ít lại thiếu đi rất nhiều đường.

Huyền Không Sơn tông chủ hừ lạnh một tiếng, Tư Không Thánh có khí long mạch gia trì, hơn nữa thân có huyết mạch Vương giả, số mệnh và tiềm lực sẽ không bị ma diệt, thời gian tới lại đánh bại Diệp Trần, không phải không có khả năng đoạt lại số mệnh thuộc về chính mình.

- Thánh nhi, đừng làm ta thất vọng.

Ngay võ giả quan chiến khiếp sợ, trên luận võ đài lại nổi biến hóa.

Long hình hư ảnh trên người Diệp Trần dài đến tám trượng tám đánh về phía Tư Không Thánh, thôn phệ đại lượng khí long mạch, không ngừng lớn lên, tám trượng chín, tám trượng chín phẩy chín, chín trượng, một hơi lên đến chín trượng, long hình hư ảnh không bành trướng nữa. Vẩy và móng trên người cấp tốc rõ ràng, cao chót vót, thần thái uy nghiêm, thấy nó, thật giống như thấy một con Chân Long đang đằng vân giá vụ.

Long hình hư ảnh mở mắt, con ngươi không mang theo bất luận cảm tình gì nhìn đến đâu, nơi đó một mảnh an tĩnh, ngay cả sáu vị Linh Hải Cảnh cũng đều không dám khiêu chiến uy nghiêm của nó, muốn tránh khỏi ánh mắt của nó. Trong lòng thầm kêu nghẹn, bọn họ không phải sợ hãi long hình hư ảnh trên người Diệp Trần, sợ hãi là cùng long hình hư ảnh gắn bó một mảnh Tiềm Long Cổ Thành, bọn họ không chút nghi ngờ, một ngày tâm ác ý, sẽ cho chính mình và tông mang đến vận rủi không thể tưởng tượng, giáo huấn năm đó vẫn còn rõ ràng trong mắt.

Sóng trước vừa yên, sóng sau lại nổi lên, trên luận võ đài bỗng nhiên rung động, phong đài quang mạc cực độ bất ổn.

Sau một khắc!

Trong thâm uyên có đại lượng khí lưu long hình hội tụ, tổ hợp thành một con long khí thật lớn, long khí ngửa mặt lên trời rít gào, tiếng gầm đánh tan mưa bụi, xua tan mây đen, nhìn thấy một vòng mặt trời đỏ, mặt trời đỏ tỏa ra quang huy chói lọi soi sáng cả tòa Tiềm Long Cổ Thành.

Làm xong tất cả này, đầu long khí thật lớn đánh vỡ phong đài quang mạc, gác ở sát biên giới luận võ đài, long khẩu mở ra, thâm bất khả trắc.

Diệp Trần và Tư Không Thánh từ trước đến nay tâm tính trầm ổn, không hề biết sợ hãi, chỉ là thấy long khí xuất hiện trước mặt, trái tim không bị khống chế nhảy lên, phác thông phác thông loạn hưởng, trong tầm mắt, đầu long khí to bằng nửa luận võ đài, rộng năm mươi thước, dài hai trăm thước,

long tu theo gió phiêu lãng, đến chỗ nào, chỗ đó nhanh chóng mơ hồ.

Mà ở trong long chủy, một đoàn dòng xoáy lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được hình thành, phảng phất như hắc động, từ trong hư không hấp thu lực lượng.

- Cái này... Là Tiềm Long Bí Cảnh, nghìn năm chưa từng xuất hiện Tiềm Long Bí Cảnh!

Người có kiến thức kinh hãi thét lên, truyền khắp tứ phương.

Lời đồn rằng nhiều năm trước long hình hư ảnh đạt cửu trượng, sẽ gặp sinh ra cảm ứng với Tiềm Long Cổ Thành, mở ra Tiềm Long Bí Cảnh cực kỳ thần bí.

Tiềm Long Bí Cảnh chỉ có thiếu niên một đời thân đủ khí long mạch mới có thể vào.

- Tiềm Long Bí Cảnh là Thánh Địa truyền thừa võ học cao nhất tại Nam Trác Vực chúng ta, một mực vẫn không xuất thế, không ngờ tới hôm nay may mắn nhìn thấy.

- Ừm, nếu như đoán không sai, long khí rất sống động kia là cửa vào duy nhất của Tiềm Long Bí Cảnh, một ngày tiêu tán, không người vào được...

- Quá mức ao ước, thiếu niên một đời vốn là rất mạnh, nếu là từ Tiềm Long Bí Cảnh đi ra, thực lực tất nhiên có thể tăng trưởng trên diện rộng, nhất là Diệp Trần và Tư Không Thánh, bọn họ chiến đấu lực đã tương đương với cường giả bước vào Tinh Cực Cảnh, nếu đề thăng nữa, liền có thể chống lại võ giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

Phía trước hai người tuy rằng đánh vỡ phong đài quang mạc, nhưng phong đài quang mạc là vật chết, cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ là sống, muốn bắn trúng bọn họ nói dễ vậy sao. Huống hồ tu vi bước vào Tinh Cực Cảnh, chân khí toàn thân lại chuyển hóa thành chân nguyên. Dưới trạng thái thiêu đốt chân nguyên, thực lực sẽ bạo tăng, lấy chiến đấu lực của hai người,

tối đa cùng cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ trạng thái bình thường chống lại, gặp phải cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ liều mạng, rất có khả năng sẽ gục ngã, xa xa so ra kém Huyền Hậu có thể một mình đánh chết hai ba cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

Đương nhiên, Huyền Hậu là đệ nhất thiên tài nghìn năm qua của Chân Linh Đại Lục, cường đại như vậy có thể lý giải, nếu là hai người cũng có thể tại Bão Nguyên Cảnh đạt được trình tự này, vậy làm cho người ta ngây ngốc rồi.

Trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận xôn xao, rất nhiều võ giả quan chiến trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ hâm mộ, trong đó bao quát cường giả Tinh Cực Cảnh, Thánh Địa truyền thừa võ học không phải địa phương bình thường, đi vào đó có thể trên con đường võ học có tiến bộ rất lớn. Về phần có bao nhiêu tiến bộ phải nhờ vào ngộ tính và năng lực của mỗi người.

- Cửa vào Tiềm Long Bí Cảnh tồn tại ba giờ, mau nắm chặt thời gian chữa thương, bằng trạng thái cao nhất tiến vào bên trong.

Các Đại Tông Chủ triệu hồi đệ tử tiến nhập Tiềm Long Bảng, thanh âm cấp thiết.

Sau công phu chốc lát, Tiềm Long Bảng thiếu niên một đời đều biến mất, chỉ còn lại ít hơn mười người.

Diệp Trần không có ly khai luận võ đài, hắn ngồi dưới đất, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một viên Bổ Thần Đan, bù đắp tiêu hao tâm thần. Về phần Tư Không Thánh thụ thương không nhẹ, đã hạ luận võ đài, tại Huyền Không Sơn tông chủ đái lĩnh, tiến nhập mật thất chữa thương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 288: Võ Học Truyền Thừa Thánh Địa

- Hắc hắc, cơ hội khó có được, ta cũng chuẩn bị một chút.

Thác Bạt Khổ vút lên luận võ đài, ngồi xuống đối diện Diệp Trần, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một đống lớn linh dược, tùy tiện cầm vài loại nhét vào trong miệng, Diệp Trần hơi thoáng nhìn, không khỏi không biết nói gì, những linh dược này cũng không phải loại hàng bình thường, có một chút giá trị cực cao, trên đại hình đấu giá hội khó có thể nhìn thấy.

Lai lịch Thác Bạt Khổ này rất không đơn giản.

Làn gió thơm lượn lờ, Từ Tĩnh đồng dạng đi tới trên luận võ đài, nàng khí lực cường đại, năng lực khôi phục cũng mạnh, chỉ biết càng đánh càng hăng, không cần tận lực chữa thương.

- Bọn họ thật đúng là muốn cảm tạ ngươi, nếu không có ngươi, Tiềm Long Bí Cảnh cùng bọn họ không có quan hệ gì, đương nhiên còn có ta nữa...

Bổ Thần Đang đang phát huy diệu dụng, Diệp Trần mỉm cười nói:

- Lần này cuối cùng cũng có một người chính mình đạt tới long hình hư ảnh chín trượng, do đó Tiềm Long Bí Cảnh xuất thế là đã định trước.

Thác Bạt Khổ chen vào nói:

- Cái này có thể không nhất định, long hình hư ảnh chín trượng không phải khí long mạch đủ là được, cùng bản thân cũng có quan hệ nhất định, nếu là ngươi không được đệ nhất, nói không chừng long hình hư ảnh cửu trượng căn bản không có, dừng tại tám trượng chín chín rồi.

Còn có chuyện này, Diệp Trần là lần đầu tiên nghe thấy.

Thời gian trôi qua như nước, cao thủ Tiềm Long Bảng xuất hiện tại trên luận võ đài càng ngày càng nhiều, mọi người ngậm miệng không nói, lẳng lặng chờ đợi.

Khi qua nửa canh giờ, bảy mươi hai người đều đến đông đủ.

Phi Thiên Ma Tông tông chủ thanh âm truyền tới:

- Các ngươi lần này đi vào lại tiếp thu các loại khảo nghiệm, người không qua được khảo nghiệm, lại tự động truyền tống ra khỏi Tiềm Long Bí Cảnh. Cự ly đóng Tiềm Long Bí Cảnh chỉ có bảy ngày, nói cách khác, trong bảy ngày, tất cả mọi người sẽ bị truyền tống đi ra, nắm chặt thời gian nỗ lực lên!

Đang lúc nói chuyện, Phi Thiên Ma Tông tông chủ lại nói với Diệp Trần:

- Ngươi là then chốt mở ra Tiềm Long Bí Cảnh, ngươi vào trước đi, những người khác phân biệt vào sau.

Nghe vậy, Diệp Trần không chút do dự, một bước bước vào dòng xoáy trong miệng long khí.

Ông!

Dòng xoáy hơi chấn động, Diệp Trần biến mất không thấy.

Sau đó Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với Thác Bạt Khổ đám người đi vào, những người khác không cam lòng tụt lùi, thân hình nhất triển, theo vào sau.

Đợi mọi người biến mất trong dòng xoáy, đầu long khí thật lớn giương lên, quay chung quanh luận võ đài hai vòng, rút vào dưới vực sâu đen kịt, ngoại nhân lại không thể nhìn thấy.

Hô!

Phi Thiên Ma Tông tông chủ ngồi xuống, cùng với Lục phẩm tông môn tông chủ liếc nhìn nhau.

Tiềm Long Bí Cảnh xuất thế, đối với bọn họ mà nói vẫn là lần đầu gặp, về phần đám thiếu niên này có thể có được lợi ích gì, ai cũng nói không rõ, bất quá bọn họ tin tưởng vững chắc, tông môn đệ tử của mình không thua kém người khác, nhất định có thể có được lợi ích lớn nhất, có được cơ sở vững chắc.

Trên thính phòng, không ai rời khỏi, bọn họ chuẩn bị ở chỗ này tĩnh tọa bảy ngày, nhìn xem có gì biến hóa, khi cảnh giới đạt đến Bão Nguyên Cảnh, tình huống bế quan một hai tháng đều có, thời gian bảy ngày rất ngắn đi.

Trên hư không, lưỡng đạo khe hở không gian như ẩn như hiện.

- Long Vương, chúng ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tiềm Long Bí Cảnh xuất thế đi!

Trong cái khe không gian bên trái truyền đến một giọng nữ vô cùng nhẹ nhàng.

- Ha hả, Tiềm Long Bí Cảnh xuất thế, đại biểu số mệnh Nam Trác Vực có xu thế phát triển, không uổng công chúng ta liên thủ truy sát Cửu U Ma Vương nửa đại lục, đánh cho hắn trọng thương, trong trăm năm khó mà khôi phục.

Thanh âm đáp lời rất già nua, nhưng âm điệu ẩn chứa lực lượng ngay cả hư không đều run nhè nhẹ, ngữ khí hắn vừa chuyển, lại nói:

- Nói, tiểu oa nhi ngươi thật lợi hại, năm đó mới bước vào Sinh Tử Cảnh không bao lâu, thực lực liền cùng Vương giả Sinh Tử Cảnh tương đương, Long Vương ta còn kém xa.

- Long Vương hà tất khiêm tốn, người là một trong mấy người sống lâu

nhất trong Sinh Tử Cảnh, Cửu U Ma Vương bại lui, đủ để biểu hiện lực uy hiếp.

Chủ nhân thanh âm già nua, cười khổ một tiếng:

- Không nói những sự tình không ý nghĩa này, hơn nữa nơi đây không thích hợp ở lâu, Trấn Long Cổ Địa thế nhưng ngay cả Phong Đế Vương giả đều phải kiêng kỵ, cũng may chúng ta cùng Nam Trác Vực có chút liên quan, bằng không căn bản sẽ không đi tới nơi này.

- Ừm, năm đó ta có thể bước vào Sinh Tử Cảnh, nhiều ít phân đều một ít số mệnh Nam Trác Vực, truy sát Cửu U Ma Vương chỉ là còn một bộ phận.

- Tiềm Long Bảng so đấu kết thúc, ở lâu vô ích.

Trong chớp mắt, cái khe không gian biến mất, ngay cả Lục phẩm tông môn tông chủ cũng không có nhận biết đến bọn họ tồn tại, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện ở phiến thế giới này.

Đây là một mảnh thế giới rộng lớn, vô biên vô hạn.

Thiếu niên một đời đều xuất hiện trên một ngọn núi nhỏ, ngọn núi và mặt đất có một cầu thang nối liền, dài đến hơn mười dặm.

- Đây là Tiềm Long Bí Cảnh, cảm giác không có gì khác nhau a!

Một thiếu niên nghi hoặc.

- Hừ, Tiềm Long Bí Cảnh có thể cho ngươi thấy địa phương không tầm thường, vậy cũng không gọi là Tiềm Long Bí Cảnh, ta đi trước một bước!

Thời gian bảy ngày nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, một vài người trong lòng vội vã, hướng dưới chân núi đi đến, hi vọng trong vòng bảy ngày có thể có được thu hoạch.

Cự ly hơn mười dặm nhoáng cái liền đến, người trước mặt đi tới dưới chân núi, đột phát dị trạng.

Đại địa bắt đầu văng tung tóe, hỏa diễm trùng thiên, nham thạch nóng chảy phảng phất như thủy triều, hướng mọi người dũng qua đây, phô thiên cái địa!

Mọi người quá sợ hãi, nhất tề lui về phía sau.

Nghiêm Xích Hỏa nhãn tình sáng lên, hắn từ trong đó nhìn được ý cảnh tồn tại, lập tức không lùi không tránh, đón nham thạch nóng chảy tiến lên.

- Viêm Trảm!

- Hỏa Long Trảm!

- Liệt Địa Trảm!

- Kim Diễm Trảm!

Trường đao nơi tay, Nghiêm Xích Hỏa thi triển hết sở học cùng nham thạch nóng chảy vật lộn với nhau.

Dần dần, Diệp Trần nhìn ra chỗ khác biệt, Nghiêm Xích Hỏa Hỏa Chi Ý Cảnh lấy tốc độ rất nhanh, đến phía sau, đao pháp càng lúc càng bá đạo, đao mang càng lúc càng hùng hồn, cùng nham thạch nóng chảy cuộn trào mãnh liệt gắn bó nhất thể, cùng đại địa tương hỗ phù hợp, trong lúc huy đao, làm cho nham thạch nóng chảy tuôn ra một loại ý cảnh đại địa văng tung tóe.

Nham thạch nóng chảy thối lui, Nghiêm Xích Hỏa đứng yên chỉ chốc lát, chợt ngửa mặt lên trời cười nói:

- Tốt, tốt, Hỏa Chi Ý Cảnh của ta không chỉ lớn gấp đôi, còn lĩnh ngộ Thổ Chi Ý Cảnh.

Xoay người, hắn đối với Diệp Trần quát to:

- Vân Chi Ý Cảnh của ngươi khắc chế Vân Chi Ý Cảnh của ta, nhưng hiện tại ta có Thổ Chi Ý Cảnh và Hỏa Chi Ý Cảnh tương kết hợp, chỉ bằng

vào ý cảnh, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 289: Thanh Liên Trong Hồ, Kiếm Khí. (Thượng,Hạ)

Thiếu niên một đời kinh ngạc, nghĩ không ra Nghiêm Xích Hỏa vừa tiến đến thì có thu hoạch, hiện tại ngay cả Diệp Trần đều có can đảm khiêu khích, bất quá nhìn qua, đao pháp của Nghiêm Xích Hỏa xác thực lợi hại hơn nhiều. Vị trí thứ ba không ai có thể lay động, cùng đệ tứ Tiềm Long Bảng sản sinh đường ranh giới rõ ràng.

Nham thạch nóng chảy tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, sau công phu chốc lát, biến mất vô tung vô ảnh, đại địa rạn nứt thì cấp tốc di hợp, nhìn không thấy một điểm dấu vết.

Tiềm Long Bí Cảnh không thể bay vút, mọi người chỉ có thành thật bước đi.

Hô!

Gió bắt đầu thổi, trong gió có tuyết nhỏ bay qua, bao phủ thiên địa, sau một khắc, tuyết lớn như lông ngỗng rơi xuống, cùng với cuồng phong cuốn theo tất cả, rõ ràng là Bạo Phong Tuyết cực kỳ đáng sợ.

Vẫn trầm mặc không nói Lâm Kỳ rút ra Liệt Không Đao, đón Bạo Phong Tuyết phóng đi.

Đao mang lóe sáng tung hoành, đao pháp ý cảnh từ yếu đến mạnh, một đao chém ra, đao không hề là đao, mà là cuồng phong, bạo tuyết, làm cho sinh ra ảo giác không thể chống đối, giờ khắc này, sức chiến đấu của Lâm Kỳ mạnh hơn một cấp nhỏ, nếu là Tiềm Long Bảng so đấu lại cử hành, nhất định có thể tiến nhanh về phía trước, vượt qua mấy người xếp hạng phía trước hắn.

Ngay sau đó, quanh thân lại bắt có nước chảy lớn, trong dòng nước xoáy

chảy rộng, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, thiếu niên một đời võ học phù hợp Thủy Chi Ý Cảnh có bài học vừa rồi, cũng không có quá mức kinh hoảng, mà cầm lấy vũ khí cùng thủy triều chống lại, hi vọng có thể cho chính mình nâng cao một bước.

Chỉ là sự tình xa xa không có giản đơn như vậy.

Người không thể chống lại thủy triều bị truyền tống ra khỏi Tiềm Long Bí Cảnh, mọi người mới hiểu được, Tiềm Long Bí Cảnh là Thánh Địa tu luyện, vừa là địa phương khảo nghiệm bọn họ, người thiên phú võ học không mạnh, sẽ bị nhất nhất đấu loại ra ngoài, chỉ có nhân tài có thể chống lại mới đạt được lợi ích.

Có giáo huấn này, không ít người mặt hiện do dự, không biết có nên đi khiêu chiến khảo nghiệm của Tiềm Long Bí Cảnh hay không? Nếu như truyền tống đi ra ngoài thì làm sao bây giờ?

Thiếu niên một đời bài danh hàng đầu cười nhạt, hiện tại không mạnh, đến phía sau, càng không có khả năng khiêu chiến, có thể khẳng định là, Tiềm Long Bí Cảnh khảo nghiệm lại càng ngày càng khó, giai đoạn trước chuẩn bị sẵn sàng, tiếp tục sẽ nhận thất bại.

Tiềm Long Bí Cảnh cảnh tượng kỳ quái gì cũng có, có tính tai họa, có thi tình họa ý, có không hề bận tâm, có động tĩnh kết hợp, còn có một chút những thứ chưa từng thấy, cảnh tượng văn sở vị văn, như phù hợp võ học Hắc Ám ý cảnh của Mộ Dung Khuynh Thành, bên trong lực tràng tung hoành, càn khôn nghịch chuyển, tiến nhập trong đó, căn bản phân không rõ đông tây nam bắc, cũng chỉ có một mình Mộ Dung Khuynh Thành có thể ở trong đó thu được lợi ích.

Diệp Trần cũng không phải nhất vô sở hoạch, trong cảnh tượng động tĩnh kết hợp, Khoái Kiếm Ý Cảnh cùng Mạn Kiếm Ý Cảnh của hắn đều có chỗ tăng trưởng, nhất là Mạn Kiếm Ý Cảnh, rốt cục tiến dần từng bước, phương diện chiến đấu gần đạt tới Khoái Kiếm Ý Cảnh, đáng tiếc lúc này ý cảnh của Tiềm Long Bí Cảnh chung quy còn thiếu, không thể để hắn lĩnh

ngộ nhiều hơn.

Bá!

Một kiếm đánh ra, không thấy kiếm quang, bôn đằng hà thủy bị trảm đoạn.

Cước đạp dòng nước, Diệp Trần lại ra một kiếm, một kiếm này xuất ra tựa hồ chậm, kiếm đâm ra cùng không khí nghịch lưu kết hợp với nhau, chậm khiến kẻ khác thổ huyết.

Xích một tiếng, trong nước sông đá ngầm to lớn bị một kiếm xuyên thủng, chậm rãi chìm xuống.

- Mau nhìn, ở đây lại có cầu thang hướng xuống dưới.

Lúc này, một thiếu niên đi ở phía trước lên tiếng nói.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, trong tầm mắt, một cái cầu thang thật dài đi thông xuống phía dưới, cả Tiềm Long Bí Cảnh thật giống như ruộng bậc thang, một tầng hợp với một tầng, chỉ bất quá ruộng bậc thang này bị phóng đại vô số lần, không đến vị trí sát biên giới, khó có thể phát hiện.

- Càng đi xuống phía dưới khảo nghiệm hẳn là càng khó đi!

Chỉ là tầng thứ nhất cảnh, đã loại hơn mười vị thiếu niên một đời, rất khó tưởng tượng tầng thứ hai cảnh lại loại thêm mấy người.

- Mặc kệ nó? Chung quy không thể dừng lại ở tầng thứ nhất được!

Có thể tiến nhập Tiềm Long Bảng, đám thiếu niên này đều là những người có tâm tính cực kỳ cường hãn, kinh ngạc thoáng qua, đều không quá lo lắng.

Phong cảnh bên cạnh cầu thang ưu mỹ, khí lưu nhu hòa, đi ở trong đó, như mộc xuân phong, tâm tình phá lệ thư sướng.

Diệp Trần một bên quan khán phong cảnh bốn phía, một bên phỏng đoán nói:

- Nếu ta đoán không sai, Tiềm Long Bí Cảnh hẳn là ảo cảnh, hỗn hợp rất nhiều ý cảnh ảo cảnh! Có thể ảo cảnh này là căn cứ vào tràng cảnh chân thực tiến hành tái tạo, làm cho phân không ra thật giả.

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Trần nghiêm nghị, không biết là ai tạo ra Tiềm Long Bí Cảnh, ý cảnh trong đó bao gồm thực sự khó có thể đếm hết.

A!

Tận cùng cầu thang, một gã thiếu niên bị gió thổi bay, lăng không truyền tống ra khỏi Tiềm Long Bí Cảnh.

Đây là Phong Chi Ý Cảnh!

So với tầng thứ nhất càng đáng sợ Phong Chi Ý Cảnh!

Ngay sau đó bất ngờ có thủy triều, để ba gã trợn mắt. Trong ba gã thiếu niên một đời đang ngây ngốc, trong nước xuất hiện cự sơn tức thì đánh bay một gã, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, làm cho thời gian phản ứng cũng không có.

- Ý cảnh nhanh hơn!

Diệp Trần có chút suy nghĩ, nói như vậy, võ giả lĩnh ngộ ý cảnh cần một thời gian phù hợp, khi thời gian phù hợp rút ngắn, sẽ khảo nghiệm ngộ tính và tốc độ phản ứng của người đó.

Tạp sát!

Khi Diệp Trần đi tới tầng thứ hai, bầu trời bỗng nhiên tối đen lại, mây đen kéo tới, điện quang bắt đầu khởi động, cuồng phong đáng sợ mang theo khí thế kinh người cuốn bay tất cả.

- Vân Chi Ý Cảnh, Lôi Chi Ý Cảnh, Phong Chi Ý Cảnh!

Tầng thứ nhất không có xuất hiện tình cảnh quá ba loại ý cảnh kết hợp với nhau, nghĩ không ra đi tới tầng thứ hai lại xuất hiện.

Trong thiếu niên một đời, người lĩnh ngộ một loại ý cảnh trong đó đã rút ra vũ khí, cùng cuồng phong, lôi quang trùng kích qua đây chống lại, về phần Vân Chi Ý Cảnh biểu hiện hình thức không phải công kích, cần tự hành đi lĩnh ngộ, độ khó so với Lôi Chi Ý Cảnh và Phong Chi Ý Cảnh càng cao.

- Thương!

Kiếm quang lóe ra, Diệp Trần một kiếm bổ ra kích lên lôi quang.

- Thiên Toái Vân!

Không có thôi động Kiếm Ý, Diệp Trần lấy kiếm chiêu Thiên Toái Vân thuần túy nghênh hướng cuồng oanh loạn tạc bạo phong và lôi đình, kiếm kiếm đoạt mệnh, càng ngày càng nghiêm trọng.

Ầm ầm!

Tiếng nổ lớn như lôi đình, một đạo lôi quang dài hơn mười trượng, rộng nửa thước, hung mãnh đánh xuống, lôi quang hẹp dài sắc bén, tựa như một thanh tuyệt thế thần binh, không thể ngăn trở.

Phụ cận một ít thiếu niên không phù hợp Lôi Chi Ý Cảnh bị lôi quang dư ba quét bay, đều đầu nhập trong hư không, truyền tống ra khỏi Tiềm Long Bí Cảnh.

- Phá!

Lôi Vân ý cảnh diễn hóa đến tự thân cực hạn, Diệp Trần chém ra một kiếm đón nhận.

Thứ lạp một tiếng, cả người Diệp Trần bị phách lùi lại mấy bước, lôi quang tiêu tán.

- Lôi Chi Ý Cảnh thật bá đạo!

Lôi Chi Ý Cảnh của Diệp Trần phụ trợ Vân Chi Ý Cảnh mà tồn tại, cũng không thuần túy, cũng không cần thuần túy, cùng Lôi Chi Ý Cảnh chân chính va chạm vào với nhau, lập tức cảm thấy Lôi Chi Ý Cảnh của bản thân đã bị cực đại áp chế, dễ dàng sụp đổ, tối hậu vẫn là Vân Chi Ý Cảnh để đạo Lôi Chi Ý Cảnh này bao bọc vào trong, cùng Lôi Chi Ý Cảnh của bản thân kết hợp. Lôi Chi Ý Cảnh cường đại hơn một bậc, Lôi Vân ý cảnh nước lên thì thuyền lên, càng thêm hoàn thiện.

Hấp thu Lôi Chi Ý Cảnh, Diệp Trần ngẩng đầu, nhìn phía mây đen, thầm nghĩ:

- Trước lĩnh ngộ một chút Vân Chi Ý Cảnh, Lôi Vân ý cảnh tinh túy vẫn là ở trên Vân Chi Ý Cảnh a!

Vân Chi Ý Cảnh hư vô mờ mịt, rất khó lĩnh ngộ, nhưng cũng là nguồn suối lực lượng Lôi Chi Ý Cảnh, không giải quyết vấn đề Vân Chi Ý Cảnh, Lôi Vân ý cảnh chung quy khó có thể tiến bộ.

Một kiếm chém ra, kiếm quang như sấm, nhảy vào trong mây đen.

Sét đánh ba ba!

Mây đen tứ quyển, trong cái khe điện quang điện quang, dường như một con lôi xà, chạy chơi đùa, cùng linh xảo bên trong lộ ra khí sát phạt không cùng.

Diệp Trần ở bên cạnh lĩnh ngộ Vân Chi Ý Cảnh, những người khác đồng dạng không nhàn rỗi, thi triển hết sở học, cùng ý cảnh chống lại.

Tư Không Thánh chống lại ý cảnh là Thổ Chi Ý Cảnh và Phong Chi Ý Cảnh, Thổ Chi Ý Cảnh ẩn chứa trong Thương Thiên Phách Quyền, Bài Không Chưởng còn lại là Phong Chi Ý Cảnh.

Nghiêm Xích Hỏa còn lại là Thổ Chi Ý Cảnh và Hỏa Chi Ý Cảnh.

Lý Đạo Hiên là Phong Chi Ý Cảnh và Kim Chi Ý Cảnh sát phạt sắc bén.

Mộ Dung Khuynh Thành là Hắc Ám ý cảnh và ý cảnh hỗn loạn.

Về phần Từ Tĩnh ý cảnh tương đối cổ quái, là một cổ hình thức lực lượng khác nhau, có chấn động, có xuyên thấu, có cử trọng nhược khinh, có cử khinh nhược trọng, dùng một từ đến hình dung nói, hẳn là lực ý cảnh, một loại ý cảnh cực kỳ thuần túy, cũng là ý cảnh không thể thiếu, tuyệt đại bộ phân trong ý cảnh đều ẩn chứa lực ý cảnh, có thể cũng cần lĩnh ngộ nó, bởi vì nó không thể nào lĩnh ngộ, cũng chỉ có Từ Tĩnh có thể để lực ý cảnh đi ra, hình thành ý cảnh của chính mình.

Trên đỉnh đầu mây đen tiêu tán, điện quang thối lui, Diệp Trần thở phào một hơi, Vân Chi Ý Cảnh rốt cục nâng cao một bước, hiện tại hắn làm chuẩn bị dung hợp lục thức Kinh Vân Kiếm Pháp ý cảnh, duy nhất thiếu chính là để lục thức Kinh Vân Kiếm Pháp dung hợp thành một chiêu, chính là Thiên Toái Vân.

Đưa mắt nhìn xung quanh, Diệp Trần phát hiện số người còn lại chưa tới bốn mươi, cộng thêm tầng thứ nhất đấu loại nhân số còn hơn ba mươi người.

Đùng!

Kiếm quang như lôi khiến mặt đất phách nứt ra, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ, phong mang tẫn liễm.

Mấy người phụ cận âm thầm líu lưỡi, bọn họ cũng như Diệp Trần kết hợp chống lại ý cảnh, khác nhau là, Diệp Trần chống lại là Vân Chi Ý Cảnh và Lôi Chi Ý Cảnh, bọn họ chống lại là Phong Chi Ý Cảnh. Trong quá trình chống lại, bọn họ rốt cục kiến thức được kiếm pháp cao siêu của Diệp Trần, mây đen trên bầu trời đều bị đánh tan. Phải biết rằng mấy người bọn họ hợp lực đối kháng cuồng phong đều có vẻ rất cật lực.

Hùng!

Bên kia, Nghiêm Xích Hỏa cử đao huy trảm, cư nhiên bổ ra một đạo hỏa

mang thẳng tắp, hỏa mang đi đến đâu, đại địa liền rạn nứt.

Không biết là có ý định không, hỏa mang đỏ đậm hướng chỗ Diệp Trần vọt tới, đao thế hung mãnh bá đạo, trạch nhân dục phệ, một cổ ý cảnh ẩn chứa hỏa sơn bạo phát.

- Thổ Chi Ý Cảnh và Hỏa Chi Ý Cảnh kết hợp cũng không tệ lắm, đáng tiếc ta cũng không phải giẫm chận tại chỗ.

Diệp Trần không lùi không tránh, tay phải đặt lên chuôi kiếm, Tinh Ngân Kiếm hơi rút ra ba phần, Lôi Vân ý cảnh phóng xuất ra, cùng với kiếm khí sắc bén chém về phía hỏa mang.

Phốc xuy một tiếng!

Hỏa mang tắt, tiêu tan thành mây khói.

Lôi quang kiếm khí dư thế chưa tiêu, để Nghiêm Xích Hỏa bị đẩy lùi hơn mười bước, cho hắn một giáo huấn không nhỏ, cảnh tỉnh hắn đừng gây phiền phức cho mình.

Sắc mặt Nghiêm Xích Hỏa cứng đờ, hắn tự nhận là Thổ Chi Ý Cảnh và Hỏa Chi Ý Cảnh tiến bộ rất nhiều, những chỗ trước kia chưa hiểu nay đã thông suốt, dự định cùng Diệp Trần đấu một chút ý cảnh, nào ngờ đối phương tiến bộ so với hắn còn lớn hơn, kiếm chưa xuất ra hết khỏi vỏ, đã làm cho chính mình lui bước. Cũng may chỉ là đơn thuần đấu ý cảnh, toàn lực đánh một trận nói, Thất Thành Kiếm Ý của đối phương phỏng chừng trong nháy mắt đánh chết bản thân.

Lý Đạo Hiên lắc đầu, trong khoảng thời gian ngắn, hắn sẽ không muốn cùng Diệp Trần so kiếm, Nghiêm Xích Hỏa tuy rằng mạnh, nhưng muốn đuổi kịp và vượt qua Diệp Trần còn phải cố gắng một đoạn rất dài.

Khuc nhạc đệm qua đi, những người còn lại hướng tầng thứ ba bí cảnh đi đến.

Tầng thứ ba cảnh không có bất luận tình huống gì phát sinh, có vẻ rất an tĩnh, bất quá càng là an tĩnh, tâm tình mọi người càng là khẩn trương, thứ không biết luôn luôn đáng sợ.

Phụ cận có một tòa cao sơn, cuồng phong bắt đầu khởi động, sắc bén như đao.

Mấy người có ý muốn động, dự định đi tới quan sát một phen, chỉ là vẫn chưa kịp tiến lên, toàn bộ bị cuồng phong cấp truyền tống đi ra ngoài.

Sau đó, những người khác cũng biết một tầng này là tìm kiếm ý cảnh của chính mình, đều tự xa nhau, Diệp Trần đi chưa được mấy bước, liền thấy không đến bốn mươi thiếu niên đã giảm xuống một phần ba, hơn nữa mỗi thời mỗi khắc đều có người bị truyền tống đi ra ngoài, trong lòng lắc đầu, hắn hướng một mảnh sơn cốc xa xa đi đến.

Trong sơn cốc là một mảnh hồ nước, trên hồ nước có Thanh Liên.

Hồ nước bình tĩnh vô ba, phản chiếu cảnh sắc xung quanh.

Diệp Trần không nghi ngờ có hắn, giẫm chận tại chỗ đi đến.

Xích!

Cự ly bên bờ gần nhất một mảnh Thanh Liên hốt hóa thành kiếm khí kích bắn qua, kiếm khí sắc bén, phong duệ vô cùng, coi như một môn kiếm pháp cực kỳ lợi hại, thi triển thi triển kiếm pháp chính là hồ nước.

- A!

Diệp Trần thôi động Phân Thân Hóa Ảnh khinh công tránh khỏi kiếm khí, còn không đợi có động tác, lại có phiến Thanh Liên hóa thành kiếm khí kích bắn, chiêu chiêu đoạt mệnh, trong đó ẩn chứa ý cảnh cực kỳ đáng sợ, phảng phất có một vị tuyệt thế kiếm khách đang xuất kiếm với hăn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 290: Thanh Liên Kiếm Quyết

Dưới bất đắc dĩ, Diệp Trần rút ra Tinh Ngân Kiếm, cùng Thanh Liên hóa thành kiếm khí giao phong, tình hình chiến đấu kịch liệt, trước đó chưa từng có, có chút cật lực.

Liên tục ngăn trở mấy đạo kiếm khí, Diệp Trần nhướng mày, trong tầm mắt, tới gần một mảnh Thanh Liên thật lớn trong hồ lăng không trôi, trong nháy mắt hóa ra hơn mười đạo kiếm khí, những đạo kiếm khí này ngăn ngắn có trình tự, trong đó ẩn chứa kiếm thế không thể tưởng tượng, hắn đứng ở cách xa lại có cảm giác bị phong tỏa, có cảm giác mặc kệ đi về phía nào đều bị bắn trúng.

- Đây là kiếm chiêu!

Diệp Trần kinh ngạc.

Chưa kịp ngẫm nghĩ, hơn mười đạo kiếm khí đã kích bắn qua rồi.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần cổ tay run lên, Tinh Ngân Kiếm bộc phát ra kiếm quang như ngọc, kiếm quang độn nhập không khí, lấy tốc độ siêu cao đón đánh.

Leng keng leng keng leng keng đinh...

Từng đạo kiếm khí bị trảm khai, Diệp Trần lòng có dự cảm, thân hình hơi nghiêng, tà tà thiểm lược đi ra ngoài, trong con mắt dư quang, tối hậu một đạo kiếm khí ở trên hư không vẽ một đường con kinh diễm, trảm lên vị trí lúc trước của Diệp Trần.

Chỉ nghe phốc xuy một tiếng, trên mặt đất hiện ra một vết kiếm sắc bén.

- Kiếm chiêu thật là sắc bén, chiêu liền chiêu đoạt mệnh!

Diệp Trần lòng còn sợ hãi, ánh mắt cẩn thận nhìn chằm chằm hồ nước và Thanh Liên trong hồ.

Lần này hồ nước nổi lên một chút, sau ba lần chớp mắt, ba đóa Thanh Liên huyền phù, cũng không hóa thành kiếm khí, trực tiếp bổ tới Diệp Trần, chỉ là ở trong mắt Diệp Trần, ba đóa Thanh Liên này so với kiếm khí càng đáng sợ hơn.

- Thiên Toái Vân!

Diệp Trần không dám chậm trễ, thi triển ra sát chiêu Thiên Toái Vân, kiếm khí diễn hóa thành lôi quang, tựa như thiểm điện phách ở chính giữa một mảnh Thanh Liên, chợt có lôi hồ bắn ra, để một trái một phải Thanh Liên bị đánh bay ra ngoài. Trải qua hai tầng bí cảnh, Lôi Vân ý cảnh của Diệp Trần tiến rất xa, uy lực thập phần rõ ràng.

Rầm lạp!

Ba đóa Thanh Liên bị phá đi, trong hồ nước bay ra sáu đóa Thanh Liên, Thanh Liên cũng không dừng lại, trực tiếp chém về phía Diệp Trần, như vậy vẫn chưa hết, sáu đóa Thanh Liên bay ra, ngay sau đó lại có chín đóa Thanh Liên huyền phù, dung hợp với nhau, hình thành một mảnh liên hoa Thanh Liên.

- Trong sát chiêu ẩn hàm sát chiêu.

Diệp Trần lại hít một ngụm lãnh khí, phiến liên hoa Thanh Liên kia vẫn chưa xuất kích, đã cho hắn áp lực so với sáu đóa Thanh Liên còn lớn hơn, càng làm cho hắn kinh hãi là, trên liên hoa có ẩn chứa Kiếm Ý, trong đó phảng phất thai nghén một thanh tuyệt thế bảo kiếm, kiếm vừa ra vỏ, tức khắc giết chóc.

Cơm phải an từng miếng một, trước tiên phải phá vỡ sáu đóa Thanh Liên đã.

Hai tay cầm kiếm, Diệp Trần toàn lực thi triển ra Thiên Toái Vân, kiếm thế cường liệt khiến cho thiên địa biến hóa, trong khí lưu xoay vòng có điện quang hiện lên, keng keng rung động.

Tạp sát!

Kiếm khí diễn hóa thành lôi quang rít gào ra, dũng mãnh vào trong sáu đóa Thanh Liên, nổ ra tia lửa điện tựa như từng đạo nguyệt nha kiếm khí, khiến Thanh Liên bị chém thành trăm nghìn mảnh.

Hưu!

Liên hoa Thanh Liên rốt cục có động tác, chợt lóe, thuấn tức đi tới ngoài ba trượng chỗ Diệp Trần, liên hoa xoay tròn, từng đạo kiếm khí ẩn chứa Kiếm Ý bắn ra, kích bắn như mưa, bao phủ toàn bộ chỗ Diệp Trần đứng ở bên trong, không thể trốn tránh.

- Khoái Kiếm!

Thân ảnh mê mông, kiếm pháp của thanh kiếm phát huy đến mức tận cùng, không thấy kiếm quang, lại như khắp nơi đều là kiếm quang, cùng kiếm khí kinh khủng kia đối kháng.

Xích!

Đột ngột trong lúc đó, trên liên hoa một mảnh cánh hoa rơi ra, chém giết về phía Diệp Trần.

Phá!

Dưới áp lực, Thất Thành Kiếm Ý phá thể ra, cùng kiếm thế dung hợp với nhau, chuẩn xác bắn trúng cánh hoa sắc bén, cánh hoa so với kiếm khí còn đáng sợ hơn nhiều, cũng may trong Kiếm Ý của Diệp Trần ẩn chứa bất hủ chi ý, kiếm khí rất khó bị phá hủy.

Thế nhưng sau một khắc, càng nhiều cánh hoa bay chém qua, liên hoa

triệt để trụi lủi một mảnh.

- Kiếm pháp thật đáng sợ!

Diệp Trần tâm sinh cảm khái, trong người bố trí ra một tầng hồ quang tràn ngập võng kiếm, tay trái bấm tay điểm trúng liên hoa Thanh Liên, chính là Phá Hư Chỉ đã lâu không dùng đến.

Đầu tiên là thanh âm võng kiếm nghiền nát, ngay sau đó, trên Thanh Liên nhiều ra một cái động, rễ cây và đài sen trụi lủi bị hủy đi.

Đạt được Phá Hư Chỉ thời gian cũng không tính là ngắn, nhưng môn Thiên cấp chỉ pháp này rất khó hiểu, căn bản không phải hắn tham ngộ được, đến hiện tại cũng chỉ học được một ít da lông, ngay cả ranh giới tinh túy cũng chưa mò tới, thảo nào năm đó Thiên Lôi Tán Nhân nói qua, cường giả Linh Hải Cảnh thích hợp tu luyện là Thiên cấp võ học, hay nói cách khác, dưới Linh Hải Cảnh, muốn tìm hiểu Thiên cấp võ học, khó như lên trời, có thể, Thiên cấp võ học đã không chỉ có phạm trù ý cảnh, chờ lúc nào siêu thoát ý cảnh, thì có tư cách đi tìm hiểu toàn diện.

Đương nhiên, lúc này vẫn còn rất sớm, cũng không cần phải cấp bách nhất thời.

Ánh mắt nhìn phía hồ nước, Diệp Trần quyết định, kế tiếp nếu như công kích quá cuồng mãnh mà nói, hắn sẽ thi triển ra Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, một ngụm chân nguyên trong chân khí đinh ốc cũng tùy thời chuẩn bị vận dụng, không muốn truyền tống ra khỏi Tiềm Long Bí Cảnh, chỉ có thể làm như vậy.

Xoát xoát xoát xoát xoát xoát...

Âm hưởng như bạo vũ cuồng phong truyền ra, Thanh Liên trong hồ nước toàn bộ huyền phù, để bầu trời sơn cốc bị che lấp kín, bên ngoài nhất là đại tiểu Thanh liên, tới gần bên trong là đại tiểu Thanh liên hai ba thước, ở giữa là liên hoa Thanh Liên thật lớn, kiếm thế sắc bén dung hợp với nhau,

sơn cốc đang đổ nát ra.

- Xem ra thật sự phải vận dụng hai con bài chưa lật rồi!

Nhìn thấy biến hóa kế tiếp của thanh liên, thần tình Diệp Trần càng phát ra lạnh lùng nghiêm nghị, Thất Thành Kiếm Ý ẩn chứa bất hủ chi ý toàn diện bạo phát, tràn ngập hư không, trong cơ thể một đoàn huyết quang rung động không ngớt, đó là dấu hiệu Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp sắp sửa thi triển, mà ở trong chân khí đinh ốc, một ngụm chân nguyên do Thái Huyền Công tinh luyện ra cũng đang nhúc nhích, có dấu hiệu chảy vào kinh mạch.

Tất cả chuẩn bị hoàn tất, Diệp Trần không hề sợ hãi.

Ngoài dự liệu là Thanh Liên không có làm ra tư thái công kích, mà là không ngừng mà dung hợp với nhau, tối hậu hình thành một mảnh tiểu sơn đại tiểu thanh liên, trên thanh liên có chín đóa liên hoa, mỗi một đóa so với phòng khách của một đại gia đình còn muốn lớn hơn, trên cánh hoa thậm chí còn có mưa móc, cực kỳ chân thật.

Thanh Liên thật lớn thành hình, nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó có một quyển bí tịch phá nước bắn ra, bay lên trên cao, để Thanh Liên thôn phệ đi vào, lẳng lặng huyền phù ở đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 291: Thanh Liên Kiếm Khí, So Đấu Kết Thúc. (Thượng,Ha)

- Đây là bí tịch?

Tâm thần Diệp Trần khẽ động, thử vươn tay, cách không bắt vật.

Sưu!

Bí tịch phá không mà đến, rơi vào trên tay Diệp Trần.

Cúi đầu, Diệp Trần tập trung nhìn vào, trên bìa bí tịch viết bốn từ lớn: Thanh Liên Kiếm Quyết. Bốn chữ này không chỉ là chữ đơn giản như vậy, Diệp Trần có loại dự cảm, dù là mỗi từ trong bốn chữ cũng đều có thể lĩnh ngộ một môn kiếm pháp lợi hại.

- Hi vọng không phải Thiên cấp kiếm pháp!

Tuy rằng từ uy thế của thanh liên mà xem, Thiên cấp kiếm pháp có khả năng không nhỏ, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, như quả thật là Thiên cấp kiếm pháp, vậy thì phiền muộn, nhìn được, ăn không được, Thiên cấp kiếm pháp hắn không có thể tham ngộ như vậy.

Mở ra trang đầu tiên, trên đó viết mấy từ:

- Địa cấp đỉnh giai kiếm quyết Thanh Liên Kiếm Quyết, ở trong chứa công pháp Thanh Liên Kiếm Quyết và kiếm pháp Thanh Liên Kiếm Pháp, hai cái hợp nhất, uy lực vô cùng, vượt xa đỉnh tiêm Địa cấp đỉnh giai võ học. Chú ý: lấy kiếm quyết này làm cơ sở, người ngộ tính rất mạnh, có thể tìm hiểu áo nghĩa, liền khiến Thanh Liên Kiếm Quyết tiến giai thành Thiên cấp kiếm quyết.

Là một bộ Địa cấp đỉnh giai võ học, bên trong ẩn chứa công pháp và

kiếm pháp, hơn nữa vẫn có thể tiến giai Thiên cấp!

Diệp Trần mặt lộ vẻ vui mừng, kết quả so với trong tưởng tượng của hắn tốt hơn nhiều!

Kiếm khách lấy kiếm làm vũ khí cả đời, nếu là công pháp và kiếm pháp hỗ trợ lẫn nhau, mà phẩm cấp cực cao, chiến đấu lực sẽ đề thăng thật lớn, trước Diệp Trần tu luyện Thái Huyền Công, thuộc về công pháp vô thuộc tính, thôi động bất kỳ vũ kỹ gì đều không có vấn đề, nhưng thuật nghiệp có chuyên tinh, cân bằng tức là yếu, tương đối thấp, Thái Huyền Công ngược lại không được, hiện tại bản Thanh Liên Kiếm Quyết này rõ ràng là công pháp cho kiếm khách tu luyện, không thể nghi ngờ lại phát huy đầy đủ thực lực của khách.

Mở ra trang thứ hai, bên trên viết:

- Thanh Liên Kiếm Quyết, tổng cộng chia ra thập ngũ trọng, lục trọng trước làm cơ sở, đệ thất trọng trong cơ thể tu luyện ra ba đạo Thanh Liên kiếm khí, kiếm khí phá thể, vô kiên bất tồi. Đệ thập trọng có thể tu luyện ra lục đạo Thanh Liên kiếm khí, đệ thập tam trọng là chín đạo Thanh Liên kiếm khí, đệ thập tứ trọng có thể tu luyện ra một đạo Liên Tâm Kiếm Khí, đệ thập ngũ trọng Đại viên mãn, Liên Tâm Kiếm Khí dùng mãi không hết.

Trong cơ thể sinh ra kiếm khí?

Diệp Trần cảm thấy rất kỳ lạ, mọi người đều biết, tu luyện võ học nào, kình khí đánh ra sẽ lấy theo tên của nó, như Ngũ Nhạc thần quyền đánh ra Ngũ Nhạc quyền lực, Kinh Vân Kiếm Pháp thôi động ra Kinh Vân kiếm khí, Tru Tâm Nhất Kiếm là Tru Tâm kiếm khí, mà Thanh Liên Kiếm Pháp tự nhiên là Thanh Liên kiếm khí, những thứ này đều cần trải qua chân khí vận chuyển, sau mới sinh ra, không có khả năng bằng không sinh thành, nhưng Thanh Liên Kiếm Quyết rõ ràng vượt qua phạm trù này, có thể trong cơ thể ngưng kết ra Thanh Liên kiếm khí và Liên Tâm Kiếm Khí, nói cách khác, chờ hắn tu luyện đến cảnh giới đệ thất trọng, không cần sử dụng kiếm, chỉ bằng vào ngón tay hoặc các bộ vị khác liền có thể phát ra Thanh Liên kiếm

khí, về phần uy lực, hẳn là sẽ không thấp, nói như thế nào Thanh Liên Kiếm Quyết cũng là Địa cấp đỉnh giai công pháp, gần với Thiên cấp công pháp hư vô mờ mịt.

Tiếp tục nhìn xuống dưới, Diệp Trần biết được Thanh Liên Kiếm Quyết tu luyện ra Thanh Liên kiếm khí mới bắt đầu uy lực cũng không cao, trải qua tu dưỡng, lực công kích lớn cực kỳ, thậm chí còn vượt lên trên lực công kích của bản thân, mà mỗi lần đề thăng một trọng, Thanh Liên kiếm khí đều có một chút đề thăng về uy lực.

- Quả nhiên không hổ là công pháp kiếm khách tu luyện, thập phần chú trọng lực công kích.

Diệp Trần cảm thán một tiếng, có loại xung động muốn tu luyện ngay lập tức, bất quá hắn biết bây giờ còn không phải thời gian thích hợp, đổi là công pháp sơ kỳ, thực lực võ giả lại suy giảm đến mức tận cùng, cần chuẩn bị đầy đủ hơn nữa.

Bí tịch được giở ra phân nửa, trên trang sách xuất hiện Thanh Liên Kiếm Quyết nguyên bộ kiếm pháp Thanh Liên Kiếm Pháp.

- Thanh Liên Kiếm Pháp tổng cộng có chín chiêu, ba chiêu đầu là kiếm chiêu cơ sở, chiêu thứ tư đến chiêu thứ sáu là kiếm chiêu tuyệt học, chiêu thứ bảy đến chiêu thứ chín là kiếm chiêu tất sát, người tu luyện Thanh Liên Kiếm Pháp, nếu không thể tu luyện, nhanh chóng buông tha, miễn làm bẩn kiếm pháp.

Một câu cuối cùng, Diệp Trần cười cười, chủ nhân bí tịch hẳn là kiếm khách thập phần cao ngạo, không cho phép người khác làm bẩn Thanh Liên Kiếm Pháp, đương nhiên, Địa cấp đỉnh giai võ học rất khó tu luyện là sự thực không cần phải tranh cãi. Băng Linh bài danh thứ chín của Tiềm Long Bảng, thế nhưng Băng Liệt Quyền sát chiêu cũng chỉ là tu luyện một chiêu, hơn nữa vẫn là không đầy đủ, mấy người phía trước cũng đại khái như vậy, tối đa để sát chiêu hoàn thiện hơn một chút.

- Mặc dù ta không có tu luyện qua Địa cấp đỉnh giai kiếm pháp, nhưng để Cô Phong Thập Tam Kiếm dung hợp thành một chiêu, để ngũ thức Kinh Vân Kiếm Pháp dung hợp thành một chiêu, những cái này đều là tuyệt chiêu của ta. Tiềm lực của ta tu luyện Địa cấp đỉnh giai kiếm pháp hẳn là sẽ không quá khó khăn.

Diệp Trần ngộ tính rất cao không giả, nếu là không có kinh lịch ngày trước, cầm lấy một quyển Địa cấp đỉnh giai kiếm pháp, tốc độ tu luyện so với đám người Tư Không Thánh cũng không có gì nhanh hơn, bất kỳ thứ gì cũng chú trọng quá trình từ không đến có. Quá trình này cũng là gian nan nhất, mà Diệp Trần bỏ qua "quá trình không", trực tiếp từ tiểu hữu đến đại hữu, độ khó tự nhiên giảm đi, dù sao Cô Phong Tuyệt Sát và Thiên Toái Vân của hắn đều là Địa cấp đỉnh giai, luận lực sát thương đơn độc, không thể so với thức sát chiêu thứ nhất của Địa cấp đỉnh giai kiếm pháp, mà Tru Tâm Nhất Kiếm có thể so với thức sát chiêu thứ hai, khởi điểm thập phần cao.

- Ý cảnh ở đây còn chưa tán đi, trước tu luyện Thanh Liên Kiếm Pháp!

Tận dụng thời cơ, ở chỗ này tìm hiểu Thanh Liên Kiếm Pháp có thể giảm đi không ít thời gian, về phần Thanh Liên Kiếm Quyết tạm thời gác lại trước.

Thanh Liên Kiếm Pháp phía trước kiếm chiêu cơ sở gọi chung là Thanh Liên tam thức, tam thức kiếm chiêu cơ sở này là căn cơ của Thanh Liên Kiếm Pháp. Chỉ có căn cơ luyện cho vững chắc, mới có thể đi tìm hiểu tuyệt chiêu và sát chiêu phía sau, căn cơ không vững chắc, tuyệt chiêu và sát chiêu cũng sẽ lưu lại kẽ hở trí mạng.

- Thanh Liên Nhất Hiện!

Lẳng lặng tìm hiểu một thời thần, Diệp Trần khép kín bí tịch, tay phải để đặt trên chuôi kiếm, trong nháy mắt rút ra Tinh Ngân Kiếm.

- Xích!

Một đóa Thanh Liên nhô lên cao, hóa thành kiếm khí kích bắn ra, tại trên vách sơn cốc tạo ra một vết tích thật sâu, kéo dài đến đỉnh.

- Kiếm khí thật sắc bén!

Diệp Trần thập phần kinh ngạc, theo đạo lý mà nói, Thanh Liên Kiếm Pháp ẩn chứa Mộc Chi Ý Cảnh và Thủy Chi Ý Cảnh, hẳn là tương đối nhu hòa mới đúng. Có thể Thanh Liên kiếm khí nhu hòa là nhu hòa, trình độ sắc bén cũng không có bởi vì nhu hòa mà yếu đi, ngược lại tăng cường đến một cực hạn, rất có vị đạo ngoài mềm trong cứng.

- Thanh Liên Hóa Khí!

Thức thứ hai kiếm chiêu xuất ra, hư huyễn Thanh Liên chợt lóe, diễn hóa ra hơn mười đạo kiếm khí đan xen, sưu sưu kích bắn ra, để vách đá sơn cốc bị chém thành tổ ong vò vẽ, một đạo kiếm khí cuối cùng càng vẽ ra một đường vòng cung kinh diễm, chặt đứt vách đá bất kham.

- Kiếm Khí Như Liên!

Kiếm chiêu cơ sở thứ ba vừa ra, Than Liên kiếm khí từ trên hồ nước lướt qua, kích khởi một đạo thiết ngân tinh tế, tối hậu để cự thạch bên cạnh hồ nước bị một phân thành hai, bắn ra hai bên.

- Chỉ là kiếm chiêu cơ sở còn mạnh mẽ hơn Kinh Vân Kiếm Pháp rất nhiều, uy lực của nó cùng dung hợp tam thức Kinh Vân Kiếm Pháp Thiên Toái Vân tương đương, bất quá nhìn qua vẫn là Thiên Toái Vân tương đối hùng tráng, Thanh Liên tam thức có vẻ rất nội liễm, đây cùng ý cảnh có liên quan.

Tuy rằng còn không có hoàn toàn thấm nhuần Thanh Liên Kiếm Pháp, nhưng Thanh Liên tam thức uy lực Diệp Trần đã có nhận thức sơ bộ, một ngày luyện đến mức tận cùng, uy lực không giống bình thường.

Thời gian còn rất nhiều, Diệp Trần tiếp tục tìm hiểu Thanh Liên tam thức.

Tại Diệp Trần tìm hiểu Thanh Liên Kiếm Pháp, người ở lại Tiềm Long Bí Cảnh chưa đầy hai mươi, những người khác đều những người khác đều tại trong quá trình đối kháng ý cảnh bị đấu loại.

Mà người lưu lại trên cơ bản thu được một môn võ học, bất quá đều là tương đối đơn nhất, không giống Diệp Trần thu được một bộ võ học ẩn chứa công pháp và kiếm pháp.

Bảy ngày qua đi.

Diệp Trần vẫn đứng yên trên hồ nước, chậm rãi mở hai mắt, trong con ngươi có hư huyễn kiếm khí bắn ra, chém giết hư vô.

- Trảm!

Tinh Ngân Kiếm trong nháy mắt ra khỏi vỏ, kiếm khí sắc bén dài đến hơn mười trượng, để hồ nước không lớn chia làm hai nửa, hồ nước thật lâu không thể dung hợp cùng một chỗ.

Nhất kiếm đoạn thủy!

Thanh Liên tam thức đại thành!

Hô!

Nặng nề phun ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Thanh Liên tam thức chiêu thức đại thành, ý cảnh cũng đã đại thành, kế tiếp có thể tìm hiểu tuyệt học kiếm chiêu.

- Bất quá trước ly khai Tiềm Long Bí Cảnh đã!

Nhìn sang Tiềm Long Bí Cảnh sắc trời bất biến, Diệp Trần thu hồi Tinh Ngân Kiếm, hướng bên ngoài sơn cốc đi tới.

Phong cảnh ưu mỹ tầng thứ ba cảnh, trên đại đạo Diệp Trần bước đi!

Ầm ầm!

Phụ cận một tòa núi lớn bỗng nhiên bị oanh thủng, một đạo thân ảnh lao ra.

Là Tư Không Thánh!

Tư Không Thánh chú ý tới Diệp Trần cách đó không xa, thần sắc bất biến, mở miệng nói:

- Nửa năm sau, ta và ngươi lại tái đấu quyết thắng bại!

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ta chờ ngươi!

Xa xa, có hỏa sơn bạo phát, Nghiêm Xích Hỏa theo đó xuất hiện, ngay sau đó đám người Lý Đạo Hiên, Mộ Dung Khuynh Thành, Thác Bạt Khổ, Mạc Ngôn, Băng Linh cùng với Cốc Du Vân đều hội tụ qua đây, sau đó, Từ Tĩnh y phục màu trắng, vóc người cân xứng cũng đi tới.

- Ngươi lại đột phá!

Diệp Trần quan sát đến kim sắc khí lực trong cơ thể Từ Tĩnh tăng thêm không ít, đạt được cấp bậc chín vạn cân, đã tương đương với cấp bậc của hạch tâm đệ tử Thương Mang Tông. Thương Mang Tông rất cường đại, Diệp Trần không có khái niệm gì về nó, Từ Tĩnh có thể bài đến hàng đầu Tiềm Long Bảng, nhưng cũng chỉ là cấp bậc hạch tâm đệ tử, liền từ đó có thể thấy được thực lực của Thương Mang Tông.

Từ Tĩnh gật đầu, nàng và người khác khác nhau, người khác trên cơ bản là ở ý cảnh có điều tiến triển, cơ sở thực lực vẫn là bộ dáng cũ, mà nàng thông qua tìm hiểu lực ý cảnh, Đoán Thể Công Pháp đình trệ hồi lâu đề thăng một trọng.

Đoán Thể Công Pháp, từ trước đến nay là công pháp đỉnh cao, so với

công pháp của kiếm khách còn muốn cao hơn hơn, diễn hóa ra chiến lực thập phần kinh người, đương nhiên, không phải nói kiếm khách không bằng người tu luyện Đoán Thể Công Pháp, kiếm khách tối trọng yếu vẫn là Kiếm Ý, mất đi Kiếm Ý, kiếm khách ở trong võ giả bất quá là một thành viên bình thường, cũng không phải xuất sắc, chỉ có Kiếm Ý mới là kiếm khách cường đại.

Chân Linh đại lục, kiếm khách luôn luôn là đại danh từ lực công kích.

- Còn có thời gian nửa ngày, nếu không chúng ta đi tầng thứ tư bí cảnh nhìn xem?

Có người đề nghị nói.

Diệp Trần lắc đầu:

- Ta vừa đi qua, đầu cùng cầu thang đi thông tầng thứ tư là một mảnh hư vô, không biết đi tới đâu.

Mọi người thu hoạch khá nhiều, không dự định mạo hiểm sinh mệnh.

Thời gian rất nhanh trôi qua, người còn lại hư không tiêu thất tại chỗ, bị truyền tống ra khỏi Tiềm Long Bí Cảnh.

Trong Thâm Uyên quanh thân luận võ đài, tiếng long ngâm vang lên, một cái long khí thật lớn xoay quanh hai vòng, đầu đáp xuống luận võ đài.

Nó mở miệng lớn, dòng xoáy chậm rãi hình thành.

Ông!

Người đi ra đầu là Diệp Trần, những người khác theo sát sau đó.

- Ra rồi!

- Không biết bọn họ có được thu hoạch gì?

- Có thu hoạch cũng sẽ không nói cho ngươi, nhưng khẳng định có thu hoạch.

Trên chỗ khán giả, mọi người nhãn tình sáng lên, nghị luận.

Trọng tài Trường thở ra một hơi nhẹ nhõm, cao giọng nói:

- Các vị, hiện tại bắt đầu tuyên bố Tiềm Long Bảng bài danh, đề nghị an tĩnh chút.

Bảy ngày này các trọng tài cũng không có nhàn rỗi, căn cứ điểm tích lũy phân cao thấp để sắp xếp thứ tự, thỉnh thoảng có một ít có điểm tích lũy tương đồng cũng để cho bọn họ lần thứ hai so qua, cũng may những người có điểm tích lũy phân tương đồng này không bao gồm người ở lại Tiềm Long Bí Cảnh, bằng không còn muốn lại tiến hành mấy trận thi đấu nữa.

Tiềm Long Bảng bài danh, Lâm Kỳ xếp hạng thứ năm mươi bốn, Từ Tĩnh xếp thứ mười chín, cộng thêm Diệp Trần, đây là lần đầu tiên trong mấy trăm năm Thiên Phong Quốc có ba người cùng nhau nhập Tiềm Long Bảng.

Bài danh trong top mười phân biệt là Diệp Trần, Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên, Mộ Dung Khuynh Thành, Thác Bạt Khổ, Lâm Vẫn, Mạc Ngôn, Băng Linh còn có Cốc Du Vân, Lạc Hà môn nhị đệ tử Kiền Vân xếp thứ mười một, mười hai là Thạch Thanh xếp thứ mười tại Tiềm Long Bảng lần trước...

Từ đó, lần này Tiềm Long Bảng so đấu kết thúc viên mãn, chính thức hạ màn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 292: Chặn Giết Hung Hiểm. (Thượng,Ha)

- Chúc mừng La tông chủ, Lưu Vân Tông ngươi lần này thật sự là làm mặt mày rạng rỡ nha, thoáng cái có hai gã đệ tử bài nhập Tiềm Long Bảng, số mệnh vô lượng!

So đấu vừa kết thúc, cao tầng các đại tông môn đều qua đây chúc mừng, trong đó có thiện ý, có đố kị, có ác ý.

La Hành Liệt ôm quyền, sang sảng cười nói:

- Đó là bọn hắn hết sức cố gắng, Lưu Vân Tông được thơm lây. Các vị yên tâm, Lưu Vân Tông ta không phải của một mình ta, tuyệt không muốn làm độc tài.

Diệp Trần và Từ Tĩnh còn chưa có chân chính trưởng thành, La Hành Liệt không muốn trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt mọi người. Như vậy đối với Lưu Vân Tông phát triển cực kỳ bất lợi, dù sao nội tình Lưu Vân Tông so với Phỉ Thúy Cốc và Bắc Tuyết Sơn Trang vẫn kém xa. Không coi là bá chủ Thiên Phong Quốc.

Nghe vậy, trên mặt các vị tông chủ Thiên Phong Quốc hơi có biến ảo, mặc dù đang Chân Linh Đại Lục, cường giả vi tôn, hứa hẹn có đôi khi cũng không đáng tin, nhưng nếu đối phương đã nói trước mặt mọi người, lại có chút hiệu quả, để cho bọn họ thở ra một hơi, lại có chút ước ao, vì sao tông môn bọn họ không có đệ tử lợi hại như vậy, một người cũng tốt a!

Nam La Tông tông chủ Long Bích Vân đi tới, cười nói:

- La tông chủ, Long Bích Vân qua đây chúc mừng!

La Hành Liệt nhìn thấy đối phương, cảm kích nói:

- Long tông chủ, ngày đó chuyện ở Xích Cổ Sa Mạc còn muốn cảm tạ ngươi, miễn đi một hồi tai họa!

Thân phận Long Bích Vân đặc thù, đây là sự tình người của các đại tông môn của Thiên Phong Quốc đều biết. Ngoại trừ đối phương từ bang trợ Lưu Vân Tông một lần, La Hành Liệt cũng muốn hảo hảo cùng Nam La Tông tạo quan hệ, chí ít không thể là quan hệ xấu.

- Tại Thiên Phong Quốc sinh hoạt nhiều năm như vậy, luôn luôn có chút tình cảm, sao lại nhìn tông phái quốc nội bị người khác ức hiếp? Không nói việc này, Diệp Trần ở đâu, lần này ta muốn nhìn thật kỹ!

Long Bích Vân còn không có cùng Diệp Trần chính thức tiếp xúc qua, trong lòng có chút hiếu kỳ.

- Được, chờ ta đi thông tri hắn qua đây!

Lát sau, Diệp Trần áo lam đi tới, hắn ôm quyền nói:

- Ra mắt Long tông chủ!

Long Bích Vân quan sát một phen, gật đầu khen:

- Ừm, có phong phạm của tuyệt đỉnh kiếm khách, có ngông cuồng, lại không kiêu căng, thật là một khối phác ngọc.

Diệp Trần xấu hổ, đây vẫn là lần đầu tiên được người ta khen trước mặt, hơn nữa còn là nữ nhân, ánh mắt không mang theo bất luận vẻ khinh nhờn nào nhìn về phía đối phương, Tâm thần Diệp Trần rung động, nhìn không thấu. Lấy linh hồn lực cường hãn của hắn, cư nhiên một điểm đều nhìn không thấu, càng đáng sợ là đối phương liếc mắt, phảng phất xem thấu linh hồn lực của hắn, cái này cũng không phải thực lực Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ nên có, ít nhất phải là Tinh Cực Cảnh, có lẽ còn chưa dừng ở đó...

Sự tình phát sinh tại Xích Cổ Sa Mạc, Diệp Trần cũng không quên, lúc đó Nam La Tông đại trưởng lão lấy ra một tấm Thanh Long lệnh bài, gọi là

tiểu Thanh Long lệnh, làm Thất phẩm tông môn cường thế đều không thể làm gì khác hơn là ngừng chiến, không dám chống đối, có thể tưởng tượng, chủ nhân của tiểu Thanh Long lệnh nhất định là người có bối cảnh cùng với thực lực. Hiện tại suy xét như vậy, Diệp Trần càng thêm khẳng định.

Long Bích Vân khóe miệng lại cười nói:

- Nhìn thấy ngươi, ta rốt cuộc yên tâm, không kiêu không nóng nảy, không bỉ ổi, không cao ngạo, phần tố chất này ở đâu cũng không thua kém, bất quá thời gian tới có đúng được bao nhiêu, tất cả vẫn phải dựa vào bản thân ngươi. Hiện tại đối với ngươi mà nói chỉ mới là bắt đầu, sau đó liên quan rất nhiều thứ, hơi có sai lầm, sẽ đối mặt vẫn lạc chi họa, so với trong tưởng tượng của ngươi nguy hiểm gấp trăm lần, về phần thân phận của ta, ngươi cũng không cần đoán, tới thời điểm ngươi cần biết, ngươi cuối cùng sẽ biết.

- Vâng!

Diệp Trần gật đầu.

- Đúng rồi, Lãm Nguyệt Lâu có phải là từng tiếp qua với ngươi?

Long Bích Vân đột nhiên hỏi.

Diệp Trần thoáng cảm thấy kỳ quái:

- Là một chấp sự Lãm Nguyệt Lâu!

- A!

Long Bích Vân gật đầu, thầm nghĩ trong lòng:

- Ta còn tưởng rằng vị kia cũng chú ý tới hắn, bất quá lấy tư chất của hắn, sớm muộn gì cũng bị chú ý tới. Đây là sự tình không có biện pháp, cũng may vị Sưu La thiên tài kia so với tổ gia gia còn yếu hơn nhiều, trong đó không thiểu người có chân long chi tư.

Hai người nói chuyện với nhau một chút, sau đó Long Bích Vân liền cáo từ, rời khỏi.

Lúc này, La Hành Liệt đi tới:

- Diệp Trần, Tiềm Long Bảng so đấu đã kết thúc, ngươi có dự định trở lại Thiên Phong Quốc hay không?

- Có thưa Tông chủ, lần này dự định trở lại một đoạn thời gian!

Cả công và tư, Diệp Trần đều phải đi về một chuyến, khí long mạch trên người cần tiến nhập tông môn mới phát huy diệu dụng, bằng không chỉ có thể tác dụng với người, mặt khác, hắn còn muốn trở lại gia tộc một chút. Ngày đó rời khỏi, mẫu thân đã hoài long phượng thai, hiện tại đã qua hơn một năm, tiểu đệ đệ, tiểu muội muội cũng đã mấy tháng, hắn làm ca ca không thể không trở lại thăm. Huống hồ, tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết sơ kỳ cần bế quan, trở lại Thiên Phong Quốc cũng là một biện pháp dễ làm.

La Hành Liệt lộ ra mỉm cười:

- Cái này tốt, sau khi trở về còn một đại sự muốn cùng ngươi thương lượng, đến lúc đó Thái Thượng trưởng lão cũng sẽ xuất quan.

- Đại sự?

- Ha hả, đến lúc đó hãy nói, đương nhiên ngươi yên tâm, chuyện này đối với ngươi không có gì ảnh hưởng!

La Hành Liệt bán ra một cái nút. (chỗ hấp dẫn)

Tiềm Long Bảng so đấu kết thúc đã lâu, cảnh chào hỏi, lôi kéo tình cảm cùng với nắm rõ lộ tuyến cũng đều có, chờ mọi người rời đi gần hết, mấy người Lưu Vân Tông bắt đầu đứng dậy, chuẩn bị ly khai Tiềm Long Cổ Thành.

Nhìn mọi người Lưu Vân Tông ly khai, Tử Dương Tông tông chủ Đồ

Trọng Sơn lộ ra cười nhạt, trong ánh mắt có dị mang lóe ra.

Long hình hư ảnh chỉ có tại luận võ đài mới có thể hiển hiện, ly khai luận võ đài, chỉ còn lại có khí long mạch, mà ra khỏi Tiềm Long Cổ Thành, khí long mạch ẩn vào trong huyết mạch, cũng không thể dùng mắt thường và tinh thần lực quan sát nữa, giảm bớt nhiều phiền phức.

Hô!

Ra khỏi Tiềm Long Cổ Thành, Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Một bên, La Hàn Sơn cười nói:

- Một tháng trước ta cũng từng đến phụ cận Lạc Thành làm nhiệm vụ, đệ đệ muội muội ngươi rất khả ái, khá giống ngươi!

- Phải vậy không?

Trên mặt Diệp Trần lộ ra dáng tươi cười, có cảm giác tốt, dù cho sau đó ở bên ngoài phiêu bạt, cũng không phải lục bình không có gốc rễ.

- Khởi hành!

Đại trưởng lão triệu hồi Thiên Phong thứu, quay về phía mấy người hô.

- Đi thôi!

La Hàn Sơn nói rằng.

- Ừm.

Diệp Trần gật đầu, theo mấy người bước trên Thiên Phong thứu.

Thiên Phong thứu giương cánh, mang theo mọi người bay lên cao, chui vào tầng mây.

Mười ngày trôi qua, đoàn người rời xa Tiềm Long Cổ Thành gần hai

mươi vạn dặm.

Ở trên một con Thiên Phong thứu, bốn người Diệp Trần, Từ Tĩnh, La Hàn Sơn cùng với Chu Mai đứng chung một chỗ, được mọi người thủ hộ bên trong.

Ngày trước cuồng phong có thể cũng đơn giản thổi bay bọn họ hiện giờ cũng vô pháp làm thân thể bọn họ dao động, như nhau cả bốn người đều đứng im vững chắc trên lưng Thiên Phong thứu, không chút sứt mẻ.

Nhìn quanh thân mây cuốn mây bay, Diệp Trần chợt có cảm khái, chân khí trong cơ thể tự động vận chuyển, Thiên Toái Vân lục thức dung hợp thành công, nước chảy thành sông.

- Lôi Vân ý cảnh tại Tiềm Long Bí Cảnh đạt được trình tự đổi mới hoàn toàn, vốn dự định trở lại dung hợp một chút kiếm chiêu, nghĩ không ra chỉ thông qua cảm khái, sinh ra biến hóa tự động dung hợp thành công!

Diệp Trần không có quá mức kinh ngạc, Tiềm Long Bí Cảnh mang đến rất nhiều thu hoạch, trong đó bao gồm Lôi Vân ý cảnh tiến triển, tương đối với ý cảnh, dung hợp kiếm chiêu ngược lại dễ hơn nhiều, chỉ cần cho hắn một khoảng thời gian ngắn, dung hợp lục thức Kinh Vân Kiếm Pháp không nói chơi, bất quá hiện tại cũng tiết kiệm thời gian, tự nhiên mà dung hợp thành công.

- Trở lại thí nghiệm một chút uy lực, ân, có tình huống!

Diệp Trần nhướng mày, linh hồn lực cảm ứng được cái gì đó.

- Diệp Trần, thế nào?

La Hàn Sơn nhìn qua, chợt Từ Tĩnh và Chu Mai ánh mắt cũng tụ tập trên người hắn.

Diệp Trần cười lạnh nói:

- Chúng ta bị người theo dõi.

Lời này vẫn chưa tận lực hạ thấp giọng, La Hành Liệt cùng với các vị hạch tâm trưởng lão đều phản ứng nhìn qua, thần sắc thần sắc nghiêm túc.

- Ha ha! Không hổ là Tiềm Long Bảng đệ nhất, nhanh như vậy tựu phát hiện chúng ta.

Lôi quang vạn trượng, một đạo thân ảnh lao thẳng xuống, chắn phía trước Thiên Phong thứu, là một vị trung niên trên mặt che miếng vải đen, cả người mang theo hỏa quang cường liệt, rõ ràng là Cường giả Tinh Cực Cảnh, từ chân nguyên ba động đến xem, hẳn là tại Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh, tương đương với Thiên Lôi Tán Nhân.

Sắc mặt La Hành Liệt âm trầm nói:

- Các hạ là ai, vì sao cản đường của chúng ta?

Trung niên che mặt cười to:

- Thu tiền tài của người, thay người tiêu tai, rất đơn giản vậy thôi.

- Thay người tiêu tai?

Đám người Lưu Vân Tông sắc mặt rất khó coi, nghĩ không ra lại bị người ta tính toán trên đường về. Mục tiêu những người này phỏng chừng không phải là bọn họ, mà là Diệp Trần, dù sao chỉ có hắn mới đáng giá để cường giả Tinh Cực Cảnh xuất thủ.

- Không sai, các ngươi có thể đi, hắn lưu lại.

Trung niên che mặt ngón tay chỉ Diệp Trần, toát ra một bộ khí thế nắm giữ toàn cục.

Diệp Trần lao đến bên ngoài Thiên Phong thứu:

- Ngươi tự tin có thể lưu lại ta như vậy sao?

Trung niên che mặt khinh thường nói:

- Ngươi và Tư Không Thánh chiến lực tuy rằng mạnh, có thể chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ bình thường, nhưng gặp phải cường giả Tinh Cực Cảnh lợi hại, các ngươi há có thể so sánh, dưới trạng thái thiêu đốt chân nguyên, giết ngươi như trở bàn tay. Huống hồ tu vi của ta tại Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, không cần thiêu đốt chân nguyên cũng có thể giết ngươi. Hiện tại ngươi là bó tay chịu chết, hay để ta phí chút khí lực hảo hảo giết ngươi?

Hắn căn bản để Diệp Trần vào mắt, vị đệ nhất Tiềm Long Bảng, trước khi trưởng thành, bất quá là một con sơn dương nhỏ yếu, tùy thời có thể giết.

- Hay một câu giết, bất quá nguyện vọng của ngươi có lẽ phải thất bại rồi!

Một đạo thân ảnh bị lôi quang bao vây lao xuống, thân hình chợt lóe, xuất hiện tại phái trước Diệp Trần.

La Hành Liệt thở ra một hơi, cung kính nói:

- Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối!

Người đến chính là Thiên Lôi Tán Nhân, nhận phó thác của Nhàn Vân Tử, qua đây bảo hộ đám người Lưu Vân Tông, chuyện này chỉ có La Hành Liệt và đại trưởng lão biết.

- Các ngươi lui ra phía sau một chút!

Thiên Lôi Tán Nhân đưa ánh mắt tán thưởng nhìn Diệp Trần, chợt nói với đám người La Hành Liệt.

Trung niên che mặt thần sắc bất biến:

- Khó trách ngươi không hề có vẻ sợ hãi, nguyên lai có cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong bảo hộ, xác thực, lấy thực lực của ta, không thể

áp đảo đánh bại cường giả đồng cấp, càng không tới kích sát các ngươi, đáng tiếc các ngươi chung quy khó thoát một kiếp.

Nói xong, hắn nghiêng đầu, quay về phía hư không nói:

- Sự tình khó giải quyết, còn không ra.

- Ha ha! Ta còn tưởng rằng không cần ta!

Kinh Diễm Thiên lần thứ ba xé mở, có một người bịt mặt xuất hiện, chân nguyên ba động không kém trung niên che mặt, là cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

Lúc này, sắc mặt La Hành Liệt và đại trưởng lão chân chính khó coi, Thiên Lôi Tán Nhân thì hung hăng nhíu mày. Hắn tự tin có thể chế trụ hai cường giả Tinh Cực Cảnh thời gian rất lâu, nhưng dưới tình huống bảo hộ mọi người, hơi có sơ xuất, sẽ thất bại trong gang tấc.

Trong cơ thể huyết quang bắt đầu khởi động, Diệp Trần không chút do dự thôi động Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, sau đó, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra hai gốc Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa trăm năm, chân khí nhất quyển, dược lực của Huyết Dương Hoa bị hút ra, ngưng kết thành một viên thuốc, đem nó nuốt vào miệng.

Đối mặt cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, con bài chưa lật chân chính cũng không có thể ẩn dấu nữa!

- Việc này không nên chậm trễ, giết!

Trung niên che mặt sợ trên đường có biến, nếu như lại xuất hiện một cường giả Tinh Cực Cảnh nữa, bọn họ liền không có biện pháp, mặt khác một nửa trả thù lao chưa trả cũng đừng mơ tưởng lấy được.

Thiên Lôi Tán Nhân giận dữ, bàn tay mở ra, tạo thành hổ trảo.

- Cuồng Lôi Trảo!

Bùm bùm!

Trong hư không lôi đình cuồng bạo thiểm qua, tổ thành một cái cự đại hổ chưởng, để hai kẻ bịt mặt đều bị bao vây bên trong.

- Nhanh tới giết tiểu tử kia, ta đến ngăn cản hắn!

Trung niên che mặt quát lên một tiếng lớn, tay phải nắm lại, trên nắm tay bắn ra hỏa diễm quang hoàn, một quyền hướng lôi đình hổ chưởng đánh tới.

Ầm ầm!

Lôi đình hỏa diễm lần lượt tiêu tan, Thiên Lôi Tán Nhân và trung niên che mặt đều tự thối lui mấy chục thước.

- Tiểu tử, chết đi!

Một người bịt mặt khác nắm chặt cơ hội, tay phải hiện ra một thanh thiết côn dài năm thước, trên thiết côn từng đạo lục sắc quang hoa lượn lờ. Bàn tay hắn nắm chặt, cầm thiết côn đập mạnh về phía đầu Diệp Trần, côn chưa tới, không khí đã bắt đầu đổ nát, tại trong mắt mọi người Lưu Vân Tông, cây đoản côn này phảng phất sóng lớn nghìn thước chuyển động.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 293: Quyết Chiến Cường Giả Tinh Cực Cảnh.

- Cùng tiến lên...

La Hành Liệt đang định triệu tập mọi người cùng nhau ngăn cản người bịt mặt, không ngờ trên người Diệp Trần phát sinh biến hóa lớn.

Nhiên!

Chân khí đỏ như máu phóng lên cao, để tóc và lông mi của Diệp Trần tất cả đều nhuộm thành huyết sắc, cầm trong tay Tinh Ngân Kiếm, Diệp Trần không lùi không tránh, một kiếm mang theo lôi quang đỏ như máu đón đỡ, cả người phảng phất Nhị Tôn Huyết Sắc Chiến Thần.

Đang...g!

Thiết côn và Tinh Ngân Kiếm va chạm, âm thanh bạo hưởng vang lên, tựa như sóng biển dâng trào đẩy lùi song phương.

Phốc!

Trong mắt người bịt mặt lộ vẻ không thể tin tưởng, há mồm phun ra một đạo tiên huyết.

- Sao có thể như vậy? Chiến lực của ngươi không thể nào mạnh như thế được.

Thần sắc Diệp Trần bất định:

- Chuyện ngươi không biết còn rất nhiều, ta không có nghĩa vụ phải nói hết cho ngươi, nếu đã đến, sẽ không phải đi nữa!

Một bước tiến lên, khí thế Diệp Trần càng tăng cao, hai tay giơ Tinh

Ngân Kiếm chém xuống.

Người bịt mặt thụ thương không nhẹ, hơn nữa có chút thất thần, mất đi cơ hội tránh né điều kiện tốt nhất, cưỡng ép cử côn phong ngăn lại, kết quả chính là lần thứ hai bạo thối mấy chục thước, trong miệng tiên huyết tự chảy ra, bộ dáng cực kỳ chật vật, cùng khí độ không ai bì nổi lúc trước tuyệt nhiên tương phản.

- Đây là Diệp Trần?

La Hành Liệt phảng phất không quen biết Diệp Trần, đối phương là cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ a, dưới một chiêu liền bị thương nhẹ, ngay cả tư cách chống lại cũng không có.

- Diệp sư huynh thật mạnh!

Hạch tâm đệ tử của Lưu Vân Tông qua đây quan khán so đấu kinh hô, hai mắt trợn trừng, đương nhiên, không chỉ có bọn họ, mà cả La Hàn Sơn, Chu Mai cùng với các vị trưởng lão Lưu Vân Tông đều tựa như lâ lần đầu tiên quen biết Diệp Trần, trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Tuy rằng Diệp Trần tại Tiềm Long Bảng tối hậu đánh một trận thực lực biểu hiện ra ngoài có thể so với cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ dưới trạng thái bình thường. Dù vậy cũng chỉ là chống lại, không có khả năng đánh bại, càng không nói tới một chiêu đánh cho đối phương thổ huyết, cái này rõ ràng là chiến lực vượt qua hai cấp bậc a.

Nói cách khác, Diệp Trần tại trận đánh cuối cùng tranh vị trí đệ nhất Tiềm Long Bảng vẫn còn bảo lưu một ít con bài chưa lật.

Nghĩ tới đây, mọi người Lưu Vân Tông âm thầm may mắn. May mà Diệp Trần là đệ tử Lưu Vân Tông, cũng may là hắn không phải địch nhân, bằng không đối mặt một địch nhân có vô số con bài chưa lật , chiến lực thâm bất khả trắc, sẽ là chuyện đáng sợ nhất, ai biết thời khắc mấu chốt hắn có thể hay không ra tay độc ác.

Chiêu thức của Diệp Trần rất đơn giản, tựa như lôi điện, khí thế mạnh mẽ mỗi một kiếm bổ ra đều mang theo huyết sắc nhanh như thiểm điện lại bồng bềnh tựa mây trôi, hắn như Chiến Thần đứng trên mây, lại tựa như Lôi Thần, để người bịt mặt không thể hoàn thủ, chỉ đành mệt mỏi chống đỡ.

Oa!

Vừa phun ra một ngum lớn tiên huyết, người bịt mặt đã bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt, không tia huyết sắc, hắn khàn giọng quát:

- Tiểu tử ghê tởm, ta muốn đem ngươi bầm thây, đánh thành tro bụi, thiêu đốt cho ta.

Bên ngoài cơ thể người bịt mặt, lục sắc chân nguyên tương hỗ đè ép ma sát, sinh ra một tia hỏa hoa. Hỏa hoa như Tinh Tinh Chi Hỏa trên thảo nguyên, trong nháy mắt cuốn theo toàn bộ, để cả người thôn phệ đi vào, sau một khắc, trên người đối phương dấy lên lục sắc hỏa diễm, khí thế bức nhân.

- Cái gì, nhanh như vậy tựu thiêu đốt chân nguyên?

Trung niên che mặt và Thiên Lôi Tán Nhân so đấu lực lượng ngang nhau, không thể phân tâm chú ý tình hình chiến đấu bên kia, đợi thiêu đốt chân nguyên tạo thành khí thế thật lớn khuếch tán, mới liếc mắt nhìn sang. Cái liếc mắt này để hắn há hốc mồm, trong tầm mắt, người bịt mặt bị Diệp Trần đánh liên tiếp thổ huyết, chật vật bất kham, nếu không thiêu đốt chân nguyên nói, sẽ bị vẫn lạc chi họa.

- Sơ ý rồi! Tiểu tử này so với trong tưởng tượng khó giải quyết thập bội!

- Diệp tiểu tử làm tốt lắm, Diệt Lôi Thiên Quân!

Thiên Lôi Tán Nhân đồng dạng chú ý tới tình cảnh Diệp Trần bên kia, trong lòng sợ hãi than, Lôi Chi Ý Cảnh của Diệp Trần tuy rằng thua hắn, nhưng ý cảnh của hắn rõ ràng không phải chỉ đơn độc Lôi Chi Ý Cảnh, mà là Lôi Vân ý cảnh, do đó từ tổng thể ý cảnh mà xem, không chút nào kém mình, chỉ kém chân nguyên mà thôi. Nghĩ đến đấy, dù cho Diệp Trần Kiếm

Ý đạt được đại thành, đều chỉ có thể cùng cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ chống lại một phen, không khỏi cười khổ, đối phương không cần dựa vào Kiếm Ý đại thành, kiếm chiêu cường hãn cùng ý cảnh đã có thể cùng cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ phong, đồng thời kích thương đối phương, nếu là chờ hắn Kiếm Ý đề thăng tới đại thành, uy lực thật sự là thế nào?

Thiên Lôi Tán Nhân không dám nghĩ tiếp nữa, hắn sợ nếu lại nghĩ nữa, sẽ lại đả kích chính bản thân. Tận dụng thời cơ, thừa dịp trung niên che mặt thất thần, Thiên Lôi Tán Nhân tay phải mở ra, một đoàn lôi quang bạo phát ra, lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía địch nhân.

Ba ba ba ba ba...

Hộ thể chân nguyên kích động, trung niên che mặt bay ngược ra ngoài, khóe miệng tràn ra một tia tiên huyết, tâm trạng nảy sinh ác độc, thân thể hắn chấn động, trên người hỏa quang tràn đầy, hừng hực thiêu đốt, có thể khiến cả người nhìn qua như một hỏa nhân.

- Ngươi đã thiêu đốt chân nguyên, ta cũng vậy!

Thiên Lôi Tán Nhân buông tha truy kích, trên tóc dài lóe ra tia điện, sau một khắc, lam sắc hỏa diễm hỗn loạn với thiểm điện phóng lên cao, mặc kệ là khí thế hay chân nguyên ba động đều gia tăng gấp đôi.

Hai đại cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong trước sau thiêu đốt chân nguyên, trên bầu trời lập tức gió nổi mây phun, tấm chắn Kinh Diễm Thiên bắt đầu bất ổn.

Bên kia.

Diệp Trần không theo đối phương thiêu đốt chân nguyên, hai tay cầm kiếm đảo ngược tại thắt lưng, thân thể nghiêng về phía trước, lấy tốc độ cực nhanh lướt ra ngoài, huyết sắc chân khí ở sau người kéo ra huyết hồng sắc khí lưu, thậm chí ngay cả con ngươi dư quang cũng ở trong hư không kéo ra hai điểm quỹ tích huyết sắc.

Kinh diễm, yêu dị, bá đạo!

Lúc này Diệp Trần mang đến cho mọi người cảm giác như vậy. Đối với Diệp Trần có hảo cảm, trái tim Chu Mai và và Từ Tĩnh không bị khống chế nhảy lên, trong lòng dâng trảo cảm giác dị dạng, không nói bọn họ, vài vị hạch tâm nữ trưởng lão trên mặt hiện lên vẻ đỏ ửng, thầm nghĩ:

- Nếu như trẻ ra hai mươi tuổi, hơn phân nửa sẽ bị hắn hấp dẫn, không thể tự kềm chế.

- Cút cho ta!

Thiêu đốt chân nguyên lại để người bịt mặt bị thương càng nặng, thất khiếu hiện lên tơ máu, hắn không dám kéo dài thời gian, cầm ô thanh thiết côn, dùng sức thật lớn đập xuống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 294: Liên Thủ, Thiên Lôi Nhất Kích. (1-2)

Loảng xoảng đang...g!

Sóng nước cuộn trào, vân lôi gào thét, một vòng sóng xung kích thật lớn cấp tốc khuếch tán, quét ngang bát phương.

Đảo ngược Tinh Ngân Kiếm bay ra phía sau, Diệp Trần lông tóc không suy chuyển.

Trái lại người bịt mặt, trong thất khiếu tiên huyết ứa ra, tựa như một con rắn đỏ như máu trơn trượt, giống như quỷ lệ, hắn không cam lòng rít gào:

- Đây là chuyện vô lý, ta đã thiêu đốt chân nguyên, nhân bội tăng, sao có thể bại bởi ngươi được?

Bình phục khí huyết sôi trào, Diệp Trần lại lấy ra hai gốc Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa năm trăm năm, hút ra dược lực trong đó nuốt vào miệng, đáy lòng thầm nghĩ:

- Cùng Tư Không Thánh quyết đấu, chiến lực của ta đã tương đương với cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ dưới trạng thái bình thường. Hiện tại thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể, chiến lực ít nhất tăng thêm ngoài năm thành, cộng thêm Thiên Toái Vân thành công dung hợp đệ lục thức Kinh Vân Kiếm Pháp, chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh dưới trạng thái thiêu đốt chân nguyên hẳn không phải là vấn đề. Về phần có thể áp chế người bịt mặt, là bởi vì hắn đã bị mình đả thương trước, thiêu đốt chân nguyên dẫn đến trọng thương càng nặng, chiến lực hao tổn.

- Diệp sư huynh cường đại biến thái a!

Vài tên hạch tâm đệ tử thì thào ra.

La Hành Liệt căng thẳng thân thể và tâm tình trầm tĩnh lại, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, có Diệp Trần ở đây, không cần bọn họ ra tay.

- Bất hủ Thiên Toái Vân!

Chiêu thức bất biến, khí thế Diệp Trần bành trướng đến đỉnh phong, thân hình chợt lóe, trong nháy mắt đi tới chỗ người bịt mặt, Tinh Ngân Kiếm bị huyết sắc thiểm điện cuốn quanh mạnh mẽ trảm xuống.

Thương!

Hỏa tinh văng khắp nơi, lục phủ ngũ tạng của người bịt mặt nhảy lên không ngớt, không nói đang bị trọng thương, nếu không kịp trị liệu, hắn rất có thể tàn phế cả đời, lại vô pháp trở thành võ giả, nghĩ tới đây, hắn không chút nào cố kỵ tôn nghiêm của cường giả Tinh Cực Cảnh, xoay người bằng tốc độ lớn nhất bỏ chạy, so sánh với sinh mệnh, tôn nghiêm tuyệt không đáng giá.

- Cư nhiên lại chạy trốn!

Chu Mai mở cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận nói.

- Tru Tâm!

Thả hổ về rừng không phải tác phong của Diệp Trần, lúc này dưới trạng thái thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể, lại quấy rầy đến tâm thần ổn định. Hắn có thể khống chế tâm thần ổn định đến mức này đã là cố gắng hết sức rồi, còn muốn tiếp tục xuất kiếm thì cần tới linh hồn lực cường đại, nhưng nếu chờ linh hồn lực cường thịnh trở lại, sợ tên kia sẽ chạy mất. Thi triển Tru Tâm Nhất Kiếm, uy lực khó tránh khỏi đã bị ảnh hưởng, đương nhiên, chỉ cần phát huy ra tám thành uy lực cũng đã đủ rồi.

Một kiếm chém ra, kiếm khí vững trãi một đường chém tới.

Phốc xuy!

Người bịt mặt thiêu đốt hộ thể chân nguyên bị xuyên thủng, ngực xuất hiện một lỗ máu, ngửa mặt lên trời kêu thảm một tiếng, rồi thân hình nhanh chóng rơi xuống đất.

Trung niên che mặt ngây ngốc, Thiên Lôi Tán Nhân thất thần, mọi người Lưu Vân Tông cũng vậy, ngay cả Thiên Phong thứu cũng thế, đều tròn mắt nhìn, đình chỉ chuyển động.

Chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ và đánh chết cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn, không thể đánh đồng. Vốn tưởng rằng Nam Trác Vực thời gian rất dài tới đều không có ai làm được, không ngờ Diệp Trần lại làm được. Hắn hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại mà thiếu niên tài tuấn của Nam Trác Vực mấy trăm năm qua chưa làm được, lấy tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, nhất cử đánh chết cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ dưới trạng thái thiêu đốt chân nguyên, một ngày truyền ra, sẽ tạo thành phong ba, bão táp thật lớn tại Nam Trác Vực. Tên tuổi của hắn cũng lưu vào sử sách.

Thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp tư vị cũng không tốt đẹp gì, toàn thân khí huyết phảng phất bị thiêu đốt, mang đến một cảm giác như bị châm kim, loại cảm giác này theo thời gian trôi qua càng tăng lên, lấy năng lực chịu đựng cường hãn của Diệp Trần, trên trán vẫn đổ mồ hôi lạnh.

-Giết!

Thân hình thay đổi, trong hư không vẽ ra một vòng cung huyết sắc, Diệp Trần xuất hiện tại chỗ trung niên che mặt, một kiếm chém thẳng xuống.

- Muốn chết!

Trung niên che mặt từ trạng thái ngây ngốc hồi phục, trong ánh mắt bắn ra sát khí lạnh thấu xương, một quyền mang theo hỏa diễm quang hoàn thiêu đốt hừng hực đánh về phía Diệp Trần.

Ầm ầm!

Tầng mây bị bốc hơi lên một tảng lớn, từ trên tầng mây nhìn xuống, bầu trời phảng phất hiện ra một lỗ thủng, sát biên giới hỏa diễm cuộn sạch, lôi đình chồng chéo.

Lực trùng kích đáng sợ khiến Diệp Trần đụng phải bay ngược ra ngoài, lăng không lướt đi vài trăm thước mới ngừng thế lui được, bàn chân hắn dẫm nát đám mây, trên mặt vẻ tái nhợt chợt lóe rồi biến mất.

Cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cường hãn không giống tầm thường, dù cho Diệp Trần có Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp phối hợp Thất Thành Kiếm Ý thôi động Thiên Toái Vân đều bị rơi vào hạ phong. Huống chi, trung niên che mặt khác với người bịt mặt đã chết. Hắn lúc trước trên cơ bản không phải chịu thương tổn gì, một ngày thiêu đốt chân nguyên, chiến lực mới là chân chính gia tăng gấp bội, không có chút nào giả tạo.

- Được, ta và ngươi, hai người phối hợp hạ hắn...

Thiên Lôi Tán Nhân nguyên bản không dự định lưu lại trung niên che mặt, bởi vì hắn biết chỉ dựa vào thực lực tự mình không thể làm được, có thể kích thương đối phương đã là cực hạn, hiện tại Diệp Trần giết chết một người bịt mặt khác, hai người liên thủ, có hi vọng rất lớn.

- Nằm mơ, nếm thử Tam Sắc Hỏa Quyền của ta đây!

Trung niên che mặt rít gào một tiếng, cả người quần áo không gió tự bay, dưới trạng thái thiêu đốt chân nguyên, bên rìa y phục bị hỏa diễm bao trùm, nhìn qua tựa như khoác một mảnh hỏa diễm bay lượn, khí thế vô cùng, mà ở trên hữu quyền của hắn, kim sắc hỏa diễm lượn lờ, thiêu đốt hư không.

- Tam Sắc Hỏa Quyền?

Diệp Trần hơi kinh ngạc, năm đó hắn cảm thấy thủ đoạn chiến đấu của mình còn thiếu, cố ý đi Vũ Thành giao dịch đại điện tìm kiếm một môn quyền pháp thay thế, trong lưỡng bản quyền pháp bí tịch bị hắn nhìn trúng, có một quyển chính là Tam Sắc Hỏa Quyền, quyển còn lại là Ngũ Nhạc thần

quyền. Tam Sắc Hỏa Quyền tại giao dịch được rao giá mười bảy vạn khối Hạ phẩm linh thạch, tổng cộng có ba thức, thức thứ nhất tu luyện ra quyền kình hồng sắc, thức thứ hai là tử sắc, thức thứ ba còn lại là kim sắc, rất hiển nhiên, trung niên che mặt đã tu luyện Tam Sắc Hỏa Quyền đến cảnh giới cao nhất, quyền kình hóa hỏa trình kim sắc so với hỏa diễm bình thường mạnh hơn thập bội.

Tam Sắc Hỏa Quyền tuy rằng là Địa cấp trung giai quyền pháp, phẩm cấp không tính là cực cao, nhưng tại Nam Trác Vực, cường giả Tinh Cực Cảnh rất ít dùng Địa cấp trung giai võ học trở lên.

Một quyển Địa cấp cao giai võ học giá trị không thể đánh giá, cũng chỉ có cường giả Tinh Cực Cảnh của Lục phẩm tông môn và Thất phẩm tông môn mới có tài lực để mua. Huống hồ, cho dù ngươi có tài lực cũng không nhất định sẽ mua được, cường giả Tinh Cực Cảnh ở Nam Trác Vực nhiều không kể xiết, võ học Địa cấp trung giai trở lên, tương đối mà nói cực kỳ hiếm. Nên muốn để mỗi cường giả Tinh Cực Cảnh đều có Địa cấp trung giai võ học trở lên là không có khả năng.

Đương nhiên, Địa cấp trung giai võ học ở trên tay cường giả Tinh Cực Cảnh và võ giả Bão Nguyên Cảnh là hai khái niệm khác nhau, võ giả Bão Nguyên Cảnh thôi động võ học là chân khí, cường giả Tinh Cực Cảnh là chân nguyên, chỉ cần điểm này, liền giống như một hào nước rộng lớn, không thể vượt qua. Hơn nữa, bởi vì cường giả Tinh Cực Cảnh tu vi cao, đối với võ học kiến giải cũng cao hơn, càng có thể dễ dàng đem võ học phát huy đến cực hạn, võ học ý cảnh ưu việt hơn võ giả Bão Nguyên Cảnh một đẳng cấp lớn, trên Tiềm Long Bảng so đấu, kiếm pháp ý cảnh của Diệp Trần cùng cường giả Tinh Cực Cảnh tương đương cũng đã kinh sợ rất nhiều người.

Do đó, võ giả Bão Nguyên Cảnh dù cho có Địa cấp đỉnh giai võ học, cũng đánh không lại cường giả Tinh Cực Cảnh thi triển Địa cấp trung giai võ học. Càng cực đoan mà nói, cường giả Tinh Cực Cảnh không thi triển võ học, chỉ dựa vào chân nguyên lực công kích, liền có thể đơn giản đánh chết một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh. Về phần như Diệp Trần và Tư Không

Thánh, loại thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu này là cực ít, được coi là trường hợp đặc biệt.

Tam Sắc Hỏa Quyền thuộc về quyền pháp Địa cấp trung giai đỉnh tiêm, ở trong tay trung niên che mặt thi triển ra, kim sắc hỏa diễm dâng trào có thể khiến nhiệt độ quanh thân cấp tốc cao lên, tựa như tại đó hình thành một mảnh hỏa diễm khí tràng, bất luận ai tiến nhập khí tràng đều bị ảnh hưởng hoặc lớn hoặc nhỏ.

- Ha ha, ta không thể giết chết ngươi, nhưng ta có thể đánh chết hắn.

Trung niên che mặt nhìn ra Diệp Trần sử dụng một môn võ học tăng phúc chiến lực, thông thường mà nói, loại võ học này kéo dài không lâu, đối với tự thân thương tổn cũng thập phần lớn, hắn không tin Diệp Trần có thể vẫn tiếp tục duy trì.

- Ở trước mặt Thiên Lôi Tán Nhân ta, ngươi giết không được hắn, Thiên Lôi Chiến Giáp!

Thiên Lôi Tán Nhân hừ lạnh một tiếng, thiêu đốt hộ thể chân nguyên co rút lại, ngưng kết thành một bộ chiến giáp lôi điện, phía sau chiến giáp kéo dài hai đạo quang hồ, chỗ quang hồ giao nhau, một viên đại tiểu lôi châu bắt đầu ngưng kết.

Thiên Lôi Đại Pháp nguyên bộ võ học Thiên Lôi Chiến Tư!

Thiên Lôi Tán Nhân năm đó có kỳ ngộ, trong một di tích thu được một bộ võ học Thiên Lôi Đại Pháp, bên trong ẩn chứa công pháp, vũ kỹ phòng ngự cùng với vũ kỹ chiến đấu, luận về hiệu quả tăng phúc chiến lực đơn độc, có thể so với Địa cấp cao giai võ học bình thường, ngoại trừ cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ trong siêu cấp tông môn, bằng vào Thiên Lôi Đại Pháp bá đạo, Thiên Lôi Tán Nhân tuyệt đối được cho là nổi bật trong cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

- Trước hết giết ngươi đã.

Thiên Lôi Tán Nhân khó chơi ngoài dự liệu của trung niên che mặt, thân hình hắn chợt lóe, mang theo một đạo hỏa lãng trực chỉ nhằm phía Diệp Trần.

Ba!

Thiên Lôi Chiến Giáp ngưng kết, tốc độ Thiên Lôi Tán Nhân bạo tăng đến cực hạn, hồ quang nhất tạc, cả người trong nháy mắt chắn phía trước trung niên che mặt, một trảo đánh tới.

- Nhanh thật, bất quá như vậy thì có làm sao, lui cho ta!

Vung lên nắm tay bị kim sắc hỏa diễm bao vây, trung niên che mặt cắn răng oanh hướng Thiên Lôi Tán Nhân.

Đông một tiếng nổ vang, song phương đều tự bay ngược lại.

Đúng lúc này, Diệp Trần động.

Hắn phảng phất một pho tượng huyết sắc Chiến Thần, bàn chân bước về phía trước, kéo gần lại cự ly với trung niên che mặt, đâm ra một kiếm.

- Tru Tâm!

Tru Tâm là dung hợp Cô Phong Tuyệt Sát và Luyện Tâm Nhất Kiếm mà thành, có thể cận chiến, có thể viễn chiến, tương đối mà nói, vẫn là cận chiến uy lực khá lớn, dưới tuyệt sát ý cảnh bao phủ, võ giả đồng cấp căn bản không thể ngăn trở, cường giả Tinh Cực Cảnh cũng vô pháp bỏ qua cổ ý cảnh này.

Phốc!

Thiêu đốt hộ thể chân nguyên bị xuyên thủng, chỗ vai của trung niên che mặt lộ ra một lỗ máu, rất tròn, tiên huyết trào ra.

Trung niên che mặt kêu thảm một tiếng, cuống quít triệt thoái phía sau, kéo giãn cự ly.

- Đáng tiếc, còn thiếu chút nữa.

Diệp Trần sử dụng linh hồn lực liên tục không ngừng tìm kiếm kẽ hở của trung niên che mặt, vừa rồi đối phương cùng Thiên Lôi Tán Nhân giao thủ, hộ thể chân nguyên xuất hiện xuất hiện bất ổn, bị Diệp Trần nắm cơ hội một kiếm trúng đích, chỉ là tinh thần lực của cường giả Tinh Cực Cảnh đặc biệt cường đại, tuyệt sát ý cảnh không thể toàn diện lay động tâm thần của hắn, bị hắn tránh thoát một kích trí mạng.

Một kiếm không có kết quả, Diệp Trần mắt nhìn bát phương, chú ý tới Thiên Lôi Tán Nhân đang súc thế một kích lôi đình, liền ngầm hiểu, lại hướng trung niên che mặt bức tới.

- Khinh người quá đáng, chết cho ta!

Bị Diệp Trần chém trúng vai, trên mặt trung niên che mặt lúc đỏ lúc trắng, đó là thẹn quá thành giận hóa giận, Tam Sắc Hỏa Quyền quyền lực đánh ra, một đạo kim sắc hỏa lãng bạo phát.

Huy kiếm trảm khai hỏa lãng, Diệp Trần thối lui mấy chục thước.

Sau một khắc!

Từ chỗ Thiên Lôi Tán Nhân bắn ra một đạo mặc lam sắc lôi điện dài đến hơn mười trượng, lôi điện cỡ hai ngón tay, lôi châu chỗ hai đạo quang hồ giao nhau phía sau Thiên Lôi Tán Nhân, điểm tới trên người trung niên che mặt, chỉ nghe ầm một tiếng, trung niên che mặt bị đạo mặc lam sắc lôi điện này oanh ra vài trăm thước, chỗ hắn đi qua, tầng mây bị thiêu đốt tạo thành một vệt dài.

Một kích trúng mục tiêu, Thiên Lôi Tán Nhân đuổi tới, phía sau lôi châu tiếp tục nổi lên, phát sinh đạo mặc sắc lôi điện thứ hai, truy kích trên người trung niên che mặt.

Trung niên che mặt bị đánh thổ huyết không ngừng, hắn xem thường

Thiên Lôi Tán Nhân, xem thường Diệp Trần, cho rằng chính mình cho dù không thể đánh chết Diệp Trần, cũng có thể toàn thân trở ra, dù sao tu vi bản thân bày ra, chiến lực đã đề thăng tới cực hạn.

- Thiên Lôi Nhất Kích!

Trên người màu sắc chiến giáp từ từ ảm đạm, Thiên Lôi Tán Nhân hít sâu một hơi, thôi động lôi hệ chân khí, để năng lượng trên chiến giáp toàn bộ tập trung đến lôi châu, lấy đại giới lôi châu bạo toái phát động một kích tối hậu, cũng là một kích mạnh nhất.

Ầm!

Lôi điện thẳng tắp xuyên thấu hộ thể chân nguyên của trung niên che mặt, bắn thủng ngực hắn, một tia tiên huyết chảy ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 295: Lưu Vân Tông Rung Động. (1-2)

- Ta không cam lòng.

Đáy lòng trung niên che mặt sản sinh hối hận cường liệt, hối hận tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn này, hối hận vừa rồi không lập tức bỏ chạy, lại hối hận nhìn lầm Diệp Trần, nếu không phải Diệp Trần, giao đấu đơn độc, Thiên Lôi Tán Nhân căn bản không cơ hội dễ dàng bắn trúng hắn, một bước sai, từng bước đều sai, phải trả giá bằng sinh mạng.

- Muốn ta chết, các ngươi cũng phải chôn cùng ta!

Lúc này chạy trốn là chuyện không có khả năng, trung niên che mặt không để ý vết thương trí mệnh, chân nguyên thiêu đốt đến đỉnh, thân hóa hỏa diễm, đánh về phía Diệp Trần, dự định trước khi chết kéo người chết chung.

Sắc mặt Diệp Trần bất biến, Phân Thân Hóa Ảnh thi triển khinh công ra, gió thổi qua, theo gió phiêu tán, khi xuất hiện đã ở phía bên phải trung niên che mặt.

Một kiếm đánh ra, Tru Tâm kiếm khí bắn ra.

Phốc!

Cái cổ trung niên che mặt lệch ra, trong ánh mắt mất đi màu sắc sinh mệnh, dưới luân phiên đả kích, chiến lực của hắn giảm đi, cũng không đỡ được Tru Tâm Nhất Kiếm của Diệp Trần nữa.

Đã từng nhìn thấy trung niên che mặt chết đi, Diệp Trần trầm trọng phun ra một ngụm huyết khí, tác dụng phụ của Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp thập phần to lớn, có thể chi trì đến bây giờ là nhờ có đủ Huyêt Dương Hoa,

dù sao huyết nhục khí huyết và chân khí khác nhau, không phải nói dùng một chút bổ trợ là sẽ không sao, trong đó còn một quá trình chuyển hóa cực kỳ phức tạp.

Hóa giải Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, sắc mặt Diệp Trần tái nhợt vô cùng, tinh thần có chút uể oải, nuốt vào một viên Bổ Thần Đan, Diệp Trần nhìn phía Thiên Lôi Tán Nhân, đối phương so với hắn tốt hơn một chút, Thiên Lôi Nhất Kích để chân khí tiêu hao của hắn tiêu hao quá lớn, đang nuốt phục đan dược bù đắp chân khí.

Hai người nhìn nhau cười khổ, giết chết một vị cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong so với trong tưởng tượng muốn khó khăn hơn nhiều, tu vi càng mạnh, càng khó giết chết, không phải không có đạo lý.

Đám người La Hành Liệt từ trong ngây ngốc tỉnh táo lại. Vẻ mặt hoảng hốt, hai cường giả Tinh Cực Cảnh cứ như vậy mà bị tiêu diệt. Lúc này mới có bao nhiêu thời gian, hơn nữa cả hai đều bị Diệp Trần giết chết, tuy rằng trung niên che mặt thứ hai chủ yếu là dựa vào Thiên Lôi Tán Nhân xuất thủ.

- Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối, Diệp Trần, về nghỉ ngơi trên Thiên Phong Thứu rồi nói chuyện sau, nơi đây không thích hợp ở lâu."

La Hành Liệt đề nghị.

- Được.

Thiên Lôi Tán Nhân cũng không chối từ, tổn hao chân khí không phải một thời nửa khắc có thể bù đắp trở lại, cần tĩnh tâm điều tức một phen.

Chờ Thiên Lôi Tán Nhân và Diệp Trần đi lên, một đám Thiên Phong Thứu lại trở mọi người đi về phương xa.

Khoảng chừng một canh giờ, Thiên Lôi Tán Nhân mở hai mắt, quay mặt đối diện kình phong thở ra một hơi, khí tức cường đại vô cùng, kình phong tiêu tan thành mây khói.

Nghiêng đầu, hắn nhìn Diệp Trần cười nói:

- Diệp tiểu tử, kẻ sĩ cách ba ngày không gặp liền phải nhìn bằng con mắt khác, lão Lôi ta vẫn là lần đầu tiên bội phục một người.

Chân Linh Đại Lục, cường giả vi tôn, chuẩn tắc này không đâu không đúng, khi một người cùng người khác chênh lệch quá lớn, bọn họ có lẽ có giao tình tốt, nhưng tuyệt đối tồn tại quan hệ trên dưới vi diệu, chênh lệch chính là chênh lệch, đối với một người thực lực thấp hơn ngươi, ngươi sẽ cùng hắn xưng hô ngang hàng? Tùy tiện vui đùa, chửi mắng? Hay tùy ý nói giỡn với nhau? Rõ ràng chuyện này khó có thể xảy ra, trong 1 mối quan hệ, chắc chắn người có thực lực mạnh hơn sẽ chiếm vị trí chủ đạo.

Dĩ vãng Thiên Lôi Tán Nhân gặp phải vãn bối toàn bộ tự xưng Thiên Lôi Tán Nhân, thế nhưng lần này, hắn tự xưng lão Lôi, nguyên nhân không phải vì hắn, mà chiến đấu lực của Diệp Trần đã cùng đẳng cấp với hắn, chênh lệch rất nhỏ bé, hơn nữa Diệp Trần là tông môn đệ tử của Nhàn Vân Tử, đạo lý thật giống như hắn thích gọi Nhàn Vân Tử là lão quỷ vậy.

- Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối quá khen, Diệp Trần bất quá vận khí tốt, có được một môn bí kỹ tăng phúc chiến lực.

Diệp Trần nói.

- Bí kỹ cũng là một loại thực lực bản thân, bằng không võ giả vì sao thích kỳ ngộ, không nói cái này, môn bí kỹ của ngươi là Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp?

Thiên Lôi Tán Nhân chân nguyên truyền âm nói.

Diệp Trần do dự một chút, gật đầu nói:

- Đúng!

- Thảo nào, ta lại thấy sao mà nhìn quen mắt như vậy, nguyên lai là tuyệt học của Huyết Ma Chân Nhân.

Thiên Lôi Tán Nhân lại nói:

- Ngươi và Huyết Ma chân nhân khác nhau, hắn có Huyết Ma Phân Thân cung cấp khí huyết, có thể duy trì liên tục thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, thậm chí càng đáng sợ là Đại Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, nhưng ngươi cần dựa vào khí huyết bản thân đến thôi động, khó tránh khỏi gặp phải tổn thương. Hơn nữa thứ này dễ khiến cho người khác chú ý, nếu như để Huyết Ma Chân Nhân để ý đến ngươi, ta, ngươi còn có Nhàn Vân Tử lão quỷ cả ba người đều không đủ cho một ngón tay của hắn nghiền nát.

Quả thật là tuyệt học của Huyết Ma Chân Nhân, Diệp Trần kỳ thực sớm có hoài nghi, nhất là Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp và Đại Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp khí tức rất giống nhau. Hiện tại nghe Thiên Lôi Tán Nhân vừa nói như vậy, rốt cục có thể xác định, về phần Huyết Ma Chân Nhân cường đại như thế nào, Diệp Trần không chút nghi ngờ, trong Cửu U Giáo một trăm lẻ tám đại quỷ tướng, Huyết Ma Chân Nhân có chiến lực thượng đẳng, so với Thi Quỷ Đạo Nhân cường đại hơn nhiều.

- Tiền bối yên tâm, không đến thời khắc mấu chốt, Diệp Trần biết nên làm như thế nào.

Diệp Trần gật đầu, nếu không phải lần này gặp nguy hiểm đến tính mệnh, hắn đối với thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp còn có chỗ do dự.

Thiên Phong Quốc Lưu Vân Tông và Tiềm Long Cổ Thành cách nhau khá xa, mất quá hai tháng, đoàn người mới cưỡi Thiên Phong thứu trở lại tới Lưu Vân Tông.

- Là tông chủ trở lại!

- Còn có Diệp sư huynh...

- Diệp sư huynh lịch lãm đã hơn một năm, không biết hôm nay đạt được tới cấp bậc nào rồi?

Lưu Vân Tông trên dưới rất nhiều đệ tử, ngẩng đầu vừa nhìn, là có thể nhìn thấy một đám Thiên Phong thứu đang hướng ngọn núi cao nhất bay tới.

Trên sân rộng ngoài chủ phong đại điện, không ít nội môn trưởng lão nghe thấy được tin tức, chạy đến chúc mừng, bên cạnh còn có đông đảo ngoại môn trưởng lão cùng với hạch tâm đệ tử, nội môn đệ tử.

- Cung nghênh tông chủ, cung nghênh Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối.

La Hành Liệt hạ xuống mặt đất trước, phất tay nói:

- Toàn bộ đều vào đại điện, ta có chuyện muốn tuyên bố.

Trong đại điện rộng lớn, mọi người cũng động.

La Hành Liệt ngồi ngay ngắn trên thủ tọa, Diệp Trần đứng ở một bên, về phần Thiên Lôi Tán Nhân đã đi tìm Nhàn Vân tử, đối với việc này không có hứng thú.

La Hành Liệt mở miệng nói:

- Để mọi người tụ tập tới đại điện, là vì nói cho các ngươi về sự tình Tiềm Long Bảng.

- Diệp sư huynh khẳng định nhập bảng, bằng không tông chủ sẽ không gióng trống khua chiêng tuyên bố.

- Nhất định là vậy, Diệp sư huynh một năm rưỡi trước chính là đệ nhất thiếu niên một đời của tông môn ta, đã hơn một năm, thực lực khẳng định tiến triển rất nhiều, lại không biết bài danh bao nhiêu?

Trong đại điện, mọi người nghị luận đều, ánh mắt liên tiếp nhìn phía Diệp Trần bên cạnh La Hành Liệt.

- Lần này, Lưu Vân Tông ta có hai đệ tử tiến nhập Tiềm Long Bảng, một hạch tâm đệ tử Từ Tĩnh, một người khác chính là Diệp Trần,

Đợi trong đại điên hơi chút an tĩnh, La Hành Liệt bắt đầu công bố kết quả.

Đối với kết quả này, hầu hết mọi người cũng không cảm thấy giật mình, thực lực của Từ Tĩnh quá rõ ràng, La Hàn Sơn và Chu Mai hai vị hạch tâm đệ tử cũng không đỡ được ba chiêu của nàng, mà thực lực của Diệp Trần còn vượt lên Từ Tĩnh, không có bài nhập Tiềm Long Bảng mới để cho bọn họ kinh ngạc.

- Từ Tĩnh bài danh đệ thập cửu Tiềm Long Bảng.

Thấy trong ánh mắt mọi người bắt đầu toát ra vẻ sợ hãi, La Hành Liệt cười cười, tiếp tục nói:

- Diệp Trần, Tiềm Long Bảng đệ....nhất..

- Cái gì, Diệp sư huynh là Tiềm Long Bảng đệ nhất?

- Diệp sư huynh tuy rằng lợi hại! Nhưng nên nhớ đệ nhất Tiềm Long Bảng là Tư Không Thánh, đệ nhị là Nghiêm Xích Hỏa, đệ tứ là Lý Đạo Hiên, ba người này tại ba năm trước đã có thực lực chống lại võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, ba năm qua đi, trong võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong khó có địch thủ, Diệp sư huynh tiến bộ có lớn thế nào, cũng không có khả năng đánh bại bọn họ đi sao! Lẽ nào bọn họ không tham gia?

Mọi người khiếp sợ, vẻ mặt không tin nổi.

Trong đó một gã nội môn trưởng lão nói:

- Tông chủ, giới Tiềm Long Bảng này có phải là phát sinh biến hóa gì không?

Hắn là muốn nói, có phải là đám người Tư Không Thánh bởi vì có chút biến cố không thể tham gia so đấu, bằng không không thể giải thích Diệp Trần đoạt được đệ nhất.

La Hành Liệt lại cười nói:

- Đúng, là phát sinh một ít biến hóa, biến hóa chính là, Diệp Trần đánh bại thượng giới thiếu niên đầu sỏ, bao gồm Lâm Vẫn, Lý Đạo Hiên, Nghiêm Xích Hỏa cùng với Tư Không Thánh, đường đường chính chính leo lên bảo tọa đệ nhất Tiềm Long Bảng, không chỉ có như vậy, hắn còn mở ra Tiềm Long Bí Cảnh nghìn năm chưa từng xuất thế, đánh vỡ lịch sử nghìn năm qua của Tiềm Long Bảng.

Tê!

Lời vừa nói ra, mọi người trong đại điện đều hít một ngụm khí lạnh, Diệp Trần cư nhiên đánh bại thượng giới thiếu niên đầu sỏ, leo lên bảo tọa đệ nhất Tiềm Long Bảng, hay nói cách khác, hôm nay thực lực của hắn đã đến Bão Nguyên Cảnh đỉnh phong, tại Lưu Vân Tông gần với Thái Thượng trưởng lão, dưới một người trên vạn người. Về phần Tiềm Long Bí Cảnh kia, bọn họ cũng không quá hiểu. Bất quá phía sau kỷ lục nghìn năm để bọn họ lại khiếp sợ, kỷ lục không thể bị phá như vậy... Bay lên đến cao độ như vậy, trong một trăm cũng không ai có thể đánh vỡ, mà Diệp Trần phá vỡ được là kỷ lục nghìn năm của Nam Trác Vực.

Đây là cái khái niệm gì?

- Đây là sự thực?

Còn có người không tin, thì thào ra.

La Hành Liệt mất hứng:

- Lẽ nào ta còn phải lừa các ngươi?

Trong lòng biết chuyện này không có giả, mọi người nhìn phía Ánh mắt Diệp Trần biến đổi, bên trong mang theo kính nể và tôn sùng, không sai, là tôn kính, địa vị Diệp Trần phát sinh, long trời lở đất, không còn là gã đệ tử Lưu Vân Tông đơn giản như vậy, mà là tồn tại gần với Thái Thượng trưởng lão, đệ nhất thiên tài Nam Trác Vực, nhiều vinh quang như vậy tụ tập trên

người hắn, lại không đáng để bọn họ tôn kính mới là có vấn đề.

- Chúc mừng Diệp sư huynh.

Trong đại điện, đông đảo hạch tâm đệ tử và nội môn đệ tử nhất tề ôm quyền, hướng Diệp Trần khom lưng chúc mừng, trong đó bao gồm Trương Hạo Nhiên và Ngô Minh. Hai người một là hạch tâm đệ tử, một là nội là đệ tử, thân phận rất có tiến triển, đáng tiếc so với Diệp Trần, tựa như huỳnh hỏa chi quang, nhất là Trương Hạo Nhiên, sắc mặt biến chuyển mấy lần, cuối cùng nhu hòa lại. Ý chí chiến đấu của hắn sẽ không tiêu giảm, nhưng tiếp tục lấy Diệp Trần làm mục tiêu rõ ràng không thích hợp, đối phương cùng hắn chênh lệch mấy đẳng cấp. Hắn còn đang trong nội môn êệ tử phấn đấu, người ta đã là đệ nhất nhân thiếu niên một đời tại Nam Trác Vực, hắn không dám tưởng tượng, chờ chính mình bước vào Bão Nguyên Cảnh, Diệp Trần lại thành cái dạng tồn tại gì rồi.

Diệp Trần sinh ra một tia cảm khái, ôm quyền nói:

- Không nên khách khí như vậy, ta hiện tại vẫn là đệ tử Lưu Vân Tông, hiện tại không thay đổi, sau này cũng không thay đổi.

La Hành Liệt mỉm cười liếc mắt nhìn Diệp Trần, đối với mọi người trong đại điện nói:

- Tốt, tất cả mọi người đã biết tình huống, đều tự giải tán đi thôi!

Quá một hồi, chờ đám người đi hết, La Hành Liệt đối với Diệp Trần nói:

- Diệp Trần, ta mang ngươi đến trọng địa của Lưu Vân Tông.

- Vâng, tông chủ.

Thời gian không tới một ngày đêm, từ trên xuống dưới Lưu Vân Tông gần vạn người toàn bộ đều biết tin tức Diệp Trần cướp đoạt đệ nhất Tiềm Long Bảng, há hốc mồm, không thể tin tưởng nổi.

- Lúc đó ta cũng không tin, tới khi tông chủ nói ra, khẳng định không giả, thực sự là nghĩ không ra, Lưu Vân Tông ta lại có một đệ nhất thiên tài Nam Trác Vực, cũng may ta cũng là đệ Lưu Vân Tông, bằng không vinh quang này cũng không có phần của ta.

- Nghe nói Tiềm Long Bảng bài danh có liên quan tới số mệnh, Diệp sư huynh bài danh đệ nhất, chúng ta đây cũng được hưởng phúc theo, có số mệnh gia thân.

- Không sai, sau đó chỉ cần nỗ lực, nhất định làm ít công to.

- Biểu đệ của ta còn đang do dự vì gia nhập tông môn, hiện tại Diệp sư huynh đoạt được đệ nhất Tiềm Long Bảng, còn không liều mạng mà vào cho bằng được.

- Ngươi nên thông báo cho hắn biết để hắn sớm tới đăng ký đi, chỉ cần ít ngày nữa thôi, cả Thiên Phong Quốc đều sẽ biết, đến lúc đó thêm vào các thiếu niên thiên tài khác đua nhau gia nhập Lưu Vân Tông, không khéo cơ hội gia nhập tông môn sẽ khó hơn a.

- Đa tạ nhắc nhở, ta lập tức quay trở về nói cho tộc nhân biết chuyện này.

- Đường thúc của ta muốn gia nhập Phỉ Thúy Cốc, trở thành ngoại môn trưởng lão, ta nhanh ngăn cản hắn, gia nhập Lưu Vân Tông thật tốt, có số mệnh gia thân.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 296: Thái Thượng Trưởng Lão. (1-2)

Trong ngày này, không biết có bao nhiêu người xin nghỉ trở phép, để phụ trách trưởng lão bận tới sứt đầu mẻ trán, đương nhiên, là mỉm cười sứt đầu mẻ trán.

Trước các quầy hàng vũ kỹ, theo các trưởng lão biết được tin tức, sờ sờ chòm râu, cười khổ nói:

- Đây là dạng quái vật nào a!

Hắn vẫn còn nhớ như in năm đó Diệp Trần bất quá mười bốn, mười năm tuổi, vẻ mặt tuấn tú, tương đối non nớt, lúc đó lần đầu tiên chân chính tiếp xúc đối phương, là khi hắn tu luyện Cô Phong Thập Tam Kiếm, hắn cho rằng đối phương không có khả năng để Cô Phong Thập Tam Kiếm tu luyện thành công, không ngờ đối phương lại thành công được.

Năm tháng nhạt nhòa, dĩ vãng thiếu niên tuấn tú không còn, dần dần lớn lên thành thanh niên, là người có thân phận, trở thành đệ nhất thiên tài Nam Trác Vực, thiếu niên hùng bá Nam Trác Vực.

Thì ra ba bốn năm trôi qua nhanh như vậy.

Khi Diệp Trần và Từ Tĩnh dưới sự dẫn dắt La Hành Liệt, đi tới khu vực trọng địa của Lưu Vân Tông, khí long mạch từ lâu ẩn vào trong huyết mạch nhanh tróng thoát ra, phảng phất như thần long nhập hải tiến vào dưới nền đất, khoảng chừng mười lần hô hấp qua đi, trong phạm vi mấy trăm dặm Lưu Vân Tông nhất thời gió nổi mây phun, trong hư không và dưới nền đất mơ hồ truyền đến tiếng long ngâm hổ khiếu, đây là dấu hiệu khí long mạch cực độ tràn đầy.

Lưu Vân Tông ở tại dưới Thanh Phong Sơn để lại một tiểu hình long

mạch, trên thực tế, chỉ cần Thượng phẩm tông môn đều lựa chọn địa phương có long mạch thành lập tông môn, như vậy mới có thể giúp tông môn phát triển càng ngày càng tốt, như Thất phẩm tông môn Phỉ Thúy Cốc để hạ long mạch so với Lưu Vân Tông muốn lớn hơn nhiều. Năm đó từng là nơi Lục phẩm tông môn Sơn Thủy Các kiến tông, đáng tiếc sau khi Sơn Thủy Các bị hủy diệt, khí long mạch hao tổn nghiêm trọng, dựa vào thiên sơn vạn thủy chi cục mới lưu lại được một ít. Mặc dù vậy, khí long mạch lưu lại được vẫn vượt lên các đại tông môn tại Thiên Phong Quốc cộng lại, Phỉ Thúy Cốc có thể chiếm vị bá chủ Thiên Phong Quốc cùng khí long mạch ít nhiều có chút quan hệ.

Hiện tại khí long mạch của Diệp Trần và Từ Tĩnh quán chú trong long mạch của Thanh Phong Sơn, lập tức tạo ra tác dụng gột rửa, đồng thời bắt đầu trợ giúp long mạch của Thanh Phong Sơn tụ lại địa khí trong phương viên vạn dặm, cường đại tự thân, động tĩnh tụ lại địa khí thực sự quá lớn, bằng long mạch của Thanh Phong Sơn căn bản không thể ràng buộc, cũng chỉ có long mạch chi khí của Diệp Trần mới có thể trấn áp tác dụng, còn long mạch chi khí của Từ Tĩnh thì có tác dụng phụ trợ.

Không biết qua bao lâu, long mạch chi khí thịnh vượng từ từ ổn định, một lớn một nhỏ long mạch chi khí chui từ dưới đất lên, phân biệt dung nhập trong cơ thể Diệp Trần và Từ Tĩnh.

Long mạch chi khí vừa nhập thể, Diệp Trần lập tức cảm thụ được long mạch chi khí có tăng không giảm, cùng với long mạch của Thanh Phong Sơn tạo thành một loại liên hệ như có như không, tinh tế nhận biết một chút, Diệp Trần phát hiện trong long mạch của Thanh Phong Sơn lưu lại một tia long mạch chi khí của bản thân. Tia long mạch chi khí này cũng không chiếm tác dụng chủ đạo, lại có thể trấn áp địa khí gia nhập, mà long mạch chi khí của Từ Tĩnh thì nơi tới, phục tùng những địa khí tương đối táo bạo kia, khu cản một ít địa khí tà ác, bảo trì sự thuần khiết của long mạch Thanh Phong Sơn.

Người đứng ở Thanh Phong Sơn hoặc quanh đó nếu có chút có chút suy nghĩ, tâm tư của bọn họ tự nhiên trở nên thông thấu, một ít tạp niệm trở ngại

đến tu luyện dưới lực lượng vô hình gột rửa, đang dần suy giảm, thậm chí bị tiêu trừ, cả người phảng phất thoải mái hơn nhiều.

Một tòa sơn phong phía sau Thanh Phong Sơn.

Trên ngọn núi có hai người đang ngồi.

Một người mặc tử biên bạch y, tuổi chừng hơn sáu mươi, khí độ tường hòa, tướng mạo trung niên, chính là Thiên Lôi Tán Nhân.

- Lão quỷ, Lưu Vân Tông ngươi đời trước không biết tích được phúc đức gì, xuất hiện loại kinh diễm chân long như Diệp Trần, có hắn tại đây một ngày, Lưu Vân Tông sẽ càng phát triển hưng thịnh.

Thiên Lôi Tán Nhân lấy cho mình một chén rượu, ngửa đầu uống cạn.

Nhàn Vân tử cười tủm tỉm nói:

- Thiên địa cùng số mệnh vô thường, ai nói địa phương bình thường không thể xuất chân long. Chân long có thể lớn, có thể nhỏ, có thể thăng có thể ẩn, bất kể là ở đâu cũng đều có thể tồn tại chân long.

- Chân long này quá lợi hại, lấy tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, cường ngạnh tru sát cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, lại cho hắn một đoạn thời gian, chỉ sợ ngươi ta hai người cũng muốn bị hắn siêu việt. Không biết ngươi sẽ an bài hắn ra sao? Hạch tâm đệ tử rõ ràng không thích hợp với hắn.

Thiên Lôi Tán Nhân hỏi.

Nhàn Vân tử do dự một phen:

- Cho hắn một chức trưởng lão làm sao?

- Trưởng lão, đại tài tiểu dụng, cho dù hạch tâm trưởng lão thì thế nào, một con chân long, há có thể chịu ở dưới người khác, đó chính là hắn có nguyện ý cũng không thể làm như vậy.

- Ha hả, ta nói là Thái Thượng trưởng lão!

- Thái Thượng trưởng lão?

Thiên Lôi Tán Nhân trợn tròn con mắt:

- Ngươi có phải đang nói giỡn hay không? Lưu Vân Tông không phải có quy củ, không vào Tinh Cực Cảnh, không thể làm Thái Thượng trưởng lão?

Nhàn Vân tử lắc đầu:

- Quy củ là người định, nếu đã là vậy, thì có thể thay đổi, ta tin tưởng liệt tổ liệt tông Lưu Vân Tông có sống lại, cũng sẽ không phản đối.

- Cái này cũng được, một con chân long, người khác cung phụng còn không kịp, cho hắn một vị trí Thái Thượng trưởng lão không tính là đại sự gì, càng hợp tâm tư của Diệp Trần, vị trí khác ít nhiều có chút không thích hợp.

Tỉ mỉ tự hỏi qua đi, Thiên Lôi Tán Nhân cảm thấy Nhàn Vân tử không phải không có lửa thì sao có khói, phỏng chừng sớm đã có dự định này.

Di!

Nhàn Vân tử bỗng nhiên ngẩng đầu, trên cao vạn dặm, mây là mây, gió là gió, biểu hiện ra nhìn cũng không thấy một tia dị dạng gì, chỉ là tinh thần lực kiểm tra, lập tức phát hiện trong thiên địa nguyên khí đang theo Lưu Vân Tông hội tụ, ngoài ra, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, mơ hồ truyền đến tiếng long ngâm hổ khiếu.

- Đại thế đã thành!

Nhàn Vân tử thở ra một hơi thật sâu, tinh thần vui vẻ vô cùng.

Thiên Lôi Tán Nhân buông chén rượu:

- Ta hiện tại thật ra lo lắng, có nên gia nhập Lưu Vân Tông các ngươi

hay không, nhiều thêm một Thái Thượng trưởng lão hẳn là không ngại đi sao!

Nhàn Vân tử nói:

- Hiện nay còn không được, ta ở ngoài sáng, ngươi ở trong tối, có một số việc cần nhờ ngươi tới giải quyết, ta không thể dễ dàng di động, huống hồ không cần phải cấp bách nhất thời, năm đó ngươi cứu Diệp Trần một mạng, trong chốn u minh đã sớm có số mệnh gia thân, sẽ không kém so với đương nhiệm Thái Thượng trưởng lão của Lưu Vân Tông bao nhiêu.

- Hóa ra ngươi để ta trở thành tên tay sai của Lưu Vân Tông!

Thiên Lôi Tán Nhân cười mắng.

Chậm rãi đứng lên, Nhàn Vân tử nói:

- Ta đi một chút sẽ trở lại...

Chủ phong đại điện.

La Hành Liệt, đại trưởng lão, Từ Tĩnh cùng với Diệp Trần đứng thẳng tại trung ương đại điện.

Hậu môn đại điện bóng người chợt lóe, một vị lão giả tuổi còn trẻ mặc tử biên bạch y đi tới, hắn mỉm cười.

- Thái Thượng trưởng lão!

La Hành Liệt và đại trưởng lão ngữ khí cung kính.

Nghe vậy, Từ Tĩnh và Diệp Trần đồng dạng ôm quyền:

- Thái Thượng trưởng lão xin chào!

Nhàn Vân tử phất tay:

- Diệp Trần, Từ Tĩnh, hai người các ngươi làm tốt lắm, mặc kệ sau này ra sao, các ngươi đều là công thần lớn nhất của Lưu Vân Tông. Ta tới là có chuyện thương lượng cùng các ngươi, chuyện này không muốn huyên náo, chỉ cần năm người chúng ta biết là được.

Diệp Trần nói:

- Thái Thượng trưởng lão mời nói.

- Từ Tĩnh, ngươi tu luyện là Đoán Thể Công Pháp, tu vi bản thân tuy rằng là Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, nhưng đã có thực lực chống lại võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, ta và tông chủ thương lượng qua, quyết định cho ngươi một thân phận hạch tâm trưởng lão, không biết ý của ngươi ra sao?

Từ Tĩnh không có do dự nhiều lắm:

- "Đa tạ Thái Thượng trưởng lão và tông chủ ưu ái, Từ Tĩnh tiếp thu.

Nàng nếu nguyện ý cùng Lưu Vân Tông chia xẻ số mệnh, tự nhiên sẽ không dự định rời khỏi đây. Đương nhiệm hạch tâm trưởng lão không có gì trở ngại, đều là người Lưu Vân Tông.

- Thật cao hứng ngươi lựa chọn.

Nhàn Vân tử tuy rằng ngờ tới Từ Tĩnh sẽ đáp ứng, bất quá vẫn thật là cao hứng, tại, Nam Trác Vực, thiên tài như Từ Tĩnh cũng không phải rất nhiều. Ngày sau đủ để siêu việt hắn, trở thành trụ cột chân chính của Lưu Vân Tông.

Nhàn Vân tử mục quang chuyển dời đến trên người Diệp Trần:

- Diệp Trần, ngươi có bằng lòng đương nhiệm Thái Thượng trưởng lão của Lưu Vân Tông hay không?

Diệp Trần trợn mắt kinh ngạc nói:

- Thái Thượng trưởng lão? Diệp Trần tư cách còn thấp, hình như có chút

không thích hợp!

La Hành Liệt nói:

- Diệp Trần, Thái Thượng trưởng lão chú ý là thực lực, tư cách cũng không nhiều tác dụng, huống hồ lấy tu vi hiện nay của ngươi, bước vào Tinh Cực Cảnh là chuyện sớm muộn, không bằng hiện tại xác định trước, để ngươi yên tâm làm việc của mình.

- Nếu Thái Thượng trưởng lão và tông chủ đã cảm thấy ta có thể đương nhiệm, ta đây cũng đồng ý.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần gật đầu.

- Tốt, như vậy hay nhất.

Nhàn Vân tử quan sát Từ Tĩnh và Diệp Trần, cười nói:

- Các ngươi yên tâm, tông môn sẽ không trở thành ràng buộc các ngươi các ngươi, các ngươi muốn làm cái gì thì làm cái đó, Lưu Vân Tông sẽ không can thiệp nhiều, chỉ hi vọng khi Lưu Vân Tông đối mặt sinh tử tồn vong, các ngươi có thể xuất thủ tương trợ.

- Cái này tất nhiên.

Diệp Trần và Từ Tĩnh đồng thời gật đầu.

Ngón tay từ Trữ Vật Linh Giới xẹt qua, Nhàn Vân tử lấy ra hai cái lệnh bài phân biệt đưa cho Từ Tĩnh và Diệp Trần:

- Đây là lệnh bài hạch tâm trưởng lão và lệnh bài Thái Thượng trưởng lão. Tuy rằng chỉ là tượng trưng thân phận, bất quá vẫn là đừng đánh mất, dù sao chỉ có năm người chúng ta biết thân phận chân thực của hai người các ngươi, cái này ít nhiều sẽ có tác dụng.

Tiếp nhận lệnh bài, Diệp Trần nói:

- Kế tiếp một đoạn thời gian, ta muốn Diệp gia thăm hỏi, sau đó sẽ bế quan tu luyện tại Lưu Vân Tông.

- Ừm, ta đã cho hai người các ngươi một ngọn núi để tu luyện. Sẽ không có ai quấy rối.

Đợi Từ Tĩnh và Diệp Trần ly khai, ba người Nhàn Vân tử nhìn nhau cười, sự tình xác định xong, rốt cục bọn họ có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai.

Diệp Trần cưỡi Thiên Phong thứu hướng Lạc Thành Diệp gia bay đi.

Thiên Phong thứu ngày đi hai vạn dặm, không đến một ngày đêm, Diệp Trần đã tới bên ngoài Lạc Thành.

Không có dừng lại, Diệp Trần thúc giục Thiên Phong thứu bay tới chỗ khu ở của Diệp gia, khiến người trong thành phát sinh một mảnh kinh hô.

Diệp gia.

Diệp Phách Thiên hiếm khi trở về Diệp gia một lần, làm nội môn trưởng lão của Tử Dương Tông, bởi vì gia tộc nhà mình xuất hiện thiên tài như Diệp Trần, khiến cho cao tầng Tử Dương Tông thù hận, chính mình cũng bởi vậy không thiếu nội môn trưởng lão khác xa lánh. Trong lòng đã sớm nghẹn một đoàn lửa giận, cỗ lửa giận này cũng không biết là bởi vì Diệp Trần, hay là vì tao ngộ của bản thân, dù sao cũng khiến hắn rất không thoải mái.

- Phụ thân, đó là Thiên Phong thứu!

Theo Diệp Phách Thiên trở lại còn có con cả Diệp Phong, hôm nay hắn đã có tu vi Ngưng Chân Cảnh trung kỳ, theo đạo lý mà nói, tư chất không tính quá kém, thuộc về trung thượng đẳng, nhưng nay đâu bằng xưa, tu vi Ngưng Chân Cảnh trung kỳ của hắn đã không còn khơi dậy nổi bất kỳ sự chú ý gì nữa.

Diệp Phách Thiên ngẩng đầu, cười lạnh nói:

- Nơi này là Diệp gia, người của Lưu Vân Tông cư nhiên dám cưỡi Thiên Phong thứu qua đây, quả thực không để ta vào mắt.

- Xuống tới!

Tay phải vươn lên, chân khí của Diệp Phách Thiên tuôn ra, tạo ra một cỗ hấp lực tuyệt đối mạnh mẽ.

Hô!

Cuồng phong tứ quyển, Thiên Phong thứu lay động.

Diệp Trần bị Thiên Phong thứu che lấp đứng lên, nhìn thấy Diệp Phách Thiên làm khó dễ, nhướng mày, tay phải tùy ý hoa một cái, chặt đứt hấp lực.

- Diệp Trần!

Diệp Phách Thiên con mắt híp lại.

Diệp Phong hùng hồn nói:

- Diệp Trần, nhìn thấy cha ta còn không xuống hành lễ.

Diệp Trần trở lại Thiên Phong Quốc bất quá hai ngày, sự tình tại Tiềm Long Cổ Thành còn chưa lan truyền, trên giang hồ người biết tin tức không mấy, lấy Diệp Phong xem ra, Diệp Trần tối đa chỉ là Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, hoặc là thực lực trung kỳ cùng phụ thân Diệp Phách Thiên còn có chênh lệch không nhỏ.

Diệp Trần mặt không biểu tình:

- Cấp đại bá cáo an!

Nói xong, trực tiếp cưỡi Thiên Phong thứu hướng sân lớn Thiên Phong lao đi.

- Làm càn!

Diệp Phách Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, Diệp Trần chặt đứt chưởng lực khiến hắn thoáng kinh ngạc, nhưng bản thân bước vào Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đã lâu, trong nội môn trưởng lão của Tử Dương Tông đều là bài danh phía trên, sao lại để Diệp Trần coi thường mình. Dưới phẫn nộ, một chưởng lăng không đánh ra, muốn ra oai phủ đầu.

Cảm thụ được quyền kình lạnh thấu xương đánh thẳng tới, Diệp Trần cũng không quay đầu lại, mà đánh ngược lại một quyền, dùng ra thức thứ nhất trong Ngũ Nhạc thần quyền Ngũ Nhạc Ngưng Hình.

Minh hoàng sắc quang vựng tổ hợp thành sơn phong hư ảnh, hư ảnh chấn động, không khí đổ nát, quyền kình của Diệp Phách Thiên chưa tới gần ba trượng đã bị phá vỡ, chỉ nghe ầm một tiếng, chỗ Diệp Phách Thiên đang đứng, ở trước người hiện ra một quyền ấn thật lớn, sâu tới nửa trượng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 297: Lấy Ngươi Làm Kiêu Ngạo

Diệp Phách Thiên dừng không được thân thể, liên tiếp kịch thối hơn mười bước, sắc mặt tái nhợt, về phần Diệp Phong đã sớm bị quyền phong bay đến đến ngoài trăm mét, hoa mắt váng đầu.

Giữa không trung, thanh âm Diệp Trần truyền đến.

- Ta kính ngươi là đại bá, sự tình dĩ vãng không muốn truy cứu, nhưng không có nghĩa là ngươi có thể ở trước mặt ta muốn làm gì thì làm, có vài thứ trong lòng chính mình minh bạch là tốt rồi.

Sắc mặt Diệp Phách Thiên lúc đỏ lúc trắng một trận xanh đen, đồng thời lại sợ hãi thực lực của Diệp Trần, tiện tay một quyền là có thể đẩy lùi hắn hơn mười bước, không có sức phản kháng, lẽ nào hắn đạt được Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ. Mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, thiên tài võ học trong võ giả đồng cấp trên cơ bản là không ai địch nổi.

Trong nháy mắt, Diệp Phách Thiên phảng phất như già đi chục tuổi, khi ưu thế lớn nhất của bản thân cũng không còn giá trị để nhắc tới, thì còn lại cái gì nữa?

- Phụ thân bị đánh bại?

Diệp Phong chật vật bò dậy, thấy vùng đất bằng bốn phía biệt viện, thấy sắc mặt biến hóa kịch liệt của Diệp Phách Thiên, vẻ mặt không thể tin được, trong lòng chỗ dựa tối hậu cũng bị đánh bại, sự kiêu ngạo của hắn liền bị đánh tan, loại đả kích này khiến trong lòng hắn trống rỗng, trong mắt không còn thần thái như lúc trước, một mảnh trống rỗng.

Trên sân rộng của Diệp gia, mọi người nghe được động tĩnh từ lâu chạy tới.

- Trần Nhi!

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh đi phía trước mọi người, trên tay Trầm Ngọc Thanh còn ôm hai hài tử.

Diệp Trần quay đầu lại, mỉm cười nói:

- Phụ thân! Mẫu thân!

Diệp Thiên Hào vẻ mặt vui mừng, mạnh mẽ ôm lấy Diệp Trần một cái, nói:

- Rốt cục đã trở về!

- Vâng!

Diệp Trần nhẹ nhàng gật đầu.

- Đại bá con sao vậy?

Diệp Trần một quyền đánh biệt viện của Diệp Phách Thiên thành bình địa, Diệp Thiên Hào há có thể không biết, vừa sợ hãi, vừa có chút lo lắng Diệp Trần giết chết Diệp Phách Thiên. Dù sao Diệp Phách Thiên rốt cuộc không có làm chuyện nguy hại tới gia tộc, tội chưa đáng chết.

Diệp Trần nói:

- Yên tâm, con tự có chừng mực.

- Thiên Hào, thái độ làm người của Trần Nhi, ông còn chưa biết sao? Nó cũng không phải loại người lạm sát...

Trầm Ngọc Thanh trong mắt hơi ướt át, lập tức lại nói:

- Ở đây nói như vậy làm gì, đều vào trong đại sảnh đi!

Y y nha nha!

Tựa hồ trên người Diệp Trần có cổ khí chất thu hút người khác, trong lòng Trầm Ngọc Thanh hai đứa nhỏ ngọ nguậy thân thể, hai mắt to, đen láy tràn ngập vui mừng, nhìn thẳng về phía Diệp Trần, trong miệng phát ra âm thanh mơ hồ.

- Mẫu thân, đây là đệ đệ, muội muội đi sao! Để con ôm chúng được chứ?

Diệp Trần cẩn thận từ trong tay Trầm Ngọc Thanh tiếp nhận đệ đệ, muội muội, để cho chúng thoải mái nằm trong ngực mình.

Khanh khách!

Vừa đến trong lòng Diệp Trần, hai tiểu tử phát ra tiếng cười khả ái, gương mặt béo tròn kề sát vào ngực hắn, có vẻ cực kỳ thân thiết.

Trầm Ngọc Thanh cười nói:

- Bọn nó rất thích con, còn có vẻ vượt lên cả ta và phụ thân con nữa.

Diệp Trần theo phía sau Trầm Ngọc Thanh đi vào trong đại sảnh, hỏi:

- Mẫu thân, đệ đệ, muội muội tên gọi là gì?

- Đệ đệ con tên là Diệp Huyền, muội muội là Diệp Tiểu Tiểu. A! Hai tiểu tử kia ngủ rồi.

Diệp Trần cúi đầu vừa nhìn, đệ đệ, muội muội đều nhắm mắt lại, miệng nhỏ hơi mở ra, lộ ra hai cái răng sữa, phối hợp vẻ đỏ ửng trên má, trông cực kỳ khả ái.

Trong đại sảnh.

Diệp Trần ôm ấp hai đứa nhỏ, nhìn qua cùng thiếu niên thanh tú ngày xưa không có gì khác nhau. Chỉ là mọi người từ trong miệng hắn biết được tin tức Tiềm Long Bảng, trong ánh mắt liền trở nên ngưỡng mộ, có đệ nhất thiếu niên một đời Nam Trác Vực.

- Tiềm Long Bảng đệ nhất, Diệp gia rất may mắn a!

Diệp gia một vị lão giả thúc tổ hô to một tiếng, lão lệ tung hoành.

Diệp Thiên Hào đồng dạng bị Diệp Trần nói làm kinh sợ, trên thực tế, Diệp Trần nhập Tiềm Long Bảng đã khiến hắn kinh ngạc đến ngây người, đệ nhất Tiềm Long Bảng lại khiến hắn rơi vào hồ đồ trong giây lát không nói nên lời.

Tiềm Long Bảng đại biểu cái gì! Không ai không biết, đó là so đấu lớn nhất của Nam Trác Vực, là nơi thiếu niên một đời tất tranh đấu, muốn từ trong so đấu này mở một đường máu, nói dễ vậy sao. Mà Diệp Trần không chỉ có mở một đường máu, càng đánh bại những thiếu niên nổi danh từ lâu, một mình đi về phía trước, đăng đỉnh Nam Trác Vực.

Nếu như nói Diệp Trần đến từ một gia tộc hiển hách, tông môn hiển hách, những cái này không đủ khiến kẻ khác chấn động. Nhưng hắn rõ ràng là đệ tử gia tộc trong một tiểu quốc tại Nam Trác Vực, ở Thiên Phong Quốc cũng không tính là nhân vật nhất lưu, luận thân phận bối cảnh đều không đáng nhắc tới, cùng những đệ tử Lục phẩm tông môn kia so sánh, tựa như con kiến với con voi.

Ngoài cái đó ra, trong lòng có mọi người mọi người có cảm giác như vậy.

Diệp gia, một gia tộc bất nhập phẩm, Diệp Trần, từ kẻ tài trí bình thường biến thành nhân vật tựa như chân long, hai cái kết hợp lại sáng tạo truyền kỳ, một truyền kỳ thuộc về người thường. Bọn họ không chút nghi ngờ, khi tin tức Diệp Trần đoạt được đệ nhất Tiềm Long Bảng lan truyền ra, sẽ tạo thành oanh động ra sao, e là giang hồ Thiên Phong Quốc đều sôi trào.

- Làm tốt lắm!

Diệp Thiên Hào vỗ mạnh một cái lên vai Diệp Trần, trong ánh mắt mang theo vẻ ẩm ướt.

Thân hình không chút rung động, Diệp Trần sợ đánh thức đệ đệ, muội muội, trên thực tế, thanh âm ầm ĩ trong đại sảnh cũng không có truyền vào trong tai bọn chúng, toàn bộ đều bị chân khí của hắn cắt đứt ở bên ngoài, Diệp Trần nói:

- Phụ thân, năm đó con nói rồi, sẽ không để người phải thất vọng.

- Con xác thực không làm ta phải thất vọng, ta vì con mà kiêu ngạo, Diệp gia cũng vì con mà kiêu ngạo.

Thân làm gia chủ Diệp gia, Diệp Thiên Hào áp lực cực kỳ lớn, hắn sợ Diệp gia sẽ ở trên tay hắn mà xuống dốc, sợ cô phụ kỳ vọng của phụ thân trước khi mất. Thế nhưng hôm nay, cổ áp lực này tiêu tan òoàn toàn, bởi vì nhi tử của hắn, so với hắn càng xuất sắc, xuất sắc gấp trăm lần. Khuất nhục cùng lời nói linh tinh thời trẻ không có đánh bại hắn, mà là để hắn chân chính trưởng thành, bộc phát ra hào quang đủ để khiến thái dương thất sắc.

Ngoài phòng khách.

Diệp Phách Thiên ngơ ngác đứng ở đó, Diệp Phong bên cạnh là vẻ mặt đờ đẫn.

Phụ tử hai người tựa như người ngoài cuộc, cảm thụ không được loại kinh hỉ này, cảm thụ không được sự ấm áp của gia tộc, bởi vì mấy thứ này đều bị bọn họ bóp chết, trong đầu nhớ lại dĩ vãng sở tác sở vi, phát hiện là buồn cười như vậy, một kích không chịu nổi như vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 298: Bế Quan. (Thượng,Hạ)

Diệp Trần liếc mắt hai cha con Diệp Phách Thiên và Diệp Phong ở ngoài phòng khách, cũng không có để ý nhiều, hiện tại còn có cơ hội hối cải, mất đi cơ hội lần này, liền không còn cơ hội khác nữa.

Hắn muốn Diệp gia là một gia tộc đoàn kết, mà không phải một gia tộc nội bộ lục đục, bất luận ai hay cái gì cản trở đều bị hắn dẫm nát.

Màn đêm buông xuống!

Trong chủ viện Diệp gia đèn đuốc sáng trưng.

Phòng khách chủ viện.

Diệp Trần từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một đống quyển bí tịch để lên bàn:

- Phụ thân, mẫu thân, những thứ này để làm võ học gia truyền của Diệp gia khi chúng ta đi sao!

Trầm Ngọc Thanh tiện tay cầm lấy một quyển bí tịch, chưa mở ra còn không sao, vừa mở liền ngây ngốc:

- Địa cấp trung giai kiếm pháp, Phá Ngọc Kiếm Bạn.

Diệp Thiên Hào chưa kịp phản ứng, chính mình cũng cầm lấy một quyển, mở ra thì thầm:

- Địa cấp trung giai công pháp, Kinh Lang Quyết.

- Ở đây còn có quyền pháp!

- Thối pháp cũng có.

Tự nhiên nhìn thấy hơn mười bản bí tịch, Trầm Ngọc Thanh và Diệp Thiên Hào không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Trần, ánh mắt sững sờ, Diệp Trần lấy ra hơn hai mươi bản bí tịch, trong đó Địa cấp trung giai bí tịch ba bản, Địa cấp đê giai bí tịch năm bản, Nhân cấp đỉnh giai bí tịch mười tám bản, tất cả đều là loại hàng tốt, đừng nói Thiên Phong Quốc bát đại gia tộc so ra kém, coi như là nhập phẩm tông môn cũng không hơn được.

Diệp Thiên Hào nói:

- Những thứ này đều là của con sao?

Diệp Trần gật đầu:

- Ở bên ngoài lịch lãm đã hơn một năm, từng có hai lần kỳ ngộ, còn giết không ít cao thủ lợi hại, những thứ này đều lấy trên người bọn chúng. Một số khác đều là nhờ cống hiến cho Lưu Vân Tông. Phụ thân, người tu luyện công pháp là Địa cấp trung giai phẩm cấp, nên không cần thay đổi, bản Phá Ngọc Kiếm Pháp này người có thể luyện. Mẫu thân, người tu luyện công pháp là Địa cấp đê giai phẩm cấp, có thể đổi thành rất tốt, về phần Địa cấp cao giai cao giai tạm thời không có biện pháp sử dụng, sau đó sẽ tìm biện pháp.

- Từng đó cũng đủ rồi, Địa cấp cao giai bí tịch cho chúng ta, chúng ta cũng vô pháp hoàn toàn tìm hiểu.

Một quyển tu luyện công pháp là một quyển Địa cấp trung giai võ học duy nhất của Diệp gia, là năm đó gia chủ đời thứ ba bỏ ra đại giới mua được. Chỉ có gia chủ mới được tu luyện, chỉ là cho tới bây giờ, Diệp Thiên Hào cũng không có đem nó luyện đến cảnh giới cao nhất, cho hắn Địa cấp cao giai công pháp chỉ tổ lãng phí.

Trầm Ngọc Thanh nói:

- Phụ thân ngươi nói không sai, Địa cấp trung giai võ học là cực hạn của chúng ta, không cần phải lãng phí thời gian tìm kiếm võ học càng cao cấp

nữa.

Bọn họ không phải là thiên tài gì cả, cũng không phải cô gia quả nhân, có nhiều thời gian để tu luyện võ học. Do đó cho dù có một quyển Địa cấp cao cấp bí tịch đặt ở đây, bọn họ cũng sẽ lý trí buông tha, lựa chọn lưu làm bí mật bất truyền của gia tộc.

- Phá Ngọc Kiếm Pháp, không sai, có nó, chiến lực của ta ít nhất có thể đề thăng ba bốn thành, võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ cũng có thể chống lại được.

Diệp Thiên Hào cười ngoác miệng, cầm lấy bí tịch Phá Ngọc Kiếm Pháp yêu thích không buông tay.

Diệp Trần cười cười, bản Phá Ngọc Kiếm Pháp này là cùng Nhàn Vân tử trao đổi được, mà toàn bộ bí tịch trên người hai gã cường giả Tinh Cực Cảnh đều cống hiến cho Lưu Vân Tông. Dù sao không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Diệp gia cũng không có thực lực đối kháng cường giả Tinh Cực Cảnh.

- Ở đây con còn một ít đan dược, có thể đề thăng tu vi một chút, có thể lấy để bù đắp tinh khí thần, hai người tự mình có thể dùng.

Diệp Trần lại từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một bình đan dược. Những đan dược này giá trị xa xỉ, có loại thậm chí giá trị trên vạn khối Hạ phẩm linh thạch.

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh vẻ mặt tươi cười, nếu như là những người khác cho bọn hoj bí tịch và đan dược, bọn họ có thể sẽ từ chối. Nhưng nhi tử cho bọn họ thứ đó, thích còn không kịp, quan trọng hơn là bọn họ không muốn làm vướng chân Diệp Trần, chỉ có chính mình mạnh mẽ, mới giảm bớt gánh nặng ở nhà cho hắn.

Hai tiểu tử kia nằm ở trong lòng Diệp Trần rất an tĩnh, khi tỉnh đều dùng hai mắt đen láy nhìn chằm chằm ba người, nhưng cũng không ầm ĩ hay khóc lóc, tinh thần tựa hồ so với lúc Diệp Trần vừa tới tốt hơn nhiều. Thậm chí

Trầm Ngọc Thanh đều lấy làm kỳ quái, cho rằng nguyên nhân là ở trên người Diệp Trần.

Diệp Trần nghĩ đến long mạch chi khí, long mạch chi khí không chỉ có thể tăng thêm số mệnh tông môn, đồng dạng có thể tăng thêm số mệnh gia tộc, khác nhau là, người trong tông môn cùng hắn không có quan hệ huyết mạch, do đó cần rót vào bộ phận long mạch chi khí để mà trấn áp số mệnh. Mà người trong trong gia tộc cùng hắn có quan hệ huyết thống, nên hiện tại hắn trở về, long mạch chi khí trên người đã ảnh hưởng đến tộc nhân, nhất là phụ mẫu và đệ đệ, muội muội.

- Qua vài ngày nữa con sẽ trở lại Lưu Vân Tông bế quan, con Thiên Phong thứu sẽ ở đây, có chuyện gì có thể trực tiếp đi tìm con.

Diệp Trần ngẫm nghĩ rồi nói.

Diệp Thiên Hào gật đầu:

- Được, con không cần lo lắng cho bọn ta, hảo hảo chiếu cố bản thân đi.

- Vâng.

Vài ngày kế tiếp Diệp Trần chuyện gì cũng không có làm, mà cùng người nhà ở bên nhau, kể lại những chuyện bản thân đã trải qua, hưởng thụ cuộc sống gia đình.

Ngày thứ năm, Diệp Trần trở lại Lưu Vân Tông.

Nhàn Vân tử vì hắn chọn một ngọn núi tại tòa thứ hai phía sau chủ phong, cùng ngọn núi chỗ Nhàn Vân tử liền nhau. Núi non hiểm trở, không đường đi lên, trên núi có thác nước, hoa cỏ rừng cây, xung quanh là một mảnh vân hải mờ mịt bao phủ để cả tòa núi như ẩn như hiện.

- Hảo một chỗ nhân gian thắng cảnh!

Lưu Vân Tông thành lập tông môn ở chỗ này, không phải không có đạo

lý, mà trừ chủ phong, ngọn núi của Diệp Trần cũng là hiểm trở nhất, tòa núi của Nhàn Vân tử thì mang theo phiêu miểu chi ý, ba ngọn núi có thể gọi là Lưu Vân tam phong.

Ngọn núi còn không có tên, giữ lại chờ Thái Thượng trưởng lão tới ở sẽ tự đặt.

Diệp Trần cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp gọi nó là Kinh Vân Phong!

Đây là ngày thứ ba Diệp Trần đi tới ở đây. Cả tòa Kinh Vân Phong rộng lớn đã bị hắn đi hết, hoàn toàn quen thuộc hoàn cảnh, Diệp Trần đứng sừng sững ở đó.

- Đã tới lúc bế quan, Thanh Liên Kiếm Quyết là Địa cấp đỉnh giai công pháp, độ khó tu luyện có thể nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn, chiến lực nhất định không tăng sẽ giảm, rơi xuống thấp, bất quá vượt qua thời kỳ này, chiến lực của ta sẽ bạo tăng tới cảnh giới trước đó chưa từng có.

Chỉ là đáng tiếc Thái Huyền Công tinh luyện ra một ngụm chân nguyên, vẫn chưa từng dùng qua, một khi thay đổi công pháp, ngụm chân nguyên nãy cũng sẽ hỏng mất, thật sự là đáng tiếc.

Vướng mắc lớn nhất của Diệp Trần là chân khí đinh ốc trong một ngụm chân nguyên trong cơ thể. Một ngụm chân nguyên này không giống như bán bộ chân nguyên, mà là vô thượng chân nguyên danh bất hư truyền, cực kỳ tinh thuần. Không khoa trương mà nói, thôi động ngụm chân nguyên này, Diệp Trần có thể trong nháy mắt giết chết một vị cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, coi như là cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ dưới sơ ý cũng muốn trọng thương.

Một ngụm chân nguyên so với thập lô sát chiêu đều lợi hại hơn. Là con bài chưa lật trong con bài chưa lật, sát chiêu trong sát chiêu, đủ để hoàn toàn trở mình.

Chỉ là dừng ở chỗ này cũng không phải biện pháp, Thanh Liên Kiếm Quyết so với Thái Huyền Công cao hơn hai phẩm cấp, hơn nữa còn là công pháp thích hợp cho kiếm khách tu luyện, phối hợp với Thanh Liên Kiếm Pháp có thể cho hắn dưới trạng thái bình thường có thẻ giết chết cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, không cần thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp.

Huồng hồ thời gian quý giá, chậm trễ tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết một ngày, hắn sẽ bị dừng lại bước tiến một ngày, đối với thành tựu sau này khó tránh khỏi có điều ảnh hưởng.

- Trước tiên cứ tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết cái đã, chờ ta có thực lực chính diện đánh chết cường giả Tinh Cực Cảnh, tác dụng của một ngụm chân nguyên cũng không còn lớn nữa.

Khẽ cắn môi, Diệp Trần rốt cục hạ quyết tâm.

Dưới Kinh Vân Phong kiến trúc không hề thiếu mật thất tu luyện, tòa mật thất lớn nhất trong đó tại trung tâm núi. Mật thất có hai cái thông đạo, một cái thông đạo chính quy đi thông nội bộ kiến trúc, một cái đối mặt là thông đạo đối diện sơn động chủ phong của Lưu Vân Tông Chủ.

Trên bãi đá ở trung ương mật thất, Diệp Trần khoanh chân mà ngồi.

- Thanh Liên Kiếm Quyết có mười lăm trọng, đối với võ giả tầm thường mà nói, tu luyện đến đệ cửu trọng mới tương đương với đệ thập nhất thùy Thái Huyền Công, bất quá ta là lĩnh ngộ đến đệ bát trọng hắn có thể khôi phục tới chiến lực vốn có.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần chậm rãi nhắm lại hai mắt, bắt đầu căn cứ lộ tuyến đồ đệ nhất trọng chân khí của Thanh Liên Kiếm Quyết vận chuyển chân khí.

Phương pháp tu luyện đệ nhất trọng của bất kỳ công pháp gì đều rất đơn giản, cho dù là người có thiên tư bình thường, cũng có thể tu luyện thành công. Diệp Trần ngộ tính siêu cường, hơn nữa Thanh Liên Kiếm Quyết phù

hợp tâm ý của hắn, dùng làm ít công to cũng không thể hình dung tốc độ tu luyện của hắn, bởi vì nửa canh giờ ngắn ngủi, hắn đã tu luyện đến đệ nhị trọng rồi.

Đệ nhị trọng so với đệ nhất trọng khó hơn mấy thành, bất quá cũng không làm khó được Diệp Trần, sau một thời thần, đệ nhị trọng cũng được tu luyện thành công. Hiện tại hắn đang bị vây ở đệ tam trọng cảnh giới.

Đệ tam trọng đến đệ tứ trọng muốn trong thời gian ngắn đột phá là không có khả năng, cái này không liên quan tới ngộ tính, mà là cả một quá trình, dù sao vận chuyển chân khí cũng mất đại lượng thời gian.

Ba giờ qua đi.

Ông!

Từng đạo kiếm hình khí cơ khuếch tán ra, đệ tam trọng thành.

So với trong tưởng tượng phải nhanh hơn, hẳn là năm đó tu luyện Thái Huyền Công mang đến kinh nghiệm. Võ giả thay đổi công pháp ngoài việc muốn càng mạnh hơn, cũng bởi vì đã từng tu luyện qua công pháp khác, khi thay đổi công pháp có thể giảm bớt thời gian. Bằng không võ giả suốt đời đều phải lãng phí thay đổi công pháp, sao có tiến bộ được.

Kế tiếp, đột phá đến đệ ngũ trọng tốn hao một tuần, đệ lục trọng tốn hao nửa tháng, đệ thất trọng tốn hao một tháng.

- Thái Huyền Chân Khí sắp toàn bộ chuyển hóa thành Thanh Liên chân khí, ngụm chân nguyên này cũng khó bảo trụ được.

Tâm thần chìm vào đan điền, Diệp Trần có thể quan sát đến trong đan điền hai luồng chân khí đinh ốc cỡ nắm tay là Thanh Liên chân khí, cỡ trứng chim là Thái Huyền Chân Khí. Mà dưới Thái Huyền Chân Khí bao vây là một ngụm chân nguyên thuần túy, rực rỡ vô tạp chất.

Chém giết tâm tình phiền muộn, Diệp Trần thôi động Thanh Liên chân

khí bao vây Thái Huyền Chân Khí, muốn đem nó luyện hóa thành Thanh Liên chân khí, làm chuẩn bị cho đột phá đệ bát trọng.

Ti ti ti ti ti ti!

Ngoại giới nghe không được thanh âm vang lên trong đan điền Diệp Trần, một tia Thái Huyền Chân Khí giảm bớt, Thanh Liên một tia lớn mạnh, ngụm chân nguyên kia từ từ lộ ra, Diệp Trần có thể tưởng tượng, một ngày chân nguyên mất đi Thái Huyền Chân Khí chăm sóc, liền trong nháy mắt hóa thành Thái Huyền Chân Khí bình thường.

- Mặc kệ, đau muộn không bằng đau sớm.

Tốc độ luyện hóa không giảm mà tăng, Diệp Trần vận chuyển Thanh Liên chân khí tới cực hạn.

Rốt cục Thái Huyền Chân Khí toàn bộ chuyển hóa thành Thanh Liên chân khí, chỉ còn lại có một ít chân nguyên, lẳng lặng huyền phù ở trong đan điền, thong thả rung động hữu lực, đó là dấu hiệu sắp sửa phân giải.

Đúng lúc này, một đạo chân khí ở trung tâm Thanh Liên chân khí bắn ra, quấn lấy chút chân nguyên, đem nó kéo vào, sau một khắc vô số đạo chân khí nhỏ cùng chân nguyên liên hệ cùng một chỗ tựa như kinh mạch cùng huyết quản, thiên ti vạn lũ, chém không đứt, phân không ra.

Tâm thần quan sát đến một màn này, trên mặt Diệp Trần lộ ra vẻ kinh hỉ, hắn thực sự không nghĩ tới chân nguyên không chỉ không biến mất ngược lại tiến nhập đến trong Thanh Liên chân khí.

Tuy rằng từ lâu hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, dự định buông tha ngụm chân nguyên này, nhưng chuyện tới trước mắt, nói không đau lòng là không có khả năng, dù sao ngụm chân nguyên tinh luyện đến nay, chưa từng sử dụng lần nào, ngay cả uy lực của nó cũng chưa biết, Diệp Trần sao không đau lòng cho được.

Hiện tại thì không cần lo lắng, chân nguyên đã cùng Thanh Liên chân

khí kết hợp với nhau, theo thời gian chuyển dời, ngụm Thái Huyên chân nguyên cũng sẽ chuyển hóa thành Thanh Liên chân nguyên.

- Có thể, vấn đề phát sinh trên Thái Huyền Công, bằng không lúc Thái Huyền Chân Khí biến mất, Thái Huyền chân nguyên đã lập tức phân giải, chứ không phải đình trệ ở đó, để Thanh Liên chân khí có cơ hội phản ứng.

Diệp Trần mơ hồ cảm giác được võ học của Thiên Mộng chiến điện xuất ra không đơn giản, công pháp Địa cấp trung giai phẩm cấp cư nhiên có thể tinh luyện ra một ngụm chân nguyên, quả thực không thể tưởng tượng nổi, bản thân nó sẽ tồn tại bao nhiêu ảo diệu.

- Chuyện không thể lý giải, có cưỡng ép lý giải cũng không phải chuyện tốt gì.

Diệp Trần lắc đầu, không dự định tiếp tục theo đuổi vấn đề này.

Tâm thần lại chìm vào trong đan điền, Diệp Trần quan sát đến Thái Huyền chân nguyên ở trong Thanh Liên chân khí chậm rãi dao động, đang từ từ chuyển biến thành Thanh Liên chân nguyên. Trong lúc chuyển biến, Thái Huyền chân nguyên khó tránh khỏi có chút pha tạp, bên trong không chỉ ẩn chứa đại lượng Thái Huyền chân nguyên, còn có chút ít Thanh Liên chân nguyên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 299: Tư Không Thánh Đã Tới

Lực chú ý từ chân nguyên chuyển dời, tâm thần Diệp Trần rơi vào ba đạo Thanh Liên kiếm khí bên ngoài chân khí đinh ốc.

Ba đạo Thanh Liên kiếm khí này bất quá cỡ ngón út, màu xanh trong suốt, không mang theo chút tạp chất nào, hình thể có chút hư huyễn, tựa như từng sợi khí lưu vô cùng sắc bén, đang quay chung quanh chân khí đinh ốc, tương hỗ có trình tự, cũng không xung đột.

- Không đến hai tháng liền tu luyện đến Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thất trọng, tốc độ này xác thực có chút nhanh, xem ra tu vi cao tu luyện công pháp cũng nhanh hơn.

Diệp Trần không có cho rằng tốc độ tu luyện của mình trên cả chục lần các thiên tài tuyệt đỉnh khác, phải biết rằng không chỉ có võ giả bình thường cần thay đổi công pháp, đệ tử siêu cấp tông môn cũng cần thay đổi công pháp. Bởi vì khi tu vi của ngươi thấp, cho ngươi một môn công pháp lợi hại, ngươi cũng không có biện pháp tu luyện bình thường. Do đó ban đầu tu luyện, phần lớn đều là Nhân cấp công pháp, mà không phải Địa cấp công pháp, võ đạo từ trước đến nay đều chú ý đến chất lượng.

Những thiên tài tuyệt đỉnh kia vừa mới bước vào Bão Nguyên Cảnh, mà bắt đầu tu luyện Địa cấp cao giai hay đỉnh giai công pháp, cái này đối với bọn họ mà nói là khiêu chiến, nếu bọn họ cũng như Diệp Trần, đến bây giờ mới bắt đầu tu luyện Địa cấp đỉnh giai công pháp, tốc độ tuyệt đối sẽ nhanh hơn nhiều.

Là tốt rồi so với Diệp Trần hiện nay không thể tìm hiểu Thiên cấp võ học, đã hơn một năm rồi cũng chỉ lĩnh ngộ được một ít da lông. Mà Linh Hải Cảnh chỉ mấy tháng là có thể nắm giữ sơ bộ Thiên cấp võ học, hay là nói,

Linh Hải Cảnh ngộ tính gấp chục lần Diệp Trần, thậm chí là hơn chục lần.

Đây là không có khả năng.

Đến cái trình tự gì, sẽ có tốc độ tu luyện theo trình tự đó, ý nghĩa của thiên tài ở chỗ, dưới điều kiện ngang nhau, tốc độ tu luyện của bọn họ siêu nhanh, không thể đem thiên tài Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ cùng Diệp Trần Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ so sánh với nhau, cái này cũng rất không công bằng.

Đương nhiên Diệp Trần tự tin, dưới điều kiện ngang nhau, tốc độ tu luyện của thiên tài tuyệt đỉnh cũng kém hắn, tuy rằng không có khoa trương như vậy.

- Trảm!

Ngồi xếp bằng ở trên bãi đá, Diệp Trần bỗng nhiên nhất chỉ điểm ra.

Ngưu!

Một đạo kiếm khí màu xanh trong suốt kích bắn ra, trên mặt đất vẽ ra một kiếm ngân dài mấy trượng, uy lực không tính là rất lớn, so với kiếm khách Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ bình thường phát ra kiếm khí không khác nhau lắm. So ra kém Diệp Trần sử dụng kiếm sử dụng kiếm phát ra kiếm khí, mà theo kiếm khí bắn ra, Thanh Liên kiếm khí trong đan điền Diệp Trần trong nháy mắt ít đi một đạo, trong khoảng thời gian ngắn không thể sinh ra. Chỉ còn lại có hai đạo Thanh Liên kiếm khí quay chung quanh chân khí đinh ốc.

- Thanh Liên kiếm khí mới hình thành trong cơ thể không bao lâu, xem ra cần thời gian dài bồi dưỡng mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Phun ra một ngụm khí tức dài, Diệp Trần ngón tay từ trên Trữ Vật Linh Giới lướt qua, đại lượng Hạ phẩm linh thạch chất trên mặt đất, ít nhất có hơn một nghìn khối.

Thay đổi công pháp sơ kỳ, cũng không cần linh thạch mở ra cung

nguyên khí. Bởi vì chân khí trước kia có thể trực tiếp chuyển hóa thành chân khí hiện tại, bỏ đi quá trình luyện hóa, thế nhưng theo Thái Huyền Chân Khí tiêu hao hầu như không còn, lúc này cũng cần dùng linh thạch đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Hai khối Hạ phẩm linh thạch rơi vào trên tay Diệp Trần, hắn nhắm lại hai mắt, chân khí trong cơ thể dựa theo lộ tuyến đồ chân khí Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thất trọng vận chuyển.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Trần mở hai mắt ra.

- Sai, Hạ phẩm linh thạch nguyên khí không đủ thuần túy, theo không kịp tiết tấu luyện hóa của Thanh Liên chân khí, lẽ nào muốn sử dụng Trung phẩm linh thạch.

Nói chung, chỉ có đạt được cảnh giới Tinh Cực Cảnh mới dùng Trung phẩm linh thạch tu luyện. Bởi vì chân nguyên thực sự quá thuần túy, luyện hóa Hạ phẩm linh thạch nguyên khí cần tổn hao nhiều lắm. Hiện tại Diệp Trần cũng gặp phải vấn đề này, Thanh Liên Kiếm Quyết tu luyện ra Thanh Liên chân khí vô cùng tinh thuần, so với Thái Huyền Chân Khí còn muốn tinh thuần hơn gấp đôi, dùng Hạ phẩm linh thạch làm nhiều công ít.

Thu hồi Hạ phẩm linh thạch trên mặt đất, Diệp Trần lấy ra trên trăm khối Trung phẩm linh thạch.

Tu luyện một đoạn thời gian, Diệp Trần âm thầm gật đầu, lần này đối với linh thạch nguyên khí trong Trung phẩm linh thạch luyện hóa thành Thanh Liên chân khí có lẽ có chút lãng phí. Nhưng so với thực lực, chút lãng phí ấy không đáng nhắc tới, có sáu bảy vạn khối Trung phẩm linh thạch, Diệp Trần hoàn toàn đủ dùng.

Đệ thất trọng Thanh Liên Kiếm Quyết đột phá đến đệ bát trọng là một quá trình gian nan, hao phí đủ hai tháng, Diệp Trần mới thành công đột phá.

Mặc!

Trong hư không có khí lưu vô cùng phong duệ tràn ngập, bốn phía mật thất đều bị ăn mòn, ào ào rơi xuống thành bột phấn. Nghỉ ngơi nửa ngày, ăn uống một chút, Diệp Trần tiếp tục tu luyện Thanh Liên kiếm quyết.

Cự ly Diệp Trần bế quan đã qua hơn bảy tháng.

Trong thời gian này, Lưu Vân Tông phát sinh biến hóa lớn, không chỉ ngoại đệ tử từ con số ba nghìn tăng thêm đến năm nghìn, nội môn đệ tử cũng từ hơn năm trăm đạt tới hơn bảy trăm. Biến hóa lớn nhất là ngoại môn trưởng lão, trên giang hồ Thiên Phong Quốc không biết có bao nhiêu cao thủ Bão Nguyên Cảnh muốn gia nhập Lưu Vân Tông, bình thường xuất hiện hiện tượng hơn mười người tranh đoạt một danh ngạch.

Đối với điều này, cao tầng Lưu Vân Tông gia tăng độ khó tuyển chọn, trừ thực lực tự thân đạt được tư cách, phẩm chất cũng phải tốt. Kẻ có tiếng xấu, liền không nhận, thanh danh bình thường cũng không chiếm ưu thế, chỉ có một ít võ giả Bão Nguyên Cảnh rất có danh tiếng trên giang hồ mới được gia nhập Lưu Vân Tông.

Đối với cách làm của cao tầng Lưu Vân Tông, rất nhiều người biểu thị bất mãn, đáng tiếc lại không có biện pháp nào, là ngươi muốn gia nhập Lưu Vân Tông, không phải Lưu Vân Tông cầu ngươi gia nhập, đây là hai khái niệm.

Ngày hôm đó, Lưu Vân Tông thường lui tới như nhau, người muốn gia nhập cũng ít hơn nhiều.

Trên tầng mây ngoài mấy trăm dặm, một tia điện quang cấp tốc xẹt qua.

Bên trong điện quang có thể thấy một người hai thú, thú là yêu thú, đầu yêu thú này có năm cái cánh, hai đôi cánh ở hai vai, giữa thân có một cánh, bên ngoài tràn ngập điện quang. Mà chính những điện quang mới là thứ để tốc độ của nó đạt được trình độ đáng sợ, so với Thiên Phong thứu phải nhanh hơn mấy lần.

Trên lưng yêu thú, hai đạo nhân ảnh đang đứng thẳng.

Bên trái lão giả đang vuốt râu, mặc trường y màu xám trắng, chắp tay mà đứng, tự có khí chất của cường giả. Bên cạnh lão giả là một vị thiếu niên mi thanh mục tú, cũng là người trong trận đấu cuối cùng của Tiềm Long Bảng bại bởi Diệp Trần Tư Không Thánh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 300: Chỉ Phát Kiếm Khí. (Thượng,Hạ)

Lúc đầu Tiềm Long Bảng kết thúc, Tư Không Thánh cưỡi một con Thất cấp yêu thú Hoàng Lôi Thú trên Huyền Không Sơn, một tuần liền về đến Huyền Không Sơn. Bắt đầu bế quan, cái này cũng là vì hắn ước hẹn nửa năm đối chiến với Diệp Trần. Dù sao Nam Trác Vực quá lớn, không có yêu thú tốc độ cực nhanh, thời gian chạy đi đều cần một hai tháng.

- Chín tháng bế quan, ngươi có nắm chắc chiến thắng Diệp Trần?

Lão giả mặc trường y màu xám trắng nói.

Tư Không Thánh nói:

- Trong trận đấu cuối cùng của Tiềm Long Bảng, Thương Thiên Phách Quyền thức thứ nhất sát chiêu của ta vẫn chưa hoàn toàn viên mãn, công pháp cũng dừng lại ở đệ thập nhất trọng đỉnh phong cảnh giới, chưa tiến vào đệ thập nhị trọng, lần này bế quan, công pháp của ta thành công đột phá đệ thập nhị trọng, Thương Thiên Phách Quyền thức thứ nhất sát chiêu cũng luyện thành, thức thứ hai sát chiêu đã lĩnh ngộ sơ bộ, đủ để chiến thắng hắn.

- Như vậy hay nhất, yêu thú thay đi bộ của Lưu Vân Tông là Thiên Phong thứu, từ Tiềm Long Cổ Thành chạy về Lưu Vân Tông ít nhất phải mất hai tháng. Nói cách khác hắn chỉ có bảy tháng bế quan, so với ngươi kém hai tháng, tu vi đạt được Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, thời gian bảy tháng căn bản không thể đề thăng bao nhiêu chiến lực, lần này hắn phải thua không thể nghi ngờ.

- Hừ! Cái thuộc về ta, ta sẽ tự mình đoạt lại, tình cảnh ngày trước không tinh là gì.

Nhãn thần Tư Không Thánh lạnh hơn.

Hoàng Lôi Thú chui khỏi tầng mây, hai người thấy được chủ phong của Lưu Vân Tông Chủ cách đó không xa.

- Xuống phía dưới.

Lão giả thét ra lệnh.

Ba!

Trong hư không điện quang chợt lóe rồi biến mất, khi xuất hiện lại đã đến bầu trời Lưu Vân Tông.

- Yêu thú thật nhanh, bên trên có người.

- Thật có người? Lai giả bất thiện, mau nhanh thông tri cho tông chủ và các vị trưởng lão!

Hoàng Lôi Thú động tĩnh quá lớn, khiến mọi người trên Lưu Vân Tông Chủ đều nhất tề chạy tới quảng trưởng.

La Hành Liệt từ trong đại điện đi tới, thấy Tư Không Thánh trên Hoàng Lôi Thú, con mắt híp lại, lễ phép nói:

- Tại hạ Tông chủ Lưu Vân Tông La Hành Liệt, không biết nhị vị đi tới Lưu Vân Tông có việc gì?

Lão giả nhìn La Hành Liệt nói:

- Gọi Diệp Trần ra đây.

- Diệp Trần? Hắn đang bế quan, không thích hợp quấy rối.

La Hành Liệt mày nhăn lại, ý đồ đến của Tư Không Thánh hắn biết khá rõ, xem ra, đối phương trong hơn chính tháng có chút tiến triển, lần này nhất định là vì đánh bại Diệp Trần, đoạt lại long mạch chi khí thuộc về hắn.

Bá!

Tư Không Thánh từ trên Hoàng Lôi Thú nhảy xuống, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, chú ý tới nội môn đệ tử của Lưu Vân Tông tốt xấu lẫn lộn, cười lạnh nói:

- Ta cùng hắn có ước định, để hắn cùng ta quyết đấu trước, rồi lại bế quan cũng không muộn.

Lưu Vân Tông đại trưởng lão nói:

- Cái này e là không tốt lắm đi sao!

Nói tới đây, đại trưởng lão bắt đầu lo lắng cho Diệp Trần, Tư Không Thánh thế tới ào ạt, không có nắm chặt nhất định, sẽ không đến đây, nếu đến khẳng định có phần nắm chắc chiến thắng Diệp Trần.

- Có gì không tốt.

Lão giả tại Huyền Không Sơn là hạch tâm trưởng lão, tu vi từ lâu đạt tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, đối với La Hành Liệt và đại trưởng lão căn bản không để vào mắt.

Nghe vậy, La Hành Liệt vẻ mặt chợt biến, tình thế so sánh địch mạnh, ta yếu. Dù hắn không nguyện ý, cũng không có cách nào, trong lòng thầm than một tiếng, long mạch chi khí này quả nhiên là khoai lang phỏng tay, muốn bảo trụ không dễ dàng.

- Tư Không Thánh, ngươi tới chậm.

Đúng vào lúc này, trên Kinh Vân Phong có đạo âm thanh trong sáng truyền đến. Cổ thanh âm này vô cùng lợi hại, phảng phất như kiếm khí, cấp tốc tràn ngập qua đây.

- Diệp sư huynh xuất quan!

Rất nhiều nội môn đệ tử cùng với hạch tâm đệ tử chịu khí thế của Tư Không Thánh áp bách, không chỗ phát tiết, phảng phất như đứng trước mặt

họ là người khổng lồ, một chiến thần, cái loại khí thế Vương giả bễ nghễ tất cả khiến họ không thở nổi, thế mới biết Diệp sư huynh đánh bại đến tột cùng là ai, trong lòng đối với Diệp Trần kính nể tột đỉnh, đạt tới mức sùng bái.

Lưu Vân Tông Chủ phong và Kinh Vân Phong vân vụ bị xẻ mở ra một cái vết tích, Diệp Trần mặc áo lam, hông đeo trường kiếm bay vút mà đến, chỗ đi qua, không khí như nước, sóng gợn tràn ngập.

Trong nháy mắt, Diệp Trần rơi xuống trên chủ phong.

- Diệp Trần, ngươi không sao chứ!

La Hành Liệt vội vã hỏi.

Diệp Trần lắc đầu, ánh mắt mở miệng chuyển dời đến trên người Tư Không Thánh, mở miệng nói:

- Nếu như ngươi tới sớm một tháng, ta nghĩ ngươi không phải dễ dàng như vậy, thế nhưng cơ hội này ngươi không nắm được nữa rồi.

Hơn nửa tháng trước, Diệp Trần đã để Thanh Liên Kiếm Quyết từ đệ bát trọng luyện đến đệ cửu trọng, thời gian còn lại, hắn liền đề thăng tới đệ cửu trọng đỉnh phong. Trong cơ thể ba đạo Thanh Liên chân khí sản sinh hai lần biến chất, lại trải qua hơn năm tháng bồi dưỡng, Thanh Liên kiếm khí uy lực bạo tăng, được coi là một sát chiêu của hắn, cận chiến không có đối thủ.

Tư Không Thánh cảm thụ được kiếm thế của Diệp Trần so với ở Tiềm Long Cổ Thành mạnh hơn chút, bất quá nghĩ đến chính mình tiến bộ lớn hơn nữa, nhất thời cười nhạt:

- trên Tiềm Long Bảng so đấu ta bại bởi ngươi, là sỉ nhục lớn nhất kiếp này của ta, hiện tại ta muốn đích thân đòi lại.

Diệp Trần liếc mắt nhìn lão giả trên Hoàng Lôi Thú:

- Rất đáng tiếc, đệ nhất Tiềm Long Bảng cùng long mạch chi khí, ta

chưa từng dự định để mất.

- Vậy thì mỏi mắt mong chờ đi sao!

Hai người không thèm nhắc lại, ánh mắt lạnh thấu xương giao kích cách khoảng không, sản sinh ra khí thế ba động, cho dù là La Hàn Sơn, Chu Mai cũng không dám tới gần trong vòng ba mươi trượng.

Trên Nhàn Vân Phong.

Thiên Lôi Tán Nhân ngưng trọng nói:

- Tư Không Thánh này không đơn giản, lấy chín tháng ngắn ngủi liền có đề thăng rất lớn, tựa hồ còn cách lần thứ hai Đề Luyện Chân Nguyên không xa.

Nhàn Vân tử gật đầu:

- Người này ta vẫn là lần đầu tiên gặp qua, không hổ là tuyệt đỉnh thiên tài thân mang huyết mạch Vương giả, chỉ cần khí thế áp bách cũng đủ khiến người khác không dám đối địch, e là chỉ có kiếm thế của Diệp Trần mới có thể chống lại.

- Chỉ là Diệp Trần thay đổi công pháp tu luyện, có thể khôi phục chiến lực vốn có đã cực hạn, tình thế không được lạc quan.

Thiên Lôi Tán Nhân không có để Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp của Diệp Trần tính ở bên trong, môn bí kỹ này tuy rằng cường hãn, có thể tăng phúc chiến lực, nhưng ngoài lai lịch không được để lộ, năm đó Huyết Ma chân nhân đã tàn sát không ít cao thủ Huyền Không Sơn, khó bảo đảm lão giả trên Hoàng Lôi Thú không truy cứu việc này, mà sinh sự.

- Yễn lặng xem kỳ biến, ta nghĩ Diệp Trần Diệp Trần không có khả năng không biết điểm này.

Nhàn Vân tử so với Thiên Lôi Tán Nhân lãnh tĩnh hơn nhiều, Diệp Trần

có thể có thành tựu ngày hôm nay tuyệt đối không phải may mắn.

- Nơi đây không phải địa phương quyết đấu quyết đấu, đổi chỗ khác đi.

Chiến lực đạt được tầng thứ như bọn họ, lực phá hoại cực kỳ lớn, đã không kém cường giả Tinh Cực Cảnh bao nhiêu, một hồi đại chiến xuống tới, kiến trúc trên chủ phong liền biến thành phế tích, không phải là điều mà Diệp Trần muốn nhìn thấy.

Thân hình chợt lóe, Diệp Trần hướng đàn sơn phía sau chủ phong lao đi.

Tư Không Thánh chiến ý bắt đầu khởi động theo sát sau đó.

- Mau cùng lên, Diệp sư huynh muốn đại chiến với Tư Không Thánh.

- Đây là chiến đấu đỉnh cao của thiếu niên một đời Nam Trác Vực, bỏ qua lần này, kiếp này đều nhìn không thấy.

Rất nhiều hạch tâm đệ tử, nội môn đệ tử đuổi theo, La Hành Liệt không có ngăn cản, mặc kệ Diệp Trần thắng hay bại, có thể quan khán trận so đấu này, đối với đệ tử Lưu Vân Tông mà nói đều là một chuyên có lợi vô hại.

Nơi này là một ngọn núi trong quần sơn, cao chỉ tám trăm mét, chiếm địa thất bát trọng, trên núi nham thạch trải rộng, cây cỏ hiếm thấy.

Trên sơn ải, Diệp Trần và Tư Không Thánh đứng đối diện nhau, cách nhau trăm mét.

Bốn phía sơn ải, khắp nơi đều là bóng người, có người đứng trên cây cổ thụ cao mười trượng, có người đứng ở sườn núi, còn có người nhãn lực tốt, thẳng leo lên Viễn Sơn phong, từ trên cao nhìn xuống. Giờ khắc này, gần như phân nửa người của Lưu Vân Tông đã hội tụ tới quần sơn này.

Ông!

Trữ Vật Linh Giới u quang chợt lóe, trong tay Tư Không Thánh hiện ra hai thanh hắc sắc quyền bộ, quyền bộ lóe ra hàn quang bức người.

Đeo quyền sáo vào, bán bộ chân nguyên trong cơ thể Tư Không Thánh triệt để bạo phát, lực áp bách cường đại tứ tán phóng ra, sơn ải này cây cối thưa thớt lập tức bị nhổ tận gốc, thanh thế kinh nhân, mà đối diện Diệp Trần tay phải đặt trên chuôi kiếm, khí thế như kiếm. Tư Không Thánh bạo phát bán bộ chân nguyên tạo ra lực áp bách chưa tới gần, đã bị cổ kiếm thế cường liệt này mở ra, tạo thành một khu vực bình tĩnh vô ba.

- Chiến đi sao!

Trong mắt tinh quang nồng nặc đến cực hạn, bàn chân Tư Không Thánh bước ra, trong nháy mắt đi tới trước người Diệp Trần, đánh ra một quyền.

Di Không Thuấn Thiểm Bộ! Thương Thiên Phách Quyền!

Vừa bắt đầu, Tư Không Thánh đã để chiến lực của bản thân đề thăng tới tới đỉnh phong, không động thì thôi, đã động liền như kinh đào hãi lãng, trời xanh đổ nát.

- Thanh Liên Đoạt Hoa!

Thương!

Trong nháy mắt rút ra Tinh Ngân Kiếm, Diệp Trần khẽ quát một tiếng, chống đỡ quyền phong của Tư Không Thánh.

Tạp sát! Không gian giữa hai người bỗng xuất hiện một cái khe lớn, cái khe lan tràn cực nhanh sang hai bên, trong nháy mắt biến thành một khe rãnh đen kịt, dài đến vài dặm, rộng mười thước.

- Sơn Liệt!

Đông đảo đệ tử Lưu Vân Tông chưa từng gặp qua chiến đấu đáng sợ như vậy, vừa giao phong, ngọn núi cao tới tám trăm mét nứt ra, đất đai rung chuyển.

- Hay, lại tiếp một quyền của ta!

Ánh mắt Tư Không Thánh đáng sợ, thân hình chấn động, bán bộ chân nguyên tràn ngập, bao phủ cả nửa ngọn núi, một màn kinh người phát sinh, một nửa ngọn núi đã rạn nứt cư nhiên đánh tới phía Diệp Trần, phối hợp khí thế cường đại của Tư Không Thánh, tựa như một pho tượng Chiến Thần sinh động.

- Thanh Liên Khai Sơn!

Diệp Trần không lùi không tránh, trong tay Tinh Ngân Kiếm giương lên cao, kiếm khí như thất luyện bạo phát ra, để ngọn núi bên phía Tư Không Thánh bị chém thành hai nửa, đá vụn văng tung tóe.

Tư Không Thánh phi thân dựng lên, người đang ở không trung, một quyền kích xuống, cũng là sát chiêu Quyền Phá Thiên Kinh trong Thương Thiên Phách Quyền.

Ầm ầm long!

Ngọn núi bên cạnh triệt để bạo toái, từng khối cự thạch rơi xuống, tựa như Thiên Nữ Tán Hoa, bắn ra tứ phía.

- Cẩn thận!

Những khối cự thạch này nhỏ nhất cũng có mấy vạn cân, lớn tương đương với toà núi nhỏ, đông đảo đệ tử Lưu Vân Tông không dám một mình chống lại, mười mấy người đứng cạnh nhau, cùng hợp lực đánh bay cự thạch, vẻ mặt vừa sợ hãi, lại vừa hưng phấn.

Bàn chân dẫm nát một khối cự thạch, bay thẳng lên trên, Diệp Trần thầm nghĩ:

- xác thực tiến bộ rất lớn, ngày đó sát chiêu này vẫn chưa viên mãn, nên bị Tru Tâm Nhất Kiếm của mình dễ dàng phá hủy, hôm nay đã hoàn toàn viên mãn, chỉ còn lại có phát triển ý cảnh.

Địa cấp võ học tu luyện viên mãn, võ giả muốn càng lớn mạnh, nhất định phải nghiên cứu ý cảnh, cường giả Tinh Cực Cảnh trừ tu vi cường đại, võ học ý cảnh cũng muốn vượt lên trên võ giả Bão Nguyên Cảnh, đây là đạo lý đồng nhất.

- Xuất ra sát chiêu của ngươi đi sao! Bằng không chiến đấu sẽ rất nhanh phân ra thắng bại.

Tư Không Thánh đồng dạng dẫm nát một khối cự thạch, khoảng cách với Diệp Trần từ từ kéo xa.

- Như ngươi mong muốn, bất hủ Thiên Toái Vân!

Phân Thân Hóa Ảnh thi triển khinh công, Diệp Trần ngay lập tức ly khai cự thạch, nhào tới chỗ Tư Không Thánh đứng, đánh xuống một kiếm mang theo lôi quang.

Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch...

Nguyên bản còn có rất nhiều cự thạch chưa rơi xuống đất, vẫn đang vận động, thế nhưng dưới một kiếm của Diệp Trần đều bạo toái, một đóa thổ hoàng sắc pháo hoa lăng không phóng ra, cực kỳ rực rỡ/

- Uống! Toái cho ta!

Tư Không Thánh lại thi triển ra Quyền Phá Thiên Kinh, quyền kình bá đạo lần lượt phá võ kiếm khí cách không chém tới, bóng người chợt lóe, khoảng cách tựa hồ hoàn toàn bị hắn bỏ qua, đột ngột xuất hiện trước người Diệp Trần, một quyền xuyên thủng không khí, đánh thẳng tới.

- Nguy hiểm!

Có đệ tử Lưu Vân Tông phát sinh kinh hô, Tư Không Thánh bộ pháp vô cùng đáng sợ, trong nháy mắt di động làm cho không kịp phản ứng.

Diệp Trần cười nhạt một cái, tay trái hai ngón chìa ra, hư không nhất

điểm.

Xích!

Kiếm khí xanh trong phá chỉ ra, cắt hư không.

- Trong cơ thể sinh ra kiếm khí?

Quyền kình bị trung hoà, Tư Không Thánh vội vã đảo lùi lại mấy bước, sau một khắc, một đạo kiếm khí kích bắn qua, tuy rằng hắn đã rất nhanh nhưng vẫn bị đánh trung, tiên huyết phun ra.

Trên cao, lão giả đứng trên lưng Hoàng Lôi Thú nhíu mày, vốn định nhìn một hồi quyết đấu nghiêng về một phía, chỉ là Diệp Trần này so với trong tưởng tượng của hắn lợi hại hơn hẳn, cư nhiên cùng với Tư Không Thánh bất phân thắng bại, hiện tại lại lộ ra một chiêu chỉ phát kiếm khí, mạnh mẽ cướp lấy thượng phong.

- Tổn thất lưỡng đạo Thanh Liên kiếm khí vẫn chưa chiếm được thượng phong quá lớn, xem ra cảnh giới công pháp chênh lệch không phải dễ dàng bù đắp như vậy.

Diệp Trần nhìn ra công pháp của Tư Không Thánh lại có đề thăng, phỏng chừng tại trên dưới đệ thập nhị trọng, mà Thanh Liên Kiếm Quyết của hắn mới là đệ cửu trọng đỉnh phong. Do là công pháp thích hợp kiếm khách tu luyện uy lực tương đương với đệ thập trọng, phối hợp trên Thất Thành Kiếm Ý, miễn cưỡng có thể phá vỡ bán bộ hộ thể chân nguyên của Tư Không Thánh, bằng không khoảng cách gàn như vậy, Thanh Liên kiếm khí sẽ không thất thủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 301: Nguyên Từ Chiến Thể. (Thượng,Hạ)

- Nếu là Thanh Liên Kiếm Quyết đạt được đệ thập trọng, ba đạo Thanh Liên kiếm khí biến thành lục đạo, chiến thắng đối phương hẳn là sẽ dễ hơn nhiều.

Thanh Liên Kiếm Quyết phân ra mười lăm trọng, đệ thất trọng có thể sinh ra ba đạo Thanh Liên kiếm khí, đệ thập trọng lục đạo, đệ thập tam trọng cửu đạo, đến đệ thập tứ trọng, Thanh Liên kiếm khí lột xác thành Liên Tâm Kiếm Khí. Hiện nay Diệp Trần bị vây ở đệ cửu trọng đỉnh phong, dùng một đạo bớt một đạo, muốn hồi trở lại, cần tiêu hao không ít thời gian, chỉ có thể dùng làm thủ đoạn tại thời khắc mấu chốt.

- Không nên tiếp tục lưu thủ, dùng bí kỹ tăng phúc chiến lực.

Lão giả trên Hoàng Lôi Thú bỗng mở miệng nói.

Tư Không Thánh gật đầu:

- Diệp Trần, nếu ngươi chỉ như vậy, lần này tất bại vô nghi.

- Nguyên Từ Chiến Thể!

Quanh thân Tư Không Thánh bán bộ hộ thể chân nguyên bỗng nhiên co rút lại, bám vào da mặt, có hiệu quả kỳ diệu giống như công pháp phòng ngự của Thác Bạt Khổ, bán bộ chân nguyên bên ngoài thân thể Tư Không Thánh tựa như một tầng tử quang, có tia điện rất nhỏ lỏe ra, dẫn lực cường đại cùng sức đẩy tương hỗ lần nhau, hình thành một mảnh lực tràng hỗn loạn bất kham.

- Đây là từ trường?

Con ngươi Diệp Trần co rụt lại, tại trên người Tư Không Thánh, hắn quan sát thấy lực tràng khác với Mộ Dung Khuynh Thành.

Két két két két két...

Bán bộ chân nguyên lấy tốc độ cực nhỏ bé cực cao tần dao động, Tư Không Thánh có thể cảm thụ được lực lượng của bản thân càng mạnh mẽ, cường đại hơn ba lần, phảng phất như một quyền có thể oanh bạo một tòa đại sơn nghìn trượng, một ngón tay liền có thể nghiền sát một gã võ giả đồng cấp.

Tăng phúc chiến lực kỹ tại Chân Linh Đại Lục vô cùng thưa thớt, cho dù là Lục phẩm tông môn cũng không có loại bí kỹ cường lực này, Huyền Không Sơn vốn dĩ cũng không có, nhưng Huyền Không Sơn có Nguyên Từ Thần Thiết. Loại Thần Thiết này bản thân ẩn chứa từ lực cực kỳ cường đại, mà ở nội bộ Huyền Không Sơn, có một khối nhỏ Nguyên Từ Thần Thiết tinh hoa, từ lực cực độ cô đọng, hầu như sản sinh thực chất hóa.

Căn cứ đặc hiệu của Nguyên Từ Thần Thiết, lịch đại cường giả Huyền Không Sơn khổ tâm nghiên cứu, rốt cục sáng tạo ra một môn tăng phúc chiến lực bí kỹ. Tu luyện môn bí kỹ này bản thân không có hiệu quả tăng phúc chiến lực, mà phải đi vào nội bộ Huyền Không Sơn, hấp thụ tinh hoa Nguyên Từ Thần Thiết khuếch tán ra một bộ phận từ lực, ràng buộc đến trong cơ thể, sau đó phối hợp với môn bí kỹ này thôi động, mới có hiệu quả tăng phúc chiến lực.

Bởi vì là chưa hoàn toàn, do đó bí quyết có thời gian hạn chế, khi ràng buộc ở trong cơ thể từ lực tiêu hao hầu như không còn, hiệu quả tăng phúc chiến lực cũng mất đi.

Lần này tới Lưu Vân Tông khiêu chiến Diệp Trần, Tư Không Thánh đã chuẩn bị rất nhiều, tu luyện Nguyên Từ Chiến Thể, hấp thụ từ lực, đó là một trong những chuẩn bị của hắn, cũng là nơi phát ra lòng tin hắn có thể chiến thắng Diệp Trần.

- Quyền Phách Giang Hà!

Không có thi triển ra sát chiêu Thương Thiên Phách Quyền, Tư Không Thánh chỉ thi triển ra một thức tuyệt chiêu, lực đạo cuồng mãnh tựa như phá vỡ không khí, lực áp bách vô cùng lớn xông thẳng lên, ở trên hư không hiện ra một vết tích dài hơn mười trượng, rộng ba bốn thước.

Ầm ầm!

Chỗ Diệp Trần đang đứng mạnh mẽ bạo tạc, cường lực dẫn động điện lưu, rung động két két.

- Quyền kình thật mạnh mẽ!

Diệp Trần thân hóa khói đen, theo gió biến mất, khi xuất hiện lại đã ở ngoài vài trăm thước, nhìn quyền kình của Tư Không Thánh tạo ra động tĩnh, thần tình đột nhiên ngưng trọng.

- Chạy không thoát đâu!

Nguyên Từ Chiến Thể để tốc độ của Tư Không Thánh bạo tăng đến cực hạn, bàn chân hơi bước ra, người ngay lập tức xuất hiện ở trước mặt Diệp Trần, quyền đầu cực đại dưới thanh hắc sắc quyền sáo bao phủ, tản mát ra hàn quang và điện lưu, đánh ra một quyền.

Không khí lần thứ hai bạo tạc, Diệp Trần hóa thành khói đen sát biên giới hơi đứt gãy.

Phốc!

Một góc áo lam nát bấy ra.

- Trảm!

Diệp Trần tự nhiên sẽ không tự cam bái hạ phong, trong quá trình đang di động, quay người chém một kiếm thẳng vào, kiếm khí dài hơn mười trượng tựa như khai thiên cự phủ.

Tư Không Thánh chẳng thèm né tránh, một quyền đánh vào kiếm khí.

Tạp sát một tiếng, kiếm khí bạo toái.

- Diệp sư huynh rơi vào hạ phong, tình huống không ổn a!

- Cái này không có biện pháp, Tư Không Thánh có bí kỹ tăng phúc chiến lực, Diệp sư huynh lại không có.

- Lục phẩm tông môn chính là Lục phẩm tông môn, ngay cả bí kỹ tăng phúc chiến lực đều có, Diệp sư huynh dù có thua cũng không phải thua trên thực lực.

Trong tai nghe môn hạ đệ tử nghị luận, La Hành Liệt nhíu mày lại, Diệp Trần có thể ngay từ đầu chiếm thượng phong, đã thập phần ngoài dự liệu của hắn, nghĩ không ra cục diện thay đổi bất ngờ, Tư Không Thánh xuất ra một môn bí kỹ tăng phúc chiến lực. Kể từ đó, Diệp Trần muốn chiến thắng đối phương, phải thi triển ra bí kỹ ngày đó sử dụng cùng cường giả Tinh Cực Cảnh chiến đấu.

Nghĩ tới đây, La Hành Liệt liếc mắt nhìn hạch tâm trưởng lão Huyền Không Sơn trên Hoàng Lôi Thú, trong lòng có chút cố kỵ.

- Có thủ đoạn gì toàn bộ sử ra đi! Ta sẽ phá vỡ tất cả, cho ngươi bị bại tâm phục khẩu phục.

Lại đánh tan một đạo kiếm khí công kích tới, Tư Không Thánh huyền phù tại không trung, ánh mắt lãnh liệt chăm chú tập trung ở Diệp Trần, tìm kiếm cơ hội tốt nhất để công kích.

Thân hình không có quy luật lóe ra, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Tru Tâm Nhất Kiếm, không được, đối phương khẳng định có sát chiêu càng mạnh hơn chờ ta, hiện tại mà thi triển ra Tru Tâm Nhất Kiếm, không thể nghi ngờ là tự tổn hại tâm thần, hư hao chiến lực. Tiểu Huyết Ma Giải

Thể Đại Pháp cũng không được, hiện nay tình hình ác liệt, một khi sử dụng, sinh ra sự cố thì phiền phức.

Lão giả trên Hoàng Lôi Thú để hắn rất là kiêng kỵ.

Như vậy hay là dùng Thái Huyền Chân Nguyên đi sao!

Hít sâu một hơi, Diệp Trần tâm thần chìm vào trong đan điền, cấp tốc va chạm vào một giọt Thái Huyền Chân Nguyên trong chân khí đinh ốc, muốn dẫn dắt ra.

- Không tốt, Thái Huyền Chân Nguyên không dẫn dắt ra được.

Vẻ mặt phong khinh vân đạm, nội tâm Diệp Trần sản sinh rung động kịch liệt, nguyên tưởng rằng cho dù tu luyện ra Thanh Liên chân khí, cũng có thể điều động Thái Huyền Chân Nguyên, ai ngờ chuyện tới, xảy ra sự cố, Thái Huyền Chân Nguyên căn bản không nghe hắn chỉ huy, chỉ là động đậy vài cái, rồi hoàn toàn yên lặng.

- Sát!

Vẻ mặt Diệp Trần tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng Tư Không Thánh từ cử động của đối phương tìm được chút manh mối, lập tức nắm chặt cơ hội, một chiêu Quyền Định Giang Sơn oanh ra.

Hư không căng thẳng, Diệp Trần bị ràng buộc ở trong đó, tùy theo quyền kình mà đến.

Đông!

Không khí như nước chấn động, rừng cây phụ cận một mảnh đổ xuống, khí lưu như lưỡi dao sắc bén xé rách đại địa, nhấc lên từng đạo thổ lãng.

Xa xa trên một tòa tiểu sơn, Diệp Trần cúi đầu nhìn ống tay áo rách nát, mặt mày âm trầm, lần này sợ rằng không dùng Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp thì không được.

- Ha ha, Diệp Trần, sao không sử dụng một kiếm kia, lại cho ngươi một lần cơ hội, nếu là vẫn không dùng, ta sẽ trong nháy mắt đánh bại ngươi.

Trong cơ thể từ lực còn có hơn phân nửa, Tư Không Thánh không chút nào lo lắng Nguyên Từ Chiến Thể mất đi diệu dụng, Tiềm Long Bảng tối hậu đánh một trận, hắn bại bởi sát chiêu của Diệp Trần, do đó lần này, hắn muốn đánh bại Diệp Trần thi triển ra sát chiêu.

Ngẩng đầu nhìn phía Tư Không Thánh, vẻ mặt Diệp Trần lạnh lùng nghiêm nghị:

- Tăng phúc chiến lực bí kỹ, ta cũng có, ngươi đã muốn ta toàn lực ứng phó, thì hãy chuẩn bị tốt nhất đi.

Tạp sát!

Tiểu sơn liệt khai.

Huyết hồng sắc khí lưu phóng lên cao, để quần áo, tóc, lông mi cùng với con ngươi của Diệp Trần đều nhuộm thành huyết sắc, cả người phảng phất như một pho tượng huyết sắc Chiến Thần, đứng sừng sững ở đó.

- Khí huyết bị thiêu đốt, đây là...

Trên lưng Hoàng Lôi Thú, hạch tâm trưởng lão Huyền Không Sơn nhãn thần biến hóa, lập tức trở nên âm trầm.

La Hành Liệt lắc đầu, chung quy vẫn phải sử ra, cũng được, so với bị Tư Không Thánh đánh bại cũng tốt hơn, như vậy mới công bình.

Trên Nhàn Vân phong.

Thiên Lôi Tán Nhân cười khổ một tiếng, trong lòng hy vọng hạch tâm trưởng lão Huyền Không Sơn không truy cứu nơi phát ra Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, bằng không lấy thực lực của Lưu Vân Tông, đều không thể chống lại đối phương, Lục phẩm tông môn đi tới cường giả Tinh Cực

Cảnh hậu kỳ không phải cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ bình thường có thể bằng được. Không chút khoa trương mà nói, mười người như hắn đi tới đều là chịu chết.

Nhàn Vân Tử do dự nói:

- Ta nghĩ hẳn là không có vấn đề lớn gì, Chân Linh Đại Lục cực kỳ phức tạp, khó tránh khỏi truyền lưu ra một ít võ học bí ẩn, dù cho môn võ học này là Huyết Ma Chân Nhân, cũng không nên để Diệp Trần cùng Huyết Ma Chân Nhân liên quan tới nhau.

- Hi vọng như vậy.

Thiên Lôi Tán Nhân vẫn có dự cảm bất hảo.

Khí huyết bị thiêu đốt, Thanh Liên chân khí sôi trào, chiến lực của Diệp Trần thẳng tắp đề thăng, thẳng tới ngoài ngũ thành, loại lực lượng cực kỳ cuồng bạo này khiến chiến ý của hắn hung mãnh, trong con ngươi bắn ra hai luồng huyết hồng sắc quang mang, lợi hại như kiếm.

- Trảm!

Bàn chân cố sức đạp xuống, tiểu sơn đổ nát, tốc độ bạo tăng thập bội, lực phản chấn cường đại để Diệp Trần bắn nghiêng ra ngoài.

Thân như kiếm, chiến ý như kiếm.

Diệp Trần lăng không giơ lên Tinh Ngân Kiếm, một kiếm hung hăng bổ về phía Tư Không Thánh.

Huyết hồng sắc thiểm điện chung quanh bay loạn, một đạo huyết hồng kiếm quang xé rách không khí, tạo ra một thông đạo chân không đen kịt.

- Quyền Phá Thiên Kinh!

Tư Không Thánh hét lớn một tiếng, Nguyên Từ Chiến Thể vận chuyển tới cực hạn, quanh thân điện lưu chằng chịt, một cái sát chiêu đón nhận.

- Tạp sát!

Không biết từ khi nào, quần sơn có mây đen tụ tập, một đạo thiểm điện cuồng xuống, ở giữa địa phương hai người giao kích.

Cân bằng bị đánh vỡ, Diệp Trần bay ngược ra mấy chục thước, hai chân ở trên hư không đạp ra một đoàn huyết hồng sắc ba văn.

So với Diệp Trần, Tư Không Thánh lui gần trăm mét, Nguyên Từ Chiến Thể và Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp ưu khuyết hiện ra.

- Đây là bí kỹ gì?

Trên mặt Tư Không Thánh hiện lên vẻ kinh hãi, Nguyên Từ Chiến Thể cường đại hắn tràn đầy thể hội, mà bí kỹ của đối phương hình như còn mạnh hơn Nguyên Từ Chiến Thể mấy phần, hầu như bá đạo tương đương với thiêu đốt chân nguyên.

Cấp tốc hít sâu một hơi, Tư Không Thánh mạnh mẽ đề bán bộ chân nguyên, và tinh hoa Nguyên Từ Thần Thiết tạo ra từ lực kết hợp với nhau, lấy tư thái cuồng mãnh vận chuyển Nguyên Từ Chiến Thể, tóc dài đen kịt đều có điện lưu hiện ra, két rung động,

- Ngươi không phải muốn gặp sát chiêu của ta sao? Vậy thì thi triển ra cho ngươi xem.

Ngừng thối thế, huyết hồng sắc khí lưu trên người Diệp Trần đột nhiên trướng lên, phảng phất như thiêu đốt huyết sắc hỏa diễm, hắn hai tay giơ lên cao Tinh Ngân Kiếm, tâm thần tâm thần Kiếm Ý quán chú trong đó, một kiếm tà đánh ra.

Kiếm khí như trụ, xuyên phá hư không, trong nháy mắt đi tới trước người Tư Không Thánh.

- Phá cho ta, Thiên Tháp Địa Liệt!

Bên ngoài con ngươi điện lưu chợt lóe rồi biến mất, Tư Không Thánh ổn lập hư không, phía sau không khí không ngừng đổ nát, xuất hiện từng đạo vết rách chân không, một cổ Thiên Tháp Địa Liệt ý cảnh tràn ngập ra, cùng với Thương Thiên Phách Quyền quyền thế cường liệt oanh ra, nát bấy tất cả.

Tạp lạp lạp!

Một quyền xuất ra, ngọn núi phía sau không chịu nổi lực phản chấn thật lớn do sát chiêu mang đến, khẽ run lên, trong nháy mắt băng khai.

Hầu như chỉ trong chớp mắt, quyền kình và kiếm khí đã va chạm với nhau, ngưng kết ở đó.

Bầu trời mây đen ùn ùn, lôi điện lóe ra, từng đạo thiểm điện điên cuồng đánh xuống, bổ ra núi đá, thiêu đốt cây cối, đệ tử Lưu Vân Tông phụ cận quan chiến từ lâu ngây người, bọn họ chưa bao giờ gặp qua võ giả Bão Nguyên Cảnh lợi hại như vậy, cả đời này chỉ sợ cũng khó có thể thấy được.

Xích!

Thanh âm quái dị vang lên, kiếm khí ẩn chứa bất hủ chi ý và Kiếm Ý Tru Tâm hung mãnh xuyên thủng quyền kình của Tư Không Thánh, ở trên hư không cắt ra một vết kiếm hẹp dài đen kịt, thế tựa thiên quân bắn trúng đối phương.

Chỉ là kiếm khí tuy rằng xuyên thủng quyền kình, nhưng quyền kình bạo liệt ra ba như trước đập vỡ vụn không khí, tạo ra một mảnh vết rách chân không, vô số vết rách chân không tổ hợp với nhau, phảng phấp như một đóa tiên hoa nghênh đón Diệp Trần,

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Vết rách chân không phạm vi quá lớn, Diệp Trần thi triển Phân Thân Hóa Ảnh khinh công cũng khó lòng né tránh, không hoảng hốt, không loạn, hai ngón tay của Diệp Trần xòe ra, một đạo Thanh Liên kiếm khí cuối cùng trong cơ thể phá chỉ ra, yên diệt một đạo vết rách chân không.

Theo tràn ngập vết rách chân không tán đi, ánh mắt Diệp Trần nhìn phía tiền phương, nơi đó có một tòa tiểu sơn sụp đổ, mơ hồ có thể thấy được một đạo vết rách hình người.

Oanh!

Sườn núi bạo toái, khóe miệng ứa ra tia máu tươi, Tư Không Thánh lao tới, cước đạp đại địa. Tư Không Thánh nhanh chóng bình phục khí huyết sôi trào và bán bộ chân nguyên, lần này có thể ngăn cản Tru Tâm kiếm khí, ngoài quyền kình trung hoà một bộ phận lớn nhất, còn phải nhờ đến Nguyên Từ Chiến Thể sản sinh lực tràng hỗn loạn, vô hình trung tiêu giảm Tru Tâm kiếm khí, đương nhiên bán bộ chân nguyên bám vào bên ngoài thân cũng là một trong thủ đoạn phòng ngự của hắn, so với bán bộ hộ thể chân nguyên tầm thường mạnh hơn tới ba bốn phần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 302: Điên Cuồng

- Sát chiêu của ngươi đã không làm gì được ta, hơn nữa xem ra một kiếm, cũng không có nhiều tác dụng, ta xem lần này ngươi còn có cái sát chiêu gì nữa.

Thắng bại đối với Tư Không Thánh rất trọng yếu, bị cướp đi số mệnh cũng rất trọng yếu, không chiến tới một khắc cuối cùng, Tư Không Thánh không muốn chịu thua.

Mặt đất bị đạp nứt ra, Tư Không Thánh phóng lên cao, trên quyền đầu chằng chịt điện lưu, oanh ra một quyền hung hãn, hư không chấn động.

- Ta đây để ngươi kiến thức sát chiêu mới Thanh Liên Mạn Không!

Hít sâu một hơi, hai mắt Diệp Trần tĩnh lặng như nước, Thanh Liên chân khí trong cơ thể vận chuyển tới cực hạn, lấy một loại phương thức huyền ảo dũng mãnh nhập thủ chưởng, tiến tới Tinh Ngân Kiếm. Trên Tinh Ngân Kiếm sinh ra thanh sắc khí lưu vô cùng phong duệ, khí lưu ngưng kết một đóa hư huyễn Thanh Liên.

Bá!

Một kiếm tựa chậm mà nhanh chém ra, không khí quỷ dị bình tĩnh trở lại, phảng phất từ ba đào cuộn trào mãnh liệt biến thành hồ nước không chút gợn sóng. Bên ngoài mặt hồ lấy tốc độ siêu việt thị giác một đóa Thanh Liên bắt đầu sinh sôi, cùng cảnh tượng trong Tiềm Long Bí Cảnh giống nhau như đúc.

Quyền kình cường hãn của Tư Không Thánh tiến nhập hồ nước, tựa như gặp phải ngăn trở cực đại, tốc độ càng ngày càng chậm, nhuệ khí càng lúc càng mờ nhạt, những đóa Thanh Liên tiếp cận quyền kình liền tựa như lợi

kiếm rời vỏ, từng phiến bay ra, hóa thành thanh sắc kiếm khí bắn tới.

Một màn đáng sợ phát sinh, hồ nước đã bị quyền kình đâm thủng, cực nhanh mở rộng ra, để Tư Không Thánh bị cuốn vào, vô số Thanh Liên hóa thành kiếm khí điên cuồng chém lên người hắn, tiêu hao từ lực trong cơ thể hắn.

- Đây là cái kiếm chiêu gì?

Tư Không Thánh ở dưới hồ nước, ra sức chống lại kiếm khí bắn tới, từ lực trong cơ thể nhanh chóng suy giảm, trạng hái này duy trì liên tục, hiệu quả của Nguyên Từ Chiến Thể liền không còn.

- Thanh Liên Tụ, trảm!

Thanh Liên Mạn Không là sát chiêu trong Thanh Liên Kiếm Pháp, phối hợp trên Thanh Liên chân khí kết hợp càng tăng thêm sức mạnh, có vô số ảo diệu, mà trong Kiếm Ý ẩn chứa bất hủ chi ý đối với sát chiêu này tựa hồ có tác dụng bổ dưỡng, khiến cho kiếm chiêu càng thêm vững chắc, càng thêm như hồ nước tĩnh lặng vô ba, cảm thụ được Thanh Liên chân khí trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao, nhấc lên không dám chậm trễ, mũi kiếm nhất thiêu, nhấc lên không khí sát biên giới hồ nước, sau một khắc, hơn mười phiến Thanh Liên huyền phù, dung hợp với nhau, hình thành một mảnh Thanh Liên thật lớn, trên Thanh Liên sinh ra liên hoa tím nhạt, bốn phía Tử Liên Hoa là từng sợi thanh sắc khí lưu, như kiếm như nhận.

Oanh

Thanh Liên thật lớn xoay tròn mấy vòng, một đầu đâm về phía Tư Không Thánh.

Phốc!

Từ lực tiêu hao để phòng ngự của Tư Không Thánh giảm đi, mà khí lưu phong duệ cấu thành Thanh Liên thật lớn so với Tru Tâm kiếm khí càng thêm đáng sợ, thoáng cái xuyên thủng phòng thủ của hắn, đánh tan bán bộ

chân nguyên của hắn, theo từ lực thặng dư phát tiết, Tư Không Thánh cũng không chịu nổi lực đạo, há mồm phun ra một đạo huyết trụ, ngửa mặt lên trời bay ngược ra ngoài, nhanh như lưu tinh.

- Thánh nhi!

Vẻ mặt lão giả trầm như nước, thôi động Hoàng Lôi Thú cản ở phía trước, đỡ lấy Tư Không Thánh, đặt hắn ở trên lưng Hoàng Lôi Thú, chậm rãi xoay người, vẻ mặt âm tình bất định, nhìn chằm chằm Diệp Trần, làm một trong hạch tâm trưởng lão Huyền Không Sơn, lão giả tên là Kim Hoàng, nhân xưng Kim Hoàng Đạo Nhân, tại Thương Huyền quốc danh khí cực đại. Võ giả Thương Huyền Quốc gặp phải hắn đều là run rẩy. Tông môn thủ tịch đệ tử của mình bị người ta đánh bại, Kim Hoàng Đạo Nhân tính tình cho dù tốt cũng có chút nổi giận, huống chi bản thân hắn cũng không phải người tính tình tốt gì.

Trọng trọng thở gấp một hơi, Diệp Trần giải khai Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp.

Cùng với Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp được giải khai, tinh thần Diệp Trần uể oải hơn nhiều, bất quá lập tức có một cổ khí tức rất khó phát hiện cách không đánh vào trong thân thể hắn, để trạng thái của hắn tốt hơn nhiều.

- Đây là... Long mạch chi khí?

Ý đồ đến của Tư Không Thánh hắn tự nhiên sẽ hiểu, đơn giản là phân ra thắng bại cùng với đoạt lại một bộ phận long mạch chi khí, tuy rằng đây không phải Tiềm Long Bảng so đấu nhưng đã thua trận, vẫn bị tiêu hao một bộ phận long mạch chi khí, cũng may không có khoa trương như Tiềm Long Bảng so đấu, dù sao số mệnh thứ này bình thường thì không hề sản sinh tác dụng, nhưng lúc này thì lại có động tĩnh. Lần này Tư Không Thánh nếu là đánh bại hắn, chính mình không thể nghi ngờ tổn thất một bộ phận long mạch chi khí, mà long mạch chi khí cùng cấp với số mệnh, đương nhiên, số mệnh không nhất định chính là long mạch chi khí.

Bá!

Nhàn Vân Tử xuất hiện bên cạnh Diệp Trần, hướng về Kim Hoàng Đạo Nhân cười nói:

- Lần này thiếu niên một đời quả nhiên không bình thường, để ta mở rộng tầm mắt, tại hạ Lưu Vân Tông Thái Thượng trưởng lão Nhàn Vân Tử, không biết các hạ tên là gì?

Kim Hoàng Đạo Nhân lạnh nhạt nói:

- Danh hào của ta ngươi không cần biết, bất quá ta có chuyện để hỏi, ngươi vừa thi triển ra Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp.

Một câu nói phía sau là nhằm vào Diệp Trần.

Vẻ mặt Nhàn Vân Tử đột nhiên biến đổi, tràng diện không muốn thấy nhất vẫn phát sinh, vội vàng nói:

- Diệp Trần nguyên bản đệ tử Lưu Vân Tông ta, hiện tại đã là trưởng lão, năm đó từng có một chút kỳ ngộ, ngẫu nhiên thu được một ít công pháp bí kỹ loạn thất bát tao...

- Câm miệng.

Kim Hoàng Đạo Nhân cắt đứt Nhàn Vân Tử nói, hướng phía Diệp Trần quát lên:

- Ta hỏi ngươi, tu luyện Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp phải không?

- Đúng thì sao, mà không đúng thì lại làm sao?

Diệp Trần rõ ràng sự tình không có biện pháp cải thiện, đối phương rõ ràng là nhằm vào hắn, rốt cuộc không thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, cũng chưa chắc đã không gặp phải vấn đề gì khác.

Ha hả!

Kim Hoàng Đạo Nhân cười lạnh một tiếng:

- Lá gan thật lớn, ngươi cũng biết năm đó Huyết Ma Chân Nhân giết hại bao nhiêu môn nhân của Huyền Không Sơn, có bao nhiêu trưởng lão chết thảm trên tay hắn, tình huống như vậy, ngươi còn dám tu luyện Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp ác danh rõ ràng, có phải là không coi Huyền Không Sơn ta vào mắt.

Diệp Trần nói:

- Chân Linh Đại Lục có loại võ học nào không nhiễm huyết, không có nhiễm sinh mạng, có phải là tất cả võ học đều không thể dùng nữa?

- Còn dám tranh luận, muốn chết.

Căn bản không để cho Diệp Trần bất kỳ cơ hội biện luận nào, ngón tay Kim Hoàng Đạo Nhân chỉ ra, bắn ra một đạo chỉ mang xán lạn.

- Không nên khinh người quá đáng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 303: Đẫm Máu Mà Chiến, Bát Thành Kiếm Ý.

Nhàn Vân Tử nổi giận gầm lên một tiếng, trong nháy mắt chân nguyên thiêu đốt, chặn lại ở trước người Diệp Trần, một kiếm đánh về phía chỉ mang, đồng thời còn có Thiên Lôi Tán Nhân lao tới, không biết khi nào, hắn cũng thiêu đốt chân nguyên, một trảo chộp tới chỉ mang. Thân là đối tượng đối phương nhằm vào, Diệp Trần há có thể khoanh tay đứng nhìn, không để ý lại thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp sẽ cho thân thể thương tổn thật lớn, khí huyết hung mãnh thiêu đốt, hắn khối tiên huyết, chém ra Tru Tâm Nhất Kiếm.

Ầm ầm!

Ba người đều là trạng thái cực mạnh, thế nhưng Kim Hoàng Đạo Nhân cường đại căn bản không phải bọn họ liên thủ là có thể đối kháng. Cho dù là một đạo chỉ mang, cũng có thể đơn giản đánh nát phòng ngự của bọn họ, để bọn họ đánh bay ra trên trăm mét, đều thổ huyết.

Từ trên lưng Hoàng Lôi Thú đi xuống, Kim Hoàng Đạo Nhân đứng giữa hư không, ánh mắt lạnh lẽo:

- Bằng ba người các ngươi cũng muốn cùng ta đối kháng, quả thực là tìm chết, hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội, cũng là cơ hội sống sót, để bí tịch Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp giao ra đây, tự đoạn hai chân cùng song chưởng, chuyện này ta không truy cứu nữa, bằng không diệt Lưu Vân Tông cả nhà trên dưới chó gà không tha.

Chó gà không tha bốn chữ vừa ra, mọi người Lưu Vân Tông từ trên xuống dưới vẻ mặt trắng bệch, bọn họ tin tưởng Kim Hoàng Đạo Nhân có thể làm được, cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ của Lục phẩm tông môn mạnh mẽ vô cùng.

Một ít người đã bắt đầu chạy trốn, so với sinh mạng, vinh dự tông môn cách bọn họ quá xa, không đáng.

- Nhàn Vân Tử ta dù có chết, cũng sẽ khiến ngươi đau khổ!

Tự đoạn hai chân song chưởng bằng kết thúc con đường võ giả của bọn họ, đây là, so với tử vong còn thống khổ hơn, Nhàn Vân Tử, Thiên Lôi Tán Nhân cùng với Diệp Trần đều chuẩn bị liều mạng đánh một trận, nhất là Nhàn Vân Tử, bên ngoài cơ thể thiêu đốt chân nguyên cực độ bất ổn, có xu hướng bạo tạc khí tức đáng sợ tràn ngập chung quanh.

Bá!

Thất khiếu chảy máu, Diệp Trần ngăn ở trước người Nhàn Vân Tử, chuyện này là do hắn dẫn đến, muốn liều mạng cũng nên là hắn, hơn nữa hắn đã chết một lần, lại chết lần nữa thì có làm sao.

- Đi ra cho ta!

Trong miệng ho ra một khối nội tạng, Diệp Trần điên cuồng thôi động Thanh Liên chân khí, muốn Thái Huyền Chân Nguyên trong chân khí đinh ốc đi ra, tựa hồ là đã bị tâm tình điên cuồng của Diệp Trần ảnh hưởng, Thái Huyền Chân Nguyên vẫn yên lặng, có xu thế nhúc nhích, ba động càng lúc càng lớn, một cổ khí tức thuộc về chân nguyên khuếch tán, trong đó còn kèm theo cuồng bạo bất ổn. Đây là bởi vì Thái Huyền Chân Nguyên không thuần túy, bên trong có một là Thanh Liên chân nguyên,

- Ngươi đã muốn tìm cái chết, vậy đừng trách ta.

Kim Hoàng Đạo Nhân mắt lộ sát khí, một ngón tay lại điểm ra.

Phốc!

Thổ huyết không phải Diệp Trần, mà là Từ Tĩnh, vóc người lộ vẻ tinh tế, bạch y của nàng nhiễm huyết, song chưởng rủ xuống, tựa như mất đi không có xương vậy.

Cùng Diệp Trần như nhau, Từ Tĩnh từ Tiềm Long Cổ Thành trờ về cũng không quá lâu liền lựa chọn bế quan, bởi vì Diệp Trần và Tư Không Thánh chiến đấu động tĩnh quá lớn, mới vừa rồi đi tới, muốn nhìn xem chuyện gì phát sinh. Khi đến đây, Diệp Trần và Tư Không Thánh chiến đấu đã kết thúc, Kim Hoàng Đạo Nhân gây sự để nàng thầm sinh cảnh giác, bằng tốc độ lớn tới tiếp viện, muốn giúp Diệp Trần ngăn cản một kiếp.

Kim Hoàng Đạo Nhân tu luyện là Kim hệ, cho dù là tùy ý một ngón tay cũng có đặc tính vô kiên bất tồi, đơn giản xuyên thủng phòng ngự của Từ Tĩnh, khiến cho xương cốt song chưởng đứt ra từng khúc.

Một màn này đột nhiên phát sinh, Thái Huyền Chân Nguyên trong cơ thể Diệp Trần vừa mới được dẫn tới đan điền, hơi có động tác, sẽ gặp thất bại, chỉ có thể trợn mắt nhìn Từ Tĩnh bị đánh bay vài trăm thước, cũng may Chu Mai đã lao tới, chắn đỡ lấy nàng.

- Huyết Bạo Thuật, Thanh Liên Mạn Không!

Phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, bên ngoài cơ thể Diệp Trần chân khí đỏ như máu hung mãnh bạo liệt, đó là uy lực lớn nhất của Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, cũng là tuyệt chiêu phản phệ lớn nhất, Nguyên Tông Bác cũng không dám sử dụng. Bởi vì chiêu này vừa ra, thời gian sau có cửu thành trở thành phế nhân, tam khả năng hoàn toàn tử vong, cực độ hung hiểm, tương đương với, theo Huyết Bạo Thuật dùng ra, chiến lực của Diệp Trần lại đề thăng, tăng thêm đến trên tám thành, hầu như cùng thiêu đốt chân nguyên tăng phúc chiến lực giống nhau. Không chỉ có như vậy, Thái Huyền Chân Nguyên cũng bị Huyết Bạo Thuật nhuộm đẫm thành đỏ như máu, nói cách khác, sử dụng Thái Huyền Chân Nguyên, cơ sở thực lực chân chính của Diệp Trần cùng cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ không sai biệt lắm, phối hợp trên Thất Thành Kiếm Ý và sát chiêu trong Thanh Liên kiếm pháp, đánh chết một vị cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đều có thể, về phần cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, rất nhanh sẽ có kết quả.

Bá!

Trong bàn tay Tinh Ngân Kiếm nặn như núi, Diệp Trần một kiếm tựa chậm mà nhanh hướng phía Kim Hoàng Đạo Nhân đâm tới, không khí sôi trào lấy tốc độ trái với bình thường yên ổn trở lại, một mảnh tĩnh mịch, chợt một đóa Thanh Liên sinh ra, trải rộng hư không.

- Hừ, chút tài mọn cũng dám ở trước mặt ta bêu xấu, phá!

Kim Hoàng Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, bàn tay hoành khởi, hư không vỗ, quang hoa rực rỡ ngưng tụ thành một cái cự chưởng, xé mở không khí ngưng trệ, đập vỡ vụn vô số Thanh Liên, mở thông đạo chân không đen kịt. Thông đạo chân không phảng phất như ẩn chứa dẫn lực lớn lao, để tất cả mọi thứ xung quanh đều bị hút vào.

Phốc!

Diệp Trần thất khiếu chảy máu, cả người mang theo một cổ mùi máu tươi dày đặc.

Nhưng vào lúc này, thân thể Diệp Trần đột nhiên chấn động, Thanh Liên Kiếm Quyết dừng lại tại đệ cửu trọng đỉnh phong, dưới áp lực cường đại, nhất cử tiến nhập đệ thập trọng, cùng lúc đó, tu vi bản thân cũng có tiến triển rất nhanh, không chỉ bước vào Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cự ly cách Đề Luyện Chân Nguyên cũng không còn xa. Diệp Trần rốt cục minh bạch sâu sắc, không ở trong trầm mặc bạo phát, liền ở trong trầm mặc tử vong, đây là lưỡng cực đoan của vạn sự vạn vật.

- Thanh Liên tụ, trảm!

Không có lộ ra một chút thần sắc hưng phấn nào, nhãn thần Diệp Trần kiên nghị, tập trung trên người Kim Hoàng Đạo Nhân, lúc này, Thái Huyền Chân Nguyên đã theo kinh mạch cánh tay quán chú đến Tinh Ngân Kiếm. Tinh Ngân Kiếm bộc phát ra thất sắc quang hoa, từng đoàn quang hoa lóa mắt, trên mũi kiếm cấp tốc hiện lên một đóa tiểu Thanh liên, Thanh Liên sinh liên hoa, quay xung quanh, từng sợi khí lưu như huyết toản khí tức, dễ dàng cắt phá hư không.

Sưu!

Cùng với Diệp Trần đánh xuống một kiếm, đại tiểu Thanh liên lấy tốc độ kinh khủng bắn ra, ở trên hư không tạo thành một hắc tuyến thẳng tắp, tuyến kéo dài không tiêu tan, kéo dài vài trăm thước, phảng phất như khiến không gian chia làm hai, quỷ dị đáng sợ.

- Bất hảo, người này sao lại có chân nguyên?

Nếu như chỉ là chân nguyên, Kim Hoàng Đạo Nhân chẳng thèm để ý, trong nháy mắt liền có thể khiến đối phương phi hôi yên diệt, nhưng Diệp Trần vừa mới thi triển Huyết Bạo Thuật, chân nguyên và khí huyết kết hợp với nhau, tương đương với thiêu đốt chân nguyên, cơ sở thực lực bạo tăng. Nhưng Diệp Trần còn là một kiếm khách, một vị kiếm khách lĩnh ngộ Thất Thành Kiếm Ý, hai cái kết hợp, cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ nếu sơ ý đều sẽ phải nuốt hận, mà lúc trước hắn căn bản không để mọi người Lưu Vân Tông vào mắt, chỉ vận chuyển nắm sáu thành chân nguyên, cũng chưa có thiêu đốt chân nguyên.

Hiện tại phòng ngự của hắn thậm chí so ra còn kém hộ thể chân nguyên của cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, nếu là bị trúng một kiếm này, không chết cũng tàn.

Thanh Liên kích bắn tốc độ quá nhanh, Kim Hoàng Đạo Nhân không kịp tăng cường hộ thể chân nguyên, chỉ đành vung ngón giữa tay phải lên, điểm ra một chỉ.

- Kim Hoàng chỉ!

Kim Hoàng chỉ là tuyệt học thành danh của Kim Hoàng Đạo Nhân, dù cho lấy năm sáu thành thực lực thôi động, uy lực cũng không phải cường giả Tinh Cực Cảnh tầm thường có thể bằng được.

Xích!

Kim sắc quang tuyến ngang trời lướt qua, cùng Thanh Liên không ngừng

xoay tròn giao kích với nhau.

Không có âm hưởng truyền ra, hai cái dính sát vào nhau, vô thanh vô tức, phảng phất như hai khối nam châm.

Tất cả mọi người có chút không quá thích ứng, thật giống như biết rõ sắp có sấm sét, đã thấy lôi đình lóe ra, thiểm điện bay loạn, tự thân làm tốt chuẩn bị, nhưng lôi quang đánh xuống, lại không một tiếng sấm, hơi có chút khó chịu.

Có lẽ là trong nháy mắt, có lẽ là thật lâu, chỉ nghe ầm một tiếng nổ lớn, quang mang chói mắt phóng lên cao, xé rách mây đen trên bầu trời, xé rách lôi đình, không ngừng phun tiết hỏa lực, liếc mắt nhìn lại, dường như một mảnh quang mạc hình quạt.

Tiền nổ truyền ra, Diệp Trần và Kim Hoàng Đạo Nhân nhất tề bắn ngước ra đằng sau, khác nhau là, Diệp Trần là thổ huyết lui về phía sau, thân thể tựa hồ ốm yếu đi, mà Kim Hoàng Đạo Nhân sắc mặt hơi trắng, tại giữa không trung trượt ra vài trăm thước, cũng không bị tổn thương gì.

Hai người chênh lệch quá lớn, cho dù Diệp Trần đề thăng thực lực tới cực hạn của bản thân, bộc phát ra công kích cực mạnh. Nhưng chênh lệch chính là chênh lệch, cùng Kim Hoàng Đạo Nhân so sánh, vẫn không phải đối thủ của hắn, bất quá có thể để Kim Hoàng Đạo Nhân đẩy lùi vài trăm thước, đủ để chứng minh thực lực của hắn.

- Băng Vân Loạn Không Trảm!

- Thiên Lôi Nhất Kích!

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân cắn chót lưỡi, nỗ lực từ trạng thái thất thần khôi phục, vận chuyển tới đỉnh trạng thái chân nguyên thiêu đốt, thi triển ra tuyệt học lợi hại nhất đánh tới thân thể Kim Hoàng Đạo Nhân vừa mới ổn định, thành bại ở một chiêu này.

- Hừ, con kiến hôi có nhiều nữa cũng là con kiến hôi, lần này, các ngươi

toàn bộ đều phải chết, Lưu Vân Tông cũng phải hoàn toàn hủy diệt, gà chó không tha.

Diệp Trần chính diện một kích để Kim Hoàng Đạo Nhân khí huyết sôi trào, một ngụm nghịch huyết nhịn đã lâu mới vừa nuốt xuống, thấy Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân nắm thời cơ, phát động công kích mạnh mẽ về phía hắn, Kim Hoàng Đạo Nhân thoáng cái phẫn nộ, cố không hơn mạnh mẽ đề chân nguyên khiến thân thể bị hậu quả lớn, lưỡng đạo Kim Hoàng chỉ lực đánh ra.

Phốc! Phốc!

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân liều mạng một kích dù cho so ra kém một chiêu vừa rồi của Diệp Trần, nhưng vẫn không thể khinh thường, để Kim Hoàng Đạo Nhân thôi động thất thành chân nguyên, không phải nhất chỉ lúc trước có thể bằng được, không chút lo lắng yên diệt công kích của hai người.

Nhàn Vân Tử cười thảm một tiếng:

- Lôi huynh, ta cầu người một việc, để có thể dẫn mọi người rời khỏi, nhất là Diệp Trần, cho Lưu Vân Tông chúng ta lưu lại một chút gốc rễ, một cái mạch máu, nghìn vạn lần đừng để hi vọng tối hậu diệt vong, bằng không Nhàn Vân Tử ta có lỗi với lịch đại tông chủ Lưu Vân Tông, chết cũng sẽ không cam tâm.

Tối hậu một câu nói, Nhàn Vân Tử hầu như là rống lên.

Thiên Lôi Tán Nhân biến sắc:

- Nhàn Vân Tử, ngươi muốn làm gì?

- Nhanh, không còn thời gian, ta đem một giọt máu cuối cùng ngăn cản hắn.

Nhàn Vân Tử nguyên bản cực độ bất ổn, muốn bạo tạc chân nguyên triệt

để hỗn loạn, cũng không thể bình phục nữa, cả người tựa như thùng hỏa dược, tùy thời đều có thể.

Thiên Lôi Tán Nhân lắc đầu thở dài, trong lòng ý chết dần sinh, nói với Nhàn Vân Tử:

- Không có cơ hội, ngươi xem!

Nhàn Vân Tử theo ánh mắt đối phương nhìn lại, không biết khi nào, Diệp Trần cả người đẫm máu đã trở lại, y bào nhiễm huyết, sợi tóc cũng vấy máu.

- Nhàn Vân Tử tiền bối, Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối, ta biết tâm tư của các người, nhưng ta tuyệt đối không thể lui, cũng không có thể chạy, hi sinh cả Lưu Vân Tông đổi lấy một mạng của ta, ta đây sống tiếp có tác dụng gì, tâm đáng sợ sẽ làm ta cả đời không thể bước vào Sinh Tử Cảnh. Ngược lại sẽ cô phụ kỳ vọng của các người, ta cũng không muốn gánh trọng trách nặng nề như vậy. Diệp Trần ta còn cầm kiếm ngày nào, sẽ không có nghĩ tới lâm trận chạy trốn, càng không nghĩ qua để người khác hy sinh vì ta, chuyện này là do ta, cũng để ta kết thúc, các ngươi không cần khuyên nữa, lòng ta đã định.

Vừa nói, Diệp Trần lấy ra đại lượng huyết dương hoa, hút ra dược lực trong đó nuốt vào trong miệng, chợt liều mạng thôi động Huyết Bạo Thuật, cả người nhiễm huyết đứng trong hư không. Giờ khắc này, tâm thần hắn chưa bao giờ kiên định như vậy, ý chí chưa bao giờ khó lòng phá vỡ như thế. Kiếm ý xung thiên thẳng tắp bay lên, vĩnh vô chừng mực, kiếm ý đáng sợ như vậy vượt lên trước cực hạn tự thân có khả năng thừa nhận, da thịt nứt nẻ.

- Thất thành đỉnh phong Kiếm Ý, không, là bát thành kiếm ý!

Kim Hoàng Đạo Nhân hít một ngụm lãnh khí, trong lòng rống giận, người này không thể lưu, bằng không tất thành họa lớn. Hiện tại hắn đã sản sinh suy nghĩ mà sợ, hôm nay nếu không thể giết Diệp Trần, cả đời hắn đều bị vây trong ác mộng.

Ô ô ô!

Không ít nữ đệ tử Lưu Vân Tông bật khóc, nam đệ tử nhãn thần từ từ kiên định, không còn có tâm tư chạy trốn.

- Ngô Minh, ta muốn tới đánh một trận, ngươi nghĩ sao?

Tu vi chỉ là Ngưng Chân Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Trương Hạo Nhiên tiến lên trước một bước, lướt qua không trung

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 304: Mạng Của Hắn Do Ngươi Tới Lấy. (Thượng,Hạ)

Ngô Minh ha ha cười:

- Trương Hạo Nhiên, không nên xem thường ta, Ngô Minh ta là người sợ chết sao?

Bất tri bất giác, những người lưu lại Lưu Vân Tông đều tụ tập lại, có thể bay liền đứng bên cạnh đám người Nhàn Vân Tử, không thể bay thì đứng trên mặt đất.

Giờ khắc này, Lưu Vân Tông đoàn kết chưa từng có, mọi người tâm niệm tự nhiên mà kết hợp lại, cuối cùng hóa thành một cổ khí tức tử chiến thà chết chứ không chịu khuất phục.

- Chu Mai, chúng ta đi tới.

Song chưởng vô lực bị Chu Mai ôm vào trong ngực, Từ Tĩnh nhẹ giọng nói.

Trong mắt Chu Mai đẫm lệ, nhẹ nhàng gật đầu, La Hàn Sơn khẽ cười một tiếng, ai cũng không biết hắn cười cái gì, chỉ biết là, dáng tươi cười của hắn rất xán lạn, rất ôn hòa, cùng Chu Mai bay lên cao.

Nhìn mọi người Lưu Vân Tông đông nghịt, tâm tình Kim Hoàng Đạo Nhân rất không xong, chưa bao giờ hắn gặp qua tình huống như vậy, tại trong tưởng tượng của hắn, Lưu Vân Tông hẳn là cây đổ bầy khỉ tan, chật vật bất kham.

- Như vậy toàn bộ chết đi cho ta!

Kim Hoàng Đạo Nhân nổi giận gầm lên một tiếng, chân nguyên hung

mãnh thiêu đốt, khí thế đáng sợ vô cùng, ngưng tụ thành cơn lốc khí thế, xé rách đại địa, đổ nát ngọn núi, hỏa mang tựa như một vòng kim sắc thái dương.

- Kim Hoàng Liệt Nhật!

Trên đầu ngón tay ngưng tụ ra một đoàn quang cầu cực độ cô đọng, Kim Hoàng Đạo Nhân tin tưởng, đoàn quang cầu này một ngày bạo tạc, thực lực dù chưa đủ, cũng khiến nhiều người phải chết.

Ai!

Đúng vào lúc này, một tiếng than nhẹ truyền ra, tựa như bên tai, lại tựa xa xôi, không ngừng quanh quẩn ở trên hư không, chấn động, ngay sau đó, bầu trời u ám đột nhiên sáng sủa, trong tầm mắt mọi người, một bàn tay khổng lồ áp bách tới, che khuất thái dương, che khuất bầu trời, trên lòng bàn tay vân tay rõ ràng, thiên địa rung động.

Trong nháy mắt ngón tay thu hồi, con mắt Kim Hoàng Đạo Nhân trợn tròn, vẻ mặt thất thố quát:

- Không có khả năng, bối cảnh Lưu Vân Tông sao có như vậy, tuyệt đối không thể, ngươi là ai? Vì sao muốn xen vào việc này, Huyền Không Sơn ta cùng ngươi không oán không cừu, đề nghị ngươi khoanh tay đứng nhìn.

Kim Hoàng Đạo Nhân hoàn toàn không nhận biết khí tức chủ nhân đại thủ, do đó chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, đối phương bước vào Linh Hải Cảnh, chân nguyên hóa hải, vạn lưu quy tông. Thứ hai, đối phương bước vào Sinh Tử Cảnh càng đáng sợ hơn, vừa vào sinh tử, thiên nhân cách xa nhau. Mặc kệ là khả năng nào, cũng không phải Kim Hoàng Đạo Nhân có thể chống lại, khả năng trước còn tốt, chí ít Huyền Không Sơn cũng có cường giả Linh Hải Cảnh, hơn nữa không chỉ một hai người. Mà nếu là khả năng thứ hai, cả Huyền Không Sơn còn chưa đủ cho đối phương nghiền nát, sinh tử sinh tử, loại cảnh giới võ học được xưng là Vương giả này, không phải không có đạo lý, bọn họ chính là vương trong võ giả, đại biểu ý chí thiên địa

của Chân Linh Đại Lục, không có Vương giả Sinh Tử Cảnh, thế lực cường thịnh trở lại cũng không hữu dụng. Bởi vì đối với Vương giả Sinh Tử Cảnh mà nói, một người chính là một tông, một người chính là nhất phương cương thổ.

Đại thủ che trời tốc độ cũng không tính rất nhanh, tựa hồ ngoài chủ nhân không có chăm chú, mà ở trong mắt Kim Hoàng Đạo Nhân, thiên đã không còn là thiên, địa đã chẳng phải là địa, quần sơn hậu phương Lưu Vân Tông đều bị đại thủ che trời khống chế, chắp cánh khó thoát.

Kim Hoàng Đạo Nhân thấy đối phương không có ý ngừng tay, trong lòng sinh ra ý sợ hãi vô biên, nhìn Tư Không Thánh và Hoàng Lôi Thú, thân hình nhất triển, hướng phía xa xa bay vút cực nhanh, chợt lóe, liền xuất hiện ở ngoài bảy tám dặm, phảng phất một vòng thái dương không ngừng toát ra.

- Hừ!

Tiếng hừ lạnh truyền ra, thiên đại thiên đại ngón cái và ngón trỏ bắt đầu hợp lại, Kim Hoàng Đạo Nhân đang bỏ chạy tựa như chui đầu vào lưới, bị trói buộc ở trong đó, không thể động đậy, ngay cả giãy dụa cũng không làm được.

- Ta không cam lòng, những người này bất quá là nhân vật như con kiến hôi, ta muốn giết thì giết.

Kim Hoàng Đạo Nhân phấn khởi dư lực, chân nguyên hung mãnh thiêu đốt muốn thoát khỏi ràng buộc.

Mọi người Lưu Vân Tông thấy mà ngây ngốc, Kim Hoàng Đạo Nhân lúc trước không ai bì nổi, lúc này bị hai ngón tay kẹp lấy, tựa như một con ruồi không đầu, mang đến cho bọn họ tương phản thị giác cực đại, trong lòng nhất tề nghĩ đến, chủ nhân đại thủ che trời này là ai, cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đều bị hắn tùy ý bắt giữ, loại cấp bậc thực lực này đã không phải dựa vào tưởng tượng là có thể nghĩ được.

- Yên tâm, ta sẽ không ra tay giết ngwoi, ngươi không đáng để ta giết, hiện tại cút khỏi Lưu Vân Tông, cút khỏi Thiên Phong Quốc, kiếp này nếu còn dám đến một bước, hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mặt khác trở lại nói cho tông chủ Huyền Không Sơn một tiếng, lần này chỉ là một cảnh cáo nho nhỏ, lần sau tái phạm, Huyền Không Sơn chắc chắn sụp đổ, cơ nghiệp vạn năm Thương Vương và Thạch Vương lưu lại cũng sẽ bị diệt, có nghe hay không?

Chủ nhân đại thủ che trời thanh âm chỉ có một mình Kim Hoàng Đạo Nhân nghe được. Bất quá thanh âm này cũng không phải tiếng người, mà là thanh âm không khí chấn động truyền đến, cùng chân khí truyền âm cao hơn cả trăm lần, cường giả Tinh Cực Cảnh tuyệt đối không thể làm được.

- Không giết ta sao?

Kim Hoàng Đạo Nhân đình chỉ giãy dụa, hắn biết có cố giãy dụa nữa cũng vô ích, đối phương muốn giết hắn, chỉ cần một ý niệm trong đầu, ánh mắt hung ác rơi vào trên người Diệp Trần, trong lòng Kim Hoàng Đạo Nhân cười nhạt, nguyên lai cũng không phải chỗ dựa vững chắc của ngươi, nếu như đây là chỗ dựa của ngươi, không có khả năng buông tha ta. Bởi vì sau này Diệp Trần vừa rời khỏi Thiên Phong Quốc, chính mình có thể truy sát hắn, nhưng chủ nhân đại thủ che trời cũng không có nói không được giết Diệp Trần, mà là nói không không được tiến vào Thiên Phong Quốc.

- Hừ hừ, xem ra trời muốn giết ngươi, trong vòng năm năm, ngươi căn bản không có khả năng có thực lực để chống lại ta, mà ngươi tiếp tục lớn, nhất định phải rời khỏi Thiên Phong Quốc, đây là nhất tử tuần hoàn, hữu tử vô sinh, hiện tại cho ngươi sống thêm một thời gian đi sao!

Kim Hoàng Đạo Nhân tuy rằng kiêng kỵ tiềm lực của Diệp Trần, nhưng không tiếp thu đối phương trong thời gian năm năm có thể siêu việt hắn, giết hắn còn rất nhiều cơ hội, không cần đánh cuộc cái mạng nhỏ của mình.

- Tiền bối, ta đáp ứng, cả đời này cũng không bước vào Thiên Phong Quốc, bước vào Lưu Vân Tông.

Kim Hoàng Đạo Nhân cao giọng nói.

Nguyên khí cấu thành bàn tay to buông ra, bên tai Kim Hoàng Đạo Nhân lại chấn động:

- Cút đi! Ta tùy thời đều có thể thay đổi chủ ý.

Nghe vậy, Kim Hoàng Đạo Nhân biến sắc, tựa hồ sợ chủ nhân đại thủ che trời thay đổi chủ ý, đem hắn giết chết, vội vã vọt tới trên lưng Hoàng Lôi Thú, khu sử Hoàng Lôi Thú bay lướt ra ngoài, trong chớp mắt biến mất ở phía xa.

- Không có giết hắn?

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân nói không thất vọng là không có khả năng, đương nhiên, bọn họ không dám có nửa câu oán hận đối với chủ nhân đại thủ che trời, không có đối phương, hôm nay Lưu Vân Tông chỉ có nước bị hủy diệt, không có khả năng thứ hai, cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ của Lục phẩm tông môn tại Nam Trác Vực đã tính là nhân vật đỉnh tiêm, dưới Linh Hải Cảnh, trên trăm triệu người.

- Bất hảo, chân nguyên khống chế không được.

Tâm tình thư giãn xuống tới, Nhàn Vân Tử lại khống chế không được chân nguyên của bản thân, chân nguyên một ngày phá, thi cốt vô tồn, phương viên hơn mười dặm sẽ lọt vào hủy diệt, đây là một môn bí kỹ ngọc thạch câu phần năm đó hắn ngẫu nhiên có được, một khi sử xuất, tuyệt không thay đổi.

Thiên Lôi Tán Nhân chú ý tới khí tức trên người Nhàn Vân Tử muốn bạo tạc, trong lòng cả kinh, môn bí kỹ này Nhàn Vân Tử đã từng nói qua với hắn, lần này cùng Kim Hoàng Đạo Nhân liều mạng đánh một trận, Nhàn Vân Tử phải thi triển ra, chỉ là hiện tại Kim Hoàng Đạo Nhân đã đi, chết là vô ích, không chút giá trị.

Bá!

Dị biến nổi lên, đại thủ che trời vươn ra một ngón tay, nhẹ nhàng điểm tại hộ thể chân nguyên của Nhàn Vân Tử, phong khởi vân đạm.

Nhàn Vân Tử khí tức thu liễm xuống, bí kỹ ngọc thạch câu phần ngạnh sinh hoàn nguyên về trạng thái ban đầu, khí tức bạo tạc quy về hư vô.

- Đa tạ đại ân của tiền bối!

Nhàn Vân Tử hai tay ôm quyền, hướng phía đại thủ che trời cúi đầu.

Không khí chấn động.

- Không cần cám tạ ta, kỳ thực ta muốn cứu là Diệp Trần, nhưng Diệp Trần và Lưu Vân Tông ràng buộc quá sâu, chuyện này cũng là do hắn gây ra.

- Tiền bối đại ân, sao dám không tạ ân.

Nhàn Vân Tử tự nhiên không thể nói không tạ ơn là sẽ không tạ ơn, đối phương cứu được không chỉ một mình hắn, mà là cả Lưu Vân Tông a! Dù cho đối phương có muốn hắn đi tìm chết, hắn đều phải nghe theo, Lưu Vân Tông truyền tới trên tay hắn, loại cảm tình này thường nhân không thể lý giải.

Chủ nhân đại thủ che trời không nói gì thêm, thanh âm chuyển dời đến bên tai Diệp Trần.

- Ngươi có phải là nghi hoặc vì sao ta không có giết Kim Hoàng Đạo Nhân?

Huyết Bạo Thuật tự động tán đi, Diệp Trần cả người nhiễm, suy yếu nói:

- Tiền bối hẳn là có dự định của mình, Diệp Trần có thể đoán được một chút.

- A, nói một chút!

- Tiền bối là để ta tự mình báo thù, xóa bỏ tâm ma.

Không khí chấn động có chút bất ổn.

- Ha ha, ngươi nói không sai, ta xác thực có tâm tư này, võ giả chi đạo, vượt mọi chông gai, một chút tạp chất đều không được phép, chuyện hôm nay có ảnh hưởng rất lớn đối với ngươi, nếu không thể cho ngươi tự mình động thủ đánh chết Kim Hoàng Đạo Nhân, đối với ngươi tu hành có trở ngại rất lớn, hơn nữa ngươi là kiếm khách lĩnh ngộ Kiếm Ý, trời sinh không được lùi bước, ta giết Kim Hoàng Đạo Nhân, ngang với thay ngươi lựa chọn lùi bước, cái này không phải là điều ta muốn thấy, cũng không phải chuyện ngươi muốn nhìn. Do đó, mạng của Kim Hoàng Đạo Nhân do ngươi tới lấy, về phần giết hay không, phải nhờ vào bản lĩnh của ngươi, cùng một việc ta sẽ không bang trợ lần thứ hai.

Diệp Trần nói:

- "Đa tạ tiền bối thành toàn, Kim Hoàng Đạo Nhân ta tất tự thân giết chết, ai cũng ngăn cản không được, về phần nếu bị chết, đã nói lên chính mình không có tư cách bước vào cảnh giới càng cao.

- Tốt, ngươi tỉnh táo ta rất thích, hi vọng ngươi có thể tiếp tục bảo trì, đừng để cừu hận làm lu mờ tâm trí, võ giả chi đạo, không chỉ là cừu hận.

- Tiền bối, ngươi là?

- Không nên hỏi, cũng không nên nghĩ, nên nói cho ngươi, khi tới lúc sẽ nói cho ngươi, không thể nói cho ngươi, có lý do của ta, đây cũng là nguyên nhân mà ta không ra mặt.

- Diệp Trần lỗ mãng.

- Ngươi thụ thương không nhẹ, Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp cũng không phải bí kỹ chuẩn bị cho võ giả, mà là Huyết Ma Chân Nhân căn cứ Huyết Ma phân thân sáng tạo ra một môn bí kỹ không trọn vẹn, không có Huyết Ma phân thân, dùng một lần, sẽ tổn hao khí huyết một lần, chỉ bằng vào Khí Huyết linh dược bình thường là không thể hoàn toàn khôi phục,

phương diện này thì chính ngươi phải tự giải quyết, ta sẽ không dành cho ngươi bất kỳ trợ giúp nào.

- Diệp Trần biết.

Tiểu Huyết Ma Giải Thể tác dụng phụ đối với thân thể rất mất, tiêu hao khí huyết tuy rằng có thể thông qua huyết dương hoa bù đắp. Nhưng Huyết Dương Hoa không phải vạn năng, thỉnh thoảng hai lần còn có thể, số lần tăng lên, cần phải điều dưỡng một phen, bằng không sẽ lưu lại di chứng đáng sợ, lần này vì đối kháng Kim Hoàng Đạo Nhân, Diệp Trần thậm chí thi triển ra tuyệt chiêu Huyết Bạo Thuật trong Tiểu Huyết Ma Giải Thể. Cái này đã tiếp cận uy lực của Đại Huyết Ma Giải Thể, tác dụng rất lớn, nếu không phải tố chất thân thể Diệp Trần cường hãn, tu luyện bí quyết cường thân đến đệ ngũ quyết, trình độ Kim Bính Ngọc Thể, không chết cũng tàn, đoạn tuyệt con đường võ giả.

Về phần chủ nhân đại thủ che trời trợ giúp, Diệp Trần không nghĩ tới, con đường của mỗi võ giả là ở dưới bàn chân, người khác giúp hắn, nói không chừng là hại hắn, không lĩnh ngộ thống khổ, sao có thể khổ tận cam lai.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng có lo lắng bị di chứng, trong Trữ Vật Linh Giới có một gốc Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba nghìn năm, dược so với thiên niên Huyết Dương Hoa mạnh hơn mấy chục lần, chỉ cần không phải hao hết khí huyết, tiêu trừ di chứng không phải là vấn đề gì khó.

Bất quá thương thế của Từ Tĩnh khiến hắn rất đau đầu, xương cốt cánh tay đứt đoạn cùng tan vỡ là hai khái niệm, không có thiên tài địa bảo mà nói, rất khó khỏi hẳn, hắn có thể tưởng tượng đến, một khúc xương hoàn chỉnh gãy thành vô số mảnh nhỏ thống khổ ra sao.

Chủ nhân đại thủ che trời tựa hồ đoán được tâm tư của Diệp Trần.

- Xương cốt cánh tay của tiểu cô nương kia bị vỡ nát, ta cũng không giúp được nàng. Tư chất của nàng tốt, có hy vọng lớn đạt được thành tựu,

đau khổ lần này đối với nàng không phải không có lợi, trên thực tế, ngươi có phát hiện không, cả Lưu Vân Tông bởi vì chuyện này, trở nên khác biệt so với dĩ vãng, đây là thăng hoa sau đau khổ, là Lưu Vân Tông cường thịnh mới bắt đầu.

Diệp Trần gật đầu, nhất khắc huyết chiến kia, cử động của mọi người Lưu Vân Tông để hắn rất cảm động, bọn họ rõ ràng rất yếu, không thể mang tới một chút trợ giúp nào, nhưng nghĩa vô phản cố đứng ra, cùng tồn vong với Lưu Vân Tông. Loại thấy chết không sờn này không phải tông môn cường đại có thể làm được. Hắn tin tưởng, ngày sau Lưu Vân Tông tất có thể chân chính lớn mạnh, trở thành siêu cấp tông môn tại Nam Trác Vực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 305: Sáu Tháng Sau. (1)

- Việc này dĩ nhiên, ta cũng sẽ không ở lâu, nhớ kỹ một câu nói, con đường của võ giả, đi ngược dòng nước, bảo trì bản tâm, luôn đi về phía trước.

Đai thủ che trời tan rã, thanh âm dần dần biến mất.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần xoay người nhìn mọi người, trong tầm mắt, tất cả mọi người cũng đang nhìn hắn.

- Đây là gia đình thứ hai của ta.

Ý niệm trong đầu hiện lên, Diệp Trần ngửa đầu từ giữa không trung hạ xuống, có thể chi trì đến bây giờ, với hắn mà nói là kỳ tích, hiện tại, kỳ tích kết thúc!

Kinh Vân Phong.

Trong một gian phòng rộng mở, Diệp Trần cả người quấn đầy băng, năm nay dù đã mười tám tuổi nhưng vẫn chưa thoát hết tính trẻ con, bề ngoài nhìn qua không chút nào gầy yếu, cơ thể lộ ra góc cạnh rõ ràng, cực kỳ có sức bật, phảng phất như một pho tượng sắt thép đúc mà thành.

Cánh tay giương lên, vẫn có chút suy yếu, đây là quá mức hao hụt, nguyên khí đại thương. Diệp Trần lắc đầu, thầm nghĩ:

- Huyết Bạo Thuật quá mức bá đạo, dĩ nhiên để ta hôn mê bảy ngày bảy đêm, cũng may thể chất đủ cường hãn, không có xuất hiện hiện tượngkhí huyết khô kiệt, kinh mạch hoại tử. Bằng không muốn khỏi hẳn không phải là chuyệ đơn giản như vậy.

Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba nghìn năm Diệp Trần còn chưa có sử dụng, có hiệu quả lớn đến đâu, hắn cũng không rõ lắm, hắn chuẩn bị qua một hai ngày nữa, tinh thần đầy đủ, lại dùng tới.

Đẩy cửa phòng ra, Diệp Trần đi tới viện tử.

Viện tử cùng viện tử nhân gia phổ thông cũng không có gì khác nhau, cũng không tính quá lớn, cũng không phải rất xa xỉ, đối diện là một vườn hoa, bên trong trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo xinh đẹp, trong đó bao gồm vài cây Huyết Dương Hoa ít năm, vườn hoa bên cạnh còn lại là một loạt hoa Hướng Dương, cao hơn tường viện, nở rộ đón nắng.

Bang bang!

Đứng trong viện tử chốc lát, bên ngoài truyền đến tiếng đạp cửa.

Thu hồi ánh mắt, Diệp Trần nói:

- Vào đi!

Chi dát!

Không có tiếng đáp, cửa viện tử đã mở ra, Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh đi vào.

- Diệp Trần, không có việc gì rồi chứ?

Ngô Tông Minh lần đầu tiên đi tới Kinh Vân Phong, quan sát chung quanh một chút, phát hiện ngoài đại điện Thái Thượng trưởng lão, kiến trúc khác đều rất bình thường, ngay cả khu nhà cấp cao đều không bằng, rất giản dị.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Là hai người các ngươi, không có việc gì!

Ngô Tông Minh cười hắc hắc:

- Không có việc gì là tốt rồi, ta còn tưởng rằng sẽ lưu lại di chứng gì?

Lúc đầu bộ dáng của Diệp Trần quá mức dọa người, cả người đẫm máu, da thịt nứt nẻ, cái loại trình độ khí huyết xói mòn này để hắn hoài nghi Diệp Trần có nhiều máu như vậy sao?

Lúc này, Trương Hạo Nhiên mở miệng nói:

- Lần này qua đây là xin lỗi.

- Xin lỗi cái gì?

Diệp Trần vô cùng kinh ngạc.

Ngô Tông Minh chen vào nói:

- Hắn là đồ bại não, trước đây cùng chúng ta từng có chuyện, vẫn muốn xin lỗi, theo ta mà nói, giữa nam nhân với nhau, xin lỗi cái gì quá buồn nôn. Hơn nữa đã qua lâu như vậy, chúng ta đâu sẽ để ý sự lông bông thời trẻ.

Mười bốn là độ tuổi xung động nhất, vào tuổi đó, tâm hiếu thắng thập phần mạnh, cũng tương đối hiếu chiến, khó tránh khỏi phát sinh va chạm, không tốt, sẽ kết thành hận thù, cũng may giữa ba người cũng không có mâu thuẫn quá lớn, mà chỉ là không hợp nhau thôi.

Diệp Trần cười cười:

- Ngô Tông Minh nói không sai, khinh cuồng ai cũng đều có cả.

Trương Hạo Nhiên nhận ra chân đạo:

- Lần này khác nhau, là chính thức xin lỗi.

- Tốt lắm, ta tiếp thu lời xin lỗi của ngươi.

Đối phó với người cố chấp, không thể giằng có với hắn, Diệp Trần đành nhận lời xin lỗi của đối phương.

Ba người uống chút trà, tùy tiện trò chuyện vài câu, khoảng chừng nửa canh giờ, hai người cáo từ.

Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh chân trước đi, La Hàn Sơn cùng với Từ Tĩnh đã đến.

- Diệp Trần, không có gì trở ngại gì nữa chứ?

La Hàn Sơn dò hỏi.

- Trừ thân thể có chút suy yếu, không có gì trở ngại.

Thương thế của Diệp Trần kỳ thực rất nặng. Đương nhiên, ba ngàn năm Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa, xác thực không tính là trở ngại gì, ánh mắt của hắn nhìn phía Từ Tĩnh, thấy song chưởng của nàng quấn đầy băng vải, vô lực rủ xuống hai bên thắt lưng, có vẻ thập phần mảnh mai, ôn nhu nói:

- Có đau lắm không?

Trên mặt Từ Tĩnh hơi đỏ lên:

- Không đau.

Không nói thêm lời cảm ơn, Diệp Trần như vậy thì quá khách khí rồi, cũng không phải điều đối phương muốn nghe, chân chính cảm tạ không cần biểu đạt thành lời, trong lòng biết ơn là được.

Từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra mười cây Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa tám trăm năm và hai cây Huyết Dương Hoa nghìn năm, Diệp Trần nói:

- Ngươi tu luyện là Đoán Thể Công Pháp, cũng cần phải có đủ khí huyết mới được, mấy cây Huyết Dương Hoa này đối với khí huyết có ích lợi rất lớn, không nên từ chối.

Nói xong, hắn kéo lấy bàn tay mảnh mai của Từ Tĩnh, để Huyết Dương Hoa vào trong Trữ Vật Linh Giới của nàng.

Từ Tĩnh cúi đầu, khẽ cắn môi dưới.

Thấy một màn như vậy, trên mặt Chu Mai lộ vẻ tươi cười, bên trong có chút ước ao.

- Rất không xong a!

Cầm bàn tay mềm mại không xương của Từ Tĩnh, Diệp Trần mới thăm dò thương thế, cánh tay của nàng hầu như không còn xương, chỉ có khí huyết và da thịt hợp với nhau. Võ giả bình thường chịu trọng thương như vậy, đời này trên cơ bản bị hủy. Cũng may Từ Tĩnh tu luyện Đoán Thể Công Pháp, khí lực cường đại, những mảnh xương nhỏ lấy một tốc độ vi diệu dần khép lại, thế nhưng chỉ dựa vào xương cốt tự mình ghép lại, không có ba năm là không thể khỏi hẳn. Hơn nữa cho dù khỏi hẳn, song chưởng cũng vô pháp làm ra vận động quá kịch liệt, càng không nói tới luyện võ. Hung hăng nhíu chặt mày lại, Diệp Trần suy nghĩ muốn ra ngoài tìm một ít thiên tài địa bảo hữu hiệu đối với khôi phục xương cốt. Loại thiên tài địa bảo này tuy rằng so với Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba nghìn năm còn hiếm có hơn, nhưng không phải không có. Đương nhiên, bây giờ còn chưa tới lúc, thực lực của hắn quá yếu, lại có đại địch như Kim Hoàng Đạo Nhân, không có chuẩn bị vạn toàn, tạm thời sẽ không rời khỏi Thiên Phong Quốc.

La Hàn Sơn nhìn Diệp Trần nhăn mày lại, mở miệng nói:

- Ta và Chu Mai còn có việc, các ngươi trò chuyện trước, có thời gian sẽ trở lại thăm ngươi.

Nói xong, cùng Chu Mai rời khỏi.

Diệp Trần cười khổ một tiếng, ngồi đối diện với Từ Tĩnh, phải tìm một ít chuyện để nói, bằng không rất xấu hổ.

- Còn nhớ chuyện từ phòng đấu giá Tây Bắc trở lại, ta cho ngươi mượn tay Đoán Thể Công Pháp!

Diệp Trần nhắc lại chuyện cũ.

- Ừm.

Từ Tĩnh an tĩnh lắng nghe.

Trời bắt đầu tối, Diệp Trần đưa Từ Tĩnh đến ngọn núi của nàng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 306: Sáu Tháng Sau. (2)

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Buổi chiều ngày thứ hai.

Trong phòng tràn đấy huyết kim sắc khí tức, cổ hơi thở cực độ dày đặc này, ngửi một cái, khiến thân thể dào dạt, tinh thần tăng gấp bội.

Trong tầm mắt, trên mặt đất căn phòng có thêm một vại nước, bên trong hoàn toàn bị huyết kim sắc bao trùm, lướt qua nửa trong suốt, Diệp Trần có thể thấy một cây Huyết Dương Hoa đang sinh trưởng trong đó.

- Đã đến lúc cần dùng tới ngươi!

Chân khí như đao, Diệp Trần mở bùn đất, lấy đóa Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba nghìn năm ra.

Kéo xuống một cánh hoa nhỏ, Diệp Trần hít sâu một hơi, nuốt vào miệng, rồi ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu luyện hóa dược lực.

Ba ngày trôi qua, trên người Diệp Trần hiện lên huyết kim sắc khí tức, từng đoàn tựa như băng, đây là do dược lực dư thừa, tràn ra bên ngoài.

- Không hổ là Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba nghìn năm, rốt cuộc đánh giá thấp dược hiệu của nó. Chỉ là một cánh hoa nho nhỏ, liền để khí huyết bổ sung hoàn toàn, đồng thời nâng cao một bước, đáng tiếc còn có một phần dược lực tràn ra, láng phí quá.

Mở hai mắt ra, trên mặt Diệp Trần mang theo vẻ tiếc hận, nếu như là Từ Tĩnh, sẽ không gặp phải loại tình huống này, xem ra, phải tìm cơ hội đưa một ít qua mới được.

Phía trước trải qua bảy tháng bế quan, khí lực của Từ Tĩnh vượt qua mười vạn cân, bỏ xa Diệp Trần ở phía sau, khí huyết cường thịnh, cường giả Tinh Cực Cảnh đều kém hơn, nếu không phải Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp còn hữu dụng, toàn bộ đưa cho bọn ta cũng được.

- Bất quá khí huyết tuy rằng đầy đủ, nhưng di chứng vẫn chưa tiêu trừ triệt để, Huyết Bạo Thuật tạo ra thương tổn đối với võ giả không thể chỉ có một chút như vậy.

Diệp Trần không có cấp bách nhất thời, có vài thứ, phải gánh chịu hậu quả, đây là sự tình không thể tránh được.

Trong đầu rất nhiều ý niệm hiện lên, Diệp Trần lo lắng thực lực của bản thân.

Trước dựa vào Thái Huyền Chân Nguyên và Thất Thành Kiếm Ý, Diệp Trần có thể xé rách phòng ngự của cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, nhưng đối phương không phải đầu gỗ, mặc hắn công kích, do đó gặp phải cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, không có bất kỳ khả năng chiến thắng nào, khả năng vẫn lạc ngược lại rất cao, hiện tại tuy rằng không nhất định có thể chiến thắng cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, lại có thể chống lại một phen, cái này không thể nghi ngờ là một tiến bộ thật lớn.

- Tu vi trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng lại có tiến triển. Hiện tại bế quan trước để Thanh Liên Kiếm Quyết đề thăng thêm đã.

Diệp Trần rất rõ ràng, cảnh giới công pháp càng cao, càng có thể sớm một bước bước vào giai đoạn Đề Luyện Chân Nguyên, tinh luyện cũng sẽ nhanh hơn nhiều, hiện tại hắn kém không phải cái khác, mà chính là tu vi, nếu như khi cùng Kim Hoàng Đạo Nhân huyết chiến, bản thân tu vi là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, chí ít cũng có thể giao đấu hồi lâu, Từ Tĩnh cũng sẽ không bị xương cốt vỡ vụn, tạm thời tàn phế.

- Tu vi mới là vương đạo a! Cái khác đều không thể nào dựa vào mãi được.

Cảm thán một tiếng, Diệp Trần quyết định tiếp tục bế quan, trước để Thanh Liên Kiếm Quyết luyện đến cảnh giới càng cao, có đủ cở sở thực lực mới lại tính đến cái khác.

Trước khi bế quan, Diệp Trần đi Phiêu Miểu Phong cùng Nhàn Vân Tử với Thiên Lôi Tán Nhân trò chuyện một phen. Hai người làm tiền bối, đối với hắn ân đức rất lớn, lần này huyết chiến, cũng nhiều nhờ bọn họ tương trợ rất nhiều, Nhàn Vân Tử tiền bối còn suýt nữa tự bạo mà chết, không tới nói một tiếng, thực sự không sao nói nổi.

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân thấy Diệp Trần khôi phục nhanh như vậy, đều vô cùng cao hứng, bọn họ vốn tưởng rằng không có một năm rưỡi, Diệp Trần hẳn sẽ không thể khôi phục được.

Nghe được Diệp Trần muốn tiếp tục bế quan, hai người nhắc nhở hắn một chút, không nên vì cừu hận trước mắt mà dẫn đến vội vàng xao động quá mức.

Diệp Trần để cho bọn họ yên tâm, lần này bế quan hắn đã sớm dự định xong, trên thực tế, nếu không phải Kim Hoàng Đạo Nhân và Tư Không Thánh đi tới Lưu Vân Tông, Diệp Trần dự định bế quan một năm mới ra.

Cáo từ hai người, Diệp Trần đi chỗ ở của đám người Từ Tĩnh thông cáo một tiếng, sau đó mới trở lại Kinh Vân Phong, tiến nhập mật thất tu luyện bên trong trung tâm ngọn núi.

Thanh Liên Kiếm Quyết từ trong áp lực đột phá đến đệ thập trọng, cũng không có gì yếu ớt, có chút thời gian, đột phá trừ ngộ tính, cũng cần một ít lực bạo phát. Khi lực bạo phát không chỗ để phát tiết, tự nhiên lại theo con đường tốt nhất đi tới, đương nhiên, ngươi không thể trông cậy vào mỗi lần đều có vận khí như vậy, hầu hết tình huống, đột phá vẫn là một bước một dấu chân, đi một bước nhìn ba bước, chờ đợi vận khí chung quy là ánh mắt thiển cận.

- Thân thể khôi phục không sai biệt lắm, bế quan hẳn là không có vấn

đề.

Dược lực Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba nghìn năm quá mức cường thịnh, dù cho xói mòn một bộ phận, vẫn không hề thiếu ẩn giấu bên trong cơ thể, hiện giờ tùy thời đều có thể bổ dưỡng khí huyết và huyết nhục, hiện tại Diệp Trần muốn tận lực quan sát, mới nhận thấy được một ít khó chịu rất nhỏ, hơn nữa nó cũng đang dần tiêu trừ.

Ngồi xếp bằng trên bãi đá, lấy ra hai khối Trung phẩm linh thạch nắm trong lòng bàn tay, Diệp Trần nhắm hai mắt lại.

Khi Diệp Trần bế quan, từ trên xuống dưới Lưu Vân Tông bắt đầu thay đổi lớn.

Sự kiện Kim Hoàng Đạo Nhân lần này có rất nhiều người lâm trận chạy trốn, trong đó ngoại môn đệ tử cao tới hơn một nghìn, nội môn đệ tử hơn một trăm, ngoại môn trưởng lão trên dưới năm mươi, nội môn trưởng lão bốn người, đại bộ phận đều là người mới gia nhập Lưu Vân Tông, lòng trung thành đối với Lưu Vân Tông vẫn còn chưa đủ.

Đối với điều này, La Hành Liệt quyết định dành cho đệ tử lâm trận chạy trốn một lần cơ hội dù sao bọn họ tuổi vẫn còn nhỏ, trình độ trung tâm có thể chậm rãi bồi dưỡng, trong lúc sinh tử tồn vong lựa chọn chạy trốn cũng có thể lý giải. Mà trưởng lão bỏ chạy sẽ không có vận khí tốt như vậy, mất đi cơ hội lần này, bọn họ cũng không thể gia nhập Lưu Vân Tông, nhất là bốn vị nội môn trưởng lão kia, bọn họ tại Lưu Vân Tông sinh sống đã hơn mười năm, nói bỏ trốn liền bỏ trốn, loại hành vi này khiến rất nhiều người xấu hổ.

Chủ phong đại điện.

La Hành Liệt nhìn sang La Hàn Sơn và Chu Mai ở trung tâm đại điện, nói:

- Hàn Sơn, Chu Mai, các ngươi bước vào Bão Nguyên Cảnh đã lâu, tiếp tục làm hạch tâm đệ tử có chút không thích hợp, hiện tại nội môn trưởng lão

có mấy ghế trống, liền để các ngươi bổ sung đi sao! Có ý kiến gì không?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 307: Sáu Tháng Sau! (4-6)

Thời gian trôi qua như nước, Diệp Trần bế quan lần thứ hai đã qua tháng tư, Lưu Vân Tông chính thức từ đại chỉnh đốn đi tới, từ trên xuống dưới đoàn kết một lòng. Mặc kệ là hạch tâm trưởng lão, nội môn trưởng lão, ngoại môn trưởng lão, hạch tâm đệ tử, nội môn đệ tử cùng với ngoại môn đệ tử, tinh thần mọi người đều phấn chấn hẳn lên, không ít võ giả mộ danh tới bái phỏng, chưa tới gần Lưu Vân Tông đã có thể cảm nhận được khí thế vô kiên bất tồi, ngưng tụ một chỗ này, trong lòng âm thầm tặc lưỡi không ngớt.

Ngày hôm đó, có một nhóm ngoại môn đệ tử đi Tịch Tĩnh Sơn Mạch thí luyện vội vã trở về, cả người đều là vết máu.

- Các ngươi sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Một gã nội môn đệ tử ngăn cản bọn họ, nhăn mày lại, dò hỏi.

Tên ngoại môn đệ tử dẫn đầu há mồm thở dốc nói:

- Bất hảo, Tịch Tĩnh Sơn Mạch yêu thú tăng thêm rất nhiều, có một vài con chưa từng thấy bao giờ, cùng yêu thú bình thường khác biệt rất lớn, chúng ta đi vào đó liền bị một nhóm yêu thú cấp thấp tập kích, chết chín người.

- Chết chín người? Đi, ta dẫn các ngươi tới chủ phong đại điện, để các ngươi kể lại tình hình cụ thể cho tông chủ và các vị trưởng lão, sự việc trọng đại, không thể có nửa điểm sơ sẩy.

Tịch Tĩnh Sơn Mạch vẫn là địa phương đệ tử ngoại môn Lưu Vân Tông thí luyện, nội môn đệ tử thỉnh thoảng cũng sẽ đi tìm một ít Linh Dược, nhưng chưa từng có phát sinh tình huống có tới chín đệ tử chết đi, mấy tháng chết một hai người đã là cực hạn.

Đợi tên ngoại môn đệ tử đi tới chủ phong đại điển, kể lại tỉ mỉ tình hình cho cao tầng Lưu Vân Tông, La Hành Liệt khẽ cau mày, thầm nghĩ:

- Tịch Tĩnh Sơn Mạch ngoại vi cũng không có gì nguy hiểm, chỉ có ở sâu bên trong có một hai yêu thú Thất cấp, việc này rất là cổ quái.

Chỗ sâu bên trong Tịch Tĩnh Sơn Mạch bị Lưu Vân Tông liệt vào cấm địa, tất cả mọi người Lưu Vân Tông đều biết, nhưng chuyện này vừa ra, sợ rằng cả Tịch Tĩnh Sơn Mạch đều bị liệt vào cấm đi, mất đi một nơi thí luyện tốt.

Đại trưởng lão Lưu Vân Tông đề nghị:

- Tông chủ, hay là tới thông báo một chút cho Thái Thượng trưởng lão đi!

La Hành Liệt gật đầu:

- Ngươi đi triệu tập mọi người Lưu Vân Tông đến sân rộng, bảo bọn họ trong thời gian này không nên đi tới Tịch Tĩnh Sơn Mạch, chờ sự tình có kết quả lại tính.

- Dạ.

Nhàn Vân phong.

Nhàn Vân Tử nghe xong La Hành Liệt nói, liếc mắt với Thiên Lôi Tán Nhân:

- Lôi huynh, ngươi giúp ta tọa trấn Lưu Vân Tông, ta đến Tịch Tĩnh Sơn Mạch tìm hiểu.

- Có muốn ta đi với ngươi hay không?

- Không cần, Diệp Trần đang bế quan, không được quấy rầy, Lưu Vân Tông phải có người tọa trấn, hơn nữa ta đối với Tịch Tĩnh Sơn Mạch tương đối quen thuộc, có cái gì ngoài ý muốn, liền lập tức trở lại, cho dù là Thất

cấp yêu thú đỉnh tiêm cũng không có khả năng ngăn cản ta.

- Tốt lắm, chính ngươi cẩn thận một chút.

Thiên Lôi Tán Nhân nhẹ nhàng nhắc nhở Nhàn Vân Tử, tốc độ có thể thua chính mình, nhưng các phương diện khác lại muốn vượt lên bản thân không ít.

Trên quảng trường chủ phong.

Đại trưởng lão nhìn mọi người đã đến khá đủ, liền đem chuyện Tịch Tĩnh Sơn Mạch nói lại một lần. Chợt phân phó mọi người không được bước vào Tịch Tĩnh Sơn Mạch một bước, chờ đợi kết quả điều tra.

- Cái gì? Có chín tên ngoại môn đệ tử chết ở ngoại vi Tịch Tĩnh Sơn Mạch, hơn nữa chỉ trong một lần! Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

- Tịch Tĩnh Sơn Mạch cách Lưu Vân Tông không quá xa, năm nay thật đúng là thời gian xảy ra nhiều chuyện của Lưu Vân Tông chúng ta.

- Sợ cái gì, yêu thú mà thôi, ta lại hy vọng tông chủ triệu tập chúng ta đi liệp sát yêu thú ở Tịch Tĩnh Sơn Mạch, đã lâu không hoạt động rồi.

- Vẫn là không nên quá tự tin, ở chỗ sâu trong Tịch Tĩnh Sơn Mạch có thể có một hai đầu Thất cấp yêu thú, một đầu yêu thú trong đó có thể xác định là Quỷ Diện Yêu Ngưu, về phần một đầu yêu thú còn lại liệu có phải là Thất cấp yêu thú hay không chẳng ai biết. Có người nói là bá chủ Lục cấp yêu thú, cũng có người nói chính là Thất cấp yêu thú.

Hai đầu Thất cấp yêu thú, xác thực rất vướng tay chân, cũng may Lưu Vân Tông chúng ta có hai vị cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong và Diệp sư huynh, sai, nên gọi Thái Thượng trưởng lão.

Trên tràng mọi người bắt đầu nghị luận, đối với sự tình Tịch Tĩnh Sơn Mạch có chút hiếu kỳ.

- Hảo, đều giải tán đi, nhớ kỹ không có mệnh lệnh, ai cũng không được tới gần hay tiến nhập Tịch Tĩnh Sơn Mạch, bằng không cho dù không chết, cũng phải chịu môn quy nghiêm phạt.

Đại trưởng lão phất tay, để mọi người giải tán.

Sưu!

Nhưng vào lúc này, trên Nhàn Vân phong có một đạo bạch ảnh lướt qua, không tiến nhập tầng mây, đại trưởng lão nhìn thấy rất rõ ràng, chính là Thái Thượng trưởng lão Nhàn Vân Tử.

Thái Thượng trưởng lão muốn đi Tịch Tĩnh Sơn Mạch? Không biết sẽ có kết quả gì?

Một ngày đêm sau.

Nhàn Vân Tử trở lại, trên mặt vô lo vô hỉ, ai cũng vô pháp từ trên nét mặt của hắn nhìn ra chút gì.

Nhàn Vân phong.

Thiên Lôi Tán Nhân hỏi:

- Nhàn Vân Tử, Tịch Tĩnh Sơn Mạch không có chuyện gì lớn đi sao!

- Cùng Thất cấp yêu thú Quỷ Diện Yêu Ngưu chơi một trận, đầu yêu ngưu này so với mười năm trước lợi hại hơn nhiều, cũng may vấn đề không phải ở trên người nó, bằng không hai người chúng ta liên thủ, cũng không nhất định có thể đánh chết nó, tối đa chỉ đẩy lùi được thôi.

Nhàn Vân Tử ngồi trên ghế đá dài, nâng chung trà lên uống một ngụm.

- Ngươi đã cùng Quỷ Diện Yêu Ngưu đánh một trận?

Nhàn Vân Tử sắc mặt có chút ngưng trọng nói:

- Không biết có phải ta ảo giác hay không? Hơn phân nửa Tịch Tĩnh Sơn Mạch bị một tầng hắc sắc khí tức bao phủ, ta cho rằng, đây là nguyên nhân dẫn đến yêu thú ở địa phương khác hội tụ tới đây, đồng thời trở nên cuồng bạo. Đáng tiếc nơi phát ra hắc sắc khí tức còn chưa tìm được, hơn nữa, một mình ta khó lòng làm được.

- Hắc sắc khí tức, cổ quái!

Thiên Lôi Tán Nhân trầm ngâm một chút, nói:

- Ngày mai ta đi xem, nói không chừng có thể tìm được nơi phát ra hắc sắc khí tức.

- Tốt lắm, chúng ta luân phiên tới đó, chờ Diệp Trần xuất quan, lại cùng nhau liên thủ tìm kiếm.

Một tháng trôi qua, Thiên Lôi Tán Nhân và Nhàn Vân Tử thay phiên tiến nhập Tịch Tĩnh Sơn Mạch, tìm kiếm nơi phát ra hắc sắc khí tức, nhưng cổ khí tức này cực kỳ đều đặn, nhìn không ra ở đâu nồng đậm hơn một chút, cái gì cũng không tra xét ra được, dần dần, bọn họ bắt đầu lo lắng, gần đoạn thời gian, yêu thú ngoại vi Tịch Tĩnh Sơn Mạch liên tiếp đi ra, tập kích thôn trang và thành trấn phụ cận. Làm người khống chế khu vực phương viên vạn dặm này, Lưu Vân Tông có trách nhiệm bảo hộ bọn họ, nếu ngay cả địa phương chính mình nắm trong tay cũng không an toàn, uy tín của Lưu Vân Tông ở đâu.

- Các ngươi nhớ kỹ, tuy rằng Lưu Vân Tông chúng ta là ngũ đại tông môn chi... Nhưng không nên khi nhục với xem thường đệ tử tông môn hay gia tộc khác, nếu ai làm trái, sẽ bị xử trí theo tông quy, có nghe hay không?

Trên quảng trường chủ phong, cao tầng Lưu Vân Tông vẻ mặt ngưng trọng, sự kiện lần này

- Rõ ạ!

Trải qua sự kiện Kim Hoàng Đạo Nhân, mọi người đối với lần tiểu khu

vực thú triều này cũng không e ngại, tương phản, còn có chút kích động và hưng phấn, hận không thể lập tức giết tới.

Trong chớp mắt, lại một tháng nữa trôi qua.

Trong một tháng này, mọi người Lưu Vân Tông trải qua rất phong phú, mỗi ngày đều có lượng lớn yêu thú ra khỏi Tịch Tĩnh Sơn Mạch, tập kích thôn trang và thành trấn, người của Lưu Vân Tông thủ hộ tại đó và nhân mã của các thế lực phụ cận tương hỗ liên thủ, ra sức giảo sát yêu thú.

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân thay phiên dò xét trên chiến trường, đương nhiên, bọn họ vẫn chưa xuất thủ, tiểu khu vực thú triều không quá nguy hiểm, đối với võ giả mà nói, là cơ hội thí tuyệt hảo, có đôi khi thậm chí xuất hiện hiện tượng yêu thú không đủ để giết, khiến mọi người tranh đoạt.

Nhìn thấy một màn này, mọi người thở phào một hơi, ở trong phạm vi có thể khống chế, phỏng chừng là vì một vài nguyên nhân mới dẫn đến yêu thú tăng nhanh, trở nên cuồng bạo. Nghiêm túc mà nói, cái này không tính là thú triều gì, thú triều chân chính, cho dù là thú triều loại nhỏ đều vô cùng hung hiểm, mỗi lần vừa xuất hiện, nhân loại sẽ gặp tử thương vô số, cũng sẽ không như bây giờ, mọi người tranh đoạt liệp sát yêu thú.

Tới gần một tòa thành thị ở Tịch Tĩnh Sơn Mạch, Nhàn Vân Tử mỉm cười, hắc sắc khí tức xác thực cổ quái, bất quá chỉ cần không phải nguy hại quá lớn, có sẽ thời gian sẽ để ý.

Lúc buổi chiều, ngoại vi Tịch Tĩnh Sơn Mạch đột nhiên truyền ra một trận tiếng hô hoán kinh khủng, bầu trời đêm đen hạ xuống, mây đen bao phủ bầu trời, che lấp ánh dương quang.

- Quỷ Diện Yêu Ngưu, không phải, là một đầu Thất cấp yêu thú khác.

Nhàn Vân Tử trái tim hơi thắt lại, chân nguyên vận sức chờ phát động, tùy thời chuẩn bị thiêu đốt.

Qua một hồi công phu, một con cự mang toàn thân đen thui, dài trên trăm mét, lấy tốc độ cực nhanh đi tới. Trên người nó đầy những lân phiến lớn nhỏ màu đen, trên đầu có một cái sừng nhỏ uốn lượn, trên sừng có hắc sắc khí tức lưu động, khiến yêu thú phụ cận càng thêm điên cuồng.

- Hắc sắc khí tức, là Thiên Ma Mãng!

Vẻ mặt Nhàn Vân Tử có chút khó coi, Thiên Ma Mãng phòng ngự thập phần cường đại, trong yêu thú đồng cấp, có thể nói là vô địch. Nếu như là Lục cấp Thiên Ma Mãng, nó chính là bá chủ Lục cấp yêu thú, so với Âm Phong Thú thì phải mạnh hơn một bậc. Nếu như là Thất cấp yêu thú, đó là bá chủ Thất cấp yêu thú, có người nói trên người Thiên Ma Mãng ẩn chứa huyết mạch của Thượng Cổ yêu thú Ma Long. Sau khi đạt được Thất cấp, có thể phóng ra hắc sắc hỏa diễm, không gì không thể thiêu đốt, cực độ đáng sợ. Cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong gặp phải nó đều phải đau đầu, bá chủ trong yêu thú đồng cấp vốn là tồn tại bất hợp lý, huống chi Thiên Ma Mãng ẩn chứa lại là huyết mạch Ma Long.

Thiên Ma Mãng dựng thẳng nửa người lên, há mồm phun ra một đạo thủy dũng về phía Nhàn Vân Tử, ven đường, cây cối băng toái, đại địa rạn nứt, mở ra một cái khe rãnh thật sâu.

- Phá cho ta!

Chân nguyên thiêu đốt, trong tay xuất hiện một thanh kiếm, Nhàn Vân Tử chém về phía ô quang, vừa tránh né, hắn không ngờ tới, trong thành thị lại có tới mười vạn cư dân.

Ầm ầm!

Ô quang bị đánh nát, Nhàn Vân Tử tại không trung trượt ra ngoài mấy chục thước.

Thiên Ma Mãng hai mắt nhìn chăm chú vào Nhàn Vân Tử, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, có hắc sắc hỏa viêm tràn ra, để không khí bị thiêu đốt không

còn, trở thành một thế giới chân không.

- Thực sự nghĩ không ra, Tịch Tĩnh Sơn Mạch sẽ có một đầu Thiên Ma Mãng hiếm thấy, đầu Thiên Ma Mãng này khẳng định là gần đây mới đột phá đến Thất cấp yêu thú, bằng không ta không có khả năng không có phát hiện.

Thiên Ma Mãng vừa sinh ra đã là ngũ cấp yêu thú, giai đoạn giữa là Lục cấp yêu thú, khi trưởng thành là Thất cấp yêu thú, khi thành thục là Bát cấp yêu thú, cùng yêu thú khác nhau, Thiên Ma Mãng vừa đến kỳ trưởng thành sẽ trở nên cực độ thị huyết và tàn bạo, đến chỗ nào, thì máu chảy thành sông, công kích vô cùng cường hãn, trời sinh có ma tính, tựa như Ma Long thời Thượng Cổ vậy.

- Thất cấp Thiên Ma Mãng ta không đối phó được, đơn thương độc mã là không thể *** vớt tòa thành thị này, xem ra, phải cùng Lôi huynh liên thủ.

Tình huống nguy cấp, Nhàn Vân Tử chuẩn bị dẫn dụ Thiên Ma Mãng tới một nơi không xa Lưu Vân Tông, đến lúc đó Thiên Lôi Tán Nhân khẳng định chú ý tới động tĩnh, chờ hắn tới, hai người chí ít có thể chế trụ Nhàn Vân một đoạn thời gian. Đương nhiên, Nhàn Vân Tử còn có một dự định khác, Diệp Trần đã bế quan sáu tháng, thực lực khẳng định có chỗ tiến triển, ba người liên thủ, không phải không có cơ hội đẩy lùi Thiên Ma Mãng. Hiện tại tình huống đặc biệt chỉ có thể lựa chọn như vậy, quấy rối Diệp Trần bế quan cũng là sự tình không có biện pháp.

- Băng Vân Loạn Không Trảm!

Nghĩ đến đây, Nhàn Vân Tử nổi giận gầm lên một tiếng, thiêu đốt chân nguyên quán chú đến trong bảo khắc, nhất khắc bổ ra một đạo khắc khí hình cung.

Băng!

Khắc khí bị lân phiến của Thiên Ma Mãng văng ra, chỉ là ở trên mặt lưu

lại một một cái khe nhỏ, Nhàn Vân Tử thấy thế mừng thầm, đầu Thiên Ma Mãng này mới tấn cấp không lâu, phòng ngự không quá đáng sợ, kể từ đó, cơ hội còn muốn tăng thêm vài phần.

Thiên Ma Mãng tức giận, nó bức tới Nhàn Vân Tử.

Nhàn Vân Tử vừa đánh vừa chạy, từ từ rời khỏi khu vực này.

Lộ trình mấy trăm dặm, nơi một người một thú đi qua, một mảnh đống hỗn độn, không ít ngọn núi đều vì vậy mà sụp đổ, nước sông khô cạn, từ đầu tới đuôi, Thiên Ma Mãng cũng chưa từng phun ra hắc sắc hỏa diễm. Xem ra là vì vừa mới tấn cấp Thất cấp yêu thú không lâu, hắc sắc hỏa diễm cũng không nhiều, nên phải bảo lưu.

- Tốt, chính là ở đây.

Phía sau hơn mười dặm đó là Lưu Vân Tông, Nhàn Vân Tử đình chỉ di động, cùng Thiên Ma Mãng đọ sức, khắc khí và ô quang tung hoành.

Tê!

Nhàn Vân Tử quá linh hoạt, Thiên Ma Mãng rõ ràng chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng nhất thời nửa khắc không cách nào đánh trúng hắn. Thiên Ma Mãng lại mở rộng miệng, phun ra một luồng hắc sắc hỏa diễm về phía Nhàn Vân Tử, hỏa diễm như có linh tính, phong tỏa lộ tuyến tránh lui của Nhàn Vân Tử.

- Vân Long Cửu Chuyển!

Thân hình xoay tròn, Nhàn Vân Tử liên tiếp lóe ra tám lần, mới thoát khỏi hắc sắc hỏa diễm phong tỏa, bất quá trên người trường bào đã bị đốt cháy một ít, Nhàn Vân Tử quyết định thật nhanh, chặt đứt trường bào bị thiêu đốt, hắc sắc hỏa diễm không gì không thể thiêu đốt, dính một chút trên người không chết cũng tàn.

Một người thú thú động tĩnh quá lớn, thân ở Lưu Vân Tông, Thiên Lôi

Tán Nhân cảm ứng được khí tức của Nhàn Vân Tử, sắc mặt biến đổi, bất kể không đánh lại cũng lập tức bay vút ra ngoài.

Xa xa, Thiên Lôi Tán Nhân thấy hình thể thật lớn của Thiên Ma Mãng, chân nguyên hung mãnh thiêu đốt, ở bên ngoài ngưng tụ ra Thiên Lôi Chiến Giáp.

- Nhàn Vân Tử, ta đến giúp ngươi.

- Được, cẩn thận hắc sắc hỏa diễm của nó.

Kinh Vân Phong.

Diệp Trần đang ngồi xếp bằng trên bãi đá, nặng nề phun ra một hơi thở, lần này khí tức so với lần trước còn mạnh hơn, trực tiếp xuyên thủng mật thất, thâm nhập đến sát biên giới sơn thể.

- Sáu tháng, trong khoảng thời gian ngắn sợ rằng khó có thể đột phá đến đệ thập tam trọng, bất quá cũng đủ, hiện tại thực lực của ta không cần quá e ngại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ.

Trường thân đứng dậy, Diệp Trần vung tay lên, cửa mật thất mở ra, thân hình lướt qua, chớp mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Ầm ầm long!

Khu vực ngoài mười dặm Lưu Vân Tông đất rung núi chuyển, một tòa sơn phong có lẽ bị ô quang xuyên thủng, hoặc giả bị kiếm khí chém đoạn, hay trực tiếp bị vỡ thành nát bấy, hai đại cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong và một đầu Thất cấp yêu thú Thiên Ma Mãng chiến đấu động tĩnh thập phần đáng sợ.

- Thiên Lôi Liên Kích!

Trên lôi châu đã tích súc đủ lôi hệ chân khí, Thiên Lôi Tán Nhân hét lớn một tiếng, thôi động lôi châu phát ra từng đạo lôi điện về phía Thiên Ma

Mãng, lôi điện như mâu, lưu lại trên lân phiến bên ngoài cơ thể Thiên Ma Mãng một cái khe cỡ ngón tay, hồ quang tinh mịn như tơ nhện không ngừng lóe ra.

Có Thiên Lôi Tán Nhân trợ giúp, Nhàn Vân Tử dễ thở hơn nhiều, bất quá cho tới bây giờ, hai người đối với phòng ngự của Thiên Ma Mãng không có chút biện pháp nào. Thiên Ma Mãng này tuy rằng mới vừa tấn cấp không lâu, còn chưa hoàn toàn kích phát tiềm lực của Thất cấp yêu thú, nhưng huyết mạch Ma Long theo đẳng cấp đề cao, sẽ mang đến tác dụng càng lúc càng lớn. Hiện tại Thiên Ma Mãng đã cùng Thất cấp yêu thú bá chủ không sai biệt lắm, cho nó một đoạn thời gian, sẽ vượt qua việt tuyệt đại bộ phân Thất cấp yêu thú bá chủ.

- Nhàn Vân Tử, không được không được! Hai chúng ta toàn lực công kích đều không thể hoàn toàn phá mở phòng ngự của Thiên Ma Mãng.

Thiên Lôi Tán Nhân cười khổ, Thiên Ma Mãng tại trong Thất cấp xà loại yêu thú chỉ có thể coi là tiểu tử, nhưng đối với nhân loại mà nói, thân thể dài trên trăm mét đã rất khoa trương, trên lân phiến tạo thành cái khe rất nhỏ không thể tạo thành một chút thương tổn nào với nó, trừ phi bọn họ có thể một kích phá mở phòng ngự của nó, xuyên thấu đến bên trong.

Một kiếm chém lướt qua đầu Thiên Ma Mãng, Nhàn Vân Tử lắc mình sang một bên, thoáng thở dốc nói:

- Muốn một kích phá vỡ phòng ngự không quá khả năng, chỉ có tiến hành đả kích nhiều lần đối với nó, để nó thụ thương.

- Được rồi, ngươi cho ta tranh thủ cơ hội, ta muốn xem Thiên Lôi Nhất Kích có thể làm nó thụ thương hay không?

Thiên Lôi Nhất Kích là sát chiêu lớn nhất của Thiên Lôi Tán Nhân, bất quá sát chiêu này rất ít dùng cho quyết đấu, bởi vì ngoài thời gian súc tích rất lâu, tiêu hao chân nguyên thập phần kinh người, trên cơ bản, Thiên Lôi Tán Nhân ở vào thời kì toàn thịnh cũng chỉ có thể thi triển hai ba lần Thiên Lôi

Nhất Kích, một kích sẽ tiêu hao ngoài tam thành chân nguyên, tương ứng với, lực phá hoại của Thiên Lôi Nhất Kích tuyệt đối đáng sợ, đây là hi sinh ưu thế khác để đổi lấy sát chiêu công kích siêu cường.

Chốc lát trôi qua, dưới Nhàn Vân Tử kiềm chế, Thiên Lôi Tán Nhân hướng phía Thiên Ma Mãng phát động Thiên Lôi Nhất Kích.

Tạp sát!

Cổ của Thiên Ma Mãng là chỗ hở nhiều nhất, chịu một kích này, lân phiến rốt cục rơi ra tung tóe, lôi quang như mâu theo vết thương quán chú đi vào.

Ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu dài đáng sợ, Thiên Ma Mãng thân thể đau nhức uốn cong lại một chỗ, tựa như con giun chui ra khỏi bùn đất, cuộn thành một đoàn, liên tục cuộn xoắn. chút công kích ấy tự nhiên không có khả năng khiến nó bị thương nặng, chỉ là tổn thương da thịt mà thôi, nhưng loại đau đơn này cũng rất rõ ràng.

Hô!

Trong cuồng nộ, Thiên Ma Mãng bất chấp cái khác, há mồm phun ra cự lượng hắc sắc hỏa diễm về phía hai người, hỏa diễm hung mãnh như nước thủy triều, phô thiên cái địa.

- Lui!

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân xoay người bay vút, tốc độ đề thăng tới cực hạn, hắc sắc hỏa diễm hung mãnh thì đuổi ở phía sau bọn họ, cách nhau không đến mười thước.

- Thanh Liên Mạn Không!

Chính vào lúc này, trên ngọn núi này không từ lúc nào có thêm một bóng người, bóng người chém ra một kiếm về phía hắc sắc hỏa diễm.

Hư không bị ngừng lại, bĩnh tĩnh như hồ nước, từng đóa Thanh Liên Mạn Không do khí lưu phong duệ tổ hợp thành phóng ra, cực nhanh phô trương ra, để hắc sắc hỏa diễm bị bao phủ vào bên trong.

Xuy xuy!

Hắc sắc hỏa diễm uy lực thập phần đáng sợ, một mảnh Thanh Liên bị đốt thành tro bụi, hư không đang bình ổn trở nên như kinh đào hãi lãng, xuất hiện từng đạo vết rách chân không, bất quá trải qua một màn này, động lực của hắc sắc hỏa diễm hoàn toàn bị tiêu trừ, chỉ là càng không ngừng thiêu đốt mà thôi.

- Diệp Trần!

Trên mặt Nhàn Vân Tử hiện lên ý mừng.

Thân hình lướt tới, Diệp Trần xuất hiện bên cạnh hai người:

- Nhàn Vân Tử tiền bối, Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối, ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Lập tức, Nhàn Vân Tử kể nguyên nhân kết quả sự tình cho Diệp Trần nghe.

Diệp Trần nhìn Thiên Ma Mãng liếc mắt:

- Đây là Thiên Ma Mãng? Xác thực rất khó chơi, không đem nó đuổi ra khỏi Tịch Tĩnh Sơn Mạch, thủy chung là tai họa.

Hắn nghe qua tên tuổi của Thiên Ma Mãng, loại Thất cấp yêu thú ẩn chứa huyết mạch Ma Long này rất khó giết chết, sinh mệnh lực cường hãn không thể tưởng tượng. Tuy rằng Diệp Trần thực lực bạo tăng, có thể chống lại thậm chí đánh bại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, nhưng cự ly đánh chết Thiên Ma Mãng còn cách rất lớn.

- Diệp Trần, bế quan sáu tháng, ngươi đạt được tới cảnh giới gì rồi?

Thiên Lôi Tán Nhân thấy một kiếm kia của Diệp Trần so với sáu tháng trước uy lực lớn hơn nhiều, hầu như có thể khốn chết một vị cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ dưới trạng thái thiêu đốt, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 308: Thực Lực Của Diệp Trần.

Diệp Trần cười nhạt, trong cơ thể chân khí thoáng vừa chuyển, trên hộ thể chân khí xuất hiện một chút toái mang như bảo thạch, lại tựa toản thạch, trong suốt thuần túy, cực độ cô đọng, bởi vì công pháp, những toái mang này làm người ta có cảm giác sắc bén vô cùng.

- Bán bộ chân nguyên? Ngươi đạt được trình tự Đề Luyện Chân Nguyên.

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân nhãn tình sáng lên, Diệp Trần và bọn họ khác nhau, bọn họ là dựa vào tu vi chiến đấu, phương diện khác không tính rất đột xuất, mà Diệp Trần ngoài tu vi, phương diện khác có thể nói là đỉnh tiêm, do đó tu vi dù chỉ có đột phá rất nhỏ, đều gặp phải tình huống chiến lực tiến triển cực nhanh.

Diệp Trần nói:

- Hiện nay bị vây ở giai đoạn Đề Luyện Chân Nguyên lần đầu tiên.

Tu luyện Địa cấp đỉnh giai công pháp, cần tinh luyện chân nguyên hai lần, hiện tại Diệp Trần là trong quá trình lần đầu tiên Đề Luyện Chân Nguyên, luận tu vi, vẫn kém Tư Không Thánh một ít. Bất quá muốn không bao lâu, chờ lần đầu tiên Đề Luyện Chân Nguyên kết thúc, hắn và Tư Không Thánh tại tu vi liền bất phân cao thấp, thiếu niên một đời Nam Trác Vực, các phương diện của hắn đều là đỉnh tiêm, không kém bất kỳ kẻ nào.

Nhàn Vân Tử vui mừng quá đỗi:

- Tốt, chỉ mới đi vào giai đoạn Đề Luyện Chân Nguyên, cự ly bước vào Tinh Cực Cảnh không xa, đến lúc đó cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ không ra, không ai có thể cùng ngươi tranh phong.

Trước đây Lưu Vân Tông bình thường, sẽ không có ai chú ý, hôm nay Lưu Vân Tông có vô cùng số mệnh, khó tránh khỏi chọc người đỏ mắt, dựa vào hắn và Thiên Lôi Tán Nhân hoàn toàn không được. Lần này nếu không có cao nhân tới cứu, Lưu Vân Tông đã hủy diệt, do đó Diệp Trần tiến bộ để áp lực với hắn giảm đi, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

- Nhàn Vân Tử tiền bối yên tâm, ngày này sẽ không xa.

Công pháp cảnh giới càng cao, Đề Luyện Chân Nguyên cần thời gian càng ngắn, trong sáu tháng, Diệp Trần đã tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết đến đệ thập nhị trọng, hắn tin tưởng, chờ lần đầu tiên Đề Luyện Chân Nguyên kết thúc, Thanh Liên Kiếm Quyết hẳn là có thể đạt được đệ thập tam trọng, thời gian lần thứ hai Đề Luyện Chân Nguyên sẽ giảm đi gấp bội. Về phần ngày đó Thiên Lôi Tán Nhân có nói qua, tu luyện Địa cấp đỉnh giai công pháp, cũng phải mất ba bốn năm mới có thể bước vào Tinh Cực Cảnh, là bởi vì hắn chưa từng đọc qua văn tự nào nói có người có thể tại Bão Nguyên Cảnh để công pháp cảnh giới tu luyện đến ngoài đệ thập trọng, càng không nói đệ thập nhị trọng như Diệp Trần. Huống hồ Thanh Liên Kiếm Quyết vẫn là một tồn tại công pháp tiếp cận Thiên cấp, thời gian ba bốn năm rõ ràng không cần.

Tê rống!

Thiên Ma Mãng từ trong trạng thái thống khổ khôi phục, phun ra một đạo ô quang về phía Diệp Trần, ô quang mở không khí, tạo ra một thông đạo chân không.

- Trảm!

Thiên Toái Vân kiếm chiêu dựa theo Lôi Vân ý cảnh vận chuyển, hai tay Diệp Trần cầm kiếm, một kiếm bắn trúng ô quang.

Phốc xuy!

Ô quang một phân thành hai, phân biệt bắn thủng hai ngọn núi một trái

một phải.

- Cẩn thận hắc sắc hỏa diễm của nó, không thể để nó dính vào.

Nhàn Vân Tử nhắc nhở nói.

Diệp Trần gật đầu, đầu Thiên Ma Mãng này không có đáng sợ như trong truyền thuyết, hẳn là do mới tấn cấp, bất quá chiến lực rõ ràng bị vây ở Tinh Cực Cảnh trung kỳ, phòng ngự càng đạt được cấp bậc Thất cấp yêu thú bá chủ, cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ bình thường gặp phải nó đều phải chạy trốn,

Bất quá Diệp Trần có phần nắm chắc sẽ đẩy lùi được nó. Trên Tiềm Long Bảng so đấu, hắn tu luyện là Địa cấp cao giai công pháp Thái Huyền Công, các phương diện khác còn kém xa lúc này, nhưng chiến lực cũng đã tương đương với cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ dưới trạng thái bình thường. Hiện tại tiến nhập giai đoạn Đề Luyện Chân Nguyên, không dùng Tiểu Huyết Ma Giải Thể đều có thể đủ chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ thiêu đốt chân nguyên. Mà một khi thi triển, chiến lực liền vượt qua trình tự Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, đạt được cấp bậc Tinh Cực Cảnh trung kỳ. Đương nhiên, cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ thiêu đốt chân nguyên mà nói vẫn rất là đáng sợ, chiến lực của Diệp Trần còn bị vây trong tầng hạ đẳng. Không thể cùng cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ nổi danh từ lâu như Hắc Nha Đạo Nhân giao đấu, chỉ có thể đối phó cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ bình thường.

Nếu là chờ hắn bước vào trình tự Tinh Cực Cảnh, tất cả liền rõ ràng, chân chính không còn sợ cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ không ra, có thể đánh bại hắn không có mấy người, bao gồm một ít cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ biến thái.

Xích!

Thấy ô quang không làm gì được Diệp Trần, Thiên Ma Mãng không muốn tiếp tục phun ra hắc sắc hỏa diễm nữa, mà là đầu hơi đè thấp xuống,

hắc mang trên sừng bắt đầu khởi động, chấn động không gian.

Ầm ầm!

Một đoàn hắc sắc khí lưu từ trên sừng của nó dâng lên, tối hậu hóa thành một đạo Ma Long khí lưu, dương nanh múa vuốt đánh về phía Diệp Trần.

- Tiểu Huyết Ma Giải Thể!

Bán bộ chân nguyên đỏ như máu phóng lên cao, khí thế của Diệp Trần đại tăng, so với cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ còn đáng sợ hơn, tiếp cận khí thế của cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, cùng với khí thế còn có Kiếm Ý tràn ngập hư không. Kiếm Ý áp súc thành một đoàn, càng thêm có lực uy hiếp.

Không có thi triển Tru Tâm Nhất Kiếm, tuy rằng Tru Tâm Nhất Kiếm so với Thanh Liên Kiếm Pháp đệ nhất sát chiêu còn muốn đáng sợ hơn, nhưng tiền đề là không thể thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể, dưới tình huống thi triển, tối đa chỉ có thể phát huy tàm thành uy lực, do đó sẽ kém hơn Thanh Liên Mạn Không.

Hưu!

Một đóa thanh liên theo Diệp Trần trảm kích bắn nhanh ra ngoài, ở trên hư không kéo ra một đạo hắc tuyến tinh tế, trọng trọng đánh lên Ma Long khí lưu.

Ma Long khí lưu ngửa mặt lên trời rít gào, há mồm muốn nuốt Thanh Liên vào bụng.

Phốc một tiếng, Ma Long khí lưu bị xuyên qua người, thanh liên từ phần đuôi chui ra, dư thế chưa tiêu tán, để Thiên Ma Mãng kích bay dựng lên, đập vỡ một ngọn núi.

Một quyền đánh nát Ma Long khí lưu, Diệp Trần đuổi tới, Thái Huyền chân nguyên đã có một nửa chuyển hóa thành Thanh Liên chân nguyên theo

kinh mạch tác dụng, quán chú đến Tinh Ngân Kiếm.

- Trảm!

Diệp Trần cho Thiên Ma Mãng một sát chiêu cực mạnh, không để cho nó có bất kỳ cơ hội nào nữa...

Thanh Liên Tụ của Diệp Trần vẫn chưa đủ để Thiên Ma Mãng bị trọng thương, cũng tương đương với một lần công kích bình thường của cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, thế nhưng chờ thôi động ra Thái Huyền chân nguyên, lực công kích của Diệp Trần đề thăng lên, đạt được cấp bậc Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, dưới một kích, thân thể khổng lồ của Thiên Ma Mãng trực tiếp bị đánh xuống lòng đất, phun ra tiên huyết như trụ, nhiễm hồng một ngọn núi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 309: Chiến Đấu Lâu Dài. (Thượng,Hạ)

- Trong chân khí đinh ốc còn có một tia chân nguyên, tia chân nguyên này là một lần nữa ngưng tụ một giọt mầm móng chân nguyên. Mà ngưng tụ một giọt chân nguyên cần thời gian ba ngày, không đánh lui được nó, đành phải để ba ngày sau lại cùng nó giao chiến một lần, ta lại không tin nó có thể trong vòng ba ngày khỏi hẳn.

Dĩ vãng, Diệp Trần ngưng tụ một giọt chân nguyên ít nhất mất nửa tháng, tiến nhập giai đoạn Đề Luyện Chân Nguyên, chỉ cần ba ngày là có thể hoàn thành, nói cách khác, cứ cách ba ngày, hắn là có thể thi triển một lần chân nguyên công kích.

Ầm ầm!

Đại địa băng liệt, Thiên Ma Mãng từ dưới nền đất chui ra, trên trán có một vết kiếm hẹp dài, tiên huyết ào ào tuôn ra.

- Lực phòng ngự thật cường hãn, sợ rằng cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đều không nhất định có thể đơn giản chém giết nó.

Một kích vừa rồi là cực hạn của Diệp Trần,, đối phương không lùi, như vậy chỉ có phối hợp với nhau, cưỡng ép đánh đuổi nó, tạm thời cản nó tiến tới Tịch Tĩnh Sơn Mạch.

- Cùng lên đi! Vết thương da thịt nhiều cũng có thể tạo thành nội thương.

Có thêm Diệp Trần, Nhàn Vân Tử không tin đánh đuổi Thiên Ma Mãng có bao nhiêu khó khăn, ba người cùng nhau liên thủ, đủ để gắt gao ngăn chặn nó.

- Được, cùng tiến lên.

Thiên Lôi Tán Nhân đang súc tích Thiên Lôi Nhất Kích chân nguyên.

Một lúc lâu, Thiên Ma Mãng rốt cục quyết định lui bước, nửa người trên của nó dưới ba người liên thủ đả kích, hầu như không có chỗ nào còn tốt, đầy vết kiếm và tiêu ngân, hơn nữa mất máu thời gian dài làm thể lực của nó tiêu hao rất nhiều, dần dần không có uy thế lúc trước, càng đánh càng mệt.

Thiên Ma Mãng vừa lui, ba người theo sát ở phía sau nó, nhìn nó trốn vào trong Tịch Tĩnh Sơn Mạch.

Hô!

Ngoại vi Tịch Tĩnh Sơn Mạch, Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân đình chỉ thiêu đốt chân nguyên, thở dốc từng ngụm từng ngụm, thiêu đốt chân nguyên đối với cường giả Tinh Cực Cảnh tiêu hao rất lớn, sau mỗi một lần thiêu đốt chân nguyên đều cần tỉ mỉ điều dưỡng một phen. Nếu là thời gian thiêu đốt quá dài, còn cần phải dùng linh dược ân cần săn sóc kinh mạch và huyết nhục, bằng không tích lũy theo thời gian, khó tránh khỏi hình thành ám tật, có bất lợi đối với tu hành.

So sánh với bọn họ, Diệp Trần có vẻ dễ dàng hơn nhiều, Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba nghìn năm dược lực quá mức cường thịnh, hiện tại hắn đều không cần tận lực nuốt vào Huyết Dương Hoa, mà dược lực của nó còn ẩn giấu trong cơ thể sẽ tự động bổ dưỡng khí huyết, mà không bị tiêu hao chút nào, lại càng không ngừng bổ sung. Khí huyết của Diệp Trần rõ ràng tràn đầy hơn nhiều, so với sáu tháng trước có tiến bộ rất nhanh.

Về phần di chứng do thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp cũng đã tiêu tan thành mây khói, dù sao dược lực của Huyết Dương Hoa trong cơ thể mỗi thời mỗi khắc đều điều dưỡng thân thể Diệp Trần, có nhiều di chứng nữa cũng đều bị ma diệt, không thể mang lại cho Diệp Trần bất kỳ ảnh hưởng gì.

- Huyết Dương Hoa dưới nghìn năm có ba cánh hoa, Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa có chín cánh hoa, trước ta chỉ nuốt phục non nửa cánh hoa đã có hiệu quả kéo dài như vậy, còn lại đến tám cánh hoa. Cũng đủ dùng trong thời gian rất lâu, đưa cho Từ Tĩnh hai ba cánh hẳn là không có việc gì.

Đừng xem Từ Tĩnh vóc người rất tinh tế, xương cốt cũng không thô, nhưng khí huyết tràn đầy, ít nhất là gấp ba lần Diệp Trần, chỉ cần khí huyết không hao hết, thể lực và thương thế của nàng hẳn có thể khôi phục rất nhanh, gặp phải đối thủ lợi hại có thể chậm rãi tránh né. Ngày sau xông pha Chân Linh Đại Lục cũng coi như có một môn bảo mệnh.

Nhìn Thiên Ma Mãng biến mất tại Tịch Tĩnh Sơn Mạch, Nhàn Vân Tử quay đầu nói với Diệp Trần và Thiên Lôi Tán Nhân:

- Kế tiếp một đoạn thời gian thời gian, Lưu Vân Tông sẽ không yên bình, chúng ta về trước đi điều dưỡng thân thể cho tốt, tùy thời chuẩn bị nghênh chiến Thiên Ma Mãng thẳng đến đem nó đuổi ra khỏi Thiên Phong Quốc.

- Chỉ có như vậy.

Thiên Lôi Tán Nhân gật đầu.

Diệp Trần lúc này mới nói:

- Đại khái ba ngày là ta có thể khôi phục một giọt chân nguyên trong cơ thể, đến lúc đó cứ cách ba ngày đi tìm nó một lần, thẳng đến đánh chết nó.

Thiên Ma Mãng phòng ngự quá mức biến thái, thi triển chân nguyên, lực công kích của Diệp Trần ít nhất gấp hai ba lần Thiên Lôi Nhất Kích, dù cũng chỉ là Thiên Ma Mãng bị thương nhẹ. Đương nhiên, so với Thiên Lôi Tán Nhân và Nhàn Vân Tử, lực công kích của Diệp Trần cũng đã đủ cường đại. Dù sao hai người bọn họ và Thiên Ma Mãng đối chiến một lúc lâu, cũng chỉ khiến nó bị chút thương tích da thịt, không thể bị thương, nếu không có Diệp Trần xuất hiện, hai người tuyệt đối không làm gì được Thiên Ma Mãng,

ngược lại cũng bị nó đánh chết.

- Thời gian ba ngày liền có thể khôi phục một giọt chân nguyên, nhanh như vậy sao?

Nhàn Vân Tử vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, Diệp Trần lưu lại bí tịch Thái Huyền Công hắn đã từng xem qua, bất quá đến bây giờ vẫn chưa từng có người tu luyện đến đệ thập nhất trọng, chỉ có một mình Diệp Trần đạt được cảnh giới này. Bất quá dựa theo hắn nhận xét. Ngưng tụ một giọt chân nguyên, thời gian phỏng chừng sẽ không ngắn, Diệp Trần có thể trong vòng ba ngày ngưng tụ một giọt chân nguyên, hơn phân nửa liên quan tới tu vi cùng với phẩm cấp công pháp tu luyện.

Diệp Trần gật đầu, hỏi:

- Hiện tại trong tông có ai tu luyện Thái Huyền Công không?

- Người tu luyện không ít, hạch tâm trưởng lão có một người, nội môn trưởng lão bốn người, hạch tâm đệ tử một người, nhưng chỉ có hạch tâm trưởng lão Ngô trưởng lão tu luyện được tới đệ cửu trọng cảnh giới, những người khác đều ở dưới đệ bát trọng.

- Như vậy a!

Diệp Trần nói:

- Ta đối với Thái Huyền Công rất có tâm đắc, mỗi một trọng phương pháp đột phá đều rõ như lòng bàn tay, có thời gian, để cho bọn họ tới Kinh Vân Phong của ta, ta sẽ tự mình chỉ điểm. Nếu có thể ở trình tự Bão Nguyên Cảnh luyện đến đệ thập nhất trọng, chiến lực cực hạn sẽ đề thăng lớn.

- Như vậy hay nhất, ngươi tu luyện cái gì cũng đều nhanh, phương pháp đột phá không thể nghi ngờ là loại tốt nhất, có ngươi chỉ điểm, bọn họ có thể bớt đi rất nhiều đường vòng.

Nhàn Vân Tử vuốt vuốt chòm râu, vẻ mặt tiếu ý. Thái Huyền Công đối

với cường giả Tinh Cực Cảnh xem ra mà nói không có nhiều tác dụng lắm. Dù sao trong cơ thể bọn họ toàn bộ là chân nguyên, không cần ngưng tụ. Nhưng đối với võ giả Bão Nguyên Cảnh, một giọt chân nguyên có thể cho lực công kích cực hạn của bọn họ đề thăng lớn, cho dù không đối kháng được một kích của cường giả Tinh Cực Cảnh, chí ít cũng có thể giết chết võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Phương viên vạn dặm Lưu Vân Tông tiểu khu vực thú triều cũng không nhiều lực phá hoại, đông đảo thế lực thậm chí có chút vui vẻ, dù sao yêu thú càng nhiều, đệ tử của bọn họ sẽ có càng nhiều cơ hội thí luyện. Vì thế, các thế lực lớn liên hợp ban ra một quy định, có thể căn cứ số lượng yêu thú đánh chết lĩnh thưởng, tạo nhiệt tình cho mọi người.

Quan sát xung quanh một phen, ba người thấy liên hợp hoàn toàn có thể khống chế được cục diện, không cần bọn họ phí sức, liền trở về Lưu Vân Tông.

Ngày thứ hai.

Kinh Vân Phong.

- Diệp trưởng lão, ta tu luyện Thái Huyền Công đã hơn hai năm, nhưng nhưng vẫn dừng ở đệ cửu trọng, không thể đột phá.

Trong đại điện Thái Thượng trưởng lão, hạch tâm trưởng lão Ngô trưởng lão ôm quyền thi lễ với Diệp Trần, chợt nói ra vấn đề bản thân gặp phải.

Diệp Trần nói:

- Ngươi vận chuyển công pháp một chút ta xem.

- Vâng.

Ngô trưởng lão hít sâu một hơi, chân khí trong cơ thể dựa theo lộ tuyến đồ chân khí của đệ cửu trọng Thái Huyền Công vận chuyển.

Dùng linh hồn lực quan sát một chút, Diệp Trần nhìn ra vấn đề, nói:

- Thái Huyền Công ý nghĩa trọng ở ngưng tụ, chân khí lộ tuyến đồ của ngươi có xu thế phân tán, kể từ đó lại cho ngươi thêm ba năm cũng không nhất định có thể có thể đột phá đến đệ thập trọng, càng không nói tới đệ thập nhất trọng.

Lập tức, Diệp Trần đem phương pháp đột phá chi tiết nói cho Ngô trưởng lão, bởi vì linh hồn lực cường đại, hắn có thể cẩn thận nhìn ra vấn đề, Ngô trưởng lão rất dễ hiểu được, không khỏi liên tục cảm tạ, trong lòng đối với Diệp Trần thập phần bội phục.

Kế tiếp, bốn vị nội môn trưởng lão cũng nhất nhất nói ra nghi vấn của bản thân.

Bốn người đi rồi, hạch tâm đệ tử duy nhất tu luyện Thái Huyền Công Kinh Tuyệt đi vào gặp Diệp Trần. Sau chuyện Kim Hoàng Đạo Nhân, trong hàng đệ tử hạch tâm lại có hai người đột phá đến trình tự Bão Nguyên Cảnh, một Huyết Ảnh Đao Mông Trùng, một là Kinh Tuyệt, mà chỉ có trở thành võ giả Bão Nguyên Cảnh, mới có tư cách tu luyện đỉnh cấp tuyệt học trong tông môn, tiền đề là phải trung tâm.

Năm đó, Diệp Trần vừa mới quật khởi, Kinh Tuyệt tại trong hàng đệ tử hạch tâm bài danh đệ tứ, thái độ làm người lãnh khốc, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, trước một bước bước vào Bão Nguyên Cảnh là đương nhiên.

Mấy tháng thời gian, Kinh Tuyệt đã tu luyện đến Thái Huyền Công đệ tứ trọng, hắn muốn tiến bộ nhanh hơn chút, mới đến Kinh Vân Phong gặp Diệp Trần.

Đệ tứ trọng đột phá đến đệ ngũ trọng không đơn giản. Bất quá có Diệp Trần chỉ điểm, ít nhất có thể rút ngắn thời gian mấy lần, Kinh Tuyệt tại Lưu Vân Tông coi như là một thiên tai, hao phí thời gian có thể ít hơn.

Đợi Kinh Tuyệt rời khỏi, Diệp Trần đóng cửa đại điện Thái Thượng

trưởng lão, đi tới ngọn núi của Từ Tĩnh.

Trên ngọn núi, Từ Tĩnh đang tu luyện thối pháp.

Diệp Trần lẳng lặng nhìn một hồi, âm thầm gật đầu, Từ Tĩnh thiên phú không cần nhiều lời. Lưu Vân Tông chỉ thua một mình hắn, thậm chí tại Thiên Phong Quốc cũng chỉ nàng có kiến giải đối với võ học thường nhân căn bản không thể so sánh. Cho dù Diệp Trần trong lúc nhất thời cũng nhìn không ra có chỗ nào thiếu hụt.

- Ngươi tới rồi!

Giữa hai người tựa như cách một tầng màng, không có đâm thủng tầng màng kia, Từ Tĩnh nhìn thấy Diệp Trần thủy chung có chút xấu hổ, không có sảng khoái và lãnh tĩnh như trước đây. Hiện tại quan hệ của bọn họ nói bằng hữu, thì so với bằng hữu thân mật hơn một ít, nói người yêu, còn chưa quá chuẩn xác. Dù sao song phương cũng không có rõ ràng. Diệp Trần cho rằng, bảo trì như vậy cũng đủ, rất nhiều thứ cần thuận theo tự nhiên.

Diệp Trần cười cười, lấy ra ba cánh Huyết Dương Hoa, và một lọ nước thuốc, nói:

- Những cánh hoa này là Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba nghìn năm, dược liệu gấp hơn mười lần Huyết Dương Hoa nghìn năm, còn nước thuốc này có thể bảo trì cánh hoa không chết, đối với ngươi tu luyện Đoán Thể Công Pháp có tác dụng rất lớn.

- Còn ngươi thì sao?

Từ Tĩnh biết Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp của Diệp Trần thập phần hung hiểm, nhu cầu đối với khí huyết linh dược còn muốn hơn nàng.

Diệp Trần nói:

- Ở đây ta còn có một ít, cũng đủ dùng trong thời gian dài.

Nghe vậy, Từ Tĩnh không hề chối từ, chỉ là trên mặt đỏ ửng càng rõ ràng.

Hai người tại trong đại điện hạch tâm trưởng lão trò chuyện một hồi, đợi sắc trời bắt đàu tối, Diệp Trần trở về Kinh Vân Phong, tiếp tục phỏng đoán phương pháp đột phá Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tam trọng.

Ba ngày vừa qua, Diệp Trần một mình chạy đến trong Tịch Tĩnh Sơn Mạch, tìm kiếm tung tích Thiên Ma Mãng.

Thiên Ma Mãng ẩn dấu thâm hậu, cư nhiên trốn ở dưới lòng đất, thảo nào nhiều năm như vậy vẫn chưa bị ai phát hiện, đáng tiếc gặp phải Diệp Trần, căn cứ hướng đi của khí tức hắc sắc, Diệp Trần đi tới đại thể khu vực, sau đó linh hồn lực đảo qua, tung tích của Thiên Ma Mãng lập tức bại lộ.

Không có hai lời, Diệp Trần trực tiếp thi triển Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, cùng Thiên Ma Mãng thụ thương chưa lành đại chiến, tối hậu thôi động chân nguyên, cho nó một cú đòn hung ác, rồi bỏ đi.

Thiên Ma Mãng bị Diệp Trần đánh, hung tính thu liễm rất nhiều, không dám đi ra Tịch Tĩnh Sơn Mạch, chỉ là Thất cấp Thiên Ma Mãng kế thừa Ma Long huyết mạch rất nhiều tính đặc biệt, không giết khó có thể phát tiết dục vọng trong lòng, đành đem đông đảo yêu thú chém giết để hả giận.

Cứ như vậy, Diệp Trần ba ngày qua một lần, đánh xong lại đi, bất tri bất giác, thời gian hai tháng lại qua đi, cự ly đột phá đến Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tam trọng không quá xa, mà lần đầu tiên Đề Luyện Chân Nguyên cũng tiến rất nhanh, đến lúc đó, chiến lực của hắn cũng nâng cao một bước.

Chỉ là Thiên Ma Mãng khôi phục thương thế tốc độ có chút vượt qua Diệp Trần dự liệu, mặc dù mỗi lần đi, Thiên Ma Mãng đều là càng thêm trọng thương, Diệp Trần hoài nghi, khẳng định có khẳng định có vật gì đó để thương thế của Thiên Ma Mãng tốc độ khôi phục nhanh hơn, có thể, cái này cũng là nguyên nhân chủ yếu giúp nó có thể tấn cấp Thất cấp yêu thú. Không

tìm đến thứ này, chiến đấu liền không thể trong khoảng thời gian ngắn giải quyết, lại trở thành chiến đấy lâu dài.

Trong mật thất tu luyện, Diệp Trần ngồi xếp bằng trên bãi đá.

Trong cơ thể bán bộ chân nguyên lấy một tần suất nhỏ bé chấn động, mỗi lần chấn động, tạp chất trong bán bộ chân nguyên sẽ ít đi một chút, tương đương với, tổng sản lượng bán bộ chân nguyên đã giảm bớt, so ra còn kém với khi hắn mới vào Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ nhiều, đương nhiên, bán bộ chân nguyên tuy rằng giảm bớt, nhưng theo chất lượng đề thăng, chiến lực vẫn như trước trong ổn có thăng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 310: Đóa Hoa Hắc Sắc

Một lúc lâu, chấn động tiêu trừ, bên ngoài cơ thể Diệp Trần tản mát ra một chút toái mang. Toái mang tựa như chiếm phân nửa tổng sản lượng, đại biểu cho lần đầu tiên Đề Luyện Chân Nguyên đã kết thúc. Hiện tại mới là chân chính bán bộ chân nguyên, rốt cuộc vẫn yếu hơn một bậc.

- Lần đầu tiên Đề Luyện Chân Nguyên kết thúc, muốn tiến hành lần thứ hai Đề Luyện Chân Nguyên còn cần một đoạn thời gian nữa. Bất quá trong lúc đó, ta hẳn là bước vào Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tam trọng.

Phun ra một ngụm khí tức sắc bén, trên người Diệp Trần tự nhiên mà tản mát ra khí tức cường giả, cổ khí tức này so với cường giả Tinh Cực Cảnh kém hơn, nhưng rõ ràng cùng khí tức của võ giả Bão Nguyên Cảnh khác nhau.

Vươn người đứng lên, Diệp Trần phất phất quyền đầu, ẩn chứa bán bộ chân nguyên xé rách không khí, tạo ra tiếng xé gió thê lương.

- Trước đây khi ta còn yếu, lực công kích bình thường và lực công kích cực hạn chênh lệch rất lớn. Hôm nay chênh lệch đang thu nhỏ lại, toàn thân chân nguyên, cũng sẽ không tồn tại lực công kích cực hạn gì cả. Thiêu đốt chân nguyên chính là lực công kích cực hạn.

Bán bộ chân nguyên để Diệp Trần cảm thụ được cái gì là cường đại, trong cơ thể mỗi một thốn huyết nhục dưới bán bộ chân nguyên rèn luyện, trở nên cứng cỏi. Hắn có thể tưởng tượng, chờ hắn bước vào Tinh Cực Cảnh, huyết nhục trải qua chân nguyên rèn luyện, sẽ trở nên hạng cường hãn nào, kể từ đó, cũng giải thích vì sao cường giả Tinh Cực Cảnh có thể thiêu đốt chân nguyên. Dù sao thiêu đốt chân nguyên có thể tăng chiến lực, so với Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp tăng phúc đều phải cao hơn, cũng không

đủ cường đại thân thể, là không thể thừa nhận.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần bỗng nhiên minh bạch đáng sợ của Đoán Thể Công Pháp. Đoán Thể Công Pháp chủ tu khí lực, đối với chân khí chân nguyên cũng không phải rất trọng thị, nhưng trong cơ thể vẫn tồn tại chân khí chân nguyên, chỉ là so với võ giả đồng cấp thiếu rất nhiều. Nhưng thân thể cường hãn có thể có thể để cho bọn họ thời gian thiêu đốt chân nguyên càng kéo dài, không dễ dàng bị phản phệ, lại phối hợp với khí lực, ưu thế không phải chỉ một hai điểm.

- Ba ngày thời gian đã qua, đến lúc đi tìm Thiên Ma Mãng luyện công, lần này nó hẳn là sẽ không quá dễ dàng.

Chiến lực cần nhờ chiến đấu để thể hiện, tìm Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân không phù hợp, cũng không có thể để hắn thỏa mãn, Thiên Ma Mãng phòng ngự cường hãn không thể nghi ngờ là đối tượng luyện tập hay nhất.

Trên Kinh Vân Phong, thân hình Diệp Trần nhất động, phá không lướt về phía Tịch Tĩnh Sơn Mạch.

Trong Tịch Tĩnh Sơn Mạch mơ hồ có hắc sắc khí tức bao phủ, tràn ngập hư không, không cảm ứng tỉ mỉ, thì không thể phát hiện, linh hồn lực vô ý thức quan sát một vòng, căn cứ hướng đi của hắc sắc khí lưu, Diệp Trần rất nhanh liền xác định được phương vị của Thiên Ma Mãng, bởi vì nó căn bản không có rời khỏi.

- Kỳ quái, một lần hai lần còn có thể lý giải, nhiều lần như vậy, chẳng lẽ là chờ ta tới, hay ở đó có vật gì?

Mang theo nghi, Diệp Trần không chút nào che giấu khí tức của bản thân, cực nhanh bay vút tới.

Ở chỗ sâu trong Tịch Tĩnh Sơn Mạch có một động huyệt ngầm.

Chỗ động huyệt này chính là sào huyệt của Thiên Ma Mãng.

- Trảm!

Rút ra Tinh Ngân Kiếm, Diệp Trần chém xuống một kiếm.

Tạp sát!

Trường kiếm dài hơn mười trượng bắn ra, trên mặt đất lưu lại một vết kiếm thật lớn, rung động cường liệt trực tiếp dẫn đến huyệt sụp đổ.

Mu!

Tê tê!

Hai tiếng yêu thú tuyệt nhiên khác nhau truyền ra, lập tức phá vỡ mặt đất, một đầu yêu thú ngưu loại khổng lồ lao tới, theo sát là một con cự mãng có sừng đen, dài hơn trăm mét. Chính là Thiên Ma Mãng có Ma Long huyết mạch, còn con yêu thú ngưu loại kia hẳn là Quỷ Diện Yêu Ngưu nổi danh đã lâu ở Tịch Tĩnh Sơn Mạch.

- Cư nhiên có thể để Quỷ Diện Yêu Ngưu qua đây hỗ trợ, đáng tiếc thực lực của nó cũng chỉ tương đương với Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, so với Nhàn Vân Tử tiền bối và Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối mạnh hơn một chút, căn bản đỡ không được công kích của ta.

Diệp Trần không biết Thiên Ma Mãng làm thế nào để một con yêu thú khác tại Tịch Tĩnh Sơn Mạch triệu tập tới đây. Nhưng thêm một con Thất cấp yêu thú đối với hắn không có ảnh hưởng quá lớn, trừ phi triệu tập qua đây Thất cấp yêu thú bá chủ.

Mu!

Quỷ Diện Yêu Ngưu đầu tiên phát động thế tiến công, bàn chân dẫm trên mặt đất, một đoàn yêu khí trùng kích về phía Diệp Trần, phát ra tiếng ù ù liên miên không dứt.

- Huyết Ma Giải Thể!

Trên người bộc phát ra bán bộ chân nguyên huyết hồng sắc, chiến lực của Diệp Trần tăng nhiều, một kiếm trảm khai yêu khí trùng kích tới, cũng trở lại Quỷ Diện Yêu Ngưu một kiếm.

Ba!

Kiếm khí nghiền nát, một đuôi của Thiên Ma Mãng chặn lại trước Quỷ Diện Yêu Ngưu, thay nó ngăn lại một kiếp, bất quá nó đã coi thường uy lực kiếm khí của Diệp Trần, trên lân phiến ở đuôi liền bị mở ra, tiên huyết ồ ồ chảy ra, thụ thương không nhẹ.

- Toàn bộ đi vào cho ta, Thanh Liên Mạn Không!

Thanh Liêm Kiếm Pháp sát chiêu sử xuất, hư không bị định trụ, một mảnh khí lưu cấu thành thanh liên lan tràn ra, đem Quỷ Diện Yêu Ngưu và Thiên Ma Mãng đồng thời bao phủ ở bên trong.

Sau một khắc!

Thanh Liên hóa thành kiếm vũ điên cuồng trảm kích trên người hai yêu thú, phát sinh tiếng vang.

Quỷ Diện Yêu Ngưu phòng ngự rốt cuộc không bằng Thiên Ma Mãng, cho dù là nửa chiêu cũng không thể chống đỡ được, trên người hiện ra từng đạo vết kiếm sâu tới xương, thỉnh thoảng phát tiếng kêu rên.

Thiên Ma Mãng giận dữ, há mồm phun ra hắc sắc hỏa diễm, Thanh Liên hóa thành, kiếm vũ ngay lập tức tan rã, cháy thành tro bụi, định trụ hư không thì tan vỡ thành vô hình.

- Thanh Liên tụ, trảm!

Trên mũi kiếm hình thành một đóa tiểu Thanh bằng nắm tay, Diệp Trần huy kiếm chém về phía Quỷ Diện Yêu Ngưu, chuẩn bị trừ khử nó trước.

Quỷ Diện Yêu Ngưu nào đã gặp qua võ giả Bão Nguyên Cảnh lợi hại

như vậy, trong lòng hối hận đến đây trợ giúp Thiên Ma Mãng, chỉ là lúc này hối đã không kịp, chỉ đành kiên trì dùng sừng trâu cứng rắn chống đỡ Thanh Liên, hi vọng có thể chống đỡ một kích.

Tạp sát một tiếng!

Quỷ Diện Yêu Ngưu bị chặt gãy sừng, miệng mũi phun ra đại lượng tiên huyết.

- Chết!

Tịch Tĩnh Sơn Mạch cách Lưu Vân Tông không xa, Thất cấp yêu thú rốt cuộc là tai họa, khó bảo toàn sẽ không mất đi khống chế, điên cuồng công kích. Diệp Trần dự định ở chỗ này triệt để giải quyết nó, thân hình vừa chuyển, tránh khỏi Thiên Ma Mãng phản kích, hướng về Quỷ Diện Yêu Ngưu chém một kiếm.

Kiếm khí như trụ chính là Tru Tâm Nhất Kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 311: Người Quen Cũ. (1-3)

Phốc!

Quỷ Diện Yêu Ngưu nào chống đỡ được Tru Tâm Nhất Kiếm tốc độ cực nhanh, chỗ bụng bị đâm thủng một lỗ kiếm, lạnh thâu tim, một kiếm tru tâm.

"Minh hữu"Chết đi, Thiên Ma Mãng phát cuồng, hai tháng qua, nó hầu như ngày nào cũng mang theo thương tích trên người, tất cả đều bởi Diệp Trần ban tặng. Nếu là không có hắn, chính mình tại đây giết chóc, hưởng thụ thể ngộ do giết chóc mang đến, từ từ kích phát huyết mạch Ma Long trong cơ thể, một ngày tiềm lực huyết mạch Ma Long được kích phát đến cực hạn bản thân có thể thừa nhận, nó mới chân chính là đứng đầu Thất cấp yêu thú bá chủ, so với Thất cấp yêu thú bá chủ còn mạnh hơn rất nhiều, làm chuẩn bị sẵn sàng tấn cấp Bát cấp yêu thú.

Phần phật!

Hắc sắc hỏa diễm cuốn theo tất cả, hình thành một đoàn hỏa diễm phong bạo nóng cháy, chỗ đi qua, mặt đất bị thiêu đốt, không khí bị cháy sạch, trở thành phương thế giới chân không.

- Thanh Liên Mạn Không sợ là không ngăn được hắc sắc hỏa diễm, chỉ có cường công.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần đột ngột từ mặt đất mọc lên, Thái Huyền chân nguyên, không hẳn là có thể gọi là Thanh Liên chân nguyên, Thanh Liên chân nguyên theo kinh mạch cánh tay quán chú đến Tinh Ngân Kiếm, thôi phát ra một đạo huyết hồng sắc kiếm khí, huyết hồng sắc khí phá khai hắc sắc hỏa diễm, trọng trọng kích trên trán Thiên Ma Mãng.

Trên trán huyết lưu như trụ, Thiên Ma Mãng chẳng quan tâm, thân hình

vọt tới phun ra hắc sắc hỏa diễm, nương theo hỏa diễm chi thế, một đuôi nện xuống.

Diệp Trần mệt mỏi ứng phó với hắc sắc hỏa diễm không gì không thể thiêu đốt, nhất thời không kịp né tránh, bị đuôi của Thiên Ma Mãng đánh xuống lòng đất.

Nguyên bản Diệp Trần dự định lập tức lao tới, thế nhưng cảm thụ được hắc sắc khí tức bên dưới lòng đất cao hơn so với trên mặt đất gấp trăm lần, lòng có nghi, lẽ nào hắc sắc khí tức này không phải do Thiên Ma Mãng phát ra, mà là từ một thứ khác.

Bởi vì trên sừng của sừng có hắc sắc khí tức lưu động, do đó Diệp Trần vẫn cho rằng Thiên Ma Mãng là nguyên nhân chủ yếu để yêu thú Tịch Tĩnh Sơn Mạch phát cuồng. Nhưng hiện tại hắn đã phủ định kết luận của bản thân, thứ ở sâu trong lòng đất mới là căn nguyên khiến yêu thú phát cuồng, Thiên Ma Mãng có thể tấn cấp Thất cấp yêu thú, tốc độ thương thế khôi phục cực nhanh, phỏng chừng cũng là bởi vì thứ này tồn tại.

Không có đi để ý tới Thiên Ma Mãng, Diệp Trần phóng xuất ra linh hồn lực, theo hắc sắc khí tức căn nguyên lao đi, gặp phải vật trở ngại, một kiếm bổ ra.

Thiên Ma Mãng đợi không được Diệp Trần đi ra, trong con ngươi hiện lên vẻ kinh hoảng và phẫn nộ, thân thể giãy dụa, một đầu cắm xuống dưới đất, hướng phía thứ mà nó thủ hộ liều mạng chạy đi.

Linh hồn lực của Diệp Trần rốt cục quan sát tới nơi phát ra hắc sắc khí tức, đó là một đóa hoa hắc sắc cỡ chậu rửa mặt. Mỗi một cánh hoa đều tựa như rất trầm trọng, tản mát ra hắc sắc khí tức cường liệt, những khí tức nyaf đầu tiên là dạng sương, theo thời gian chuyển dời dần dần thành dạng khí, chậm rãi khuếch tán ra, thẩm thấu qua bùn đất, lan tràn lên trên mặt đất.

- Cái này là thứ Thiên Ma Mãng thủ hộ, sao lại nghe thấy tiếng tim đập.

Diệp Trần tỉ mỉ cảm ứng, vẻ mặt biến hóa, hắn cư nhiên cảm ứng được đóa hoa hắc sắc phảng phất như trái tim, ba động có quy luật, loại ba động này tần suất giống với tim đập, nhưng so với tim đập mạnh hơn rất nhiều, mỗi một lần ba động đều khiến bùn đất xung quanh chấn động một lần.

- Hẳn là không phải linh dược tầm thường, cứ ngắt lấy trước đã.

Diệp Trần tìm được đóa hoa hắc sắc đã thành thục, hái xuống không có tổn hại dược lực, huống chi để mặc ở đây, thương thế Thiên Ma Mãng hẳn có thể vẫn khôi phục.

Ầm ầm long!

Không biết khi nào, Thiên Ma Mãng đã đuổi tới, thấy Diệp Trần phát hiện đóa hoa hắc sắc tồn tại, tiếng gầm gừ dị thường bén nhọn, con ngươi hung ác tràn ngập sát ý, đó là Sát Lục Ý Chí, hiện tại cổ ý chí này trải qua thời gian dài tích lũy, rốt cục bạo phát.

Bùn đất bị thiêu rụi, hắc sắc hỏa diễm đáng sợ cuốn theo tất cả. Cho dù là Diệp Trần chịu một kích này, cũng sẽ vẫn lạc.

Thân trong lòng đất, tốc độ né tránh của Diệp Trần không thể nghi ngờ sẽ chịu ảnh hưởng. Lập tức hắc sắc hỏa diễm như một con ma long hung ác cuốn tới. Diệp Trần đưa lưng về phía đóa hoa hắc sắc, chân đạp mạnh lên mặt đất một cái, hai tay cầm Tinh Ngân kiếm nghênh đón.

- Thanh Liên Đoạt Hoa!

Chiêu này trọng thủ không trọng công, chỉ thấy một đóa thanh liên chừng cái bồn tắm được thành hình, hội tụ trên lưỡi Tinh Ngân kiếm, che chắn toàn thân Diệp Trần lại.

Ầm ầm!

Hắc sắc hỏa diễm không gì không đốt được, nhưng độ dày và sức phòng thủ của Thanh Liên cũng không thể khinh thường, nhất thời cả hai sinh ra

một sự cân đối vi diệu. Mặc kệ hỏa diễm hung ác cỡ nào cũng không thể lập tức phá kiếm chiêu phòng ngự của Diệp Trần kiếm được, chỉ có thể chậm rãi ăn mòn.

Thấy ngay cả đòn sát thủ của mình cũng không làm gì được Diệp Trần, trong mắt Thiên Ma Mãng liền hiện lên hung quang giết chóc. Từ trên cái đuôi của nó cũng bắt đầu tỏa ra hỏa diễm, giống như một hỏa trụ vậy, quét ngang tất cả. Không khí trong cả huyệt động đều bị đốt thành hư vô, lực ma sát giảm thấp đến mức cựn hạn.

Phanh một tiếng, Thanh Liên bạo toái, Diệp Trần bị đánh bay ra ngoài. Bất quá việc này rõ ràng đã nằm trong dự tính của hắn, trong lúc bay ngược ra phía sau bàn tay của hắn cách không chụp một cái liền nhổ tận gốc đóa hoa hắc sắc kia, sau đó cho vào trong Trữ Vật Linh Giới.

Đóa hoa hắc sắc vừa biến mất, khí tức hắc sắc đã như không còn gốc rễ. Kẻ đầu tiên cảm ứng được đương nhiên là Thiên Ma Mãng, nó há miệng phun ra một tiếng gầm gừ bén nhọn, trong tiếng gào thét mang theo sự tức giận trước đó chưa từng có. Diệp Trần ngăn cản nó giết chóc, vây hãm nó ở Tịch Tĩnh Sơn Mạch cũng chỉ khiến nó bứt rứt, nhưng không hề mất đi lý trí. Có điều đóa hoa hắc lại là mệnh căn cuả nó, là thứ mấu chốt để nó dựa vào đó phát triển. Một khi bị đoạt mất thì việc nó muốn phát triển nhanh chóng đã không còn khả năng nữa, chẳng khác nào đã đoạn mất tiềm lực của nó.

Cho nên giờ khắc này Thiên Ma Mãng đã triệt để mất đi lý trí, hắc sắc hỏa diễm còn lại trong thể nội điên cuồng phun ra ngoài như không muốn sống nữa, bao phủ hoàn toàn Diệp Trần và huyệt động lại.

- PHÁ...!

Một kiếm chém ra, hắc sắc hỏa diễm dày đặc bị chém ra một khe hở. Diệp Trần thi triển khinh công Phân Thân Hóa Ảnh đến cực hạn, chỉ lóe lên một cái đã chạy thoát lên mặt đất từ cái khe hở đó.

Thiên Ma Mãng mang theo hỏa diễm ngập trời theo sát lên đánh về phía

Diệp Trần giống như là không chết không thôi vậy, dù kẻ nào cũng không thể ngăn cản nó được.

- Không có gốc hoa này, xem ngươi có thể chống đỡ qua được mấy ngày.

Thanh Liên chân nguyên đã tiêu hao hết nên Diệp Trần không có biện pháp nào một kích đánh bị thương Thiên Ma Mãng cả. Chẳng qua hắc sắc hỏa diễm của đối phương cũng không phải vô cùng vô tận, Diệp Trần căn bản không sợ bản thân có gì sơ xuất.

Diệp Trần dậm nhẹ mặt đất dưới chân một cái vọt lên trời, hóa thành một đám khói đen bay đi.

Một người một thú đuổi giết nhau, những chỗ đi qua núi đồi sụp đổ, rừng cây phá hủy, mặt đất bị cày xơi lên thành một cái rãnh rộng vài trượng.

Rời Tịnh Tĩnh Sơn mạch, Thiên Ma Mãng đột nhiên buông tha không truy đuổi Diệp Trần nữa, ngược lại lao về phía thành thị ở phụ cận, trong con mắt tràn đầy vẻ tàn nhẫn.

Diệp Trần chỉ hơi sững sờ một chút liền đoán được ý định của Thiên Ma Mãng. Đối phương đang định trắng trợn đồ sát nhân loại để bức hắn giao ra đóa hoa hắc sắc, nếu giờ mình không có biện pháp nào thì quả thật đã rời vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu giờ không giao thì lát nữa một hai thành trì bị phá hủy cũng phải giao thôi, chẳng khác gì trợ Trụ vi ngược cả. Sự hung tàn của Thiên Ma Mãng đã được lịch sử chứng minh, mỗi khi có một đầu Thiên Ma Mãng phát triển đều có vô số sinh lình bị loại ma thú nhưng chả khác gì yêu ma này tàn sát, từ sâu tận xương tủy nó đã có một cỗ ma tính khó thuần rồi.

Lần này may mà có Diệp Trần, nếu không thì không biết phương viên ngàn dặm quanh Lưu Vân Tông giờ đã thành ra bộ dạng gì nữa. Dựa vào Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân cũng chỉ có thể cầm chân nó trong một thời gian ngắn thôi.

- Thất cấp yêu thú đến, chạy mau!

Ở ngoài thành thị mỗi ngày đều phát sinh không ít những trận chiến lớn nhỏ của các thế lực, mọi người thấy Thiên Ma Mãng đang hùng hổ chạy về phía họ thì liền hoảng sợ thất sắc. Sự đáng sợ của Thất cấp yêu thú không phải bọn họ không rõ. Trên thực tế nếu là ngang cấp thì cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không phải là đối thủ của Thất cấp yêu thú. Huống chi vẻ ngoài của đầu Thất cấp yêu thú này còn kinh khủng hơn cả truyền thuyết nữa, toàn thân được bao phủ bởi hắc sắc hỏa diễm cháy hừng hực, giống như là yêu ma xông tới từ địa ngục vậy.

- Vốn định chơi đùa với ngươi một chút, nếu đã thế thì giờ đành giết ngươi vậy.

Thần sắc của Diệp Trần lạnh như băng. Hắn cũng không phải là không đánh lại Thiên Ma Mãng, dù cho mất đi Thanh Liên chân nguyên thì Thiên Ma Mãng cũng không phải là đối thủ của hắn, cùng lắm thì phiền toái hơn một chút thôi. Nhưng trước đó hắn còn có một số tâm tư, chuẩn bị mang Thiên Ma Mãng trở thành đối tượng để tập luyện trong thời gian lâu dài, thẳng đến khi mình bước vào Tinh Cực Cảnh là có thể giải quyết nó nhẹ nhõm rồi. Chỉ có điều sự hung tàn giảo quyệt của con Thiên Ma Mãng này còn nằm ngoài ý liệu của hắn, rõ ràng lại biết dùng sinh tử của nhân loại để ép mình.

Nhìn qua những võ giả nhân loại chằng chịt ở phía ngoài thành, đồng tử của Thiên Ma mãng liền phát ra màu đỏ tươi, đã rất lâu không có thấy máu rồi. Với tư cách là Thiên Ma mãng, đồ sát đã là bản năng của nó. Trên thực tế sau khi đạt đến Thất cấp thì bản năng đồ sát càng khó kiềm chế hơn, ngủ đông, ẩn nấp ở Tịch Tĩnh Sơn mạch chỉ là vì sự phát triển đẫm máu trong tương lai thôi.

Ầm ầm!

Đất bằng sụp đổ, Thiên Ma Mãng liền tiến tới, há mồm phun ra một đạo ô quang.

- Huyết Bạo Thuật, trảm!

Thi triển tuyệt chiêu trong Tiểu Huyết Ma Giải Thể đại pháp, tốc độ của Diệp Trần tăng vọt đến cực hạn, sớm đã chặn đường chém vỡ đạo ô quang trước khi nó kịp lao tới.

Thiên Ma Mãng hung tàn nhìn chăm chú vào Diệp Trần. Nó thân là yêu thú, sau khi hạ quyết tâm đoạt lại Thiên Ma Hoa là đã không hề để ý đến sự cắn trả mãnh liệt khi nút Thiên Ma hoa cũng muốn giết Diệp Tọa, diệt tông môn của Diệp Trần rồi, đây chính là hậu quả phải trả khi chọc giận nó

- Hừ, tự tìm đường chết.

Diệp Trần trôi nổi giữa không trung, tám thành Kiếm Ý tràn ngập phối hợp với Huyết Bạo Thuật thúc dục ra Bán Bộ chân nguyên, khí thế của bản thân hắn đã tăng đến mức cực hạn, tựa như sắp sửa biến thành một thanh huyết kiếm vậy. Hư không xung quanh hắn cũng hóa thành huyết kiếm, khóa chặt nhất cử nhất động của Thiên Ma Mãng lại.

- Là hắn!

Ở bên ngoài thành đã có năm người chú ý tới Diệp Trần.

Năm người này không phải ai khác mà là năm tên đệ tử của Kim Quang Môn Diệp Trần gặp phải lúc trước, khi hắn thân còn là đệ tử ngoại môn lần đầu tiến vào Tịnh Tĩnh sơn mạch. Cầm đầu chính là hai người Lưu Đào và Vương Hải Xuyên, sau đó là hồng y thiếu nữ Diêu Tình cùng với hai huynh đệ song bào thai Dương Văn Dương Vũ.

Hôm nay Lưu Đào và Vương Hải Xuyên cũng đã là đệ tử hạch tâm của Kim Quang Môn rồi, tu vi đang ở Ngưng Chân Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Hồng y thiếu nữ Diêu Tình và huynh đệ song bào thai là đệ tử nội môn, tu vi chừng Ngưng Chân Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Ở Kim Quang Môn, sự tiến bộ của bọn hắn xem như không tệ, đáng tiếc nếu đặt ở Lưu Vân Tông thì chỉ xem là trung đẳng thôi, không phải là thiên tài gì cả. Đây chính là chênh lệch

của tông môn nhập phẩm và tông môn không nhập phẩm. Huống chi Lưu Vân Tông hiện giờ đã không phải tông môn cửu phẩm có thể so sánh nữa, đã có tiềm lực tấn thăng lên tông môn thất phẩm rồi.

Vẻ mặt Lưu Đào rung động

- Lúc trước tu vi của hắn cũng không cao hơn ta mà giờ đã có thể chiến đấu với Thất cấp yêu thú rồi, chẳng lẽ bất thế thiên tài mà giang hồ Thiên Phong Quốc đang đồn đãi chính là hắn?

Người trùng tên họ trong Thiên Phong Quốc cũng không ít, bọn họ cũng chưa từng liên hệ Diệp Trần và bất thế thiên tài bao giờ cả. Hơn nữa thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, bọn hắn cũng đã quên chuyện ở Tịch Tĩnh Sơn mạch, thế nào cũng không nghĩ đến Diệp Trần chính là thiên tài chói mắt nhất của Thiên Phong Quốc thậm chí cả Nam Trác Vực.

- Hơn bốn năm, chênh lệch đã lớn như vậy rồi.

So sánh với trước kia, sự xúc động của Vương Hải Xuyên liền trầm ổn hơn rất nhiều, mặt mũi tràn đầy vẻ kiên nghị. Hắn thân là người có chiến lực siêu việt Lưu Đào, là người đứng đầu trong bọn, sau khi hít sâu một hơi hắn là người đầu tiên khôi phục lại tâm tình.

Diêu Tình bĩu môi.

- Đã hơn bốn năm rồi cũng không một lần tìm chúng ta, thật là phụ tình bạc nghĩa.

Đệ đệ của đôi song bào thai Dương Vũ cười khổ nói:

- Hắn nếu rãnh rỗi để liên hệ với chúng ta thì cũng đã không có được thành tựu như vậy rồi.

- Tiểu Vũ nói không sai, thiên tài muốn cường đại cũng phải trả một cái giá lớn, chúng ta không phải thiên tài, lại không có được sự cố gắng như hắn.

Ca ca Dương Văn gật gật đầu.

Diêu Tình nói:

- Ngươi nói giờ nếu chúng ta đi tìm hắn, hắn có phớt lờ chúng ta không?

Nghe vậy bốn người liền đồng loạt cười khổ. Bọn hắn và Diệp Trần cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, từng cùng hắn chiến đấu đã là vinh quang lắm rồi, nào dám đi quấy rầy hắn cơ chứ.

- Thanh Liên Khai Sơn!

Huyết Bạo Thuật khiến chiến lực của Diệp Trần tăng lên hơn tám thành, chỉ đánh ra một kiếm liền khiến Thiên Ma Mãng bị thương, kiếm khí màu huyết hồng lưu lại trên cơ thể nó một vết thương đáng sợ.

- Rống!

Thiên Ma Mãng nấp trong hắc sắc hỏa diễm, quật đuôi qua.

- Hóa Ảnh Bạo!

Bóng người lắc lư, chân thân của Diệp Trần liền xuất hiện ngay phía trên Thiên Ma Mãng, sát chiêu Thanh Liên Tụ Kích của Thanh Liên Kiếm Pháp liền bắn xuống.

Phong sát!

Trên trán của Thiên Ma Mãng liền xuất hiện một lỗ máu, máu tươi từ đó phun ra xối xả.

- Cút cho ta!

Thân ảnh lại lóe lên, Diệp Trần liền xuất hiện ở trước cằm Thiên Ma Mãng, chém lên một kiếm. Kiếm quang đỏ như máu liền bắt ra, trực tiếp đánh nó bay ra ngoài hơn trăm mét, trên mặt đất cũng xuất hiện một cái hố lớn sâu chừng mấy trượng, rộng tầm hơn mười trượng, thanh âm ù ù từ đó

truyền ra như chấn vang thiên địa vậy.

- Đè đầu Thất cấp yêu thú ra đánh, thật quá mạnh mẽ.

- Đương nhiên, Diệp Trần chính là Thái Thượng trưởng lão của Lưu Vân Tông ta cơ mà.

Nghe vậy, trên mặt đệ tử Lưu Vân Tông liền hiện lên vẻ vinh quang, bọn hắn vì mình là đệ tử của Lưu Vân Tông mà cảm thấy may mắn. Hiện giờ ở Thiên Phong Quốc, không có một người trẻ tuổi nào không muốn gia nhập Lưu Vân Tông cả.

Hắc sắc hỏa diễm trong thể nội của Thiên Ma Mãng cũng không phải vô cùng vô tận. Mất đi Thiên Ma hoa, nó muốn ngưng tụ hắc sắc hỏa diễm lại lần nữa đã khó càng thêm khó. Dù sao nó cũng vừa mới tấn cấp không được bao lâu, lý giải về năng lực của Thất cấp yêu thú còn quá ít, thông tin về hắc sắc hỏa diễm lại càng thảm hơn.

Mất đi hắc sắc hỏa diễm, Thiên Ma Mãng liền triệt để biến thành một Thất cấp yêu thú lợi hại, phòng ngự chỉ tương đương với Thất cấp yêu thú bá chủ, thực lực tổng hợp rơi xuống một bậc.

Nó đang muốn chạy trốn liền bị Diệp Trần đâm một kiếm xuyên vào lòng đất, theo máu chảy ra ngày càng nhiều thì thể lực của cũng càng bị hao hụt, cuối cùng nó ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, điên cuồng tự bạo.

Ầm ầm!

Khí lãng khủng bố đẩy bay Diệp Trần đi.

Thối lui đến chỗ tường thành cách đó không xa, Diệp Trần liền cười khổ một tiếng. Thất cấp yêu thú bá chủ bất quá cũng chỉ tương đương với Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả lợi hại một chút, còn chưa đạt đến trình độ của Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Mà Thiên Ma Mãng mất đi hắc sắc hỏa diễm, thực lực tổng hợp kỳ thật còn không bằng Thất cấp yêu thú bá chủ lại khiến mình không thể chém giết nó trong thời gian ngắn, qua đó có thể thấy

được sự cường đại của Thiên Ma Mãng. Một khi để nó phát triển tiếp, tất nhiên là bá chủ trong Thất cấp yêu thú bá chủ, đủ để chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cũng không thể chém giết nó dễ dàng được.

- Diệp Trần!

Đúng lúc này, từ xa xa đột nhiên có một thanh âm thanh thúy truyền đến.

Diệp Trần nghiêng đầu qua nhìn, trên mặt lộ ra vui vẻ

- Là các ngươi! Đã lâu không gặp.

Diêu Tình kinh ngạc

- Ngươi còn nhớ rõ chúng ta?

- Đương nhiên!

Giải khai Huyết Bạo Thuật, Diệp Trần cảm giác dược lực của Huyết Dương Hoa ẩn dấu sâu tận trong cơ thể đã biến mất triệt để, thân thể thoáng chút không khỏe, lắc lắc đầu, hắn cười nói:

- Từ biệt hơn bốn năm, các ngươi vẫn ở cùng với nhau, thật khiến người khác ngoài ý muốn.

Lưu Đào hiển nhiên rất cao hứng vì Diệp Trần không có quên bọn hắn

- Chúng ta sẽ luôn như vậy trừ khi có chuyện gì đặc biệt xảy ra, cũng may, giữa chúng ta ngoài một chút mâu thuẫn nhỏ cũng không có gì cả.

Diêu Tinh còn hấp dẫn hơn bốn năm trước một chút, tuy rằng không bì được với những nữ hài tử Diệp Trần từng tiếp xúc qua như Mộ Dung Khuynh Thành, Từ Tịnh, Cơ Tuyết Nhạn, Chu Mai và Viên Tuyết Mai v... v... nhưng cũng xem là một mĩ nữ không tệ. Trên người vẫn mặc một bộ quần áo đỏ, dưới sự bó sát của quần áo liền lộ ra dáng người lồi lõm tràn

ngập sức sống thanh xuân. Nàng hiếu kì liếc mắt đánh giá Diệp Trần

- Kỳ quái, ngươi cũng không phải có ba đầu sáu tay, sao lại chênh lệch lớn như vậy. Bất quá bí quyết luyện kiếm ngươi dạy ta lúc trước thật không tệ, cùng là một bộ kiếm pháp thì ta lợi hại hơn so với người khác nhiều lắm.

Diệp Trần cười cười, lúc đó cũng chỉ dạy qua loa cho xong. Đương nhiên phương hướng thì đúng, chỉ có điều hơi vụng về ngốc nghếch một chút thôi.

- Thái thượng trưởng lão tốt!

- Thái thượng trưởng lão, ta gọi là Tống Hải!

- Thái thượng trưởng lão, có gì cần phân phó không.

Sáu người còn đang nói chuyện thì đệ tử của Lưu Vân tông đã nhao nhao chạy đến vấn an, khiến cho năm người Lưu Đào trợn mắt há mồm. Cùng tuổi với nhau, nhưng người ta đã là thái thượng trưởng lão rồi, thân phận tương đương với tông chủ nhưng địa vị thì hơn hẳn, chỉ nghe thôi đã thấy rung động.

- Gặp lại tức là có duyên, ta cũng không có thứ gì tốt cho các ngươi, ở đây có năm bình đan dược hữu dụng với việc tu luyện, có tác dụng rất lớn trong việc đột phá của các ngươi, cầm lấy đi.

Mình giờ đã là thái thượng trưởng lão của Lưu Vân tông mà tông chủ Kim Quang Môn lại đã từng là đệ tử Lưu Vân tông, cho nên năm người này trên danh nghĩa vẫn là vãn bối của hắn, không thể không tặng thứ gì được. Cũng may lúc Diệp Trần lịch lãm ở bên ngoài đã mua không ít đan dược, năm bình đan dược này không quan trọng với hắn lắm nhưng cũng phải dùng một ngàn hạ phẩm linh thạch mới mua được, đại đa số ngoại môn trưởng lão muốn mua cũng mua không nổi.

Năm người từ chối một phen rồi cũng thu lại. Đồ vật do Diệp Trần tặng chắc chắn sẽ không kém, bọn hắn không có lý do gì để cự tuyệt cả.

Sau khi cáo biệt năm người Diệp Trần liền bay vút về hướng Lưu Vân tông.

Nhàn Vân Phong.

Nhàn Vân Tử nhìn đóa hoa hắc sắc trên tay Diệp Trần, lắc đầu, tỏ vẻ không rõ danh tự của nó lắm còn Thiên Lôi Tán Nhân lại lộ ra vẻ nghi hoặc, chậm rãi nói:

- Đây không phải là Thiên Ma Hoa đấy chứ?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 312: Hiệu Quả Đáng Sợ Của Thiên Ma Hoa.

- Thiên Ma Hoa?

Diệp Trần và Nhàn Vân Tử nhìn về phía Thiên Lôi Tán Nhân.

Thiên Lôi Tán Nhân nói:

- Ta đã từng nghe người khác miêu tả qua về Thiên Ma Hoa, cụ thể có đúng hay không thì chưa xác định được. Nếu nói ra thì khiến người khiếp sợ, Thiên Ma Hoa là vô thượng linh dược thế gian hiếm thấy, nghe nói Thiên Ma Hoa là từ máu của Thượng Cổ Ma Vương biến thành, mà Thượng Cổ Ma Vương lại cường đại hơn hẳn Sinh Tử Vương Giả bây giờ, không kém Hư Hoàng là mấy. Sự cường thịnh của máu huyết lại càng viễn siêu Hư Hoàng, máu tươi của hắn có thể khiến cho huyết nhục sinh sôi một cách mạnh mẽ, so với cái gọi là thánh dược trị thương thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Ta nghĩ Thiên Ma Mãng và Thiên Ma Hoa chỉ khác nhau có một chữ, không ít thì nhiều cũng có chút liên hệ chứ.

Chuyện Thiên Ma Mãng thủ hộ Thiên Ma Hoa cũng không nhiều người biết lắm, có đôi khi chưa chắc Thiên Ma Mãng và Thiên Ma Hoa sẽ xuất hiện cùng một chỗ. Kiến thức của Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân đương nhiên không thể sánh được với những người trong siêu cấp môn phái rồi, hiểu biết nửa vời cũng là chuyện rất bình thường.

- Xương cốt nát bấy cũng có thể trị liệu sao?

Diệp Trần hỏi.

Thiên Lôi Tán Nhân cười nói:

- Đương nhiên, chỉ cần còn một hơi thở liền có thể triệt để khỏi hẳn, hơn

nữa còn khiến cho bản thân người dùng càng cường đại hơn thể chất cũng tốt hơn nữa. Nhưng ngàn vạn lần không thể nuốt trực tiếp, dược lực của Thiên Ma Hoa thập phần bá đạo, lực cắn trả lại càng khủng bố, chỉ có những người tu luyện công pháp của Thượng Cổ Ma Vương này mới có thể nuốt trực tiếp được, những người khác hoặc là yêu thú rất có khả năng bị cắn trả dẫn đến tử vong. Ta đoán đây cũng chính là nguyên nhân khiến Thiên Ma Mãng không dám nuốt vào, nếu không nó đã làm rồi.

Diệp Trần gật gật đầu, đúng vậy, hắn sớm đã hoài nghi Thiên Ma Mãng vì sao lại không nuốt Thiên Ma Hoa. Bình thường linh thú sau khi thủ hộ linh dược thành thục liền nuốt vào ngay lập tức để tránh đêm dài lắm mộng, nhưng Thiên Ma Mãng hết lần này tới lần khác lại không làm vậy. Còn về phần Yêu Ngưu mặt quỷ kia hẳn là bị Thiên Ma Hoa hấp dẫn tới, nhưng tiếc là nó còn chưa kịp hưởng thụ tác dụng của Thiên Ma Hoa đã bị chết trên tay mình rồi.

- Không nuốt, vậy làm sao để dùng Thiên Ma Hoa?

- Hấp thu dược lực của nó từ bên ngoài phỏng chừng không có vấn đề gì, chỉ có điều Thiên Ma Hoa lại rơi vào tay chúng ta cũng có chút đáng tiếc. Giá trị chính thức của nó không chỉ là dược lực mà trong đó còn ẩn chứa nhiều huyền ảo nữa. Đạt đến Sinh Tử Cảnh chân nguyên đã dung cùng một thể với huyết nhục, mỗi một giọt máu đều ẩn chứa dấu vết lạc ẩn của Thượng Cổ Ma Vương. Đối với một số cao nhân trong Ma Đạo thì một cây Thiên Ma Hoa có thể khiến bọn hắn bớt được rất nhiều quanh co. Nếu so ra thì dược lực đơn thuần không thấm vào đâu cả, nhưng đáng tiếc...

Thiên Lôi Tán Nhân lắc đầu.

Diệp Trần vẫn không hiểu rõ lắm máu huyết của Thượng Cổ Ma Vương tại sao lại hóa thành Thiên Ma Hoa, lại làm sao lưu truyền đến bây giờ. Những hắn cũng không để ý mấy thứ này nhiều lắm, huyền ảo của Thiên Ma Hoa dù có nhiều hơn đi nữa thì với hắn cũng chỉ là râu ria thôi, hắn chỉ cần dược lực của nó.

- Nhàn Vân Tử tiền bối, Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối, mỗi người các người cầm một cánh của Thiên Ma Hoa đi!

Thiên Ma Hoa cực kỳ trầm trọng, Diệp Trần phải vận dụng Bán Bộ chân nguyên chém mới tách ra được hai cánh hoa, phân biệt đưa cho Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân.

Nhàn Vân Tử giật mình nói:

- Ngươi muốn chia cho chúng ta sao? Thứ này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, trên một cây cũng chỉ có mười cánh hoa thôi.

Diệp Trần nói:

- Nếu Thiên Ma Hoa đã có thể khiến bạch cốt của người sinh huyết nhục thì sau này khẳng định có chỗ cần dùng, Lưu Vân tông vẫn rất cần các ngươi chống đỡ tràng diện đấy!

Diệp Trần nói lời này rất là thật lòng. Ngày sau hắn không có ở Lưu Vân tông nữa, Lưu Vân tông còn phải nhờ hai người này duy trì, nếu không có một chút thủ đoạn bảo vệ tính mạng thì hắn không yên tâm được.

- Vậy được rồi, ta tạm thời giữ giúp ngươi vậy.

Nhàn Vân Tử biết rõ tính nết của Diệp Trần, đồ vật đã tặng đi có lý nào thu lại chứ, hắn từ chối thì quá khách khí rồi.

Ly khai Nhàn Vân Phong, Diệp Trần bước vào ngọn núi của Từ Tịnh.

Đại điện hạch tâm trưởng lão.

Từ Tịnh nhíu mày

- Thứ này có thể chữa được hai cánh tay của ta sao?

- Có lẽ vậy, ngươi cứ thử xem.

Diệp Trần tổng cộng lấy ra ba phiến cánh hoa Thiên Ma Hoa đưa cho Từ Tĩnh, còn lại năm phiến giữ lại khi có việc cần.

- Tốt.

Từ Tịnh nâng một cánh hoa lên, chân khí tuôn ra từ kinh mạch bao trùm lấy cánh hoa đang tràn ngập khí tức hắc ám kia.

Ầm ầm!

Diệp Trần loáng thoáng nghe được từ trong cánh tay của Từ Tịnh có thanh âm xương cốt ma sát vang lên. Linh hồn lực thoáng quét qua một chút lập tức liền phát hiện xương cốt nát bấy của Từ Tịnh đã có chút dấu hiệu đoàn tụ lại. Khí tức hắc ám kia vờn quanh nơi rìa xương cốt, hấp thụ những mảnh xương cốt khác lại gần.

- Quả nhiên là Thiên Ma Hoa, hiệu quả lại đáng sợ như thế.

Diệp Trần rốt cục cũng đã xác định được danh tự của đóa hoa hắc sắc kia. Không thể nghi ngờ chính là Thiên Ma Hoa theo lời của Thiên Lôi Tán Nhân. Vạn nhất có không phải thì ít nhất cũng chứng minh được dược hiệu của nó có công dụng chữa trị cốt cách nát bấy.

Từ Tịnh lộ vẻ hết sức kinh ngạc. Chỉ cần lại gần khí tức hắc ám kia thôi đã khiến cho xương cốt nát bấy của nàng có tốc độ khôi phục nhanh hơn gấp mấy chục lần. Hơn nữa những mảnh vỡ cốt cách và huyết nhục bị nhiễm cổ khí tức kia tựa hồ càng thêm cứng cỏi cường đại.

- Ngươi cứ tạm thời chậm rãi khôi phục đi, nếu không đủ thì... ở đây ta còn có nữa.

Diệp Trần thấy cánh hoa của Thiên Ma Hoa hữu hiệu, nên cũng không tiếc gì cả.

Từ Tịnh gật gật đầu, thu hai phiến cánh hoa của Thiên Ma Hoa vào.

Đi ra đại điện trưởng lão hạch tâm, Diệp Trần cuối cùng cũng thả lỏng một hơi. Vấn đề của Từ Tịnh đã giải quyết, kế tiếp hắn đã có thể buông hết thảy để toàn lực trùng kích Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tam trọng và cảnh giới Tinh Cực Cảnh rồi. Đợi đến khi hai mục tiêu đều đạt thành thì hắn chuẩn bị Thiên Tiệm Hạp một chuyến. Thử xem có thể lĩnh lộ được gì từ kiếm ý của Chiến Vương không, tranh thủ đột phá kiếm ý đến chín thành, thậm chí là đại thành nữa.

Kiếm ý đại thành, gặp được Kim Hoàng Đạo Nhân có lẽ đã có sức liều mạng, không cần phải kiêng kị hắn nữa. Đợi thực lực của hắn tiến triển thêm chút nữa thì đó chính là ngày chết của Kim Hoàng Đạo Nhân rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 313: Ngũ Tán Nhân. (Thượng,Hạ)

Trong mật thất tu luyện ở Kinh Vân Phong, Diệp Trần tự mình lấy ra một cánh Thiên Ma Hoa đặt ở giữa ngực thúc dục Bán Bộ chân nguyên, hấp thụ dược lực bên trong.

Lách... cách!

Diệp Trần có thể rõ ràng cảm ứng được thân thể đang ở nên cứng cỏi, mật độ của xương cốt co rút ngày một nhanh đồng thời di chứng do việc thi triển Huyết Bạo Thuật mang đến cũng hoàn toàn bị tiêu trừ. Hiệu quả còn trên cả Huyết Dương Hoa ba ngàn năm hỏa hầu nữa. Bất quá, Huyết Dương Hoa thiên về khí huyết, còn Thiên Ma Hoa lại toàn thân, trọng điểm của cả hai hoàn toàn bất đồng. Nếu tính ra thì hiệu quả bổ xung khí huyết tiêu hao của Huyết Dương Hoa cũng không phải Thiên Ma Hoa có thể sánh được.

Qua một lát, Diệp Trần đã không thể thừa nhận dược lực của Thiên Ma Hoa thêm được nữa, thân thể đã đạt đến mức cực hạn. Muốn đột phá cái cực hạn này thì trừ phi mình cải tu rèn luyện thân thể, hoặc là bước chân vào Tinh Cực Cảnh, lúc đó tố chất của thân thể cũng tăng lên nhiều

Nhưng tố chất thân thể của hắn hiện giờ tựa hồ cũng không thua kém cường giả Tinh Cực Cảnh, tố chất thân thể của Từ Tịnh căn bản là hơn cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường đến vài lần.

Thu hồi cánh hoa của Thiên Ma Hoa, hai mắt Diệp Trần nhắm lại, toàn lực tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết.

Thanh Liên Kiếm Quyết với tư cách Địa cấp đỉnh giai, sau khi qua thập trọng, mỗi lần tăng lên một trọng lực chiến đầu đều tăng lên rất lớn. Sự chênh lệch giữa đệ thập nhị trọng và đệ thập tam trọng rất rõ ràng. Về phần

đệ thập tứ trọng, Diệp Trần tạm thời chưa dám nghĩ đến. Đệ thập tứ trọng có thể nói là một sự lột xác, nó dung hợp chín đạo Thanh Liên kiếm khí lại lột xác thành Liên Tâm kiếm khí càng lợi hại hơn, uy lực tuyệt đối hơn hẳn bất cứ kiếm chiêu gì của Diệp Trần. Chính vì vậy nên việc đột phá đệ thập tứ trọng càng thêm gian nan, nếu không có kỳ ngộ gì hoặc là linh cơ khẽ động thì không thể nào đột phá trong thời gian ngắn được.

Địa cấp đỉnh giai thập tam trọng, đã là cực hạn.

Đệ thập tứ trọng, thì cần phải siêu việt cái cực hạn này.

Đệ thập ngũ trọng chính là cảnh giới cao nhất, cường giả Linh Hải Cảnh cũng chưa hẳn có thể đạt đến. Một khi đạt đến cảnh giới này thì việc vượt cấp chiến đấu chả khác nào ăn cơm uống nước cả.

Cơm phải ăn từng miếng, Diệp Trần xua tan mọi tạp niệm, chuẩn bị tốt cho cuộc chạy đua đến đệ thập tam trọng sắp tới.

Thời gian như nước chảy, một đi không trở lại.

Từ khi Thiên Ma Mãng và Thiên Ma Hoa biến mất, làm hại khu thú triều nhỏ trong vòng ngàn dặm của Lưu Vân tông trở nên im bặt, chỉ còn lại vài yêu thú hoạt động lẻ tẻ ở khu vực nhân loại.

Nửa năm sau.

Nơi Kinh Vân Phong của Diệp Trần tràn ngập một cổ phong mang chi khí, phong mang chi khí xuyên thấu cả tầng mây, hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ Lưu Vân tông.

- Đây là dấu hiệu công pháp đại tiến?

Thiên Lôi Tán Nhân từng nghe nói công pháp Địa cấp đỉnh giai sau khi đạt đến đệ thập nhất trọng, mỗi lần tăng thêm một trọng đều xảy ra dị tượng. Diệp Trần tu luyện chính là Thanh Liên Kiếm Quyết nên trong dị tượng có ẩn chứa phong mang chi khí cũng là chuyện đương nhiên.

Nhàn Vân Tử lắc đầu

- Không chỉ đơn giản là công pháp đại tiến, hắn chỉ còn cách Tinh Cực Cảnh một bước ngắn nữa thôi.

- Lần tinh luyện chân nguyên thứ hai sắp sửa chấm dứt?

Thiên Lôi Tán Nhân nghe vậy liền hoảng sợ. Người bình thường tu luyện công pháp Địa cấp đỉnh giai cũng phải mất ít nhất bốn năm năm mới có thể tinh luyện chân khí toàn thân thành chân nguyện được. Thời gian Diệp Trần tinh luyện chân nguyên cộng lại cũng chỉ mới được có nửa năm, tốc độ này cũng quá mức kinh khủng đi chứ!

Nhàn Vân Tử nói:

- Từ trước đến nay thiên tài chính là người đánh vỡ những lý lẽ thông thường. Năm tháng trước, Tư Không Thánh đã tiến nhập cấp độ Tinh Cực Cảnh, trở cường giả Tinh Cực Cảnh trẻ tuổi nhất Nam Trác Vực mấy trăm năm qua, giờ xem ra kỉ lục đó đã bị Diệp Trần phá vỡ rồi.

Thiên Lôi Tán Nhân gật gật đầu

- Tư Không Thánh trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh năm hai mươi tuổi. Nếu như Diệp Trần có thể bước vào Tinh Cực Cảnh trong vòng ba tháng thì chính là cường giả Tinh Cực Cảnh mười chín tuổi rồi. Chỉ chậm hơn một năm so với đệ nhất thiên tài huyền trên Chân Linh đại lục, tính trên cả Chân Linh đại lục cũng được xem như nổi tiếng, trên Thiên Tài Bảng của Chân Linh đại lục tất có danh hào của hắn.

- Ân, đây là việc không thể nghi ngờ rồi. Bất quá thiên tài không chỉ có tốc độ tu luyện nhanh chóng mà còn có thêm vài yếu tố khác nữa, ví dụ như trọng yếu nhất chính là chiến lực và ngộ tính. Đương nhiên Diệp Trần mặc kệ xét theo phương diện nào cũng đều xem như đã đạt đến trình độ cao nhất, sớm muộn gì cũng có thể danh chấn đại lục. Hơn nữa ở giai đoạn hiện nay thì hắn càng lợi hại lại càng an toàn, nếu bản sự không đủ vậy thì nguy hiểm

rồi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì trong mật thất tu luyện trên Kinh Vân Phong, Diệp Trần chậm rãi mở hai mắt ra.

- Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tam trọng, lần tinh luyện chân nguyên lần thứ hai đã chấm dứt, cảm giác thật cường đại.

Trận đấu của Tiềm Long Bảng đã qua hai năm, Diệp Trần chưa bao giờ ngừng tiến bộ cả. Tuy mỗi một lần tiến bộ đều có tính nhảy vọt nhưng không lần nào sánh kịp lần này. Chẳng những Thanh Liên Kiếm Quyết đạt đến cực hạn mà lần tinh luyện chân nguyên thứ hai cũng sắp đại công cáo thành. Hai cái điệp gia lại tuyệt đối sẽ khiến thực lực của hắn bạo tăng. Nhưng chỉ tiếc là không có đối tượng thích hợp nào để luyện tập cả, nếu không hắn đã có thể biết được thực lực của mình bạo tăng đến trình độ nào rồi.

Xoẹt!

Một nắm đấm hàm ẩn Bán Bộ chân nguyên được đánh ra, trong không khí liền xuất hiện vết rách chân không, nhanh như điện, trọng như sơn.

- Bán Bộ chân nguyên, không, hẳn là Ngụy Chân Nguyên, lực phá hoại của nó không phải là chuyện đùa a!

Một quyền vừa rồi không sử dụng bất kì vũ kĩ nào, chỉ dựa vào Ngụy Chân Nguyên đã có thể khiến cho không khí xuất hiện vết rách chân không, lực phá hoại đã rất gần với Chân Nguyên Lực rồi.

Vung tay một cái cửa mật thất liền mở rộng ra, Diệp Trần vươn người đứng dậy, từ thông đạo bay vút ra ngoài.

Nhàn Vân Phong.

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân đều đang ở đây.

- Diệp lão đệ, lần này lại tiến triển rồi!

Thiên Lôi Tán Nhân cười nói.

Mây mù tự động mở ra, Diệp Trần đáp xuống đỉnh núi Nhàn Vân

- Hai vị tiền bối có lẽ đã đoán được rồi.

- Ha ha, tốc độ tu luyện của người thật khiến cho chúng ta xấu hổ, tự thẹn không bằng.

Tuy rằng Diệp Trần xưng hô bọn hắn là tiền bối, nhưng bọn hắn nào dám xem hắn như vãn bối, sớm đã bình bối tương giao rồi. Nhàn Vân Tử giơ tay lên mời, di chuyển đến trương ghế đá ở phụ cần, chợt châm cho hắn một chén rượu.

Diệp Trần ngồi ở ghế đá, hỏi:

- Nửa năm qua có chuyện gì phát sinh không?

Nhàn Vân Tử nói:

- Chúng ta dựa theo lời ngươi chú ý nghe ngóng, vào năm tháng trước Tư Không Thánh bước vào cấp độ Tinh Cực Cảnh, đã trở thành nội môn trưởng lão của Huyền Không Sơn rồi. Chuyện này gây nên ảnh hưởng rất lớn, rất nhiều cường giả Tinh Cực Cảnh có danh tiếng đều tiến đến chúc mừng, ngay cả thái thượng trưởng lão Liệt Hỏa Tán Nhân của Tử Dương tông và một vị thái thượng trưởng lão của Phỉ Thúy Cốc cũng đến nữa

Đối với việc Tư Không Thánh bước vào Tinh Cực Cảnh Diệp Trần cũng không quá ngoài ý muốn. Đối phương lúc ở trận đấu Tiềm Long Bảng đã có được Bán Bộ chân nguyên, hai năm qua đi, cũng nên trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh rồi. Về phần thái thượng trưởng lão Liệt Hỏa Tán Nhân của Tử Dương tông, Diệp Trần có chút nghi vấn

- Hắn không cần tọa trấn Tử Dương tông sao?

Thiên Lôi Tán Nhân cười khổ một tiếng

- Liệt Hỏa lão tặc năm đó xông xáo ở Nam Trác Vực, kết bạn được với bốn cường nhân. Bốn người này theo thứ tự là Kim Thương Tán Nhân, Khô Mộc Đạo Nhân, Bích Hồ Tiên Sinh cùng với Sơn Trung Khách. Danh hào của năm người này ẩn chứa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, được xưng là Ngũ Tán Nhân. Tư Không thánh bước vào Tinh Cực Cảnh không lâu, Kim Thương Tán Nhân và Bích Hồ Tiên Sinh tiến vào Tử Dương tông làm khách, giúp hắn tọa trấn Tử Dương tông.

- Ngũ Tán Nhân!

Diệp Trần thầm nói một câu.

- Tiếp theo không lâu nữa, Lưu Vân tông chúng ta cũng có ba vị Tinh Cực Cảnh tọa trấn rồi, nào, uống rượu.

Nhàn Vân Tử cũng không quá lo lắng cường thế của Tử Dương tông. Một người Diệp Trần đã có thể chống đỡ được với hai ba vị cường giả Tinh Cực Cảnh rồi, huống chi tiềm lực của Diệp Trần còn chưa bộc phát hoàn toàn, không ai có thể biết được hắn sẽ phát triển đến mức nào cả

Những ngày tiếp theo cũng không có chuyện gì xảy ra. Thanh Liên Kiếm Quyết đạt tới đệ thập tam trọng, lần tinh luyện chân nguyên thứ hai sắp chấm dứt, Diệp Trần cũng không cần phải tận lực bế quan nữa. Tinh luyện chân nguyên giống như nước chảy thành sông vậy, không có quan hệ bao nhiêu với ngộ tính cả, đến lúc liền tự động trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh. Dù sao căn cơ hắn cũng ở chỗ này, không chậm đi đâu được.

Ngày hôm đó, đang lúc Diệp Trần cảm ngộ Vân Chi Ý Cảnh.

Thiên Toái Vân sau khi dung hợp đến thức thứ sáu, Diệp Trần liền cảm thấy có một trở ngại rất lớn, tựa hồ như có một tầng bích chướng vô hình ngăn ở phía trước vậy.

- Kinh Vân Kiếm Pháp tổng cộng có chín thức, dung hợp thức thứ sáu liền tương đương với kiếm chiêu Địa cấp đỉnh giai. Thức thứ bảy có lẽ

không sai biệt lắm với thức sát chiêu thứ hai của Thanh Liên kiếm pháp. Thức thứ tám ước chừng có thể chạm đến biên giới của kiếm chiêu Thiên cấp, là cực hạn của ý cảnh, cực hạn chiêu thức, không biết phải thế nào mới đạt đến được đây.

Đến tận giờ Diệp Trần đã minh bạch, Thiên cấp võ học cũng không phải chỉ dựa vào ngộ tính liền học được, không đạt đến cấp độ kia thì cả hai thủy chung vẫn không tìm thấy điểm nào phù hợp.

Hô!

Tiếng thở ra một hơi trùng điệp vang lên, Diệp Trần vung kiếm trong biển mây bổ ra một đầu kiếm đạo, kiếm đạo dài đến hơn 1000m, chém đứt cả ngọn núi nhỏ bé phía đối diện, lôi đình bạo, gió nổi mây phun.

- Về mặt ý cảnh ta đã lĩnh ngộ không kém đại bộ phận cường giả Tinh Cực Cảnh, chênh lệch chỉ là tích lũy thôi. Khi tích lũy đã đủ thì việc cảm ngộ cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Xem ra chỉ có ra ngoài lịch lãm rèn luyện mới khiến con người ta tiến nhanh được, dừng nguyên tại chỗ cuối cùng cũng có chút cực hạn.

Mọi sự vạn vật đều cần quá trình tích lũy, cho dù là tuyệt thế thiên tài nếu tích lũy không đủ thì cũng không chính thức lớn lên được. Thật giống như một người thông minh tuyệt đỉnh, nếu không đọc qua vài năm đèn sách, không kinh qua nhiều chuyện thì dù hắn có thông minh thế nào cũng không thể phát huy toàn diện được, chỉ có thể dựa vào cái đầu linh hoạt để làm ra một vài chuyện khôn vặt thôi

- Không gấp, kỹ nghệ của ta hiện giờ vẫn còn trên tu vị, không cần phải quá gấp gáp.

Tinh Ngân Kiếm vào vỏ, tâm tình Diệp Trần bình thản như nước.

- Ha ha, Liệt Hỏa Tán Nhân ta đã đến, sao lại không có ai ra nghênh đón thế này, người của Lưu Vân tông chết sạch rồi sao?

Trước sơn môn của Lưu Vân tông có mười mấy đạo nhân ảnh bay vút đến. Hai người cầm đầu thì khí thế to lớn, người bên phải vô kiên bất tồi, lăng lệ ác liệt bá đạo, người bên phải thì bành trướng mãnh liệt giống như lửa lan trên đồng hoang vậy, chính là thái thượng trưởng lão Liệt Hỏa Tán Nhân của Tử Dương tông .

Đại điện chủ phong.

Sắc mặt La Hành Liệt Biến đổi, nói với Đại trưởng lão:

- Mời tất cả các trưởng lão đến đây.

Lưu Vân tông và Tử Dương tông thế bất lưỡng lập, nhưng thái thượng trưởng lão của Tử Dương tông tự mình đến thăm thì về tình về lý cũng đều phải chiêu đãi long trọng, đây là quy củ giữa các tông môn với nhau, Lưu Vân tông cũng không thể phá được.

- Vâng!

Sắc mặt Đại trưởng lão ngưng trọng.

Chỉ qua chốc lát, tất cả các trưởng lão đều đã tập hợp ở quảng trường phía trước đại điện chủ phong, kể cả Từ Tịnh ở trong sáu vị hạch tâm trưởng lão cũng đến.

Trước quảng trường chủ phong, mười mấy đạo nhân ảnh đáp xuống.

Liệt Hỏa Tán Nhân đang cầm đầu nhìn ước chừng 60 tuổi, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, hắn nhìn quanh một vòng liền híp mắt cười nói:

- Đúng vậy, coi như có lễ phép.

Đám trưởng lão cung kính đáp lời, La Hành Liệt đi ra, ôm quyền nói:

- Không biết Liệt Hỏa Tán Nhân tiền bối tiến đến, không nghênh đón từ xa được, thật thất lễ.

- Lão quỷ Nhàn Vân Tử đâu? Để cho hắn ra đây gặp ta, ngươi không có tư cách nói chuyện.

Liệt Hỏa Tán Nhân liếc qua La Hành Liệt, thản nhiên nói.

Các vị trưởng lão Lưu Vân tông nghe vậy liền trợn mắt nhìn. La Hành Liệt chính là tổng chủ Lưu Vân tông, là thể diện của Lưu Vân tông, há có thể để cho người khác hạ thấp sao?

- Sao thế? Cho là có ngọn núi lớn dựa vào nên không để ta vào trong mắt phải không. Ta không biết vị đại nhân kia nghĩ như thế nào bất quá các ngươi có tin không, cho dù ta có hủy Lưu Vân tông đi thì hắn cũng sẽ không ra mặt đâu.

Liệt Hỏa Tán Nhân tinh tường hơn những người khác rất nhiều. Tuy nói lần trước Kim Hoàng Đạo Nhân bị sợ lui, nhưng hắn dù sao cũng là ngoại nhân của Thiên Phong Quốc, lại đại biểu cho siêu cấp tông môn Huyền Không Sơn làm thế rõ ràng là đã ỷ lớn hiếp nhỏ. Mà Tử Dương tông và Lưu Vân tông đều là một trong ngũ đại tông môn của Thiên Phong Quốc, không hề có chuyện ỷ lớn hiếp nhỏ gì ở đây cả. Liệt Hỏa Tán Nhân không tin vị đại nhân thủ đoạn thông thiên kia mọi chuyện đều trợ giúp Lưu Vân tông.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 314: Ai Cho Các Ngươi Đi

- Liệt Hỏa lão tặc, ngươi đùa nghịch uy phong nhầm chỗ rồi, Lưu Vân tông ta cũng không phải là nơi ngươi muốn làm gì thì làm.

Nhàn Vân Tử lắc mình một cái liền xuất hiện trên quảng trường.

Liệt Hỏa Tán Nhân liếc mắt đánh giá Nhàn Vân Tử

- Nếu ta muốn đùa nghịch uy phong thì ngươi cho rằng người của Lưu Vân tông còn có thể an ổn đứng đây sao.

Nhàn Vân Tử cười lạnh một tiếng

- Lưu Vân tông ta không sống khá giả, thì Tử Dương tông của ngươi cũng xong đời thôi.

- Nói khoác không biết ngượng.

Kim Y trung niên bên cạnh Liệt Hỏa Tán Nhân cười nhạo.

- Không biết vị này là?

Liệt Hỏa Tán Nhân đắc ý nói:

- Đây là Kim Thương Tán Nhân, khách quý của Tử Dương tông ta.

Kim Thương Tán Nhân tầm chừng 50 tuổi, sắc mặt màu vàng nhạt, thân hình cao lớn, hắn quệt quệt khóe môi

- Ta còn tưởng rằng Lưu Vân tông có cao thủ gì, bất quá chỉ là một gã võ giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong thôi. Liệt Hỏa, nhiều năm như vậy còn chưa tiêu diệt Lưu Vân tông, ngươi cũng quá nhân từ rồi.

- Hừ, nếu không phải có những người khác kiềm chế sao Lưu Vân tông có thể hung hăng càn quấy như thế được. Hại Tử Dương tông ta không còn hậu bối.

Trong mắt Liệt Hỏa Tán Nhân liền hiện lên sát cơ.

Kim Thương Tán Nhân cười hắc hắc, ánh mắt nhìn thoáng qua số trưởng lão của Lưu Vân tông chợt tinh nhãn sáng ngời, rời vào trên người nội môn trưởng lão Chu Mai và hạch tâm trưởng lão Từ Tịnh.

- Liệt Hỏa, sao ngươi chưa từng nói qua ở Lưu Vân tông lại có hạng sắc nước hương trời như vậy, nhất bạch y nữ tử kia, ở Nam Trác Vực cũng khó gặp a!

Kim Thương Tán Nhân liếm liếm môi.

Nhàn Vân Tử thấy hai người này cứ như đang ở nhà mình, không hề để bọn họ vào mắt nên thần sắc có chút âm trầm. Bất quá nghĩ đến đối phương vô sự không lên điện tam bảo liền áp chế sự khó chịu trong lòng xuống, hỏi:

- Không biết nhị vị đến Lưu Vân tông có chuyện gì, không có việc thì xin mời rời đi cho!

Liệt Hỏa Tán Nhân nói:

- Ta đến tự nhiên có việc, chỉ là không ngờ Lưu Vân tông ngươi lại đãi khách như vậy, để cho chúng ta nói chuyện ở quảng trường.

- Thỉnh qua bên này.

Khóe miệng La Hành Liệt giật giật.

- Hừ!

Liệt Hỏa Tán Nhân phất tay áo đi ở trước, Kim Thương Tán Nhân sóng vai cùng hắn, lúc lướt qua mọi người hắn còn cố ý quét mắt liếc Từ Tịnh một cái, trong ánh mắt lập lòe tà quang.

Đại điện chủ phong.

Ghế thủ tọa để trống, ngồi ở bên trái đại điện là Nhàn Vân Tử và La Hành Liệt, bên phải là Liệt Hỏa Tán Nhân và Kim Thương Tán Nhân, còn những người khác thì lưu ở bên ngoài.

Liệt Hỏa Tán Nhân chậm rì rì uống một ngụm trà, liếc mắt với Kim Thương Tán Nhân một cái, chậm rãi nói:

- Đừng nói là ta không chiếu cố Lưu Vân tông các ngươi, lần này cố ý đến đây đã cho các ngươi mặt mũi rồi, nhưng tiếc là có một số kẻ không hề biết tốt xấu.

Nhàn Vân Tử cau mày, đợi Liệt Hỏa Tán Nhân nói tiếp.

Đặt chén trà xuống, Liệt Hỏa Tán Nhân nói:

- Nhân viên tình báo của Tử Dương Tông ta đã tìm được hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân rồi.

- Cái gì, hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân!

Nhàn Vân Tử biến sắc, Thi Quỷ Đạo Nhân là một trong 108 đại Quỷ Tướng năm đó của Cửu U Giáo, hung danh hiển hách, giết người như ngóe, xưng là lão ma còn không đủ ấy chứ. Cao thủ của ngũ đại tông môn Thiên Phong Quốc năm đó chết ở trên tay hắn đếm không xuể, cường giả Tinh Cực Cảnh cũng vẫn lạc mấy vị.

- Tìm được thì sao chứ, đã nhiều năm như vậy thực lực của Thi Quỷ Đạo Nhân có lẽ đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong rồi. Lại thêm năng lực đặc biệt của hắn, tất cả cường giả Tinh Cực Cảnh của Thiên Phong Quốc cộng lại sợ rằng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Luận về chiến lực tuy rằng Thi Quỷ Đạo Nhân xếp cuối trong 108 đại Quỷ Tướng nhưng hắn lại có năng lực chế tạo Vũ Cương. Ba bốn thất cấp

Vũ Cương ở cùng một chỗ khiến thực lực của hắn ngay cả cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không thể chống đỡ nổi, bị giết chết một cách đơn giản, hung danh ngập trời, được người đời xưng là Thi Quỷ.

- Ta đã đến đây đương nhiên nắm chắc tiêu diệt được lão ma này.

Liệt Hỏa Tán Nhân lộ ra bộ dáng nắm chắc thắng lợi trong tay, tiếp tục nói:

- Năm đó ta du lịch ở bên ngoài, gặp được bốn vị bằng hữu cùng chung chí hướng. Giờ bốn vị bằng hữu đã đến hai người, một chính là Kim Thương Tán Nhân đang ngồi đây, còn người kia là Sơn Trung Khách. Nhưng tiếc là Bích Hồ Tiên Sinh và Khô Mộc Đạo Nhân không thể tới được, nếu không, có bọn họ thì việc đánh chết Thi Quỷ Đạo Nhân chả khác gì như lấy đồ trong túi cả, không cần tốn quá nhiều sức lực.

Nhàn Vân Tử liếc qua Kim Thương Tán Nhân, hắn đương nhiên nhìn ra Kim Thương Tán Nhân cũng giống như Liệt Hỏa Tán Nhân, đều là cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ. Nghe nói trong Ngũ Tán Nhân, thực lực của Khô Mộc Đạo Nhân là mạnh nhất, đã là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, biết được một môn cổ võ Khô Mộc Đại Thủ Ấn, luận về chiến lực thì hắn chưa hẳn đã thua kém Thi Quỷ Đạo Nhân. Bích Hồ Tiên Sinh mặc dù không được như vậy nhưng cũng là cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Bất quá đòn sát thủ thất cấp Vũ Cương của Thi Quỷ Đạo Nhân không ai dám coi thường cả.

- Ngươi làm sao biết được hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân?

Nhàn Vân Tử gắt gao nhìn thẳng Liệt Hỏa Tán Nhân. Không phải hắn không tin đối phương mà là vì năm đó Lưu Vân tông đã bị lừa gạt quá thảm rồi. Sư huynh Ô Vân Tử cũng vì thế nên mới vẫn lạc, hắn không có chứng cứ xác thật nhưng chắc chắn không thể thoát khỏi quan hệ với Tử Dương Tông được.

Liệt Hỏa Tán Nhân hừ lạnh

- Tin hay không tùy ngươi. Nếu Cửu U Giáo muốn quật khởi lần nữa thì không thể thiếu tài nguyên được. Ngũ đại tông môn chúng ta không chế cả tám phần tài nguyên của Thiên Phong Quốc, xung quanh lại không có tông môn cường đại nào, trong mắt bọn hắn chả khác nào miếng thịt mỡ không hề có sức phản kháng cả.

Sắc mặt Nhàn Vân Tử biến ảo mấy lần. Liệt Hỏa Tán Nhân nói không sai, Cửu U Giáo muốn Đông Sơn tái khởi thì không thể thiếu tài nguyên. Nhưng bọn hắn đang ẩn nấp ở một nơi bí mật, không thể quang minh chính đại chiếm cứ tài nguyên được. Một khi bọn hắn hiện thân sẽ rơi vào sự vây quét khắp nơi của các thế lực ở Nam Trác Vực, vậy nên chỉ có thể lén lén lút lút, không dám xuất đầu. Ám toán một số cao thủ độc hành tuy rằng có thể chiếm được không ít tài nguyên, nhưng những tài nguyên kia cũng chỉ như muối bỏ biển, không thể nào chống đỡ trong thời gian dài được.

Tài nguyên của Thiên Phong Quốc nhìn thì có vẻ eo hẹp, nhưng nói thế nào thì nó cũng là một quốc gia, lấy tài nguyên của một quốc gia để ủng hộ Thi Quỷ Sơn thì cũng dư dả rồi, hơn nữa cũng không nguy hiểm bao nhiêu cả. Hăn tin tưởng trong những quốc gia nhỏ khác cũng đang bị dư đảng của Cửu U Giáo nhìn chằm chằm vào, không có khả năng chỉ ở Thiên Phong Quốc được.

Nếu không đánh phủ đầu thì đợi khi Thi Quỷ Đạo Nhân quyết định động thủ, một tông môn đơn độc không thể nào ngăn chặn Thi Quỷ Sơn được.

Vấn đề là lời nói của Liệt Hỏa Tán Nhân cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được. Đầu tiên, đối phương là người thứ nhất biết được hàng ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân, thật khiến người khác hoài nghi. Hắn cũng không phải sư huynh Ô Vân Tử, có thể tọa trấn Lưu Vân tông nhiều năm, quan sát Lưu Vân tông phát triển từng bước, không có trí tuệ thì không xong.

- Vậy ngươi cảm thấy chúng ta nên ứng đối thế nào. Thi Quỷ Đạo Nhân cũng không phải dễ ăn, có thể sống sót từ trong trận đại chiến năm đó, đủ để chứng minh sự cường đại của hắn rồi.

Củ khoai lang phỏng tay này Nhàn Vân Tử muốn cầm cũng phải cầm, không muốn cầm cũng phải cầm. Nếu mà cầm lấy thì rất có khả năng sẽ gặp phải ám toán của Liệt Hỏa Tán Nhân, hắn không tin trong chuyện này không có ẩn tình. Nhưng nếu không cầm thì... Thi Quỷ Đạo Nhân quả thật là một đại họa, ai biết hôm nào tâm huyết hắn dâng trào lấy Lưu Vân tông ra làm đối tượng khai đao đầu tiên chứ. Lưu Vân tông mặc dù có thiên tài như Diệp Trần, lấy tu vi Bán Bộ chân nguyên đã có thể đánh chết Thiên Ma Mãng. Nhưng Thi Quỷ Đạo Nhân lại là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, một ma đầu đa mưu túc trí, lại thêm đông đảo thất cấp Vũ Cương, thực lực tổng hợp không hề thua kém Kim Hoàng Đạo Nhân. Nếu đơn thương độc mã thì ở Thiên Phong Quốc không có người nào là đối thủ của hắn cả. Dưới sự bất đắc dĩ, Nhàn Vân Tử đành phải đem đề tài câu chuyện chuyển qua Liệt Hỏa Tán Nhân.

Liệt Hỏa Tán Nhân gật gật đầu

- Đúng vậy, Thi Quỷ Đạo Nhân thật sự là một kẻ khiến người khác đau cả đầu. Vậy nên ta mới thông báo cho tất cả các tông môn, liên hợp tất cả lại thành một thể, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai triệt để vây giết Thi Quỷ Sơn và Thi Quỷ Đạo Nhân, khiến cho bọn chúng không có thời gian phản ứng.

- Ý ngươi là liên hợp tất cả cương giả Tinh Cực Cảnh của Thiên Phong Quốc lại.

Nhàn Vân Tử nghe được ý tứ từ trong lời nói của Liệt Hỏa Tán Nhân. Muốn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai để vây giết, chỉ có cường giả Tinh Cực Cảnh mới có thể làm được, dưới Tinh Cực Cảnh sẽ chỉ làm vướng tay thôi.

Liệt Hỏa Tán Nhân nhìn chằm chằm vào Nhàn Vân Tử

- Ý ngươi thế nào?

Nhàn Vân Tử cân nhắc một chút, mở miệng nói:

- Như vậy đi! Đợi tất cả mọi người đến đông đủ lại thương lượng tiếp.

- Có thể, ba ngày sau gặp mặt ở Bích Tú Phong, đến lúc đó cường giả Tinh Cực Cảnh của cả ngũ đại tông môn đều có mặt.

Câu trả lời của Nhàn Vân Tử cùng nằm trong dự liệu của Liệt Hỏa Tán Nhân, chợt hắn lại nói:

- Lần này ba vị cường giả Tinh Cực Cảnh của Tử Dương Tông chúng ta đều xuất mã toàn bộ, Lưu Vân tông sẽ không chỉ phái ra một người đấy chứ!

- Đương nhiên không phải rồi, nếu mọi chuyện được xác định thì Lưu Vân tông ta tất sẽ cử ra hai cường giả Tinh Cực Cảnh để tham dự hành động vây quét rồi.

- A, là hai người nào?

Con mắt của Liệt Hỏa Tán Nhân nheo lại. Hắn tuy rằng khồng nghĩ đến chuyện Diệp Trần sẽ bước vào Tinh Cực Cảnh trong một thời gian ngắn, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Nếu Diệp Trần thật sự đã tiến nhập Tinh Cực Cảnh, mọi chuyện sẽ phải thiết kế lại tỉ mỉ một chút, hi vọng mọi chuyện sẽ không xấu như mình nghĩ.

- Ta, còn có Thiên Lôi Tán Nhân.

Thiên Lôi Tán Nhân ở tại Lưu Vân tông đã không phải là bí mật gì cả nên Nhàn Vân Tử cũng không sợ nói ra.

- Ta nghe nói Diệp Trần còn chưa đạt đến Tinh Cực Cảnh đã có thực lực chống lại Tinh Cực Cảnh, không bằng cứ gọi hắn tới đi. Lần vây quét Thi Quỷ Đạo Nhân này là một cơ hội thí luyện khó có được.

Nghe vậy, Liệt Hỏa Tán Nhân cũng thả lỏng một hơi. Nhìn thần sắc của đối phương, có lẽ Diệp Trần còn chưa bước vào Tinh Cực Cảnh, trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười nói ra.

Sắc mặt Nhàn Vân Tử trầm xuống

- Việc này không nhọc ngươi phải phí tâm.

- Hừ, chưa đến Tinh Cực Cảnh đã có thực lực chống lại Tinh Cực Cảnh, hơn phân nửa là đồn nhảm thôi, Kim Thương Tán Nhân ta không tin, có gọi đi cũng chỉ vướng víu.

Lúc Kim Thương Tán Nhân nói ra lời mày mặt đầy vẻ khinh thường.

Liệt Hỏa Tán Nhân nhàn nhã uống một ngụm trà, tựa hồ muốn nghe xem Nhàn Vân Tử đáp lại thế nào.

Nhàn Vân Tử bất động thanh sắc, nói:

- Có cơ hội ngươi cứ thử xem, nếu hai vị không còn chuyện thì nữa thì... có thể rời khỏi được rồi.

- Chủ nhân đã hạ lệnh đuổi khách, chúng ta cũng không thể không đi. Kim huynh, chúng ta về trước.

Liệt Hỏa Tán Nhân cũng không có ý muốn ở lại.

Kim Thương Tán Nhân theo Liệt Hỏa Tán Nhân đứng lên, nhìn thoáng qua Từ Tịnh ở bên ngoài đại điện, bỗng nhiên mở miệng nói với Nhàn Vân Tử:

- Ta đến giờ vẫn chưa có thê thất, ta thấy vị trưởng lão kia của Lưu Vân tông ngươi cũng không tệ, có tư cách làm thê thiếp của ta, không biết Kim Thương Tán Nhân ta có cái vinh hạnh này không.

Sắc mặt của Nhàn Vân Tử và La Hành Liệt rất khó coi, Kim Thương Tán Nhân này quá mức cuồng vọng rồi, thật cho rằng mình là thiên hạ vô địch sao. Huống chi quan hệ của Từ Tịnh và Diệp Trần cũng không cạn, ai dám động đến một cọng lông tơ của nàng chỉ sợ sẽ khiến Diệp Trần đại khai sát giới.

- Đừng nhắc đến chuyện này nữa!

Sắc mặt Nhàn Vân Tử không được tốt lắm.

Kim Thương Tán Nhân lộ ra dáng cười âm trầm

- Ta khuyên các ngươi vẫn nên cân nhắc một chút thì tốt hơn, ta cũng không có lòng nhân từ như Liệt Hỏa Tán Nhân đâu.

Nhàn Vân Tử quát:

- Chớ có khinh người quá đáng, Lưu Vân tông há là nơi cho ngươi càn rỡ.

- Kim huynh, việc tốt thường gian nan, đầu cần phải gấp gáp nhất thời, của người thì trước sau thì cũng thuộc về ngươi thôi.

Liệt Hỏa Tán Nhân cũng không ngờ đến Kim Thương Tán Nhân lại háo sắc như thế, ở trước mặt mọi người nói ra chuyện này nên đành phải mở miệng an ủi, để hắn lần sau lại đến.

- Làm việc tốt thường gian nan, không tệ, nữ nhân này Kim Thương Tán Nhân ta muốn rồi.

Kim Thương Tán Nhân cười ha ha, đi với Liệt Hỏa Tán Nhân ra khỏi đại điện.

- Ai cho các ngươi đi!

Đúng lúc này, đám đông tách ra, một người đi tới, không phải Diệp Trần thì ai nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 315: Ba Chiêu Giết Ngươi

Thân mặc một bộ áo lam, hông đeo trường kiếm, Diệp Trần lặng yên đứng trước hai người mười bước, ánh mắt rơi vào người Kim Thương Tán Nhân và Liệt Hỏa Tán Nhân thân.

Liệt Hỏa Tán Nhân liếc mắt đánh giá Diệp Trần, để ý thấy hắn hiện giờ vẫn còn trong giai đoạn tinh luyện chân nguyên nên nội tâm nổi lên sát ý nồng đậm, mặt cười nói:

- Đúng vậy, tuổi còn nhỏ đã đạt đến giai đoạn tinh luyện chân nguyên, khoảng cách Tinh Cực Cảnh đã không còn xa nữa. Chỉ có điều tố chất lại không tốt lắm, thiên tài trước khi phát triển hoàn toàn thì nên ẩn nhẫn một chút mới phải, chớ để đánh mất tính mạng của mình.

- Ngươi chính là Diệp Trần, cũng không có gì đặc biệt cả. Thế nào, bằng vào ngươi cũng muốn lưu chúng ta lại sao. Ta cho ngươi một cơ hội, tự tát vào miệng mình bốn cái đi, nếu không hôm nay ta phải dạy cho ngươi biết cách làm người như thế nào.

Kim Thương Tán Nhân cũng không để Diệp Trần vào mắt. Nếu không phải trước đó Liệt Hỏa Tán Nhân đã có nhắc nhở phải cẩn thận có cao nhân bảo hộ đối phương thì hắn đâu cần nhiều lời như vậy, trực tiếp giết chết là được rồi.

- Giờ không phải như xưa nữa, Thiên Phong Quốc đã không phải các ngươi có thể làm chủ. Nếu là tới an phận, lui an phận thì ta cũng không so đo với các ngươi rồi. Nhưng đáng tiếc các ngươi lại quá đề cao mình, nơi có Diệp Trần ta đâu đến lượt các ngươi giương oai chứ.

Trong kế hoạch Diệp Trần thì Tử Dương Tông là nơi tất phải đi. Cuộc

ám sát lần trước tuy không khiến hắn tổn hao gì nhưng cũng không có nghĩa là hắn không để trong lòng.

Nhàn Vân Tử thấy cục diện như vậy liền nuốt lời định nói xuống. Tính cách của Diệp Trần hắn rất rõ ràng, nếu đã đứng ra thì tất không quay lại, hơn nữa hai người này quả thực quá mức hung hăng càn quấy. Duy khiến hắn lo lắng chính là chiến lực của Diệp Trần bây giờ đến cùng đã đạt tới trình độ nào rồi. Hai đại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả cũng không phải giỡn chơi, nhất là Kim Thương Tán Nhân đột nhiên xuất hiện này.

Nhàn Vân Tử lui về sau mấy bước theo ý La Hành Liệt, định giao cục diện trước mắt cho Diệp Trần, những người khác không được quấy nhiễu

- Ha ha, Kim Thương Tán Nhân ta tung hoành ở ngoài nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải một người trẻ tuổi dám nói chuyện với ta như thế. Tiểu tử, ngươi là người thứ nhất.

Kim Thương Tán Nhân cười lớn một tiếng, toàn thân phóng xuất ra quang mang màu vàng, quang mang kim sắc cực kì thuần túy, mang theo khí thế vô kiên bất tồi .

- Nhàn Vân Tử tiền bối, người này, ta giết.

Mặt Diệp Trần không chút biểu lộ. Chuyện ở trong đại điện hắn đã hiểu rõ, nếu đoán không nhầm thì trong đó tất có âm mưu. Cách làm của hắn khi đối mặt với âm mưu khác với người thường, chính là giải quyết dứt khoát, giết một người ít đi một người. Dù sao mấy người của Tử Dương Tông hắn đã sớm muốn giết toàn bộ, còn về phần hành động vây quét Thi Quỷ Đạo Nhân, ít đi một người cũng không sao.

- Diệp Trần, ngươi quá cuồng vọng rồi.

Sắc mặt của Liệt Hỏa Tán Nhân đột nhiên trở nên âm trầm. Hắn tự mình chạy đến Lưu Vân tông đương nhiên sẽ không suy nghĩ cho Lưu Vân tông

rồi. Hắn cho rằng dù Nhàn Vân Tử có đoán được có âm mưu, nhưng cũng sẽ không cự tuyệt lần hành động lần này, nếu đã không cự tuyệt vậy thì kế hoạch của hắn đã thành công được một nửa rồi. Cho nên hắn căn bản không quan tâm đến thái độ của Nhàn Vân Tử như thế nào, mang theo Kim Thương Tán Nhân đến đây hoàn toàn là vì áp đi uy phong của Lưu Vân tông, khiến cho bọn hắn biết được luận về chiến lực đỉnh cao thì Lưu Vân tông không thể sánh với Tử Dương Tông được. Hung hăng càn quấy trên địa bàn của đối phương thì thế nào chứ, ai có thể làm gì được hắn. Nhưng hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được Diệp Trần sẽ đến, lại mở miệng muốn lưu bọn hắn lại, quá đáng hơn là còn định giết chết Kim Thương Tán Nhân, quả thật gan to bằng trời. Chẳng lẽ hắn cho rằng vị cao nhân ở sau lưng kia sẽ bảo vệ hắn mỗi thời khắc sao. Thiên tài sở dĩ được gọi là thiên tài, bởi vì thiên tài cần phải trưởng thành từ trong nghịch cảnh. Nếu vị cao nhân ở sau lưng hắn muốn bồi dưỡng một thiên tài vậy thì tuyệt đối sẽ không chuyện gì cũng bảo hộ hắn, nếu không làm gì có nghịch cảnh nào cơ chứ. Hắn nắm chắc nếu giờ có đánh chết Diệp Trần thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả, chỉ là một thiên tài không xứng gọi là thiên tài chết đi thôi.

- Liệt Hỏa, không cần nhiều lời, nếu tiểu tử này đã muốn chết vậy thì đừng trách ta hạ thủ vô tình. Hôm nay ta phải giết chết tiểu tử này, sau đó mang nữ nhân kia đi, Lưu Vân tông, ai dám ngăn ta, ai dám ngăn cản ta!

Sát ý của Kim Thương Tán Nhân bắt đầu khởi động, vẻ mặt miệt thị.

Mọi người trong Lưu Vân tông hít sâu một hơi, nhìn tình hình thì Diệp Trần và Kim Thương Tán Nhân đã rời vào cục diện không chết không thôi rồi. Bọn hắn mong mỏi Diệp Trần có thể đánh bại Kim Thương Tán Nhân, nếu không hoặc Diệp Trần thất bại, hoặc tử vong, đều mang lại cho Lưu Vân tông một hồi tai nạn.

- Chết đi!

Trong tay đột ngột xuất hiện một bả Kim Thương, chân nguyên của Kim Thương Tán Nhân bộc phát, một thương đâm về hướng Diệp Trần cách đó mười bước, mũi thương khai mở từ hư không một khe rách chân không nhỏ

hẹp.

- Trong vòng ba chiêu, liền đoạt cái mạng chó của ngươi.

BOANG...!

Theo thanh âm của Diệp Trần vang lên, Tinh Ngân Kiếm xuất vỏ, lập tức đỡ lại mũi thương.

Ầm ầm!

Tại chỗ tựa như xuất hiện một cơn địa chấn vâth, toàn bộ đại điện chủ phong, toàn bộ quảng trường bắt đầu lay động kịch liệt. Sóng xung kích hung mãnh bộc phát ra, bắn ra tứ phía.

Nhàn Vân Tử đứng trước mặt mọi người, toàn lực ngăn trở sóng xung kích.

Bá!

Một kiếm phong bế công kích của Kim Thương Tán Nhân lại, Diệp Trần chợt đột ngột từ mặt đất bay vọt lên không trung. Đại điện chủ phong của Lưu Vân Tông Chủ Phong không thể chịu nổi sự oanh kích của hai người, đây không phải là nơi lý tưởng để chiến đấu.

- Chạy đi đâu!

Kim Thương Tán Nhân theo sát phía sau, Kim Thương trong tay liền dùng một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy được bắn ra mấy trăm đạo thương mang. Mỗi đạo thương mang đều tựa như một kích sáu thành thực lực của hắn, mấy trăm đạo cùng nhau đâm ra, muốn trốn cũng không thể trốn, lui không thể lui.

- Chiêu thứ nhất!

Đến trên không trung, Diệp Trần dừng thân hình lại. Tám phần kiếm ý dung nhập vào trong Tinh Ngân Kiếm, dùng chiêu Thiên Toái Vân bổ về

phía Kim Thương Tán Nhân.

Một kiếm xuất, phong vân khởi dũng, dùng thế lôi đình đỡ lại mấy trăm đạo thương mang. Sau đó trong ánh mắt kinh hãi của Kim Thương Tán Nhân hung mãnh đánh úp tới.

- Rõ ràng lại bổ được mấy trăm đạo thương mang của ta!

Kim Thương Tán Nhân có chút trở tay không kịp, vội vàng giơ mũi thương lên ngăn cản

Oanh một tiếng!

Trong tầm mắt mọi người, Kim Thương Tán Nhân bị kiếm thứ nhất của Diệp Trần đánh cho bay ra ngoài, chật vật không chịu nổi.

- Không có khả năng, hắn rõ ràng còn chưa bước vào Tinh Cực Cảnh, chiến lực sao lại cường hãn như thế được.

Liệt Hỏa Tán Nhân ở phía dưới mục trừng mắt ngốc. Thực lực của Kim Thương Tán Nhân hắn rất rõ, tuyệt đối không hề dưới hắn. Tuy rằng trước mắt là ở trạng thái bình thường, không có thiêu đốt chân nguyên, nhưng trạng thái bình thường của Kim Thương Tán Nhân cũng có thể chống lại được cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đang trong tình trạng thiêu đốt chân nguyên chứ đừng nói đến Diệp Trần vẫn còn chưa bước vào Tinh Cực Cảnh. Hắn vốn cho là thực lực của Diệp Trần Tinh cũng không khác lắm với cường giả Cực Cảnh sơ kỳ. Về chuyện Diệp Trần đánh chết Thiên Ma Mãng hơn nửa năm trước, hắn không phải không rõ nhưng người nhận thức Thiên Ma Mãng quá ít. Đại đa số mọi người đều cho rằng Thiên Ma Mãng chỉ là một thất cấp yêu thú hơi lợi hại chút thôi chứ đừng nói chi đến Liệt Hỏa Tán Nhân.

Vài trăm mét phía trên bầu trời, con mắt của Kim Thương Tán Nhân đỏ bừng, hắn, một cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ rõ ràng lại bị Diệp Trần còn chưa có bước vào Tinh Cực Cảnh đánh lui, đây là sự thật khiến hắn

không thể nào tiếp nhận được. Chân nguyên trong cơ thể bắt đầu ma sát lẫn nhau, thiêu đốt ra một đoàn kim sắc hỏa diễm, Kim Thương Tán Nhân toàn thân được bao phủ bơi dục hỏa giận dữ quát một tiếng:

- Hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, Kim Xà, PHÁ...!

Một thương đâm ra, thương mang kim sắc xà hình từ mũi thương cấp tốc vọt ra ngoài. Thương mang xà hình mang theo kim chi ý cảnh nên có đặc tính vô kiên bất tồi, không khí bị đục khoét, trạng thái chân không uốn lượn không ngừng sinh ra khiến nó gia tốc ngày một nhanh hơn.

Hùng!

Trên người Diệp Trần bộc phát ra ngụy chân nguyên đỏ như máu, ngụy chân nguyên và chân nguyên chính thức đã không chênh lệch nhiều lắm, khác biệt duy nhất chính là không thiếu đốt, tăng gấp đôi chiến lực được. Nhưng Tiểu Huyết Ma Giải Thể cũng đã khiến cho chiến lực của Diệp Trần tăng lên ngoài năm thành rồi, phối hợp với tám phần kiếm ý cũng không kém Kim Thương Tán Nhân đang ở trong trạng thái thiêu đốt chân nguyên. Trừ những thứ đó ra, hắn tu luyện chính là Địa cấp đỉnh giai Thanh Liên Kiếm Quyết, cũng đã tu luyện đến cảnh giới đệ thập tam trọng, Kim Thương Tán Nhân dù so thế nào cũng còn kém vài phần.

- Thanh Liên Mạn Không!

Quanh thân Tinh Ngân Kiếm quanh xuất hiện thật nhiều đóa Thanh Liên phiếm hồng được tạo thành từ khí lưu, Thanh Liên liên tiếp nhau, theo cú chém xuống Diệp Trần trốn vào trong hư không.

Không khí bị cô đặc lại, thương mang xà hình ngày càng chậm lại, phảng phất như một đầu độc xà bơi ngược dòng nước vậy, tốc độ không thể nào tăng lên được. Mà Kim Thương Tán Nhân ở sau lưng nó cũng bị bao phủ trong phiếm không gian này, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Xuy xuy!

Trong không khí bình tĩnh như nước, rất nhiều đóa Thanh Liên hóa thành kiếm khí như cuồng phong bạo vũ bắn lên thương mang xà hình khiến nó bị nghiền nát trong phút chốc, những kiếm khí còn lại như ong vỡ tổ hướng về phía Kim Thương Tán Nhân chém tới.

Đinh đinh đang đang!

Kim Thương Tán Nhân tu luyện chính là kim hệ chân nguyên, nếu chỉ luận về phòng ngự đơn thuần thì còn ở trên thổ hệ chân nguyên, kiếm khí mặc dù mãnh liệt nhưng cũng không thể phá vỡ hộ thể chân nguyên của hắn được.

- Chiêu thứ ba, chết!

Thanh Liên Mạn Không là thức sát chiêu thứ nhất của Thanh Liên Kiếm Pháp, nhưng lúc dùng lại được phân thành hai chiêu, một chiêu chính là Thanh Liên Mạn Không lấy trói buộc làm chủ, còn chiêu khác là Thanh Liên Tụ, lấy kích sát làm chủ.

Một Thanh Liên ước chừng như nắm đấm được bắn ra, lập tức đụng vào phía trên hộ thể chân nguyên của Kim Thương Tán Nhân.

PHỐC!

Hộ thể chân nguyên bị phá vỡ, Thanh Liên xuyên qua từ ngực Kim Thương Tán Nhân, mội dải máu tươi thẳng tắp kéo dài cả mấy chục thước theo đó bắn ra.

- Không có khả năng, sao ta lại chết được.

Thẳng đến lúc chết Kim Thương Tán Nhân cũng không biết được đã xảy ra chuyện gì, vì sao Diệp Trần lại có thực lực đánh chết mình được, hơn nữa chỉ cần dùng ba chiêu. Hắn lưu lạc ở Nam Trác Vực nhiều năm như vậy cũng chưa lần nào gặp qua chuyện này, nếu không cũng không coi thường Diệp Trần như vậy.

Cho Tinh Ngân Kiếm vào vỏ, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ta nói rồi, ba chiêu giết người liền ba chiêu giết ngươi, mấy cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ có đến cũng như vậy thôi.

Hắn dám giết Kim Thương Tán Nhân, dám mặc kệ Liệt Hỏa Tán Nhân hoặc Ngũ Tán Nhân đương nhiên rất tự tin về lực lượng của mình rồi. Hơn nữa lực lượng của hắn cũng phải chỉ như vẻ ngoài, thực lực chân thật của hắn còn chưa được công bố, hơn nữa cũng không cần phải công bố trước mặt mọi người.

Mọi người ở phía dưới sớm đã ngây dại.

Thực lực mạnh mẽ của Diệp Trần đã không phải là chuyện bí mật ở Lưu Vân tông, nhưng không phải là mạnh bình thường mà còn ở trên cả Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân nữa, việc này trong lòng mọi người đều rõ. Nhưng đến cùng vẫn chưa thấy Diệp Trần giết qua bất kì một cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ nào cả. Bản thân bọn hắn cũng không biết cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ mạnh bao nhiêu nhưng mà uy thế do Kim Thương Tán Nhân bạo phát ra không thể nghi ngờ chính là của cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ không thể nào so sánh được. Nhưng lại không chịu nổi quá ba chiêu của Diệp Trần, ba chiêu đã bị đánh chết.

- Vượt qua hai cảnh giới một lớn một nhỏ giết chết địch nhân, Diệp Trần ngày càng khủng bố rồi.

La Hàn Sơn và Chu Mai hít sâu một hơi, hai mặt nhìn nhau.

Thân thể vốn đang căng thẳng của Từ Tịnh liền được buông lỏng. Lúc trước nàng đã chuẩn bị khi nào Diệp Trần không thể chống đỡ nữa sẽ liên thủ với hắn để đối kháng Kim Thương Tán Nhân, bất quá giờ xem ra không cần nữa. Huống chi dù nàng có lên thì làm được gì chứ, dược lực của Thiên Ma Hoa mặc dù đã làm cho thương thế của nàng triệt để khỏi hẳn, thể chất cũng tăng lên rất nhiều nhưng đối phương là cường giả Tinh Cực Cảnh trung

kỳ, nháy mắt đã có thể khiến nàng trọng thương rồi.

Trên mặt Nhàn Vân Tử lộ ra nét vui vẻ, chợt cười khổ một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía Liệt Hỏa Tán Nhân.

Khuôn mặt của Liệt Hỏa Tán Nhân giống như bị vặn vẹo, rít gào nói:

- Diệp Trần, ngươi dám giết Kim Thương Tán Nhân, thật to gan.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần liền đáp xuống quảng trường của đại điện chủ phong.

- Giờ cút về mau cho ta, bằng không ngay cả ngươi ta cũng giết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 316: Ta Tùy Thời Có Thể Bước Vào Tinh Cực Cảnh. (Thượng,Ha)

Hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân chỉ có Liệt Hỏa Tán Nhân biết rõ, Diệp Trần biết dù biết đối phương không có hảo tâm nhưng cũng không nên đánh chết ngay, hắn định tương kế tựu kế, muốn xem xem đối phương giở trò gì, trước khi sáng tỏ mọi chuyện thì giết chết Liệt Hỏa Tán Nhân sẽ chỉ khiến sự tình càng thêm phức tạp thôi.

- Ngươi...

Liệt Hỏa Tán Nhân uất khí đầy ngực không phát tiết được, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

Nhàn Vân Tử sợ Diệp Trần sẽ thật sự giết chết Liệt Hỏa Tán Nhân. Tuy rằng hắn cũng muốn giết chết đối phương những trước khi sự tình của Thi Quỷ Đạo Nhân còn chưa giải quyết thì việc giết Liệt Hỏa Tán Nhân thật không hay lắm. Lúc này hắn cũng không biết mình đang có tâm tình gì nữa, khuyên nhủ:

- Liệt Hỏa, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ngươi đấu không lại Diệp Trần đâu, ở lại chỉ có nước chịu chết. Trước mắt sự tình về Thi Quỷ Đạo Nhân vẫn trọng yếu nhất, ba ngày sau gặp mặt ở Bích Tú Phong.

Hô! Hô!

Thở hắt ra vài hơi, Liệt Hỏa Tán Nhân cố gắng ngăn chặn lửa giận, âm lãnh nói:

- Tốt, rất tốt, Diệp Trần, ta nhớ kỹ ngươi rồi.

Diệp Trần nhàn nhạt nhìn qua Liệt Hỏa Tán Nhân, mắt hơi híp lại, tinh

quang như kiếm khí tràn ngập. Phối hợp với vẻ mặt không chút bận tâm mang đến cho Liệt Hỏa Tán Nhân một loại áp lực khiến người khác cực kì sợ hãi. Hắn dám khẳng định chỉ cần mình nói thêm một câu nữa, đối phương sẽ giết hắn ngay lập tức, không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

- Chúng ta đi!

Vung tay lên, Liệt Hỏa Tán Nhân mang theo hơn mười người của Tử Dương Tông chạy ra khỏi chủ phong Lưu Vân Tông như chó nhà có tang vậy, hoàn toàn trái ngược với khí thế không ai bì được lúc đến.

- Diệp Trần, có phải quá độc ác không.

Nhàn Vân Tử không phải chỉ trích Diệp Trần lạm sát người, mà là thời cơ giết chết không được tốt lắm.

Thu lại tinh quang trong mắt, Diệp Trần bình thản nói:

- Giết cũng đã giết rồi, ít nhất cũng diệt trừ một địch nhân, giảm đi một phần uy hiếp, lưu lại chỉ bất lợi với Lưu Vân tông ta thôi.

Diệp Trần nói cũng không phải không có lý, Nhàn Vân Tử cũng không muốn dây dưa chuyện này nữa

- Diệp Trần, đi đến Nhàn Vân Phong của ta, chúng ta cùng thương lượng đối sách một chút

- Tốt.

Hai người một trước một sau đi vào Nhàn Vân Phong.

Thiên Lôi Tán Nhân chạy ra chào đón

- Giết tốt lắm, diệt hết uy phong của bọn hắn đi, nếu không bọn hắn còn thật tưởng rằng mọi thứ đều ở trong tầm khống chế của mình ...

Chiến đấu phát sinh ở chủ phong Thiên Lôi Tán Nhân thấy rất rõ ràng,

bản thân hắn cũng cho là giết cũng đã giết rồi, nên cảm thấy Diệp Trần rất hợp khẩu vị.

Nhàn Vân Tử cười cười, kể mọi chuyện cho Thiên Lôi Tán Nhân biết, sau đó nói:

- Hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân ở ngay tại Thiên Phong Quốc, mặc kệ là thật hay giả cũng không thể xem thường được. Các ngươi cảm thấy nên ứng đối thế nào, mấy người đi thì mới thỏa đáng đây.

Diệp Trần nói:

- Lưu Vân tông phải có một người trấn thủ.

- Đây là lẽ đương nhiên, nhưng do ai trấn thủ?

Thiên Lôi Tán Nhân trầm ngâm một chút

- Không bằng để cho Diệp Trần ở lại trấn thủ đi. Thực lực của hắn mạnh hơn so với chúng ta, gặp phải chuyện khó khăn đương nhiên có thể giải quyết dễ dàng, nếu như hắn cũng không thể giải quyết thì chúng ta càng không thể. Lui một bước thì dù vạn nhất có gì xảy ra cũng có thể đào tẩu được. Đương nhiên đây chỉ là tình huống xấu nhất, khả năng rất nhỏ. Mà hai người ta và Nhàn Vân Tử tham dự hành động vây quét Thi Quỷ Đạo Nhân, chính diện đối mặt với âm mưu của Liệt Hỏa Tán Nhân. Ta ngược lại muốn nhìn xem hắn có thể làm ra trò gì.

Nghe vậy, Nhàn Vân Tử liền có chút ý động, lúc trước hắn cũng nghĩ như vậy.

Diệp Trần lắc đầu

- Hai vị tiền bối trấn thủ Lưu Vân tông, ta tham dự hành động vây quét Thi Quỷ Đạo Nhân.

- Diệp Trần!

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân nhìn thẳng về phía hắn.

Diệp Trần giải thích nói:

- Liệt Hỏa Tán Nhân không thể không phòng, bất quá ta vẫn cho rằng hắn chủ yếu cũng không phải nhắm vào Lưu Vân tông mà là cường giả Tinh Cực Cảnh của Lưu Vân tông, hai vị tiền bối đi đến đó chẳng phải sẽ hợp ý hắn sao. Tuy rằng ta không dám cam đoan sẽ đập nát âm mưu của bọn hắn, nhưng thoát đi vào thời khắc nguy hiểm thì không có vấn đề gì.

- Nhưng đến giờ ngươi còn chưa bước vào Tinh Cực Cảnh, nếu đi thì có thỏa đáng lắm không?

Nhàn Vân Tử có chút chần chờ. thực lực của Diệp Trần đương nhiên hắn hiểu rõ, nhưng âm mưu của Liệt Hỏa Tán Nhân cũng không chỉ đơn giản như thế. Để cho Diệp Trần đi mạo hiểm tóm lại cũng không được yên tâm lắm.

Thiên Lôi Tán Nhân gật gật đầu.

Diệp Trần cười nói:

- Kỳ thật ta tùy thời có thể bước vào Tinh Cực Cảnh...

- Cái gì?

Hai người không rõ ý của Diệp Trần là gì.

Tâm thần khẽ động, bên ngoài cơ thể Diệp Trần tràn ngập ngụy chân nguyên óng ánh đã được cô đọng. Tinh tế quan sát liền phát hiện hơn chín thành ngụy chân nguyên đều đã bị toái mang bao trùm, chỉ còn một bộ phận rất nhỏ còn chưa tinh luyện xong, đây là dấu hiệu đã sắp tiến nhập Tinh Cực Cảnh.

- Ta chỉ cần chấn động một lần nữa liền bước qua cửa khẩu Tinh Cực Cảnh được rồi...

Tinh luyện chân nguyên cũng không phải tinh luyện tự nhiên như vậy, mà cần võ giả chấn động Bán Bộ chân nguyên, tinh luyện tinh hoa từ trong đó ra, loại đi tạp chất. Nếu không chủ động làm vậy thì sẽ dừng lại ở giai đoạn này rất lâu.

- Lại chấn động một lần nữa sẽ tinh luyện ra chân nguyên, bước vào Tinh Cực Cảnh!

Thiên Lôi Tán Nhân hít một hơi hơi lạnh. Nói thật thiên tài như Diệp Trần hắn còn chưa nghe nói đến bao giờ. Chỉ mất chừng một năm đã sắp bước vào Tinh Cực Cảnh còn chưa nói đến làm gì, mấu chốt là hắn có sự không chế siêu phàm đối với thời gian tiến nhập Tinh Cực Cảnh. Người khác đều phải vất vả trùng kích Tinh Cực Cảnh, sợ sẽ chậm một bước. Nhưng hắn thì ngược lại, trước tiên cũng chưa tiến vào Tinh Cực Cảnh, phải đợi đến lúc nguy cấp mới tấn chức. Dù xét trên phương diện nào cũng hoàn toàn là một quái vật, một người lại như một quái vật khiến người khác kinh hãi vô biên.

Kẻ này nếu như không có thành tựu lớn thì đến chết Thiên Lôi Tán Nhân ta cũng sẽ không tin. Thiên Lôi Tán Nhân vừa sợ hãi thán phục, vừa phấn chấn, nhiệt huyết sôi trào.

Nhàn Vân Tử cau mày nói:

- Diệp Trần, không phải ta hoài nghi sự không chế của ngươi. Nhưng ngươi biết đấy, chuyện này không thể qua loa được. Vạn nhất ngươi phán đoán sai lầm vậy đây chính là nguy hiểm đến tánh mạng rồi.

Thu hồi ngụy chân nguyên, Diệp Trần tự tin nói:

- Tiền bối yên tâm, vốn ta đã tiến nhập Tinh Cực Cảnh vào một tuần trước rồi, bất quá nghĩ lại một chút nên liền quyết định dừng lại ở giai đoạn này.

Sau khi xuất quan liền nghe được chuyện của Liệt Hỏa Tán Nhân Tử Dương Tông và Ngũ Tán Nhân khiến Diệp Trần sinh lòng cảnh giác. Cho

nên trong nửa tháng tiếp theo hắn rõ ràng đã có thể bước vào Tinh Cực Cảnh, nhưng lại lựa chọn buông tha.

Thấy hiếm khi Diệp Trần trịnh trọng như vậy nên Nhàn Vân Tử không thể không tin tưởng được. Trong lòng liền nhớ đến liệt tổ liệt tông của Lưu Vân tông, Lưu Vân tông chúng ta đã tích được phúc đức gì lại có thể xuất hiện một quỷ tài, thiên tài như Diệp Trần chứ. Đợi đến sau này hắn trở thành tuyệt thế bá chủ của Chân Linh đại lục, các ngươi ở dưới cửu tuyền cũng có thể mỉm cười rồi.

- Lão Lôi ta không thể không phục được. Nếu so về tốc độ tu luyện thì ngươi đã có thể tống khứ ta ra khỏi Nam Trác Vực rồi.

Thiên Lôi Tán Nhân cuối cũng cũng biết rõ tuyệt thế thiên tài là gì rồi. Ở trước mặt Diệp Trần, cái gì mà Tư Không Thánh, cái gì Nghiêm Xích Hỏa, chỉ có thể xem là tuyệt đỉnh thiên tài thôi.

- Tiền bối quá khen.

Diệp Trần có thể nhanh như vậy sắp bước vào Tinh Cực Cảnh, ngoài trừ ảnh hưởng của Long Mạch Chi Khí thì nguyên nhân lớn nhất vẫn là ở Thanh Liên Kiếm Quyết. Thanh Liên Kiếm Quyết sau khi qua thập trọng, một trọng so với một trọng càng thêm cường đại, đến đệ thập tam trọng đã là một cái cực hạn rồi, một tốc độ tu luyện cực hạn. Thực tế ngay cả Diệp Trần cũng không thể tưởng tượng được đệ thập tam trọng lại cường đại như vậy. Cùng với đệ thập nhị trọng là hai cấp bậc không chỉ khiến chiến lực kịch liệt tăng lên, trong vòng ba chiêu giết chết Kim Thương Tán Nhân mà càng làm cho tốc độ tu luyện của hắn đạt đến mức đáng sợ, một tốc độ ngoại nhân khó có thể tưởng được.

Sự thật cũng đúng như thế. Ở Nam Trác Vực, có thể tu luyện Địa cấp đỉnh giai đến đệ thập nhất trọng ở cấp độ Bão Nguyên Cảnh đã được xem là tuyệt đỉnh thiên tài rồi. Tu luyện đến đệ thập nhị trọng là dị thường hiếm thấy, mấy trăm năm chỉ xuất hiện một người là Tư Không Thánh. Tu luyện đến đệ thập tam trọng thì quá mức điên cuồng rồi, ngàn năm qua, thậm chí

mấy ngàn năm qua chỉ có một quái vật như Diệp Trần thôi. Phải biết rằng cường giả Tinh Cực Cảnh cũng rất khó tu luyện Địa cấp đỉnh giai. Có thể ở Tinh Cực Cảnh hậu kỳ tu luyện đến cảnh giới như Diệp Trần cũng không nhiều lắm. Về phần đệ thập tứ trọng, trên cơ bản phải bước vào Linh Hải Cảnh mới có thể đạt đến được. Đệ thập ngũ trọng, nghe nói là đã đánh vỡ bích chướng Thiên cấp rồi, ngay cả cường giả Linh Hải Cảnh cũng chưa hắn có thể đơn giản đạt đến được. Cho nên thành tựu Diệp Trần đạt được đã tương đương với trình độ cao nhất mà cường giả Tinh Cực Cảnh có thể đạt đến rồi. Sự tăng phúc với chiến lực cũng không phải nửa lần hay một lần, Kim Thương Tán Nhân chết trên tay hắn cũng không oan chút nào.

Về phần tại sao có thể tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết đến đệ thập tam trọng, Diệp Trần tự mình hiểu rõ nhất. Theo sự tiếp xúc với võ học ngày càng nhiều thì ngộ tính do hai linh hồn dung hợp một chỗ mang lại đã được phát huy ra toàn bộ, thiên phú võ học tiến triển cực nhanh. Nhớ đến lúc tu luyện Thái Huyền, hắn phải bỏ ra cả một năm rưỡi mới đạt đến cảnh giới cao nhất đệ thập nhất trọng, mà đệ thập nhất trọng của Thái Huyền bất quá chỉ tương đương với đệ cửu trọng của Thanh Liên Kiếm Quyết thôi.

Đã có lúc Diệp Trần rất muốn biết, cực hạn của mình ở chỗ nào.

Mấy ngàn dặm ngoài Lưu Vân tông, Liệt Hỏa Tán Nhân đang mang theo người của Tử Dương Tông bay vút trên bầu trời.

- Đáng giận!

Lòng càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng muốn nổi trận lôi đình. Lửa giận thiêu đốt cơ hồ đã đè nén không được nữa, Liệt Hỏa Tán Nhân đập vào ngọn núi ở bên cạnh.

Ầm ầm!

Nửa khúc trên của ngọn núi liền bị đập bay ra ngoài, lực phá hoại của cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ lộ ra rõ ràng không thể nghi ngờ.

- Diệp Trần, ngươi chờ đó cho ta, lần hành động vây quét Thi Quỷ Đạo Nhân này ta muốn cường giả Tinh Cực Cảnh của Lưu Vân tông ngươi toàn bộ chết hết, về phần ngươi cũng đừng mong sống sót. Ta muốn trước hết tiêu diệt ngươi, sau đó lại diệt Lưu Vân tông, tiếp đó là Diệp gia. Nam thì giết sạch toàn bộ nữ thì bán vào thanh lâu, khiến Lưu Vân tông và Diệp gia ngươi đời đời kiếp kiếp làm nô, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Sự kiện lần này có thể nói là sỉ nhục lớn nhất của Liệt Hỏa Tán Nhân lúc bình sinh. Kim Thương Tán Nhân được cùng hắn xưng là một trong Ngũ Tán Nhân bị Diệp Trần đánh chết ngay trước mặt, mình lại bị đối phương đuổi ra khỏi Lưu Vân tông, chật vật không chịu nổi, quả thực đã mất hết thể diện, thể diện cả đời cứ vậy mất hết rồi.

- Thái thượng trưởng lão, trước tiên cứ để cho hắn hung hăng càn quấy một chút, chuyện nhỏ nếu không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn...

Một gã nội môn trưởng lão Tử Dương Tông cả gan góp lời.

Phanh!

Một chưởng đánh chết đối phương, Liệt Hỏa Tán Nhân nghiến răng nói:

- Đâu đến lượt ngươi giao huấn ta, muốn chết.

Những người khác thấy thế liền phát lạnh, không dám nhiều lời nữa.

Qua ba ngày sau.

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân trấn thủ Lưu Vân Tông, một mình Diệp Trần tiến đến Bích Tú Phong.

Bích Tú Phong, ở trong Lan Hà Sơn Mạch, cách phương bắc của Tử Dương Tông hơn ba trăm dặm, là một tòa núi không cao lắm nhưng lại rất xinh đẹp, xanh ngắt một màu.

Phía trên Bích Tú Phong, Liệt Hỏa Tán Nhân đang cùng uống rượu với

một đại hán trung niên thân mang áo xám ở chiếc bàn đá bên cạnh.

- Tên Diệp Trần chắc chắn phải chết, rõ ràng lại dám khiêu khích uy nghiêm của Ngũ Tán Nhân chúng ta.

Người trung niên tức giận đến nổi bàn tay xiết chặt làm vỡ cả chén rượu

Con mắt Liệt Hỏa Tán Nhân hơi híp lại

- Cao Sơn huynh yên tâm, hắn sống không còn lâu nữa đâu, Kim huynh sẽ không chết vô ích như vậy.

Trung niên đại hán đối diện hắn đúng là một trong Ngũ Tán Nhân - Sơn Trung Khách, họ Du tên Cao Sơn. Thực lực còn trên cả Liệt Hỏa Tán Nhân và Kim Thương Tán Nhân, là đệ tam cao thủ trong số Ngũ Tán Nhân. Một thân thổ hệ chân nguyên vô cùng hùng hậu, cực kì am hiểu ngạnh công.

Sơn Trung Khách trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói:

- Thực lực của hắn thật mạnh như vậy sao, còn chưa bước vào Tinh Cực Cảnh đã có thể đánh chết lão Kim trong vòng ba chiêu. Thực lực của lão Kim tuy không bằng ta, nhưng ta muốn thắng hắn ít nhất cũng phải dùng hơn mười chiêu, còn việc đánh chết thì khó khăn hơn gấp mấy lần nữa.

Liệt Hỏa Tán Nhân nói:

- Ngày đó Kim huynh ít nhiều cũng có chút chủ quan, ngay cả sát chiêu lợi hại nhất còn chưa sử dụng. Nhưng tiểu tử kia cũng không thể coi thường, hơn nữa rõ ràng lại biết được Tiểu Huyết Ma Giải Thể của Huyết Ma Chân Nhân, có thể tăng phúc hơn năm thành chiến lực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 317: Cao Thủ Tề Tụ

- Tiểu Huyết Ma Giải Thể, đây chính là bí kĩ thiêu đốt khí huyết, trên người hắn hẳn có Linh Dược hiếm thấy có thể đền bù khí huyết.

Dừng một chút, Sơn Trung Khách lại nói:

- Hành động lần này diễn ra lập tức bố trí kế hoạch tấn công giết hắn, tránh đêm dài lắm mộng. Một khi hắn bước vào Tinh Cực Cảnh thì ngay cả cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cũng chưa chắc có thể lưu hắn lại được. Nếu hắn đào tẩu được thì... chúng ta sẽ không có một ngày an lành.

- Ân!

Liệt Hỏa Tán Nhân trịnh trọng gật đầu. Tính uy hiếp của Diệp Trần càng ngày càng tăng, giờ ngay cả chính mình cũng không phải là đối thủ nữa. Nếu đợi đến khi Diệp Trần bước vào Tinh Cực Cảnh, kế hoạch của hắn rất có thể sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, đây cũng không phải là điều hắn muốn nhìn thấy.

- Ha ha, Liệt Hỏa huynh, nhiều năm không gặp, phong độ tư thái vẫn không giảm chút nào.

Từ bầu trời phương xa có hai đạo nhân ảnh đang bay đến cực nhanh. Cầm đầu là một người tuổi chừng hơn sáu mươi, hình thể hùng tráng, lưng hổ eo sói, mặc một bộ trường bào thúy kim sắc. Người bên cạnh hắn tuổi tác cũng cỡ như vậy, bất quá lộ ra vẻ gầy yếu hơn rất nhiều, trên người mang theo một tia khí tức nho nhã, có chút tương tự với cốc chủ Trang Khánh Hiền của Phỉ Thúy Cốc.

Liệt Hỏa Tán Nhân đứng người lên, cười nghênh nói:

- Bàng huynh, Trang huynh, hai người các ngươi bế quan ở Phỉ Thúy

Cốc nhiều năm, Liệt Hỏa ta dù muốn gặp các ngươi cũng vô cùng khó khăn.

Hai người này không phải ai khác, mà chính là hai vị trong tam đại thái thượng trưởng lão của Phỉ Thúy Cốc. Ngươi lưng hổ éo sói chính là đệ nhất cao thủ của Phỉ Thúy Cốc - Bàng Nhiếp, tu vị là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một chút đã trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Mang theo khí tức nho nhã chính là phụ thân của cốc chủ Phỉ Thúy Cốc Trang Khánh Hiền, đệ tam cao thủ của Phỉ Thúy Cốc - Trang Thanh Hà, tu vị đang ở Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Còn một người khác không đến, hắn là lựa chọn ở lại trấn thủ Phỉ Thúy Cốc.

Hai người đáp xuống Bích Tú Phong, Bàng Nhiếp nhìn về phía Sơn Trung Khách, mở miệng nói:

- Vị này hẳn là Sơn Trung Khách, một trong Ngũ Tán Nhân rồi, kính ngưỡng.

Sơn Trung Khách không dám coi thường Bàng Nhiếp. Khí tức hùng hồn trên người đối phương so với hắn chỉ cao hơn chứ không thấp, rõ ràng thuộc loại cường giả đã nửa bước đạp chân vào Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Xem ra Phỉ Thúy Cốc có thể xưng bá tại Thiên Phong Quốc mấy trăm năm, cũng không phải là không có đạo lý. Hắn ôm quyền, cười nói:

- Không dám, vẫn thường nghe Liệt Hỏa nói đến Bàng Nhiếp của Phỉ Thúy Cốc, hôm nay vừa gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.

- Ha ha, Liệt Hỏa huynh quá đề cao ta rồi.

Bàng Nhiếp lơ đễnh, hỏi:

- Người có xác định các đại tông môn khác sẽ có bao nhiêu người đến không?

Liệt Hỏa Tán Nhân gật gật đầu

- Nam La Tông sẽ đến hai người, Bắc tuyết Sơn Trang một người, Lưu

Vân Tông cũng hai người, theo thứ tự là Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân. Nói đến Lưu Vân Tông, trong mắt Liệt Hỏa Tán Nhân chợt lóe lên vẻ lo lắng và sát ý, chỉ có điều được che dấu phi thường tốt.

- Nam La Tông có hai người đến cũng không quá kì lạ, nhưng sao Lưu Vân Tông cũng hai người, chẳng lẽ không có người nào lưu lại trấn thủ tông môn sao.

Bàng Nhiếp hơi kinh ngạc, sự quất khởi trong mấy năm nay của Lưu Vân Tông hắn nhìn thấy rõ ràng, cho nên đối với chuyện của Lưu Vân Tông cũng có chút để bụng.

Liệt Hỏa Tán Nhân trầm giọng nói:

- Bàn huynh sợ rằng còn không biết! Tân nhiệm thái thượng trưởng lão Diệp Trần của Lưu Vân Tông, lấy thực lực ở giai đoạn tinh luyện chân nguyên đã có thể chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ. Lần này ta hảo ý đến Lưu Vân Tông nhắc nhở bọn hắn một chút, nào đoán được Diệp Trần kia sớm đã không thích Tử Dương Tông ta, chẳng những nói năng lỗ mãng còn mượn cơ hội để giết đi hảo hữu Kim Thương Tán Nhân của ta nữa.

Nghe vậy, sắc mặt của Bàng Nhiếp và Trang Thanh Hà có chút âm trầm. Diệp Trần thật sự quật khởi quá nhanh, sét đánh không kịp bưng tai. Lúc trước cảm thấy hắn cũng không có uy hiếp gì, không quản đến hắn thật sự là sai lầm. Bàng Nhiếp hừ lạnh một tiếng

- Xem ra nên cho Lưu Vân Tông một bài học rồi, mấy năm nay để mặc cho bọn hắn phát triển, bọn hắn thực sự đã cho rằng Thiên Phong Quốc này là địa bàn của mình rồi. . .

Lời nói của Liệt Hỏa Tán Nhân hắn đương nhiên không thể hoàn toàn tin tưởng, nhưng uy hiếp từ phía Diệp Trần lại không thể nghi ngờ. Phỉ Thúy Cốc nếu muốn bảo trụ vị trí bá chủ ở Thiên Phong Quốc thì hắn không được phép nhân từ nương tay được.

- Phong cảnh nơi này cũng không tệ, Lâm mỗ không tới muộn đấy chứ!

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, một cổ khí tức băng tuyết nghiêm nghị liền tràn tới, ở ngoài vài dặm trên không trung, không biết từ lúc nào đã nhiều ra một đạo bóng trắng, bóng trăng thân không bàn mà hợp với đao, tung hoành vô cùng.

Bàng Nhiếp nghiêng thân, đối diện với phương hướng bóng trắng bay đến, như cười như không nói

- Lâm Thủy Hàn, tiềm tu vài chục năm, thực lực của ngươi lại nâng lên một bước rồi!

Lạt!

Bóng trắng đáp xuống đất, là một trung niên thân mang bạch y, ước chừng hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt gầy, góc cạnh rõ ràng, bàn tay vừa thô vừa to rũ xuống ngang eo lại không hề có một vết chai. Lúc hắn vừa đáp xuống mặt đất thì khí tức băng tuyết đột nhiên tan rã, phảng phất như biến thành một người bình thường vậy.

- Thật là lợi hại, ta ngược lại đã coi thường cường giả Tinh Cực Cảnh ở Thiên Phong Quốc rồi.

Tu vị của trung niên áo trắng bất quá chỉ là Tinh Cực Cảnh trung kỳ, nhưng trong mắt của Sơn Trung Khách thì tính uy hiếp của hắn không hề kém Bàng Nhiếp. Trong cơ thể phảng phất như đã ẩn tàng một cỗ đao khí sắc bén không gì đỡ nổi, đang vận sức chờ phát động.

Trung niên áo trắng bật cười lớn

- Bắc Tuyết Sơn Trang ta chỉ có hai vị cường giả Tinh Cực Cảnh cho nên ta đành một mình đến đấy, sẽ không ít đấy chứ!

- Đâu có! Tới là tốt rồi.

Liệt Hỏa Tán Nhân cười ha ha đáp lại.

Bàng Nhiếp cười nhạt một tiếng

- Có một người Lâm huynh cũng đủ sánh với hai người rồi, không biết đao ý của Lâm huynh đạt đến mấy thành rồi.

Lâm Thủy Hàn nói:

- Bất tài, mới bảy thành thôi.

Đao ý cũng giống như kiếm ý, càng lên cao càng khó lĩnh ngộ, nhất là sau khi đao ý có chút thành tựu, mỗi lần tăng lên một chút đều muôn vàn khó khăn. Lâm Thủy Hàn có thể ở lĩnh ngộ ra bảy thành đao ý khi ở tu vị Tinh Cực Cảnh trung kỳ đã cực kỳ không đơn giản rồi. Đại đa số đao khách khi ở Tinh Cực Cảnh bất quá chỉ lĩnh ngộ được chừng năm sáu thành đao ý thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 318: Tuyền Qua Thủy Kính. (1-3)

Nhìn khắp Bắc Tuyết Sơn Trang thì sở hữu và lĩnh ngộ đao ý có ba người. Một người là hắn, một người là trang chủ Tiết Vô Nhận của Bắc Tuyết Sơn Trang còn người kia là Lâm Kỳ.

Tiết Vô Nhận có tài nhưng thành đạt muộn, hôm nay mới chỉ đạt đến năm thành đao ý thôi.

Buồn cười là Lâm Kỳ đã dần dần đuổi kịp và bắt đầu vượt qua hắn. Sau khi Tiềm Long Bảng kết thúc được một năm, đao ý của hắn đã tăng lên bốn thành, thực lực tổng hợp còn vượt qua cả Tiết Vô Nhận nữa.

- Ta nghe nói Diệp Trần của Lưu Vân Tông tại trận đấu Tiềm Long Bảng đã bộc lộ ra bảy thành kiếm ý, thật khiến người khác sợ hãi thán phục.

Lâm Thủy Hàn nói.

Liệt Hỏa Tán Nhân nhẫn nhịn một câu

- Hắn đã đạt tới tám phần kiếm ý rồi.

- A!

Bàng Nhiếp và Lâm Thủy Hàn nhìn thẳng về phía hắn

- Kẻ này so với tưởng tượng của các ngươi còn khủng bố hơn rất nhiều, coi thường hắn, sẽ chết vô cùng thảm.

Liệt Hỏa Tán Nhân ôm tâm tư không muốn ngồi yên nhìn Lưu Vân Tông phát triển, nên mới cố ý nói ra chuyện này, theo đó thì kế sách sau này sẽ bớt đi rất nhiều lực cảm rồi.

Thần sắc Bàng Nhiếp trầm mặc, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Thủy Hàn thì vẫn bộ dáng tự nhiên như trước

Không khí ngưng trọng không tiếp tục được bao lâu thì người của Nam La Tông đến.

Nam La Tông chủ tu thủy hệ, lúc tốc độ gia tăng đến mực cực hạn, trong không khí liền nổi lên một tầng hơi nước trong suốt rung động, cực kì đẹp mắt. Trong tầm mắt của mọi người, hai người một nam một nữ bay vút về phía này.

- Không biết các hạ là?

Địa vị của Nam La Tông rất đặc thù, sau lưng lại có bối cảnh lớn. Đã nhiều năm như vậy mọi người vẫn chưa từng thấy qua thái thượng trưởng lão của Nam La Tông xuất động cho nên không nhận ra hai người này, cũng không biết lai lịch của bọn hắn. Bàng Nhiếp không khỏi hỏi một câu.

Một nam một nữ đáp xuống đất, nam trung niên nói:

- Tiêu Ngân, còn đây là vợ ta, Long Nguyệt.

- Hai vị tốt.

Mọi người không dám lãnh đạm, ôm quyền thi lễ, kể cả Sơn Trung Khách cũng vậy. Hắn mặt dù không đặt bốn đại tông môn của Thiên Phong Quốc vào trong mắt nhưng Nam La Tông hắn đã từng nghe Liệt Hỏa Tán Nhân nói qua. Không thể động vào bọn họ được, nếu động vào thì dù có thực lực như thế nào cũng đều khó tránh khỏi cái chết.

Yên tĩnh trong chốc lát, Sơn Trung Khách không vui nói:

- Người Lưu Vân Tông sao còn chưa đến, cũng không thể cứ ở đây chờ bọn hắn được?

Tiêu Ngân nói:

- Đợi một lát nữa xem sao.

Sơn Trung Khách bĩu môi, thần sắc Liệt Hỏa Tán Nhân và Bàng Nhiếp đều trở nên âm trầm.

- Nhàn Vân Tử tiền bối và Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối có việc nên không thể tới được, ta thay mặt bọn hắn đến đây.

Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo liền vang lên trên Bích Tú Phong.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại.

Diệp Trần mặc một bộ áo lam đang nhanh chóng bay đến.

- Là hắn đến!

Liệt Hỏa Tán Nhân sững sờ sau đó chợt đại hỉ. Vốn hắn không chuẩn bị đánh chết Diệp Trần ngay, chỉ tính trước tiên giết chết hai vị cường giả Tinh Cực Cảnh là được rồi, ai biết được đối phương lại tham dự vào hành động vây quét Thi Quỷ Đạo Nhân lần này, nếu đã vậy thì việc đánh chết đối phương có thể tiến hành sớm rồi.

Trời cũng giúp ta.

Liệt Hỏa Tán Nhân và Sơn Trung Khách liếc nhau, trên mặt hiện lên nét vui mừng khó có thể phát giác.

Bàng Nhiếp lần đầu tiên chính diện quan sát Diệp Trần, cười lạnh nói:

- Ngươi chính Diệp Trần, thiên tài ngàn năm khó gặp của Thiên Phong Quốc sao.

Lam ảnh tiêu tan, Diệp Trần đã xuất hiện trước mặt mọi người.

- Thiên tài thật không dám nhận.

- Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân sợ chết, cho người xông ra tiền tuyến, xem ra cũng không để ngươi ở trong lòng rồi.

Bàng Nhiếp đánh giá Diệp Trần, thấy khí tức của hắn tuy mạnh nhưng không đến mức như Liệt Hỏa Tán Nhân nói. Nội tâm thầm nhũ, đồng thời ẩn ẩn có sát khí bắt đầu khởi động. Lần này nếu nói Liệt Hỏa Tán Nhân không có âm mưu thì hắn không thể nào tin được, có lẽ Liệt Hỏa Tán Nhân thừa dịp âm mưu này để một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Diệp Trần liếc qua Bàng Nhiếp và Liệt Hỏa Tán Nhân, mặt không chút biểu tình, đi đến chào hỏi cùng hai vị thái thượng trưởng lão của Nam La Tông.

Bàng Nhiếp thấy thế cười lạnh một tiếng nói với Liệt Hỏa Tán Nhân:

- Liệt Hỏa huynh, nếu mọi người đã đến đông đủ thì nên bắt đầu thương lượng kế hoạch đối phó Thi Quỷ Đạo Nhân được rồi!

Liệt Hỏa Tán Nhân gật gật đầu, mở miệng nói:

Các vị, ngũ đại tông môn chúng ta tuy rằng tổng cộng đã đến tám người, nhưng Thi Quỷ Đạo Nhân cũng không dễ đối phó. Tu vi của hắn hiện nay là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, phải cần ít nhất ba cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ mới ngăn chặn hắn được, không những thế, ở xào huyệt của hắn còn có thêm hai ba đầu thất cấp Vũ Cương nữa. Ta cũng không muốn nói nhiều về Vũ Cương, nếu luận về chiến lực thì có thể không bằng được các vị đang ngồi đây, nhưng lực phòng ngự của Vũ Cương lại cực kì cường đại, không có thủ đoạn gì lợi hại thì chưa hẳn có thể đánh chết nó, ngược lại còn bị nó tiêu hao đến chết nữa. Trừ những thứ đó ra, Thi Quỷ Đạo Nhân còn có bốn gã bạch y thủ hạ, bốn người này giống như vô hình vô thể, cực kỳ quỷ dị, có thực lực Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, còn lại hai người nếu lấy một đối hai thì có lẽ sẽ chống lại được.

Lâm Thủy Hàn nói:

- Nói như vậy thì nhân thủ của chúng ta lần này vừa đủ rồi.

Thái thượng trưởng lão Tiêu Ngân của Nam La Tông nói:

- Vừa đủ nói lên vẫn còn nguy hiểm rất lớn, nếu bên phía Thi Quỷ Đạo Nhân nhiều hơn một vị cường giả Tinh Cực Cảnh thì tình thế đối với chúng ta sẽ rất bất lợi.

Thê tử Long Nguyệt của Tiêu Ngân gật gật đầu

- Đúng vậy, vốn điểm đột phá của chúng ta chính là Vũ Cương, sau khi chém giết Vũ Cương lại chém giết bốn gã bạch y thủ hạ của Thi Quỷ Đạo Nhân, cuối cùng mới đồng loạt liên thủ đánh chết lão. Nhưng tình huống chưa hẳn sẽ thuận lợi như chúng ta tưởng, nếu đối phương nhiều ra một vị cường giả Tinh Cực Cảnh thì... ngược lại họ sẽ tìm được điểm đột phá từ bên phía chúng ta

- Liệt Hỏa, kế sách của ngươi là vậy sao?

Bàng Nhiếp tuy rằng có cùng chung mục đích với Liệt Hỏa Tán Nhân, nhưng không có nghĩa là hắn không đặt an nguy của mình vào trong lòng. Ai biết được đối phương có âm mưu gì, có hay không đã tính toán luôn cả hắn rồi, không thể không phòng được.

Liệt Hỏa Tán Nhân cười nói:

- Các vị yên tâm, bạn tốt của ta là Bích Hồ Tiên Sinh sẽ chạm mặt chúng ta vào ngày mai, nếu vậy thì tổng cộng chúng ta có đến chín ngươi, nếu bên phía Thi Quỷ Đạo Nhân không có gì thay đổi thì việc vây giết hắn trở nên quá dễ dàng. Cho dù có biến hóa thì thực lực của chúng ta vẫn có thể chống lại được, nếu xảy ra chuyện không may thì chín người cùng liên thủ thoát ra khỏi xào huyệt của Thi Quỷ Đạo Nhân có lẽ không có vấn đề gì.

- Một trong Ngũ Tán Nhân - Bích Hồ Tiên Sinh. Nghe nói lần này có hai người đến Tử Dương Tôn, một vị chính là Sơn Trung Khách ở trước mặt, còn vị Kim Thương Tán Nhân kia ở đâu rồi, nếu có hắn ở đây thì phần thắng

cao hơn rất nhiều.

Lâm Thủy Hàn bỗng nhiên mở miệng nói.

Sắc mặt Liệt Hỏa Tán Nhân trở nên âm trầm, liếc nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần mặt không đổi sắc nói:

- Bị ta giết.

- Bị ngươi giết?

Vợ chồng Tiêu Ngân và Lâm Thủy Hàn có chút kinh ngạc. Tu vị của Diệp Trần bất quá chỉ ở giai đoạn tinh luyện chân nguyên, khoảng cách với Tinh Cực Cảnh vẫn còn một đoạn ngắn, còn tu vị Kim Thương Tán Nhân sớm đã đạt đến Tinh Cực Cảnh trung kỳ. Dưới tình huống bình thường, cả hai kém nhau cả một cảnh giới lớn và một cảnh giới nhỏ thì Diệp Trần ngay cả một cọng lông của Kim Thương Tán Nhân cũng không làm tổn thương được ấy chứ. Mấy người bọn họ liền cảm thấy nghiêm nghị, đệ nhất thiên tài của Nam Trác Vực so với tưởng tượng của bọn họ thì còn cường đại hơn gấp mấy lần. Chiến lực như thế đã đủ đạt đến đệ nhất đẳng trong Thiên Linh Chân Lục rồi.

- Đã chết rồi vậy thì đừng nói đến nữa, Liệt Hỏa huynh, lúc nào xuất phát?

Lâm Thủy Hàn không có ý tứ chỉ trích Diệp Trần, trực tiếp bỏ qua việc này.

Liệt Hỏa Tán Nhân nói:

- Việc này không nên chậm trễ, hôm nay liền xuất phát đi! Chậm trễ sợ sinh biến.

- Ta không có ý kiến!

- Ta cũng không có.

- Như thế thì lên đường đi!

Mọi người thân là cường giả Tinh Cực Cảnh, không ai thích nói nhảm cả, sau khi quyết định liền lập tức tiến hành.

Dừng lại ở trên tầng mây, Liệt Hỏa Tán Nhân nói:

- Hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân ở ngay dưới lòng đất phía tây của Đại Ma Quỷ Thảo Nguyên, chỗ đó có một mảnh hồ nước.

- Khó trách nhiều năm như vậy cũng không có ai phát hiện ra, nguyên lai là trốn xuống lòng đất. Địa vực của Ma Quỷ Đại Thảo Nguyên bao la bát ngát, nếu không có vận khí thì quả thật khó mà tìm được.

Bích Tú Phong cách phía tây của Ma Quỷ Đại Thảo Nguyên chừng hơn hai vạn dặm, lấy tốc độ cao nhất của cường giả Tinh Cực Cảnh tuy rằng có thể chạy đến trong hai ba canh giờ, nhưng lần vây quét Thi Quỷ Đạo Nhân này thập phần nguy hiểm, lấy tốc độ cao nhất chạy đến khó có thể tránh khỏi bị ảnh hưởng đến trạng thái, cho nên mọi người chỉ duy trì tốc độ bằng một nửa lúc bình thường thôi

Trên đường, mọi người đụng phải Bích Hồ Tiên Sinh trong Ngũ Tán Nhân.

Bộ dáng Bích Hồ Tiên Sinh chừng hơn năm mươi, một thân áo bào lam sắc, tay cầm một chiếc quạt, thoạt nhìn thì khí chất có vài phần giống với Trang Thanh Hà. Linh lực cường đại theo ánh mắt Bích Hồ Tiên Sinh nhìn thấy Diệp Trần khẽ lóe lên rồi biến mất, thần sắc âm nhu tàn nhẫn, tuyệt đối không nho nhã tiêu sái như bề ngoài của hắn.

Bốn canh giờ sau, mọi người đã đi đến phía tây Ma Quỷ Đại Thảo Nguyên.

Lọt vào tầm mắt chính là một mảnh hồ nước liên miên không dứt, hồ nước có lớn có nhỏ, cái thì có hình hô lô, cái thì có hình rắn nước, có cái lại

có hình tròn, muôn hình muôn vẻ.

- Đã đến rồi!

Liệt Hỏa Tán Nhân dẫn đầu đáp xuống bên cạnh một mảnh hồ nước.

Thái thượng trưởng lão Tiêu Ngân của Nam La Tông chần chờ nói:

- Không biết cửa vào ở chỗ nào?

- Cửa vào ở ngay phía dưới phiến hồ nước này!

Liệt Hỏa Tán Nhân vươn tay chỉ về hồ nước ở trước mặt.

- Hồ đỗ để bình!

Bàng Nhiếp cười lạnh:

- Thi Quỷ Đạo Nhân này thật biết cách tìm địa phương, thiết lập cửa ra vào ở dưới đáy hồ nước này, có nước bùn bao trùm, không chút sơ hở.

- Ta đi xem hoàn cảnh ở bên dưới hồ nước!

Thái thượng trưởng lão Long Nguyệt của Nam La Tông không quá yên tâm, vận chuyển chân nguyên, bàn tay phất nhẹ một cái trước mặt mọi người, một màn kinh người liền phát sinh. Trên mặt nước đột nhiên xuất hiện một tuyền qua, tuyền qua được chậm rãi thành hình, lở lửng lên, giống như là một toàn qua thủy kính vậy.

- Chuyển!

Theo sự chuyển dời của bàn tay Long Nguyệt, toàn qua thủy kính không ngừng cải biến phương hướng. Thông qua toàn qua thủy kính mọi người liền thấy ngay mọi thứ ở dưới đáy hồ, quả thực là thần hồ kỳ kỹ.

Liệt Hỏa Tán Nhân hít một hơi khí lạnh, công pháp của thái thượng trưởng lão của Nam La Tông này tu luyện quá thật không thể tưởng tượng

nổi. Tuy không biết uy lực thế nào, nhưng chỉ tính về mặt thần diệu tựa hồ không có một môn công pháp nào bì kịp với nó, đã có chút tiếp cận với thủ đoạn của đại năng tông sư Linh Hải Cảnh rồi

Nội tâm Bích Hồ Tiên Sinh rung động một hồi. Hắn cũng tu luyện thủy hệ công pháp, thủy hệ chân nguyên trong cơ thể Long Nguyệt khiến hắn vừa thấy đã thèm nhỏ dãi. Nếu có thể biến đối phương trở thành thị thiếp của mình thì đây là chuyện tốt cỡ nào cơ chứ. Nhưng tiếc là thế lực sau lưng của đối phương hắn không đắc tội nổi, việc này còn cần phải bàn bạc kĩ lưỡng hơn mới được.

- Sớm muộn gì ta cũng đoạt được ngươi.

Bích Hồ Tiên Sinh khác với Kim Thương Tán Nhân, hắn ưu thích chính là loại mĩ phụ trung niên vẫn còn bộ dáng thùy mị như thế này. Long Nguyệt nhìn cũng chỉ hơn 40 tuổi, bởi vì tu luyện thủy hệ công pháp nên làn da vẫn còn trơn bóng, không hề kém các nữ tử trẻ tuổi, lại phối hợp với khí chất đặc biệt của bản thân, quả thật là con mồi lý tưởng nhất của hắn. Nếu nói ai có thể nhìn thấu cục diện thì đương nhiên là Diệp Trần rồi. Từ đầu đến cuối hắn không thèm nói câu nào, thờ ơ lạnh nhạt, thần sắc của Bích Hồ Tiên Sinh cực kì mờ mịt nhưng đáng tiếc ở trước mặt Diệp Trần cũng không thể nào che dấu được. Nội tâm hắn không khỏi cười lạnh một hồi, người của Nam La Tông cũng không phải là kẻ ngu, khẳng định sẽ có lưu lại hậu thủ. Tông chủ Long Bích Vân của Nam La Tông tông lại càng cực kì thần bí, chọc nàng, chỉ có đường chết. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có thể sống đến lúc đó đã.

- Cũng tốt, ở tại chỗ này vất vả một lần để cả đời nhàn nhã vậy!

Diệp Trần không hề trông cậy vào việc có thể thuận lời chém giết Thi Quỷ Đạo Nhân. Thực tế hắn biết rõ mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy. Bất quá đối với hắn thì việc đánh chết Liệt Hỏa Tán Nhân, Sơn Trung Khách và Bích Hồ Tiên Sinh cũng không phải là chuyện gì khó cả. Nếu như hai vị thái thượng trưởng lão của Phỉ Thúy Cốc cũng muốn động tâm tư với hắn thì... cũng giết luôn. Không phải hắn quá tự tin vào bản thân, mà nguyên

nhân là ở thực lực.

Hắn bây giờ đã không phải như lúc xưa nữa, một thân sở học toàn bộ đều là thứ cao cấp nhất. Công pháp là phẩm cấp Địa cấp đỉnh giai, kiếm pháp phẩm cấp Địa cấp đỉnh giai, khinh công là phẩm cấp Địa cấp đỉnh giai, Tru Tâm Nhất Kiếm, Thiên Toái Vân là sát chiêu, tám thành kiếm ý lại là lợi khí lợi hại nhất của hắn, là căn bản để hắn vượt cấp chiến đấu.

Hơn nữa hắn tùy thời có thể bước vào Tinh Cực Cảnh, với thực lực như vậy thì đừng nói là cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, cho dù là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ có tới hắn cũng không sợ.

Dù sao ngay cả một nội môn trưởng lão của lục phẩm tông môn cũng không có được võ học phẩm cấp Địa cấp đỉnh giai, huống chi là Thi Quỷ Đạo Nhân. Võ học phẩm cấp Địa cấp đỉnh giai ở Nam Trác Vực cực kỳ hi hữu, tất cả các lục phẩm tông môn cũng chỉ có vài bộ thôi. Hắn tin tưởng, dù Cửu U Giáo có cường đại trở lại, cũng không có người nào có cả, địa vị của 108 Quỷ Tướng cũng chỉ tương đương với nội môn trưởng lão của lục phẩm tông môn thôi.

Đủ các yếu tố khiến Diệp Trần không hề sợ âm mưu của Liệt Hỏa Tán Nhân, nếu có chuyện bất ổn thì bằng vào tác dụng né tránh vô cùng cao minh của khinh công Phần Thân Hóa Ảnh, ly khai nơi này cũng không có vấn đề gì

- Không có gì nguy hiểm!

Toàn qua thủy kính tan rả, Long Nguyệt lắc đầu.

- Vậy thì xuống thôi!

Liệt Hỏa Tán Nhân đề nghị.

Hoàn cảnh dưới nước đối với mọi người cũng không có vấn đề gì. Võ giả Luyện Khí Cảnh đã có thể chống đỡ một thời gian rất dài ở dưới nước, huống chi mọi người ở đây đều là cường giả Tinh Cực Cảnh, có bản lĩnh lên

trời xuống đất, những hoàn cảnh tự nhiên bình thường không hề có chút cản trở với họ.

Hộ thể ngụy chân nguyên khai mở, Diệp Trần theo mọi người tiến vào trong nước.

Cổn tịnh!

Mới vừa xuống nước không được bao lâu, một đầu yêu thú khổng lồ dưới nước đã tới tiếp cận, bị một chưởng của Bàng Nhiếp đánh chết, thi thể nổi lên trên mặt nước.

Liệt Hỏa Tán Nhân kiềm chế tâm tình kích động, chân nguyên truyền âm nói:

- Cửa vào ở đằng kia, các vị đi theo ta.

Nói xong hắn liền xung phong đi trước, mang theo hộ thể chân nguyên hỏa hồng sắc lướt nhanh đi như quỷ mị, phảng phất như một ngọn đèn dầu trong nước vậy

Rất nhanh đã đến hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân.

Dưới đáy hồ nước, bên cạnh một nham sơn cực lớn xuất hiện một cửa vào bị thủy thảo bao trùm, theo thủy thảo bị chấn nát cửa vào liền bị nhìn thấy rõ ràng. Rộng hơn mười mét, nối thẳng xuống phía dưới, nhìn xuống bên dưới tối đen một mảnh, giống như là thông đạo đi xuống địa ngục vậy.

Dưới sự bảo hộ của hộ thể chân nguyên mọi người cũng không đặt cảnh tượng trước mặt vào mắt. Nếu không phải sợ Thi Quỷ Đạo Nhân nghe được động tĩnh, bọn hắn đã hoàn toàn có thể dung man lực đánh vào rồi, chuyện này rất đơn giản.

Ông!

Liệt Hỏa Tán Nhân dẫn đầu lặn xuống cánh cửa, Sơn Trung Khách, Bích

Hồ Tiên Sinh theo sát phía sau.

- Chúng ta cũng vào đi.

Tiêu Ngân và Long Nguyệt nhìn thoáng qua Diệp Trần. Trong tất cả mọi người ở đây chỉ có Diệp Trần ở cùng phe với bọn họ. Diệp Trần gật gật đầu, cười nói:

- Hai vị tiền bối, ta đi vào trước.

Bởi vì Thanh Liên Kiếm Quyết là công pháp cho kiếm khách tu luyện nên khiến cho ngụy chân nguyên của Diệp Trần cực kỳ lợi hại, tiềm hành ở dưới nước nhanh không tưởng nổi. Dòng nước gặp phải hộ thể ngụy chân nguyên giống như bị kiếm khí tách ra làm hai vậy, nên không tạo thành lực cản quá lớn

Tối đen như mực, khắp nơi đều là một mảnh tối đen như mực, không có chút ánh sáng nào.

Đi xuống cửa vào hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân không biết đã bao sâu, mọi người chỉ cảm thấy đã cách hồ nước ngày càng xa, hoàn cảnh xung quanh yên tĩnh quỉ dị, không hề có chút tạp âm

'Rầm Ào Ào'! Không biết đi qua bao lâu mọi người mới lại xuất hiện trên mặt nước, bất quá không phải mặt nước lúc trước, mà là mặt nước dưới lòng đất, tương liên với hồ nước.

- Mọi người cẩn thận một chút.

Vừa ra khỏi mặt nước, Tiêu Ngân và Long Nguyệt từng người lấy ra vũ khí của mình. Khiến cho Diệp Trần kinh ngạc chính là vũ khí của hai người không ngờ đều là trung phẩm Bảo Khí. Tiêu Ngân chính là đao, còn Long Nguyệt là một cứ nhận hình bán nguyệt. Tuy rằng bị bọn hắn áp chế nên khí tức của trung phẩm Bảo Khí cũng không hoàn toàn phóng xuất, nhưng cổ cảm giác áp bách nhàn nhạt lại khiến lòng người rung động.

Đồng tử của Liệt Hỏa Tán Nhân mãnh mẽ co rụt lại. Theo tu vị tăng lên, tính trọng yếu của Bảo Khí cũng ngày càng tăng. Hạ phẩm Bảo Khí ở trên tay võ giả dưới Tinh Cực Cảnh có thể tăng phúc một thành thực lực công kích, nhưng đến tay cường giả Tinh Cực Cảnh không hư hao đã là may lắm rồi, không có bất kỳ tác dụng tăng phúc nào cả. Nhưng trung phẩm Bảo Khí lại không giống thế, nó có thể tăng phúc hơn ba thành lực công kích cho cường giả Tinh Cực Cảnh, tăng phúc bốn thành chính là mức cao nhất của trung phẩm Bảo Khí. Hai người này bản thân chính là cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, có trung phẩm Bảo Khí trong tay cũng đủ để chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong rồi. Có thể nói, chiến lực của Tiêu Ngân và Long Nguyệt không kém bất cứ kẻ nào trong tám ngươi, đây đã là tính thấp nhất rồi.

- Trung phẩm Bảo Khí, thứ này có thể ngộ nhưng không thể cầu a!

Diệp Trần đã từng đi qua giao dịch đại điện ở Vũ Thành đương nhiên biết rõ sự trân quý của trung phẩm Bảo Khí. Dưới tình huống vận khí tốt, nói không chừng trong vòng một tháng có thể chứng kiến cả một lượng lớn. Còn vận khí không tốt thì nửa năm một năm cũng chưa chắc nhìn thấy được một kiện trung phẩm Bảo Khí. Mỗi khi vừa xuất hiện đều bị người khác mua ngay lập tức, rất ít khi ngại giá cả cao. Mà giá trị của trung phẩm Bảo Khí ít nhất cũng phải gấp 50 lần hạ phẩm Bảo Khí. Những cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường căn bản không thể nào mua nổi, trừ phi là cường giả Tinh Cực Cảnh có địa vị cao trong lục phẩm tông môn.

- Bất quá là lực công kích tăng lên ba bốn thành, chiến lực thì chưa hẳn như vậy. Chiến lực chịu ảnh hưởng của rất nhiều phương diện yếu tố, không thể quơ đũa cả nắm thế được.

Thở một hơi, Diệp Trần lấy Tinh Ngân Kiếm từ trong trữ vật linh giới ra, đeo bên lưng trái. Thanh kiếm này là do hắn mua được ở trong giao dịch đại điện của Vũ Thành, tuyệt đối là thứ cao cấp trong hạ phẩm Bảo Khí, có thể tăng phúc võ giả Bão Nguyên Cảnh hai thành lực công kích. Tuy rằng một khi bước vào Tinh Cực Cảnh, Tinh Ngân Kiếm liền không có tác dụng

tăng phúc nữa nhưng Diệp Trần có rất nhiều thủ đoạn, lực công kích cũng không thiếu.

- Đi thôi!

Liệt Hỏa Tán Nhân dời ánh mắt, liếc qua phía Diệp Trần, trầm giọng nói.

- Hắc hắc Thi Quỷ Đạo Nhân, lần này ngươi chết chắc rồi.

Sơn Trung Khách lạnh lùng cười cười, ba chữ cuối cùng ‘ chết chắc rồi ' được ép xuống vô cùng thấp.

Diệp Trần ánh mắt lạnh nhạt, cụp mi xuống.

Lạch cạch, lạch cạch!

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên liên tiếp trong hoàn cảnh u ám.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 319: Ngân Giáp Thi

Linh hỗn lực lấy bản thân làm trung tâm lan ra bốn phía. Diệp Trần phát hiện phiến thế giới lạ lẫm dưới lòng đất này cũng không nhỏ, lấy giai đoạn linh hỗn lực hiện giờ của hắn cũng chỉ có thể thăm dò được một bộ phận rất nhỏ. Dù có tụ linh hỗn lực lại thành một đường thẳng tắp kéo dài cũng không cách nào thấy được biên giới của thế giới dưới lòng đất này cả.

Phiến thế giới dưới lòng đất này cũng không ẩm ướt lắm, ngược lại còn hơi khô ráo, người thường nếu ngây ngốc ở chỗ này trong thời gian ngắn thì rất dễ sinh ra các loại bệnh trạng mất nước.

- Nhiều đường rẽ như vậy?

Bàng Nhiếp chớp chớp đôi mắt to.

Bích Hồ Tiên Sinh đong đưa quạt xếp, cười nói

- Không gấp, để ta dùng bí kĩ dò xét một lát xem sao.

- A! Bích Hồ Tiên Sinh lại có cả bí kĩ dò xét.

Mọi người hơi kinh ngạc, bình thường thì cách cường giả Tinh Cực Cảnh dò xét hoàn cảnh xung quanh đều giống nhau, chính là lợi dụng tinh thần lực cường đại tỏa ra để dò xét, nhưng trước đó bọn hắn đã thử qua, không hề phát hiện gì cả.

Bích Hồ Tiên Sinh mỉm cười, trên người tản mát ra những hào mang nước cực nhỏ tương liên với thủy nguyên khí trong hư không, sau đó lặng im không nói một lời, tựa hồ đang cảm ứng gì đấy.

- Thủy nguyên khí ở bốn phương tám hướng khẽ chấn động, đang truyền

lại!

Diệp Trần nắm giữ linh hỗn lực còn cường đại hơn cả tinh thần lực, nên rất dễ dàng phân biệt được huyền ảo trong đó

Thật lâu sau, hào mang trên người Bích Hồ Tiên Sinh tán đi, ngón tay hắn chỉ về phía đông nói:

- Hướng kia có âm thanh, cách đây ngoài năm dặm.

- Việc này không nên chậm trễ, đi.

Dưới sự dẫn dắt của Bích Hồ Tiên Sinh, thân ảnh của mọi người như ảo ảnh chui vào đường rẽ.

Quá nhiều đường rẽ, nếu đi theo đó thì không biết sẽ lạc đến nơi nào nên trong tình huống bất đắc dĩ đám người đành trực tiếp lựa chọn một điểm, đường thẳng luôn luôn ngắn nhất, lấy lực phá xảo khai mở đường rẽ, đả thông một thông đạo thẳng tắp.

- Chính là trong này

Bích Hồ Tiên Sinh khởi động hộ thể chân nguyên, khai mở tường đất phía trước ra.

- Cứu ta, cứu ta!

Một màn trước mắt khiến mọi người có chút biến sắc. Trong một cái hồ đổ đầy chất lỏng đen kịt đang có một nam nhân không rõ hình dạng ngâm trong đó, xương tỳ bà của hắn bị hai cái móc sắc khóa lấy, hai tay chân bị cố định trong hồ, không cách nào nhúc nhích được.

- Võ giả Bão Nguyên Cảnh .

Lâm Thủy Hàn chậm rãi phun ra mấy chữ.

Tiêu Ngân nói:

- Nếu ta đoán không sai thì hẳn Thi Quỷ Đạo Nhân muốn mang hắn còn đang sống sờ sờ chế tạo thành lục cấp Vũ Cương, trở thành một ma đầu sát nhân mất lý trí.

- Trước tiên cứu hắn đã rồi nói sau

Long Nguyệt vừa dứt lời khóa sắt đã vang lên leng keng mấy lần, tất cả đều bị chém thành hai đoạn, quay đầu lại vừa vặn thấy Diệp Trần đang thu kiếm vào vỏ.

Di!

Vận thủy hệ chân nguyên, Long Nguyệt vung tay lên, chất lỏng đen kịt trong hồ kịt liệt xoay tròn, cuối cùng hóa này một cột nước uốn lượn bắn đi rất xa.

Oa!

Khóa sắt đã đứt, ao không còn gì nhưng Long Nguyệt lại nôn mửa

Trong hồ có một nam nhân trần truồng lõa thể, không có một bộ vị nào hoàn hảo cả. Bụng, bắp chân, bắp tay...v... v... tất cả đều bị mổ ra. Huyết nhục bên trong đã có sự dung hợp nhất định với chất lỏng đen kịt của hồ, ẩn ẩn hiện ra ánh kim loại sáng bóng

- Thật tàn nhẫn, Thi Quỷ Đạo Nhân này thật đúng là việc ác bất tận.

Tiêu Ngân nhíu mày.

Lâm Thủy Hàn nói:

- Bản thân Thi Quỷ Đạo Nhân không phải là nhân loại mà là một Vũ Cương mất đi lý trí, tàn nhẫn như thế cũng có thể hiểu được.

Diệp Trần gật gật đầu. Ở trong Thiên Mộng Cổ Địa Diệp Trần đã từng nghe Lâm Nhạc nói qua, Vũ Cương có hai loại phương pháp sinh ra, một loại là dưới tình huống đặc biệt, sau khi võ giả chết đi chân khí không tiêu

tan hỗn tạp cùng một chỗ với thi khí, qua một thời gian lâu dài có thể tạo thành tác dụng nhục thân bất hủ, nếu đúng vào lúc đó có người sống đến thì khí huyết dồi dào của họ sẽ khiến thi thể võ giả phát sinh dị biến, trở thành một Vũ Cương chỉ biết giết chóc uống máu.

Loại thứ hai là do con người chế tạo ra. Một trong 108 đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáo - Thi Quỷ Đạo Nhân chính là một Vũ Cương, bất quá hắn không giống với Vũ Cương bình thường. Vì nguyên nhân đặc thù nào đó, chẳng biết vì sao lại sinh ra được linh trí, sự xảo trà âm hiểm còn hơn cả nhân loại. Đáng sợ hơn là bản thân hắn là Vũ Cương nên có thể chế tác vũ giả còn đang sống sờ sờ thành Vũ Cương. Theo như hắn nói thì đó gọi là Giáp Thi, từ thấp đến cao theo thứ tự là Thiết Giáp Thi, Đồng Giáp Thi, Ngân Giáp Thi, Kim Giáp Thi v... v...

Dựa theo năng lực bản thân của Thi Quỷ Đạo Nhân, Thiết Giáp Thi hẳn là tứ cấp Vũ Cương, Đồng Giáp Thi là ngũ cấp Vũ Cương, Ngân Giáp Thi là lục cấp Vũ Cương, Kim Giáp Thi là thất cấp Vũ Cương. Nếu giờ bọn họ không đến thì nam nhân ở trước mặt này đã bị chế tạo thành Ngân Giáp Thi rồi.

- Đã hết thuốc chưa, tiễn hắn một đoạn thôi!

Diệp Trần dùng linh hỗn lực quét xuống nam nhân trong hồ, lắc đầu. Da thịt toàn thân của đối phương đã bị ăn mòn, chỉ còn lại một cỗ chấp niệm để chèo chống lý trí, dù cho có tuyệt thế Linh Dược thì cũng không thể nào cứu được. Thay vì để hắn sống không bằng chết thì cứ để hắn bình yên ra đi còn tốt hơn. Diệp Trần nghĩ nghĩ, sau đó trịnh trọng lấy Tinh Ngân Kiếm ra, chém xuống một kiếm

PHỐC!

Đầu của nam nhân kia bay vút lên, không hề có máu tươi tung tóe.

Trong nội tâm cười lạnh, Liệt Hỏa Tán Nhân nhìn về phía Diệp Trần cực kì kín đáo, đầu thầm nghĩ nếu như chế tạo Diệp Trần thành Vũ Cương thì

không biết sẽ thế nào nữa, nhất định là rất sung sướng.

Cùng lúc đó, Sơn Trung Khách và Bích Hồ Tiên Sinh đều có tâm tư.

- Bích Hồ Tiên Sinh, phiền ngươi thi triển bí kĩ lần nữa, tìm nơi hạ lạc của Thi Quỷ Đạo Nhân.

Lúc này, Lâm Thủy Hàn mở miệng nói.

- Tốt!

Bích Hồ Tiên Sinh đang muốn thúc dục bí kỹ, chợt nhíu mày

- Chúng ta bị bao vây.

- Bao vây!

Lòng mọi người xiết chặt.

NGAO NGAO NGAO. . .

Trong hoàn cảnh âm ám hiện ra vài đầu Vũ Cương khô quắt ẩn ẩn toát ra ngân quang, khuôn mặt đã biết thành sắc đen lao đến. Trong cặp mắt lục sắc đã mất đi tình cảm nhân loại, chỉ còn lại sự hung tàn, quỷ dị, khát máu, tàn nhẫn, hết thảy những thứ độc ác trong cuộc sống đều có thể thấy được ở đó.

- Là Ngân Giáp Thi, lục cấp Vũ Cương!

Long Nguyệt không kịp nghĩ nhiều, cứ nhận hình bán nguyệt đã vung lên, mấy đạo nhận mang hình bán nguyệt được chém ra, tách rời Ngân Giáp Thi đang xông đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 320: Đừng Đùa Chứ. (Thượng,Ha)

NGAO NGAO NGAO NGAO NGAO NGAO NGAO. . .

Càng có nhiều Ngân Giáp Thi từ bốn phương tám hướng chạy lại bao vây. Liếc sơ qua căn bản không thể nào tính nổi số lượng, tối thiểu cũng trên một ngàn đầu.

- Tên Thi Quỷ Đạo Nhân này rốt cục đã săn bắt bao nhiêu võ giả Bão Nguyên Cảnh đây?

Giờ phút này ngay cả Diệp Trần cũng phải hít một hơi khí lạnh. Mỗi một đầu Ngân Giáp Thi đều đã từng là một vị võ giả Bão Nguyên Cảnh, hơn một ngàn đầu Ngân Giáp Thi chính là hơn một ngàn võ giả Bão Nguyên Cảnh, quả thật không thể tưởng tượng nổi

- Bọn hắn đã không còn đường cứu rồi, giết!

Tiêu Ngân phẫn nộ quát một tiếng, trung phẩm bảo đao trong tay theo đó bổ ra một phát, thanh âm như sóng to gió lớn liền truyền đến. Chỉ thấy một đạo đao mang đang sợ như phần khai thủy lãng, trùng trùng điệp điệp bổ vào địa phương có Ngân Giáp Thi dầy đặc nhất.

Ầm ầm!

Mấy chục đầu Ngân Giáp Thi bị một đao này phanh thây

- Đại Tuyết Mãn Cung Đao!

Lâm Thủy Hàn cũng bắt đầu phát uy, không hề thúc dục bảy thành đao ý, trường đao trắng như tuyết cứ vậy vung lên, đao khí cứ như mũi tên đã lên căng dây, cực tốc bay đến mấy cái đầu lâu khô quắt phía trước.

- Liệt Sơn Quyền!

Bàng Nhiếp khí thế hùng hồn đánh ra một quyền, những Ngân Giáp Thi đến gần đều bị đánh văng tung tóe tứ tán, thân thể giống như kim loại lập tức bị chia năm xẻ bảy

Công pháp Trang Thanh Hà tu luyện cũng giống với Trang Khánh Hiền, đều là Sơn Hà Đại Pháp tàn quyển, chiêu thức đại khai đại hợp, tầng tầng điệp gia.

- Trảm!

Một kiếm chặt đứt hơn mười đầu Ngân Giáp Thi, Diệp Trần liền chú ý tới Liệt Hỏa Tán Nhân, Sơn Trung Khách và Bích Hồ Tiên Sinh. Thấy thế công tuy rằng hung mãnh nhưng không chút khí thế, công kích cũng không mãnh liệt nên trong lòng cười lạnh, hắn ngược lại muốn xem ba người này định giở trò mèo gì.

Mỗi thời khắc đều chú ý đến ba người, Diệp Trần cũng có thể nhẹ nhàng đánh chết những Ngân Giáp Thi đến gần hắn.

- Bích Hồ huynh, Khô Mộc huynh sao còn chưa đến, thời gian đã không còn sớm nữa.

Trong chiến đấu hỗn loạn, Liệt Hỏa Tán Nhân chân nguyên truyền âm cho Bích Hồ Tiên Sinh.

Bích Hồ Tiên Sinh trả lời:

- Không gấp, hôm nay bọn hắn ít nhất cũng phải lưu lại một nửa. Đoạn thời gian trước Khô Mộc huynh đã tổn thất hai đầu Kim Giáp Thi, giờ vừa vặn mang bọn hắn làm tài liệu chế tạo lại.

- Hắc hắc, tiểu tử kia làm tài liệu cũng không tệ, nhưng tiếc là còn chưa bước vào Tinh Cực Cảnh, bằng không cũng có thể trở thành Kim Giáp Thi rồi.

Chín người đều là Tinh Cực Cảnh hoặc là cường giả có thể sánh được với Tinh Cực Cảnh, dù ba người Liệt Hỏa Tán Nhân, Sơn Trung Khách và Bích Hồ Tiên Sinh không xuất lực nhưng tốc độ xử lý mấy đầu Ngân Giáp Thi vẫn ngày một nhanh. Chỉ qua chốc chát, hơn một ngàn đầu Ngân Giáp Thi đã bị chém giết một mảng lớn, chỉ còn lại trên trăm đầu Ngân Giáp Thi tương đối cường hoành. Bất quá cường hoành thì cường hoành chứ thực lực của Ngân Giáp Thi chênh lệch quá lớn với mọi người, chém giết nó chỉ cần thời gian mấy chục cái hô hấp thôi, cũng không có trở ngại gì.

NGAO NGAO NGAO NGAO NGAO NGAO NGAO

Nhưng đúng lúc này, từ bốn phương tám hướng lại truyền đến tiếng gầm gừ của Vũ Cương, tiếng gầm gừ không ngớt không dứt, núi thở biển gầm, khiến cả thế giới dưới lòng đất cũng trở nên lay động.

- Không tốt, số lượng lần này đã quá một vạn rồi.

Sắc mặt Long Nguyệt đột biến. Hơn một ngàn đầu Ngân Giáp Thi thì bọn hắn có thể dựa vào thực lực cường hoành để chém giết, nhưng hơn vạn đầu, muốn giết cũng phải giết rất lâu. Huống chi phòng ngự của Ngân Giáp Thi rất mạnh mẽ, so với việc chém giết võ giả Bão Nguyên Cảnh còn khó hơn nhiều, chân nguyên cũng tiêu hao nhiều hơn.

Diệp Trần lắc đầu

- Khí tức yếu hơn Ngân Giáp Thi một chút, hẳn là Đồng Giáp thi!

Đồng Giáp Thi là ngũ cấp Vũ Cương, cũng là do võ giả Bão Nguyên Cảnh chế tạo thành. Nhưng khác nhau là ngũ cấp Vũ Cương đại đa số là do võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ hoặc trung kỳ chế tạo thành, còn Ngân Giáp Thi là do võ giả Bão Nguyên Cảnh trung kỳ và Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ chế tạo thành, chiến lực của cả hai chênh lệch không nhỏ.

Đương nhiên, Đồng Giáp Thi tuy so ra kém Ngân Giáp Thi, nhưng lấy số lượng đè ngươi, nếu muốn chém giết toàn bộ thì thời gian và chân nguyên

tiêu hao cũng gấp bội. Hơn nữa chính chủ Thi Quỷ Đạo Nhân còn chưa xuất hiện, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút áp lực.

- Khặc khặ-x-xxxxx, cường giả Tinh Cực Cảnh, vừa vặn đền bù cho những ghế Kim Giáp Thi trống của ta.

Sau khi tiếng gầm gừ của Đồng Giáp Thi qua đi, một hồi thanh âm xảo trá, khô khốc khủng bố, giống như hai khối kim loại ma sát khiến người khác buồn bực vang lên.

- Thi Quỷ Đạo Nhân!

Không cần đoán, chủ nhân của thanh âm này chính là Thi Quỷ Đạo Nhân, một trong 108 đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáp, giết người như ngóe, cực độ tàn nhẫn.

Ầm ầm!

Một bức tường đất sụp đổ, một hắc bào nhân mang theo mặt nạ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Thân hình hắn khô gầy như củi, móng tay tỏa ra màu đen lấp lánh cùng với lớp da đen nhánh bung lên từng lớp vẩy, nhìn qua giống như là móng vuốt của diều hâu vậy

Vụt!

Hỏa Tinh rừng rực văng khắp nơi. Nguyên lại Thi Quỷ Đạo Nhân đang liều mạng cùng với vợ chồng Tiêu Ngân, móng vuốt khô héo sắc bén ma sát với trung phẩm Bảo Khí sinh ra hỏa tinh.

Vợ chồng Tiêu Ngân dù sao cũng chỉ là cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, chênh lệch không nhỏ với Thi Quỷ Đạo Nhân vốn hung danh vang bên ngoài nên chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, bị đánh bay ra ngoài.

- Lão quỷ đi chết đi!

Vượt ngoài ý định chính là Bích Hồ Tiên Sinh lại quên mình lao về phía

Thi Quỷ Đạo Nhân đánh ra một chưởng khí thế cuồn cuộn

Thi Quỷ Đạo Nhân phát ra một tiếng cười lành lạnh, hai móng tay phá vỡ chưởng thế của đối phương, hung mãnh đụng tới.

Phanh!

Hộ thể chân nguyên bị nghiền nát, khóe miệng Bích Hồ Tiên Sinh tràn đầy máu tươi, bay ngược ra ngoài, lộ tuyến giống hệt với vợ chồng Tiêu Ngân.

- Chạy đi đâu!

Thi Quỷ Đạo Nhân theo sát đến

Bốn người giao thủ, dần dần thoát ly khỏi tầm mắt của đám người Diệp Trần, dời đến một phiến hoàn cảnh khác.

- Thì ra là thế, hai vị thái thượng trưởng lão Nam La Tông không phải là mục tiêu của bọn hắn, mục tiêu của bọn hắn chính chúng ta.

Tâm tư của Diệp Trần xoay chuyển thật nhanh, cảm thấy mọi chuyện rõ ràng hơn rất nhiều. Thi Quỷ Đạo Nhân vừa đến đã nhắm vào vợ chồng Tiêu Ngân công kích thật không hợp với lẽ thường, hơn phân nửa là muốn tách bọn họ và chúng ta ra, chỉ ngăn chặn chứ không giết bọn họ.

Bởi vì một người Nam La Tông cũng không thể chết, nếu không sẽ chọc giận tông chủ Long Bích Vân của Nam La Tông. Hơn nữa hơn phân nửa là ba người Liệt Hỏa Tán Nhân có dính líu với Thi Quỷ Đạo Nhân, tất cả mọi người chết chỉ có bọn hắn không chết, rõ ràng là có cấu kết với Thi Quỷ Đạo Nhân rồi, nếu không làm vậy thì đến lúc đó người Long Bích Vân giết đầu tiên chính là hắn.

Ầm ầm!

Trong đàn Đồng Giáp Thi đông như thủy triều đột nhiên có hai đầu Kim

Giáp Thi làn da đen kịt, ẩn ẩn hiện kim quang xông ra. Hai đầu Kim Giáp Thi hành động nhanh nhẹn, bật lên bật xuống như điện quang, nhanh chóng xuất hiện trước người Bàng Nhiếp và Trang Thanh Hà. Cùng lúc này, một bóng trắng xuyên ra từ bầy Đồng Giáp Thi thẳng đến người có thực lực hơi yếu là Trang Thanh Hà, muốn một kích lấy mạng hắn.

Bàng Nhiếp và Trang Thanh Hà không dám coi thường Kim Giáp Thi và bóng trắng, ra tay toàn lực nghênh chiến.

Thái thượng trưởng lão Lâm Thủy Hàn của Bắc Tuyết Sơn Trang cũng không nhàn rỗi. Đối thủ của hắn là ba gã mang trường bào bạch y thân hình phiêu hốt. Ba trường bào nhân này giống như vô hình vô thể, phiêu hốt trong không khí, thân hình nhoáng một cái đã đến trước mặt, rất khó phòng bị.

Chỉ qua chốc lát tất cả mọi người đều bị phân ra. Vợ chồng Tiêu Ngân đang chiến đâu với Thi Quỷ Đạo Nhân ở nơi cách đây cực xa, nhìn cũng không thấy bóng dáng. Bàng Nhiếp Trang Thanh Hà chiến đấu với hai đầu Kim Giáp Thi và một gã trường bào nhân. Lâm Thủy Hàn thì chiến đấu cùng với ba gã trường bào nhân, mà đất trống ngoài khu vực chiến đấu đều đã bị Đồng Giáp Thi bịt kín, nửa bước cũng khó đi, nếu muốn trợ giúp lẫn nhau thì vô cùng khó khăn.

Trong mọi người, chỉ có Diệp Trần, Liệt Hỏa Tán Nhân và Sơn Trung Khách là không có đối thủ.

Liệt Hỏa Tán Nhân và Sơn Trung Khách rõ ràng là cùng một bọn với Thi Quỷ Đạo Nhân, ngay cả Bích Hồ Tiên Sinh giả vờ muốn trợ giúp vợ chồng Tiêu Ngân cũng thế. Cho nên chỉ có Diệp Trần đứng cô đơn một mình ngay trong bầy Đồng Giáp Thi đông nghịt, lạnh lùng đứng ngoài quan sát, mặt không đổi sắc.

Nhìn theo tràng diện thì tình thế cực kì bất lợi đối với các cường giả Tinh Cực Cảnh của Thiên Phong Quốc, không, không nên nói là bất lợi, là tất sát chi cục mới đúng. Kế hoạch ban đầu tuy tốt, nhưng ai ngờ được ba người Liệt Hỏa Tán Nhân lại công nhiên cấu kết với Thi Quỷ Đạo Nhân,

muốn một mẻ hốt trọn mọi người trừ người của Nam La Tông chứ. Ngay cả Diệp Trần trước đó cũng không hề nghĩ theo chiều hướng này, chỉ cho là hắn muốn âm thầm tiêu diệt mình hoặc vài người khác thôi, sẽ không đến mức như vậy. Hiện giờ hai người này đứng bất động, không hề có ý muốn xuất thủ tương trợ những người khác, âm mưu không cần nói cũng biết.

Bàng Nhiếp phẫn nộ quát:

- Liệt Hỏa Tán Nhân, sao ngươi còn chưa động thủ.

Hắn còn chưa đoán được tâm tư âm hiểm của Liệt Hỏa Tán Nhân nên ngữ khí lộ ra vẻ rất phẫn nộ.

Liệt Hỏa Tán Nhân cười lạnh nói:

- Yên tâm, ta động thủ đây.

Kế hoạch tiến hành rất hoàn mĩ. Vợ chồng Tiêu Ngân bị dẫn đi, không hề nghe được động tĩnh bên này, đến lúc đó giết chết bốn người Diệp Trần, sau đó Sơn Trung Khách biến mất, mình lại bị thương, trở lại Tử Dương Tông cũng không có ai hoài nghi đến mình cả, chỉ cho là Thi Quỷ Đạo Nhân quá cường hoành mạnh mẽ nên chỉ có hắn và vợ chồng Tiêu Ngân chạy thoát trở về thôi, trên người lại mang theo vết thương. Đương nhiên nếu muốn tất cả mọi người không ai nghi ngờ thì hoàn toàn không có khả năng, nhưng dưới tình huống không có bất kì chứng cứ nào, Liệt Hỏa Tán Nhân cũng không cho rằng sẽ xuất hiện việc gì ngoài ý muốn, Lưu Vân Tông Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân cũng không làm gì được hắn cả. Về phần Nam La Tông, đích thật là một chướng ngại rất lớn, về sau nên cẩn thận một chút, nếu không sẽ bị nắm thóp mất. Cục diện bết bát nhất là bất hòa với Nam La Tông, họ không cần chứng cớ gì cả, trực tiếp giết tới, nếu vậy hắn chỉ có nước chạy khỏi Thiên Phong Quốc thôi.

Nhìn Liệt Hỏa Tán Nhân và Sơn Trung Khách đang chạy đến vây mình, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Chỉ bằng hai người các người, thật có chút không đủ.

- Vậy thêm chúng ta nữa thì sao!

Từ một nơi âm ám hẻo lánh có hai đạo nhân ảnh bay xẹt đến, nhìn khí tức thì tuyệt đối là cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Tứ đại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ liên thủ, lấy thực lực trước mắt của Diệp Trần thì quả thật sẽ bị chém giết, trừ phi hộ thể chân nguyên của hắn có thể chống đỡ được công kích của bốn người, nhưng điều đó hoàn toàn không có khả năng, cảnh giới còn chênh lệch nhiều lắm.

Hai người này chính là dư đảng của Cửu U Giáo năm đó, địa vị so ra kém Thi Quỷ Đạo Nhân, là cấp bậc chấp sự chiến đấu.

Liệt Hỏa Tán Nhân cười ha ha nói:

- Diệp Trần, người không tưởng tượng được sẽ có ngày hôm nay phải không! Vốn người chết là Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân, ai bảo ngươi cuồng vọng tự đại tham dự hành động lần này chứ, chuyến này ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ta sẽ để cho Khô Mộc huynh chế tạo ngươi thành Ngân Giáp Thi, cho ngươi chịu đựng nỗi thống khổ sống không bằng chết.

Diệp Trần lắc đầu, ngụy chân nguyên trong cơ thể bắt đầu chấn động lần cuối, lạnh nhạt nói:

- Đừng đùa chứ, ta còn đang không có lý do gì để chém giết các ngươi đây, đã vậy thì giải quyết luôn ở đây đi!

Vừa nói xong, thể nội ngụy chân nguyên của Diệp Trần đã khẽ chấn động, dung hợp lẫn nhau, phóng ra hào quang óng ánh, khí tức bức nhân.

Ông!

Cùng lúc đó, vòng xoáy ngụy chân nguyên trong đan điền bỗng bành trướng lại bỗng co rút, cơ hồ trong chớp mắt đã biến hóa mấy chục lần, lần

bành trường cuối cùng lại gấp đôi ban đầu, chợt dùng một tốc độ không thể tưởng tượng nổi sập thành một đoàn, hình thành nên một thanh sắc hạch tâm chừng quả trứng gà

Thanh sắc hạch tâm giống lại không giống tinh thể, giống như chất lỏng nhưng không phải là chất lỏng, ở giữa trạng thái cố định và trạng thái dịch, mặt ngoài tản mát ra một vầng sáng thanh sắc, vầng sáng đó thật giống như vầng sáng của tinh thể, mang đến cho người khác một cảm giác cực kỳ thần bí, cực kỳ cô đọng, đương nhiên, hơn nữa là lực lượng và rung động.

Bên ngoài thanh sắc hạch tâm, có chín đạo khí lưu sắc bén xoay xung quanh nó theo quy luật, khí lưu sắc bén đó đúng là Thanh Liên kiếm khí. Sau khi Thanh Liên Kiếm Quyết đạt đến đệ thập tam trọng, chẳng những Thanh Liên kiếm khí tăng lên đến chín đạo, mà ngay cả uy lực cũng không gì sánh nổi. Mỗi một đạo đều tương đương với một tuyệt chiêu của Diệp Trần, dưới tình huống không chuẩn bị, người có thực lực cao hơn hắn một bậc cũng có thể bị đánh cho trọng thương, thậm chí là vẫn lạc. Hơn nữa Diệp Trần đạt đến đệ thập tam trọng cũng chưa được bao lâu, nếu Thanh Liên kiếm khí được bồi dưỡng thêm nữa thì uy lực sẽ càng thêm đáng sợ, có tiềm lực trở thành đón sát thủ mạnh nhất Diệp Trần, đánh chết cường giả đồng cấp cũng không phải là nói chơi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 321: Tấn Thăng Tinh Cực Cảnh

Đương nhiên, thiên phú về mặt võ học của Diệp Trần quá mức cường hãn, chỉ sợ chưa đợi được đến khi Thanh Liên kiếm khí trở thành đòn sát thủ mạnh nhất thì đã tạo ra được tuyệt chiêu mới rồi. Thật giống với Luyện Tâm Nhất Kiếm lúc trước, dần dần đã bị các sát chiêu khác thay thế, ngay cả kiếm chiêu tối cường Tru Tâm Nhất Kiếm do nó và Cô Phong Tuyệt Sát dung hợp thành cũng hiếm có cơ hội xuất hiện. Cũng may chín đạo Thanh Liên kiếm khí này ở trong cơ thể của Diệp Trần, là chiêu số dùng lúc cận chiến, bất kể có phải là đòn sát thủ mạnh nhất không đều có tác dụng lớn lao.

Trong một sát na tấn thăng đến Tinh Cực Cảnh, khí thế trên người Diệp Trần bỗng được kéo lên vô hạn, so với bất kì võ giả Bão Nguyên Cảnh nào tấn thăng đến Tinh Cực Cảnh đều đáng sợ hơn rất nhiều. Vì tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết nên khí thế của Diệp Trần và những người khác không giống nhau, thập phần sắc bén, phảng phất như vô số đạo răng cưa phá nát hư không vậy.

- Cường giả Tinh Cực Cảnh so với tưởng tượng của ta còn khủng bố hơn, khó trách võ giả Bão Nguyên Cảnh muốn chiến thắng cường giả Tinh Cực Cảnh khó khăn trùng trùng điệp điệp, toàn bộ Nam Trác Vực cũng không có bao nhiêu người.

Có chút nhắm mắt lại, hai tay Diệp Trần nắm chặt, khí thế vẫn còn đang tiếp tục được kéo lên, bên ngoài quyền tâm ẩn ẩn có thể thấy được thanh sắc khí lưu đang xoay tròn, gia tốc phát ra thanh âm ô ô.

- Cái gì? Tấn thăng đến Tinh Cực Cảnh rồi sao?

Liệt Hỏa Tán Nhân trừng to mắt, trên mặt đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi

Khuôn mặt Sơn Trung Khách âm trầm

- Giết, thừa dịp hắn vừa tấn chức chém giết hắn ngay lập tức, bằng không đợi đến khi hắn quen thuộc diệu dụng của chân nguyên, việc giết hắn sẽ trở nên rất khó khăn.

Mở hai mắt ra, Diệp Trần mỉm cười

- Thật có lỗi, ta đã sớm biết cách thiêu đốt chân nguyên rồi, chỉ là trước kia không có chân nguyên dùng thôi.

Diệp Trần đã từng thấy qua không ít cường giả Tinh Cực Cảnh thiêu đốt chân nguyên, há lại không biết chân nguyên bốc cháy thế nào sao, may mắn là linh hỗn lực cũng không phải để làm cảnh.

Hùng!

Chân nguyên trong cơ thể ma sát lẫn nhau, đụng nhau, một cỗ thanh sắc hỏa diễm vọt ra phủ ngoài cơ thể Diệp Trần, nhìn từ xa xa thật giống như một hỏa trụ thanh sắc hình người vậy. Mà theo chân nguyên thiêu đốt, khí thế của Diệp Trần đột nhiên không ngừng gia tăng, đạt đến gấp hai lần trước kia.

Chiến lực tăng gấp đôi, năng lực chỉ cường giả Tinh Cực Cảnh mới có!

- Sao có thể, lần đầu thiêu đốt chân nguyên sao lại đơn giản vậy được?

Lần đầu tiên Sơn Trung Khách thiêu đốt chân nguyên cũng chỉ sinh ra một chút lửa thôi, đừng nói là tăng gấp đôi chiến lực, ngay cả hai thành cũng không được nữa, phải qua một tháng mới nắm vững kĩ xảo thiêu đốt chân nguyên được.

- Dù ngươi có bước vào Tinh Cực Cảnh thì sao, thiêu đốt chân nguyên thì thế nào, bốn người chúng ta cũng đủ để giết chết ngươi rồi, chết cho ta.

Chân nguyên màu vàng đất hung mãnh thiêu đốt, Sơn Trung Khách là

người đầu tiên đánh về phía Diệp Trần, trên đường vọt đến hai tay đột nhiên nhiều thêm một đôi thiết chùy cực lớn, ầm ầm ném ra.

- Cút!

Tay phải Diệp Trần cách không điểm một cái, một đám kiếm khí thanh sắc trong suốt được bắn ra, mang theo một cỗ kiếm ý sát phạt đáng sợ đánh lên thiết chùy của Sơn Trung Khách.

Âm vang!

Thiết chùy chính là hạ phẩm Bảo Khí, bên trong có ẩn chứa chân nguyên, dù Thanh Liên kiếm khí của Diệp Trần vô kiên bất tồi cũng không tài nào lưu lại trên đó chút vết tích, nhưng lực trùng kích ẩn chứa trong kiếm khí lại thông qua chân nguyên truyền vào trong cơ thể Sơn Trung Khách.

Tia lửa bắn ra, khóe miệng Sơn Trung Khách rỉ máu, bay ra ngoài

- Liên thủ cùng một chỗ giết hắn đi.

Chân nguyên của Liệt Hỏa Tán Nhân đã thiêu đốt, với tư cách là tu luyện giả hỏa hệ chân nguyên, một khi hắn thiêu đốt chân nguyên thì chiến lực không phải được tăng phúc gấp đôi mà còn nhiều hơn nữa. Những cường giả Tinh Cực Cảnh trên cơ bản chỉ tăng phúc được gấp đôi chiến lực thôi, tu luyện giả thủy hệ chân nguyên thậm chí chỉ có thể tăng phúc tám chín thành bất quá tốc độ khôi phục của bọn hắn cũng nhanh hơn rất nhiều, thiêu đốt chân nguyên càng duy trì được bền bỉ hơn.

Tập! Hùng!

Hai gã dư đảng Cửu U Giáo kia cũng thiêu đốt chân nguyên, tam đại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, trong đó có hai người là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, khí thế liên hợp lại có thể sánh được với cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Thế giới âm ám dưới lòng đất lập tức xoáy lên từng đợt vòi rồng, vòi rồng gào thét, thổi bay những Đồng Giáp Thi ở phụ cận ra ngoài, rơi đến thất linh bát lạc, không cách nào tới gần được.

- Sát!

- Sát!

Ba người mãnh liệt đạp mạnh lên mặt đất, ngay lúc Sơn Trung Khách lui về phía sau, theo ba hướng khác nhau đánh đến Diệp Trần. Vũ khí của Liệt Hỏa Tán Nhân là một bả bảo đao hồng sắc, hai người khác theo thứ tự là trường côn và đại quyền sáo. Dưới sự quán chú của thiêu đốt chân nguyên, lực công kích ẩn chưa bên trên vũ khí càng thêm cuồng mãnh, xé rách không khí, đánh ra từng vết nứt không gian.

- Nếu thực lực của ba người các ngươi hợp lại cùng một thể, không chừng có thể đánh bại ta, nhưng đang tiếc phân tán trước sau gì cũng là phân tán thôi.

Lấy lượng thủ thắng tuy rằng có thể, nhưng chất vĩnh viễn vẫn ở trên lượng, nếu lượng không đạt đến trình độ nhất định thì vẫn không thể nào thắng được chất cả.

BOANG...!

Bội kiếm Tinh Ngân ở bên hông lập tức ra khỏi vỏ, kiếm quang sáng chói khiến thế giới âm ám dưới lòng đất đột nhiên sáng ngời. Chợt có một mảnh điện xà dài hẹp được bắn ra, hư vô mờ mịt, mây trôi loạn cuốn, nương theo kiếm thế của Diệp Trần đánh ra ngoài.

Tạp sát!

Người đầu tiên thổ huyết nhanh chóng lùi lại chính là Liệt Hỏa Tán Nhân, chiến lực của hắn được tăng phúc cao nhất, nhưng thực lực trụ cột không bì được với hai người kia, đối mặt với kiếm khí cuồng bạo như lôi đình của Diệp Trần bàn tay nắm hồng sắc bảo đao bị rạn nứt, dấu chân in hằng trên mặt đất bắn ngược về sau.

- Thanh Liên Đoạt Hoa!

Tinh Ngân Kiếm thu về, phong bế công kích của hai người còn lại. Tư thế của Diệp Trần không đổi, ngón trỏ của tay phải quỷ mị điểm ra, không để ý đến khoảng cách với tên cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong khác, đâm vào trên hộ thể chân nguyên của hắn.

Phù một tiếng!

Hộ thể chân nguyên của đối phương bị nghiền nát, Thanh Liên kiếm khí vờn quanh cổ hắn một vòng, một cái đầu liền phóng lên trời.

- Đáng giận, chết!

Cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong bị Diệp Trần phong bế công kích thấy đồng bạn một chiêu cũng không địch lại, bị chết oan uổng nên khí tức thô bạo khuếch tán ra, một quyền đánh đến đầu Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 322: Cái Gì Là Cường Hoành. (Hạ)

Hiện giờ hắn đã hoàn toàn không đặt cường giả Tinh Cực Cảnh vào mắt, xem như gặp phải cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cũng có sức để liều mạng, sẽ không ngay cả lực hoàn thủ cũng không có

Đương nhiên Diệp Trần cũng biết giờ mình có thể chém giết cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, ngoài trừ tám thành kiếm ý cường đại, còn cộng thêm việc những võ học tu luyện đều đã đạt đến cấp bậc trình độ cao nhất, dù chống lại ai cũng sẽ không thua thiệt về mặt võ học, yếu thế duy nhất chỉ là tu vị thôi.

"Sự tình lần này qua đi, nhất định phải đi Lạc Nhạn Giang Thiên Tiệm Hạp lĩnh ngộ Chiến Vương kiếm ý, tranh thủ nâng cao một bước. Nếu có thể tăng kiếm ý đến chín thành hoặc đại thành cũng đủ để chính thức chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả rồi. Sau đó lại cố gắng tăng lên tu vị, chỉ cần tăng đến Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong sẽ khiến cho chiến lực của ta đạt đến một cấp độ rất cao. Đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ, về cơ bản đã có thể đi ngang ở Nam Trác Vực rồi, cũng không cần phải sợ hãi một ít cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong tu luyện võ học lợi hại, hoàn toàn có thể toàn lực đánh một trận. " Diệp Trần rất rõ ràng, một ít cường giả kẹt ở Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, không bước vào Linh Hải Cảnh được vô cùng khủng bố, lấy thực lực trước mắt của hắn còn chưa đủ nhìn. Cũng may những người này bình thường sẽ không đi lại ở bên ngoài, số lượng cũng rất thưa thớt, tỷ lệ gặp phải hoàn toàn có thể bỏ qua.

- Đi một bước tính một bước, trước tiên Lạc Nhạn Giang Thiên Tiệm Hạp chính là mục đích đầu tiên.

Hít sâu một hơi, tâm thần Diệp Trần thông thuận hơn rất nhiều, kiếm ý càng tăng lên.

- Diệp Trần, ta và người đều là cường giả Tinh Cực Cảnh của Thiên Phong Quốc, còn không mau qua đây tương trợ, nếu không có chúng ta thì ngươi cũng phải chết trên tay Thi Quỷ Đạo Nhân thôi.

Thanh âm của Bàng Nhiếp truyền đến.

Diệp Trần đưa mắt nhìn lại. Đối thủ của Bàng Nhiếp và Trang Thanh Hà là hai đầu Kim Giáp Thi cùng một gã trường bào nhân. Hai đầu Kim Giáp Thi này so với lời Liệt Hỏa Tán Nhân nói còn lợi hại hơn, trong đó trong làn da đen kịt của một đầu Kim Giáp Thi đã xuất hiện một chút vàng lợt, rõ ràng là Kim Giáp Thi cấp bậc bát cấp Vũ Cương. Lực phòng ngự thập phần khủng bố, cơ hồ bỏ qua công kích của Bàng Nhiếp. Đầu Kim Giáp Thi bên kia cũng là thất cấp Vũ Cương đỉnh phong, đã có chút xu thế chuyển qua màu vàng, khi còn sống hẳn là một cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ khá lợi hại

Hai đầu Kim Giáp Thi này gắt gao ngăn chặn Bàng Nhiếp và Trang Thanh Hà, hơn nữa lại thêm một gã trường bào nhân, tu vị tuy không cao nhưng lại xuất quỷ nhập thần khiến hai người cực kỳ nguy hiểm.

- Hừ, trước tiên lấy các ngươi khai đao.

Còn chưa kịp đợi Diệp Trần đáp lời, một đạo thân ảnh tựa như quỉ mị đã xuất hiện bên người Bàng Nhiếp và Trang Thanh Hà, đúng là Thi Quỷ Đạo Nhân. Toàn thân hắn được hộ thể chân nguyên màu xám đen quấn lấy, trên mặt nạ quỷ lộ ra cỗ khí tức khiến lòng người sợ hãi, chỉ mới xuất hiện đã muốn đánh chết hai người.

- Ngươi dám!

Bàng Nhiếp kinh hãi, chân nguyên bộc phát đến cực hạn, bên ngoài cơ thể phun ra sóng lửa cuồn cuộn cao vài trượng, uy thế kinh người. Trang Thanh Hà ở một bên lại rất rõ ràng nếu ngăn không được một kích toàn lực của Thi Quỷ Đạo Nhân thì hôm nay mình thật sự phải táng thân tại đây rồi. Vận chuyển Sơn Hà Kinh, chân nguyên cuồn cuộn như sóng cuốn đến Thi

Quỷ Đạo Nhân.

Thi Quỷ Đạo Nhân cười hắc hắc, tay phải vặn chuyển, xoạt một tiếng liền xuyên phá quyền kình của Bàng Nhiếp vặn đứt cánh tay của hắn, còn tay trái thì nắm một đầu lâu màu vàng đất đánh về phía Trang Thanh Hà.

Đợt giao thủ của ba người qua đi.

Trên tay Thi Quỷ Đạo Nhân cầm một cánh tay.

Trái lại, Bàng Nhiếp và Trang Thanh Hà, bọn hắn một người thì mất cánh tay, người kia thì mất tính mạng. Đối mặt với một kích toàn lực của Thi Quỷ Đạo Nhân, một thương một chết, vô cùng thảm thiết.

Mất đi hứng thú muốn đánh chết Bàng Nhiếp, Thi Quỷ Đạo Nhân đặt lực chú ý lên người Lâm Thủy Hàn vừa đánh chết một trường bào nhân, ánh mắt lạnh lùng.

Phanh!

Trên đường lướt đến, Thi Quỷ Đạo Nhân chợt giơ đầu lâu màu vàng hung hăng đánh lên kiếm khí vừa đánh úp đến trước mặt.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Vốn Thi Quỷ Đạo Nhân định trước tiên đánh chết Lâm Thủy Hàn, nào đoán được Diệp Trần lại chặn trên đường cho hắn một đạo kiếm khí vô cùng ác liệt lăng lệ.

Một mảng lớn Đồng Giáp Thi bị quét sạch, Diệp Trần lặng yên đứng đó

- Dừng ở đây thôi.

Hai vị thái thượng trưởng lão của Phỉ Thúy Cốc hắn mặc kệ, bất quá có thể bảo vệ thái thượng trưởng lão của Bắc Tuyết Sơn Trang một mạng. Ngược lại Thi Quỷ Đạo Nhân này quả thật cường hoành, trong lúc vội vàng cũng có thể đánh tan kiếm khí của hắn, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần

so với Liệt Hỏa Tán Nhân.

Lạt! Lạt! Bá!

Ba đạo nhân ảnh trước sau lướt đến, theo thứ tự là vợ chồng Tiêu Ngân và Bích Hồ Tiên Sinh.

Ba người đều bị thương không nhẹ. Vợ chồng Tiêu Ngân không biết có phải gặp ảo giác không nhưng Thi Quỷ Đạo Nhân không hề toàn lực ứng phó với bọn hắn. Đương nhiên, bọn hắn nếu đã dám đến hang ổ của Thi Quỷ Đạo Nhân thì cũng đã chuẩn bị tốt át chủ bài rồi, nhưng không đến thời khắc mấu chốt, thì những át chủ bài này không thể dùng tùy tiện được.

Vợ chồng Tiêu Ngân dù sao cũng không thể ngồi yên nhìn Bàng Nhiếp bị giết chết nên vội vàng ra tay giúp hắn chống đỡ hai đầu Kim Giáp Thi và một gã trường bào nhân. Về phần Bích Hồ Tiên Sinh thì sắc mặt lại có chút âm trầm, trong đám Đồng Giáp Thi đông nghịt rõ ràng lại không nhìn thấy bọn người Liệt Hỏa Tán Nhân đâu, không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

- Bàng Nhiếp, những người khác đâu?

Tiêu Ngân hỏi.

Bàng Nhiếp phún một búng nước bọt lẫn máu nói:

- Liệt Hỏa Tán Nhân kia cấu kết với Thi Quỷ Đạo Nhân, lại có thêm hai cao thủ đột nhiên xuất hiện, bất quá đều đã chết cả rồi, chết ở. . .

Bàng Nhiếp oán hận liếc qua Diệp Trần, tuy nói tốc độ công kích của Thi Quỷ Đạo Nhân cực nhanh, bất quá hắn cho rằng Diệp Trần căn bản không hề có ý muốn cứu hắn

Vợ chồng Tiêu Ngân hoảng sợ! Diệp Trần này lại cường đại ngoài ý định như vậy, ồ, hắn đã đột phá đến Tinh Cực Cảnh rồi, là vô tình đột phá, hay là. . .

Thi Quỷ Đạo Nhân nói với Bích Hồ Tiên Sinh:

- Giết bọn chúng đi, giết chết toàn bộ, sự tình đã thoát ly khỏi tầm khống chế rồi.

Hắn nói rất đúng, trước đó vợ chồng Tiêu Ngân bị trúng kế dẫn đi nên không cần giết hai người này, giết sẽ gây ra phiền toái rất lớn nhưng giờ xem ra không giết không được. Bốn người Liệt Hỏa Tán Nhân vừa chết, đã không thể biết được phương hướng phát triển của kế hoạch nữa rồi, mà ngọn nguồn của hết thảy chuyện này đều ở trên người Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 323: Đánh Lui. (Thượng,Hạ)

Thần sắc Bích Hồ Tiên Sinh âm trầm, nhìn qua Long Nguyệt, ánh mắt mang theo tà niệm. Rốt cục cũng không cần nhịn nữa, cùng lắm thì chạy khỏi Thiên Phong Quốc thôi.

Đại chiến lại bộc phát lần nữa, chỉ bất quá lần này đã có chút biến hóa nhỏ. Bích Hồ Tiên Sinh vốn trợ giúp vợ chồng Tiêu Ngân giờ lại quay sang làm trợ thủ cho Thi Quỷ Đạo Nhân, cùng hai đầu Kim Giáp Thi và một gã trường bào nhân đối phó mọi người. Đương nhiên, còn có số lượng Đồng Giáp Thi đáng sợ nữa.

Thu hồi lực chú ý, Thi Quỷ Đạo Nhân biết rõ Diệp Trần chính là mấu chốt, chỉ có giết hắn đi mới có thể toàn diệt mọi người của Thiên Phong Quốc, hiện giờ chỉ cần duy trì cục diện là được rồi.

- Là ngươi giết bọn người Liệt Hỏa Tán Nhân.

Diệp Trần không đáp, hỏi lại

- Người chính là Khô Mộc Đạo Nhân đứng đầu trong Ngũ Tán Nhân a! Không biết ngươi vốn gọi là Khô Mộc Đạo Nhân, hay Thi Quỷ Đạo Nhân.

Trước khi Liệt Hỏa Tán Nhân chết hô to một tiếng Khô Mộc huynh, Diệp Trần đã biết rõ Thi Quỷ Đạo Nhân chính là Khô Mộc Đạo Nhân. Kỳ thật toàn bộ Ngũ Tán Nhân đều ở trong Thiên Phong Quốc, chỉ có chút nghi vấn là Liệt Hỏa Tán Nhân là cấu kết với Thi Quỷ Đạo Nhân hay là đã trở thành dư đảng của Cửu U Giáo thôi.

Bất quá những cái này đã không còn quan trọng nữa, Liệt Hỏa Tán Nhân chết, thế giới này đã không còn hắn nữa.

- Hai cái đều là danh hào của ta. Nhưng tiếc thay, những địch nhân biết rõ danh hiệu của ta, hết thảy đều phải chết, ngươi cũng không ngoại lệ, chết đi!

Chuyển đầu lâu màu vàng đất qua tay phải, Thi Quỷ Đạo Nhân nhanh chóng phóng tới Diệp Trần.

- Thiên Toái Tịnh!

Đối mặt với Thi Quỷ Đạo Nhân hung danh hiển hách, Diệp Trần cũng không lui tránh mà giơ kiếm nghênh đón.

Oanh!

Đầu lâu màu vàng đất giao kích cùng với Tinh Ngân Kiếm, thế giới âm u dưới lòng đất có chút lắc lư, rất nhiều loạn thạch từ trên rơi xuống.

Ai mạnh ai yếu, xem thì biết ngay!

Thi Quỷ Đạo Nhân lui ba bước.

Diệp Trần lui mười bước.

Tu vị của hai người chênh lệch quá lớn, dù Diệp Trần tu luyện chính là Thanh Liên Kiếm Quyết Địa cấp đỉnh giai, có được tám thành kiếm ý nhưng cũng không hoàn toàn bù đắp chênh lệch được.

Chỉ là có thể kháng trụ được một kích toàn lực của Thi Quỷ Đạo Nhân đã là đáng quý rồi. Dù saoThi Quỷ Đạo Nhân cũng là một trong 108 đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáo, chiến lực của bản thân dù không thể dương danh thiên hạ nhưng cũng không thể xem thường được, bình thường cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ gặp phải hắn cũng chưa chắc có thể chạy trốn được.

- Hắc hắc, chỉ sợ hôm nay ngươi phải chết ở đây rồi.

Thi Quỷ Đạo Nhân cảm thấy đại định, lành lạnh nói.

Mặt Diệp Trần không đổi sắc, trong cơ thể có một đoàn huyết quang thiêu đốt hừng hực, ngoài miệng nói:

- Chưa hẳn!

- Vậy sao? Ta liền nhìn xem ngươi đối kháng với ta thế nào.

Thi quỷ chân nguyên màu xám phóng lên trời, tay phải Thi Quỷ Đạo Nhân cầm đầu lâu màu vàng đất, tựa như một ma đầu vừa đạp từ núi thấy biển máu ra, hung uy ngập trời.

- Ta nói chưa hẳn chính là chưa hẳn, lúc xưa ngươi có thể hùng bá Thiên Phong Quốc, nhưng hôm nay đã không còn là thiên hạ của ngươi nữa.

Ken két!

Mặt đất sụp đổ, trên người Diệp Trần bộc phát ra khí lưu đỏ như máu, kết hợp cùng một chỗ với thiêu đốt chân nguyên lập tức biến thành thanh hồng sắc, khí thế chấn động mãnh liệt càn quét tám phương, đánh bay bầy Đồng Giáp Thi đang vây quanh.

- Quả nhiên, Tiểu Huyết Ma Giải Thể đại pháp và thiêu đốt chân nguyên sẽ triệt tiêu lẫn nhau, chỉ tăng phúc được có hai thành chiến lực.

Chân nguyên bị thiêu đốt lên quá mức hung mãnh, Tiểu Huyết Ma Giải Thể đại pháp cũng không thể chống lại được. Vốn có thể từ trên cơ sở tăng phúc trên năm thành chiến lực, nhưng giờ chỉ tăng được gần hai thành thôi, hơn nữa tốc độ thiêu đốt khí huyết so với trước kia thì nhanh hơn rất nhiều, không cách nào kéo dài được, nếu đoán không sai thì... theo tu vị tăng lên, uy lực của thiêu đốt chân nguyên cũng càng tăng lớn, Tiểu Huyết Ma Giải Thể đại pháp cuối cùng cũng bị đào thải thôi.

Đương nhiên, dưới điều kiện đã thiêu đốt chân nguyên còn có thể tăng phúc lên hai thành đã hết sức kinh người rồi, tốc độ tăng lên so với cường giả Tinh Cực Cảnh tu luyện hỏa hệ chân nguyên cũng được chừng hai thành.

Hùng!

Hỏa diễm thanh hồng sắc chân nguyên hừng hực thiêu đốt, Diệp Trần giương mắt nhìn về phía Thi Quỷ Đạo Nhân.

Khóe mắt Thi Quỷ Đạo Nhân kéo ra, tiểu tử này rõ ràng lại tu luyện Tiểu Huyết Ma Giải Thể đại pháp của Huyết Ma Chân Nhân, không biết Huyết Ma Chân Nhân nghĩ thế nào lại để bí kĩ này lưu truyền ra bên ngoài, tiện nghi người khác.

- Trước tiên tiếp một kích của ta đi!

Trên kim sắc đầu lâu bộc phát ra tiếng vang gào khóc thảm thiết, Thi Quỷ Đạo Nhân bước lên một bước, phảng phất như ác quỷ đánh về phía đầu Diệp Trần.

Một chiêu Thanh Liên Đoạt Hoa ngăn trở công kích của Thi Quỷ Đạo Nhân, Diệp Trần giơ tay trái lên, hai đạo Thanh Liên kiếm khí xuyên ra đánh úp phía cổ họng và trái tim Thi Quỷ Đạo Nhân.

PHỐC!

Móng vuốt tựa như diều hâu của tay trái bổ một đạo kiếm khí ra, còn một đạo kiếm khí khác thì bay theo hình vòng cung xoẹt qua cổ Thi Quỷ Đạo Nhân, mang theo một chút huyết nhục khiến người khác buồn nôn.

- Đáng giận! Thi hỏa!

Thi Quỷ Đạo Nhân giận dữ, kim sắc đầu lâu trở nên lắc lư, hai luồng hỏa diễm tro sắc được bắn ra, đánh lên phía hộ thể chân nguyên của Diệp Trần.

"Ngọn lửa này không đơn giản. " Tro sắc hỏa diễm mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, gặp phải chân nguyên cũng không hề bị tiêu diệt, nhanh chóng ăn mòn. Rơi vào đường cùng chân nguyên của Diệp Trần chân bộc phát mạnh mẽ, bức toàn bộ hộ thể chân nguyên và thi hỏa ở bên ngoài cơ thể văng ra tứ phía tiêu diệt không ít Đồng Giáp Thi.

Thi Quỷ Đạo Nhân không kịp đề phòng bị cổ chân nguyên này vừa vặn bắn trúng, sau khi thối lui bốn năm bước thì hộ thể chân nguyên hôi hắc có chút lắc lư.

- Âm Thi Toản!

Ngưng thế lui lại, năm ngón tay trái của Thi Quỷ Đạo Nhân tụ thành hình cái chùy, năm phiến móng tay hắc sắc cứng rắn lồi ra ngoài, bên trên có hắc sắc chân nguyên kịch liệt xoay tròn, hình thành nên một mũi khoan hôi sắc đánh tới Diệp Trần.

XÍU... UU!!

Tiếng xé gió vang lên rất nhỏ, mũi khoan chân nguyên nháy mắt đã đến trước người Diệp Trần.

- Thật nhanh!

Khoái Kiếm Ý Cảnh bắn ra, một kiếm của Diệp Trần cản mũi khoan chân nguyên lại.

Vụt vụt vụt!

Hỏa tinh rừng rực theo mũi khoan chân nguyên dần mất đi xu thế xông đến bắn ra tứ phía.

Nắm chặt cơ hội, đầu lâu kim sắt trong tay Thi Quỷ Đạo Nhân rời khỏi tay, bay đến giữa không trung, từng đoàn hỏa diễm hôi sắc rơi xuống dưới cứ như hỏa vũ vậy.

- Hóa Ảnh Bạo!

Hơn mười đạo bóng dáng bạo khai, chân thân Diệp Trần nhanh chóng rời khỏi phạm vi bị hỏa vũ bao trùm, nhưng bóng dáng khác đều bị thiêu đốt tan thành mây khỏi.

"Kẻ này quá khó giải quyết, phải giết hắn để trừ hậu hoạn mới được. "

Qua mấy lần giao thủ Thi Quỷ Đạo Nhân cơ hồ đã dốc hết toàn lực, chẳng những không làm bị thương Diệp Trần mà bản thân ngược lại còn bị tróc một khối da thịt. Tuy rằng thân thể của hắn là Vũ Cương, mất một chút da thịt đối với hắn cũng chả là gì cả. Nhưng với tư cách là một trong 108 đại Quỷ Tướng Cửu U Giáo, tung hoành mấy chục năm ở Thiên Phong Quốc cường giả Tinh Cực Cảnh chết trên tay hắn ít nhất cũng có mấy chục người, chưa lúc nào bị tiểu bối chiếm tiện nghi cả. Nội tâm dần nổi lên một cơn lệ hỏa, trong tròng mắt hắc sắc hiện lên tia lục sắc âm lạnh khủng bố.

- Quỷ Hống Công!

Cái miệng rộng tanh hôi được mở ra, Thi Quỷ Đạo Nhân vận chuyển chân nguyên đến yết hầu ngưng tụ ra một đoàn hư ảnh đầu lâu, đầu lâu nương theo cái há mồm của hắn bộc phát ra một cổ sóng âm đáng sợn, sóng âm ẩn ẩn hiện ra hôi sắc lan tràn ra ngoài, nhất thời trong thế giới u ám dưới lòng đất nổi lên từng trận kêu khóc thảm thiết, tựa như địa ngục vậy

- Âm ba công thật mạnh!

Diệp Trần cực lực vận chuyển chân nguyên bảo vệ tâm thần và hai lỗ tai nhưng âm ba không đơn giản chỉ là âm công mà còn ẩn chứa một cổ kình đạo khó lòng phòng bị nữa.

PHỐC!

Khóe miệng Diệp Trần phun ra máu tươi, lảo đảo lui về phía sau.

Những người khác thì không có vận khí tốt như vậy, đợt sóng âm qua đi thì lỗ tai xuất huyết, thần sắc thống khổ. Nhất là Bàng Nhiếp, vì lúc trước đã bị Thi Quỷ Đạo Nhân vặn xuống một cánh tay, thân chịu trọng thương, nay lại bị sóng âm chấn động nên chân nguyên trong cơ thể rốt cục đã không áp chế nổi nữa, nghịch hướng xông lên, há mồm phun ra một đạo máu tươi, suýt chút nữa đã bị chân nguyên của chính bản thân trùng kích chết.

Bích Hồ Tiên Sinh hoảng sợ, Thi Quỷ Đạo Nhân rõ ràng đã vận dụng

Quỷ Hống Công vốn thập phần tiêu hao chân nguyên. Theo hắn được biết thì môn Quỷ Hống Công này là tuyệt học của Âm Ba Quỷ Tướng một trong 108 đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáo, cùng nổi danh với Huyết Ma Chân Nhân. Tuyệt học của Âm Ba Quỷ Tướng, dưới một rống có thể đánh chết một mảng lớn đối thủ có thực lực hơi yếu một chút, xem như là võ giả đồng cấp cũng phải tránh lui ba bước, không ai có thể chống lại. Tiểu tử kia lại lợi hại ngoài ý định, khiến cho Thi Quỷ Đạo Nhân không thể không vận dụng Quỷ Hống Công mà bản thân còn chưa quen thuộc này.

- Tru Tâm Nhất Kiếm!

Thấy Thi Quỷ Đạo Nhân còn muốn thi triển Quỷ Hông Công, thần sắc Diệp Trần lạnh lùng, hay tay nắm lấy Tinh Ngân Kiếm, tâm thần chìm vào trong đó, phối hợp với tám thành kiếm ý chém ra.

Kiếm khí như trụ, nhanh như lôi thiểm.

Cờ-rắc!

Thi Quỷ Đạo Nhân cưỡng ép giải trừ trạng thái thi triển Quỷ Hống Công, kim sắc đầu lâu bay ra chặn đường kiếm khí trước khi nó đến.

Vụt!

Hỏa tinh bắn ra theo hình quạt, Thi Quỷ Đạo Nhân ngăn cản cũng hơi chậm một chút, kim sắc đầu lâu đánh lên kiếm khí nhưng không thể trúng mục tiêu, sau một khắc, trên vai hắn đã xuất hiện một vết kiếm sâu đến thấy cả xương, thiếu chút nữa đã bị phế một tay rồi, đến lúc đó thì chịu tổn hại không phải chỉ nửa phần hay một phần.

"Sao có thể, Quỷ Hống Công của ta tuy còn chưa thành thục lắm, nhưng cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ chịu một hống kia thì khí huyết cũng phải sôi trào, không cách nào lập tức phản kích mới đúng chứ. " Thi Quỷ Đạo Nhân cũng nhìn ra Diệp Trần đã bị thương, chỉ là công hiệu lớn nhất của Quỷ Hống Công chính là làm suy yếu trạng thái của đối phương, giành được

thế thượng phong tuyệt đối.

Chân mày Diệp Trần hơi nhíu lại, âm ba công của Thi Quỷ Đạo Nhân quả thật vượt ngoài ý liệu của hắn, cũng may hắn tu luyện chính là Thanh Liên Kiếm Quyết, hơn nữa đã đạt đến cảnh giới đệ thập tam trọng. Chân nguyên nhìn thì không hùng hậu được như đối phương, nhưng về mặt tinh thuần thậm chí còn hơn một chút. Ngoại trừ những thứ đó ra, Quỷ Hống Công của Thi Quỷ Đạo Nhân còn chưa được thuần thục, sở hở không ít, nếu không thì cục diện nguy hiểm rồi. Dù sao dưới tình huống thực lực hai bên tương đương, trạng thái bị suy giảm quá thật là trí mạng.

Hai người bên này đang ở vào trạng thái giằng co, ai cũng không muốn phát chiêu trước cả. Chiến đấu bên phía vợ chồng Tiêu Ngân vẫn còn đang được tiếp tục, vì Bàng Nhiếp không thể nào chiến đấu nữa nên vợ chồng Tiêu Ngân và Lâm Thủy Hàn dần dần đã rơi vào hạ phong, bị Bích Hồ Tiên Sinh, hai đầu Kim Giáp Thi và một gã trường bào nhân đè đầu ra đánh.

- Nguyệt nhi, liên thủ!

Tiêu Ngân ý bảo Long Nguyệt.

- Ân!

Long Nguyệt gật gật đầu, trên người nổi lên một cổ thủy hệ chân nguyên gợn sóng, thoạt nhìn rất trầm trọng, một giọt chân nguyên chừng ngón út rơi xuống mặt đất lập tức đánh ra một cái động thật sâu phát ra thanh âm xuy xuy.

Đúng lúc này đầu Kim Giáp Thi bát cấp Vũ Cương kia một bước giẫm nát cả mặt đất, vọt tới chỗ hai người.

- Đại Thủy Ba Lãng Phá Công!

Hai tiếng hét lớn vang lên, thủy hệ chân nguyên của Tiêu Ngân và Long Nguyệt dung hợp lại cùng một chỗ, hợp sức thi triển ra một bí kĩ cực kì đáng sợ. Chỉ thấy trong sóng cuốn mãnh liệt, một đầu Cự Long hoàn toàn do thủy

hệ chân nguyên ngự tụ thành phá sóng mà ra. Cự Long lắc đầu vẫy đuôi, một cổ khí tức xa xưa lập tức tràn ngập đến.

- Không xong, là bí kĩ của Long Thần Thiên Cung.

Thần sắc Bích Hồ Tiên Sinh đột nhiên trở nên âm trầm.

Oanh!

Cấp bậc của Kim Giáp Thi bát cấp Vũ Cương so với cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong còn cường hoành hơn một ít, nhưng Cự Long do thủy hệ chân nguyên ngưng tụ thành lại còn mạnh mẽ hơn nữa, long trảo vung lên một cái lập tức đập bay nó ra ngoài giống như đập một cái mền rách, một tiểu hài tự tay trói gà không chặt vậy.

Ngang!

Cự Long ngửa mặt lên trời gào thét, đánh về phía bọn người Bích Hồ Tiên Sinh.

- Bích Ba Thuật, Xuyên Vân Kích!

Tay trái Bích Hồ Tiên Sinh khoanh tròn, tay phải xuyên qua đó, cũng là một cơn sóng cuộn mãnh liệt, khác biệt chính là từ trong đó có một căn trường mâu do thủy hệ chân nguyên ngựng tụ thành bắn về phía Cự Long!

Hai cơn sóng lớn đụng nhau, Bích Hồ Tiên Sinh bị bại hoàn toàn! Cự Long đấu với trường mâu, Cự Long bị mất đi một trảo bên tay phải còn trường mâu thì nát bấy. Bí kĩ đáng sợ do vợ chồng Tiêu Ngân liên thủ phát ra, ngay cả Thi Quỷ Đạo Nhân cũng không nhất định có thể chống lại được chứ đừng nói đến Bích Hồ Tiên Sinh tu vị vẫn còn ở mức Tinh Cực Cảnh trung kỳ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 324: Thiên Kiếm Hạp, Tham Ngộ Kiếm Ý. (Thượng,Hạ)

Cự Long quét đuôi tới, Bích Hồ Tiên Sinh thổ huyết thối lui, hoàn toàn không thể ngăn cản được, Kim Giáp Thi ở bên cạnh hắn cũng bị đánh bay ra ngoài. Về phần tên trường bào nhân kia ngược lại có hai người, thấy tình thể không ổn cản bản không ngạnh kháng với Cự Long, nhân cơ hội Bích Hồ Tiên Sinh nghênh chiến lập tức chạy ra ngoài, tốc độ nhanh như quỷ mị.

Vợ chồng Tiêu Ngân hiểu rõ tận dụng thời cơ, bí kĩ này của bọn hắn bắt đầu thúc dục có chút khó khăn, một khi chân nguyên không đủ thì Cự Long được ngưng tụ thành sẽ biến mất cho nên thừa dịp lúc chân nguyên sung túc, tiêu diệt đám người Bích Hồ Tiên Sinh một lần luôn, không có bọn hắn có cơ hội phản kích.

- Âm Thi Toản!

Thi Quỷ Đạo Nhân đuổi đến, tay trái đánh ra một cái Âm Thi Toản, tay phải cầm kim sắc đầu lâu đánh về hướng Cự Long, miệng chợt quát lên:

- Toàn bộ rút lui!

Cự Long tán loạn, Thi Quỷ Đạo Nhân lui về sau hơn mười bước.

Sắc mặt Bích Hồ Tiên Sinh tái nhợt, thân chịu trọng thương, nhưng dù vậy lòng vẫn mang tà niệm nhìn chằm chằm về phía Long Nguyệt, chợt lại nhíu mày nhìn về Diệp Trần khí thế đang thịnh, lúc này đây cục diện đã hoàn toàn mất đi khống chế. Thi Quỷ Đạo Nhân không làm gì được tiểu tử kia, lưu lại cũng chỉ khiến thân hãm vào hiểm cảnh thôi.

- Đi!

Bích Hồ Tiên Sinh và trường bào nhân dẫn đầu rút lui, về phần hai đầu

Kim Giáp Thi kia thì chỉ nghe hiệu lệnh của Thi Quỷ Đạo Nhân, không cần lo lắng cho chúng.

- Quỷ Yên!

Hung hăng chìn chằm chằm vào Diệp Trần đang đuổi theo, Thi Quỷ Đạo Nhân ném ra ba viên thuốc đen nhánh, viên thuốc bạo khai, hắc sắc sương mù vô cùng vô tận được lan ra

- Lưu lại chút gì đi!

Hắc sắc sương mù không cách nào ngăn cản linh hỗn lực của Diệp Trần được, Tinh Ngân Kiếm quét qua, một đóa Thanh Liên chừng nắm tay xuyên phá sương mù, đánh trúng tay trái của Thi Quỷ Đạo Nhân.

Cánh tay trái còn nguyên vẹn bỗng rớt xuống, Thi Quỷ Đạo Nhân gào thét một tiếng, lết từng bước rời khỏi, thanh âm ác độc vang vọng trong sương khói

- Tiểu tử, chờ ta trở về, chính là tử kỳ của người, không ai có thể cứu ngươi được cả!

Diệp Trần không hề có ý tứ muốn truy kích, lúc trước hắn chú ý nơi Thi Quỷ Đạo Nhân bị thương đã khỏi hẳn, giờ tuy rằng bị chém đứt một tay nhưng hai người cũng không có ý định muốn liều mạng, đối phương đương nhiên còn lưu lại đòn sát thủ đáng sợ, cười lạnh nói:

- Nếu không quay lại còn có cơ hội sống sót, nếu trở lại, chỉ tổ chết nhanh hơn thôi.

Trước mắt hắn vừa bước vào Tinh Cực Cảnh, căn cơ còn lộ ra hơi chút bất ổn, đợi sau khi củng cố tu vị sau đó đến Thiên Kiếm Hạp tìm hiểu Chiến Vương kiếm ý, đừng nói Thi Quỷ Đạo Nhân, xem như là Kim Hoàng Đạo Nhân cũng phải cụp đuôi chạy trốn thôi.

Thi Quỷ Đạo Nhân vừa đi, vợ chồng Tiêu Ngân liền thả lỏng một hơi.

Lúc đến tuy đã chuẩn bị tốt, nhưng chân chính đối mặt thì... vẫn phải cố hết sức. Đại Thủy Ba Long Phá Công cũng chưa chắc có thể làm gì được đối phương, cũng may thực lực của Diệp Trần cường đại, một mình một người ngăn chặn Thi Quỷ Đạo Nhân cũng chiếm được thượng phong không nhỏ, nếu không người lui hôm nay không phải là Thi Quỷ Đạo Nhân mà là bọn hắn rồi.

- Diệp thiếu hiệp, khó trách tông chủ tôn sùng người như vậy!

Long Nguyệt nhìn về phía Diệp Trần.

- Lão ma này không đơn giản, nếu lão liều chết thì cục diện khó biết được.

Lúc nói chuyện, Diệp Trần giải khai Tiểu Huyết Ma Giải Thể đại pháp, dập tắt thiêu đốt chân nguyên, chợt trùng điệp thở ra một ngụm khí tức đục ngầu, khí tức hơi nóng bỏng, tràn ngập mùi máu tươi. Tiểu Huyết Ma Giải Thể đại pháp vốn cực kì tiêu hao khí huyết, gánh nặng với thân thể rất lớn. Dù Diệp Trần đã được dược lực của Thiên Ma Hoa rèn luyện qua, lại vừa bước vào Tinh Cực Cảnh, tố chất thân thể so với cường giả Tinh Cực Cảnh đồng cấp thì hơn rất nhiều nên không đặt chút gánh nặng đó vào trong lòng. Nhưng thiêu đốt chân nguyên lại không giống thế, đây là chuyện tất cả cường giả Tinh Cực Cảnh đều cực lực tránh khỏi, không đến thời khắc mấu chốt thì không bao giờ làm vậy. Tác dụng của Tiểu Huyết Ma Giải Thể đại pháp và thiêu đốt điệp gia cùng một chỗ, ngay cả với tố chất thân thể của Diệp Trần cũng cảm thấy chịu không nổi. Phỏng chừng chỉ có tố chất thân thể của Từ Tịnh mới có thể chịu được chiến đấu trong thời gian dài thôi.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất khiến hắn không truy kích Thi Quỷ Đạo Nhân!

Phụ cận, Bàng Nhiếp ôm lấy thi thể Trang Thanh Hà, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Liệt Hỏa Tán Nhân, đừng tưởng rằng chết rồi thì sẽ khiến ta buông tha

cho việc trả thù, từ nay về sau, Thiên Phong Quốc sẽ không còn có Tử Dương Tông nữa.

Thực tế hắn cũng đã từng hận Diệp Trần, nhưng thực lực của Diệp Trần quá cường đại, Bàng Nhiếp không dám chửi bới ngoài miệng, nếu không lỡ may chọc giận Diệp Trần thì ai biết được hắn có giận dữ giết mình không chứ.

Lâm Thủy Hàn thở dài một hơi

- Bàng huynh, nén bi thương a! Lần này tất cả chúng ta đều coi thường âm mưu của Liệt Hỏa Tán Nhân rồi.

Trước khi đến đây, bọn họ ai cũng không nghĩ đến Liệt Hỏa Tán Nhân hiển nhiên lại cấu kết với Thi Quỷ Đạo Nhân muốn lưu toàn bộ bọn họ lại, đến giờ trong lòng Lâm Thủy Hàn vẫn còn sợ hãi.

Thi Quỷ Đạo Nhân đi rồi nhưng một lượng lớn Đồng Giáp Thi còn lưu lại, vợ chồng Tiêu Ngân sợ những Đồng Giáp Thi này ly khai thế giới dưới lòng đất, làm hại Thiên Phong Quốc nên liên thủ đánh giết chúng. Diệp Trần và Lâm Thủy Hàn liếc nhau, cũng tiến đến đánh giết Đồng Giáp Thi.

Nhoáng cái đã trôi qua một tháng, Diệp Trần sớm đã trở lại Lưu Vân Tông.

Trải qua một tháng tu luyện, về cơ bản Diệp Trần đã củng cố được tu vị Tinh Cực Cảnh sơ kỳ của mình, muốn tiến thêm một bước nữa thì không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Ngày hôm đó, Diệp Trần chào từ biệt Nhàn Vân Tử một tiếng, một mình tiến đến Lạc Nhạn Giang Thiên Kiếm Hạp.

Trên đường hắn cố ý đảo qua phụ cận Tử Dương Tông, phát hiện thấy trên không Tử Dương Tông ẩn ẩn có hiện huyết quang, đó là dấu hiệu sau khi có một lượng lớn cao thủ bị chết.

Quanh Tử Dương Tông có không ít võ giả vây lại xem, trong đó không ít võ giả thực lực mạnh mẽ Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ.

- Ai, trời tạo nghiệp chướng còn được chứ tự gây nghiệt thì không thể sống. Ai biết được Liệt Hỏa Tán Nhân rõ ràng lại cấu kết với Thi Quỷ Đạo Nhân hại chết thái thượng tam trưởng lão của Phỉ Thúy Cốc, việc này chả khác nào đã chặt một tay của Phỉ Thúy Cốc cả, nên dẫn đến việc thái thượng đại trưởng lão tự mình tìm đến Tử Dương Tông báo thù, đánh chết tông chủ và tất cả hạch tâm trưởng lão Tử Dương Tông, ngay cả nội môn trưởng lão cũng chết hơn phân nửa. Từ này về sau, Tử Dương Tông xem như đã triệt để xuống dốc, Thiên Phong Quốc chỉ còn lại tứ đại tông môn.

- Mau nhìn, là cường giả Tinh Cực Cảnh!

- Đây không phải là thái thượng trưởng lão Diệp Trần của Lưu Vân Tông sao? Nghe nói hắn cũng tham dự vào hành động vây quét Thi Quỷ Đạo Nhân, nhưng chỉ bị một chút tổn thương, còn thái thượng đại trưởng lão của Phỉ Thúy Cốc lại bị đứt một cánh tay trái. Hơn nữa Diệp Trần này vừa bước chân vào Tinh Cực Cảnh đã có tiềm lực đáng sợ như vậy.

Có người đã chú ý đến sự tồn tại của Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không để ý đến đám người đó, trực tiếp lao đến sơn môn của Tử Dương Tông.

Trước sơn môn Tử Dương Tông, một lượng lớn đệ tử và trưởng lão đang xuống núi, bọn hắn không định ở lại Tử Dương Tông đã bắt đầu suy bại nữa, huống chi đắc tội với Phỉ Thúy Cốc, cuộc sống sau này của Tử Dương Tông tất nhiên không khá giả gì rồi, không bằng làm ra lựa chọn sớm để đỡ phải hối hận.

Trong phần đông số trưởng lão, Diệp Phách Thiên và con lớn nhất Diệp Phong của hắn đang xuống núi.

Diệp Phách Thiên vừa ngẩng đầu nhìn lên đã thấy Diệp Trần.

Thần sắc hắn phức tạp, lần này nội môn trưởng lão của Tử Dương Tông tử thương thảm trọng, vốn hắn cũng phải chết rồi, nhưng Bàng Nhiếp hỏi hắn một câu: Ngươi có phải là Diệp gia Diệp Phách Thiên không? Sau khi nghe được câu trả lời liền tha cho hắn một mạng, có vài tên nội môn trưởng lão quan hệ tốt với hắn cũng tránh được khỏi cái chết.

Diệp Phách Thiên cũng không phải ngu ngốc, nghĩ tới nghĩ lui liền cho rằng đối phương là kiêng kị Diệp Trần nên mới không dám tùy ý chém giết hắn.

Lúc này thấy khí tức trên người Diệp Trần sâu như biển rộng, thâm bất khả trắc, liền xác nhận được suy đoán trong lòng, muốn mở miệng nói chuyện nhưng lại không biết nói gì.

Thần tình Diệp Trần lạnh nhạt, xoay người vọt tới phương xa, ngay lập tức liền biến mất vô tung vô ảnh.

Tử Dương Tông đã xuống dốc, cũng không cần phải tìm bọn hắn gây phiền toái nữa rồi, chỉ tiếc một tông môn tốt.

Lạc Nhạn Giang, một trong ba con sông lớn của Nam Trác Vực, dài 65 vạn dặm xuyên qua cả Thiên Phong Quốc, Thiên Ti Quốc, Thương Huyền Quốc... cả thảy mười lăm quốc gia. Nhánh sông được đếm bằng vạn, tính bằng mười vạn, trải rộng khắp các nơi hẻo lánh của mười lăm quốc gia.

Trên Lạc Nhạn Giang mênh mông, Diệp Trần bay vút sát mặt nước.

- Lúc đầu ở trên sông Lạc Nhạn, ta gặp được cường giả Tinh Cực Cảnh Hắc Nha Đạo Nhân, hôm nay lần thứ hai đến đây ta đã là cường giả Tinh Cực Cảnh hơn nữa tu vị chỉ có cao chứ không thấp hơn Hắc Nha Đạo Nhân, nhân sinh thật sự là kỳ diệu.

Nhìn tới thương hội Hải Thú Hào ở phương nam như đã từng quen biết, trong lòng Diệp Trần cảm khái.

- Cường giả Tinh Cực Cảnh!

Hành khách trên Hải Thú Hào phát hiện thấy Diệp Trần lướt qua, nhao nhao kinh hô.

Cao tới một vạn bảy tám ngàn mét, Thiên Kiếm Hạp bị phân thành hai nửa dần dần rơi vào tầm mắt, Diệp Trần hít sâu một hơi, tốc độ tăng lên đến cực hạn.

Vèo!

Chỉ qua hơn mười lần nháy mắt, Diệp Trần đã ở nơi cách Thiên Kiếm Hạp chưa đến năm dặm.

- Bắt đầu từ chỗ này phải cẩn thận rồi.

Đứng ở trước đường rẽ trên Lạc Nhạn Giang, Diệp Trần không lựa chọn bay tiếp mà dẫm từng bước một lên mặt nước tiếp cận Thiên Kiếm Hạp. Lúc trước hắn dựa vào Hải Thú Hào cách Thiên Kiếm Hạp mười dặm đã chịu một chút vết thương nhẹ, hôm nay có thể đến gần năm trượng lông tóc không thương tổn, có thể nói là một tiến bộ cực lớn rồi.

Bên trong Trữ Vật Linh Giới, Chiến Vương Bội Kiếm bị tàn phá nhảy lên theo thường lệ, bị Diệp Trần gắt gao ngăn chặn lại.

Nơi cách Thiên Kiếm Hạp ba dặm!

Oanh!

Kiếm ý đáng sợ tuôn ra như nước lũ, Diệp Trần sớm đã có chuẩn bị nhảy lui về sau, rời khỏi phiến khu vực này.

- Khủng bố thật, Thiên Trụ Phong năm đó một phân thành hai, trở thành Thiên Kiếm Hạp ngày nay, nơi Thiên Kiếm Hạp nứt ra phảng phất như là chỗ thoát nước của kiếm ý, căn bản không thể nào tiếp cận được, phải làm sao bây giờ?

Diệp vốn tưởng rằng kiếm ý của Thiên Kiếm Hạp là được tăng cường

từng bước, ai biết được tiến vào khu vực ba dặm, kiếm ý thoáng cái đã bạo tăng, tựa như nước lũ, nếu mạo muội xông đến thì nói không chừng sẽ bị kiếm ý cường đại làm tổn thương, đây không phải là điều hắn muốn nhìn thấy.

Suy tư một lát, Diệp Trần quyết định ra tay từ nơi khác, xem thử có địa điểm nào thích hợp với việc lĩnh ngộ kiếm ý không, nếu thật sự không được thì nghĩ cách tiếp vậy.

Diệp Trần bay ở xung quanh bên ngoài Thiên Kiếm Hạp ba dặm.

Chỉ qua chốc lát, Diệp Trần đã đến bên trái Thiên Kiếm Hạp, nơi này là một mảnh đất bằng, trên đó tụ tập không ít võ giả, đối diện bọn hắn chính là nửa ngọn núi bên trái Thiên Kiếm Hạp, trên ngọn núi có một khe hở cực lớn uốn lượn xuống, rộng từ vài trăm mét đến mấy chục thước, không hề đồng đều.

- Ồ! Ở đây cũng có kiếm ý.

Toàn bộ Thiên Kiếm Hạp bị một kiếm của Chiến Vương phân thành hai nửa, có thể nguyên nhân là do bị chấn động nên ở cạnh nửa trái Thiên Kiếm Hạp nứt ra một cái khe, dưới khe không phải là nước sông mà là bùn đất cứng rắn và một dòng suối nhỏ trực tiếp chảy ra từ trong. Nhưng nếu muốn tiến vào trong Thiên Kiếm Hạp từ đó thì thật là hành vi muốn chết.

Tán chân nguyên đi, Diệp Trần chậm rãi đáp xuống mảnh đất bằng, khoảng cách với khe hở chừng năm dặm.

Phụ cận, có một nữ kiếm khách tỉnh lại trong lúc tìm hiểu kiếm ý, nghiêng đầu nhìn nhìn Diệp Trần, nhiệt tình nói:

- Nơi này là một chỗ lộ ra kiếm ý ở Thiên Kiếm Hạp, bất quá so ra kém với kiếm ý ở hai bên Thiên Kiếm Hạp, nếu cẩn thận một chút thì sẽ không có chuyện gì.

- Đa tạ nhắc nhở!

Diệp Trần gật gật đầu, hắn nhìn ra được cảnh giới kiếm ý của nữ kiếm khách này đã đạt đến năm thành, bản thân cũng là cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

Có thể là cảm thấy tuổi Diệp Trần còn rất trẻ, vóc người tuấn tú nhã nhặn nên nữ kiếm khách chỉ chỉ trước sau nói:

- Ta ở chỗ này ngây người một thời gian ngắn, đã thấy qua rất nhiều người tìm hiểu kiếm ý ở đây. Ở khu vực cách khe hở bảy dặm chính là nơi tìm hiểu tốt nhất của người kiếm ý đã có chút thành tựu, sáu dặm chính là nơi tìm hiểu bốn thành kiếm ý, năm dặm là năm thành kiếm ý, cứ tiếp tục theo đó suy ra, ngàn vạn lần không được lỗ mãng, ồ, ngươi cũng là năm thành kiếm ý.

Nói được vài câu nữ kiếm khách mới kịp phản ứng lại, Diệp Trần có thể bình yên vô sự đứng cạnh nàng, rõ ràng đạt đến cảnh giới năm thành kiếm ý, tuổi tác đối phương hình như cũng không lớn lắm thì phải.

Diệp Trần cười cười, dò hỏi:

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 325: Tranh Đoạt Kiếm Hình Thảo. (Thượng,Hạ)

Nữ kiếm khách gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng tất cả cao thủ của các đại môn phái đều đang đóng trên đó, tốt nhất là đừng đánh chủ ý đến Kiếm Hình Thảo, đương nhiên, nếu có Kiếm Hình Thảo theo dòng nước chảy ra thì đó cũng không thuộc bọn hắn quản, chúng ta có thể tự tiện tranh đoạt.

- Kiếm Hình Thảo chảy ra từ dòng suối nhỏ này?

- Người đừng thấy dòng suối này nhỏ mà khinh thường nó, mỗi ngày đều có rất nhiều người nhìn chằm chằm vào nó, nếu có thể đoạt được Kiếm Hình Thảo từ đó chảy ra thì còn tốt hơn nhiều so với ở chỗ này tìm hiểu mấy tháng, vận khí tốt thì... nói không chừng một lần liền tăng lên được một thành kiếm ý, còn vận khí không tốt cũng có thể tích lũy một chút nội tình kiếm ý.

- A! Xem ra ở đây cũng rất náo nhiệt đấy.

Nữ kiếm khách nhụt chí nói:

- Ta đã từng chứng kiến vài Kiếm Hình Thảo chảy ra từ dòng suối nhỏ kia, nhưng đều bị cường giả ở phía trước đoạt được. Cũng không có cách nào, cảnh giới kiếm ý của ta vẫn không thể nào tiến thêm một bước, bằng không đã có thể tham dự tranh đoạt được.

Ở chỗ này tu vị cũng không mang tính chủ đạo, chủ yếu vẫn là cảnh giới kiếm ý. Cảnh giới kiếm ý cao liền có thể đến gần khe hở hơn một chút, cảnh giới kiếm ý thấp chỉ có thể nhìn người khác tranh đoạt Kiếm Hình Thảo thôi.

- Ha ha, nói không chừng sẽ có lúc người đổi vận đấy.

Đã rõ một chút thường thức nên Diệp Trần cũng không muốn lưu lại đùa giỡn nữa, chuẩn bị đến gần phía trước một chút.

- Ngươi làm gì thế...

Nữ kiếm khách che miệng lại, trong tầm mắt, thân hình Diệp Trần nhoáng một cái đã đi đến ngoài khe hở năm dặm, kiếm ý ở chỗ đó không chút ảnh hưởng đến hắn, nhưng vẫn chưa xong, Diệp Trần tiếp tục đi tới, rất nhanh liền đến khu vực cách khe hở ba dặm, sau đó là hai dặm...

- Trời ạ! Tám thành kiếm ý, hắn làm sao cảm ngộ được chứ?

Nữ kiếm khách lộ ra bộ dáng không thể nào tưởng tượng nổi.

Kiếm khách đến được khu vực gần khe hở hai dặm cũng không nhiều lắm, vẹn vẹn chỉ có ba người, một vị là lão giả đã quá lục tuần, còn hai vị kia là trung niên thần sắc lạnh lùng.

Thấy Diệp Trần đi tới, lão giả như có điều suy nghĩ, sắc mặt hai gã trung niên biến hóa mấy lần, hiển nhiên là khiếp sợ cảnh giới kiếm ý của Diệp Trần.

Diệp Trần không để ý đến bọn hắn, sau khi đến nơi gần nhất của khu vực hai dặm mới ngừng lại.

- Kiếm ý ở đây vừa đúng cực hạn ta có thể thừa nhận, vậy thì tìm hiểu ở đây đi!

Lấy Tinh Ngân Kiếm ra đeo bên lưng trái, Diệp Trần liếc qua lão giả và hai gã trung niên, thấy bọn họ không có gì khác thường, mới hơi nhắm hai mắt lại, cảm thụ huyền ảo của kiếm khí toát ra ngoài.

Trọn vẹn qua một canh giờ, Diệp Trần mới từ trong trạng thái tìm hiểu thanh tỉnh lại.

- Nếu so với Kiếm Hình Thảo thì những tin tức của kiếm khí lộ ra từ khe

hở nhiều hơn... nhưng cùng loạn hơn, không có quy luật như Kiếm Hình Thảo.

Giờ Diệp Trần mới hiểu rõ vì sao Kiếm Hình Thảo lại được hoan nghênh như vậy rồi. Tìm hiểu kiếm ý ở Thiên Kiếm Hạp tuy có thể tiến hành trong mỗi thời khắc, không có bất kì trở ngại nào, cũng không có giới hạn hạn chế, nhưng kiếm ý của Thiên Kiếm Hạp lại quá mức hùng hồn, người bị kiếm ý bao phủ xuống thật giống một con cá đi ngược dòng nước vậy, không thể nào thấy rõ hướng đi của cả nhánh sông, chỉ có thể bị động tiếp nhận những tin tức bản thân có thể thừa nhận. Một canh giờ này qua đi, những tin tức Diệp Trần nhận được đều rất vụn vặt, phi thường hỗn loạn, muốn ngộ ra thứ gì đấy từ đó thì khó khăn trùng điệp.

Mà Kiếm Hình Thảo lại không giống thế, nó hấp thu kiếm ý của Thiên Kiếm Hạp, sau đó tiến hành sắp đặt đơn giản lại khiến cho việc tìm hiểu càng trở nên dễ dàng hơn một chút, nếu dùng một câu để hình dùng thì... chính là bản nhược hóa của Chiến Vương kiếm ý. Đương nhiên, tối thiểu cũng đã nhược hóa hơn ngàn vạn lần, cách nhau một trời một vực với Chiến Vương kiếm ý nguyên bản.

- Không gấp, kiếm ý tuy rằng vụn vặt những cũng không phải hoàn toàn vô dụng. Ít nhất cũng có thể gia tăng nội tình kiếm ý của ta, ngày sau linh cơ khẽ động nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước.

Ý niệm trong đầu khẽ đảo qua, Diệp Trần tiếp tục chìm đắm vào trạng thái tìm hiểu.

Liên tiếp ba ngày qua đi, khu vực phương viên mấy dặm có vài kiếm khách rời khỏi, lại có thêm vài người tới, thủy chung vẫn bảo trì số lượng nhất định. Vị nữ kiếm khách nhiệt tình kia lại thập phần kiên nhẫn, một mực ngồi nguyên tại chỗ không nhúc nhích, lâu lâu ngẫu nhiên nhìn về phía Diệp Trần vài lần.

Vù vù!

Ngày hôm đó, trong khe đột nhiên nổi lên cuồng phong, cuồng phong trận trận, như long ngâm hổ khiếu, lại như tiếng gào khóc thảm thiết, thê lương khủng bố.

- Gió thổi rồi, gió thổi rồi!

Đám kiếm khách thấy thế vẻ mặt cuồng hỉ.

Diệp Trần như có điều suy nghĩ, chẳng lẽ đợt cuồng phong này sẽ cuốn Kiếm Hình Thảo ra, nếu thế thì có thể giải thích được vì sao tất cả mọi người, kể cả nữ kiếm khách đều mừng rỡ dị thường như vậy.

Vèo!

Ngay lúc tâm niệm Diệp Trần vừa chuyển, trong cuồng phòng đã ẩn ẩn có tiếng gió sắc bén truyền đến, hắn ngẩng đầu nhìn lại liền thấy trong cơn cuồng phong mông lung có một cây Kiếm Hình Thảo được bắn ra.

Gốc Kiếm Hình Thảo này ẩn chứa kiếm ý cường đại, không người nào khống chế lại biểu hiện ra tính công kích kinh người, phảng phất như một thanh tuyệt thế bảo kiếm rời vỏ vậy.

- Đây là của ta.

Trung niên mặt lạnh hình thể có vẻ hơi gầy yếu ở cạnh Diệp Trần đột nhiên lao lên từ mặt đất, vươn tay muốn bắt Kiếm Hình Thảo.

- Kiếm Hình Thảo này nên do lão phu đoạt được mới phải.

Lão giả quá lục tuần cười ha ha, chân đạp mạnh mặt đất, chấn ra từng đợt sóng trùng trùng điệp điệp, đuổi theo sau lưng trung niên gầy yếu.

Tốc độ của hai người nhanh đến mức nào chứ, lập tức đã tiếp cận Kiếm Hình Thảo, bắt đầu tranh đoạt.

- Hừ, ai dám tranh đoạt với ta!

Một vị trung niên bưu hãn khác không có tốc độ nhanh như hai người, nhưng Kiếm Hình Thảo là vật hắn nhất định phải có, hắn xòe năm ngón tay ra, trên đầu ngón tay ẩn ẩn kiếm quang đánh ra một trảo, năm đạo kiếm quang đan cùng một chỗ bắn ra như đạn.

Ba người không hề xuất kiếm, đối với kiếm khách thì xuất kiếm phải thấy máu, giờ còn xa mới đến lúc liều mạng nên đều khắc chế lại.

Diệp Trần bật cười lớn, thân ảnh theo gió nhạt nhòa, lúc xuất hiện lại đã ở bên kia, cánh tay hắn giãn ra, chộp lấy Kiếm Hình Thảo giữa không trung.

- Cái gì, còn một cây Kiếm Hình Thảo nữa?

- Lại không nghe chút thanh âm nào.

- Đáng giận, ba người chúng ta tranh đoạt ngươi sống ta chết, hắn lại đơn giản có được một cây.

Ba người tranh đoạt Kiếm Hình Thảo sắc mặt khó coi.

Cuối cùng, vẫn là lão giả cao tuổi nhất đoạt được Kiếm Hình Thảo.

- Hắc hắc, cảm giác của tiểu huynh đệ thật nhạy cảm, lợi hại, lợi hại!

Lão giả thu hồi Kiếm Hình Thảo, kéo dãn khoảng cách với hai trung niên, cười tủm tỉm nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần nói:

- Các ngươi bị gốc Kiếm Hình Thảo thứ nhất hấp dẫn chú ý chứ đâu phải cảm giác của ta nhạy cảm.

Diệp Trần không dám coi thường ba người. Trước đây kiếm ý chính là ưu thế của hắn, cũng là một trong những căn bản để hắn vượt cấp chiến đấu, nhưng kiếm ý của ba người này lại không dưới hắn, muốn dựa vào kiếm ý để chiếm thượng phong rõ ràng không có khả năng. Nhất là vị lão giả kia tu vị cao nhất trong bốn người, đã đạt đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ, hai

gã trung niên khác cũng không kém, tu vị ở Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, so với Diệp Trần đều cao hơn.

- Là như thế sao?

Lão giả hiển nhiên không tin lý do thoái thác của Diệp Trần. Với tư cách kiếm khách, cảm giác của hắn vốn vô cùng nhạy cảm. Bọn hắn cũng không phải chưa bao giờ gặp qua hiện tượng vài gốc Kiếm Hình Thảo đồng thời bay vút ra, nhưng lần này một chút cũng không phát giác được, còn Diệp Trần lại có thể phát giác ra gốc Kiếm Hình Thảo thứ hai một cách đơn giản đủ để nói rõ vấn đề rồi. Nếu nói lúc trước chỉ cảm thấy có chút hứng thú với Diệp Trần thì giờ hắn đã xem Diệp Trần như một đối thủ mạnh mẽ cùng tranh đoạt Kiếm Hình Thảo rồi.

Về phần hai gã trung niên không đoạt được Kiếm Hình Thảo kia thì trong mắt có quang mang khác thường lập lòe, tựa hồ như muốn cưỡng đoạt Kiếm Hình Thảo của Diệp Trần, nhưng lại hết sức kiêng kị hắn.

- Gió vẫn tiếp tục thổi, tất cả đều dựa vào khả năng!

Diệp Trần cũng không mong bọn hắn tin tưởng, làm không khí hòa hoãn lại, nếu đối phương vẫn hùng hổ dọa người thì Diệp Trần cũng không ngại đánh với bọn hắn một trận.

Bốn người đều có tâm tư, nhìn chăm chú vào cơn cuồng phong.

Phía sau có rất nhiều kiếm khách kêu la.

- Lại bị bọn hắn đoạt được, chúng ta ngay cả cháo cũng không có để húp.

- Việc này cũng không còn cách nào, bọn hắn ở khu vực hai dặm, là nơi gần nhất, chúng ta ở quá xa, Kiếm Hình Thảo căn bản không thể bay đến được.

- Ai, lúc trước chỉ có ba người, nhiều khi khó tránh khỏi có một hai con

cá lọt lưới nhưng hôm nay nhiều thêm một vị, hy vọng đoạt được Kiếm Hình Thảo của chúng ta càng thêm xa vời.

Trong cái khe kia thì gió thổi là chuyện rất hiếm xảy ra, mỗi tháng tối đa chỉ phát sinh một hai lần, mà mỗi khi đến thời kì gió thổi đều là lúc Kiếm Hình Thảo xuất hiện nhiều nhất, về cơ bản thì đều có số lượng Kiếm Hình Thảo không đồng đều bay vụt ra. Cho nên phần đông kiếm khách đều mong đến lúc gió thổi, hận sao không xảy ra mỗi ngày. Dù sao bình thường tuy cũng có Kiếm Hình Thảo chảy ra từ dòng suối nhỏ, nhưng tốc độ lưu động của dòng suối quá chậm, tỷ lệ những người ở xa đoạt được Kiếm Hình Thảo từ trong suối là bằng không, trừ phi phía trước đó không có người nào.

Nữ kiếm khách thấy Diệp Trần đơn giản đạt được một cây Kiếm Hình Thảo nên có chút kinh ngạc. Ba người ở khu vực hai dặm kia cũng không đơn giản, từng có không ít cường nhân ngạnh kháng khu vực hai dặm Chiến Vương kiếm ý, muốn từ trong tay bọn hắn đoạt thức ăn trước miệng cọp, nhưng từng người đều bị đánh giết. Diệp Trần lại không hề lo lắng đoạt một cây Kiếm Hình Thảo, ba người kia cũng không có chút động tác ra tay cướp đoạt, xem ra tương đối kiêng kị hắn.

Thở ra một hơi, nữ kiếm khách cười khổ một tiếng. Trước mắt nàng chỉ còn cách sáu thành kiếm ý một bước ngắn, nếu có một cây Kiếm Hình Thảo nói không chừng có thể vượt qua được, nhưng tiếc là mấy tháng qua chưa từng được sờ qua Kiếm Hình Thảo một lần nào, chỉ biết trơ mắt ếch nhìn nó rơi vào tay người khác.

XIU.... XIU... XIU.... XIU... XÍU... UU!. . .

Nhưng vào lúc này, cuồng phong trong khe càng thêm thê lương, xoáy lên từng đợt gió lốc, chí ít có tám chín gốc Kiếm Hình Thảo bay ra, nhanh như thiểm điện, lóe lên rồi biến mất.

- Tới hay lắm!

Lão giả cũng không quan tâm nhiều, bàn tay lớn chụp tới, đoạt được hai

cây trong đó.

Hai gã trung niên khác hơi kém một chút, mỗi người giành được một cây.

Người ra tay nhanh nhất chính là Diệp Trần, lúc Kiếm Hình Thảo còn chưa xuất hiện thì người của hắn đã bay lên trời, thân hình lập loè, ba gốc Kiếm Hình Thảo liền rơi vào trong tay. Mặc kệ là thời cơ, động tác ra tay hay là tính cân đối khủng bố đều khiến lòng người rung động.

Bốn người tổng cộng đạt được bảy gốc Kiếm Hình Thảo, hai cây còn lại bay qua đầu bọn hắn, đến khu vực ba dặm.

Phần đông kiếm khách ở khu vực ba dặm phóng lên trời, chỉ là tốc độ của Kiếm Hình Thảo quá nhanh, xuyên qua bọn hắn đến khu vực bốn dặm.

- Ha ha, ta được một cây!

Một gã kiếm khách ở khu vực bốn dặm vận khí tốt hơn, một cây Kiếm Hình Thảo trong đó vừa vặn bắn đúng phương hướng của hắn..

- Ồ! Còn một cây!

Nữ kiếm khách ở khu vực năm dặm, vốn nàng đã chuẩn bị tâm lý hai bàn tay trăng, nhưng thật như lời Diệp Trần từng nói, luôn luôn sẽ có lúc đổi vận, một cây Kiếm Hình Thảo cuối cùng rơi vào mặt đất trước mặt nàng, chôn xâu ba thốn, phần đuôi run run không thôi.

- Cứ vậy đạt được một cây sao?

Nàng vẫn như trước có chút không thể tin nổi, để tránh đêm dài lắm mộng nên vội vàng rút Kiếm Hình Thảo ra, ném vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình, mặt lộ ra đủ loại thần sắc.

- Đã có gốc Kiếm Hình Thảo này thì việc kiếm ý tăng đến sáu thành chưa hẳn không có khả năng.

Kiếm khách ở khu vực ba dặm và bốn dặm không đạt được Kiếm Hình Thảo cơ hồ muốn nổi giận, chín gốc Kiếm Hình Thảo a! Một cây cũng không có. Bốn người Diệp Trần có thể đạt được thì không nói làm gì, thực lực bọn hắn mạnh mẽ, cảnh giới kiếm ý cao, không ai dám đối kháng với bọn họ. Nhưng về phần hai cây Kiếm Hình Thảo còn lại, dựa vào gì lại không thuộc về họ chứ.

Việc ác từ gan sinh ra, có sáu gã kiếm khách bao quanh nam tử khu vực bốn dặm đạt được Kiếm Hình Thảo.

Giữa tính mạng và Kiếm Hình Thảo, người này liền lựa chọn buông tha, mặt đầy vẻ không cam lòng. Chợt, sáu người này lại đến gần nữ kiếm khách, vây quanh nàng.

- Thức thời thì giao Kiếm Hình Thảo ra đây, miễn việc mất đi tính mạng.

Nữ kiếm khách lui về sau mấy bước

- Đây là của ta.

- Cho người thời gian ba lần hô hấp để suy nghĩ, nếu không giao thì ...

Kiếm khách mở miệng uy hiếp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 326: Chín Thành Kiếm Ý. (Thượng,Hạ)

- Không giao, mỗi năm ta đều ngây ngốc ở đây mấy tháng, đây là lần đầu tiên ta đạt được Kiếm Hình Thảo.

Nữ kiếm khách phẫn nộ.

- Hừ, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, giết nàng.

Sáu người rút vũ khí của mình ra, chân nguyên bộc phát hung mãnh

Ở khu vực hai dặm, Diệp Trần lắc đầu, dưới ánh mắt kinh ngạc của lão giả và hai vị trung niên, từng bước một đi về hướng khu vực năm dặm.

- Quay về chỗ của các ngươi.

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, Diệp Trần quát lớn.

- Tiểu tử, đây là việc của chúng ta, tốt nhất là không nên quản đến.

- Đừng tưởng rằng cảnh giới kiếm ý của ngươi cao thì chúng ta không làm gì được ngươi, chiến lực cũng không phải dựa vào kiếm ý để chèo chống.

Tuy nhiên lực uy hiếp của Diệp Trần vẫn tương đối lớn, nếu không bọn hắn sớm đã động thủ rồi.

Trong lòng nữ kiếm khách tức thì cảm thấy vừa cảm kích vừa lo lắng, sợ Diệp Trần xảy ra chuyện gì. Cảnh giới kiếm ý cao là một chuyện, chiến lực cao lại là chuyện khác, cả hai cũng không phải như nhau.

BOANG...!

Tinh Ngân Kiếm được rút ra một nửa, nhưng kiếm quang đáng sợ đã chém mặt đất nứt ra một cái khe, khe hở dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi lan đến chân của sáu người rồi đột nhiên dừng lại.

- Nói lại lần nữa xem, toàn bộ quay về đi.

Thần sắc Diệp Trần lạnh lùng, tu vị của sáu người này là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, có một người Tinh Cực Cảnh trung kỳ, mỗi người đều có được sáu hoặc bảy thành kiếm ý nhưng công pháp của bọn hắn lại kém xa kiếm pháp, Diệp Trần căn bản không đặt vào mắt.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Kiếm khách Tinh Cực Cảnh trung kỳ cầm đầu nhịn không được gào thét một tiếng, chân nguyên điên cuồng bốc cháy lên, chém một kiếm về phía Diệp Trần.

Áo lam phần phật tung bay, Diệp Trần lập tức rút ra Tinh Ngân Kiếm, mà trong chốc lát lúc hắn rút ra Tinh Thần Kiếm, Thanh Liên Chân Nguyên dĩ nhiên đã hung mãnh thiêu đốt, sóng lửa thanh sắc tinh thuần bộc phát ra, trong hư không nổi lên rung động nhàn nhạt, đây là uy thế chỉ cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ mới có được.

Xoẹt!

Một kiếm rút ra, Diệp Trần tiện thể chém về hướng đối phương một kiếm.

Trong kiếm quang thanh sắc mênh mông bỗng in dấu một đóa Thanh Liên khí thế hào hùng, liên hoa chống trời, rễ cây quấn đất, kiếm quang dùng một tư thái trùng điệp không gì có thể ngăn cản được chém ra, đúng là một thức bá đạo nhất trong Thanh Liên kiếm pháp - Thanh Liên Phá Sơn.

Mặt đất nhanh chóng rạn nứt ra, người xuất kiếm kinh hãi dị thường, rõ ràng là hắn xuất chiêu trước, vì sao đối phương lại phát sau mà tới trước chứ, hơn nữa đạo kiếm quang này lại ẩn chứa sức mạnh không thể nào tin nổi, đối

mặt với nó liền có trực giác như sắp bị xé nứt, đánh vỡ vậy, da đầu run cả lên.

- Phong cho ta!

Trên đường kiếm đến, kiếm chiêu của người này biến ảo, ý đồ muốn phong kiếm quang của Diệp Trần lại.

Oanh!

Mặt đất bị xới lên một tầng dầy, hai chân của người này cày sát mặt đất, nổ bắn ra, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Tinh Ngân Kiếm vẽ ra trong hư không một đóa kiếm hoa, kiếm hoa cắt cả không khí, ý cảnh đáng sợ, ánh mắt Diệp Trần rơi vào trên thân năm người còn lại

- Nơi này là Thánh Địa của kiếm khách, ta không muốn tàn sát các ngươi, lui về cả đi.

- Đúng, đúng!

Năm người bọn họ thấy người mạnh nhất của trong số mình cũng không đỡ nổi một kiếm của Diệp Trần, nào dám dừng lại nữa chứ, kiếm khách giao chiến, sinh tử chẳng qua chỉ trong vài chiêu thôi.

Về phần tên kiếm khách bị Diệp Trần đánh lui kia cũng không dám khiêu khích nữa, xám xịt rời khỏi nơi đây. Hắn bị thương không nhẹ, cần phải trị liệu cẩn thận một phen, nếu không khó có thể chống lại Kiếm Ý tiết ra từ cái khe, có ở lâu cũng chỉ vô ích.

- Cảm ơn ngươi!

Nữ kiếm khách khẽ mở cái miệng xinh xắn của mình, cảm tạ nói.

Thu kiếm vào vỏ, Diệp Trần khoát khoát tay nói:

- Lúc ta mới tơi đây, còn phải cảm tạ ngươi đã nói cho ta biết một ít thường thức nữa đấy.

- Những cái đó chỉ là chuyện nhỏ, đâu cần cảm tạ chứ.

- Tốt rồi, ngươi cần phải cẩn thận một chút, ta thu thập Kiếm Hình Thảo tiếp đây.

Bốn gốc Kiếm Hình Thảo mặc dù có khả năng rất lớn trùng kích đến chín thành Kiếm Ý, chỉ là Diệp Trần có ý định một lần tích lũy nhiều Kiếm Hình Thảo luôn. Huống chi Kiếm Ý được tiết ra từ trong khe hở cũng không phải không có chỗ dùng, tin tức Kiếm Ý tuy lộn xộn nhưng nếu được sắp xếp lại thì ngày sau đột phá đến Kiếm Ý đại thành nói không chừng còn phải nhờ vào nó nữa.

Trở lại khu vực hai dặm, Diệp Trần quăng chuyện lúc nãy ra khỏi đầu.

Trung niên cùng ở khu vực hai dặm vơi hắn âm thầm may mắn, trước kia thật may không có ra tay đoạt Kiếm Hình Thảo của hắn, người này không phải chỉ có Kiếm Ý đạt đến cảnh giới tám thành mà chiến lực cũng cao đến đáng sợ, có thể vượt cấp chiến đấu, chỉ sợ cũng không dưới lão giả chút nào, thậm chí còn ẩn ẩn áp hắn một chút nữa.

Lão giả cười hắc hắc, bỏ đi ý nghĩ cướp đoạt Kiếm Hình Thảo trong đầu, Kiếm Hình Thảo sau này còn rất nhiều cơ hội có thể đoạt được, không cần thiết phải liều mạng làm gì, không đáng chút nào

Diệp Trần cũng không biết mấy người này nghĩ gì, cho dù có biết thì hắn cũng không quan tâm, không phải hắn tự ngạo, dù là vứt bỏ công pháp và Kiếm Ý thì bọn họ cũng không thể nào sánh với hắn được, bởi vì bọn họ không có Chiến Vương bội kiếm, ngộ tính cũng không bì kịp với hắn. Đều là tám thành Kiếm Ý, nhưng tám thành Kiếm Ý của Diệp Trần lại ẩn chứa Bất Hủ chi ý, đây là một ưu thế không thể vượt qua, cũng là căn bản để hắn có chỗ đứng.

"Có Chiến Vương bội kiếm, tỷ lệ lợi dụng Kiếm Hình Thảo của ta ít nhất cũng gấp mười lần những người này, đáng tiếc... " Trong đầu Diệp Trần không phải chưa động qua ý niệm cướp đoạt Kiếm Hình Thảo, nhưng nghĩ nghĩ vẫn buông tha. Hắn không phải là người trong ma đạo, vì lớn mạnh bản thân mà hy sinh người khác, nếu thế thì có khác gì với sáu người lúc trước đâu chứ. Hắn muốn cường đại hơn, muốn đường đường chính chính cường đại, không thể để Kiếm Ý bị vấy bẩn được, Kiếm Ý của hắn là Kiếm Ý to lớn, là Kiếm Ý không thể nào phá vỡ được.

Trong lúc vô hình, Kiếm Ý của Diệp Trần càng thêm kiên định, vạn tà bất xâm.

Cuồng phong dần yếu bớt, cho đến lúc biến mất thì mặt đất cũng khôi phục lại vẻ yên bình vốn có của nó.

- Hắc hắc, năm gốc Kiếm Hình Thảo, đã không sai biệt lắm, lão phu đi trước một bước.

Lão giả đã không nhịn được nữa, muốn trùng kích chín thành Kiếm Ý một chút. Dù sao đoạn thời gian trước hắn đã đạt được hai gốc Kiếm Hình Thảo, không phải là không có hy vọng đạt đến chín thành Kiếm Ý. Huống chi có Diệp Trần ở đây, hắn muốn đạt được nhiều Kiếm Hình Thảo hơn thì không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào nữa.

Lão giả vừa đi, kẻ cao hứng chính là hai gã trung niên và những kiếm khách ở phía sau

Diệp Trần thì chẳng quan tâm đến, lẳng lặng tìm hiểu Kiếm Ý.

Mười ngày qua đi, hai gã kia thu hoạch cũng được khá nên đã rời đi, khu vực hai dặm chỉ còn lại một người Diệp Trần, khu vực một dặm có rất ít kiếm khách xuất hiện.

Mở hai mắt ra, Diệp Trần thầm nghĩ: "Trong mười ngày này, trong dòng suối nhỏ có chảy ra hai gốc Kiếm Hình Thảo, toàn bộ đều bị ta đoạt được,

tổng cộng ta đã có sáu gốc Kiếm Hình Thảo, dĩ nhiên đã đủ để trùng kích chín thành Kiếm Ý rồi, nếu không thể được thì chỉ là do chưa đến thời điểm đột phá, căn cơ Kiếm Ý bất ổn thôi. Bất quá trùng kích chín thành Kiếm Ý thì vậy là đủ rồi, nhưng muốn tiến thêm một bước thì đã khó càng thêm khó, hay là cứ đợi góp đủ chín gốc Kiếm Hình Thảo đã rồi nói sau.

Dã tâm của Diệp Trần rất lớn, lần này hắn chẳng những phải xung kích chín thành Kiếm Ý, mà Kiếm Ý đại thành cũng nằm trong mục đích của hắn. Đương nhiên, khả năng này quả thật rất thấp, tám thành lên đến chín thành đã khó khăn rồi, chín thành đến đại thành cơ hồ còn khó đột phá hơn nhiều so với lúc vừa sơ ngộ Kiếm Ý đến lúc chín thành. Dù Diệp Trần có được Chiến Vương bội kiếm thì ít nhất cũng phải cần hai ba mươi gốc Kiếm Hình Thảo, nếu đổi thành những người khác thì khả năng dựa vào Kiếm Hình Thảo để đột phá đến đại thành là rất ít, trừ phi thiên phú trên kiếm đạo của bọn hắn chấn cổ thước kim, có một không ai, so Diệp Trần phải cao hơn gấp mấy lần, nhưng loại thiên tài kiếm đạo này Diệp Trần vẫn chưa từng nghe nói qua.

Trùng kích Kiếm Ý đại thành là mục tiêu lớn nhất của Diệp Trần, thứ hai, ít nhất cũng phải củng cố được chín thành Kiếm Ý. Dù sao phải qua chín thành mới đạt đến được đại thành, chênh lệch trong đó quả thật không nhỏ, nhất cổ tác khí (*), nghĩ đến có lẽ sẽ có hy vọng khá lớn, nếu đứt quãng thì linh cảm sẽ mất đi không ít

(*) một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'Phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Lại mười ngày qua đi, Diệp Trần lần nữa đạt được một gốc Kiếm Hình Thảo.

Lúc Nữ kiếm khách định rời khỏi, vốn định gọi Diệp Trần một tiếng

những thấy hắn vẫn còn tìm hiểu Kiếm Ý nên đành phải bất đắc dĩ rời đi.

Ngày kế tiếp, trong cái khe lại nổi gió, chỉ là nếu so với lần trước thì giờ nhỏ hơn nhiều, Kiếm Hình Thảo cũng chỉ xuất hiện có ba gốc.

Ba gốc Kiếm Hình Thảo đến tay, Kiếm Hình Thảo dự trữ của Diệp Trần đã đạt đến mười gốc.

"Nên rời đi rồi, cũng nên cho người khác cơ hội nữa. " Kiếm khách tới đây chủ yếu là tìm hiểu Chiến Vương Kiếm Ý được tiết ra từ khe hở, Kiếm Hình Thảo là thu hoạch thêm, nhưng chút cháo cũng không có mà húp thì cũng thật khiến bọn hắn bất đắc dĩ. Nơi thân đã có mười gốc Kiếm Hình Thảo, Diệp Trần cũng không định chiếm lấy khu vực hai dặm nữa.

- Hắn cuối cùng cũng đã đi, may mà ta vẫn trụ đến bây giờ.

- Ha ha, Kiếm Hình Thảo tuy rằng là thu hoạch thêm nhưng nếu có thể được một cây thì cũng không uổng chuyến này.

Mọi người thấy Diệp Trần ly khai liền mừng rỡ như điên, đương nhiên cũng có một số kiếm khách tương đối yếu cảm thấy lo lắng. Trước kia có Diệp Trần ở đây, những kiếm khách bá đạo kia không dám quá phận nhưng Diệp Trần vừa đi, những người này đương nhiên sẽ không kìm được tham niệm mà ra tay cướp đoạt rồi.

Nói đi nói lại thì thì cái thế giới này cho đến giờ vẫn là thế giới mạnh được yếu thua, thế giới cường giả vi tôn, thực lực mạnh, người khác tự nhiên sẽ tôn trọng ngươi.

Diệp Trần đã rời đi ba ngày, từ bên ngoài khe hỡ lại có một đám khách không mời mà đến.

- Đã từng gặp qua người này chưa?

Người cầm đầu lấy từ trong Trữ Vật Linh Giới ra một bức họa, trên bức họa không phải ai khác mà chính là Diệp Trần.

- Đã từng gặp, ba ngày trước vừa đi rồi.

Kiếm khách bị hỏi trả lời trung thực, đối phương người đông thế mạnh, mấy người đi ở phía trước đều là cường giả Tinh Cực Cảnh, trọng yếu hơn là trên người bọn họ mang quần áo và phục sức của Lục phẩm tông môn Huyền Không Sơn, không phải là nhân vật bọn hắn có thể đắc tội được. Trong nội tâm không khỏi thầm nghi hoặc lai lịch của Diệp Trần, rõ ràng lại dám đối nghịch với Huyền Không Sơn.

Người cầm đầu nghe vậy thanh âm lạnh lùng nói:

- Hừ, lại bị hắn tránh được một kiếp.

Bọn họ đều là thủ hạ của Kim Hoàng Đạo Nhân. Kim Hoàng Đạo Nhân vốn là hạch tâm trưởng lão của Huyền Không Sơn, ra lệnh một tiếng là có thể điều động được rất nhiều nhân mã. Bọn hắn chỉ là một trong những nhóm người đi truy tung Diệp Trần thôi, mà nhân mã đi truy tung lần này có hơn mười nhóm, mỗi nhóm đều có hai ba tên cường giả Tinh Cực Cảnh, hơn nữa nhóm lớn nhất thậm chí còn có một gã cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ nữa, là phụ tá của Kim Hoàng Đạo Nhân.

Khẩu lệnh của Kim Hoàng Đạo Nhân là, sau khi nhận được tin tức phải lập tức phái người thông tri hắn.

- Lưu trưởng lão yên tâm, đắc tội Kim Hoàng trưởng lão, tiểu tử này sớm muộn gì cũng phải chết thôi.

Trung niên u ám được gọi là Lưu trưởng lão thu hồi bức họa

- Đây là đương nhiên, tu vi Kim Hoàng trưởng lão là gì, còn hắn là gì chứ, cho hắn thời gian năm năm cũng không thể nào chống lại Kim Hoàng trưởng lão được, giờ không chết, tương lai sẽ chết thảm hơn thôi, chúng ta đi.

Bên trong sơn mạch ngoài Thiên Kiếm Hạp hơn ngàn dặm

Dưới thác nước.

Diệp Trần khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn, ngóng nhìn sáu đạo vết kiếm trên nham bích.

Trong sáu đạo vết kiếm này có hai đạo riêng mình ẩn chứa Kiếm Ý vô cùng, Kiếm Ý kéo dài không tiêu tan, tràn ngập trong hư không, khiến cho không khí ở phụ cận như sệt lại.

Diệp Trần đã tĩnh tọa mười ngày rồi, trong mười ngày này, tổng cộng hắn đã tiêu hao sáu gốc Kiếm Hình Thảo. Kiếm Ý của một gốc Kiếm Hình Thảo có thể dừng lại trong hư không ba ngày không tiêu tán, chỉ là Diệp Trần lại không thấy đủ, thường thường là khi một cỗ Kiếm Ý còn chưa có tiêu tan hết đã bổ thêm một đạo vết kiếm khác nữa, khiến cho Kiếm Ý thủy chung vẫn bảo trì ở giai đoạn đậm đặc nhất.

Ông!

Giữa trưa, thác nước bất động trong một sát na, bọt nước bắn tung tóe giữa không trung, thật lâu không rời xuống, gió nhẹ quanh thân như ngừng thổi, một mảnh tĩnh mịch.

Oanh!

Trong lúc vô hình, một cổ Kiếm Ý phóng lên trời, xông thẳng vân tiêu.

- Chín thành Kiếm Ý, thành!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 327: Phong Tỏa! Đuổi Người! (Thượng,Hạ)

Chấn bay những bụi bặm bám trên người, Diệp Trần vươn người đứng dậy, con mắt mở ra, hư không liền run rẩy, như là có một thanh bảo kiếm đã phủ bụi trăm năm giờ được xuất vỏ vậy, khiếp sợ thiên hạ.

Kiếm Ý dần dần thu liễm, Diệp Trần phun ra một ngụm khí tức bén nhọn, tự nhủ: "Kiếm Ý mình lĩnh ngộ đơn thuần chỉ là Kiếm Ý từ trong Chiến Vương Kiếm Ý, nhưng lại có thể tìm hiểu được thêm Bất Hủ chi ý, nếu so với trạng thái chín thành Kiếm Ý thì Bất Hủ chi ý trong chín thành Kiếm Ý bạo tăng gấp năm lần, những người khác căn bản không thể nào tưởng tượng được ta sẽ có thu hoạch như thế này. "

Chiến Vương bội kiếm chỉ có một thanh, mà chỉ có Chiến Vương bội kiếm mới có thể kích phát ra Bất Hủ chi ý bên trong Chiến Vương Kiếm Ý, đây là cơ duyên của Diệp Trần, người khác hoàn toàn không biết chuyện này.

Diệp Trần nắm chắc, bằng vào chín thành Kiếm Ý, đã đủ để chống lại Kiếm Ý đại thành của người khác rồi. Bất Hủ chi ý quả thực quá cường hãn, hoàn toàn là tồn tại không thuộc về giai đoạn này, thật giống như là vương giả Sinh Tử Cảnh vậy, cao cao tại thượng bao quát thiên hạ.

"Kiếm Ý tăng lên, tu vi của ta cũng vững chắc không thể tưởng nổi, đây là nguyên nhân do tâm thần thông thấu, không nhiễm một tia bụi bặm, đáng tiếc là không có đan dược hoặc linh thao gia tăng tu vi cho cường giả Tinh Cực Cảnh bằng không giờ có thể đạt đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong rồi. "

Kiếm Ý trên vết kiếm vẫn chưa tiêu tan, Diệp Trần lại lần nữa lấy ra một gốc Kiếm Hình Thảo, Kiếm Hình Thảo đứt gãy, Kiếm Ý ẩn chứa trong đó

quán chú vào Chiến Vương bội kiếm bị tàn phá, giơ kiếm lên bổ ra một đạo vết kiếm mới.

"Nhất cổ tác khí, nhìn xem có thể đạt đến giai đoạn nào của chín thành Kiếm Ý? " Chín thành chín là Kiếm Ý đại thành, dù là trùng kích đến chín thành một, cũng đã là mười phần tiến bộ rồi.

Sáu gốc Kiếm Hình Thảo tăng Kiếm Ý của Diệp Trần lên đến chín thành, nhưng đây mới chỉ là bắt đầu... Theo gốc Kiếm Hình Thảo thứ bảy tiêu hao hết, Diệp Trần có thể cảm giác được Kiếm Ý tìm hiểu được trước đó đang xác minh lẫn nhau với Kiếm Ý của Kiếm Hình Thảo, có chút hương vị hậu tích bạt phát.

"Xem ra tích lũy nội tình Kiếm Ý là đúng, không có hơn hai mươi ngày tìm hiểu kia, Kiếm Ý có thể tăng lên đến cảnh giới chín thành hay không còn chưa biết được, chứ đừng nói chi tới cảnh giới cao hơn. "

Kiếm Ý trong Kiếm Hình Thảo kỳ thật rất không hoàn thiện, Kiếm Ý tiết ra từ khe hở cũng không hoàn thiện, cả hai cái kết hợp lại một chỗ, hỗ trợ lẫn nhau thì nhất định sẽ hoàn thiện hơn rất nhiều.

Thời gian trôi qua như dòng nước, Kiếm Hình Thảo Diệp Trần dữ trữ đã bị tiêu hao không còn gì, nhưng nhận được hồi báo cũng rất kinh người. Hắn dựa theo suy đoán của mình, Kiếm Ý trước mắt ít nhất cũng phải là chín thành ba, cách chín thành chín đã không còn xa nữa, mà theo Kiếm Ý tăng lên, Diệp Trần rốt cục cũng có một chút hiểu rõ với Bất Hủ chi ý.

Đầu tiên, Bất Hủ chi ý là tồn tại siêu thoát ý cảnh, bao trùm phía trên ý cảnh.

Tiếp theo, Bất Hủ chi ý rất đặc thù, không có chút quan hệ nào với đại bộ phận các ý cảnh cả. Nhưng dù sao cũng đã vượt qua ngoài ý cảnh, không thể một chút quan hệ cũng không có được, ít nhất là nó lấy ý cảnh làm cơ sở, lấy ý cảnh là ngọn nguồn, không có khả năng bịa đặt ra được. Nhưng cũng có thể Bất Hủ chi ý là được bịa đặt ra, đến từ trong hư vô, xác minh từ trong

hư vô, thoát ly từ trong hư vô

Diệp Trần không biết mình suy đoán như vậy có đúng không nữa, hắn cho rằng, Bất Hủ chi ý là là ý cảnh chí cao, bao trùm tất cả ý cảnh.

"Không được, lấy cảnh giới của ta nếu nghĩ đến chuyện này thì không khéo sẽ điên mất, ít nhất phải đến cấp độ Linh Hải Cảnh mới có tư cách suy nghĩ được. "

Đối với những thứ không có đầu mối, Diệp Trần tới giờ cũng chưa hề cưỡng ép lý giải, làm vậy chỉ khiến mình lâm vào trạng thái điên cuồng thôi, được không bù mất.

Trên đầm nước, Diệp Trần giơ nắm đấm lên, đánh ra một quyền.

XÍU... UU!!

Trong không khí được kéo ra một thông đạo trạng thái chân không, không khí rất nhanh chảy vào thông đạo trạng thái hư không đó để bổ khuyết, phát ra tiếng rít thê lương đến cực điểm.

Chỉ nghe phù một tiếng, thác nước bị chặn ngang cắt đứt, như vải vóc được ngăn ra vậy, lúc lên lúc xuống.

"Ngộ tính khiến cho cảnh giới công pháp của ta gia tăng cực nhanh, mà cảnh giới công pháp cao thì tu vi cũng tăng lên nhanh hơn nhiều lắm, có thể là cảnh giới Kiếm Ý cũng tăng phúc tốc độ tu luyện của ta cũng nên, mới có một tháng tu vi đã được củng cố triệt để, còn có tư thái muốn trùng kích Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong nữa chứ. "

Không thể phủ nhận, cũng không cách nào phủ nhận, tu vi của Diệp Trần có thể tăng trưởng nhanh chóng như vậy có liên quan rất lớn với sự tăng trưởng của Kiếm Ý. Trên thực tế, luận thiên phú tu luyện, Diệp Trần cũng chỉ không sai biệt lắm với thượng đẳng thiên tài mà thôi, nhưng Kiếm Ý lại khiến cho tình thần của hắn càng thêm thông thấu, không chút tạp niệm, phát huy được thiên phú tu luyện của bản thân lên đến mười thành,

thậm chí mười hai thành. Mà có một vài người thiên phú tu luyện tuyệt đỉnh cũng chưa hắn có thể phát huy được tám chín thành, không lợi dụng được hết thiên phú tu luyện của mình.

Kiếm Hình Thảo tiêu hao hết, cảm ngộ của Diệp Trần còn chưa tiêu tán, hắn định ngốc ở đây thêm mấy ngày nữa đến khi nào không tìm hiểu được gì nữa mới thôi.

Lạc Nhạn Giang, Thiên Kiếm Hạp.

Kiếm khách ở bên ngoài khe hở chỉ tăng chứ không giảm, nhân số bất tri bất giác đã vượt qua 100, mỗi ngày đều có không ít người ly khai lại có rất nhiều người tiến đến.

Mà lần này trong số kiếm khách tiến đến có hai người rất bắt mắt.

Một người là kiếm khách Tinh Cực Cảnh đã từng cùng với Diệp Trần gặp mặt một lần - Tống Ngôn, còn ngươi kia là một vị hắc y lão giả, khuôn mặt của lão tiều tụy, không có râu ria, một đôi mắt sâu thẳm không chút gợn sóng.

Hai người bọn họ luận tu vi chẳng qua là Tinh Cực Cảnh trung kỳ và Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, còn không tính là quá kinh khủng nhưng Kiếm Ý của bọn hắn không có ngoại lệ, đều đã đạt đến cảnh giới chín thành, có thể chống đỡ được Chiến Vương Kiếm Ý ở khu vực một dặm. Đúng vậy, vị trí của bọn hắn đúng là ở khu vực một dặm.

Trong mấy tháng gần đấy, đây là lần đầu có kiếm khách xuất hiện ở khu vực một dặm, hơn nữa thoáng cái còn xuất hiện hai người, có thể nói là rất rầm rộ.

- Chín thành Kiếm Ý, quá kinh khủng, nghe nói một khi đạt đến Kiếm Ý đại thành thì việc vượt cấp chiến đấu cũng chỉ đơn giản như ăn cơm uống nước thôi

- Nhưng muốn tăng đến Kiếm Ý đại thành, sao mà khó khăn đến thế, ta

bồi hồi ở sáu thành Kiếm Ý đã nhiều năm rồi, đến nay vẫn không có dấu hiệu đột phá.

Kiếm khách ở phụ cận không khỏi nhao nhao nghị luận.

Khu vực một dặm.

Hắc y lão giả tự nhủ:

- Kiếm Ý có lợi hại hơn nữa cũng phải có ngày phai mờ, xem ra đạo Chiến Vương Kiếm Ý này cũng muốn biến mất rồi.

Tống Ngôn cười cười

- Có thể tồn tại được năm trăm năm đã rất giỏi rồi, Kiếm lão, ngươi có biết được trên cảnh giới Kiếm Ý Chiến Vương đến cùng đã đạt đến cấp độ nào rồi không?

- Không lường được, không lường được, đó gần như là cấp độ pháp tắc rồi.

- Gần như pháp tắc, khủng bố vậy sao.

Tống Ngôn hít một hơi khí lạnh

- Pháp tắc là thứ chỉ có vương giả Sinh Tử Cảnh mới tham ngộ được... Cổ kim đồn đãi, lĩnh ngộ Thiên Đạo pháp tắc là có thể đạt đến được một cảnh giới khác, một cảnh giới siêu việt Sinh Tử Cảnh, đáng tiếc trước nay còn chưa nghe qua người nào ngộ được pháp tắc cả. Nếu như cấp độ của Chiến Vương đã đạt đến mức tiếp cận pháp tắc, vậy sao lại không phong đế, theo lý thuyết thì đã có thể phong đế rồi chứ.

- Vì sao lại không thể phong đế thì ta không biết, nhưng Chiến Vương Kiếm Ý có thể tồn tại được năm trăm năm, bản thân đã là lực lượng tiếp cận với pháp tắc rồi. Có lẽ, cảnh giới của chúng ta quá thấp, so với tầm của Chiến Vương thì còn cả một đoạn trống lớn, đợi khi nào bổ sung đủ chỗ

trống này liền có thể sờ đến cảnh giới của Chiến Vương rồi.

Tống Ngôn gật gật đầu, thật chính xác, bọn hắn ở trong kiếm khánh Tinh Cực Cảnh thì thuộc về tồn tại đính tiêm nhưng nếu so sánh với Chiến Vương thì chả khác nào con sâu cái kiến cả, lấy thân phận con sâu cái kiến để đàm luận những đồ vật cao vời quả thật là cực kì buồn cười. Thở ra một hơi, Tống Ngôn ngẩng đầu nhìn qua khe hở

- Cái khe này không biết còn được bao lâu đây, Thiên Kiếm Hạp và Chiến Vương Kiếm Ý quả thật không thể chèo chống được thời gian quá dài rồi.

- Chậm thì ba năm năm, nhanh thì một năm nửa năm, Chiến Vương Kiếm Ý tất nhiên sẽ biến mất, nhân cơ hội này tìm hiểu Chiến Vương Kiếm Ý nhiều thêm một chút và sưu tập một ít Kiếm Hình Thảo mới được.

- Ân, có lý.

Hai người tĩnh tâm lại, chìm vào trong trạng thái tìm hiểu

Két, Tạch...!

Ầm ầm!

Ngay lúc hai người tìm hiểu Kiếm Ý, Thiên Kiếm Hạp đối diện lại đột nhiên lần nữa nứt ra một khe hở, khe hở uốn lượn, một mực kéo dài đến một vạn bảy tám ngàn mét mới dừng, trung ương là một mảnh tối như mực, như là trong miệng ác ma vậy, chấn động mãnh liệt khiến cho mọi người giật mình tỉnh lại.

- Lại vỡ ra một đạo khe hở!

Kiếm lão nhíu mày.

Nội tâm Tống Ngôn cảm khái, Thiên Kiếm Hạp bởi vì tồn tại Chiến Vương Kiếm Ý nên mới dĩ nhiên trở thành Thánh Địa trong suy nghĩ của

kiếm khách, nhưng không lâu nữa Thánh Địa cũng sẽ biến mất... Không biết là nên bi thương hay là tiếc nuối đây, tâm tình hết sức phức tạp.

- Mau nhìn, có đại lượng Kiếm Hình Thảo bay ra kìa

- Số lượng thật nhiều, chúng ta có lời rồi.

Khe hở thứ hai sinh ra, chấn động kịch liệt dẫn phát khí lưu tạo nên một cơ gió lốc mạnh mẽ, trong gió lốc cuốn theo mấy chục gốc Kiếm Hình Thảo. Một gốc giống như lợi kiếm, mang theo Kiếm Ý kinh người bay vụt ra, nhanh như thiểm điện

Kiếm lão cười cáp cáp.

- Tống Ngôn, vận khí của ta và người không tệ, mới đến đây có một ngày đã gặp được đại lượng Kiếm Hình Thảo giá trị xa xỉ rồi.

- Ta chỉ muốn mười gốc là đủ rồi.

Thân hình Tống Ngôn thiểm lược, cánh tay giãn ra, chụp vào Kiếm Hình Thảo ở phụ cận.

- Lần này ta cần trùng kích Kiếm Ý đại thành, mười lăm gốc là được rồi.

Kiếm lão việc đáng làm thì phải làm, cướp đoạt những Kiếm Hình Thảo khác.

Vèo!

Cách đó không xa, một đạo lam sắc thân ảnh rất nhanh lướt đến.

- May là tới kịp lúc, Thiên Kiếm Hạp rõ ràng lại nứt ra một đạo khe hở.

Lam sắc thân ảnh chính là Diệp Trần, lúc này hắn thấy trong khe hở có Kiếm Hình Thảo bắn ra, há có thể lãnh đạm, tốc độ tăng lên đến cực hạn, chỉ lập lòe hai cái đã đến khu vực một dặm rồi.

- Cái gì, lại là một kiếm khách lĩnh ngộ chín thành Kiếm Ý.

- Là hắn, nửa tháng trước, đã từng có người của Huyền Không Sơn tìm hắn.

Không ít kiếm khách nhận ra Diệp Trần.

Về phần Tống giảng và Kiếm lão cũng rất giật mình, sau khi thấy được tướng mạo của người này, Tống Ngôn càng thêm giật mình

- Diệp huynh đệ, không thể tưởng được chỉ ngắn ngủi hai năm, người đã từ bảy thành Kiếm Ý đột phá đến chín thành Kiếm Ý, thật đáng mừng.

Nghe vậy, mi của Kiếm lão nhảy lên

- Người này chính là đệ nhất thiên tài của Nam Trác Vực - Diệp Trần, khó trách lại có Kiếm Ý đáng sợ như thế, không, cổ Kiếm Ý này không phải là chín thành Kiếm Ý bình thường.

Kiếm lão cực kì khiếp sợ, tốc độ cướp lấy Kiếm Hình Thảo cũng chậm hơn một phần, bởi vì hắn từ trong Kiếm Ý của Diệp Trần cảm nhận được một thứ cùng loại với Chiến Vương Kiếm Ý.

Ba gốc Kiếm Hình Thảo đến tay, Diệp Trần tiếp tục tranh đoạt, tâm phân lưỡng dụng, nói:

- Tống Ngôn tiền bối, đã lâu không gặp, khe hở này là chuyện gì vậy?

- Năm đó Thiên Trụ Phong bị Chiến Vương dùng một kiếm bổ ra, rất nhiều nơi đều chấn động, chỉ vì Kiếm Ý vẫn một mực ở vào trạng thái nồng đậm nên có tác dụng chống đỡ, giờ Chiến Vương Kiếm Ý đã từng bước suy yếu, Thiên Kiếm Hạp cũng sẽ sụp xuống thôi, khe hở này chính là dấu hiệu đấy.

- Thì ra là thế.

Diệp Trần vẫn một mực có điều nghi hoặc, nếu đã có thể đạt được Kiếm

Hình Thảo ở đây thì vì sao Tống Ngôn tiền bối lại còn tranh đoạt Kiếm Hình Thảo với hắn ở trong buổi đấu giá đó. Giờ nghĩ lại lúc Kim Đỉnh Thành cử hành đấu giá hội thì chắc khe hở còn chưa có xuất hiện, tìm hiểu Kiếm Ý phải ở hai mặt của Thiên Kiếm Hạp nằm trên sông.

Đỉnh Thiên Kiếm Hạp, tất cả cao thủ đứng đầu của các đại tông môn đều chấn động.

- Không tốt, lại có một khe hở được sinh ra, Thiên Kiếm Hạp sụp xuống đã không còn lâu nữa

- Phía dưới có thật nhiều người tranh đoạt Kiếm Hình Thảo, đây chính là đồ vật của các đại tông môn chúng ta, nếu đoán không sai thì trong mấy ngày gần đây sẽ có càng nhiều he hở được ra đời, đến lúc đó Kiếm Hình Thảo sẽ bay ra nhiều hơn nữa, nếu không có đối sách thì tổn thất lớn rồi.

- Thông tri cho những người khác, phong tỏa Thiên Kiếm Hạp, đuổi những kiếm khách này đi.

- Hừ, sớm đã thấy những kiếm khách này khó chịu rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 328: Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh. (Thượng,Hạ)

Còi! Còi! Còi! Còi! Còi!

Chỉ sau chốc lát, mười mấy tên cường giả Tinh Cực Cảnh đã lướt xuống từ trên đỉnh hạp, một vài người ở phía trước quát:

- Ở đây đã bị phong tỏa, toàn bộ rời đi đi.

- Không rời đi, giết không tha!

Mười mấy tên cường giả Tinh Cực Cảnh chỉ là tiên phong, sau đó, càng có nhiều cường giả Tinh Cực Cảnh theo sát mà lướt đến, số lượng không dưới 500. Cao thủ của các tông môn đóng trên đỉnh Thiên Kiếm Hạp còn nhiều hơn cả kiếm khách ở đây nên cũng không sợ bọn họ nháo sự.

Mà đồng thời trong lúc nói chuyện tất cả cao thủ của đại tông môn lại ra tay đuổi người, Chân Nguyên ba động mãnh liệt tụ cùng một chỗ như là sơn hô hải khiếu, thiên băng địa liệt vậy.

- Quá bá đạo rồi, dựa vào gì mà ra tay đuổi người chứ.

- Thiên Kiếm Hạp là do Chiến Vương bổ ra, muốn nói là chủ nhân, chỉ có Chiến Vương và hậu đại của ngài, bọn hắn vẫn một mực chiếm đóng Thiên Kiếm Hạp còn không nói làm gì, giờ còn ra tay đuổi chúng ta đi nữa chứ.

Kiếm khách ở đây thập phần oán giận.

Ầm ầm!

Ầm ầm! Ầm ầm!

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to sâu mấy chục thước, Chân Nguyên đáng sợ cuốn động Thiên Địa nguyên khí, khí thế đáng sợ được bộc phát khiến cho phần đông võ giả không ly khai không được.

- Cực kỳ bá đạo!

Kiếm Lão suýt chút nữa bị một đạo Chân Nguyên lưu đánh trúng, khuôn mặt biến thành màu đen. Vận khí của Tống Ngôn tương đối kém, quần áo đều đã bị khí kình xé tan, lộ ra Hạ phẩm nội giáp ở bên trong.

- Gốc thứ mười ba!

Thúc dục Chân Nguyên, thân hình Diệp Trần lập loè, bắt lấy gốc Kiếm Hình Thảo thứ mười ba, đang chuẩn bị ly khai.

- Hừ, thật to gan, dám không xem chúng ta vào đâu mà đi cướp đoạt Kiếm Hình Thảo.

- Khiến hắn ói tất cả Kiếm Hình Thảo có được ra đi

Có bảy tám tên cường giả Tinh Cực Cảnh đã chú ý tới Diệp Trần, ngay ngắn vọt tới hướng này, riêng phần mình đánh ra một đạo Chân Nguyên lưu đáng sợ.

Diệp Trần nhướng mày, Tinh Ngân Kiếm xuất vỏ, dùng một chiêu Thanh Liên Đoạt Hoa ngăn cản công kích.

- Lớn mật, lại còn dám phản kháng nữa!

- Đưa toàn bộ Kiếm Hình Thảo ra đây, tha cho người khỏi chết!

Đám người kia thấy Diệp Trần ngăn cản công kích của bọn hắn một cách đơn giản nên có chút giật mình, trong bọn họ tuy rằng chỉ có hai cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ nhưng lực đạo hợp lại to lớn đến mức nào chứ, ngay cả cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cũng không dám đón đỡ ấy chứ. Nhưng đối phương rõ ràng lại tiếp được, vì đang chiếm ưu thế số lượng nên

ánh mắt hai người cầm đầu âm trầm, ngón tay chỉ vào Diệp Trần gầm lên, thần thái kiêu ngạo.

Thối lui đến khu vực an toàn, Diệp Trần đứng trên mặt đất, âm thanh lạnh lùng nói:

- Việc các ngươi phong tỏa Thiên Kiếm Hạp ta không có ý kiến, chẳng qua bảo ta giao ra Kiếm Hình Thảo thì tuyệt đối không được.

- Không giao cũng phải giao, đừng bức chúng ta ra tay giết ngươi.

Con mắt Diệp Trần hơi nheo lại, nói thật, chỉ cần không xuất động Linh Hải Cảnh thì hắn cản bản không sợ bất cứ kẻ nào cả. Hôm nay Kiếm Ý của hắn đã tăng lên đến chín thành ba, bởi vì ẩn chứa Bất Hủ chi ý nên không sai biệt lắm tương đương với Kiếm Ý đại thành, gặp phải Kim Hoàng Đạo Nhân cũng có lòng tin có thể đánh lại hắn. Cao thủ của các tông môn đóng tại Thiên Kiếm Hạp tuy nhiều nhưng chỉ cần không vây quanh thì không thể làm gì được hắn cả, cho nên việc bảo hắn giao ra Kiếm Hình Thảo quả thật là hoang đường viễn vông. Đừng nói là những gốc Kiếm Hình Thảo này hữu dụng với hắn, dù là vô dụng, cũng không thể nào giao ra được.

Ngay trong lúc Diệp Trần đang chuẩn bị ra tay, Kiếm Lão bước ra

- Mấy người các ngươi tốt nhất là đừng có khinh người quá đáng, Kiếm Lão ta lưu lạc ở Nam Trác Vực nhiều năm như vậy, tông chủ của Thất phẩm tông môn thấy ta đều phải khách khí, các ngươi thì tính là gì, dám ở chỗ này hô to gọi nhỏ, lúc trước là ai công kích ta, bị đui hả?

- Cái gì? Là Kiếm Lão!

- Một trong Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh - Kiếm Lão, bên cạnh hắn hình như Tống Ngôn a!

Tống Ngôn mặc dù không được xếp vào Thập Đại Kiếm Khách, nhưng sau Thập Đại Kiếm Khách thì cũng là một nhân vật nổi tiếng.

Mấy người liền có chút chột da, Kiếm Lão là một người cô đơn, vô thân vô cố, thực lực bản thân lại cao đến đáng sợ, ở trong Thập Đại Kiếm Khách bài danh ở rất gần phía trước, dưới Linh Hải Cảnh chưa hề có địch thủ. Cho nên đa số dưới tình huống bình thường thì Thất phẩm tông môn cũng không dám gây hấn với Kiếm Lão. Dù sao ở trong Thất phẩm tông môn cũng không có khả năng có cường giả Linh Hải Cảnh tọa trấn, chọc Kiếm Lão hắn hoàn toàn có thể giết mười mấy người của ngươi, sau đó chạy trốn, qua mấy ngày nữa lại giết vài người, không có số lượng cường giả Tinh Cực Cảnh nhất định thì căn bản không có khả năng vây giết hắn được.

Nếu chỉ vẻn vẹn có thế thì cũng thôi đi.

Nhưng trước đây ít năm, có một vị kiếm khách lợi hại, được người xưng là Huyết Kiếm Khách, giống như Kiếm Lão, đều là một trong Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh.

Lúc ấy, có một gã trưởng lão của Thất phẩm tông môn ỷ thế hiếp người, bị Huyết Kiếm Khách giết, tông chủ của Thất phẩm tông môn kia giận dữ, phái ra một lượng lớn cường giả Tinh Cực Cảnh đuổi giết Huyết Kiếm Khách, nhưng không biết sao chiến lực của Huyết Kiếm Khách lại rất mạnh, vừa chạy trốn vừa chiến đấu lại có thể đơn giản giết phần đông những kẻ đuổi giết hắn.

Tông chủ của Thất phẩm tông môn kia đã hối hận, số lượng cường giả Tinh Cực Cảnh của Thất phẩm tông môn cũng có hạn, bị Huyết Kiếm Khách giết một đám, thực lực tổng hợp liền giảm mạnh, được không bù mất, nhưng hắn lại không thể bỏ qua thể diện được nên đành phải phát thông cáo bảo Huyết Kiếm Khách tới nói lời xin lỗi, việc này diễn ra trong thời gian rất dài

Nhưng Huyết Kiếm Khách là người nào chứ, là loại người nổi danh hung ác, sát khí rất nặng ở Nam Trác Vực, hắn không gây chuyện thì còn tốt, chọc hắn thì dù có hao tổn hắn cũng phải giết chết ngươi.

Hai năm, Thất phẩm tông môn chọc Huyết Kiếm Khách bị giết đến trốn chui trốn nhủi trong tông môn không dám ra ngoài, môn hạ đệ tử nguyên

một đám đều thoát ly tông môn, rất nhiều trưởng lão cũng không chịu được cuộc sống như vậy nên đành thoát ly tông môn, gia nhập một tông môn khác. Không lâu về sau, Thất phẩm tông môn này liền triệt để xuống dốc, ngạnh sanh xuống làm Bát phẩm tông môn.

Không thể không nói, Huyết Kiếm Khách này quá độc ác, biến tông môn đối phương thành ra như vậy nhưng vẫn như trước không chịu bỏ qua.

Rốt cục có một ngày hắn lẻn vào trong, một lần hành động liền đánh chết Tông chủ của tông môn đối phương, sau đó trắng trợn đồ sát, giết sạch sẽ toàn bộ cường giả Tinh Cực Cảnh trong tông môn, hoàn thành kỳ tích một người diệt tông, đây là một lần duy nhất trong mấy trăm năm qua.

Có ví dụ Huyết Kiếm Khách ở trước, tất cả các Thất phẩm tông môn đều đưa ra một kết luận, ngàn vạn lần không được gây chiến với cường giả Tinh Cực Cảnh có chiến lực siêu cường, trừ phi ngươi năm chắc nhất kích tất sát, nếu không hắn mà không chết thì cuộc sống sau này thảm rồi, tông môn của bản thân nói không chừng cũng sẽ trở thành vật hy sinh thứ hai trong mấy trăm năm qua mất.

- Nguyên lai là Kiếm Lão, mắt mũi của chúng ta vụng về, không thể nhận ra, mong được tha thứ.

Thái độ của đám người kia liền xoay chuyển một trăm tám mươi độ, nguyên một đám ôm quyền nói xin lỗi.

Tống Ngôn ở bên cạnh Kiếm Lão hừ lạnh

- Vị Diệp huynh đệ này của ta đã rời khỏi khu vực đó lại còn dám đuổi giết hắn nữa. Không ngại nói cho các ngươi biết một chút, chiến lực của hắn cũng không hề kém ta đâu, cho dù giết chết các ngươi thì tông môn của các ngươi cũng chưa chắc sẽ ra mặt đâu.

Tống Ngôn cũng không rõ chiến lực của Diệp Trần ở cấp độ nào, nhưng hắn có trực giác là chiến lực của Diệp Trần có khả năng không hề kém cỏi,

thậm chí còn trên cả hắn nữa, theo sự khiếp sợ của Kiếm Lão trước đó liền thấy được một hai. Huống chi Diệp Trần là đệ nhất thiên tài của Nam Trác Vực, với tư cách là tuyệt đỉnh thiên tài thì sao lại chỉ có một sát thủ giản là Kiếm Ý được, chiêu kiếm và ý cảnh của hắn cũng rất đáng sợ.

- Không kém Tống Ngôn!

Mấy người hai mặt nhìn nhau, Tống Ngôn là người nào, không nói đến Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh thì cũng có thể được xếp vào hạng trước hai mươi! Bị Thất phẩm tông môn liệt vào loại nhân vật đẳng cấp thứ hai không thể trêu vào được. Thực lực của Diệp Trần không kém hắn, vậy thì chẳng phải nói là chính là nhân vật đẳng cấp thứ hai mà Thất phẩm tông môn không thể trêu vào sao.

- Thật có lỗi!

Người cầm đầu hít sâu một hơi, nội tâm cực kì hối hận sao vừa rồi lại cường ngạnh với Diệp Trần làm gì chứ. Xem xét về mặt khí thế thì lời của Tống Ngôn chưa hẳn là giả, nếu cùng so sánh với tính mạng thì nói lời xin lỗi có là gì chứ? Chỉ sợ da mặt mỏng, chết cũng không nhận sai, thì sẽ chọc vào một đại địch rồi.

Thu liễm Kiếm Ý, sắc mặt Diệp Trần lạnh nhạt, không tiếp nhận cũng không có cự tuyệt lời xin lỗi đó

Kiếm Lão mở miệng nói:

- Tốt rồi, mấy người các ngươi đi nhắc nhở những người khác một chút, không nên quá phận mới tốt, cá nhân đoạt được Kiếm Hình Thảo thì quy về cho bọn hắn đi.

- Vâng, chúng ta cáo từ.

Mấy người này kiêng kị nhất vẫn là Kiếm Lão, họ nhìn ra được Kiếm Lão và Tống Ngôn chính là bạn tốt, còn Tống Ngôn lại xưng Diệp Trần Diệp là huynh đệ, quan hệ cũng không cạn.

Đợi mấy người kia rời khỏi, Kiếm Lão xoay người cười nói với Diệp Trần:

- Nam Trác Vực chính là như vậy, cường giả vi tôn, đừng thấy sau lưng bọn hắn có tông môn chèo chống, nhưng chỉ cần không phải là Lục phẩm tông môn thì liền không dám hô to gọi nhỏ với ta, ví dụ của Huyết Kiếm Khách còn đó đâu phải là để bài trí?

Diệp Trần ôm quyền với Tống Ngôn và Kiếm Lão nói:

- Đa tạ hai vị tiền bối tương trợ.

Không có đối phương tương trợ thì Diệp Trần vẫn không xảy ra việc gì, nhưng chuyện này không có quan hệ gì với chiến lực cả, cho nên cảm tạ thì vẫn phải cảm tạ, hắn cũng không phải là người không biết tốt xấu.

Cùng lúc đó, hắn cũng biết được lực uy nhiếp của Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh, cao thủ của Thất phẩm tông môn cũng không dám đi gây hấn. Mình nếu muốn đạt được thành tựu như vậy thì phải biểu hiện ra đủ thực lực, nếu không sẽ không chiếm được sự tán thành của người trong thiên hạ

Chính như theo lời của Kiếm Lão, Nam Trác Vực, cường giả vi tôn.

Nắm đấm lớn chính là đạo lý cứng rắn!

Việc gì cũng phải nhờ vào thực lực để nói chuyện!

Kiếm Lão cười lắc đầu

- Có thể tiềm lực của ngươi so với ta còn lớn hơn nữa, ta chẳng qua chỉ là dệt hoa trên gấm thôi, bề ngoài có vẻ như Tống Ngôn rất coi trọng ngươi thì phải.

Tống Ngôn vì Diệp Trần mà giới thiệu nói:

- Diệp Trần, vị này là một trong Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh

đại danh đỉnh đỉnh, Kiếm Lão, là lão sư đã dẫn dắt ta đi lên kiếm khách chi đạo.

Ba người đều là kiếm khách nên có rất nhiều vấn đề, trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Đã có Kiếm Lão cảnh cáo, tất cả cao thủ của các tông môn trú đóng ở Thiên Kiếm Hạp quả nhiên rất biết điều, không có người nào tiếp tục ra tay đuổi người nữa. Mà những kiếm khách kia tuy rằng bất mãn, nhưng đối phương người đông thế mạnh, sau lưng lại có tông môn chèo chống, không phải là bọn hắn có thể chống lại nên nguyên một đám rời khỏi Thiên Kiếm Hạp.

Qua một lát, Diệp Trần cáo từ với Kiếm Lão và Tống Ngôn.

- Hai vị tiền bối, ta còn muốn đi Vũ Thành một chuyến, tạm thời cáo từ vậy.

Kiếm Lão gật gật đầu

- Người trẻ tuổi, bận rộn một chút cũng tốt, nếu có thời gian lại bàn luận một chút, lĩnh ngộ của người trên kiếm đạo có rất nhiều suy nghĩ khác người khiến ta thu được lợi ích không nhỏ.

- Kinh nghiệm của Kiếm Lão cũng khiến cho Diệp Trần thu hoạch được rất nhiều, nếu có cơ hội nhất định sẽ đến bái phỏng

- Ha ha, vậy ta chờ ngươi.

Tách ra với hai người, Diệp Trần như ngựa không dừng vó, tiến đến phương hướng Vũ Thành.

Lần đi Vũ Thành, Diệp Trần cũng không phải vì gì khác mà là để tim linh đan diệu dược có thể tăng lên tu vi.

Tu vi trước mắt của hắn đã được củng cổ, hoàn toàn có thể vọt tới cảnh

giới Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, mà một khi đạt đến Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong chiến lực tất nhiên sẽ được tăng lên một cảnh giới nhỏ, ý nghĩ đối với hắn rất lớn. Hắn biết rõ, chiến lực trước mắt của hắn so ra còn kém Kiếm Lão, cũng kém Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh. Có thể được xếp nhập vào Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh thì tu vi của bản thân tối thiểu cũng phải là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, tu luyện kiếm pháp cũng không được chênh lệch, ít nhất là phẩm cấp Địa cấp đẳng cấp cao, Kiếm Ý cũng phải ngoài chín thành, tổng hợp lại thì chiến lực kinh người, dù Diệp Trần có rất nhiều ưu thế, nhưng so ra cũng kém rất nhiều.

Đương nhiên, chênh lệch duy nhất của Diệp Trần chính là tu vi, tương đối mà nói, tu vi tăng lên vẫn tương đối tốt, đây chính là tiềm lực của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 329: Địa Tinh Đan. (Thượng,Hạ)

Tiếp theo, lần này hắn tổng cộng đạt được mười ba gốc Kiếm Hình Thảo, có thể vào trong phòng tu luyện của Vũ Thành để tìm hiểu Kiếm Ý, chỗ đó so với bất cứ nơi nào khác đều yên tĩnh hơn rất nhiều.

"Tuy nhiên ta không phải người cô đơn, không bì được với Kiếm Lão và Huyết Kiếm Khách tiêu dao tự tại như vậy, vô ưu vô lo, có thể đối nghịch cùng Thất phẩm tông môn, không cần phải kiêng kị bọn hắn. Bất quá có vị cao nhân kia và Nam La Tông tồn tại thì Lưu Vân Tông và Diệp gia trên cơ bản là tương đối an toàn, một khi thực lực của ta đạt tới cấp độ Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh, thứ có thể uy hiếp ta ở Nam Trác Vực sẽ rất ít. "

Diệp Trần một bên suy nghĩ một bên chạy đi.

Mấy ngày sau.

Diệp Trần đi vào Vũ Thành.

Không có dừng lại, hắn trực tiếp đi đến Giao Dịch Đại Điện ở nội thành.

Giao Dịch Đại Điện cho đến giờ đều rất náo nhiệt, người ta tấp nập. Trong Nam Trác Vực rộng lớn như vậy, cũng chỉ có Giao Dịch Đại Điện của Vũ Thành là có nhiều bảo vật nhất, linh thảo nhiều nhất, các quốc gia khác tuy rằng cũng có thành thị võ giả như vậy nhưng nếu so với Vũ Thành, thì vẫn còn kém một chút.

- Trung phẩm bảo khí Lưu Quang Thương, đạt được từ trong Tinh Vực Hồ của Huyết Ma Chiến Trường, giá khởi điểm ba vạn khối Trung phẩm linh thạch, người nào trả giá cao thì được.

Vừa vào Giao Dịch Đại Điện, Diệp Trần đã thấy có người đang bán Trung phẩm bảo khí. Trung phẩm bảo khí là một thanh trường thương tràn đầy lưu quang, mũi thương bắn ra hàn mang bốn phía, tạo cho người ta một cảm giác vô kiên bất tồi, tuyệt đối là mặt hàng thượng đẳng trong số Trung phẩm bảo khí .

- Cái gì? Trung phẩm bảo khí, qua đó xem

- Đồ vật từ Huyết Ma Chiến Trường ra không kém được, nơi đó là địa phương nguy hiểm cùng tồn tại với kì ngộ, bảo vật không thể nào tưởng tượng được.

Người bán chỉ tùy tiện hét to một tiếng, lập tức có bốn năm vị cường giả Tinh Cực Cảnh vây quanh đến.

"Huyết Ma Chiến Trường! " Diệp Trần đã nghe qua Huyết Ma Chiến Trường, nghe nói là cũng như Thiên Mộng Cổ Địa, đã tồn tại từ thời đại Thượng Cổ đến giờ. Bên trong có rất đông Huyết Ma, đẳng cấp của Huyết Ma chia làm Huyết Ma cấp thấp, Hạ vị Huyết Ma, Trung vị Huyết Ma, Thượng vị Huyết Ma, cùng với Huyết Ma Tướng và Huyết Ma Vương cực kỳ đáng sợ. Huyết Ma Chiến Trường nói là chiến trường thì không bằng nói là một không gian loại nhỏ thì đúng hơn, đương nhiên, không gian loại nhỏ này so với Thiên Mộng Cổ Địa thì lớn hơn, hơn nữa chia làm hai tầng, tầng một là nơi sinh sống của Hạ vị Huyết Ma, Trung vị Huyết Ma, tầng hai là của Trung vị Huyết Ma và Thượng vị Huyết Ma.

- Tuy rằng hơi phiền toái, nhưng sau khi bước vào Tinh Cực Cảnh, Tinh Ngân Kiếm vẫn phải đổi đi thì hơn, Huyết Ma Chiến Trường xem như là mục tiêu thứ hai đi!

Hạ quyết tâm, Diệp Trần chuẩn bị đến Huyết Ma Chiến Trường tìm một thanh Trung phẩm bảo kiếm, một bả Trung phẩm bảo kiếm có thể tăng phúc ba bốn thành lực công kích, là đồ vật ắt không thể thiếu của kiếm khách Tinh Cực Cảnh.

Giao Dịch Đại Điện rất lớn, phương viên chừng vài dặm, lớn hơn so với một thôn trấn tương đối nhỏ.

- Ồ, là Luyện Đan Sư!

Đi vào trong Giao Dịch Đại Điện, ánh mắt của Diệp Trần rơi vào trên người một lão giả có chòm râu bạc trắng, lão giả thân mặc một bộ trường bào, trên trường bào có thêu hình hỏa diễm lượn lờ trên lò luyện đan... Nhìn cũng biết là quần áo và phục sức chỉ Luyện Đan Sư mới có, mà ở trước người hắn bày một quầy hàng thủy tinh, bên trong là đủ loại đan dược. Có đan dược khôi phục Chân Nguyên, có đan dược tu bổ kinh mạch, có đan dược hồi phục Chân Nguyên nhanh chóng, còn có một loại đan dược không biết tên, lớn chừng ngón tay, toàn thân tràn ngập tinh quang nữa.

Trước quầy thủy tinh có không ít cường giả Tinh Cực Cảnh, bọn hắn nguyên một đám đều lộ ra thần sắc cung kính, không dám hô to gọi nhỏ, từ đó có thể thấy được thân phận của Luyện Đan Sư đã quá lục tuần này cũng không đơn giản

- Đan Lão, cho ta lấy một lọ Kỳ Linh Đan tu bổ kinh mạch đi.

- Đan Lão, lần trước còn thiếu ngươi một ngàn Trung phẩm linh thạch, lần này trả luôn cho ngươi này.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, Diệp Trần liền đi đến đó.

- Cái này là Địa Tinh Đan sao?

Diệp Trần chỉ vào đan dược lớn chừng ngón tay, tràn ngập tinh quang trong quầy hàng thủy tinh dò hỏi.

Lão giả trả lời

- Đúng vậy, Địa Tinh Đan có thể tăng lên tu vi cho cường giả Tinh Cực Cảnh... Nhưng không thể giúp trợ đột phá cảnh giới được, tiểu hữu muốn mua sao?

Diệp Trần nhìn giá cả, một ngàn khối Trung phẩm linh thạch một khỏa, quả thật là rất quý, nhưng hắn cũng không quan tâm lắm, tại thế giới cường giả vi tôn, bất cứ vật gì cũng đều là để phục vụ cho thực lực tiến nhanh thôi.

- Cho ta năm khỏa, ba loại đan dược khác mỗi loại hai bình

Đan Lão có chút kinh ngạc, nhìn qua thì Diệp Trần tuổi còn trẻ nhưng thân gia lại xa xỉ như vậy, nhiều đan dược thế cộng lại đã vượt qua một vạn khối Trung phẩm linh thạch rồi. Đương nhiên, Diệp Trần mua đan dược càng nhiều thì đương nhiên hắn sẽ càng cao hứng thôi, mỉm cười nói:

- Năm khỏa Địa Tinh Đan 5000 khối Trung phẩm linh thạch, hai bình Thất Tinh Đan khôi phục Chân Nguyên một ngàn hai trăm khối Trung phẩm linh thạch, hai bình Tốc Linh Đan gia tốc Chân Nguyên 1500 khối Trung phẩm linh thạch, hai bình Kỳ Linh Đan tu bổ kinh mạch 3000 khối Trung phẩm linh thạch, tổng cộng là một vạn lẻ bảy trăm khối Trung phẩm linh thạch. Đây là sinh ý đầu tiên với tiểu hữu nên bảy trăm khối Trung phẩm linh thạch cũng không cần, đưa một vạn khối Trung phẩm linh thạch là được rồi.

- Tốt, đây!

Diệp Trần lấy từ trong Trữ Vật Linh Giới ra một cái hòm đầy Trung phẩm linh thạch, đặt ở mặt đất trước người Đan Lão.

Giao dịch hoàn tất, Diệp Trần đi dạo bốn phía một chút, thấy không có gì vừa mắt liền rời khỏi Giao Dịch Đại Điện, đi vào hành lang của phòng tu luyện trong nội thành.

Ở đó vẫn là một phu nhân xinh đẹp như trước, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cường giả Tinh Cực Cảnh trẻ tuổi như vậy, cảm giác có chút quen mắt, rồi lại không dám xác định, cung kính nói:

- Xin hỏi là phòng tu luyện đẳng cấp cao giai hay là đỉnh giai?

Phòng tu luyện chia làm bốn cấp bậc, phân biệt là cấp thấp, trung giai,

đẳng cấp cao cùng với đỉnh giai. Trong đó đẳng cấp cao và đỉnh giai chỉ có cường giả Tinh Cực Cảnh mới có tư cách sử dụng, dưới Tinh Cực Cảnh, dù có nhiều linh thạch hơn đi nữa thì cũng không có tư cách đi vào tu luyện, đây là quy củ của Vũ Thành.

Diệp Trần nói:

- Phòng tu luyện đỉnh giai bao nhiêu linh thạch một ngày?

- Phòng tu luyện đỉnh giai ba vạn khối Hạ phẩm linh thạch một ngày, nếu như giao Trung phẩm linh thạch, là 500 khối.

Phu nhân xinh đẹp thành thật trả lời.

- Giao Hạ phẩm linh thạch, đây là phí dùng trong ba ngày.

Diệp Trần nghĩ nghĩ, vẫn quyết định giao Hạ phẩm linh thạch. Tuy rằng giao Trung phẩm linh thạch nhìn thì có vẻ tiện nghi hơn một chút, 500 khối Trung phẩm linh thạch tương đương với hai vạn năm ngàn khối Hạ phẩm linh thạch. Có thể đối với hắn mà nói thì cơ hội dùng đến Hạ phẩm linh thạch đã không nhiều nữa, Trung phẩm linh thạch mới hữu dụng, có đôi khi 50 khối Hạ phẩm linh thạch cũng chưa chắc có thể đổi được một khối Trung phẩm linh thạch.

Đương nhiên, đối với đại bộ phận cường giả Tinh Cực Cảnh mà nói thì Trung phẩm linh thạch của Diệp Trần có thể nói là kinh người. Đánh chết năm vị cường giả Tinh Cực Cảnh đạt được mười vạn khối Trung phẩm linh thạch, tăng thêm phần của hắn, tổng cộng là 16 vạn khối Trung phẩm linh thạch, vừa mới mua đan dược hết một vạn khối, giờ còn lại mười lăm vạn khối.

Nếu so ra thì Hạ phẩm linh thạch của Diệp Trần còn nhiều hơn nữa, chồng chất như núi. Từ chỗ năm vị cường giả Tinh Cực Cảnh tổng cộng đạt được hơn 100 vạn khối Hạ phẩm linh thạch, tăng thêm phần của bản thân đã đến 350 vạn khối, là một bút tài phú đáng sợ, so với Cửu phẩm tông môn

còn giàu có hơn, đương đương với một số Bát phẩm tông môn tương đối yếu rồi.

Cầm ngọc bài, Diệp Trần dưới sự dẫn dắt của người tùy tùng, tiến vào khu vực phòng tu luyện ở đằng sau.

- Ba vạn khối Hạ phẩm linh thạch một ngày, mười ngày cũng có 30 vạn khối Hạ phẩm linh thạch rồi, lợi nhuận của phòng tu luyện này cũng thật là kinh người.

Suy nghĩ trong lòng, Diệp Trần đi vào bên ngoài một cái sân nhỏ

- Nơi này là phòng tu luyện đỉnh giai số 3, mời đại nhân đến.

Tùy tùng đẩy cửa của cái sân nhỏ ra cho Diệp Trần, khom người cung kính nói.

Diệp Trần gật gật đầu, lấy ra 30 khối Hạ phẩm linh thạch ném cho đối phương

- Đây là khen thưởng cho ngươi.

- Đa tạ!

Nội tâm Bồi bàn kích động.

Phòng tu luyện đỉnh giai so với phòng tu luyện trung giai càng rộng lớn hơn một chút, vừa tiến vào trong đó, Diệp Trần cảm giác được độ ấm của chung quanh tăng cao, nhưng chỉ là ở bên trong thôi, cũng không có cảm giác nóng lắm, trái lại rất ấm áp, một mảnh ôn nhuận, Chân Nguyên đang chậm rãi lưu chuyển dần dần trở nên sôi trào.

Linh hồn lực tràn ngập, Diệp Trần nhìn ra chỗ trân quý của phòng tu luyện đỉnh giai. Khí thể tràn lên từ dưới nền đất không phải là màu đỏ nhạt, mà là màu đỏ thẫm, điểm này thôi đã vượt xa phòng tu luyện trung giai rồi. Tài liệu trên vách tường phòng tu luyện cũng không đơn giản, khí thể màu

đỏ sẫm tiếp xúc với nó lập tức bị bắn trở về trong phòng tu luyện, hình thành nên một khối khu vực hình cầu nồng đậm.

- Hỏa khí của Địa Sát Hỏa Khí so với phòng tu luyện trung giai không chỉ nồng đậm hơn gấp mười lần, không hổ là phòng tu luyện đỉnh giai, không biết nếu đến gần Địa Sát Chân Hỏa để tu luyện thì sẽ như thế nào nữa?

Chậm rãi thở ra một hơi, Diệp Trần xếp bằng trên bồ đoàn trong phòng tu luyện, mắt hơi nhắm lại, tiến vào trong trạng thái tu luyện

Thật lâu, hắn mở hai mắt ra, "Xem ra, cần một khỏa Địa Tinh Đan là được rồi, ta vốn cách Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng khỗng xa lắm, phối hợp thêm với phòng tu luyện đỉnh giai, mọi chuyện liền dễ dàng hơn rất nhiều. "

Lấy Địa Tinh Đan chừng ngón cái ra, Diệp Trần nhét vào trong miệng.

Ba ngày qua đi.

Diệp Trần như nguyện đạt đến Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, Chân Nguyên so với ba ngày trước thì nồng đậm hơn năm thành, độ tinh thuần thì ngược lại không có tăng trưởng bao nhiêu cả, dù sao thì độ tinh thuần cũng là tăng lên theo cảnh giới, Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đến sơ kỳ đỉnh phong cũng không tính là tăng cảnh giới.

"Địa Tinh Đan quả nhiên huyền ảo, ngoại trừ việc không thể giúp ta tăng lên cảnh giới ra thì tác dụng tăng lên tu vi thập phần to lớn, giảm bớt rất nhiều trong tu luyện. "

Tiếp tục tu luyện cũng vô dụng, muốn bước vào Tinh Cực Cảnh trung kỳ không phải là chuyện ngày một ngày hai, mục tiêu kế tiếp của Diệp Trần chính là Kiếm Ý.

Luyện Võ Trường của phòng tu luyện đỉnh giai phi thường rộng lớn, từ đông tới tây dài chừng ba đến bốn trăm mét, so với sân của nhà lớn thì còn

hơn rất nhiều

Hấp thụ Kiếm Ý trên Kiếm Hình Thảo, Diệp Trần nắm Chiến Vương bội kiếm bị tàn phá trong tay, một kiếm trảm lên cái cọc tu luyện ở phía đối diện

Phốc phốc!

Chất liệu của cọc tu luyện đã tiếp cận Hạ phẩm bảo khí, vẻn vẹn chỉ lưu lại trên đó một vết kiếm sâu chừng ba thốn, Bất Hủ Kiếm Ý lấy vết kiếm làm trung tâm nhanh chóng tràn ngập ra, cũng may là phạm vi của nó cũng không rộng lắm, không vượt ra ngoài Luyện Võ Trường, nếu không thì khó tránh khỏi sẽ dẫn đến một ít phiền toái.

Thân ở trong phạm vi bị Kiếm Ý bao phủ, Diệp Trần tĩnh tâm tìm hiểu.

Bất tri bất giác, thời gian nửa tháng đã trôi qua

Diệp Trần mở to mắt, "Không ngoài dự kiến, cách đại thành càng gần thì càng khó tìm hiểu, trong nửa tháng này, tổng cộng đã tiêu hao tám gốc Kiếm Hình Thảo, lại chỉ có thể khiến Kiếm Ý của ta từ chín thành ba tăng lên đến chín thành năm, chỗ trống còn lại không biết phải dùng bao nhiêu Kiếm Hình Thảo mới có thể bù vào nữa. "

Không do dự nhiều, Diệp Trần tiếp tục lấy ra Kiếm Hình Thảo...

Bảy ngày trôi qua.

"Kiếm Hình Thảo chỉ còn thừa lại hai gốc cuối cùng, không có hy vọng trùng kích đại thành nữa. "

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần lắc đầu, tuy rằng đã sớm có chuẩn bị, nhưng khó khăn khi tìm hiểu Kiếm Ý đại thành vẫn vượt ngoài dự liệu của hắn. Khó trách Kiếm lão thân là một trong Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh của Nam Trác Vực, vẫn đang dừng ở hơn chín thành Kiếm Ý, không biết chín vị kiếm khách khác, có ai đột phá đến Kiếm Ý đại thành, lại có ai lĩnh ngộ Kiếm Ý viên mãn không. Chỉ có đạt đến Kiếm Ý viên mãn, mới có

tư cách trùng kích cảnh giới càng cao hơn thôi.

Hai gốc Kiếm Hình Thảo cuối cùng rốt cục tiêu hao hết.

Trước mắt, Kiếm Ý của Diệp Trần đình trệ tại chín thành bảy, chỉ kém Kiếm Ý đại thành có một tí tẹo, mà một tí này cũng phải cần rất nhiều năm mới có thể vượt qua được. Đương nhiên, trong Kiếm Ý của Diệp Trần có ẩn chứa Bất Hủ chi ý, có thể chống lại Kiếm Ý đại thành và Kiếm Ý viên mãn, đâychính là ưu thế của hắn.

"Đến lúc nên rời đi rồi, nơi tiếp theo chính là Tinh Vực Hồ Huyết Ma Chiến Trường!

Nghỉ ngơi một ngày, Diệp Trần tổng cộng ngây người ở trong phòng tu luyện đỉnh giai một tháng, số Hạ phẩm linh thạch phải trả đạt đến chín mươi vạn. Cũng may là chín mươi vạn này rất đáng giá, hắn giờ chỉ kém một cơ hội liền có thể trùng kích đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 330: Truy Hồn Điểu.

- Hắn đi mấy ngày rồi?

Thính Phong Lâu, một trong các quán rượu đỉnh cấp của Vũ Thành, bên trong một phòng ở lầu ba, bảy tám tên cường giả Tinh Cực Cảnh ngồi trong đó, người cầm đầu lại là hạch tâm trưởng lão của Huyền Không Sơn - Kim Hoàng Đạo Nhân. Hắn một thân trường y xám trắng, các vị trí mép có thêu tơ vàng, giờ phút này ánh mắt của hắn quét quanh một vòng, hỏi thăm vị cường giả Tinh Cực Cảnh ở phía đối diện.

- Ba ngày!

Người này là một trong những cường giả Tinh Cực Cảnh truy tung Diệp Trần, nửa tháng trước đã điều tra được Diệp Trần đi tới Vũ Thành, hắn liền lập tức phát tin tức cho Kim Hoàng Đạo Nhân.

Ánh mắt của Kim Hoàng Đạo Nhân phát lạnh, hắn không ngờ đến Diệp Trần lại vội vã muốn chết như vậy, vừa bước vào Tinh Cực Cảnh đã lựa chọn ly khai Thiên Phong Quốc. Chẳng quá vậy cũng hợp lý, nếu như Diệp Trần cứ ở lỳ trong Thiên Phong Quốc không đi ra thì hắn không có chút biện pháp nào cả, chủ nhân của Già Thiên Cự Thủ cũng không phải là hắn có thể đối kháng được, cho hắn thêm một cái gan nữa hắn cũng không dám đi khiêu khích đối phương.

- Truy Hồn Điểu có lẽ đã theo sau hả?!

- Đúng vậy, chỉ cần có Truy Hồn Điểu, tiểu tử kia cho dù chạy đến chân trời góc biển cũng đừng mơ thoát được sự đuổi giết của Lục trưởng lão ngài.

Kim Hoàng Đạo Nhân ở trong số hạch tâm trưởng lão của Huyền Không Sơn bài danh thứ sáu, vậy nên tất cả mọi người đều gọi hắn là Kim Hoàng

trưởng lão hoặc Lục trưởng lão.

- Tốt, rất tốt, lần này hắn khó mà tránh khỏi cái chết...

Kim Hoàng Đạo Nhân cười to, Truy Hồn Điểu là dị cầm do Huyền Không Sơn nuôi dưỡng, chẳng qua chỉ lớn bằng lòng bàn tay, nhưng lại có tốc độ có thể lập tức bay được ngàn mét, chỉ cần để nó nghe được khí tức của ngươi, trong vòng trăm dặm liền có thể cảm ứng được sự hiện hữu của ngươi ngay. Có Truy Hồn Điểu theo dõi Diệp Trần, chuyện này đã thành công được một nửa, một nửa còn lại phải do hắn hoàn thành rồi, nghĩ tới đây, Kim Hoàng Đạo Nhân cực kỳ thống khoái. Diệp Trần phảng phất như là một cái khúc mắc, một cái Tâm Ma vậy, nếu không diệt hắn thì thủy chung khó có thể tĩnh tâm bế quan tu luyện. Hắn biết rõ, lấy thiên phú của Diệp Trần, cho hắn thời gian ba năm năm năm, nói không chừng thực sẽ mang đến cho mình uy hiếp, cho nên phải nhanh chóng diệt trừ mới được, giữ lại chính là một mối họa, cũng may là điều này cũng không còn xa nữa.

Tinh Vực Hồ.

Là một hồ nước siêu cấp bài danh phía trước ở Chân Linh đại lục, diện tích của nó còn siêu việt cả ba quốc gia Hắc Long đế quốc, Băng Tinh đế quốc cùng với Thương Huyền Quốc cộng lại, một mực kéo dài đến nội địa Phiêu Miểu Tuyết Vực, cùng Vân Lan Vực, Lôi Vực có nhiều nơi giáp giới. Tinh Vực Hồ từ xưa đến nay chính là một tồn tại cực kỳ thần bí, trong đó có rất nhiều cấm địa, có một ít cấm địa ngay cả vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không dám coi thương, rất có khả năng sẽ bị vẫn lạc.

Lần đi Huyết Ma Chiến Trường này, vẫn như trước ở trong phạm vi của Nam Trác Vực, là một tiểu cấm địa nhỏ ở khu vực ven Tinh Vực Hồ, đối với võ giả Bão Nguyên Cảnh và Tinh Cực Cảnh mà nói thì chỉ số nguy hiểm là rất cao, đi vào ba người thì rất có thể chỉ có một người đi ra, là hiểm địa lưỡng tử nhất sinh.

Dưới tầng mây, một đạo lưu quang xẹt qua.

"Ta với Kim Hoàng Đạo Nhân thế bất lưỡng lập, không phải hắn chết chính là ta vong, đến Vương gia ở Bàn Xà Đảo thì sẽ mang đến cho bọn họ một hồi tai nạn, cứ trực tiếp đi Huyết Ma Chiến Trường luôn vậy! " Diệp Trần vốn định đi Bàn Xà Đảo một chuyến, xem thử Vương Xà xảy ra chuyện gì, nhưng chợt lại bỏ đi cái ý định này, trước khi không có giải quyết được Kim Hoàng Đạo Nhân thì tốt nhất dù là ai thì cũng phải đứng xa mà nhìn thôi, trứ khi bối cảnh và thực lực của người nọ đủ lớn.

Bầu trời mênh mông, Diệp Trần gia tăng tốc độ lên đến bảy thành, hướng về Huyết Thạch Liên Đảo cách đây mười mấy vạn dặm lao đi

"Ân! Sao lại có cảm giác bị theo dõi nhỉ. "

Từ Vũ Thành đi ra, Diệp Trần liền có cảm giác có chút không đúng, nhưng đến cùng là chỗ nào thì hắn không nói rõ ràng được, nhưng theo thời gian dần qua đi thì loại nghi hoặc này lại càng ngày càng sâu, lượn lờ trong lòng, thẳng đến giờ hắn có thể khẳng định là quả thật có chuyện xảy ra trên người hắn.

"Ta ngược lại muốn nhìn xem là ai theo dõi ta? "

Diệp Trần đột nhiên quay người lại, Thanh Liên Chân Nguyên trong cơ thể hung mãnh thiêu đốt, tốc độ bộc phát đến cực hạn, chạy nước rút về phía ngược lại, trong nháy mắt đã vọt đi được ngàn mét, kéo lê trong hư không một quỹ tích màu đen nhàn nhạt

Ước chừng chạy nước rút được hơn mười dặm thì Diệp Trần phóng xuất linh hồn lực ra, bao phủ hoàn toàn khu vực to lớn ở phía đối diện lại.

"Một con chim! "

Trong cảm ứng của linh hồn lực, có một con chim chỉ lớn chừng bàn tay, như được chế tạo từ hắc thiết hiện lên trong đầu. Con chim này đột nhiên chạy nước rút với hắn, lộ ra vẻ ngoài ý muốn, vội vàng bay về một hướng khác như là một tia chớp màu đen vậy

"Hừ, chết! "

Diệp Trần rốt cục cũng biết nguyên nhân là gì rồi, con chim màu đen này rõ ràng là có năng lực theo dõi khí tức, vẫn một mực dán ở phía sau hắn vài chục dặm, với cái cự ly đó thì hắn không thể nào dùng linh hồn lực để cảm ứng được, cũng may là hắn linh cơ khẽ động, đột nhiên xoay người gia tốc, rút ngắn khoảng cách lại.

Tinh Ngân Kiếm ra khỏi vỏ, một vòng tròn kiếm khí phá toái hư không.

Tốc độ của kiếm khí so với tốc độ phi hành của con chim màu đen còn nhanh hơn nhiều, chỉ sau mấy lần hô hấp đã đuổi đến sau lưng nó, kiếm áp cường đại khiến cho một khu vực liền trở thành một mảnh trạng thái chân không thế giới, hư không bị ép lại, lập tức kiếm khí lóe lên trùng điệp chém tới.

Tạch...!

Phòng ngự của con chim màu đen cũng không tệ, đáng tiếc lực công kích của Diệp Trần cũng không phải là nó có thể thừa nhận được, lông vũ văng lên tung tóe, bị cắt thành hai nửa.

Ngoài mấy trăm dặm.

Sắc mặt một gã cường giả Tinh Cực Cảnh đại biến, "Cái gì, Truy Hồn Điểu vẫn lạc, là ai giết nó, chẳng lẽ là Diệp Trần, không có khả năng? Hắn tuyệt đối không thể nào cảm giác được sự tồn tại của Truy Hồn Điểu, có lẽ là bị cường giả đi ngang qua đánh chết, đáng giận, vận khí của tiểu tử này thật quá tốt. "

Hắn là người nuôi dưỡng đầu Truy Hồn Điểu này, cùng với Truy Hồn Điểu có cảm ứng vi diệu cho nên Truy Hồn Điểu vừa ngộ hiểm thì hắn lập tức sẽ biết ngay.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 331: Huyết Ma Chiến Trường. (Thượng,Hạ)

"Nơi này cách Huyết Ma Chiến Trường không đầy mấy vạn dặm, nếu đoán không sai thì tiểu tử này nhất định là đi Huyết Ma Chiến Trường để thử thời vận. Tuy nhiên Huyết Ma Chiến Trường là nơi lưỡng tử nhất sinh, cực kỳ hung hiểm, nhưng khó mà đảm bảo hắn có thể còn sống đi ra không, hay là trước tiên cứ về thông tri cho Kim Hoàng trưởng lão thì tốt hơn. "

Hắn cắn răng, xoay người hướng về phía Vũ Thành.

Giết con chim màu đen, sự bồi hồi trong lòng cũng không còn lại chút gì nữa, Diệp Trần cau mày nói:

- Mười phần tám chín là Kim Hoàng Đạo Nhân giở trò quỷ, cũng tốt, ta giờ còn không biết làm sao cho hắn xuất hiện trước mặt ta đây, đến lúc đó liền có thể triệt để chém giết hắn rồi, giải quyết cho xong Tâm Ma của ta.

Diệp Trần là Tâm Ma của Kim Hoàng Đạo Nhân, Kim Hoàng Đạo Nhân sao lại không phải là Tâm Ma của Diệp Trần chứ, hai người nếu muốn tiếp tục tiến bộ thì phải giết đối phương, chung quy phải có một người rời khỏi thế giới này mới được.

"Huyết Ma Chiến Trường, cũng là chiến trường của ta! "

Thở hắt ra một hơi, ánh mắt Diệp Trần lạnh lùng, một lần nữa lướt đến phương hướng Huyết Ma Chiến Trường.

Huyết Thạch Liên Đảo.

Tổng cộng do ba mươi sáu tòa đảo tạo thành, nham thạch trên đảo đa số đều là hiện lên màu huyết sắc nhàn nhạt, cho nên được xưng là Huyết Thạch Liên Đảo.

Mỗi một tòa phân đảo của Huyết Thạch Liên Đảo đều có một cái thạch môn cổ lão, bên trong là một vòng xoáy đỏ như máu, cao tới mấy chục thước, lộ ra khí tức kinh tâm động phách.

Giờ phút này, ở trên tất cả các đại phân đảo hội tụ rất đông võ giả, trong đó đại bộ phận là võ giả Bão Nguyên Cảnh, cường giả Tinh Cực Cảnh chỉ chiếm chừng nửa thành. Cùng lúc đó, còn có rất nhiều võ giả nữa từ các phương hướng khác nhau đi vào Huyết Thạch Liên Đảo, một mảnh đông nghịt.

Thân hình vạch phá phía chân trời, Diệp Trần đáp xuống hòn đảo thứ ba, hắn giương mắt nhìn lại liền thấy có không ít người lướt vào trong vòng xoáy đỏ như màu rồi biến mất không thấy gì nữa.

Số lượng võ giả trên hòn đảo thứ ba đạt đến hơn mấy trăm người, có đang đợi người, có đang tổ đội, có mới đi ra từ trong Huyết Ma Chiến Trường, kể lại chuyện xảy ra trong đó.

- Biết gì chưa? Phách Sơn Khách đã bị chết ở không gian tầng hai của Huyết Ma Chiến Trường.

- Cái gì? Không thể nào! Phách Sơn Khách thân là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, một tay Phách Sơn Chưởng tuy rằng là chưởng pháp Địa cấp đẳng cấp cao, nhưng ý cảnh lại rất mạnh, ít càng thêm ít, cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không dám gây sự với hắn, sao lại chết ở không gian tầng hai được?

- Việc này còn có thể giả sao, ta tận mắt trông thấy một đầu thượng vị Huyết Ma xuyên qua người hắn, mang đi toàn bộ khí huyết, trực tiếp biến thành một lớp da người phủ lên mặt đất, cũng may ta lanh lẹ, lập tức chạy trốn nên mới hữu kinh vô hiểm thoát ra khỏi không gian tâng hai được đấy.

- Lưỡng tử nhất sinh, Huyết Ma Chiến Trường không hổ là một trong các cấm địa, mạnh như Phách Sơn Khách nói chết liền chết, aizz! Bảo vật cũng không phải dễ có như vậy, phải lấy mạng đi liều mới được.

Nam Trác Vực, cường giả Tinh Cực Cảnh có được trung phẩm Bảo Khí vô cùng ít, ai cũng biết trong Huyết Ma Chiến Trường có thể đạt được trung phẩm Bảo Khí mình muốn, nhưng người quyết định đi vào lại rất ít, dù sao thì tính mạng chỉ có một, chết thì hết, nhiều bảo vật hơn nữa thì được gì chứ. Nói chung, dám vào Huyết Ma Chiến Trường có ba loại người, một loại là thực lực bản thân siêu cường, không sợ bất luận hoàn cảnh gì, một loại là vì tăng cường thực lực, cam nguyện đi mạo hiểm, loại người này rất ít, loại cuối cùng chính là vì báo huyết hải thâm cừu, núi đao biển lửa cũng dám xông vào, bọn hắn mong mỏi có thể tìm kiếm được sực đột phá, bảo vật từ trong Huyết Ma Chiến Trường.

Nói đúng ra thì, Diệp Trần đã thuộc về loại thứ nhất còn thuộc về loại thứ hai nữa.

Luận thực lực, hắn ngoại trừ tu vi hơi thấp một chút thì cho dù là phương diện gì thì cũng là cao cấp nhất, tổng hợp lại, chiến lực được xưng là siêu cường, hơn nữa tùy thời đều có thể nhảy vọt.

Luận tâm lý tố chất, lĩnh ngộ kiếm ý của kiếm khách thì từ trước đến giờ đều cao hơn những người khác một bậc, Diệp Trần rất rõ ràng, có đôi khi cần phải mạo hiểm, không trãi qua cửu tử nhất sinh thì việc bước vào Sinh Tử Cảnh chỉ là một hy vọng xa vời thôi, sinh tử sinh tử, hai chữ này bao hàm nhiều ý nghĩa lắm.

"Cũng là một cái truyền tống vòng xoáy, võ giả Bão Nguyên Cảnh sẽ được truyền tống đến không gian tầng một của Huyết Ma Chiến Trường, cường giả Tinh Cực Cảnh đi vào sẽ đến tầng hai, đây là căn cứ vào khí tức để phân biệt, không biết ta sẽ đến nơi nào của không gian tầng hai nữa? "

Vèo!

Bước ra một bước, Diệp Trần lướt vào trong vòng xoáy huyết sắc.

Cách Huyết Ma Chiến Trường chừng vài chục vạn dặm.

- Truy Hồn Điểu chết rồi hả?

Nghe được thông báo của thủ hạ, sắc mặt Kim Hoàng Đạo Nhân rất khó coi, trên mặt tràn ngập sát khí, dữ tợn đáng sợ.

Cường giả Tinh Cực Cảnh nuôi dưỡng Truy Hồn Điểu trên trán đổ mồ hôi lạnh, vội vàng nói:

- Lục trưởng lão yên tâm, lúc Truy Hồn Điểu chết, tiêu tử kia các Huyết Ma Chiến Trường chưa đầy mấy vạn dặm, thuốc hạ có tám phần nắm chắc hắn là đi vào Huyết Ma Chiến Trường để tìm kiếm bảo vật.

- Huyết Ma Chiến Trường! Tìm kiếm bảo vật!

Kim Hoàng Đạo Nhân hơi trầm ngâm, chợt cười như điên

- Đúng vậy, ta thiếu chút nữa đã quên mất, vũ khí của hắn vẫn là hạ phẩm Bảo Khí, ở trên tay cường giả Tinh Cực Cảnh, hạ phẩm Bảo Khí dùng một thời gian dài vẫn sẽ hư hao, nhất là khi quyết đấu cùng cao thủ, tỷ lệ hư hao của hạ phẩm Bảo Khí càng lớn, từ đó suy ra, hắn nhất định phải có được một kiện trung phẩm Bảo Khí, nếu không thì kiếm khách mất đi vũ khí, chiến lực sẽ giảm đi rất nhiều, tối thiểu cũng phải hạ thấp ba thành, mà đã có một kiện trung phẩm Bảo Khí thì không chỉ không cần lo lắng vũ khí sẽ tổn hại mà lực công kích sẽ tăng lên ba bốn thành nữa, đây là một sự dụ hoặc khó có thể ngăn cản được.

- Ngươi làm không tệ!

Tâm tình Kim Hoàng Đạo Nhân trở nên tốt hơn nhiều.

Thả lỏng một hơi, cường giả Tinh Cực Cảnh bồi dưỡng Truy Hồn Điểu cẩn thận từng li từng tí nói:

- Lục trưởng lão, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cùng tiến vào Huyết Ma Chiến Trường, triệt để chém giết hắn đi.

- Đây là đương nhiên, bất quá để phòng ngừa vạn nhất, các ngươi phân công nhân thủ trông coi tại Huyết Thạch Liên Đao, ta và Nham trưởng lão đi vào là được rồi.

Kim Hoàng Đạo Nhân sợ tiến vào Huyết Ma Chiến Trường tìm không thấy Diệp Trần, lại khiến hắn chạy thoát, về phần Nham trưởng lão là trợ thủ của hắn, tu vi cũng tương đương hắn, cùng là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kì, có hắn ở một bên thì việc đánh chết Diệp Trần dễ như trở bàn tay.

- Vâng!

Vòng xoáy huyết hồng sắc đột ngột hiện lên, một đạo lam sắc thân ảnh bắn ra từ đó, khí tức lăng lệ ác liệt phảng phất như lợi kiếm xuất vỏ, cắt nát hư không.

"Cũng may, không có nguy hiểm gì! " ,

Diệp Trần không chỉ một lần nghe nói có người lúc tiến vào Huyết Ma Chiến Trườngc, sẽ bị trực tiếp truyền tống đến địa phương Huyết Ma tương đối dày đặc, vừa mới hiện thân đã bị Huyết Ma thôn phệ sạch sẽ, vô cùng thê thảm. Cho nên lúc truyền tống, hắn đã làm tốt chuẩn bị, nếu có chuyện gì thì sẽ lập tức thiêu đốt Thanh Liên Chân Nguyên.

Làm đến nơi đến chốn, Diệp Trần liếc nhìn chung quanh

"Đây là không gian tầng hai Huyết Ma Chiến Trường! "

Mây đỏ như máu, ánh sáng âm u, sơn mạch đỏ thẫm, dòng nước đỏ lừ, cằn bản không có hoa cỏ gì cả, không gian tầng hai Huyết Ma Chiến Trường vô biên vô hạn thật giống như một thế giới cực đồ hoang vu, lượn lờ một cổ hào khí khiến người ta cảm thấy áp lực, không hiểu khủng hoảng.

- Ồ! Chân Nguyên có hơi chút bị áp chế.

Vận chuyển Chân Nguyên, Diệp Trần Chân Nguyên vốn thông thuận giờ có chút trì trệ, loại trì trệ này nếu không cẩn thận quan sát thì không hề cảm

nhận được, cũng chỉ linh hồn lực cường đại của Diệp Trần mới có thể trong nháy mắt phát hiện chỗ không đúng, những người khác lúc vừa bắt đầu hoàn toàn không biết gì cả.

Chân mày Diệp Trần hơi nhíu lại, không nên xem thường chút áp chế này, tại thời kì toàn thịnh có lẽ không ảnh hưởng gì tới ngươi, nhưng đến lúc cạn kiệt chân nguyên, chút áp lực này như là một cọng rơm rạ cuối cùng đặt lên người lạc đà, nó đủ đề đè sập ngươi rồi.

"Xem ra phiến thế giới này thật sự là một thế giới thích hợp cho Huyết Ma sinh tồn, võ giả nhân loại nếu không sinh tồn ở chỗ này thì không dễ dàng chút nào.

Nắm thật chặt Tinh Ngân Kiếm trên lưng, Diệp Trần chọn một phương hướng mà đi.

Ví trí trước mắt hắn là một mảnh mô đất, đi ra khỏi mô đất, lọt vào tầm mắt chính là loạn thạch lĩnh nhan sắc đỏ thẫm, chỉ đi thêm vài bước, Diệp Trần liền thấy một tấm da người khô héo, âm khí dày đặt lượn lờ trên đó, giống như một linh hồn đang khóc lóc vậy.

"Nơi tốt, trong hoàn cảnh âm khí dày đặt khủng bố này, ý chí tất nhiên có thể được rèn luyện, mà ý chí càng mạnh, kiếm ý của ta lại càng mạnh, không thể nào xóa nhòa. "

Đối với hoàn cảnh xung quanh mình như không thấy gì, Diệp Trần hiên ngang đi tới từng bước một.

Đến!

Ở núi đá bên cạnh đột nhiên có một đầu Huyết Quang ngũ quang vặn vẹo thoát ngoài, mang theo tất cả hướng gần đến Diệp Trần trong gang tấc.

- Toái!

Đây chỉ là một đầu trung vị Huyết Ma, tương đương với võ giả nhân loại

Bão Nguyên Cảnh, Diệp Trần cũng không rút kiếm, tay phải nắm lại, một thức Ngũ Nhạc Ngưng Hình được đánh ra ngoài.

Phanh!

Không khí chấn động Ngũ Nhạc Thần Quyền thế lớn lực trầm, một quyền đánh ra, không khí như nước sền sệt, hạn chế tốc độ của đầu trung vị Huyết Ma kia, sau đó nó lập tức bị nắm đấm nghiền nát thành phấn vụn, oanh một tiếng nổ tung, huyết vụ tràn ngập ra ngoài.

"Huyết Ma này thật là quỉ dị, không có hình hài cụ thể, lại ẩn dấu bên trong các loại núi đá, thủ đoạn che dấu khí tức rất cao mình.

Đánh chết một đầu trung vị Huyết Ma, Diệp Trần cũng không ngừng lại, lình hồn lực như một tấm lưới quét ra ngoài, cảm ứng những ba động của bảo vậy.

Loạn thạch lĩnh rất lớn, so với sơn mạch bình thường thì lớn hơn rất nhiều, nửa canh giờ qua đi, Diệp Trần rốt cục cũng cảm ứng được một tia ba động của bảo vậy, bất quá cũng có Chân Nguyên ba động của cường giả Tinh Cực Cảnh, ba động rất hỗn loạn, hẳn là đang chiến đấu kịch liệt.

"Qua đó xem! "

Thanh Liên Chân Nguyên vận chuyển, Diệp Trần lập tức hóa thành một đạo lưu quang, tốc độ nhanh chóng tăng vọt, rất nhanh liền đạt tới vận tốc gấp hai lần âm thành.

Trong thời gian mười mấy lần nháy mắt, Diệp Trần đáp xuống một ngọn núi thấp bé.

Ánh mắt bao quát, ở vùng đất bằng phía trước, hai gã cường giả Tinh Cực Cảnh đang liên thủ chém giết cùng một đầu thượng vị Huyết Ma, khí kình bắn ra bốn phía, mặt đất núi đá ở phụ cận đều bị đánh tan.

"Một nam một nữ, một đầu thượng vị Huyết Ma, bên cạnh còn có một

kiện trung phẩm Bảo Khí. " Diệp Trần nghĩ đến vô số khả năng, trong đó có một khả năng, hai gã cường giả Tinh Cực Cảnh một nam một nữ này cảm ứng được ba động của khí tức bảo vậy, tới chỗ này liền bị một đầu thượng vị Huyết Ma theo dõi.

Nam ở vào Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, nữ là Tinh Cực Cảnh trung kỳ, mà đầu thượng vị Huyết Ma này cũng không phải là thượng vị Huyết Ma đạt trình độ cao nhất, nên nhất thời không làm gì được hai người bọn họ cả.

- Liêu ca, trên kia có người.

Cường giả Tinh Cực Cảnh nữ liếc qua vị trí của Diệp Trần, nhướng mày nói.

Cường giả Tinh Cực Cảnh nam một đao bức lui thượng vị Huyết Ma, mở miệng nói:

- Không cần lo cho hắn, đầu thượng vị Huyết Ma này rất khó giải quyết, ngàn vạn không nên bị nó tới gần.

- Ân!

Áp lực của hai người đại tăng, người lựa chọn tiến vào Huyết Ma Chiến Trường về cơ bản là không hề có thiện nam tín nữ, có đôi khi, uy hiếp đến từ cường giả nhân loại còn đáng sợ hơn Huyết Ma nữa, ít nhất tất cả mọi người đều biết rõ thượng vị Huyết Ma là địch nhân, mà cường giả nhân loại lại có thể từ bằng hữu biến thành địch nhân trong nháy mắt.

Cường giả nhân loại chết trên tay hai người cũng không ít, chỉ là giờ bọn hắn không dứt tay ra được thôi

Đến!

Đột ngột, đầu thượng vị Huyết Ma lại bỏ qua dây dưa với hai ngươi, bay vọt về phía Diệp Trần, theo nó thấy thì Chân Nguyên ba động của Diệp Trần

rõ ràng yếu hơn so với hai người kia, hẳn là mặt hàng có thể giải quyết dễ dàng.

Nam nhân liếc nhau với nữ nhân đang nhặt lên trung phẩm Bảo Khí, bọn họ là phu thê, giữa phu thê với nhau rất ít khi phản bội, bọn hắn cũng không ngoại lệ, lúc này tâm tư của hai ngươi không bàn mà hợp, Diệp Trần vừa chết, Trữ Vật Linh Giới liền thuộc về bọn hắn rồi, thượng vị Huyết Ma rõ ràng rất sợ bọn họ

Trên ngọn núi thấp bé, Diệp Trần cười lạnh.

- Khặc khặ-x-xxxxx, đã rất lâu không hưởng qua huyết nhục của cường giả nhân loại rồi

Thượng vị Huyết Ma lăng không hóa thành một vòng Huyết Quang đỏ thẫm, đâm thẳng mà ra, tốc độ so cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ còn nhanh hơn không ít.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 332: Hai Kiện Trung Phẩm Bảo Khí. (Thượng,Hạ)

Ngay khi một người một ma cách nhau hơn 10m, Diệp Trần xuất kiếm ra khỏi vỏ.

Bên trên thanh sắc kiếm quang in dấu một đóa Thanh Liên khai thiên, bổ một kiếm về phía thượng vị Huyết Ma.

- Thập các, lại mạnh như vậy!

Không chỉ có hai nam nữ phía dưới giật mình, mà đầu thượng vị Huyết Ma lại càng giật mình hơn, thân thể bị phân thành hai nửa rất nhanh oách động, một trái một phải tiếp tục đánh úp về phía Diệp Trần.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy. . .

Vô số kiếm quang giăng khắp nơi, hóa thành kiếm võng, hai đạo Huyết Quang do thượng vị Huyết Ma hóa thành vừa mới tiếp xúc đã bị xoắn thành phấn vụn, linh trí tan rả, nhanh chóng bị trừ khử.

- Không tốt, chạy mau, người này là một cao thủ.

Nam nhân lôi kéo tay của nữ nhân, chạy thục mạng về phía xa xa, sợ Diệp Trần đuổi theo chém giết bọn hắn.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng

- Người không phạm ta, ta không phạm người

Dưới tình huống bình thường thì hắn sẽ không giết người, cử động của hai người hắn có thể hiểu được, ở trong Huyết Ma Chiến Trường, lòng cảnh giác của mỗi một người đều rất mạnh, mà người không cảnh giác đã sớm trở

thành vật bổ dưỡng của Huyết Ma rồi.

Đi vào không gian tầng hai của Huyết Ma Chiến Trường đã hai ngày, Diệp Trần tổng cộng chém giết hơn ba mươi đầu Trung vị Huyết Ma, bảy đầu Thượng vị Huyết Ma, trong đó có một đầu Thượng vị Huyết Ma có thực lực rất mạnh, đại khái tương đương với cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ nhân loại, không yếu hơn Thi Quỷ Đạo Nhân bao nhiêu cả. Hơn nữa Huyết Ma không giống với nhân loại, theo đẳng cấp càng cao, càng khó giết chết, ngươi chém nó thành bảy tám khúc nó cũng sẽ không chết, nhất định phải triệt để đánh tan Huyết Ma mới được xem là chính thức đánh chết. Cho nên dưới tình huống thực lực ngang nhau, bình thường đều là Huyết Ma giết chết cường giả nhân loại, ví dụ cường giả nhân loại có thể giết chết được Huyết Ma quá ít.

Sự khủng bố của Huyết Ma Chiến Trường, chỉ có tự mình tiến đến mới hiểu rõ được!

"Hai ngày nay tổng cộng đạt được ba kiện Hạ phẩm bảo khí, Trung phẩm bảo khí một kiện cũng không có, xem ra muốn tìm được Trung phẩm bảo khí cũng không dễ như vậy, cho dù là tìm được thì cũng rất có thể là không thích hợp với bản thân, chỉ có thể cầm đi bán thôi. " Diệp Trần phi hành không nhanh không chậm tại không trung của Loạn Thạch Lĩnh, đã từng tu luyện qua Liễm Khí Quyết nên hắn cũng không lo lắng sẽ trở thành cái đích bắn cho mọi người. Đương nhiên, phẩm cấp của Liễm Khí Quyết khi đến cấp độ Tinh Cực Cảnh thì có vẻ không đủ dùng cho lắm, so với Thượng vị Huyết Ma vẫn không bằng được.

"Ân? "

Phía trước cách đó không xa, Diệp Trần thấy được một cái cửa đá cổ xưa, trong cửa đá có một vòng xoáy đỏ như máu xoay chuyển, ở bên cạnh núi đá màu đỏ thẫm càng lộ ra vẻ bắt mắt.

"Nghe nói Huyết Ma Chiến Trường có đến mấy trăm cái cửa đá truyền tống, cái này chính là cái thứ nhất ta nhìn thấy. " Từ bên ngoài tiến vào

Huyết Ma Chiến Trường, có lúc là trống rỗng xuất hiện, có lúc là xuất hiện ở trong một số cửa đá như vậy, không có bất cứ quy luật nào cả, Diệp Trần chính là lăng không hiện ra ở không gian tầng hai.

Vượt qua trên không cửa đá, Diệp Trần tiếp tục tìm kiếm Trung phẩm bảo khí.

Ông!

Ngay lúc Diệp Trần rời đi không lâu, vòng xoáy đỏ như máu ở bên trong cửa đá xoay chuyển nhanh hơn, một đạo nhân ảnh lập tức chui ra. Hắn mặc một cái áo đen, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, nhìn kiểu gì cũng thấy không cân đối chút nào cả, thật giống như khuôn mặt này không phải là của hắn vậy.

- Khặc khặ-x-xxxxx, đối với cường giả nhân loại mà nói thì Huyết Ma rất đáng sợ, mà trên thân Thi Quỷ Đạo Nhân ta chính là thi huyết, căn bản không đúng khẩu vị của Huyết Ma. " Người tới âm trầm cười lạnh, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một cái mặt nạ quỷ đeo lên, không phải Thi Quỷ Đạo Nhân thì ai nữa.

Mặt đất ở phụ cận cửa đá đột nhiên nổi lên một tia huyết sắc, huyết quang lóe lên, một đầu Trung vị Huyết Ma đánh về phía Thi Quỷ Đạo Nhân.

Chỉ là trên đường lao đến, đầu Trung vị Huyết Ma này không cảm ứng được trên thân Thi Quỷ Đạo Nhân có khí huyết chấn động, nên lập tức ngừng thân thể lại, muốn lui về sau.

- Chạy đi đâu!

Giống như một con châu chấu lớn, Thi Quỷ Đạo Nhân nhảy tung lên một cái, giống như là một lão ưng giương vuốt đáp xuống trước mặt Trung vị Huyết Ma vậy.

Một màn kinh người phát sinh, Trung vị Huyết Ma vốn trước nay đều là thôn phệ tinh huyết người khác giờ rất nhanh khô quắt lại, bị Thi Quỷ Đạo

Nhân thôn phệ sạch sẽ, không lưu lại chút cặn bã.

- Quả nhiên là vật đại bổ, thi huyết càng thêm dày đặc, năng lực khôi phục của ta càng mạnh!

Thi Quỷ Đạo Nhân giương lên cánh tay trái từng bị Diệp Trần chém đứt lên, đắc ý cuồng tiếu.

Huyết Ma Chiến Trường không có phân biệt ngày và đêm, dựa vào đồng hồ cát bên trong Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần mới có thể biết đã qua thời gian bao lâu.

Một ngày sau, Diệp Trần đi vào khu vực trung tâm của Loạn Thạch Lĩnh.

- Có khí tức chấn động của Trung phẩm bảo khí?

Trung phẩm bảo khí có thể tăng phúc cho cường giả Tinh Cực Cảnh ba bốn thành lực công kích, bản thân ẩn chứa uy năng rất lớn, khí tức chấn động phát ra dĩ nhiên cũng lớn rồi. Nói chung nếu không có người không chế thì chấn động do Trung phẩm bảo khí sinh ra đủ để khuếch tán ra phạm vi trăm dặm, đương nhiên, cũng chỉ có cường giả Tinh Cực Cảnh mới có thể cảm ứng cách ngoài trăm dặm thôi, võ giả Bão Nguyên Cảnh phải đến gần mới có thể phát giác ra được.

Linh hồn lực của Diệp Trần đặc biệt cường đại, cách bên ngoài hơn trăm dặm liền cảm giác được cổ ba động này.

Vèo!

Chân Nguyên vận chuyển tới cực hạn, Diệp Trần bắn đến nơi chấn động kia, bất kể có phải là Trung phẩm bảo kiếm hay không, Diệp Trần đều sẽ không buông tha cho một kiện Trung phẩm bảo khí. Dù sao Trung phẩm bảo khí kém cỏi nhất cũng có thể bán được ba vạn khối Trung phẩm linh thạch, đối với cường giả Tinh Cực Cảnh mà nói thì chính là một khoản tài phú kinh người rồi, huống chi ở phụ cận của Trung phẩm bảo khí này cũng không có

động tĩnh gì cả, hẳn là vật vô chủ.

Lộ trình hơn một trăm dặm dưới tốc độ cao nhất của Diệp Trần bất quá chỉ là hơn mười lần nháy mắt thôi.

"Ở đằng kia! "

Dựa vào linh hồn lực, Diệp Trần thoáng cái đã phát giác được ở bên trong cái hố nhỏ, có hai kiện Trung phẩm bảo khí đang nằm ở đó, một kiện là búa, một kiện là nội giáp.

"Hai kiện Trung phẩm bảo khí! Trong đó có một kiện ta có thể dùng được! " Diệp Trần lộ ra vẻ tươi cười, búa hắn có thể bán đi, nội giáp thì giữ lại cho mình dùng.

Trung phẩm công kích bảo khí trọng yếu, nhưng Trung phẩm phòng ngự bảo khí còn quan trọng hơn. Một kiện Trung phẩm phòng ngự bảo khí bình thường có thể tăng phúc ba thành lực phòng ngự, thượng đẳng có thể tăng phúc hơn ba phần năm, đính tiêm nếu theo quy tắc thì có thể tăng phúc bốn thành. Diệp Trần có thể khẳng định, có cái Trung phẩm phòng ngự bảo khí này bảo hộ, lực phòng ngự của hộ thể Chân Nguyên tuyệt đối có thể sánh được với cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, mà phòng ngự luôn là nhược điểm khá lớn của Diệp Trần.

- Cái này là của ta rồi!

Kẻ tài cao thì gan cũng lớn, Diệp Trần cũng không sợ ở cái hố nhỏ đó có nguy hiểm gì đang chờ hắn cả, thân hình lóe lên, xoẹt thẳng tới.

- Khặc khặ-x-xxxxx, lại một tên nữa đến chịu chết.

Bên trong hố, một đạo Huyết Ảnh hiện lên, là một đầu Thượng vị Huyết Ma.

Đầu Thượng vị Huyết Ma này vô cùng tự tin, căn bản không hề che dấu khí tức của mình, khí thể cuồng bạo hung tàn tùy ý khuếch tán ra, bao phủ

phương viên vài trăm mét, hắn ngẩng đầu lên tàn nhẫn nhìn Diệp Trần, phảng phất như đối phương đã là vật bổ dưỡng của hắn vậy.

- Thượng vị Huyết Ma lợi hại!

Diệp Trần phát giác được đầu Thượng vị Huyết Ma này còn lợi hại hơn một chút so với Thượng vị Huyết Ma hắn từng đánh chết, không sai biệt lắm tương đương với cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Về chuyện Huyết Ma lợi dụng bảo khí để hấp dẫn sự chú ý của cường giả nhân loại thì đây cũng không phải là lần đầu tiên Diệp Trần đụng phải.

Huyết Ma ở trước khi còn chưa đạt đến đẳng cấp Huyết Ma Tướng thì không thể nào sử dụng vũ khí được, bản thân bọn hắn chính là một kiện vũ khí đáng sợ, thân hóa thành huyết quang, dưới một cuốn thì cường giả nhân loại ngay cả một chút phản kháng cũng không có, khí huyết bị cắn nuốt sạch sẽ.

- Đốt cho ta!

Diệp Trần cười lạnh, hắn đã không sợ có mai phục đương nhiên là rất tự tin về thực lực của mình rồi, Thanh Liên Chân Nguyên hung mãnh thiêu đốt, Diệp Trần hóa thành một cái hỏa trụ hình người, đánh về phía Huyết Ma.

- Thật tốt quá, khí huyết trên người ngươi còn tràn đầy hơn cả cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ nữa, nhất định là đã tu luyện qua công pháp luyện thể, căn nuốt khí huyết của ngươi nói không chừng ta sẽ đạt đến Thượng vị Huyết Ma cực hạn, có cơ hội trùng kích đẳng cấp Huyết Ma Tướng.

Thượng vị Huyết Ma liếm liếm bờ môi, Diệp Trần một khi thiêu đốt Chân Nguyên thì khí huyết đều sôi trào lên, tinh khí cuồn cuộn.

- Chỉ sợ ngươi không thôn phệ được khí huyết của ta mà ngay cả bản thân cũng phải góp vào đó đấy!

Tốc độ của Diệp Trần cực nhanh, trong nháy mắt đã đến phía trước Thượng vị Huyết Ma trăm mét.

- Thanh Liên Mạn Không!

Một kiếm chém ra, không khí liền bị định trụ lại, Thanh Liên do những khí lưu sắc bén tạo thành liền tràn ngập ra, bao vây Thượng vị Huyết Ma vào trong.

- Kiếm chiêu thật quỷ dị, chẳng qua vô dụng với ta thôi, PHÁ...!

Thượng vị Huyết Ma hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền, một dòng sông huyết quang lao ra, đánh vỡ phiến không khí tĩnh mịch này.

Cờ-rắc!

Mặt đất bị giẫm nát, Thượng vị Huyết Ma phóng ra tà quang, bàn tay lớn vừa nhấc lên, vỗ nhẹ vào hư không

Ầm ầm!

Không khí sôi trào như nước bị đun sôi, một cỗ lực lượng ăn mòn bộc phát lên phảng phất như núi lửa, đánh tới Diệp Trần, ẩn ẩn là bộ dáng của một huyết sắc đầu lâu.

"Lợi hại, thủ đoạn công kích của đầu Thượng vị Huyết Ma này rất nhiều, Thượng vị Huyết Ma bình thường căn bản không thể nào so với nó được. " Diệp Trần không dám lãnh đạm, Tinh Ngân Kiếm đưa lên ngang ngực để ngăn cản, trên lưỡi kiếm có một đóa Thanh Liên chừng mấy mét thủ hộ trước người.

Một tiếng phốc xuy!

Thanh Liên phòng ngự rất mạnh bị ăn mòn hơn phân nửa.

- Đúng vậy, rõ ràng có thể ngăn cản được một tuyệt chiêu của ta, lần này xem ngươi ngăn cản thế nào!

Hai tay Thượng vị Huyết Ma nắm vào nhau, rồi đột nhiên kéo ra, một huyết sắc quang hồ hình bán nguyệt hiện ra trước ngực hắn, huyết sắc quang

hồ nhảy lên không thôi, khí tức chấn động phát tràn trề, nhuộm cả không khí thành màu huyết sắc.

- Đi!

Bàn tay tụ lực, cách không vỗ vào huyết sắc quang hồ, huyết sắc quang hồ dưới sự thúc dục của Huyết Ma, lóe lên một cái rồi phảng phất như là thuấn dị, quỷ dị chém về phía đầu của Diệp Trần.

- Không cần ngăn cản! Phá vỡ là được rồi!

Ngón trỏ tay trái giương lên, Diệp Trần điểm một chỉ lên trên huyết sắc quang hồ đó

Xoẹt!

Kiếm khí màu xanh trong suốt bắn đi, như là tấm lụa, vòng quanh huyết sắc quang hồ một vòng, huyết sắc quang hồ từ một phân thành hai, uy năng đại giảm.

- Diệt!

Ngón tay co lên, một quyền cách không của Diệp Trần đánh lên trên huyết sắc quang hồ đã bị đứt gãy.

Đụng một tiếng, huyết sắc quang hồ tan nát.

- Làm sao có thể, chẳng những trong cơ thể có thể kích phát ra kiếm khí, hơn nữa uy năng còn mạnh như vậy?

Đồng tử Thượng vị Huyết Ma co rụt lại, cảm thấy ngoài ý muốn và khó giải quyết.

- Thanh Liên Phá Sơn!

Tay trái đánh tan huyết sắc quang hồ, tay phải Diệp Trần cũng không nhàn rỗi, nắm lấy Tinh Ngân Kiếm bổ ra một đạo lạc ấn Thanh Liên kiếm

quang khai thiên, kiếm quang trong chớp mắt đã đến nơi.

Thượng vị Huyết Ma đã không còn tư thái nắm giữ toàn cục như trước kia nữa, cuống quít ngưng tụ ra một cái huyết sắc đầu lâu có hình dáng giống một cái tấm chắn ngăn trước người.

Thanh âm đứt gãy vang lên, kiếm quang đã ngạnh sanh phá vỡ huyết sắc đầu lâu hình tấm chắn, ở bên trong Thanh Liên kiếm pháp thì uy lực của Thanh Liên Phá Sơn thuộc một trong ba tuyệt chiêu hàng đầu, gần với sát chiêu thức thứ bảy - Thanh Liên Tụ, phối hợp thêm với chín thành Kiếm Ý, quả thực là vô kiên bất tồi, không gì không trảm được.

Kiếm quang phá vỡ tấm chắn huyết sắc đầu lâu, vạch phá lồng ngực Thượng vị Huyết Ma.

- Đáng giận, khi không lại lãng phí hai kiện Trung phẩm bảo khí.

Trong lòng Thượng vị Huyết Ma tự biết không phải là đối thủ của Diệp Trần nên thân hóa thành huyết quang chui xuống dưới nền đất.

Diệp Trần cười lạnh, linh hồn lực thẩm thấu xuống dưới, nhanh chóng bắt được tung tích của Thượng vị Huyết Ma, lại chém ra một chiêu Thanh Liên Phá Sơn xuống dưới.

Ầm ầm!

Đại địa rạn nứt ra phảng phất như hạp cốc, lộ ra một cái hố sâu tối đen như mực, kiếm quang mang mở rộng đến chừng vài trăm mét mang theo tư thái không gì địch nổi đánh xuống, đánh nát bấy tên Thượng vị Huyết Ma đang không ngừng chạy thục mạng kia.

Ah!

Trước khi chết, Thượng vị Huyết Ma bốc phát ra một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ dưới lòng đất, thê lương khủng bố.

Đánh chết Thượng vị Huyết Ma, ánh mắt Diệp Trần rơi vào hai kiện Trung phẩm bảo khí dưới hố, bàn tay cách không hút chúng lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 333: Kháng Ma Bảo Lũy. (Thượng,Hạ)

Búa dài chừng một mét, cán búa hiện lên ám thanh sắc, điêu khắc hoa văn, lưỡi búa ẩn ẩn hiện lên một vòng bạch quang, ngón tay chạm đến bạch quang, có một loại cảm giác đau đớn như bị nghiền nát, không khó tưởng tượng, nếu để một gã cường giả Tinh Cực Cảnh cầm trong tay búa này bổ về phía địch nhân thì sẽ có uy thế bực nào.

Thu hồi búa, Diệp Trần nhìn về phía nội giáp, nội giáp cứng mềm vừa phải, ở mép có khắc một ít hoa văn chằng chịt, theo lộ tuyến của hoa văn, từng mảnh lưu quang xuyên thẳng qua, như là Chân Nguyên lộ tuyến đồ vậy, phần ngực của nội giáp hơi dày một chút, đủ để ngăn cản lực phá hư rất lớn.

Mà ở một góc khuất của nội giáp có khắc bốn chữ cổ nhỏ.

Lưu Quang Bảo Giáp!

"Lưu Quang Bảo Giáp chỉ là phòng ngự bảo khí, theo lý thuyết thì khí tức hẳn phải kém sắc bén hơn công kích bảo khí mới phải chứ, nhưng nói thẳng ra thì khí tức của bảo khí búa không bằng được với Lưu Quang Bảo Giáp, nó tối thiểu cũng là Trung phẩm phòng ngự bảo khí thượng đẳng, cũng có khả năng là Trung phẩm phòng ngự bảo khí đính tiêm. " Phòng ngự bảo khí cùng phẩm cấp cũng phân ra cao thấp, cái Lưu Quang Bảo Giáp này nếu cầm đi bán thì tuyệt đối cũng gần được bốn vạn khối Trung phẩm linh thạch, mà cái búa kia tối đa chỉ là ba vạn năm ngàn khối Trung phẩm linh thạch thôi.

"Trước tiên thanh trừ Chân Nguyên ở bên trong đã rồi nói sau. "

Lưu Quang Bảo Giáp đã từng bị người sử dụng qua, bên trong để lại Chân Nguyên của người nọ, cùng phù hợp một chỗ với năng lượng bản thân

của Lưu Quang Bảo Giáp, nếu muốn sử dụng thuận tay thì phải thanh trừ Chân Nguyên của đối phương đi. Đương nhiên, hiện giờ không thanh trừ thì sau khi dùng qua nhiều lần, nó vẫn sẽ bị thanh trừ, chỉ có điều là sẽ lãng phí thời gian một chút thôi.

Thanh Liên Chân Nguyên theo bàn tay Diệp Trần quán chú vào trong Lưu Quang Bảo Giáp, Lưu Quang Bảo Giáp nổi lên vầng sáng thanh sắc, ẩn ẩn còn có chút vầng sáng hoàng sắc, vầng sáng hoàng sắc hơi phai mờ một chút, cuối cùng bị vầng sáng thanh sắc bao phủ hoàn toàn

"Thành công! "

Cảm giác được trên Lưu Quang Bảo Giáp không còn khí tức Chân Nguyên khác, Chân Nguyên của Diệp Trần chấn động, vết bẩn bên ngoài bảo giáp tự động phân giải, không nhiễm một tia bụi bặm. Diệp Thần lúc này mới cởi áo lam bên ngoài, mang Lưu Quang Bảo Giáp vào, nó hoàn toàn vừa khít.

A!

Hộ thể Chân Nguyên căng ra, không khí chấn động.

"Thật mạnh, ước chừng tăng phúc được ba thành bảy lực phòng ngự. "

Diệp Trần tuy rằng là cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, nhưng đã tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết đến đệ thập tam trọng, Chân Nguyên vô cùng tinh thuần, tương đương với lực phòng ngự của cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Giờ đã có thêm sự tăng phúc của Lưu Quang Bảo Giáp, hộ thể Chân Nguyên lại tăng thêm một giai vị nữa, đạt đến cấp bậc của cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ.

"Phòng ngự vừa tăng lên, chiến lực của ta đã cách cấp bậc của Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh rất gần rồi. " Chiến lực được thể hiện qua ba trụ cột chính, theo thứ tự là công kích phòng ngự và tốc độ. Diệp Trần tự chấm điểm cho mình là, công kích loại ưu, phòng ngự thượng đẳng, tốc độ thượng

đẳng. Thượng đẳng là cấp bậc của cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, loại ưu là cấp bậc cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, phía trên loại ưu còn có một siêu hạng đó là cấp bậc của cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm. Ví dụ như Kiếm lão, công kích chính là siêu hạng về phần phòng ngự và tốc độ, hẳn là loại ưu, kiếm khách từ trước đến nay đều là lực công kích mạnh hơn phòng ngự cả.

Đương nhiên, đây là dưới tình huống bình thường thôi, nếu như thi triển ra Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp, Diệp Trần sẽ cho mình điểm cao hơn một chút, công kích có lẽ tiếp cận siêu hạng, phòng ngự tiếp cận loại ưu, tốc độ tiếp cận loại ưu, cách cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm chẳng qua chỉ vài bước thôi.

Đáng tiếc là theo tu vi tăng cao, tác dụng của Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp không thể nghi ngờ là đã yếu bớt đi rất nhiều, giờ còn tăng phúc được chút chiến lực, nhưng đến cấp độ Tinh Cực Cảnh trung kỳ thì có lẽ không còn hiệu quả gì nữa rồi.

Ngày thứ tư Diệp Trần tiến vào Huyết Ma Chiến Trường, Huyết Thạch Liên Đảo xuất hiện một đám khách không mời mà đến

- Các ngươi năm người một tổ, phân biệt trông coi ở từng hòn đảo, nếu phát hiện hắn đi ra thì lại để cho Truy Hồn Điểu theo dõi hắn.

Vốn Kim Hoàng Đạo Nhân đã có thể tới sớm hơn hai ngày, chẳng qua vì để triệu tập đủ đội ngũ nên mới trì hoãn đến giờ, vì đánh chết Diệp Trần hắn có thể nói là đã nhọc lòng rồi.

- Vâng!

Mọi người nghe lệnh.

Thoả mãn gật đầu, Kim Hoàng Đạo Nhân nói với Nham trưởng lão:

- Lão nham, chúng ta đi vào cùng một chỗ đi, chỉ cần tiểu tử kia còn ở bên trong thì có tám chín thành khả năng sẽ tiến về Kháng Ma Bảo Lũy, đây

chính là cơ hội của chúng ta.

Nham trưởng lão tuổi tác tương đương với Kim Hoàng Đạo Nhân nghe thấy thế liền cười

- Không gian tầng hai của Huyết Ma Chiến Trường có ba tòa Kháng Ma Bảo Lũy, nếu đầy đủ thời gian thì tìm được hắn không thành vấn đề, chúng ta vốn hiểu rất rõ về Huyết Ma Chiến Trường, không phải người bình thường có thể sánh được.

- Hừ hừ, đây là do bản thân hắn muốn chết, nơi nào không đi, hết lần này tới lần khác lại chạy đến trong Huyết Ma Chiến Trường, tốt rồi, đi vào thôi.

Vèo!

Kim Hoàng Đạo Nhân dẫn đầu lướt vào trong vòng xoáy huyết sắc, Nham trưởng lão theo sát phía sau.

A!

Càng tiếp cận trung tâm của Loạn Thạch Lĩnh, Huyết Ma xuất hiện ngày càng nhiều, Diệp Trần chứng kiến Huyết Ma thôn phệ huyết nhục của cường giả nhân loại không phải chỉ một lần. Đối mặt với loại tình huống này thì hắn bỏ qua, tiếp tục hành trình tầm bảo của mình, gặp được đầu Huyết Ma nào không có mắt liền một kiếm đánh chết ngay.

Ở trung ương của Loạn Thạch Lĩnh có một ngọn núi bằng phẳng, trên ngọn núi có tọa lạc một thành lũy cực lớn do kim loại tạo thành. Từ bên ngoài mà xem thì thành lũy kim loại có cả thảy bốn tầng, tầng cuối cùng là tầng một, có nhiều cửa sổ nhất, một cái lại nối tiếp một cái, cửa sổ ở tầng hai ít hơn một chút, ở giữa có một khoảng cách nhất định, cửa sổ ở tầng thứ ba chỉ có vẻn vẹn trên trăm cái, có sân thượng độc lập, tầng thứ tư thì có thể nói là xa hoa, sân thượng độc lập vô cùng rộng lớn, rất khí phái, số lượng không đến mười cái.

Thành lũy kim loại bị bao phủ bên trong một màn hào quang bạch sắc,

thỉnh thoảng lại có nhân loại chạy vào bên trong màn hào quang, mà mấy tên Huyết Ma đang đuổi giết họ không có ngoại lệ, tất cả đều bị ngăn bên ngoài, không công mà lui.

- Ha ha, tới giết ta đi!

Tiến vào bên trong màn hào quang, cường giả nhân loại trước kia chật vật không chịu nổi giờ đình chỉ lướt động, quay người cười ha ha, tùy ý trêu chọc Huyết Ma.

Huyết Ma nhe răng trợn mắt, nhưng tầng hào quang cũng không phải nó có thể công phá được. Trên thực tế, dù cho ngàn vạn đầu Huyết Ma cũng đừng mong công phá được màn hào quang đó.

- Hừ, huynh đệ của ta đã chết ở trên tay người, sớm muộn gì ta cũng báo thù cho xem.

Huyết Ma không làm gì được hắn, nhưng hắn cũng không làm gì được Huyết Ma cả. Đã vào bên trong màn hào quang, thì không cách nào tấn công những vật ở bên ngoài được, mắng một phen, người này xoay người đi vào trong đại môn của thành lũy.

"Thú vị! Không gian tầng hai của Huyết Ma Chiến Trường lại có thành lũy kim loại thủ hộ cường giả nhân loại như vậy, thật là ngoài ý muốn. "

Diệp Trần rất rõ ràng sự tàn khốc của Huyết Ma Chiến Trường, cường giả nhân loại dù sao cũng là người từ ngoài đến, bị Thiên Địa áp chế, mà Huyết Ma lại xuất quỷ nhập thần, khó lòng phòng bị. Một cái ở ngoài sáng, một cái thì nấp ở một nơi bí mật gần đó, cường giả nhân loại phải chịu tử thương rất lớn. Về phần cửa đá truyền tống thì chỉ vẹn vẹn có mấy trăm cái, phân bố cũng không theo quy luật, mà ở phụ cận của cửa đá truyền tống đều có Huyết Ma mai phục, càng thêm nguy hiểm. Cho dù là đã được truyền ra ngoài những sau này muốn tiến vào lại, cũng rất có thể sẽ bị truyền tống đến địa phương nguy hiểm. Còn thành lũy kim loại lại không giống thế, ngươi có thể đi vào đó để nghỉ ngơi một chút, tìm hiểu những kinh nghiệm có được từ

trong huyết chiến, không cần phải ra ra vào vào nhiều lần.

"Đã có tòa thành lũy này, ngây ngốc ở trong Huyết Ma Chiến Trường một năm nửa năm cũng không có vấn đề gì, đây là địa phương lấy chiến tranh nuôi chiến tranh a! "

Diệp Trần bước ra một bước, lao về hướng thành lũy kim loại

Múi!

Chí ít phải có mấy đạo huyết quang mang, tất cả đều hướng về phía Diệp Trần.

- Chết, Thanh Liên Hóa Khí!

Tinh Ngân Kiếm vung lên, hư ảo Thanh Liên lóe lên, diễn sinh ra hơn mười đạo kiếm khí giảo sát ra ngoài, xé nát thân thể của Huyết Ma đang tiến công.

- Cường giả nhân loại lợi hại!

Một đầu Thượng vị Huyết Ma ngừng thế đang lao đến lại, bỏ mặc cho Diệp Trần đi qua.

Màn hào quang bạch sắc cũng không có bài xích nhân loại, trong một sát na lúc Diệp Trần xuyên qua màn hào quang kia, giống như được ánh mặt trời chiếu vào vậy, thật ấm áp.

Bá!

Thân hình rơi trên mặt đất, Diệp Trần trực tiếp hướng tới đại môn của thành lũy

- Vị công tử này, ta thấy ngươi vô cùng lạ mặt, đây là lần đầu tiên đến Kháng Ma Bảo Lũy phải không?

Ngoài cửa lớn, có một thiếu phụ bộ dáng vẫn còn thùy mị thấy Diệp

Trần đi tới, con mắt sáng ngời, chạy ra chào đón.

"Kháng Ma Bảo Lũy! "

Tên rất hay, Diệp Trần nhẹ gật đầu

- Đúng vậy, người là người tiếp đãi của Kháng Ma Bảo Lũy?

Hắn có chút kỳ quái.

- Không phải, Kháng Ma Bảo Lũy không có người tiếp đãi, nó không thuộc về bất cứ thế lực hay cá nhân nào cả.

Thiếu phụ lắc đầu.

- Vậy vì sao ngươi phải tiếp đãi ta?

Thiếu phụ cười khổ nói:

- Công tử, thực không dám dấu, đồ ăn của ta đã không còn nữa, không biết ngươi có thể cho ta một chút đồ ăn không, ta nguyện ý dùng linh thạch trao đổi.

- Dùng linh thạch trao đổi đồ ăn?

Diệp Trần có chút kinh ngạc, ở bên ngoài, một khối Hạ phẩm linh thạch tương đương với ngoài 2000 lượng bạc, mà 2000 lượng bạc đã có thể mua được rất nhiều đồ ăn rồi, cho dù là ăn tại chỗ cũng có thể mang lên cả một bàn. Chẳng lẽ đối phương đã thật lâu không có ra ngoài sao, không đúng, là không cách nào ra ngoài mới phải, từ đó suy ra thì có thể giải thích hành vi dùng linh thạch để đổi thức ăn của đối phương rồi.

- Đúng vậy, mười khối Trung phẩm linh thạch đổi 100 cân gạo và một ít thịt khô, được không.

Trên mặt Thiếu phụ mang theo vẻ chờ đợi, cường giả Tinh Cực Cảnh cũng phải ăn cơm. Trên thực tế, đừng thấy cường giả Tinh Cực Cảnh mỗi lần

bế quan là mấy tháng, nhưng có thể trong lúc bế quan cũng phải ăn cơm, hơn nữa ăn còn nhiều hơn gấp mười lần so với người bình thường, thậm chí còn hơn nữa, chỉ có đạt đến Linh Hải Cảnh mới có thể sơ bộ thoát khỏi phiền phức do ăn uống mang lại thôi.

Diệp Trần lúc này vẫn còn đang suy tư, Huyết Ma Chiến Trường nguy hiểm dị thường, rất có thể tiến vào mà không ra được. Nhất là bên ngoài thành lũy có rất nhiều Huyết Ma lợi hại mai phục, một sát na lúc hắn vừa mới vào kia đã tao ngộ nhiều lần công kích, nếu đổi là một người thực lực hơi yếu một chút sẽ bị giết chết ngay lập tức, có thể qua lại tự nhiên cũng chỉ có cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ lợi hại thôi. Nhưng dù là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ thì cũng không thể bảo chứng được mình bình an không có chuyện gì, nếu gặp phải Thượng vị Huyết Ma đính tiêm thì cũng khó mà tránh khỏi cái chết.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần sờ sờ vị trí sau lưng, nới đó có một mảnh da bị khô héo, chính là do bị vài đầu Thượng vị Huyết Ma lợi hại vây công. Tuy rằng đã dùng Huyết Dương Hoa, nhưng Huyết Ma không phải chỉ có thôn phệ khí huyết mà ngay cả huyết nhục cũng bị nó thôn phệ, còn phải cần một thời gian ngắn nữa mới khỏi hắn. Cũng may giờ đã có Lưu Quang Bảo Giáp, đã bảo đảm được trình độ nhất định rồi.

- Công tử, hãy cảm thương cho ta đi! Ta ngây người ở Kháng Ma Bảo Lũy đã hai năm rồi, không phải là không nghĩ đến chuyện ly khai nhưng những Huyết Ma kia phi thường giảo hoạt, bày ra rất nhiều mai phục ở bên ngoài, rất nhiều người chỉ vừa ra ngoài liền bị giết chết ngay lập tức, chỉ có cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ mới có một chút hy vọng thôi. Mà trong hai năm này, ta vì trao đổi đồ ăn, linh thạch đã tiêu hao gần như không còn gì nữa.

Bộ dáng của Thiếu phụ rất là đáng thương.

Lấy lại tinh thần, Diệp Trần lấy từ trong Trữ Vật Linh Giới ra một túi gạo và một bao thịt khô ném cho đối phương

- Linh thạch ngươi cứ giữ lại đi, bất quá ngươi hãy nói cho ta nghe một chút những chuyện về Kháng Ma Bảo Lũy đi.

Diệp Trần có một cách nghĩ buồn cười, trong Kháng Ma Bảo Lũy thì cường giả Tinh Cực Cảnh giống như thiếu phụ khẳng định sẽ không ít, nếu mang đồ ăn vào đó bán thì có thể thu được không ít linh thạch rồi. Dù sao trên người cũng có không ít Trữ Vật Linh Giới, còn có một Trung phẩm Trữ Vật Linh Giới nữa. Đương nhiên cách nghĩ này chỉ thoáng qua rồi biến mất, Huyết Ma Chiến Trường đối với hắn mà nói vẫn có nguy hiểm rất lớn, đừng nói là thực lực không đủ, cho dù là thực lực đã đủ rồi thì cũng không đi làm chuyện thế này, hắn đâu phải là loại mặt dày đi bán đồ ăn đâu, thật mất mặt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 334: Ta Có Tư Cách Không? (Thượng,Hạ)

Chợt hắn lại nghĩ đến một vấn đề, Huyết Ma Chiến Trường này tuyệt đối là một địa phương gạt người, lưỡng tử nhất sinh chỉ sợ là cách nghĩ lạc quan. Nhưng người có vận khí tốt được truyền tống ra ngoài từ cửa đá thì còn được, chứ nếu mà không tìm được cửa đá truyền tống, cường giả nhân loại đi vào Kháng Ma Bảo Lũy sẽ bị vây lại ở đây rất lâu.

- Tốt, tốt, đa tạ công tử!

Thiếu phụ vội vàng thu đồ ăn lại, cao hứng gật đầu.

Không gian bên trong Kháng Ma Bảo Lũy rất lớn, nói nó lớn, cũng không phải là nói tầng một lớn, kỳ thật, Kháng Ma Bảo Lũy là một cái hình trụ lớn, đứng ở phía cuối của trung ương tầng một, có thể thấy được tầng hai, tầng ba, và tầng cao nhất, tầng bốn. Mỗi hành lang biên giới của một tầng đều bị lan can kim loại vây quanh, cho nên dùng một cái hình trụ lớn chính là để chỉ toàn bộ không gian của Kháng Ma Bảo Lũy có hình dáng như vậy.

- Nói đến Kháng Ma Bảo Lũy, không thể không nói một chút lai lịch của Huyết Ma Chiến Trường, kỳ thật, Huyết Ma Chiến Trường là một mảnh không gian bị người ta xé rách, thời gian tồn tại đã khá lâu, có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời đại Thượng Cổ.

Đi trên mặt đất bằng kim loại của tầng một, thiếu phụ vì Diệp Trần tự thuật lại.

Diệp Trần kinh ngạc, một phiến không gian bị người xé rách?

Theo hắn biết, chỉ có vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể xé rách không gian, thế nhưng chỉ là xé rách không gian thôi, không có khả năng kéo cả một phiến không gian xuống. Đừng nói là vương giả Sinh Tử Cảnh bình

thường, cho dù Hư Hoàng cũng không thể nào làm được, không, chênh lệch cũng không phải chỉ có vậy, phải nói là 100 Hư Hoàng cũng không làm được, đây đã là thủ đoạn siêu thoát Sinh Tử Cảnh rồi. Phải biết rằng Huyết Ma Chiến Trường không nhỏ hơn quốc gia trung đẳng bao nhiêu cả, ngươi có thể phá hư nó, nhưng không có khả năng bóc cả không gian vốn có của nó ra được.

Có thể khẳng định, thế giới trước và sau thời đại Thượng Cổ rất không giống nhau, ít nhất là cấp độ cường giả không giống với lúc trước. Thời đại Thượng Cổ, cường đại hơn so vương giả Sinh Tử Cảnh chỗ nào cũng có, nhưng sau thời đại Thượng Cổ thì Chân Linh đại lục lấy vương giả Sinh Tử Cảnh vi tôn, không có khả năng có tồn tại vượt ngoài Sinh Tử Cảnh được.

Thiếu phụ tiếp tục nói:

- Cái Kháng Ma Bảo Lũy này chính là được bắt đầu kiến tạo từ khi đó, là căn cứ để nhân loại đối kháng với Huyết Ma, về phần màn hào quang bên ngoài Kháng Ma Bảo Lũy chính là màn hào quang cấp bậc Sinh Tử Cảnh, dùng để ngăn cản Thượng vị Huyết Ma quả thật là đại tài tiểu dụng, hoàn toàn không lo lắng nó sẽ tan vỡ, vấn đề cung cấp năng lượng cũng không cần phải lo lắng, tựa hồ nó có thể tự động hấp thu lực lượng, chưa từng suy yếu lần nào cả.

- Màn hào quang cấp bậc Sinh Tử Cảnh, thật đúng là xa xỉ.

Diệp Trần âm thầm cắn lưỡi, nếu như dùng màn hào quang này để bao phủ trên không Lưu Vân Tông và Diệp gia, thì dưới Sinh Tử Cảnh không ai có thể tiến vào cả, vương giả Sinh Tử Cảnh bình thương cũng chưa chắc có thể phá được, không thể nghi ngờ chính là một thủ đoạn bảo đảm an toàn khó có thể tưởng tượng được. Đương nhiên cái này thuần túy chỉ là tưởng tượng thôi, ai có thể dời màn hào quang này hoặc là Kháng Ma Bảo Lũy ra thế giới bên ngoài chứ.

Thiếu phụ chỉ vào gian phòng ở tầng một nói:

- Kháng Ma Bảo Lũy là luận thực lực để phân phối phòng, thực lực thấp nhất chỉ có thể ở lại tầng một, chính là cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đấy, tầng thứ hai là phòng cho cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ ở lại, tầng thứ ba là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, tầng thứ tư là cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm. Bất quá Huyết Ma Chiến Trường có đến ba cái Kháng Ma Bảo Lũy, cường giả Tinh Cực Cảnh chưa hẳn có nhiều như vậy cho nên có rất nhiều gian phòng để không, không cần phải lo việc không có nơi nào ở lại.

Diệp Trần hỏi:

- Việc luận thực lực để phân phối gian phòng được hiểu thế nào?

Thiếu phụ cười cười

- Nếu như ngươi cho rằng thực lực của mình đủ mạnh, có thể đi tầng hai, việc đó hoàn toàn có thể. Chỉ là nếu thật sự mạnh thì cũng thôi, nhưng nếu giả bộ thì sẽ bị đánh xuống dưới, mất hết mặt mũi, cho nên dưới tình huống bình thường thì không có người nào tự xưng là trang hảo hán, leo lên trên đó cả!

- Thế thật có ý tứ!

Diệp Trần sờ cằm, xem chừng thì mình đi tầng ba cũng không có vấn đề gì, trừ phi là nguyên một đám người ở tầng ba đều không đặt Thi Quỷ Đạo Nhân và Kim Hoàng Đạo Nhân vào mắt. Còn tầng bốn sao! Mình miễn cưỡng có chút tư cách ở đó.

Độc!

Ngay lúc thiếu phụ giới thiệu cho Diệp Trần một chút sự tình của Kháng Ma Bảo Lũy, từ tầng ba đột nhiên có một người rơi xuống, trùng điệp nện lên mặt đất.

- Hừ, thực lực không đủ còn muốn ở tại tầng ba, muốn chết!

Ở lan can tầng ba, một tên trung niên đại hán để râu quai nón thần sắc

lãnh khốc.

Hống!

Nam nhân rơi xuống mặt đất kim loại nhổ ra một búng máu tươi, hắn đứng người lên, xám xịt chạy đi, sắc mặt đỏ bừng.

- Quên nói cho ngươi biết!

Thiếu phụ bỗng nhiên nói:

- Ở trong các gian phòng của Kháng Ma Bảo Lũy có hiệu quả gia tốc tu luyện... Tầng một yếu nhất, tầng bốn mạnh nhất, cho nên những cường giả ở ngoài tầng hai không cho phép có người nào lên cả, nếu lên thì nhẹ sẽ đánh ngươi xuống còn nặng thì có khi giết ngươi cũng nên. Cũng may mọi người ở trong Kháng Ma Bảo Lũy cũng coi như là có quy củ, chuyện giết người rất ít khi xảy ra, dù sao làm vậy cũng sẽ khiến cho nhiều người tức giận, cường giả Tinh Cực Cảnh có thực lực cường đại cũng có khả năng bị vây công đến chết, loại chuyện này không phải chưa từng phát sinh qua.

Diệp Trần gật đầu, chiến lực của hắn tuy rằng rất mạnh, nhưng nếu có hơn mười cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ vây công hắn thì có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm đến tính mạng mất.

- Tốt rồi, đa tạ ngươi nói cho ta biết những chuyện này, ta muốn tìm một gian phòng để nghỉ ngơi một chút

Nên biết cũng đã biết rồi, Diệp Trần định trước tiên nghỉ ngơi, điều dưỡng trạng thái và thân thể thoáng một chút.

Thiếu phụ cười nói:

- Ta ở tại tầng một phòng số 96, gian phòng bên cạnh vừa vặn không có người, nếu không thì ngươi qua đó ở đi. Đúng rồi, ta gọi Tô Lan, không biết ngươi gọi là gì?

Theo Tô Lan thấy, từ chấn động Chân Nguyên trên người Diệp Trần thì là cấp bậc Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, chỉ có thể ở tại tầng một thôi.

- Diệp Trần, ta định đi lên đó.

Diệp Trần chỉ chỉ tầng ba.

Tô Lan không thấy rõ, cho rằng Diệp Trần chỉ hai tầng, cau mày nói:

- Hiệu quả tu luyện của gian phòng ở tầng hai tuy rằng tốt, thế nhưng ngươi...?

Dưới tình huống bình thường, cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong rất khó chiến thắng được cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, bất kể là tổng sản lượng hay là chất lượng Chân Nguyên đều kém hơn rất nhiều.

Diệp Trần cũng không giải thích gì cả, cất bước hướng đến cầu thang.

- Ai! Cẩn thận một chút.

Tô Lan lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng: "Vẫn còn hơi trẻ một chút, nghé con mới đẻ không sợ cọp" Đẳng cấp càng cao thì khả năng vượt cấp khiêu chiến càng thấp, lúc trước khi nàng bước vào Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong không phải là không nghĩ đến chuyện lên tầng hai nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi xuống dưới.

Ở cầu thang lầu hai, một ít cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ nhìn thấy Diệp Trần thì thoáng kinh ngạc một chút, bất quá ngược lại không có cử động gì quá kích cả. Chuyện cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong đánh bại cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ đã từng có qua, trước khi không biết được thực lực chân thật của Diệp Trần, sẽ không ai hành động thiếu suy nghĩ cả, thời gian qua đi, là trùng hay là Long tự có kết quả thôi.

Nhưng khiến bọn hắn khiếp sợ chính là Diệp Trần cũng không có lưu lại ở tầng hai mà là tiếp tục hướng lên tầng ba.

- Hắn điên rồi sao? Tầng ba chính là chỗ ở của cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, ngay cả ta cũng không dám đi lên, hắn chỉ là một cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, vừa đi lên đã bị người ném xuống rồi, chả có chuyện tình cảm gì để nói cả!

- Có lẽ hắn không biết quy củ của Kháng Ma Bảo Lũy, lúc trước khi chúng ta đến đây chẳng phải cũng bị người ném đi đấy sao?

- Hắc hắc, cứ để cho hắn chịu chút khổ sở đi.

Cường giả tầng hai đều chờ đợi để chế giễu hắn.

Tầng một, có không ít người trợn mắt há mồm, trong đó có cả Tô Lan vẫn còn chưa rời khỏi.

Nàng há to mồm, nội tâm cười khổ: "Ta nói nhiều như vậy, hắn không để vào tai chút nào sao? Hoặc là hắn có lực lượng nào khác? "

Kháng Ma Bảo Lũy toàn bộ đều được chế tạo từ kim loại, đi ở phía trên, phát ra tiếng kim loại trong vắt.

Đã đến tầng ba!

Diệp Trần dừng bước lại, nhìn xung quanh một lượt.

"Nếu có người ở trong phòng thì bảo thạch khảm nạm ở trước cửa phòng sẽ sáng lên, bảo thạch không sáng thì đại biểu là không có người ở, ân... Nơi này có một cái phòng trống. "

Dưới ánh nhìn soi mói của mọi người, Diệp Trần đi đến phòng số 12 của tầng ba.

- Tiểu tử, ai bảo ngươi lên đấy.

Trước cửa gian phòng số 10 có trung niên đại hán râu quai nón lúc nãy đang đứng đấy, hai tay hắn khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần không sợ khí thế của đối phương

- Quy củ của Kháng Ma Bảo Lũy không phải chính là căn cứ thực lực của bản thân để chọn phòng sao, thực lực của ta đủ để ở lại tầng ba.

- Thực lực của người đủ để ở lại tầng ba?

Đại hán râu quai nón như nghe được chuyện gì buồn cười nên cười lên ha hả, hàm răng trắng noãn sâm lãnh hiện ra hàn quang

- Cho ngươi một cơ hội, lăn xuống đi, nếu không ta sẽ tự mình ném ngươi xuống dưới.

- Vậy sao? Ngươi xác định là thế

Thanh âm của Diệp Trần trở nên lạnh lùng, Thanh Liên Chân Nguyên hung mãnh bộc phát, nương theo đó còn có cả Kiếm Ý đã tiếp cận đại thành, hư không dường như cũng đang run rẩy.

Ba ba ba!

Đại hán râu quai nón lui về sau ba bước, Thanh Liên Chân Nguyên của Diệp Trần phẩm chất rất cao, nhưng đây cũng không phải là trọng yếu nhất, quan trọng là ... đối phương mang đến cho hắn một cảm giác hít thở không thông, đây tuyệt đối là Kiếm Ý đã ngoài chín thành, không, là Kiếm Ý đã tiếp cận đại thành mới phải. Hắn không phải chưa từng tiếp xúc qua kiếm khách Tinh Cực Cảnh đính tiêm, ví dụ như Huyết Kiếm Khách chính là một tồn tại cực kỳ cường hãn, nhưng uy năng Kiếm Ý của Huyết Kiếm Khách vẫn không thể sánh với đối phương được. Nếu như nói Huyết Kiếm Khách là mang đến cho hắn cảm giác sóng cả mãnh liệt như thủy triều thì Diệp Trần là sóng to gió lớn, tâm thần bị áp chế không thể nào thở nổi.

- Ta có tư cách không?

Diệp Trần lạnh lùng nhìn đối phương

Đại hán râu quai nón thở hắt ra một hơi, nói

- Có, là ta mắt mũi vụng về rồi!

- Vậy tốt!

Diệp Trần không phải là loại người không có việc thì đi gây sự, hắn không muốn làm gì đại hán râu quai nón cả. Hắn đi sát qua bên người đối phương, tiến vào trong phòng số 12.

"Một đời tuổi trẻ đáng sợ! Kiếm khách đáng sợ!"

Đợi đến khi Diệp Trần biến mất trong tầm mắt, đại hán râu quai nón xoa mồ hôi lanh. Trong nháy mắt vừa rồi hắn vậy mà có một loại ảo giác đã tiếp cận tử vong, cũng may là chưa có làm ra cử động gì quá kịch liệt, nếu không thì hắn cũng không dám cam đoan đối phương có thể ra tay giết mình hay không nữa. Người tiến vào trong Huyết Ma Chiến Trường, không một ai là thiện nam tín nữ cả.

"Đây là Kiếm Ý, ngay cả cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ bị bị dọa cho sợ. " Vẻ mặt Tô Lan không dám tin, vừa bắt đầu nàng cho rằng Diệp Trần chẳng qua chỉ là một người trẻ tuổi vận khí tương đối tốt, không có bị Huyết Ma cắn nuốt sạch, còn sống đi vào Kháng Ma Bảo Lũy thôi. Nhưng không thể tưởng tượng được mình hoàn toàn nhầm lẫn rồi, đối phương nào phải là người trẻ tuổi bình thường chứ, ẩn chứa năng lượng to lớn thật vượt ngoài dự kiến của nàng.

"Nói không chừng hắn có năng lực ly khai Huyết Ma Chiến Trường cũng nên, nhìn xem một chút đã! " Tâm tình Tô Lan kích động, nói thầm.

- Ở đâu ra kiếm khách trẻ tuổi như thế, sao ta lại chưa nghe qua lần nào, cổ Kiếm Ý này so kiếm khách Tinh Cực Cảnh đính tiêm còn muốn đáng sợ hơn nhiều.

- Đúng vậy! Chúng ta đều đã nhìn lầm rồi.

- Nếu như tu vi cao hơn một chút, không phải là không có hy vọng tiến vào tầng bốn.

Mọi người chú ý đến một màn này nhao nhao nghị luận.

Đóng cửa phòng, Diệp Trần đánh giá một chút, phát hiện gian phòng ở tầng ba rất lớn, các phương tiện đều đầy đủ cả, còn có một phòng tu luyện độc lập nữa.

Đi đến phía trước sân thượng độc lập, Diệp Trần đứng ở trên đó có thể bao quát toàn bộ tình cảnh bên ngoài Kháng Ma Bảo Lũy, không ít cường giả nhân loại ra ra vào vào, cùng chiến đấu với Huyết Ma.

- Thực lực vi tôn, nơi nào cũng có thể chứng kiến cả, Huyết Ma Chiến Trường là một địa phương không tệ, vậy thì ở chỗ này tu luyện đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ đi!

Tu luyện ở trong phòng tu luyện đỉnh giai của Vũ Thành một tháng, Chân Nguyên của Diệp Trần đã tích lũy đến cực hạn, chỉ kém một cơ hội liền có thể đột phá, hắn tin tưởng bản thân, áp lực cũng đủ lớn, việc đột phá sẽ không khó khăn lắm. Chỉ sợ là không có áp lực gì, vậy thì việc tu luyện chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 335: Kim Hoàng Đạo Nhân Đến. (Thượng,Hạ)

Gian phòng tu luyện ở tầng ba có công hiệu rất tốt, so với phòng tu luyện ở Vũ Thành thì không thua bao nhiêu cả. Dựa theo Diệp Trần phỏng chừng thì phòng tu luyện tầng ba tương đương với phòng tu luyện đẳng cấp cao ở Vũ Thành, tầng bốn không sai biệt lắm chính là đỉnh giai rồi. Bất đồng chính là, phòng tu luyện của Vũ Thành có thể gia tốc tu luyện là vì có tồn tại Địa Sát Chân Hỏa mà phòng tu luyện của Kháng Ma Bảo Lũy thì lại tràn ngập hào quang bạch ngọc sắc, những hào quang này rất giống với hào quang bao phủ bên ngoài Kháng Ma Bảo Lũy, mang đến cho người ta một cảm giác ôn hòa như được mặt trời chiếu rọi vậy.

Xuy xuy!

Diệp Trần xích lõa nửa người trên khoanh tròn ngồi trên mặt đất, một mảnh da thịt khô héo ở phần lưng phồng lên, có khí thể màu đỏ tươi phiêu dật ra ngoài liền bị hào quang bạch ngọc sắc chôn vùi ngay.

"Huyết Độc rốt cục cũng bị bức ra rồi! " Chậm rãi phun ra một ngụm khí tức mang theo mùi máu tươi, Diệp Trần mở hai mắt, trên trán hiện lên dấu vết mồ hôi.

Sự đáng sợ của Huyết Ma Chiến Trường vẫn nằm ngoài ý liệu của Diệp Trần, một ngày trước khi thu hoạch được hai kiện Trung phẩm bảo khí hắn đã gặp phải ba đầu Thượng vị Huyết Ma, hơn mười đầu Trung vị Huyết Ma tập kích. Tình huống lúc ấy thập phần nguy hiểm, chín đạo Thanh Liên kiếm khí trong thể nội bị tiêu hao sạch sẽ trong quá trình kịch chiến. Cũng may Kiếm Ý của hắn có tác dụng chém giết tinh thần, tinh thần của Thượng vị Huyết Ma vốn rất lộn xộn, so ra thì kém cường giả nhân loại đồng cấp, thế nên mới khiến Diệp Trần một lần hành động giết sạch bọn chúng. Nhưng không thể nào không chút tổn thương được, vị trí ở phần lưng bị một đầu

Thượng vị Huyết Ma đánh sượt qua, mang đi không ít huyết nhục và khí huyết.

"Chiến lực của ta còn chưa đủ để hoành hành vô kị ở Huyết Ma Chiến Trường, tuy nói đã có Lưu Quang Bảo Giáp, lực phòng ngự được tăng cường rất nhiều, nhưng khi nào gặp phải Thượng vị Huyết Ma cao cấp nhất thì chỉ có Kiếm Ý mới đáng tin thôi.

Kiếm Ý mang đến trợ giúp quá lớn cho Diệp Trần, không có Kiếm Ý, Diệp Trần chẳng qua chỉ là thượng đẳng thiên tài thôi, mà thượng đẳng thiên tài ở Nam Trác Vực thì không có một trăm cũng có tám mươi.

"Chỉ bế quan tu luyện thì không thể nào gia tăng tu vi trong thời gian ngắn được, vẫn cần phải huyết chiến, cần áp lực đáng sợ áp chế tinh thần đến cực hạn, tiềm lực được bạo phát ra thì không phải không có khả năng khiến ta đột phá đến Tinh Cực Cảnh trung kỳ. "

Đến hiện giờ, Diệp Trần đã sơ bộ hiểu rõ, muốn trở thành vương giả Sinh Tử Cảnh thì cần phải có kinh nghiệm hơn người. Giống như là một sợi dây thép vậy, có thể kéo căng nó đến cực hạn nhưng không thể nào khiến nó đứt gãy được, loại cảm giác một đường sinh tử này thường nhân căn bản không thể nào lý giải được.

"Bình thường không phải là thứ ta muốn, vậy thì khiêu chiến đi! "

Thân thể cơ bắp thon dài đứng dậy, ánh mắt Diệp Trần lợi hại, lạnh như băng.

- Chỉ còn lại một tòa Kháng Ma Bảo Lũy cuối cùng.

Thần sắc Nham trưởng lão hơi mỏi mệt, trước khi đến đây bọn hắn đã làm ra rất nhiều chuẩn bị. Ví dụ như Trung phẩm bảo giáp trên người này chính là mượn từ một gã nội môn trưởng lão của Huyền Không Sơn, Lôi Đình bảo đao trên tay có hiệu quả khắc chế Huyết Ma, nhưng một đường đánh tới vẫn cảm thấy cố hết sức, Huyết Ma Chiến Trường cũng không phải

là nơi nói đến là đến, nói đi là đi.

Kim Hoàng Đạo Nhân trầm giọng nói:

- Hắn khẳng định là đang ở bên trong tòa Kháng Ma Bảo Lũy thứ ba, tìm được hắn, không cho hắn thừa nhận nổi khổ phanh thây xé xác thì không được.

Nham trưởng lão cười lành lạnh nói:

- Vậy thì quá tiện nghi cho hắn rồi, đánh hắn thành tàn phế, sau đó ném ra bên ngoài để Huyết Ma thôn phệ không phải tốt hơn sao.

- Hắc hắc, ý nghĩ này không tệ, đệ nhất thiên tài Nam Trác Vực bị Huyết Ma thôn phệ, không có việc gì thú vị hơn việc này cả.

- Đáng tiếc hắn đắc tội với Huyền Không Sơn chúng ta, nếu không tương lai sau này tất có thể đại phóng dị sắc rồi.

- Có gì mà đáng tiếc, Nam Trác Vực chỉ cần một Tư Không Thánh là được rồi, không cần thiết phải thêm một Diệp Trần, theo một khắc hắn chiến bại Tư Không Thánh thì đã định là có kết cục này rồi.

- Ngươi muốn ra ngoài?

Tô Lan thấy Diệp Trần muốn đi ra ngoài Kháng Ma Bảo Lũy, giật mình nói.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Ta đi dạo ở phụ cận Kháng Ma Bảo Lũy một chút, cũng không thể không làm gì được, kỳ thật ngươi cũng có thể đi đấy. Trong mấy ngày này, Diệp Trần rất ít khi thấy có người ra ngoài khiêu chiến, toàn bộ đều bế quan tu luyện trong Kháng Ma Bảo Lũy. Tu luyện tuy rằng có thể đề thăng ổn định, nhưng cả đời này nếu muốn có đột phá lớn thì thì đã khó càng thêm khó. Đương nhiên, ý của hắn cũng không phải để bọn họ đi chịu chết, chỉ hy

vọng có thêm chút nhuệ khí thôi, mất đi nhuệ khí, chính là mất đi tinh thần dũng mãnh tịnh tiến, việc này đối với võ giả mà nói chính là tối kị.

- Ta thế được rồi, đợi khi nào đột phá cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ đã rồi nói sau.

Tô Lan lắc đầu, bốn phía Kháng Ma Bảo Lũy đều có mai phục trùng điệp, không đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ thì vừa ra ngoài sẽ bị Huyết Ma thôn phệ thôi.

- Vậy tốt, hẹn gặp lại!

Nhún chân, Diệp Trần lách mình xuyên qua màn hào quang bạch ngọc sắc.

- Khặc khặ-x-xxxxx! Lại một tên đi ra chịu chết.

- Ăn hết hắn!

- Hắn là của ta.

Vừa ra khỏi màn hào quang, trước mắt Diệp Trần đã là một mảnh huyết hồng, quần ma loạn vũ, loại tràng cảnh này cứ như là núi thấy biển máu trong Cửu U địa ngục vậy.

- Thanh Liên Hóa Khí!

Diệp Trần không lùi tránh, Tinh Ngân Kiếm trong tay ra khỏi vỏ, dùng sức vẽ trước người một cái, lập tức, một đóa Thanh Liên cực lớn liền nhô lên, gần trăm đạo kiếm khí bắn về phía bốn phương tám hướng, tam đại kiếm chiêu trụ cột bên trong Thanh Liên kiếm pháp đã được hắn diễn hóa đến mức tận cùng, uy lực còn hơn cả trước đó.

PHỐC~ PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC...

Như là một con nhím căng mình bắn ra những chiếc gai nhọn, một mảng lớn Huyết Ma bị kiếm khí bắn thủng, bắn chết, kiếm khí tràn ngập trong

Thiên Địa

- Kháng Ma Bảo Lũy từ lúc nào có kiếm khách đáng sợ như vậy, hắn nhìn thì mới là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong thôi mà!

- Ngươi không biết? Ngay hôm qua hắn thế nhưng lại bộc phát ra Kiếm Ý đáng sợ dọa lui một vị cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ ở tầng ba đấy.

- Kiếm khách quả thật lợi hại, chỉ khi nào đến Linh Hải Cảnh thì những võ giả khác mới dần có thể chống lại kiếm khách được. Trước đó thì lực công kích của kiếm khách chính là tối cường.

Cũng không phải tất cả mọi người đều đứng bên trong Kháng Ma Bảo Lũy, không ít cường giả nhân loại lựa chọn việc lập tổ đội để cùng nhau chém giết Huyết Ma, bằng vào sự phối hợp thuần thục với nhau ngược lại có thể bảo trụ được tính mệnh.

- Trảm!

Một mảnh Huyết Ma trống rỗng, Diệp Trần hai tay cầm kiếm, chém ra một đạo lạc ấn Thanh Liên kiếm quang khai thiên.

Kiếm quang bành trướng lên đến vài trăm mét, tựa hồ có thể tách cả mảnh Thiên Địa này ra vậy, thế không thể đỡ nổi.

Trong nháy mắt!

Không biết có bao nhiêu Huyết Ma đã bị phân thành hai nửa, bị dư ba của kiếm quang vừa thô vừa to chấn thành bụi phấn, rốt cục không thể nào ngưng tụ lại được nữa, linh trí triệt để tan rả.

- Tiểu huynh đệ, chúng ta tổ đội đi! Nhiền người thì tương đối an toàn hơn một chút.

Một chi đội ngũ bảy tám người tới gần Diệp Trần.

Diệp Trần lườm mắt liếc bọn hắn

- Các ngươi đi theo ta là được rồi.

- Tốt, chúng ta có thể vì ngươi tiêu diệt Huyết Ma ở đằng sau .

Những người này cũng không có lộ ra vẻ bất mãn, mục đích của bọn hắn chính là cùng chiến đấu với Huyết Ma, từ trong chém giết đạt được đột phá và kinh nghiệm chiến đấu. Nếu như có một kiếm khách lợi hại như Diệp Trần thì gặp phải Thượng vị Huyết Ma cũng không còn đáng sợ nữa rồi.

Một đoàn người tiến đến từng bước, đã kéo dài khoảng cách với Kháng Ma Bảo Lũy hơn mười dặm.

- Đã đến thì toàn bộ đều lưu lại đi!

Mọi người đang giết cao hứng, ở ngọn núi phụ cận đột nhiên có một đoàn huyết quang bành trướng xông ra, trong huyết quang ẩn chứa uy năng to lớn, nhuộm cả không khí ở phụ cận thành huyết sắc.

- Thượng vị Huyết Ma đính tiêm !

Một người sau lưng Diệp Trần rung giọng nói.

- Các ngươi không cần phải xen vào, giao nó cho ta là được rồi.

Diệp Trần quả thật không phải là cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm, nhưng vậy không có nghĩa là cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm có thể đơn giản giết chết hắn, thứ hắn cần đúng là khổ chiến, huyết chiến.

- Huyết Bạo Thuật!

Thanh Liên Chân Nguyên hung mãnh thiêu đốt, tuyệt chiêu bên trong Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp - Huyết Bạo Thuật theo đó được thi triển ra, cả người Diệp Trần được bao phủ trong một ngọn lửa huyết hồng sắc, tựa như một Huyết Diễm Chiến Thần vậy.

- Khặc khặ-x-xxxxx, có chút ý tứ, rõ ràng có thể tăng phúc hai lần chiến

lực, bất quá ở trong tay Cuồng Chiến Huyết Ma ta thì vẫn khó tránh khỏi cái chết

Đầu Huyết Ma này ở trong số Huyết Ma thì thuộc về loại tồn tại cấp cao, đã có danh hào của mình. Đương nhiên, Thượng vị Huyết Ma đính tiêm cũng phân chia cao thấp, theo Diệp Trần thấy thì đối phương cũng chỉ hơi mạnh hơn hắn một chút thôi, không cần phải lo lắng.

- Thôn Phệ Huyết Mâu, toàn bộ chết đi!

Tay phải Cuồng Chiến Huyết Ma mở ra, một quả huyết sắc quang cầu ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, quang cầu kéo dài ra, hóa thành một căn trường mâu huyết hồng sắc.

Vèo!

Trường mâu huyết hồng sắc phá không bay ra, đánh ra một thông đạo trạng thái chân không nhỏ.

- Thanh Liên Phá Sơn, PHÁ...!

Kiếm Ý bộc phát đến cực hạn, Diệp Trần một kiếm trùng điệp chém lên trường mâu.

Đụng một tiếng!

Trường mâu ẩn chứa lực lượng không thể tưởng tượng được, Diệp Trần chỉ đơn giản liền bị đánh bay trở về. Chỉ là một màn khiến người khác kinh ngạc phát sinh, một khắc lúc kiếm quang huyết hồng sắc của Diệp Trần va chạm với trường mâu huyết hồng sắc thì trường mâu huyết hồng sắc đột nhiên bốc cháy lên, uy năng nhanh chóng yếu bớt.

- Cái gì?

Cuồng Chiến Huyết Ma kinh hãi, không giờ Chân Nguyên của đối phương lại đốt cháy cả Thôn Phệ Huyết Mâu của hắn. Phải biết rằng, có

không ít Chân Nguyên có thể khắc chế Chân Nguyên Huyết Ma, ví dụ như hỏa hệ Chân Nguyên có thể bốc hơi Huyết Ma Chân Nguyên, lôi hệ Chân Nguyên cũng không sai biệt lắm, nhưng chưa từng gặp ai có Chân Nguyên có thể thiêu đốt Huyết Ma Chân Nguyên cả.

- Rút lui!

Cuồng Chiến Huyết Ma có chút sợ hãi, hắn ở trong số Thượng vị Huyết Ma đính tiêm chẳng qua chỉ là ở tầng chót nhất thôi, muốn đánh chết Diệp Trần thì rõ ràng không có khả năng.

- Thượng vị Huyết Ma đính tiêm bị đánh chạy!

- Cùng tổ đội với hắn quả nhiên là chuyện tốt, không cần quá lo lắng sẽ bị Huyết Ma cắn nuốt sạch sẽ.

Chiến đầu là một chuyện, nhưng tánh mạng lại là một chuyện khác, nếu như không có Diệp Trần thì bọn hắn sẽ không rời Kháng Ma Bảo Lũy quá xa, chỉ ở phụ cận chém giết với Huyết Ma thôi. Nếu vậy thì khi gặp phải nguy hiểm cũng có thể rất nhanh trốn vào trong màn hào quang, nhưng thu hoạch cũng được ít hơn. Ví dụ như lộ trình hơn mười dặm này, bọn hắn tổng cộng đạt được hơn mười kiện Hạ phẩm bảo khí, đều là do nhân loại cường giả đã chết lưu lại, phân cho Diệp Trần gần một nửa, thì bọn hắn mỗi người đều có được một kiện, chứ đừng nói đến kinh nghiệm được mang lại từ chỗ thỏa chí chiến đấu.

Thời gian qua đi từng ngày, mỗi ngày Diệp Trần đều sẽ ra ngoài chém giết một phen, người đi theo hắn cũng dần trở nên nhiều hơn, mỗi người đều biết Diệp Trần có thể khắc chế Huyết Ma, lực uy hiếp đối với Huyết Ma tương đương với cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm.

Ngày hôm đó.

Có hai người đến Kháng Ma Bảo Lũy.

Đúng là Kim Hoàng Đạo Nhân và Nham trưởng lão.

Đánh bay một gã cường giả Tinh Cực Cảnh tiến đến trao đổi đồ ăn, Kim Hoàng Đạo Nhân bước một bước vào Kháng Ma Bảo Lũy, vận khởi Chân Nguyên chợt quát lên:

- Diệp Trần, lăn ra đây nhận lấy cái chết đi, hôm nay lão phu muốn đích thân lấy cái mạng chó của ngươi.

Một rống toàn lực của Kim Hoàng Đạo Nhân cường hãn đến mức nào chứ, cả Kháng Ma Bảo Lũy đều vang vọng thanh âm của hắn.

- Xảy ra chuyện gì thế, có người muốn giết Diệp Trần sao.

- Đây không phải là hạch tâm trưởng lão của Huyền Không Sơn - Kim Hoàng Đạo Nhân sao?

Mọi người nhao nhao nghị luận.

Trong phòng, Diệp Trần đã nghe được tiếng gào thét của Kim Hoàng Đạo Nhân, mặt hắn không chút biểu tình, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra Tinh Ngân Kiếm đeo lên lưng, đẩy cửa gian phòng ra.

- Kim Hoàng Đạo Nhân, rốt cục ngươi đã tới!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần từ tầng ba đáp xuống mặt đất kim loại ở tầng một

- Tiểu tử cuồng vọng, nhận lấy cái chết đi!

Ngay một sát na lúc Diệp Trần rơi xuống, Nham trưởng lão lập tức rút ra Lôi Đình bảo đao, điện quang tràn ngập, điện xà nhảy múa cuồng loạn, đao khí cuồng bạo hình cung như là Giao Long ra biển đánh về phía Diệp Trần.

Hùng!

Diệp Trần đã sớm có chuẩn bị, trên người bộc phát ra ngọn lửa màu xanh, bước ra một bước, Tinh Ngân Kiếm thuận thế xuất vỏ, Thanh Liên kiếm quang in dấu Thanh Liên Phá Sơn mang theo Kiếm Ý khủng bố, dùng

một lực lượng cuồng bạo trùng kích ra ngoài. Giớ khắc này, không khí ở Kháng Ma Bảo Lũy đều bị xoắn động.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 336: Tâm Huyết, Hàn Băng Đao. (Thượng,Hạ)

Cờ-rắc!

Nham trưởng lão chẳng qua chỉ là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ hơi lợi hại một chút, ngay cả khi so với Thi Quỷ Đạo Nhân thì vẫn còn kém. Tuy rằng Diệp Trần chưa thi triển ra Huyết Ma Giải Thể, mới chỉ thiêu đốt Chân Nguyên thôi, bất quá vậy cũng đủ rồi. Cho đến bây giờ, Kim Hoàng Đạo Nhân cũng không còn xứng để hắn phải toàn lực ứng phó nữa. Giao Long đao khí được Nham trưởng lão chém ra thoáng cái như bị chém bay đầu, ầm ầm sụp đổ, kiếm khí còn sót lại hung hăng đánh lên hộ thể Chân Nguyên của hắn.

Nham trưởng lão kinh hãi thất sắc, tay trái chống đỡ kiếm khí, phát ra tiếng suy suy, bàn tay của hắn đầm đìa máu tươi, Chân Nguyên trong cơ thể bị kiếm khí trùng kích phải chạy ngược dòng từ trên xuống, hắn nhịn không được há mồm phun ra một đạo máu tươi, cả người bị bắn ngược về phía sau

Một chiêu, Nham trưởng lão liền trọng thương.

"Sao có thể? Sao hắn lại trở nên mạnh như thế được. " Kim Hoàng Đạo Nhân lập tức xuất hiện ở sau lưng Nham trưởng lão đỡ lấy hắn, chỉ là sau một khắc, sắc mặt của hắn liền một mảnh đỏ trắng, Nham trưởng lão bay ngược về sau không khác gì một tòa núi đang tăng tốc cả, mặc cho Kim Hoàng Đạo Nhân vận khởi Chân Nguyên thì cũng không thể nào tiếp được hắn, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, bàn chân chà sát theo mặt đất kim loại.

- Kim Hoàng Đạo Nhân, ngày trước khi ngươi đến Lưu Vân Tông thì đã định là ngươi phải chết dưới kiếm của ta rồi, hôm nay giữa ta và ngươi chỉ có thể có một người ra khỏi Kháng Ma Bảo Lũy thôi, chết!

Chữ chết vừa ra, trước người Diệp Trần lóe lên kiếm quang, vô số kiếm khí tràn ngập ra, hiện lên hình quạt phóng về hướng Nham trưởng lão và Kim Hoàng Đạo Nhân.

- Lục trưởng lão, cứu ta!

Nhìn qua một mảnh kiếm khí chằng chịt, dũng khí của Nham trưởng lão không còn lại chút gì nữa, hoảng sợ nói với Kim Hoàng Đạo Nhân, trước mắt, chỉ có đối phương mới có thể tạm thời cứu hắn một mạng thôi.

- Lão nham, ta sẽ giúp ngươi báo thù.

Trên mặt Kim Hoàng Đạo Nhân hiện lên thần sắc lạnh như băng, gắt gao bắt lấy thân thể đang không ngừng giãy dụa của Nham trưởng lão. Nhiều kiếm khí như vậy, mặc dù trên thân hắn có Trung phẩm bảo giáp cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể lấy Nham trưởng lão ngăn ở phía trước, thay hắn vượt qua một kiếp thôi.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC...

Đinh đinh đinh đinh...

Thanh âm của kiếm khí khi bắn thủng da thịt không ngừng vang lên, kèm theo đó còn có thanh âm của kim loại nữa, đó là tiếng động khi kiếm khí cắt lên Trung phẩm bảo giáp trên người Nham trưởng lão.

Nham trưởng lão trừ ngoại trừ thân thể, tứ chi và đầu đều bị kiếm khí chém thành thịt vụn, huyết vụ bang bang nổ tung, nhuộm hồng cả mặt đất.

Phanh!

Vứt Nham trưởng lão xuống, Kim Hoàng Đạo Nhân oán độc nói:

- Diệp Trần, dám giết nội môn trưởng lão của Huyền Không Sơn ta, ngươi cũng nên biết là mình đã phạm vào tử tội rồi chứ, ai cũng không thể cứu được ngươi cả, cường giả Linh Hải Cảnh của Huyền Không Sơn chỉ

dùng một chưởng liền có thể san bằng Lưu Vân Tông rồi.

- Kim Hoàng Đạo Nhân, đừng có uốn ba tấc lưỡi nữa, hôm nay ngươi khó mà tránh khỏi cái chết, nếu mà Huyền Không Sơn dám hành động thiếu suy nghĩ thì ngày khác ta tất diệt Huyền Không Sơn.

Diệp Trần sao có thể buông tha Kim Hoàng Đạo Nhân được, Tinh Ngân Kiếm bổ ra một đạo kiếm quang.

Âm vang!

Hỏa Tinh văng tung tóe, vết rách chân không trải rộng khắp nơi.

Chẳng biết lúc nào, trong tay Kim Hoàng đạo hiện lên một tấn chắn kim loại trầm trọng, trên đó có một dòng điện lập lòe, ẩn chứa từ lực lớn lao, kiếm quang chỉ lưu lại trên đó một vết mờ mờ. Tuy rằng tấm chắn kim loại không bị gì nhưng không có nghĩa là Kim Hoàng Đạo Nhân cũng thế, thất khiếu hắn chảy máu, hiển nhiên đã nhận lấy một bộ phận lực trùng kích. Giờ phút này mặt mũi đã không còn quan trọng nữa, Kim Hoàng Đạo Nhân vội vàng cao giọng nói:

- Các vị, ai giúp ta giết Diệp Trần, Huyền Không Sơn sẽ có trọng thưởng, ngoại môn trưởng lão, nội môn trưởng lão, đan dược, bí tịch, tất cả đều có thể hứu hẹn, Kim Hoàng Đạo Nhân ta nếu lừa gạt thì sẽ không được chết yên lành.

- Cái gì, Kim Hoàng Đạo Nhân muốn chúng ta đánh chết Diệp Trần sao.

- Có động thủ hay không, có thể làm một trưởng lão ở Huyền Không Sơn, tài nguyên sẽ lớn không thể tưởng tượng được, nếu không thì cũng có thể nhận được đan dược hoặc là bí tịch.

- Móa nó, làm chứ, chúng ta nhiều người cùng xuất thủ, dù thực lực của Diệp Trần có mạnh hơn đi nữa thì cũng phải chết thôi, quả là một cái bánh từ trên trời rơi xuống.

Nghe vậy, rất nhiều người động tâm.

Tầng hai Kháng Ma Bảo Lũy, hơn mười đạo Chân Nguyên lưu đánh về hướng Diệp Trần, dưới sự vội vàng không kịp chuẩn bị, Diệp Trần chỉ đỡ được bảy tám đạo Chân Nguyên lưu, còn lại đều bị đánh vào cơ thể. Cũng may là trên người hắn có mặc Lưu Quang Bảo Giáp, cường độ của hộ thể Chân Nguyên không khác gì với cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cả, mà ở tầng hai đều là một ít cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, không thể nào phá vỡ hộ thể Chân Nguyên của hắn được.

Mặc dù thế, nhưng thần sắc của Diệp Trần vẫn đặc biệt âm trầm, mặt đằng đằng sát khí nhìn về phía xuất phát của Chân Nguyên, ghi nhớ kĩ thân ảnh của đối phương trong đầu.

- Các huynh đệ, lên! Giết Diệp Trần, Huyền Không Sơn nhất định sẽ trọng thưởng cho chúng ta!

Một người cầm đầu bị Diệp Trần nhìn thẳng vào, trong lòng liền sợ hãi, hắn dám khẳng định, đợi đến khi đối phương ra tay thì nhất định phải giết hắn, vì giữ tính mạng, vì Huyền Không Sơn trọng thưởng, chỉ có thể kích động những người khác cùng công kích Diệp Trần thôi, chỉ có giết hắn mới có thể an tâm được.

- Con mẹ nó, ai dám xuất thủ.

- Ai xuất thủ thử xem, Xích Bắc Song Hùng chúng ta tuy rằng không mạnh lắm, nhưng ai dám công kích Diệp Trần thì không chết không ngớt.

Đúng lúc này, một vài cường giả Tinh Cực Cảnh vài ngày trước cùng ra ngoài chém giết với Diệp Trần liền đứng dậy, ánh mắt của nguyên một đám đều đỏ bừng, đó là tâm huyết do việc bền bỉ chém giết mang lại.

- Cái này...

Có một vài cường giả Tinh Cực Cảnh trong lòng có ý nhưng chưa xuất thủ liền rút lui, tình huống trước mắt tương đối hỗn loạn, một khi chiến thì

người có thể sống sót đi ra ngoài không đến một thành, không cần thiết phải sa vào vũng nước đục này.

Diệp Trần liếc nhìn bọn họ thật sâu, bao gồm cả Tô Lan sau khi phải rất cố gắng mới đứng ra được, hắn lớn tiếng nói:

- Các vị tương trợ, Diệp Trần vô cùng cảm kích, ngày sau chỉ cần ta không chết, có việc gì gấp thì cứ đi tìm ta, ta có thể bảo đảm, trong vòng năm năm, cái gì mà Huyền Không Sơn gì đấy, hết thảy ta đều không để vào mắt.

- Diệp Trần, chúng ta trợ giúp ngươi cũng không phải là vì hồi báo, nếu không thì có khác gì những người này đâu chứ. Có ân báo ân, có oán báo oán, vài ngày trước ngươi đã cứu chúng ta rất nhiều lần, đạt được thu hoạch gì cũng không có cầm toàn bộ, mỗi người chúng ta đều có được một kiện. Nếu như chúng ta cứ trơ mắt nhìn ngươi chịu nhục mà không đứng ra, vậy thì còn luyện cái gì võ, tu cái gì đạo nữa, cứ về nhà làm ruộng cho rồi.

- Đúng vậy, Diệp Trần, cứ an tâm xuất thủ đi, nơi này đã có chúng ta rồi.

Kim Hoàng Đạo Nhân thiếu chút nữa thì tức đến nổ phổi, ngón tay chỉ vào những cường giả Tinh Cực Cảnh đứng ra

- Cả đám các ngươi đều phải chết, Kim Hoàng Đạo Nhân ta thề, các ngươi sẽ chết vô cùng thảm!

- Ngươi không có cơ hội đó đâu.

Diệp Trần rống một tiếng, thúc dục ra Huyết Ma Giải Thể, ngọn lửa thanh sắc bên ngoài cơ thể bị nhuộm thành thanh hồng sắc. Đối phương có một tấm lá chắn ẩn chứa từ lực, nếu không toàn lực ứng phó thì không thể đánh chết trong thời gian ngắn được, Diệp Trần đương nhiên không muốn tự nhiên đâm ngang rồi, nên lập tức bộc phát ra toàn bộ chiến lực.

- Thanh Liên Tụ!

Mũi Tinh Ngân Kiếm ngưng tụ ra một đóa Thanh Liên pha hồng lớn chừng nắm tay, theo cú vung trảm của Diệp Trần, Thanh Liên xé rách không khí, giống như là một đạo sét đánh vậy, trùng điệp đâm vào trên tấm chắn kim loại.

Két kẹt!

Tấm chắn kim loại thoáng vặn vẹo, bị đánh bay ra ngoài, về phần Kim Hoàng Đạo Nhân, xương cốt bên cánh tay phải bị đứt gãy từng khúc, lực đạo hung mãnh men theo cánh tay truyền vào cơ thể khiến hắn há mồm phun ra một búng máu tươi.

- Chết đi!

Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, Diệp Trần chém ra một kiếm nữa.

Đột nhiên, một đạo đao khí rét lạnh chém vỡ kiếm khí của Diệp Trần, theo đó có một trung niên thần sắc lãnh đạm nhảy xuống từ trên tầng bốn

- Đủ rồi, đã giết một người rồi, không cần thiết phải giết hắn nữa, làm người vẫn nên lưu cho người khác một con đường thì tốt hơn.

Đao khí của trung niên nhân này lăng lệ ác liệt, Đao Ý tung hoành, là một đao khách Diệp Trần bình sinh ít gặp, nếu luận thực lực thì không hề dưới Kiếm lão.

- Nguy rồi, là một trong Thất Đao Khách - Hàn Băng Đao.

Một người trong Xích Bắc Song Hùng hung hăng nhíu mày

- Tu vi của Hàn Băng Đao đã đạt đến Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, Đao Ý cũng đã lĩnh ngộ đến ngoài chín thành, nếu Diệp Trần chống lại hắn chỉ sợ sẽ phải chịu thiệt rồi. Ta không rõ, sao hắn lại ra tay hòa giải chứ, trước đây cũng không thấy hắn làm như vậy mà!

- Ta nghe nói qua là Hàn Băng Đao đã từng nhận được chỗ tốt từ một vị

nội môn trưởng lão của Huyền Không Sơn.

- Có chuyện này sao!

Kim Hoàng Đạo Nhân thấy cục diện đột biến, nhổ ra một ngụm máu tươi đục ngầu, vui vẻ nói:

- Hàn Băng Đao, tiểu tử này cuồng vọng đến cực điểm, dám giết chết bạn tốt Nham trưởng lão của ta, mong ngươi hãy xuất thủ tương trợ.

Oanh!

Trong lúc nói chuyện, đầu ngón tay của Kim Hoàng Đạo Nhân ngưng tụ ra một đoàn quang cầu màu vàng, vèo một tiếng đánh về phía Diệp Trần.

Quang cầu màu vàng bạo liệt ra, dư âm lưu lại khiến hộ thể chân nguyên của Diệp Trần vặn vẹo một hồi.

Hiện lên trong trung tâm của vụ nổ, Diệp Trần toàn lực đánh một kiếm về phía Kim Hoàng Đạo Nhân.

Phanh!

Kiếm khí bị tạc toái, Hàn Băng Đao cầm bảo đao trong tay, lãnh đạm nói:

- Ta đã nói qua, làm người thì vẫn nên lưu lại một con đường thì tốt hơn, tuổi còn trẻ, cớ gì lại ngoan độc như thế.

- Hàn Băng Đao, không cần nói nữa, giết hắn đi.

Đã có Hàn Băng Đao ở chỗ này, Kim Hoàng Đạo Nhân có thể thỏa thích ra tay rồi, từng đoàn quang cầu màu vàng đánh về phía Diệp Trần. Nếu không phải thành lũy của Kháng Ma Bảo Lũy cứng rắn dị thường, là căn cứ địch nổi Huyết Ma thì đã sớm bị lật tung rồi.

Hộ thể Chân Nguyên bị phá nát, Diệp Trần bay ra ngoài, khóe miệng

tràn ra một tia máu tươi, điềm nhiên nói:

- Dám ngăn ta.

Nếu như không phải Hàn Băng Đao đánh nát kiếm khí của hắn thì Kim Hoàng Đạo Nhân không thể nào gây thương tổn cho hắn được.

- Kim Hoàng Đạo Nhân không thể chết.

Thần sắc Hàn Băng Đao Thần lạnh lùng, mỗi khi Diệp Trần ra tay, hắn liền đánh nát kiếm khí, về phần công kích của Kim Hoàng Đạo Nhân thì hắn thờ ơ.

- Ha ha, Diệp Trần, xem ra ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi rồi.

Xương cốt cánh tay trái của Kim Hoàng Đạo Nhân đã vỡ vụn, cánh tay phải liên tiếp huy động, từng đoàn từng đoàn quang cầu màu vàng theo đó bắn về phía Diệp Trần.

- Huyết Bạo Thuật!

Huyết Bạo Thuật tuy rằng chỉ có thể khắc chế Huyết Ma, là chiếu số do Huyết Ma Chân Nhân có được từ Huyết Ma, nhưng so với Tiểu Huyết Ma Giải Thể đồng căn đồng nguyên thì tăng phúc chiến lực nhiều hơn một thành, đạt đến ba thành, đây mới là chiến lực cực hạn nhất của Diệp Trần.

Thúc dục Huyết Bạo Thuật, thanh hồng sắc hỏa diễm bên ngoài cơ thể Diệp Trần càng trở nên tươi đẹp hơn, khí thế bành trướng phóng ra khắp nơi, tựa như từng đợt vòi rồng vậy.

- Thanh Liên Mạn Không!

Chém ra một kiếm, không khí như hồ nước, một mảnh tĩnh mịch, bao phủ cả Kim Hoàng Đạo Nhân và Hàn Băng Đao vào bên trong đó, từng mảnh Thanh Liên liền lan tràn ra từ trong hư không.

- Giao thủ với ta thì cũng nên biết sẽ nhận phải hậu quả gì rồi chứ?

Hàn Băng Đao bỏ qua kiếm chiêu của Diệp Trần, mu tay trái áp vào sau lưng, nói gằn từng chữ.

Diệp Trần nói:

- Người không phạm ta, ta không phạm người, đã phạm vào ta thì ta cũng không cần phải giảng lý lẽ gì cả, trảm!

Thúc dục Chân Nguyên lên thân kiếm, Thanh Liên tràn ngập khắp không gian hóa thành kiếm khí chằng chịt vọt tới Hàn Băng Đao và Kim Hoàng Đạo Nhân

Kim Hoàng Đạo Nhân sao có thể chống đỡ nhiều kiếm khí như vậy được, hắn vội vàng nhặt tấm chắn kim loại trên mặt đất lên, toàn lực phòng thủ, hắn chỉ còn lại tay phải là hoàn hảo nên không có chút lực phảng kháng nào cả, bị đánh đến khóe miệng tràn đầy máu tươi, thân hình rung động lắc lư.

- Phong!

Hàn Băng Đao xuất thủ, hắn họ Hàn tên Không, bởi vì tu luyện Băng Hệ Chân Nguyên, tu tập ý cảnh cũng là thuộc tính băng nên võ giả trên giang hồ đều gọi hắn là Hàn Băng Đao. Lúc này Hàn Không vừa ra tay, ánh đao mênh mông, khí tức lạnh như băng lan tràn ra bốn phía, phong bế kiếm chiêu và ý cảnh của Diệp Trần lại.

- Hàn quang hiện!

Đao thế của Hàn Không lại biến đổi, bổ về phía Diệp Trần một đao.

CỜ... RẮC!!!

Không khí bị đóng băng vỡ vụn, nứt ra một khe hở như là băng trên mặt hồ vậy, đao mang thê lương đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, vô kiên bất

tồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 337: Tinh Cực Cảnh Đỉnh Tiêm

- Thanh Liên Đoạt Hoa!

Tay trái cách không điểm một chỉ về phía Kim Hoàng Đạo Nhân, Diệp Trần đặt kiếm ngang ngực để ngăn cản.

Kim Hoàng Đạo Nhân kêu thảm một tiếng, cánh tay phải vốn hoàn hảo cũng theo đó bị chém đứt, tấm chắn kim loại cũng rơi xuống trên mặt đất, máu tươi phun tung tóe ra ngoài.

- Lại có thể đỡ hộ hắn mấy đạo kiếm khí.

Dưới sự oanh kích của đao mang, thân hình Diệp Trần nhanh chóng lùi lại.

Lời này chính là nói với Hàn Không. Nguyên lai vừa rồi hắn kích phát ra một đạo kiếm ý muốn đánh chết Kim Hoàng Đạo Nhân nhưng Hàn Không sớm phát hiện ra ý đồ của hắn, tay trái tạo thành chưởng đao, thanh sắc kiếm khí bị bổ thành hai nửa. Nhưng Thanh Liên kiếm khí được thai ngén ra từ trong cơ thể Diệp Trần vừa cương vừa nhu, lúc cương thì như bảo kiếm còn nhu thì như ngón tay linh hoạt, chưởng đao của Hàn Không chỉ trừ được một bộ phận uy năng của Thanh Liên kiếm khí thôi, số kiếm khí còn sót lại vượt qua tấm chắn của Kim Hoàng Đạo Nhân, chặt đứt cánh tay phải của hắn.

Con mắt Hàn Không có chút nhíu lại, âm trầm nói:

- Giết hắn thì ngươi cũng phải chết, không tin cứ thử xem.

- Vậy sao? Ta xem ngươi giết ta thế nào.

Diệp Trần cười lạnh, năm ngón tay của tay trái căng ra, năm đạo Thanh

Liên kiếm khí theo ngón tay hắn bắn ra ngoài. Năm đạo kiếm khí này kéo thành một dải thẳng tắp, nhanh như thiểm điện, cái thì hiện lên hình vòng cung, cái thì lại uốn lượn như vải vóc, không có quỹ tích cố định nào cả.

- Hung hăng ngang ngược, hôm nay ngươi chết chắc rồi.

Thanh Liên kiếm khí vừa ra, Hàn Không phát hiện dù thế nào cũng không thể phá hủy toàn bộ được, nhiều nhất chỉ có thể phá hủy được ba đạo, hai đạo còn lại đủ để lấy mạnh Kim Hoàng Đạo Nhân rồi. Dù vậy hắn vẫn đứng ra chặn lại, bảo đao trong tay lấy một tốc độ không thể tưởng tượng được vung lên, một tầng ánh đao rét lạnh được trải rộng ra.

Xoẹt! Xoẹt!

Hàn Không quả thật đã đánh giá chính xác bản thân và Thanh Liên kiếm khí, năm đạo Thanh Liên kiếm khí có một đạo hoàn toàn tránh được ánh đao, xuyên qua đầu Kim Hoàng Đạo Nhân, tạo thành một cái lỗ máu chừng đầu ngón tay, còn có thêm một đạo nữa bị ánh đao sượt qua một chút, uy năng giảm đi, sau đó đâm vào trên lồng ngực Kim Hoàng Đạo Nhân.

Phanh!

Thân thể Kim Hoàng Đạo Nhân thoáng cái như một cái bao tải rách, ngã ở cửa ra vào của Kháng Ma Bảo Lũy, không còn chút hơi thở.

Giết Kim Hoàng Đạo Nhân, nội tâm Diệp Trần như phá tan được một đống gông xiềng, đó chính là Tâm Ma do Kim Hoàng Đạo Nhân mang đến cho Diệp Trần, giờ Kim Hoàng Đạo Nhân chết đi, Tâm Ma tất nhiên cũng theo đó tan thành mây khói, rốt cục không thể nào ảnh hưởng đến Diệp Trần nữa.

- Sát!

Sắc mặt Hàn Không rất khó nhìn, Kim Hoàng Đạo Nhân đã chết, nhưng lại bị đánh chết ngay trước mặt hắn, vậy chả khác nào là hung hăng cho hắn một cái bạt tai cả. Hai tay của hắn cầm đao, giơ cao quá đỉnh đầu rồi đánh

xuống.

Ầm ầm!

Không khí bên trong Kháng Ma Bảo Lũy bị xua tan sạch sẽ, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác hít thở không thông, sau một khắc, đao mang cao rộng mấy thước trùng điệp bổ xuống. Bởi vì nguyên nhân không gian cho nên đao mang tiếp xúc đầu tiên chính là cấu tạo bên trong Kháng Ma Bảo Lũy, tạo nên một thanh âm kim loại vỡ tung rợn người, ngay sau đó, đao mang chém về phía Diệp Trần.

- Thanh Liên Phá Sơn!

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần đối mặt với cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm, hắn không dám lơ là chút nào cả, thần kinh cũng bị kéo căng lên, Chân Nguyên trong cơ thể tràn vào trong Tinh Ngân Kiếm như thủy triều, một đạo lạc ấn Thanh Liên kiếm quang không kém chút nào so với đao mang ngang trời xuất thế, bay đến nghênh tiếp như tia chớp.

- Mau lui trở về trong phòng!

Động tĩnh do hai người gây ra quá lớn, chứng kiến uy thế của đao mang và kiếm quang, một số cường giả Tinh Cực Cảnh phản ứng nhanh liền lao vào trong phòng của mình, đóng chặt cửa. Những người phản ứng chậm cười khổ một tiếng, toàn lực thúc dục hộ thể Chân Nguyên, từng cái một được dựng lên!

Đao mang như là một cự nhân sử dụng đao, còn kiếm quang lại như là bảo kiếm khai thiên, hai thứ đụng vào nhau, đợt sóng xung kích đầu tiên lan tràn ra, tràn ngập trong Kháng Ma Bảo Lũy.

Két kẹt!

Đầu tiên là hộ thể Chân Nguyên của một cường giả Tinh Cực Cảnh hơi yếu một chút lộ ra vẻ vặn vẹo, ngay sau đó là từng mảnh thanh âm hộ thể Chân Nguyên vặn vẹo vang lên, sắc mặt của đa số mọi người đều trắng bệch,

màng tai nổ vang. Chỉ có một số nhỏ cường giả đạt đến Tinh Cực Cảnh hậu kỳ mới có thể hoàn toàn chống đỡ sóng công kích thôi.

Không đợi bọn hắn hồi khí lại, một cổ sóng xung kích càng thêm đáng sợ hơn được bộc phát ra, chỗ duy nhất để thoát nước chỉ có cửa ra vào của bảo lũy, có một chùm ánh sáng chỉ chừng mấy mét được bắn ra ngoài từ đó. Nếu như Kháng Ma Bảo Lũy được chế tạo từ kim loại bình thường thì đã nhanh chóng bị nổ tung rồi.

Rất nhiều người hộc máu.

- Không được, nhân cơ hội này nhanh chóng lui về phòng thôi.

Lực phá hoạt do cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm quyết đấu mang lại là rất lớn, nếu để cho bọn hắn toàn lực bão nổi thì cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cũng sẽ bị tươi sống đánh chết. Đương nhiên vây công lại là một chuyện khác, hơn mười đạo Chân Nguyên lưu cùng đánh xuống thì ngay cả cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm cũng không thể nào gánh được.

Bàn chân lê trên mặt đất, Diệp Trần trượt ra phía sau mấy chục thước.

Hàn Không nếu so với Diệp Trần thì hơi mạnh hơn một chút, lui về sau bảy tám bước, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Trần.

- Ta thừa nhận, chiến lực của người đã tiếp cận cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm, nhưng chênh lệch vẫn là chênh lệch, vĩnh viễn không thể nào bù đắp được, tiếp ta một chiêu...

- Hàn Quang Phá Hiểu!

Lúc này đao mang của Hàn Không càng tăng lên, trên đó ẩn chứa Băng chi ý cảnh có thể đóng băng hết thảy. Ở giai đoạn Tinh Cực Cảnh, sau khi đào móc toàn bộ tiềm lực võ học thì còn lại chính là ý cảnh rồi. Nếu ý cảnh đủ mạnh, thì uy lực của võ học vĩnh viễn không có giới hạn.

Thanh âm rất nhỏ vang lên, bên trong Kháng Ma Bảo Lũy kết lên một

mảnh băng sương, băng sương càng ngày càng dầy, khiến Kháng Ma Bảo Lũy biến thành một hàn băng thế giới

- Thiên Toái Vân!

Điện mang chói mắt bộc phát, một mảnh điện xà dài hẹp uốn lượn bắn ra, đối mặt với Băng chi ý cảnh của Hàn Không, Diệp Trần liền thúc dục ra Lôi Vân ý cảnh sở trường nhất của mình. Lôi Vân ý cảnh lấy Vân chi ý cảnh làm chủ, Lôi chi ý cảnh làm phụ, nhưng hình thức thì lại là Lôi chi ý cảnh

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 338: Mục Tiêu Xưng Bá Tinh Cực Cảnh. (Thượng,Hạ)

Lôi Điện và Hàn Băng va chạm vào nhau, tia điện và vụn băng vung vãi ra khắp nơi.

- Ồ, Lôi chi ý cảnh, không, còn có ý cảnh khác ở bên trong.

Hàn Không nhướng mày, thúc dục thân pháp, rất nhanh phóng tới Diệp Trần.

Đinh Đinh Đang keng!

Thân hình hai người chợt chạy đi, kiếm quang và ánh đao tung hoành, thỉnh thoảng lại từ tầng một đánh đến tầng hai, lại từ tầng hai đánh đến tầng ba bốn, trong Kháng Ma Bảo Lũy toàn bộ đều là thân ảnh của hai người.

- Băng Tuyết Thiên Địa!

Người treo giữa không trung, Hàn Không vung một đao xuống, trong Băng chi ý cảnh diễn sinh ra Tuyết chi ý cảnh, độ ấm bên trong Kháng Ma Bảo Lũy bị hạ thấp đến mức tận cùng.

- Thanh Liên Tụ, PHÁ...!

Thanh Liên kiếm pháp ẩn chứa mộc thủy hai chủng ý cảnh, Thanh Liên Tụ là chiêu thứ bảy của phần sau, ẩn chứa Mộc chi ý cảnh, chỉ có điều Thanh Liên kiếm pháp rất đặc thù, rõ ràng là thiên về hướng ý cảnh mềm mại, nhưng lúc thúc dục lại có đặc tính vô kiên bất tồi.

Tạch...!

Thanh Liên bị băng phong lại, chẳng qua rất nhanh liền phá vỡ được

băng mang. Mộc chi ý cảnh cực kỳ kiên cường dẻo dai, gặp đất thì chui từ đất lên, gặp băng thì phá băng, chỉ có Kim chi ý cảnh mới có thể khắc chế mộc chi ý cảnh. Chỉ có điều do Chân Nguyên của Hàn Không quá hùng hồn, nên Thanh Liên cuối cùng vẫn vô lực.

Bá toát bá!

Liên tiếp nhảy về sau mấy lần, Diệp Trần tránh đi dư âm đao mang của Hàn Không, hắn cúi đầu quan sát, ở ngực có một số vị trí bị băng sương bao trùm, cũng may là ở bên trong có mặc một kiện Lưu Quang Bảo Giáp, nếu không thì một đao kia có thể khiến cho khí huyết của hắn đọng lại, thực lực suy giảm rồi.

"Cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm quả nhiên không thể khinh thường, phải tốc chiến tốc thắng, đánh lui đối phương mới được. Thiêu đốt Chân Nguyên và Huyết Bạo Thuật được đồng thời thi triển, tổn thương đối với thân thể quá lớn rồi. " Lúc này, thân thể Diệp Trần thật giống như một bình gốm sứ vậy, tùy thời đều có xu thể bị nghiền nát. Đây còn là do hắn đã từng luyện qua Tôi Ngọc Cường Thân bí quyết, lại được Thiên Ma Hoa rèn luyện qua, cường độ thân thể so với cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm cũng không kém chút nào, nếu không thì cũng không duy trì được thời gian dài như vậy.

- Môn bí kĩ này hẳn là Huyết Ma Giải Thể của Huyết Ma chân nhân a! Nhưng đáng tiếc, ngươi cũng không có được Huyết Ma Phân Thân, nếu không thì trong thời gian ngắn ta đúng là không thể làm gì được ngươi.

Hàn Không nắm chắc có thể đánh bại, thậm chí đánh chết Diệp Trần, nhưng phải sau rất nhiều chiêu kia, chênh lệch của hai người kỳ thật cũng không lớn như vậy

Hỏa diễm thanh hồng sắc hừng hực thiêu đốt, Diệp Trần hít sâu một hơi, Tinh Ngân Kiếm trong tay thoáng như trầm trọng hơn rất nhiều, chậm rãi giơ lên.

- Thanh Liên Phát Nha!

Hô!

Chém ra một kiếm, kiếm phong gào thét, thanh ý tràn ngập, kiếm quang như nước lạnh đến thấu xương.

- Sát chiêu mạnh nhất sao? Vậy cũng tiếp ta một chiêu Băng Hà Áp Cảnh đi!

Hàn Không gào thét một tiếng, hắn nhìn ra, Diệp Trần đã không còn sức tiếp tục chiến đấu nữa, một chiêu này liền có thể triệt để đánh bại hắn, một chiêu này qua đi, tất cả sinh tử đều do hắn nắm giữ.

Ầm ầm!

Tuyệt chiêu mạnh nhất của hai người ầm ầm đụng vào nhau, Băng chi ý cảnh và mộc chi ý cảnh quấn quít, đao quang và kiếm quang đấu đá.

Nhưng khiến cho Hàn Không có cảm giác không ổn chính là kiếm quang của Diệp Trần từ cường thịnh lại trở nên suy yếu, lại từ suy yếu trở nên cực độ cường thịnh. Thật giống như mùa đông cây cỏ bắt đầu lần lượt héo rũ sau đó đến mùa xuân, nguyên một đám lại lần nữa bắt đầu sinh trưởng, sinh sôi không ngừng, phá băng đâm chồi vậy.

Diệp Trần lãnh đạm nhìn Hàn Không, một chiêu này là thức thứ tám của Thanh Liên kiếm pháp, với tư cách là kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai đính tiêm, uy lực của thứ thứ tám còn trên thức thứ bảy rất nhiều, ý cảnh lại càng không thể đánh đồng, đến giờ hắn cũng mới chỉ nắm giữ được tám phần tinh túy thôi.

Cờ-rắc!

Uy lực kiếm quang của Diệp Trần tăng đến mức cực hạn, đao quang của Hàn Không dần trở nên ảm đạm. Nếu tính ra thì thực lực của hắn cao hơn Diệp Trần một bậc, nhưng vẫn bị đánh nát hộ thể Chân Nguyên, há mồm

phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ra ngoài.

- Vẫn chưa hết, Thanh Liên Già Thiên!

Thức thứ tám và thức thứ bảy của Thanh Liên kiếm pháp cũng giống nhau, đều là có nửa chiêu trước và nửa chiêu sau, nhưng tính ra thì trước giờ Diệp Trần chỉ vẹn vẹn thi triển có nửa chiêu trước, giờ phút này nửa chiêu sau thuận thế phát ra, uy lực của kiếm quang dùng một tốc độ khủng khiếp mà bành trước lên, trùng điệp đánh vào ngực Hàn Không đang bay ngược về sau.

- Một kiếm này, ta nhớ kỹ.

Hàn Không thất khiếu chảy máu, ngực bị mở ra một vết kiếm thật sâu

- Lần sau gặp lại, chính là lúc ta giết ngươi, không phải ngươi luôn mang bộ dáng cao cao tại thượng sao? Cũng không hơn gì thế này.

Nếu không phải gánh nặng thân thể quá lớn, giờ phút này Diệp Trần đã công kích hắn càng thêm mãnh liệt rồi. Cái tư thái ăn nói của đối phương thật khiến hắn buồn nôn.

- Rất tốt, Hàn Không ta thế tất giết ngươi.

Sắc mặt Hàn Không tái nhợt, lần này người thì không bảo trụ được, mình cũng bị đánh bại, khuất nhục về mặt tinh thần khiến đao ý của hắn cũng có chút uể oải. Thân hình hắn đột ngột búng lên từ mặt đất, động tác mau lẹ, theo một cửa sổ của phòng trống phóng ra ngoài Kháng Ma Bảo Lũy, sau khi lập lòe mấy cái liền biến mất vô tung vô ảnh, mang đến cho người khác một cảm giác qua lại sát phạt tự nhiên.

Hô!

Thở hắt ra một ngụm khí tức mang theo mùi máu tươi, Diệp Trần dập tắt Chân Nguyên, giải khai Huyết Bạo Thuật đang thiêu kiệt khí huyết của mình.

Không có hút dược lực ra, Diệp Trần trực tiếp ăn vào một mảnh cánh hoa Huyết Dương Hoa, nhai nhai sau đó nuốt xuống.

- Hàn Băng Đao tháo chạy rồi!

Thấy không còn động tĩnh gì nữa, một bộ phận người liền đi tới từ trong phòng, trong đó bao gồm cả mười mấy người công kích Diệp Trần nữa.

Con mắt quét ngang, Diệp Trần hoạch xuất về phía bọn hắn năm kiếm, giao thoa tung hoành.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, hơn mười người ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, lập tức bị phanh thây.

- Gieo gió gặt bão! Tình thế còn chưa rõ ràng đã không nhịn được mà xuất thủ, đợi đến khi người ta lật ngược tình thế, tha cho bọn hắn mới là lạ đấy.

- Không sai, Huyền Không Sơn trọng thưởng dù có lớn thế nào nhưng cũng phải có mệnh mới dùng được!

Rất nhiều người thấp giọng nghị luận.

Diệp Trần ôm quyền về phía Xích Bắc Song Hùng và một đám cường giả Tinh Cực Cảnh nói:

- Các vị, ân không lời nào cảm tạ hết được, trước tiên đợi ta tịnh dưỡng một thời gian, đến lúc đó sẽ cùng các ngươi uống rượu một phen.

- Tốt, bọn ta đợi.

Xích Bắc Song Hùng cười ha ha nói.

Trong phòng tu luyện tràn đầy bạch sắc quang mang, Diệp Trần chỉ mặc một cái khố ngắn, khoanh tròn ở chỗ kia.

Thật lâu, hắn chậm rãi mở hai mắt ra "Cái bạch sắc quang mang này

không chỉ có hiệu quả gia tăng tốc độ tu luyện mà đối với khôi phục thương thế cũng có tác dụng rất lớn, xem ra, Kháng Ma Bảo Lũy căn cứ là tụ tập phòng ngự, tu luyện cùng với trị liệu làm một thể, tác dụng phụ trợ rất mạnh. "

Thương thế không sai biệt lắm đã khỏi hẳn, Diệp Trần từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một mảnh cánh hoa Thiên Ma Hoa, cánh hoa giống kim nhưng không phải kim, ngọc nhưng không phải ngọc, cực kỳ trầm trọng, một mảnh lớn bằng bàn tay nặng chừng năm sáu mươi cân, mặt ngoài có một hoa vân thâm thúy huyền ảo, nó như thoáng ẩn chứa võ học chi lý, chỉ liếc mắt cũng có thể bị chìm đắm vào đó. Đáng tiếc là Diệp Trần lại không phải đi theo Ma Đạo, mà là kiếm đạo, nếu không thì ngược lại có thể nghiên cứu một phen.

"Sau khi bước vào Tinh Cực Cảnh tố chất thân thể đã không thể đề cao được nữa, nhưng xa xa còn chưa đạt đến cực hạn, đợi đến khi cực hạn thì liền tiến được một bước nữa đến gần vô địch Tinh Cực Cảnh rồi. "

Diệp Trần rất rõ Linh Hải Cảnh cũng không phải nói thành liền thành, hắn chỉ có năm thành nắm chắc có thể trong năm năm bước vào Linh Hải Cảnh. Thế nhưng lấy tốc bộ hiện nay của hắn, rất nhanh có thể trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm rồi, mà phía trên cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm nhất định còn có cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn.

Cái gọi là cực hạn, chính là các phương diện đạt đến cực hạn mà Tinh Cực Cảnh có khả năng đạt tới được, hơn nữa, người bình thường vĩnh viễn không thể nào đạt đến được. Đây không phải là do thiên phú của bọn hắn kém mà là tài nguyên không đủ.

Muốn trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, tu luyện võ học phải là Địa cấp đỉnh giai, hơn nữa còn phải đạt đến cảnh giới cực cao, tiếp theo, trên người phải có Trung phẩm phòng ngự bảo khí, Trung phẩm công kích bảo khí, ý cảnh cũng phải đạt đến cực hạn, trừ những thứ đó ra, tu vi của bản thân không thể nào kém Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong được.

Bốn thứ thiếu một cũng không thể được.

Đương nhiên, chính thức có thể trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn không nhiều lắm, điều kiện cuối cùng thì còn được, nhưng ba điều kiện trước đó thì quá khó khăn. Cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường ở đâu mà có võ học đỉnh giai chứ, võ học Địa cấp đỉnh giai về cơ bản chỉ có Lục phẩm tông môn mới có được, những người khác nếu muốn học trộm thì chính là hành vi muốn chết. Nếu đã không thể học trộm, vậy chỉ có thể đụng phải kinh thiên kỳ ngộ thôi, đạt được võ học Địa cấp đỉnh giai ở bên trong một số cổ di tích cũng không phải là không thể. Như Diệp Trần ở trong ngọn núi đầu dê đạt được Phù La Tam Huyền Quyết, tăng khinh công của mình lên đến phẩm cấp Địa cấp đỉnh giai, rồi sau đó ở trong Tiềm Long Bí Cảnh lấy được võ học đỉnh giai Thanh Liên Kiếm Quyết ẩn chứa công pháp và kiếm pháp. Nếu hắn đã có thể đạt được thì khẳng định người khác cũng có thể, chỉ có điều tỉ lệ này lại thấp đến đáng sợ, toàn bộ Nam Trác Vực cũng không có được mấy người.

Có được võ học Địa cấp đỉnh giai thì vẫn chưa được, thiên phú quá kém, ngộ tính chênh lệch quá lớn với người khác, đó chính là lãng phí võ học Địa cấp đỉnh giai. Có không ít trường hợp người tu luyện võ học Địa cấp đỉnh giai nhưng lại không bằng được võ học Địa cấp trung giai, ít nhất là lượng thời gian tiêu hao đã có thể tu luyện võ học Địa cấp trung giai đến cảnh giới cao nhất rồi.

Sau khi thõa mãn tu vi và võ học, thì bảo khí cũng không thể thiếu được.

Bảo Khí tuy là vật ngoài thân nhưng không người nào có thể nghi ngờ tác dụng của nó được, có một kiện Bảo Khí tiện tay, thậm chí còn trọng yếu hơn so với tu luyện một môn võ học lợi hại. Đây cũng là nguyên nhân mọi người bất chấp hiểm địa lưỡng tử nhất sinh mà tiến vào trong Huyết Ma chiến trường tìm vận may.

Cuối cùng, chính là ý cảnh rồi.

Ý cảnh có thể ngộ được từ trong võ học, tự mình có thể ngộ được, mặc

kệ loại nào, nhưng cuối cùng vẫn phải quy về một mối, đều cần cảm ngộ Thiên Địa tự nhiên. Đạt đến Tinh Cực Cảnh, dưới điều kiện ngang nhau thì phải dựa vào ý cảnh rồi. Ví dụ như lần này, Diệp Trần dựa vào ý cảnh của thức thứ tám Thanh Liên kiếm pháp, chỉ đơn giản liền chuyển bại thành thắng, đánh bại Hàn Băng Đao - Hàn Không, luận chiến lực chính thức thì hắn vẫn còn kém đối phương một bậc.

Đương nhiên, nếu như đánh lại thì Diệp Trần cũng không cho rằng mình là đối thủ của Hàn Không, trước kia đối phương không biết sự đáng sợ của thức thứ tám nên lựa chọn liều mạng, kỳ thật nếu như trước tiên hắn tạm lánh mũi nhọn thì người thua chính là Diệp Trần rồi. Ai biết được kiếm quang của Diệp Trần lại có thể từ suy yếu lên đến cường thịnh chứ, nếu tính đúng ra thì chỉ cần không phải là người có thực lực biến thái thì đều phải thua thôi.

"Thắng là nhờ may mắn, bất quá Hàn Băng Đao đã hiểu rõ được huyền ảo của Thanh Liên Phát Nha, nếu lần sau quyết đấu thì không thể chỉ dựa vào chiêu này được, phải nâng tu vi của bản thân lên. " Trước mắt, Diệp Trần về mặt võ học, đã không sai biệt lắm đến mức cực hạn, trung phẩm phòng ngự Bảo Khí cũng có một kiện, ý cảnh tiếp cận cực hạn, nguyên nhân trọng yếu nhất không đạt đến cực hạn là kiếm ý của hắn còn có ẩn chứa Bất Hủ chi ý. Có thể nói, chỉ cần tu vi tăng lên đến Tinh Cực Cảnh trung kỳ, Diệp Trần đã là một thành viên trong số những cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm rồi, đạt đến Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn. Đây chính là ưu thế thuộc về kiếm khách, mà ưu thế của hắn so với kiếm khách bình thường còn lớn hơn.

"Linh Hải Cảnh còn cách ta rất xa, giờ liền lấy xưng bá Tinh Cực Cảnh làm mục tiêu đi! "

Dã tâm của Diệp Trần rất lớn, hắn muốn trở thành cường giả cường đại nhất trong Tinh Cực Cảnh, một người tối vô địch. Giống như lúc trước hắn xưng bá Bão Nguyên Cảnh vậy, nhưng bất đồng chính là lúc trước hắn xưng bá Bão Nguyên Cảnh còn có một Tư Không Thánh theo sát không buông,

còn lần này hắn muốn hoàn toàn xưng bá Tinh Cực Cảnh, có thể miểu sát hết thảy cường giả Tinh Cực Cảnh, nếu không làm thế thì thật lãng phí thiên phú của bản thân.

Xuy xuy xuy xuy. . .

Hấp thu dược lực của Thiên Ma hoa, xương cốt và huyết nhục của Diệp Trần đang trong quá trình được cường hóa từng chút một, một ít xú khí tạp chất đều bị bức ra, sau khí tiếp xúc với bạch sắc hào quang liền lập tức chôn vùi, biến mất sạch sẽ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 339: Đột Phá, Tinh Cực Cảnh Trung Kỳ. (1-3)

Ba ngày sau.

Trên mặt đất kim loại của tầng một Kháng Ma Bảo Lũy, mọi người tụ tập cùng một chỗ nướng đồ, uống rượu.

- Đây, mọi người thoải mái đi.

Diệp Trần từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một lượng lớn rượu ngon... nhưng rượu ngon này mười bình đặt trong một rương, tổng cộng mười hai rương.

- Ha ha, là danh tửu đỉnh cấp của Hắc Long đế quốc, đối với tu luyện cũng có lợi ích rất lớn.

Có không ít người đã rất lâu không có rời khỏi Huyết Ma Chiến Trường rồi, nghe thấy mùi rượu thơm nức mũi cả đám đều không nhịn được nữa mở nắp bình ra, ngửa đầu tu nguyên một hơi, rất hào sảng.

Diệp Trần cười nói:

- Ta ở đây còn nhiều, mọi người cứ uống thỏa thích đi.

Xích Bắc Song Hùng là một đôi huynh đệ kết nghĩa, hai người một tay nắm thịt, một tay uống rượu

- Diệp Trần, ta không nghĩ đến cả Hàn Băng Đao cũng bị người làm chạy đi, nhưng hắn là một trong Thất Đại Đao Khách Tinh Cực Cảnh, mà Thất Đại Đao Khách thì cùng nổi danh với Thập Đại Kiếm Khách Tinh Cực Cảnh, đều là cường giả Tinh Cực Cảnh đạt đến trình độ cao nhất của Nam Trác Vực.

- Vận khí thôi, nếu hắn mà quay lại thì ta không phải là đối thủ của hắn đâu.

- Ha ha, hắn bị thương không nhẹ, có dù lại đến thì cũng không phải là đối thủ của người, huống chi dù có lần sau thì hắn cũng không dám kiêu ngạo như vậy nữa rồi.

Hàn Không ngày đã quả thật làm không đúng chút nào, cho dù một gã nội môn trưởng lão của Huyền Không Sơn là bạn cố tri của hắn thì hắn cũng không nên chỉ nhắm vào Diệp Trần, lại để cho Kim Hoàng Đạo Nhân thỏa thích công kích chứ. Mọi người đã sớm thấy hắn không thuận mắt rồi, bày ra một bộ dáng lãnh đạm nhưng lại không có tâm cảnh thanh cao.

- Không nói đến hắn nữa, các ngươi ai muốn rời đi Huyết Ma chiến trường, ta sẽ dẫn người đó ra ngoài.

Trước khi tiến đến Huyết Ma chiến trường, Diệp Trần cũng không biết Tiểu Huyết Ma Giải Thể Đại Pháp có thể khắc chế Huyết Ma, có thể đốt cháy Huyết Ma chân nguyên trên người bọn chúng. Nói không khoa trương chứ Diệp Trần tuy rằng không phải là cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm nhưng lại có thể đánh bại thượng vị Huyết Ma đính tiêm, đánh chết cũng không phải là không có khả năng.

- Mang bọn ta ra ngoài

Con mắt của không ít người trở nên sáng ngờ, bọn hắn bị vây ở Kháng Ma Bảo Lũy thời gian quá dài rồi, tuy rằng mỗi lần đều có thể trao đổi được đồ ăn, nhưng không thể thỏa thích ăn uống, thật khó chịu. Hơn nữa trong số có có một số người đã có vợ con, rất nhớ thương người nhà của mình.

Tô Lan cao hứng nói:

Diệp Trần, ngươi có thể mang bọn ta ra ngoài sao?!

Diệp Trần nói:

- Đương nhiên, bất quá phải đi ra từng đám một, mang theo nhiều người quá thì ta không cách nào cam đoan an toàn của các ngươi được, sự đáng sợ của Huyết Ma có lẽ các ngươi cũng đã biết.

- Không gấp, chỉ cần có thể ra ngoài, ngốc thêm một thời gian ngắn nữa thì có là gì.

Cuộc uống rượu này một mức kéo dài trong một ngày, ngày hôm sau, Diệp Trần dẫn đầu một nhóm đầu tiên tiến đến cửa đá truyền tống

Đánh chết phần lớn Huyết Ma cùng một đầu thượng vị Huyết Ma lợi hại, nhóm người đầu tiên thuận lợi rời khỏi.

Sau đó là nhóm thứ hai.

Nhóm thứ ba. . .

Sau một tuần lễ, cường giả Tinh Cực Cảnh muốn rời khỏi đều đã đi cả rồi, còn lại chỉ là người không muốn rời đi hoặc là người mới tiến vào.

"Việc ta đánh chết Kim Hoàng Đạo Nhân có lẽ đã được truyền ra ngoài, không biết Huyền Không Sơn sẽ lại phái ra cường giả Tinh Cực Cảnh cấp bậc gì để đối phó ta, phải nhanh chóng tăng lên đến Tinh Cực Cảnh trung kỳ mới được, vậy mới đủ năng lực bảo vệ mình. "

Diệp Trần không dám buông lỏng chút nào, cường giả Tinh Cực Cảnh của lục phẩm tông môn có rất nhiều, cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm tất nhiên cũng không ít. Nếu một hai người thì còn có thể chạy trốn nhưng nếu ngoài hai người vậy thì cực độ nguy hiểm rồi, đây đã là loại trừ khả năng xuất hiện cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn rồi đấy, nếu không chỉ cần một cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn đã có thể đánh chết hắn rồi.

Huyết Ma chiến trường có rất nhiều Bảo Khí, mỗi ngày đều có thể đạt được một hai kiện Hạ phẩm Bảo Khí, qua nhiều ngày như vậy, trong Trữ Vật Linh Giới của Diệp Trần đã chồng chất mấy chục kiện Hạ phẩm Bảo Khí, có đao, thương, kiếm, côn, búa, trường mâu, đoản mâu, loại hình Bảo Khí gì

cũng có cả. Nếu cầm đi bán thì Hạ phẩm linh thạch của Diệp Trần tối thiểu có thể gia tăng sáu bảy mươi vạn khối, luận tài kiếm linh thạch thì ngay cả thất phẩm tông môn đính tiêm so ra cũng phải kém hắn.

Đương nhiên, thực lực càng mạnh càng dễ kiếm được linh thạch, ở Huyết Ma chiến trường, Diệp Trần không nói là có thể đi ngang nhưng đi thẳng thì không có vấn đề gì. Mặt khác, đám người đi theo Diệp Trần lăn lộn, tất cả đều có thu hoạch, mỗi người được vài kiện Hạ phẩm Bảo Khí, đó đã tương đương với thu hoạch mấy tháng của bọn hắn trước kia rồi. Trọng yếu hơn là trước kia bọn hắn dùng mạng đề kiếm linh thạch, nhưng giờ chỉ cần vận khí không quá tệ thì khả năng vẫn lạc là rất nhỏ.

Bất quá cái Huyết Ma chiến trường này cũng không phải có Bảo Khí vô cùng vô tận, qua một thời gian ngắn, Hạ phẩm Bảo Khí rất ít khi thấy nữa, chỉ có kinh nghiệm chiến đấu là vẫn một mực gia tăng.

"Hạ phẩm Bảo Khí có không ít, Trung phẩm Bảo Khí tổng cộng mới đạt được ba kiện, hai kiện trước kia là búa và Lưu Quang Bảo Giáp, kiện sau là một thanh Tử Kim Đồng, xem ra muốn tìm một bả Trung phẩm bảo kiếm cũng không phải dễ dàng như vậy. " Trong phòng nói thầm, Diệp Trần thu hồi búa và Tử Kim Đồng, lắc đầu.

Nếu có Trung phẩm bảo kiếm, về mặt công kích thì Diệp Trần có thể sánh với cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm rồi, dù là cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm khác cũng có Trung phẩm Bảo Khí, nhưng ít nhất cũng không cần phải lo lắng vũ khí tổn hại. Đối với một kiếm khách mà nói, không có kiếm chính là một vấn đề rất nghiêm trọng, đây cũng là việc Diệp Trần vẫn một mực lo lắng.

- Mặc kệ, đi xuống nướng đồ đã!

Đẩy cửa phòng ra, Diệp Trần thình lình lại ở tầng bốn Kháng Ma Bảo Lũy.

Sau khi đánh bại Hàn Băng Đao - Hàn Không, tất cả mọi người đều cho

rằng Diệp Trần có tư cách ở tại tầng bốn, không có người nào tỏ ý nghi ngờ cả. Đối với việc này thì Diệp Trần ngược lại cũng không sao cả, tầng bốn của cái Kháng Ma Bảo Lũy này đều là phòng trống, Hàn Không vừa đi, một người cũng không có, ở thì ở thôi.

Trên mặt đất kim loại tầng một, đám người Xích Bắc Song Hùng đang nướng đồ, mùi vị thịt và mùi rượu hỗn tạp một chỗ, tràn ngập toàn bộ Kháng Ma Bảo Lũy.

- Diệp Trần, mau tới, thịt đã nướng chín rồi!

Diệp Trần đi xuống, cười nói:

- Đại Bắc, các ngươi thật là tham ăn?

Đại Bắc là lão đại trong Xích Bắc Song Hùng, lão Nhị gọi Tiểu Bắc, trong tính danh của hai người đều có một chứ "Bắc", quê quán lại cùng ở Xích Cốc Thành, cho nên được võ giả trên giang hồ xưng là Xích Bắc Song Hùng.

Đại Bắc năm nay hơn 40 tuổi, rất khoẻ mạnh

- Trước kia khi ngươi còn chưa đến, chúng ta mỗi ngày đều ăn cơm, không có chút hương vị nào cả, không thể tưởng được trong Trữ Vật Linh Giới của ngươi lại có nhiều thịt như vậy, còn rất nhiều chủng loại nữa chứ.

- Ha ha, dùng để phòng ngừa vạn nhất.

Diệp Trần có hai cái Hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới chuyên môn để chứa đồ ăn, chồng chất đầy trong đó.

Cầm một miếng thịt nướng gặm, Diệp Trần linh cơ khẽ động, hỏi:

- Các ngươi đã trà trộn ở Huyết Ma chiến trường thời gian dài như vậy, có biết chỗ nào có Trung phẩm Bảo Khí tương đối nhiều không.

Xích Bắc Song Hùng biến sắc, Tiểu Bắc ngưng trọng nói:

- Ta biết một nơi có khả năng rất lớn đạt được một kiện Trung phẩm Bảo Khí tiện tay.

- A! Địa phương nào?

Tinh thần Diệp Trần phấn chấn.

- Chỗ kia ở trung tâm của Huyết Ma chiến trường, cũng ở trung tâm của tam đại Kháng Ma Bảo Lũy, gọi là Loạn Tán Cương, bên trong đã từng có rất nhiều cường giả Tinh Cực Cảnh chết đi. Về phần tại sao ở đó có nhiều Bảo Khí thì chủ yếu vì vào thời đại Thượng Cổ chỗ đó đã phát sinh một hồi siêu cấp đại chiến, cường giả Tinh Cực Cảnh tham chiến lên đến ngàn vạn. Những năm tháng sau này, có rất nhiều cường giả Tinh Cực Cảnh đều từng đi qua đó để đào bảo, sau khi một nhóm người bị giết, Bảo Khí của bọn hắn cũng lưu lại ở trong đó, cứ tuần hoàn như thế, Bảo Khí ở bên trong không hề thấy giảm bớt chút nào.

Diệp Trần nghe rõ ý tứ của Đại Bắc, Trung phẩm Bảo Khí ở thời đại Thượng Cổ cho đến giờ khẳng định không thể nào dùng được nữa, nhưng sau này lại có tầng tầng lớp lớp người đi vào tầm bảo, Bảo Khí của bọn hắn lưu lại trong đó càng hấp dẫn thêm nhiều người đến, cứ như là quả cầu tuyết vậy, càng lăn càng nhiều, Bảo Khí càng ngày càng nhiều. Đương nhiên, đa số Bảo Khí đều là phế phẩm, đây là do không có ai xử lý cả.

- Sao trước kia ngươi không nói cho ta?

Diệp Trần kỳ quái nói.

Tiểu Bắc cười khổ nói:

- Không phải là không nói cho ngươi biết, chủ yếu là chỗ kia chính là một khối hung địa, nếu nói Huyết Ma chiến trường là lưỡng tử nhất sinh thì nguy hiểm ở chỗ kia còn hơn gấp bội. Huống chi ta đến giờ còn chưa đi qua lần nào, không rõ tình huống cụ thể lắm, sợ sau khi nói cho ngươi biết sẽ hại ngươi thôi.

- Đa tạ đã nói!

Diệp Trần cười cười, hắn đến giờ cũng không có sợ nguy hiểm gì cả, huống chi cái nguy hiểm này lại ở trong phạm vi hắn có thể thừa nhận được

Đại Bắc cắn xé một khối thịt, mơ hồ không rõ nói:

- Ngươi thật muốn đi sao, chỗ kia được gọi là Loạn Tán Cương, cũng không phải là nói không đâu.

- Đi, nhất định phải đi, bất quá không phải là giờ.

Diệp Trần đã có tính toán cụ thể, gần đây bình cảnh Tinh Cực Cảnh trung kỳ có chỗ buông lỏng, hắn định nhân cơ hội này đột phá. Khi có được tu vi Tinh Cực Cảnh trung kỳ thì trong Huyết Ma chiến trường thứ có thể gây nguy hiểm cho hắn càng thêm ít.

Huyết Ma chiến trường không phân biệt được ngày đêm, nếm xong thịt nướng, Diệp Trần đứng bên ban công xem phong cảnh đặc sắc ở đây một chút, buông lỏng tâm tình của mình

"Địa Tinh Đan cũng không có nhiều tác dụng lắm với việc đột phá cảnh giới, nhưng vẫn cần phải phục dụng, chỉ có dựa vào dược lực của Địa Tinh Đan mới có khả năng đột phá Tinh Cực Cảnh trung kỳ thôi, nếu không thì còn phải chờ thêm một đoạn thời gian nữa. "

Nếu ví thân thể Diệp Trần như một cái bình nhỏ, vậy thì Thanh Liên chân nguyên thật giống như nước trong bình. Hiện giờ nước đã đầy, muốn đổ tiếp nước vào thì không thể được, phải để cái bình biến thành lớn hơn thì mới có thể đổ thêm nhiều nước vào. Diệp Trần tự tạo một con đường riêng mà đi, hắn chuẩn bị tiếp tục đổ nước vào trong bình, khiến cái bình bị banh ra, cái bình bị banh lớn ra vậy thì tự nhiên có thể đột phá đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ rồi.

Làm như vậy có nguy hiểm rất lớn, thân thể nói không chừng sẽ ăn không tiêu, không tự bạo thì cũng lưu lại trọng thương, có rất ít người lựa

chọn phương pháp này để đột phá cảnh giới.

"Cường độ thân thể của ta đã đạt đến cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, có lẽ sẽ không có nguy hiểm quá lớn đâu, cũng không biết có thể thành công đột phá không nữa. "

Diệp Trần dám làm như thế để gia tăng lực lượng của mình, đầu tiên là vì bình cảnh đã buông lỏng, không phải là không gì phá nổi. Tiếp theo là tố chất thân thể của hắn rất mạnh, có thể thừa nhận được đại bộ phận lực cắn trả, ảnh hưởng với hắn không lớn lắm. Nếu thành công thì có thể khiến hắn nhanh chóng đạt đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ rồi.

"Bắt đầu chạy nước rút thôi! "

Thở ra một hơi, Diệp Trần trở lại phòng tu luyện.

Hào quang màu trắng sữa còn có công hiệu tĩnh tâm ngưng thần, Diệp Trần rất nhanh hồi phục lại tâm tình, hắn lấy ra một khỏa Địa Tinh Đan hiện tinh quang, không chút suy nghĩ, liền nuốt vào trong bụng.

Ồ ồ cốt...

Địa Tinh Đan tiếp xúc với Thanh Liên chân nguyên, lập tức bị hòa tan, hóa thành dược lực mạnh mẽ cường hoành đâm tới, phảng phất như nước sông cuồn cuộn vậy.

"Luyện cho ta! "

Thanh Liên chân nguyên bành trướng lên bao trùm dược lực của Địa Tinh Đan, cưỡng ép luyện hóa nó.

Không biết qua thời gian bao lâu, thân thể Diệp Trần có chút phồng lên.

"Loại cảm giác này giống như quả bóng bị no hơi vậy, khó trách không có nhiều người dám nếm thử. "

Đã luyện hóa được toàn bộ dược lực của một khỏa Địa Tinh Đan, Chân

Nguyên trong cơ thể Diệp Trần không thể dùng bành trướng để hình dung nữa, thập phần cuồng bạo, thỉnh thoảng lại cuốn ra ngoài.

Lúc này, linh hồn lực cường đại phát huy ra tác dụng tuyệt đối, chỉ đơn giản liền ngăn cản được Thanh Liên chân nguyên đang cuồng bạo bốn phía, không để cho chúng nó làm càn.

"Viên Địa Tinh Đan thứ hai! "

Lấy ra viên Địa Tinh Đan thứ hai, Diệp Trần không chút do dự, nuốt xuống.

Cót kẹtzz!

Thân thể Diệp Trần hiện lên một chút bành trướng.

"Viên thứ ba! "

"Viên thứ tư! "

Viên Địa Tinh Đan đã gần luyện hóa được một nửa, Diệp Trần giống như một thùng thuốc súng tùy thời có thể nổ tung vậy, chân nguyên chấn động kinh người tràn ngập trong phòng tu luyện, nhưng không có truyền ra ngoài.

"A! Áp súc cho ta! "

Uy năng của linh hồn được bộc phát đến cực hạn, cái ót của Diệp Trần nổi gân xanh, chỉ huy Thanh Liên chân nguyên hướng đến chính giữa mà đè ép, dung hợp.

Phanh!

Đột nhiên, bên trái Diệp Trần đột nhiên sinh ra một trận bạo tạc

Nguyên lai là một đoàn Thanh Liên chân nguyên cuồng bạo bị tiết ra ngoài, nổ tung lên.

Cũng may hào quang màu trắng sữa có khả năng chôn vùi vật chất và năng lượng, nên ảnh hưởng đối với Diệp Trần rất nhỏ. Nếu không dù là chân nguyên của mình thì cũng phải bị tạc bay ra ngoài mất thôi, mà giờ chỉ hơi lay động một chút.

Tựa hồ một đoàn Thanh Liên chân nguyên cuồng bạo kia là dư thừa ra, quá trình kế tiếp thuận lợi hơn rất nhiều, ít nhất là lực áp của linh hồn lực Diệp Trần cũng giảm bớt đi một chút.

Thời gian qua đi từng ngày.

Trong nháy mắt, đã đến ngày thứ tư.

Ông!

Trong phòng tu luyện, chân nguyên chấn động vô cùng cường hãn, nổi lên như sóng to gió lớn, đây còn là vì có phòng tu luyện ngăn cách, hào quang trắng sữa ngăn cản chân nguyên chấn động đấy, bằng không, tất cả mọi người trong Kháng Ma Bảo Lũy sẽ biết được chuyện Diệp Trần đột phá mất.

Chậm rãi mở hai mắt ra, trong ánh mắt Diệp Trần hiện lên tinh quang cường hoành, tinh quang như lợi kiếm, vô cùng sắc bén.

Mở bàn tay ra, Diệp Trần nắm chặt lại.

Đông!

Trong không khí truyền đến thanh âm trầm đục, bàn tay Diệp Trần như bóp vỡ một quả bom nhỏ vậy.

"Rốt cục cũng đột phá đến Tinh Cực Cảnh trung kỳ, tuy nguy hiểm một chút, nhưng thu hoạch cũng quá đáng sợ rồi, tối thiểu cũng giảm đi được thời gian một hai tháng. "

Đối với Diệp Trần mà nói, thì thời gian chính là tính mạng, người muốn

hắn chết không phải chỉ có một hai.

Vươn người đứng dậy, Diệp Trần tự nhủ "Bước vào Tinh Cực Cảnh, ta chính là cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm, không, so cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm bình thường còn cường hoành hơn một chút mới đúng. Khi còn ở Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, ta đã có thể chống lại Hàn Băng Đao - Hàn Không một chút, giờ chất lượng và tổng sản lượng chân nguyên của ta lại tăng lên nhiều, chiến lực được tăng phúc không chỉ ba thành, hơn nữa còn là tất cả phương diện nữa. "

Cảnh giới tăng lên, chiến lực có thể tiếp tục tăng lên, mà lực công kích tăng lên thì chiến lực tăng lên lại rất có hạn, hai cái này là khái niệm hoàn toàn bất đồng.

Đẩy cửa phòng tu luyện, Diệp Trần đi ra ngoài.

"Giờ đã đến lúc đi Loạn Tán Cương rồi, không biết sẽ đụng phải bao nhiêu cao thủ lợi hại đây. "

Đi xuống lầu, Xích Bắc Song Hùng nhìn thấy Diệp Trần, Tiểu Bắc kinh ngạc nói:

- Diệp Trần, ngươi đột phá?

- Ân!

Diệp Trần gật gật đầu.

Hấp!

Hai người hít một hơi khí lạnh, trước khi chưa đột phá Diệp Trần đã đủ đáng sợ rồi, hiện giờ vừa mới đột phá không phải càng đáng sợ hơn sao.

- Các ngươi nói vị trí của Loạn Tán Cương cho ta biết đi!

Huyết Ma chiến trường rất lớn, Diệp Trần cũng không biết phương vị cụ thể của Loạn Tán Cương.

- Tốt.

Sau khi biết phương vị của Loạn Tán Cương, Diệp Trần thúc dục chân nguyên, bay vút về phía phương xa, không hề che dấu khí tức của mình.

Loạn Tán Cương.

Khu vực nguy hiểm cũng là nơi có nhiều bảo khí nhất của Huyết Ma Chiến Trường

Diện tích của nó cũng không lớn lắm, phương viên ước chừng mấy ngàn dặm, địa hình bên trong rất kỳ lạ, bạch cốt giăng khắp nơi trên mặt đất. Do những hậu nhân sau này muốn vào đây tìm kiếm bảo khí nên đã mở ra vô số lối đi, những còn đường nào giao thoa tung hoành, xỏ xuyên qua lòng đất, so với mê cung phức tạp nhất hình còn hơn gấp trăm lần.

Tuy rằng đại bộ phận cường giả Tinh Cực Cảnh cũng biết Loạn Tán Cương có rất nhiều bảo khí, chỉ cần đi thì sẽ có được tỉ lệ năm thành đạt được một kiện Trung phẩm bảo khí nhưng người chân chính dám đi thì không có bao nhiêu cả. Cũng chỉ vì ở đó quá nguy hiểm, bốn năm người đi thì có lẽ chỉ có một người sống sót trở về thôi, là một hung địa tứ tử nhất sinh.

Tuy nhiên bảo khí thật sự rất hấp dẫn, cũng không loại trừ khả năng có cường giả Tinh Cực Cảnh thực lực hơi yếu một chút đến đây để tìm kiếm vận may, bất quá loại người này rất ít. Người chủ động đi Loạn Tán Cương về cơ bản đều là những người lợi hại trong số cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Ngoài ra thì cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm càng xem Loạn Tán Cương như là một nơi tất phải đi của họ, đối với họ thì Loạn Tán Cương cũng chỉ là hiểm địa nhất tử nhất sinh, thực lực vẫn sờ sờ ra đây này!

Về phần cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, ở toàn bộ Nam Trác Vực cũng rất hiếm thấy, bọn hắn cũng không thiếu Trung phẩm bảo khí, đương nhiên sẽ không đi tham gia náo nhiệt rồi.

Nói tóm lại, Loạn Tán Cương là vùng đất của cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm.

XÍU... UU!!

Trên không trung, một đạo lam sắc thân ảnh nhanh chống bay qua, thỉnh thoảng lại có huyết quang phóng lên trời đuổi giết, nhưng không có ngoại lệ, toàn bộ bị kiếm khí giảo sát.

"Lúc đầu ta còn ở Tinh Cực Cảnh đỉnh phong đã có thể chống lại Hàn Không, giờ lại tiến nhập Tinh Cực Cảnh trung kỳ, đại bộ phận cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm cũng không phải là đối thủ của ta nữa. Chỉ là cục diện ở Loạn Tán Cương phức tạp, không loại trừ có tình huống vài cường giả Tinh Cực Cảnh đính tiêm liên thủ lại với nhau, vẫn phải nên cẩn thận một chút. "

Tranh đoạt Bảo Khí, nếu như chỉ có hai người thì còn may, chỉ một người cô độc thì chuyện mấy người đánh một tất nhiên sẽ phải phát sinh, không thể không phòng được.

Nơi này là một mảnh thế giới huyết sắc

Mây trên bầu trời đỏ thẫm như máu, mặt đất trước mắt thì cao thấp không đều, gồ ghề, có không ít nơi còn cắm một nửa tấm bia đá, những tấm bia đá này nhỏ nhất cũng cao đến bảy tám mét, cao nhất thì đạt đến hơn trăm mét, trên bia đá có vết máu loang lỗ, sát khí tràn ngập.

Cạc cạc cạc!

Mấy con Ô Nha vọt qua nhanh như tên bắn, không giống với Ô Nha bình thường, Ô Nha ở đây là Huyết Nha, cùng một chủng tộc với Huyết Ma, lấy thôn phệ máu huyết để sống.

Phốc phốc!

Chợt có một đạo Huyết Quang hiện lên, Huyết Nha trên bầu trời bị cuốn

sạch không có còn, bá một tiếng, Huyết Quang lại quay về chỗ cũ, ngưng tụ thành hình, rõ ràng là một đầu thượng vị Huyết Ma, mà ở bên cạnh hắn, có hai người, một người thân mặc hắc bào trên mặt đeo mặt nạ quỷ, đúng là Thi Quỷ Đạo Nhân. Tên còn lại thì được phủ một tấm áo choàng đỏ như máu, đồng tử tinh hồng sắc hai khỏa huyết toản, lóe ra hào quang tà ác .

- Đường Huyết, Huyết Ma phân thân của người ngày càng lợi hại, thực lực có lẽ đạt đến thượng vị Huyết Ma trình độ cao nhất cấp bậc rồi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 340: Giết Người Đoạt Bảo

Thi Quỷ Đạo Nhân cũng không có thả Kim Giáp Thi của mình ra, ngữ khí hơi nịnh nọt nói.

Người quần áo dính máu liếc qua Thi Quỷ Đạo Nhân

- Còn thiếu chút nữa, tốc độ phát triển của Huyết Ma phân thân nếu so với thượng vị Huyết Ma tự do thì chậm hơn gấp đôi. Có thể phát triển đến giờ cũng là do ta thường xuyên mang nó đến Huyết Ma chiến trường để săn mồi. Đúng rồi, ngươi vẫn đang ngốc ở Thiên Phong Quốc tốt lắm mà, sao lại rãnh rỗi mà đến Huyết Ma chiến trường thế, ở đây cũng không phải là địa phương ngươi có thể hoành hành đâu.

Thi Quỷ Đạo Nhân bị coi thường, trên mặt hơi xấu hổ. Người này không phải ai khác mà chính là Huyết Ma Chân Nhân hung danh hiển hách, tu vi của Huyết Ma Chân Nhân sớm đã đạt đến Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, ở trong 108 đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáo cũng thuộc về loại cao nhất, so với hắn thì mạnh hơn không chỉ một lần, hắn cũng không dám làm gì đối phương cả.

- Xảy ra chút ngoài ý muốn cho nên ta muốn đến Huyết Ma chiến trường để kiếm một kiện trung phẩm Bảo Khí.

Đầu lâu màu vàng trên người hắn tuy rằng có uy lực rất lớn, nhưng cũng không phải là Bảo Khí, lần này hắn muốn có một kiện trung phẩm trảo thứ, nếu như có trung phẩm phòng ngự Bảo Khí vậy thì càng tốt hơn nữa.

- Cứ đi theo ta là được, những người kia, tùy tiện một người đều có thể lấy mạng ngươi ngay.

Huyết Ma Chân Nhân liếm liếm bờ môi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào

phía trơcs, nơi đó không biết lúc nào lại xuất hiện mấy người.

Trên một tấm bia đá cao mấy chục thước, một vị kiếm khách hình thế gầy gò, thân mặc huyết bào đang lẳng lặng đứng đó. Người này ước hơn ba mươi tuổi, sắc mặt tái nhợt đến kì lạ, một đôi đồng tử đen kịt phảng phất như có ma lực có thể xuyên thủng cả không gian, chiếu sáng rạng rỡ, đâm người đến cực điểm.

- Người này chính là Huyết Kiếm Khách!

Thi Quỷ Đạo Nhân bị đối phương nhìn chằm chằm nên da đầu có chút sợ hãi.

Huyết Ma Chân Nhân nói:

-Người này so với chúng ta thì còn tâm ngoan thủ lạt hơn, chiến lực rất mạnh, từng một kiếm giết chết ba vị cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Không đến thời khắc tất yếu thì ngàn vạn lần không được gây sự với hắn, nếu không thì dù chạy trốn đến chân trời góc bể hắn cũng không buông tha đâu.

- Đúng vậy.

Đừng nhìn bộ dáng của Thi Quỷ Đạo Nhân người không ra người quỷ không ra quỷ, kỳ thật trong lòng cũng có sự sợ hãi. Ở trên người Huyết Kiếm Khách, hắn cảm nhận được một cổ kiếm ý sát phạt đầy huyết tinh, trong tiềm thức không hề muốn trêu chọc người này, cần gì Huyết Ma Chân Nhân phải nhắc nhở chứ.

Ánh mắt xẹt qua Huyết Kiếm Khách, Huyết Ma Chân Nhân rơi vào trên người một vị đại hán hùng tráng khôi ngô

- Quỷ Hùng, là thủ lĩnh cường đạo vùng Tinh Cực Hồ của Hắc Long đế quốc, thủ hạ dưới trướng lên đến cả ngàn, đa số là cường giả Tinh Cực Cảnh, bản thân hắn cũng là cường giả Tinh Cực Cảnh đạt đến trình độ cao nhất, nếu có thể kéo hắn gia nhập hàng ngũ với chúng ta thì tốt biết mấy.

- Trông có vẽ không dễ đầu! Cửu U Giáo chúng ta ngày xưa cường thịnh vô song, nhưng giờ mỗi người hô đánh thì không có bao nhiêu người dám gia nhập cả.

- Sự việc là do người làm ra, không thử thì sao biết được, đợi đến ngày giáo chủ trở về, chính là thời điểm Nam Trác Vực phải đổi chủ.

Trên người Huyết Ma Chân Nhân tản mát ra bá khí kinh tâm động phách.

Thi Quỷ Đạo Nhân âm thầm nghiêm nghị.

Cường giả Tinh Cực Cảnh đạt trình độ cao nhất không phải chỉ có bọn người Huyết Ma Chân Nhân, Huyết Kiếm Khách cùng với Quỷ Hùng, trên mặt đất của tấm bía đá ở giữa có rất nhiều thông đạo lớn nhỏ với lòng đất, lúc này, từ trong đó chui lên một đám người, tất cả đều thân mang khí tức khủng bố, không khác ba người Huyết Ma Chân Nhân là bao.

Oanh!

Ước chừng sau một lúc lâu, một đám cột sáng huyết sắc phóng lên trời, những vị trí cột sáng này xuất hiện đúng là những thông đạo, chính là được phun lên từ dưới lòng đất.

- Cách mỗi ba này, Huyết Ma sát khí đều phun trào lên một chút, người bị nhiễm phải Huyết Ma sát khí sẽ lâm vào trong ảo cảnh giết chóc, không tự kềm chế được, ngay cả Huyết Ma cũng không ngoại lệ. Hiện giờ Huyết Ma sát khí đã xuất hiện, trong vòng ba ngày sẽ được an toàn, chúng ta xuống dưới thôi.

Đợi đến khi cột sáng tắt ngấm, thân hình Huyết Ma Chân Nhân lóe lên, lướt vào trong một thông đạo gần đó, Thi Quỷ Đạo Nhân và Huyết Ma phân thân theo sát phía sau.

- Đi vào!

Huyết Kiếm Khách và Quỷ Hùng cũng chui vào.

Về phần những người mới đi ra kia thì có trực tiếp quay về phương hướng Kháng Ma Bảo Lũy, có thoáng nghỉ ngơi tại chỗ một lúc sau đó lại tiếp tục tiến vào thông đạo.

Chỉ qua chốc lát, phía trên Loạn Tán Cương đã không còn một bóng người.

Còi!

Đám xuống tấm bia đá cao bảy tám mét chỉ còn lại một nửa, Diệp Trần khẽ nhíu mày, theo như lời của Xích Bắc Song Hùng thì thông đạo ở nơi này không hề ý, người mới tới nơi đây thì nội tâm khẳng định sẽ có do dự, lòng đất không thể nào so với trên mặt đất được, hạn chế quá lớn.

- Hắc hắc, không thể tưởng được ở đây lại gặp được một con chim non!

Đột ngột

Một khối nham thạch ở phía sau Diệp Trần bỗng nhúc nhích, hóa thành hình người, không ngờ lại có một cường giả Tinh Cực Cảnh am hiểu ngụy trang tiềm phục ở đó, không chút nghĩ ngợi, phát động một kích trí mạng về phía Diệp Trần.

- Không ai nói cho ngươi biết, ngươi dám đến Loạn Tán Cương không ai là người bình thường cả sao?

Xoay người, Diệp Trần điểm ra một chỉ.

Xoẹt!

Thanh Liên kiếm khí mềm mại như lụa xuyên qua đầu của đối phương, bắn ra một mảng huyết vụ.

- Sao có thể, ngươi rõ ràng chỉ là một tên cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ thôi mà.

Hắn đến chết cũng không rõ, tại sao chiến lực của Diệp Trần lại cường đại đến thế.

Tay phải cách không khẽ hấp, Trữ Vật Linh Giới của đối phương rơi vào tay, Diệp Trần nhìn cũng không nhìn, thân hình lóe lên, chui vào trong một thông đạo cách đó hơn mười mét.

- Lợi hại, may mà ta ở khá xa nên không kịp ám sát, nếu không thì người chết chính là ta rồi

Ở một sườn đất cực xa, bùn đất vỡ ra, một thân ảnh bay lên, hắn quan sát nơi Diệp Trần biến mất, trong nội tâm thầm hô may mắn. Tu vi và chiến lực của Diệp Trần không thể đánh đồng với nhau được, rất dễ khiến người khác bỏ qua hắn, mà kết quả của việc bỏ qua phải trả bằng chính tính mạng của mình.

A!

Xuyên thẳng qua thông đạo tối đen như mực dưới lòng đất, Diệp Trần đã nghe được thanh âm đánh nhau, qua mấy lần nháy mắt liền vang lên một tiếng hét thảm, lòng đất lần nữa khôi phục lại sự tịnh mịch vốn có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 341: Bùn Khối Bảo Khí

- Loạn Tán Cương từng bước kinh tâm, chẳng những phải đề phòng cường giả Tinh Cực Cảnh trình độ cao nhất đánh lén, lại càng phải đề phòng những Huyết Ma đang nhìn chằm chằm, bọn hắn mới chính là chủ nhân ở nơi đây.

Đeo Tinh Ngân Kiếm trên lưng, Diệp Trần phóng xuất ra linh hồn lực, phương viên 500m đều nằm trong sự khống chế của hắn, có bất cứ gió thổi cây lay gì hắn đều có thể phát hiện ngay lập tức.

Ô ô biện. . .

Thanh âm quỷ khóc vang lên, vài đạo Huyết Quang bay tới từ cách đây 500m

"Thượng vị Huyết Ma, có chút kỳ quái! "

Huyết Ma am hiểu đánh lén, những trường hợp đánh chính diện với nhân loại rất ít khi thấy, vài đầu thượng vị Huyết Ma này tựa như không sợ bị chú ý vậy, khí tức trên người không hề che dấu chút nào, lại phát ra tiếng gầm gừ thê lương nữa chứ.

Mục đích đến đây lần này của Diệp Trần chính là để tìm trung phẩm bảo kiếm nên không muốn dây dưa với Huyết Ma, hắn tiếp tục lao xuống phía dưới thông đạo.

Xoẹt!

Kiếm quang bắn ra trong nháy mắt!

Tên Thượng vị Huyết Ma cản đường bị cắt thành mấy chục đoạn.

Thời gian dần trôi qua, Diệp Trần đã xuống sâu ngàn mét, không đợi hắn có động tác gì thì phía trên đã truyền tới tiếng đánh nhau kịch liệt, đất rung núi chuyển, đất đá từ phía trên ào ào đổ xuống, bao phủ hoàn toàn thông đạo.

Oanh!

Một khối bùn khối lớn đánh tới Diệp Trần.

- PHÁ...!

Kiếm quang lóe lên, bùn khối bị phân thành hai nửa.

"Ồ, bên trong tất cả đều là Bảo Khí. "

Bùn khối vừa bị tách ra, từ mặt cắt đã lóe ra vô số hào quang, giống như được khảm nạm gần trăm khối bảo thạch vậy, tranh nhau lóe sáng chói cả mắt.

"Có vài món trung phẩm Bảo Khí. "

Đơn giản liền phân biệt được khí tức của trung phẩm Bảo Khí, Diệp Trần thò tay hấp lại.

- Muốn chết, đồ của chúng ta mà cũng dám lấy!

Hai đạo nhân ảnh từ bên trên đánh xuống, mỗi người phân biệt đánh về phía Diệp Trần một tuyệt chiêu, sóng xung kích mang tính hủy diệt không biết đã chấn vỡ bao nhiêu thông đạo nữa.

Nhẹ thi triển ra Phần Thân Hóa Ảnh, Diệp Trần tránh đi đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, lọt vào mắt đầu tiên là một trung niên khôi khô hùng tráng, toàn thân mang theo sát khí kinh người, tên còn lại là một lão giả thấp bé, lan da nhăn nhúm một chỗ, cứ như là vỏ cây khô héo vậy.

- Cũng không tệ, nhưng tiếc vận khí không tốt!

Lão giả không có hảo ý nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, hắn và Quỷ

Hùng vì tranh đoạt đống bùn khối chứa Bảo Khí này mà đánh đấm long trời lở đất, nhưng không ngờ được Diệp Trần sẽ xuất hiện ở dưới này. Tiếc là hắn và Quỷ Hùng đều là cường giả Tinh Cực Cảnh đạt trình độ cao nhất, giết Diệp Trần chẳng qua chỉ cần mấy chiêu thôi.

- Hai vị, điều này có lẽ cũng không tốt!

Diệp Trần lạnh nhạt nói.

- Hắc hắc, người trẻ tuổi bây giờ đều cuồng ngạo như vậy sao?

Quỷ Hùng nghiêng đầu nhìn lão giả nói:

- Chu lão, hắn không để chúng ta vào mắt đó!

Chu lão cười nói:

- Quỷ Hùng, ta và người giải quyết hắn trước rồi lại quyết định đám bảo khí này thuộc về ai, thế nào?

- Vậy cũng được, dù sao mấy cái bảo khí này cũng không thể tự động chạy mất được.

Quỷ Hùng cười lạnh nói, Cự Khuyển Phủ trong tay hắn bốc lên hoả diễm hừng hực, đây là một kiện trung phẩm bảo khí hoả thuộc tính, dưới chân nguyên thúc dục tản ra uy áp mạnh mẽ.

- Chết đi!

Bước ra một bước, một tay của Quỷ Hùng đập một búa hung hãn tới Diệp Trần, lực lượng cuồng bạo thoáng cái đã rút sạch không khí phía trước.

"Choang!"

Diệp Trần Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang loé lên, chấn động hư không, Quỷ Hùng tiến tới như thế nào thì bị đánh bay về như thế đó, hổ khẩu run lên.

- Có thể đánh ta bật lại?

Vẻ mặt của Quỷ Hùng đầy kinh ngạc, hắn vừa rồi tuy chỉ dung tám phần chiến lực nhưng Diệp Trần bất quá chỉ là Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả, làm sao có thể tiếp được một phủ của hắn?

- Tiểu tử, có ý tứ, tiếp một chiêu Phủ phách thương giang của ta!

Một búa đánh ra, không khí giống sông lớn cuộn sóng, hướng hai bên tách ra, một đạo phủ mang cự đại ép tới.

- Luận chiến lực, ngươi cùng với Hàn Băng Đao tương đương, trở về đi!

Cầm Tinh Ngấn kiếm trong tay, Diệp Trần dùng tư thái càng thêm cuồng mãnh phản kích, lấy khai thiên thanh liên kiếm quang đánh nát phủ mang, trùng trùng điệp điệp rơi lên hộ thể chân nguyên của Quỷ Hùng.

"Phốc!"

Quỷ Hùng miệng phun máu tươi, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

- Tiểu tử này khó chơi, Chu lão, chúng ta liên thủ giết hắn!

Quỷ Hùng quả thật rất giật mình, hắn thân là Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả. Người có thể đả thương hắn có đếm trên đầu ngón tay, mà hiện giờ lại thua thiệt trên tay Diệp Trần, đây quả thật là chuyện rất khó tin.

Chu lão cũng giật mình không kém, nếu nói lúc trước hắn đem Diệp Trần coi như một con dê béo thì lúc này Diệp Trần trong mắt hắn lại không khác gì một đầu ác lang.

- Tê tâm liệt phế trảo!

Chu lão là ma đạo, thân thể hắn chấn động, hắc sắc chân nguyên cuồn cuộn vận chuyển giống như một đàu hắc sắc đại xà từ trong cánh tay phải của hắn vung lên. Ba đạo hắc sắc trảo mang bén nhọn xé rách không khí phát ra từng tiếng xoẹt xoẹt công kích tới chỗ hiểm trên người Diệp Trần.

- Thanh Liên hoá khí!

Trường kiếm chém về phía trước, trước người liền hiện ra một cái hư ảnh Thanh Liên thật lớn, Thanh Liên nhanh chóng bành trướng, trên trặm đạo kiếm khí theo đó bắn ra chôn vùi trảo mang của Chu lão, đồng thời đem cả hai bọn chúng bao bọc vào bên trong.

"Đinh đinh đang đang ..."

Số lượng kiếm khí quá nhiều, Chu lão bất chấp công kích Diệp Trần, hai tay múa may liên tục, bố trí ra trước người một màn trảo võng.

Quỷ Hùng dùng thanh cự phủ của hắn chống xuống mặt đất, dùng chính thân cự phủ của hắn ngăn cản kiếm khí bắn đến.

- Tiểu tửm ta thừa nhận là đã xem thường ngươi, nhưng hiện tại, ngươi chỉ có còn đường chết mà thôi! Đốt cho ta!

Bắt Chu lão hắn từ bỏ một đám bảo khí như vậy là điều không thể nào, hắc sắc chân nguyên trong cơ thể điên cuồng vận chuyển sinh ra hoả diễm mãnh liệt, hắn dùng hoả diễm này đánh về phía Diệp Trần, hoả diễm này hư huyễn trong không trung, tạo thành một hình vòng cung đánh tới Diệp Trần.

- Chu lão ngay cả Hắc Ma Ảo Ảnh Công cũng thi triển ra, cuốn lấy tiểu tử kia hẳn là không có vấn đề gì, ta sẽ thừa cơ cho hắn một kích trí mạng!

Quỷ Hùng cũng đồng dạng lựa chọn thiêu đốt chân nguyên, sau đó không biết thúc dục bí pháp gì, hai tay hắn lại bành trướng một vòng thô to như thùng nước, quần áo đều nứt toát.

- Hắc Ma trấn áp!

Thân hình thấp bé của Chu lão đột nhiên kéo dài ra cỡ chiều cao của người bình thường, hai tay như đang nắm một cọng dây thừng hẹp dài, quấn quanh Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 342: Một Vỏ Ba Kiếm. (1,2)

Chỉ trong nháy mắt, bốn phía Diệp Trần liền hiện ra từng đạo hắc sắc chân nguyên xiềng xích, những sợi xích này rất linh hoạt đem Diệp Trần phong toả ở chính giữa, rồi sau đó, trên đầu Diệp Trần lại có một toà hắc sắc thạch thai áp xuống.

- Chân nguyên biến hoá thật cao minh, trong đó tựa hồ ẩn chứa hai loại ý cảnh, một loại là Kim ý cảnh, một loại là Thổ ý cảnh.

Diệp Trần hơi kinh ngạc, tên Chu lão tuy tướng mạo xấu xí nhưng thực lực lại rất mạnh, đáng tiếc ở trược mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy đều là phù du.

- Phá! Phá! Phá cho ta!

Thanh Liên chân nguyên bùng lên, Diệp Trần liên tiếp nói ba chữ PHÁ, chữ PHÁ cuối cùng vừa ra, chân nguyên xiền xích bốn phía lập tức bị bứt đứt đoạn, thạch thai cũng bị chấn nứt toát, ầm ầm nổ tung.

- Làm sao có thể, kiếm này quá nhanh!

Chu lão nhanh chóng thối lui, thi lực được thúc dục đến cực hạn mới miễn cưỡng nhìn được Diệp Trần chém ra bảy bảy bốn mươi chín kiếm, mỗi một kiếm đều đánh trúng vào điểm yếu trên chân nguyên xiềng xích và thạch thai, loại ý cảnh tốc độ này khiến hắn rất sợ hãi.

- Chết đi!

Lúc này, Quỷ Hùng vừa xông lên, thừa dịp Diệp Trần đang ra tay đối phó chân nguyên xiềng xích và thạch thai, hai cánh tay thô to như thùng nước của hắn nắm lấy cự phủ bổ xuống một cái. Một phủ này ẩn chứ Vạn vật

hoả chi ý cảnh, sóng nhiệt đem không gian đều nung đỏ.

- Quả nhiên những cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong đều đã đem ý cảnh nghiên cứu tới trình độ tiếp cận cực hạn, muốn bảo trì ưu thế của ý cảnh thì phải có sự đột phá.

Đối mặt với hồng sắc phủ mang, Diệp Trần vẫn còn có thời gian để suy nghĩa, cho tới nay, ưu thế của hắn có rất nhiều, ví dụ như kiếm ý, ví dụ như ý cảnh. Có thể bước vào Tinh Cực Cảnh thì đối thủ đều là những Tinh Cực Cảnh cường giả cực kỳ lợi hại, lúc này ưu thế về mặt ý cảnh đã cực kỳ nhỏ bé, vẻn vẹn chỉ có kiếm ý mới là ỷ trượng lớn nhất của hắn.

- Mạn!

Chưa bao giờ vận dụng qua Kiếm ý cảnh, Diệp Trần một kiếm đâm ra, không khí như bị đông cứng, tộc độ phủ mang của Quỷ Hùng tựa hồ cũng chậm lại rất nhiều chậm rãi di động tới Diệp Trần, mà kiếm quang của Diệp Trần tốc độ lại như tốc độ ánh sáng, chói mắt cùng cực.

"Ầm! Ầm!

Thông đạo sau lưng Diệp Trần vỡ vụn nhưng trên cánh tay của Quỷ Hùng có một vết kiếm nhỏ.

- Cái gì, có thể tránh được sát chiêu của ta?

Quỷ Hùng giống như phát giác được điều gì đó, trong nội tâm rất khiếp sợ, bước vào Tinh Cực Cảnh, ý cảnh là trọng yếu nhất, đại đa số mọi người đều nghiên cứu tự nhiên ý cảnh như Kim Thuỷ Hoả Thổ Phong Vân ... một số loại ý cảnh hư vô mờ mịt cũng có thể lĩnh ngộ nhưng khó khăn rất lớn. Trong đó có Khoái chi ý cảnh và Mạn chi ý cảnh, vừa rồi Diệp Trần thi triển chính là Mạn chi ý cảnh mới khiến cho tư duy của hắn bị dừng lại một thoáng chốc.

- Tiểu tử này là quái thai, ngay cả Mạn chi ý cảnh cũng có thể lĩnh ngộ được!

Quỷ Hùng và Chu lão trợn mắt nhìn nhau.

- Khoái!

Mạn chi ý cảnh liền chuyển thành Khoái chi ý cảnh, tốc độ không khí lưu động gia tốc, một luồng gió thổi qua, không biết có bao nhiêu kiếm quang bắn ra, nhanh đến cùng cực.

Tốc độ chuyển đổi quá nhanh khiến tư duy của hai người tho không kịp nên chỉ có thể bị động phòng thủ.

- Hai năm qua, ta chưa từng buôn tha tìm hiểu về Khoái - Mạn ý cảnh, trên thực tế Khoái - Mạn ý cảnh đều tồn tại trong đại bộ phận các ý cảnh khác, như Lôi chi ý cảnh có nhanh có chậm, càng tìm hiểu ta lại càng cảm thấy hứng thú!

Kiếm quang như mưa, tốc độ của kiếm quang Diệp Trần phát ra như những đạo lưu quang.

"Xoẹt!"

Chu lão và Quỷ Hùng đều bị thương!

- Chu lão, chúng ta đấu không lại hắn, nhưng muốn chúng ta buông tha cho đống bảo khí kia là không thể nào, liên thủ cuốn đi một ít bảo khí, sau đó lui lại.

Quỷ Hùng không thể không thừa nhận thực lực của Diệp Trần cao hơn hắn và Chu lão, nếu đem Diệp Trần xếp vào trong danh sách Tinh Cực Cảnh thập đại kiếm khác thì hắn tối thiểu cũng đứng vị trí thứ ba.

- Hảo!

Chu lão dù gì cũng là Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, Diệp Trần tuy mạnh nhưng muốn giết bọn hắn cũng không phải dễ dàng, hắn và Quỷ Hùng cũng chỉ mới bị vết thương nhẹ mà thôi.

Hai người mặc dù tu luyện không phải đồng nguyên chân nguyên nhưng lúc này phối hợp với nhau vẫn có thể phát ra cường đại chân nguyên chấn lui Diệp Trần.

- Khởi!

Chân nguyên hoá thành bàn tay lớn, hai người hợp lực lại lực công kích cũng tăng gần bốn thành.

Diệp Trần liếc mắt liền thấy bên trong bàn tay do chân nguyên tạo thành kia có một kiện Trung phẩm bảo khí thì quát lớn:

- Lưu lại!

Kiếm quang bổ qua liền trảm rớt mấy ngón tay của bàn tay cho chân nguyên của Chu lão và Quỷ Hùng tạo thành.

- Tức chết được, đi!

Thu hoạch giảm một nửa nên Quỷ Hùng và Chu lão đều rất phẫn nộ nhưng có thể làm được gì chứ? Thực lực Diệp Trần thể hiện ra đó lại hiểu được Tốc độ ý cảnh, muốn thuận lợi liên thủ là rất khó khăn, nếu tiếp tục dây dưa thì bọn họ càng bất lợi.

"Vụt! Vụt!"

Tàn ảnh loé lên, hai người đã bỏ chạy ra ngoài.

- Thực lực bọn chúng yếu hơn so với ta, một chọi một hay một chọi hai ta đều không sợ, chỉ là muốn giết bọn chúng thì có chút khó khăn. Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả không phải dễ giết như vậy. Dù thi triển ra Thanh Liên Kiếm thức thứ tám Thanh Liên phát nha thì tối đa cũng chỉ có thể làm bọn chúng bị trọng thương, mà còn làm lộ ra át chủ bài!

Diệp Trần cũng không có đuổi theo mà kiểm tra lại đám bảo khí chỉ còn lại tám phần kia.

Chân nguyên bao trùm lên đám bùn đất, Diệp Trần liền phát lực khiến bùn đất nát bấy, từng thanh bảo khí đủ hình đủ dạng, đủ màu sắc liền rơi xuống mặt đất xếp thành một đống.

- Hạ phẩm bảo khí không cần xem xét a.

Lực chú ý của Diệp Trần chủ yếu tập trung lên Trung phẩm bảo khí, Hạ phẩm bảo khí đối với hắn cùng với Hạ phẩm linh thạch không khác gì nhau, chỉ thuộc về phàm trù tài phú mà thôi.

Sau khi thu hồi tất cả Hạ phẩm bảo khí, trên mặt đất chỉ còn lại Trung phẩm bảo khí, số lượng cũng được bảy kiện.

- Ồ, Trung phẩm bảo kiếm!

Diệp Trần liếc mắt nhìn một thanh trọng kiếm Trung phẩm bảo khí màu đen không có vỏ kiếm.

Nhưng chỉ sau một tích tắc, Diệp Trần liền há hốc mồm, bởi vì thanh hắc sắc trọng kiếm này sau khi vừa quán chú chân nguyên vào thì lập tức vỡ vụn biến thành từng điểm sáng tiêu tán trong không khí.

- Thời gian đã quá lâu, ngay cả Trung phẩm bảo kiếm cũng mục nát!

Diệp Trần phi thường tiếc hận.

Trừ hắc sắc trọng kiếm ra còn có bốn kiện Trung phẩm bảo khí khác cũng đều bị mục nát. Rốt cuộc chỉ còn lại có hai kiện Trung phẩm bảo khí là có thể sử dụng được. Nếu không có gì bất ngờ thì tất cả đám Hạ phẩm bảo khí vừa rồi cũng đã bị mục nát, dù sao luận về độ bền thì Hạ phẩm bảo khí không thể so được với Trung phẩm bảo khí.

Hai kiện Trung phẩm bảo khí có thể sử dụng được, một kiện là Hoàng kim thủ sáo và một kiện Tề mi thiết côn.

Hoàng kim thủ sáo thích hợp với Từ Tĩnh cho nên Diệp Trần có ý định

lưu lại cho nàng đợi đến khí nàng bước và Tinh Cực Cảnh thì không cần phải đi kiếm Trung phẩm bảo khí nữa.

Sau khi kiểm kê xong, Diệp Trần mới thở dài một hơi, kiếm khách của Chân Linh đại lục vẫn còn quá ít, Trung phẩm bảo khí cũng không thưa thớt. Sáu đại tông môn trên đại lục này thì cũng chỉ có Hoả Linh Điện có bảo khí đại sư, nhưng Diệp Trần chưa hề nghe nói vị bảo khí đại sư đó cua Hoả Linh Điện có bất kỳ một thanh Trung phẩm bảo khí nào, thậm chí ngay cả nội môn trưởng lão cũng không mấy người có được Trung phẩm bảo khí. Từ đó có thể nghĩ, muốn luyện chế một kiện Trung phẩm bảo khí là khó khăn bao nhiêu, cho nên cũng chỉ có rất ít người có thể có được Trung phẩm bảo khí.

- Có một thanh Trung phẩm bảo kiếm thì gặp cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong, cơ hội đánh chết đối phương cũng lớn hơn một chút. Trước mắt Trung phẩm bảo kiếm là vật cần phải có a!

Trong lòng đã có quyết định, Diệp Trần liền hướng sâu xuống lòng đất lao đi.

...

- Mẹ nó, tất cả đều là phế phẩm, chỉ có một kiện Hạ phẩm bảo khí là hoàn hảo!

Trong một đám thông đạo rối rắm, Quỷ Hùng lớn tiếng chửi rủa.

Sắc mặt Chu lão cũng không tốt lắm, lần này chẳng những không thu hoạch được một kiện Trung phẩm bảo khí nào mà ngay cả Hạ phẩm bảo khí đến tay cũng toàn là phế phẩm, nguyên vẹn lại chỉ có một kiện.

- Quỷ Hùng, không thể không nói chúng ta lần này bị lật thuyền trong mương a, không biết tên tiểu tử kia từ đâu xuất hiện?

Chu lão âm trầm nói.

Thu hồi lại kiện Hạ phẩm bảo khí hoàn hảo duy nhất kia, Quỷ Hùng oán

giận nói:

- Mặc kệ hắn là ai, dám đắc tội với Quỷ Hùng ta thì sớm muộn gì ta cũng khiến cho hắn chết không toàn thây.

- Chết không toàn thây? Bằng ngươi?

Chu lão chậm chọc nói.

Quỷ Hùng trừng mắt:

- Thế nào? Ngươi dám xem thường ta?

- Hừ, ngươi không hiểu hay là cố ý không muốn hiểu vấn đề đây? Trên thực tế, chúng ta một mình đi báo thù thì chỉ có nước đi chịu chết, ngươi đừng quên tên tiểu tử đó cũng chỉ mới chừng hai mươi tuổi, nếu ta đoán không sai, hắn có lẽ chính là tên Diệp Trần hai năm trước nổi danh ở Tiềm Long cổ thành. Trong đông đảo người dự tuyển, chỉ có Diệp Trần là trẻ tuổi nhất. Tư Không Thánh chúng ta cũng biết, mà Tư Không Thánh cũng lớn tuổi hơn một chút, cho nên ngoại trừ tên Diệp Trần kia ra thì căn bản trên đời này không có tên trẻ tuổi nào nữa lại có thành tựu như vậy!

- Diệp Trần? Là tên tiểu tử bằng vào tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ mà có thể chống lại Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả đó sao?

Quỷ Hùng có chút giật mình, ngày đó Tinh Cực Cảnh cường giả đi tới Tiềm Long cổ thành không ít nhưng cũng chỉ chiếm khoảng một phần mười Tinh Cực Cảnh cường giả trong cả Nam Trác Vực, do đó người không biết Diệp Trần cũng có rất nhiều. Đại đa số mọi người chỉ nghe qua danh hào của hắn mà thôi. Lúc này nghe Chu lão nói như vậy, Quỷ Hùng cũng đoán được tên tiểu tử kia rất có thể là Diệp Trần, là một yêu nghiệt thiên tài khiến cho đại bộ phận thiên tài khác của Nam Trác Vực đều phải ảm đạm thất sắc.

- Ngươi nghĩ xem, hắn mới chỉ là Tinh Cực Cảnh trung kỳ mà đã có thực lực đánh bại chúng ta, nếu như để hắn tiếp tục tiến bộ thêm nữa thì đến lúc đó chẳng phải là toàn bộ Tinh Cực Cảnh cường giả cũng đều không ai có thể

áp chế được hắn nữa sao?

Quỷ Hùng cố gắng đè nén sự phẫn nộ trong lòng, nói:

- Chu lão, ngươi nói chúng ta phải làm sao bây giờ? Cũng không thể coi như chưa có chuyện gì được a! Quỷ Hùng ta không thể chịu được uất ức như vậy!

- Đừng vội, có vội cũng vô dụng, việc cấp bách lúc này là tăng cường thực lực của bản thân, kiếm được Trung phẩm bảo khí thuận tay, lúc đó lại tiếp tục thương lượng cách nào đối phó hắn!

Quỷ Hùng thiếu một kiện Trung phẩm phòng ngự bảo khí, Chu lão thì ngay cả một kiện Trung phẩm bảo khí cũng không có, bất quá hắn bước vào Tinh Cực Cảnh đỉnh phong sớm hơn Quỷ Hùng nhiều, cho nên chân nguyên cũng rất hùng hậu, thực lực so ra cao hơn Quỷ Hùng một chút, cho nên luận tổng thực lực thì hai người coi như tương đương.

- Chậc chậc, hai vị là chạy nạn mà đến đây à? Nhìn bộ dáng có vẻ rất chật vật a!

Phía trên thông đạo có một mảnh kiếm quang loé lên, một đạo nhân ảnh liền lướt xuống.

- Huyết Kiếm Khách!

Đồng tử Chu lão co rút lại.

Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả cũng có phân chia mạnh yếu, như Diệp Trần có thể coi là tương đối mạnh trong nhóm Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, mà tên Huyết Kiếm Khách này cũng là một dạng không khác gì Diệp Trần.

Huyết Kiếm Khách liếc nhìn Quỷ Hùng và Chu lão, trong lòng thoáng có chút kinh ngạc, trên người hai tên này có vết máu, quần áo cũng bị tổn hại, dĩ nhiên là vừa trải qua một hồi đại chiến, nhưng xem ra trân đại chiến

này không phải là giữa hai tên này, nếu không bọn chúng làm gì có thể ôn hoà đứng chung một chỗ nói chuyện với nhau như vậy? Là ai đả thương bon chúng? Thực lực hai người này cũng không kém mình bao nhiêu a.

- Huyết Kiếm Khách, trên người của ngươi đã có Trung phẩm bảo khí phòng ngự, lại có Trung phẩm bảo khí công kích, hình như không cần phải đi vào Loạn Táng Cương này a!

Quỷ Hùng có chút kiêng kị nhìn Huyết Kiếm Khách nói.

Huyết Kiếm Khách cười hắc hắc:

- Ta nhàn rỗi không có việc gì làm nên đi kiếm người giết chơi, hai vị cũng nên cẩn thân một chút, nếu đơn thân độc mã gặp phải ta thì rất có thể ta sẽ giết hai vị đó. Săn giết cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong, nhất định là rất thú vị, ha ha!

- Hừ, thực lực của ngươi tuy mạnh hơn hai chúng ta, nhưng muốn giết chúng ta là tuyệt đối không có khả năng, huống chi trong Loạn Toán Cương này còn có Huyết Ma Chân Nhân, thực lực của hắn thì không cần ta phải nhiều lời!

Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả muốn giết cường giả cùng cấp là rất khó khăn, đây là một sự thực đã được nghiệm chứng từ rất lâu rồi, cho nên cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong ai cũng có ngạo khí không chịu phục ai cả! Muốn hắn sợ hãi là không thể nào, tối đa chỉ có thể khiến hắn kiêng kị mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 343: Một Vỏ Ba Kiếm. (3.4)

- Kiếm pháp của ta gần đây có đôi chút tiến bộ, đang cần người để thử tay, Huyết Ma Chân Nhân ta sớm muộn gì cũng sẽ lĩnh giáo hắn! Hai vị, cáo từ!

Huyết ảnh loé lên, Huyết Kiếm Khách đã biến mất trong tầm mắt hai người.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Hai người cũng không có tách nhau ra, tình hình trước mắt đối với họ mà nói thì liên thủ mới có lợi, một mình Diệp Trần, một Huyết Kiếm Khách, một Huyết Ma Chân Nhân, ai cũng đều là nhân vật rất lợi hại!

...

Dưới lòng đất Loạn Toán Cương có vô số thông đạo, so với hang kiến còn phức tạp hơn gấp trăm lần, bởi vì quá phức tạp như vậy cho nên tuỳ thời tuỳ khắc đều sẽ có cường giả lựa chọn mở ra thông đạo mới, khiến cho hoàn cảnh ở dưới này càng thêm rắm rối khó phân biệt phương hướng, không biết được thông đạo nào nối với thông đạo nào.

"Ầm! Ầm!"

Sâu trong lòng đất đột nhiên truyền ra một tiếng nổ mạnh.

- Có tiếng đánh nhau, còn có khí tức của Trung phẩm bảo khí chấn động rất mạnh, đây là dạng Trung phẩm bảo khí gì?

Diệp Trần thầm cả kinh, rút kiếm ra khỏi vỏ, vận khởi hộ thể chân nguyên, lao nhanh xuống phía dưới.

Dưới lòng đất ở độ sâu khoảng hơn hai ngàn mét, có năm sáu người đang giao thủ.

- Hỗn đản, thanh kiếm này là do chúng ta phát hiện trước, nhanh cút ngay cho ta!

- Ngươi nghĩ dễ dàng quá, bảo vật chỉ có người có đức mới được hưởng, các ngươi không xứng!

- Muốn chết? Giết cho ta!

- Sợ các ngươi sao? Giết sạch bọn chúng cho ta!

Những người giao thủ ở đây đều là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả, bên ít hơn chỉ có hai người, nhưng trong đó lại có một cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong, một người độc chiến ba người mà vẫn không hề rơi xuống hạ phong.

"Vụt!"

Thông đạo phía trên vỡ ra, một đạo lam ảnh rơi xuống.

Đạo lam ảnh này đúng là Diệp Trần, ánh mắt hắn quét qua chiến trường của song phương rồi rơi vào một vật đỏ như máu trên một tảng đá giữa dòng nham thạch. Trên tảng đá chỉ có một chuôi kiếm, khí tức Trung phẩm bảo khí chấn động kia đúng là theo trong nham thạch truyền ra.

- Khí tức chấn động so với Trung phẩm bảo khí bình thường còn mạnh hơn gấp ba lần, hẳn là Thượng phẩm bảo khí, không đúng, Thượng phẩm bảo khí thường sẽ dẫn xuất dị tượng khi xuất hiện, thanh kiếm này tuy có khí tức chấn động mạnh mẽ nhưng cũng không có dị tượng gì đi the, hản là cực phẩm Trung phẩm bảo kiếm.

Hai mắt Diệp Trần nóng rực.

"Crắc!"

Một cái thông đạo ở gần đó lại bị phá vỡ, một hắc bào nhân mang mặt nạ quỷ hiện ra. Sau lưng hắn chính là Huyết Ma Chân Nhân cả người dính đầy máu tươi!

- Là ngươi!

Hắc bào nhân vừa thấy Diệp Trần liền nghiến răng nói.

Thần sắc Diệp Trần vẫn lạnh nhạt, nói:

- Thi Quỷ Đạo Nhân, đã lâu không gặp, lần này ai cũng không cứu được ngươi!

- Khẩu khí lớn lắm, ở trước mặt Huyết Ma Chân Nhân ta mà còn dám khẩu xuất cuồng ngôn như vậy?

Huyết Ma Chân Nhân đã đoán được thân phận của Diệp Trần, trên mặt lộ vẻ khinh thường, tay trái vuốt vê Trữ Vật Linh Giứoi trên ngón tay phải, tự hồ như Diệp Trần đã là con mồi nằm trong tay hắn vậy.

- Ngươi là Huyết Ma Chân Nhân? Ta sớm đã muốn chiếu cố ngươi, ta còn phải cảm tạ Tiểu Huyết Ma giải thể của ngươi đã giúp ta không ít!

Huyết Ma Chân Nhân có chút nghi hoặc nhìn Thi Quỷ Đạo Nhân hỏi:

- Thi Quỷ, đây là chuyện gì? Tiểu Huyế Ma giải thể đại pháp của ta cùng hắn có quan hệ gì?

- Hảo tiểu tử, quả thật không sợ chết!

Thi Quỷ Đạo Nhân cũng bội phục đảm lượng của Diệp Trần, nói:

- Ngươi vẫn chưa biết à? Hắn tu luyện chính là Tiểu Huyết Ma giải thể đại pháp mà ngươi sáng tạo ra, nếu như không có môn bí kỹ này, hắn sớm đã chết trong tay ta rồi!

- Ngươi thua trên tay hắn?

Huyết Ma Chân Nhân rốt cuộc cũng đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, khó trách tại sao Thi Quỷ Đạo Nhân không hảo hảo ở trong Thiên Phong Quốc mà lại chạy tới Huyết Ma chiến trường. Nguyên lại là bị người khác bức phải đi ra, về phần Tiểu Huyết Ma giải thể đại pháp hắn đã từng truyền cho vài tên thủ hạ, trong đám thủ hạ đó lại có hai tên bị giết chết, Diệp Trần nhất định là từ trên người của bọn chúng thu được, hoặc giả là thu được trên người của người đã giết hai tên thủ hạ kia của hắn.

Híp mắt lại, Huyết Ma Chân Nhân dùng ngữ khí lạnh nhạt nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn tự sát hay là để ta bắt ngươi lại ném cho Huyết Ma phân thân của ta ắn?

- Ngươi không đủ tư cách nói lời này!

Lúc này, Diệp Trần tuyệt đối có thể được xếp thành cự đầu trong đám cường giả Tinh Cực Cảnh. Lúc trước Thi Quỷ Đạo Nhân và Huyết Ma Chân Nhân đối với hắn chỉ là những nhân vật trong truyền thuyết, hắn còn nhớ rõ lúc trước khi chứng kiến Ngũ quỷ từ trong quan tài đứng dậy đã doạ hắn khiếp sợ không ít. Nhưng hiện giờ Thi Quỷ Đạo Nhân đã từng bị hắn đánh bại, muốn nói tới truyền thuyết, thì hắn hiện tại chính là một truyền thuyết!

- Ha ha, ta không đủ tư cách?

Huyết Ma Chân Nhân phảng phất như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, Huyết Ma Chân Nhân hắn là ai? Là người mạnh nhất trong một trăm lẻ tám đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáo, từng tham gia hành động diệt sát Lục phẩm tông môn, giết không ít trưởng lão của Lục phẩm tông mon. Luận chiến lực trong Nam Trác Vực, dưới Linh Hải Cảnh, người mạnh hơn hắn có thể đếm trên đầu ngón tay. Từng có đoạn thời gian danh hào của hắn còn được dùng để doạ đám tiểu hài tử không nghe lời, là một danh hào rất khủng bố. Nhưng hiện giờ hắn không thể nào ngờ được một tên tuổi đời còn rất trẻ lại dám không coi hắn ra gì, làm sao hắn không tức cười cho được? Chỉ là tiếng cười của hắn lại ẩn chứa sát khí nồng đậm, khiến cho Thi Quỷ Đạo Nhân cũng phải nheo mắt lại.

- Dám chọc giận Huyết Ma Chân Nhân, tên này thật không biết chữ chết viết thế nào sao? Nói về sự khủng bố, Huyết Ma Chân Nhân có thể nói là đứng đầu trong các Quỷ Tướng!

Cùng là một trong một trăm lẻ tám Quỷ Tướng của Cửu U Giáo, Thi Quỷ Đạo Nhân đối với đặc điểm của những Quỷ Tướng còn lại cũng rất rõ ràng. Ngoại trừ ba tên Quỷ Tướng siêu cấp khủng bố đừng đầu ra, thì Huyết Ma Chân Nhân cũng được xếp vào hạng thứ năm, cùng nổi danh với Âm Ba Quỷ Tướng rất điên cuồng, gặp thần sát thần, gặp ma diệt ma!

- Trời, là Huyết Ma Chân Nhân!

- Nhanh lấy thanh bảo kiếm kia chạy mau!

- Diệp Trần cùng hai người Huyết Ma Chân Nhân vừa xuất hiện, đám người đang giao thủ liền tự động tách ra, một tên trong đó lanh tay lẹ mắt chạy tới cầm chuôi kiếm muốn kéo lên rồi chạy trốn.

- Muốn chết!

Huyết Ma phân thân đứng bên cạnh Huyết Ma Chân Nhân nãy giờ đột nhiên hoá thành một đoạ huyết quang bắn đi.

"A a a a ..."

Huyết quang thế như chẻ tre xuyên qua thân thể của một gã Tinh Cực Cảnh hậu kỳ hơi yếu một chút rồi liền xuất hiện trước mặt tên muốn lấy bảo kiếm kia. Tốc độ cực kỳ kinh người!

- Cút!

Người nọ đánh ra một quyền khiến hư không chấn động.

Huyết Ma phân thân cũng không cùng hắn đối cứng mà thân thể nó kéo dài ra giống như một mảnh vải màu huyết hồng, vây hắn vào bên trong rồi đột nhiên buộc chặt lại.

"Xoẹt! Xoẹt! ..."

Hộ thể chân nguyên vặn vẹo biến hình, Huyết Ma chân nguyên có tác dụng ăn mòn xâm nhập vào trong hoá thành một cây châm nhỏ phóng thẳng tới cái ót của hắn.

Một thân da thịt đầy đặn của tên kia có thể thấy được bằng mắt thường đang khô quắt lại, mất đi sự khống chế, hộ thân chân nguyên liền tan rã, Huyết quang lập tức chui vào trong cơ thể của tên đó. Đợi đến lúc Huyết Ma phân thân đi ra thì tên kia chỉ còn là một cái thây khô, huyết nhục đã bị cắn nuốt sạch sẽ.

- Khặc khặc!

Huyết Ma phân thân dùng cái lưỡi cũng một màu huyết sắc của hắn liếm liếm môi cười quái dị.

Diệp Trần thờ ơ lạnh nhạt, những người này dù có sống cũng sẽ không đi trợ giúp bản thân hắn, cho nên chúng có chết cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hắn cả, cho nên cứ để cho Huyết Ma phân thân giết đi.

- Huyết Ma Chân Nhân, ngươi cũng quá bá đạo rồi! Người của Trương Huyền ta không hề đắc tội ngươi, cũng không có gì gút mắc với ngươi, vì sao ngươi lại giết hắn?

Trong đám người chiến đấu vừa rồi chỉ có một người dám nói chuyện với Huyết Ma Chân Nhân như vậy, đó chính là tên có thực lực Tinh Cực Cảnh đỉnh phong Trương Huyền. Hắn tuy kiêng kỵ Huyết Ma Chân Nhân nhưng lại không cho rằng Huyết Ma Chân Nhân có thể lưu hắn lại được, nếu một chọi một hắn tự tin cho dù bị thương cũng có thể chạy thoát được!

Huyết Ma Chân Nhân liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói:

- Như thế nào? Ngươi không phục? Thanh bảo kiếm kia để lại, các ngươi có thể lăn, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác!

- Hừ, tốt cho một câu ra tay độc ác! Ta ngược lại muốn nhìn xem người làm thế nào ngăn trở ta?

Trương Huyền hừ lạnh một tiếng, chân nguyên hoá thành một bàn tay lớn chụp xuống thanh bảo kiếm kia, vì muốn tiết kiệm thời gian nên hắn cũng không lập tức bỏ vào Trữ Vật Linh Giới mà tiếp tục phóng tới chỗ Huyết Ma phân thân. Một loạt động tác này chỉ trong một cái sát na đã hoàn thành.

Huyết Ma phân thân đột nhiên hé miệng ra, một màn quỷ dị đột nhiên phát sinh. Cái miệng của nó giống như vô hạn vậy, chỉ một thoáng đã há to tới mấy mét chụp xuống Trương Huyền!

- Chút tài mọn, phá!

Hồ quang đột nhiên loé lên, cái miệng của Huyết Ma phân thân liền bị phá ra một cái lổ thủng, huyết dịch đỏ sậm bắn tung toé khắp nơi, đụng vào vách thông đạo liền phát ra từng tiếng xèo xèo.

- Thi Quỷ, đi giết những người khác đi!

Huyết Ma Chân Nhân nói với Thi Quỷ Đạo Nhân một câu rồi lạnh lùng nhìn về phía Diệp Trần, nói:

- Tiểu tử, tốt nhất cứ đứng yên đó đừng nhúc nhích, nếu ngươi dám di động một chút ta liền lấy cái đầu trên cổ ngươi xuống, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời có lẽ ta còn cho ngươi một con đường sống!

Dứt lời, không khí đột nhiên có chút vặn vẹo, thân ảnh Huyết Ma Chân Nhân liền biến mất.

"Phanh!"

Ngay sau đó, Huyết Ma Chân Nhân đã giao thủ một kích với Trương Huyền, kết quả là Trương Huyền bị bức lui về sau, bảo kiếm bị đánh rơi trên mặt đất. Huyết Ma Chân Nhân đang định chụp lấy nó ném vào Trữ Vật Linh

Giới thì một thân ảnh đột nhiên loé lên, bảo kiếm liền biến mất.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết?

Huyết Ma Chân Nhân phẫn nộ, hắn không ngờ người ra tay lại chính là Diệp Trần.

- Huyết Ma Chân Nhân, ngươi còn chưa có tư cách ra lệnh cho ta, hiện tại ta muốn giết Thi Quỷ Đạo Nhân, ai có thể ngăn được ta?

Sau khi đoạt được thanh bảo kiếm, Diệp Trần cũng không tiếp tục dây dưa với Huyết Ma Chân Nhân mà quay người về phía Thi Quỷ Đạo Nhân, khinh công Phân Thân Hoá Ảnh khiến cho hắn di chuyển giống như một u linh quỷ mị.

- Hỗn đản, ngươi cho rằng Thi Quỷ Đạo Nhân ta là một con cá nằm trên thớt mặc ngươi muốn chém muốn giết sao?

Thi Quỷ Đạo Nhân còn tưởng rằng chiến lực của Diệp Trần so với lúc trước không có gì khác nhau chỉ là tu vi mạnh hơn một chút mà thôi nên hắn cũng không có lo lắng cho tính mạng của mình.

- Thanh Liên khai sơn!

Thanh Liên kiếm quang chém đứt một cái thông đạo rồi tiếp tục chém về phía Thi Quỷ Đạo Nhân.

- Phá cho ta!

Một tiếng rít vang lên, Thi Quỷ Đạo Nhân nắm Kim sắc đầu lâu trên tay vung lên.

"Ầm ầm!"

Trùng kích đáng sợ toả ra bốn phía, không biết có bao nhiêu cái thông đạo ở xung quanh bị phá nát, lực tàn phá còn xuyên thấy xuống một tầng bùn đất bên dưới.

- Tử!

Diệp Trần nhanh chóng đuổi tới, Thanh Liên kiếm pháp thức thứ bảy Thanh Liên Mạn Không thi trển ra. Tất cả đất đá ở xung quanh đều lo lửng giữa không trung, trọng lực toàn bộ bị tiêu tán, tốc độ của Thi Quỷ Đạo Nhân cũng giảm mạnh như bị hãm sâu vào trong một vũng bùn, không tự chủ được thân thể.

- Tiểu quỷ, ngươi chọc nộ ta!

Huyết Ma Chân Nhân sắc mặt rất âm trầm, bỏ qua Trường Huyền đuổi theo Diệp Trần. Trương Huyền không dám tiếp tục trêu vào tên Huyết Ma Chân Nhân đang nổi giận. Thủ hạ bị giết chết có thể làm cho hắn căm tức, bảo kiếm cũng không thu được mà ngậm uất ức rời đi lại không phải phong cách của hắn. Hai con ngươi hắn láo liên rồi rơi lên người Huyết Ma phân thân. Hắn đánh không lại Huyết Ma Chân Nhân nhưng diệt trừ một cái phân thân của đối phương cũng không thành vấn đề, dù sao một chọi một thì cơ hồ Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả cũng không ai có thể giết được hắn.

"Xoẹt!"

Hồ quang loé lên đem Huyết Ma phân thân bao bọc vào bên trong.

Huyết Ma phân thân là một đại trợ thủ của Huyết Ma Chân Nhân, chiến lực đã rất gần với Huyết Ma Chân Nhân, nhưng chênh lệch vẫn là chênh lệch. Dưới sự ứng phó toàn lực của Trương Huyền, Huyết Ma phân thân bị chém rất thê thảm, kêu gào liên tục, nếu không phải nó có sinh mệnh lực tương liên với Huyết Ma Chân Nhân không sợ bị phân thây thì nó đã sớm chết trên tay của Trương Huyền rồi.

- Tức chết ta!

Đang trên đường đuổi theo Diệp Trần, Huyết Ma Chân Nhân nghe được tiếng kêu thảm thiết của Huyết Ma phân thân thì lửa giận của hắn càng bốc

lên điên cuồng, huyết khí trùng thiên của hắn bùng lên khiến cho bùn đất trên đỉnh đầu hắn cũng bị đục ra một cái đại động.

- Trước hết giết tên tiểu tử kia rồi lại xử lý tên này!

Sau khi phân rõ trước sau, Huyết Ma Chân Nhân liền nhịn xuống ý niệm muốn giết Trương Huyền, tiếp tục đuổi theo Diệp Trần.

- Huyết Ma Chân Nhân, cứu ta!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 344: Một Vỏ Ba Kiếm. (5,6)

Ở phía trước, Thi Quỷ Đạo Nhân đang rất sợ hãi, bởi vì đối mặt với tử vong mà sợ hãi. Hắn tung hoành Nam Trác Vực đã nhiều năm, người khác đều nói hắn tàn nhẫn đáng sợ nhưng có mấy ai biết hắn lại cực kỳ sợ chết. Từ một người chết trở lại thành một người sống cho nên hắn rất quý trọng tính mạng của mình. Nhìn về tên sát tinh trẻ tuổi Diệp Trần kia đang thúc dục kiếm ý chém xuống, hắn cơ hồ đã quẳng đi tất cả tạp niệm, trong mắt hắn chỉ còn lại đôi mắt lạnh lùng và đầy khinh thường của Diệp Trần đang nhìn chằm chằm vào hắn khiến hắn cực độ sợ hãi, ngay cả linh hồn cũng run rẩy.

- Ngươi được xưng là Thi Quỷ, hôm nay ta liền cho ngươi thực sự biến thành quỷ!

Tinh Ngấn kiếm vẽ lên một hình vòng cung, một đoá Thanh Liên lỡn cỡ nắm tay xé rách không khí, cực tốc xuyên qua trước mặt Thi Quỷ Đạo Nhân rồi từ sau đầu hắn lộ ra.

Khí tức sinh mệnh trong mắt Thi Quỷ Đạo Nhân lập tức biến mất, oanh một tiếng ngã xuống mặt đất.

- Tiểu tử, ta sẽ lột da ngươi!

Huyết Ma Chân Nhân đuổi theo tới nơi, giơ tay lên, nắm đạo huyết hồng như tơ lụa bắn ra.

Diệp Trần quay người giơ kiếm lên ngăn cản.

"Phanh!"

Mấy đạo huyết sắc kia liền tan rã, Diệp Trần lui lại ba bước.

- Ồ, tiểu tử ngươi không tệ, lại có thể ngăn được một kích của Huyết Ma Chân Nhân!

Huyết Ma phân thân cực kỳ khó giết, Trương Huyền một bên vừa công kích nó một bên vừa quan sát tình huống của Huyết Ma Chân Nhân bên kia. Khi thấy Diệp Trần có thể ngăn trở một kích của Huyết Ma Chân Nhân hắn cũng có chút kinh ngạc.

Thúc dục chân nguyên đánh tan huyết khí bám trên Tinh Ngấn kiếm, Diệp Trần giương mặt lên, nói:

- Huyết Ma Chân Nhân, đừng quá tự đề cao bản thân, thời đại của ngươi đã sớm qua rồi!

- Hảo, ta liền cho ngươi biết hậu quả của sự cuồng vọng tự đại, ngày tháng sau này của ngươi sẽ ở trong sự thống khổ mà trải qua. Người đắc tội Huyết Ma Chân Nhân ta muốn chết cũng rất khó!

Huyết Ma Chân Nhân giận quá cười lớn lên, Trữ Vật Linh Giới loé lên tia sáng âm u, một vật màu huyết hồng xuất hiện trên tay hắn, vật này đằng trước thô dầy, nhưng ở phía chuôi lại mỏng như lụa co thể tự động múa may như một cái xúc tua.

- Tiểu tử, chết đi cho ta!

Vật trông giống như cây gậy này chính là một kiện Trung phẩm bảo khí, mấy sợi tua giống như xúc tua lia lúc xẹt qua không khí đều phát ra tiếng ô ô quỷ dị. Theo chân nguyên của Huyết Ma Chân Nhân quán chú vào, cây gậy này liền toả ra vầng sáng huyết sắc trùng trùng điệp điệp hướng Diệp Trần đánh tới.

- Thật quỷ dị, lại có thể ảnh hưởng tới tâm thần ta!

Trong mắt Diệp Trần híp lại, âm thanh ô ô do xúc tua tạo thành khiến hắn có chút kiêng kị, phải biết rằng Kiếm ý hiện giờ của hắn đã có thể xem như cảnh giới đại thành, tạp niệm không sinh, vạn tà bất xâm. Từ đó có thể

thấy thành tựu của Huyết Ma Chân Nhân trên con đường Ma đạo là tuyệt đối đáng sợ.

Loại bỏ tạp niệm, Diệp Trần đưa kiếm lên ngăn trở công kích của Huyết Ma Chân Nhân.

"Oanh!"

Cây huyết sắc côn này so với kim loại còn nặng hơn nhiều, Tinh Ngấn kiếm đánh lên nó giống như đánh lên một toà núi kim loại, lực phản chấn quá mãnh liệt khiến Diệp Trần không tự chủ được phải lui về sau năm bước.

Mà Huyết Ma Chân Nhân cũng bị buộc lui lại ba bước.

- Hả? Một kích toàn lực của ta ở trạng thái bình thường mà hắn chỉ lui lại vẻn vẹn có năm bước, hơn nữa là do ta có Trung phẩm bảo khí chiếm ưu thế!

Huyết Ma Chân Nhân kinh sợ nhìn về phía Diệp Trần. Hắn ở trạng thái bình thường, Diệp Trần không phải cũng đang ở trạng thái bình thường ngạnh tiếp công kích của hắn sao? Nếu song phương đều có bảo khí tương đương, hắn không tự tin có thể bức Diệp Trần lui được năm bước như lúc này, mặc dù mỗi bước của Diệp Trần đều đem mặt đất giẫm nát.

- Ngươi cũng tiếp ta một kiếm!

Chân phải Diệp Trần đạp mạnh xuống đất, tay cầm kiếm đâm thẳng tới, sử xuất ra Cô Phong Tuyệt Sát đã lâu chưa sử dụng.

- Không hay!

Huyết Ma Chân Nhân nhìn ra một kiếm này ẩn chứa Tuyệt Sát ý cảnh. Trong Tuyệt Sát ý cảnh ẩn chứa rất nhiều ý cảnh khác, như Tốc độ, Không gian ... Một kiếm xuất ra liền khiến đối phương rơi vào ảo giác, rõ ràng kiếm đã tới ngay trước mặt nhân vẫn cho rằng nó ở rất xa.

- Hống!

Yết hầu của Huyết Ma Chân Nhân phồng lên, chân nguyên ngưng tụ ra một cái đầu lâu hư ảo, đầu lâu theo tiếng hét của Huyết Ma Chân Nhân cũng đồng thời phát ra một cái sóng âm đáng sợ, sóng âm hiện liện màu xám đen, như một ngọn sóng hướng bốn phương tám hướng tràn đi.

- Lại là loại sóng âm này!

Diệp Trần từ trên tay Thi Quỷ Đạo Nhân đã từng kiến thức qua loại sóng âm này cho nên hắn nhanh chóng dùng Thanh Liên chân nguyên bảo hộ toàn thân thật nghiêm ngặt để tránh bị sóng âm làm bị thương.

- Ông!

Tốc độ của sóng âm do Huyết Ma Chân Nhân phát ra còn vượt qua mấy lần vận tốc âm thanh, ngay cả bùn đất rất cứng rắn cũng bị chấn động liên hồi rồi tan vỡ từng mảng. Nếu nói về lực sát thương thì Thi Quỷ Đạo Nhân thi triển ra sóng âm căn bản không thể cùng với sóng âm Huyết Ma Chân Nhân phóng ra lúc này được.

- Nơi này không nên ở lâu, tẩu vi thượng sách!

Phạm vi sóng âm ảnh hưởng rất rộng, khoảng cách từ Trương Huyền tới chỗ của hai người Diệp Trần cũng chỉ có vài trăm mét nên cũng bị sóng âm chấn cho khí huyết sôi trào, lòng ngực bị đè ép khó chịu. Nếu lại bị chân thêm mấy lần nữa thì Trương Huyền cũng không dám chắc bản thân hắn có tránh khỏi bị nội thương không nữa. Hắn liền bỏ qua việc đánh giết Huyết Ma phân thân huyết quang đã ảm đạm rất nhiều trước mặt mà hướng một cái thông đạo gần đó chạy đi.

Huyết Ma Chân Nhân lúc này đã xem Diệp Trần là đại địch cho nên Trương Huyền bỏ chạy hắn cũng không thèm để ý, huống chi để ý thì thế nào? Muốn đuổi theo giết Trương Huyền thì hắn phải xử lý Diệp Trần trước, mà một kiếm vừa rồi của Diệp Trần đã khiến hắn cảm nhận được uy hiếp,

cũng may lúc trước hắn đã từng lấy Đại Huyết Ma giải thể đại pháp trao đổi Quỷ Hống bí tịch với Âm Ba Quỷ Tướng. So với Thi Quỷ Đạo Nhân thì Huyết Ma Chân Nhân đã tu luyện Quỷ Hống bi tịch đã tới trình độ phi thường cao chỉ kém một chút so với Âm Ba Quỷ Tướng. Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả dưới một tiếng hống này cũng đều muốn thổ huyết thụ thương nhưng không hiểu vì sao Diệp Trần lại không hề có việc gì, ngay cả sắc mặt cũng không hề biến hoà.

- Nói về độ tinh thuần của chân nguyên, cường giả Tinh Cực Cảnh có thể siêu việt ra rất ít, nếu không thì ta cũng không ngăn cản được trận sóng âm này.

Bước vào Tinh Cực Cảnh trung kỳ, chân nguyên của Diệp Trần so với lúc đánh bại Thi Quỷ Đạo Nhân lần trước tinh thuần hơn không chỉ gấp đôi, cho nên dù tiếng hống của Huyết Ma Chân Nhân có lợi hại hơn nữa cũng khó mà làm bị thương Diệp Trần được.

- Ma Khiếu Tang Phong Bổng!

Cây huyết côn trong tay Huyết Ma Chân Nhân đột ngột từ dưới mặt đất mọc ra, trên thân nó toả ra hoả diễm phừng phừng, phía trên đám hoả diễm ngưng tụ ra từng đoàn từng đoàn huyết hồn khô lâu, khô lâu rậm rạp chằng chịt đem cả cây huyết côn đều bao phủ vào trong đồng cùng há miệng ra liên tục gào thết.

"Ầm! Ầm!"

Huyết sắc côn xé rách không gian giữa hai người mạnh mẽ lao đi.

- Sát chiêu thật lợi hại, Thiên Toái Vân!

Điện quang bạo phát, trên người Diệp Trần bốc lên một ngọn lửa màu xanh, một kiếm này đánh ngay chính giữa huyết côn.

"Grítttt!"

Sóng xung kích trong sát na bạo phát ra, Tinh Ngấn kiếm trong tay Diệp Trần trong sát na đó cũng thoáng vặn vẹo như gợn sóng.

- Không xong, Tinh Ngấn kiếm gần tới cực hạn rồi!

Hạ phẩm bảo khí tuy cứng cỏi, có thể thừa nhận được chân nguyên quán chú vào nhưng từ lúc Tinh Ngấn kiếm đi theo Diệp Trần tới nay đã trải qua không ít tràng chiến đấu, trong đó cũng không thiếu lần khổ chiến, huyết chiến giống như lần trước đấu với Hàn Băng Đao là một lần chuyển bại thành thắng của hắn. Nhưng bây giờ đã khác, theo Diệp Trần bước vào Tinh Cực Cảnh trung kỳ, chân nguyên càng thêm tinh thuần, càng thêm mạnh mẽ, Tinh Ngấn kiếm bản thân đã thừa nhận không ít áp lực, cộng thêm giao thủ mấy lần với tên ác man Huyết Ma Chân Nhân hung danh vang dội này, Tinh Ngấn kiếm rốt cuộc đã có chút dấu hiệu bị tổn hại.

Huyết Ma Chân Nhân cũng nhìn ra tình huống của Diệp Trần nên ha hả cười, nói:

- Tiểu tử, bảo khí cũng là một phần thực lực a, chịu chết đi!

"Oanh!"

"Oanh!"

"Oanh!"

Cầm huyết côn trong tay, Huyết Ma Chân Nhân liên tục đập tới Diệp Trần, mỗi một gậy đều như lội đình vạn quân, lực lượng khủng bố buộc Diệp Trần phải cùng hắn cứng đối cứng.

- Thanh Liên hoá khí!

Thanh Liên hư ảo liền xuất hiện, trên trăm đạo kiếm khí vùn vụt bắn ra như gai nhím.

- Vô dụng, phá cho ta!

Huyết Ma Chân Nhân làm sao bỏ qua cơ hội tốt, huyết sắc côn trong tay hắn điên cuồng càn quét, kiếm khí còn chưa tới gần đã bị đánh nát bấy thành hư vô.

- Đoạn!

"Xíuuuuuu!"

Bước ra một bước, Huyết Ma Chân Nhân đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Trần khoảng năm bước, một gậy nện xuống.

"Crắcccc!"

Tinh Ngấn kiếm hiện ra một tia nứt, sau đó thanh âm nứt gẫy liên tục vang lên, sau một khắc đã biến thành trăm ngàn mảnh vỡ.

Tinh Ngấn kiếm, toái!

- Ha ha, kiếm khách mất kiếm, nhìn ngươi làm sao có thể chống lại ta?

Huyết Ma Chân Nhân vô cùng vui vẻ, hắn tung hoành Nam Trác Vực nhiều năm, chiến đấu với kiếm kháhc không ít nên hắn biết rõ kiếm khách một khi mất kiếm, chiến lực tối thiểu giảm đi hai thành, đặc biệt là kiếm ý, kiếm ý cần phải có kiếm mới có thể phát huy ra uy năng lớn nhất, mất đi kiếm, kiếm ý cũng gần như đã bị phế bỏ, tối đa chỉ có thể làm gia tăng một chút lực công kích của chân nguyên mà thôi.

Huyết quang xé rách không khí bổ về phía Diệp Trần, cái xúc tua kia còn đáng sợ hơn, dù huyết sắc côn không nện trúng Diệp Trần mà chỉ cần bị cái xúc tua đó xẹt qua một chút cũng có thể rơi đầu. Giờ phút này kiếm đã mất, Diệp Trần muốn cách không tiếp được công kích của Huyết Ma Chân Nhân cũng không dễ dàng chút nào.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!"

Thần sắc Diệp Trần lạnh lùng, hai tay hoa lên, ba đoạ Thanh Liên kiếm

khí cách không bắn ra.

- Cái gì, có thể nội phát kiếm khí?

Huyết sắc công trong nháy mắt đã đem hai đạo kiếm khí chônvùi, còn lại một đạo vẫn tiếp tục công kích tới Huyết Ma Chân Nhân.

- Diệt!

Huyết Ma Chân Nhân nghĩ rằng kiếm khí nội phát sẽ không quá lợi hại, nên dùng hai tay muốn chống đỡ kiếm khí.

Máu tươi tung toé! Huyết Ma Chân Nhân rên lên một tiếng.

- Hảo tiểu tử! Đợi ta bắt được ngươi sẽ cho ngươi chết không được tử tế!

Tay trái hắn lòi cả xương trắng, một đạo Thanh Liên kiếm khí kia của Diệp Trần vô cùng sắc bén, chẳng những đem hộ thể chân nguyên của Huyết Ma Chân Nhân chấn nát mà còn cắt nát huyết nhục trên bàn tay của hắn.

Nếu Huyết Ma Chân Nhân cẩn thận một chút thì cho dù dùng tay không tiếp đạo kiếm khí đó cũng không đến mức thụ thương, vấn đề là hắn lại cho rằng đạo kiếm khí đó giống như kiếm khí bình thường.

"Thanh Liên kiếm khí có hạn, cho dù toàn bộ kích phát cũng rất khó làm hắn trọng thương, xem ra phải vận dụng thanh Trung phẩm bảo kiếm vừa lấy được kia rồi. Hi vọng nó không phải một cái phế phẩm!"

Diệp Trần rất lo lắng, lo lắng lại gặp phải một kiện phế phẩm, không chịu nổ chân nguyên quán chú, nếu như vậy chỉ hắn cũng chỉ có thể lui lại, hắn còn không tự đại tới mức có thể dùng tay không chống lại Huyết Ma Chân Nhân.

Trữ Vật Linh Giới lập loè, thanh bảo kiếm đỏ như nham thạch kia liền xuất hiện trong tay Diệp Trần.

Lú chân nguyênày, Huyết Ma Chân Nhân cũng ép tới đánh ra một côn.

Tay nắm chặt chuôi kiếm, Diệp Trần vung chiêu nghênh đón.

"Crắc!'

Nhanh thạch đỏ như máy bạo toái, vô số đá vụn bắn ra khắp nơi.

"Ong!"

Đột nghiên một tiếng kiếm ngân vang lên, một vầng sáng tam sắc chói loà toả ra, khiến đôi mắt của Diệp Trần và Huyết Ma Chân Nhân cũng nhất thời bị loá, thanh bảo kiếm này phát ra uy áp còn mạnh hơn bảo khí bình thường ba lần.

- Đáng chết, thanh Trung phẩm bảo khí này không tầm thường cho dù không phải Thượng phẩm bảo khí thì cũng còn kém không bao nhiêu.

Huyết Ma Chân Nhân nhìn không ra được thực hư của thanh bảo kiếm trong tay Diệp Trần cho nên hắn oán hận, công kích càng mãnh liệt hơn.

Diệp Trần đảo mắt nhìn, bảo kiếm này có phong cách cổ xưa, vầng sáng tam sắc vừa rồi chính là lúc rút kiếm toả ra, vầng sáng tam sắc này có chút đặc thù, giống như gia điệp lên nhau, không phải dung hợp với nhau mà phân thành từng tầng rõ ràng.

- Ồ, là ba chuôi kiếm?

Diệp Trần kinh ngạc, nhưng tình hình trước mắt không cho hắn có nhiều thời gian nghiên cứu kỹ, ngón tay hắn khẽ vuốt, kiếm quang màu xanh sẫm phóng lên trời đón đỡ công kích của Huyết Ma Chân Nhân.

- Trung phẩm bảo kiếm Lôi thuộc tính, bên trong còn có hai thanh!

Diệp Trần cuối cùng cũng biết chuyện gì xảy ra, trong vỏ kiếm này lại có ba than kiếm, hiện tại hắn rút ra chỉ là một thanh trong đó, nhưng cái này cũng không đang chú ý, trọng yếu là bảo kiếm này cũng không phải phế phẩm nếu không cũng không thể nào ngăn được một kích toàn lực của Huyết

Ma Chân Nhân.

- Thiên Toái Vân!

Cầm bảo kiếm mày xanh sẫm trong tay, Diệp Trần vận chuyển chân nguyên bổ ra một kiếm Thiên Toái Vân ẩn chứa Lôi Vân ý cảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 345: Khủng Hoảng Liệp Sát! (Thượng,Hạ)

Không khí bạo loạn, một đạo kiếm quang to gần nửa mét đánh ra, uy năng so với thiên lôi còn hung mãnh hơn mấy lần khiến cho nhân sinh đều cảm thấy bản thân nhỏ bé vô cùng. Đối mặt với kiếm quang lôi đình này, Huyết Ma Chân Nhân không khỏi hoảng hốt, hắn căn bản không kịp né tránh, cho nên đành phải vân chuyển chân nguyên tới cực hạn, vung một côn lên nghênh đón.

Huyết hồng sắc cùng lôi quang chạm vào nhau, không khí đột nhiên như bị rút đi, phạm vi vài trăm mét xung quanh rơi vào tình trạng chân không, ngay cả Huyết Ma phân thân đang muốn tiến tới đánh lén cũng như bị hãm vào vũng bùn.

"Ầm!"

Phảng phất như có hơn mười đạo thiên lôi tập hợp cùng một chỗ bạo phá, lực trùng kích với tốc độ còn nhanh hơn tốc độ âm thanh phân tán ra bốn phía. lực phá hoại khủng bố như vậy đủ cho bất kỳ một Tinh Cực Cảnh cường giả nào đều phải kinh sợ. Bởi vì một kích của hai người, dưới nền đất liền xuâst hiện một cái hố to hơn ngàn mét, rộng chừng hai ba trăm mét, toàn bộ nham thạch, bui đất ... bên dưới đều bị chấn thành bụi phấn bay tán loạn khắp nơi.

Không thể không nói, vận khí của Huyết Ma phân thân rất kém, nó một mực chăm chú vào Diệp Trần muốn tìm cơ hội ra tay đánh lén, nhưng không ngờ cơ hội còn chưa tới thì nó đã toi mạng, nếu nói lực trùng kích vừa rồi là mười thì Huyết Ma phân thân chỉ có thể thừa nhận được tối đa là tám, cho nên nó trực tiếp bị chôn vùi thành hư vô.

Trong động thính này, địa điểm hai người giao thủ, từng đạo lôi xà

không ngừng bắn ra, đám lôi xà này to chừng cánh tay người lớn, dài mấy chục thước, có đạo thô to cỡ eo người dài tới mấy trăm mét, trong không gian chỗ này đều do đám lôi xà này chiếm cứ, mỗi một đầu lôi xà đánh xuống, không khí như bị xé rách, trên mặt đất liên tục xuất hiện từng vết cháy đen dài từ vài chục thước đến vài trăm mét.

"Phốc!"

Trước ngực Huyết Ma Chân Nhân là một mảnh cháy đen, hắn há mồm phun ra một ngụm máu tươi, cố gắng bay ra ngoài.

"Cường đại quá sức tưởng tượng, một thanh Trung phẩm bảo kiếm có thể tăng phúc được ba bốn thành lực công kích, Lôi Vân ý cảnh của ta kết hợp với thành Trung phẩm bảo kiếm Lôi thuộc tính này lại đem lực công kích nâng lên một tầm cao mới, đạt tới trên bốn thành. Quan trọng hơn là dùng thanh bảo kiếm này thi triển Thiên Toái Vân khiến cho ta có cảm giác như cá gặp nước rất thoải mái, một ít cảm giác không tự nhiên lúc trước đều bị thanh trừ không còn. Một khi ra tay là như nước chảy thành sông dung hợp tới thức thứ bảy." Diệp Trần hít sâu một hơi, Thiên Toái Vân dung hợp tới thức thứ bảy, dựa theo phán đoán của hắn cũng tương đương với uy lực Thanh Liên kiếm pháp thức thứ tám, hơn nữa còn là uy lực mười phần của Thanh Liên kiếm pháp thức thứ tám Thanh Liên Phát Nha (Thanh Liên nảy mầm).

Nói về chiêu thức và ý cảnh, thành tựu của Diệp Trần trên Thiên Toái Vân đủ để có thể tranh phong với cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong, khoảng cách tới mục tieu hắn xưng bá Tinh Cực Cảnh cũng gần thêm một bước.

"Làm sao có thể? Chiến lực của hắn như thế nào lại đột nhiên tăng nhiều như thế? Dù cho có Trung phẩm bảo khí hỗ trợ cũng không thể nào lợi hại như vậy được!" Huyết Ma Chân Nhân tuy rằng tránh được một kích chính diện của Diệp Trần nhưng hắn lại bị lực lượng lôi xà kia kích nát hộ thể chân nguyên làm cho bị tổn thương không nhẹ.

- Huyết Ma phân thân, ngưng!

Bất chấp việc điều dưỡng thương thế, Huyết Ma Chân Nhân từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một hạt châu màu huyết hồng rồ nghiền nát nó, huyết vụ tràn ngập, một đạo nhân ảnh chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Chính là một cái Huyết Ma phân thân!

Chỉ có điều cái Huyết Ma phân thân này đẳng cấp không thể nào so bì được với cái Huyết Ma phân thân vừa rồi, nó chỉ tương đương một thượng vị Huyết Ma sơ kì, chiến lực cũng chỉ có thể so với một cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường mà thôi.

Huyết Ma Chân Nhân tung hoành Nam Trác Vực nhiều năm, không phải chưa từng bị đánh chết Huyết Ma phân thân, đối với hắn Huyết Ma phân thân bị diệt cũng rất đau lòng nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn bởi vì hắn có thể đem thượng vị Huyết Ma luyện chế thành Huyết Ma Châu. Hiện tại trong Trữ Vật Linh Giới của hắn còn ba viên Huyết Ma Châu, bóp nát một viên liền có thể ngưng ra một cái Huyết Ma phân thân mới sẵn sàng cho hắn thi triển Đại Huyết Ma giải thể đại pháp.

Tra thâm lam trường kiếm vào vỏ, Diệp Trần dựa vào cảm ứng rút thanh bảo kiếm thứ hai ra, đây là một thanh thanh sắc trường kiếm, là một thanh Trung phẩm bảo khí mộc thuộc tính, vầng sáng toả ra không hề lăng lệ ác liệt nhưng lại rất cứng cỏi, giống như cỏ dại trên hoang nguyên, sinh sinh bất tức.

"Lôi thuộc tính Trung phẩm bảo kiếm phù hợp với Thiên Toái Vân, Mộc thuộc tính Trung phẩm bảo kiếm phụ hợp với Thanh Liên kiếm pháp, thử uy năng trước xem sao."

Thanh sắc trường kiếm vừa vào tay, Thanh Liên chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần liền có cảm ứng vi diệu, đó là dấu hiệu thuộc tính vô cùng phù hợp, Diệp Trần cũng không cảm thấy kinh ngạc mấy, Thanh Liên kiếm quyết là công pháp kiếm khách tu luyện vừa đúng là Mộc thuộc tính.

Cho nên trong tất cả các thuộc tính thì Mộc thuộc tính là hợp với Diệp Trần nhất.

- Thanh Liên khai sơn!

Giơ cao trường kiếm, Diệp Trần đánh xuống một kiếm.

Đại địa rạn nứt, Thanh Liên kiếm quang đem địa phương trống rỗng nơi này chém thành hai nửa, trùng kích tới Huyết Ma Chân Nhân.

- Đại Huyết Ma giải thể đại pháp, phá cho ta!

Huyết Ma phân thân đột nhiên nhỏ lại một vòng, huyết quang điên cuồng hội tụ lên người Huyết Ma Thực, uy thế còn đáng sợ hơn Tiểu Huyết Ma giải thể đại pháp nhiều, trên thực tế, Tiểu Huyết Ma giải thể đại pháp nhìn như lợi hại nhưng lại có không ít chỗ thiếu hụt, đơn cử một cái là không cách nào làm gia tăng chiến lực của Tinh Cực Cảnh cường giả trên phạm vi lớn. Dù sao Huyết Ma chân nhân cũng chỉ là một Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, hắn tự sáng tạo ra võ học thì làm sao có thể hoàn mỹ vô khuyết? Mà Đại Huyết Ma giải thể đại pháp lại không như vậy, võ kỹ này là Huyết Ma Chân Nhân ngẫu nhiên thu được, phẩm cấp không phải là Địa giai cao cấp mà là Địa giai đỉnh cấp. Không có Đại Huyết Ma giải thể đại pháp thì Huyết Ma Chân Nhân trong đám cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không được tính là quá mức lợi hại và cũng không có được uy danh như hiện nay.

Huyết hồng hoả diễm hừng hực thiêu đốt, hoả diễm như có linh tính, liên tục ngưng tụ ra từng đoàn từng đoàn khô lâu, những cái khô lâu này to như vại nước ầm ầm đánh tới chỗ kiếm quang.

"Ầm! Ầm!"

Cả không gian nơi này triệt để sụp đổ, kình khí như vòi rồng phóng lên trời, xé tan tầng tầng thông đạo phía trên, không ít Tinh Cực Cảnh cường giả bị vạ lây, nhẹ thì bị thương, nặng thì bị kình khí xé thành mảnh vụn, chết bất đắc kỳ tử.

- Ai đang chiến đấu mà có động tĩnh khủng bố như vậy?

- Hình như là Huyết Ma Chân Nhân, chẳng lẽ hắn đang quyết đấu với Huyết Kiếm Khách?

- Có lẽ là vậy, trong Loạn Toán Cương này chỉ sợ chỉ có Huyết Kiếm Khách là có thể chống lại Huyết Ma Chân Nhân, hai người đều là người nổi danh cực hung cực ác!

Động tĩnh thực sự quá lớn, những người cảm ứng được đều biết rằng đang có hai tên cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong giao thủ, bất quá bọn hắn không thể nào ngờ được đối thủ của Huyết Ma Chân Nhân lúc này không phải là Huyết Kiếm Khách mà bọn chúng nghĩ.

Huyết Kiếm Khách nhíu mày, hai người đang giao thủ kia một là Huyết Ma Chân Nhân, còn một có thể là một lão ngoan đồng tiềm tu nhiều năm nào đó.

- Có ý tứ! Không biết Nam Trác Vực từ lúc nào đã xuất hiện thêm một cao thủ đứng đầu như vậy?

Thân hình Huyết Kiếm Khách loé lên, nhanh chóng hướng tới chỗ giao chiến.

- Người trẻ tuổi kia thực lực quá khủng bố, ngay cả Huyết Ma Chân Nhân cũng không làm gì được hắn, bảo khí ở trong Loạn Toán Cương này còn rất nhiều, không cần phải đi trêu chọc bọn hắn.

Trương Huyền nghe được động tĩnh sau lưng thì không khỏi tặc lưỡi thầm nhủ.

Có Đại Huyết Ma giải thể đại pháp tăng phúc, Huyết Ma Chân Nhân cuối cùng cũng ngăn trở được một kiếm của Diệp Trần, lúc này hắn đang rất do dự, nếu tiếp tục dây dưa với Diệp Trần thì có đáng giá hay không? Hắn tuy tự phụ nhưng còn chưa tự phụ tới mức vô tri. Giết một cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong khó càng thêm khó, xác xuất thành công còn không

tới bảy thành, muốn giết Diệp Trần không phải cứ nói là được, có thể đảm bảo bản thân không bị thương là tốt lắm rồi.

"Quả nhiên Mộc thuộc tính Trung phẩm bảo kiếm mới là thích hợp nhất với ta, một chiêu Thanh Liên khai sơn liền có thể chống lại một kích toàn lực của Huyết Ma Chân Nhân."

Thanh Liên chân nguyên quán chú vào trong thanh sắc trường kiếm, trên người Diệp Trần kiếm thế sinh sinh bất tức, không ngắt không dứt mà ngày càng thêm trầm trọng.

...

Sâu bên dưới lòng đất.

"Vèo!"

Một tiểu huyết ảnh loé lên rồ biến mất, chỉ nghe "Phốc!" một tiếng, cái trán của một gã Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả liền bị xuyên thủng, một thân tinh nguyên bị thôn phệ sạch sẽ.

Cùng lúc đó, ở những chỗ khác cũng có một màn như vậy phát sinh.

Cách chỗ Diệp Trần mấy trăm mét bên dưới lòng đất, Trương Huyền hét to một tiếng:

- Cút ngay!

Hồ quang toả sáng.

"Phốc!"

Tiểu huyết ảnh tốc độ quá nhanh, Trương Huyền chỉ cảm thấy mắt hoa lên, rồi có một vật gì đó chui vào trong thân thể hắn, tinh nguyên nhanh chóng bị xói mòn.

Gần đó, Huyết Kiếm Khách cũng gặp phải tập kích của huyết ảnh.

- Không tốt, là Huyết Sát thú!

Huyết Kiếm Khách gần đây rất thong dong, hiếu chiến nhưng hiện giờ trong lòng hắn chỉ còn lại một chữ, đó là "Trốn!", trốn càng xa càng tốt.

Tiểu huyết ảnh cũng không để cho Huyết Kiếm Khách có thể dễ dàng đào thoát, một kích liền xuyên thủng bả vai hắn, cái này là vì tốc độ của Huyết Kiếm Khách quá nhanh, nếu không một kích này đã bắn trúng vào trán hoặc tim hắn.

- Lưu quang huyết độn!

Trong lúc sinh tử tồn vong, ánh mắt Huyết Kiếm Khách phóng ra hào quang đáng sợ, một kiếm chặt đứt tiểu huyết ảnh, thân thể chợt hoá thành huyết hồng kiếm quang, tốc độ bạo tăng gấp đôi.

"Phanh!"

Mặt đất bị phá vỡ, Huyết Kiếm Khách vọt tới chỗ giao chiến của Diệp Trần và Huyết Ma Chân Nhân.

- Huyết Kiếm Khách!

Trên mặt Huyết Ma Chân Nhân hiện lên vẻ kiêng kỵ, trước khi Diệp Trần xuất hiện, hắn để ý nhất chính là Huyết Kiếm Khách này, lúc này gặp đối phương, hắn càng thêm cảnh giác sợ Huyết Kiếm Khách và Diệp Trần liên thủ diệt hắn.

Huyết Kiếm Khách phảng phất như không có thấy Huyết Ma Chân Nhân mà tiếp tục điên cuồng bỏ chạy.

- Chuyện gì thế này? Hắn bị thương?

Diệp Trần thấy trên vai Huyết Kiếm Khách có một lỗ máu, với thực lực không kém Huyết Ma Chân Nhân của Huyết Kiếm Khách thì ai có thể gây tổn thương đến hắn? Không đúng, Huyết Kiếm Khách đang chạy trốn, có cái

gì đó đang đuổi theo hắn, da đầu Diệp Trần không khỏi tê dại, không chút nghĩ ngợi, theo sát sau lưng Huyết Kiếm Khách, linh hồn lực cường đại phóng thích ra. Diệp Trần liền phát hiện bên dưới nền đất khoảng mấy chục thước có không ít tiểu huyết ảnh dùng tốc độ cực kỳ khủng bố xuyên thẳng qua, Diệp Trần từ trên người tiểu huyết ảnh cảm nhận đuọc sự uy hiếp trước giờ chưa từng thấy, hắn có dự cảm, nếu vận khí kém một chút thì rất có thể lần này hắn sẽ chết tại Loạn Toán Cương này.

- A, là Huyết Sát thú!

Huyết Ma Chân Nhân cũng gào lên một tiếng, trong thanh âm lộ rõ vẻ kinh hãi tộ cùng, hắn cũng nhanh chân chạy trốn, vì để tăng tốc độ lên tới tình trạng cao nhất, hắn còn đốt cháy cả khí huyết của mình.

"Bụp!"

Tiểu huyết ảnh đuối theo tới sau ba người liền tách ra làm ba hướng theo ba người truy kích.

Ba người đều bị thương, Huyết Kiếm Khách vai trái bị xuyên một lỗ, Huyết Ma Chân Nhân bị xuyên bụng, Diệp Trần hơi tốt hơn một chút, dựa vào Phân Thân Hoá Ảnh khinh công với năng lực tránh né siêu cường chi bị thương nhẹ trên cánh tay, nhưng chỉ một chút vết thương như vậy mà đã khiến hắn mất đi không ít tinh nguyên. Tinh nguyên chính là căn bản của tu luyện giả a!

Diệp Trần hít một hơi lãnh khí, quá cường đại!

Ba người thực lực mạnh mẽ cho nên dưới một kích của Huyết Sát thú mới không chết, còn những người còn lại không có được bổn sự như vậy.

- Chạy mau, Huyết Sát thú tới!

- Cứu ta!

Trong nhất thời, dưới nền đất Loạn Toán Cương liên tục vang lên từng

tiếng kêu thảm thiết!

- Đây là cái gì thế?

Diệp Trần vừa chạy trốn vừa suy tư, hắn lật tung tất cả kiến thức của bản thân cũng không thể nào tìm thấy lai lịch của tiểu huyết ảnh này, căn cứ vào lực cảm ứng của linh hồn lực, Diệp Trần đoán được thực lực của tiểu huyết ảnh này đã vượt qua cấp độ của cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong đạt tới Tinh Cực Cảnh cực hạn. Cũng chỉ có sinh vật Tinh Cực Cảnh cực hạn mới có thể săn giết được Tinh Cực Cảnh cường giả.

- Bất kể thế nào cũng phải rời xa Loạn Toán Cương này, ở chỗ này tiểu hắc ảnh không ít, nếu ta bị hai cái quấn lấy thì tỷ lệ sống không cao hơn hai thành!

Lực công kích của tiểu huyết ảnh thập phần cường đại, đáng sợ hơn là tốc độ của chúng quá khủng bốm Diệp Trần tự nhận là gặp phải Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả cũng khó có khả năng thoáng một cái đã bị thương, nhưng lần không chỉ hắn bị thương mà tinh nguyên cũng bị hao tổn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 346: Hậu Quả Không Tốt! (Thượng,Hạ)

"Vèo!"

Sau lưng vang lên tiếng xé gió rất nhỏ, Diệp Trần cơ hồ là theo tiềm thức thi triển Phân Thân Hoá Ảnh, thân thể một phân thành hai, sau một khắc, tiểu huyết ảnh đã xuyên qua cái cổ của một Diệp Trần, tựa hồ như cảm ứng được không đánh trúng thực thể, tiểu huyết ảnh lại hướng bên phải cuốn tới.

"Phụp!"

Tiểu huyết ảnh đã phán đoán sai, bên phải chỉ là một cái chân khí tàn ảnh của Diệp Trần.

- Đoạn!

Tay trái Diệp Trần vung lên một đạo kiếm khí ngưng mà không phát, lăng không đánh tới, một đoạn huyết ảnh bị chặt đứt, huyết khí tràn ngập.

- Lưu quang huyết độn!

Huyết Kiếm Khách lần này đã có kinh nghiệm, tinh thần cảm ứng được phía sau có chấn động, hắn lập tức phản ứng, một tầng huyết sắc cực lớn bên ngoài cơ thể nổ ầm, tạo ra sóng xung kích mạnh mẽ. Sóng xung kích tuy không thể tạo thành tổn thương cho tiểu huyết ảnh nhưng lại có thể làm giảm bớt tốc độ công kích của nó đồng thời khiến tốc độ của Huyết Kiếm Khách tăng vọt.

"Vụt!"

Người như kiếm quang, thân hình Huyết Kiếm Khách loé lên rồi biến

mất bỏ Diệp Trần và Huyết Ma Chân Nhân lại phía sau.

Huyết Ma Chân Nhân không hổ là Quỷ Tướng đỉnh tiêm năm xưa của Cửu U Giáo, hắn khẽ quát một tiếng, hau tay buông xuống động tác như đang chèo thuyền, tạo ra một động lực khủng bố, khó khắn né tránh qua công kích trí mạng, Huyết Ma phân thân bém trên người hắn liền bị héo rút một vòng, chỉ còn lại cỡ như hài đồng.

Đúng lúc này, một tiếng ré bén nhọn vang lên, gợn sóng vô hình điên cuồng khuếch tán ra, đem ba người Diệp Trần đều bao phủ vào trong.

- Bất hảo!

Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân đều biến sắc, bọn hắn chỉ cảm thấy thoáng chóng mặt, đầu óc hơi chút hỗn loạn, tốc độ vận chuyển chân nguyên cũng thoáng bị trì hoãn xuống.

Diệp Trần cũng đồng dạng cảm nhận được sóng âm công kích vào tinh thần, quyết đoán cắn chót lưỡi, thúc dục tinh thần lực bảo vệ tâm thần, đem công kích của sóng âm ngăn bên ngoài.

- Nguy hiểm thật, nếu như trong lúc quyết đấu, đố thủ đột nhiên thi triển một chiêu này thỉ không xong!

Da đầu Diệp Trần run lên, Thanh Liên chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, sau lưng bắn ra từng đạo khí lưu sắc bén, mỗi một đạo đều có thể dễ dàng chém giết Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cường giả, cho dù Tinh Cực Cảnh cường giả không kịp chuẩn bị cũng có thể trọng thương.

Bùn đất mở ra, bề mặt sáng bóng như gương.

- Tiểu hỗn đản, lưu lại cho ta!

Huyết Ma Chân Nhân rớt lại phía sau Diệp Trần không gần, thấy Diệp Trần phóng lên trước, hắn dữ tợn nghiến răng, bắn một viên Huyết Ma Châu tới Diệp Trần.

- Bạo!

Huyết Ma Châu có thể cô động ra một đầu thượng vị Huyết Ma, một khi bị kích bạo thi uy lực cũng tương đương với một đầu thượng vị Huyết Ma tự bạo, sóng xung kích màu đỏ trực tiếp đem không gian trước mặt Diệp Trần nổ thành hư vô, không khí lưu động hỗn loạn, toạ thành một biểu hiện giả của thời gian tĩnh chỉ.

- Huyết kiếm thuật!

Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân không mưu mà hợp, đều muốn lưu Diệp Trần lại ngăn cản Huyết Sát thú một thời gian để bọn hắn tranh thủ thời gian. Họn hắn tin tưởng, với năng lực của Diệp Trần, Huyết Sát thú không thể trong vòng hai ba chiêu có thể giết hắn được, mà thời gian trong hai ba chiêu đó cũng đã đủ cho bọn hắn thoát đi rồi.

Sắc mặt Diệp Trần âm trầm, Huyết Ma Chân Nhân kích bạo Huyết Ma Châu tuy không thể làm hắn bị thương nhưng sóng xung kích lại khiến cho tốc độ của hắn khong ngừng hạ xuống. Huyết Kiếm Khách còn bồi thêm một kiếm trí mạng, chỉ cần hắn không có đối sách thì một kiếm này cũng có thể lấy nửa cái mạng của hắn.

- Đây là các ngươi bức ta, muốn lưu lại thì cùng nhau lưu lại đi!

Diệp Trần đột nhiên chuyển thân, ánh mắt lạnh như băng loé lên, bao hàm sát cơ khủng khiếp.

- Thanh Liên Phát Nha, Thanh Liên tham dẫn ...

Rút thanh sắc trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí tràng ngập, Thanh Liên kiếm pháp thức thứ tám đánh ra, mục tiêu là Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Huyết Kiếm Khách công kích Diệp Trần là việc hắn cho rằng đương

nhiên, nhưng khi Diệp Trần phản kích hắn thì hắn lại tức giận thề rằng sau khi thoát đi sẽ không cho Diệp Trần được yên ổn, cũng giống như khi xưa hắn dùng sự kiên nhẫn đáng sợ của mình tiêu diệt một cái Thất phẩm tông môn.

Huyết Ma Chân Nhân thì lại thoáng hoảng sợ. Diệp Trần này là một trong những địch nhân hắn cảm thấy bị uy hiếp nhất, thực lực của Diệp Trần không giống của một người trẻ tuổi nên có, mà giống như một cao thủ già dặn qua hàng ngàn trận huyết chiến, thời khắc mấu chốt hắn có thể không màn đến tính mạng của bản thân.

Kiếm khí từ thịnh chuyển suy rồi lại từ suy chuyển thịnh, bởi vì chưa bao giờ được kiến thức uy lực của Thanh Liên Phát Nha, Huyết Ma Chân Nhân và Huyết Kiếm Khách đều ăn thiệt thòi không nhỏ, bị buộc phải dừng lại trong thoáng chốc, nhất là Huyết Ma Chân Nhân vừa rồi lúc chiến đấu với Diệp Trần đã bị thương cho nên còn bị bức lui ra phía sau hơn mười mét.

"Vụt!"

Tiểu huyết ảnh loé lên đã chặn phía trước ba người.

Tựa hồ như ba người Diệp Trần đã trở thành vật trong rọ, tiểu huyết ảnh cũng không vội công kích, mà mở rộng thân thể như sợi dây thừng của nó ra phong toả tât cả đường đột phá cả ba người.

- Tiểu tử, người can đảm lắm, hừ!

Huyết Kiếm Khách biết tình thế nghiêm trọng, lúc này nếu không đánh mà chạy thì chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu săn giết của Huyết Sát thú.

Diệp Trần bình thản, nhưng ngữ khí lại tràn ngập sát khí:

- Huyết Kiếm Khách, ta với ngươi không ân không oán, đáng tiếc ngươi lần này lại làm ra một hành động sai lầm, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Huyết Kiếm Khách không giận mà cười nói:

- Ha hả, hậu quả gì?

- Chết!

Diệp Trần phun ra một chữ đầy sát khí.

- Ha ha, đã lâu lắm rồi mới có người dám uy hiếp Huyết Kiếm Khách ta, thật là thú vị, thật lâu rồi không trải qua cảm giác này a.

Huyết Kiếm Khách há miệng cười ha hả, nói:

- Tiểu tử, ngươi biết đắc tội Huyết Kiếm Khách ta sẽ phải thừa nhận sự thống khổ thế nào không?

- Ngươi có thể cảm thấy khôi hài, nhưng tới một khắc sắp chết ngươi thì hối hận cũng đã muộn. Ta muốn giết Huyền Không Sơn Hoàng Kim đạo nhân, hiện tại hắn đã chết, ta muốn giết Thi Quỷ Đạo Nhân, Huyết Ma Chân Nhân cũng không ngăn được ta, hiện giờ cũng đã chết rồi, ta muốn giết ngươi, trên trời dưới đất, ngươi trốn ở đâu cũng không thoát, cho nên ngày tháng sau này ngươi không khác gì một con chó, thoả thích mà chạy trốn!

Chưa từng giao thủ với Diệp Trần nên Huyết Kiếm Khách đối với lời nói của Diệp Trần không hề tin tưởng, chỉ có Huyết Ma Chân Nhân trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ lãnh ý, càng tiếp xúc với Diệp Trần lại càng cảm thấy được tiềm lực đáng sợ của hắn.

Diệp Trần rất đáng sợ, nếu nói Huyết Ma Chân Nhân hắn là ma đầu thì Diệp Trần chính là một sát thần, Diệp Trần một ngày chưa diệt vong thì nội tâm của Huyết Ma Chân Nhân không thể nào an bình được, hôm nay nhất định phải lưu Diệp Trần lại. Đương nhiên Huyết Kiếm Khách là một trợ lực không thể thiếu được, nếu đơn thân độc mã, đừng nói là giết Diệp Trần, có thể từ trong miệng Huyết Sát thú trốn thoát cũng đã rất khó khăn rồi.

- Huyết Kiếm Khách, ý ngươi thế nào?

Không cần nói gì nhiều, Huyết Ma Chân Nhân trực tiếp truyền âm hỏi

thái độ của Huyết Kiếm Khách.

Huyết Kiếm Khách lạnh lùng nói:

- Huyết Ma Chân Nhân, ngươi cảm thấy người đắc tội Huyết Kiếm Khách ta còn có thể bình yên sao?

- Vậy là tốt rồi, hai chúng ta liên thủ thì tỷ lệ thoát khỏi Huyết Sát thú cũng vượt quá bốn thành, đến lúc đó hiệp lực đánh chết tên tiểu tử này nếu hắn không chết trong miệng Huyết Sát thú.

- Tất nhiên, bất quá ta nghĩ hắn sẽ chết trong miệng Huyết Sát thú!

Huyết Kiếm Khách đối với bản thân rất tự tiwn, hắn và Huyết Ma Chân Nhân giống nhau, cũng đã tung hoành Nam Trác Vực nhiều năm, cái gì mưa to gió lớn mà chưa trải qua? Tình huống nguy hiểm hơn so với đối mặt Huyết Sát thú lúc này cũng không ít, mà Diệp Trần bất quá cũng chỉ là một cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong mới nổi, luân năng lực sinh tồn, còn kém hai người bọn hắn xa.

"Xuy! Xuy! Xuy!"

Đã phong toả lộ tuyến xong, Huyết Sát thú bắt đầu công kích, thân thể dài nhỏ như con giun của nó xoắn động, phần đầu và đuôi nhiều thêm ra hai chi, đâm về phía ba người Diệp Trần.

- Thanh kiếm cuối cùng không có bất kỳ thuộc tính gì, nhưng ta có thể cảm nhận được khí tức huỷ diệt của nó, dùng nó thi triển kiếm khí xem sao.

Tốc độ công kích của Huyết Sát thú quá nhanh, tốc độ công kích bình thường sơ hở quá lớn, chỉ có dùng Khoái chi ý cảnh mới có thể cùng nó tranh phong được.

"Choang!"

Thanh kiếm thứ ba là một thanh kiếm màu đen, cũng là một thanh dày

nhất trong ba thanh kiếm, kiếm vừa ra khỏi vỏ, trong không khí liền bị phá vỡ cân bằng, hình thành nên từng vết rách chân không, đó là dó kiếm khí có tốc độ cực nhanh và uy năng của bản thân nó tạo thành lực phá hoại. Diệp Trần cũng không quán chú bao nhiêu chân nguyên vào trong nó.

- Rất mạnh mẽ, thanh kiếm này có thể gọi là Phá Phôi kiếm!

Huy động Phá Phôi kiếm, Khoái chi ý cảnh bắn ra, trong hư không cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể thấy được công kích của Huyết Sát thú liên tục bị đón đỡ, nửa bước khó tới gần.

Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân với tư cách là tồn tại đỉnh tiêm trong đám cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong tự nhiên là có tuyệt chiêu bảo vệ bản thân. Huyết Kiếm Khách cánh tay chấn động, huyết sắc trường kiếm trong tay ông ông tác hưởng, liên tục rung động ảo ảnh trùng trùng điệp điệp phát ra, nhìn qua giống như xung quanh hắn có rất nhiều cái gương.

Địa giai cao cấp bí kỹ - Kíng Tượng Kiếm!

Còn Huyết Ma Chân Nhân, hắn múa cây huyết sắc côn của hắn tạo ra một vòng xoáy huyết sắc cực lớn, bản thân hắn ở giữa vòng xoáy, công kích của Huyết Sát thú tới gần thì phải đột phá được vòng xoáy này mới có thể uy hiếp tới bản thân Huyết Ma Chân Nhân hắn, nhưng lúc đó lực đạo và tốc độ công kích của Huyết Sát thú đã giảm mạnh, ngăn cản cũng không quá khó khăn.

Đại Huyết Ma giải thể đại pháp nguyên bộ vũ kỹ - Huyết Toàn Qua!

"Ầm! Ầm!"

Lòng đất sụp đổ, ba người quyết đấu với Huyết Sát thú cung không có chật vật như lúc trước, đương nhiên, mỗi người bọn hắn đều hiểu rõ, lúc này đang là thời gian tiềm năng bản thân bộc phát, thời gian trôi qua cũng khó thoát khỏi cái chết, cho nên cả ba đều đang kiệt lực vừa phản kháng vừa cố

gắng tìm kiếm thời cơ chạy trốn.

Bỗng nhiên, từ dưới mặt đất xông tới một đạo nhân ảnh, người này cũng đang trốn tránh Huyết Sát thú nên hoảng hốt chạy bừa tới chỗ này.

- Thời cơ tới rồi!

Ba người Diệp Trần đều là người tâm tư mẫn tiệp, lập tức bức ra nhanh chóng lui lại, tốc độ bộc phát còn vượt qua trạng thái đỉnh phong, theo ba hướng điên cuồng gia tốc.

Huyết Sát thú có cũng không biết nên truy theo hướng nào, nếu chỉ có thể truy theo một tên thì còn không bằng giết hết những con mồi đang ở trước mắt, dù sao đối với nó thì chỉ cần có tinh nguyên là được, của ai cũng không quan trọng.

"A a a a a ...."

Tên vừa tới đồng tử mở rộng, thần sắc hoảng sợ, trơ mắt nhìn xúc tua của Huyết Sát thú phá vỡ hộ thể chân nguyên của mình chui vào trong cơ thể.

Dưới lòng đất Loạn Toán Cương, một đoạn tấm bia đá vỡ ra, Diệp Trần một tay cầm Phá Phôi Kiếm từ bên dưới xông ra, rơi xuống bia đá bên cạnh.

Ánh mắt ngưng tụ lại rơi vào Huyết Ma Chân Nhân và Huyết Kiếm Khách cách đó mấy trăm mét.

Trong mắt Huyết Kiếm Khách lấp loé hàn quang, sát khí mãnh liệt, đôi đồng tử đen kịt dần nổi lên màu đỏ, chăm chú khoá chặt Diệp Trần.

- Huyết Kiếm Khách!

Môi Huyết Ma Chân Nhân khẽ động, truyền âm cho Huyết Kiếm Khách.

Huyết Kiếm Khách cầm chặt trường kiếm trong tay:

- Không cần nhiều lời, tên tiểu tạp chủng này ta muốn, ngươi ở một bên phụ trợ cho ta!

- Ngươi!

Bị Huyết Kiếm Khách xem thường, Huyết Ma Chân Nhân có chút tức giận, bất quá ngẫm lại hắn hiện tại xác thực không phải là đối thủ của Huyết Kiếm Khách. Diệp Trần và Huyết Sát thú đều khiến hắn bị thương, làm cho chiến lực của hắn ít nhất giảm đi hai ba thành, mà trong Trữ Vật Linh Giới của hắn cũng chỉ còn một viên Huyết Ma Châu cuối cùng, chỉ đến lúc sinh tử tồn vong mới có thể dùng. Trên mạt hắn miễn cưỡng cười cười, nói:

- Tốt, ngươi là chủ lực, ta trợ trận cho ngươi, hi vọng ngươi có thể một lần đánh chết hắn.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Huyết Ma Chân Nhân lại nghĩ: "Hừ, tên tiểu tử kia không phải dễ đối phó, muốn giết hắn, ngươi không trả một cai giá cực lớn tuyệt đối không có khả năng, đợi các ngươi đều lưỡng bại câu thương, chiến lực giảm đi thì lúc đó đừng trách Huyết Ma Chân Nhân ta tâm ngoan thủ lạt, tài phú của các ngươi toàn bộ sẽ là của ta!"

"Một chống hai, mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng cũng không phải không có hi vọng đánh trọng thương một tên. Ồ, vật kia lại xông lên!"

Diệp Trần lập tức dứt bỏ suy nghĩ trong đầu, thân hình loé lên hướng phía Kháng Ma Thành lao đi.

- Chạy?

Huyết Ma Chân Nhân có chút nghi hoặc, rồi sau đó nghe được động tĩnh từ dưới lòng đất thì không khỏi hoảng hốt, chí ít có ba bốn đầu Huyết Sát trùng xông lên, không thể ngờ được Diệp Trần còn phát hiện ra trước hắn. Nghĩ tới đây, Huyết Ma Chân Nhân càng thêm kiêng kỵ Diệp Trần, nói với Huyết Kiếm Khách:

- Chúng ta cũng đi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 347: Huyết Sát Thú

Kháng Ma Thành.

Diệp Trần đi thẳng vào vấn đề:

- Loạn Toán Cương có Huyết Ma sinh vật xông lên, các ngươi nên nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không sau này có muốn đi cũng không được đâu!

- Sinh vật Huyết Ma? Là dạng gì? Ngay cả ngươi cũng không đối phó được?

Tiểu Bắc kinh ngạc hỏi.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Rất đáng sợ, dưới Linh Hải Cảnh cơ hồ không ai có thể đối phó chúng, ta cũng không phải đối thủ, hình dạng của chúng có chút giống xà, nhưng không có đầu đuôi cánh tay có thể co duỗi từ mấy chục thước tới hơn trăm mét, tốc độ công kích nhanh chóng không thể tưởng được.

- Cánh tay dài ngắn mấy chục thước tới hơn trăm mét, không phải là Huyết Sát thú sao?

Xích Bắc Song Hùng sắc mặt trắng bệch, tựa hồ như nghĩ tới thứ gì rất kinh khủng.

- Huyết Sát thú?

Diệp Trần không liên hệ được tiểu huyết ảnh đó với thú được.

Đại Bắc giải thích:

- Huyết Ma là sinh ra từ oán niệm và mấy huyết của nhân loại hoặc là yêu thú, còn Huyết Sát thú là từ tinh hoa của Huyết Ma và oán niệm sinh ra, đồng cấp với nhau thì Huyết Sát thú so với Huyết Ma còn lại hại hơn mấy lần, Huyết Sát thú cực độ lợi hại còn có thể hoá thành thú hình, đó là chung cực hình thái của chúng. Mà mộ con Huyết Sát thú ngưng tụ thành thú hình thì bất kỳ vật gì ngang cấp chúng trở xuống đều là con mồi của chúng, kể cả nhân loại.

- Mạnh như vậy?

Diệp Trần ở trong Loạn Toán Cương chưa thấy qua Huyết Sát thú hoá hình, cho nên những tiểu huyết ảnh kia đều là bình thường Huyết Sát thú, mới là Huyết Sát thú bình thường mà đã có thể săn giết bọn hắn, nếu là hoá hình Huyết Sát thú cơ hồ gặp phải là thập tử vô sinh, có đi không về.

- Ừm, Huyết Sát thú là đỉnh tiêm liệp sát giả trên Huyết Ma chiến trường, nhưng tỷ lệ xuất hiện rất nhỏ, mấy chục năm mới xuất hiện một lần, nếu chúng đã đi ra thì chúng ta mau chóng rời khỏi đây! Ta đoán chừng không bao lâu nữa những Tinh Cực Cảnh cường giả lánh đời đều sẽ đi vào Huyết Ma chiến trường.

- Tinh Cực Cảnh cường giả lánh đời, hẳn là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả? Đoán chừng cũng chỉ có số ít những cường giả này mới có thể cùng Huyết Sát thú chông lại.

Diệp Trần gật gật đầu, mục đích tới Loạn Toán Cương đã đạt được, không cần phải tiếp tục lưu lại Huyết Ma chiến trường nữa. Huống chi, nghe Thiên Lôi Tán Nhân từng nói qua, Lôi chi ý cảnh càng tiếp cận cực hạn càng khó lĩnh ngộ, dưới tình huống bình thường, chỉ có đi tam trọng thiên đệ nhất trọng thiên Kinh Diễm Thiên tìm hiểu, nơi đó là bổn nguyên của Lôi chi ý cảnh, mà Huyết Ma chiến trường là một mảnh không gian đứt gãy không hề có bầu trời.

"Vụt!"

Bên ngoài một toà truyền tống trận cách Kháng Ma Thành hơn ngàn dặm, từng đạo huyết sắc toàn qua (lốc xoáy) không ngừng gia tốc, từng bóng người lần lượt biến mất bên trong đó.

- Hắn đi ra, Kim Hoàng trưởng lão và Nham trưởng lão không đánh chết hắn sao?

- Sự tình có chút không ổn, lập tức để cho truy hồn điểu theo dõi hắn.

Diệp Trần tính toán không lộ chút sơ hở, hắn tin tưởng Kim Hoàng Đạo Nhân sẽ động chút tay chân, dù sao Huyết Ma chiến trường cũng rất lớn, cho dù đi vào cũng chưa chắc có thể tìm được mình, chờ khi mình đi ra thì sẽ thoát ly ánh mắt của Hoàn Kim Đạo Nhân, cho nên bên ngoài hắn nhất định bố trí một ít tai mắt.

- Hừ!

Giết một là giết mà giết hai cũng là giết, Diệp Trần rút ra thanh sắc trường kiế, dùng linh hồn lực cảm ứng chỗ có dị động của Tinh Cực Cảnh cường giả chém tới.

- A, hắn phát hiện ra ta!

Huyết Thạch đảo cùng với sở hữu ba mươi sáu toà phân đảo, Diệp Trần trước kia lúc chưa tiến nhập vào Huyết Ma chiến trường, đám người truy tung hắn đã có hơn mười nhóm, mỗi một nhóm đều có ba gã Tinh Cực Cảnh cường giả, cho nên khi hơn mười nhóm người này phân thành ba mươi sáu nhóm nhỏ, mỗi nhóm chỉ có một gã Tinh Cực Cảnh cường giả toạ trấn, chỉ có Huyết Thạch đảo chủ là có hai gã Tinh Cực Cảnh cường giả. Lúc này tên Tinh Cực Cảnh cường giả vừa chuẩn bị thả Truy Hồn Điểu vừa có động tác thì kiếm khí mãnh liệt đã đánh úp tới hắn khiến hắn cực kỳ hoảng sợ.

"Ầm! Ầm!"

Có Trung phẩm bảo kiếm gia trì, Diệp Trần phát ra kiếm khí có thể xem như vô kiên bất tồi, đem biên giới phân đảo chém ra một lổ thủng, mà tên

Tinh Cực Cảnh cường giả kia lập tức bị kiếm khí cắt làm đôi.

- Cái gì, người này là ai? Ngay cả Huyền Không Đảo ngoại môn trưởng lão cũng dám giết?

- Kiếm khí quá cường đại, tối thiểu cũng là cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong a!

- Đừng chọc vào hắn, cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong ngay cả Thất phẩm tông môn cũng không dám trêu vào, chọc vào họ thì trong Nam Trác Vực này muốn sống yên cũng không được.

Đám người trên đảo nháo nhào nghị luận, có lẽ không ai nhận biết Diệp Trần, mà cho dù có biết cũng không dám nói lung tung.

Nhìn quanh bốn phía, Diệp Trần đối với tình cảnh thế này cũng không có gì ngoài ý liệu, Thiên Phong Quốc là một tiểu quốc nhược tiểu trong ba mươi sáu tiểu quốc, nhưng Tinh Cực Cảnh cường giả cũng có khoảng mười người, nhưng Đà La Quốc là một quốc gia tưởng đối mạnh, Tinh Cực Cảnh cường giả chỉ sợ phải có đến ba bốn mươi người. Từ đó suy ra, ba mươi sáu tiểu quốc này, số lượng Tinh Cực Cảnh cường giả chí ít cũng có sáu bảy trăm, mười cái trung đẳng đế quốc số lượng Tinh Cực Cảnh cường giả còn nhiều hơn nữa, cũng chừng hai ba ngàn người. Còn bốn đại đế quốc số lượng Tinh Cực Cảnh cường giả so với tổng số của mười trung đẳng đế quốc và ba mươi sáu tiểu quốc cộng lại còn nhiều hơn, ít nhất cũng vượt qua năm ngàn người. Cho nên, cả Nam Trác Vực này Tinh Cực Cảnh cường giả cũng gần vạn người, cộng thêm các Tinh Cực Cảnh cường giả tự do không môn không phái thì ít ít cũng khoảng hai vạn người.

Mà trong hai vạn cường giả đó, thực lực Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cũng không tới năm mươi người, trong đó đã bao gồm thập đại kiếm khách, thất đại đao khách. Mà Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả càng ít, có thể đếm trên mười ngón tay.

Lực uy hiếp của một cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong là rất lớn,

Thất phẩm tông môn cũng không muốn động vào, trừ khi tông môn đó có Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả toạ trấn. Đương nhiên, Lục phẩm tông môn thì không để tâm tới một Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, bởi vì Lục phẩm tông môn có Linh Hải Cảnh cường giả toạ trấn. Một vị Linh Hải Cảnh cường giả muốn giết một Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả thì cách ngoài mấy trăm dặm cũng có thể làm được.

Mà Diệp Trần ngay cả Huyền Không Sơn ngoại môn trưởng lão cũng dám đánh chết, bất kể là bối cảnh hay bị điên thì cũng đều là dạng không thể trêu chọc vào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 348: Huyết Sát Thạch - Ý Cảnh. (Thượng,Hạ)

"Véo!"

Diệp Trần liền phá không bay đi rời khỏi hỏi Huyết Thạch Đảo.

Bên trên thiên không, mây mù lượn lờ.

- Chân Linh đại lục có tam trọng thiên, đệ nhất trọng thiên là Kinh Diễm Thiên chỉ có Tinh Cực Cảnh cường giả mới có thực lực đi vào, đệ nhị trọng thiên là Thái Cực Thiên chỉ có Linh Hải Cảnh cường giả mới có thực lực đi sinh tồn, đệ tam trọng thiên là Thiên Đính Thiên tiếp xúc hư không chỉ có Sinh Tử Cảnh Vương giả mới có tư cách tìm hiểu. Thực lực của ta là Tinh Cực Cảnh đỉnh phong thực sự không thể đi Thái Cực Thiên.

Thái Cực Thiên có cái gì, Diệp Trần không biết, Kinh Diễm Thiên có cái gì, Diệp Trần cũng chưa biết, hiện tại hắn muốn đi chính là Kinh Diễm Thiên.

Trong hư không xuất hiện một tia áng sáng màu xanh da trời, Diệp Trần phá vỡ tầng mây, vọt tới độ cao mười dặm, chỗ đó tựa hồ có một tầng màn mỏng che chắn.

- Phá cho ta!

Ngưng tụ chân nguyên, Diệp Trần kích một kích lên màn mỏng.

"Phốc!" một tiếng, màn mỏng liền bị phá vỡ, vô cùng vô tận lôi điện đánh xuống, trong đó xen lẫn nhiệt độ cực cao và phong nhận sắc bén.

- Lôi nguyên khí, Hoả nguyên khí, Phong nguyên khí!

Diệp Trần biết đây là các loại nguyên khí trong Kinh Diễm Thiên, bên dưới Kinh Diễm Thiên nguyên khí tuy cũng phân chia thuộc tính nhưng kỳ pha tạp, uy lực cũng không lớn, ngay cả Bão Nguyên Cảnh võ giả cũng có thể chống lại, nhưng nguyên khí trong Kinh Diễm Thiên cực độ thuần tuý, không chứa tạp chất, ngay khi màn mỏng vừa bị phá vỡ, các loại nguyên khí nhanh chóng trúng kích xuống. Lực lượng đó ngay cả Bão Nguyên Cảnh đỉnh phong võ giả cũng nháy mắt bị đánh thành tro tàn, nếu có hộ thể chân nguyên thì may ra kháng cự được.

Thân hình loé lên, Diệp Trần lướt vào bên trong Kinh Diễm Thiên, tấm màn mỏng kia cũng nhanh chóng khôi phục như lúc đầu.

- Đây là Kinh Diễm Thiên!

Diệp Trần phóng mắt nhìn quanh, cả phiến thiên địa này chỉ có vài loại màu sắc, Lôi nguyên khí lóng lánh ánh lam giống như một con sông thuần lam sắc cùng những nguyên khí phân biệt rõ ràng. Thuỷ nguyên khí là lóng lánh màu bích lục từng đạo mảnh hẹp mà dài đan vào nhau. Hoả nguyên khí lóng lánh ánh hồng, ẩn chứa nhiệt độ có thể đốt cháy vạn vật ...

Xuyên thẳng qua các loại nguyên khí, Diệp Trần cố gắng tìm kiếm Mộc nguyên khí thưa thớt ở đây.

"Ti ti ti ti ..."

Mộc nguyên khí cùng với hộ thể chân nguyên của Diệp Trần tiếp xúc lập tức sinh ra phản ứng rồi xâm nhập vào trong cơ thể hắn, đem tạp chất bên trong Mộc nguyên khí bài xuất ra ngoài.

- Thuần tuý Mộc nguyên khí, bên trong thai nghén Mộc chi sinh cơ, cẩn thận nhìn lại, Mộc nguyên khí xếp đặt thập phần huyền ảo, dùng lĩnh ngộ của ta với Mộc chi ý cảnh cũng chỉ có thể nhìn ra bảy tám phần, một ít còn lại rất tối nghĩa.

Diệp Trần thở ra một hơi, hắn biết, theo lời nói của Thiên Lôi Tán Nhân,

muốn đem ý cảnh tìm hiểu tới cực hạn thì cũng chỉ có thể tiến hành bên trong Kinh Diễm Thiên, ở địa phương khác rất khó làm được.

Còn Thái Cực Thiên bên trên là nơi tìm hiểu áo nghĩa.

Thiên Đính Thiên thì không biết ẩn chứa huyền ảo gì.

Nhắm hai mắt lại, Diệp Trần cảm ứng sự ảo diệu của Mộc nguyên khí, hi vọng từ chỗ này có thể tìm hiểu được chân ý của Mộc chi ý cảnh, vì một bước tiến vào Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả mà chuẩn bị.

Ngày thứ sáu sau khi Diệp Trần tiến vào Kinh Diễm Thiên, vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả đầu tiên đã đi vào Huyết Thạch Đảo, hắn thân mặc một bộ bạch bào, trên đầu đội mũ rộng vành, lúc hành tẩu như một áng mây trắng phiêu động thanh thoát tự nhiên nhưng lại toát ra ý chí lăng lệ ác liệt.

Bạch Bào đao khách, người đứng đầu trong Thất đại đao khách!

- Là Bạch Bào đao khách, nghe nói Đao Ý của hắn đã đạt tới cảnh giới viên mãn, âm hiểu Phong chi ý cảnh, một đao xuất, đao khí như gió, khó lòng phòng bị, không gì cản được!

- Kiếm khách và Đao khách là những người dễ dàng trở thành Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả nhất. Trong ba Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả thì ít nhất đã có một người Đao khách hoặc Kiếm Khách. Nhưng muốn nói tới người mạnh nhất trong Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả thì phải nói tới đệ nhất nhân đứng đầu Thập đại kiếm khách là hạch tâm đại trưởng lão Bùi Hữu Đạo của Vô Tình Tông.

- Cái này khó mà nói a! Bạch Bào đao khách có thể một đao chém giết bảy tên Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả đến giờ vẫn chưa có người có thể phá được kỷ lục này.

Đối với việc Bạch Bào đao khách đến đây, mọi người trên Huyết Thạch Đảo đều thấy khiếp sợ. Linh Hải Cảnh cường giả không xuất hiện thì đám người Bạch Bào đao khách được xem như Vương giả trong đám Tinh Cực

Cảnh cường giả, lực uy hiếp so với Thất phẩm tông môn chỉ có hơn chứ không kém. Mỗi một tông môn đều hướng tới sự vẻ vang nếu có thể bồi dưỡng được một cường giả như Bạch Bào đao khách, dù sao Linh Hải Cảnh không phải nói bồi dưỡng là bồi dưỡng được, muốn đạt tới Linh Hải Cảnh phải cần thiện đại cơ duyên cùng thiên phú mới được.

- Huyết Sát thú mấy chục năm khó gặp, trong cơ thể có Huyết Sát Thạch dùng để rèn luyện ý chí, ý chí càng mạnh, hi vọng đột phá Linh Hải Cảnh càng lớn, trời cũng muốn giúp ta a!

Bạch Bào đao khác ở địa phương cách Huyết Thạch Đảo rất xa, lần này hắn đến TInh Vực Hồ muốn tìm một ít linh thảo, ai ngờ lại nghe được trong Huyết Ma chiến trường đột nhiên xuất hiện tin tức của Huyết Sát thú cho nên hắn lập tức tức tốc chạy tới. Huyết Sát Thạch trong cơ thể Huyết Sát thú mà một cái chìa khoá để đột phá lên Linh Hải Cảnh, giúp cho người có thiên phú tuyệt đỉnh có tốc độ đột phá trở thành Linh Hải Cảnh nhanh hơn. Những cường giả kẹt lại ở Tinh Cực Cảnh đỉnh phong chỉ cần có một cơ hội để đột phá Linh Hải Cảnh đều muốn liều mạng, cho nên Huyết Sát Thạch này chính là một trong những vật mà đám cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong muốn tranh giành.

- Hai tầng không gian của Huyết Ma chiến trường bài xích Linh Hải Cảnh cường giả, bên trong lấy Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả vi tôn vi vương. Dù vân khí có chút kém cỏi cũng phải kiếm được một viên Huyết Sát Thạch.

Bạch Bào đao khách cố gắng kiềm chế kích động trong lòng, bước ra một bước lướt vào trong huyết hồng toàn qua.

Tầng không gian thứ hai của Huyết Ma chiến trường.

Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân cũng không có đi ra ngoài mà vẫn một mực ở trong Kháng Ma thành.

- Huyết Sát Thạch có thể rèn luyện ý chỉ của võ giả, năm năm trước

trong đấu giá hội tại Hắc Long đế quốc đột nhiên xuất hiện một viên Huyết Sát Thạch bán đi hơn bốn mươi vạn khối Trung phẩm linh thạch, mà viên Huyết Sát Thạch kia cũng không phải rất lớn, vậy mà lại để cho hạch tâm đại trưởng lão của Huyền Không Sơn có hi vọng đột phá trở thành Linh Hải Cảnh cường giả. Ta và ngươi nếu có thể kiếm được một viên Huyết Sát Thạch, muốn trở thành Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả cũng không khó.

Huyết Ma Chân Nhân nói không động tâm là nói dối, nếu không cũng sẽ không ở cùng với Huyết Kiếm Khách trong Kháng Ma thành này mãi không đi.

Huyết Kiếm Khách nói:

- Ngươi biết chỗ cho chúng ta cướp lấy Huyết Sát Thạch sao?

- Cướp lấy Huyết Sát Thạch là rất khó có khả năng, nhưng Huyết Sát bạn sinh thạch vào đất đá thì cũng không phải không có hi vọng kiếm được. Đợi tất cả Huyết Sát thú lao ra Loạn Toán Cương chính là cơ hội của chúng ta.

Huyết Sát bạn sinh thạch không có tác dụng cực đại như Huyết Sát Thạch nhưng chỉ cần số lượng đủ nhiều cũng vẫn rất hữu dụng.

- Huyết Sát bạn sinh thạch?

Huyết Kiếm Khách có chút ý động, đạt tới cấp bậc như hắn hiện nay có hồ rất khó tiến triển, nhưng nếu ý chí được rèn luyện thì khả năng lĩnh ngộ ý cảnh sẽ nhanh hơn rất nhiều, đối với Kiếm Ý cũng có một ít tác dụng. Quan trong hơn ý chí là mấu chốt để đột phá lên Linh Hải Cảnh, không có một Tinh Cực Cảnh cường giả nào lại không muốn bước vào Linh Hải Cảnh cùng bình toạ với Lục phẩm tông môn, đến lúc đó, cả Nam Trác Vực không khác gì một cái hậu hoa viên của hắn.

Mà Huyết Ma Chân Nhân mời Huyết Kiếm Khách đi cùng cũng không phải có lòng tốt gì để cam nguyện chia đều thu hoạch. Hắn làm như vậy là để

ngừa vạn nhất, vạn nhất nếu ở sâu bên trong Loạn Toán Cương còn có Huyết Sát thú thì hai người chung một chỗ tỷ lệ trốn thoát cũng cao hơn, nếu một người đi vào gặp phải Huyết Sát thú đó chính là hữu tử vô sinh.

- Tốt, quyết định vậy đi, ngươi cũng đừng tưởng lừa gạt cái gì!

Huyết Kiếm Khách vẫn còn có chút kiêng kỵ với Huyết Ma Chân Nhân.

Huyết Ma Chân Nhân cười nói:

- Ngươi có thể yên tâm, hợp tác là cùng có lợi, phân cách hai bên đều thiệt thòi, đạo lý này ta với ngươi đều hiểu.

- Hừ, đợi qua chuyện này, ta muốn tên tiểu tử kia phải trả giá cực lớn!

Huyết Kiếm Khách lãnh khốc nói, khuôn mặt hắn vặn vẹo dữ tợn.

Nghe vậy, Huyết Ma Chân Nhân có chút hả hê, thân phận của hắn có chút đặc thù, không thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt thế nhân, cho nên hắn chỉ có thể truy đuổi theo Diệp Trần chứ không dám trực tiếp tới Lưu Vân Tông, nếu như hắn làm vậy rất có khả năng sẽ lọt vào sự vây giết của chúng cường giả, thậm chí còn có thể đưa tới khả năng bị Linh Hải Cảnh cường giả ra mặt diệt sát. Huyết Kiếm Khách thì bất đồng, hắn tiêu diệt cả một tông môn không phải là một hai lần, mà những Linh Hải Cảnh cường giả kia cũng lười quản chuyện này, dù sao tông môn ở Nam Trác Vực rất đông, nhiều ít một hai cái cũng không thành vấn đề.

Tam trọng thiên! Đệ nhất trọng thiên Kinh Diễm Thiên!

- Thuần tuý Mộc nguyên khí là tiếp cận gần nhất với Mộc chi ý cảnh, những lời này quả không sai, ở bên ngoài Kinh Diễm Thiên muốn từ trên chúng thực vật tìm hiểu Mộc chi ý cảnh khó khăn không thể tưởng tượng được, mà ở chỗ này, tất cả ảo diệu đều ẩn hàm bên trong, chỉ cần cố gắng lĩnh ngộ là được.

Ngắn ngủn mấy ngày, thành tựu của Diệp Trần trên Mộc chi ý cảnh đã

có tiến triển nhảy vọt, trong đó có một phần là nhờ ngộ tính của hắn, một phần là do ở Kinh Diễm Thiên là nơi thích hợp nhất để lĩnh ngộ ý cảnh.

- Thanh Liên Phát Nha!

Hai mắt mở ra, trong con ngươi Diệp Trần ánh lên một tia thanh sắc, rút thanh sắc trường kiếm ra, vòng vòng thanh sắc kiếm quang dung nhập vào vô cùng vô tân Mộc nguyên khí.

Một màn kinh ngươi xảy ra, bên trong Mộc nguyên khí, một đoá Thanh Liên chậm rãi sinh trưởng, quá trình giống như hiện thực khiến cho người ta tận mắt thấy được cả quá trình Thanh Liên nảy mầm lớn lên, chợt Thanh Liên nở ra, ở trung tâm hiện lên ánh tím nhàn nhạt.

- Thanh Liên già thiên!

Một kiếm xuất ra, kiếm thứ hai của Diệp Trần cũng đã theo đến.

Thanh Liên giống như được ăn phải thuốc bổ, trong nháy mắt phát triển đến độ cao vài chục trượng lớn, Thanh Liên chống trời, rễ Thanh Liên cắm sâu vào trong Mộc nguyên khí tuy hai mà một.

"Hô!"

Chậm rãi thở ra một hơi dài, trên mặt Diệp Trần lộ ra vẻ tươi cười, có Thanh Liên kiếm pháp làm tham chiếu, quả nhiên so với tự nghĩ ra kiếm chiêu và ý cảnh dễ dàng hơn rất nhiều, mới mấy ngày thời gian, Mộc chi ý cảnh đã có thành tựu không sai biệt lắm với Lôi chi ý cảnh, đồng dạng đạt tới trình độ cực hạn. Nước lên thì thuyền lên, Thanh Liên kiếm pháp thức thứ tám Thanh Liên Phát Nha thuận thế đại thành, uy lực so với Tinh Toái Vân còn mạnh hơn, thậm chí còn muốn vượt qua Trảm tâm nhất kiếm.

- Tựa hồ có chút vấn đề, Lôi chi ý cảnh đã đạt tới cực hạn, bắt đầu cùng với Vân chi ý cảnh mất cân đối, Mộc chi ý cảnh cũng như thế cùng với Thuỷ chi ý cảnh sinh ra đường rẽ, xem ra, một khi đột phá phạm trù ý cảnh toàn bộ đều sẽ tự mình tách ra, đợi đến lúc toàn bộ thành tựu cực hạn mới có thể tiếp

tục hỗ trợ lẫn nhau.

Từ khi Lôi chi ý cảnh đạt đến cực hạn, Diệp Trần tự nghĩ ra kiếm chiêu dung hợp ttc không hề dùng Vân chi ý cảnh làm chủ đạo mà dùng Lôi chi ý cảnh làm chủ đạo, thậm chí Lôi chi ý cảnh còn bắt đầu bài xích Vân chi ý cảnh, giống như cho rằng Vân chi ý cảnh làm ảnh hưởng tới nó đột phá tới cảnh giới cao hơn.

- Ta gọi ngươi là Thanh Mộc Kiếm!

Trong ba kiếm chỉ mới có Phá Phôi Kiếm là tên, Diệp Trần ngẫm lại, cho thanh sắc trường kiếm một cái tên thông tục nhưng dễ hiểu là Thanh Mộc.

- Đột phá phạm trù ý cảnh không đơn giản a, hiện tại bắt đầu nên lĩnh ngộ Thuỷ chi ý cảnh.

Ở bên trong Kinh Diễm Thiên các loại nguyên thứ thông thường như Mộc nguyên khí, Thuỷ nguyên khí, Hoả nguyên khí, Thổ nguyên khí, Lôi nguyên khí, Phong nguyên khí, Kim nguyên khí ... rất nhiều và dễ dàng tìm được, nhưng một số nguyên khí hư vô mờ mịt gần như tuyệt tích, chẳng hạn như Vân nguyên khí cũng là một trong số đó.

Thuỷ nguyên khí tụ tập cũng có khá nhiều hình dáng, cái thì như dòng sông, cái thì như một cái giếng rộng, cái thì nổi lên như sóng biển ngập trời ... những phong cảnh có liên quan tới nước ở bên ngoài Kinh Diễm Thiên ở trong Thuỷ nguyên khí này đều có thể chứng kiến được, có một ít phong cảnh khó có thể chứng kiến thì ở đây cũng có thể chứng kiến thấy, có thể cảm ứng được.

- Tinh Cực Cảnh cường giả, lấy ý cảnh vi Vương, chờ Thuỷ chi ý cảnh của ta đạt đến cực hạn, cùng với Mộc chi ý cảnh phối hợp với nhau thì Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả cũng khó làm gì được ta.

Trở thành Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả cần có ba điều kiện lớn,

Diệp Trần đã thoả mãn hai cái, một là có Trung phẩm phòng ngự bảo khí và công kích bảo khí, hai là ý cảnh đạt tới cảnh giới cực hạn, nếu không phải do tu vi chưa đủ, Diệp Trần sớm đã là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 349: Kiếm Ý Đại Thành, Vũ Hồn Hình Thức Ban Đầu. (Thượng,Hạ)

Bất tri bất giác lại năm ngày trôi qua.

Trên Huyết Thạch đảo tụ tập rất nhiều Tinh Cực Cảnh cường giả, bọn họ đều nghe nói Huyết Ma chiến trường xuất hiện Huyết Sát thú cho nên không ai muốn rời đi, cũng không ai dám mạo muội đi vào mà đang cố gắng chờ đợi xem bản thân có kỳ ngộ hoặc may mắn nào không.

- Vô Tình Tông hạch tâm đại trưởng lão Bùi Hữu Đạo đến!

Trong đám người có người kinh hô lên, mọi người đều ngoái đầu nhìn lại.

Trên Tinh Vực Hồ có một thân ảnh dang dùng tốc độ cực nhanh lướt đến.

"Vụt!"

Thân ảnh kia đáp xuống một nơi trên đảo, người này một thân thanh y, mang theo hai thanh kiếm, một đầu tóc dài tung bay trong gió, nhìn qua chỉ tầm ba bốn mươi tuổi.

Bùi Hữu Đạo rất ít xuất hiện, hắn cũng không nhìn ai, một bước liền đi vào huyết sắc toàn qua.

Chỉ chốc lát sau lại có hai người đồng thời chạy tới.

Người ở hướng bắc mặc hồng bào, thân hình ngôi khô, mang theo đao thế kinh nhân lướt trên mặt hồ tạo thành một vết đao dài mảnh trên mặt hồ.

Người ở phía nam càng thêm khí phách, một đường đi tới kích phát ra

kình khí cường đại đẩy ngã không ít cường giả Tinh Cực Cảnh trên đường hắn đi qua khiến bọn họ giận nhưng không dám nói gì.

- Hoả Linh Điện hạch tâm đại trưởng lão Xích Kim Nham!

- Huyền Không Sơn hạch tâm đại trưởng lão Thân Đồ Tuyệt!

- Nghe nói Thân Đồ Tuyệt so với Xích Kim Nham còn bá đạo hơn, nghĩ lại cũng đúng, Huyền Không Sơn là Lục phẩm tông môn cao cấp, Thân Đồ Tuyệt lại là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn khó tránh hắn lại không coi ai ra gì.

Chúng nhân ở xa xa thấp giọng nghị luận.

- Thân Đồ Tuyệt, nghe nói Kim Hoàng Đạo Nhân hạch tâm trưởng lão của Huyền Không Sơn các ngươi bị một ít tiểu tử làm khó, không biết có thật không?

Đều là Lục phẩm tông môn hạch tâm đại trưởng lão nên Xich Kim Nham tin tức vẫn rất tinh thông, dù sao Diệp Trần cũng không phải hạng vô danh, là Tiềm Long Bảng đệ nhất nhân là nghiệt tài có một không hai ngàn năm nay, không muốn chú ý tới cũng khó.

Thân Đồ Tuyệt hù lạnh một tiếng:

- Một ít tiểu tạp chủng mà thôi, lần này ta tới cướp lấy Huyết Sát Thạch, thuân tiện đem hắn giải quyết luôn, Thân Đồ Tuyệt ta ngược lại muốn nhìn xem hắn có bao nhiêu cái đầu cho ta chém!

- Ha ha, coi chừng ngươi lại lật thuyền trong mương!

Xích Kim Nham cười nói.

- Hừ, đám tiểu nhân vật này không đáng ta quan tâm, lật thuyền trong mương không có khả năng rơi trên người ta, đợi đến lúc ta diệt hắn rồi lại đi diệt cái Lưu Vân Tông kia, ta tin cao nhân sau lưng hắn sẽ không vì một

thiên tài chết đi mà đối nghịch với Huyền Không Sơn ta.

Thân Đồ Tuyệt căn bản không đem Diệp Trần để vào mắt, lần này hắn tới đây cũng sẵn tiện xung phong nhận việc đánh chết Diệp Trần luôn, dù sao chuyện này đối với hắn cũng chỉ là một việc nhỏ, phất tay là có thể giải quyết thì sao lại không làm?

Thêm hai người này tiến vào Huyết Ma chiến trường, thì trong Huyết Ma chiến trường đã có bốn cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn.

- Lại có người đến, người này ta chưa từng nghe nói đến, cũng không giống ai trong đám Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả lánh đời trong Nam Trác Vực a!

Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả thứ năm giáng lâm!

- Nam Trác Vực Tinh Cực Cảnh cường giả trình độ ngày càng thấp, còn không đủ ta dùng đến hai ba chiêu đã bị diệt sát!

Người nói chuyện mặc trường bào màu đen phiêu bồng, thanh âm khô khốc như gỗ đá, nghe giống như tiếng của hai cục đá va vào nhau tạo nên âm thanh, trong hai mắt của hắn đầy vẻ tàn khốc và khinh thường.

- Bạch Cốt huynh, Huyết Ma Chân Nhân thường xuyên trà trộn trong Huyết Ma chiến trường, chúng ta trước hết đi vào họp mặt với hắn để rõ ràng tình huống bên trong đã, sau đó lại thương nghị kế hoạch săn giết Huyết Sát thú.

Bên cạnh hắc bào nhân còn có một người, người này mặc áo bào màu tím, trên ngực thêu hoa văn phức tạp, dáng người thập phần thô thấp, bụng tròn như một con heo.

Hắc bào nhân vung tay áo, nói:

- Âm Ba, việc tìm Huyết Ma Chân Nhân giao cho ngươi, ta không dính vào cái này, mục tiêu của ta là Huyết Sát Thạch, về phần kế hoạch, không

cần!

Tên bụng phệ dáng người thô thấp kia lại là một trong một trăm lẻ tám Quỷ Tướng của Cửu U Giáo Âm Ba Quỷ Tướng. Âm Ba Quỷ Tướng cười khổ một tiếng, Bạch Cốt Quỷ Tướng là một trong ba người cường đại nhất trong tất cả các Quỷ Tướng, tính tình rất cuồng ngạo, muốn cho hắn thương lượng kế hoạch là chuyện rất không thực tế, Âm Ba Quỷ Tướng bất đắc dĩ nói:

- Được rồi!

- Đi vào!

Hai tay chắp sau lưng, Bạch Cốt Quỷ Tướng lướt người vào trong huyết sắc toàn qua, ÂM Ba Quỷ Tướng theo sát phía sau, mà tất cả những người ở chỗ này không ai nhận ra thân phận của họn hắn.

Kinh Diễm Thiên!

Nơi này không thể phân biệt được ngày đêm, thời thời khắc khắc đều tràn ngập sắc thái kinh diễm hoa lệ, những màu sắc này khác nhau rõ ràng không hề xâm phạm lẫn nhau.

- Thuỷ, chí cương chí nhu vừa, cương có thể mài mòn núi cao, có thể bao phủ đại địa, nhu thì êm ắng liên miên không dứt, Thuỷ chi ý cảnh cực hạn hẳn là như vậy!

Ngâm mình bên trong Thuỷ nguyên khí, Diệp Trần nhắm chặt hai mắt, cảm thụ huyền ảo của Thuỷ nguyên khí, thỉnh thoảng chém ra một kiếm, mô phỏng lĩnh ngộ.

Một kiếm Diệp Trần chém ra nhìn như bình thường, nhưng khi dung nhập vào bên trong Thuỷ nguyên khí lại nhấc lên sóng to gió lớn, thuỷ đào ba lãng tàn phá khắp nơi.

Nước lũ tràn ngập rồi đột nhiên hoá thành những tia nước nhỏ, chảy

xuôi êm ắng, một cổ ý cảnh bình hoà toả ra.

Một giờ!

Ba giờ!

Một ngày!

Ba ngày!

Sau ba ngày qua đi, Diệp Trần rút ra Thanh Mộc Kiếm, tay vun lên, thanh sắc kiếm quang ôn nhuận như nước, phảng phất như một vũng thanh tuyền, lại tựa hồ như một trận bão lũ.

"Ầm! Ầm!"

Thuỷ nguyên khí ở phụ cận bị kiếm quang ảnh hưởng hung mãnh bộc phát, mỗi một giọt nước đều ẩn chưa lực lượng đủ để bắn chết một Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả.

- Thuỷ chi ý cảnh rốt cuộc đạt tới cực hạn!

"Hô!"

Thở ra một hơi dài, Diệp Trần mở hai mắt ra, nếu như nói lúc trước ánh mắt của hắn đầy sự sắc bén và nhiếp nhân thì hiện tại bên trong ánh mắt của hắn nhiều thêm một tia nhu ý giống như kim cương đã được mài dữa, bảo thạch đã được tinh luyện, phản phát quy chân.

- Không biết Thuỷ chi ý cảnh và Mộc chi ý cảnh đạt tới cực hạn phối hợp cùng một chỗ thì Thanh Liên kiếm pháp sẽ cường đại tới trình độ nào?

Đồng dạng một bộ kiếm pháp, người có ý cảnh cường đại, kiếm lực cũng cường đại theo, hiện tại Diệp Trần đã lĩnh ngộ Thuỷ chi ý cảnh và Mộc chi ý cảnh tới cực hạn, nếu tiến thêm một bước liền vượt qua phạm trù ý cảnh phối hợp cùng một chỗ, uy lực khó đoán.

- Thanh Liên khai sơn!

Thuỷ nguyên khí tách ra, thật lớn Thanh Liên kiếm quang chém ra, đúng lúc này quanh Thuỷ nguyên khí đột nhiên có chút hỗn loạn, ông một tiếng, Kiếm Ý khủng bố tràn ngập bạo phát ra, phảng phất như phong bạo, cực tốc khuếch tán, đây là tình cảnh Diệp Trần cũng không có dự kiến đến.

- Kiếm Ý đại thành?

Kiếm quang bổ ra Thuỷ nguyên khí như một dòng sông, sắc bén không kém Kim nguyên khí, Diệp Trần làm như không thấy mà tâm thần toàn bộ bị biến hoá của Kiếm Ý hấp dẫn.

Hấp thu đại lượng Kiếm Hình Thảo, Kiếm Ý của Diệp Trần dừng lại khoảng chừng chính thành bảy, mà Kiếm Ý đại thành là chính thành chín, không nên xem thường một chút xíu chênh lệch như vậy, dựa theo tiến độ bình thường, ít nhất thì nửa năm đến một năm, nhiều thì mấy năm tới hơn mười năm, Diệp Trần mới có thể đem Kiếm Ý tăng tới đại thành. Diệp Trần có dự cảm, cho dù cho hắn nhiều Kiếm Hình Thảo hơn nữa cũng không có khả năng bước vào Kiếm Ý đại thành dễ dàng, tối đa chỉ có thể đạt tới chính thành tám gần sát đai thành mà thôi. Dù sao Kiếm Ý một khi đại thành đã là một cực hạn, luận uy lực, Kiếm Ý viên mãn cũng không cường hơn Kiếm Ý đại thành chỉ là nhiều hơn một ít kinh nghiệm và cảm ngộ mới có tư cách đột phá tới cảnh giới tiếp theo.

- Ồ trên hồn hải ở mi tâm có một thanh trường kiếm bằng sương mù mịt mờ cực kỳ hư ảo!

Hồn hải chính là nơi tụ tập của linh hồn lực, Diệp Trần cơ hồ là trong nháy mắt đã phát hiện ra điểm khác thường, trong nội tâm có chút kinh ngạc, hắn chưa nghe nói qua khi Kiếm Ý đại thành sẽ có hiện tượng này, là tất nhiên hay là ngẫu nhiên hay là cùng Chiến Vương Kiếm Ý có quan hệ gì?

Tìm hiểu cả buổi, Diệp Trần cũng không rõ được nguyên nhân, lúc này hắn mới cảm giác được tri thức của mình rất thiếu thốn.

Kỳ thực cũng không thể trách hắn, Lưu Vân Tông thời kỳ đỉnh phong nhất bất quá chỉ là Bát phẩm tông môn, người mạnh nhất trong tông lúc đó chính là Tinh Cực Cảnh cường giả, bọn họ cũng có rất nhiều việc không thể biết được, không thể so được với nội tình thâm hậu của Thất phẩm tông môn chớ đừng nói gì đến Lục phẩm tông môn truyền thừa mấy ngàn năm. Sinh hoạt ở trong hoàn cảnh như vậy, Diệp Trần có thể biết đến rất hữu hạn, tri thức cao tầng thiếu càng thêm thiếu.

- Kiếm Ý lúc chưa đại thành, uy lực đã không kém so với Kiếm Ý đại thành hoặc Kiếm Ý viên mãn của người khác, hiện tại Kiếm Ý của ta đã đại thành, luận uy lực hoàn toàn vượt qua phạm trù Kiếm Ý viên mãn.

Việc không thể nghĩ ra thì Diệp Trần cũng không thèm nghĩ nữa, hắn chỉ biết là bởi vì có quan hệ với việc tìm hiểu ý cảnh, Kiếm Ý tự nhiên mới đột phá gông xiền vọt tới một cảnh giới cao hơn, nếu như nói trước kia hắn có thể chống lại Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả thi hiện tại hắn đã không cần kiêng kỵ bất kỳ một Tinh Cực Cảnh cực hạn nào nữa, hắn có dự cảm, khác thường trên hồn hải của hắn chính là cơ duyên, là dấu hiệu để hắn có thể vươn lên trên người khác.

Huyết Ma chiến trường!

Loạn Toán Cương!

- Ha ha, Bạch Bào đao khách, ngươi đến lâu như vậy mà một đầu Huyết Sát thú cũng không có giải quyết, xem ra là có tiếng mà không có miếng a!

Thân Đồ Tuyệt một chưởng đánh bay Huyết Sát thú đang công kích hắn, vừa cười nhạo Bạch Bào đao khách.

Bạch Bào đao khách cau mày, hắn tuy là người đầu tiên đi vào Huyết Ma chiến trường nhưng Huyết Sát thú sau một lần đồ sát cường giả nhân loại lại tập trung về Loạn Toán Cương, rất ít con đi lạc đàn. Dùng thực lực của hắn đối phó với một đầu Huyết Sát thú cũng có chút khó khăn chứ đừng nói chi hai ba đầu.

- Cụ phong nhất trảm!

Bị người khác cười nhạo, Bạch Bào đao khách có chút tức giận vận chuyển chân nguyên vung đao chém lên thân thể một con Huyết Sát thú.

"Xuy xuy xuy ..."

Không khí liên tục chấn động, thân thể Huyết Sát thú liền bị phân thành ba đoạn.

- Chỉ có đem Huyết Sát Thạch lấy ra Huyết Sát thú mới không thể tiếp tục khôi phục.

Bạch Bào đao khách nhíu mày vung vẩy trường đao trong tay, Huyết Sát thú vừa mới khôi phục đột nhiên nhiều ra thêm một khối hình tam giác, đao khí mạnh mẽ xoắn lấy khối hình tam giác đó thu vào trong tay Bạch Bào đao khách, nhìn lại thì là một khối đá màu huyết hồng cỡ bằng nắm tay.

- Rốt cuộc được một viên Huyết Sát Thạch!

Bạch Bào đao khách thở ra một hơi, nói đến cùng thì hắn cũng phải cảm tạ những Tinh Cực Cảnh cường giả khác, nếu không có bọn họ thì hắn rất dễ bị đông đúc Huyết Sát thú vây công.

- Hắc hắc, một đầu Huyết Sát thú mà htôi, xem ta đến giải quyết nó.

Trên người Thân Đồ Tuyệt tràn ngập vầng sáng màu tím sậm, trong lúc vô hình, mấy người Bạch Bào đao khách thấy trên người hắn tựa hồ có một thân ảnh hư ảo. Thân Đồ Tuyệt tay phải cách không một trảo, đầu Huyết Sát thú ở đối diện hắn liền bị bắt chặt lại ở giữa thân thể.

- Đứt cho ta!

Chân nguyên bộc phát, thân thể Huyết Sát thú liền bị ngạnh sanh bứt đứt, sau đó Thân Đồ Tuyệt xông lên thu lấy một viên Huyết Sát Thạch.

- Vũ Hồn!

Hoả Linh Điện hạch tâm đại trưởng lão Xích Kim Nham kinh hô.

- Không phải Vũ Hồn nguyên vẹn, là Vũ Hồn hình thức ban đầu!

Vô Tình Tông hạch tâm đại trưởng lão Bùi Hữu Đạo hít sâu một hơi nói.

- Đúng là Vũ Hồn hình thức ban đầu.

Ánh mắt của Bạch Cốt Quỷ Tướng rất ngưng trọng, kiếm khách có Kiếm Ý, đao khách có Đao Ý, trong đám đông cường giả họ như hạc giữa bầy gà che lấp vầng sáng của người khác. Nhưng mọi sự đều có sự cân đối, bất luận kẻ nào tại lúc tiến vào Linh Hải Cảnh đều có thể cô động ra Vũ Hồn thuộc về mình, cái gọi là Vũ Hồn chính là thể hiện ý chỉ võ đạo của người đó. Kiếm Ý là kiếm đạo ý chí, rất rõ ràng, kiếm đạo ý chí cùng với Vũ Hồn cũng không phải tồn tại ngang nhau, đợi khi các kiếm khách đem Kiếm Ý đạt tới cảnh giới Kiếm Ý viên mãn, trong khoảnh khắc đột phá lên Linh Hải Cảnh, Kiếm Ý mới lột xác thành Kiếm Hồn, lúc đó Kiếm Hồn mới so sánh được với Vũ Hồn.

Nói một cách khác, muốn trở thành Linh Hải Cảnh cường giả, phải có được võ đạo ý chí (võ ý) hoặc là kiếm đạo, đao đạo ý chí. Lúc bình thường, võ đạo ý chí bởi vì phân tán nên mới bị kiếm đạo và đao đạo ý chí áp chế, nhưng khi võ đạo ý chí đã cực độ cô đọng có xu thế hoá thành Vũ Hồn thì chính là Vũ Hồn hình thức ban đầu vượt qua Kiếm Ý viên mãn cảnh giới.

Lực công kích của Vũ Hồn không so được với Kiếm Hồn, nhưng Vũ Hồn lại có được tăng phúc về phòng ngự, điểm này Kiếm Hồn không bằng được Vũ Hồn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 350: Một Thành Nắm Chắc Cũng Không Có. (Thượng,Hạ)

Kiếm Hồn là thể hiện cho sự công kích một mực không ngừng cải tiến, do đó bất kể là Linh Hải Cảnh cường giả hay cường giả dưới Linh Hải Cảnh, kiếm khách đều lấy lục công kích làm chính đạo, phòng ngự tương đối yếu kém. Hay có thể nói kiếm khách chính là một tồn tại cực đoan.

Đương nhiên, Kiếm Hồn so với Vũ Hồn càng khó cô động hơn, kiếm khách so với đại bộ phận võ giả khác cũng khó thành tựu Linh Hải Cảnh đại năng hơn. Trước Linh Hải Cảnh họ có ưu thế nhưng đến lúc đột phá Linh Hải Cảnh thì họ lại bị hạn chế. Mặc dù là như thế, vẫn có rất nhiều người trở thành kiếm khách, đao khách, lựa chọn con đường cực đoan này mà đi.

Cho nên, không ít võ giả lúc có đầy đủ võ đạo ý chí cũng không rèn luyện Vũ Hồn mà trực tiếp tiến vào Linh Hải Cảnh, sau đó tìm hiểu kiếm đạo ý chí. Tại Linh Hải Cảnh lĩnh ngộ kiếm ý rèn luyện thành Kiếm Hồn. Hành động này có nguy hiểm nhất định, không phải ai cũng có thể làm được.

- Thân Đồ Tuyệt này rõ ràng đã đem võ ý cô đọng được tới trình độ này, xem ra khoảng cách hắn tới khc cũng không còn xa.

Bạch Cốt Quỷ Tướng biết rõ sự đáng sợ của Vũ Hồn cho dù chỉ là Vũ Hồn hình thức ban đầu thì ngay cả Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả bình thường cũng khó chống lại được. Bởi vì võ ý lúc chưa cô động thành Vũ Hồn hình thức ban đầu tác dụng rất phân tán, mà Kiếm Ý thì đã cô đọng thành kiếm hình tập trung tại một điểm, mới có thể nâng cao uy lực, Đao Ý cũng là như vậy.

- Hắc hắc, có Huyết Sát Thạch này, võ ý của ta càng thêm cường đại hơn, có thể rèn luyện võ ý thành Vũ Hồn dễ dàng hơn.

Nắm Huyết Sát Thạch trong tay, Thân Đồ Tuyệt cười ha hả.

Bạch Hữu Đạo nhăn mày, Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả cũng có mạnh yếu, trước khi đến đây, hắn không cho rằng có ai là đối thủ của hắn, dù sao võ học hắn tu luyện toàn bộ đều là Địa cấp đỉnh giai, và đồng thời cũng đã tu luyện tới cảnh giới cực cao, Kiếm Ý cũng đã đạt tới cảnh giới viên mãn đạt tới đỉnh cao nhất của Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả rồi. Nhưng ai ngờ tên Thân Đồ Tuyệt kia chưa bước vào Linh Hải Cảnh đã bước đầu cô đọng được Vũ Hồn?

- Xem ra, viên Huyết Sát Thạch trong đấu giá hội năm năm trước để cho Thân Đồ Tuyệt thu hoạch không ít.

Bạch Hữu Đạo chậm rãi thở ra một hơi, thần sắc hoà hoãn xuống, cho dù Thân Đồ Tuyệt cô đọng ra Vũ Hồn hình thức ban đầu thì hắn cũng không sợ, chiến đấu không phải một mặt mạnh thì tất cả đều mạnh.

Rút ra trường kiếm, Bạch Hữu Đạo đánh ra một kiếm.

"Phốc phốc phốc! Xuy xuy xuy!"

Từng tai chớp sắc bén tung hoành trong hư không, trong nháy mắt đó, trừ Thân Đồ Tuyệt ra không có ai nhìn ra được Bạch Hữu Đạo đã xuất bao nhiêu kiếm, mà Thân Đồ Tuyệt nhờ vào ưu thế Vũ Hồn hình thức ban đầu mới miễn cưỡng nhìn được một chút, chi tiết vẫn rất mơ hồ.

Tia chớp biến mất, Huyết Sát thú vừa từ dưới lòng đất lao lên đã bị chặt thành mấy khối, ở giữa thân thể lộ ra một viên Huyết Sát Thạch.

- Lợi hại, khó trách Bạch Hữu Đạo lại có được danh xưng đệ nhất Tinh Cực Cảnh cường giả Nam Trác Vực.

Ở cách Loạn Toán Cương một đoạn khá xa, một ít Tinh Cực Cảnh cường giả lợi hại âm thầm tặc lưỡi, họ biết dưới một kiếm này của Bạch Hữu Đạo họ không hề có sức phản kháng nào.

- Nham Tâm Trảm!

- Thiết Cố Thần Trảo!

Xích Kim Nham và Bạch Cốt Quỷ Tướng cũng không cam chịu yếu thế, thi nhau thi triển ra sát chiêu của mình.

...

Màn mỏng ngăn cách Kinh Diễm Thiên vỡ ra, nguyên khí tinh thuần hùng hỗ tràn ra bốn phía, vừa gặp phải không khí liền nhanh chóng pha tạp hỗn hợp, đem tầng mây chỗ này trùng kích thành mấy ngàn lỗ thủng. Vèo một tiếng, Diệp Trần cũng theo đám nguyên khí lao ra.

- Hiện tại các phương diện của ta đều đã đạt tới đỉnh phong, khuyết thiếu duy nhất chỉ là tu vi. Đáng tiếc, muốn từ Tinh Cực Cảnh trung kỳ tăng lên Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong ít nhất cần hơn mười viên Địa tinh đan. Lúc trước ta đã dùng hết hai viên rồi, mà cái loại đan dược như Địa tinh đan này Luyện đan sư một năm luyện chế cũng không quá mười viên, có năm viên toàn bộ đều đã bị ta mua hết rồi.

Diệp Trần cũng không phải không muốn mua Địa tinh đan hoặc linh thảo đan dược dạng như thế, đáng tiếc mấy thứ này quá hiếm thấy, có linh thạch cũng chưa chắc mua được, nếu không trong giao dịch đại diện của Vũ Thành hắn đã thu gom rồi, dù sao Trung phẩm linh thạch trên người hắn cũng không ít.

- Tu vi bản thân mình phải tự hành tu luyện a, mấy loai linh đan linh dược cấp độ hiện tại của ta đều là loại khả ngộ bất khả cầu, không cần gấp rút nhất thời.

Diệp Trần cũng không vội đột phá, tu vi bản thân chưa được thì hắn có thể dùng cố gắng gấp mười lần đi đề cao cảnh giới ý cảnh và Kiếm Ý. Huống chi với thực lực của hắn hôm nay, trong đám cường giả Tinh Cực Cảnh đã thuộc dạng tồn tại cực hạn, trọng yếu nhất hiện tại là phải bảo trì

tâm thái.

- Đi Huyết Thạch đảo nhìn xem Huyết Sát thú kia có cái gì mê hoặc, hai tên Huyết Ma Chân Nhân và Huyết Kiếm Khách kia cũng không thể buông tha.

"Vụt!"

Ảo ảnh liên tục chớp lên, tốc độ của Diệp Trần lập tức đột phá gấp ba lần vận tốc âm thanh.

Tin tức Huyết Sát thú xuất hiện trên Huyết Thạch đảo trong vòng nửa tháng đã dùng tốc độ cực nhanh lan truyền khắp Nam Trác Vực, rất nhiều Tinh Cực Cảnh cường giả tuy không dám đánh chủ ý lên Huyết Sát thú nhưng Huyết Sát bạn sinh thạch ở gần nơi Huyết Sát thú sinh hoạt thì bọn họ không muốn bỏ qua, nhất là các đại tông môn đối với Huyết Sát bạn sinh thạch này còn thêm coi trọng, dù sao đây cũng là bảo vật có thể tăng lên ý chí a.

- Xích Hoả, Huyết Sát thú có mấy người đại trưởng lão đối phó, mục tiêu của chúng ta là Huyết Sát bạn sinh thạch, gặp phải Tinh Cực Cảnh cường giả thực lực hơi thấp một chút do ngươi giải quyết.

Trên một cái đảo nhỏ, một đám người mặc hồng bào xuất hiện ở chỗ này, trên quần áo của đám người này đều có tiêu chí của Hoả Linh Điện, người cầm đầu hướng về tên thanh niên anh tuấn bên cạnh nói.

Thanh niên anh tuấn kia mi như đao, hắn tự tin nói:

- Nhị trưởng lão yên tâm, dưới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả Nghiêm Xích Hoả ta ai cũng không sợ.

Người cầm đầu tuổi chừng sáu mươi, hắn đối với thực lực của Nghiêm Xích Hoả rất yên tâm. Sau cuộc tranh tài Tiềm Long Bảng kết thúc hơn hai năm, Nghiêm Xích Hoả càng thêm khắc khổ, rốt cuộc ở nửa năm trước đã thuận lợi đột phá tới Tinh Cực Cảnh. Với tư cách là một Lục phẩm tông

môn, Hoả Linh Điện không thiếu đan dược gia tăng tu vi, có những đan dược này, Nghiêm Xích Hoả ngẳn ngủi trong một tuần đã từ Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đã tăng lên Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, lại thêm năng lực vượt cấp chiến đấu, dưới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ thật đúng là không ai có thể áp chế được hắn.

- Nhị trưởng lão, thực lực của Xích Hoả người cũng biết, nếu có thể một lần nữa tham gia tranh tài Tiềm Long Bảng, Tư Không Thánh và Diệp Trần đều đừng hòng giành được danh hiệu đệ nhất.

Một tên Hoả Linh Điện nội môn trưởng lão ở bên cạnh cao giọng nói.

Nghiêm Xích Hoả nắm chặt nắm tay, thầm nghĩ: "Tư Không Thánh, Diệp Trần, chờ ta đi!"

Ở trên một cái đảo nhỏ khác, người của Vô Tình Tông cũng tới.

Lý Đạo Hiện mặc một bộ thanh y, hông đeo trường kiếm, khí chất thanh dật lạnh lùng, ánh mắt hắn đảo tới chỗ nào thì các Tinh Cực Cảnh cường giả ở nơi đó đều có phản ứng mãnh liệt, phản phất như có một thanh kiếm lập loè hàn quang chỉa thẳng vào muốn chém giết tinh thần của họ vậy.

- Kiếm Ý thật lợi hại, tối thiểu cũng chính thành a!

- Không hổ là thiên tài trăm năm khó gặp của Vô Tình Tông, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai không lâu nữa Vô Tình Tông sẽ có thêm một vị Linh Hải Cảnh đại năng.

- Ừm, Lý Đạo Hiên có thiên phú không thể nghi ngờ, bất quá tên Diệp Trần trong truyền thuyết kia nghe nói lợi hại hơn là kiếm khách trẻ tuổi cường thế nhất trong ngàn năm qua của Nam Trác Vực.

- Không nhất định, thiên tài đều là người không chịu thua kém, nói không chừng Lý Đạo Hiên đã tới rất gần với Diệp Trần, thậm chí đã siêu việt hắn.

Mọi người nhao nhao nghị luận.

Lý Đạo Hiên thở dài một hơi, Kiếm Ý của hắn có thể tăng nhanh như vậy còn phải cảm ơn Diệp Trần, trong nội tâm của hắn hi vọng Diệp Trần có thể cường đại hơn để cho hắn tiếp tục có động lực truy đuổi.

Ánh mắt ngưng tụ, Lý Đạo Hiên chú ý tới một nữ tử trẻ tuổi ở xa xa.

Băng Tuyệt Tông - Băng Linh.

Băng Linh hiện tại cũng là cường giả Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, không cần hoài nghi nàng vì sao lại đạt tới cảnh giới này. Tiềm Long Bảng ý nghĩ chính là dùng để khích lệ, dưới sự kích thích của thiên tài hơn mình, thường sẽ có sự đột phá nhanh hơn. Nếu thiên tài của Nam Trác Vực rất ít, thiên phú cũng không kinh tài tuyệt diễm thì nói rõ Nam Trác Vực đã suy yếu, chỉ có cạnh tranh mới có động lực phát triển mạnh mẽ.

Hoàn cảnh an nhàn chỉ khiến người ta muốn thư giãn.

Mà trong thời buổi thiên tài tung hoành này, thư giãn là đại biểu cho việc rớt lại phía sau, chỉ có không ngừng cường đại mới có thể bảo đảm vị trí của bản thân, không có người nào muốn mình lại ảm đạm.

- Xem ra, sẽ không tịch mịch a!

Lý Đạo Hiên không dám coi thường Băng Linh. Nhất thời tụt hầu thì không có nghĩa là cả đời sẽ tụt hậu, top mười Tiềm Long Bảng đều là thiên tài cấp độ yêu nghiệt cả.

Trên một tiểu đảo phía đông.

- Người của Phi Thiên Ma Tông đến!

- Quả nhiên Mạc Ngôn đã là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cường giả. Cái gì? Mộ Dung Khuynh Thành tu vi đã là Tinh Cực Cảnh trung kỳ? Sao có thể?

Đám Tinh Cực Cảnh cường giả ở đây tựa hồ đều không tin vào mắt mình, thầm hít một ngụm khí lạnh, dùng sức lắc lắc đầu.

Một thân áo tím, lụa mỏng che mặt, Mộ Dung Khuynh Thành đi sau lưng hạch tâm Nhị trưởng lão, đại đệ tử Mạc Ngôn đi theo sau lưnng Mộ Dung Khuynh Thành cách nửa bước, trong mắt ẩn ẩn có chút ghen ghét và tà quang. Nếu Diệp Trần ở chỗ này, nhất định có thể thấy được khí chất của Mạc Ngôn đã có chút biến hoá.

"Hừ, cái gì Tư Không Thánh, cái gì Diệp Trần, còn không phải bị Khuynh Thành vượt mặt sao? Mà ta, một ngày nào đó sẽ đè nàng dưới thân, làm cho nàng trở thành nữ nhân của ta."

Mạc Ngôn thầm hừ lạnh, sau khi tranh tài Tiềm Long Bảng kết thúc, hắn so với ai khác đều khắc khổ, so với ai khác đều hà khắc, thậm chí là tự ngược đãi bản thân, nhưng lại khiến hắn không thể hiểu nổi là Mộ Dung Khuynh Thành dùng tốc độ khủng bố một đường vọt thẳng lên Tinh Cực Cảnh sơ kỳ rồi lại thẳng tiến lên Tinh Cực Cảnh trung kỳ làm cả Phi Thiên Ma Tông khiếp sợ cướp đi vinh quang thuộc về hắn. Do đó hắn thầm thề thứ hắn đã coi trọng thì sẽ thuộc về hắn, hắn sớm muộn cũng sẽ đoạt lại cả vốn lẫn lời.

- Khuynh Thành, có mấy phần nắm chắc chiến thắng Diệp Trần?

Hạch tâm Nhị trưởng lão của Phi Thiên Ma Tông chẳng biết tại sao lại nghĩ tới Diệp Trần, hỏi.

Thanh âm nhẹ nhàng của Mộ Dung Khuynh Thành vang lên:

- Một thành nắm chắc cũng không có.

- Khuynh thành, ngươi quá khiêm tốn rồi! Thiên Ma Công của ngươi đã tu luyện tới thập tam trọng, làm gì phải nâng cao sĩ khí của người khác diệt uy phong chính mình?

Nghe thấy tên Diệp Trần, Mạc Ngôn không nhịn được lên tiếng.

- Trực giác của ta rất nhạy cảm, hắn sẽ không dậm chân tại chỗ chờ ta siêu việt hắn.

Mộ Dung Khuynh Thành không cho rằng thiên phú của nàng vượt qua đám người Tư Không Thánh và Nghiêm Xích Hoả. Có thể trong vòng hai năm đem Thiên Ma Công từ đệ thập trọng đột phá tới thập tam trọng và còn nhờ vào Thiên Ma Hoa cùng với huyền ảo ẩn chứ trong Thiên Ma Hoa mới được. Cảnh giới càng cao, tốc độ tu vi tăng lên càng khó, nhất là huyền ảo bên trong Thiên Ma Hoa còn có tác dụng tăng tu vi, dù sao Thiên Ma Hoa cũng là do máu tươi của thượng cổ ma vương biến thành. Mà thượng cổ ma vương là cái dạng gì tu vi? Là Sinh Tử Cảnh cường giả đó, làm sao có thể không đột phát tu vi được?

Nhị trưởng lão cười lắc đầu, hắn và Mạc Ngôn giống nhau đều cho rằng Mộ Dung Khuynh Thành khiêm tốn, người của Phi Thiên Ma Tông ai không biết tính cách của Mộ Dung Khuynh Thành luôn như thế, không bao giờ nóng nảy, không nông nỗi, có đôi khi hắn còn cảm giác Mộ Dung Khuynh Thành lại rất đáng sợ bởi vì nàng không có nhược điểm tâm linh.

Cảm nhận được tràng diện biến hoá, Mộ Dung Khuynh Thành khẽ lắc đầu, nàng biết rõ Nhị trưởng lão và Mạc Ngôn không tin, nhưng nàng thực sự không hề có chút nắm chắc nào có thể chiến thắng Diệp Trần. Sự đáng sợ của Diệp Trần nàng rõ ràng hơn ai hết, nếu như nói tâm linh của nàng đã có xu hướng hoàn mỹ thì linh hồn của Diệp Trần đã đạt tới mức vô hỉ vô bi, thanh tâm quả nhân. Đương nhiên cái này chỉ so ở cấp độ Tinh Cực Cảnh cường giả. Còn cường giả Linh Hải Cảnh hay Sinh Tử Cảnh thì không cần phải so sánh bởi vì không thể so được.

- Đi vào thôi!

Nhị trưởng lão bước ra một bước, mang theo mọi người tiến vào trong huyết sắc toàn qua.

Cùng lúc đó, những người khác cũng vừa tiến vào bên trong. Nhân mã của Lục phẩm tông môn đều xuất động, nhất quyết muốn có được Huyết Sát

bạn sinh thạch và hi vọng không có quá lớn nguy hiểm.

Nửa ngày sau, một đạo ánh sáng màu lam hiện lên rơi xuống một cái tiểu đảo.

- Người ít đi rất nhiều!

Diệp Trần khẽ cau mày, trong tầm mắt của hắn, cường giả Tinh Cực Cảnh ở đất rất thưa thớt, so với lúc trước phải ít hơn chín thành.

Lấy bảo kiếm ra, đeo trên lưng, Diệp Trần không hề nghĩ nhiều, thân hình loé lên chui vào trong huyết sắc toàn qua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 351: Sự Cường Thế Của Kiếm Hồn Hình Thức Ban Đầu.

Truyền tống trận ở ngàn dặm bên ngoài Loạn Toán Cương, một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện.

- Đi tới Loạn Toán Cương nhìn xem sao.

Bay vút lên không trng, Diệp Trần nhìn quanh một vòng, rất nhanh đã tìm được vật tham chiếu về phía Loạn Toán Cương. Chân nguyên dâng lên, thân hình hắn hoá thành một đạo ánh sáng màu lam biến mất tại chỗ.

Khoảng cách ngàn dặm chỉ mất nửa khắc là tới, đến khí cách Loạn Toán Cương khoảng mười dặm, Diệp Trần liền thúc dục linh hồn lực càn quét xung quanh.

- Một, hai ... năm Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả. Người kia trên y phục có tiêu chí của Huyền Không Sơn, hẳn là Huyền Không Sơn Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả!

Linh hồn lực của Diệp Trần vốn đã cường đại, theo tu vi tăng lên, phạm vi bao quát của linh hồn lực càng lúc càng lớn, nếu quan sát theo một đường thẳng thì mười dặm không thành vấn đề, bất luận cái gì gió thổi cỏ lay đều in vào trong đầu hắn.

- Tựa hồ có chút bất đồng, trên người hắn ngưng tụ sức mạnh ý chí nhưng lại khác với Kiếm Ý.

Mày nhăn lại, Diệp Trần đã cảm nhận được võ ý của Thân Đồ Tuyệt rất đáng sợ.

- Ta giết Hoàng Kim Đạo Nhân, người khác có lẽ không biết nhưng người này hẳn là biết, đối với Huyền Không Sơn thì một Hoàng Kim Đạo

Nhân cũng không tính là gì, nhưng trọng yếu là thể diện của chúng. Bọn chúng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hung thủ giết Hoàng Kim Đạo Nhân còn sống trên đời, nếu việc này truyền ra thì mặt mũi còn đâu?

Diệp Trần không cần nghĩ nhiều cũng biết được khả năng hoà giải giữa hắn và Huyền Không Sơn là bằng không.

Ở một chỗ khác, Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân cũng đang không nhanh không chậm phi hành.

- Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả sẽ không để ý tới Huyết Sát bạn sinh thạch cho nên đối thủ của chúng ta chính là những cường giả dưới Tinh Cực Cảnh cực hạn.

Huyết Ma Chân Nhân nói.

Huyết Kiếm Khách lạnh lùng nói:

- Giết hết là được!

- Giết là nhất định phải giết rồi, bất quá Lục phẩm tông môn cao thủ thì tốt nhất không nên động vào, trừ khi ngươi có thể giết người mà không lưu lại chút dấu vết nào.

Huyết Ma Chân Nhân còn chưa cuồng vọng đến mức đi khiêu khích Lục phẩm tông môn, đùng nói là hắn, cho dù trưởng lão Cửu U Giáo cũng không dám chính diện khiêu chiến Lục phẩm tông môn, đương nhiên đây chỉ là tạm thời lúc này mà thôi.

Một lát sau, hai người đã tới biên giới khu vực Loạn Toán Cương.

Huyết Ma Chân Nhân vừa liếc mắt đã thấy Bạch Cốt Quỷ Tướng một thân hắc bào đằng xa. Năm đó Cửu U Giáo một trăm lẻ tám Quỷ Tướng người đông thế mạnh, nhưng đến cuối cùng chỉ còn không đến ba thành sống sót, may mắn là trong ba thành này lại có Quỷ Tướng mạnh nhất là Bạch Cốt Quỷ Tướng.

"Bạch Cốt Quỷ Tướng chắc chắn sẽ không đem Huyết Sát Thạch tặng cho ta, nhưng có hắn ở đây việc tranh đoạt Huyết Sát bạn sinh thạch cũng thêm phần nắm chắc.

Huyết Ma Chân Nhân hơi lộ ra chút tiếu ý, sau đó khoé mắt hắn đột nhiên chú ý tới một thân ảnh cách bên trái vài trăm dặm.

- Là hắn!

Huyết Kiếm Khách đồng dạng cũng chú ý tới người kia, chính là Diệp Trần, cười lạnh một tiếng:

- Tự tìm đường chết!

"Roẹt!"

Một vệt huyết quang loé lên trong hư không, Huyết Kiếm Khách cực tốc lướt tới chỗ Diệp Trần.

Huyết Ma Chân Nhân có chút do dự rồi cũng đuổi theo phía sau Huyết Kiếm Khách.

- Huyết Kiếm thuật!

Rút kiếm ra khỏi vỏ, Huyết Kiếm Khách từ cách vài trăm mét bổ một kiếm về phía Diệp Trần.

Diệp Trần sớm đã phát hiện ra Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân, thần tình trên mặt hắn vẫn lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng như nhìn hai cái xác đang lao tới, trong vỏ kiếm toát ra một vòng thâm lam kiếm quang.

"Ầm!"

Không khí chấn động, kiếm quang của Huyết Kiếm Khách liền bị phá nát.

- Chết!

Hai tay Huyết Ma Chân Nhân lấy huyế sắc côn của hắn, Đại Huyết Ma giải thể đại pháp thi triển ra, một côn quét ngang rút sạch không khí phía trước tạo thành một khu vực chân không.

- Thanh trường kiếm trên hồn hải hẳn là Kiếm Ý, vừa vặn đang muốn kiếm người thử tay nghề.

Tay phải cầm thâm lam trường kiếm, thanh kiếm này là Lôi thuộc tính Trung phẩm bảo kiếm, Diệp Trần liền đặt cho nó một cái tên là Lôi Trạch. Lôi Trạch Kiếm cực độ phù hợp với Lôi chi ý cảnh, một kiếm bổ ra phảng phất như kiếm đã không còn là kiếm mà là một đạo lôi quang, đem Huyết Ma Chân Nhân và Huyết Kiếm Khách đều bao phủ vào trong.

"Oành!"

Lôi đình oanh động!

Vẻ mặt của Huyết Ma Chân Nhân cực kỳ hoảng sợ bay ra ngoài, tay nắm huyết sắc côn không ngừng run rẩy, máu tươi tí tách chảy xuống.

Huyết Kiếm Khách cũng không khá hơn chút nào, trong mắt hắn chỉ thấy toàn là lôi quang, một cổ ý chí đánh tan Kiếm Ý của hắn rồi đánh lên hộ thể chân nguyên của hắn.

"Phụt!"

Kiếm Ý tan vỡ, Huyết Kiếm Khách liền phun ra một ngụm máu tươi.

- Kiếm Ý viên mãn, không, là Kiếm Hồn hình thức ban đầu!

Vẻ mặt Huyết Kiếm Khách đầy vẻ khó tin, tu vi của Diệp Trần bất quá chỉ là Tinh Cực Cảnh trung kỳ, Kiếm Ý làm sao có thể cường đại như vậy được? Hơn nữa đã đạt tới tình trạng cô động Kiếm Hồn, phải biết là Kiếm Hồn so với Võ Hồn càng khó cô động hơn, rất nhiều Linh Hải Cảnh cũng chia chắc có thể đem Kiếm Hồn ngưng luyện thành công. Cô đọng Kiếm Hồn so với cô đọng Võ Hồn còn khó hơn gấp mấy lần, tương ứng với cái đó,

một khi cô đọng được Kiếm Hồn, cho dù chỉ là Kiếm Hồn hình thức ban đầu thì lực công kích cũng nâng cao tới một trình độ rất lớn.

- Tức chết được, lui!

Huyết Kiếm Khách vừa giân vừa sợ, lúc này mới bao nhiêu ngày là thực lực của Diệp Trần đã viễn siêu hai người bọn hắn? Nhớ mấy ngày trước ở bên dưới Loạn Toán Cương, hắn đã nói với Diệp Trần kẻ nào dám đắc tội với Huyết Kiếm Khách hắn thì không có ngày nào được sống bình yên, kẻ đó nhất định sẽ bị hắn giết, hơn nữa còn tiêu diệt cả nhà người đó, nếu không sẽ không tiêu được mối hận của hắn.

- Lui!

Huyết Ma Chân Nhân sợ hãi, người khác gọi hắn là ma đầu nhưng trong mắt hắn, Diệp Trần so với ma đầu còn kinh khủng hơn, ngày nào chưa diệt sát được Diệp Trần ngày đó hắn khó có thể bình an, chỉ có chạy tới gần bên Bạch Cốt Quỷ Tướng tập hợp lực lượng của những người khác liên thủ lại may ra mới có thể giết được tên Diệp Trần này.

- Trốn đi đâu?

Diệp Trần thấy hai người muốn chạy trốn liền thi triển Tinh Toái Vân.

"Bùm bùm bùm ..."

Lôi quang cuồng đánh, gió nổi mây mờ, từng cái đỉnh núi nứt toát, bên trong là một mảnh cháy đen.

- Bạch Cốt huynh, cứu ta!

Vận chuyển chân nguyên tới cực hạn, Huyết Ma Chân Nhân rống lớn lên, dùng chân nguyên truyền thanh âm tới chỗ Bạch Cốt Quỷ Tướng ở cách đó mấy dặm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 352: Thực Lực Biến Thái. (Thượng,Hạ)

Bạch Cốt Quỷ Tướng nghi hoặc quay đầu lại.

- Ồ, có người đang đuổi giết Huyết Ma Chân Nhân, lại là một người trẻ tuổi!

- Huyết Ma Chân Nhân đến chỗ của ta, ta sẽ bảo vệ ngươi bình yên vô sự.

Bạch Cốt Quỷ Tướng bĩu môi, không có đem Diệp Trần để vào mắt.

Có được phản hồi, Huyết Ma Chân Nhân cảm thấy an tâm một chút, nói với Huyết Kiếm Khách:

- Tiểu tử này không còn sống lâu được nữa đâu, không cần lo lắng, ta và ngươi trước tiên lui tới chỗ an toàn đã.

Huyết Kiếm Khách có chết hay không thật sự Huyết Ma Chân Nhân không quan tâm, chủ yếu là muốn lôi kéo Huyết Kiếm Khách vào trận doanh của Cửu U Giáo. Ù sao Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả ở Nam Trác Vực cũng không có bao nhiêu người, huống chi với thiên phú của Huyết Kiếm Khách khả năng hắn sau này trở thành Linh Hải Cảnh đại năng giả cũng không phải không có.

- Hảo!

Huyết Kiếm Khách cũng đoán được tâm tư của Huyết Ma Chân Nhân cho nên hơi chút do dự nhưng rồi cũng đáp ứng. Đạt tới cấp bậc này rồi, hi vọng lớn nhất của hắn chính là bước vào Linh Hải Cảnh. Đơn thương độc mã muốn làm chuyện gì cũng bị giới hạn, lần này Huyết Sát thú xuất hiện, hắn nếu có thể lấy được Huyết Sát bạn sinh thạch thì đối với hắn sẽ có tác

dụng rất lớn, nói không chừng còn có thể cô đọng được Kiếm Hồn hình thức ban đầu.

- Thanh Liên mạn không, Thanh Liên tụ!

Tra Lôi Trạch Kiếm vào vỏ, Diệp Trần rút Thanh Mộc Kiếm ra, vung tây lên, không khí như bị cố định lại, từng mảng Thanh Liên toả ra vây quanh Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân.

- Phá cho ta!

"Ầm! Ầm!"

Hai người liên thủ công kích vào một điểm khai mở một lỗ thủng.

"Phốc! Phốc!"

Chưa đợi bọn hắn ra ngoài phạm vi kiếm chiêu thì một đoá tiểu Thanh Liên lớn cỡ nắm tay đã bắn tới, bên trong ẩn chứa Kiếm Ý rất cường liệt, xuyên thủng qua đầu vai Huyết Kiếm Khách.

Máu tươi từ sau lưng toé ra, Huyết Kiếm Khách gầm lên:

- Ngươi dám đả thương ta? Từ nay về sau cho dù ngươi có lên trời xuống đất ta cũng sẽ tận diệt ngươi, tru sát tất cả thân nhân của ngươi.

- Ngươi cho rằng còn có thể sống sót rời đi sao? Hôm nay, Loạn Toán Cương này chính là mồ chôn của ngươi! Thanh Liên hoá khí!

Phát hiện ra Kiếm Ý rất cường đại nên Diệp Trần không hề thi triển sát chiêu, mà chỉ thúc dục một chiêu kiếm trụ cột trong Thanh Liên kiếm pháp, một kiếm ram trước người hắn liền huyễn hoá ra một mảnh Thanh Liên cực lớn, Thanh Liên bành trướng, vô số kiếm khí từ đó bắn ra ngoài.

"Véo véo véo ..."

Kiếm khí như mưa, tràn ngập hư không, không để cho hai người Huyết

Kiếm Khách có một con đường tránh né nào.

"Đinh đinh đinh đinh ..."

Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân huy động vũ khí đón đỡ đám kiếm khí dày đặc này.

"Phốc phốc!"

Những kiếm khí này cũng không phải là kiếm khí bình thường mà là kiếm khí đã được ngưng tụ Kiếm Ý rất cường đại, lực lượng mỗi một kích đều khó mà tưởng tượng được, bên trong đó được quán chú vào ý chí vô kiên bất tồi, khiến tay cầm kiếm của Huyết Kiếm Khách không khỏi run rẩy, rồi bị một đạo kiếm khí xẹt qua chặt đứt cả cánh tay. Sự đau đớn khiến mặt hắn trắng bệch. Huyết Ma Chân Nhân thấy thế thì cố gắng giúp Huyết Kiếm Khách tiêu trừ một ít kiếm khí, do đó trên người hắn cũng có không ít vết kiếm, máu tươi đầm đìa.

- Thanh Liên khai sơn!

Kiếm vũ vừa dứt, một đạo Thanh Liên kiếm quáng cực lớn phá vỡ hư không mà đến.

- Kiếm Ý thật mạnh!

Trong lúc nguy cấp, một cái cốt trảo mấy chục thước đột nhiên hiện ra chặn trước kiếm quang.

"Crắc" một tiếng.

Trên cốt trảo liền xuất hiện vô số vết nứt rồi sụp đổ.

- Khoái chi ý cảnh, còn có một loại ý cảnh đặc biệt, rất cứng cỏi.

Diệp Trần thấy bạch cốt ngăn trở kiếm quang của mình thì nhíu mày. Trên bạch cốt vừa rồi ngoại trừ Khoái chi ý cảnh còn có một loại ý cảnh khác, loại ý cảnh này khiến hắn có cảm giác bạch cốt rất cứng cỏi nhưng lại

ẩn chứa sinh cơ.

Hắc ảnh loé lên, Bạch Cốt Quỷ Tướng đã đứng chặn trước người Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân, hắn rất hứng thú nhìn Diệp Trần, nói:

- Có ý tứ, tuổi còn trẻ mà đã có thể ngưng tụ được Kiếm Hồn hình thức ban đầu, đáng tiếc tu vi còn thiếu một chút, trong tay ta có một viên thuốc, nuốt nó, ta tha cho ngươi một mạng!

- Hoá ảnh bạo!

Diệp Trần không thèm đếm xỉa tới sự xuất hiện của Bạch Cốt Quỷ Tướng, thân hình hắn đột nhiên bạo liệt tứ tán, vô số bóng ảnh như lũ quét bao phủ cả ba người Bạch Cốt Quỷ Tướng vào trong.

Kiếm quang loé lên!

Đầu lâu của Huyết Kiếm Khách và Huyết Ma Chân Nhân đồng thời bay lên, mắt bọn chúng vẫn còn trợn tròn khó tin, chỉ mới một sát na cả hai đều đã bị giết.

Bạch Cốt Quỷ Tướng vung tay lên xé nát một mảng lớn bóng ảnh, những bóng ảnh còn lại liền hợp thành nhất thể đứng cách Bạch Cốt Quỷ Tướng khoảng vài trăm thước.

Ánh mắt của Bạch Cốt Quỷ Tướng rất âm trầm nhìn thi thể của hai người Huyết Ma Chân Nhân, rít lên:

- Ngươi đã bỏ qua cơ hội được sống!

Thanh Mộc Kiếm phóng ra một đoá kiếm hoá, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ, lạnh nhạt nói:

- Bằng thực lực của ngươi, còn chưa có tư cách nói câu đó!

- Muốn chết!

Bạch Cốt Quỷ Tướng há miệng rống lên, hai tay cách không vặn xé, hơn mười đạo âm bạch sắc móng vuốt nhọn hoắc phá không bắn đi. Thế đi trông vừa trầm trọng nhưng lại vừa nhẹ nhành rất quỷ dị.

Phá Phôi Kiếm ra khỏi vỏ, Khoái chi ý cảnh sử xuất, từng cái vóng vuốt đều bị đánh nát, kiếm thế của Diệp Trần thuận thế đánh tới Bạch Cốt Quỷ Tướng, một kiếm cực nhanh lại như thật chậm chém xuống, đây là do sự kết hợp của Khoái chi ý cảnh và Mạn chi ý cảnh, ở giữa không hề có chút trắc trở nào.

- Cái gì?

Bạch Cốt Quỷ Tướng vội vàng lui lại phía sau, trong lúc lui lại, trên người hắn lập loè bạch sắc quang mang, một bộ cốt giáp xuất hiện bên ngoài thân thể hắn, vừa vặn ngăn trở công kích của Diệp Trần.

Tia lửa tung toé, tốc độ lui lại của Bạch Cốt Quỷ Tướng bị đẩy đi nhanh hơn.

- Khoái chi tứ kiếm!

Một kiếm vừa ra, ba kiếm tiếp theo cũng lập tức bạo xuất, một kiếm so với một kiếm càng nhanh hơn, một kiếm cuối cùng, kiếm thế của Diệp Trần đã tích súc tới cực hạn, phảng phất như thác lũ ào ào đổ xuống, trầm trọng chém lên ngực Bạch Cốt Quỷ Tướng.

"Phụt!"

Cho dù bên ngoài thân thể đã có một tầng cốt giáp chân nguyên, bên trong còn có một kiện Trung phẩm phòng ngự bảo giáp, Bạch Cốt Quỷ Tướng vẫn phải phun ra một ngụm máu tươi, chỗ ngực cũng bị đục một lỗ.

Thân hình Bạch Cốt Quỷ Tướng xuyên thủng một toà núi nhỏ, trong lòng hắn thầm hoảng sợ: "Có kiếm pháp nhanh như vậy sao? Một kiếm tiếp một kiếm, không hề có bất cứ cơ hội trốn tránh nào."

- Tiểu tử kia là ai lại có thể đem một vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả áp chế đến không có lực hoàn thủ?

- Trên dưới hai mươi tuổi, một thân áo lam, nếu ta đoán không sai thì hắn chính là Diệp Trần.

- Diệp Trần? Chính là đệ nhất thiên tài ngàn năm qua, đệ nhất nhân trên Tiềm Long Bảng? Tranh tài Tiềm Long Bảng mới chỉ qua hai năm, làm sao hắn có thể có chiến lực khủng bố như vậy được?

Động tĩnh chiến đấu của hai người không hề nhỏ, các Tinh Cực Cảnh cường giả trong phạm vi mười dặm đều chú ý tới, nhất là các cường giả của Lục phẩm tông môn.

- Là hắn!

Nghiêm Xích Hoả thần sắc ngưng tụ, trong tầm mắt hắn, Diệp Trần trong một bộ lam y, tay trái cầm vỏ kiếm, tay phảm cầm trường kiếm chỉ xéo xuống, đôi mắt lạnh như bằng ẩn hiện hàn quang. Người chưa động mà một cổ kiếm thế xung thiên đã khoá chặt Bạch Cốt Quỷ Tướng ở xa xa.

- Vì cái gì? Vì cái gì mà tiến bộ của hắn còn nhanh hơn ta?

Nghiêm Xích Hoả thập phần không phục, hắn vốn tưởng rằng Diệp Trần tối đa chỉ đạt tới Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, cho dù lợi hại hơn hắn thì cũng không hơn quá nhiều. Hai năm qua, tu vi của hắn chẳng những đã đạt tới Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, Đao Ý cũng đã đạt tới tám phần, Cửu Chuyển Hoả Linh Công cũng bước vào đệ bát trọng. Ở Huyền Không Sơn, cường giả dưới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đã không còn là đối thủ của hắn, chiến lực của hắn có thể nói là tuyệt đỉnh, nhưng ai ngờ, Diệp Trần tu vi chẳng những cao hơn hắn, chiến lực còn cường đại hơn không chỉ vài lần. Diệp Trần đối mặt với Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả mà vẫn có thể áp chế, phải biết rằng Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả ở ngoài sáng của Nam Trác Vực cũng chỉ có năm người, thêm mấy người lánh đời thì tối đa không quá mười người, mà hắn hiện tại cách Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả còn

tới bốn bậc, theo thứ tự là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả, lợi hại Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả, Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả rồi mới tới Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, mỗi một bậc đều không hề dễ dàng đạt tới, cho nên Nghiêm Xích Hoả mới không phục, phi thường không phục. Khởi điểm giống nhau, vì cái gì Diệp Trần lại mạnh hơn hắn nhiều như vậy?

Diệp Trần nhất định có thiên đại kỳ ngộ!

Tìm không thấy lý do thuyết phục bản thân, Nghiêm Xích Hoả vô ý thức cho rằng Diệp Trần dựa vào kỳ ngộ mới được như vậy.

- Khó trách Tư Không Thánh lại không muốn tiếp tục ở lại Nam Trác Vực mà không đợi đến lúc trở thành vương giả trong giới trẻ Nam Trác Vực rồi mới rời đi, bởi vì hắn biết được hắn không thể nào thắng nổi Diệp Trần. Chỉ có tại Vực khác đột phá rồi trở lại khiêu chiến Diệp Trần mới có thể. Vương giả thế hệ thanh niên của Nam Trác Vực trong vòng năm năm sẽ không thay đổi!

Lý Đạo Hiên nắm chặt chuôi kiếm, thở dài một hơi, chiến ý tán đi nhưng ý chí tranh đấu lại càng lúc càng vượng.

"Ài!"

Vô Tình Tông hạch tâm Nhị trưởng lão cũng thở dài một hơi, tuy hắn là Vô Tình Tông hạch tâm trưởng lão nhưng cũng không khỏi thừa nhận thế hệ tuổi trẻ hiện nay không có ai có thể tranh phong được với Diệp Trần. Loại tình huống này đã mấy trăm năm chưa từng phát sinh, phần lớn tuyệt đỉnh thiên tài đều sẽ bị thiên tài khắc gắt gao chặn lại, chèn ép vinh quang.

Cảm nhân được ý chí chiến đấu của Lý Đạo Hiên, hắn cười cười, có lẽ đây cũng là một chuyện tốt, năm đó một đời tuổi trẻ nương theo Huyền Hậu đều phát triển thành thấp nhất là Linh Hải Cảnh cường giả, cao nhất cũng đồng dạng bước vào Sinh Tử Cảnh. Đối với người trẻ tuổi là phải liên tục khiêu chiến, người khiếp đảm thì tư cách nhìn lên cũng không đáng có, chỉ có người dũng cảm dám khiêu chiến mới có thể siêu việt chính mình.

Băng hàn khí lượn lờ toàn thân, Băng Linh da thịt trắng như tuyết, hắc sắc đồng tử như vạn năm hàn băng không hề có chút biến hoá nào, tựa hồ đối với sự cường đại của Diệp Trần từ đầu đã nằm trong dự liệu của nàng, cho nên nàng mới không hề kinh ngạc, vẫn duy trì một đôi mắt lóng lánh không tạp chất.

- Tiếp tục mạnh lên đi, ta sẽ đuổi theo sau lưng ngươi!

Bóng dáng xinh đẹp đứng trên đỉnh núi, khí chất của Băng Linh lộ ra hết sức trong trẻo nhưng lại không kém phần lạnh lùng.

"Roạt!"

Mặt đất rạn nứt, Mạc Ngôn ngây người, vô ý thức dùng sức dưới chân, đất đá dưới chân hắn liền bị ăn mòn thành bụi phấn.

- Mạc Ngôn!

Phi Thiên Ma Tông hạch tâm nhị trưởng lão nhắc nhở hắn.

Mạc Ngôn giật mình tỉnh lại:

- Nhị trưởng lão!

Nhị trưởng lão nói:

- Nhất thời vượt lên không có nghĩa là cả đời đều vượt lên, phải bảo trì được tâm cảnh của bản thân!

- Ta hiểu!

Mạc Ngôn ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong nội tâm lại cực kỳ biệt khuất, thân thể không cách nào thoải mái được, thập phần khó chịu.

Nhị trưởng lão làm sao không thấy được Mạc Ngôn nghĩ một đằng nói một nẻo? Hắn cười khổ một tiếng, ánh mắt chuyển lên người Mộ Dung Khuynh Thành. Trước khi tiến vào Huyết Ma chiến trường nàng đã từng nói

ngay cả một thành nắm chắc chiến thắng Diệp Trần cũng không có, chẳng lẽ nàng đã từng gặp mặt Diệp Trần? Bởi vì có ai ngờ được Diệp Trần lại có thể chống lại Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả? Phải biết là chiến lực của Mộ Dung Khuynh Thành cũng tương đương với lợi hại Tinh Cực Cảnh cường giả rất gần với Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả rồi.

- Một thành nắm chắc cũng không có!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng đã đánh giá thấp Diệp Trần, kỳ thật nàng lúc đầu suy đoán chiến lực của Diệp Trần chỉ tương đương với nàng. Mà trong tình huống chiến lực hai bên tương đương, tỷ lệ thắng của nàng đúng là không cao hơn một thành, cái này chính là chỗ cường đại của Diệp Trần. Đừng nói là chiến lực tương đương, cho dù hắn ở vào hoàn cảnh xấu cũng có khản năng lật chuyển thế cục, huống chi chiến lực hiện tại của hắn đã đạt tới Tinh Cực Cảnh cực hạn?

"Ầm ầm!"

Ngọn núi nổ tan, Bạch Cốt Quỷ Tướng lao ra.

- Ta muốn ngươi phải trả giá thật đắt!

Hắc y trên người Bạch Cốt Quỷ Tướng rách nát, hắc sắc khí tức bành trướng tận trời, xé rách cả tầng mây.

Không khí xung quanh Phá Phôi Kiếm liên tục vặn vẹo, kiếm quang rét lạnh liên tục phun nhả bất định, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ngươi cảm thấy bây giờ nói mấy lời này có ý nghĩa sao?

Là một kiếm khách, Diệp Trần chưa bao giờ thiếu tự tin, đồng cấp với nhau, nếu không thể đánh bại đối phương thì có nghĩa bản thân đã thất bại. Lấy mạnh thắng yếu thì tính là cái gì! Bốn kiếm vừa rồi kỳ thực cũng không có gì huyền ảo, chỉ là đêm bốn chiêu cực nhanh đánh cùng một lần, thiếu một kiếm uy lực không thể đạt tới tận cùng mà nhiều thêm một kiếm thì sẽ dư thừa, kiếm thế sẽ từ thịnh chuyển sang suy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 353: Cướp Đoạt! (Thượng,Ha)

- Bạch cốt lao lung!

Thanh âm âm lãnh vang lên, hai tay của Bạch Cốt Quỷ Tướng dùng tốc độ cực nhanh kết ấn, theo thủ ấn biến hoá, thiên địa nguyên khí quanh thân hắn kịch liệt chấn động đem vài toà huyết sắc sơn gần đó chấn sập, dưới đất hình thành từng vết nứt lớn.

"Lạch cạch ..."

Trong hư không, vô số căn bạch cốt tổ hợp thành một cái lao lung (nhà tù) cực lớn. Bạch cốt lao lung hình lập phương , mỗi căn bạch cốt đều to cỡ eo người, trên bề mặt lưu chuyển hàn mang âm bạch sắc, cùng lúc đó, hai cổ ý cảnh cũng toả ra, theo thứ tự là Khoái chi ý cảnh cùng một loại ý cảnh phi thường cứng cỏi. Loại ý cảnh này gọi là Cốt chi ý cảnh chỉ có Bạch Cốt Quỷ Tướng mới có. Cốt cách của của con người cũng không phải vật chết, chúng cũng có chỗ đặc biệt cường đại, cho nên Bạch cốt lao lung một khi hình thành thì sẽ ngày càng cứng cỏi không thể phá vỡ, đem Diệp Trần bao trùm vào bên trong.

- Hình như là Bạch Cốt Quỷ Tướng tàn dư của Cửu U Giáo, hắn làm sao lại chạy tới Huyết Ma chiến trường?

- Huyết Ma chiến trường rồng rắn lẫn lộn, lại là biên cảnh của Nam Trác Vực, Bạch Cốt Quỷ Tướng dám quang minh chính đại xuất hiện ở chỗ này cũng dễ hiểu.

Bạch Cốt Quỷ Tướng không xuất ra tuyệt chiêu còn tốt, tuyệt chiêu vừa ra, cái Cốt chi ý cảnh và Bạch cốt lao lung quá mức đặc biệt kia muốn người ta không nhận ra cũng khó. Một ít người có kiến thức liếc nhìn một cái liền

nhận ra thân phận Bạch Cốt Quỷ Tướng của hắn, vài người không biết được người bên cạnh lên tiếng nhắc nhở cũng nhất thời minh bạch.

- Muốn vây công giết hắn không?

Nếu có thể giết được Bạch Cốt Quỷ Tướng thì có thể tới Lục đại Lục phẩm tông môn nhận được khen thưởng khổng lồ, trong đó kể cả một môn võ học lợi hại.

- Ngươi điên à? Không thấy bốn vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả bên kia cũng không nhúc nhích không? Không có Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả ra tay, Bạch Cốt Quỷ Tướng hoàn toàn có thể chạy trốn, nếu để hắn chạy mất thì ngày sau muốn yên lành mà sống cũng khó, Lục phẩm tông môn cũng sẽ không bảo hộ an toàn cho cả nhà ngươi!

- Nói cũng đúng, huống chi đối với Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả mà nói thì Huyết Sát Thạch vẫn trọng yếu hơn, có lẽ đợi sau khi săn giết tất cả Huyết Sát thú bọn hắn mới ra tay, ta cũng sẽ không ngu ngốc đi làm chim đầu đàn đâu!

Một ít người trong lòng vừa có suy nghĩ xúc động thì không khỏi sợ hãi.

- Nguyên lai là Bạch Cốt Quỷ Tướng!

Hai mắt Thân Đồ Tuyệt híp lại, năm đó Bạch Cốt Quỷ Tướng giết không ít người của Huyền Không Sơn, theo lý hắn sẽ không chút do dự ra tay, chỉ là Huyết Sát thú mấy chục năm mới xuất hiện một lần, bỏ qua lần này, không biết đến khi nào mới có thể thu được đủ Huyết Sát Thạch. Cho nên vì Huyết Sát Thạch, việc đánh chết Bạch Cốt Quỷ Tướng có thể gác lại sau. Ánh mắt hắn khi rơi vào người Diệp Trần thì lại cười lạnh một tiếng, tên tiểu tử này đúng là mối uy hiếp lớn, mới tầm hai mươi tuổi mà đã có thực lực Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, nếu để cho hắn tiếp tục phát triển thì ở Nam Trác Vực này còn có ai có thể chế trụ được hắn? Tiểu tử này phải nhanh chóng diệt trừ.

- Hừ, cho ngươi sống lâu thêm một chút, chờ ta xong việc ở đây thì chính là tử kỳ của ngươi!

Thân Đồ Tuyệt nắm chặt nắm tay, cách không một quyền kèm theo võ ý vô kiên bất tồi đánh Huyết Sát thú trước mặt nổ tung.

Không giống với Thân Đồ Tuyệt, Vô Tình Tông hạch tâm đại trưởng lão Bạch Hữu Đạo ánh mắt một mực tập trung lên người Diệp Trần: "Kỳ quái, Kiếm Ý rõ ràng chưa viên mãn nhưng lại có xu thế cô động thành Kiếm Hồn? Không đúng, cổ Kiếm Ý này cùng Kiếm Ý ở Thiên Tiệm Hạp có chút tương tự, đồng dạng ẩn chứa Bất Hủ áo nghĩa, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân lớn nhất mà hắn có thể cô đọng ra Kiếm Hồn sớm?"

Bạch Hữu Đạo rất nghi hoặc, Kiếm Ý chưa viên mãn vốn không thể cô đọng thành Kiếm Hồn, cho dù chỉ là Kiếm Hồn hình thức ban đầu nhưng Diệp Trần lại làm được.

"Kiếm Hồn bản thân không có bao nhiêu khác biệt, cũng là thể hiện của kiếm đạo ý chí, chỉ có Kiếm Hồn mà năm trăm năm trước Chiến Vương sáng tạo ra mới có khác biệt, bất hủ bất diệt, một kiếm chém xuống, cường đại Kiếm Ý đánh xuống mà vẫn có thể lưu lại Kiếm Ý ở Thiên Tiệm Hạp hơn năm trăm năm không tán. Do đó hắn mới dược ghi lại trong lịch sử của Chân Linh đại lục, là một trong tam đại kiếm khách. Trước đó có hai người, một là đại kiếm khách ở thời đại thượng cổ, một người là đại kiếm khách ở thời trung cổ, có thể cùng bọn họ nổi danh, đủ để chứng minh thành tựu trên kiếm đạo của Chiến Vương thế nào. Đáng tiếc, trận chiến năm trăm năm trước ai cũng không biết Chiến Vương đã đi nơi nào, sống hay chết?

Ánh mắt của Bạch Hữu Đạo lúc này nhìn về Diệp Trần rất rạng rỡ, trong đó bao hàm ham muốn học hỏi rất cao.

"Két kẹt két kẹt!"

Tốc độ hình thành của Bạch cốt lao lung rất nhanh, tại lúc hình thành thì nó bắt đầu thu nhỏ lại, các căn bạch cốt bị đè ép vang lên thanh âm cực kỳ

chói tai.

"Phặt!"

Kiếm quang bắn ra, một căn bạch cốt to băng cái eo người bị chém ra một vết cắt cực sâu, mảnh vụn bay tứ tung.

- Quá cứng!

Diệp Trần chấn động, một kiếm vừa rồi mặc dù chỉ là một kiếm bình thường nhưng vẫn có Kiếm Ý quán chú, cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong trúng phải cũng muốn trọng thương vậy mà một căn bạch cốt lại có thể chống đỡ được, làm sao không khiến hắn kinh hãi?

Bạch Cốt Quỷ Tướng cười ha hả:

- Đừng giãy dụa nữa! Nếu tu vi của ngươi mạnh hơn một chút, nói không chừng còn có thể công phá Bạch cốt lao lung của ta, đáng tiếc ngươi chỉ là một cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ, dựa vào chất lượng chân nguyên mới có được chiến lực như vừa rồi, nhưng sự chênh lệch cảnh giới cũng không phải dễ dàng bù đắp như vậy, Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cường giả phát ra chân nguyên viễn siêu cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ.

Cảnh giới cao thấp không chỉ là chênh lệch về tổng số lượng chân nguyên, ở rất nhiều chi tiết cũng có chỗ bất đồng rõ ràng. Ví dụ như số lượng chân nguyên phát ra, nếu như nói Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả trong nháy mắt có thể phát ra mười đơn vị chân nguyên như vậy Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả trong nháy mắt đó cũng chỉ có thể phát ra từ tám đến chín đơn vị chân nguyên mà htôi. Bạch Cốt Quỷ Tướng ti vi từ sớm đã là Tinh Cực Cảnh cực hạn, hắn toàn lực ứng phó thì hiệu suất phát ra của chân nguyên rất lớn. Bạch cốt lao lung hắn tạo ra bình thường cũng có thể nhốt được Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả thậm chí là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả, trong thời gian ngắn đừng hòng thoát ra được, trừ khi Bạch Cốt Quỷ Tướng đình chỉ vận chuyển chân nguyên.

- Chưa chắc!

"Oanh!"

Một căn bạch cốt xuất hiện rậm rạp vết nức, có dấu hiệu muốn sụp đổ.

- Cái gì?

Bạch Cốt Quỷ Tướng thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, tốc độ kết ấn của hai tay đẩy nhanh hơn, chân nguyên hùng hậu nhanh chóng xuyên qua thủ ấn dùng phương pháp quỷ dị gia trì cho Bạch cốt lao lung.

Bạch cốt lao lùng càng lúc càng co nhỏ lại, cuối cùng bảo trì ở trạng thái năm mét khối.

Tra Phá Phôi Kiếm vào vỏ, Diệp Trần rút Thanh Mộc Kiếm ra, tk cùng Thanh Liên kiếm pháp phù hợp, hỗ trợ lẫn nhau, một kiếm chém ra, quầng sáng thanh sắc tràn ngập, kiếm quang rét lạnh hình thành một đoá Thanh Liên cực lớn, dùng tư thái lôi đình vạn quân trùng trùng điệp điệp trùng kích lên một điểm trên đám bạch cốt.

"Crắc!"

Điểm này giống như có chỗ sơ hở, những khe hỡ cỡ đầu ngón tay nhanh chóng lan toả ra, vị trí thụ lực bị lồi ra ngoài.

- Ngươi không có khả năng phá được Bạch cốt lao lung của ta, chết đi!

Bạch Cốt Quỷ Tướng kết ấn đến mười ngón tay đều vỡ ra, máu tươi đầm đìa, tốc độ chân nguyên vận chuyển đột nhiên tăng lên gấp đôi, ước chừng qua ba lượt hô hấp, mười ngón tay của hắn chụm lại một chỗ, phát ra một chút âm thanh bạo liệt, hắn theo đó quát lớn:

- Bạch cốt xuyên thân thứ!

"PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!"

Trong Bạch cốt lao lung nhiều ra mấy cây gai xương dài mấy mét, gai xương có dài có ngắn, có thô có mảnh, có thẳng tắp như trường mâu, có uốn lượn như đao, có cành nhánh như khung xương, có sinh ra nổ tung bạo liệt, có bắn ra cốt châm ...

- Thanh Liên hoá khí, bạo!

Thân ở trong Bạch cốt lao lung, kiếm của Diệp Trần càng thêm nhanh chóng, cũng không có khả năng ngăn trở hết công kích từ bốn phương tám hướng như vậy, nhưng hắn không chút hoang mang, Thanh Mộc Kiếm vòng quanh thân thể hình thành từng mảnh Thanh Liên, Thanh Liên bung ra, vô số kiếm khí phách tán ra, nghênh hướng công kích từ bốn phương tám hướng.

Nếu như nói bão tố ầm ĩ chát tai thì thanh âm Diệp Trần ngăn cản công kích của đám cốt gai còn ầm ĩ hơn mấy chục lần, âm thanh bạo liệt vang lên không dứt, nếu đổi lại một người bình thường dù chỉ nghe được thanh âm cũng đột tử tại chỗ.

- Thanh Liên tụ!

Linh hồn lực co rst lại trong phạm vi năm mét, Diệp Trần vừa đón đỡ công kích của gai xương vừa nhanh chóng tìm kiếm sơ hở đột phá. Sơ hở này cùng với lúc Bạch cốt lao lung phát động công kích đồng thời tồn tại, chính là di chứng chân nguyên thay đổi, đương nhiên, nếu Bạch Cốt Quỷ Tướng không công kích Diệp Trần, Diệp Trần không xuất ra ba bốn kiếm cũng khó mà công phá được Bạch cốt lao lung này.

Chặt đứt một căn gai xương cực lớn công kích tới, Diệp Trần một kiếm đâm vào đám bạch cốt, mũi kiếm loé lên một điểm ánh sáng màu xanh, một đoá liên hoa theo đó nhanh chóng phóng lớn lên, ngạnh sanh chặt đứt bạch cốt rồi tiếp tục bắn tới Bạch Cốt Quỷ Tướng đang đứng ở cách đó hơn trăm mét.

"Choang!"

Lục trùng kích dữ dội bùng lên, Bạch Cốt Quỷ Tướng bị ngạnh sanh chặt đứt quá trình kết ấn, Bạch cốt lao lung tự động sụp đổ, tán ra thành chân nguyên và thiên địa nguyên khí bình thường hoà vào hư không.

Thoát khốn ra, Diệp Trần không chút nghĩ ngợi, thi triển Thanh Liên kiếm pháp thức thứ tám Thanh Liên Phát Nha cũng làm một chiêu có uy lực lớn nhất của hắn lúc này.

Kiếm quang tung hoành, cường thịnh vô song.

Trong lòng Bạch Cốt Quỷ Tướng nảy sinh thoái ý, thực lực của Diệp Trần vượt quá sự tưởng tượng của hắn, hôm nay hắn rốt cuộc cũng đã được kiến thức sự đáng sợ của đệ nhất thiên tài Nam Trác Vực. Nếu không lùi, một lúc nữa rất có thể bản thân hắn sẽ thụ thương, khí đó dưới ánh mắt của đám đông Tinh Cực Cảnh cường giả nơi đây, hắn sẽ không khác gì một cái phần thưởng di động, cho nên hắn không thể không cân nhắc.

Liên tục thi triển sát chiêu, Bạch Cốt Quỷ Tướng triệt tiêu kiếm quang công kích của Diệp Trần.

- Bất hảo!

Kiếm quang vừa bị nghiền nát liền hoá thành một cái kiếm quang càng cường đại hơn đánh tới, không kịp phòng bị, bạch cốt giáp bên ngoài thân Bạch Cốt Quỷ Tướng lập tức bạo liệt, Trung phẩm phòng ngự bảo giáp ở bên trong triệt tiêu một phần lực lượng, lực lượng còn lại giống như có ý thức tự động rót vào trong cơ thể của hắn.

"Phốc!"

Phun ra một búng máu, xương sườn trước ngực Bạch Cốt Quỷ Tướng bị gẫy ít nhất bốn năm cái, trong đó có một cái đâm vào trong tâm tạng, hơi có chút động tác sẽ đau thấu trời.

- Khí liên tham thiên!

Thanh Liên phát nha chỉ là một quá trình, chiêu Thanh Liên già thiên ở phần sau mới chính thức được xem là tinh hoa của thức thứ tám trong Thanh Liên kiếm pháp. Kiếm quang đại thịnh, giống như một đại thụ che trời thôn phệ Bạch Cốt Quỷ Tướng vào trong rồi vọt tới một ngọn núi lớn cách đó hơn một dặm nhanh chóng cắm rễ xuống, xa xa nhìn lại kiếm quang cực lớn giống đúng là không khác gì một đại thụ che trời, mà Bạch Cốt Quỷ Tướng nằm dưới phần rễ, cực độ chật vật.

Thất khiếu của hắn không ngừng bắn ra từng mảnh huyết hoa, hắn kích nát kiếm quang, vừa muốn từ trong lòng núi phóng ra thì đột nhiên huyết quang loé lên, một cái tiểu huyết ảnh bắn xuyên qua đầu hắn, ngay sau đó Bạch Cốt Quỷ Tướng liền trở thành một cái thây khô, không còn chút khí tức nào.

Một đời Quỷ Tướng, cuối cùng lại bị Huyết Sát thú giết chết, đúng là sự đời trêu người!

"Phù!"

Thở mạnh một hơi, Diệp Trần buông lỏng thần kinh bị kéo căng nãy giờ, Bạch Cốt Quỷ Tướng không giống Huyết Ma Chân Nhân, hắn là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn có uy tín lâu năm, dù Diệp Trần chiến lực đại tăng không sợ bất luận một cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn nào nhưng muốn giết Bạch Cốt Quỷ Tướng cũng rất khó khăn.

Huyết Sát thú sau khí kích sát Bạch Cốt Quỷ Tướng thì màu sắc trên người càng thêm nồng đậm, nhanh chóng bắn tới hướng Diệp Trần. Thân thể nó uốn lượn trong không khí không hề tạo ra một chút tiếng gió nào.

- Chết!

Giờ phút này, Diệp Trần căn bản không sợ Huyết Sát thú, hắn không lùi không tránh, một kiếm chém tới.

"Xoẹt!"

Kiếm quang bổ đôi thân thể Huyết Sát thú, chỉ là sức khôi phục của Huyết Sát thú mạnh hơn Huyết Ma nhiều, chỉ chốc lát sau đã khôi phục như lúc đầu. Diệp Trần đã có chuẩn bị tâm lý, Thanh Liên kiếm pháp thức thứ bảy Thanh Liên mạn không xuất ra chém Huyết Sát thú thành hư vô.

"Lạch cạch!"

Một viên huyết hồng thạch đầu rơi xuống.

Diệp Trần nhìn ra viên đá này không tầm thường nên dùng lực cách không hấp tới.

- Ranh con, Huyết Sát Thạch không phải thứ ngươi có tư cách đạt được, tốt nhất giao vào tay Thân Đồ Tuyệt ta đi!

Một bàn tay thiêu đốt chân nguyên cực lớn phá không bắn tới chộp Huyết Sát Thạch vào trong tay muốn thu về.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 354: Long Tượng Đại Lực Quyết

- Bỏ cái tay thối của ngươi ra!

Diệp Trần làm sao có thể cho phép Thân Đồ Tuyệt đoạt đi đồ vật của mình? Hắn lập tức vận chuyển chân nguyên, bàn tay to lớn sắp về tới bên người Thân Đồ Tuyệt thì không kịp suy nghĩ gì thêm, ngón trỏ tay trái cách không điểm một chỉ, một đạo kiếm khí phá không bắn ra, chính là Thanh Liên kiếm khí có uy năng ngày càng mạnh.

"Phanh!"

Thanh Liên kiếm khí phát sau tới trước, cắt đứt bàn tay chân nguyên kia khiến nó nổ tan thành từng mảnh chân nguyên hoả hoa trùng kích sập mấy ngọn núi gần đó.

- Trở về đây!

Bàn tay chân nguyên bị nghiền nát, viên Huyết Sát Thạch nhỏ nhỏ cỡ nắm tay hài nhi kia hoá thành một đạo huyết quang lăng không rơi vào tay Diệp Trần.

- Sát khí quá mãnh liệt!

Huyết Sát Thạch vừa vào tay liền phát ra một tia sát khí mãnh liệt chui vào trong đầu Diệp Trần liên tục trùng kích, cũng may Kiếm Ý của Diệp Trần không giống người thường, chỉ cần đơn giản trấn thủ tâm thần và hồn hải, cho dù sát khí có mạnh mẽ cũng lù lù bất động.

Đám cường giả Tinh Cực Cảnh đứng xem muốn phát ngốc, Thân Đồ Tuyệt là ai? Chính là Huyền Không Sơn hạch tâm đại trưởng lão, mà một trong các Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả đứng đầu cả Nam Trác Vực,

trên tay nắm quyền sinh sát của cả ngàn vạn người, chỉ cần một câu nói của hắn, thuộc hạ dưới trướng liền có thể huỷ diệt mất một cái tông môn. Dưới Linh Hải Cảnh, ở Nam Trác Vực cơ hồ không có bất kỳ người nào, bất kỳ thế lực nào có thể uy hiếp được hắn, nhưng hiện tại Diệp Trần rõ ràng dám phản kháng Thân Đồ Tuyệt, phải biết là Thân Đồ Tuyệt cùng Bạch Cốt Quỷ Tướng bất đồng, về thế lực hay thực lực Thân Đồ Tuyệt đều xếp vào loại đỉnh tiêm.

- Đệ nhất thiên tài của Nam Trác Vực khí phách quả nhiên không giống người thường!

- Khí phách như thế, nếu không chết, ngày sau tất có đại thành tựu!

Giờ khắc này, các Tinh Cực Cảnh cường giả trên Huyết Ma chiến trường một lần nữa đánh giá lại Diệp Trần, bị khí độ cùng dũng khí của hắn thuyết phục.

Sắc mặt của Thân Đồ Tuyệt lúc xanh lúc đỏ, trầm giọng nói:

- Tiểu tạp chủng, đừng tưởng rằng có thực lực Tinh Cực Cảnh cực hạn là có thể thoát được một mạng trong tay ta, hiện tại ta liền cho ngươi biết, cái gì là châu chấu đá xe, không tự lượng sức! Hừ!

Thanh âm vừa dứt, thân thể Thân Đồ Tuyệt chấn động, cách không một quyền đánh thẳng tới Diệp Trần.

"Ầm! Ầm!"

Một quyền này ẩn chứ Thổ chi ý cảnh cao thâm, dưới võ ý gia trì, không khí tầng tầng bạo liệt, cực tốc tràn tới bên người Diệp Trần.

Lơ lửng giữa không trung, Diệp Trần không vui không sợ, vung tay lên, kiếm quang toả sáng, loáng thoáng có thể thấy được bên ngoài kiếm quang ẩn ẩn có rất nhiều Thanh Liên lớn nhỏ bất đồng.

"Đông!"

Đại địa rạn nứt, Diệp Trần và Thân Đồ Tuyệt đều phải trượt lui về sau hơn mười bước, lực trùng kích cường hoành không ngừng áp bách thân thể hai người.

- Hảo cường ý chí, giống như trường giang đại hải!

Diệp Trần lần thứ nhất từ trên người võ giả cảm nhận được lực lượng ý chí, cùng với Kiếm Ý cực độ cô đọng bất đồng, ý chỉ của võ giả tuy chỉnh hợp thành nhất thể nhưng phạm vi phóng xuất lại rất lớn, có xu hướng lấy thịt đè người.

Cũng chính bởi vì như thế, tổng lượng ý chí của Diệp Trần không bằng Thân Đồ Tuyệt nhưng lại có thể dựa vào công kích chống lại đối phương.

- Hử?

Lông mày Thân Đồ Tuyệt nhảy lên, năm năm trước, hắn từng đạt được một viên Huyết Sát Thạch, tổng lượng võ ý đã muốn viễn siêu đồng cấp cường giả, tuy nói võ ý không có tập trung như Kiếm Ý nhưng dù nói thế nào cảnh giới tu vi của hắn cũng vượt qua Diệp Trần.

- Có ý tứ, một kích kế tiếp nếu ngươi tiếp được, ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái, người có quan hệ với ngươi chỉ giết một nửa!

Thân Đồ Tuyệt mạnh mẽ đề khí, hai tay vung lên trên, một cổ lực lượng khủng bố theo đó phát ra, khu vực vài dặm xung quanh, không khí thoáng vặn vẹo, đại địa rung động.

Nhìn dị trạng trên người Thân Đồ Tuyệt, Hoả Linh Điện hạch tâm đại trưởng lão Xích Kim Nham có chút khó hiểu, xem ra Thân Đồ Tuyệt muốn động dùng một môn võ học kỳ lạ nào đó, chỉ là Diệp Trần đáng giá để hắn làm vậy sao? Dưới con mắt của Xích Kim Nham, Diệp Trần ngoại trừ Kiếm Ý cùng kiếm chiêu cũng không còn chỗ nào mạnh cả.

- Long Tượng đại lực quyết!

Theo thanh âm từ trong miệng Thân Đồ Tuyệt vang lên, trên người hắn truyền tới từng đợt tiếng rồng ngâm phiêu phù trên không trng. Khí thế của Thân Đồ Tuyệt bành trướng liên tục, phảng phất như trong toàn bộ cái tiểu khu vực này hắn chính là Vương.

"Crắc!"

Tay phải hạ xuống, canh tay Thân Đồ Tuyệt phát lực, một ngọn núi cao mấy ngàn thước gần đó bị hắn nhổ tận gốc ném về phía Diệp Trần.

Một ngọn núi cực lớn dùng tốc độ nhanh hơn mấy lần so với tốc độ âm thanh bay vút đi, trong hư không sinh ra từng tiếng bạo âm, mây đen sấm chớp nổi lên ầm ầm giống như tận thế tới nơi. Ngay sau đó hết thảy thanh âm đều bị ngăn cách bên ngoài, cái gì đều không nghe được, cái gì cũng không cảm giác được, thời gian giống như đình chỉ.

Ở xa xa, Mạc Ngôn khẽ cười một tiếng, với tư cách là trưởng lão của Phi Thiên Ma Tông, hắn đối với tuyệt học của tất cả các Lục phẩm tông môn cũng có lý giải. Thân Đồ Tuyệt thi triển môn tuyệt học này cũng không phải là của Huyền Không Sơn, mà là Thân Đồ Tuyệt ngẫu nhiên đạt được, nó là một môn công pháp phụ trợ, nghe nói môn công pháp này một khí thi triển có thể khiến lực lượng bạo tăng gấp mười lần, bản thân sẽ có Long Tượng lực lượng, nhổ núi liệt địa dễ dàng.

"Năm năm trước, Thân Đồ Tuyệt gần tiếp cận với Bạch Hữu Đạo, hôm nay thực lực của hắn tăng nhiều, ẩn ẩn đã siêu việt cả Bạch Hữu Đạo, Diệp Trần tuyệt đối không thể ngăn được."

Hai mắt Mạc Ngôn trở nên cuồng nhiệt, chờ mong chứng kiến cảnh Diệp Trần đổ máu, bị ép thành bánh thịt.

Long Tượng đại lực quyết? Chẳng hiểu tại sao, Diệp Trần lại đột nhiên nghĩ tới quyển quyền pháp không biết tên mà hắn mua được trong giao dịch đại điện ở Vũ Thành, hai chữ đầu tiên trong quyển quyền pháp đó cũng là Long Tượng.

Ngọn núi đang bay tới bao phủ phạm vi hơn mười dặm, dù là Diệp Trần có tốc độ nhanh hơn nữa cũng không cách nào tránh được, ngược lại sẽ rơi vào hạ phong, cho nên đối với vật công kích khổng lồ này, Diệp Trần chỉ có thể làm một việc là toàn lực đón đánh.

"Roẹt! Roẹt!"

Thanh Mộc Kiếm vào vỏ, Lôi Trạch Kiếm rút ra, Thanh Liên chân nguyên trong thể nội Diệp Trần thúc dục đến cực hạn, khí lực bình thường ít dùng đến tự tập lên cánh tay phải, chỉ nghe tiếng "Phăng!" cánh tay phải của Diệp Trần to lên một vòng, cơ bắp cường hoành đem tay áo kéo căng cứng, bề mặt tràn ngập một tầng ngọc sắc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 355: Đoạt Thức Ăn Trước Miệng Cọp! (Thượng,Hạ)

- Tinh Toái Vân!

Eo phát lực, lực lượng theo xương sống truyền tới cánh tay phải, Diệp Trần hai tay cầm kiếm, một kiếm mang theo lôi đình chi uy trùng trùng điệp điệp chém về phía ngọn núi kia.

"Crắc!"

Kiêm quang như tia chớp đánh vào khu vực bạc nhược trên ngọn núi.

Không có thanh âm bạo tạc truyền ra, bởi vì thanh âm đã bị chôn vùi trên bầu trời, từng đạo lôi quang điên cuồng đánh xuống, dày đặc như mưa, sau một khắc bầu trời đầy đá vụn rơi xuống, mỗi một khối đều được bao bọc bởi một màn lôi điện uy lực kinh người.

- Ngăn được?

Vẻ mặt hả hê của Mạc Ngôn cứng ngắt.

Thần sắc Thân Đồ Tuyệt cũng như đần độn, chợt quát lớn:

- Lần này xem ngươi làm sao ngăn trở?

"Ầm! Ầm!"

Lại hai ngọn núi lớn bị bốc lên, một trái một phải vọt tới Diệp Trần.

- Trảm!

- Thanh Liên đoạt hoa!

Thanh Mộc Kiếm cũng ra khỏi vỏ, tay phải Diệp Trần cầm Lôi Trạch Kiếm chém ra một kiếm, tay trái hoành ngang Thuỷ nguyên khí trước người. Một đoá Thanh Liên mấy chục trước hiện ra, trông rất sống động, thang sắc khí lưu sắc bén tràn ngập không gian, hình thành nên một khu vực phòng ngự cứng cỏi.

"Ông!"

Ngọn núi bên phải bị nghiền nát, ngọn núi bên trái thoáng đụng vào Thanh Liên.

Từ xa nhìn lại không thể thấy được Diệp Trần, dù sao hắn cũng đang ở độ cao mấy ngàn thước, so với ngọn núi to hơn mười dặm thì một đoá Thanh Liên mấy chục thướng với thân hình không tới hai mét của Diệp Trần thì Diệp Trần quá nhỏ bé, bằng vào thị giác có thể hình dung được bằng tự châu chấu đá xe.

Thanh Mộc Kiếm run lên, thế tới của ngọn núi liền tan biến, sau đó bị bắn ngược trở lại.

Một chưởng đem ngọn núi bị đánh bật trở lại đánh nát, Thân Đồ Tuyệt đang muốn thi triển tiếp một chiêu thì trong một tảng đá lớn trong đám loạn thạch của ngọn núi vừa bị đánh vỡ kia đột nhiên xông ra một đầu tiểu huyết ảnh, tiểu huyết ảnh này chỉ vừa bắt đầu có hình thú, tiểu huyết ảnh này có thể gọi là Bán hình Huyết Sát thú!

Huyết Sát thú lấy hình thú Huyết Sát thú là mạnh nhất, bán hình Huyết Sát thú kế tiếp, bình thường Huyết Sát thú có thân thể mỏng dài, luận chiến lực bất luận một cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn nào cũng có thể thắng nó.

"Vụt!"

Bán hình Huyết Sát thú lao tới, muốn thôn phệ Thân Đồ Tuyệt.

- Bất hảo!

Thân Đồ Tuyệt biết bán hình Huyết Sát thú đáng sợ, nó đủ sức chống lại cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cường đại nhất chống lại, về phần Huyết Sát thú thì cơ hồ là dưới Linh Hải Cảnh không ai có thể chống lại, có thể xem như một nghịch thiên tồn tại. Nếu không có năm sáu vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả liên thủ cũng khó có thể là đối thủ của nó.

- Long Tượng pháp thuẫn!

Hai tay vung lên, không gian trước ngực Thân Đồ Tuyệt vặn vẹo, tiếng long ngâm lần nữa vang lên, ngăn cản công kích của bán hình Huyết Sát thú.

"Phanh!"

Phòng ngự bị nghiền nát, sắc mặt Thân Đồ Tuyệt tái nhợt, bay ngược ra sau.

- Là bán hình Huyết Sát thú!

Bạch Bào đao khách hít một ngụm khí lạnh.

Xích Kim Nham cười hắc hắc:

- Huyết Sát Thạch của bán hình Huyết Sát thú hiệu quả tốt hơn ba bốn lần so với Huyết Sát Thạch bình thường, chỉ cần được một viên, cô đọng Đao Hồn hình thức ban đầu không quá khó khăn, thậm chí còn có thể chỉ một lần là có thể thành công, ngày sau bước vào Linh Hải Cảnh sẽ không bị trở ngại quá lớn.

Huyết Sát Thạch đối với Tinh Cực Cảnh cường giả quá trọng yếu, không đủ Huyết Sát Thạch để tôi luyện ý chí, chỉ dựa vào bản thân tự cố gắng thì cho dù là người có thiên phú tuyệt đỉnh cả đời cũng khó mà đột phá tới Linh Hải Cảnh được, cho nên Huyết Sát Thạch này không khác gì một cái chìa khoá mở ra cánh cửa Linh Hải Cảnh, do đó Huyết Sát Thạch là thứ mà đám người Bạch Bào đao khách phải có cho bằng được.

- Vô thanh nhất kiếm!

Bạch Hữu Đạo vừa ra tay, là dùng ngay sát chiêu mạnh nhất.

Một kiếm vừa ra, kiếm quang cô đọng cùng cực, vô thanh vô tức.

"Xoẹt!"

Bán hình Huyết Sát thú trên trán nhiều thêm một vết kiếm.

- Phòng ngự khủng bố như vậy?

Bạch Hữu Đạo nhướng mày hạ quyết tâm, chân nguyên thiêu đốt đến cực hạn, thân hình hắn loé lên cấp tốc hướng tới chỗ bán hình Huyết Sát thú.

- Bạch Hữu Đạo, đầu Huyết Sát thú này không phải của ngươi!

Ba vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả khác cũng nhào tới muốn cướp đoạt.

- Viên hồng sắc thạch này không phải vật đơn giản a, có công hiệu tôi luyện ý chí, mà đầu Huyết Sát thú kia so với Huyết Sát thú bình thường còn lợi hại hơn mấy lần, Huyết Sát Thạch của nó hiệu quả có lẽ tốt hơn rất nhiều, không thể buông tha!

Ý chí cùng Kiếm Ý, Đao Ý là hai khái niệm khác nhau. Ý chí cường đại không có nghĩa là Kiếm Ý hoặc Đao Ý cũng cường đại, nhưng ý chí cường đại thì tiềm lực của Kiếm Ý hoặc Đao Ý sẽ rất lớn, tốc độ tăng trưởng sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều. Mặt khác, Diệp Trần đối với ý chí của Thân Đồ Tuyệt cũng có chút lý giải, hẳn là đơn thuần ý chí không có quá nhiều biến hoá. Viên huyết hồng thạch kia nếu rơi vào tay bọn họ, rất dễ giúp bọn họ tăng lên lực lượng ý chí, không giống với Kiếm Ý hay Đao Ý cần phải qua một quá trình chuyển hoá, cho nên huyết hồng thạch có thể trợ giúp làm tăng lên ý chí cũng đồng nghĩa tăng lên thực lực của bọn họ, nhưng kiếm khách đạt được tác dụng không nhiều như vậy. Minh bạch điểm mấu chốt trong đó, Diệp Trần bắt đầu tính kế muốn đoạt thức ăn trước miệng cọp.

Không có lập tức xông lên, Diệp Trần rất rõ ràng, bán hình Huyết Sát

thú không dễ giải quyết như vậy, hiện tại mà đi lên không có chút tác dụng nào, đây là một trận đánh lâu dài a.

Dập tắt chân nguyên nguyên thiêu đốt, nuốt vào một viên linh đan có hiệu quả tu bổ kinh mạch, Diệp Trần lạnh nhạt nhìn tràn quần đấu giữa ba người và một thú phía trước.

- Tức chết ta!

Thân Đồ Tuyệt ở cách đó vài dặm há mồm phun ra một ngụm máu tươi, toàn lực một kích của đầu bán hình Huyết Sát thú kia khiến hắn bị thương nhẹ, chút điểm bị thương đó hắn không coi vào đâu, nhưng khiến hắn căm tức là đầu bán hình Huyết Sát thú kia vừa xuất hiện thì hắn lập tức phải lựa chọn hành động, một là đánh chết Diệp Trần, hai là tiến lên cướp lấy Huyết Sát Thạch trong người đầu bán hình Huyết Sát thú kia. Viên Huyết Sát Thạch của đầu bán hình Huyết Sát thú kia là tương đương với ba bốn viên Huyết Sát Thạch bình thường, độ tinh khiết của sát khí ẩn chứa trong đó rất cao, càng dễ lợi dụng nâng cao ý chí, nếu bỏ qua lần này, lần sau khó mà có cơ hội khác.

- Hừ! Tính ngươi may mắn!

Do dự một chút, Thân Đồ Tuyệt quay người phóng tới tràng quần đấu kia, so với việc đánh chết Diệp Trần thì tranh đoạt Huyết Sát Thạch bên kia hấp dẫn hơn.

- Cút!

Long Tượng đại lực quyết thúc dục tới đỉnh phong, trong mỗi cử động của Thân Đồ Tuyệt đều ẩn chứa Long Tượng chi lực đánh ra, hư không chấn động kịch liệt đem Bạch Bào đao khách đang ở gần đầu bán hình Huyết Sát thú kia bức sang một bên để hắn cướp lấy vị trí tuyệt hảo nhất.

Bạch Bào đao khách sắc mặt âm trầm, luận thực lực hắn tuy không bằng Võ Hồn cô đọng hình thức ban đầu của Thân Đồ Tuyệt nhưng chênh lệch phi

thường nhỏ, hắn không thắng được Thân Đồ Tuyệt, Thân Đồ Tuyệt cũng không thắng được hắn, hắn chỉ kiêng kỵ thân phận hạch tâm đại trưởng lão Huyền Không Sơn của Thân Đồ Tuyệt.

- Nhất đao thất thiểm!

Bạch Bào đao khách hướng về phía bán hình Huyết Sát thú chém ra một đao, bảy cái đao ảnh chớp lên liên tục khiến mấy người ở gần đó hoa cả mắt.

- Ngươi muốn chết?

Võ ý cường hoành chẳng những tăng phúc lực công kích của Thân Đồ Tuyệt đòng thời còn tăng phúc cho phòng ngự của hắn, huống chi, Bạch Bào đao khách trong lòng cũng có chút cố kỵ nên cũng không có phát ra toàn bộ công kích tập trung lên Thân Đồ Tuyệt mà chỉ sướt qua mà thôi. Hộ thể chân nguyên trên người Thân Đồ Tuyệt chỉ thoáng vặn vẹo một cái, không hề bị thương chút nào, mặc dù như thế, Thân Đồ Tuyệt vẫn nổi trận lôi đình, đem Bạch Bào đao khách xếp vào đối tượng tất sát.

Bạch Bào đao khách lạnh lùng nói:

- Vương Bào ta lĩnh ngộ Đao Ý đến này chưa bao giờ sợ hãi, Thân Đồ Tuyệt, muốn chiến, ta phụng bồi!

- Vương Bào ngươi chờ đó!

Thân Đồ Tuyệt cảnh cáo.

Hai người ngoài miệng đao to búa lớn nhưng không hề có ý tứ tiếp tục chiến đấu, nếu có thể thu được Huyết Sát Thạch của đầu bán hình Huyết Sát thú này thì so với giết cả trăm người còn ý nghĩa hơn nhiều.

Chú ý tới điểm này, Diệp Trần lộ vẻ suy tyw, xem ra, tên Thân Đồ Tuyệt này sống trong địa vị cao quen rồi, không hề xem người ở ngoài Lục phẩm tông môn vào trong mắt, làm chuyện gì cũng không cho phép người khác có quyền phản kháng, đáng tiếc Bạch Bào đao khách cũng là một đao khách

Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, sao có thể vứt bỏ tôn nghiêm của bản thân cúi đầu trước người khác?

"Xoẹt!"

Chính lúc này, Bạch Hữu Đạo xuất ra sát chiêu mạnh nhất, trường kiếm trong tay run lên, một điểm hàn tinh bắn tới thân thể đầu bán hình Huyết Sát thú, ngay chỗ có Huyết Sát Thạch.

Một tiếng "Phốc!" vang lên, hàn tinh xuyên qua thân thể Huyết Sát thú, nhưng tốc độ của đầu bán hình Huyết Sát thú này cực nahnh, thoáng vặn vẹo thân thể một chút, hàn tình chỉ lướt qua được một phần thân thể của nó, lộ ra một góc Huyết Sát Thạch trong thân thể của nó.

Bạch Hữu Đạo thầm hô đáng tiếc, hàn tinh nhất kiếm là thức thứ mười trong Vô tình kiếm pháp, kiếm khí ngưng thành một điểm, vô kiên bất tồi, không gì không phá được, chỉ có một khuyết điểm là điểm công kích quá nhỏ, khó có thể tạo thành thương tổn lớn cho địch thủ, đương nhiên nếu hắn có thể luyện hàn tinh nhất kiếm này tới cảnh giới cao nhất, thì khuyết điểm này cũng sẽ biến mất chuyển thành chạm vào cơ thể địch thủ sẽ bộc phát từ bên trong nội thể địch thủ. Vô tình kiếm pháp tổng cộng có mười một thức, tiến thêm một thức đều khó khắn rất nhiều, thức thứ mười khó khăn hơn tổng chín thức trước cộng lại. Dùng thiên phú trên kiếm đạo của hắn cũng không thể nhanh chóng lĩnh ngộ được hàn tinh nhất kiếm này, dù sao khi hắn được lên làm hạch tâm trưởng lão mới được tiếp xúc tới Vô tình kiếm pháp, cũng không phải từ nhỏ đã được tu luyện.

- Hoả trung thủ lật!

Hoả Linh Điện hạch tâm đại trưởng lão Xích Kim Nham ở một bên thấy Bạch Hữu Đạo thiếu chút nữa đoạt được Huyết Sát Thạch thì cũng nóng nảy vung trường đao trong tay lên, đao khí xoay tròn hướng tới vị trí Huyết Sát Thạch trong cơ thể đầu bán hình Huyết Sát thú kia đánh tới.

- Long Tượng cách không đả!

Thân Đồ Tuyệt đánh nát đao khí đồng thời quyền kình của hắn còn đem thân thể bán hình Huyết Sát thú đánh rách tả tơi, Huyết Sát Thạch cũng lộ ra phần lớn. Trong lòng Xích Kim Nham thầm hận nhưng nghĩ lại nếu là hắn thì hắn cũng sẽ làm như thế, cùng với một viên tinh thuần Huyết Sát Thạch so sánh thì cảm tình nửa vời giữa bọn họ còn đáng nhắc tới sao? Cho nên hắn bất động thanh sắc tiếp tục công kích bán hình Huyết Sát thú.

Thân Đồ Tuyệt đang muốn tiếp tục ra tay, tranh thủ cướp đoạt Huyết Sát Thạch vào tay thì Bạch Bào đao khách lại phát ra một kích Nhất đao thất thiểm đánh bay Huyết Sát Thạch ra xa.

- Là của ta!

- Của ta!

- Ai dám tranh đoạt với ta!

Bốn người đều điên cuồng, bung ra toàn lực tranh cướp, khiến chiến đoàn biến thành hỗn loạn.

- Cơ hội tới!

Hai mắt Diệp Trần sáng ngời, chân nguyên trong cơ thể theo tâm pháp vận Phân Thân Hoá Ảnh vận chuyển, sau một khắc, thân ảnh hắn nổ tung hoá thành bóng ảnh trùng trùng điệp điệp bắn ra đem một thú bốn người phía trước bao phủ lại.

Trong vô số bóng ảnh đó, chân thân của Diệp Trần nhanh chóng tiếp cận Huyết Sát Thạch.

- Tiểu tử ngươi muốn chết!

Hai mắt của Xích Kim Nham đỏ lên, Thuấn sát kim diễm trảm lập tức thi triển ra, so sánh với Nghiêm Xích Hoả thì Thuấn sát kim diễm trảm này của Xích Kim Nham mạnh hơn không chỉ mười lần, tốc độ bạo tăng mấy lần, một đao như thuấn di mà ra.

- Phải kháng trụ một đao kia!

Ý niệm trong đầu loé lên, Diệp Trần miễn cưỡng nâng ngón trỏ tay trái lên đón đỡ đao mang.

"Xoẹt!"

Đầu ngón tay hắn liền bị cắt vỡ, máu tươi tung toé nhưng Diệp Trần không hề biến sắc, Lôi Trạch Kiếm được hắn dụng lực bắn ra một đạo kiếm khí xoắn lấy Huyết Sát Thạch.

"Ầm! Ầm!"

Một mảng lớn bóng ảnh bị tiêu diệt, Thân Đồ Tuyệt xông tới thấy Diệp Trần sắp đoạt được thì không hề nghĩ ngợi oanh ra một quyền.

Diệp Trần thu Huyết Sát Thạch vào ta, rồi ngạnh sanh thừa nhận một quyền này của Thân Đồ Tuyệt.

"Phốc!"

Phun ra một ngụm máu tươi, thân ảnh Diệp Trần bắn ngược về sau, thoát ly vòng chiến.

- Chạy đi đâu?

Bạch Hữu Đạo và Bạch Bào đao khách đem những bóng ảnh còn lại diệt sạch rồi cùng với Thân Đồ Tuyệt và Xích Kim Nham đuổi theo Diệp Trần. Cục diện lúc này trở thành bốn đuổi một, còn đầu bán hình Huyết Sát thú kia bởi vì trong nội thể đã không còn Huyết Sát Thạch nên nguyên khí đại thương, đã không còn chút hấp dẫn hay uy hiếp nào.

- Chạy!

Trong lòng Diệp Trần lúc này chỉ có duy nhất một ý niệm là "Chạy trốn!", tứ đại Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả liên thủ, ai cũng không chống nổi.

- Tiểu tử, lưu Huyết Sát Thạch lại, ta có thể bảo vệ tính mạng của ngươi!

Bạch Hữu Đạo truyền âm nói.

Diệp Trần trả lời:

- Bảo vật quy người có duyên, ai cũng không trách được ai!

- Vậy đừng trách ta ra tay độc ác!

Trương kiếm trong tay Bạch Hữu Đạo rung lên, thi triển ra Hàn tinh nhất kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 356: Ba Vạn Dặm Mê Vụ Cấm Khu. (Thượng,Hạ)

Tốc độ công kích của Hàn tinh nhất kiếm viễn siêu tốc độ độn tốc của Diệp Trần, chỉ chớp lên một cái đã phá vỡ hộ thể chân nguyên của hắn, đục thủng một cái lỗ nhỏ trên bụng hắn.

- Quá lợi hại!

Diệp Trần hít một hơi lãnh khí, tay trái nhanh chóng chặn lại miệng vết thương, dùng chân nguyên ngăn cản máu thoát ra.

- Nhất đao thất thiểm!

Trong mắt của Bạch Bào đao khách thoáng có chút do dự chém ra một đao.

Tránh được năm đạo ánh đao, còn lại hai đạo đánh trúng lưng của Diệp Trần, may mà Diệp Trần có một kiện Trung phẩm phòng ngự bảo giáp, ánh đao không thể phá vỡ được bảo giáp nhưng lực đạo ẩn chứa trong đó cũng khiến Diệp Trần phải phun ra một ngụm máu tươi, thụ thương không nhẹ.

- Tiểu tử, phòng ngự không tệ, viên Huyết Sát Thạch này quy ngươi, Vương Bào ta không tiếp tục tranh đoạt!

Tra đao vào vỏ, Bạch Bào đao khách liền đình chỉ truy kíhc.

- Đa tạ!

Diệp Trần cũng không trách Bạch Bào đao khách đánh bị thương hắn, bởi vì nếu là hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy.

Hai mắt Thân Đồ Tuyệt quét qua, thầm ghi mối hân với Bạch Bào đao

khách vào lòng, tay trái đánh ra một đạo long hình quyền, một đầu long do chân nguyên ngưn kết thành nhanh chóng áp xuống Diệp Trần ở phía trước.

- Hoá ảnh bạo!

Trong lúc nguy cấp, Diệp Trần một lần nữa thi triển Phân Thân Hoá Ảnh, bóng ảnh nổ bung ra, chân thân may mắn tránh được công kích của Thân Đồ Tuyệt, nhưng long hình quyền uy lực quá đáng sợ, tất cả bóng ảnh của Diệp Trần đều bị chôn vùi, chỉ còn lại chân thân.

- Thuấn sát Hoả Long Trảm!

Xích Kim Nham nắm chặt cơ hội, chém ra một đạo long hình đao mang, đao mang như thuấn di khoá chặt thân hình Diệp Trần chém tới.

- Ha ha, tiểu tử, xem ngươi chạy đi đâu?

Đối mặt với đầy trời công kích như vậy, tốc độ của Diệp Trần giảm mạnh, dần dần bị ba người vượt qua.

- Diệp Trần, ngươi có thể phát triển tới hôm nay thật không dễ dàng, đem Huyết Sát Thạch giao cho ta, ta có thể bảo trụ tính mạng của ngươi, Thân Đồ Tuyệt cũng không thể làm gì được ngươi!

Bạch Hữu Đạo truyền âm cho Diệp Trần, hắn cho rằng, lúc này Diệp Trần đã không còn khả năng cự tuyệt hảo ý của hắn.

Diệp Trần kiên nghị nói:

- Thật có lỗi, cơ duyên tới trong tay, nếu bản thân không nắm giữ được thì tu luyện làm gì?

Nghe vậy, Bạch Hữu Đạo thở dài một hơi, sát cơ ngưng tụ trong mắt.

"Phanh!"

Vừa dứt lời, Diệp Trần thất khiếu chảy máu, Thân Đồ Tuyệt lại hướng

hắn công kích, lực lượng cuồng bạo xuyên thấu qua bảo giáp khiến Diệp Trần trọng thương.

- Không được rồi, nếu tiếp tục như vậy ta sẽ bị đánh mất xác! Xem ra, không thể không sử dụng một chiêu kia rồi, nhất định phải thành công a!

Diệp Trần so với người khác càng hiểu rõ tình huống của bản thân, nếu không xuất ra tuyệt chiêu giữ mạng thì ngay cả khí lực hoàn thủ hắn cũng không có cho nên phải trong thời ngắn thoát ly công kích của ba người này, đó là hi vọng duy nhất lúc này của hắn. Hi vọng đó chính là một chiêu bản thân hắn sáng tạo ra, nhưng một chiêu này vẫn chưa thuần thục, tỷ lệ thất bại cực cao, nếu không hắn đã sớm vân dụng rồi, cần gì chờ tới lúc này.

"Oanh!"

Hộ thể chân nguyên dưới sự điều khiển của Diệp Trần ầm ầm sụp đổ, hoa thành toái mang lơ lửng xung quanh người hắn, sau đó toái mang tổ hợp lại hình thành từng mảng kiếm quang đem thân thể Diệp Trần bao bọc vào trong đó.

- Phóng!

Hai ngón trên tay phải chỉ thẳng về phía trước, Diệp Trần dẫn động kiếm quang phóng nhanh về phía trước.

- Vụt vụt vụt ....

Từng tiếng kiếm ngân vang lên, kiếm quang bao vây xung quanh Diệp Trần nổ bắn ra giống như một đạo thiên địa cực quang bắn nhanh về phía trước, trong chớp mắt đã vượt qua mấy dặm.

- Thành công!

Trong nội tâm Diệp Trần thầm kinh hỉ, tâm thần chìm vào trong thể nội thì thấy được Thanh Liên chân nguyên hoá thành từng sợi tơ chân nguyên liên tục truyền vào trong kiếm quang, kéo thân thể hắn bay vút đi.

Lúc này, tốc độ của Diệp Trần đã bạo tăng gấp đôi!

- Cái gì?

Ba người đuổi theo phía sau hoảng hốt, tốc độ của bọn họ lúc trước vẫn luôn nhanh hơn Diệp Trần, lập tức sẽ đuổi kịp, ai ngờ Diệp Trần không thiết thi triển ra bí pháp gì tốc độ đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt đã bỏ xa bọn họ hai dặm.

- Đáng chết, tuyệt đối không thể để tên tiểu tử này chạy thoát!

Thân Đồ Tuyệt nổi giận gầm lên một tiếng, Võ Hồn đã cô đọng hình thức ban đầu gia trì thêm chân nguyên, tốc độ của hắn bạo tặng, tuy không thể thoáng cái là có thể đuổi kịp Diệp Trần, nhưng hắn không cho rằng Diệp Trần có thể kiên trì bao lâu, chỉ cần không bị bỏ lại quá xa, cuối cùng cũng sẽ đuổi kịp.

Bạch Hữu Đạo và Xích Kim Nham cũng tu luyện một ít bí pháp tăng phúc tốc độ, đuổi ngay sát sau lưng Thân Đồ Tuyệt.

- Phía trước có truyền tống thạch môn!

Bay qua mấy trăm dặm, Diệp Trần dần cảm thấy không chịu nổi, khi nhìn thấy phía trước có truyền tống thạch môn thì không hề do dự đâm thẳng vào.

"Phốc! Phốc!"

Từng mảng kiếm quang bao trùm bên ngoài thân thể Diệp Trần vô cùng sắc bén liên tục bắn về phía trước, vài đầu thượng vị Huyết Ma chặn ở trước liền bị chém thành thịt nát, đến khi cách truyền tống thạch môn khoảng vài chục thước, Diệp Trần vội vàng đình chỉ chân nguyên lưu động, tản ra kiếm quang quanh thân, một bước bước vào bên trong.

Trên một toà phân đảo của Huyết Thạch Liên Đảo, thân ảnh của Diệp Trần từ trong hư không hiện ra.

- Thân Đồ Tuyệt chỉ cách ta có hơn mười dặm, qua sáu bảy nhịp hô hấp cũng sẽ truyền tống tới đây, ở chỗ này đánh lén tối đa cũng chỉ có thể khiến hắn bị thương, không có khả năng miễu sát được, một khi bị hắn dây dưa thì hai tên đuổi theo phía sau cũng sẽ đi ra, đến lúc đó chỉ có chết!

Ý niệm đánh lén trong đầu chợt loé lên rồi bị Diệp Trần lập tức bỏ qua, nhanh chóng hướng một phương hướng trên mặt hồ nước mênh mông phóng đi, khiến cho đám người trên toà phân đảo này nghi hoặc khó hiểu.

Chỉ chốc lát sau, thân ảnh Thân Đồ Tuyệt cũng hiện ra.

- Tên tiểu tử kia chạy hướng nào?

Dùng một cái bàn tay chân nguyên tóm lấy một gã Tinh Cực Cảnh cường giả gần đó, Thân Đồ Tuyệt quát hỏi.

Tinh Cực Cảnh cường giả bị tóm lấy kinh hoảng chỉ hướng bên trái:

- Hướng đó!

- Hừ!

Buông đối phương ra, Thân Đồ Tuyệt phóng đi, hướng theo phương hướng bên trái đuổi theo.

Ngay sau đó, Bạch Hữu Đạo và Xích Kim Nham đồng thời hiện ra, mấy tên Tinh Cực Cảnh cường giả gần đó vội vàng đưa tay chỉ hướng Diệp Trần và Thân Đồ Tuyệt vừa phóng đi.

Đợi đến lúc hai người đi xa rồi, đám người này mới dám nghị luận.

- Chuyện gì thế nhỉ? Tam đại Lục phẩm tông môn đại trưởng lão tựa hồ truy đuổi người trẻ tuổi kia.

- Chắc là phân tranh vì lợi ích rồi!

- Lợi ích phân tranh? Người trẻ tuổi kia bất quá chỉ trên dưới hai mươi

tuổi, vậy mà có thể khiến ba bị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả liên thủ đuổi giết, người này cũng đủ khiến người ta thán phục a.

Trên không trung Tinh Vực Hồ vô biện vô hạn, chân nguyên quanh người Diệp Trần lập loè bất định, thỉnh thoảng còn có chân nguyên sụp đổ văng ra xung quanh.

- Quả nhiên, Kiếm Quang Phi Hành Thuật còn chưa ổn định, lúc nãy có thể tri triển ra chủ yếu là nhờ vận khí a!

Kiếm quang phi hành thuật là Diệp Trần dựa vào cảm giác tốc độ công kích nhanh hơn nhiều tốc độ thân pháp sáng tạo ra tuyệt học. Môn tuyệt học này trọng điểm là ở chỗ đem bản thân cùng với kiếm quang ngưng kết ra liên hệ cùng một chỗ với nhau sau đó dùng lực công kích của kiếm quang bắn tới, trên lý luận thì rõ ràng tốc độ thân pháp có thể nhờ vào đó mà có thể đạt tới tốc độ công kích.

Chỉ là hiện tại Diệp Trần vẫn chưa hoàn toàn đem bản thân và kiếm quang liên hệ chặt chẽ lại với nhau, cả hai đều rất khó không chế cân đối.

- Tốc độ của ta chỉ chậm hơn Thân Đồ Tuyệt một chút, bảo trì khoảng cách như vậy, đối phương không có biện pháp khoá chặt ta, lực công kích cũng bị giảm nhiều!

Thi triển kiếm quang phi hành thuật, Diệp Trần cũng không hấp tấp, chân nguyên hừng hực thiêu đốt, thân ảnh giống như một làn khói đen nhẹ nhàng lướt đi.

Hơn hai mươi dặm phía sau, Thân Đồ Tuyệt thấy bóng dáng Diệp Trần xa xa liền nén chân nguyên thành thanh âm truyền đi:

- Lưu Huyết Sát Thạch lại, nếu không hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Diệp Trần chẳng thèm quan tâm.

- Hỗn đản, đi chết đi!

Thân Đồ Tuyệt cách không đánh ra một quyền, một đầu long hình quyền cương nhanh chóng đánh tới Diệp Trần.

"Phanh!"

Hộ thể chân nguyên có chút vặn vẹo, dưới tác động của quyền kình, tốc độ của Diệp Trần không hàng mà phản tăng, tiếp tục kéo ra một khoảng cách lớn hơn với Thân Đồ Tuyệt.

- Đáng chết!

Thân Đồ Tuyệt cũng biết chuyện gì xảy ra, công kích của Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả tuy lợi hại nhưng khoảng cách quá xa thì không thể nào đảm bảo mười thành uy lực được, một quyền vừa rồi đánh lên người Diệp Trần tối đa cũng chỉ có ba thành uy lực.

Công kích tầm xa không làm gì được Diệp Trần nên Thân Đồ Tuyệt cũng không tiếp tục làm chuyện vô ích, đem tâm tư toàn bộ dùng trên tốc độ truy đuổi, muốn kéo gần khoảng cách lại.

Mà phía sau Thân Đồ Tuyệt hơn mười dặm, Bạch Hữu Đạo và Xích Kim Nham một trước một sau đuổi theo.

Huyết Ma chiến trường, Huyết Sát thú mấy chục năm mới xuất hiện một lần, mỗi lần xuất hiện tối đa chỉ hơn mười đầu, bọn cùng với Bạch Cốt Quỷ Tướng đã chết kia tổng cộng chém giết được mười một đầu, còn lại vài đầu trốn ở chỗ sâu dưới lòng đất không dễ dàng kiếm được, huống chi cho dù chó săn giết hết bọn chúng thì Huyết Sát Thạch thu được cũng không bì kịp viên Huyết Sát Thạch mà Diệp Trần vừa cướp được kia, nếu không bọn hắn cần gì phảo lao sư động chúng truy đuổi Diệp Trần như vậy?

- Sớm biết phiền toái như vậy thì từ sớm đã liên thủ với Thân Đồ Tuyệt diệt sát tên tiểu tử này.

Vừa thúc dục chân nguyên, Xích Kim Nham vừa oán hận lầm bầm.

Bạch Hữu Đạo cũng không quá quá sính khí, là của hắn thì cuối cùng là của hắn, không phải của hắn thì chỉ cần cố gắng hết sức là được.

Bốn người một trước ba sau dùng tốc độ cực nhanh lao đi.

Đámg Tinh Cực Cảnh cường giả chứng kiến cảnh này toàn bộ đều rất nghi hoặc.

Bất tri bất giác mấy thời thần trôi qua, mặt trời chậm rãi nghiêng về phía tây.

Nhét vào miệng một viên Thất Tinh Đan bổ sung chân nguyên cùng vớimột viên Kỳ Linh đan tu bổ kinh mạch, Diệp Trần quay đầu lại nhìn, vẫn thấy Thân Đồ Tuyệt kiên nhẫn đuổi theo phía sau, khoảng cách hai bên lúc này đã kéo lại chỉ hơn mười dặm, nhưng hai bên đều không thiêu đốt chân nguyên, thời gian Tinh Cực Cảnh cường giả thiêu đốt chân nguyên không thể vượt quá hai khắc chung, vượt quá sẽ tạo thành tác dụng phụ rất lớn đối với thân thể, Diệp Trần có thể bảo trì khoảng cách hơn mười dặm thế này phần lớn là nhờ vào tố chất thân thể cường hãn, có thể duy trì thời gian thiêu đốt chân nguyên lâu hơn Thân Đồ Tuyệt khoảng nửa khắc, nếu không hiện giờ sớm đã bị tóm lấy rồi.

- Huyết Ma chiến trường ở biên cảnh của Nam Trác Vực, mấy thời thần liên tục cực tốc lao đi, có lẽ cũng đã vượt qua sáu bảy ngàn dặm rồi.

Đạt tới cấp bậc này của Diệp Trần, toàn lực chạy đi có tốc độ rất đáng sợ, đương nhiên, lúc bình thường rất ít người toàn lực chạy thục mạng như vậy.

Lại qua mấy thời thần nữa, giờ phút này đã đến đêm khuya.

- Ha ha, tiểu tạp chủng, nhìn ngươi trốn chỗ nào, Long Tượng cách không đả!

Khoảng cách rút ngắn còn khoảng bảy tám dặm, Thân Đồ Tuyệt lại vân chân nguyên, một quyền đánh tới Diệp Trần.

"Phanh!"

Ban ngày chạy đi, Diệp Trần sớm đã rất mệt mỏi, hơn nữa lúc trước chịu không ít lần công kích, nội thương ngoại thương thời thời khắc khắc đều ăn mòn thể lực của Diệp Trần, linh hồn lực rõ ràng cảm ứng được Thân Đồ Tuyệt công kích nhưng hắn lại không có cách nào tránh đi, chỉ có thể cứng rắn chịu một quyền.

Há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thần trí Diệp Trần đã có chút mơ hồ.

- Cố gắng kiên trì!

Bằng vào Kiếm Ý cường đại kiên trì, Diệp Trần cắn chót lưỡi, cưỡng ép bản thân thanh tỉnh, thúc dục chân nguyên bảo trì tốc độ cao nhất bay đi.

Thân Đồ Tuyệt đồng dạng cũng rất mệt mỏi, nhưng hắn tin tưởng, người đầu tiên kiệt sức chắc chắn là Diệp Trần.

- Trấn áp cho ta!

Tay phải giơ lên, cách không đập xống, một đầu Tượng (voi) hình chân nguyên ầm ầm đánh xuống.

"Phanh!"

Cố gắng đề lực, Diệp Trần rút Lôi Trạch Kiếm ra chém một kiếm về phía Tượng hình chân nguyên.

"Ầm! Ầm!"

Lực trùng kích mạnh mẽ tán ra, thân ảnh Diệp Trần lay động liên tục, một lần nữa bị Thân Đồ Tuyệt rút ngắn khoảng cách chỉ còn không đến năm dặm.

- Hỏng rồi, chân nguyên sắp khô kiệt!

Thất Tinh đan xác thực có thể bổ sung chân nguyên, nhưng cũng cần có thời gian chuyển đổi dược hiệu, trong thời dài dài chạy trốn như vậy, tạp khí trong Diệp Trần đã khá nhiều, tốc độ luyện hoá chân nguyên chậm đến mức muốn thổ huyết, đã đến tình trạng cạn dầu đèn tắt rồi. Mà Thân Đồ Tuyệt dù sao cũng có tu vi Tinh Cực Cảnh đỉnh phong, chân nguyên so với Diệp Trần hùng hậu hơn một ít, Huyền Không Sơn cũng không thiếu đỉnh cấp Thất Tinh đan, cho nên tình huống của hắn tốt hơn Diệp Trần nhiều.

Thân Đồ Tuyệt thấy tốc độ của Diệp Trần chậm lại, thần sắc đại hỉ, Bạch Hữu Đạo và Xích Kim Nham cách hai người cũng chỉ có mấy chục dặm, nếu chém giết được Diệp Trần thì viên Huyết Sát Thạch kia chắc chắn là vật trong túi Thân Đồ Tuyệt hắn rồi. Ngày sau dựa vào viên Huyết Sát Thạch này đủ để có thể cô đọng được Võ Hồn chính thức!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 357: Rèn Luyện Ý Chí. (1-2)

Thầm cười ha hả trong lòng, Thân Đồ Tuyệt cũng không tiếp tục công kích Diệp Trần, hắn muốn bảo trì ưu thế trên chân nguyên, không thể tuỳ ý lãng phí được.

Trong đan điền, hạch tâm chân nguyên dần phai nhạt, Thanh Liên kiếm khí xoay tròn xung quanh hạch tâm cũng có cảm giác chân nguyên khô kiệt, từng đạo kiếm khí vỡ ra dung nhập và trong hạch tâm miễn cưỡng cung cấp chân nguyên cho Diệp Trần. Mặc dù là vậy, Thanh Liên kiếm khí cũng không thể nào duy trì được trong thời gian dài.

Một đạo biến mất!

Hai đạo biến mất!

Ba đạo biến mất!

Sáu đạo biến mất!

- CÒn thừa lại cuối cùng một đạo tk kiếm khí!

Tại Huyết Ma chiến trường, Diệp Trần tổng cọng sử dụng hai đạo Thanh Liên kiếm khí, cho nên chỉ còn có bảy đạo kiếm khí có thể dùng để bồi dưỡng cho hạch tâm chân nguyên, hiện tại cũng chỉ còn lại một đạo cuối cùng.

Đúng lúc này, trước mắt Diệp Trần đột nhiên xuất hiện một phiến sương mù rất rộng lớn.

Diệp Trần không chút nghĩ ngợi, xông vào bên trong.

- Trốn đi đâu?

Thân Đồ Tuyệt cũng không do dự, nhảy vào bên trong.

- Không đúng!

Sau một khắc, Thân Đồ Tuyệt mang theo vẻ mặt hoảng sợ nhảy ra.

Nhìn bốn phía xung quanh, Thân Đồ Tuyệt lẩm bẩm:

- Đây là Mê Vụ Cấm Khu trên Tinh Vực Hồ, là nơi Tinh Cực Cảnh cường giả có đi không về! Thiếu chút nữa ta đã đi vào rồi!

Rất nhanh, Bạch Hữu Đạo cùng với Xích Kim Nham cũng tới đây.

Xích Kim Nham nghi hoặc hỏi:

- Thân Đồ Tuyệt, mất dấu rồi hả?

Bạch Hữu Đạo sắc mặt ngưng trọng nói:

- Chỗ này chính là Mê Vụ Cấm Khu, chiếm phạm vi chừng ba vạn dặm, Linh Hải Cảnh cường giả đi vào cũng phải mất thời gian rất lâu mới đi ra được.

- Mê Vụ Cấm Khu?

Hiện giờ là trời tối, Xích Kim Nham cũng không có chú ý nhiều, vừa nghe Bạch Hữu Đạo nói thì hắn mới phát hiện màn sương mù phía trước không tầm thường, hắn phóng tinh thần ra thì phát hiện đã bị hạn chế đến chín thành, lúc bình thường có thể tra xét trong vòng mười dặm thì hiện tại cũng chỉ có thể tra xét trong vòng một dặm!

- Tiện nghi cho tiểu tử kia!

Sự đáng sợ của Mê Vụ Cấm Khu, Xích Kim Nham cũng đã biết tới, chưa hề nghe nói có bất kỳ Tinh Cực Cảnh cường giả nào đi vào đó mà còn

có thể trở ra. Linh Hải Cảnh cũng khó mà giải cứu được, Sinh Tử Cảnh Vương giả có lẽ có năng lực cứu ra, nhưng ai có thể kinh động một vị Sinh Tử Cảnh Vương giả đi cứu người? Chỉ sợ từ nay về sau trên đời đã không còn người tên Diệp Trần nữa rồi.

Dừng lại biên giới Mê Vụ Cấm Khu, Thân Đồ Tuyệt có chút không cam lòng, tay phải hoành trước ngực, một chưởng đẩy ra.

Một chưởng này cũng không có lực công kích gì, chỉ là tạo thành chưởng phong hình quát thổi bay sương mù vài dặm xung quanh mà thôi.

Chỗ sương mù bị chưởng phong đánh tan ra, rất nhanh đã bị sương mù ở bốn phía bổ khuyết, chỉ mấy nhịp hô hấp đã phủ kín như trước.

- Đáng chết, Huyết Sát Thạch của ta!

Thân Đồ Tuyệt nghiến răng nghiến lợi nói. Huyết Sát Thạch bị Diệp Trần mang vào theo trong Mê Vụ Cấm Khu đã triệt để cùng hắn cách biệt, chỉ bằng vào ba viên Huyết Sát Thạch bình thường trong tay, khả năng cô đọng ra Võ Hồn chính thức không vượt quá hai thành, lần sau muốn thu được Huyết Sát Thạch không biết còn phải chờ tới năm nào tháng nào?

"Ầm! Ầm!"

Hồ nước bị Thân Đồ Tuyệt đánh lõm xuống dưới giống như mặt nước dùng cái tô thật lớn hớt mất vậy.

Bạch Hữu Đạo không hề nói gì nữa mà theo đường cũ bay về, hắn có tiếp tục ở lại chỗ này cũng chỉ lãng phí thời gian, còn không bằng trở lại Huyết Ma chiến trường thủ vận khí, nói không chừng còn có thể săn giết thêm một hai đầu Huyết Sát thú nữa.

Xích Kim Nham thấy bộ dáng tức giân của Thân Đồ Tuyệt thì trong lòng thầm nghĩ: "Cho dù có bắt được tiểu tử kia thì tỷ lệ ta có được viên Huyết Sát Thạch kia cũng không quá ba thành, nếu để cho Thân Đồ Tuyệt đạt được, thì không phải hắn sẽ trở thành đệ nhất nhân dưới Linh Hải Cảnh

sao?"

- Hắc hắc, Thân Đồ Tuyệt, ta cáo từ trước đây.

Xích Kim Nham ha hả cười rồi quay người rời đi.

- Hừ, tuy Huyết Sát Thạch không thu được nhưng cũng đã giải quyết được một tuyệt đỉnh thiên tài có khả năng uy hiếp đến Huyền Không Sơn. Mê Vụ Cấm Khu cũng không phải chỉ có khó ra không như vậy, ở trong đó chờ chết đi!

Phẫn nộ nhìn về phía đám sương mù, Thân Đồ Tuyệt oán hận nói.

"Vụt!"

Sau đó Thân Đồ Tuyệt cũng động thân trở về hướng Huyết Ma chiến trường.

Khắp nơi tối đen, nhìn bốn phía đều không thấy rõ được gì, thậm chí ngay cả hồ nước nhìn cũng không thấy. Diệp Trần phảng phất như đã tiến vào một thế giới biệt lập hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài.

- May mắn là linh hồn lực chỉ bị hạn chế một thành, tinh thần lực lại bị hạn chế tới chín thành!

Khác biệt lớn nhất của Diệp Trần với các Tinh Cực Cảnh cường giả khác là hắn chẳng những có thể vận dụng tinh thần lực mà còn có thể sử dụng cả linh hồn lực. Mà linh hồn lực chính là bổn nguyên tinh tuý nhất của tinh thần lực, rất ít thứ có thể hạn chế, ngay cả sương mù ở nơi này cũng không được.

Diệp Trần vừa mới đánh giá được một chút thì thân thể hắn liền rơi xuống hồ nước lạnh băng.

...

Lúc ba người Thân Đồ Tuyệt về tới Huyết Ma chiến trường thì đã là buổi sáng ba ngày sau.

Biên giới Loạn Toán Cương lúc này Tinh Cực Cảnh cường giả ngày càng nhiều, không dưới mấy trăm người, có Bạch Bào đao khách trấn thủ ở đây cho nên cũng không ai sợ Huyết Sát thú đột nhiên xông ra đại khai sát giới. Dù sao Huyết Sát thú có lợi hại hơn nữa cũng không thể thoáng cái tiêu diệt được một Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả và phần đông Tinh Cực Cảnh cường giả khác ở nơi này.

"Vút! Vút! Vút!"

Đúng lúc này, ba đạo lưu quang loé lên nhanh chóng hướng tới chỗ này.

- Bọn họ về rồi!

- Không biết Diệp Trần có bị giết chết hay không?

- Đoán chừng là khó sống nổi! Tam đại Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả liên thủ đuổi giết thì dưới Linh Hải Cảnh cơ hồ không ai có thể đào thoát được, chớ quên Thân Đồ Tuyệt và Bạch Hữu Đạo là tồn tại số một số hai trong đám Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, thực lực của mỗi người đều vượt qua Diệp Trần!

- Đáng tiếc, Nam Trác Vực đã rất nhiều năm rồi không có xuất hiện thiên tài tuyệt diễm như thế!

Mọi người nhao nhao nghị luận, đồng thời có chút tiếc hận.

Bạch Bào đao khách thấy ba người trở lại thì khẽ nhăn mày lại, về mặt tình cảm hắn không hề muốn Diệp Trần chết, nhưng về mặt lý trí thì hắn biết Diệp Trần chín phần đã ngoài là chết chắc rồi, nhưng hắn vẫn hỏi Bạch Hữu Đạo có chút giao tình với hắn:

- Bạch Hữu Đạo, tình hình thế nào?

Bạch Hữu Đạo thản nhiên nói:

- Trên đời này đã không còn Diệp Trần nữa!

- Chết rồi?

Bạch Hữu Đạo lắc lắc đầu sau đó lại gật đầu, nói:

- Chưa chết nhưng cùng với chết cũng không khác gì mấy! Hắn đã đi vào Mê Vụ Cấm Khu!

- Ba vạn dặm Mê Vụ Cấm Khu?

Đồng tử Bạch Bào đao khách khẽ rút lại, hai mươi năm trước sư phụ của hắn cũng đã tiến vào trong Mê Vụ Cấm Khu đến giờ vẫn chưa hề trở về, mà khi đó sư phụ hắn đã được xem là một trong tam đại Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả của Nam Trác Vực, thực lực so với hắn lúc này chỉ có hơn chứ không kém.

Nghe Bạch Bào đao khách và Bạch Hữu Đạo nói chuyện, mọi người đều lặng thinh.

Đúng vậy, tiến vào Mê Vụ Cấm Khu so với chết cũng không có gì khác nhau, chưa bao giờ nghe nói có bất cứ cường giả nào dưới Linh Hải Cảnh có thể từ trong đó thoát ra được. Đã từng có một vị Linh Hải Cảnh cường giả muốn tìm hiểu ảo diệu trong Mê Vụ Cấm Khu mà bị vây khốn ở trong đó mấy năm, sau đó không dám đi vào nữa.

- Diệp Trần tiến vào Mê Vụ Cấm Khu?

Trong mắt Mộ Dung Khuynh Thành ánh lên dị sắc, trong đầu nhớ lại những lần cùng Diệp Trần gặp nhau. Lần thứ nhất đối phương rất bình thường, không có gì nổi bật, lần thứ hai gặp lại, thực lực của hắn đã tiến rất xa, trong tình huống hiểm nguy đã cứu nàng và Tề Thiếu Phong một mạng. Lần thứ ba gặp nhau, hắn bỗng nhiên trở nên nổi bật, từ trên tay Tư Không Thánh đoạt lấy vị trí đệ nhất trên Tiềm Long Bảng khiến mọi người khiếp sợ. Lần thứ tư thì hắn đã là cường giả mà ở cấp độ Tinh Cực Cảnh cũng khó có đối thủ, dùng sức một mình hắn giết chết Bạch Cốt Quỷ Tướng, cùng với Huyền Không Sơn hạch tâm đại trưởng lão Thân Đồ Tuyệt đấu ngang tay,

sau đó còn lớn gan đoạt đồ trước mặt bốn vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả. Riêng phần phách lực này cũng đủ khiến thế nhân rung động rồi.

Rất nhiều người mặc dù chưa từng thấy qua Diệp Trần nhưng danh khí của hắn thì vang vọng cả Nam Trác Vực. Ngay cả cường giả thế hệ trước cũng không có được danh tiếng như vậy. Một ít người cũng đã đem hắn so sánh với tuyệt đỉnh thiên tài ở các Vực khác và cho rằng ở nơi nào hắn cũng đều là hùng ưng có thể tung cánh bay cao. Đánh giá như thế ngay cả Tư Không Thánh cũng không có được.

- Ta tin tưởng ngươi có thể đi ra khỏi Mê Vụ Cấm Khu!

Mộ Dung Khuynh Thành thầm nói trong lòng.

Mạc Ngôn thoáng sững sờ một chút, rồi trên mặt đột nhiên nở nụ cười vui sướng. Sự đáng sợ của Mê Vụ Cấm Khu hắn cũng biết, Diệp Trần lần này thật sự là chết chắc rồi. Nghĩ như vậy nên hắn cảm thấy rất thoải mái.

Cùng lúc đó, Lý Đạo Hiên, Nghiêm Xích Hoả cùng với Băng Linh cũng có những suy nghĩ khác nhau về Diệp Trần.

- Vương Bào, bước ra đây cho ta!

Sự phẫn nộ trong lòng không có nơi phát tiết nên Thân Đồ Tuyệt liền ném lên người Bạch Bào đao khách.

Bạch Bào đao khách cười lạnh nói:

- Đã sớm muốn kiến thức thực lực của ngươi, vẫy đuôi tới đây!

- Lớn lối, đi chết đi!

Dứt lời, hai người liền lao vào nhau.

"Ầm! Ầm!"

...

Trên mặt hồ lạnh như băng sóng nước nổi lên bốn phía mang theo một thân ảnh đang bất tỉnh dập dềnh theo.

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Trần mới từ trong mê mang tỉnh lại.

- Đây là chỗ nào?

Toàn thân không hề có chút khí lực nào, Diệp Trần gian nan nhổ ra một ngụm nước trong miệng, ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh.

Thật lâu sau hắn mới buông tha cho ý niệm tìm kiếm, cho dù linh hồn lực hắn có toàn thịnh thì cũng chỉ có thể quan sát trong phạm vi hơn mười dặm, nhưng mảnh sương mù này lại tựa như vô cùng vô tận, không thể quan sát được gì.

Diệp Trần kéo lực chú ý lên thân thể mình rồi cười khổ một tiếng. Tình huống của hắn quả thật không tốt cho lắm, kinh mạch toàn thân bị tổn hại ít nhất cũng năm thành, chân nguyên không thể vận chuyện được làm cho chân nguyên trong hạch tâm đan điền ảm đạm vô quang gần như là khô kiệt. Nội thương và ngoại thương đều rất nghiêm trọng khiến cho thể lực của hắn hạ xuống rất thấp, lại thêm bị ngâm trong nước lạnh mấy ngày, trên người hắn đã có không ít huyết nhực bắt đầu hoại tử.

Chỉ có một tin tức khá tốt đó là trong đan điền vẫn còn lưu lại một đạo Thanh Liên kiếm khí, thứ này chính là thủ đoạn bảo vệ tính mạng duy nhất của hắn lúc này.

- Trước hết đem thương thế chữa hết rồi nói!

Nếu là người bình thường gặp phải tình huống này cơ hồ chỉ có nước chết, cũng may trong Trữ Vật Linh Giới của Diệp Trần còn có Thiên Ma Hoa, chữa trị chút thương thế đó không thành vấn đề.

Từ trong đan điền ảm đạm phóng ra một tia chân nguyên theo một lộ tuyến kinh mạch còn hoàn hảo đi vào trong Trữ Vật Linh Giới.

"Ông!" một tiếng, Thiên Ma Hoa liền rơi vào trong lòng bàn tay Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không có trực tiếp nuốt Thiên Hoa Ma khôi phục thương thế mà dùng một chút chân nguyên còn sót lại hấp thu dược lực dung nhậo vào cánh tay trái.

Chân nguyên khô kiệt khiến cho việc hấp thu dược lực hiệu quả rất kém, lúc trước chân nguyên sung túc chỉ cần nửa canh giờ là Diệp Trần có thể khỏi hẳn, nhưng hôm nay đã qua năm ngày rồi mà thương thế chỉ mới khôi phục được ba thành.

- Cuối cùng cũng có thể động đậy được rồi!

Thiên Ma Hoa chẳng những khôi phục lại ba thành thương thế mà còn giúp cho thể lực của Diệp Trần khôi phục lại không ít. Dựa vào thân thể lúc này có thể một võ giả Bão Nguyên Cảnh bình thường cũng có thể đánh bại Diệp Trần nhưng việc tự do hành động trên mặt nước cũng không có gì khó khăn.

Không có chân nguyên nên không thể bay lên, Diệp Trần chọn đại một phương hướng nhanh chóng bơi đi.

Một ngày!

Hai ngày!

...

Thẳng đến một tuần sau Diệp Trần mới tìm được một hòn đảo nhỏ.

Leo lên đảo, Diệp Trần nhìn quanh bốn phía, toà đảo này rộng chỉ chừng vào trăm mét, tuỳ thời đều có thể bị nước bao phủ, trên đảo có một ít thực vật kỳ quái và từng toà nham thạch cao lớn, trong mấy toà nham thạch đó có không ít hang động, khe nứt.

Nhóm lửa, nướng cá ăn, Diệp Trần đã rất nhiều ngày không có ăn gì rồi.

Ngồi bên cạnh đống lửa, sắc mặt Diệp Trần âm trầm bất định.

- Nếu ta đoán không sai thì đây hẳn là Mê Vụ Cấm Khu trên Tinh Vực Hồ. Chính là cấm địa được xưng là nơi Tinh Cực Cảnh cường giả chỉ có vào không có ra, ta mặc dù có linh hồn lực mạnh mẽ nhưng muốn đi ra ngoài vẫn rất khó khăn, hơn nữa với thực lực hiện tại cũng không thể đảm bảo an toàn, không thể hành động lỗ mãng được!

Mất đi chân nguyên, đối với Diệp Trần có ảnh hưởng rất lớn cho nên hắn không thể không cẩn thận.

Sau khi ăn một ít cá nướng, Diệp Trần không tiếp tục dùng Thiên Ma Hoa chữa thương nữa, không phải hắn không muốn mà do một tia chân nguyên cuối cùng trong cơ thể cũng đã kiệt quệ, căn bản không thể tiếp tục hấp thu dược lực của Thiên Ma Hoa nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 358: Rèn Luyện Ý Chí. (3,4)

Về việc nuốt Thiên Ma Hoả? Hắn hiện tại vẫn chưa muốn dùng tới, lúc này vẫn chưa phải tình huống sống chết, không cần phải mạo hiểm tính mạng.

- Không chữa thương, không thể khôi phục chân nguyên, vậy chỉ có thể rèn luyện ý chí!

Nuốt một viên Kỳ Linh Đan tu bổ kinh mạch, mất đi chân nguyên, tốc độ luyện hoá đan dược chậm muốn lộn ruột, Diệp Trần cũng không trông cậy Kỳ Linh Đan có thể tu bổ tốt kinh mạch mà chỉ hi vọng có thể tu bổ được một phần để có thể đả thông được một lộ tuyến đơn giản cho chân nguyên vận chuyển là được.

Sau đó, Diệp Trần lấy trong lòng ra một viên huyết sắc thạch, hít sâu một hơi rồi thúc dục Kiếm Ý bao phủ lên nó.

Viên huyết sắc thạch chính là Huyết Sát Thạch, khi tiếp xúc với Kiếm Ý thì lập tức sinh ra biến hoá, huyết sắc quang mang ở bên trong tràn ra bên ngoài bao phủ Diệp Trần vào trong.

- Sát sát sát sát ...

Sát khí ngập trời trùng kích lên hồn hải của Diệp Trần khiến hồn hải của hắn nhất thời nổi lên sóng to gió lớn rồi sau đó sát khí ngưng tụ thành những ma đầu hình thù kỳ quái, đám ma đầu này không có thật thể mà chỉ là hư ảo, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào khóc thảm thiết rung trời.

- Trấn áp cho ta!

Trường kiếm phiêu phù trên hồn hải mênh mông tách ra tầng tầng quang

mang, quét tới đám ma đầu do sát khí ngưng kết lại khiến chúng tan thành mây khói. Theo con đầu tiên biến mất, trên hồn hải nhiều thêm một tia ngân sắc sương mù không khác gì với đám sương mù vây quanh trường kiếm.

- Ngân sắc sương mù? Ý chí?

Nếu như Diệp Trần đoán không sai, đám ngân sắc sương mù này chính là ý chí hư vô mờ mịt. Ý chí là thứ vô hình dựa vào linh hồn, linh hồn càng cường đại thì trên lý luận ý chí cũng sẽ cường đại. Nhưng không thể đạt tới mức cực hạn với trình độ linh hồn được, mà Huyết Sát Thạch này lại có thể rèn luyện ra thêm ý chí.

- Linh hồn lực của ta gấp mấy lần thường nhân, vậy tiềm lực ý chí cũng gấp mấy lần người thường, không biết bốn viên Huyết Sát Thạch có đủ không?

Cộng thêm viên Huyết Sát Thạch trong của đầu bán hình Huyết Sát Thú là Diệp Trần tổng cộng có bốn viên Huyết Sát Thạch, viên thứ nhất là do Diệp Trần tự tay chém giết Huyết Sát Thú đạt được, viên thứ hai và thứ ba là Diệp Trần thừa dịp đám người Thân Đồ Tuyệt vây giết bán hình Huyết Sát Thú thu lấy Trữ Vật Linh Giới của Bạch Cốt Quỷ Tướng mà có. Mà viên thứ tư ẩn chứa sát khí tương đương với ba viên kia cộng lại, độ tinh thuần của sát khí còn viễn siêu hơn rất nhiều, một viên như vậy cũng có thể tương đương với năm sáu viên Huyết Sát Thạch bạch thường, cho nên Diệp Trần tuy chỉ bốn viên nhưng tính ra cũng được khoản tám viên bình thường.

Thoáng cái đã ba ngày đi qua.

Viên Huyết Sát Thạch ảm đạm vô quang, sát khí không còn.

Ngân sắc sương mù bao quanh trường kiếm trên hồn hải đã nhiều hơn ít nhất mười lần so với trước, trông giống như một tầng lụa mỏng phủ trên hồn hải vậy.

- Ý chí chuyển hoá thành Kiếm Ý dung nhập vào trong trường kiếm trên

hồn hải cũng cần một đoạn thời gian dài, hiện tại cứ làm tốt trụ cột cái đã, khi đã có đầy đủ ý chỉ thì sau này khi lĩnh ngộ Kiếm Ý cũng không phải lo lắng ý chí không đủ.

Tiếp tục lấy ra viên Huyết Sát Thạch thứ hai, Diệp Trần tiếp tục hấp thu sát khí trong đó.

Trong quá trình rèn luyện ý chí, Diệp Trần phát hiện, ý chí càng cường đại, tốc độ hấp thu sát khí càng nhanh, viên Huyết Sát Thạch thứ nhất hao mất ba ngày, nhưng viên thủ hai chỉ mất hai ngày rưỡi, viên thứ ba mất hai ngày, lúc này ngân sắc sương mù trong hồn hải đã nhiều hơn ít nhất ba mươi lần so với lúc đầu nhưng vẫn chưa có dấu hiệu bão hoà, tựa hồ như lượng ý chí vẫn chưa vượt quá cực hạn chịu tải của linh hồn.

- Trước kia, linh hồn lực của ta chỉ có thể dùng để tìm kiếm, quan sát trong một phạm vi, gián tiếp tác dụng là ngộ tính cao, học cái gì cũng nhanh, hôm nay ta lại phát hiện một tac dụng hoàn toàn mới của linh hồn lực chính là khả năng chịu tải ý chí rất cường đại. Ý chí trên căn bản chính là thuộc về tầm Linh Hải Cảnh, tiềm lực về mặt ý chí và linh hồn lực của ta không thể nghi ngờ đã vượt qua không ít Linh Hải Cảnh cường giả, chỉ thiếu là tu vi mà thôi!

Không hề do dự, Diệp Trần lấy tiếp viên Huyết Sát Thạch thứ tư ra hấp thu.

Viên Huyết Sát Thạch này là của đầu bán hình Huyết Sát Thú, màu sắc đỏ tươi như máu, sát khí có độ tinh khiết cực cao toả ra nhuộm đỏ cả hư không.

- Lượng tăng, chất tăng viễn siêu Huyết Sát thạch bình thường nhiều!

Ý niệm vừa chuyển, Diệp Trần thúc dục Kiếm Ý phóng tới Huyết Sát Thạch.

Đai lượng sát khí tuôn ra như bão dũng.

Sát khí xông vào trong não vực của Diệp Trần, khiến hắn thiếu chút nữa hôn mê, một cổ dục vọng khát máu tràn ngập trong lòng Diệp Trần.

- Bất hảo, độ thuần khiết của sát khí lần này quá cao, uy năng vượt quá mức bình thường.

Diệp Trần vội vàng cắn chót lưỡi, thúc dục trường kiếm trong hồn hải trấn áp sát khí.

Trường kiếm mông lung này chính là thực thể của Kiếm Ý, một khi thúc dục, Kiếm Ý khủng bố khuếch tán ra cùng giao phong với đám ma đầu do sát khí tạo thành.

"Bụp bụp bụp ...!

Từng con ma đầu bị chém nát bấy, vầng sáng của Kiếm Ý cũng dần ảm đảm xuống, Kiếm Ý của Diệp Trần cũng không phải là Kiếm Ý bình thường mà có ẩn chứa tính chất Kiếm Ý bất hủ, mặc kệ thế công của đám ma đầu hung mãnh bao nhiêu, Kiếm Ý thuỷ chung vẫn không có dấu hiệu tán loạn mà liên tục hấp thú sát khí của ma đầu.

Thời gian như nước chảy, giống như chỉ một cái chớp mắt đã qua.

Lúc Diệp Trần mở mắt ra thì đã sáu ngày trôi qua rồi.

- Trường kiếm trong hồn hải ẩn chứa Kiếm Ý cũng không nhiều lắm, dù sao Kiếm Ý của ta cũng chỉ vừa đạt tới đại thành, uy năng tuy có thể so sánh với Kiếm Ý viên mãn nhưng tổng sản lượng lại không bằng chớ đừng nói đến cấp độ trên nữa.

Không đề cập tới tính chất bất hủ của Kiếm Ý, Diệp Trần biết rõ bản thân còn kém một chút. Bước tiếp theo của đại thành Kiếm Ý chính là Kiếm Ý viên mãn, trên Kiếm Ý viên mãn chính là cấp độ của Thân Đồ Tuyệt lúc này, đương nhiên, Thân Đồ Tuyệt là đi theo con đường võ giả, Diệp Trần là đi theo con đường kiếm khách, hai con đường này biểu hiện hình thức bên ngoài hoàn toàn không giống nhau nhưng cảnh giới thì đồng dạng.

"Phù!"

Dùng sức thở mạnh ra một hơi, Diệp Trần chậm rãi đứng lên. Hấp thu viên Huyết Sát Thạch thứ tư, tổng lượng s chỉ của Diệp Trần lúc này đã nhiều hơn chín mươi lần so với lúc trước, so với dự tính ban đầu của Diệp Trần còn nhiều hơn mười lần.

Chín mươi lần này cũng đủ cho con đường sau này của Diệp Trần vô cùng rộng rãi rồi, tiên thiên chiếm ưu thế tuyệt đối, quan trọng hơn là nhiều ý chí như vậy mà vẫn chưa vượt quá cực hạn chịu tải của linh hồn.

- Ý chỉ cường đại khiến cho tâm thần của ta thông thấu rất nhiều, trường kiếm mông lung trên hồn hải cũng hấp thu ý chí thoải mái hơn, đáng tiếc, Kiếm Ý vẫn chư viên mãn, hiệu suất hấp thú của trường kiềm mông lung vẫn rất thấp, phải ráng tích luỹ đầy đủ rồi sau đó đêm Kiếm Ý một lần đẩy thẳng tới cảnh giới Kiếm Ý viên mãn mới được.

Cảnh giới là không thể bỏ qua, cảnh giới không đến thì làm chuyện gì đều là làm nhiều công ích, cảnh giới đến mới là làm chơi ăn thật. Đây chính là chênh lệch về cảnh giới!

- À, kinh mạch cũng đã tu bổ tốt được một bộ phận rồi!

ĐỘt nhiên, Diệp Trần cảm nhận được chân nguyên trong hạch tâm đan điền đã khôi phục được một tia sức sống, thiên địa nguyên khí đã có thể vận chuyển theo một lộ tuyến kinh mạch nhỏ.

- Có chân nguyên là được rồi, không có chân nguyên, tốc độ khôi phục thương thế quá chậm!

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, thương thế của Diệp Trần cũng đang từng chút một khôi phục, không thể không nói, công hiệu của THiên Ma Hoa quá cường đại, chỉ cần có chân nguyên là có thể hấp thu được dược lực, nhục thể của Diệp Trần cũng đã khôi phục gần như hoàn hảo. Đáng tiếc là muốn khôi phục kinh mạch thì khó khăn hơn rất nhiều.

Hiện tại thất thể của Diệp Trần đã khôi phục được bảy tám phần nhưng kinh mahcj chỉ khôi phục được chưa tới bốn phần khiến chân nguyên của hắn rất thưa thớt.

Nhét vào miệng một viên Thất Tinh Đan khôi phục chân nguyên, Diệp Trần tiếp tục ngồi xuống.

"Ầm! Ầm!"

Không biết qua bao lâu, một đám bọt nước đột nhiên bắn lên mặt Diệp Trần.

Mở hai mắt ả, Diệp Trần liền thấy mấy cái khe nứt và thạch động đã bị nước nhồi vào, từng đợt sóng đánh tới trùng kích lên mặt nham thạch.

- Hòn đảo nhỏ này sắp bị bao phủ rồi!

Khẽ nhíu chân mày lại, Diệp Trần cười khổ một tiếng, hiện tại phải cố gắng tìm một địa điểm chữa thương thích hợp, hắn cũng không muốn cả ngày bị ngâm mình trong nước.

Vươn người đứng lên, Diệp Trần đi ra khỏi cái khe nứt đang ngồi, nhảy lên trên mặt đá cao hơn.

Phóng mắt nhìn quanh, bốn phía đều là sương mù mênh mông, tầm mắt cực thấp, thị lực vận chuyển tới cực hạn cũng chỉ có thể nhìn thấy được cảnh vật trong phạm vi mười thước.

"Ầm! Ầm!"

Một con sóng cao mấy chục mét ập tới, tách sương mù ra làm hai.

Diệp Trần không lùi không tránh, một quyền đánh tan con sóng đối với người thường là ác mộng này. Tuy chiến lực của hắn đã hạ thấp rất nhiều, chỉ tương đương với một cường giả mới bước vào Tinh Cực Cảnh nhưng uy hiếp của dạng bão táp thiên nhiên thế này đối với hắn gần như bằng không.

Linh hồn lực tản ra, Diệp Trần căn cứ vào trực giác chọn một lộ tuyến lướt đi.

Vì tiết kiệm chân nguyên, Diệp Trần không hề bay lên mà dùng chân nguyên dồn xuống hai chân, sau đó đạp nước mà đi.

Một đạo nhân ảnh xuyên thẳn qua biển sương mù, lúc ẩn lúc hiện.

- Dẫn lực và trọng lực quá hỗn loạn, không thể nào phán đoán được phương hướng chính xác!

Dẫn lực trong Mê Vụ Cấm Khu thập phần hỗn loạn, lúc lớn lúc nhỏ, lúc thì vặn vẹo lúc thì từ trên xuống lúc thì đẩy từ dưới lên, lúc thì bốn phương tám hướng liên tục thay đổi, chỉ cần hơi lạc bước một chút là đã đi lệch hơn mấy trăm dặm, nếu như Diệp Trần đoán không sai thì sự đáng sợ của Mê Vụ Cấm Khu chính là do dẫn lực ở chỗ này khiến cho người ta chỉ có thể đi vòng vèo trong dây, vĩnh viễn khó mà đi ra ngoài được.

Đứng trên mặt nước, Diệp Trần từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một cái đồng hồ cát, mực cát hiện tại đang chỉ vào con số bảy.

- Đã hai cái bảy ngày trôi qua rồi, không biết ta đang ở chỗ nào trong Mê Vụ Cấm Khu này đây?

Thời gian càng lâu, Diệp Trần càng cảm thấy sự đáng sợ của đám sương mù trong Mê Vụ Cấm Khu, vừa tiến vào trong đó thì cảm giác về phương hướng hoàn toàn mât đi, dần dà ý chí sẽ sa sút, tâm tình bực bội.

"Rầm! Rầm!"

Trong cảm ứng linh hồn lực của Diệp Trần, ở khoảng hai mươi dặm bên trái có tiếng phá nước truyền tới.

- Hữm? Có vật thể di chuyển trên nước? Cũng phải lớn cỡ một cái thuyền!

Nhướng mày lên, Diệp Trần liền đạp nước nhanh chóng hướng tới hướng kia.

Rát nhanh Diệp Trần đã thấy được vật kia.

Sương mù ở khu vực này so với những địa phương khác mỏng hơn rất nhiều, ánh mắt có thể nhìn trong phạm vi hơn trăm mét, mà trong tầm mắt của Diệp Trần lúc này có một chiếc thuyền cỡ trung dài mấy chục thước rộng mấy thước đang đỗ lại, không ít người đang nhảy xuống nước rồi nhảy lên thuyền, trong tay bắt được mấy đầu tiểu yêu thú dưới nước.

- Ha ha, phiến thuỷ vực này yêu thú quả nhiên phong phú, lại có cả một đầu tứ cấp yêu thú!

Trên lan can thuyền, có một lão giả ngậm một cái tẩu thuốc cười lớn nói.

- Gia gia, hay là chúng ta ở chỗ này kiếm thêm một ít đi, đợi khi thu thâp được một lượng lớn nội đan yêu thú rồi trở về.

Đứng bên cạnh lão giả là một tiểu nữ tử trẻ tuổi, nữ tử tướng mạo không tính là tuyệt mỹ nhưng vẫn rất xinh xắn đáng yêu, dáng người cân xứng.

Lão giả lắc đầu nói:

- Không được, thời gian quá lâu thì rất khó có thể trở về, dẫn lực nơi này thời thời khắc khắc đều thay đổi, vượt quá thời gian nhất định thì cảm ứng cầu cũng sẽ mất đi tác dụng!

Nữ tử có chút giận dữ nói:

- Nói là vậy, nhưng mỗi làn ra vào thành đều phải cần một viên nội đan của tam cấp yêu thú, số còn lại còn không đủ chúng ta dùng.!

Nữ tử phiền muộn ngẩng đầu lên thì bỗng nhiên nhìn đến một thân ảnh ở cách đó khoảng trăm mét:

- Gia gia, chỗ kia có người!

- Có người?

Lão giả nhìn theo ánh mắt của nữ tử.

Diệp Trần thấy hai người lão giả chú ý tới mình thì cũng không trốn tránh mà trực tiếp đi tới, đứng xa xa chắp tay nói:

- Hai vị, tại hạ mới vào Mê Vụ Cấm Khu, đối với nơi này còn chưa biết gì, không biết có thể đáp nhờ thuyền của hai bị mang ta tới một địa phương có thể nghỉ ngơi hay không?

Mê Vụ Cấm Khu quá mức quỷ dị, nếu không có người dẫn đi, Diệp Trần căn bản không thể tìm thấy được nơi đặt chân.

Nữ tử thấy Diệp Trần tuổi còn rất trẻ, khí tức trên người thuần khiết, không giống người cùng hung cực ác nên thấp giọng nói với lão giả:

- Gia gia, hay là mang hắn theo đi, thuận tiện để hắn giao chút lộ phí, những người vừa mới vào Mê Vụ Cấm Khu đa số đều rất giàu có!

Lão giả khẽ gật đầu, nói với Diệp Trần:

- Lên thuyền cũng được, nhưng phải giao ra ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch làm thuyền phí, thế nào?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 359: Mê Vụ Đảo

Tu vi của Diệp Trần trong mắt hắn có chút cổ quái, nói là Bão Nguyên Cảnh thì chân khí lại quá tinh thuần, nói là Tinh Cực Cảnh cường giả thì nhìn bề ngoài lại không có khả năng. Chân nguyên của Tinh Cực Cảnh cường giả rất cường hoành, khí tức trên người Diệp Trần còn kém rất nhiều, trừ khi đối phương cố ý che giấu khí tức, đương nhiên hắn không thể nào đoán được là do Diệp Trần bị nội thương, kinh mạch thương tổn, chân nguyên so với bình thường còn không được nửa thành, hơn nữa lại rất pha tạp. Nhưng dù thế nào thì Diệp Trần lúc này cũng có thể coi là một Bão Nguyên Cảnh võ giả, giao ra ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch không có gì.

- Hảo!

Diệp Trần đáp ứng một tiếng, ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch đối với hắn không khác gì một cọng lông trên chín con trâu.

- Lên thuyền đi!

Nữ tử vẫy tay nói.

Lên thuyền, Diệp Trần mới phát hiện trên sàn thuyền phủ đầy thi thể yêu thú, nội đan đã bị lấy ra hết, những con yêu thú này đại đa số đều là tam cấp yêu thú, tứ cấp không nhiều lắm, trong đó còn có một đầu ngũ cấp yêu thú, tuy hắn không biết ý đồ săn bắt yêu thú của đám người này nhưng giá trị của nội đan yêu thú ba bốn cấp không có bao nhiêu, hắn cũng không có hứng thú đi hỏi.

Từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra ba cái rương nhỏ, mỗi rương đều có một ngàn khối Hạ phẩm linh thạch, Diệp Trần đưa cho lão giả, nói:

- Đây là ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch.

Lần lượt mở ra từng cái rương, lão giả gật đầu nói:

- Chúng ta phải chờ một lát nữa mới trở về, ngươi hãy chờ một chút!

- Không sao!

Diệp Trần cũng không vội, đứng một bên nhìn.

Trên thuyền trừ lão giả cùng vỡi nữ tử là Bão Nguyên Cảnh võ giả ra thì trong đám người xuống nước bắt yêu thú cũng có hai gã Bão Nguyên Cảnh võ giả, chính là nhi tử cùng với cháu trai của lão giả này, những người khác đều có tu vi Ngưng Chân Cảnh, tương đương với đệ tử trong một tông môn bình thường.

- Ngươi thực sự là người từ bên ngoài đến?

Nữ tử kia đi về hướng Diệp Trần hỏi.

Diệp Trần trả lời:

- Ừ!

- Thế giới bên ngoài thú vị lắm sao? Ta tới bây giờ vẫn chưa đi ra ngoài bao giờ!

Nữ tử có chút hâm mộ nói.

- Ngươi sinh trưởng tại Mê Vụ Cấm Khu này?

Diệp Trần kinh ngạc nói.

- Ừm, tổ gia gia của ta sau khi lạc vào Mê Vụ Cấm Khu này thì không thể đi ra ngoài nữa, sau đó mới ở trên Mê Vụ Đảo kết hôn sinh con, tổ kiến thành gia tộc ta hiện nay!

Nghe nữ tử này nói như vậy, Diệp Trần có chút đáng thương cho nàng, hắn không biết Mê Vụ Đảo lớn cỡ nào nhưng cả đời chỉ quanh quẩn trên một

hòn đảo như vậy, không tiếp xúc được với thế giới bên ngoài, không nghi ngờ gì chính là một loại tra tấn. Nữ tử này từ nhỏ đã sinh trưởng trên Mê Vụ Đảo, đối với thế giới bên ngoài hoàn toàn lạ lẫm, nếu không cảm giác chờ mong sẽ không sâu đậm như vậy. Nhưng xem ra đây cũng là một cái vạn hạnh trong bất hạnh.

Không muốn làm cho nữ tử này đối với thế giới bên ngoài ôm chờ mong quá loén, Diệp Trần lắc đầu nói thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, bản thân hắn là bị đuổi giết nên mới chạy vào đây.

- Ngươi nói láo! Lần trước có người từ bên ngoài vào, nói thế giới ngoài đó rất rộng lớn, vô biên vô hạn, có rất nhiều nơi thú vị, về phần kẻ thù đuổi giết gì đó ở trên Mê Vụ Đảo cũng có không ít!

Nữ tử tức giận nói.

Diệp Trần cười khổ sờ sờ mũi.

- Đúng rồi, các ngươi săn giết yêu thú cấp thấp này làm gì? Nội đan của đám yêu thú này cũng không mấy giá trị a!

Diệp Trần nhịn không được hỏi thăm.

Nữ tử trừng mắt nhìn Diệp Trần một cái rồi giải thích:

- Thiên địa nguyên khí trong Mê Vụ Cấm Khu rất mỏng manh, cung không đủ cầu, đan dược và linh thạch cũng rất hiếm hoi. Cho nên chúng ta mới phải săn giết yêu thú đem nội đan nguyên khí của chúng cung cấp cho chúng ta tu luyện, theo thời gian trôi qua, cao cấp yêu thú quanh Mê Vụ Đẩo rất nhanh chóng giảm xuống, cho nên chúng ta mới phải đi săn giết yêu thú cấp thấp thế này.

- Thì ra là thế!

Diệp Trần giật mình, thiên địa nguyên khí ở đây quả thật rất mỏng manh còn chưa tới ba thành ở ngoại giới, ở trong loại hoàn cảnh này mà tốc độ tu

luyện có thể nhanh mới là lạ.

Lão giả đứng trên đầu thuyền, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một cái quang cầu cỡ cái đầu lâu, trên quang cầu loé lên hào quang màu xanh lam, đang dần ảm đạm đi.

- Cảm ứng cầu sắp mất đi liên hệ với cảm ứng tháp rồi, tất cả mọi người lên thuyền đi!

Vận chân khí lên, lảo giả hướng xuống phía dưới nói lớn.

Chỉ chốc lát sau, từng bóng người từ trong mặt nước thoát ra, nhảy lên boong thuyền, có một ít người mang theo cả yêu thú theo lên, toàn thân đầy máy me.

- Phụ thân, tiểu tử này là sao?

Nói chuyện chính là nhi tử của lão giả, tầm khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng, lúc trước hắn bận rộn săn giết yêu thú nên không có thời gian chú ý tới Diệp Trần, hiện giờ mới hỏi.

Lão giả nói:

- Hắn là người từ bên ngoài vào, đã giao ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch rồi.

- Người bên ngoài tới? Muốn hay không?

Trung niên nhân này xoa xoa hai tay thấp giọng nói.

Lão giả lắc đầu, nói:

- Không được, thực lực của hắn không đơn giản, ta không nắm chắc đối phó được, coi chừng giết người không thành lại bị người giết, cẩn thận vẫn tốt hơn!

- Cha không nắm chắc đối phó hắn?

Trung niên nhân có chút sững sờ, cha của hắn tu vi đã là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nếu như cha cũng không nắm chắc thì hắn lên chỉ có chịu chết.

- Được rồi, kiểm tra lại nhân số một chút rồi xuất phát!

Lão giả lớn tiếng nói.

- Gia gia, đủ!

Một tiểu tử trẻ tuổi phụ trách kiểm kê nhân số hướng lão giả gật đầu nói.

- Ừm, xuất phát đi!

Chiếc thuyền đi theo hướng ngược lại, nhanh chóng rời đi phiến thuỷ vực này.

Thông qua cuộc nói chuyện với nữ tử kia, Diệp Trần biết nàng gọi là Triệu Ngọc Sương, lão giả gọi là Triệu Hằng. Triệu Hằng lúc này cầm trong tay cái quang cầu kia gọi là cảm ứng cầu, hay còn gọi là cảm ứng châu.

Dẫn lực ở trong Mê Vụ Cấm Khu quá mức hỗn loạn, sương mù mênh mông, không thể phân biệt được phương hướng. Không biết từ bao giờ trên Mê Vụ Đảo đã có một toà cảm ứng tháp, cái cảm ứng tháp này không khác mấy với hải đăng trên biển, chỉ cần tuỳ thân mang theo một viên cảm ứng cầu thì có thể trong vòng trăm dặm cảm ứng được với cảm ứng tháp, nhưng nó cũng có hạn chế về thời gian, thời gian càng dài, liên hệ giữa cảm ứng cầu và cảm ứng tháp càng thấp, thẳng đến khi mất đi liên hệ. Đối với người ở trên Mê Vụ Đảo thì việc không thể trở về Mê Vụ Đảo là chuyện rất đáng sợ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 360: Bóc Lột! (Thượng,Hạ)

Con thuyền dần đi vào khu vực sương mù mỏng manh hơn tới lúc hoàn toàn biến mất.

Xa xa, Diệp Trần liền thấy một hoàn đảo khổng lồ, cả hòn đảo này cũng phải rộng mấy trăm dặm, giống như một cái tô cực lớn úp xuống mặt nước vậy. Chỗ cao nhất ước chừng hơn vạn mét, chỗ mép đảo có rất nhiều thuyền lớn nhỏ neo tại đó.

Kiến trúc trên đảo cũng rất nhiều, cấu tạo so với Bàn Xà Đảo không khác mấy, từ dưới lên trên có chính tầng. Trên đỉnh tầng thứ chín có một toà cảm ứng tháp cực lớn, trên đỉnh tháp có một cái quang cầu thật lớn giống như một cái mặt trời thu nhỏ vậy.

- Đã tới Mê Vụ Đảo!

Triệu Hằng thở phào một hơi, mỗi lần đi ra ngoài hắn đều rất lo lắng sợ là không thể trở về, may mà mỗi lần đều thuận buồm xuôi gió.

- Gia gia, hắn làm sao đây? Hắn không có thân phận lệnh bài!

Triệu Ngọc Sương bỗng nhiên nói với lão giả.

Triệu Hằng nghe vậy thì chợt nhớ ra, nói với Diệp Trần:

- Người lần đầu tới đây chắc là chưa biết quỷ củ ở nơi này, ta nói một chút cho ngươi biết để ngươi tránh phải u u mê mê mà mất mạng.

- Quy củ?

Diệp Trần thoáng cái cũng hiểu được, trên hòn đảo này chắc chắn phải

có quy củ nếu không sớm đã loạn rồi.

- Mê Vụ Đảo có ba vị đảo chủ, mười chín vị nguyên lão, mươi mươi tám vị trưởng lão. Thực lực của trưởng lão tương đương với Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, nguyên lão là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, về phần ba bị đảo chủ chính là tồn tại vô địch trong Tinh Cực Cảnh cường giả, có thể dễ dàng đánh chết một cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong. Cả Mê Vụ Đảo đều do họ thống trị, cho nên quy củ là do bọn hắn định đoạt, ngươi hãy nghe cho kỹ!

Triệu Hằng hắng giọng, nói:

- Trên Mê Vụ Đảo mỗi người đều phải có thân phận lệnh bài của mình, giống như như cái thiết bài trong tay ta này, trên mặt có ghi một dãy số!

Triệu Hằng lấy ra một cái thiết bài cỡ lòng bàn tay, trên đó đúng là có một dãy số.

- Không có thân phận lệnh bài thì phải bổ sung, nếu không sẽ bị xử tử tại chỗ. Bổ sung thì không cần mất tiền nhưng người lần đầu tiên tới Mê Vụ Đảo thì phải giao nộp đại lượng tinh thạch căn cứ theo tu vi để có lệnh bài. Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ thì cần một vạn khối Hạ phẩm linh thạch, Bão Nguyên Cảnh trung kỳ thì cần hai vạn khối Hạ phẩm linh thạch, Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ cần ba vạn khối Hạ phẩm linh thạch, Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cần ba ngàn khối Trung phẩm linh thạch, Tinh Cực Cảnh trung kỳ cần chín ngàn khối Trung phẩm linh thạch, Tinh Cực Cảnh hậu kỳ là hai vạn bảy ngàn khối Trung phẩm linh thạch, cũng có thể dùng Hạ phẩm linh thạch hoán đổi tỷ lệ là một đổi bốn mươi. Nếu không đủ linh thạch thì có thể gia nhập vào một thế lực nào đó giúp họ làm việc, không có lựa chọn nào khác!

Triệu Ngọc Sương nói:

- Ngàn vạn lần đừng lỗ mãng, khi xưa cũng có Tinh Cực Cảnh cường giả lợi hại đến Mê Vụ Đảo nhưng lại không xem quy củ trên đảo ra gì, kết quả là bị hai vị trưởng lão giết tại chỗ, thi thể bị treo ở cửa thành ba ngày ba đêm.

- Ta hiểu rồi!

Nghe Triệu Hoằng nói vậy, Diệp Trần đã hiểu được đôi chút về thế lực trên Mê Vụ Đảo. Trên Mê Vụ Đảo này cũng có thể xem nhưng một cái Thất phẩm tông môn cực mạnh, phải biết rằng một cái Lục phẩm tông môn cũng chỉ có một Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả mà thôi, nhưng ở Mê Vụ Đảo này lại có tới mười chín người, nhất là ba vị đảo chủ còn là Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, khoảng cách tới Linh Hải Cảnh cũng không xa. Đương nhiên, bởi vì không có Linh Hải Cảnh nên cũng không thể xếp vào Lục phẩm tông môn được.

- Ta nói vậy ngươi đều rõ rồi chứ?

Triệu Hằng nhìn không thấu Diệp Trần nên sợ Diệp Trần gây chuyện, nếu không phải nhìn thấy Diệp Trần thuận mắt thì hắn cũng lười nhắc nhở.

- Vâng, đa tạ đã nhắc nhở.

Diệp Trần đúng là rất cảm tạ đối phương, chiến lực của hắn hiện tại đại khái chỉ tương đương với một cường giả mới bước vào Tinh Cực Cảnh, đừng nói là trưởng lão của Mê Vụ Đảo, bất kỳ một cường giả Tinh Cực Cảnh nào cũng dễ dàng giải quyết hắn lúc này. Nhưng nếu lúc hắn toàn thịnh thì cũng không cần lo lắng gì nhiều, tin rằng thế lực trên Mê Vụ Đảo cũng không muốn chọc giận một vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, nếu không thì trên đảo cũng không có tới mười chín vị nguyên lão.

- Hiểu rõ là tốt rồi! Chúng ta đi thôi!

Triệu Hằng thở ra một hơi, hắn thất Diệp Trần khí chất trầm ổn, cũng không phải loại người dễ xúc động, nên mới hảo tâm nhắc nhở.

Mê Vụ Đảo này tồn tại không biết đã bao nhiêu năm, dưới Linh Hải Cảnh chưa từng nghe nói có ai có thể thoát ra ngoài. Dần dà, người đi vào đây cũng đã mất đi tâm tư muốn ra ngoài mà ở chỗ này bắt đầu mọc rễ, đời đời truyền thừa, không quá bao nhiêu lâu thì nhân khẩu trên Mê Vụ Đảo đã

vượt qua ngàn vạn, xem như là một căn cứ cách ly hoàn toàn với ngoại giới.

Bên ngoài Mê Vụ Đảo có rất nhiều thuyền neo đậu, loại nhỏ chỉ dài hơn mười mét, lớn thì hơn ngàn mét, lớn nhất thì như một hòn đảo di động. Hộ vệ trên thuyền đều là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ võ giả, Tinh Cực Cảnh cường giả cũng có mấy chục người. Ở giữa thuyền cũng có một cái cảm ứng tháp thu nhỏ, trên đỉnh tháp cũng có một viên cảm ứng châu không nhỏ.

Triệu Ngọc Sương khẽ nói:

- Đó là thuyền của trưởng lão đoàn, ta nghe nói trong trưởng lão đoàn đã có không ít người gần tới đại nạn nên điên cuồng tìm kiếm linh dược gia tăng tuổi thọ.

- Linh dược gia tăng tuổi thọ?

Diệp Trần kinh hãi, đối với việc phần đông trưởng lão tới đại nạn thì hắn không mấy kinh ngạc. Tinh Cực Cảnh cường giả lúc cường thịnh thì cũng chỉ có thể sống tới hai trăm tuổi, nhiều hơn cũng không được. Hai trăm tuổi vừa đến không quản ngươi mạnh mẽ bao nhiêu cũng sẽ biến thành tro bụi. Diệp Trần vẫn chưa nghe nói qua về linh dược thực sự có thể gia tăng tuổi thọ, phải biết rằng tuổi thọ của con người là có hạn. Linh dược gia tăng tuổi thọ trên thị trường cũng không phải chân chính làm gia tăng tuổi thọ. Ví dụ như một người bình thường đúng là có thể sống tới trăm tuổi, nhưng có người chết sớm, có người chết trễ, thân thể con người cũng có mạnh có yếu, những thứ linh dược trên thị trường kia cũng chỉ có tác dụng gia tăng tố chất thân thể của họ để họ sống lâu thêm một chút, chứ không thể nào vượt qua được tuổi thọ cực hạn. Mà Tinh Cực Cảnh cường giả chỉ cần không gặp phải cái gì ngoài ý muốn, cơ hồ có thể sống tới hai trăm tuổi, thân thể tố chất không có vấn đề gì, mà linh dược có thể giúp họ gia tăng tuổi thọ mới thật sự là linh dược gia tăng tuổi thọ, dù chỉ tăng thêm một ngày cũng là nghịch thiên.

- Ừm, trong Mê Vụ Cấm Khu có một truyền lưu về Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo, loại linh thảo này có thể gia tăng chín năm tuổi thọ, còn có công

hiệu làm lớn mạnh linh hồn, cho nên cường giả bên ngoài thường xuyên chạy vào đây chính là vì muốn tìm kiếm Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo này.

Triệu Ngọc Sương nhỏ nhẹ nói.

Nghe vậy, Diệp Trần cũng mới biết được tại sao ở đây lại có nhiều Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả như vậy. Tuyệt đại đa số có lẽ là vì Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo này mà vào, đáng tiếc tất cả đều bị khốn ở đây.

Có chút chấn động truyền đến, thuyền đã cập bờ.

Rời thuyền, mọi người nhanh chóng hướng cửa thành gần đó đi tới.

- Mộ người một viên nội đan tam cấp yêu thú hoặc một khối Hạ phẩm linh thạch, ngàn vạn lần đừng trộm tiến vào, nếu không giết không tha!

Ngoài cửa thành có rất nhiều võ giả, cầm đầu là một Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ trong tây cầm một thanh trường đao, ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người trước mjăt.

Đội ngũ Diệp Trần nhanh chóng đi về phía trước.

- Chúng ta có bốn mươi tám người, nơi này có bốn mươi tám viên nội đan tam cấp yêu thú.

Triêu Hằng đưa ra một cái túi da, bên trong đầy đủ nội đan yêu thú.

Võ giả kiểm kê nội đan một chút rồi cao giọng nói:

- Cho qua!

Trước khi vào thành, Triệu Ngọc Sương liếc mắt nhìn Diệp Trần một cái.

- Thân phận lệnh bài của ngươi đâu?

Một võ giả hỏi.

Diệp Trần nói:

- Ta là lần đầu tới đây, không có thân phân lệnh bài.

- Lần đầu tới?

Võ giả vừa hỏi hơi kinh ngạc, rồi nói với tên Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ võ giả cầm đầu:

- Đội trưởng, hắn là lần đầu tiên tới Mê Vụ Đảo!

- Biết rồi, ta đến xem hắn có tu vi gì!

Tên Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ võ giả kia cầm trường đao đi tới, cẩn thận tra xét.

- Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ võ giả? Không giống!

- Tinh Cực Cảnh cường giả? Cũng không giống!

- Ngươi rốt cuộc là có tu vi gì?

Diệp Trần đã lường trước việc này, nên không chút do dự nói:

- Tinh Cực Cảnh sơ kỳ!

- Tinh Cực Cảnh cường giả? Được, đi theo ta tới Chấp Sự đường, tới đó bổ sung một cái thân phận lệnh bài.

Chấp Sự đường nằm trên một khoảng đất trống ở tầng hai của Mê Vụ Đảo, cực kỳ bắt mắt.

Đi vào bên trong, tên đội trưởng nói Diệp Trần chờ một chút rồi đi vào trong thông báo.

Chỉ một lát sau, hắn đi ra nói với Diệp Trần:

- Đi vào đi, tự giải quyết cho tốt!

Dứt lời hắn liền đi ra ngoài.

Diệp Trần hít sâu một hơi rồi đi vào trong.

Trong đại sảnh chỉ có một người ngồi trên thủ toạ, tuổi ước chừng năm mươi, thân hình gầy còm, mặt như ngựa, ánh mắt loé lên vẻ hung ác, từ ba động trên người có thể nhận ra hắn là một cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ.

- Ngươi là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ? Đừng có gạt ta!

Tên này híp mắt lại nói. Trên người hắn cố ý toả ra vẻ hung ác, nguy hiểm.

Diệp Trần bất động thanh sắc, nói:

- Tại hạ thật sự là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ tu vi.

Ba động chân nguyên của hắn lúc này thì ngay cả một Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đều không bằng, nói ra cũng không có chút sơ hở nào, hơn nữa, hắn cố y giấu diếm tu vi là không muốn có nhiều phiền toái, lần đầu tiên tới đây, tu vi càng cao thì giao nộp linh thạch càng nhiều. Nếu hắn bộc lộ là một Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả, ai biết ngoài trừ giao nộp chín ngàn khối Trung phẩm linh thạch còn có thể bị thu phí khác hay không? Dù sao Tinh Cực Cảnh trung kỳ cũng rất giàu có, mà Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả có thể chỉ vừa bước vào Tinh Cực Cảnh, tài phú tất nhiên sẽ không quá nhiều.

Tên mặt ngựa kia muốn từ trên ngườ̀t Diệp Trần nhìn ra cái gì đó, nhưng đáng tiếc ngoại trừ nhìn ra Diệp Trần bị thương thì cũng không phát hiện thêm cái gì.

- Làm càn, lại dám gạt ta? Ngươi rõ ràng có tu vi Tinh Cực Cảnh trung kỳ!

Tên mặt ngựa này đột nhiên vỗ cạnh ghế quát lớn.

Diệp Trần cúi đầu xuống một chút, trong mắt loé lên hàn quang, khom

người nói:

- Đại nhân nói giỡn chơi, ta hiện tại khí tức còn không bằng một Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả, tại sao có thể có tu vi Tinh Cực Cảnh trung kỳ được? Nếu không chờ thương thế của ta khôi phục lại đến kiểm tra mộ Thanh Liênần, đương nhiên ta sẽ giao nộp trước ba ngàn khối Trung phẩm linh thạch.

- Hừ, công việc của ta hàng ngày rất nhiều, làm gì có thời gian dây dưa với ngươi? Như vậy đi, ta mặc kệ ngươi có tu vi Tinh Cực Cảnh trung kỳ hay sơ kỳ, phí giao nộp của người nhiều hơn Tinh Cực Cảnh sơ kỳ khác một chút, bốn ngàn năm trắm khối Trung phẩm linh thạch, như thế nào hả?

Tên mặt ngựa này thật sự cũng không cho rằng Diệp Trần có tu vi Tinh Cực Cảnh trung kỳ, chỉ là muốn phủ đầu lừa gạt Diệp Trần mà thôi, từ đó hắn mới có thể thu nhiều thêm linh thạch. Một ngàn năm trăm khối Trung phẩm linh thạch kia chính là thu nhập thêm vào của hắn. Dù sao linh thạch ở Mê Vụ Cấm Khu rất khan hiếm, cung không đủ cầu, những người lần đầu tới Mê Vụ Đảo, đặc biệt là cường giả Tinh Cực Cảnh đều là dê béo, đương nhiên số linh thạch nhiều ra này hắn cũng không dám độc chiếm, trong đó hắn chỉ có tối đa là hai thành, còn lại đều phải giao cho cấp trên của hắn, nếu không làm sao hắn dám ngang nhiên bóc lột như vậy?

- Bốn ngàn năm trăm khối Trung phẩm linh thạch?

Diệp Trần thầm chửi tên này tham lam, và không ngu gì đáp ứng, nếu không con không biết bị bóc lột thêm bao nhiêu nữa:

- Quy của trên Mê Vụ Đảo không phải là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ giao nộp ba ngàn khối Trung phẩm linh thạch hay sao? Vì cái gì muốn ta giao ra nhiều hơn một ngàn năm trắm khối?

- Quy của là người định, ta bảo ngươi giao thì ngươi phải giao, nói nhảm nhiều làm gì, nếu không giao thì ngày mai thi thể của ngươi sẽ bị treo trên tường thành!

Diệp Trần hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Được! Ta giao!

- Rất tốt, ngươi đã có lựa chọn chính xác!

Tên mặt ngựa hai tay ôm ngực nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần lấy ra bốn cái rương chứa bồn ngàn Trung phẩm linh thạch cùng với năm trăm viên Trung phẩm linh thạch lẻ bên ngoài đặt trên mặt đất, nói:

- Chẳng biết ta có được thân phận lệnh bài chưa?

- Gấp cái gì?

Tên mặt ngựa hấp bốn cái rương và năm trăm khối Trung phẩm linh thạch vào tay.

Sau khi kiểm tra một chút, tên mặt ngựa này gật gật đầu, nói:

- Ừm, vừa vặn bốn ngàn năm trăm khối, xem ra ngươi cũng khá giàu có nhỉ!

Diệp Trần thầm kêu không xong, tên này quả thật quá tham lam, đúng là quỷ hút máu, không đem người ta hấp cho khô thì chắc chắn không buông tay.

- Đại nhân chê cười rồi, giao ra bốn ngàn năm trăm khối Trung phẩm linh thạch này thì số còn lại còn không đủ ta tu luyện một tháng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 361: Khỏi Hẳn, Tiến Giai. (Thượng,Ha)

- Vậy sao? Có muốn ta kiểm tra Trữ Vật Linh Giới của ngươi một chút hay không?

Tên mặt ngựa trừng mắt nói.

- Ngươi có chút quá phận rồi đó!

Trong lòng Diệp Trần đã nổi lên sát cơ, kỳ thật muốn giết tên mặt ngựa này hắn chỉ cần một đạo Thanh Liên kiếm khí là có thể. Tuy chân nguyên hắn chỉ mới khôi phục được nửa thành nhưng trong đan điền đã hình lại đủ chín đạo kiếm khí cùng phối hợp với Kiếm Ý thì đừng nói là một tên mặt ngựa này, cho dù Tinh Cực Cảnh đỉnh phong tới đây cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Quá phận? Quá phận hơn ngươi còn chưa thấy đâu! Toàn bộ linh thạch của ngươi vừa lấy ra ta một khối đều không chiếm được, cho nên ngươi phải đưa thêm ba ngàn khối Trung phẩm linh thạch cho ta, bằng không thân phận lệnh bài đừng mong có được.

Tên mặt ngựa này khi bóc lột người mới tới đúng là xem thực lực mà đưa giá. Giống như Diệp Trần là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả, hắn tối đa chỉ làm cho Diệp Trần đưa thêm năm trăm khối Trung phẩm linh thạch mà thôi, nhiều hơn nữa hắn cũng không dám, ai biết đối phương có gia nhập vào thế lực nào đó trên Mê Vụ Đảo hay không? Về sau để đối phương mang địch ý với bản thân chỉ vì một ít linh thạch thì không đáng. Nếu như đối phương là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cường giả thì hắn sẽ nhanh chóng làm thủ thục cho đối phương, không dám bóc lột chút nào, dù sao một cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng siêu việt hắn, đáng sợ hơn là đối phương có khả năng là Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, bóc

lột đối phương không khác gì muốn chết!

Nếu vận khí kém nữa, gặp phải đối phương là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả thì không cần nghĩ cũng biết hắn chỉ có một con đường chết!

Về phần Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, mặt ngựa hắn không hề nghĩ tới. Qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ ba vị đảo chủ ra hắn chưa từng thấy có một vị Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả nào khác xuất hiện trên Mê Vụ Đảo. Loại cường giả cấp độ này chỉ cần vừa đến lập tức sẽ bị đảo chủ lôi kéo cho hắn ngồi lên ghế phó đảo chủ liền.

Diệp Trần đang suy nghĩ có nên thoáng uy hiếp tên mặt ngựa này một chút hay không, nhưng nghĩ lại vẫn buông tha cho hắn. Thanh Liên kiếm khí chính là lá bài bảo mệnh hiện tại của hắn, dùng một đạo là thiếu đi một phần bảo mệnh, muốn bù đắp lại sẽ tốn không ít thời gian. Hơn nữa chiến lực hiện tại của hắn quá thấp, nếu bộc lộ Thanh Liên kiếm khí ra ngoài sẽ khiến người khác hoài nghi. Nếu hắn có tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ thì hắn sẽ không chút do dự mà cho tên mặt ngựa này đẹp mặt. Dù sao ở chỗ này cũng là cường giả vi tôn.

- Thật có lỗi, ta không lấy đâu ra được ba ngàn khối Trung phẩm linh thạch cả, tối đa chỉ có một ngàn năm trăm khối.

Diệp Trần cũng không sợ đối phương kiểm tra Trữ Vật Linh Giới của hắn, bởi vì cái trung phẩm Trữ Vật Linh Giới hắn đã để vào một chỗ hẻo lánh trong một cái hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới cất Hạ phẩm linh thạch, nếu không kiểm tra cẩn thận và tốn thời gian thì khó có thể phát giác được.

- Hai ngàn khối Trung phẩm linh thạch, ta biết ngươi có, lấy ra đi, nếu không đừng trách ta tự mình kiểm tra, đến lúc đó một khối ngươi cũng đừng mong lưu lại được!

Tên mặt ngựa này cũng không muốn làm đến tuyệt tình, đối phương nếu mạnh mẽ chạy ra khỏi Chấp Sự đường đưa đám trưởng lão chú ý tới đây thì hơn phân nửa sẽ không bị giết chết, dù sao hắn cũng đã giao ra nhiều hơn

một ngàn năm trăm khối Trung phẩm linh thạch so với quy củ rồi.

Diệp Trần mặt không chút biểu tình lấy ra từng đống Trung phẩm linh thạch, nhìn động tác đúng là không có nhiều lắm, tên mặt ngựa kia không khỏi lộ vẻ tươi cười.

- Đúng là ngươi không còn nhiều lắm, một Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả đúng là chỉ có như thế mà thôi!

- Tốt, đây là thân phận lệnh bài của ngươi, mau rời đi đi!

Thu hồi Trung phẩm linh thạch lại, tên mặt ngựa liền phất phất tay đuổi Diệp Trần đi.

Diệp Trần liếc mắt nhìn hắn thật sâu, rời xoay người rời đi.

...

Trên đường phố của toà thành tầng thứ nhất của Mê Vụ Đảo, Diệp Trần một thân áo lam không nhanh không chậm bước đi.

- Việc cấp bách hiện giờ là trước hết phải điều dưỡng thương thế cho tốt, đem chiến lực khôi phục đến đỉnh phong. Ở Mê Vụ Đảo này cường giả vi tôn, cường giả chính là quy củ, không đủ thực lực chỉ có bị bóc lột!

Nhổ ra một ngụm tức khí, Diệp Trần bước chân nhanh hơn hướng về quán rượu ở cuối đường đi tới.

- Khách quan, ăn cơm hay ở trọ?

Điếm tiểu nhị chào đón.

- Ở trọ bao nhiêu tiền?

Diệp Trần hỏi.

- Một ngày một khối Hạ phẩm linh thạch!

- Trước ở lại một tháng, đâu là tiền cọc cùng với khen thưởng.

Đất trống trên Mê Vụ Đảo rất nhiều, nhưng Diệp Trần không muốn có liên hệ với đám thế lực của Mê Vụ Đảo lúc này cho nên mới có ý định thuê một phòng trong tửu lâu.

Lên lầu, điếm tiểu nhị đưa Diệp Trần tới một phòng trống, nói:

- Khách quan, ngài còn cần thêm gì không?

- Tuỳ tiện cho ta một bàn đồ ăn cùng một bầu rượu!

Nhiều ngày ăn cá nướng với lương khô, miệng của Diệp Trần đã đắng chát rồi.

- Ngày đợi một lát có ngay!

Điếm tiểu nhị lập tức rời đi, Diệp Trần đi vào trong phòng.

Trong phòng có nước ấm, Diệp Trần mở van cho nước chảy vào trong bồn tắm rồi bỏ quần áo nhảy vào.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, đồ ăn với rượu cũng đã mang lên, đại đa số là thịt, thức ăn chay rất ít. Sau khi ăn uống thoả thê, thời gian cũng đã là ban đêm.

Đêm khuya, sương mù dày đặc tù bốn phương tám hướng kéo tới, đem toàn bộ Mê Vụ Đảo bao phủ lại, ban ngày và ban đêm ở Mê Vụ Đảo khác biệt rất lớn.

Đóng chặt cửa sổ, Diệp Trần ngồi xếp bằng trên giường.

Vì để tốc độ khôi phục kinh mạch nhanh hơn, Diệp Trần một bên dùng Kỳ Linh Đan một bên lấy ra Thiên Ma Hoa hấp thu dược lực.

Dùng nội thị, Diệp Trần rã ràng có thể thấy được kinh mạch toàn thân. Đám kinh mạch này có chủ có phó, có thô có mảnh, còn có một ít kinh mạch

ẩn giấu rất sâu, không cẩn thận cảm ứng rất khó phát hiện. Các kinh mạch này dây dưa cùng một chỗ, trên một lộ tuyến có tới mấy đường kinh mạch rắc rối phức tạp giống như một lộ tuyến đồ ẩn chứa huyền ảo cả thiện đại vậy, nói chung một môn công pháp cho dù là thượng thừa nhất cũng không thể nào dùng hết được kinh mạch toàn thân, có thể sử dụng bảy tám phần đã là rất tốt rồi.

Hắc sắc phấn của Thiên Ma Hoa dưới sự khống chế của Diệp Trần chậm rãi hướng chỗ kinh mạch bị tổn hại tràn qua, từ từ tu bổ, dược lực của Kỳ Linh Đan đồng thời cũng phát huy tác dụng.

Nhóng cái đã năm ngày trôi qua, kinh mạch của Diệp Trần đã khôi phục dược khoảng bảy thành, tốc độ rất nhanh, lúc đầu thì hơi chậm chạp nhưng càng về sau càng nhanh, dù sao tốc độ khôi phục cũng tỷ lệ thuận với số lượng chân nguyên.

Ngày hôm nay, ở bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa dồn dập.

- Chuyện gì?

Diệp Trần nhíu mày, nói.

- Khách quan, có người tới thu thuế!

- Thu thuế?

Diệp Trần không rõ ràng lắm, nói:

- Cho họ tiến vào đi.

Tiếng mở cửa vang lên, một đội võ giả đi vào.

- Ngươi chính là khách trọ? Vậy phải nộp thuế!

- Nộp thuế gì?

Điếm tiểu nhị liền giải thích cho Diệp Trần:

- Mê Vụ Đảo một tháng sẽ thu thuế một lần, Ngưng Chân Cảnh một khối Hạ phẩm linh thạch, Bão Nguyên Cảnh mười khối Hạ phẩm linh thạch, Tinh Cực Cảnh năm trăm khối Hạ phẩm linh thạch.

Nghe vậy, Diệp Trần thầm cười lạnh, thế lực trên Mê Vụ Đảo đúng là coi mọi người ở đây thành dê nuôi, một tháng thu hoạch một lần, bình thường muốn ra vào thành cũng phải tốn phí, đối với Diệp Trần thì không đán gì nhưng đối với những người sinh tồn lâu năm nơi này chính chính là áp lực mười phần.

- Đây!

Không hề dây dưa để đưa tới phiền toái không cần thiết, Diệp Trần lấy ra năm trăm khối Hạ phẩm linh thạch đưa cho tên võ giả cầm đầu.

...

Thời gian từng ngày trôi qua.

Kinh mạch cùng thương thế của Diệp Trần rốt cuộc cũng đã khỏi hẳn.

Trải qua nhiều ngày được Thiên Ma Hoa chữa trị, thân thể tố chất của Diệp Trần hiện giờ đã viễn siêu so với trước khi tiến vào Mê Vụ Cấm Khu. Đương nhiên thân thể tốt chất cũng không riêng khí lực, mà cường độ thân thể cùng với độ dẻo dai cũng tăng lên rất nhiều, không dễ dàng bị thương tổn.

Có thể do bị thương quá lâu, chân nguyên luôn ở trong trạng thái áp lực nên lần này vừa khỏi thì đã bành trướng hơn nhiều so với trước, sinh cơ vô hạn.

- Có lẽ cũng nên trung kích vào Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong rồi!

Tinh Cực Cảnh trung kỳ và Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong chỉ khác nhau ở cường độ chân nguyên. Chân nguyên khi tích luỹ đến một mức cực hạn không thể tiến thêm nữa chính là đạt tới đỉnh phong, muốn tiếp tục

tiến tới thì phải đột phá cảnh giới.

Hai tay nắm hai khối Trung phẩm linh thạch, Diệp Trần hít sâu một hơi, thúc dục chân nguyên theo lộ tuyến vận chuyển của Thanh Liên kiếm pháp thập tam trọng.

Một đại chu thiên tuần hoàn.

Hai đại chu thiên tuần hoàn.

...

Bảy mươi hai đại chu thiên tuần hoàn.

Chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần ngày càng hùng hậu, mãnh liệt như thuỷ triều, dồn dập không ngừng, ngày càng mạnh mẽ hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau.

"Ông!" Không khí chấn động, ba động chân nguyên bành trướng phóng ra, đem toàn bộ vật thể xung quanh chấn động không ngừng.

- Chuyện gì thế?

Chấn động này khiến cho mọi người trong tửu lâu đều kinh ngạc.

Trong phòng, Diệp Trần từ trên giường bước xuống dưới người, toàn thân phát ra tiếng rắc rắc liên tục.

- Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, tuy nói vẫn còn kém Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả nhưng ở trong đám Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả cũng có thể xem là số một số hai rồi!

Trước khi đột phá, Diệp Trần đã có thực lực đấu ngang tay với Thân Đồ Tuyệt, hôm nay chân nguyên đã hùng hậu hơn trước gấp đôi, chiến lực của Diệp Trần đã tiến thêm một tầng cao mới, nếu một lần nữa đối mặt với Thân Đồ Tuyệt hắn không dám nói chắc thắng nhưng tối thiểu cũng ở vào thế bất

bại.

"Phanh!"

Chấn động không khí của một quyền này đánh nát bình hoa trong phòng, Diệp Trần cười nhạt một tiếng bước ra ngoài.

- Đến lúc đi báo thù rồi!

...

Chấp sự đường!

- Đại nhân, Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả rõ ràng chỉ giao nộp chín ngàn khối tptl, vì cái gì muốn ta giao ra một vạn hai ngàn khối?

Trong đại sảnh, một gõ Tinh Cực Cảnh cường giả mới tới không phục, nói.

Tên mặt ngựa cười lạnh, nói:

- Ngươi là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, cho nên so với Tinh Cực Cảnh trung kỳ bình thường phải giao ra nhiều hơn ba ngàn khối Trung phẩm linh thạch, như thế nào? Ngươi không muốn giao? Hãy nhìn tới hậu quả đi, nơi này là Mê Vụ Đảo, không phải nơi ngươi có thể định đoạt!

Hắn dám kiêu ngạo như vậy ngoại trừ bản thân là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả, mà bên trên còn có một vị nguyên lão cùng với phần lớn trưởng lão ủng hộ hắn. Đương nhiên phần linh thạch thu được bên ngoài này tám phần đã ngoài là hắn dùng để hiếu kính thượng cấp, còn hai thành thì hắn cũng phải dùng để làm đường lui một chút, tối đa cũng chỉ có thể lưu lại một thành để sử dụng.

Dưới sự bức bách của mặt ngựa, tên Tinh Cực Cảnh trung kỳ vừa mới tới này không thể không phục, nộp lên một vạn hai ngàn khối Trung phẩm linh thạch. Nhưng làm sao có thể dừng lại ở đây? Tên mặt ngựa liền tiếp tục

bắt hắn giao thêm năm ngàn khối Trung phẩm linh thạch nữa!

- Khinh người quá đáng!

Tên Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả này nổi giận.

- Muốn chết?

Thân hình tên mặt ngựa loé lên, lập tức đã tới trước mặt đối phương, một chưởng mang theo uy thế khủng bố đánh ra, không khí bạo liệt.

"Phốc!" tên Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả liền thổ huyết, sắc mặt tái nhợt lui ra sau.

- Một chưởng này ta đã hạ thủ lưu tình, lần tới không dễ dàng như vậy đâu!

Sau khi lướt về trên thủ toạ, tên mặt ngựa này liền hả hê nói.

- Ồ, trông rất uy phong đó!

Đúng lúc này, một thanh âm lanh lảnh cách không truyền tới.

- Ai?

Tên mặt ngựa quát lớn.

Lam ảnh mông lung, Diệp Trần đột nhiên xuất hiện trong đại sảnh.

- Là ngươi? Ồ, đã là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong cường giả. Khá lắm, dám lừa gạt ta, ngươi biết tội gì chưa?

Tên mặt ngựa này hơu chút khiếp sợ rồi sau đó nổi giận quát.

Diệp Trần lạnh nhạt nói:

- Ta làm gì có tội? Ngươi mới có tội!

- Làm càn, ngươi đã là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong cường giả, vậy phải nộp thêm bảy ngàn năm trăm khối Trung phẩm linh thạch, mặt khác giao cho ta thêm năm ngàn khối Trung phẩm linh thạch. Thiếu một khối ta liền lấy mạng ngươi!

Tên mặt ngựa liền nổi lên sát tâm, Diệp Trần cho hắn kinh ngạc quá lớn, hắn có một tia dự cảm không tốt, bất đắc dĩ thì hắn đành phải giết Diệp Trần dẹp trừ hậu hoạn!

- Thật có lỗi, ta lần này tới đây không phải để đưa linh thạch cho ngươi mà tới đòi lại linh thạch của ta. Ba vạn khối Trung phẩm linh thạch, thiếu một khối cũng không được!

- Đúng là ăn gan hùm mật gấu, chết đi cho ta!

Tên mặt ngựa quát lớn, một chưởng phách tới Diệp Trần.

"Phanh!" dùng quyền đối chưởng, Diệp Trần thi triển ra Ngũ Nhạc Thần Quyền đã lâu không dùng. Thổ chi ý cảnh tạo nghệ của Diệp Trần cũng không thấp, trong hư không phảng phất như có một ngọn núi lớn ép xuống tên mặt ngựa.

"Crắc!"

Đại sảnh vỡ vụn, tên mặt ngựa bị đánh bay ngược về sau, phun ra một ngụm máu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 362: Trở Thành Nguyên Lão. (1 - 4)

- Làm sao có thể? Hắn rõ ràng là một Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, mà!

Sau khi đụng nát vách tường sau lưng, tên mặt ngựa mới kinh hãi lẩm bẩm.

Ánh mắt tập trung lên đối phương, Diệp Trần nói:

- Ba vạn khối Trung phẩm linh thạch, giao hay không?

Diệp Trần cũng không muốn giết tên này, dù sao đối phương cũng là người của Mê Vụ Đảo, nếu giết chết hắn chẳng khác nào đắc tội với thế lực trên Mê Vụ Đảo này.

- Mơ mộng, Phân Lãng Chưởng!

Tên mặt ngựa nhanh chóng đứng lên, đánh ra một chưởng. Thuỷ chi ý cảnh tràn ngập, một đạo cự thủ chụp về phía Diệp Trần.

- Ngũ Nhạc Độc Tôn!

Đối với công kích của tên mặt ngựa này, Diệp Trần căn bản không cần dùng tới kiếm pháp. Chỉ cần đánh ra thức cuối cùng trong Ngũ nhạc thần quyền, Thổ chi ý cảnh hùng hậu hình thành hư ảnh năm toà núi lớn điệp gia cùng một chỗ mạnh mẽ đánh nát thủ ấn của tên mặt ngựa rồi đè mạnh hắn xuống mặt đất.

- Ngươi chết chắc rồi, trên ta còn có Tôn nguyên lão chiếu ứng, đắc tội ta ngươi chết chắc!

Tên mặt ngựa này bị ép không thể nhúc nhích nên rống loén.

- Tôn nguyên lão cũng cứu không được ngươi, tự làm tự chịu!

Diệp Trần cũng không nói nhảm, cách không chộp lấy Trữ Vật Linh Giới của mặt ngựa. Chân nguyên dũng mãnh đi vào, tất cả tài phú trong đó liền hiện ra trong đầu Diệp Trần.

- Tên mặt ngựa này đúng là giàu có a!

Dùng tâm thần quan sát bên trong một thoáng, Trung phẩm linh thạch có sáu cái rương lớn, mỗi rương đều có một vạn khối, tổng cộng sáu vạn khói, Trung phẩm linh thạch lẻ tẻ cũng có vài ngàn khối, về phần Hạ phẩm linh thạch thì không có bao nhiêu.

- Ai dám gây sự ở Chấp Sự đường?

Hai người đánh nhau gây ra động tĩnh không nhỏ, nên hấp dẫn hai bị trưởng lão của Mê Vụ Đảo gần đó. Thân phận trưởng lão trên Mê Vụ Đảo rất tôn quý, mỗi người đều là cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong.

"Vụt! Vụt!"

Hai đạo nhân ảnh cấp tốc rơi xuống bên ngoài Chấp Sự đường, người bên trái một đầu tóc trắng, dung mạo tiều tuỵ, nếu dựa theo giới hạn một trăm tuổi so sánh thì hắn cũng đã bảy tám chục tuổi rồi. Đương nhiên hắn là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, niên kỷ phải hơn gấp bội, khoảng chừng một trăm bảy chục tuổi rồi. Bên phải là một trung niên nhân, má trái có hai vết thẹo giao nhau cho kiếm tao thành, trông bộ dáng rất hung hãn.

Tên mặt ngựa thấy hai người này tới thì hét lớn lên:

- Bạch trưởng lão, Lục trưởng lão mau cứu ta, người này rõ ràng là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong cường giả mà lại gạt ta nói là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ ường giả, rõ ràng không đem Mê Vụ Đảo để vào trong mắt, nhanh giết hắn đi!

Tên Bạch trưởng lão trong mắt loé lên ánh sáng lạnh, quát lên với Diệp Trần:

- Ngươi là người phương nào? Mau buông Mã chấp sự ra, tiếp nhân thẩm phán!

- Bạch trưởng lão, phí lời với hắn làm gì? Người dám ở Mê Vụ Đảo nháo sự thì cứ giết!

Trung niên nhân hung hãn dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn Diệp Trần.

"Phanh!"

Ngọn núi hư ảo đang trấn áp trên người tên mặt ngựa vỡ ra, lực trùng kích khiến cho hắn phải thổ huyết, chiến lực mất hết. Diệp Trần sau đó xoay người lại, nói:

- Tên này ỷ vào thân phận chấp sự, tuỳ ý vơ vét tài sản của người mới lần đầu tới Mê Vụ Đảo thì có thể phán tội gì?

- Hắn có tội hay không còn chưa tới lượt ngươi phán định. Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, nếu không chỉ có con đường chết!

Tên trung niên nhân hung hãn gọi là Lục trưởng lão làm sao không biết những hành động hàng ngày của tên Mã chấp sự kia? Nhưng tên Mã chấp sự này lại la fngười của Tôn nguyên lão, một phần linh thạch Mã chấp sự vơ vét cũng có một thành đưa cho hắn, cho nên hắn làm sao có thể phán Mã chấp sự có tội? Nếu náo động tới đảo chủ thì vẫn còn có Tôn nguyên lão đằng sau mà.

- Đã vậy thì đã không có biện pháp gì nữa rồi!

Một vầng sáng loé lên, trên tay Diệp Trần nhiều hơn một thanh trường kiếm, vỏ kiếm có phong cách cổ xưa.

- Dám ở trước mặt ta xuất vũ khí, tiểu tử ngươi chết chắc rồi!

Hắc sắc quang mang loé lên, trên tay Lục trưởng lão cũng nhiều thêm một thanh vũ khí. Đây là một thanh hắc sắc côn, trên mặt cây côn này có từng đạo đồ án uốn lượn, theo chân nguyên rót vào, không khí xung quanh cây côn liên tục vặn vẹo.

Bạch trưởng lão lui ra sau một bước, nói:

- Lục Tung, tốc chiến tốc thắng!

- Ta biết rồi!

Lục Tung hắc hắc cười một tiếng rồi thân ảnh liền biến mất, một côn đập thẳng tới trước mặt Diệp Trần.

"ĐInh!"

Lôi quang thiểm điện, mũi kiếm dễ dàng chống đỡ thế công của Lục trưởng lão. Ba mặt của Chấp Sự đường nhanh chóng bạo liệt, hoá thành cát vụn.

"Bịch! Bịch! Bịch! ..."

Hai chân của Lục trưởng lão không thể kiềm chế được lui về sau tám bước, mỗi bước đều đem mặt đất giẫm nát, từng đạo khe nứt lan ra xung quanh.

- Lục trường lão bị đánh lui?

Tên mặt ngựa nàm trên mặt đất thấy cảnh này thì không thể nào tin được, thì thào một tiếng.

Mê Vụ Đảo có chín mươi tám trưởng lão, mỗi người đều có thực lực Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, ngoại trừ mấy vị nguyên lão và ba vị đảo chủ ra thì họ đã có thể được xưng là Vương nơi này rồi. Vậy mà Diệp Trần lại có thể một kiếm bức lui Lục trưởng lão, chẳng phải nói Diệp Trần ít

nhất cũng là Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả?

- Không có khả năng, hắn rõ ràng là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong cường giả, mới tuần trước ta dùng một ngón tay còn có thể dễ dàng hạ sát hắn a!

Tên mặt ngựa này cho rằng vừa nãy Lục trưởng lão chưa dùng toàn lực chỉ mới tập thể dục mà thôi.

Nhưng Bạch trưởng lão thì không cho rằng như vậy, Lục Tung tuy không có thi triển tuyệt chiêu, thậm chí chiêu thức cũng không dùng, nhưng Diệp Trần lại có thể dùng trạng thái hời hợt bình thường đánh lui Lục Tung, rõ ràng Lục Tung không phải là đối thủ của Diệp Trần.

"Tên tiểu tử không để bọn họ vào mắt, nguyên lai là có bản lĩnh!"

Bạch trưởng lão thầm phán định.

- Hắn có thực lực Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, Lục Tung, xuất ra đỉnh phong thực lực của ngươi đi!

Bạch trưởng lão thần sắc ngưng trọng, hai mắt khoá chặt Diệp Trần, chuẩn bị có cái gì ngoài ý muốn sẽ cùng với Lục Tung liên thủ đánh chết Diệp Trần.

- Tiểu tử, ngươi đã chọc giận ta! Hắc Hải Nộ Sa!

Khi thối lui tới bước thứ chín, hai tay Lục Tung vung côn lên, bốn phía liền bị phủ một tần hắc sắc thuỷ triều, mà bản thân hắn thì chuyển người biến thành một vòng xoáy ở trung tâm thôn phệ hắc triều xung quanh, phương viên hơn mười dặm xung quanh, thiên địa nguyên khí đều bị hắn cắn nuốt không còn để chuyển hoá thành chiến lực của hắn.

"Oanh!"

Một côn đánh ra, vô tận thuỷ triều hội tụ thành côn thế đánh tới Diệp

Trần. Sau một khắc, một đầu Nộ Sa hiện ra, thân thể khổng lồ của nó mang theo lực lượng khủng bố nhào lên.

- Thuỷ chi ý cảnh rất lợi hại!

Thế công mãnh liệt như vậy làm cho tóc và quần áo của Diệp Trần tung bay nhưng bản thân hắn vẫn đứng yên bất động. Lôi Trạch Kiếm nhẹ nhàng chém vào hư không một cái.

"Xoẹt!"

Một kiếm này liền đem đầu Nộ Sa hung mãnh do Lục trưởng lão thi triển ra chém thành hai nửa, trên mặt cắt còn có điện hoa lập loè, phát ra âm thanh xuy xuy không ngừng.

- Tuyệt chiêu của Lục Tung bị một kiếm phá nát, mà còn hời hợt như thế?

Bạch trưởng lão hít một ngụm khí lạnh, nếu Diệp Trần chỉ vẻn vẹn đả bại Lục Tung hắn cũng không quá kinh ngạc, thực lực Diệp Trần thể hiện ra lúc trước tuyệt đối là Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, mà trong Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả cũng có chia mạnh yếu, tự nhiên là có thắng có bại. Nhưng đối mặt với tuyệt chiêu mạnh nhất của Lục Tung, Diệp Trần chỉ hời hợt một kiếm đã phá giải!

- Còn muốn đánh sao?

Diệp Trần cũng không có thật sự ra tay, cho dù Lục Tung có mạnh hơn thì cũng chỉ là một Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả, mà Diệp Trần đã có thực lực của Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, mà còn là một trong những tồn tại đứng đầu căn bản không cùng một cấp độ. Nếu như vậy còn không phá giải được tuyệt chiêu của Lục Tung thì hắn cần gì đi ra ngoài hỗn?

- Mau nhìn, Chấp Sự đường phát sinh tranh đấu, ngay cả vách tường đều bị huỷ hết!

Vốn là xung quanh Chấp Sự Đường có tường lớn bao quanh không thể nhìn thấy được tình hình bên trong. Nhưng Diệp Trần và Lục Tung chiến đấu là khiến cho mây bức tường xunh quanh hoá thành bụi phấn, do đó đám người bên ngoài mới thấy được tình cảnh nơi đây.

- Kia không phải là Bạch trưởng lão và Lục trưởng lão sao? Còn người trẻ tuổi kia là ai?

- Đoán chừng là người mới tới Mê Vụ Đảo. Mỗi lần Mê Vụ Đảo phát sinh tranh đấu đều là do cường giả bản thổ và cường giả từ bên ngoài tới phát ra.

- A, công kích của Lục trưởng lão đã bị phá, người trẻ tuổi kia tuyệt đối là nhân vật rất lợi hại. Chấp Sự Đường lần này đúng là đá phải thiết bản rồi, vơ vét tài sản của ai không vơ mà lại đi vơ của một vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, không phải muốn chết sao?

- Đúng là rất mạnh, bất quá Mê Vụ Đảo còn có ba bị đảo chủ và mười chín vị nguyên lão, cứng quá sẽ chết rất thảm a!

Trên đường phố bên ngoài Chấp Sự Đường tụ tập rất nhiều võ giả, trong đó không thiếu Tinh Cực Cảnh cường giả. Bọn họ tụ tập lại với nhau không ngừng nghị luận xôn xao.

- Nhanh tản ra, thành vệ đội tới!

Đúng lúc này, trên đường xông ra mấy đội võ giả, những võ giả này tu vi thấp nhất cũng là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả, đội trưởng còn là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, đội phó là Tinh Cực Cảnh trung kỳ. Mỗi một đội đều có hai mươi người, tổng số lượng hiện tại hơn trăm người.

Thành vệ đội bình thường sẽ không động tay mà do Bão Nguyên Cảnh tạo thành một đội tuần tra thành thị. Chỉ khi có đại sự phát sinh thì Thành vệ đội này mới có thể xuất động, thành vệ đội thành viên hơn ba ngàn người, hiện tại những người tới không phải là toàn bộ lực lượng của thành vệ đội.

Khoảng cách thành vệ đội xuất động gần đây nhất đã rất nhiều năm rồi.

Hiện tại là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy.

- Toàn bộ cút hết!

Dưới sự dẫn dắt của bảy tân đội trưởng, hơn trăm Tinh Cực Cảnh cường giả nhanh chóng bu tới quát lui mọi người.

- Đi vào!

Thấy thủ hạ đã tới đủ, đám cường nhân này liền đi vào trong Chấp Sự Đường.

Động tĩnh ở bên ngoài, Bạch trưởng lão làm sao không biết đến? Quay đầu nhìn lại thấy thành vệ đội đi tới thì hắn thầm thở phào một hơi. Hai đánh một hắn cũng không nắm chắc có thể chiến thắng được Diệp Trần nhưng hiện tại có hơn trăm người đồng thời vây công thì Diệp Trần trừ khi là Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả nếu không chỉ có đường chết.

- Các ngươi bao vây Chấp Sự Đường lại!

Bạch trưởng lão phân phó.

- Vâng Bạch trưởng lão!

Địa vị của trưởng lão viễn siêu đội trưởng thành vệ đội, bảy người nhanh chóng vâng lệnh dẫn đội viên của mình bao vây Chấp Sự Đường chặt chẽ, tuỳ thời đều có thể công kích.

Thu mắt lại, Bạch trưởng lão đầy tự tin nói:

- Hiện tại ngươi thúc thủ chịu trói còn kịp, bằng không để nhiều người như vậy đồng thời công kích, ngươi chỉ có con đường chết!

Diệp Trần nghe vậy thì chỉ cười nhạt, nếu cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả có khinh công không quá lợi hại mà bị hơn trăm Tinh Cực

Cảnh cường giả đồng thời công kích thì rất có khả năng vẫn lạc. Nhưng Diệp Trần hắn lại có Phân Thân Hoá Ảnh, thành tựu không phải một Tinh Cực Cảnh cực hạn bình thường có thể so sánh được. Diệp Trần tự tin, khi hắn toàn lực thi triển khinh công, thì một lần nhiều lắm chỉ có bảy tám đạo công kích đánh trúng hắn. Mà bảy tám đạo công kích của mấy tên Tinh Cực Cảnh bình thường thì hắn tự tin dễ dàng ngăn trở.

Đương nhiên cùng với Mê Vụ Đảo khai chiến không phải là mục đích của hắn, mục đích của hắn là muốn lên làm nguyên lão. Dù sao cũng phải ở lại Mê Vụ Cấm Khu này sinh tồn thời gian có thể không ngắn, nhất định phải thuận thế mà làm, trừ khi hắn không muốn ở trên Mê Vụ Đảo này mà một mình lang bạt trong biển sương mù ngoài kia.

- Lập trận thế lớn như vậy làm gì? Kỳ thật ta tới là muốn gia nhập Mê Vụ Đảo!

Thu Lôi Trạch Kiếm lại, Diệp Trần đối mắt với Bạch trưởng lão nói.

- Gia nhập Mê Vụ Đảo?

Sắc mặt của Bạch trưởng lão và Lục trưởng lão khá khó coi, đối với lý giải của bọn họ với đảo chủ thì người như Diệp Trần lựa chọn gia nhập thì đảo chủ sẽ không cự tuyệt. Hơn nữa nãy giờ Diệp Trần ra tay rất có chừng mực, không hề giết bất kỳ người nào.

Khoé miệng co quắp lại, Bạch trưởng lão cố gắng đè nén lửa giận, nói:

- Muốn gia nhập Mê Vụ Đảo cũng không cần đả thương người khác, các hạ làm như vậy khiến cho người ta rất hoài nghi. Tốt nhất hiện tại theo ta đi một chuyến, tiếp nhận thẩm vấn, đến lúc đó đảo chủ có đồng ý cho ngươi gia nhập Mê Vụ Đảo hay không thì khắc biết!

Chỉ cần mang Diệp Trần đi, thì Bạch trưởng lão tự tin Tôn nguyên lão sẽ có thể dễ dàng giải quyết được việc này. Đến lúc trắng đen thế nào còn không phải do bọn họ nói sao?

- Thật có lỗi, ta sẽ không cùng các ngươi đi đâu cả, Mã chấp sự bị thương là do hắn tự làm tự chịu. Ta chỉ là bị động tự vệ, huống chi chờ lúc ta gia nhập Mê Vụ Đảo thì cũng là thân phận nguyên lão. Một vị nguyên lão còn cần các ngươi thẩm tra?

Diệp Trần đã chuẩn bị rất tốt, hoặc là trở thành Mê Vụ Đảo nguyên lão hoặc là rời khỏi Mê Vụ Đảo này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 363: Trở Thành Nguyên Lão. (1 - 4)

Ở trong Mê Vụ Cấm Khu này hắn không cần phải e ngại bất cứ Tinh Cực Cảnh cường giả nào, ai dám đuổi theo hắn? Tinh thần lực ở trong sương mù nơi này bị hạn chế tới chính thành, phạm vi tầm mắt cũng hạn chế rất lớn, hay có thê rnói, một khi tiến vào trong Mê Vụ Cấm Khu này, một vị Linh Hải Cảnh cũng rất khó giết được mục tiêu.

- Ngươi cho rằng nguyên lão là ngươi muốn làm thì làm sao? Lớn lối!

Vài dặm ngoài xa có một thanh âm già nua truyền tới!

- Tôn nguyên lão!

Bạch trưởng lão cùng với tên mặt ngựa đều lộ ra hỉ sắc.

Diệp Trần không cần đưa mắt nhìn, chỉ cần dùng linh hồn lực quan sát cũng biết được có một vị lão giả mặt trường bào màu tro ở vị trí trung ương Mê Vụ Đảo cấp tốc lao tới đây. Tốc độ tuy rất nhanh nhưng lại không tạo ra tiếng gió, tựa hồ lĩnh ngộ Phong chi ý cảnh, không khí lưu động xung quanh chẳng những không gây trở ngại cho hắn mà ngược lại còn đẩy nhanh tốc độ của hắn. Đây là biểu hiện của Phong chi ý cảnh cực hạn!

- Có thể trở thành Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả quả nhiên đều có bản lĩnh!

Trong nhận thức của Diệp Trần, ngoại trừ Thân Đồ Tuyệt thì các Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả khác ý cảnh nếu không tiếp cận cực hạn thì cũng đã cực hạn rồi. Đương nhiên Thân Đồ Tuyệt là do đã cô đọng được Võ Hồn hình thức ban đầu nên chiến lực mạnh hơn so với Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả bình thường một bậc, tuyệt đối lực lượng cùng với ý chỉ có thể đền bù cho khoảng cách về ý cảnh.

Vô thanh vô tức, người được gọi là Tôn nguyên lão đã xuất hiện trong Chấp Sự Đường.

- Là ngươi đả thương Mã chấp sự?

Tôn nguyên lão lạnh lùng nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần ngẩng đầu nói:

- Ngươi quản giáo không ra gì nên mới khiến hắn bị thương!

- Quá kiêu ngạo!

Đám thành viên của thành vệ đội đều há hốc mồm.

Tôn nguyên lão giận quá hoá cười, ánh mắt ẩn hàm sát cơ, nói:

- Tốt cho một câu quản giáo không ra gì, ta ngược lại muốn xem ngươi có bản lĩnh gì mà cuồng vọng!

Trong tay hắn đột nhiên nhiều thêm một thanh ngân sắc trường thương, thân thể hắn hơi nghiêng, một thương phách xuống, không khí phía trước nổ banh ra, phảng phất như bị chọc ra một cái lỗ vậy.

Nhanh!

Nhanh kinh người!

Từ lúc ngân sắc trường thương xuất hiện tới lúc đánh tới Diệp Trần bất quá chưa tới một cái chớp mắt, rất nhiều người thậm chí còn không kịp di động ánh mắt.

"Đinh!"

Hắn nhanh, Diệp Trần còn nhanh hơn. Phá Phôi Kiếm ra khỏi vỏ, thẳng tắp điểm ngay mũi trường thương, nhẹ nhàng như trở bàn tay.

Hai người nhìn như chỉ giao thủ bình thường nhưng lực phá hoại lại rất khủng bố, Cháp Sự đường trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ, đám thành vệ đội ở xung quanh có mấy người bị chấn tới thổ huyết, sắc mặt kinh hãi nhanh chóng lùi lại.

- Quá nhanh, rõ ràng còn vượt qua cả tốc độ trường thương của ta!

Tôn nguyên lão chấn động, hắn chủ tu chính là Phong chi ý cảnh, nhất cử nhất động đều rất nhanh, nhưng mà Diệp Trần lại có thể ngăn trở được một thương của hắn, mà tựa hồ vẫn còn dư lực.

- Phong chi ý cảnh, người này là người đầu tiên ta đụng phải, bất quá muốn so tốc độ công kích với ta thì quá kém. Khoái chi ý cảnh của ta thuần tuý lấy chữ nhanh làm trọng không hề có chút tạp chất nào, mà Phong chi ý cảnh cũng có nhanh nhưng lại không đủ thuần tuý!

Vừa mới giao thủ thoáng chốc nhưng chiến lực cùng đặc điểm của Tôn nguyên lão đã không thể nào che giấu được Diệp Trần.

- Kiếm rất nhanh, tiếp ta một chiêu Lưu Phong Cửu Thương!

"Xíu! ..."

Lần trước công kích của Tôn nguyên lão không hề có thanh âm, nhưng lần này tốc độ công kích đã đạt tới cực hạn, thanh âm không cách nào tiêu trừ được, tiếng xé gió cực kỳ chói tai vang lên, trong chớp mắt Tôn nguyên lão đã đánh ra ba thương, thương thứ hai và thương thứ ba gần như đồng thời đánh ra giống như chỉ có một thương xuất ra vậy.

- Khoái chi tứ kiếm!

"Đinh đinh đinh! Đang!"

Ba kiếm đầu đã triệt tiêu công kích của Tôn nguyên lão, kiếm tứ tư đã đánh lên hộ thể chân nguyên của hắn.

"Phốc!"

Hộ thể chân nguyên bị phá vỡ, sắc mặt Tôn trưởng lão tái nhợt, khoé miệng rỉ ra máu tươi bay ngược về phía sau.

Khoái chi tứ kiếm triệt để khắc bại Lưu Phong Cửu Thương!

Trước mặt Khoái Chi Tứ Kiếm, Lưu Phong Cửu Thương cũng chỉ có thể phát ra được ba thương, thương thứ tư còn chưa kịp ra bởi vfi Khoái Chi Tứ Kiếm nhanh hơn, cân đối hơn, không hề có chút dư thừa nào, nếu thiếu một kiếm thì cũng không thể đạt tới tốc độ cực nhanh như vậy được!

- Tôn nguyên lão bại?

Bạch trưởng lão và Lục trưởng lão đều dụi mắt, vẻ mặt mờ mịt.

- Đáng chết, hắn là sao có thể nhanh hơn ta?

Một kiếm kia cũng chỉ khiến Tôn nguyên lão bị vết thương nhẹ không ảnh hưởng gì tới chiến lực của hắn, nhưng phương diện tốc độ hắn đắc ý nhất lại hoàn toàn bại trên tay Diệp Trần nên khiến hắn dị thưởng tức giận.

- Hừ, đi chết đi!

Đạp mạnh xuống đất một cái, Tôn nguyên lão vung mạnh trường thương hội tụ Phong chi ý cảnh cùng với Kim chi ý cảnh vào nhau. Hai chủng ý cảnh hỗ trợ lẫn nhau, vừa nhanh vừa cứng, lực công kích tăng lên không chỉ gấp đôi.

- Tôn Ngũ, dừng tay!

Một bàn tay chân nguyên màu vàng đất đột nhiên hiện ra áp Tôn nguyên lão lại. Trong đó cũng có một phần do Tôn nguyên lão cũng không có súc hết khí thế, nhưng tuỳ ý một kích của một cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cũng có thể đánh trọng thương cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cho dù là chưa đi hết khí thế cũng không dễ dàng áp chế như vậy.

- Năng lực nắm bắt thời cơ rất chuẩn xác, bàn tay chân nguyên kia ngay lúc thương thế của Tôn nguyên lão chưa kịp phát ra đã ngăn chặn lại, giảm đi rất nhiều khí lực!

Diệp Trần không cần đoán cũng biết là một bị đảo chủ đã hiện thân, cũng chỉ có Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả mới có thể nhẹ nhành ngăn chặn một Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả như thế.

Không khí vặn vẹo, trước người Diệp Trần khoảng ba mươi bước chân hiện lên một đạo nhân ảnh.

Người này một thân hắc sắc trường bào, hai tay để sau lưng, da mặt khô vàng, ba động chân nguyên được che giấu rất tốt, tinh tế cảm giác còn khiến cho người ta sinh ra một cổ cảm giác kinh hãi, giống như một ngọn núi lửa tuỳ thời có thể bộc phát ra thiêu tẫn vạn vật vậy.

- Vương phó đảo chủ!

Tôn nguyên lão chấp tay nói.

Trung niên mặt vàng khoát tay, nói:

- Ngươi không cần nói gì, về trước đi, chuyện này để ta xử lý, những người khác cũng đều tản ra!

- Vâng!

Đám thành vệ đội rất có trật tự lui ra ngoài.

Tôn nguyên lão thầm than một tiếng, Vương phó đảo chủ đã nói như vậy thì hiển nhiên không có ý định muốn làm khó Diệp Trần, nếu không cần gì kêu bọn hắn rời đi, cứ tại chỗ đánh chết là được.

- Vâng, Tôn Ngũ cáo lui!

Tôn nguyên lão cũng không nói gì nữa, quay người hướng chỗ ở của mình phóng đi.

Bạch trưởng lão và Lục trưởng lão thấy Tôn nguyên lão đã rời đi thì cũng nhanh chóng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, trong đống đổ nát của Chấp Sự Đường chỉ còn lại ba người là Vương phó đảo chủ, Diệp Trần và tên mặt ngựa kia.

- Ngươi chuẩn bị làm gì đây?

Vương phó đảo chủ nhìn Diệp Trần hỏi.

Diệp Trần có thể cảm nhận được sự áp bách từ trên người đối phương, liền thu hồi Phá Phôi Kiếm, mở miệng nói:

- Không biết Mê Vụ Đảo có thể dung hạ được Diệp mỗ?

- Ngươi muốn gia nhập Mê Vụ Đảo?

Vương phó đảo chủ kỳ thực cũng đã đoán được ý định của Diệp Trần, hắn không giết Mã chấp sự cũng không giết ai khác, lý do một là nương tay, hai là có chỗ cố kỵ.

- Đúng vậy!

Vương phó đảo chủ liếc nhìn Diệp Trần thật sâu một cái rồi nói:

- Thực lực của ngươi đúng là đã đạt tới cấp độ nguyên lão, Mê Vụ Đảo chúng ta không giống với các tông môn, không có quy củ gì cả, ngày mai ngươi đến đại điện nghị sự đi! Đảo chủ sẽ đích thân bổ nhiệm ngươi thành vị nguyên lão thứ hai mươi của Mê Vụ Đảo!

Dứt lời, Vương phó đảo chủ liền trực tiếp rời đi.

- Một người đáng sợ!

Hành động của đối phương rất gọn gàng dứt khoát, nói chuyện không hề dây dưa, lực áp bách so với nói cả trăm câu còn đáng sợ hơn.

Tên mặt ngựa lúc đầu còn trông cậy Vương phó đảo chủ giáo huấn Diệp Trần, nhưng hiện tại thấy kết quả như vậy, mặt hắn vàng như đất, run rẩy nhìn Diệp Trần.

- Linh thạch của ngươi, ta đã nhận!

Diệp Trần cũng không hề nhìn hắn, quay người hướng chỗ đường phố mà đi.

Trên đường có rất nhiều võ giả lui tới, Triệu Ngọc Sương cũng mấy người Triệu Hằng cũng vừa đi săn trở về, thu hoạch lần này tương đối khá.

- Ồ, Chấp Sự Đường đâu?

Triệu Ngọc Sương kinh ngạc nói.

- Ở đây đã phát sinh trận chiến rất lớn!

Triệu Hằng nhìn ra được một chút dấu vết còn sót lại.

- Đại chiến? Ai lại dám đem Chấp Sự Đường phá hỉu, dưới Linh Hải Cảnh, bất luận một gã Tinh Cực Cảnh cường giả nào tứoi cũng phải tiếp nhận sự quản lý của Mê Vụ Đảo.

Lên tiếng chính là nhi tử của Triệu Hằng.

Triệu Hằng nói:

- Quản nhiều như vậy làm gì? Thế giới bên ngoài to lớn không thể nào tưởng tượng được, cường giả như mây, nói không chừng thực sự có một vị Tinh Cực Cảnh cường giả nào đó có thực lực chống lại lực lượng của Mê Vụ Đảo, ánh mắt của chúng ta nhìn không tới đâu!

Triệu Ngọc Sương lại nói sang chuyện khác:

- Không biết tên Diệp Trần kia thế nào rồi, tên Mã chấp sự trong Chấp Sự Đường chính là một con quỷ hút máu, cường giả từ bên ngoài tới bị hắn

giết không ít, cũng may là không thấy thi thể của tên Diệp Trần kia treo ngoài cửa thành, có lẽ hắn vẫn bình an a!

- Cái này không nhất định, thi thể treo trên cửa thành đều là người không phục sự quản lý của Mê Vụ Đảo, nhưng cũng có một số người gia thân tương đối khá lại không phục cũng sẽ bị giết nhưng sẽ không bị treo lên cửa thành, nếu không chất béo thu được sẽ ít đi!

Nhi tử của Triệu Hằng nói.

Triệu Ngọc Sương trừng mắt nhìn phụ thân một cái.

- Được rồi, lần này thu hoạch tương đối khá, vượt hơn những lần trước nhiều, trở về ăn mừng một chút mới được!

...

Buổi sáng hôm sau, Diệp Trần từ trong tửu điếm đi ra, hướng về tần trên cùng của Mê Vụ Đảo đi tới.

Mê Vụ Đảo tổng cộng có chín tầng, tiến vào một tầng đều phải giao thành phí, tần một là một khối Hạ phẩm linh thạch, tầng hai là bốn khối, tầng ba là bảy khối, tầng bốn mười khối ... đến tầng chín là hai mươi lăm khối. Một đường đi tới đỉnh, Diệp Trần tổng cộng mất một trăm mười bảy khối. Đương nhiên mỗi một tầng đều sẽ có một cái thân phận lệnh bài. Người có thân phân lệnh bài ở tầng trên sẽ không cần giao nộp thành phí khi vào tầng dưới, nếu không chỉ tính riêng phí vào thành cũng khó có thể thừa nhận nổi, trừ khi một thời gian dài không ra khỏi thành.

Diệp Trần cũng không để chút linh thạch đó vào mắt, lần sau cũng không cần phải giao.

Tiến vào thành thị tầng thứ chín, Diệp Trần trực tiếp hướng chỗ cung điện trên đỉnh Mê Vụ Đảo đi tới.

- Dừng lại, nếu không giết không tha!

Võ giả thủ hộ Mê Vụ cung điện ngăn cản Diệp Trần lại.

- Là Vương phó đảo chủ cho ta tới gặp đảo chủ.

- Có bằng chứng gì không?

- Còn phải có bằng chứng?

Lúc này, Vương phó đảo chủ từ bên trong đi ra, nói:

- Để cho hắn đi vào!

- Vâng!

Đi theo Vương phó đảo chủ đằng sau khoảng nửa bước, Diệp Trần quan sát bốn phía một chút, tạ liệu kiến tạo tào Mê Vụ cung điện này rất bình thường, nhưng tạo hình lại rất xa hoa.

- Đảo chủ có chút bá đạo, nói năng cẩn thận một chút!

Vương phó đảo chủ nhắc nhở một câu.

Diệp Trần hơi kinh ngạc một chút, nói:

- Đa tạ!

Rất nhanh, hai người đã đi xuyên qua quảng trưởng đi vào ngoài cửa nghị sự điện.

- Người chờ một chút!

Vương phó đảo chủ nói xong liền cất bước đi vào.

Trên thủ toạ trong đại điện có một lão giả mặc áo đen đang ngồi, thân thể của lão giả này rất tráng kiện, bàn tay to như cái quạt, đốt ngón tay cỡ như một quả trứng gà cỡ nhỏ, ẩn chứ lực lượng rất khủng bố.

- Đảo chủ, hắn đã tới!

Vương phó đảo chủ ngồi vào bên trái ghế chủ toạ, đối diện bên kia là một bạch bào lão giả, bên dưới hai người phân biệt có mười chín vị Tinh Cực Cảnh cường giả khác, chính là mười chín vị nguyên lão.

- Ừm, vào đi!

Thanh âm của hắc bào lão giả truyền ra bên ngoài.

Diệp Trần nghe vậy thì lập tức đi vào.

- Ngươi chính là Diệp Trần?

Hắc bào lão giả híp mắt hỏi.

- Không tệ! Ngươi xin lỗi Tôn nguyên lão một tiếng đi, sự tình ngày hôm qua không truy cứu nữa!

Sau đó hắc bào lão giả lạnh nhạt nói.

Diệp Trần nghiêng đầu nhìn qua tên Tôn nguyên lão kia, đối phương trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhưng không hề nhìn qua Diệp Trần.

- Cũng được, Tôn nguyên lão đánh với ta một trân bị chút vết thương nhẹ, ta có thể bồi thường cho hắn vạn khối Trung phẩm linh thạch coi như là phí chữa thương, Tôn nguyên lão, ngươi thấy sao?

Diệp Trần nói ra một câu ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

- Ngươi!

Tôn nguyên lão mặc dù hàm dưỡng có tốt mấy cũng bị chọc cho tím mặt.

- Hữm?

Hắc bào lão giả cũng không ngờ Diệp Trần dám nói như vậy, đầu mày hắn khẽ nhíu lại, nói:

- Nói như vậy, là ngươi không muốn xin lỗi, nghĩ kỹ hậu quả chưa?

- Ta đã nghĩ kỹ hậu quả nên mới tới đây, không biết Mê Vụ Đảo có thể có một chỗ cho ta đặt chân hay không? Ta cũng không cho rằng đảo chủ muốn ta nói lời xin lỗi với bại tướng chứ!

- Hắc hắc, lá gan không nhỏ!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 364: Trở Thành Nguyên Lão. (5,6)

Hắc bào lão giả cười cười, vươn người đứng dậy, một luồng điện xà màu xanh như thực chất từ trên người hắn bắn ra, khí thế thuộc về Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả tràn ngập đại điện, dũng mãnh áp tới Diệp Trần.

"Crắc crắc, bụp!"

Đám đồ dùng trong đại điện này đều dùng tại liệu bình thường tạo thành, làm sao có thể chịu nổi khí thế của hắc bào lão giả này phát ra, cho nên liên tục xuất hiện các vết nứt.

Mái tóc màu đen của Diệp Trần vẫy động sau lưng nhưng hắn không hề nhúc nhích, tuỳ ý để cho khí thế trùng kích lên người.

Nếu nói khí thế của tên đảo chủ này như thuỷ triều, như cuồng lôi thì khí thế của Diệp Trần lại như một tảng đá ngầm, một khối san hô, là trường kiếm nhưng mà không phát.

"Lợi hại, không hổ là cường giả có thể khiến cho Tôn nguyên lão phải bị thương!"

"Khí thế của đảo chủ tuy không mạnh hơn bao nhiêu so với Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả bình thường nhưng lại nhiều thêm sự tăng phúc của võ ý, Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả bình thường cũng không thể chịu nổi, nhưng mặt hắn vẫn không hề đổi sắc!"

Đám nguyên lão truyền âm nói với nhau.

"Đại thành Kiếm Ý cảnh giới, uy lực lại siêu việt Kiếm Ý viên mãn!"

Bạch bào lão giả ngồi bên phải chủ toạ hơi chút suy nghĩ.

Đột ngột, khí thế trên người đảo chủ hoàn toàn tán đi, phảng phất như vừa rồi chỉ là ảo giác:

- Rất tốt, ngươi có tư cách trở thành nguyên lão của Mê Vụ Đảo, đây là lệnh bài nguyên lão, cầm lấy đi!

"Véo!"

Một khối lệnh bài tối đen như mực bắn về phía Diệp Trần.

Thò tay bắt lấy lệnh bài, Diệp Trần hỏi:

- Không biết nguyên lão có chức trách gì?

- Mê Vụ Đảo rất rãnh rỗi, ngươi muốn làm gì thì làm, chỉ cần đem phạm vi của mình quản lý cho tốt là được. Đương nhiên, ngươi cũng có thể an bài nhân thủ đi quản lý, những chuyện khác tạm thời không có, khi có sẽ có người thông báo cho ngươi. Về phần chỗ ở của ngươi thì ngay bên cạnh chỗ của Tôn nguyên lão đi, chỗ đó còn đất trông khá lớn.

Đảo chủ ngồi xuống, không nhanh không chậm nói.

"Bên cạnh Tôn nguyên lão?"

Diệp Trần và Tôn nguyên lão đồng thời liếc nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy vẻ bất thiện.

- Ha ha, có ý tứ!

Trong đám nguyên lão, một trung niên mỹ phụ nhếch môi cười. Diệp Trần đến đã đem lại cho Mê Vụ Đảo thêm một tia sức sống, nàng tin tưởng dưới Linh Hải Cảnh sẽ không ai có thể đi ra khỏi Mê Vụ Cấm Khu được, cho nên tranh đấu sau này sẽ không ít a.

Nói là ở bên cạnh chỗ của Tôn nguyên lão nhưng kỳ thực nơi ở của hai người cách xa nhau hơn mười dặm, không tính là gần được.

Nơi ở trong phạm vi mười dặm của Diệp Trần cơ hồ trong một tuần đã hoàn thành, dù sao công nhân kiến tạo đều là Ngưng Chân Cảnh và Bão Nguyên Cảnh võ giả đã ngoài, tốc độ kiến tạo không nhanh sao được, cơ hồi mỗi một giờ là đã có biến đổi một lần.

Đương nhiên, tiền lương là do Diệp Trần tự mình cung cấp, Ngưng Chân Cảnh võ giả một ngày mười khối Hạ phẩm linh thạch, Bão Nguyên Cảnh võ giả một ngày là năm mươi khối Hạ phẩm linh thạch. Diệp Trần dự đoán là trong vòng mười ngày sẽ xong, vì để tăng thêm yên tâm cho nên hắn tăng thêm một thành tiền lương khiến cho tốc độ còn tăng thêm ba thành, do đó chỉ bảy ngày là xong.

- Chỗ ở của nguyên lão đã có nhưng thủ hạ không có mấy người, cũng không thể chuyện gì cũng tự mình đi làm a.

Trên Mê Vụ Đảo có rất nhiều người từ các Vực khác nhau tới đây, có cường giả trên các đảo quốc của Tinh Vực Hồ, có cường giả của Nam Trác Vực và các Vực khá. Những người này tất nhiên không dám đối nghịch với Mê Vụ Đảo nhưng quan hệ giữa họ với nhau cũng không mấy hoà khí. Mà Mê Vụ Đảo cũng không cấm đánh nhau, chỉ cần không phá hư kiến trúc trên Mê Vụ Đảo và quấy rối đến quá nhiều người là được. Những tiêu chuẩn này quá mơ hồ, có người thích chém giết, có người thích an nhàn, cho nên nhiều lúc phải cần tới thế lực trên Mê Vụ Đảo đứng ra điều đình.

- Thân phận trưởng lão tuy không bằng nguyên lão nhưng cũng không nghe lệnh của của nguyên lão, nhưng cũng có ba bốn trưởng lão tới lấy lòng ta. Bên dưới trưởng lão là các chấp sự cùng các đội trưởng hộ vệ đội, thành vệ đội, ta phải thu một ít thuộc hạ sai vặt mới được, có chuyện gì lặt vặt cũng để cho chúng đi làm!

Mê Vụ Đảo quá loạn, trên thực tế, ba vị đảo chủ cũng không muốn để cho Mê Vụ Đảo quá trật tự, sống ở đây mấy chục năm nhàm chán nên có chút tranh đấu cũng rất vui mắt.

- Có nghe nói gì chưa? Mê Vụ Đảo đã có thêm một vị nguyên lão, tuổi

còn rất trẻ cùng với đệ đệ của ta không sai biệt lắm!

- Ta cũng có nghe nói, vị nguyên lão này lúc chưa trở thành nguyên lão đã đánh phủ đầu Tôn trưởng lão, rất nhiều người chứng kiến tận mắt.

- Vậy sao? Nghe có vẻ rất mạnh a!

Tiệm trang sức quần áo ở Mê Vụ Đảo rất ít, dù sao ở đây cũng ngăn cách với ngoại giới, nguyên vật liệu không dễ dàng có được cho trừ những thứ Mê Vụ Đảo tự sản xuất ra thì có những thứ phải lặn xuống đáy hồ tìm kiếm khiến cho nhân vật lực tiêu hao rất nghiêm trọng, điều này làm cho giá cả của một số vật phẩm bình thường rất cao, so với ngoại giới phải cao hơn mấy chục tới cả trăm lần, mặc dù như vậy nhưng có nữ hài tử nào không thích trưng diện? Cho nên các tiệm trang sức quần áo ở Mê Vụ Đảo lúc nào cũng nườm nượp.

Trong tiệm bán áo khoác ngoài, có mấy nữ hài tầm hơn hai mươi tuổi đang tụ lại một chỗ nói chuyện.

- Các tỷ nói là nguyên lão mới?

Triệu Ngọc Sương hỏi.

- Đúng vậy, Ngọc Sương chưa biết à?

- Nàng suốt ngày cùng với gia gia đi ra ngoài săn yêu thú, làm gì có thời gian chú ý những chuyện này? Ngọc Sương, không phải tỷ nói xấu, nhưng muội cũng nên lập gia đình đi. Nữ nhân trên Mê Vụ Đảo không nhiều cho nên tìm chỗ có điều kiện tốt cũng dễ dàng, muội xem, bọn tỷ mỗi ngày đều không có việc gì cần phải làm, viên linh thạch thì rất nhiều, muốn mua quần áo thì cứ đi mua. Nhìn muội xem, nửa năm còn chưa mua được một bộ y phục mới!

- Muốn tìm thì cũng phải tìm Bão Nguyên Cảnh võ giả lợi hại một chút, chứ Bão Nguyên Cảnh võ giả bình thường linh thạch còn không đủ cho hắn dùng nữa là. Nếu như có thể gả cho một Tinh Cực Cảnh cường giả là tốt

nhất.

Triệu Ngọc Sương bĩu môi, mấy tỷ muội này đều cùng với nàng lớn lên, nhưng các nàng đều đã lập gia đình hết rồi, trượng phu của vị tỷ tỷ vừa nói là một Bão Nguyên Cảnh đỉnh phong võ giả, còn có một người thì gả cho một vị Tinh Cực Cảnh cường giả, chỉ có điều những vị cường giả này đều đã hơn bốn mươi tuổi, so với phụ thân của nàng không sai biệt lắm nên nàng không thích.

- Tiểu tỷ, bộ y phục này trị giá ba khối Hạ phẩm linh thạch và năm viên linh thạch.

Mười viên linh thạch tương đương một khối Hạ phẩm linh thạch, trên Mê Vụ Đảo này đồng tiền thấp nhất là viên linh thạch, ngoài ra không có vàng bạc kim loại gì cả. Bởi vì ở đây vàng bạc căn bản không có tác dụng gì, vừa không thể ăn vừa không thể dùng để tu luyện, mà viên linh thạch này được cố ý cắt ra từ Hạ phẩm linh thạch, nhưng sau khi cắt ra còn phải dùng thủ đoạn đặc thù niêm phong cất vào kho, nếu không để lâu linh khí trong viên linh thạch sẽ bị xói mòn, biến thành phế thạch.

Đương nhiên, nội đan yêu thú cũng có thể dùng làm tiền, nội đan tam cấp yêu thú tương đương với một khối Hạ phẩm linh thạch, nội đan của tứ cấp yêu thú tương đương với mười khối Hạ phẩm linh thạch. Nếu như cảm thấy không vừa ý thì có thể đem nội đan đến dược điếm đổi, có đôi khi một viên nội đan thượng đẳng của tam cấp yêu thú cũng có thể đổi được hai ba khối Hạ phẩm linh thạch.

- Linh thạch đây!

Lần trước Triệu Ngọc Sương đã từ trên người Diệp Trần kiếm được ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch đủ cho Triệu gia của nàng tiêu vài tháng.

- Ngọc Sương, nàng chỉ dùng mấy khối linh thạch mua một bộ y phục như vậy sao? Cái này thế nào? Ta mua cho nàng!

Đúng lúc này, từ bên ngoài có một gã trung niên hơn bốn mươi tuổi đi vào, hắn trức tiếp đi tới cầm lấy một bộ y phục xa hoa rồi nói với Triệu Ngọc Sương.

Chưởng quầy thấy khách hàng lớn tới, vẻ mặt tươi cười nói:

- Hảo nhãn lực, bộ y phục này chủ tài liệu là Bách niên linh ti dưới độ sâu vạn mét của Tinh Vực Hồ, chẳng những rất đẹp hơn nữa còn thuỷ hoả bất xâm, không dễ bị hư tổn, Bão Nguyên Cảnh võ giả bình thường cũng khó thoáng cái làm hư được.

Triệu Ngọc Sương nhíu mày, người trung niên này là một Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả, tuổi đã hơn năm mươi, dáng người vừa lùn vừa thô, từ vài tháng trước đã bắt đầu theo đuổi nàng.

- Chưởng quầy, bộ y phục này bao nhiêu tiền?

- Ngài là khách quý, ta giảm giá cho ngài hai mươi phần trăm còn tám trăm khối Hạ phẩm linh thạch.

Bộ y phục này giá gốc chỉ tầm chín trăm khối Hạ phẩm linh thạch, giảm hai mươi phần trăm thì cũng phải là bảy trăm hai mươi khối Hạ phẩm linh thạch nhưng khách hàng lớn là phải để làm thịt, chưởng quầy làm sao không nhân cơ hội được?

- Rất rẻ, ta mua!

Triệu Ngọc Sương cắn cắn môi, nói:

- Đa tạ ý tốt của ngươi, nhưng Ngọc Sương không thể tiếp nhận.

- Vì sao?

- Ngọc Sương tạm thời không có ý định lập gia đình!

- Ta đã theo đuổi nàng mấy tháng, làm gì một Tinh Cực Cảnh cường giả nào làm được như ta? Ngọc Sương, nàng nếu gả cho ta, Triệu gia của nàng

mỗi ngày cũng không cần phải ra ngoài sắn yêu thú nữa. Lý Đào ta tuy không tính là rất giàu có nhưng Hạ phẩm linh thạch vẫn còn rất nhiều, rất nhiều.

Tinh Vực Hồ sâu không thấy đáy, mà yêu thú cường đại toàn ẩn ở những chỗ sâu, Bão Nguyên Cảnh võ giả cũng chỉ có thể lặn xuống khoảng hơn vạn mét, Tinh Cực Cảnh cường giả thì có thể xuống tới độ sau vài vạn mét, tuỳ tiện săn một đầu lục cấp hoặc thất cấp yêu thú cũng có thể kiếm được rất nhiều linh thạch, cho nên tại Mê Vụ Đảo Tinh Cực Cảnh cường giả hầu như không thiếu Hạ phẩm linh thạch mà chỉ thiếu Trung phẩm linh thạch cho tu luyện. Cũng may Mê Vụ Cấm Khu cũng không phải nơi đất cằn sỏi đá, dưới đáy hồ cũng có không ít linh thạch, nhưng cung vẫn không đủ cầu, chỉ có thể xem như đủ duy trì mà thôi.

- Thật có lỗi, ta xin cáo từ trước!

Triệu Ngọc Sương không dám đắc tội đối phương nên muốn nhanh chóng rời đi.

- Hừ, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ta đã cho nàng mặt mũi mà nàng còn sĩ diện thì đừng trách ta!

Lý Đào ngăn trước mặt Triệu Ngọc Sương, sắc mặt bất thiện nói.

Quy củ ở Mê Vụ Đảo rất loạn, Lý Đào cũng không sợ có ai tranh đoạt với hắn, dù sao các cường giả Tinh Cực Cảnh cường đại đều đã cao tuổi, mà cũng sớm đã có nữ nhân và hài tử rồi. Lý Đào hắn ở ngoại giới cũng đã có nữ nhân và hài tử nhưng sau khi vào đây được hơn mười năm cũng bắt đầu muốn tái giá.

- Ngươi muốn làm gì?

Sắc mặt Triệu Ngọc Sương trắng bệch, hỏi.

- Muốn làm gì? Tự nhiên là bắt nàng ngoan ngoãn đi theo ta!

Vừa nói, hắn vừa chụp lấy cánh tay của Triệu Ngọc Sương mạnh mẽ kéo đi ra ngoài, hướng chỗ ở của hắn đi tới.

Trên đường, Diệp Trần đang chuẩn bị đi ra Mê Vụ Đảo điều tra tình hình bốn phía xem có cách nào rời khỏi Mê Vụ Cấm Khu hay không?

- Cứu mạng!

Đột nhiên Diệp Trần nghe được tiếng kêu cứu của một nữ tử, mà giọng nói này khá quen thuộc.

- Là nàng!

Diệp Trần nhướng mày theo chỗ phát ra tiếng kêu cứu lao tới.

"Vụt!"

Khoảng cách mấy dặm chỉ nháy mắt là tới.

Thấy Triệu Ngọc Sương bị một gã Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả kéo đi, Diệp Trần không cần nghĩ cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

- Mê Vụ Đảo đúng là loạn mà!

Lắc lắc đầu, Diệp Trần đánh ra một tát, cách không đánh cho tên Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả kia đập mặt xuống đất.

- Ai?

Diệp Trần cách không đánh ra một đạo lực lượng vừa cương vừa nhu tinh tế tách Triệu Ngọc Sương và tên Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả kia ra. Đương nhiên, tác dụng lên người Triệu Ngọc Sương chính là nhu lực còn tên kia trực tiếp bị cương lực đánh cho kinh hãi.

Diệp Trần từ tốn đi từng bước tới, ánh mắt lạnh lùng, quát:

- Cút!

- Ngươi là ai? Không biết là ta là cấp dưới của Thái trưởng lão sao?

Lý Đào rất sợ hãi thực lực của Diệp Trần, hắn tuy là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả, nhưng người có thể tuỳ ý một kích đánh hắn đập đầu xuống đất thì tối thiểu cũng là Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả. Có thể Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả cũng không có khả năng một kích vừa đánh người này vừa bảo vệ một người nữa, có thể làm như vậy thì tuyệt đối là người có thực lực cực mạnh, cho nên Lý Đào cũng chỉ có đường đem hậu thuẫn phía sau của hắn uy hiếp đối phương hi vọng đối phương biết khó mà lui.

- Hừ!

Diệp Trần không hề nhiều lời, tay phải vung lên, một cái nguyên lão lệnh bài hiện ra trên tay, nói:

- Lần sau còn tái phạm, ta lấy cái mạng chó của ngươi!

- Ngươi ... cái gì? Nguyên lão lệnh bài?

Lý Đào trừng lớn hai mắt, sợ hãi nhìn tấm lệnh bài trên tay Diệp Trần.

Ở Mê Vụ Đảo này, trên đỉnh chính là ba vị đảo chủ, tiếp theo chính là các nguyên lão rồi mới tới các trưởng lão. Dùng trưởng lão đi uy hiếp một nguyên lão, quả thật là không biết chữ chết viết như thế nào mà. Lý Đào thập phần sợ hãi, hắn sợ Diệp Trần giận dữ giết hắn, nên khi nghe Diệp Trần nói vậy, hắn vội vàng nói:

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 365: Toạ Trấn Mê Vụ Thuyền

- Vâng, Lý Đào lập tức cút!

- Hữm? Chưa bồi thường mà đã muốn đi?

Thu nguyên lão lệnh bài lại, Diệp Trần lạnh nhạt nói.

- Ta bồi thường một vạn khối Hạ phẩm linh thạch, không ba vạn khối Hạ phẩm linh thạch!

Nói Lý Đào hắn không thiếu Hạ phẩm linh thạch là bởi vì hàng ngày hắn tu luyện không cần đến Hạ phẩm linh thạch, nhưng Hạ phẩm linh thạch ở Mê Vụ Đảo này chính là tiền tài. Trên người hắn ngoại trừ Trung phẩm linh thạch ra thì cũng chỉ còn khoảng bảy tám vạn khối Hạ phẩm linh thạch, hơn nữa bản thân hắn là Tinh Cực Cảnh cường giả nên mới dám nói không thiếu Hạ phẩm linh thạch.

Diệp Trần nói:

- Ba vạn không đủ, giao ra năm vạn khối Hạ phẩm linh thạch, ngươi có thể cút!

- Năm vạn khối? Được, ta bồi thường!

Lý Đào do dự một lúc rồi nhịn đau lấy ra năm cái rương, trong mỗi rương đều có một vạn khối Hạ phẩm linh thạch, vừa vặn đủ năm vạn khối.

Đợi Lý Đào rời đi rồi, Diệp Trần mới quay đầu nhìn Triệu Ngọc Sương, nói:

- Số Hạ phẩm linh thạch này đều cho nàng.

- Đều cho ta?

Triệu Ngọc Sương vẫn còn khiếp sợ, mới hơn mười ngày không thấy, Diệp Trần làm sao đã trở thành nguyên lão của Mê Vụ Đảo rồi? Trong ấn tượng của nàng, địa vị của nguyên lão chính là dưới ba người trên vạn người, nắm trong tay quyền sinh sát rất lớn.

- Ngươi chính là nguyên lão tân nhậm?

Triệu Ngọc Sương nhịn không được nhỏ giọng hỏi.

Diệp Trần gật đầu:

- Việc này nói ra rất dài dòng, sau này có thời gian sẽ nói lại!

Dứt lời, Diệp Trần liền hướng cửa thành đi tới.

- Khó trách Ngọc Sương không vội lập gia đình, thì ra là sớm đã quen biết với tân nhậm nguyên lão.

- Nguyên lão vừa trẻ tuổi vừa có tiền vừa có quyền, gả cho hắn thì cả đời này cần gì phải lo nghĩ nữa?

Đám bằng hữu của Triệu Ngọc Sương rất hâm mộ nàng.

Cách Mê Vụ Đảo khoảng mấy trăm dặm, giữa không trung có một đạo nhân ảnh đang lơ lửng ở đó.

- Cảm ứng cầu này thật thần kỳ, cách xa như vậy mà vẫn cảm ứng được, cũng không cần sợ mất phương hướng trong đám sương mù dày đặc thế này.

Trong bàn tay Diệp Trần lúc này đang có một khối quang cầu toả ra hoàng sắc quang mang. Dùng tinh thần lực đưa vào, Diệp Trần rất dễ dàng cảm ứng được vị trí của Mê Vụ Đảo.

- Cảm ứng cầu này cùng với cảm ứng thấp chỉ có thể liên hệ trong phạm vi ngìn dặm, mà từ cảm ứng tháp tới biên giới Mê Vụ Đảo cũng tầm hai trặm

dặm, như vậy ta cũng không thể rời khỏi Mê Vụ Đảo quá tám trăm dặm nếu không cảm ứng cầu sẽ mất đi hiệu lực.

- Hiện tại còn chưa tới cực hạn, tiếp tục đi tới trước xem sao.

Trong tay cầm cảm ứng cầu, Diệp Trần tiếp tục đi về phía trước.

Sáu trăm dặm!

Bảy trăm dặm!

Bảy trăm năm mươi dặm!

Theo khoảng cách ngày càng xa, quang mang trên cảm ứng cầu càng ảm đạm, hiện tại đã là màu vàng nhạt, chứng tở đã tới khoảng cách nguy hiểm.

- Không sai biệt lắm!

Diệp Trần không tiếp tục bay thẳng tới trước mà bay thành một vòng trong xung quanh Mê Vụ Đảo.

- Ồ, Diệp Trần!

Sau khi đi khoảng hơn ba ngàn dặm, Diệp Trần đụng phải nữ nguyên lão duy nhất trên Mê Vụ Đảo là Lưu Mân.

- Chào Lưu nguyên lão, sao ngươi lại ở đây?

Diệp Trần lên tiếng chào hỏi.

Lưu Mân cười nói:

- Cũng giống như ngươi, ta muốn xem có cách nào rời khỏi Mê Vụ Cấm Khu hay không? Ta cũng không muốn ngây ngốc cả đời ở chỗ này!

- Là vậy sao!

Lưu Mân từ hình dáng bên ngoài cũng vào khoảng ba mốn mươi tuổi,

tính theo tuổi thọ của Tinh Cực Cảnh cường giả thì nàng tối đa không quá bảy mươi tuổi, cũng rất có thể còn chưa tới năm mươi, cách đại nạn còn rất xa, cho nên nàng cũng không có khả năng vì Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo mà tiến vào đây tự nhiên là rất muốn rời đi!

- Ngươi có đầu mối gì chưa?

Lưu Mân hỏi.

Diệp Trần lắc lắc đầu:

- Mê Vụ Cấm Khu rất cổ quái, chẳng những hạn chế tinh thần lực dò xét mà hơn nữa trong sương mù dày đặc, tinh thần lực còn không thể khoá định bất cứ vật thể nào!

Nếu bay theo một đường thẳng tắp thì rất dễ dàng rời khỏi Mê Vụ Cấm Khu, ví dụ như linh hồn lực của Diệp Trần tản ra ngoài mười dặm, như vậy chỉ cần trong phạm vi linh hồn lực cảm ứng được tập trung vào một khu vực nào đó sau đó bay vút tới rồi tiếp tục phóng ra linh hồn lực tập trung khu vực phía trước, cứ như thế tuần hoàng là có thể thuận lợi ly khai. Nhưng Mê Vụ Cấm Khu đâu có đơn giản như vậy, rõ ràng khu vực đã khoá định trước đó, nhưng khi bay tới nơi thì lại phát hiện bản thân đã lạc hướng đi rất xa. Nói cách khác, vị trí ngươi cho rằng đã khoá chặt trên thực tế lại không thể khoá được.

Lưu Mân nghe Diệp Trần cũng biết, nàng trước kia cũng đã thử qua cách này nhưng không có chút hiệu quả nào.

- Xem ra, không tìm được biện pháp thì chỉ có thể cả đời ở lại Mê Vụ Đảo này!

Lưu Mân lộ ra nụ cười khổ.

- Trong thiên địa sẽ luôn cho ta một đường sinh cơ, sẽ có cách để xử lý!

Diệp Trần không dễ dàng buông bỏ như vậy.

- Ừm ta về trước đây, ngươi cứ tiếp tục đi!

Lưu Mân cũng hi vọng Diệp Trần tìm được đường ra ngoài nhưng trong tiềm thức nàng lại cho rằng Diệp Trần không thể nào làm được, dù sao nàng ở đây cũng đã năm năm, thí nghiệm qua không ít cách, nhiều lần thậm chí còn bị lạc trong sương mù nhưng vẫn không có cách nào hữu hiệu.

Lưu Mân rời đi, Diệp Trần khẽ nhíu mày.

Hắn vẫn luôn cho rằng trong thiên đại không hề có cái gì là hoàn toàn tuyệt lộ, Linh Hải Cảnh có thể thuận lợi đi ra ngoài thì khẳng định họ có điều kiện nào đó phù hợp với khả năng đi ra.

- Linh hồn lực của ta chỉ bị hạn chế một thành, đây chính là ưu thế của ta, nhất định sẽ tìm được cách!

So với những Tinh Cực Cảnh cường giả khác, tỷ lệ Diệp Trần có thể đi ra ngoài cao hơn vô số lần.

Tới gần hoàng hôn, sương mù càng thêm dày đặc.

- Vốn tưởng rằng có thể theo đệ nhất trọng thiên Kinh Diễm Thiên rời đi, nhưng cái Mê Vụ Cấm Khu này cũng bao phủ cả Kinh Diễm Thiên vào trong, may mắn là ta không có kích động lập tức đình chỉ di động nếu không cũng không thể trở về được Mê Vụ Đảo rồi.

Càng tìm hiểu sâu về Mê Vụ Cấm Khu thì càng thấy nó đáng sợ, Diệp Trần suy đoán đệ nhị trọng thiên Thái Cực Thiên có lẽ cũng bị Mê Vụ Cấm Khu này bao phủ, nếu không Linh Hải Cảnh cường giả cũng không đối với Mê Vụ Cấm Khu kiêng kị như vậy.

- Trời cũng sắp tối rồi, trở về cái đã!

Tạm thời không tìm thấy cách rời đi, Diệp Trần không thể không phản hồi Mê Vụ Đảo.

Thời gian từng ngày trôi qua, Diệp Trần mỗi ngày đều đi ra ngoài Mê Vụ Đảo tìm cách rời đi Mê Vụ Cấm Khu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 366: Bí Mật Của Vô Địch, Vòng Xoáy Khổng Lồ. (Thượng,Hạ)

Ngày hôm nay có một chấp sự tới thông báo một nhiệm vụ.

- Ngày mai muốn ta đi toạ trấn Mê Vụ thuyền?

Diệp Trần hỏi.

- Vâng!

Chấp sự đến thông báo gật đầu nói.

- Ta biết rồi.

Mê Vụ thuyền chính là cái thuyền lớn như hòn đảo di động mà lúc mới tới Mê Vụ Đảo Diệp Trần đã thấy. Mỗi lần đi ra ngoài thăm dò đều sẽ cử ba nguyên lão toạ trấn, lần này đến phiên Diệp Trần và hai tên nguyên lão nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Trần đã đi tới bến tàu.

- Diệp nguyên lão!

Trên con thuyền dài tới ngàn mét kia, Lưu Mân cùng với một nguyên lão khá cao tuổi gọi là Trần nguyên lão đang đứng ở boong thuyền. Người lên tiếng chào hỏi là Lưu Mân.

Diệp Trần cười cười, phi thân lên boon.

- Đúng là xảo hợp.

Lưu Mân nói:

- Đúng vậy, Mê Vụ thuyền mỗi tháng sẽ khởi hành một lần, ngươi là

người mới tới cho nên mới đem ngươi đi theo lần này.

- Là vậy à!

Trân nguyên lão cũng nói:

- Diệp nguyên lão, toạ trấn Mê Vụ thuyền tuy không có gì nguy hiểm nhưng cũng không thể khinh thường, mười mấy năm trước có một lần cả Mê Vụ thuyền và người ở trên đó đột ngột biến mất, kể cả ba vị nguyên lão, cho nên chúng ta cũng nên chuẩn bị tâm lý cho tốt!

- Cả thuyền và người đều biến mất?

Diệp Trần đúng là lần đầu tiên nghe nói việc này..

Lưu Mân ngưng trọng nói:

- Đúng vậy, ta cũng có nghe nói qua chuyện này, Mê Vụ Cấm Khu vẫn luôn là một câu đố không ai biết được những người kia đi tới nơi nào.

Mọi người đã tới đông đủ, Mê Vụ thuyền liền lên đường.

Cảm ứng tháp loại nhỏ trên thuyền có phạm vi rất xa, đạt tới khoảng hơn ba ngàn dặm, đương nhiên, khoảng cách an toàn là trong vòng hai ngàn tám trăm dặm, xa hơn thì rất nguy hiểm.

"Ầm! Ầm!"

Sóng nước rất mạnh, Mê Vụ thuyền dùng tốc độ trăm dặm một giờ tiến tới trước.

Trên boong thuyền, Diệp Trần lấy ra cảm cứng cầu, lúc này nó đã mất đi liên hệ với Mê Vụ Đảo.

- Đã hơn một ngàn năm trăm dặm, may là trên thuyền còn có một cái cảm ứng tháp loại nhỏ.

Thu cảm ứng cầu lại, Diệp Trần phóng linh hồn lực ra, quan sát động tĩnh bốn phía.

"Rào rào ..."

Diệp Trần loáng thoáng nghe được thanh âm khác thường dưới nước.

"Rào rào ..."

"Rào rào ..."

Thanh âm càng lúc càng dồn dập, mọi người trên thuyền lúc này cũng nghe thấy.

Trân nguyên lão đi tới nói:

- Cẩn thận một chút, là bát cấp yêu thú Mê Vụ thú, loại yêu thú này ở ngoại giới không có, hơn nữa bình thường nó cũng không xuất hiện trên mặt nước, chỉ khi Mê Vụ thuyền rời bến nó mới đi theo phía sau phát động công kích mãnh liệt.

- Là do cảm ứng tháp hấp dẫn nó?

Diệp Trần dò hỏi.

- Ừm, đúng vậy, nó tới rồi!

"Ầm! Ầm!"

Trần nguyên lão vừa dứt lời thì một cột sóng đã phóng lên trời, cùng lúc đó ở bên trong đám sương mù nồng đậm xuất hiện một bóng đen nhàn nhạt, hướng về phía Mê Vụ thuyền.

- Tìm chết!

Trần nguyên lão lấy ra một một thanh vũ khí màu đồng mạnh mẽ công kích.

"Phanh!"

Trên mặt hồ cuồng phong gào thét, sóng nước tuỳ ý bị kích bắn tung toé.

Diệp Trần hai tay khoanh lại dùng chân nguyên tạo thành một vòng hộ thể chân nguyên ngăn cản lực xung kích.

Lưu Mân từ trong thuyền đi ra, nói:

- Mỗi lần khởi hành đều gặp phải Mê Vụ thú công kích, đúng là phiền toái!

"Rống!"

Mê Vụ thú dường như bị thương, điên cuồng quẫy động dòng nước, Mê Vụ thuyền cũng bị lay động không ngớt.

- Hoành Sơn kích!

Trần nguyên lão cũng hét lớn một tiếng, chân nguyên vũ động, hai tay cầm lấy vũ khí chém mạnh xuống.

Sương mù bị xẻ ra làm hai, mọi người lúc này cũng nhìn thấy được chân thân của Mê Vụ thú, đây là một đầu yêu thú cực lớn hơi giống ngưu, trên đầu toả ra sương mù màu trắng rất dày đặc. Dính phải một kích toàn lực của Trần nguyên lão, một cái sừng trên đầu nó liền bị đánh gãy, bản thân nó thì bị đánh văng ra xa.

- Hảo cường, chiến lực của con Mê Vụ thú này tối thiểu cũng là Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả cấp bậc, lực phòng ngự không kém mấy so với Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, rất khó giết!

Độ linh hoạt và sức phản ứng của yêu thú không bằng võ giả nhân loại nhưng bù lại chúng nó lại có lực phòng ngự mạnh hơn, hơn nữa sinh mệnh lực cũng rất dai dẳng, một kích có thể làm trọng thương Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả cũng chưa chắc có thể đánh trọng thương một đầu yêu thú

đồng cấp.

- Trần nguyên lão, có muốn hỗ trợ không?

Diệp Trần nhìn Trần nguyên lão hỏi.

Trần nguyên lão cười nói:

- Lão phu tuy già nhưng một đầu Mê Vụ thú vẫn còn ứng phó được, hai người đừng qua đây, ta cùng với nó chơi đùa!

Trần nguyên lão lúc này rất cao hứng, cũng khó trách, hắn thân là nguyên lão của Mê Vụ Đảo, nên không có khả năng muốn luận bàn là có người cho hắn luân bàn, mà cho dù có cũng chỉ điểm đến là dừng, đâu có được tận hứng chiến đấu như lúc này.

"Oanh!"

Mặt nước bị phân làm hai, Trần nguyên lão lao ra ngoài cùng với Mê Vụ thú quấn lấy nhau.

Một lát sau, Trần nguyên lão mang theo một thân quần áo đầy máu trở lại.

- Oa, thật sảng khoái, Diệp nguyên lão ngươi không biết đó thôi, đây là việc mà đám nguyên lão chúng ta chờ mong nhất mỗi khi toạ trấn Mê Vụ thuyền đó!

Diệp Trần nói:

- Ngươi không sợ chúng ta sẽ ly kỳ biến mất sao?

- Nói thật, ta ngược lại muốn xem thứ gì có thể khiến chúng ta biến mất!

Trần nguyên lão có chút không để ý nói.

Lưu Mân cũng gật đầu nói:

- Ta cũng rất tò mò.

Khi thuyền đi tới khoảng cách khoảng hai ngàn sáu trăm dặm thì bắt đầu đi theo hình vòng tròn lấy Mê Vụ Đảo làm tâm. Trong ba vạn dặm Mê Vụ Cấm Khu thì bọn họ cũng đã thăm dò được năm sáu ngàn dặm ở khu vực trung tâm.

- Mê Vụ thú đúng là nhiều, mới năm ngày đã đụng phải bảy đầu!

Nhìn thân hình một đầy yêu thú bị phanh thây cách đó không xa, Diệp Trần vừa lẩm bẩm vừa thu hồi trường kiếm.

Trần nguyên lão mở miệng khen:

- Lợi hại, khó trách Tôn nguyên lão chịu thiệt trên tay ngươi!

- Ta còn kém lắm, gặp được đảo chủ đồng dạng cũng chỉ có nước trốn!

Diệp Trần linh cơ khẽ động đá qua chuyện của ba vị đảo chủ.

Trần nguyên lão nghe vậy, thì nói:

- Kỳ thật ba vị đảo chủ cũng không có gì hơn chúng ta, nhưng ngươi biết bọn hắn vị sao mạnh hơn chúng ta không?

- Chẳng lẽ là vì ý chí võ đạo?

Lưu Mân chen vào nói.

- Không!

Trần nguyên lão lắc đầu nói:

- Nói về võ ý thì họ không sai biệt lắm so với chúng ta, cho dù đã cô đọng được Võ Hồn hình thức ban đầu cũng không mạnh hơn bao nhiêu, ba bị đảo chủ sỡ dĩ mạnh hơn chúng ta nhiều như vậy là bị họn hắn có Thượng phẩm bảo khí. Một kiện Thượng phẩm bảo khí có thể tăng phúc bảy tám

phần công kích, mà Trung phẩm bảo khí tối đa chỉ có thể tăng lên ba bốn thành mà thôi.

- Lực công kích tăng lên bảy tám thành? Tinh Cực Cảnh cường giả có thể phát ra uy lực của Thượng phẩm bảo khí?

Diệp Trần có chút nghi hoặc hỏi.

Trần nguyên lão giải thích:

- Hạ phẩm bảo khí không nói tới, Trung phẩm bảo khí và Thượng phẩm bảo khí đều cần dùng chân nguyên để kích thích uy lực, ở thời kỳ Bão Nguyên Cảnh bởi vì trong cơ thể là chân khí nên cho dù có được một kiện Trung phẩm bảo khí tối đa cũng chỉ có thể tăng lên ba bốn thành lực công kích. Mà ba bốn thành lực công kích của Bão Nguyên Cảnh võ giả so với Tinh Cực Cảnh cường giả thì làm sao có thể sánh bằng? Mà khi đã bước vào Tinh Cực Cảnh thì vấn đề này đã không còn tồn tại, bất kể là Tinh Cực Cảnh cường giả hay Linh Hải Cảnh cường giả đều dung chân nguyên, cho nên khi có được một kiện Thượng phẩm bảo khí, Tinh Cực Cảnh cường giả cũng có thể kích phát ra một nửa uy năng, trực tiếp tăng lên bảy tám thành lực công kích, trong chiến đấu ngang cấp quả thực được xem là vô địch!

Diệp Trần gật gật đầu, đúng vậy, một bên có thể tăng ba bốn thành, một bên có thể tăng tới bảy tám thành thì làm sao mà đánh? Chỉ cần bị đối phương bổ trúng một phát thì hộ thể chân nguyên tuyệt đối bị đánh nát bấy.

- Ba vị đảo chủ đều có Thượng phẩm bảo khí hệ công kích, vậy có Thượng phẩm phòng ngự bảo khí không?

Trải qua mấy ngày này, quan hệ giữa Diệp Trần và hai người Trần nguyên lão cũng không tệ lắm nên hắn mới mở miệng hỏi thẳng như vậy.

- Vương phó đảo chủ có một cặp Thổ thuộc tính Thượng phẩm thủ sáo, Thôi phó đảo chủ thì có một thanh Thượng phẩm bảo đao, về phần đảo chủ là một cặp Lôi thuộc tính Thượng phẩm thiết chuỳ, uy năng rất mạnh, còn

mạnh hơn của hai vị phó đảo chủ nhiều. Còn về phần bọn hắn có Thượng phẩm phòng ngự bảo khí không thì ta không biết.

Dừng lai một chút, Trần nguyên lão nói tiếp:

- Nếu ta đoán không sai thì ba vị đảo chủ cũng chưa có nghĩ muốn đi ra ngoài, ít nhất là trước lúc tấn thăng lên Linh Hải Cảnh sẽ không muốn rời đi. Thượng phẩm bảo khí ở Chân Linh đại lục tuyệt đối là báu vật hi hữu, đi ra bên ngoài mà gặp phải Linh Hải Cảnh cường giả thì rất nguy hiểm. Dù sao rất nhiều Linh Hải Cảnh cường giả cũng không có được một kiện Thượng phẩm bảo khí, nếu thấy một Tinh Cực Cảnh cường giả có được Thượng phẩm bảo khí thì họ chắc chắn sẽ ra tay cướp đoạt!

Nghe Trần nguyên lão nói như vậy, Diệp Trần cũng hiểu tại sao ba vị đảo chủ được xưng là Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả rồi. Thượng phẩm công kích bảo khí có thể tăng phúc bảy tám thành lực công kích thì có thể đoán ra Thượng phẩm phòng ngự bảo khí cũng có thể tăng lên bấy nhiều thành phòng ngự. Cả hai điệp gia cùng một chỗ thì ở bên trong Tinh Cực Cảnh còn có ai là đối thủ? Trừ khi đối phương cũng có Thượng phẩm bảo khí nếu không chỉ có nước chạy trốn.

- Cũng may là ta không có Thượng phẩm bảo khí, bằng không lúc ra ngoài sẽ rất phiền toái.

Lưu Mân mở miệng nói đùa.

Diệp Trần mỉm cười, đều là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn làm gì có ai không muốn có một kiện Thượng phẩm bảo khí? Dù lúc bình thường không dám dùng nhưng tới thời khắc mấu chốt nó chính là một đòn sát thủ a.

Cảnh đêm dần dần tới, sương mù dày đặc đến nỗi đưa tay ra không thấy được năm ngón chỉ có thể thấy được hào quang lấp loé trên cảm ứng tháp.

Trên boong thuyền, các Bão Nguyên Cảnh vẫn thay phiên nhau canh gác và chú ý tới cảm ứng tháp. Một khi nó xuất hiện màu vàng chanh thì lập tức

phải lui lại tránh việc mất liên lạc với Mê Vụ Đảo.

"Ào ào ào ..."

Mặt hồ đột nhiên chấn động, từng vòng sóng nước quỷ dị xuất hiện.

KHông biết có phải ảo giác hay không, nhưng Diệp Trần phát giác Mê Vụ thuyền đang gia tốc.

PHải biết là trong Mê Vụ Cấm Khu không hề có gió, tốc độ của Mê Vụ thuyền được cài đặt gần như cố định, cho nên thuyền chỉ có thể đi chậm chứ không có khả năng quá nhanh.

- Chẳng lẽ có ai đó cải biến tốc độ?

Diệp Trần nhíu mày.

Thời gian trôi qua, ảo giác đã biến thành sự thật, Mê Vụ thuyền xác thật là đang gia tốc, hơn nữa càng lúc càng nhanh, từ một trăm dặm một giờ nhanh chóng tăng lên một trăm mười, một trăm ba mươi, một trăm sáu mươi, hai trăm ...

- Chuyện gì thế?

Ngắn ngủi nửa canh giờ, tốc độ của Mê VỤ thuyền đã tăng lên gấp đôi, cái này còn là do thuyền khá lớn nên khó xác định chính xác được tốc độ.

Đẩy cửa khoan thuyền, Diệp Trần đi lên boong.

Linh hồn lực tản ra ngoài, Diệp Trần phát hiện trên mặt hồ xuất hiện những sóng ngược hình vòng cung chìm, rộng không biết bao nhiêu.

- Đây là?

Diệp Trần đưa tay bóp trán, rồi chợt nghĩ tới một thứ:

- Là xoáy nước, xoáy nước vô cùng lớn!

Xoáy nước khá lớn thì vòng xoay tản ra có thể kéo dài đến phạm vi rất xa, căn cứ theo vòng xoáy hiện tại thì Diệp Trần đoán chừng cái xoáy nước này đường kính ít nhất cũng ba mươi dặm. Một cái xoáy nước đường kính ba mươi dặm là cỡ nào khổng lồ? Nó không khác gì một cái lỗ đen, bất luận cái gì ở gần nó đều sẽ bị thôn phệ cắn nuốt, thậm chí vật thể trên không trung cũng không tránh thoát được.

- Nhanh quay đầu thuyền lại!

Diệp Trần quát lớn.

Cầm lái là một Bão Nguyên Cảnh võ giả, hắn không có linh hồn lực khủng bố như Diệp Trần, huống chi trước giờ hắn chưa hề gặp phải tình huống như thế này cho nên không rõ ràng lắm. Chỉ là thấy ánh mắt lạnh như băng của Diệp Trần nhìn tới, hắn vô ý thức bẻ lái hướng vào bên trong.

Thân thuyền rất lớn, trong lúc nhất thời muốn thay đổi phương hướng cũng không dễ dàng, hơn nữa cả Mê Vụ thuyền giống như đã bị khống chế, không ngừng tiến về phía trước.

- Diệp nguyên lão, không đổi hướng được!

- Ngươi tiếp tục cầm lái đi!

Diệp Trần quyết định thật nhanh, phi thân lên trên mé phải của Mê Vụ thuyền.

Song chưởng tụ tập chân nguyên chậm rãi đẩy ra.

"Bành bành bành ..."

Đầu thuyền dần dần quay ngược lại và không ngừng phát ra thanh âm va đập mạnh.

Lúc này, Trần nguyên lão và Lưu Mân cũng đã đi ra.

- Diệp nguyên lão, chuyện gì thế?

Trần nguyên lão hỏi.

Diệp Trần nói:

- Phía trước có một cái xoáy nước cực lớn, Mê Vụ thuyền đang bị kéo về hướng đó!

- Cái gì?

Hai người đồng thời hoảng hốt.

- Ba người chúng ta liên thủ thay đổi phươn hướng của thuyền, hi vọng có thể rời ra phạm vi ảnh hưởng của xoáy nước!

Mất đi Mê Vụ thuyền thì bọn họ cũng không thể nào dễ dàng trở về Mê Vụ Đảo được. Hàng năm cũng có không ít Tinh Cực Cảnh cường giả bị khốn chết trong Mê Vụ Cấm Khu do không kiếm được phương hướng.

Ba người liên thủ, hiệu quả tốt hơn nhiều, một người phụ trách thân tàu, một người phụ trách phá vỡ dòng nước chảy, dẫn hướng cho thuyền, một người thì dùng lực đẩy mạnh lên đầu thuyền.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 367: Một Khắc Sinh Tử! (Thượng,Hạ)

"Ầm! Ầm!"

Đột nhiên, thân tàu liền mất đi khống chế, bị kéo ngang tới trước.

Vài dặm bên phải Mê Vụ thuyền một cái xoáy nước khổng lồ đang chậm rãi hình thành, từ một dặm biến thành hai dặm rồi ba dặm, năm dặm ...

Cơ hồ cứ một sát na là một lần biến hoá!

- Bất hảo, lại thêm một cái xoáy nước nữa!

Ba người Diệp Trần hai tay phát lực, mạnh mẽ nâng cả Mê Vụ thuyền lên trời, sau đó vận chuyển chân nguyên chống cự lại hấp lực của xoáy nước.

Ba người một thuyền trong giống như mấy con ruồi nâng tảng thịt kiệt lực vỗ cánh bay đi vậy.

Đáng tiếc, xoáy nước càng lúc càng lớn, chỉ chớp mắt một cái đã biến thành ba bốn mươi dặm, ở giữa là một mảnh tối om sâu không thấy đáy, mà ba người cùng với Mê Vụ thuyền lúc này đang ở chính giữa không trung của xoáy nước.

- Diệp nguyên lão, vứt bỏ Mê Vụ thuyền, trực tiếp trốn đi!

Hấp lực càng lúc càng mạnh, Trần nguyên lão cũng đã buông tha ý định cứu Mê Vụ thuyền.

Rơi vào đường cùng, Diệp Trần gật gật đầu. Cái xoáy nước này quá khủng bố, sinh ra hấp lực đủ để hút cả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả vào. Thực lực ba người tuy mạnh nhưng thời gian quá dài cũng sẽ bị hút vào

bên trong, muốn trốn cũng không được.

Đang lúc muốn buông Mê Vụ thuyền ra thì dưới xoáy nước đột ngột phóng lên một cái vòi rồng sương mù màu trắng, cái vòi rồng này trực tiếp cuốn ba người và Mê Vụ thuyền vào trong.

"Véo véo véo ..."

Hấp lực của xoáy nước khiến Diệp Trần mất đi không chế, thân bất do kỷ xoay tròn theo xoáy nước.

- Cái vòi rồng này đúng là không bình thường, lại là do nguyên khí cực độ thuần tuý hình thành!

Nguyên khí thuần tuý vốn rất cường đại, mà một cái vòi rồng hơn mười dặm hoàn toàn do nó tạo thành thì đúng là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trừ khi có người có thể một kích đánh vỡ nó.

Hiện tại, Diệp Trần còn chưa có thực lực này.

Có lẽ chỉ trong nháy mắt, cũng có thể là rất lâu, ba người đã cùng với Mê Vụ Đảo triệt để mất đi liên hệ, cảm ứng tháp trên Mê Vụ thuyền cũng tắt ngúm.

- Nhờ phúc của hai người, cuối cùng cũng biết được vì sao đám nguyên lão và Mê Vụ thuyền mười mấy năm trước biến mất a!

Diệp Trần cười khổ một tiếng, lần này thì ngay cả linh hồn lực của hắn cũng bị hạn chế tới chín thành, tinh thần lực xuất không ra, chân nguyên cũng bị áp chế, thân hình như cọng bèo tuỳ ý để nước cuốn đi.

- Hử? Mê Vụ thuyền mất liên hệ!

Trên Mê Vụ Đảo, trong Mê Vụ cung điện, đảo chủ nhìn lên cảm ứng tháp đang chớp loé quang mang màu vàng chanh, đó chính là dấu hiệu cảm ứng tháp loại nhỏ trên Mê Vụ thuyền đã mất đi liên hệ.

"Ầm! Ầm! ..."

Cả Mê Vụ thuyền rơi xuống nát bấy, không ít Bão Nguyên Cảnh võ giả khoé miệng rướm máu, bị chấn thương không nhẹ.

- Đây là đâu?

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn quanh thì phát hiện chỗ này là một mảnh phế tích. Cả phế tích là một mảnh hôn ám, tầm mắt không quá năm mươi mét, cũng may là tinh thần lực không bị hạn chế vẫn có thể thăm dò trong phạm vi hơn mười dặm.

- Chẳng lẽ chúng ta đã xuống dưới đáy hồ?

Lưu Mân kinh dị nhìn về phía Diệp Trần và Trần nguyên lão.

Trần nguyên lão trầm ngâm nói:

- Tinh Vực Hồ thâm bất khả trắc, chúng ta có lẽ đang ở cách mặt hồ mấy vạn thậm chí mười mấy vạn mét. Diệp nguyên lão, ngươi thấy thế nào?

- Tạm thời không rõ lắm, nhưng nên cẩn thận thì hơn!

Chẳng biết tại sao, Diệp Trần cảm giác rất áp bách, giống như có một cái gì đó rất nguy hiểm chuẩn bị phát sinh khiến hô hấp của hắn trở nên dồn dập.

Ngữ khí nói chuyện của Diệp Trần cũng khiến cho Lưu Mân và Trần nguyên lão ngưng trọng, trong ba người thì Diệp Trần có thực lực cao nhất cho nên có quyền lên tiếng.

- HIện tại chúng ta nên làm gì?

Lưu Mân hỏi.

Diệp Trần nói:

- Trước hết hãy dò xét xem sao đã!

Trần nguyên lão gật gật đầu, cao giọng nói:

- Các ngươi đi theo chúng ta.

- Nhanh đi theo sau!

- Có ba vị nguyên lão dẫn đầu chúng ta sẽ an toàn hơn rất nhiều!

Mê Vụ thuyền rất lớn cho nên hiện tại cũng có hơn ba mươi Tinh Cực Cảnh cường giả mấy trăm Bão Nguyên Cảnh võ giả cộng thêm ba Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả như mấy người Diệp Trần thì trừ khi đụng phải Cửu cấp yêu thú thì trên cơ bản rất an toàn.

Mấy trăm người phân thành ba nhóm, nhóm thứ nhất chính là ba người Diệp Trần, nhóm thứ hai là hơn ba mươi tên Tinh Cực Cảnh cường giả, nhóm còn lại là mấy trăm Bão Nguyên Cảnh võ giả. Dưới sự chỉ huy của Diệp Trần, Bão Nguyên Cảnh phân thành mười nhóm nhỏ, mỗi nhóm có khoảng hai mươi người, ngay ngắn trật tự tiến về phía trước.

Mảnh phế tích này rất hoang vu, trên mặt đất lượn lờ rất nhiều mảng bạch vụ, giống như dưới chân là một cái miệng núi lửa cực kỳ lớn đang ngủ yên vậy.

- Phía trước là một mảnh thạch lâm, mỗi khối nham thạch cũng cỡ một ngọn núi dốc đứng!

Trần nguyên lão chấn động, trong phạm vi tinh thần lực cảm ứng của hắn ở phía trước khoảng bảy tám dặm có rất nhiều tảng nham thạch cực lớn. Đám nham thạch này rộng cũng cỡ ba bốn trăm mét, cao hơn ngàn mét, tản ra vầng sám màu tro nhạt, lộ ra vẻ âm trầm đáng sợ.

Phạm vi linh hồn lực tra xét của Diệp Trần hơn xa Trần nguyên lão nên hắn từ sớm đã phát hiện ra, chỉ là hắn cảm giác phiến thạch lâm kia rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm, cho nên mới không nói tới.

- Muốn đi vào dò xét không?

Lưu Mân và Trần nguyên lão nhìn về phía Diệp Trần hỏi.

Diệp Trần ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Phiến thạch lâm này không đơn giản, trước khoan đi vào đã, đi dò xét chỗ khác xem sao.

- Cũng tốt, chúng ta đi vòng qua phiến thạch lâm này!

Cả đoàn người chậm rãi đi về phía bên trái.

Diện tích của thạch lâm quá lớn, kéo dài không biết bao xa, mấy canh giờ sau, Diệp Trần phát hiện căn bản không đi tới được điểm cuối thì làm sao có thể đi vòng qua?

"Grào grào ..."

Đúng lúc này, vô số tiếng gào rống vang lên, ở nơi hoang vu thế này mà đột nhiên vang lên tiếng gào rống như vậy hiển nhiên rất quỷ dị đáng sợ.

- Làm ta sợ muốn chết, là Mê Vụ thú!

Trần nguyên lão cũng cả kinh, sau đó nở nụ cười, Mê Vụ Thú tuy cường đại nhưng cũng chỉ đối với cường giả dưới Tinh Cực Cảnh cực hạn mà thôi. Với thực lực ba người bọn họ tuỳ tiện một người cũng có thể đối phó hơn hai đầu Mê Vụ Thú, nhất là Diệp Trần, lực công kích mạnh nhất, một người đối phó với ba bốn đầu cũng không có vấn đề gì.

Nhưng ngay sau đó, Trần nguyên lão liền ngốc trệ.

Vô số tiếng thú rống vang lên, không ngừng không dứt, ầm ĩ không chịu nỗi, đoán chừng ít nhất cũng có vài chục đầu Mê Vụ Thú đồng thời gào rống.

- Nhiều Mê Vụ Thú như vậy? Chạy mau!

Diệp Trần là người phản ứng nhanh nhất, vận chân nguyên vào thanh âm

nói vào trong tai mọi người.

- Chạy!

Không có bất kỳ do dự nào, tất cả mọi người đều liều mạng chạy.

Khoảng chừng mười đầu Mê Vụ Thú thì ba người Diệp Trần còn có thể đảm đương được, từ từ hành hạ chết bọn chúng, nhưng là hai mươi đầu thì ba người cũng chỉ có nước chạy trốn. Mà tình hình trước mắt, số lượng Mê Vụ Thú tuyệt đối hơn trăm, chỉ cần chúng tuỳ tiện phát động công kích một lần cũng đủ toàn quân họ bị diệt.

"Vụt! Vụt! Vụt!"

Tốc độ của ba người Diệp Trần là nhanh nhất, trong nháy mắt đã bắn xa vài dặm, những người khác đều bị bỏ lại xa xa phía sau đang hận chân không thể dài hơn cùng điên cuồng chạy trốn.

Chỗ biên giới thạch lâm, có rất nhiều Mê Vụ Thú bay lên, rậm rạp chằn chịt một mảnh, số lượng đâu chỉ có một hai trăm, tối thiểu cũng là năm trăm con. Ở giữa có năm con trên đầu lượng bạch vụ lượn lờ rất nồng đậm, rõ ràng so với Mê Vụ Thú bình thường cường đại hơn nhiều.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

...

Hơn năm trăm con Mê Vụ Thú này hai mắt đều đỏ ngầu, cực tốc truy đuổi theo đám người Diệp Trần. Tốc độ của chúng nhanh đến nỗi không khí khi chạm vào lớp da cứng rắn của chúng cũng phát ra ánh lửa.

Chỉ mấy nhịp hô hấp, khoảng cách của chúng đến mấy người chạy chậm phía cuối chỉ còn chưa tới ba dặm.

Mấy con Mê Vụ Thú ở phía trước tốc độ hơi chậm lại một chút, há miệng phun ra từng cột sáng màu trắng bắn tới.

"A a a a ..."

Chỉ một lần công kích, chỉ còn một tên Bão Nguyên Cảnh võ giả may mắn sống sót, Tinh Cực Cảnh cường giả chết hơn một nửa, chỉ có mấy người phản ứng nhanh mới không bị thương.

Nhưng đầy chỉ mới là đợt công kích đầu tiên của Mê Vụ Thú.

- Quá khủng bố, chẳng lẽ chúng ta bỏ mạng tại đây?

Đám Tinh Cực Cảnh cường giả chạy phía trước mặt trắng bệch, hai môi run rẩy.

Diệp Trần thời khắc đều chú ý tới động tĩnh phía sau, khi nhìn thấy số lượng của Mê Vụ Thú hắn cũng không khỏi cười cay đắng, hơn năm trăm con Mê Vụ Thú a, đừng nói là hắn, cho dù là Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả cũng chỉ có nước bị đánh thành tro bụi.

Phạm vi cảm ứng của Trần nguyên lão và Lưu Mân không xa như Diệp Trần cho nên họ vẫn cho rằng chỉ có khoảng trăm con Mê Vụ Thú. Nhưng dù vậy cũng đủ khiến họ hoảng sợ rồi, ở một khía cạnh nào đó mà nói thì một trăm con với năm trăm con lúc này cũng không khác gì nhau, chỉ cần bọn chúng một lần tổng hợp công kích là bọn hắn liền phi hôi yên diệt.

- May mắn là tốc độ của chúng không nhanh bằng chúng ta!

Lưu Mân thầm cảm thấy may mắn nói.

"A a a a a ..."

Ngoại trừ ba người Diệp Trần, ở phía sau liên tiếp vang lên tiếng hét trước khi tử vong.

- Tăng tốc đi, cần nhanh chóng bỏ chúng lại phía sau!

Diệp Trần toàn lực thúc dục Phân Thân Hoá Ảnh chạy đi.

- Đúng, không bỏ xa chúng thì chúng ta trốn cũng phí công!

Trần nguyên lão gật gật đầu vừa nói vừa vân chuyển chân nguyên, sau lưng hắn đột nhiên phun ra một chũi quang ngấn màu bạc. Tốc độ của Lưu Mân nhanh hơn Trần nguyên lão một chút, thân hình nàng loé lên một cái đã vượt qua mấy dặm, không kém Diệp Trần bao nhiêu.

Một lúc sau, Diệp Trần đã không cảm ứng được đám Mê Vụ Thú kia nữa.

- Nguy hiểm thật, nơi này lại là hang ổ của Mê Vụ Thú!

Trần nguyên lão phì phò thở, trên trán đầy mồ hôi hột.

- Bây giờ vẫn chưa thể dừng lại được, Mê Vụ Thú vẻn vẹn chỉ bị chúng ta bỏ xa hơn bốn năm mươi dặm mà thôi.

Diệp Trần nói.

- Ừm, tiếp tục chạy đi!

Tốc độ của ba người vẫn không giảm, giống như ba vệt khói mờ lướt về phía trước.

"Grảo grào grào grào ..."

Còn chưa kịp đợi bọn họ thở dốc thì phía trước đột nhiên truyền tới từng đợt tiếng thú rống, số lượng tuy kém số đang đuổi phía sau nhưng cũng chừng vài chục con.

Đằng trước có sói, đằng sau có hổ!

Ba người bị lâm vào tuyệt cảnh!

- Xông lên!

Diệp Trần quát một tiếng, Thanh Mộc Kiếm liền xuất hiện trong tay.

- Chỉ cần không bị năm đạo công kích đồng thời đánh trúng thì chúng ta vẫn có hi vọng sống, xông lên!

Trần nguyên lão và Lưu Mân cũng lấy vũ khí ra, mặt đầy sát khí.

Khoảng cách hơn mười dặm bất quá chỉ vài nhịp hô hấp là tới! Mà ba người cách đám Mê Vụ Thú phía trước không tới mấy dặm.

"Rầm rầm rầm ..."

"Rầm rầm rầm ..."

Đámg Mê Vụ Thú liền há miệng phun ra mấy cột bạch quang sáng rực.

"Crắc!"

Hơn mười đạo bạch quang nhanh chóng bắn tới, ngay cả Diệp Trần cũng khó có thể một lần tránh né hết, hắn bị ba đạo đánh trúng, hộ thể chân nguyên rách tung toé, tốc độ bị hãm lại một chút. Lưu Mân cũng không kém mấy so với Diệp Trần cũng bị ba cột sáng đánh trúng, còn Trần nguyên lão bị tới bốn cột sáng đánh trúng, miệng phun máu tươi.

- Ta lên kiềm chế bọn chúng, các ngươi tận lực giết ra một đường máu!

Diệp Trần giơ cao Thanh Mộc Kiếm lên chém ra thức thứ bẩy trong Thanh Liên kiếm pháp - Thanh Liên Mạn Không. Hư không như bị giam cầm, từng đoá Thanh Liên hiện ra hoá thành kiếm khí chém lên người đám Mê Vụ Thú.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Trong kiếm khí ẩn chứa Kiếm Ý rất đáng sợ, cắt phá phòng ngự của đám Mê Vụ Thú, đáng tiếc chút thương thế đó đối với chúng chỉ như muỗi cắn, không đáng nhắc tới nhưng lại khiến cho chúng phẫn nộ dị thường.

Mặc dù vậy, trong phạm vi kiếm chiêu, tốc độ của chúng cũng bị hạn chế rất nhiều.

- Hoành Sơn Kích!

Trần nguyên lão cầm Ngân Quang đồng đánh ra khiến hai con Mê Vụ Thú trước mặt hắn phun máu bắn ngược lại.

- Phong chi tiên!

Mấy tiếng "Vụt! Vụt! Vụt! ..." vang lên, tiên ảnh mảnh sắc liên tục loé lên, chí ít có năm sáu con Mê Vụ Thú bị đánh bay ra ngoài. Nói về hiệu quả thì tốt hơn Trần nguyên lão mấy lần, đương nhiên, lực công kích thì không thể nào bằng đươcn Trần nguyên lão. Một chiêu này của Lưu Mân chủ yếu là muốn bút lui đám Mê Vụ Thú chứ không ham muốn giết chóc.

- Thanh Liên khai sơn!

Giữa hai người, một đạo kiếm quang vài trăm mét từ trên trời giáng xuống. Hư không liền bị cắt ra một vết rách, trảm ngay chính giữa đám Mê Vụ Thú.

"Phốc phốc ..."

Một con Mê Vụ Thú liền bị phân thây, vài con khác bị thương, một số khác thì bị đánh bay đi.

- Xông lên!

Diệp Trần hét lớn.

Giờ khắc này, tốc độ của ba người đã đạt tới cực hạn xuyên thẳng qua giữa đám Mê Vụ Thú, chỉ còn chút xíu nữa là thoát được ...

Nhưng đúng lúc này có mấy tiếng rống cực to vang lên. Trước mặt ba người có một con Mê Vụ Thú trên đầu lượn lờ bạch vụ rất nồng đậm đột ngột xuất hiện. Nó há miệng ra, một cột sáng tử sắc như thiểm điện bao phủ cả ba người và trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 368: Đột Phá Dưới Lòng Đất. (Thượng,Hạ)

- Tránh không khỏi rồi, Thanh Liên đoạt hoa!

Diệp Trần giơ kiếm lên ngăn cản, trên lưỡi kiếm lúc này ngưng tụ một đoá tiểu Thanh Liên mấy mét. Diệp Trần không dám cho Thanh Liên biến lớn, biến lớn cũng đồng nghĩa với phân tán, chỉ sợ không thể ngăn trở được một kích này.

"Ầm! Ầm! ..."

Hư không chấn động, cột sáng tử sắc kia cơ hồ như có tác dụng thời gian tĩnh chỉ, chớp mắt đã bao phủ cả ba người vào trong.

"Phốc phốc!"

Trần nguyên lão và Lưu Mân đều thổ huyết, trượt xa hơn mười dặm, một lần nữa trở lại giữa đám Mê Vụ Thú, Diệp Trần cũng theo sát phía sau bảo trì tư thế hoành kiếm ngăn trở.

- Hỏng rồi, thực lực con Mê Vụ Thú này quá cường hãn, một chọi một sợ là chỉ có Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả mới có thể chống lại.

Trần nguyên lão mỉm cười khổ não.

Thanh Liên bị nghiền nát, Diệp Trần lông tóc không hề tổn thương, nhưng cục diện trước mắt quả thật rất không ổn, con đường phía trước đã bị cắt đứt, phía sau còn có mấy trăm con Mê Vụ Thú đuổi tới, nếu không có gì ngoài ý muốn thì lần này bọn họ chắc chắn nắm lấy cái chết rồi, không ngờ rằng dưới đáy Mê Vụ Cấm Khu lại là một hiểm địa như vậy.

Trong lúc mấy người Diệp Trần giết ra một con đường máu và bị ép

chạy ngược về thì đám Mê Vụ Thú phía sau cũng đã đuổi tới chỉ còn cách mấy chục dặm. Tiếng gầm rống liên tục vang lên khiến cả không gian rung động, trong lòng Trần nguyên lão và Lưu Mân không khỏi sợ hãi, nhưng Diệp Trần sắc mặt vẫn không biến, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Càng là lúc nguy hiểm thì càng phải tỉnh táo!

Trảm sát tất cả những cảm xúc có thể gây xúc động tâm tình!

Kiếm khách chính là một tồn tại cực đoan về mặt công kích, trên mặt ý chí đồng dạng cũng rất cực đoan, muốn cho ý chí của một kiếm khách sụp đổ mà chỉ dựa vào uy hiếp tử vong là không thể nào.

- Chúng ta làm gì bây giờ?

Lưu Mân vội hỏi.

Diệp Trần quét mắt nhìn xung quanh, nói:

- Chạy theo hướng khác rất có khả năng sẽ gặp thêm một nhóm Mê Vụ Thú khác, bay lên trên càng không có khả năng, ở đây không có bầu trời cho nên chỉ còn một đường là chui xuống dưới đất!

- Xuống dưới lòng đất?

- Đúng vậy, Mê Vụ Thú hình thể to lớn, đi vào trong lòng đất sẽ bị kiềm hãm tốc độ rất nhiều, chúng ta chỉ cần đi xuống thật sâu là có thể an toàn.

Dưới lòng đất không thể so với trên không trung, đầu tiên tinh thần lực sẽ bị vô cùng vô tận nham thạch triệt tiêu đại bộ phận, tiếp theo, di chuyển trong lòng đất sẽ rất tiêu tốn năng lượng, không cách nào kéo dài được, cho nên ba người chỉ cần chạy xuống dưới lòng đất là tỷ lệ toàn mạng rất cao.

Không chút do dự, ba người liền nhanh chóng độn xuống dưới mặt đất.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Đám Mê Vụ Thú tất nhiên không thể dễ dàng để cho mấy người Diệp Trần đào thoát được, vô số cột sáng màu trắng tạo thành một chùm ánh sáng to lớn đan thành một tấm lưới bắn tới, khiến trên mặt đất đột nhiên xuất hiện rất nhiều hố to sâu tới mấy trăm mét, chỉ cần đi sát qua hộ thể chân nguyên liền khiến hộ thể chân nguyên của ba người Diệp Trần kịch liệt vặn vẹo.

"Phanh!"

Đồng thời bị bốn cột sáng bắn trúng, Diệp Trần thất khiếu chảy máu, thân thể bắn nhanh xuống dưới, Lưu Mân và Trần nguyên lão thì thiếu chút nữa đã chết, chật vật không chịu nổi.

- Nhanh xuống dưới!

Cách mặt đất chưa tới vài trăm mét, thân ảnh của Diệp Trần bạo liệt ra, vố số bóng ảnh tản ra bốn phía giống như nước lũ. Dưới sự bao bọc của đám bóng ảnh này, thân ảnh ba người chợt loé lên rồi biến mất bên dưới lòng đất.

"Ầm! Ầm! ..."

Đợt công kích thứ hai vừa tới, mặt đất liền bắn thành như cái rỗ, chấn động mạnh mẽ truyền xuống sâu dưới lòng đất khiến cho ba người thụ thương không nhẹ.

- Đi theo ta!

Lực xuyên thấu của Thanh Liên chân nguyên viễn siêu các loại chân nguyên khác, giống như một thanh lợi kiếm vô cùng sắc bén, bùn đất cản trở phía trước nhanh chóng bị khoét thủng tạo thành một cái thông đạo thông suốt. Tốc độ của Lưu Mân và Trần nguyên lão vẫn chậm hơn Diệp Trần không chỉ một bậc.

Hai người rõ ràng nhìn ra ưu thế của Thanh Liên chân nguyên ở dưới này, hai mắt liền sáng ngời theo sát phía sau Diệp Trần.

Vài trăm mét!

Vài ngàn mét!

Hơn vạn mét!

Tốc độ ba người xuyên thấu trong lòng đất còn vượt cả vận tốc âm thanh, nhưng sau khi vừa mới tới độ sâu hơn vạn mét thì ...

"Ầm! Ầm! ..."

Một trận ba động lại truyền đến, đám Mê Vụ Thú đả nhảy xuống lòng đất, kể cả hơn năm trăm còn Mê Vụ Thú truy đuổi ba người lúc trước cũng theo xuống.

Chấn động lần rất phân tán, hiển nhiên đám Mê Vụ Thú cũng không phải tụ tập cùng một chỗ đuổi giết mà chia nhau ra.

Cả đám mấy trăm con phân thành hơn trăm nhóm truy đuổi.

Tình hình không mấy lạc quan.

- Mật độ đất đá ở đây quá dày, không thể tiếp tục đi xuống rồi!

Khi tới độ sâu khoảng một vạn hai ngàn mét, mỗi tiến lên mấy chục thước thì tốc độ tiêu hao chân nguyên so với bình thường cũng mấy chục lần, nếu tiếp tục xuống dưới nữa thì không biết còn có bao nhiêu áp lực. Phải biết rằng ở trong nước, Tinh Cực Cảnh cường giả tối đa cũng chỉ có thể lặn xuống mấy vạn mét, Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả tối đa cũng chỉ hơn mười vạn mét. Mà dưới lòng đất, áp lực so với trong nước trầm trọng hơn không biết bao nhiêu lần! Đạt tới độ sâu này đã là cực hạn của ba người rồi.

- Trước hết tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi một chút đã.

Lưu Mân đề nghị.

Diệp Trần gật gật đầu, trước mắt chỉ có thể làm như vậy.

Không thể tiếp tục đi xuống thì ba người chuyển thành di động sang

ngang, những dấu vết lưu lại thì sớm đã bị áp lực trong lòng đất ép xuống mất hút, không lưu lại chút nào.

Đột nhiên một cổ tinh thần ba động lướt qua trên người ba người.

- Không tốt, bị phát hiện rồi!

Diệp Trần nhướng mày.

Yêu thú cũng giống như võ giả nhân loại, khi đạt đến một cấp độ nhất định đều có thể sử dụng được tinh thần lực để quan sát, chỉ có điều so với nhân loại thì kỹ xảo của yêu thú yếu hơn rất nhiều và dễ dàng bị phát hiện.

"Ầm! Ầm! ..."

Lòng đất vỡ ra, năm con Mê Vụ Thú xông tới, đồng thời còn phát ra tiếng gầm rú đinh tai truyền đi khắp bốn phương tám hướng.

- Giết!

Mấy con Mê Vụ Thú trước mặt này không đáng sợ, đáng sợ chính là đám Mê Vụ Thú đang vây quanh, Diệp Trần vận chuyển chân nguyên gian nan chém ra một kiếm.

"Crắc!"

Dưới lòng đất đột nhiên xuất hiện một khe hở hình kiếm đánh lên người con Mê Vụ Thú cầm đầu.

Chỉ là một kiếm này chỉ làm cho nó bị thương mà thôi, lực công kích ở trong lòng đất bị triệt tiêu quá nhiều mà khoảng cách lại xa, uy lực càng yếu hơn. Mấy con Mê Vụ Thú thì đang cách ba người vài trăm mét nên uy lực bị triệt tiêu đi khoảng ba thành, không cách nào nhất kích tất sát được.

- Để ta!

Trần nguyên lão cầm vũ khí xoay tròn, một cái mũi khoan chân nguyên

toả hào quang nổ bắn ra đâm thủng đầu con Mê Vụ Thú cầm đầu.

- Trói!

So sánh với Diệp Trần và Trần nguyên lão, do dùng vũ khí là roi (trường tiên) nên lực công kích của Lưu Mân không đáng kể, bất quả tác dụng phụ trợ lại rất mạnh. Chỉ thấy trường tiên của nàng run lên giống như độc xà nhanh chóng trói chặc một con Mê Vụ Thú.

Nắm chặt cơ hội này, Diệp Trần thi triển ra một chiêu mạnh nhất là Thanh Liên phát nha, một cái tiểu Thanh Liên cỡ nắm đấm xuyên thủng cái trán của con Mê Vụ Thú kia.

Chỉ trong chớp mắt, năm con Mê Vụ Thú đã bị giết mất hai.

"Ầm! Ầm! ..."

Âm thanh chấn động mãnh liệt truyền tới, đám Mê Vụ Thú khác đã nhận được tin tức.

- Chết cho ta!

Đến thời khắc mấu chốt, Diệp Trần không hề giữ lại chút nào, một kiếm chém ra, kiếm quang tăng vọt, bùn đất xung quanh liền biến thành cát nhuyễn, thanh sắc kiếm quang mở ra một cái thông đạo, đem cả ba con Mê Vụ Thú còn lại thôn phệ vào trong.

Máu tươi văng tung toé khắp nơi, ba con Mê Vụ Thú liền bị phân thây.

- Quá lợi hại, đây là kiếm chiêu gì?

Trần nguyên lão nhìn ra một chiêu này rất lợi hại, uy lực của của kiếm quang từ cường chuyển nhu, từ nhu chuyển cường, khoảng cách vài trăm mét cũng không là gì.

- Chạy nhanh!

Dưới lòng đất, phạm vi tinh thần lực của Diệp Trần chỉ đạt tới ba bốn dặm, đám Mê Vụ Thú thú kia cũng không thể mạnh hơn hắn được, hơn nữa linh hồn lực của hắn còn có thể tản ra trên phạm vi hai ba mươi dặm. Đây chính là ưu thế của hắn để tránh bị phát hiện, bây giờ phải nhanh chóng chạy đi nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Ước chừng đi chuyển được khoảng mấy dặm, lần nguy hiểm thứ hai đã tới, một cổ tinh thần lực thập phần cường đại đảo qua ba người, ngay sau đó, một đạo cột sáng màu tím trùng kích thẳng tới.

"Phốc!"

Cả ba người đều thổ huyết, hộ thể chân nguyên đều bị nghiền nát.

- Là con Mê Vụ Thú thủ lĩnh!

Trần nguyên lão âm trầm nói.

Diệp Trần nói:

- Không vội, nó cáhc chúng ta hơn hai dặm, uy lực của cột sáng kia cũng không lớn lắm, chúng ta chỉ chú tâm vào chạy trốn, nó có lẽ sẽ không đuổi kịp!

Đúng như Diệp Trần đoán, hình thể của con Mê Vụ Thú kia quá lớn, tốc độ truy đuổi bị hạ thấp rất nhiều, tính về tốc độ thì nó so với bất kỳ người nào trong ba người Diệp Trần cũng chậm hơn gấp đôi.

Mấy thời thần trôi qua, không còn có tinh thần lực đảo qua nữa.

- Rốt cuộc cũng tạm thời an toàn!

Lưu Mân thở ra một hơi dài, lúc này nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, tốc độ bổ sung của chân nguyên căn bản không thể bù đắp tốc độ tiêu hao, nếu lại duy trì trong thời gian dài thì không biết sẽ như thế nào nữa!

Diệp Trần nói:

- Chúng ta mỗi người tự mở một không gian nhỏ khôi phục chân nguyên đi!

- Được!

Hai người Lưu Mân liền gật đầu nói.

Tạo một cái không gian nhỏ trong lòng đất sâu hơn vạn mét không phải dễ dàng, không gian càng lớn thì tốc độ sụp đổ sẽ càng nhanh, áp lực từ bên trên ép xuống không phải chơi.

Diệp Trần mở ra một cái không gian nhỏ dài rộng chưa tới một mét, chỉ vừa vặn cho hắn xếp bằng ngồi mà thôi.

- Phải mau chóng đột phát lên Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Có tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ thì chiến lực của ta cơ bản tương đương với Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, sẽ không chật vật như vừa rồi!

Tu vi hiện tại của Diệp Trần là Tinh Cực Cảnh trung kỳ đỉnh phong, chiến lực đã sánh ngang với đỉnh tiêm Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả rồi. Hiện tại bất cứ mặt nào đột phá cũng rất tốt nhưng so sánh mà nói thì tu vi đột phá dễ dàng hơn, Kiếm Ý và ý cảnh muốn đột phá rất khó khăn, đột phá trên mặt công pháp càng khó hơn, cũng không biết đến lúc nào mới có thể tiến vào Thanh Liên kiếm pháp đệ thập tứ trọng, nếu có thể đột phá đến đệ thập tứ trọng thì chiến lực của Diệp Trần tuyệt đối thập phần cường hãn.

Hai tay nắm hai khối Trung phẩm linh thạch, Diệp Trần lập tức tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian từ từ trôi qua, đám Mê Vụ Thú vẫn còn ở bốn phía truy tìm ba người, ngẫu nhiên cũng có vài con đến gần chỗ bọn họ vài dặm nhưng có lẽ do lòng đất quá rộng lớn mà áp lực cũng cực đại nê chỉ cần đi sai một ly là đi chệch cả ngàn dặm, do đó mấy người Diệp Trần mới may mắn có được thời gian nghỉ ngơi quý báu như vậy.

"Ông!"

Không biết mấy ngày trôi qua, đột nhiên một hồi ba động mãnh liệt truyền đến.

- Là Diệp nguyên lão, hắn đột phá?

Lưu Mân và Trần nguyên lão không khỏi kinh hãi, thực lực của Diệp Trần vốn đã rất mạnh rồi, lần này tiếp tục đột phá thì còn mạnh tới trình độ nào?

Có lẽ áp lực đã kích phát tiềm lực của Diệp Trần, giờ phút này hắn thực sự đát đột phá, tu vi một lần nữa đột phá, tiến vào Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Chất lượng và số lượng chân nguyên tăng lên khoảng ba thành, có thể nói về trụ cột thực lực thì ở trong Tinh Cực Cảnh rất ít người có thể so được với Diệp Trần.

Ba động do Diệp Trần đột phá gây ra tản ra phạm vi rất lớn, một đám Mê Vụ Thú gần đó cũng cảm nhận được liền gào rống lao tới.

Diệp Trần mở hai mắt ra, lẩm bẩm:

- Đến vừa lúc!

Dưới lòng đất này, ưu thế về số lượng của Mê Vụ Thú bị hạn chế rất nhiều, nếu như ở trên mặt đất thì việc Diệp Trần có thể làm vẫn chỉ là cố gắng chạy cho nhanh, căn bản không dám ngạnh kháng.

"Ầm! Ầm! ..."

Không gian nhỏ chỗ Diệp Trần liền sụp đổ, hắn đứng lên, tay phải rút Thanh Mộc Kiếm ra, vung tay chém một kiếm.

"Phốc phốc ..."

Bùn đất trong nháy mắt biến thành cát vụn, kiếm quang tăng vọt, phảng phất như một vầng nguyệt loan quét thẳng qua người đám Mê Vụ Thú đang

xông tới.

Máu tươi văng tung toé, bốn con Mê Vụ Thú nháy mắt bị phân thây.

- Một kiếm giây sát bốn con Mê Vụ Thú! Đây là thực lực của Tinh Cực Cảnh vộ địch cường giả a!

Lưu Mân trợn mắt há mồm.

Trần nguyên lão cũng rung động không kém, phải biết rằng Diệp Trần không hề có Thượng phẩm bảo khí nhưng lại có thực lực Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, điều này đại biểu cho cái gì hắn còn không rõ sao?

"Grào ..."

Năm con Mê Vụ Thú nháy mắt chết mất bốn, còn lại một con bị chút vết thương nhẹ bởi vì con này là Mê Vụ Thú thủ lĩnh.

Nó phẫn nộ gào rống, há mồm phun ra một cột sáng màu tím.

"Bang!"

Hoả tinh bắn ra, hoà tan một khối lớn bùn đất xung quanh, Diệp Trần tay nắm kiếm đơn giản ngăn cản một kích toàn lực của con Mê Vụ Thú thủ lĩnh này.

- Chết đi!

Diệp Trần hai tay cầm kiếm, một lần nữa chém ra một kiếm.

Một kiếm này trực tiếp xuyên qua khoảng cách vài trăm mét dưới lòng đất, chém đứt nửa thân thể con Mê Vụ Thú thủ lĩnh!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 369: Luyện Cân Hoa!

Con Mê Vụ Thú thủ lĩnh lúc sắp chết đã kịp tự bạo, từng khối thịt nát đục thành từng cái lỗ sâu hoắm trong lòng đất, dài phải tới mười dặm. Bên ngoài đám thịt nát này không ngừng toả ra bạch vụ, bạch vụ toả ra càng lúc càng nhiều thì đám thịt nát kia cũng càng lúc càng nhỏ tới khi hoàn toàn biến mất.

- Đám bạch vụ này không đơn giản, vậy mà có thể thẩm thấu thẳng xuống dưới nham thạch bên dưới!

Diệp Trần thúc dục linh hồn lực thì lập tức phát hiện sự bất thường của đám bạch vụ này.

"Ầm! Ầm! ..."

Diệp Trần vừa dứt lời thì tất cả Mê Vụ Thú đang ở dưới lòng đất đều điên cuồng xuất động xông tới chỗ Diệp Trần. Thanh thế giống như trời sắp sập tới nơi vậy.

Trần nguyên lão vào Lưu Mân không khỏi hoảng sợ, làm sao có thể như vậy? Diệp Trần và con Mê Vụ Thú thủ lĩnh kia mặc dù chiến đấu gây ra động tĩnh không nhỏ nhưng tối đa cũng chỉ có thể hấp dẫn đám Mê Vụ Thú gần đây tới thôi, làm sao có thể xúc động tới toàn bộ những con ở xa? Mà bọn chúng dường như còn biết rất rõ vị trí của ba người.

- Chẳng lẽ là do đám bạch vụ này?

Lưu Mân có chút nghi hoặc nói.

- Không nên dây dưa, nhanh chóng rời khỏi chỗ này đã!

Thanh Liên chân nguyên tiếp tục công việc phá đất, Diệp Trần dẫn đầu mang theo hai người Lưu Mân hướng phía nam chạy đi.

Mê Vụ Thú ở hướng nam ít hơn một chút, nhưng số lượng cũng hơn năm mươi con, khoảng cách giữa đám Mê Vụ Thú này luôn bảo trì khoảng vài trăm mét.

- Giết!

Bước vào Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, chiến lực của Diệp Trần đại tăng, tiện tay một kiếm đều rất uy lực, ngoại trừ Mê Vụ Thú thủ lĩnh thì trên cơ bản không có con Mê Vụ Thú nào chống được.

Lưu Mân ở một bên phụ trợ, Phong chi tiên thi triển ra như ảnh xà liên tục trói gô mấy con Mê Vụ Thú khiến chúng không thể hội tụ cùng một chỗ để hình thành nên xu thế liên hợp công kích. Mà Trần nguyên lão lực công kích tuy không bằng Diệp Trần nhưng đối phó với mấy con cá lọt lưới vẫn rất hữu hiệu, cứ như vậy, ba người phân công rạch ròi nganh sanh giết ra một con đường.

- Chúng ta có đi lên không?

Sau khi chạy ra khỏi vòng vây của đám Mê Vụ Thú, Trần nguyên lão truyền âm cho Diệp Trần.

Diệp Trần lắc đầu:

- Không vội, lúc này mà đi lên có vẻ như sẽ thuận lợi nhưng chúng ta không biết được tình hình trên mặt đất thế nào, trước tiên vẫn cứ ở dưới lòng đất săn giết một số lượng nhất định Mê Vụ Thú rồi đi lên cũng không muộn.

- Săn giết Mê Vụ Thú?

Lưu Mân có chút giật mình.

- Dưới lòng đất, phạm vi phóng xuất của tinh thần lực rất có hạn, đám

Mê Vụ Thú muốn bao vây chúng ta rất khó, mà chúng ta hoàn toàn có thể đánh một đám rồi chuyển hướng sang đám khác.

Nghe vậy, Lưu Mân và Trần nguyên lão bừng tỉnh đại ngộ rồi nhìn nhau cười khổ, bọn họ vẫn còn chấp nhân làm cách nào để chạy trốn mà Diệp Trần đã nghỉ tới cách giải quyết căn bản rồi, xem ra đạt đến một thực lực nhất định thì suy nghĩ cũng sẽ khác đi nhiều.

Muốn săn giết Mê Vụ Thú cũng phải có lợi thế, mà lợi thế của Diệp Trần chính là linh hồn lực, phạm vi quan sát của hắn ít nhất cũng gấp mười lần đám Mê Vụ Thú, đây chính là lợi khí của hắn.

- Ồ, khu vực này lại có tới ba nhóm Mê Vụ Thú ở cùng một chỗ!

Trên mặt Diệp Trần hiện lên vẻ tươi cười, Thanh Mộc Kiếm vung lên, một đoá Thanh Liên cực lớn phóng ra.

"Phốc phốc phốc ..."

Sau một khắc, rậm rạp chằng chịt kiếm khí xanh biếc từ trên người Diệp Trần bắn ra giống như gai nhím cho địch nhân phía trước một kích trí mạng.

Không hề có lực hoàn thủ! Cả ba nhóm Mê Vụ Thú đều bị kiếm khí bao phủ vào trong, trên thân là cả ngàn lổ thủng.

- Đi!

Một kích miễu sát, Diệp Trần liền thay đổi phương hướng.

Như tiếp tục như vậy trong ba ngày, Diệp Trần tổng cộng chém giết hơn bốn trăm con Mê Vụ Thú, trong đó có cả ba con Mê Vụ Thú thủ lĩnh.

- Bây giờ có thể đi lên rồi!

Tra Thanh Mộc Kiếm vào vỏ, Diệp Trần nhẹ nhàng điểm chân lên một khối đá, thân hình xông thẳng lên trên.

"Crắc!"

Mặt đất vỡ ra, ba bóng người liền xuất hiện trên không trung.

- Diệp nguyên lão, chúng ta đi vào thạch lâm xem xét một chút, thế nào? Dù sao tạm tthời cũng không có cách đi ra ngoài!

Trần nguyên lão mở miệng đề nghị.

Diệp Trần gật gật đầu, có lẽ trong thạch lâm sẽ có đại lượng Mê Vụ Thú, nhưng so với lúc trước chiến lực của Diệp Trần đã tiến bộ rất nhiều, đã bước vào cấp bậc Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, nếu một chọi một, thậm chỉ đến mười con Mê Vụ Thú hắn cũng không sợ hãi. Nếu đánh không lại thì hắn lại chui xuống lòng đất trốn, cho nên đi vào thạch lâm cũng không vấn đề gì.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Ba người liển triển khai thân ảnh phóng tới thạch lâm.

Thạch lâm rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu, Diệp Trần cũng không biết được, mỗi một khối nham thạch bên trong đều giống như một ngọn núi, toàn thân toả ra vầng sám màu xám bạc.

Ba người vô thanh vô tức đi vào trong thạch lâm.

- Đừng phóng thích tinh thần lực!

Diệp Trần truyền âm nhắc nhở.

Lưu Mân gật đầu, truyền âm:

- Được, dùng tinh thần lực quan sát sẽ dẫn tới chú ý của đám Mê Vụ Thú!

Đi xuyên qua đám nham thạch, ba người không phát hiện ra bất cứ một đầu Mê Vụ Thú nào thì không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

Nếu là một hai con Mê Vụ Thú thì bọn họ không sợ, chỉ sợ lại là một đàn hàng trăm con như lúc trước thì cho dù là ba bốn Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả cũng không đủ cho bọn chúng giết.

Ước chừng một thời thần trôi qua, ba người đã đi sâu vào bên trong thạch lâm.

- Ồ, là linh thảo!

Ánh mắt của Trần nguyên lão ngưng tụ lại, tại một góc hẻo lánh của một khối nham thạch hắn phát hiện một gốc cây có lá màu trắng, hoa màu xanh. Gốc linh thảo này ước chừng lòng bàn tay lớn nhỏ, rễ cây giống là những đường ống rõ ràng giống như kinh mạch trong cơ thể người vậy.

- Luyện Cân Hoa, ha ha, ở đây lại có Luyện Cân Hoa, trên đấu giá hội, một gốc Luyện Cân Hoa tối thiểu cũng năm ngàn khối Trung phẩm linh thạch. Nếu được dùng phối hợp với các tài liệu trân quý khác luyện thành đan dược thì ít nhất cũng trên ba vạn khối Trung phẩm linh thạch, mà chưa chắc đã có thể mua được!

Lưu Mân kinh hô một tiếng.

Diệp Trần cũng động dung, Luyện Cân Hoa hắn không rõ lắm nhưng Luyện Cân đan đã có nghe nói qua. Kinh mạch của võ giả thập phần trọng yếu, nếu kinh mạch yếu ớt, không thông suốt thì chiến lực không thể nào phát huy đến đỉnh phong được. Nếu kinh mạch bị tổn thương thì đối với võ giả chính là tai hoạ ngập đầu, rất khó chữa trị, nhưng chỉ cần một viên Luyện Cân đan thì chẳng những có thể trong một thời gian ngắn được chữa trị hoàn hảo mà còn có tác dụng cường hoá thêm cho kinh mạch khiến cho kinh mạch rất dẻo dai, khó bị tổn thương lần nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 370: Mười Một Bức Tượng Ý Chí Vương Giả. (Thượng,Hạ)

- Ha ha, lão phu không khách khí a!

Trần nguyên lão vừa nói vừa khẽ vẫy tay, Luyện Cốt Hoa liền rời khỏi mặt đất rơi vào trong tay hắn.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Kế tiếp chắc chắn sẽ có rất nhiều bảo vật linh thảo, cho nên hẳn là có chút quy củ đi, quy củ này là ai phát hiện ra trước sẽ là của người đó, các ngươi thấy sao?

- Ha ha, ta không có ý kiến.

Lưu Mân lập tức đồng ý.

Trần nguyên lão tự nhiên cũng không phản đối. Luận thực lực, Diệp Trần là người mạnh nhất, cái quy củ này rõ ràng là Diệp Trần cố ý cho hai người bọn hắn có thu hoạch. Nếu Diệp Trần muốn cướp đoạt thì hai người bọn họ cũng chỉ có thể chạy trốn!

Ghi nhớ kĩ hình dáng của Luyện Cốt Hoa, Diệp Trần lặng lẽ phóng linh hồn lực ra bốn phương tám hướng.

Tác dụng của linh hồn lực hơn xa tinh thần lực lại rất khó phát hiện, trong lòng đất Diệp Trần chính là dựa vào linh hồn lực mới có thể chiếm thế chủ động săn giết đại lượng Mê Vụ Thú.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Trần đã phát hiện hai gốc Luyện Cân Hoa, sau đó hắn nhanh chóng hướng tới chỗ đó đi tới.

- Chậc chậc, vận khí của Diệp nguyên lão thật là tốt!

Trần nguyên lão chỉ cho là Diệp Trần có nhãn lực tốt, chứ làm sao ngờ được hắn dùng linh hồn lực phát hiện hai gốc Luyện Cân Hoa kia!

Mà đối với việc này, Diệp Trần cũng đâu có ngốc mà giải thích.

Luyện Cân Hoa, Tam Chi Tứ Điệp Thảo, Thất Tinh Lam ...

Linh thảo bên trong thạch lâm tương đối nhiều, chỉ nửa ngày thời gian, mỗi người đã thu được ba bốn chủng loại khác nhau, trong đó giá trị thấp nhất cũng có một ngàn khối Trung phẩm linh thạch, cao nhất chính là Thất TInh Lam bởi vì nó chủ tài liệu để luyện chế Địa TInh đan.

Địa Tinh đan có thể trợ giúp gia tăng số lượng chân nguyên của Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cường giả, đối với Tinh Cực Cảnh trung kỳ cường giả và Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả cũng có tác dụng nhất định, nếu số lượng đủ nhiều thì tăng lên tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không mất bao lâu.

Mà một gốc Thất TInh Lam đại khái có thể luyện chế ra mấy chục viên Địa Tinh đan.

Không có linh hồn lực, Trần nguyên lão và Lưu Mân thu hoạch chưa tới ba thành của Diệp Trần, cái này là còn do Diệp Trần cố ý thu liễm, tận lực chừa chút thu hoạch cho bọn họ mới được như vậy.

- Hữm? Đây là linh thảo gì? Còn có khí tức linh hồn rất thuần khiết?

Đồng tử Diệp Trần co rút lại, linh hồn là căn bản của một người, thân thể bị thương còn có thể trị liệu được nhưng linh hồn bị thương chính là dạng thương thế mang tính huỷ diệt, cho nên linh thảo có ẩn chứa linh hồn khí tức không cần nghĩ cũng biết là cực phẩm linh thảo rồi!

"Vụt!"

Thân hình Diệp Trần như một đám hắc vân nhanh chóng lao đi.

Lưu Mân kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ hắn lại phát hiện cái gì sao?

Trong thạch lâm không có tung tích của Mê Vụ Thú cho nên ba người từ lâu đã sử dụng tinh thần lực dò xét trên phạm vi lớn rồi. Mà lúc này Diệp Trần chưa nói tiếng nào đã lao nhanh đi chứng tỏ hắn đã tìm được bảo vật gì đó rồi.

- Chúng ta cũng đi qua xem sao!

Trần nguyên lão nói.

Trên mặt một khối nham thạch cao rộng mười mét ở sâu bên trong thạch lâm có hai gốc linh thảo cao chừng một thước sinh trưởng. Thân linh thảo uốn lượn, nếu cẩn thận quan sát có thể phát hiện nó uốn thành chín khúc, trên cây có sáu phiến lá óng ánh mày đen, chỗ mấy cái lá tụm lại có một thứ giống quả lại không phải quả, giống hoa lại không phải hoa, bề ngoài giống như do nhiều hạt gạo hình viên bi lớn nhỏ tạo thành lập loè màu sắc sặc sỡ.

- A, đây là Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo! Nó thực sự có tồn tại a!

Nếu không phải lúc này Diệp Trần đang đứng bên cạnh Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo thì Trần nguyên lão đã xông lên cướp đoạt rồi.

- Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo? Có thể giải thích cho ta một chút không?

Diệp Trần nghiêng đầu nhìn hai người, hỏi.

Trần nguyên lão có chút kích động, nói:

- Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo là linh thảo thế gian hiếm thấy, nếu trực tiếp phục dụng có thể tăng chín năm tuổi thọ đồng thời còn có thể làm lớn mạnh linh hồn. Tác dụng gia tăng tuổi thọ cũng không lớn lắm, nhưng có thể

làm lớn mạnh cho linh hồn mới là thứ mà bất kỳ Linh Hải Cảnh cường giả cũng đều mơ ước chứ đừng nói là các cường giả phía dưới. Phải biết là linh hồn càng cường đại, thì khả năng chịu tải ý chí càng lớn. Hay nói một cách khác, linh hồn càng mạng thì tiềm lực của Võ Hồn càng lớn, mà muốn tăng lên uy năng của Võ Hồn là rất khó, nhưng nếu có một linh hồn cường đại thì sẽ có tác dụng rất lớn sau này, do đó nó so với tu vi càng thêm trọng yếu.

"Thì ra là thế, quan hệ giữa linh hồn và ý chí cũng không khác ta dự đoán."

Diệp Trần từ sớm đã phát hiện ra sự liên hệ giữa linh hồn và ý chí, bây giờ nghe Trần nguyên lão nói thì càng thêm khẳng định.

Không chút do dự, Diệp Trần trực tiếp đem luôn khối nham thạch có Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo thu vào trong trung phẩm Trữ Vật Linh Giới của mình. Trung phẩm Trữ Vật Linh Giới lớn hơn hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới mười lần, dư sức chứa một khối nham thạch mười mét khối.

Trên mặt của Trần nguyên lão đầy hâm mộ, khoảng cách tới đại nạn của hắn mặc dù còn khá dài nhưng có mấy ai thấy Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo lại không động tâm?

Thạch lâm này giống như vô biên vô hạn không có tân cùng.

Ba người ở bên trong dò xét mấy ngày, ngoại trừ được một số linh thảo ra thì không thu hoạch được gì thêm.

Trên một khối nham thạch cao tới mấy ngàn mét có ba cái thạch động cách nhau mấy chục thước. Ba cái thạch động này là do ba người Diệp Trần mở ra, rộng mấy mét, sâu mấy chục mét.

Ở bên trong thạch động, Diệp Trần xếp bằng ngồi trên mặt đất, trên tay là một cánh Thiên Ma Hoa.

- Thân thể đã cường hoá tới cực hạn rồi, nếu tiếp tục thì hiệu quả rất thấp, về sau dùng Thiên Ma Hoa để chữa thương vậy.

Diệp Trần tuy không chú trọng luyện thể nhưng sau khi trải qua không ít lần được Thiên Ma Hoa rèn luyện thì cường độ thân thể của hắn ở trong Tinh Cực Cảnh cấp độ đã là tồn tại số một số hai rồi. Ngang cấp chiến đấu mà muốn tạo thành tổn thương cho hắn không phải chuyện dễ dàng.

Thu Thiên Ma Hoa lại, Diệp Trần đem lực chú ý đặt lên Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo trong Trữ Vật Linh Giới, ngẫm nghĩ một hồi hắn ngắt xuống một cái lá.

Cái lá này dài cỡ một ngón tay, hắc sắc óng ánh giống như một khối hắc ngọc vây.

Đem cái lá ngậm vào trong miệng, Diệp Trần thấy không có gì khác thường thì trực tiếp nuốt xuống.

Một cổ khí tức lạnh lẽo lập tức tràn ra thẩm thấu đến tứ chi bách hải trong thân thể Diệp Trần. Sau đó có một cỗ ba động như có như không trực tiếp nhảy vào trong hồn hải trên mi tâm của Diệp Trần.

Lập tức hồn hải nổi lên sóng to gió lớn, sau khi tất cả bình tĩnh lại thì Diệp Trần rõ ràng cảm giác được linh hồn lực có gia tăng một chút, trong đầu là một mảnh thanh tỉnh.

- Quả nhiên, Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo này có tác dụng làm lớn mạnh linh hồn, nhưng không biết nuốt cả gốc thì có bao nhiều tác dụng đây?

Nghĩ là làm, Diệp Trần lập tức lấy gốc Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo đã bị bứt một lá kia trực tiếp nuốt vào bụng.

Một cổ khí tức lạnh lẽo còn mạnh mẽ hơn trước tràn ngập toàn thân, cỗ ba động kia cũng thập phần rõ ràng tiến thẳng vào trong hồn hải khiến cho cả hồn hải của hắn kịch liên rung động, mấy ngọn sóng vồ lên phải cao tới cả trăm trượng.

"Oanh!"

Mi tâm đột nhiên phồng lên một cái, hồn hải của Diệp Trần bành trướng thêm.

Hồn hải chính là khởi nguồn của linh hồn, hồn hải càng rộng lớn cũng đại biểu cho linh hồn lực càng mạnh mẽ. Cả gốc Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo mang lai chỗ tốt không thể nào diễn tả được. Diệp Trần lúc này chỉ cảm thấy toàn thân thanh minh, nhẹ nhàng sảng khoái, tựa hồ như trước mặt hắn đang có một cái đại môn đang từ từ mở ra.

...

Khi Diệp Trần mở mắt ra đã là ngày hôm sau.

- Linh hồn cường đại mới thực sự là cường đại sao?

Thực lực của Diệp Trần lúc này không hề gia tăng nhưng hắn càng thêm tự tin so với trước, càng thêm có lực lượng, phảng phất như chỉ cần hắn liếc mắt một cái cũng có thể làm cho chiến ý của địch thủ bị giảm sút phải cúi đầu xuống.

Lặng lẽ phóng xuất linh hồn lực, Diệp Trần phát hiện phạm vi quan sát của linh hồn lực tăng lên khoảng ba thành, từ khoảng bốn mươi dặm đạt tới hơn năm mươi dặm.

- Đã nuốt một gốc, còn lại một gốc để dành ngày sau luyện chế đan được vậy!

Đan dược chính là kết tinh trí tuệ của nhân loại, dược lực so sánh với linh thảo nguyên thuỷ còn được tăng phúc lên gấp mấy lần.

Vươn người đứng dậy, Diệp Trần lướt ra bên ngoài thạch động.

Trần nguyên lão và Lưu Mân cũng chú ý tới hành động của Diệp Trần nên cũng theo ra.

Hai người liếc mắt nhìn Diệp Trần một cái thì trong nội tâm không khỏi

chấn động, không tự chủ được có một chút tia sợ hãi.

Đồng tử của Diệp Trần là một mảnh đen kịt, khi ánh mắt của hắn quét qua thì không khí giống như bị ngưng kết lại vậy, phảng phất như không gian bị ý chỉ ảnh hưởng.

- Một ánh mắt có thể ẩn chứ ý chí? Điều này sao có thể?

Trần nguyên lão thầm kinh hô, người có ý chí cường đại hơn Diệp Trần không phải không có, ít nhất những người đã có thể cô đọng được Võ Hồn hình thức ban đầu ý chí đều cường đại hơn Diệp Trần, nhưng bọn họ chỉ có thể dùng ý chí tác dụng lên bản thân chứ không cách nào ảnh hưởng tới người khác được. Thậm chí Linh Hải Cảnh đại năng cũng không cách nào làm cho ánh mắt ẩn chứa ý chí, chỉ có Linh Hải Cảnh tuyệt đỉnh cường giả - Linh Hải Cảnh tông sư mới có thể có được năng lực như vậy.

Tia sợ hãi kia từ từ tiêu trừ, Trần nguyên lão với Lưu Mân trong tiềm thức đã sinh ra một sự kính sợ đối với Diệp Trần. Nội tình của người trẻ tuổi trước mặt bọn họ rất khủng bố, cũng không phải một gốc Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo có thể làm được như vậy.

Diệp Trần thấy biểu tình khác thường của hai người cũng chỉ hơi suy đoán một chút rồi nói:

- Hai vị, chúng ta tiếp tục lên đường a!

- Hảo!

...

Càng đi sâu vào bên trong, nham thạch càng đồ sộ.

Trên một khối nham thạch cao tới ba ngàn mét, ba người Diệp Trần đang đứng đó.

Trên đỉnh nham thạch có một cái cửa đá cao khoảng ba mươi mét đang

đóng chặt, hai bên trái phải phân biệt đều có một bức phù điêu hình người.

- Ý chí chi môn!

Tuổi đời của Trần nguyên lão so với Diệp Trần hay Lưu Mân đều nhiều hơn nhiều nên tri thức của hắn rất phong phú, vừa liếc mắt đã nhận ra lai lịch của cánh cửa đá này.

- Ý chí chi môn? Ta nghe nói muốn mở ra thì phải vượt qua được trung kích ý chí của hai bức phù điêu hình người, nếu không chịu được thì không cách nào đi vào.

Lưu Mân mở miệng nói.

Trần nguyên lão gật gật đầu:

- Đúng, ý chí chi môn chỉ có một cách để đi vào duy nhất, nếu mạnh mẽ xông vào thì sẽ có đủ các loại nguy hiểm giáng xuống trên đầu chúng ta.

- Vậy thì từ ý chí chi môn này đi vào thôi!

Diệp Trần bước một bước tới trước ý chí chi môn, thò tay đẩy ra.

"Ông!"

Hai hình người trên hai bức phù điêu tức giận hừ một tiếng, vô hình ý chí khiến cho không khí đông đặc lại bao phủ cả ba người vào trong.

Ánh mắt của Diệp Trần vẫn nhìn thẳng, lưng thẳng tắp, Kiếm Ý của hắn cùng với ý chí của phù điều trùng kích vài nhau, một bước không lùi.

Trần nguyên lão thì lộ vẻ không chịu nổi, ý chí trùng kích tuy hư ảo nhưng lại như thực chất hoá, nếu bản thân tự cho là bị thương thì thực sự sẽ bị thương.

"Phốc!"

Trần nguyên lão phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Lưu Mân so với Trần nguyên lão cũng không khá hơn chút nào, ở trong ý chí trùng kích, nàng cảm giác bản thân bị bức tới phun máu, sau một khắc không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi y như trong cảm giác.

- Giết!

Diệp Trần đứng ở phía trước, thừa nhận sự trùng kích mạnh nhất, trong hồn hải của hắn, trường kiếm cổ phác chấn động một cái, hắn thúc dục Kiếm Ý dùng cô đọng Kiếm Ý chém ra ý chí, ảo giác không thể nào ảnh hưởng được hắn.

Thật lâu sau, ý chí trùng kích tiêu tan, thạch môn từ từ mở ra.

"Phù!"

Thở mạnh một hơi, Diệp Trần quay đầu lại nhìn hai người Trần nguyên lão và Lưu Mân thì thấy hai người mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, trong mắt vẫn còn đầy vẻ sợ hãi.

- Ý chí lại có thể đả thương người khác, đúng là không thể tưởng tượng nổi, như vậy thì cần cường đại tới trình độ nào?

Diệp Trần không cách nào phán định được ý chỉ ẩn chứa trên phù điêu có bao nhiêu khủng bố. Đối mặt với sự trùng kích vừa rồi, hắn có thể làm chỉ là thủ vững bản tâm, dùng Kiếm Ý chống lại.

Nghỉ ngơi một chút, Trần nguyên lão và Lưu mân cũng đã khôi phục được một chút.

- Chúng ta đi vào thôi!

Trần nguyên lão rất muốn biết bên trong ý chí chi môn có cái gì, nếu có cũng nhất định không phải phàm vật.

Tiến vào trong thạch môn, lọt vào mắt là một cái quảng trường rất lớn,

trên quảng trường theo thứ tự sắp xếp mười một bức tượng cao lớn. Chất liệu tạo hình của mấy bức tượng này rất bình thường, bụi bẩn bám đầy, tựa hồ như chỉ cần đẩy nhẹ sẽ ngã, không có gì đặc thù.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 371: Giết Chóc! Huỷ Diệt! Bất Hủ! (Thượng,Hạ)

Diệp Trần lại phát hiện ở gần mười một bức tượng này còn có rất nhiều đá vụn, những mảnh đá vụn này cũng có bộ dáng của những bức tượng khác nhau, nhưng đã bị đánh nát. Đảo mắt nhẩm tính thì cũng có khoảng bảy pho tượng bị đánh nát, cộng thêm mười một cái còn nguyên vẹn thì tổng cộng có mười tám cái.

Trần nguyên lão thấy cảnh này thì ngây người:

- Ý chí điêu tượng, mười một cái ý chí điêu tượng, đây là thứ còn kinh khủng hơn cả ý chí chi môn!

Nghe vậy, Diệp Trần khẽ nhíu mày, chậm rãi đi tới trước mặt bức tượng đầu tiên.

Phía trước bức tượng này có một cái bia đá, trên đó biết mấy chữ lớn: "Kim Thủ Vương".

Vương!

Đừng nói đây là tượng của các Sinh Tử Cảnh Vương giả a!

Diệp Trần hít một ngụm khí lạnh, Ý chí điêu tượng của Vương giả không phải đùa, là ai lại có thể ở chỗ này tạo nên mười tám bức Vương giả ý chí điêu tượng này? Mà những bức tượng bị vỡ nát kia là sao? Vì sao vẫn còn có mười một cái còn nguyên vẹn?

Trong nhất thời, trong đầu Diệp Trần hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Trần nguyên lão và Lưu Mân cũng đi tới xem, càng xem càng thấy sợ hãi, ý chí điêu tượng cũng có phân chia đẳng cấp, mà mấy bức tượng ở đây

không cần nghi ngờ chính là những cái cao cấp nhất!

Trần nguyên lão giật mình không thôi, mất một hồi mới chậm rãi lên tiếng:

- Ý chí điêu tượng cùng với Ý chí chi môn bất đồng. Ý chi chi môn là dùng để kiểm tra cường độ ý chỉ của người tiến vào, không có được chỗ tốt gì, nhưng Ý chí điêu tượng lại có thể giúp cho người phù hợp đạt được đốn ngộ. Ví dụ như chủ nhân của ý chỉ điêu tượng là cao thủ về đao, như vậy đao khách đi tiếp thụ khảo nghiệm là tốt nhất, nếu là cao thủ quyền pháp thì tiếp nhân khảo nghiệm bức tượng của Vương giả quyền pháp là thích hợp nhất. Những cái khác cũng là thế, mà những bức tượng bị vỡ nát kia hẳn là do có người đạt được khảo nghiệm rồi nó tự động vỡ nát, còn lại mười một bức tượng kia là những bức tượng chưa có ai sử dụng qua.

- Ta tốt nhất là vẫn không nên đi tiếp nhận khảo nghiệm, lực trùng kích ở ngoài Ý chí chi môn đã thiếu chút nữa khiến ta sụp đổ rồi, nếu đụng phải sự trùng kích ý chỉ của Vương giả điêu tượng thì ý chỉ của ta tuyệt đối sẽ sụp đổ, tiêu tán!

Lưu Mân hít sâu một hơi nói.

Trần nguyên lão gật gật đầu, nói:

- Ý chí của Vương giả đã có thể ảnh hưởng tới ngoại vật, trên những bức tượng này tuy chỉ lưu lại một đạo ý chí nhưng tuyệt đối không phải là ý chí của Ý chí chi môn có thể so sánh được. Đương nhiên ý chí trên Ý chí điêu tượng cũng không phải là nhất định mà hẳn là bắt đầu từ cường độ của khảo nghiệm khả lúc đầu mà gia tăng. Nếu khảo nghiệm giả là Sinh Tử Cảnh Vương giả, như vậy ý chí trên điêu tượng sẽ thể hiện ra cực hạn ý chỉ của nguyên chủ nhân. Tóm lại là có quan hệ với cường độ ý chí của người được khảo nghiệm ở bên ngoài Ý chí chi môn.

- Trần nguyên lão, ngươi muốn tiếp nhận khảo nghiệm của Ý chí điêu tượng?

Diệp Trần hỏi.

Trần nguyên lão do dự một chút rồi cười khổ nói:

- Đúng là có ý định nhưng nguy hiểm quá lớn!

- Vậy thì trước hết thỉnh hai người ra ngoài đợi ta một chút a!

Lưu Mân kinh ngạc hỏi:

- Ngươi muốn tiếp nhận khảo nghiệm?

- Không sai!

Tiếp nhận khảo nghiệm của Ý chí điêu tượng là một việc rất nguy hiểm, cho nên Diệp Trần không thể không để hai người này đi ra ngoài. Nếu đang khảo nghiệm ở thời khắc mấu chốt mà trong hai người này có ai nảy sinh ác ý thì cũng sẽ khiến hắn vạn kiếp bất phục, mà đây không phải chuyện hắn muốn gặp phải.

Hai người cũng hiểu được ý của Diệp Trần nên đồng thời xoay người đi ra bên ngoài.

"Rầm rầm rầm ..."

Thạch môn tự động đóng lại, hai người nếu muốn đi vào thì phải một lần nữa tiếp nhận khảo nghiệm của Ý chí chi môn. Nhưng lức trước là nhờ Diệp Trần thừa nhận đại bộ phận ý chi trùng kích cho nên hai người mới bị chút vết thương nhẹ, nếu không có Diệp Trần thì bọn họ căn bản không có tư cách bước vào một lần nữa.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần liền đi tới chỗ mấy bức tượng.

Bức tượng đầu tiên chính là tượng của Kim Thủ Vương.

Kim Thủ VƯơng này hẳng là chủ tu ngạnh công, trừ kiếm đạo cùng với đao đạo ra thì những Sinh Tử Cảnh Vương giả ý chí khác tuy cũng không

mấy khác nhau, nhưng khẳng định là có chỗ bất đồng. Ví dụ một người chủ tu côn pháp nếu để cho hắn tiếp nhận khảo nghiệm của Kim Thủ Vương thì tất nhiên không thể nào đạt được hiệu quả tốt như người chủ tu ngạnh công!

Bức tượng tiếp theo là một bức tượng đã bị vỡ, trên tấm bia đá có ghi mấy chữ là: "Liệt Thổ Vương".

Mấy bức tượng còn nguyên vẹn tiếp theo theo thứ tự là: Phong Vân Đao Vương, Thần Tiên Vương, Ngân Thương Vương, Song Kiếm Vương, Bá Quyền Vương, Trục Phong Vương, Kim Cương Vương, Yêu Nhãn Vương ...

Bức tượng thứ ba từ phía cuối đếm lên là Thiết Kiếm Vương, bức tượng cuối cùng là Vương giả phong đế Tinh Hoàng!

Mỗi một bức tượng còn nguyên vẹn nhìn như bình thường nhưng khi dùng tinh thần lực đảo qua chúng thì chúng nó phảng phất như sống lại vậy.

Trên bức tượng của Kim Thủ Vương là một mảnh kim quang, có một bàn tay cực lớn từ trên trời giáng xuống, không chỗ nào có thể trốn được.

Phong Vân Đao Vương: đao vừa ra, thiên địa biến sắc, gió nổi mây tan.

Thần Tiên Vương sử dụng trường tiên giống như một đầu giao long ngạo nghễ giữa trời cao.

Ngân Thương Vương: một thương đâm thủng thiên thanh hình thành một đạo ngân sắc lưu tinh.

Song Kiếm Vương thì khá đặc thù, bản thân hắn mỗi tay cầm một thanh kiếm, song kiếm giao nhau, sinh cơ đoạn tuyệt.

Bá Quyền Vương: một quyền bao phủ thiên địa.

Trục Phong Vương: thế công vô hình vô ảnh, tốc độ nhanh tới cực hạn.

Kim Cương Vương: thân thể hùng vĩ tràn đầy lực lượng, nhất cử nhất động đều ẩn chứ sức mạnh dời non lấp biển.

Yêu Nhãn Vương: đồng tử co rút một cái, một cổ lực lượng vô hình xuyên thủng hư vô.

Mà Thiết Kiếm Vương xếp thứ ba lại khiến cho Diệp Trần cảm nhận được cái gì gọi là kiếm thế, một kiếm rất bình thường chém ra mà núi đoạn giang phân, hết thảy trước mặt hắn đều như mây khói.

Về phần Tinh Hoàng, Diệp Trần không cách nào diễn tả bằng lời được, không thấy được bất cứ nhân hình nào mà chỉ có thể thấy được không trung hắc ám phủ kín sao trời, thời thời khắc khắc đều có từng khoả lưu tinh rơi xuống trùng kích lên đại địa. Ở trên bức tượng này, Diệp Trần cảm nhận được một tia ý chí thiên đạo không thể phản kháng. Một mình hắn có thể chống lại cả mười người trước!

- Đây là khí tức của Sinh Tử Cảnh Vương giả sao? Hữm? Trước bức tượng thứ hai có lưu chữ.

Bức tượng thứ hai đa được người khác sử dụng qua, gọi là Huyền Diệu Vương.

Bên góc phải của tấm bia đá có một hàng chữ nhỏ:

"Mười tám còn thừa mười lăm, không lấy Tinh Hoàng, lấy Huyền Diệu chi môn bao trùm Đế Hoàng trùng kích thiên đạo.

Yến Khinh Huyên lưu tự!"

Yến Khinh Huyên? Huyền Hậu?

Là Huyền Hậu!

Người lưu lại dòng chữ này lại là Huyền Hậu truyền kỳ thiên tài vang danh thiên hạ!

Huyền Hậu lấy tên làm hiệu, chữ Huyên trong Yến Khinh Huyên đọc cũng gần như Huyền, nhưng chữ Huyền nghe hài hoà hơn. Mà hiện tại xem

ra ý nghĩa của danh hiệu Huyền Hậu này không chỉ như vậy! Danh xưng của Huyền Diệu Vương bên trong cũng có một chữ Huyền, trong dòng chữ Huyền Hậu lưu lại là lấy Huyền Diệu chi môn làm đầu vượt trên tất cả. Ba thứ này mới có thể hợp nên chữ Huyền trong Huyền Hậu!

Hai hàng chữ nhỏ bé này ẩn chứa hùng tâm tráng trí của Huyền Hậu!

"Mười tám thừa mười lăm" ý tứ là lúc đó vẫn còn mười lăm bức tượng còn nguyên vẹn, "không lấy Tinh Hoàng" ý là không muốn tiếp nhận khảo nghiệm của Tinh Hoàng chứ không phải là không dám. Có thể thấy được, lúc đó Huyền Hậu đã có năng lực tiếp nhận được khảo nghiệm của Tinh Hoàng nhưng nàng không muốn. "Lấy Huyền Diệu chi môn bao trùm Đế Hoàng trùng kích thiên đạo" cũng rất dễ hiểu. Cái tên Huyền Hậu đã nói lên đạo của nàng gọi là Huyền Diệu chi môn, dùng đạo này bao trùm tất cả phong đế Vương giả đi trùng kích thiên đạo mờ mịt hư vô.

- Đúng là một nữ nhân cường đại, luôn muốn truy cầu đỉnh phong!

Diệp Trần thở ra một hơi, hắn có thể tưởng tượng được Huyền Hậu năm đó có lẽ còn chưa là Sinh Tử Cảnh Vương giả nhưng cũng không biết đã bước vào Linh Hải Cảnh hay chưa, nhưng lúc đó nàng đã không chút nghi ngờ thành tự sau này của bản thân, thậm chí còn buông hào ngôn bản thân sẽ siêu việt hết thảy các bậc Đế Hoàng!

Hiện tại nàng cũng đã làm được một nửa rồi, dưới Hư Hoàng hiện tại không có ai dám nói có thể thắng được Huyền Hậu nàng, càng đáng sợ hơn là nhân sinh của nàng hiện tại mới chỉ xem như là bắt đầu.

Đương nhiên, thực lực càng cao, tầm mắt càng rộng, Diệp Trần rừ sớm đã hiểu rõ Chân Linh đại lục cũng không phải là toàn bộ của thế giới này, Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng không chỉ có như vậy, còn có rất nhiều lão quái vật tiềm ẩn mấy trăm năm không lộ diện. Đến lúc bọn họ trở lại thì chính là lúc Chân Linh đại lục sẽ nổi lên sóng gió.

- Mười một bức tượng còn nguyên vẹn này chỉ có hai cái thuộc về kiếm

đạo. Trước hết bắt đầu từ bức tượng của Song Kiếm Vương đi!

Thu hồi ánh mắt, Diệp Trần đi tới trước mặt pho tượng của Song Kiếm Vương.

Song Kiếm Vương là một trung niên lãnh khốc có mái tóc vàng rực, trên thân phủ một kiện thiếp thân chiến bào, trên cổ tay mang theo bao cổ tay, hai bên eo là hai thanh kiếm. Hai thanh kiếm này cũng không giống nhau, thanh bên trái hơi rỏng bản, thanh bên phải thì hơi dài hơn ẩn chứa sát phạt chi khí như có như không.

- Không biết Kiếm Ý của Song Kiếm Vương là thế nào?

Ánh mắt Diệp Trần đột nhiên ngưng tụ lại, trường kiếm cổ phác trên hồn hải chấn động lên, một tia Kiếm Ý vô kiên bất tồi dũng mãnh bao trùm lên pho tượng của Song Kiếm Vương.

"Giết! Giết! ..."

Mấy chữ "Giết!" vừa vang lên, một đạo ánh sáng từ trên bức tượng của Song Kiếm Vương đi ra.

Đạo ánh sáng này vừa xuất hiện, Diệp Trần liền biết nó chính là ý chỉ chi cảnh của Song Kiếm Vương, uy áp khủng bố phủ khắp thiên địa, hư không như không chịu nổi khí thế của hắn, ầm ầm sụp đổ.

Sau một khắc, đồng tử Diệp Trần co lại thành một điểm, hắn thấy trong ý chỉ cảnh Song Kiếm Vương rút ra hai thanh kiếm bên hông, song kiếm giao nhau, dùng một tốc độ không thể tưởng tượng được chém tới, không gian vỡ ra hai khe hở thật lớn, mà Diệp Trần lúc này ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được.

"Xoẹt!"

Kiếm quang vừa loé lên thì thân thể của Diệp Trần đã bị vỡ thành trăm ngàn mảnh, máu tươi bắn tung toé giữa không trung như một đoá huyết hoa.

- Ha ha, Kiếm Ý của ta chính là Sát lục chi đạo, quán thông cổ kim, chết đi!

Song Kiếm Vương điên cuồng ngẩng đầu cười lớn.

- Ý chỉ của ta bất hủ bất diệt, linh hồn của ta vĩnh hằng tồn tại, Kiếm Ý của ngươi siêu việt ta trăm ngàn lần thì thế nào? Đây bất quá chỉ là một đạo ý chỉ được lưu lại của ngươi mà thôi, nó không cách nào có thể ảnh hưởng tới hiện thực được, hết thảy đều chỉ là ảo giác, hết thảy đều vô căn cứ, trọng tổ lại cho ta!

Trong đoá huyết hoa, một khối thịt hình cái miệng quát lớn, trong hai mắt Diệp Trần bắn ra tinh quang khủng bố, Kiếm Ý của hắn ầm ầm khuếch tán.

Lập tức, trăm ngàn mảnh thịt nát một lần nữa tổ hợp lại thành một Diệp Trần nguyên vẹn!

- Kiếm Ý bất hủ, cảm giác rất quen thuộc, ngươi là Chiến Vương? Không đúng, Kiếm Ý không cách nào truyền thừa, mỗi người đều có ý chí của riêng mình, đây là Kiếm Ý mà ngươi lĩnh ngộ được từ chỗ Chiến Vương. Chiến Vương! Chiến Vương! Thành tựu trên kiếm đạo của ngươi đã cao như vậy tại sao còn tự xưng là Chiến Vương? Ta biết ngươi vẫn muốn tự xưng là Kiếm Vương, thậm chí là Kiếm hoàng, nhưng không biết vì sao danh xưng Kiếm Vương này đã bị cổ nhân bác bỏ, phong đế Vương giả hiện nay nếu ở trong thời thượng cổ bất quá cũng chỉ là một tiểu Vương nhược tiểu mà thôi, một Kiếm Vương phải là người có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ!

Song Kiếm Vương ở bên trong ý chỉ cảnh của hắn thì thào lẩm bẩm, sau đó ánh mắt hắn rơi trên người Diệp Trần:

- Kiếm Ý của ngươi có hương vị của tuổi trẻ, hẳn là một tiểu tử! Tiểu tử, mục tiêu của ngươi là gì?

Diệp Trần không biết đối phương có nghe được lời hắn nói hay không

nhưng vẫn kiên định nói:

- Mục tiêu của ta rất đơn giản, chính là từng bước trở nên mạnh mẽ!

- Ha ha, ta nghe không được ngươi nói nhưng ta có thể cảm nhận được ý chí của ngươi, tiểu tử, hướng tới Kiếm Vương mà trùng kích a! Chờ tới một ngày ngươi trở thành Kiếm Vương thì trong thiên hạ đã không có ai là đối thủ của ngươi nữa. Từ xưa đến nay vẫn chưa có ai có thể ở trên kiếm đạo có thành tực siêu việt được Kiếm Vương thời thượng cổ!

"Bụp!"

Song Kiếm Vương vừa nói xong thì ý chỉ cảnh của hắn cũng hoá thành vô số quang điểm tiêu tán đi, pho tượng của hắn phía sau cũng ầm ầm sụp đổ.

Nhìn đám đá vụn kia, Diệp Trần thầm nghĩ:

"Sát lục Kiếm Ý, Kiếm Ý thật cường đại. Nếu như hắn còng sống, ý chỉ có thể ảnh hưởng tới sự thật thì ta sớm đã chết mấy trăm ngàn lần rồi. Người đã chết, ý chỉ đã mất đi nguồn cội chỉ có thể tồn tại trong hư vô, bất quá, nếu bị ảo giác lừa gạt thì cũng là chết thật, sống hay chết bất quá chỉ là một cái ý niệm!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 372: Vô Địch! (Thượng,Hạ)

Nhắm hai mắt lại, Diệp Trần cảm thụ những điều mới lĩnh ngộ được.

Song Kiếm Vương lấy song kiếm mà thành danh, một kiếm để giết, giết sạch địch nhân trước mắt, một kiếm là đồ lục, đồ lực toàn thiên hạ. Song kiếm kết hợp, huyết phủ thiên địa.

Thật lâu sau, Diệp Trần mở mắt ra.

- Đây không phải kiếm đạo của ta nhưng cũng có thể tham khảo!

Di động bước chân, Diệp Trần đi tới trước bức tượng của Thiết Kiếm Vương.

Vẻ mặt trên bức tượng Thiết Kiếm Vương rất bình tĩnh, mang theo một tia tịch liêu, một thanh kiếm có phong cách cổ lã tuỳ ý cắm nghiêng nghiêng trên mặt đất, cách bàn tay của hắn tầm ba thước.

Thoáng bình ổn lại tâm thần, Diệp Trần một lần nữa thúc dục Kiếm Ý phóng tới bức tượng Thiết Kiếm Vương.

Trong ý chỉ cảnh, Thiết Kiếm Vương từng bước đi tới, hắn cũng không có hướng Diệp Trần công kích mà ngẩng đầu nhìn lên trời, nói:

- Trời tối!

Ánh mắt của Diệp Trần vẫn rất kiên định, bất thanh sở động.

- Kiếm Ý của ngươi có ẩn chứa tính chất Bất Hủ, trong đám hậu bối chỉ có Chiến Vương có cái tiềm chất này, bất quá ngươi không phải là hắn, ý chí của ngươi càng thêm nội liễm hơn, ý chí của hắn cho tới vẫn là như vậy -

Duy ngã độc tôn! Có lẽ ngươi chính là truyền nhân của hắn!

Những lời này của Thiết Kiếm Vương mang cho Diệp Trần một tin tức đó là hắn thành danh trước Chiến Vương. Khi hắn chết, Chiến Vương vẫn chưa đạt tới cái cấp độ trong truyền thuyết lưu truyền kia.

- Kiếm Ý của ta là Huỷ Diệt Kiếm Ý, một kiếm ra vạn vật đều diệt, thừa dịp bầu trời tối đen, sớm động thủ đi!

"Choang!"

Thiết Kiếm Vương rút trường kiếm bên cạnh ra, lẳng lặng đứng yên tại đó.

Trải quả Sát Lục Kiếm Ý, tâm của Diệp Trần đã rất vững vàng.

- Diệt!

Thiết Kiếm Vương tuỳ ý vung kiếm lên, thiện địa như không còn tồn tại, hết thảy đều hoá thành hỗn độn.

Diệp Trần lúc trước cũng đã thầm đoán Kiếm Ý của Thiết Kiếm Vương, nhưng khi Thiết Kiếm Vương chém ra một kiếm này, hắn lập tức hiểu được, thành tựu trên kiếm đạo của Thiết Kiếm Vương còn vượt qua Song Kiếm Vương gấp đôi. Còn Chiến Vương có đạt tới thành tựu như vậy hay không thì không thể nào xác định được.

Thân thể cùng với linh hồn của Diệp Trần lập tức bị chôn vùi!

Diệp Trần cảm giác không còn là chính mình, ngũ giác quan biến mất, thế giới cũng biến mất, bản thân hắn cũng không còn tồn tại.

Nhưng vẫn có một điểm ánh sáng vẫn loé sáng, đó chính là tinh hoa ý chỉ của Diệp Trần.

- Bất hủ!

- Bất diệt!

- Trọng tổ cho ta!

Trong không gian tối tăm, ngũ giác của Diệp Trần dần dần khôi phục lại nhưng vẫn không có thân thể, hắn hét lớn một tiếng, tự động ngưng tụ ra một cái hình ảnh bằng ý chí, cùng với Kiếm Ý của Thiết Kiếm Vương chống lại.

- Ha ha, ngươi đã nắm giữa được tinh tuý của Bất Hủ, vững tin bản thân vĩnh hằng Bất Hủ!

Thiết Kiếm Vương mỉm cười nói.

Lúc này Diệp Trần cũng không có thân thể, nói đúng ra thì trong ý chỉ cảnh không hề có thân thể. Ở thế giới thật thì thân hắn vẫn đang bất động đứng đối diện với bức tượng của Thiết Kiếm Vương, mà lúc này trên bức tượng của Thiết Kiếm Vương xuất hiện một khe nứt rất nhỏ, đây chính là dấu hiệu nó sắp sụp đổ.

Cảm thụ thân thể do ý chỉ ngưng tụ thành của mình, Diệp Trần cảm giác ngũ giác của mình rât vi diệu, có thể thấy được những thứ trước đây không thể thấy được, cảm ứng được những ảo diệu trước đây không thể nào cảm ứng được. Hắn hiểu, có thể ngưng tụ ra hình ảnh bằng ý chí là do hắn đang ở trong ý chỉ cảnh của Thiết Kiếm Vương nên mới làm được, chứ ở trong hiện thực hắn còn kém rất xa.

Kiệt lực triệt tiêu Huỷ Diệt Kiếm Ý của Thiết Kiếm Vương, hình ảnh bằng ý chỉ của Diệp Trần dần dần trở nên mơ hồ muốn phản hồi về hiện thực.

Nhưng đúng lúc này, trên ngón tay của bản thể Diệp Trần, Trữ Vật Linh Giới lập loè ánh sáng âm u, thanh bội kiếm bị tàn phá của Chiến Vương đang không bị không chế liên tục chấn động.

- Thiết Kiếm Vương, đã lâu không gặp.

Trong ý chỉ cảnh, đột nhiên nhiều thêm một ý chỉ nhân ảnh, đạo nhân ảnh này cao tới hai mét, thân thể giống như từ thép đúc thành, thân hình thẳng tắp, phảng phất như có thể chọc thủng cả thiên thanh. Ánh mắt của hắn kiên nghị mà lạnh lùng, nhìn thẳng vào Thiết Kiếm Vương, trên tay của hắn cầm một thanh kiếm, mà thanh kiếm này chính là thanh bội kiếm hoàn hảo của Chiến Vương.

Ý chí nhân ảnh của Chiến Vương hiện thân!

- A, Chiến Vương, không ngờ ngươi lưu lại trên người tiểu tử này một đạo ý chí!

Thiết Kiếm Vương nhíu mày lại, có chút kinh ngạc nói.

Chiến Vương liếc nhìn Diệp Trần một cái, nói:

- Hắn không phải truyền nhân của ta, nhưng cũng có thể coi là truyền nhân của ta. Liên hệ giữa chúng ta chỉ là một thanh kiếm mẻ mà thôi!

Hai người cũng không hề mở miệng nói, lời nói của họ đều là do ý chỉ trao đổi.

- Ngươi hiện thân lúc này chính là có ý muốn cùng Kiếm Ý của ta luận bàn một chút đúng không?

- Đúng vậy!

Kiếm Ý của của Chiến Vương không đơn thuần chỉ là Kiếm Ý mà còn là Kiếm Ý có thể phá tan trói buộc của thiên địa.

Thiết Kiếm Vương lộ vẻ quả nhiên là thế, nói:

- Chúng ta đều đã chết, đạo ý chí này chỉ còn lại một kích cuối cùng, hi vong Bất Hủ Kiếm Ý của ngươi có thể khiến cho ta thoải mái một hồi, xuất kiếm đi!

- Xuất kiếm!

Hại đại kiếm khách Vương giả sau mấy trăm năm lại gặp nhau, tuy chỉ vẻn vẹn là ý chí giao phong nhưng cũng không phải là ai cũng có thể may mắn chứng kiến. Trên kiếm đạo, thành tựu của ai càng lớn thì giờ phút này sắp được công bố rồi. Hô hấp của Diệp Trần như ngừng lại, không chớp mắt nhìn vào thân ảnh của hai người kia.

"Choang!"

Hoả quang rừng rực bắn thẳng đến chân trời, căn bản không thể nhìn ra được động tác của hai ngừi, cơ hồ chỉ một sát na, kiếm của Chiến Vương và Thiết Kiếm Vương đã giao kích với nhau, toàn thân lực lượng của họ đều gia trì trên thân kiếm.

"A!"

Thiết Kiêm Vương quát lên một tiếng, hai tròng mắt của hắn bắn ra kiếm khí còn đáng sợ hơn.

- Thành tựu của ta siêu việt ngươi, lui!

Không thể không thừa nhận, Bất Hủ Kiếm Ý của Chiến Vương quá khủng bố, cho dù Huỷ Diệt Kiếm Ý trùng kích như thế nào nó vẫn thuỷ chung như trước cách không đối chiến. Trái lại Huỷ Diệt Kiếm Ý đang dần dần yếu đi, khiến cho thân ảnh của Thiết Kiếm Vương cũng nhanh chóng ảm đạm xuống.

- Huỷ Diệt!

Thiết Kiếm Vương một lần nữa quát lớn một tiếng, thân thể dung nhập luôn vào trong Kiếm Ý, điên cuồng chém về phía Chiến Vương, cổ Huỷ Diệt Kiếm Ý kia khiến cho thiên địa biến thành một mảnh hỗn độn.

- Ta sẽ cho người kiến thức một chút về tinh tuý chính thức của Bất Hủ Kiếm Ý!

Một cổ Kiếm Ý hung mãnh mênh mông đâm xuyên thiên thanh bộc phát ra, Kiếm Ý giống như đại dương mênh mông, sóng sau cao hơn sóng trước, vĩnh viễn không ngừng. Trước mặt Kiếm Ý cường đại hơn, Huỷ Diệt Kiếm Ý liền bị ép xuống.

- Lợi hại, thành tựu kiếm đạo của ngươi xác thực trên ta!

Vô số quang điểm tán ra, ba động ý chỉ của Thiết Kiếm Vương càng lúc càng yếu cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Thu kiếm lại, Chiến Vương xoay người.

- Bất Hủ của người bất đồng với Bất Hủ của ta, ngươi có hiểu được không?

Diệp Trần không ngờ câu đầu tiên Chiến Vương nói lại là câu này, sau khi trầm ngâm một chút, Diệp Trần chậm rãi nói:

- Hiểu được.

Ý chỉ của mỗi người đều bất đồng, bởi vì mỗi người trời sinh đều khác nhau, nếu rập khuôn theo còn đường của người khác thì đến cuối cùng chỉ là tự đeo cho mình một cái gông xiềng!

- Có thể từ Kiếm Ý của ta lĩnh ngộ được Bất Hủ Kiếm Ý thuộc về riêng mình, khó trách ngươi có thể đi tới một bước này!

Dừng một chút, Chiến Vương nói tiếp:

- Ta cũng không có gì để lại cho ngươi, nên ta sẽ đem kinh nghiệm trên kiếm đạo của ta toàn bộ truyền vào trong đầu ngươi, giúp ngươi tiến xa thêm một bước!

Hai ngón tay trên bàn tay phải của Chiến Vương giơ lên điểm lên mi tâm của Diệp Trần.

"Ông!"

Vô số tin tức hỗn loạn dũng mãnh truyền vào trong hồn hải của Diệp Trần, cơ hồ khiến cho hồn hải của hắn muốn sụp đổ.

Diệp Trần hoảng sợ, thủ đoạn này của Chiến Vương quả thật quỷ thần khó lường, rõ ràng có thể đem kinh nghiệm của bản thân trực tiếp truyền vào trong đầu người khác!

- Không cần kinh ngạc, Kiếm Ý của ta gọi là Bất Hủ Kiếm Ý thì trong kinh nghiệm trên kiếm đạo của ta cũng sẽ có tính chất Bất Hủ, đổi lại là người khác cho dù thực lực có cao hơn ta cũng không cách nào làm được!

Dứt lời, thân ảnh của Chiến Vương cũng tiêu tán.

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Trần mới từ từ mở mắt ra.

- Song Kiếm Vương, Thiết Kiếm Vương, Chiến Vương! Đa tạ!

Từ Sát Lục Kiếm Ý của Song Kiếm Vương và Huỷ Diệt Kiếm Ý của Thiết Kiếm Vương, Diệp Trần thu hoạch được rất nhiều, chỉ có điều hiện tại vẫn chưa tehẻ chuyển hoá chúng thành chiến lực của bản thân. Nhưng Bất Hủ Kiếm Ý của Chiến Vương lại giúp cho Diệp Trần có thể trực tiếp đốn ngộ, chỉ chờ khi Kiếm Ý viên mãn là có thể nhất phi trùng thiên, bước lên một tầm cao mới.

- Trước tiên xem qua một chút kinh nghiệm kiếm đạo của Chiến Vương đã!

Tâm thần chìm vào trong hồn hãi, Diệp Trần ngao du giữa đám tin tức xa lạ kia.

"Bảy tuổi quan sát kiếm phổ, chín tuổi luyện kiếm, mười tuổi Luyện Khí, mười hai tuổi dùng tu vi Luyện Khí Cảnh tầng thứ bảy đánh bại Ngưng Chân Cảnh võ giả, cùng năm bước vào Ngưng Chân Cảnh tự nghĩ ra ba thức trụ cột kiếm chiêu, dùng ba thức kiếm chiêu này đánh bại thiếu niên thiên tài kiệt xuất trong phạm vi mấy trăm dặm. Mười ba tuổi trốn nhà rời đi gia nhập

vào một bang phái nhỏ yếu, từ trong chiến đầu và máu lửa đốn ngộ Kiếm Ý trở thành người đứng đầu một bang. Mười sáu tuổi bước vào Bão Nguyên Cảnh, mười bảy tuổi được xem là vô địch trong Bão Nguyên Cảnh. Mười chín tuổi bước vào Tinh Cực Cảnh đi du lãm đại lục khiêu chiến kiếm khách trẻ tuổi trong thiên hạ. Qua vô số trận chiến, kiếm kỹ càng thêm tinh xảo, Kiếm Ý ngày càng nồng đạm. Đến hai mươi hai tuổi tại Chân Linh đại lục không còn một kiếm khách trẻ tuổi nào là đối thủ của hắn. Hai mươi lăm tuổi tự ngộ ra Bất Hủ chi ý. Hai mươi sáu tuổi bước vào Linh Hải Cảnh, vừa vào Linh Hải Cảnh thì phần đông tiền bối đều không phải là đối thủ của hắn. Ba mươi tuổi, đánh bại kiếm khách Chi Phong Sáo trở thành một đời kiếm khách tông sư. Ba mươi bảy tuổi lĩnh ngộ được áo nghĩa sinh tử trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả trẻ tuổi nhất trong mấy trăm năm qua, được xưng là Chiến Vương."

Cả cuộc đời Chiến Vương nhanh chóng diễn ra trong đầu của Diệp Trần, không hề nghi ngờ, khi cùng tuổi thì trên mặt kinh nghiệm Diệp Trần không cách nào so với Chiến Vương được. Diệp Trần hiện tại khuyết thiếu đúng là kinh nghiệm, do không đủ kinh nghiệm cho nên Kiếm Ý vẫn chưa viên mãn được, điều này cùng với thiên phú không có quan hệ, cùng ngộ tính cũng không quan hệ, thuần tuý chỉ là một loại viên mãn trong tâm hồn.

Kiếm Ý viên mãn có uy lực không sai biệt gì với Kiếm Ý đại thành nhưng nếu Kiếm Ý không viên mãn đại biểu cho vẫn còn lổ thủng không cách nào tiếp bước đến cảnh giới cao hơn được.

Kinh nghệm trên kiếm đạo của Chiến Vương lúc này đã bổ khuyết cho sự thiếu hụt về kinh nghiệm của Diệp Trần. Trong chỗ sâu của nội tâm tựa hồ có một thanh âm thứ gì đó bị nghiền nát vang lên, Kiếm Ý hân hoan chấn động, tựa hồ như tù nhân vừa mới khôi phục tự do vậy.

- Cái này chính là viên mãn? Thì ra là thế!

Diệp Trần có thể cảm nhận được, Kiếm Ý của hắn hiện tại rất mượt mà không hè sứt mẻ, không hề có một tia sơ hở, trong những lần đối chiến sau nay chỉ còn lại sự chênh lệch về lực lượng.

- Sau khi Kiếm Ý viên mãn là cô đọng Kiếm Hồn, chắc hẳn là do ta lĩnh ngộ Bất Hủ Kiếm Ý cho nên trước khi Kiếm Ý viên mãn mới có thể cô đọng được Kiếm Hồn hình thức ban đầu, mặc dù về mặt cảnh giới chưa đạt đến!

Có kho tin tức về kinh nghiệm kiếm đạo khổng lồ của Chiến Vương, tri thức trên kiếm đạo của Diệp Trần lúc này không hề kém bất kỳ một gã kiếm đạo Vương giả nào. Nguyên lai cổ phác trường kiếm trên hồn hải chính là Kiếm Hồn cũng đồng dạng như Võ Hồn hình thức ban đầu của võ giả giống như của Thân Đồ Tuyệt.

Kiếm Hồn mạnh ở chỗ công kích.

Võ Hồn hỗ trợ toàn bộ phương diện.

Cái nào hơn cái nào kém cũng khó mà nói, mấu chốt là nằm ở chỗ người vận dụng nó như thế nào.

- Kiếm Ý đạt tới viên mãn, còn cần một đoạn thời gian rất dài mới có đầy đủ ý chỉ cô đọng thành Kiếm Hồn hình thức ban đầu, nhưng ta so với kiếm khách bình thường không giống nhau, cảnh giới chưa tới nhưng Kiếm Ý của ta đã tự động ngưng tụ thành Kiếm Hồn hình thức ban đầu, giảm bớt được rất nhiều thời gian! Hiện tại đang chạy nước rút a!

Muốn cô đọng Kiếm Hồn hình thức ban đầu cần phải có một lượng lớn ý chí, cũng may Diệp Trần đã luyện hoá bốn viên Huyết Sát Thạch, trong đó còn có một viên là của bán hình Huyết Sát Thú, ẩn chứa ý chí rất nhiều, tương đương với ba bốn viên bình thường đủ cho hắn tiến một bước dài.

Trên hồn hải, một thanh trường kiếm đang phiêu phù giữa đám ngân sắc sương mù, thanh kiếm đang không ngừng run lên, trên thân kiếm dần dần có một tia ngân sắc nhạt nhạt.

Từng tia, từng tia ... trường kiếm thôn phệ ý chí tốc độ càng lúc càng nhanh, thỉnh thoảng còn có một cổ Kiếm Ý lăng lệ trên hồn hải phát ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 373: Thoát Khốn, Đảo Chủ Uy Hiếp! (Thượng,Hạ)

"Oanh!"

Tất cả ngân sắc sương mù đã bị cắn nuốt sạch sẽ, cổ phác trường kiếm bành trướng thêm mấy lần so với trước, từ cỡ một ngón tay hiện giờ đã cỡ ba ngón rồi. Hùng hậu Kiếm Ý ngưng mà không phát, hoàn toàn nội liễm vào bên trong. Với tư cách là chủ nhân của cái Kiếm Hồn hình thức ban đầu này, Diệp Trần cảm giác nó rất cường đại.

- Nếu là kiếm khách bình thường, lúc này có lẽ đã cô đọng ra Kiếm Hồn chính thức, nhưng ta còn là Kiếm Hồn hình thức ban đầu. Muốn cô đọng ra Kiếm Hồn chính thức cần có một số lượng rất lớn ý chí, nhưng ta chỉ bằng vào tổng số lượng Kiếm Ý cũng đã gấp mấy lần Kiếm Hồn hình thức ban đầu của kiếm khách bình thường tương đương với uy năng Kiếm Hồn chính thức của họ rồi. Điểm này chính là ưu thế siêu việt của ta đối với tất cả các kiếm khách Tinh Cực Cảnh khác, cùng với kiếm khách Linh Hải Cảnh bình thường không sai biệt lắm.

Ngón trỏ tay phải duỗi ra, một đạo Thanh Liên kiếm khí bắn nhanh ra ngoài.

"Phốc phốc phốc ..."

Kiếm khí chẳng những bắn thủng nham thạch gần chỗ Diệp Trần đứng mà còn đem ba khối nham thạch gần đó bắn thủng. Trên bề mặt nham thạch hiện ra một cái lỗ nhỏ hình kiếm, Kiếm Ý vẫn còn bám vào trên đó không hề tiêu tán!

- Uy lực tăng gấp đôi!

Lúc này nếu Trần nguyên lão nghe được Diệp Trần nói, nhất định sẽ

trợn mắt há mồm. Trước đó, Diệp Trần đã là Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, lực công kích bây giờ lại tăng thêm gấp đôi thì đã là cái cấp bậc gì? Trong đám Tinh Cực Cảnh cường giả còn có ai có thể đánh bại Diệp Trần đây?

Hay nói một cách khác, quy tắc xác định Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả đã bị Diệp Trần phá nát. Dĩ vãng, Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả không phải chưa từng tranh đấu, nhưng tối đa cũng chỉ có thể chiếm thế thượng phong chứ không có khả năng xuất hiện thương vong. Nhưng có ai ngờ lại xuất hiện một người như Diệp Trần, nếu nói về Tinh Cực Cảnh vô địch thì có lẽ chỉ có mỗi một mình Diệp Trần mới xứng với danh hiệu đó.

- Mục tiêu xưng bá Tinh Cực Cảnh có lẽ đã hoàn thành rồi!

Điều này không phải Diệp Trần tự ngạo mà do sự thật chính xác là như vậy!

Nói về Kiếm Ý, cảnh giới của Diệp Trần lúc này là Kiếm Hồn hình thức ban đầu nhưng uy lực có thể so với Kiếm Hồn chính thức, đủ để cùng Linh Hải Cảnh bình thường tranh phong.

Nói về tu vi, Diệp Trần tuy vẫn là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả, còn một chút chênh lệch so với Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cường giả, nhưng hắn tu luyện là Địa cấp đỉnh giai công pháp Thanh Liên kiếm quyết, hơn nữa còn tu luyện tới đệ thập tam trọng đỉnh phong, tổng số lượng chân nguyên cùng với chất lượng siêu việt Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cường giả. Đây chính là ưu thế của hắn!

Nói về ý cảnh, Lôi chi ý cảnh và Mộc chi ý cảnh của Diệp Trần đã đạt tới cực hạn, Khoái chi ý cảnh xếp thứ hai, Mạn chi ý cảnh xếp thứ ba, sau đó là Vân chi ý cảnh và Thổ chi ý cảnh. Bất kể là số lượng hay chất lượng đều rất cao.

Nói về võ học, toàn thân võ học của hắn đều là hạng đỉnh tiêm. Khinh công là Phân Thân Hoá Ảnh, có Phù La Tam Huyền Quyết tăng phúc cho

nên đã đạt tới cấp độ Địa Cấp Đỉnh Giai. Kiếm pháp là Thanh Liên kiếm pháp, mỗi một thức so với một thức đều mạnh hơn, cũng đồng dạng là Đại cấp đỉnh giai công pháp. Kiếm chiêu thì Tinh Toái Vân đã dung hợp tới thức thứ bảy, uy lực không hề kém Thanh Liên kiếm pháp thức thứ tám. Bên cạnh đó còn Khoái Chi Tứ Kiếm tự nghĩ ra lấy nhanh làm gốc, một kiếm nhanh hơn một kiếm, xét về tốc độ không người có thể địch lại.

Có thể nói, ngoại trừ không có Thượng phẩm bảo khí ra thì các phương diện khác của Diệp Trần đều hoàn toàn siêu việt Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, hơn nữa không chỉ là một lần hai lần.

Càng đáng sợ hơn là, mặc dù Diệp Trần hiện tại đã đạt tới trạng thái cao như vậy nhưng tiềm lực vẫn còn vô cùng vô tận. Về tu vi, nếu Diệp Trần có thể tăng lên Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chiếc lực tối thiểu cũng có thể tăng lên thêm một hai thành. Mà một hai thành của hắn lại tương đương với ba bốn thành của người khác!

Bức tượng của Song Kiếm Vương và Thiết Kiếm Vương đều đã sụp đổ, Diệp Trần nhìn tấm bia đá trước mặt khẽ lắc lắc đầu, thầm nghĩ: "Huyền Hậu là Huyền Hậu, hắn là hắn, không nhất định phải lưu lại dấu vết của mình tại đây."

Rời ánh mắt khỏi tấm bia đá, Diệp Trần nhìn vào bức tượng của Tinh Hoàng, tự nhủ: "Ý chí của Tinh Hoàng đã tiếp cận thiên đạo, so với Chiến Vương mạnh hơn không ít, đương nhiên nếu ta tu luyện là võ đạo thì cho dù có mạo hiểm tính mạng cũng muốn tiếp nhận khảo nghiệm của hắn. Đáng tiếc, ta đi theo con đường kiếm đạo, cũng không phải không thể xem thử võ đạo nhưng hiện tại không phải lúc, đợi tới khi ta đạt tới cấp độ của Chiến Vương thì ta có thể hấp thu hết thẩy những tri thức có thể lợi dụng được để ma luyện kiếm đạo của riêng ta!"

- Lưu nó lại cho người hữu duyên đi!

Diệp Trần dứt khoát xoay người hướng về phía thạch môn đi tới.

"Ầm! Ầm! ..."

Thạch môn chậm chậm tử bên trong mở ra, nhìn xuyên qua khe cửa, Diệp Trần thấy Trần nguyên lão và Lưu Mân đang ngồi dưới đất nhắm mắt điều tức.

- Diệp nguyên lão, ngươi thành công?

Lời vửa ra khỏi miệng, Trần nguyên lão không cảm thấy bản thân hồ đồ. Đây không phải một câu hỏi rất nhảm nhí sau? Người không thành công thì đã chết rồi, tiếp nhân khảo nghiệm ý chỉ không phải giống như việc sư phụ dạy bảo cho đồ đệ, trong việc này sinh tử chỉ cách nhau một sợi chỉ mà thôi. Rất hiển nhiên, Diệp Trần còn sống đi ra cũng đồng nghĩa với việc đã khảo nghiệm thành công.

Diệp Trần cũng không so đo với Trần nguyên lão, gật đầu nói:

- Các ngươi thực sự không tiếp nhận khảo nghiệm sao? Cơ duyên khó cầu đó!

Lưu Mân lắc đầu, nói:

- Không, Vương giả ý chí điêu tượng khảo nghiệm không phải ai cũng có thể chịu được. Huống chi đời này ta có thể đạt tứoi Linh Hải Cảnh là cảm thấy thoả mãn rồi, về phần cảnh giới cao hơn ta không dám hy vọng xa vời. Cho dù có đi tiếp nhân khảo nghiệm cũng chưa chắc ta có tư chất bước vào Sinh Tử Cảnh, cần gì phải đi mạo hiểm?

- Lưu nguyên lão nói đúng, không phải ai cũng có thể thừa nhận được ý chỉ khảo nghiệm của Vương giả ý chí điêu tượng. Trên Chân Linh đại lục, người tiếp nhân khảo nghiệm của Vương giả ý chí điêu tượng, mười người thì còn sống ba đã là may mắn rồi. Mà cả mười người này không ai không phải là kinh tài tuyệt diễm, chúng ta có thúc ngực cũng đuổi theo không kịp!

Diệp Trần im lặng không nói gì. Theo như lời hai người nói thì tiếp nhận khảo nghiệm thất bại chính là chết, Sát Lục Kiếm Ý của Song Kiếm Vương

trong nháy mắt liền có thể cắt ý chí của hắn thành trăm ngàn mảnh, nếu đổi thành người khác tuyệt đối không thể nào cho rằng bản thân còn sống, mà nếu như vậy thì trong hiện thực hắn đúng là chết thật, không có bất kỳ may mắn nào. Huỷ Diệt Kiếm Ý của Thiết Kiếm Vương so với Sát Lục Kiếm Ý còn đáng sợ hơn gấp đôi, ý chí hoàn toàn hoá thành hư vô, cảm thụ không tới bản thân tồn tại, tất cả đều là hỗn độn, sinh hay tử đều không phân biệt được. Nếu không dựa vào Bất Hủ Kiếm Ý thì Diệp Trần tự nhận bản thân còn chưa tới ba thành có thể chống đỡ được.

Đúng vậy, tiếp nhận Vương giả ý chí điêu tượng khảo nghiệm cũng cần phải có tư cách! Nếu không chính là tự tìm đường chết!

Trước khi rời đi, Trần nguyên lão và Lưu Mân đồng thời liếc mắt nhìn về thạch môn chưa hoàn toàn phong bế, tỏng nội tâm thầm kinh hãi. Vốn có mười một bức tượng mà hiện tại đã có thêm hai bức nữa sụp đổ, như vậy Diệp Trần liên tiếp nhận khảo nghiệm của hai vị Vương giả! Phần ý chí này cũng đủ khiến người khác rung động!

- Ồ, trong thạch lâm có một toà truyền tống trận thạch môn, nhưng nó nằm ở gần cực hạn phạm vì linh hồn lực của ta cảm nhận được thì nhất cũng tới ngày thứ ba mới đi tới! Rốt cuộc cũng tìm được hi vọng đi ra ngoài rồi!

Đương nhiên, vì giấu giếm chuyện linh hồn lực của bản thân, Diệp Trần cũng không có nói ra miệng mà làm như vô tình đi tới hướng truyền tống thạch môn, đợi đến khi còn cách khoảng mười dặm thì nói là mình mới phát hiện ra.

- Truyền tống thạch môn? Ha ha, có hi vọng thoát ra ngoài rồi!

Trần nguyên lão khi nghe Diệp Trần nói thì cười ha hả. Nơi này cực kỳ hoang vu, nếu để hắn cả đời phải ngây ngốc ở đây thì so với chết còn khó chịu hơn. Ở trên Mê Vụ Đảo mặc dù cũng là một dạng vây khốn nhưng dù sao cũng có nhiều người, cao thủ cũng không ít, so với ở đây tốt hơn trăm ngàn lần.

Lưu Mân đồng dạng lộ vẻ tươi cười, nói:

- Mặc dù không biết nó thông tới đâu nhưng có hi vọng còn ơn không!

Cái truyền tống thạch môn này có chút tổn hại, bên trên khắc một ít hoa văn cổ xưa, trên hoa văn phát ra hào quang như ẩn như hiện, hiển nhiên không phải là một cái truyền tống thạch môn vô dụng.

- Ba người chúng ta liên thủ đưa chân nguyên vào, nhìn xem có thể khôi phục nó không?

Trần nguyên lão lên tiếng đề nghị.

- Hảo!

Diệp Trần và Lưu Mân gật đầu.

Ba người chọn chỗ đứng rồi đưa hai tay chạm vào truyền tống thạch môn, toàn thân chân nguyên sôi trào nhanh chóng rót vào trong đó.

Theo chân nguyên không ngừng được đưa vào, hào quang trên hoa văn ngày càng thịnh, chỉ một lát sau một đoạ hắc sắc hào quang đã chạy đủ một vòng quanh các hoa văn.

"Ông!"

Hoa văn sáng lên, trên thạch môn xuất hiện một cái vòng xoáy màu đen.

- Chúng ta đi thôi!

Ba người đồng thời bước vào trong vòng xoáy màu đen biến mất.

Sương mù nồng đậm tràn ngập thiên địa, đưa tay không thấy được năm ngón.

Ba đạo nhân ảnh đột nhiên từ hư vô xuất hiện, lơ lửng trên mặt hồ.

- Ha hả, Diệp nguyên lão, Lưu nguyên lão, vận khí của chúng ta thật là quá tốt, vậy mà được truyền tống tới trong phạm vị ngàn dặm gần Mê Vụ Đảo, cảm ứng cầu có phản ứng.

Trần nguyên lão lấy cảm ứng cầu từ trong Trữ Vật Linh Giới ra thì thấy nó toả ra quang mang màu vàng chanh thì không khỏi cười to.

Diệp Trần cười nói:

- Chúng ta có thể còn sống đi ra đã là vận khí rất tốt rồi.

- Đúng, có hơn năm trăm con Mê Vụ Thú truy sát, cho dù là Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả cũng khó mà sống được, đương nhiên cái này đều là nhờ có Diệp nguyên lão!

Không có Diệp Trần, ba người cho dù có trốn xuống dưới lòng đất cũng khó có thể thoát khỏi sự đuổi giết của đám Mê Vụ Thú kia. Dù sao, ở cấp độ Tinh Cực Cảnh ai có thể sử dụng được linh hồn lực? Linh hồn lực còn tinh tuý hơn tinh thần lực nhiều, cho nên khi quan sát đám Mê Vụ Thú cũng không bị chúng phát hiện, nếu đổi thành bất kỳ một Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả nào khác căn bản không dám dùng tinh thần lực đi dò đường, mà như vậy thì làm sao có thể đào thoát, làm sao có thể phản sát?

- Chúng ta trở về Mê Vụ Đảo thôi!

- Ừm, đi thôi!

Có cảm ứng cầu, ba người không hề lo lắng bị lạc hướng, trực tiếp chạy trở về Mê Vụ Đảo.

Trong đại sảnh Mê Vụ cung điện.

- Cái gì? ba người bọn họ còn sống trở về?

Đảo chủ Mê Vụ Đảo rất giật mình, sau đó lại nở nụ cười quỷ dị, thầm nghĩ: "Xem ra tin đồn về Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo cũng không phải là

giả, nó quả thật có tồn tại. Theo tin tức mật thì mấy trăm năm trước đã có người vô cớ mất tíhc, sau đó lại đột nhiên xuất hiện, trong một lần người này say rượu đã vô tình nói ra hắn tìm được Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo rồi bị người ta đuổi giết! Chắc hẳn ba người bọn chúng có thể cũng thu được Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo, mà ở trên Mê Vụ Đảo này ai có thể giấu đồ được trước mặt ta?"

- Ha ha, bảo bọn chúng tới đây gặp ta!

Đảo chủ nói với tên chấp sự tới báo tin.

- Vâng!

Tên chấp sự liền xoay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, ba người Diệp Trần đã tới bên ngoài đại điện.

- Vào đi!

Lúc này đảo chủ cũng không có thông tri cho người khác tới đây, hắn không hi vọng tin tức về Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo bị lọt ra ngoài, hắn phải tự mình độc chiếm.

Ba người Diệp Trần liền đi vào trong đại điện.

- Bái kiến đảo chủ!

Trần nguyên lão và Lưu Mân chấp tay nói.

Diệp Trần thì chỉ hơi gật đầu một chút.

Đảo chủ nhướng mày lườm Diệp Trần một cái rồi nói:

- Ba người các ngươi có thể trở về ta thật cao hứng, những người khác đâu?

Trần nguyên lão ảm đạm nói:

- Đều đã chết, Mê Vụ thuyền cũng đã nát bấy!

- Các ngươi bị đuổi giết?

- Đúng vậy, bị rất nhiều Mê Vụ Thú đuổi giết, chúng ta còn sống sót trở ra là rất may mắn!

Trần nguyên lão hàm hô nói cho qua, cũng không nói chi tiết. Thứ nhất là có Diệp Trần ở đây, thứ hai là bọn hắn thu hoạch không ít linh thảo hiếm có, cũng không có định giao ra.

- Thì ra là thế, các ngươi có thể sống sót đi ra đúng là rất may mắn!

Đảo chủ gật gật đầu, nói:

- Nhưng mà lần này các ngươi thu hoạch hẳn là không ít, đem Trữ Vật Linh Giới của các ngươi giao ra đây, ta chỉ thu một phần là được, sẽ không thu hết của các ngươi!

Hắn không muốn nói rõ là muốn lấy Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo nên mới muốn ba người giao Trữ Vật Linh Giới ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 374: Thực Lực Vô Địch. (1,2)

Sắc mặt của Trần nguyên lão và Lưu Mẫn lập tức biến đổi:

- Đảo chủ, hình như không có cái quy định này!

Tác dụng của Mê Vụ thuyền đúng là dùng để tim kiếm Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo nhưng cũng không phải người phát hiện ra nó sẽ thu được tất cả mà sau khi phát hiện ra mật địa sẽ trở lại thông báo rồi cả Mê Vụ Đảo sẽ xuất động toàn bộ cao thủ. Nhưng tình huống hiện tại không giống vậy.

Sắc mặt đảo chủ liền lạnh xuống, quát:

- Như thế nào? Ta nói các ngươi giao thì phải giao, các ngươi cũng biết phản kháng sẽ có kết quả gì chứ?

Diệp Trần lúc này lại mở miệng nói:

- Thứ lỗi, khó lòng phụng mệnh!

- Diệp nguyên lão ngươi thật lớn mật, ngươi cho là tu vi có chút tiến bộ là có thể cãi lời ta hay sao? Lúc trước ta có thể tha cho ngươi một mạng thì hiện tại cũng có thể giết ngươi!

Đảo chủ quát lớn.

Trần nguyên lão và Lưu Mân liếc nhìn nhau, trong lòng bọn họ kmặc dù đã có sự chuẩn bị nhưng khi đại sự lâm đầu vẫn có chút chột dạ. Uy nghiêm của đảo chủ đã tích luỹ rất lâu, sớm đã thâm nhập vào thâm tâm bọn họ, nếu là bình thường bọn họ tuyệt đối không dám cãi lời đảo chủ!

- Lưu nguyên loã, ngươi thấy thế nào?

Trần nguyên lão truyền âm hỏi Lưu Mân.

Lưu Mân hơi trầm ngâm rồi trả lời:

- Ta tin tưởng Diệp Trần!

Sau một thời gian ngắn ở chung, thực lực của Diệp Trần bọn họ là người rõ ràng nhất, trên cơ bản có thể nói là ở thế bất bại.

Diệp Trần nhàn nhạt nói:

- Đồ vật chúng ta phải mạo hiểm tính mạng mới có được, vì sao phải được ngươi cho phép mới có thể thu?

Đảo chủ điềm nhiên nói:

- Dựa vào ta là đảo chủ Mê Vụ Đảo này, là chưởng khống giả ở đây, người không nghe lời ta đều phải chết! Diệp nguyên lão, ngươi đã phạm vào tử tội, biết chưa!

- Phạm tử tội? Ta lại không cho là như vậy!

Trước kia chiến lực còn chưa mạnh như hiện giờ, Diệp Trần cũng không hề sợ hãi tên đảo chủ này, nếu đánh không lại hắn vẫn tự tin có thể chạy thoát. Mê Vụ Cấm Khu khắp nơi đều là sương mù dày đặc, muốn trốn rất dễ dàng. Mà với thực lực hiện nay của hắn càng không cần để tên đảo chủ này vào mắt.

Đảo chủ giận quá hoá cười:

- Xem ra, đã lâu không động thủ, một số người đã quên mất sự tồn tại của ta thì phải! Cũng tốt, hôm nay ta lấy ngươi giết gà doạ khỉ để cho mọi người ở Mê Vụ Đảo này biết nơi này ai mới là chủ nhân không chế quyền sinh sát trong tay!

"Ầm! Ầm! ..."

Đảo chủ đột nhiên đứng lên, trên người lôi điện vờn quanh:

- Diệp nguyên lão, ta cho ngươi thêm một cơ hội, giao ra Trữ Vật Linh Giới rồi quỳ xuống tạ tội ta sẽ ta cho cái mạng chó của ngươi, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác!

Đảo chủ vẫn có chút lo lắng, Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả không phải muốn giết là giết được. Nếu như đối phương một lòng muốn chạy trốn thì xác xuất thành công của hắn không vượt quá bảy thành, đương nhiên, Diệp Trần nếu cố ý không giao ra Trữ Vật Linh Giới hắn tuyệt đối sẽ không do dự lập tức giết người.

- Sống hay chết chỉ bằng một quyết định của ngươi, suy nghĩ cho kỹ!

Thanh âm của đảo chủ trầm xuống, hô hấp dần nội liễm giống như một toà núi lửa sắp bộc phát đang âm thầm tích sức lực lượng toàn thân đợi tới lúc mấu chốt sẽ trong nháy mắt diệt sát Diệp Trần.

- Vốn người có thể tiếp tục làm đảo chủ Mê Vụ Đảo của ngươi thêm vài chục năm nữa!

Diệp Trần đột nhiên nói ra một câu khiến mọi người ngẩn ngơ.

- Ngươi không đồng ý?

- Ngươi không có tứ cách để ta đồng ý!

- Ngươi đã muốn chết thì đừng trách ta!

Lửa giận của đảo chủ đã như núi lửa bộc phát, lôi điện bên ngoài cơ thể đột nhiện tụ tập đến bàn tay hắn, thân hình hắn khẽ lập loè lăng không vỗ một chưởng về phía Diệp Trần.

Một chưởng này mang theo lôi đình chi nộ, tốc độ như thiểm điện, ngay cả Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả đồng cấp cũng không muốn trực tiếp đối kháng.

Diệp Trần vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cũng không thấy hắn lấy kiếm ra, cũng không hề làm chuẩn bị gì, mà chỉ nhẹ nhàng nâng một ngón tay lên cách không điểm ra một chỉ!

"Xoẹt!"

Thanh Liên kiếm khí từ đầu ngón tay Diệp Trần bắn ra, tốc độ dưới sự tăng phúc của Kiếm Ý không khác gì lưu tinh.

"Crắc!"

Đại điện liền vỡ ra mấy cái khe nứt to như cánh tay, lực trùng kích mạnh mẽ theo cửa đại điện bắn ra ngoài tạo thành vô số vết nứt.

"Ầm! Ầm! ..."

Tiếng bước chân nặng nề vang lên, bàn tay của đảo chủ chảy máu rồi bị ngạnh sanh chấn ngược trở về. Vẻ mặt hắn đầy kinh hãi, chỉ mới nửa tháng không gặp mà thực lực của Diệp Trần đã đạt tới trình độ thế này? Vừa rồi hắn mặc dù không có sử dụng Thượng phẩm công kích bảo khí bởi vì hắn tự nhận chỉ dựa vào song chưởng cũng đủ để giải quyết Diệp Trần rồi. Dù sao trước khi có Thượng phẩm bảo khí thì hắn cũng đã là tồn tại số một số hai trong đám Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả rồi. Sau mấy chục năm chăm chỉ khổ tủ thì thực lực của hắn chỉ có tăng chứ không giảm, muốn giải quyết một cao thủ Tinh Cực Cảnh cực hạn trẻ tuổi còn không dễ dàng sao? Nhưng hiện tại, hắn rốt cuộc minh bạch thực lực của Diệp Trần không thể lấy thước đo bình thường mà tính toán.

- Khó trách dám cãi lời ta, nguyên lai ngươi che giấu thực lực, chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ dựa vào chút thực lực như vậy có thể làm càn trước mặt ta?

Thu lại vẻ kinh hãi trên mặt, đảo chủ đảo tay một cái, hai thanh thiết chuỳ cực lớn hiện ra trên tay hắn, hai thanh thiết chuỳ này lập loè làm sắc hào quang dài hơn một mét, chuôi chuỳ đều có hình trụ, toàn thân đen bóng.

Được chân nguyên của đảo chủ quán chú vào, đầu thiết chuỳ bắn ra từng đạo lam sắc lôi điện, uy áp khủng bố lập tức lan ra cả đại điện.

Không thể nghi ngờ, cặp thiết chuỳ này chính là thpnk, uy áp của nó cho dù là Trung phẩm bảo khí cũng không bằng được một nửa.

- Thượng phẩm bảo khí Oanh Lôi Chuỳ!

Trần nguyên lão bật thốt lên.

Hai tay cầm lấy Oanh Lôi Chuỳ, trong mắt đảo chủ đầy sát khí, âm trầm nói:

- Kiện Thượng phẩm bảo khí này là ta từ trong một cổ di tích tìm được, dựa vào nó, Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả chết trên tay ta không có mười cũng có tám người, ngươi chính là người tiếp theo!

- Lôi thuộc tính Thượng phẩm bảo khí, xác thực không tệ!

Trong tất cả công kích bảo khí thì Lôi thuộc tính và Hoả thuộc tính là có tính công kích bá đạo nhất, Thổ thuộc tính thì tính công kích mạnh mẽ, Kim thuộc tính thì sắc bén, Phong thuộc tính thì có thể tăng phúc tốc độ công kích tạo ra lực sát thương lớn hơn.

Thiết chuỳ vốn lại loại binh khí có lực sát thương rất lớn, phối hợp thêm Lôi thuộc tính bá đạo thì quả thật như hổ thêm cánh, không gì không phá được.

"Xoẹt!"

Trường kiếm xuất hiện trên tay trái, Diệp Trần chậm rãi nói:

- Ta còn chưa từng giao thủ với Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, hôm nay lấy người thử kiếm vậy!

- Hừ, càn rõ, tiếp một chiêu Nộ Lôi của ta!

Đảo chủ đột nhiên bước tới một bước, cơ bắp trên hai tay bành trướng, Lôi hệ chân nguyên vô cùng hùng hậu quán chú vào trong Oanh Lôi Chuỳ hung mãnh đánh tới Diệp Trần.

Chuỳ còn chưa tới, áp lực của một kích này đã đem cả đại điện cát bay đá chạy, điện xà cuồng bạo chạy loạn khắp nơi, tràn ngập phạm vi vài trăm mét xung quanh.

- Hữm? Ẩn chứa bạo phá Lôi chi ý cảnh?

Đối mặt với một kích này, Diệp Trần vẫn còn có tâm tình nghiên cứu ý cảnh của đối phương. Ai cũng biết, ý cảnh có phân thuộc tính, trừ tự nhiên thuộc tính ra thì còn có rất nhiều thuộc tính hư vô mờ mịt khác. Ngoài điều đó thì cùng một thuộc tính cũng sẽ vì người sử dụng mà khác nhau, Lôi chi ý cảnh của tên đảo chủ này có ẩn chứa một loại lực lượng bạo phá. Một chuỳ đánh ra, cường đại chuỳ áp lập tức đem đại điện biến thành một mảnh hỗn loạn, so với Lôi chi ý cảnh bình thường còn có tính công kích mạnh hơn.

- Tinh Toái Vân của ta ẩn chứa sức bật mãnh liệt, để xem Lôi chi ý cảnh của ai tốt hơn!

"Choang!"

Lôi Trạch Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần một tay cầm kiếm chém ra một nhát, tốc độ vung kiếm khiến cho hư không liên tục chấn động.

"Rầm rầm rầm ..."

...

Tiếng oanh lôi liên tục vang lên, trong một khoảng thời gian ngắn, Diệp Trần và đảo chủ đã giao thủ mấy chục lần, mỗi một lần đều là dùng phương thức cứng đối cứng, không ai nhường ai.

Rốt cuộc, cả cái đại điện không chịu nổi chấn động do hai người giao thủ tạo thành hoá thành trăm ngàn mảnh vụn bắn tung toé khắp nơi.

- Ai giao thủ tại Mê Vụ đại điện vậy?

Phần đông nguyên lão và trưởng lão trên Mê Vụ Đảo đều bị kinh động, trên mặt đầy vẻ kinh hãi, cùng nhau vọt tới chỗ đại điện.

Nơi ở của phó đảo chủ.

Vương phó đảo chủ ngẩng đầu lên, mày nhíu lại, trong khí tức hai người giao thủ có một đạo chính là của đảo chủ, một đạo khác có chút lạ lẫm lại có chút quen quen, tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó.

- Nói về thực lực thì đảo chủ cùng với ta không sai biệt lắm, có thể coi là kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng đảo chủ có hai kiện Thượng phẩm bảo khí, một kiện là Oanh Lôi Chi một kiện là phòng ngự bảo giáp Kim Lưu Giáp. Có cái Kim Lưu Giáp này, ta với Thôi phó đảo chủ cho dù liên thủ cũng khó công phá được phòng ngự của hắn, cho nên chức vị đảo chủ mới là cửa hắn. Mà người này có thể cùng đảo chủ chiến đấu ngang nhau, thực lực tất nhiên không dưới ta, đáng tiếc, đảo chủ vốn đã ở thế bất bại, trong cấp độ Tinh Cực Cảnh không ai có thể đánh bại được hắn!

"Vụt!"

Vương phó đảo chủ nhanh chóng bay lên không trung phóng tới chỗ giao chiến.

Ở một chỗ ở của phó đảo chủ khác, Thôi phó đảo chủ cũng từ trong tu luyện bị kinh động tỉnh lại, bàn tay vung lên, cửa phòng lập tức mở ra, thân ảnh hắn hoá thành đao quang bay về phía xa.

Phó đảo chủ, nguyên lão cùng với trưởng lão đều ở cách Mê Vụ Điện không xa, chỉ trong một thời gian ngắn, ngoại trừ những người có việc bên ngoài thì tất cả cao tầng của Mê Vụ Đảo đều tập trung đông đủ.

Ánh mắt của mọi người đều rơi vào tình cảnh ở giữa Mê Vụ điện, thấy cả đại điện đều bị san thành bình địa thì không khỏi há hốc mồm.

Người đang giao thủ với đảo chủ lại là ngườ̀t mới vừa trở thành nguyên lão cách đây không lâu - Diệp Trần!

- Tiểu tử này ăn han hùm mật gấu hay sao mà dám cùng với đảo chủ động thủ?

Một vị trung niên nguyên lão mở miệng nói.

Tôn nguyên lão có chút hả hê, nói:

- Ta sớm đã nói tiểu tử này không phải thứ tốt, xem ra vị trí nguyên lão không đủ thoả mãn hắn nên hắn mới đặt con mắt lên vị trí đảo chủ!

- Chỉ bằng hắn? Không biết chữ chết viết thế nào sao?

"Vèo! Vèo!"

Vương phó đảo chủ và Thôi phó đảo chủ cũng đã tới.

- Phó đảo chủ!

Mọi người chấp tay chào hai người.

Vương phó đảo chủ nói:

- Các ngươi biết chuyện gì xảy ra không?

- Chúng tôi cũng vừa mới tới.

Gật gật đầu, Vương phó đảo chủ nhìn lên người đảo chủ rồi đảo mắt qua người đang giao thủ với hắn thì không khỏi cả kinh.

- Có thể bắt đảo chủ phải sử dụng Oanh Lôi Chuỳ thì tiểu tử này thực lực đã không kém ta và ngươi!

Thôi phó đảo chủ nghe vậy thì có chút ngưng trọng nói:

- Hắn vẫn còn dư lực!

- Còn dư lực?

Vương phó đải chủ có chút kinh hãi, nếu lời này là từ miệng người khác nói hắn tất nhiên không tin nhưng Thôi phó đảo chủ là cao thủ dùng đao, nhãn lực vô cùng lợi hại, tự nhiên sẽ không nói lung tung.

Dần dần, đám nguyên lão và trưởng lão cũng nhận ra việc này, đánh lâu như vậy mà đảo chủ chỉ hơi chiếm chút thượng phong, chẳng lẽ thực lực của tiểu tử này có thể cùng đảo chủ tranh đấu thật?

- Không có khả năng, sát chiêu của đảo chủ còn chưa có xuất ra a!

Tôn nguyên lão lập tức bác bỏ.

- Đúng vậy, lúc trước cũng không phải không có cao thủ so chiêu với đảo chủ, nhưng đảo chủ vừa ra sát chiêu thì không một ai còn sống cả, tiểu tử này cũng sẽ không ngoại lệ.

- Hắc hắc, để xem hắn chết thảm thế nào!

Vương phó đảo chủ lắc đầu, nói:

- Quá lỗ mãng!

Đảo chỉ đâu chỉ chưa thi triển sát chiêu, mà ngay cả Kim Lưu Giáp cũng chưa sử dụng, cho dù thực lực của Diệp Trần có thông thiên cũng không làm gì được huống chi bản thân hắn hiện giờ cũng mà bảo toàn.

Đánh lâu không được gì, đảo chủ càng lúc càng luống cuống, quát lớn:

- Hảo, có thể cùng ta giao thủ nhiều chiêu như vậy, mấy chục năm qua ngươi là người thứ ba, bất quá, một kích tiếp theo ta liền muốn cái mạng chó của ngươi!

- Lôi Sư Biến!

Một cước giãm nát đại địa, đảo chủ phóng lên cao, thiết chuỳ nâng lên

khỏi đầu, từng đạo cuòng bội lôi điện tụ tập lên đầu chuỳ, lôi điện không ngừng đè nén tổ hợp, nhanh chóng ngưng tụ thành một đầu sư tử đang giương nanh múa vuốt. Đầu sư tử này rống lớn một tiếng, uy áp khủng bố bao quát cả thiên địa.

"Oanh!"

Song chuỳ đột nhiên đập xuống, đầu sư tử kia cũng mạnh mẽ thoát ra khỏi đầu chuỳ lao tới Diệp Trần.

- Thanh Liên phát nha!

Tra Lôi Trạch Kiếm vào vỏ, rút Thanh Mộc Kiếm ra, Diệp Trần vẫn dùng một tay cầm kiếm chém ra một nhát, kiếm quang tăng vọt, chặn đánh đầu sư tử kia.

"Phốc phốc phốc ..."

Âm thanh giống như tiếng pháo nổ lách tách vang lên, đầu sư tử kia lập tức bị màn kiếm quang của Diệp Trần bao phủ vào trong.

Nhưng dù sao một chiêu này cũng là tuyệt chiêu của đảo chủ, trong đó ẩn chứ lôi đình chi lực cực kỳ cường đại, kiếm quang vừa tiếp xúc lập tức ảm đạm, nhưng chỉ sau một tích tắc kiếm quang ảm đạm lại bộc phát ra uy lực còn đáng sợ hơn trước, từ cực nhu tới cực cương chẳng những xé rách thân thể đầu sư tử kia mà một nhúm kiếm quang còn xuyên thủng cái trán của nó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 375: Thực Lực Vô Địch. (3-4)

- Lôi Sư Biến bị phá? Không thể nào, chiêu này ngưng tụ hai thành thực lực của ta, trong cấp độ Tinh Cực Cảnh tuyệt đối không ai có thể phá được. Nhất định là có chỗ nào đó sai sót! Tiểu tử, đi chết đi! Lơi Sư Bách Liệt Biến!

Vẻ mặt tên đảo chủ đầy vẻ khó tin, một chiêu Lôi Sư Biến này của hắn giết vô số người nhưng chưa có ai chính diện phá được. Khuôn mặt hắn vặn vẹo khó coi, gầm lên một tiếng, song chuỳ liên tiếp chấn động. Lôi điện ầm ầm bùng nổ, lại một đầu lôi đình sư tử mạnh mẽ lao ra rồi bạo liệt thành vô số tiểu lôi chưởng hình cầu như mưa sao băng trút xuống đầu Diệp Trần.

- Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả cũng chỉ có vậy!

Diệp Trần lúc này cũng đã đại khái nắm được thực lực của tên đảo chủ này, kiếm chiêu của hắn vẫn không thay đổi, kiếm quang phóng lên trời, một kiếm này vừa ra, lôi chưởng lập tức bị chôn vùi.

"Phanh!"

Kiếm khí sắc bén phá toái hư không, chém lên người đảo chủ, chấn hắn văng đi hơn một ngàn mét.

- Đảo chủ bị đánh bại? Ta không có nhìn lầm chứ?

- Một kiếm phá vỡ sát chiêu của đảo chủ! Chẳng lẽ chúng ta nhìn lầm? Tên tiểu tử này chính là giả heo ăn thịt hổ?

Tên đảo chủ bị đánh văng ra xa thì bốn phía trở nên lặng ngắt, một khắc sau mới có bảy tám tiếng nghị luận truyền ra, kèm theo đó còn có âm than hít hà sợ hãi.

Hai nắm tay Tôn nguyên lão siết chặt lại nổi rõ cả gân xanh, hắn không tin Diệp Trần có thực lực cường hãn như vậy. Lúc trước hắn và Diệp Trần đã chiến đấu qua, tuy hắn rơi xuống hạ phong nhưng nếu muốn phân thắng bại tối thiểu cũng phải trăm chiêu. Nhưng lúc này mới qua bao lâu mà chiến lực của đối phương đã đạt tới trình độ khủng khiếp như vậy?

- Đừng có nháo lên, đảo chủ không thể thua được!

Tôn nguyên lão quát lớn.

Vương phó đảo chủ và Thôi phó đảo chủ liếc nhìn nhau, hai người đều từ trong mắt đối phương thấy vẻ ngưng trọng và kinh hãi không thể che giấu. Đảo chủ có toàn lực ứng phó hay không, hai người bọn họ là rõ ràng nhất. Đảo chủ toàn công kích mà cũng không làm gì được Diệp Trần thì không hề nghi ngờ gì, thực lực của Diệp Trần dĩ nhiên siêu việt bọn họ.

Mê Vụ điện bị cày ra một cái rãnh rộng mấy mét dài hơn ngàn mét, cơ hồ cắt qua một nửa đại điện. Chỗ điểm cuối của cái rãnh, bụi đất tung bay, một dòng điện lưu bắt đầu khởi động.

"Vù!"

Cuồng nóng nóng cháy mang theo bụi đất xoay tròn xung quanh đảo chủ. Trên người hắn phát ra một tầng kim quang sáng chói, bên trên kim quang điện xà chằn chịt.

Ngẩng đầu lên, đảo chủ nhìn về phía Diệp Trần, nói:

- Không thể không thừa nhân, ngươi chính là Tinh Cực Cảnh cường giả cường đại nhất mà ta đụng phải. Nhưng muốn đánh bại ta cũng không phải dễ dàng như vậy, ta có thể ngồi lên vị trí đảo chủ của Mê Vụ Đảo này không chỉ dựa vào mỗi Oanh Lôi Chuỳ, trên người ta còn có một kiện Thượng phẩm phòng ngự bảo khí, chính là kiện Kim Lưu Giáp này. Dưới Linh Hải Cảnh, không ai có thể công phá được phòng ngự của ta! Ngươi cũng không thể!

- Thượng phẩm phòng ngự bảo giáp - Kim Lưu Giáp? Đảo chủ lại có tới hai kiện Thượng phẩm bảo khí, một công một thủ!

- Xem ra tiểu tử này chết chắc rồi, cho dù chiến lực của hắn có mạnh hơn đảo chủ thì chỉ bằng vào Kim Lưu Giáp đảo chủ cũng có thể chậm rãi đùa chết hắn.

- Đúng vậy, Thượng phẩm phòng ngự bảo khí có thể tăng phúc tới bảy tám thành phòng ngự!

So sánh với Diệp Trần tuổi còn trẻ thì mọi người càng nghiêng về phía tên đảo chủ hơn, trong đó một phần cũng là vì đố kỵ với Diệp Trần. Mà người cao hứng nhất đương nhiên chính là Tôn nguyên lão.

- Thượng phẩm phòng ngự bảo khí - Kim Lưu Giáp? Rất tốt, ta muốn nó!

Diệp Trần đối với cặp thiết chuỳ của tên đảo chủ này không có nhiều hứng thú lắm! Nhưng không ngờ tên này ngoài Oanh Lôi Chuỳ ra còn có một kiện Kim Lưu Giáp nữa.

- Khẩu xuất cuồng ngôn, ta có Kim Lưu Giáp thì đã đứng ở thế bất bại rồi, ngươi ngay cả một điểm hi vọng cũng không có đâu, Lôi Sư Bách Liệt Biến!

Đảo chủ căn bản không sợ Diệp Trần công kích nên hắn bỏ luông phòng ngự, thân hình thẳng tắp lao tới, Oanh Lôi Chuỳ điên cuồng tấn công Diệp Trần.

Đây chính là đấu pháp lấy mạng đổi mạng.

Đương nhiên đảo chủ hắn rất tự tin vào phòng ngự của bản thân nên không lo lắng gì về nguy hiểm tính mạng cả.

- Để ta xem cái xác rùa của ngươi cứng đến mức nào!

Cổ phác trường kiếm trên hồn hải chấn động, Kiếm Ý xé nát hư không, dưới ánh mắt kinh hãi của tên đảo chủ mãnh liệt toả ra. Diệp Trần bước tới một bước, tay nắm Thuỷ nguyên khí thuân thế chém ra.

Một kiếm này ẩn chứa Kiếm Ý quá mãnh liệt, trên đường phóng tới tên đảo chủ, nó khiến cho vật thể bốn phía dều bị nghiền nát, một ít trưởng lão có ý chỉ hơi thấp cũng bị Kiếm Ý ảnh hưởng, bảo khí trên tay kịch liệt run động.

"Đông!"

Tên đảo chủ bị đánh văng ngược ra sau, khoé miệng đầy máu.

Kiếm khí quá đáng sợ, mặc dù đã qua một tầng phòng ngự của Kim Lưu Giáp nhưng vẫn khiến tên đảo chủ bị thương không nhẹ. Trong lúc này, một kiện Thượng phẩm phòng ngự bảo khí giống như để làm cảnh vậy.

- Phá!

Bước tới bước thứ hai, Diệp Trần đồng thời chém ra kiếm thứ hai. Một kiếm này so với một kiếm trước còn cường đại hơn, đánh cho tên đảo chủ thất khiếu chảy máu, tóc tai tán loạn.

Kiếm thứ ba, tên đảo chủ phun ra một vòi máu tươi.

- A a a a a ....

Hắn hét lên một tiếng, trong nội tâm đầy sợ hãi, nói:

- Lên, toàn bộ lên cho ta, liên thủ giết chết hắn cho ta, nhanh lên!

Giờ khắc này, Diệp Trần mang tới cho hắn áp lực quá lớn, lớn đến nỗi hắn không thừa nhận được. Hắn hiểu, nếu tiếp tục nữa thì cho dù có Kim Lưu Giáp thì hắn cũng sẽ bị chém chết. Tên trẻ tuổi này đã đánh vỡ nhận thức của hắn, đồng thời đánh vỡ luôn quy luật phán định cấp độ trong Tinh Cực Cảnh. Tên Diệp Trần này giống như Huyền Hầu năm xưa, cũng bỏ qua

các quy tắc, bỏ qua hết thảy, bất kỳ cái lý luận hay thường thức gì ở trên người nàng đều không thể nào đúng được. Và hiện nay Diệp Trần cũng như vậy.

- Đảo chủ muốn chúng ta ra tay, có muốn lên không?

- Đảo chủ cũng thua, chúng ta lên có tác dụng gì sao? Nếu như giết không chết hắn thì chính là chúng ta chết!

Tôn nguyên lão hít sâu một hơi, nói:

- Mọi người không cần phải sợ, hắn cũng chỉ có công kích lợi hại một chút mà thôi, trên người hắn cũng không có THượng phẩm phòng ngự bảo khí, chúng ta cùng tiến lên còn sợ không giết được hắn sao? Nhân số chúng ta cũng cả trăm người, giết hắn rất dễ dàng!

- Tựa hồ có lý!

- Giết!

- Giết!

Trong đám người này, cũng có gần một nửa lao lên, số còn lại hoặc là có chút băn khoăn hoặc là muốn xem tình thế thế nào, còn có một bộ phận chính là bàn quang xem náo nhiệt.

- Thôi huynh?

Vương phó đảo chủ nhìn về phía Thôi phó đảo chủ, có ý hỏi.

Thôi phó đảo chủ lạnh nhạt nói:

- Ngươi muốn ra tay thì lên đi, ta sẽ không lên!

- Ha ha, ta cũng sẽ không lên!

Lấy Tôn nguyên lão cầm đầu, mấy chục người tay nắm vũ khí từ bốn

phương tám hướng công kích tới Diệp Trần. Khí tức hỗn loạn hội tụ cùng một chỗ tạo ra một sự phá hoại khủng khiếp.

Diệp Trần cười lạnh, trước kia khi Kiếm Ý còn chưa tiến triển thì có lẽ hắn còn có chút kiêng kỵ, nhưng hiện tại, chỉ cần hắn không muốn thì không ai có thể vây công được hắn.

"Xoẹt!'

Ai nói Kiếm Ý chỉ có thể tăng phúc cho lực công kích? Kiếm Ý xoay quanh người Diệp Trần, Diệp Trần dùng tốc độ siêu việt cực hạn, nhấp nháy mấy cái đã thoát ra khỏi vòng vây.

- Thanh Liên hoá khí! Chết hết cho ta!

Thanh Mộc Kiếm xét qua trước mặt, rậm rạp kiếm khí toả ra theo hình quạt bao quát cả đám nguyên lão và trưởng lão vây công Diệp Trần vào trong.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Kiếm khí bao hàm Kiếm Ý khủng bố vô kiên bất tồi quét tới đâu thì người nơi đó liền ngã xuống, cái gì hộ thể chân nguyên, cái gì Trung phẩm phòng ngự bảo khí đều chỉ là giấy lộn.

Một cái chớp mắt!

Đúng, chỉ trong một cái chớp mắt!

Mấy chục người xông lên đã mất đi hơn một nửa, số còn lại đều bị thương mang theo vẻ hoảng sợ không thể hình dung được.

Diệp Trần không hề cho bọn chúng có thời gian để hối hận mà xuất ra một thức bá đạo nhất trong Thanh Liên kiếm pháp là Thanh Liên khai sơn. Kình thiên kiếm mang quét ngang cả chân trời, tàn thi vung vãi khắp nơi.

- Chạy!

Mấy người may mắn còn sống đều thập phần hối hận, con mẹ nó ai nói giết hắn dễ dàng chứ? Tiểu tử này tuyệt đối là quái thai, quần công không có hiệu quả, trừ khi có rất nhiều Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả liên thủ công kích thì may ra, nếu không đến càng nhiều người thì chỉ càng nhiều thêm xác chết mà thôi.

- Vương phó đảo chủ, cứu ta!

Một người phóng tới chỗ Vương phó đảo chủ và Thôi phó đảo chủ hi vọng được bọn hắn bảo vệ.

Vương phó đảo chủ lắc lắc đầu, lách mình tránh đi.

Thôi phó đảo chủ thì dứt khoát hơn, một đao chém ra, người kia liền phân thành hai nửa.

Thấy vậy, mấy người không lên tham chiến thầm hít một ngụm khí lạnh. Ngay cả hai vị phó đảo chủ cũng muốn làm phản rồi, may mắn bọn họ không có nong đầu đi lên chịu chết.

- Hai người các ngươi dám phản bội ta?

Đảo chủ không thể tin được khi thấy Thôi phó đảo chủ ra tay độc ác vô tình và dứt khoát giết một tên tới cầu cứu như vậy.

Thôi phó đảo chủ lạnh nhạt nói:

- Ta quy thuận ngươi khi nào? Ngươi đã làm đảo chủ nhiều năm rồi, cũng tới lúc thoái vị là vừa!

- Tốt, tốt lắm, các ngươi nhớ kỹ cho ta, chờ ngày ta trở về, các ngươi không ai có thể sống sót!

Dứt lời hắn liền xoay người muốn chạy đi.

"Vù!"

Thôi phó đảo chủ tiến lên chặn trước mặt hắn, rồi nói với Vương phó đảo chủ:

- Không thể để hắn trốn thoát, ngươi cũng hiểu được đạo lý này chứ?

Vương phó đảo chủ khẽ thở dài một hơi, thân hình loé lên phong toả đường trốn của tên đảo chủ, nói:

- Ngươi tốt nhất là nên lưu lại a!

Tên đảo chủ trên mặt lúc trắng lúc xanh, toàn thân run lên vì giận dữ.

- Tại sao có thể như vậy?

Tôn nguyên lão không thể nào ngờ được kết quả lại biến thành thế này, hắn oán độc liếc mắt nhìn Diệp Trần, hết thảy đều do tiểu tử này mà ra.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn lại lén lút trốn đi.

Diệp Trần cười lạnh, ngón trỏ tay trái duỗi ra, cách không điểm một chỉ, một đạo Thanh Liên kiếm khí phá không bay ra đực một lỗ trên trán tên Tôn nguyên lão kia.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi toàn bộ người lên tham chiến đều chết sạch.

Hiện tại chỉ còn một mình tên đảo chủ.

Lúc này hắn đang cùng hai vị phó đảo chủ kịch chiến, chiến lực của ba người tương đương nhau, đảo chỉ chỉ có phòng ngự mạnh hơn hai người kia mà thôi, cho nên trong lúc nhất thời không ai làm gì được ai cả.

- Thanh Liên già thiên!

Một mảnh kiếm quang chém mạnh lên phòng ngự của tên đảo chủ, rồi phá nát phòng ngự của hắn. Người ra tay chính là Diệp Trần, cho tới bây giờ hắn thực sự vẫn chưa dùng toàn bộ thực lực của mình, hắn cảm thấy không

cần phải dùng toàn lực, nếu phải dùng thì quá kinh thế hãi tục!

Mặc dù là thế, Diệp Trần vẫn có thể công phá phòng ngự của tên đảo chủ, khiến cho hai vị phó đảo chủ kính sợ không thôi. Sự cường đại của THượng phẩm phòng ngự bảo khí bọn họ làm sao không rõ? Lúc trước chính hai người vẫn còn đang quần chiến với tên đảo chủ đó thôi!

"Rầm rầm rầm ..."

Nhân cơ hội này, hai vị phó đảo chủ mãnh liệt cuồng công khiến cho tên đảo chủ thổ huyết không ngừng.

"Xoẹt!"

Kiếm quang loé lên, một đoá tiểu Thanh Liên nhánh chóng phóng đại trong mắt tên đảo chủ, hộ thể chân nguyên của hắn vốn đã hỗn loạn không chịu nổi roẹt một cái tiêu tán, trên trán hắn nhiều thêm một cái lỗ máu.

Máu tươi phụt ra đem toàn thân tên đảo chủ biến thành một huyết nhân.

- Kết cục của ngươi cũng không khá hơn đâu, Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo không phải là thứ mà người có thể độc chiếm!

Câu nói cuối cùng ẩn chứa toàn bộ số chân nguyên còn lại của tên đảo chủ lan ra bốn phương tám hướng.

Sau khi cười hắc hắc một tiếng, hắn liền rơi xuống đất.

Sắc mặt Diệp Trần trầm xuống, tiếng rống vừa rồi của tên đảo chủ đã vang vọng cả Mê Vụ Đảo, không có trăm vạn thì cũng có tám mươi vạn người nghe được. Mặc dù bọn họ không thể khẳng định trên người Diệp Trần có Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo hay không, tối đa chỉ là hoài nghi nhưng mục đích của tên đảo chủ kia đúng là muốn cho mọi người hoài nghi, đến lúc đó, mặc kệ Diệp Trần có hay không cũng khó mà không liên quan.

Tên gia hoả chết tiệt này chết cũng không chịu yên!

Diệp Trần không cần nhìn cũng có thể cảm giác được những ánh mắt khác thường từ khắp hướng nhìn lên hắn, trong đó có cả hai vị phó đảo chủ vừa mới liên thủ với hắn diệt sát tên đảo chủ.

- Diệp nguyên lão, à không, Diệp huynh, ngươi thực sự có Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo?

Vương phó đảo chủ hỏi.

Diệp Trần liếc mắt nhìn hắn một cái, người này cho hắn ấn tượng cũng không tệ, đáng tiếc, chỉ cần là võ giả không ai không hị vọng bản thân cường đại hơn, cho nên hắn thản nhiên nói:

- Ta nói không có, ngươi có tin không?

Vương phó đảo chủ cứng họng không biết nói gì. Đúng vậy, hiện tại có hay không cũng không trọng yếu, trọng yếu là người khác có tin là Diệp Trần có hay không. Người tin thì sẽ cho là có, người không tin sẽ cho là không có, trừ khi Diệp Trần có cách chứng minh bản thân hắn không có hoặc là trực tiếp lấy ra Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo chứng minh là có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 376: Đến Lúc Rời Khỏi Mê Vụ Cấm Khu

- Có hay không có cũng không sao!

Thôi phó đảo chủ thu ánh mắt lại, hắn biết, cho dù là có thì cũng không tới lượt của bọn hắn thì cần gì phải quan tâm cho mệt.

- Ta đối với vị trí đảo chủ này không có hứng thú, các ngươi ai có hứng thú thì tự giải quyết đi!

Diệp Trần lột Kim Lưu Giáp trên thi thể tên đảo chủ bỏ vào trong Trữ Vật Linh Giới, cũng không quay đầu lại nói với hai vị phó đảo chủ.

Vương phó đảo chủ kỳ thật cũng nhìn ra Diệp Trần đối với vị trí đảo chủ không hề có hứng thú, mà hiện tại hắn đã là đệ nhất cường giả trên Mê Vụ Đảo rồi thì có làm hay không làm đảo chủ cũng có khác gì đâu? Còn cái thân phận nguyên lão thì có lẽ lúc đầu hắn không muốn dính phiền toái nên mới lấy về.

- Thôi huynh, ta và ngươi đều là đảo chủ không phật biệt trước sau, thế nào?

- Ta không có ý kiến!

Đêm đến, sương mù dày đặc bảo phủ cả Mê Vụ Đảo.

Trong gian phòng rộng rãi, kim quang tràn ngập, nguồn phát ra chính là kiện Kim Lưu Giáp trên tay Diệp Trần.

- Kim Lưu Giáp, Thượng phẩm phòng ngự bảo khí Kim thuộc tính, giá trị không nhỏ a!

Một kiện phòng ngự bảo khí so với một kiện công kích bảo khí đáng giá hơn rất nhiều. Trên Chân Linh đại lục thì cái gì trọng yếu nhất? Tính mạng là trọng yếu nhất, không có mạng thì hết thảy còn ý nghĩa gì nữa? Cũng chính vì thế, Thượng phẩm phòng ngự bảo khí chính là một thứ phỏng tay, Tinh Cực Cảnh cường giả hầu như không ai có, chỉ có Linh Hải Cảnh đại năng mới có được, mà cũng không phải Linh Hải Cảnh đại năng nào cũng có được một kiện thượng phẩm bảo khí, cho nên nếu có một kiện Thượng phẩm phòng ngự bảo khí xuất hiện, chắc chắn sẽ dẫn tới một tràng chém giết tranh đoạt.

Cũng may ngoài mấy cường giả trong Mê Vụ Cấm Khu thì ở ngoại giới không ai biết được Diệp Trần có Thượng phẩm phòng ngự bảo khí là Kim Lưu Giáp này. Đợi sau khi hắn rời khỏi đây sẽ giảm được rất nhiều phiền toái, hơn nữa trong thời khắc mấu chốt, Kim Lưu Giáp còn có thể có tác dụng cứu cho hắn một mạng. Lúc sinh tử tồn vong thì còn ai quan tâm đến chuyện bạo lộ THượng phẩm phòng ngự bảo khí hay không?

- Phá!

Thanh Liên chân nguyên dũng mãnh quán chú vào trong Kim Lưu Giáp, chẳng những bài trừ chân nguyên tên đảo chủ kia lưu lại mà còn trực tiếp chôn vùi khí tức của hắn.

Nhưng sau đó Diệp Trần vẫn cảm thấy có cái gì đó không thuận.

Dùng linh hồn lực quan sát Kim Lưu Giáp, rất nhanh Diệp Trần đã phát hiện ra vấn đề. Trên Kim Lưu Giáp còn lưu lại tinh thần ấn ký của tên đảo chủ kia, do đó khi Diệp Trần mới cảm giác không thông thuận.

Giải trừ tinh thần ấn ký của đối phương đối với Diệp Trần quá đơn giản, Kiếm Ý của hắn được đưa vào bên trong thì tinh thần ấn kỳ liền bị phá sạch.

- Nguyên lại, Thượng phẩm bảo khí còn cần phải khắc tinh thần ấn ký lên. Có tinh thần ấn ký thì bảo khí mới có thể nội liễm được.

Sau khi phá bỏ tinh thần ấn ký của tên đảo chủ, Diệp Trần liền khắc tinh thần ấn ký của mình vào, dưới tâm thần khống chế, hào quang của Kim Lưu Giáp dần dần nội liễm, không tiếp tục ba động mãnh liệt nữa cho tới khi hoàn toàn biến mất. Mặc ở bên trong y phục người khác căn bản không thể phát giác được hắn đang mặc một kiện Thượng phẩm phòng ngự bảo khí.

Diệp Trần không có hứng thú lắm với kiện Oanh Lôi Chuỳ kia nên không quản tới nó mà lực chú ý lại để lên Trữ Vật Linh Giới của tên đảo chủ kia.

Trong Trữ Vật Linh Giới: Trung phẩm linh thạch năm mươi vạn, Hạ phẩm linh thạch hơn năm trăm vạn, ngoài ra còn có mấy trăm khôi Thượng phẩm linh thạch.

Thượng phẩm linh thạch ẩn chứ nguyên khí cực kỳ thuần khiết, thuần khuyết đến mức không cần phải luyện hoá mà cứ trực tiếp hấp thu là được. Đương nhiên đây là đối với những cường giả từ câp độ Tinh Cực Cảnh mà thôi, đến cấp độ Linh Hải Cảnh thì chân nguyên đã không phải chỉ đơn giản thuần khuyết như vậy là được.

- Mấy trăm khối Thượng phẩm linh thạch cũng đủ cho tu vi của ta tiến thêm một bước, nhưng muốn tích luỹ tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong còn chưa đủ.

Trừ linh thạch ra, võ học bí tịch trong Trữ Vật Linh Giới cũng không ít. Địa giai cao cấp bí tịch bốn bản, Đại giai trung cấp bí tịch hơn mười bản, còn có một bản Địa giai đỉnh cấp bí tịch tên là Lôi Thú Biến.

Lôi Thú Biến chỉ có bốn biến, so với chín thức của Thanh Liên kiếm pháp thì rất ít.

Bốn biến trong Lôi Thú Biến, mỗi biến đều có thể ngưng tụ ra một hình thú, biến thú nhất là Hùng hình (hình gấu), biến thứ hai là Báo hình, biến thứ ba là Sư hình, biến thứ tư là Điểu hình.

Rõ ràng tên đảo chủ chỉ mới tu luyện tới đệ tam biến là Lôi Sư biến mà thôi.

- Tuy là chuỳ pháp nhưng bên trong cũng có ẩn chứa Lôi chi ý cảnh đối với việc tìm hiểu Lôi chi ý cảnh của ta cũng có không ít tác dụng.

Đêm đã khuya, cả thiên địa là một mảnh yên ắng.

...

Nhoáng cái đã trôi qua ba ngày.

Hiện tại trên Mê Vụ Đảo đều đang nghị luận việc của Diệp Trần và Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo.

Trong một cái tửu lâu, mấy cường giả Tinh Cực Cảnh đang tụ tập một chỗ, thấp giọng nghị luận.

- Nghe nói gì chưa? Đảo chủ mấy ngày trước đã bị vị nguyên lão tân nhiệm gần đây đánh chết. Trước khi chết, đảo chủ đã nói trên người Diệp Trần có Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo.

- Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo?

Nghe vậy, một người trong đó bật thốt lên.

- Đúng vậy, chính là Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo có thể gia tăng chín năm tuổi thọ và có thể làm lớn mạnh linh hồn. Sự trọng yếu của linh hồn, không cần ta nói chắc các ngươi cũng biết rồi!

- Đương nhiên, linh hồn đại biểu cho khả năng chịu tải của ý chí, linh hồn càng cường đại thì khả năng tấn chức lên Linh Hải Cảnh càng cao.

Một truyền mười, mười truyền trăm ... rất nhanh, tin tức Diệp Trần có Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo đã lan ra toàn bộ Mê Vụ Đảo, muốn tìm một người không biết cũng khó.

Chậm rãi đi trên đường lớn, trong phạm vi cảm ứng linh hồn lực, Diệp Trần nghe được không ít lời bán tán về hắn. Khẽ lắc lắc đầu, Diệp Trần thầm nghĩ: "Người biết tin tức quá nhiều, muốn áp chế hoàn toàn không có khả năng, hừ, muốn truyền thì cứ truyền đi! Có Mê Vụ Cấm Khu ngăn cách, chỉ cần vận khí không phải xui tới tân mạng thì tin tức này hầu như không có khả năng truyền ra bên ngoài. Bằng không tên đảo chủ kia cũng không thể thân mang hai kiện Thượng phẩm bảo khí mà còn có ý định một mực ở lại chỗ này chờ đột phá tới Linh Hải Cảnh mới muốn rời đi.

- Cũng tới lúc rời khỏi Mê Vụ Cấm Khu rồi!

Ngẩng đầu lên, ánh mắt Diệp Trần xuyên qua khu thành thì, rơi xuống khu vực sương mù dày đặc ở xa xa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 377: Ma Luyện Tâm Cảnh, Ra Ngoài!

Đến bây giờ, Diệp Trần đã có thể xác định, mấu chốt của việc có thể rời khỏi đây là nằm ở ý chí. Đúng vậy, chính là ý chí, ý chí càng cường đại càng không dễ bị sương mù ở đây ảnh hưởng, người có ý chí yếu cho dù có dùng phương pháp gì cũng chỉ có thể luẩn quẩn bên trong Mê Vụ Cấm Khu mà thôi.

Nhưng vấn đề là Diệp Trần không biết ý chí của hắn có đủ hay không, phải biết rằng, Mê Vụ Cấm Khu này Linh Hải Cảnh đại năng giả cũng không phải muốn tới là tới muốn đi là đi. Trước mắt ý chỉ của Diệp Trần chỉ tương đương với một kiếm khách Linh Hải Cảnh bình thường. Ý chí của kiếm khác từ xưa tới giờ vẫn luôn kiên định, so với võ giã Linh Hải Cảnh bình thường còn mạnh hơn một chút.

Mặt khắc, linh hồn cũng là thứ hắn có thể cậy vào, hắn có thể khẳng định, đại bộ phận Linh Hải Cảnh đại năng giả cũng có người có linh hồn mạnh hơn hắn, đây chính là ưu thế của hắn!

- Linh hồn siêu cường, ý chí siêu cường, có lẽ có hi vọng không nhỏ!

Ngày hôm sau.

Diệp Trần không hề nói với bất luận người nào, một mình hắn tiến vào trong màn sương mù dày đặc đưa tay không thấy ngón tay.

Sương mù trùng trùng điệp điệp, Diệp Trần lơ lửng giữa không trung, trên tay trái cầm một viên cảm ứng cầu.

- Ánh sáng trên cảm ứng cầu đã hiện lên màu vàng chanh, khoảng cách tới Mê Vụ Đảo có lẽ vào khoảng tám trăm dặm, khoảng cách tới cảm ứng tháp là một ngàn dặm. Nếu nói Mê Vụ Đảo nằm ở vùng trung tâm ba vạn

dặm Mê Vụ Cấm Khu thì ta hiện tại đang cách biên giới của Mê Vụ Cấm Khu là khoảng chừng một vạn bốn ngàn dặm. Một vạn bốn ngàn dặm a, linh hồn lực của ta ở trong đám sương mù này chỉ có thể phóng ra tối đa là bốn mươi bảy dặm, nói cách khác, linh hồn lực của ta cần định vị khoảng ba trăm lần, chỉ cần một chút sai sót đều là kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ!

- Bất quá, một lần tiến tới bốn mươi bảy dặm so với không có kế hoạch đi loạn thì hữu hiệu hơn nhiều. Tiến tới trước bốn mươi bảy dặm, dùng cường độ ý chỉ của ta hẳn là bị ảnh hưởng không lớn, sai số có thể khống chế trong phạm vi nhỏ. Tiến thẳng tới một vạn bốn ngàn dặm, ý chí của tuyệt đại đa số Linh Hải Cảnh cường giả cũng khó mà chống đỡ nổi, rất dễ bị lạc hướng!

- Ừm, bắt đầu thôi!

Thu hồi cảm ứng cầu, Diệp Trần nhắm hai mắt lại, linh hồn lực cường hãn của hắn từ trong mi tâm phóng ra xa, xuyên thẳng qua đám sương mù dày đặc phía trước xác định một khối khu vực cách đó bốn mươi bảy dặm. Sau đó vẫn không mở mắt ra, chân nguyên của Diệp Trần tuôn trào, cực tốc bay đi.

Hai mươi nhịp hô hấp qua đi.

- Tới!

Sau đó Diệp Trần lại dùng linh hồn lực định vị một khu vực cách đó bốn mươi bảy dặm theo một đường thẳng tắp.

Định vị lần thứ ba!

Định vị lần thứ mười!

...

Định vị lần thứ ba trăm!

- Khoảng cách tới biên giới Mê Vụ Cấm Khu tựa hồ còn rất xa, có lẽ khoảng cách tới biên giới cũng không chỉ một vạn bốn ngàn dặm, dù sao cả phiến Mê Vụ Cấm Khu này cũng không phải hoàn toàn là hình tròn mà có chỗ rộng chỗ hẹp! Cố gắng kiên trì thêm một chút vậy!

Lần định vị thứ ba trăm hai mươi!

Lần thứ bốn trăm!

Năm trăm!

- Không xong, lạc hướng rồi! Năm trăm lần định vị, mỗi một lần đều là bốn mươi bảy dặm, tổng cộng là khoảng hai vạn ba ngàn năm trăm dặm, nếu không bị lệch hướng thì sớm đã ra tới bên ngoài rồi!

Tuy trước đó Diệp Trần đã chuẩn bị tâm lý cho việc thất bại nhưng sự đáng sợ của Mê Vụ Cấm Khu vẫn khiến hắn không khỏi cười khổ.

- Hiện tại cũng không biết ta đang ở vị trí nào trong Mê Vụ Cấm Khu nữa, đúng là sai một bước thì các bước đều sai a!

Không có thời gian để phiền muộn, năm trăm lần di động bất quá cũng chỉ khoảng nửa canh giờ mà thôi. Diệp Trần muốn tiếp tục đi theo một đường thẳng tắp, bởi vì mặc kệ khoảng cách dài ngắn thế nào thì cứ đi theo một đường thẳng thì chắc chắn sẽ có cơ hội đi ra ngoài, hắn không tin vận khí bản thân lại kém như vậy được!

...

Một tháng trôi qua.

Trong một tháng này, Diệp Trần đã dùng linh hồn lực định vị mười tám vạn lần, mỗi ngày mười hai canh giờ thì có mười canh giờ là hắn ở trong trạng thái bay, còn lại hai canh giờ dùng để hấp thu nguyên khí trong Thượng phẩm linh thạch và nghỉ ngơi.

Trong một tháng này có tới mười một lần Diệp Trần trở lại vị trí của Mê Vụ Đảo.

Nhưng Diệp Trần cũng phát hiện ra khoảng cách tới Mê Vụ Đảo càng gần thì chịu ảnh hưởng của sương mù càng nhỏ, mà càng gần biên giới Mê Vụ Cấm Khu thì ảnh hưởng càng lớn.

- Cho dù là Linh Hải Cảnh đại năng giả muốn thoát ra ngoài cũng phải dựa vào vận khí a. Vận khí tốt thì có thể trong thời gian ngắn đi ra ngoài, vận khí kém thì bị khốn ở đây năm ba năm cũng bình thường.

- Bất quá, chỉ cần ta kiên trì thì vận khí cũng sẽ rơi lên người ta!

"Vèo!"

Thân hình của Diệp Trần xuyên thẳng qua đám sương mù bay vút đi.

...

Lại một tháng nữa trôi qua.

"Oanh!"

Một hoàng sắc quyền ảnh đánh ra, mặt hồ nổi sóng.

- Đáng chết, hai tháng rồi, chẳng lẽ biện pháp của ta là sai? Chỉ dựa vào ý chí là không thể ra ngoài hay là ý chí của ta còn chưa đủ?

Hai tháng thời gian đối với Tinh Cực Cảnh cường giả bất quá chỉ là một lần bế quan nháy mắt là qua mà thôi. Nhưng hiện giờ lại khác, trong hai tháng này Diệp Trần liên tục bay tới phía trước rồi lại định vị rồi lại bay tới, cứ tái diễn hành động buồn tẻ như vậy, nếu như có thời gian hạn định Diệp Trần ngược lại sẽ không tâm phiền ý loạn như bây giờ. Nhưng hắn biết bản thân không thể phán định được thời gian, cho nên trong hai tháng này liên tục thất bại khiến hắn ức khí, hiện giờ mới chịu bộc phát ra.

"Ầm! Ầm! ..."

"Ầm! Ầm! ..."

Phạm vi mười dặm trên mặt hồ quanh đây liền bị chọc thủng mấy ngàn cái lỗ, sóng nước dâng cao tới hơn ngàn mét, không ít yêu thú chết oan.

Sau khi phát tiết cho hết, Diệp Trần hỗn hển thở.

- Không được, ta nếu ngay cả bản thân cũng không tin thì còn tu cái gì kiếm đạo? Kiếm đạo càng đi về sau càng gian nan, không được phép có một tia tạp chất nào. Xem ra thực lực của ta đã đủ nhưng tâm tính còn chưa được. Lúc bình thường vẫn cho rằng rất tỉnh táo, trời có sập xuống cũng không sợ, nhưng đến lúc bị khảo nghiệm thì lại không được. Hừ, lần này chẳng những là tìm đường ra mà còn phải kết hợp ma luyện tâm tính!

Đây chính là sự khủng bố của Diệp Trần, nếu đổi lại là người khác có lẽ vẫn tiếp tục quay mòng mòng với vấn đề đúng sai này, nhưng Diệp Trần lại có thể nhảy ra bên ngoài nhìn thấy được vấn đề của bản thân!

"Ông!"

Một khối gỗ rộng rãi từ trong Trữ Vật Linh Giới hiện ra, rơi trên mặt hồ, Diệp Trần ngồi xếp bằng lên đó bình phục tâm thần lại.

- Gặp bất luận trắc trở gì đều là khảo nghiệm đối với ta!

- Bất luận cái gì ngăn trở đều có thể giúp cho ta tiến thêm một bước!

- Bất luận cái gì không thuận lợi đều là cơ hội để ta tiến bộ!

- Đem tất cả những thứ bất lợi biến thành có lợi cho bản thân, đây chính là ý chỉ của ta, là tinh thần của ta và là kiếm đạo của ta!

Trong màn sương mù dày đặc, một người trẻ tuổi đã bước vào lần lột xác tâm cảnh đầu tiên trong đời. Đương nhiên quá trình lột xác hiện giờ mới bắt đầu, có thành công hay không phải nhìn vào nỗ lực của hắn!

...

Tháng thứ ba, thất bại!

Tháng thứ tư, thất bại!

Tháng thứ năm ... sắp bắt đầu!

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trần từng có uể oải, từng có chán chường, từng có mất đi lòng tin, cũng từng có cảm ngộ, từng có kiên trì, từng có bình tầm suy ngẫm ...

Mỗi một lần bình tâm lại, Diệp Trần đều cảm giác được tâm linh được tẩy lễ, được ma luyện, Kiếm Ý càng thêm sắc bén càng thêm cứng cỏi.

Tháng thứ năm.

Ngày thứ bảy.

Diệp Trần vẫn đang tiếp tục bay tới trước với ánh mắt đầy kiên định.

...

- Phượng Yên Nhu, ngươi đuổi theo ta ba tháng vẫn không thể đuổi kịp ta mà vẫn không chịu từ bỏ sao?

Trên mặt hồ mêng mông, hai đạo nhân ảnh cách xa nhau bảy tám dặm một trước một sau truy đuổi. Người nói chuyện là một nam tử đang chạy phía trước, thân hình hắn cao gầy, mặc một bộ trường bào có tốc độ rất nhanh phảng phất như một ngọn u linh trong gió vậy.

Đuổi theo phía sau là một nữ tử tầm hơn hai mươi tuổi, hông đeo trường kiế, một thân bạch y tuyết trắng, mái tóc đen tuyền như thác nước đổ xuống trên lưng, mắt lấp lánh như hai vì sao nhưng vẻ mặt lại mang theo thần sắc lạnh như băng tạo nên một loại mỹ cảm kinh diễm. Càng làm cho người ta chú ý là trên mi tâm của nàng có mộ ấn ký hình bông tuyết làm cho nàng thêm vẻ thánh khiết tuyệt luân. Lúc này nàng lạnh lùng nói:

- Cao Thiên Hạc, việc ngươi giết sư muội của ta sẽ không thể chấm dứt được, cho dù truy đuổi một năm thời gian ta cũng muốn tự tay giết chết ngươi!

- Hừ, vậy ngươi tiếp tục đuổi theo a! Thực lực của ta mặc dù không bằng ngươi nhưng luận khinh công trong Tinh Cực Cảnh không ai có thể sánh được với ta!

Nữ tử tên là Phượng Yên Nhu kia khẽ nhíu mày, đối phương nói đúng, khinh công của nàng xem như cũng được nhưng khinh công của đối phương lại cao hơn, một thân ngộ tính không hề tầm thường. Hắn đã có tehẻ đem Phong chi ý cảnh cùng với Nhu chi ý cảnh tìm hiểu tới cực hạn, nếu không phải bản thân nàng có chân nguyên hùng hậy, hơn nữa còn nắm giữ một loại bí kỹ tăng phúc tốc độ thì sớm đã bị đối phương bỏ xa rồi. Mặc dù là vậy, vẫn bị hắn trốn thoát mấy lần, may mắn nàng ở thuật truy tung cũng có nghiên cứu nên vẫn có thể tiếp tục đuổi theo tới bây giờ.

- Ngươi nói không sai, có lẽ ta không đuổi kịp ngươi nhưng ta lại có thể chịu đựng được thời gian dài truy đuổi, nhưng ngươi có thể chịu đựng được bị đuổi giết thời gian dài vậy sao?

Cao Thiên Hạc giận dữ:

- Ngươi!

Bị đuổi giết ba tháng, Cao Thiên Hạc sớm đã mệt mỏi không chịu nổi rồi, không chỉ là thân thể mệt mỏi là tinh thần cũng rất mệt mỏi khiến hắn thống khổ không thôi. Bây giờ hắn rất hối hận lúc trước đã giết sư muội của người ta. Mà chuyện này chính là việc xảy ra từ ba tháng trước, lúc đó Cao Thiên Hạc tu luyện một bộ tà môn công pháp. Một ngày kia, trong một khu vực vắng vẻ, hắn gặp được sư muội của Phượng Yên Nhu nên sinh lòng ác ý định đả thương nàng trước rồi thực hiện hành vi đồi bại sau. Nhưng ao ngờ nàng kia dùng phương thức bí mật nào đó liên hệ được với Phượng Yên Nhu rồi ở trong thời điểm hắn sơ ý ám toán hắn. Hắn cùng với nàng dây dưa một

hồi thì liền giân dữ giết chết nàng, đúng lúc này thì Phượng Yên Nhu đến.

Phượng Yên Nhu mới chỉ hai mươi hai hai mươi ba tuổi mà thôi, nhưng võ công cực kỳ cao, nghe nói trong đám thanh niên cao thủ của Phiêu Miễu Tuyết Vực nàng được xếp vào top năm, còn về phần đứng thứ mấy trong top năm thì không ai biết được. Sau khi giap thủ khoảng hơn mười chiêu, Cao Thiên Hạc không đánh lại Phượng Yên Nhu nên bắt đầu chạy trối chết, sau đó chính là một màn đuổi giết ba tháng trời kéo tới như hiện tại.

- Phi tuyết liên thiên!

Cách bảy tám dặm, Phượng Yên Nhu rút trường kiếm bên hông, lăng không chém ra một kiếm. Kiếm khí băng hàn xoaáy lên mạn thiên phi tuyết chém tới Cao Thiên Hạc, Kiếm Ý cẩn chứa trong một kiếm này khiến da đầu Cao Thiên Hạc rung lên, tốc độ bất tri bất giác phải đẩy nhanh thêm mấy phần.

"Crắc!"

Kiếm khí còn chưa chém trúng Cao Thiên Hạc thì mặt hồ bên dưới đã bị đóng thành băng, trên mặt băng còn có một vết kiếm dài gần trăm trượng, nhìn thấy mà giật mình.

- Mẹ nó, tiểu bì nương có tu vi kiếm đạo quá khinh khủng. Ta tuyệt đối không phải đối thủ, chỉ sợ cả Phiêu Miễu Tuyết Vực cũng khó tìm ra kiếm khách Tinh Cực Cảnh nào lợi hại hơn nàng!

Cao Thiên Hạc thầm hô may mắn khi nhìn về phía trước.

- Ồ, chỗ đó có sương mù, nói không chừng có cơ hội chạy thoát a!

Cách đó mấy chục dặm là một vùng sương mù nồng đạm che khuất cả bầu trời rộng không biết bao nhiêu mà nói, cao cũng không thể nào ước lượng được, đây chính là một nơi dùng để đào mệnh tuyệt vời!

- Hừ, trên Tinh Vực Hồ này lại có vụ khu!

Phượng Yên Nhu nhíu mày.

Ba mươi dặm!

Hai mươi dặm!

Ngay lúc Cao Thiên Hạc chỉ còn cách vụ khu chưa tới hai mươi dặm thì một tiếng cười dài từ bên trong vụ khu truyền ra, ngay sau đó một đạo lam ảnh hiện ra, là một người trẻ tuổi.

- Ha ha, rốt cuộc cũng đã đi ra!

Diệp Trần ngửa đầu nhìn lên trời thoả thích hưởng thụ cảm giác ánh nắng mặt trời chíu rọi lên người.

Ngày thứ bảy của tháng thứ năm Diệp Trần đã phá vỡ thiết tắc của Mê Vụ Cấm Khu, dùng tu vi Tinh Cực Cảnh thuận lợi thoát ra ngoài. Nếu việc này truyền đi không biết dễ dẫn tới hậu quả gì, nhưng hiện giờ không trọng yếu, trọng yếu là rốt cuộc cũng đã thoát khỏi cái nơi quỷ quái kia.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần thầm cảm thấy may mắn vì bản thân đã cố gắng kiên trì, nếu không có sự kiện trì thì khả năng hắn có thể thoát ra ngoài là gần như bằng không. Đoán chừng mấy Linh Hải Cảnh đại năng giả từng đi vào Mê Vụ Cấm Khu bởi vì không thể kiên trì trong thời gian dài nên mới phải mất càng nhiều thời gian hơn mới đi ra được. Dù sao tốc độ của Linh Hải Cảnh đại năng giả cũng siêu việt Diệp Trần và hẳn là có phương diện ưu thế nào đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 378: Băng Tuyết Kiếm Vực, Hận Thấu Xương! (Thượng,Ha)

- Hữm? Người này bị đuổi giết sao? Tốc độ rất nhanh!

Phượng Yên Nhu và Cao Thiên Hạc một đuổi một chạy quá bắt mắt, Diệp Trần muốn không phát giác cũng khó.

- Kính xin các hạ giúp ta ngăn hắn lại!

Ở xa xa, Phượng Yên Nhu vận chân nguyên truyền thanh âm tới bên tai Diệp Trần. Kỳ thật nàng cũng không cho rằng Diệp Trần có thể ngăn cản được Cao Thiên hạc, nhưng chỉ cần có thể ngăn trở được trong hai nhịp hô hấp là nàng hoàn toàn có thể đuổi tới, đến lúc đó nàng tuyệt đối sẽ không để cho Cao Thiên Hạc chạy thoát một lần nữa.

"Mê Vụ Cấm Khu chỉ có vào, không có ra, người này lại muốn đi vào, mà nàng kia dường như cũng muốn truy vào theo. Giúp nàng một chút vậy! Dù sao cũng không phí sức lực gì!

Dựa vào linh hồn lực cảm ứng, Diệp Trần đại khái cũng đoán được Cao Thiên Hạc là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, Phượng Yên Nhu cũng như thế, bất quá Phượng Yên Nhu mạnh hơn rất nhiều, hẳn là tồn tại số một số hai trong Tinh Cực Cảnh cực hạn. Đương nhiên so với hắn thì không thấm vào đâu.

- Tiểu tử, bằng ngươi mà cũng muốn ngăn ta? Vọng tưởng! Di ảnh thần công!

Thân thể Cao Thiên Hạc đột nhiên dừng lại, rồi một màn kinh người phát sinh. Sau lưng Diệp Trần lại đột nhiên xuất hiện một Cao Thiên Hạc khác. Hai tên Cao Thiên Hạc một trước một sau vây Diệp Trần vào giữa khó phân biệt được thật giả.

Thấy vậy, Phượng Yên Nhu không khỏi cười khổ, đối phương làm sao có thể ngăn được khinh công của Cao Thiên Hạc chứ?

- Vậy sao?

Đã quyết định giúp Phượng Yên Nhu ngăn cản Cao Thiên Hạc lại, Diệp Trần tất nhiên sẽ không thất hứa. Thực lực của Cao Thiên Hạc quả thật rất tốt, trong cấp độ Tinh Cực Cảnh Diệp Trần chưa thấy có người thứ hai có được thành tựu như hắn. Nhưng nếu so về tốc độ, Diệp Trần có Khoái chi ý cảnh, Kiếm Ý có thể so với kiếm khách mới bước vào Linh Hải Cảnh cho nên tốc độ của Diệp Trần lúc này đã đạt tới mức khó có thể tưởng tượn được.

"Véo"

Một đường ánh sáng màu lam hiện ra, Diệp Trần phát sau đến trước, lập tức chặn ngay trước chân thân của Cao Thiên Hạc.

- Không thể nào!

Cao Thiên Hạc không khỏi kinh hãi, Di ảnh thần công của hắn là Địa giai đỉnh cấp công pháp khi dùng tốc độ cao nhất thì bất cứ thứ gì cũng không thể thấy được chân thân của hắn. Cũng nhờ vào công pháp này nên hắn mới có thể tránh thoát được Phượng Yên Nhu mấy lần. Nếu là người khác thì chắc chắn đã bị phân thân của hắn hấp dẫn lực chú ý rồi, nhừng mà Diệp Trần chẳng những có thể lập tức phản ứng mà còn dùng tốc độ kinh thế hãi tục phát sau đến trước, bảo sao Cao Thiên Hạc không sợ hãi?

Phượng Yên Nhu cũng kinh ngạc không hiểu, vốn nàng không trông mong Diệp Trần sẽ ngăn cản được Cao Thiên Hạc nhưng ai ngờ Diệp Trần lại có thể làm được!

- Ta xem ngươi làm sao cản ta?

Không muốn cùng với Diệp Trần dây dưa, Cao Thiên Hạc một lần nữa thi triển Di ảnh thần công. Trong hư không, hư ảnh lập loè, chân thân nhanh chóng biến thành phân thân, muốn chuẩn xác phân biệt thì khó càng thêm

khó.

Diệp Trần nhàn nhạt cười một tiếng, trong phạm vi linh hồn lực của hắn bao phủ thì Cao Thiên Hạc làm gì có chỗ nào có thể ẩn giấu? Mỗi cử động, mỗi quỹ tích di động của hắn Diệp Trần đều rõ như lòng bàn tay.

Cũng như lần thứ nhất, Diệp Trần lại xuất hiện trước mặt chân thân của Cao Thiên Hạc, trường kiếm cũng đã đeo lên lưng.

- Muốn chết! Lam chi thừng nhận!

Cao Thiên Hạc thẹn quá hoá giận, và còn có một chút sợ hãi. Trên phương diện tốc độ hắn đã thua hoàn toàn, nhưng thế thì sao chứ, chỉ cần giết đối phương thì hết thảy vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng.

Tay phải của Cao Thiên Hạc vung lên, một sợi dây thừng bằng chân nguyên biến thành phóng ra, phạm vi vài trăm mét đều nằm trong phạm vi công kích của nó.

- Thanh Liên đoạt hoa!

Trường kiếm xuất ra, một đoá Thanh Liên cực lớn đem Diệp Trần bao bọc vào trong.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Dây thừng quất lên Thanh Liên mấy trăm ngàn roi, nhưng phòng ngự của Thanh Liên quá mức biến thái, ngoại trừ trên bề mặt xuất hiện vài vết trắng trắng thì không hề bị tổn hao gì.

- Tiểu tử này sao lại khó giải quyết như vậy?

Cao Thiên Hạc cho dù có ngốc thì lúc này cũng biết Diệp Trần không phải hạng tầm thường, trong thời gian ngắn muốn giải quyết Diệp Trần là không thể nào.

- Tiểu huynh đệ, ta và ngươi không cừu không oán, cần gì làm khó ta,

thả ta đi qua đi, ngày khác ta nhất định báo đáp!

Dùng cứng không được, Cao Thiên Hạc lại dùng mềm, đương nhiên làm gì có ý định muốn báo đáp Diệp Trần, chờ khi hắn thoát được lần này thì hắn chắc chắn sẽ cho Diệp Trần không có đất dung thân.

Diệp Trần nói:

- Nguyên nhân sự việc ta còn không hiểu, như vậy đi, ngươi cũng đừng trốn, chúng ta ở chỗ này hảo hảo nói chuyện một chút, ai đúng ai sai liền có kết quả ngay thôi. Ta cam đoan, nếu như ngươi không làm sai thì ta sẽ bảo vệ cho ngươi một mạng, trái lại ngươi tự hiểu!

- Cuồng vọng, ngươi tưởng ngươi là ai? Đi chết đi!

Cao Thiên Hạc biết rõ sai chính là hắn cho nên làm sao đứng lại nói chuyện chứ? Tay phải của hắn không biết từ lúc nào đã nheièu thêm một căn trường tiên quỷ dị, trường tiên này cũng không giống bình thườn gmà có rất nhiều sợi giống như một con bạch tuộc vút tới Diệp Trần.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Vố số trường tiên phá toái hư không, rậm rạp một mảnh.

- Thanh Liên mạn không!

Đối phó loại công kích phạm vi lớn này thì dùng Thanh Liên mạn không là chính xác nhất. Kiếm vừa ra, không khí phía trước giống như bị cô đặc lại, tốc độ của đám trường tiên giảm mạnh như lọt vào vũng bùn, Diệp Trần cũng không có phản công mà muốn đợi Phượng Yên Nhu tới.

Cao Thiên Hạc tức muốn khóc, nếu không phải phía sau có truy binh quá lợi hại thì lão tử cho dù liều mạng cũng sẽ cho ngươi đẹp mặt!

"Vụt!"

Biết không làm gì được Diệp Trần, Cao Thiên hạc sau khi đánh ra một

kích nữa liền nhanh chóng bứt ra lách người bỏ chạy.

Hai người giao thủ bất quá chỉ mới nửa nhịp hô hấp, đối với một người bình thường thường thì rất ngắn ngủi nhưng đối với cường giả cấp bậc như Phượng Yên Nhu thì đã đủ làm được rất nhiều chuyện.

- Cao Thiên Hạc, xem ngươi còn chạy đi đâu?

Một đám kiếm khí như sương trắng vụt ngang qua bầu trời xẹt chém lên hộ thể chân nguyên của Cao Thiên Hạc.

"Crắc!"

Hộ thể chân nguyên của hắn liền bị đông cứng lại, hai mắt Cao THiên Hạc như phún hoả lùi lại một bước. Lúc này Phượng Yên Nhu đúng là đã truy tới, khoảng cách hai bên bất quá chỉ hơn trăm thước.

- Phượng Yên Nhu, ngươi cho rằng có thể dễ dàng giết ta sao?

Cao Thiên Hạc lúc này đã bị buộc buông tha ý định chạy trốn cho nên hai mắt hắn tràn ngập lệ khí.

Phượng Yên Nhu quát lớn:

- Có dễ dàng hay không thì chuyện của ta, hiện giờ ngươi đừng có mơ bình yên chạy thoát nữa!

- Ta ngược lại muốn xem thiếu niên kiếm khách đáng sợ nhất của Phiêu Miễu Tuyết Vực trong trăm năm qua đến tột cùng có trình độ nào! Hừ, muốn giết Cao Thiên Hạc ta ngươi không trả một giá thật lớn thì đừng hòng.

Lân trước chạy trối chết đúng là do thực lực của Phượng Yên Nhu quá mạnh mẽ, Cao Thiên Hạc đánh không lại, nhưng một nguyên nhân cũng do Cao Thiên Hạc không muốn cùng nàng lưỡng bại câu thương. Hắn biết rõ nếu tử chiến thì kết cục của hắn không thể nào tốt được.

- Phi thiên tuyết liên!

Phượng Yên Nhu không hề nói nhảm nữa mà vung trường kiếm lên. Không khí như bị hút sạch, băng hàn kiếm khí lạnh thấu xương làm nổi lên bông tuyết đầy trời chém xuống Cao Thiên Hạc.

- Hừ, Loạn chi lam nhận!

Phong chi ý cảnh cùng với Nhu chi ý cảnh hỗ trợ lẫn nhau khiến cho tốc dộ trường tiên của Cao Thiên hạc cực nhanh. Mấy chục ngọn trường tiên toả ra giống như một trái bong bóng nước lúc vỡ ra vậy. Mỗi một trường tiên đều có thể miễu sát một cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Kiếm khí của Phượng Yên Nhu cực kỳ lạnh và cứng rắn, xung quanh Cao Thiên Hạc lập tức bị bao phủ bởi một thế giới tuyết trắng, hạn chế tốc độ của hắn.

Mà trường tiên của hắn cũng làm cho không khí xung quanh Phượng Yên Nhu hỗn loạn, thỉnh thoảng còn có một ngọn trường tiên duỗi thẳng đâm về phía hộ thể chân nguyên của nàng.

Đưa tay cản lại ngọn trường tiên kia, Phượng Yên Nhu chân đạp băng hoa giống như một hàn băng tiên nữ lăng không giữa không trung.

Một kiếm ẩn chứa Kiếm Ý cực kỳ mạnh mẽ đâm ra.

"Phốc!"

Trong hư không liền xuất hiện một vết rách thẳng tắp, sau một sát na, trên vai của Cao Thiên Hạc đã nhiều thêm một lỗ kiếm, máu tươi vừa bắn ra liền bị băng khí phong lại.

- Kiếm Ý thật sắc bén, vừa băng lãnh vừa bao hàm sát phạt, tựa hồ có chút xu hướng của Sát Lục Kiếm Ý nhưng cũng có chỗ khác biệt.

Tại Mê Vụ Cấm Khu tiếp nhận khảo nghiệm ý chí của Song Kiếm

Vương, tri thức về kiếm đạo của Diệp Trần lúc này đã rất phong phú. Chỉ liếc nhìn một cái hắn đã nhận ra thành tựu kiếm đạo của Phượng Yên Nhu không đơn giản.

Không ngờ được vừa mới trở về Nam Trác Vực đã gặp phải một thiên tài kiếm khách như vậy!

- Nam Trác Vực là một trong mấy Vực nhỏ nhất trên Chân Linh đại lục mà Phiêu Miễu Tuyết Vực lại là một trong những Vực lớn nhất. Giữa hai bên chênh lệch không nhỏ. Ngoại trừ bản thân ta thì trong tất cả các thiên tài trong Nam Trác Vực này so ra đều kém nàng, không biết nàng ở trong đám thiên tài tuổi trẻ của Phiêu Miễu Tuyết Vực được xếp hạng thứ mấy?

Nghĩ tới đây, Diệp Trần nhịn không được dùng chân nguyên truyền âm cho Phượng Yên Nhu:

- Cô nương, không biết giữa các ngươi có ân oán gì?

Phượng Yên Nhu đối với Diệp Trần có cảm kích, nếu không nhờ Diệp Trần thì nàng làm sao cũng không thể đuổi kịp tên Cao THiên Hạc này. Tâm phân nhị dụng, một bên chiến đấu với Cao Thiên Hạc, một bên truyền âm cho Diệp Trần:

- Tên này là một tên cực kỳ ta ác trong tà phái ở Phiêu Miễu Tuyết Vực, hắn vô cớ giết hại sư muội của ta rồi còn muốn ô nhục nàng ...

Phượng Yên Nhu đem căn nguyên sự tình nói rõ cho Diệp Trần nghe.

- Thì ra là thế!

Diệp Trần khẽ gật đầu, vừa nãy trong lúc thoáng giao thủ với tên Cao Thiên Hạc kia Diệp Trần cũng đã cảm thấy hắn không phải hạng tốt lành gì, ra tay rất độc ác. Một lời không hợp liền muốn giết Diệp Trần, một nhân sĩ chính đạo tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Dùng linh hồn lực khoá chặt nhất cử nhất động của Cao Thiên Hạc, Diệp

Trần sợ tên này lại trốn thoát, mặc dù khả năng này có thể nói là rất rất rất nhỏ.

- Quần phong lam nhận!

Trên người đã bị trúng rất nhiều kiếm thương, khiến cho thể lực của Cao Thiên Hạc ngày càng yếu đi. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, chỗ đầu trường tiên liền bắn ra một đoạn ngắn cỡ ngón cái giống như bầy ong công kích khắp nơi.

- Hừ, kiện Trung phẩm bảo khí này của ta không giống bình thường, thời khắc mấu chốt đầu roi sẽ tự động tách ra hình thành một loạt công kích bất ngờ, uy lực còn mạnh hơn ta lúc toàn thịnh một kích! Đây chính là sát chiêu bảo vệ tính mạng của ta!"

Cao Thiên Hạc cười khằn khặc.

Sắc mặt Phượng Yên Nhu không hề thay đổi, tay trái bấm kiếm quyết, hộ thể chân nguyên càng thêm lóng lánh.

- Băng Tuyết Kiếm Vực!

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Một vầng bạch quang bành trướng lên, đem Phượng Yên Nhu bảo hộ ở giữa, vầng bạch quang này liên tục chuyển động không ngừng, nếu cẩn thận quan sát có thể thấy được trong bạch quang có rất nhiều đạo kiếm quang liên tục chuyển động tạo thành một tầng lại một tầng phòng ngự.

Vố số đầu trường tiên sắc bén chạm vào bạch quang liền bị đánh bật ra.

- Không xong rồi, nàng ta lại có nghiên cứu về tuyệt chiêu áo nghĩa của Tuyết Kiếm Tông.

Cao Thiên Hạc không khỏi hoảng hốt, hắn đã mất đi quyết tâm liều mạng rồi. Áo nghĩa của Tuyết Kiếm Tông chính là tuyệt chiêu lợi hại mà

cường giả Linh Hải Cảnh tìm hiểu thì làm sao hắn có thể phá vỡ được? Tuy Phượng Yên Nhu chỉ mới lĩnh ngộ được một chút da lông bên ngoài nhưng cũng đủ khiến hắn kinh hãi rồi.

- Đây là chiêu thức gì? Tuy vẫn còn trong phạm trù ý cảnh nhưng vận dụng đã vượt qua ý cảnh rồi, trong đó còn bao hàm áo nghĩa của kiếm đạo!

Diệp Trần nhìn một thức này không khỏi nghĩ tới một chiêu Phá Hư Chỉ học được trong Dương Thủ Sơn. Một chiêu Phá Hư Chỉ này đã siêu việt phạm trù ý cảnh, ảo diệu trong đó còn cao hơn chiêu này của Phượng Yên Nhu một cấp hoặc có lẽ còn cao hơn. Mấy năm nay Diệp Trần cũng có nghiên cứu về Phá Hư CHỉ nhưng tối đa cũng chỉ có thể vận dụng được một chút kỹ xảo trong đó, chứ không thể nào hiểu được chân lý. Hơn nữa nó sự ảo diệu của nó còn vượt khỏi phạm trù ý cảnh mà trước giờ Diệp Trần chưa từng gặp phải nên không biết phải làm thế nào.

- Kiếm vực trảm!

Một kiếm chém ra, Phượng Yên Nhu dẫn xuất kiếm quang trong quần bạch quang quanh người chém về phía Cao Thiên Hạc.

"Xoẹt!"

Không có bất kỳ ngăn trở gì, một cánh tay của Cao Thiên Hạc liền bị xé rách, ngay cả bả vai cũng thiếu chút nữa bị chặt đứt. Trung phẩm phòng ngự bảo khí của hắn cũng bị một tầng băng bao phủ, hàn khí xâm nhập thẳng vào trong thân thể.

- Tiểu tử, ta co chết cũng phải kéo theo ngươi làm cái đệm lưng cho ta!

Giờ khắc này, Cao Thiên Hạc hận nhất chính là Diệp Trần, phải nói là hận tới thấu xương! Nếu không có Diệp Trần ngăn cản thì hắn đâu có bị Phượng Yên Nhu đuổi kịp, đã không bị đuổi kịp thì hắn cũng đâu phải lâm vào cục diện phải chết thế này! Chiến lực còn sót lại của hắn lúc này tuyệt đối không thể gây tổn thương được cho Phượng Yên Nhu cho nên hắn liền

đem mục tiêu đặt lên Diệp Trần ý muốn kéo theo Diệp Trần cùng chết với hắn vì cái tội dám đắc tội Cao Thiên Hạc hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 379: Khiếp Sợ Phượng Yên Nhu. (1-2)

"Oanh!"

Vô số vết rách chân không hiện ra, Cao Thiên Hạc hung hãn không sợ chết lao tới Diệp Trần với phương thức lấy mạng đổi mạng, không có bất cứ phòng ngự gì.

- Cẩn thận!

Phượng Yên Nhu vội vàng mở miệng nhắc nhỏ Diệp Trần, tu vi của đối phương xem ra cũng được nhưng chiến lực chắc có lẽ không mạnh mẽ bao nhiêu, nếu không thì lúc nãy khi bị Cao Thiên Hạc làm sao chỉ toàn phòng thủ không có sức phản kháng? Do đối với Diệp Trần có cảm kích nên Phượng Yên Nhu không hề muốn thấy Diệp Trần chết trước mặt mình, miệng vừa hô kêu Diệp Trần cẩn thận thì nàng cũng đồng thời tăng tốc độ tới cực hạn, một kiếm theo đó chém ra.

- Di ảnh!

Một kiếm của nàng thất bại do Can Thiên Hạc liều mạng thi triển Di ảnh công tới mực tân cùng!

Diệp Trần vẫn phiêu phù tại chỗ không hề nhúc nhích, khoé miệng nhếch lên một nụ cười lạnh. Nhưng khi rơi vào trong mắt Cao Thiên Hạc lại thành vẻ mặt cười khổ cho nên hắn càng cảm thấy thống khoái.

- Nếu ngươi không ngăn cản ta thì ngươi sẽ không phải chết, đây chính là báo ứng, bây giờ thì cùng ta chết đi! Cực hạn Loạn lam nhận! Bạo!

Ôm một lòng muốn chết nên Cao Thiên Hạc tự bạo chân nguyên, kinh mạch bị phá huỷ hoàn toàn, ngũ tạng lệch lạc. Do đó thế công của hắn lúc

này còn vượt hẳn lúc đối chiến với Phượng Yên Nhu, mấy chục ngọn trường tiên nhu tiên liễu điên cuồng nổ tung, hư không xuất hiện mấy ngàn vết rách.

- Thật có lỗi!

Trên mặt Phượng Yên Nhu đầy vẻ áy náy, Diệp Trần mà chết thì trách nhiệm của nàng cũng rất lớn.

Phá Phôi Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần lạnh nhạt nối:

- Phượng cô nương, ta giết hắn không sao chứ?

Thanh âm của Diệp Trần cơ hồ là trong nháy mắt truyền ra ngoài, mà lúc này tiên ảnh chỉ cách Diệp Trần chưa tới một thước, đúng là tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng ngữ khí của hắn lại khiến cho Phượng Yên Nhu và Cao Thiên Hạc phải ngốc trệ trong sát na đó! Tên này đang nghĩ gì thế?

Lúc này, Phượng Yên Nhu cũng không kịp trả lời.

Nhưng Diệp Trần cũng xem như nàng đã đồng ý.

"Phốc!"

Thân ảnh Diệp Trần bị xuyên phá, Phượng Yên Nhu đang muốn kinh hô thì lại phát hiện đó chỉ là một cái tàn ảnh, hơn nữa tàn ảnh rất nhiều, giống như thác lũ bắn về phía Cao Thiên Hạc.

Tàn ảnh bị phá nát từng mảng nhưng thuỷ chung vẫn không thấy chân thân của Diệp Trần đâu.

Trong hư không đột nhiên loé lên một đạo kiếm quang, Diệp Trần chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Cao Thiên Hạc, Phá Phôi Kiếm trong tay đâm thẳng ra.

"Xoẹt!

Mũi kim đâm xuyên hộ thể chân nguyên rồi chọc thủng cổ họng Cao

Thiên Hạc từ sau gáy hắn lộ ra. Một vòi máu bắn tung toé.

Một Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả cứ như vậy chết dưới một kiếm của Diệp Trần.

Mà một kiếm này chỉ là một kiếm rất bình thường, không có bất kỳ hoa chiêu nào, không có bất cứ huyền ảo nào mà chỉ có nhanh, nhanh đến cực hạn, nhanh đến nỗi Cao Thiên Hạc không kịp phản ứng. Kiếm xuất, thân vong!

Rút kiếm ra, máu tươi càng thêm cuồng phun, Cao Thiên Hạc giơ ngón tay chỉ chỉ Diệp Trần, hai mắt mở lớn, miệng tựa hồ muốn nói gì đó nhưng do cổ họng đã bị đâm thủng nên không nói được lời nào. Đến lúc chết hắn cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, một tên kiếm khách chỉ hơi khó chơi một chút trong mắt hắn lại có thể một kiếm giết hắn, mà lại rất nhẹ nhàng. Ngay khi Diệp Trần xuất kiếm thì trong đầu của hắn chỉ có một chữ "Nhanh!"

Bảo trì tư thế khi chết, Cao Thiên Hạc ngửa mặt lên trời rồi rơi thẳng xuống dưới.

- Cái gì?

Âm thanh của Phượng Yên Nhu giống như bị tắc lại nơi cuống họng, cố gắng lắm mới phát ra được hai chữ.

Quá kinh hãi, nàng với Cao Thiên Hạc đều cho rằng Diệp Trần chỉ là một kiếm khách hơi chút lợi hại mà thôi. Đại khái có thể cùng cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn qua lại vài chiêu chứ tuyệt đối không thể ngăn cản được một chiêu liều chết của một Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả. Một chút hi vọng bảo lưu tính mạng cũng không có, dù sao đã được gọi là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả là đã đạt tới mức tận cùng của cấp độ Tinh Cực Cảnh rồi, trừ khi bước vào Linh Hải Cảnh hoặc là có một kiện Thượng phẩm bảo khí. Nhưng bước vào Linh Hải Cảnh dễ dàng vậy sao? Thiên phú cùng ngộ tính của nàng ở Phiêu Miễu Tuyết Vực tuyệt đối có thể xếp vào nhóm

đầu, vậy mà ngay cả tông chủ cũng nói nàng trong vòng năm năm không có khả năng bước vào Linh Hải Cảnh. Mặc kệ nàng có kỳ ngộ thế nào, đốn ngộ được cái gì thì trong vòng năm năm này cũng đừng nghĩ tới Linh Hải Cảnh. Không phải ai cũng có thể trở thành tồn tại như Huyền Hậu được, nếu không Huyền Hậu cũng không được xưng là thiên tài khủng bố nhất trong ngàn năm qua của Chân Linh đại lục!

Mà Thượng phẩm bảo khí không phải muốn có là có được, trừ Lục phẩm tông môn ra thì Thượng phẩm bảo khí ở bên ngoài ít càng thêm ít, mà hầu hết đều đang nằm trong các thượng cổ di tích người ta chưa biết tới. Những cổ di tích vô cùng nguy hiểm, ngay cả Linh Hải Cảnh tiến vào cũng có nguy hiểm tính mạng chớ đừng nói chi Tinh Cực Cảnh cường giả. Huống chỉ, cho dù có được Thượng phẩm bảo khí cũng khó mà giữ được, đạo lý hoài bích có tội ai mà không hiểu. Linh Hải Cảnh chắc chắn không hề ngại ngần diệt sát một Tinh Cực Cảnh cường giả để cướp lấy Thượng phẩm bảo khí. Cho nên người có Thượng phẩm bảo khí đa số đều là Linh Hải Cảnh đại năng giả hoặc là bị người mang đi cất giấu thật kỹ không dám tiết lộ ra ngoài. Ngay Phượng Yên Nhu nàng cũng không có được Thượng phẩm bảo khí, không phải tông môn không cho nàng mà sợ mang tới nguy hiểm cho nàng. Một cái Lục phẩm tông môn còn không đủ để một số Linh Hải Cảnh cường giả độc hành kiêng kỵ, đừng nói là đệ tử của Lục phẩm tông môn, mà ngay cả con cháu của tông chủ Lục phẩm tông môn bọn hắn cũng dám giết người đoạt bảo sau đó huỷ thi diệt tích!

Một cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn có được một kiện Thượng phẩm bảo khí vậy thì hắn chính là Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, đây là điều mà Chân Linh đại lục công nhận từ xưa đến nay.

Đáng tiếc, Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả so với Sinh Tử Cảnh Vương giả đều rất hiếm thấy, thậm chí có thể nói là còn hiếm thấy gấp đôi so với Sinh Tử Cảnh Vương giả. Mà đại đa số những người này đều sẽ đem Thượng phẩm bảo khí cất giấu thật kỹ, chỉ đến lúc sinh tử tồn vong mới có thể bạo lộ ra.

Cao Thiên Hạc không hề nghi ngờ chính là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, mặc dù chỉ là một Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả bình thường nhưng đòn phản công trước khi chết của hắn cho dù là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả rất lợi hại cũng phải lùi ba bước.

Diệp Trần biểu hiện ra ngoài cũng không có gì kinh diễm, khinh công xem như được, nhưng khi hắn vừa xuất kiếm muốn giết người thì Phượng Yên Nhu lại cảm nhận được trên mũi kiếm của hắn ẩn chứa sự sắc bén tới cực hạn.

Một kiếm!

Chỉ một kiếm!

Phượng Yên Nhu truy đuổi ba tháng vẫn vô kế khả thi giết Cao Thiên Hạc, nhưng Diệp Trần lại rất gọn gàn linh hoạt một kiếm khiến Cao Thiên Hạc không hề có sức hoàn thủ nào.

- Yêu nghiệt thiên tài kiếm khách! Ta trước giờ có chút tự mãn rồi, không biết hắn là thiên tài ở Lôi Vực hay là ở Vực nào?

Phượng Yên Nhu lúc này đã đem Diệp Trần trở thành thiên tài đồng cấp với nàng. Điều này cũng không phải là đánh giá thấp, thật ra là nàng đã đánh giá rất cao rồi. Đòn phản công trước khi chết của Cao Thiên Hạc tuy uy vô cùng nhưng ở trong mắt kiếm khách thì sơ hở chồng chất. Còn đối với kiếm khách, nếu không có nắm chắc chọn trúng thời cơ đối phương sơ hở để phản kích thì cũng không phải là một kiếm khách hợp cách, cho nên, một kiếm giết chết Cao Thiên Hạc như vậy Phượng Yên Nhu cũng có thể làm được. Nhưng bởi vì lúc trước nàng vẫn cho rằng Diệp Trần chỉ là một Tinh Cực Cảnh cường giả bình thường nên mới kinh ngạc như vậy.

Về phần Diệp Trần là thiên tài ở Vực nào thì trong đầu Phượng Yên Nhu không hề nghĩ tới Nam Trác Vực, nàng không cho rằng một cái Vực mà mấy trăm năm đều không có một Sinh Tử Cảnh Vương giả nào thì làm gì thể có được một thiên tài kiếm khách như vậy! Nam Trác Vực từ ngàn năm trước

đã bắt đầu trầm luân rồi!

Chỉ có Lôi Vực hoặc là Vực khác mới có thể có.

Làm sạch máu trên Phá Phôi Kiếm, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ rồi quay đầu nhìn Phượng Yên Nhu, nói:

- Thật có lỗi, ta thuận tay giết hắn rồi!

Kỳ thật với thực lực của Diệp Trần thì rất dễ dàng ngăn cản đòn phản công vừa rồi của Cao Thiên Hạc, có thể nói là dễ như ăn cơm vậy. Nhưng ở trong Mê Vụ Cấm Khu hơn nửa năm, kinh nghiệm qua không biết bao nhiêu cực khổ và áp lực tâm lý liên tục hơn năm tháng, nội tâm Diệp Trần sớm đã tích luỹ không ít lệ khí. Lúc vừa mới thoát ra bởi vì chưa biết rõ nguyên nhân sự việc nên hắn cũng không có trực tiếp hạ sát Cao Thiên hạc mà chỉ ngăn cản một chút, mà vừa rồi đối phương muốn giết hăn, lệ khí tích tụ lâu nay liền thuận thế bộc phát xuất ra một kiếm phát tiết hết ra ngoài.

Giết người xong, tâm tình của Diệp Trần thoải mái hơn rất nhiều.

Phượng Yên Nhu lắc đầu, nói:

- Không, ngươi không giết hắn thì hắn sẽ giết ngươi, ta còn chưa nói cảm ơn ngươi thì làm sao có thể trách ngươi?

Không tự tay giết chết Cao Thiên Hạc, Phượng Yên Nhu cũng có chút tiếc nuối nhưng dù sao hắn cũng đã chết rồi, tâm tình của nàng cũng thả lỏng hơn nhiều, cảm giác mất mát cũng rất nhanh chóng biến mất.

Diệp Trần cười cười nói:

- Ngươi là người Phiêu Miễu Tuyết Vực?

- Ừm, ta là đệ tử của Phiêu Tuyết Điện trên Phiêu Miễu Tuyết Vực. Ngươi là người Lôi Vực?

Phượng Yên Nhu hỏi lại.

- Không, ta ở Nam Trác Vực.

- Nam Trác Vực?

Phượng Yên Nhu có chút giật mình, nàng chưa từng nghe nói qua ở Nam Trác Vực có thiên tài nào như Diệp Trần, ở Nam Trác Vực cũng chỉ có Tư Không Thánh có chút tên tuổi mà thôi. Tin tức về Nam Trác Vực của nàng vẫn còn dừng lại ở mấy năm trước, khi đó Tư Không Thánh còn là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ võ giả mà nàng đã là Tinh Cực Cảnh cường giả. Mấy năm trôi qua, với thiên phú của Tư Không Thánh thì tất nhiên cũng đã bước vào Tinh Cực Cảnh, nếu đặt ở trong Phiêu Miễu Tuyết Vực thì hắn cũng có thể xếp vào nhóm top mười tới hai mươi, cũng là một thiên tài hiếm có.

- Sao thế? Có gì không đúng à?

Phượng Yên Nhu lắc đầu, nói:

- Như vậy thì Tiềm Long Bảng lần trước ngươi có lẽ đã đánh bại Tư Không Thánh?

- Ừm, hắn cũng rất lợi hại, ta cũng phí sức không nhỏ mới có thể đánh bại hắn. Hiện giờ nghe nói hắn đã đi tới Vực khác lịch lãm, có lẽ đã tiến bộ thêm rất nhiều!

Diệp Trần chưa bao giờ coi thường bất kỳ ai, Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hoả, Mộ Dung Khuynh Thành, Lý Đạo Hiên, Thác Bạt Khổ, Băng Linh đều là đối thủ đáng gờm của hắn. Nhất thời vượt lên trước không hẳn là cả đời đều sẽ vượt lên trước, hai chữ thiên tài được thể hiện ở chỗ là người ta không biết lúc nào hắn sẽ bộc phát, nhưng một khí bộc phát là rất khủng bố. Huyền Hầu năm xưa cũng có một thời gian lặng tiếng, nhưng đến khi nàng bộc phát thì khiếp sợ cả đại lục.

Nếu coi thường người khác thì đồng dạng cũng là coi thường chính mình, tuy có một số thiên tài không coi ai ra gì nhưng điều đó cũng không đồng nghĩa với việc họ không có thành tựu gì. Ngay cả một số Sinh Tử Cảnh

Vương giả trong truyền thuyết cũng có người hung hăng càn quấy.

Cho nên, tính cách là tính cách, chỉ cần cố gắng, chỉ cần không ngừng kiên trì chịu khó, như vậy không cần biết người là hạng người gì thì cũng sẽ có thể sáng tạo ra tiếng nói của bản thân cho dù ngươi có là người cùng hung cực ác cũng được.

Phượng Yên Nhu cũng không tiếp tục dây dưa ở vấn đề này:

- Lần này có thể đánh chết Cao Thiên Hạc phải cảm tạ ngươi rất nhiều. Ta đuổi theo hắn ba tháng rồi nên hiện tại cũng tới lúc trở về Phiêu Tuyết Điện phục mệnh. À, đúng rồi, ngươi tên là gì?

Nàng đã nói cho Diệp Trần tên của nàng lúc truyền âm.

- Diệp Trần.

- Diệp Trần! Ta sẽ nhớ kỹ, ngày sau gặp lại!

"Vút!"

Băng hàn khí dần loãng đi, Phượng Yên Nhu chỉ chốc lát sau đã biến mất nơi chân trời.

Thu hồi ánh mắt lại, Diệp Trần thầm cảm thán, Nam Trác Vực suy yếu đã lâu, ngoại giới đã không còn bao nhiêu người coi trọng Nam Trác Vực, đại đa số đều cho rằng Nam Trác Vực vẫn còn đang trầm luân. Nhưng hiện giờ thời đại đã khác, Diệp Trần hắn với tư cách là đệ nhất thiên tài thế hệ trẻ, tự nhiên sẽ dũng mãnh tiến tới, những thiên tài khác đang tạm thời ở phía sau hắn cũng sẽ lấy hắn làm mục tiêu để mạnh mẽ phát triển. Trong vòng năm ba năm tới, Nam Trác Vực chắc chắn sẽ chuyển biến.

- Muốn mạnh mẽ lên thì cũng không khó, chỉ cần có một người cường đại hơn đứng ở đỉnh là được, cái vị trí này tạm thời ta sẽ giữ lấy vậy!

Đối với Diệp Trần thì khiêm tốn đã không còn ý nghĩa gì nữa, là thiên

tài đứng đầu cả Nam Trác Vực thì tự nhiên phải có được khí độ như vậy.

Quay đầu nhìn lại về phía Mê Vụ Cấm Khu, Diệp Trần cười khổ một tiếng, trong vòng năm ba nắm tới hắn sẽ không tiến vào đó một lần nữa. Nơi này rất dễ khiến người ta phát điên, nếu vận khí kém cỏi có khi còn bị khốn trong đó vài năm cũng là bình thường. May mắn là hắn đã ra ngoài được rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 380: Tiếp Cận Quang Huy Bất Diệt Ý Chí. (Thượng,Hạ)

"Vèo!"

Hoá thành một đạo lưu quang, Diệp Trần phá vỡ tầng mây nhắm thẳng hướng Nam Trác Vực lao đi.

Mấy thành thị gần Tinh Vực Hồ của Nam Trác Vực, mọi người vẫn còn đang hứng khởi đàm luận về việc của Diệp Trần. Diệp Trần đã tiến vào Mê Vụ Cấm Khu hơn nữa năm, nếu không có gì bất ngờ thì phải đợi khi Diệp Trần tấn chức Linh Hải Cảnh may ra mới có thể trở về. Mà muốn bước vào Linh Hải Cảnh cũng không phải việc dễ dàng gì! Huyền Hậu ngày trước cũng hai mươi lăm tuổi mới bước vào Linh Hải Cảnh, cho dù Diệp Trần có thiên phú tương đương với nàng thì ít nhất cũng phải cần năm năm thời gian. Năm năm thời gian ở Nam Trác Vực không có bóng dáng của Diệp Trần thì không khỏi khiến người khác tiếc hận.

Thiên Tinh thành của Hắc Long đế quốc cách Tinh Vực Hồ không đến mười dặm, ở đây dân số cũng hơn ngàn vạn, ở đây có một toà tửu lâu hạng nhất gọi là Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu. Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu cao chín tầng, càng lên cao càng xa hoa, ngoài vách tường đều khảm bạch ngọc có giá trị cực cao, bạch ngọc còn quý hơn cả vàng và cũng là một tiêu chí riêng trong thủ đô Hắc Long đế quốc.

Tầng thứ bảy Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu, có một đám Tinh Cực Cảnh cường giả đang ngồi nói chuyện.

- Các vị, các ngươi cũng đừng phỏng đoán nữa, ta thấy trong vòng năm năm tới Diệp Trần tuyệt đối không thể đi ra khỏi Mê Vụ Cấm Khu, mà cũng có thể trực tiếp chết ở trong đó.

Nói chuyện là một trung niên có khuôn mặt chữ điền to bè, tu vi cũng không kém, là một Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cường giả. Hắn ở Thiên Tinh Thành cũng rất nổi danh.

Nửa năm trước, sau khi Thân Đồ Tuyệt truyền ra tin tức Diệp Trần đã lọt vào trong Mê Vụ Cấm Khu thì tin tức này dùng một tốc độ cực kỳ nhanh chóng truyền khắp Nam Trác Vực, làm cho trong nửa năm này đề tài bán tán của các vị cường giả Tinh Cực Cảnh đều là Diệp Trần. Dù sao một thiên tài như Diệp Trần cũng khiến người ta quá ấn tượng, các trận đấu Tiềm Long Bảng hắn liên tiếp giữ thành tích bất bại giết thẳng tới chung kết. Càng ngoài ý liệu của mọi người là hắn còn đánh bại đệ nhất nhân thế hệ tuổi trẻ lúc đó là Tư Không Thánh. Mà điều này cũng chưa xong, hai năm sau đó, tại Huyết Ma chiến trường Diệp Trần lại một lần nữa lực áp quần hùng, trở thành Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, lúc đó hắn tại chỗ đánh chết Bạch Cốt Quỷ Tướng của Cửu U Giáo, sau đó dưới sự truy sát của bốn vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả khác trốn thoát. Khí phách cùng thiên phú như vậy, không muốn người khác ấn tượng cũng khó, ít nhất ở Nam Trác Vực này, nói tới thiên tài người ta sẽ nghĩ ngay tới Diệp Trần."

- Đúng vậy, khả năng đi ra rất nhỏ, hơn nữa, cho dù Diệp Trần có thể đi ra được cũng chưa chắc đã là chuyện tốt. Kim Hoàng đạo nhân của Huyền Không Sơn bị hắn giết, sau đó còn có Bạch Cốt Quỷ Tướng của Cửu U Giáo. Đám Huyền Không Sơn và dư đảng Cửu U Giáo chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn đâu!"

- Ừm, người truy sát Diệp Trần của Huyền Không Sơn chắc chắn sẽ là Thân Đồ Tuyệt, nghe nói thực lực của Thân Đồ Tuyệt còn trên Bạch Hữu Đạo của Vô Tình Tông, có thể nói hắn hiện tại đã là cường giả đứng đầu trong Tinh Cực Cảnh rồi. Mà Cửu U Giáo cũng không thể coi thường, cùng nổi danh với Bạch Cốt Quỷ Tướng còn có hai đại Quỷ Tướng khác, người đứng đầu là Ngũ Độc Quỷ Tướng một thên độc công của hắn rất khủng bố. Nếu hắn tức giận thì cũng có thể hạ độc chết cả một thôn trang. Chiến đấu với hắn thì bản thân không biết lúc nào bị trúng độc, cho dù có trúng độc không sâu thì bản thân cũng sẽ giảm sức chiến đấu, mặc cho hắn chém giếdt!

- Năng lực gây chuyện của tên Diệp Trần này cũng có thể coi là hạng nhất, địch nhân hắn đụng phải đều rất khủng bố. Huyền Không Sơn và Cửu U Giáo chỉ cần tuỳ tiện phái ra một cường giả cũng đủ để đem chúng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay!

Có thể ngồi ở tầng thứ bảy của Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu này đều là Tinh Cực Cảnh cường giả, mà đám người như bọn hắn chỉ được xem là Tinh Cực Cảnh cường giả bình thường, lợi hại nhất cũng chỉ là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ mà thôi, ngay cả Tinh Cực Cảnh lợi hại cường giả còn chưa đạt tới chứ nói chi Tinh Cực Cảnh đỉnh phong cường giả và Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, loại cường giả này chỉ cần tát một cái thì đám Tinh Cực Cảnh cường giả bình thường như bọn họ cũng chết cả đám.

"Cộp cộp cộp ..."

Trên cầu thang có bước chân truyền đến, tiếng bước chân rất nhẹ nhàng nhưng ở đây ai cũng có thể nghe được quay đầu lại nhìn.

Khoảng ba nhịp hô hấp trôi qua, một người trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Một bộ lam y, hông đeo trường kiếm, mái tóc đen dài buộc rất đơn giản, khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt ôn nhuận, mặc dù chưa tới mức là tuyệt thế mỹ nam tử nhưng cũng là nhất lưu tài tuấn.

Người này chính là Diệp Trần!

Vượt qua mấy ngàn dặm đường, Diệp Trần mới tới Thiên TInh Thành này, bởi vì tại đây cách Tinh Vực Hồ rất gần.

Trên đường đi Diệp Trần đã suy nghĩ rất kỹ. Việc hắn đã thoát ra khỏi Mê Vụ Cấm Khu là không thể nào giấu diếm được, bởi vì hắn không phải là người vô danh, có rất nhiều người có thể nhận ra hắn! Về việc làm sao hắn có thể thoát khỏi Mê Vụ Cấm Khu chỉ với một thời gian ngắn như vậy thì hậu quả hắn cũng có thể đoán được. Bởi vì việc hắn đánh vớ thiết tắc của Mê

Vụ Cấm Khu này là quá kinh thế hãi tục, không muốn oanh động cũng không được. Cho nên hắn đã nghĩ ra một cách là cứ đường đường chính chính trở về, sau đó chế tạo ra một câu chuyện nói rằng bản thân hắn vẫn chưa hề xâm nhập vào trong Mê Vụ Cấm Khu.

Việc nói dối này chắc chắn sẽ không thể bị phanh phui trong một thời gian ngắn được, đợi đến lúc đó thì Diệp Trần cũng đã có đủ thực lực để tự bảo vệ bản thân rồi.

Từ tầng thứ bảy của Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu trở lên chỉ có Tinh Cực Cảnh cường giả mới có tư cách đi lên, mà trong đám Tinh Cực Cảnh cường giả biết tới Diệp Trần cũng không ít, cho nên Diệp Trần mới chọn nơi này làm chỗ đến đầu tiên, sau đó mượn lời của đám người ở đây truyền đi cho cả Nam Trác Vực đều biết hắn đã trở lại.

- Hả? Chính là Diệp Trần!

Quả nhiên ở tầng bảy này có hai người nhận ra Diệp Trần, hai người này đều đã tới quan sát các trận đấu Tiềm Long Bảng cho nên mặt mũi của Diệp Trần bọn họ đều rõ ràng.

- Cái gì? Ngươi không có nhìn lầm chứ?

- Ta gạt ngươi làm gì? Hắn chính là Diệp Trần!

- Không thể tin được, hắn vậy mà hoàn hảo không chút tổn thương nào thoát ra khỏi Mê Vụ Cấm Khu, quả thật là khó tin!

- Gặp quỷ rồi!

Tên mặt chữ điền vừa nãy mới nói trong vòng năm năm Diệp Trần không thể nào rời khỏi Mê Vụ Cấm Khu được lúc này đang trợn mắt há mồm, bộ dáng như gặp quỷ nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, mấy lời bàn tán của đám người này hắn đều nghe được hết.

- Có muốn qua chào hỏi với hắn một chút không? Nghe nói tên Diệp Trần này rất dễ nói chuyện.

- Ừm, ta cũng nghe nói thế, cùng qua đi!

Hai người nhận ra Diệp Trần liền đứng lên đi tới trước mặt Diệp Trần.

- Diệp thiếu hiệp, ngưỡng mộ đã lâu!

Hai người ôm quyền, có chút cung kính nói.

Diệp Trần khẽ đưa tay ra, nói:

- Mời ngồi!

"Diệp Trần đúng là dễ nói chuyện mà, còn mời ta ngồi nữa chứ, thật là vinh hạnh!

Trên mặt hai người đều lộ ra vẻ vui mừng, cung kính ngồi xuống.

Một người trong đó liền kêu tiểu bị chuẩn bị đồ ăn cùng rượu tốt nhất mang lên.

- Diệp thiếu hiệp, hai người bọn ta đối với thiếu hiệp ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay rốt cuộc cũng có vinh hạnh được ngồi uống rượu ăn cơm với thiếu hiệp, thật là vinh hạnh cho chúng ta!

Trung niên ngồi bên trái cởi mở nói.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Cuộc sống thú vị ở chỗ là có thể làm những điều mình thích! Một người ngồi uống rượu cũng rất nhàm chán, ai đến Diệp Trần ta cũng sẽ không cự tuyệt!

- Ha ha, thống khoái.

Thấy ba người trò chuyện vui vẻ như vậy, những người khác đều cảm thấy ghen ghét và hối hận bản thân tại sao không sớm nghĩ tới việc đi qua chào hỏi Diệp Trần, nếu không thì chỗ ngồi kia đã là của mình rồi.

- Diệp thiếu hiệp, Chu mỗ ta cũng là người ngưỡng mộ thiếu hiệp từ lâu!

Một người ngồi gần đó nhịn không được cũng đứng lên chào hỏi.

Diệp Trần cũng không có cự tuyệt hắn mà mời hắn cùng ngồi xuống uống rượu.

- Diệp thiếu hiệp ....

- Diệp thiếu hiệp ...

....

Những người còn lại thấy vậy cũng nhao nhao đứng lên chào hỏi Diệp Trần để sau này còn có chuyện để bóc phét. Có thể ngồi cùng một bàn ăn cơm uống rượu với thiên tại kiệt xuất trong hơn một ngàn năm của Nam Trác Vực đúng là việc rất hãnh diện. Sau này nếu Diệp Trần có thể bước lên cảnh giới rất cao thì bọn hắn cũng có thể nói với hậu bối của mình năm đó cha ngươi, ông ngươi đã từng cùng ngồi uống rượu với Diệp Trần, thậm chứ còn tán gẫu rất hứng khởi rồi kết nghĩa anh em ...

Người quá nhiều nên Diệp Trần đành đứng lên cùng mọi người kéo các bàn gom lại một chỗ tạo thành một cái bàn rộng hơn mười mét.

- Diệp thiếu hiệp, Mê Vụ Cấm Khu được xưng là cấm địa chỉ có vào không có ra đối với Tinh Cực Cảnh cường giả, vậy thiếu hiệp làm sao có thể đi ra ngoài? Có thể nói cho các huynh đệ cùng được thêm kiến thức không?

- Đúng, Diệp thiếu hiệp, lần này thiếu hiệp có thể bình an thoát ra, có lẽ chưa tới mười ngày nửa tháng sẽ truyền đi khắp Hắc Long đế quốc, một tháng sau đã truyền khắp Nam Trác Vực rồi!

Diệp Trần hớp một hớp rượu rồi nói:

- Kỳ thật, ta căn bản chưa có đi vào Mê Vụ Cấm Khu cho nên hơn năm tháng trước ta đã đi ra ngoài rồi, nhưng vẫn một mực dưỡng thương cho tới bây giờ. Các ngươi cũng biết, bị bốn Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả đồng thời truy sát làm sao có thể không bị thương được!

- Chưa có đi vào Mê Vụ Cấm Khu!

Mọi người đều giật mình, nguyên lai Diệp Trần chưa tiến vào trong Mê Vụ Cấm Khu. Còn việc hắn bị thương thì rất bình thường, nếu không bị thương mới là bất thường. Bị bốn Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả truy sát đâu phải chuyện đùa! Mà Diệp Trần có thể đào thoát được đã nói lên bổn sự của hắn, nếu đổi thành người khác tám chín phần đã chết rồi. Mà Diệp Trần nói tạm lánh đi năm tháng để tập trung chữa thương cũng không có gì bàn cãi. Cường giả bị thương khác xa so với người thường! Sinh mệnh lực của cường giả rất ương ngạnh nên rất khó tử vong, nhưng muốn điều dưỡng thân thể thì cũng rất khó khăn, nhất là cường giả bị một số sát chiêu lợi hại làm bị thương còn có thể bị ảnh hưởng tới tinh thần, cho nên việc tiêu tốn nửa năm thậm chí một hai năm để dưỡng thương là rất bình thường.

- Chúc mừng Diệp thiếu hiệp bình an trở về, ta mời thiếu hiệp một ly!

- Ta cũng mời Diệp thiếu hiệp một ly!

Bữa cơm này kéo dài tới tận đêm khuya mới xong.

...

Trong phòng trọ của tửu lâu.

Diệp Trần khoanh chân ngồi trên giường.

Trong khoảng thời gian kiếm đường thoát ra khỏi Mê Vụ Cấm Khu đối với Diệp Trần có ảnh hưởng rất lớn, chính xác mà nói còn vượt qua cả khảo nghiệm ý chí của Song Kiếm Vương và Thiết Kiếm Vương.

Tâm tình, như thế nào là tâm tình?

Kỳ thật nó chính là thế giới bên trong của một con người, hay nói ngắn gọn chính là nội tâm!

Bên ngoài cường đại không phải là chân chính cường đại, nội tâm cường đại mới được xem là cường đại, nội tâm không hề bị khuất phục trước áp lực cực mạnh mới đủ sức để phá tan sự cường đại của vận mệnh.

Hành trình năm tháng lẻ bảy ngày buồn tẻ đó khiến cho nội tâm của Diệp Trần thăng hoa tới một tình trạng rất khủng bố. Bình quân một ngày hắn dùng linh hồn lực định vị mươi tám vạn lần, năm tháng lẻ bảy ngày là gần ba ngàn vạn lần! Nếu đổi thành bất kỳ một Tinh Cực Cảnh cường giả nào khác thì không sớm bị điên thì cũng sụp đổ tinh thần sau đó trực tiếp buông tha chờ cho đến khi bước vào Linh Hải Cảnh mới tiếp tục có ý định tìm cách ra ngoài. Cho dù là Linh Hải Cảnh cường giả cũng chưa chắc đã có nghị lực và kiên trì như Diệp Trần. Liên tục lập lại một việc trong năm tháng lẻ bảy ngày, mỗi ngày lập đi lặp lại mười tám vạn lần, chỉ cần nghĩ thôi cũng khiến người khác sợ hãi rồi.

Nhưng cái này cũng chưa phải là cái đáng sợ nhất, thứ đáng sợ nhất chính là không biết khi nào mới có thể đi ra ngoài, có lẽ là mấy tháng, có lẽ là vài năm mà cũng có thể là vĩnh viễn ở lại nới đó. Có bao nhiêu người có thể lần lượt từ trong tuyệt vọng tìm thấy tự tin để một lần nữa kiên định đứng lên chiến thắng bản thân? Kinh lịch trong khoảng thời gian đó của Diệp Trần có lẽ đủ bao hàm cả mấy kiếp của người khác.

Đương nhiên, thu hoạch của việc lần lượt vượt qua chính mình như vậy là cực kỳ lớn.

Nội tâm cường đại khiến cho Kiếm Ý của Diệp Trần càng thêm cứng cỏi, kiếm đạo của hắn càng thêm vững chắc không dễ xao động. Mỗi một tia ý chí đều hết sức thuần tuý, nói không quá chí cường giả có Kiếm Ý đồng cảnh giới không có bất kỳ người nào là đối thủ của Diệp Trần. Kiếm Ý hôm nay của Diệp Trần trên tổng số lượng đã không sai biệt mấy so với một kiếm

khách Linh Hải Cảnh bình thường, võ giả Linh Hải Cảnh bình thường căn bản không thể so sánh với hắn được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 381: Đại Hoàng Tử Giá Lâm. (Thượng,Hạ)

Phiêu phù trên hồn hải là một thanh trường kiểm có phong cách cổ xưa cỡ ba ngón tay. Trên trường kiếm có có một chút áng sáng ngân sắc chói lọt, chút ánh sáng ngân sắc đó chính là ý chỉ của Diệp Trần. Có được tri thức kiếm đạo của Chiến Vương, Diệp Trần biết rõ trong Linh Hải Cảnh chỉ có Linh Hải Cảnh Tông Sư mới có ý chí toả ra ánh sáng chói lọi như vậy, dưới Linh Hải Cảnh Tông Sư cũng chỉ hiếm hoi vài kiếm khách Linh Hải Cảnh mới làm được như vậy, mà Diệp Trần hắn chỉ dùng tu vi Tinh Cực Cảnh mà cũng đã làm được!

- Ngân sắc chói lại hiển xuất, ý chí gần như bất diệt!

Diệp Trần hít sâu một hơi, đôi mắt của hắn đột nhiên bắn ra một đạo tinh mang khiếp người.

Nửa tháng tiếp theo, Diệp Trần đều một mực tiềm tu trong Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu.

Mấy trăm khối Thượng phẩm linh thạch lấy được trên người của tên đảo chủ Mê Vụ Đảo hiện tại đã bị hắn dùng hơn phân nửa, tu vi cũng đã tiến lên một bước, chân nguyên dần dần hùng hậu.

Không nên xem thường khoảng cách từ Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đến Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Nghe thì chỉ có một chút như vậy nhưng số lượng chân nguyên cần tích luỹ là hết sức khủng bố! Mặc kệ ngươi có bao nhiêu thiên phú, ngộ tính mạnh cỡ nào thì cũng đều phải thành thành thật thật tu luyện, đương nhiên, đường tắt không phải là không có, chỉ là quá hà khắc. Ví dụ như dùng những linh thảo linh dược đỉnh cấp có tiền chưa chắc mua được cũng có thể giúp cho Tinh Cực Cảnh hậu kỳ tiến lên Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hoặc là có một vị Linh Hải Cảnh đại năng hao phí

sức lực mạnh mẽ truyền chân nguyên cho ngươi!

- Không vội, chiến lực của ta hiện tại đã gần như vô địch thủ trong Tinh Cực Cảnh rồi, tu vi có thể từ từ tăng lên cũng được, cho dù có đạt tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong muốn bước vào Linh Hải Cảnh cũng cần một quá trình dài, ít thì năm ba năm, nhiều thì tám năm mười năm! Từ Tinh Cực Cảnh bước vào Linh Hải Cảnh được gọi là Hoá Phàm Quan cũng không phải không có đạo lý!

Hoá Phàm Quan, tên như ý nghĩa, chính là thoát khỏi trói buộc của thân thể phàm nhân, hô phong hoán vũ không gì không làm được. Cho nên cường giả khi bước vào Linh Hải Cảnh mới được thế nhân tôn xưng là đại năng giả.

Sắc trời dần dần sáng, ngọn đèn được đặt trong một cái bình thuỷ tinh trong phòng cũng dần lụi tàn.

Mở mắt ra, Diệp Trần khẽ điểm ngón tay giữa hư không một cái.

"Phốc!"

Ngọn đèn phụt tắt nhưng bình thuỷ tinh không hề xây xước gì.

Thoáng rửa mặt một chút, Diệp Trần mở cửa hướng tới lầu bảy mà đi.

Trong đại sảnh lúc này cường giả Tinh Cực Cảnh còn nhiêu hơn gấp đôi so với nửa tháng trước, một phần nguyên do là vì có Diệp Trần ở chỗ này cho nên rất nhiều người muốn kết giao với hắn mà đến, một bộ phận khác là do các trận tranh tài Tiềm Long Bảng vừa mới chấm dứt, họ mới từ Tiềm Long thành trở về.

- Lần tranh tài Tiềm Long Bảng này tuy xa xa không bằng lần trước, nhưng vẫn có không ít tuyệt đỉnh thiên tài. Đệ nhất chính là Cốc Du Vân đệ tử của Huyền Không Sơn, thứ hai là Càn Vân của Lạc Hà Môn. Về phần tông môn của Diệp Trần do được số mệnh gia trì nên cũng xuất hiện không ít thiên tài! Trong top bảy mươi hai cũng có tới ba người, kiệt xuất nhất chính là Trương Hạo Nhiên, nghe nói hắn với Diệp Trần lúc trước là thiên tài đồng

bối, về sau Diệp Trần đã vượt qua hắn. Ngoài ra Lưu Vân Tông cũng có không ít đệ tử thiếu chút nữa đã có thể tiến vào top bảy mươi hai, khiến cho các tông chủ khác đều trợn tròn mắt.

- Lưu Vân Tông có một Diệp Trần nghịch thiên như vậy thì đám môn hạ đệ tử không muốn trở nên mạnh mẽ cũng không được.

- Nghe nói Diệp Trần đang ở Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu này đúng không?

- Đương nhiên là đúng, mấy ngày trước chúng ta còn ngồi uống rượu nói chuyện phiếm với nhau mà. Lúc đó cũng có thoáng trao đổi một ít kinh nghiệm tâm đắc, đừng thấy hắn còn trẻ tuổi mà xem thường, giải thích của hắn so với ta còn cao thâm hơn rất nhiều, rất nhiều chỗ được hắn nhắc nhở ta mới có thể hiểu được mấu chốt! Trước kia ta và ngươi thực lực tương đương, nhưng hiện giờ ta dám chắc người thắng là ta!

- Hắc hắc, khoác lác không biết xấu hổ, có cơ hội thì luận bàn một chút!

- Không thành vấn đề!

Trong lúc mọi người còn đang say sưa bàn luận thì Diệp Trần chậm rãi đi vào.

- Diệp thiếu hiệp đến!

- Diệp thiếu hiệp, ngươi quả nhiên là ở đây, xem ra ta đến đúng chỗ rồi!

Mấy cường giả Tinh Cực Cảnh mới tới đều hướng Diệp Trần ôm quyền chào hỏi.

Mấy lời đối thoại của bọn họ vừa rồi Diệp Trần đều nghe rõ hết cho nên đối với tình hình gần đây của Lưu Vân Tông hắn cũng đã nắm được một chút. Trương Hạo Thiên quật khởi cũng nằm trong dự liệu của hắn, lúc trước trong hàng đệ tử đồng lứa cũng chỉ có Trương Hạo Nhiên có thể đánh đồng với hắn. Nhoáng cái đã năm sáu năm trôi qua, tu vi của Trương Hạo Nhiên

có lẽ cũng đã đạt tới Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi, đoán chừng cách Tinh Cực Cảnh cũng không xa mấy.

Về phần Từ Tĩnh tại sao không tham gia Tiềm Long Bảng thì Diệp Trần đoán có lẽ nàng đã đột phá tới Tinh Cực Cảnh rồi.

Từ Tĩnh đi con đường khác hẳn với đại bộ phận các võ giả khác, nàng chủ tu là khí lực. Võ giã khác tu luyện chính là chân nguyên, chân nguyên là ẩn chứa trong đan điền, dùng kinh mạch làm lộ tuyến vận chuyển nâng cao thực lực nhưng khí lực là tu luyện về mặt huyết nhục và cốt tuỷ. Trong cơ thể bất luận một bộ vị nào đều có thể tu luyện gần như không có hạn chế.

Tu luyện con đường khí lực thân thể chính là một một con đường tạo nên siêu cấp cường giả.

Người bình thường rèn luyện thân thể có thể cường hóa khí lực, có thể đạt tới mấy trăm cân thậm chí mấy ngàn cân lực lượng, nhưng như vậy cũng không thể diễn hoá thành khí lực được, rèn luyện cơ thể chỉ là là rèn thể sơ kỳ nhằm tăng lên lực lượng và tố chất thân thể mà thôi. Đến hậu kỳ mới có thể cụ thể hoá hoặc là diễn hoá lực lượng đó thành khí lực. Khí lực không có nhiều tác dụng như chân nguyên nhưng nói về sự bá đạo thì chân nguyên không thể nào so sánh được, nó chính thức là vô kiên bất tồi, không gì không phá được. Khi chiến đấu với võ giả tu luyện khí lực, ngàn vạn lần không nên cận thân chiến đấu với họ, nếu không sẽ chết rất khó coi, cho dù phòng ngự của ngươi vẫn luôn tự hào xưa giờ mà ở trước mặt họ cũng không khác gì miềng đậu hủ.

Tu luyện khí lực cùng với việc rèn luyện thân thể cũng có khác nhau rất lớn, đó chính là nhìn bề ngoài căn bản không thể biết được ngươi luyện khí lực. Giống như Từ Tĩnh vậy, nói về khí lực của nàng, tuyệt đối có thể xem là số một số hai ở Nam Trác Vực nhưng bề ngoài của nàng vẫn là một nữ tử rất uyển chuyển đáng yêu, thân thể mảnh khảnh, da thịt mềm mại, nhưng mà cánh tay trông như nhỏ bé đáng yêu đó của nàng lại có thể dễ dàng đánh chết một đầu yêu thú đồng cấp!

Đương nhiên khi hai người cùng chủ tu khí lực gặp nhau thì lại dễ dàng phân biệt được.

Người chủ tu khí lực bởi vì khí lực quá cường thịnh cho nên tinh khí cuồn cuộn, huyết khí nồng đậm, người đồng đạo rất dễ dàng có thể cảm ứng được.

Khí lực của Diệp Trần tuy không bằng Từ Tĩnh nhưng linh hồn lực của hắn vượt xa cấp độ Tinh Cực Cảnh cho nên rất mẫn cảm, nếu lần tiếp theo gặp Từ Tĩnh Diệp Trần chắc chắn có thể thấy rõ được thực lực của nàng.

Vừa cùng mọi người uống rượu, Diệp Trần vừa hỏi thăm về mấy việc đáng chú ý của Tiềm Long Bảng lần này.

- Có một việc đáng chú ý, Đại hoàng tử của Hắc Long đế quốc, người bài danh thứ ba trên Tiềm Long Bảng trước lần của thiếu hiệp đã tới xem Tiềm Long Bảng lần này.

- Đại hoàng tử của Hắc Long đế quốc!

Diệp Trần gật gật đầu, hắn biết rõ người này. Tư Không Thánh tổng cộng tham gia ba lần Tiềm Long Bảng, lần thứ hai hắn bài danh đệ nhất, đệ nhị là Nghiêm Xích Hoả, đệ tam chính là tên Đại hoàng tử của Hắc Long đế quốc này. Tên này lúc đó đã hai mươi ba tuổi, sáu năm trôi qua, lúc này cũng đã hai mươi chín tuổi thuộc vào nhóm cường giả cận trung niên rồi.

- Thật không ngờ rằng sau sáu năm hắn vừa xuất hiện thì đã là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong làm khiếp sợ toàn trường!

- Ừ, lúc đó ta cũng rất giật mình!

Diệp Trần cũng không quá để ý, nói:

- Hắn tới làm gì vậy, chẳng lẽ chỉ xem các trận đấu sao?

- Mục đích của hắn là lôi kéo nhân tài, nghe nói cũng đã lôi kéo được

một nhóm người, trong đó có cả mấy thiên tài bài danh phía trước, Cốc Du Vân và Càn Vân đều đã bị hắn lôi kéo được. Trương Hạo Thiên cùng tông môn với thiếu hiệp không biết có đáp ứng hắn hay không nữa!

- Lôi kéo nhân tài? Tên Đại hoàng tử này cũng giỏi tính toán a!

Diệp Trần hiểu rất rõ, người có thể bài danh trước bảy mươi hai trên Tiềm Long Bảng mà có thể kéo tới hoàng thất Hắc Long đế quốc thì sẽ giúp hoàng thất tụ tập được không ít vô thượng số mệnh. Đợi khi các thiên tài này phát triển lên thì chính là các thủ hộ thần của Hắc Long đế quốc! Ở Nam Trác Vực này cũng chỉ có tam đại đế quốc mới dám làm như thế, dù sao tam đại hoàng thất này so với Lục phẩm tông môn còn cường đại hơn, cao thủ nhiều như mây, mà Hắc Long hoàng thất hiện giờ đang được xem là hoàng thất mạnh nhất trong tam đại hoàng thất.

Bất tri bất giác đã đến buổi chiều.

Trên đường phố có sáu người đang chậm rãi đi tới.

- Đại hoàng tử, đến nơi rồi!

Trong sáu người thì có năm lão giả đều mặc một bộ y phục màu đen chỉ vàng, trên ngực áo có thêu một đoá hoa màu vàng rất nổi bật.

Người còn lại là một thanh niên cao khoảng một mét chín, tướng mạo anh tuấn, mặc một kiện y phục màu đen có thêu một đầu hắc long, hai mắt hắc long hoàn toàn được thêu bằng chỉ vàng, làm tăng thêm một phần khí thế cho tên thanh niên này.

Tên thanh niên thản nhiên nói:

- Không biết Diệp Trần có tiếp nhận lời mời của ta hay không?

- Hừ, nếu hắn không thức thời, ta cho hắn một chút giáo huấn là được!

Lên tiếng là một lão giả cường tráng, vẻ mặt đầy lệ khí.

Lão giả cầm đầu lên tiếng:

- Đừng xem thường hắn, hắn có thể từ trong tay bốn vị Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả chạy thoát đã nói lên thực lực của hắn tuyệt tối không kém. Đương nhiên chúng ta cũng không cần phải sợ hãi hắn, Yến Bắc Đao, lát nữa hãy để Đại hoàng tử nói chuyện, người không được lỗ mãng làm hỏng kế hoạch của người!

Thực lực của Yến Bắc Đao gần với hắn, nhưng lệ khí quá nặng, động một chút là muốn giết người.

- Yên tâm, ta sẽ có chừng mực.

Đi vào đại môn, tiểu nhị thấy quần áo và trang sức của sáu người thì chấn động, lập tức nhận ra thân phận của sáu người. Hắn cúi đầu cung kính mời sáu người vào trong, lão bản của Bạch Ngọc Lâu cũng tự mình ra tiếp đón họ, trên mặt đầy vẻ nịnh nọt.

- Diệp Trần ở Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu này đúng không?

Lão giả cầm đầu lên tiếng hỏi thăm.

Lão bản do dự một chút liền gật đầu:

- Diệp thiếu hiệp đã đây hơn nửa tháng, ngay tại tầng thứ bảy.

Tầng thứ bảy, Diệp Trần đang ngồi uống rượu với đám người ở đây thấy sáu người Đại hoàng tử đi tới thì khẽ cau mày. Hắn cảm giác được đối phương là vì hắn mà tới.

Đại hoàng tử tuy chưa từng tiếp xúc với Diệp Trần nhưng bức hoạ vẽ Diệp Trần hắn đã thấy rồi, khoé miệng hắn nở nụ cười thật tươi, nói:

- Diệp huynh cực kỳ tiêu dao a, ta nghe nói huynh từ trong Mê Vụ Cấm Khu xông ra còn bán tin bán nghi, hiện tại đã tin rồi!

Diệp Trần nói:

- May mắn thôi, mời Đại hoàng tử ngồi.

Vừa rồi đã có người nói cho Diệp Trần biết thân phận của Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử phất tay để người khác nhường chỗ ngồi đối diện Diệp Trần rồi đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Lần này ta đến đây chỉ có một ước nguyện là được Diệp huynh trở thành thân vệ của ta. Ta sẽ để cho Diệp huynh nhận chức đội trưởng đội thân vệ của ta, hơn nữa, ân oán của Diệp huynh cùng với Huyền Không Sơn ta sẽ hoá giải hết, như thế nào?

Dứt lời, hắn dùng ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng Diệp Trần.

Diệp Trần nhíu mày, trong sáu người bên phía Đại hoàng tử có ba người là Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, một là lão giả cầm đầu, một là lão giả thân hình hùng tráng, người còn lại chính là tên Đại hoàng tử này, dùng thiên phú của tên Đại hoàng tử này có thể đạt tới Tinh Cực Cảnh cực hạn lúc còn trẻ thế này cũng không phải việc quá rung động lòng người. Ai cũng biết từ hai mươi lăm tuổi tới ba mươi lăm tuổi là thời kì đỉnh phong nhất của mỗi người, tốc độ tiến bộ ở thời gian này cũng là dũng mãnh nhất. Huyền Hậu đúng vào năm hai mươi năm tuổi bước vào Linh Hải Cảnh, ba mươi lăm tuổi bước vào Sinh Tử Cảnh. Cho nên, thực lực của Đại hoàng tử cũng không khiến Diệp Trần bao nhiêu kinh ngạc. Những thiên tài nổi danh cùng thời này với Diệp Trần đến tầm hai mươi mốt tuổi cũng không kém tên Đại hoàng tử này, hơn nữa, có thiên tài đứng đầu như Diệp Trần ở phía trước thì đám thiên tài bị tụt lại phía sau càng bị áp lực cực lớn, bọn họ sẽ có khả năng rất lớn nhanh chóng đạt tới cảnh giới này, thậm chí ưu việt hơn, dẫn dắt Nam Trác Vực đi lên.

- Thật có lỗi, ta không thể đáp ứng!

Diệp Trần lạnh nhạt vừa nói vừa hớp một hớp rượu.

Đại hoàng tử cười nhạt một tiếng, trong ánh mắt ẩn chứa chút áp bách,

nói:

- Diệp huynh, sao không suy nghĩ kĩ thêm một chút, trở thành thân vệ của ta, chỉ có lợi, không có hại!

- Sai, trở thành thân vệ của ngươi chính là chỗ hại lớn nhất!

Diệp Trần cũng không để ý chút áp bức đó vào đâu, nhàn nhạt nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 382: Hắc Long Bá Quyền. (Thượng,Hạ)

- Làm càn, cho ngươi một chút thể diện liền muốn lên mặt người ta sao, không đáp ứng thì phải hỏi cây đao của ta!

Yến Bắc Đao nhịn không được đứng ra giáo huấn, hắn cũng không sợ Đại hoàng tử mất hứng vì thật ra việc này cũng là sự an bài của Đại hoàng tử. Lần này bọn hắn tới mời Diệp Trần làm thân vệ, nếu Diệp Trần đáp ứng thì không có gì, nếu không đáp ứng thì sẽ dùng lực áp người.

Đại hoàng tử cũng không ngăn cản Yến Bắc Đao, lần này hắn tới đây, tuy có ý tứ muốn mời Diệp Trần làm thân vệ, nhưng hắn cũng biết Diệp Trần là một kiếm khách rất cao ngạo, cho nên hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối. Mà Yến Bắc Đao chính là đệ nhất Tinh Cực Cảnh đao khách của Hắc Long đế quốc, lệ khí trầm trọng, thập phần đáng sợ. Do đó Đại hoàng tử mới để tên này đứng ra khiêu khích Diệp Trần để xem thử thực lực của Diệp Trần thế nào. Nếu Diệp Trần bại trận thì càng tốt, người hắn đã không dùng được thì chỉ có nước huỷ đi.

Diệp Trần quét mắt liếc ngang, nói:

- Ngươi là cái chó gì?

Nghe câu này, cả tầng bảy đều há hốc mồm, bởi vì đánh chó cũng phải nể mặt chủ, Diệp Trần vừa mở miệng là một câu "cái chó gì?" làm cho bọn họ thiếu chút nữa phun rượu trong miệng ra. Còn tên Đại hoàng tử thì sắc mặt âm trầm, chén rượu trong tay bị hắn bóp nát vụn, rượu và mảnh vỡ đều hoa thành lam vụ bốc hơi bay đi.

- Ta giết ngươi!

Bộ mặt của Yến Bắc Đâo như bị sung huyết, hô hấp dồn dập, mọi người

đều có thể thấy được gân xanh gân đỏ trên người hắn nổi rõ lên giống như mấy con giun ngoằn nghèo lúc nhúc trên da thịt. Hắn rống lớn một tiếng, bổ một chưởng xuống đầu Diệp Trần.

Một chưởng này, kình khí cực kỳ nội liễm, nhanh đến mức không phải ai cũng nhìn thấy được, trong đó bao hàm sự điên cuồng cùng cực, một chưởng này như cắt xuyên qua hư không đập thẳng tới trước mặt Diệp Trần.

Hắn nhanh, Diệp Trần còn nhanh hơn!

Diệp Trần nhẹ nhàng điểm một chỉ lên chưởng tâm của Yến Bắc Đao.

"Crắc!"

Sàn nhà dưới chân lập tức bị giày xéo, hai chân của Yến Bắc Đao lún hẳn xuống mặt đất, sau đó thân hình hắn như một khoả lưu tinh bắn mạnh ra sau, đâm thủng cả vách tường của Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu, quay vòng vòng trong hư không đến ba bốn dặm, trên đường đụng phải thứ gì đều bị đập nát bấy.

Sau khi bị đánh bay ra xa hơn bốn năm dặm Yến Bắc Đao mới cố gắng gượng người đứng giữa không trung, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Mà Diệp Trần thì mặt không đỏ, hơi thở nhịp nhàng, ngay cả cái ghế đang ngồi cũng không hề động đậy chút nào.

- Đây là thực lực của thiên tài đứng đầu Nam Trác Vực? Thật là khủng khiếp, chỉ dùng một ngón tay đã đánh đối phương bay mấy dặm, ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

Mọi người tuy đã nghe qua Diệp Trần có lực áp Bạch Cốt Quỷ Tướng của Cửu U Giáo, hơn nữa còn so chiêu với Thân Đồ Tuyệt không rơi vào thế hạ phong, rồi dưới sự truy sát của bốn Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả gian nan chạy thoát, nhưng dù sao cũng chỉ là nghe chứ chưa tận mắt thấy. Nhưng hiện tại chứng kiến thì thực lực của Diệp Trần phải nói là cường đại hơn nghe đồn nhiều, bởi vì tên Yến Bắc Đao này dù gì cũng là thủ vệ của

Đại hoàng tử vậy mà ngay cả một chiêu cũng tiếp không được.

Sắc mặt Đại hoàng tử ngưng trọng, mọi người có thể không biết rõ nhưng chẳng lẽ hắn không biết? Yến Bắc Đao là một Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, cho dù kém Bạch Bào đao khách nhưng cũng không kém quá xa, phối hợp với kệ khí điên cuồng của hắn thì ngay cả cường giả có thực lực cao hơn hắn một bậc cũng chưa chắc có thể áp chế được hắn.

- Thực lực của hắn đã vượt qua Bạch Bào đao khách, tương đương với Bạch Hữu Đạo!

Nghĩ tới đây, Đại hoàng tử dùng chân nguyên truyền âm cho Yến Bắc Đao:

- Bắc Đao, lấy vũ khí ra toàn lực ứng phó, giúp ta thăm dò hắn!

- Ta không làm thịt hắn không được!

Không cần Đại hoàng tử nói, Yến Bắc Đao đã rút đao ra, đây là một thanh đại đao dài một mét rưỡi, sống đao rất dày. Cầm bảo đao trong tay, khí thế của Yến Bắc Đao tăng mạnh, hư không quanh hắn vặn vẹo kịch liệt rồi xuất hiện từng đạo vết rách. Bị Diệp Trần dùng một ngón tay đánh bay đi đã làm mặt mũi của hắn mất sạch, một chưởng kia của hắn dùng đến bảy thành thực lực, cho nên hắn nghĩ Diệp Trần dùng ít nhất cũng tám chín thành thực lực mới thành ra như vậy. Hiện giờ trong tay đã cầm đao, chiến lực của hắn đã hoàn toàn phát huy tới đỉnh phong, hai mắt xung huyết, tay trái chỉ vào Diệp Trần quát lớn:

- Tiểu nhân hèn hạ, bước ra chiến một trận đi!

- Cần gì phải đi ra? Ta ở đây cũng có thể giải quyết ngươi!

Diệp Trần cười lạnh, ngón tay như gảy đàn tỳ bà, từng đạo chân nguyên sắc bén bắn nhanh ra diễn hoá thành một thanh trường kiếm vụt qua hư không.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Yến Bắc Đao vung đao phản kích cực nhanh, đao ảnh gần như bao phủ toàn thân hắn vào trong.

Nhưng trường kiếm bằng chân nguyên của Diệp Trần không phải bình thường mà có ẩn chứa Kiếm Ý của hắn, mỗi một kích chém ra đều tương đương với một kích toàn lực của một Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả bình thường. Gần trăm đạo công kích đồng thời chém lên hộ thể đao ảnh của Yến Bắc Đao thì lực phá hoại là khinh khủng thế nào!

Tiếng "Crắc!" vang lên không ngớt, hổ khẩu cầm đao của Yến Bắc Đao toát máu, cả thân hình bắn ngược ra sau, cùng lúc đó vài đạo chân nguyên kiếm khí cắt qua thân thể hắn tạo thành không ít vết thương.

- Cái gì?

Đồng tử Đại hoàng tử co rút lại, nhịn không được đứng bật dậy.

- Quá khủng bố, chỉ ngồi một chỗ mà vẫn có thể đánh cho thủ hạ của Đại hoàng tử ở cách xa mấy dặm thổ huyết!

Mọi người đều khiếp sợ.

Diệp Trần thu tay về, nói với Đại hoàng tử:

- Đại hoàng tử, ngươi còn thủ hạ lợi hại nào nữa thì cho cùng lên đi. Nhàn rỗi quá cũng thấy chán a!

Dứt lời, hắn liếc nhìn về phía mấy tên lão giả đứng sau lưng Đại hoàng tử.

"Ực!"

Chỉ một ánh mắt mà lão giả cầm đầu tưởng như có một thanh kiếm vô cùng sắc bén chính diện đâm tới hắn, doạ hắn không khỏi nuốt khan một tiếng!

- Đại hoàng tử, người này so với trong tưởng tượng còn khó giải quyết hơn, lão phu không phải là đối thủ của hắn!

Hắn khẽ nhúc nhích môi truyền âm cho Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử nhanh chóng thu lại vẻ mặt chấn kinh, truyền âm trả lời:

- Ta biết rồi, hắn ít nhất cũng là cùng cấp bậc với Bạch Hữu Đạo!

Danh khí của Bạch Hữu Đạo ở Nam Trác Vực này còn vượt trên Thân Đồ Tuyệt, trước khi Thân Đồ Tuyệt cô đọng được Võ Hồn hình thức ban đầu thì Bạch Hữu Đạo vẫn luôn nắm giữ vị trí đệ nhất nhân dưới Linh Hải Cảnh. Hơn nữa hiện tại cũng chưa chắc Thân Đồ Tuyệt có thể vượt qua được Bạch Hữu Đạo.

- Cấp bậc cỡ Bạch Hữu Đạo!

Lão giả cầm đầu không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, Bạch Hữu Đạo chính là một kiếm khách, lại là kiếm khách Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, lực công kích vô cùng cường đại, Kiếm Ý lăng lệ khó ai sánh bằng. Đạt tới cấp bậc như Bạch Hữu Đạo trên cơ bản có thể xem như là cường giả Tinh Cực Cảnh vô địch ở Nam Trác Vực rồi.

- Ha ha!

Đại hoàng tử chợt cười to, rồi vỗ tay nói:

- Thực lực thực mạnh, làm cho bổn hoàng tử mở rộng tầm mắt. Bổn hoàng tử lần này tới ngoại trừ muốn đưa lời đề nghị với Diệp huynh, kỳ thật cũng muốn luận bàn với Diệp huynh một lần. Ta và Diệp huynh cùng nhau giao thủ thoáng một chút, điểm đến là dừng, thế nào?

Đại hoàng tử lúc này quả thật rất kiêng kị Diệp Trần, nhưng mặt mũi thì không thể bỏ mất được, cho nên đã đâm lao thì phải theo lao, phải tìm cách lấy lại mặt mũi của bản thân mới xong. Không thể khua chiên giống trống

đến lại tỉu ngỉu đi về được.

- Cung kính không bằng tuân mệnh!

Diệp Trần làm sao không nhìn ra tâm tư của Đại hoàng tử?

- Nơi này quá nhỏ, ta và ngươi ra ngoài thành luận bàn!

Dứt lời, hắn liền xoay người đi xuống lầu!

...

Ven Tinh Vực Hồ, cách Thiên Tinh thành mười dặm về phía bắc.

Diệp Trần và Đại hoàng tử đứng cách nhau khoảng trăm mét, y phục hai người phấp phới trong gió.

Xung quanh vây kín người là người, đơn vị cũng phải tính tới hàng nghìn, hầu như tất cả cường giả Tinh Cực Cảnh ở Thiên Tinh thành đều tới đây. Đương nhiên, cũng có không ít võ giả Bão Nguyên Cảnh và Ngưng Chân Cảnh.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ra chiêu đi!

Đại hoàng tử không nói lời nào, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt thành quyền, hắc sắc vụ khí lượn lờ, ẩn ẩn còn mang theo vài tia lôi điện. Hắc khí càng lúc càng thịnh, cuối cùng bao bọc lấy toàn thân Đại hoàng tử, phóng thẳng lên trời cao, không gian trong phạm vi vài trăm mét đều vặn vẹo, mơ hồ.

"Oành!"

Mây đen đột nhiên kéo tới, một tia chớp màu tím đánh xuống.

Cùng lúc tia chớp đánh xuống, Đại hoàng tử cũng ra tay, thân hình hắn

như điện xà, phá toái hư không, nắm tay lượn lờ hắc khí đánh mạnh tới trước.

- Hắc Long bá quyền!

Một đầu hắc long do chân nguyên ngưng kết nhanh chóng thành hình, long thân dài trăm trượng, long đầu như một cái phòng nhỏ, hai con mắt mở to, kim quang lấp lánh giương nanh múa vuốt lao tới chỗ Diệp Trần. Trên đường nó đi qua, mặt đất rạn nứt, ngay cả mặt hồ gần đó cũng nổi lên ba đào mãnh liệt, phảng phất như ngày tận thế!

- Là võ học của hoàng thất Hắc Long đế quốc - Hắc Long bá quyền!

Có người đã nhận ra quyền pháp của Đại hoàng tử.

- Hắc Long bá quyền nghe nói còn cao cấp hơn Địa giai đỉnh cấp quyền pháp, một quyền xuất ra thiên địa biến sắc, hồng thuỷ dâng trào, đầu hắc long do chân nguyên ngưng tụ thành kia còn có cả tinh thần công kích!

- Cao hơn Địa giai đỉnh cấp quyền pháp? Vậy không phải là Thiên giai quyền pháp sao?

- Đúng vậy, Thiên giai quyền pháp còn được gọi là Áo nghĩa quyền pháp!

Hắc long giống như che phủ cả thiên địa, nanh vuốt sắc bén xé rách không khí, tạo thành từng đạo vết rách chân không, thanh thế kinh người, rung động tận linh hồn!

"Lại là Áo nghĩa võ học!"

Diệp Trần làm sao không biết về cấp bậc của Hắc Long bá quyền được, quyền pháp này cũng giống như kiếm pháp của Phượng Yên Nhu sử dụng lúc trước, cả hai đều là võ học Thiên cấp hay còn gọi là Áo nghĩa võ học. Áo nghĩa võ học chỉ có Linh Hải Cảnh đại năng giả mới có thể sáng tạo ra, bởi vì võ học cấp bậc này đã liên quan tới Áo nghĩa của thiên địa, áo nghĩa càng

cao, uy năng của võ học càng cường đại. Nói chung, Linh Hải Cảnh đại năng giả hoặc là Linh Hải Cảnh Tông Sư tối đa cũng chỉ có thể sáng tạo ra Áo nghĩa võ học sơ cấp, từ trung cấp trở lên đã vượt quá năng lực của họ mà thuộc về phần bổn sự của Sinh Tử Cảnh Vương giả. Về phần Áo nghĩ võ học cao cấp chỉ có Phong Đế Vương giả cỡ như Huyền Hậu mới có thể sáng chế. Mà trên Áo nghĩa cao cấp võ học còn có Áo nghĩa đỉnh cấp võ học, người có thể sáng tạo ra võ học cấp bậc này đã có thể so được với tuyệt đỉnh Vương giả thời thượng cổ rồi!

Đại hoàng tử cũng chỉ học được chút da lông bên ngoài của Hắc Long Bá Quyền mà thôi, uy lực còn không được một phần mười, do đó có thể đoán ra, Hắc Long Bá Quyền cũng chỉ là Áo nghĩa sơ cấp võ học mà thôi.

"Hừ, Hắc Long Bá Quyền là do lão tổ tông của ta sáng chế, chiêu này vừa ra, người có thực lực mạnh hơn ta cũng bị áp chế tạm thời, cho người đẹp mặt!

Đại hoàng tử thập phần tự tin bằng một chiêu này ở trong cấp độ Tinh Cực Cảnh, hắn không sợ bất kỳ một ai. Đây cũng chính là đại lễ hắn chuẩn bị cho Diệp Trần!

"Grào!"

Hắc long há miệng rống to, vô hình sóng âm tràn ra, đó chính là tinh thần công kích!

Diệp Trần thần sắc vẫn lạnh nhạt, mi tâm khẽ phồng lên, một tia Kiếm Ý vô hình vô chất bắn ra, lập tức chém nát đạo tinh thần công kích kia, không tốn bao nhiêu sức.

"Choang!"

Phá Phôi Kiếm rời vỏ, Diệp Trần đâm về phía hắc long ba kiếm.

Ba kiếm này nhanh đến không tưởng, đệ nhất kiếm xé rách đầu của hắc long, đệ nhị kiếm đâm thủng cổ họng của hắc long, đệ tam kiếm trực tiếp

xuyên qua long thân!

Ba kiếm vừa dứt, Diệp Trần liền thu kiếm vào vỏ, lẳng lặng đứng yên tại chỗ.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Hắc long mặc dù do chân nguyên hình thành nhưng lại giống như có huyết nhục thật sự, thân thể bị chia năm xẻ bẩy, từng khối "thịt" ngay ngắn từ hư không rơi xuống, cực kỳ đồ sộ khiến cho đám người vây xem không khỏi run rẩy.

Mấy khối thịt chân nguyên còn chưa chạm đất thì đã tiêu tán mất trong thiên địa tạo thành từng cái vòi rồng nguyên khí dẫn thẳng lên bầu trời.

- Không thể nào, Hắc Long Bá Quyền bị phá?

Bao tay trên bàn tay của Đại hoàng tử tia lửa bắn ra tung toé, lực phản chấn khiến hắn bị đẩy mạnh về sau, vẻ mặt không thể nào tin được.

Hắc Long Bá Quyền là một bộ Áo nghĩa sơ cấp quyền pháp, là một quyền thuần tuý mang tính sát thương, nói về uy năng thì những Áo Nghĩa sơ cấp võ học còn kém nó. Bản thân Đại hoàng tử đã tìm hiểu được một chút da lông, mặc dù chưa đủ phát huy ra một phần mười uy lực nhưng ở trong cấp độ Tinh Cực Cảnh thì gần một phần mười uy lực Áo nghĩa sơ cấp quyền pháp đã là rất đáng sợ rồi!

Vốn Đại hoàng tử thập phần tự tin, cho rằng trong cấp độ Tinh Cực Cảnh bất kể là Thân Đồ Tuyệt hay Bạch Hữu Đạo thì trong vòng một chiêu này hắn cũng có thể áp chế được, hay nói cách khác, trong vòng một chiêu hắn có thể chiếm thế thượng phong tuyệt đối, về phần sau một chiêu này hắn không quan tâm, bởi vì hắn với Diệp Trần ước định chỉ dùng một chiêu luận bàn, mục đích cũng chính là dùng một chiêu này hạ uy phong của Diệp Trần, lấy lại khí thế của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 383: Động Tác Của Huyền Không Sơn. (Thượng.Hạ)

Hắn làm sao có thể ngờ được Hắc Long Bá Quyền hắn vẫn luôn tự tin vào khi đối mặt với Diệp Trần lại không trụ nổi ba kiếm! Ba kiếm này chuẩn xác điểm vào góc chết của Hắc Long Bá Quyền, chỉ cần đơn giản như vậy phân thây hắc long tạo nên tràng diện rung động cả linh hồn.

Tra kiếm vào vỏ, Diệp Trần nhìn Đại hoàng tử, nói:

- Đa tạ!

- Kiếm của Diệp huynh quả nhiên sắc bén vô cùng, xem ra trong vòng một chiêu ta xác thực không thể chiếm được thượng phong!

Trên mặt Đại hoàng tử miễn cưỡng nở nụ cười nhưng trong nội tâm lại cực kỳ biệt khuất, có nhiều người quan sát như vậy, chỉ sợ chưa tới mười ngày cả Hắc Long đế quốc đã truyền ra tin tức hắn không bằng Diệp Trần rồi. Giờ phút này điều duy nhất hắn có thể làm là chơi trò câu chữ, nói cho thế nhân biết trong vòng một chiêu hắn không bằng Diệp Trần, nhưng sau một chiêu đó thì chưa chắc!

Diệp Trần cười như không cười, nói:

- Ngôn từ của Đại hoàng tử cũng sắc bén không kém kiếm của ta chút nào!

Đại hoàng tử tức giận thở gấp: "Diệp Trần ngươi giỏi lắm, dám cắt đường xuống nước của ta, ta đã cho ngươi mặt mũi mà ngươi lại dám làm cho ta mất mặt, để ta xem ngươi còn có thể hung hăng tới lúc nào. Đám người của Huyền Không Sơn sẽ không ngồi yên nhìn ngươi phát triển đâu, cả đám dư đảng của Cửu U Giáo cũng sẽ ra tay ám sát ngươi không ngừng. Hừ!"

- Đâu có, đâu có, dũng khí của Diệp huynh mới khiến cho người ta khiếp sợ, ngay cả Huyền Không Sơn cũng không xem ra gì, bổn hoàng tử tự cảm thấy không bằng!

Hai mắt Đại hoàng tử híp lại, cười tủm tỉm nói.

Diệp Trần trả lời:

- Đại hoàng tử công nhiên lôi kéo cả đại tông môn vào cuộc, thủ đoạn cùng khí phách siêu cấp như thế đã vượt qua Diệp Trần ta, ta không dám ở trước mặt Đại hoàng tử khoe khoang a!

Lời nói của Diệp Trần cũng như kiếm của hắn, mỗi nhát đều đánh trúng điểm yếu hại, Đại hoàng tử muốn dụ dỗ hắn, hắn tự nhiên không cần phải khách khí!

Hai đại thiên tài vừa mới giao thủ xong liền đấu khẩu, làm cho đám người vây xem đều trợn mắt há mồm, nhưng cẩn thận lắng nghe thì hình như Diệp Trần chiếm thượng phong, Đại hoàng tử đang dần thất thế.

- Đã muộn rồi, bổn hoàng tử còn có việc, Diệp huynh, ngươi tự giải quyết cho tốt đi, sau này chúng ta còn có thể gặp lại, hi vọng đến lúc đó ngươi vẫn còn sinh long hoạt hổ như bây giờ.

Dùng thân phận Đại hoàng tử của hắn nếu tiếp tục đấu khẩu nữa chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ, mà hắn thì không chịu nổi sự mất mặt như vậy, ngay cả hoàng thất của Hắc Long đế quốc cũng chịu không nổi.

- Đi!

Sáu người Đại hoàng tử đến cũng vội vàng mà đi còn vội vàng hơn.

Diệp Trần cười lạnh, tên Đại hoàng tử này không đáng để bận tâm, mấy người Tư Không Thánh, Nghiêm Xích Hoả, Lâm Vẫn đều xuất sắc hơn tên này rất nhiều, ít nhất ba người này sẽ không chơi cái trò tiểu nhân dùng câu chữ chơi đùa. Bọn họ thua là thua, mà tên Đại hoàng tử này ngay cả một

chút khí độ cường giả cũng không có!

Đại hoàng tử vừa đi, ánh mắt mọi người lập tức tập trung lên người Diệp Trần.

- Các Vực ở phía nam Chân Linh đại lục thì Nam Trác Vực chúng ta có ít thiên tài nhất, nhưng từ hôm nay trở đi đã không còn như xưa rồi, Diệp Trần hoàn toàn có thể so sánh với tuyệt đỉnh thiên tài của các Vực khác!

- Hắn là một tuyệt đỉnh thiên tài, hoàn toàn xứng đáng!

- Nhưng mà tình huống của Diệp Trần làm cho ta có chút lo lắng a, hắn chẳng những đắc tội Huyền Không Sơn, Cửu U Giáo mà hiện giờ còn đắc tội cả Đại hoàng tử của Hắc Long đế quốc!

- Bây giờ khó mà nói được, nếu Diệp Trần không có phần khí phách đó thì có lẽ hắn đã không phải là Diệp Trần rồi, cũng không có được thành tựu hôm nay.

Qua trận chiến lần này, vị trí đệ nhất thiên tài ở Nam Trác Vực của Diệp Trần đã không thể lay động được nữa!

Trở lại Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu, Diệp Trần lập tức bế quan từ chối tiếp khách.

Băng Tuyết Kiếm Vực của Phượng Yên Nhu và Hắc Long Bá Quyền của Đại hoàng tử đều là Áo Nghĩa sơ cấp võ học khiến cho Diệp Trần có cảm giác bị uy hiếp.

Đây cũng không phải nói hai người này có thể uy hiếp Diệp Trần, không nói quá chứ với thực lực hiện tại của Diệp Trần chỉ cần dùng ba bốn thành thực lực là có thể giết hai người bọn họ rồi. Nếu dùng tới năm thành thực lực thì Diệp Trần cũng đủ áp chế Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, hay nói một cách khác là với năm thành thực lực Diệp Trần đã có thể khinh thường quần hùng, xưng bá Tinh Cực Cảnh rồi!

Sỡ dĩ hiện tại hắn cảm giác bị uy hiếp là do chứng kiến Áo Nghĩa sơ cấp võ học đã khiến hắn cảm giác được bản thân còn yếu kém.

Trong phạm trù áo nghĩa, cường giả Tinh Cực Cảnh rất khó có thể nắm giữ được áo nghĩa, như Phượng Yên Nhu và tên Đại hoàng tử phát huy còn chưa tới một phần mười uy lực của Áo nghĩa võ học, nhưng ai biết được trên đời còn có người nào đó năm giữ tới một phần mười, thậm chí là một phần năm hay không? Ai có thể biết được sẽ không có một tên quái thai khác như Diệp Trần ở cấp độ Tinh Cực Cảnh đã có thể tu luyện Địa giai đỉnh cấp công pháp tới đệ thập tam trọng đỉnh phong, đồng thời cô đọng Kiếm Hồn hình thức ban đầu hoặc là Võ Hồn hình thức ban đầu? Nói không chừng còn có người có thể ở cấp độ Tinh Cực Cảnh đã cô đọng được Kiếm Hồn hoặc Võ Hồn hoàn chỉnh rồi. Những điều này cũng không thể xác định, có thể có cũng có thể không, nhưng Diệp Trần không thể chủ quan được, Chân Linh đại lục lớn như vậy, cũng rất có thể có mấy quái thai nghiệt tài như hắn nữa.

Cho nên, hiện tại Diệp Trần phải làm chính là không ngừng nâng cao thực lực bản thân.

Áo nghĩa võ học, Diệp Trần cũng có nhưng chỉ có thể ngắm chứ không xài được.

Một thức Phá Hư Chỉ hắn học được ở Dương Thủ Sơn chính là một môn Áo nghĩa võ học, nhưng nó lại không phải là một cái Áo nghĩa võ học bình thường, nó liên quan đến không gian, mà Diệp Trần hiện giờ còn không biết không gian thuộc tính là cái gì, tìm hiểu như thế nào cho nên thay vì phí công phí sức và thời gian tìm hiểu Phá Hư Chỉ còn không bằng tìm hiểu thức thứ chín là kiếm thức mạnh nhất trong Thanh Liên kiếm pháp.

Căn cứ theo tri thức phong phú của Chiến Vương, Diệp Trần biết được một thức vũ kỹ cuối cùng của Địa giai đỉnh cấp võ kỹ không phải tầm thường, tuy nó so ra kém Áo Nghĩa sơ cấp võ học nhưng so với một phần mười của Áo Nghĩa sơ cấp võ học thì mạnh hơn nhiều. Những Linh Hải Cảnh đại năng giả có thể sáng tạo ra Áo Nghĩa sơ cấp võ học không ai không phải đem một hai môn võ học Địa giai đỉnh cấp luyện tới viên mãn, nếu

không viên mãn cũng đừng hòng mơ tưởng tới việc sáng chế Áo nghĩa võ học.

Theo bình thường thì Tinh Cực Cảnh cường giả không thể nào luyện một môn Địa giai đỉnh cấp võ học tới viên mãn được, nhưng Diệp Trần là ngoại lệ, linh hồn của hắn so với cường giả đồng cấp cường đại hơn mấy lần, ngộ tính rất cao thế gian hiếm thấy, hơn nữa Địa giai đỉnh cấp võ học vẫn còn trong phạm trù ý cảnh, không tới mức thâm ảo như Áo nghĩa.

Chỉ cần luyện thành thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp, như vậy ở trong cấp độ Tinh Cực Cảnh, khả năng rơi vào hạ phong vì chiêu thức gần như bằng không. Trừ khi đối phương đã lĩnh ngộ được Áo nghĩa rồi đem thành tựu trên Áo nghĩa võ học nâng lên một tầm rất cao thì mới được.

Đương nhiên, muốn tìm hiểu thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp mà Thanh Liên kiếm quyết đệ thập tứ trọng cũng đồng dạng phải tìm hiểu. Trong điều kiện cùng phẩm cấp, khó khăn khi tăng lên về mặt kiếm quyết còn khó khăn gấp mấy lần khi tăng lên về võ kỹ. Đó cũng là nguyên nhân vì sao không ít Linh Hải Cảnh đại năng cũng thể luyện Địa giai đỉnh cấp võ học tới viên mãn.

- Có sự tích luỹ của tám thức trước, khả năng trùng kích thức thứ chín cũng không quá khó, đợi khi thức thứ chín cũng luyện thành thì việc ý cảnh lột xác thành áo nghĩa cũng nằm trong tầm tay!

Diệp Trần sau khi thầm đánh giá thì bắt đầu tìm kiếm một địa điểm thật tốt để bắt đầu bế quan.

...

Trên một ngọn núi lơ lửng giữa chừng không có một toà chủ điện.

Trong chủ điện, tông chủ Huyền Không Sơn thân hình hùng vĩ đang ngồi ở giữa, bên dưới có ba người, một người là Huyền Không Sơn hạch tâm đại trưởng lão Thân Đồ Tuyệt, hai người còn lại hầu như không ai biết đến

họ, tướng mạo của hai người này rất già lão, nếu dựa theo tuổi thọ của người bình thường thì hai người này tối thiểu cũng đã chín mươi tuổi, tính ra thì hẳn cũng đã một trăm tám mươi tuổi, gần tới đại nạn rồi.

Trung niên hùng vĩ kia chính là gia gia của Tư Không Thánh tên là Tư Không Bá đều là hậu đại của Thánh Vương.

- Thân Đồ Tuyệt, với thực lực một mình ngươi có lẽ chỉ có thể áp chế được Diệp Trần chứ khó mà thuận lợi chém giết được. Lần này ta phái Lê trưởng lão cùng với Phúc trưởng lão trợ giúp ngươi, thực lực hai người bọn họ cũng tương đương với ngươi, ba người các ngươi liên thủ, giết chết Diệp Trần cũng không quá tốn sức!

Tư Không Bá thản nhiên nói.

Thân Đồ Tuyệt liếc mắt nhìn Lê trưởng lão và Phúc trưởng lão, chắp tay nói:

- Có hai vị trưởng lão quanh năm tiềm tu tương trợ tự nhiên có thể dễ dàng giết được Diệp Trần, bất quá trước đó kính xin hai vị để cho ta một mình ra tay, nếu ta không thể thuận lợi giết được tên tiểu tử đó thì chúng ta lại liên thủ?

Thân Đồ Tuyệt tự có ý định của bản thân, nếu chưa gì đã lấy ba đánh một đối phó với Diệp Trần không phải ý nói hắn không bằng Diệp Trần sao? Mà điều này hắn thập phần không hề muốn.

Lê trưởng lão cười nói:

- Thân Đồ trưởng lão vẫn khí phách như xưa. Tông chủ, ta cũng hiểu được một mình Thân Đồ trưởng lão đã có thể ứng phó, chúng ta ở bên trợ trận là được rồi.

Hắn và Phúc trưởng lão quanh năm tiềm tu, không tiếp xúc với ngoại giới chỉ chuyên tâm dùng tài nguyên tông môn chu cấp để tu luyện cho nên thực lực rất đáng sợ, không hề kém Thân Đồ Tuyệt chút nào. Nếu Thân Đồ

Tuyệt không đối phó được Diệp Trần thì hai người bọn họ cũng không phải đối thủ, chỉ có nước liên thủ, nhưng cả ba người đều không cho rằng Diệp Trần có thể mạnh đến mức đó.

Tư Không Bá gật đầu, nói:

- Lần này ra tay, chỉ cho phép thành không, không được thất bại!

- Vâng!

Thân Đồ Tuyệt gật đầu.

Tư Không Bá vung tay áo lên, ném ra bốn đạo lưu quang. Trong đó có hai đạo bay về phía Thân Đồ Tuyệt, hai đạo còn lại phân biệt bay tới chỗ hai vị trưởng lão kia.

Ba người đưa tay ra nhận lấy thì cảm thấy chấn động, bởi vì đó là Thượng phẩm bảo khí mà tới tận bốn kiện.

Thượng phẩm bảo khí của Lê trưởng lão là một thanh chiến đao, Phúc trưởng lão là một thanh trường thương.

Mà hai kiện Thượng phẩm bảo khí của Thân Đồ Tuyệt, một kiện là một cái thủ sáo màu xanh đen, một kiện là một cái áo giáp màu xanh lục, đúng bộ một công một thủ.

- Tông chủ?

Thân Đồ Tuyệt ngẩng đầu dò hỏi.

Tư Không Bá lạnh nhạt nói:

- Ta nói rồi, chỉ được thành công không được thất bại. Bốn kiện Thượng phẩm bảo khí này ta mượn từ chỗ mấy vị Thái thượng trưởng lão, sử dụng xong thì trả lại.

- Thân Đồ Tuyệt đã hiểu!

Cảm thụ uy áp ba động của Thượng phẩm bảo khí, Thân Đồ Tuyệt đại hỉ, có hai kiện Thượng phẩm bảo khí này hắn tự tin bản thân đã là vô địch trong cấp độ Tinh Cực Cảnh. Công kích cường hãn đáng sợ, ngay cả phòng thủ cũng không kém chút nào thì xem như hắn đã đứng ở thế bất bại! Tông chủ thật sự quyết tâm muốn giết Diệp Trần rồi a, cũng khó trách, Diệp Trần đánh chết Kim Hoàng đạo nhân là đã tát một cái lên mặt Huyền Không Sơn, làm sao có thể buông tha được!

- Các ngươi lên đường đi!

Tư Không Bá phất tay.

Thầm suy tư một lát, thân hình Tư Không Bá loé lên, không khí vặn vẹo, cơ hồ như thuấn di xuất hiện ngoài chủ điện, thân hình hắn lại lập loè mấy cái đã đi tới phía sau Thánh Sơn.

- Tông chủ đến chơi sao?

Trong khung cảnh núi rừng trùng điệp có một thanh âm cách không truyền đến.

Tư Không Bá khẽ nhúc nhích môi:

- Lần này ta muốn ngươi xuất mã!

Dứt lời, hắn liền trở lại trong chủ điện.

Một lát sau, một lão giả tóc xám trắng từ từ đi vào chủ điện, hơi hành lễ với Tư Không Bá, rồi hỏi:

- Vẫn là việc kia?

Tự Không Bá gật đầu, nói:

- Đúng vậy, theo miêu tả ngày đó của Kim Hoàng trưởng lão thì sau lưng Diệp Trần hẳn là một Linh Hải Cảnh đại năng, nhưng vẫn chưa đạt tới cảnh giới Tông Sư, lần này ta phái Lê Phúc hai vị trưởng lão phụ trợ cho

Thân Đồ Tuyệt đã có chút nắm chắc rồi, nhưng vì đề phòng vị cao thủ kia chỉ có thể nhờ ngươi đến là thích hợp nhất!

Kim Hoàng đạo nhân không rõ ràng được thực lực của chủ nhân bàn tay che trời kia nhưng Tư Không Bá làm sao không rõ, khi nghe Kim Hoàng đạo nhân miêu tả kỹ càng lại thì hắn đã xác định được người này là Linh Hải Cảnh cường giả chứ không phải là Sinh Tử Cảnh Vương giả, trên thực tế, Sinh Tử Cảnh Vương giả rất khó có khả năng xuất đầu vì một thiên tài trẻ tuổi nào đó, trừ khi vị thiên tài này đã đạt tới Linh Hải Cảnh, cho nên Tư Không Bá mới không cố kỵ phái người đuổi giết Diệp Trần, đương nhiên hắn cũng không thể làm quá tuyệt tình là công khai phái một Linh Hải Cảnh cường giả đuổi giết Diệp Trần. Phái một Linh Hải Cảnh cường giả đi đối phó một Tinh Cực Cảnh cường giả thì không biết hắn có bị điên hay không, cho dù không điên thì cũng là chọc giận vị Linh Hải Cảnh sau lưng Diệp Trần. Hiện tại hắn phái Thân Đồ Tuyệt và hai vị trưởng lão Lê Phúc đi đều là Tinh Cực Cảnh cường giả, hắn tin tưởng bằng ba người đó giết Diệp Trần thì đối phương không thể nói gì được, nhưng vì ngừa vạn nhất, Tư Không Bá vẫn muốn để cho một vị Thái thượng trưởng lão xuất mã phòng trường hợp đối phương lại cứu Diệp Trần một lần nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 384: Chỉ Để Trưng Cho Vui

- Đã như vậy thì ta cũng nên đi ra ngoài thăm thú một chút a!

Lão giả tóc xám trắng này cũng biết tại sao những người khác Tư Không Bá không phái đi mà lại phái hắn đi bởi vì cả Huyền Không Sơn ngoại trừ Tư Không Bá ra thì lão chính là người mạnh nhất. Mà Tư Không Bá thì không thể tự mình xuất động được, việc này liên can khá lớn cho nên do hắn xuất mã sẽ không có nhiều vấn đề lắm.

- Ta lại hi vọng tên kia nên thoáng can thiệp một chút a, Ba Động Liệt của ta đã đại thành, đang cần một đối thủ để thử uy lực!

Lão giả tóc xám lạnh lùng cười một cái liền xoay người bước ra ngoài, thân ảnh lập tức vô ảnh vô tung.

Tư Không Bá cũng cười lạnh một tiếng, bối phận của của lão giả tóc xám kia cao hơn hắn vài bối, tu vi hiện tại là Linh Hải Cảnh trung kỳ, thực lực tuy kém hắn một chút nhưng trong đám Linh Hải Cảnh bình thường cũng tuyệt đối là một tồn tại đáng sợ. Có hắn ở bên ngoài trợ trận thì tên cường giả sau lưng Diệp Trần cũng không thể làm gì được.

- Chỉ là một thiên tài nho nhỏ mà phải dẫn động hai vị Linh Hải Cảnh cường giả, Diệp Trần, ngươi cũng nên tự hào a!

Thiên Phong Quốc.

Nam La Tông.

Thác nước từ trên cao ngàn trượng đổ xuống, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Trong một căn nhà bằng trúc, một nữ nhân tầm ba mươi tuổi tướng mạo

đoan trang đang khẽ nói:

- Ba năm không thấy, không ngờ hắn lại tiến bộ tới mức này, ta đã đánh giá thấp hắn rồi, đúng là một thiên tài nên toàn lực bồi dưỡng!

Bên ngoài căn nhà bằng trúc này, trên một bãi cỏ xanh mát, một hắc y nhân đứng đó, mở miệng nói:

- Tông chủ, Huyền Không Sơn đã phái ra ba vị cao thủ đi đối phó Diệp Trần, chỉ sợ tình cảnh của Diệp Trần sẽ không lạc quan.

Long Bích Vân lắc đầu, nói:

- Bị Tinh Cực Cảnh đuổi giết thì chính hắn phải tự giải quyết, ta không thể trợ giúp hắn, nhưng thoáng đi xem một chút cũng không sao, không chừng lại có tình huống bất ngờ nào đó xảy ra!

Dứt lời, không gian trước mặt Long Bích Vân chợt vặn vẹo giống như mặt nước bị gợn sóng vậy.

Đợi đến lúc hắc y nhân ngẩng đầu lên nhìn thì đã không thấy bóng dáng Long Bích Vân đâu.

Mười ngày sau.

Thiên Tinh Thành.

Cửu Tinh Bạch Ngọc Lâu.

- Diệp Trần ở đâu?

Vừa tới đây, ba người Thân Đồ Tuyệt liền khống chế tất Tinh Cực Cảnh ở tầng bảy, ai dám phản kháng liền giết không tha.

Dưới sự bức bách của ba người, có người liền chỉ chỉ về phía bắc.

- Tinh Vực Hồ?

Lê trưởng lão nhíu mày.

Thân Đồ Tuyệt dùng ánh mắt sắc như đao nhìn quanh một vòng, nói:

- Hi vọng là các ngươi nói thật, nếu không Nam Trác Vực sẽ không còn chỗ cho các ngươi dung thân!

- Hừ!

Dứt lời, ba người liền nhanh chóng phóng tới hướng Tinh Vực Hồ.

Đại sảnh tầng bảy, mọi người đều không dám mở miệng nói gì, sắc mặt tái nhợt, Huyền Không Sơn quá mức bá đạo, bọn họ tốt xấu gì cũng là Tinh Cực Cảnh cường giả lại bị người ta bức ép như vậy, nếu không phải tên tuổi của Huyền Không Sơn quá lớn, thế lực quá mạnh mẽ thì Huyền Không Sơn đã sớm bị bọn họ tới diệt môn rồi.

Trên mặt nước mêng mông, ba đạo nhân ảnh cực tốt phi độn đi.

- Tinh Vực Hồ lớn như thế, muốn tìm một người cũng không dễ dàng gì, chúng ta phải hao phí chút công phu rồi.

Lê trưởng lão mở miệng nói.

Thân Đồ Tuyệt gật gật đầu, rồi nhìn về phía Phúc trưởng lão, nói:

- Phúc trưởng lão, Thiên Thị Địa Thính đại pháp của ngươi có thể cảm ứng được trong phạm vi tám trăm dặm, lần này phải nhờ ngươi nỗ lực rồi.

Phúc trưởng lão nhẹ nhàng nói:

- Không vấn đề gì!

Thiên Thị Địa Thính đại pháp là một môn công pháp phụ trợ truyền thừa từ thời thượng cổ, môn công pháp này trong lúc chiến đấu không có bao nhiêu tác dụng, nhưng dùng để tìm người hoặc vật lại cực kỳ mạnh mẽ. Toàn lực vận chuyển công pháp, tất cả động tĩnh trong phạm vi tám trăm dặm đều

không thoát được, so với tinh thần lực còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Phải biết rằng phạm vi dò xét tinh thần lực của Tinh Cực Cảnh cường giả cũng chỉ hơn mười dặm một chút mà thôi, một ít cường giả mạnh mẽ cũng không quá hai mươi dặm. Trong vòng hai mươi dặm cái gì cũng có thể cảm ứng được, nhưng quá hai mươi dặm chỉ có thể thoáng cảm ứng được một chút ba động, mà qua năm mươi dặm thì cái gì cũng đành bất lực, trừ khi có một đại động tĩnh.

Một tuần trôi qua, tinh thần của ba người đều rất mệt mỏi, nhất là Phúc trưởng lão, trên mặt hắn giống như đã thêm không ít nếp nhăn, hắn trầm giọng nói:

- Thiên Thị Địa Thính đại pháp của ta mặc dù hữu dụng nhưng trong khoảng thời gian này dùng quá nhiều lần, tinh thần lực của ta đã có chút tổn thương, trong vòng ba ngày nữa nếu không tìm thấy thân ảnh nào, ta phải trở về điều dưỡng một hồi, nếu không cả hi vọng bước vào Linh Hải Cảnh của ta cũng sẽ tan thành mây khói!

Lê trưởng lão và Thân Đồ Tuyệt đều gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Thân Đồ Tuyệt hừ lạnh nói:

- Khi tìm được tiểu tử này, ta sẽ cho hắn biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Trên một hòn đảo không người trên Tinh Vực Hồ.

"Crắc!"

Một ngọn núi vỡ ra, kiếm khí bắn ra bốn phía tràn ngập cả không gian, kéo dài mà không tán.

- Thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp không có quan hệ tới ý cảnh, Mộc chi ý cảnh của ta sớm đã đạt tới cực hạn, Thuỷ chi ý cảnh cũng đã tiếp cận cực hạn, không có khả năng một điểm tiến triển đều không có, điều này có lẽ do cách thức vận dụng ý cảnh. Trong điều kiện giống nhau, người có

thể vân dụng ý cảnh tốt hơn thì sẽ có ưu thế hơn!

Ý cảnh chỉ là trụ cột, mấu chốt là nằm ở sự vận dụng, người vận dụng kém thì trong chiến đấu chắc chắn sẽ ở thế yếu, giống như tên đảo chủ của Mê Vụ Đảo, trong Lôi chi ý cảnh của hắn có ẩn chứa lực phá hoại cực mạnh, đó cũng là một loại vận dụng ý cảnh, nhưng thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp càng vận dụng là càng thấy mịt mờ.

- Thử lại lần nữa!

Hai tay cầm lấy Thanh Mộc Kiếm, Diệp Trần tĩnh hạ tâm thần một lúc rồi đột nhiên trợn mắt lên, một kiếm xuất ra đánh về một ngọn núi gần đó.

"Xoạt!"

Ngọn núi lập tức bị cắt đôi, nửa đoạn phía trên ầm ầm rơi xuống dưới.

- Ừm, có chút cảm giác!

Diệp Trần lộ vẻ mỉm cười, đột nhiên, nụ cười của hắn cứng lại, mi tâm có chút rung động, linh hồn lực lập tức phóng ra ngoài.

- Có người dùng tinh thần lực quan sát tới đây, tinh thần lực thật mỏng manh và dai dẳng a, nhờ vậy mà có thể tăng phúc cho phạm vi dò xét lên không chỉ mười lần.

Linh hồn lực của Diệp Trần mạnh hơn tinh thần lực rất nhiều cho nên chỉ thoáng một cái hắn đã nhìn ra được sự ảo diệu của cổ tinh thần lực này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 385: Già Thiên Đại Thủ Tái Hiện. (Thượng,Hạ)

Cách đó hơn năm trăm dặm.

Trên mặt Phúc trưởng lão không khỏi lộ ra nụ cười, gật đầu nói:

- Tìm được rồi, trên một hòn đảo hoang cách đây năm trăm dặm về phía tây.

- Ha ha, còn chờ gì nữa? Đi thôi!

Thân Đồ Tuyệt cười lớn, nói.

Ba người bình thường đều chỉ dùng năm sáu thành tốc độ, nhưng lúc này tập lức đẩy tốc độ lên tới cực hạn vượt qua ba bốn lần vận tốc âm thanh, nhưng một tia chớp phóng đi.

Ba người vừa mới rời đi thì ngay chỗ này lại có một nhân ảnh giống như thuấn di tới:

- Xem ra cũng không cần ta phải chỉ đường cho bọn chúng!

Người này chính là lão giả tóc xám thái thượng trưởng lão của Huyền Không Sơn. Hắn vốn định tại lúc ba người kia vô kế khả thi sẽ giúp bọn họ một chút, dù sao phạm vi phóng thích tinh thần lực của Linh Hải Cảnh cường giả rất lớn, cách vận dụng cũng rất xảo diệu, hoàn toàn có thể đạt tới trình độ của Thiên Thị Địa Thính đại pháp.

Ngay sau đó, lão giả tóc xám lại biến mất rồi xuất hiện ở một khu vực cách đó rất xa.

- Huyền Không Sơn lại còn phái cả một vị thái thượng trưởng lão tới,

chẳng lẽ là sợ ta xuất thủ cứu Diệp Trần? Hẳn là vậy rồi!

Ở một chỗ cách nơi này cũng khá xa, một nữ nhân đoan trang tầm ba mươi tuổi đang lăng không mà đứng, trước người nàng là một màn nước trong suốt nối liền với hư không. Trên màn nước xuất hiện hình ảnh của lão giả tóc xám vừa rồi mới thuấn di. Nếu có Linh Hải Cảnh đại năng giả ở gần đây nhất định sẽ nhìn ra màn nước này chính là dùng vận dụng áo nghĩa hình thành. Những người khác tìm hiểu áo nghĩa đều là loại áo nghĩa chiến đấu, áo nghĩa loại phụ trợ rất ít người lĩnh ngộ. Nguyên nhân là vì thời gian hạn hẹp, tập trong lĩnh ngộ áo nghĩa võ học loại chiến đấu là tốt nhất, trừ khi đã triệt để nắm được áo nghĩa võ học chiến đấu mới có thời gian rãnh rỗi tìm hiểu loại áo nghĩa khác.

Màn nước tản ra, đoan trang nữ nhân cũng lập tức biến mất tại chỗ.

- Đến rồi!

Ba người Thân Đồ Tuyệt rất nhanh đã tới hòn đảo chỗ Diệp Trần.

- Diệp Trần, nhanh lăn ra đây!

Thân Đồ Tuyệt vận chuyển chân nguyên, quát lớn một tiếng.

- Ba Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả! Huyền Không Sơn đúng là xem trọng ta a!

Thân hình Diệp Trần hiện lên trên một ngọn hoang sơn.

Lê trưởng lão điềm nhiên nói:

- Ngươi cũng được coi là một thiên tài tuyệt đỉnh mới nổi, nếu tiếp tục phát triển thì tám chín phần mười có thể đạt tới thành tựu rất cao. Nhưng đáng tiếc ngươi lại khiêu khích Huyền Không Sơn ta, lại giết trưởng lão của Huyền Không Sơn ta, hiện tại ngươi bó tay chịu trói ta sẽ niệm tình cho ngươi được toàn thây, nếu không sẽ chết rất khó coi!

Trong mắt của ba người, Diệp Trần hiện tại đã không khác gì một người chết, không nói cả ba người đều cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, chỉ cần một người trong ba người cũng đủ áp chế Diệp Trần rồi, nếu ba người liên thủ, Diệp Trần tuyệt đối không có chút hi vọng sống sót nào. Huống chi, lần này trên người ba người còn có bốn kiện Thượng phẩm bảo khí! Cả Nam Trác Vực này khó mà tìm được đội hình cường đại như vậy.

- Một đám mặt hàng chỉ để trưng cho đẹp mà lớn lối, hôm nay, ngay tại hòn đảo hoang này sẽ là mồ chôn của các ngươi!

Diệp Trần đã động sát tâm.

- Tìm chết!

Thân Đồ Tuyệt quát lớn một tiếng, tay vung lên, một ngọn núi đột nhiên bị bứng gốc đánh tới Diệp Trần, cùng lúc đó thân hình của hắn cũng phóng tới công kích.

"Xoạt!"

Ngọn núi bị chẻ đôi, kiếm khí sắc bén đón ánh sắng mặt trời trùng trùng điệp điệp chém mạnh lên hộ thể chân nguyên của Thân Đồ Tuyệt.

Thân Đồ Tuyệt phản ứng không kịp, khoé miệng rướm máu, thân hình bị đánh bây ngược lại phía sau.

Diệp Trần liên tiếp chém ra mười kiếm, đem ba người bao phủ vào bên trong:

- Đám hàng kiểng các ngươi cùng lên đi, ta giải quyết luôn một lần!

Đạt tới cấp độ như Diệp Trần hiện giờ thì tất cả Tinh Cực Cảnh cường giả ở Nam Trác Vực này trong mắt hắn chẳng khác gì mấy thứ bù nhìn, để trưng cho đẹp mắt, không chịu nổi một kích. Đừng nói là ba Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả, cho dù có gấp hai ba lần cũng chẳng làm lên tác dụng gì, đương nhiên, nếu là lúc bình thường, Diệp Trần có lẽ sẽ đùa chơi thêm mấy

chiêu, nhưng đối với đám người Huyền Không Sơn đuổi giết hắn, thì hắn không cần hạ thủ lưu tình. Hung hăng một chút thì thế nào?

"Ầm! Ầm! ..."

"Ầm! Ầm! ..."

Kiếm khí giăng khắp nơi.

Cả Lê trưởng lão và Phúc trưởng lão cũng bị bao phủ bên trong, ba người ngay cả cơ hội phản kích cũng không có, hộ thể chân nguyên liên tiếp bị nghiền nát, máu tươi tung toé, đây là còn là Diệp Trần có chỗ cố kị không muốn triển khai toàn bộ chiến lực. Nếu thoáng cái triển lộ thực lực quá đáng sợ, khó tránh sẽ sinh ra phiền phức, dù sao ở Nam Trác Vực này Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả có Thượng phẩm bảo khí đã được xem là Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả, nếu miễu sát cả ba người trong thoáng chốc sẽ tạo thành oanh động khó lường. Về phần vì sao phải cố kỵ, là bởi vì trong phạm vi gần đây không chỉ có bốn người Diệp Trần đang chiến đấu, mà còn có hai người đang quan sát, trong cảm ứng linh hồn lực của Diệp Trần thì hai người này chắc chắn là Linh Hải Cảnh đại năng giả.

Cho dù cố gắng áp chế chiến lực của bản thân, Diệp Trần vẫn mạnh mẽ hơn Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả rồi, hay có thể nói trong Tinh Cực Cảnh cấp độ Diệp Trần hắn mới chân chính là vô địch.

- Không thể nào, ta có Thượng phẩm phòng ngự bảo khí, phòng ngự đã được tăng phúc bảy tám thành, so với Trung phẩm phòng ngự bảo khí còn cường đại hơn gấp đôi, tại sao lại không ngăn trở được kiếm khí của hắn?

Thân Đồ Tuyệt muốn nổi điên rồi, trong ba người, phòng ngự của hắn là mạnh nhất, nhưng khí đối mặt với kiếm khí của Diệp Trần vẫn không chịu nổi. Hai vị Lê Phúc trưởng lão còn thảm hơn, trên người máu tươi đầm đìa không khác gì huyết nhân, vô cùng thê thảm.

"A a a a ..."

Thân Đồ Tuyệt nổi gầm hét lớn một tiếng, dùng thủ sáo màu xanh đen đánh ra một chưởng, vài ngọn núi hoang đột ngột từ dưới đất bay ra, lăng không cực tốc bắn tới Diệp Trần, tốc độ quá nhanh ma sát với không khí tạo thành tia lửa điện ngập trời, giống như lưu tinh vậy.

- Thanh Liên Khai Sơn, Tung Hoành Thiên Địa!

Diệp Trần thi triển thức thứ sáu Thanh Liên khai sơn trong Thanh Liên kiếm pháp, một kiếm này bao quát cả thiên địa, chém vỡ vô tận đám đá vụn như tinh thạch rồi chém lên người Thân Đồ Tuyệt, đem hắn ngạnh sinh lún sâu vào trong một ngọn núi hoang, không thấy bóng dáng.

- Kim Bộc Đoạn Không Trảm!

- Giao Xà Hợp Kích!

Thừa dịp Diệp Trần đối phó Thân Đồ Tuyệt, Lê Phúc hai vị trưởng lão bất chấp thân thể nhuộm đầy máu tươi, nắm lấy Thượng phẩm bảo khí của mình, hung mãnh công kích tới Diệp Trần.

- Cút!

Tay áo phất lên một cái, một đạo kiếm quang bắn ra.

Kiếm khí trảm mạnh lên hai thanh Thượng phẩm bảo khí, lực đạo đáng sợ từ thân đao truyền lại làm vang lên mấy tiếng "Crắc!", cánh tay của Lê Phúc hai vị trưởng lão này lập tức gãy nát, thổ huyết bay ngược lại phía sau.

Ba Tinh Cực Cảnh vô địch cường giả liên thủ mà vẫn không chịu nổi một kiếm của Diệp Trần, liên tiếp thụ thương.

Thân Đồ Tuyệt hiện giờ sinh tử không rõ, hai vị trưởng lão Lê Phúc kia lúc này thập phần khiếp sợ, toàn thân run rẩy.

Quá đáng sợ, trong cấp độ Tinh Cực Cảnh từ lúc nào xuất hiện nhân vật đáng sợ như vậy? Đừng nói bọn hắn chưa từng gặp qua mà ngay cả nghe

cũng chưa nghe qua.

"Ầm! Ầm! ..."

Ngọn núi hoang bị nghiền nát, Thân Đồ Tuyệt lao ra, ngón tay hắn chỉ vào Diệp Trần, quát lớn:

- Diệp tiểu tử, đừng quá đắc ý, đắc tội Huyền Không Sơn ta thì ngươi sẽ không có ngày nào được sống yên ổn đâu, ngươi cứ chờ đó chịu đựng người liên tục đuổi giết đi!

Dứt lời, hắn liền nói với hai vị Lê Phúc trưởng lão:

- Chúng ta đi!

Hắn nghĩ Diệp Trần căn bản không dám giết bọn hắn, dù sao họn hắn không giống với tên Kim Hoàng đạo nhân kia, bởi vì bọn hắn là tồn tại cường đại nhất trong cấp độ Tinh Cực Cảnh ở Huyền Không Sơn, được Huyền Không Sơn cực kỳ coi trọng. Nếu dám giết bọn hắn cũng không khác gì tuyên chiến với Huyền Không Sơn, cho nên, hắn cho rằng Diệp Trần có lớn gan hơn cũng không dám giết bọn hắn, bọn hắn lúc này muốn đi thì đi, Diệp Trần làm sao dám giữ lại! Đây chính là sự cường thế của một Lục phẩm tông môn!

- Ha ha ha ...

Diệp Trần ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, sát ý vũ động.

- Các ngươi muốn đi thì đi à? Có hỏi qua kiếm của ta chưa? Chết đi!

Thanh Mộc Kiếm hoa lên, không khí kịch liệt xoay tròn, rất nhiều đoá Thanh Liên sinh ra, nhỏ thì cỡ ngón tay cái, lớn thì tới mấy chục thước, theo sự vũ động của hai tay Diệp Trần, Thanh Mộc Kiếm phát ra tầng tầng lớp lớp kiếm quang đánh tới ba người Thân Đồ Tuyệt.

- Ngươi dám động thủ? Chẳng lẽ ngươi muốn cùng Huyền Không Sơn ta

tuyên ...

Một chữ "chiến" cuối cùng Thân Đồ Tuyệt còn chưa kịp nói ra thì kiếm quang đã chém tới rồi.

Tuy vừa rồi hắn đã cẩn thận đem hộ thể chân nguyên đề thăng tới cực hạn toả ra quang mang xanh thẫm như thuý ngọc nhưng hắn đã xem thường sự khủng bố của Diệp Trần khi động sát ý rồi. Kiếm Ý khủng bố của Diệp Trần rất dễ dàng đâm thủng hộ thể chân nguyên của hắn, chém đứt hai cánh tay, kiếm quang bổ lên hộ giáp Thượng phẩm bảo khí của hắn khiến hắn không ngừng thổ huyết.

Lực công kích bạo tăng khiến cho Thân Đồ Tuyệt triệt để hoảng sợ, hắn không thể nào ngờ được Diệp Trần lại không chút cố kị uy danh của Huyền Không Sơn, nói động thủ là động thủ, đau đớn kịch liệt khiến hắn liên tục kêu thảm. Cúi đầu nhìn xuống chỗ bả vai thì hai cánh tay đã hoàn toàn bị đoạn tới gốc, từ nay về sau hắn chân chính là phế nhân rồi, vẻ mặt hắn lúc này vừa hoảng sợ vừa oán độc, thét lớn:

- Đáng chết, tiểu tử đáng chết, lại dám cắt hai cánh tay của ta, Thân Đồ Tuyệt ta với ngươi thù bất động đái thiên, ta muốn tiêu diệt toàn bộ Diệp gia của ngươi và cả Lưu Vân Tông gà chó không tha!

Ánh mắt của Diệp Trần lạnh như băng, tên này tuyệt đối không thể lưu.

- Giết!

Thanh Liên chân nguyên bắt đầu vận chuyển, Diệp Trần lại muốn chém ra một kiếm.

- Diệp tiểu tử, ngươi nên biết giết Thân Đồ trưởng lão thì ai cũng không cứu được ngươi, Huyền Không Sơn ta nhất định sẽ xua quân xuôi nam giết đến Thiên Phong Quốc!

Lê trưởng lão quá sợ hãi, dùng lời uy hiếp Diệp Trần.

Phúc trưởng lão cũng thập phần hưởng ứng:

- Ngươi thử động thủ xem, Phúc trưởng lão ta cam đoan, những người có quan hệ với ngươi, một người cũng không lưu!

- Giết một cũng là giết, giết ba cũng là giết, các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy? Trên đường tới hoàng tuyền, ta tiễn các ngươi một bước!

Dứt lời, Thanh Mộc Kiếm trên tay Diệp Trần đã chém ra.

Cách đó hơn mười dặm, lão giả tóc xám thấy một màn như vậy lập tức biến sắc, trong lòng nổi lên sát ý mãnh liệt, không khí cũng bị văn vẹo theo ánh mắt của hắn.

Lần này hắn đi theo sau, nhiệm vụ chính là ngăn trở cao nhân sau lưng Diệp Trần xuất thủ, dù sao ba người Thân Đồ Tuyệt cũng có bốn kiện Thượng phẩm bảo khí, ba người liên thủ thì bất luận một Tinh Cực Cảnh cường giả nào cũng chỉ có đường chết. Nhưng hắn không thể nào ngờ được cục diện lại hoàn toàn ngược lại thế này, ba người Thân Đồ Tuyệt chẳng những không thể làm gì được Diệp Trần mà còn bị Diệp Trần đánh cho kêu khóc thảm thiết, vô cùng thê thảm, việc này nếu nói ra chỉ sợ không có ai tin, thậm chí ngay cả hắn lúc này cũng không dám tin sự việc trước mắt.

Kế hoạch đột biến, lão giả tóc xám này không thể nào trơ mắt nhìn Diệp Trần giết ba người Thân Đồ Tuyệt được, nhưng tiếc là hiện giờ khoảng cách của hắn tới chỗ Diệp Trần quá xa khiến hắn rất hối hận vì sao lúc trước không chú tâm, tới gần hơn để trợ trận thì bằng vào thủ đoạn của Linh Hải Cảnh đại năng giả như hắn tuyệt sẽ không bị ai phát hiện được.

Khoảng cách hơn mười dặm, với tốc độ của Linh Hải Cảnh như hắn cơ hồ có thể trong nháy mắt là đến nhưng cũng không thể phản kích kịp công kích của Diệp Trần, cho nên hắn chỉ có thể lớn tiếng cảnh cáo:

- Tiểu súc sinh kia, mau dừng tay lại, ngươi dám giết ba người bọn

chúng, lão phu sẽ cho người biết cái gì gọi là sống không bằng chết, Diệp gia của người cùng với Lưu Vân Tông cũng sẽ bị toàn diệt!

Thanh âm dùng chân nguyên cấp bậc Linh Hải Cảnh truyền đi cho nên tốc độ rất nhanh xuyên thẳng vào tai Diệp Trần.

- Hừ, mơ mộng!

Tâm ý của Diệp Trần đã quyết, kiếm khí bắn ra không hề do dự, lập tức bao phủ ba người Thân Đồ Tuyệt vào trong.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Phanh thây, triệt để là phanh thây!

Kiếm khí như thuỷ triều cuống tới đem ba người chém thành một mảnh huyết vụ, chỉ có những chỗ được Thượng phẩm phòng ngự bảo khí là còn có chút hoàn hảo, còn Trung phẩm phòng ngự bảo khí Diệp Trần tuy không phá huỷ nhưng kiếm khí trảm lên đó tạo ra chấn động khủng bố cũng khiến da thịt phía sau biến thành huyết vụ.

Một kiếm diệt sát ba người!

Lão giả tóc xám hai mắt ngốc trệ, vô cùng kinh ngạc và phẫn nộ, hắn đã mở miệng cảnh cáo mà tên tiểu tử kia vẫn thờ ơ không đếm xỉa tới!

- Tiểu súc sinh ngươi dám bỏ ngoài tai lời nói của lão phu?

"Ông!"

Không gian đột nhiên văn vẹo, lão giả tóc xám liền thuấn di đi.

Thân ảnh hắn lập loè hai ba cái đã xuất hiện trên không trung của hoang đảo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 386: Cường Giả Linh Hải Cảnh Giao Thủ. (Thượng,Hạ)

Diệp Trần nhìn thẳng vào tên lão giả tóc xám này, hắn cũng nhìn ra đối phương là Linh Hải Cảnh đại năng giả, hơn nữa không phải là Linh Hải Cảnh đại năng giả bình thường, uy áp khủng bố của người này khiến cả không khí xung quanh cũng bị khu trừ hình thành một mảnh chân không, lấy hắn làm trung tâm, phạm vài dặm xung quanh tất cả vật thể đều bị nghiền nát.

"Crắc crắc ..."

Mặt đất bỗng nhiên vỡ ra do không chịu nổi áp lực của tên lão giả tóc xám này.

- Lão phu vốn không muốn động thủ giết ngươi bởi vì ngươi không xứng, nhưng hôm nay lão sẽ đưa người thành ngoại lệ, được chết trên tay của lão phu ngươi cũng đủ để tự hào rồi!

Lúc này lão giả tóc xám đã không quản cái gì là quy củ, cái gì là cao nhân sau lưng Diệp Trần nữa rồi, bởi vì hắn đã động sát tâm với Diệp Trần do Diệp Trần đã kích nộ hắn!

Tay phải hắn giơ lên, từng đoàn từng đoàn khí kình thanh sắc cực tốc xoay tròn từ mấy mét nhanh chóng bành trướng đến mấy trăm mét giống như một cái cực đại toàn qua, trên bầu trời cuồng phong gào thét, mây đen giăng kín, lôi điện chớp loé, mặt đất cũng rất nhanh chóng sụp đổ!

- Giết ngươi xong, lão phu sẽ đích đi Thiên Phong Quốc một chuyến, nhưng ngươi sẽ không còn cơ hội nhìn thấy một màn máu chảy thành sông lúc đó rồi!

"Oanh!"

Dứt lời, hắn liền quát khẽ một tiếng, cự đại toàn qua thanh sắc kia rời tay hắn bắn ra, gần như là bỏ qua cản trở của không gian, lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Trần.

Một kích này, cho dù Diệp Trần có Thượng phẩm phòng ngự bảo khí Kim Lưu Giáp thì chắc chắn cũng phải chết, nhưng vẻ mặt của hắn lúc này vẫn rất bình tĩnh, không hề có bất kỳ vẻ kinh hoảng nào.

- Ta thật sự muốn xem ngươi như thế nào giết hắn, như thế nào nhuộm máu Thiên Phong Quốc? Cút!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một bàn tay cực lớn như che phủ cả thiên địa bỗng nhiên xuất hiện, năm ngón tay khép lại, thanh sắc toàn qua của của lão giả áo xám giống như bị hãm vào không gian tù lung bị bàn tay cực lớn kia dễ dàng chộp lại nganh sinh bóp nát.

Sau mấy năm, già thiên đại thủ lại xuất hiện.

- Là ai, giấu đầu lòi đuôi làm gì?

Sắc mặt của lão giả tóc xám lập tức biến sắc, hắn cũng không phải sợ hãi uy lực của bàn tay cự đại kia, trên thực tế thì một chiêu vừa rồi hắn chỉ là tiện tay đánh ra mà thôi. Thứ làm hắn kiêng kị chính là công phu ẩn nấp của đối phương, hắn rõ ràng không hề phát hiện sự tồn tại của đối phương, linh hồn lực phóng ra tới cực hạn hắn mới cảm giác được cách đây hơn mười dặm có một tia ba động.

"Rào rào rào ..."

Một màn hơi nước mỏng manh xuất hiện nơi đó, màn nước này gần như vô hình, gắn liền với hư không thành một thể, mắt thường nhìn qua không thể phát hiện được, cho dù dùng tinh thần lực đảo qua cũng sẽ bị màn nước hấp thu, không cách nào cảm ứng được ba động tồn tại. Chỉ có tận sức phóng xuất linh hồn lực mới có thể thoáng cảm ứng được một tia ba động nhỏ nhoi. Nhưng lão giả tóc xám này đâu thể ngờ rằng vị cao nhân này ẩn nấp cũng

không thoát được cảm ứng Diệp Trần.

Màn nước tiêu tán, một nữ tử đoan trang tầm ba mươi tuổi liền xuất hiện trước mặt Diệp Trần và lão giả tóc xám.

- Long tông chủ!

Diệp Trần cũng không quá bất ngờ, ba năm trước hắn cũng đã phán đoán chủ nhân của bàn tay che trời kia chính là tông chủ Nam La Tông - Long Bích Vân! Sự thật quả nhiên đúng như hắn dự đoán.

Long Bích Vân có chút nghi hoặc liếc nhìn Diệp Trần, chẳng hiểu tại sao trong lòng nàng rõ ràng biết tên lão giả áo xám kia không phát hiện ra nàng nhưng Diệp Trần lại phảng phất như đã biết từ trước, chẳng lẽ là nàng bị ảo giác sao? Dù sao Diệp Trần cũng chỉ là một tên Tinh Cực Cảnh, cho dù thực lực có cường đại cỡ nào thì thành tựu về mặt linh hồn cũng không có bao nhiêu, làm sao có thể nhìn thấu tung tích của nàng?

"Có lẽ là ta đa nghi rồi!"

Long Bích Vân nhanh chóng bỏ đi cái suy nghĩ hoang đường này.

Nhưng lần này thật sự là nàng đã đoán đúng, Diệp Trần xác thực là cảm ứng được khí tức ba động của nàng, khí tức như có như không này cùng với khí tức của bàn tay che trời lúc trước hoàn toàn giống nhau, nếu không hắn cũng sẽ không bỏ qua cảnh cáo của tên lão giả áo xám này giết chết ba người Thân Đồ Tuyệt.

"Tên lão giả này không cảm ứng được tung tích của Long tông chủ, chứng tỏ linh hồn lực của hắn không bằng ta, xem ra ta đã xem thường cường độ linh hồn lực của bản thân rồi!"

Linh hồn chính là bản nguyên của một người, rất khó phát giác được, Diệp Trần lúc trước chỉ biết linh hồn lực của mình không kém Linh Hải Cảnh đại năng giả bình thường nhưng lại không rõ là đã đạt tới mức nào, nhưng lúc này cùng so sánh với lão giả tóc xám này này hắn đã biết được ưu

thế của mình cường đại tới mức nào!

- Ngươi là ai?

Lão giả tóc xám chưa từng gặp qua Long Bích Vân nên dùng ánh mắt lạnh lẽo hỏi.

Ngữ khí của Long Bích Vân rất đạm mạc:

- Thân phận của ta, ngươi không cần biết, hiện tại ngươi có thể cút, từ chỗ nào đến thì cút về chỗ đó đi!

- Hừ, ta mặc kệ người là người phương nào, tên tiểu tử này đã giết ba tên hạch tâm trưởng lão của Huyền Không Sơn ta, có chết cũng chưa hết tội, ngươi chớ tự mình dẫn lửa thiêu thân!

Lão giả tóc xám này thân là thái thượng trưởng lão của Huyền Không Sơn, dưới một người trên vạn người nếu bị một câu nói của Long Bích Vân doạ chạy thì không phải hắn thành trò cười cho thiên hạ sao?

- Chém giết trong cấp độ Tinh Cực Cảnh thì để cho cường giả cấp độ đó tự giải quyết, ta và ngươi đều là Linh Hải Cảnh, nhúng tay vào việc này không ổn, nếu còn tiếp tục dây dưa ta đành phải đem ngươi đánh về nơi của ngươi a!

Long Bích Vân tuy là một nữ lưu nhưng khí độ lại mênh mông như hải dương, trong ngữ khí lạnh nhạt lại mang theo khí phách vô cùng bá đạo.

- Đem ta đánh trở về? Chỉ sợ ngươi không có thực lực đó, hừ, hiện tại ta cũng đang muốn thử uy lực của Ba Động Liệt mới luyện thành, vậy thì lấy ngươi làm người thí chiêu đi!

Lão giả tóc xám cười ha hả, thanh âm như sấm rền, chấn đắc mấy ngọn núi hoang xung quanh chấn động kịch liệt, sau đó hắn giơ tay lên cách không một kích đánh về phía Diệp Trần, nói:

- Hôm nay ai cũng không cứu được ngươi, ngay cả nàng cũng không được, đi chết đi!

Hắn cố tình muốn giao thủ với Long Bích Vân nhưng bất quá phải giết chết Diệp Trần mới tính.

"Ầm! Ầm! ..."

Trước mặt Diệp Trần, một đoàn thanh sắc kình khí nhanh chóng tạo thành một cái toàn qua, thế đến như chớp giật.

- Nếu ngươi đã cố ý muốn như vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Long Bích Vân điểm tay một cái, thanh sắc toàn qua lập tức vỡ vụn, cùng lúc đó một cỗ lực lượng nhu hoà đồng thời đánh lên người Diệp Trần đem hắn đẩy ra xa hơn mười dặm.

- Tìm chết!

Lão giả tóc xám giận dữ, tóc dài tung bay, hai tay hắn liên tục chấn động, từng đạo phong nhận bạch sắc ngưng tụ lại, lơ lửng ba thước trước người hắn. Những đạo phong nhận này cũng không phải là phong nhận bình thường, nếu cẩn thận quan sát, có thể thấy được bên trong đám phong nhân này có từng đạo tiểu phong nhận lưu chuyển, hay nói cách khác, những đạo phong nhân này là do vô số tiểu phong nhận kết hợp thành. Phong chi ý cảnh không thể nào đạt tới trình độ như vậy, chỉ áo Phong chi áo nghĩa mới được.

- Phong Ba Nhận, đi!

Tiếng quát vừa dứt, một đám phong nhận đã bắn ra, khoảng cách vài dặm xem như không có.

Diệp Trần sợ hãi thán phục, những nơi phong nhận đi qua, trong hư không xuất hiện chi chít vết rách chân không, âm thanh giống như vải vóc bị cắt xé liên tục vang lên, mà lợi hại hơn nữa là không gian xung quanh đám phong nhận này còn liên tục vặn vẹo giống như sắp không chịu nổi sự sắc

bén của chúng vậy.

Có thể đem không gian làm cho vặn vẹo thì lực sát thương kinh người thế nào!

- Ngũ Cực Thuỷ Lăng!

Sắc mặt Long Bích Vân vẫn không hề thay đổi, tay trái bình thân, từng đoàn từng đoàn sóng nước ba động, dùng tốc độ nhanh tới không tưởng tượng nổi hình thành bốn cái hình chóp, bốn cái hình chóp này đem toàn thân nàng bao hộ ở bên trong, giống như bốn toà kim tự tháp, mũi nhọn chỉa ra nghênh đón đám phong nhận.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Phong nhận kích lên bốn cái hình chóp gần như trong suốt đó nhưng không có bị bắn ngược lại mà như bị hãm vào trong đó, tốc độ giảm mạnh hơn chính thành, căn bản không phát huy được uy lực vốn có.

Có một nửa số phong nhận không trúng mục tiêu, lại đánh xuống về mặt hòn đảo bên dưới khiến cả hòn đảo liên tục chấn động, mặt đất bị cày ra vô số khe rãnh sâu không thấy đáy, nước biển dồn dập đổ vào trong.

"Sơ cấp phòng ngự áo nghĩa thật lợi hại, vậy mà có thể đỡ được Phong Ba Nhận của ta!"

Dù lão giả tóc xám rất thống hận Long Bích Vân nhưng cũng không thể không thừa nhận phòng ngự áo nghĩa của đối phương hết sức lợi hại, công kích Phong Ba Nhận của hắn không phải do hắn sáng tạo ra mà do một vị tiền bối của Huyền Không Sơn sáng tạo, cũng được xếp vào loại sơ cấp công kích áo nghĩa, một khi xuất ra, bên trong phong nhận có rất nhiều tiểu phong nhận tổ hợp làm tăng thêm uy lực tự thân, lực sát thương phải nói là rất mạnh.

- Ngươi cũng nên tiếp một chiêu Đằng Vân Long Thủ của ta!

Tay trái giữ vững Ngũ Cực Thuỷ Lăng, tay phải của Long Bích Vân hoa một vòng, không gian chấn động, một bàn tay khổng lồ đột nhiên đập tới chỗ lão giả tóc xám. Bàn tay này vô cùng lớn, gần như che khuất cả mặt trời, cả bầu trời, những hoa văn trong lòng bàn tay cũng có thể thấy rõ ràng được.

- Hừ, tiếp ngươi một chiêu thì có là gì!

Lão giả tóc xám mười phần tự tin, vận khởi chân nguyên hình thành một hư ảnh thạch điêu có kết cấu hết sức rõ ràng, mỗi một chỗ liên tiếp đều kết nối kín kẽ, không chút sơ hở nào, thanh sắc lưu quang lưu chuyển không ngừng, trông rất tinh tế.

"Cái Thạch tinh hộ pháp này của ta là một trong ba đại phòng ngự áo nghĩa của Thạch Vương, tuy chỉ là sơ cấp nhưng nói về sức phòng ngự tuyệt đối mạnh mẽ, năm đó Thạch Vương ở trong đám Sinh Tử Cảnh cường giả cũng có chút thanh danh là nhờ vào phòng ngự cường đại này!"

Có môn phòng ngự áo nghĩa võ học này hộ thể, lão giả tóc xám tin tưởng Long Bích Vân không thể công phá được phòng ngự của hắn, một khi nàng lộ ra sơ hở chính là lúc nhận phải phản kích ác liệt của hắn.

Bàn tay khổng lồ kích lên hư ảnh thạch điêu, cuồng phong nổi lên bốn phía chấn động mãnh liệt lan ra hơn mười dặm, mặt nước xung quanh hòn đảo bên dưới đều bị ép dạt ra bốn phía, mực nước bị ép sâu hơn ngàn mét.

Về phần Diệp Trần đứng sau lưng Long Bích Vân hơn mười dặm cũng cảm giác được dưới chân có chút bất ổn, có xu hướng bị thổi bay đi thì có thể tưởng tượn được dư ba trận đấu của hai người phía trước khủng bố tới mức nào.

"Crắc!"

Đột nhiên, trên hư ảnh thạch điêu kia xuất hiện một khe nứt nhỏ, khe nứt lặng yên trải rộng ra khắp toàn thân.

- Không thể nào, Thạch tinh hộ pháp làm sao lại không ngăn nổi một

kích của nàng ta?

Lão giả tóc xám gào lên, thân hình nhanh chóng lui lại.

Bàn tay khổng lồ đuổi theo hơn mười dặm thì mới kiệt hết lực đạo tiêu tán trong không trung.

- Rất tốt, ngươi đủ tư cách để ta sử dụng Ba Động Liệt, một chiêu này vừa ra, cho dù ngươi có phòng ngự cường hãn cỡ nào cũng sẽ bị nghiền nát.

Sắc mặt tái nhợt, lão giả tóc xám hét lớn một tiếng, chân nguyên như núi lửa bộc phát, hung mãnh rót vào cánh tay phải của hắn khiến cánh tay này như bị thổi phồng lên nhanh chóng to bằng cái eo, vải áo bị chấn nổ thành từng mảnh nhỏ.

- Ba Động Liệt!

Một quyền ẩn chứa uy lực cường đại đánh ra, thân hình của lão giả tóc xám bị đẩy lùi ba bước, không gian phía trước xuất hiện từng vết chấn động mãnh liệt như sóng ngước lan tràn, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo càng lúc càng lớn, đến cuối cùng gần như hiện ra từng đạo hoa văn in trên nền không gian.

"Hừ, Ba Động Liệt là tự ta sáng tạo ra, thích hợp với ta nhất! Phong ba nhận cùng với Thạch tinh hộ pháp dù sao cũng là sáng tạo của người khác, ta không thể nào phát huy tới cực hạn được, chỉ có võ học do bản thân tự sáng tạo ra mới là thích hợp nhất, lợi hại nhất!"

Lão giả tóc xám thầm nghĩ.

Đối mặt với công kích mạnh mẽ như vậy, Long Bích Vân khẽ nhíu mày, nàng đã cảm nhận được sự đáng sợ của một chiêu này, khoảng cách đối với nó gần như không tồn tại mà ngược lại còn trợ giúp nó điệp gia thêm uy lực, gặp ngoại lực sẽ điên cuồng bùng nổ, Ngũ Cực Thuỷ Lãng chỉ sợ là không ngăn được.

Đúng như nàng sở liệu, Ngũ Cực Thuỷ Lãng vừa thoáng tiếp xúc với Ba Động Liệt liền nhanh chóng vỡ vụn, những giọt nước bị ép bắn lên tới vạn mét trên cao, mà bản thân nàng cũng phải lui hơn mười bước mới hoá giải được lực trùng kích.

- Một chiêu này đúng là không tệ, đáng tiếc, chênh lệch giữa ta và ngươi là không thể đền bù được! Nghịch Lưu Trảm!

Trên mặt không lộ ra chút bối rối nào, Long Bích Vân lấy chưởng làm đao, cổ tay chặt mạnh lên công kích của Ba Động Liệt.

"Roẹt!"

Kình lực của Ba Động Liệt rất lớn, nhưng một chiêu Nghịch Lưu Trảm này của Long Bích Vân giống như khắc tinh của nó, đao thế xông lên, kình lực liền bị phân làm hai mảnh, màn nước có hình dáng đao kích dùng tốc độ cực nhanh trảm lên người lão giả tóc xám.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 387: Long Vương Thu Đồ. (Thượng,Hạ)

"Phốc!"

Hư ảnh thạch điêu bên ngoài cơ thể của lão giả tóc xám triệt để bị nghiền nát, thân hình hắn bị đánh bay ngược ra sau hơn mười dặm, miệng liên tục thổ huyết.

- Kết thúc!

Nhìn đến đây, Diệp Trần đã nắm rõ được chênh lệch giữ Long Bích Vân và lão giả tóc xám kia cho nên cũng không quá lo lắng. Hắn thực sự không thể ngờ được, tông chủ Nam La Tông lại là một Linh Hải Cảnh đại năng giả, vậy mà đám tông chủ như Lưu Vân Tông ở Thiên Phong Quốc lại có thể đứng ngang hàng với nàng, quả thực là châm chọc mà!

- Một chưởng này ta sẽ nhớ kĩ, ngày khác sẽ tới bái phỏng!

Lão giả tóc xám không dám tiếp tục dây dưa nữa, sau khi bỏ lại một câu mạnh miệng lập tức hướng phương xa phóng đi.

Thanh âm của Long Bích Vân bình đạm truyền ra xa:

- Ngươi không cần tới bái phỏng ta, ta tuỳ lúc sẽ tới Huyền Không Sơn một chuyến, ngươi thay ta nói với Tư Không Bá một tiếng!

Diệp Trần lúc này mơ hồ có thể thấy được thân thể lão giả tóc xám kia thoáng run rẩy một chút.

Đợi khi bóng dáng lão giả tóc xám kia mất hẳn, Diệp Trần mới chạy tới, hướng Long Bích Vân chắp tay, nói:

- Đa tạ ân cứu mạng lần thứ hai của Long tông chủ!

Long Bích Vân thu liễm khí tức áp bách trên người lại, xoay người nói:

- Lần trước không nói cho ngươi thân phận của ta là vì ngươi còn chưa tiếp xúc tới được cấp độ như thế này, hiện tại ngươi đã là tồn tại mạnh mẽ nhất trong cấp độ Tinh Cực Cảnh, bước vào Linh Hải Cảnh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

- Vãn bối hiểu!

Long Bích Vân lại nói:

- Ta xem ra Kiếm Ý của ngươi rất khác thường, ta hỏi ngươi một câu: ngươi đã cô đọng Kiếm Hồn?

Ở cấp độ Tinh Cực Cảnh cô đọng Kiếm Hồn, từ xưa tới nay người có thể làm được cực kỳ hãn hữu, mà người có thể làm được sau này không ai không phải là nhân vật phong vân. Phải biết rằng muốn cô đọng Kiếm Hồn còn khó hơn cô đọng Võ Hồn mấy lần, đừng nói là ở cấp độ Tinh Cực Cảnh có thể cô đọng được Kiếm Hồn, mà ngay cả Linh Hải Cảnh kiếm khách sau khi đã bước vào Linh Hải Cảnh mấy năm cũng chưa chắc có thể cô đọng được. Có bao nhiêu uy năng thì sẽ có bấy nhiêu khó khăn tương ứng, thiên hạ này không hề có thứ gì dễ dàng mà có.

- Vẫn chưa!

Diệp Trần lập tức phủ nhận, rồi nói tiếp:

- Nhưng Kiếm Ý của ta không kém kiếm khách Linh Hải Cảnh bình thường!

- Chẳng lẽ bởi vì Bất hủ Kiếm Ý của Chiến Vương?

Long Bích Vân cũng không có đi sâu vào vấn đề của Diệp Trần, bởi vì ai cũng có bí mật của riêng mình. Nhưng mà cho dù là Bất hủ Kiếm Ý cũng

không có uy năng lớn như vậy, nàng đương nhiên không biết linh hồn lực của Diệp Trần cũng không kém so với Linh Hải Cảnh đại năng giả, hơn nữa tính ở trong cấp bậc Linh Hải Cảnh hắn cũng có thể được xếp ở nhóm đầu. Do linh hồn cường đại nên Kiếm Ý mới cường đại tạo nên sự cường thế của Diệp Trần lúc này.

- Ừm, mỗi một tuyệt đỉnh thiên tài đều có một mặt nổi bật riêng, có lẽ thành tựu kiếm đạo của ngươi có thể còn vượt qua Chiến Vương không chừng, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải đạt tới Sinh Tử Cảnh.

Dứt lời, Long Bích Vân hơi nghiêm mặt, nói tiếp:

- Nam Trác Vực là địa bàn của ta, ta có thể cam đoan ngươi sẽ không bị Linh Hải Cảnh đến truy sát, nhưng mà ra khỏi Nam Trác Vực thì hết thảy phải dựa vào chính mình, cho dù ngươi có lọt vào công kích của Linh Hải Cảnh, cũng sẽ không có ai cứu được ngươi! Vận khí, đồng dạng cũng là một phần thực lực!

- Đa tạ Long tông chủ quan tâm, Diệp Trần sẽ ghi nhớ kĩ!

Một trận chiến của Long Bích Vân và lão giả tóc xám vừa rồi tuyệt đối là kinh thiên động địa, Diệp Trần cũng đã hiểu được, mặc dù hắn ở phương diện khác có ưu thế nhưng về mặt chiến lực so với cấp bậc Linh Hải Cảnh như lão giả áo xám vẫn chênh lệch rất lớn. Linh Hải Cảnh cường giả cũng có chia cấp bậc, yếu nhất chính là người vừa bước vào Linh Hải Cảnh chưa từng tu luyện Địa giai đỉnh cấp công pháp hay vũ kỹ, Võ Hồn hay Kiếm Hồn cũng chưa cô đọng thành, loại cường giả là này chỉ có cảnh giới là chiếm ưu thế, Diệp Trần có thể tự tin chống lại.

Tiến thêm một bước là người tu luyện được Địa giai đỉnh cấp công pháp hay vũ kỹ nhưng chưa viên mãn, chưa thể tự sáng chế ra Áo Nghĩa sơ cấp võ học của bản thân mà chỉ học tập được những võ học do tiền nhân lưu lại, loại này Diệp Trần tự tin khi hắn tu luyện Thanh Liên kiếm quyết tới tầng thứ mười lăm hoặc tìm hiểu được thức thứ chín trong Thanh Liên kiếm pháp hoặc là cô đọng thành Kiếm Hồn thì không thành vấn đề.

Tiếp nữa là là lực lượng trung kiên nhất trong cấp bậc Linh Hải Cảnh, bọn họ đã viên mãn cả Địa giai đỉnh cấp công pháp và vũ kỹ và đang lĩnh ngộ sáng tạo Áo Nghĩa sơ cấp võ học của riêng mình.

Tiếp nữa chính là cấp bậc của lão giả tóc xám, chẳng những đã tu luyện công pháp và vũ kỹ Địa giai đỉnh cấp tới viên mãn mà còn lĩnh ngộ ra Áo Nghĩa sơ cấp võ học của riêng mình, bản thân cũng học tập và nghiên cứu nhiều loại Áo Nghĩa sơ cấp võ học của tiền nhân, thực lực rất cường đại và khủng bố.

Còn đến tầm như Long Bích Vân, Diệp Trần không phân tích được bởi vì lúc nãy Long Bích Vân cũng không có xuất ra toàn bộ thực lực cho nên hắn không nắm rõ ràng được để phân định.

Suy tính theo tri thức phong phú của Chiến Vương lưu lại thì phân định chiến lực mạnh yếu trong cấp độ Linh Hải Cảnh tỉ trọng tu vi chiếm ba thành, bảy thành còn lại là so sánh về mặt Võ Hồn và võ học.

Long Bích Vân gật gật đầu, tính cách của Diệp Trần rất trầm ổn, nên nàng cũng rất yên tâm. Nàng như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, mở miệng nói:

- Ngươi có lẽ cũng biết ta không phải người Thiên Phong Quốc, cũng không phải người Nam Trác Vực. Thế lực của ta gọi là Long Thần Thiên Cung, cung chủ là tổ gia gia của ta, người được xưng là Long Vương là một trong mấy vị Vương giả xưa nhất còn trên đại lực. Lão nhân gia rất coi trọng ngươi, nhưng cũng không muốn thu ngươi làm đệ tử, con đường của ngươi phải do chính ngươi bước đi, thu nhận ngươi chính là hạn chế tiềm lực của ngươi. Nhưng ta lại kỳ quái là lão nhân gia lại muốn tới thu hạch tâm trưởng lão của Lưu Vân Tông là Từ Tĩnh làm đệ tử, đương nhiên, cũng không phải để nàng ta rời khỏi Lưu Vân Tông, hai thân phận đồng thời cùng tồn tại, không có gì xung đột!

Long Bích Vân là người của Long Thần Thiên Cung, Diệp Trần đã sớm từ trong mớ tri thức của Chiến Vương biết được, Long Thần Thiên Cung là

một cái Ngũ phẩm tông môn, ở nơi đó trừ Vương lệnh của Long Vương thì bên dưới là Tiểu long lệnh đại biểu cho thân phận và địa vị rất quan trọng.

Quan hệ huyết thống dòng chính của Long Vương cũng có Tiểu long lệnh này, Long Bích Vân có được Tiểu long lệnh thì cũng chính là một người trọng yếu ở Long Thần Thiên Cung.

Lúc này hắn cũng đang rất kinh ngạc bởi vì Long Vương lại nhìn trúng Từ Tĩnh muốn thu nàng làm đồ đệ. Ở trong mắt Diệp Trần, thiên phú và ngộ tính của Từ Tĩnh không thể nghi ngờ là thuộc hàng đỉnh tiêm nhưng vẫn chưa đạt tới tình trạng khinh thường quần hùng. Vậy mà Long Vương không đi thu những người có thiên phú tốt hơn nàng làm đồ đệ mà lại thu nàng, chắc chắn hàm ý trong đó không đơn giản như vậy!

Long Vương lên tiếng, Diệp Trần tự nhiên là không có ý kiến gì, đừng nói là Long Vương sẽ không hại Từ Tĩnh, cho dù có gây hại Diệp Trần cũng không có cách nào đứng ra được. Người ta là một trong những Sinh Tử Cảnh Vương giả cổ xưa trên đại lục, nắm giữ quyền sinh sát hàng tỉ người trong tay, ngươi ta muốn thu Từ Tĩnh làm đồ đệ thì phải xem là một đại hỉ sự, chống đối chính là lỗ mãng.

- Long tông chủ, đây là một chuyện tốt, người cần gì phải thương lượng với ta?

Long Bích Vân cười nói:

- Xem ra ngươi còn không biết, tổ gia gia người rất xem trọng ngươi cho nên sự tôn trọng là không thể bỏ qua!

- Vậy ta thay Từ Tĩnh cám ơn Long Vương tiền bối!

- Hiện tại cũng không có việc gì nữa, ngươi theo ta trở về Thiên Phong Quốc đi, qua vài ngày nữa sẽ có người của Long Thần Thiên Cung tới tiếp Từ Tĩnh.

- Được!

Trên một sơn mạch rộng lớn có một đạo lưu quang nhanh chóng lướt về phía một ngọn núi lơ lửng trên không trung.

Tại toà chủ điện trên ngọn núi lơ lửng, Tư Không Bá nhíu mày.

Đạo lưu quang kia vừa tới thì Tư Không Bá đã vỗ mạnh bàn một cái, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi bị thương?

Đạo độn quang kia chính là lão giả tóc xám, sắc mặt hắn rất âm trầm, nói:

- Chúng ta đã coi thường bọn họ rồi, thực lực của nàng kia so với ta mạnh hơn không ít, một kích kia của nàng nếu ta không có ba tháng tu dưỡng là không thể khôi phục được!

- Một kích bằng tay không mà lại lợi hại như vậy?

Tư Không Bá thân là Linh Hải Cảnh trung kỳ cường giả, tự nhiên biết rõ muốn đánh một gã Linh Hải Cảnh đồng cấp bị thương hơn nữa phải điều dưỡng mấy tháng trời là một việc khó khăn biết bao nhiêu, những vết thương nhỏ đối với cường giả cấp bậc như họ thì căn bản không cần tới vài tháng mới tu dưỡng tốt.

- Thành tựu Thuỷ chi áo nghĩa của nàng cực kỳ cao thâm, nàng còn nói sẽ tuỳ thời tới bái phỏng Huyền Không Sơn, để cho ta thông tri cho tông chủ một chút!

Nghe vậy, sắc mặt Tư Không Bá đại biến:

- Bái phỏng Huyền Không Sơn ta? Nàng ta muốn làm gì?

Luận thực lực tuy hắn so với lão giả tóc xám mạnh hơn nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nếu không ngoài dự kiến thì vị cao nhân sau lưng kia của Diệp Trần thực lực mạnh hơn hắn, nếu người ta muốn đánh giết

lên Huyền Không Sơn cũng không quá khó, nhưng mà đối phương đã không đuổi giết lão giả tóc xám này thì hẳn là không có ý định gây sự.

- Tông chủ, ta về trước dưỡng thương!

Khoé miệng rỉ máu, lão giả tóc xám không dám chậm trễ nữa, mà xoay người rời đi, trước khi đi vung tay lên bắn ra bốn đạo lưu quan, chính là bốn kiện Thượng phẩm bảo khí của đám người Thân Đồ Tuyệt.

Đưa tay nhận lấy, Tư Không Bá liền im lặng không nói gì, Thượng phẩm bảo khí tuy đã trở lại nhưng người mang đi thì không, lần này tổn thất thật sự rất lớn!

"Crắc!"

Tay ghế vị bóp nát, Tư Không Bá âm lãnh nói:

- Năm xưa tổ tiên Thương Vương của ta có ân với Ngục Vương, cái ân tình này cũng đến lúc nên trả lại rồi, chỉ cần để cho một gã thân truyền đệ tử của Ngục Vương ra tay thì cho dù ngươi có thủ đoạn thông thiên cũng phải chết không có chỗ chôn.

Ngục Vương là một trong những Vương giả rất lợi hại dưới trướng Hư Hoàng, cùng nổi danh với mấy người Tà Vương, Huyền Hậu ... Nhưng không ai biết được tại lúc Ngục Vương còn nhỏ yếu đã có một lần được Thương Vương trợ giúp. Sau khi Thương Vương chết, Ngục Vương đã phái người truyền tin cho Tư Không gia là sẽ giúp Tư Không gia làm ba việc trong khả năng.

- Hừ, ngươi đã muốn bái phỏng Huyền Không Sơn thì cứ tới đây! Ta sẽ cho ngươi có đi mà không về!

Thanh âm lạnh lẽ quanh quẩn bên trong chủ điện không tán.

...

Với tốc độ của Diệp Trần thì muốn trở lại Thiên Phong Quốc cũng phải mất hơn một tháng thời gian, nhưng dưới sự trợ giúp của Long Bích Vân thì chỉ mất có năm ngày.

- Ta hiện tại không tiện ra mặt, việc của Từ Tĩnh cần ngươi giải thích một chút.

Cách Lưu Vân Tông mấy ngàn dặm, Lưu Vân Tông nói với Diệp Trần.

Diệp Trần gật đầu, nói:

- Ta biết rồi!

- Vậy ta cáo từ trước, tranh chấp giữa ngươi và Huyền Không Sơn ta sẽ giúp ngươi dọn dẹp!

Dứt lời, Long Bích Vân liền biến mất.

- Đa tạ.

Diệp Trần tự nhiên biết Long Bích Vân phải đi tới Huyền Không Sơn một chuyến. Huyền Không Sơn một ngày chưa buông bỏ ý niệm đuổi giết hắn thì hắn vẫn luôn gặp nguy hiểm, mà lần này hắn đã diệt sát ba tên Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả của Huyền Không Sơn. Lần sau, người đuổi giết hắn hẳn là Linh Hải Cảnh cường giả, mà hiện tại có thể ngăn cản được Huyền Không Sơn cũng chỉ có Long Thần Thiên Cung sau lưng Long Bích Vân.

Thở ra một hơi, Diệp Trần nhìn về Lưu Vân Tông ở xa xa, rồi vận chân nguyên nhanh chóng bay đi.

Bởi vì Diệp Trần cũng không có che giấu chân nguyên ba động của hắn nên Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân lập tức biết được hắn đã trở về.

- Diệp Trần, đến Nhàn Vân Phong gặp ta!

Nhàn Vân Tử cách không truyền âm.

Nhàn Vân Phong.

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân đều đang ở đây.

- Diệp Trần, ngươi có thể trở về là tốt rồi, đoạn thời gian trước nghe nói ngươi bị bốn Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả đuổi giết trốn vào trong Mê Vụ Cấm Khu khiến bọn ta rất lo lắng a.

Thiên Lôi Tán Nhân mỉm cười nói.

Diệp Trần áy náy, nói:

- Lại khiến cho hai vị tiền bối lo lắng rồi!

- Ha ha, trở về là tốt rồi, ngươi nói có đúng không Nhàn Vân Tử?

- Đương nhiên rồi.

Diệp Trần bật cười, hắn nhìn ra được, hai vị tiền bối này rất quan tâm hắn, không chỉ vì hắn có tầm quan trọng với tông môn mà còn vì hắn là một vãn bối.

- Hai vị tiền bối, vãn bối có chuyện muốn thương lượng một chút. Long Thần Thiên Cung cung chủ Long Vương muốn thu Từ Tĩnh làm đồ đệ.

- Long Vương muốn thu Từ Tĩnh làm đồ đệ?

Nhàn Vân Tử cùng Thiên Lôi Tán Nhân đều khiếp sợ.

- Vâng.

- Chuyện này nói với bọn ta không có tác dụng gì, phải tự mình Từ Tĩnh đồng ý mới được!

- Ừm.

Diệp Trần gật gật đầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 388: Người Long Thần Thiên Cung Tới. (Thượng,Hạ)

Từ Tĩnh tựa hồ như đã biết việc Long Vương muốn thu nàng làm đồ đệ cho nên khi Diệp Trần tới gặp nàng thông báo nàng cũng không quá mức kinh ngạc, mà chỉ gật đầu rồi hỏi ngược lại:

- Gần nửa năm nay, bên ngoài đều lưu truyền tin tức về ngươi, ngươi không có việc gì chứ?

Diệp Trần cười nói:

- Ta có thể có chuyện gì chứ? Ngược lại là nàng, hình như đối với việc Long Vương muốn thu nàng làm đồ đệ không chút để ý nào sao?

- Kỳ thật, ta với Long Vương đã nói chuyện khá nhiều.

- Nàng đã gặp Long Vương?

Từ Tĩnh lắc đầu:

- Không có, chỉ là cách không truyền âm thôi, hắn nói nếu như ta muốn biết về thân thế của ta thì nhất định phải đến Long Thần Thiên Cung, trong thiên hạ có lẽ chỉ có một mình hắn biết rõ về thân thế của ta, hơn nữa hắn trước mắt cũng chưa xác định chính xác được.

- Thân thế?

Nghe vậy, Diệp Trần liền lâm vào suy tư, đã qua nhiều năm như vậy, xác thực hắn chưa từng nghe Từ Tĩnh nói về việc thân thế của nàng mà hắn cũng không để ý vấn đề này. Bây giờ nghe nói vậy thì hắn biết được thân thế của Từ Tĩnh không đơn giản nên mới khiến cho Long Vương chú ý.

- Nếu ta nói cho ngươi biết trí nhớ trước mười tuổi của ta hoàn toàn trống rỗng ngươi có tin không?

Từ Tĩnh đột nhiên hỏi.

Diệp Trần lập tức kinh ngạc, trí nhớ trước mười tuổi hoàn toàn trống rỗng? Điều này sao có thể? Trừ khi là nàng bị thương ở đầu làm mất đi trí nhớ trước kia hoặc là bị người ta mạnh mẽ xoá đi ký ức. Hai loại khả năng đều có thể xảy ra và nguyên nhân đó cũng là mấu chốt của vấn đề.

- Ta chỉ biết là khi ta tỉnh lại thì ta đã là mười tuổi, tất cả những chuyện lúc trước đều không nhớ gì, cả cha mẹ ta là ai cũng không biết. Về sau ta được cha mẹ nuôi phát hiện đem về Từ gia nuôi nấng từ đó ta mới có tên là Từ Tĩnh.

- Bây giờ có thể nhớ được việc gì không?

Từ Tĩnh trầm ngâm nói:

- Có thể nhớ được một chút đứt quãng, nhưng không cách nào liền mạch được, trí nhớ rất hỗn loạn. Long Vương tiền bối cũng đã nói hắn biết một chút về thân thế của ta và tất cả trí nhớ của ta sớm muộn gì cũng sẽ trở lại.

- Ừm!

Diệp Trần gật đầu, Long Vương là Vương giả đã sống rất lâu rồi, cho nên kiến thức và hiểu biết của hắn có lẽ rất nhiều rất nhiều còn hơn cả Chiến Vương.

Ngày tiếp theo, người của Long Thần Thiên Cung đã tới.

Người tới có ba người, cầm đầu là một Linh Hải Cảnh đại năng giả, tuổi chừng hơn ba mươi, ánh mắt rất lợi hại, đồng tử nằm dọc không giống mắt người mà giống mắt của thú hơn. Tuy hắn đã thu liễm khí tức của bản thân nhưng Diệp Trần vẫn có thể cảm giác được mỗi cử động của đối phương đều ẩn chứa ba đào mãnh liệt như muốn bao phủ cả Lưu Vân Tông.

"Người này rất đáng sợ, nhưng so ra còn kém Long tông chủ một chút, khí tức của Long tông chủ như một mảnh sương mù khiến người ta nhìn không thấu"

Diệp Trần di chuyển ánh mắt lên hai người trẻ tuổi bên cạnh.

Hai người này một nam một nữ tuổi ước chừng hai bốn hai lăm, từ khí tức trên người bọn họ thì hẳn là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hơn nữa trên người còn mang theo uy thế cực kỳ cường đại. Người có uy thế mạnh mẽ không nhất định phải có thực lực cường đại, giống như hoàng đế trong thế tục, thực lực của họn họ không phải là cao nhất nhưng nhờ đế vị nên bọn họ mới có uy thế rất mạnh mẽ. Người khác khi cảm thụ đến uy thế của họ đều bất giác cảm thấy nhỏ bé hơn một chút.

Nói như vậy, người có uy thế mạnh mẽ thì linh hồn và ý chí tất nhiên cũng cường đại. Đương nhiên cái này cùng với hoàn cảnh và địa vị của bản thân có quan hệ với nhau. Có câu, thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi vĩ, cũng như khí thế của bản thân, sẽ bao trùm lên những người đồng cấp bậc và giai vị.

"Ngũ phẩm tông môn Long Thần Thiên Cung quả nhiên không phải chơi, tuỳ tiện phái hai người trẻ tuổi tới đều có uy thế mạnh hơn Tư Không Thánh, không kém chút nào so với Phượng Yên Nhu. Từ Tĩnh có thể trở thành đệ tử của Long Vương thì thành tựu sau này có thể đảm bảo rồi!"

Hít sâu một hơi, Diệp Trần đi lên chào hỏi:

- Ta là Lưu Vân Tông thái thượng trưởng lão Diệp Trần, các người là?

- Ngươi chính là Diệp Trần?

Nam tử trẻ tuổi nhìn thẳng vào Diệp Trần.

- Đúng vậy!

- Khó trách Long sư tỷ lại hết sức coi trọng ngươi!

Nam tử trẻ tuổi này cũng không phải cố ý coi rẻ Diệp Trần nhưng mà ngữ khí của hắn vốn là như vậy, luôn có vẻ cao hơn người khác phán xét.

- Xin bỏ quá cho hắn, hắn nói chuyện với ai cũng là như vậy.

Nữ tử trẻ tuổi bên cạnh liền nói vào.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, nói:

- Yên tâm, ta không để ý.

- Bọn ta đều là đệ tử của lão sư, thân phận của lão sư là Long Vương tôn quý trên Chân Linh đại lục này, vị này là tam sư huynh Phương Hải của bọn ta, hai người bọn ta bởi vì chưa bước vào Linh Hải Cảnh nên không được bài danh mà chỉ gọi chung là đệ tử của lão sư, ta gọi là Lý Anh, hắn là La Kiệt.

Lý Anh giới thiệu ba người cho Diệp Trần.

- Phương Hải sư huynh, không ngại khi ta gọi như vậy chứ?

Diệp Trần tuy không phải là đệ tử của Long Vương nhưng hắn cũng không ngại khi gọi vị Linh Hải Cảnh này sư huynh, dù sao Từ Tĩnh sau này cũng sẽ trở thành sư muội của người ta mà hắn với Từ Tĩnh nói như thế nào cũng đã từng có chung thân phận đệ tử ở Lưu Vân Tông này.

Phương Hải này hơn ba mươi tuổi, vẫn còn bộ dáng thanh niên, mỉm cười nói:

- Đương nhiên không ngại, lão sư đã từng nói với ta khả năng ngươi tiến vào Sinh Tử Cảnh so với ta còn cao hơn. Lúc đó ta còn không tin nhưng bây giờ thấy ngươi ta đã tin rồi. Từ trên người của ngươi ta cảm nhận được tiếng kiếm minh rất rõ ràng, đây chính là hiện tượng Kiếm Ý cực kỳ cao thâm mới có.

Bản thân Phương Hải cũng là một kiếm khách cho nên hắn cũng cảm nhận được Kiếm Ý của Diệp Trần.

- Nhưng lão sư không định thu ngươi làm đồ đệ khẳng định là có ý định riêng của người. Ở đây ta là tam đệ tử của lão sư nên cũng nhắc nhở ngươi một chút. Nam Trác Vực chỉ là một cái tiểu vực rất nhỏ, cả Chân Linh đại lục có bốn khối Vực quần, theo thứ tự là Đông Phương Vực Quần, Tây Phương Vực Quần, Nam Phương Vực Quần và Bắc Phương Vực Quần. Mà Nam Trác Vực chỉ là một cái vực nhỏ ở trong Nam Phương Vực Quần mà thôi. Ngươi có thể ở Nam Trác Vực này là đỉnh tiêm thiên tài nhưng ở bên ngoài còn có rất nhiều ngôi sao sáng chói khác giống như những vì sao trên bầu trời đêm vậy, nhiều vô số kể.

Phương Hải ngừng một chút rồi lại tiếp tục câu chuyện:

- Mỗi ngày đều có rất nhiều ngôi sao bay lên và cũng có không ít ngôi sao vẫn lạc. Muốn ngôi sao đại biểu cho bản thân toả sáng mạnh mẽ thì con đường phải đi rất dài rất dài. Phương Hải ta đi theo lão sư mấy chục năm cũng đã gặp được không ít thiên tài kiệt xuất, một số trong đó ngay cả ta cũng phải khiếp sợ không thôi. Ngay cả trong Nam Phương Vực Quần của chúng ta cũng có mấy thiên tài tuổi trẻ khiến cho lão sư cũng phải thán phục, ta tin tưởng trên con đường ngươi đi sẽ gặp được bọn họ, cho nên ngươi không được lười biếng mà làm lão sư thất vọng!

Từ mấy câu nói của Phương Hải thì không khó nhận ra hắn cực kỳ tôn sùng Long Vương, Long Vương coi trọng Diệp Trần nên hắn cũng đem Diệp Trần trở thành người thân cân, tận tình khuyên bảo.

- Đa tạ Phương Hải sư huynh khuyên bảo, Diệp Trần ghi nhớ trong lòng.

Diệp Trần mơ hồ cảm giác được Kiếm Ý của Phương Hải như một vùng biển rộng lớn.

- Đúng rồi Phương Hải sư huynh, Long tông chủ đã đi tới Huyền Không Sơn, không biết có nguy hiểm gì không?

Diệp Trần đột nhiên hỏi.

Phương Hải cười nói:

- Nàng là nhị sư tỷ! Không có việc gì đâu, Thương Vương năm xưa có ân với Ngục Vương cho nên sau khi Thương Vương chết, Ngục Vương đã đáp ứng trợ giúp cho Tư Không gia làm ba việc, hôm nay Tư Không Bá đã liên hệ với thân truyền đệ tử của Ngục Vương. Đáng tiếc là trong đám đệ tử của Ngục Vương chỉ có đại đệ tử là có lực áp chế được nhị sư tỷ, hơn nữa Ngục Vương cũng biết rõ lão sư an bài hành động ở Nam Trác Vực cho nên Ngục Vương có phái đệ tử tới cũng sẽ không phải là đại đệ tử và không dám làm tuyệt tình mà nhị sư tỷ hiển nhiên cũng biết việc này.

- Là như vậy à!

Diệp Trần gật gật đầu.

Ánh mắt của Phương Hải từ trên người Diệp Trần chuyển sang Từ Tĩnh:

- Đây là tiểu sư muội đúng không? Ngoại trừ tu vi chân nguyên ra dường như còn có một chút gì đó thì phải?

Từ Tĩnh thản nhiên nói:

- Ta chủ tu khí lực.

- Chủ tu khí lực? Thì ra là thế, cũng giống với lão sư!

Lời này của Phương Hải khiến Diệp Trần rất kinh ngạc, việc Long Vương chủ tu khí lực thì ngay cả trong mớ kiến thức Chiến Vương truyền cho hắn cũng không hề đề cập tới.

- Thời gian đã không còn sớm, tiểu sư muội theo chúng ta trở về Long Thần Thiên Cung thôi!

Phương Hải chậm rãi nói.

Từ Tĩnh quay qua nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Đi đi, chúng ta rất nhanh có thể gặp lại!

- Cái này không nhất định, có sự chỉ điểm của lão sư, tiến bộ của bọn ta là rất nhanh, nếu ngươi không nổ lực gấp bội thì ngươi sẽ bị bỏ lại rất xa!

La Kiệt thản nhiên nói.

- La sư đệ, cẩn thận ngôn từ của ngươi một chút! Diệp Trần, chúng ta đi trước đây!

Phương Hải dứt lời liền vung tay lên dùng chân nguyên bao trùm cả ba người Từ Tĩnh vào trong, dùng tốc độ cơ hồ còn nhanh gấp mười lần tốc độ âm thanh nhanh chóng biến mất.

Đợi khi bốn người đã mất bóng, Nhàn Vân Tử mới đi tới gần Diệp Trần nói:

- Phương hướng là Nam La Tông, ở đó có lẽ đã thành lập một toà truyền tống thạch môn, ta nên sớm nghĩ ra mới đúng!

- Truyền tống thạch môn!

Diệp Trần đối với từ này cũng không xa lạ gì, bản thân hắn cũng đã đi qua không ít truyền tống thạch môn cho nên đối với loại truyền tống vượt không gian cũng xem như là quen thuộc. Chỉ là muốn kiến tạo một toà truyền tống thạch môn cũng không phải việc đơn giản, muốn kiến tạo được cũng phải có thực lực Sinh Tử Cảnh Vương giả mà tài liệu dùng để kiến tạo cũng phải thập phần chắn chắn mới có thể thừa nhận được sự cắn trả của không gian. Về phần nguồn năng lượng cung cấp để nó hoạt động phải là Cực phẩm linh thạch cực kỳ hi hữu mới được. Cả Chân Linh đại lục ngoài trừ Hư Hoàng đã từng có được một cái Cực phẩm linh mạch không trọn vẹn ra thì Cực phẩm linh thạch đối với các cường giả Sinh Tử Cảnh khác cũng rất trân quý, không có khả năng tuỳ tiện đem ra để kiến tạo truyền tống thạch môn.

- Long Vương đúng là Long Vương, tư chất của hai người trẻ tuổi kia đoán chừng cũng chỉ có Diệp Trần mới có thể sánh bằng, nghe nói Long Vương ngoại trừ năm đại đệ tử Linh Hải Cảnh ra thì đệ tử cấp bậc Tinh Cực Cảnh cũng không ít, thật không biết ở Long Thần Thiên Cung có bao nhiêu thiên tài a.

Thiên Lôi Tán Nhân tỏ vẻ thổn thức nói.

Diệp Trần cười cười:

- Hai vị tiền bối, Lưu Vân Tông mấy năm gần đây phát triển cũng không tệ mà!

- Đó là nhờ phúc của ngươi nên Lưu Vân Tông hiện tại mới phát triển không ngừng như thế, không tới mười năm chắc chắn sẽ có một một số lượng lớn Bão Nguyên Cảnh võ giả và Tinh Cực Cảnh cường giả!

Nói đến sự phát triển của Lưu Vân Tông, Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân đều lộ vẻ tươi cười hưng phấn.

- Như vậy là tốt rồi, ta định về nhà một chuyến sau đó sẽ rời đi Nam Trác Vực, Lưu Vân Tông đành nhờ hai vị tiền bối tiếp tục trông nom rồi!

- Yên tâm đi! Ngươi một mình ở bên ngoài, cũng phải cẩn thận!

- Ta biết!

...

Huyền Không Sơn, một đạo lưu quang nhanh chóng bay ra.

- Diệp Trần, ta đã giải trừ những nguy hiểm trước mắt cho ngươi, kế tiếp đành phải dựa vào chính ngươi rồi!

Long Bích Vân âm thầm nói.

"Vèo!"

Sau đó nàng đẩy nhanh tốc độ nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Trong chủ điện của Huyền Không Sơn.

Một thanh niên tuổi chừng ba mươi có ánh mắt như điện, nói:

- Tốt rồi, Tư Không Bá, chuyện này lão sư của ta cũng đã biết, sau này ngươi đừng đi gây sự với người của Long Vương nữa, các ngươi cũng đừng trêu vào Diệp Trần, hảo hảo mà phát triển Huyền Không Sơn mới là vương đạo. Ta xem tư chất và tiềm lực của Tư Không Thánh cũng rất tốt, không phải không có khả năng tiến vào Sinh Tử Cảnh. Còn những chuyện không liên quan tới mình tốt nhất đừng nên khoa nhân múa tay nữa, miễn rước hoạ vào thân làm huỷ đi cơ nghiệp vạn năm của Huyền Không Sơn. Còn toà truyền tống thạch môn này còn hai lần sử dụng nữa, sau đó nó sẽ tự động sụp đổ. Các ngươi đừng tuỳ tiện tiêu hao ân tình của lão sư, nhưng hai lần tiếp theo lão sư cũng sẽ không quản các ngươi làm cái gi!

Dứt lời hắn liền bước vào trong truyền tống thạch môn biến mất không thấy.

Đợi khi người thanh niên rời đi, Tư Không Bá vẻ mặt chán nản, chợt phân phó:

- Thông tri xuống dưới, từ nay về sau tất cả ân oán giữa Diệp Trần và Huyền Không Sơn ta hoàn toàn xoá bỏ, cũng không được trêu chọc vào Lưu Vân Tông và Diệp gia, cả Nam La Tông cũng vậy. Ai vi phạm liền giết không tha! Tất cả lui ra ngoài!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 389: Long Vương Ban Bùa Hộ Mệnh. (Thượng,Hạ)

Thật sự thì kết quả lần này đã vượt khỏi dự kiến của Tư Không Bá, hắn không ngờ cao nhân sau lưng Diệp Trần lại chính là nhị đệ tử của Long Vương, bản thân còn là hậu đại dòng chính của Long Vương, đừng nói là một cái Lục phẩm tông môn như Huyền Không Sơn, cho dù là Ngũ phẩm tông môn cũng không thể so sánh được với Long Thần Thiên Cung! Long Vương dù sao cũng là một trong những Vương giả mạnh nhất dưới Hư Hoàng, hơn nữa cũng là một trong những Vương giả cổ xưa nhất!

Trước khi trở về Diệp gia, Diệp Trần lưu lại cho Lưu Vân Tông đại lượng Hạ phẩm linh thạch cùng không ít võ học bí tịch.

Một trận chiến trên Mê Vụ Đảo khi trước, Tinh Cực Cảnh cường giả chết trên tay Diệp Trần cũng tới vài chục, trong đó có cả một tên đảo chủ, toàn bộ Trữ Vật Linh Giới của bọn hắn đều năm trong tay Diệp Trần khiến cho Hạ phẩm linh thạch của Diệp Trần bạo tăng vượt qua ngàn vạn đạt tới con số một ngàn năm trăm vạn. Trong đó một mình tên đảo chủ đã có hơn năm trăm vạn rồi.

Hạ phẩm linh thạch đối với Diệp Trần cũng không có bao nhiêu tác dụng, Tinh Cực Cảnh cường giả trên cơ bản là không dùng Hạ phẩm linh thạch để tu luyện, mà những vật phẩm Tinh Cực Cảnh cường giả cần thì Hạ phẩm linh thạch cũng không thể mua được. Chỉ có Trung phẩm linh thạch mới là thứ mà Tinh Cực Cảnh cường giả cần, cho nên Diệp Trần trực tiếp để lại cho Lưu Vân Tông tám trăm vạn Hạ phẩm linh thạch.

Có đầy đủ Hạ phẩm linh thạch thì thế hệ tuổi trẻ của Lưu Vân Tông cũng đầy đủ tài nguyên mà phát triển. Trên Chân Linh đại lục này này thiên phú và ngộ tính đúng là trọng yếu nhưng tài nguyên cũng trọng yếu không kém.

- Sau khi về nhà một chuyến ta sẽ rời đi Nam Trác Vực một thời gian không ngắn, chừng đó linh thạch xem như lễ vật đi!

....

Lạc thành, Diệp gia.

Trước một hồ nước rộng mấy chục mẫu, một đạo thân ảnh đang đứng đó.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Trên tay bóng người này lôi điện lập loè, khi thì hoá thành hình gấu, khi thì là hình báo, khi là hình sư tử. Khi là hình gấu thì toả ra lực lượng rất khủng bố đủ để phá tan một ngọn núi lớn, khi hoá thành hình báo thì lôi điện lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, không ngừng nhảy lên, khi hoá thàn hình sư tử thì lực lượng và tốc độ ngang nhau nhưng lực sát thương lại tăng lên gấp đôi tựa như là sự kết hợp giữa gấu hình và báo hình.

- Lôi Thú Biến này tuy là bí tịch chuỳ pháp nhưng cũng không cản trở ta tìm hiểu, Địa giai đỉnh cấp bí tịch đúng là không tầm thường, trong thời gian ngắn bằng ngộ tính của ta cũng chỉ có thể tìm hiểu đến đệ tam biến, khoảng cách đến đệ tứ biến vẫn còn không nhỏ chênh lệch. Ta có thể cảm giác được từ trong Lôi Thú Biến này ta có thể tìm được cơ hội dung hợp tám thức Kinh Vân Kiếm Pháp.

Bóng người này đúng là Diệp Trần, từ Lưu Vân Tông trở về Diệp gia lúc này đã là ba ngày sau, trừ ngày đầu tiên tham gia đại hội toàn tộc ra thì hai ngày tiếp theo hắn đều rất thanh nhàn cùng phụ mẫu tâm sự và chơi đùa với đệ đệ muội muội ba tuổi của mình, rãnh rỗi lại thoáng tìm hiểu một chút về Lôi Thú Biến chuẩn bị cho tiến hoá của Tinh Toái Vân.

Tinh Toái Vân trước mắt uy lực không khác biệt lắm so với thức thứ tám của Thanh Liên kiếm pháp nhưng đó vẫn chưa phải toàn bộ tiềm lực của nó, nếu dung hợp đến thức thứ tám, uy lực của Tinh Toái Vân tuyệt đối không

kém thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp. Mà dung hợp thứ chín chính là hình thành nên một áo nghĩa kiếm chiêu, tuy dung hợp ra một áo nghĩa kiếm chiêu không phải là do Diệp Trần hoàn toàn nghĩ ra nhưng cũng không khác nhau mấy, đều là thuộc về áo nghĩa kiếm chiêu, một áo nghĩa kiếm chiêu thích hợp nhất với hắn.

- Thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp không cần gấp trong nhất thời, mà có muốn gấp cũng không được, ta có cảm giác là một chiêu dung hợp đến thức thứ tám của Tinh Toái Vân sẽ ra đời trước!

Dung hợp kiếm chiêu Tinh Toái Vân tiêu hao đại lượng tinh lực và công sức của Diệp Trần cho nên cảm ngộ của hắn đối với nó rất sâu, điểm này Thanh Liên kiếm pháp so ra kém hơn nhiều.

- Oa, tia chớp thật đẹp, đại ca làm sao có thể làm ra thế?

Một tiếng nói của trẻ con truyền đến, trong thanh âm mang theo sự hiếu kỳ rất mãnh liệt.

Diệp Trần quay đầu lại thì thấy được ánh mắt đầy ước mơ như thấy đồ vật cực kỳ yêu thích của đứa trẻ.

- Tiểu Huyền, Tiểu Tiểu!

Diệp Trần mỉm cười gọi.

Hai hài tử này chính là đệ đệ và muội muội của hắn. Đệ Đệ gọi là Diệp Huyền, muội muội gọi là Diệp Tiểu, cả hai năm nay đều đã ba tuổi, thập phần hoạt bát đáng yêu.

- Đại ca, dạy cho đệ đi!

Diệp Huyền vung tay vung chân nói.

Diệp Tiểu cũng không chịu yếu thế, nói:

- Dậy muội nữa!

- Mấy tiểu gia hoả này đừng làm khó dễ đại ca nữa!

Diệp Thiên hào và Trầm Ngọc Thanh cũng đi tới.

- Phụ thân, mẫu thân!

Diệp Trần tán đi lôi điện trong tay rồi ôm Diệp Huyền và Diệp Tiểu vào lòng, nói:

- Đợi mấy nhóc lớn lên mới có thể học được.

- Tại sao lớn lên mới có thể học?

Diệp Tiểu hấp hấy đôi mắt hỏi.

- Bởi vì mấy nhóc còn chưa tới lúc để tu luyện, đại ca cũng tới mười tuổi mới bắt đầu tu luyện, hiện tại hai nhóc cứ chơi cho thoả thích đi!

Nhìn đệ đệ muội muội của mình Diệp Trần không khỏi nhớ tới khi còn bé, khi đó, hắn cũng hỏi phụ mẫu hắn vấn đề như vậy.

Diệp Thiên Hào hắng giọng nói:

- Trần nhi, thân là phụ thân ta vốn không có ý định cản trở ý định thành người gây trở ngại cho con, nhưng nửa năm nay ta nghe được con bị bốn Tinh Cực Cảnh cực hạn cường giả đuổi giết rồi lâm vào trong Mê Vụ Cấm Khu sinh tử không biết. Ta và mẫu thân con đều rất thương tâm, mà lần này con lại muốn rời khỏi Nam Trác Vực xông xáo đại lục, trên đường đi nguy hiểm trùng trùng điệp điệp cho nên ta muốn biết con không thể không rời khỏi Nam Trác Vực sao? Ở Nam Trác Vực này con cũng có thể trở thành tồn tại tuyệt đỉnh mà!

Trầm Ngọc Thanh không nói gì nhưng từ trong ánh mắt của nàng cũng có thể thấy được ý hỏi như vậy.

Diệp Trần nhìn hai người một lúc rồi nói:

- Phụ thân, mẫu thân có biết Chân Linh đại lục rộng lớn bao nhiêu không?

- Cái này ...

Diệp Thiên Hào có chút cứng họng không biết Diệp Trần có ý gì.

- Chân Linh đại lục có tứ đại Vực Quần, theo thứ tự là Đông Tây Nam Bắc, ngoài ra ở giữa còn có một Trung Ương Vực Quần gọi là Thiên Vũ Vực. Chỉ tính riêng Nam Phương Vực Quần của chúng ta cũng đã có tám Vực như Nam Trác Vực, tính cả đại lục thì cũng có trên ba mươi lăm Vực.

Diệp Trần ngừng lại vài giây, đợi phụ mẫu thích ứng được với tri thức mới rồi tiếp:

- Nam Trác Vực ở trong các Vực này chỉ được xếp hạng ở áp chót, thiên tài cũng ít nhất. Con ở Nam Trác Vực này cho dù nổi trội thế nào thì so với thế giới bên ngoài vẫn không là gì cả. Toàn bộ đại lục thiên tài rất rất nhiều, mỗi một Vực đều có một thiên tài đỉnh tiêm nhất và một số không nhỏ các thiên tài cũng không kém mấy ở phía sau. Nhưng mỗi trăm năm số cường giả Sinh Tử Cảnh mới được sinh ra cũng không quá mười người! Một trăm năm không biết có bao nhiêu thế hệ tuổi trẻ ra đời, đồng thời kỳ với con thì cũng chỉ chiếm từ năm tới mười năm trong một trăm năm đó, tính ra thì một trăm năm ít nhất cũng có hơn mười thế hệ tuổi trẻ như vậy. Với số lượng thiên tài nhiều như vậy nhưng chỉ có không tới mười người có thể tiến nhập Sinh Tử Cảnh Vương giả. Sự cạnh tranh bên trong đó hai người cũng có thể nghĩ ra, cho nên cho dù là thiên tài mà cứ ở trong hoàn cảnh an nhàn thì cuối cùng cũng chỉ ảm đạm thất sắc mất đi lòng cầu tiến rồi sẽ bị người khác vượt qua! Ngươi không tiến bộ chính là đại biểu cho sự tụt hậu, thế giới này chưa bao giờ sinh ra vì một ai cả, muốn đi tới đỉnh phong chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi!

Diệp Trần chưa bao giờ cho rằng hắn là linh hồn xuyên việt tới đây thì sẽ trở thành vô địch ở thế giới này cho nên từ trước tới giờ mỗi một bước tiến lên hắn đều cố gắng hết sức. Nếu hắn cứ ôm tâm lý vô địch thiên hạ

không cần phải phát triển nữa thì đời này hắn cũng chỉ có thể xem như là đi thăm quan dị thế mà thôi. Hắn không muốn bản thân chỉ là khách qua đường ở thế giới này, hắn không hi vọng nhân sinh kiếp này của hắn lại buồn tẻ như kiếp trước, hắn không muốn lãng phí một cơ hội có được một lần tính mạng như vậy, hắn muốn dùng chính hai tay của mình đạt tới đỉnh phong nhất ở Chân Linh đại lục này, không, hắn phải tìm hiểu cả huyền bí trong cả vũ trụ này, thậm chí là còn cao hơn nữa!

Cảm thụ được quyết tâm và ý chí của Diệp Trần, Diệp Thiên Hào đành cười khổ một tiếng, hắn định thuyết phục Diệp Trần nhưng lại bị Diệp Trần thuyết phục ngược lại.

Quyết tâm trở thành cường giả như thế làm sao có thể đơn giản mà lay chuyển được?

Lo lắng thì lo lắng nhưng Diệp Thiên Hào lúc này bỗng nhiên cảm thấy rất tự hào, Diệp Thiên Hào hắn bất quá chỉ là gia chủ của một gia tộc trong bát đại gia tộc ở Thiên Phong Quốc mà thôi. Nhưng tính trên cả đại lục thì Thiên Phong Quốc hay Nam Trác Vực thì là cái gì? Nói thẳng ra cũng không khác gì một con kiến, nhưng vậy thì sao chứ? Hắn có một nhi tử có chí khí cao ngất, hắn tin tưởng nhi tử của mình tương lai sẽ làm cho cả đại lục phải chấn động. Người khác đều nói hổ phụ không sinh khuyển tử, nhưng hắn lại sinh ra một đứa con là chân long!

Trò chuyện một lúc, Trầm Ngọc Thanh lại muốn bế Diệp Huyền và Diệp Tiểu trở về không để bọn chúng quấy rầy Diệp Trần.

Diệp Trần cười nói:

- Phụ thân với mẫu thân cứ về nghĩ đi, con sẽ chơi với bọn chúng, chậm trễ mấy ngày tu luyện không là gì cả!

- Ừm, đại ca qua mấy ngày nữa lại đi rồi, Tiểu Tiểu muốn ở cùng với đại ca chơi một hồi!

Diệp Tiểu ôm cổ Diệp Trần nói.

Trầm Ngọc Thanh và Diệp Thiên Hào bất đắc dĩ cười cười, Diệp Huyền và Diệp Tiểu đã ba năm không gặp Diệp Trần nhưng lại không có cảm giác lạ lẫm chút nào mà ngược lại rất là thân mật.

Đợi phụ mẫu đi ra rồi, Diệp Trần cũng buông tha tu luyện, hảo hảo hưởng thụ khoảng thời gian nhẹ nhõm này.

- Đệ đệ và muội muội có muốn bay không?

- Muốn!

- Ha ha, tốt, đại ca đảm bảo hai đứa có thể tự mình bay lên!

...

Trong lúc ba huynh đẹ đang chơi đùa thì không gian trên mặt hồ đột nhiên vỡ ra, giống như một tờ giấy trong suốt bị người ta xé ra vậy.

Ngay lúc đó, một lão giả tầm thất tuần mặt mũi hiền lành từ trong đó bước ra.

- Ngài là ... Long Vương tiền bối!

Diệp Trần nhận ra thân phận của người này, đúng là một trong những Vương giả cổ xưa nhất trên Chân Linh đại lục - Long Vương, trong trí nhớ của Chiến Vương cũng có hình ảnh người Long Vương.

Long Vương bước tới trước mặt Diệp Trần, xoa xoa đầu Diệp Huyền và Diệp Tiểu, nói:

- Đây là đệ đệ và muội muội của ngươi à, rất đáng yêu!

- Ta thay bọn chúng cám ơn lời khen của Long Vương tiền bối!

Thu tay về, Long Vương liền đem lực chú ý đặt lên Diệp Trần, rồi thoả

mãn gật đầu nói:

- Ngươi xuất hiện có thể nói chính là một dị số, ta và Huyền Hậu phỏng đoán Nam Trác Vực muốn quật khởi còn cần thời gian rất lâu nhưng mà ngươi đã đánh vỡ dự đoán này. Cả Nam Trác Vực đều bởi vì có ngươi mà đã bắt đầu quật khởi, số mệnh đã bắt đầu ngưng tụ, tuy vẫn còn rất yếu ớt nhưng ta vẫn có thể cảm thấy được!

"Dị số?" Trong lòng Diệp Trần thầm nghĩ quả thật hắn chính là dị số bởi vì hắn chính là đến từ một thế giới khác! Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng không phải không gì không biết!

Đột nhiên, Long Vương điểm một ngón tay lên mi tâm Diệp Trần, một cổ lực lượng kỳ dị tràn vào hồn hải của hắn, mà Diệp Trần lại không hề có bất kỳ phản ứng gì.

Sau khi thu tay lại, Long Vương liền nghiêm mặt nói:

- Lần này ta tới là đưa cho ngươi một cái bùa hộ mệnh!

Diệp Trần buông đệ đệ và muội muội xuống đưa tay sờ sờ trán mình, trên hồn hải của hắn lúc này có một điểm sáng ý chí lơ lửng bên dưới Kiếm Hồn hình thức ban đầu của hắn. Nó không hề chiếm vị trí chủ đạo mà phảng phất như một vị khách tồn tại nơi đó, cũng không bị Diệp Trần khống chế mà hắn cũng không cách nào cảm giác được uy năng của nó.

- Nó là một cái bùa hộ mệnh cho thiên tài có tiềm lực, đây là một việc rất thông thường, không chỉ một mình ta làm như vậy cho nên ngươi không cần phải cảm tạ ta ưu đãi cái gì với ngươi. Cái bùa hộ mệnh này là một đạo ý chí, đạo ý chí này chỉ khi ngươi tiếp cận tử vong mới để cho ngươi sử dụng, tiêu hao hết liền không còn. Hay nói cách khác, nó có thể bảo vệ cho ngươi một mạng, cho ngươi một lần cơ hội bắt đầu lại. Nhưng ngươi cũng đừng chủ quan, thiên tài có bùa hộ mệnh như vậy rất nhiều, khi ngươi đem bọn chúng ép tới bờ vực tử vong thì sẽ kích phát cỗ ý chí này từ sâu trong hồn hải của chúng. Bởi vì đạo ý chí này không phải tự thân các ngươi có được nên nó chỉ

có thể bị động phòng ngự, đương nhiên lực phòng ngự rất khủng bố, ý chí của Vương giả còn sống thì các ngươi không thể tưởng tượng được uy năng của nó đâu!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 390: Lam Sơn Đảo, Khôi Lỗi Kê. (Thượng,Hạ)

- Đa tạ Long Vương tiền bối!

Diệp Trần cũng không có quá mức vui mừng mà máu nóng xông lên não, thiên tài đồng cấp cùng thời này hắn không sợ bất kỳ ai nhưng cũng không thể bài trừ khả năng bị Linh Hải Cảnh đại năng giả đuổi giết, khi đó, đạo ý chí này đúng là bùa hộ mệnh của hắn. Từ khi kiến thức qua lực lượng ý chí của Ý chí điêu tượng, Diệp Trần đã biết được ý chỉ của Vương giả có bao nhiêu khủng bố, tuy đạo ý chí này chỉ là bị động phòng ngự nhưng vậy cũng quá đủ rồi.

- Không cần đa tạ ta, có thể sau này không chừng ta còn cần ngươi giúp đỡ!

Sau khi lưu lại một câu như vậy, Long Vương lui về sau một bước, lúc hắn lui một bước này thì không gian sau lưng hắn đột nhiên bị xẻ ra lộ ra một cái khoảng không đen kịt bên trong, thân ảnh của hắn sau khi biến mất trong đó thì vết xé không gian đó cũng tự động lành lại.

- Lão gia gia thật lợi hại, thoáng cái đã biến mất rồi!

Diệp Huyền ngẩng đầu hâm mộ nói.

Diệp Trần xoa xoa đầu nó, nói:

- Sau này đại ca sẽ biểu diễn cho đệ xem.

Ở Diệp gia thư giãn bảy ngày, đến ngày thứ tám Diệp Trần liền lên đường.

Cũng đồng dạng như với Lưu Vân Tông, Diệp Trần cũng để lại cho Diệp

gia đại lượng Hạ phẩm linh thạch và võ học bí tịch, nhưng số lượng thì ít hơn, dù sao nhân số của Diệp gia không nhiều, nhu cầu cũng không thể so với Lưu Vân Tông, hơn nữa có sự ràng buộc với Diệp Trần nên Diệp gia và Lưu Vân Tông có thể nói là rất mật thiết. Diệp gia đệ tử chỉ cần thiên phú không quá kém đều có thể tiến vào Lưu Vân Tông, ở đó bọn họ cũng có thể dễ dàng học được rất nhiều loại võ học, tiếp nhận sự bồi dưỡng hoàn thiện hơn, trọng yếu là ở trong một tông môn thì mới có thể cảm nhận được áp lực cực lớn để thúc đẩy tiến bộ, nếu không chỉ có thể bị đào thải.

Rời khỏi Nam Trác Vực, thì Tinh Vực Hồ là một nơi phải vượt qua, Tinh Vực Hồ phạm vì mấy trăm vạn dặm, ở trên Chân Linh đại lục cũng được xếp vào hàng đầu, Huyết Ma chiến trường, Mê Vụ Cấm Khu bất quá cũng chỉ là một vài cái hiểm địa ở vùng ven Tinh Vực Hồ mà thôi, khoảng cách tới khu vực trung tâm còn rất xa.

- Phía trước chính là Lam Sơn Đảo, rất giống với miêu tả trên bản đồ.

Bất tri bất giác đã một tháng trôi qua, Diệp Trần cũng đã đi sâu vào trong Tinh Vực Hồ. Trong Tinh Vực Hồ có vô số hòn đảo, những hòn đảo này nhỏ thì vài dặm, lớn thì lên đến cả vạn dặm. Đại bộ phận những hòn đảo này đều là hoang đảo không có tính mạng tồn tại, một số thì có tiểu yêu thú sinh hoạt, đương nhiên cũng có không ít hòn đảo có nhân loại sinh sống. Hòn đảo Lam Sơn Đảo trước mắt này cũng chính là một trong những hòn đảo lớn có nhân loại sinh tồn, phạm vi cũng gần vạn dặm, ở trên Lam Sơn Đảo có một quốc gia, nhân số cũng hơn mười ức, là một trng số những hòn đảo nổi danh trên Tinh Vực Hồ.

"Vèo vèo vèo ..."

Có vô số võ giả bay ra bay vào hòn đảo này, cảnh tượng rất phồn vinh, Diệp Trần đáp xuống một toà thành thị ở biên giới Lam Sơn Đảo.

Nhìn các võ giả đi lại trên đường phó, Diệp Trần thầm nghĩ: "Không hổ là Chân Linh đại lục, nhân khẩu nhiều không thể tưởng tượng được, chỉ một hòn đảo như vậy mà nhân số cũng vượt quá mười ức (một tỷ), mà toà thành

thị này tối thiểu cũng có mấy trăm vạn nhân khẩu!"

Quốc gia trên Lam Sơn Đảo này gọi là Lam Sơn Quốc, đừng xem thường nó chỉ là một đảo quốc, Thiên Phong Quốc tuy nhân số và diện tích lớn hơn nó rất nhiều nhưng so sánh về cường giả thì không thể nào bằng được. Hoàng thất của Lam Sơn Quốc, Tinh Cực Cảnh cường giả phải dùng đơn vị ngàn để tính, quan trọng hơn là Lam Sơn Quốc còn có năm tên Linh Hải Cảnh đại năng giả. Có năm tên Linh Hải Cảnh đại năng giả này thủ hộ, Lam Sơn Đảo ở trong Tinh Vực Hồ mênh mông này tuyệt đối có thể xưng bá một phương, dưới Sinh Tử Cảnh bất luận kẻ nào muốn gây sự cũng phải suy nghĩ thật kĩ.

- Lôi đài Bão Nguyên Cảnh số ba sắp bắt đầu rồi, nhanh đi xem đi!

- Hắc hắc, đương nhiên là đi rồi, chúng ta tới Lam Sơn Đảo này là vì cái gì? Không phải là vì các cổ di tích ở quanh đây sao? Nếu vận khí tốt nói không chừng còn có thể thu được một linh thảo linh dược cùng với bảo khí, vận khí kém một chút thì cũng có thể kiến thức được thế giới của cường giả bên ngoài. Ngoài ra, các trận đấu lôi đài của Lam Sơn Đảo cũng có thể nói là nhất tuyệt, cường giả đến từ Nam Trác Vực, Lôi Vực, Vân Lan Vực và Phiêu Miễu Tuyết Vực đều tập trung ở đây, cao thủ như mây, quán sát bọn họ luận bàn thì đối với chúng ta đều rất có lợi!

Trên đường phó, từng đám võ giả thi nhau nghị luận.

"Cổ di tích! Lôi đài Bão Nguyên Cảnh!"

Diệp Trần lộ ra vẻ tươi cười, xem ra đem trạm dừng chân thứ nhất đặt ở Lam Sơn Đảo này cũng không sai à, Lam Sơn Đảo tuy không có gì quá đặc thù nhưng ở xung quanh đảo lại cực kỳ đặc thù, trong phạm vi mười vạn dặm quanh Lam Sơn Đảo có không ít cổ di tích tồn tại, có cái ở mép đảo, có cái ở sâu dưới nước, có cái sâu dưới đáy hồ, có cái ở trên không trung. Ở dưới đáy nước thì phải đi xuống hơn vạn mét mới có thể gặp được, mà Tinh Vực Hồ này rất rộng lớn, đáy hồ cũng không phải nơi yên bình gì, sóng ngầm rất mãnh liệt, cực kỳ dễ lạc hướng cho nên muốn tìm cổ di tích thì khó

càng thêm khó, cũng vì vậy mà nơi này thu hút rất nhiều mạo hiểm giả tới để thoả tâm nguyện. Những cổ di tích dễ tìm thì hầu như không có bảo vật gì nữa, còn khó tìm thì may ra mới có chút gì đó. Cũng vì những cổ di tích này mà số người tiến tới Lam Sơn Đảo rất nhiều, Nam Trác Vực có, Lôi Vực có, Vân Lan Vực có, còn có cả người của Phiêu Miễu Tuyết Vực.

Bên cạnh sự hấp dẫn của các cổ di tích thì các trận đấu lôi đài ở Lam Sơn Đảo này cũng rất hấp dẫn. Tất cả các Vực đều có lôi đài hơn nữa so với lôi đài ở Lam Sơn Đảo càng thêm chính quy, quy mô lớn hơn nhiều và có rất nhiều võ giả cường đại tập trung. Nhưng mà khoảng cách giữa các Vực quá xa cho nên có rất ít võ giả đi tới Vực khác, mà Lam Sơn Đảo này lại nằm ở khu vực trung tâm của Tinh Vực Hồ, khoảng cách tới các Vực quanh đây cũng không sai biệt nhau lắm, giống như một cái điểm nối giữa các Vực vậy cho nên cường giả ở các Vực nguyện ý tới nơi đây hơn, một là có thể quan sát thực lực cùng vũ kỹ của cường giả ở các Vực khác, hai là có thể đi thử vận may dò xét cổ di tích, quả thật là một điểm đến tuyệt vời a.

"Dò xét cổ di tích không vội, trước hết đi tìm hiểu sự phân bố của cổ di tích đã, cùng với một ít phương vị cụ thể của cổ di tích mới đươc. Nếu mù quáng hành động chỉ tổ làm nhiều công ít. Mà mấy cái lôi đài này có vể hấp dẫn a, trước giờ ta vẫn chưa gặp qua cường giả ở các Vực khác, ở Mê Vụ Đảo mặc dù có một ít nhưng đáng tiếc là số lượng không nhiều. Mà Lam Sơn Đảo này hấp dẫn nhiều cường giả hơn!

Diệp Trần lựa một cái đại lâu đi vào.

Hưởng thụ một phen tắm rửa bằng nước nóng và ăn một bữa ngon miệng cũng mất chi phí là năm khối Hạ phẩm linh thạch, chừng đó linh thạch đối với thế tục thì cũng tương đương với hai vạn lượng hoàng kim là phi thường đắt đỏ nhưng đối với võ giả mà nói thì không đáng gì cả. Mà đối với Diệp Trần càng không là gì, hắn để lại cho Lưu Vân Tông tám trăm vạn khối Hạ phẩm linh thạch, Diệp gia năm trăm vạn khối Hạ phẩm linh thạch thì hiện tại trên người hắn vẫn còn hơn hai trăm vạn khối Hạ phẩm linh thạch. Đối với hắn thì hai trăm vạn khối Hạ phẩm linh thạch này dùng để làm sinh hoạt phí

hàng ngày cũng là một lựa chọn không tệ, về phần Trung phẩm linh thạch trên người hắn đồng dạng cũng là một con số không nhỏ, khoảng chừng mấy chục vạn khối, đổi ra Hạ phẩm linh thạch cũng hơn năm ngàn gần sáu ngàn vạn khối. Đương nhiên không có vị Tinh Cực Cảnh cường giả nào lại ngu ngốc lấy Trung phẩm linh thạch đi đổi thành Hạ phẩm linh thạch bao giờ.

Trên Lam Sơn Đảo này tổng cộng có mười tám toà thành, trong đó có ba toà đại thành và mười lăm toà thành cỡ trung. Diệp Trần lúc này đang ở trong một cái thành cỡ trung gọi là Lam Điểu thành, trong thành có một dãy phố bán đồ cổ, những thứ đồ cổ này đều là lấy từ trong các cổ di tích ra.

Đám đồ cổ này có đáng giá hay không là phải nhờ vào ánh mắt của khách nhân, có người hao phí đại lượng tài phú nhưng chỉ thu được một vài thứ rác rưởi gì đó, nhưng có không ít người chỉ bỏ ra một chút tiền lại có thể mua được bảo vật có giá trị liên thành.

Phố đồ cổ này rất dài, võ giả tụ tập rất đông đúc.

Hai bên đường đi ngoại trừ các cửa hàng có phong cách cổ xưa ra thì cũng có không ít các quầy hàng nhỏ, sau mỗi quầy hàng đều có một gã võ giả ngồi đó. Những võ giả này không có một ai đạt tới Tinh Cực Cảnh, toàn bộ đều là Bão Nguyên Cảnh, ngẫu nhiên còn có vài Ngưng Chân Cảnh, bọn họ hoặc là đang cò kè mặc cả hoặc là đang nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi khách nhân của mình tới, không khí rất náo nhiệt.

"Ở thành thị cỡ trung thì toàn bộ đều do võ giả dưới Tinh Cực Cảnh bày hàng bán, ở đại thành thì chỉ có Tinh Cực Cảnh cường giả trở lên bày hàng bán, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là ở đây không có thứ tốt, do đó ở chỗ này hiện tại cũng có không ít Tinh Cực Cảnh cường giả đang ngó nghiêng ngó dọc, đoán chừng là muốn kiếm một chút bảo bối mang về."

Cười nhạt một tiếng, Diệp Trần liền hoà theo dòng người đi vào trong phố cổ.

Chậm rãi bước trên đường, linh hồn lực của Diệp Trần liên tục quan sát

các quầy hàng xung quanh. Những quầy hàng bán thượng cổ vật xác thực có thể xưng là đồ cổ bởi vì những đồ vật này đa số đều lấy được từ dưới Tinh Vực Hồ lên, tất cả đều có đặc tính không thấm nước chỉ được xem là không tệ cho nên chỉ có thể phân biệt được hình dạng và công dụng từ bề ngoài của chúng. Thậm chí ở đây còn có không ít đồ vật loang lỗ hoen gỉ ... Diệp Trần còn từng chứng kiến hai gã Bão Nguyên Cảnh vì một khối ngọc phiến bị tàn phá mà tranh cãi nảy lửa.

"Ồ, lại có cả một quả Nguyên Quang Cầu!"

Linh hồn lực của Diệp Trần nhạy cảm tới mức nào chứ? Chỉ cần có nguyên khí ba động thì hắn liền phát hiện ra liền.

Nguyên Quang Cầu Diệp Trần tổng cộng đã thấy qua hai lần, một lần là Diệp Hải cho hắn, về sau ở Thập Vạn Đại Sơn hắn đã dùng mất. Một lần là ở chỗ La Hàn Sơn, lúc đó bọn họ bị thủ hạ của Thi Quỷ Đạo Nhân đuổi giết, bất đắc dĩ nên La Hàn Sơn phải dùng một cái Nguyên Quang Cầu để ngăn trở một kích của đối phương, nhờ đó ba người Diệp Trần lúc đó mới thoát chết.

Có lẽ Nguyên Quang Cầu hiện tại đối với Diệp Trần một chút tác dụng cũng không có nhưng Diệp Trần sẽ không quên nó đã cứu mạng hắn tới hai lần. Nhất là lần ở Dương Thủ Sơn, nếu không có một khoả Nguyên Quang Cầu thì hắn sớm đã bị mấy sợi mẫu leo giết chết rồi.

Một khoả Nguyên Quang Cầu khi bóp nát ra có thể ngăn cản một kích toàn lực của bất kỳ Bão Nguyên Cảnh võ giả nào, màn phòng ngự của nó rất mạnh, ngay cả mẫu leo đáng sợ cũng không thể một kích mà công phá được.

Bão Nguyên Cảnh có được nó cũng tương đương có thêm một cái mạng, trong lúc quyết chiến nếu bóp nát nó thì phòng ngự của bản thân tăng lên rất nhiều, nhờ đó có thể đuổi giết đối phương thoải mái.

- Khoả Nguyên Quang Cầu này ta mua, ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch?

- Ta ra bốn ngàn!

Không ngoài Diệp Trần dự kiến, khi có người phát hiện ra Nguyên Quang Cầu liền lập tức tranh nhau báo giá.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần tiếp tục đi tới.

Khi gần tới cuối phố, Diệp Trần đột nhiên dừng bước.

- Ồ, đây là cái gì?

Thấy ở quầy hàng bên trái có một con gà trống bằng gỗ đã ố vàng, Diệp Trần dò hỏi.

Chủ nhân quầy hàng là một lão giả tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, tiềm lực đã tận, mỉm cười nói:

- Đây là Khôi Lỗi Kê, năm ngàn năm trước từng có một Ngũ phẩm tông môn gọi là Khôi Lỗi Môn, tất cả đệ tử trong đó đều biết chế tác cơ quan khôi lỗi, Khôi Lỗi Kê này chính là một tác phẩm bất nhập lưu, đừng nhìn nó chỉ là sản phẩm bất nhập lưu mà xem thường, trình độ kỹ nghệ chế tạo ra nó rất tinh tế, chỉ cần bỏ vào một khối Hạ phẩm linh thạch thì nó có thể tự mình bước đi, cũng có thể tiêu diệt côn trùng có hại! Thiếu hiệp, nếu ngươi có dược viên riêng thì mua thứ này tuyệt đối đáng giá, ta thu của ngươi ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch thế nào?

- Khôi Lỗi Môn? Cũng có nghe nói!

Mấy đầu khôi lỗi ở Lưu Vân Tông cũng là tác phẩm của Khôi Lỗi Môn này. Khôi Lỗi Môn là một Ngũ phẩm tông môn từ năm ngàn năm trước, lúc đó thế lực rất mạnh mẽ, trong tông môn cũng có mấy vị Sinh Tử Cảnh Vương giả, bất quá cái Khôi Lỗi Kê này tuyệt đối không phải do Sinh Tử Cảnh Vương giả tạo ra mà hẳn là do một vị đệ tử làm thành. Khôi Lỗi Kê này trong rất sống động, bề ngoài cứng rắn, hai tròng mắt là hai khoả bảo thạch màu vàng, bên trong có vòng vòng màu đen không khác gì gà thật. Về phần tác dụng diệt trừ côn trung có hại đúng là có, ở trong dược viên cũng có

thể nuôi gà thật để trông coi nhưng ai có thể đảm bảo mấy con gà đó ngoại trừ ăn côn trùng có hại ra không ăn linh dược?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 391: Lôi Đài Thi Đấu Cấp Độ Tinh Cực Cảnh. (Thượng,Hạ)

- Ta mua!

Diệp Trần muốn mua nó không phải để nó đi trừ côn trùng có hại mà thuần tuý chỉ vì thấy thích, bởi vì tác phẩm của Khôi Lỗi Môn đúng là rất hiếm thấy.

Đúng lúc này, có một thanh âm thanh thuý vang lên:

- Ta ra giá năm ngàn khối Hạ phẩm linh thạch, đem con Khôi Lỗi Kê này cho ta!

Một làn gió thơm thổi đến, một nữ tử trẻ tuổi đã đi tới trước quầy hàng. Nữ tử này ước chừng hai ba hai bốn tuổi, dáng người xinh xắn, dung mạo tú lệ, chỉ là hai hàng lông mày lộ ra vẻ ngạo khí nói với Diệp Trần, xem ra cũng không phải là nữ tử hiền thục gì a!

- Vị tiểu thư này, Khôi Lỗi Kê ...

Lão giả này đúng là có chút động tâm, năm ngàn khối Hạ phẩm linh thạch đối với hắn đúng là một bút tiền không nhỏ. Hắn đúng là muốn bán con Khôi Lỗi Kê này cao giá một chút nhưng mấy ngày nay lại không có người ra giá cao. Dù sao con Khôi Lỗi Kê này cũng không có bao nhiêu tác dụng thực tế, mua về thuần tuý chỉ là để sưu tầm, trưng cho vui. Cơ hồ không có một Bão Nguyên Cảnh võ giả nào nguyện ý bỏ ra ba ngàn khối Hạ phẩm linh thạch chỉ để mua nó. Bằng chừng đó linh thạch không bằng đi mua một ít đan dược còn tốt hơn.

Tâm động thì tâm động nhưng hắn cũng biết Diệp Trần không phải dễ chọc bởi vì hắn hoàn toàn không nhìn thấu được Diệp Trần. Mà lật long trong giới võ giả là một điều kiêng kị, rất khó bảo đảm đối phương nổi giận

ghi hận thì toi. Tuy Lam Hải Đảo trong khu vực thành thị nghiêm cấm đánh giết nhưng ra bên ngoài thì không ai quản được cả.

- Tham quá cũng không tốt đâu, chỗ này ta có hai vạn khối Hạ phẩm linh thạch, ngươi cầm lấy đi, Khôi Lỗi Kê ta thu!

Diệp Trần nói mà không thèm nhìn nữ tử kia một cái.

- Uy, Khôi Lỗi Kê bao nhiêu tiền, ra giá đi sao! Mười vạn, hai mươi vạn ta vẫn đều bỏ ra được.

Hơi nhăn chiếc mũi đẹp lại, thiếu nữ nói với Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không quay đầu lại, mà rời khỏi, thản nhiên nói:

- Xin lỗi, ta chỉ muốn Khôi Lỗi Kê này.

- Ngươi, người này cũng quá không thể thương lượng được, như vậy, ta cho ngươi ba vạn khối trung phẩm linh thạch, ngươi bán Khôi Lỗi Kê cho ta.

Nhìn ra được, nàng thập phần thích Khôi Lỗi Kê, ba vạn khối trung phẩm linh thạch đều có thể mua được một kiện trung phẩm bảo khí, cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường tuyệt đối không nhịn nổi sự mê hoặc này.

Đương nhiên, nàng cũng không phải loại địa chủ tiêu tiền như nước gì cả, chỉ là cơ quan thuật của Khôi Lỗi tại Chân Linh Đại Lục gần như đã thất truyền, trên thị trường tác phẩm Khôi Lỗi rất hiếm thấy, rất nhiều thứ rõ ràng không có tác dụng gì, nhưng vật lấy hiếm làm quý, tác phẩm Khôi Lỗi cũng như vậy.

- Không bán.

Diệp Trần bỏ lại hai chữ.

- Tức chết ta.

Thiếu nữ oán hận trừng mắt nhìn bóng lưng của Diệp Trần, nếu không

phải là Lam Điểu Thành không cho phép ẩu đả, nếu không phải tu vi của Diệp Trần không kém, nàng sớm đã xuất thủ giáo huấn đối phương, nào chịu được sự kiêu ngạo như vậy.

- Hừ, Phượng sư tỷ nói Lam Sơn đảo có rất nhiều thứ cổ quái, xác thực như vậy, đáng tiếc hứng trí đều bị tên bại hoại hắn phá hoại cả.

- Vị tiểu tỷ này, có muốn xem những món đồ cổ khác hay không? Ta sẽ cho ngươi chút tiện nghi.

Lão giả đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, biết thiếu nữ này đang tức giận, vẻ mặt tươi cười nói.

- Những món đồ vứt đi này, có cho ta cũng không thèm.

Thân ảnh thiếu nữ tựa như một tia hàn khí, xuyên qua đám người đông đúc, nhìn kỹ cũng không thấy gì, khinh công đáng sợ khiến một vài cường giả Tinh Cực Cảnh ở Đồ Cổ Nhai hoảng sợ thất sắc.

Ngoài thành, hai bên con đường dài đầy cỏ xanh.

Diệp Trần lấy ra Khôi Lỗi Kê, tìm được chốt mở điền linh thạch, để một khối hạ phẩm linh thạch ổn định đi vào.

Lạc lạc lạc!

Khôi Lỗi Kê tròng mắt tựa như bảo thạch vừa chuyển, lông chim cứng rắn trên người run rẩy, mỗi cái có thể thứ tự ngay ngắn, tự sắp thành hàng chỉnh tề. Cùng lúc đó, lông chim trên cổ Khôi Lỗi Kê trương lên, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu, không biết có phải do hiệu quả dương quang chiết xạ hay không, mà lông của Khôi Lỗi Kê so với lúc trước mềm mại hơn một ít, tản mát ra quang thải mỹ lệ.

- So với gà thật giống nhau như đúc, nhìn kỹ chút, còn tưởng rằng gà sống, tuy rằng Chân Linh Đại Lục còn nhiều mặt tương đối nguyên thủy. Nhưng cũng có nhiều mặt muốn vượt lên trên thế giới trước kia của ta,

không, lấy kiến thức sinh sống hai mươi năm của hắn tại đó, Khôi Lỗi Kê tại phương diện kỹ thuật đã vượt quá tượng tượng của hắn. Cũng đúng, đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, khoa học chỉ là một con đường trong vạn sự, vạn vật, đi đến mức tận cùng, trăm sông đổ về một biển cũng không có bao trùm ưu việt của con đường khác...

Bước đi thong thả, Khôi Lỗi Kê cảm ứng được trong hai bên thanh tỳ có sâu, liền đi qua đó mổ một cái.

Khoảng chừng thời gian một chung trà, Khôi Lỗi Kê bỗng nhiên bất động.

- Hạ phẩm linh thạch quả nhiên không thể chi trì thời gian quá dài, cái này vẫn là vì Khôi Lỗi Kê có linh thạch cung ứng, bộ kiện tinh diệu trong cơ thể vận chuyển, có thể tự chủ hấp thu Thiên Địa nguyên khí, bằng không thời gian nửa chung trà sẽ tiêu hao hết năng lượng.

Lấy ra Hạ phẩm linh thạch đã hỏng, Diệp Trần lại lấy một khối trung phẩm linh thạch đi vào.

Lạc lạc lạc lạc lạc lạc!

Khôi Lỗi Kê lại hoạt động tiếp, quang thải trên người càng phát ra mỹ lệ, con mắt như bảo thạch thỉnh thoảng xoay chuyển, vô cùng linh động.

- Đến thế giới kia, có thể dùng làm bảo vật truyền thế, bảo vật vô giá cũng không thể hình dung được, đủ để xưng là thiên cổ kỳ trân, thần tích,

Thích thú cầm lấy Khôi Lỗi Kê, Diệp Trần thầm than một tiếng, hướng một tòa thành lớn ở trung ương Lam Sơn đảo đi tới.

- Các huynh đệ, lại tới một dê béo, làm thịt hắn, cướp đoạt Trữ Vật Linh Giới của hắn,

Trên đời này, đại khái có một số người không thích lao động, thích cướp bóc của người khác, bổ sung cho bản thân, các thành thị lớn ở Lam Sơn đảo

không cho phép tùy ý ẩu đả. Ngoài thành, sát khí ẩn giấu, khắp nơi cường đạo đều trốn ở chỗ sâu trong núi, ngồi đợi dê béo tới cửa.

Tu vi của Diệp Trần bị vây ở Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, vẫn được coi là lợi hại tại một ít nước nhỏ ở Nam Trác Vực, đơn giản không ai dám động, nhưng nơi này là Lam Sơn đảo, võ giả đến từ các vực nhiều không kể xiết, cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ tùy ý đều có thể thấy được, không đáng kể chút nào, từ khu vực bí mật lao tới hơn mười người, đều là tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, có một phần ba là tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, đội hình cường đại, đánh chết một gã cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ qua đường dễ như trở bàn tay.

Đáng tiếc, bọn họ chọn sai đối tượng.

Tốc độ đi tới vẫn không giảm, Diệp Trần rút ra Phá Phôi Kiếm.

Kiếm quang lóe ra, hoành trùng thiên tế, Diệp Trần từ trong vòng vây của chúng, chợt lóe mà lướt qua, nhanh tới mức mắt không kịp chớp, kiếm quang còn không kịp biến mất.

Phốc xuy!

Phốc xuy Phốc xuy Phốc xuy...

Tiên huyết phun ra tung tóe, hơn mười người bị một kiếm đánh chết, bưng cổ ngã xuống, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc không thể tin tưởng.

- Một kiếm giết chết mười ba người, hảo Khoái Kiếm, Lam Sơn đảo từ lúc nào lại tới một vị kiếm khách đỉnh tiêm, quá đáng sợ.

Cường giả Tinh Cực Cảnh đi ngang qua nơi đây không ít, trên cơ bản đều là thành quần kết đội, để tránh khỏi trở thành dê béo, chết thảm tại chỗ.

- Phỏng chừng là tới tham gia lôi đài thi đấu cấp độ Tinh Cực Cảnh rồi!

- Nếu là hắn tham gia lôi đài thi đấu cấp độ Tinh Cực Cảnh, thắng mười

trận liên tiếp tuyệt đối có phần nắm chắc, thắng liên tiếp hai mươi trận cũng có thể, thắng ba mươi trận liên tiếp lại không dễ dàng như vậy.

- Ừm, thắng hơn hai mươi trận liên tiếp, chiêu thức và thói quen trên cơ bản đều bị nhìn thấy rõ ràng, lại đến một cường giả đồng đẳng cấp cũng đủ đánh bại hắn, huống hồ, Lam Sơn đảo sẽ không ngồi xem buổi diễn một người thắng liên tiếp, tất nhiên sẽ phái cao thủ tiến hành ngăn chặn.

- Lam Sơn đảo mười năm qua người có thể thắng năm mươi trận liên tiếp, chỉ có hai mươi bốn người, thắng một trăm trận liên tiếp thì chỉ có một người, có bao nhiêu cao thủ lợi hại chưa từng có thể đi qua năm mươi trận, dù sao tham gia lôi đài thi đấu, vũ khí trong tay đều bị đổi thành vũ khí do Lam Sơn đảo chế tạo, chỉ có dựa vào tu vi và võ học của bản thân.

- Bất quá Lam Sơn thành mới xuất hiện một nhân vật siêu cường thắng liên tiếp năm mươi trận, có người nói là đại đệ tử Vân Lan Vực Huyễn Nguyệt các Sở Trung Nguyệt. Võ học của hắn rất đặc thù, thường nhân căn bản không thể xem thấu, thói quen cũng là thiên biến vạn hóa, như lọt vào trong sương mù, nhân vật bại ở trong tay hắn tự cho là xem thấu chiêu thức của hắn, nhưng khi chân chính giao thủ, đều là kết cục thất bại.

- Lam Loan Thành Phượng Yên Nhu cũng đã thắng liên tiếp bốn mươi trận, còn cách thắng liên tiếp năm mươi trận không xa nữa.

- Phượng Yên Nhu, đó có phải là nhị đệ tử Phiêu Miểu Tuyết Vực Phiêu Tuyết Điện, được xưng là Phiêu Tuyết kiếm khách Phượng Yên Nhu.

- Chính là nàng!

- Càng lúc càng có ý nghĩa a, Phượng Yên Nhu tại thiếu niên một đời Phiêu Miểu Tuyết Vực tuyệt đối có thể có bài danh đến top năm người, thậm chí là trong top ba, mà thắng liên tiếp năm mươi trận qua đi, mỗi chín trận, đến trận thứ mười sẽ cùng cường giả thắng liên tiếp năm mươi trận khác giao thủ, người thắng có thể tiếp tục đi tới, người bại kết thúc thắng liên tiếp.

- Nói làm lòng ta ngứa ngày, mau đi xem một chút đi sao!

Nghe những lời đối thoại của đám người này, khóe miệng Diệp Trần nhếch lên dáng tươi cười, lôi đài thi đấu cấp độ Tinh Cực Cảnh của Lam Sơn đảo, xác thực rất có tính khiêu chiến, không có bảo khí phòng ngự, vũ khí công kích toàn bộ là vũ khí do Lam Sơn đảo chế tác, kể từ đó, một bộ phận cường giả Tinh Cực Cảnh sẽ bị suy giảm một tầng, dù sao trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn điều kiện cơ bản là có trung phẩm phòng ngự bảo khí và trung phẩm công kích bảo khí, mất đi hai loại này, chiến lực tự nhiên sẽ giảm xuống. Đương nhiên, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn lợi hại mất đi trung phẩm bảo khí, thực lực vẫn mạnh, có thể so với cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn bình thường.

Về phần thắng liên tiếp, thì không hề dễ dàng như vậy.

Trước không nói số lần tham gia so đấu rất nhiều, chiêu số và thói quen bị người khác thăm dò ra, mà ngươi lại không biết tuyệt chiêu của người khác, hơn nữa, dưới chiến đấu, tất nhiên không có nhuệ khí ngay từ đầu, sẽ càng lúc càng mệt mỏi, thể xác và tinh thần uể oải. Lúc này, gặp phải cường giả đồng cấp, là có thể kết thúc kỷ lục thắng liên tiếp của ngươi.

Dù cho xông qua một cửa này, phía sau cao thủ khiêu chiến cũng sẽ càng lúc càng cường đại, tất cả mọi người đều không phải kẻ ngốc, biết rõ không phải đối thủ của ngươi, sao lại còn đi tới? Chỉ có những nhân tài nắm chắc phần thắng mới lên võ đài, đánh bại một người, tiếp theo sẽ có kẻ còn lợi hại hơn, Lam Sơn đảo cũng sẽ phái ra cao thủ lợi hại lên võ đài ngăn chặn, thực sự không được, chờ thêm năm mươi trận, cường giả thắng liên tiếp năm mươi trận của hai thành thị khác cũng sẽ cùng ngươi giao thủ, để ngươi bại lộ càng nhiều thực lực ẩn giấu, làm chuẩn bị cho người lên đài tiếp theo.

- Mười năm qua chỉ có một người vẫn duy trì kỷ lục bách chiến bách thắng liên tiếp, phỏng chừng người nọ có thực lực áp đảo, bằng không rất nguy hiểm.

Lam Sơn đảo có ba tòa thành lớn, dân số nghìn vạn, phân biệt là Lam Sơn thành Lam Sơn thành, Lam Loan Thành, và Lam Thủy Thành, Diệp Trần đi tới là Lam Thủy Thành.

Lam Thủy Thành diện tích thật lớn, cửa thành cao tới trăm mét, bên trong thường có một nghìn vạn nhân khẩu thú mã, hơn nữa nhân khẩu lưu động, một nghìn năm trăm vạn cũng có.

Rộng cũng đủ ba mươi hai con ngựa cùng song hành trên đường, võ giả lui tới tựa như một hắc sắc hồng lưu, luận trình độ phồn vinh, còn muốn vượt lên trước Vũ Thành Hắc Long Đế Quốc Nam Trác Vực, có thể tưởng tượng Lam Sơn Đảo là được hoan nghênh cỡ nào.

Không cần hỏi đường, Diệp Trần theo đoàn người đi tới đông thành trong Lam Thủy Thành. Nơi đó không có kiến trúc hỗn tạp, chỉ có một tòa luận võ tràng to lớn, chiếm phương viên trăm dặm, ngoại vi dùng tường cao vây quanh, thủ ở bên ngoài là binh sĩ được vũ trang hạng nặng, thần sắc lãnh túc.

Luận võ có rất nhiều cửa vào, Diệp Trần đi tới một cửa vào bên trong.

Một bên cửa vào đứng sừng sững một tòa thông cáo, mặt trên viết:

- Nhập tràng cần nộp năm mươi khối trung phẩm linh thạch hoặc năm nghìn khối hạ phẩm linh thạch, mời quý khách cầm lệnh bài đi vào, người quấy rối, giết không tha.

- Hạ phẩm linh thạch thật đúng là không đáng tiền, so với trung phẩm linh thạch tỷ lệ trao đổi đạt tới một trăm đổi một, võ giả Bão Nguyên Cảnh nhìn vài lần, sẽ hao hết tài phú.

Trên người Diệp Trần mặc dù có không ít Hạ phẩm linh thạch, nhưng không cần phải tiết kiệm trung phẩm linh thạch như vậy, một cường giả Tinh Cực Cảnh dùng Hạ phẩm linh thạch làm nhập tràng phí, quá mức keo kiệt rồi.

Giao nộp năm mươi khối trung phẩm linh thạch, Diệp Trần theo thông đạo tiến nhập luận võ tràng.

Phóng mắt nhìn lại, từng thính phòng đều tràn đầy người, tiếng ồn ào vang tận trời, đinh tai nhức óc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 392: Thắng Liên Tiếp Chín Trận. (Thượng,Hạ)

Diệp Trần đến không muộn, cũng không sớm, phía trước vị trí toàn bộ đầy, trung gian còn có một vài vị trí.

Tìm vị trí ngồi xuống, hắn nhìn chung quanh, đại bộ phận đều là cường giả Tinh Cực Cảnh, võ giả Bão Nguyên Cảnh rất ít, mà ở trung ương, khán giả dưới đài luận võ, hai gã cường giả Tinh Cực Cảnh đang nóng nảy chiến đấu, chân nguyên ba động thỉnh thoảng phát tiết ra.

- Chấn Đông thắng, kế tiếp còn có vị anh hùng hào kiệt nào lên sân khấu, đánh thắng Chấn Đông, không chỉ có thể thu hoạch một nghìn khối trung phẩm linh thạch, còn có thể kết thúc kỷ lục thắng liên tiếp của hắn. Đây chính là cơ hội tốt để dương danh. Nếu là ngươi có thể thắng liên tiếp mười trận, Lam Sơn quốc ta sẽ gặp tặng ngươi một khối lệnh bài thắng liên tiếp mười trận, tại bất cửa địa phương nào của Lam Sơn Đảo, mua đồ sẽ được chiết khấu năm phần trăm, thắng liên tiếp hai mươi trận, giảm mười phần trăm, thắng liên tiếp ba mươi trận, giảm mười lăm phần trăm, thắng liên tiếp bốn mươi trận, là hai mươi phần trăm, thắng liên tiếp năm mươi trận, ngoài tặng trung phẩm linh thạch, còn có năm trăm khối thượng phẩm linh thạch.

Trên luận võ tràng, một gã hắc y lão giả cao giọng nói.

- Mẹ nó, Lưu Chấn Đông cũng không mạnh tới mức ý, ta tới đánh bại hắn.

Bên cạnh Diệp Trần một trung niên tráng kiện đang đứng, phi thân lướt lên trên luận võ đài, người dự thi, dưới thắng liên tiếp mười trận, là cần trả tiền phí lên võ đài, bất quá cũng không nhiều, một hồi năm trăm khối trung phẩm linh thạch, thắng trận đầu có một nghìn khối trung phẩm linh thạch

thưởng, trận thứ hai có hai nghìn khối, trận thứ ba có ba nghìn khối, theo đó suy ra, thắng liên tiếp mười trận liền không cần tiền trả phí lên võ đài.

- Ngươi không phải đối thủ của ta, xuống phía dưới đi sao!

Lưu Chấn Đông là một gã đao khách, trước đây đã thắng liên tiếp chín trận, kém một trận là đủ thắng liên tiếp mười trận.

Trung niên tráng kiện nắm thiết chùy do Lam Sơn Đảo chế thức, hừ lạnh nói:

- Muốn đánh thắng ta, còn phải hỏi xem thiết chùy trong tay ta có đáp ứng hay không?

Thương!

Trả lời hắn là một tia đao quang nhanh như thiểm điện, đao quang như huyễn ảnh, ma sát không khí bắn trúng thiết chùy trong tay trung niên tráng kiện.

Một đao này nhanh không thể tưởng.

- Dĩ khí ngự đao, là cao thủ.

Diệp Trần liếc mắt xem thấu thủ đoạn của Lưu Chấn Đông, thế gian vũ khí quá nhiều, mỗi một loại đều có cách dùng của nó, nhưng vạn pháp không rời ngoài tông, kiếm có ba cảnh giới xuất kiếm, phân biệt là dĩ thân ngự kiếm, dĩ khí ngự kiếm, dĩ ý ngự kiếm.

Thân, tức là thân thể, là lực lượng cơ thể, cảnh giới này mỗi người đều có, bất quá người tinh luyện không phải rất nhiều, có người lãng phí đại lượng khí lực, xuất kiếm tốc kỹ nhưng không lý tưởng, có người hời hợt liền có thể để kiếm đạt được trình độ đáng sợ, đây là chênh lệch trên kỹ thuật, cần thiên chuy bách luyện mới có thể tiến bộ.

Dĩ khí ngự kiếm so với dĩ thân ngự kiếm cao minh hơn rất nhiều, thân

chưa động, khí đã xuất, khí này là năng lượng trong cơ thể võ giả, đừng xem rất nhiều người tu vi rất cao, nhưng không nhất định nắm giữ kỹ thuật dĩ khí ngự kiếm, trên bàn tay ẩn chứa chân nguyên, sau đó xuất kiếm, cái đó không gọi là dĩ khí ngự kiếm tối đa chỉ là dĩ thân ngự kiếm tăng cường mà thôi. Bởi vì dĩ khí ngự kiếm ý nghĩa chính ý nghĩa chính muốn dĩ khí là việc chính, thân là phụ, lực lượng cơ thể chỉ dùng để phụ trợ, dưới tình huống như vậy xuất kiếm sẽ nhanh hơn người khác rất nhiều, nhất kiếm phong hầu.

Tối hậu là dĩ ý ngự kiếm, ý này là ý chí, ý chí vô hình, chính vì là vô hình, mới để kiếm tốc đạt được hoàn cảnh quỷ thần khó lường, một kiếm ra, không ai có thể ngăn cản.

Hiện nay, Diệp Trần cũng cảnh giới dĩ khí ngự kiếm, tối đa tại dĩ khí ngự kiếm có tâm đắc của bản thân, thuộc về người nổi bật.

Về phần dĩ ý ngự kiếm quá khó khăn, không phải có kiếm đạo ý chí là có thể đạt được cảnh giới như vậy, bằng không kiếm khách lĩnh ngộ Kiếm Ý đều là cao thủ đỉnh tiêm.

Tia lửa nóng rực bắn khắp nơi, thiết chùy trong tay trung niên tráng kiện căn bản không kịp công ra, đã bị trường đao bắn trúng, tuột tay bay ra.

- Lưu Chấn Đông thắng liên tiếp mười trận, chúc mừng lại một cường giả thắng liên tiếp mười trận được sinh ra, hiện tại chúc mừng hắn xuống đài, ngày mai tiếp tục sáng tạo huy hoàng.

Hắc y lão giả hô to.

Quy củ thi đấu lôi đài là một ngày đêm chỉ có thể thắng liên tiếp mười trận, muốn tiếp tục chiến đấu, lại phải chờ tới ngày mai, nếu như không có thắng liên tiếp mười trận, kia tham gia bao nhiêu trận đấu đều không quan hệ, chỉ cần không đạt được liên tục thắng mười trận là được. Đương nhiên, cứng rắn muốn tham gia thì cũng không phải là không thể được, nhưng sẽ không tính đến thắng liên tiếp bên trong, phần thưởng cũng tính toán lại.

Rống!

Ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, Lưu Chấn Đông có chút hưng phấn, thắng liên tiếp mười trận, trừ mỗi trận cần trả năm trăm khối trung phẩm linh thạch, hắn còn có thể kiếm được năm vạn khối trung phẩm linh thạch. Đây không phải là một số lượng nhỏ, tương đương với toàn bộ gia sản của một gã cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường, nếu là có thể tiếp tục thắng liên tiếp nữa, phần thưởng lại càng ngày càng nhiều, so với cướp tiền còn nhanh hơn.

- Xui thật.

Trung niên tráng kiện trở lại vị trí bên cạnh Diệp Trần, nói thầm.

Diệp Trần cười cười, trung niên tráng kiện thực lực cũng khá ghê ghớm, đổi thành đối thủ khác, vẫn có thể thắng được mấy trận, kiếm chút trung phẩm linh thạch không thành vấn đề.

- Còn có vị anh hùng hào kiệt nào muốn lên tràng, mặt khác, hôm qua bằng hữu bảo trì thắng liên tiếp mười trận cũng nên lên đài, mất đi một ngày kỷ lục thắng liên tiếp trở thành phế thãi.

- Ta.

Hắc y lão giả vừa nói xong, một gã trung niên lướt lên võ đài.

- Hay, Nghiêm Hàn Liệt lên đài, hắn là cường giả thắng liên tiếp mười trận ngày hôm qua, kỷ lục tối cao là thắng mười trận liên tiếp, không biết ngày hôm nay có thể đạt được thắng liên tiếp hai mươi trận hay không? Mỏi mắt mong chờ, hiện tại cùng đợi người khiêu chiến lên đài, thắng hắn, ngươi chính là lôi chủ mới, nói không chừng có thể sáng tạo kỷ lục thắng liên tiếp mười trận của bản thân.

Hô!

Phun ra một hơi thở, Diệp Trần đứng lên, đến lúc giãn gân giãn cốt, hắn đến Lam Sơn Đảo không thể chỉ tham quan như vậy, thi đấu lôi đài phần

thưởng phong phú cũng làm cho hắn rất động tâm.

- Tiểu huynh đệ, ngươi muốn khiêu chiến Nghiêm Hàn Liệt?

Vẻ mặt trung niên tráng kiện vô cùng kinh ngạc, nói:

- Hắn hiện nay tuy rằng chỉ là cường giả thắng liên tiếp mười trận, nhưng trong cường giả thắng liên tiếp mười trận, thực lực rất cao, một đôi Hàn Đào Quyền đủ để đóng băng khí huyết đối thủ, vẫn nên chờ hắn hạ đài, lại đấu với một kẻ thực lực yếu hơn là hay nhất.

- Không cần, chính là hắn.

Thân hình nhất triển, Diệp Trần rơi vào lôi đài rộng rãi.

- Người trẻ tuổi khí huyết phương cương, nhưng phải có dũng có mưu a!

Trung niên tráng kiện lắc đầu.

Thính phòng trong một phòng khách quý, một thiếu nữ dung mạo tú lệ ánh mắt sáng lên, lôi kéo góc áo của nữ tử tuyệt mỹ bên cạnh nói:

- Phượng sư tỷ, chính là hắn đoạt Khôi Lỗi Kê của muội, tức chết muội, nghĩ không ra còn dám lên đài so đấu.

Nữ tử tuyệt mỹ mặc y phục trắng như tuyết, da cũng trắng như tuyết, môi đỏ như son, tóc đen như gỗ mun (Ta kháo, tả Bạch Tuyết đấy hả?), mắt như sao, mi tâm có một đồ văn tuyết hoa, có vẻ thánh khiết hoa mỹ, chính là Phượng Yên Nhu. Thấy Diệp Trần hiện thân, có chút kinh ngạc, nói:

- Thanh Trúc, đừng làm loạn, hai tháng trước, là hắn giúp ta giết Cao Thiên Hạc.

- Không phải chứ? Chính là hắn sao?

- Đừng khinh thường hắn, thực lực không dưới ta đâu.

- Hừ, Cao Thiên Hạc kia bị sư tỷ đánh trọng thương, hắn chỉ bất quá ăn hôi mà thôi, ta lại muốn nhìn xem hắn mạnh tới đâu.

Phượng Yên Nhu không có đáp lời, mà nhìn chăm chú thân ảnh Diệp Trần.

Trên lôi đài rộng rãi, Nghiêm Hàn Liệt và Diệp Trần đứng đối diện nhau, lôi đài dài hai dặm, bốn phía là khoảng không, chiếm diện tích rộng lớn, đạt tới hơn mười dặm, cường giả Tinh Cực Cảnh chiến đấu dư ba cũng khó kéo dài qua cự ly hơn mười dặm, thương đến khán khách trên thính phòng.

- Ngươi là ai! Hãy xưng tên ra?

Nghiêm Hàn Liệt trên tay mang quyền sáo do Lam Sơn Đảo chế thức, cao giọng nói.

- Diệp Trần!

Diệp Trần ngữ khí đạm nhiên, tay phải đang nắm trường kiếm, cũng không phải bảo khí, trình độ cứng rắn lại có thể so với hạ phẩm bảo khí, đủ để thừa thụ chân nguyên của cường giả Tinh Cực Cảnh.

- Diệp Trần, hiện tại ta cho ngươi hạ đài.

Nghiêm Hàn Liệt cực kỳ tự tin, chân phải đạp nứt mặt đài, lập tức lao tới trước người Diệp Trần, hữu quyền có băng hàn kình khí lượn lờ thẳng tắp oanh ra, chân nguyên cường hãn ba động dẫn dắt Thiên Địa nguyên khí biến hóa, tựa như thủy triều trùng kích qua đây.

Ngâm!

Kiếm ngân vang lên, kiếm quang làm hoa mắt Nghiêm Hàn Liệt, sau một khắc, Diệp Trần đã cách yết hầu của Nghiêm Hàn Liệt chưa đầy một tấc.

- Ngươi bại!

Kiếm quang trên trường kiếm lành lạnh, băng hàn kình khí chưa tới gần, đã bị xé rách.

- Sao có khả năng, ta cư nhiên không thấy rõ hắn xuất thủ thế nào?

Nghiêm Hàn Liệt trừng lớn mắt.

Trên thính phòng, một đám người trường từng gặp qua Diệp Trần thốt lên:

- Chính là hắn, một kiếm giết mười ba người, quả nhiên rất mạnh, ngày hôm nay thắng liên tiếp mười trận, khẳng định có hắn.

- Một kiếm giết mười ba người, thật hay giả?

Có người không tin.

- Nhìn xuống phía dưới thì biết.

Trên lôi đài.

Hắc y lão giả cười tủm tỉm đi tới:

- Vị thiếu hiệp này hảo Khoái Kiếm, hắn đánh bại Nghiêm Hàn Liệt cường giả thắng liên tiếp mười trận ngày hôm qua. Phần thực lực này khiến người khâm phục, hiện tại hắn là lôi chủ, có ai muốn khiêu chiến hắn hay không. Đương nhiên, nếu là các vị nghĩ không có phần thực lực này, lão hủ không ép buộc.

Hắc y lão giả rất giỏi kích động tâm tình của mọi người, kiếm của Diệp Trần là nhanh, nhưng bởi vì chưa phải là phát huy toàn lực, do đó còn trong phạm vi thừa nhận của rất nhiều người, nghe hắc y lão giả vừa nói như vậy, một người tự nhận là có thực lực há có thể đánh bại lên đài.

- Ta Cao Thiên Vũ đến lĩnh giáo kiếm chiêu của ngươi.

Trên người hắn không có kiếm, chỉ phát ra một cổ kiếm thế không thể

khinh thường, hiển nhiên cũng là một gã cao thủ sử dụng kiếm.

Thương!

Rút ra trường kiếm, Cao Thiên Vũ mắt lóe hàn quang, chăm chú nhìn vào Diệp Trần, hi vọng có thể tìm được một tia sơ hở.

Diệp Trần bất đắc dĩ cười, cố ý tạo ra một khe hở, hắn không muốn cùng đối phương lãng phí thời gian.

- Có sơ hở.

Con mắt Cao Thiên Vũ híp lại, trường kiếm run run, tựa như một con độc xà xuất động, kiếm quang phun ra nuốt vào bức người, lấy một quỹ tích quỉ dị chém về phía Diệp Trần.

Kiếm quang lâm thể, Diệp Trần rút kiếm, xuất kích.

Xích!

Tóc dài trên trán Cao Thiên Vũ bị chặt đứt, thân thể ngừng ở đó, trong nháy mắt như vậy, hắn tưởng mình đã chết. Kiếm của Diệp Trần đã nhanh tới mức khiến hắn mất đi ngũ cảm, vừa giao thủ mới biết hai người chênh lệch bao lớn.

- Ai ô, lợi hại như vậy!

Trung niên tráng kiện lúc nãy đứng cùng với Diệp Trần nhịn không được trợn mắt, hít một ngụm khí lạnh.

Dĩ khí ngự kiếm.

Thắng ba trận liên tiếp!

Thắng bốn trận liên tiếp!

Thắng tám trận liên tiếp!

Thắng chín trận liên tiếp!

Rất nhanh, Diệp Trần đã thắng liên tiếp chín trận, lại thêm một trận, liền có thể lấy được lệnh bài thắng liên tiếp mười trận, mua gì cũng được giảm giá năm phần trăm, còn có thể nhận được năm vạn khối trung phẩm linh thạch.

- Nhìn không được, hắn có cái gì lợi hại, Phượng sư tỷ, ta đi khiêu chiến hắn.

Thanh Trúc ở bên cạnh Phượng Yên Nhu oán hận đứng lên, đẩy đại môn phòng khách đi ra ngoài.

Phượng Yên Nhu lắc đầu, không có ngăn cản, Thanh Trúc thực lực không kém, không, phải nói rất mạnh, thuộc về cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm. Tối trọng yếu, bộ pháp của nàng rất lợi hại, năng lực tránh né rất mạnh. Hơn nữa cũng có trải qua đối chiến với cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, trong vòng trăm chiêu, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn không làm gì được nàng, có thực lực đánh một trận, huống hồ, nàng cũng muốn nhìn một chút Diệp Trần có như nàng dự đoán hay không?

- Thú vị là đệ tử Phiêu Tuyết Điện.

Trong một gian phòng khách quý khác, hai gã thanh niên ngồi song song với nhau, người nói là một gã thanh niên cao lớn, mà ở bên cạnh hắn là một gã thanh niên tương đối tuấn mỹ khác. Đầu hắn buộc kim quan, mặt như quan ngọc, nếu có người kiến thức rộng rãi ở chỗ này, nhất định nhận ra thân phận của hắn, đại đệ tử Huyễn Nguyệt các Huyễn Nguyệt công tử.

Huyễn Nguyệt công tử nói:

- Hẳn là có thù oán gì đó! Trước khi thắng liên tiếp hai mươi trận, không có cao thủ lợi hại đi vào khiêu chiến, tổng chiếu cho người khác một chút cơ hội.

- Ừm, ta thấy không sai biệt lắm, Diệp Trần này sắp gặp xui rồi. Thắng

liên tiếp mười trận trong tầm mắt, lại thất bại trong gang tấc, bất quá cũng tốt, chèn ép khí thế của hắn, mỗi trận đấu đều một kiếm định thắng bại. Hắn nghĩ mình lợi hại vậy sao? Làm náo động, bại lộ thực lực mạnh nhất của mình quá sớm, trận này gặp phải thiết bản, đáng đời.

Theo thanh niên nhân cao to suy nghĩ, Diệp Trần đã là toàn lực ứng phó rồi, cho dù còn có ẩn dấu thực lực, còn không còn bao nhiêu, sớm muộn cũng sẽ thất bại.

Hắn đâu biết rằng, Diệp Trần đã cực kỳ khắc chế thực lực của chính mình, nhưng chín trận so đấu trước đối thủ thực lực thực sự quá kém, hắn ngay cả tâm tư chơi đùa cũng không có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 393: Phá Băng Tuyết Kiếm Vực

Thanh Trúc cũng là một kiếm khách, nàng rút ra trường kiếm, chỉ vào Diệp Trần nói:

- Đem Khôi Lỗi Kê tặng cho ta, có thể cho ngươi một thất bại thể diện.

Thật đúng là âm hồn không tiêu tan, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Xuất kiếm đi! Thắng ta, Khôi Lỗi Kê có thể cho ngươi, thua, về sau đừng đến làm phiền ta.

- Ghê tởm, ngươi cho mình là ai, xem chiêu.

Nghe vậy, Thanh Trúc giận dữ, ngữ khí của Diệp Trần khiến nàng đặc biệt khó chịu, tựa như nàng thắng hắn là chuyện không có khả năng vậy.

Kiếm pháp Phiêu Tuyết Điện lấy phiêu miểu, hàn lãnh trứ danh, một kiếm ra, không khí đóng băng, bông tuyết rơi xuống, vô hình kiếm khí ẩn trong gió lạnh, càng thổi mạnh mẽ, lập tức, dưới bầu trời tuyết hoa bay lượng, tựa như kiếm khí, rơi xuống đâu thì ở đó có kiếm khí phát ra.

Đinh đinh đang đang!

Đối mặt với nhiều kiếm khí như vậy, Diệp Trần rút ra trường kiếm, hư không vẽ một đường, không chỉ cắt đứt kiếm khí tập kích, càng dẫn tuyết hoa tới quanh thân, có thể khiến kiếm khí của Thanh Trúc trở nên phân loạn, không có ý cánh như lúc mới đầu. Tuyết hoa càng tích càng nhiều, tối hậu hình thành một quả cầu tuyết lớn, ngưng trên mũi kiếm của Diệp Trần. Hắn thản nhiên cười, trường kiếm bỗng nhiên đâm ra.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Tuyết hoa bay tán loạn, bạo triệt thiên địa, kiếm khí của Diệp Trần xé rách hư không, mang theo tư thái vô cùng sắc bén chém ra.

- Không tốt, Phi Tuyết Liên Thiên!

Thanh Trúc kinh hãi, thân hình liên tục lui về phía sau, kiếm pháp thay đổi, trở nên sắc bén đón đỡ, kiếm khí băng hàn nhất thời cuồn cuộn nổi lên, ẩn chứa kiếm ý kinh nhân cùng kình khí lạnh thấu xương.

Phanh!

Lưỡng đạo kiếm khí va chạm với nhau, lôi đài dùng kim lọai đặc thù đúc thành xuất hiện mấy cái khe thật lớn, nhanh chong lan tràn ra, bao phủ toàn bộ lôi đài.

Trên mặt Thanh Trúc nổi lên cười nhạt, thân như quỷ mỵ, dưới kiếm khí trùng kích di chuyển như một tia hàn khí, cấp tốc tới gần Diệp Trần.

- Không ai nói cho ngươi, bộ pháp của ngươi có rất nhiều động tác thừa sao?

Thanh âm của Diệp Trần truyền đến, theo đó là một thanh kiếm rất bình thường, nhưng ở trong tay Diệp Trần lại trở nên vô cùng sắc bén, kiếm quang lành lạnh, cách không trảm xuống vài sợi tóc đen nhánh của Thanh Trúc. Kiếm quang chói mắt thiếu chút nữa làm mù mắt của nàng.

- Động tác dư thừa, Thanh Trúc quá mức truy cầu ý cảnh, ngược lại làm bộ pháp không có tính thực dụng, chỉ có bộ pháp thích hợp nhất.

Phượng Yên Nhu hơi chau mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra. Thanh Trúc và nàng giống nhau, đều tu luyện Phiêu Tuyết Điện đê giai áo nghĩa kiếm chiêu Băng Tuyết Kiếm Vực. Áo nghĩa kiếm chiêu này là do Điện Chủ Tuyết Chi Kiếm Tông tự nghĩ ra. Bởi các nàng cũng không có tu luyện bất kỳ một môn Địa cấp đỉnh giai kiếm pháp nào của Phiêu Tuyết Điện tới viên mãn, không thể lĩnh ngộ đến áo nghĩa trên ý cảnh, nhưng dĩ ý cảnh thôi động Băng Tuyết Kiếm Vực, đồng dạng cũng không thể khinh thường. Dù sao

sáng tạo chiêu này là Linh Hải Cảnh Tông Sư Tuyết Chi Kiếm Tông, dù cho chỉ phát huy không đến một thành tinh kiện cũng đủ để ngạo thị cường giả đồng cấp.

- Bất quá Diệp Trần xác thực rất mạnh, kiếm rất nhanh, ta có tới cũng không nhất định nắm chắc chiến thắng, Thanh Trúc rốt cuộc miễn cưỡng chút, tính ra mặc kệ thắng hay thua, chờ trận đấu kết thúc, tận lực hóa giải mâu thuẫn giữa bọn họ, Thanh Trúc chính là tính trẻ con.

Một kiếm cắt đứt vài sợi tóc của Thanh Trúc, Diệp Trần cũng không có tiếp tục thừa thắng truy kích, nếu như gặp đối thủ hung ác, một kiếm vừa rồi, đã đánh chết nàng.

Phiêu nhiên thối lui mấy chục thước, Diệp Trần nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta.

- Còn chưa có phân thắng bại? Chớ nên coi thường ta, Băng Tuyết Kiếm Vực.

Thanh Trúc bị một kiếm của Diệp Trần hù dọa, chợt thở gấp, nghĩ không ra không thể giáo huấn đối phương, còn bị đối phương giáo huấn lại. Tay trái niết động kiếm quyết, chân nguyên hộ thể quanh thân Thanh Trúc băng giải, dung nhập vào trong cơ thể, chốc lát sau, một vòng bạch sắc quang tráo trương ra, bảo hộ Thanh Trúc ở giữa. Bạch sắc quang tráo thời khắc lưu chuyển, mang theo từng đạo bạch kim sắc kiếm quang, tạo ra một tầng phòng ngự huyền ảo.

- Bại cho ta.

Có Băng Tuyết Kiếm Vực hộ thể, Thanh Trúc buông tha thi triển bộ pháp, thân hình lướt tới, thẳng tắp nhằm phía Diệp Trần, nàng không tin đối phương có thể phá vỡ Băng Tuyết Kiếm Vực, trong hàng đệ tử Phiêu Tuyết Điện, trừ đại sư huynh, chỉ có Phượng sư tỷ Phượng Yên Nhu có thể dùng Băng Tuyết Kiếm Vực công kích kiếm chiêu trảm phá vỡ. Trạng thái bình

thường chí ít cần hơn ba kiếm, đây là đê giai áo nghĩa kiếm chiêu do Tuyết Chi Kiếm Tông tự nghĩ ra, so với đê giai áo nghĩa võ học tầm thường thì lợi hại hơn nhiều.

Trên thính phòng, người quen biết bắt đầu nghị luận.

- Nàng cư nhiên tập luyện Tuyết Chi Kiếm Tông Băng Tuyết Kiếm Vực, có Băng Tuyết Kiếm Vực này, thực lực so với nàng cường nhân đều khó phá vỡ a!

- Tuyết Chi Kiếm Tông có thể lấy bốn mươi tuổi trở thành Linh Hải Cảnh Tông Sư, tự nghĩ ra Băng Tuyết Kiếm Vực là một nhân tố trọng yếu, môn đê giai áo nghĩa kiếm chiêu này lợi hại ở chỗ có thể công phòng chuyển hoán, rất khó chơi. Xem ra, Phiêu Tuyết Điện nhìn ra hiện tại thiên tài xuất hiện lớp lớp, bắt đầu truyền thụ đê giai áo nghĩa võ học, tận lực đề thăng thực lực đệ tử, để tránh khỏi bọn họ tao ngộ bất trắc.

- Ta thấy không chỉ có Phiêu Tuyết Điện, mà hàng loạt tông môn khác cũng đều có hành động, thế đạo này phải thay đổi rồi.

Danh khí của Thanh Trúc cũng không vang dội, nhưng vẫn có thể tu luyện áo nghĩa kiếm chiêu, từ đó có thể thấy được rất nhiều vấn đề.

- Băng Tuyết Kiếm Vực sao? Ta đã sớm muốn lĩnh giáo một chút.

Lúc trước một kiếm lưu thủ, Diệp Trần có tâm tư muốn lĩnh giáo Băng Tuyết Kiếm Vực, nếu là đối phương không có tu luyện, hắn sẽ không tiếp tục chơi đùa nữa.

Đinh đinh đinh đinh...

Kiếm quang như mưa, nhằm vào kẽ hở của Băng Tuyết Kiếm Vực.

Bất quá Băng Tuyết Kiếm Vực dễ phá như vậy, sẽ không còn là đê giai áo nghĩa kiếm chiêu, kiếm quang lưu chuyển, cấp tốc tiêu hao kiếm khí của Diệp Trần, đơn giản nghiền áp.

- Thi triển ra tam thành thực lực, phá vỡ Băng Tuyết Kiếm Vực dễ dàng, chỉ là như thế này thì không có ý nghĩa.

Diệp Trần lực lượng mạnh nhất không ở tu vi, mà là ở Kiếm Ý. Kiếm Ý của hắn trước khi sinh ra ý chí quang huy, liền cùng kiếm khách Linh Hải Cảnh bình thường không sai biệt lắm, có ý chí quang huy, có thể tranh phong với kiếm khách Linh Hải Cảnh lợi hại. Kiếm Ý toàn bộ ra, hắn nghĩ không ra trong Tinh Cực Cảnh còn có ai là đối thủ của hắn, hết thảy đều phải bị chém giết, bất quá sau đó gặp phải đê giai áo nghĩa võ học cơ hội rất nhiều, hiện tại là một cơ hội tốt tôi luyện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 394: Thằng Liên Tiếp Mười Bảy Trận. (Thượng)

Từng đóa thanh liên phóng ra, bao vây Thanh Trúc ở bên trong, không ngừng tiêu ma lực lượng của Băng Tuyết Kiếm Vực, kiếm khí vô kiên bất tồi tận dụng mọi thứ, tìm kiếm lỗ thủng chân chính của Băng Tuyết Kiếm Vực.

- Hỗn đản, có bản lĩnh cùng ta chính diện giao phong.

Kiếm của Diệp Trần quá nhanh, nhanh vượt lên trước tốc độ phản ứng của Thanh Trúc, nàng ra tam kiếm, Diệp Trần ít nhất đã ra lục kiếm, dẫn đến nàng chỉ có thể bị động chịu đòn, kiếm khí ngay cả sát mép Diệp Trần cũng không tới được.

- Chính diện giao phong, có thể.

Thanh Liên tan rả, kiếm thế của Diệp Trần biến đổi, Lôi Đình nổi lên, kiếm quang tựa như bạo nổ hoành lao ra, dễ dàng đánh trúng Băng Tuyết Kiếm Vực bên ngoài cơ thể Thanh Trúc.

Bùm bùm!

Điện xà du tẩu, lôi mang lóe ra, Thanh Trúc liên tiếp lui mười bước.

- Thiên Toái Vân!

Diệp Trần mắt lóe tinh quang, trường kiếm vung lên, một đạo kiếm quang vẻ ra một đường vòng cung, theo một điểm Băng Tuyết Kiếm Vực ba động cực mạnh chém tới.

Xích lạp!

Thanh âm vải vóc bị xé rách vang lên, Băng Tuyết Kiếm Vực của Thanh

Trúc bị mạnh mẽ phá vỡ, kiếm quang bạo loạn, theo lỗ thủng phát tiết ra, để lôi đài nổ ra một lỗ hổng lớn, uy lực cực mạnh khiến không ít khán khách trên thính phòng âm thầm tặc lưỡi.

- Băng Tuyết Kiếm Vực bị phá.

Phượng Yên Nhu mạnh mẽ đứng lên.

Nếu như, Diệp Trần là dựa vào thực lực áp đảo công phá Băng Tuyết Kiếm Vực, nàng ngược lại không quá kinh ngạc, nhưng Diệp Trần tựa hồ áp chế thực lực của chính mình, dùng lực lượng ngang nhau đánh bại Băng Tuyết Kiếm Vực, khiến nàng giật mình.

Băng Tuyết Kiếm Vực bản thân là hoàn mỹ, nhưng tự thân cân đối mất đi, nên khó có thể hoàn mỹ, kiếm mang thủ vĩ tương liên, liền xuất hiện sai lệch, thì tất cả đều sai, thì ra là thế.

Phượng Yên Nhu không hổ là kiếm khách kỳ tài, chỉ mới trầm tư, liền nhìn rõ phương pháp phá chiêu của Diệp Trần. Đương nhiên cái này cũng liên quan tới Thanh Trúc thi triển Băng Tuyết Kiếm Vực không thành thạo, đổi thành Phượng Yên Nhu sẽ không phá giải dễ dàng như vậy. Hơn nữa, Băng Tuyết Kiếm Vực sơ hở chân chính không phải là ở bản thân, Băng Tuyết Kiếm Vực chân chính phi thường hoàn mỹ, nhưng các nàng dù sao còn chưa lĩnh ngộ áo nghĩa, có vài phương diện thủy chung lực bất tòn tâm. Phương pháp phá của Diệp Trần để nàng đối với Băng Tuyết Kiếm Vực lại có tiến triển mới.

Băng Tuyết Kiếm Vực bị công phá, đại biểu Thanh Trúc bại, nàng có chút không phục, nếu như tìm hiểu kiếm chém ra, nàng sẽ không bị động như vậy, cũng sẽ không bị Diệp Trần tìm được sơ hở.

Công phòng chuyển hoán mới là chỗ lợi hại của Băng Tuyết Kiếm Vực.

- Thắng mười trận liên tiếp. Chúc mừng Diệp Trần trở thành cường giả thứ tư trong ngày hôm nay thắng liên tiếp mười trận. Ngày mai đánh một

trận, hắn có thể tiếp tục chiến thắng, sáng tạo thắng liên tiếp hai mươi trận hay không? Chúng ta mỏi mắt mong chờ, hiện tại để hắn hạ đài, đi lĩnh lệnh bài thắng liên tiếp mười trận và linh thạch được thưởng.

Hắc y lão giả đi lên lôi đài đổ nát vụn cao giọng nói,

Lệnh bài thắng liên tiếp mười trận là một khối huyền thiết lệnh bài, trên đó có viết một chữ thập, đại biểu tiếp mười trận. Bằng vào lệnh bài thắng liên tiếp mười trận, tại bất kỳ địa phương nào trên Lam Sơn Đảo đều có thể được giảm năm phần trăm khi mua một món đồ nào đó, bao gồm các quầy hàng. Ngoài ra thắng liên tiếp mười trận được thưởng năm vạn năm nghìn khối trung phẩm linh thạch, từ phí lên đài, cũng còn tới năm vạn khối. Đây mới là thứ khiến đông đảo cường giả Tinh Cực Cảnh điên cuồng.

- Thực lực người này cũng không tệ, chắc không chỉ như vậy.

Huyễn Nguyệt công tử thản nhiên nói.

Thanh niên nhân cao to cười nói:

- Ngày mai nếu như hắn còn có thể thắng liên tiếp, hôm sau ta sẽ lên đánh bại hắn. Bất quá thắng liên tiếp mười trận, mới là địa phương chân chính khảo nghiệm, nói không chừng có cường giả thắng liên tiếp ba mươi trận hoặc bốn mươi trận nhịn không được lên đài.

- Diệp công tử, xin dừng bước đã.

Nhận lấy lệnh bài thắng liên tiếp mười trận và năm vạn khối trung phẩm linh thạch, Diệp Trần đang định rời khỏi, Phượng Yên Nhu dẫn Thanh Trúc đi tới.

Diệp Trần xoay người, cũng không lộ vẻ bất ngờ, Phượng Yên Nhu là cường giả thắng liên tiếp bốn mươi mươi trận tại Lam Loan Thành, hắn đã nghe qua, tự nhiên biết nàng ở Lam Sơn Đảo. Huống hồ, Thanh Trúc thi triển áo nghĩa kiếm chiêu của Phiêu Tuyết Điện Tuyết Chi Kiếm Tông tự nghĩ ra, nói rõ là sư tỷ muội đồng môn với Phượng Yên Nhu, hai người ở

cạnh nhau là đương nhiên.

- Phượng cô nương!

Diệp Trần gật đầu, dừng bước.

Phượng Yên Nhu cười nhẹ, nói:

- Không ngại trà lâu ngồi xuống, lần trước vẫn chưa cảm ơn Diệp công tử, lần này sẽ không thất lễ như vậy.

- Cung kính không bằng tuân mệnh, Phượng cô nương dẫn đường phía trước.

Diệp Trần có vẻ rất thong dong, trên thực tế, sự tình có thể khiến hắn không thong dong rất ít, mặc kệ đối phương là tuyệt đỉnh cao thủ, hay mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhất tiếu bách mị sinh, đều không thể dao động tâm thần hắn được. Trừ phi cảnh giới của đối phương cao hơn hắn mấy tầng, lại cố ý nhằm vào hắn.

Thanh U Trà Quán là quán trà nổi danh đông thành, quán trà này nhìn từ bề ngoài không chút xa hoa, thậm chí có chút đơn sơ, chỉ có bình tĩnh xem xét xuống phía dưới, mới nhìn ra điểm bất phàm của nó, tựa như một chén trà ngon, cần tinh tế thưởng thức.

Quán trà lầu, hai ba ngồi gần vị trí cửa sổ.

- Diệp công tử, chuyện giữa ngươi và Thanh Trúc sư muội, ta đã biết được. Ở đây, ta thay nàng xin lỗi ngươi, mong rằng không lấy làm phiền lòng.

Vừa ngồi xuống, Phượng Yên Nhu thành khẩn nói rằng.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Đều là chuyện nhỏ, hà tất câu nệ.

- Hừ!

Thanh Trúc chu cái miệng nhỏ nhắn, hừ một tiếng.

Phượng Yên Nhu bất đắc dĩ trợn mắt với Thanh Trúc, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại rơi vào trên người Diệp Trần:

- Lần trước nhờ có Diệp công tử tương trợ, Yên Nhu mới có thể thay sư muội đã chết báo được đại cừu, Diệp công tử có gì khó khăn đều có thể nói với ta.

- Cái này kỳ thực không cần phải cảm ơn, tại hạ chỉ làm hết khả năng, lại có sự tình hứng trí, nếu là lại phát sinh lần nữa, nói không chừng sẽ có cách làm khác.

Diệp Trần không cảm thấy chính mình làm được gì, cũng không mưu cầu gì, nước trà đã đưa lên, hắn rót một chén rồi cầm lấy uống một ngụm.

- Diệp công tử khiêm tốn, mặc kệ ra sao, Yên Nhu nợ công tử một nhân tình là thật.

Phượng Yên Nhu tùy theo nâng chung trà lên, lại đột nhiên buông xuống, chân nguyên truyền âm nói:

- Diệp công tử, không biết ngươi có biết Khôi Lỗi Môn nghiên cứu cơ quan Khôi Lỗi Thuật hay không?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 395: Xa Luân Chiến

Lưu Chấn Đông làm cho ấn tượng rất sâu, không ít người đều cho rằng hắn có thực lực thắng liên tiếp hơn ba mươi trận, chỉ là càng nhiều người không hiểu cách làm của hắn, chờ tự thân đạt được thành tích thắng liên tiếp, lại khiêu chiến cũng không muộn. Hiện tại đi tới, dù cho thắng, cũng bạo lộ thực lực của chính mình.

- Kết thúc thắng liên tiếp, sau đó có thể làm lại từ đầu, Lưu Chấn Đông ta sẽ không sợ hãi bất kỳ kẻ nào.

Cầm lên trường đao do Lam Sơn Đảo chế thức, Lưu Chấn Đông đi lên tràng.

- Xin chỉ giáo!

Diệp Trần lẳng lặng đứng ở đó.

Tay phải Lưu Chấn Đông nắm chặt chuôt đao, thân thể hơi thấp xuống, mở miệng nói:

- Cẩn thận, ngày hôm qua cũng chưa phải cực hạn của ta.

- Ta và ngươi chiến đáu, chỉ cần ba chiêu, bắt đầu đi!

Diệp Trần không dự định nhất khắc đánh bại đối phương, thi đấu lôi đài có một bí quyết, nghìn vạn lần không nên bạo lộ thực lực mạnh nhất của mình quá sớm, để tránh khỏi sinh ra cục diện xấu hổ không người khiêu chiến.

- Bạt Đao Thuật!

Bạt Đao Thuật vô cùng đơn giản vô cùng đơn giản ở trên tay Chấn Đông lại có hiệu quả thần kỳ, một đao rút ra, trong hư không ánh đao tật thiểm, đao phong trong nháy mắt chém về phía Diệp Trần.

Đinh!

Thanh kiếm rời tránh khỏi đao phong, rất ít người thấy được Diệp Trần xuất kiếm ra sao, chỉ biết là đao của Lưu Chấn Đông mới hiện ra, kiếm của Diệp Trần đã chờ ở đó.

- Hảo cao minh dĩ khí ngự kiếm.

Lưu Chấn Đông chau mày, muốn thối lui, tạm lánh phong mang.

Nhưng Diệp Trần không để cho hắn có cơ hội, một kiếm ra, kiếm thứ hai theo sát mà đến, khiến trường đao trong tay Lưu Chấn Đông chấn động, kiếm thứ ba đến liền phá hộ thể chân nguyên của đối phương, rơi vào trên yết hầu của hắn.

Tam kiếm liên hoàn, hầu như không có bất kỳ khe hở nào.

Ngơ ngác nhìn thanh kiếm trước mắt, Lưu Chấn Đông thân thể lỏng ra:

- Ta thua, quả nhiên vẫn là kiếm của ngươi nhanh.

Tạp sát!

Thẳng đến lúc này, lôi đài mới hiện ra đao ngân thật sâu, cư nhiên theo không kịp kiếm tốc của Diệp Trần.

Trong phòng quý khách, Huyễn Nguyệt công tử và thanh niên nhân cao to đều ở đó, thanh niên nhân cao to vuốt cằm nói:

- Có chút khó chơi, kiếm của hắn rất nhanh, hơn nữa rất liền mạch.

Huyễn Nguyệt công tử thản nhiên nói:

- Kéo xa cự ly, tránh để cận chiến, chỉ cần cự ly cũng đủ, tốc độ kiếm của hắn có nhanh hơn nữa cũng vô dụng, lấy năng lực công kích xa của ngươi gắt gao ngăn chặn hắn, phòng ngự của kiếm khách cũng không cao lắm.

- Cận chiến ta cũng không sợ hắn, chỉ là có chút khó nhai, thực chờ mong ngày mai đến.

Thanh niên nhân cao to chép miệng nói.

Sau khi đánh bại Lưu Chấn Đông, Diệp Trần thắng tiếp hai trận nữa, thuận lợi đạt được thành tích thắng liên tiếp hai mươi trận.

Thắng liên tiếp mười trận, phần thưởng linh thạch cho trận đầu là một nghìn trung phẩm linh thạch, trận thứ hai hai nghìn, trận thứ ba ba nghìn, trận thứ tư bốn nghìn, theo đó suy ra.

Trận thứ mười một đến trận thứ hai mươi, trận đầu phần thưởng linh thạch là một nghìn hai trăm khối, trận thứ hai hai nghìn hai khối, trận thứ ba là ba nghìn hai khối, trận thứ tư là bốn nghìn hai khối.

Tích lũy xuống tới, ngày hôm nay Diệp Trần nhân được năm vạn bảy nghìn khối Trung phẩm linh thạch, bởi vì sau thắng liên tiếp mười trận, không cần trả phí lên đài, do đó, năm vạn bảy nghìn khối Trung phẩm linh thạch toàn bộ đều thuộc về Diệp Trần.

Gần hai ngày, Diệp Trần liền kiếm được mười vạn bảy nghìn khối Trung phẩm linh thạch, không thể không nói, thi đấu lôi đài ở Lam Sơn Đảo quả thực là cho cao thủ linh thạch, về phần võ giả bình thường chỉ có thể đau khổ mà làm khán giả thôi.

Thắng liên tiếp mười trận có lệnh bài thắng liên tiếp mười trận, thắng liên tiếp hai mươi trận lại có lệnh bài thắng liên tiếp hai mươi trận. Bất quá cần nộp trả lệnh bài thắng liên tiếp mười trận lúc trước, đổi lấy lệnh bài thắng liên tiếp hai mươi trận.

- Lão Ngô, ngươi xem người này thế nào?

Trong một gian phòng khách quý, năm tên hoặc lão giả, trung niên cường giả Tinh Cực Cảnh ngồi đối diện nhau. Nếu là Diệp Trần ở chỗ này, tất nhiên có thể nhận ra, sáu người đang ngồi, toàn bộ là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, có hai người thậm chí không kém đao khách áo bào trắng. Người nói là ngồi thứ hai ở giữa, bề ngoài khoảng hơn năm mươi tuổi.

Nghe vậy, lão giả họ Ngô bên cạnh trầm ngâm nói:

- Tạm thời nhìn không ra điểm mấu chốt của hắn ở đâu, có thể liệt vào đối tượng quan sát trọng điểm.

Trung niên gật đầu, cười khổ nói:

- Huyễn Nguyệt công tử đã thắng liên tiếp sáu mươi trận, Phượng Yên Nhu thắng liên tiếp năm mươi trận, đều là cường giả khó đối phó. Xem ra, phải dùng xa luân chiến đối phó bọn họ. Thi đấu lôi đài không thể so đấu bình thường như vậy, ở giữa không có thời gian nghỉ ngơi, mặc cho thực lực của bọn họ cường thịnh trở lại, liên tục chiến đấu hơn năm trận đều tinh bì lực tẫn, chân nguyên tiêu hao nghiêm trọng.

- Ân, đầu tiên sẽ đối phó là Huyễn Nguyệt công tử, không thể để hắn tiếp tục thắng liên tiếp nữa, thắng liên tiếp bảy mươi trận đã vượt lên trên điểm mấu chốt của chúng ta rồi.

Lão giả họ Ngô xoa xoa thái dương, lại nói:

- Về phần người này, thắng liên tiếp bốn mươi trận, tổ chức một nhóm người khích ra con bài chưa lật của hắn.

Sáu người bọn họ đều là cao thủ Lam Sơn quốc, là lực lượng ngăn chặn trung kiên, mỗi một thực lực cực kỳ mạnh, có thể đơn độc một người không chiến thắng Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu, nhưng dưới xa luân chiến, chỉ cần thực lực không vượt lên trước bọn họ quá nhiều, đều bị chém xuống ngựa. Nhiều năm như vậy, có thể đạt được thi đấu lôi đài đại viên

mãn, cũng chính là thắng liên tiếp trăm trận, chỉ có một người, không thể không kể công bọn họ.

Diệp Trần không biết, hắn đã bị xếp vào đối tượng quan sát trọng điểm, đương nhiên biết cũng chẳng để làm gì, đừng nói xa luân chiến, nếu không phải sợ xuất hiện cục diện không người khiêu chiến, mỗi một trận đấu chỉ cần một kiếm liền có thể giải quyết.

Bất quá, đối với Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu mà nói, khiêu chiến trí mạng nhất sắp tới rồi.

Ngày kế.

Huyễn Nguyệt công tử tại Lam Sơn thành dị thường sôi động, tiếng gầm kinh khủng cách mấy trăm dặm đều có thể nghe được, không khí bị chấn đứt khúc không rõ.

Trên lôi đài thi đấu, Huyễn Nguyệt công tử không có thong dong như xưa, mồ hôi đầm đìa, trên người mang theo một tia vết máu, bắt đầu từ vết thương trên người.

Hắn đã thụ thương!

Từ đầu tới giờ, hắn đã trải qua năm trận so đấu, mỗi một trận đấu đối thủ đều là đều là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, năm người này, luận thực lực một người, so với hắn yếu hơn một ít, bình thường căn bản hắn không để vào mắt.

Thế nhưng giờ này khắc này, mỗi lần cùng một người giao thủ, chân nguyên của hắn sẽ tiêu hao ba thành, dù cho nuốt đan dược bù đắp chân nguyên, cũng không kịp khôi phục. Dưới tiêu hao lâu dài, trận đầu hắn hoàn toàn chiếm hết thượng phong, trận thứ hai có chút tê liệt, trận thứ ba xuất hiện cục diện ngang ngửa, trận thứ tư thắng được đặc biệt gian nan; trận thứ năm lần đầu tiên hắn bị vây hạ phong. Tuy rằng tối hậu cục diện hòa nhau, thắng được trận đấu, cũng bị thụ thương, càng nghiêm trọng là chân nguyên

không đủ bốn thành, tinh khí thần thiếu hụt, trạng thái ngay cả bình thường lục thành cũng không có.

Trận thứ sáu, Huyễn Nguyệt công tử phải tiếp thu kết quả thất bại, nhưng hắn thành tích thắng liên tiếp của hắn vẫn khiến khán khách trên thính phòng bội phục không ngớt.

- Thắng liên tiếp sáu mươi năm trận, không hổ là tuyệt đỉnh thiên tài Vân Lan Vực Huyễn Nguyệt công tử, phỏng chừng trong một năm kế tiếp, không ai có thể phá vỡ thành tích này.

- Ân, thắng liên tiếp sáu mươi năm trận đã có thể bài đến đệ thập tứ danh của Lam Sơn Đảo Liên Thắng Bảng. Huồng hồ hắn còn trẻ tuổi như vậy, năm sau tái chiến, nói không chừng có thể đột phá đến thắng liên tiếp bảy mươi trận.

- Lam Sơn Đảo càng lúc càng thịnh vượng a, dĩ vãng, tuyệt đỉnh thiên tài tới đây mặc dù có một ít, nhưng giống như hiện tại, hàng năm đều có ba năm thiên tài tuyệt đỉnh qua đây, khiêu chiến bài danh thi đấu lôi đài.

Mọi người nghị luận náo nhiệt, Huyễn Nguyệt công tử hạ đại.

- Lam Sơn quốc này quả nhiên không thể khinh thường, ngay cả ngươi cũng chỉ có thể chi trì năm trận.

Thanh niên nhân cao to hai tay bắt vào nhau, đi tới.

Huyễn Nguyệt công tử thản nhiên nói:

- Không ngờ không thể tiến vào tốp mười, bất quá bắt được đệ nhất năm nay, cũng vẫn được, chúng ta đi, đi Lam Loan Thành nhìn xem.

Tràng luận võ tràng Lam Loan Thành, Phượng Yên Nhu bắt đầu trận đấu thứ mười trong ngày.

Bởi cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn đi Lam Sơn thành bảy người, mà

cả Lam Sơn thành cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cũng chỉ có mười người, dẫn đến bên phía Phượng Yên Nhu, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn chỉ có hai người, trải qua hai ba trận chiến đấu gian nan, trận đấu kế tiếp liền có cục diện nghiêng về một phía, đương nhiên, Phượng Yên Nhu cũng cơ bản xuất ra cửu thành thực lực, không có con bài chưa lật.

Đối thủ trận thứ mười cũng không phải quá lợi hại, Phượng Yên Nhu thuận lợi đạt được thành tích thắng liên tiếp sáu mươi trận.

- Thắng liên tiếp sáu mươi trận, lại một người thắng liên tiếp sáu mươi trận, mấy năm qua cũng không có mấy người thắng liên tiếp năm mươi trận, năm nay trong một tháng lại có tới hai người thắng liên tiếp sáu mươi trận.

- Huyễn Nguyệt công tử, Phượng Yên Nhu, hai người này tuyệt đối được cho là tuyệt đại song kiêu của Lam Sơn Đảo năm nay, hơn nữa hai người đều là nam thanh nữ tú.

- Nói ra, Lam Thủy Thành cũng xuất hiện một thanh niên nhân, so với Huyễn Nguyệt công tử còn trẻ tuổi hơn, hiện nay đã thắng liên tiếp hai mươi trận, tốc độ ra kiếm cực nhanh, có người nói, hắn từng ở ngoài thành một kiếm đánh chết mười ba người, thực lực càng hơn biểu hiện trên thi đấu lôi đài.

- Ngươi nói là Diệp Trần sao! Ta xem qua hắn so đấu, thật là lợi hại, nhưng muốn so với Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu kém không ít, về phần một kiếm giết mười ba người, phỏng chừng mười ba người kia là cường giả Tinh Cực Cảnh trung kỳ bình thường đi sao, nghe đồn là càng truyền càng thần kỳ, không cần để ý tới.

- Ân, một kiếm giết mười ba người, ta cũng hiểu được thái quá, chí có đối phủ rất yếu mới giải thích được, trận đấu của Phượng Yên Nhu kết thúc, chúng ta đi Lam Thủy Thành nhìn xem. Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thực.

- Được.

Diệp Trần xem xong trận đấu của Phượng Yên Nhu, thắng liên tiếp năm mươi trận đến thắng liên tiếp sáu mươi trận quả nhiên không phải dễ dàng như vậy. Trong mười người khiêu chiến có hai vị cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, bốn vị cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm, một phen xa luân chiến, cũng khiến Phượng Yên Nhu mệt mỏi mới áp chế được, đổi thành một cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn khác, đã sớm bại, không thể không nói, làm đệ tử đại tông môn, trong đánh lâu dài chiếm ưu thế cực lớn, một là có đan dược đỉnh tiêm bù đắp chân nguyên, đan dược bình thường trong chiến đấu liên tục căn bản không được dùng đến. Hai là đệ tử đại tông môn tu luyện công pháp phẩm cấp đều là Địa cấp đỉnh giai, chân nguyên hồn hậu, càng có thể kéo dài. Ba là đệ tử đại tông môn cũng tu luyện một ít công pháp phụ trợ, có thể phát tác dụng tiết kiệm chân nguyên, tăng phúc chiến lực. Ba thứ kết hợp mới có tư cách thắng liên tiếp.

- Không ngoài dự đoán, thắng liên tiếp sáu mươi trận đến thắng liên tiếp bảy mươi trận mới chân chính là xa luân chiến, người có thể xông qua, chuẩn bị điều kiện phi thường cao, trên ý chí phải cô đọng hình thức ban đầu của võ hồn, cũng muốn có kiến giải của bản thân, phương diện khác cần đạt được đỉnh tiêm trước.

Thở ra một hơi, Diệp Trần rời khỏi luận võ tràng ở Lam Loan Thành.

Luận võ tràng ở Lam Thủy Thành rất nhiều người đều đang chờ đợi Diệp Trần xuất hiện, dù sao phía trước hai mươi trận so đấu, đã để nhũ danh của Diệp Trần không hề nhỏ, huống hồ hắn còn trẻ như vậy.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, Diệp Trần tiếp tục đoạt được thắng liên tiếp chín trận, mỗi trận đều là trong vòng mười chiêu đánh bại đối phương, mà đối thủ không dám khinh thường, trong chín người, có sáu người là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ bình thường, còn có ba người là cường giả Tinh Cực Cảnh lợi hại.

Có thể nhận thức đến kiếm tốc của Diệp Trần, sáu người này tại tốc độc tự thành một phái, muốn kéo giãn khoảng cách, đánh xa với Diệp Trần.

Thế nhưng, Diệp Trần công kích xa so với bọn hắn càng mạnh mẽ hơn, Thanh Liên Kiếm Pháp thức thứ sáu Thanh Liên Khai Sơn hình thành kiếm quang thật lớn, quét ngang một vòng, căn bản không có nơi dung thân.

- Thắng liên tiếp hai mươi chín trận, hôm nay Diệp Trần còn lại một trận đấu cuối cùng, có ai nguyện ý làm người khiêu chiến.

Hắc y lão giả cười tủm tỉm nói.

- Ta đến đánh bại hắn! Hi vọng có thể để ta tận hứng.

Lời nói vừa dứt, một gã thanh niên nhân cao to lướt lên đài, chính là đồng bọn của Huyễn Nguyệt công tử.

- Hoàng Phá Sơn, Vân Lan Vực Xích Thủy Tông nhị đệ tử Hoàng Phá Sơn cư nhiên lên đài.

- Hoàng Phá Sơn này chưa từng tham gia thi đấu lôi đài, không biết thực lực đạt được cảnh giới gì.

- Xác định vững chắc sẽ không kém, Xích Thủy Tông là Lục phẩm tông môn, Hoàng Phá Sơn làm nhị đệ tử, cho dù thực lực không bằng Huyễn Nguyệt công tử, cũng nhất định rất mạnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 396: Một Kiếm Phách Khai Lôi Đài.

Không ít người nhận ra thân phận của Hoàng Phá Sơn, đối với một trận chiến này cảm giác mong chờ càng tăng.

Ầm ầm!

Đất bằng phẳng mọc lên tiếng biển gầm, quanh thân Hoàng Phá Sơn chân nguyên bắt đầu khởi động, ám hoàng sắc khí lưu tựa như thủy triều, cuốn bát phương, dưới lôi đài hắc y lão giả nhịn không được lui về phía sau một bước, khí thế của Hoàng Phá Sơn quá mạnh mẽ, áp bách khí huyết của hắn.

- Trước tiếp một quyền của ta.

Khẽ quát một tiếng, Hoàng Phá Sơn cách không oanh ra một quyền mang theo tiếng gầm kinh khủng về phía Diệp Trần.

Không khí trong nháy mắt xé rách, vết rách chân không trải rộng, một quyền này oanh ra, làm cho cảm giác như đê lớn bị vỡ, hồng thủy tràn vào, mà Diệp Trần như một gốc cây nhỏ trước hồng thủy, tùy thời đều có thể bị quật đổ, sinh ra trùng kích thị giác cường liệt.

Diệp Trần mặt không thay đổi, tùy ý rút ra trường kiếm, vẽ ra một đường.

Xuy xuy xuy!

Kiếm quang giăng khắp nơi, quyền kình tứ phân ngũ liệt.

- Có chút phân lượng, một quyền vừa rồi chỉ là khai vị, nếu ngươi có thể ngăn ngăn tiếp một quyền này, miễn cưỡng có tư cách cùng ta đánh một trận

toàn lực.

Hoàng Phá Sơn bĩu môi, thực lực của Diệp Trần là có chút ngoài dự liệu của hắn, chân nguyên mạnh mẽ đề thăng, hắn công đệ nhị quyền. Một quyền này thanh thế lớn, trong quyền kình thậm chí sinh ra Lôi Điện, cái này không phải Lôi Chi Ý Cảnh diễn sinh, mà là năng lượng quá mạnh mẽ, ma sát ra điện lưu.

- Không cần chống đối, ngươi vẫn nên tiếp một kiếm của ta đi đã.

Thân hình lóe ra, trường kiếm trong tay Diệp Trần trực tiếp thiết nhập trong quyền kình, hoa mạnh một cái, kiếm khí xé rách trường không, trong hư không xuất hiện một đạo kiếm ngân thật lớn, cả lôi đài phảng phất như bị chia làm hai nửa, cường thế nghịch tập.

Thời khắc mấu chốt, Hoàng Phá Sơn thần tình ngưng trọng kịch liệt, con mắt liếc thành một cái khe, chân phải của hắn sải một bước, tay phải không nắm, ám hoàng sắc chân nguyên ngưng kết thành một thú đầu chân nguyên thật lớn, thú đầu có hai sợi long tu thật dài, con mắt lớn như đèn lồng, há mồm rít gào. Không khí như nước, kịch liệt xoay tròn, hình thành một dòng xoáy như phễu.

- Xích Thủy thần quyền, Ám Thú Chi Hống!

Ầm ầm!

Sau một khắc, kiếm khí điên cuồng chém đến, một dòng xoáy như cái phễu bị xé rách, hung mãnh bạo tạc, thủy hoa do thủy nguyên khí ngưng kết tựa như suối phun, vung vẩy ra bốn phía, bao phủ phạm vi hơn tứ trượng, hắc y lão giả bị vây trong vòng công kích vội vã lui về phía sau. Ngay sau khi hắn lùi lại, mặt đất bị thủy hoa bắn ra một cái hố sâu tới mấy thước, phải biết rằng, bình địa nguyên liệu du cho kém đúc kim loại đặc thù làm lôi đài, nhưng cũng được rải kim loại, dư ba do hai người chiến đấu vài dặm vẫn có thể xuyên thủng, lưu lại mấy hố sâu, nếu rơi vào trên người hắn thì không chết cũng thương.

Rống!

Chân nguyên thú đầu cùng kiếm khí hung mãnh giao kích với nhau, phát sinh tiếng rú thảm liệt, âm ba đáng sợ chấn động không khí, cảnh tượng đứt gãy.

- Chỉ là một đạo kiếm khí đừng hòng khiến ta lui một bước, phá cho ta!

Hoàng Phá Sơn có thể dự tính thực lực của Diệp Trần, tương đối kinh ngạc, chân nguyên nhất thời thôi động đến thập thành, chân nguyên thú đầu càng phát ra như thực, khóe miệng thậm chí rỉ ra chân nguyên niêm dịch, rơi trên mặt đất, tạo ra từng đạo hố sâu.

Phanh!

Kiếm khí tạc nứt ra, kiếm quang hẹp dài bổ lên đầu chân nguyên thú đầu, lực phản chấn thật lớn để cánh tay phải Hoàng Phá Sơn run rẩy, dần dần tê dại.

Cũng may kiếm khí chỉ là vô căn chi nguyên, đến lúc hao hết, mà chân nguyên thú đầu và Hoàng Phá Sơn liên quan chặt chẽ, cũng đủ chân nguyên chống đỡ.

- Hỗn đản, ta đã xem thường ngươi.

Tán đi chân nguyên thú đầu, tay phải giấu ở phía sau, Hoàng Phá Sơn không muốn người biết xoè ra ngón tay, bình phục bàn tay run rẩy, vẻ mặt cực kỳ âm trầm.

Diệp Trần không có thừa thắng truy kích, thản nhiên nói:

- Nếu như ngươi chỉ có chút thực lực ấy, vẫn nên hạ đài đi thôi! Ngươi, không ngăn cản ta thắng liên tiếp được.

- Ta thừa nhận, xác thực đánh giá thấp thực lực của ngươi, nhưng đừng tưởng rằng bằng chút thủ đoạn ấy, là có thể chống lại ta, ngươi còn chưa đủ

tư cách.

Cảm giác tê dại trên cánh tay tiêu trừ, Hoàng Phá Sơn nhếch miệng lộ ra hàm răng trắng bóng, một cổ khí thế bá đạo vô cùng bốc lên.

- Vốn có dự định tùy tiện giáo huấn ngươi một chút là được. Ngươi đã không biết thức thời, tự đại cuồng vọng, đừng có trách ta làm cho ngươi xấu mặt.

Khi nói, khí thế trên người Hoàng Phá Sơn càng lúc càng thịnh, khí thế cường hãn va chạm với nhau, hình thành một dòng xoáy như phễu, một đạo kiếm khí vừa rồi của Diệp Trần xác thực khiến hắn động dung. Luận chiến lực, hắn tại Vân Lan Vực ít nhất cũng thuộc top tám, chân chính có thể khiến hắn tâm phục, cũng chỉ có hai, ba người, trong đó bao gồm đại sư huynh của hắn Xích Thủy Tiểu Chân Nhân. Nếu là để đại sư huynh biết hắn thua trên tay một vô danh chi bối, không thể nghi ngờ sẽ rất tức giận. Huống hồ, sát chiêu cường đại nhất của hắn còn chưa thi triển ra. Căn bản không tiếp thu Diệp Trần có thể tạo ra chút sóng gió gì.

Diệp Trần lắc đầu, người này thật còn chưa biết cái gì gọi là trời cao đất rộng, cũng được, để hắn bị bại thảm, coi xem ai mới bị xấu mặt.

- Nói xong, trong vòng ba chiêu, cho ngươi hạ đài.

Tinh thần Hoàng Phá Sơn trong nháy mắt ngưng trệ, ngay sau đó âm trầm như nước, hắn nhìn chăm chú Diệp Trần, trên khuôn mặt nổi lên một vẻ lạnh lùng:

- Tốt, trong vòng ba chiêu, ta xem ngươi thế nào khiến ta hạ đài, bất quá tiền đề là ngươi có thể chống đỡ quá ba chiêu của ta.

Đông!

Lời nói vừa dứt, lôi đài lay động kịch liệt.

Đó là do một cước của Hoàng Phá Sơn dẫm lên lôi đài, tạo ra động tĩnh

cường đại, lôi đài nứt ra một cái khe, Hoàng Phá Sơn tựa như một đạo ám hoàng sắc khí lưu, cực nhanh trùng kích đi ra ngoài, bắt đầu khởi động chân nguyên tại phía sau người ngưng tụ ra một đầu yêu thú thật lớn.

- Nếm thử đê giai áo nghĩa võ học Thủy Thú Ba Đào Quyền của Xích Thủy Tông ta!

Một quyền, hai quyền, ba quyền...

Trong nháy mắt.

Hoàng Phá Sơn đánh ra mười tám quyền, mỗi một quyền đều ngưng tụ ra dòng xoáy chân nguyên, mười tám dòng xoáy chân nguyên tựa như cơn hồng thủy, cuộn trào mãnh liệt bạo phát, tam tam kết hợp, quyền kình thoáng cái đề thăng gấp ba lần, khiến chỗ Diệp Trần đừng bị bao phủ, lui không thể lui, tránh không thể tránh, chỉ có một lựa chọn là liều mạng.

- Xích Thủy Tông Thủy Thú Ba Đào Quyền, ngay cả Các chủ đều đặc biệt kính phục, kết hợp phòng ngự, công kích, tập trung làm một thể, dị thường bá đạo, ba chiêu qua đi, hạ đài không phải Hoàng Phá Sơn, mà là Diệp Trần.

Huyễn Nguyệt công tử thua ở trên trận so đấu thứ sáu mươi sáu, tâm tình có chút khó chịu, lúc này mang theo tâm tình chế giễu quan khán so đấu, hắn tựa hồ đã nhìn thấy vẻ chật vật bất kham của Diệp Trần.

Trong một gian phòng khách quý khác, Thanh Trúc nói thầm:

- Đế hắn không nên quá đắc ý, cái này tốt, thua ở trên tay Hoàng Phá Sơn đã là kết cục đã định.

- Trận đấu chưa kết thúc, lẳng lặng xem tình hình phía dưới.

Phượng Yên Nhu ngoài miệng nói như thế, kỳ thực cũng có chút lo lắng cho Diệp Trần. Thực lực đối phương tuy rằng nhìn như kém hắn, nhưng không có sát chiêu lợi hại, nếu như nói Băng Tuyết Kiếm Vực trọng điểm

phòng ngự, Thủy Thú Ba Đào Quyền lại trọng điểm công kích, hơn nữa tốc độ không hơn quyền tốc của Hoàng Phá Sơn, căn bản tránh không thoát, rơi vào tuyệt lộ.

Trên thính phòng, trên mặt mọi người mang theo vẻ tiếc hận, theo bọn họ thấy, Diệp Trần sẽ chỉ dừng ở thắng liên tiếp hai mươi chín trận. Dù ai cũng không ngờ, tại trận thứ ba mươi, lại nhảy ra một Hoàng Phá Sơn. Rốt cuộc hắn là nhị đệ tử Xích Thủy Tông, dưới danh môn sẽ không có người ngu ngốc, đáng tiếc, nếu không có Hoàng Phá Sơn, Diệp Trần ít nhất sẽ vọt tới thắng liên tiếp bốn mươi trận, thắng liên tiếp năm mươi trận cũng không phải không có hi vọng, đáng tiếc.

Không khí cô đọng lại, thời gian đều phảng phất như ngừng trôi.

Mười tám dòng xoáy tam tam kết hợp, ngưng tụ thành sáu dòng xoáy cỡ bồn tắm, để Diệp Trần hoàn toàn bị phong tỏa bên trong, khắp không gian đều bị vây dưới quyền kình đả kích.

- Tựa hồ so với Hắc Long Đế Quốc hoàng thất Hắc Long Bá Quyền càng khó đối phó.

Diệp Trần vẫn không nhúc nhích, còn có thời gian phân tích ảo diệu của Thủy Thú Ba Đào Quyền. Thủy Thú Ba Đào Quyền và Hắc Long giống nhau, đều cần tìm hiểu thủy chi áo nghĩa. Bất quá, Hắc Long để thủy chi áo nghĩa hoàn toàn dùng trên mặt công kích. Nguyên nhân chính là tinh khiết công kích, do đó càng khó tìm hiểu, dẫn đến tại trong tay đại hoàng tử Hắc Long Đế Quốc thi triển Hắc Long Bá Quyền rõ ràng kém hơn Thủy Thú Ba Đào Quyền của Hoàng Phá Sơn.

- Thanh Liên Già Thiên!

Kiếm Ý lặng yên đề thăng một chút, hai tay Diệp Trần cầm kiếm, Thanh Liên chân nguyên tinh thuần quán chú đến trường kiếm, kiếm quang lành lạnh, theo một kiếm của hắn đâm ra. Rầm một tiếng, không khí đọng lại xốc lên một đạo lỗ hổng dài mấy trượng, phá vỡ thế phong tỏa của Thủy Thú Ba

Đào Quyền. Sau một khắc, kiếm quang thô lớn điên cuồng phát ra, tựa như trăng tàn, trong nháy mắt đánh lên sáu dòng xoáy chân nguyên.

Bùm bùm!

Dòng xoáy liên tiếp nghiền nát, không thể ngăn trở chút nào, kiếm quang cắm rễ hư không, càng ngày càng mạnh, càng lúc càng thịnh, kình khí kinh khủng thoáng cái đem Hoàng Phá Sơn bao vây ở bên trong, vọt tới trên cao.

- Không có khả năng, Thủy Thú Ba Đào Quyền bị phá.

Chén trà trong tay Huyễn Nguyệt công tử bạo toái.

Thanh Trúc há hốc miệng, vẻ mặt không thể tin tưởng, Phượng Yên Nhu trong mắt tia sáng kỳ dị liên tục lóe ra, Diệp Trần đầu tiên là phá vỡ Băng Tuyết Kiếm Vực của Thanh Trúc. Lúc này lại phá vỡ Thủy Thú Ba Đào Quyền của Hoàng Phá Sơn, kiếm của hắn thực cường hãn như vậy.

- Phá vỡ Thủy Thú Ba Đào Quyền của ta, sao có thể? Không có khả năng!

Dưới kiếm quang bao vây, bên ngoài cơ thể Hoàng Phá Sơn hư ảnh yêu thú cấp tốc ảm đạm, con mắt nó hồng lên, rít gào một tiếng, yêu thú chấn động, kiếm quang phồn thịnh thoáng cái nghiền nát.

Thân hình chưa rơi xuống đất, Hoàng Phá Sơn cố lấy chân nguyên, họa xuất một đạo vòng cung nhỏ bé, lần thứ hai nhằm phía Diệp Trần, chân nguyên sắc bén ba, ở trên lôi đài tạo ra một cái khe rãnh.

- Lại tiếp một quyền của ta, tiêu diệt ngươi.

Mười tám dòng xoáy xuất hiện, ngưng kết thành sáu dòng xoáy lớn như bồn tắm, lần này, tốc độ xoay tròn của dòng xoáy nhanh hơn, trong thiên địa thủy nguyên khí bị hút ra một khoảng không.

- Trở lại!

Lần này, Diệp Trần không dự định lại phá, trường kiếm trong tay múa ra từng đóa Thanh Liên, kiếm quang tăng vọt một mảnh nở rộ, từ suy nhược, trở nên cường thịnh, kiếm chi hoa hầu như bao phủ cả nửa lôi đài, không chỉ trừ khử quyền kình của Hoàng Phá Sơn.

Hoàng Phá Sơn còn muốn phản kích, thế nhưng Diệp Trần đã không còn hứng thú.

- Khai!

Nắm tay cầm kiếm, Diệp Trần một kiếm chém thẳng xuống.

Oanh!

Kiếm khí chưa tới, kiếm phong rít gào hạo nhiên lao ra, Hoàng Phá Sơn kinh hãi vô cùng. Hắn cảm giác trong hư vô có một thanh đại kiếm phá núi trảm nhạc đang muốn bổ xuống, không tránh thoát, tuyệt đối sẽ bị một kiếm giết chết. Tuy rằng, trên lôi đài cấm giết chóc, nhưng ở sâu trong nội tâm sợ hãi há có thể che lấp.

- Chạy.

Hoàng Phá Sơn bộc phát ra tiềm lực trước đó chưa từng có, lướt ra, chật vật chạy trốn, tránh né công kích của Diệp Trần.

Khóe miệng Diệp Trần nhếch lên một đường cung, hắn chờ chính là Hoàng Phá Sơn tự mình hạ đài, dù sao một kiếm này, chính là dùng để đánh sợ đối phương. Tránh đối phương cho rằng chính mình thắng hiểm, sinh ra nhiều sự cố, Hoàng Phá Sơn hạ đài, Diệp Trần cũng không có gì cố kỵ nữa.

Tạp sát!

Trong hư không xuất hiện một mảnh kiếm mạc dài một dặm. Kiếm mạc khiến lôi đài một phân thành hai, khí lưu lợi hại phát tiết ra ngoài, tại bình địa bốn phía lôi đài xé mở một vết kiếm dữ tợn, khí lưu đáng sợ này, mỗi một tia đều tuyệt đối có thể khiến kim chúc cứng rắn bị gọt thành mạt phấn.

Mà theo một kiếm của Diệp Trần oanh ra, khán khách trên thính phòng đôi diện, trái tim chợt ngừng đập, cách xa mười dặm, bọn họ đều có thể cảm thụ được một kiếm này đáng sợ ra sao. Bọn họ hoài nghi, Diệp Trần có thể một kiếm chém thính phòng thành hai nửa hay không, đem bọn họ thành bột thịt.

- Quá đáng sợ, đây mới là kiếm khách, lực công kích vô cùng cường hãn.

- Một kiếm này nếu như bổ trúng ta, mẹ nó, thiếu chút nữa chết rồi.

Mọi người ở đây sắp khôi phục tim đập trở lại, lôi đài do kim loại đặc thù đúc thành ầm ầm nứt ra.

Cái này khiến hắc y lão giả ngây ngốc.

Lôi đài dài rộng hai dặm, sau cũng có một trăm thước, trình độ cứng rắn trình độ kém hơn hạ phẩm bảo khí, có thể gấp đôi, gấp ba kim chúc bình thường. Loại lực công kích gì có thể khiến lôi đài bị bổ thành hai nửa, tiết diện kia trơn bóng có thể dùng làm gương, nhìn trong lòng sợ hãi.

- Lực công kích không yếu, nhưng đây là con bài chưa lật của ngươi sao! Ngu xuẩn.

Trên mặt Huyễn Nguyệt công tử nổi lên cười nhạt.

- Ta đều nói một kiếm của hắn giết mười ba cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, các ngươi không tin, hiện tại tin tưởng rồi chứ!

Trên thính phòng, có người nói.

- Cái này không phải thái quá rồi sao? Hơn nữa lúc đó ngươi nói hắn dùng là Khoái Kiếm, cũng không phải một kiếm đại uy lực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 397: Đơn Đả Độc Đấu Nàng Không Phải Là Đối Thủ Của Ngươi.

- Ừm, xác thực, một kiếm này tuy rằng cũng có thể đánh chết mười ba cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, nhưng thuộc về nghiền áp thức, lúc đó hắn từ trong mười ba người đi qua, mười ba người toàn bộ bị một kiếm phong hầu, tuyệt đối là Khoái Kiếm trong Khoái Kiếm, cùng một kiếm này khác nhau.

- Lẽ nào hắn còn ẩn dấu thực lực?

- Đáng sợ, thực sự là một kiếm khách đáng sợ, nhìn qua mới hai mươi mốt tuổi đi sao! Nam Phương Vực Quần chúng ta, có mấy tuyệt đỉnh thiên tài trên dưới hai mươi mốt tuổi?

- Tuyệt đỉnh thiên tài rất nhiều, trong đó người nổi bật có Xích Thủy Tông đại đệ tử Xích Thủy Tiểu Chân Nhân, nhưng năm nay hai mươi tuổi, Phiêu Tuyết Điện đại sư huynh cũng đã hai mươi lăm tuổi, muốn tìm người hai mươi mốt tuổi, rất khó, bất quá hai người này đều là tuyệt đỉnh thiên tài trong đệ nhất thê đội, phỏng chừng Diệp Trần còn kém chút.

Trong mắt mọi người, Diệp Trần là cùng một đẳng cấp với Huyễn Nguyệt công tử cùng với Phượng Yên Nhu. Đương nhiên, bởi vì Diệp Trần mới thắng liên tiếp ba mươi trận, do đó hầu hết người tương đối xem trọng Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu, chờ Diệp Trần thắng liên tiếp sáu mươi trận, thì mới có tư cách phong với hai người.

Hoàng Phá Sơn bị Diệp Trần bức hạ lôi đài, trên mặt xanh hồng hiện lên, sâu trong con mắt ẩn giấu vẻ hung ác, chỉ bất quá nghĩ đến uy thế một kiếm kia của Diệp Trần, lại lòng còn sợ hãi.

- Thủy Thú Ba Đào Quyền của ta tuy chỉ có một thành hỏa hậu, có thể

đề thăng gấp ba quyền kình, nhưng quyền kình cũng không có hoàn mỹ kết hợp với nhau, rất dễ bị đánh tan, chân chính hiệu quả chỉ có gấp hai quyền kình, bằng không hắn tuyệt đối không thể phá vỡ.

- Bất quá ta cũng không phải không có thu hoạch, Thủy Thú Ba Đào Quyền gặp mạnh thì cường, chỉ có trong chiến đấu mới hoàn thiện, tiếp theo, ta muốn đòi ngươi cả vốn lần lời.

Không còn mặt mũi đứng trên bình địa bên cạnh lôi đài, thân hình Hoàng Phá Sơn chợt lóe, lướt vào phòng khách quý.

- Hình như rất mạnh, bất quá Phượng sư tỷ, ngươi hẳn là có nắm chắc áp chế sao!

Thanh Trúc nghiêng đầu nhìn về phía Phượng Yên Nhu.

Phượng Yên Nhu lắc đầu:

- Không nên xem thường hắn, một kiếm vừa rồi, hắn cố ý chậm nửa nhịp có thể thấy được, hắn có thể hoàn toàn nắm trong tay một kiếm này, phải biết rằng lấy tầng thứ của chúng ta mà nói, chân chính chung cực sát chiêu là chưa thể triệt để khống chế.

Phượng Yên Nhu là một kiếm khách, hơn nữa là một gã kiếm khách Tinh Cực Cảnh cực hạn, do đó có thể từ trên người Diệp Trần nhìn ra càng nhiều thứ.

Trên lôi đài, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ.

- Hoàng Phá Sơn này miễn cưỡng được cho là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, nếu như ở ngoài lôi đài, trên người trang bị Trung phẩm phòng ngự bảo khí và công kích bảo khí tại cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cũng thuộc về lớp giữa, so với Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu muốn kém hơn chút. Đáng tiếc, cũng chỉ có thể bức ra tam thành thực lực của ta, ngũ thành thực lực của ta là có thể đơn giản áp chế cường giả Tinh Cực Cảnh vô địch, thiếu niên một đời, thậm chí trong thế hệ trước, còn chưa gặp

qua kẻ có mang Thượng phẩm bảo khí, là có thể đạt được tồn tại vô địch, bất quá vẫn vô nghĩa.

Diệp Trần đối với tình huống của bản thân rất rõ ràng, chiến lực của hắn là gấp hai cường giả Tinh Cực Cảnh vô địch, truyền ra, tuyệt đối làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm. Do đó, hắn không muốn quá mức khoe khoang, rừng gỗ tốt còn bị gió thổi bật rễ, đạo lý này rất chính xác, nếu như hắn bại lộ thực lực chân thực, sau đó cùng người kết thù kết oán, khó bảo toàn không có Linh Hải Cảnh cường giả truy sát hắn. Dù sao hắn còn chưa có thể cùng Linh Hải Cảnh tranh tài, đến một Linh Hải Cảnh bình thường cũng có thể dễ dàng đánh chết hắn.

Dở khóc dở cười là hắn đã áp chế đại bộ phận thực lực, người khác lại đều cho rằng bản thân quá phô trương. Nếu muốn phô trương, đến mười hai cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cũng không đủ.

Hoàn thành thắng liên tiếp ba mươi trận cũng đại biểu so đấu hôm nay của Diệp Trần kết thúc.

Đã đến giờ buổi sáng ngày kế.

Mưu kế xa luân chiến nhằm vào Phượng Yên Nhu bắt đầu triển khai.

Bởi Huyễn Nguyệt công tử so đấu đã kết thúc, dừng lại tại thắng liên tiếp sáu mươi năm trận, toàn bộ cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn của Lam Sơn quốc tập trung tại luận võ tràng của Lam Loan Thành. Muốn lấy thực lực của mọi người kết thúc thành tích thắng liên tiếp của Phượng Yên Nhu, Lam Sơn quốc không cho phép có nhiều người đạt được thắng liên tiếp bảy mươi trận, cái này tương đương với điểm giới hạn của bọn họ.

Trên thính phòng, không ít người tự nhận là có thực lực căn bản không kịp đứng lên, đi khiêu chiến Phượng Yên Nhu. Đó là vì cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn của Lam Sơn quốc hầu như liên tiếp lên tràng, trung gian không chút dừng lại, ý nghĩa xa luân chiến ở chỗ không cho đối phương có thời gian nghỉ ngơi.

Phía trước ba trận, Phượng Yên Nhu thắng được tương đối dễ dàng, ngay cả Băng Tuyết Kiếm Vực cũng không có thi triển, trận thứ tư tiêu hao chiến lực quá nhiều, phải lấy Băng Tuyết Kiếm Vực hộ thể, để đối phương kích hạ đài. Nói tóm lại so với Huyễn Nguyệt công tử dễ dàng hơn chút.

Cái này cũng không phải nói Huyễn Nguyệt công tử thực lực kém Phượng Yên Nhu, chỉ là hắn so với Phượng Yên Nhu kém hơn chút. Võ học Huyễn Nguyệt các, đại thể tại một chữ huyễn, phong cách biến ảo, thủ đoạn biến ảo, để đối thủ không nắm được đặc điểm, do đó giai đoạn trước, Huyễn Nguyệt công tử so với Phượng Yên Nhu dễ dàng hơn, thắng được giòn giã hơn. Hậu kỳ, Phượng Yên Nhu lực áp một đầu của hắn, địch nhân càng mạnh, càng có thể thể hiện tính dai của võ học Phiêu Tuyết Điện. Nhất là Băng Tuyết Kiếm Vực, duy nhất tiêu hao chân nguyên nhìn như nhiều, nhưng một hồi so đấu kết thúc, dựa vào Băng Tuyết Kiếm Vực hoàn toàn có thể chống đối công kích của đối phương, không cần thi triển võ học khác, ngược lại tiết kiệm không ít chân nguyên.

- Hừ!

Mắt thấy Phượng Yên Nhu thắng được năm trận, sắc mặt Huyễn Nguyệt công tử có chút khó coi, mặc kệ trận tiếp Phượng Yên Nhu thắng hay thua, chắc chắn đạt được thắng liên tiếp sáu mươi năm trận, nếu như lại thắng tiếp, vị trí đệ nhất năm nay của hắn, tự nhiên muốn đổi chủ, điều này làm cho hắn rất mất hứng. Hắn đối với Phượng Yên Nhu không phải không có ý tứ, nhưng nguyên nhân chính vì có ý tứ, mới không cho phép đối phương đứng lên đầu hắn, đây là vấn đề tôn nghiêm giữa nam nữ.

Hoàng Phá Sơn cười một tiếng:

- Đơn đả độc đấu, nàng không phải đối thủ của ngươi.

- Cũng không có thể coi thường nàng, muốn công phá Băng Tuyết Kiếm Vực rất khó, bất quá phòng ngự cường thịnh trở lại, thân thể cũng có thừa thụ cực hạn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 398: Đội Hình Xa Luân Chiến Cường Đại.

Huyễn Nguyệt công tử ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng đã có đáp án, quyết đấu với Phượng Yên Nhu. Phần thắng của hắn không vượt lên trên năm thành, đương nhiên, hắn tin tưởng vững chắc chính mình sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng. Bởi vì, hắn so với bất kỳ ai đều trọng thị thắng lợi.

Trận thứ sáu, Phượng Yên Nhu chiến rất gian khổ.

Thực lực của đối thủ so với trạng thái bình thường của nàng yếu hơn nhiều, đáng tiếc, hiện tại nàng ngay cả sáu thành cũng không có, hoàn toàn dựa vào tinh diệu của võ học để đối kháng, không cùng đối thủ cứng đối cứng.

- Uống!

Bằng vào năng lực kiên trì và tìm kiếm kẽ hở của kiếm khách, Phượng Yên Nhu cắn răng phát động một kích trí mạng, công phá phòng ngự của đối phương.

Trận thứ sáu, thắng.

Cho tới bây giờ, Phượng Yên Nhu đã thắng liên tiếp sáu mươi sáu trận rồi, so với Huyễn Nguyệt công tử thắng nhiều hơn một trận, bài danh đệ thập tứ.

Trận thứ bảy bắt đầu, Phượng Yên Nhu đã buông tha so đấu.

Sinh tử quyết đấu mà nói, nàng có nắm chắc có nắm chắc thắng được trận thứ bảy, bất quá tự thân cũng muốn trọng thương, nhưng đây là thi đấu lôi đài, không phải sinh tử quyết đấu.

- Thắng liên tiếp sáu mươi sáu trận vượt lên trước Huyễn Nguyệt công tử.

- Lợi hại, không biết năm nay có ai có thể đánh vỡ kỷ lục này.

- Kế tiếp chỉ còn lại có Lam Thủy Thành thi đấu lôi đài tương đối đặc sắc, có thể tìm được đáp án.

Trận đấu của Phượng Yên Nhu kết thúc, không ít người nhất thời mất đi hứng thú, bọn họ muốn nhìn nhất là Diệp Trần có thể đi tới mức nào.

Diệp Trần không có quan khán Phượng Yên Nhu so đấu, có nhìn hay không, đã không còn ý nghĩa.

Lam Thủy Thành luận võ tràng.

Trên thính phòng mọi người lắc đầu.

- Thắng liên tiếp bốn mươi trận, cũng quá dễ dàng đi!

- Mỗi trận đấu, trong vòng năm chiêu giải quyết, căn bản không tiêu hao chân nguyên chút nào.

- Bên kia Phượng Yên Nhu kết thúc tại thắng liên tiếp sáu mươi sáu trận, không biết Diệp Trần có thể phá vỡ hay không?

Lại qua một ngày nữa.

Một ngày này, Diệp Trần mở rộng thành quả, để thắng liên tiếp bốn mươi trận thành thắng liên tiếp năm mươi trận. Lam Sơn quốc phái ra tám vị cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm, chưa mang lại cho hắn chút phiền phức nào, còn lại đến hai vị đã từng thắng liên tiếp năm mươi trận, thực lực tại Tinh Cực Cảnh cực hạn, Diệp Trần bồi bọn họ chơi đùa mấy chiêu, dễ dàng thắng được.

Trong phòng quý khách.

Lão giả họ Ngô sắc mặt ngưng trọng, trầm thấp nói:

- Nhìn nhầm rồi, người này so với Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu còn muốn phiền phức hơn.

- Vậy có muốn sớm tiến hành xa luân chiến hay không?

Bên cạnh có người hỏi.

- Không được, hiện tại tạm thời không thể, xa luân chiến định tại thắng liên tiếp sáu mươi trận đến thắng liên tiếp bảy mươi trận không phải không có đạo lý, chí ít phải hơn mười trận nữa, chúng ta có thể thấy càng nhiều thứ.

- Cũng đúng, thật không biết tiểu tử này từ đâu nhảy ra, một Huyễn Nguyệt công tử và một Phượng Yên Nhu đã đủ để cho chúng ta đau đầu.

Lão giả Ngô Ngô bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cười nói:

- Kỳ thực, chúng ta không cần quá mức lo lắng, hắn tuyệt đối sẽ không xông qua thắng liên tiếp bảy mươi trận.

- Nói vậy giải thích thế nào?

Mọi người nghi hoặc, nhìn nhiều ngày như vậy. Bọn họ vẫn không nhìn thấu điểm mấu chốt của Diệp Trần, thành suất xa luân chiến, kẻ khác lo lắng, tối đa chỉ có thất thành nắm chặt, phải biết rằng, khi nhằm vào Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu, bọn họ sớm chỉ biết sẽ thành công. Tỷ lệ đã ngoài chính thành, ít thất bại nhất, trên thực tế chính là như vậy, Huyễn Nguyệt công tử thua ở trận thứ sáu mươi năm, Phượng Yên Nhu kết thúc tại trận thứ bảy, càng chưa nói, phía sau còn có vài tràng chờ bọn họ, mỗi trận so với trận trước còn đáng sợ hơn.

Lão giả họ Ngô thần bí nói:

- Chúng ta chỉ có thất thành nắm chặt, nếu như cộng thêm Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu, thậm chí còn có mấy cường giả thắng

liên tiếp năm mươi mười trận thì sao?

- Ý ngươi là để bọn họ toàn bộ an bài tiến trong đội hình xa luân chiến?

- Không sai, luận thực lực Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu, so với chúng ta đều phải cao hơn rất nhiều, mấy cường giả thắng liên tiếp năm mươi trận mấy năm trước cũng mạnh hơn một nửa số người trong chúng ta, có bọn họ ở đó, các ngươi cho rằng xác suất thành công sẽ rất cao.

- Mười thành, tuyệt đối là mười thành.

Ha ha!

Mọi người trong phòng khách quý đều cười, trên lịch sử, đội hình xa luân chiến mạnh nhất là nhằm vào người thắng trăm trận kia, tuy rằng thất bại, nhưng cũng khiến đối phương không dễ chịu. Diệp Trần so với cường giả thắng trăm trận kia, quả thực không đáng nhắc tới, thật giống như tiểu hài tử.

- Huyễn Nguyệt công tử đã có chút khả năng, Phượng Yên Nhu phỏng chừng sẽ không đáp ứng, mấy ngày hôm trước nàng còn cùng Diệp Trần gặp nhau tại trà lâu.

Có người đưa ra ý kiến.

Lão giả họ Ngô tự tin nói:

- Không, ngươi sai, bọn họ nếu thiếu niên một đời, khẳng định sẽ có tranh hùng chi tâm, Huyễn Nguyệt công tử sẽ đáp ứng, Phượng Yên Nhu tám phần cũng đáp ứng. Huống hồ, cho dù ít đi một Phượng Yên Nhu, xác suất thành công của chúng ta vẫn là mười thành, Huyễn Nguyệt công tử tiếp thu một nửa xa luân chiến, có hắn ở đó, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Diệp Trần còn không biết, đám cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn của Lam Sơn quốc vì ngăn cản hắn thắng liên tiếp bảy mươi trận, đang bày ra một trận xa luân chiến cường đại.

Đương nhiên, cho dù biết, hắn cũng không cần lưu ý.

Hiện tại lực chú ý của hắn tại phần thưởng linh thạch cho thắng liên tiếp.

Thắng liên tiếp ba mươi trận, trận đầu thưởng cho linh thạch là một nghìn bốn trăm khối Trung phẩm linh thạch, trận thứ hai là hai nghìn bốn, trận thứ ba là ba nghìn bốn. Tổng cộng năm vạn chín nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

Thắng liên tiếp bốn mươi trận, trận đầu được thưởng một nghìn sáu trăm khối Trung phẩm linh thạch, trận thứ hai là hai nghìn sáu, trận thứ ba là ba nghìn sáu. Tổng cộng sáu vạn một nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

Thắng liên tiếp năm mươi trận, trận đầu thưởng cho linh thạch một nghìn tám trăm khối Trung phẩm Trung phẩm linh thạch, trận thứ hai hai nghìn tám, trận thứ ba ba nghìn tám. Tổng cộng sáu vạn ba nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

Phần thưởng linh thạch thắng liên tiếp mười trận và hai mươi trận, Diệp Trần đã thu hoạch hai mươi chín vạn khối Trung phẩm linh thạch. Còn có thắng liên tiếp năm mươi trận mới được năm trăm khối Thượng phẩm linh thạch. Đối với cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường mà nói, cả đời bọn họ phỏng chừng cũng không thể kiếm nhiều như vậy. Dưới tình huống bình thường, trên người có mấy vạn khối Trung phẩm linh thạch đã rất khá rồi.

- Thế giới này quả nhiên là thế giới cường giả vi tôn, đồng dạng là cường giả Tinh Cực Cảnh thu nhập lại hơn kém nhau cả trăm lần.

Diệp Trần bỗng nhiên rất cảm khái, cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường còn đang vì không có Trung phẩm bảo khí mà phiền não. Cường giả Tinh Cực Cảnh ở đỉnh kim tự tháp mua mười kiện Trung phẩm bảo khí linh thạch đều đủ, về phần chính hắn, mua năm mươi kiện Trung phẩm bảo khí không thành vấn đề. Cái này còn chưa bao gồm giá trị bảo vật trên người hắn, tỷ như Kim Oanh Giáp, làm Thượng phẩm phòng ngự bảo khí. Nếu có trên thị trường, bán năm sáu vạn Thượng phẩm linh thạch không thành vấn

đề, chỉ một kiện Kim Oanh Giáp đã vượt lên toàn bộ tài phú của hắn.

- Cường giả thắng liên tiếp mười trận, trong vòng ba tháng tham gia so đấu không chiếm được phần thưởng linh thạch. Bất quá có thể tính toán kỷ lục thắng liên tiếp. Cường giả thắng liên tiếp hai mươi trận, trong chín tháng không chiếm được phần thưởng linh thạch, cường giả thắng liên tiếp ba mươi trận hai năm, cường giả thắng liên tiếp bốn mươi trận năm năm, cường giả thắng liên tiếp năm mươi trận mười năm. Thật đúng là đủ nghiêm ngặt, một bộ phận người có thực lực cường đại, đồng thời kỷ lục thắng liên tiếp càng cao, thời gian không chiếm được phần thưởng linh thạch càng dài, về phần những sơ hở kia, người cố ý không đạt thắng liên tiếp mười trận, Lam Sơn quốc cũng có thể có biện pháp giải quyết. Dù sao Lam Sơn quốc ngũ Linh Hải Cảnh không phải đều vô dụng, gây sự có hậu quả gì, lại có nhiều linh thạch cũng không có mạng mà dùng.

- Đã như vậy, chỉ một lần kiếm cho đủ đi!

Thu hồi lệnh bài thắng liên tiếp năm mươi trận, Diệp Trần xoay người rời khỏi luận võ tràng.

- Huyễn Nguyệt công tử, không biết ý của ngươi như thế nào?

Tại một phòng trong tửu lâu, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn của Lam Sơn quốc, lão giả họ Ngô cười tủm tỉm nói.

Huyễn Nguyệt công tử liếc mắt nhìn lão giả họ Ngô:

- Các ngươi thật có ý kiến hay, để cho ta tới hiệp trợ các ngươi ngăn chặn Diệp Trần, nếu là ta không có đoán sai, các ngươi cũng mời Phượng Yên Nhu đi! Kể từ đó, xa luân chiến xác xuất thành công chí ít là thập thành, không có khả năng thất bại.

- Công tử đoán không sai, Phượng Yên Nhu tiểu thư cũng nằm trong số người được chúng ta mời.

- Thù lao bao nhiêu?

Hắn đã sớm muốn đánh bại Diệp Trần, bất quá Huyễn Nguyệt công tử hắn chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa, cũng phải có đủ thù lao mới được.

Lão giả họ Ngô vươn ba ngón tay.

- Gia nhập đội hình xa luân chiến, chúng ta sẽ trực tiếp cho ngươi mười vạn Trung phẩm linh thạch, hai mươi vạn khác, phải đợi ngươi đánh thắng Diệp Trần.

- Đánh thắng Diệp Trần, lại thêm mười vạn.

Huyễn Nguyệt công tử nói như đinh đóng cột.

Lão giả họ Ngô thoáng do dự một chút, trên thực tế, lần này Lam Sơn quốc dành cho Huyễn Nguyệt công tử giá quy định chính là bốn mươi vạn, nghĩ không ra tâm đối phương đen như vậy, trực tiếp ra giá bốn mươi vạn, nhưng Huyễn Nguyệt công tử lại là nhân vật then chốt, Phượng Yên Nhu nơi đó còn chưa có ra giá đúng.

- Tốt, một lời đã định.

Lão giả họ Ngô ngừng chút, nói:

- Không biết công tử muốn tại trận thứ mấy lên đài?

- Trận thứ sáu mươi lăm đi!

Định tại trận thứ sáu mươi lăm không phải không có ý nghĩa, Huyễn Nguyệt công tử thua ở trận thứ sáu mươi sáu, nên ở trận này hắn chuẩn bị đánh bại Diệp Trần.

Lầu hai trà lâu.

Phượng Yên Nhu từ trên người đối phương thu hồi ánh mắt, Thanh Trúc ở bên thì vẻ mặt không thể tưởng tượng, vì đối phó Diệp Trần, đối phương cư nhiên đến mời Phượng sư tỷ, lẽ nào Diệp Trần kia thật khó đối phó như vậy, cần đội hình cường đại như thế, não nàng cũng không phải làm bằng

đậu hũ, cũng biết Huyễn Nguyệt công tử đã được mời chào.

- Mời Phượng sư tỷ ta ít nhất phải cho chút thù lao đi!

Thanh Trúc dẫn đầu chen vào nói.

Cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn đối diện cười nói:

- Cô nương đa tâm rồi. Nếu là Phượng cô nương đáp ứng kế hoạch lần này, mười vạn Trung phẩm linh thạch sẽ không thiếu, mặt khác đánh thắng Diệp Trần, còn có hai mươi vạn Trung phẩm linh thạch.

- Nói cách khác, đánh thắng Diệp Trần, tổng cộng có thể được đến ba mươi vạn, cái này buôn bán không sai, sư tỷ, đáp ứng đi sao!

Thanh Trúc nhìn phía Phượng Yên Nhu.

Phượng Yên Nhu lắc đầu:

- Ta không cần thù lao.

Vẻ mặt đối phương biến đổi, chợt cười khổ.

- Ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, ta không cần thù lao, bất quá ta sẽ khiêu chiến Diệp Trần, là để ta xếp hạng vị thứ nhất, ta cùng hắn đường đường chính chính chiến một hồi.

Phượng Yên Nhu có chuẩn tắc của chính mình, Diệp Trần đã là bằng hữu của nàng. Tuy rằng chỉ là loại rất bình thương, nhưng bằng hữu chính là bằng hữu, sao có thể lại vì thù lao, làm chuyện tổn hại đến hắn. Do đó, thu thù lao bản thân là sai lầm, về phần đáp ứng khiêu chiến Diệp Trần, là ý kiến của chính nàng. Thiếu niên một đời, không có ai lại sợ ai cả, nếu là không khiêu chiến, thì nói rõ nàng sợ, trong tiềm thức không muốn cùng hắn chiến đấu, cái này đối với nàng mà nói không phải chuyện tốt.

Nghe vậy, người đến mới lộ vẻ tươi cười.

Đêm tối đã tới, Diệp Trần ở lại phòng khách của tửu lâu, người tới là Phượng Yên Nhu.

Rót trà cho đối phương, Diệp Trần khẽ nói:

- Ngươi có gì muốn nói cho ta?

Phượng Yên Nhu gật đầu nói:

- Ngày mai, ta sẽ ở trận đầu khiêu chiến ngươi, nếu như đoán không sai, sau đó còn có Huyễn Nguyệt công tử.

- A!

Diệp Trần vuốt cằm, nói:

- Lần này đội hình xa luân chiến quả nhiên cường đại.

- Ngươi không lo lắng chút nào sao?

- Lo lắng cái gì?

Phượng Yên Nhu liếc mắt với Diệp Trần, có chút suy nghĩ:

- Có thể ta đến nhầm, bất quá, ngày mai khiêu chiến, ta sẽ toàn lực ứng phó.

- Ta cũng sẽ chăm chú đối mặt.

Cất bước rời khỏi phòng khách của Phượng Yên Nhu, Diệp Trần lộ ra thần sắc cổ quái, lắc đầu, hắn đóng cửa phòng lại, đi vào ngọa thất.

Ngày thứ hai so đấu, không có chút ngoài ý muốn.

Diệp Trần trở thành một đường quá quan trảm tướng, đạt được chiến tích thắng liên tiếp sáu mươi trận, có người cẩn thận tỉ mỉ phát hiện, trên người Diệp Trần không thấy một giọt mồ hôi.

Điều này làm cho cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn của Lam Sơn quốc quan sát Diệp Trần tâm tình trầm trọng một chút. Chợt nghĩ đến có Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu gia nhập, tâm tình trầm trọng lại tan biến, may là lần này khác với dĩ vãng. Phượng Yên Nhu sẽ ở trận đầu khiêu chiến Diệp Trần, dù cho thua chí ít cũng có thể làm tiêu hao hơn phân nửa thực lực của Diệp Trần, dù sao Phượng Yên Nhu cũng đạt được thắng liên tiếp sáu mươi sáu trận, thân phụ Băng Tuyết Kiếm Vực mạnh mẽ, phòng ngự cao, không thể tưởng tượng, muốn công phá Băng Tuyết Kiếm Vực cường đại kia, cũng đủ làm Diệp Trần đau đầu. Trận thứ sáu mươi lăm, Huyễn Nguyệt công tử sẽ lên đài, khi đó, Diệp Trần đã tinh lực cạn kiệt rồi, tuyệt đối không có bất kỳ phần thắng nào, nói cách khác, chiến tích lần này của Diệp Trần. sẽ kết thục tại trận thứ sáu mươi lăm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 399: Tam Đại Kiếm Đạo, Chiến Đấu Kỹ Thuật

- Cũng không thể nói như vậy, đối tượng trọng điểm bồi dưỡng, tương lai có lẽ chính là chúa tể.

Vạn Vô Nhất nghe Trình Cung cuồng ngạo như thế, cười đáp trả.

- Đại nhân, này là tổng bộ hồi âm, còn có lệnh bài, đều ở bên trong.

Bên ngoài cửa ra vào bóng người lóe lên, Thái Chí Sơn vừa mới đi ra ngoài đã trở về, lần này hắn vậy mà trực tiếp là dùng tốc độ nhanh nhất phi tới cửa, rồi lại bước nhanh đi tới. Mà ngay cả tiếng nói cũng có chút run rẩy, bởi vì trong tay hắn đã không có mười khối trí nhớ linh thạch kia, chỉ có một khối truyền tin linh thạch cùng một khối lệnh bài, bên trên có một chữ Thiên sâu sắc, phía dưới thì có một chữ đỉnh.

Khách quý đỉnh cấp chữ Thiên, đây là lần đầu tiên nơi hắn xuất hiện khách quý đỉnh cấp chữ Thiên, đã có cái này, Thái Chí Sơn cơ hồ có thể khẳng định, chính mình lên chức không có bất cứ vấn đề gì.

Vạn Vô Nhất xem xét lệnh bài kia, đã biết rõ không thành vấn đề, nhưng hắn kỳ quái tại sao lại dùng nhiều phí một ít Thuần Nguyên Đan còn truyền về một khối truyền tin linh thạch. Vạn Vô Nhất thần niệm khẽ động, lập tức tiến vào bên trong.

- Tiểu tử, nhìn chằm chằm hắn cho ta, đây là thượng cổ đan phương, tuyệt đối không phải phương pháp luyện đan Thiên cấp siêu phẩm bình thường hiện đại, cái đồ chơi này là thứ tốt siêu cấp, cho dù chỉ là Thiên cấp siêu phẩm đan dược cũng hoàn mỹ tới cực điểm, tuyệt đối không sai. Đây là vài chục năm trước vừa mới xuất hiện, bị phát giác từ trong di tích thượng cổ, con mẹ nó, lần trước bản Tôn đang bận không có thời gian, không nghĩ

tới khiến cho tên hỗn đản Đan Cuồng kia nhặt được tiện nghi. Chẳng qua hắn giống như cũng không có kết cục tốt, trước kia bảo hắn đầu nhập vào Tứ Phương Lâu hắn không chịu, bây giờ đạt được chỗ tốt cũng bị người ám toán, nghe nói đã treo. Nhưng mà thượng cổ đan phương trên người hắn, đan dược còn có rất nhiều thứ tốt khác lại vô ảnh vô tung, ha ha không nghĩ tới khiến cho tiểu tử ngươi nhặt được đại tiện nghi, nhìn chằm chằm hắn. Những phương pháp luyện đan này chỉ là chút lòng thành, chỗ của hắn khẳng định có càng đồ tốt, thậm chí có thể có đạo đan, có nghe hay không, nhìn chằm chằm hắn cho bản tôn, nếu không trở về xem ta thu thập ngươi như thế nào. Ha ha, những phương pháp luyện đan này rất có ý tứ, tiểu oa nhi lại vẫn tăng thêm cấm chế, cho rằng lưu lại một chút thần niệm là được rồi, không động thần niệm ngươi bản tôn cũng có thể biết ngươi che dấu là cái gì. . .

Thần niệm của Vạn Vô Nhất vừa mới đi vào truyền tin linh thạch, liền cảm nhận được bên trong có một cổ thần niệm cường đại, điên cuồng, sau đó hưng phấn kích động rống.

Để cho nhất Vạn Vô Nhất im lặng nhất chính là, vậy mà hắn động đồ vật của khách, đây chính là tối kỵ của Tứ Phương Lâu. Nhưng Vạn Vô Nhất cũng chỉ có thể cười khổ, dù sao cấm kỵ cùng quy củ cũng là đối với bên ngoài, người ở trong Tứ Phương Lâu cũng không có mấy người có thể gây, hơn nữa dưới tình huống hắn không có hư hao, thời điểm điều tra cởi ra phương pháp luyện đan, ai cũng nói không được gì, ít nhất không thấy được thiếu niên trước mắt này phát hiện vấn đề gì.

Vạn Vô Nhất cười khổ, đồng thời trong lòng cũng lần nữa bị khiếp sợ đến, dĩ nhiên là thượng cổ đan phương, trách không được vị lão tổ tông này bị kinh động. Mà Đan Cuồng kia, đã đạt tới Đan đạo đại sư cấp tám, vài chục năm trước hắn cũng đã mất tích, tại sao phương pháp luyện đan sẽ ở trên người người trẻ tuổi, nếu như mình nhớ không lầm hắn cũng họ Viêm, khổ sở. . .

- Viêm công tử, đây là lệnh bài khách quý đỉnh cấp chữ Thiên của Tứ Phương Lâu, bây giờ do ta mở ra, về sau ngài sẽ trở thành khách quý đỉnh

cấp chữ của Thiên Tứ Phương Lâu chúng ta, về sau như gặp được nguy hiểm có thể mượn nhờ lệnh bài kia liên hệ cùng Tứ Phương Lâu ta, Tứ Phương Lâu ta sẽ tận lực cung cấp trợ giúp cho ngươi.

Trong lòng vô cùng khiếp sợ, ánh mắt có chút nhìn về phía Trình Cung, đem bộ dáng của hắn nhớ trong lòng, trở về nhất định phải mau chóng tra ra. Trong lòng nghĩ đến, trên mặt Vạn Vô Nhất lại mang theo dáng tươi cười, đưa tay lấy ra lệnh bài, trong tay thay đổi mấy cái phát giác, trực tiếp một chút trên lệnh bài.

- Bành!

Lập tức, trên lệnh bài kia tản mát ra một cổ lực lượng cường đại, sau đó lại toàn bộ co rút lại ẩn vào bên trong lệnh bài.

Sau khi làm xong, Vạn Vô Nhất đem lệnh bài đưa cho Trình Cung:

- Từ đó về sau, ngài giao dịch cùng Tứ Phương Lâu đều ghi chép trên lệnh bài này, kể cả ngài vừa mới để bên trong Tứ Phương Lâu chúng ta mười phương pháp luyện đan, này đều có ghi chép bên trên.

Vạn Vô Nhất lại bình tĩnh, nhưng Trình Cung sớm có tính toán, rất nhẹ nhõm cầm lấy.

Trình Cung hiểu rất rõ bên trong Tứ Phương Lâu có một nghành chuyên môn luyện đan, mình là thượng cổ đan phương, cũng không tin dẫn bất động lão gia hỏa kia. Đã có quan hệ này, về sau thân phận hắn làm rất nhiều chuyện càng bảo hiểm một ít, nhất là tiến vào Bà La Đa Châu.

- Đợi thật lâu, không biết bây giờ ta nhiều nhất có thể theo Tứ Phương Lâu các ngươi tạm thời mượn đi bao nhiêu Thuần Nguyên Đan đây?

Trình Cung đã đạt tới mục đích, với hắn mà nói những phương pháp luyện đan kia cũng không có ý nghĩa quá lớn, hắn cũng không có ý định thu hồi, bởi vậy tiếp nhận lệnh bài khách quý đỉnh cấp chữ Thiên này về sau, Trình Cung trực tiếp mượn Thuần Nguyên Đan, hắn muốn mượn số lượng

Thuần Nguyên Đan lớn nhất của Tứ Phương Lâu.

Kỳ thật nếu như có thể, Trình Cung thậm chí muốn cầm Đan phương Đạo Đan, hoặc là càng nhiều phương pháp luyện đan Thiên cấp đổi lấy đại lượng Thuần Nguyên Đan hoặc là vũ khí của Tứ Phương Lâu. Bởi vì phương pháp luyện đan đối với Trình Cung mà nói, trong đầu có thật nhiều, thậm chí đan phương phía dưới Đạo Đan, chính hắn cũng có thể rất nhẹ nhàng nghiên cứu chế tạo, sáng tạo ra, tạo ra đan dược mới. Nhưng Thuần Nguyên Đan cùng tài nguyên khác lại bất đồng, hiện tại nguyên dịch tiêu hao tốc độ kinh người, Chuyển Sinh Đan cũng còn thừa không nhiều lắm, mà bây giờ gia đại nghiệp lớn, mình cùng bằng hữu bên người, lực lượng thủ hạ không ngừng đề thăng, tài nguyên cần có cũng càng nhiều, loại cơ hội tốt này sao Trình Cung lại buông tha.

Chỉ là loại chuyện này, cũng phải khống chế ở phạm vi nhất định, nếu không nhất định sẽ rước lấy đại phiền toái.

- . . .

Trình Cung nói, khiến cho Vạn Vô Nhất cùng Thái Chí Sơn rất là ngạc nhiên, thoáng cái cũng không có kịp phản ứng.

Đây là ý gì, nếu như mượn tiền Tứ Phương Lâu, phương pháp luyện đan kia đã có thể thành thế chấp, Thái Chí Sơn có một loại cảm giác sờ không được ý nghĩ, chẳng lẽ khách quý đỉnh cấp chữ Thiên đều không bình thường như vậy? Vừa rồi như thế, bây giờ càng không bình thường.

Vạn Vô Nhất thì là một cảm thụ khác, đột nhiên hắn có một loại cảm giác đốn ngộ, bừng tỉnh đại ngộ nhìn tiểu tử tự xưng Viêm Long trước mắt, nguyên lai đây mới là mục đích thực sự của hắn, đúng vậy, trước kia bất quá là một ít không có ý nghĩa hoặc là nói cố ý làm cho mình xem, những lời này mới là mục đích thực sự.

Hắn tu luyện thiếu khuyết đan dược, hay là muốn đột phá ngưng tụ Nguyên Anh, trong lòng suy đoán lần nữa, Vạn Vô Nhất quay đầu nhìn về

phía Thái Chí Sơn.

- Đại nhân, dù sao bên hải ngoại này không thể so với trên đại lục, bây giờ ở trong tổng bộ chỉ có ba ngàn Thuần Nguyên Đan.

Kỳ thật ba ngàn cũng đã không ít, đây cũng chính là Tứ Phương Lâu, nếu không coi như là La Phù Kiếm Phái, trăm ngàn năm trôi qua tích súc cũng chưa chắc có mấy trăm khối Thuần Nguyên Đan. Dù sao một viên Thuần Nguyên Đan, là cảnh giới Nhân Anh đỉnh phong bình thường một ngày phun ra nuốt vào nguyên khí, Nhân Anh kỳ tầng thứ nhất hơn ba tháng mới có thể ngưng tụ một viên.

Bình thường trừ khi đạt được thiên tài địa bảo, sau đó lại phụ trợ lực lượng bản thân ngưng tụ Thuần Nguyên Đan, nếu không đơn thuần dựa vào chính mình phun ra nuốt vào nguyên khí ngưng tụ Thuần Nguyên Đan cơ hồ không có.

Bởi vì như vậy cũng không cần tu luyện, đương nhiên, nếu như Trình Cung nói một lời, Huyết Y Lão Tổ sẽ không nghỉ không ngủ không đi tăng lên lực lượng toàn lực ứng phó ngưng tụ Thuần Nguyên Đan.

Nhưng bây giờ Huyết Y Lão Tổ còn có không gian tăng lên, Trình Cung ngoại trừ ngẫu nhiên khiến cho hắn tu luyện một ít thần thông độ cho huynh đệ mình ra, vẫn là cho đủ chỗ tốt để hắn tu luyện. Dù sao thực lực của hắn tăng lên, đối với Trình Cung cũng có chỗ tốt rất lớn.

- Móa, các ngươi lừa gạt tiểu hài tử sao, này chính là thái độ các ngươi đối đãi khách quý đỉnh cấp chữ Thiên ah.

Trình Cung nghe xong, rất là khinh bỉ, bộ dạng vô cùng thất vọng.

- Viêm công tử đừng có gấp, ngài cũng biết Thuần Nguyên Đan này vô cùng trân quý, Nhân Anh bình thường có được Thuần Nguyên Đan cũng cũng không dám đơn giản tiêu hao, thậm chí dùng không nổi Thuần Nguyên Đan này. Mà ở hải ngoại, loại khách quý đỉnh cấp chữ Thiên này hầu như

không có, Thuần Nguyên Đan trong tay bọn hắn chủ yếu là dùng để liên lạc, phòng một ít tài nguyên. Như vậy đi, ta lập tức làm cho người liên hệ tổng bộ, tổng bộ có nghành chuyên môn sẽ cho định giá đối với phương pháp luyện đan kia. Với tư cách khách quý đỉnh cấp chữ Thiên, ngài có thể dựa theo định tám phần giá trị lấy đi đan dược, trong vòng một năm trả lại Tứ Phương Lâu không thu lấy bất luận tiền lãi gì, trong vòng ba năm trả lại chỉ lấy lấy một thành tiền lãi, sau đó hàng năm tăng lên nửa thành tiền lãi, đương nhiên, nếu như trong vòng mười năm không cách nào trả lại mà nói, vậy vật ngài thế chấp thuộc về Tứ Phương Lâu, toàn bộ quá trình là vô cùng nhanh, chỉ cần một ngày thời gian, ngươi cần ký một bản. . .

Tứ Phương Lâu là địa phương nào, Vạn Vô Nhất là người nào, với tư cách tuần sát sứ hắn đối với mấy cái này quá quen thuộc, mở miệng sẽ tới.

- Đi, đi, đã thành.

Trình Cung đưa tay ngăn Vạn Vô Nhất lại nói:

- Ngươi không giới thiệu ta cũng biết các ngươi có bao nhiêu đen, làm sao ta có thời giờ chờ các ngươi qua lại định giá, còn muốn ký cái hiệp ước gì, ta liền hỏi một câu, bây giờ ta có thể lấy đi bao nhiêu Thuần Nguyên Đan.

Tứ Phương Lâu một vốn bốn lời, cường đại đến mức chỉ cần ngươi dám thế chấp, hắn ngay cả một quốc gia cũng dám thu. Trước kia ở cái khác châu, liền có một Hoàng đế thế chấp đế quốc đổi lấy đan dược muốn đột phá cảnh giới, kết quả trong quá trình đột phá bị Địa Hỏa ma kiếp chết cháy, quốc gia của hắn trực tiếp bị Tứ Phương Lâu bán cho các đại thế lực.

Vạn Vô Nhất còn đỡ một ít, giờ phút này tâm cảnh của hắn rất bình thản, nhưng Thái Chí Sơn lại có một loại xúc động bốc hỏa muốn động thủ giết người. Cho dù hắn là khách quý đỉnh cấp chữ Thiên, nhưng ở Tứ Phương Lâu nói như vậy, đầu tiểu tử này lớn lên như thế nào, hắn nghĩ như thế nào.

- Viêm công tử muốn bao nhiêu?

- Mười vạn Thuần Nguyên Đan.

Thuần Nguyên Đan tương tự như nguyên dịch, mặc dù không có tinh thuần như nguyên dịch, nhưng mà giá trị xa xỉ. Có thể nói, trăm khối Thuần Nguyên Đan có thể mua được một viên Chuyển Sinh Đan, mà hiệu quả của trăm khối Thuần Nguyên Đan, thậm chí vượt qua một viên Chuyển Sinh Đan rất nhiều. Chỉ là lực lượng Thuần Nguyên Đan quá mạnh mẽ, người bình thường không có biện pháp tiếp nhận, giống như người dưới Vạn Tượng Nhất Long sử dụng nguyên dịch, pha loãng lực lượng mới có thể sử dụng.

Mười vạn Thuần Nguyên Đan, cơ hồ tương đương với một thành nguyên dịch mà thời điểm Trình Cung mới đạt được nguyên dịch, nếu như hảo hảo sử dụng, có thể tạo nên nhiều Nhân Anh kỳ cũng không thành vấn đề. Phải biết rằng, một viên Thuần Nguyên Đan là tương đương với Nhân Anh kỳ đỉnh phong một ngày phun ra nuốt vào nguyên khí, mười vạn, đây chính là Nhân Anh kỳ đỉnh phong hơn ba mươi năm không ăn không uống mới có thể ngưng tụ ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 400: Kiếm Bộ, Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước. (Thượng,Hạ)

Đinh đinh đang đang!

Cùng người thứ tư giao thủ năm hiệp, một kiếm của Diệp Trần kích đoạn vũ khí của đối phương, mũi kiếm để trên yết hầu hắn.

- Hắn là quái vật sao? Bốn trận toàn thắng, không chút khó khăn.

- Xác thực rất đáng sợ để lòng ta sợ hãi.

Mọi người bắt đầu nghị luận.

Nhưng vào lúc này, tiếng cửa phòng Huyễn Nguyệt công tử mở ra truyền đến.

- Huyễn Nguyệt công tử lên đài, không biết hắn có thể chiến thắng Diệp Trần không?

Bá!

Giống như trăng trong nước. Thân hình Huyễn Nguyệt công tử chợt lóe, không khí rung động, trong vô thanh vô tức đi tới trên lôi đài.

- Nếu như ngươi chỉ có như thế, ở trên tay ta một chút hi vọng thắng lợi cũng không có, không biết người thua trên tay ta, còn có thể bảo trì tư thái thản nhiên như vậy.

Huyễn Nguyệt công tử không phải Phượng Yên Nhu, hắn không có Băng Tuyết Kiếm Vực, đã có thể cùng Băng Tuyết Kiếm Vực chống lại. Theo hắn thấy, đối phó Diệp Trần chỉ dựa vào phòng ngự là không được, do đó cùng hắn tương đương Phượng Yên Nhu bại, chiêu thức của hắn ở chữ

huyễn, càng thêm hay thay đổi.

- Mạnh miệng ai cũng nói được, nhưng làm được lại không có mấy người, nhiều lời vô ích, trước tiếp một chiêu

Thân hình lăng không phiêu khởi, Huyễn Nguyệt công tử phách một chưởng phách về phía Diệp Trần, chưởng phong tàn sát bừa bãi, không khí đứt gãy, kình lực như trăng tàn hư thực, trải rộng tứ phương.

- Kháo, con mắt cũng bị hoa lên.

- Rốt cuộc đâu mới là lực sát thương chân chính?

- Huyễn Nguyệt công tử không hổ là Huyễn Nguyệt công tử, người bình thường cùng hắn chiến đấu, thập thành thực lực phỏng chừng ngay cả tám thành cũng không phát ra được.

Hành gia vừa ra tay liền biết, chăm chú Huyễn Nguyệt công tử, tất cả mọi người chưa từng gặp qua, thắng liên tiếp sáu mươi trận đến thắng liên tiếp bảy mươi trận, Huyễn Nguyệt công tử nhìn như toàn lực ứng phó, nhưng có sai khác, tỷ như trận đầu, Huyễn Nguyệt công tử căn bản không cần toàn lực ứng phó, có thể đánh bại đối thủ. Trận thứ hai, cũng không cần toàn lực ứng phó, trận thứ ba, chân nguyên của hắn tiêu hao rất nhiều, cho dù toàn lực ứng phó, cũng không phải dưới trạng thái bình thường toàn lực ứng phó, mà giờ khắc này, Huyễn Nguyệt công tử lại đang ở trạng thái đỉnh phong, chân nguyên cùng với tinh khí thần đều thập phần sung túc, cùng hắn chiến đấu vào lúc này, khó khăn có thể nghĩ được.

- Không cần suy đoán chiêu thức của ngươi, hẳn là ngươi tới đề phòng kiếm chiêu của ta.

Diệp Trần tâm như gương sáng, không nhiễm hạt bụi nhỏ. Hắn biết rõ, nếu là hắn cùng khán khách trên thính phòng giống nhau, chấp nhất với thấy chiêu đối chiêu, vậy thì rơi hạ thành, bằng bị đối phương dắt mũi, cường giả chân chính là muốn để cho người khác đi theo tiết tấu của hắn. Hắn muốn

công thì công, muốn thế nào thì thế ý, không phải ta tới đề phòng ngươi, mà là ngươi tới đề phòng ta.

Kiếm khí xé rách trời cao, người theo kiếm đi, Diệp Trần trực tiếp phá vỡ chưởng phong, tại giữa không trung họa xuất một đạo hồ quang che lấp nửa lôi đài.

- Ân!

Trong mắt Huyễn Nguyệt công tử hiện lên kinh ngạc, tuy hắn nói cực lực hạ thấp Diệp Trần, nhưng khi hành động, lại liệt đối phương vào kình địch cường đại, một chiêu Thủy Nguyệt Chưởng này, chính là dùng để thử Diệp Trần. Trong dò xét, không thiếu công kích, ai ngờ, Diệp Trần không quan tâm, lấy tiết tấu của bản thân làm bắt đầu, phát sau mà đến trước, chiếm trước chủ động, cùng phong cách trước đó tuyệt nhiên tương phản.

- Không có đặc điểm, không có phong cách sao? Bất quá huyễn đạo của ta, bao gồm cả quỷ đạo.

Huyễn Nguyệt công tử cười lạnh, cổ tay nhanh chóng run rẩy, chưởng lực dâng trào, cũng không có ý muốn thay đổi chiến thuật.

Tích tích ba ba!

Thanh âm kình khí bạo liệt liên miên không dứt, trong chớp mắt hai người giao thủ mấy mươi lần, mấy mươi lần này chỉ thuộc về một chiêu mà thôi.

- Quỷ Thứ!

Đột ngột -

Trong ống tay áo Huyễn Nguyệt công tử chui ra cây đũa sắt, thiết thứ như cực quang, chớp mắt một cái bắn ra khí tràng xuyên thủng giữa hai người.

Thủy Nguyệt Chưởng là võ ngoài của chiêu thức, Quỷ Thứ mới là sát khí giấu diếm, hạng người tầm thường sẽ bị ngã xuống dưới một thứ này.

- Kiếm đạo của ta, chỉ quan tâm kết quả, tất cả quá trình chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, mây bay trên trời.

Diệp Trần không có bị mê hoặc, một kiếm trảm toái thiết thứ, thuận thế công thẳng tới. Tựa như tất cả đều không có ảnh hưởng đối với hắn, có lẽ nói, hắn chưa bao giờ lưu ý đối phương thi triển ra thủ đoạn gì, với hắn mà nói, tất cả thủ đoạn đều không trọng yếu, trọng yếu là kết quả.

- Cái gì?

Huyễn Nguyệt công tử lộ ra vẻ kinh hãi, thân hình vừa chuyển, tựa như lưu quang kinh qua chiết xạ, trong nháy mắt rời khỏi chỗ, lệch khỏi quỹ đạo công kích của Diệp Trần.

- Ta nói rồi, vô dụng.

Thần sắc Diệp Trần lạnh lùng, trong quá trình di động nhanh chóng, xoay người, huy kiếm, kiếm khí xé rách hư không.

- Ghê tởm, Hoa Hoa Nguyệt Nguyệt Chiết Tâm Chưởng!

Tay trái tay phải chồng lên nhau, Huyễn Nguyệt công tử một chưởng đặt trong hư không.

Oanh!

Phảng phất như quả bom bị giật kíp nổ, cả lôi đài bị tung ra, từng khối kim loại bắng tung tóe.

- Cái này con mẹ nó là cái cấp bậc chiến đấu gì? Quá kinh tâm động phách.

- Nếu như ta đi tới, một chiêu, không, nửa chiêu đều tiếp không được, trong nháy mắt chết thảm, trừ chênh lệch trên thực lực, chênh lệch trên kỹ

thuật lớn hơn nữa, bọn họ cách chúng ta quá xa.

- Đáng sợ thiếu niên một đời, sớm nghe nói hôm nay thiên tài xuất hiện lớp lớp, không chỉ có Nam Phương Vực Quần, tam đại Vực Quần khác cũng như vậy, nhất là trung ương chi vực Thiên Vũ Vực, có người nói sinh ra hai yêu nghiệt không kém Huyền Hậu. Trước đây ta còn chưa tin, thiên tài xuất hiện lớp lớp sao có thể dễ dàng như vậy, tự Thượng Cổ đến bây giờ, bất quá xuất hiện vài lần mà thôi. Hiện tại ta tin tưởng, chỉ là Lam Sơn Đảo đã có chiến đấu đáng sợ như vậy, cả Chân Linh Đại Lục còn phải nghĩ sao?

- Ngươi nghe ai nói?

- Ta đi khắp Nam Phương Vực Quần, rất nhiều người đều đang nói.

- Cái kia thật là không được, lẽ nào niên đại này thực sự là thiên tài xuất hiện lớp lớp.

Trên thính phòng, mọi người nín thở, mắt không nháy, thực sự không chịu được nữa, mới ho khan kịch liệt vài cái.

- Thanh Liên Phát Nha, gặp mạnh cành mạnh.

Biến mất trên lôi đài, hai người chiến đấu trở nên gay cấn, đương nhiên, Diệp Trần áp chế thực lực của chính mình. Chiến thắng đối phương, trường kiếm xẹt qua, hư không khắp nơi trên đất sinh liên, sát khí giấu diếm, kiếm khí thổi qua, nền lôi đài bị xé rách một khối.

Tóc dài trên trán Huyễn Nguyệt công tử và y phục trên người mất đi một mảnh, hai mắt hắn lạnh lùng, chân nguyên cổ động, lấy tự thân chân nguyên trấn áp không khí quanh mình, nắm thực lực thuộc về chính mình trong tay. Cùng lĩnh vực kiếm chiêu của Diệp Trần chống lại, lập tức, một chưởng lực như huyễn ảnh dâng lên, mạnh mẽ phát ra.

Hắn đánh một trận đỉnh phong, một trận chiến này, vì Diệp Trần dựng lên, cũng muốn kết thúc hắn.

Thắng, hắn có thể nâng cao một bước, cùng thiên tài trên đỉnh kim tự tháp tranh phong. Thua, một đoạn thời gian tới, tất nhiên sẽ yên lặng.

- Diệp Trần, một trận chiến này, ngươi phải thua không thể nghi ngờ.

Huyễn Nguyệt công tử rống to hơn.

Diệp Trần chẳng quan tâm, hắn cước đạp Kiếm Bộ, đúng, là Kiếm Bộ, Kiếm Bộ thuộc về tam đại kiếm đạo của Diệp Trần. Các lĩnh ngộ của hắn chia ra, ba phần hợp nhất, thành quả dẫn đầu là Kiếm Bộ, Kiếm Bộ tức là chiến đấu chi bộ, một bước bước ra, không khí bốn phía băng liệt, diễn hóa thành phong mang như kiếm khí, tựa như tên trên dây, vận sức chờ phát động.

Dùng Kiếm Bộ đối phó Huyễn Nguyệt công tử, ít nhiều có chút đại tài tiểu dụng (dùng dao mổ trâu đi mở gà). Nhưng không trải qua chiến đấu tôi luyện, Kiếm Bộ liền mất đi ý nghĩa, huyễn đạo của đối phương xác thực so với đối thủ khó chơi, nhưng chính vì vậy, mới đủ tư cách là đá mài kiếm.

Kiếm Bộ vừa ra, khí tràng do Huyễn Nguyệt công tử tạo ra liền bị tứ phân ngũ liệt, thiên sang bách khổng. Tâm thần của Huyễn Nguyệt công cũng theo một kích này, lung lay sắp đổ.

Xé rách không khí, trong nháy mắt Diệp Trần xuất hiện tại trước mặt Huyễn Nguyệt công tử, trường kiếm huy tới.

- Hoa trong gương, trăng trong nước!

Huyễn Nguyệt công tử mạnh mẽ quát một tiếng, thân thể tứ phân ngũ liệt tựa như trăng trong nước, nhất xúc tưc toái, không ở trên lĩnh vực.

- Thanh Liên Hóa Khí!

Bên ngoài cơ thể Diệp Trần ngưng kết ra từng đóa Thanh Liên thật lớn, để hắn bao vây ở trung tâm. Thanh Liên trán phóng, kiếm khí quét ngang bát phương, trên trời dưới đất, không đâu không nằm trong phạm vi đả kích.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Thân ảnh Huyễn Nguyệt công tử lóe ra bất định, mỗi một địa phương xuất hiện, đều trong nháy mắt thay đổi, sợ bị kiếm khí xuyên thủng, trong lúc nhất thời chật vật bất kham, y phục rách nát, từng tia tiên huyết phun ra.

- Hoa trong gương, trăng trong nước, chân thực nhất kích!

Hoa trong gương, trăng trong nước chính là đê giai áo nghĩa võ học của Huyễn Nguyệt các. Trong hư có thực, trong thực có hư, không có hoa và nguyệt chân thực, tát cả đều là căn cứ trên chân thực diễn hóa ra, trống rỗng sinh ra, đó là cảnh giới Sinh Tử Cảnh Vương giả đều chạm không tới.

Một kích này là một kích mạnh nhất của Huyễn Nguyệt công tử.

- Kiếm đạo của ta, trong một kích này.

Kiếm Bộ thi triển, Diệp Trần lăng không phi độ, trong hư không tạo ra một vết kiếm rõ ràng, vết kiếm chưa từng có từ trước đến nay, phối hợp trường kiếm trong tay Diệp Trần, hình thành một cổ thế sắc bén đến mức tận cùng, ánh trăng bị cắn nát. Diệp Trần không thèm để ý, mục tiêu của hắn chỉ có một. Đó là Huyễn Nguyệt công tử bị vây trong hư và thực.

Phốc xuy!

Tiên huyết phun tung toé, tựa như câu liêm, Diệp Trần từ bên cạnh Huyễn Nguyệt công tử sát tới, rơi xuống hậu phương, chợt thu kiếm vào vỏ.

Huyễn Nguyệt công tử mồ hôi nhễ nhại, tóc tai, quần áo ướt sũng, tâm thần của hắn đã để cả trên vết thương cùng với bị Diệp Trần đánh bại. Trong khoảng thời gian ngắn, trạng thái trượt xuống hạ phong, có thể với hắn mà nói là một thời gian tới, không còn là tuyệt đỉnh thiên tài nữa, hắn đã bị đấu loại.

Thiên tài cạnh tranh cho tới bây giờ tàn khốc như vậy.

Bởi vì thiên tài không cho phép thể xác và tinh thần cùng nhau thất bại.

- Huyễn Nguyệt công tử cũng đỡ không được hắn? Cái này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong phòng quý khách, các vị cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn Lam Sơn quốc hai mặt nhìn nhau.

- Thành tựu kiếm đạo của hắn không thể tưởng tượng nổi, Phượng Yên Nhu thua ở trên tay hắn, Huyễn Nguyệt công tử cũng thua ở trên tay hắn, trong một ngày, hai đại thiên tài đều bại, hậu sinh khả uý.

- Lẽ nào chúng ta sẽ không thể ngăn cản hắn thắng liên tiếp bảy mươi trận?

- Còn năm trận đấu nữa, ít nhiều sẽ có chỗ tiêu hao, ta lại không tin hắn có thể toàn thắng mười trận.

Trong một gian phòng khách quý khác, Phượng Yên Nhu thấp giọng nói:

- Huyễn Nguyệt công tử huyễn đạo cũng bị phá, kiếm đạo của ta gặp phải kiếm đạo của hắn, thua thảm bại. Nam Trác Vực mấy trăm năm trầm luân, đổi lấy huy hoàng hôm nay, cho hắn thời gian, một mình hắn đủ để khiêu chiến thiên hạ thiên tài.

- Phượng sư tỷ, ngươi đang nói cái gì?

Thanh Trúc lấy lại tinh thần, chớp con mắt.

Phượng Yên Nhu nói:

- Hiện tại là niên đại thiên tài xuất hiện lớp lớp, ngươi mau nỗ lực cho tốt, trừ phi ngươi sau đó trực tiếp sống chết lập gia đình, không hỏi thế sự.

- Ta mới không muốn lập gia đình sớm như vậy, ta muốn tại Chân Linh Đại Lục sấm xuất danh đường.

Thanh Trúc hừ lạnh.

- Vậy ngươi còn kém xa, đại sư huynh vài năm ra ngoài một lần, sau khi trở về vẫn bế quan, ngươi biết vì sao, bên ngoài thiên tài so với chúng ta tưởng tượng nhiều lắm, trung ương chi vực Thiên Vũ Vực càng là thánh địa thiên tài, đi vào trong đó, chúng ta chẳng là cái gì cả.

Lên đài khiêu chiến là một thiếu phụ xinh đẹp, cường giả Tinh Cực Cảnh thọ mệnh gấp hai thường nhân, nhìn qua là thiếu phụ, tuổi thực còn muốn gấp đôi. Nói không chừng đã sáu, bảy mươi tuổi, chỉ là bảo dưỡng tốt mà thôi.

- Tiểu huynh đệ, tỷ tỷ rất là bội phục đối với ngươi, cần phải thủ hạ lưu tình a!

Thiếu phụ xinh đẹp liếc mắt đẹp với Diệp Trần.

Khóe miệng Diệp Trần hơi nhếch lên.

- Uống!

Nhưng vào lúc này, thân hình thiếu phụ xinh đẹp lóe ra, ống tay áo phồng lên, một cây trường tiên đầy gai xương đánh ra, muốn cuốn lấy Diệp Trần. Cho tới bây giờ còn chưa cso ai công kích đến Diệp Trần, trải qua nghiên cứu, mọi người nhất trí cho rằng Diệp Trần phòng ngự là hạng kém, xác thực, bọn họ sai rồi. So sánh với công kích và tốc độ, phòng ngự của Diệp Trần không thể nghi ngờ yếu hơn nhiều, hơn nữa, trên lôi đài không được vận dụng bảo khí, có thể khiến phòng ngự của hắn tiếp tục giảm xuống một tầng. Bất quá phòng ngự chỉ là tương đối yếu, chớ quên, Diệp Trần đã tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết đến đệ thập tam trọng đỉnh phong, dù cho tu vi không có đạt được Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, số lượng và chất lượng chân nguyên đều vượt lên trước tuyệt đại bộ phân cường giả đồng cấp.

Diệp Trần không cần phải tự cao tự đại, lấy phòng ngự đi chống đỡ thiếu phụ xinh đẹp công kích. Hắn nhìn ra được chiêu này của thiếu phụ xinh đẹp

là lấy quấn làm trọng, sau đó dùng sức kéo, trường tiên oách động, gai xương trên đó vô cùng kinh khủng, lại phối hợp với võ học thiếu phụ xinh đẹp tu luyện, đủ để phá vỡ phòng ngự của hầu hết người. Phòng ngự vừa vỡ, người bên trong dù không bị giết, cũng chỉ là giãy dụa, trường tiên càng cuốn chặt lấy, gai xương tuyệt đối có thể quấn chết hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 401: Một Người Chống Tất Cả

Tay trái ngón trỏ vừa nhấc, một đoàn Thanh Liên kiếm khí bắn ra, thiết cát xương gai trên trường tiên, phát ra sí liệt hỏa tinh, chợt, tay phải Diệp Trần nhẹ nhàng cầm chuôi kiếm.

Thiếu phụ xinh đẹp nhất chiêu thất thủ, cũng không kinh hoảng, trường tiên thuận thế kéo một cái trên mặt đất, tạp tạp lạp, bình địa bị xé ra một khối lớn, cuốn thẳng lên, tựa như một khối tường kim loại dày mấy thước, chặn giữa hai người.

Trên mặt nổi lên dáng vẻ tươi cười, cổ tay thiếu phụ xinh đẹp run lên, gai xương trên trường tiên kéo căng ra, xoay tròn cực nhanh, xuyên thủng về phía Diệp Trần sau tường kim loại.

Phốc!

Tường kim loại tựa như làm bằng đậu hũ, bị xuyên thủng qua.

Bất quá nàng đã không có cơ hội, tường kim loại dựng thẳng lên, chốc lát, kiếm của Diệp Trần đã xuất vỏ, kiếm quang chói mắt hiện lên, tường kim loại bị bổ làm hai. Diệp Trần không lưu tình chút nào, trường kiếm do Lam Sơn Đảo chế thức tại Thanh Liên chân nguyên quán chú, vô kiên bất tồi, thoáng cái đánh bẹp hộ thể chân nguyên của thiếu phụ xinh đẹp, mà lúc này, trường tiên của thiếu phụ xinh đẹp vừa mới bị xuyên qua.

Nhanh, cực hạn nhanh!

Ý nghĩ chợt loé lên, thiếu phụ xinh đẹp đã bại.

Thiếu phụ xinh đẹp lặng người, tựa hồ không nghĩ tới chính mình bị bại nhanh như vậy, cái này còn chưa có bắt đầu?

- Tiểu huynh đệ, ngươi không thành thật, đều nói muốn thủ hạ lưu tình, ít nhất cho tỷ tỷ cơ hội biểu hiện.

Thiếu phụ xinh đẹp giậm chân cả giận.

Diệp Trần than buông tay:

- Ta vừa định đáp ứng, ngươi đã công kích.

Thiếu phụ xinh đẹp yên lặng. Nàng chỉ là muốn đánh cho Diệp Trần trở tay không kịp. Nào ngờ không như mong muốn, bị bại nhanh hơn, sớm biết như vậy, còn không bằng thành thật giao thủ, hoàn thành nhiệm vụ là được. Hay nói cách khác, tiểu tử này quả thực không chút sơ hở.

- Thắng liên tiếp sáu mươi sáu trận, lẽ nào hắn một chút uể oải cũng không có.

- Rất nguy hiểm, chỉ sợ, xa luân chiến đều ngăn không được hắn.

Các vị cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn của Lam Sơn Đảo rất bất đắc dĩ.

Sự thực chứng minh bọn họ đã đúng, trận thứ bảy, trận thứ tám cùng với trận thứ chìn, Diệp Trần đều thắng, mỗi trận đều bảo trì trong vòng mười chiêu. Diệp Trần có thể liên tục thắng chín trận, không phải bởi vì hắn chân nguyên của hắn có bao nhiêu hùng hâu, cũng tương đương với Huyễn Nguyệt công tử cùng với Phượng Yên Nhu mà thôi. Nhưng mỗi lần Diệp Trần chiến đấu, cũng chưa từng tiêu hao bao nhiêu chân nguyên, đó là vì, không ai có thể cùng hắn quá trên mười chiêu, thậm chí mấy trăm chiêu, không có ai, bao gồm Huyễn Nguyệt công tử cùng với Phượng Yên Nhu. Do đó kết thúc chín trận, Diệp Trần tổng cộng chỉ phát ra hơn trăm chiêu mà thôi. Cường giả Tinh Cực Cảnh đại chiến, trong vòng mấy trăm là không thành vấn đề. Đương nhiên, một ngày Diệp Trần xuất hiện trạng thái suy sụt, vậy thì không xong. Trạng thái suy sụt đại biểu thực lực suy giảm. Thực lực giảm sẽ ra càng nhiều chiêu đánh bại đối thủ, mỗi trận qua đi, đều bị mết

chết. Bất quá hiện tượng này tự nhiên sẽ không xảy ra, thực lực chân chính của Diệp Trần chưa bày ra, sẽ không có khả năng xảy ra trạng thái suy sụt.

Lúc này, trên thính phòng, khán khách đã không tin có ai có thể ngăn trở Diệp Trần, liên tục chín trận, thắng được dễ dàng. Lẽ nào trận thứ mười còn đỡ không được. Xa luân chiến một khi mất đi hiệu lực, kế tiếp thắng liên tiếp tám mươi trận, thắng liên tiếp chín mươi trận, thắng liên tiếp một trăm trận, sắp tới.

- Trước ngày hôm nay, nghĩ không ra Lam Sơn Đảo lại sinh ra một cường giả thắng liên tiếp một trăm trận.

- Ừm, nắm chắc, trừ phi Lam Sơn Đảo có thể xuất hiện một cường giả Tinh Cực Cảnh càng mạnh hơn Diệp Trần, bất quá ta nghĩ không có.

- Lam Sơn Đảo khẳng định không có, nếu có, cũng không ở chỗ này. Ngoài thiếu niên một đời tại đỉnh kim tự tháp, cường giả Tinh Cực Cảnh đều giấu ở Ngũ Phẩm tông môn có Vương giả Sinh Tử Cảnh tọa trấn. Có người nói, một ít tiếp cận cường giả Tinh Cực Cảnh, đã để đê giai áo nghĩa võ học tìm hiểu đến bốn, năm thành, lại tiến thêm một bước, nói không chừng có thể trực tiếp lĩnh ngộ áo nghĩa.

- Đê giai áo nghĩa võ học tìm hiểu đến bốn, năm thành, có đủ kinh khủng, dưới trạng thái lĩnh ngộ một, hai thành đê giai áo nghĩa võ học đều tương đương với một chiêu mạnh nhất của Địa cấp đỉnh giai võ học. Bốn năm thành chính là vài lần, trình tự Tinh Cực Cảnh còn có ai có thể ngăn trở.

- Ngũ Phẩm tông môn chính là Ngũ Phẩm tông môn, cao thủ nhiều như mây, bất quá cũng khó trách, thường xuyên được Vương giả Sinh Tử Cảnh chỉ điểm, muốn không lợi hại cũng không được.

- Ngũ Phẩm tông môn cũng có năng lực cực hạn, tỷ như tỷ như tu vi cảnh giới, đây chính là nan đề ai cũng không tránh được, tu vi không tăng, ngộ tính Tiên Thiên đã bị ảnh hưởng.

- Nói đến đê giai áo nghĩa võ học, Vân Lan Vực lấy Xích Thủy Tiểu Chân Nhân làm đại biểu. Ba người đều đạt được trình tự rất cao, Phiêu Miểu Tuyết Vực lấy Phiêu Tuyết Điện đại đệ tử làm đại biểu, mấy năm nay thiếu niên một đời, đã có tư cách cùng thiên tài của các vực khác tranh phong.

- Bọn họ xác thực kinh tài kinh diễm, nhưng tới gần Lam Sơn Đảo tứ vực, vẫn là muốn lấy Lôi Vực Lôi Chi Công Chúa vi tôn.

- Lôi Chi Công Chúa đã là tiếp cận yêu nghiệt tồn tại, căn bản tưởng tượng không được cấp bậc của nàng là gì.

Theo mọi người bắt đầu nghị luận, trận thứ mười chính thức bắt đầu.

Lão giả họ Ngô làm một người cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cực mạnh của Lam Sơn quốc, vẫn là thật sự có tài, phía trước xa luân chiến nhằm vào Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu, hắn chưa từng lên đài. Bởi vì hắn xếp hạng đệ thập vị, không cần hắn lên đài.

Hiện tại, hắn phải lên đài.

Một Diệp Trần chống tất cả bọn họ.

- Lôi Đình Phong!

Vũ khí của lão giả họ Ngô là một thanh kiếm thô lớn, kiếm lớn mang theo lôi đình chi uy, xé rách trời cao, không khí một mảnh bạo liệt.

- Thiên Toái Vân!

Diệp Trần giao nhau lưỡng kiếm chém ra, kiếm quang cứng rắn rung chuyển thế tiến công của đối phương.

Bành bành bành bành bành bành...

Khí phách lão giả họ Ngô, luận thực lực, không thể so với Huyễn Nguyệt công tử và Phượng Yên Nhu, chiêu thức đại khai đại hợp, lực quán thiên quân, mỗi một kiếm chém ra, đều tựa như ẩn chứa một ngọn núi. Một

ngọn núi áp súc trong tiểu kiếm, uy lực có thể nghĩ.

Kiếm của Diệp Trần thì càng thêm sắc bén, mặc kệ thế tiến công của đối phương có bao nhiêu mạnh mẽ, kiếm của hắn vẫn có thể bổ ra, cũng tại thời khắc mấu chốt, làm hỗn loạn tiết tấu của lão giả họ Ngô, khiến hắn có lực mà không thể sử xuất, có lẽ lực đạo chỉ phát huy phân nửa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 402: Yên Cốt Cương Khí. (Thượng,Hạ)

Lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, chính là khắc họa về lão giả họ Ngô.

Đương!

Một kiếm thất bại, lão giả họ Ngô không còn có cơ hội, đại kiếm bị Diệp Trần trảm thành mảnh nhỏ, trong đó một khối bay qua mặt của lão giả họ Ngô, chém ra một tia máu.

- Ta bại, chúc mừng ngươi thu được thắng liên tiếp bảy mươi trận.

Lão giả họ Ngô lão giả dự đoán được kết quả này, cũng không có gì vướng mắc trong lòng.

Trận đấu thứ mười kết thúc, cả thính phòng sôi trào, tất cả mọi người chờ mong biểu hiện ba ngày tới của Diệp Trần, ba ngày qua đi, có thể không thắng liên tiếp trăm trận sẽ công bố.

Ngày kế, Diệp Trần không phụ sự mong đợi của mọi người, đoạt được thắng liên tiếp tám mươi trận, về phần đối thủ chỉ có thể nói bình thường, kém xa đội hình xa luân chiến, Lam Sơn quốc cũng phái ra mấy cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn làm tượng trưng ngăn chặn.

Ngay sau đó, Diệp Trần lại đoạt được quang vinh thắng liên tiếp chín mươi trận. Dù cho không đạt được thắng liên tiếp trăm trận, thì thắng liên tiếp chín mươi trận cũng đã là đệ nhị danh thi đấu lôi đài Tinh Cực Cảnh của Lam Sơn quốc.

Đương nhiên, xông qua chỉ là không có khả năng.

Đợi cho ngày thứ ba, Diệp Trần thắng được mười trận đấu, Lam Thủy

Thành triệt để oanh động, thắng liên tiếp trăm trận, lại một cường giả thắng liên tiếp trăm trận sinh ra, còn cách thắng liên tiếp một trăm trận lần trước bảy năm.

- cường giả thắng liên tiếp trăm trận, đại biểu Lam Sơn quốc nên vì Diệp Trần kiến tạo một pho tượng hoàng kim.

- Lam Sơn thành đã có một pho tượng hoàng kim, lần này đến phiên Lam Thủy Thành, đây chính là quang vinh cả đời, sau đó có ai đi tới Lam Thủy Thành, đều thấy được pho tượng hoàng kim của Diệp Trần.

Diệp Trần đối với quang vinh thắng liên tiếp trăm trận không quá lưu ý, thực lực kém quá cách xa, đạt được thắng liên tiếp trăm trận cũng không có cảm giác gì hưng phấn.

Duy nhất để hắn có hứng thú là phần thưởng thắng liên tiếp trăm trận.

Thắng liên tiếp sáu mươi trận, trận đầu được thưởng hai nghìn khối Trung phẩm linh thạch, trận thứ hai ba nghìn, trận thứ ba bốn nghìn, tổng cộng sáu vạn năm nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

Thắng liên tiếp bảy mươi trận, trận đầu được thưởng hai nghìn hai trăm khối Trung phẩm linh thạch, trận thứ hai ba nghìn hai trăm, trận thứ ba bốn nhìn hai. Tổng cộng sáu vạn bảy nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

Thắng liên tiếp tám mươi trận, tổng cộng sáu vạn chín.

Thắng liên tiếp chín mươi trận, tổng cộng bảy vạn một.

Thắng liên tiếp trăm trận, bảy vạn ba.

Cộng lại là ba mươi bốn vạn bảy nghìn khối Trung phẩm linh thạch, cộng thêm hai mươi chín vạn phía trước, đạt được sáu mươi ba vạn năm nghìn khối Trung phẩm linh thạch, tuyệt đối là một bút cự phú.

Mặt khác, thắng liên tiếp năm mươi trận và thắng liên tiếp trăm trận, trừ

Trung phẩm linh thạch được thưởng, còn có Thượng phẩm linh thạch, thắng liên tiếp năm mươi trận là năm trăm khối Thượng phẩm linh thạch, thắng liên tiếp trăm trận là ba nghìn.

Diệp Trần đang cần Thượng phẩm linh thạch đề thăng tu vi, hiện tại có ba nghìn năm trăm khối Thượng phẩm linh thạch, tu vi đề thăng tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong chỉ là vấn đề thời gian.

Thi đấu lôi đài kết thúc một đoạn, kế tiếp, Diệp Trần muốn đi thăm dò di tích cổ, hắn đã cùng Phượng Yên Nhu kết ước, đến đáy hồ Tinh Vực Hồ đi tìm di tích phân đường Khôi Lỗi Môn.

Cùng ngày, hai thành phố lớn bên ngoài Lam Thủy Thành đều biết chuyện Diệp Trần đạt được thắng liên tiếp trăm trận. Ba ngày sau, cả Lam Sơn Đảo hầu như không ai không biết, lịch sử Lam Sơn quốc rất dài, chừng mấy nghìn năm, nhưng Tinh Cực Cảnh thi đấu lôi đài là mấy trăm năm trước mới sáng lập. Lúc đó cũng không có nhân khí gì, cũng không có cao thủ nào lợi hại tham gia, thẳng đến vài thập niên gần đây, mới từ từ thịnh vượng, hấp dẫn vô số võ giả phụ cận tứ đại vực chú ý. Bảy năm trước, cường giả thắng liên tiếp trăm trận sinh ra, vinh dự của hắn được cô đọng trên một pho tượng hoàng kim. Pho tượng hoàng kim này được đặt ở Lam Sơn thành, được mọi người ngưỡng vọng. Thời gian cách bảy năm, cường thế thắng liên tiếp trăm trận thứ hai sinh ra, so với cường giả thắng liên tiếp trăm trận đầu tiên, hắn còn trẻ vô cùng, nhìn qua khoảng hai mươi mốt tuổi.

Tuổi tác của cường giả Tinh Cực Cảnh rất khó phán đoán. Bất quá đó là đối với đại bộ phận cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường mà nói, Diệp Trần thoạt nhìn hai mươi mốt tuổi, nói rõ, hắn ít nhất là hai mươi mốt tuổi bước vào Tinh Cực Cảnh. Võ giả Bão Nguyên Cảnh không có biện pháp trì hoàn già yếu, vấn đề ở chỗ này, hai mươi mốt tuổi trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh, không có khả năng năm đó có thể đạt được Tinh Cực Cảnh cực hạn. Dựa theo tốc độ trưởng thành của thiên tài, Diệp Trần đại thể trên dưới mười tám tuổi bước vào Tinh Cực Cảnh, mà cường giả Tinh Cực Cảnh có thể sống hai trăm tuổi. Bề ngoài tuổi tác tăng trưởng so với bình thường

chậm gấp đôi. Mười tám tuổi đến hai mươi mốt tuổi là ba năm, nhân lên gấp đôi là sáu năm, mười tám tuổi cộng thêm sáu năm nữa chính là hai mươi tuổi. Nói cách khác, tuổi thực của Diệp Trần tuyệt đối dưới hai mươi tư tuổi, nói không chừng, hai mươi mốt tuổi chính là tuổi của hắn.

Mặc kệ ra sao, dưới hai mươi tư tuổi vẫn tương đối trẻ, hai mươi mốt tuổi càng thêm hãi nhân. Tuổi còn trẻ như vậy là có thể trở thành cường giả thắng liên tiếp trăm trận thứ hai, không thể nghi ngờ so với cường giả thắng liên tiếp trăm trận thứ nhất càng có đủ có sức thuyết phục, càng có tính truyền kỳ hơn. Một ngày pho tượng hoàng kim kiến thành, có muốn quên cũng không thể quên được.

Nhìn xa xa đang khởi công nền pho tượng hoàng kim, Phượng Yên Nhu lộ vẻ tươi cười hiếm có, nói:

- Hôm nay, ngươi đã là nhân vật truyền kỳ của Lam Sơn Đảo.

Diệp Trần lắc đầu:

- Hư danh mà thôi, ta nghĩ, thiếu niên một đời của Phiêu Miểu Tuyết Vực và Vân Lan Vực hẳn là có mấy người có thể làm được đi sao!

Thanh Trúc nhếch miệng nói:

- Đương nhiên, đại sư huynh của ta nếu là đến Lam Sơn Đảo, thắng liên tiếp trăm trận cũng dễ như trở bàn tay.

- Một năm trước ta và đại sư huynh đã giao thủ, khi đó hắn, rất miễn cưỡng. Về phần hiện tại, ta cũng không biết, về phần Vân Lan Vực, đại sư huynh của Hoàng Phá Sơn Xích Thủy Tiểu Chân Nhân, có người nói là đệ nhất nhân tuổi trẻ một đời Vân Lan Vực, nghĩ đến cũng có thực lực này. Còn nhưng người khác, cùng ta và Huyễn Nguyệt công tử không sai biệt lắm, mạnh cũng không mạnh tới mức đó, thắng liên tiếp trăm trận phỏng chừng không có khả năng.

Phượng Yên Nhu luận sự, không có mù quáng đánh giá cao đại sư

huynh. Theo nàng thấy, đại sư huynh cũng không nhất định thắng được Diệp Trần, trừ phi một năm này, hắn có tiến bộ kinh người.

Nghe vậy, Thanh Trúc rất buồn bực, chính như lời của Phượng sư tỷ, một năm trước đại sư huynh xác thực có chút miễn cưỡng. Hiện tại phỏng chừng cùng Diệp Trần tương đương mà thôi. Nói cách khác, Diệp Trần thực rất mạnh, cường đại đến trình độ có thể cùng có thể cùng đại sư huynh đánh đồng, điều này làm cho nàng còn có chút khúc mắc cảm thấy khó chịu, đương nhiên, nàng cũng không phải cừu hận Diệp Trần, chỉ là đùa giỡn một chút mà thôi.

- Không nói chuyện này nữa, đi đáy hồ tìm kiếm di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn trọng yếu.

Diệp Trần nói.

- Ừm.

Phượng Yên Nhu gật đầu, nàng trong lúc ngẫu nhiên biết được phụ cận Lam Sơn Đảo có di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn. Nhưng cũng không biết vị trí cụ thể, tại chỗ nào, do đó trong ba bốn ngày này, hai người vẫn nghiên cứu kế hoạch tìm kiếm di tích phân đường, hiện tại mới bắt đầu khởi hành.

Rời khỏi Lam Sơn Đảo, ba người xuất hiện tại Tinh Vực Hồ mênh mông.

Phượng Yên Nhu nói:

- Phía đông Lam Sơn Đảo phát hiện di tích cổ nhiều nhất, trên sáng, dưới tối, chí ít có mười chỗ. Di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn ở nơi đó có khả năng rất nhỏ, tạm thời bài trừ trước, đáy hồ phía nam Lam Sơn Đảo có lượng lớn linh thảo cùng tam sắc trân châu. Mỗi ngày võ giả tới đó rất đông, khả năng có cũng rất nhỏ. Bằng không đã sớm bị phát hiện, ngoài phía đông và phía nam, mục tiêu của chúng ta là phía tây và phía bắc, trước hết từ

phía bắc bắt đầu đi!

- Ngươi và sư muội ngươi một tổ, một mình ta một tổ, cách nhau tìm kiếm, tới trưa, đến đây tập hợp, thông báo thành quả của bản thân cho nhau.

Diệp Trần kiến nghị.

- Ừm, chúng ta đây đi trước một bước!

Phượng Yên Nhu và Thanh Trúc thân hình chợt lóe, hóa thành lưỡng đạo lưu quang lẻn vào đáy hồ, công phu mấy mươi lần chớp mắt, liền biến mất trong linh hồn lực cảm ứng của Diệp Trần.

- Phỏng chừng không có mười ngày nửa tháng khó có thành quả.

Diệp Trần thở ra một hơi, từ một phía khác lẻn vào đáy hồ.

Trong hồ áp lực tăng nhiều, càng đi xuống sâu, áp lực càng lớn, xuống đến năm nghìn thước, Diệp Trần thậm chí gấp hai vận tốc âm thanh đều không thể bảo trì. Một vạn thước chỉ có thể duy trì trong nháy mắt hai trăm thước. Chân nguyên tiêu hao kịch liệt tăng thêm, khoảng chừng đã hơn gấp ba lần trên mặt đất. Cái này vẫn là vì Diệp Trần tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết, cực kỳ sắc bén, ở trong nước xuyên qua so với võ giả đồng cấp dễ hơn.

Lam Sơn Đảo có phương viên gần vạn dặm, đến trên dưới một vạn thước, là có thể nhìn thấy đá ngầm, có dạng sườn dốc.

Đáy hồ rất nhiều loại cá, thỉnh thoảng có thể thấy hình bóng yêu thú dưới nước, những yêu thsu này tựa hồ cũng nhìn ra Diệp Trần không phải kẻ dễ chọc. Đều bỏ qua, hoặc lẻn vào trong bùn nước.

Diệp Trần phóng xuất linh hồn lực, hướng thẳng phía trước dò xét. Kế hoạch của hắn là một đường đi đến khoảng năm vạn dặm, liền từ tiêu chí hơi nghiêng tám mươi lý tiếp tục đi thẳng. Về phần vì sao làm như thế, là bởi vì kiếm hồn của hắn hình thức ban đầu đản sinh ra ý chí quang huy, phạm vi

linh hồn lực phóng xạ trong vòng tam mươi lý.

Lấy tốc độ nhất thuấn hai trăm thước, một thời thần gần ba nghìn dặm, Diệp Trần rất nhanh di động, ngẫu nhiên phát hiện dị dạng gì, vừa rồi mới dừng lại đến nghiên cứu một phen. Trong lúc này, hắn cũng có thể thấy một ít võ giả thăm dò tại đáy hồ, song phương vừa tiếp xúc, đối phương lập tức sắc mặt điên cuồng, rời xa nơi đây. Diệp Trần là cường giả thắng liên tiếp trăm trận thứ hai của Lam Sơn Đảo, nơi này lại tại đáy hồ Tinh Vực Hồ. Nếu là Diệp Trần sinh ra ác ý, muốn khóc cũng không kịp.

Cuộc sống thăm dò thập phần khô khan, một ngày đêm kết thúc, đến buổi trưa ngày thứ hai, Diệp Trần bất quá di động hai vạn năm nghìn dặm. Đương nhiên, đây là bởi vì muốn buổi trưa trở về sớm.

Điểm tập hợp.

Phượng Yên Nhu nói:

- Ta ở đây không có phát hiện gì.

- Ta cũng vậy.

- Đây là một lọ bù đắp chân nguyên Bách Linh Đan, ngươi nhận lấy trước, tại đáy hồ tiêu hao chân nguyên còn muốn vượt qua tưởng tượng của ta.

Phượng Yên Nhu đưa qua một bình ngọc.

Diệp Trần liếc mắt nhìn đối phương, đưa tay tiếp nhận bình ngọc:

- Đa tạ.

Bách Linh Đan không phải đan dược trên thị trường có thể thấy được. Tại bù đắp chân nguyên được cho là đỉnh cấp đan dược, dựa theo phẩm cấp mà tính, tuyệt đối là hàng thượng đẳng trong Trung phẩm đan dược. Một viên giá trị năm trăm khối Trung phẩm linh thạch. Một lọ là hai mươi viên,

cũng chính là một vạn khối Trung phẩm linh thạch, đối với đối với thuần túy tiêu hao phẩm mà nói, giá trị quá cao.

Nếu hai người đã có quan hệ hợp tác, Diệp Trần cũng không muốn trực tiếp chối từ, lại nói một ngày tìm kiếm đến di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn, giá trị tạo ra muốn viễn siêu một lọ Bách Linh Đan.

Thoáng nghỉ ngơi một phen, ba người tiếp tục lẻn vào đáy hồ.

Liên tiếp nửa tháng trôi qua, di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn cái bóng cũng không thấy được. Nhưng thật ra Phượng Yên Nhu lại tìm được một dĩ tích quy mô nhỏ, ở bên trong thu hoạch một ít đồ vật, coi như là thoải mái tư tưởng, mà Diệp Trần cũng không phải trắng tay. Hắn ở sâu trong vũng bùn đạt được kim chúc khoáng thạch hiếm thấy. Những kim chúc khoáng thạch này ẩn chứa kim chúc là tài liệu chế tạo bảo khí, sau này nói không chừng dùng được.

Ngày thứ mười tám, Diệp Trần tại đáy hồ tiếp tục di động.

- Tuy rằng chia làm hai nhóm tìm kiếm, bất quá cho tới bây giờ, phạm vi thăm dò của chúng ta ngay cả một phần trăm cũng chưa đạt được, chỉ có thể dựa vào vận khí.

Thăm dò di tích, quan trọng nhất là vận khí, không có vận khí, so với người khác khổ cực một trăm lần đều không có thu hoạch, vận khí đến, có thể một ngày liền có thành quả.

Đáy hồ một vạn thước, thời gian trôi qua dường như rất chậm, một mảnh yên tĩnh, một điểm thanh quang rất nhanh di động tới, thập phần nhỏ bé.

Diệp Trần nhíu mày lại, sắp đến thời gian tập hợp, về trước thì hơn.

- A!

Diệp Trần đang muốn bơi lên trên, bỗng nhiên linh hồn lực cảm ứng được một cổ ba động cường liệt.

- Xé rách, trảm toái, đây là ba động gì?

Dưới sự tò mò, Diệp Trần càng có thể cảm thụ được đáng sợ của ba động. Cổ ba động này có lực sát thương uy hiếp cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm, hơn nữa đó chỉ là phán đoán sơ bộ của Diệp Trần, lực sát thương chân chính còn muốn vượt hơn.

Chỉ chốc lát công phu, Diệp Trần đi tới chỗ ba động.

Trong tầm mắt, lộ ra một cái khe tối như mực. Bên trong có bạch kim sắc khí lưu phun trào ra.

Từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một kiện Hạ phẩm bảo khí, Diệp Trần ném tới trong bạch kim sắc khí lưu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 403: Khôi Lỗi Giáp Sĩ. (Thượng,Hạ)

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Một màn kinh nhân phát sinh, Hạ phẩm bảo khí cực kỳ cứng rắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phân giải ra. Đương nhiên, đây chỉ là mắt thường, trong linh hồn lực cảm ứng, Diệp Trần rõ ràng quan sát ra, cổ khí lưu này là do vô số châm mang nhỏ bé cấu thành. Hạ phẩm bảo khí vẫn cứ bị châm mang chém vỡ thành mảnh nhỏ, sau đó yên diệt.

- Yên cốt cương khí, đây là yên cốt cương khí.

Diệp Trần hít sâu một hơi.

Có tri thức Chiến Vương phong phú, Diệp Trần lập tức biết tên của bạch sắc khí lưu.

Cương khí kỳ thực cũng là nguyên khí, thế nhưng do hơn hai loại nguyên khí dung hợp thành. Nếu là dung hợp càng nhiều nguyên khí, thì khả năng lột xác thành thần quang, tỷ như năm đó tại hồ nước bên ngoài Thiên Mộng Chiến Điện thì có tản ra thất thải quang mang diệt tuyệt thần quang xuất hiện. Diệt tuyệt thần quang chỉ tồn tại đệ tam trọng. Linh Hải Cảnh đều có thể diệt sát, chỉ có Vương giả Sinh Tử Cảnh có thể chống lại, mà cương khí tuy rằng thua thần quang, nhưng cũng tương đối nguy hiểm. Một ít cương khí dung hợp ba bốn loại nguyên khí đã có khả năng chém giết hầu hết Linh Hải Cảnh.

Yên cốt cương khí là do Kim Nguyên Khí và Phong Nguyên Khí dung hợp mà thành, Kim Nguyên Khí không cần nghĩ cũng biết thập phần sắc bén, Phong Nguyên Khí luận sắc bén gần với Kim Nguyên Khí, hai loại nguyên khí tổ hợp cùng một chỗ, ngoài lực sát thương đạt được trình độ kinh khủng.

Một ngày bị yên cốt cương khí cọ rửa đến, dùng thiên đao vạn quả căn bản không cách nào hình dung, là gấp trăm lần thậm chí nghìn lần thiên đao vạn quả, thân thể trong nháy mắt sẽ bị yên diệt thành hưu vô, cho nên mới được gọi là yên cốt cương khí.

Đương nhiên yên cốt cương khí có lợi hại cũng chỉ là hai loại nguyên khí dung hợp thành. Diệp Trần vẫn tự tin có thể chống lại, cũng không biết dưới cái khe có gì lợi hại.

- Trước thăm dò một chút đã.

Diệp Trần nuốt vào một quả Bách Linh Đan, toàn lực cổ động chân nguyên, tại bên ngoài cơ thể hình thành ám thanh sắc hộ thể quang tráo, chợt không nhanh không chậm tiến nhập bạch kim sắc khí lưu.

Tích tích ba ba!

Trong nháy mắt, hộ thể chân nguyên gặp vô số lần cọ rửa, ngoại vi chân nguyên dần dần loãng, cũng may Diệp Trần liên tục vận chuyển Thanh Liên Kiếm Quyết vẫn duy trì được cân đối.

Chân nguyên vận chuyển, Diệp Trần chậm rãi giảm tốc độ xuống, lẻn vào kẽ hở đen kịt.

- Chân nguyên tốc độ tiêu hao quá nhanh, là gấp trăm lần trong nước, là gấp ba trăm lần trên mặt đất.

Diệp Trần hoảng sợ, trong nháy mắt, đều có đại lượng hộ thể chân nguyên bị yên cốt cương khí yên diệt, nếu là không có đan dược bù đắp chân nguyên, sớm muộn cũng bị hao hết, bị thiết cát thi cốt vô tồn.

Khoảng chừng lặn xuống mấy nghìn thước, Diệp Trần đi tới một thế giới dưới lòng đất cực lớn. Bên trong tràn đầy yên cốt cương khí, mà ở hậu phương yên cốt cương khí, có đạm ngân sắc quang mang lóng lánh, là một ngân sắc quang tráo hình bán cầu, ngân sắc quang tráo lớn không thể tưởng tượng, dưới linh hồn lực cảm ứng của Diệp Trần, ít nhất có đường kính hơn

mười dặm. Mà ở trong quang tráo có một mảnh kiến trúc liên tiếp. Những kiến trúc này cùng kiến trúc bình thường khác nhau, toàn bộ dùng mộc đầu cứng rắn kiến tạo, ngẫu nhiên theo bức tường hỏng, còn có thể thấy vô số bánh răng mắc một chỗ, một ít địa phương còn có khảm linh thạch.

- Bánh răng, linh thạch, tám phần là di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn.

Diệp Trần không có vội vã tiến nhập trong ngân sắc quang tráo. Hiện nay cần phải đi thông tri cho Phượng Yên Nhu.

Hắn không phải loại người nhìn thấy chỗ tốt sẽ độc chiếm, cái đó và kiếm đạo của hắn không hợp.

Từ trong khe hở chui ra, Diệp Trần gia tăng tốc độ, rời khỏi đó, mới vừa lao ra khỏi mặt nước, để tránh khỏi bị những người khác phát hiện di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn tồn tại.

Tại điểm tập hợp, Phượng Yên Nhu và Thanh Trúc đứng ở đó.

- Phượng sư tỷ đã mười tám ngày, nếu như tìm không được thì làm sao bây giờ?

Thanh Trúc hỏi.

Phượng Yên Nhu nói:

- Không vội, có chút kiên trì.

Thanh Trúc đang muốn nói, phát hiện xa xa có thanh sắc lưu quang phóng tới.

Vừa rơi xuống trên mặt đất, Diệp Trần nhân tiện nói:

- Hai vị, ta đã phát hiện di tích phân đường Khôi Lỗi Môn rồi.

- Thật sao?

Thanh Trúc lộ ra sắc mặt vui mừng, mười tám ngày này đối với nàng mà nói thật vô cùng khô khan, nhiều lần thôi động tinh thần lực cũng khiến nàng rất mệt mỏi, nghe được Diệp Trần nói, lần đầu tiên tâm tình sung sướng.

Phượng Yên Nhu cười nói:

- Xem ra, mời Diệp công tử là lựa chọn chính xác.

Lời này của nàng ẩn chứa hai tầng ý tứ, một tầng ý tứ là Diệp Trần vận khí tốt, không có hắn, không biết lúc nào mới tìm được di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn, vận khí quá kém mà nói, sợ là căn bản tìm không được. Tầng ý tứ thứ hai là Diệp Trần phát hiện di tích phân đường, cư nhiên lập tức trở lại thông tri các nàng, có thể thấy được hắn xứng đáng làm bằng hữu tâm giao, dù sao có mấy người khi đối mặt với di tích phân đường của Ngũ Phẩm tông môn Khôi Lỗi Môn năm đó hùng bá Chân Linh Đại Lục, không sản sinh lòng tham.

- Khó trách kiếm đạo của hắn đáng sợ như vậy, di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn đều không dao động được tâm của hắn.

Trong lòng Phượng Yên Nhu thầm than, đối với Diệp Trần kính phục có thừa.

Ba người vì không dẫn sự chú ý của mọi người, khi cự ly còn cách trên vạn dặm, liền lẻn vào đáy hồ. Sau đó ba người đều tự kéo giãn cự ly, phóng xuất tinh thần lực, hợp lực bố trí ra một mảnh lưới tinh thần lực tra xét thật lớn, bất luận kẻ nào tới gần đều sẽ bị bọn họ phát hiện.

Chỉ chốc lát sau, ba người đã tới.

Phượng Yên Nhu nhăn mày lại:

- Cái này có phải là cương khí?

Diệp Trần gật đầu:

- Không sai, đây là yên cốt cương khí do Kim Nguyên Khí và Phong Nguyên Khí dung hợp với nhau. Phòng ngự không có đạt được cấp bậc cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, rất nhanh sẽ bị yên diệt, thi cốt vô tồn, Phượng cô nương đương nhiên không cần lo lắng, Thanh Trúc cô nương phải thôi động Băng Tuyết Kiếm Vực hộ thể.

- Thật sự đáng sợ như vậy?

Thanh Trúc không tin, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một kiện hạ phẩm linh khí, hạ phẩm linh khí không có quán chú chân nguyên, độ cứng so với hộ thể chân nguyên của nàng không sai biệt lắm. Nếu kiện Hạ phẩm bảo khí này bình yên vô sự, nói rõ yên cốt cương khí không có khả năng tạo thành uy hiếp đối với nàng.

Phốc xuy!

Không đến ba lần chớp mắt, Hạ phẩm bảo khí triệt để phân giải.

- A a, là thật!

Thanh Trúc le lưỡi.

Phượng Yên Nhu nói:

- Được rồi, đừng gây rối nữa, nhanh thôi động Băng Tuyết Kiếm Vực, chúng ta cùng nhau xuống phía dưới.

Cứ như vậy, có Băng Tuyết Kiếm Vực hộ thể Thanh Trúc theo phía sau Diệp Trần và Phượng Yên Nhu, không có vào bạch kim sắc trong yên cốt cương khí, chậm rãi dời xuống động.

- Không hổ là cương khí, uy lực so với Kim Nguyên Khí hay Phong Nguyên Khí thuần túy lớn hơn bốn lần, may chỉ là dung hợp lưỡng chủng nguyên khí, dung hợp nhiều hơn một loại, uy lực còn muốn tăng thêm, chỉ có thể Linh Hải Cảnh mới có thể vào.

Phượng Yên Nhu nhíu mày, thầm nghĩ.

Trong thế giới ngầm, ba người đều tự nuốt vào một viên Bách Linh Đan, thời gian dài vẫn duy trì chân nguyên sung túc.

- Quả nhiên là di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn, chỉ có Khôi Lỗi Môn kiến trúc đại thể bằng mộc đầu. Đương nhiên, những Mộc Đầu này không phải Mộc Đầu bình thường, mà là thông linh mộc cực kỳ hiếm thấy. Thông linh mộc có linh tính, nguyên khí lưu thông tính cùng bảo khí không sai biệt lắm, bánh răng kia hẳn là khống chế được một bộ phận cơ quan.

Tinh thần lực của Phượng Yên Nhu phóng xạ vào trong ngân sắc quang tráo, cảm thấy giật mình.

- Ngân sắc quang tráo này không đơn giản, có thể chúng ta tập hợp đi vào.

Diệp Trần tới gần ngân sắc quang tráo, lấy tay chạm vào.

Két két két...

Quang tráo và chân nguyên tiếp xúc, ma sát ra hồ quang.

- Cường độ khoảng chừng tương đương với Linh Hải Cảnh bình thường thôi động hộ thể chân nguyên.

Diệp Trần tiếp tục nói.

Thanh Trúc nói"

- Linh Hải Cảnh bình thường cường độ hộ thể chân nguyên, chúng ta đây không phải vào không được, lẽ nào phải về Phiêu Tuyết Điện mời tới Thái Thượng trưởng lão.

Phượng Yên Nhu nhìn bốn phía, chần chờ nói: - Ngân sắc quang tráo này không phải người kích phát ra hộ thể chân nguyên, ta nghĩ hắn là có chỗ yếu hơn đi sao!

Diệp Trần cười cười:

- Không sai, ta đã tìm được một chỗ, bất quá điểm yếu này cũng không phải là yếu hoàn toàn. Khi thì bằng phẳng, khi thì kịch liệt, khi bằng phẳng gấp chục lần khi kịch liệt, chúng ta cần tại lúc nó kịch liệt nhất, trong nháy mắt đánh bại nó.

- Ta đến đây đi!

Không phải Phượng Yên Nhu tự đại, luận thực lực, nàng tự nhiên không phải đối thủ của Diệp Trần. Bất quá Băng Tuyết Kiếm Vực chuyển hóa thành hình thức công kích, uy lực cực kỳ cường đại, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn trúng một chiêu đều phải trọng thương.

Diệp Trần không nói cái gì, đối phương có thể phá vỡ hay nhất, phá không ra, cái đó không thể làm gì khác hơn là chính mình xuất thủ.

Hít sâu một hơi, Phượng Yên Nhu niết động kiếm quyết, một vòng bạch kim sắc quang tráo nhập thể mà xuất, thay thế được hộ thể chân nguyên. Lần này nàng không có tán đi hộ thể chân nguyên, quanh thân tất cả đều là yên cốt cương khí, hộ thể chân nguyên nếu là băng trước, nàng ngay cả thi triển Băng Tuyết Kiếm Vực đều không kịp.

Tinh thần lực phóng xạ đến điểm yêu theo lời nói của Diệp Trần, Phượng Yên Nhu hai mắt nhắm nghiền, tinh tế cảm thụ được ba động ở đó, khi ba động kịch liệt nhất, đó là lúc nàng xuất kích.

Lần đầu tiên ba động kịch liệt, Phượng Yên Nhu không có xuất thủ, lần thứ hai cũng vậy. Lần thứ ba, rốt cục nàng nắm được quy luật, sớm rút ra trường kiếm trảm kích.

- Kiếm Vực trảm!

Kiếm quang trong Băng Tuyết Kiếm Vực theo kiếm thế của Phượng Yên Nhu tuôn ra, trong nháy mắt kích vào một điểm trên ngân sắc quang tráo.

Tích tích ba ba, hồ quang lóng lánh, một vòng sóng gợn lay động ra, nơi này quang tráo lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ loãng xuống phía dưới. Bất quá nhìn kiếm mang tựa hồ cũng không đủ để thoáng cái đánh tan nó, quanh thân ngân sắc quang tráo đang bổ sung năng lượng.

Đúng lúc này, Diệp Trần rút ra Phá Phôi Kiếm, một kiếm đâm tới, vừa lúc nhằm vào thời cơ tốt nhất.

Lâu!

Nơi này quang tráo liền bị nứt ra, xé mở một lỗ hổng, bị Diệp Trần vận kình một kiếm kéo dài cao cỡ một thân người.

- Các ngươi đi vào trước.

Phượng Yên Nhu và Thanh Trúc biết cơ hội hiếm có. Thân hình chợt lóe, ngay lập tức đi tới trong quang tráo, Diệp Trần theo sát phía sau.

Khi Diệp Trần quay đầu lại, quang tráo mở ra đã hợp lại rồi.

- Ngũ Phẩm tông môn chính là Ngũ Phẩm tông môn, phân đường đều có ngân sắc quang tráo cấp bậc Linh Hải Cảnh bảo hộ, có điểm như Kháng Ma Bảo Lũy hộ tráo trong Huyết Ma Chiến Trường.

Diệp Trần lắc đầu, để lực chú ý đặt ở trong quang tráo, đầu tiên lọt vào trong tầm mắt là một tòa đại điện rộng lớn.

Ba người tới ngoài cửa đại điện, hơi do dự một chút, liền bước vào.

Đại điện tương đối trống trải, trái phải hai bên có hỏa hồng sắc mộc trụ chống đỡ, tổng cộng mười tám cái, mỗi cái đều như cái bàn, cao tới ba mươi ba thước, mặt ngoài điêu khắc họa điểu ngư trùng, long phượng hổ, trên văn lộ tựa hồ có lưu quang nhàn nhạt lóe ra.

Chi dát!

Một bên tường đại điện liệt khai, một đạo thân ảnh cực nhanh trùng kích

ra, cả người lấp lánh tiêm hồng sắc khí lưu, một đao chém về phía Diệp Trần.

- A!

Diệp Trần nhướng mày, cổ tay uốn lên, Phá Phôi Kiếm chém ra hồ quang kinh diễm giữa không trung cùng hỏa hồng sắc thân ảnh giao thác mà qua.

Tạp sát!

Một đồ vật hình tròn bị cắt xuống.

Là một đầu lâu bằng gỗ, con mắt là hai viên bảo thạch lóng lánh hồng sắc quang mang, quang mang từ từ lờ mờ, dường như mất đi sinh cơ.

Nhìn nữa ngoài thân thể, đồng dạng là bằng gỗ, mặc áo giảp giá trị xgiarp, áo giáp và thân thể kết hợp hoàn mỹ, có vài chỗ thậm chí liên kết với nhau, tuy hai mà một, hiện tại thân thể không đầu, lẳng lặng đứng ngoài ba thước, cũng không đổ xuống.

- Là Khôi Lỗi Môn Khôi Lỗi giáp sĩ!

Phượng Yên Nhu nhãn tình sáng lên.

Diệp Trần biết không ít hơn Phượng Yên Nhu, Khôi Lỗi giáp sĩ là trung kiên nhất Khôi Lỗi Môn, cũng là loại Khôi Lỗi nhân nhiều nhất, thực lực tương đương với cường giả Tinh Cực Cảnh, so với Mộc Đầu Nhân của Lưu Vân Tông không biết cao minh hơn bao nhiêu lần, có một Khôi Lỗi giáp sĩ ở bên, ngang với có một cao thủ thực lực không thua cường giả Tinh Cực Cảnh, bất quá đầu tiên phải lưu lại trong cơ thể Khôi Lỗi giáp sĩ tinh thần ấn ký, hơn nữa theo thời gian bổ sung tinh thần ấn ký cường độ, tinh thần ấn ký yếu đi, Khôi Lỗi giáp sĩ có thể không bị khống chế, mặt khác, Khôi Lỗi giáp sĩ cần đại lượng Thượng phẩm linh thạch làm động lực nguyên, Trung phẩm linh thạch hoàn toàn không thể chống đỡ.

- Đáng tiếc, Khôi Lỗi giáp sĩ này đã vô dụng, hiện nay trên đời, người có thể sửa chữa rất ít.

Phượng Yên Nhu thầm kêu đáng tiếc, đồng thời cũng sợ hãi thực lực của Diệp Trần. Khôi Lỗi giáp sĩ luận chiến lực, tuy rằng chỉ không sai biệt lắm với cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường, bất quá ngoài phòng ngự thập phần cường đại, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cũng chỉ có thể làm nó bị thương, không có khả năng thoáng cái chặt đứt đầu nó, Diệp Trần tại trong mắt nàng có thể nói là tương đối thần bí cường đại, ai cũng không biết thực lực của hắn là bao nhiêu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 404: Khôi Lỗi Thương Khố. (Thượng,Hạ)

Thanh Trúc đau lòng nói:

- Ngươi quá phá sản, một con Khôi Lỗi giáp sĩ so với Khôi Lỗi Kê của ngươi giá trị cao gấp hơn trăm lần, cứ như vậy bị ngươi hủy đi.

Diệp Trần cười khổ nói:

- Ta nghĩ đại điện này hẳn là không chỉ có một con Khôi Lỗi giáp sĩ đi sao!

- Cũng đúng, chúng ta tiếp tục đi tới, Khôi Lỗi Môn kiến trúc là một cơ quan lớn, cùng Khôi Lỗi giáp sĩ có cảm ứng, chạm phải cơ quan, nói không chừng liền có thể nhìn thấy Khôi Lỗi giáp sĩ thứ hai.

Diệp Trần suy đoán không có sai, ba người tiếp tục đi về phía hơn mười bước, tường đại điện lần thứ hai mở ra một lỗ hổng, Khôi Lỗi giáp sĩ thứ hai lao tới, đầu Khôi Lỗi giáp sĩ này cả người trùm trong đạm lam sắc khí lưu, điện lưu lóe ra, một ngọn giáo đâm về phía Phượng Yên Nhu.

Phượng Yên Nhu quát một tiếng, trường kiếm ngăn trở mũi thương, bộc phát ra hàng vạn hàng nghìn điện hỏa.

Đinh một tiếng!

Lúc này, Diệp Trần trong nháy mắt bắn ra một đoàn Thanh Liên kiếm khí, để trường thương trong tay Khôi Lỗi giáp sĩ đánh bay ra ngoài, mất đi vũ khí, Khôi Lỗi giáp sĩ hung mãnh không giảm, dùng quyền đấu với Phượng Yên Nhu. Phượng Yên Nhu cũng không thi triển sát chiêu, mà cùng Khôi Lỗi giáp sĩ chơi đùa, Thượng phẩm linh thạch trong cơ thể Khôi Lỗi giáp sĩ không có tiêu hao hết, thì không thể khiến nó dừng lại, trừ phi cùng

Diệp Trần như trước, trực tiếp phá hủy nó.

Một trận chiến này kéo dài một khắc, đến phía sau, Khôi Lỗi giáp sĩ công kích càng lúc càng yếu ớt, động tác cũng bắt đầu cứng ngắc, chính là dấu hiệu động lực không đủ.

Uống!

Phượng Yên Nhu kiếm chuyển tay trái, một chưởng đánh vào ngực Khôi Lỗi giáp sĩ, chưởng kình vừa phun, không chỉ đánh bay đối phương mấy chục thước, còn trên người nó ngưng kết ra một tầng băng sương dày đặc. Băng sương này ẩn chứa Băng Hệ chân nguyên, trình độ cứng rắn đủ để chống đối một kích toàn lực của cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm. Cho dù Khôi Lỗi giáp sĩ bạo phát năng lượng trong cơ thể, đều không thể chấn vỡ băng sương, năng lượng cũng càng ngày càng ít, đến cuối cùng, đạm lam sắc khí lưu rốt cục biến mất vô hình.

Phượng Yên Nhu phun ra một ngụm trọc khí, nhìn về phía Diệp Trần nói:

- Diệp công tử, cái đó ta không khách khí.

Diệp Trần gật đầu:

- Lý nên như vậy.

Tuy nói là hắn tìm được di tích phân đường Khôi Lỗi Môn, nhưng không có Phượng Yên Nhu, hắn không biết phụ cận Lam Sơn Đảo có di tích này tồn tại. Nói vậy, vẫn là Phượng Yên Nhu công lao lớn nhất. Huống hồ, Khôi Lỗi giáp sĩ này cũng là đối phương giải quyết, về tình về lý đều nên thuộc về nàng.

Đi tới bên cạnh Khôi Lỗi giáp sĩ vẫn không nhúc nhích, Phượng Yên Nhu phách toái băng sương, sau đó bắt đầu thực chiến tinh thần dấu vết. Tại hạch tâm dấu vết hạ tinh thần ấn ký của mình. Chỉ chốc lát sau, Phượng Yên Nhu liền thành công lưu lại tinh thần ấn ký.

- Sư tỷ, điền nhập Thượng phẩm linh thạch thử xem?

Thanh Trúc giục nói.

Phượng Yên Nhu gật đầu, bàn tay nàng để tại trên ngực Khôi Lỗi giáp sĩ, chỉ nghe tạp sát một tiếng, ngoài bụng lộ ra một lỗ hổng, bên trong đầy Thượng phẩm linh thạch mất đi nguyên khí. Đại khái khoảng hơn hai mươi khối, sau đó Diệp Trần thoáng cảm ứng, lập tức biết là hai mươi bốn khối. Trong đó có phần nửa đã ảm đạm thất sắc giống ngoan thạch. Còn phân nửa có màu sắc nhàn nhạt rõ ràng là hiện tượng vừa mới hao hết nguyên khí. Hơi chút suy nghĩ, hắn minh bạch là chuyện gì xảy ra, trước đó, Khôi Lỗi giáp sĩ đã tiêu hao hết nguyên khí của mười hai khối Thượng phẩm linh thạch. Khi cùng Phượng Yên Nhu chiến đấu chỉ còn lại có mười hai khối Thượng phẩm linh thạch chi trì, nói cách khác, thời gian Khôi Lỗi giáp sĩ chân chính chiến đấu là gấp bội một khắc.

Để Thượng phẩm linh thạch đã vô dụng lấy ra, Phượng Yên Nhu điền Thượng phẩm linh thạch sung túc nguyên khí vào.

Sau một khắc!

Trong mắt Khôi Lỗi giáp sĩ bắn ra lam quang cường liệt, trong cơ thể năng lượng ba động rõ ràng.

- Chiến đấu.

Phượng Yên Nhu thôi động tinh thần lực, mệnh lệnh Khôi Lỗi giáp sĩ công kích Thanh Trúc.

Hưu!

Lam quang chợt lóe, Khôi Lỗi giáp sĩ xuất hiện trước mặt Thanh Trúc, tay phải nắm lại, đấm tới, quyền kình hãi nhân dấn phát điện lưu.

- Ai nha!

Thanh Trúc nháy lên, lui về phía sau.

- Được rồi, ngừng tay!

Phượng Yên Nhu cười nhạt, để Khôi Lỗi giáp sĩ an tĩnh lại.

- Thần hồ kỳ kỹ!

Diệp Trần có chút cảm khái, Khôi Lỗi giáp sĩ so với Khôi Lỗi Kê phức tạp hơn không biết bao nhiêu lần. Nhất là năng lượng trong cơ thể, cũng không phải đơn giản là để nguyên khí trong Thượng phẩm linh thạch dẫn dùng đến, mà là trải qua con đường đặc thù, để nó biến thành năng lượng cường đại. Tuy rằng cổ năng lượng này không bằng chân nguyên có thể khiến thực lực của Khôi Lỗi giáp sĩ chịu chút ảnh hưởng. Chỉ có cấp bậc tương đương cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường, nhưng nếu như điền nhập là Cực phẩm linh thạch, chiến lực tất nhiên còn có thể đề thăng lớn, đạt được trình độ cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cũng không có vấn đề gì.

Đương nhiên, không có ai lại tiêu hao Cực phẩm linh thạch như vậy.

Mặc kệ thế nào, một con Khôi Lỗi giáp sĩ giá trị tuyệt đối viễn siêu mười kiện Trung phẩm bảo khí. Trung phẩm bảo khí chỉ có thể tăng phúc thực lực cường giả Tinh Cực Cảnh, mà một con Khôi Lỗi giáp sĩ tương đương với một cường giả Tinh Cực Cảnh, ngoài ra hiện tại cơ quan thuật Khôi Lỗi một số gần như thất truyền. Khôi Lỗi giáp sĩ hoàn toàn bảo vật quí giá để hình dung, tin tưởng Linh Hải Cảnh cũng phải động tâm.

- Nhanh, tiếp tục đi tới, ta cũng muốn một Khôi Lỗi giáp sĩ.

Thanh Trúc cấp bách khó dằn nổi.

Để Khôi Lỗi giáp sĩ thu vào trong Trữ Vật Linh Giới, Phượng Yên Nhu nói:

- Yên tâm, ở đây di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn hẳn là lần đầu tiên có người tới, tác phẩm Khôi Lỗi không phải ít.

Đại điện sâu thẳm, ba người bất quá đi một phần năm lộ trình, đi tới hai phần năm, bên cạnh bức tường ầm ầm rạn nứt, hai đầu Khôi Lỗi giáp sĩ lao tới. Một lục một kim. Khôi Lỗi giáp sĩ cả người lóe ra kim sắc khí lưu công hướng Diệp Trần, Khôi Lỗi giáp sĩ lóe ra lục sắc khí lưu công hướng Thanh Trúc.

Thanh Trúc dù sao cũng là dù sao cũng là cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm áp chế Khôi Lỗi giáp sĩ hoàn toàn không thành vấn đề. Mà Diệp Trần càng không cần phải nói, hắn như đại pháo, ngón tay bắn ra, một đoàn Thanh Liên kiếm khí đánh bay kim sắc đại kiếm trong tay Khôi Lỗi giáp sĩ. Thân hình chợt lóe, một quyền đánh vào ngực nó.

Phanh!

Khôi Lỗi giáp sĩ từ giữa không trung rơi xuống.

Theo kiếm của Diệp Trần càng ngày càng mạnh, kiếm đạo thành tựu càng ngày càng cao, Ngũ Nhạc thần quyền hầu như không đất dụng võ, hiện tại vừa lúc phát ra công dụng, lấy quyền lực hùng hậu đả kích trên người Khôi Lỗi giáp sĩ, hẳn là không phải để đối phương tổn hại.

Phượng Yên Nhu đứng ở một bên quan vọng, khi thì nhìn về phía Thanh Trúc, khi lại nhìn về phía Diệp Trần, dần dần, nàng phát hiện mánh khóe.

Đồng dạng là ngăn chặn Khôi Lỗi giáp sĩ, Thanh Trúc chỉ biết là giản đơn tiêu hao năng lượng trong cơ thể nó. Mà Diệp Trần khác nhau, mỗi một quyền đánh ra, đều ẩn chứa chấn động lực, cổ chấn động lực này tác dụng trên người Khôi Lỗi giáp sĩ, có thể khiến nó tiêu hao càng nhiều năng lượng. Mặt khác, Diệp Trần cũng không phải thuần túy lấy áp chế Khôi Lỗi giáp sĩ làm mục tiêu, khi Khôi Lỗi giáp sĩ sắc bén một quyền oanh, Diệp Trần đồng dạng một quyền đón nhận, chợt quyền tâm sản sinh một cổ hấp lực tuyệt cường, gắt gao hấp quyền đầu của nó, khiến nó và hắn hợp lại năng lượng.

- Quả thực là đáng sợ, trên thực lực không bằng hắn cũng thôi đi, kỹ thuật chiến đấu hoàn toàn không cùng một tầng thứ, hắn thực sự là hai mươi

mốt tuổi sao?

Phượng Yên Nhu hết cách có chút sởn gai ốc.

Thêm nửa khắc trôi qua, Diệp Trần để năng lượng trong cơ thể con Khôi Lỗi giáp sĩ này tiêu hao sạch sẽ, về phần Thanh Trúc vẫn bị vây trong chiến đấu.

- Con Khôi Lỗi giáp sĩ này trong cơ thể diễn hóa ra năng lượng là Kim hệ năng lượng, Kim hệ năng lượng lấy sắc bén làm chủ, phối hợp trên đại kiếm, hẳn là Khôi Lỗi kiếm sĩ rất tốt.

Tại hạch tâm dấu vết Khôi Lỗi kiếm sĩ hạ tinh thần ấn ký, Diệp Trần đưa tay hấp một cái, kim sắc đại kiếm rơi trên mặt đất bay qua, bị Diệp Trần nhét trở lại tay phải của nó, sau đó mở chốt, lấy Thượng phẩm linh thạch đã vô dụng ra, điền Thượng phẩm linh thạch mới vào.

Đại hoàn thành!

Mi tâm phồng lên, Diệp Trần thôi động tinh thần lực để Khôi Lỗi kiếm sĩ công kích hư không đối diện.

Bá!

Trong mắt Khôi Lỗi kiếm sĩ kim quang lóe ra, trong nháy mắt bắn lên, kim sắc đại kiếm trong tay lấy tốc độ tràn ngập sức bật chém ra, ở trên hư không xé mở một đạo kiếm ngân.

- Quả nhiên, linh hồn lực của ta đủ mạnh, tinh thần lực tự nhiên cũng mạnh, thôi động Khôi Lỗi kiếm sĩ càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Diệp Trần tin tưởng, khống chế Khôi Lỗi kiếm sĩ và Khôi Lỗi giáp sĩ của Phượng Yên Nhu chiến đấu, đối phương tối đa chỉ có thể ngăn trở ba chiêu, tốc độ quyết định thành bại, đương nhiên, chân chính bạo phát đại chiến, hắn tự nhiên không thể phân tâm khống chế Khôi Lỗi kiếm sĩ, để nó tự chủ chiến đấu là được. Do đó cũng không khác nhau nhiều lắm.

- Hì hì, thành.

Bên kia, Thanh Trúc rốt cục đối phó xong Khôi Lỗi giáp sĩ thuộc về nàng.

Dấu vết tinh thần ấn ký điền điền Thượng phẩm linh thạch mới, Thanh Trúc khống chế được Khôi Lỗi giáp sĩ của nàng đi qua đi lại.

Kế tiếp, ba người lại tự mình đoạt được thêm hai con Khôi Lỗi giáp sĩ nữa.

Ba con Khôi Lỗi giáp sĩ của Diệp Trần phân biệt là kiếm sĩ, búa thủ, kiếm thuẫn kiếm sĩ, mỗi con đều có thực lực tương đương cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường, bằng với thoáng cái có thêm ba sự trợ giúp hữu dụng.

Thanh Trúc ham chơi, nhất định phải dùng Khôi Lỗi giáp sĩ phân cao thấp với Khôi Lỗi giáp sĩ của Diệp Trần, thế nhưng tinh thần lực của nàng không bằng Diệp Trần, hai ba chiêu liền quăng mũ cởi giáp, bị bại rối tinh rối mù.

Phượng Yên Nhu bất đắc dĩ lắc đầu:

- Không nên làm loạn, chúng ta tiếp tục thăm dò di tích phân đường.

- Hừ, không công bình, nhất định là Khôi Lỗi giáp sĩ của hắn tốt hơn của ta.

Vẻ mặt Thanh Trúc buồn bực đi theo phía sau Phượng Yên Nhu.

Từ hậu phương đại điện đi ra ngoài, ba người để mỗi một kiến trúc đều tìm kiếm một lần, thu hoạch không sai, ngoài sức chiến đấu chênh lệch, Diệp Trần tổng cộng đạt được một bộ một trăm lẻ tám con Mộc Đầu Nhân cao cấp, thực lực tương đương với võ giả Ngưng Chân Cảnh đỉnh tiêm; mười kiện Khôi Lỗi thương, an trên Hạ phẩm linh thạch, có thể kích phát quang thúc công kích địch nhân, phá vỡ phòng ngự võ giả Ngưng Chân Cảnh

không thành vấn đề; ba kiện Khôi Lỗi pháo, tác dụng tương tự Khôi Lỗi thương, bất quá uy lực lớn hơn nhiều, có thể xuyên thủng phòng ngự võ giả Bão Nguyên Cảnh.

Mặt khác, còn có một số tác phẩm Khôi Lỗi không có sức chiến đấu, tỷ như một căn phòng khôi lỗi dùng để đi dã ngoại. Bên trong có bàn có y phục, cũng có giường, lúc không dùng có thể khởi động cơ quan, để nó co rút lại, biến thành dài khoảng hai thước, tối trân quý là nó có vòng bảo hộ. Điền nhập một ít Trung phẩm linh thạch là có thể kích phát ra vòng bảo hộ chống đối võ giả Bão Nguyên Cảnh tập kích, tương đối mà nói, cũng có lợi ích.

Phượng Yên Nhu và Thanh Trúc hai người đạt được lượng lớn tác phẩm Khôi Lỗi, Thanh Trúc mừng rỡ vẫn cười ha hả liên tục, nhớ tới tại Lam Sơn Đảo cùng Diệp Trần tranh đoạt Khôi Lỗi Kê, lại có chút không có ý tứ.

Dần dần, ba người đi tới giải đất hạch tâm của di tích phân đường.

Giải đất hạch tâm không có bất kỳ thu hoạch gì, nhưng ba người hô hấp thoáng gia tốc, bọn họ tìm được thương khố của di tích phân đường, không cần nghĩ cũng biết thương khố là dùng làm gì, khẳng định là tác phẩm Khôi Lỗi, hơn nữa là cao đoan tác phẩm Khôi Lỗi.

Đáng tiếc, thương khố không phải dễ dàng tiến nhập như vậy. Đầu tiên phải đi qua được một đoạn này thông đạo chiều dài hơn một nghìn thước trước mắt.

Lấy ra một kiện Hạ phẩm bảo khí, Diệp Trần uốn tay ném vào trong thông đạo.

Hạ phẩm bảo khí tại Diệp Trần quán chú chân nguyên tốc độ tốc độ nhanh như thiểm điện, đạt được gấp hơn bốn lần, phát ra tiếng xé gió cực kỳ chói tai.

Phốc!

Một đạo ám tử sắc quang thúc từ một bên bắn ra, chuẩn xác bắn trúng Hạ phẩm bảo khí.

Hạ phẩm bảo khí trong nháy mắt bạo liệt, từng mảnh nhỏ bắn ra chung quanh.

Thanh Trúc âm thầm líu lưỡi, nhìn, ám tử sắc quang thúc so với yên cốt cương khí càng thêm kinh khủng, bọn họ không có lòng tin thuận lợi thông qua, không có gì bất ngờ xảy ra, vật thể tiến nhập trong đó chưa bị yên diệt, thì ám tử sắc quang thúc sẽ không ngừng công kích, đây mới là nan đề.

- Không biết có thể tìm được cơ quan khống chế thông đạo tự chủ công kích?

Phượng Yên Nhu nhíu mày, nói thật mặc dù nàng có hai phần nắm chắc có thể xông qua thông đạo. Nhưng càng nhiều là không nắm chắc, mà không nắm chắc đại biểu hẳn phải chết, không có ai không quý trọng sinh mạng của mình, nàng cũng không ngoại lệ.

Vẻ mặt Diệp Trần không có gì biến hóa, ngón tay hắn vuốt một cái lên Trữ Vật Linh Giới, lại lấy ra một kiện bảo khí. Cái này không phải Hạ phẩm bảo khí, mà là Trung phẩm bảo khí, Thanh Liên chân nguyên quán chú trong đó, Diệp Trần lấy tốc độ đồng dạng bắn ra.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Trung phẩm bảo khí trình độ cứng rắn dù sao cũng vượt xa Hạ phẩm bảo khí, đạo quang thúc thứ nhất cũng không đánh tan được nó, lập tức là đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư..., tròn mười ba đạo quang thúc bắn vào nó, rốt cục mới bị bạo liệt, tóe ra hỏa quang khiến cả thông đạo nhuộm đẫm thành xích hồng sắc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 405: Từng Bước Thông Qua Khảo Nghiệm.

- Thông đạo này không thể thông qua!

Thanh Trúc há hốc miệng nói.

Phượng Yên Nhu đồng dạng lắc đầu, nàng đã không còn ôm hy vọng gì cả, trừ phi có thể tìm được cơ quan, nhưng Khôi Lỗi Môn chế tạo cơ quan dễ tìm được như vậy, thì đã không còn là Khôi Lỗi Môn rồi.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ta bắn ra Hạ phẩm bảo khí tốc độ gấp bốn lần tốc độ âm thanh, khi Hạ phẩm bảo khí đi tới bốn trăm hai mươi thước, liền bị quang thúc bắn trúng, trung phẩm bảo khí cũng là như vậy. Nếu như để tốc độ đề thăng tới gấp sáu lần tốc độ âm thanh. Như vậy hẳn là năm trăm sáu mươi thước mới bị bắn trúng, các ngươi nghĩ xem, nếu như đi tới năm trăm sáu mươi thước vẫn chưa bị bắn trúng, có thể xông qua không?

- Đương nhiên có thể, tốc độ đạt được gấp sáu lần vận tốc âm thanh, phía trước năm trăm sáu mươi thước liền không cần sợ nữa. Nếu như đến năm trăm sáu mươi thước vẫn chưa bị bắn trúng, như vậy lại có thể thuấn di năm trăm sáu mươi nữa, thế nhưng, làm sao để không bị bắn trúng đây? Mặt khác, năm trăm sáu mươi thước không bị bắn trúng, ngươi có thể đảm bảo năm trăm bảy mươi thước không bị bắn trúng?

Thanh Trúc cũng không phải kẻ ngốc, liền hỏi mấy vấn đề then chốt.

Diệp Trần tự tin nói:

- Có thể dùng thứ đó để chống đỡ quang thúc công kích, bất quá, thứ này phải đủ lớn, có thể che lấp thân thể, bởi vì ngươi cũng không biết nó sẽ công

kích vào chỗ nào của ngươi. Do đó, mặc trên người trung phẩm phòng ngự bảo khí cũng không thể bảo đảm an toàn.

- Che lấp toàn thân, có thể chống đỡ quang thúc công kích một lần, Khôi Lỗi giáp sĩ!

Phượng Yên Nhu tâm tư mẫn tiệp, lập tức nói ra lựa chọn tốt nhất.

Diệp Trần gật đầu:

- Không sai, suy nghĩ giống ta, phòng ngự của Khôi Lỗi giáp sĩ cũng đủ mạnh, ngăn trở một lần quang thúc công kích không nói chơi.

Lần này là Phượng Yên Nhu đặt câu hỏi:

- Thế nhưng cứ theo như lời ngươi nói, Khôi Lỗi giáp sĩ chỉ có thể che lấp toàn thân, quang thúc có thể bắn qua từ một góc khác hay không? Một khi bắn qua, vậy còn không bị xuyên thủng thành tổ ong vò vẽ?

Diệp Trần cười nói:

- Ta vừa ném ra Hạ phẩm bảo khí theo hướng bên trái, quang thúc liền bắn từ bên trái qua. Trung phẩm bảo khí ném từ hướng sườn giữa, quang thúc từ mặt trên bắn tới. Nếu như đoán không sai, khi ném từ phía bên phải trung ương, quang thúc hẳn sẽ từ phía bên phải bắn qua. Cửa vào thông đạo này bốn cạnh bằng nhau, là hình tứ phương, để tương đối hai góc liên tiếp với nhau, sẽ là bốn hình tam giác, phía dưới một hình tam giác tạm không nhắc tới. Trước tiên là nói về hình tam giác ở trên, khi khi chúng ta bị vây trong vòng hình tam giác, sẽ lọt vào công kích. Đơn giản mà nói, chính là tới gần chỗ tường kia sẽ lọt vào góc công kích, về phần hình tam giác phía dưới, tới gần bên trái sẽ lọt vào quang thúc công kích, ngược lại cũng thế.

- Không có khả năng, ngươi mới thí nghiệm hai lần, là có thể tìm được quy luật?

Thanh Trúc không tin lắm, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một ít đồ

vật vô dụng, sau đó nhất nhất thí nghiệm, tối hậu cho ra kết quả giống với lời nói của Diệp Trần, tới gần bức tường đó, sẽ lọt vào công kích, hoàn toàn có thể dự đoán được phương hướng.

- Diệp công tử, ngươi trước đây ngươi từng trải qua chuyện tương tự?

Phượng Yên Nhu nghi hoặc nói.

Diệp Trần lắc đầu:

- Dây là cơ quan, cơ quan và Khôi Lỗi có điều khác nhau, là có quy luật đáng nói, nếu như là Khôi Lỗi, ta đây sẽ không đoán ra được.

Khôi Lỗi tạo nghệ còn muốn tại cơ quan, cơ quan không thể nghi ngờ là thiếu sót càng nhỏ càng tốt, nhưng mặc kệ ra sao, đều có thiếu sót, then chốt là ngươi có thể nhìn ra hay không. Hắn không biết người chế tạo cơ quan này nghĩ như thế nào. Nếu như là hắn sẽ làm tới gần cạnh tường lọt vào quang thúc công kích, không có cái này, như vậy một khí có người tiến nhập, sẽ lọt vào quang thúc của ba chỗ công kích, thiếu sót thoáng cái giảm đi rất nhiều.

Hay là người chế tạo cơ quan là vì tiết kiệm năng nguyên, hoặc là vì bồi dưỡng năng lực suy xét của đệ tử, ai cũng không biết được.

- Chúng ta đây vào đi thôi!

Thanh Trúc vội vàng.

- Còn chưa được, kém một lần thử nghiệm cuối cùng.

Diệp Trần lấy ra hai kiện Hạ phẩm bảo khí, một lớn một nhỏ, uốn tay bắn ra, hai kiện Hạ phẩm bảo khí bị vây trạng thái tuyệt đối bình hành, cao độ, tốc độ, đều như nhau, tới gần tường bên trái, Hạ phẩm bảo khí lớn che lấp Hạ phẩm bảo khí nhỏ.

Phốc!

Một đạo quang thúc từ tường bên trái bắn ra, đánh nát Hạ phẩm bảo khí lớn, Hạ phẩm bảo khí nhỏ bình yên vô sự, thoáng cái thông qua thông đạo.

Lần này, Diệp Trần dùng tốc độ gấp sáu lần vận tốc âm thanh bắn ra.

- Hiện tại có thể.

Diệp Trần thở ra một hơi.

- Ngươi thật thông minh!

Thanh Trúc phát hiện chính mình bắt đầu bội phục Diệp Trần, tựa như lời nói lúc trước của nàng, nếu như năm trăm sáu mươi thước không bị công kích, năm trăm bảy mươi thước bị công kích thì thế nào? Kết quả Diệp Trần nói dùng Khôi Lỗi giáp sĩ chống đỡ công kích, xác thực, Khôi Lỗi giáp sĩ có thể bọn nàng ngăn trở công kích không giả, tiền đề là bọn nàng khi tiếp tục bay qua sẽ không lọt vào quang thúc công kích. Bằng không, tất cả trở thành phế thãi, về phần vẫn khống chế Khôi Lỗi giáp sĩ ngặn lại một bên càng không hiện thực, quang thúc lực công kích sẽ làm sẽ làm Khôi Lỗi giáp sĩ va chạm trên ngươi, như vậy là chết chắc.

Phượng Yên Nhu đồng dạng rất bội phục Diệp Trần, người bình thường cho dù có thể tìm được mấu chốt, cũng phải tổn thời gian rất lâu, hơn nữa có thể lúc nào cũng bảo trì lãnh tĩnh hay không đều không biêt là bao nhiêu.

- Ta đi trước đây.

Diệp Trần đi tới bên ngoài cửa vào.

Tốc độ gấp sáu lần vận tốc âm thanh đối với cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn khác mà nói là rất khó. Nhưng Diệp Trần tìm hiểu Kiếm Bộ, trong khoảng thời gian ngắn để tốc độ đề thăng tới mức đó không có vấn đề gì. Hơn nữa, từ Kiếm Ý cô đọng thành Kiếm Hồn hình thức ban đầu, đồng dạng có năng lực tăng phúc tốc độ, bất quá, đây là con bài chưa lật của hắn, sẽ không dễ dàng bại lộ.

Sưu!

Thân hình nhất triển, Diệp Trần trong nháy mắt bắn tới thông đạo, hướng về phía tường bên trái.

Khi đạt được năm trăm năm mươi thước, hắn để một con Khôi Lỗi búa thủ lấy ra, che ở bên trái, Khôi Lỗi búa thủ vừa xuất hiện, ngay lúc Diệp Trần đi tới năm trăm sáu mươi thước.

Phốc!

Một đạo quang thúc bắn trúng Khôi Lỗi búa thủ, Diệp Trần bỏ lại Khôi Lỗi búa thủ, tốc độ không giảm, tiếp tục bay cực nhanh về phía trước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 406: Ly Khai, Hoang Đảo Tham Ngộ. (Thượng,Hạ)

Rốt cục, Diệp Trần đến một đầu khác của thông đạo, mà Khôi Lỗi búa thủ tại từng đạo quang thúc công kích, không thể chịu đựng nổi, hung mãnh bạo liệt.

Thấy Diệp Trần thành công, Phượng Yên Nhu và Thanh Trúc không chút lo lắng phát sinh ngoài ý muốn, về phần gấp sáu lần vận tốc âm thanh, các nàng cũng không sợ. Phiêu Tuyết Điện có không ít bí tích tăng phúc tốc độ. Đương nhiên chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, bất quá cũng đủ.

Kỳ thực, tốc độ chậm một chút cũng không sao cả, chỉ bất quá phân làm hai lần tiến hành, nghĩa là một người sẽ tổn thất hai con Khôi Lỗi giáp sĩ, các nàng thấy tiếc, trừ phi có thể tìm được đồ vật cũng đủ cứng rắn có thể thay thế Khôi Lỗi giáp sĩ.

Tổn thất hai con Khôi Lỗi giáp sĩ, hai người thành công xông qua.

Phượng Yên Nhu đang muốn cùng Diệp Trần nói chuyện, thấy hắn nhìn chằm chằm vào một chỗ, không khỏi theo ánh mắt của hắn nhìn lại.

Chỗ đó có một tấm bảng, mặt trên viết mấy chữ.

- Chúc mừng ngươi đã thông qua tử vong thông đạo, có tư cách ở bên trong chọn một kiện Thượng phẩm Khôi Lỗi, Khôi Lỗi Môn của ta cần chính là loại đệ tử như ngươi.

Phượng Yên Nhu vô cùng kinh ngạc nói:

- Cư nhiên chỉ dùng để khảo nghiệm Khôi Lỗi Môn đệ tử!

- Thì ra là thế, thảo nào giản đơn như vậy.

Diệp Trần thủy chung nghĩ, cơ quan này quá giản đơn, Phượng Yên Nhu và Thanh Trúc nghĩ không ra, một là thời gian quá ngắn, không có tâm tình suy nghĩ. Hai là các nàng không biết đây là khảo nghiệm, cũng sẽ không coi đó là khảo nghiệm, đương nhiên thời gian một nén nhang nghĩ không ra khẳng định có khối người.

Không có tiếp tục dây dưa, Diệp Trần nói:

- Nếu chúng ta thông qua, liền vào xem đi sao! Thượng phẩm Khôi Lỗi so với Khôi Lỗi giáp sĩ còn muốn cao hơn một phẩm cấp, không biết sẽ có hình dạng gì.

Thu hồi tầm mắt, Diệp Trần hướng bên trong thương khố đi đến.

Thương khố chia làm rất nhiều gian phòng, từ một gian phòng bên ngoài đi qua, sắc mặt ba người khó coi, thiên tân vạn khổ tiến đến, bên trong một Khôi Lỗi cũng không có.

Rất nhanh, ba người tới một góc bên gian phòng ngoài.

Mở cửa phòng ra, phát hiện bên trong có bày năm con Khôi Lỗi. Năm con Khôi Lỗi này đều rất lớn, bên trái là hai con Phi Cầm Khôi Lỗi Phi Cầm Khôi Lỗi, phía bên phải là ba con Khôi Lỗi hình thú, mặc kệ là Phi Cầm Khôi Lỗi cũng tốt, hình thú Khôi Lỗi cũng tốt, đều có cánh, đại biểu cho bọn nó có thể bay, đây là Khôi Lỗi có thể dùng để chạy đi.

- Năm con Thượng phẩm Khôi Lỗi, Thượng phẩm Khôi Lỗi dùng để chạy đi, tốc độ thế nhưng tiếp cận Linh Hải Cảnh, điền nhập Cực phẩm linh thạch, siêu việt Linh Hải Cảnh đều dễ dàng.

Phượng Yên Nhu sợ hãi than.

Diệp Trần cười nói:

- Năm con nên phân chia thế nào?

Để hắn lấy một con, khẳng định không cam lòng, nên mới vứt vấn đề này cho đối phương.

Phượng Yên Nhu nói:

- Tuy nói là ta nói cho ngươi biết phụ cận Lam Sơn Đảo có di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn. Nhưng tìm được di tích phân đường là ngươi, tìm được phương pháp thông qua tử vong thông đạo cũng là ngươi. Do đó theo lý ngươi lấy hai con, còn lại ba con thuộc về ta và Thanh Trúc sư muội, làm sao?

- Vậy đa tạ.

Năm con phi hành Khôi Lỗi, Diệp Trần chọn một đầu Phi Cầm Khôi Lỗi và một đầu hình thú Khôi Lỗi, Phi Cầm Khôi Lỗi là hình dạng chim đại bàng, hình thú Khôi Lỗi là hình dạng con báo.

Phi hành Khôi Lỗi còn không có sử dụng qua, Diệp Trần hạ tinh thần ấn ký của mình, sau đó điền Thượng phẩm linh thạch, hơi thôi động tinh thần lực, phi hành Khôi Lỗi vỗ cánh kịch liệt, mạnh khí lưu mọi nơi kích động, giống đao phong.

Đương nhiên, tác dụng chính của cánh không phải để gia tốc, mà là khống chế phương hướng, gia tốc là ba ống phun ở phía sau của nó.

Hai con phi hành Khôi Lỗi tới tay, Diệp Trần thầm than chuyến đi này không tệ.

- Diệp công tử, đại bộ phận tác phẩm tại di tích phân đường đều bị chúng ta cướp đoạt sạch sẽ, nhưng còn chưa nói ra ngoài.

Lúc này, Phượng Yên Nhu mở miệng nói.

Diệp Trần có chút suy nghĩ quan sát bốn phía, gật đầu nói:

- Cũng đúng, tòa di tích phân đường này bản thân chính là bảo vật lớn

lao, như ngân sắc hộ tráo kia, được chế tạo cơ quan kiến trúc thật lớn. Còn có tử vong thông đạo kia cũng đủ để bất kỳ một Lục phẩm tông môn nào phải điên cuồng. Ngũ Phẩm tông môn cũng sẽ mơ ước, yên tâm, mấy thứ này ta không mang đi, lại càng không qua sông đoạn cầu. Bất quá Phiêu Tuyết Điện ngươi động tác quá lớn, không dễ dàng tránh thoát cơ sở ngầm của Lục phẩm tông môn khác.

Phượng Yên Nhu nói:

- Xác thực, muốn để di tích phân đường chiếm làm của mình, rất khó, không thể nghĩ cùng người khác chia phần. Nhưng nếu Phiêu Tuyết Điện ta đến chỗ này trước, phần đầu khẳng định là do Phiêu Tuyết Điện chiếm, do đó Yên Nhu mới hi vọng Diệp công tử bảo mật.

Diệp Trần cười cười, tranh đấu giữa các đại tông môn hắn không có hứng thú, đã có đủ thu hoạch, nơi đây với hắn mà nói đã không có giá trị, đề nghị:

- Chúng ta theo đường cũ trở về đi sao!

Ba người ly khai thương khố, đi tới trước thông đạo.

Tử vong thông đạo tiến đến thì bị công kích, đi ra ngoài ngược lại không có bất kỳ động tĩnh nào. Đương nhiên, Diệp Trần cũng không dám mạo hiểm, sau vài lần thí nghiệm, dựa theo biện pháp lúc tiến đến đi ra ngoài, hắn sợ tử vong thông đạo có biến, chết oan chết uổng.

Người đi ra, Khôi Lỗi giáp sĩ theo sát phía sau.

Công phu một chén trà, ba người xuất hiện tại khe hở dưới đáy hồ, quay đầu lại nhìn sang bạch kim sắc yên cốt cương khí, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Nơi này cách Lam Sơn Đảo chừng hơn bốn vạn dặm, lại giấu ở sâu trong đáy hồ, không tới gần đến hơn mươi dặm, căn bản không thể cảm ứng. Nếu không phải linh hồn lực của ta cường đại, kiếm hồn hình thức ban đầu sinh ra ý chí quang huy, phạm vi phóng xạ đạt được tám mươi dặm, cũng rất

dễ để sót.

Tại phương viên năm vạn dặm sâu trong đáy hồ thăm dò, để sót khu vực hơn mười dặm quá dễ, đây là không thể tránh được.

Trở lại Lam Sơn Đảo Lam Thủy Thành, Diệp Trần chú ý tới nền pho tượng hoàng kim của hắn đã làm xong, dựa theo quy mô mà xem, pho tượng đạt được chiều cao một hai trăm thước không thành vấn đề.

Một vài ngày kế tiếp, Diệp Trần vô thì vô khắc không ở tìm hiểu Lôi Thú Biến và Thiên Toái Vân. Lôi Thú Biến là Địa cấp đỉnh giai bí tịch, đệ tứ biến Lôi Điểu Biến độ khó tham ngộ chỉ kém thức thứ chín Thanh Liên Kiếm Pháp một chút. Bất quá Diệp Trần không dự định trong khoảng thời gian ngắn luyện thành Lôi Thú Biến. Hắn chỉ muốn lấy Lôi Thú Biến làm ván cầu, để làm chuẩn bị dung hợp thức thứ tám Kinh Vân Kiếm Pháp Thiên Toái Vân. Dù sao hai cái đều thuộc về Lôi Chi Ý Cảnh, ít nhiều có điểm tương đồng.

Dung hợp tám thức Kinh Vân Kiếm Pháp Thiên Toái Vân có thể nói là mục tiêu lớn nhất trong thời gian sắp tới của Diệp Trần, không phải hắn quá vội vàng.

Đê giai áo nghĩa võ học ưu thế quá lớn, chỉ cần lĩnh ngộ tới một thành, liền siêu việt thức thứ tám Thanh Liên Kiếm Quyết và Thiên Toái Vân hiện nay. Nếu là lĩnh ngộ tới nhị thành, bằng uy lực tăng gấp đôi, có thể vượt cấp khiêu chiến. Nếu là lĩnh ngộ tới tam thành, vậy thì kinh khủng, Diệp Trần có thể tưởng tượng, một cường giả Tinh Cực Cảnh vô địch có Thượng phẩm bảo khí dùng tam thành lĩnh ngộ đê giai áo nghĩa võ học cùng hắn chiến đấu sẽ có tràng cảnh ra sao. Chí ít hắn không có tuyệt đối nắm chắc chiến thắng đối phương, càng không nói chỉ có bốn, năm thành, Diệp Trần cũng không dám tưởng tượng tiếp nữa.

Tuy rằng chiến lực của Diệp Trần là gấp đôi cường giả Tinh Cực Cảnh vô địch, nhưng cũng không thể tại phương diện nào đó chênh lệch nhiều lắm, hắn sao có thể không vội.

- Thiên Toái Vân một khi dung hợp thức thứ tám Kinh Vân Kiếm Pháp, uy lực hẳn là tương đương với thức thứ chín Thanh Liên Kiếm Pháp, đủ để địch nổi lĩnh ngộ hai thành đê giai áo nghĩa võ học. Việc cấp bách vẫn là hoàn thành mục tiêu này, sau đó lại tìm hiểu thức thứ chín Thanh Liên Kiếm Pháp, chờ hai cái hoàn thành, chính là lúc ta tìm hiểu đê giai áo nghĩa võ học.

Mục tiêu của Diệp Trần rất minh xác, hắn biết, Tinh Cực Cảnh đột phá tới Linh Hải Cảnh độ khó quá lớn, ngay cả Huyền Hậu mất sáu bảy năm mới từ Tinh Cực Cảnh tu luyện đến Linh Hải Cảnh. Mà hắn mười chín tuổi bước vào Tinh Cực Cảnh, hiện tại hai mươi mốt tuổi, gần hai năm trôi qua, cho dù thiên phú so với Huyền Hậu còn muốn cao hơn, cũng không thể trong thời gian ngắn trở thành Linh Hải Cảnh.

Do đó tại phương diện võ học phát triển mới là đạo lý vững vàng.

Tìm hiểu võ học không phải chuyện duy nhất Diệp Trần muốn làm, phụ cận Lam Sơn Đảo di tích đông đảo, Diệp Trần thỉnh thoảng cũng sẽ đi thám hiểm, sưu tầm chút bào vật. Phạm vi phóng xạ linh hồn lực của hắn là gấp năm lần cường giả Tinh Cực Cảnh tầm thường, ưu thế quá lớn, thường thường có thể tìm được một ít thứ tốt, ngay ngày hôm trước, hắn tại một di tích trong Dược Viên, phát hiện một gốc Huyết Nguyên Thảo cực kỳ hiếm có. Huyết Nguyên Thảo luận giá trị tuy rằng không bằng cánh hoa Thiên Ma hoa. Nhưng là thánh thảo liệu thương, hơn nữa, Huyết Nguyên Thảo có một ưu điểm, dù cho trong cơ thể không có chân nguyên, nuốt vào đều lập tức có hiệu quả, điểm ấy cánh hoa Thiên Ma hoa ngược lại kém hơn.

Linh thảo, linh thạch, bảo khí, võ học...

Diệp Trần thu hoạch có chút không ít, cũng động ý niệm rời khỏi Lam Sơn Đảo trong đầu.

...

Trên Tinh Vực Hồ vô biên vô hạn, vạn dặm không mây, trời quang, gió

nhẹ thổi, từng cành hoa lay động.

Một đạo nhân ảnh từ trên cao hạ xuống, dẫm trên mặt hồ.

- Ở đây cách Lam Sơn Đảo cả vạn dặm, hẳn là không có ai đi ngang qua, vẫn là dùng phi hành Khôi Lỗi chạy đi đi sao!

Người chính là Diệp Trần, bởi Lam Sơn Đảo nhân khẩu nhiều lắm, ít địa phương hẻo lánh không người. Do đó sau khi thăm dò đại bộ phận di tích, hắn lựa chọn ly khai Lam Sơn Đảo, chuẩn bị để thức thứ tám Kinh Vân Kiếm Pháp dung hợp đến Thiên Toái Vân, tại Tinh Vực Hồ mênh mông, những hoang đảo hoang tàn kia không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Ông!

Không khí hơi ba động một chút, báo hình Khôi Lỗi xuất hiện trước mặt Diệp Trần.

Báo hình Khôi Lỗi dài bốn thước, cao hai thước năm, sườn có hai cánh, dài đến tám thước, móng vuốt sắc bén, con mắt là hai khỏa bảo thạch. Ngoài việc không hô hấp, còn lại đều rất giống với báo hình yêu thú, xa xa vừa nhìn tuyệt đối sẽ không nghĩ nó là Khôi Lỗi.

Xoay người ngồi vào báo hình Khôi Lỗi, Diệp Trần thôi động tinh thần lực, để báo hình Khôi Lỗi chạy nhanh.

Ào ào ào ào ào ào!

Vừa giang canh, báo hình Khôi Lỗi ở trên hồ nước chạy cực nhanh, bởi vì bàn chân phụ của nó có năng lượng, do đó chạy rất ổn, rất nhanh không có rơi vào hồ nước.

- Ừm, tốc độ chạy khoảng chừng gấp ba lần vận tốc âm thanh.

Diệp Trần gật đầu, tốc độ này đã khiến hắn rất thỏa mãn, phải biết rằng Cửu cấp yêu thú tốc độ chạy trên mặt đất cũng không hơn được. Chỉ có dựa

vào yêu nguyên phi đằng mới đạt được tốc độ hơn mười lần vận tốc âm thanh, đổi thành Linh Hải Cảnh cũng là như vậy.

- Bay!

Ra lệnh một tiếng, báo hình Khôi Lỗi giương cánh lên, vỗ mạnh, trên hồ nước lập tức ba cuộn trào mãnh liệt, nhấc lên sóng ca trăm mét.

Hưu!

Tiếng rít vang lên, báo hình Khôi Lỗi phóng lên cao, mang theo Diệp Trần vọt tới vạn thước.

Gấp bảy!

Tám lần!

Chín lần!

Mười lần!

Chỉ chốc lát sau, báo hình Khôi Lỗi tốc độ đã kéo lên gấp mười lần vận tốc âm thanh, so với Linh Hải Cảnh vẫn hơi chậm một chút, tại đuôi của nó, ba ống phun ra khí lưu nóng rực, cổ khí lưu này dung kim hóa thiết, ngay cả không khí đều bị đốt thành hư vô.

- Tốc độ quá nhanh.

Diệp Trần sợ hãi than, hắn duy nhất một lần cảm thụ được gấp mười lần vận tốc âm thanh là Long Bích Vân dẫn hắn trở lại Thiên Phong Quốc, tốc độ nhanh nhất của hắn tuyệt đối không vượt lên trước gấp bảy lần vận tốc âm thanh.

- Có phi hành Khôi Lỗi, sau này đi đường tựu không cần tiêu hao chân nguyên, về phần Thượng phẩm linh thạch, thật là vấn đề.

Phi hành Khôi Lỗi một lần cần điền nhập một trăm hai mươi khối

Thượng phẩm linh thạch, tốc độ cao nhất phi hành có thể duy trì hai mươi tứ tiếng, tiêu hao hết một trăm hai mươi khối Thượng phẩm linh thạch. Nếu không phải mấy ngày trước, Diệp Trần từ thi đấu lôi đài có được ba nghìn năm trăm khối Thượng phẩm linh thạch thì đã tiêu hao hết rồi.

- Điền nhập Trung phẩm linh thạch xem sao, ngược lại ta cũng không cần tốc độ đi nhanh như vậy.

Diệp Trần linh cơ khẽ động, để báo hình Khôi Lỗi dừng lại.

Lấy ra Thượng phẩm linh thạch, Diệp Trần điền nhập một trăm hai mươi khối Trung phẩm linh thạch.

Sau đó tiếp tục tốc độ cao nhất phi hành.

Gấp ba!

Bốn lần!

Năm lần!

Điền nhập Trung phẩm linh thạch, báo hình Khôi Lỗi tốc độ cực hạn là gấp năm lần vận tốc âm thanh.

- Tốc độ này hoàn toàn đủ rồi, sau này vẫn là dùng Trung phẩm linh thạch.

Khác với Thượng phẩm linh thạch, Trung phẩm linh thạch của Diệp Trần đã đạt tới ngoài hai trăm vạn, hoàn toàn đủ dùng. Huống hồ, tiêu hao chân nguyên kỳ thực so với tiêu hao Trung phẩm linh thạch càng phí phạm, chân nguyên tiêu hao, cần đan dược đến bù đắp, một viên đan dược đều giá trị không ít Trung phẩm linh thạch.

Đương nhiên, dùng Trung phẩm linh thạch đảm đương báo hình Khôi Lỗi động lực nguyên, chỉ có thể duy trì sáu tiếng. Sau đó lại phải đổi lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 407: Thiên Lôi Thiết. (Thượng,Hạ)

Lấy tốc độ gấp năm lần vận tốc âm thanh chạy đi, chỉ chốc lát sau Diệp Trần đã tìm được một hoang đảo thỏa mãn.

Diện tích hoang đảo thật lớn, không dưới nghìn dặm, trên đó có lượng lớn yêu thú sinh sống.

- Liền ở lại đây tham ngộ đi sao!

...

Thời gian như nước chảy, Diệp Trần tại trên hoang đảo đã sinh hoạt ba ngày.

Trong lúc, Diệp Trần đối với Lôi Thú Biến tìm hiểu rất thuận lợi.

Lôi Thú Biến tổng cộng có tứ biến, phân biệt là Lôi Hùng Biến, Lôi Báo biến, Lôi Sư Biến, cùng với Lôi Điểu Biến, rất sớm trước đây, Diệp Trần đã tham ngộ tới đệ tam biến Lôi Sư Biến rồi. Hiện tại, hắn càng để Lôi Sư Biến tham ngộ tới cảnh giới viên mãn, đệ tứ biến Lôi Điểu Biến có chút mạch lạc.

- Phá!

Hai tay cầm Lôi Trạch, Diệp Trần một kiếm oanh ngọn núi đối diện.

Đùng!

Một đầu Lôi Điện Hùng Sư có hai cánh ở sườn, hung mãnh đánh vào sườn núi.

Chỉ nghe sấm sét nổ, ngọn núi khổng lồ bị nổ tứ phân ngũ liệt, từng tảng đá cháy đen bay loạn chung quanh, tựa như ngày tận thế.

- Lôi Sư Biến kết hợp Lôi Điểu Biến một tia biến hóa, sinh ra hai cánh, là thời gian nghiên cứu Thiên Toái Vân, tin tưởng lần này nhất định thuận lợi.

Kỳ thực để thức thứ tám Kinh Vân Kiếm Pháp dung hợp đến trong Thiên Toái Vân, chỉ kém một cơ hội mà thôi, do đó Diệp Trần mới đi tìm hiểu Lôi Thú Biến, kỳ vọng có thể từ Lôi Chi Ý Cảnh trong Lôi Thú Biến tìm được cơ hội này, dùng nó dung hợp chiêu thức.

Tương đối đau đầu là lần này dung hợp chỉ là kiếm chiêu Kinh Vân Kiếm Pháp, không cần Vân Chi Ý Cảnh bên trong. Bởi vì từ ý cảnh đến áo nghĩa, là hai loại khác nhau, giống với đê giai áo nghĩa áo nghĩa đều chỉ có một loại áo nghĩa, không có khả năng ẩn chứa hai loại áo nghĩa, năm đó dùng để Vân Chi Ý Cảnh và Lôi Chi Ý Cảnh kết hợp với nhau, thời gian ngắn mà xem, thật là đường tắt. Trường kỳ nhìn, lại là lệch lạc. Hai loại ý cảnh hỗ trợ lẫn nhau đi đến cực hạn, chung quy muốn cách xa nhau. Hiện tại Diệp Trần tại Lôi Chi Ý Cảnh thành tựu lớn, do đó cần tách ra là Vân Chi Ý Cảnh.

Mây trắng như tuyết, nhật nguyệt như lăng.

Trong quần sơn, trên một giải đất bằng phẳng, không biết từ khi nào hiện ra một căn phòng bằng gỗ, bên ngoài có một tầng lá chắn vô hình, một vài yêu thú cấp thấp đi qua đây đều không thể tiến thêm.

Trong phòng, Diệp Trần ngồi xếp bằng trên một tấm phản bằng gỗ, đả tọa tu luyện.

Có Thượng phẩm linh thạch, tu vi đề thăng tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong bất quá là vấn đề thời gian, cũng giúp Diệp Trần bớt đi rất nhiều phiền phức và thời gian.

Hấp thu xong nguyên khí của hai khối Thượng phẩm linh thạch, Diệp Trần chậm rãi mở hai mắt.

- Không hổ là Thượng phẩm linh thạch, độ tinh thuần nguyên khí đã gấp hơn mấy lần Trung phẩm linh thạch, không cần phải luyện hóa, trực tiếp chuyển hóa thành chân nguyên là được. Tổng lượng càng gấp hơn mười lần Trung phẩm linh thạch, tuy rằng hiệu quả không bằng Địa Tinh Đan, nhưng Thượng phẩm linh thạch còn lại đủ để cho ta đề thăng tới tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, vẫn còn dư dả. Một tháng, chỉ cần một tháng tu vi là có thể tạm thời viên mãn.

Tu vi và những thứ kia khác nhau, hậu kỳ đỉnh phong đó là viên mãn, lại tiến bộ chính là Linh Hải Cảnh, mà võ học và hình thức ban đầu Kiếm Hồn đều có không gian để đề thăng, giúp võ giả có thể vượt cấp khiêu chiến.

Tạp sát!

Khí hậu Tinh Vực Hồ biến đổi thất thường, một khắc trước vẫn là ánh năng chan hòa, một khắc sau đã là mây đen mù mịt, trên hồ nước nhấc lên kinh đào hãi lãng như ngày tận thế.

Từng đạo ngân xà xé rách, đưa tay không thấy năm ngón, mưa to như trút nước theo sát đổ xuống. Mưa to như vậy chỉ cần một chốc liền có thể làm một tòa thành ngập úng, chỉ chốc lát công phu, có thể đổ đầy một cái hồ.

- Đã tới lúc tìm hiểu kiếm pháp.

Ở trên hoang đảo đã mấy ngày, Diệp Trần trừ tu luyện chính là tham ngộ. Gió mặc gió, mưa mặc mưa, những loại thời tiết khắc nghiệt này hắn đã trải qua không ít.

Mở cửa phòng, Diệp Trần đi tới căn nhà trên đất trống, ngẩng đầu nhìn trời, mưa to đổ xuống chỗ đỉnh đầu ba mươi thước, sẽ gặp phải vòng bảo hộ vô hình mà rơi xuống hai bên.

Không hề có chút do dự nào, Diệp Trần một bước bước ra khỏi phạm vi bao phủ của vòng bảo hộ.

Rời khỏi vòng bảo hộ, để nước mưa phẫn nộ phát tiết trên người Diệp

Trần, trong nháy mắt khiến hắn biến thành một người ướt sũng, y phục dính sát vào người, để cơ thể tráng kiện hiện lên rõ ràng.

Khóe miệng Diệp Trần nhếch lên một đường cung, trên thực tế, nếu như hắn thoáng vận chuyển chân nguyên, đừng nói mưa to gió lớn, coi như là lôi điện cũng không thể động tới hắn chút nào. Bất quá nếu muốn tìm hiểu kiếm chiêu, phải tiếp xúc với tự nhiên. Nếu như nói tam trọng thiên Kinh Diễm Thiên để Lôi Chi Ý Cảnh của Diệp Trần đạt đến cực hạn, như vậy thiên nhiên tự nhiên lại là thời cơ hay nhất để tham ngộ kiếm chiêu, thiên nhiên ảo diệu xa xa không có đơn giản như vậy.

Nước mưa băng lãnh, trong mi mắt ngân xà lóng lánh, để Diệp Trần tiến nhập trạng thái tham ngộ tốt nhất.

- Lôi Chi Ý Cảnh của ta là từ trong Vân Chi Ý Cảnh diễn biến ra, hiện tại muốn triệt để trảm quan tự thành nhất thể, mới có thể tiến thêm một bước.

Đùng!

Một đạo đạm tử sắc thiểm điện rạch ngang bầu trời, dài đến hơn mười dặm, kinh diễm, khí phách, còn có vô cùng chấn động.

Mi tâm Diệp Trần phồng lên, linh hồn lực trong nháy mắt phóng xạ đến bên ngoài đạm tử sắc thiểm điện cảm thụ được một cổ ba động.

Một đạo vẫn chưa nhìn ra cái gì.

Đạo thứ hai!

Đạo thứ ba!

Đạo thứ tư!

Mỗi một đạo thiểm điện đánh xuống đều rơi vào linh hồn lực cảm ứng của Diệp Trần, tinh tế tìm hiểu biến hóa trong đó, nhặt lấy tinh hoa.

Mưa càng lúc càng lớn, lôi điện càng phóng ra tứ phía.

Diệp Trần hít sâu một hơi, trên bầu trời nước mưa hội tụ với nhau, tựa như một con trường long phóng về phía Diệp Trần.

- Phá!

Diệp Trần quát lên một tiếng lớn, Lôi Trạch Kiếm trong nháy mắt ra khỏi vỏ cắt hư không.

Ngâm!

Một đạo kiếm quang cũng không có lôi đình thiểm diệu thắp sáng cả bầu trời, mang theo khí phách không thể chống đỡ chém ngang ra, đến quần sơn bị cắt ra một cái khe thật sâu, nước mưa bị lực lượng hư vô nát bấy, xuất hiện một mảnh không mưa.

Thứ lạp thứ lạp thứ lạp!

Vô cùng điện lưu tại khe sau lóe ra hai bên, bên ngoài một mảnh cháy đen.

Một kiếm này!

Khí phách như vậy!

Một kiếm này có thể nói là một kiếm mạnh nhất của Diệp Trần.

Từ đó có thể thấy lôi điện cực hạn biến hóa, chỉ kém một bước là có thể liên quan đến Lôi Chi Áo Nghĩa.

- Rốt cục thành!

Tích lũy nửa tháng, khổ tâm nghiên cứu nửa tháng, hôm nay rốt cuộc vì Diệp Trần một cánh cửa lớn, đi thông tới Lôi Chi Áo Nghĩa.

Nếu như môn kiếm chiêu này là Địa cấp đỉnh giai kiếm chiêu do cổ nhân truyền xuống tới, như vậy Diệp Trần đã đem nó tu luyện tới viên mãn, phải

biết rằng, không ít Linh Hải Cảnh cũng chưa thể đạt được cảnh giới này. Bọn họ phải tu luyện hai ba môn Địa cấp đỉnh giai võ học đến viên mãn, mới có thể tìm hiểu áo nghĩa.

- Chiêu này và Vân Chi Ý Cảnh không có liên quan, không nên gọi Thiên Toái Vân, hẳn là tên có liên quan tới Lôi Điện.

Thở phào một hơi, Diệp Trần suy tư.

Ngẫm lại, hắn để chiêu này gọi là Thiên Lôi Thiết, chữ thiên đầu tiên có liên quan với Thiên Toái Vân. Dù sao cũng là căn cứ Thiên Toái Vân diễn biến thành, từ Lôi thứ hai không cần giải thích, từ Thiết thứ ba đại biểu chiêu này cực kỳ sắc bén, tất cả mà qua, so với trảm càng khí phách hơn.

- Thiên Lôi Thiết, vậy gọi là Thiên Lôi Thiết.

Diệp Trần rất thoả mãn với cái tên này.

- Có Thiên Lôi Thiết, ta tại phương diện uy lực kiếm chiêu, tương đương với lĩnh ngộ lưỡng thành đê giai áo nghĩa võ học, nếu như để thức thứ chín Thanh Liên Kiếm Pháp cũng luyện thành, thì có hai chiêu lĩnh ngộ lưỡng thành đê giai áo nghĩa võ học. Một tới gần Lôi Chi Áo Nghĩa, một tới gần Mộc Chi Áo Nghĩa, về phần Vân Chi Ý Cảnh và Thủy Chi Ý Cảnh, tạm thời chỉ có thể vứt bỏ, không thể chú ý.

Vứt bỏ Vân Chi Ý Cảnh không phải không có đạo lý, Vân Chi Ý Cảnh là từ Địa cấp đê giai kiếm pháp Kinh Vân Kiếm Pháp tìm hiểu ra, so với Địa cấp đỉnh giai kiếm pháp kém rất nhiều. Để Kinh Vân Kiếm Pháp tu luyện tới viên mãn, tham ngộ áo nghĩa sao? Không thể. Do đó, Vân Chi Ý Cảnh đã định trước không thể có thành tựu rất cao, Thủy Chi Ý Cảnh cũng thế, hắn là một phụ trợ ý cảnh trong Thanh Liên Kiếm Pháp, chủ ý cảnh vẫn là Mộc Chi Ý Cảnh. Nên thứ thứ chín căn bản không tồn tại Thủy Chi Ý Cảnh, chỉ có một Mộc Chi Ý Cảnh.

Thu kiếm vào vỏ, thân thể Diệp Trần chấn động, y phục trên người,

nước đều bị chấn thành hư vô, khôi phục khô ráo, thoải mái.

Trở lại trong phòng gỗ được vòng bảo hộ bao phủ. Diệp Trần ngâm mình trong bể.

Nước trong bể là nước nóng, về phần nấu nước không cần Diệp Trần phải mất công suy nghĩ, có Trung phẩm linh thạch cung cấp động lực nguyên, bên trong tất cả đều là tự động. Luận trí tuệ tinh hoa, so với thế giới kia của Diệp Trần cao minh hơn không biết bao nhiêu lần. Chí ít ở đây không cần phát điện.

Ngày thứ hai.

Diệp Trần không có lập tức rời khỏi, Thiên Lôi Thiết tuy rằng hoàn thành, nhưng còn chưa có thông hiểu đạo lý, biết là một chuyện, đem nó vận dụng triệt để lại là chuyện khác.

Trên hoang đảo, thân hình Diệp Trần lóe ra như điện, trong tay Lôi Trạch Kiếm cứ mỗi bước lại chém ra một lần. Không có kiếm quang phun trào, uy lực chân chính bị nội liễm, nhưng kiếm phong xé rách khí tràng hư không, tạo ra cảm giác chấn động vô cùng, đó là một loại nội liễm bạo phát tựa như từng đạo thiểm điện trên thương khung đen kịt đánh xuống, kinh tâm động phách.

- Thiên Lôi Thiết, không có gì không cắt.

Ném ra một kiện Trung phẩm bảo khí, Diệp Trần một kiếm bổ tới.

Leng keng!

Hỏa quang nóng cháy bắn ra, Trung phẩm bảo khí cực kỳ cứng rắn bị chém ra một lỗ thủng thật lớn, phải biết rằng, không có lực công kích Linh Hải Cảnh hầu như không ai có thể phá hư Trung phẩm bảo khí, trong tử vong thông đạo quang thúc cũng không thể thoáng cái đánh nát Trung phẩm bảo khí, mà phải nhiều lần mới được.

Lúc này, nếu có cường giả Tinh Cực Cảnh thấy Diệp Trần tùy ý phá hủy một kiện Trung phẩm bảo khí, nhất định sẽ vô cùng đau đớn, cường giả Tinh Cực Cảnh trên Chân Linh Đại Lục sao mà nhiều, có thể có sáu thành có Trung phẩm bảo khí đã là không sai, còn lại đến bốn thành ngay cả vũ khí thuận tay cũng không có. Dùng là Hạ phẩm bảo khí, mà một kiện Trung phẩm bảo khí ít nhất giá trị hơn ba vạn Trung phẩm linh thạch, cứ như vậy bị phá hư, có thể không đau lòng sao?

Đương nhiên, nếu như biết Diệp Trần tại di tích phân đường Khôi Lỗi Môn còn phá hủy hai kiện Trung phẩm bảo khí, phỏng chừng sẽ phát điên.

Bất quá nếu như bọn họ có tài phú như Diệp Trần, có lẽ cũng không để Trung phẩm bảo khí vào mắt. Hơn hai trăm vạn Trung phẩm linh thạch đã có thể mua bảy, tám mươi kiện Trung phẩm bảo khí, huống chi, nhưng kiện Trung phẩm bảo khí này cũng không phải do hắn mua được. Mà là giết kẻ địch đoạt được, lần trước trở lại Thiên Phong Quốc, hắn còn lưu vài món Trung phẩm bảo khí cho Lưu Vân Tông và Diệp gia, Trung phẩm bảo khí còn lại toàn bộ mang theo người.

- Thiên Lôi Thiết chỉ có thể xé rách Trung phẩm bảo khí, xa một chút phỏng chừng không được.

Diệp Trần đối với điều này rất rõ ràng, chỉ có tại công kích thực sự, mới là công kích lớn nhất, thực lực hai người bằng nhau, là sẽ không viễn trình công kích, dù sao không có thực lực áp đảo, cách xa như vậy, uy lực công kích còn có thể còn lại thành.

Cự ly là thiên đạo pháp tắc, không thể bỏ qua.

Thương thương thương thương!

Một kiếm chém ra một lỗ thủng trên Trung phẩm bảo khí, kiếm pháp của Diệp Trần càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt, chém ra hơn mười kiếm.

Trung phẩm bảo khí triệt để vỡ thành trăm nghìn khối.

Thiên Lôi Thiết thuận lợi hoàn thành, Diệp Trần tự nhiên sẽ không tiếp tục ở lại hoang đảo, tiếp theo là nơi cực âm giữa Vân Lan Vực và Phiêu Miểu Tuyết Vực.

Nơi cực âm độ cao so với mặt biển vô cùng thấp, nơi đó địa khí thập phần tràn đầy, thậm chí hình thành hắc sắc yên vụ, thiên thuần dương, địa chúc âm. Nơi đó là âm khí, cũng chính là nơi địa khí nặng nhất, đồng dạng là địa phương hỗn loạn nhất. Ở nơi đó không có tông phái, chỉ có vô số bang phái, thập phần tàn khốc, muốn sống sót ở đó phải có đủ bản lĩnh.

Đi tới nơi cực âm đương nhiên không phải nhàn rỗi, nguyên nhân chính là vì nơi đó cực kỳ hỗn loạn, vô pháp vô thiên, mới có thể thường xuyên xuất hiện bảo vật hiếm có, bình thường căn bản không thể bán ra, chỉ có nơi cực âm mới mua được.

Mấy trăm năm trước, trên đấu giá hội ở đó, thậm chí xuất hiện một cụ hài cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh. Vương giả Sinh Tử Cảnh chân nguyên và thân thể hòa hợp một thể, một giọt máu đều có dấu vết võ đạo, càng không nói tới một tấm hài cốt hoàn chính, quả là bảo vật vô giá, sau lại bị một vị Tông Sư Linh Hải Cảnh cực kỳ thần bí chụp được. Vị kia sau khi rời khỏi liền bị lọt vào đông đảo Linh Hải Cảnh vây công, nguyên nhân là do hài cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh, về phần kết quả cuối cùng, không ai biết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 408: Lục Chỉ Chân Nhân

Tinh Vực Hồ vẫn kéo dài đến vùng trung tâm Phiêu Miểu Tuyết Vực, cùng Ma Thủy Hồ ở nơi cực âm có quan hệ chủ lưu và nhánh sông. Trên thực tế, cả Nam Phương Vực Quần, hồ nước khá lớn hoặc giả giang hà đều cùng Tinh Vực Hồ nối liền và thông với nhau. Có thể nói Tinh Vực Hồ là hồ lớn nhất ở Nam Phương Vực Quần.

Nơi cực âm nằm ở phía Tây Bắc của Tinh Vực Hồ, càng phi hành về địa phương kia, nhiệt độ không khí càng thấp, trên mặt hồ đã bắt đầu kết khởi tầng băng mỏng.

Trong mây, Diệp Trần cưỡi trên báo hình Khôi Lỗi, thản nhiên tự đắc uống rượu.

- Nơi cực âm, lấy Linh Hải Cảnh làm vương, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn đều tự xưng bá, bất quá dưới tình huống thông thường, Linh Hải Cảnh hẳn là sẽ không xuất hiện. Bọn họ nuốt vào rất nhiều bảo vật không sạch sẽ, một khi xuất hiện khó tránh khỏi bị lọt vào Linh Hải Cảnh của các đại tông môn truy sát. So với đám Lục phẩm tông môn như Phiêu Tuyết Điện, Linh Hải Cảnh đơn độc quá yếu, cũng chỉ có Linh Hải Cảnh Tông Sư mới có thủ đoạn bảo mệnh. Nhưng vẫn là phải chật vật chạy trốn, bất quá những thứ này đều không liên quan tới ta.

Huy quyền kích xuyên vân hải, Diệp Trần nhìn xuống phía dưới.

- A!

Cái này vừa nhìn còn không sao, thiếu chút nữa khiến hắn đổ mồ hôi lạnh, tiền phương, ba đạo nhân ảnh đang truy đuổi nhau, một trước hai sau. Ngoài tốc độ cực nhanh, đạt tới gấp mười ba lần vận tốc âm thanh, và vẫn

đang đề thăng, chỗ đi qua, khống khí bị xé ra một thông đạo chân không không thể di hợp.

Là tam đại Linh Hải Cảnh đại năng!

Ba người này, mỗi người đều mạnh hơn lão giả tóc xám của Huyền Không Sơn không ít. Không sai biệt lắm là cấp bậc giống Long tông chủ. Nhất là người phía sau, bên trái, khí tức trên người như uyên như hải, hải nạp bách phương. Có phải Tông Sư Linh Hải Cảnh hay không thì Diệp Trần không biết, nhưng tuyệt đối là Linh Hải Cảnh đại năng lợi hại.

- Không tốt, bọn họ đuổi tới đây.

Sắc mặt Diệp Trần biến đổi, vội vã thu hồi báo hình Khôi Lỗi, thất phu vô tội, hoài bích có tội. Khôi Lỗi cơ quan thuật của Khôi Lỗi Môn một số gần như thất truyền, báo hình Khôi Lỗi vừa nhìn chỉ biết không phải vật phàm, nếu là bị một người trong đó chú ý, thì Diệp Trần có muốn chạy cũng không được.

Hưu!

Hầu như thời gian nháy mắt, một người phía trước đã đi tới vân hải, hắn liếc mắt nhind Diệp Trần, không chút suy nghĩ theo tay vung lên, dọn sạch đường.

Ầm ầm!

Kình khí dâng trào tựa như sóng cao mấy vạn thước, quét ngang tất cả, bất luận vật thể gì ngăn cản phía trước đều bị yên diệt trong nháy mắt, vân hải không còn, phảng phất như bầu trời cũng bị liệt khai.

Diệp Trần âm thầm kêu khổ, rút ra Lôi Trạch Kiếm, sử xuất Thiên Lôi Thiết vừa mới lĩnh ngộ, một kiếm bổ tới.

Phốc!

Thiên Lôi Thiết rất lợi hại là không sai, nhưng thực lực hai người chênh lệch quá lớn. Diệp Trần nghịch phun ra một ngụm tiên huyết, bay ngược ra xa hơn mười dặm.

- Chỉ là vung tay một cái, liền khiến ta bị trọng thương.

Hơn mười dặm, Diệp Trần lau máu tươi trên khóe miệng, trong ánh mắt bắn ra tinh quang trong suốt.

Một người phía trước cũng không có chú ý tới Diệp Trần đã chết hay chưa? Bởi vì hắn hiện tại đang chạy trối chết, không để ý được nhiều như vậy. Về phần công kích Diệp Trần hoàn toàn là muốn dọn sạch đường, bằng không sử xuất áo nghĩa võ học, mười Diệp Trần đều phải chết.

- Lục Chỉ chân nhân, đứng lại cho ta!

Phía sau, người bên trái không biết sử xuất áo nghĩa bí pháp gì, tốc độ thoáng cái tăng phúc tam thành, hóa thành một đạo hồ quang hư huyễn chặn lại trước người kia.

Lục Chỉ chân nhân là một trung niên râu dài, khí chất trên người cực kỳ âm lãnh, con mắt bén nhọn hẹp dài, hắn lạnh lùng nói:

- Các ngươi đuổi theo ta một thời thần, có phải là khinh người quá đáng, thực sự coi Lục Chỉ chân nhân ta dễ bắt nạt.

Trung niên mặt vàng ngăn ở phía trước Lục Chỉ chân nhân cười nói:

- Đem thứ ngươi đoạt được từ phòng đấu giá nhổ ra, chúng ta tuyệt không ngăn cản ngươi nữa.

Một hồi công phu này, vị Linh Hải Cảnh đại năng phía sau cũng đã đuổi tới, ồm ồm nói:

- Từ nơi này mua được, ngươi để ai bồi thường. Món Thượng phẩm bảo khí này là của sư đệ ta, ngươi đừng mơ tưởng lấy đi, bằng không, hôm nay

chính là ngày chết của ngươi.

Lục Chỉ chân nhân nổi giận:

- Thứ đó đã nằm trong tay của Lục Chỉ chân nhân ta, ai cũng đừng hòng bắt ta đưa ra. Nếu các ngươi không cho ta sống khá giả, vậy thì phóng ngựa qua đây, ta lại muốn nhìn, các ngươi có thể làm gì được ta nào?

- Vương sư huynh, ngươi không nên xuất thủ, ta đến lĩnh giáo một chút thủ đoạn của Lục Chỉ chân nhân.

Trên tay trung niên tráng kiện hiện ra một thanh Lưu Tinh Chùy, đuôi chùy dùng xiềng xích cuốn lại. Chí ít dài mấy chục thước, một tay cầm lấy xiềng xích, một tay cầm nắm Lưu Tinh Chùy, trung niên tráng kiện vận chuyển chân nguyên, chân nguyên dâng trào ba động tựa như kinh đào hãi lãng, trong nháy mắt đề thăng tới đỉnh.

- Bạo Hỏa Chuy Kích!

Lưu Tinh Chùy bị trung niên tráng kiện ném bắn ra, hóa thành hỏa quang dâng trào.

- Cút!

Lục Chỉ chân nhân vung lên tay phải, Diệp Trần ở ngoài mười dặm phát hiện, bàn tay của hắn so với người thường nhiều hơn một ngón út, thào nào gọi là Lục Chỉ chân nhân.

Lục Chỉ chân nhân nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng phách về phía Lưu Tinh Chùy vọt tới.

Trong hư không, một bàn tay sáu ngón màu đen trống rỗng xuất hiện, lòng bàn tay đường vân có thể nhìn rõ ràng. Cái chân nguyên thủ chỉ này là do áo nghĩa đặc biệt thôi động, có lực ăn mòn rất mạnh, sáu ngón hợp lại, một phát nắm lấy Lưu Tinh Chùy hỏa quang dâng trào.

Ầm!

Lưu Tinh Chùy dưới hỏa quang bao phủ hung mãnh phá ra, là Hỏa Chi Áo Nghĩa, bạo phá lực cường đại trong nháy mắt đánh văng bàn tay sáu ngón màu đen.

- Lục Chỉ chân nhân, ngươi có chịu giao kiện Thượng phẩm bảo khí kia ra hay không?

Trung niên tráng kiện cổ tay trái run lên, xiềng xích Lưu Tinh Chùy theo đó rung động, Lưu Tinh Chùy quấn lấy bàn tay màu đen, lại nghiêng đánh về phía Lục Chỉ chân nhân.

Đương!

Lục Chỉ chân nhân bất đắc dĩ đành lấy ra một tấm chắn màu vàng, tấm chắn không tầm thường, cư nhiên đón đỡ được một kích của Lưu Tinh Chùy.

Chính vào lúc này, trung niên mặt vàng nãy giờ vẫn chưa xuất thủ, đã động, thân hình hắn bạo thiểm, tựa như hùng ưng tân công tới phía trên Lục Chỉ chân nhân, một quyền oanh xuống phía dưới.

Đông một tiếng!

Vừa kịp dùng tấm chắn đón đỡ, Lục Chỉ chân nhân cũng không tốt gì, thân hình bay ngược ra, tương đối chật vật.

Trung niên mặt vàng đuổi tới, phong khinh vân đạm nói:

- Lục Chỉ chân nhân, ngươi chỉ có một tấm chắn này, cố ý không nghe khuyên bảo, ta đây chỉ còn cách thi triển sát thủ. Một quyền vừa rồi, ta chỉ dùng sáu thành thực lực, ngươi muốn kiến thức một chút một quyền uy lực mười thành không?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 409: Cực Âm Chi Địa , Địa Long. (Thượng,Hạ)

Nghe vậy, sắc mặt Lục Chỉ chân nhân biến ảo, trầm bất định, hắn đánh giá thấp thực lực của trung niên mặt vàng và trung niên tráng kiện. Tốc độ của trung niên tráng kiện tựa hồ chậm hơn hắn một chút, nhưng tham ngộ là Hỏa Chi Áo Nghĩa, lực công kích cuồng mãnh vô cùng. Bất quá hắn vẫn tự tin chống đỡ được. Mà trung niên mặt vàng hắn nhìn không thấu, một quyền vừa rồi nhìn như không ẩn chứa áo nghĩa, kỳ thực áo nghĩa đều bị hắn nội liễm bên trong quyền kình. Không có phát huy ra mười thành uy lực, tiếp tục chiến đấu, hắn không chết cũng thương.

- Ghê tởm, nghĩ không ra Huyền Giáp Thuẫn vừa mới đắc thủ liền đổi chủ.

Lục Chỉ chân nhân tức giận là thật, ủy khuất là giả, tại nơi cực âm rất nhiều đồ vật không sạch sẽ, đắc thủ không ai hỏi đến liền tốt, bị người đuổi tới cửa, vậy chỉ còn dựa vào nắm đấm nói chuyện, đáng tiếc, quyền đầu của hắn không mạnh hơn hai người.

- Huyền Giáp Thuẫn cho các ngươi, hi vọng các ngươi nói giữ lời.

Lục Chỉ chân nhân không muốn tiếp tục giao chiến nữa.

Trung niên tráng kiện cười lạnh nói:

- Muốn giết ngươi cho dù ngươi có Huyền Giáp Thuẫn đều không đỡ được.

- Hừ!

Lục Chỉ chân nhân hừ lạnh một tiếng, để Huyền Giáp Thuẫn ném cho trung niên mặt vàng. Trung niên tráng kiện nói khó nghe, nhưng không phải

không có đạo lý. Bằng vào thực lực của trung niên mặt vàng, hắn không có tự tin chạy trốn được.

Đưa tay tiếp lấy Huyền Giáp Thuẫn, trung niên mặt vàng thản nhiên nói:

- Ngươi đi đi, đối với tiểu tử kia, ngươi không được động tới.

Hắn nhìn ra Lục Chỉ chân nhân muốn đem Diệp Trần đứng ở xa để phát tiết.

Đợi Lục Chỉ chân nhân rời khỏi, trung niên tráng kiện phiền muộn nói:

- Vương sư huynh, không phải nói để ta cùng Lục Chỉ chân nhân đấu một trận, ngươi không nên nhúng tay vào.

Trung niên mặt vàng cười nói:

- Ngươi không phát hiện tiểu tử kia là ai chăng?

- Là ai?

Nói, trung niên tráng kiện xác thực không có chú ý tới Diệp Trần.

- Là thiên tài tông chủ tại Nam Trác Vực nhìn trúng.

Vừa nói, trung niên mặt vàng tăng tốc đuổi về phía Diệp Trần chạy trốn.

Không trách Diệp Trần chạy trốn, ba người giải quyết phân tranh, hắn lưu lại quá nguy hiểm, do đó thoáng quang vọng một chút, rồi lựa chọn rời xa nơi này.

Hưu!

Một đạo nhân ảnh chặn lại Diệp Trần.

Diệp Trần vẻ mặt khó coi nói:

- Hai vị tiền bối, không biết tìm vãn bối có chuyện gì?

Trung niên tráng kiện ha ha cười:

- Nói ra ta và Vương sư huynh cũng là sư huynh của ngươi. Tuy rằng ngươi không phải đệ tử của tông chủ, chúng ta cũng không phải là đệ tử của tông chủ.

- Tông chủ sư huynh?

Diệp Trần nghi hoặc nói:

- Tiền bối đến từ Long Thần Thiên Cung?

Trung niên mặt vàng nói:

- Không sai, ta và Nham sư đệ đều từng là đệ tử của tông chủ Long Vương, đáng tiếc thiên tư không được, đến tuổi nhất định sẽ không còn là đệ tử. Nhưng vẫn chưa quên thân phận đệ tử của mình, mà ngươi được tông chủ xem trọng, chúng ta đã thừa nhận ngươi là đệ tử của tông chủ, gọi ngươi một tiếng sư đệ sẽ không sao chứ?

Hai người một gọi Vương Thạch, một gọi Nham Khuê.

- Nguyên lai là sư huynh Long Thần Thiên Cung, Diệp Trần thất kính.

Diệp Trần thở phào một hơi, nguyên lai là người một nhà là người một nhà, hại hắn chạy mất mạng, đối với bọn họ làm sao nhận thức bản thân, chính hắn vẫn chưa thấy qua bọn họ, hắn lập tức nói ra nghi hoặc của mình.

- Chúng ta gặp qua bức họa của ngươi, trên thực tế, Long Thần Thiên Cung người có chút thân phận đều đã xem qua bức họa của ngươi, nên mới vừa nhìn liền nhận ra.

Vương Thạch giải thích.

- Vương sư huynh, Lục Chỉ chân nhân này vừa chuyện gì xảy ra?

Vừa rồi thiếu chút nữa bị giết chết, bản thân bị trọng thương, Diệp Trần

lòng còn sợ hãi, bất quá có cánh hoa Thiên Ma, chút thương thế ấy còn chưa khiến hắn bị làm sao.

Nham Khuê hừ lạnh nói:

- Chúng ta có một vị sư đệ bị người giết, đỉnh tiêm Thượng phẩm phòng ngự bảo khí Huyền Giáp Thuẫn trên người lưu lạc đến nơi cực âm, ta và Vương sư huynh phụng mệnh đến đây, đoạt lại Huyền Giáp Thuẫn, để ta biết là ai giết sư đệ, nhất định khiến hắn chết không có chỗ chôn.

- Diệp sư đệ là thiên tài được tông chủ xem trọng. Cư nhiên có thể ngăn cản một kích của Lục Chỉ chân nhân mà không chết, thực khiến ta đây xấu hổ.

Nham Khuê gật đầu:

- Lục Chỉ chân nhân tại Linh Hải Cảnh đại năng coi như là một cao thủ, một kích không giết được ngươi, lan truyền ra ngoài, đủ để cho ngươi danh chấn thiếu niên một đời.

Diệp Trần cười khổ nói:

- Lục Chỉ chân nhân bất quá tiện tay một kích, để ta bị trọng thương. Nếu hắn thật sự ra tay, mười người như ta đều đỡ không được, Vương sư huynh, Nham sư huynh, các ngươi chớ thổi phồng ta như vậy.

- Tiểu tử ngươi đừng không biết đủ, khi tuổi của chúng ta bằng với ngươi, đừng nói Lục Chỉ chân nhân, tùy tiện một Linh Hải Cảnh đại năng đều có thể tiện tay kích giết chúng ta, so với ngươi, chúng ta mới gọi là xấu hổ.

Nham Khuê cười mắng.

- Nham sư đệ nói không sai, so với tuyệt đại bộ phận người, thiên phú cùng ngộ tính của ngươi không ai có thể bằng, bất quá...

Vương Thạch chuyện vừa chuyển, nói:

- Lúc này khác với ngày xưa, muốn là kẻ đi đầu, còn cần nỗ lực nhiều thêm, bằng không sớm muộn gì cũng bị siêu việt, sau đó đấu loại. Trong mười năm gần đây, số thiên tài so với bình thường nhiều ra gấp mấy lần, thậm chí chục lần. Chỉ riêng Long thần thiên phú đã có rất nhiều thiên tài kinh diễm. Đều là từ các vực tuyển chọn tới, trong bọn họ có người tại tham ngộ võ học, riêng một ngọn cờ, có người tại ý chí tồn tại tiềm lực kinh nhân, còn có người, thiên phú cực kỳ kinh khủng.

- Thiên phú?

Trong lý giải của Diệp Trần, thiên phú chính là thiên phú trên tu luyện.

Vương Thạch nói:

- Diệp sư đệ đã từng nghe nói tới linh thể chưa?

- Thuộc tính linh thể!

Diệp Trần hồi tưởng, các loại tri thức kinh lực do Chiến Vương đánh vào trong óc hắn, tựa hồ có nhắc qua về thuộc tính linh thể.

- Không sai, có vài người thích hợp tu luyện Hỏa hệ chân nguyên, lại có người thích hợp tu luyện Thổ hệ chân nguyên, để cho bọn họ tu luyện thuộc tính chân nguyên khác, làm nhiều công ít, không thể hiện được thiên phú tương xứng. Mà loại người này thiên phú lại tiến hóa một lần, chính là thuộc tính linh thể. Thuộc tính linh thể có Kim Linh thể, Mộc Linh thể, Thủy Linh thể, vân vân. Người có Kim Linh thể, tu luyện Kim hệ chân nguyên so với thường nhân nhanh hơn mấy người. Càng đáng sợ là tại tham ngộ Kim Chi Ý Cảnh hoặc giả Kim Chi Áo Nghĩa, cũng phải nhanh hơn mấy lần. Thân thể và linh hồn bọn họ đều phi thường phù hợp Kim hệ bổn nguyên, một năm tu luyện tương đương với người khác khổ tu mấy năm. Nhất là đến trình tự Linh Hải Cảnh, chiếm ưu thế lớn hơn nữa, dễ dàng tham ngộ Kim Chi Áo Nghĩa.

- Long Thần Thiên Phú của ta có một thiên tài Thủy Linh thể. Có người nói Lôi Vực Lôi Chi Công Chúa là thiên tài Lôi Linh thể. Về phần Nam Phương Vực Quần còn có linh thể nào thì không biết được.

Diệp Trần gật đầu:

- Vương sư huynh yên tâm, ta chưa bao giờ lười biếng cả.

- Ha hả, ta cũng là cho ngươi hiểu biết một chút về tình hình hiện nay. Kỳ thực, ưu thế của ngươi cũng rất lớn, thiên phú, ngộ tính, ý chí, cả ba phương diện đều cực kỳ ưu tú, Chân Linh Đại Lục thiên tài như ngươi, đều rất ít. Nói lại Lưu Vân Tông thực không đơn giản, trừ ngươi ra, còn có Từ Tĩnh vừa mới trở thành thân truyền đệ tử. Thiên phú của nàng càng hiếm thấy, cư nhiên trời sinh thích hợp tu luyện khí lực. Tông chủ từng nói, thiên phú của Từ Tĩnh so với người còn muốn cao hơn rất nhiều, chỉ bất quá không có phát hiện ra toàn bộ tiềm lực, thậm chí ngay cả một phần cũng chưa bộc phát được, thật không biết là thật hay giả.

Nham Khuê gật đầu:

- Tông chủ đối với Từ Tĩnh tương đối coi trọng. So với bất kỳ một đệ tử nào đều coi trọng hơn, ta chưa từng thấy tông chủ coi trọng ai như vậy, kể cả hậu đại dòng chính của hắn.

Diệp Trần cười cười, Từ Tĩnh được coi trọng tư nhiên là tốt nhất. Về phần Long Vương nói thiên phú của nàng tốt, nhất định là nhìn ra được cái gì.

- Diệp sư đệ, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, còn phải trở về phục mệnh, ngươi muốn đi Cực Âm Chi Địa sao?

Vương Thạch nói.

- Vâng.

- Vậy ngươi cẩn thận một chút, Cực Âm Chi Địa rất hỗn loạn, là nơi vô

pháp vô thiên. Mặt khác, nghìn vạn lần không nên tại phòng đấu giá gây rối, hậu trường ở đấy là ba vị Vương giả Sinh Tử Cảnh. Tuy rằng bọn họ không có khả năng xuất hiện tại Cực Âm Chi Địa. Nhưng Vương giả Sinh Tử Cảnh đều phải nể mặt bọn họ, bằng không chúng ta cũng không cần tân tân khổ khổ truy sát Lục Chỉ chân nhân, trực tiếp bức bách phòng đấu giá giao trả bảo vật là được.

Vương Thạch nhắc nhở.

Nham Khuê tùy theo chen vào nói:

- Đương nhiên, Diệp sư đệ ngươi cũng không cần phải sợ chuyện. Có ai dám động ngươi, đánh lại là được. Cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn ở bên trong được cho nhất hào nhân vật. Huồng hồ ngươi không hoàn thủ, người khác liền coi ngươi dễ bắt nạt.

Ở nơi vô pháp vô thiên, bạo lực là thủ đoạn hữu dụng duy nhất.

Ba người trò chuyện rất lâu, bất quá, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, sau khi căn dặn vài câu, Vương Thạch và Nham Khuê hướng phương xa lao đi.

- Thiên tài xuất hiện lớp lớp mới có ý tứ, bằng không chẳng phải là quá buồn chán.

Diệp Trần chưa bao giờ để thiếu niên một đời của Chân Linh Đại Lục trở thành áp lực. Biến cường là mục tiêu của hắn, quá trình biến cường mới là nhân sinh của hắn. Bế quan trăm năm, sau khi đi ra trở thành thiên hạ vô địch thì có ý nghĩa gì, giá trị nhân sinh ở chỗ ngươi đang sống, không phải một giấc mộng.

Cực Âm Chi Địa.

Quanh năm tràn ngập hắc sắc yên vụ nhàn nhạt. Đám yên vụ này là địa khí pha tạp cái khác mà thành. Khí thể hình thành, thân ở trong đó, người sẽ càng lúc càng thô bạo, càng lúc càng quái đản, chịu chút kích thích, sẽ gặp

máu chảy thành sông, thây chất đầy đồng. Đương nhiên, ở đây cũng có thể tôi luyện người, ở trong giải đất hỗn loạn này, nếu có thể bảo trì bản tâm, không bị dao động, đối với ý chí cường đại có tác dụng rất lớn.

Một đạo nhân ảnh từ trên cao hạ xuống, cước đạp bình địa.

- Hảo địa khí pha tạp dày đặc.

Nơi này là một mảnh hoang nguyên thật lớn, cúi đầu nhìn lại, hắc sắc yên vụ cuồn cuộn dạng khí từ dưới nền đất tuôn ra, tựa như ở đây không phải lục địa mà là ở bầu trời, chỉ khác là mây trắng đổi thành hắc sắc yên vụ.

Lấy ý chí kiếm đạo cường đại của Diệp Trần đều có thể cảm thụ được địa khí pha tạp này có tác dụng ảnh hưởng tâm chí nhẹ, trong thời gian ngắn còn tốt, quanh năm suốt tháng tâm chí chịu địa khí pha tạp ăn mòn quá sâu, khó tránh khỏi tính tình đại biến, thị huyết thô bạo.

- Cực Âm Chi Địa cao thủ đông đảo, một ít Linh Hải Cảnh đại năng không muốn ai biết bí mật sinh sống, không thích phi hành ở trên cao, quá thu hút chú ý của mọi người.

Sưu!

Hóa thành một đạo lưu quang, Diệp Trần tiếp đất, lao vút đi.

Khoảng chừng bay được một thời thần, Diệp Trần từ xa nhìn thấy một đội xa mã. Đội xa mã này cùng bên ngoài lớn không giống nhau, mã xa chỉ dùng hắc sắc mộc đầu chế tạo, trên thân điêu khắc một ít hoa văn, tinh tế quan sát, trên hoa văn có lưu quang lóe ra, tự động tuần hoàn.

- Cơ quan thuật.

Diệp Trần cảm thấy kinh ngạc, Cơ quan thuật so ra kém Khôi Lỗi Thuật, nhưng rất nhiều điểm chung, tỷ như chỉ cần có động lực nguyên liền có thể cung cấp năng lượng. Nếu như hắn đoán không sai, mã xa phòng ngự hẳn là không kém, gặp phải nguy hiểm, có thể kích phát ra một tầng hộ tráo bảo hộ

mã xa không chịu hư hại. Cùng với Khôi Lỗi phòng ở của hắn đại đồng tiểu dị. Đương nhiên, Khôi Lỗi phòng ở càng cao hơn, cần hạ tinh thần ấn ký, dựa vào tinh thần lực có thể khống chế, không có phiền phức như vậy.

Kéo mã xa cũng không phải ngựa bình thường, mà là một loại yêu thú ngựa. Là hắc yên mã, hắc yên mã cước đạp yên vụ, bằng không bôn đào, có thể khiến mã xa cũng huyền phù ở trong khoảng không.

Đây là một chi bàng đại xa đội bay thấp trong không trung.

Nhìn ra được chi xa đội này trải qua thương nặng, một ít hoa văn bên ngoài mã xa đều đã bị chặt đứt, lưu quang vận chuyển tới đó, lập tức dừng lại, không được thông suốt, nhân loại võ giả ngồi ở trên lưng ngựa thân mang vết máu, vẻ mặt ngưng trọng.

Trên tòa mã xa thứ ba, mành che mở ra, một khuôn mặt xinh đẹp lộ ra, nàng tựa hồ muốn nhìn bên ngoài một chút, chờ phát hiện Diệp Trần một mình bay vút trên hoang nguyên, nhãn tình sáng lên, khóe môi hé mở, thanh âm như chuông gió:

- Công tử, ngươi đang muốn đi Hắc Thủy Thành?

Lão giả ngồi trên càng xe vừa động, thấp giọng nói:

- Tiểu thư, người này lai lịch bất minh, tốt nhất không nên trêu chọc, mau chóng lên đường mới là chính đạo.

Thiếu nữ được gọi là tiểu thư nói:

- Quản gia, nhân mã của chúng ta tổn thất thảm trọng, nơi này còn cách Hắc Thủy Thành trên vạn dặm, ta thấy đối phương tuổi còn trẻ, đã ra ngoài lang bạt, bản lĩnh nhất định không nhỏ, để hắn mới tới xa đội, có trăm lợi không một hại.

Quản gia liếc mắt nhìn Diệp Trần, nói:

- Tu vi của hắn xác thực không kém, là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ.

Quản gia bản thân có tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Đã như vậy, vậy thì rất tốt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 410: Tiến Về Cực Âm Chi Địa. (Thượng,Hạ)

Nghe vậy, Diệp Trần khẽ cau mày, Cực Âm Chi Địa có chút mở mang, mặt đất lại có hắc sắc yên vụ che phủ, khó có thể nhìn rõ địa hình, rất dễ lạc đường, đi cùng xa đội, có thể là lựa chọn tương đối tốt. Hắn gật đầu:

- Không sai.

Thiếu nữ nói:

- Cực Âm Chi Địa nguy hiểm dị thường, ngươi một mình hành tẩu trên đường, sẽ sản sinh nhiều phiền phức, không bằng cùng chúng ta đi.

- Nếu là không chê, vậy cung kính không bằng tuân mệnh.

Diệp Trần áp sát tới xa đội.

Quản gia xem kỹ Diệp Trần một phen, phát hiện đối phương so với trong tưởng tượng còn trẻ hơn, bất quá trên dưới hai mươi mốt. Người thanh niên như vậy tất nhiên là thiếu niên xuất chúng một đời ở vực nào đó, thật khiến hắn an tâm không ít, chí ít, trong thanh niên nhân tỷ lệ trộm cướp xuất hiện rất thấp.

Thiếu nữ chỉ chỉ một xe ngựa ở phía sau nói:

- Nơi đó còn trống, ngươi có thể đi vào nghỉ ngơi một phen, đến Hắc Thủy Thành, ta sẽ gọi ngươi.

- Đa tạ!

Diệp Trần cũng không nói nhiều, thân hình nhất thoán, rơi vào trên càng xe ngựa, mở mành che lên, người tiến vào trong.

- Tiểu thư, cho dù ngươi có mời hắn đi theo, khi gặp phải nguy hiểm, hắn không cần thiết phải giúp đỡ chúng ta.

Quản gia lắc đầu, nhìn về phía trước.

- Cực Âm Chi Địa địa hình khó phân biệt, ta mời hắn tiến nhập xa đội, lại để hắn tại một chiếc xe ngựa nghỉ ngơi, đối với hắn ít nhiều có chút ưu đãi, gặp phải nguy hiểm, hắn sẽ suy nghĩ có giúp chúng ta hay không? Huống hồ, cũng không nhất định gặp nguy hiểm.

- Ừm, vậy theo ý ngươi.

Quản gia ngẫm lại cũng đúng, mời Diệp Trần gia nhập, chí ít có thêm một vị cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, nói không chừng khi gặp nguy hiểm, đối phương sẽ giúp bọn họ một phen. Mà thêm một vị cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, sẽ thêm phần an toàn, đây là không thể nghi ngờ.

Trong mã xa rất sạch sẽ, trước tựa hồ có người ở qua, hiện tại không ở, hơn phân nửa đã chết, Diệp Trần ngồi xuống, chậm rãi thở ra một hơi.

Ầm ầm!

Cũng không biết qua bao lâu, mã xa hơi rung động.

- Là Địa Long, ba con Thất cấp Địa Long.

Tiếng kinh hô truyền vào trong tai Diệp Trần.

Đưa tay xốc mành che lên, ánh mắt Diệp Trần nhìn lại, phía dưới mã xa trong hắc sắc yên vụ, ba con yêu thú như giun, nhưng lớn hơn rất nhiều lần, từ dưới đất chui lên. Ba con yêu thú này dài chừng mấy chục thước, trên đầu đầy răng nhọn, đang cuốn lấy người trên mã xa.

Cực Âm Chi Địa đặc biệt có một loại yêu thú là Địa Long.

- Nghiệt súc, muốn chết.

Quản gia và đông đảo cao thủ trên mã xa đều xuất thủ, bị quang mang lấp lánh trùng kích lên người Địa Long.

Địa Long thích nhất là địa khí và âm khí, Cực Âm Chi Địa không thể nghi ngờ là đại bản doanh của nó. Có địa hình chi lực, Thất cấp Địa Long có thể so với Bát cấp yêu thú, mạnh mẽ vô cùng, cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường căn bản không phải đối thủ.

- Phá Không Trảm!

Đánh lâu không hạ, trong cơ thể quản gia chân nguyên sôi trào, nắm bảo đao chém xuống đầu một con Địa Long trong đó, phốc xuy một tiếng. Đầu con Địa Long này rơi xuống, máu đục ngầu bắn ra, chỉ là con dưới nền đất phảng phất như không có trở ngại, đuôi từ dưới đất lao ra, đồng dạng đầy răng nhọn.

- Lẽ nào hắn thật sự là Bạch Nhãn Lang.

Thiếu nữ lặng lẽ liếc mắt nhìn Diệp Trần, thấy hắn thờ ơ, không khỏi có chút nhụt chí.

Trong lòng Diệp Trần tự có dự định, mấy con Địa Long không làm gì được cao thủ trên mã xa, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, khi cần xuất thủ, hắn tự nhiên sẽ ra tay trợ giúp.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm... Yêu nguyên và chân nguyên trùng kích lẫn nhau, nhấc lên từng đợt sóng khí, ba con Địa Long dưới mọi người vây công, trọng thương mệt mỏi, tiên huyết đục ngầu chậm rãi rơi ra.

- Địa Long sắp không chống được nữa, mọi người tấn công mạnh lên.

Đầu lĩnh hộ vệ vừa công kích Địa Long, vừa cổ vũ sĩ khí.

Xích!

Bên này, quản gia một mình độc đấu một con Địa Long, thanh sắc một

người ở trên tay hắn thi triển ra, tựa như một tia đạm thanh sắc thiểm điện, chỉ chốc lát công phu, cái đuôi đầy răng nhọn của Địa Long cũng bị chặt đứt, chỉ còn phần thân người, giãy dụa trên mặt đất.

Giải quyết xong một con Địa Long, quản gia xoay người giúp đỡ những người khác, mà có quản gia gia nhập, hai con Địa Long cũng không tạo nổi sóng gió gì nữa, một chết, một bỏ chạy.

Hô!

Một gã thành viên đội hộ vệ nặng nề thở ra một hơi, nhìn thi thể Địa Long trên mặt đất, lòng còn sợ hãi nói:

- Cũng may là Thất cấp Địa Long, nếu như trong ba con này có một con là Bát cấp Địa Long. Chúng ta nhiều người như vậy cũng không đủ cho nó giết.

- Đừng có miệng quạ đen, Bát cấp Địa Long không phải xuất hiện dễ dàng như vậy, nó có thể miểu sát cường giả Tinh Cực Cảnh lợi hại đấy.

- Ta chỉ nói mà thôi.

Lúc này, một người ánh mắt nhìn phía Diệp Trần trên mã xa, khinh thường nói:

- Tiểu thư mời hắn gia nhập xa đội, dẫn hắn đi Hắc Thủy Thành, hắn thật tốt, cư nhiên ngồi ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, đối với tình huống ở đây chẳng hề quan tâm. Hắn nghĩ mình là ai? Ta thấy tiểu thư tựu không nên mới hắn, chỉ biết hưởng thụ.

- Không được, để ta nói với tiểu thư một chút, cho hắn rời khỏi.

- Đúng đó, nên để hắn rời khỏi đi.

Quản gia nghe mọi người nghị luận như vậy, đi tới nói:

- Các ngươi đang thảo luận cái gì? Còn không thu thập một chút, mau

chóng lên đường.

- Lưu quản gia, các huynh đệ trong lòng khó chịu, dựa vào cái gì hắn có thể ngồi ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, chúng ta ở chỗ này liều mạng.

Quản gia liếc mắt nhìn về phía Diệp Trần:

- Hắn là khách nhân.

- Hừ, khách nhân thấy có phiền phức, cũng nên ra tay giúp đỡ đi sao! Cũng không phải thời khắc sinh tử tồn vong gì, tiểu Lý cũng thụ thương, chúng ta lại thiếu một phần chiến lực.

- Các ngươi đừng nói linh tinh nữa, đến lúc đó ta sẽ nói với tiểu thư một chút.

Nói xong, quản gia thét to:

- Được rồi, thu thập một chút, tiếp tục lên đường.

Xa đội tiếp tục khởi hành, nhanh như điện chớp.

Trên càng xe, quản gia nói với thiểu nữ trong mã xa.

- Tiểu thư, các hộ vệ đều có ý kiến.

- Là nhằm vào vị công tử kia?

- Ừm.

- Làm vậy không tốt lắm, là ta mới hắn gia nhập. Hơn nữa trước đó cũng không có bất kỳ ước định gì, không thể bởi vì hắn không ra tay, liền đuổi hắn đi đi sao! Hơn nữa, dọc đường đi không nhất định lại có nguy hiểm gì, coi như tiên đường dẫn hắn một đoạn.

- Điều này cũng đúng, không bằng như vậy, lần sau nếu là gặp phải phiền phức, hắn không ra tay, chúng ta đành lễ phép mới hắn rời khỏi, bằng

không ảnh hưởng tới thổ khí của mọi người.

- Vậy cũng được.

Thiếu nữ có chút khổ não, nàng xem Diệp Trần cũng không phải hạng người bạc tình bạc nghĩa, vì sao lại không ra tay tương trợ?

Phía sau trong mã xa, Diệp Trần không có nghe thấy mọi người nghị luận, mà dù có nghe được hắn cũng sẽ không lưu ý, chút phiền toái ấy, hắn sẽ không ra tay, khi cần xuất thủ, hắn tự nhiên sẽ không đứng nhìn.

Hiện tại toàn bộ lực chú ý của hắn ở trên công pháp cảnh giới.

Thanh Liên Kiếm Quyết dừng lại tại đệ thập tam trọng cảnh giới đã hơn hai năm. Mấy ngày này, rốt cục có dấu hiệu đột phá, một khi đột phá, chiến lực của hắn sẽ đề thăng trên diện rộng. Phải biết rằng, Địa cấp đỉnh giai công pháp đệ thập tứ trọng cùng đệ thập ngũ trọng chỉ có bước vào Linh Hải Cảnh đại năng mới có thể tham ngộ. Cường giả Tinh Cực Cảnh muốn đạt được trình độ này, nghìn lần khó khăn, không chút khoa trương mà nói, tại trình tự Tinh Cực Cảnh để Địa cấp đỉnh giai công pháp đột phá đến đệ thập tam trọng đã phi thường tốt rồi. Trong vạn người không có lấy một.

- Đột phá đến đệ thập tứ trọng, chín đạo Thanh Liên kiếm khí sẽ lột xác thành một đạo Liên Tâm Kiếm Khí, theo giới thiệu trên bí tịch, uy lực Liên Tâm Kiếm Khí tương đối kinh khủng, có thể dùng làm đòn sát thủ. Hẳn là không dưới Thiên Lôi Thiết, hơn nữa so với Thiên Lôi Thiết, Liên Tâm Kiếm Khí càng thêm bí ẩn, thời gian cận chiến khó lòng phòng bị.

Phun ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần ngồi xếp bằng ở trên tấm đệm mềm mại, hai tay hợp lại tựa như đang nắm một viên cầu vô hình.

Trong cơ thể, Thanh Liên chân nguyên theo chân nguyên lộ tuyến đồ của đệ thập tam trọng vận chuyển, mờ mờ ảo ảo. Từ đó có thể thấy được chân nguyên lộ tuyến đồ này cùng dĩ vãng có điểm khác nhau, tựa hồ tăng thêm cái gì đó.

Cực Âm Chi Địa, địa khí tràn đầy, dương khí loãng, bầu trời nhìn qua thấp hơn so với ngoại giới, mờ mịt, không có một chút vẻ sáng sủa, cực kỳ áp lực.

Phía trước xa đội có một ngọn núi thấp bé, một đám cường nhân đang đứng trên đó.

- Các huynh đệ, chuẩn bị cho tốt, lại có một nhóm dê béo qua đây.

- Hắc hắc, tháng trước một khối linh thạch cũng không có, tháng này vận khí đi lên, đã là nhóm thứ ba đi sao! Hi vọng chất béo nhiều một chút!

- Yên tâm, căn cứ theo lời của lão tam, trong xa đội này có hơn mười vị cường giả Tinh Cực Cảnh. Tiểu thư kia cũng không phải tiểu nhân vật, trên người tài phú chỉ nhiều chứ không ít, hơn nữa mã xa của bọn họ cũng không đơn giản, cư nhiên là cơ quan mã xa hiếm thấy, bất kỳ một chiếc nào cũng đều giá trị không ít Trung phẩm linh thạch. Cơ quan mã xa khó tránh khỏi là mã xa của Mạch gia Hắc Thủy Thành.

- Quản chi hắn là Mạch gia hay không, gia chủ Mạch gia ở chỗ này, ta có lẽ còn kiêng kỵ một chút. Hiện tại coi hắn là chó má, các huynh đệ cứ việc giết cho tốt, về phần tiểu thư kia, chúng ta có thể vui chơi vài ngày, tin tưởng Mạch lão đầu sẽ phát điên đi sao! Ha ha!

Đại hán dẫn đầu hung ác tùy ý cười nói.

Hậu phương một đám cường giả Tinh Cực Cảnh và đại lượng võ giả Bão Nguyên Cảnh đều cười theo. Cực Âm Chi Địa là nơi vô pháp vô thiên, nửa đường đánh cướp quá bình thường. Bất quá mỗi ngày đều xảy ra, Hắc Phong phỉ bọn họ ở trong phương viên vạn dặm cũng được coi là hắc thế lực nhị lưu. Người giết qua không có một nghìn cũng có tám trăm, vả lại đổi là nơi khác, dựa vào đánh cướp, bọn họ tại Cực Âm Chi Địa tương đối thoải mái.

- Đến, vây quanh bọn họ.

Cách xa hơn mười dặm, đại hán hung ác đã thấy xa đội trong hắc vụ

mông lung, liền lao xuống núi, rất nhanh bay vút.

Theo sau hơn ba mươi vị cường giả Tinh Cực Cảnh, mấy trăm vị võ giả Bão Nguyên Cảnh, một hỏa nhân tựa như mây đen di động rất nhanh, bao phủ về phía xa đội.

- Có sát khí.

Quản gia trên càng xe, con mắt híp lại, ngẩng đầu lên nhìn, bóng người dày đặc hướng bọn họ lao đến, mấy người trước nhất không ai mà không phải là tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Không tốt, chạy mau!

Quản gia bất chấp mọi thứ, há miệng rống to.

Xa đội nguyên bản có mười mấy tên cường giả Tinh Cực Cảnh, thế nhưng trên đường tao ngộ mấy phen kiếp phỉ, chém giết xuống, tử thương thảm trọng, bằng không cũng không tới mức chưa đánh đã chạy. Hiện tại chỉ còn cách chạy trốn, một khi bị đối phương bao vậy, chỉ chết vô sinh.

Thiếu nữ xốc mành che lên:

- Quản gia, sao vậy?

Quản gia nét mặt già nua cười khổ nói:

- Phiền phức, có một nhóm kiếp phỉ đánh chủ ý lên chúng ta, có thể là Hắc Phong Phỉ ác danh vang dội.

- Hắc Phong Phỉ!

Thiếu nữ sắc mặt ngưng trọng, đương niên, gia gia nàng chính là gia chủ Mạch gia, từng động thủ đánh chết qua nhị thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ, cùng bọn họ có ân oán không nhỏ. Lần này bị đánh cướp, e là không phải cướp đoạt tài phú đơn giản như vậy.

Hắc yên mã cước đạp yên vụ, lôi kéo mã xa liều mạng chạy trốn, hộ vệ trên xe, một vẻ kinh hãi.

- Hắc Phong Phỉ giết người như ma, rất ít lưu lại người sống, chúng ta e là khó qua một cửa này.

- Cùng bọn chúng liều mạng, chúng ta tốt xấu gì cũng có hơn mười cường giả Tinh Cực Cảnh, có ba người tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, quản gia càng tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Hắc Phong Phỉ muốn giết chúng ta, không nỗ lực chút đại giới là không thể nào.

- Trên mã xa thanh niên nhân hình như cũng là tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ.

- Hắn có thể có tác dụng gì, không ngoài dự liệu, người chạy trốn đầu tiên chính là hắn, được rồi, toàn bộ lấy lại tinh thần, chuẩn bị nghênh chiến.

Xa đội hành mã sử tốc độ rất nhanh, thế nhưng so với tốc độ cao nhất của cường giả Tinh Cực Cảnh, vẫn chậm hơn không ít, cự ly hơn mười dặm, chỉ chốc lát công phu đã đến gần phân nửa.

- Mạch gia tiểu thư, ngươi chạy không thoát, vẫn nên dừng xe xuống ngựa, nói không chừng có thể tha cho ngươi một mạng.

Quản gia đã lấy ra bảo đao:

- Chớ có làm càn, các ngươi không sợ Mạch gia ta biết được việc này, sẽ diệt trừ Hắc Phong Phỉ ngươi sao?

- Mạch gia tính là cái rắm gì, hơn nữa ta giết các ngươi, lại có ai biết được, lưu lại cho ta.

Ầm ầm!

Một đạo thương mang lăng không bắn ra, đâm thủng mặt sau cùng của mã xa, kịch liệt rung động khiến cả xa đội có chút lắc lư.

- Cút cho ta!

Quản gia tự nhiên sẽ không nhìn đại hán hung ác tùy ý công kích xa đội, thanh sắc bảo đao giương lên, đao khí bá đạo gào thét chém ra.

Đinh!

Một thương điểm toái đao khí, đại hán hung ác tốc độ không giảm, phảng phất như một chút ảnh hưởng cũng không có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 411: Toàn Bộ Cút

- Thực lực cũng khá, đáng tiếc trong mắt ta không đáng nhắc tới, đổi thành gia chủ Mạch gia ngươi đến còn không sai biệt lắm, các huynh đệ lên, ngăn bọn họ lại cho ta.

- Không xong, người đến thực lực không dưới gia chủ.

Quản gia sắc mặt âm trầm, thực lực thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ so với hắn trong tưởng tượng của hắn cường đại hơn, hầu như là cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm, tại Hắc Thủy Thành, cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm đã được coi là nhất hào nhân vật, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn lại là bá chủ một phương. Về phần Linh Hải Cảnh đại năng chỉ có trên đại hình đấu giá hội mới gặp phải.

Lại qua chốc lát, xa đội rốt cục bị vây quanh lấy.

Thiếu nữ cũng chính là tiểu thư Mạch gia từ trên mã xa đi tới, nhăn mặt nhíu mày nói:

- Các ngươi muốn tài phú, ta có thể cho các ngươi.

Tam thủ lĩnh trong Hắc Phong Phỉ ha ha cười nói:

- Nếu Mạch tiểu thư sảng khoái như vậy, vậy thì xuất ra một trăm vạn Trung phẩm linh thạch, chúng ta bảo chứng không động tới các ngươi.

- Một trăm vạn Trung phẩm linh thạch.

Mạch tiểu thư vẻ mặt khó coi, đối phương rõ ràng không muốn buông tha bọn họ. Trung phẩm linh thạch trên người bọn họ có nhiều, cũng không vượt lên trên hai mươi vạn, dù cho đối với Thất phẩm gia tộc như Mạch gia,

một trăm vạn Trung phẩm linh thạch đều đủ để cho bọn họ thương gân động cốt, nguyên khí đại thương.

- Nếu không lấy ra được, liền toàn bộ chết đi.

Thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ, đại hán hung ác giơ tay lên, muốn đại khai sát giới.

Cao thủ trên xa đội trái tim thắt chặt, tâm mang ý chết, đối phương người đông thế mạnh, cao thủ lại nhiều, mặc kệ chạy trốn thế nào, đều khó thoát cái chết, so với như vậy, chi bằng liều mạng, giết một được một.

Trong mã xa, Diệp Trần từ trạng thái tu luyện thanh tỉnh, nghe được động tĩnh bên ngoài, khẽ lắc đầu, xốc lên manh che đi tới.

Quản gia và Mạch tiểu thư chú ý tới hắn, cho rằng hắn muốn cùng xa đội thoát ly quan hệ.

Nào ngờ kết quả ngoài dự liệu của bọn họ.

Diệp Trần ngẩng đầu, nhìn phía thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ, trong ánh mắt bắn ra tinh quang sắc bén:

- Cho các ngươi thời gian ba lần chớp mắt, toàn bộ cút.

Từ cút vừa ra, thanh âm hạo hạo đãng đãng tựa như sấm sét nổ vang.

Hắc yên mã dưới chấn kinh, tranh nhau hí loạn, may là đông đảo võ giả Bão Nguyên Cảnh còn ở trên ngựa, mới không có sai lầm.

- Hỗn đản, ngươi là ai?

Thanh âm của Diệp Trần ẩn chứa kiếm đạo ý chí giết chóc, thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ tâm sinh ảo giác, nhịn không được lui nhanh hơn mười bước, thẹn quá hóa giận nói.

- Hai.

Diệp Trần không có trả lời vấn đề của đối phương, tay phải đặt lên chuôi kiếm.

- Lên cho ta, toàn bộ lên, giết sạch bọn chúng, không lưu lại một ai.

Thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ vung tay lên, bộ mặt dữ tợn rống to.

- Sát!

- Sát!

Hơn ba mươi cường giả Tinh Cực Cảnh, mấy trăm võ giả Bão Nguyên Cảnh, từ bốn phương tám hướng giết qua, trong đó lấy phương hướng thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ nhiều cường giả và võ giả nhất.

- Liều mạng!

Quản gia và Mạch tiểu thư không tiếp thu Diệp Trần có thể trấn áp Hắc Phong Phỉ. Nhưng thật ra đối phương vào thời khắc mấu chốt đứng ra, để cho bọn họ cảm thấy vui mừng, đối với hoài nghi lúc trước, lòng sinh hổ thẹn.

- Ba!

Từ ba phun ra, Diệp Trần không chút do dự rút ra Phá Phôi Kiếm, ngang, dọc, nghiêng hoa kiếm ba lần, trong nháy mắt chín kiếm, sau một khắc, chín đạo kiếm quang đan vào nhau bao phủ phạm vi vài trăm thước. Đánh tới đông đảo thành viên Hắc Phong Phỉ.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Tiên huyết bắn ra, thịt nát bay loạn, nhằm phía hơn mười gã Tinh Cực Cảnh và trên trăm tên võ giả Bão Nguyên Cảnh, tập thể phân thây, ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp, kiếm của Diệp Trần đã siêu việt tốc độ thần kinh phản ứng của bọn họ, khi cảm giác thống khổ truyền tới trong óc, sinh mệnh đã mất rồi.

- Cái gì?

Song phương đang muốn giao chiến, không thể tin tưởng mà dừng lại, một chiêu, chỉ một chiêu tựu diệt sát một phần ba Hắc Phong Phỉ, cái này không phải là chuyện đùa đi sao! Chẳng phải là nói, tất cả Hắc Phong Phỉ có nhiều, cũng chưa đủ ba chiêu của đối phương, đây rốt cuộc là nhân vật ra sao.

- Tiểu thư, xa đội có thể cứu chữa, hắn là tuyệt đỉnh thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu.

Quản gia hít sâu một hơi, thanh âm run run, làm quản gia Mạch gia, hắn gặp qua không ít thiên tài, có Phiêu Miểu Tuyết Vực, có Vân Lan Vực, có Lôi Vực, có Mạc Cổ Sa Vực, mà thiên tài có thể đơn giản giết chóc cường giả đồng cấp, chỉ có tuyệt đỉnh thiên tài. Bọn họ chính là vương trong cường giả đồng cấp, chiến lực đủ để dùng kinh sợ tới hình dung.

Mạch tiểu thư lẩm bẩm nói:

- Nguyên lai trước hắn không hỗ trợ, là không cần hỗ trợ, loại phiền phức nhỏ này, căn bản không đáng để hắn tự mình xuất thủ.

Cùng lúc đó, hộ vệ Mạch gia đều hiểu được, rất xấu hổ.

- Không có khả năng, đi tìm chết cho ta!

Hắc Phong Phỉ tổn thất quá thảm trọng, muốn bù đắp nhiều chiến lực như vậy, không có ba năm năm tích lũy, căn bản không thể. Một chiêu của đối phương, liền hủy đi nỗ lực ba năm năm của hắn, thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ sao có thể không giận, lửa giận để trạng thái chiến đấu của hắn đề thăng tới đỉnh phong, hai tay cầm hồng sắc trường thương, trên người bốc cháy lên hỏa diễm dung kim hóa thiết, cả người như hỏa trụ giết hướng Diệp Trần.

- Xích Diễm Sát!

Một thương đánh ra, thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ thực lực Tinh Cực Cảnh

đỉnh tiêm phát huy vô cùng nhuần nhuyễn vô cùng nhuần nhuyễn, thậm chí còn có chỗ đột phá, đối mặt lửa giận một thương của hắn, cho dù cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn cũng muốn tạm lánh phong mang.

- Trước không nên cùng hắn liều mạng.

Mạch tiểu thư nhịn không được kinh hô.

Tay phải Diệp Trần giơ lên cao Phá Phôi Kiếm, đạm mạc nói:

- Một thương bé nhỏ không đáng kể, không cần lo lắng.

Nói xong, trường kiếm hung hãn huy động.

Hô xích!

Khắp hư không đều phảng phất như bị một phân thành hai, kiếm quang chói mắt thắp sáng cả thế giới tối đen này. Ngay sau đó, mọi người ngơ ngác nhìn phía thủ lĩnh Hắc Phong Phỉ, cường đại như hắn dưới một kiếm của Diệp Trần, vẫn không thoát khỏi cái chết, ám sắc tiên huyết kinh diễm tuôn ra.

- Đại thủ lĩnh cũng bị giết, điều này sao có thể.

- Chạy, chạy mau, người này không thể địch lại.

Tiếng gọi thê lương vang lên, Hắc Phong Phỉ còn lại tựa như ong vỡ tổ, hướng phía bốn phương tám hướng chạy trốn, chỉ hận cha mẹ không sinh ra nhiều chân hơn.

Diệp Trần không có dự định buông tha bọn họ, Cực Âm Chi Địa, không được phép có lòng khoan dung. Không phải ngươi chết, chính là ta mất mạng, buông tha đối thủ, bằng lưu lại hậu hoạn cho chính mình. Cho dù hắn không sợ, cũng muốn thay Mạch gia suy nghĩ, người tốt sẽ không làm, muốn làm phải làm được đến cùng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 412: Gặp Lại Khuynh Thành. (Thượng,Hạ)

Từng phiến Thanh Liên từ bên ngoài cơ thể Diệp Trần sinh ra, kiếm khí chằng chịt lấy tốc độ nhanh hơn hướng bốn phương tám hướng kích bắn, trên cơ bản mỗi người đều phải đối mặt với ba bốn đạo kiếm khí phong duệ.

Tựa như trời mưa, thành viên Hắc Phong Phỉ chạy đi rất xa đều từ không trung rơi xuống, kiếm khí vô kiên bất tồi kia đã xuyên thủng thân thể bọn họ. Dư thế chưa tiêu, đến phương xa mới tiêu tán, luân phiên công kích, Hắc Phong Phỉ còn lại toàn bộ bị diệt, đều không có ai ngoại lệ.

- Quá cường hãn, lấy thực lực một người, diệt sạch Hắc Phong Phỉ, người đông thế mạnh, ở trước mặt hắn không chịu nổi một kích, e là cường đại như Mạch gia, đều đỡ không được một kiếm của hắn, đây là tuyệt đỉnh thiên tài cường thế sao?

Mạch tiểu thư và quản gia hít một ngụm lãnh khí.

Huyền phù tại giữa không trung, Diệp Trần phóng xạ ra linh hồn lực, tay trái hướng khoảng không nhất cử, tản mát ra một cổ hấp lực, nhất thời, mấy trăm cái Trữ Vật Linh Giới vọt vào trong tay hắn, giống như yến con về tổ, Diệp Trần cũng không thèm nhìn, mà thu cả vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình.

Lại hạ xuống càng xe, ánh mắt Diệp Trần rơi vào trên người Mạch tiểu thư:

- Phiền phức đã giải quyết, tiếp tục lên đường đi sao!

- A! Được!

Mạch tiểu thư lặng người một chút, rồi cao giọng nói:

- Mọi người thu thập một chút, tiếp tục lên đường.

Xa đội lại khởi hành, tâm tính mọi người đều có chỗ cải biến.

Diệp Trần trên mã xa, Mạch tiểu thư chắp tay nói:

- "Đa tạ ân cứu mạng của công tử, lúc trước trách oan, còn xin thứ lỗi.

- Việc nhỏ mà thôi, ta ngồi trên mã xa này, tự nhiên sẽ không ngồi không.

- Ta là Mạch Lê, là tiểu thư Mạch gia ở Hắc Thủy Thành. Lúc trước gặp được công tử, xa đội chúng ta tao ngộ qua mấy phen kiếp phỉ, tử thương thảm trọng. Do đó Mạch Lê mời công tử tiến nhập xa đội, kỳ thực là hi vọng công tử có thể vào lúc nguy hiểm, giúp đỡ một chút. Bất quá trước đó chúng ta không có ước định, oán giận công tử là vô lý, ngược lại là chúng ta đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Diệp Trần nói:

- Đổi lại là ta, ta cũng phải làm như vậy, chỉ cần không mang theo lòng hại người là được, cái khác ta cũng không để ở trong lòng.

- Công tử rộng lượng, Mạch Lê bội phục.

Mạch Lê thở phào một hơi, cười nói:

- Công tử là lần đầu tiên đến Cực Âm Chi Địa đi sao! Có cái gì không biết, Mạch Lê giải thích cho ngươi.

Diệp Trần gật đầu:

- Ta thật là lần đầu tiên đến Cực Âm Chi Địa này, có rất nhiều hắc thế lực sao?

Ở bên ngoài, hắc thế lực không phải không có, nhưng không có bừa bãi như ở đây, hơn nữa bởi tông môn tồn tại, hắc thế lực đều là đối tượng bị thắt

cổ, thông thường sẽ lẩn trốn, không muốn ai biết.

- Ừm, Cực Âm Chi Địa hắc thế lực có nhiều không thể tưởng tượng. Chỉ phụ cận Hắc Thủy Thành đã có năm hắc thế lực lớn, Hắc Phong Phỉ chỉ là nhị lưu hắc thế lực trong đó. Nhất lưu hắc thế lực so với nhị lưu hắc thế lực cường đại hơn cả chục lần. Có hàng trăm cường giả Tinh Cực Cảnh. Tùy tiện một phân đường đều so với Hắc Phong Phỉ cường đại hơn. Hắc Thủy Thành chúng ta hàng năm đều phải hướng nhất lưu hắc thế lực nộp phí bảo hộ, do đó nhất lưu hắc thế lựcsẽ không ra ngoài cướp bóc.

- Là hắc thế lực hoành hành địa vực à?

Diệp Trần đối với Cực Âm Chi Địa có hiểu biết đại khái.

Có Diệp Trần tọa trấn, một hộ vệ Mạch gia xa đội thần tình thư giãn xuống, tại nơi cực âm, chỉ cần Linh Hải Cảnh đại năng không ra, còn có cái gì lo lắng nữa. Theo bọn họ thấy, Diệp Trần chí ít là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, không, là tồn tại số một số hai trong cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn. Những hắc thế lực nhất lưu kia cũng phải bán thể diện cho cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, trừ phi song phương có cừu hận sinh tử.

Lúc chập tối hôn ám, xa đội rốt cục thuận lợi chạy về Hắc Thủy Thành.

Hắc Thủy Thành, nơi cực âm là một trong thành thị sát biên giới, nhân khẩu mấy trăm vạn, đại bộ phận kiến trúc tường thành và trong thành đều là dùng hắc thạch đặc biệt kiến tạo thành. Có vẻ dị thường lãnh túc, ẩn giấu sát khí, phảng phất như một đầu mãnh thú phủ phục trong bóng tối.

- Diệp công tử, Mạch gia ta ngay khu đông thành.

Mạch Lê chớp con mắt nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần minh bạch ý tứ của nàng, đối phương là muốn mời hắn làm khách, trò chuyện biểu thị tâm ý, nhưng với hắn mà nói, không có ý nghĩa gì. Lần này chỉ là một lần ngẫu ngộ trong nhân sinh lữ đồ, cứu người chẳng qua là nhấc tay mà làm thôi. Nếu như để thời gian lãng phí cho đối phương báo

ân, vây hắn chi bằng không cứu còn hơn.

- Không, ta đến ở tửu lâu.

Diệp Trần nhảy xuống xe ngựa, tìm kiếm tửu lâu gần nhất.

Mạch Lê còn muốn nói cái gì, quản gia ngăn cản nàng:

- Tiểu thư, chúng ta và hắn không phải người cùng một đường, từ lúc bắt đầu ngươi nên minh bạch.

Nghe vậy, Mạch Lê ngừng thanh âm, xác thực, ở trong mắt đối phương, đám người các nàng bất quá là một đám khách qua đường, sau đó không có bất kỳ liên quan gì.

- Chúng ta trở về đi!

...

Nơi cực âm hỗn loạn, Diệp Trần vẫn là lần đầu tiên nhận thức đến, tìm kiếm tửu lâu chỉ chốc lát công phu. Hắn chí ít thấy ba vụ sát nhân xảy ra. Một lần là một đám người ở trong ngõ nhỏ, đánh chết một thiếu niên khất cái. Lần khác là trượng phu biết thê tử trộm tình, đánh chết gian phu, hơn nữa còn chém thê tử thành hai nửa. Lần thứ ba là ở cửa tửu lâu, hai võ giả Bão Nguyên Cảnh uống rượu nhiều, do cãi nhau mà biến thành đánh nhau sống chết, kết quả cả tửu lâu đều bị náo loạn. Khiến một gã cường giả Tinh Cực Cảnh không thoải mái, phế bỏ đan điền và tứ chi hai người, rồi treo cổ bọn họ lên cột cờ trước tửu lâu.

Về phần sự kiện ẩu đả, càng nhiều tới đáng sợ, cả Hắc Thủy Thành so với đêm tối còn âm sâm hắc ám hơn, tràn ngập mùi mánh tanh khiến kẻ khác huyết mạch phún trương.

Đệ nhất gia tửu lâu sụp xuống, Diệp Trần đi tới đệ nhị tửu lâu.

- Công tử, là ở trọ sao?

Không thể không nói, tại nơi cực âm, nắm tay lớn chính là lão đại, thấy Diệp Trần để một gã cường giả Tinh Cực Cảnh gây sự đánh thổ huyết, tiện tay ném ra khỏi tửu lâu, thái độ thờ ơ lúc trước của chưởng quỹ liền biến thành khúm núm, vẻ mặt tươi cười chào đón.

- Ở chỗ này mấy tối.

Diệp Trần từ trong Trữ Vật Linh Giới mở ra một túi lớn Hạ phẩm linh thạch, tròn một nghìn khối, nhét vào quầy hàng. Nơi cực âm khác với bên ngoài, tiêu phí quá cao, thập phần dị dạng. Bất quá ngẫm lại hoàn cảnh nơi cực âm, cũng có thể lý giải được, trừ các thành trì lớn, ngoài thành hoang dã tràn đầy các loại nguy hiểm.

Có yêu thú giết chóc, có kiếp giết người không chớp mắt, không có năng lực nhất định tự bảo vệ mình, đi ra ngoài chính là muốn chết. Mà loại nguy hiểm này dẫn đến vật tư trong thành thị khan hiếm, dù sao thương điếm cùng với tửu lâu đồ ăn cũng không phải từ trên trời rơi xuống, cần đi ra ngoài thu thập. Nhưng việc đó lại mạo hiểm tới sinh mạng. Xa đội của Mạch Lê chính là một ví dụ tốt nhất. Hơn hai mươi gã cường giả Tinh Cực Cảnh và trên trăm tên võ giả Bão Nguyên Cảnh đi ra ngoài thu thập vật tư, có thể trở lại không đến năm thành, tỉ lệ tử vong cực cao.

Đương nhiên, có rủi ro tất có lợi, nơi cực âm hỗn loạn như vậy, tu vi võ giả lại đề thăng rất nhanh. Trong lòng mỗi người đều có cảm giác nguy cơ cường liệt, buộc bọn họ phải điên cuồng nỗ lực, cường đại chính mình. Một khi điên cuồng cường giả Tinh Cực Cảnh, nơi cực âm đối với bọn họ mà nói liền không có gì nguy hiểm. Dù sao đơn độc hành động, khả năng gặp gỡ phỉ rất thấp, trừ phi vận khí kém tới cực điểm, vậy thì không thể trách ai, cho dù bế quan tu luyện, cũng có thể tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Dưới chưởng quỹ dẫn đường, Diệp Trần đi tới trong khách phòng ở lầu hai.

Tắm rửa, ăn uống, thời gian bất tri bất giác đến đêm khuya, ồn ào lúc trước không cảm thấy cái gì. Hiện tại tĩnh tâm lại, Diệp Trần mới cảm giác

có chút khó nghe. Tiếng chửi tục tĩu, tiếng đập cửa, thanh âm bước đi từ trên xuống dưới rung động tửu lâu, hội tụ với nhau, vô cùng ầm ĩ. Thảo nào có rất ít cường giả Tinh Cực Cảnh ở lại trong tửu lâu, thực sự quá ầm ĩ.

- Câm miệng!

Quát khẽ một tiếng, khí tức trên người Diệp Trần thốt nhiên phun trào, tràn ngập cả tòa tửu lâu. Trong khí tức ẩn chứa kiếm đạo ý chí giết chóc, thâm nhập linh hồn, cái loại cảm giác linh hồn và tinh thần bị thiết cát này khiến tất cả mọi người trong tửu lâu an tĩnh lại.

- Cuối cùng cũng có thể an tâm tu luyện.

Lắc đầu, Diệp Trần cười khổ một tiếng, tại nơi cực âm giảng đạo lý là vô dụng, thời khắc mấu chốt vẫn là phải lấy bạo chế bạo.

Ngồi xếp bằng trên giường, Diệp Trần hai tay hợp lại, chân nguyên trong cơ thể căn cứ chân nguyên lộ tuyến đồ của đệ thập tam trọng Thanh Liên Kiếm Quyết vận chuyển, không ngừng tìm kiếm đột phá khẩu. Vật ta cùng vong, mắt thường có thể thấy được, bên ngoài cơ thể và đỉnh đầu Diệp Trần bốc lên thanh khí lượn lờ, phảng phất như một tầng thanh sắc hỏa diễm nhàn nhạt.

Ba!

Nửa đêm, trong cơ thể Diệp Trần truyền đến nổ tung như có như không, cùng lúc đó, khí tức động tựa hồ cường thịnh hơn một phần.

- Ba cửa đột phá, rốt cục đột phá cái thứ nhất.

Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần mở hai mắt.

Thanh Liên Kiếm Quyết càng đến phía sau, càng khó đột phá. Đệ thập tam trọng đến đệ thập tứ trọng có ba cửa đột phá. Trong quá trình lên đường, đã có dấu hiệu, hiện tại quả nhiên thuận lợi đột phá cửa đầu tiên. Dựa theo tốc độ này, không cần bao lâu thời gian, Thanh Liên Kiếm Quyết hẳn có thể

đạt được đệ thập tứ trọng. Khi đó đối mặt Linh Hải Cảnh đại năng tu luyện Địa cấp đỉnh giai võ học nhưng không có viên mãn, vẫn có thể chống đỡ một chút.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Trần cố ý mua một phần địa đồ nơi cực âm. Tấm địa đồ này cực kỳ tường tận, tổng cộng có ba mươi tám trang. Mỗi trang dài rộng khoảng hai thước, bên trên đánh dấu địa hình nơi cực âm tương đối rõ ràng, vẽ giống như đúc, tham khảo địa đồ, trên cơ bản không cần lo lắng không thể nhận ra vị trí, bất quá tấm địa đồ này cũng không rẻ, mất của Diệp Trần năm trăm khối Hạ phẩm linh thạch.

Ngày thứ ba, Diệp Trần trả phòng, rời khỏi Hắc Thủy Thành.

Nơi cực âm không có quốc gia, không có tông môn, chỉ có bang phái và lực lượng thành thị. Bang phái tự nhiên là hắc thế lực bang phái. Mà lực lượng thành thị lại là các thành trì lớn nhỏ. Trong số lượng đông đảo thành thị, có bốn tòa thành thị lớn, cách Hắc Thủy Thành gần nhất là Tam Âm Thành. Trong thành nhân khẩu trên mười vạn, có hơn hai mươi vị Linh Hải Cảnh đại năng tọa trấn, cường giả Tinh Cực Cảnh hơn nghìn, luận thực lực tổng hợp lại, hai ba Lục phẩm tông môn bình thường đều kém hơn, nếu là có thể sinh ra một gã Vương giả Sinh Tử Cảnh, đủ để xếp vào hàng trung đẳng Ngũ Phẩm tông môn.

Tam Âm Thành mỗi ba tháng cử hành một lần đại hình đấu giá hội. Đến lúc đó, một ít bảo vật hiếm có ngoại giới không thấy được, đều có thể xuất hiện trên đấu giá hội. Đương nhiên, nếu là ngươi có bảo vật gì bán đấu giá, cũng có thể giao cho đấu giá hội bán đấu giá, mặc kệ làm có sạch sẽ hay không, đều ăn thông với nhau. Hơn nữa không cần lo lắng bị người truy sát, bởi vì đấu giá hội không có khả năng tiết lộ thân phận của ngươi.

Nơi cực âm, tương đương với siêu cấp chợ đêm ở Nam Phương Vực Quần, là nơi phát sinh hỗn loạn.

...

Hắc vụ lượn lờ trên đại địa, một đạo nhân ảnh vẫn duy trì độ cao vài trăm thước, bay vút cực nhanh.

- Hắc Thủy Thành cách Tam Âm Thành có hơn hai mươi vạn dặm, vượt qua hắc thạch sơn mạch phía trước, có lẽ đi tới cảnh nội Tam Âm Thành.

Rời khỏi Hắc Thủy Thành đã năm ngày, trong lúc này, Diệp Trần gặp phải một lần kiếp phỉ chặn đường. Mà không phải kiếp phỉ bình thường, là nhất lưu hắc thế lực trong ngũ đại hắc thế lực xung quanh Hắc Thủy Thành. Thực lực tổng hợp lại gấp hơn mười lần Hắc Phong Phỉ.

Đáng tiếc, bọn họ cường thế, Diệp Trần càng cường thế hơn, một người một kiếm, giết tới người ngã ngựa đổ, ngũ đại thủ lĩnh bị giết chết ba người, còn lại hai người gào khóc thảm thiết chạy trốn được. Trong lòng kinh hãi muốn chết. Bọn họ không sao nghĩ đến, trong trình tự Tinh Cực Cảnh, sẽ có người đáng sợ như vậy, để hắn xem như Linh Hải Cảnh đại năng yếu nhất đều không phải là không thể được.

Hắc thạch sơn mạch bị bỏ ở sau lưng, tiền phương là một mảnh hắc thạch bình nguyên vô biên vô hạn.

- A!

- Là Mộ Dung Khuynh Thành!

Hơn mười dặm, một đám người đang chiến đấu.

Có hai người đang bị bao vây, một là thanh niên mặc ngân sắc cẩm bào, vóc người hắn thon dài, đầu buộc ngân quan, khuôn mặt anh tuấn phảng phất như điêu khắc thành, góc cạnh rõ ràng. Dưới mày kiếm đen kịt, hai mắt tạo ra cảm giác nguy hiểm dị thường, trong ánh mắt ẩn chứa lực lượng hoặc kỳ dị, quấy rầy tâm thần. Mà vũ khí của hắn là một cây Thanh Long Kích, múa lên có thanh quang lượn lờ tựa như một con thanh long đang dương nanh múa vuốt, dễ dàng xé xác thân thể người vây công. Mà người vây công hắn, tay chân rõ ràng chậm chạp hơn nhiều, mặc cho chém giết. Nếu như Diệp

Trần đoán không sai, đối phương tu luyện là công phu con mắt, có chút giống với Vương giả ý chí trong Thần Nhãn Vương. Đương nhiên còn hơn Thần Nhãn Vương, con mắt con mắt của đối phương quả thực là tiểu hài tử, không đáng nhắc tới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 413: Liệt Hồn Thần Nhãn. (Thượng,Hạ)

- Trình tự Tinh Cực Cảnh có thể để công phu con mắt tu luyện đến mức ảnh hưởng được cường giả đồng cấp. Thực lực người này so với Phượng Yên Nhu và Huyễn Nguyệt công tử còn mạnh hơn, hơn nữa không phải chỉ hơn một bậc. Phỏng chừng cùng đại sư huynh trong miệng Phượng Yên Nhu cùng với Xích Thủy Tông Xích Thủy Tiểu Chân Nhân không sai biệt lắm.

Không rời khỏi Nam Trác Vực không biết, đi ra mới biết nơi nào cũng đều là tuyệt đỉnh thiên tài, ví dụ như đại đệ tử Phiêu Tuyết Điện còn chưa thấy mặt, Xích Thủy Tông Xích Thủy Tiểu Chân Nhân, và thanh niên ngân quan vô cùng anh tuấn trước mắt, mỗi người đều là người nổi bật trong thiên tài tuyệt đỉnh. Huống hồ, nghe nói Lôi Vực Lôi Chi Công Chúa càng thêm lợi hại, lại không biết lợi hại tới trình độ nào.

Dời đi ánh mắt, lực chú ý của Diệp Trần đặt ở trên người tuyệt mỹ nữ tử bên cạnh ngân quan thanh niên. Vẫn là tử sắc xiêm y, khăn che mặt bằng lụa mỏng, không phải Mộ Dung Khuynh Thành thì là ai. Đã lâu không gặp, không biết có phải là ảo giác của Diệp Trần không, mà khí chất trên người Mộ Dung Khuynh Thành càng thêm thâm thúy, dung mạo càng phát ra tuyệt mỹ. Nếu như nói lúc trước, Mộ Dung Khuynh Thành cũng chỉ hơn một ít tuyệt mỹ nữ tử mà Diệp Trần từng gặp một chút. Hiện tại, thì hoàn toàn độc lĩnh, đạt được khuynh quốc khuynh thành.

Dung mạo thiên sứ, khí chất ma quỷ, cũng không hơn được nàng.

So với khí chất và dung mạo biến hóa rất nhỏ, thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành tiến bộ rất nhiều. Thiên Ma đại pháp thi triển ra, một đám cường giả bị Thiên Ma lực tràng quét ngã, tựa như trời mưa. Chốc lát lại có Lực Trường Thiết Cát đáng sợ oanh ra, một gã cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn liền bị đánh cho thổ huyết.

- tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

Diệp Trần liếc mắt nhìn ra nội tình của Mộ Dung Khuynh Thành, đối phương cư nhiên hậu sinh khả úy, tại tu vi đuổi kịp và vượt qua hắn. Đương nhiên, Diệp Trần ngược lại không quá kinh ngạc, luận thiên phú tu luyện, Diệp Trần cũng không phải đặc biệt nổi bật, vốn cũng kém hơn Mộ Dung Khuynh Thành. Trước đây có thể siêu việt thiếu niên một đời của Nam Trác Vực là bởi vì các loại cơ duyên. Mà thiên tài cạnh tranh không phải một sớm một chiều có thể phân thắng bại như vậy. Là trường kỳ cạnh tranh, huống hồ, đối phương dù sao cũng là đệ tử của Lục phẩm tông môn Phi Thiên Ma Tông, có đan dược đề thăng tu vi cho nàng tu luyện.

- Một đám có mắt không tròng, cư nhiên dám vây công ta và Khuynh Thành.

Quan thanh niên đối với Mộ Dung Khuynh Thành xưng hô rất thân thiết, tựa hồ muốn ở trước mắt đối phương biểu hiện một phen. Hai mắt hắn thần quang đại phóng, một vòng vô hình quang hoa hình quạt khuếch tán, trong phạm vi phóng xạ, người vây công đầu váng mắt hoa, sức chiến đấu giảm đi. Sau một khắc, thanh long kình khí thanh thế hãi nhân giết tới, người trúng chiêu thân thể tứ phân ngũ liệt, huyết vũ bay tán loạn, sát khí lẫm nhiên.

Mộ Dung Khuynh Thành nhướng mày, không nói gì thêm.

- Lui lại!

Thấy hai người thật là khó chơi, tổn thất trên trăm tên thủ hạ, ngay cả một sợi lông của đối phương cũng chưa động tới được. Thủ lĩnh đám kiếp phỉ này lập tức nổi lên lòng muốn chạy, quả đoán hạ lệnh.

Sưu sưu sưu...

Đám người vây công sớm đã không còn ý muốn chiến đấu, nghe được mệnh lệnh, đâu thể tiếp tục lưu lại, liều mạng vận chuyển chân nguyên, bỏ chạy tán loạn.

Ngân thanh niên còn muốn tiếp tục truy đuổi, Mộ Dung Khuynh Thành thản nhiên nói:

- Không nên.

- Bỏ đi, coi như bọn chúng chạy nhanh, Khuynh Thành, ngươi không sao chứ?

Quan thanh niên đình chỉ truy kích, lướt đến bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu:

- Đoạn công tử, gọi Mộ Dung là được.

Ngân thanh niên vẻ mặt thoáng biến hóa, hắn và Mộ Dung Khuynh Thành cũng không phải người quen cũ, mà là mới quen biết ở nơi cực âm. Vừa gặp được giai nhân, ánh mắt hắn cũng không dời ra được nữa, làm đại đệ tử Vân Lan Vực Lục phẩm tông môn Liệt Hồn Tông. Thực lực của hắn tương đương với Xích Thủy Tiểu Chân Nhân. Tuyệt mỹ nữ tử ái mộ hắn quá nhiều, nhưng đám người đó so với Mộ Dung Khuynh Thành quả thực không đáng nhắc tới. Hắn khó có thể tưởng tượng, một tiểu vực như Nam Trác Vực, sao lại có bực thiên nhân này. Vốn hắn định đi một tòa thành lớn khác là Thái Âm Thành. Nhưng khi nhìn thấy Mộ Dung Khuynh Thành, hắn cải biến chủ ý. Nói mục tiêu của mình là Tam Âm Thành, mượn cơ hội đi cùng với nàng. Đáng tiếc là dọc theo đường đi Mộ Dung Khuynh Thành đối với hắn thái độ ôn hoà, khó có thể tìm được cửa đột phá theo đuổi. Cũng may nơi cực âm đủ hỗn loạn, xuất hiện một đám kiếp phỉ cường đại. Ngoài miệng hắn có vẻ cực kỳ phẫn nộ, nhưng trong lòng lại vui vẻ. Cùng chung hoạn nạn, nói không chừng có thể kéo gần quan hệ, chỉ là giờ này khắc này, ngữ khí của Mộ Dung Khuynh Thành cho hắn biết muốn theo đuổi nàng, còn phải đi một đoạn đường rất dài.

Trên mặt lộ ra dáng tươi cười ôn hòa, ngân quan thanh niên nói sang chuyện khác:

- Thiên Ma đại pháp quả nhiên danh bất hư truyền, e là cũng không dưới Liệt Hồn Thần Nhãn của ta.

- Nào có, Liệt Hồn Thần Nhãn là Địa cấp đỉnh giai công pháp do Thần Nhãn Vương sáng lập, ánh mắt đi tới đâu, linh hồn đều phải bị ảnh hưởng.

Mộ Dung Khuynh Thành không phải nịnh nọt, mà Liệt Hồn Tông và Huyền Không Sơn giống nhau, xuất hiện một ít Vương giả Sinh Tử Cảnh, trong đó nổi danh nhất là Thần Nhãn Vương. Chiến lực của hắn có thể rất bình thường, thế nhưng người thực lực cao hơn hắn đều phải kiêng kỵ một chút, ánh mắt kia thực sự quá quỉ dị.

Trong mắt ngân quan thanh niên hiện lên vẻ đắc ý mờ mịt, Thần Nhãn Vương là kiêu ngạo của Liệt Hồn Tông. Hắn tự tin có một ngày cũng sẽ trở thành tồn tại như Thần Nhãn Vương. Hắn đang muốn nói tiếp, thì bỗng nhiên chú ý tới ánh mắt của Mộ Dung Khuynh Thành không ở trên người mình, không khỏi nhìn theo ánh mắt của nàng.

Trong tầm mắt, một gã thanh niên nhân áo lam đang lao tới đây cực nhanh. Tướng mạo đối phương thua hắn, bất quá khiến hắn cảm thấy uy hiếp là khí chất trên người này có chút đặc thù, tựa như một thanh tuyệt thế bảo kiếm đang chuẩn bị ra khỏi vỏ.

- Khuynh Thành, không, Mộ Dung, hắn là ai vậy?

Ngân thanh niên trong tiềm thức bắt đầu coi người đến là kẻ thù.

Mộ Dung Khuynh Thành mỉm cười nói:

- Một bằng hữu của ta tên là Diệp Trần.

- Diệp Trần, không nghe nói qua.

Một Nam Trác Vực có thể xuất ra cái dạng thiên tài gì, ngân thanh niên cũng không có để thực lực của Diệp Trần vào mắt. Nhưng vẻ tươi cười trên mặt cùng từ bằng hữu trong lời nói của Mộ Dung Khuynh Thành khiến hắn

rất khó chịu, con mắt híp lại.

Sư!

Diệp Trần xuất hiện gần chỗ Mộ Dung Khuynh Thành.

- Đã lâu không gặp.

Mộ Dung Khuynh Thành mái tóc dài bị gió nhẹ thổi bay, nói:

- Xác thực đã lâu không gặp, giới thiệu vói ngươi một chút, vị này chính là đại đệ tử của Vân Lan Vực Lục phẩm tông môn Liệt Hồn Tông Đoàn Lăng Vân.

Quan thanh niên Đoàn Lăng Vân tiếng nói rõ ràng, ánh mắt nhìn thẳng Diệp Trần:

- Không biết các hạ là đệ tử của tông môn nào? Có vẻ chưa từng nghe nói qua danh hào của ngươi.

Dựa vào sự mẫn cảm của kiếm khách, Diệp Trần có thể cảm thụ được địch ý của Đoàn Lăng Vân. Bất quá hắn không có để đối phương ở trong lòng, đối địch với ta thì làm sao? Không địch lại thì làm sao? Nói đến, đây là thế giới lực lượng chí thượng, cường giả đồng cấp, hắn không cần nhìn vẻ mặt của bất kỳ kẻ nào.

- Tông môn của tại hạ không đáng nhắc đến.

Thần sắc đạm nhiên, Diệp Trần không có trả lời câu hỏi của đối phương.

Sắc mặt Đoàn Lăng Vân trở nên âm trầm, nếu không phải có Mộ Dung Khuynh Thành ở đây. Hắn không ngại giáo huấn đối phương một chút, cho hắn biết cái gì là trời cao đất rộng.

- Diệp Trần, ngươi muốn đi Tam Âm Thành?

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không phải nói sang chuyện khác. Trên

thực tế, nàng không tiếp thu Đoàn Lăng Vân là đối thủ của Diệp Trần. Mà nàng cũng không có hạ mình làm người hòa giải, nàng muốn hỏi thì hỏi, mỗi lời nói cử động đều phát ra từ nôi tâm.

- Không sai.

Diệp Trần gật đầu.

Đoàn Lăng Vân thấy tình hình không đúng, Diệp Trần này tựa hồ muốn cùng bọn họ lên đường. Vốn chỉ có hắn và Mộ Dung Khuynh Thành thật tốt, có rất nhiều cơ hội, căn bản không muốn bất kỳ kẻ nào chen ngang, nhất thời sắc mặt khó coi, dáng vẻ tươi cười, trong giọng nói mang theo vẻ băng lãnh, nói:

- Diệp huynh, mục tiêu của ngươi hẳn là Thái Âm Thành đi sao! Có đúng hay không?

Ba chữ cuối cùng, Đoàn Lăng Vân cố ý nhấn mạnh.

Diệp Trần mắt liếc ngang, dư quang như kiếm, sắc bén vô cùng:

- Đoàn huynh thỉnh tự trọng, Diệp Trần ta muốn đi đâu, không cần ngươi hỏi đến, ngươi cũng không xứng.

- Ngươi...

Đoàn Lăng Vân cắn chặt hàm răng, trong đó phun ra khí tức mang theo sát khí lạnh thấu xương, trong lòng cực kỳ phẫn nộ nói:

- Ngươi đã không biết điều, vậy chớ có trách ta thủ đoạn độc ác, tìm được cơ hội, ta sẽ khiến ngươi biết cái gì là hối hận không kịp.

- Vậy thì cùng lên đường đi sao!

Mộ Dung Khuynh Thành liếc mắt nhìn Đoàn Lăng Vân. Nàng có ý muốn để Đoàn Lăng Vân rời khỏi, giữa hai người căn bản không có chung tiếng nói, chỉ là lúc này để đối phương rời khỏi. Hắn khẳng định ghi hận

Diệp Trần, một Đoàn Lăng Vân không tính cái gì, bằng Diệp Trần đủ để ứng phó. Nhưng một Liệt Hồn Tông sẽ không thể bỏ qua. Liệt Hồn Tông đồng dạng có Linh Hải Cảnh Tông Sư tồn tại, so với Huyền Không Sơn cường đại hơn mấy lần.

- Không biết Diệp Trần đến tột cùng đã đạt được tình trạng gì rồi?

Không hề chú ý tới Đoàn Lăng Vân, Mộ Dung Khuynh Thành thực sự chú ý là Diệp Trần, mỗi một lần nhìn thấy Diệp Trần, nàng đều có thể cảm thụ được đối phương càng cường đại hơn. Thế nhưng cường đại tới trình độ nào, lại như lọt vào sương mù, không thể nào tìm được, tựa như hắn chính là một loại bất bại chi thân, trong cường giả đồng cấp, khó mà bị đánh bại. Mỗi khi cho rằng đuổi kịp hắn, đợi đạt tới cảnh giới mới, phát hiện so với hắn vẫn còn cách cự ly không nhỏ. Trong đám cường giả đồng cấp, Diệp Trần cho nàng ấn tượng sâu nhất.

Ba người lên đường tốc độ rất nhanh, chạy nhanh trên hắc thạch bình nguyên.

Hưu!

Đột nhiên một đạo nhân ảnh như thực như giả, từ dưới nền đất của hắc thạch bình nguyên chui ra, phóng lên cao, với tốc độ cực nhanh, không thể tưởng tượng nổi. Cho dù là Đoàn Lăng Vân sinh tại Liệt Hồn Tông đều nghẹn họng nhìn trân trối. Tốc độ của đối phương đã đạt được tới gấp hơn mười tám lần vận tốc âm thanh. Mà có tốc độ gấp mười tám lần vận tốc âm thanh chỉ có thể là Linh Hải Cảnh đại năng, cao hơn nữa liền không phải Linh Hải Cảnh đại năng. Do đó, người này không phải Linh Hải Cảnh đại năng lợi hại tốc độ siêu phàm, chính là một vị Linh Hải Cảnh Tông Sư.

- Cư nhiên có ba kẻ thực lực không kém tiểu tử kia ở chỗ này, một chỗ sào huyệt của ta tại hắc thạch bình nguyên hẳn là bị bọn họ biết rồi.

Trên trời cao, trong mắt nhân ảnh ẩn chứa sát khí.

- Tính ra, chỉ cần ta tìm được bí mật của Bất Tử Chi Thân, một chỗ sào huyệt bị phát hiện thì có là cái gì. Giết bọn chúng, có thể sẽ sinh ra nhiều phiền toái, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, vẫn là chạy tới phòng đấu giá trước, ủy thác bọn họ bán đấu giá vật phẩm mới được.

Tốc độ nhanh hơn, nhân ảnh rất nhanh đã biến mất.

- Đây là Linh Hải Cảnh Tông Sư, khí tức cường đại, còn muốn trên Long Bích Vân, căn bản không thể dùng linh hồn lực tra xét.

Trình tự Tinh Cực Cảnh, Diệp Trần có thể không kiêng nể gì cả phóng xuất ra linh hồn lực, không cần lo bị phát hiện. Nhưng Linh Hải Cảnh đại năng đã có thể vận dụng linh hồn lực, cảm ứng một chút là có thể phát hiện được chỗ đặc biệt của bản thân. Huống hồ Linh Hải Cảnh Tông Sư ý chí sinh ra quang huy, e là bản thân tự dưng dùng linh hồn lực tra xét, sẽ gặp họa sát thân.

- Chúng ta tiếp tục lên đường.

Mộ Dung Khuynh Thành khẽ giãn lông mày ra, nơi cực âm không phải Nam Trác Vực. Luận mức độ nguy hiểm, Huyết Ma chiến trường cũng đều không bằng một phần. Không phải cấm địa, nhưng so với cấm địa còn nguy hiểm hơn. Đương nhiên, trong cấm địa tùy thời khắc đều có thể gặp phải nguy hiểm. Nơi cực âm vẫn chưa đạt được trình độ này, do đó nếu vận khí không quá kém, ngược lại không cần lo lắng tính mạng bị uy hiếp. Đây là điểm khác nhau giữa cấm địa và nơi cực âm.

Hai ngày trôi qua, ba người đã tới Tam Âm Thành.

Tam Âm Thành gọi là một tòa thành thị, không bằng nói nó là một quốc gia có tường cao vây quanh. Bên trong có núi có hồ, có quan đạo, có tiểu đạo, thậm chí có một mảnh bình nguyên nhỏ. Một cường giả chạy như bay giữa không trung, lóe ra sắc thải rực rỡ.

- Tiểu Mộ Dung!

Xa xa, một vị lão giả tóc trắng xoá truyền âm qua đây.

Mộ Dung Khuynh Thành cung kính nói:

- Thái Thượng trưởng lão an khang.

- Ha hả, ngươi qua đây một chút.

Lão giả lộ vẻ tươi cười.

- Hai vị chờ chút.

Mộ Dung Khuynh Thành hướng Diệp Trần và Đoàn Lăng Vân lên tiếng gọi, rồi lao về phía lão giả.

Trong mắt Đoàn Lăng Vân có thần sắc quỉ dị hiện lên, đợi Mộ Dung Khuynh Thành rời khỏi, hắn chặn phía trước Diệp Trần, khí tức kinh nhân khuếch tán ra.

- Diệp Trần, đã đến Tam Âm Thành, ngươi có phải nên đổi địa phương, yên tâm, phía Khuynh Thành ta sẽ thay ngươi giải thích, sẽ không khiến ngươi khó xử.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 414: Bất Tử Chi Thân, Địa Đồ. (Thượng,Hạ)

Diệp Trần đưa mắt nhìn đối phương, phun ra một chữ:

- Cút!

- Làm càn, dọc theo đường đi ta nhịn ngươi đã lâu, hỏi lại ngươi một câu, rời khỏi hay không? Bằng không ta sẽ khiến ngươi mất hết mặt mũi, tiếp tục dây dưa, ngày sau phải giết ngươi. Vừa nói, hai mắt Đoàn Lăng Vân phun ra thần quang hãi nhân. Thần quang này tựa như có thể phân liệt linh. Dù không nhìn vào mắt, đều có thể cảm thụ được cảm giác đầu váng mắt hoa, sợ hãi không biết đang ở đâu, đau đớn từ trong lòng truyền đến. Lúc này, Đoàn Lăng Vân để Liệt Hồn Thần Nhãn thôi động đến cực hạn, hắn tin tưởng, Diệp Trần tuyệt đối đỡ không được. Cho dù là Xích Thủy Tiểu Chân Nhân cũng không dám tới gần hắn.

- Rất đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này.

Diệp Trần thấn sắc bình tĩnh trở lại, tựa hồ có dự định hóa can qua thành ngọc lụa, thế nhưng khi thấy hai mắt của hắn, sẽ không nghĩ như vậy nữa. Đây là loại con mắt gì, bên trong không mang theo bất kỳ chút cảm tình nào, so với băng còn muốn lạnh hơn, so với máu tươi còn muốn chói mắt hơn, Sát Lục Ý Chí vô cùng tựa như hỏa sơn phun trào, đại địa đoạn liệt, mang theo khí thể sát phạt tất cả bắn ra.

Thương!

Hai đạo ánh mắt tựa như hai thanh tuyệt thế hung kiếm giao nhau, trên hư không va chạm, nghênh đón thần quang của Đoàn Lăng Vân, đó là sát lục kiếm đạo ý chí của Diệp Trần.

Phốc xuy!

Liệt Hồn Thần Quang tựa như gặp phải khắc tinh, bị thiết cát thành nghìn vạn phần, tâm thần tương liên, Đoàn Lăng Vân kêu thảm một tiếng, bưng hai mắt cực nhanh rút lui, theo khe hở ngón tay, có thể thấy ám hồng sắc tiên huyết chảy xuống, uốn lượn như rắn.

- Diệp Trần, ngươi dám làm thương con mắt của ta, ngươi nhất định phải chết.

Đoàn Lăng Vân rít gào, tiếng thê lương tràn đầy phẫn nộ và sát khí, còn có một tia sợ hãi.

Diệp Trần bước về phía Đoàn Lăng Vân, tiếng bước chân không nặng không nhẹ tựa như tử thần đòi mạng, khiến hồn Đoàn Lăng Vân cũng run rẩy, kinh hãi nói:

- Ngươi muốn làm gì, nơi này là Tam Âm Thành, giết ta, Liệt Hồn Tông tất nhiên sẽ biết, đến lúc đó trên trời dưới đất, ai cũng vô pháp cứu ngươi.

Lòng tin của Đoàn Lăng Vân đã bị Diệp Trần đánh tan. Nếu đổi lại là dĩ vãng, dù cho hai mắt thụ thương, hắn cũng sẽ không sợ hãi. Hơn nữa hắn tin tưởng vững chắc, từ một vài tuyệt thế thiên tài ra, hắn sẽ không thua bất kỳ kẻ nào, có gì phải sợ hãi. Hiện tại, trong lòng hắn ngoài phẫn nộ, còn lại là sợ hãi, căn bản ngưng tụ không ra lòng tin cùng Diệp Trần quyết nhất tử chiến.

- Ta không có ý niệm giết ngươi trong đầu, chí ít, hiện tại không có, nhưng không nên khiêu chiến giới hạn của ta.

Mới thoáng gặp Đoàn Lăng Vân, nên Diệp Trần không hề để ý tới đối phương.

Đoàn Lăng Vân có loại xung động xoay người một quyền đánh chết Diệp Trần. Hiện tại chính là thời cơ tốt nhất, cũng có khả năng thành công nhất. Bất quá, hắn do dự, từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên tại phương diện sát nhân do dự, không phải hắn do dự có giết Diệp Trần hay không, mà là

không dám.

- Ghê tởm!

Đoàn Lăng Vân biết, hắn triệt để thất bại, thể xác và tinh thần cùng bại. Đối với Diệp Trần oán hận tới mức nước của tam giang, tứ hồ đều không rửa sạch được, từ oán hận chuyển thành oán độc.

Mộ Dung Khuynh Thành và Phi Thiên Ma Tông Thái Thượng trưởng lão chú ý tới tình hình bên này, lão giả cau mày hỏi:

- Đó là bằng hữu của ngươi?

- Không phải.

Mộ Dung Khuynh Thành còn chưa có coi Đoàn Lăng Vân là bằng hữu.

- Không phải là tốt rồi, người này tâm tính thực sự không được tốt lắm.

Lão giả cũng không phải khinh thường Đoàn Lăng Vân thất bại và ngu muội. Mà là khinh thường hắn nhu nhược. Nếu như hắn có thể cố lấy dũng khí đại chiến một hồi với Diệp Trần, hắn sẽ nhìn bằng cặp mắt khác. Đáng tiếc người này nhìn như cường đại, còn phải xem khi lâm vào tuyệt cảnh có biểu hiện ra được hay không? Diệp Trần đã bức Đoàn Lăng Vân tới tuyệt cảnh, nhưng không có gặp phải sắp chết phản công.

Phía sau Đoàn Lăng Vân ngoài mười bước, Diệp Trần lắc đầu, trên mặt nổi lên cười nhạt, hắn đã làm tốt chuẩn bị đại chiến, chỉ là thấy đối phương không có biểu hiện ra cường thế.

- Thanh niên nhân, ngươi là Diệp Trần đi sao!

Lão giả bỗng nhiên truyền âm cho Diệp Trần.

Diệp Trần gật đầu:

- Tiền bối, chính là tại hạ.

- Không sai, Nam Trác Vực ta có thể xuất ra thiên tài như ngươi, là số mệnh sở trí, tiếp tục duy trì nhé!

Lão giả đối với Diệp Trần rất hài lòng, đương nhiên, đây là tâm tính của hắn bình thản, không có mâu thuẫn với Diệp Trần. Nếu hắn là địch nhân của Diệp Trần, liền vô pháp nghĩ được như vậy.

- Được rồi, tiểu bối các ngươi trò chuyện, ta sẽ không xen vào nữa.

Lão giả dặn Mộ Dung Khuynh Thành vài câu, xoay người lướt tới một tòa lầu cao ba mươi ba tầng, nơi đó có bằng hữu đang đợi hắn.

Thu hồi tầm mắt, Mộ Dung Khuynh Thành nhìn về phía Diệp Trần:

- Chúng ta đi thôi.

Đoàn Lăng Vân đã rời khỏi, hai mắt thụ thương, hắn cần chữa thương mấy ngày. Hơn nữa hắn không còn mặt mũi đứng bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành nữa, trong lòng oán hận đối với Diệp Trần có thể nghĩ.

Trên đường phố.

Hai người sóng vai bước đi.

- Nơi cực âm có rất nhiều truyền thuyết, phiến đại địa này vẫn duy trì địa hình Thượng Cổ thời đại, chưa bao giờ phát sinh sự kiện cải biến địa hình cùng với núi lửa phun trào. Ở chỗ này, còn lưu lại dấu vết của Thượng Cổ thời đại, một ít văn hóa di tích bảo trì cũng rất hoàn hảo.

Một bên chậm rãi bước đi, Mộ Dung Khuynh Thành vừa giới thiệu về nơi cực âm với Diệp Trần.

Diệp Trần nói:

- Ở đây địa khí và âm khí thật là dày đặc, quỷ dị vô cùng.

- Ừm, nơi cực âm được xưng là âm, không phải không có đạo lý, ở đây

là nơi tà mà sinh sôi vào Thượng Cổ thời đại.

Tam Âm Thành lớn không thể tưởng tượng, hai người đi nửa ngày, cũng chỉ đi được một vài nơi, cuối cùng hai người cùng vào nghỉ trong một tiểu lâu.

...

Tây khu Tam Âm Thành.

Trong phòng khách phòng đấu giá.

- Cơn gió nào đã thổi Âm Ma Tông tới đây, vô cùng hoan nghênh nha!

Hội trưởng phòng đấu giá khuôn mặt tươi cười đi vào, chắp tay với người tới.

Nhân ảnh đưa lưng về phía hôi trưởng quay đầu lại, rõ ràng là Linh Hải Cảnh Tông Sư từng xuất hiện trên hắc thạch bình nguyên. Đương nhiên, thân phận thực sự của hắn là Linh Hải Cảnh Tông Sư, được mọi người gọi là Âm Ma Tông, có thể lấy tông làm danh hiệu, thực lực có thể nghĩ. Dù sao " tông " là đại biểu cho tông môn, dùng lên trên người, đủ để nói rõ vấn đề.

Âm Ma Tông nhếch miệng cười:

- Lần này ta tới đây, là có đồ vật muốn giao phó quý phòng đấu giá bán đấu giá hộ.

Nguồn: http://4vn.eu/forum/showthread.php?84244-Huyen-Huyen-Kiem-Dao-Doc-Ton-TG-Kiem-Du-Thai-Hu-New-Chuong-341&page=130#ixzz2QcDOuYrW

- A, có thể để Âm Ma Tông xuất thủ, đồ vật đó tất không phải phàm vật, không biết là bảo vật gì?

Hội trưởng rất vui, đồ vật mà Linh Hải Cảnh Tông Sư từ đấu giá hội mua được, rất ít khi đem bán đấu giá. Đồ vật đem đi là bọn họ căn bản

chướng mắt, tình nguyện tặng người, thứ tốt dù cho vô dụng, cũng sẽ lưu lại.

- Không phải bảo vật gì cả, là địa đồ.

- Chẳng lẽ là địa đồ tàng bảo?

Nghe vậy, hội trưởng thốt ra, ngẫm lại thấy sai, nếu là tàng bảo địa đồ, đối phương sẽ không lấy ra bán đấu giá, tự mình tầm bảo không phải càng tốt sao?

- Là địa đồ thời cổ tìm kiếm bí mật Bất Tử Chi Thân.

Âm Ma Tông chậm rãi nói.

- Cái gì, bí mật Bất Tử Chi Thân.

Cho dù hội trưởng từng gặp qua rất nhiều bảo vật, cũng không nhịn được tim đập nhanh hơn, Bất Tử Chi Thân là cái gì? Đó chính là tuyệt đối không thể giết chết, hoặc giả rất khó giết chết. Vương giả Sinh Tử Cảnh có thể khiến người kính ngưỡng, trừ thực lực tự thân, quan trọng hơn là bọn họ đều có Bất Tử Chi Thân. Vương giả Sinh Tử Cảnh cấp thấp có thể Đoạn Chi Trọng Sinh, chém đầu hắn xuống, vẫn không chết, mà dễ dàng phục hồi như cũ. Trừ phi có thể chém hắn thành một đống thịt vụn. Vương giả Sinh Tử Cảnh cao cấp càng thêm kinh khủng, lấy máu cũng đủ để sống lại. Ngươi có chém hắn thành đống thịt vụn, nhưng chỉ còn lại một giọt máu, hắn cũng có thể sống sót.

Về phần Bất Tử Chi Thân theo như lời Âm Ma Tông đại biểu cái gì. Hội trưởng cho rằng cũng là một loại Đoạn Chi Trọng Sinh. Trên lịch sử không chỉ một lần truyền ra bí mật Bất Tử Chi Thân, nhưng cuối cùng cho thấy, không đến Sinh Tử Cảnh lại có thể có Bất Tử Chi Thân, chỉ cùng Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường không sai biệt lắm, sẽ không bị Vương giả Sinh Tử Cảnh chú ý. Bọn họ cũng không nhàn rỗi đi truy tìm mình đã nắm giữ cái gì.

Âm Ma Tông tự tin tràn đầy nói:

- Không sai, chính là bí mật Bất Tử Chi Thân, không biết có tư cách để quý phòng đấu giá bán đấu giá hộ hay không?

- Nếu như là thật, đương nhiên là có tư cách. Chỉ là bí mật Bất Tử Chi Thân không phải vật thường, giá bán nhất định cao, đến cuối cùng nhận định là giả, sẽ tổn hại tới danh dự của phòng đấu giá.

Hội trưởng không dám khẳng định Âm Ma Tông có lấy ra hàng thật hay không? Có thể là hàng giả, loại chuyện này trước đây không phải chưa từng xảy ra.

Âm Ma Tông nói:

- Cái này đơn giản, ngươi cứ định giá bán thấp, sau đó thanh minh một chút, không biết rõ là thật hay giả, có thể bán được bao nhiêu linh thạch thì cứ bán bấy nhiêu là được.

- Rất thấp?

Nhíu mày, hội trưởng nói:

- Cách này cũng được, bất quá ngươi cho rằng nên đưa giá bao nhiêu thì thỏa đáng?

Ra giá bán tốt, hắn sẽ lấy được phân nửa tiền. Do đó cần phải thương lượng cho tốt.

- Vậy một nghìn khối Trung phẩm linh thạch đi sao!

Âm Ma Tông khẩu xuất kinh nhân.

- Âm Ma Tông, ngươi không phải nói chuyện cười đi sao! Một nghìn Trung phẩm linh thạch, cái này cũng quá thấp. Mười vạn hai mươi vạn Trung phẩm linh thạch đều rất thấp, phi thường thấp.

- Ta đương nhiên không phải thích nói giỡn, ta phục chế ba trăm phần địa đồ. Mỗi phần ra giá ba trăm Trung phẩm linh thạch, ba trăm phần cũng

có hơn ba mươi vạn, vượt lên trước một trăm vạn cũng không thành vấn đề.

Nghe Âm Ma Tông vừa nói như vậy, hội trưởng có chút sửng sốt, phục chế ba trăm phần địa đồ bán đấu giá, đối phương rốt cuộc có ý tứ gì? Thiếu linh thạch sao? Nhưng thiếu linh thạch cũng có thể dùng một phần bán ra với giá cao, tin tưởng có Bất Tử Chi Thân làm mánh lời, một phần địa đồ đạt được mấy trăm vạn Trung phẩm linh thạch không thành vấn đề, thậm chí còn cao hơn. Chớ quên nơi cực âm Linh Hải Cảnh đại năng rất nhiều, đừng nói mấy trăm vạn Trung phẩm linh thạch, để cho bọn họ xuất ra hơn mười vạn Thượng phẩm linh thạch cũng đều liều mạng một phen. Đương nhiên tiền đề là làm tốt chuẩn bị coi tiền như rác, mà phân thành ba trăm phần bán đấu giá, tổng giá trị có thể sẽ đề thăng tới mức rất cao, nhưng không có biện pháp sáng tạo kỳ tích.

- Ta đã hiểu rõ, nơi này là ba trăm phần địa đồ, làm phiền quý phòng đấu giá.

Âm Ma Tông từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra cái rương, mở ra, bên trong đầy cuốn da thú, mặt trên có khắc địa đồ hình thù kỳ quái.

- Được rồi!

Hội trưởng lắc đầu, thu hồi cái rương, sau đó giao cho Âm Ma Tông mười lăm vạn khối Trung phẩm linh thạch. Hắn cũng không lo lắng Âm Ma Tông giở trò gian trá. Nếu giở trò gian trá mà nói, mười lăm vạn khối Trung phẩm linh thạch không đáng, lấy thân phận Linh Hải Cảnh Tông Sư, mười lăm vạn khối Thượng phẩm linh thạch đều hạ giá.

- Vậy tại hạ cáo từ.

Âm Ma Tông xoay người rời khỏi phòng khách. Sau đó một khắc, miệng hắn lộ ra dáng tươi cười quỉ dị, đồng thời có chút như trút được gánh nặng.

Hắn đoạt được phần địa đồ nay đã hơn năm mươi năm. Trong năm mươi năm, hắn khổ tâm nghiên cứu, muốn tham ngộ được bí mật Bất Tử Chi

Thân. Nhưng năm mươi năm qua đi, hắn vẫn không có manh mối. Đến hiện tại, hắn rốt cuộc có chút hối hận, hối hận đạt được phần địa đồ này. Nếu như trong năm mươi năm qua, nhất tâm tu luyện, đột phá đến Sinh Tử Cảnh không phải không thể, mà trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, còn cần bí mật Bất Tử Chi Thân làm gì. Lãng phí thời gian năm mươi năm, một chút thu hoạch cũng không có, không có ai so với hắn nghẹn khuất hơn.

Thế nhưng trực tiếp buông tha nghiên cứu địa đồ, ngang với hoàn toàn lãng phí năm mươi năm. Hắn không cam lòng, cũng không nguyện tiếp thu sự thực này. Rốt cuộc, hắn nghĩ đến một biện pháp, đó chính là để địa đồ chia làm ba trăm phần, đem bán đấu giá. Có ba trăm người giúp hắn nghiên cứu địa đồ, hi vọng cũng tăng thêm ba trăm lần, nói không chừng có chút thu hoạch. Về phần vì sao không chia ra năm trăm phần, một nghìn phần, đó là hắn sợ địa đồ quá lan tràn, xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Thật muốn phục chế hơn một nghìn phần, còn không bằng trực tiếp công bố ra ngoài.

- Hi vọng đừng khiến ta thất vọng, thực mong chờ ngày đó đến.

Âm Ma Tông lòng đầy hy vọng rời khỏi.

Tam Âm Thành cứ ba tháng cử hành một lần đại hình đấu giá hội, cự ly cách ngày tổ chức bán đấu giá còn chưa đến một ngày đêm.

Trong lúc nhất thời, Tam Âm Thành kín người hết chỗ, nhân vật có uy tín danh dự đều tụ tập tới tòa thành thị cổ xưa này, thậm chí bao gồm cao thủ các đại tông phái bên ngoài.

Tinh Cực Cảnh nhiều như chó, Linh Hải Cảnh đi đầy đường.

Những lời này miêu tả tình trạng của Tam Âm Thành lúc này vô cùng nhuần nhuyễn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 415: Đấu Giá Hội Bắt Đầu

- Thiết Mộc Chân Nhân, Thiên Ưng Lão Nhân, Cự Nham Linh Giả, Tam Mạch Linh Giả, Hắc Xà Chân Nhân, Nguyên Kim Linh Giả..., thật nhiều Linh Hải Cảnh đại năng. ít nhất mười vị đi sao!

Trong tửu lâu, trong thương điếm, trên đường phố, tất cả mọi người đều túm tụm nghị luận.

- Cái này mới chỉ là những người chúng ta nhìn thấy, cả Tam Âm Thành, Linh Hải Cảnh đại năng tụ tập qua đây hẳn là không dưới năm mươi người đâu. Linh Hải Cảnh Tông Sư cũng có thể có mấy vị.

- Thực sự là không được, ta vẫn là lần đầu tiên đến nơi cực âm, lần đầu tiên đến Tam Âm Thành, ở bên ngoài, có thể gặp được một Linh Hải Cảnh đại năng đều phải có vận khí.

- Đó là Linh Hải Cảnh đại năng không ra, hơn nữa tầng thứ của chúng ta cũng không tiếp xúc đến bọn họ. Chờ chúng ta đến cảnh giới này, nói không chừng có thể nhìn thấy Vương giả Sinh Tử Cảnh.

- Nói cũng đúng, mỗi tầng thứ có tầm mắt và vòng giao tiếp riêng.

Sáng sớm ngày thứ hai, một đêm yên lặng, Tam Âm Thành bộc phát ra sức sống kinh người, một dòng người như nước lũ hội tụ tới tây khu phòng đấu giá. Giữa không trung cường giả càng nhiều, từng nhóm, từng đoàn di động rất nhanh như mây đen.

Khi Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi tới đại môn phòng đấu giá, không khỏi lộ vẻ sợ hãi. Chỉ là một đại môn đã có chiều dài vài trăm thước, cao hơn trăm thước, trước cửa có hai con sư tử đá so với tòa tháp mười tầng còn muốn cao hơn rất nhiều, khí thế uy vũ. Mà kiến trúc đỉnh

phòng đấu giá chí ít vượt lên nghìn thước, theo kiểu mái vòm. Phòng đấu giá rộng lớn như vậy hai người cũng chưa từng gặp qua, so sánh với nơi này, những phòng đấu giá trước đây từng gặp, so với nhà tranh cũng không sai biệt lắm.

- Vào đi thôi!

Thân mặc tử y, khăn che mặt bằng lụa mỏng, Mộ Dung Khuynh Thành đi tới đâu cũng hấp dẫn sự chú ý của người khác. Tướng mạo Diệp Trần tuy rằng không tính là vô cùng anh tuấn, nhưng là thập phần tuấn tú, lại phối hợp với cổ khí chất kiếm khách đặc thù trên người cũng hấp dẫn không ít ánh mắt.

Hai người hơi dừng lại một chút, sóng vai tiến nhập phòng đấu giá.

Phòng đấu giá có chỗ ngồi bình thường và phòng khách quý. Chỗ ngồi bình thường không cần giao nộp linh thạch. Phòng khách quý thì phải trả ba nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

Diệp Trần tự nhiên sẽ không quan tâm ba nghìn khối Trung phẩm linh thạch, chọn một gian phòng khách quý.

Phòng đấu giá có tổng cộng năm tầng. Ba tầng đầu là chỗ ngồi bình thường. Tầng bốn và tầng năm là phòng khách quý. Mà đài bán đấu giá vị trí rất cao, nằm giữa tầng hai và tầng ba. Cách mọi người có chút xa, đồng thời có một tầng giải đất cách ly khá rộng rãi, trống trải. Tương đối đặc biệt là trước đài bán đấu giá, còn có một tấm thủy tinh trong suốt. Tầng thủy tinh này có thể để đồ vật bán đấu giá phóng to lên khoảng mười lần. Dù sao thời khắc mấu chốt, tất cả mọi người phóng xuất ra tinh thần lực, đại biểu ai cũng nhìn không tới, khó tránh khỏi ngoài ý muốn.

Tầng năm, phòng khách quý thường là nơi Linh Hải Cảnh đại năng ngồi xuống. Diệp Trần không muốn gây ra sóng gió gì, nên ở tầng thứ tư lựa chọn một phòng khách quý cũng tạm được.

Xuyên thấu qua thủy tinh của phòng khách quý, Diệp Trần vô ý thức nhìn sang chung quanh, tối hậu dừng lại tại một chỗ.

Trong tầm mắt, Đoàn Lăng Vân và một vị lão giả đang đi lên phòng khách quý ở tầng năm.

- Hẳn là Linh Hải Cảnh đại năng của Liệt Hồn Tông đi sao!

Cho đến lúc này, Diệp Trần đã làm tốt chuẩn bị cùng Linh Hải Cảnh đại năng động thủ. Lấy thực lực của hắn hiện tại có thể chống lại Linh Hải Cảnh đại năng không có tu luyện Địa cấp đỉnh giai võ học. So với Linh Hải Cảnh đại năng tu luyện Địa cấp đỉnh giai võ học nhưng không có viên mãn vẫn kém một chút, về phần Linh Hải Cảnh đại năng tham ngộ áo nghĩa, sẽ không phải người Diệp Trần có thể chống lại, đó là người có thể miểu sát hắn.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng chú ý tới lão giả bên cạnh Đoàn Lăng Vân, mở miệng nói:

- Trên y bào có nhất quỷ thôn nguyệt, nếu như ta đoán không sai, Liệt Hồn Tông Thái Thượng trưởng lão Quỷ Nguyệt Linh Giả.

Linh Hải Cảnh đại năng xưng hào rất được coi trọng, người không có tìm hiểu áo nghĩa nhất loạt là xưng hào linh giả, tham ngộ áo nghĩa thì xưng hào chân nhân hoặc cái khác. Lại tiến thêm một bước đó là xưng hào Tông Sư. Nói cách khác, Linh Hải Cảnh đại năng tại chiến lực có ba cấp bậc lớn, mỗi cấp có một xưng hào.

Đương nhiên, mỗi cấp bậc lớn cũng có mạnh có yếu, mạnh miểu sát yếu đều có khả năng.

Quỷ Nguyệt Linh Giả là Linh Hải Cảnh đại năng cấp bậc thấp nhất, nhưng căn cứ theo thân phận Thái Thượng trưởng lão Liệt Hồn Tông, không có khả năng không có tu luyện Địa cấp đỉnh giai võ học. Về phần có đạt được cảnh giới viên mãn hay không? Thì không ai có thể biết được.

Con mắt của Đoàn Lăng Vân đã khỏi hẳn, chỉ là thần tình phá lệ âm

trầm, ánh mắt lẫm liệt nhìn quét mọi nơi, tựa hồ đang tìm kiếm ai đó.

Diệp Trần không cần nghĩ cũng biết đối phương đang tìm chính mình.

- Hi vọng trên đấu giá hội có thể xuất hiện đồ vật hữu dụng đối với ta.

Diệp Trần thừa nhận không quá có thể là đối thủ của Quỷ Nguyệt Linh Giả. Nhưng chỉ là hiện tại, tiềm lực của hắn còn đủ, tu vi đang dừng lại tại cảnh giới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, Thanh Liên Kiếm Quyết chưa đột phá, hình thức ban đầu của Kiếm Hồn còn chờ cô đọng. Ba phương diện này đều đang phát triển, chỉ cần có đề thăng, chiến lực của Diệp Trần còn có thể tiếp tục tăng trưởng.

Đương!

Khoảng chừng nửa canh giờ trôi qua, phòng đấu giá có thể dung nạp mười vạn người đã gần kín chỗ ngồi. Mà lúc này, một lão giả mặt mũi hồng hào từ sau đài bán đấu giá đi lên, cầm theo một cây búa nhỏ gõ lên đài bán đấu giá.

- Các vị an tĩnh, đấu giá hội chuẩn bị bắt đầu.

Lời nói vừa dứt, đấu giá hội tiếng ồn nhanh chóng giảm bớt.

Hài lòng gật đầu, lão giả lộ vẻ tươi cười nói:

- Bản nhân Cao Hoa là đấu giá sư của đấu giá hội lần này. Hoan nghênh các vị tham gia đấu giá hội do Cao mỗ chủ trì, ta tin tưởng, chuyến đi này của mọi người nhất định không tệ.

Nói lời khách sáo một phen, lão giả tiếng nói rõ ràng:

- Được rồi, không nhiều lời vô ích nữa, hiện tại đấu giá hội chính thức bắt đầu, kiện vật phẩm đầu tiên bán đấu giá lên đài.

Nhất thời, hai thiếu nữ vóc người duyên dáng, khuôn mặt xinh đẹp cùng khiêng một chiếc bàn gỗ đi lên trước đài bán đấu giá.

Mở ra khăn trùm trên bàn gỗ, bên trên bày một kiện áo giáp tạo hình cổ xưa. Màu sắc áo giáp xanh đen, tràn đầy lưu quang. Mặt trước có một phù điêu đầu sói, có vẻ thập phần khí phách, cùng lúc đó, một cổ uy áp kinh người toả ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 416: Bồ Đề Châu, Khối Ma Sát Thạch Lớn. (Thượng,Hạ)

- Kiện vật phẩm bán đấu giá đầu tiên là Trung phẩm phòng ngự bảo khí Thanh Lang Khải. Trải qua bản phòng đấu giá giám định, là phẩm chất thượng đẳng trong Trung phẩm phòng ngự bảo khí, giá bán ban đầu là hai vạn năm nghìn khối Trung phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới một nghìn khối Trung phẩm linh thạch, đấu giá bắt đầu.

- Vừa đưa lên chính là Trung phẩm phòng ngự bảo khí, không hổ là đại hình phòng đấu giá của Tam Âm Thành.

Tuy rằng Diệp Trần không thích Thanh Lang Khải, nhưng không có nghĩa là Thanh Lang Khải rất kém cỏi. Chủ yếu là bảo vật trên người hắn vượt lên trước hầu hết cường giả Tinh Cực Cảnh. Chỉ một kiện Thượng phẩm phòng ngự bảo khí Kim Lưu Giáp đã có thể khiến Linh Hải Cảnh đại năng động tâm. Huống hồ, Trung phẩm bảo khí trên người hắn số lượng không ít.

Hắn không thích, không có nghĩa là những người khác cũng không thích, có nhiều cường giả Tinh Cực Cảnh bị vây trong nước sôi lửa bỏng. Có người thậm chí ngay cả Trung phẩm công kích bảo khí cũng không có, càng không nói tới Trung phẩm phòng ngự bảo khí sang khí hơn. Nếu là có một kiện Trung phẩm phòng ngự bảo khí phòng thân, khi quyết chiến, vậy phòng ngự không dễ dàng bị phá vỡ như vậy, hơn nữa thời khắc mấu chốt có cơ hội bảo mệnh.

- Hai vạn bảy.

- Hai vạn tám!

- Ba vạn năm!

- Bốn vạn.

Công phu vài lần chớp mắt, giá bán Thanh Lang Khải từ hai vạn năm nghìn khối Trung phẩm linh thạch đã tăng lên tới bốn vạn, hơn nữa vẫn đang tiếp tục tăng thêm.

Cuối cùng, một vị cường giả Tinh Cực Cảnh giàu có dùng bốn vạn tám nghìn khối Trung phẩm linh thạch chụp được Thanh Lang Khải.

- Mộ Dung, ngươi muốn bán đấu giá vật phẩm gì?

Bán đấu giá giai đoạn đầu không có gì đáng chú ý, Diệp Trần nghiêng đầu hỏi Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Vật phẩm ta cần, ngươi cũng cần, đó là rèn luyện ý chí.

Diệp Trần gật đầu, vật phẩm rèn luyện ý chí hắn xác thực cần. Hình thức ban đầu của Kiếm Hồn có chứa bất hủ chi ý, muốn cô đọng thành Kiếm Hồn, cần ý chí so với thường nhân nhiều hơn. Đổi thành một người đã sớm ngưng luyện thành Kiếm Hồn. Nhìn ra được Mộ Dung Khuynh Thành chỉ ngưng luyện được hình thức ban đầu của Võ Hồn. Năm đó tại Huyết Ma chiến trường, đối phương hẳn là có chỗ thu hoạch.

- Hình thức ban đầu của Võ Hồn rất khó ngưng luyện. Về phần ngưng luyện Võ Hồn còn cần có đủ cảnh giới và ngộ tính. Nếu như có đủ vật phẩm rèn luyện ý chí cũng đã vui mừng lớn rồi.

Diệp Trần thầm nghĩ để hình thức ban đầu của Kiếm Hồn đề thăng tới điểm tới hạn. Khi đó sẽ không quá cần vật phẩm rèn luyện ý chí, dù sao Kiếm Hồn không phải nói ngưng luyện thì ngưng luyện.

Theo thời gian trôi qua, bảo vật xuất hiện trên đài bán đấu giá càng phát ra hiếm thấy. Một ít bảo vật nhìn như bình thường, thậm chí khiến cho mọi người trang nhau tăng giá, có thể khiến bầu không khí sôi nổi vô cùng. Rất

nhiều người đều hưởng thụ cảm giác vui sướng tiêu tiền như nước.

- Kiện vật phẩm bán đấu giá thứ hai mươi bảy, ba khối Ma Sát Thạch. Ma Sát Thạch là kết tinh ở sâu dưới lòng đất của nơi cực âm, có công hiệu rèn luyện ý chí. Bằng hữu không có ngưng luyện Võ Hồn nên chú ý. Loại đồ vật này bản phòng đấu giá cũng không nhìn thấy nhiều, bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm năm vạn Trung phẩm linh thạch.

Nghe vậy, con mắt Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành phát sáng, Ma Sát Thạch luận công hiệu có thể kém Huyết Sát Thạch một bậc, nhưng thịt có ít cũng là thịt, sẽ không vì vậy mà thay đổi.

- Năm vạn năm nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

- Sáu vạn!

- Sáu vạn ba!

Cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm và Tinh Cực Cảnh cực hạn nãy giờ vẫn không có động tĩnh, tranh nhau báo giá. Về phần những cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường không có tư cách ra giá. Huống hồ, bọn họ còn cách ngưng luyện hình thức ban đầu của Võ Hồn rất xa. Không cần phải tốn hao toàn bộ gia tài đi tranh đoạt đồ vật chưa cần dùng đến.

- Bảy vạn!

Tầng năm, phòng khách quý, Đoàn Lăng Vân cũng gia nhập báo giá tranh đoạt vật phẩm.

Diệp Trần cười cười, tạm thời không có dự định báo giá.

- Bảy vạn năm!

Mộ Dung Khuynh Thành ở bên cạnh giơ tay lên.

- Là Khuynh Thành, chờ ta mua được, sẽ tặng nàng một hai khối.

Đoàn Lăng Vân nhướng mày, tiếp tục báo giá:

- Tám vạn.

- Mẹ nó, tám vạn năm.

Trong phòng đấu giá long xà hỗn tạp, gia tài hùng hậu không chỉ có Đoàn Lăng Vân và Mộ Dung Khuynh Thành. Do đó, mặc dù giá đưa ra đã tăng lên tới tám vạn khối Trung phẩm linh thạch, vẫn không ít người tăng giá.

Mộ Dung Khuynh Thành mặt không đổi sắc:

- Chín vạn!

- Chín vạn năm!

- Mười hai vạn!

Đoàn Lăng Vân quyết tâm đoạt được, một phát tăng giá lên ba vạn, cái này đã tiếp cận giá trị cực hạn của ba khối Ma Sát Thạch.

Mộ Dung Khuynh Thành hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, lại báo giá tăng lên một vạn.

- Lăng Vân, vượt lên trước mười lăm vạn thì để lại đi, đấu giá hội vừa mới bắt đầu thôi.

Quỷ Nguyệt Linh Giả nhắc nhở Đoàn Lăng Vân.

- Ta biết.

Đoàn Lăng Vân gật đầu thầm nghĩ:

- Khuynh Thành, không có ý tứ, Ma Sát Thạch, ta nhất định phải có, chờ ta ngưng luyện hình thức ban đầu của Võ Hồn, lại đem ra tặng ngươi.

Nghĩ đến đây, hắn vươn tay:

- Mười lăm vạn Trung phẩm linh thạch.

Giá mười lăm vạn vừa báo ra, thanh âm khắp nơi nhất thời biến mất, một khối Ma Sát Thạch giá trị cực hạn khoảng bốn năm vạn. Ba khối là khoảng giữa mười hai vạn đến mười lăm vạn, vượt lên trên giá này, cần cẩn thận cân nhắc. Dù sao đối với cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm và Tinh Cực Cảnh cực hạn mà nói, mười lăm vạn khối Trung phẩm linh thạch tương đương với toàn bộ gia tài của bọn họ. Mà đấu giá hội mới tiến hành chưa được phân nửa.

Lần này Mộ Dung Khuynh Thành không có tiếp tục báo giá, nàng nhìn Diệp Trần, biết đối phương tài lực hùng hậu, về phần hùng hậu tới mức nào, còn chưa rõ ràng lắm.

- Không sai biệt lắm nên xuất thủ.

Diệp Trần giơ tay lên, báo giá mười sáu vạn.

Xôn xao!

Diệp Trần vừa lên tiếng, trong phòng đấu giá xuất hiện tiếng xao động không nhỏ. Ma Sát Thạch tuy rằng hiếm thấy, nhưng chỉ hữu hiệu đối với cường giả Tinh Cực Cảnh chưa có ngưng luyện Võ Hồn, đến trình tự Linh Hải Cảnh, Võ Hồn ngưng luyện thành công, mấy khối Ma Sát Thạch căn bản không có bao nhiêu tác dụng. Do đó, tham gia đấu giá tất nhiên là cường giả Tinh Cực Cảnh. Nhưng trình tự Tinh Cực Cảnh có thể ra mười sáu vạn khối Trung phẩm linh thạch đã ít lại càng ít. Phải biết rằng tại nơi cực âm, đấu giá hội rất nhiều, không ít người tài lực hùng hậu đã sớm tiêu sài không ít rồi.

Diệp Trần lên tiếng báo giá để Đoàn Lăng Vân giật mình một chút, hắn nghiến răng nghiến lợi, không để ý Quỷ Nguyệt Linh Giả nhắc nhở, báo giá mười tám vạn.

- Hừ, so đấu tài lực, ta có thể ép chết ngươi.

Đoàn Lăng Vân làm đại đệ tử Liệt Hồn Tông, tài lực không thể không hùng hậu. Lúc này hắn không có ý nghĩ gì khác, ngoài muốn đè ép Diệp Trần.

Chỉ bốn lần báo giá đã khiến không ít người động dung, cái gì là tài đại khí thô, là đây. Tăng thêm từng vạn một, tựa như cùng chơi đùa. Mà càng nhiều cường giả Tinh Cực Cảnh trong lòng co rút. Người so với người thật tức chết, đối phương mỗi lần tăng giá đều tương đương với toàn bộ tài phú của bọn họ. Nếu có thể hỗn đến loại tình trạng này coi như là trở nên nổi bật, đồ tốt gì đều không có.

- Hai mươi vạn.

Đáng tiếc, tiếng báo giá của Đoàn Lăng Vân vừa dứt, Diệp Trần lại để giá cả tăng lên hai vạn, đạt tới hai con số hai mươi vạn. Người nghe ai nấy đều hết hồn. Tiếng báo giá bình thản tựa như căn bản không để hai mươi vạn Trung phẩm linh thạch vào mắt.

- Tài phú của hắn ít nhất là ngoài năm mươi vạn đi sao!

Mộ Dung Khuynh Thành ở bên âm thầm suy đoán.

Diệp Trần yên lặng ngồi trên ghế da, hắn không dự định buông tha Ma Sát Thạch. Có Ma Sát Thạch chiến lực của hắn mới tiếp tục đề thăng, về phần Trung phẩm linh thạch, chỉ cần đủ là được, không cần giữ tài phú quá lớn.

- Đủ rồi, thời khắc đều bảo trì lý trí mới có thể trở thành cường giả, ý chí chi tranh không có chỗ gì tốt với ngươi.

Quỷ Nguyệt Linh Giả dù sao cũng sống trên trăm năm, so với Đoàn Lăng Vân thấu triệt hơn nhiều, ngăn cản hắn tiếp tục đấu giá.

- Ghê tởm!

Nghe vậy Đoàn Lăng Vân phải buông tha tăng giá, nhưng không có

nghĩa là tâm tình đã bình tĩnh trở lại, Ma Sát Thạch là chuyện nhỏ, mặt mũi mới là chuyện lớn.

- Hai mươi vạn Trung phẩm linh thạch lần một, hai mươi vạn lần hai, hai mươi vạn lần ba, thành giao!

Lão giả hô lên vài lần, một búa gõ lên đài đấu giá.

Rất nhanh, liền có thiếu nữ xinh đẹp mang ba khối Ma Sát Thạch đưa đến phòng khách quý của Diệp Trần. Giao ra đủ Trung phẩm linh thạch, Diệp Trần quan sát đến Ma Sát Thạch.

Ma Sát Thạch là một khối khoáng thạch bất quy tắc kết tinh, hình dạng tựa như than đá, trong ngân sắc có hắc sắc, phát sáng lập lòe, tay cầm Ma Sát Thạch, có thể cảm thụ được một cổ sát khí âm trầm xuyên thấu qua cánh tay, xâm nhập đến mi tâm hồn hải.

- Công hiệu so với Huyết Sát Thạch bình thường kém hai thành.

Diệp Trần nhanh chóng nhận ra chênh lệch giữa Ma Sát Thạch và Huyết Sát Thạch.

Đấu giá hội tiếp tục tiến hành, trong thời gian này, Mộ Dung Khuynh Thành bỏ ra bốn vạn năm nghìn khối Trung phẩm linh thạch chụp được một đôi Kim Ti Thủ Sáo phát ra thất thải quang mang. Loại Trung phẩm bảo khí thủ sáo này luôn luôn hiếm thấy. Dù sao người tu luyện công phu trên tay không ít, dưới tình huống tăng nhiều thịt thiếu, giá bán rõ ràng sẽ rất cao, nói chung, Trung phẩm công kích bảo khí giá cả sẽ không vượt hơn bốn vạn.

- Kiện vật phẩm bán đấu giá thứ ba mươi bốn, một viên Bồ Đề Châu. Tin tưởng có rất nhiều người không biết Bồ Đề Châu có công hiệu gì, ở chỗ này, ta sẽ thay mọi người giải thích một chút. Bồ Đề Châu là do thiên địa tự nhiên hình thành, không chỉ có tác dụng trữ tâm tĩnh thần, còn có thể đề thăng ngộ tính của bản thân. Đương nhiên, ngộ tính này không phải vĩnh cửu, chỉ có cầm Bồ Đề Châu, ngộ tính mới có thể đề cao.

Trên đài bán đấu giá, lão giả vừa giải thích, vừa quan sát thần tình của mọi người.

Không ngoài dự liệu của hắn, cả phòng đấu giá bầu không khí lặng yên sôi nổi. Tạm thời đề cao ngộ tính, có bao nhiêu người bị kẹt tại bình cảnh, không thể đột phá, nếu là có Bồ Đề Châu, nói không chừng trong khoảng thời gian ngắn có thể nâng cao một bước. Bất quá, động tâm vẫn là cường giả Tinh Cực Cảnh, Linh Hải Cảnh đại năng đã nghe nói qua Bồ Đề Châu. Kỳ thực công hiệu của Bồ Đề Châu là Tinh Cực Cảnh linh hồn lực của cường giả Tinh Cực Cảnh kích phát ra. Linh hồn lực vừa ra, ngộ tính tự nhiên theo đó mà đề thăng. Nhưng Linh Hải Cảnh đại năng đã có thể ngoại phóng linh hồn lực, đấu giá mua Bồ Đề Châu để làm gì, không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.

- Bồ Đề Châu, đối với ta vô dụng.

Diệp Trần lắc đầu, Chiến Vương đã từng đạt được một viên Bồ Đề Châu. Do đó hắn biết được bí mật của Bồ Đề Châu ở đâu. Linh hồn lực của hắn tương đương với Linh Hải Cảnh đại năng lợi hại, căn bản không cần Bồ Đề Châu đến tăng phúc ngộ tính.

- Hừ, chính là Bồ Đề Châu mà thôi, Liệt Hồn Tông ta có một cây Cổ Trà Thụ vạn năm, đồng dạng có thể tăng phúc ngộ tính, hơn nữa ta tu luyện Liệt Hồn Thần Nhãn có thể kích phát linh hồn lực, ngộ tính so với thường nhân cao hơn rất nhiều.

Đoàn Lăng Vân đối với Bồ Đề Châu khinh thường.

- Bồ Đề Châu giá khởi điểm bảy vạn Trung phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới một nghìn khối Trung phẩm linh thạch, đấu giá bắt đầu.

Lão giả để thần tình bức thiết của mọi người thu vào trong mắt, trên mặt lộ ra tiếu ý nhàn nhạt.

- Tám vạn.

- Chín vạn.

- Mười vạn!

Mọi người lười tăng giá mỗi lần một nghìn, trực tiếp tăng giá mỗi lần một vạn, loại đồ tốt này, bình thường chưa từng nghe nói qua.

- Mười lăm vạn.

Thanh âm của Mộ Dung Khuynh Thành lại truyền ra.

- Bồ Đề Châu này, bất quá người khác coi trọng không ít, giá cả sẽ không đến mức quá cao.

Diệp Trần nói rằng

- Ngươi không cần?

Mộ Dung Khuynh Thành vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nàng lo lắng nhất vẫn là Diệp Trần. Tài phú của hắn chí it đã ngoài năm mươi vạn. Không phải nàng có thể so sánh, nào ngờ đối phương không có ý tứ cạnh tranh. Trong lòng không khỏi thở phào một hơi, may mắn lúc trước không có chụp được Ma Sát Thạch, nếu là chụp được Ma Sát Thạch, linh thạch của nàng sẽ không đủ sung túc, mà Bồ Đề Châu này không thể nghi ngờ sẽ làm người điên cuồng. Hai ba mươi vạn đều rất nguy hiểm.

- Kháo, có còn để cho người ta sống nữa không? Thoáng cái tăng giá năm vạn.

Bồ Đề Châu đúng là tốt, nhưng không có đủ linh thạch, thì chỉ uổng công. Điều này làm cho một ít hận Tinh Cực Cảnh Tinh Cực Cảnh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

- Mười sáu vạn.

Sự thực chứng minh, cường giả Tinh Cực Cảnh có tài phú hùng hậu vẫn là có một ít thủ lĩnh hắc thế lực. Tài phú của bọn họ, toàn bộ là cướp bóc

đoạt được.

- Hai mươi vạn.

Báo giá vẫn là Mộ Dung Khuynh Thành, không có Diệp Trần cạnh tranh, nàng không có gì phải lo lắng, Bồ Đề Châu xu thế tất được.

- Hai mươi mốt vạn.

Trong phòng quý khách, một gã trung niên hùng tráng bị bao phủ trong hắc bào báo giá.

- Hai mươi lăm vạn.

Mộ Dung Khuynh Thành lại giơ tay lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 417: Một Trăm Vạn. (Thượng,Hạ)

- Phòng khách quý số ba trăm chín mươi tám, ta nhớ kỹ, Bồ Đề Châu này sớm muộn cũng thuộc về ta.

Hắc bào trung niên buông tha trả giá, không phải hắn không có đủ linh thạch. Mà hắn nghĩ không nhất thiết phải làm vậy. Về phần lúc trước hắn báo giá, thuần túy là không muốn sinh ra ngoài ý muốn, dù sao đồ vật lập tức tới tay mới khiến người ta yên tâm. Đáng tiếc Mộ Dung Khuynh Thành mỗi lần tăng giá đều là bốn năm vạn, có tư thái không đoạt được không thôi, khiến hắn động sát tâm. Giết Mộ Dung Khuynh Thành không chỉ có thể được Bồ Đề Châu, còn thay hắn tiết kiệm hơn mười vạn Trung phẩm linh thạch, cớ sao mà không làm.

- Hai mươi bảy vạn.

Phòng đấu giá yên tĩnh chỉ chốc lát, chợt, lại một tiếng báo giá truyền ra. Báo giá lần này là ba huynh đệ, bọn họ đơn độc bất kỳ ai cũng không có nhiều Trung phẩm linh thạch nhiều như vậy, cộng lại thì có. Vả lại Bồ Đề Châu không phải vật phẩm dùng một lần, có thể luân phiên sử dụng. Đương nhiên, người bình thường không phải làm như vậy, dù sao không quá yên tâm. Mà ba huynh đệ bọn họ tình như thủ túc, phương diện này không cần lo lắng.

- Hai mươi tám vạn.

Mộ Dung Khuynh Thành không ngốc, giá cả kéo lên đến hai mươi bảy vạn, đã không còn ai cạnh tranh, tiếp tục tăng giá bốn năm vạn, đã không còn lý do.

Quả nhiên, ba hunh đệ đành phải buông tha, Trung phẩm linh thạch của

bọn họ tổng cộng hai mươi vạn, cộng thêm hai kiện Trung phẩm bảo khí không cần cũng trên dưới hai mươi bảy vạn, đã không thể tăng giá nữa.

Bồ Đề Châu tới tay, Mộ Dung Khuynh Thành thở ra một hơi. Lần này nơi cực âm quả nhiên đến đúng. Không chỉ thu hoạch một kiện Trung phẩm bảo khí loại thủ sáo, còn đạt được một viên Bồ Đề Châu dị thường hiếm thấy. Bất quá, hai loại đồ vật này hầu như khiến toàn bộ tài phú của nàng tiêu hao hết.

- Chúc mừng!

Diệp Trần cười nói.

Thu hồi Bồ Đề Châu, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Ngươi vì sao không cần Bồ Đề Châu?

Nếu như đối phương cũng, nàng có thể đạt được Bồ Đề Châu tỷ lệ không quá ba thành, cho dù đem đồ vật hữu dụng cầm cố, cũng không vượt lên trước năm thành.

Diệp Trần nói:

- Ngộ tính của ta cũng đủ.

Hắn đương nhiên sẽ không nói linh hồn lực của hắn gấp mấy lần thường nhân, tương đương với Linh Hải Cảnh đại năng.

Mộ Dung Khuynh Thành tựa như có chút suy nghĩ, vô ý thức cho rằng Diệp Trần có bảo vật cùng loại Bồ Đề Châu.

- Kiện vật phẩm bán đấu giá thứ bốn mươi tám, một khối Ma Sát Thạch cỡ đầu người, giá khởi điểm, hai mươi lăm vạn Trung phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới năm nghìn.

Đúng lúc này, lão giả một quả bom, một khối Ma Sát Thạch cỡ đầu người, xuất hiện tại đài bán đấu giá. Phỏng đoán khối Ma Sát Thạch này đại

khái gấp mười lăm lần khối Ma Sát Thạch bán đi lúc trước, chỉ lớn không nhỏ, trong hắc quang có ngân quang, lóng lánh sinh huy khiến người liên can tim đập nhanh hơn.

- Ma Sát Thạch cỡ đầu người, ha ha, lần này xem ngươi tranh đoạt với ta kiểu gì.

Đoàn Lăng Vân nhịn không được cười nhạt, đồng thời trong lòng thập phần cảm tạ Quỷ Nguyệt Linh Giả, không có hắn nhắc nhở, chính mình chỉ biết để Trung phẩm linh thạch lãng phí vào ba khối Ma Sát Thạch nhỏ, được không bù nổi mất.

Con mắt Mộ Dung Khuynh Thành cũng phát sáng, lập tức lắc đầu, tài phú của nàng đã hao hết, không có tư cách tham gia cạnh tranh, một suy nghĩ hiện lên, nàng nhịn không được liếc mắt liếc mắt Diệp Trần. Khóe miệng đối phương lộ ra mỉm cười nhàn nhạt.

- Huynh đệ, khối Ma Sát Thạch này chúng ta đơn độc khẳng định nuốt không trôi, không bằng liên thủ đoạt lấy, sau đó chia đều.

Miếng bánh ngọt quá lớn, một người ăn không vô, trên chỗ ngồi bình thường, không ít cường giả Tinh Cực Cảnh động khởi suy nghĩ, chân nguyên truyền âm cho người bên cạnh.

- Vậy để linh thạch giao cho ai, làm sao mới có thể yên tâm, giả như ngươi trở mặt, chúng ta đây vừa mất phu nhân lại gãy binh khí?

Có người đưa ra nghi vấn.

- Cái này dễ dàng, không cần để linh thạch giao cho ai, chỉ để ý đấu giá mua được. Sau đó, mọi người cùng nhau giao ra linh thạch, sau đó cùng nhau chém cắt Ma Sát Thạch ra, chia đều cho mọi người. Ngươi thấy làm vậy có được không?

Trên thế giới không có vấn đề không thể gải quyết, mà vấn đề có thể làm khó dễ, căn bản không gọi là vấn đề.

- Biện pháp này không sai, bất quá chỉ dựa vào mấy người chúng ta còn chưa đủ.

- Yên tâm, ta đã liên hệ những người khác, khối Ma Sát Thạch này tương đương với hơn mười lăm khối Ma Sát Thạch nhỏ. Mời mười lăm người hoàn toàn không thành vấn đề, sau đó mỗi người xuất năm vạn Trung phẩm linh thạch, mười lăm người chính là bảy mươi năm vạn. Ở chỗ này nói rõ một chút, không có năm vạn Trung phẩm linh thạch, tự động rời khỏi. Đương nhiên, có đồ vật đem cầm cố cho phòng đấu giá cũng có thể.

- Ta có bảy vạn khối Trung phẩm linh thạch, đến lúc đó chia thêm cho ta một chút.

- Có thể!

Trong lúc nhất thời, rất nhiều người nghĩ biện pháp này, đều tự liên hệ với cường giả Tinh Cực Cảnh xung quanh. Nhưng người những cái kia tài lực không đủ hùng hậu, thậm chí mời hơn hai mươi cường giả Tinh Cực Cảnh có tài phù không kém mình lắm. Hơn hai mươi người cũng có sáu bảy mươi vạn.

- Ba mươi vạn!

Rốt cục có người đầu tiên ra giá.

- Ba mươi lăm vạn!

- Bốn mươi vạn!

- Bốn mươi lăm vạn!

- Năm mươi vạn!

Tựa như ôn dịch, giá cả kéo lên mỗi lần năm vạn, khiến một ít người không biết chuyện trợn mắt há mồm. Từ bao giờ người tài lực hùng hậu nhiều như vậy. Đương nhiên, cũng có một vài người nhìn ra không thích

hợp, lập tức tỉnh ngộ cùng liên hệ với những người khác.

Lão giả trên đài bán đấu giá để tất cả nhìn vào trong mắt, cũng không có cử động gì, chỉ cần ngươi tăng giá, mặc kệ dùng phương pháp gì cũng được. Dù cho ngươi tập hợp mấy trăm người, mấy nghìn người cũng là bản lĩnh của ngươi, bất quá nếu là cuối cùng không ra trả nổi. Vậy thì xin lỗi, nhẹ thì giết gà dọa khỉ, nặng thì vì phòng đấu giá bán mạng cả đời.

- Sáu mươi vạn.

- Sáu mươi năm vạn.

Giá cả duy trì liên tục tăng lên, khiến cường giả Tinh Cực Cảnh trong phòng quý khách nhíu mày, phải liên hệ với cường giả Tinh Cực Cảnh trong phòng quý khách bên cạnh.

Mộ Dung Khuynh Thành đối với Diệp Trần nói:

- Ta ở đây còn có mười ba vạn Trung phẩm linh thạch, có thể cho ngươi mượn, bất quá nhìn tình hình, khối Ma Sát Thạch này không có tăng giá mười vạn một lần, khó mà mua được.

- Cái này không cần lo lắng, mười vạn Trung phẩm linh thạch ta vẫn có thể lấy ra được.

Diệp Trần căn bản không những người khác liên thủ ra giá, dù sao đồ có tốt, đều vượt quá giá trị cực hạn. Khối Ma Sát Thạch này nhìn như rất lớn, chia đều ra liền thiếu. Do đó, hơn hai mươi người đã là cực hạn, vượt lên trước hơn hai mươi người liền không còn ý nghĩa. Một chút Ma Sát Thạch như vậy không có bao nhiêu tác dụng.

Huống hồ, tham dự báo giá đều là cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh tiêm cùng với cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, bọn họ sẽ không nhìn ra bao nhiêu người tham gia thì mình mới có lợi.

Nghe vậy, Mộ Dung Khuynh Thành nhịn không được liếc mắt, đối

phương đến tột cùng có bao nhiêu tài phú, mười vạn đều có thể lấy ra đượcm nhìn qua, tựa hồ còn không dừng ở con số này.

Như Diệp Trần sở liệu, giá cả đạt được tám mươi vạn, tham dự báo giá thiếu bảy thành, còn lại đến ba thành vẫn chống đỡ được.

Đoàn Lăng Vân không ngờ người tới tham gia cạnh tranh giá nhiều như vậy, trong lúc nhất thời có chút trở tay không kịp, chờ hắn lấy lại tinh thần, khối Ma Sát Thạch giá cả đã sớm vượt quá tài phú của hắn. Cũng may Quỷ Nguyệt Linh Giả cho hắn mượn năm mươi vạn Trung phẩm linh thạch, cộng thêm tài phú của bản thân hắn đạt được chín mươi lăm vạn.

Tám mươi lăm vạn vừa ra, ba thành còn lại it đi, số người không tới mười.

Diệp Trần không có ra giá, hắn thích giải quyết dứt khoát, hiện tại cạnh tranh ra giá, không nhiều ý nghĩa lắm.

- Tám mươi sáu vạn.

Rốt cục tốc độ tăng giá trì hoãn lại.

- Tám mươi bảy vạn.

- Tám mươi bảy vạn năm.

- Tám mươi tám vạn.

- Kháo, mười tám người liên thủ đều không đạt được, cái này gọi là chuyện gì?

Trên chỗ ngồi bình thường, mọi người ngừng tăng giá, chỉ có một ít người trong phòng khách quý tài lực hùng hậu vẫn đang ra giá.

- Chín mươi vạn.

Đoàn Lăng Vân không nghe thấy tiếng báo giá của Diệp Trần, cho rằng

đối phương đã sớm buông tha trả giá. Trong lòng rất vui sướng, thầm nghĩ:

- Để khối Ma Sát Thạch lớn đoạt lấy, phân cho Mộ Dung Khuynh Thành một chút, đối phương khẳng định sẽ cảm tạ mình, quan hệ có thể kéo gần không ít.

- Chín mươi hai vạn!

Báo giá là một gã cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn trong phòng quý khách. Tài phú tự thân hắn tự nhiên không có nhiều như vậy, cũng chỉ hơn mấy chục vạn. Mười mấy người liên thủ mới dám ra giá, đáng tiếc là trong bọn họ không ít người đều không có bao nhiêu linh thạch. Phía trước bán đấu giá, bọn họ cũng đạt được một vài thứ.

Đoàn Lăng Vân cười nhạt:

- Chín mươi lăm vạn.

- Thôi, không tranh nữa, đối phương ở phòng quý khách tầng năm, khẳng định có Linh Hải Cảnh đại năng ở sau lưng chi trì, tranh không nổi.

Giờ khắc này, không ai tăng giá.

Ngay khi lão giả mở miệng, một trận thanh âm rõ ràng truyền ra:

- Một trăm vạn.

Yên lặng vô thanh, cả phòng đấu giá yên tĩnh, một trăm vạn. Con số này thậm chí ngay cả một ít Linh Hải Cảnh đại năng đều không lấy ra được. Phía trước chín mươi lăm vạn tuy rằng tiếp cận một trăm vạn, so với một trăm vạn không có gì khác nhau. Nhưng chín mươi lăm vạn chính là chín mươi lăm vạn, một trăm vạn chính là một trăm vạn. Hai cái ở trong lòng mọi người có phân lượng khác nhau, chí ít cái sau càng làm lòng người run rẩy.

- Người vừa ra giá mua được Ma Sát Thạch kia, tài phú của hắn quá kinh khủng đi sao!

- Lẽ nào hắn cũng giống chúng ta, cũng liên kết với các cường giả Tinh Cực Cảnh khác.

- Mặc kệ ra sao, tài phú của hắn tuyệt đối hùng hậu, phía trước vừa mới dùng hai mươi vạn Trung phẩm linh thạch chụp được ba khối Ma Sát Thạch nhỏ, hiện tại càng đánh chủ ý lên khối Ma Sát Thạch cỡ đầu người này. Kẻ có một chút tài phú sẽ không làm như thế.

- Hỗn đản, lại là hắn.

Đoàn Lăng Vân nghiến răng nghiến lợi, lại vừa sợ hãi Diệp Trần từ đâu mà có Trung phẩm linh thạch. Chẳng lẽ là Mộ Dung Khuynh Thành cho hắn mượn. Nhưng nàng đã tiêu hao hết hơn ba mươi vạn, sẽ không còn lại bao nhiêu nữa. Đương nhiên, ít nhiều khẳng định cho mượn, nghĩ tới đây, Đoàn Lăng Vân càng phẫn nộ, không khỏi nghiêng đầu nhìn phía Quỷ Nguyệt Linh Giả, hy vọng đối phương lại cho hắn mượn một chút.

Quỷ Nguyệt Linh Giả lắc đầu:

- Cho ngươi mượn năm mươi vạn là cực hạn của ta. Bất quá cho dù có cũng sẽ không cho ngươi mượn. Ngươi làm việc cũng nên suy nghĩ kỹ, hà tất tại đấu giá hội cùng hắn tranh danh tiếng. Đồ vật nên là của ngươi, chung quy sẽ là của ngươi, chạy không thoát.

- Thái Thượng trưởng lão, ý ngươi là?

Đoàn Lăng Vân lặng người một chút, chợt nghĩ đến một loại khả năng.

Quỷ Nguyệt Linh Giả cười cười quỷ dị, không nói gì thêm.

Buông lỏng thần kinh căng thẳng xuống, Đoàn Lăng Vân không hề báo giá, thầm nghĩ:

- Cứ tiếp tục kiêu ngạo đi sao, chờ ra khỏi thành, ta sẽ tự mình khiêu chiến ngươi, đòi ngươi cả vốn lẫn lời. Liệt Hồn Thần Nhãn của ta chỉ có lúc chiến đấu mới phát huy ra tác dụng lớn nhất, lần trước là do ta coi thường

ngươi.

Liệt Hồn Thần Nhãn luận công phu con mắt tuy rằng rất lợi hại, nhưng chiến lực chính là chiến lực, chỉ dựa vào con mắt là không được. Nếu là biết Kiếm Ý của Diệp Trần lợi hại như vậy, hắn tuyệt đối không sử dụng Liệt Hồn Thần Nhãn liều mạng với hắn. Khi quyết chiến Kiếm Ý của đối phương chỉ biết tăng phúc công kích, mà Liệt Hồn Thần Nhãn của mình có thể ảnh hưởng tới Kiếm Ý của hắn, khiến cho sức chiến đấu giảm đi.

Cảm giác tất cả lại lần nữa nắm giữ trong tay, tâm tính Đoàn Lăng Vân tốt hơn nhiều.

Một trăm vạn Trung phẩm linh thạch vượt lên trước điểm mấu chốt tâm lý tài phú điểm mấu chốt tài phú của mọi người, lực bất tòng tâm đành phải trừng mắt nhìn Ma Sát Thạch lọt vào tay Diệp Trần.

- Ba khối Ma Sát Thạch này tặng cho ngươi.

Khối Ma Sát Thạch lớn tới tay, Diệp Trần lấy ra ba khối Ma Sát Thạch nhỏ đưa cho Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành kỳ thực đang có ý mua lại ba khối Ma Sát Thạch nhỏ của Diệp Trần, nàng dự định hướng Thái Thượng trưởng lão mượn một chút Trung phẩm linh thạch. Nào ngờ Diệp Trần nói tặng là tặng, một đôi mắt đẹp nhìn phía Diệp Trần:

- Ba khối Ma Sát Thạch này tốn của ngươi hai mươi vạn, không tốt lắm đâu!

- Vậy ngươi đem Trung phẩm linh thạch trên người giao cho ta cũng được.

Diệp Trần cũng không câu nệ tiểu tiết, hắn cam tâm tình nguyện cho thì cho. Dù đối phương có quan hệ thế nào với hắn.

- Nơi này là mười ba vạn năm nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

Mộ Dung Khuynh Thành trực tiếp đưa cho Diệp Trần một cái Hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới.

Diệp Trần cũng không để ý mà tiếp nhận.

- Cảm ơn!

Nắm ba khối Ma Sát Thạch nhỏ, trên mặt Mộ Dung Khuynh Thành lộ vẻ tươi cười, đối với nàng mà nói, trên đấu giá hội lần này, nàng đã thành công viên mãn, không chỉ đắc thủ một kiện Trung phẩm bảo khí loại thủ sáo, lại đạt được một viên Bồ Đề Châu hiếm thấy. Hiện tại Ma Sát Thạch đã ở trên người, còn có gì chưa đủ.

Phong ba khối Ma Sát Thạch lớn trôi qua, trên đài bán đấu giá gió nổi mây phun, bảo vật kế tiếp lên đài, tất cả đều là cường giả Tinh Cực Cảnh trợn mắt há miệng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 418: Ba Trăm Phần Địa Đồ. (Thượng,Hạ)

- Kiện vật phẩm bán đấu giá thứ năm mươi, Thượng phẩm bảo khí Tam Hoa Câu Liêm Thương, phẩm chất làm trung đẳng, giá khởi đầu ba vạn Thượng phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn khối Thượng phẩm linh thạch.

Đừng nói cường giả Tinh Cực Cảnh khác, tựu ngay cả Diệp Trần cũng không xen vào được, ba vạn khối Thượng phẩm linh thạch lên giá, Linh Hải Cảnh đại năng bình thường cũng không xuất ra được. Mà Thượng phẩm linh thạch của Diệp Trần bất quá hơn ba nghìn khối mà thôi, mua đầu thương cũng không đủ.

- Ba vạn hai!

- Ba vạn ba!

...

- Ba vạn tám.

Linh Hải Cảnh đại năng ra giá kín đáo hơn nhiều. Không phải bọn họ không muốn giải quyết dứt khoát, then chốt là không có nhiều Thượng phẩm linh thạch như vậy. Linh thạch là từ trong linh mạch khai thác ra, Hạ phẩm linh mạch nhiều nhất, Trung phẩm linh mạch thứ chi, Thượng phẩm linh mạch đã ít lại càng ít. Một Lục phẩm tông môn đều chiếm không được một cái. Phải là rất nhiều Lục phẩm tông môn chia nhau, nếu như nói Trung phẩm linh thạch có thể khai thác đại lượng, Thượng phẩm linh thạch hàng năm cũng không khai thác được bao nhiêu. Trừ phi có thể tìm được Thượng phẩm linh mạch mới. Đương nhiên, còn có một loại phương pháp đó chính là tìm kiếm di tích cổ. Trong một ít di tích cổ trọng yếu sẽ xuất hiện rất nhiều

Thượng phẩm linh thạch, mỗi khi xuất hiện loại di tích cổ này, Lục phẩm tông môn đều phải liều mạng ngươi chết ta sống, thỉnh thoảng còn có Ngũ Phẩm tông môn nhúng tay vào, chiếm phần lớn.

Cuối cùng, thanh Tam Hoa Câu Liêm Thương này bị Thiên Ưng Lão Nhân lấy bốn vạn hai nghìn khối Thượng phẩm linh thạch đấu giá mua được.

Bảo vật sau Tam Hoa Câu Liêm Thương, cái trước so với cái sau càng trân quý, nhất là một khối cỡ nắm tay. Ma Sát Tinh có thể trợ giúp Linh Hải Cảnh đại năng rèn luyện Võ Hồn, là Cực phẩm trong Ma Sát Thạch, không kém than đá kết tinh bao nhiêu. Có thực lực đấu giá mua được tự nhiên không phải người bình thường, là một vị Linh Hải Cảnh Tông Sư, giá cả lên đến tám vạn ba nghìn khối Thượng phẩm linh thạch.

- Vật phẩm bán đấu giá kế tiếp giá khởi điểm rất thấp, nhưng nếu như là thật, tuyệt đối siêu việt giá trị, các vị hẳn là nghe nói qua, không có đạt được Sinh Tử Cảnh lại có thể có Bất Tử Chi Thân. Vật phẩm bán đầu giá lần này chính là đồ vật liên quan đến bí mật Bất Tử Chi Thân.

Bất Tử Chi Thân!

Một câu nói của lão giả, lập tức câu dẫn ra hứng thú của mọi người, từ võ giả Bão Nguyên Cảnh cho tới Linh Hải Cảnh đại năng, không ai không chú ý, phải biết rằng Bất Tử Chi Thân là độc quyền của Vương giả Sinh Tử Cảnh. Nếu như không có đạt được Sinh Tử Cảnh, lại có thể có Bất Tử Chi Thân, thật sự đáng sợ làm sao, trong cường giả đồng cấp hầu như tồn tại vô địch. Mà có Bất Tử Chi Thân rất nhiều cấm địa nguy hiểm cũng có thể xông vào một lần.

- Bất Tử Chi Thân!

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày một cái.

Đối với người dưới Sinh Tử Cảnh mà nói, Bất Tử Chi Thân tuyệt đối vượt quá tưởng tượng. Sinh Tử Cảnh khó thành, đây là nhận thức chung của

tất cả mọi người trên Chân Linh Đại Lục. Từ Thượng Cổ tới nay, cứ một trăm năm số Vương giả Sinh Tử Cảnh sinh ra không quá mười người. Ngẫu nhiên có một đoạn thời gian sẽ nhiều hơn một chút, nhưng cũng không quá nhiều. Phải biết rằng Chân Linh Đại Lục nhân khẩu gần trăm vạn ức. Thiên tài như hằng hải tinh sa, thiên tài kinh tài kinh diễm cũng đầy rẫy, nhưng một trăm năm trôi qua cũng chỉ có khoảng mười thiên tài có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh, đây là khó khăn tới mức nào? Vô số người chen chúc trên cầu độc mộc, đã định trước chỉ có số ít người có thể thành công.

Do đó, đến Linh Hải Cảnh chính là những người có tiềm lực nhất, không có khả năng tiếp tục cường đại thêm. Lúc này, Bất Tử Chi Thân chính là truy cầu cuối cùng của bọn họ. Có Bất Tử Chi Thân chí ít tại phương diện nào đó có thể so sánh với Vương giả Sinh Tử Cảnh, đủ để kẻ khác điên cuồng.

Diệp Trần cũng không nhịn được động dung, Bất Tử Chi Thân có lưỡng trọng cảnh giới. Kỳ thực có tam trọng, nhất trọng là Đoạn Chi Trọng Sinh, nhất trọng là Huyết Nhục Diễn Sinh, nhất trọng là Tích Huyết Trọng Sinh, có điều khác nhau là đệ nhị trọng không phải ai nấy đều có thể đạt được. Đương nhiên cũng không phải nói đệ nhị trọng so với đệ tam trọng khó hơn. Mà có những người sẽ trực tiếp từ đệ nhất trọng nhảy lên đệ tam trọng, không có trải qua đệ nhị trọng. Trong đó còn tốn thời gian rất dài. Mà người thiên phú ngộ tính siêu tuyệt sẽ đề thăng từng trọng một. Sẽ không bỏ qua đệ nhị trọng, bởi vì trải qua đệ nhị trọng, đến đệ tam trọng, cơ sở mới càng vững chắc. Huống hồ, đệ nhất trọng trực tiếp nhảy đến đệ tam trọng quá khó khăn, đã ngoài chín thành chín, mọi người không có biện pháp nhảu qua, chỉ có thể dừng tại đệ nhất trọng. Mấy lời này không thể nói rõ, chỉ có tự mình kinh lịch mới biết được chuyện gì xảy ra.

Mặc kệ là đệ nhất trọng, đệ nhị trọng hay đệ tam trọng cũng không phải thường nhân có thể tưởng tượng. Có thể nói có Bất Tử Chi Thân, bằng tiềm lực càng lớn, quyết đấu sinh tử, xông pha cấm địa đều cần phải có Bất Tử Chi Thân làm chi trì. Sống được lâu đồng dạng là loại thiên phú không thể bỏ qua.

Khụ khụ khụ!

Lão giả trên đài bán đấu giá ho nhẹ vài tiếng, chậm rãi nói:

- Ta nói vật phẩm bán đấu giá này là một tấm địa đồ tìm kiếm bí mật Bất Tử Chi Thân. Giá khởi điểm là một nghìn khối Trung phẩm linh thạch, ta nhắc lại lần nữa, bản thân không dám cam đoan địa đồ là thật hay giả. Nếu như là giả, các vị cũng đừng oán hận trong lòng, bằng không giá bán khởi điểm của địa đồ sẽ không chỉ là một nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

- Một nghìn khối Trung phẩm linh thạch lên giá, lão Cao, cái này cũng quá thấp đi sao! Mặc kệ thật hay giả, chỉ cần ẩn chứa tin tức Bất Tử Chi Thân đều đủ để bán đấu giá trên trời rồi.

Có người đưa ra hoặc, không phải hắn có nhiều linh thạch, hi vọng giá cả cao một chút, mà là có chút lo lắng, thấy thế nào thì một phần địa đồ ẩn chứa Bất Tử Chi Thân Bất Tử Chi Thân cũng không chỉ một nghìn khối Trung phẩm linh thạch. Chuyện khác thường tất có gian trá, nói không chừng, nội bộ đấu giá hội cũng nhận định tấm địa đồ này là giả.

- Đúng vậy! Cao lão, đây là chuyện gì xảy ra?

- Ngươi không nói rõ ràng, chúng ta cũng không dám đấu giá mua lấy.

Người này hiển nhiên nói ra tiếng lòng của mọi người, hiếu kỳ nhìn phía lão giả họ Cao.

Lão giả cười tủm tỉm nói:

- Bởi vì địa đồ không chỉ một phần, mà là ba trăm phần, ba trăm phần địa đồ giống nhau như đúc, mỗi phần giá khởi điểm là một nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

- Cái gì, ba trăm phần.

- Giở trò đùa gì vậy?

Trong phòng đấu giá một mảnh xôn xao.

Lão giả đối với loại tình huống này đã có chuẩn bị, nói:

- Được rồi, ta cũng không giải thích nhiều nữa. Một phần địa đồ giá khởi điểm một nghìn Trung phẩm linh thạch, đối với hầu hết mọi người mà nói, không tính giá cao, về phần mua hay không, còn phải xem các vị. Phần địa đồ đầu tiên bắt đầu đấu giá.

Phòng đấu giá im ắng, không ai báo giá, càng nhiều người đang quan sát.

Lão giả cũng không cấp bách, mặc kệ nói như thế nào, địa đồ thật hay giả còn chưa xác định được. Hắn không tin không ai đấu giá mua lấy, mà có người thứ nhất, sẽ có người thứ hai; có người thứ hai tự nhiên có người thứ ba, chỉ biết càng lúc càng sôi nổi. Hiện tại không ai ra giá, chỉ là sự yên lặng trước bão tố mà thôi, không cần phải tự loạn trận cước.

- Một nghìn!

Một nghìn khối Trung phẩm linh thạch lên giá xác thực không cao, nếu như là một vạn khối, vậy thì không nhất định. Do đó, phòng đấu giá sau một lát yên lặng, tiếng báo giá đầu tiên vang lên.

- Một nghìn một!

Tiếng báo giá thứ hai một hồi mới vang lên theo.

Phòng khách quý số ba trăm chín mươi tám, Diệp Trần giơ tay lên:

- Hai nghìn.

Nghe vậy, không ít người vô cùng kinh ngạc nhìn phía phòng khách quý của Diệp Trần. Tất cả mọi người biết hắn tài lực hùng hậu, không phải người bình thường có thể so sánh. Huống hồ địa đồ có ba trăm phần, phần đầu cũng không cần liều mạng ngươi chết ta sống, nghĩ tới đây, không ai tiếp tục

ra giá.

Cứ như vậy, Diệp Trần đoạt được phần địa đồ thứ nhất.

Mộ Dung Khuynh Thành cười cười, nàng hiểu cách làm của Diệp Trần, ba trăm phần địa đồ nhìn như rất nhiều, nhưng thời gian bán đấu giá cũng sẽ hết, đến lúc đó dưới tình huống tăng nhiều thịt thiếu, đấu giá ngược lại sẽ cao, hiện tại đoạt lấy, có thể tiết kiệm không ít linh thạch.

Phần địa đồ thứ hai bắt đầu bán đấu giá, cùng phần địa đồ thứ nhất như nhau, người đấu giá không nhiều lắm, đến hai nghìn khối Trung phẩm linh thạch, liền dừng lại.

- Ba nghìn!

Báo giá là Mộ Dung Khuynh Thành, Trung phẩm linh thạch trên người nàng tuy rằng đều giao cho Diệp Trần, bất quá, nàng còn có một ít Trung phẩm bảo khí không cần, đem cầm cố cho phòng đấu giá cũng có thể giá trị hai ba vạn khối Trung phẩm linh thạch. Về phần ý nghĩ của nàng giống với Diệp Trần, cứ mua thử xem sao. Cho dù là giả, nhiều nhất cũng chỉ tốn thất ba nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

- Phần địa đồ này rất cổ quái, không phải động vật đồ hình, chính là trừu tượng đồ hình.

Diệp Trần mở cuốn da thú ra, phát hiện phần địa đồ này không giống với địa đồ tầm thường, không có lộ tuyến đồ. Mà là một đường xâu chuỗi tất cả đồ vật lại, khởi điểm là một đồ hình gà trống, thứ hai là khô lâu đầu, sau đó là cóc, hai hình tròn và một hình vuông, nhìn không ra nguyên cớ.

Mộ Dung Khuynh Thành mở cuốn da thú của mình ra, nhíu mày nói:

- Có thể là ám chỉ cái gì, lại có thể là giả, cố làm ra vẻ huyền bí.

Địa đồ bình thường để cho nhìn ra thật giả, nếu là đồ vật chơi đùa, xem không hiểu đặt ở mặt trên, chơi đùa một đoạn thời gian cũng có thể.

Diệp Trần gật đầu:

- Người nghiên cứu phần địa đồ này rất nhiều, chúng ta đứng ngoài cuộc là được.

Ba trăm phần địa đồ giống nhau, Tam Âm Thành còn chưa có tiền lệ như vậy. Đấu giá hội lần này qua đi không thể nghi ngờ sẽ tạo nên rung động thật lớn.

Kế tiếp, phần địa đồ thứ ba bán đấu giá hai nghìn năm trăm khối Trung phẩm linh thạch.

Phần thứ tư, hai nghìn tám.

Phần thứ năm ba nghìn hai.

Thẳng đến phần thứ năm mươi cũng không vượt quá năm nghìn khối Trung phẩm linh thạch.

Bất quá đến phần thứ năm mươi mốt, tràng diện rốt cục sôi nổi trở lại, tiếng báo giá dần dần nhiều lên, lần đầu đột phá năm nghìn, đạt được năm nghìn một.

Không ít người có chút hối hận, sớm biết như vậy, nên tại lúc mới bắt đầu, đoạt lấy một phần, hiện tại muốn mua, giá cả càng kéo lên gấp đôi. Người thông minh rốt cục để tâm, chuẩn bị đoạt lấy một phần, người do dự không ngừng vẫn chờ đợi. Bọn họ đều chờ tới khi không có ai đấu giá nữa, lấy giá thấp đoạt được. Đáng tiếc, bọn họ không còn có cơ hội này, giá của địa đồ vẫn chậm rãi tăng lên, ngẫu nhiên có chút giảm xuống, cũng rất có hạn.

Con người chính là kỳ quái như vậy. Khi không ai quan tâm, bọn họ cũng sẽ không quan tâm. Khi nhiều người quan tâm, ngược lại nhịn không được, người chân chính có thể bảo trì bản tâm, đã ít lại càng ít.

- Một vạn khối!

Có người ra giá một vạn.

- Tên điên, một vạn khối Trung phẩm linh thạch mua một phần địa đồ không biết thật giả.

Người bên cạnh thần sắc phức tạp, kỳ thực hắn cũng rất muốn.

- Ta không điên, hiện tại đã hơn hai trăm phần, nếu không mua, một vạn khối Trung phẩm linh thạch đều không nhất định có thể đoạt được.

- Chờ một chút, có thể sẽ nhanh chóng giảm xuống!

- Các ngươi cứ việc! Ta không muốn hối hận.

- Một vạn năm.

- Một vạn sáu.

- Một vạn tám.

Tràng diện rốt cục sôi nổi, ba trăm phần địa đồ mắt thấy còn lại có hơn bốn mươi phần. Mặc kệ có hối hận hay không đều vô nghĩa, người muốn tự nhiên phải toàn lực đoạt lấy. Người không muốn chết cũng sẽ không động tâm. Đương nhiên, người sau ít tới mức đáng thương.

- Hai vạn!

Người ra giá ở phòng quý khách tầng năm.

Lão giả sửng sốt, hắn tự nhiên nghe ra, ra giá là Âm Ma Tông, tất cả ý niệm trong đầu hiện lên, hắn cho ra kết luận kinh người. Địa đổ rất có thể là thực, chí ít ở trong mắt Âm Ma Tông là thật, bằng không hắn không cần phải đấu giá mua đồ vật của chính mình, làm như vậy rõ ràng là cho các Linh Hải Cảnh đại năng khác nhìn. Dù sao người biết hắn không ít, nghe thanh âm có thể đoán ra được. Kể từ đó, mọi người sẽ không nghĩ ra chủ nhân của địa đồ là Âm Ma Tông. Ngược lai, nếu hắn không mua, khó tránh khỏi có người hoài nghi. Linh Hải Cảnh đại năng có ai không động tâm Bất Tử Chi Thân,

Linh Hải Cảnh Tông Sư cũng không ngoại lệ.

- Ta kháo, hắn hãm hại người, phần thứ nhất hai nghìn khối Trung phẩm linh thạch là có thể đạt được, sao không lâu đã tăng lên tới hai vạn.

- Ai bảo ngươi không sớm mua một chút.

- Huynh đệ, hai người chúng ta dùng chung một tấm địa đồ đi sao! Lấy thực lực của ngươi, một người khẳng định làm không được, nhiều người cuối cùng cũng nhiều thêm một phần hy vọng.

- Đừng nghĩ chiếm tiện nghi của ta, ta là chín nghìn khối Trung phẩm linh thạch đoạt được, cho ta sáu nghìn, chúng ta dùng chung.

- Ngươi lừa gạt ai, nửa phần không phải là năm nghìn thôi sao?

- Hiện tại tăng giá.

- Ngươi độc ác.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 419: Điểm Tới Hạn Của Hình Thức Ban Đầu Kiếm Hồn. (Thượng,Hạ)

Trên đài bán đấu giá, lão giả mặt mày hớn hở, tình huống so với hắn dự liệu giống nhau như đúc, người chân chính có thể không động tâm đối với Bất Tử Chi Thân, vạn người không có một, có vài người biết rõ thực lực bản thân không đủ, cũng muốn đi liều mạng, đương nhiên, cái này không phải không biết lượng sức, thực lực trọng yếu, vận khí quan trọng hơn.

Vận khí không nhất định chỉ dành cho cường giả.

- Địa đồ còn lại ba phần cuối cùng, ba phần qua đi, liền không còn nữa. Phần hai trăm chín mươi tám, bắt đầu đấu giá.

Lời nói vừa dứt, tiếng báo giá vẫn không ngừng, đạt được hơn ba vạn, ra giá là một vị Linh Hải Cảnh đại năng, cũng chỉ có Linh Hải Cảnh đại năng có thể trầm đắc trụ khí. Vả lại mấy vạn khối Trung phẩm linh thạch đối với bọn họ mà nói không tính là cái gì, không cần tính toán tỉ mỉ.

Hai phần địa đồ còn lại càng giá cao hơn, đếm ngược phần địa đồ thứ hai bán đấu giá bốn vạn năm nghìn khối Trung phẩm Trung phẩm. Một phần cuối cùng là năm vạn khối, toàn bộ bị Linh Hải Cảnh đại năng đắc thủ.

- Địa đồ bán đấu giá đến đây kết thúc, kế tiếp là vật phẩm bán đấu giá áp trục...

Theo phong ba địa đồ trôi qua, đấu giá hội đến hồi kết thúc, ngoài Linh Hải Cảnh đại năng có tài lực, hầu hết mọi người tâm tư không đặt trên vật phẩm bán đấu giá áp trục, bọn họ đang mải nghiên cứu địa đồ đắc thủ được. Còn chưa nói tới thực bị một ít người nghiên cứu qua lịch sử nơi cực âm nhìn ra cái gì.

- Nơi cực âm cùng địa phương tương quan với đồ hình gà trống có ba, một là Kê Minh Cốc, một là Kê Minh Trấn phụ cận Kê Minh Cốc. Còn có một là Triêu Dương Sơn Mạch từng đản sinh qua đầu thập nhất cấp Yêu Vương Thanh Quang Kê đầu tiên. Kê Minh Cốc và Kê Minh Trấn cũng không có ý nghĩa đặc thù gì. Chỉ có Triêu Dương Sơn Mạch.

Trên chỗ ngồi bình thường, một gã cường giả Tinh Cực Cảnh thì thào ra, người phụ cận nhìn chằm chằm vào hắn.

- Các ngươi muốn làm gì?

Người này tỉnh ngộ lại, vội vã ngậm miệng lại, đáng tiếc, lời đã nói ra như bát nước đổ đi, không thể thu lại được.

- Hắc hắc, không làm gì, cùng chúng ta một tổ, nếu không, sau khi rời khỏi đây liền giết ngươi.

- Không sai, cùng chúng ta một tổ so với cùng Linh Hải Cảnh đại năng một tổ tốt hơn nhiều, chí ít ngươi còn có hi vọng đạt được bí mật Bất Tử Chi Thân.

Giờ khắc này, người nghiên cứu qua lịch sử nơi cực âm thành miếng bánh ngọt, có người tự nguyện cùng bằng hữu kết thành tổ đội. Có người bị ép vào tổ đội. Mặc kệ ra sao, phần địa đồ này ẩn chứa lượng tin tức quá lớn, nhiều người mới có hi vọng phá giải.

Khi vật phẩm áp trục cuối cùng bán đấu giá ra mười hai vạn khối Thượng phẩm linh thạch, đấu giá hội lần này kết thúc viên mãn, mọi người đều rời khỏi.

- Thực sự là chờ mong, không biết bọn họ có thể giải được tới mức độ nào?

Trong phòng khách quý, Âm Ma Tông nhàn nhã uống nước trà, năm mươi năm qua, hắn mỗi ngày đều khổ tâm nghiên cứu, để địa đồ giải khai được hơn một nửa, đáng tiếc càng về sau, địa đồ ẩn chứa ý tứ càng nhiều,

căn bản không có biện pháp suy đoán. Lật tìm lịch sử nơi cực âm đều không tìm được manh mối. Đương nhiên, lịch sử không phải nói nghiên cứu là có thể nghiên cứu. Có một số việc nhỏ nhìn như không quan trọng, lại có thể giải khai then chốt của địa đồ.

Ngoài phòng đấu giá.

Mộ Dung Khuynh Thành nhắc nhở nói:

- Ngươi phải cẩn thận Quỷ Nguyệt Linh Giả kia, Liệt Hồn Tông tại phương diện linh hồn và quỷ dị rất có nghiên cứu. Vì vậy mà người trong tông đều có chút bất chấp thủ đoạn, dưới có đệ tử ngoại môn bình thường, trên từ Liệt Hồn Tông tông chủ, hẳn là đều như vậy cả.

- Ta biết.

Diệp Trần gật đầu, hắn mơ hồ cảm thấy được linh hồn của Đoàn Lăng Vân rất không rất không. Loại bất ổn này không phải ý tứ tan vỡ, mà là bởi vì tu luyện một loại bí pháp, dẫn đến linh hồn cực kỳ âm ám. Bề ngoài quang minh, nhưng nội tâm lại tràn ngập hắc àm, chính là khắc họa về hắn. Chân Linh Đại Lục có rất nhiều người trong ma đạo, nhưng ma đạo cũng có nông sâu, Đoàn Lăng Vân cùng với Liệt Hồn Tông của hắn không thể nghi ngờ là tương đối thâm sâu. Tâm tính bọn họ chịu ảnh hưởng của linh hồn, làm người ta có cảm giác lo lắng không rõ ràng, nhưng nghìn vạn lần không thể tin tưởng loại chuyện ma quỷ tà bất thắng chính này. Người tu luyện, tâm tính cố nhiên trọng yếu, nhưng thiên đạo khó dò, người có nội tâm quang minh chính đại vị tất có đại thành tựu. Người có nội tâm âm ám vị tất không có đại thành tựu, tựa như người tốt chưa chắc đã có báo đáp tốt, ác nhân chưa hẳn sẽ gặp quả báo.

Diệp Trần duy nhất có thể làm chính là giữ vững bản thân, tin tưởng vào chính mình.

Đấu giá hội tiến hành vào giờ ngọ, lúc này đã là buổi trưa, tửu lâu ở Tam Âm Thành đã kín người hết chỗ, ăn uống linh đình.

Ăn xong bữa trưa, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành từ trong phòng đi ra, đều tự trở lại phòng của mình.

Trong buồng ngủ của khách phòng xa hoa, rộng lớn.

Diệp Trần ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra Ma Sát Thạch cỡ đầu người.

Ma Sát Thạch phảng phất như một khối than đá kết tinh thật lớn, cầm trên tay có cảm giác lạnh như băng, trong đó ẩn chứa sát khí âm ám, thậm chí đóng băng thủy nguyên khí trong không khí. Từng bông tuyết rơi xuống mặt đất, rải thành một tầng băng sương mỏng.

Diệp Trần bất chấp Ma Sát Thạch âm ám băng lãnh, mi tâm phồng lên, Kiếm Ý nhất thổ nhất quyển, để đại lượng sát khí âm ám dẫn vào trong cơ thể.

Tư tư tư!

Sát khí âm ám tựa như đỉa thấy máu, sau một phen nhúc nhích, theo kinh mạch bị chân nguyên bao vây dũng mãnh vào đến mi tâm hồn hải.

Trên hồn hải ba đào cuộn trào mãnh liệt, băng hàn lan tràn, đầy cảm giác tĩnh mịch.

- Luyện!

Năm đó luyện hóa sát khí của Huyết Sát Thạch, Diệp Trần cũng không thoải mái. Hôm nay hình thức ban đầu của Kiếm Hồn càng cường đại hơn, thậm chí đản sinh ra ý chí quang huy, uy lực có thể tiếp cận với Linh Hải Cảnh Tông Sư, tự nhiên không để Ma Sát Thạch công hiệu còn kém hơn Huyết Sát Thạch lưỡng thành vào mắt. Chỉ thấy trường kiếm cổ phác trong hồn hải chấn động, Kiếm Ý quang vựng kinh khủng khuếch tán ra, lạnh giá bị xua tan, luyện hóa tĩnh mịch, để sát khí của Ma Sát Thạch trở thành chất dinh dưỡng, từ từ lớn mạnh bản thân.

Sát khí của Ma Sát Thạch không cam lòng trở thành con mồi, ra sức giãy

dụa, phá hư hồn hải của Diệp Trần, cùng lúc đó, khối Ma Sát Thạch trong tay Diệp Trần tuôn ra càng nhiều sát khí âm ám, tiếp viện cho bộ đội tiên phong, cùng với hình thức ban đầu của Kiếm Hồn tranh đua dài ngắn.

Tạp sát tạp sát tạp sát tạp sát!

Một đoàn âm thanh sát khí âm ám bị Kiếm Ý quang vựng phá vỡ, quân lính tan rã, căn bản không thể tạo thành phản công hữu hiệu đối với Kiếm Ý của Diệp Trần.

Mà có sát khí âm ám rèn luyện, Diệp Trần có thể phát hiện Kiếm Ý càng phát ra ngưng luyện. Trường kiếm cổ phác cũng chính là hình thức ban đầu của Kiếm Hồn từ dài cỡ hai ngón tay tăng lên cỡ bốn ngón tay. Đồng thời còn đang tiếp tục lớn mạnh. Ý chí quang huy là ngân sắc quang huy, là do nội bộ hình thức ban đầu của Kiếm Hồn thẩm thấu đi ra, vẫn không có biến hóa. Nó muốn không phải là rèn luyện, mà là thể ngộ. Về phần Kiếm Ý quang vựng lại bành trướng một vòng. Kiếm Ý quang vựng gọi là quang vựng, kỳ thực là Kiếm Ý dư ba, ở bên ngoài hình thành một tầng hộ tráo.

Dài cỡ bốn ngón tay!

Dài cỡ bốn ngón rưỡi!

Dài cỡ năm ngón!

Khi hình thức ban đầu của Kiếm Hồn đạt được dài cỡ năm ngón, rốt cục không có tiếp tục lớn mạnh nữa. Nó đã đạt đến điểm tới hạn, tiếp tục cường đại chính là Kiếm Hồn chân chính.

Chặt đứt liên hệ với Ma Sát Thạch, Diệp Trần mở hai mắt ra.

Bên ngoài đã trôi qua nửa ngày một đêm, từ buổi chiều ngày hôm qua tới buổi sáng ngày hôm nay, trong không khí có chứa khí tức tươi mát.

Hô!

Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần quan sát Ma Sát Thạch một chút.

Ma Sát Thạch tựa như than đá mất đi hơn phân nửa màu sắc, dần dần có chút trong suốt. Bên trong còn khoảng lưỡng thành sát khí âm ám, nói cách khác, thời gian nửa ngày một đêm, Diệp Trần đã hấp thu tám phần sát khí âm ám, để hình thức ban đầu của Kiếm Hồn ngưng luyện đến điểm tới hạn điểm tới hạn, kém một bước có thể thành tựu Kiếm Hồn.

Thu hồi Ma Sát Thạch, hơi duỗi người ra, Diệp Trần từ trên giường đi xuống.

- Hình thức ban đầu của Kiếm Hồn đạt được điểm tới hạn, không biết uy lực sẽ thế nào?

Ánh mắt Diệp Trần tập trung vào cái chậu cao nửa thân người ở giữa phòng, mi tâm phồng lên, vô hình có Kiếm Ý dâng lên, từ trong chậu bắn ra.

Rầm lạp!

Chậu cảnh thật lớn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được tàn lụi, rủ xuống, tối hậu phủ phục trong chậu hoa, không còn chút sinh khí.

Một đạo Kiếm Ý khiến chậu cảnh cao nửa thân người đều bị chém giết.

Đây là Kiếm Ý có thể chém giết linh hồn của võ giả Bão Nguyên Cảnh, không cần tự mình động thủ.

Diệp Trần cảm giác không đơn giản như vậy, đi tới bên cạnh cái chậu cảnh.

Hắn vươn tay từ trong chậu hoa móc ra một khối bùn đất. Màu sắc bùn đất ố vàng, đây là hiện tượng mất đi chất hữu cơ. Đạo Kiếm Ý vừa rồi không chỉ chém giết sinh cơ của chậu hoa còn khiến thành phần dinh dưỡng trong bùn đất bị ma diệt, đã có năng lực sơ bộ ảnh hưởng hiện thực.

- Năm đó Kiếm Ý của ta đạt được ngũ thành, cũng từng chém giết sinh cơ của một chậu hoa. Bất quá chậu hoa kia chỉ to cỡ bàn tay, bản thân lại yếu nhược, một ngày không tưới nước sẽ có bệnh. Mà lúc đó chỉ đem sinh cơ trên lá cây chém giết sạch, không có chém giết tận gốc. Hiện tại, chậu hoa này cao cỡ nửa thân người, chủng loại phi thường ngoan cường, có thể tại loại địa phương như nơi cực âm sinh trưởng tràn đầy. Chỉ là Kiếm Ý của ta vừa xuất, toàn bộ sinh cơ vẫn bị chém giết không còn chút nào. Thậm chí ngay cả dinh dưỡng trong bùn đất đều bị tiêu hủy, cường đại đâu chỉ gấp chỉ gấp chục lần, ba năm chục lần cũng không chừng.

Kiếm Ý vừa mới bắt đầu là vô hình vô chất, đạt được tình trạng vô hình hữu chất, là có thể đủ chém giết một ít đồ vật có chất lượng. Mà theo vô hình hữu chất tăng thêm, thẳng đến cuối cùng có thể cường ngạnh ảnh hưởng hiện thực. Tựa như ý chí võ đạo của Vương giả Sinh Tử Cảnh, tại những nơi ý chí khủng bố, sơn thạch đều bị băng liệt, dễ dàng chém giết một người.

- So với lúc trước, uy lực của Kiếm Ý có thể tăng phúc khoảng tam thành, nếu Quỷ Nguyệt Linh Giả không có tham ngộ áo nghĩa, hoàn toàn có phần nắm chắc chiến thắng hắn. Bất quá Liệt Hồn Tông là Lục phẩm tông môn, không có khả năng không có áo nghĩa võ học, ngược lại còn là rất nhiều. Quỷ Nguyệt Linh Giả nhất định sẽ tham ngộ áo nghĩa của tiền nhân, gia tăng thực lực, chỉ không biết là hắn đã tham ngộ được đến mấy thành.

Không có tham ngộ áo nghĩa võ học, học tập áo nghĩa võ học của người khác không thể nghi ngờ là lựa chọn sáng suốt nhất, cũng có thể tăng thêm kinh nghiệm cho bản thân. Do đó, chống lại Quỷ Nguyệt Linh Giả, Diệp Trần không có năm thành nắm chắc. Nếu là tu vi có thể từ Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đề thăng tới hậu kỳ đỉnh phong, thì không cần phải e ngại.

- Mau, rời khỏi Lam Sơn Đảo mấy ngày nay cũng có đủ Thượng phẩm linh thạch chi trì, tu vi tiến triển rất nhanh, trong vòng 3 ngày, có thể đột phá đến hậu kỳ đỉnh phonh.

Rửa qua mặt một phen, Diệp Trần mở cửa phòng, đi ăn bữa sáng.

Lúc này, cửa khách phòng đối diện của Mộ Dung Khuynh Thành cũng mở ra.

Giống với Diệp Trần, từ buổi chiều ngày hôm qua Mộ Dung Khuynh Thành cũng tu luyện đến bây giờ, đem sát khí của ba khối Ma Sát Thạch nhỏ hấp thu sạch sẽ. Võ đạo ý chí của nàng rốt cục ngưng luyện thành hình thức ban đầu của Võ Hồn, có thể tăng phúc công kích, phòng ngự cùng với tốc độ, chiến lực đề thăng không chỉ một điểm, nửa điểm.

Có thể nói, năm đó Thân Đồ Tuyệt cho dù không chết, cũng không quá có khả năng trở thành đối thủ của Mộ Dung Khuynh Thành. Bởi vì nàng tu luyện Thiên Ma đại pháp đã sớm đạt được đệ thập tam trọng cảnh giới, Thân Đồ Tuyệt còn kém không ít. Dù sao có thể ở trình tự Tinh Cực Cảnh để Địa cấp đỉnh giai công pháp tu luyện đến đệ thập tam trọng có được mấy người, chí ít Nam Trác Vực ít đến thương cảm.

Vừa mới rửa mặt xong, Mộ Dung Khuynh Thành không hề có chút mệt mỏi nào. Trên trán tóc dài hơi ướt át, làn mi nhạt quét qua, đôi mắt đẹp xoay chuyển, làn da dị thương trắng nõn, mũi cao thẳng, trong vẻ thánh khiết cao nhã lộ ra mỵ hoặc kinh nhân, ngay cả Diệp Trần đều nhịn không được liếc mắt nhìn.

- Buổi sáng tốt lành.

Diệp Trần ngăn chặn khí huyết có chút xao động, lên tiếng kêu gọi.

- Cùng nhau ăn điểm tâm đi sao!

Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra dáng vẻ tươi cười, đi tới gần Diệp Trần, mang theo một làn gió thơm, khiến xương cốt đều trở nên mềm nhũn. Đương nhiên, trừ Diệp Trần, chưa từng có ai có thể cùng nàng đi gần như vậy.

Sóng vai xuống lầu, hai người tiến nhập một gian phòng.

Vừa ăn bữa sáng vừa cùng nghiên cứu địa đồ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 420: Quỷ Nguyệt Linh Giả. (Thượng,Hạ)

- Đồ án thái dương thứ mười hai ta biết ở đâu. Hướng đông Cực Âm Chi Địa có một mảnh Hoàng Kim Sa Mạc phương viên cả vạn dặm. Nơi đó là địa phương địa khí và âm khí yếu nhất, tượng trưng cho thái dương ở Cực Âm Chi Địa. Mà ở trong Hoàng Kim Sa Mạc, bình thường sẽ xuất hiện một tòa thần điện hoang tàn. Đồ án thái dương trên thần điện cùng với đồ án thái dương trên bản đồ giống nhau như đúc, ta là tìm thấy trên một cuốn sách cổ.

Mộ Dung Khuynh Thành buông bát rất nhanh, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một quyển sách cổ ố vàng, mở ra đưa cho Diệp Trần.

Diệp Trần tiếp nhận sách cổ, tỉ mỉ lật xem.

Chỉ chốc lát, hắn buông sách cổ, nói:

- Bên trên miêu tả tòa thần điện đổ nát này là kiến trúc Thượng Cổ thời đại, nằm ở trong một phiến không gian khác, chỉ có một khắc mặt trời vừa mọc, mới có thể kết nối với thế giới này. Bất quá mỗi tháng nhiều nhất tồn tại ba ngày, thời gian xuất hiện bất định.

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu:

- Tuy rằng biết đồ án thái dương thứ mười hai ở đâu, nhưng mười đồ án trước cũng cần phải một chút. Bởi vì tấm địa đồ này không có giới hạn, ai cũng không một đồ cuối cùng qua đi, lại là cái gì?

- Ừm, hay nhất vẫn là tìm được người biết lịch sự của Cực Âm Chi Địa. Bất quá ba ngày gần đây, ta muốn tranh thủ đột phá đến Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phonh, tìm người phỏng chừng phải làm phiền ngươi rồi.

Diệp Trần kỳ thực đối với Bất Tử Chi Thân không quá bức thiết đạt

được, chỉ là kỳ ngộ ở trước mắt, thực sự không thể không chú ý. Ai biết trong quá trình tìm kiếm bí mật Bất Tử Chi Thân sẽ có phát hiện gì.

- Được rồi, ngươi yên tâm tu luyện đi sao!

Mộ Dung Khuynh Thành nghe được Diệp Trần lại có cơ hội tiến bộ, đã không còn thấy kỳ quái nữa. Về phần tìm kiếm người biết được lịch sử Cực Âm Chi Địa, cũng không phải rất khó. Mặc kệ ở thời đại nào đều có người thích nghiên cứu lịch sử, Tam Âm Thành tìm không được, có thể đi tới các thành thị khác.

Ăn xong bữa sáng, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành lên tiếng kêu gọi, rồi trở lại khách phòng của mình.

- Việc cấp bách, đề thăng thực lực là trọng yếu nhất. Đợi tu vi đạt được Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, gặp gỡ Linh Hải Cảnh đại năng bình thường đều có thể chống lại một hai.

Không cùng Linh Hải Cảnh đại năng giao thủ, Diệp Trần không cách nào phỏng đoán thực lực của đối phương, so với đem hi vọng ký thạc tại Long Vương ý chí, không bằng tăng cường bản thân. Chỉ có thực lực bản thân cường đại, mới không phải lo lắng tranh phong.

Hô!

Thở ra một hơi thật dài, Diệp Trần ngồi xếp bằng ở trên giường, lấy ra hai khối Thượng phẩm linh thạch bắt đầu tu luyện.

Nguyên khí ẩn chứa trong Thượng phẩm linh thạch cực kỳ thuần túy, căn bản không cần trải qua rèn luyện, có thể trực tiếp chuyển hóa thành chân nguyên. Khác biệt duy nhất với chân nguyên là tương đối loãng. Một trăm tia linh thạch nguyên khí mới ngưng tụ được thành một đoàn chân nguyên.

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ tư.

Chân nguyên mạnh mẽ ba động từ trong phòng Diệp Trần khuếch tán ra, phảng phất như cơn lốc, cuốn theo cả tòa tửu lâu, phong mang chi khí thuộc về Thanh Liên chân nguyên bay thẳng lên trời cao. Thậm chí khiến gió bay trên bầu trời cũng bị cắt thành mảnh nhỏ, mất đi liện hệ với không khí bên ngoài.

- Đột phá!

Trong khách phòng đối diện, Mộ Dung Khuynh Thành ngẩng đầu, tựa như có điều suy nghĩ.

Xương cốt răng rắc rung động, Diệp Trần chậm rãi mở hai mắt, trong con ngươi, lưỡng đạo phong mang lãnh điện kích bắn ra, không khí ngưng trệ.

- Ta rốt cục đạt được Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, ngày sau không đột phá đến Linh Hải Cảnh, chân nguyên sẽ không thể tăng trưởng thêm nữa.

Căn cứ thể chất và linh hồn của mỗi người khác nhau, có khả năng dung nạp chân nguyên cũng có chỗ khác nhau. Thể chất và linh hồn cường nhân có thể dung nạp chân nguyên nói không chừng gấp mấy lần thể chất và linh hồn, thậm chí cả chục lần. Tỷ như một người thể chất rất cường đại, nhưng là linh hồn không mạnh, như vậy chân nguyên tối đa có thể đạt được linh hồn khống chế cực hạn, trên thể chất căn bản không có căn bản không có bão hòa, cái này cùng thùng gỗ là một đạo lý, nước bên trong vĩnh viễn cùng một miếng gỗ ngắn nhất bằng nhau.

Diệp Trần từng tu luyện qua Thối Ngọc Cường Thân Quyết, lại được Thiên Ma hoa rèn đúc thân thể. Thể chất tại cường giả Tinh Cực Cảnh tuyệt đối là số một. Cho tới bây giờ, chỉ có một người duy nhất ở phương diện này vượt qua hắn là Từ Tĩnh mà thôi. Nhưng so sánh với thể chất, linh hồn của Diệp Trần càng cường đại hơn. Điều này dẫn đến Thanh Liên chân nguyên đạt được cực hạn mà thể chất có thể thừa nhận, còn chưa có đạt được linh hồn khống chế cực hạn.

Nói cách khác, dù cho Thanh Liên Kiếm Quyết đột phá tới đệ thập tứ trọng, tổng sản lượng chân nguyên cũng sẽ không gia tăng, chỉ có độ tinh thuần là vĩnh viễn không có chừng mực.

- Đã tới lúc rời khỏi.

Đứng lên, Diệp Trần cảm giác cả người tràn đầy khí tràng mạc danh. Đây là do tu vi đạt tới Tinh Cực Cảnh cực hạn. Trước đó, tu vi của hắn tuy rằng cách hậu kỳ đỉnh phong rất gần, cũng chỉ khoảng một bước. Thế nhưng chênh lệch chính là chênh lệch, sẽ không vì vậy mà cải biến. Mà hiện tại cảnh giới lực lượng viên mãn, cái loại cảm giác huyền diệu nắm trong tay tất cả, đánh vỡ ràng buộc của thiên địa.

...

Bên ngoài Tam Âm Thành.

Ba đạo nhân ảnh một trước hai sau, lao về phía đông.

- Tại Cực Âm Chi Địa, đồ án gà trống đại biểu bốn địa phương, thứ nhất là Kê Minh Cốc, thứ hai là Kê Minh Trấn, thứ ba là Triêu Dương Sơn Mạch từng xuất hiện đầu thập nhất cấp Yêu Vương Thanh Quang Kê đầu tiên. Về phần Kê Quan Thụ cuối cùng, có rất ít người biết, ta cũng ngẫu nhiên nhìn thấy trên một quyển sách cổ.

Đi phía trước dẫn đội là một lão giả tuổi hơn bảy mươi, tên là Vương Thông, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đều gọi hắn là Vương lão. Tu vi của Vương lão không kém, từ lâu là cảnh giới Tinh Cực Cảnh trung kỳ, quanh năm du lịch ở bên ngoài. Gần đây mới trở lại Tam Âm Thành, Mộ Dung Khuynh Thành trên một con phố cổ gặp được, thấy hắn học thức uyên bác, liền cùng hắn giao lưu một phen, cuối cùng chon hắn làm người dẫn đội.

Vương lão cần thù lao không ít, một quyển Địa cấp cao giai bí tịch, ba bản Địa cấp cao giai vũ kỹ, một quyển tăng phúc khinh bí kỹ, ba vạn khối Trung phẩm linh thạch, năm mươi vạn Hạ phẩm linh thạch,..., tuyệt đối là

một khoản tài phú kinh người.

Đương nhiên, cũng không phải Vương lão tham lam, loại người tìm hiểu lịch sử như hắn, gặp phải đồ vật có giá trị nghiên cứu, dẫu không ăn cơm cũng phải mua bằng được.

Bình thường thiếu khuyết linh thạch, Trung phẩm linh thạch và Hạ phẩm linh thạch đều thiếu. Mà một mình một người hành tẩu ở bên ngoài, chiến lực tự nhiên không thể quá kém, tu luyện và vũ kỹ đều phải tốt một chút. Bản thân còn phải có một môn tăng phúc khinh bí kỹ, thời khắc mấu chốt, có thể chạy giữ mạng.

Địa cấp cao giai bí tịch và hai bản Địa cấp cao giai vũ kỹ bí tịch là do Diệp Trần dành cho Vương Thông. Bởi vì Vương Thông cần ba môn vũ kỹ đặc sắc, nên bản vũ kỹ bí tịch thứ ba là Tiểu Thiên Ma Thủ do Mộ Dung Khuynh Thành cấp. Môn vũ kỹ này tu luyện đến hậu kỳ, có thể ngưng luyện ra Thiên Ma lực tràng phạm vi nhỏ. Mặc kệ là chiến đấu, hay phòng ngự đều cực kỳ xuất sắc. Để Vương Thông mặt mày rạng rỡ, tăng phúc khinh bí kỹ Diệp Trần không có, nên vẫn là do Mộ Dung Khuynh Thành đưa cho Vương Thông, về phần linh thạch, toàn bộ do Diệp Trần trả.

Hông đeo trường kiếm, Diệp Trần theo sát phía sau Vương Thông, dò hỏi:

- Bốn nơi này, chúng ta đi đâu trước?

Vương Thông nói:

- Kê Minh Cốc và Kê Minh Trấn có thể bài trừ, lịch sử quá ít. Triêu Dương Sơn Mạch và Kê Quan Thụ là nơi chúng ta sẽ đi. Trước tiên đi Triêu Dương Sơn Mạch đi sao!

- Hắc hắc, các ngươi địa phương nào cũng không phải đi.

Trên ngọn núi bên cạnh, lưỡng đạo nhân ảnh lướt ngang mà đến, chốc lát chặn ở phía trước ba người. Bên trái là một thanh niên anh tuấn buộc

ngân quan, bên phải là một lão giả mặc trường bào nhất quỷ thôn vân.

Diệp Trần mặt không đổi sắc, hắn đã sớm đoán được Đoàn Lăng Vân sẽ không dễ dàng buông tha mình, khóe miệng vẽ lên một đường cong, hắn đi ra phía trước, nói:

- Cũng tốt, ngày hôm nay tựu để phiền phức triệt để kết thúc.

Đoàn Lăng Vân lấy ra Thanh Long Kích, mũi kích chỉ phía Diệp Trần, điềm nhiên nói:

- Không sai, là lúc kết thúc, ngày hôm nay, nơi này chính là chỗ chết của ngươi.

Oanh!

Trên Thanh Long Kích thanh quang bạo phát, bàn tay Đoàn Lăng Vân căng thẳng, thân kích dài hai thước mang theo tiếng nổ cuồng bạo giết tới Diệp Trần. Thanh quang xẹt qua phía chân trời tựa như một đầu Thanh Long dương nanh múa vuốt. Long thân cuốn ngang sơn phong, long thủ lộ ra, há mồm cắn xé, vừa bắt đầu, Đoàn Lăng Vân đã dùng sát chiêu.

Phất tay đẩy Vương Thông ra xa vài dặm, tay phải Diệp Trần đặt trên chuôi kiếm. Trong nháy mắt Thanh Mộc Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang sắc bén vô cùng phảng phất như liệt khai thiên địa, tê liệt ý chí phát ra, bao phủ Thanh Long kình khí đang trùng kích qua.

Thanh Long kình khí tứ phân ngũ liệt, nhưng Đoàn Lăng Vân đã mượn cơ hội này tới gần Diệp Trần, Thanh Long Kích trầm trọng lăng không hạ xuống, lực quán thiên quân.

Đinh!

Kiếm và kích va chạm, hỏa tinh bắn ra bốn phương tám hướng, sơn lâm dấy lên đại hỏa, ngọn núi bị thiêu đốt, chỗ hai người giao chiến, cảnh tượng một mảnh trời long đất lở.

- Nhãn!

Thế tiến công gặp ngăn trở, Đoàn Lăng Vân triệt thối về phía sau. Trên đường lui về phía sau, trong mắt thần quang đại phóng, một vòng sóng mê mông khuếch tán, tác dụng lên người Diệp Trần.

- Ừm, quả nhiên đã đến.

Diệp Trần sớm có chuẩn bị, ở trong chiến đấu, hắn tuy rằng không bằng Liệt Hồn Thần Nhãn của đối phương, có thể đem Kiếm Ý hút ra, đơn độc sử dụng. Nhưng chiến lực của Đoàn Lăng Vân và hắn cách biệt quá lớn, không phải Liệt Hồn Thần Nhãn có thể bù đắp được.

- Phá!

Chân nguyên thu hồi, Diệp Trần chém ra một kiếm tràn đầy Kiếm Ý.

Ba!

Thức thứ nhất Liệt Hồn Thần Nhãn của Đoàn Lăng Vân bị phá, sắc mặt tái nhợt vô cùng, khẽ cắn môi. Hắn cưỡng ép thi triển ra thức thứ hai Loạn Hồn Nhãn. Cũng là một thức mạnh nhất hắn có khả năng nắm giữ.

Loạn Hồn Nhãn ý nghĩa như tên, có thể làm rối loạn linh hồn của đối phương, khuếch tán ra sóng nhãn không có bất kỳ quy luật gì. Là một dòng xoáy sóng kích cỡ không đồng nhất. Áp sát quá gần, linh hồn đều tựa như bị hút vào, Vương Thông quan chiến hoảng sợ. Hắn đứng cách chỗ chiến đấu chừng vài dặm, vẫn có thể cảm thụ được uy lực của Loạn Hồn Nhãn, cả người đầu váng mắt hoa, mơ mơ màng màng. Nếu không phải Mộ Dung Khuynh Thành dùng võ đạo ý chí giúp hắn cắt đứt một ít, e là sớm đã gục ngã rồi. Trong lòng không khỏi khiếp sợ sự cường đại của Đoàn Lăng Vân, càng sợ hãi Diệp Trần lực áp Đoàn Lăng Vân.

- Ngươi không phải đối thủ của ta, để lão đến đây đi!

Thân ở trong dòng xoáy sóng gợn gây rối loạn linh hồn. Diệp Trần giơ

lên cao Thanh Mộc Kiếm, Kiếm Ý cường đại quán chú trên đó, một kiếm trảm xuống.

Phốc!

Đoàn Lăng Vân phun ra máu tươi, thần sắc mệt mỏi, trong lúc giao thủ, hắn không chỉ lợi dụng Liệt Hồn Thần Nhãn ảnh hưởng chiến lực của Diệp Trần, còn bất ngờ công kích hắn. Nào ngờ chiến lực của đối phương vượt quá tưởng tượng của hắn, tiện tay một kích liền có thể đẩy lùi hắn, Liệt Hồn Thần Nhãn cũng không có hiệu quả.

- Lăng Vân, ngươi thối lui!

Quỷ Nguyệt Linh Giả động, thân hình hắn chợt lóe, không gian xung quanh tựa như chấn động, cả người như một tiễn ảnh, cực kỳ quỉ dị xuất hiện ở trước người Diệp Trần trăm bước.

Chắp tay mà đứng, Quỷ Nguyệt Linh Giả nhìn xuống Diệp Trần:

- Tiểu tử, ngươi đi tới hôm nay cũng không dễ dàng, Quỷ Nguyệt Linh Giả ta đồng dạng không muốn làm chuyện thiên nộ nhân oán. Như vậy đi, cho ngươi một cơ hội giữ mạng sống, tự đoạn hai chân song chưởng, cắt lưỡi của mình, thế nào?

Trong mắt hắn, Diệp Trần đã là một người chết, nói ra lời này đã là tôn trọng đối phương. Mà hắn cũng không giống Linh Hải Cảnh đại năng bình thường, vừa ra tay đã đánh đánh giết giết, đưa đối phương vào chỗ chết. Hắn thích phá hủy tín niệm của đối phương trước, để đối phương biết mặc kệ có giãy dụa ra sao, kết cục cũng sẽ không thay đổi, sau đó cho hắn một lựa chọn tàn nhẫn.

Chân nguyên vận chuyển thong thả hữu lực, từ từ nhanh hơn, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ngươi nghĩ ta sẽ ta sẽ ngu như vậy sao? Quỷ Nguyệt Linh Giả ngươi, cũng chỉ là một linh giả mà thôi. Nếu ngươi là Linh Hải Cảnh Tông Sư, nói

ra lời này cũng không phải là không thể.

Lời nói vừa dứt, Đoàn Lăng Vân và Vương Thông bàng quan ngạc nhiên. Nghe ý tứ này của Diệp Trần, tựa hồ căn bản không Linh Hải Cảnh đại năng cấp bậc linh giả vào mắt. Đối với bọn họ mà nói, chuyện này tuyệt đối là không thể tưởng tượng. Linh giả tuy rằng là cấp bậc thấp nhất trong Linh Hải Cảnh đại năng. Nhưng nói thế nào cũng là Linh Hải Cảnh đại năng, đã thoát khỏi phàm thể, không thuộc về phàm nhân. Nếu như nói lấy tu vi Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong khiêu chiến cường giả Tinh Cực Cảnh còn có một vài người có thể làm được. Đến tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đi khiêu chiến Linh Hải Cảnh đại năng, tỷ lệ kia vô cùng thấp. Nam Phương Vực Quần thiên tài có thể làm được đếm được trên đầu ngón tay. Mà Nam Phương Vực Quần còn là bao gồm bát vực Nam Trác Vực, Lôi Vực, Phiêu Miểu Tuyết Vực, Vân Lan Vực. Thiên tài bát vực, tính trung bình mỗi vực thậm chí không có nổi một người. Huống hồ, thiên tài bài danh tiền ngũ trên cơ bản đều ở mấy vực như Lôi Vực, Lôi Chi Công Chúa chính là một người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 421: Bảo Khí Công Kích Thượng Phẩm

- Nguyên lai hắn là đang đợi Quỷ Nguyệt Linh Giả.

Mộ Dung Khuynh Thành hiểu được cái gì đó. Diệp Trần đợi được đột phá tới cảnh giới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, mới rời khỏi Tam Âm Thành, khẳng định đoán được sẽ cùng Quỷ Nguyệt Linh Giả đánh một trận. Bằng không không cần phải vội vã đột phá, trên đường đột phá cũng là một chuyện.

Ánh mắt ba người rơi vào trên người Quỷ Nguyệt Linh Giả, muốn xem hắn có phản ứng gì. Sắc mặt đối phương có chút âm trầm, sát khí cách vài dặm cũng có thể cảm thụ được. Rừng cây tươi tốt phía dưới lấy hắn làm trung tâm, nhanh chóng héo rũ, dấy lên hỏa quang trắng bệch.

- Tự tin và tự đại chỉ cách có một đường chỉ, ta có thể đem thái độ của ngươi lý giải thành tự đại không?

Quỷ Nguyệt Linh Giả cười châm chọc:

- Đáng tiếc, thiên tài tự đại sớm muộn cũng vẫn lạc. Tựa như lưu tinh trên bầu trời đêm, dù phát sáng rực rỡ, cũng chỉ là trong nháy mắt.

- Lưu tinh có ngắn, lại có thể lưu lại trong lòng người hồi ức thương xót vĩnh hằng. Ngươi thích thì cứ thử coi.

Mi tâm Diệp Trần lặng yên phồng lên, giờ khắc này, là thời khắc toàn lực ứng phó, không thể nào có chút bảo lưu nữa. Hắn cũng muốn biết, Kiếm Ý mạnh nhất của mình có dạng biểu hiện gì.

- Cuồng vọng, nếu ngươi đã không muốn tự mình động thủ, ta đây liền tự mình đem ngươi cắt đứt tay chân, chấn vỡ lưỡi của ngươi, xem ngươi có

còn ngạo khí như lúc này hay không?

Quỷ Nguyệt Linh Giả nhếch miệng cười lạnh, hàm răng bén nhọ lộ ra hàn khí.

Thấy hai người chuẩn bị giao thủ, Đoàn Lăng Vân và Vương Thông nghĩ khó giữ an toàn, lại lùi mấy dặm. Linh Hải Cảnh đại năng không phải cường giả Tinh Cực Cảnh, lực phá hoại dị thường kinh người, có thủ đoạn cải biến địa hình. Lúc này, Vương Thông nhìn về phía Diệp Trần, ánh mắt mang theo lo lắng. Tuy rằng hắn không biết Diệp Trần có tự tin từ đâu, nhưng danh hào Quỷ Nguyệt Linh Giả, hắn đã nghe qua. Muốn lấy tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong chiến thắng hắn, khó như lên trời, có thể toàn thân thoát ra, đã ít có khả năng. Đoàn Lăng Vân lại là cười nhạt. Không thể tự thân đánh chết Diệp Trần thật là đáng tiếc. Nhưng hắn rất rõ ràng, thiên tài chết đi sẽ không còn là thiên tài, còn sống mới có cơ hội.

Ông!

Không khí bên cạnh Vương Thông đứt gãy, Mộ Dung Khuynh Thành đã xuất hiện ở đó.

- Mộ Dung tiểu thư, ngươi không lo lắng sao?

Vương Thông hỏi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Ở trên người hắn, ta đã từng thấy rất nhiều kỳ tích, hắn không phải loại người cuồng vọng tự đại, không nhìn thấy cục diện. Trên thực tế, hắn càng cẩn thận hơn bất kỳ ai.

- So với bất kỳ ai đều cẩn thận hơn sao?

Vương Thông đặc biêt hoài nghi.

Ba!

Không khí dưới chân phảng phất như một hình cầu thật lớn, hung mãnh bạo liệt. Thân hình Quỷ Nguyệt Linh Giả nghiêng về phía trước, tay phải mở ra, chộp tới Diệp Trần, một cái quỷ thủ cực lớn trong xanh có đen lăng không hiện ra. Che thiên cái nhật, kể cả không gian chỗ Diệp Trần cũng bị bao phủ ở bên trong.

- Tiểu tử, hiện tại hối hận đã không kịp, chết đi cho ta!

Quỷ thủ hợp lại, núi non xung quanh nổ tung, cả người Diệp Trần rơi vào trong thế giới hắc ám, mắt thấy sẽ bị quỷ thủ bóp nát.

Đoàn Lăng Vân nhếch miệng nhe răng cười, tựa hồ thấy bộ dáng vô cùng thê thảm của Diệp Trần.

- Thanh Liên Già Thiên!

Một trận thanh âm nặng nề từ trong quỷ thủ truyền ra, mang theo Kiếm Ý thao thiên quán nhập trong tai mọi người. Sau một khắc, thanh sắc kiếm quang phảng phất như đại thụ che trời cắm rễ trên quỷ thủ. Từ dạng mầm móng trong nháy mắt cao lớn tới trăm trượng, phá tan quỷ thủ, xé rách khí tràng của nó.

- Cái gì, thoáng cái phá được Tù Lung Quỷ Thủ của ta?

Con ngươi Quỷ Nguyệt Linh Giả co rụt lại, nhất chiêu đánh không chết Diệp Trần, hắn không sợ hãi, nhưng nhất chiêu đã bị đối phương phá, khiến hắn khó có thể tiếp thu, da mặt đều có chút đỏ lên.

Phá tan quỷ thủ ràng buộc, Diệp Trần bay lên cao một nghìn thước, hai tay cầm Thanh Mộc Kiếm, một kiếm lăng không đánh xuống, một màn đáng sợ phát sinh, Thanh Liên kiếm quang dài đến mấy trăm trượng, rộng hơn mười trượng, lấy khí thế phách khai thiên địa, trảm sát hỗn độn, từ trên trời giáng xuống, hung hăng rơi xuống khoảng không trên đỉnh đầu Quỷ Nguyệt Linh Giả. Kiếm quang chưa tới, vùng núi phía dưới Quỷ Nguyệt Linh Giả nứt ra một khe rãnh mấy nghìn trượng, đen kịt không thấy đáy, một giải núi

đều bị nuốt vào.

- Kiếm Ý cấp Kiếm Hồn?

Quỷ Nguyệt Linh Giả có chút giật mình, tu vi phân cấp bậc, Kiếm Ý cũng chia cấp bậc, trước khi ngưng luyện thành Kiếm Hồn, là Kiếm Ý. Khi ngưng luyện Kiếm Hồn, chính là Kiếm Ý cấp Kiếm Hồn. Hắn không biết Diệp Trần có ngưng luyện thành Kiếm Hồn hay không, nhưng cổ Kiếm Ý này, tuyệt đối là Kiếm Ý cấp Kiếm Hồn. Hắn từng tao ngộ qua một vị kiếm khách Linh Hải Cảnh, Kiếm Ý của người nọ còn chưa bằng Diệp Trần.

- Thảo nào dám ở trước mặt ta kiêu ngạo, nguyên lai Kiếm Ý đạt được trình độ như vậy, bất quá ngươi nếu là cho rằng, có cấp cấp Kiếm Hồn liền có thể cùng ta chống lại, vậy thì mười phần sai rồi.

Quỷ Nguyệt Linh Giả quát lên một tiếng lớn, hai tay giao nhau xé rách, quỷ trảo sắc bén thật lớn ngăn chặn kiếm quang trảm kích.

- Thử xem mới biết được.

Thân thể hơi nghiêng, tay trái Diệp Trần cầm chuôi kiếm, Thân thể đổi thành nắm, sau đó hoa mạnh xuống.

Thương!

Kiếm quang và Thanh Mộc Kiếm tương liên, Thanh Mộc Kiếm hoa xuống, kiếm quang cũng như vậy, chỉ thấy lưỡng đạo quỷ trảo giao nhau tựa như bị xuyên qua, cắt thành hai nửa, ranh giới chỉ mành treo chuông. Trên tay Quỷ Nguyệt Linh Giả xuất hiện một đôi trảo sáo, hiểm trở tiếp được kiếm quang, bộc phát ra hỏa tinh rực rỡ.

- Bảo khí công kích thương phẩm!

Diệp Trần thở dài một hơi, nếu là đối phương không có Thượng phẩm bảo khí, hắn tự nhận là có một chút hy vọng có thể đánh bại đối phương. Hiện tại độ khó gia tăng hơn gấp đôi. Chiếm thượng phong không phải

không có khả năng, đánh bại lại là không thể. Đương nhiên, cái này vẫn là vì hắn có thủ đoạn ẩn dấu, không có thủ đoạn ẩn dấu kia, hắn ngay cả chống lại cũng không làm được.

Vương Thông cũng hít một ngụm lãnh khí, một phen chiến đấu vừa rồi, Diệp Trần cư nhiên chiếm chút thượng phong nhỏ. Điều này quả thực phủ định nhận thức của hắn, bất quá nhìn tới đây, Quỷ Nguyệt Linh Giả bản thân là Linh Hải Cảnh đại năng, lại có Thượng phẩm bảo khí, khó đánh.

- Không biết ngươi còn có con bài chưa lật nào nữa?

Mộ Dung Khuynh Thành hơi nhăn mày lại, chiến lực của Linh Hải Cảnh đại năng bề ngoài đã phân làm mấy tầng. Chỗ tối phân trình tự càng nhiều hơn. Tỷ như bản thân có Thượng phẩm bảo khí hay không là một chênh lệch thật lớn. Quỷ Nguyệt Linh Giả thân là Thái Thượng trưởng lão của Vân Lan Vực Lục phẩm tông môn Liệt Hồn Tông, tự nhiên sẽ không thiếu Thượng phẩm bảo khí. Nàng tin tưởng Diệp Trần sẽ không thể không ngờ tới điểm ấy, về phần có thủ đoạn nào để ứng phó, nàng sẽ không biết được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 422: Âm Chi Áo Nghĩa. (Thượng,Hạ)

Trên tay mang trảo sáo, Quỷ Nguyệt Linh Giả thẹn quá thành giận. Là bởi vì cư nhiên bị buộc phải dựa vào Thượng phẩm bảo khí ngăn trở một kiếp. Tuy rằng trong đó còn có nguyên nhân coi thường địch thủ, không có phát huy toàn bộ thực lực, nhưng chớ quên, hắn là Linh Hải Cảnh đại năng.

- Tốt, ngươi thành công chọc giận ta, một chiêu kế tiếp này, ngươi hẳn phải chết không cần nghi ngờ.

Có Thượng phẩm công kích bảo khí. Nếu vẫn không đánh chết được Diệp Trần, vậy thì thực không còn mặt mũi gặp ai nữa. Đương nhiên, Quỷ Nguyệt Linh Giả cũng không cho rằng Diệp Trần có thể tránh được một kiếp này.

- Bách Quỷ Thiên Sát!

Trảo sáo đen kịt bộc phát ra hắc quang nhiếp nhân tâm phách. Theo Quỷ Nguyệt Linh Giả huy vũ, vô số đạo trảo ảnh bay lượn khắp bầu trời, từng đạo sát tới Diệp Trần. Những chỗ đi qua, không gian kịch liệt chấn động, tầng tầng lớp lớp, cảnh tượng không rõ.

Phốc!

Một ngọn núi gần đó bạo toái, bụi mù tận trời.

Bị vây trong hoàn cảnh hỗn loạn, Diệp Trần mặt không đổi sắc, Thanh Mộc Kiếm vào vỏ. Bàn tay hắn mở ra, để ba thanh kiếm nắm trong tay, Thanh Liên chân nguyên lòng bàn tay quán nhập trong vỏ kiếm, lấy một loại quy luật đặc biệt để ba thanh kiếm liên hệ với nhau.

Ngâm!

Tiếng kiếm ngâm thứ phá thương khung vang lên, Mộ Dung Khuynh Thành, Đoàn Lăng Vân cùng với Vương Thông, ba người lông tóc dựng ngược. Giờ khắc này, trên người Diệp Trần bộc phát ra Kiếm Ý và kiếm thế dung hợp hoàn mỹ với nhau. Cả thiên địa đều phảng phất như hóa thành một thanh kiếm, sơn là kiếm, thụ là kiếm, cây cỏ là kiếm, thủy cũng là kiếm.

Ngay sau đó, kiếm quang kinh diễm bộc phát, thiên địa thất sắc.

Tam kiếm hợp nhất.

Diệp Trần lấy ra ba thanh kiếm là Thanh Mộc Kiếm, Lôi Trạch Kiếm, Phá Phôi Kiếm. Ba thanh kiếm được chân nguyên gắn liền, có thể khiến uy lực bạo tăng, nhất cử đạt được trình độ của Thượng phẩm công kích bảo kiếm. Dưới tam kiếm hợp nhất tăng phúc, Kiếm Ý và kiếm thế của Diệp Trần hợp nhất với nhau. Hoàn cảnh xung quanh chịu Kiếm Ý và kiếm thế ảnh hưởng trở nên sắc bén đến cực điểm, mỗi viên đá nhỏ cũng có thể giết người.

Thậm chí, một cái thác nước cao trăm trượng cũng bị Kiếm Ý dẫn dắt qua đây, hóa thành một thanh cự kiếm trong suốt, huyền phù phía sau đỉnh đầu Diệp Trần.

- Sát!

Một kiếm chém ra, trảo kình phô thiên cái địa bị từng đạo bạo liệt. Cùng lúc đó, cự kiếm do thác nước hóa thành sát tới Quỷ Nguyệt Linh Giả.

- Không có khả năng, cho dù hắn cầm Thượng phẩm công kích bảo khí, cũng không thể nào có uy lực như vậy.

Quỷ Nguyệt Linh Giả kinh hãi, lúc trước hắn chỉ thi triển ra lục thành thực lực. Hiện tại có Thượng phẩm công kích bảo khí, chiến lực theo đó đề thăng tới thập thành, cư nhiên đều không làm được gì đối phương. Trong lúc nhất thời, khí thế đã bị đả kích cực đại, hoài nghi bản thân có phải bị hoa mắt hay không?

- Trên đời này sự tình không có khả năng rất nhiều. Ngươi, còn chưa có thực lực khiến ta thúc thủ vô sách, hiện tại cũng tiếp một kiếm của ta.

Tam kiếm hợp nhất, Diệp Trần thuận thế lại ra kiếm thứ hai, kiếm khí cường liệt cắt đoạn hơn mười đỉnh núi.

Nghe vậy, Quỷ Nguyệt Linh Giả sắc mặt cực kỳ khó coi, trong xanh có đen, trong ánh mắt lan tràn ra tia máu. Một cổ khí tức âm trầm cổ kinh khủng phóng lên cao, y bào bay phần phật, phảng phất như một đầu ma quỷ đứng trong nhân gian, khiến tâm tình kẻ khác sinh ra sợ hãi.

- Tiểu súc sinh vô tri, ngươi cho là bằng vào chút thực lực ấy có thể khiến ta hối hận sao? Ngươi quá đánh giá cao bản thân, cũng quá vô tri rồi đó.

Vừa nói, trên người Quỷ Nguyệt Linh Giả dấy lên sâm bạch sắc quỷ hỏa, hội tụ thành bộ dáng khô lâu, dù cho bị vây dưới thái dương, vẫn không có chút nóng cháy. Chỉ có vô tận sâm hàn cùng thiêu tận tinh thần đáng sợ.

Ầm!

Một chưởng đánh ra, quỷ khóc sói gào, sắc quỷ sâm bạch sắc bao phủ phía chân trời, mơ hồ có thể thấy vô số bóng khô lâu ở trên mặt quỷ hỏa, há miệng rít gào.

- Quá ngu xuẩn, cư nhiên triệt để chọc giận Quỷ Nguyệt trưởng lão, không chọc giận hắn, tối đa bị đánh chết. Chọc giận hắn muốn chết cũng không được, cái loại cảm giác tinh thần bị rút ra, linh hồn bị quỷ vật thôn phệ không dễ chịu.

Đoàn Lăng Vân đối với Quỷ Nguyệt Linh Giả hiểu rõ, trên mặt nổi lên cười nhạt tàn nhẫn.

- Chiêu số ăn mòn tinh thần? Ta liền cho ngươi biết cái gì là hủy diệt kiếm đạo ý chí bất diệt.

Diệp Trần thân phụ tam đại kiếm đạo ý chí. Chủ đạo là bất hủ kiếm đạo ý chí, thứ đạo là hủy diệt cùng sát lục kiếm đạo ý chí. Bất hủ kiếm đạo ý chí cường đại nhất cường đại nhất, tự thân bất hủ, thủy chung đứng thành một thể. Hủy diệt và sát lục lại là thuần túy sát thương ý chí, tại công kích càng chiếm ưu thế. Nhất là hủy diệt, mơ hồ bao trùm cả sát lục. Dưới hủy diệt kiếm đạo ý chí tăng phúc, Diệp Trần không tránh không né, nhất kiếm phi dương, kiếm khí hư huyễn tựa như khí lưu sắc bén cùng sâm bạch sắc quỷ hoa trùng kích với nhau.

Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch...

Hai cái thế như nước với lửa, không ai nhường ai, không ngừng ngưng tụ lực lượng. Phát khởi trùng thế, muốn bao phủ đối phương.

Chớp mắt trôi qua, cả hai cùng yên diệt.

Cũng không phải hủy diệt kiếm đạo ý chí của Diệp Trần không mạnh, mà là bí kỹ của Quỷ Nguyệt Linh Giả quá quỉ dị. Lấy bí ký câu thông với võ đạo ý chí và chân nguyên tự thân, phát động thể công đủ để làm trọng thương Linh Hải Cảnh đại năng đồng cấp. Diệp Trần có thể chống đỡ được đã là chuyện vô cùng kinh khủng rồi. Nếu là có thể đánh tan, Quỷ Nguyệt Linh Giả cũng phải bỏ chạy.

- Hủy diệt kiếm đạo ý chí, hắn cư nhiên tham ngộ ra Kiếm Ý thuộc tính, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, đáng hận a!

Quỷ Nguyệt Linh Giả có cảm giác khuất nhục như bị ăn tát. Đối phương nhiều lần ngăn trở được công kích của bản thân, phá diệt lời nói ác độc của hắn. Cả người đều nhanh chóng điên cuồng, hắn tự tin, nếu Kiếm Ý của đối phương và Linh Hải Cảnh kiếm khách tầm thường không sai biệt lắm, hắn tuyệt đối nắm chắc có thể đánh bại. Nhưng không biết đối phương có tham ngộ được Kiếm Ý thuộc tính mà cả Linh Hải Cảnh kiếm khách cũng không tham ngộ ra hay không?

- Quá mạnh mẽ! Hắn vẫn là cường giả Tinh Cực Cảnh sao?

Vương Thông đã đi nhiều nơi, du lãm thiên hạ, có gì chưa từng từng thấy qua. Nhưng lúc này, hắn thực bị Diệp Trần làm kinh sợ. Lấy tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chống lại Linh Hải Cảnh đại năng Quỷ Nguyệt Linh Giả. Điều này quả thực vượt quá tưởng tượng của hắn. Hắn không biết Lôi Chi Công Chúa vang danh thiên hạ mạnh mẽ ra sao, nhưng trong lòng hắn, phỏng chừng cũng chỉ đến mức này, có thể còn chưa bằng.

Chương 422: Âm Chi Áo Nghĩa. (Hạ)

- Bất hủ Kiếm Ý, Hủy Diệt Kiếm Ý, một người thân phụ lưỡng chủng Kiếm Ý?

Mộ Dung Khuynh Thành đối với Diệp Trần hiểu rõ. Lúc đầu Diệp Trần thân phụ bất hủ Kiếm Ý, nàng xác thực giật mình. Bất quá cũng không cảm thấy thái quá, mỗi người đều có kỳ ngộ của bản thân, chỉ là vấn đề lớn hay nhỏ mà thôi. Có thể có được bất hủ Kiếm Ý, lại tham ngộ được Hủy Diệt Kiếm Ý, vậy có chút thái quá rồi. Bởi vì từ xưa đến nay, chưa từng có ai có thể thân phụ lưỡng chủng Kiếm Ý. Không phải không có cơ duyên, hay không gặp kỳ ngộ, mà là một người không thể có được lưỡng chủng Kiếm Ý, như vậy sẽ dẫn đến linh hồn trực tiếp tan vỡ, bị Kiếm Ý phản thân, hồn phi phách tán.

- Kiếm đạo kỳ tài! Nếu như hắn có thể bước vào Sinh Tử Cảnh, có lẽ có hi vọng trở thành thiên cổ đệ nhất kiếm khách, lực áp Thượng Cổ Kiếm Vương.

Thượng Cổ thời đại Kiếm Vương không thể phong đế không phải vì không đủ thực lực, mà là tại Thượng Cổ thời đại, chỉ có thể có một vị Vương giả phong đế, không cho phép xuất hiện vị thứ hai. Thượng Cổ thời đại qua đi, quy cử này dần bị hủy bỏ, có thể cho phép nhiều vị Vương giả phong đế đồng thời tồn tại. Đương nhiên, không thể không nói, Vương giả phong đế kia thực lực rất mạnh, cư nhiên có thể áp Kiếm Vương một đầu, phong đế xưng hoàng.

- Mộ Dung tiểu thư, trận chiến đấu này ngươi thấy thế nào?

Vương Thông dù sao cũng nhận thù lao của hai người, bản thân lại đối với đồ án trên địa đồ rất cảm thấy hứng thú. Do đó, sinh tử của Diệp Trần, hắn rất quan tâm.

Mộ Dung Khuynh Thành trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Một nửa đấu một nửa đi sao!

- Một nửa đấu một nửa!

Vương Thông hơi chút kinh ngạc, nhắc nhở nói:

- Quỷ Nguyệt Linh Giả là Thái Thượng trưởng lão của Liệt Hồn Tông, tất nhiên tu luyện áo nghĩa võ học. Dù cho không có tham ngộ đến thập thành, cũng không phải võ học tầm thường có thể sánh bằng.

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu:

- Do đó, ta mới nói một nửa đấu với một nửa. Nếu Quỷ Nguyệt Linh Giả không có tu luyện áo nghĩa võ học, một nửa cũng không có.

- Cái gì?

Vương Thông có chút khó hiểu đối với lời nói của Mộ Dung Khuynh Thành.

- Lấy hiểu biết của ta đối với hắn, không có khả năng không có chuẩn bị, nhất định có nghĩ đến Quỷ Nguyệt Linh Giả tham ngộ được áo nghĩa võ học.

Mộ Dung Khuynh Thành chậm rãi nói.

Lúc này, Đoàn Lăng Vân có chút cấp bách, vốn tưởng rằng Quỷ Nguyệt Linh Giả đánh chết Diệp Trần là dễ như trở bàn tay, không cần tốn nhiều sức. Nào ngờ, sự tình phát triển không nằm trong tay bọn họ. Diệp Trần cường hãn, trong đám thiên tài tuyệt đối là tồn tại kinh khủng, đủ để tranh phong cùng Lôi Chi Công Chúa trong truyền thuyết.

- Trước đấu giá hội, tu vi của hắn là cảnh giới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ. Hiện tại là hậu kỳ đỉnh phong. Sớm biết như vậy, nên tại Tam Âm Thành giải quyết hắn. Dù cho có phải chịu lửa giận của Tam Âm Thành thành chủ cũng không đáng tiếc.

Đoàn Lăng Vân nhìn ra Diệp Trần tiến bộ. Trong lòng cực kỳ hối hận, tại Tam Âm Thành không động thủ, là bởi vì Tam Âm Thành mặc dù không cấm ẩu đả. Nhưng tiền đề là thực lực hai bên chênh lệch thật lớn, không tạo thành tổn hại quá lớn. Diệp Trần không phải trái hồng trong tay bọn họ, muốn giết hắn, dư ba chiến đấu phỏng chừng có thể phá hủy hơn mười con phố. Một khi chọc giận Tam Âm Thành thành chủ, mặc dù không đến mức giết người, nhưng có thể bị đánh trọng thương, trong ba năm không thể khôi phục. Nếu là gặp lúc tâm tình Tam Âm Thành thành chủ không tốt, bị giết cũng là rất bình thường. Người khác sợ Liệt Hồn Tông, Tam Âm Thành cũng sẽ không e ngại tối đa chỉ cấp vài phần mặt mũi mà thôi.

- Tốt, ngươi cư nhiên có thể bức ta đến mức này.

Thần sắc trên mặt Quỷ Nguyệt Linh Giả thu liễm, trở nên cực kỳ ngưng trọng. Mặc kệ thế nào, thực lực của Diệp Trần đã để hắn cảm thụ được một tia uy hiếp. Không toàn lực ứng phó, rất có thể sẽ bị thua, cái này không phải tình huống mà hắn muốn thấy.

Tay áo tung bay, Diệp Trần tựa như một thanh tuyệt thế bảo kiếm huyền phù tại phía chân trời. Cả người tản mát ra khí cơ sắc bén. Dưới ảnh hưởng của khí cơ, cuồng phong như kiếm, kiếm khí lành lạnh, xa xa tập trung về phía Quỷ Nguyệt Linh Giả. Nghe vậy, hắn nhàn nhạt nói:

- Ta biết ngươi đã tham ngộ áo nghĩa võ học, thi triển ra đây đi! Bằng không ngày hôm nay ngươi nhất định chật vật mà quay về!

- Hừ, ngươi đã vội vã muốn chịu chết, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi.

Sâm bạch sắc quỷ hỏa trên người Quỷ Nguyệt Linh Giả thiêu đốt càng mãnh liệt.

Ông!

Không gian chấn động, mọi người nhìn kỹ, hai tay Quỷ Nguyệt Linh Giả hoa xuống, lấy tư thế quỉ dị yêu ta hợp lại với nhau, nhanh chóng kết ấn.

Theo hắn kết ấn, không gian sóng gợn nổi lên bốn phía, một đầu ác quỷ dữ tợn do sâm bạch sắc quỷ hỏa ngưng tụ thành. Mặt quỷ hẹp dài, cằm bén nhọn, con mắt và cái mồm là ba cái hắc động. Bên trong một mảnh đen kịt, sâu sắc, phảng phất như có thể thông phệ linh hồn con người.

Mơ hồ trong lúc đó, mọi người loáng thoáng nghe được tiếng cười khằng khặc âm lãnh.

- Áo nghĩa võ học, ha ha, hắn nhất định phải chết.

Đoàn Lăng Vân nhận ra Quỷ Nguyệt Linh Giả thi triển là áo nghĩa võ học gì. Tâm trạng đại định, không tiếp thu chuyện Diệp Trần có thể trở mình.

Thủ ấn kết xong, Quỷ Nguyệt Linh Giả quát lên một tiếng lớn, hai tay bảo trì tư thái kết ấn cuối cùng, hư không ấn về hướng thân thể Diệp Trần.

- Âm Chi Chú!

Trong vô thanh vô tức, đầu ác quỉ từ trong thủ ấn lao ra, đi đến đâu, không khí hòa tan, cuồng phong tĩnh lặng.

- Cư nhiên là Âm Chi Áo Nghĩa!

Mộ Dung Khuynh Thành kiến thức rộng rãi, liếc mắt nhìn ra Âm Chi Chú dùng loại áo nghĩ gì để thôi động. Trong áo nghĩa, thường thấy nhất là tự nhiên thuộc tính áo nghĩa, ví dụ như các loại Phong Chi Áo Nghĩa, Kim Chi Áo Nghĩa, Mộc Chi Áo Nghĩa. Hiếm thấy hơn chút là khoái mạn áo nghĩa, Vân Chi Áo Nghĩa. Càng hiếm thấy hơn là Âm Dương Áo Nghĩa, Hỗn Loạn Áo Nghĩa. Sử dụng là Âm Chi Áo Nghĩa trong Âm Dương Áo Nghĩa, loại áo nghĩa này trọng điểm tinh thần công kích thập phần quỷ bí,

chỉ cần hơi chút sơ ý, sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục.

Diệp Trần không dám coi thường áo nghĩa võ học của Quỷ Nguyệt Linh Giả. Thiên hạ áo nghĩa sao mà nhiều, trong đó đủ loại áo nghĩa tương hỗ, khắc chế. Bất quá khi hắn thấy Quỷ Nguyệt Linh Giả thi triển ra áo nghĩa võ học. Trên măt lộ vẻ tươi cười, Âm Dương Áo Nghĩa xác thực rất lợi hại, nhưng khi tách ra không nhất định có thể chiếm thượng phong tuyệt đối. May mắn là, Lôi Chi Ý Cảnh của mình tại thuộc tính áp chế Âm thuộc tính. Tuy rằng hai cái về cấp bậc không thuộc một tầng thứ, nhưng nói chung cũng kéo gần khoảng cách.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 423: Sa Trùng Hiện, Thần Điện Xuất. (Thượng,Hạ)

- Thiên Lôi Thiết!

Hai tay cầm kiếm, Diệp Trần cước Kiếm Bộ Kiếm Bộ, một kiếm chuẩn xác trảm trúng đầu ác quỉ.

Ngao!

Ác quỉ tru lên một tiếng, Mộ Dung Khuynh Thành, Đoàn Lăng Vân cùng với Vương Thông, không ngừng lui lại, tránh để tinh thần bị tổn thương. Dù vậy, sắc mặt Đoàn Lăng Vân vẫn tái nhợt, còn Vương Thông trực tiếp phun ra một cổ huyết vụ, thần tình mệt mỏi. Nhưng Mộ Dung Khuynh Thành sắc mặt bất biến, trong ánh mắt lóe ra hắc sắc quang mang kỳ lạ.

Đùng đùng, tinh trượng lôi mang cấp tốc tiêu hao nguyên khí của ác quỉ. Ngay cả tinh thần công kích cũng bị nguyên khí Hủy Diệt Kiếm Ý trung hoà.

Mấy ngọn núi cách rất xa đó cũng bị chấn đoạn, đỉnh núi lăng không bay lên, trong nháy mắt bạo toái.

- Hỗn đản cư nhiên ngăn cản được Âm Chi Chú của ta! Đó là Địa cấp đỉnh giai kiếm chiêu viên mãn?

Quỷ Nguyệt Linh Giả nhìn ra một chút vấn đề, biểu tình rất khó coi. Âm Chi Chú của hắn là do mấy trăm năm trước một vị Linh Hải Cảnh đại năng của Liệt Hồn Tông sáng tạo. Từ khi hắn trở thành Linh Hải Cảnh đại năng, đã đem nó tu luyện tới tam thành hỏa hầu. Mà như vậy đã là cực kỳ không dễ dàng rồi. Phải biết rằng đồ vật thuộc về người khác chung quy là người khác. Tham ngộ, độ khó gia tăng gấp đôi, nếu là tại trình tự Tinh Cực Cảnh, lấy ngộ tính của hắn, có tiêu tốn thời gian mười năm cũng không nhất định

có thành tựu. Nhưng Âm Chi Chú tam thành hỏa hầu cũng bị Diệp Trần ngăn trở. Đối phương sử dụng kiếm chiêu rõ ràng là đỉnh giai đỉnh giai viên mãn kiếm chiêu, chỉ cách áo nghĩa võ học có một bước. Về phần uy lực, không sai biệt lắm tương đương với hai đén ba thành áo nghĩa võ học.

Có thể tại trình tự Tinh Cực Cảnh để Địa cấp đỉnh giai đỉnh giai tham ngộ viên mãn. Loại thiên tài này thật kinh khủng. Chí ít Quỷ Nguyệt Linh Giả một môn Địa cấp đỉnh giai võ học cũng chưa có viên mãn.

- Âm Chi Áo Nghĩa trọng điểm tinh thần công kích, vật chất công kích kém không ít. Ta thân phụ tam đại kiếm đạo ý chí, chỉ cần chênh lệch không quá lớn, tinh thần công kích đối với ta vô hiệu. Một chút vật chất công kích ngược lại so với Thiên Lôi Thiết của ta kém hơn một bậc.

Vốn dĩ, tham ngộ đến tam thành hỏa hầu áo nghĩa võ học so với Thiên Lôi Thiết của Diệp Trần mạnh hơn một chút. Đáng tiếc là Âm Chi Chú trọng điểm tinh thần công kích không thể hình thành uy hiếp hữu hiệu đối với Diệp Trần.

- Trảm!

Kiếm Bộ thi triển, cả người Diệp Trần phảng phất như một thanh lợi kiếm, kiếm khí thứ phá thương khung giết hướng Quỷ Nguyệt Linh Giả.

Đinh!

Quỷ Nguyệt Linh Giả chật vật rút lui, chống đỡ công kích của Diệp Trần.

Đột ngột.

Thân hình Diệp Trần chuyển hướng, lấy thân làm kiếm, thi triển ra một chiêu kiếm, trong nháy mắt xuất hiện tại phía sau Quỷ Nguyệt Linh Giả, chợt một kiếm trọng trọng chém xuống.

- Không tốt, đây là cái bộ gì?

Quỷ Nguyệt Linh Giả chưa bao giờ gặp qua bộ sắc bén như vậy, thậm chí có thể lấy thân làm kiếm, dùng thân thể thi triển ra kiếm, tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, thiên mã hành không khiến da đầu hắn cũng tê dại.

Loại kiếm khác nào đáng sợ nhất? Đương nhiên là kiếm khách không lẽ thường ra bài.

- Muốn đả thương ta, nằm mơ!

Chân nguyên vận chuyển, trên người Quỷ Nguyệt Linh Giả xuất hiện tam sắc quang tráo, đánh văng công kích của Diệp Trần.

- Thượng phẩm phòng ngự bảo khí, quả nhiên!

Con mắt Diệp Trần híp lại, đệ nhị kiếm dùng ra Thiên Lôi Thiết, tại tam sắc quang tráo lưu lại một đạo vết kiếm.

Tam sắc quang tráo chưa toái, bất quá Thiên Lôi Thiết gia trì lực lượng bổ xuống lại khiến Quỷ Nguyệt Linh Giả không ngừng bạo thối, ở trên hư không vẽ ra một vết tích tam sắc.

- Đáng hận, Âm Chi Chú, phiến sát!

Trên mặt xanh hồng lẫn lộn, Quỷ Nguyệt Linh Giả nhân cơ hội kéo giãn khoảng cách, đơn thủ kết ấn, áo nghĩa võ học Âm Chi Chú nhiều lần thi triển, đánh ra một mảnh quang ngân.

- Tiên Nhân Chỉ Lộ!

Diệp Trần thôi động Kiếm Bộ, thân thể du tẩu trong khe hở của Âm Chi Chú, kiếm khí lạnh thấu xương tự phát thành hình, cùng với kiếm thế của Diệp Trần chém về phía Quỷ Nguyệt Linh Giả.

Quỷ Nguyệt Linh Giả tính toán chiến lực tương đương với Diệp Trần. Thế nhưng tại kỹ xảo chiến đấu lại kém hắn một bậc. Trên thực tế, đổi thành một Linh Hải Cảnh đại năng khác, e là đều không thể trên kỹ xảo chiến đấu

áp chế Diệp Trần. Hắn căn cứ tam đại kiếm đạo tham ngộ ra Kiếm Bộ huyền ảo dị thường. Lấy tự thân làm kiếm, dùng thân thể thi triển ra kiếm pháp, quả thực là chưa từng thấy bao giờ. Nếu cưỡn ép phân phẩm cấp Kiếm Bộ, tuyệt đối là vượt qua Địa cấp đỉnh giai bộ pháp, tương đương với ngũ thành hỏa hầu áo nghĩa bộ pháp.

Bá! Bá! Bá!

Đông đi một bước, tây đi một bước, bộ pháp của Diệp Trần tựa như kiếm pháp của hắn, thiên mã hành không, không thể tìm ra dấu vết, giết tới Quỷ Nguyệt Linh Giả liên tục lui về phía sau, trên trán nhỏ mồ hôi lạnh.

- Không được, bộ pháp của người này không thể tưởng tượng nổi, tiếp tục chiến đấu, mặt mũi rốt cuộc mất hết.

Quỷ Nguyệt Linh Giả lý trí vẫn còn, hắn rõ ràng, ngày hôm nay mặc kệ thế nào, mất mặt là nhất định, nhưng mất mặt cũng có mức độ, tiếp tục chiến đấu, bằng với mặt mũi mất càng nhiều. Do đó, dù cho trong lòng có phẫn nộ cũng phải rút lui trước đã.

Một ý nghĩ hiện lên, Quỷ Nguyệt Linh Giả thôi động chân nguyên, vửa nhảy lên, xuất hiện ở ngoài hơn mười dặm.

- Tiểu tử, ngày hôm nay tha cho ngươi một mạng, hôm khác gặp lại, cho ngươi năm bước máu tươi.

Bỏ lại một câu ngoan độc, Quỷ Nguyệt Linh Giả chân nguyên nhất quyển, dắt Đoàn Lăng Vân bắn ra, hơn mười cái chớp mắt, biến mất vô tung vô ảnh.

Hô!

Đợi Quỷ Nguyệt Linh Giả rời khỏi, Diệp Trần nặng nề phun ra một ngụm trọc khí. Đây là lần đầu tiên hắn cùng Linh Hải Cảnh đại năng giao thủ. Nói không khẩn trương đó là giả, đương nhiên, càng nhiều là hưng phấn. Một loại hưng phấn có thể toàn lực ứng phó, siêu việt cực hạn của bản

thân. Đối với hắn mà nói, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn và vô địch thực sự không nhấc nổi hứng khởi, không thể không nói là bi ai.

- Lần này giao thủ để ta có được nhiều lợi ích, đối với thực lực bản thân đang bị vây ở vị trí gì, cũng có một nhận thức rõ ràng.

Quỷ Nguyệt Linh Giả là tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ, Địa cấp đỉnh giai võ học không có tu luyện đến viên mãn. Bản thân có một công kích, một phòng thủ, hai kiện Thượng phẩm bảo khí, áo nghĩa võ học tham ngộ đến tam thành hỏa hầu, tổng thể mà nói, không sai biệt lắm là linh giả cấp trung đẳng, không tính quá mạnh mẽ, cũng không phải quá yếu.

Sau này nếu gặp phải Linh Hải Cảnh đại năng có thể mạnh hơn so với Quỷ Nguyệt Linh Giả một chút, ai mạnh ai yếu, tự có đạo lý.

- Diệp công tử thực khiến ta mở rộng tầm mắt. Đây là lần đầu tiên ta thấy có cường giả Tinh Cực Cảnh có thể cùng Linh Hải Cảnh đại năng chiến đấu ngang ngửa, thậm chí tựa hồ có phần áp chế đối phương.

Trên mặt Vương Thông khôi phục vẻ hồng nhuận, y bào nhất triển, lao đến.

Thu kiếm vào vỏ, Diệp Trần nói:

- May mắn, đổi thành Linh Hải Cảnh đại năng khác, ta có thể bảo trì bất bại đã là rất khá rồi.

Vương Thông cười nói:

- Diệp công tử khiêm tốn, không nói cái khác, cả Nam Phương Vực Quần, thiên tài có thể cùng Linh Hải Cảnh đại năng chống lại có được mấy người. Hai bàn tay đều có thể đếm được hết, hay nói cách khác, Diệp công tử chí ít là thiên tài bài danh tiền thập.

- Ừm, Vương lão nói không sai, Nam Trác Vực ta bầu không khí cạnh tranh có thể kéo lên, cũng là nhờ có Diệp Trần.

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu, biểu thị đồng tình.

Diệp Trần sờ sờ mũi, nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Mộ Dung, thực lực chân thực của ngươi e là cũng chưa từng thi triển một lần đi sao!

Ban nãy, hắn cùng Quỷ Nguyệt Linh Giả đánh một trận, Thiên Lôi Thiết và Âm Chi Chú va chạm với nhau, ngay cả Đoàn Lăng Vân đều không chịu nổi dư ba. Mộ Dung Khuynh Thành lại vẫn không có việc gì, cộng với nàng vẫn luôn thần bí, không quan tâm hơn thua, Diệp Trần có trực giác, đối phương ẩn dấu lực lượng tầng thứ càng sâu.

- Có lẽ là vậy!

Mộ Dung Khuynh Thành giấu diếm Diệp Trần, không có nói rõ.

Phong ba bình ổn, ba người lại tiếp tục lên đường.

Triêu Dương Sơn Mạch.

Lúc này tại đây, hội tụ không ít người tìm kiếm bí mật.

Ngày đó đấu giá hội kết thúc, người biết địa đồ Bất Tử Chi Thân rất nhiều. Không ít người ra giá cao, để tìm kiếm một tấm địa đồ phục chế. Dù sao muốn một tấm địa đồ phúc chế, cũng không phải việc khó, cái này dẫn tới ba trăm phần địa đồ biến thành không dưới một nghìn phần. Nhưng vẫn tiếp tục tăng lên. Về phần người tìm kiếm bí mất, không dưới mấy nghìn người.

Có Vương Thông dẫn đường, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành rất nhanh tìm được ngọn núi tại Triêu Dương Sơn Mạch từng có thập nhất cấp Yêu Vương Thanh Quang Kê xuất hiện.

Ngọn núi biến thành dạng than cốc kết tinh, từng đó năm trôi qua, vẫn không đổ nát.

- Thanh Quang Kê là thập nhất cấp Yêu Vương, võ đạo ý chí còn sót lại tuy rằng tiêu tán. Bất quá ngọn núi này trải qua yêu nguyên rèn luyện lại dị thường kiên cố. Cường giả Tinh Cực Cảnh cũng khó có thể phá hủy. Linh Hải Cảnh đại năng cũng không muốn phá hư một ngọn núi có giá trị nghiên cứu như vậy.

Vương Thông vừa giới thiệu ngọn núi, vừa đi hướng trong núi. Chỉ chốc lát sau, ba người đã tới một giải đất rất thưa thớt.

Diệp Trần lặng yên thôi động linh hồn lực, phóng xạ khắp nơi, rất nhanh, hắn tại vách đá chỗ sườn núi phát hiện một bộ bích họa.

Đi tới trước bích họa, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Xem ra, đồ án đầu tiên trên địa đồ chính là chỉ ngọn núi trong Triêu Dương Sơn Mạch này.

Trong tầm mắt ba người, trên vách đá điêu khắc một con yêu thú loại kê bề ngoài hung dữ, cả người phát ra quang mang. Dưới lòng bàn chân yêu thú, giẫm lên một động huyệt. Trong động huyệt là đầu khô lâu bạch sắc đang rít gào. Mà đầu khô lâu chính là đồ án thứ hai trên địa đồ. Tại bầu trời phía trước yêu thú kê loại kê còn có khắc một thái dương. Bốn phía thái dương là một mảnh điểm nhỏ như sa mạc.

Trong lòng Diệp Trần khẽ động, hắn lấy ra địa đồ, mở xem, phát hiện vị trí ba cái trên bích họa cùng địa đồ giống nhau như đúc. Bắt đầu là đồ án gà trống. Góc dưới đồ án gà trống là đồ án đầu khô lâu. Lộ tuyến đến đồ án thứ năm qua đi, dần dần lên cao, đồ án thái dương thứ mười hai vừa lúc án ngữ trên bầu trời của đồ án gà trống.

- Thì ra là thế.

Diệp Trần tựa như có điều suy nghĩ, lấy ra giấy bút, vẽ đồ án thu nhỏ lại trên bích hoạ vẽ trên mấy trang giấy.

Trên bản đồ không có giới hạn, bất quá có thể thông qua bích họa hay

cái gì khác, vẽ ra địa đồ càng hoàn thiện. Có lẽ phần địa đồ này chỉ dùng để tham khảo so sánh.

Rời khỏi Triêu Dương Sơn Mạch, ba người hướng phía đồ án thứ hai trên địa đồ đi đến.

Căn cứ phỏng đoán của Vương Thông. Có ba nơi đại biểu đồ án thứ hai. Một là Bạch Cốt Sơn, một là Mai Cốt Chi Địa, còn có một là Khô Lâu Động. Nhưng biểu hiện trên bích họa, đầu khô lâu là ở trong huyệt động, do đó đồ án khô lâu đại biểu Khô Lâu Động tỷ lệ lớn nhất.

Không ngoài dự liệu, ba người ở một góc bí mật trong Khô Lâu Động cũng tìm được một bộ bích họa. Bộ bích họa này trải qua năm tháng ăn mòn, đã sớm không còn thấy rõ, cũng may linh hồn hồn của Diệp Trần có thể cảm ứng được trên bích hoạ có khắc họa cái gì. Đó là một loại quan sát sâu sắc.

Đi qua Khô Lâu Động là Cáp Mô Hà. Đáy sông có án đạo. Bên trong thủy hỏa bất xâm, cũng có một bích họa cổ phác, truền thừa đến nay.

Về phần đồ án thứ tư độ khó bắt đầu tăng lên, hai tròn, một vuông, tổ hợp thành một bộ đồ án kỳ quái. Vương Thông suy nghĩ nửa ngày, mới để mục tiêu xác định tại Lưỡng Nghi Lĩnh chính giữa nơi cực âm. Ba người vận khí không sai, Lưỡng Nghi Lĩnh chính là địa phương đại biểu đồ án thứ tư.

Đồ án thứ năm!

Đồ án thứ sáu!

Đồ án thứ bảy!

Đồ án thứ mười một!

Trong nửa tháng, ba người liên tục tìm được mười một tấm bích họa, rất nhanh đã đến đồ án thứ mười một là Hoàng Kim Sa Mạc.

- Người ở đây không ít a!

Diệp Trần liếc mắt nhìn lại, có khoảng bốn năm mươi người xuất hiện ở đây. Trong đó có hơn mười vị Linh Hải Cảnh đại năng, còn có một người mặc hắc bào, Diệp Trần từ trên người hắn cảm thụ được khí tức cực kỳ đáng sợ. Đó là khí tức khiếp người thuộc về Linh Hải Cảnh Tông Sư, mà người này cũng không phải Diệp Trần lần đầu tiên thấy. Ngày đó chưa tới Tam Âm Thành, hắn cùng với Mộ Dung Khuynh Thành và Đoàn Lăng Vân đã từng thấy người này từ dưới lòng đất bình nguyên lao ra.

Hắc bào nhân liếc mắt nhìn khắp nơi, trên mặt lộ ra một tia tiếu ý:

- Xem ra để địa đồ bán đấu giá đi, tuyệt đối là hành động sáng suốt. Mới hơn nửa tháng đã có nhiều người tìm được đồ án thứ mười hai như vậy. Lại cho bọn họ một đoạn thời gian, có thể có người tìm được địa phương ta cũng chưa tìm được.

Hắc bào nhân chính là Âm Ma Tông, bắt đầu từ đồ án thứ mười, hắn vẫn quan sát mọi người. Bởi vì có thể tìm được địa điểm đại biểu cho đồ án thứ mười đủ để chứng minh bọn họ tại phương diện lịch sử có bản lĩnh thâm hậu.

Ầm ầm long!

Nhưng vào lúc này, bên ngoài sa mạc rung động, không ít hạt cát phóng lên cao, che lấp bầu trời và ánh nắng. Đó là một cảnh tượng cực kỳ kinh hãi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 424: Quái Vật Bất Tử. (Thượng,Hạ)

- A!

Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, ba gã cường giả Tinh Cực Cảnh bị vật gì đó nuốt vào, biến mất dưới sa mạc, vô tung vô ảnh.

Dưới khủng hoảng lan tràn, trừ Linh Hải Cảnh đại năng, không ai không khẩn trương

Ầm ầm!

- Thiên Ma Cầm Nã!

Mộ Dung Khuynh Thành không đợi Diệp Trần xuất thủ, hai tay vừa chuyển một vòng, lực tràng vô hình giao thác hỗn hợp, mạnh mẽ lôi kéo chủ nhân miệng lớn ra. Trong quá trình đó, Vương Thông không khỏi hít một ngụm lãnh khí, thứ này cũng quá lớn, chiều cao vượt qua hai nghìn thước. Địa phương lớn nhất có ba trăm thước, địa phương nhỏ nhất cũng có hơn trăm thước. Đây là một đầu siêu cấp Sa Trùng, có thể để một con phố nuốt vào.

Sa Trùng ra sức giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc của Mộ Dung Khuynh Thành. Thế nhưng nàng không phải cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường, tay phải vặn một cái, Sa Trùng bị lăng không vặn đứt nửa người, chất lỏng lục sắc tung tóe xung quanh, nhiễm tím cả mặt sa mạc.

Không biết có phải trùng hợp hay không, sau khi Sa Trùng xuất hiện, bầu trời bắt đầu sáng, ánh nắng chiếu xuống, trong hư không phía trước mọi người, bất ngờ hiện ra một kiến trúc sứt mẻ.

- Thái Dương Thần Điện xuất hiện!

Có người kêu lên.

- Mẹ nó, mấy con Sa Trùng này quá khó chơi, trước liên thủ oanh chết chúng đã.

Cách thời gian Thái Dương Thần Điện xuất hiện đầy đủ một lúc, không giải quyết hết đám Sa Trùng sức ăn thật lớn, người ở đây ít nhất phải chết mất ba thành. Về phần hơn mười gã Linh Hải Cảnh đại năng, để chẳng thèm xuất thủ. Bọn họ không tàn sát cường giả Tinh Cực Cảnh đã là thủ hạ lưu tình rồi.

Bởi Mộ Dung Khuynh Thành tự mình giải quyết một con Sa Trùng, dẫn đến không ít người tới gần chỗ nàng, muốn mượn vũ lực của Mộ Dung Khuynh Thành, tránh được một kiếp này.

Ở biên giới sa mạc, mặt trời đã lộ ra hơn phân nửa, hơn nửa phần trên của Thái Dương Thần Điện đổ nát đã vô cùng rõ ràng, chỉ có nửa phần dưới mơ hồ không rõ, chưa cùng thế giới này liên kết hoàn toàn.

Ầm ầm ầm ầm!

Phụ cận Thái Dương Thần Điện, mười mấy tên cường giả Tinh Cực Cảnh liên thủ oanh kích lên mặt sa mạc. Chân nguyên bàng bạc hội tụ lại một chỗ, tựa như vẫn thạch từ trên trời rơi xuống, không ngừng chấn sát đám Sa Trùng. Ngẫu nhiên cũng có người bất hạnh bị chúng kéo xuống lòng đất.

Chốc lát khi mặt trời mọc lên hẳn, đường viền Thái Dương Thần Điện vặn vẹo một chút, chợt triệt để hiện hình. Một cổ khí tức cuồn cuộn đến từ Thượng Cổ thời đại truyền ra bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, theo đó Sa Trùng đều bị trấn trụ, lặng lẽ chui vào trong lòng sa mạc, không lộ mặt ra nữa.

- Đây là Thái Dương Thần Điện, trên mỗi hòn đá sứt mẻ cũng có linh hồn lực rất cường hãn.

Trong nháy mắt Thái Dương Thần Điện xuất hiện, lập tức phát hiện đây

không phải kiến trúc bình thường, mà là kiến trúc thần kỳ bị vây trong lực lượng cấm chế, so với di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn càng cao minh hơn.

Cả tòa Thái Dương Thần Điện liên miên không biết bao nhiêu dặm, không có tường vây quanh. Khắp nơi đều là thái dương đồ đằng trụ. Mà ở một bên của đồ đằng trụ, bình thường sẽ có thạch điêu chiến sĩ tay cầm trường mâu. Kiến trúc cao nhất của Thái Dương Thần Điện là trung ương chủ điện, cao trên nghìn thước. Trước đại điện mỗi cây cột trụ đều như Cột Chống Trời, nhân loại đứng dưới đó, nhỏ bé không đáng kể.

- Không thích hợp, chân nguyên của ta bị ngăn chặn.

Một người đi phía trước đột nhiên lên tiếng nói.

- Ta cũng vậy.

- Thái Dương Thần Điện này có cổ quái, tựa hồ bị bao phủ trong một tầng lực lượng cấm chế, tiến nhập bên trong sẽ bị lực lượng cấm chế hạn chế.

Mười một địa phương trước, mọi người không hề gặp qua loại tình huống này. Duy chỉ Thái Dương Thần Điện có chút ngoài dự đoán mọi người. Đương nhiên, một số người hiểu chuyện cũng không cảm thấy kỳ quái. Bọn họ đã sớm đến Thái Dương Thần Điện, bất quá cũng không có thâm nhập. Bởi vì Thái Dương Thần Điện rất nguy hiểm, dĩ vãng người tiến đến, có rất ít người sống được mà ra ngoài, toàn bộ chết không rõ ràng.

- Các ngươi cẩn thận một chút.

Diệp Trần lặng yên phóng xuất ra linh hồn lực, nhắc nhở Mộ Dung Khuynh Thành và Vương Thông.

Mộ Dung Khuynh Thành liếc mắt nhìn phía sau, nói:

- Hình như không ra được.

Vương Thông giải thích:

- Thái Dương Thần Điện cứ mỗi tháng xuất hiện một lần. Một lần là ba ngày. Trong vòng ba ngày này, chỉ tiến vào, không ra được. Vào bình minh ngày thứ tư, mới có một khắc thời gian có thể đi ra ngoài, ra không được, vậy thì phải chờ tới cuối tháng.

- Đã đến rồi thì yên ổn đi.

Diệp Trần không thèm nhắc lại, hắn có dự cảm, trong vòng ba ngày, sẽ không quá yên tĩnh.

Thái Dương Thần Điện kiến trúc rất nhiều bất quá bất quá một ít kiến trúc nhỏ hẳn là sẽ không có bích họa, chỉ có kiến trúc trọng yếu mới có khả năng. Ba người tiến nhập một tòa kiến trúc có chút to lớn. Trong một tòa kiến trúc phụ cận, bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết, tựa hồ gặp phải sự tình gì kinh khủng. Mà lúc này từng có ba bốn gã cường giả Tinh Cực Cảnh tiến nhập trong đó.

Vương Thông nhỏ giọng nói:

- Lời đồn trong Thái Dương Thần Điện có quái vật hút máu xuất quỷ nhập thần, đồng thời còn bất tử. Chỉ có đứng dưới mặt trời mới không bị công kích.

- Quái vật hút máu, giết không chết, sợ ánh mặt trời?

Diệp Trần nhíu mày lại:

- Vương lão, ngươi ở lại bên ngoài, ta và Mộ Dung đi vào xem thế nào?

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu:

- Diệp Trần nói không sai, Vương lão lưu lại đi sao!

- Vậy các ngươi cẩn thận một chút.

Vương lão tự biết rõ thực lực của bản thân không có tác dụng gì, có khi còn vướng tay vướng chân bọn họ.

Tiến nhập kiến trúc, Diệp Trần lập tức cảm thụ được một cổ lực lượng âm lãnh truyền đến. Cùng khí tức ấm áp bên ngoài tuyệt nhiên tương phản, rất khó tưởng tượng ở đây lại là bên trong Thái Dương Thần Điện.

- Nơi này có bích hoạ!

Diệp Trần rất nhanh tìm được một bức tường đổ nát, bên trên có khắc không ít phù điêu, bởi vì lực lượng cấm chế, nên linh hồn lực không thể cảm ứng rõ ràng được, phải dùng mắt nhìn.

Ba tháp ba tháp!

Trong hoàn cảnh âm lãnh, tiếng bước chân của hai người phảng phất như đến từ một thế giới khác.

- Mặt trên không có cái gì liên quan với nội dung địa đồ.

Tỉ mỉ quan sát một hồi, Diệp Trần không tìm được bất kỳ đồ án gì trên bức tường, toàn bộ là một ít cố sự cùng điển cố.

Khi hai người đang định xoay người, một đạo bóng đen phía trên bay nhanh xuống, hành quang lạnh lẽo lấp lánh.

Thương!

Diệp Trần không chút hoang mang, tay phải nắm chuôi kiếm rút ra, đón hàn quang, xuất liên tục ba kiếm. Đệ nhất kiếm bắn ra hỏa tinh xán lạn. Đệ nhị kiếm mang theo một đạo tiên huyết. Đệ tam kiếm đâm vào giữa.

Nguồn: http://4vn.eu/forum/showthread.php?84244-Huyen-Huyen-Kiem-Dao-Doc-Ton-TG-Kiem-Du-Thai-Hu-New-Chuong-341&page=134#ixzz2QcEbvuSV

- Ừm! Không chết!

Ba kiếm qua đi, bóng đen bay ngược lại, muốn biến mất trong bóng tối.

- Thiên Ma Cầm Nã!

Mộ Dung Khuynh Thành sớm có chuẩn bị, tay phải nắm lại, bóng đen bất ngờ không kịp đề phòng bị lăng không kéo rơi xuống đất, phát ra tiếng nổ lớn.

Dát!

Tiếng rít gào bén nhọn vang lên, âm ba chói tai, cho dù là Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần đều phải lui ra phía sau ba bước.

Sưu!

Nắm cơ hội, bóng đen chợt lóe rồi biến mất.

- Quái vật hút máu giết không chết, có ý tứ.

Diệp Trần không để ý, xóa đi vết máu trên trường kiếm, rồi thu kiếm vào vỏ.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Chân nguyên của chúng ta bị áp chế chín thành, chiến lực còn lại không đến bốn thành. Mà quái vật bất tử này không sai biệt lắm là cấp bậc cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường.

Chiến lực là tổng hợp lại thực lực, bên trong bao hàm chân nguyên, võ đạo ý chí cùng với lực lượng thể chất, đối với cường giả Tinh Cực Cảnh mà nói, chân nguyên trọng yếu nhất, chiếm khoảng tám phần chiến lực. Do đó, chân nguyên đã bị áp chế, ảnh hưởng cực lớn đối với chiến lực.

- Có chút vướng tay chân, không biết quái vật bất tử này có bao nhiêu?

Diệp Trần vừa cùng quái vật bất tử giao thủ chính diện một lần, kỹ xảo

chiến đấu của nó không lợi hại, nhưng tốc độ phi thường nhanh. Nếu chiến đấu lâu dài, hầu hết cường giả Tinh Cực Cảnh đều nguy hiểm.

Bên ngoài, Vương Thông đứng dưới thái dương, thấy hai người đi ra. Hắn thở ra một hơi, nói:

- Bên trong thế nào, có xuất hiện quái vật đó hay không?

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Để nó chạy thoát.

- Chạy, lẽ nào thật sự có quái vật hút máu.

Vương Thông dù sao chưa thấy qua, tâm tồn may mắn, lúc này nghe vậy, trong lòng có chút phát lạnh.

Diệp Trần nói:

- Không nên lo lắng, ngươi chỉ cần bảo vệ tốt bản thân là được, cái khác đã có chúng ta.

Phía trước trong một tòa kiến trúc thật lớn.

- Quái vật bất tử, để xem ngươi đến tột cùng có thể chịu được bao nhiêu thương tổn?

Nói lầm bầm là một trung niên khuôn mặt âm lãnh, nếu là người có kiến thức rộng rãi ở đây, nhất đinh sẽ nhận ra hắn là Thiết Mộc Chân Nhân thập phần nổi danh ở nơi cực âm. Thực lực so với linh giả cao hơn một cấp. Chân nguyên của hắn tuy bị áp chế rất nhiều, nhưng tu vi đạt được Linh Hải Cảnh, thân thể đã không phải phàm thể, phi thường cứng cỏi, chỉ dựa vào lực lượng thể chất đã vô cùng kinh khủng. Phối hợp với võ đạo ý chí và chân nguyên còn sót lại, đủ để cùng cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn chống lại.

Dưới lòng bàn chân hắn đạp lên một quái vật hình người. Quái vật chân tay dài, trong miệng đầy răng nanh, móng vuốt vô cùng sắc bén, màu da

trong trắng có tím, cực kỳ dày. Gọi là da, không bằng nói nó là một tầng chất sừng. Cơ thể tương đối phát triển, chỗ nên gầy thì gầy, nên cường tráng thì cường tráng. Tổng thể mà nói, đây là một loại yêu thú chỉ chú trọng chém giết.

Phốc xuy!

Tay cầm huyền thanh sắc thiết côn, Thiết Mộc Chân Nhân đập một côn lên miệng quái vật hình người, để chỗ đó đánh ra một lỗ máu.

Quái vật hình người không ngừng thét chói tai, điên cuồng nhìn chằm chằm vào Thiết Mộc Chân Nhân, răng nanh nhe ra, dị thường kinh khủng.

Thiết Mộc Chân Nhân nhướng mày, trong thanh âm của nó ẩn chứa âm ba bén nhọn, tần suất chấn động siêu nhanh có thể khiến trái tim phải bạo liệt, khóe miệng nứt ra. Cánh tay Thiết Mộc Chân Nhân giơ cánh tay lên, thiết côn trong nháy mắt kích xuyên yết hầu của quái vật hình người, nhất thời, tiếng thét chói tai im bặt, tựa như vịt bị cắt cổ.

- Còn không chết!

Miệng bị xuyên thủng, yếu hầu và xương sống bị kích đoạn, đổi thành Linh Hải Cảnh bình thường cũng phải chết. Nhìn lực đạo giãy dụa của quái vật hình người vẫn sinh long hoạt hổ, phảng phất như vừa thụ thương chỉ là vết thương ngoài da vậy.

- Để xem ngươi có chết hay không?

Huyết thanh sắc thiết côn bộc phát ra ám thanh sắc quang mang, Thiết Mộc Chân Nhân ra sức kích lên mi tâm của quái vật hình người.

Phanh!

Quái vật hình người chịu một kích nổ đầu, thân thể co quắp lại, không còn nhúc nhích được nữa.

- Ta còn tưởng rằng là Bất Tử Chi Thân, thật khiến cho người ta thất vọng.

Bỏ lại thi thể quái vật, Thiết Mộc Chân Nhân xoay người rời khỏi.

Thái Dương Thần Điện kiến trúc nhiều không thể tưởng tượng, dù cho chỉ nhằm kiến trúc to lớn tìm kiếm đồ vật hữu dụng, cũng tốn một ngày đêm mới đến trước chủ điện.

Mặt trời chiều ngả về tây, bầu không khí kinh khủng từ từ bao phủ trong lòng mọi người.

- Bầu trời tối đen, chúng ta có nên tiến nhập chủ điện hay không?

- Đương nhiên là đi vào rồi. Sớm tìm được bích họa chút nào, sớm an tâm chút ấy. Đến lúc đó chỉ cần canh giữ ở một kiến trúc nhỏ, là có thể an toàn vượt qua hai ngày còn lại.

- Không sai, ban ngày đi vào so với buổi tối không có gì khác nhau, vả lại ánh mặt trời đều chiếu không tới bên trong.

Trên quảng trường trước chủ điện, ba năm người sống sót một đám, chỉ có một tên Linh Hải Cảnh đại năng chẳng thèm kết đội, một mình một người.

Mà trong lúc này, ngẫu nhiên có người từ bên ngoài tiến nhập Thái Dương Thần Điện, gia nhập hàng ngũ tìm kiếm bí mật, khiến số người thủy chung bảo trì giữa năm mươi đến một trăm người.

- Chúng ta đi vào thôi!

Diệp Trần nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành và Vương Thông.

Ánh mắt Mộ Dung Khuynh Thành từ trong chủ điện thu hồi, gật đầu, về phần Vương Thông một tay cầm tấm chắn, một tay cầm bảo đao.

Đang lúc nói chuyện, một vòng trăng sáng xuất hiện trên bầu trời đêm,

một trận tiếng rít gào thê lương vang lên. Theo phương vị của thanh âm, Thiết Mộc Chân Nhân nhíu mày, hắn phát hiện, nơi đó chính là kiến trúc hắn giết chết quái vật bất tử. Lẽ nào, quái vật kia còn chưa chết?

- Ở đây cũng có quái vật bất tử, ta không chống đỡ được nữa.

- Mẹ nó, những quái vật này sao đều giết không chết, trời sinh ở vào thế bất bại. Mọi người cùng nhau liên thủ.

- Không sai, chỉ có liên thủ mới sống sót được.

Nguyên bản trong chủ điện hơn trăm gã cường giả Tinh Cực Cảnh mạnh ai nấy làm, tổ hợp nhân số nhiều nhất cũng chỉ khoảng bảy, tám. Thế nhưng dưới quái vật bất tử đuổi giết, từ từ dựa vào nhau, hình thành một đoàn đội có thứ tự rành mạch, phân công rõ ràng.

Mà đoàn đội vừa hình thành, quái vật bất tử tỷ lệ đuổi giết thành công giảm xuống. Dưới trên trăm đạo tinh thần lực quan sát, chung quy có mấy người đúng lúc phát hiện quái vật bất tử đột kích,

Sâu trong chủ điện, ba người Diệp Trần vừa đi vừa chiến.

Xích!

Chân bước liên tục, Diệp Trần cứ bước một bước, lại huy kiếm một cái, đều có một đầu quái vật bất tử bị chém trúng cổ hỏng, ám hồng sắc tiên huyết phún xuất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 425: Thuộc Tính Kiếm Ý Cường Đại

Thiên Ma của Mộ Dung Khuynh Thành không thể nghi ngờ là khắc tinh của quái vật bất tử, trong phạm vi Thiên Ma Lực Tràng bao phủ, không có bất kỳ một con quái vật bất tử nào có thể tới gần nàng. Mà đều bị phát hiện lập tức, sau đó thân thể lọt vào lực tràng xoay chuyển, đánh văng ra ngoài.

- Xem ra ta chỉ cần bảo vệ tốt bản thân là được.

Vương Thông vốn tưởng rằng sẽ có sự tình nguy hiểm chờ đợi mình. Kết quả phát hiện, được hai người bảo hộ, hắn cực kỳ an toàn. Phía trước có Diệp Trần kiếm pháp kinh khủng mở đường, phía sau có Mộ Dung Khuynh Thành thanh lý quái vật bất tử, hắn chỉ cần cẩn thận là được.

Dát!

Bỗng nhiên, không ít quái vật bất tử phát ra tiếng rít gào, âm ba từ bốn phương tám hướng tập kích qua đây, không đâu không vào. Cùng lúc đó, bảy tám đầu quái vật bất tử dọc theo một góc độ xảo quyệt đánh lén ba người.

- Vận chuyển chân nguyên bảo vệ tâm mạch và đầu

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành từng cùng quái vật bất tử giao thủ, biết âm ba này lợi hai, vội vã nhắc nhở Vương Thông.

Nghe vậy, Vương Thông cắn lưỡi một cái, làm theo lời nói của Diệp Trần.

- Khoái Chi Tứ Kiếm!

Lôi Trạch Kiếm đổi thành Phá Phôi Kiếm, cổ tay Diệp Trần run lên, kiếm quang bắn ra, bốn đầu quái vật bất tử cách hắn gần nhất bay ngược ra

ngoài. Con thứ nhất bị chặt đứt cánh tay, con thứ hai bị chặt ngang người, con thứ ba bị bổ đôi đầu, con thứ tư bị một kiếm xuyên tim.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn, Nhất Thiên Xích.

Phía sau, Mộ Dung Khuynh Thành hai tay trái phải như hồ điệp xuyên hoa đánh ra, ba đầu quái vật bất tử phảng phất như bị phương không gian này bài xích, tới đã nhanh, đi còn nhanh hơn, bắn ngược ra như thiểm điện. Lượng lớn mảnh vỡ nội tạng từ trong miệng phun ra, dị thường máu tanh.

Diệp Trần liếc mắt nhìn Mộ Dung Khuynh Thành, thầm khen kỹ thuật của nàng càng thành thục. Y theo đặc tính của Thiên Ma chỉ cần có thể không ngừng tiến bộ, thực lực tương đương với nàng đều bị khắc chế. Dẫn lực cùng lực đẩy phát triển đến giai đoạn áo nghĩa đã là phi thường kinh khủng.

Ba người đi tới tốc độ rất nhanh, bất quá có nhanh hơn cũng không nhanh bằng vài tên Linh Hải Cảnh đại năng tương đối lợi hại. Chỗ bọn họ đi qua, quái vật bất tử xông ra lập tức bị băng phi, ngay cả đến gần cũng không được. Đương nhiên, cũng có vài tên Linh Hải Cảnh đại năng tốc độ chậm hơn ba người Diệp Trần. Bọn họ đều là đại năng cấp linh giả, thực lực còn chưa bằng Quỷ Nguyệt Linh Giả.

Phanh!

Một đầu quái vật bất tử bạo liệt, Âm Ma Tông một thân hắc bào đi tới trước vách tường, trên mặt lộ ra dáng tươi cười nhàn nhạt, tận lực đề cao giọng nói:

- Nơi này có đồ án trên địa đồ.

- Cái gì, ở đâu?

Phía sau người nghe được, tinh thần chấn động.

- Đây không phải là Âm Ma Tông sao?

Thiết Mộc Chân Nhân cách Âm Ma Tông không xa có chút kinh ngạc. Tại Cực Âm Chi Địa, rất nhiều người biết Âm Ma Tông, thế nhưng người từng gặp qua hắn lại rất ít. Người này xuất quỷ nhập thần, thực lực như uyên như hải, dù cho trong đại năng cấp Tông Sư cũng là trung đẳng. Trước Âm Ma Tông bị hắc bào che kín thân thể, Thiết Mộc Chân Nhân không nhận ra, nghe được thanh âm nghĩ đến Âm Ma Tông.

- Hắc hắc!

Âm Ma Tông cười một tiếng quái dị, hướng chủ điện lao đến.

Thiết Mộc Chân Nhân kinh sợ tới chảy mồ hôi lạnh. Hắn còn tưởng rằng Âm Ma Tông muốn giết hắn diệt khẩu. Ở bên ngoài, có lẽ hắn còn hai phần nắm chắc có thể thoát đi. Thế nhưng tại Thái Dương Thần Điện, chân nguyên bị áp chế phần lớn, thủ đoạn chạy trốn ít đi, Âm Ma Tông muốn giết hắn, không cần phí nhiều khí lực.

- Âm Ma Tông không thèm để ý ta biết đồ án trên địa đồ, khẳng định là có nguyên nhân gì đó, thôi, Thiết Mộc Chân Nhân ta cũng không giết người là được, để tránh khỏi phát sinh nhiều sự cố.

Nguyên bản Thiết Mộc Chân Nhân có dự định sát nhân diệt khẩu. Dù sao người biết bí mật Bất Tử Chi Thân càng ít càng tốt, nhưng hiện tại hắn muốn thay đổi. Giết những cường giả Tinh Cực Cảnh kia thì thế nào, đối thủ của hắn là Linh Hải Cảnh đại năng, nhất là Linh Hải Cảnh Tông Sư thực lực càng mạnh hơn so với hắn. Cường giả Tinh Cực Cảnh có thể không tạo thành uy hiếp cho bọn hắn, nhưng có thể khuấy đục vũng nước.

- Coi như các ngươi vận khí tốt!

Ghi nhớ đồ án trên bích hoạ, Thiết Mộc Chân Nhân cũng không quay đầu lại, rời khỏi chủ điện.

- Diệp công tử, bọn họ có thể sát nhân diệt khẩu hay không?

Vương Thông bỗng nhiên nghĩ đến sự tình rất nghiêm trọng, truyền âm

dò hỏi.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Sẽ không, hơn nữa chúng ta cũng không cần sợ.

Ở bên ngoài, hắn có thể sẽ kiêng kỵ Linh Hải Cảnh đại năng, thế nhưng dưới lực lượng cấm chế bao phủ, ưu thế của hắn ngược lại lớn. Hình thức ban đầu Kiếm Hồn đạt được điểm tới hạn, còn cách Kiếm Hồn chân chính chỉ một bước. Kiếm đạo ý chí của hắn tuyệt đối là tiêu chuẩn cấp Tông Sư, phải biết rằng, kiếm đạo ý chí đồng đẳng cấp, thế nhưng luận võ đạo ý chí càng thêm có tính công kích. Đây là ưu thế của kiếm khách.

Đi tới trước bích họa, Diệp Trần quan sát một chút.

Trên bích họa có tổng cộng bốn đồ án. Hai cái phía trước hắn đã đi qua, cái thứ ba là đồ án thứ mười ba trên địa đồ. Cái thứ tư là đồ án không có trên địa đồ. Nhìn như là một tế đàn, sát biên giới có sáu cây cột, phát ra quang mang lấp lánh, có long quyển phong rít gào.

- Trên địa đồ có tổng cộng mười bốn đồ án, lẽ nào đây là đồ án thứ mười năm.

Vương Thông tựa như có điều suy nghĩ.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Có lẽ là một đồ án cuối cùng, cũng là địa phương chúng ta phải đi.

Diệp Trần hỏi:

- Vương lão, ngươi có thể nhìn ra không? Đồ án này đại biểu nơi nào?

Vương lão lắc đầu:

- Tạm thời còn chưa rõ ràng lắm, chờ đi qua địa phương đại biểu đồ án thứ mười ba và đồ án thứ mười bốn, có lẽ có thể tìm được đáp án.

- Đã như vậy, chúng ta ra ngoài trước đi sao! Ở đây quái vật bất tử càng ngày càng nhiều.

Tiện tay một kiếm chém bay đầu một con quái vật bất tử, Diệp Trần nói.

Theo đường cũ rời khỏi chủ điện, ba người phát hiện, bên ngoài cũng không thiếu quái vật bất tử, trăng tròn nhô lên cao, những con quái vật bất tử này bay lượn dưới ánh trăng, tràn đầy vẻ âm trầm và kinh khủng.

- Cự Nham, ngươi nói những quái vật bất tử này làm cái trò gì vậy? cùng Bất Tử Chi Thân có liên hệ gì không?

Nói Nguyên Kim Linh Giả, bên cạnh hắn là Cự Nham Linh Giả.

Cự Nham Linh Giả nói:

- Phỏng chừng là lực lượng cấm chế của Thái Dương Thần Điện giở trò quỷ, ta thấy một đầu quái vật bất tử rất giống người đã từng gặp qua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 426: Bất Tử Tế Đàn. (1,2)

- Ngươi không phải nói giỡn đi sao! Những người đã chết ở Thái Dương Thần Điện, toàn bộ biến thành quái vật bất tử?

Nguyên Kim Linh Giả thất kinh.

- Không chắc chắn lắm, nói chung cẩn thận một chút, có thể sẽ có Linh Hải Cảnh đại năng chết đi biến thành quái vật bất tử, vậy thì phiền phức.

- Ngươi thật đúng là miệng quạ đen, thực đến.

Nguyên Kim Linh Giả ngẩng đầu, dưới ánh trăng, một đầu quái vật bất tử cả người trắng đỏ lao xuống đây. Khi bay lên, trên tay nắm hai gã cường giả Tinh Cực Cảnh, cắn một cái, tiên huyết bị hút sạch sẽ. Nó tựa hồ vẫn chưa no, ánh mắt đỏ như máu chuyển hướng Nguyên Kim Linh Giả và Cự Nham Linh Giả.

- Đến đây đi! Ai sợ ai!

Ngoài miệng nói Cự Nham Linh Giả là miệng quạ đen, kỳ thực Nguyên Kim Linh Giả cũng không sợ quái vật bất tử Linh Hải Cảnh, bọn họ sống còn không đối phó được sao? Dù cho bọn họ có Bất Tử Chi Thân.

Ầm ầm!

Lần đầu tiên giao thủ, song phương cân sức ngang tài.

- Cự Nham Kích!

Bên cạnh Cự Nham Linh Giả nắm cơ hội, thân hình chợt lóe, đi tới trước người quái vật bất tử, ngưng tụ thổ chi áo nghĩa, nắm tay đánh lên ngực nó,

đánh lõm xuống.

Dát!

Quái vật bất tử lăng không lộn mình rút lui, trong miệng phát ra tiếng rít gào.

- Hắc hắc, chết đi!

Trong tay Nguyên Kim Linh Giả xuất hiện một thanh kim sắc trường mâu do chân nguyên ngưng kết thành. Cánh tay vẫy động, trường mâu bị phóng ra ngoài, trong nháy mắt bắn thủng đầu quái vật bất tử.

Lúc này, một đoàn ánh trăng dẫn đạo xuống, rơi vào trên người quái vật bất tử, mắt thường có thể thấy được, vết thương của nó nhanh chóng khép lại, khôi phục như lúc ban đầu.

Thấy thế, hai người nhíu mày lại, trong đêm đen, những con quái vật này hầu như giết không chết.

Đầu quái vật bất tử này nhìn ra Nguyên Kim Linh Giả và Cự Nham Linh Giả không dễ chọc, không dự định lại động thủ. Trên thực tế, nếu như không phải chưa hút đủ máu, thực lực của nó tuyệt đối trên cả hai người liên thủ, dù sao tại Thái Dương Thần Điện, Linh Hải Cảnh đại năng đều phải bị áp chế. Thực lực suy giảm lớn, mà bọn họ như cá gặp nước, chiếm hết thiên thời địa lợi, khuyết điểm duy nhất là trước khi trở thành quái vật bất tử, toàn thân máu bị hút khô. Sau khi trở thành quái vật bất tử, thực lực tương đối yếu. Do đó nó dựa vào bản năng, mới muốn đi hút máu của Linh Hải Cảnh đại năng, chỉ có máu của bọn họ, mới để thực lực của nó nhanh chóng đề thăng.

Ánh mắt không có cảm tình vừa chuyển, đầu quái vật bất tử này phát hiện ba người Diệp Trần cách đó không xa. Trên người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, nó cảm thụ được khí huyết cũng đủ cường đại, nhất là Mộ Dung Khuynh Thành, khí huyết trên người thập phần cường thịnh, cùng nhân loại có cách biệt một trời, nó không biết đối phương có phải nhân loại

không, nó chỉ cần máu đủ cường đại là được.

Sưu!

Thân hình tiêu tan, quái vật bất tử đánh về phía ba người.

Nguyên Kim Linh giả thấy vậy, cười nói:

- Hai tiểu tử và một lão già kia muốn xui xẻo rồi.

Cự Nham Linh Giả cười nhạt:

- Tham lam là nguồn gốc của tai họa, thực lực không đủ còn muốn đến tham gia náo nhiệt, chết cũng không đáng tiếc.

Hai người không tiếp thu ba người Diệp Trần có thể sống mà rời khỏi Thái Dương Thần Điện, thờ ơ lạnh nhạt.

- Đầu quái vật bất tử này tựa hồ lợi hại hơn nhiều.

Diệp Trần chú ý tới quái vật bất tử vọt tới cùng lúc trước khác nhau. Con mắt híp lại, Phá Phôi Kiếm trong tay bộc phát ra kinh diễm quang mang. Trong nháy mắt đánh ra bốn mươi chín kiếm, trên thân kiếm ẩn chứa sát lục kiếm đạo ý chí không gì không giết.

Xuy xuy xuy xuy!

Quái vật bất tử tiên huyết đầm đìa bay ngược ra ngoài. Hơn nữa có thể phát hiện dù cho có ánh trăng trị liệu thân thể, quái vật bất tử tốc độ phục hồi vẫn rất chậm. Chỉ có Diệp Trần biết là có chuyện gì xảy ra, sát lục kiếm đạo ý chí không thể nói đùa như vậy. Sát lục khí tức tiêu giảm. Nếu là sát lục kiếm đạo ý chí cũng đủ mạnh, Bất Tử Chi Thân chưa từng dùng, sát lục khí tức không tiêu tan, vĩnh viễn không thể hồi phục như cũ, đây là thuộc tính Kiếm Ý cường đại.

- Cái gì, đẩy lùi quái vật bất tử?

Dáng tươi cười trên mặt Nguyên Kim Linh Giả ngưng trệ, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Cự Nham Linh Giả thu hồi vẻ coi thường, nói:

- Kiếm Ý phi thường cường đại, ít nhất là cấp chân nhân, thảo nào có thể một chiêu đánh đuổi đối phương.

- Kiếm Ý đạt được cấp Chân Nhân?

Nguyên Kim Linh Giả vô cùng kinh ngạc, Linh Hải Cảnh có tổng cộng ba cấp bậc, phân biệt là Linh Giả Cấp, Chân Nhân Cấp, Tông Sư Cấp. Như vậy chẳng phải là nói đối phương tại thành tựu kiếm đạo ý chí đã siêu việt kiếm khách Linh Giả Cấp. Hắn tu luyện thế nào? Quả thực khó có thể tưởng tượng?

- Lực Trường Thiết Cát!

Mộ Dung Khuynh Thành phản ứng cũng không chậm, hai tay hợp lại, hai cổ lực tràng tuyệt nhiên tương phản hỗn hợp với nhau, hóa thành Lực Tràng Thiết Cát vô kiên bất tồi, một kích đánh trúng quái vật bất tử.

Phanh!

Quái vật bất tử cũng va vào trên vách tường, lại bị lực lượng trên cấm chế bắn ngược trở lại, trên miệng huyết nhục mơ hồ, hầu như bị phá nát.

Dát!

Quái vật bất tử ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, vốn tưởng rằng hai người là cây hồng mềm, ai biết trình độ khó chơi còn muốn vượt qua hai người trước. Nhất là thiếu niên kiếm khách mặc áo lam kia, bất động thanh sắc khiến nó bị trọng thương, vết thương không thể rất nhanh khép lại chưa tính, ngay cả nguyên khí cũng bị lột bỏ không ít.

Sưu!

Thân hình chợt lóe, quái vật bất tử rời xa nơi này, không muốn trêu chọc Diệp Trần.

- A, có ý tứ, cư nhiên có thể tại trình tự Tinh Cực Cảnh lĩnh ngộ thuộc tính Kiếm Ý, đây là sự tình mà kiếm khách Linh Hải Cảnh cũng khó có thể làm được.

Âm Ma Tông tầm nhìn muốn hơn Cự Nham Linh Giả. Bản thân hắn cũng biết một kiếm khách Tông Sư Cấp, đối phương chính là bởi vì lĩnh ngộ thuộc tính Kiếm Ý, mới được xưng là Tông Sư.

Cách đó không xa Thiết Mộc Chân Nhân bắt đầu lưu ý Diệp Trần, thầm nghĩ:

- Người này không đơn giản, luận ngộ tính đơn độc, chỉ sợ có thể trong thiên tài Nam Phương Vực Quần bài danh đến tiền ngũ.

- Thật mạnh, chúng ta tới gần hắn.

Diệp Trần cường thế, để không ít cường giả Tinh Cực Cảnh tận lực tới gần hắn. Bọn họ minh bạch, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành có thể sẽ không ra tay tương trợ, nhưng có hai người ở đây, quái vật bất tử lợi hại tất nhiên có điều hạn chế, hi vọng bảo mệnh lớn hơn nữa.

Đối với điều này, Diệp Trần cũng không ngại, mặc kệ có tới gần đây hay không? Đối với hắn đều không có ảnh hưởng gì, nếu không ảnh hưởng, cần gì phải tàn nhẫn đuổi đi, cho người khác lưu lại một chút hi vọng luôn luôn tốt. Đương nhiên, đây là không ảnh hưởng, nếu có ảnh hưởng, Diệp Trần cũng không phải người tốt gì, hắn ghét nhất bị chuyện hại mình lợi người.

Mọi người thấy ba người Diệp Trần không có cử động gì, càng thêm yên tâm tới gần bên này. Về phần Linh Hải Cảnh đại năng khác, bọn họ không phải không có lo lắng. Đáng tiếc những người này bất cận nhân tình, tính tình tốt thì cùng ngươi bảo trì khoảng cách. Tính tình không tốt, sẽ quá lớn tiếng, động thủ sát nhân đều có khả năng.

Đêm đầu tiên trôi qua, trước bình mình, quái vật bất tử hung nhảy vào trong vật kiến trúc, ngủ đông trong bóng tối, chờ đợi đêm thứ hai phủ xuống.

Tạm thời thoát ly nguy hiểm tử vong, mọi người bắt đầu nghiên cứu đồ án thứ mười ba đại biểu cái gì?

Vương Thông trầm tư nói:

- Đồ án thứ mười ba và thứ mười bốn thập phần trừu tượng hóa, cũng không thể nhìn ra đồ hình gì cụ thể, thật muốn nói, nơi cực âm ít nhất có hơn trăm địa phương phù hợp. Rất hiển nhiên, đây là không có khả năng. Do đó, ta cần phân loại những địa phương này một chút, từ đó tìm kiếm đặc biệt, cho ta một chút thời gian.

- Không thành vấn đề!

Diệp Trần gật đầu, tìm kiếm địa điểm đại biểu đồ án không khó là không có khả năng. Bằng không chủ nhân địa đồ đã không đem ra bán đấu giá. Diệp Trần không cần nghĩ cũng biết, trước khi bán đấu giá, nguyên chủ nhân nhất định tiêu hao đại lượng thời gian và tâm tư nghiên cứu địa đồ, thẳng đến nhất vô sở hoạch, không có bất kỳ phát hiện gì mới đưa ra quyết định này.

Diệp Trần không muốn nghĩ xem nguyên chủ nhân có tâm tư gì khi bán đấu giá địa đồ. Hắn có thể làm chính là tận lực, thực sự không được, vậy đành buông tha.

Thời gian trôi qua tới bình minh ngày thứ tư, một thông đạo vặn vẹo không rõ xuất hiện ở trước Thái Dương Thần Điện. Theo thông đạo này, những người còn sống sót lao ra ngoài.

Rời khỏi Hoàng Kim Sa Mạc, ba người Diệp Trần vào ở Mặc Lan Thành gần đó.

...

- Ha ha! Ta biết! Đồ án thứ mười ba cũng không phải là đồ án, mà là cổ

tự, cổ tự đã biến mất trong dòng sông lịch sử. Nếu cứ phân tích theo đồ án, cả đời cũng không biết nơi nào.

Lầu hai tửu lâu, Vương Thông hưng phấn mà vọt tới trong phòng Diệp Trần.

Mộ Dung Khuynh Thành nghe thấy liền hỏi:

- Cái gì tự?

- Đồ Thủy Hà!

- Đồ Thủy Hà? Sao ta chưa từng nghe nói qua?

Vương Thông giải thích:

- Mấy nghìn năm trước. Đồ Thủy Hà đã tồn tại, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Đồ Thủy Hà dần dần khô cạn, chỉ còn lại một dòng sông ngầm dưới lòng đất. Chúng ta chỉ cần tìm được dòng sông ngầm này, là có thể biết vị trí cụ thể của Đồ Thủy Hà.

Phân tích ra đồ án thứ mười ba không chỉ một mình Vương Thông. Cho tới bây giờ đã có hơn một nghìn người gia nhập hàng ngũ tìm kiếm địa đồ Bất Tử Chi Thân. Trong những người này nhân tài tinh thông lịch sử nơi cực âm không ít, nhận thức một ít tự có lẽ còn ít hơn chút. Nhưng chung quy vẫn có, đương nhiên, như vậy không phải nói những người này so với Âm Ma Tông mạnh hơn. Dù sao mỗi người đều có điểm yếu của chính mình, không tồn tại người không gì không biết.

- A! Có hơn mười người phương hướng nhất trí, lẽ nào bọn họ phân tích ra đồ án thứ mười ba.

Trong Mặc Lan Thành, Âm Ma Tông cảm ứng được cảm ứng được, con mắt phát sáng.

Ai cũng không biết, ba trăm phần địa đồ phục chế bị hắn giở trò. Trên đó

có đóng dấu linh hồn ấn ký của hắn. Những ấn ký này cũng không phải thủ pháp thông dụng của Linh Hải Cảnh đại năng bình thường, mà càng cổ xưa và huyền ảo hơn. Là hắn ngẫu nhiên học được. Trừ phi là Vương giả Sinh Tử Cảnh, bằng không ai cũng sẽ không nhận thấy được trên địa đồ có huyền cơ.

- Hắc hắc, tất cả nỗ lực của các ngươi đều là xiêm y cho ta, người đạt được bí mật Bất Tử Chi Thân, chỉ có Âm Ma Tông ta.

Trên mặt Âm Ma Tông lộ ra nụ cười nắm chắc.

Quá trình tìm kiếm Đồ Thủy Hà rất thuận lợi, ba người Diệp Trần đầu tiên là tìm được sông ngầm, sau đó căn cứ quy luật của nó, phát hiện vị trí cụ thể của Đồ Thủy Hà. Cũng ở trong bùn đất ra một tấm bia đá. Trên đó đồng dạng điêu khắc ba bức đồ án. Phân biệt là đồ án cổ tự đại biểu Đồ Thủy Hà, đồ án thứ mười bốn cùng mới đồ án tế đàn thứ mười năm.

- Xem ra, tìm được Đồ Thủy Hà cũng vô dụng, trên đó căn bản không lưu lại tin tức gì. Nếu đồ án thứ mười bốn mà cũng như vậy. Chúng ta cứ trực tiếp nghiên cứu đồ án tế đàn thứ mười năm đi.

Vương Thông vốn định từ đồ án thứ mười ba và thứ mười bốn tìm kiếm manh mối đến đồ án thứ mười năm. Bất quá hắn thất vọng, ba bức đồ án trên tấm bia đá, bọn họ đều đã xem qua, ngoài ra không còn gì khác.

- Nếu đã đi tới một bước này, địa điểm thứ mười bốn vẫn nên đi xem một chút.

Diệp Trần phát biểu ý kiến của bản thân.

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu:

- Về đồ án tế đàn, chúng ta còn chưa có bất kỳ manh mối gì, so với vùi đầu suy nghĩ, không bằng tốn chút thời gian đi tìm địa điểm đại biểu đồ án thứ mười bốn. Ta nghi, địa điểm đồ án thứ mười bốn hẳn là sẽ có một chút thu hoạch đặc biệt.

- Có người đến.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Vương Thông nói:

- Có muốn hủy diệt tấm bia đá hay không?

Hắn đối với bí mật Bất Tử Chi Thân không ôm bất kỳ huyễn tưởng gì. Hay nói cách khác, hắn không đủ thực lực tranh đoạt Bất Tử Chi Thân. Do đó, hắn càng hi vọng Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành có thể đạt được bí mật Bất Tử Chi Thân.

Diệp Trần lắc đầu:

- Hủy diệt tấm bia đá, chúng ta sẽ trở thành mục tiêu của mọi người. Để cho bọn họ biết cũng không sao, vả lại trên tấm bia đá không có gì bí mật cả.

Ngay lúc ba người rời khỏi, ba bốn đạo nhân ảnh xuất hiện tại phụ cận tấm bia đá, chốc lát càng nhiều người chạy tới. Bao gồm cả Âm Ma Tông thân ẩn trong hắc bào.

- Trên tấm bia đá có ba bức đồ án, vẫn là đồ án tế đàn. Như vậy xem ra, đồ án tế đàn chính là đồ án thứ mười năm, cũng chính là giới hạn của địa đồ.

Tâm tình Âm Ma Tông dâng trào, hắn còn cách đoạt được bí mật Bất Tử Chi Thân càng ngày càng gần. Hắn bỗng nhiên có chút hối hận. Nếu là sớm đem địa đồ công bố ra ngoài một chút, có thể đã đạt được Bất Tử Chi Thân từ vài chục năm trước rồi.

- Mặc kệ ra sao, Bất Tử Chi Thân chỉ có thể là của mình ta, người cản giết người, ma cản giết ma.

...

Địa điểm đại biểu đồ án thứ mười bốn.

- Quả nhiên, ở đây cũng không có phát hiện gì, chỉ có hai đồ án.

Không thể không nói, Vương Thông là một vị nghiên cứu lịch sử giỏi. Thời gian hơn nửa tháng, hắn liền phân tích ra đồ án thứ mười bốn, cũng tìm được địa điểm. Đáng tiếc cũng giống như Đồ Thủy Hà, ở đây vẫn không có gì đáng giá nghiên cứu. Duy nhất ý nghĩa chỉ là tìm được mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 427: Bất Tử Tế Đàn. (3,4)

- Không, ngươi có thấy hay không, ngọn núi này như là một mũi tên.

Diệp Trần mở miệng nói.

- Mũi tên?

Nghe vậy, Mộ Dung Khuynh Thành phóng xuất ra tinh thần lực, hướng bốn phương tám hướng lan tràn. Rất nhanh, nàng cũng phát hiện thế núi không giống bình thường. Từ trên cao nhìn xuống, ngọn núi này rất giống một mũi tên thật lớn. Diệp Trần có thể chú ý tới điểm này, khiến nàng thập phần bội phục.

- Lẽ nào phương hướng chỉ dẫn của mũi tên chính là tế đàn.

Tinh thần lực của Vương Thông không cường hãn như Mộ Dung Khuynh Thành. Thân hình hắn nhất triển, lao lên cao, nhìn xuống dưới, chậm rãi nói.

Diệp Trần dò hỏi:

- Phương hướng chỉ dẫn của mũi tên có thể là một vài địa phương đặc biệt?

Vương Thông nói:

- Mũi tên chỉ hướng tây, trên một đường thẳng, ngược lại không thiếu di tích cổ hiện thế, có thể là Thạch Nhân Trận hay không?

Thạch Nhân Trận là di tích cổ nổi danh nơi cực âm, bên trong không có bảo vật tồn tại. Nhưng có rất nhiều cường giả đều thích đi vào trong đó tham

ngộ. Bọn họ nhất trí cho rằng, trong Thạch Nhân Trận tồn tại một loại lực lượng không hiểu, có thể giúp bọn họ ngộ được một ít đồ vật bình thường khó có thể phát hiện.

Mấy trăm dặm phía sau ba người, Âm Ma Tông truy tung.

Đồ án thứ mười ba là ba người Diệp Trần dẫn đầu phát hiện, sau đó đồ án thứ mười bốn cũng là bọn hắn phát hiện. Âm Ma Tông không có lý do gì không theo dõi bọn họ.

- Rốt cục chờ đến lúc này, thượng thiên cũng không có cô phụ kỳ vọng của Âm Ma Tông ta.

...

Xa xa, ba người thấy Thạch Nhân Trận.

Thạch Nhân Trận là đông đảo pho tượng người đá cấu thành. Pho tượng nhỏ nhất cũng cao hơn mười thước, pho tượng cao nhất đạt tới trên trăm thước. Những người đá này tư thế khác nhau, có trầm tư, có ngưỡng vọng tinh không, có đang đả tọa, có đang huy kiếm, còn có đang thổ nạp, bất kỳ một pho tượng nào cũng không có vẻ nông cạn.

- Người ở đây không ít.

Mộ Dung Khuynh Thành đôi mắt đẹp lưu chuyển, trong tầm mắt, có đông đảo cường giả đang ngồi xếp bằng trước người đá, lẳng lặng tham ngộ, trong đó bao gồm một ít Linh Hải Cảnh đại năng.

- Trước chớ nên đả thảo kinh xà, bí mật hành động.

Diệp Trần quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện lấy quay đầu lại làm trung tâm. Phương viên hơn mười dặm cũng không có âm khí và địa khí hình thành hắc sắc yên vụ, có vẻ cực kỳ an tĩnh, không có chút phù hoa cùng pha tạp nào.

Đợi ba người tiến nhập Thạch Nhân Trận không lâu sau, Âm Ma Tông theo kịp:

- Thạch Nhân Trận, cư nhiên là ở Thạch Nhân Trận, cái có chút phiền toái.

Âm Ma Tông nhíu mày, Thạch Nhân Trận cao thủ rất nhiều, tuy rằng hắn là đại năng Tông Sư Cấp, nhưng không dám bảo đảm Thạch Nhân Trận không có ai có thể cùng hắn đối địch, Thạch Nhân Trận luôn là ngọa hổ tàng long.

Bàn tay nắm chặt, hắc sắc khí tức lượn lờ bên ngoài, con mắt Âm Ma Tông nhìn quét một vòng:

- Thứ thuộc về ta, nhất định là của ta.

Ở phía sau, Thiết Mộc Chân Nhân, Nguyên Kim Linh Giả cùng với Cự Nham Linh Giả lần lượt xuất hiện, bọn họ đối với Diệp Trần rất chú ý, một đường bám theo tới đây.

Ở trên trời cao, một con Hùng Ưng đang giương cánh bay lượn.

Con Hùng Ưng cũng không phải là Hùng Ưng chân chính, mà là do chân nguyên ngưng kết thành. Ở trong chân nguyên Hùng Ưng, cất dấu một hắc y lão giả. Cốt cách của lão giả thô to, đôi cánh tay buông thõng xuống đầu gối. Ưng nhãn phảng phất như có thể đâm thủng linh hồn người khác. Hắn không phải ai khác, chính là Thiên Ưng Lão Nhân trong đại năng Chân Nhân Cấp. Năng lực chân nguyên biến hóa có thể nói là lô hỏa thuần thanh, không tỉ mỉ quan sát, rất khó phát hiện Hùng Ưng là do chân nguyên ngưng kết thành.

- Tuổi tác của ta đã vượt qua hai trăm bảy mươi tuổi, chỉ còn không đến ba mươi năm, sẽ là lúc thọ mệnh kết thúc, hóa thành một đống xương trắng. Bất Tử Chi Thân này, ta phải đoạt được, dù cho đối mặt Linh Hải Cảnh Tông Sư, cũng sẽ không tiếc, chỉ cần bản thân có Bất Tử Chi Thân, ta liền có thể đi tới những cấm địa cùng di tích cổ càng nguy hiểm hơn, tìm kiếm phương

pháp gia tăng thọ mệnh và tu vi.

Hưu!

Hùng Ưng giương cánh, một đầu đâm vào đám mây, hương về Thạch Nhân Trận lao vút đi.

Thoáng cái một tháng trôi qua, ba người Diệp Trần không hề có thu hoạch gì. Thạch Nhân Trận không phải địa phương khác, Linh Hải Cảnh đại năng số lượng không ít, không thể không chút kiêng nể đi lục soát. Huống hồ, cho dù có thể lục soát cũng không nhất định có thể tìm được manh mối của tế đàn. Dù sao Thạch Nhân Trận lớn như vậy, lại có lực lượng thủ hộ, linh hồn lực của Diệp Trần cũng khó có thể lan tràn trong phạm vi lớn.

Dưới nền đất một vạn thước.

- Ha ha quả nhiên thượng thiên ưu ái Âm Ma Tông ta. Trước đây ta không biết khối thạch đầu này có lợi ích gì. Hiện tại mới biết được, khối thạch đầu này không chỉ có thể dần dần cảm ứng được tế đàn tồn tại, còn là then chốt để mở ra tế đàn. Năm mươi năm khổ tâm kiệt lực, hôm nay rốt cục thành công. Tất cả đều là đáng giá.

Trong tay Âm Ma Tông nắm một khối lục mang tinh bảo thạch trong suốt, không tạp chất. Quang tuyến rực rỡ từ đó thẩm thấu ra phảng phất như một sợi tơ. Mà ở phụ cận Âm Ma Tông là một tòa tế đàn hình lục giác. Ở góc cạnh của tế đàn đều có thạch trụ dựng đứng. Mà ở trung tâm tế đàn có một máng nước. Kích cỡ và hình dạng của nó tương tự lục mang tinh bảo thạch.

Khối bảo thạch này cùng với địa đồ Bất Tử Chi Thân đều đồng thời đoạt được. Nguyên bản Âm Ma Tông cũng không biết tác dụng của bảo thạch, đến Thạch Nhân Trận một thời gian, trong lúc vô ý hắn Bất Tử Tế Đàn lấy ra lục mang tinh bảo thạch, mơ hồ phát hiện bảo thạch cùng tế đàn tồn tại liên hệ vi diệu. Bằng vào loại liên hệ như có như không này, Âm Ma Tông rốt cục tại dưới Thạch Nhân Trận chừng hơn vạn thước tìm được tế đàn.

Con mắt rơi vào sát biên giới tế đàn, ở đó ghi bốn cổ tự là Bất Tử Tế Đàn.

- Bất Tử Tế Đàn, nhất định cùng Bất Tử Chi Thân có quan hệ. Không sai, chính là nó.

Âm Ma Tông hưng phấn toàn thân run rẩy, làm Linh Hải Cảnh Tông Sư, đồ vật có thể khiến hắn hưng phấn quá ít, sáng tạo ra tân áo nghĩa võ học là một, Bất Tử Chi Thân còn vượt hơn cả sáng tạo ra áo nghĩa võ học.

Mang theo tâm tình lo lắng không yên, Âm Ma Tông cầm trong tay lục mang tinh bảo thạch, cẩn trọng để vào trong máng nước ở trung tâm tế đàn.

Khách lạt!

Trong máng nước tuôn ra một mảnh quang hoa, để lục mang tinh bảo thạch khóa lại. Chợt, thạch trụ ở góc cạnh bắn ra quang mang chói mắt, ngưng tụ thành một chùm, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi phóng lên cao. Bùn đất dày căn bản không tạo được trở ngại.

- Không tốt.

Âm Ma Tông vẻ mặt biến sắc, nguyên bản hắn muốn âm thầm đoạt lấy bí mật Bất Tử Chi Thân, nhưng chùm tia sáng lao ra khỏi mặt đất, nhất định sẽ bị những người khác biết được.

- Dĩ Địa Vi Thiên, định cho ta!

Âm Ma Tông rít gào một tiếng, chân nguyên hùng hậu như biển dâng trào trong cơ thể. Tay phải hắn vươn ra, cổ tay lật lên, một chưởng áp xuống. Đánh ra một chưởng này, càn không nghịch chuyển, huyền ảo trọng trọng, tựa như thiên trụ băng tháp, thương thiên lạc hạ, úp xuống Bất Tử Tế Đàn, muốn ngăn cản chùm tia sáng.

Tạp sát!

Thiên khung chân nguyên như cái nắp vung bị xé vỡ, chùm tia sáng tốc độ không giảm, chớp mắt sau lao ra khỏi mặt đất, thẳng lên mây xanh.

- Xảy ra chuyện gì?

- Dưới Thạch Nhân Trận sao ra sáu chùm tia sáng?

- Nhất định có cổ quái, nói không chừng là bảo vật xuất thế.

Người bị vây trong Thạch Nhân Trận đều thanh tỉnh, nhất loạt lao về phía chùm tia sáng.

- Chúng ta cũng qua đó.

Diệp Trần liếc mắt nhìn chùm tia sáng, thân hình chợt lóe, từ trong đống pho tượng người đá xẹt qua.

Ở sâu trong lòng đất, Âm Ma Tông sắc mặt biến hóa mấy lần, cuối cùng phải chấp nhận sự thực này, thần tình đột nhiên dữ tợn, hắn thầm nghĩ:

- Ai ngăn cản ta, vậy đừng trách ta đại khai sát giới, Bất Tử Chi Thân, chỉ có Âm Ma Tông ta xứng đáng.

Ầm ầm long!

Đột ngột lấy sáu chùm tia sáng làm quỹ tích, Bất Tử Tế Đàn tựa như thang máy, nhanh chóng đi lên cao, phá đất ra, huyền phù ở giữa không trung.

- Là tế đàn!

Mộ Dung Khuynh Thành thốt ra.

Diệp Trần kinh nghi nói:

- Phía dưới có người.

Phanh một tiếng nổ vang, cách đó không xa mặt đất nứt ra, Âm Ma Tông một thân hắc bào xuất hiện trong mắt mọi người, khí tức thuộc về Tông Sư Cấp bạo phát không chút nào che giấu:

- Không liên quan gì đến các ngươi, toàn bộ cút cho ta, bằng không đừng trách ta thủ đoạn độc ác vô tình.

Vừa lên đến, Âm Ma Tông đã uy hiếp mọi người.

- Âm Ma Tông, ngươi cũng quá bá đạo đi sao! Bảo vật xuất thế, ai thấy cũng có phần, dựa vào ngươi còn chưa có tư cách cản bước của chúng ta.

Người nói là Hắc Xà Chân Nhân đã từng tham gia đấu giá hội tại Tam Âm Thành.

- Hắc Xà Chân Nhân, ngươi muốn biến thành tử xà sao?

Cánh tay Âm Ma Tông vung lên, hôi hắc sắc kình khí kịch liệt xoay tròn, hóa thành một lưỡi cưa, lăng không giết hướng Hắc Xà Chân Nhân.

- Thiên Xà Biến!

Hắc Xà Chân Nhân nào ngờ tới Âm Ma Tông vừa nói liền xuất thủ. Dù sao thực lực của hắn tuy rằng không bằng đại năng Tông Sư Cấp, cũng là đại năng Chân Nhân Cấp, muốn giải quyết hắn, không phải chuyện một hai chiêu. Như vậy xem ra, tòa tế đàn này rất có thể là then chốt để đạt được Bất Tử Chi Thân. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lửa nóng một mảnh, thi triển ra áo nghĩa võ học tự sáng tạo, nhất chiêu nghênh hướng lưỡi cưa.

Đông!

Không gian sóng gợn kịch liệt chấn động, trong phương viên vài dặm, toàn bộ cường giả Tinh Cực Cảnh thực lực kém một chút bị đánh bay, ngay cả tới gần cũng không làm được.

- Cẩn thận.

Diệp Trần vận chuyển chân nguyên, bảo vệ Vương Thông.

Lúc này, Vương Thông bỗng nhiên nói:

- Diệp công tử, Mộ Dung tiểu thư, tế đàn đã xuất hiện, kế tiếp phải dựa vào bản thân các ngươi, chúc các ngươi thuận buồm xuôi gió.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng điểm trên mặt đất, tung bay về phía sau, công phu vài lần chớp mắt, đã biến mất trong tầm mắt của Diệp Trần.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành liếc nhau, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắc Xà Chân Nhân rốt cuộc kém hơn Âm Ma Tông không ít, sắc mặt tái nhợt bay ngược ra ngoài, thụ chút vết thương nhẹ.

Âm Ma Tông nhìn chung quanh một vòng, hừ lạnh nói:

- Nhắc lại lần nữa, toàn bộ cút cho ta, Âm Ma Tông ta sẽ không nhắc lại lần thứ hai.

Nghe vậy, mọi người trầm mặc.

Linh Hải Cảnh Tông Sư thực lực quá mạnh mẽ, ba năm đại năng Chân Nhân Cấp không cần đáng làm đối thủ. Huống hồ, Âm Ma Tông tại đại năng Tông Sư Cấp cũng là một cao thủ nhất đẳng, thực lực không dưới Linh Hải Cảnh Tông Sư vang danh đã lâu. Chọc hắn tức giận, khó bảo đảm sẽ không xuất thủ. Nhưng cứ như vậy buông tha, thực sự không cam lòng, nhất là Linh Hải Cảnh đại năng đã từng tham gia đấu giá hội tại Tam Âm Thành.

- Hắc Xà Chân Nhân, Thiên Ưng Lão Nhân, ta nghĩ hai người các ngươi cũng không muốn để Âm Ma Tông đạt được, không bằng chúng ta liên thủ.

Thiết Mộc Chân Nhân chân nguyên truyền âm cho Hắc Xà Chân Nhân cùng với Thiên Ưng Lão Nhân, lại âm thầm liên hệ Cự Nham Linh Giả, Nguyên Kim Linh Giả cùng với Tam Mạch Linh Giả.

Hắc Xà Chân Nhân liếc mắt nhìn Thiết Mộc Chân Nhân:

- Tốt lắm, chúng ta cùng nhau đứng ra, ai dám để ta làm pháo hôi, ta sẽ khiến hắn chết không chỗ chôn thân.

- Hắc hắc, chuyện ấy ngươi không cần lo lắng.

Hầu như là cùng một thời gian, lấy Hắc Xà Chân Nhân, Thiết Mộc Chân Nhân và Thiên Ưng Lão Nhân làm đại biểu, bảy tám Linh Hải Cảnh đại năng đi tới, đối mặt với Âm Ma Tông.

Thiên Ưng Lão Nhân âm sâm nói:

- Âm Ma Tông, thực lực của ngươi xác thực mạnh hơn chúng ta, nhưng cũng không thể khiến chúng ta không công rời khỏi được.

- Nếu như ta đoán không sai, địa đồ là ngươi lấy ra bán đấu giá, đã như vậy, sẽ không nên oán chúng ta nhúng tay vào chuyện tốt của ngươi.

Thiết Mộc Chân Nhân cẩn thận nhìn về phía Âm Ma Tông.

Âm Ma Tông giận dữ cười nói:

- Tốt, các ngươi cho rằng liên thủ là có thể đối phó ta, xem ra Âm Ma Tông ta thật lâu không ra tay, các ngươi đã không để ta vào mắt.

Song phương giương cung bạt kiếm, không ít cường giả Tinh Cực Cảnh thấy tình thế không đúng, rời khỏi Thạch Nhân Trận. Linh Hải Cảnh đại năng chiến đấu, dư ba cũng có thể dễ dàng giết chết bọn họ.

- Ha ha, hà tất gây chiến, không bằng mọi người ngồi xuống nói chuyện, không cần phải thương hòa khí.

Một vị!

Hai vị!

Ba vị!

Đủ năm vị Linh Hải Cảnh đại năng đi tới, người nói khí tức thậm chí không dưới Âm Ma Tông, rõ ràng là Linh Hải Cảnh Tông Sư. Ngoài hắn ra, bốn người khác phân biệt là một vị đại năng Chân Nhân Cấp, ba vị đại năng Linh Giả Cấp, đội hình còn muốn trên đám người Hắc Xà Chân Nhân và Thiên Ưng Lão Nhân.

- Bích Thủy Linh Tông!

Con ngươi Âm Ma Tông co rụt lại, người này cùng hắn đồng dạng là Linh Hải Cảnh Tông Sư. Tại thủy chi áo nghĩa có tạo nghệ rất cao, không thể coi thường. Nếu như nói đại năng Chân Nhân Cấp hắn còn có thể không quan tâm. Như vậy đại năng Tông Sư Cấp khiến hắn không thể bỏ qua, một đại năng Tông Sư Cấp có ai không sáng tạo ra hai ba loại áo nghĩa võ học, không toàn lực chiến đấu một hồi, ai cũng không biết ai mạnh hơn.

Mà ngoại trừ cao thủ Tông Sư Cấp cường đại, hầu hết mọi người thực lực chênh lệch cũng không quá lớn, giờ khắc này, Âm Ma Tông đã không thể trấn áp tràng diện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 428: Tiến Vào Lòng Đất.

Sáu chùm tia sáng trên tế đàn tiếp thiên liên địa, tựa như sáu cây trụ trời rực rỡ, để tế đàn và hơn mười dặm xung quanh nó nhuộm đẫm, đặc biệt thông suốt, như mộng như ảo.

Dưới tế đàn, trong Thạch Nhân Trận, bầu không khí gần như đọng lại.

Một lúc lâu, thần tình Âm Ma Tông hòa hoãn xuống, trong mắt có một đạo lãnh quang lóe qua:

- Bích Thủy Linh Tông, ngươi hà tất xen vào náo nhiệt này.

Bích Thủy Linh Tông đang cùng Thiết Mộc Chân Nhân chân nguyên truyền âm, biết được tế đàn là then chốt đạt được Bất Tử Chi Thân, thập phần kinh ngạc. Mà kinh ngạc qua đi là hưng phấn khó có thể hình dung, hắn mỉm cười nói:

- Âm Ma Tông, những lời này của ngươi là không đúng rồi. Bảo vật dành cho người có duyên, nếu tế đàn đã xuất hiện ở chỗ này, nói rõ ta cùng với nó cũng có chút duyên phận, sao có thể nói là tới giúp vui.

- Hừ!

Âm Ma Tông hừ lạnh một tiếng, hắn biết để Bích Thủy Linh Tông rời khỏi là chuyện không có khả năng, đành nói:

- Bích Thủy Linh Tông, ta thừa nhận thực lực của ngươi, chỉ là, trừ ngươi ra, những người khác đều phải cút, ta nghĩ ngươi cũng không muốn để cho bọn họ cùng tới.

- Cái này...

Bích Thủy Linh Tông có chút do dự, liếc mắt nhìn đám người Thiết Mộc Chân Nhân.

Thiết Mộc Chân Nhân cấp bách nói:

- Hắn biết thứ đó so với bất kỳ kẻ nào trong chúng đều nhiều hơn. Không có chúng ta kiềm chế, bí mật Bất Tử Chi Thân tối hậu sẽ lại rơi vào trong tay hắn...

- Ngươi muốn chết!

Không đợi Thiết Mộc Chân Nhân nói xong, Âm Ma Tông phẫn nộ, khí tức hôi hắc sắc âm lãnh bạo phát. Hắn một chưởng bổ về phía Thiết Mộc Chân Nhân, thậm chí để Hắc Xà Chân Nhân, Thiên Ưng Lão Nhân cũng bao phủ bên trong, muốn một kích lấy mạng, đưa bọn họ vào chỗ chết.

- Đại Ngọc Loa Toàn!

Thời khắc mấu chốt, Bích Thủy Linh Tông hai tay kết ấn, thi triển ra áo nghĩa võ học đắc ý, bên ngoài ba người tạo ra một dòng nước xoay tròn, đón đỡ công kích của Âm Ma Tông.

- Bích Thủy Linh Tông, ngươi có ý tứ gì? Lẽ nào muốn cùng ta quyết một trận tử chiến?

Âm Ma Tông trầm nhìn về phía Bích Thủy Linh Tông.

Bích Thủy Linh Tông tiếng nói sang sảng:

- Bọn họ không thể giết, muốn giết cũng nên giết những cường giả Tinh Cực Cảnh kia, ngươi thấy sao?

- Không tốt!

Nghe vậy, cường giả Tinh Cực Cảnh trong Thạch Nhân Trận vẻ mặt kịch biết, lập tức chân nguyên bạo phát bay vút ra ngoài như ong vỡ tổ.

Về phần Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thoáng lui về phía sau hơn trăm thước, chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, làm tốt chuẩn bị tùy thời rút lui.

- Hắc hắc, đều chết đi!

Âm Ma Tông không tiếp thu cường giả Tinh Cực Cảnh có thể ảnh hưởng đến hắn. Thế nhưng các chuyện lúc trước khiến hắn nghẹn một bụng lửa giận, vừa lúc đem bọn họ ra để phát tiết.

- Dĩ Địa Vi Thiên, Trấn Sát!

Âm Ma Tông tinh thông là thổ chi áo nghĩa, một chưởng đánh ra Càn Khôn nghịch chuyển, trời không còn là trời, đất cũng chẳng phải đất, mà hoàn toàn đảo ngược qua đây. Không chỉ khiến mọi người đang bỏ chạy cảm thấy mất phương hướng, càng khiến cho bọn họ cảm thấy mất thăng bằng, ngã trái ngã phải, chật vật bất kham. Chợt, một cái thổ hoàng sắc thiên khung đại thủ từ trên trời giáng xuống, che trời phủ đất hung hăng đánh xuống.

- Thật là áo nghĩa khủng khiếp!

Con ngươi của Diệp Trần co rút lại thành một điểm. Một chưởng này của Âm Ma Tông đã thoát ly phạm trù kỹ xảo, triệt để tăng lên đến trình độ vũ trụ huyền ảo. Trong phạm vi chưởng áp bao phủ, thiên địa chấn động, Càn Khôn nghịch chuyển. Thân ở bên trong tựa như con kiến, thập thành thực lực không phát huy được đến ba bốn thành. Lấy ba thành thực lực đối kháng một chưởng toàn lực của Âm Ma Tông, lấy trứng chọi đá cũng không đủ để hình dung.

Linh Hải Cảnh Tông Sư cường đại, triệt để vượt qua tưởng tượng của Diệp Trần.

Ngay trong phương viên vài dặm cường giả Tinh Cực Cảnh sắp bị trấn sát, Bất Tử Tế Đàn đột ngột xoay tròn, lục đạo quang trụ kết thành một đạo,

hóa thành một chùm quang trụ thô to phá Thương Khung, một đường phá tan Kinh Diễm Thiên, Thái Cực Thiên, sau đó là Thiên Đính Thiên.

Mà Thạch Nhân Trận ở phía dưới Bất Tử Tế Đàn, mạnh mẽ sụp đổ, xuất hiện một cái thông đạo dựng thẳng, không biết sâu bao nhiêu. Thông đạo to tới mười dặm, lấy Bất Tử Tế Đàn giữa không trung làm tâm, hôi sắc long quyển phong vọt thẳng lên, phảng phất như một cái phễu thật lớn, miệng phễu thâm nhập thông đạo.

A! A! A!

Không có bất kỳ sự phản kháng nào, trong mười dặm, toàn bộ mọi người đều bị long quyển phong hút vào thông đạo. Ngoài mười dặm cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không chống lại được hấp lực của long quyển phong, thoáng cái liền bị cuốn vào bên trong, bao gồm cả những pho tượng người đá.

- Chuyện gì xảy ra?

Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông thân là Linh Hải Cảnh Tông Sư, tự nhiên sẽ không tùy ý long quyển phong làm xằng làm bậy, ra sức thôi động chân nguyên, muốn thoát khỏi ràng buộc. Thế nhưng long quyển phong không biết dài bao nhiêu, hấp lực mạnh mẽ khiến mây trên bầu trời đều bị cuốn xuống, mấy người giãy dụa vài lần, rồi bị cuốn vào bên trong.

Trong thông đạo, gần trăm người rất nhanh rơi xuống, hỗn loạn một mảnh.

- Tràng cảnh này cùng đồ án Bất Tử Tế Đàn giống nhau như đúc.

Mộ Dung Khuynh Thành nhớ lại đồ án Bất Tử Tế Đàn, trên đó ngoài một tòa tế đàn, quang mang lấp lánh cùng long quyển phong cũng được điêu khắc lên. Nghĩ đến đây, Bất Tử Tế Đàn một ngày ra, sẽ xuất hiện tràng cảnh này.

Mi tâm Diệp Trần phồng lên, linh hồn lực phóng xạ theo hình quạt, một

lát sau, hắn hít sâu một hơi:

- Thông đạo này chiều sâu đã ngoài trăm dặm, phiền phức.

Dưới lòng đất vốn là địa phương chưa biết, đừng thấy cường giả Tinh Cực Cảnh có thể lên trời xuống đất. Nhưng vẫn có phạm vi hạn chế, thiên, cao không quá Kinh Diễm Thiên, địa, thấp không quá hai ba vạn thước, cũng chính là bốn năm mươi dặm. Vượt quá phạm trù này, chính là địa phương cường giả Tinh Cực Cảnh không thể đi. Hiện nay, bọn họ đã thâm nhập dưới lòng đất hơn mười dặm, lại vẫn chưa tìm được tận cùng, e là chiều sâu của thông đạo chí ít mấy trăm dặm.

Hô!

Trong giây lát, hấp lực trong thông đạo mạnh hơn, tốc độ rơi xuống của mọi người vượt quá bốn năm lần vận tốc âm thanh, cường giả Tinh Cực Cảnh toàn lực chạy đi thời gian đều gấp mấy lần vận tốc âm thanh. Nhưng lúc này là dưới trạng thái bình thường, hiện tại rõ ràng là không bình thường, mà là đang điên cuồng rơi xuống, căn bản không bị khống chế. Mấy cường giả Tinh Cực Cảnh thực lực hơi yếu ngay cả nội tạng cũng thiếu chút nữa bị nhổ ra, bị hấp lực mạnh mẽ gây trọng thương.

Hầu như là vô ý thức, Diệp Trần cầm bàn tay nhỏ bé, mềm mại của Mộ Dung Khuynh Thành. Mộ Dung Khuynh Thành giật mình một chút, bàn tay nhu nhược không xương nắm lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 429: Thế Giới Dưới Lòng Đất. (Thượng,Hạ)

Năm mươi dặm.

Bảy mươi dặm.

Một trăm dặm.

Một trăm năm mươi dặm.

Hai trăm dặm.

- Chết chắc, chúng ta đã thâm nhập hơn hai trăm dặm dưới lòng đất.

Một ít cường giả Tinh Cực Cảnh vẻ mặt như đưa đám, sớm biết như vậy đã không tới góp vui rồi.

Đám Linh Hải Cảnh đại năng Âm Ma Tông, Bích Thủy Linh Tông đều là mặt không đổi sắc. Chiều sâu mấy trăm dặm vẫn còn trong phạm vi bon họ có thể thừa thụ. Hơn nữa bọn họ tin tưởng vững chắc. Đây không phải tai nạn, mà là kỳ ngộ của bọn họ, bí mật Bất Tử Chi Thân nhất định giấu ở sâu dưới lòng đất.

Vù vù...

Hấp lực còn đang tăng thêm, từ bốn năm lần vận tốc âm thanh đạt được gấp bảy lần vận tốc âm thanh. Cho dù là Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đều có chút không thích ứng với tốc độ đột nhiên tăng thêm, vùng lông mày dần dần nhăn lại.

- Hấp lực chỉ tăng không giảm. Chiều sâu chân chính chỉ sợ vượt quá tưởng tượng của chúng ta.

Diệp Trần nắm chặt bàn tay của Mộ Dung Khuynh Thành, chân nguyên truyền âm nói.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Vẫn có lời đồn, ở sâu trong lòng đất có một thế giới khác, không biết cùng thông đạo này có liên hệ hay không?

- Đã đến thì yên ổn xem tình huống đi sao!

Diệp Trần nhìn mọi nơi, trong tầm mắt một mảnh hỗn độn. Ngẫu nhiên có thể thấy một hai pho tượng người đá như ẩn như hiện. Trong hoàn cảnh quỷ dị ở đây, trên pho tượng người đá tựa hồ ẩn chứa võ đạo ý chí, khiến người tỉnh ngộ, tâm tình rất nhanh yên ổn lại.

Ba trăm dặm!

Năm trăm dặm!

Tám trăm dặm!

Một nghìn dặm!

Rất nhanh, mọi người đã rơi xuống một nghìn dặm trong lòng đất. Nơi này cho dù là Linh Hải Cảnh đại năng đều có chút kinh khủng. Một nghìn dặm trong lòng đất tuyệt đối là địa phương bọn họ chưa bao giờ tới, thậm chí chưa từng nghe nói qua. Dưới lòng đất Chân Linh Đại Lục sâu bao nhiêu, từ cổ đến nay, không ai nói rõ được.

- Bất Tử Chi Thân bí mật thực sự ở dưới lòng đất?

Trên mặt Âm Ma Tông âm tình bất định, mang theo một tia sợ hãi, một nghìn dặm dưới lòng đất với hắn không sai biệt lắm là cấm địa nguy hiểm. Mà bị vây trong cấm địa dưới lòng đất, trên cơ bản đều có vào không ra, trình độ nguy hiểm viễn siêu cấm địa trên mặt đất.

Cách đó không xa Bích Thủy Linh Tông cười khổ một tiếng, thỉnh

thoảng thôi động linh hồn lực dò xét chiều sâu, kết quả khiến hắn thập phần hoảng sợ, hoàn toàn không tìm được.

Về phần đám Linh Hải Cảnh đại năng Thiết Mộc Chân Nhân, Hắc Xà Chân Nhân đều là vẻ mặt trắng bệch, chuẩn bị mặc cho số phận. Vả lại đến nông nỗi này, bọn họ có giãy dụa cũng phí công, hà tất suy nghĩ nhiều.

Hấp lực vô thì vô khắc không ngừng tăng thêm, đã từng gấp bảy vận tốc âm thanh đạt được gấp bảy vận tốc âm thanh, hơn mười tên cường giả Tinh Cực Cảnh thổ huyết bỏ mình, thành một khối thi thể vô ý thức. Quỉ dị là những khối thi thể vô ý thức này, phát ra một đoàn quang thải hư huyễn, dung nhập trong những pho tượng người đá cũng đang rơi xuống, khiến nó có vẻ càng thần bí.

Hai nghìn dặm!

Ba nghìn dặm!

Năm nghìn dặm!

Không ngừng không nghỉ rơi xuống, khiến tất cả mọi người kinh sợ không hiểu, chiều sâu năm nghìn dặm là khái niệm gì, từ mặt đất đến Kinh Diễm Thiên, bất quá mấy trăm dặm mà thôi. Năm nghìn dặm đã là gấp hơn mười lần rồi, hơn nữa là dưới lòng đất không phải không khí, là do bùn đất tích tụ. Mỗi một thốn độ dày đều phải viễn siêu mấy trăm lần không khí, bị chôn ở trong đó có thể nghĩ có bao nhiêu tuyệt vọng.

Cũng may hấp lực đạt tới gấp mười lần vận tốc âm thanh, thì không tăng thêm nữa. Bằng không gần một trăm người có thể sống sóng, không vượt quá năm thành.

Sáu nghìn dặm!

Bảy nghìn dặm!

Chín nghìn dặm!

Sau chín nghìn dặm này, hấp lực rốt cục chậm lại, từ gấp mười lần vận tốc âm thanh giảm xuống gấp tám lần vận tốc âm thanh, lại từ gấp tám lần giảm xống năm lần, rồi đến gấp ba lần.

Thời gian chín nghìn chín trăm dặm, Diệp Trần đã dò xét tới tận cùng, trầm giọng nói:

- Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, chúng ta cách mặt đất trên dưới một vạn dặm.

- Chiều sâu này đủ để khiến kẻ khác tuyệt vọng.

Cho dù Mộ Dung Khuynh Thành lãnh tĩnh vô cùng, cũng không nhịn được tâm tình trầm trọng. Trong lòng phảng phất như có một khối cự thạch đè ép, không thể thở dốc.

Phía dưới thế giới cũng không phải một mảnh hắc ám, mà là hơi hôn ám, trong tầm mắt, toàn bộ là mặc lục sắc, kéo dài đến chân trời, đây là một mảnh rừng nhiệt đới thật lớn. Một mảnh rừng nhiệt đới trong thế giới dưới lòng đất, mà bọn họ mới từ tầng mây hôi sắc rơi xuống.

Hô! Hô! Hô!

Chui khỏi tầng mây, hấp lực biến mất, chỉ có pho tượng người đá bởi vì quá nặng, từng pho rất nhanh rơi xuống rừng nhiệt đới, đập ra một cái ao sâu.

- Chuyện gì xảy ra, ta không thể cảm ứng được chân nguyên của mình.

Có người muốn nhắc tới chân nguyên, tốc độ rơi chậm lại, phát hiện trong cơ thể không có bất kỳ phản ứng gì, phát tiếng sợ hãi.

- Ta cũng giống như vậy.

- Hỏng bét, không có chân nguyên, địa phương quỷ quái này sao có thể sống sót?

Thân ở trên cao mấy vạn thước, một ngày mất đi chân nguyên, bằng với mất đi năng lực phi hành, coi như là thiết cầu rơi xuống cũng sẽ vỡ nát, càng không nói tới thân thể huyết nhục.

- Đem y phục cuốn lại.

Dưới sinh tử tồn vong, một ít người nghĩ đến dùng y phục kết thành dù vải thật lớn, tốc độ rơi chậm lại, cũng may có tinh thần lực, đã không cần rót vào chân khí cùng với chân nguyên để mở Trữ Vật Linh Giới, bằng không hiện tại ngay cả mở Trữ Vật Linh Giới cũng không làm được.

Hoa lạp lạp!

Từng cây dù vải ngủ sắc tạo ra tựa như bồ công anh biến dị, tốc độ rơi giảm xuống càng ngày càng chậm, tối hậu bảo trì mức độ có thể chấp nhận được.

Những người khác nghe được cũng đều học theo.

Diệp Trần vốn định lấy ra phi hành Khôi Lỗi, nhưng cứ như vậy rất dễ trở thành mục tiêu của mọi người. Dù sao dưới tình huống không thể thôi động chân nguyên, một con phi hành Khôi Lỗi đủ để dẫn phát, hắn không có thập phần nắm chắc ứng phó được Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông.

- Y phục của ta cho ngươi mượn.

Mộ Dung Khuynh Thành rốt cuộc là nữ nhân, y phục đều là váy cùng các loại, không quá thanh nhã.

Mộ Dung Khuynh Thành cười cười:

- Không cần, ta có cái này.

Bóng đen hiện lên, phía sau Mộ Dung Khuynh Thành xuất hiện một đôi cánh chim đặc chế cho bay lượn. Cánh chim có màu đen, mở rông ra dài hơn năm thước, tựa như ác ma hay cánh dơi. Có cánh chim để bay, Mộ Dung

Khuynh Thành lại khôi phục năng lực phi hành. Tuy rằng năng lực phi hành này có chút nguyên thủy. Nhưng chung quy so với không có vẫn tốt hơn, mượn ánh sáng của Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần đi cùng.

Từng cái ô vải đáo xuống rừng nhiệt đới sâu thẳm, rất nhanh, Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần cũng rớt xuống phụ cận, dẫm lên một cây đại thụ.

- Mảnh rừng nhiệt đới này cây cốt thật là đủ lớn.

Rừng nhiệt đới bởi vì ấm ướt oi bức, cây cối rất dễ hư thối. Do đó thể cao bảy tám mươi thước đã rất không sai rồi. Thế nhưng cây cối ở mảnh rừng nhiệt đới này lại không thấp hơn trăm thước, có những bụi cây thậm chí so với tòa tháp còn muốn cao hơn, một cây mây tựa như con mãng xà thật lớn, giăng khắp nơi, tùy ý leo trèo.

- Mẹ nó, đây là địa phương quỉ quái gì vậy?

Đi tới thế giới dưới lòng đất có khoảng hơn tám mươi người, một gã cường giả Tinh Cực Cảnh xuất ra vũ khí, khu cản một con muỗi cỡ đầu người.

Ông ông ông...

Muỗi bay vút tốc độ rất nhanh, chấn động thanh âm cùng máy bay ném bom không có gì khác nhau. Chỉ là thân thể chợt lóe, sẽ đậu trên cổ con người, ống hút như chiếc đũa dài đâm thật sâu vào, cố sức hút lấy, đại lượng tiên huyết bị lấy ra.

A!

Tiếng kêu thảm thiết kinh tâm động phách, cường giả Tinh Cực Cảnh bị muỗi hút máu lấy tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được khô quắt lại. Mà con muỗi kia trong nháy mắt bành trướng cỡ chậu rửa mặt, cái bụng đỏ sậm phồng lên, chứa đầy tiên huyết.

Xích!

Cường giả Tinh Cực Cảnh bên cạnh tay mắt lanh lẹ, trường thương run lên, trong nháy mắt đâm thủng đầu muỗi.

Ông ông ông ông ông ông...

Cùng lúc đó, trong lùm cây lại có mấy con muỗi nữa bay ra, hướng Cự Nham Linh Giả ở gần đó lao tới.

- Muốn chết!

Vũ khí của Cự Nham Linh Giả là hai thanh thiết chùy thật lớn, thiết chùy huy vũ, âm thanh bạo tạc vang lên, thuần thục giết chết ba con muỗi. Nhưng con muỗi cuối cùng tương đối giảo hoạt, trong lúc đánh nhau, đã vọt đến sau lưng Cự Nham Linh Giả, dùng vòi cố sức cắm vào.

- Không tốt, lưng bị tê liệt.

Thân thể Linh Hải Cảnh đại năng quá mạnh mẽ, đã không thuộc về phàm thể. Dù cho vòi muỗi có sắc bén, cũng chỉ có thể cắm sâu nửa thốn, thế nhưng muỗi trong rừng nhiệt đới này không phải muỗi thường, trong vòi của nó có chứa độc tố tê liệt rất mạnh, thoáng cái khiến lưng Cự Nham Linh Giả tê đại, không còn bất kỳ cảm giác gì.

Thừa dịp độc tố chưa lan tràn ra toàn thân, Cự Nham Linh Giả một chùy đập vào sau lưng mình.

Phanh!

Huyết thủy văng khắp nơi, con muỗi bị đập thành thịt vụn, dính trên y phục sau lưng Cự Nham Linh Giả.

Để tình huống của Cự Nham Linh Giả nhìn vào mắt, Diệp Trần thấp giọng nói:

- Nơi đây không đơn giản. Nếu như ta đoán không sai, con muỗi này hẳn

là tam cấp yêu thú Long Huyết Văn thời Thượng Cổ. Sức chiến đấu của nó không tính rất mạnh, lại có thể đâm thủng hộ thể chân nguyên của võ giả Bão Nguyên Cảnh, mất đi chân nguyên, cường giả Tinh Cực Cảnh bị chích một cái cũng phải ngã xuống.

Có kho tri thức căn bản khổng lồ của Chiến Vương, Diệp Trần biết rất nhiều thứ, bao gồm cả Long Huyết Văn rất ít tồn tại ở bên ngoài.

- Thượng Cổ yêu thú!

Nghe vậy, Mộ Dung Khuynh Thành hơi kinh ngạc, Thượng Cổ yêu thú so với yêu thú tầm thường càng mạnh hơn, thậm chí có thể vượt cấp khiêu chiến.

- A! Tê dại giảm bớt!

Giết chết Long Huyết Văn, độc tố tê liệt trên lưng Cự Nham Linh Giả tự động tiêu trừ, nhất thời thở ra một hơi, lau lau mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, càng nhiều tiếng vo ve truyền đến, căn cứ độ lớn thanh âm Long Huyết Văn phát ra, cách nơi này khoảng chừng hơn mười dặm, ở một nơi đáng sợ, loài muỗi trời sinh rất mẫn cảm đối với tiên huyết, không sớm rời khỏi, sớm muộn cũng bị đuổi theo.

- Đi mau!

Mọi người không dám chậm trễ, đi ngược với phương hướng thanh âm phát ra.

Rừng nhiệt đới thập phần oi bức, cây cối và cỏ dại thập phần tươi tốt tươi tốt, người đi ở phía trước thỉnh thoảng huy vũ vũ khí, chém đứt thực vật chặn đường.

- Cẩn thận một chút, thế giới này, tinh thần lực bị hạn chế rất lớn.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi ở giữa đội ngũ. Trên đường,

Diệp Trần thường xuyên phóng xạ ra linh hồn lực, dò xét tứ phía. Hắn phát hiện, trong rừng nhiệt đới, phạm vi dò xét của linh hồn lực không vượt quá ba trăm thước, tinh thần lực bị hạn chế càng nhiều. Phạm vi tra xét ngay cả một thành linh hồn lực cũng không đến. Phải biết rằng linh hồn của hắn so với cường giả Tinh Cực Cảnh tầm thường mạnh hơn mấy lần. Theo tỉ lệ mà tính, cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn, phạm vi tinh thần lực tra xét phỏng chừng không quá mười thước.

Mười thước có thể làm được gì, dù cho mất đi chân nguyên, Diệp Trần cũng có thể trong nháy mắt đạt được hơn trăm thước, mười thước chính là một phần mười lần chớp mắt.

- Ân!

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu, nàng đã thử qua, phạm vi tra xét lớn nhất của tinh thần lực là khoảng chín thước.

Đi qua một đoạn đường, bụi cây quanh thân biến mất, thay vào đó là một mảnh hoa lá tươi đẹp cao đến hơn mười thước. Rễ của những đóa hoa chiếm tám phần toàn bộ chiều cao, so với thắt lưng đều phải thô hơn, màu sắc trong suốt.

Phốc xuy!

Trong vô thanh vô tức, phía sau đội ngũ, một đóa hóa lặng yên nở ra, rễ hoa uốn cong, để một gã cường giả Tinh Cực Cảnh nuốt vào. Sau vài lần chớp mắt, cường giả Tinh Cực Cảnh này thi cốt vô tồn.

Dần dần, rốt cục có người phát hiện không bình thường, đóa hoa bốn phía nhìn như vô hại. Dịch thể bên trong đóa hoa có chứa tính ăn mòn cường liệt, trong khoảng thời gian ngắn là có thể đem người tiêu hóa sạch sẽ, xương cốt đều không còn.

- Là Hủ Cốt Thực Nhân Hoa!

Diệp Trần một mực chú ý đóa hoa, thẳng đến lúc này, mới từ trong tri

thức căn bản của Chiến Vương tìm được tin tức về nó.

Hủ Cốt Thực Nhân Hoa cũng là chủng loại thời Thượng Cổ, nhìn bề ngoài, nụ hoa chỉ có cỡ nửa thân người, tựa hồ không có gì nguy hại, chỉ khi nào phát động công kích. Nụ hoa mới trong nháy mắt bành trướng tới cỡ mấy thước, một vài yêu thú đều có thể nuốt vào.

Trên thực tế, tất cả mọi người không có thả lỏng cảnh giác, thế nhưng Hủ Cốt Thực Nhân Hoa tìm được địa phương hạ thủ, chuyên tìm những vị trí sát biên giới, không bị người quan tâm.

- Chém vào rễ của chúng.

Có người cầm vũ khí, hướng phía rễ của Hủ Cốt Thực Nhân Hoa huy chém!

Bá bá bá!

Một màn khiến kẻ khác giật mình phát sinh. Rễ của Hủ Cốt Thực Nhân Hoa nhúc nhích, tản ra bốn phương tám hướng, công phu chỉ chốc lát biến mất ở trong rừng nhiệt đới sâu thẳm.

- Đây là địa phương quỷ gì vậy?

Làm cường giả Tinh Cực Cảnh và Linh Hải Cảnh đại năng, đã khi nào chịu nghẹn khuất như vậy. Đi tới thế giới này, chân nguyên biến mất không nói, ngay cả tinh thần lực đều bị hạn chế, phạm vi tra xét còn lại có khoảng mười thước. Căn bản không tạo ra tác dụng gì, mỗi người đều là thần kinh căng thẳng, nghi thần nghi quỷ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 430: Ý Niệm. (Thượng,Hạ)

Càng khiến người khác tuyệt vọng là bọn họ không biết đi ngoài bằng cách nào. Ở đây cách mặt đất tới một vạn dăm, không phải một vạn thước.

Bao gồm Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông ở bên trong, tất cả mọi người tâm tình áp lực, vẻ mặt xấu xí.

- Ân!

Con mắt Diệp Trần bỗng nhiên híp lại, trong linh hồn lực cảm ứng, hắn phát hiện ngoài hai trăm thước, có hình bóng gì đó di động rất nhanh, đó không phải yêu thú, cũng không phải thực vật cổ quái, mà là nhân loại, cùng bọn họ không có gì khác nhau. Duy chỉ khác biệt là màu đỏ trên thân đối phương, mặc váy da, trên cổ đeo vòng cổ bằng xương thú. Trên da có hình săm cổ quái.

Mộ Dung Khuynh Thành thấy thần tình Diệp Trần có biến, thấp giọng dò hỏi:

- Thế nào?

- Có người đang theo dõi chúng ta.

- Có người? Là nhân loại?

Diệp Trần nói:

- Hẳn là nhân loại, tình huống không được lạc quan.

Yêu thú không đáng sợ, thực vật không đáng sợ. Dưới tình huống thông thường nhân loại là đáng sợ nhất. Bởi vì nhân loại trí tuệ cao nhất, biết sách

lược.

Hưu!

Lời nói vừa dứt, một mũi tên nhọn mang theo âm thanh cường liệt phóng tới, xuyên qua thân thể một gã cường giả Tinh Cực Cảnh, cắm trên một cây đại thụ, đuôi tên còn run run không ngớt.

- Mũi tên, lẽ nào có người?

- A, các ngươi cũng là nhân loại ngã xuống đi sao! Mọi người có chuyện gì từ từ nói, có thể dẫn chúng ta rời khỏi phiến rừng nhiệt đới này hay không?

Có người nhịn không được lên tiếng nói.

Hưu hưu hưu hưu hưu hưu...

Trả lời hắn là một loạt vũ tiễn, trong nháy mắt đem hắn bắn thành tổ ong. Trong đó có một ít vũ tiễn bắn về phía Diệp Trần.

Phá Phôi Kiếm ra khỏi vỏ, cổ tay Diệp Trần run run, kiếm tốc bạo tăng, kiếm quang lóe ra, mũi tên sắc bén đều bị chặt đứt. Khiến hắn giật mình là những mũi tên này ẩn chứa một tia lực lượng vô hình, chấn cho tay hắn tê dại, kiếm tốc đã bị ảnh hưởng rất lớn.

- Ý chí, sai, cùng ý chí có khác biệt rất lớn, so với ý chí càng muốn thuận buồm xuôi gió, tựa hồ là một loại ý chí vận dụng khác.

Diệp Trần kinh hãi không thôi.

Trong đám người, Tam Mạch Linh Giả đầu gối cong lên, nhảy thẳng lên, làm Linh Hải Cảnh đại năng, dù cho mất đi chân nguyên, cũng là thập phần cường đại, cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường đều không thể công phá phòng ngự của hắn, chỉ thấy thân hình hắn liên thiểm, hóa thành một đạo bóng đen đánh về phía sâu thẳm trong rừng nhiệt đới.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Càng nhiều vũ tiễn phóng tới, Tam Mạch Linh Giả bằng vào linh hồn lực cảm ứng, tách ra chín thành chính công kích, còn lại đến hai ba mũi tên đâm trúng da hắn, gần thâm nhập hai phân.

- Chết đi!

Tam Mạch Linh Giả một chưởng đánh ra, đại thụ trước người bị bẻ gẫy, nửa đoạn trên bay ra.

Đối với người thân bị bắt, nhân loại bị ẩn núp ở sâu trong rừng nhiệt đới thập phần phẫn nộ, mưa tên dày đặc bắn đến như cuồng phong bạo vũ. Trong đó có một phần ba vọt tới Tam Mạch Linh Giả.

- Một đám man di chưa khai hóa, trở lại cho ta.

Âm Ma Tông xuất thủ, để mọi người trong một vòng tròn. Tuy rằng hắn không quan tâm người khác sống chết, nhưng không có nghĩa là hiện tại không quan tâm. Phải biết rằng nhiều người chính là lực lượng. Nhất là dưới tình huống mất đi chân nguyên, bất kỳ một gã Linh Hải Cảnh đại năng cũng không cho phép tổn thất.

Một tay vung lên, khắp bầu trời mũi tên bị chặn, chợt bay ngược trở lại.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Tên tới cũng nhanh, đi cũng không chậm, cây cối bị xuyên thủng, cây cỏ bị tiêu diệt, ở sâu trong rừng nhiệt đới, một gã nhân loại dưới lòng đất bị tên bắn trúng, cắm vào trên đất và trên cây cối.

- Võ đạo ý chí Tông Sư Cấp!

Diệp Trần vẫn là lần đầu tiên kiến thức đại năng Tông Sư Cấp toàn lực thôi động võ đạo ý chí. Mặc dù về mặt công kích, võ đạo ý chí không bằng kiếm đạo ý chí, nhưng phương diện khác đều muốn viễn siêu kiếm đạo ý chí,

tỷ như chiêu thức ấy của Âm Ma Tông, Diệp Trần không thể làm được.

Liếc mắt nhìn Âm Ma Tông, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Tại công kích, Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông đều phải thua kém ta không ít, bất quá võ đạo ý chí không chỉ có thể tăng phúc công kích, phòng ngự và tốc độ cũng nằm trong phạm vi tăng phúc. Giao đấu đơn độc, phần thắng của ta cũng không cao, một đấu hai chỉ bại không thắng, hi vọng không gặp phải một màn này.

Diệp Trần chưa ngưng luyện Kiếm Hồn chân chính, trên cảnh giới so ra kém kiếm khách Linh Hải Cảnh, nhưng hình thức ban đầu Kiếm Hồn của hắn ẩn chứa bất hủ thuộc tính, trời sinh cường đại, phối hợp với có ý chí quang huy mà chỉ đại năng Tông Sư Cấp mới có, tuyệt đối là kiếm đạo ý chí Tông Sư Cấp. Lực công kích cường đại, chỉ có kiếm khách Tông Sư Cấp có thể địch nổi, đại năng Tông Sư Cấp khác có phần không bằng. Chỉ là hắn hiểu rõ công kích cường đại không có nghĩa là chiến lực cường. Huống hồ đại năng Tông Sư Cấp cường độ thân thể ở trên hắn, mạnh mẽ vô cùng. Mà cường độ thân thể của hắn chỉ có thể cung Linh Hải Cảnh đại năng bình thường chống lại. Đây vẫn là bởi bình thường được cánh hoa Thiên Ma hoa rèn luyện.

Phanh!

Thấy Âm Ma Tông giải quyết phiền phức, Tam Mạch Linh Giả hắc hắc cười nhạt, bàn tay phát lực chấn động, nhân loại dưới lòng đất bị bắt làm tù binh hai chân cách mặt đất, ngã đụng vào một cây đại thụ cao năm sáu thước. Chỉ nghe phốc xuy một tiếng, Tam Mạch Linh Giả nhặt lên một mũi tên, hất tay bắn ra, mũi tên ẩn hàm võ đạo ý chí so với cung tiễn bắn ra càng mạnh mẽ hơn, đâm thủng ngực tên nhân loại kia, mãi tới đuôi mới ngừng lại, đem hắn đính trên đại thụ, treo ở đó.

- Ta hỏi ngươi, có nghe hiểu lời ta nói hay không?

Tam Mạch Linh Giả hỏi.

Tê rống!

Nhân loại dưới lòng đất bị bắt thập phần cường tráng, bị hình xăm đồ đằng cổ quái phủ kín cơ thể, tựa như cương kiêu thiết chú. Con mắt cùng nhân loại có khác biệt rất nhỏ theo hướng dã thú, yêu thú hơn. Một hàm răng cũng rất sắc bén, nhất là răng nanh rõ ràng không ngừng giãy dụa, há miệng phát ra tiếng rít gào uy hiếp, mười phần dã tính, thô bạo hung ác.

Phốc xuy!

Lại một mũi tên bắn thủng bụng nhân loại dưới lòng đất kia, Tam Mạch Linh Giả đề cao tiếng nói:

- Ta hỏi ngươi, có nghe hiểu tiếng người hay không?

Ngay khi Tam Mạch Linh Giả tra hỏi, trên người nhân loại dưới lòng đất hai mũi tên tự động rút ra, trong mắt hắn hiện lên tinh quang âm lãnh thị, đầu gối uốn cong, bàn chân đạp đại thụ, tựa như Hùng Ưng phi về phía Tam Mạch Linh Giả.

Ba!

Đáng tiếc thực lực hai người chênh lệch quá lớn, Tam Mạch Linh Giả không hổ là đại năng Linh Giả Cấp, ngưng luyện hồn chân chính, một chưởng để đầu của nhân loại dưới lòng đất phách thành bột phấn, hồng bạch văng khắp nơi.

Xoay người, Tam Mạch Linh Giả nhìn phía Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông:

- Xem ra bọn chúng có ngôn ngữ của mình, không nghe hiểu chúng ta nói cái gì, hơn nữa, bọn họ tựa hồ nắm giữ võ, không chỉ bắn tên uy lực vô cùng lớn, còn có thể tự động rút tên cắm trên người ra.

Bích Thủy Linh Tông lắc đầu nói:

- Bọn họ không có ngưng luyện võ, cổ vô hình lực lượng kia là một loại ý chí vận dụng khác, cùng Kiếm Ý có hiệu quả như nhau.

- Thật là một loại vận dụng ý chí khác, nếu như ta đoán không sai, hẳn là một loại ý niệm tu luyện ra vô hình niệm lực.

Âm Ma Tông mở miệng nói.

- Ý niệm!

Nghe vậy, mọi người trong lòng kinh ngạc, không biết Âm Ma Tông là từ đâu biết được. Chợt ánh mắt lửa nóng, nếu như bọn họ có thể học được phương pháp tu luyện ý niệm, thực lực tự thân tuyệt đối có thể đề thăng rất nhiều, cơ hội tiến bộ đâu có như rau cải trắng, nói có thì có.

Để biểu tình của mọi người thu tại trong mắt, Âm Ma Tông cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Dưới ngầm.

Diệp Trần nói khẽ với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Ý niệm cũng không thích hợp với chúng ta, hoặc là chủ tu ý niệm, hoặc là chủ tu chân nguyên, đây là không thể phối hợp. Ý niệm xác thực rất cường đại. Những người này chỉ học được chút da lông, không có đạt được cảnh giới rất sâu, có người nói ý niệm đến trình độ rất cao, thậm chí có thể kéo bầu trời xuống. Nó nhỏ bé, nhưng có thể phân giải bất kỳ thứ gì.

Nguyên bản hắn còn đang phân tích nhân loại dưới lòng đất sử dụng lực lượng gì, nghe Âm Ma Tông vừa nói như vậy, lập tức tìm được tin tức về ý niệm, bản thân cũng bị hù dọa.

- Thế giới này không thuộc về chúng ta, không biết thực lực của bọn họ ở đây là cái địa vị gì?

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày, nhỏ giọng nói.

Diệp Trần gật đầu:

- Ta nghĩ những người khác đều cũng đang lo lắng vấn đề này.

Rống!

Rống! Rống!

Rống! Rống! Rống!

Nhân loại dưới lòng đất rất nhanh từ trong đả kích kịch liệt của Âm Ma Tông khôi phục lại. Bọn họ không tiếp tục bắn tên, thế nhưng lần công kích này so với bắn tên càng uy hiếp hơn, chỉ thấy bốn phương tám hướng bụi cỏ như cuộn sóng lay động, thanh âm di động liên miên không dứt. Căn cứ độ cao của bụi cỏ và tần suất rung động mà xem, làm ra công kích không phải nhân loại dưới lòng đất, mà là một loại sinh vật tốc độ rất nhanh, cao không quá một thước năm. Điều này làm cho mọi người càng thêm khẩn trương, vừa điều chỉnh tư thế, làm tốt chuẩn bị tùy thời chiến đấu.

Sưu!

Con sinh vật này nhảy ra khỏi bụi cây. Sinh vật này dài hơn hai thước, cao khoảng một thước hai, vóc người như chó, nhưng so với chó cường tráng gấp chục lần. Bộ lông không dài, bên ngoài thân thể đầy hắc hoàng sắc hoa văn, toàn thân có ám sắc lưu chuyển. Trên bàn chân thật lớn mọc ra bốn cái lợi trảo như liêm đao. So sánh với thân thể, cái đầu không tính quá lớn được xương móng dày bao bọc. Một đôi mắt phóng xuất u quang tàn khốc, há miệng ra răng nhọn dày đặc, nhỏ ra dịch thể màu tím.

Đây là Cự Khuyển của thế giới dưới lòng đất.

Rống!

Cự Khuyển rít gào một tiếng, đem cường giả Tinh Cực Cảnh gần nhất vồ ngã xuống đất, há mồm cắn, người này ngay cả kêu một tiếng cũng không kịp, đầu thân một nơi, huyết lưu văng khắp nơi.

Chợt, càng nhiều Cự Khuyển nhào đến, cùng người khác hỗn chiến với nhau, bởi vì thế tiến công quá mạnh mẽ, Cự Khuyển chiếm thượng phong tuyệt đối.

- Chúng ta thành con mồi!

Dựa vào trực giác, Diệp Trần cho rằng nhân loại dưới lòng đất đã đem bọn hắn trở thành con mồi. Đầu tiên là cung tiễn tập kích, ngay sau đó phóng xuất Cự Khuyển, đây là cách mà thợ săn ở thế giới trên mặt đất hay làm, cũng là hữu hiệu nhất. Hắn không biết còn có cái gì chờ đợi bọn hắn.

Một đầu Cự Khuyển nhảy đến không trung, đánh về phía Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành sắc mặt bất biến, tay phải mang theo Kim Ti Thủ Sáo đánh về phía trước, trúng vào cổ Cự Khuyển. Sau đó thân hình xoay chuyển, nương theo lực lượng quán tính, để Cự Khuyển ngã đập trên mặt đất, phát ra tiếng chấn động ầm ầm.

Khóe miệng Cự Khuyển tràn đầy máu, ra sức giãy dụa.

Tạp sát một tiếng!

Cổ tay vặn một cái, Mộ Dung Khuynh Thành đã vặn gãy cổ nó.

Bên kia, Cự Khuyển đánh về phía Cự Khuyển có hai đầu.

Phá Phôi Kiếm nơi tay, Diệp Trần rút lui một bước, cánh tay phải trước người, lấy tốc độ chớp nhoáng chọc mù mắt phải của một đầu Cự Khuyển, lập tức cước bộ biến hóa, người theo kiếm đi, kiếm phong xẹt qua mặt Cự Khuyển, cắt trúng yết hầu của một đầu khác.

Xích!

Tiên huyết bắn ra, hai đầu Cự Khuyển trước sau rơi trên mặt đất.

Không đợi chúng nó giãy dụa, Diệp Trần một kiếm chém triệt để giết

chúng nó.

- Lớp da phòng ngự thật cứng rắn, chỉ sợ so với hầu hết mọi người ở đây đều mạnh hơn.

Linh Hải Cảnh đại năng không cần phải nói, cường độ thân thể mạnh nhất, Diệp Trần cũng nằm trong một tầng thứ này. Cường giả Tinh Cực Cảnh còn lại chỉ có một vài người tu luyện qua luyện thể, có thể cùng Cự Khuyển chống lại. Những người khác chỉ có thể dựa vào kỹ xảo đến giết địch.

Hưu! Hưu! Hưu!...

Thừa dịp Cự Khuyển hấp dẫn lực chú ý của mọi người, nhân loại dưới lòng đất lại phát động tập kích, từng đạo tên bắn lén phảng phất như độc xà thổ tín, từ một góc độ xảo quyệt phóng tới, lấy đi sinh mệnh của người khác.

Bị động chịu đòn không phải phong cách của Diệp Trần, hắn thôi động Kiếm Bộ, phảng phất như một đạo kiếm quang, hướng phía tên bắn lén phóng tới.

- Khoái Chi Tứ Kiếm!

Phá Phôi Kiếm ẩn chứa Sát Lục Kiếm Ý xuất liên tục bốn kiếm, bốn đạo kiếm quang xen kẽ xẹt qua, cây cối bị chặt đứt, bụi cỏ phân khai, không gian tựa hồ tứ phân ngũ liệt, có huyết lưu bắn ra.

- Dĩ Địa Vi Thiên!

Âm Ma Tông không có chú ý tới cử động của Diệp Trần, thân hình hắn lóe ra, đánh bay hai đầu Cự Khuyển xông lên, sau đó bay lên trời, tay phải giơ lên cao, hướng phía sâu trong rừng nhiệt đới bao phủ xuống.

Ầm ầm!

Không có chân nguyên không có nghĩa là không thể thi triển áo nghĩa võ

học, chỉ bằng vào võ đạo ý chí, một chưởng này của Âm Ma Tông cũng không phải người bình thường có thể chống đối. Thấy phía trước đất cát phía trước băng liệt, cuốn ngược lên, để bất kỳ sự vật gì trong phạm vi đều bị cuốn vào, cực có lực trùng kích thị giác.

Bích Thủy Linh Tông không chịu làm người sau, hai tay của hắn vẽ nửa vòng tròn, võ đạo ý chí bóp méo không khí và nguyên khí thế giới dưới lòng đất, hội tụ thành một lực tràng đinh ốc một, lấy một loại phương thức khác thôi động ra, cần kết ấn mới thi triển áo nghĩa võ học Đại Ngọc Loa Toàn!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 431: Không Ngờ Cũng Có Ngày Bị Chó Cắn.

Rầm lạp!

Phía trước, từng khối sự vật lớn bị cuốn lên, bao gồm cây cối, bụi cỏ, bùn đất cùng với nhân loại dưới lòng đất, toàn bộ bị lực tràng đinh ốc dẫn tới tối trung tâm, sau đó nghiền áp thành mảnh vỡ.

Giết chóc không ít nhân loại dưới lòng đất, Diệp Trần đang muốn chọn chiến trường mới, bỗng nhiên hắn nhướng mày, trong linh hồn lực cảm ứng, bốn phía bị một tầng lưới vô hình vây lại. Đây là ý niệm chi võng, nếu không có linh hồn lực, căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

- Nhân loại dưới lòng đất lợi hại hơn xuất hiện.

Diệp Trần không cần nghĩ cũng biết tất nhiên để nhân loại cao thủ, ý niệm chi võng so với mũi tên ẩn hàm ý niêm cao minh hơn không biết bao nhiêu lần, cái này đại biểu ý niệm của đối phương thập phần cường đại, có thể đơn độc ảnh hưởng hiện thực, chế tạo ra vô hình hữu chất đại võng.

- Hủy diệt!

Đối phó vật thể có sinh mệnh, dùng Sát Lục Kiếm Ý cũng đủ, đối phó vật thể không có sinh mệnh, dùng Hủy Diệt Kiếm Ý không thể nghi ngờ càng thích hợp hơn một chút. Sát Lục là giết chóc sinh mệnh, mà hủy diệt lại là hủy diệt vạn sự vạn vật, bất luận thứ gì bao hàm ở trong đó.

Một kiếm chém ra, khí tức hủy diệt tùy ý phóng xạ, dưới một kiếm này, ý niệm chi võng dường như tuyết mùa xuân gặp phải ánh mặt trời, tan rã vô hình, cây cỏ xung quanh trong nháy mắt héo rũ, phảng phất như trải qua trăm nghìn năm.

Ở chỗ sau trong rừng nhiệt đới truyền đến thanh âm không rõ ràng, chợt, một thanh vô hình ý niệm chi thương lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi phóng tới Diệp Trần. Trên đường xuyên qua một cây đại thụ. Đại thụ kia không có héo rũ, không có bị gẫy đổ, thế nhưng chỗ bị xuyên qua tựa như mất đi đại lượng vật chất, thoáng cái biến thành bột phấn, sụp đổ xuống, mà ý niệm chi thương tốc độ không hề chậm lại chút nào.

Đối với điều này, Diệp Trần cước bộ vừa chuyển, hai tay cầm Phá Phôi Kiếm, vô cùng đơn giản vung lên.

Thứ lạp!

Vô hình kiếm quang khiến rừng nhiệt đới thất sắc trong phạm vi lớn, tựa hồ từ thế giới có màu sắc biến thành thế giới chỉ có hai màu đen trắng. Kiếm quang xẹt qua ý niệm chi thương khiến nó một phân thành hai.

- Còn muốn đến!

Linh hồn lực cảm ứng được động tác của đối phương, Diệp Trần vọt người nhảy lên, đạp qua mấy cây đại thụ, một kiếm chém thẳng xuống dưới. Một kiếm này ẩn chứa không phải là Hủy Diệt Kiếm Ý, mà là bất hủ Kiếm Ý mà Diệp Trần am hiểu nhất. Theo bất hủ Kiếm Ý ngưng tụ thành vô hình kiếm quang, màu sắc trong thiên địa chốc lát khôi phục, lực lượng ý chí dâng trào hâu như là một đường nghiền áp ra ngoài. So với Hủy Diệt Kiếm Ý càng kinh khủng hơn nhiều, hủy diệt qua đi là cô tịch, sau bất hủ còn lại là vĩnh hằng.

Tên cao thủ nhân loại dưới lòng đất kia mắng chửi mấy tiếng, điên cuồng thôi động ý niệm, trước người bố trí ra từng tầng lá chắn ý niệm. Như vậy hắn vẫn còn lo lắng, lại ở trên người ngưng tụ ra một tầng ý niệm chiến giáp dày. Trên tay cầm một tấm chắn ý niệm.

Ầm ầm!

Âm hưởng kinh khủng từ đáy lòng của mọi người truyền ra, bất hủ kiếm

quang thế như chẻ tre, bổ ra từng tầng lá chắn ý niệm, đem chúng nát bấy, tối hậu bổ vào ý niệm chiến giáp của đối phương.

Ý niệm chiến giáp không ngừng tu bổ khôi phục, thế nhưng bất hủ kiếm quang tựa như con giòi trong xương, không đạt được mục đích không bỏ qua, lực lượng đến tiếp sau cũng như vô cùng vô tận, điên cuồng xé rách ý niệm chiến giáp. Cuối cùng ý niệm chiến giáp ầm ầm tan vỡ, bất hủ kiếm quang trùng nhập hồn hải của đối phương.

A!

Người này kêu thảm một tiếng, ngã trên mặt đất. Cơ thể nguyên bản cường tráng triệt để mất đi sức sống, tựa như gỗ mục bị thối rữa.

Dư địa khiến nhân loại kinh ngạc đến ngây người, người chết đi là thủ lĩnh chi đội ngũ này. Ý niệm cường đại, ở trong tộc cũng có thể xếp đến trước hai mươi, lấy một địch trăm không nói chơi. Không ngờ lại chết trên tay người ngoài. Mà người từ bên ngoài đến kia khiến cho để cho bọn họ cảm thụ được một tia tim đập nhanh, một kiếm chém ra, đem ý niệm phòng ngự của thủ lĩnh phá sạch sẽ, ngay cả hồn cũng bị phá hủy.

Sau một khắc, thanh âm ầm ĩ vang lên, nhân loại dưới lòng đất lấy ngôn ngữ mà đám người Diệp Trần nghe không hiểu nói chuyện. Cuộc nói chuyện này cũng không duy trì quá lâu, trên thực tế cũng chỉ qua vài lần chớp mắt. Cuộc nói chuyện kết thúc, nhân loại dưới lòng đất không hẹn mà cùng lui lại, theo đó còn có cả Cự Khuyển nanh vuốt sắc bén.

- Hừ, cuối cùng cũng có có chút tự mình biết mình.

Âm Ma Tông không có thấy Diệp Trần và thủ lĩnh nhân loại dưới lòng đất giao thủ, khóe miệng lộ ra cười nhạt.

Bích Thủy Linh Tông nói:

- Nghĩ không ra có thể ở dưới lòng đất thấy một nền văn minh tu luyện khác, không biết là chuyện tốt hay xấu.

Âm Ma Tông nói:

- Mặc kệ là chuyện tốt hay xấu, chỉ cần gây trở ngại đến ta, toàn bộ đều phải chết.

Bích Thủy Linh Tông cười cười, ánh mắt liếc về phía Diệp Trần. Tuy rằng hắn không có thấy Diệp Trần và thủ lĩnh nhân loại dưới lòng đất giao thủ. Nhưng trực giác nói cho hắn biết, nhân loại dưới lòng đất lui lại, hẳn là có liên quan với Diệp Trần. Điều này làm cho hắn đối với Diệp Trần tương đối hiếu kỳ. Một gã cường giả Tinh Cực Cảnh cư nhiên có thể đánh lui nhân loại dưới lòng đất, vô luận dùng phương pháp gì, cũng không được phép khinh thường.

Trải qua một hồi đại chiến, mọi người chết đi chỉ còn lại hơn bảy mươi người, Trong đó có hơn hai mươi người bị thương, thương thế có nhẹ có nặng.

- Hỗn đản, nghĩ không ra lão Lưu ta có một ngày sẽ bị một con chó làm bị thương.

- Đây đâu phải là chó, rõ ràng là Thượng Cổ Thú Liệp Khuyển, có thể trợ giúp nhân loại săn yêu thú, vây sát đại hình hung vật.

- Chúng ta mau chóng rời khỏi đây một chút, ai biết bọn chúng có quay lại hay không?

Dưới một hồi đại chiến, bốn phía bị tàn phá không chịu nổi, mùi mánh tanh nồng nặc, rất dễ hấp dẫn yêu thú phụ cận qua đây. Mọi người chịu không nổi nhiều lần dày vò, bỏ lại hơn hai mươi cỗ thi thể, chật vật đi tới một phương hướng khác.

Rừng nhiệt đới này không biết lớn cỡ nào, trên nhìn không thấy ánh mặt trời, trước nhìn không thấy tận cùng, chỉ có vô tận oi bức và những con muỗi đáng sợ.

Đội ngũ bảo trì quân tốc đi tới, trong rừng nhiệt đới mở ra một con

đường nhỏ.

Khi đi qua một nhánh cây kéo dài ra, một con độc xa ngụy trang thành lá xanh hướng Diệp Trần phát động công kích ác độc, thân thể nhất quyển, phảng phất như lục sắc thiểm điện, răng nanh sắc bén nhắm ngay cổ Diệp Trần, hung hăng cắn tới.

Ba!

Diệp Trần cũng không thèm nhìn tới, tay phải giơ lên, bấm tay bắn ra, đầu độc xà nhất thời bị chém đứt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 432: Kim Phong Thánh Tử. (Thượng,Hạ)

- Nhìn kia, phía trước có tia sáng, chúng ta đã rời khỏi rừng nhiệt đới.

Tiền phương cường giả Tinh Cực Cảnh mở đường vui mừng quá đỗi, quay đầu lại cao giọng nói.

Nghe vậy, tâm tình mọi người dễ chịu hơn nhiều, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Rời khỏi rừng nhiệt đới, đập vào mắt là một hồ nước lớn. Màu sắc hồ nước cũng không phải lục sắc hay bích sắc đơn điệu, mà là một loại thất thải chi sắc gần như mộng ảo, hôn ám quang mang chiếu xuống, mọi người tựa như đi tới một thế giới ma huyễn.

Trên hồ nước có một vài loài chim đang chơi đùa, một mảnh an lành.

- Chúng ta chèo thuyền đi qua.

Có người bắt đầu đề nghị.

- Ừm, ta cũng biết chèo thuyền.

Ba mặt hồ nước vẫn dưới rừng nhiệt đới vây quanh, chỉ có tận cùng phía trước không nhìn thấy vật gì. Đương nhiên, mọi người có khuynh hướng đi về phía không phải rừng nhiệt đới.

Nói là làm, mọi người bắt đầu đốn củi tạo thuyền.

Mỗi người đều thích đội thuyền, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chế tạo thuyền rất đơn giản. Chính là loại hình chữ nhật, bất quá là một chiếc thuyền hình chữ nhật thật lớn. Chiều dài bốn mươi thước, chiều rộng mười

lăm thước, tầng dưới chót thập phần dày dặn. Năm tầng chồng lên nhau, tận lực làm nó kiên cố hơn chút. Mà quấn cọc gỗ là dây mây trong rừng nhiệt đới. Nhưng dây mây này không biết sinh tồn bao nhiêu năm, chỉ biết thập phần cứng cỏi, cường giả Tinh Cực Cảnh tầm thường đều không thể một kích chặt đứt nó, chỉ có thể lưu lại hoa ngân ở trên.

Thuyền lớn kiến tạo xong, Diệp Trần lại lại ở mặt trên kiến tạo bốn cái giá đặt mái chèo. Mà mái chèo cố ý trang bị tám cái. Mỗi cái đều dài hơn hai mươi thước, chỗ thô nhất bị gọt thành hình dẹt, rộng ba thước, phảng phất như mái chèo trang bị cho cự nhân.

- Trên hồ nước nhìn như gió êm sóng lặng, ai cũng không biết sẽ phát sinh nguy hiểm gì, tốt nhất vẫn nên chuẩn bị một ít thuyền nhỏ.

Thấy một vài người khẩn cấp ra khơi, Diệp Trần cũng không nóng lòng, hắn thích để sự tình làm tới vạn vô nhất thất, dù cho gặp phải nguy hiểm, cũng có kế hoạch hậu bị.

Đối với điều này, Mộ Dung Khuynh Thành không chút nghi ngờ.

Thuyền nhỏ kiến tạo xong, hai người cất trong Trữ Vật Linh Giới.

Chợt, hai người leo lên thuyền lớn, mỗi người cầm một mái chèo, khua động trong nước, để thuyền lớn từ chậm tới nhanh hướng về hồ nước phía trước chạy tới.

Khi từ bên cạnh loài chim cổ quái đi qua, những loài chim này không chút kinh hoảng, vỗ cánh kẽo giãn khoảng cách.

Trong một khắc mọi người không chú ý, một con chim lớn biến mất trên hồ nước, một chút bọt nước cũng không tạo ra.

Dần dần, đội thuyền càng đi càng xa, đã không còn nhìn thấy rừng nhiệt đới ở phía sau nữa.

- Trong Thánh hồ có Ba Lan Thánh Tộc Thánh Xà, bọn họ sẽ chết một

bộ phận người.

Một đám người chậm rãi từ trong rừng nhiệt đới đi ra, dẫn đầu là một người tóc hoa râm, thể trạng hùng tráng, thân thể ngăm đen khoác một kiện áo lông bạch sắc, trên cổ đeo vòng bằng xương cực lớn. Mỗi một khối xương đều lớn hơn xương sọ của tiểu hài tử, hắn vừa nói chuyện, thường nhân nghe không hiểu.

Bên cạnh một người âm hiểm cười nói:

- Ba Lan Thánh Tộc thích thánh tế, bọn họ sẽ là cống phẩm tốt.

Người dẫn đầu lắc đầu:

- Theo rất nhiều cổ di tích bị phát hiện, người từ ngoài đến tiến nhập dưới lòng đất số lần càng ngày càng nhiều. Lần này đã là lần thứ ba trong vòng mười năm qua. Lần trước cũng chính là một năm trước, Ba Lan Thánh Tộc còn tổn thất một Thánh Nữ. Do đó Thanh Mộc Thánh tộc ta mới quyết tâm quyết định săn giết tất cả người từ ngoài đến.

- Tam trưởng lão nói là U Tâm Thánh Nữ đi sao! Đó thật đúng là mỹ nhân, đáng tiếc tiện nghi cho gã tiểu bạch kiểm từ bên ngoài đến, cũng không biết hắn dùng yêu thuật gì, lừa gạt phương tâm của U Tâm Thánh Nữ, dẫn nàng rời khỏi. Thiếu niên một đời của Ba Lan Thánh Tộc vô cùng thống hận người từ ngoài đến.

- Chớ nên xem thường thiếu niên một đời ở thế giới bên ngoài. Bọn họ tu luyện tuy rằng không giống với chúng ta, nhưng bởi số lượng đông đảo, chung quy có thể xuất hiện Vương giả.

- Vâng!

- Chúng ta đi!

Người dẫn đầu ánh mắt yếu ớt, đi qua cự ly hơn mười dặm liếc mắt nhìn Diệp Trần, sau đó xoay người tiến nhập rừng nhiệt đới.

...

Hồ nước vô biên vô hạn, như mộng như ảo.

Nghe tiếng ba đào, Diệp Trần không ngừng khua động mái chéo.

Cái giá bên cạnh, trong ánh mắt Mộ Dung Khuynh Thành có hắc quang chợt lóe rồi biến mất, nàng thản nhiên nói:

- Chúng ta bị một vài thứ theo dõi.

- Là mãng xà đi sao!

Diệp Trần hồi đáp.

Hoa lạp!

Diệp Trần vừa dứt lời, đội thuyền ở phía trước gặp phải tập kích, một con hắc sắc mãng xà dài hơn trăm thước chui ra khỏi mặt nước, hé miệng lớn, để một gã cường giả Tinh Cực Cảnh nuốt vào, không ít người nhãn lực tốt. Rõ ràng là mãng xà có chòm râu thật dài, phảng phất như long tu trong truyền thuyết.

Hoa lạp! Hoa lạp! Hoa lạp!

Hắc sắc mãng xà không chỉ một con, mà chúng liên tiếp nổi lên mặt nước, mang theo người trên đội thuyền.

- Đến!

Mộ Dung Khuynh Thành buông mái chèo, cánh tay vừa nhấc, túm lên một con mãng xà, sau đó thân thể xoay tròn, con mãng xà khổng lồ kia thân bất do kỷ bay ra vài dặm, tao ra sóng nước.

Đông!

Thân thể Mộ Dung Khuynh Thành nhoáng lên, thuyền dưới chân tung về

phía trước.

- Ta đến giải quyết!

Diệp Trần nhảy xuống, tay trái nắm sát biên giới chiếc thuyền, thân thể huyền phù giữa không trung, tay phải nắm huyền chém ra một kiếm, mau lẹ chém về phía một con hắc sắc mãng xà khổng lồ khác.

Hắc sắc mãng xà lân phiến sao mà cứng, nhưng Sát Lục Kiếm Ý của Diệp Trần nhằm vào thân thể sinh vật, mãng xà bị một kiếm xuyên thân, huyết lưu nhiễm hồng mặt hồ.

Ăn đau nhức, khí lực mãng xà bị rút ra, chui xuống dưới đáy hồ, mà chiếc thuyền cũng bởi vì mất đi chút lực, từ giữa không trung hạ xuống. Nhưng vào lúc này, một con mãng xà khác lại phá nước chui ra. Cái đuôi vung lên, mắt thấy liền muốn đem thuyền lớn một phân thành hai, Diệp Trần lâm trận ứng biến, tay trái phát lực đẻ chiếc thuyền vỗ bay ra.

Ầm ầm!

Diệp Trần và chiếc thuyền phân khai, đuôi mãng xà từ giữa hai người, đạp lên mặt hồ, ba đào cuộn trào mãnh liệt, bọt sóng bắn khắp nơi.

Ba ba ba ba ba...

Hít sâu một hơi, Diệp Trần nhẹ nhàng đạp trên mặt hồ, bàn chân vặn một cái, một cổ lực nâng hắn lên, chợt rất nhanh bước chạy, Phá Phôi Kiếm trong tay nghiêng đâm xuống.

Uống!

Dưới chân toàn lực bạo tăng, Diệp Trần lăng không nhảy lên, một kiếm đâm trúng cổ mang xà, thứ lạp một tiếng, dụng lực chém đứt.

Sau một khắc, huyết lưu như đại vũ rơi xuống, con mãng xà này trộm gà không được, còn mất nắm gạo, đầu bị chắt đứt, vết cắt nhẵn bóng bằng

phẳng.

Diệp Trần ung dung như vậy, không có nghĩa là tất cả mọi người cũng thế. Trừ mười hai Linh Hải Cảnh đại năng ra, những người còn lại đều là chật vật bất kham, không phải bị mãng xà cuộn tung thuyền, thì là bị kéo xuống dưới đáy hò, sinh tử không rõ. Trong lúc nhất thời, phạm vi lớn trên mặt hồ đỏ sậm một màu, mùi máu tanh tràn ngập.

- Hắc hắc, bảo vệ tốt bản thân đi sao! Ở chỗ này, các ngươi rất dễ chết, tùy thời đều có thể bị săn giết.

Nói một gã đại năng Linh Giả Cấp, đi tới thế giới dưới lòng đất đã không ít ngày, dưới tình huống mất đi chân nguyên, chiến lực của mọi người giảm đi, mười thành không còn lại được ba thành. Thế nhưng cho tới bây giờ, một Linh Hải Cảnh đại năng cũng chưa có chết đi. Có thể khiến hắn cho rằng thế giới dưới lòng đất không có gì uy hiếp tới hắn, tâm tình thư giãn, đồng thời không khỏi trêu chọc những cường giả Tinh Cực Cảnh liều mạng kia.

Nghe vậy, một ít người bĩu môi.

- Ra vẻ cái gì, ở thế giới dưới lòng đất này mới đúng chúng ta mở ra một góc băng sơn, ai biết nó có bao nhiêu lớn, bao nhiêu nguy hiểm?

- Ai! Bất quá hắn nói cũng không sai, chúng ta trên mặt đất không thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng cũng không phải tùy ý để người khác chém giết. Không ngờ ở đây lại bị hạn chế chân nguyên, không chịu được một kích như thế, một con muỗi, một con mãng xà cũng có thể lấy mạng chúng ta.

- Sớm biết như vậy, sẽ không tới xem náo nhiệt.

- Nói những này có ích lợi gì, quan trọng nhất là làm thế nào rời khỏi?

Hoa lạp!

Trong loạn chiến, dưới đáy hồ đột nhiên có một con mãng xà dài dến ba trăm thước chui ra. Nói là mãng xà kỳ thực có thể dùng cá chạch thật lớn để hình dung. Từ đỉnh đầu đến đuôi đều có vây lưng, đuôi như đuôi rồng, long tu cạnh má trong suốt hơi có bạch sắc, dài đến năm sáu mươi thước. Nó mở miệng lớn, hàm răng tinh mịn cùng mãng xà tuyệt nhiên khác nhau. Lưỡi rắn vừa phun liền cuốn ba bốn người đi vào, trong đó bao gồm cả tên đại năng Linh Giả Cấp kia.

- Không!

Hắn phản ứng lại, một chưởng đánh vào trên đầu đối phương.

Thế nhưng con mãng xà hung hãn này không biết đã sống bao nhiêu năm, phòng ngự siêu cường, một chưởng ẩn chứa võ đạo ý chí cũng bất quá chỉ khiến đầu nó hơi lệch, không có bất kỳ thương tổn gì. Ngược lại càng phát ra phẫn nộ, một ngụm đem con mồi nuốt vào.

- Chạy mau!

Mọi người từ trong khiếp sợ thanh tỉnh, ra sức khua động mái chèo, hướng một phía khác của hồ nước phóng đi.

Một ngụm nuốt vào ba bốn người, mãng xà hung hãn vẫn chưa thỏa mãn, liền truy đuổi phía sau, thỉnh thoảng cuốn bay một cái thuyền, nuốt ăn cường giả Tinh Cực Cảnh.

Bích Thủy Linh Tông thực sự nhìn không được, hắn đứng ở đuôi thuyền, thi triển ra một môn áo nghĩa võ học tự nghĩ ra khác.

- Đại Ngọc Thiết Cát!

Dưới võ đạo ý chí dẫn dắt, hơn mười đạo thủy lưu từ trong hồ bay ra. Những thủy lưu này ngưng luyện thành lưỡi dao, đan xen ngang dọc, tựa như đại võng hướng về không ít mãng xà và con mãng xà hung ác kia thiểm điện trùm xuống.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

So với võ đạo võ đạo Tông Sư Cấp cường hãn, lưỡi dao có thủy lưu dựa vào, càng phát ra uy lực đến mức tận cùng. Ngoài mãng xà hung hãn kia, những con mãng xà khác đều bị tứ phân ngũ liệt. Mà mãng xà hung hãn cũng không chịu nổi, trên người nhiều ra môt mảnh đao ngân hình võng, tiên huyết chảy ra, nhiễm hồng một mảnh lớn trên mặt hồ.

- Âm Ma Tân!

Âm Ma Tông cũng xuất thủ, cánh tay hắn xoay tròn, một thanh loan đao kích bắn ra, chỗ lưỡi đao có răng cưa tự động băng liệt. Theo chỗ vết thương của mãng xà hung hãn cắt qua.

Thứ lạp!

Tiên huyết như thác nước, nửa đoạn trên của con mãng xà hung hãn nghiêng rơi xuống, trong nháy mắt mất mạng.

- Đại năng Tông Sư Cấp chính là đại năng Tông Sư Cấp, mất đi chân nguyên vẫn cường hãn như vậy.

Chú ý tới một màn này, trong lòng mọi người chấn động, đối với đại năng Tông Sư Cấp có nhận thức mới.

Hồ nước không tính là quá lớn, nhưng dưới tình huống chân nguyên, mọi người phải tốn một tuần cũng chưa có chạy đến đầu cùng, ven hồ vẫn xa xa không rõ.

Trên đất bằng, hồ nước cùng một con sông dài trong lục địa nối liền.

- Có người từ ngoài đến đang đi về hướng này.

- Nhân số là hơn bảy mươi người, bị các ngươi giết hơn hai mươi người, có hai người thập phần lợi hại, giết Thánh Xà trưởng lão.

Thanh niên nheo mắt lại, vỗ vỗ đầu mãng xà, để nó lẻn vào đáy sông,

lạnh lùng nói:

- Có ta Kim Phong Thánh Tử tại đây, lần này sẽ không để bất kỳ một người từ ngoài đến nào còn sống rời khỏi, toàn bộ đều phải chết.

Làm Thánh Tử Ba Lan Thánh Tộc, Kim Phong Thánh Tử thực lực có thể bài đến tiền thập. Một năm trước U Tâm Thánh Nữ bị bắt cóc là nghĩa muội của hắn, vốn phải gả cho Thánh Tộc Thánh Tử càng cường đại hơn, ai ngờ phát sinh loại sự tình này, để tộc nhân thập phần phẫn nộ.

- Không có gì bất ngờ xảy ra ma nói, hai gã lợi hại bên ngoài đến kia hẳn là Linh Hải Cảnh Tông Sư, ta đây sẽ dẫn theo hai gã tế ti trưởng lão tới.

Xoay người, Kim Phong Thánh Tử đi về phía kiến trúc cao nhất.

Lại ba ngày trôi qua, mọi người rốt cục thấy lục địa. Trên đó có sơn có thủy, cùng thế giới bên ngoài không có gì khác nhau. Khác biệt duy nhất là bầu trời luôn hôn ám, trong tầng mây hôi sắc chiếu ra cũng không phải là ánh mặt trời, mà là một loại quang mang tràn ngập khuynh hướng cảm xúc.

Đông!

Thuyền cập bờ, còn lại hơn năm mười người đều nhảy xuống.

- Nơi này là địa phương nào, sao ta thấy có chút không thích hợp.

- Thế giới dưới lòng đất ở đâu đều không thích hợp, ngươi có thể trông chờ vào cái gì?

Lướt qua bãi cát, xuất hiện trong tầm mắt mọi người là một mảnh sơn lâm. Sơn lâm tựa hồ trải qua vô số lần đại chiến, mặt đất mấp mô, cây cối đổ rạp một mảnh. Có vài nơi so với lưu sa còn đáng sợ hơn. Mọi người tận mắt nhìn thấy một con tiểu xà rơi vào trong đó, không còn bò lên trên được nữa.

Cẩn thận tiến nhập vùng sơn lâm. Mọi người thậm chí không kịp thở ra, chợt nghe thấy ba bốn tiếng nổ mạnh vang lên. Năm tên cường giả Tinh Cực

Cảnh tựa như bao tải thủng, thất khổng chảy máu, bay ngược ra ngoài mấy chục thước, đi đời nhà ma, chết dị thường nghẹn khuất.

- Có bẫy rập.

Diệp Trần nhíu mày.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Từ ba động vừa rồi mà xem, hẳn là ý niệm bạo tạc bẫy rập, không ngờ người của thế giới này đã để ý niệm phát triển đến trình độ như vậy.

- Vừa rời miệng hổ, lại gặp bầy sói, chỉ có thể đánh một trận.

Bị nhân loại dưới lòng đất coi thành con mồi, ai cũng không chịu nổi, muốn sống sót, chỉ có chiến đấu, cái khác đều là vô nghĩa, không thực tế.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 433: Võ Hồn Cấp Ý Niệm.

Tiền phương, trên một sườn núi cao, một đám người xuất hiện ở đó.

Dẫn đầu là thanh niên hùng tráng, thân mặc áo lông kim sắc hoa lệ, phát ra khí chất cường hãn. Ở bên cạnh hắn phân biệt có hai lão giả tóc hoa râm đứng thẳng. Trên mặt lão giả cũng có hình xăm, ánh mắt thập phần lợi hại.

- Người từ ngoài đến, các ngươi...sẽ phải chết!

Thanh niên hùng tráng nói ngôn ngữ nhân loại không được liền mạch, nghe có chút không được tự nhiên.

Thiên Ưng Lão Nhân cười nói:

- Hắn cư nhiên nói được ngôn ngữ của chúng ta, tuy rằng chỉ biết mấy từ như vậy, nhưng trước chúng ta, nhất định đã có người từng xuống đây.

Bích Thủy Linh Tông gật đầu:

- Thế giới dưới lòng đất nếu tồn tại, thì nhất định cùng ngoại giới giao lưu, không hề kỳ quái chút nào.

Thanh niên hùng tráng chính là Kim Phong Thánh Tử. Ánh mắt của hắn nhìn quét qua mọi người, tại trên người Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông dừng lại một chút. Sau đó rơi vào trên người Diệp Trần, tựa hồ nghĩ Diệp Trần không đơn giản. Hắn cười lạnh lùng, trong ánh mắt hiện lên vẻ coi thường, cuối cùng để ánh mắt chuyển qua Mộ Dung Khuynh Thành.

Hô hấp thoáng gấp gáp, Kim Phong Thánh Tử nói với hai gã tế tự trưởng lão:

- Nữ nhân này ta muốn, các ngươi đừng giết nàng.

- Thánh Tử ánh mắt không sai. Nữ nhân từ bên ngoài đến này khí chất tốt, có lẽ còn trên cả Thánh Nữ.

Tế tự trưởng lão bên trái mở miệng nói.

Tế tự trưởng lão bên phải nói:

- Không bằng đem nàng về làm Thánh Nữ của chúng ta.

- Ngày hôm nay ta giữ lại nàng, những người khác, toàn bộ giết chết.

Trong ánh mắt Kim Phong Thánh Tử trong ánh mắt dục vọng và sát khí cường liệt, giơ tay lên cao, vung xuống phía dưới.

Mọi người tuy rằng không biết Kim Phong Thánh Tử nói cái gì, thế nhưng thấy nhãn thần và động tác của hắn, thì biết sự tình không tốt.

- Đáng giận, bọn chúng đều coi chúng ta thành con mồi, thực cho rằng chúng ta dễ khi dễ, giết sạch bọn họ.

- Giết!

Không cần ngôn ngữ gì đến kích phát, bao gồm Diệp Trần ở bên trong, trong lòng mỗi người đều có sát khí bốc lên, ánh mắt dần dần đỏ đậm.

Sưu sưu sưu sưu sưu...

Phát động công kích đầu tiên là đám người Kim Phong Thánh Tử. Vũ khí của bọn họ là trường mâu có thể phóng đi. Trường mâu hung ác có ý niệm gia trì, tốc độ phá không trong nháy mắt vượt quá vận tốc âm thanh, xé rách không khí, bao trùm về phía mọi người.

- Trở lại!

Trên mặt Âm Ma Tông hiện lên tức giận, bàn tay vung lên, võ đạo ý chí

Tông Sư Cấp dâng lên.

Phanh!

Đột nhiên, tế tự trưởng lão bên trái Kim Phong Thánh Tử xuất thủ, một cái búa ý niệm công phá võ đạo ý chí của Âm Ma Tông, khiến nó không thể ngăn trở trường mâu xạ kích.

Sau một khắc!

Ba bốn gã cường giả Tinh Cực Cảnh né tránh không kịp, bị trường mâu kéo bay đi.

Leng keng leng keng leng keng...

Kiếm quang hùng hậu tung hoành phi vũ, chí ít có một phần tư trường mâu bị đánh văng ra. Mà sau kiếm quang, là Diệp Trần một thân áo lam. Giờ khắc này, hắn không có dự định bảo lưu thực lực, cứ như vậy bị chém giết xuống, tất cả mọi người đều phải chết, cho nên mới có một màn này.

- A! Có ý tứ, cư nhiên ẩn dấu một phần thực lực.

Kim Phong Thánh Tử căn cứ theo toàn xà nhìn và nghe được để phân biệt thực lực. Tỷ như Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông liên thủ giết chết Thánh Xà trưởng lão. Một màn này bị đầu Thánh Xà truyền tin kia thấy được, báo cho hắn biết. Về phần Diệp Trần, chỉ tương đương với Linh Hải Cảnh đại năng bình thường, cũng không có gì xuất chúng. Lúc này vừa bạo phát, thực lực nhất thời đề thăng gấp đôi, không gây chú ý cũng không được.

Liếc mắt nhìn sang hai bên, Kim Phong Thánh Tử nói:

- Hai kẻ giết Thánh Xà trưởng lão kia giao cho các ngươi, hẳn là không thành vấn đề đi sao!

- Thánh Tử yên tâm, Tang Thanh ta xuất thủ, tất khiến bọn chúng có đi mà không có về.

Tế tự trưởng lão bên trái trên mặt lộ ra cười nhạt. Kim Phong Thánh Tử là Ba Lan Thánh Tộc Thánh Tử, thiên phú và ngộ tính không cần phải nói. Tiềm lực thật lớn, không phải hắn có thể so sánh. Do đó, luận thực lực, tuy rằng hắn không kém bao nhiêu so với Kim Phong Thánh Tử. Thế nhưng luận thân phận, lại kém hơn không ít. Ở trong tộc, Thánh Tử và Thánh Nữ chỉ ở dưới tộc trưởng, địa vị tôn quý.

- Bá Nhan ta cũng nhất định sẽ giết bọn chúng.

Tế tự trưởng lão bên phải nhìn chằm chằm Bích Thủy Linh Tông.

Kim Phong Thánh Tử gật đầu:

- Tốt, ra tay đi.

Nghe vậy, tế tự trưởng lão tên là Tang Thanh đánh về phía Âm Ma Tông. Ý niệm của hắn khẽ động, trên người ngưng tụ ra một bộ vô hình hữu chất ý niệm chiến giáp. Tay trái cầm tấm chắn ngân quang lấp lánh, tay phải cầm một cây tam tiêm lưỡng nhận thương. Tuy rằng nhân loại dưới lòng đất không tu luyện chân nguyên, nhưng vì kiêm tu Đoán Thể Công Pháp, nhất thể phách cường đại, chay nhanh như bôn lôi, phảng phất như một đâu mã tượng mạnh mẽ thời Thượng Cổ, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía đối phương.

- Không biết sống chết!

Âm Ma Tông tay phải nắm chặt, thanh loan đao dài hơn bốn thước xuất hiện trên tay, loan đao lưng dày lưỡi mỏng, thân đao hẹp dài. Theo tay phải của Âm Ma Tông vung lên, hàn quang chợt lóe rồi biến mất, không khí lập tức bị xé ra, dễ dàng như không có gì.

Đinh!

Hai người lần đầu tiên giao thủ, thực lực ngang nhau.

- Đối thủ của ngươi là ta.

Thấy Tang Thanh và Âm Ma Tông động thủ, Bá Nhan không cam lòng rớt lại phía sau, hai tay đan lại như lưới, đánh ra từng đạo huyễn ảnh, sau một khắc, khắp bầu trời ý niệm chi võng bao phủ xuống Bích Thủy Linh Tông, từng tầng chồng chất, kín kẽ vô cùng.

Con mắt Bích Thủy Linh Tông híp lại, Đại Ngọc Loa Toàn do võ đạo võ đạo ý chí thôi động thi triển ra, đem bản thân thủ hộ ở trung tâm, tùy ý ý niệm chi võng bao phủ lấy hắn.

Về phần những người khác đã sớm đánh nhau túi bụi, chỉ là so sánh mà nói, vẫn là nhân loại dưới lòng đất chiếm ưu thế tuyệt đối, công kích cự ly xa, nhân loại dưới lòng đất ý niệm có ảnh hưởng lớn, ném mạnh ra trường mâu đơn giản có thể xuyên thủng thân thể cường giả Tinh Cực Cảnh. Cận chiến, cường độ thân thể nhân loại dưới lòng đất cũng không phải cường giả Tinh Cực Cảnh có thể bằng được, tựa như một đầu yêu thú hình người, lực lớn vô cùng. Bất quá mọi người đến từ thế giới bên ngoài cũng không phải quá tồi tệ. Luận kỹ xảo chiến đấu, nhân loại dưới lòng đất thúc ngựa không theo không kịp, hai bên căn bản không cùng một tầng thứ.

Đối thủ của Mộ Dung Khuynh Thành là ba gã nhân loại dưới lòng đất. Ba người này và những nhân loại dưới lòng đất khác nhau, không có vội vã xuất thủ với Mộ Dung Khuynh Thành, tựa hồ có dự định gì.

Mộ Dung Khuynh Thành từ sau khi ngưng luyện hình thức ban đầu của Võ Hồn, đã có thể dùng võ đạo ý chí tăng phúc toàn bộ phương diện tố chất. Thế nhưng đối mặt vô hình hữu chất ý niệm, nhất thời cũng vô pháp tốc chiến tốc thắng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 434: Thánh Địa Truyền Tống Thạch Môn

- Có thể chết ở trên tay ta là vinh hạnh của ngươi.

Kim Phong Thánh Tử bước về phía Diệp Trần, thần tình thập phần ung dung. Theo hắn thấy, tự mình đối phó Diệp Trần đã đại tài tiểu dụng, giết gà dùng dao mổ trâu. Bất quá hắn cũng đang nhàn rỗi, sao không tìm chút chuyện vui.

Diệp Trần nghe không hiểu đối phương nói gì, nhưng không có nghĩa là nhìn không ra sự coi thường của đối phương. Hắn đứng nguyên tại chỗ, lưng thẳng tắp phảng phất như một thanh kiếm sắp ra khỏi vỏ. Khí tức sắc bén thuộc về kiếm khách tràn ngập bốn phía.

Kim Phong Thánh Tử lạnh lùng cười, bỗng nhiên giơ tay lên.

Phốc xuy!

Vô hình ý niệm chi nhận chém vào cổ Diệp Trần, tại đồi núi vẽ ra một đạo vết nứt dài gần trăm thước. Về phần vì sao không có trúng mục tiêu, không phải Kim Phong Thánh Tử thủ hạ lưu tình, mà là Diệp Trần tại thời khắc mấu chốt, quay đầu đi, hiểm trở né tránh được công kích.

- Cũng không tệ lắm.

Kim Phong Thánh Tử bĩu môi.

- Ngươi cũng tiếp một kiếm của ta.

Diệp Trần mặc kệ đối phương có nghe hiểu chính mình nói gì hay không, Phá Phôi Kiếm trong nháy mắt ra khỏi vỏ, khua xuống phía dưới một cái, kiếm quang đại thịnh.

Ầm ầm!

Kim Phong Thánh Tử rốt cuộc coi thường Diệp Trần, không có ngờ tới tốc độ xuất kiếm của hắn nhanh như vậy, nằm ngoài dự đoán của, lại không kịp né tránh, hắn đành ở trước người bố trí một tầng lá chắn ý niệm không thể phá vỡ. Đồng thời cấp tốc tăng dày thêm rộng.

Vô hình kiếm quang do Hủy Diệt Kiếm Ý ngưng tụ thành trùng kích với lá chắn ý niệm, mặt đất bắt đầu sụt lở, rạn nứt. Cây cối xung quanh ba một tiếng tứ phân ngũ liệt, hóa thành tro bụi. Bản thân Kim Phong Thánh Tử dưới bất ngờ không kịp đề phòng, lui liền hơn mười bước, mới hóa giải hết Kiếm Ý trùng kích.

Bàn tay ngăn lại, Kim Phong Thánh Tử liếc mắt vai trái, nơi đó áo lông kim sắc bị cắt đứt một mảnh, lông vụn bay lượn trước người, vẻ mặt thập phần khó coi.

- Tốt, cuối cùng ngươi cũng để ta nhấc lên chút hứng thú, không một chiêu kế tiếp này, ngươi ngăn cản thế nào?

Thần tình Kim Phong Thánh Tử hơi ngưng trọng, Diệp Trần cũng không phải dễ giải quyết như trong tưởng tượng của hắn. Đương nhiên, hắn còn không có để Diệp Trần coi là kình địch, chỉ hơi chăm chú một chút mà thôi.

- Kim Phong Bạo!

Kim Phong Thánh Tử há mồm vừa quát, không khí phía trước lập tức bị khu trừ, từng đạo ý niệm chi nhận tựa như cuồng phong bạo vũ, không có quy tắc kích bắn ra.

Đinh đinh đang đang!

Tiếng kim chúc nổ tung vang lên, Diệp Trần một kiếm lại một kiếm kích tới ý niệm chi nhận. Bởi vì kiếm tốc quá nhanh, làm cho như là ra ba bốn kiếm, nhưng trên thực tế, hắn chí ít đã xuất mười bảy kiếm. Mỗi một kiếm đều để một cái ý niệm chi nhận bị trảm khai.

- Hỗn đản, chết cho ta!

Dưới chân bùn đất sụt lở, Kim Phong Thánh Tử bước ra phía trước một bước. Theo một bước này bước ra, càng nhiều ý niệm chi nhận hình thành, cũng lấy một điểm làm trung tâm, điên cuồng xoay tròn, tạo ra nhất dụng ý niệm chi nhận tổ hợp thành long quyển phong vắt ngang. Đầu trước của long quyển phong hình chùy, nhanh chóng trùng kích hướng Diệp Trần.

- Thiên Lôi Thiết!

Hai tay cầm Phá Phôi Kiếm, Diệp Trần lấy Hủy Diệt Kiếm Ý thôi động ra Thiên Lôi Thiết am hiểu nhất, lăng lệ nhất. Một kiếm chém ra tựa như thiên địa bị liệt khai, long quyển phong vắt ngang do ý niệm chi nhận cấu thành theo đó liệt khai, một phân thành hai, để công kích của Kim Phong Thánh Tử sắp thành lại bại.

- Không có khả năng, Kiếm Ý của hắn sao lại mạnh như vậy?

Kim Phong Thánh Tử rốt cục biến sắc, tại Ba Lan Thánh Tộc, từ một năm trước, hắn ngưng luyện được Võ Hồn. Võ Hồn vừa thành, ý chí của hắn tương đương với Linh Hải Cảnh đại năng của thế giới bên ngoài. Mà ý chí trải qua vận dụn, biến thành ý niệm, tính công kích đề thăng mấy lần. Tuyệt đối không kém võ đạo ý chí Tông Sư Cấp. Diệp Trần có thể ngăn trở một kích toàn lực của hắn. Chẳng phải là nói, Kiếm Ý của đối phương là Kiếm Ý Tông Sư Cấp. Hơn hai mươi tuổi đã có Kiếm Ý Tông Sư Cấp, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, chí ít ở trên lịch sử của thế giới dưới lòng đất, đều rất ít xuất hiện người như vậy.

Bởi hai người chiến đấu động tĩnh quá lớn, Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông phân biệt chú ý tới một màn này. Biểu tình trên mặt đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó chuyển thành thâm trầm, không biết suy nghĩ cái gì.

Khiếp sợ còn có đám Linh Hải Cảnh đại năng Thiết Mộc Chân Nhân, Thiên Ưng Lão Nhân. Tuy rằng bọn họ biết Diệp Trần không phải cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường. Tựa hồ sớm ngưng luyện Kiếm Hồn, nhưng thế

nào cũng không nghĩ tới, uy lực Kiếm Ý có thể đạt được trình độ như vậy. Lẽ nào hắn tại ý chí thiên phú, là thiên tài vạn năm khó gặp, cùng Thượng cổ Kiếm Vương như nhau. Tư chất kiếm đạo được trời ưu ái.

- Thật hay giả? Trong chúng ta cư nhiên hỗn tạp một vị thiên tài cấp Chân Long. Nếu truyền ra ngoài, đủ để khiến cho sóng to gió lớn.

- Thiên tài cấp Chân Long có thể đánh giá quá cao hay không?

- Tuyệt đối không có đánh giá cao, lấy tu vi Tinh Cực Cảnh, lại có kiếm đạo ý chí Tông Sư Cấp, nói hắn không phải thiên tài cấp Chân Long, đánh chết ta cũng không tin.

- Ừm, xác thực xứng đáng thiên tài cấp Chân Long, cả Nam Phương Vực Quần được xưng là thiên tài cấp Chân Long bất quá năm người. Trong đó có hai người miễn cưỡng đủ tư cách, chi gần chuẩn mực của thiên tài cấp Chân Long.

Mặc dù chiến đấu thập phần kịch liệt, chúng Linh Hải Cảnh đại năng vẫn nói chuyện với nhau, Diệp Trần mang cho bọn hắn chấn động thực sự quá lớn.

Phải biết rằng ở trong mỗi vực, tuyệt đỉnh thiên tài chính là thiên tài cấp cao nhất, số lượng khoảng chừng năm người. Khi lên tới một Vực Quần, tuyệt đỉnh thiên tài liền không quá đủ nhìn. Dù sao một vực có khoảng năm thơ ngũ tuyệt thiên tài, quần vực chính là khoảng bốn năm mươi người. Hiển nhiên quá tràn lan, không thể hiện sự hiếm có.

Do đó tuyệt đỉnh thiên tài cũng phân đẳng cấp, đẳng cấp thứ nhất là tuyệt đỉnh thiên tài bình thường. Cấp bậc thiên tài này không cần nhiều lời, chỉ có các nhân tài phương diện tư chất cực cao mới có thể liệt vào, thực lực cũng không phải tiêu chuẩn duy nhất bình phán; Đẳng cấp thứ hai là thiên tài cấp Chân Long. Cái gọi là Chân Long phải có tiềm lực trùng kích Sinh Tử Cảnh, về phần bình phán như thế nào, kỳ thực rất đơn giản, trừ các phương diện tố chất đạt được cấp bậc tuyệt đỉnh thiên tài ra, còn phải có năng lực

kinh thế hãi tục, tỷ như Diệp Trần tại trình tự Tinh Cực Cảnh có Kiếm Ý Tông Sư Cấp, vậy cũng đủ kinh thế hãi tục.

- Cho dù ngươi có Kiếm Ý Tông Sư Cấp, ta cũng sẽ đánh bại ngươi.

Kim Phong Thánh Tử nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay mở ra, phảng phất như vây quang một viên đại cầu vô hình, hướng phía Diệp Trần hung hăng đánh tới.

Tạp sát!

Mặt đất bị cày ra một vết tích nửa hình tròn. Vết tích này hình thành nhanh như vậy, nhìn lại như đột ngột hình thành, không chút dấu hiệu báo trước. Một khắc kia, Diệp Trần cùng với người đứng gần, tất cả đều cảm giác thời gian tựa như ngưng trệ. Không gian bị đông lại, Kim Phong Thánh Tử ý niệm trùng kích để tư duy đều trở nên trì độn.

- Ý niệm mật độ cao!

Trong lòng Diệp Trần căng thẳng, Kim Phong Thánh Tử thực lực thật đúng là không thể coi thường, một ý niệm trùng kích này chứng thực, bất tử cũng tàn.

- Bất quá không có nghĩa là không có nhược điểm.

Ý niệm ngưng tụ thành hình cầu, lực phá hoại cực mạnh, nhưng nguyên nhân chính là vì hình cầu, nên khó có thể tận thiện tận mỹ. Linh hồn lực thôi động đến mức tận cùng, Diệp Trần một kiếm bắn trúng chỗ yếu của ý niệm hình cầu, nơi đó là chỗ nối liền không hoàn mỹ nhất, không ổn định nhất.

Ba!

Ý niệm hình cầu tan rã, nổ ra một hố to.

Kim Phong Thánh Tử xoay ngang một kích cũng không có mang đến bao nhiêu uy hiếp cho Diệp Trần, chỉ tạo chút ảo giác như lôi thanh đại vũ.

Một kiếm có hiệu quả, Diệp Trần bước ra một bước, đệ nhị kiếm chém về phía trước Kim Phong Thánh Tử.

Phốc!

Phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt Kim Phong Thánh Tử trắng bệch bay ngược ra ngoài.

- Thánh Tử!

Tang Thanh và Bá Nhan thất kinh, Kim Phong Thánh Tử thực lực bọn họ rõ ràng nhất, tuyệt đối không dưới bọn họ. Ở trong tộc có thể bài đến tiền thập, bằng không cũng không có khả năng trở thành đệ nhất cao thủ tuổi còn trẻ một đời tại Ba Lan Thánh Tộc, không ngờ lại thua dưới tay một áo lam kiếm khách so với hắn còn muốn trẻ hơn.

Hai người muốn tới trợ giúp Kim Phong Thánh Tử. Thế nhưng Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, lực công kích có thể yếu hơn Diệp Trần. Thế nhưng tốc độ và phòng ngự lại khủng bố. Hai người miễng cưỡng có thể duy trì cục diện, khó có thể thoát thân.

- Bắn!

Kim Phong Thánh Tử mang theo nhân thủ chung quy vượt qua đám người Diệp Trần. Một vài người thấy hắn gặp nguy hiểm, từ phía sau phía sau đoản mâu dự bị, phóng cả về phía Diệp Trần.

Diệp Trần không có không nhìn đoản mâu xạ kích, phòng ngự của hắn có hể nói là yếu. So với bất kỳ Linh Hải Cảnh đại năng ngưng luyện Võ Hồn nào đều yếu hơn, có ý niệm tăng phúc, những đoản mâu này dù bắn không chết hắn, cũng có thể khiến hắn trọng thương, không đáng đi mạo hiểm.

Phá Phôi Kiếm vũ ra mấy đoàn quang mang. Những đoản mâu phóng tới kia đều bị chặt đứt. Diệp Trần đầu gối hơi khom, chợt bắn lên, sau một khắc, chỗ hắn đứng lúc trước nổ ra một đạo vết nứt thật lớn. Ra tay không phải ai khác, mà chính là kẻ bị Diệp Trần đánh thổ huyết, Kim Phong Thánh Tử. Có

thuộc hạ chi trì, Kim Phong Thánh Tử rốt cuộc nhằm lúc Diệp Trần đang bận chống đỡ, nắm cơ hội ngưng tụ ý niệm trùng kích, muốn đánh hắn trở tay không kịp. Thực sự không ngờ đến Diệp Trần phản ứng nhanh như vậy, đơn giản thoát được một kích phải giết.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Lắc mình tránh khỏi Kim Phong Thánh Tử đánh lén, Diệp Trần không có lập tức phóng đi, mà cùng đối phương quyết sinh tử. Theo quán tính ngược lại, thoáng cái bay tới phụ cận một đám nhân loại dưới lòng đất vây công hắn, tay phải giương lên, kiếm quang hùng hậu vô cùng, tiên huyết tung tóe.

- Ý Niệm Tù Lung!

Mắt thấy Diệp Trần giết thuộc hạ như chém sắt. Kim Phong Thánh Tử cắn chặt hàm răng, tại bốn phương tám hướng của Diệp Trần tạo ra một cái lá chắn ý niệm phong bế, muốn nhốt hắn ở bên trong. Sau đó tập trung nhân mã, điên cuồng phóng chết hắn.

Chỉ là Ý Niệm Tù Lung vừa mới hình thành, Diệp Trần đã đạp Kiếm Bộ đi tới, tầng lá chắn ý nieemj hơi mỏng kia căn bản không chịu nổi một kiếm tùy ý của hắn.

- Quá mạnh mẽ, hắn có còn là cường giả Tinh Cực Cảnh không?

Diệp Trần giết không ít nhân loại dưới lòng đất, giết được nhiều khó tránh khỏi cứu mấy cường giả Tinh Cực Cảnh. Mà mấy cường giả Tinh Cực Cảnh này thấy Diệp Trần tàn sát nhân loại dưới lòng đất dễ dàng như vậy, lại đơn giản xé rách tuyệt chiêu của Kim Phong Thánh Tử, không khỏi trợn mắt há miệng. Ở trong mắt bọn họ, tựa hồ Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông cũng không có mạnh như vậy, Kiếm Ý Tông Sư Cấp cũng không giải thích được sự cường đại của Diệp Trần.

Thoát khỏi Ý Niệm Tù Lung ràng buộc, thân hình Diệp Trần nhoáng lên,

bỗng nhiên đi tới phương hướng Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ngươi...

Một người vây công Mộ Dung Khuynh Thành dư quang thoáng nhìn, trong lòng kinh hãi, thế nhưng còn không chờ hán nói được từ thứ hai, đã bị một kiếm phong, chết đứng.

Còn lại hai người có chút kinh hoảng, muốn tiến sát về hướng Kim Phong Thánh Tử, Mộ Dung Khuynh Thành nhanh tay nhanh mắt, đi ra ngoài xuyên hoa hồ điệp, một chưởng đánh trúng ngực người ở bên trái.

Chỉ nghe tạp sát một tiếng, người bị bắn trúng ngực, hõm sâu vào. Trong miệng tiên huyết và thịt nát phun cả ra, thoáng cái thụ trọng thương nguy hiểm tới tính mạng. Sức chiến đấu hoàn toàn biến mất, tên còn lại thì bị bộ pháp quỉ dị của Diệp Trần truy đuổi, một kiếm đâm thủng cổ.

Diệp Trần đang muốn đi giải quyết Kim Phong Thánh Tử, nhưng trong linh hồn lực cảm ứng có một số đông nhân mãn đang chạy nhanh về phía này. Người dẫn đầu khí tức vô cùng cường đại, chỉ là ánh mắt đã làm hắn có cảm giác áp bách.

- Có cao thủ tuyệt đỉnh qua đây!

Sắc mặt hơi đổi, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành hít sâu một hơi, tốc độ đề thăng tới đề thăng tới, hướng phía giải đất trống trải không người lao đi, vài lần chớp mắt, đã đi ra ngoài một dặm.

Kim Phong Thánh Tử nghĩ đến cái gì, quát:

- Một tên cũng đừng hòng chạy thoát.

- Rõ.

Đông đảo nhân loại dưới lòng đất phân tán ra, để đám người Âm Ma Tông phong tỏa ở bên trong.

Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông liếc nhau, không hẹn mà cùng bỏ lại đối thủ, thoát khỏi chiến trường. Bọn họ phi thường rõ ràng, người kia so với hai người bọn hắn liên thủ đều cường đại hơn, ý chí chí ít là tương đương với đại năng Chân Nhân Cấp. Mà ý chí một khi chuyển biến thành ý niệm, cường đại đâu chỉ gấp ba bốn lần, đủ để quét ngang mọi người ở đây.

Phanh phanh phanh!

Nhân loại dưới lòng đất vây quanh mọi người sao là đối thủ của Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông, dễ dàng sụp đổ, vòng vây bị đánh ra một lỗ hổng.

Đám Linh Hải Cảnh đại năng Thiên Ưng Lão Nhân cùng với Hắc Xà Chân Nhân cũng nhìn ra không thích hợp. Theo sát phía sau Âm Ma Tông, Bích Thủy Linh Tông điên cuồng bay vút.

Cự Nham Linh Giả cùng với Nguyên Kim Linh Giả vận khí không tốt lắm, vừa muốn nhích người, đã bị Kim Phong Thánh Tử chặn lại. Kết quả không cần nói cũng biết chết thảm tại chỗ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 435: Thánh Địa Khảo Nghiệm. (1,2)

Cứ như vậy, nguyên bản tình hình chiến đấu đang rất căng thẳng, theo Ba Lan Thánh Tộc tiếp viện tới gần, trong nháy mắt tan rã, không có ai còn muốn liều mạng chiến đâu tiếp nữa, chỉ hận cha mẹ hận không thể sinh thêm một đôi chân nữa, cũng may tốc độ đuổi kịp và vượt qua người .

- Sát

- Sát!

Thời gian không đến năm lần hô hấp, mọi người tử thương con số vượt quá lần đại chiến trước, người sống sót không đến hai mươi người, còn có bảy tám người vẫn trong vòng vây.

Ầm ầm!

Một trận tiếng nổ truyền ra, bảy tám người trong vòng vây toàn bộ bị diệt.

Người xuất thủ là một lão giả tóc bạc vừa chạy tới, thân cũng khoác áo lông kim sắc, hai hàng lông mi thập phần dài, phảng phất như hai con phi long.

- Đại trưởng lão!

Tang Thanh và Bá Nhan khom người.

Lão giả tóc bạc nhìn về phía Kim Phong Thánh Tử:

- Sao lại chết rất nhiều người như vậy?

Kim Phong Thánh Tử hít sâu một hơi, âm trầm nói:

- Ta tính toán sai lầm, trừ hai người Thánh Xà thông báo ra, còn có một người lợi hại hơn, ta ngăn không được hắn.

Trước khi xuất phát, trong tộc đã biết tin tức, đại trưởng lão Ba Lan Thánh Tộc đến đây, nằm trong dự liệu của hắn.

Lão giả tóc bạc gật đầu, giương mắt nhìn về phía đám người Diệp Trần ngoài vài dặm:

- Không tốt, nơi đó là Thánh Địa truyền tống thạch môn. Ba người các ngươi đi theo ta, những người còn lại ngỉ ngơi và hồi phục.

Sưu!

Vừa dứt lời, lão giả tóc bạc tựa như tên rời cung, bắn nhanh ra ngoài.

Kim Phong Thánh Tử, Tang Thanh cùng với Bá Nhan không dám chậm trễ, đuổi theo phía sau lão giả tóc bạc.

Bốn người tốc độ quá nhanh, nhất là lão giả tóc bạc, có ý niệm tăng phúc, mỗi bước lướt ra đều có thể đạt tới hai ba trăm thước, đuổi theo vài tên Linh Hải Cảnh đại năng, đồng thời bàn tay vung lên, một cơn lốc ý niệm kinh khủng trong nháy mắt nghiền chết mấy người.

- Tòa sơn phong kia có truyền tống thạch môn, nhanh.

Giờ khắc này, tốc độ chính là sinh mệnh, không đủ nhanh, sớm muộn sẽ bị lão giả tóc bạc đuổi kịp. Mà thủ đoạn đối phương trong nháy mắt đánh chết Linh Hải Cảnh đại năng, mọi người liên thủ cũng không là đối thủ của hắn. Diệp Trần kéo tay Mộ Dung Khuynh Thành, Kiếm Ý cực hạn dâng lên, mang theo hai người bay nhanh.

- Thiên Y Vô Phùng!

Lão giả tóc bạc ý niệm mạnh không thể tưởng tượng, tâm niệm khẽ động, hai cái ý niệm võng kín kẽ trong nháy mắt thành hình, chặn lại trước

đám người Diệp Trần, mắt thấy muốn hợp lại.

Diệp Trần chau mày, ý niệm chi võng của lão giả tóc bạc cùng Kim Phong Thánh Tử không thể so sánh nổi, nhìn qua như là một cái lưới lớn. Kỳ thực trong lười còn có một tầng ý niệm hơi mỏng, không chút khe hở. Ngoài ra, hai cái ý niệm đại võng này cũng không phải đơn giản một tầng, mà là ba tầng huyền ảo phức tạp. Nếu như là ba tầng chồng lên nhau cũng không tính, đằng này ba tầng có cách đặc biệt, tương hỗ quấn bện với nhau, không có điểm nối liền.

Diệp Trần rất rõ ràng, trong thời gian ngắn muốn mở ra ý niệm đại võng tuyệt đối không có khả năng. Chờ hắn mở ra được, e là lão giả tóc bạc đã đuổi kịp. Do đó muốn giữ mạng, chỉ có ở trước hai ý niệm đại võng chưa hợp lại, sớm đột phá, chậm một bước, đều là tử lộ.

Nghĩ đến đây, mi tâm Diệp Trần phồng lên, trong hồn hải hình thức ban đầu của Kiếm Hồn phóng xuất từng vòng quang vựng, Kiếm Ý dâng trào phảng phất như kinh đào hãi lãng cuốn trôi tất cả, đem Diệp Trần bao vây ở bên trong, thôi động hắn cực nhanh đi tới.

Giờ khắc này, Diệp Trần hình thức ban đầu của Kiếm Hồn lần đầu tiên toàn lực thôi động.

Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông cũng nhìn ra sự đáng sợ của ý niệm đại võng. Bọn họ đồng dạng không có nắm chắc trong nháy mắt xé rách được nó, dù sao võ đạo ý chí tại công kích chung quy vẫn kém kiếm đạo ý chí, hơn nữa kém không chỉ một hai bậc.

- Âm Phong Độn!

Làm đại năng Tông Sư Cấp, Âm Ma Tông tự nghĩ ra áo nghĩa võ học tổng cộng có hai môn. Một là Âm Ma Trảm, còn lại là Âm Phong Độn. Về phần Dĩ Địa Vi Thiên cũng không phải hắn tự nghĩa ra, mà là tu luyện áo nghĩa võ học của tiền nhân. Âm Phong Độn tên như ý nghĩa là áo nghĩa khinh công. Âm Ma Tông mười năm gần đây mới sáng tạo ra. Tuy rằng mất

đi chân nguyên, không có biện pháp bày ra tinh túy của môn khinh công này. Nhưng hiện nay với hắn mà nói, có thể nhanh chút nào hay chút đó, đã không có nhiều biện pháp nữa.

chỉ thấy đạm hôi sắc toàn phong chợt lóe, thân ảnh Âm Ma Tông đã biến mất.

Bích Thủy Linh Tông phản ứng tuyệt không chậm hơn Âm Ma Tông. Hắn thi triển áo nghĩa khinh công là Nhất Tả Thiên Lý. Từ cái tên cũng có thể thấy được sự bất phàm. Trên thực tế, môn khinh công này cũng xác thực bất phàm, còn cách trung giai áo nghĩa chỉ một bước, tại đê giai áo nghĩa thuộc về cấp bậc đỉnh phong.

Thân hình hơi dừng lại, tốc độ của Bích Thủy Linh Tông càng lúc càng nhanh, càng lúc càng khoa trương, một đường thông suốt, ánh mắt đều theo không kịp.

Hưu!

Diệp Trần mang theo Mộ Dung Khuynh Thành sớm đột phá, lúc này, ý niệm đại võng đã sắp hợp lại, mà ngay trên ý niệm đại võng mọc ra mấy sợi tơ ý niệm. Khi bắt đầu hợp lại, Âm Ma Tông một đao chặt đứt ý niệm sợi tơ, cùng Bích Thủy Linh Tông sóng vai lao ra.

Lão giả tóc bạc thấy một màn như vậy, vẻ mặt có chút âm trầm. Hắn nghĩ không ra một chiêu toàn lực của mình, vẫn để bốn người chạy thoát, thật muốn để cho bọn họ thông qua Thánh Địa truyền tống thạch môn tiến nhập Thánh Địa.

Tay trái vươn ra, lão giả tóc bạc cách không nắm lại.

Phốc!

Hai cái ý niệm đại võng hợp lại, đồng thời hình thành một vòng tròn, triệt để vây khốn đám người Thiên Ưng Lão Nhân, Hắc Xà Chân Nhân cùng với Thiết Mộc Chân Nhân. Dưới ánh mắt tuyệt vọng của bọn họ, ý niệm đại

võng thoáng cái lui thành một đoàn, mấy người bị đè ép đến chết.

Đến tận đây, mọi người đi tới thế giới dưới lòng đất chỉ còn lại có bốn người Diệp Trần. Có thể nói là tử thương thảm trọng, ngay cả đại năng Chân Nhân Cấp đều chết hết.

Còn cách ngọn núi có truyền tống thạch môn không đến năm mươi dặm, dĩ vãng lộ trình năm mươi dặm đối với đại năng Tông Sư Cấp mà nói, bất quá chỉ hai ba lần chớp mắt mà thôi. Đáng tiếc ở thế giới dưới lòng đất, bọn họ liều mạng, mà tốc độ cũng không thể đột phá vận tốc âm thanh, kém rất nhiều.

Sưu sưu sưu sưu sưu sưu sưu...

Ba người Kim Phong Thánh Tử không lúc nào không công kích bốn người Diệp Trần, ý niệm chi nhận, ý niệm trường mâu, cây búa ý niệm, cuồng phong bạo vũ bao trùm về phía trước. Nếu không phải khoảng cách song phương không gần, bốn người có thể chạy trốn tỷ lệ không vượt quá ba thành, cho dù hiện tại cũng là bấp bênh.

Bốn mươi dặm!

Ba mươi dặm!

Hai mươi dặm!

Mắt thấy bốn người sắp sửa tới gần ngọn núi, tóc bạc tóc bạc hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Xem ra, không động thực cách không được.

Nghe vậy, ba người Kim Phong Thánh Tử hoảng sợ, bất chấp công kích đám người Diệp Trần, điên cuồng thối lui về phia sau, đồng thời, ở bên ngoài cơ thể bố trí từng tầng ý niệm lá chắn. Loại tình huống này tựa như sẽ có gì rất kinh khủng sắp xảy ra.

Lão giả tóc bạc mạnh rít gào ra, một đoàn vô hình hữu chất ý niệm lấy hắn làm trung tâm, xoay tròn không thể tưởng tượng phảng phất như quả cầu tuyết. Phạm vi cơn lốc ý niệm càng lúc càng lớn, lực lượng xoay tròn càng ngày càng mạnh. Trong hư không tựa như hiện ra một đạo hư vô long quyển phong tiếp thiên liên địa, hướng ra bốn phương tám hướng cấp tốc lan tràn.

- Không tốt!

Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông dù sao cũng ở phía sau hai người Diệp Trần, cách lão giả tóc bạc gần nhất, ý niệm long quyển phong vừa hình thành, bọn họ liền cảm giác được có một cổ hấp lực cuốn theo tất cả, làm suy giảm tốc độ của bọn họ. Bọn họ phát hiện ý niệm long quyển phong này cư nhiên giống với long quyển phong lúc tiến đến. Chỉ khác là, long quyển phong kia cường đại hơn gấp trăm chục lần.

- Hỗn đản!

Âm Ma Tông rất là phẫn nộ, đối với hắn mà nói, trừ Vương giả Sinh Tử Cảnh cao cao tại thượng, còn chưa từng có người nào có thể để hắn bức bách đến hoàn cảnh sơn cùng thủy tận. Cho dù là đại năng Tông Sư Cấp uy danh hiển hách đều không được. Dù sao đánh bại và đánh cho không còn lực hoàn thủ là khác nhau rất lớn.

- Nếu là trên mặt đất, chúng ta bất kỳ ai cũng không cần e ngại hắn.

Trong lòng Bích Thủy Linh Tông vừa nghẹn, vừa bất đắc dĩ. Giờ khắc này, bọn họ ứng với một câu nói, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, rồng mắc cạn bị tôm đùa giỡn. Thời kì toàn thịnh, lão giả tóc bạc cũng tương đương với bọn họ, có khi còn không bằng.

- Qua đây!

Lão giả tóc bạc đối với hai người nghẹn không có hứng thú, hắn tiếp tục thôi động ý niệm. Tốc độ xoay tròn của ý niệm long quyển phong nhất thời bạo tăng, kéo được Âm Ma Tông và Bích Thủy Linh Tông không thể tiến

thêm, từng bước rút lui. Đương nhiên, lão giả tóc bạc di động cũng rất chậm.

Ranh giới chỉ mành treo chuông, trong mắt Âm Ma Tông hiện lên lãnh mang tàn khốc.

Bích Thủy Linh Tông có điều cảm ứng, kinh khủng nói:

- Âm Ma Tông, ngươi dám...

- Có cái gì không dám, hai chết không bằng một sống, Bích Thủy Linh Tông, ngươi thay thế ta chết đi.

Một chưởng đánh trúng ngực Bích Thủy Linh Tông, Âm Ma Tông nương lực phản chấn cao tốc bay đi. Còn Bích Thủy Linh Tông phun ra một ngụm tiên huyết, bị ý niệm long quyển phong cuốn đi. Hắn còn muốn ngoan cố chống lại một chút. Thế nhưng lão giả tóc bạc ý niệm cường đại, căn bản không cho hắn phản kháng. Vài lần chớp mắt đã bị đánh cho trọng thương, chợt bị lão giả tóc bạc một quyền oanh nổ đầu.

Để một màn này nhìn vào mắt, Diệp Trần cũng không có gì cảm khác, sống chết trước mắt, đổi thành hắn cũng sẽ làm như thế. Đương nhiên, tiền đề là hai người không có giao tình gì lớn.

- Các ngươi một người cũng đừng nghĩ chạy thoát.

Đánh chết Bích Thủy Linh Tông, lão giả tóc bạc lại nhìn về phía ba người Âm Ma Tông và Diệp Trần, ý niệm cổ động, thanh thế long quyển phong càng lúc càng, một vài ngọn núi nhỏ bị cuốn qua, nát bấy tan rã. Một vài con sông cũng bị cuốn dựng lên, phảng phất như ngân hà nhảy vào trong vòng long quyển phong.

Nhanh!

Nhanh!

Cảm thụ được hấp lực của long quyển phong từ từ kinh khủng, Diệp

Trần chỉ đành ra sức thôi động hình thức ban đầu của Kiếm Hồn, cổ động Kiếm Ý đề cao tốc độ, cũng may Kiếm Ý tại tăng phúc tốc độ thật là một lợi khí lớn. Hấp lực của ý niệm long quyển phong vừa mới áp sát tới, đã bị thuận thế mở ra, có thể giúp Diệp Trần có thêm dư địa.

Chín dặm!

Năm dặm!

Ba dặm!

Một dặm!

Còn cách đỉnh núi có một dặm lộ trình, Diệp Trần đã thấy rõ ràng trên truyền tống thạch môn hoa văn và dấu vết lưu lại. Mà Âm Ma Tông theo sát phía sau hắn, cách không quá một trăm năm mươi thước, ba người hai trước một sau chạy thi với tử thần.

Hừ!

Ngoài vài dặm, theo ý niệm long quyển phong, lão giả tóc bạc rất dễ dàng cảm ứng được ba người. Hắn thoáng giảm bớt ý niệm long quyển phong, sau đó lại đột nhiên bạo tăng, hành động tựa như thừa thãi này, lại phát ra tác dụng thật lớn. Giống như câu cá vậy, ngươi ra sức kéo cần câu, con cá sẽ cùng ngươi giằng co, thế nhưng ngươi buông lỏng cần một chút. Rồi đột nhiên kéo, con cá sẽ trong nháy mắt bị nhấc lên.

Tình huống của ba người Diệp Trần cùng con cá không sai biệt lắm. Dưới lão giả tóc bạc xảo diệu vận dụng, hai chân cư nhiên cách mặt đất dựng lên, không tiến mà lui.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn, Yên Diệt!

Trong mắt Mộ Dung Khuynh Thành hắc quang chợt lóe, quay người đánh ra một chưởng, hấp lực bị tiêu trừ tam thành.

Một thức Thiên Ma Đại Thủ Ấn Yên Diệt có thể yên diệt vạn vật. Nhưng không bao gồm ý chí. Đáng tiếc ý niệm không phải ý chí, ý niệm tuy rằng uy lực mạnh hơn ý chí rất nhiều lần. Nhưng cũng vì vậy, mà trở nên không còn thuần túy. Một chưởng của thoái hoá trực tiếp đánh tan một phần ý niệm, thoái hóa thành ý chí thuần túy, hấp lực tự nhiên bị tiêu trừ rất nhiều. Đương nhiên cự ly cũng quá xa, liên kết giữa lão giả tóc bạc và ý niệm tương đối yếu.

Diệp Trần nắm cơ hội, lắc mình mấy cái đi tới bên cạnh truyền tống thạch môn, sau đó mang theo Mộ Dung Khuynh Thành đầu nhập dòng xoáy truyền tống.

- Ngươi chết chắc, đến thế giới bên ngoài, ta muốn ngươi chết không chỗ chôn thân!

Âm Ma Tông vừa nghiến răng nghiến lợi, vừa ném ra hai kiện Thượng phẩm bảo khí, quát:

- Bạo!

Ầm ầm!

Thượng phẩm bảo khí không bạo, nhưng tồn trữ ở bên trong, ý chí bạo tạc thuộc về Âm Ma Tông, chút ý chí bạo tạc ấy không căn bản không có bao nhiêu uy hiếp. Nhưng cục diện giằng co nên một chút ý chí bạo tạc này xuất hiện mất cân bằng. Âm Ma Tông tính toán không sai. Một kiện Thượng phẩm bảo khí căn bản thiếu, hai kiện Thượng phẩm bảo khí mới khó khăn lắm phá vỡ cân đối. Mà ý chí sở dĩ có thể bạo tạc, là bởi vì Thượng phẩm bảo khí có tồn trữ một chút ý chí công năng, bằng không bạo tạc ý chí của bản thân, Võ Hồn sẽ triệt để tan vỡ, chết thảm.

sưu!

Bất chấp tổn thất hai kiện Thượng phẩm bảo khí, thân hình Âm Ma Tông chợt lóe rồi biến mất trong truyền tống thạch môn.

Ý niệm long quyển phong tán đi, lão giả tóc bạc sắc mặt tái nhợt. Hắn đưa tay nắm hai kiện Thượng phẩm bảo khí, xanh mặt nói:

- Ta cũng không tin mỗi một người từ ngoài đến đều có thể thông qua Thánh Địa khảo nghiệm, không thông qua, các ngươi đều sẽ trở thành pho tượng người đá mới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 436: Thánh Địa Khảo Nghiệm. (3)

Thánh Địa cũng không phải là thánh địa của Ba Lan Thánh Tộc, mà là một tầng Thánh của thế giới dưới lòng đất, nghe nói cùng tầng hai Thánh Địa của thế giới dưới lòng đất có ngàn vạn lần quan hệ. Mà một năm trước U Tâm Thánh Nữ vốn là phải gả cho Thánh Tộc Thánh Tử cường đại của tầng hai thế giới dưới lòng đất. Lúc ấy với thiếu niên đến từ bên ngoài kia là theo thánh địa rời khỏi, lại khiến cho Ba Lan Thánh Tộc bị lăng nhục.

Thánh Địa rất nguy hiểm, nhân loại dưới lòng đất tiến vào trong đó, cửu tử nhất sinh, không, phải là một trăm người đi vào, chưa hẳn có thể có một còn sống. Có thể khiến nhân loại dưới lòng đất khó hiểu là người từ ngoài đến ở trong thánh địa, tỷ lệ sống sót lớn hơn, chí ít có rất nhiều người qua được rồi.

Có bao nhiêu nguy hiểm, thì có bấy nhiêu lợi ích, Thánh Địa từ Thượng Cổ đã tồn tại. Bên trong cất dấu rất nhiều bí mật cùng bảo tàng, Ba Lan Thánh Tộc cứ một trăm năm sẽ tổ chức một lần đội ngũ tiến vào Thánh Địa. Xung quanh một vài Thánh tộc cũng thế, lần này vẫn chưa tới một trăm năm, một mình một người, lão già tóc bạc cũng không dám tiến vào trong đó.

- Đại trưởng lão, bọn hắn đi vào rồi?

Ba người Kim Phong Thánh Tử xẹt qua đến.

Lão già tóc bạc mặt không biểu tình nói:

- Chuyện này dừng lại, chúng ta trở về.

Mặc kệ hắn không cam lòng đến cỡ nào, hành động lần này đã thất bại.

- Coi như bọn hắn may mắn, bất quá cũng không biết vận may này có

thể tiếp tục tới khi nào, nói không chừng tiếp theo chúng ta tiến vào Thánh Địa, sẽ thấy được pho tượng của bọn hắn.

Kim Phong Thánh Tử âm thanh lạnh lùng nói.

....

Ô ô!

Ô ô ô!

Hắc sắc cuồng phong thổi loạn bốn phía tựa như lưỡi hái tử thần, đi qua chỗ nào cũng phát ra tiếng ô ô, ngọn núi cao ngất trong lúc vô hình bị cắt đứt không ít.

Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành vừa hiện thân, liền gặp được một hồi hắc phong thổi tới. Hai người vô ý thức tăng cường phòng ngự. Khiến bọn hắn kinh ngạc là chân nguyên ở đan điền bị áp súc thoát khốn mà ra. Ở bên ngoài cơ thể hình thành một tầng hộ thể chân nguyên, một mực thủ hộ cho bọn hắn.

- Nơi này chân nguyên không bị hạn chế!

Không quá dễ dàng ngăn cản được hắc phong, Mộ Dung Khuynh Thành lên tiếng nói.

Diệp Trần nói:

- Tinh thần lực vẫn bị hạn chế, khó trách bọn hắn không có đuổi theo.

Tinh thần lực đã bị áp chế, linh hồn cũng sẽ phải chịu áp chế. Linh hồn vừa yếu, ý chí tự nhiên sẽ có chỗ ảnh hưởng. Về phần ý niệm tại thế giới dưới mặt đất đã bị áp chế bao nhiêu, Diệp Trần cũng không biết.

Tích tích ba ba!

Hắc sắc cuồng phong cùng hộ thể chân nguyên va chạm, không ngừng

phát ra tiếng bạo liệt rất nhỏ. Một tia mê hoặc nhàn nhạt đột nhiên hiển hiện. Lúc này Diệp Trần mới chú ý tới hắc phong, cẩn thận phân biệt, sau đó mở miệng nói:

- Đây là Tán Hồn Cương Phong, là cương phong do Kim Nguyên Khí cùng Ám Nguyên Khí kết hợp với nhau. Hơn nữa bên trong ẩn chứa một tia ý chí, khiến cho uy lực của cương phong đủ để địch lại cương khí.

Cương phong cùng cương khí khác nhau ở chỗ, cái trước cùng không khí hỗn hợp với nhau, tạp chất tương đối nhiều, cho nên uy lực so ra kém thuần túy so với cương khí. Còn có được ý chí cổ quái tăng phúc, uy lực của cương phong cũng không kém cương khí, đủ để uy hiếp chín thành chín cường giả Tinh Cực Cảnh.

- Không biết Âm Ma Tông có tiến được vào hay không?

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày.

- Có lẽ có tiến vào! Nhưng không cần phải lo lắng.

Diệp Trần biết rõ nàng đang lo lắng cái gì. Nơi này đã không cách nào áp chế chân nguyên. Như vậy Âm Ma Tông sau khi đi vào, cũng là đại năng Tông Sư Cấp là chân chính. Hai người liên thủ cũng không đủ cho đối phương một tay nghiền áp. Bất quá bọn hắn cùng Âm Ma Tông không cừu không oán, cũng không có tranh chấp lợi ích, cho dù gặp được cũng không có việc gì. Về phần sau này, vậy để sau này hãy nói.

...

Âm Ma Tông xác thực đã tiến vào, nhưng không cùng một địa điểm với Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành. Hắn mới vừa tiến vào, liền gặp quái phong ẩn ẩn tản mát ra tam sắc hào quang thổi tới. Quái phong uy lực không gì sánh kịp, cơ hồ cùng một kích toàn lực của đại năng Linh Hải Cảnh bình thường không sai biệt lắm. Chỉ là sau một khắc, Âm Ma Tông thở phào một hơi, hắn phát hiện rốt cục có thể động dụng chân nguyên, có chân nguyên,

cái tam sắc quái phong cổ quái này thì tính là gì?

- Thanh, hoàng, hắc lại là Tán Hồn Cương Phong, không đúng, bên trong ẩn chứa ý chí cổ quái, uy lực không thua cương khí do ba loại nguyên khí kết hợp.

Âm Ma Tông có chút kinh ngạc, trong gió ẩn chứa ý chí, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua. Rốt cuộc là con người làm ra, hay vẫn là tự nhiên hình thành?

Hành tẩu tại vùng đất hoang vu, cửng rắn, Âm Ma Tông không sợ hãi, chỉ cần chân nguyên tồn tại, chiến lực của hắn bạo tăng mấy lần không nói, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng nhiều. Duy nhất khiến hắn còn có chút đau thịt là vì thoát khỏi lão già tóc bạc, đã tổn thất hai kiện Thượng phẩm bảo khí. Phải biết rằng dù hắn là đại năng Tông Sư Cấp, Thượng phẩm bảo khí cũng không có vài món. Lúc này hắn chỉ còn lại có một thanh Thượng phẩm bảo đao.

- Ân!

Âm Ma Tông lông mày nhíu lại, thân hình triệt thoái phía sau, đồng thời, vung đao chém ra.

Phốc phốc!

Một con rết khổng lồ vừa ló đầu ra bị chặt đứt đầu, chất lỏng màu đen bắn tung tóe.

- Cửu cấp Thượng Cổ yêu thú Hắc Sơn Ngô Công!

Âm Ma Tông liếc mắt liền nhận ra thân phận của yêu thú rết kia.

Bách túc chi trùng tử nhi bất cương, Hắc Sơn Ngô Công rơi đầu, nửa người dưới vẫn chui từ dưới đất lên, bay tới hướng Âm Ma Tông.

- Muốn chết!

Âm Ma Tông cười lạnh một tiếng, bị lão già tóc bạc đuổi giết đã khiến hắn vô cùng phẫn nộ, đang lo không có chỗ để phát tiết.

...

Bên này Âm Ma Tông giải quyết Hắc Sơn Ngô Công đánh lén, bên kia Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành lại lọt vào một đám Thất cấp Thượng Cổ yêu thú Xà Lân Lang vây công.

Xà Lân Lang là một loại yêu thú biến dị, hình thể như sói, so với chó sói bình thường lớn hơn vài lần, cao chừng hai thước. Trên người không có lông, mà là lân phiến lóe ra mặc lam sắc quang mang. Những lân phiến này so với thân thể cực lớn của Xà Lân Lang mà nói, phi thường nhỏ, chỉ cỡ ngón cái. Cũng chính vì thế, lân phiến dày đặc, Xà Lân Lang phòng ngự thập phần cao, có thể so với một ít Bát cấp yêu thú phòng ngự cường hãn.

Xà Lân Lang thỉnh thoảng phun ra đoàn sắc quang cầu, oanh kích Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 437: Thánh Địa Khảo Nghiệm. (4.5)

- Thanh Liên Hóa Khí!

Phảng phất như lông nhím, vô số kiếm khí theo bên ngoài cơ thể Diệp Trần kích bắn ra. Xà Lân Lang chết cả đám, dùng thực lực của Diệp Trần, đừng nói nhóm lớn Thất cấp yêu thú, coi như là nhóm lớn Bát cấp yêu thú cũng không làm gì được hắn.

Ngay khi hai người sắp tiêu diệt toàn bộ Xà Lân Lang, những con còn lại tựa hồ cảm ứng được cái gì, dốc sức liều mạng chạy trốn về một phía nào đó.

Diệp Trần không cho rằng Xà Lân Lang là sợ hãi, vừa này giết chết nhiều như vậy, cũng không thấy chúng sợ hãi, theo phương hướng ánh mắt của một đầu Xà Lân Lang, Diệp Trần nghiêng đầu nhìn lại.

Chân trời, một tầng hắc khí đang di động về phía bên này. Tốc độ di chuyển của hắc khí vô cùng nhanh, cũng khiến Diệp Trần nhìn rõ ràng hình dạng của nó. Nói là hắc khí, không bằng dùng hắc vụ càng hình tượng hơn. Hắc vụ này tràn ngập khắp nơi tựa như quỷ vụ. Bên trong truyền đến thanh âm gào khóc thảm thiết, loáng thoáng có thể thấy rất nhiều khuôn mặt cùng thân người, còn có một chút một vài ảnh tích mơ hồ của yêu thú.

Hắc vụ đến đâu, yêu thú ẩn tàng cực sâu cũng bị cuốn đi ra, thân thể nhanh chóng thối rữa, đoàn quang ảnh dung nhập trong hắc vụ.

- Thôn phệ linh hồn!

Đi đầu nhảy đến trên lưng Khôi Lỗi chim đại bàng, Diệp Trần nói.

Mộ Dung Khuynh Thành có chút kinh ngạc, nhanh chóng nhảy tới.

Hưu!

Có Thượng phẩm linh thạch cung cấp động lực, Khôi Lỗi chim đại bàng tốc độ nhanh như cực quang. Thời gian hai ba lần nháy mắt, tốc độ nhảy lên tới gấp năm lần vận tốc âm thanh, sau đó là gấp bảy vận tốc âm thanh, gấp mười lần vận tốc âm thanh, một đường phong trì điện thệ, đem tất cả Xà Lân Lang ném ở phía sau.

- Đây là Thượng phẩm phi hành Khôi Lỗi?

Mộ Dung Khuynh Thành truyền âm nói.

Diệp Trần gật gật đầu:

- Là từ trong một di tích phân đường của Khôi Lỗi Môn tìm được, tốc độ lớn nhất là gấp mười lần vận tốc âm thanh, có thể so với Linh Hải Cảnh đại năng bình thường, bất quá tiêu hao là Thượng phẩm linh thạch.

Tốc độ di chuyển của hắc vụ ít nhất là gấp sáu bảy lần vận tốc âm thanh, Xà Lân Lang phân biệt bị đuổi kịp, không có bất kỳ chỗ trống nào phản kháng, thân thể thối nát, linh hồn bay ra. Tràng diện đó thập phần đồ sộ khủng bố như là đi vào thế giới địa ngục.

Nửa canh giờ sau, hai người thừa lúc Khôi Lỗi chim đại bàng đi đến ngoài hai vạn năm nghìn dặm, đem hắc vụ thôn phệ linh hồn vứt ở phía sau rất xa.

Thu hồi Khôi Lỗi chim đại bàng, hai người rơi xuống mặt đất.

Phóng nhãn nhìn lại, bốn phía là cỏ dại hoang dã, quỉ dị là bên trên hoang dã cứ cách một đoạn liền có thể thấy một pho tượng người đá. Những pho tượng người đá này hoặc dựng đứng, hoặc ngồi, hoặc té trên mặt đất, hoặc chôn dưới đất, không biết có phải hai người bị ảo giác hay không, pho tượng người đá biểu lộ trông rất sống động, phảng phất như có thần trí, vốn là mặt không biểu tình đều mang theo một tia cười quỷ quyệt.

- Xem ra cùng pho tượng người đá tại Thạch Nhân Trận không có gì khác nhau.

Diệp Trần nhớ tới Thạch Nhân Trận theo Bất Tử tế đàn toàn bộ rơi vào thế giới dưới lòng đất.

Tạp sát!

Đi qua một pho tượng người đá bị chôn vùi một nửa, bên cạnh bùn đất bỗng nhiên nứt ra mấy khe hở.

Mộ Dung Khuynh Thành cẩn thận nói:

- trong pho tượng người đá có cái gì?

Vừa dứt lời, pho tượng người đá nửa người chôn dưới đất này chui ra, khuôn mặt bằng đá rõ ràng biến hóa ra cười lạnh, cánh tay thoáng vặn vẹo một phát, một quyền đánh tới hướng hai người.

- Thiên Xích!

Mộ Dung Khuynh Thành một chưởng nghênh đón, pho tượng người đá bị lực lượng bài xích đẩy bay ra ngoài mấy chục thước.

Tạp sát!

Tạp sát! Tạp sát!

Pho tượng người đá xung quanh toàn bộ phục sinh, dáng tươi cười trên mặt không phải nụ cười giả tạo, thì là cười si ngốc, hoặc giả cười tàn nhẫn, nhìn về phía trên, không có lấy một dáng cười bình thường, khiến người ta có cảm giác kinh hãi sởn hết cả gai ốc.

- Thiên Lôi Thiết!

Diệp Trần không dám lãnh đạm, một kiếm mạnh nhất đánh ra, kiếm quang như tuyết, chém đứt đầu bảy tám pho tượng người đá. Pho tượng

người đá bị chém ra, mặt cắt toát ra hắc vụ, càng làm nửa phần trên liên kết vào, không chút bị hao tổn.

- Bất Tử Chi Thân!

Diệp Trần cùng Bất Tử Chi Thân đều nghĩ đến Bất Tử Chi Thân. Bọn họ là bởi vì Bất Tử Chi Thân mới tiến vào thế giới dưới lòng đất, nói Bất Tử Chi Thân cùng thế giới dưới lòng đất không có liên quan, khả năng rất nhỏ. Nhưng loại Bất Tử Chi Thân này cũng quá mức đáng sợ. Đây chỉ là bọn hắn suy đoán, cũng không biết Bất Tử Chi Thân chính thức như thế nào.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn!

Càng ngày càng nhiều pho tượng người đá xông tới, Mộ Dung Khuynh Thành nghênh hướng có nhiều pho tượng người đá nhất đánh ra một chưởng, có chứa đặc tính yên diệt khiến cho toàn bộ pho tượng người đá nằm trong phạm vi chưởng lực đều bị lơ lửng bay lên, như là mất đi trọng, chợt ầm ầm yên diệt.

Thế nhưng mà sau một khắc, hắc vụ lại làm bột phấn bằng đá kết dính lại với nhau, một lần nữa ngưng tụ thành pho tượng người đá.

Pho tượng người đá có Bất Tử Chi Thân khó chơi ngoài dự kiến.

- Xem ra cần vận dụng thuộc tính Kiếm Ý.

Tại Thái Dương thần Thái Dương thần, Diệp Trần từng dùng Sát Lục Kiếm Ý phá hủy nguyên khí của Bất Tử quái vật, khiến cho đối phương thời gian ngắn không khôi phục được chiến lực đỉnh phong, càng đánh càng yếu. Giờ khắc này, Sát Lục Kiếm Ý tự nhiên không thể sử dụng, bởi vì đối phương cũng không phải là sinh vật có sinh mạng.

Đồng dạng một chiêu Thiên Lôi Thiết, dưới tình huống bao hàm Hủy Diệt Kiếm Ý, nếu so với Thiên Lôi Thiết tầm thường cường đại không biết bao nhiêu lần. Một kiếm chém ra, cổ khí tức giống như hủy diệt kia làm cho người khác kinh hồn táng đảm. Một đám cỏ dại lập tức mất đi sinh cơ, chẳng

những héo rũ, còn bị thiêu thành bột phấn màu đen.

Kiếm quang hùng hậu tung hoành vô thất. Hơn mười pho tượng người đá trên người hiện ra vài vết đạo kiếm ngân hoặc lớn hoặc nhỏ. Mà lúc này, hắc vụ trong thiết diện của kiếm ngân căn bản không dũng mãnh tiến ra, mà toát ra từng tia một, đều bị Hủy Diệt Kiếm Ý còn sót lại ma diệt, chân chính hủy diệt.

Hủy Diệt Kiếm Ý khắc chế Bất Tử Chi Thân của pho tượng người đá!

- Khắc chế?

Mộ Dung Khuynh Thành đối với thuộc tính Kiếm Ý cũng không phải phi thường am hiểu. Chỉ là biết rõ một khi lĩnh ngộ thuộc tính Kiếm Ý, trên thành tựu kiếm đạo sẽ viễn siêu những người khác, ví dụ như Vương giả Sinh Tử Cảnh lĩnh ngộ thuộc tính Kiếm Ý so với Vương giả Sinh Tử Cảnh Kiếm Ý bình thường mạnh hơn. Về phần có Vương giả Sinh Tử Cảnh vì sao cũng không lĩnh ngộ thuộc tính Kiếm Ý, không chỉ là nguyên nhân ngộ tính, còn nguyên nhân linh hồn. Dù sao giữa người với người có tồn tại chênh lệch, một người thọt dù có tiền cũng vẫn là người thọt.

Nghĩ đến đây, nàng nhịn không được có chút thất thần. Theo nàng biết, thuộc tính Kiếm Ý của Diệp Trần không chỉ một loại, hẳn là ba loại. Một người lĩnh ngộ Tam đại thuộc tính Kiếm Ý. Chân Linh Đại Lục từ trước tới nay chưa từng có phát sinh qua loại sự tình này. Nếu có thể đem ba loại thuộc tính Kiếm Ý đều phát triển đến cấp bậc Sinh Tử Cảnh, thành tựu kiếm đạo của hắn tuyệt đối khủng bố. Về phần có thể siêu việt Thượng Cổ Kiếm Vương, trở thành Kiếm Vương thứ hai hoặc là đệ nhất Kiếm Hoàng hay không, nàng cũng không dám khẳng định. Dù sao toàn bộ phương diện nếu so với đơn phương phát triển càng khó hơn.

Nhưng bất kể nói thế nào, Diệp Trần chỉ cần đạt tới Sinh Tử Cảnh, thành tựu tuyệt đối không thấp.

- Thanh Liên Khai Sơn!

Cầm trong tay Thanh Liên kiếm, Diệp Trần huy kiếm quét ngang một vòng, lập tức, trong phạm vi cực lớn có khí tức hủy diệt phảng phất như một vòng tròn đem pho tượng người đá trong phạm vi chém thành hai đoạn. Bên trên mặt cắt hắc vụ phun ra dần dần yếu đi.

- Chúng ta đi!

Không cần phải cùng những pho tượng người đá này liều mạng. Diệp Trần chọn một phương hướng, tiếp tục đi tới, Mộ Dung Khuynh Thành theo sát phía sau.

Đi thật lâu, hai người đều không có gặp phải pho tượng người đá nào mới.

Dần dần, hai người tới bên cạnh một dòng sông thật lớn. Dòng sông rộng hơn mười dặm, dài không biết bao nhiêu, trong hoàn cảnh hôn ám tại đây, dòng sông khiến người ta có cảm giác sâm lãnh vô tình.

Tại bờ sông, dựng một tám bia đá lớn, mặt trên viết sáu chữ lớn màu đen:

- Ma tượng tâm, diệt hồn ba.

Trong lúc nhất thời, hai người không hiểu được sáu chữ này có ý gì, nên cũng mặc kệ nó, theo dòng sông lao đi về phía trước.

Ước chừng đi hơn mười dặm, nước sông dần dần chảy xiết, đập vào vòng xoáy, vốn chỗ này là giao lộ của ba nhánh sông. Ở ở một phía của giao lộ, có một tòa hắc sơn cực lớn đứng sừng sững. Vị trí của hắc sơn đối diện dòng sông, lại là kiến tạo một tượng đá cao trăm thước. Tượng đá dựa vào núi mà kiến tạo, cùng với thế núi dung làm một thể, căn bản tuy hai mà một.

Màu sắc tượng đá trong xanh có đen, ngồi thẳng tại đó. Tay và chân không phải tay chân của nhân loại bình thường, mà là tựa như móng vuốt của yêu thú. Chẳng biết tại sao, hai người từ trên tượng đá cảm nhận được ma ý cực độ đáng sợ. Dưới cổ ma ý này phụ trợ, cả tòa tượng đá làm cho

người ta có một loại dấu hiệu sống lại.

Đây rõ ràng là một tòa ma tượng.

- Ma tượng tâm có phải là nói tòa ma tượng này a, thấy thế nào, tòa ma tượng này cũng không phải loại tầm thường.

Diệp Trần rất rõ ràng, pho tượng người đá có thể sống lại, vây giết bọn hắn, ma tượng có lẽ càng cường đại hơn, cũng không biết, ma tượng tâm là chỉ cái gì.

Ngồi ngay ngắn ở phụ cận giao lộ ba nhánh sông, ma tượng nhìn xuống thương sinh, dòng sông chảy xiết không bởi vì nó mà trở nên bình ổn. Ngược lại càng phát ra liều lĩnh cùng kinh tâm động phách. Nếu là ở ngoại giới không biết có bao nhiêu thuyền hàng có thể gặp sự cố ở đây.

Ông!

Tròng mắt của ma tượng bỗng nhiên thoáng chuyển động một cái. Mà theo tròng mắt của nó chuyển động, trong thiên địa phong vân biến huyễn, trong dòng sông từng phiến kinh đào hải lãng dâng lên. Hướng phía hai người vọt tới, sau một khắc, ma tượng đột nhiên đứng dậy. Trong chốc lát nó đứng dậy, không gian đều như chấn động, ma ý đáng sợ phô thiên cái địa, phóng xạ ra bốn phương tám hướng.

- Ma Đạo ý chí!

Diệp Trần hít sâu một hơi, cũng không có vì ma tượng sống lại mà giật mình. Khiến hắn giật mình là trên người ma tượng ẩn chứa một cổ võ đạo ý chí hoàn toàn bất đồng, rõ ràng là Ma Đạo ý chí cực độ hiếm thấy. Ma Đạo cùng kiếm đạo đồng dạng, đều là tại võ đạo, nhưng đã tự lập môn hộ, hình thành một hệ thống hoàn thiện. Tại Thượng Cổ thời đại người có được Ma Đạo ý chí, mới thật sự là ma.

Một kiếm đem kinh đào hải lãng bổ ra, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành nhìn thẳng ma tượng.

Ầm ầm!

Thân thể ma tượng dựng thẳng lên, thân thể hơi có vẻ cứng ngắc. Thế nhưng khi hắn đánh ra một quyền, liền biết quyền của nó nhanh và mạnh tới mức nào. Quyền chưa tới, quyền áp đã đem tầng mây trên bầu trời màu xám đánh xơ xác, quyền kình bàng bạc dưới ma ý tăng phúc cơ hồ có thể nối liền đại địa.

Không chần chờ chút nào, Diệp Trần một kiếm nghênh hướng quyền kình.

Ngay lập tức!

Thiên Lôi cuồn cuộn, phương viên hơn mười dặm tối xuống, mây đen theo bốn phương tám hướng tụ tập lại, đánh ra lôi điện xuống phía dưới. Mà dòng sông phía dưới trực tiếp bị kiếm khí cùng quyền kình lực bạo tạc làm cho bốc hơi lên, lộ ra đáy.

Thân bất do kỷ, Diệp Trần lướt đi ra ngoài vài trăm mét, quần áo như cờ xí bay phất phới.

- Lực Trường Thiết Cát!

Mộ Dung Khuynh Thành trực giác ma tượng đối với chính mình có tác dụng không thể bỏ qua, cũng phát động công kích, hai đạo lực trường hoàn toàn trái ngược đụng vào nhau, hình thành lực lượng thiết thiết khủng bố, chém về phía đầu ma tượng. Cùng lúc đó, nàng càng đem Thiên Ma Lực Tràng thúc dục đến cực hạn, đề phòng vạn nhất.

Tạp sát!

Ma tượng phản ứng rất chậm chạp, lực tràng thiết cát trên cổ nó một vết rách cực lớn. Đương nhiên, vết cắt này so với hình thể của nó vẫn có chút nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục.

Tròng mắt chuyển hướng Mộ Dung Khuynh Thành, ma tượng lại đánh

ra một quyền.

Phốc!

Thiên Ma Lực Tràng bên ngoài cơ thể Mộ Dung Khuynh Thành lập tức sụp đổ, bản thân phun ra một búng máu, bay ngược ra mấy nghìn thước. Bất quá rơi vào trong mắt Diệp Trần, ý nghĩa liền khác biệt. Theo hắn thấy, đây mới là thực lực chân chính của nàng, hoặc giả tiếp cận thực lực chân chính. Nếu không cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn bình thường dưới một kích này tuyệt đối không thể sống sót, dù là ngưng luyện ra hình thức ban đầu của Vũ Hồn cũng thế.

Hít sâu một hơi, Kiếm Ý trên người Diệp Trần càng ngày càng đậm, đậm đặc đến mức tận cùng, xuyên thấu mây đen trên bầu trời, tựa như một thanh tuyệt thế bảo kiếm sắp ra khỏi vỏ.

Sưu!

Thân hình mở ra, Diệp Trần bay vụt hướng ma tượng, lăng không bổ ra một kiếm.

Uy lực một kiếm này to đến không thể tưởng tượng nổi, nửa người ma tượng cơ hồ đều bị chém ra. Lại khiến hắn có chút kinh ngạc là ma tượng cũng không có Bất Tử Chi Thân, chỗ đứt ra không khép lại, về phần thôi động nó đến tột cùng là cái gì, đoán chừng là Ma Đạo ý chí còn sót lại.

Thân thể ma tượng lắc lắc vẫn đánh ra một quyền.

Quyền kình phạm vi bao phủ quá lớn, Diệp Trần không thể tránh né, đành hoành kiếm phong ngăn cản, lại rút lui ra vài trăm thước, khí huyết sôi trào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 438: Bất Tử Nham Bích. (Thượng,Hạ)

Giờ phút này, khóe miệng Mộ Dung Khuynh Thành nhuốm máu xông lên, ngênh hướng ma tượng đánh nhất thức Thiên Xích trong Thiên Ma Đại Thủ Ấn.

Vốn một chưởng này không mang đến uy hiếp gì cho ma tượng, có thể lúc trước, Diệp Trần một kiếm bổ ra nửa người ma tượng, khiến cho nửa người trên của nó dao động tùy thời có thể sụp đỏ, làm cho một chưởng này của Mộ Dung Khuynh Thành khiến nó trên người tràn đầy vết rách.

Ma tượng chằng chịt vết rách không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, đánh ra một quyền, hưu một tiếng, khi một quyền này đánh ra, một đầu ngón tay rõ ràng gãy rơi xuống. Thì ra lúc cùng Diệp Trần giao đấu đã sắp gãy rời, hiện tại oanh ra một quyền, ngón tay dùng tốc độ không thể tưởng tượng bắn rời ra, bên trên ẩn chứa Ma Đạo ý chí tung hoành vô thất.

- Nguy hiểm!

Diệp Trần chém ra một đạo kiếm quang chặt đứt ngón tay của ma tượng.

Chỉ có điều ma tượng mất đi một nửa người, ngón tay vẫn đánh trúng Mộ Dung Khuynh Thành, mang theo thân thể nàng trực tiếp bay ra cả ngoài ngàn dặm.

Giữa không trung, Mộ Dung Khuynh Thành phun ra máu tươi, một màn kinh người phát sinh, ngón tay cùng với ma ý trên ma tượng ly thể mà ra, lao thẳng tiến nhập trong mi tâm hồn hải của Mộ Dung Khuynh Thành. Mất đi ma ý chi trì, ma tượng ầm ầm sụp đổ, chỉ có khối ngực bên phải còn lại, bay về hướng Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ma tượng tâm, thì ra là thế.

Diệp Trần thở phào một hơi, cả tòa ma tượng là một Ma Đạo truyền thừa. Tại vị trí ngực của nó, có lẽ ẩn giấu Diệt Hồn Ba. Mộ Dung Khuynh Thành tu luyện cũng là Ma Đạo, thuận theo tự nhiên tiếp nhận Ma Đạo truyền thừa này.

Ma ý rót vào hồn hải, trên mặt Mộ Dung Khuynh Thành hiện lên thần sắc kỳ quái, mắt thấy một khối ở ngực ma tượng bay tới, nàng đưa tay tiếp lấy.

Ba một tiếng!

Hòn đá nát bấy, bên trong xuất hiện một khối ngọc màu đen.

- Ngươi không sao chớ!

Diệp Trần xẹt qua tới, hỏi.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu:

- Không có việc gì, bất quá võ đạo ý chí của ta trực tiếp chuyển hóa thành Ma Đạo ý chí, hình thức ban đầu của Võ Hồn cũng biến thành hình thức ban đầu của Ma Hồn, hơn nữa càng tiến một bước đã tới gần Ma Hồn chính thức.

Chưa từng có suy nghĩ nhiều, Mộ Dung Khuynh Thành đem lực chú ý đặt trên hắc ngọc. Hắc ngọc phát ra hào quang nhu hòa, sờ lên thập phần ôn nhuận, đợi chân nguyên vận chuyển vào, một bức họa đột ngột xuất hiện trong đầu nàng, cũng bắt đầu phát ra.

Trên hoang nguyên màu đỏ thẫm, một đầu ác ma chân chính lơ lửng dưới ánh trăng hồng. Sau lưng Ác Ma mọc lên cánh dơi màu đen, đầu có hai sừng, đồng tử màu bạc, trên người căn bản không có làn da, mà là một tầng chất sừng tương tự khôi giáp. Ác Ma cao tới hơn hai mét, từ ngoại hình mà xem, không khác gì nhân loại, nhưng là liếc mắt nhìn lại, ở sâu trong nội tâm cũng chỉ có một cảm giác đó chính là mạnh. Cũng không phải là thực lực mạnh, mà là bản chất mạnh, trời sinh đã mạnh, tựa hồ là cường đại bao trùm

ở trên nhân loại.

Mà đối diện ác ma, là một gã nhân loại thân mặc hắc bào. Nếu như nói Ác Ma là ma trời sinh, như vậy tên hắc bào nhân này là hậu thiên ma. Ở bên ngoài cơ thể hắn có khí tức Hắc bào nhân lượn lờ. Khí tức này phảng phất như có linh tính, từng tia, từng sợi.

Ầm ầm!

Sau lưng mọc lên cánh dơi, một cái cổ tay Ác Ma chém ra, ám sắc quang hoa phô thiên cái địa xông đến, lập tức, bầu trời nghiền nát, đại địa rạn nứt.

- Diệt Hồn Ba!

Hắc bào nhân ngẩng đầu, trong ánh mắt toát ra vẻ cuồng phách, bàn tay run lên xoay tròn, đồng dạng có hắc sắc quang hoa ngưng kết thành một viên cầu. Chợt chuyển thành hình quạt phóng xạ ra, uy lực một đường gia tăng, chẳng những triệt tiêu công kích của Ác Ma, còn đem đối phương đánh bay ra ngoài mấy trăm dặm.

Trong vô thanh vô tức, Ác Ma như là mất đi linh hồn, thi thể từ trên bầu trời rớt xuống, trên người không có một tia tổn thương.

Trong sợ hãi thán phục, thân thể Mộ Dung Khuynh Thành căng cứng, hình ảnh trong não hải, hắc bào nhân quay về phái nàng lộ ra một khuôn mặt cười. Ánh sáng hình quạt thoáng cái bao phủ tư duy của nàng.

Diệp Trần không có đi quấy rầy tới Mộ Dung Khuynh Thành. Hắn từng có tiếp nhận kinh nghiệm áo nghĩa võ học, tinh tường trong quá trình tiếp nhận tin tức, trong óc một mảnh hỗn loạn, nhất thời nửa khắc không có biện pháp thanh tỉnh, cưỡng ép quấy rầy mà nói, không chừng sẽ gây tổn thương đến tinh thần.

Thật lâu, Mộ Dung Khuynh Thành mở to mắt ra.

- Nguyên lai Diệt Hồn Ba là đê giai áo nghĩa võ học, trọng điểm công

kích tại phương diện linh hồn, linh hồn phòng ngự không mạnh, thân thể có mạnh cũng không làm được gì.

Diệp Trần hơi kinh ngạc nói:

- Đê giai áo nghĩa võ học trọng điểm tại linh hồn công kích, cái này không sai biệt lắm tương đương với trung giai áo nghĩa võ học bình thường.

Linh hồn không giống với thân thể, linh hồn tương đối yếu ớt. Một gã Linh Hải Cảnh đại năng bình thường nếu là nắm giữ Diệt Hồn Ba, không sai biệt lắm có thể đánh chết đại năng Chân Nhân Cấp thậm chí Tông Sư Cấp. Đương nhiên, Linh Hải Cảnh đại năng này cũng sẽ bị lập tức đánh chết là được.

Tư!

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, dòng sông vừa mới được lấp đầy lại đột nhiên thoát ra một đầu Loan Giác Đại Mãng. Loan Giác Đại Mãng dài không biết bao nhiêu phần, độ thô đạt đến mười thước. Toàn thân tràn đầy lân phiến. Cái đầu to cỡ cao lâu giống như một cái chùy. Lưỡi rắn phun ra nuốt vào tựa như một cây huyết hồng trường mâu mười thước, tốc độ nhanh hơn bình thường.

Cuồng phong tịch quyển, Loan Giác Đại Mãng hướng phía hai người đánh tới, yêu khí xung thiên khiến cho bầu trời lại tối đi. Lôi Điện tán loạn đánh thẳng xuống, mấy ngọn núi phụ cận bị nổ bay, thạch đầu cháy đen bay tung tóe đầy trời.

Mộ Dung Khuynh Thành có chủ tâm muốn thử xem Ma Đạo ý chí cường đại ra sao, thân thể không chút lay động, một chưởng ấn chứa ma ý tung hoành vô thất ấn ra.

Phanh!

Loan giác bị bẻ gãy, trên trán đại mãng xuất hiện một chưởng ấn cực lớn. Khí tức màu đen bên trên chưởng ấn vọt ra, thân thể khổng lồ của đại

mãng chưa hoàn toàn rời khỏi nước, đã bị chấn cho bay ra rớt ra ngoài, một đầu đụng gẫy ngọn núi trước ma tượng, đi đời nhà ma.

Bát cấp Thượng Cổ yêu thú lại không chịu nổi một chưởng của Mộ Dung Khuynh Thành.

Phải biết rằng Thượng Cổ yêu thú so với yêu thú hiện nay cường hoành hơn nhiều. Thất cấp Thượng Cổ yêu thú có thể cùng Bát cấp yêu thú chống lại. Bát cấp Thượng Cổ yêu thú có thể tương đương với Cửu cấp yêu thú kém cỏi nhất, cho dù không bằng, cũng không thua kém bao nhiêu, không ngờ vẫn bị một kích đoạt mạng, Ma Đạo ý chí cường đại không thể tưởng tượng.

Là người có được Ma Đạo ý chí, Mộ Dung Khuynh Thành so với Diệp Trần càng hiểu rõ ưu khuyết điểm của nó hơn, nàng nói:

- Ma Đạo ý chí cùng kiếm đạo ý chí giống nhau, vứt bỏ tăng phúc trên phòng ngự, tăng cường công kích, hơn nữa tựa hồ có một vài tác dụng phụ không đáng kể.

- Cũng đi công kích lộ tuyến sao?

Diệp Trần rất rõ ràng, ý chí là không có ai mạnh ai yếu, võ đạo ý chí là cân bằng, công kích, tốc độ cùng phòng ngự toàn bộ phương diện phát triển. Kiếm đạo ý chí trên công kích mạnh nhất, tốc độ thứ hai, phòng ngự kém cỏi nhất. Ma Đạo ý chí chỉ sợ cũng là như thế. Nếu không không có khả năng có uy lực như vậy. Về phần khác biệt rất nhỏ trong đó cũng không phải hắn có thể biết được, dù sao hắn và Chiến Vương đều tham ngộ kiếm đạo ý chí.

- Đi thôi, nơi đây có lẽ có thể tìm được đường ra.

Giờ khắc này, Diệp Trần đã không muốn đạt được gì nữa, hắn chỉ muốn nghĩ cách rời khỏi thế giới dưới lòng đất.

- Ân!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu.

Nhìn qua pho tượng người đá cao tới vài trăm mét lên trước mắt, Âm Ma Tông da mặt co lại, thực lực tương đương với đại năng Chân Nhân Cấp cũng không tính, đối phương rõ ràng có Bất Tử Chi Thân, làm sao đánh đều không có một chút thương tổn, cái này lại khiến hắn không có biện pháp nào.

Ầm ầm!

Pho tượng người đá một quyền đánh tới, quyền phong đem mặt đất lật tung từng tầng một.

- Âm Ma Tán!

Pho tượng một người giao chiến mấy trăm, thủy chung không có cách nào thương tổn được đối phương. Cuối cùng, Âm Ma Tông đành phải buông tha dây dưa với pho tượng người đá, một chiêu Dĩ Địa Vi Thiên đánh ngã nó, rồi thi triển ra Âm Phong Độn rất nhanh rời xa nơi đây.

Một ngày một đêm, bay vút đi, Âm Ma Tông rốt cục thoát khỏi pho tượng người đá. Tốc độ của đối phương lại khiến cho hắn thiếu chút nữa sụp đổ, cũng may cuối cùng so với hắn vẫn chậm hơn chút, tiếp tục một ngày nữa trôi qua, một điểm ưu thế tốc độ mở rộng đến mấy vạn dặm.

- Ân, phía trước là một mảnh sơn mạch khổng lồ!

Trên bình nguyên, Âm Ma Tông nhìn thấy sơn mạch ở phía xa, sơn mạch cùng sơn mạch ở ngoại giới có khác biệt rất lớn. Sơn thể hiện lên màu đen, bầu trời cũng hiện ra màu đen, như là đêm tối. Nhưng bên ngoài sơn mạch lại là ban ngày, cả hai hình thành đối lập tươi sáng rõ nét.

- Đi vào trước dò xét một phen.

Có tâm tư giống với Diệp Trần, Âm Ma Tông đã không còn dục vọng bức thiết mốn đạt được Bất Tử Chi Thân. Đương nhiên, Bất Tử Chi Thân bày ở trước mắt là chuyện khác, hắn chỉ rời khỏi thế giới dưới lòng đất, trở

lại thế giới thuộc về mình. Nếu không tiếp tục ở đây, hắn cũng không thể bảo đảm chính mình có thể còn sống sót hay không. Bất kể là nhân loại dưới lòng đất, hay pho tượng người đá đều khiến hắn có cảm giác cật lực.

Hưu!

Tốc độ lên tới khoảng tám lần vận tốc âm thanh, Âm Ma Tông cẩn thận tiến nhập sơn mạch.

Ở chỗ sâu trong sơn mạch, hai đạo nhân ảnh bay vút ra.

Đúng là Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành.

Có Ma Đạo ý chí, hình thức ban đầu của Ma Hồn đạt tới điểm tới hạn, Mộ Dung Khuynh Thành tại tốc độ đã không còn kém Diệp Trần bao nhiêu, chiến lực càng là gia tăng gấp đôi, thu hoạch không thể nói là không lớn.

- Chỗ đó có điểm cổ quái.

Mộ Dung Khuynh Thành thị lực rất mạnh, cách mấy ngàn dặm vẫn có thể thấy bên trong sơn mạch có điểm khác thường. Mảnh đất kia tràn ngập một tầng bạch quang nhàn nhạt, giống như có nguồn phát sáng cực lớn.

- Chúng ta đi qua.

Diệp Trần cũng đã nhìn thấy, tốc độ trong lúc vô hình tăng nhanh ba phần.

Một khắc trôi qua, hai người đã đến chỗ phát ra ánh sáng.

Trước mắt một màn lại khiến cho bọn hắn có chút kinh ngạc. Đập vào mắt là một mảnh sơn cốc bao la. Trong sơn cốc tràn ngập bạch sắc quang mang. Nói là quang mang, kỳ thực lại có điểm giống sương mù. Càng xác thực mà nói là vô số quang tuyến quấn lấy nhau. Mà những quang tuyến này thập phần vặn vẹo, không ngừng nhúc nhích.

Ném một tảng đá đi vào không có thấy gì khác thường. Hai người mới

vận chuyển hộ thể chân nguyên từng bước một theo cửa đi vào sơn cốc.

Bạch sắc quang mang cùng hộ thể chân nguyên tiếp xúc, vô thanh vô tức, không tồn tại bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng hai người lại cảm giác được, bạch sắc quang mang cùng hộ thể chân nguyên tiếp xúc đến có một chút ảnh hưởng lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại tựa hồ muốn hòa vào nhau.

Đi ước chừng hơn mười dặm đường, hai người thấy một tòa tế đàn. Một bản phóng đại của Bất Tử tế đàn, cao tới trăm thước, rộng bốn trăm thước, sau cây cột phảng phất như cột chống trời, kéo dài thẳng đến bầu trời đen kịt. Mà bạch sắc quang mang là từ trong cây cột thẩm thấu đi ra. Chỉ có điều càng lên cao, quang mang càng tối, bên ngoài tế đàn là quang mang chói mắt.

- Bất Tử tế đàn, có lẽ là Bất Tử tế đàn, không thể tưởng được tại đây cũng có một tòa Bất Tử tế đàn.

Diệp Trần cẩn thận phân biệt một chút, có thể để xác định tòa Bất Tử tế đàn này cùng Bất Tử tế đàn lúc tiến đến nhìn thấy giống như đúc, bất đồng duy nhất có lẽ là đại môn mà thôi.

Đi vào phụ Bất Tử tế đàn, Diệp Trần lại phát hiện có một dải quang mang từ trung tâm Bất Tử tế đàn phóng nghiêng ra, chiếu rọi trên vách đá ở đối diện.

Vách đá trơn nhẵn như gương quả thực như thiên thần tường bích, hùng vĩ to lớn, tản mát ra khí tức cổ xưa. Mà quang mang đúng lúc chiếu xạ ở chính giữa. Bốn phía trống rỗng là một cái hố hình người. Hố có lớn có nhỏ, lớn cỡ trăm thước, nhỏ chỉ vẻn vẹn hơn mười thước.

Phía trước vách đá, có một tấm bia đá dựng đứng.

Trên tấm bia đá viết bốn chữ lớn cổ xưa: Bất Tử Nham Bích.

- Chẳng lẽ thực sự có Bất Tử Chi Thân.

Bất Tử tế đàn, Bất Tử Nham Bích, cái hố trên Bất Tử Nham Bích, Diệp Trần tựa hồ nghĩ đến cái gì, lại tựa hồ cái gì cũng đều không nghĩ tới. Hắn chỉ biết là chính mình cần nhớ lại một cái gì đó, nếu không không cách nào giải được.

Mộ Dung Khuynh Thành chần chờ nói:

- Ngươi có cảm thấy những cái hố này cùng pho tượng người đá trong Thạch Nhân Trận giống nhau hay không?

- Đúng! Chính là pho tượng người đá!

Trải qua Mộ Dung Khuynh Thành nhắc nhở, Diệp Trần lập tức nghĩ ra. Những cái hố này cùng pho tượng người đá kích thước không sai biệt lắm. Hình dạng đều có chút tương tự, nếu muốn phá giải cái này, phải đem pho tượng người đá từ trên mặt đất rơi xuống đặt vào. Chỉ là khu rừng nhiệt đới kia cách nơi này quá xa, hai người cũng không có biện pháp đi ra ngoài, càng không cách nào chuyển đến, làm sao mới có thể hoàn thành mục đích?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 439: Bất Tử Chi Thân.

- Mặc kệ, xem trước một chút Bất Tử tế đàn có gì huyền bí không?

Diệp Trần đem lực chú ý đặt ở Bất Tử tế đàn.

Con mắt nhìn tới cái bệ dưới Bất Tử tế đàn, Diệp Trần thấy một khe hở. Đây không phải là khe hở do tổn hại mà là khe hở do hai vật thể kết hợp với nhau hình thành, tế đàn tựa hồ đã chuyển động.

Tạp lạp lạp!

Bàn tay đặt ở rìa tế đàn, Diệp Trần hướng một phía thôi động, như hắn dự đoán, trên tế đàn một nửa chậm rãi chuyển động, trung tâm tế đàn bắn ra quang mang bắt đầu biến hóa màu sắc.

Tam sắc!

Tứ sắc!

...

Đương quang mang từ đơn sắc biến thành lục sắc, cả Bất Tử Nham Bích rung động lắc lư, chợt có hào quang theo cái hố hình người trên vách đá phát ra. Quang mang này tựa như có tính thẩm thấu, vì thế bên ngoài vách đá hiện ra lục sắc trong suốt, phảng phất như một khối lục sắc phác ngọc cực lớn.

Sau một khắc, Bất Tử Nham Bích hào quang tỏa sáng, chiếu rọi tứ phương, bầu trời đen kịt lập tức trở nên sáng, từng vòng quang vựng không ngừng khuếch tán.

- Chuyện gì xảy ra?

Âm Ma Tông ngẩng đầu, nhìn trung tâm sơn mạch phía xa.

Bên ngoài Thánh Địa, ở bên trong một tầng rừng nhiệt đới, những pho tượng người đá từ trên mặt đất rơi xuống tự nhiên rung động một cái. Rồi đột ngột, toàn bộ pho tượng người đá bay lên, hướng phía Thánh Địa bay tới, trên đường, pho tượng người đá thoáng cái biến mất không thấy gì nữa, trốn vào hư không.

Một màn này rơi vào trong mắt Thanh Mộc Thánh tộc tộc nhân, cho rằng nhìn thấy thần tích, trợn mắt há hốc mồm.

Pho tượng người đá không có trải qua truyền tống thạch môn, trực tiếp phá vỡ tầng không gian, đi vào trong Thánh Địa. Sự tình quỷ dị phát sinh, pho tượng người đá trong thánh địa tựa hồ cảm ứng được pho tượng người đá từ bên ngoài đến xâm lấn, toàn bộ phục sinh, hướng chỗ pho tượng người đá phát ra phẫn nộ gào thét. Một vài pho tượng còn truy đuổi phía sau, điên cuồng công kích, khiến cho người ta có một loại tư vị tự giết lẫn nhau.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh...

Pho tượng người đá từ bên ngoài đến phóng ra quang hoa chói mắt, toàn bộ pho tượng người đá trong thánh địa tiếp xúc với quang hoa đều lập tức sụp đổ, Bất Tử Chi Thân đều mất đi tác dụng.

Pho tượng người đá bay vút tốc độ rất nhanh, tại trong hư không lúc ẩn lúc hiện, cơ hồ là vài chục lần nháy mắt đã đi tới sơn cốc. Sau đó ở trên không trung sắp xếp tốt đội hình, từng pho một đặt vào trong cái hố hình người trên Bất Tử Nham Bích.

Vốn là nham bích quang mang chiếu sáng thiên địa, nhưng đợi các pho tượng người đá trở về vị trí cũ, quang mang nhanh chóng nội liễm, tập trung ở bên trong mỗi pho tượng người đá. Trên người chúng hiện ra đường vân phức tạp. Những đường vân này cùng đường vân mịt mờ trên nham bích liên tiếp kết nối với nhau, thành một bộ lộ tuyến đồ nguyên vẹn, quang hoa theo lộ tuyến đồ đi vào trung ương Bất Tử Nham Bích phía trên vị trí trống rỗng.

Long long!

Thanh âm nặng nề vang lên, một khối đá thật dài nứt ra. Khối đá tuy không phải hoàng kim, lại tản mát ra kim sắc quang mang so với hoàng kim còn thuần túy hơn. Mà xuyên thấu qua hòn đá, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành có thể nhìn thấy một thủ quyển bị phong ấn bên trong. Kim sắc thủ quyển, kim sắc quang mang chính là từ đó phát ra, không có liên quan với khối đá.

- Kim sắc thủ quyển!

Là người khởi đầu, Diệp Trần tự nhiên có thể nhìn ra chỗ bất phàm của kim sắc thủ quyển, hắn có dự cảm, kim sắc thủ quyển kia hẳn là ghi lại bí mật tu luyện Bất Tử Chi Thân.

Ông!

Trên hòn đá dần dần có khe hở lan ra, một tia kim sắc quang mang càng mạnh hơn phát ra, khiến cho khối đá phảng phất như một cái lông nhím màu vàng. Vẫn chưa hết, trên khối đá, một tòa kim sắc hư ảnh dần dần hình thành, diện mục của nó mơ hồ, phát ra khí tức che thiên địa, lại khiến cho người ta không nhịn được muốn quỳ bái.

- Kim sắc quang mang, kim sắc hư ảnh, chẳng lẽ là Bất Tử Chi Thân?

Bên ngoài sơn mạch mấy ngàn dặm, trên mặt Âm Ma Tông hiện lên thần sắc kinh ngạc. Năm đó hắn đạt được địa đồ Bất Tử Chi Thân, bên trên còn có một bức họa. Trên bức họa phác họa một cuốn kim sắc thủ quyển phát ra kim quang. Ở bên trong có một tòa kim sắc hư ảnh, cùng cảnh tượng trước mắt thật giống nhau. Tuy nhiên hắn cũng không có nhìn thấy kim sắc thủ quyển.

- Bất Tử Chi Thân, đúng, hẳn là Bất Tử Chi Thân, là ai mở ra cấm chế, lại để cho Bất Tử Chi Thân tái hiện mặt trời, hỗn đản, ta muốn hắn chết, Bất Tử Chi Thân là thuộc về ta.

Trong giây lát, Âm Ma Tông nổi giận. Hắn khổ tâm nghiên cứu năm mươi năm là vì cái gì, còn không phải là vì Bất Tử Chi Thân. Trước khi hắn mất đi động lực tìm kiếm Bất Tử Chi Thân, không phải hắn không quan tâm, mà là không có thu hoạch. Thể xác và tinh thần cùng mệt mỏi, nhưng bây giờ Bất Tử Chi Thân gần ngay trước mắt, bất luận kẻ nào ngăn cản hắn đều phải chết.

Trong mắt nổi lên tơ máu, Âm Ma Tông dùng tốc độ nhanh nhất lướt hướng trung tâm sơn mạch.

Tạp sát!

Khối đá nát bấy, kim sắc thủ quyển lại thấy mặt trời.

- Ồ, không phải vật chất, mà là năng lượng thể.

Diệp Trần vận đủ thị lực, kim sắc năng lượng cấu tạo thành, chữ viết trên đó như ẩn như hiện, tản mát ra ba động có quy luật.

Kim sắc thủ quyển bất động một lát, chợt ầm ầm bộc phát, kim sắc quang mang vô cùng tận phóng tới Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành. Một khắc này, hai người thậm chí cảm thấy thời gian cũng như ngừng lại. Cái gì cũng đều không cảm ứng được, ngay cả tư duy cũng không vận chuyển được. Chỉ còn lại có kim sắc quang mang lấp kín tầm mắt.

Phốc!

Bỗng nhiên, Mộ Dung Khuynh Thành nhổ ra một ngụm máu tươi, bị kim sắc quang mang đánh bay ra ngoài, mà Diệp Trần không bị bất kỳ thương tổn gì.

- Kim sắc thủ quyển yêu cầu đối với linh hồn muốn vượt qua đê giai áo nghĩa, khó trách.

Mộ Dung Khuynh Thành như có điều suy nghĩ. Nàng đại khái minh bạch, không phải kim sắc quang mang bài xích nàng, trên thực tế, là mình bị

loại bỏ, bản chất linh hồn không đủ tư cách.

Kim sắc quang mang dần dần hội tụ, hình thành một kim sắc quang cầu. Diệp Trần thân ở bên trong kim sắc quang cầu ở bên trong, đồng tử không có cảm tình chuyển biến thành kim sắc. Nếu là quan sát tinh vi, có thể phát hiện trong con mắt kim sắc là một cổ quái ký tự. Những ký tự này thật sự quá nhỏ, không ngừng sắp xếp lại.

Trong sát na quang cầu hình thành kia, Diệp Trần cũng đã khôi phục tư duy, hắn kinh ngạc, đợi phát giác được tình huống trước mắt của chính mình, mới vừa dò xét trong óc.

- Quả nhiên là Bất Tử Chi Thân, ân, là quyển thượng của Bất Tử Chi Thân.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 440: Thời Gian Vi Tôn, Không Gian Vi Vương. (Thượng,Hạ)

Ký tự ẩn chứa bí mật tu luyện Bất Tử Chi Thân quá nhiều, đầu tiên sắp xép là một vài ký hiệu. Những ký tự này sắp xếp xong, Diệp Trần rốt cục xác định, kim sắc thủ quyển năng lượng thể ghi lại đúng là Bất Tử Chi Thân. Chỉ có điều Bất Tử Chi Thân tựa hồ thành cao thấp hai cuốn. Hắn đạt được chỉ là quyển thượng. Về phần có quyển hạ hay không, tạm thời còn chưa cách nào biết rõ được.

Rất nhanh, ký tự đằng sau cũng sắp xếp xong.

- Bất Tử Chi Thân quyển thượng, tam trọng cảnh giới, đệ nhất trọng, Huyết Nhục Dũ Hợp, bị ngoại thương không có tổn hại, có thể ở trong nháy mắt khép lại.

Cái gọi là ngoại thương không có tính tổn hại, ví dụ như ở trên cơ thể cắt ra một vết, liền thuộc về ngoại thương không có tính tổn hại. Nhưng nếu chặt tay chặt chân, vậy không còn là không có tính tổn hại nữa, mà đã làm bị thương căn bản. Đệ nhất trọng cảnh giới không có biện pháp bù đắp được căn bản.

- Đệ nhị trọng, Đoạn Chi Trọng Sinh, chặt đầu chặt chân chặt tay, có thể trong nháy mắt khép lại, cần tiêu hao bổn mạng nguyên khí. Căn bản bị thương càng nặng, tiêu hao bổn mạng nguyên khí nguyên khí. Bổn mạng càng nặng không đủ liền không cách nào khỏi hoàn toàn. Bổn mạng nguyên khí khô kiệt, Đoạn Chi Trọng Sinh mất đi hiệu dụng.

Đoạn Chi Trọng Sinh không cần nhiều lời, chỉ cần không phải bị nghiền thành thịt vụn, hoặc là bị chém thành nhiều khối thịt, đều có thể khôi phục lại. Chỉ có điều, Đoạn Chi Trọng Sinh cùng Huyết Nhục Dũ Hợp khác nhau, cần tiêu hao bổn mạng nguyên khí. Bổn mạng nguyên khí là Tiên Thiên

nguyên khí của một người. Tình huống bình thường, bổn mạng nguyên khí khó tăng trưởng. Cường giả Luyện Khí cảnh cùng Tinh Cực Cảnh chênh lệch cũng không phải quá lớn. Nhưng từ Tinh Cực Cảnh bước vào Linh Hải Cảnh, bổn mạng nguyên khí sẽ gia tăng rất nhiều lần. Dù sao đến Linh Hải Cảnh về sau, thân thể không phải là phàm thể. Bổn mạng nguyên khí tự nhiên vô cùng cường thịnh, hùng hậu phi thường.

- Đệ tam trọng, Huyết Nhục Diễn Sinh, một khối thịt vụn cũng có thể sống lại, cần tiêu hao đại lượng bổn mạng nguyên khí. Bổn mạng nguyên khí không đủ, khi sống lại, thân thể sẽ ở trạng thái suy yếu, mức độ ra sao phải xem số lượng bổn mạng nguyên khí mà định ra.

Sinh Tử Cảnh Bất Tử Chi Thân cũng có tổng cộng tam trọng, đệ nhất trọng là Đoạn Chi Trọng Sinh, đệ nhị trọng là Huyết Nhục Diễn Sinh, đệ tam trọng là Tích Huyết Trọng Sinh.

Kim sắc thủ quyển năng lượng thể bên trên ghi lại quyển thượng của Bất Tử Chi Thân cũng có tam trọng, đệ nhất trọng là Huyết Nhục Dũ Hợp, đệ nhị trọng Đoạn Chi Trọng Sinh, đệ tam trọng Huyết Nhục Diễn Sinh. Nói cách khác, đệ nhị trọng cùng đệ tam trọng của nó giống với đệ nhất trọng và đệ nhị trọng của Sinh Tử Cảnh. Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh có lẽ ghi lại ở quyển hạ của Bất Tử Chi Thân. Đáng tiếc, ký tự sắp xếp tới đây đã ngừng lại.

- Huyết Nhục Dũ Hợp tuy không bằng Đoạn Chi Trọng Sinh, nhưng trước mắt đối với ta mà nói trọng yếu phi thường, cũng tương đối dễ dàng học được.

Mặc dù Diệp Trần có Hỏa Hậu Huyết Dương Hoa ba ngàn năm cùng hơn phân nửa Thiên Ma hoa, nhưng khôi phục thương thế nghiêm trọng vẫn cần đại lượng thời gian. Nếu là đem Huyết Nhục Dũ Hợp tu luyện thành công, trong nháy mắt sẽ có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, mà lại không cần tiêu hao bổn mạng nguyên khí.

Ngẫm lại xem, lúc quyết chiến sinh tử, đối phương đã vết thương chồng

chất, ngươi vẫn ở trạng thái đỉnh phong, kết quả cuối cùng tự nhiên không cần nói cũng biết.

Kim sắc quang cầu mạnh mẽ co lại thành một quả kim hoàn, rút vào trong mi tâm hồn hải của Diệp Trần.

Diệp Trần khôi phục khống chế đối với thân thể.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện lướt vào sơn cốc, chứng kiến Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành, cũng nhìn thấy Bất Tử tế đàn, Bất Tử Nham Bích cùng với pho tượng người đá bên trên Bất Tử Nham Bích.

Người tới chính là Âm Ma Tông.

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi, bí pháp tu luyện Bất Tử Chi Thân ở nơi nào?

Không có bất kỳ lời thừa nào, trên mặt Âm Ma Tông hiện lên sát cơ sâm lãnh, nháy mắt một cái nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

Diệp Trần biết rõ bản thân có nói gì cũng vô dụng, thản nhiên nói:

- Không thể trả lời.

- Hắc hắc, xem ra là bị ngươi đạt được, giao ra đây, hoặc là chết.

Âm Ma Tông không hề để Diệp Trần vào mắt, dưới tình huống mất đi chân nguyên, có lẽ hắn sẽ kiêng kị Diệp Trần. Nhưng giờ khắc này, đối phương trong mắt hắn cùng Linh Hải Cảnh đại năng bình thường không có gì khác nhau, lật tay liền có thể trấn giết.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng:

- Có lẽ ngươi không có cơ hội này.

Sưu!

Lời nói vừa dứt, Diệp Trần đã nhảy lên Bất Tử tế đàn, Mộ Dung Khuynh Thành nhận được hắn truyền âm, cơ hồ là đồng thời nhảy lên.

- Ngươi muốn làm gì?

Âm Ma Tông có dự cảm bất hảo, phẫn nộ gào thét, đao bổ về phía Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành trên Bất Tử tế đàn.

Ầm ầm!

Đao mang bị bắn ra, quang mang trên Bất Tử tế đàn đem hai người thủ hộ ở trong đó.

- Các ngươi cho rằng có thể trốn ở bên trong cả đời sao?

Âm Ma Tông khí tức tại kéo lên, hắn vươn tay ra muốn điên đảo Bất Tử tế đàn.

- Ta nói rồi, ngươi không có cơ hội!

Diệp Trần không sử dụng biện pháp gì, đem Bất Tử tế đàn cực lớn thúc dục hóa thành một đạo bạch quang, hướng phía phương xa bỏ chạy, Âm Ma Tông vẻ mặt tái nhợt, điên cuồng truy ở phía sau.

Bất Tử tế đàn phi độn tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, khiến cho người ta có cảm giác như nó đang bay nhảy trên hư không. Mỗi một lần nhảy lên đều đạt tới khoảng cách hơn mười dặm. Sau ba bốn lần nhảy lên, đã có hơn năm mươi dặm. Đến cuối cùng chỉ còn lại có một điểm trắng hư ảo.

Âm Ma Tông không hổ là đại năng Tông Sư Cấp, toàn lực thi triển thân pháp, cả người bao trùm trong hôi sắc toàn phong, mau chóng đuổi theo phía sau.

- Lưu đứng lại cho ta!

Theo Âm Ma Tông gào thét, bốn phía Bất Tử tế đàn không gian kịch liệt chấn động, càn khôn nghịch chuyển. Cùng lúc đó, một thổ hoàng sắc đại thủ

bao trùm xuống, muốn nắm lấy Bất Tử tế đàn.

Ba!

Thổ hoàng sắc đại thủ vỡ ra, Bất Tử tế đàn phá vòng vây đi ra ngoài, chợt thoáng cái trốn vào hư không, triệt để biến mất trong phạm vi cảm ứng của Âm Ma Tông.

Đao quang có chứa răng cưa hiện lên, chém phá không gian thiếu chút nữa nứt ra. Đáng tiếc Bất Tử tế đàn chậm một bước.

Sắc mặt Âm Ma Tông khó coi ngừng thế đi. Mặc dù hắn biết Bất Tử tế đàn bất phàm, lại không ngờ tới có thể trốn vào hư không. Thủ đoạn của Vương giả Sinh Tử Cảnh, thực lực hắn có mạnh hơn nữa, cũng không cách nào phá vỡ không gian, đều đuổi không kịp.

Nguồn: http://4vn.eu/forum/showthread.php?84244-Huyen-Huyen-Kiem-Dao-Doc-Ton-TG-Kiem-Du-Thai-Hu-New-Chuong-441&page=139#post854046#ixzz2QsYWCXj0

- Đợi Âm Ma Tông ta đi ra ngoài, chính là ngày chết của ngươi. Trừ phi ngươi có thể trong thời gian thật ngắn đem Bất Tử Chi Thân tu luyện thành công.

Bất Tử Chi Thân tu luyện khó khăn ra sao, Âm Ma Tông không phải rất rõ ràng. Nhưng so với Bất Tử Chi Thân của Vương giả Sinh Tử Cảnh, thì có thể tưởng tượng được độ khó của nó. Phải biết rằng bước vào Sinh Tử Cảnh cũng không phải là một chuyện dễ dàng, khó như lên trời. Chân Linh Đại Lục từ trước tới nay, cứ một trăm năm một lần, cũng không chỉ có vẻn vẹn mười bốn người thành Vương giả Sinh Tử Cảnh. Ít nhất một lần chính là tám người, cho nên dù là có đường tắt để đi, Diệp Trần muốn ở trong thời gian ngắn tu thành Bất Tử Chi Thân đều khó có khả năng, năm năm, mười năm đều chưa hẳn làm được.

...

Bạch sắc quang tuyến đan thành tầng phòng ngự hơi mỏng, đem Không Gian Chi Lực cuồng bạo ngăn cách ở bên ngoài, thỉnh thoảng Không Gian Chi Lực mật độ cao hơn chút. Bất Tử tế đàn vừa run run một cái. Thời gian còn lại căn bản không cảm thụ được xuyên thẳng qua hư không, vững vàng vô cùng.

Thân ở trên Bất Tử tế đàn rộng lớn, Diệp Trần xuyên thấu qua tầng phòng ngự quan sát bên ngoài.

Thế giới bên ngoài không tồn tại bất kỳ vật thể gì. Chỉ có sắc thái lưu động, bởi vì sắc thái quá mức nồng đậm, căn bản phân không rõ ràng lắm có bao nhiêu loại màu sắc. Những sắc thái này giống như chất lỏng, lại không phải chất lỏng, giống như khí thể, mà không phải khí thể; giống như thể rắn, nhưng không phải thể rắn nhìn như khoảng cách rất gần, lại căn bản sờ không tới.

- Cái này là Không Gian Chi Lực!

Diệp Trần nghĩ đến Phá Hư Chỉ, với tư cách áo nghĩa võ học, Phá Hư Chỉ là cần Không Gian Áo Nghĩa đến thôi động. Mà Không Gian Áo Nghĩa bao gồm tất cả ảo nghĩa ở bên trong, thuộc về một loại áo nghĩa bất khả tư nghị nhất. Người tinh thông có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên đạt được Phá Hư Chỉ đệ tam thức đã tốn không ít năm. Diệp Trần vẫn không có biện pháp tiến thêm một bước, mà dừng lại tại giai đoạn da lông.

Phốc!

Hơi chút do dự, Diệp Trần cách không đánh ra một chỉ.

Vô hình chỉ lực không có bất kỳ trở ngại xuyên qua tầng phòng ngự, cùng Không Gian Chi Lực tiếp xúc với nhau.

Một màn kỳ diệu phát sinh, trong Không Gian Chi Lực lưu động xuất hiện gợn sóng hình đinh ốc, dài khoảng hơn mười thước, đường kính ba thốn. Đương nhiên, đây chỉ là quan sát trên thị giác, chính thức dài rộng bao

nhiêu, Diệp Trần cũng không rõ ràng lắm, hắn đang cảm thụ liên hệ giữa Không Gian Chi Lực và Phá Hư Chỉ.

- Không Gian Ý Cảnh!

Thấy như vậy một màn. Trong đôi mắt đẹp của Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra vẻ kinh ngạc. Chân Linh Đại Lục có lời đồn Thời Gian Vi Tôn, Không Gian Vi Vương. Ý là tất cả huyền ảo, muốn lấy Thời Gian Vi Tôn, thời gian bất xuất, Không Gian Vi Vương, huyền ảo pháp tắc khác xếp phía sau.

Huyền Hậu có thể lợi hại như thế, cũng là bởi vì nắm giữ Không Gian Áo Nghĩa, khiến cho nàng tại trong Vương giả Sinh Tử Cảnh thực lực gần với Hư Hoàng, cùng Tà Vương, Long Vương nổi danh. Bất quá đây là bài danh Chân Linh Đại Lục, bên ngoài Chân Linh Đại Lục còn có vô ngân vô tận chi hải. Trong đó có nhân vật khủng bố cỡ nào, ai cũng không biết. Dù sao sở hữu tất cả Vương giả đều rất kiêng kị đối với vô tận chi hải.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Diệp Trần một lần thi triển ra Phá Hư Chỉ, bạch sắc quang mang đan thành tầng phòng ngự cũng không trở ngại năng lượng bên trong chảy ra, khiến cho chỉ lực của Diệp Trần có thể trăm phần trăm tác dụng đến Không Gian Chi Lực.

Theo số lần tăng nhiều, Diệp Trần đối với Không Gian Ý Cảnh càng lĩnh ngộ sâu hơn.

Không gian thật giống như một lò luyện lớn, trừ thời gian ra, toàn bộ đều là nhiên liệu của nó, nắm giữ Không Gian Ý Cảnh cũng như dần dần hiểu được lò luyện lớn này. Đem Không Gian Ý Cảnh đạt đến cực hạn, sẽ gặp tiếp cận bản chất không gian, tiến vào giai đoạn áo nghĩa. Mà Không Gian Áo Nghĩa so với Không Gian Ý Cảnh càng thêm huyền ảo, Không Gian Ý Cảnh tìm hiểu lò luyện lớn, Không Gian Áo Nghĩa thì là nắm giữ. Nắm giữ lò luyện lớn đồng nghĩa với nắm giữ vạn vật.

Con mắt có chút nhắm lại, Diệp Trần duỗi ra tay phải, ngón trỏ dựng thẳng lên, nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ tựa hồ ngưng tụ lực lượng vô hình.

Bất Tử tế đàn nhanh chóng xuyên thẳng qua, vững vàng không dao động.

Đứng ở phía trên, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành thần sắc khác nhau, một trạng thái bảo trì bất động, tựa như điêu khắc, nhìn chăm chú lên đối phương, trong ánh mắt lóe ra hắc quang thâm bất khả trắc.

Ông!

Trong lúc đó!

Diệp Trần mở to mắt, ngón trỏ quỹ tích đều không có, thường thường điểm ra.

Tầng phòng ngự bên ngoài Bất Tử tế đàn, bên trên Không Gian Chi Lực tạc khởi một đóa thủy hoa. Chính giữa thủy hoa, một gợn sóng hình đinh ốc cực tốc kéo dài ra, mười thước, mười lăm thước, hai mươi thước, hai mươi lăm thước. Lúc này đây, Diệp Trần đánh vỡ tất cả kỷ lục trước đây, gợn sóng hình đinh ốc lần đầu đột phá hai mươi thước, đạt tới hai mươi lăm thước.

Hô!

Hơi thở ra một ngụm, Diệp Trần cảm giác rất mệt mỏi, một chỉ này tiêu hao chân nguyên cũng không nhiều, tiêu hao tinh khí thần lại vượt quá tưởng tượng của hắn. Lại đánh ra một chỉ mà nói e là thật muốn gục xuống.

- Phá Hư Chỉ đệ tam thức, ta rốt cục tìm hiểu thành công, chẳng qua một thành hỏa hầu Phá Hư Chỉ, uy lực vừa muốn ở trên Thiên Lôi Thiết. Không Gian Ý Cảnh tuyệt đối so với đại bộ phận ý cảnh mạnh hơn mấy lần, thậm chí chục lần, đáng tiếc hai chỉ chính là cực hạn của ta, không đến lúc sinh tử trước mắt, tối đa chỉ đánh ra một chỉ.

Một chỉ giết không chết người, còn có thể chạy trốn, hai chỉ giết không chết người, có chạy cũng không được. Cho nên trước mắt xem ra, Phá Hư Chỉ là con dao hai lưỡi, dùng được dễ dàng trở thành một đòn sát thủ. Dùng không tốt sẽ mất đi tính mạng của mình.

Mộ Dung Khuynh Thành nhìn không ra Phá Hư Chỉ có bao nhiêu lợi hại. Thời gian cùng không gian từ trước đến nay là không thể bề ngoài bình phán, thường thường không có gì kỳ lạ, lại là sát cơ trí mạng. Chỉ là dùng Không Gian Ý Cảnh thôi động Phá Hư Chỉ, nghĩ đến sẽ không kém, có lẽ lại là một đại sát chiêu.

...

Lôi Vực.

Một vực Lôi Nguyên Khí đậm đặc nhất, nó không lớn bằng Phiêu Miểu Tuyết Vực. Tại Nam Phương Vực Quần thuộc về trung đẳng, nhưng vực này là một vực mạnh nhất, sinh ra nhiều cường giả nhất, thiên tài kinh tài kinh diễm cũng nhiều nhất, mà ngay cả tông môn cũng là nhiều nhất.

Lôi Vực có bốn đại hiểm địa, trong đó một hiểm địa gọi là Minh Lôi Phần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 441: Tài Tuấn Nam Phương, Vũ Đạo Trà Hội. (Thượng,Hạ)

Minh Lôi Phần nghe như là một nghĩa địa, kỳ thật cũng không phải nghĩa địa. Dùng một góc độ khác mà nói, nó là Lôi Điện Phần Địa. Minh Lôi Phần thập phần bao la, từ nam đến bắc có ba vạn ba nghìn dặm. Từ đông đến tây có hai vạn tám nghìn dặm. Bởi vì từ trường khác thường, không khí trong Minh Lôi Phần cùng dưới lòng đất trải rộng. Mắt thường cũng có thể nhìn thấy, cho nên mới gọi là Minh Lôi Phần.

Hàng năm người đến Minh Lôi Phần thám hiểm rất nhiều, mà đại bộ phận Thám Hiểm Giả thể chất đều là thiên hướng về Lôi Chúc Tính. Ở chỗ này, bọn hắn có thể đạt được thảo dược Lôi Chúc Tính, khoáng thạch Lôi Chúc Tính, bảo vật Lôi Chúc Tính, hoặc là tham ngộ Lôi Chi Ý Cảnh cũng là một lựa chọn không tệ.

- Lão Lục, ngươi có cảm giác thấy bốn phía thiểm điện trở nên ngày càng cuồng bạo hay không?

Khu vực biên giới hạch tâm Minh Lôi Phần, một gã cường giả Tinh Cực Cảnh nói với đồng bọn ở bên cạnh.

Trung niên gọi là lão Lục mặt lộ vẻ kinh dị:

- Ta còn tưởng rằng chỉ có ta mới có cảm giác này, ngươi cảm nhận được sao?

- Đúng vậy, dĩ vãng tần suất thiểm điện tuyệt đối không nhanh như vậy. Ta thấy chúng ta vẫn nên rời khỏi đây thì tốt hơn, Minh Lôi Phần được xưng là Lôi Điện Phần Địa, nhưng người chết ở bên trong đồng dạng không ít.

- Ân, ngươi nói không sai, chúng ta rời khỏi đây a!

Hai người thân hình mở ra, thúc dục chân nguyên lao ra bên ngoài.

Đùng đùng đùng!

Đùng đùng đùng!

Như hai người sở liệu, bốn phía tần suất thiểm điện càng ngày càng cao. Thời gian mấy lần nháy mắt, tần suất tăng gấp đôi. Một khắc qua đi, toàn bộ nơi này bị thiểm điện bao phủ, quang mang chói mắt hung mãnh bộc phát, phảng phất như một vòng bạch sắc thái dương.

Ầm ầm!

Phương viên mấy trăm dặm mặt đất đột nhiên chấn động.

Trung tâm thiểm điện bộc phát, một vật thể cực lớn chui từ dưới đất lên, vọt tới giữa không trung. Ở bên ngoài bao vây lấy vô cùng vô tận thiểm điện.

- Mau nhìn, chỗ đó phun ra một quả cầu thiểm điện.

Dị trạng nơi này cách hơn ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy, đem vật thể cực lớn vọt tới giữa không trung, nhìn về phía trên giống như quả cầu tia chớp lóe ra.

Vật thể cực lớn bay lên đến độ cao vạn thước, lực đạo biến mất, rơi xuống, mang theo thiểm điện cùng thiểm điện khác va chạm với nhau, tạo ra tầng tầng lớp lớp bạo tạc nổ tung.

Cuối cùng, vật thể cực lớn vững vàng rơi trên đất bằng, thiểm điện đang tiêu tán.

Rốt cục, tại thời điểm thiểm điện tiêu tán, có thể nhìn rõ ràng vật thể cực lớn là một tòa lục trụ tế đàn rộng bốn trăm thước, cao tới trăm thước. Mà ở trung tâm tế đàn có hai người đang đứng. Theo thứ tự là một nam một nữ. Nam mặc áo lam, hông đeo trường kiếm, bộ dáng thanh tú tuấn dật. Nữ mặc một bộ tử sắc y phục, đeo khăn lụa mỏng. Một đầu tóc xanh như thác nước,

mắt như hàn tinh.

Hai người đúng là Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành.

Bọn hắn bị Bất Tử tế đàn thế giới dưới lòng đất, đưa trở lại thế giới trên mặt đất. Chỉ là bọn hắn không rõ ràng lắm đã đến nơi nào.

Ba!

Bạch sắc quang tuyến đan thanfh tầng phòng ngự nội liễm, hai người đi tới.

Xoẹt xẹt!

Bên cạnh đột ngột sáng lên một đạo thiểm điện, đánh cho bùn đất nứt ra.

Mộ Dung Khuynh Thành trầm ngâm nói:

- Đoán không sai, nơi này có lẽ là Lôi Vực, chỉ có Lôi Vực Lôi Nguyên Khí mới nồng đậm như thế.

- Lôi Vực!

Diệp Trần cười khổ một tiếng, Cực Âm Chi Địa khoảng cách Lôi Vực có mấy trăm vạn dặm, thật đúng là một lộ trình xa xôi. Về phần tối cường chi vực tại Nam Phương Vực Quần này, Diệp Trần sớm có nghe thấy. Với hắn mà nói, lần này không đến, về sau cũng tới lịch lãm rèn luyện một lần, cho nên cũng không sao cả.

Mặt đất có chút chấn động, Diệp Trần quay đầu lại, nhìn thấy Bất Tử tế đàn dần dần chìm vào lòng đất, cho đến biến mất không thấy gì nữa.

- Diệp Trần, ta và ngươi đều mới tới Lôi Vực, không bằng đi dạo xung quanh một chút đi!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng chưa có ý tứ muốn quay về, với tư cách là thiên tài cả Nam Trác Vực đều biết đến, nàng rất hy vọng có thể dạo chơi

bốn phương, nhìn xem dưới gầm trời này đến cùng có bao nhiêu thiên tài lợi hại, thủy chung dừng lại ở chỗ nào đó thì rất bất lợi với việc tu luyện, ếch ngồi đáy giếng, há có thể biết được trời lớn bao nhiêu.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Thật hợp ý ta.

Mục đích của hai người giống nhau, tùy tiện chọn một hướng rồi cất bước.

Trên đường, trải qua quan sát, hai ngươi mới biết nơi này là một trong tứ đại hiểm địa của Lôi Vực - Minh Lôi Phần, mức độ nguy hiểm của nó không hề kém Tinh Vực Hồ của Huyết Ma chiến trường là bao.

Đương nhiên, Minh Lôi Phần chỉ nguy hiểm đối với cường giả dưới Tinh Cực Cảnh cực hạn thôi, chiến lực đạt đến Tinh Cực Cảnh cực hạn, về cơ bản đã có thể hoành hành không úy kị ở Minh Lôi Phần rồi. Lúc Mộ Dung Khuynh Thành gặp Diệp Trần thì đã có thực lực Tinh Cực Cảnh cực hạn, về sau lại đạt được Ma Sát Thạch, cô đọng hình thức ban đầu của Vũ Hồn chiến lực lại càng tăng lên một bước. Sau này lại càng chuyển hóa hình thức ban đầu của Vũ Hồn thành hình thức ban đầu của Ma Hồn, cũng tiếp cận điểm tới hạn, cách Ma Hồn chính thức chỉ một chút nữa thôi, chiến lực mạnh mẽ tuyệt đối không kém đại năng Linh Hải Cảnh bình thường là bao, nếu đợi nàng tu luyện được Diệt Hồn Ba nữa thì cơ hồ có thể địch nổi với Diệp Trần lúc trước rồi.

Mà sự cường đại của Diệp Trần ngay cả chính hắn cũng không rõ lắm, Thiên Lôi Thiết, Kiếm Bộ, hình thức ban đầu của Vũ Hồn đạt đến cực hạn, tam đại thuộc tính kiếm ý, Phá Hư Chỉ. Bất luận lấy ra thứ gì cũng đều kinh thế hãi tục, càng không cần phải nói đến quyển thượng Bất Tử Chi Thân vừa mới đạt được.

Vô kinh vô hiểm ra khỏi Minh Lôi Phần, hai người tiến đến thành thị gần đó nhất.

Mười ngày sau, hai người đến Lôi Trạch thành vô cùng phồn hoa. Lôi Trạch thành và Lôi Trạch kiếm vẻn vẹn chỉ chênh nhau có một chữ, là trọng thành của đại quốc gia duy nhất ở Lôi Vực - Lôi Chi Đế Quốc.

- Lôi Vực không hổ là vực mạnh nhất của Nam Phương Vực Quần, chiến lực bình quân của thiên tài trẻ tuổi hơn xa Nam Trác Vực.

Mộ Dung Khuynh Thành có chút cảm khái nói.

Diệp Trần nói:

- Con người là một loài động vật quần cư, thủy chung chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh xung quanh, võ phong ở Lôi Vực không thể nghi ngờ là càng thêm cường thịnh so với Nam Trác Vực.

Trên đường đi, hai người thường xuyên nhìn thấy thiên tài tuổi đời không sai biệt lắm với bọn họ, bởi vì mỹ mạo của Mộ Dung Khuynh Thành nên thỉnh thoảng cũng có nhiều thiên tài trẻ tuổi đến gần, những người này không ai không phải là cường giả Tinh Cực Cảnh.

Từ trong miệng bọn hắn biết được, bọn hắn ở một khu vực thì còn có thể coi là nổi danh chứ nếu hỏi ở toàn bộ Lôi Vực thì nguyên một đám không dám nói gì cả. Họ nói không đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ thì cẳn bản không thể nào so sánh được, xem như là đạt đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cũng chỉ ở tầng chót thôi.

Việc này khiến cho Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành có chút im lặng.

Phải biết rằng ở Nam Trác Vực, những người trẻ tuổi dưới 30 có thể bước vào Tinh Cực Cảnh đã có thể dương danh rồi, mà đặt ở nơi đây thì cái gì cũng không phải.

Với tư cách là trọng thành của Lôi Chi Đế Quốc, lưu lượng người ở Lôi Trạch thành rất là kinh người. Ngày bình thường, những thiên tài của các quốc gia khác ở Lôi Vực thường xuyên xem nơi này là điểm tụ tập, mà võ

giả vãng lai cũng kéo dài không dứt.

Phong Vũ Lâu, một trong ba đại tửu lâu của Lôi Trạch thành, nó cao năm tầng, mỗi tầng đều có thể dung nạp một lượng lớn khách nhân, là khu vực mà thiên tài trẻ tuổi và phú hào đệ tử thích qua lại nhất.

Đại đường tầng năm, bốn gã tuấn kiệt trẻ tuổi đang cao hứng đàm luận.

- Vừa nghe nói, ở Minh Lôi Phần phát sinh dị tượng, một quả cầu sét chừng trăm mét xuất thế, vọt lên đến không trung.

- Minh Lôi Phần đã là một trong tứ đại hiểm địa của Lôi Vực Tứ thì cũng nên có một ít chuyện huyền ảo mới phải.

- Khục, chúng ta ngàn dặm xa xôi đi vào Lôi Chi Đế Quốc, cũng không phải là để nói kỳ văn dị sự, hay là nói tới Vũ Đạo Trà Hội do Lôi Chi Công Chúa chủ trì đi! Đây chính là đại sự trọng yếu nhất của một đời tuổi trẻ ở Nam Phương Vực Quần, hai năm một lần, lần trước là Thiên Thư công tử chủ trì, lần này đến phiên Lôi Chi Công Chúa.

- Nói đúng lắm, nói chuyện Vũ Đạo Trà Hội đi.

- Những năm gần đây, Vũ Đạo Trà Hội càng ngày càng có sức ảnh hưởng, trước kia Vũ Đạo Trà Hội chỉ có thiên tài của Lôi Vực chúng ta và mấy vực xung quanh tham gia, nhưng theo thượng giới khai mở thì đã lan tràn đến toàn bộ Nam Phương Vực Quần, kể cả mấy vực gần đây của Nam Phương Vực Quần. Thiên tài của Nam Phương Vực Quần đều lấy tham dự Vũ Đạo Trà Hội làm vẻ vang.

- Đây là đương nhiên, ngươi cũng không nhìn xem hai lần Vũ Đạo Trà Hội gần đây là do ai chủ trì, Thiên Thư công tử và Lôi Chi Công Chúa ai cũng là nhân vật lãnh tụ của Nam Phương Vực Quần, thực lực thâm bất khả trắc, mặc dù không đạt đến Linh Hải Cảnh, nhưng đều đã từng đánh bại qua đại năng Linh Hải Cảnh.

Vị trí cửa sổ phía tây, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thu hết lời

nói của mấy ngươi kia vào tai.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Vũ Đạo Trà Hội ta đã từng nghe qua, bọn hắn nói không sai chút nào, vài năm gần đây Vũ Đạo Trà Hội càng ngày càng nổi tiếng. Nhất là từ sau khi Vũ Đạo Trà Hội lần trước được Thiên Thư công tử chủ trì thì Vũ Đạo Trà Hội liền trở thành điện đường cho đỉnh cấp thiên tài ở Nam Phương Vực Quần hội tụ. Mà người chủ trì lần này, Lôi Chi Công Chúa, cũng là thiên tài cùng nổi danh với Thiên Thư công tử, ở Nam Phương Vực Quần được xưng là một trong ngũ đại thiên tài.

Diệp Trần nhẹ nhấp một ngụm rượu, Lôi Chi Công Chúa hắn đã từng nghe Vương sư huynh của Long Thần Thiên Cung nói qua, nàng này có được Lôi Linh thể, tu luyện Lôi hệ chân nguyên chính là làm chơi ăn thật, tìm hiểu Lôi chi ý cảnh hoặc là lôi chi áo nghĩa so với thường nhân đều nhanh hơn gấp mấy lần, tu luyện một năm tương đương với người khác khổ tu mấy năm.

- Lần hai năm trước kia, chính là lúc phong quang của thiên tài Lôi Vực chúng ta, không biết lần này sẽ xuất hiện thiên tài nào đây.

Bốn người đàm luận rất là hào hứng, thanh âm dần lớn lên, vừa uống rượu, một bên vừa nói chuyện với nhau.

- Nếu chỉ đơn thuần số lượng và chất lượng thiên tài thì đương nhiên là Lôi Vực chúng ta đứng đầu rồi, bất quá vực của Thiên Thư công tử cũng không thể coi thường, còn hai ba vực khác cũng không hề rơi vào thế hạ phong, đuổi sát sau Lôi Vực. Những vực khác như Phiêu Miểu Tuyết Vực, Vân Lan Vực các loại đều có thể xuất hiện một ít thiên tài lợi hại, ngược lại Nam Trác Vực có vẻ thường xuyên bị xếp cuối, ở đó vẻn vẹn chỉ xuất hiện có một Tư Không Thánh. Thực lực của hắn tuy rằng không tệ, trong toàn bộ Nam Phương Vực Quần cũng có thể được xếp hạng, nhưng căn bản là không được xếp vào hạng đầu, thật không nghĩ đến hắn chính là thiên tài số một số hai của Nam Trác Vực.

- Hắc hắc, Lôi Vực chúng ta chỉ tùy tiện xuất ra một cao thủ tuyệt đỉnh đã có thể quét ngang Nam Trác Vực rồi, cho dù là mấy người ta và ngươi thì cũng có thể xưng hùng xưng bá ở Nam Trác Vực.

- Nam Trác Vực là đệ nhất đếm ngược cũng là tự nhiên, nhưng Hoành Lĩnh Vực kia cũng không khá hơn chút nào.

Một thanh niên ngồi ở gần bốn người nhịn không được, sắc mặt tái nhợt, hừ lạnh nói:

- Khẩu xuất cuồng ngôn! Bằng vào các ngươi cũng vọng tưởng đàm loạn về thiên hạ tài tuấn sao!

Nghe vậy, một người trong số đó lạnh nhạt nhìn sang, không cho là đúng nói:

- Xin chỉ giáo!

- Hoành Lĩnh Vực - Triệu Phong.

- Ha ha ha!

Nghe đối phương nói là Hoành Lĩnh Vực, bốn người cao giọng cười lớn.

- Theo ta được biết, Hoành Lĩnh Vực cũng chỉ có Lãnh Nguyệt Thương và Tái Tinh Phong là hơi lợi hại một chút, Triệu Phong ngươi là người phương nào, không cần phải ra tự bêu xấu đâu.

Mấy người này căn bản không hề cho Triệu Phong mặt mũi.

- Nói miệng thì có gì lợi hại, các người dám đánh cùng ta một trận không.

Triệu Phong xoay mình đứng người lên, quát.

- Có gì không dám, chỉ là đao kiếm vô tình, bị ta đánh thương thì cũng chỉ đáng đời ngươi thôi.

Một tuấn kiệt trẻ tuổi thân mang hoàng y cũng đứng dậy, âm thanh lạnh lùng nói.

- Lĩnh giáo cao chiêu!

Vũ khí của Triệu Phong là một cây thiết thương, chân nguyên quán chú vào trong đó, thiết thương quét ngang mà ra, thương mang hóa thành một đầu cự lang gào thét đánh về phía đối phương.

- Toái!

Hoàng y thanh niên ngay cả vũ khí cũng không rút ra, tay phải cách không chụp một trảo, thương mang hóa thành cự lang đơn giản liền bị bóp ở cổ, ầm ầm bạo toái.

- Trở về!

Tay phải chuyển một vòng, thương mang bạo toái giống như ngàn vạn tinh điểm, lấy một tốc độ cực nhanh bắn ngược lại.

Đinh đinh đang đang!

Hỏa tinh văng khắp nơi, Triệu Phong nắm lấy thiết thương thổ huyết bay ngược về sau, một đường mạnh mẽ đâm tới, vách tường của tầng năm tửu lâu cũng bị phá vỡ, ngã xuống đường phố.

- Không chịu nổi một kích.

Hoàng y thanh niên bĩu môi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 442: Võ Đạo Ý Chí. (Thượng,Hạ)

Thấy thế, một số thiên tài Hoành Lĩnh Vực muốn xuất đầu đều nhao nhao cúi mặt xuống, Triệu Phong ở Hoành Lĩnh Vực cũng không phải là tiểu tử vô danh, tối thiểu cũng có thể xếp vào Top 15 thậm chí Top 10, ngay cả hắn cũng thất bại thì dù bọn hắn có đi lên cũng không làm được chuyện gì. Huống chi nhìn bộ dáng của đối phương, thì tựa hồ như ngay cả bảy tám thành thực lực cũng chưa có xử ra, phản kích kiểu gì chứ.

Đáng tiếc là bọn hắn càng như thế thì hoàng y thanh niên và đồng bạn của hắn càng xem thường, cảm thấy như mình đánh giá Hoành Lĩnh Vực tựa hồ còn hơi cao một chút, không kiêng nể gì cất tiếng cười lớn.

Một người bên cạnh cười nói:

- Lạc Thu, mấy tháng không gặp, thực lực của ngươi lại có tiến bộ, xem ra ở Vũ Đạo Trà Hội lần này ngươi cũng có thể gây được chút danh tiếng rồi.

Người ra tay danh khí ở Lôi Vực cũng không nhỏ, một năm trước đã đạt đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, ba tháng trước lại cô đọng được hình thức ban đầu của Vũ Hồn. Mà chính vì thế nên Lạc Thu và ba đồng bạn của hắn mới có vốn liếng để cuồng ngạo, không đặt Nam Trác Vực và Hoành Lĩnh Vực vào mắt.

Lạc Thu lạnh nhạt nói:

- Đánh bại hắn cũng không đáng nhắc đến làm gì, nói ra, ngược lại là vũ nhục ta. Bất quá có một câu ta không thể không nói, mọi người của Hoành Lĩnh Vực và Nam Trác Vực hay là cứ trở về đi thôi, đừng làm mất mặt ở Vũ Đạo Trà Hội, hạ thấp tiêu chuẩn của Vũ Đạo Trà Hội xuống.

Lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn quét quanh tầng năm, mặt vểnh lên

trời.

Thiên tài Hoành Lĩnh Vực thập phần biệt khuất, sắc mặt đỏ bừng. Đây là lần đầu bọn hắn tới Lôi Vực, vốn định đến Vũ Đạo Trà Hội một chút để biết được tiêu chuẩn thiên tài ở Nam Phương Vực Quần, ai biết được tiệc trà xả giao còn chưa bắt đầu đã phải chịu đả kích ở chỗ này rồi.

- Chúng ta đi.

Một ít thiên tài ở Hoành Lĩnh Vực thật sự không chịu nổi không khí ở đây, cúi đầu rời đi với đồng bạn, chỉ còn một số nhỏ ở lại...

Diệp Trần đặt chén rượu xuống, nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Chúng ta ai ra tay?

Bị người vũ nhục mà không xuất đầu không phải là phong cách của Diệp Trần, Nam Trác Vực cũng tốt, thiên tài Nam Trác Vực cũng được, đều là một thể với bọn họ, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Mộ Dung Khuynh Thành đang muốn đáp lời, bỗng nhiên nói:

- Xem ra không cần chúng ta xuất thủ nữa.

- Cốc Du Vân ta đánh với ngươi một trận.

Đầu cầu thang có hai người trẻ tuổi đi tới, nữ tử trẻ tuổi cầm đâù lại là đệ nhất Tiềm Long Bảng của Nam Trác Vực - Cốc Du Vân, đệ tử Huyền Không Sơn, đời sau của Thạch Vương.

Cốc Du Vân vừa đi vào Phong Vũ Lâu, ở lầu bốn đã nghe được Lạc Thu và đồng bạn của hắn cười nhạo Nam Trác Vực, thậm chí muốn bọn hắn rời khỏi Lôi Vực, há có thể nhịn được.

- Nguyên lai là một nữ nhân, ngươi là Nam Trác Vực, hay lại là Hoành Lĩnh Vực?

Lạc Thu cũng không để Cốc Du Vân vào mắt.

Nam tử bên cạnh Cốc Du Vân bật thốt lên:

- Nam Trác Vực.

- Ha ha, các ngươi cùng lên đi! Đỡ mất công ta phải giải quyết từng người một.

Nếu có thể dùng sức một người đuổi phần đông thiên tài của Nam Trác Vực và Hoành Lĩnh Vực ra khỏi Lôi Vực, khi được truyền đi thì tuyệt đối có thể khiến thanh danh Lạc Thu lan truyền rồi, hắn liếm liếm bờ môi, lộ ra vẻ ngông cuồng.

- Hai đánh một, thắng cũng không vinh quang gì, mình ta là đủ rồi.

Cốc Du Vân nhìn ra Lạc Thu cũng không tầm thường, đặt ở Nam Trác Vực cũng tuyệt đối không kém bọn người Nghiêm Xích Hỏa Lý Đạo Hiên. Nhưng nàng hôm nay không phải là nàng trước đây nữa, có huyết mạch Thạch Vương, tu vi của nàng tiến triển cực nhanh, thời gian 4 5 năm đã tu luyện đến Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nếu đổi là thiên tài khác chỉ sợ không được nhanh như vậy. Người có Vương giả huyết mạch về mặt tu luyện thì rất ổn định, dù không khắc khổ chăm chỉ, tốc độ phát triển so với người bình thường vẫn nhanh hơn nhiều. Đương nhiên, một khi tiềm lực của Vương giả huyết mạch được dùng hết thì cũng không được ổn định như thế nữa, hoặc là qua thời gian rất lâu cũng không đột phá, hoặc là một hai ngày liền có thể tinh tiến.

Cho nên, Vương giả huyết mạch được coi trọng như thế cũng không phải không có đạo lý. Thiên tài rất dễ gãy nhưng yếu quá cũng chưa hẳn đã tốt, truyền nhân Vương giả huyết mạch nếu có đầy đủ thời gian thì nhất định sẽ phát triển đến một độ cao nào đó, căn bản không có khả năng ảm đạm thất sắc được.

Vương giả huyết mạch, tựa như một miếng lót đường tốt, cứ đi dọc theo

đó là được.

- Tiếp chiêu!

Nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ, thân hình Cốc Du Vân mở ra, trực tiếp không để ý đến khoảng cách hơn mười mét, trống rỗng xuất hiện ngay cạnh Lạc Thu, một quyền mang theo hoàng sắc quang mang lóng lánh được đánh ra ngoài.

Khóe miệng Lạc Thu khẽ nhếch, tay trái phong khinh vân đạm vung ra.

Đông!

Kình lực của hai người nội liễm, không tiết ra ngoài nửa điểm, nhưng một khắc đụng vào thì kinh lực chinh phạt lẫn nhau, dư âm khiến Phong Vũ Lâu run run không thôi, giống như tùy thời có thể nổ tung vậy. Tuổi trẻ tuấn kiệt trong hành lang vội vàng vận chuyển chân nguyên, kiệt lực bảo vệ Phong Vũ Lâu

- Chúng ta ra ngoài đánh một trận

Một quyền không thu được gì, thân ảnh Cốc Du Vân mơ hồ, trng chóc lát liền bay ra ngoài Phong Vũ Lâu. Tốc độ của nàng cực nhanh, đa số mọi người đều không nhìn thấy rõ ràng, chỉ biết rằng nàng này tuyệt đối không phải là loại như Triệu Phong có thể so sánh được, nếu không cũng không có khả năng ngang sức ngang tài với Lạc Thu được.

Lạc Thu hơi kinh ngạc, bá một tiếng đuổi sát ra ngoài, nếu luận về thân pháp thì cũng không chênh lệch với Cốc Du Vân là bao, trong miệng nói:

- Khó trách tự tin như thế, ngược lại cũng có chút thủ đoạn, nhưng đáng tiếc là vẫn xa xa không đủ.

Hai người một trước một sau lướt ra khỏi Phong Vũ Lâu, đứng trên không Lôi Trạch thành.

Những tuổi trẻ tuấn kiệt cảm thấy hết sức hứng thú đối với trận chiến này, nhao nhao đến gần vị trí cửa sổ nhìn ra ngoài. Về phần Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vốn là ngồi ở vị trí gần cửa sổ rồi, nên chỉ cần nghiêng đầu đã có thể xem được cảnh bên ngoài.

Bành bành bành bành bành bành...

Trên không Lôi Trạch thành, hai người mãnh liệt giao thủ, dư âm kình lực lan ra bốn phía, quang mang đỏ vàng phủ đầy trời, cuồng phong cuồn cuộn

- Toái!

Trên bàn tay Lạc Thu lưu chuyển một ánh sáng màu đỏ, hóa thành một cái Đại Ma Bàn, Ma Bàn chuyển động, ầm ầm nghiền áp về phía Cốc Du Vân cách đó mấy chục thước, uy thế vô cùng.

- Thạch Vương Hộ Thể Quyền!

Cốc Du Vân không chút chùn bước, khí huyết chìm xuống, trọng tâm đè thấp, chân nguyên toàn thân phun trào, đánh ra một quyền mênh mông thâm trầm.

Một quyền xuất ra, hộ thể chân nguyên của Cốc Du Vân cũng tăng hơn một phần, màn hào quang thâm trầm giờ vàng rực như mặt trời nhưng không hề chướng mắt chút nào.

Ma Bàn nứt vỡ, Lạc Thu không những không sợ hãi mà ngược lại còn cười lên, hai tay tạo thành trảo, một trảo tiếp một trảo đánh về phía Cốc Du Vân. Mỗi một trảo kéo ra, mặt trời nhỏ màu vàng liền bị lột đi mất một tầng, rất rõ ràng, tu vi của Lạc Thu về mặt trảo công còn vượt qua cả chưởng công, cực hạn Hỏa chi ý cảnh cũng ẩn chứa lực lượng bạo liệt

Lốp ba lốp bốp!

Trảo của Lạc Thu quá mức nhanh, mấy chục trảo qua đi mà Cốc Du Vân

mới chỉ ra được có hơn mười quyền, ảnh lửa rừng rực được cô đọng cực độ, như là nham thạch bừng bừng nỏng chảy vậy, mỗi một tia bắn ra sẽ lăng không hóa thành một đoàn hỏa cầu, kịch liệt bạo tạc nổ tung.

Hộ thể chân nguyên dần dần ảm đạm, Cốc Du Vân mặt không đổi sắc, toàn lực phòng thủ bên trong, trầm ổn mà hữu lực phản kích, mang đến cho người ta một cảm giác trời sập cũng không hề sợ hãi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Không hổ là hậu nhân Thạch Vương, tốc độ tu luyện cực nhanh, lĩnh ngộ với Thạch Vương tuyệt học cũng xưa đâu bằng nay, bộ Thạch Vương Hộ Thể Quyền này đã đạt đến mức tận cùng, chỉ sợ thực lực của nàng hiện giờ cũng có thể xếp ở top 5 của Nam Trác Vực rồi.

- Vương giả huyết mạch, cũng không phải chỉ có như vậy!

Diệp Trần đương nhiên nhìn ra sự cường đại của Cốc Du Vân, lúc hắn tham gia trận đấu Tiềm Long Bảng lúc trước thì thực lực của Cốc Du Vân cũng được xếp vào Top 10 rồi, nếu tăng thêm một số thanh niên đã quá tuổi nên không được tham gia trận đấu Tiềm Long Bảng thì cũng được xếp vào top 15. Giờ 4 5 năm qua đi, Cốc Du Vân chưa từng đỉnh chỉ tiến bộ một thời khắc nào cả, hơn nữa cũng không khó nhìn ra được theo nàng bước vào Tinh Cực Cảnh thì tiềm lực của Vương giả huyết mạch cũng được chính thức bạo phát ra, tu luyện một ngày đã bằng người khác khắc khổ mười mấy ngày, về vấn đề tu luyện thì Diệp Trần so ra vẫn kém xa.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần không khỏi nghĩ đến những tuyệt đỉnh thiên tài khác của Nam Trác Vực, không biết giờ thực lực của bọn hắn đã đạt đến trình độ nào rồi. Nghĩ đến thì Tư Không Thánh và Thác Bạt Khổ cũng không có khả năng chậm hơn Cốc Du Vân được, dù sao người trước cũng có được Vương giả huyết mạch, còn người thứ hai thì dường như cũng thế.

- Thạch Vương Nhất Nộ!

Mỗi lần chịu trảo kích, trong cơ thể Cốc Du Vân sẽ tích súc ra một cổ lực lượng bắn ngược lại, cổ lực lượng này súc thế không phát, càng để lâu càng mạnh, đợi đến khi nó tích lũy đến cực hạn, Cốc Du Vân khẽ quát một tiếng, đánh ra một quyền bí mật mang theo cổ lượng lượng khiến núi cao sụp đổ, đại địa rạn nứt phản kích lại.

Ầm ầm!

Những dư âm mang tính bạo tạc lập tức bắn ra bốn phía, Lạc Thu dưới một quyền này phải lui về sau hơn trăm mét, lộ ra vẻ hơi chật vật.

- Nguyên lai một kích này mới là sát chiêu của ngươi.

Phất tay xua tan khí kình, Lạc Thu như có điều suy nghĩ, con mắt hơi nheo lại.

- Lạc Thu, ngươi còn chờ gì nữa, không phải ngay cả nàng cũng không đánh bại được đấy chứ!

Đồng bạn Lạc Thu cười toe toét, tựa hồ biết rõ thực lực của Lạc Thu cũng không chỉ có vậy

- Gấp gì, vừa rồi chỉ là khởi động thôi.

Lạc Thu không thèm để ý.

Chợt, ánh mắt của hắn mở ra lại như bình thường, chậm rãi nói:

- Nam Trác Vực có thiên tài bực này như ngươi, cũng không hẳn là chênh lệch không bù đắp nổi. Bất quá tiếp theo ta sẽ không hạ thủ lưu tình với ngươi nữa, thế giới này chính là thế giới cường giả vi tôn, trước giờ đều thế.

Cốc Du Vân nói:

- Cho dù ngươi có ra tay thì Cốc Du Vân ta cũng sẽ dốc sức tiếp ngươi.

- Tốt!

Lạc Thu bước ra một bước, tay phải hiện ra hình trảo giơ lên cao, năm đạo thất luyện màu hồng đỏ thẫm theo ngón tay kéo ra ngoài, xem thế nào thì cũng giống như một móng vuốt màu đỏ to lớn sắc bén. Móng vuốt buộc chặc lại, uốn lượn như cái móc câu, sau đó ngưng tụ thành trạng thái chiến đấu, không khác gì với móng vuốt sắc bén chính thức cả

- Thâm Hồng Chi Trảo

XÍU... UU! một tiếng, Lạc Thu tiến đến trước người Cốc Du Vân, tay phải mang theo móng vuốt sắc bén trảo xuống, lưu lại trong hư không một vết trảo cháy đen.

Phốc phốc!

Hộ thể Chân Nguyên của Cốc Du Vân phát ra tiếng vỡ vụn, ngay cả một trảo cũng không đỡ nổi. Nhưng Cốc Du Vân đã sớm có chuẩn bị, thức sát chiêu thứ hai của Thạch Vương Hộ Thể Quyền thuận thế thi triển ra.

- Thạch Nhâm Song Kích!

Tay trái thành quyền, tay phải hóa chưởng, quyền kình mang theo banh kình mãnh liệt, chưởng kình có chứa tá kình, một quyền một chưởng, Cốc Du Vân đơn giản liền chặn được bàn tay đỏ thẫm của Lạc Thu. Nhưng thế vẫn chưa xong, Thạch Vương Song Kích chẳng những ẩn chứa quyền chiêu và chưởng chiêu, lại càng là chiêu thức liên kích nữa. Đồng thời trong lúc trói chặt bàn tay đỏ thẫm, hai khuỷu tay một trái một phải của Cốc Du Vân hung mãnh xuất kích, lực đạo bàng bạc dưới sự thôi động của Thổ Chi Ý Cảnh trở nên vô cùng trầm trọng.

Cờ-rắc!

Lạc Thu vốn là một phương chủ công giờ ngược lại bị Cốc Du Vân đánh bại hộ thể chân nguyên.

- Xem ra không nghiêm túc không được rồi.

Thần sắc Lạc Thu cực kỳ ngưng trọng, về mặt lực lượng ngang cấp thì không thể nghi ngờ là hắn đã thua Cốc Du Vân. Tuy rằng hắn rất không muốn thừa nhận nhưng tự lừa mình dối người cũng không được gì, sự thật không thể đổi được. Cũng may giữa đối phương và hắn còn một khoảng chênh lệch không thể nào đền bù nổi, đó chính là vào ba tháng trước, hắn đã cô đọng ra hình thức ban đầu của Vũ Hồn, dưới sự tăng phúc của võ đạo ý chí, chiến lực của hắn có thể được tăng lên trong phạm vi lớn.

- Lui!

Hỏa hệ chân nguyên bành trướng nóng bỏng được bộc phát, Lạc Thu không lùi một bước, Cốc Du Vân bị đánh bay ra ngoài.

- Võ đạo ý chí!

Cốc Du Vân hung hăng nhíu mày, về mặt tu luyện thì thiên phú của nàng không ai sánh được, nhưng về mặt cô đọng hình thức ban đầu của Vũ Hồn và ý chí thì nàng không khác gì đại bộ phận thiên tài khác cả. Mà có võ đạo ý chí, chiến lực của đối phương ít nhất cũng có thể tăng phúc lên đến bốn năm thành.

"Ta còn cách cô đọng hình thức ban đầu của Vũ Hồn một đoạn đường phải đi, cho dù có Huyết Sát Thạch rèn luyện ý chí cũng không thể được. " Hình thức ban đầu của Vũ Hồn không phải muốn cô đọng là cô đọng, phải đầy đủ cảnh giới, cảnh giới đến thì có hai con đường lựa chọn, một là từ từ tích lũy ý chí, hậu tích bạt phát, còn loại khác là mượn ngoại lực rèn luyện ý chí, rất nhanh có thể thành công nhưng cảnh giới của Cốc Du Vân lại không đủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 443: Nam Trác Vực Song Tinh. (Thượng,Hạ)

Đồng bạn của Lạc Thu tựa hồ cũng không nghĩ đến hắn đã cô đọng được hình thức ban đầu của Vũ Hồn, nguyên một đám há to mồm, lẩm bẩm nói:

- Vũ Đạo Trà Hội lần này, dã tâm của Lạc Thu cũng không nhỏ đâu!

- Cô đọng hình thức ban đầu của Vũ Hồn là một dấu hiệu của sự tiến bộ, chúng ta đều không bằng hắn.

- Hắc hắc, trước kia ngữ khí của chúng ta thật có chút khuếch đại, nhưng hiện tại thì ta dám khẳng định, một mình Lạc Thu cũng đủ để quét ngang Nam Trác Vực.

Trong lúc mấy người nhao nhao nghị luận, Lạc Thu lại phát động công kích lần nữa.

- Bách Liệt Trảo!

Chiêu thức vô cùng đơn giản dưới sự quán chú của võ đạo ý chí liền trở nên hung mãnh đến tận cùng, công kích, tốc độ, toàn bộ đều được nâng lên một tầm cao mới.

Cốc Du Vân vừa lui lại lui nữa, ngay cả chút lực hoàn thủ cũng không có

Đúng lúc này, không gian phía trước Cốc Du Vân chấn động, lực trường vô hình bao trùm lấy trảo ảnh đầy trời, khiến cho nó lập tức vặn vẹo, văng tung tóe.

- Ai!

Lạc Thu kinh hãi, nhìn lại phương hướng của Diệp Trần và Mộ Dung

Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành bưng lên một chén rượu, rượu bên trong chỉ còn lại một nửa, nàng thản nhiên nói:

- Ngươi nói Nam Trác Vực không người, ta giờ ngồi bất động ở chỗ này, ngươi có thể đến gần ta thì tính là ngươi thắng.

- Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần!

Cốc Du Vân đến lúc này mới phát hiện ra Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần. Cũng không phải là do sức quan sát của nàng kém, mà thật sự là bị Lạc Thu vàđồng bạn của hắn hấp dẫn lực chú ý, hơn nữa, số lượng tuấn kiệt ở tầng năm lại rất nhiều, toàn bộ lại đều còn trẻ.

- Hắn chính là Diệp Trần!

Ngay lúc Cốc Du Vân lên tiếng thì một tên nam tử trẻ tuổi cũng đánh giá Diệp Trần. Ở Nam Trác Vực, Diệp Trần quả thật là một nhân vật truyền kỳ, lời đồn về hắn vẫn một mực không dứt, hào phú đệ tử của các tông phái đều lấy Diệp Trần làm mục tiêu. Đương nhiên, cũng có không ít người hoài nghi thực lực của hắn, cho rằng mấy năm qua đi, đối phương chưa hắn còn lợi hại như vậy.

- Nguyên lai còn hai người Nam Trác Vực, Lạc Thu, bọn hắn giao cho chúng ta đi.

Đồng bạn của Lạc Thu liền ra tay, thi triển tuyệt học.

BOANG...!

Kiếm quang chói mắt vạch ra một đường lớn, Diệp Trần lấy chỉ thay kiếm, tùy ý chém ra.

Sau một khắc!

Cửa sổ của tầng năm liền bị nứt vỡ toàn bộ, bàn ghế cũng theo đó bay đi,

kiếm thế vô cùng lăng lệ ác liệt cơ hồ khiến mọi người không mở mắt nổi, linh hồn đang run rẩy, mà ba người đánh tới cơ hồ tưởng mình đang chịu ngàn đao vạn khắc, tin tưởng và khí thế tan thành mây khói.

PHỐC!

Ba người phun ra huyết thủy, bay ra khỏi tầng năm.

- Cái gì, một kiếm liền đánh bại ba người, không đúng, hắn không xuất kiếm, chỉ ra kiếm chỉ thôi.

Trong hành lang, những thanh niên tuấn kiệt đến từ từng quốc gia của Lôi Vực hoặc là mấy vực lân cận quá mức sợ hãi. Theo bọn hắn thấy thì ba người này nếu là đồng bạn của Lạc Thu thì thực lực chắc chắc sẽ không chênh lệch lắm, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, những lời này dùng ở đâu cũng thích hợp cả.

Hơn nữa uy lực một kiếm chỉ vừa rồi của Diệp Trần quá mạnh mẽ, mặc dù không chỉa mũi nhọn về bọn hắn nhưng bọn hắn đều có cảm giác sợ hãi như có người dùng kiếm chỉ vào mi tâm vậy

Cách nhìn của Lạc Thu và những người khác lại khác nhau, hắn rất rõ ràng, nếu không thúc dục võ đạo ý chí thì thực lực của hắn cũng sàn sàn như ba người kia thôi, cũng không nắm chắc có thể thắng được. Cho nên hắn rất rõ sự khó khăn của việc vừa rồi, người này thật sự là ở Nam Trác Vực sao?

Nam Trác Vực lúc nào lại xuất hiện một thiên tài như vậy?

Đầu Lạc Thu có chút choáng váng, kinh ngạc nhìn mảnh vải trước mặt buông xuống. Diệp Trần vẫn đang uống rượu, giờ khắc này, trong mắt đối phương hắn thật giống như một thanh bảo kiếm chưa xuất vỏ, thầm tàng bất lộ, cản bản không dám tiến lên một bước, kiếm của kiếm khách một khi xuất vỏ thì phải thấy máu.

Chỉ là trước kia hắn buông ngoan thoại, nếu giờ mà xám xịt ly khai thì không nghi ngờ là sẽ rất khỏ xử, ném đi mặt mũi của Lôi Vực. Hắn cũng

không muốn bị những thiên tài khác của Lôi Vực chỉ trích, bị người xem thường, cho nên đành kiên trì tiếp tục.

Ánh mắt chuyển dời, Lạc Thu lần nữa chú ý đến Mộ Dung Khuynh Thành khí chất tuyệt đỉnh.

"Chống lại lam y kiếm khách, ta không có phần thắng quá lớn, nhưng chống lại nàng có lẽ có một chút. Huống chi ta chỉ cần tới gần là được rồi. " Lạc Thu không hề thiếu tự tin, trận chiến vừa rồi với Cốc Du Vân, thực lực của hắn cũng không được phát huy toàn bộ, thầm nghĩ có lẽ đến gần Mộ Dung Khuynh Thành chắc cũng không khó khăn lắm.

Thở ra một hơi, Lạc Thu cao giọng nói:

- Ta thừa nhận lời lúc trước là vô lý, Nam Trác Vực vẫn có một hai thiên tài lợi hại, bất quá khẩu khí của cô nương cũng quá lớn đấy, đến gần ngươi khó vậy sao, ta giờ làm cho ngươi xem.

Vèo!

Thân ảnh thoáng rung động, ba Lạc Thu liền theo ba góc độ, ba phương thức bay vút ra ngoài.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc lắc rượu trong chén, tửu thủy óng ánh lưu chuyển, một vòng lại một vòng, đến khi Lạc Thu tới gần 20m, tay trái nàng liền giơ chén rượu lên hắt ra ngoài.

Ầm ầm!

Lượng tửu thủy một ngụm liền có thể uống cạn được hắt ra, hóa thành sóng nước óng ánh, trùng trùng điệp điệp đụng vào trên người ba tên Lạc Thu. Lạc Thu cười lạnh một tiếng, chân nguyên trong cơ thể bộc phát, sóng lửa đỏ thẫm mãnh liệt cùng trùng kích một chỗ với sóng nước óng ánh, cho đến khi bốc hơi đạo tửu thủy này mới thôi.

Chỉ là tửu thủy cũng không đơn giản như hắn nghĩ, bên ngoài nó được

một tầng lực trường vô hình khủng bố bao bọc, khiến cho đạo tửu thủy này thoạt nhìn có vẻ vô cùng trầm trọng, tựa như được áp súc thành từ nước sông của một con sông lớn, phù một tiếng xuyên qua sóng lửa đỏ thẫm, cường thế đánh bay Lạc Thu.

Hấp!

Mọi người hít một hơi khí lạnh, một đạo tửu thủy liền đánh bay Lạc Thu, thực lực của nàng này tựa hồ cũng không dưới lam y kiếm khách, chẳng lẽ Nam Trác Vực thật sự muốn quật khởi rồi sao.

Cốc Du Vân đã trở lại đại đường của tầng năm, nhìn thấy một màn này, nàng thầm nghĩ: "Mộ Dung Khuynh Thành quả là Mộ Dung Khuynh Thành, ta vốn tưởng rằng thực lực hiện giờ đã vượt qua nàng, dù là bọn người Nghiêm Xích Hỏa và Lý Đạo Hiên cũng chưa chắc mạnh hơn mình, xem ra vẫn quá lạc quan rồi. "

- Nhị sư tỷ, ngươi không sao chứ!

Người trẻ tuổi cùng đi với Cốc Du Vân quan tâm nói.

Cốc Du Vân lắc đầu

- Ta không sao!

- Không thể tưởng được Mộ Dung Khuynh Thành rõ ràng lợi hại như vậy, phỏng chừng đã vượt qua bọn người Nghiêm Xích Hỏa và Lý Đạo Hiên rồi.

- Chắc chắn, trừ phi Nghiêm Xích Hỏa và Lý Đạo Hiên đều có đột phá mang tính quan trọng, hơn nữa cho dù thế thì cũng chưa chắc có thể thắng được Mộ Dung Khuynh Thành.

Người trẻ tuổi bỗng nhiên thở dài:

- Đại sư huynh hơn bốn năm chưa trở về rồi, không biết hiện giờ hắn ra

sao, thực lực đạt đến trình độ nào. Nhị sư tỷ, ngươi nói lúc Đại sư huynh trở về, sẽ đánh bại Diệp Trần sao?

Câu nói sau cùng, thanh âm của hắn rất nhẹ, hiển nhiên không muốn Diệp Trần nghe được.

Cốc Du Vân không trực tiếp trả lời, người trẻ tuổi là đệ tử sau này của Huyền Không Sơn - Lý Kiệt, trong Tiềm Long Bảng gần đây bài danh thứ mười, thiên phú và ngộ tính đều phi thường cao, nếu không làm gì có tư cách đi cùng Cốc Du Vân tham gia Vũ Đạo Trà Hội do Lôi Chi Công Chúa chủ trì chứ. Tuổi Lý Kiệt còn rất trẻ, chính vì trẻ nên tự cho mình rất cao, vẫn canh cánh trong lòng chuyện Đại sư huynh của mình không bằng Diệp Trần.

Nhưng chỉ có người tham gia trận đấu Tiềm Long Bảng lần đó mới biết được sự cường đại của Diệp Trần, không phải chỉ cường đại về mặt thực lực, mà là một loại cường đại thâm bất khả trắc. Từ đầu đến cuối, không ai biết được điểm mấu chốt của hắn rốt cục ở chỗ nào, ngay lúc mọi người cho hắn đã toàn lực ứng phó thì trận tiếp theo, chiến lực của hắn lại được nâng cao một bước, át chủ bài càng tầng tầng lớp lớp, sát chiêu thay nhau nổi lên.

Về phần Đại sư huynh Tư Không Thánh, Cốc Du Vân vẫn rất bội phục hắn. Phương diện thiên phú, Đại sư huynh có Thương Vương huyết mạch, tiềm lực hùng hồn, về ngộ tính, hắn tuyệt đối có thể được xếp vào top 3 của Nam Trác Vực. Thiên phú và ngộ tính đều tuyệt đỉnh, nhoáng cái đã qua hơn bốn năm, sự phát triển của Đại sư huynh tuyệt đối rất kinh người, nên biết rằng người có Vương giả huyết mạch thì càng về sau càng sáng lạn, cho đến khi dùng hết tiềm lực của huyết mạch mới thôi.

- Ta cũng không biết, bởi vì bọn hắn đã không phải chúng ta có thể phỏng đoán nữa.

Cốc Du Vân chậm rãi nói.

Lý Kiệt lập tức cười, chênh lệch thật sự lớn vậy sao? Tất cả mọi người đều là cường giả Tinh Cực Cảnh, vì sao lại không thể ước lượng, hơn nữa,

hiện giờ lại thêm một Mộ Dung Khuynh Thành, không hiểu sao hắn lại bắt đầu lo lắng vì Đại sư huynh. Trước kia chỉ có một Diệp Trần, giờ còn có Mộ Dung Khuynh Thành, biến thành cục diện tam tinh tranh huy.

- Một chén rượu bức lui ta!

Trên mặt Lạc Thu như bị thiêu đốt, con mắt dần đỏ lên. Hắn không phải không nghĩ đến Mộ Dung Khuynh Thành sẽ dùng thủ đoạn gì để đánh lui hắn, nhưng thật không ngờ lại là một chén rượu. Trước mặt nhiều người lại bị một chén rượu đánh lui, mặc dù hắn làm việc cuồng ngạo thì giờ cũng rất nhục nhã.

- Tiếp ta một chiêu Thâm Hồng Chi Trảo!

Hình thức ban đầu của Vũ Hồn trong mi tâm chấn động, trên người Lạc Thu hiện ra một bóng người tỏa ánh sáng chói lọi, đây là dấu hiệu đã toàn lực thúc dục võ đạo ý chí. Hắn hét lớn một tiếng, tay phải giơ quá đỉnh đầu, năm đạo ánh sáng màu đỏ như thất luyện bay ra, hóa thành móng vuốt đỏ thẫm, một trảo đánh về phía Mộ Dung Khuynh Thành.

Cờ-rắc!

Móng vuốt nhọn hoắt còn chưa tới, áp lực cường đại đã cày ra trên đường phố năm đường sâu hoẵm, giờ khắc này, chiến lực của Lạc Thu đã được tăng lên đến đỉnh phong.

- Thiên Ma Đại Thủ Ấn!

Theo tay trái Mộ Dung Khuynh Thành đập vào hư không, một bàn tay màu đen to lớn liền cách không đánh lên móng vuốt, đụng một tiếng, móng vuốt nhọn hoắt nứt vỡ ra, phương hướng đối diện bàn tay lớn, không gian trọng lực ở phương viên hơn trăm mét đều biến mất, một số kiến trúc bị quét qua một cái, nửa phần trên liền bắt đầu phân giải, lơ lửng trên trên không Lôi Trạch thành.

- Thâm Hồng Khải Giáp!

Sắc mặt Lạc Thu kịch biến, chân nguyên điên cuồng bộc phát, ở bên ngoài cơ thể ngưng tụ ra một cái áo giáo đỏ thẫm trầm trọng, áo giáp bao toàn bộ thân thể hắn vào trong, ngay cả bên ngoài phần mắt cũng được bao phủ một tầng Tinh Phiến Chân Nguyên hồng sắc, tản mát ra hai đạo ánh sáng màu đỏ dài.

Nhưng thực lực của hai bên lại chênh nhau quá lớn, dù có áo giáp chân nguyên hộ thể, Lạc Thu vẫn không thể ngăn một kích tùy ý của Mộ Dung Khuynh Thành được.

Áo giáp nứt vỡ ra từng khúc, Lạc Thu phun ra một ngụm máu tươi bay rớt ra ngoài.

- Quá mạnh mẽ! Nam Trác Vực lúc nào lại xuất hiện hai thiên tài khủng bố như vậy. Một người thì một chỉ đánh bại ba gã thiên tài Lôi Vực, một người thì tùy ý đánh bay Lạc Thu đang cường thế, thực lực bực này cho dù ở Lôi Vực cũng rất kinh người. Có bọn hắn tham gia Vũ Đạo Trà Hội thì Nam Trác Vực chưa nói đến bỗng nhiên nổi tiếng nhưng tối thiểu cũng có thể ổn định tràng diện, không để người khác coi thường.

- Hai người này xưng bọn hắn là Nam Trác Vực song tinh cũng không đủ.

- Nam Trác Vực song tinh, danh xưng thật hay, nếu được lan truyền ra ngoài thì nhưng thiên tài khác của Nam Trác Vực có thể đứng thẳng lưng, hãnh diện rồi.

Thanh niên tuấn kiệt ở đại đường tầng năm nhao nhao nghị luận, cảm thấy hết sức hứng thú với Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành .

Một đám thiên tài của Lôi Vực ngược lại cũng không có kiêu ngạo như vậy, hung hăng càn quấy cũng cần phải nắm chắc, bọn hắn tự nhận không thể địch lại Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, nếu vọng tưởng muốn hung hăng càn quấy... thì sẽ chỉ khiến bản thân mất mặt xấu hổ thôi, dù sao bọn hắn ở Lôi Vực cũng không phải là thiên tài lợi hại gì cả.

Diệp Trần ngồi ngay ngắn ở mặt ghế, lắc lắc đầu nói:

- Xem ra hắn vẫn chưa chịu buông tha.

- Một kích này liền chấm dứt trận phân tranh đi!

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Oanh!

Ánh sáng màu đỏ tách ra như khói, Lạc Thu lại lần nữa bay về, hắn không để ý đến máu tươi đang tràn đầy bên khóe miệng, trầm giọng nói:

- Nếu ngươi có thể ngăn cản một kích cuối cùng của ta, Lạc Thu ta cam bái hạ phong.

- Ra tay đi!

Thần tình Mộ Dung Khuynh Thành lạnh nhạt.

Ông!

Mộ Dung Khuynh Thành vừa dứt lời, trên người Lạc Thu đã phóng xạ ra một cổ nhiệt lực vô hình, dưới cổ nhiệt lực này, người đi đường và cư dân trong phương viên vạn dặm như bị lửa thiêu, nguyên một đám chạy ra khỏi phiến khu vực này, kinh hãi không hiểu tại sao. Mà khi bọn hắn nhìn kĩ thì phòng ốc bốn phía rõ ràng lại bốc lên khói xanh, theo đó là một chút ngọn lửa bốc lên, một tia, từng sợi.

- Lạc Thu muốn thi triển áo nghĩa võ học rồi.

Trên đường phố, ba gã đồng bạn của Lạc Thu còn chưa trở lại tầng năm Phong Vũ Lâu, bọn hắn không còn mặt mũi nào trở về, nên vẫn một mực ngốc dưới mặt đất theo dõi cuộc chiến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 444: Sơ Luyện Bất Tử Chi Thân. (Thượng,Hạ)

- Đại Nhật Hồng Thần Trảo!

Lạc Thu hét lớn một tiếng, không khí quanh thân nhanh chóng vặn vẹo, rạn nứt, thủy nguyên khí bị bốc hơi sạch sẽ, khiến cho thân ảnh của hắn mơ hồ không rõ, giống như là ảo ảnh trong nước bị gió thổi qua. Mà theo không khí càng vặn vẹo, gặp phải sụp đổ, trong cơ thể Lạc Thu phảng phất đã ẩn tàng một ngọn núi lửa, một ngọn núi lửa sắp phun trào. Nhiệt lực bành trướng theo tứ chi bách hài hội tụ đến tay phải của hắn, cánh tay phải này vốn bình thường, nhưng sau nháy mắt đã hoàn toàn bị nham tương chân nguyên cực độ cô đọng bao trùm.

Oanh!

Một trảo được đánh ra, chưởng kình đốt lên hỏa nguyên khí phía trước, thiêu tẫn những nguyên khí khác, thật sự như núi lửa bộc phát. Rất nhiều người hoài nghi, một trảo này sẽ hủy diệt toàn bộ Phong Vũ Lâu và khu vực xung quanh nó, toàn bộ mọi người sẽ bị hôi phi yên diệt.

Trên người Mộ Dung Khuynh Thành hiện ra bóng người tỏa ánh sáng màu đen chói lọi, ma khí khủng bố lập tức phóng ra bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất, một nửa số người của Lôi Trạch thành đều cảm ứng được cổ ma ý này, nguyên một đám khiếp sợ trong nội tâm, bọn hắn chưa bao giờ thấy qua võ đạo ý chí nào như vậy cả.

Kết quả rất rõ ràng, Lạc Thu thất bại, luận công kích, Mộ Dung Khuynh Thành có được Ma Đạo ý chí dị thường hiếm thấy, mà lại đạt đến điểm tới hạn, chỉ thiếu chút nữa là đã cô đọng được Ma Hồn chính thức rồi. Dù Lạc Thu thi triển ra hai thành hỏa hầu áo nghĩa võ học, cũng khó có thể uy hiếp được nàng.

Tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, Lạc Thu lần nữa thảm bại.

Trên một tòa kiến trúc ở phụ cận, một gã thân mặc hồng sắc y phục đứng cùng một gã trẻ tuổi thân mặc hoàng y. Người bên trái thần sắc đạm mạc, tướng mạo tuấn mỹ bị che lấp, nhưng người bên phải lại là người đã thua Diệp Trần ở Lam Sơn Đảo - Hoàng Khai Sơn.

- Cũng không hơn gì thế này, chúng ta đi thôi!

Người trẻ tuổi áo đỏ xoay người ly khai.

- Ha ha, không thể tưởng được lại gặp Xích Thủy tiểu chân nhân chỗ này, Vũ Đạo Trà Hội lần trước hắn không tham gia, phỏng chừng là tự nhận thực lực không đủ, không đủ để bỗng nhiên nổi tiếng!

Quán rượu cao nhất Lôi Trạch thành là Bảo Tướng Lâu mười tám tầng, Bảo Tướng Lâu và Phong Vũ Lâu cũng giống nhau, đều là một trong ba đại tửu lâu của Lôi Trạch thành. Lầu thứ mười tám, một gã thanh niên áo tơ trắng cách đó hơn mười dặm, thu hết cuộc đại chiến ở Phong Vũ Lâu vào mắt, người trẻ tuổi áo đỏ và Hoàng Khai Sơn cũng không tránh được tầm mắt của hắn.

Thanh y nữ tử dung mạo tú lệ cười hì hì nói:

- Đại sư huynh, người lần này cũng chuẩn bị bỗng dưng nổi tiếng rồi!

Thanh niên áo tơ trắng lắc đầu

- Một chút bổn sự ấy của ta đâu đủ để bỗng nhiên nổi tiếng, ngược lại Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành kia rất lợi hại, có lẽ đây cũng không phải là toàn bộ thực lực của bọn hắn.

- Đại sư huynh cần gì phải nâng cao chí khí người khác mà diệt uy phong của mình chứ.

Thanh y nữ tử không phải không phải ai khác mà chính là sư muội

Thanh Trúc của Phượng Yên Nhu, mà Đại sư huynh trong miệng nàng tự nhiên là Phiêu Tuyết Điện Đại sư huynh - Lăng Hàn Dạ. Lúc này, nàng bĩu môi, rất không hài lòng đối với thái độ của Đại sư huynh.

Lăng Hàn Dạ cười khổ, Tiểu sư muội này, gần đây cứ có cái gì thì nói cái đó.

Dung mạo tuyệt mỹ của Phượng Yên Nhu nhíu mày, nàng mặc một bộ quần áo màu trắng:

- Thanh Trúc, đã đến Vũ Đạo Trà Hội thì phải biết giữ mồm giữ miệng, cái gì cũng phải nói đúng sự thật mới được.

- Biết rồi.

Thanh Trúc lè đầu lưỡi phấn nộn của mình ra.

Đứng người lên, Lăng Hàn Dạ nói với hai người:

- Tốt rồi, chúng ta đã nghỉ ngơi ở Lôi Trạch hai ngày rồi, chuẩn bị tiếp tục lên đường thôi.

...

- Hai vị, tại hạ Hoành Lĩnh Vực Lộc Minh, được người xưng là Phi Thiên Thủ, đây là lần đầu tiên ta đến Lôi Vực, may mắn nhìn thấy hai vị.

- Ta là Hoành Lĩnh Vực Tôn Bằng, muốn kết giao bằng hữu với hai vị.

- Nhị vị đến tham gia Vũ Đạo Trà Hội đấy sao! Không bằng mọi người kết bạn đồng hành đi!

Đại đường tầng năm, từ sau khi Mộ Dung Khuynh Thành đánh bại Lạc Thu, liền có không ít thanh niên tuấn kiệt nổi lên lòng muốn kết giao, nhao nhao chạy tới chào hỏi. Bất quá đại đa số những người này đều là thiên tài của Hoành Lĩnh Vực, Hoành Lĩnh Vực và Nam Trác Vực rất tương tự nhau, đã suy nhược lâu ngày. Nhưng Hoành Lĩnh Vực hai trăm năm trước tốt xấu

gì cũng xuất ra một vương giả Sinh Tử Cảnh, về điểm này thì mạnh hơn so với Nam Trác Vực. Còn những thiên tài của vực khác thì cảm thấy cũng không cần phải tới kết giao làm gì, vực của bọn hắn không thiếu thiên tài lợi hại, cần gì phải kết giao ra bên ngoài?

Thoát khỏi những người này, bốn người Diệp Trần đi xuống tầng năm, đến lầu bốn chọn một gian phòng khách quý để miễn cho bị người quấy rầy.

Bên trong phòng, bốn người ngồi đối diện nhau.

Cốc Du Vân nói:

- Ta sớm nên đoán được các ngươi sẽ tham gia Vũ Đạo Trà Hội lần này mới phải chứ, danh khí của Lôi Chi Công Chúa lớn đến trước nay chưa từng có, cơ hồ mỗi một thiên tài đều muốn đến nhìn xem một chút.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành có chút liếc nhau.

Hai người căn bản không nghĩ tới sau khi ly khai thế giới dưới lòng đất liền trực tiếp xuất hiện ở Lôi Vực Minh Lôi Phần, sau đó lại nghe được tin tức về Vũ Đạo Trà Hội. Đương nhiên, nếu không có chuyện Bất Tử Chi Thân và thế giới dưới lòng đất thì nếu bọn hắn biết được Vũ Đạo Trà Hội sắp sửa bắt đầu, hơn phân nửa cũng tới.

Diệp Trần hỏi:

- Nam Trác Vực có nhiều người tham gia không?

- Các ngươi còn không biết, tất cả Lục phẩm tông môn lớn đều cổ vũ đệ tử đắc ý của mình đi tham gia Vũ Đạo Trà Hội. Trước nay Nam Trác Vực suy nhược đã lâu ngày, thủy chung vẫn không cách nào quật khởi, nguyên nhân lớn nhất là vì vòng tròn luẩn quẩn quá nhỏ, sức cạnh tranh không đủ. Nên giờ để cho bọn hắn tham gia Vũ Đạo Trà Hội, kiến thức toàn bộ thiên tài của Nam Phương Vực Quần, để cho bọn hắn biết được thế giới bên ngoài lớn bao nhiêu, thiên tài lợi hại mạnh bao nhiêu, sau khi trở về tự khắc sẽ chăm chỉ khổ luyện, tranh thủ bộc lộ tài năng ở lần Vũ Đạo Trà Hội sau.

Cốc Du Vân êm tai nói.

Diệp Trần gật gật đầu, điểm ấy ngược lại rất đúng.

Cốc Du Vân lại nói:

- Trước khi ta đi, Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên cùng với bọn người Lâm Vẫn cũng đã xuất phát, dự tính, người của Nam Trác Vực tham gia Vũ Đạo Trà Hội lần này, tối thiểu cũng vượt quá hai mươi.

- Đại sư huynh của ta đã tham gia Vũ Đạo Trà Hội lần trước, lần này nhất định sẽ tiếp tục.

Lý Kiệt bỗng nhiên nói.

Diệp Trần lườm mắt liếc Lý Kiệt, hắn cùng với Huyền Không Sơn có nhiều ân oán, tuy bởi vì Long Bích Vân Long tông chủ nên ân oán này đã chấm dứt, nhưng nội tâm của song phương khẳng định vẫn còn khó chịu. Tâm tư của đối phương khi nói đến Tư Không Thánh hắn hiểu được, hơn nữa hắn cũng biết, hơn bốn năm này, Tư Không Thánh không có khả năng không đột phá chút gì được, chỉ sợ thực lực so với Cốc Du Vân còn đáng sợ nhiều.

Cốc Du Vân nhìn về phía Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, ánh mắt có chút phức tạp. Nói thật, tham gia Vũ Đạo Trà Hội lần này, nội tâm nàng không thể nào không dè dặt được. Nam Trác Vực ở trong mắt các vực khác, cũng không khác gì ánh sáng mặt trời chói lọi cả, theo bọn hắn thấy thì Nam Trác Vực đại biểu cho kẻ yếu, căn bản không có thiên tài lợi hại nào cả. Nàng tin tưởng bằng vào thực lực của mình thì ở Vũ Đạo Trà Hội căn bản không gây nên được chút bọt nước gì, ngay cả phụ họa cũng không đủ tư cách, nếu gặp phải khiêu khích thì không biết làm làm sao nữa.

Cũng may Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành xuất hiện.

Diệp Trần là nhân vật truyền kì của Nam Trác Vực, lần đầu tiên tham gia trận đấu Tiềm Long Bảng đã lật tung địa vị thống trị của Đại sư huynh

Tư Không Thánh, độc lĩnh phong tao. Trong thời gian hơn bốn năm này, lời đồn về hắn chưa từng dứt, mỗi người đều đang suy đoán thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới gì, có thể mang mọi người lao ra khỏi Nam Trác Vực để cùng tranh phong với thiên tài của các vực khác được hay không.

Cho dù không ít người cho rằng Tư Không Thánh hiện giờ có lẽ cũng không kém Diệp Trần, nhưng đây chẳng qua chỉ là cho rằng thôi, không có căn cứ gì cả. Nếu như Diệp Trần vẫn thủy chung bảo trì phong độ thì khả năng lại lần nữa lực áp Tư Không Thánh so với Tư Không Thánh phản siêu thì lớn hơn nhiều

Mà Mộ Dung Khuynh Thành bên cạnh Diệp Trần ở Nam Trác Vực chính là tuyệt thế mỹ nữ. Rất nhiều người khi nói tới nàng thì đầu tiên sẽ đạm luận về mỹ mạo tiếp theo đó mới là thực lực. Cốc Du Vân vốn tưởng rằng đối phương vẫn như xưa, thế nhưng khi gặp mặt lại lần nữa thì đối phương đã bỏ xa nàng lại phía sau, đạt đến cảnh giới mà nàng không thể với tới được. Dù không có Diệp Trần thì địa vị của Đại sư huynh Tư Không Thánh cũng tràn ngập nguy cơ, Mộ Dung Khuynh Thành hoàn toàn có thực lực trùng kích đệ nhất bảo tọa của một đời trẻ tuổi Nam Trác Vực.

Có hai người này xuất hiện ở Vũ Đạo Trà Hội, Cốc Du Vân an tâm không ít, chí ít thì sau này đối mặt với một ít khiêu khích còn có lực lượng chống lại.

Mà chỗ phức tạp nhất chính là đây, ở Nam Trác Vực bọn họ là đối thủ cạnh tranh, tông môn của mình lại có mâu thuẫn với Diệp Trần, cả đời không qua lại với nhau. Không thể tưởng tượng được lúc ra khỏi Nam Trác Vực thì đối phương vô tình lại thành ô dù tăng cường thực lực cho mình, thật không biết là đáng vui hay đáng buồn nữa.

"Đại sư huynh, không biết lần này gặp mặt, thực lực của ngươi thế nào rồi? " Cốc Du Vân thở dài một hơi, thầm nghĩ trong lòng.

Thời gian trôi qua như nước chảy, sắc trời dần dần ngả màu.

Bốn người Diệp Trần ở lại phòng nghỉ của Phong Vũ Lâu, chuẩn bị nghỉ ngơi mấy ngày rồi đi.

...

Cảnh đêm đen kịt, sao lốm đốm đầy trời, mặt trăng sáng tỏ xuyên thấu qua song cửa chiếu vào phòng ngủ của phòng trọ, phủ lên phòng ngủ một mảnh màu trắng nhu hòa.

Khoanh chân ngồi trên giường, trong đầu Diệp Trần điều động quyển thượng Bất Tử Chi Thân, tinh tế nghiên cứu .

Quyển thượng Bất Tử Chi Thân có ba trọng, hai trọng sau hắn không nghĩ được gì, bất quá đệ nhất trọng vẫn có thể tu luyện thành công được.

"Nguyên lai ý tứ cảnh giới Huyết Nhục Khép Lại của đệ nhất trọng chính là giúp cho tốc độ khôi phục của thân thể nhanh hơn. Dưới tình huống bình thường, võ giả thụ ngoại thương nhẹ thì không cần phải trị liệu, chỉ một lúc sau liền có thể khôi phục lại, chỉ có một số ngoại thương tương đối nghiêm trọng mới cần phải trị liệu. Mà tu luyện thành công cảnh giới Huyết Nhục Khép Lại của đệ nhất trọng thì tốc độ khôi phục của thân thể sẽ nhanh hơn gấp trăm lần, trong nháy mắt đã có thể khỏi hẳn. "

Diệp Trần càng xem càng kinh ngạc, thật không nghĩ đến đệ nhất trọng của Bất Tử Chi Thân lại huyền ảo như thế, đẩy nhanh tốc độ chữa trị của thân thể, đây chính là liên quan đến nhân thể huyền bí rồi.

Não người có công năng trí nhớ, nhân thể cũng vậy, mà công năng trí nhớ của nhân thể chính là khiến cho thân thể tự động khôi phục lại bổn nguyên, mất đi công năng trí nhớ thì thân thể sẽ bị triệt để hủy đi, chỉ một chút thương tích nhỏ là đủ để khiến người sống dở chết dở rồi. Bởi vì bất kể là trị liệu hay là cắn nuốt đan dược, kỳ thật chính là để gia tăng tốc độ chữa trị của nhân thể. Ngươi ngay cả công năng chữa trị của nhân thể cũng bị mất đi, dù thế nào thì trị liệu cũng sẽ rất gian nan, thậm chi một chút hiệu quả cũng không có. Mà cảnh giới ‘Huyết Nhục Khép Lại’ chính là không ngừng

tiếp nhận quá trình trị liệu, chỉ có điều phóng đại hiệu quả lên đến gấp mười gấp trăm lần thôi. Vì thế cho nên mới có thể bỏ qua ngoại thương được.

Tĩnh tâm ngưng thần, Diệp Trần xem tiếp.

Tu luyện Huyết Nhục Khép Lại cũng không khó, nhưng lại rất khó.

Không khó là vì quá trình đơn giản, quá trình này chỉ có một trình tự, chính là lưu lại trên nhục thể tinh thần ấn ký hoặc linh hồn ấn ký. Hạ tinh thần ấn ký thành công, Huyết Nhục Khép Lại không sai biệt lắm đã tu thành một phần ba, thành công hạ lạc ấn linh hồn ấn ký thì chính là đại thành rồi.

Về phần nói khó chính là vì hạ tinh thần hoặc linh hồn ấn ký lên trên nhân thể rất khó, dù sao nhân thể cũng không phải là Bảo Khí, nói lạc ấn liền lạc ấn. Hơn nữa nhân thể và linh hồn chính là ở chung một thân thể, quen thuộc đến không thể hơn được nữa, chính bởi vì quá quen thuộc nên mới khiến độ khó gia tăng lên vài phần. Thật giống như ngươi có thể tùy ý động tay chân, nhưng ngươi có thể khiến tóc gáy làm vậy sao?

"Mặc kệ thế nào, trước tiên hạ lạc ấn tinh thần ấn ký đã xem sao, đợi khi thuần thục một chút lại hạ linh hồn ấn ký. "

Diệp Trần hít sâu một hơi, cẩn thận thúc dục tinh thần lực từng li từng tí, lạc ấn tinh thần ấn ký lên người.

...

"Thất bại! "

Nhân thể giống như một cái đồng hồ cát, tinh thần ấn ký vừa lạc ấn vào, sau một khắc liền trôi đi mất, căn bản không cách nào tồn tại trong thời gian dài được, tối đa chỉ khiến nó tồn tại lâu hơn chút thôi.

"Thử lại lần nữa, có lẽ phải căn cứ vào quy luật của nhân thể để lạc ấn, nói chung phải có phương pháp chứ. "

Đêm tối.

Diệp Trần thử lần lượt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 445: Độc Tập. (Thượng,Hạ)

May là bổn nguyên linh hồn của hắn cường đại, thúc dục tinh thần lực bao nhiêu lần đi nữa thì cũng không thiếu thốn. Hơn nữa lựa chọn của hắn cũng tương đối chính xác, trước tiên lạc ấn tinh thần ấn ký, tinh thần lực so linh hồn lực thì yếu hơn nên có thể thí nghiệm được rất nhiều lần, nếu đổi thành linh hồn lực thì phỏng chừng không thể kiên trì trong thời gian dài được.

"Ân, lần này có chút hiệu quả! "

Vô số lần thí nghiệm, Diệp Trần rốt cục cũng thành công một lần. Lần này cũng không phải là tinh thần ấn ký nguyên vẹn mà là không trọn vẹn. Những nơi khác trên cơ thể đều trôi mất, chỉ có vị trí trái tim là lưu lại một bộ phận tinh thần ấn ký. Đương nhiên, hắn cũng phát hiện, tinh thần ấn ký không hoàn chỉnh thì thủy chung cũng phải tiêu tán mất, nhưng vào giờ này khắc này thì trên thân thể, vị trí trái tim là có công năng chữa trị mạnh nhất. Hắn hoài nghi, dưới tình huống không ẩn chứa chân nguyên, một kiếm đâm xuyên trái tim cũng không có vấn đề gì, chỉ đơn giản liền có thể chữa trị, đây là một đột phá trọng đại.

Lấy ra một thanh dao găm, Diệp Trần làm một hành động kinh ngươi, hắn trút áo ra, rồi nhẹ nhàng cắm thanh dao găm vào, nhưng không vận chuyển chân nguyên.

Máu tươi chậm rãi chảy xuôi, Diệp Trần đâm vào trong ba thốn, cách trái tim vẻn vẹn chỉ một bước ngắn, bất quá hắn cũng không dám tiếp tục đâm vào nữa, chỉ muốn xem thử tốc độ chữa trị của khu vực trái tim thế nào thôi.

Trong một lần nháy mắt, máu tươi ngừng chảy!

Năm lần nháy mắt, huyết nhục sơ bộ khép lại!

Trong ba mươi lần nháy mắt, khỏi hẳn!

"Hô, quá kỳ diệu rồi, không có bí pháp tu luyện Bất Tử Chi Thâp, ta cho dù biết rõ phải lạc ấn tinh thần ấn ký thì cũng không thể nào thành công được. "

Diệp Trần lộ ra vẻ tươi cười.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Đại đường tầng năm vẫn náo nhiệt như thế, phần đông thanh niên tuấn kiệt cũng không vội vã lên đường mà ở lại dùng điểm tâm sáng, một bên cao hứng đàm luận

Chủ đề sáng này là trong lứa thanh niên ai mạnh nhất!

- Nam Phương Vực Quần, lấy Lôi Chi Công Chúa, Thiên Thư công tử cùng với Cương Linh Tử vi tôn, hai người khác trong ngũ đại thiên tài tuy cùng bọn họ nổi danh, nhưng thực lực tổng hợp vẫn kém một chút.

- Nói không sai, bất quá các ngươi cho rằng trong ba người thì ai mạnh nhất?

- Cái này khó nói! Cá nhân ta thì thiên về Lôi Chi Công Chúa, năm gần đây, thanh danh của nàng thịnh nhất, ngộ tính và thiên phú đều siêu tuyệt, Thiên Thư công tử và Cương Linh Tử về mặt danh khí thì hơi kém hơn một chút.

- Danh khí cũng không phải là tiêu chuẩn của thực lực, ta thừa nhận Lôi Chi Công Chúa rất mạnh, mạnh không hợp thói thường, nhưng không thể phủ nhận một điều là do nàng ở vực mạnh nhất phía nam - Lôi Vực cho nên thanh danh mới thịnh nhất.

- Thiên Thư công tử thành danh sớm hơn Lôi Chi Công Chúa. Một năm

trước, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một nữ tử thần bí nhưng cũng rất mạnh, tối thiểu cũng là tồn tại bài danh top 20 ở Nam Phương Vực Quần, bởi vậy có thể thấy được Thiên Thư công tử mạnh đến trình độ nào.

- Nữ tử thần bí và Thiên Thư công tử như hình với bóng, nghe nói nàng lớn lên quốc sắc thiên hương, trước mặt người khác chưa từng nói chuyện lần nào cả.

Một gã thanh niên tuấn kiệt tựa hồ biết một chút sự tình

Thu lời nói của mọi người vào trong tai, Diệp Trần đang ăn điểm tâm sáng cười cười, ai mạnh ai yếu, dựa vào suy đoán cũng chỉ vô dụng. Đối với thiên tài mà nói thì thời gian một hai năm đã có thể cải biến rất nhiều chuyện rồi, một khi có chỗ đột phá thì thực lực cũng không phải tăng lên một phần hay nửa phần. Mà đây cũng là chỗ phấn khích khi thiên tài cạnh tranh với nhau, ai cũng không biết là ai mạnh hơn một chút cả, đối với mình lòng đầy tin tưởng, cảm thấy tiến bộ của mình rất lớn, đủ để đánh bại tất cả mọi người.

- Mộ Dung vẫn còn tìm hiểu Diệt Hồn Ba, cộng thêm áo nghĩa võ học của Phi Thiên Ma Tông, tương lai thực lực có thể bành trướng rồi.

Diệt Hồn Ba không phải là áo nghĩa võ học cấp thấp bình thường mà là sát chiêu khủng bố nhắm vào linh hồn, không khoa trương chứ nếu Diệt Hồn Ba mà được tìm hiểu đến trình độ nhất định thì Mộ Dung Khuynh Thành tuyệt đối có thể lấy yếu thắng mạnh, có thể đánh bại cả người có thực lực tổng hợp cao hơn mình.

- Về phần ta, vẫn như trước muốn lấy đột phá Thanh Liên Kiếm Quyết làm chủ, thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp là thứ hai, còn Bất Tử Chi Thân là thứ ba.

Thanh Liên Kiếm Quyết từ đệ thập tam trọng đến đệ thập tứ trọng có ba điểm cần phải đột phá. Lúc ở Cực Âm Chi Địa, Diệp Trần đã đột phá một cái, hiện giờ điểm đột phá thứ hai cũng đã bắt đầu buông lỏng, nếu điểm đột

phá thứ hai bị phá vỡ thì khoảng cách tấn chức đệ thập tứ trọng không còn xa nữa rồi. Mà Thanh Liên Kiếm Quyết một khi đạt đến đệ thập tứ trọng, Chân Nguyên tất nhiên sẽ tinh thuần hơn rất nhiều, chín đạo Thanh Liên kiếm khí sẽ hóa thành một đạo Liên Tâm kiếm khí. Đến khi đó thì chiến lực tối thiểu cũng có thể tăng lên một mảng lớn.

Kế tiếp là thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp, hắn vốn cho rằng thức thứ chín cũng tương đương với Thiên Lôi Thiết nhưng giờ hắn phát hiện mình đã sai rồi. Thức thứ chín so với Thiên Lôi Thiết tuyệt đối mạnh hơn không ít, nếu không thì mấy hôm trước đã có thể tu luyện thành công rồi. Bất quá tiềm lực của Thiên Lôi Thiết cũng không phải chỉ có vậy, bởi vì trước mắt Thiên Lôi Thiết đã gần dung hợp được tám thức Kinh Vân Kiếm Pháp rồi, thức thứ chín vẫn còn chưa được dung nhập vào. Nếu triệt để dung nhập, sau đó lại lĩnh ngộ một tia lôi chi áo nghĩa, tất nhiên sẽ trở thành áo nghĩa võ học cấp thấp.

Về phần Bất Tử Chi Thân, Diệp Trần cũng không trông cậy vào việc nó có thể thành công trong một thời gian ngăn. Ở trên thân thể hạ lạc ấn tinh thần ấn ký cũng làm không được chứ đừng nói chi tới hạ linh hồn ấn kí. Bất quá thế cũng không có nghĩa là Bất Tử Chi Thân tạm thời không có tác dụng gì, dưới tình huống vận khí tốt thì mười lần có ba lần có thể lưu lại ở tim một bộ phận tinh thần ấn ký, từ đó vị trí trái tim không phải là chỗ chí mạng của hắn nữa.

Mà ngoại trừ ba phương diện này, Phá Hư Chỉ Diệp Trần vẫn đang tu luyện, cho dù không trốn vào hư không dẫn đến tu luyện Phá Hư Chỉ rất chậm chạp, nhưng đề thẳng ổn định mới là vương đạo.

"Không biết Lôi Chi Công Chúa, Thiên Thư công tử còn có Cương Linh Tử kia đến cùng mạnh bao nhiêu, rất chờ mong a! "

Nói thật, Diệp Trần cũng không quá để ý với hư danh, khát vọng của hắn là ở trong lớp trẻ, sẽ có ai đó có thể cùng hắn toàn lực chiến một trận, một trận chiến điên cuồng, chiến đến cực hạn của mình, chiến đến thống khoái. Cùng với đại năng Linh Hải Cảnh tyy rằng cũng có thể toàn lực, nhưng hiển

nhiên không thể bì được khi chiến với một đời trẻ tuổi rồi.

Lúc này, bỗng nhiên có người dẫn câu chuyện về hướng Diệp Trần

- Các ngươi nói, thực lực của hắn có thể xếp hàng thứ mấy ở Nam Phương Vực Quần.

- Hắn rất mạnh, căn bản không thể nhìn thấu được.

- Rất chính xác, ta đoán chừng rất có thể được xếp vào top 20.

- Top 20, có đánh giá cao quá không, ngoại trừ năm đại thiên tài thì Lôi Vực vẫn còn mấy người đuổi sát đằng sau Lôi Chi Công Chúa, vực của Thiên Thư công tử và Cương Linh Tử cũng có rất nhiều thiên tài lợi hại. Hơn nữa Vũ Đạo Trà Hội cũng không phải chỉ có thiên tài của Nam Phương Vực Quần tham gia, mà mấy vực phụ cận Nam Phương Vực Quần cũng đều có thiên tài lợi hại đến, top 20, đây đã là cấp bậc cao nhất rồi.

- Ta không cho là đánh giá cao, uy thế một kiếm chỉ ngày hôm qua của hắn, tim ta đến giờ vẫn còn đập nhanh, các ngươi không cảm thấy thế sao?

Mọi người im lặng.

Chuyện Diệp Trần chỉ dùng một kiếm chỉ liền đánh bại ba gã thiên tài của Lôi Vực há có thể quên, một khắc đó là lần đầu tiên bọn hắn cảm nhận được kiếm thế lăng lệ ác liệt như thế, linh hồn cũng trở nên run rẩy.

- Vũ Đạo Trà Hội lần này có lẽ sẽ sáng tạo nên một thịnh thế đỉnh phong!

Có người đánh vỡ trầm mặc.

Ban đêm lại đến, trên bầu trời thỉnh thoảng có tia chợp xoẹt ngang qua.

Ở một hẻm nhỏ bí mật, trong sân có hai thần bí nhân đang nói chuyện với nhau. Người bên trái là một trung niên cao gầy, mặc một kiện ngũ thải y màu sắc hơi tối, khuôn mặt của hắn tím xanh, phảng phất như trúng độc vậy,

tay trái vuốt vuốt một con Tri Chu màu đen, con mắt có chút nheo lại thỉnh thoảng tỏa ra ánh sáng màu tím sắc lạnh. Người bên phải đầu đội mũ rộng vành, mặc áo gai, hắn ngồi ngay ngắn ở đó, nhưng nếu không quan sát cẩn thận thì căn bản không thể nào cảm giác được sự hiện hữu của hắn, rất dễ bị người khác bỏ qua, hắn tựa như độc xà nấp trong bụi cỏ, tùy thời mà động.

- Ngũ Độc, không thể tưởng được ngươi cũng đã bước vào Linh Hải Cảnh, chỉ dựa vào một thân Độc công không biết sao người lại có thể trở thành đại năng cấp Linh giả nữa.

Thanh âm khô khốc được truyền ra từ miệng Ma y nhân.

Thải Y trung niên cười hắc hắc

- Vũ trưởng lão, tiểu tử kia thật không đơn giản, ta tận mắt trông thấy hắn đánh ngang cơ với thái thượng trưởng lão của Liệt Hồn Tông - Quỷ Nguyệt Linh Giả, nhưng tiếc là lúc đó Độc công của ta và thân thể nổi lên xung đột, bằng không khi đó đã ra tay giết hắn rồi.

- Hiện giờ ngươi có năm chắc giết hắn?

- Nếu chính diện chiến đấu thì không nắm chắc mười phần.

- Nếu ta đoán không sai thì trên người tiểu quỷ kia có đồ vật ngươi muốn!

Ma y nhân nói.

Thải Y trung niên liếm liếm bờ môi

- Không sai.

Hắn cũng là một trong những người tìm kiếm bí mật của Bất Tử Chi Thân, bất quá vì thân phận đặc thù nên không thể quang mình chính đại xuất hiện cùng mọi người mà phải âm thầm hành động. Ngày đó, toàn bộ việc trong Thạch Nhân Trận hắn đều nhìn thấy cả, hắn vốn tưởng rằng người biến

mất qua vài ngày nữa sẽ xuất hiện, ai biết được đợi cả tháng cũng không thấy gì, về sau lại nghe nói Vũ Đạo Trà Hội sắp bắt đầu nên trong lòng nảy sinh một kế, quyết định chờ Diệp Trần ở Lôi Trạch thành. Nếu như Diệp Trần đi ra thì có lẽ sẽ tham gia Vũ Đạo Trà Hội, mà Lôi Trạch thành là đường tất phải đi qua, còn nếu Diệp Trần không xuất hiện, thì cũng chỉ lãng phí một chút thời gian thôi.

Không thể tưởng được Diệp Trần lại đúng sợ hắn sở liệu, xuất hiện ở Lôi Trạch thành. Hắn có dự cảm, Diệp Trần nhất định đã nhận được Bất Tử Chi Thân, mà hắn đối với Bất Tử Chi Thân là tình thế bắt buộc, nếu có Bất Tử Chi Thân thì một thân Độc hệ Chân Nguyên của hắn cũng không nguy hại đến thân thể nữa, có thể không kiêng nể gì mà thúc dục Độc công rồi. Về phần Vũ trưởng lão, là ngẫu nhiên gặp được, về chuyện của Bất Tử Chi Thân hắn cũng không có nói cho đối phương biết.

Ngũ Độc Quỷ Tướng hắn, sẽ không tin tưởng bất cứ kẻ nào cả.

- Động thủ đi! Ta rất muốn nhìn xem Độc công của ngươi đã tiến triển đến mức nào rồi.

Ma y nhân cũng không hỏi gì thêm nữa.

- Được rồi, đêm nay chính là tử kỳ của hắn.

Hít sâu một hơi, Ngũ Độc Quỷ Tướng mở tay phải, Chân Nguyên màu tím phun trào ra, ngưng kết thành một đầu rắn cực lớn, đầu rắn trông rất sống động, nhìn không ra hư thực, lân phiến màu tím xếp đặt tương đối chặt chẽ, xà nhãn lạnh lùng vô tình.

Tê tê tê!

Thanh âm le lưỡi vang lên, đầu rắn mở cái miệng rộng, một đám tử yên nhẹ nhàng bay ra ngoài, tử yên không có chút tạp chất, nồng đậm như nước, ở trong hư không lại càng kéo dài ra, càng ngày càng thưa thớt, cuối cùng đạt đến trình độ vô hình vô sắc, từ cửa sổ phiêu phiêu ra bên ngoài, lướt qua

tường viện, sau đó bay về hướng Phong Vũ Lâu cách đó vài dặm.

Ban đêm ở Phong Vũ Lâu vẫn náo nhiệt như trước, ngươi lui kẻ tới nối liền không dứt, nhưng không người nào phát hiện ra có một đám độc khí đang tiến vào từ cửa lớn, sau đó leo dọc lên theo cầu thang lầu một, lầu hai, lầu ba, lầu bốn, ở bên ngoài hành lang của một phòng trọ phía tây

Chúng lắc lư ở bên ngoài trong chốc lát, độc khí tựa như có linh tính đã tìm được một tia lỗ hổng, đó là một cái khe ở góc tường.

Trong phòng khách, độc khí chui vào, nó không ăn mòn bất cứ vật gì cả

Cũng không hề phát ra chút âm thanh nào.

Trong lúc vô thanh vô tức, độc khí bay về phía phòng ngủ, sau đó phân ra một đám độc khí thật nhỏ dung nhập vào trong nước trà ở trên bàn trước giường.

"Trong mười lần đã có năm lần có thể lạc ấn lại ở tim một tia tinh thần ấn ký, đợi đến khi xác xuất thành công đạt đến mười thành, thì có thể chuyển sang những vị trí khác rồi. "

Thở ra một hơi, Diệp Trần thò tay cầm chén nước trà trên bàn trước giường.

Chén trà lên đền sát miệng, Diệp Trần nhướng mày.

PHỐC!

Cổ tay run lên, nước trà bị hắt lên mặt đất, một cổ Tử Yên bốc lên.

"Có độc, hạ độc lúc nào? "

Diệp Trần nín hơi.

"Không đúng! Là độc khí! "

BOANG...!

Giương hai ngón tay của tay phải lên, Diệp Trần điểm một chỉ vào hư không trước người, kiếm ý hủy diệt nương theo kiếm quang lăng lệ ác liệt chém ra.

Xoẹt xẹt!

Một đoàn sương màu tím bị nổ tung, độc khí bắn ra tứ phía.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, mi tâm Diệp Trần phồng lên, một vòng vầng sáng kiếm ý khuếch tán ra ngoài, ngăn cách hoàn toàn độc khí, sau đó nhanh chóng trừ khử.

Trong sân ở hẻm nhỏ.

Trên mặt Ngũ Độc Quỷ Tướng hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Sao vậy?

Ma y nhân hỏi.

- Tiểu tử này còn khó chơi hơn so với tưởng tượng, ngay cả Vô Tâm Độc Khí của ta cũng có thể nhận ra. Đáng chết, sao hắn lại cẩn thận như vậy, ngay cả lúc tu luyện cũng bảo trì trạng thái tốt nhất. Cỗ kiếm ý này rõ ràng lại có thể khắc chế độc khí của ta nữa chứ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 446: Ngự Thú Công Tử Mạc Tường. (Thượng,Hạ)

Ngũ Độc Quỷ Tướng thập phần khiếp sợ, hắn thân là người đứng đầu trong 108 đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáo cũng không phải là nói chơi. Lúc còn chưa đột phá đến Linh Hải Cảnh, phát ra Độc hệ Chân Nguyên đã có thể ăn mòn đại bộ phận Chân Nguyên, sát nhân trong vô hình. Sau khi trở thành đại năng Linh Hải Cảnh, uy lực của Độc hệ Chân Nguyên lại lớn hơn mấy lần so với trước kia, đối phó với một tên cường giả Tinh Cực Cảnh còn không phải dễ như trở bàn tay sao. Dù sao đây cũng không phải là quyết đấu chính diện, không phải bằng vào lực công kích và phòng ngự để phân thắng bại. Bất kể nói thế nào thì cấp độ Chân Nguyên của Diệp Trần chính là Tinh Cực Cảnh không sai vào đâu được, mà Chân Nguyên của hắn lại là Chân Nguyên của Linh Hải Cảnh, cả hai hơn kém nhau cả một cấp bậc.

Nghe vậy, Ma y nhân nói:

- Lực quan sát của kiếm khách rất nhạy cảm, lần đầu không được chỉ sợ lần sau cũng không được, nhưng chưa hẳn phải đặt mục tiêu lên người hắn, độc của ngươi cũng không phải chỉ dùng để giết người mà.

- Ngươi nói nữ nhân kia

Ngũ Độc Quỷ Tướng đoán được ý tứ của Ma y nhân.

Ma y nhân không nói.

- Hắc hắc, ngươi nói không sai, cần gì phải nhắm vào tiểu tử kia, ta chỉ cần khiến bằng hữu của hắn trúng độc thì hắn không thể không đến cầu ta được.

Ngũ Độc Quỷ Tướng nhắm hai mắt lại, linh hồn lực bám vào Vô Tâm Độc Khí, thúc dục nó lần thứ hai bay về hướng Phong Vũ Lâu.

Độc khí vô hình vô sắc, mật độ so với không khí còn thấp hơn, hơn nữa phương hướng phiêu động của nó lại rất quỷ dị, giống như biến không khí trở thành con đường để tiến lên vậy, nếu không dùng linh hồn lực cẩn thận quét qua thì căn bản không phát hiện được ở trong không khí có xen lẫn một đám độc khí trí mạng.

Vô Tâm Độc Khí xuất hiện ở trong phòng ngủ của Mộ Dung Khuynh Thành, bao phủ về phía nàng.

Hai mắt nhắm chặt của Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên mở ra, trong mắt lập lòe hắc quang, chỉ đơn giản liền phát hiện được ở trong không khí có một đám khí màu tim, một đám khí màu tím mắt thường căn bản không thể thấy được, có trời mới biết nàng làm sao mà thấy được, chỉ biết màu tím mà ngay cả Diệp Trần cũng không thấy đã bị nàng phát hiện.

Vươn tay phải ra, Mộ Dung Khuynh Thành cách không co rụt lại.

Sau một khắc!

Vô Tâm Độc Khí thân bất do kỷ cuốn thành một đoàn, bị một tầng lực trường vô hình bao trùm, bởi vì mật độ được tăng lớn cho nên nhan sắc của độc khí trở nên đâm đặc hơn bao giờ hết.

"Độc khí, có người muốn ám toán ta. " Chân Nguyên trong Thiên Ma Lực Tràng bị ăn mòn, xuy xuy rung động, Mộ Dung Khuynh Thành nhướng mày, ánh mắt thâm thúy truy theo căn nguyên Vô Tâm Độc Khí, nàng muốn tìm được người ra tay là ai.

Chỉ là ánh mắt vừa ra khỏi bên ngoài Phong Vũ Lâu thì độc khí giống như dải lụa liền bị tiêu tán, BA~ BA~, mấy người ở phụ cận thần không biết quỷ không hay ngã xuống, lập tức trúng độc bỏ mình. Chợt, cư dân ở những kiến trúc gần đó cũng nhao nhao ngã lăn ra đất. Đợi đến khi có người phát giác ra chuyện khác thường thì trong phương viên mấy ngàn thước, ngoại trừ võ giả Bão Nguyên Cảnh lợi hại và cường giả Tinh Cực Cảnh thì gà chó không còn. Phải biết rằng đây chỉ là một dải độc khí thật dài, Độc khí được

Độc hệ Chân Nguyên cô đọng mà thành, sau khí khuếch tán ra còn có thể giết chết phần lớn người trong phạm vi ngàn thước thì độc tính của nó quả thật không thể nào tưởng tượng được, so với bất cứ loại độc nào trên giang hồ đều độc hơn.

- Lại bị phát hiện rồi!

Trên mặt Ngũ Độc Quỷ Tướng như bị thiêu đốt, lần thứ nhất động thủ đối với Diệp Trần thất bại, lần thứ hai với Mộ Dung Khuynh Thành vẫn thất bại, cái này đã không thể dùng xấu hổ để hình dung nữa rồi, mà là quá xấu hổ, con mẹ nó, hắn tốt xấu gì cũng là đại năng Linh Hải Cảnh tinh thông Độc công, rõ ràng lại bị thất bại trên tay hai cường giả Tinh Cực Cảnh.

Không cần Ngũ Độc Quỷ Tướng nói, Ma y nhân đã phát giác được ở phụ cận chết rất nhiều người, ngươi chết nói rõ là Ngũ Độc Quỷ Tướng đã mất đi sự không chế đối với Độc khí hoặc là độc khí tự động tản mát ra, cho nên khả năng thành công là không đáng kể. Dù sao nếu thành công thì Ngũ Độc Quỷ Tướng hoàn toàn không cần phải giết nhiều người, tự tìm phiền toái như vậy.

- Nơi này không nên ở lâu, chúng ta trước tiên nên ly khai đã!

Ma y nhân tỉnh táo nói.

Hai người vội vàng rời khỏi sân nhỏ, biến mất khỏi phiến khu vực này.

Két kẹt!

Cửa phòng trọ của Mộ Dung Khuynh Thành bị đẩy ra, Diệp Trần đi đến, mở miệng nói:

- Tựa hồ có người đánh chủ ý vào ta, ngươi không sao chứ!

Sau khi bị độc khí tập kích, Diệp Trần phóng linh hồn lực ra bốn phương tám hướng, nhưng không đợi hắn tìm được người ra tay thì chỗ của Mộ Dung Khuynh Thành đã xảy ra chuyện, người ở phụ cận cũng bị chết thành

mảng lớn.

- Chất độc này rất lợi hại!

Tay phải Mộ Dung Khuynh Thành nâng lên trong hư không, bên trong vùng lực trường vặn vẹo, độc khí màu tím khẽ nhúc nhích giống như chất lỏng, ngưng tụ thành hình tròn.

Diệp Trần liếc mắt đánh giá độc khí, nói:

- Người ra tay hẳn là cao thủ tinh thông Độc công, hơn nữa bên trên độc khí ẩn chứa linh hồn lực khó có thể phát giác được.

- Đại năng Linh Hải Cảnh!

Mộ Dung Khuynh Thành nhướng mày, chỉ có đại năng Linh Hải Cảnh mới có thể thúc dục linh hồn lực thôi.

Diệp Trần gật gật đầu, người ta tay tất nhiên là đại năng Linh Hải Cảnh.

- Bọn hắn sao lại ra tay với chúng ta?

- Một chút manh mối cũng không có, nhưng ta ngược lại nhớ tới một người, kẻ đứng đầu trong 108 đại Quỷ Tướng của Cửu U Giáo - Ngũ Độc Quỷ Tướng. Nghe nói độc do hắn thả ra, đủ để hạ độc chết ngàn vạn người, đương nhiên ta chỉ là liên tưởng đến hắn thôi, tạm thời không có chứng cứ gì chứng minh là hắn cả. Nam Phương Vực Quần vô biên vô hạn, ngươi tình thông Độc không phải chỉ có mình hắn, có lẽ là một người khác cũng nên.

Diệp Trần không nhớ mình từng đắc tội cao thủ Độc công nào, nên đành phải liên tưởng đến Ngũ Độc Quỷ Tướng của Cửu U Giáo .

Nếu Mộ Dung Khuynh Thành đã không có việc gì, thì Diệp Trần liền cáo từ đối phương, trở lại phòng trọ của mình.

Một đêm không xảy ra chuyện gì.

Ngày kế tiếp, bốn người cùng lên đường tiến về phía bắc.

Bầu trời quang đãng như được giặt rửa qua, mây trắng từng đóa bồng bềnh!

Phía dưới là một mảnh bình nguyên rộng lớn, trên đó ngọn núi đá sừng sững đứng đấy.

XÍU... UU!!

Một đạo bóng đen khổng lồ chợt lóe lên ở ngọn núi bên trái.

Ngay sau đó là hai đạo bóng đen từ một bên khác bắn ra như gió lốc, ngọn núi rung động vài cái, đầu tiên là vị trí bên trái bị cọ xát qua nứt vỡ tạo thành hình nửa vòng tròn, giống như là bị cắt, chợt, phía bên phải cũng xuất hiện hai nửa hình tròn, cả ngọn núi nhìn từ phía trên giống như là một quả táo bị người ta cắn mất vài chỗ vậy

- Toàn bộ Nam Phương Vực Quần, phỏng chừng cũng chỉ còn người của Ngự Thú Môn chúng ta mới có thể đuổi đi nhẹ nhõm như vậy thôi.

Từ một đạo bóng đen đuổi theo phía sau truyền ra thanh âm, nói chuyện chính là một thanh niên thân mặc hạt y, lớn lên mày rậm mắt hổ, cốt cách vừa thô vừa to, khí tức bưu hãn thập phần dày đặc. Mà bóng đen dưới người hắn lại là một đầu đại điêu màu đen, đại điêu dài hơn 10m, hai cánh triển khai ra không sai biệt lắm cũng phải 20m, đúng là yêu thú bát cấp đạt trình độ cao - Hắc Phong Điêu. Chiến lực của Hắc Phong Điêu không tầm thường nhưng thứ trân quý nhất vẫn là tốc độ của nó, trong nháy mắt, nó có thể đột phá gấp bảy lần vận tốc âm thanh.

Phía trên một đầu Hắc Phong Điêu bên cạnh, nữ tử dung mạo xinh đẹp tuyệt trần khẽ cười nói:

- Nhị sư huynh, từ hôm qua đến giờ ngươi thật cao hứng, có phải muốn đến gặp người tình trong mộng rồi phải không hả?

Hạt y thanh niên đỏ mặt lên

- Chớ có giễu cợt ta, ta thích nàng nhưng nàng chưa hẳn là thế, nếu ta có thực lực như Đại sư huynh thì tốt rồi.

Trên lưng Hắc Phong Điêu bay phía trước, một thanh niên anh tuấn thân mang thanh y chắp tay đứng trên đó, cuồng phong tuy rằng bị Chân Nguyên ngăn cách bên ngoài, nhưng không biết có phải do thanh niên tận lực làm hay không mà vẫn có một tia khí lưu được thẩm thấu qua, thổi mái tóc đen dài của hắn tung bay, thoạt nhìn thật tiêu sái không bị trói buộc. Nghe được thanh âm do hạt y thanh niên vận dụng Chân Nguyên phát ra, hắn bĩu môi, khí phách nói:

- Nhị sư đệ, nếu ta là người thì liền trực tiếp thổ lộ cùng nàng, nam nhân vẫn nên bá đạo một chút thì tốt hơn. Nhưng tiếc là ngoại trừ Lôi Chi Công Chúa, còn không có ai có thể khiến ta vừa ý cả, bằng không ta đã sớm tạm biệt cuộc sống đơn độc rồi.

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần che miệng cười nói:

- Ngươi xem, Đại sư huynh cũng ủng hộ ngươi đấy.

Gãi gãi đầu, trên mặt hạt y thanh niên càng thêm càng đỏ.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba người cưỡi trên Hắc Phong Điêu thẳng tắp bay vút, tạo nên một vệt sáng dài đen ở phía sau.

Tốc độ của Hắc Phong Điêu rất nhanh, đã vượt qua những người đang lần lượt chạy đi, lúc vượt qua bốn người song song thì thanh niên anh tuấn vô thức liếc qua. Cái liếc xuống này, khiến ánh mắt của hắn rốt cuộc không cách nào chuyển dời đi được nữa, dù là lúc Hắc Phong Điêu vượt qua bốn người thì hắn cũng quay đầu lại nhìn, còn cố ý giảm thấp tốc độ Hắc Phong Điêu xuống nữa.

Quan sát bốn người, bốn người theo thứ tự là hai nam hai nữ, người trẻ tuổi bên trái tướng mạo bình thường, khí tức cũng bình thường, không có chỗ nào đặc biệt cả. Phía bên phải người trẻ tuổi bình thường là một nữ tử có dung mạo tương đối xinh đẹp, dáng người uyển chuyển thướt tha, mặc kệ đặt ở đâu cũng đều là một mỹ nữ. Bất qua loại mỹ nữ cấp bậc này thanh niên anh tuấn đã thấy rất nhiều nên cũng không quá để ý, đáng để hắn chú ý chính là người trẻ tuổi áo lam. Người này eo đeo trường kiếm, khuôn mặt thanh tú tuấn dật, ánh mắt tuy rằng rất ôn hòa, nhưng rơi vào trong mắt thanh niên anh tuấn liền cảm giác được một loại ý chí lăng lệ ác liệt. Nếu như nói người trẻ tuổi áo lam khiến hắn phải nhìn mấy lần, vậy thì cô gái áo tím bên cạnh chính là khiến cho hắn không thể nào dời mắt nổi. Thế gian lại có mỹ nữ có thể cùng sánh với Lôi Chi Công Chúa, bất kể là tướng mạo, khí chất đều thuộc loại khuynh quốc khuynh thành. Cho dù thanh niên anh tuấn đã nhìn quen mỹ nữ thiên hạ, thì tim cũng không khỏi đập rộn lên.

Rống!

Hắc Phong Điêu tạo ra trong hư không một hình vòng cung, chặn trước đường đi của bốn người.

- Đại sư huynh, ngươi sao vậy?

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần và hạt y thanh niên khó hiểu, không phải chuyển hướng đấy chứ.

Bốn người thấy có người cản đường thì lập tức dừng lại.

Đúng là bốn người Diệp Trần.

- Bốn vị, tại hạ Ngự Thú Môn Mạc Tường.

Thanh niên anh tuấn nhảy xuống từ Hắc Phong Điêu, chắp tay ôm quyền.

Diệp Trần hỏi:

- Chuyện gì?

Mạc Tường cười cười

- Gặp tức là có duyên, ta đoán chắc là các ngươi đi Lôi Đô phải không, chúng ta vừa vặn cũng đi Lôi Đô, không bằng kết bạn đồng hành đi!

- Chuyện gặp nhau thì nhiều lắm, cũng không hẳn là duyên phận.

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Ha ha!

Mạc Tường lơ đễnh, nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Không biết tính danh của cô nương, mong rằng hãy nói cho Mạc Tường được rõ.

Mộ Dung Khuynh Thành có chút sửng sốt một chút, nói:

- Nếu ngươi đã thập phần để ý đến duyên phận, vậy thì cứ xem duyên phận đi.

Cốc Du Vân sao lại không nhìn ra Mạc Tường là bị Mộ Dung Khuynh Thành mê hoặc chứ, có chút buồn cười.

- Cô nương nói cũng đúng, bất quá ta thủy chung vẫn tin tưởng rằng giữa chúng ta có duyên phận, gặp lại ở Lôi Đô.

Liên tục bị cánh cửa đóng sập vào mặt, Mạc Tường cũng không căm tức, hắn biết rõ lúc này phải nên biết tiến thối, nếu ấn tượng đầu tiên mà không tốt thì... về sau cần phải nổ lực rất nhiều mới có thể đền bù lại.

Phi thân nhảy lên Hắc Phong Điêu, Mạc Tường quay đầu

- Lôi Đô cũng không bình yên như các ngươi nghĩ, nếu có phiền toái gì thì có thể báo tên ta ra, gặp lại.

Gáy!

Nói xong, cũng không quay đầu lại, cưỡi trên Hắc Phong Diêu ly khai.

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần và hạt y thanh niên không biết ra sao, cười khổ một tiếng, khống chế Hắc Phong điêu đuổi sát theo sau.

Đợi đến khi ba người ly khai.

Cốc Du Vân nói:

- Ngự Thú công tử Mạc Tường, đại đệ tử của Ngũ phẩm tông môn - Ngự Thú Môn, ở Lôi Vực là một thiên tài gần với Lôi Chi Công Chúa, một thân thực lực ước chừng có thể xếp vào top 10 ở Nam Phương Vực Quần, không thể tưởng được lại gặp phải ở chỗ này.

- Ngự Thú công tử Mạc Tường!

Diệp Trần thu hồi ánh mắt, hắn có thể cảm nhận được đối phương rất mạnh. Khí tức của tên kia thập phần tinh thuần, thử dò xét thì thấy độ tình thuần Chân Nguyên của đối phương cũng đạt đến trình độ thập phần cao siêu. Ở trong mắt Diệp Trần thì ngoại trừ Mộ Dung Khuynh Thành ra hắn chính là người trẻ tuổi mạnh nhất hiện nay.

- Chúng ta đi thôi!

Cường giả trẻ tuổi ở Lôi Đô nhiều như mây, bọ họ đã sớm chuẩn bị tư tưởng, nếu một Ngự Thú công tử Mạc Tường đã khiến cho bọn họ kinh ngạc thì khi đến Lôi Đô chẳng phải sẽ kinh ngạc đến chết luôn sao.

Chuyện của Mạc Tường rất nhanh liền bị bọn hắn quên đi, nhanh chóng chạy tới phương hướng Lôi Đô.

Càng tới gần Lôi Đô, bốn người càng nhìn thấy nhiều thanh niên tuấn kiệt, trong đó không thiếu những thiên tài lợi hại được bài danh hàng đầu. Khí chất của nguyên một đám thiên tài này rất đặc biệt, hoặc khí vũ hiên

ngang, hoặc tướng mạo phong nhã, hoặc ngọc thụ lâm phong, hoặc diễm lệ vô song, không ai không phải là nhân trung long phượng, từng người đứng chễm chệ tại địa bàn của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 447: Ăn Cái Bàn. (Thượng,Hạ)

Đương nhiên, đã đến Lôi Đô thì là Long cũng phải cuộn mình, là Hổ cũng phải nằm xuống. Ai cũng biết, Lôi Đô không phải là địa phương nào khác, ở đây mới thật sự là ngọa hổ tàng long, hội tụ toàn bộ tuyệt đỉnh thiên tài của Nam Phương Vực Quần và mấy vực lân cận. Ngoại trừ mấy người Lôi Chi Công Chúa, Thiên Thư công tử thì ai dám hung hăng càn quấy, cho dù có người hung hăng càn quấy thì đó cũng là chuyện của quá khứ rồi.

- Lôi Đô, ta ngược lại muốn xem ở đó có bao nhiêu thiên tài!

- Lần này ta tới nhất định phải bỗng nhiên nổi tiếng.

- Theo ta thấy thì những người dương danh bên ngoài kia, không có ai có thể mạnh hơn ta cả!

Trên đường, bốn người Diệp Trần không phải nghe được nhưng thanh âm kiểu thế chỉ một lần, trong lúc âm thầm buồn cười thì cũng bắt đầu cảm nhận được hào khí tranh phong đang tràn ngập.

Lôi Đô là thủ đô của Lôi Chi Đế Quốc, cũng là đệ nhất đại thành của Nam Phương Vực Quần, một trong mười hai tòa thành lớn của Chân Linh đại lục, trên trời thì được xưng là Lôi Cung, dưới đất được gọi là Lôi Đô.

Sự to lớn của Lôi Đô, khó có thể diễn tả bằng ngôn từ.

Bốn người Diệp Trần đứng ở ngoài hơn mười dặm, trông thấy chính là một dải hắc tuyến không biết dài đến bao nhiêu, hắc tuyến chính là tường thành của Lôi Đô tường thành, mà ở bên trong tường thành, kiến trúc san sát nhau, cao rộng không biết bao nhiêu mà kể. Còn chưa đến gần, khí tức cổ xưa rộng lớn đã đập vào mặt, khiến cho người khác thở không thông.

Nhớ rõ lúc trước khi tiến vào Vũ Thành, Diệp Trần cũng từng bị trấn trụ. Nhưng nếu lấy Vũ Thành so với Lôi Đô vậy thì chả khác nào mang chiếc lều nhỏ ra so với nhà lớn xa hoa, bất kể là quy mô, hình dáng hay là khí thế đều không cùng một cấp bậc. Rất khó tưởng tượng được, tòa thành thị này phải bỏ ra bao nhiêu năm mới kiến tạo lên được.

Đây là một tòa cổ khanh đã sừng sững vài vạn năm, là Nam Phương Vực Quần đệ nhất thành, cũng là một trong mười đại thành của Chân Linh đại lục.

Đến gần, hình dáng của Lôi Đô ngày càng rõ ràng, khí tức cổ xưa rộng lớn tựa hồ cũng khiến cho không khí bắt đầu ngưng trệ... trông thấy toà thành thị cổ xưa cực lớn này, mỗi một người đều nhịn không được trở nên an tĩnh lại, sợ hành vi của mình sẽ quấy rầy một thứ nào đó.

- Lôi Đô!

Hai chữ cổ được khắc phía trên cửa thành của tường thành. Chữ "Lôi" tựa như Lôi Đình tung hoành, khí phách Vô Song, chữ "Đô" đóng đô thiên hạ, mang cho người ta cảm giác an tâm.

- Hay cho một tòa Lôi Đô!

Dưới cửa thành, Diệp Trần ngửa đầu nói khẽ.

Tiến vào Lôi Đô thì khí tức của tòa cổ thành này lại có biến hóa rất nhỏ, trong cổ xưa bao la mờ mịt sẽ khiến người ta cảm nhận được một cỗ phồn hoa sáng chói thiên cổ không thay đổi, phảng phất như tuế nguyệt cũng không thể khiến nó mất đi sắc thái, cho đến ngày nay, nó vẫn như trước là tòa thành thị phồn hoa nhất.

Trên đường phố rộng lớn, ngựa xe như nước, tiếng người huyên náo, phóng mắt nhìn lại, đầu người đông nghịt phủ kín mỗi một góc nhỏ, cửa hàng quán rượu cao ngất ở hai bên giống như là đê chặn nước sông, bao phủ hoàn toàn dòng người như thác lũ vào trong.

Cơ hồ thì cứ trong mười người thì có một người trẻ tuổi, trong mười người trẻ tuổi lại có một thiên tài, trong mười thiên tài lại có một tuấn kiệt đủ cho người khác phải ghé mắt

Không biết có phải do nguyên nhân Long Mạch chi khí tràn đầy hay không mà Diệp Trần tựa hồ như nghe được vô số tiếng long ngâm, âm thanh văng vẳn. Tiếng "Long Ngâm" như có như không này cũng không phải là Long Ngâm thật sự, nếu nói đúng ra thì là tiếng thú chiếm đa số, có thể gọi là Văn Long Hống Khiếu. Mà ở trên không Lôi Đô, khí lưu bắt đầu khởi động, thay đổi bất ngờ, nếu cẩn thận nhìn tới thì sẽ nhìn thấy từ chỗ nào đó bay ra rất nhiều khí lưu hình rồng.

- Rốt cục cũng chờ đến Vũ Đạo Trà Hội hai năm một lần, Hoàng Nguyên ta nhất định phải phong quang một phen, ít nhất phải để cho người khác biết rõ tên của ta mới được.

Một ít người trẻ tuôi vừa ra khỏi cửa nhiệt huyết sôi trào, hai mắt tỏa ánh sáng.

- Vũ Đạo Trà Hội lần này thanh niên tuấn kiệt tham gia chiếm đông nhất, muốn để cho người khác nhớ rõ danh tự, không có một hai tuyện chiêu đặc biệt thì không thể nào. Hoàng huynh, tốt nhất là ngươi nên chuẩn bị tư tưởng đi, miễn cho chênh lệch quá lớn, không chịu nổi áp lực.

Người trẻ tuổi bên cạnh có chút kinh nghiệm nhắc nhở.

Quán rượu ở Lôi Đô nhiều không kể xiết, ở ngã tư đường thứ nhất, một quán rượu xa hoa lộng lẫy tọa lạc ở đâu đó, bốn người Diệp Trần đi vào.

- Chưởng quầy, cho chúng ta bốn gian phòng khách.

Chưởng quầy liếc nhìn bốn người, mặt mang vẻ xin lỗi nói:

- Thật có lỗi, tửu lâu chúng ta đã đầy, nói đúng ra thì đã đầy từ ba ngày trước cơ.

Bốn người bất đắc dĩ, đành phải chọn một nơi khác

Kết quả cũng giống hệt trước kia, tất cả các tửu điểm nhìn có vẻ huy hoàng xa hoa thì đều đã đầy khách, không tìm ra một gian phòng trống nào cả.

Lúc này, Cốc Du Vân nói với Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành:

- Vũ Đạo Trà Hội sắp diễn ra, người ở Lôi Đô khẳng định sẽ rất nhiều, bốn người ở cùng một chỗ rất khó tìm được quán rượu nào còn trống cả bốn phòng, không bằng chúng ta tách ra đi! Như vậy thì xác suất thành công sẽ lớn hơn một nửa rồi.

Diệp Trần gật gật đầu, đối phương nói không sai, hai người tìm một tửu điếm sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút, huống chi hắn và Cốc Du Vân cũng không quen thuộc lắm, lúc này tách ra thì đúng quá rồi.

Rốt cục, ở một khu vực tương đối vắng vẻ của Lôi Đô, hai người cũng đã tìm được một quán rượu có quy mô tầm trung, bên trong còn thừa lại ba phòng trống.

Nếu là bình thường thì quán rượu bực này có thể có ba thành lưu lượng người ở đã là tốt lắm rồi. Nhưng hôm nay, cả một quán rượu đều tràn ngập tiếng chuyện trò, hào khí thập phần sôi động.

- Hai vị, thỉnh bên này.

Điếm tiểu nhị đi phía trước. Đã đến lầu ba, Diệp Trần chọn một phòng trọ ở bên ngoài, còn phòng của Mộ Dung Khuynh Thành ở trong một lối nhỏ.

Phòng trọ coi như rộng rãi sạch sẽ, có một phòng ngủ, một đại sảnh cùng với một phòng tắm, trên mặt đất có phủ một tấm thảm hoa, nhan sắc tao nhã.

Ngây người trong phòng khách một hồi, sắc trời bắt đầu tối, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đồng loạt đi xuống lầu, đến đại đường tầng hai.

Đại đường tầng hai tương đối náo nhiệt, phần lớn là nam nữ trẻ tuổi.

- Các ngươi nghe gì chưa, nơi Phù Quang Vực của Thiên Thư công tử vừa xuất hiện một thiên tài lợi hại, tuổi còn trẻ đã cô đọng được Vũ Hồn chính thức, cũng đã đánh bại đệ nhị thiên tài của Kim Sa Vực, danh tiếng quá lớn, vẻn vẹn chỉ dưới mỗi Thiên Thư công tử. Ngày hôm qua hắn lại ở trên tây khu bỉ vũ tràng đánh bại hơn mười tên thiên tài trẻ tuổi, không một thua trận.

- Đệ nhị thiên tài của Kim Sa Vực gọi là Vạn Trác Minh a! Thực lực của Vạn Trác Minh không thể khinh thường mà hắn cũng có thể đánh bại thì Vũ Đạo Trà Hội lần này ngày càng đặc sắc rồi.

- Cũng không phải thế, những năm gần đây, thiên tài lợi hại xuất hiện nguyên một đám, đè ép các thiên tài có uy tín lâu năm xuống, nói không chừng lần này sẽ xuất hiện một thiên tài cấp Chân Long có thể đánh bại cả Thiên Thư công tử và Lôi Chi Công Chúa ấy chứ.

- Khả năng rất nhỏ, những thiên tài khác còn có thể vượt qua, nhưng các loại Chân Long thiên tài như Thiên Thư công tử đã đạt tới đỉnh, muốn uy hiếp được bọn hắn thì cấp bậc Tinh Cực Cảnh không hề có khả năng.

- Vũ Đạo Trà Hội còn chưa bắt đầu, sao ngươi biết là không có khả năng chứ.

- Hắc hắc, nếu có thiên tài như vậy thì ta sẽ ăn hết cả cái bàn này.

- Ta không tin, cái bàn này ta lưu lại bảo tồn cho người.

- Bảo tồn thì bảo tồn, nhưng nếu không có thì làm sao?

- Ta đây cũng ăn hết cái bàn đó.

Nghe hai người đối thoại, nhiều người ở xung quanh cảm thấy rất hứng thú, bất quá tuyệt đại đa số mọi người đều ủng hộ người thứ hại, dù sao thiên tài cấp Chân Long cũng không phải là củ cải trắng, nói xuất hiện liền xuất

hiện.

Thanh niên tuấn kiệt chuẩn bị bảo tồn cái bàn cười lạnh, thầm nghĩ: "Không có khả năng tuyệt đối thì sao ta lại nói ra chứ, sư phụ của ta chính là Tinh Tượng đại sư, ba ngày trước hắn đã có nói qua, nói trên không Lôi Đô hỗn loạn một mảnh, gió nổi mây phun, ngoại trừ ba đầu Chân Long còn có thêm rất nhiều Giả Long, trọng yếu hơn là ở khu vực phía nam rõ ràng lại có một đầu Chân Long đang tới gần, việc này ở những lần thiên tài hội tụ trước kia chưa từng phát sinh, cho nên cục diện tam Long tranh phách trong lần này đã không còn khả năng nữa, khu vực phía nam sẽ xuất hiện một đầu Chân Long càng thêm uy thế, người mà trong tương lai thanh thế của hắn khiến cho ba đầu Chân Long kia cũng không dám tới gần. "

Hắn biết rõ, sư phụ nói Chân Long Giả Long chính là một loại dị tượng hư vô mờ mịt không thể nào sờ tới được, chỉ có nhân tài tinh thông phong thủy tinh tượng mới có thể cảm giác thấy. Đương nhiên, vương giả Sinh Tử Cảnh cũng có thể thấy, hơn nữa, vương giả Sinh Tử Cảnh còn có thể ảnh hưởng đến phong thủy tinh tượng nữa.

"Tiểu tử, chờ ăn cái bàn đi! Bất quá ta nên đổi lại một chút, để cho ngươi ăn một cái bàn thì sao đủ chứ, ít nhất phải nhiều hơn một chút nữa. "

Mang tâm tư ác độc như vậy, người trẻ tuổi cốt cách thanh kỳ lặng yên ly khai quán rượu.

Nhìn qua người trẻ tuổi ly khai, Diệp Trần cười cười, cùng Mộ Dung Khuynh Thành tìm một bàn trống ngồi xuống.

Một quán rượu khác cách đó không xa.

- Không đi ra không biết, sau khi đi ra mới biết được thiên tài trong thiên hạ lại nhiều đến thế, chúng ta chẳng khác nào ếch ngồi đáy giêng cả.

Lý Đạo Hiên uống một ngụm rượu, cảm khái nói.

Nghiêm Xích Hỏa nói:

- Sao thế, ngươi sợ.

Lý Đạo Hiên lắc đầu,

- Không phải sợ, mà là kích động.

- Thế mới đúng là ngươi

Quan hệ giữa Nghiêm Xích Hỏa và Lý Đạo Hiên rất kỳ quái, vừa là bằng hữu, cũng là đối thủ. Lúc Diệp Trần còn chưa xuất hiện thì bọn hắn tranh đấu gay gắt, nhòm ngó đệ nhất bảo tọa của Tiềm Long Bảng, đến khi Diệp Trần xuất hiện thì bọn hắn cũng không cải biến mối quan hệ.

Đặt chén rượu xuống, Lý Đạo Hiên nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nói:

- Không biết bọn hắn ở nơi nào?

Hắn nói chính là Tư Không Thánh và Diệp Trần. Nam Trác Vực, cũng chỉ có hai người kia là tương đối cường thế. Một người có Vương giả huyết mạch, trời sinh có được Vương giả chi tướng. Một người thì mới xuất hiện, ngạnh sanh sanh cải biến cục diện lâm thời, bất cứ thứ gì cũng không ngăn được hắn quật khởi.

- Tư Không Thánh nhất định sẽ xuất hiện, Diệp Trần thì ta không biết.

Nghiêm Xích Hỏa rất rõ Tư Không Thánh, niên kỷ nhỏ hơn hắn, nhưng so với hắn càng có mục tiêu, hắn không tin sau khi đối phương bại bởi Diệp Trần sẽ dần dần trầm luân. Đả kích sẽ chỉ khiến hắn càng cường đại hơn, càng dễ đạt tới đỉnh phong hơn thôi. Nếu như Diệp Trần không xuất hiện, Nghiêm Xích Hỏa ngược lại cho rằng con đường trở thành vương giả Sinh Tử Cảnh của hắn sẽ nhấp nhô ấy chứ. Dù sao trong lịch sử cũng không có một thiên tài nào có thể dễ dàng trở thành Vương giả cả.

Về phần Diệp Trần, Nghiêm Xích Hỏa quả thật nhìn không thấu. Hắn tựa như mây trên trời, tụ tán vô thường, hoặc như gió, vô hình vô tướng, khiến cho cảm giác của hắn dị thường quái dị, lại dị thường khủng bố. Trận

đấu Tiềm Long Bảng lần đó là lần đầu tiên hắn có chút thất thố, bức thiết muốn chiến thắng. Hiện giờ xem ra, trong tiềm thức của bản thân lúc đó đã cho rằng sẽ không bao giờ siêu việt hắn được cho nên không có chút cơ hội nào cả.

- Đúng vậy! Ta cũng cho rằng như thế, bất quá ta vẫn tin hắn sẽ đến, bất kể là cố ý hay là vô tình.

Lý Đạo Hiên uống một ngụm rượu.

- Trực giác Kiếm Khách sao?

Nghiêm Xích Hỏa cảm thấy Lý Đạo Hiên càng ngày càng thâm sâu khó lường rồi.

Lý Đạo Hiên lắc đầu, nói là trực giác cũng không chính xác, hẳn là chấp nhất thì đúng hơn!

Hai người ngồi trong hành lang quá mức bắt mắt, một người là đao khách, một người là kiếm khách, đao khí và kiếm khí vô hình đan vào cùng một chỗ, va chạm phát ra hỏa hoa vô hình, khiến cho xung quanh không ai nguyện ý muốn đến gần, thỉnh thoảng lại ghé mắt nhìn qua, nội tâm thầm suy đoán đây là thiên tài của vực nào.

Quay lại đại đường lúc trước

Diệp Trần cười cười

- Thật trùng hợp, phụ cận có người quen.

Hắn không thúc dục linh hồn lực, bất quá khí tức đối bính giữa Nghiêm Xích Hỏa và Lý Đạo Hiên vẫn bị hắn cảm giác được. Đao và kiếm ở cùng một chỗ, cho đến giờ đều là trạng thái tranh phong, không phải là do cá nhân, mà là đao đạo và kiếm đạo trời sinh chống cự lẫn nhau, ai cũng không muốn bị áp chế cả. Lông mày Mộ Dung Khuynh Thành nhíu lại, nàng không cảm ứng được gì cả, sự cảm ứng khí tức của đối phương quá nhạy cảm rồi,

khí tức ở bốn phương tám hướng nhiều không kể xiết, giao hòa cùng một chỗ, hỗn loạn một mảnh, muốn phân biệt được có phải là người quen hay không thì độ khó lớn khó có thể tưởng tượng được.

Thời gian Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đến Lôi Đô không sớm cũng không muộn, sau khi nghỉ ngơi một ngày, Vũ Đạo Trà Hội đã chính thức bắt đầu vào sáng sớm ngày thứ ba.

Sáng sớm ở Lôi Đô khác với ngoại giới, sương mù mang theo một tia lam nhạt, đây cũng không phải là do sương mù có vấn đề mà là kiến trúc ở Lôi Đô có vấn đề. Kiến trúc ở Lôi Đô không phải được kiến tạo từ vật liệu bình thường mà là một loại Lôi Vân Thạch đặc thù.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 448: Vũ Đạo Trà Hội Bắt Đầu.(Thượng,Hạ)

Lôi Vân Thạch có công hiệu phân giải lôi điện, qua một thời gian thì bản thân Lôi Vân Thạch sẽ phản xạ ra ánh sáng màu lam nhạt. Loại ánh sáng lam nhạt này không thể nhìn bằng mắt thường được, chỉ có sương mù bay tới hoặc là lúc sắc trời lờ mờ mới có thể phản xạ vào sương mù, khiến cho sương mù pha chút sắc xanh. Sương mù cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của mọi người, trời mới vừa mới tờ mờ sáng, toàn bộ Lôi Đô đã như sống lại, bộc phát ra sức sông kinh người, sự nhộn nhịp của nó quả thật nghe mà rợn cả người, ngẩng đầu, dù là người trì độn cũng có thể thấy được bầu trời thay đổi bất ngờ, khí lưu bắt đầu khởi động.

Vũ Đạo Trà Hội hai năm một lần có thể nói là thời điểm để một đời tuổi trẻ chứng minh bản thân. Ở trên địa bàn của mình xưng vương xưng bá thì không xem vào đâu nhưng nếu có thể ở trên cái võ đại lớn của Nam Phương Vực Quần này xưng vương xưng bá thì mới gọi là có bổn sự. Rất nhiều người vì Vũ Đạo Trà Hội lần này, không biết đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu máu và nước mắt, chỉ chờ một khi thành danh thì danh dương cả Nam Phương Vực Quần.

Hiện tại, Vũ Đạo Trà Hội cuối cùng cũng bắt đầu. Ngoại trừ một số ít người thì tất cả mọi người đều rất kích động và khẩn trương, chiến ý vốn nội liễm rốt cuộc không khắc chế được nữa, phóng thẳng lên trời.

Vô số đạo chiến ý đan vào trên không Lôi Đô, mang đến cho người ta một loại ảo giác quần long nhảy múa, Thiên Địa biến sắc.

Hào khí nóng nảy không làm ảnh hướng đến Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, hai người cùng xuống lầu, cùng ăn điểm tâm sáng, phảng phất như sắp bắt đầu không phải là Vũ Đạo Trà Hội, mà là một cuộc trà chiều bình thường vậy.

Vị trí gần cửa sổ, Diệp Trần ngẩng đầu lên, trong tầm mắt của hắn, bầu trời không có gì biến hóa, vẫn tràng cảnh gió thổi mây phun như trước, bất quá dựa vào long mạch chi khí trong cơ thể, hắn có thể cảm nhận được ba cổ Chân Long chi khí khác, kể cả hắn thì tổng cộng có bốn cổ Chân Long chi khí. Ba cổ Chân Long chi khí kia có lẽ đại biểu cho Lôi Chi Công Chúa, Thiên Thư công tử cùng với Cương Linh Tử.

"Bốn đầu Chân Long, bảy tám đầu Ngụy Long có chứa Chân Long chi tướng, mấy chục đầu Giao Long, mấy trăm đầu đại xà có cơ hội lột xác thành Giao Long, toàn bộ Lôi Đô có thể được xưng tụng là quần long nhảy múa cuồng loạn rồi. "

Một quán rượu cách đó không xa.

Nghiêm Xích Hỏa khó được nói một câu cổ vũ Lý Đạo Hiên, cũng là cổ vũ chính bản thân...

- Cố gắng lên, không được ném đi mặt mũi của Nam Trác Vực chúng ta đâu đấy.

- Ngươi cũng thế.

- Ân, cùng cố gắng.

Hít sâu một hơi, hai người sóng vai đi ra quán rượu.

Sau một khắc ra khỏi quán rượu, bọn hắn chẳng những phải chiến vì mình, mà còn phải chiến vì Nam Trác Vực. Áp lực vô hình tuy rằng khiến cho bọn hắn không thở nổi, nhưng không thể nào khiến bọn hắn sợ hãi được, nhiều thiên tài hơn nữa thì sao, bọn hắn phải càng đánh càng mạnh, càng mạnh càng đánh.

Chưa có lúc nào khiến bọn hắn khát vọng một trận chiến như lúc này.

Ngoài cửa Nam của Lôi Đô, một gã thanh niên đi ra từ trong sương mù.

"Lôi Đô, Thác Bạt Khổ ta đến rồi! "

Người trẻ tuổi hùng tráng đúng là Thác Bạt Khổ lai lịch thần bí, cá tính của hắn ham chơi hiếu chiến, lại lần nữa chậm trễ chạy đến, lần này không có cao thủ nào dẫn hắn một đoạn đường nên hắn chỉ có thể đi suốt đêm, dốc sức liều mạng chạy trốn, cũng may là lúc này đã không giống xưa, tốc độ của hắn như được thần trợ giúp, khiến hắn có thể trong khoảnh khắc cuối cùng, chạy tới Lôi Đô, chạy tới Vũ Đạo Trà Hội ngay trước một khắc sắp bắt đầu.

Hai tay hắn đại trướng, khí thế cường hãn và long mạch chi khí thậm chí ảnh hưởng đến cách cục trên không Lôi Đô. Vốn là cục diện tứ long tranh phách, hiện giờ tuy vẫn như thế, bất quá trong bốn đầu Long lại có thêm một đầu Ngụy Long vô cùng cường đại, đầu Ngụy Long này chỉ kém sinh ra nanh vuốt sắc bén, so với Ngụy Long khác thì mạnh hơn không ít.

- Ồ, lại một vị cao thủ nữa tới.

Bên ngoài quán rượu, một gã thanh niên mặc Thất Tinh bào, tướng mạo tuấn nhã, khí chất xuất trần ngẩng đầu khẽ nói, ở bên cạnh hắn có một bóng dáng xinh đẹp đang đứng đấy. Đây là một nữ tử trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp, đừng cùng một chỗ với thanh niên khí chất xuất trần chẳng những không có ảm đạm thất sắc, ngược lại còn mang lại cảm giác trời sinh một đôi nữa.

- Đại sư huynh, có cao thủ gì đáng để ngươi chú ý thế?

Phía sau hai người còn có một đám người, trong đám người có một ngưởi mở miệng.

Thanh niên tuấn nhã lắc đầu

- Tuy rằng không phải Chân Long, nhưng cũng không thể coi thường, Ngụy Long tùy thời đều có khả năng trở thành Chân Long.

- Đại sư huynh nói rất đúng!

Mọi người đối với thanh niên tuấn nhã thập phần kính nể, Đại sư huynh trong miệng bọn hắn không phải là ai khác mà chính là một trong ngũ đại thiên tài của Nam Phương Vực - Thiên Thư công tử. Nếu luận thực lực thì ẩn ẩn có xu thế trở thành đệ nhất nhân của một đời tuổi trẻ ở Nam Phương Vực Quần. Đương nhiên, còn có người nói Lôi Chi Công Chúa là Nam Phương Vực Quần đệ nhất nhân, cũng có người nói Cương Linh Tử, nhưng bất kể thế nào, Thiên Thư công tử với tư cách là một trong các nhân vật đầu lĩnh của Nam Phương Vực Quần, hắn chẳng những không chút kiêu ngạo, ngược lại dị thường khiêm tốn, không muốn bội phục cũng không được.

- U Tâm, chúng ta đi thôi!

Thiên Thư công tử nói với cô gái xinh đẹp.

Cô gái xinh đẹp gật gật đầu.

- Ồ!

Vừa đi ra một bước, thần sắc của Thiên Thư công tử liền có chút ngạc nhiên, lại ngẩng đầu lên. Trên bầu trời, bốn đạo Chân Long chi khí phân biệt rõ ràng, bên cạnh là chín đầu Ngụy Long chi khí, nhưng là bây giờ, một đầu Ngụy Long cao chót vót không biết từ đầu lọt ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, xuất liên tục hai Ngụy Long.

- Đệ Tứ Dạ, ngươi thật giống như có chút hưng phấn.

Bên ngoài Tây môn Lôi Đô, ba đạo nhân ảnh đứng trong đó.

Người trẻ tuổi ánh mắt như Thần linh thản nhiên nói:

- Không có gì, chúng ta đi vào thôi.

Một đạo nhân ảnh bên trái bĩu môi nói:

- Ngươi không nói chúng ta cũng biết, người và kẻ gọi là Diệp Trần kia có ân oán rất lớn, lần này hắn rất có khả năng sẽ xuất hiện tại Vũ Đạo Trà

Hội, mà ngươi hai năm qua được trải qua sự dạy dỗ của lâu chủ, đã xưa đâu bằng nay.

- Lắm miệng, hắn không đơn giản như vậy đâu.

- Ha ha, tốt, ta không nói nữa, bất quá thật hy vọng hắn sẽ tham gia Vũ Đạo Trà Hội, ta và Đệ Lục Dạ ngược lại muốn nhìn một chút xem hắn có lợi hại như ngươi nói hay không, có lẽ mấy năm qua đi, hắn đã ảm đạm thất sắc, trở thành một khỏa lưu tinh vẫn lạc rồi cũng nên.

- Sẽ không đâu.

Người trẻ tuổi cầm đầu không nói gì nữa, cất bước đi vào cửa thành.

- Tốt rồi, nên đi Cẩm Tú Viên rồi.

Diệp Trần đứng người lên, bỗng nhiên nói:

- Ngươi cũng không cần thiết phải áp chết khí tức của mình nữa, bầu trời có thêm một đầu Ngụy Long của ngươi cũng không nhiều đâu.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu

- Ngụy Long thủy chung vẫn là Ngụy Long, hơn nữa ta khác các ngươi.

- A!

Diệp Trần liếc nhìn Mộ Dung Khuynh Thành, ở trong mắt đối phương thì mình rất thần bí, nhưng trong mắt mình thì đối phương sao lại không phải thế chứ.

Hắn có dự cảm, Mộ Dung Khuynh Thành không đơn giản.

Dù không có Ma Đạo ý chí, dù không có bất kì tiến bộ nào, nàng cũng không phải là một người đơn giản, chỉ là không thích bộc lộ ra ngoài thôi.

Có lẽ có nguyên nhân gì đấy!

Ngay một khắc khi Diệp Trần ra khỏi quán rượu, mặt trời vừa vặn bay lên, luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên may mắn thế nào lại rơi vào trên người hắn, cả người phiêu dật không hề giống phàm nhân khiến cho chưởng quầy và điếm tiểu nhị ở trong quán rượu nhìn đến ngây người, thẳng đến Diệp Trần ly khai khỏi tầm mắt bọn hắn cũng chưa hồi phục lại đươc tinh thần.

Cẩm Tú Viên, Lôi Đô đệ nhất viên.

Chiếm diện tích 800 khoảnh (rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6, 6667 hec-ta), quy mô của nó cực lớn, không hề kém một tòa thành thị nhỏ, nơi tổ chức Vũ Đạo Trà Hội chính là ở bên trong đó.

Ngoại vi Cẩm Tú Viên, một đám cường giả Tinh Cực Cảnh đang thủ tại đó.

Ở hai bên lối ra vào, có hai cây trắc lực trụ dùng để thử lực công kích, bên trên nó tổng cộng có mười hàng đặt linh thạch, mỗi hàng có mười khỏa, phía dưới có dán một khối thủy tinh phiến

Tiến vào Cẩm Tú Viên cần phải có tư cách, tư cách này không phải dựa vào danh khí, mà là dựa vào thực lực. Phương pháp thông thường khó có thể phân biệt ra được thực lực trong thời gian ngăn, nhưng có trắc lực trụ thì mọi việc dễ dàng hơn rất nhiều. Dù sao thực lực có mạnh hay không tuy rằng không có quan hệ trực tiếp với lực công kích, nhưng lực công kích không được thì thực lực khẳng định cũng chả đến đâu, người cường đại chính thức thì mỗi một phương diện không thể nào kém được.

- Phải đạt đến trình độ nào mới có thể đi vào.

Một gã trẻ tuổi hỏi.

Một gã cường giả Tinh Cực Cảnh canh giữ hai bên lối vào nói:

- Ngoài bảy mươi tám, kể cả bảy mươi tám cũng được.

Hí!

Nghe vậy, người trẻ tuổi đứng ở phía sau hít một hơi khí lạnh, nói đùa gì vậy, lại là ngoài bảy mươi tam, Vũ Đạo Trà Hội lần trước cũng không có hà khắc như vậy.

Trắc lực trụ bọn hắn không phải chưa thấy qua, tinh thạch ở trên đó là nơi biểu hiện số liệu. Hàng thứ nhất và hàng thứ hai đối ứng với lực công kích của võ giả Luyện Khí Cảnh, hàng thứ ba thứ tư đối ứng với Ngưng Chân Cảnh, thứ năm thứ sáu đối ứng Bão Nguyên Cảnh, thứ bảy thứ tám đối ứng với Tinh Cực Cảnh, thứ chín thứ mười đối ứng Linh Hải Cảnh. Mỗi một hàng là mười khỏa tinh thạch, muốn làm ra thành tích bảy mươi tám thì phải làm sáng lên hàng tinh thạch thứ bảy, hàng thứ tám cũng phải sáng lên tám khỏa, còn thừa lại hai khỏa chính là trị số cao nhất của Tinh Cực Cảnh rồi. Điều kiện này quả thực quá mức hà khắc, lập tức khiến cho phần đông bất mãn.

Cường giả Tinh Cực Cảnh thủ ở một bên cười lạnh

- Không đạt được bảy mươi tám thì khuyên các ngươi nên trở về đi, đây là Vũ Đạo Trà Hội, là cung điện cao nhất cho thiên tài ở Nam Phương Vực Quần hội tụ, không phải là nơi người bình thường có thể tiến vào được, tiến vào cũng chỉ thêm mất mặt.

- Ta thử xem!

Người trẻ tuổi đặt câu hỏi đầu tiên khẽ cắn môi, chân nguyên vận chuyển đến cực hạn, thi triển ra võ học mạnh nhất, một chưởng vỗ vào thủy tinh phiến trên trắc lực trụ.

Đụng một tiếng!

Trắc lực trụ không chút sứt mẻ, tinh thạch trên đó nhanh chóng sáng lên, một hàng, hai hàng... bảy hàng, một khỏa, hai khỏa... Sáu khỏa!

Đến hàng thứ bảy khỏa thứ sáu, tinh thạch rốt cuộc không cách nào sáng lên được nữa.

- Móa, ta thử lại lần nữa.

Người trẻ tuổi trong miệng cắn đến chảy máu, thật vật cả đi vào Lôi Đô, nếu không thể tham gia Vũ Đạo Trà Hội, đừng nói là hắn khó chịu trong lòng mà trở về cũng sẽ bị người khác nhạo báng. Trong lần hành động quyết định thành bại này, hắn không tin mình không đánh ra được thành tích bảy mươi tám.

Trắc trụ lực có ba lượt cơ hội, cường giả Tinh Cực Cảnh thủ ở một bên cũng không có cản trở hắn.

Phanh!

Tinh thạch lại sáng lên, lần này so với lần trước thì tăng thêm được một tia, sau khi đến hàng thứ bảy khỏa thứ bảy thì lực đạo vẫn còn lại một tia, vọt tới khỏa thứ tám. Tuy rằng khỏa tinh thạch thứ tám rất nhanh ảm đạm, nhưng quả thật đã từng sáng qua

Người trẻ tuổi chờ đợi nhìn về phía thủ vệ.

Đối phương nhìn hắn một cái, từa hồ không đành, nói:

- Thông qua!

Rống!

Người trẻ tuổi ngửa mặt lên trời vung tay, sự hưng phấn trong lòng không ngôn từ nào có thể biểu đạt được. Có lẽ hắn chỉ là một người bồi tiếp, ngay cả lá xanh cũng không phải, nhưng có thể tham gia Vũ Đạo Trà Hội chính là một vinh quang, bất luận kẻ nào cũng không thể phai mờ được.

Kế tiếp, người tham gia trắc thí liền nhao nhao tiến lên

Cánh cửa bảy mươi tám quá cao, rất nhiều người dốc hết toàn lực, thậm chí phát huy vượt xa người thường nhưng cũng không cách nào thông qua được. Lại có người có thể dễ dàng đánh ra thành tích bảy mươi chín tám

mươi. Người thất bại tinh thần chán nản, thầm lau nước mắt, còn người thành công hoặc là vô cùng kích động, hoặc là phong khinh vân đạm, đủ loại cảm xúc chảy xuôi cùng một chỗ.

Oanh!

Hào quang tinh thạch bên trong Trắc Lực Trụ nhảy loạn, từ hàng thứ nhất vọt lên đến hàng thứ tám chỉ trong một lần nháy mắt, sau khi khỏa tinh thạch thứ tám của hàng thứ mười sáng lên, thoáng cái biến thành màu đỏ, sau đó lại từ màu đỏ biến thành màu tím, sau đó lại từ tím chuyển sang đen. Người khảo thí không phải là hạng người vô danh, mà là một thiên tài nổi danh của Lôi Vực, bất quá, hắn ở Lôi Vực thậm chí còn không được xếp vào thập cường nữa.

- Tám mươi, màu đen!

- Vậy mà lại đạt đến lực công kích cực hạn của Tinh Cực Cảnh.

Mọi người nhao nhao nghị luận, sợ hãi thán phục không thôi.

Phải biết rằng, dưới tình huống bình thường thì sáng lên tám mươi khỏa đã là trị số lực công kích cao nhất của Tinh Cực Cảnh rồi, nhưng mỗi một khỏa tinh thạch của hai hàng cuối cùng đều đã bị động tay động chân, có thể nổi lên ba loại nhan sắc khác nhau. Loại nhan sắc thứ nhất là màu đỏ, loại thứ hai là màu tím, loại thứ ba là màu đen. Lấy từ đỏ đến tím, từ tím đến đen, có thể thể hiện ra lực công kích của trắc thí giả một cách rất hình tượng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 449: Tà Vương Lâu Đệ Tứ Dạ, Tư Không Thánh

Nếu như vẻn vẹn chỉ có điểm này thì mọi người còn không đến mức giật mình như thế, bọn hắn giật mình chính là, trắc thí giả ở Lôi Vực còn không được xếp vào thập cường, chẳng phải nói, Lôi Vực chí ít có mười người có thể đánh ra thành tích màu đen tám mươi thậm chí còn cao hơn nữa sao.

- Quá cường đại, Lôi Vực không hổ là vực mạnh nhất Nam Phương Vực Quần, bất kể là thực lực tổng hợp, thực lực bình quân hay là thực lực đính tiêm, đều vượt qua vực khác. Màu đen tám mươi, có lẽ người mạnh nhất Hoành Lĩnh Vực và Nam Trác Vực cũng có trình độ cỡ này thôi.

- Nói không chừng còn không có nữa ấy chứ.

Khảo thí tiến hành đâu vào đấy, thông qua quan sát, có thể thấy chỉ có một lượng người là có thể thông qua thôi.

Rất nhanh liền đến phiên Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành không xuất ra toàn bộ thực lực, tay trái của nàng có chút nâng lên, cách không đánh một chưởng vào thủy tinh phiến trên Trắc Lực Trụ.

- Tám mươi, màu đen!

Không đợi mọi người kinh ngạc, Diệp Trần cũng bắt đầu khảo nghiệm, hai chỉ giương lên, hắn chỉ điểm vào trong hư không một cái khỏa tinh thạch thứ tám mươi cũng sáng lên màu đen.

- Lại là một màu đen tám mươi

Liên tiếp hai màu đen tám mươi làm cho mọi người bắt đầu chú ý đến

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, chỉ là bọn hắn cho đến giờ vẫn chưa từng thấy qua hai người, nên cũng không biết được bọn hắn là người của vực nào.

...

Cửa ra vào khác của Cẩm Tú Viên

- Thiên Thư công tử đến rồi!

- Không biết hắn có thể đánh ra thành tích hơn tám mươi không

- Nhìn thì biết

Trong lúc mọi người thấp giọng nghị luận, Thiên Thư công tử mỉm cười, bấm tay bắn ra một chỉ lực, chỉ lực va chạm vào thủy tinh phiến, tinh thạch nhấp nhoáng hào quang chói mắt, là màu đen tám mươi.

- Màu đen tám mươi, xem ra Thiên Thư công tử không bạo lộ ra lực công kích chân thật, cũng đúng, có mấy người nguyện ý ở Trắc Lực Trụ bạo lộ ra lực công kích chân chính đâu, trên cơ bản đều qua loa cho qua là được.

- Không, có một người tuy rằng cũng không bạo lộ ra lực công kích chân thật, nhưng nhất định sẽ đại xuất danh tiếng.

- Ngươi nói Cương Linh Tử sao! Quả thật chính xác, Cương Linh Tử gần đây không thích khuất dưới bóng người khác, trong tam đại thiên tài cấp Chân Long, hắn chính là người khí phách nhất.

- Mau nhìn, bạn gái của Thiên Thư công tử cũng khảo thí lực công kích rồi.

Cô gái xinh đẹp được gọi là U Tâm căn bản không có bất luận động tác gì, nàng chỉ nhìn thoáng qua thủy tinh phiến, thủy tinh phiến liền nổ vang, thành tích là màu đen tám mươi.

- Đây là loại công kích gì, ta tin rằng nàng không hề ra tay.

- Ta không dám khẳng định lắm.

- Có lẽ đã ra tay, chỉ có điều chúng ta không thấy được thôi.

Mọi người kinh nghi bất định.

- Chúng ta đi vào.

Thiên Thư công tử nắm tay U Tâm, tiến vào Cẩm Tú Viên.

...

Lối vào thứ ba của Cẩm Tú Viên.

- Tám mươi bốn!

- Cương Linh Tử quả nhiên có lực công kích của Linh Hải Cảnh, nhưng không phải là tám mốt hoặc tám hai mà là tám mươi bốn, so với đại năng vừa bước vào Linh Hải Cảnh thì nhỉnh hơn chút đỉnh.

- Có lẽ, đây còn không phải là lực công kích mạnh nhất của hắn.

- Rất có thể, hắn đã từng đánh bại qua đại năng Linh Hải Cảnh cơ mà.

Hưởng thụ sự sùng bái của người khác, thanh niên tóc đỏ cất bước tiến vào Cẩm Tú Viên, trên người tràn đầy khí thế như yêu như ma, tùy ý bạo lộ ra ngoại, không có bất kỳ nội liễm. Nếu là người bình thường cố ý làm thế, thì chỉ lưu lại cho người khác ấn tượng tự cao tự đại, nhưng việc này xảy ra ở trên người thanh niên tóc đỏ Cương Linh Tử lại rất tự nhiện, tựa hồ hắn trời sinh phải nên như thế vậy.

Đằng sau Cương Linh Tử, cô gái xinh đẹp có mái tóc dài màu tím khóe miệng lộ ra vui vẻ, thầm nghĩ: "Sư huynh, lần này ta tới, không phải chỉ khiêu chiến Lôi Chi Công Chúa và Thiên công tử đâu, đợi sau khí khiêu chiến bọn hắn, kế tiếp chính là ngươi rồi. "

Phanh!

Thành tích màu đen tám mươi.

Nữ tử tóc tím lưu lại cho mọi người một bóng lưng nóng bỏng.

...

Đất đai của Cẩm Tú Viên cực kỳ rộng lớn, địa điểm của Trà Hội được thiết lập ở trung ương Cẩm Tú Viên - Chỉ Điểm Giang Sơn Đài.

Chỉ Điểm Giang Sơn Đài kỳ thật chính là một bình đài phương viên vài dặm, bình đài hiện lên màu ngà sữa, có vẻ như là cẩm thạch tốt nhất, nhưng người đã tới Cẩm Tú Viên ai cũng biết, tài liệu kiến tạo nên Chỉ Điểm Giang Sơn Đài cũng không phải là cẩm thạch, mà là tinh hoa được lưu lại sau khi Lôi Vân Thạch trãi qua rèn luyện, tên là Lôi Vân Thiết. Lấy Lôi Vân Thiết làm nền tảng, phía trên có đúc một lớp bạch ngọc chi thượng phẩm, khiến cho nhìn vào đã đại khí, lại còn tràn ngập vẻ phóng khoáng.

Đình đài ở Chỉ Điểm Giang Sơn Đài được xếp đặt chằn chịt, phân bố tứ phương, duy chỉ có vị trí trung tâm là có một sân bãi lớn, ước chừng hai dặm vuông.

Lúc này, Chỉ Điểm Giang Sơn Đài đã hội tụ một nhóm lớn một đời tuổi trẻ dưới 30 trở xuống, hơn nữa nhân số gia tăng vô cùng nhanh, chỉ qua chốc lát liền đông nghịt một mảnh.

- Tốt cho một khối phong thủy bảo địa.

Dựa vào long mạch chi khí, Diệp Trần liếc mắt liền nhìn ra chỗ đặc thù của Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, địa phương này xem như là Long nhãn của Lôi Đô, nổi lên tác dụng như là vẽ rồng điểm nhãn.

Mộ Dung Khuynh Thành có chút chăm chú nhìn thoáng qua Chỉ Điểm Giang Sơn Đài một chút, bất quá sau một khắc, ánh mắt của nàng liền bị hai gã thanh niên hấp dẫn.

Từ phía trước đi tới chính là một thanh niên mặc Thất Tinh bào, tướng mạo tuấn nhã, ánh mắt của hắn ôn nhuận như ngọc, dáng người thon dài, lúc đi trên đường thì vô thanh vô tức, khiến người ta có một cảm giác quỷ dị, tựa như là đang đi trên mây, đi tới chỗ nào, khí tức chỗ đó liền biến đổi rực rỡ.

Thanh niên tóc đỏ đi tới từ phía bên phải thì lại hoàn toàn trái ngược, khí thế trên người như yêu như ma, hết sức bá đạo, như là một Ma Soái khống chế một phương thiên hạ vậy, khí tràng cường đại thậm chí khiến cho khí tức của phiến không gian nơi hắn đứng đều biến hóa, một mảnh gió tanh mưa máu, bấp bênh.

Không tự chủ được, Mộ Dung Khuynh Thành nghiêng đầu nhìn nhìn Diệp Trần.

Lam y Kiếm khách đến cùng với nàng này, từ đó đến giờ vẫn thong dong như vậy, mặc dù ở trong đông đảo thiên tài thì cũng không có ai chú ý đến hắn cả. Hắn không dị thường bắt mắt, lại không dị thường đến không ai thèm nhìn, vĩnh viễn vẫn ở tầm giữa. Công bằng xem xét thì giống như phi thường bình tĩnh, chỉ có trầm tâm xuống, tĩnh tâm lại, mới có thể từ trong vẻ bình tĩnh của hắn cảm nhận được cổ kiếm khí kinh diễm tuyệt thế kia, nó như là một mũi nhọn tùy thời đều có thể thấy máu, đủ để khiến cho Thiên Địa biến sắc động dung.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 450: Lâm Tràng Chỉ Điểm. (Thượng,Hạ)

Đúng như Mộ Dung Khuynh Thành sở liệu, người chú ý đến Diệp Trần còn không nhiều bằng nàng, cho dù là thanh niên tuấn nhã thanh niên và thanh niên tóc đỏ đều trước tiên chú ý đến mình, không có coi Diệp Trần như là đối tượng cần xem xét. Không phải sức quan sát của bọn hắn không đủ, trên thực tế, Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần đi cùng một thời gian tương đối dài nàng mới cảm nhận ra điều này, đổi thành đại năng cấp Chân Nhân cấp Tông Sư cũng chưa hẳn có thể nhìn ra Diệp Trần không tầm thường.

Trên bầu trời có bốn đầu Chân Long chi khí, nhưng mặt đối mặt, rất khó phát giác được ai có Chân Long chi khí, Diệp Trần cũng không cách nào từ trong quan sát biết rõ việc đó được, cũng chỉ có vương giả Sinh Tử Cảnh Vương và Tinh Tượng đại sư tinh thông phong thủy mới có thể biết, cái này không quan hệ đến nhãn lực và thực lực.

Dần dần, người chạy đến càng lúc càng ít

Người ở Chỉ Điểm Giang Sơn Đài đã vượt quá 300, gần tới 400, trong đám người, Diệp Trần thấy được bọn người Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên, Thác Bạt Khổ, Lâm Vẫn, Băng Linh, Cốc Du Vân cùng với Càn Vân, đương nhiên, còn có một Tư Không Thánh thân mang áo bào đen nữa.

- Diệp Trần, Mộ Dung, đã lâu không gặp.

Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên đi tới.

Diệp Trần nói:

- Các ngươi cũng thế.

- Ha ha, Diệp Trần, thật sự đã quá lâu không gặp rồi, sau Vũ Đạo Trà Hội chúng ta nhất định phải hảo hảo đánh một hồi, mấy năm này ta đã trãi qua tu luyện Địa Ngục đấy.

Có thể nói với Diệp Trần như vậy cũng chỉ có Thác Bạt Khổ, lúc trước khi lần đầu tiên hắn nhìn Diệp Trần cũng chính là tới khiêu chiến.

Diệp Trần cười khổ một tiếng

- Trước tiên ứng phó Vũ Đạo Trà Hội lần này đã rồi nói sau.

- Yên tâm, nhân số của chúng ta tuy rằng ít, nhưng không thể nào rơi lại phía sau được.

Thác Bạt Khổ cực kỳ tự tin.

Sau đó, Băng Linh thần sắc lạnh như băng cũng đã tới.

Bên kia.

Tư Không Thánh và hai thanh niên cũng mang áo bào đen đứng cùng một chỗ.

- Hắn chính là Diệp Trần, nhìn có vẻ không được tốt lắm thì phải?

Hắc bào nhân niên kỷ hơi nhỏ cẩn thận liếc mắt đánh giá Diệp Trần, mở miệng nói.

Tư Không Thánh nói:

- Rất nhanh sẽ biết, hỏi nhiều làm gì.

- A, có thể đáng cho Đệ Tứ Dạ ngươi chú ý như vậy, có lẽ cũng có chút thủ đoạn, nhưng không biết sẽ đạt đến trình độ gì.

- Đệ Thất Dạ, ngươi bớt tranh cãi đi, người tham gia Vũ Đạo Trà Hội ai cũng không phải là nhân vật đơn giản, coi chừng lật thuyền trong mương

đấy.

- Ha ha, yên nào, ta cũng không phải là tiểu hài tử lên ba đâu.

Ánh mắt thâm thúy, Tư Không Thánh chuyển dời ánh mắt đến trên người Diệp Trần, mà lúc này, Diệp Trần cũng đúng lúc nhìn qua, ánh mắt của hai người chạm vào nhau.

"Diệp Trần, Vũ Đạo Trà Hội lần này, ta đã đợi thật lâu rồi, ngươi cũng không khiến ta thất vọng, lựa chọn tham gia Vũ Đạo Trà Hội. "

Nội tâm Tư Không Thánh kích động, rất nhiều người không biết, kỳ thật hắn chính là Đệ Nhất Dạ trong Lãm Nguyệt Lâu Thất Dạ, mà Lãm Nguyệt Lâu chỉ là chi nhánh của Tà Vương Lâu thôi. Sau Vũ Đạo Trà Hội lần trước, hắn được Tà vương mời đến Tà Vương Lâu, chỉ có điều thân phận hơi cải biến một chút, từ Lãm Nguyệt Lâu Đệ Nhất Dạ biến thành Tà Vương Lâu Thất Dạ dự khuyết. Dựa vào Vương giả huyết mạch và thiên phú ngộ tính của cá nhân, hắn tiến bộ như thần, chẳng nhưng vượt qua thân phận Thất Dạ dự khuyết, hơn nữa bài danh nhanh chóng tăng lên, trở thành Đệ Tứ Dạ trong Tà Vương Lâu Thất Dạ, thực lực gần với Đệ Nhất Dạ, Đệ Nhị Dạ và Đệ Tam Dạ, rất được Tà vương coi trọng.

Lần này hắn trở về, ngoại trừ quét sạch nỗi hổ thẹn của lần Vũ Đạo Trà Hội trước kia, cũng muốn đánh bại địch nhân cũ Diệp Trần này, hoàn thành tâm nguyện lớn nhất của mình.

Diệp Trần, chờ khiêu chiến của ta!

Từ ánh mắt của đối phương thấy được quyết tâm kinh người, trên mặt Diệp Trần lộ ra dáng cười nhàn nhạt. Bốn năm không thấy, đối phương quả thật đã trở nên càng cường đại hơn rồi, hơn nữa thân phận tựa hồ đã cải biến. Hai thanh niên bên cạnh hắn cũng không đơn giản, trong phong khinh vân đạm cất dấu tự tin cực độ, loại tự tin này khác với tự tin thông thường, nói đúng ra là một loại vinh quang, một loại vinh quang về thân phận của mình.

Tụ tập tất cả thanh niên tuấn kiệt của Nam Phương Vực, Chỉ Điểm Giang Sơn Đài một mảnh náo nhiệt, có giả vờ thân thích với nhau, có nhìn nhau không thuận mắt, giương cung bạt kiếm, còn có châm ngòi thổi gió, Lã Vọng buông cần, lúc này đây, nhưng tuổi trẻ tuấn kiệt này hợp thành một cái tiểu giang hồ.

Phương đông, một mảnh khí cơ nghiêm nghị đập vào mặt, tất cả mọi người đều dừng mọi chuyện lại, ngay ngắn nhìn qua.

Trên hòn đảo nhỏ bên hồ, một tuyệt thế mỹ nữ dáng người thon dài, tóc xanh như thác nước, lông mày kéo dài đụng đến tóc mai đã tới. Nàng mặc một bộ quần áo màu xanh da trời, bả vai hơi rộng, khí tràng rất đủ, trong xinh đẹp không thiếu nhu tình, trong nhu tình không thiếu khí phách thiết huyết, nếu cố gắng để hình dung thì... nàng tựa như một nữ võ thần, nữ hoàng đế, là một thể mâu thuẫn giữa nhu tình và khí phách, mỗi một người đàn ông đều có thể từ trên người nàng tìm thấy điểm mình yêu thích.

Nàng không phải là ai khác, mà chính là người có thanh danh dần siêu việt Thiên Thư công tử - Lôi Chi Công Chúa, người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội lần này.

- Các vị, Tĩnh Ngạo Huyên tới chậm một bước, thật có lỗi.

Lôi Chi Công Chúa mặc mộ bộ quần áo màu xanh da trời đi tới Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, ánh mắt lợi hại như lôi đình nhìn quanh một vòng, hai tay ôm quyền nói.

- Tốt một cái nữ trung hào kiệt, nữ trung Đế Hoàng!

Từ lúc Diệp Trần đi vào Chỉ Điểm Giang Sơn Đài nhìn thấy được hai thứ tốt, cái tốt thứ nhất là Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, cái tốt thứ hai chính là Lôi Chi Công Chúa, qua đó có thể thấy được đối phương mang đến cho hắn cảm giác mãnh liệt thế nào.

- Đâu có, đâu có, chúng ta cũng vừa mới tới thôi.

- Không có gì đâu Tĩnh công chúa.

- Nếu người chủ trì đã tới rồi, vậy thì Vũ Đạo Trà Hội cũng nên bắt đầu thôi!

Mọi người khách khí, hàn huyên, đương nhiên, cũng có người không chờ được nữa.

Lôi Chi Công Chúa gật gật đầu. Nói:

- Cũng đúng với ý ta, mọi người dựa theo vực của mình, đều ngồi xuống đi!

Chỉ Điểm Giang Sơn Đài có tất cả trên trăm cái đình đài, trong đình đài có bàn có ghế dựa, phía sau còn có những thị nữ xinh đẹp phục vụ.

Nghe vậy, thanh niên tuấn kiệt của từng vực tụ lại cùng một chỗ, chọn mấy cái đình đài gần nhau ngồi xuống, bọn người Diệp Trần cũng chọn ba cái đình đài phía nam, phân biệt ngồi xuống.

Ghé mắt nhìn lại, Diệp Trần chú ý tới Tư Không Thánh và hai thanh niên áo đen chọn một cái đình đài ở phụ cận, Cốc Du Vân ngồi cùng một chỗ với bọn họ, về phần Lý Kiệt thì không đạt được tư cách tiến vào Cẩm Tú Viên. Vậy thì nếu không tính hai gã hắc bào nhân, cộng thêm Tư Không Thánh nữa thì... toàn bộ Nam Phương Vực đỉnh đã tới mười bảy người, rõ ràng là một phương có nhân số ít nhất.

Cùng Nam Trác Vực có nhân số không sai biệt lắm chính là Hoành Lĩnh Vực, tổng cộng hai mươi người, trong hai mươi người này, rất hiển nhiên lấy thanh niên mặc nguyệt bạch trường bào và thanh niên mặc quần áo tàng sắc đứng đầu, những người khác đều kém hơn không ít.

Bỏ qua Nam Trác Vực và Hoành Lĩnh Vực thì những vực khác phải cao hơn một cấp bậc, trong đó lấy Hắc Kim Vực, Vân Lan Vực, Phiêu Miểu Tuyết Vực đứng đầu, cấp bậc, nhân số theo thứ tự là ba mươi lăm, bốn mươi, ba mươi tám. Cấp bậc tương đương với những vực này là hai vực còn lại,

Hỏa Chiểu Vực nhân số là ba mươi sáu, Tuyết Thiết Vực là bốn mươi hai.

Lại tăng thêm một cấp bậc nữa.

Chỗ Kim Sa Vực của Cốc Linh Tử có 55 người.

Phù Quang Vực của Thiên Thư công tử có sáu mươi người.

Vực có nhân số nhiều nhất tất nhiên là Lôi Vực, đạt đến bảy mươi tám, chiếm cả thảy mười lăm cái đình đài

Tổng cộng tính toán lại, Vũ Đạo Trà Hội lần này có cả thảy thanh niên tuấn kiệt của mười vực tham gia theo thứ tự là Lôi Vực, Phù Quang Vực Kim Sa Vực, Vân Lan Vực, Phiêu Miểu Tuyết Vực, Hắc Kim Vực, Hoành Lĩnh Vực, Nam Trác Vực cùng với Hỏa Chiểu Vực và Tuyết Thiết Vực. Nói vậy cũng không đúng lắm, bởi vì hai gã thanh niên áo đen ở cùng một chỗ với Tư Không Thánh không phải là thanh niên tuấn kiệt của bất kì vực nào cả.

Nơi đình đài của Diệp Trần có ba người, theo thứ tự là Diệp Trần, Thác Bạt khổ và một thiên tài tuyệt tỉnh mới toát ra của Nam Trác Vực, tên gọi là Mạc Linh Phong. Mạc Linh Phong không phải là đệ tử của Lục phẩm tông môn, mà là xuất thân từ thất phẩm tông môn, trên trận đấu Tiềm Long Bảng vừa qua, hắn bỗng nhiên nổi tiếng, đạt được thành tích đệ tam của Tiềm Long Bảng, quả thật đã chấn kinh tất cả mọi người, được xưng là một đời thiên tài mới ba năm về sau thay thế lớp thiên tài cũ. Về phần Mộ Dung Khuynh Thành thì ngồi ở trong một cái đình đài bên cạnh, nàng dù sao cũng là đệ tử của Phi Thiên Ma Tông, cũng nên ngồi cùng một chỗ với người của Thiên Ma Tông mới phải, mà Mạc Ngôn lại có chút không hòa thuận với Diệp Trần.

Tuy rằng là một đời thiên tài mới thay thế lớp cũ, nhưng Mạc Linh Phong ở trước mặt Diệp Trần ngay cả một chút tính tình cũng không có, thậm chí hơi câu thúc. Phải biết rằng, Diệp Trần cũng không lớn hơn bao nhiêu so với hắn, chỉ chênh lệch có một tuổi rưỡi, chỉ có điều Diệp Trần xuất

đạo sớm hơn so với hắn thôi.

Thác Bạt khổ cười hì hì nói với Mạc Linh Phong:

- Buông lỏng chút đi, hắn không ăn người đâu.

Nghe vậy, Mạc Linh Phong xấu hổ cười cười, hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa, ngồi cùng một chỗ với Diệp Trần cảm thấy rất áp lực, nhưng người khác cũng có cảm giác này, kể cả Thác Bạt khổ.

Diệp Trần nhìn hắn cười cười, không nói gì cả.

Trên mặt bàn đủ các loại điểm tâm hoa quả tràn ngập màu sắc, một ít điểm tâm và hoa quả văn sở vị văn (*mới nghe lần đầu), thấy cũng chưa hề thấy, bên cạnh còn có thị nữ xinh đẹp pha trà hộ, lúc hương trà nồng đậm tản dật ra ngoài, ngửi một chút liền cảm thấy dư vị vô cùng, vui vẻ thoải mái.

Lúc này, thanh âm của Lôi Chi Công Chúa từ xa xa truyền lại.

- Vũ Đạo Trà Hội hai năm một lần, là nơi tụ hội cho những người cùng cấp trao đổi, hi vọng mọi người không cần phải câu nệ quá mức, một bên thưởng thức trà, một bên xem người khác luận bàn, chẳng phải là một chuyện tốt sao.

Người chủ trì trà hội lần trước, Thiên Thư công tử tiếp lời:

- Tĩnh công chúa nói không sai, người tham dự Vũ Đạo Trà Hội đều là một phương tuấn kiệt, mọi người đến đây cũng đừng quá so đo việc thắng thua, mọi người cần so chính là có đốn ngộ, có tiến bộ hay không, đó mới chính là mục đích khi tổ chức Vũ Đạo Trà Hội.

- Nếu Tĩnh công chúa và Thiên Thư công tử đều đã nói vậy rồi, vậy thì do ta bắt đầu đi, ta, Hắc Kim vực Hoa Phong, có ai nguyện ý cùng ta chiến một trận không

Hoa Phong căn bản không hề lo lắng thực lực bản thân sẽ chênh lệch quá

nhiều với người ứng chiến, ở Vũ Đạo Trà Hội, lúc đi lên khiêu chiến, thì người chủ trì sẽ đoán chừng thực lực của đối phương trước, nếu cảm thấy cùng hắn không sai biệt lắm thì mới có thể đi lên, người tự cho mình mạnh hơn nhiều thì căn bản sẽ không đi lên, thắng thì sao, đối phương cũng không phải là Thiên Thư công tử hay Lôi Chi Công Chúa.

- Ta, Phiêu Miểu Tuyết Vực Lâm Anh Hào đến chiến với ngươi.

Bá!

Phương hướng nơi đình đài của Phiêu Miểu Tuyết Vực, một đạo thân ảnh bắn ra ngoài.

- Xin chỉ giáo!

- Xin chỉ giáo!

Hai người đứng cách nhau mấy chục thước, ôm quyền với nhau, chợt ánh mắt bắt đầu trở nên lợi hại... mắt không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm vào đối phương, tìm kiếm thời cơ để ra tay.

Uống!

Hoa Phong xuất thủ trước, đánh tới.

Lâm Anh Hào cũng không dám lãnh đạm, tiến lên ngăn trở.

Hai người một dùng chùy, ngươi kia sử kiếm, đánh nhau đến túi bụi, không khí chấn động.

Cuối cùng, vẫn là Hoa Phong cao hơn một chút, thắng được trận luận bàn đầu tiên của Vũ Đạo Trà Hội.

Đã có mở đầu thì tiếp theo dễ dàng rồi, thanh niên tuấn kiệt của từng vực nhao nhao xuất hiện, có đôi khi thậm chí có hai ba tràng luận bàn tiến hành cùng một lúc, Chân Nguyên lưu hoa mỹ phản xạ ra hào quang thất thải, võ kỹ đặc sắc liên tiếp xuất hiện, vô cùng hoa lệ, mà mọi người bên trong đình

đài thì vừa uống trà, một bên vừa quan sát trận đấu, thích ý phi phàm.

Trong lúc đó, Nam Trác Vực cũng có mấy người đi lên, đều là nhưng thiên tài trẻ tuổi mới xuất hiện, nhưng bọn hắn và những thiên tài của vực khác chênh lệch quá xa, không có ngoại lệ, toàn bộ đều bại trận lại khiến cho bọn người Nghiêm Xích Hỏa có chút nhíu mày.

- Ha ha, Nam Trác Vực các ngươi không người sao? Cho người mạnh nhất của các người lên đây đi! Ta đánh bại một thể luôn

Đánh bại một gã thiên tài của Nam Trác Vực, tên thanh niên tóc có chút vàng ngón tay chỉ về phía đình đài của Nam Trác Vực, thần thái dị thường cuồng ngạo.

Lập tức, tất cả mọi người đều nhìn về phương hướng của Nam Trác Vực.

- Nam Trác Vực quả nhiên không người a! Mười bảy người đã bị liên tiếp đánh bại năm, còn lại mười hai người thì có thể làm được gì chứ?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 451: Tựa Hồ Không Dễ Gặm. (Thượng,Hạ)

- Đổng Hạo Hùng là cao thủ trẻ tuổi nổi danh của Kim Sa Vực, nói không chừng thật có thể bình định Nam Trác Vực cũng nên.

- Nam Trác Vực quá xấu hổ rồi, bị người ta chỉ tên khiêu chiến, không biết đến lúc tiếp được có phải là do người mạnh nhất lên không nữa.

Mọi người thấp giọng nghị luận.

Mạc Linh Phong nhịn không được, xoay người đứng dậy, quát:

- Bằng vào ngươi cũng muốn khiêu chiến người mạnh nhất của Nam Trác Vực ta sao, nói chuyện hoang đường viển vông, để Mạc Linh Phong ta chiếu cố ngươi.

Hắn đang muốn đi lên, Diệp Trần bỗng Chân Nguyên truyền âm cho hắn nói:

- Trước khi hắn phát huy ước chừng tám phần thực lực, thì phải coi chừng đao pháp của hắn, nếu ta đoán không sai, hắn hẳn là thuận tay trái.

Nội tâm Mộ Linh Phong cả kinh, không biết vì sao Diệp Trần lại có thể nhìn ra nhiều như vậy, bất quá, người tên cây có bóng, lấy thân phận của Diệp Trần nói ra lời nói này, hắn sẽ không bỏ qua.

Vèo!

Mạc Linh Phong lướt tới.

Đinh đinh đang đang!

Vũ khí của Mạc Linh Phong cũng là đao, hai thanh đao không ngừng

giao kích cùng một chỗ, va chạm nhau phát ra hỏa tinh chói mắt, ngay cả thân hình của hai người cũng không thấy rõ.

- Ăn ta một đao!

Thân hình lui về sau một bước, Đổng Hạo Hùng chuyển đao sang tay trái, lại lần nữa tiến lên đón đánh, đao pháp hoàn toàn trái ngược khiến cho những người xem chiến không thể nào thích ứng được.

Đ-A-N-G... G!

Màn Linh Phong chặn lại nhưng chỉ có hắn biết rõ, nếu không có Diệp Trần nhắc nhở, thì hắn rất có thể đã thua trên tay của Đổng Hạo Hùng rồi.

Đổng Hạo Hùng thập phần giật mình, đao pháp tay trái của hắn ở Kim Sa Vực cũng không nhiều người biết rõ, đao pháp tay trái vừa xuất, đối phương lập tức tan tác, nào đoán được Mộ Linh Phong phảng phất như đã sớm có chuẩn bị, chẳng những ngăn cản được công kích của hắn, lại còn thừa dịp hắn thất thần mà phản công một đao nữa chứ.

Thực lực của hai người tương đương, nhưng về mặt kĩ xảo thì Mạc Linh Phong lại cao hơn một bậc, cho nên đao pháp tay trái của Đổng Hạo Hùng mất đi hiệu lực, dần dần rơi vào hạ phong.

- Buông tay!

Ánh đao lóe lên, Mộ Linh Phong đánh bay bảo đao của Đổng Hạo Hùng.

- Ồ, thắng!

Có người hơi kinh ngạc.

Thắng Đổng Hạo Hùng, Mạc Linh Phong thu đao vào vỏ, cao giọng nói:

- Người của Nam Trác Vực ta tuy rằng thiếu, nhưng bằng vào ngươi thì còn chưa đủ tư cách.

Đổng Hạo Hùng lạnh lùng nhìn thoáng qua Mộ Linh Phong, cuối cùng nhặt bảo đao lên

- Tiểu tử, không cần quá cuồng vọng, để ta lĩnh giáo cao chiêu của ngươi.

Người của Kim Sa Vực trên mặt đầy vẻ gây khó dễ, một người bước ra ngoài.

Mộ Linh Phong không chút sợ hãi, hắn biết rõ, trận đấu này tỉ lệ thắng của hắn rất nhỏ, đối phương đã dám lên ứng chiến lúc này thì thực lực khẳng định phải vượt qua Đổng Hạo Hùng.

- Mạc Linh Phong, không được, khe hở, lúc người này đi đường, chân phải so với chân trái nặng hơn ba phần, cơ bắp tùy ý thả lỏng, tu luyện hẳn là công phú trên đùi phải, khí huyết hai tay của hắn so thường nhân càng thêm tràn đầy, công phu trên tay có lẽ cũng không yếu, ngươi cứ toàn lực tấn công tay trái của hắn là tốt rồi, khiến hắn không khống chế được tiết tấu của bản thân, cuối cùng, đao pháp của ngươi có chút pha tạp, hỗn tạp, hẳn là không cân đối với bộ pháp, cho nên không được tùy ý sử dụng tốc độ để truy kích đối phương, miễn cho bị đối phương nắm được sơ hở.

Người truyền âm vẫn như trước là Diệp Trần.

Mộ Linh Phong hít sâu một hơi, quay đầu lại kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần.

- Sao, ngươi sợ à!

Người tới tầm 25-26 tuổi, thể trạng cường tráng, ánh mắt bức nhân, thấy Mạc Linh Phong có chút thất thần, cho rằng hắn bị khí thế của mình chấn trụ, giương mày lên nói.

Quay đầu, Mạc Linh Phong nói:

- Thử thì biết.

- Hắc hắc, chờ bại đi, trước khi bại, nhớ kỹ danh tự của Lý Thiệu ta, hát!

Thoại âm rơi xuống, Lý Thiệu đột ngột chồm xuống mặt đất, chân phải như lưu tinh đá ra, nhanh như thiểm điện.

- Tà Nguyệt Nhất Trảm!

Mạc Linh Phong ánh mắt lợi hại, đề khí, hóp bụng, chân phải nghiêng nghiêng bước ra một bước, trường đao trong tay quét xuống mặt đất mà chém ra. Phốc phốc!

Ánh đao màu vàng bay lên từ mặt đất, đánh về phía bên trái của Lý Thiệu.

- Ân!

Lý Thiệu nhướng mày, cước pháp biến hóa, sửa đá thành quét ngang, quét ra một một đạo chân kình như dải lụa, đánh nát ánh đao.

- Tà Nguyệt Tây Phong!

Mạc Linh Phong hạ quyết tâm, chuyên tấn công phía bên trái của Lý Thiệu cho nên mặc kệ thối pháp của Lý Thiệu biến ảo kiểu gì hắn cũng đều bất vi sở động, ánh mắt kiên định như có thể nhìn thấu bất kì sơ hở nào của Lý Thiệu. Qua hơn mười chiêu, Lý Thiệu dần dần cảm giác không đúng, vốn thực lực của hắn nếu so với Mạc Linh Phong thì cao hơn ba phần, theo lý thuyết thì lẽ ra hắn nên chiếm thượng phong, còn đối phương đau khổ chèo chống mới phải, giờ hai người lại là cục diện ngang sức ngang tài, hơn nữa theo thời gian trôi qua, thối pháp của mình đã bị hạn chế rất lớn

- Không cần thối pháp ta cũng có thể đánh bại ngươi.

Chân Nguyên rót vào song chưởng, thân thể Lý Thiệu xoay tròn, chưởng lực bành trướng như thủy triều cuồn cuộn, phi tốc lao ra.

- Đến đây đi!

Mạc Linh Phong càng đánh càng hăng, đao pháp thi triển ra, như nước chảy mây trôi, không chút trở ngại, khiến cho đao thế và đao ý tăng vọt đến một cái đỉnh phong.

Ầm ầm!

Lại hơn mười chiêu qua đi, hai người tựa hồ tâm hữu linh tê, lẫn nhau đánh ra một chiêu cường đại nhất, khí lãng đủ để xé mở núi cao khiến cho thân hình bọn hắn nhanh chóng lùi lại, miệng phun máu tươi.

- Tốt rồi, trận luận bàn này tính là ngang tay.

Lôi Chi Công Chúa ngăn trở hai ngươi còn đang muốn tái chiến.

- Hừ, coi như lần nay ngươi vận khí tốt!

Không đánh bại được Mạc Linh Phong, sắc mặt Lý Thiệu khó coi, bất quá Lôi Chi Công Chúa gọi ngừng lại, hắn không dám không nể tình.

Ánh mắt Mạc Linh Phong trầm tĩnh

- Lần sau tái chiến, ngươi nhất định không phải đối thủ của ta.

Cứ như vậy, hai người quay về chỗ của mình.

- Thật có lỗi, không đánh bại được hắn.

Trở lại chỗ ngồi của mình, Mạc Linh Phong Chân Nguyên truyền âm cho Diệp Trần, hắn đối với Diệp Trần rất là tâm phục khẩu phục.

Diệp Trần nói:

- Không sao, có thể đánh đến ngang tay đã khiến ta rất kinh ngạc rồi, dù sao giữa ngươi và hắn cũng có chênh lệch không nhỏ, không phải chỉ điểm một chút liền có thể đánh bại hắn.

Diệp Trần quả thật rất kinh ngạc, hắn vốn cho rằng Mạc Linh Phong sẽ

thua không khó coi lắm, nhưng thật không nghĩ đến ngộ tính của đối phương lại đáng sợ như thế. Chẳng những quán triệt hoàn toàn những thứ mình nói với hắn, mà còn phát huy vượt xa người thường, đánh ra nét riêng của mình, khó trách được xưng là đại biểu của một đời thiên tài mới Nam Trác Vực, một ngôi sao mới sau trận đấu Tiềm Long Bảng lần kia của Diệp Trần.

Nam Trác Vực bắt đầu lúng túng, Hoành Lĩnh Vực cũng chả khác gì, cho dù những vực khác không tận lực nhắm vào Hoành Lĩnh Vực, nhưng thiên tài trẻ tuổi của Hoành Lĩnh Vực đi lên đều bại từng người một. Nói không khoa trương thì... những vực mạnh như Lôi Vực Phù Quang Vực và Kim Sa Vực, cao thủ trẻ tuổi thực lực kém cỏi nhất cũng đều có thể khiến cho một nửa người của Hoành Lĩnh Vực chịu thất bại, đây là một sự thật không thể nghi ngờ.

- Lãnh Nguyệt Thương, Tái Tinh Phong, các người thật sẽ không lên tràng sao? Cho tới bây giờ, Hoành Lĩnh Vực các ngươi một hồi thắng lợi cũng không có.

Trung tâm Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, một thanh niên cao lớn của Tuyết Thiết Vực tên là Tào thiết điểm danh tính nói.

Nghe vậy, Lãnh Nguyệt Thương Hứa Giang mặc nguyệt trường bào màu trắng chậm rãi đứng lên.

Tái Tinh Phong cau mày nói:

- Giờ lên sao?

Hứa Giang nói:

- Trừ hai người ta và ngươi ra, những người khác không an toàn.

- Cẩn thận một chút.

Tái Tinh Phong biết rõ tâm tư Hứa Giang, chỉ có đánh bại đối phương mới có thể khiến cho cục diện của Hoành Lĩnh Vực không đến mức quá khó

nhìn, giống như Nam Trác Vực vậy.

Chiến đấu đã bắt đầu, Hứa Giang được xưng là Lãnh Nguyệt Thương cũng không phải là không có đạo lý, một cây trường thương màu bạc nơi tay, thương mang tung hoành bốn phía, phảng phất thân ở trong dòng sông giữa đêm lạnh, bên trong là một cái bóng trăng tàn.

Tào Thiết tu luyện chính là kim hệ Chân Nguyên, kim hệ Chân Nguyên chẳng những công kích lăng lệ ác liệt, phòng ngự cũng rất không tồi, phối hợp thêm với võ đạo ý chí, đơn giản liền chặn được Thương thế của Lãnh Nguyệt Thương.

- Nếu ngươi chỉ có chút thực lực đó, vậy thì một chiêu kế tiếp này, ngươi tuyệt đối không ngăn cản được đâu.

Hứa Giang nhàn nhạt nói.

Tào Thiết hắc hắc cười lạnh

- Ngươi và ta thực lực tương đương nhau, muốn một thương đánh bại ta, tuyệt đối không có khả năng, phóng ngựa tới đi!

- Tốt!

Hứa Giang hít sâu một hơi, trường thương màu bạc xoay tròn.

Thương ảnh lượn vòng, nguyên khí bắt đầu khởi động, trước người Hứa Gian phảng phất xuất hiện một đạo thâm hải tuyền qua đáng sợ, tuyền qua cuốn không khí từ bốn phương tám hướng lại, theo tốc độ của thương càng lúc càng tăng nhanh, lực hút cũng càng lúc càng lớn, Tào Thiết giao thủ cùng Hứa Giang thân thể trì trệ, rõ ràng thân lại bất do kỉ đánh về hướng mũi thương.

- Không tốt!

Tào thiết quá sợ hãi, Chân Nguyên bộc phát, ra sức giãy dụa khỏi lực

hút.

- Đã muộn rồi!

Trong không khí xuất hiện một đạo thương ngấn lóe lên rồi biến mất, Hộ thể chân nguyên của Tào Thiết vang lên tiếng bị phá vỡ, quần áo nơi ngực bị vạch ra một đường rách nhỏ, nếu không phải đã hạ thủ lưu tình, thì một phát này tuyệt đối cóthể xuyên thủng trái tim của hắn.

- Đa tạ!

Hứa Giang thu thương mà đứng.

- Cao minh!

Giữa Tào Thiết và Hứa Giang cũng không có thâm cừu đại hận gì cả, thua thì thua, cũng không có gì to tát, huống chi thương pháp của đối phương quả thật khiến hắn rất bội phục.

- Lãnh Nguyệt Thương Hứa Giang, Hỏa Kiêu ta đã sớm muốn chiếu cố ngươi, chúng ta đến bàn luận một chút đi

Một người của Hỏa Chiểu Vực lướt ra.

Hứa Giang nhướng mày, người này khó đối phó đây.

Người xuất hiện là cao thủ bài danh top 5 ở Hỏa Chiểu Vực, Vũ Đạo Trà Hội lần trước đã từng liên tiếp đánh bại mười người, cuối cùng bị Lôi Vực Ngự Thú công tử đánh bại. Hai năm không thấy, thực lực của đối phương không có khả năng không tiến bộ chút nào được, nhưng không biết đã đạt tới trình độ gì.

- Xin chỉ giáo!

Hứa Giang giũ ra một đóa thương hoa.

- Nói hay lắm!

Hỏa Chiểu Vực phần lớn là vũng bùn, trong bùn đa số bao gồm những thứ rác rưởi vứt đi, nhưng vật hư thối này tích lũy lâu ngày, hình thành nên một khí thể có thể đốt cháy được, khiến cho phần đông địa phương ở Hỏa Chiểu Vực quanh năm đại hỏa không thôi, cực kỳ cổ quái, mà võ giả sinh hoạt ở Hỏa Chiểu Vực đều là thể chất hỏa, tu luyện hỏa hệ Chân Nguyên làm chơi ăn thât, Hỏa Kiêu này tu luyện đúng là hỏa hệ Chân Nguyên.

Hùng!

Hỏa mang lục sắc bị nổ bắn ra, thực lực của Hỏa Kiêu so với Tào thiết còn cao hơn rất nhiều, đánh cho Hứa Giang liên tiếp lui về sau, trong nhất thời không cách nào thi triển ra tuyệt chiêu đã đánh bại Tào Thiết kia được.

- Hỏa Diệu Thiên Hạ!

Hỏa Kiêu đánh ra một quyền, quyền kình cuồng bạo nóng bỏng nhanh chóng được trùng kích ra, hình thành thành nên từng mảnh loạn lưu, đánh bay Hứa Giang đang hết sức toàn lực ra ngoài.

- Hỏa Kiêu thắng, cao thủ của Hỏa Chiểu Vực vẫn là mạnh nhất.

- Một trong những trụ cột lớn nhất của Hoành Lĩnh Vực đã thất bại, tiếp theo chỉ còn lại Tái Tinh Phong, nếu ngay cả hắn cũng thất bại thì Vũ Đạo Trà Hội lần nay, Hoành Lĩnh Vực không thể nghi ngờ sẽ rơi vào vị trí hết sức khó xử.

- Nam Trác Vực và Hoành Lĩnh Vực đã suy nhược lâu ngày, một hai năm đừng mong thay đổi được tình thế này.

Hoành Lĩnh Vực thất bại khiến cho mọi người tìm được một chủ đề chung, nói tới nói lui lại đến Nam Trác Vực.

Hừ!

Nghiêm Xích Hỏa đứng lên trong sự kinh ngạc của mọi người, sải bước đi đến trên tràng, hắn muốn tất cả mọi người có cách nhìn khác với Nam

Trác Vực, Nam Trác Vực đã không còn là Nam Trác Vực trước kia nữa, dù nhân số ít cũng có thể đánh ra một mảnh bầu trời, hiện tại chính là do hắn bắt đầu.

BOANG...!

Bảo đao đỏ thẫm xuất vỏ, Nghiêm Xích Hỏa nhấc đao chỉ xéo về phía Hỏa Kiêu.

- Ra tay đi!

- A...

Lông mày của Hỏa Kiêu nhíu lại, hỏi:

- Sao Tư Không Thánh lại không thượng tràng, giờ cách Vũ Đạo Trà Hội lần trước đã hai năm, hắn không phải một chút tiến bộ cũng không có đấy chứ?

Nghiêm Xích Hỏa nói:

- Ta là đủ rồi.

- Vậy tốt thôi, trước tiên đánh bại ngươi, sau đó lại bức Tư Không Thánh ra.

Tư Không Thánh vào Vũ Đạo Trà Hội lần trước tuy rằng không được tính vào loại đỉnh cấp, nhưng cũng là một hảo thủ, Hỏa Kiêu hai năm trước không nắm chắc, hiện giờ cũng không nắm chắc chút nào, nhưng đánh bại một tên vô danh còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Hai người tu luyện đều là hỏa hệ Chân Nguyên, nhất thời, trên khoảng đất trống hai dặm vuông hỏa diễm loạn cuốn, nóng bỏng trung thiên, thượng phẩm bạch ngọc chi cực kỳ mềm dẻo cũng bị nung đến rạn nứt, BA~ BA~ rung động.

- Hỏa Diệu Thiên Hạ!

Hỏa Kiêu thi triển một chiêu đã đánh bại Hứa Giang.

Nghiêm Xích Hỏa không lùi không tránh, thân hình lao xuống, từ dưới lên trên chém ra một đạo, một đao kia khiến đại địa dường như vỡ ra, nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, sóng lửa xông lên trời ngưng tụ thành một thanh cự đao xích hồng sắc, chẳng những thoáng cái đã bổ ra quyền kình, lại còn đánh cho Hỏa Kiêu văng tung ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 452: Diệp Trần Ra Tay. (1,2)

- Tam Thập Đao Đao Võng

Một đao chiếm hết ưu thế, đao thế của Nghiêm Xích Hỏa không ngừng, liên tiếp phát ra ba mươi ba đao, ánh đao nóng bỏng giăng khắp nơi, kết thành đao võng, đánh về phía Hỏa Kiêu vừa rơi xuống

Phốc phốc! Phốc phốc! Phốc phốc!

Hỏa Kiêu đánh vào đao võng, không biết tại sao sóng lửa bên trên đao võng lại triệt tiêu một phần quyền kình của hắn, quyền kình còn lại chỉ có thể phá vỡ một chút đao võng, hộ thể Chân Nguyên đã bị chém vỡ, miệng phun đầy máu tươi bay ra ngoài, kết cục thất bại đã định.

- Cái gì, Nam Trác Vực Nghiêm Xích Hỏa thắng!

- Hỏa Kiêu tốt xấu cũng là cao thủ top 5 của Hỏa Chiểu Vực, không phải là hạng người vô danh mà Nghiêm Xích Hỏa này rõ ràng không phải là đệ nhất nhân của Nam Trác Vực lại có thể đánh bại Hỏa Kiêu, phần nội tình này, đã vượt qua Hoành Lĩnh Vực, thật khiến người khác kinh ngạc

Nghiêm Xích Hỏa khiến không ít người hiểu gõ, xương cốt của Nam Trác Vực tựa hồ cũng không dễ gặm, nhân số tuy ít, nhưng khí thế một chút cũng không kém, hơn nửa trong mười bảy người đến, có hơn phân nửa đều chưa ra, ai biết thực lực bọn hắn đạt đến mức nào chứ

Đánh bại Hỏa Kiêu, Nghiêm Xích Hỏa lại nghênh đón hai gã đối thủ, thực lực cũng không hề kém hơn so với Hỏa Kiêu, người sau so với người trước còn mạnh hơn ba phần, là cao thủ của Vân Lan Vực.

Chiến đấu rất gian khổ, cục diện biến hóa mấy lần, cuối cùng Nghiêm

Xích Hỏa chống được, thắng liền ba tràng, nâng độ cao của Nam Trác Vực lên đến một tầm khó có thể coi thường.

- Đúng vậy, đáng giá ta xuất thủ!

Đi ra chính là người của Hắc Kim Vực, từ trong miệng đám người biết được, đây là thanh niên cao thủ bài danh đệ tam của Hắc Kim Vực, trong lần Vũ Đạo Trà Hội lúc trước đã từng đánh bại Tư Không Thánh - Sử Duyên, là người lưu lại cho Tư Không Thánh sỉ nhục, thấy hắn đi ra, tròng mắt Tư Không Thánh hơi híp lại, không nói gì thêm.

- Nghiêm Xích Hỏa, để ta lên! Ngươi hảo hảo khôi phục Chân Nguyên một chút đi.

Lý Đạo Hiên nhìn ra Nghiêm Xích Hỏa tiêu hao khá lớn, càng kéo dài chiến đầu với Sử Duyên, càng khó tránh khỏi sẽ phải ăn chút thiệt thòi, lên sân khấu thế cho hắn.

Nghiêm Xích Hỏa do dự một chút, nói:

- Ngươi cẩn thẩn một chút, tên này có vẻ rất nguy hiểm

- Ta biết.

Lý Đạo Hiên gật gật đầu.

- Diệp Trần, ngươi nói Lý Đạo Hiên có thể thắng không

Mạc Linh Phong đối với Diệp Trần kính thể có thừa, không khỏi hỏi.

Diệp Trần nói:

- Hai người tinh khí thần tương đương, so đấu cuối cùng có thể là về mặt cường thịnh của ý chí.

Nếu như nói các vực có thể chia làm ba cấp bậc, thì những thanh niên tuấn kiệt cũng có thể chia làm ba cấp bậc. Cấp bậc thứ nhất là không cô đọng

hình thức ban đầu của Vũ Hồn, cấp bậc thứ hai là cô đọng hình thức ban đầu của Vũ Hồn, cấp thứ ba là chẳng những cô đọng hình thức ban đầu của Vũ Hồn, lại còn có một hai ưu thế thường nhân không thể nào với tới được, ví dụ như võ học, ví dụ như Chân Nguyên, ví dụ như Vũ Hồn.

Không thể nghi ngờ, Lý Đạo Hiên hôm nay là cao thủ cấp bậc thứ hai, hơn nữa trong cấp bậc thứ hai cũng không yếu, thuộc về tiêu chuẩn trung đẳng, về phần có thể tăng lên được nữa không còn phải xem kế tiếp hắn phát huy thế nào.

Lý Đạo Hiên không kém, với tư cách là đối thủ của Lý Đạo Hiên, Sử Duyên lại càng không yếu.

Hắc Kim Vực có lẽ so với Phiêu Miểu Tuyết Vực và Vân Lan Vực thì hơi kém hơn một chút, nhưng cũng chỉ là chênh lệch một chút, chênh lệch khoảng một hai người. Nói cách khác, bài danh thứ ba ở Hắc Kim Vực đến Phiêu Miểu Tuyết Vực và Vân Lan Vực đại khái ở tầm bốn năm. Đương nhiên, đây không phải tuyệt đối, cũng sẽ có ngoại thế, dù sao sự phát triển của thiên tài thật sự rất quỷ dị, bài danh hai năm trước đến hai năm sau đã không còn dùng được nữa rồi, nếu không Vũ Đạo Trà Hội cần gì phải cử hành liên tục, cứ xem bài danh lần trước chẳng phải biết được ai mạnh ai yếu rồi sao.

- Ta ngược lại đã coi thường Nam Trác Vực các ngươi, ngươi ở Nam Trác Vực có thế xếp thứ mấy?

Vũ khí của Sử Duyên là một căn Bàn Long Côn, Bàn Long Côn nơi tay, khí thế của hắn dâng cao đến vô hạn, thân thể thon dài cao ngất phảng phất như có thể khởi động trời xanh, một đôi mắt bễ nghễ bao quát lấy Lý Đạo Hiên.

Lý Đạo Hiên liếc qua Diệp Trần và Tư Không Thánh, mỉm cười nói:

- Tối đa Top 5!

- Top 5! Nói đùa gì vậy, Nam Trác Vực ngươi có nhiều cao thủ vậy sao? Hơn nữa nghe ý của ngươi, ngươi tựa hộ chỉ có thế xếp thứ năm.

Sử Duyên trì trệ, cười lên ha hả, cho rằng Lý Đạo Hiên tự hạ thấp chính mình, nâng Nam Trác Vực lên.

- Tin hay không tùy ngươi, bắt đầu đi!

Lý Đạo Hiên cũng không phải tự hạ thấp bản thân, trong mọi người của Nam Trác Vực, hắn tự nhận không phải là đối thủ của Diệp Trần và Tư Không Thánh. Bỏ qua hai người này, Mộ Dung Khuynh Thành và Thác Bạt Khổ nhìn có vẻ đều là bộ dáng sâu không lường được, cho nên hắn tự đưa mình về Top 5 đã là suy tính kĩ càng, cao hơn chút nữa thì không nhất định sẽ được. Không biết sao hắn nói ra sự thật, ngươi khác lại cho là mình tự hạ thấp bản thân, hắn đường đường là một kiếm khách, cần gì phải hạ thấp mình chứ.

- Mặc kệ ngươi xếp thứ mấy, trước tiếp ta một côn!

Bước ra một bước, khí thế của Sử Duyên tạo thành hình đinh ốc căng vọt, mang theo cổ khí thế này, tay phải Sử Duyên xiết chặt Bàn Long Côn, dùng một chiêu côn pháp đơn giản Thanh Long Xuất Động đánh ra, côn mang hình dáng đinh ốc cơ hồ trong chớp mắt liền xuyên thấu đến trước ngực Lý Đạo Hiên.

BOANG...!

Đối mặt với côn mang đinh ốc, sắc mắt Lý Đạo Hiên bất động, trường kiếm bên hông lập tức xuất vỏ, hàn tinh tách ra, chém vỡ côn mang.

- Ồ, có vài phần bổn sự.

Sắc mặt Sử Duyên có chút ngưng trọng, một chiêu này của hắn chỉ dùng để thăm dò Lý Đạo Hiên, mặc dù là thăm dò, nhưng lực đạo không nhỏ chút nào, vốn tưởng rằng Lý Đạo Hiên muốn ứng phó cần phải hao tổn chút khí lực, không thể tưởng được lại bị phá dễ dàng như vậy.

- Ngươi cũng tiếp ta một kiếm.

Chém vỡ côn mang, cổ tay phải của Lý Đạo Hiên thuận thế run lên, sáu đạo kiếm quang lợi hại đột thứ ra ngoài, theo một kiếm này xuất ra, không khí bất động, kiếm quang cực tốc phi trảm, thanh âm ngoại giới và thanh âm của kiếm quang đột thứ đều biến mất, vô thanh vô tức.

- Lợi hai, đã nhìn lầm rồi.

Sáu điểm hàn quang tách ra trước người Sử Duyên, Sử Duyên thân bất do kỷ lui về sau ba bước. Vừa rồi nếu không phải hắn phản ứng nhanh chóng, Bàn Long Côn phòng thủ kịp thời, sáu đạo kiếm quang này hoàn toàn có thể phá vỡ hộ thể Chân Nguyên của hắn, khiến hắn trọng thương, kiếm chiêu này thật quá quỷ dị.

Vô Thanh Nhất Kiếm! Diệp Trần nhận ra chiêu này, ở trận đấu Tiềm Long Bảng lúc trước, Lý Đạo Hiên đã từng dùng Vô Thanh Nhất Kiếm đại xuất danh tiếng, tuy rằng vẫn như trước bị bại bởi Diệp Trần, Tư Không Thánh và Nghiêm Xích Hỏa, nhưng không người nào dám coi thường Vô Thanh Nhất Kiếm. Cách hơn bốn năm, sát chiêu vô thanh lại xuất hiện lần nữa, nhưng so với trước kia, thì uy lực của vô thanh sát chiêu giờ bạo tăng lên đến sáu lần, vô thanh lục kiếm càng thêm chuẩn sát.

Một kiếm một côn, hai người đánh đến ngang tay, bất phân thắng bại.

- Nghiêm Xích Hỏa trước kia là đao khách, Lý Đạo Hiên này là kiếm khách, Nam Trác Vực từ lúc nào xuất hiện đao khách và kiếm khách lợi hại như vậy.

- Lấy thực lực của hai người này, đến Lôi Vực chúng ta cũng có thể được xếp vào top 15, Tư Không Thánh kia so với hai người này còn mạnh hơn, Nam Trác Vực có thể thoát khỏi cái vỏ bọc kẻ yếu rồi.

- Không loại trừ tình huống hai người này mới là người mạnh nhất Nam Trác Vực.

- Có khả năng.

Không nghe được tiếng nghị luận của mọi người, tâm tư của Lý Đạo Hiên toàn bộ đều đặt trên người Sử Duyên, chiến lực của đối phương thật sự quá mạnh mẽ, Vũ Đạo Trà Hội lần trước hắn có thể đánh bại Tư Không Thánh cũng không phải là do vận khí, quả thật là có thực lực này, sát chiêu của mình đều đã dùng không sai biệt lắm, lại không thể khiến đối phương tổn thương chút nào, ngược lại vị trí bả vai của mình lại bị Bàn Long Côn hung hăng chọc một phát, càng ngày càng đau nhức.

- Không thể tiếp tục vậy được, phải tốc chiến tốc thắng.

Thương thế ở bả vai đã nhắc nhỏ Lý Đạo Hiên, kéo dài càng lâu thì thắng lợi càng xa vơi. Sự cường đại của Sử Duyên vượt xa tưởng tượng của hắn và Nghiêm Xích Hỏa.

"May là ta được Lý Đạo Hiên đổi xuống, bằng không trong vòng trăm chiêu, tất phải bại. " Nghiêm Xích Hỏa lòng còn sợ hãi, không phải hắn e ngại Sử Duyên, chỉ là lúc trước hắn đã chiến qua ba tràng, đối thủ của ba tràng đều không đơn giả, khiến hắn tiêu hao khá lớn, lấy trạng thái không được viên mãn đi chiến với Sử Duyên, thất bại trong vòng trăm chiêu đã là cách nghĩ lạc quan, trên thực tế, Nghiêm Xích Hỏa ngay cả năm mươi chiêu cũng không nắm chắc có thể ngăn cản.

- Đạo là vô tình nhưng lại hữu tình!

Áo bào phất phới, Lý Đạo Hiên đột ngột mọc lên từ mặt đất, đánh về phía Sử Duyên một kiếm trí mạng, một kiếm này là thức cuối cùng của Vô Tình Kiếm Pháp, uy lực có thể sánh với áo nghĩa võ học cấp thấp có ba thành hỏa hầu, sự tinh diệu huyền ảo trong đó, lại càng hơn xa những kiếm pháp khác.

Cơ băp trên cánh tay bành trướng lên, Sử Duyên đổi thành hai tay nắm côn, Bàn Long Côn bay múa xoay tròn, trước người bày ra một tầng lại một tầng côn mạc, không ngừ trừ khử kiếm khí lăng lệ ác liệt do Lý Đạo Hiên

phát ra.

- Vỡ cho ta!

Đợi khí kiếm thế của Lý Đạo Hiên đã hết, Sử Duyên quát lên một tiếng lớn, côn thế phóng đại, đánh nát bấy tất cả kiếm khí, đồng thời đánh về phái Lý Đạo Hiên một côn.

PHỐC!

Một ngụm máu tươi phun ra, Lý Đạo Hiên bắn ra xa.

Nhưng đồng thời khi Lý Đạo Hiên bay vụt đi, một đóa hoa mai đột nhiên tách ra trước người Sử Duyên, khắc lên lồng ngực của hắn, nhu hòa hữu tình.

Khục!

Hoa mai vừa rụng, Sử Duyên ho ra một lượng lớn máu tươi, lúc hoa mai xuất hiện, hắn tự nói với mình, đóa hoa mai này cổ quái, không thể khinh thường được, chỉ là lúc đó lý trí và tiềm thức sinh ra một chút khác nhau, khiến cho tốc độ phản ứng của hắn chậm hơn một chút, bị hoa mai thừa dịp đánh vào

- Nguyên lai cái này là đạo là vô tình nhưng lại hữu tình!

Sử Duyên giật mình, một kiếm này khác với những kiếm chiêu bình thường, trong vô tình ẩn chứa hữu tình, mà cái tình này, hoàn toàn là sát cơ trí mạng, so với vô tình càng thêm đáng sợ, âm cực sinh dương, dương cực sinh âm, trong vô tình, hữu tình đáng sợ nhất, ngược lại cũng thế.

Thương thế của hai ngươi đều không nhẹ, đành phải nhận kết cục ngang tay.

Thác Bạt khổ khen:

- Vài năm không thấy, tiến bộ của mọi người đều rất lớn, ta còn tưởng

rằng chỉ có ta chịu qua tu luyện địa ngục thôi chứ.

Diệp Trần nói:

- Nếu không, ngươi cũnglên luận bàn một hồi.

- Hắc hắc, luận bàn với những người này thì có ý nghĩa gì, ít nhất phải là một đối thủ ngang tay mới được, Diệp Trần, ngươi thì sao?

- Ta, thời cơ đến liền lên.

Diệp Trần cũng không có ôm tâm tư xuất hiện cuối cùng, thời điểm đến, dù đối thủ yếu một chút hắn cũng sẽ lên, tốt xấu gì cũng khiến cho Nam Trác Vực càng thêm sáng chói.

Kết cục Lý Đạo Hiên đánh ngang tay Sử Duyên chỉ sợ rất nhiều người không thể ngờ được, Sử Duyên dù thế nào cũng là thanh niên cao thủ bài danh thứ ba tại Hắc Kim Vực, đặt ở toàn bộ Nam Phương Vực Quần cũng có thể xếp vào Top 50 thậm chí Top 30, mà Nam Trác Vực là nơi nào chứ. Vũ Đạo Trà Hội lần trước, chỉ vẻn vẹn có Tư Không Thánh tham gia, lần này tuy nhiều hơn 16 người, nhưng trong mắt mọi người vẫn là tồn tại phía chót, hiện giờ cái kế chót này lại có xu thế bắn ngược, sao bọn hắn lại không sợ hãi được chứ.

- Nam Trác Vực không giống với lúc trước, tốt nhất không nên xem thường.

- Đúng vậy a! Nam Trác Vực nếu so với Hoành Lĩnh Vực thì mạnh vài lần, không thể nhập làm một được.

Cảnh ban đêm dần dần bị xua tan, toàn bộ Cẩm Tú Viên đèn đuốc sáng trưng như ban ngay, về cơ bản cách mỗi mười bước, sẽ xuất hiện một căn nhật quang tinh trụ, nhật quang tinh trụ cao tới ba mét, tản mát ra bạch quang nhu hòa nhưng không chứng mắt, khiến cho Vũ Đạo Trà Hội có thể tiếp tục tiến hành trong ánh sáng.

Oanh!

Máu tươi phun tung toé!

Trụ cốt cuối cùng của Hoành Lĩnh Vực, Tái Tinh Phong đã ngã xuống, không phải hắn yếu, mà là đối thủ quá mạnh mẽ, đến giờ Hoành Lĩnh Vực gần như đã bị diệt toàn quân, còn lại cũng chỉ là binh tôm tướng tép căn bản không gây nổi sóng gió gì, chẳng lẽ bọn hắn có thể mạnh ngang Lãnh Nguyệt Thương và Tái Tinh Phong sao.

- Hoành Lĩnh Vực nhớ kĩ sĩ nhục lần này.

Lãnh Nguyệt Thương Hứa Giang thống khổ nhắm mắt lại, trước đây luôn luôn là Nam Trác Vực cuối cùng, Hoành Lĩnh Vực vừa vặn mạnh hơn Nam Trác Vực một chút, việc này khiến cho rất nhiều người tự lừa mình dối người. Hôm nay, Nam Trác Vực quyết chí tự cường, vứt bỏ cái mũ vực yếu, mà Hoành Lĩnh Vực vẫn còn đau khổ giãy dụa.

Lúc này, ngay cả Lôi Chi Công Chúa, Thiên Thư công tử đều lắc đầu, Hoành Lĩnh Vực quá yếu, ngoại trừ Lãnh Nguyệt Thương và Tái Tinh Phong có thể xếp vào cao thủ cấp hai thì những người khác đều là cấp một, nhưng cũng không phải là loại tương đối mạnh trong cấp một.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 453: Diệp Trần Ra Tay. (3,4)

- Thật có lỗi, ta phải cáo từ rồi.

Một gã thanh niên Hoành Lĩnh Vực đứng người lên, hướng Lôi Chi Công Chúa ôm quyền.

Lôi Chi Công Chúa ánh mắt như điện, chậm rãi nói:

- Chút điểm áp lực thế cũng chịu không được, ngày sau khó thành châu báu, ly khai hay không tự do ngươi làm chủ, ta sẽ không ngăn ngươi.

Tái Tinh Phong vừa nhận thua trầm giọng nói:

- Ngồi xuống, nếu không một khí ném đi mặt mũi của Hoành Lĩnh Vực, chúng ta cũng không thể gánh nổi đâu.

Nghe vậy, thanh niên xấu hổ ngồi xuống.

Đánh bại Tái Tinh Phong chính là đệ tam cao thủ của một đời tuổi trẻ Vân Lan Vực - Vương Lâm, gần với Xích Thủy tiểu chân nhân và Đoạn Lăng Vân. Bất quá đó là bài danh hai năm trước, hai năm sau, hắn không cho rằng mình thua kém Xích Thủy tiểu chân nhân và Đoạn Lăng Vân.

Chặt đứt hi vọng cuối cùng của Hoành Lĩnh Vực, Vương Lâm đột nhiên đánh chủ ý đến Nam Trác Vực, Nghiêm Xích Hỏa tiêu hao cực lớn, có lẽ sẽ không ra tay, Lý Đạo Hiên đánh một trận với Sử Duyên, bị thương kinh mạch, cũng sẽ không xuất thủ, hắn ngược lại muốn nhìn xem, Nam Trác Vực còn cao thủ nào nữa.

Trên mặt lộ ra vui vẻ, Vương Lâm ngón tay chỉ về phía Nam Trác Vực

- Không biết Nam Trác Vực còn người nào dám tiếp nhận khiêu chiến của ta không?

- Hắc hắc, tên này thật dám nói!

Thác Bạt khổ liếm liếm bờ môi.

Lắc đầu, Diệp Trần ngoài ý muốn đứng lên

- Lên hoạt động gân cốt một chút cũng tốt.

- Không thể nào! Ngươi thật sự lên sao

Thác Bạt khổ trừng lớn con mắt

Diệp Trần cười nói:

- Có gì không thể, Vũ Đạo Trà Hội cũng không cần nghiêm túc như vậy, cứ nhẹ nhõm là được rồi.

Không chỉ có Thác Bạt khổ kinh ngạc, mọi người nhận thức Diệp Trần đều kinh ngạc, có ngươi của Nam Trác Vực, có Phiêu Tuyết Điện Phượng Yên Nhu và Lăng Hàn Dạ.

Bá!

Không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, mũi chân Diệp Trần điểm nhẹ xuống mặt đất, lướt đi giống như một đóa lam vân hư vô mờ mịt, lập tức xuất hiện ở đối diện Vương Lâm.

- Để ta làm đối thủ của ngươi.

Vương Lâm cẩn thận liếc mắt đánh giá Diệp Trần, khí chất đối phương không thể nghi ngờ là rất phiêu dật, bảo kiếm trên lưng cũng nói cho hắn biết, người này là một kiếm khách.

- Chẳng lẽ Nam Trác Vực các ngươi lại có hai gã kiếm khách siêu hạng?

Vương Lâm cười cười, nói với Diệp Trần:

- Có tuyệt chiêu đặc biệt gì, đều sử ra đi!

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, cũng không nói nhảm, tay phải nhẹ nhàng đụng chuôi kiếm một cái, rút kiếm, xuất kiếm, thu kiếm, ba động tác cơ hồ hòa thanh một thể, nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng.

Âm vang!

Kiếm khí hình bán nguyệt đột ngột đánh trúng Vương Lâm vừa rút đao trên người ra, ánh lửa chói mắt bay xéo ra, tựa như hình móc câu.

Vương Lâm thân thể cong lên, hai chân chà sát mặt đất, trượt ra ngoài hơn trăm mét, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, chợt giật mình, cuối cùng ngưng trọng.

- Dùng khí ngự kiếm thượng đoạn!

Lôi Chi Công Chúa hé mở cặp môi nhỏ, chậm rãi phun ra mấy chữ.

Rút kiếm xuất kiếm có ba cảnh giới, cảnh giới thứ nhất là lấy thân ngự kiếm, cảnh giới thứ hai là lấy khí ngự kiếm, cảnh giới thứ ba là lấy ý ngự kiếm. Người có thể đạt tới cảnh giới thứ hai xem như là cao thủ, nhưng cảnh giới thứ hai cũng chia làm hạ trung thượng tam đoạn. Người ở hạ đoạn chỉ là sơ bộ nắm giữ, không được thành thạo, người trung đoạn đã đạt tới cảnh giới thuận buồm xuôi gió, không có bất kỳ sai lầm nào, người thượng đoạn lại càng kinh khủng hơn, kiếm tức là khí, khí tức là kiếm, khí kiếm hợp nhất, tùy tâm sở dục.

Kiếm của Diệp Trần xuất vỏ, liền nói cho mọi người biết, kiếm của hắn, cũng không dưới Lý Đạo Hiên, thậm chí còn trên nữa.

- Quả thực khó có thể tin tưởng, Nam Trác Vực còn một gã kiếm khách nhất lưu như thế, không, không đúng, người này so với người trước còn lợi hại hơn, vừa lên đã thể hiện ra cách xử lý lăng lệ ác liệt, nếu không phải vận

khí Vương Lâm tốt thì một kiếm này đủ khiến hắn trọng thương rồi.

- Vương Lâm nếu không vừa lúc rút đạo, thì đạo kiếm khí vừa rồi cũng không trùng hợp bị chặn thế được.

Phảng phất như nước đang sôi trào, mọi người đua nhau bình luận.

- Thật là trùng hợp sao?

Vương Lâm ẩn ẩn cảm thấy đối phương tựa hồ biết được hắn sắp rút đao, bằng không không thể trùng hợp thế được, ngay cả hắn cũng bán tín bán nghi.

- Không thể khinh thường.

Thần sắc Vương Lâm vô cùng ngưng trọng, hắn đã coi Diệp Trần trở thành địch nhân lớn nhất của mình, nếu không xuất toàn lực thì rất có thể sẽ thất bại.

Từng người quay về chỗ của mình, đao thế trên người Vương Lâm càng ngày càng thịnh, khí bước ra một bước cuối cùng, đao thế như được uống xuân dược, đao trong tay hắn hung mãnh vung ra, bắn ra hơn mấy trăm ngàn đạo đao mang, mỗi đạo đao mang đều nhanh như thiểm điện, thế như bôn lôi, khóa chặt tất cả lộ tuyến né tránh của Diệp Trần.

Vương Lâm xem Diệp Trần như cường địch lớn nhất lên vừa ra tay đã là sát chiêu.

Đối mặt với đao chiêu khủng bố công kích phạm vi lớn này, thần sắc Diệp Trần không thay đổi, tay phải huy động Thanh Liên kiếm, từ trái sang phải quét ngang một vòng, lập tức, kiếm khí rậm rạp chằng chịt bay ra, không ngừng chém vỡ đao mang đang đánh tiowis, khiến cho chúng nửa bước khó tiến.

Nhưng những người đang xem cuộc chiến trên đình đài cũng không rãnh rỗi, đao mang và kiếm mang của hai người đấu đá lẫn nhau, tạo ra một hồi

sóng xung kích thanh thế không nhỏ, một đạo thôi thì cũng không có gì, nhưng một đạo lại một đạo sóng xung kích phóng xạ ra, nếu không ra tay ngăn cản thì tất cả đình đài phải nổ tan, cảnh vật xung quanh Chỉ Điểm Giang Sơn Đài cũng phải lọt vào sự phá hư nghiệm trong.

Trong lúc mọi người ngăn cản sóng sung kích Vương Lâm lại lần nữa phát động công kích, chỉ thấy cả người hắn đột ngột mọc lên từ mặt đất, hai tay nắm lấy trường đao, một đao nương theo thế rơi hung mãnh chém xuống, giống như muốn chém nát cả tòa Chỉ Điểm Giang Sơn Đài này vậy.

Ầm ầm!

Chỉ Điểm Giang Sơn Đài nhoáng một chút, thượng phẩm bạch ngọc chỉ hóa thành mảnh vụn bay loạn khắp nơi, đao mang cường hoành cuốn ra, lướt về phía thân thể Diệp Trần.

- Ân, đao chiêu thật bá đạo!

Diệp Trần tự nhiên nhìn ra một đao này bất phàm, trong đao mang bao hàm một đạo hỏa diễm xoay tròn và lực lượng nấu chảy mãnh liệt, mỗi lần bị nó lướt qua, hộ thể Chân Nguyên dù cường thịnh trở lại cũng không đỡ nổi, tất nhiên sẽ bị xé nát, trừ khử, mà người ở bên trong đương nhiên cũng bị chém thành trọng thương.

- Hỏa Ảnh Bào

Diệp Trần đã thật lâu không có sử dụng khinh công Phân Thân Hóa Ảnh rồi, không phải là do môn khinh công này có hạn chết, mà thật ra là cơ hội vận dụng quá ít, hơn nữa do một thời gian dài không có sử dụng nên Diệp Trần ngược lại đi ra khinh công sáo lộ, không bị bản thân khinh công trói buộc, ngay lúc đao mang lướt tới, thân ảnh Diệp Trần run lên, vô số đạo bóng đen phóng ra tứ tán, trong đó có không ít đạo bóng đen đụng vào cùng một chỗ, khiến cho tốc độ tăng nhanh hơn, kéo dãn phạm vi công kích của đao mang

Cờ-rắc!

Vị trí trước kia Diệp Trần bị đánh ra một cái hố cạn lớn, hố cạn cuối cùng lại cực kì cứng rắn đó là do Lôi Vân Thiết có công dụng phân giải Lôi Điện và hóa giải Chân Nguyên, chính là vì có Lôi Vân Thiết nên Lôi Chi Công Chúa mới dám đặt vị trí tổ chức Vũ Đạo Trà Hội tại Chỉ Điểm Giang Sơn Đài.

Đao mang một kích không trúng, Vương Lâm lòng sinh kinh sợ, vội vàng nhảy lui về phía sau.

Đáng tiếc cuối cùng hắn vẫn hơi chậm một chút, thanh sắc kiếm quang đầu tiên là chém ra hộ thể Chân Nguyên của hắn, sau đó đang lúc hắn nhảy lui về sau, đơn giản liền đánh hắn văng tung tóe, mà ra tay tự nhiên là Diệp Trần mới mới hiện thân.

- Đa tạ!

Diệp Trần tra Thanh Liên vào vỏ

- Mong cho biết danh tính

Vương Lâm nhìn thật sâu Diệp Trần, dò hỏi.

- Diệp Trần!

- Diệp Trần, ta nhớ kỹ rồi, người là một trong ba kiếm khách trẻ tuổi mạnh nhất ta từng gặp.

Vương Lâm ôm quyền quay lại chỗ ngồi của mình

Thắng được Vương Lâm, thanh danh của Diệp Trần lần đâu tiên được mọi người biết rõ, mà Nam Trác Vực cũng vì hắn mà càng thêm chói mắt... có xu thế bay lên cấp bậc thứ hai.

Mọi người vốn tưởng rằng, sau khi Vương Lâm bài danh thứ ba tại Vân Lan Vực thua trận luận bài, Đoạn Lăng Vân bài danh thứ hai sẽ xuất tràng, ai

biết được người này lại bất vi sở động, tựa hồ không định chống lại Diệp Trần, mà Xích Thủy Tiểu Chân Nhân thấy Đoạn Lăng Vân như thế, cũng không trực tiếp lên đối phó Diệp Trần, khẽ chau mày.

- Kim Sa Vực Ngô Phi Hàn lĩnh giáo cao chiêu.

Ngô Phi Hàn là cao thủ trẻ tuổi bài danh thứ tư ở Kim Sa Vực, có thể xếp thứ tư ở một trong ba vực mạnh - Kim Sa Vực, thực lực thật ra so với đệ tam của Vân Lan Vực phải lợi hại hơn không ít, Đoạn Lăng Vân xếp thứ hai cũng khônng mạnh hơn hắn bao nhiêu. Hắn vừa xuất tràng, liền mang theo sóng nhiệt kinh người đánh về phái Diệp Trần, hào quang chói mắt không ngừng bắn ra ngoài.

Đối mặt với chưởng lực hỏa nhiệt rừng rực phô thiên cái địa, Diệp Trần chỉ xuất một kiếm, một kiếm ra, sóng nhiệt đầy trời bị tắt ngấm, một góc áo của Ngô Phi Hàn bị cắt bay ra.

- Lục Dương Hóa Nhất!

Ngô Phi Hàn xiết chặt tâm thân, một sát chiêu được đánh ra.

Chưởng lực giống như sáu đạo mặt trời nhỏ lăng không hóa thành cự chưởng chói mắt, kích phát ra một tầng sáng hoàng kim, vầng sáng chấn động, khí ba kim sắc phóng xạ tứ tán, thượng phẩm bạch ngọc chi dưới mặt đất bắt đầu bị hòa tan, hạo hạo đãng đãng chụp về phía Diệp Trần cách đó không xa.

- Thiên Lôi Thiết!

Hoàng kim cự chưởng rực nòng nhìn thì có vẻ không gì phá nổi, nhưng Thiên Lôi Thiết của Diệp Trần ngay cả trung phẩm Bảo Khí cũng có thể cắt nát chứ đừng nói đến cự chưởng được cấu tạo từ Chân Nguyên.

Phốc phốc!

Năm ngón tay của cự chưởng cùng bay tới, lại bị một kiếm chặt đứt.

- Cái gì?

Ngô Phi Hàn hết sức kinh ngạc, lại đánh một chưởng nữa.

PHỐC!

Chưởng lực lại bị cắt nát, Diệp Trần cầm trong tay Lôi Trạch Kiếm, lập lòe mấy cái liền đến trước người Ngô Phi Hàn, chém một kiếm

Ngô Phi Hàn vội vàng bố trí quanh người một tầng hộ thể Chân Nguyên dày đặc, tầng này hộ thể Chân Nguyên này là do hỏa hệ Chân Nguyên áp súc mà thành, ngoại vật đụng vào một cái, đều bị lực phản hồi trên đó chấn khai, khó có thể tới gần, hắn tự tin có thể ngăn cản được công kích của Diệp Trần.

Chỉ là hắn đã xem thường sự nhanh chóng và sắc bén của Thiên Lôi Thiết, hộ thể Chân Nguyên bị áp súc giống như thủy tinh đỏ bừng bị chém ra một vết rách đen kịt

- Ta thua!

Ngô Phi Hàn hít sâu một hơi, lòng rung động.

Theo Ngô Phi Hàn nhận thua, từng vực đều nghị luận sôi nổi.

- Chậc chậc, lợi hại, hắn đã liên tiếp đánh bại hai cao thủ trẻ tuổi rồi, việc này đối với Nam Trác Vực mà nói, quả thật là một thành tích rất tốt.

- Vương Lâm và Ngô Phi Hàn cũng không phải là kẻ yếu, một người xếp thứ ba ở Vân Lan Vực, một người xếp thứ tư ở Kim Sa Vực, đã thuộc về trình độ cao đẳng cấp bậc thứ hai rồi.

- Quả thật không hiểu nổi Nam Trác Vực, Vũ Đạo Trà Hội lần trước chỉ có một người, lần này thoáng cái lại xuất hiện mười bảy người, trong mười bảy người thì Nghiêm Xích Hỏa, Lý Đạo Hiên và Diệp Trần đều rất lợi hại, chẳng lẽ hai năm trước bọn hắn rất yếu sao.

- Không thể nào! Thời gian hai năm không thể tiến bộ nhanh vậy được.

Phương trận của Vân Lan Vực.

Xích Thủy Tiểu Chân Nhân Chân Nguyên truyền âm cho Đoạn Lăng Vân

- Sao ngươi không lên khiêu chiến hắn.

- Sao ta phải lên?

Đoạn Lăng Vân hỏi lại.

- Hừ, ngươi không phải là sợ hắn đấy chứ, Xích Thủy Tiểu Chân Nhân cười lạnh một tiếng.

- Chuyện của ta không cần ngươi xen vào, về phần khiêu chiến hắn, ngươi tự đi đi.

Đoạn Lăng Vân biết rõ Diệp Trần còn chưa bạo lộ ra thực lực chân thật, hắn không phải là không có đầu óc, biết rõ thất bại vì sao phải lên, về phần Xích Thủy Tiểu Chân Nhân, cứ để cho hắn vấp phải trắc trở đi!

Xích Thủy Tiểu Chân Nhân cũng không biết Đoạn Lăng Vân đã từng thảm bại trên tay Diệp Trần, thậm chí ngay cả Quỷ Nguyệt Linh Giả cũng không thể làm gì được Diệp Trần.

- Vân Lan Vực Vương Xích đến lĩnh giáo!

Xích Thủy Tiểu Chân Nhân mặc áo bào hồng lướt ra, hắn cũng không phải bị Đoạn Lăng Vân khích ra, mà là căn cứ vào tính toán của bản thân. Diệp Trần tuy rằng khó đối phó, nhưng hắn vẫn có vài phần nắm chắc, đợi sau khí đánh bại Diệp Trần, mục tiêu kế tiếp của hắn chính là Phiêu Miểu Tuyết Vực Lăng Hàn Dạ.

Xích Thủy Tiểu Chân Nhân Vương xích vừa xuất tràng, Chỉ Điểm Giang Sơn Đài lần đầu tiên oanh động

Trong những nhân vật xuất hiện trước kia, tuy rằng cũng có mấy người lợi hại, nhưng rõ ràng không thể sánh với Xích Thủy Tiểu Chân Nhân được/ Xích Thủy Tiểu Chân Nhân thân là đệ nhất nhân của một đời trẻ tuổi Vân Lan Vực, danh khí tự nhiên không nhỏ, đặt ở toàn bộ Nam Phương Vực Quần cũng có thể được xếp vào top 15 thậm chí là top 10, là cao thủ đứng đầu cấp bậc thứ hai, xếp hắn vào cấp bậc thứ nhất cũng không phải không thể.

Cho nên, Xích Thủy Tiểu Chân Nhân tuyệt đối là cao thủ đứng đầu trong mọi người, không phải bọn người Vương Lâm, Ngô Phi Hàn có thể sánh được.

- Không thể tưởng được Xích Thủy Tiểu Chân Nhân sẽ ra tay đối phó Diệp Trần, việc này cũng quá nhanh rồi.

- Xích Thủy Tiểu Chân Nhân với tư cách là nhân vật áp trục của Vân Lan Vực, lẽ ra nên xuất hiện trong quyết đấu đỉnh cao mới phải, giờ xuất hiện quả thật hơi sớm.

- Diệp Trần này cũng không tệ, nếu như xuất hiện không phải Xích Thủy Tiểu Chân Nhân, có lẽ sẽ tiếp tục thắng thêm vài tràng nữa, giờ thì đáng tiếc.

- Cho dù khả năng thua của Diệp Trần rất lớn, nhưng Nam Trác Vực có thể đi tới bước này, đã rất hãnh diện rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 454: Diệp Trần Ra Tay. (5)

Cơ hồ không có mấy người coi trọng Diệp Trần, Vân Lan Vực dù sao cũng là một vực lớn, Xích Thủy Tiểu Chân Nhân lại là cao thủ trẻ tuổi đệ nhất của vực này, thực lực sao có thể thấp hơn Diệp Trần được, chẳng lẽ Nam Trác Vực thật đúng là muốn nhất phi trùng thiên? Vọt lên trên Vân Lan Vực.

Phiêu Tuyết Điện Đại sư huynh Lăng Hàn Dạ thần sắc lộ ra vẻ hứng thú, có Vương Xích xuất hiện, có lẽ sẽ nhìn thấy được gì đó cũng nên?

Luận bàn chưa chấm dứt, hắn sẽ không nói ai hẳn phải thắng hoặc thua cả!

Vương Xích lợi hại không dưới hắn

Diệp Trần cũng thâm tàng bất lộ, không phải dễ đối phó như vậy, cho nên ở trong mắt hắn, tỉ lệ của trận luận bàn này là năm năm, không hề giống với đại đa số mọi người đều cho rằng Diệp Trần phải thua.

- Phượng Yên tỷ, ngươi cho rằng ai sẽ thắng?

- Thanh Trúc hỏi Phượng Yên Nhu.

Phượng Yên Nhu trầm ngâm nói:

- Ta cho rằng là Diệp Trần.

- A!

Thanh Trúc cũng không thể không kinh ngạc, mặc kệ nàng có thừa nhận hay không thì Diệp Trần quả thật rất lợi hại, trăm trận thắng liên tiếp ở Lam

Sơn Đảo chính là một chứng cứ rõ ràng. Ngược lại Lăng Hàn Dạ kinh ngạc cách nói của Phượng Yên Nhu, nàng đã rất coi trọng Diệp Trần rồi, nhưng Phượng Yên Nhu so với nàng còn coi trọng hơn nữa.

- Thực lực của ngươi không tệ, nhưng nếu chỉ vẻn vẹn có thể thì không thể nào là đối thủ của ta được.

Vương Xích vào hai năm trước đã cô đọng ra hình thức ban đầu của Vũ Hồn, hôm nay hình thức ban đầu của Vũ Hồn đã đạt tới điểm tới hạn, chỉ thiếu chút nữa liền có thể trở thành Vũ Hồn chính thức. Ngoài ra, hắn tu luyện chính là công pháp Địa cấp đỉnh giai, cũng đã đột phá đến đệ thập tam trọng đỉnh phong, võ học Địa cấp đỉnh giai hoàn toàn hiểu được, lại tìm hiểu thêm một môn áo nghĩa võ học, cũng đã nghiến cứu đến bốn thành hỏa hầu. Có nhiều sát thủ giản như vậy, Vương Xích căn bản không để Diệp Trần vào lòng, đối thủ của hắn là bọn người Lăng Hàn Dạ và Ngự Thú công tử Mạc Tường, chỉ có những người tài giỏi này mới có thể khiến hắn toàn lực ứng phó, Diệp Trần với hắn mà nói chỉ là hơi chút khó chơi thôi.

Khóe lên Diệp Trần cong lên

- Ngươi rất nhanh sẽ sửa lại cách suy nghĩ của mình!

- Vậy sao! Vậy còn phải nhìn xem ngươi đủ tư cách không đã, Xích Thủy Thần Quyền!

Ánh mắt Vương Xích lạnh dần, hai tay giao thoa lại, đánh ra độc môn tuyệt học của Xích Thủy Tông - Xích Thủy Thần Quyền. Môn quyền pháp này rơi vào tay Vương Xích, uy lực nếu so với Xích Thủy Thần Quyền do Hoàng Khai Sơn thi triển ra thì còn lớn hơn vài phần, quyền kình bành trướng như sóng to gió lớn, sóng sau cao hơn sóng trước.

- Thanh Liên Khai Sơn

Diệp Trần không sợ quyền kình bành trướng, chân điểm xuống mặt đất, lao đi như tia chớp, trên đường vọt đến, Thanh Mộc Kiếm giơ cao khỏi đỉnh

đầu, dọc len đó vung lên, in dấu một đóa kiếm quang Thanh Liên khai sơn xé rách trường không, mang theo uy năng khai sơn liệt địa chém ra

Một tiếng nổ kinh thiên bộc phát, quyền kình của Vương Xích bị kiếm mang đánh tan, kiếm mang của Diệp Trần cũng theo đó tan rã trong sóng xung kích.

Lần giao thủ đầu tiên, Diệp Trần hơi chiếm thượng phong.

- Xem như cũng được, ngươi đáng để ta phải chú ý một chút.

Biểu lộ của Vương Xích không có bất kỳ biến hóa nào, Diệp Trần có phần thực lực này cũng nằm trong dự liệu của hắn, nếu không có thì mình đã đánh giá hắn hơi cao rồi.

Chân Nguyên lại tăng lên một cấp bậc nữa, đầu gồi Vương Xích hơi cong lại, cả người xông lên giữa không trung, lăng không đánh về phía Diệp Trần một quyền. Một quyền này không có bất kì hoa chiêu nào, chỉ là nhanh hơn, tuyệt hơn, mạnh hơn, dưới sự thôi động của thủy ý cảnh, trong quyền kình thậm chí còn sinh ra tia chớp màu tiếp, đó là dòng điện hư không do năng lượng quá mạnh mẽ dẫn dắt ra

Đối mặt với sáu quyền mạnh mẽ tuyệt đối này, cổ tay Diệp Trần run lên, Thanh Mộc Kiếm trong tay đâm thẳng ra ngoài, một điểm kiếm quang ngưng tụ ở mũi kiếm, cuối cùng hóa thành một đóa Thanh Liên bắn nhanh ra ngoài.

Rầu~!

Tiếng va chạm vi diệu vang lên, quyền kình của Vương Xích và kiếm quang hóa thành Thanh Liên đồng quy vu tận, thủy hoa lượn vòng tứ tán và tịch khí giống như suối phun, bắn tung tóe về bốn phương tám hướng, chỉ riêng một vòng sóng xung kích này thôi đã có thể miểu sát đại lượng cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường rồi.

Thân thể đang rút lui bỗng nhiên chuyển hướng, Vương Xích chẳng những không tán đi lực đạo cuồng bạo đang phóng xạ mà còn dẫn dắt cổ lực

lượng này thành một vòng xoáy khổng lồ, mượn lực li tâm của vòng xoáy, hai tay hắn phình to lên, lao xuống từ trên không trung như một con Hùng Ưng.

- Mãnh Thủy Chi Qua

Một quyền được đánh ra, thủy nguyên khí ở bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất đều bị rút sạch không còn gì, nương theo quyền kình điên cuồng xoay tròn, hình thành nên một vòng xoáy hơi dẹt, vòng xoáy này rất cô đọng, sắc bén, cho nên nó phát ra tiếng xé gió ô ô...

Chiêu này đúng là chiêu thức phía sau của Xích Thủy Thần Quyền, có thể so với áo nghĩa võ học ba thành hỏa hầu, được thi triển trên tay Vương Xích uy lực lại càng lớn.

- Thiên Lôi Thiết

Lúc này, khinh công Phần Thân Hóa Ảnh khinh khẳng định không thể thi triển, Mãnh Thủy Chi Qua ẩn chứa lực hấp xả mãnh liệt, nếu lực lượng đột phá không đủ thì... căn bản không thể nào lợi dụng tốc độ tránh đi phạm vi công kích của nó, thế cho nên chỉ có thể chọn một góc độ tốt để đánh tan Mãnh Thủy Chi Qua, lấy công đối công.

Kiếm Bộ được thi triển ra, Diệp Trần lấy thân làm kiếm, đột thứ đến phía bên phải Mãnh Thủy Chi Qua, mà Thanh Mộc Kiếm trong tay hắn không biết từ lúc nào đổi thành Lôi TrạchKiếm, Lôi Trạch Kiếm bị hai cánh tay nắm thật chặt, chặn ngang trước ngực, vẽ nên một quỹ tích về phía Mãnh Thủy Chi Qua.

Xoạt!

Một loạt động tác này được hoàn thành trong điện quang hỏa thạch, đợi khí kiếm phong xẹt qua, kiếm chỉ lóe lên điện mang bộc phát ra từ bên trong Mãnh Thủy Chi Qua.

- Cái gì, phá Mãnh Thủy Chi Qua sao.

Vương Xích đồng tử co rụt lại.

- Tiếp ta một kiếm.

Một kiếm đánh bại Mãnh Thủy Chi Qua, Diệp Trần thế không đổi, đánh về phía Vương Xích một mảnh kiếm quang chằng chịt, chợt cả người lướt gần tới.

- Cút cho ta!

Vương Phong hai đấm liên phát, quyền thế lập tức vọt lên tới đỉnh phong, khiến cho người khác cảm giác như nước chứa đầy đê đột ngột vỡ tan, nổi lên sóng gió ngập trời.

Neo cưa cưa cưa cưa cưa tri. . . ,

Quyền phong và Kiếm phong không ngừng cùng giao kích một chỗ, va chạm phát ra hỏa tinh sáng lạn, khí lãng nóng bỏng lại lột bỏ mặt đài từng lớp một, chém về phía bốn phương tám hướng.

Nguồn: http://4vn.eu/forum/showthread.php?84244-Huyen-Huyen-Kiem-Dao-Doc-Ton-TG-Kiem-Du-Thai-Hu-New-Chuong-441&page=144#post854971#ixzz2RHiCkOk1

"Trung"

Lôi Trạch Kiếm uốn lượn thành một đường vòng cung kinh người, Diệp Trần chợt bắn ra, ngón trỏ và ngón giữa đồng thời bắn nhanh ra hai sợi kiếm khí, Híz-khà zz Hí-zzz rung động.

- Không tốt

Vương Xích đâu ngờ tới đầu ngón tay của Diệp Trần cũng có thể phát ra kiếm khí, hắn chỉ kịp vung quyền đánh tan sợi kiếm khí đầu tiên, sợi thứ hai đâm rách hộ thể Chân Nguyên của hắn, khiến hắn mãnh liệt phun ra một búng máu

- Cái gì, Xích Thủy Tiểu Chân Nhân bị thương, bị kiếm khí của Diệp Trần đánh bị thương.

- Tay phát kiếm khí, thật sự ngoài dự đoán của mọi người.

- Các ngươi có phát hiện không, từ đầu tới cuối, đều là Diệp Trần chiếm cứ một tia thượng phong nhỏ, mặc kệ Xích Thủy Tiểu Chân Nhân gia tăng thực lực tới trình độ nào, cũng không thể thay đổi cục diện đó.

- Thế chẳng phải nói, Xích Thủy Tiểu Chân Nhân căn bản không phải là đối thủ của Diệp Trần sao.

Đa số mọi người há to môm, không biết nên nói gì

Trận phương Lôi Vực/

Ngự Thú công tử Mạc Tường sờ sờ cằm, cười nói:

- Nghĩ đến những lời ta nói ở ngoài thành kia bị bọn hắn xem là chuyện cười rồi.

Lôi Chi Công Chúa liếc mắt nhìn hắn

- Chuyện cười gì?

- Không có gì, chỉ là phạm vào một sai lầm không nhỏ, xem hắn như cao thủ bình thường thôi.

Mạc Tường tự nhân là mình hơn Xích Thủy Tiểu Chân Nhân một đoạn, nhưng Diệp Trần có thể dùng ưu thế yếu ớt để đán bại Xích Thủy Tiểu Chân Nhân, thì phận thực lực này cho dù không bằng hắn, cũng không kém là bao.

- Một chút sai lầm thôi, người không thể nào không phạm sai lầm được, nhưng chỉ cần sai lầm này vẫn còn trong phạm vi thừa nhận của mình thì cần gì phải quan tâm

Người nói chuyện chính là một gã thanh niên tà dị mình mặc thúc thân

trường bào, đầu đội kim quan, ánh mắt hắn hẹp dài, biểu lộ ra một vẻ bất cần đời.

Mạc Tường cười cười, nói ra:

- Xem ra Ân Thiếu giáo chủ đã tính trước rồi.

Ân Thiếu giáo chủ trong miệng hắn chính là Thiếu giáo chủ Ân Linh Giáo, một ngũ phẩm tông môn của Lôi Vực - Ân Tông Ly. Giáo chủ đương nhiệm Thiểm Linh Vương là thái gia gia của hắn, thân là hậu đại của vương giả Sinh Tử Cảnh Thiểm Linh Vương, thiên phú của Ân Tông Ly thập phần cường đại, ngộ tính cũng không thấp.

Trên thực tế, đến cấp độ Nam Phương Vực Quần rồi thì Vương giả huyết mạch cũng không có gì kì lạ quý hiếm, mấu chốt là có thể kích phát toàn bộ Vương giả huyết mạch ra hay không thôi.

- Cũng vậy...

Ân Tông Ly vẻ mặt lười biếng.

Vũ Đạo Trà Hội dựa trên tinh thần luận bàn, điểm đến là dừng, Lôi Chi Công Chúa đang muốn tuyên bố kết quả, Vương Xích lớn tiếng nói:

- Tĩnh công chúa, giữa chúng ta còn chưa phân thắng bại

Lôi Chi Công Chúa nói:

- Vương Xích, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, không cần quá so đo.

Vương Xích giải thích:

- Đây chỉ là do ta nhất thời chủ quan, nếu như phán ta thua, đó mới là không công bằng, yên tâm, chỉ cần một chiêu, một chiêu ta liền có thể đánh bại hắn.

- Vậy được rồi

Lôi Chi Công Chúa gật gật đầu.

Ánh mắt lại lần nữa trở lại trên người Diệp Trần, đồng tử của Vương Xích dần dần nổi lên màu đỏ

- Rất tốt, không thể tưởng được nhất thời chủ quan lại bị tổn thương trên tay ngươi, nhưng nếu ngươi cho rằng thế là đã thắng ta rồi, vậy thì mười phần sai, một chiêu kế tiếp, ta muốn ngươi bại một cách tâm phục khẩu phục.

Diệp Trần không thèm để ý nói:

- Ta phụng bồi ngươi là được chứ gì.

Thái độ của Diệp Trần đã chọc giận Vương Xích, hắn không nói nhiều nữa, khí thế trên người hắn dâng trào như hồng thủy, hung mãnh lao ra, càng ngày càng mạnh, khí thế va chạm lẫn nhau phát ra tiếng bạo liệt không dứt, từng đạo lậu động thủy qua vô hình tràn ngập ra.

- Thủy Thú Ba Đào Quyền

Tuyệt chiêu chung cực của Vương Xích đương nhiên là áo nghĩ võ học cấp thấp của Xích Thủy Tông - Thủy Thú Ba Đào Quyền, nhưng khác với Hoàng Khai Sơn là Vương Xích đã tìm hiểu môn võ học áo nghĩa này đến bốn thành hỏa hầu, uy lực vượt qua Mãnh Thủy Chi Qua rất nhiều.

Chân Nguyên tăng lên tới cực hạn, Vương Xích đánh về phía Diệp Trần mười tám quyền, mỗi một quyền đều như một vòng xoáy, mười tám vòng xoáy tràn ngập trong hư không, khóa chặt mọi lộ tuyến né tránh của Diệp Trần lại.

Vòng xoáy dung hợp lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại sáu vòng xoáy khổng lồ như cái cối say, tạo thành hình dáng Lục Mang Tinh đánh về phía Diệp Trần.

Giờ khắc này, thời gian cũng phảng phất như ngừng lại.

- Thủy Thú Ba Đào Quyền khiến cho chiến lực của ta tăng lên gấp ba, mà lại tụ tập phòng ngự, công kích, thành một thể, xem ngươi ngăn cản kiểu gì?

Trải qua một phen giao thủ, Vương Xích rất rõ thực lực của Diệp Trần, cho nên hắn kiên quyết nhận định Diệp Trần không ngăn được, cho dù đổi thành bản thân hắn thì cũng tuyệt đối không ngăn được, Thủy Thú Ba Đào Quyền vừa ra, lấy yếu thắng mạnh cũng không phải nói chơi, huống chi thực lực của Diệp Trần cũng chỉ tương đương hắn thôi.

Đối mặt với quyền chiêu khủng bổ này, thần sắc Diệp Trần không chút biến hóa

- Ngươi cho rằng trước kia đã là toàn bộ thực lực của ta sao? Ta chưa bao giờ thích thi triển ra toàn bộ thực lực để đánh bại đối thủ, đối với ta mà nói thì lấy kĩ xảo để đánh bại đối phương thú hơn nhiều.

Kiếm ý phóng lên trời.

Không gian quanh thân Diệp Trần cũng có chút bắt đầu vặn vẹo, không thể nào thấy rõ thân ảnh của hắn, chỉ thấy không gian vặn vẹo rồi đột nhiên tản ra, Diệp Trần bước ra một bước, chém một kiếm về phía sau cái vòng xoáy khổng lồng, một kiếm này nghiêng nghiêng, không có chút hoa lệ nào, nhưng kiếm ý ẩn chứa trên đó đủ khiến cho tất cả mọi người phải động dung, cổ kiếm ý mạnh mẽ tuyệt đối này, rõ ràng vượt qua cực hạn mà cường giả Tinh Cực Cảnh có khả năng thừa nhận, đạt đến cấp bậc Linh Hải Cảnh, dưới sự tăng phúc của kiếm ý cực kì đáng sợ, một kiếm này của Diệp Trần nhanh đến không thể tưởng nổi, nặng đến không thể tưởng nổi.

Một kiếm ra, ý cảnh Thủy Thú Ba Đào Quyền lập tức bị phá nát.

Ầm ầm!

Hồ quang điện vừa thô vừa to uốn lượn nổ bắn ra, quyền kình của

Vương Xích thoáng cái đã bị xé nát sạch sẽ, bản thân hắn lại bành trướng lên, phun ra một chút máu tươi.

- Ta không có cảm ứng sai! Đây là kiếm ý cấp kiếm hồn.

- Đúng vậy, đây thật là kiếm ý cấp kiếm hồn, chẳng lẽ hắn đã ngưng tụ kiếm hồn chính thức rồi sao, ta nhớ là kiếm khách ngưng tụ Kiếm Hồn so với vũ giả ngưng tụ Vũ Hồn còn khó hơn rất nhiều, có một vài kiếm khách tu vi tuy rằng đã đạt đến cấp độ Linh Hải Cảnh nhưng chưa hẳn có thể ngưng tụ kiếm hồn thành công.

- Lực công kích của kiếm ý vốn mạnh hơn võ đạo ý chí, giờ ngay cả đẳng cấp cũng kém hơn một cấp bậc, Vương Xích thua cũng không oan.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 455: Diệp Trần Ra Tay. (7)

Phảng phất phong bạo cuốn trôi tất cả, một đời tuổi trẻ của từng vực đua nhau thảo luận.

Phương trận Lôi Vực, Mạc Tường kinh ngạc nhìn về phía Lôi Chi Công Chúa, hỏi:

- Hắn thật là ngưng tụ được Kiếm Hồn sao

Ý nghĩa của việc ngưng tụ kiếm hồn rất lớn, toàn bộ Nam Phương Vực Quần cũng chỉ có Thiên Thư công tử ngưng tụ được Vũ Hồn, ngay cả Lôi Chi Công Chúa và Cương Linh Tử cũng không thể làm được.

Lôi Chi Công Chúa lắc đầu

- Uy năng thì không hề kém cỏi kiếm hồn cấp kiếm ý, nhưng nếu cẩn thận cảm ứng thì vẫn có sự khác nhau rất nhỏ, nếu ta đoán không sai thì hắn hẳn là lĩnh ngộ thuộc tính kiếm ý, thuộc tính kiếm ý so với kiếm ý bình thường mạnh hơn mấy lần, có thể sánh được với kiếm hồn cấp kiếm ý.

- Thuộc tính kiếm ý!

Mạc Tường và Ân Tông Ly liếc nhau, thần sắc dần dần ngưng trọng.

Một đời tuổi trẻ tới đây đại khái có thể chia làm ba cấp bậc, không khoa trương mà nói, Diệp Trần đã thuộc về cao thủ cấp bậc thứ ba, ưu thế về mặt kiếm hồn người khác khó có thể với tới được.

- Thuộc tính kiếm ý!

Người giật mình không phải chỉ có Mạc Tường và Ân Tông Ly, mà còn

có hai thanh niên áo đen ngồi cùng một chỗ với Tư Không Thánh nữa. Với tư cách là một trong Tà Vương Lâu Thất Dạ, kiến thức của bọn hắn không hề tầm thường, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra được Diệp Trần còn không ngưng tụ kiếm hồn, cổ kiếm ý này cường đại như vậy là vì nó ẩn chứa thuộc tính sát lục mãnh liệt.

- Khó trách ngươi lại coi trọng hắn như vậy, nguyên lai hắn thật sự không phải là kiếm khách bình thường.

Đệ Thất Dạ chậm rãi thở ra một hơi, nói với Tư Không Thánh.

Ngón tay Tư Không Thánh nhẹ nhàng gõ bàn, nghe vậy nói:

- Từ mấy năm trước, ta đã biết ngay là đánh bại hắn cũng không dễ dàng, mà thực lực trước mắt hắn triển lộ ra cũng không đủ làm cho ta động dung, hi vọng hắn còn đòn sát thủ còn mạnh hơn nữa, nếu không thì thật không có ý nghĩa.

- Hắc hắc, ngươi thật sự là một tên điên!

Đệ Thất Dạ, Đệ Lục Dạ cười khổ.

Trên tràng.

Tình cảnh của Diệp Trần vàVương Xích hoàn toàn trái ngược.

Diệp Trần vẫn là bộ dáng tuấn tú phiêu dật như trước, trang bị trường kiếm, không nhiễm một hạt bụi, Vương Xích thì chật vật hơn nhiều, quần áo vỡ tan, bờ môi nhuốm máu, từng lọng tóc bị gió thổi tung, làm gì còn phong phạm bình tĩnh của Xích Thủy Tiểu Chân Nhân nữa chứ.

- Ngươi!

Một câu còn chưa nói xong, Vương Xích đã lần nữa nhổ ra một búng máu.

Hắn thật sự là tức đến hồ đồ rồi, trước kia thề son sắt là sẽ một chiêu

đánh bại Diệp Trần, khiến đối phương không có chỗ trở mìn. Giờ không hoàn thành mục tiêu thì không nói làm gì, kết quả lại còn bị Diệp Trần một kiếm miểu sát. Kết cục hí kịch này chẳng khác nào hung hăng cho hắn một cái tát, khiến đầu óc của hắn choáng váng chỉ hận cả đời này không muốn tỉnh lại nữa.

- Sao có thể, sao ta lại thua trên tay hắn được, điều đó không có khả năng, ta là cao thủ trẻ tuổi đệ nhất của Vân Lan Vực, hắn chỉ là một tên cao thủ đến từ Nam Trác Vực thôi.

Sau khi nhổ ra một búng máu, cả người Vương Xích thất hồn lạc phách, hai mắt vô thần.

Diệp Trần thở dài một hơi, bị mình đánh bại khó có thể chấp nhận như vậy sao? Không nói những thứ khác, ở đây ngoại trừ Tam đại thiên tài cấp Chân Long, những người khác căn bản không thể khiến hắn nổi lên chiến ý quá lớn, đương nhiên, phỏng chừng đại đa số mọi người đều không có rằng mình có thực lực đi khiêu chiến cao thủ cấp Chân Long.

- Vương Xích, ngươi thất bại, còn không đi xuống!

Lôi Chi Công Chúa nhắc nhở Vương Xích, miễn cho hắn tiếp tục mất mặt, đối phương tốt xấu gì cũng là thể diện của Vân Lan Vực.

Vương Xích ngẩng đầu, có chút mờ mịt.

Phương trận Kim Sa Vực, Cương Linh Tử một thân khí phách cười lạnh nói:

- Phế vật thua người lại thua trận.

- Hì hì!

Mỹ nữ tóc tím xinhd dẹp bên cạnh Cương Linh Tử cười nói:

- Không ngờ lại lệch một chút, không giống với thứ mình muốn chút

nào, thất hồn lạc phách là việc không thể tránh được. Bất quá Diệp Trần này ngược lại cũng không đơn giản, dùng sức một mình, chiến bại Vân Lan Vực, tăng Nam Trác Vực lên đến cấp bậc thứ hai, dù là ngày sau Nam Trác Vực có người có thực lực siêu việt hắn thì cũng không thể nào quên được công lao của hắn.

- Vương Xích, cần gì phải chấp nhất như thế.

Nhưng vào lúc này Thiên Thư công tử lại nói chuyện, thanh âm của hắn tựa hồ ẩn chứa một loại sức mạnh to lớn minh tâm kiến tính, truyền đến tai mọi người liền lập tức nghiêm nghị, không sinh tạp niệm truyền đến tai Vương Xíc, ánh mắt tán loạn của Vương Xích dần dần ngưng tụ, khôi phục thần thái.

Đỏ mặt lên, Vương Xích biết rõ Thiên Thư công tử đã giúp hắn, không để hắn tiếp tục mất mặt, ôm quyền nói:

- Đa tạ!

Thiên Thư công tử nói:

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, muốn cả đời không thua, phải có tinh thần bất khuất, lần này ngươi thật sự đã thua, đi xuống đi!

- Vâng!

Trên mặt Vương Xích đắng chát, lúc đi thoáng qua Diệp Trần, nói khẽ:

- Lần này là ngươi thắng, lần sau, ta tuyệt đối sẽ không thua đâu.

Diệp Trần không nói gì, đánh bại đối phương đã đủ rồi, không cần phải tiếp tục đả kích lòng tin của hắn.

- Đại sư huynh cũng thua!

Biểu lộ của Hoàng Khai Sơn so với Vương Xích càng thêm đắng chát, thi đấu lôi đài trên Lam Sơn Đảo, hắn thảm bại bởi Diệp Trần, một tia hoàn

thủ cũng không có, vốn tưởng rằng Vũ Đạo Trà Hội lànn ày, Đại sư huynh sẽ đánh bại Diệp Trần, để cho hắn có thể chứng kiến bộ dạng thất bại của Diệp Trầ, nhưng ông trời lại muốn đối nghịch với hắn, Đại sư huynh cường đại trong suy nghĩ của hắn cũng thật bại, bị thất bại một cách gọn gàng, không một tia gượng ép.

"Không nên dây vào hắn thì tốt hơn, căn bản không thể trêu chọc được. "

Hoàng Khai Sơn hạ quyết định, không trêu chọc Diệp Trần nữa, thực tế hắn cũng không dám trêu chọc Diệp Trần, nếu không há lại chờ Vương Xích đánh bại Diệp Trần.

- Phượng sư tỷ nói đúng, xem ra ánh mắt của Đại sư huynh không bằng Phượng sư tỷ a!

Thanh Trúc trêu chọc Lăng Hàn Dạ phía trước.

Lăng Hàn Dạ cười khổ một tiếng

- Ta đã nhìn lầm rồi, nếu Vương Xích cũng không phải đối thủ của hắn, thì ta cũng không thể nào, hắn không sai biệt lắm là cao thủ cấp bậc thứ ba.

Cao thủ cấp bậc thứ ba không nhiều, Lôi Vực có ba bốn, Phù Quang Vực hai ba người, Kim Sa Vực hai ba người, những vực khác mỗi vực có một người, hoặc là một người cũng không có. Giờ xuất hiện thêm Diệp Trần, về phần những cao thủ che dấu khác hiện giờ còn chưa bộc lộ ra, cao trào của Vũ Đạo Trà Hội còn xa xa chưa bắt đầu.

- Diệp Trần thắng, địa vị của Nam Trác Vực chúng ta vượt qua Vân Lan Vực rồi.

Mạc Linh Phong tương đối hưng phấn, so với chính mình đánh bại Vương Xích còn hưng phấn hơn.

Thác Bạt Khổ hắc hắc nói:

Nhìn kĩ đi! Vũ Đạo Trà Hội lần sau phải dựa vào các ngươi rồi.

- Vâng, ta nhất định sẽ cố gắng gấp bội.

Trước khi đến, Mạc Linh Phong hoặc nhiều hoặc ít cũng có vài phần ngạo khí, cho là mình không hề thua kém bất luận kẻ nào, điều đáng tiếc duy nhất chính là không thể tham gia vào trận đấu Tiềm Long Bảng lần đó với bọn người Diệp Trần, hiện giờ hắn rốt cục đã hiểu rõ, muốn đạt tới trình độ của Nghiêm Xích Hỏa Lý Đạo Hiên thì phải liều mạng khổ tu, mỗi một thiên tài ở đây có người nào là ngộ tính thấp đâu chứ? Mà muốn đạt tới cấp bậc của Diệp Trần, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Trong đình đài bên cạnh, Lý Đạo Hiên nói:

- Hắn vẫn đi trước chúng ta, xem ra muốn đuổi theo hắn, cần phải tốn thời gian cả đời rồi.

Nghiêm Xích Hỏa kiên định nói:

- Cả đời cũng phải đuổi.

- Đuổi theo Diệp Trần, nhưng có một người khác cũng phải đuổi, chớ quên, hắn chính là người duy nhất ở Nam Trác Vực có thể cùng đánh đồng với Diệp Trần.

Lý Đạo Hiên nhìn về phía Tư Không Thánh thân mặc hắc bào, đối phương so với mấy năm trước càng thêm thần bí, mà hết thảy những thứ này đều là do Diệp Trần ban cho, nghĩ đến Tư Không Thánh cũng bị Diệp Trần bức đến trình độ này, Lý Đạo Hiên không bội phục không được.

Nghiêm Xích Hỏa cũng đã quên Tư Không Thánh, nói:

- Có người đuổi theo so với không có thì tốt hơn rất nhiều, nhất là kiến thức được bầu trời bên ngoài.

Lý Đạo Hiên gật gật đầu

- Đúng vậy, đuôi theo bước chân của bọn hắn, có thể khiến cho chúng ta tiến bộ nhanh hơn, ta cũng tin rằng, chúng ta nếu đã có thể đuổi theo họ thì nhất định có thể đuổi theo sau thế giới này.

Lý Đạo Hiên tự hỏi, nếu không có Diệp Trần thì... thực lực của hắn hiện giờ cũng không có cao như vậy, có áp lực mới có động lực, những lời này nói ở đâu cũng đều thích hợp.

Đánh bại Vương Xích, Diệp Trần đã liên tiếp thắng ba trận, thanh danh đuổi thẳng đến bọn người Ngự Thú công tử Mạc Tường.

- Còn không định đi xuống, hắn không định đánh thẳng một đường đấy chứ?

- Cuồng vọng, Xích Thủy Tiểu Chân Nhân tuy rằng lợi hại, nhưng người lợi hại hơn so với hắn không phải là không có, nhất là ba vực mạnh Lôi Vực, Phù Quang Vực và Kim Sa Vực Tam, người bài danh Top 5 ai không có thực lực tiếp cận hoặc vượt qua Xích Thủy Tiểu Chân Nhân chứ.

- Xem ra ba tràng thắng lợi khiến đầu óc của hắn ngất đi rồi, một lần tạo ra thanh danh cũng không phải dễ như vậy.

- Hắc hắc, chờ xem! Sẽ có người đánh cho hắn thanh tỉnh thôi, cũng không biết ngoại trừ Lôi Chi Công Chúa Thiên Thư công tử và Cương Linh Tử, thì người nào sẽ lên khiêu chiến hắn nữa.

Thấy Diệp Trần không có ý muốn xuống dưới, không ít người nổi giận, cho rằng Diệp Trần quá mức cuồng vọng, không để tất cả mọi người vào mắt

Diệp Trần không biết mọi người nghĩ gì, cho dù biết hắn cũng không để ý, hắn tiếp tục lưu lại không phải là vì trực tiếp khiêu chiến tam đại cao thủ cấp Chân Long, bởi vì Vũ Đạo Trà Hội cũng không phải là lôi đài thi đấu, ngươi muốn khiêu chiến người khác, cũng phải xem người khác có hứng hay không đã.

Mục đích hắn lưu lại chính là, tăng Nam Trác Vực lên đến đệ nhất của

cấp bậc thứ hai.

Làm xong tất cả những việc này, tiếp theo hắn sẽ không đi quản cấp độ chiến đấu này nữa, cho dù hắn đi xuống thì cũng không ai dám xem thường Nam Trác Vực.

- Hừ, đánh bại một tên Vương Xích mà thôi, Hắc Kiếm Khách ta đến lĩnh giáo đây.

Một gã thanh niên thân mặc hắc y, lưng đeo hắc kiếm lướt ra, trên người hắn ngoại trừ kiếm thế lăng lệ ác liệt, còn có sát khí như muốn thôn phệ người khác, đó là sát khí có được từ việc giết ngàn vạn người, sát khí hợp cùng một chỗ với kiếm thế, tâm ý khẽ động, đã khiến người ta như sinh ra ảo giác.

Người tới chính là bài dánh thứ nhất ở Hắc Kim Vực - Hắc Kiếm Khách, lại được xưng là đứng đầu tứ kiệt Hắc Kim Vực, vẫn một mực đồn đãi thực lực của hắn tương đương với Vương Xích Lâm Hàn Dạ, nếu so với những người khác của Hắc Kim Vực thì cao hơn một cấp bậc.

- Ngươi chỉ dùng kiếm, ta cũng dùng kiếm, vậy nhìn xem kiếm của ai có lực sát thương hơn.

Hắc Kiếm Khách rất tự tin đối với kiếm pháp của mình, kiếm pháp của hắn không giống những người khác, chỉ truy cầu sát thương, hắn tin rằng sát nhân mới là mục tiêu cuối cùng của kiếm pháp.

Hô!

Nói vừa xong, Hắc Kiếm Khách đã rút đại kiếm màu đen ở sau lưng, một kiếm trùng trùng điệp điệp chém ra.

Cờ-rắc!

Mặt bàn nứt vỡ, kiếm quang màu đen mang theo khí tức sát lục lạnh thấu xương lập tức tung hoành ra ngoài, một đường chém đến, nhấc lên một tầng

Phong Bạo.

- Cái gì, Hắc Kiếm Khách cũng lĩnh ngộ Sát Lục kiếm ý sao.

- Sát lục kiếm ý đấu với sát lục kiếm ý, khó trách Hắc Kiếm Khách tự tin như thế.

Trước khi chưa lĩnh ngộ được Sát Lục kiếm ý, thực lực của Hắc Kiếm Khách tương đương với Vương Xích, sau khi lĩnh ngộ được sát lục kiếm ý thì Vương Xích không cần nghĩ cũng biết không phải là đối thủ của Hắc Kiếm Khách. Vốn tưởng rằng Hắc Kim Vực so Vân Lan Vực và Phiêu Miểu Tuyết Vực yếu hơn một bậc, giờ Hắc Kiếm Khách vừa xuất tràng, liền nói cho mọi người, dưới sự dẫn dắt của hắn, Hắc Kim Vực tuyệt đối không phải Vân Lan Vực và Phiêu Miểu Tuyết Vực có thể sánh được.

Lách người tránh đi kiếm quang, Diệp Trần hơi kinh ngạc, đây là lần đầu hắn đối mặt với thuộc tính kiếm ý của người khác, hắn nhìn ra được, Hắc Kiếm Khách so Vương Xích thì mạnh hơn không ít.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Lại là một đạo kiếm quang màu đen lao ra, kiếm quang màu đen này vô cùng cuồng bạo, xoáy lên thành vòi rồng màu đen thê lương, một trái một phải đánh về phía Diệp Trần.

Quần áo bay phất phới, tóc dài màu đen bay múa, Diệp Trần nắm Lôi Trạch Kiếm, ngang quét qua.

Đùng!

Tiếng nổ mạnh rung trời truyền ra, lấy hai người làm trung tâm, không gian trở nên vặn vẹo, khí lưu bị cuốn vào trong, không cách nào chạy ra, mà vòng xoáy vòi rồng màu đen cũng đột nhiên nghiền nát, tàn phá bữa bãi tứ phía, không một chỗ hoàn hảo.

- Sát Lục Kiếm Ý thật là đáng sợ!

- Vũ Đạo Trà Hội lần này thật đúng là tàng long ngọa hổ, rõ ràng lại xuất hiện hai kiếm đạo kì tài tìm hiểu Sát Lục Kiếm Ý, thêm vào Kim Sa Vực Đoạt Mệnh Kiếm Khách Lãnh Trác, ba người bọn họ chính là tam đại kiếm khách của Vũ Đạo Trà Hội lần này rồi.

- Ân, Đoạt Mệnh Kiếm Khách Lãnh Trác quả thật không thể coi thường, một năm trước từng đánh bại Vạn Trác Minh bài danh thứ hai ở Kim Sa Vực, thực lực gần với Cương Linh Tử.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 456: Kiếm Khách Đối Chiến.

- Không biết trong tam đại kiếm khách này, đến cùng ai là người cuối cùng đây?

Mọi người nhao nhao nghị luận, có phần cảm thấy hứng thú.

Nhấc đại kiếm màu đen lên, Hắc Kiếm Khách nhìn về Diệp Trần ở phía xa, đạm mạc nói:

- Ta không giống với những kiếm khách bình thường, kiếm vừa xuất vỏ thì phải thấy máu, nếu không thì tâm ý không thông, khó lòng thư sướng, ngươi tốt nhất là chuẩn bị tốt đi, miễn trách ta không có nhắc nhở ngươi.

Diệp Trần nhẹ nhàng cười cười

- Máu này, chưa chắc là của ta đâu, có lẽ của ngươi cũng nên.

Âm điệu nói chuyện của Diệp Trần không cao, thần sắc cũng không lạnh lùng, nhưng mọi người rõ ràng cảm nhận được một cổ ý chí nghiêm nghi đập vào mặt.

- Tuy rằng thái độ rất hung hăng càn quấy, nhưng không thể không thừa nhận, người này không đơn giản.

- Đối mặt với Hắc Kiếm Khách đã tìm hiểu Sát Lục Kiếm Ý cũng dám đáp lời như thế, thật không biết thiên tính hắn là thế, hay là có nắm chắc nữa.

- Phải cần loại trình độ gì mới dám nói ra lời nắm chắc kiểu thế.

Không thể nghi ngờ, lời của Diệp Trần đã chọc giận Hắc Kiếm Khách, hắn sâm lãnh nói:

- Đến cùng là máu của ai, rất nhanh sẽ biết thôi, Sát Phá Lang!

Chân phải Hắc Kiếm Khách khẽ dời nửa bước, hai tay nắm chặc đại kiếm màu đen đột nhiên đánh xuống, kiếm quang thô bạo màu đen thế như chẻ tre, bí mật mang theo ác lang gào thét chém về phía Diệp Trần.

- PHÁ...!

Phi thân xoáy lên, Diệp Trần một kiếm chém vỡ kiếm quang màu đen, tay trái thò qua bên eo, hai sợi Thanh Liên kiếm khí xuy xuy bắn ra, khó lòng phòng bị.

- Chiêu này vô dụng với ta thôi.

Tay trái của Hắc Kiếm Khách cũng thò qua, ngón trỏ và ngón giữa phân biệt đè lên ngón cái, bắn ra hai đạo chỉ lực màu đen, chỉ lực như đao, lăng không cản Thanh Liên kiếm khí lại.

PHỐC! PHỐC!

Hắc Kiếm Khách vẫn còn xem thường Thanh Liên kiếm khí, chỉ công của hắn tuy rằng không kém, nhưng sao có thể vượt qua Thanh Liên kiếm khí cất chứa trong người Diệp Trần được, chỉ thấy chỉ lực màu đen có chút dừng lại, lập tức bị nghiền nát, tách ra thành hai sóng xung kích hình tròn, tốc độ khuếch tán của sóng xung kích rất nhanh nhưng vẫn không bì được với tốc độ bắn ra của Thanh Liên kiếm khí

Leng keng!

Dưới sự bất đắc dĩ, Hắc Kiếm Khác giơ đại kiếm màu đen lên, hai điểm hỏa tinh trước ngực nổ bung trong hư không

- Đây là kiếm khí gì, rõ ràng lại không thua kém kiếm khí do bảo kiếm chém ra chút nào, thậm chí còn mạnh hơn một chút?

Hắc Kiếm Khách vốn tưởng rằng Diệp Trần tu luyện môn chỉ công gì

đó, khiến cho lúc thúc phát ra chỉ lực cũng giống với kiếm khí, thực chất uy lực cũng không bằng kiếm khí. Nhưng giờ hắn phát hiện mình đã sai rồi, hai sợi kiếm khí này, uy lực còn vượt qua kiếm khí bình thường rất nhiều.

Hắc Kiếm Khách kinh ngạc, Diệp Trần cũng kinh ngạc, uy lực của Thanh Liên kiếm khí hắn rõ hơn ai hết, dưới tình huống bình thường, kiếm khí hắn dùng trung phẩm bảo kiếm thúc dục ra còn không bằng Thanh Liên kiếm khí, trừ phí là kiếm khí do tuyệt chiêu phát ra mới có thể lực áp Thanh Liên kiếm khí. Đối phương có thể dùng chỉ lực để suy yếu một nửa uy lực của kiếm khí, nhất định là chỉ pháp Địa cấp đỉnh giai, cũng chỉ có chỉ pháp Địa cấp đỉnh giai mới có thể làm được thế thôi.

"Thanh Liên kiếm khí của ta đã tiêu hao bốn đạo rồi, tiếp theo nếu không cần thiết thì không nên dùng nữa. "

Thanh Liên kiếm khí là đòn sát thủ khi cận chiến, Diệp Trần không muốn để người khác biết rõ điểm mấu chốt của mình.

Thừa dịp Hắc Kiếm Khách vung kiếm đánh tan Thanh Liên kiếm khí, thân hình Diệp Trần đột nhiên hạ xuống, kiếm quang dài đến hơn 1000m tựa như thiên chi kiếm, dứt khoát chém xuống.

- Vỡ cho ta!

Nếu là kiếm khách bình thường thì nhất định sẽ lấy phòng làm chủ, toàn lực phòng thủ trọng kích của Diệp Trần, nhưng ở trong tự điển của Hắc Kiếm Khách không hề có khái niệm phòng ngự, hắn há miệng gào thét, tóc đen hung hăng dựng ngược lên, khí kình đen như mực vọt lên, nương theo đại kiếm màu đen trong tay hắn đón đánh kiếm quang.

Ầm ầm!

Hai kiếm giao kích tạo nên một quả cầu năng lượng màu đen, quả cầu năng lượng mới đầu mới chỉ chừng nửa ngón út, sau nháy mắt đã bành trướng đến chừng một mét rồi.

- Không tốt, các vị, toàn lực ngăn cách sóng năng lượng!

Lôi Chi Công Chúa nhướng mày, thanh âm dưới sự thúc dục của Chân Nguyên, lấy một tốc độ nhanh hơn tốc độ siêu âm khuếch tán ra ngoài. Mà đồng thời trong lúc nói chuyện, nàng hết sức vùng bàn tay nhỏ lên, một đạo Chân Nguyên bích chương sáng óng ánh long lanh lóe ra Lôi Đình được dựng lên, ngăn trở tất cả các đình đài ở phía sau, sau đó lại lan tràn ra hai phía, kết nối với những Chân Nguyên bích chướng do người khác dựng nên..

Sau khí tất cả Chân Nguyên bích chướng hợp thành một vòng, phong tỏa toàn bộ sân luận bàn của Chỉ Điểm Giang Sơn Đài vào trong, quả cầu năng lượng màu đen cuối cùng cũng bạo phát.

Bởi vì thanh âm bạo tạc quá lớn, tất cả mọi người ngược lại không nghe được tiếng nổ mạnh, chỉ thấy trước mắt một mảnh sáng ngời, Chân Nguyên bích chướng bị suy yếu từng chút một, ngay sau đó, sóng năng lượng không có chỗ phát tiếng phóng lên trời, hóa thành một cột sóng năng lượng đường kính hai mét phóng thẳng mây xanh, như muốn xé rách tất cả

Từ bên ngoài Lôi Đô thành mà xem, cột sáng năng lượng chọc trời kia rất khiến người khác chú ý, mọi người trong nội thành Lôi Đô thầm hít một hơi khí lạnh, không biết Vũ Đạo Trà Hội hai năm một lần đến cùng sôi động đến trình độ nào, thanh thế đáng sợ như thế hiển nhiên người thường không thể nào làm được.

"Long"

Cột sáng năng lượng nổ tùng, tiếng ầm ầm nổ vang truyền ra bốn phương tám hướng.

Chỉ là phía trên sân bãi đã không còn một bóng người, Diệp Trần và Hắc Kiếm Khách đều biến mất.

- Diệp Trần, tiếp ta một kiếm.

Trên bầu trời, thân ảnh Hắc Kiếm Khách hiện ra, hai tay hắn nắm chặt

đại kiếm màu đen, giơ cao khỏi vai, chợt eo phát lực, truyền đến cơ bắp nơi hai tay, cuối cùng dùng một phương thức như bạo tác rót vào bàn tay.

Hổn hển!

Một vòng hắc sắc tàn nguyệt hiện ra, kiếm ba vô cùng đáng sợ xòe ra như hình quạt, lấy một tốc độ vượt quả cảm nhận của mọi người bắn ra.

Đối mặt với một kiếm kinh người này, tay trái Diệp Trần rút ra Lôi Trạch Kiếm, cũng không điều chỉnh phương thức cầm kiếm, trực tiếp xông lên phản công

Ngâm!

Một đạo kiếm quang lóng lánh như Lôi Đình lóng lại lần nữa thắp sáng không trung của Lôi Đô, dùng một tư thái bá khí tăng dần chém ngược xuống, đến mức, không khí trong hư không bị đánh nát bất, vết kiếm màu đen nhìn mà giật cả mình.

Thiên Lôi Thiết!

Dùng lực lượng lúc này thi triển ra Thiên Lôi Thiết, uy lực còn muốn hơn xa so với một trận chiến với Xích Thủy Tiểu Chân Nhân lúc nãy, có thể là được phát ra theo quán tính, cũng có thể là cầm kiếm tay trái hoặc cầm ngược trường kiếm để đón đánh, sau khi chém ra một kiếm này, trong nội tâm Diệp Trần chợt có cảm ngộ, tựa hồ đã minh bạch thứ gì đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 457: Nam Phương Vực Quần Đệ Nhất Kiếm Khách. (Thượng,Hạ)

Thiên Lôi Thiết, không gì không cắt, kể cả kiếm ba do năng lượng kiếm khí hóa thành

Một thanh âm vải bị xé vang lên, sát chiêu của Hắc Kiếm Khách chẳng những không có hiệu quả gì, ngược lại còn bị chiêu một chút cắn trả. Đương nhiên, lấy thực lực của hắn thì chút cắn trả ấy không là gì cả, chỉ là sự cường đại Diệp Trần khiến lòng hắn bắt đầu cảnh giác.

- Trận luận bàn này, thật khó phân định!

- Vốn tưởng rằng Hắc Kiếm Khách đã tìm hiểu được Sát Lục Kiếm Ý có thể áp chế Diệp Trần một chút, cho dù không thể áp chế cũng có thể ngang sức ngang tài, không rơi vào thế hạ phong, chỉ là hiện giờ xem ra, nhìn kiểu gì cũng giống trận chiến ban nãy giữa Diệp Trần và Xích Thủy Tiểu Chân Nhân cả.

- Chẳng lẽ Hắc Kiếm Khách cũng không phải là đối thủ của Diệp Trần?

- Luận bàn còn chưa kết thúc, nói lời này còn quá sớm, nói không chừng Hắc Kiếm Khách còn sát chiêu phản chế gì nữa cũng nên.

Hơn mười chiêu qua đi, hai người chuyển chiến đấu từ trên trời xuống dưới mặt đất, kiếm khí đủ để xé rách núi cao công phạt lẫn nhau, tung hoành trên không của Lôi Đô.

Hắc Long Ba!

Kiếm chiêu mạnh nhất của Hắc Kiếm Khách tự nhiên là áo nghĩa võ học, bất quá bởi vì đủ nguyên nhân, nên hắn tìm hiểu áo nghĩa võ học Hắc Long

Ba cũng không sâu lắm, chỉ không sai biệt chừng ba thành hỏa hầu, so ra còn kém Xích Thủy Tiểu Chân Nhân Vương Xích. Cho nên Hắc Long Ba này luận về uy lực thì không sai biệt lắm với thức cuối cùng của kiếm pháp hắn tu luyện. Nhưng áo nghĩa võ học chính là áo nghĩa võ học, dù là uy lực chưa đủ, trình độ tinh diệu cũng không phải những kiếm pháp bình thường có thể sánh được.

Đại kiếm màu đen bị quang yên màu đen bao trùm, Hắc Kiếm Khách đâm ra một kiếm, kiếm quang như du long, không có bất kỳ hình thái, không có bất kỳ quy luật, dù là người có thực lực tương đương Hắc Kiếm Khách cũng có mà tránh khỏi một kiếm này, thân thể tất nhiên sẽ bị kiếm quang xuyên thấu, nát bấy.

- Một kiếm thật đáng sợ, căn bản không thể nhìn thấu quỹ tích.

- Long là sinh vật truyền kỳ, nghe nói lúc Long bay lượn phía chân trời, xem được nhưng sờ không được, giống như nó tồn tại ở một phiến thời không khác vậy. Hắc Long Ba với tư cách là áo nghĩa võ học, đương nhiên sẽ không giống với những võ học bình thường, tùy tùy tiện tiện dùng chữ Long để tăng thêm khí phách, tất nhiên là được thêm vào sau khi đã suy tính kĩ lượng, Hắc Long Ba cho dù không có quan hệ gì với Hắc Long, cũng tất có quan hệ với Văn Long.

- Diệp Trần phải thua!

- Thua dưới một kiếm này, cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ.

Mọi người trên đài, không có ai coi trọng Diệp Trần cả, dù Diệp Trần đã bắt đầu chiếm cứ thượng phong vi diệu, vẫn một mực tiếp tục đến giờ, nhưng quyết đấu giữa kiếm khách với nhau, thắng bại chỉ trong nháy mắt, chiếm thượng phong thì sao, tràng diện đẹp mắt thì thế nào, một kiếm, đã có thể khiến cho cố gắng trước kia của ngươi không còn lại chút gì.

Rất tàn khốc, cũng rất chân thật.

Lúc này, ngay cả bọn người Thác Bạt khổ Lý Đạo Hiên cũng lo lắng vì Diệp Trần, Mạc Linh Phong lại càng không thể khống chế tâm tình của mình, bàn tay bóp vỡ lan can chỗ hắn ngồi.

Đối mặt với một kiếm không thể nhìn ra tung tích này, khóe miệng Diệp Trần lại toát ra một nụ cười thản nhiên, Thanh Mộc Kiếm chuyển sang đeo sau lưng, tay trái trong nháy mắt cầm ngược chuôi Lôi Trạch Kiếm cạnh éo, rút ra, chém ngược từ trên xuống, kiếm quang vòng lại, bao lấy kiếm quang quỉ dị của đối phương.

Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Vẫn là kiếm linh quang chợt lóe ban nãy, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Trần đã hoàn thiện nó đến một trình độ nhất định.

- Cái gì!

Trên mặt Hắc Kiếm Khách lộ ra vẻ hoảng sợ, ngực lập tức đau xót, máu tươi vẩy ra nhuộm hồng cả ánh mắt mình, rất ấm, rất tê dại.

Thời gian phảng phất như ngừng trôi, không biết tại sao, trong đầu Hắc Kiếm Khách lại nhớ đến lời Diệp Trần từng nói qua trước trận chiến "Máu này, chưa chắc là của ta đâu, có lẽ của ngươi cũng nên... "

Hắc sắc kiếm quang không có dấu hiệu bắn ngược lại, Hắc Kiếm Khách bị kiếm của mình chém bay ra ngoài, cũng giống như tinh túy của môn áo nghĩa võ học Hắc Long Ba này, quỹ tích huyền ảo, đối thủ không thể ngăn cản được, bản thân mình cũng ngăn cản không được, không thể không nói đây quả thật là một chuyện buồn cười.

Máu tươi rơi vãi đầy trời, Hắc Kiếm Khách đâm vào Chân Nguyên bích chướng được mọi người bố trí lên, lấy phần lưng làm tâm điểm, một cổ sóng trùng kích hình tròn bộc phát ra.

Trong số những người đang xem cuộc chiến có không ít người đứng lên, người không đứng lên thì cũng có run rẩy rất nhỏ, mà bất kể là người đứng

lên hay không, nguyên một đám đều kinh hãi không hiểu.

- Không thể tưởng nổi, rõ ràng lại chặt đứt áo nghĩa võ học của Hắc Kiếm Khách, lại còn phản kích trở về, việc này phải cần quyết tâm và kiếm thuật cỡ nào mới làm được đây!

- Lúc trước hắn nói "Máu này, chưa chắc là của ta đâu, có lẽ của ngươi cũng nên", ta còn tưởng rằng hắn chỉ thuận miệng thôi, không thể tưởng hắn lại thật sự làm được.

- Không thể phủ nhận, tu vi về kiếm đạo của hắn đã vượt trên Hắc Kiếm Khách rồi.

Nếu như nói những biểu lộ trong lúc kinh hãi của người khác hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo một chút không rõ, không hiểu vậy thì biểu lộ của Đoạt Mệnh Kiếm Khách Lãnh Trác lại hoàn toàn minh bạch được, lý giải được. Danh xưng của hắn là Đoạt Mệnh Kiếm Khách, danh như ý nghĩa, kiếm pháp của hắn thập phần tàn nhẫn vô tình, đi theo đúng là lộ tuyến xảo trá, quỹ tích của kiếm khiến người khác không thể nào thấy được, nhìn không thấu được, mà chờ đến khi ngươi thấy kiếm thì đã không còn kịp nữa rồi.

Tuy rằng hắn không tìm hiểu thuộc tính kiếm ý, tại lực công kích đơn thuần thì không bì được với Hắc Kiếm Khách, nhưng kỹ xảo có thể đền bù phương diện. Bản thân hắn tổng cộng nắm giữ tam đại kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai, toàn bộ đều được tu luyện tới cực hạn, ngoại trừ những thứ đó ra, hắn lại càng tìm hiểu một môn áo nghĩa kiếm kỹ cấp thấp đến bốn thành hỏa hầu, mà ba môn kiếm pháp và một chiêu kiếm kĩ này đều lấy Nhất Kích Tất Sát làm trung tâm, dù chống lại Hắc Kiếm Khách hắn cũng không sợ, theo hắn thì thắng bại cũng chỉ là năm năm, hoặc là cục diện bị kéo dài ra, bị Hắc Kiếm Khách đánh bại hoăc là trong thời gian ngắn một kiếm của mình đánh trọng thương đối phương, giành được thắng lợi, không có khả năng thứ ba xảy ra.

Vốn sau khi Diệp Trần luận bàn với Hắc Kiếm Khách xong, mặc kệ kết

cục thế nào, Lãnh Trác đều muốn khiêu chiến một người trong đó, nhưng hiện giờ hắn đã không còn lòng muốn khiêu chiến Diệp Trần nữa rồi.

Kiếm pháp của người này là loại Lãnh Trác sợ gặp phải nhất, viễn mãn như ý không có bất kỳ sơ hở. Đương nhiên, kiếm khách không có sơ hở không có nghĩa là có thể đánh bại kiếm khách có sơ hở, nhưng không hề nghi ngờ, Lãnh Trác sợ nhất chính là kiếm khách không có sơ hở. Theo hắn thì Diệp Trần chính là loại kiếm khách không có sơ hở, dùng thực lực đồng dạng từ đầu đến đuôi chặn công kích cuồng bạo của Hắc Kiếm Khách lại, việc này hắn không thể nào làm được, một khi chống lại thì sợ là hắn còn không bằng Hắc Kiếm Khách ấy chứ.

Trên thực tế, sau khi Diệp Trần thi triển ra Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết, Lãnh Trác đã biết rõ, mình một chút cơ hội cũng không có, đừng nói chi đến Nhất Kích Tất Sát đối phương, phỏng chừng sẽ ngược lại ấy chứ.

Bàn tay nắm chặt được buông ra, thân thể Lãnh Trác thư giãn xuống, hắn đã bỏ đi ý định khiêu chiến Diệp Trần.

PHỐC!

Quỳ một chân xuống đất, Hắc Kiếm Khách phù một tiếng nhổ ra một miệng lớn máu tươi, sắc mặt vô cùng tái nhợt

- Ngươi rõ ràng lại phản kích Hắc Long Ba của ta trở về?

Sự khiếp sợ của hắn không phải là không có đạo lý, Diệp Trần có thể đánh tan Hắc Long Ba, nhưng dùng phản kích Hắc Long Ba để làm bị thương mình thì khiến hắn không thể nào tiếp nhận nổi.

Diệp Trần liếc nhìn Lôi Trạch Kiếm trong tay trái, nói:

- Linh quang nhất thời, còn phải cảm tạ ngươi đấy.

Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết chẳng qua chỉ là do hắn thuận tay phát ra, dù sao hắn tinh thông hai đại ý cảnh, một là lôi chi ý cảnh, cái kia là mộc chi

ý cảnh, kiếm ý do hai đại ý cảnh thôi động cần phải có bảo kiếm tương ứng để phối hợp, mặc kệ tốc độ đổi kiếm của Diệp Trần nhanh đến thế nào, chắc chắn sẽ có lãng phí, cho nên linh quang lóe lên trong đầu, dùng tay trái cầm ngược Lôi Trạch Kiếm, thi triển ra Thiên Lôi Thiết.

Lôi là được đánh xuống từ trên bầu trời, được xưng là Thiên Lôi, Thiên Lôi đánh xuống rất nhanh, như là một bả tuyệt thế bảo kiếm sắc bén không chút trở ngại.

Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết tạo ra một con đường riêng mà từ, Thiên Lôi bổ ra từ dưới lên trên, xem như là Càn Khôn nghịch chuyển, Thiên không còn là Thiên, Địa không còn là Địa, chẳng những có thể chặt đứt công kích của đối phương, lại có thể phản ngược công kích của đối phương trở về nữa.

Lúc nói thì nhẹ nhõm, nhưng bắt đầu làm thì không nhẹ nhõm chút nào

Diệp Trần lần đầu thi triển ra Nghịch thức Thiên Lôi Thiết còn không phải là nghịch thức Thiên Lôi Thiết chân chính, bởi vì khi đó nghịch thức Thiên Lôi Thiết ngoại trừ lực lượng chặt đứt mạnh một chút ra, không có thêm công năng nào khác. Nhưng lần thứ hai thi triển ra, Diệp Trần đã cố ý khiến nó thành công, cái này là nhờ công lao linh hồn lực cường hãn của Diệp Trần. Dựa vào linh hồn bổn nguyên đáng sợ, trong thời gian ngắn hắn đã thúc đẩy Thiên Lôi Thiết ngược lại, vận dụng lực công kích mạnh nhất vào thời điểm xuất kiếm, lực công kích yếu nhất vào lúc nó vừa mới triển khai ra, vừa vặn trái ngược với cách vận dụng Thiên Lôi Thiết bình thường. Cho nên, bất kể là nghịch thức Thiên Lôi Thiết hay là Thiên Lôi Thiết, kỳ thật bản chất đều giống nhau, trăm khoanh vẫn quanh một đốm, nếu không Diệp Trần cũng không cách nào sáng tạo ra một môn kiếm chiêu lợi hại hơn cả Thiên Lôi Thiết.

Nghịch thức Thiên Lôi Thiết không phải chỉ là kiếm chiêu phản kích, mà cũng là kiếm chiêu tấn công, chỉ có điều kiếm chiêu phản kích thì quỷ dị khó lòng phòng bị hơn một chút..

Có thể nói, đã có nghịch thức Thiên Lôi Thiết, về mặt nào đó sẽ không khiến Diệp Trần lúng túng nữa.

Mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, khiếm khuyết vẫn là vấn đề lớn nhất của hắn, người khác có tông môn cường đại ủng hộ, học tập xong một bộ kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai còn có thể học tiếp bộ thứ hai, học ngán kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai thì lại thay đổi khẩu vị, khiêu chiến áo nghĩa kiếm pháp độ khó cao hơn...

Hắn đến giờ cũng chỉ có một bộ Thanh Liên kiếm pháp, bộ kiếm pháp này quả thật vô cùng lợi hại, so với kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai bình thường thì lợi hại hơn rất nhiều, cơ hồ đã là cực hạn của kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai, không còn kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai nào mạnh hơn so với nó nữa. Cũng chính vì thế, việc tìm hiểu thức thứ chín mới vô cùng khó khăn, khó đến biến thái, Diệp Trần hoài nghi, thời điểm này, hắn đã có thể tìm hiểu một môn áo nghĩa kiếm chiêu cần thôi động lôi chi áo nghĩa đến ba thành hỏa hầu rồi.

Tuy rằng thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp một khi tìm hiểu thành công, uy lực sẽ không gì sánh được, nói không chừng sẽ vượt ngoài tưởng tượng của Diệp Trần nữa, chỉ là không thể vẫn là không thể, thức thứ chín một ngày còn không tìm hiểu thành công, thì một ngày không thể làm đòn sát thủ, không cách nào cải biến cục diện được.

Trừ bỏ Thanh Liên kiếm pháp, Thiên Lôi Thiết có thể nói là được Diệp Trần từng bước một sáng tạo ra, từ lần đầu sáng tạo vẫn sử dụng đến giờ, vô cùng thuận tay.

Mà ngoại trừ hai cái này, Diệp Trần không còn nắm giữ sát thủ giản kiếm đạo nào nữa.

Hiện giờ nhiều ra một chiêu Thiên Lôi Thiết không thể nghi ngừ đã hóa giải tình trạng khẩn cấp của Diệp Trần, dưới tình huống thực lực tương đương, tính trọng yếu của võ học thực lực quá lớn, liên quan đến cả sinh tử.

Nghe Diệp Trần nói linh quang nhất thời, còn muốn cảm tạ mình, Hắc Kiếm Khách suýt nữa đã lần nữa phun máu tiowi, nhưng cho dù không thế thì sắc mặt của hắn cũng vô cùng khó coi. Trong lúc đối phương chiến đấu với mình, còn có thời gian sáng tạo ra kiếm chiêu không thể nào tưởng tượng nổi, việc này với hắn chả khác nào ăn một cái tát cả.

Linh quang vừa hiện! Ai cũng có linh quang vừa hiện, nhưng không có nghĩa là linh quang vừa hiện có thể thay đổi hành động bản thận. Dù sao đây cũng không phải là võ giả Luyện Khí Cảnh đánh nhau, lúc linh quang vừa hiện, lại có thể một chiêu thay đổi cục diện. Phải biết rằng bọn họ đều là cường giả tuyệt đối cấp bậc Tinh Cực Cảnh, loại linh quang vừa hiện mà cần phải có thời gian mới có thể thay đổi hành động này căn bản là vô dụng, mà linh quang vừa hiện của Diệp Trần thiếu chút nữa đã đánh hắn tan tát, sự khác biệt thật sự quá lớn.

Cho nên, Hắc Kiếm Khách không quá tin tưởng đây là kiếm chiêu do Diệp Trần linh quang vừa hiện sáng tạo, nhất định đây là đòn sát thủ hắn che dấu.

Nghĩ đến đây, Hắc Kiếm Khách ngược lại dễ chịu hơn rất nhiều, bị đòn sát thủ ẩn dấu đánh bại, hắn miễn cưỡng có thể tiếp nhận, tuy rằng về mặt thể diện thì hơi khó coi một chút.

- Vũ Đạo Trà Hội lần sau, ta sẽ đánh với ngươi một trận nữa

Hắc Kiếm Khách hạ quyết tâm, lần này nhất định phải tìm hiểu Hắc Long Ba đến bốn thành hỏa hầu, trước kia nếu không phải hắn tìm hiểu Sát Lục Kiếm Ý tiêu hao quá nhiều thời gian thì hôm nay cũng không bị bại bởi Diệp Trần rồi. Bất quá hắn ngược lại không nghĩ tới, nếu không có Sát Lục Kiếm Ý thì hắn đấu với Diệp Trần kiểu gì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 458: Phi Thiên Ám Sát Trảm. (Thượng,Hạ)

Hắc sắc đại kiếm cắm trên mặt đất, Hắc Kiếm Khách đứng người lên, không nói một lời trở về chỗ ngồi của mình.

Lôi Chi Công Chúa nhìn chăm chú Hắc Kiếm Khách ly khai, chậm rãi thở ra một hơi, tuyên bố:

- Trận luận bàn này, Diệp Trần thắng!

Nghe vậy, mọi người ở phương hướng Nam Trác Vực liền có biểu lộ khác nhau.

Mạc Linh Phong là cuồng hỉ, không thể tưởng được vào một khắc cuối cùng, Diệp Trần lại gọn gàng đánh bại Hắc Kiếm Khách, một kiếm chiêu kia, thật sự quá kinh diễm rồi.

Tư Không Thánh thì cười lạnh một tiếng, không biết đang suy nghĩ gì.

Đệ Thất Dạ và Đệ Lục Dạ ở bên cạnh hắn nhìn nhau cười khổ, tự nhận không phải là đối thủ của Diệp Trần.

Biểu lộ của những người khác thì rất bình thường, đã sớm nhìn quen sự thâm tàng bất lộ của Diệp Trần rồi, nói không chừng đối phương còn lưu lại sát chiêu lợi hại hơn cũng nên.

Phương vị Kim Sa Vực, cô gái tóc tím xinh đẹp bên cạnh Cương Linh Tử quay đầu lại nói:

- Lãnh Trác, ngươi không đi khiêu chiến hắn sao?

Lãnh Trác mặc một bộ quần áo tro sắc, tướng mạo bình thường, hắn

người cũng như tên, thập phần lãnh đạm, chuyện gì cũng không gây nổi sự chú ý của hắn, tựa hồ không để tất cả vào mắt. Sắc mặt hắn không đổi, không nóng không lạnh nói:

- Ta không bằng hắn!

- Có ý tứ!

Cô gái xinh đẹp tóc tím hơi kinh ngạc, nàng không phải là kiếm khách, đối với cuộc chiến kiếm khách ở tâng thứ cao thâm thế này cũng không thấu triệt lắm, nhưng lại là rõ Lãnh Trác. Kiếm pháp của người này có một phong cách riêng, am hiểu Nhất Kích Tất Sát, dù đối mặt với người mạnh hơn mình cũng không chút sợ hãi. Có ví dụ chứng minh hẳn hoi, trong vài năm gần đây, hắn đã giết không biết bao nhiêu kiếm khách có thực lực mạnh hơn mình, được giới giang hồ trong Kim Sa Vực xưng là Đoạt Mệnh Kiếm Khách.

Cô gái xinh đẹp tóc tím vốn tưởng rằng Lãnh Trác sẽ đi lên khiêu chiến Diệp Trần một phen, nào đoán được đối phương lại nói thẳng ra là không bằng Diệp Trần, cái không bằng này, nghe không giống như thực lực không bằng mà phương diện hắn am hiểu không bằng, nói cách khác, Lãnh Trác cho là mình ngay cả chút cơ hội cũng không có.

Chiến thắng Hắc Kiếm Khách, Diệp Trần cảm giác Chân Nguyên của bản thân đã tiêu hao không ít, ôm quyền nói

- Tại hạ đã chiến liền bốn tràng, Chân Nguyên tiêu hao không ít, đi xuống nghỉ ngơi một chút vậy.

Nói xong, hắn quay người đi về chỗ ngồi của mình

Nhìn qua bóng lưng Diệp Trần, không ít người lộ ra ánh mắt kính nể. Một người một kiếm, chiến liền bốn người, liên tiếp đánh bại bốn người, hơn nữa bốn người này cũng không phải là hạng vô danh, thành tựu lần này, một khi đạt được, không thể không nói là một hồi oanh động, Nam Trác Vực

cũng vì hắn nên cấp bậc nhảy lên cấp hai, hơn nữa ở cấp bậc thứ hai nhất thời không thể nào ước lượng được.

Mặc kệ Vũ Đạo Trà Hội tiếp theo thế nào, danh xưng Nam Phương Vực Quần đệ nhất kiếm khách đã triệt để rơi vào trên người Diệp Trần, không bao nhiêu ngày nữa, sẽ truyền khắp toàn bộ Nam Phương Vực Quần, khiến người trong thiên hạ đều biết, danh tiếng của hắn cũng lần đầu tiên vang vọng ở Nam Phương Vực Quần.

Đệ nhất kiếm khách!

Nam Phương Vực Quần!

Đây là vinh quang bực nào.

Trừ vinh quang đệ nhất kiếm khách này, tất cả mọi người đều cho rằng, Diệp Trần có thực lực xếp vào Top 10, Top 3 thì không có khả năng, thứ tư, thứ năm hoặc thứ sáu cũng có thể.

- Thật đúng là một khi thành danh thiên hạ đều biết a!

Mọi người sinh lòng cảm khái.

Kết cục của Diệp Trần khiến cho những trận luận bàn kế tiếp hơi chút bình thản, bất quá mọi người lại rất chờ mong, chờ mong trận luận bàn càng sôi động hơn nữa. Dù sao cũng có không ít nhân vật lợi hại còn chưa ra tay, nhất là Lôi Chi Công Chúa, Thiên Thư công tử cùng với Cương Linh Tử.

Theo mọi người thấy, Lãnh Trác không dám khiêu chiến Diệp Trần hắn chỉ có hư danh thôi, không xứng với danh xưng Đoạt Mệnh Kiếm Khách này, cũng không xứng là một trong tam đại kiếm khách của Nam Phương Vực Quần Tam. Nhưng bọn hắn đã sai rồi, thực lực của Đoạt Mệnh Kiếm Khách Lãnh Trác tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của bọn hắn.

Liên tục bốn đối thủ, đều là những kiếm khách thập phần nổi danh, nhưng bọn hắn đều thảm bại trên tay Lãnh Trác.

Đối thủ đầu tiên là Lý Đạo Hiên, hắn chỉ tiếp được một kiếm, kiếm thứ hai dù thế nào cũng không xử ra được, bởi vì trên cổ hắn đã có kiếm của Lãnh Trác rồi.

Đối thủ thứ hai là Phượng Yên Nhu, cũng chỉ tiếp được một kiếm, không phải là vì Băng Tuyết Kiếm Vực không đủ mạnh, mà là ngay cả Băng Tuyết Kiếm Vực cũng không kịp thi triển ra. Kiếm của đối phương giống như là U Linh vậy, không đợi ngươi lấy lại tinh thần, đã đột phá phòng ngự của ngươi, nhanh đến đáng sợ, chuẩn đáng sợ.

Đối thủ thứ ba là U Hỏa Kiếm Khách bài danh thứ hai của Hỏa Chiểu Vực, thực lực vừa vặn hơn hai người trên, hắn tổng cộng chống đỡ được ba kiếm của Lãnh Trác. Kiếm thứ nhất bất phân thắng bại, kiếm thứ hai dễ dàng bị đánh bay trường kiếm, kiếm thứ ba bị đánh vỡ hộ thể Chân Nguyên, kiếm thứ tư ba vai bị trúng kiếm, thắng bại đến nhanh như vậy, đến nổi chúng nhân còn chưa kịp phản ứng gì nữa.

Mà đối thủ thứ tư không phải là ai khác, mà chính là Lăng Hàn Dạ bài danh hàng đầu của Phiêu Miểu Tuyết Vực, được người xưng là Phiêu Tuyết Kiếm Khách. Cho dù có danh xưng Phiêu Tuyết Kiếm Khách, nhưng thực lực của Lăng Hàn Dạ cũng chỉ tương đương với Xích Thủy Tiểu Chân Nhân Vương Xích thôi, nhiều nhất là cao hơn một chút, cho nên, hắn vẫn thất bại, nhưng tốt xấu gì cũng liều mạng đỡ được bảy kiếm.

Đến tận đây, mọi người rốt cục minh bạch, không phải Đoạt Mệnh Kiếm Khách Lãnh Trác không được, mà là Diệp Trần quá mạnh, cho dù có lên cũng không phải là đối thủ của Diệp Trần.

- Đoạt mệnh khoái kiếm thật đáng sợ!

Mạc Linh Phong lẩm bẩm nói.

Diệp Trần nói:

- Nếu như nói kiếm của Hắc Kiếm Khách là truy cầu lực sát thương, thì

kiếm của Lãnh Trác chính là truy cầu Nhất Kích Tất Sát, loại hình của cả hai khác nhau, nhưng về mặt nào đó thì còn Lãnh Trác còn muốn đáng sợ hơn.

- Ân!

Mạc Linh Phong gật gật đầu, hắn cũng không phải là người ngu dốt, Lãnh Trác thật giống như thích khách trong kiếm khách vậy, truy cầu hiệu suất, cho nên đối với người thực lực hơi thấp một chút thì càng không muốn đối mặt với Lãnh Trác.

Trong những trận luận bàn sau đó, Băng Linh, Mạc Ngôn, Cốc Du Vân cùng với Càn Vân lần lượt lên khiêu chiến những thanh niên tuấn kiệt của vực khác. Thực lực của Băng Linh so với Lý Đạo Hiên Nghiêm Xích Hỏa thì chênh lệch một chút, khiến cho không ít người kinh hô Nam Trác Vực biến thái. Đã có Diệp Trần Lý Đạo Hiên Nghiêm Xích Hỏa còn chưa đủ, lại toát ra một Băng Linh, có lẽ lấy đội hình trước mắt của Nam Trác Vực, so ra còn kém tam đại cường vực, luận thực lực bình quân, so các cũng kém năm đại vực uy tín lâu năm như Phiêu Miểu Tuyết Vực Vân Lan Vực... Phỏng chừng so với Hoành Lĩnh Vực thì mạnh hơn nhiều, nhưng phải rõ ràng một chút, Vũ Đạo Trà Hội lần trước, Nam Trác Vực chính là một chuyện chê cười, toàn trường mấy trăm người, chỉ có một mình Tư Không Thánh là người của Nam Trác Vực, chẳng ai ngờ rằng, cách xa hai năm, Nam Trác Vực đã có một biến hóa kinh người, cường nhân xuất hiện lớp lớp.

Băng Linh tỏa ra hào quang thuộc về nàng, Mạc Ngôn thì lâm vào trầm luân, ảm đạm thấy sắc. Đương nhiên, ở Nam Trác Vực, hắn như cũ vẫn là một thiên tài rất giỏi, hiếm có, nhưng đây là Nam Phương Vực Quần, không có thiên tài nhất, chỉ có càng thiên tài, thực lực hắn biểu hiện ra ngoài không khác gì với những thiên tài bình thường cả.

Về phần Cốc Du Vân và Càn Vân mặc dù không bộc phát ra năng lực quá lớn, nhưng so với số tuổi của bọn hắn và tiến bộ mấy năm nay, quả thực không thể bỏ qua được. Nhưng có một điều dám khẳng đính chính là, Vũ Đạo Trà Hội sau này, bọn hắn tất nhiên là lực lượng trung kiến của Nam Trác Vực.

- Chậc chậc, thật sự là mỹ nữ khí chất tuyệt hảo!

- Nam Trác Vực chẳng những chỉnh thể tính thoát thai hoán cốt, mỹ nữ xuất ra liền tục đều quá mức, chẳng lẽ ông trời bắt đầu chiếu cố Nam Trác Vực rồi sao, cho tất cả thiên địa tinh hoa đều hội tụ về nơi đó.

- Nàng gọi Mộ Dung Khuynh Thành sao! Quả thật là người cũng như tên.

Mộ Dung Khuynh Thành vừa lên tràng, vẻ mặt của đa số thanh niên tuấn kiệt đều rung động, một ít giai nhân tự xưng là mỹ nữ cũng âm thầm nếm vị chua.

Đối thủ của Mộ Dung Khuynh Thành cũng không phải là người tầm thường, chính là thanh niên cao thủ bài danh thứ ba ở Tuyết Thiết Vực.

Kết quả thật khiến người khác sợ hãi.

Đối phương căn bản không có bất cứ lực hoàn thủ nào cả, cuối cùng không thể không tự động nhận thua.

Đối thủ thứ hai càng mạnh hơn nữa, là thanh niên cao thủ bài danh thứ tư của Phù Quang Vực. Phù Quang Vực là vực của Thiên Thư công tử, được công nhận là một trong tam đại cường vực của Nam Phương Vực Quần. Bài danh thứ tư ở đó, nếu đặt ở Phiêu Miểu Tuyết Vực phỏng chứng chính là bài danh thứ hai nhưng vẫn không phải là đối thủ của Mộ Dung Khuynh Thành.

- Sao có thể, Nam Trác Vực đến cùng có chuyện gì thế, lãnh diễm mỹ nữ Băng Linh trước đó đã đủ mạnh rồi, nhưng Mộ Dung Khuynh Thành này lại càng mạnh hơn nữa.

- Không nói trình độ bình quân, chỉ đơn thuần chiến lực trình độ cao nhất bài danh trong top 5, Nam Trác Vực tuyệt đối là đệ nhất vực sau tam đại cường vực, thật là đáng sợ.

Không biết từ khi nào, Nam Trác Vực đã trở thành tâm điểm nghị luận

của mọi người, một mực chưa từng dừng lại.

- Hắc hắc, có ý tứ, nhịn không được ngứa tay rồi.

Phương trận Lôi Vực, Ân Thiếu giáo chủ Ân Tông Ly ngồi ở bên cạnh Ngự Thú công tử Mạc Tường đứng người lên, vẻ mặt cười tủm tỉm đi lên tràng.

- Cái gì, Ân Tông Ly muốn khiêu chiến Mộ Dung Khuynh Thành?

Ân Tông Ly ở Lôi Vực có thể nói là đại danh đỉnh đỉnh, Vũ Đạo Trà Hội lần trước, bài danh gần với Mạc Tường, là đệ tam của Lôi Vực, mà khi đó Mạc Tường cũng không so tài với hắn, nếu nói đúng ra thì, khả năng sàn sàn nhau là tốt nhất, xem như Mạc Tường tương đối mạnh hơn, cũng chỉ là mạnh hơn một chút thôi, hai người đều có được thực lực xếp vào top 10 ở Nam Phương Vực Quần .

- Ân Tông Ly, một đầu trong mười đầu Giả Long.

Bên kia, Thiên Thư công tử thấp giọng thì thầm.

Tuyệt thế mỹ nử tên U Tâm lắc đầu

- Hắn thất bại.

- A!

Thiên Thư công tử hơi kinh ngạc, nếu như lời này là do người khác nói ra, thì hắn sẽ âm thầm châm chước một phen, nhưng nói ra lời này lại chính là U Tâm, hắn không tin cũng phải tin, tuy rằng hắn biết tin tưởng mù quáng là không được tốt lắm.

Thực lực của U Tâm không bằng hắn, nhưng chỉ có hắn mới rõ, nhãn lực của U Tâm có thể nói là đáng sợ, đó là một loại lực quan sát rất thâm sâu.

Thân là thiếu giáo chủ Thiểm Linh Giáo, tằng tôn tử của Thiểm Linh Vương, thực lực của Ân Tông Ly không thể nghi ngờ là rất cường đại, mà

thứ hắn dựa vào để thành danh chính là tốc độ, tốc độ lập lòe tựa như u linh, tốc độ của hắn một khi được triển khai ra, ngoại trừ ba người Lôi Chi Công Chúa thì bất luận kẻ nào cũng phải đau đầu cả.

XÍU... UU!!

XÍU... UU!!

XÍU... UU!!

Tia chớp ố vàng tung hoành, mọi người đã không nhìn thấy bản thể của Ân Tông Ly nữa.

- Ly Quang Trảm!

Rồi đột nhiên hắn xuất hiện ở sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành, Ân Tông Ly vung cánh tay lên, quang hồ hơi mỏng dài đến mấy trượng chém ra như tia chớp.

Cờ-rắc!

Quang hồ không hề đánh trúng Mộ Dung Khuynh Thành, vẻn vẹn chỉ va chạm với mặt Lôi Vân Thiết trên mặt đài tạo nên một đoàn hỏa hoa, mà Lôi Vân Thiết tựa hồ như được một tầng năng lượng bảo hộ qua nên không tổn hại mảy may.

Ân Tông Ly nhướng mày, trong một sát na ban nãy, Mộ Dung Khuynh Thành lăng không lướt ngang mấy bước, xem như là di hình hoán ảnh, so với thuấn gian di động còn nhanh hơn.

- Thiên Chuyển Bách Thứ!

Tốc độ tăng lên đến cực hạn, Ân Tông Ly mỗi một lần xoay người, đều phát động một lần công kích, trong nhất thời, đám người ở ngoài trông thấy đều là công kích của hắn, vạn phần quỷ dị.

- Thiên Xích!

Trong mắt lóe lên hắc quang, Mộ Dung Khuynh Thành đã tìm ra được tiết tấu của Ân Tông Ly, sớm vỗ ra một chưởng, hàm ẩn sức đẩy kinh người.

- Không tốt!

Thân ảnh Ân Tông Ly dừng lại một chút, cưỡng ép cải biến quỹ tích di động của mình.

PHỐC!

Sức đẩy vô hình vô Tướng, Ân Tông Ly không có việc gì, nhưng một gã thanh niên Tuyết Thiết Vực phía sau hắn một dặm thì xui xẻo rồi, hắn há miệng phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra Chỉ Điểm Giang Sơn Đài.

"Nàng rõ ràng có thể nhìn thấu thân pháp của ta? "

Ân Tông Ly kinh nghi bất định.

Không phải chỉ có Ân Tông Ly kinh nghi, kể cả ba người Lôi Chi Công Chúa Thiên Thư công tử, tất cả mọi người thập phần kinh nghi, bởi vì bọn hắn ở bên ngoài cũng chỉ mơ hồ nhận ra quỹ tích của Ân Tông Ly, nếu đổi là bọn hắn thì tuyệt đối không cách nào sớm công kích đối phương được.

- Khó trách ngươi nói Ân Tông Ly thất bại!

Thiên Thư công tử tự nhận là mình nhìn thấy được quỹ tích một chút, nhưng không bằng Mộ Dung Khuynh Thành được, còn đối phương thì phỏng chừng tương đương với U Tâm, lực quan sát của hai người các nàng, tuyệt đối rất cường hãn, không người có thể sánh được.

"Ở thế giới dưới lòng đất cũng thế! " Diệp Trần không chỉ một lần được thấy cảm giác lực của Mộ Dung Khuynh Thành, loại cảm giác lực kia của đối phương không thể là tinh thần lực được, mà là một loại lực lượng cấp độ càng sâu càng thần bí, một loại lực lượng người thường không thể tu luyện được.

Không ngừng bị nhìn thấu quỹ tích di động, Ân Tông Ly rốt cục không kiên nhẫn được nữa, hắn có thể xếp thứ ba ở Lôi Vực, tự nhân không hề thua kém Mạc Tường, cũng chính là vì có quan hệ với thân pháp, giờ thân pháp lại không có tác dụng gì cả, thực lực của hắn cũng giảm đi nhiều.

- Cho dù bị nhìn thấu thì sao, tiếp ta một chiêu.

Ân Tông Ly thi triển ra áo nghĩa võ học, toàn lực đánh về phía Mộ Dung Khuynh Thành.

- Phi Thiên Ám Sát Trảm!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 459: Cự Tích Hư Ảnh. (Thượng,Hạ)

Với tư cách là đệ tử thiên tài của Phi Thiên Ma Tông, Mộ Dung Khuynh Thành không có khả năng không tu luyện áo nghĩa võ học, môn áo nghĩa võ học này của nàng đúng là Phi Thiên Ám Sát Trảm, một loại sát chiêu đáng sợ chuyên tấn công ám sát, phối hợp thêm với lực quan sát mạnh mẽ tuyệt đối của Mộ Dung Khuynh Thành, lập tức đã nhắm trúng nhược điểm của đối phương, bay lên trời, Nhất Kích Tất Sát.

PHỐC!

Nhất thời sơ hở bị đánh trung, Ân Tông Ly thổ huyết bay ngược về sau.

- Mạnh không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Ân Tông Ly cũng không phải là đối thủ, chẳng lẽ thực lực của nàng không dưới Diệp Trần sao.

- Một cái tiểu vực đã suy nhược lâu ngày thoáng cái lại xuất hiện hai cao thủ bài danh Top 10, đúng là điên rồi, cho dù là Tam đại cường vực cũng không hơn gì thế này.

Lôi Chi Công Chúa đối với kết quả này hơi kinh ngạc, nhưng nàng không hổ thiên tài cấp Chân Long của Nam Phương Vực Quần, bình tĩnh tỉnh táo tuyên bố:

- Mộ Dung Khuynh Thành thắng.

Mộ Dung Khuynh Thành khẽ gật đầu, cuối cùng xoay người, không có ý tứ tiếp tục luận bàn nữa.

- Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành cũng thật là lợi hại.

Mạc Linh Phong nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trần, trông thấy trận

chiến giữa Mộ Dung Khuynh Thành và Ân Tông Ly, hắn thật không biết hai người ai mạnh hơn nữa, tuy rằng thực lực Diệp Trần biểu hiện ra trước đó càng thêm kinh diễm.

Diệp Trần mỉm cười

- Ngươi chỉ cần biết rằng, nàng không đơn giản, cho tới giờ vẫn vậy.

Thác Bạt Khổ ý vị thâm trường nói:

- Diệp Trần, ngươi cũng phải cẩn thận vị trí của ngươi, không phải chỉ có Mộ Dung Khuynh Thành, Tư Không Thánh, ta cũng rất muốn đánh bại ngươi.

Diệp Trần đột nhiên nói:

- Đoạt thì cứ đoạt đi! Ta ở đây chờ các ngươi.

- Ha ha, không lộ ra một chút, ngươi sẽ không coi trọng ta, tới phiên ta lên.

Thác Bạt Khổ cảm nhận được khí phách trầm ổn nắm giữ tất cả của Diệp Trần, cười ha ha, sải bước đi lên tràng, thân hình hùng tráng tựa như được đúc bằng thép nguội.

Oanh!

Thế như chẻ tre, trầm ổn như núi, đây là ấn tượng Thác Bạt Khổ mang đến cho mọi người, đối thủ của hắn đều bị hắn đánh dễ như trở bàn tay, nguyên một đám thảm bại.

- Ta đã triệt để chết lặng, đây quả thật là Nam Trác Vực sao?

- Thực lực của hắn rõ ràng không hề thua kém Diệp Trần, một vực lại có ba người có thể cạnh tranh top 10 ở Nam Phương Vực Quần, đây là đội hình đáng sợ thế nào chứ.

Đánh giá Thác Bạt Khổ trên tràng, Thiên Thư công tử nói thầm:

- Hắn hẳn là một trong mười đầu Giả Long, cộng thêm Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, Nam Trác Vực đã có ba đầu Giả Long rồi, không thể coi thường được.

Hắn tuy rằng có thể thấy được trên không của Lôi Đô có mấy cổ Chân Long chi khí, mấy cổ Giả Long chi khí, nhưng mặt đối mặt thì vẫn cần bản thân đi phân biệt, giống như Thác Bạt Khổ vậy, lúc chưa lên sân khâu luận bàn, hắn tuyệt đối sẽ không liên hệ đối phương và Giả Long chi khí vào cùng một chỗ.

Trông thấy Thác Bạt Khổ đã từng không bằng mình, Nghiêm Xích Hỏa có cảm giác trong nháy mắt hít thở không thông, lẩm bẩm nói:

- Nguyên lai hắn đã đuổi kịp Diệp Trần rồi.

Diệp Trần là mục tiêu cho tất cả mọi người ở Nam Trác Vực đuổi theo, nhưng bây giờ, Thác Bạt Khổ và Mộ Dung Khuynh Thành đều đã phát huy ra thực lực không kém Diệp Trần khiến hắn cảm thấy một cổ áp lực vô cùng trầm trọng.

- Lôi Vực Mạc Tường, xin chỉ giáo!

Sự cường đại của Thác Bạt Khổ khiến cho Ngự Thú công tử Mạc Tường nổi lên chiến ý, theo hắn thấy thì, Nam Trác Vực đã tạo đủ danh tiếng, nên ra tay chèn ép rồi. Nhất là trước đó Mộ Dung Khuynh Thành đã biểu hiện ra thực lực đáng sợ, nếu hắn không triển lộ thoáng một chút, thì ngay cả hắn cũng sẽ có cảm giác xấu hổ đè nén. Dù sao lúc đuổi theo giữa đường, hắn đã từng nói với đối phương, ở Lôi Đô nếu gặp phải phiền toái thì cứ báo tên của hắn, hiện giờ những lời này nghe chói tai cỡ nào chứ.

Thân hình kéo ra một đạo ảo ảnh thật dài giữa không trung, Mạc Tường bay đến đối diện Thác Bạt Khổ, không ra tay, một cỗ khí tức nghiêm nghị liền bộc phát ra ngoài.

- Chính chủ đã đến.

Thác Bạt Khổ thu liễm biểu hiện nhàn nhã lại, Ngự Thú công tử Mạc Tường không phải là người khác, hắn là chuẩn thiên tài cấp Chân Long bài danh thứ hai tại Lôi Vực, bài danh top 5 ở Nam Phương Vực Quần, cái gọi là người tên cây có bóng, chỉ cái tên Ngự Thú công tử này thôi đã đủ đè chết người rồi chứ đừng nói đến thực lực đối phương còn chưa có biểu lộ qua, không ai biết hắn mạnh bao nhiêu cả.

Hai người đứng cách xa nhau trăm mét, lẳng lặng nhìn đối phương.

Hô!

Một trận gió thổi từ nam đến bắc hướng về phía Thác Bạt Khổ, mà Mạc Tường lại đưa lưng về phía gió.

Trong một sát na lúc nổi gió kia, Mạc Tường động, không ai có thể hình dung động tác của Mạc Tường nhẹ nhàng cỡ nào cả, loại nhẹ nhàng này đã không thuộc về trình độ của nhân loại nữa, mà là phi hành yêu thú. Chỉ thấy hai tay hắn căng ra, bay nhanh đến trước mặt Thác Bạt Khổ, đánh về phía hắn một công kích lăng lệ ác liệt nhất.

Thân thể thoáng nghiêng giữa không trng, đầu gối ở đùi phải đánh thẳng, công kích của Mạc Tường đã đơn giản, lại bá đạo.

Nhạn tập!

Đồng tử Thác Bạt Khổ đột nhiên co rút lại, giờ khắc này Mạc Tường trong mắt hắn không khác gì yêu thú cả, hơn nữa còn là một đầu yêu thú giàu linh tính, cú chống gối đơn giản này mang theo một đuôi lửa như lưu tinh màu xanh da trời! Trong điện quang hỏa thạch, hắn chỉ có thể hai tay giao nhau, ngạnh kháng!

Đông!

Một người toàn lực ra tay, một người bị động phòng thủ, đã chú định

người chiếm thượng phong chính là Mạc Tường rồi, chỉ thấy hai chân Thác Bạt Khổ đạp mặt đài lùi nhanh lại, khí áp mạnh mẽ hình thành phía sau hắn.

- Thật mạnh!

Thác Bạt Khổ không thể không thừa nhận mình đã coi thường Mạc Tường, đối phương đã có thể xếp vào top 5 ở Nam Phương Vực Quần thì tuyệt đối không phải là hư danh, phải có chân tài thật lực mới được.

Một chiêu chiếm được thượng phong, thế công của Mạc Tường cũng không dừng lại, cả người mượn lực va chạm phóng lên trời, chân giờ lên cao đập xuống, mà cú đập từ trên cao này như là Cự Mãng trăm trượng toàn lực tấn công đánh về phía đối thủ, thối áp khủng bố khiến cho không khí như nổi sóng lỡn, xoay tròn về phía hai bên.

Mãng phốc!

Thác Bạt Khổ dù sao cũng không phải là cao thủ bình thường, dù bị mất tiên cơ cũng không mất tỉnh táo, đối mặt với cú bổ chân mạnh mẽ này, hắn lập tức trầm hồng, trong lúc nhanh chóng lui lại liên tục phát ra quyền đón đánh.

Man Hoang Thập Bát Quyền!

Oanh!

Lấy Thác Bạt Khổ làm trung tâm, từng đạo quyền ảnh tách ra ngoài, giống như hoa Thủy Tiên nở rộ vậy

- Gục xuống cho ta!

Mạc Tường khẽ quát một tiếng, thân hình cuốn một cái, bảy đạo hư ảnh hình người đã vọt ra, bảy đạo hư ảnh này tổ hợp cùng một chỗ với bản thể, phát động về phía Thác Bạt Khổ những cú đá chân càng thêm cuồng bạo, càng thêm mãnh liệt, mỗi một kích đều mang theo ý cảnh thảm thiết, hơn mấy trăm ngàn kích rơi xuống, tựa như thiên quân vạn mã trùng kích sa

trường vậy.

Cót kẹtzz!

Đầu gối uốn lượn, Thác Bạt Khổ thấp thêm vài phần, thanh âm xương cốt bị đè ép không ngừng vang lên, hắn hoài nghi nếu tiếp tục như vậy nữa thì mình sẽ bị ép xẹp lép mất.

Hai mắt bắn ra thần quang đầy dã tính, Thác Bạt Khổ gào thét một tiếng, sống lưng đẩy và đầu gối đứng lên, mà theo một sát na lúc hắn vùng lên kia, bốn phía phảng phất như có vô số quả boom không khí nổ tung, khí lưu loạn cuốn, ẩn ẩn hình Thành Long, lượn lờ không tiêu tan.

Long Hành Thiên Hạ!

Hô một tiếng, Thác Bạt Khổ đánh về phía không trung một khí kình hình rồng dị thường khủng bố, khí kình hình rồng ngửa mặt lên trời gào thét, đầu lâu cực lớn cơ hồ có thể nuốt cả Mạc Tường và không gian quanh thân hắn vào bụng, không khí mỏng manh bị cô đặc lại, tựa như chất lỏng vậy.

- Xuất ra thực lực cực hạn của ngươi đi, nếu không rất nhanh ngươi phải thua đây.

Hai tay Mạc Tường đột nhiên bộc phát ra khí lưu màu xanh da trời, khí lưu như lửa, hừng hực thiêu đốt, chỉ thấy hai tay hắn giao nhau giơ lên cao, đột nhiên đánh xuống!

- Hổ Phách Thập Tự Phách!

Ầm ầm!

Hồ quang giao nhau tựa như Thiên Đao, chém xuống một cái, khí kình hình rồng chia năm xẻ bảy, Thác Bạt Khổ lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bay rớt ra ngoài.

- Quá mạnh mẽ, đây là thực lực của Ngự Thú công tử Mạc Tường sao?

- Không hổ là một trong ngũ đại thiên tài của Nam Phương Vực Quần, ngay cả Thác Bạt Khổ tương đương với Diệp Trần cũng không phải là đối thủ, xem ra Vũ Đạo Trà Hội lần này, địa vị của Mạc Tường vẫn không thay đổi rồi.

Mọi người khiếp sợ chiến lực của Mạc Tường, nhất là người của Lôi Vực, lần lượt ủng hộ, mặt mũi tràn đầy vinh quang, Mạc Tường mạnh, cũng đại biểu cho Lôi Vực bọn hắn mạnh, tuy rằng bọn hắn còn có một Lôi Chi Công Chúa còn cường đại hơn nữa..

- Tên này mạnh đến biến thái.

Lau máu tươi nơi khóe miệng, Thác Bạt Khổ ngẩng đầu lên, ánh mắt phóng đãng phóng xuất ra chiến ý càng thêm rừng rực, tựa hồ vừa mới thức tỉnh.

- Có ý tứ!

Mạc Tường cảm nhận được sự biến hóa của Thác Bạt Khổ, thần kinh bắt đầu kéo căng

Vèo!

Thác Bạt Khổ khẽ cong đầu rối, bắn lên không trung, hai tay lần lượt đánh ra khí kình hình rồng, một trái một phải đánh về phía Mạc Tường.

- Ta nói rồi, cái này vô dụng với ta thôi, Hổ Phách Thập Tự Phách

Hồ quang giao nhau hiện lên, hai đạo khí kình hình rồng lập tức sụp đổ.

Nhưng sau một khắc.

Một màn kinh người phát sinh, sau lưng Thác Bạt Khổ lao ra một đạo Cự Tích hư ảnh rõ ràng, thân thể Cự Tích hư ảnh như thằn lằn, nhưng đầu lại là đầu rồng, dưới sự phụ trợ của Cự Tích hư ảnh, Thác Bạt Khổ giống như thiên thần, chụp một chưởng vào hư không.

Ngang!

Tiếng Long ngâm cao vút vang lên, phần cổ Cự Tích hư ảnh kéo dài ra, một ngụm cắn trúng Mạc Tường, đánh bay đối phương xuống mặt đất.

Miệng hộc máu tươi, Mạc Tường bị thương.

- Cái gì?

Mọi người rõ ràng không dự đoán được Thác Bạt Khổ lại phát sinh biến hóa như vậy, nguyên một đám há to mồm, không biết nên nói cái gì cho phải.

Bên cạnh Mạc Linh Phong, trong mắt Diệp Trần hiện lên thần sắc kỳ quái "Cự Tích hư ảnh, Tam Đầu Xà hư ảnh, có lẽ có liên hệ gì chẳng. "

Trong lúc người của Vương gia Bàn Xà đảo toàn lực chiến đấu, sau lưng sẽ ngưng tụ ra Tam Đầu Xà hư ảnh, thực lực càng mạnh, đầu xà càng nhiều, mà trên thân thể Vương Xà có hình xăm Ngũ Đầu Xà, cái đó đại biểu cho nồng độ huyết mạch dị thường cao, tiềm lực cũng dị thường mạnh.

"Có thể khẳng định chính là, Thác Bạt Khổ không có Vương giả huyết mạch, nhưng huyết mạch trên người hắn, tựa hồ so với Vương giả huyết mạch còn mạnh hơn. "

Vương giả huyết mạch là thể hiện ở mặt tiềm lực, không có ảnh hưởng đối với thực lực trước mắt, mà huyết mạch của Thác Bạt Khổ lại có thể khiến cho thực lực tăng nhiều, đây là chỗ Vương giả huyết mạch so ra còn kém.

- Đây là thực lực chân chính của ngươi!

Nhổ ra một búng máu, khí lưu bên ngoài cơ thể Mạc Tường bắt đầu kịch liệt khởi đông... mà bởi vì tốc độ khởi động quá nhanh, thoạt nhìn cả người như bị đun trong nước sôi, khí lưu màu xanh da trờ tản ra từ trong ra ngoài tản ra vô cùng nồng đậm, khí lưu màu xanh da trời hừng hực thiêu đốt, vặn

vẹo mơ hồ, khiến cho khí thế của Mạc Tường cuồng tăng.

Huyết chiến!

Hết sức căng thẳng.

- Đủ rồi, trận này tính là ngang tay.

Lôi Chi Công Chúa nhìn ra hai người đã đánh thật, nếu thật để bọn hắn đánh tiếp thì ắt có một người phải chết, mà đây chỉ là luận bàn thôi, không phải cuộc chiến sinh tử.

Tán đi Cự Tích hư ảnh sau lưng, Thác Bạt Khổ cười hắc hắc nói:

- Coi như ngươi may mắn, nếu không kế tiếp, ngay cả ta cũng không thể khống chế cục diện được rồi.

Mạc Tường cười lạnh nói:

- Cũng là vận may của ngươi, ngoại trừ Vũ Đạo Trà Hội lần trước đánh một trận cùng Thiên Thư công tử, ta chưa từng thể hiện ra thực lực mạnh nhất của mình.

- Cũng vậy.

Chiến ý của hai người vô cùng, hận không thể lại đánh một hồi.

Chứng kiến tràng diện tranh đấu của song phong, nhưng người đang xem cuộc chiến cảm thấy buồn cười. Từ lúc Vũ Đạo Trà Hội bắt đầu, đây là một trận đánh mạnh nhất, bất kể là Diệp Trần đấu với Hắc Kiếm Khách, hay Mộ Dung Khuynh Thành đấu với Ân Tông Ly so ra đều kém trận chiến này. Trong suy nghĩ của bọn hắn, Thác Bạt Khổ và Mạc Tường đã là nhân vật mạnh nhất dưới tam đại thiên tài cấp Chân Long, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, top 6 tất có phần của bọn hắn.

Về phần Diệp Trần, tuy rằng kiếm thuật cường hãn, một chiêu Nghịch thức Thiên Lôi Thiết kia lại càng khiến con mắt của rất nhiều người kinh

diễm, nhưng kinh diễm không có nghĩa là chiến lực, cả hai hoàn toàn là khái niệm bất đồng.

- Thật không thể tưởng được, người mạnh nhất Nam Trác Vực lại không phải là Diệp Trần, mà là Thác Bạt Khổ này.

Lăng Hàn Dạ lắc đầu cười khổ, hắn suy nghĩ, nếu mình đến Nam Trác Vực thì có thể xếp thứ mấy, phía trước có Thác Bạt Khổ, Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành, hắn tối đa chỉ được xếp thứ tư, điều kiện tiên quyết là đã bài trừ những người khác còn chưa xuất hiện, nếu Tư Không Thánh kia cũng dị thường lợi hại thì thì hắn cũng chỉ được xếp thứ năm. Ở Phiêu Miểu Tuyết Vực hắn là đệ nhất nhân, đến tiểu vực như Nam Trác Vực lại chỉ được xếp thứ tư thứ năm, thật là khôi hài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 460: Kiếm Hoàng Chi Lộ.

Thanh Trúc cũng thở dài:

- Ta còn tưởng rằng ở Nam Trác Vực Diệp Trần là mạnh nhất đấy?

Phượng Yên Nhu không nói gì, trực giác nói cho nàng biết, Diệp Trần không đơn giản như vậy, nhưng sự thật bày ra trước mắt, phản bác cũng không được gì. Huống chi Thác Bạt Khổ này quả thật là rất mạnh, mạnh không hợp thói thường, trong một sát na lúc Cự Tích hư ảnh lao ra kia, nàng giống như bị dẫn đến Man Hoang thế giới vậy.

- Thế nào, được chứ!

Trở lại chỗ ngồi của mình, Thác Bạt Khổ nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch trà trong đó, cười hắc hắc với Diệp Trần nói.

Diệp Trần gật gật đầu

- Sao ta bỗng phát hiện Nam Trác Vực chúng ta là nơi ngọa hổ tàng chứ, trước có Mộ Dung Khuynh Thành, sau có ngươi.

Còn một người hắn không nói ra, người nọ chính là Từ Tịnh.

Thác Bạt Khổ biết rõ đối phương đang nói gì, thần thần bí bí nói:

- Việc này không thể nói được.

Diệp Trần mỉm cười, không nói gì nữa.

Đình đài thứ ba ở phụ cận

Đệ Thất Dạ nói với Tư Không Thánh nói:

- Kế hoạch xảy ra biến hóa không thể cản nổi, Đệ Tứ Dạ, xem ra đối thủ lớn nhất của ngươi không phải Diệp Trần, mà là Thác Bạt Khổ.

Tư Không Thánh ngưng trọng nhìn thoáng qua Thác Bạt Khổ, thản nhiên nói:

- Từ từ sẽ đến.

Thác Bạt Khổ mới xuất hiện thật khiến hắn không kịp chuẩn bị, chính diện chống lại Thác Bạt Khổ, hắn không nắm chắc tất thắng chút nào cả, về phần ai mạnh ai yếu, còn phải đánh qua mới biết được, đứng ngoài xem không thể nào cảm nhận chi tiết được, nếu không việc chiến đấu còn ý nghĩa gì chứ.

Chân trời lóe lên một tia rạng đông.

Bất tri bất giác, một đêm đã qua đi.

Vũ Đạo Trà Hội nói là cử hành ba ngày, nhưng thật ra là cử hành ba ngày ba đêm, đối với cường giả Tinh Cực Cảnh mà nói, ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ vẫn không ảnh hưởng gì cả, đợi đến khi tiến nhập Linh Hải Cảnh thì một tháng không ngủ không nghỉ cũng không ảnh hưởng đến trạng thái tinh thần và chiến lực, sẽ chỉ khiến bọn họ càng thêm phấn chấn thôi.

Sau một trận chiến giữa Thác Bạt Khổ và Mạc Tường, hào khí sôi động cũng chậm lại, mọi người cũng cần phải có thời gian để tiêu hóa những kinh nghiệm có được từ việc quan sát lúc trước, vừa uống trà, vừa thấp giọng nghị luận với nhau, xem ra quả giống với một trà hội chính thức vậy.

- Ân, mộc chi ý cảnh của người này cũng không tệ, ẩn chứa chút hương vị đâm.

- Ồ, trừu kích, cũng đúng, mộc chi ý cảnh có thể đại biểu rất nhiều thứ, ví dụ như đại thụ, ví dụ như gai gỗ, cũng có thể đại biểu dây leo, dây leo rất mềm mại, nhưng lúc trừu kích thì... lực sát thương cực lớn.

- Mộc trầm trọng, nhưng không giống với thổ, nó càng thêm chỉnh thể.

Người tham gia Vũ Đạo Trà Hội chừng bốn năm trăm, trong đó người tinh thông mộc chi ý cảnh có hơn bốn mươi, tuy rằng hơn bốn mươi người này đều tinh thông mộc chi ý cảnh, đều đã đạt đến cực hạn, nhưng mỗi người lại có chỗ khác nhau, không giống nhau chút nào.

Lúc bọn hắn luận bạn, Diệp Trần sẽ tỉnh táo quan sát mộc chi ý cảnh ẩn chứa trong võ học của bọn hắn, dần dần hoàn thiện mộc chi ý cảnh của mình, chuẩn bị để tìm hiểu thanh công thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp.

Mặc kệ kiếm ý của Diệp Trần mạnh thế nào, nhưng sát chiêu thiếu thốn thủy chung vẫn là một vấn đề lớn, cho nên lĩnh ngộ thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp đã là thế phải làm, một khí có chiêu này thì, sát chiêu kiếm kĩ của hắn đạt đến ba cái, đã có thể thõa mãn trong giai đoạn này rồi.

Theo quan sát càng lúc càng sâu, cảm ngộ ngày càng nhiều, Diệp Trần đột nhiên duỗi tay phải ra, dùng chỉ thay kiếm diễn luyện.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Không vận chuyển Chân Nguyên, không sử dụng kiếm ý, cũng không xuất quá nhiều khí lực, Diệp Trần cứ như vậy bình thản diễn luyện, phảng phất như khắc trong hư không một bộ đồ án, nhưng hơn mười chỉ qua đi, biến hóa đã xảy ra, ngón tay Diệp Trần lướt qua, không khí phảng phất như bị một thanh kiếm cực độ sắc bén xoẹt qua, xuy xuy rung động, sau đó, đầu ngón tay bắn ra một đạo chỉ mang cực nhạt, chỉ mang này không quan hệ đến thứ khác, tựa hồ chính là phong mang của bản thể, của ngón tay Diệp Trần, là do phong mang chi khí cô đọng lại.

- Đây là chuyện gì?

Thác Bạt Khổ và Mạc Linh Phong kinh nghi bất định nhìn về phía Diệp Trần.

Bọn hắn tin chắc rằng Diệp Trần không sử dụng Chân Nguyên kiếm ý, nhưng chỉ mang kia lại từ đâu mà đến, hơn nữa chỉ mang này lại thật sắc bén, sắc bén khó nói nên lời, phảng phất như bản chất của nó vốn sắc bén rồi.

Bàn tay nhẹ vỗ bàn một cái, chén trà xinh xắn bật lên, ngón tay Thác Bạt Khổ bắn vào chén trà, chén trà vô thanh vô tức bị bắn ngang qua trước mặt Diệp Trần.

Đúng lúc, ngón tay Diệp Trần điểm ra một chỉ lên trên chén trà

Thời gian như chững lại một chút, một cổ kình phong rất nhỏ cực lợi hại bắn ra phía sau chén trà, lưu lại trên cột đình đài một cái lỗ nhỏ.

Trái lại chén trà lại không chút tổn hại, nước trà bên trong cũng không bắn tung tóe ra ngoài.

Tay trái tiếp lấy chén trà, Diệp Trần ngửi ngửi hương thơm sau đó đưa lại cho Thác Bạt Khổ.

Thác Bạt Khổ tiếp lấy chén trà, vội vàng quan sát một lần, sau đó lại quan sát lần nữa, cuối cùng ngẩng đầu lên, nghi ngờ nói:

- Không có lỗ?

Diệp Trần cười nói:

- Đương nhiên không có lỗ.

- Vậy còn lỗ ở trên cây trụ.

- Cái lỗ kia sao, là do ta không khống chế nổi kiếm ý tạo thành đấy.

- Kỳ quái!

Thác Bạt Khổ vẫn không thể nào giải thích được nghi hoặc, nếu như là do kiếm ý tạo thành, không có khả năng xuyên qua chén trà công kích lên trụ đài được, nhưng nếu không phải là do kiếm ý tạo thành, vậy thì cái lỗ bên trên trụ đài căn bản sẽ không hình thành được, cả hai đều khó có khả năng, cái nào mới có khả năng đây?

"Kiếm chi phong mang, nguyên lai ta còn kém một môn kim chi ý cảnh! "

Thông qua quan sát mộc chi ý cảnh của những người khác, Diệp Trần ở mộc chi ý cảnh đã có cảm ngộ rất sâu, đã thấy được chút manh mối thức thứ chín Thanh Liên kiếm pháp, cho nên hắn mới nổi hứng lên dùng chỉ thay kiếm để diễn luyện, cứ luyện như thế, hắn đã quên mất mộc chi ý cảnh, quên thức thứ chín Thanh Liên kiếm pháp, chìm vào trong một loại lý giải đối với kiếm, bởi vì cho đến nay hắn đều chỉ dùng kiếm để đối địch, mà kiếm là kim loại, trời sinh sắc bén, cho nên kiếm pháp cũng một mực sắc bén, nhưng mất đi kiếm, hắn phát hiện mình thiếu khuyết đi sự sắc bén, thiếu khuyết phong mang.

Thẳng đến giờ hắn mới rõ, một gã kiếm khách không lĩnh ngộ kim chi ý cảnh thì bi ai cỡ nào, dù sao những ý cảnh khác cũng không được sắc bén như kim chi ý cảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 461: Thứ Tự Rõ Ràng. (Thượng,Hạ)

Kim chi ý cảnh thật giống như cầu nối giữa kiếm khách và kiếm, có cây cầu kia thì kiếm khách mới có thể phát huy phong mang của mình lên đến cực hạn, thi triển hết phong thái của kiếm khách, trái lại, nếu không có cây cầu nối kia thì sẽ vĩnh viễn bị ngăn cách với kiếm, không cách nào bộc phát ra lực công kích cực hạn được.

"Tuy rằng giờ mới hiểu được, nhưng cũng không muộn lắm! "

Diệp Trần thở ra một hơi, ánh mắt rơi vào cái lỗ nhỏ ở trung ương cây cột.

Cái lỗ này quả thật là do kiếm ý tạo thành, bất quá trên đó có phong mang chi khí bám vào, phong mang chi khí vô hình vô chất, bản thân kiếm ý cũng vô hình vô chất, sau khi đạt đến trình độ nhất định, có thể ảnh hưởng đến hiện thực, sẽ trở thành vô hình hữu chất, lúc cả hai xuyên thấu qua chén trà thì không kết hợp với nhau, cho nên chén trà không bị vỡ, mà sau khi xuyên qua thì phong mang chi khí kết hợp với kiếm khí, lập tức lưu lại một cái lổ nhỏ trên cây trụ.

Một chỉ này, đã rút hết tất cả phong mang của Diệp Trần.

Nhưng xa xa không đủ.

"Thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp đã có manh mối, tiếp theo, ta cần phải tìm hiểu chính là kim chi ý cảnh, con đường sau này của ta, đã biết phải làm thế nào rồi. "

Những kiếm khách được ghi tên vào sử sách đều có con đường của mình, cũng chính là kiếm đạo của mình, cho tới nay, kiếm đạo của Diệp Trần kiếm đạo vẫn không thể nào thông suốt được, chỉ biết đi tới theo bản

năng, hiện giờ, hắn đã tìm ra được một con đường kiếm đạo cho mình, con đường này có lẽ sẽ tràn ngập chông gai, nhưng một khi đi thông, hắn chính là đệ nhất nhân trên con đường này, đủ để chống lại Cổ Kiếm Vương, càng có thể khiến hắn đạp lên còn đường cao hơn - Kiếm Hoàng chi lộ.

Kiếm Hoàng!

Thế nào là Kiếm Hoàng!

Kiếm trung Hoàng giả, đệ nhất nhân từ xưa đến nay

Cổ Kiếm Vương dù có lợi hại thế nào thì hắn cũng chỉ là một Kiếm Vương, không phải là Kiếm Hoàng, mà nguyên nhân không thể phong Hoàng chính là do không đánh lại Hoàng giả cùng thời, bị ép phải xưng Vương, hiện giờ Hoàng giả tuy rằng không chỉ hạn chế một người, nhưng muốn trở thành Kiếm Hoàng, cũng khó như trên trời, Diệp Trần đã làm tốt mọi chuẩn bị cho mình rồi.

Bàn tay hơi xiết chặt, Diệp Trần cảm giác nhiệt huyết của mình sôi trào lên

Oanh!

Tràng khí lãng trùng thiên, chấn cho đình đài có chút run run.

Diệp Trần chăm chú nhìn lại, nguyên lai Tư Không Thánh đã xuất tràng rồi.

Đối thủ của hắn thập phần mạnh mẽ, là thanh niên cao thủ xếp hạng thứ nhất ở Hỏa Chiểu Vực, thực lực không hề kém cỏi bài danh thứ ba ở Lôi Vực - Ân Thiếu giáo chủ Ân Tông Ly.

Hai người đối bính hơn mười chiêu, khí lãng trùng thiên không có chỗ phát tiết, không ngừng phun lên không trung.

- Bại cho ta!

Đối thủ thi triển ra áo nghĩa võ học, trùng trùng điệp điệp đánh về phía Tư Không Thánh.

Tư Không Thánh vui mừng không sợ, cũng sử ra áo nghĩa võ học đánh trả.

Phanh!

Một khỏa quang cầu pha tạp nổ tung, Tư Không Thánh phi thân rút lui, không chịu bất cứ thương thế nào, còn đối phương lại không biết có chuyện gì xảy ra, thân thể đứng nguyên ở đó, cứng rắn chiệu một kích của sóng xung kích, miệng phun máu tươi.

- Ồ, áo nghĩa võ học của Tư Không Thánh có chút kì quái.

Diệp Trần liếc mắt đã nhìn ra huyền ảo trong đó, thanh niên cao thủ xếp hàng thứ nhất của Hỏa Chiểu Vực không phải là không muốn lui, mà là không thể lui được, một quyền kia của Tư Không Thánh phảng phất có một mối quan hệ nào đấy với đại địa, lợi dụng trọng lực vô cùng định trụ đối phương, khiến hắn trong nháy mắt không thể nào nhấc chân được, cứ thế mà chịu đựng sự cắn trả của sóng sung kích.

Đối với sự cường đại của Tư Không Thánh, mọi người sớm đã không có khí lực đi sợ hãi thán phục nữa, bọn họ đều biết, Vũ Đạo Trà Hội lần này, Nam Trác Vực có Tứ đại cường nhân, theo thứ tự là Thác Bạt Khổ, Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành, Tư Không Thánh, mà bốn người này, ai cũng có thực lực trùng kích vào Top 10 cả.

Những vực khác, kể cả Tam đại cường vực, số lượng về chiến lực trình độ cao nhất so ra đều phải kém Nam Trác Vực, như Lôi Vực có thể so sánh hoặc siêu việt bốn người cũng chỉ có ba người Lôi Chi Công Chúa, Ngự Thú công tử Mạc Tường cùng với Ân Thiếu giáo chủ Ân Tông Ly. Chiến lực đạt trình độ cao nhất của Phù Quang Vực không hiển hiện ra toàn bộ, nhưng đại khái sẽ không vượt quá ba người, Kim Sa Vực cũng như thế, ngoại trừ Tam đại cường vực, có thể đạt đến cấp bậc chiến lực trình độ cao nhất cũng chỉ có

Hắc Kiếm Khách của Hắc Kim Vực, thanh niên cao thủ đệ nhất của Hỏa Chiểu Vực - Tư Mặc vừa bị Tư Không Thánh đánh bại/

- Phù Quang Vực Lỗ Hồn

Sau khi Tư Không Thánh đánh bại Tư Mặc, một cường nhân liền đi ra.

Hắn là Lỗ Hồn bài danh thứ hai tại Phù Quang Vực, cũng giống với Mạc Tường, Lỗ Hồn cũng là một trong ngũ đại thiên tài của Nam Phương Vực Quần, chiến lực chuẩn Chân Long cấp.

- Hi vọng không đánh ngang tay là tốt nhất!

Mạc Tường không cho rằng Lỗ Hồn thất bại, nhưng chỉ sợ Lỗ Hồn và Tư Không Thánh bất phân thắng bại, dù sao ở Trà Hội chỉ điểm đến là dừng, khả năng đánh ngang tay là quá lớn.

Trên mặt đài trống trãi phương viên hai dặm, Tư Không Thánh và Lỗ Hồn đứng cách xa nhau trăm mét

Hai người cơ hồ là xuất kích cùng lúc.

Thân hình Tư Không Thánh nhoáng một cái, Di Không Thuấn Thiểm Bộ được thi triển ra, lập lòe một cái liền xuất hiện ngay bên cạnh Lỗ Hồn, đánh ra một quyền.

Quyền Bá Giang Hà!

Bành!

Nắm đấm mang theo lực đạo khủng bố bị một bàn tay chống đỡ, chủ nhân của bàn tay tự nhiên là Lỗ Hồn, thân hình của hắn cũng không khôi ngô, khí thế cũng không đường hoàng, nhưng trên người hắn tràn ngập một cỗ khí tràng trầm ổn như núi, dưới sự phụ trợ của khí tràng trầm trọng, nhất cử nhất động của hắn đều vô cùng kiên định, ngăn trở một chương của Tư Không Thánh vô cùng thong dong, phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây

bay) .

Quyền kình và chưởng kình nghiền áp lẫn nhau, song xung kích bạo phát ra tựa như một cái bát lớn trong suốt bị úp ngược, đánh bay hai người ra ngoài.

- Quyền Phá Sơn Hà.

Tư Không Thánh quá khát vọng đối với thắng lợi rồi, dù trong lúc đang bay ngược cũng không quên ra tay công kích, nắm tay phải núp ở eo bên cạnh, đột nhiên đánh ra.

Quyền kình quán thông không khí, lôi ra một đầu hắc ngấn, hắc ngấn lan tràn đến lồng ngực Lỗ Hồn.

- Chân Vũ Tiệt Sát.

Đối mặt với một quyền bàng bạc này, Lỗ Hồn dựng thẳng tay phải lên, hóa chưởng làm đao, một đao đánh xuống, chặt đứt đường đi của hắc ngấn, hóa giải đi công kích của Tư Không Thánh.

Ni!

Nông!

Hai người vừa dứt, liền lại lần nữa đánh về phía đối phương, tĩnh và động chuyển đổi cực nhanh.

- Quyền Định Giang Sơn!

- Quyền phá Sơn Hải

- Quyền Phá Thiên Kinh.

- Chân Vũ Thần Chưởng

- Chân Vũ Tiệt Sát

- Huyền Minh Phản Kích

Hai người thi triển ra tuyệt học, đánh đến khó hòa giải, đám người đứng ngoài xem chỉ thấy khắp nơi giăng đầy quyền ảnh và chưởng ấn của bọn hắn.

- Quyền Hám Tinh Không.

Rốt cục, Tư Không Thánh thi triển ra thức cuối cùng của Thương Thiên Bá Quyền, uy lực đủ sánh được với áo nghĩa võ học hai ba thành hỏa hầu.

Giữa không trung Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, phồn tinh lập loè, chằng chịt hấp dẫn, đó là dị tượng do quyền kình đánh ra, va chạm với bất luận khí kình gì cũng đều ngưng kết thành phồn tinh, đều gây nên đả kích điên cuồng, đối mặt với chiêu này, thân như ở tinh không, không có đường nào thoát.

- Lợi hại, bất quá không hiệu quả với ta đâu.

Trong mắt Lỗ Hồn hiện lên thần sắc ngưng trọng, bàn chân đạp xuống, xoay người vọt lên, từng đạo chưởng ấn ám thanh sắc đón đánh quyền kình của Tư Không Thánh, mỗi một chưởng đều triệt tiêu mất một quả phồn tinh, chiếm cứ nửa giang sơn, mà theo Chân Nguyên hắn vận chuyển đến cực hạn, ánh sáng ám thanh sắc quanh người tăng mạnh, không ngừng ngưng tụ thành các hình tượng Long Phượng Hổ Quy, giống như Thiên Nhân vậy.

Tư Không Thánh đương nhiên không cho rằng có thể đánh bại Lỗ Hồn đơn giản như vậy, đối phương nói thế nào cũng là cao thủ cùng cấp bậc với Mạc Tường, cho dù chênh lệch, cũng chỉ là một chút. Quần áo toàn thân không gió mà bay, chân phải Tư Không Thánh hơi nghiêng về phía mặt đất, đột nhiên đánh một quyền xuông đó.

Không đúng, một quyền này cũng không đập trúng mặt đất, lúc cách mặt đất ba thước đã dừng rồi, nhưng một cổ khí kình mênh mông như biển lại dán xuống mặt đất rồi truyền ra ngoài, khí kình lúc đầu tán loạn không trật tự, bao quát một phạm vi lớn, sau khí đến được nửa đường lại co chỉ còn một nửa, đợi đến khi nó đến mặt đất phía dứi Lỗ Hồn thì khí kình đã ngưng tụ

thành một nhúm, ầm ầm nổ tung, hiện lên hình quạt khuếch tán ra ngoài.

Lốp bốp đùng BA~!

Khí kình chưa tới, khí tràng đinh ốc bên ngoài cơ thể Lỗ Hồn đã sinh ra cảm ứng, phát ra tiếng bạo liệt yếu ớt, đối với cái này, Lỗ Hồn cũng không thèm để ý, Đại Quy ám thanh sắc do Chân Nguyên ngưng kết thành đột nhiên trầm xuống, bị hắn dẫm nát dưới lòng bàn chân, rồi sau đó rơi xuống.

Oanh!

Thanh âm khí kình bạo liệt không dứt, công kích của Tư Không Thánh còn chưa rõ ràng đã bị triệt để đánh tan, đầu Đại Quy ám thanh sắc có lực trấn áp khó có thể tưởng được.

- Long Phượng Hổ Quy, Quy chính là ẩn chưa thổ ý cảnh, chẳng lẽ ngươi lại tinh thông bốn loại ý cảnh.

Tư Không Thánh cười lạnh, thân vừa lao về trước, đã đánh ra áo nghĩa võ học giúp mình chiến thắng đệ nhất thanh niên cao thủ của Hỏa Chiểu Vực - Địa Tâm Trầm Luân.

- Ân, trọng lực thật khủng khiếp

Dẫm nát Đại quy ám thanh sắc do Chân Nguyên ngưng kết thành, Lỗ Hồn cảm giác mình nửa bước cũng khó dời đi, phảng phất như chịu lực hút từ trọng lực sâu dưới lòng đất, phía đối diện, năm đấm của Tư Không Thánh đã phóng đại ra trước mặt, quyền kình khủng bố hiện lên hình đinh ốc nhanh chóng bắn tới.

- Tránh không khỏi, vậy thì liều mạng thôi, ngươi có thể cũng có mà tránh thoát, Bạch Hổ Phá Sát.

Dồn khí đan điền, hai mắt Lỗ Hồn như bắn ra thần quang thực chất, tay trái vươn về trước, nắm tay phải chống eo bên cạnh, chợt một quyền mang theo bạch quang mang màu vàng đánh ra ngoài, đụng vào một chỗ với quyền

kình của Tư Không Thánh.

Ầm ầm!

Một quả quang cầu pha tạp giữa nắm đấm của hai người.

Sau một khắc!

Quang cầu ầm ầm bạo liệt.

PHỐC!

PHỐC!

Lỗ Hồn thổ huyết không ngớt, Tư Không Thánh cũng thổ huyết.

- Sao có thể?

Tư Không Thánh phát hiện mình cũng giống như đối phương, nửa bước cũng khó dời, bị ép đã nhận lấy cắn trả của sóng xung kích, chịu thương nội tạng.

Lỗ Hồn lau máu tươi nơi khóe miệng

- Huyền Vũ Trấn Áp của ta đã trấn áp tất cả trong phương viên mấy chục thước, kể cả ngươi trong đó nữa, lực cắn trả của sóng xung kích tuy rằng rất mạnh, nhưng đã bị suy yếu ba thành, nếu nói lại thì ta chỉ nhận lấy bảy thành lực cắn trả của sóng xung kích, còn ngươi thì sao?

Tư Không Thánh sắc mặt khó coi, hắn nhìn ra được, Lỗ Hồn bị thương nhẹ hơn hắn, nếu tiếp tục đánh tiếp thì hắn tuyệt không phải là đối thủ

Xa xa, Mạc Tường đang xem cuộc chiến nở nụ cười

- Ta và Lỗ Hồn tuy rằng thực lực tương đương, nhưng sức chịu đựng của hắn cao hơn ta, liều mạng với hắn thì kẻ không may tám phần là đối phương rồi.

Lôi Chi Công Chúa với tư cách là cao thủ cấp Chân Long, tự nhiên hiểu rõ chi tiết chuyện trước mắt, thản nhiên nói:

- Trận luận bàn này, Lỗ Hồn thắng.

- Rõ ràng có thể bức Lỗ Hồn đến mức này, dưới Tam đại Chân Long cũng chỉ có Ngự Thú công tử Mạc Tường là từng làm được chuyện này.

- Tuy bại nhưng vinh, Tư Không Thánh này quả thực lợi hại.

Đối với kết quả này, trong lòng mọi người biết rõ, Tư Không Thánh nhìn như thua Lỗ Hồn, nhưng thật ra là bị khắc chết, nếu như đổi thành một cao thủ khác không sai biệt Lỗ Hồn thì Tư Không Thánh chưa chắc sẽ thua.

Mặt trời dần lên đến đỉnh, đã đến sau giờ ngọ.

Luận bàn tiến hành đến lúc này, trong lòng mọi người đều có bài danh đại khái, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì... bài danh này rất có thể sẽ trở thành sự thật.

Trong suy nghĩ của đa số mọi người, xếp hạng Top 3 nhất định là Tam đại cao thủ cấp Chân Long, phân biệt là Lôi Chi Công Chúa, Thiên Thư công tử, Cương Linh Tử.

Những người còn lại sắp xếp trong top 7 là Mạc Tường, Thác Bạt Khổ, Lỗ Hồn, Tư Không Thánh.

Sắp xếp Top 15 thì có thêm Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành, Hắc Kiếm Khách, Đoạt Mệnh Kiếm Khách Lãnh Trác, Ân Tông Ly, Tư Mặc. . .

Những thanh niên tuấn kiệt sắp xếp phía sau về cơ bản đều không có hy vọng xa vời đi tranh danh thứ, dù sao cho dù bọn hắn tranh giành kiểu gì, cũng phải dựa vào sau này nữa, tùy tiện tìm một người luận bàn là được rồi, dù sao nhiều người như vậy, càng gần về sau, bài danh càng không thể phán định được.

Lúc xế chiều.

Kim Sa Vực lại xuất hiện thêm một người chiến lực đạt trình độ cao nhất, chính là cô gái xinh đẹp tóc tím bên cạnh Cương Linh Tử, nàng trước kia rất ít đi lại trên giang hồ, không muốn cho người biết, ngay cả thanh niên tuấn kiệt của Kim Sa Vực cũng rất ít người biết rõ ràng, không rõ thực lực của nàng lắm, nhưng nàng vừa ra tay, thực lực bày ra lại đủ khiến người khác chấn kinh, lại là một vị cao thủ chuẩn Chân Long cấp tương đương Mạc Tường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 462: Mộ Dung Khuynh Thành Chiến La Sát Nữ.

Âm vang!

Một mảng lớn hỏa tinh xông lên không trung, phảng phất như pháo hoa nổ tung trước mắt hai người

- Tốt, không hổ là Tĩnh Ngạo Huyên!

Thái độ hời hợt của Tĩnh Ngạo Huyên khiến cho chiến ý của La Sát Nữ càng đậm, nàng lăng không nhảy lên, hai tay mở ra, hai căn đoản mâu xoay tròn trong lòng bàn tay nàng vài vòng, phảng phất như cầm hai cái tử sắc quang luân, rồi sau đó lăng lệ ác liệt rơi xuống, chém ra mảnh hồ quang xé rách trường không

La Sát Nữ vốn tưởng rằng Tĩnh Ngạo Huyên sẽ tạm lánh mũi nhọn, lui về sau vài bước, nếu vậy thì những chiêu thức sau đó của nàng sẽ không ngừng được thi triển ra, từng bước một chiếm cứ thượng phong, cho đến thắng lợi mới thôi. Nào đoán được Tĩnh Ngạo Huyên không lùi mà tiến, chủ động tiến vào phạm vi công kích của hồ quang.

Bang bang bang bang bang bang...

Ống tay áo màu xanh da trời run run, Tĩnh Ngạo Huyên liên tiếp vung quyền, mỗi một quyền đánh ra, đều mang đến cho người khác một loại khí phách lôi lệ phong hành (*quyết định nhanh chóng), quyền áp được kích phát ra lại kề sát đầu nắm đấm, hình như một cái màng mỏng, trên đó có Lôi Đình, xì xì rung động, hồ quang đánh tới của La Sát Nữ đều nhao nhao nát bấy dưới hai nắm tay.

- Một bước cũng không nhường, thật đúng là phong cách của Lôi Chi Công Chúa ngươi, nếu ngươi đã không cho, vậy ta lui là được rồi, xem ai là

người có thể cười cuối cùng.

Bá!

Một kích không công, La Sát Nữ bỗng nhiên lui về phía sau.

- Ai!

Thiên Thư công tử lắc đầu, không hề nói chuyện.

Cương Linh Tử khẽ chau mày, cũng không nói gì.

- Lui được không?

Trước mắt Tĩnh Ngạo Huyên có hai đạo hồ quang điện lóe lên rồi biến mất, lấy nàng làm trung tâm, không khí trong vòng ba mét lập tức biến thành trạng thái chân không, khiến cho không khí ở bốn phương tám hướng đều đè ép tới nàng, mà thế lui của La Sát Nữ lại như đi ngược dòng nước, tốc độ giảm nhanh.

- Bá Thế Quyền!

Oanh!

Quyền kinh mang tính phóng xạ được tạc ra, khóe miệng La Sát Nữ rỉ máu tươi.

- Thì ra là thế, nếu không lui... còn có một chút cơ hội, một khi thối lui, ngay cả một chút cơ hội cũng không có. Nội Tâm La Sát Nữ rõ ràng, biết rõ mình đã phạm vào một sai lầm lớn, một lựa chọn sai lầm trước mặt Tĩnh Ngạo Huyên. Cắn cắn bờ môi, tử khí trên mặt nàng bốc hơi, Tử Khí Châu đeo trên cổ rót vào cơ thể Chân Nguyên bàng bạc, có cổ Chân Nguyên này gia nhập, khí thế của nàng đột tăng, tử sắc quang hoa bên ngoài cơ thể nàng khiến cho diệu nhật trên bầu trời cũng mất đi sắc thái.

- Tử Hoa Thiên Kích!

Mũi thương ngưng tụ ra một khỏa quang cầu màu tím, La Sát Nữ đánh một mâu về phía Tĩnh Ngạo Huyên, đúng làm một trong hai môn áo nghĩa võ học mà nàng tinh thông.

- Hoàng Cực Phách Thế quyền!

Từ lúc mới bắt đầu, Tĩnh Ngạo Huyên chưa từng lui về sau một bước, lúc này cũng như thế, bước ra một bước, vẫn một quyền đón đánh như trước, chỉ có điều một quyền này so với trước đó thì mạnh hơn gấp rồi, quyền kình mang tính phóng xạ xé rách trường không, tung hoành mà ra.

PHỐC!

Một mâu đánh ra này của La Sát Nữ một nửa cũng không đánh xuống được, chỉ vì có một quyền đầu đang chốc đỡ ở đó, tay trái của nàng còn muốn phát ra công kích thứ hai, nhưng quyền kinh mang tính phóng xạ đã theo thân mâu truyền đến, chấn bay nàng lên không trung, há mồm há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Lui một bước, từng bước phải lui, đây là điểm tối kỵ khi chiến đấu cùng Tĩnh Ngạo Huyên.

Đứng vững thân thể, La Sát Nữ lau máu tươi đọng nơi khóe miệng

- Võ học Hoàng gia, quả nhiên khí phách, chưa từng lui về sau một bước nào.

Kỳ thật nàng cũng biết, coi như mình không lui về sau, cũng không phải là đối thủ của Tĩnh Ngạo Huyên, nhiều nhất chỉ kéo dài thêm chút thời gian thôi, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Tĩnh Ngạo Huyên nói:

- Có thể bức ta sử ra Hoàng Cực Phách Thế Quyền, ngươi đã rất lợi hại rồi.

- Thua chính là thua, cam bái hạ phong.

La Sát Nữ cũng không phải là người thua không nhận, huống chi bại bởi Tĩnh Ngạo Huyên đã là việc nằm trong dự liệu, thắng mới là ngoài ý liệu đấy.

Nói xong, hai người quay về chỗ ngồi của mình.

"Quả nhiên, vẫn là Tĩnh công chúa thắng.

- Đây không phải nói nhảm sao, cho dù Thiên Thư công tử và Cương Linh Tử chống lại tĩnh công chúa, cũng là tám lạng nửa cân, La Sát Nữ dù sao cũng chênh lệch một chút.

- Xem ra cục diện năm nay vẫn là thế chân vạc như trước.

Mọi người nhao nhao nghị luận, ngữ khí kích động.

- Ha ha, Vũ Đạo Trà Hội đã cử hành, cũng nên phân ra cao thấp, Lỗ Hồn, ta và ngươi đến đánh một hồi đi.

Nói chuyện chính là Thác Bạt Khổ, không đánh bại được Mạc Tường, nội tâm hắn vẫn một mực ngứa ngáy, Lỗ Hồn và Mạc Tường là hai loại thanh niên cao thủ khác nhau, là một kình địch.

- Tốt!

Trên người Lỗ Hồn cũng có chiến ý mãnh liệt, không chỉ có hắn, những cao thủ chuẩn Chân Long cấp như Mạc Tường, Tư Không Thánh, La Sát Nữ đều sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, tất phải phân ra thắng bại.

Thực lực hai người tương đương nhau, tình hình chiến đầu ngay từ ban đầu đã lộ ra vẻ gây cấn, khí lãng va chạm nhau khiến Chân Nguyên bích chướng do mọi người dựng lên như bị đâm cho lung lay sắp đổ, kinh tâm động phách.

- Bạch Hổ Phá Sát!

Lỗ Hồn đánh ra sát chiêu.

Thác Bạt Khổ về mặt ngộ tính không bằng Lỗ Hồn, cho nên uy lực của sát chiêu cũng không bằng Lỗ Hồn, nhưng hắn có thiên phú huyết mạch mạnh mẽ tuyệt đối, sau lưng lao ra một hư ảnh không lồ đầu rồng thân thằn lằn, phần cổ của hư ảnh kéo dài, đầu rồng vắt ngang trước người Thác Bạt Khổ, thay hắn chặn một kích, chợt móng vuốt được che kín của hư ảnh khổng lồ duỗi ra, một vuốt đánh bay Lỗ Hồn.

Dựa vào thiên phú, Thác Bạt Khổ chiến thắng Lỗ Hồn.

Đương nhiên, không phải nói Lỗ Hồn không bằng Mạc Tường, mà là công kích và tư thái tiến công của Lỗ Hồn không mạnh bằng Mạc Tường, cho nên không áp chế nổi Thác Bạt Khổ.

Quyết đấu của hai người khiến người khác chiến ý sôi trào.

Mạc Tường nhịn không được, đi đến khiêu chiến Thác Bạt Khổ lần nữa, không phải hắn không muốn khiêu chiến những người khác, nhưng Tư Không Thánh đánh một trận cùng Lỗ Hồn đã bị thương, Lỗ Hồn đánh một trận cùng Thác Bạt Khổ bị thương, La Sát Nữ đánh với Tĩnh Ngạo Huyên cũng bị thương. Tuy rằng chút tổn thương ấy cũng không là gì, nhưng hắn không muốn chiếm chút tiện nghi nào, về phần Mộ Dung Khuynh Thành, hắn không muốn đối mặt với nàng, dù hắn biết rõ thực lực Mộ Dung Khuynh Thành không kém nhưng hắn căn bản không thể nào nổi lên chiến ý.

Cho nên, chỉ có Thác Bạt Khổ không có bị thương, thời gian một đêm thêm vào cả buổi, thương thế của hai người đều đã sớm điều dưỡng tốt rồi, hiện giờ Thác Bạt Khổ chỉ tiêu hao chút Chân Nguyên thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 463: Song Kiếm Lưu, Đáng Sợ! (Thượng,Hạ)

Thác Bạt Khổ đang muốn ứng chiến, Diệp Trần đứng lên.

- Thác Bạt Khổ, trận này cứ để cho ta là được rồi, Chân Nguyên của ngươi đã hao tổn không ít.

Thác Bạt Khổ tựa hồ nghĩ đến cái gì, cười cười đi xuống tràng.

Biểu lộ của Mạc Tường liền giật mình rồi, chẳng lẽ...?

Mà mọi người đang uống trà liền nhao nhao nghị luận, mỗi người đều phát biểu ý kiến của mình.

- Không thể nào, Diệp Trần muốn khiêu chiến Mạc Tường!

- Thực lực của Mạc Tường chính là chuẩn Chân Long cấp, so Hắc Kiếm Khách không phải chỉ mạnh hơn một cấp bậc, Nghịch thức Thiên Lôi Thiết phòng chừng không chút tác dụng với hắn a!

- Việc này không có quan hệ với vấn đề võ học, mà là vấn đề thực lực trụ cột.

- Đúng, luận võ học, Mạc Tường không hề thua kém kẻ nào cả, cho nên dù có ẩn tàng sát chiêu lợi hại hơn cũng không được, chẳng lẽ vẻn vẹn chỉ vì khiêu chiến mà khiêu chiến sao, hoặc là hắn nhìn ra Thác Bạt Khổ đánh một trận cùng Lỗ Hồn đã tiêu hao không ít Chân Nguyên nên thay hắn nghênh chiến.

Lúc Mạc Tường đánh với Thác Bạt Khổ, trên người xuất hiện khí lưu màu xanh da trời thập phần cường đại, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất hắn có thể đối kháng với Cự Tích hư ảnh của Thác Bạt Khổ, cho nên có rất ít

người coi trọng Diệp Trần, cho rằng chỉ dựa vào kiếm ý cấp kiếm hồn thì không thể nào thắng Mạc Tường được.

Bên trong đình đài, thân hình Diệp Trần run lên, giống như quỷ mị xuất hiện trước người Mạc Tường trăm bước.

- Nếu thực lực của ngươi vẫn như trước thì không thể nào thắng ta được, ngươi hẳn phải thất bại.

Mạc Tường có chút nhìn không thấu được Diệp Trần, xuất lời dò xét.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ngươi cứ xuất toàn lực ứng phó là tốt rồi.

- A!

Mạc Tường không biết sự tự tin của Diệp Trần là đến từ đâu, nhưng hắn loáng thoáng biết rõ, một trận chiến này, sẽ không nhẹ nhõm, đối phương hiển nhiên còn thủ đoạn che dấu.

Bất quá, cho dù có thủ đoạn che dấu thì sao chứ!

Trừ phi ngươi tìm hiểu áo nghĩa võ học đến năm thành hỏa hầu, nhưng đáng tiếc, áo nghĩa võ học năm thành hỏa hầu đã là đừng ranh giới rồi, ngoài năm thanh cần phải dùng áo nghĩa để thôi động, ý cảnh đã bất lực, nói cách khác, không lĩnh ngộ áo nghĩa tương ưng, căn bản không thể nào tìm hiểu áo nghĩa võ học đến ngoài năm thành hỏa hầu, đó mới là tinh túy chính thức.

- Có cần phải toàn lực ứng phó không, để ta xem đã.

Thoại âm rơi xuống, hai chân Mạc Tường khẽ cong, lăng không nhảy ra, nhẹ nhàng và dũng mãnh đều được xem trọng, vẫn là chiêu nhạn tập đối phó với Thác Bạt Khổ lúc trước. Nhạn Tập tuy rằng đơn giản, từ lâu đã không phải là bí mật gì, nhưng do Mạc Tường thi triển ra thì không có bất kì sơ hơ nào, mà lại nhanh như lưu tinh.

Thân thể lướt đi giữa không trung, Mạc Tường đầu gối của đùi phải mang theo đuôi lửa lưu tinh màu xanh da trời đánh tới Diệp Trần.

Cực nhanh, siêu nhanh!

Một chiêu này ngưng tụ sức bật của Mạc Tường, giờ phút này chiêu thức phá giải đã không còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì dưới sự cực nhanh, há lại có thời gian phá giải chiêu thức.

Thế nhưng...

Hắn nhanh, Diệp Trần còn nhanh hơn!

Nhanh chính là rút kiếm nhanh.

Trên tay Diệp Trần, quá trình rút kiếm cơ hồ có thể bỏ qua, tâm động tay động, tay động kiếm xuất, kiếm khí bừng bừng phấn chấn, xé rách trường không.

Phanh!

Kiếm quang giống như loan nguyệt đụng vào cùng một chỗ với hào quang lưu tinh màu xanh da trời, sóng xung kích hình tròn ầm ầm khuếch tán, chân nguyên bích chướng bốn phía phát ra tiếng kẽo kẹt rên rỉ.

- Tốc độ rút kiếm nhanh vậy!

Đồng tử Mạc Tường co rụt lại, Nhạn Tập bị đón đỡ, chiêu Mãng Phác ở phía sau lập tức chết non, đây là cục diện hoàn toàn trái ngược với lúc đối chiênThác Bạt Khổ.

Tư thế thân thể không đổi, bàn chân Diệp Trần trượt sát mặt đất, nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn trúng Mạc Tường bị sóng xung kích đánh ra sơ hở, một kiếm trảm tới.

Kiếm khí ẩn chứa kiếm ý cấp kiếm hồn xé rách trường không, tựa như một bả đao chuyên dùng để cắt gọt, chuẩn xác khai mở hộ thể chân nguyên

của Mạc Tường.

PHỐC!

Kiếm khí nghiền nát, trên bàn tay Mạc Tường bắt đầu khởi động khí lưu màu xanh da trời, sôi trào như lửa, mà quần áo nơi hông của hắn, thình lình lại xuất hiện một vết rách.

Cúi đầu nhìn nhìn bên hông, lại nhìn Diệp Trần một chút, thần sắc Mạc Tường ngưng trọng hơn rất nhiều, khí lưu màu xanh da trời bên phía tay phải bỗng bộc phát, vung tay bổ đánh.

- Hổ Phách Chưởng!

Quang chưởng màu xanh da trời thế như chẻ tre, lực phá hoại tăng gấp đôi, Mạc Tường đoán rằng, bằng vào thực lực trước mắt của Diệp Trần thì ngăn cản Hổ Phách Chưởng sẽ rất miễn cường, mà Hổ Phách Chưởng cũng không phải là sát chiêu mạnh nhất của hắn.

- Xem ra không đề thăng Kiếm Ý thì không được.

Mi tâm có chút phồng lên, kiếm ý lượn lờ quanh thân Diệp Trần tăng vọt, nếu như nói lúc trước là kiếm ý cấp kiếm hồn sơ đẳng vậy thì bây giờ chính là sơ đẳng đỉnh phong, theo Kiếm Ý lớn mạnh, cả người Diệp Trần giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm, phong mang lộ ra ngoài, kiếm khí bức nhân, cho dù ở ngoài tràng mọi người cũng có thể cảm nhận được cổ ý chí lăng lệ ác liệt này.

- Thiên Lôi Thiết!

Trong tay cầm chính là Phá Phôi Kiếm, tuy rằng không bằng Lôi Trạch Kiếm phối hợp với Thiên Lôi Thiết, nhưng lại tốt hơn Thanh Mộc Kiếm, kiếm quang bổ xuống, thoáng cái đã cắt vụn quang chưởng màu xanh da trời.

- Cái gì, Kiếm Ý lại gia tăng lên!

- Rõ ràng không phải che dấu sát chiêu, mà là che giấu thực lực.

Mọi người ngạc nhiên, chợt giật mình.

- Tiếp ta một chiêu Hổ Phách Thập Tự Phách!

Chẳng biết lúc nào, Mạc Tường đột ngột từ mặt đất bắn lên thiên không, trên hai tay bộc phát ra khí lưu như lửa màu xanh da trờ, hừng hực thiêu đốt, sau đó hai tay giao nhau giơ lên cao, ầm ầm đánh xuống.

- Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Diệp Trần sớm đã phòng một chiêu này, tay trái cầm ngược chuôi kiếm Lôi Trạch Kiêm, thuận thế rút ra mà chém ngược lên trên, kiêm quang xanh thẳm thoáng cái đã quấn lấy hai đạo quang hồ giao nhau.

Phanh!

Cuối cùng, kiếm quang và quang hồ giao nhau cùng bị nghiền nát, dư âm còn lại làm vỡ nát không ít chân nguyên bích chướng, cũng may đã có nhiều người khởi động chân nguyên bích chướng hơn.

Mạc Tường cũng không kinh hãi, Nghịch thức Thiên Lôi Thiết nếu so với thì Thiên Lôi Thiết mạnh hơn không ít, có thể ngăn trở Hổ Phách Thập Tự Phách cũng nằm trong dự liệu của hắn.

- Đây là thực lực chân thật của ngươi, nhưng thực lực chân thật của ta còn chưa biểu lộ đâu!

Hùng!

Không chỉ là hai tay, toàn thân Mạc Tường đều bộc phát ra khí lưu màu xanh da trời, những khí lưu này ma sát lẫn nhau, tựa như hỏa diễm màu xanh da trời, hừng hực thiêu đốt. Lúc đánh một trận với Thác Bạt Khổ, hắn vốn định dùng thực lực nhất đánh một trận, nhưng lại bị Lôi Chi Công Chúa gọi ngừng. Đương nhiên, hắn cũng biết, Cự Tích hư ảnh sau lưng Thác Bạt Khổ

không hề đơn giản, thắng bại vẫn không thể biết được. Bất quá Diệp Trần lại không phải làThác Bạt Khổ, tuyệt đối không thể ngăn cản được chiến lực đỉnh phong của mình.

- Mạc Tường đã toàn lực ứng phó, không biết Diệp Trần có thể ngăn trở không nữa.

- Phòng chừng đã rõ rồi, thủ đoạn của Diệp Trần đều đã xuất ra hết, mà Mạc Tường lại vừa bắt đầu!

- Đúng vậy a! Khí lưu màu xanh da trời này thật đáng sợ, có khí lưu này, thực lực của Mạc Tường cơ hồ tăng lên gấp bội.

Trong lúc mọi người nhao nhao nghị luận, ánh mắt Thác Bạt Khổ không chuyển nhìn chằm chằm vào Diệp Trần. Diệp Trần, Mạc Tường đã xuất ra át chủ bài mạnh nhất rồi, còn ngươi! Ngươi có cái gì?

Không chỉ Thác Bạt Khổ, tất cả mọi người đều đang suy đoán, Hắc Kiếm Khách bại bởi Diệp Trần, Đoạt Mệnh Kiếm Khách Lãnh Trác chưa từng đấu với Diệp Trần, La Sát Nữ vừa mới đại xuất danh tiếng, Lỗ Hồn bại bởi Thác Bạt Khổ, Tư Không Thánh mặt không biểu tình, kể cả Lôi Chi Công Chúa Tĩnh Ngạo Huyên, Thiên Thư Công Tử, Cương Linh Tử.

- Thực lực chân thật của ta cũng chưa từng biểu lộ!

Cho Lôi Trạch Kiếm vào vỏ, Kiếm Ý của Diệp Trần tăng lên như tia chớp, tăng đến một trình độ dị thường đáng sợ, Kiếm Ý như thực chất thậm chí khiến hư không cũng đang rung động, thanh âm kiếm ngâm chấn động đánh sâu vào tâm linh mọi người, cuối cùng, Kiếm Ý không có chỗ phát tiết, xông thẳng lên Vân Tiêu.

Kiếm ý cấp kiếm hồn trung đẳng!

- Đây là có chuyện gì! Kiếm Ý vẫn còn tăng lên, cổ Kiếm Ý này đã không kém một vài kiếm khách Linh Hải Cảnh lợi hại rồi!

- Chẳng lẽ hắn vẫn dùng lực lượng ngang cấp để đấu với đối thủ, thật lực của đối thủ tăng lên, hắn cũng tăng lên theo sao?!

- Thật là đáng sợ, cấp độ Tinh Cực Cảnh sao lại có kiếm ý khủng bố thế được!

...

Mạc Tường rất giật mình, hắn vốn tưởng rằng đối phương đã kiềm lư kỹ cùng, ai biết được giờ mới lộ ra thực lực chân thực, nếu không phải mình thực lực đầy đủ, căn bản không cách nào bức ra thực lực chân thực của đối phương được, khó trách ngay từ đầu hắn đã muốn mình toàn lực ứng phó.

- Tốt, như vậy mới có ý tứ!

Kiếm ý xông lên trời kích thích chiến ý của Mạc Tường lên đên đỉnh phong, tình trạng của hắn tốt đến trước nay chưa từng có, hỏa diễm màu xanh da trời trên người càng đốt càng vượng.

- Tiếp chiêu!

Hỏa diễm màu xanh da trời bao quanh thân thể, tốc độ, phòng ngự và công kích của Mạc Tường đều đạt đến một cảnh giới mới, sau khí lóe lên liền lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Trần, một chưởng bổ qua, đúng là Hổ Phách Chưởng, vẫn chưa hết, tay kia của hắn uốn lượn ra, vẽ xuống một cái, Hổ Phách Câu.

Hai tay cầm kiếm, Diệp Trần tóc dài tung bay, bổ liên tiếp hai Thiên Lôi Thiết ra ngoài.

Ầm ầm!

Chân Nguyên bích chương bốn phương tám hướng không biết đã nứt vỡ biết bao nhiêu lần, cơ hồ có một nửa số người gia nhập vào trong hàng ngũ ngưng tụ Chân Nguyên bích chướng, mà chiến đấu của hai người cũng vừa mới bắt đầu.

Hổ Phách Thập Tự Phách!

Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Sát chiêu của hai người cũng không nhiều lắm, nhưng bởi vì quá nhanh nên khiến người ta không tài nào quan sát được, mà mỗi sát chiêu được thi triển dưới tình huống bất đồng sẽ không có cùng hiệu quả, bộ bộ kinh tâm.

"Thức thứ chín của Thanh Liên Kiếm Pháp ta đã tìm hiểu được, bất quá thép tốt phải dùng trên lưỡi đao, giờ không phải lúc. " Diệp Trần một bên kịch chiến, một bên suy nghĩ, nếu để Mạc Tường thì chỉ sợ tâm ý nguội lạnh, điều này đại biểu cho Diệp Trần vẫn còn thừa lực.

- Lui!

Mạc Tường lao ra khỏi chiến đoàn, lại một chiêu Hổ Phách Thập Tự Phách trảm xuống

- Đã nên kết thúc rồi!

Tay phải nắm lấy Phá Phôi Kiếm, tay trái cầm ngược chuôi kiếm Lôi Trạch Kiếm, thân thể Diệp Trần có chút cúi thấp xuống, phảng phất một đầu báo sắn súc thế xuất kích.

Thiên Lôi Thiết!

Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Song kiếm cùng xuất!

Giao nhau chặt nghiêng!

Trong lúc những người đang xem cuộc chiến trợn mắt há mồm, kiếm quang chói mắt phảng phất như chia bầu trời làm bốn khối, mà giao lộ chính là thân thể Mạc Tường đang ở trên không trung.

PHỐC!

Hai cổ kiếm quang điệp gia cùng một chỗ, lực công kích chẳng những chém vỡ quang hồ giao nhau, mà còn khiến Mạc Tường bay ngược lên trời, trên ngực có một vết kiếm giao nhau, máu tươi tí tách bắn ra.

Diệp Trần thắng!

Cho đến lúc Mạc Tường ngã trên mặt đất, trong đình đài đều là một mãnh im lặng, lặng ngắt như tờ.

Rồi sau đó, không biết ai dẫn đầu hít một hơi khí lạnh, trong đình đài tức khắc như nổ tung, tiếng nghị luận ầm ĩ không chịu nổi, phân không rõ là ai nói nữa.

- Song kiếm lưu? Nói đùa gì vậy!

- Việc này chẳng khác nào hai gã kiếm khách cùng phát động công kích về phía Mạc Tường, một người thật có thể đồng thời phát ra hai tuyệt chiêu sao?

Tất cả mọi người đều gõ, từng tay vung ra từng kiếm thì rất đơn giản, nhưng muốn phát huy hai kiếm này đến trình độ cao nhất thì đã khó càng thêm khó, chứ đừng nói chi đến chém ra hai sát chiêu. Trước tiên không nói đến vấn đề cấn đối của thân thể, chỉ riêng phân tâm lưỡng dụng đã không thể rồi. Bởi vì bình thường tâm phân lưỡng dụng thật ra sẽ ảnh hưởng đến chiến lực, trừ phi là tâm phân tam dụng, tâm phân tứ dụng, dưới sự thành thạo mới có thể lợi dụng phân tâm nhị dụng tốt, nếu không mỗi người đều có thể song kiếm lưu, song đao lưu rồi.

Diệp Trần không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng bỗng nhiên nổi tiếng.

- Song kiếm lưu, đáng sợ!

Lý Đạo Hiên đã không thể nào diễn tả sự kinh ngạc của mình bằng ngôn từ nữa rồi, cho nên chỉ dùng hai chữ đáng sợ.

Khóe miệng Nghiêm Xích Hỏa co quắp, lời gì cũng không nói

Mạc Linh Phong có chút sùng bái với Diệp Trần gắt gáo nắm lấy chén trà trong tay, phảng phất không dám tương tin vào hai mắt mình, thẳng đến chén trà vỡ nát, nước trà tung tóe ra, mới thanh tỉnh lại.

- Vốn cho rằng đã đuổi theo hắn, thậm chí còn sinh ra cảm giác siêu việt hắn nữa, nhưng... aizzz!

Thác Bạt Khổ biết rõ mình không phải là đối thủ của Diệp Trần, căn bản không cần so.

Bò dậy từ mặtddaats, Mạc Tường ngơ ngác nhìn qua Diệp Trần, nhìn qua Diệp Trần đang thu kiếm vào vỏ, vẻ mặt bình tĩnh, sự đau đớn nơi ngực phảng phất như bị quên đi, chỉ có khí huyết vẫn đang sôi trào. Sự kinh ngạc đối phương mang đến cho hắn quá lớn, lớn đến khiến hắn không biết nên sinh ra cảm xúc gì nữa. Ngoại trừ Thiên Thư Công Tử, còn chưa từng có người nào khiến hắn thảm bại như vậy, Diệp Trần là người thứ hai.

- Nguyên lai đây mới là thực lực chân chính của người, chiến đấu kỹ xảo siêu phàm!

Võ học quang trọng, kỹ xảo chiến đầu cũng không kém, nhân vật lợi hại, thậm chí có thể khiến cho kỹ xảo chiến đấu phát huy ra tác dụng hết sức quang trong, không hề nghi ngờ, Diệp Trần chính là loại người này, loại kiếm khách này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 464: Thiên Thư Công Tử, Nhất Phiến Ngạo Cửu Thiên. (Thượng,Hạ)

Hai thanh kiếm đều thu hồi vào trong vỏ, Diệp Trần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Mạc Tường cách đó không xa.

Thực lực của Mạc Tường kỳ thật rất mạnh, sớm đã vượt qua giới hạn cường giả Tinh Cực Cảnh vô địch, nói cách khác, dù là cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn võ trang thượng phẩm Bảo Khí cũng không phải là đối thủ của hắn. Bởi vì, Mạc Tường đã không còn ở tại cấp độ Tinh Cực Cảnh này nữa, hắn đã nhảy ra khỏi cấp độ này rồi, miễn cưỡng có thể chống lại đại năng Linh Hải Cảnh yếu nhất, tự nhiên không phải cường giả Tinh Cực Cảnh vô địch có thể sánh được.

Đáng tiếc, bản thân mình so với đối phương còn mạnh hơn nữa. Lúc ở tại Lam Sơn Đảo, chiến lực của mình đã gấp hai lần cường giả Tinh Cực Cảnh vô địch rồi. Rồi sau đó, mỗi thời mỗi khắc mình đều tiến bộ, không chỉ là tiến bộ trực tiếp trên thực lực trụ cột, còn có trên kỹ xảo, tu vi kiếm đạo nữa.

Tụ tập tam đại kiếm đạo ý chí vào thân, há có thể không tiến bộ, nếu vẫn dừng nguyên tại chỗ quả thật là đáng xấu hổ.

"Song Kiếm Vương là song kiếm lưu vương giả, Sát lục ý chí lại có thể tác động đến bất cứ vật thể có sinh mệnh nào, cũng chỉ có hắn mới có thể phát huy song kiếm lưu đến một cái cực hạn, ta giờ chỉ là chút da lông thôi. "

Diệp Trần rất rõ ràng bản thân mình tuy có thể sử ra song kiếm lưu, nhưng chỉ là trụ cột của song kiếm lưu thôi. Đương nhiên, coi như là trụ cột, cũng không phải người bình thường có thể học được, người bình thường căn bản không cách nào phân tâm nhị dụng, tâm phân tam dụng thậm chí tứ

dụng. Trừ những thứ đó ra, muốn thi triển ra song kiếm lưu, về mặt linh hồn cũng phải thiên sinh hơn người, nếu không cứ thế mãi rất dễ khiến tâm thân phân liệt.

Con đường ta phải đi, còn rất dài a!

Diệp Trần không khỏi thở dài một hơi.

Mọi người không biết Diệp Trần vì sao thở dài, nhưng dưới gió nhẹ thổi qua, Diệp Trần đang mặc quần áo lam sắc, tướng mạo tuấn tú phiêu dật mang đến cho người ta một loại cảm giác tự cho mình thanh cao, một ít giai nhân tâm cao khí ngạo nhìn đến ngây dại.

- Song kiếm lưu quả nhiên là kĩ xảo chiến đấu cao cấp nhất, ta thua tâm phục khẩu phục.

Điều hoà khí huyết, Mạc Tường sắc mặt tái nhợt, hướng Diệp Trần ôm quyền.

Diệp Trần gật gật đầu, cũng không nói lời nào.

Mạc Tường hạ tràng, Diệp Trần theo đó hạ tràng. Hôm nay là ngày thứ hai tổ chức Vũ Đạo Trà Hội, hai ngày trước, Tam đại cao thủ cấp Chân Long không xuất thủ luận bàn, ngày mai vừa đến, chính là thời khắc đỉnh phong nhất, cao trào nhất của Vũ Đạo Trà Hội. Về phần La Sát Nữ khiêu chiến Lôi Chi Công Chúa Tĩnh Ngạo Huyên, kỳ thật nếu xét theo quy tắc thì Tĩnh Ngạo hoàn toàn có thể từ chối đến ngày mai.

Kế tiếp, mấy cao thủ chuẩn Chân Long cấp toàn lực chữa thương, tranh thủ khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, người ra luận bàn đều là tuấn kiết cấp bậc thứ nhất hoặc thứ hai.

Không thể phủ nhận, Lôi Vực có thể được xưng là vực mạnh nhất ở Nam Phương Vực Quần cũng không phải là không có đạo lý. Tuy rằng chiến lực đạt trình độ cao nhất không nhiều bằng Nam Trác Vực, chỉ có ba người, nhưng lực lượng trung kiên của đối phương có thể nói là đáng sợ, so với

Nam Trác Vực thì gấp 10 lần, so với những vực khác cũng nhiều hơn vài lần, Phù Quang Vực và Kim Sa Vực nếu so với Lôi Vực thì còn chênh lệch một tí, đại tài khí thô là thế, tuy tiện xuất ra một thanh niên tuấn kiệt đều là cao thủ.

Thác Bạt Khổ lắc đầu

- Nam Trác Vực muốn bỏ đi cái vỏ bọc vực yếu, chỉ dựa vào mấy người chúng ta còn chưa đủ, chúng ta có thể bảo chứng địa vị này vài lần, nhưng vài lần qua đi, chúng ta cũng không thể tham gia nữa rồi.

Diệp Trần nói:

- Cánh cửa của Vũ Đạo Trà Hộ cực cao, bằng không mang theo nhiều người tới nơi này cũng tốt.

- Ngươi nói không sai, để cho bọn hắn chứng kiến chêch lệch với thế giới bên ngoài, mới có thể liều lĩnh, khắc khổ và chạy đua với thời gian được.

Làm bất cứ chuyện gì cũng cần phải có ý chí chiến đấu, nếu trường kì không tiếp xúc cùng ngoại giới, ý chí chiến đấu sẽ bị tiêu trừ, không cách nào bảo trì tại trạng thái đỉnh phong được, từ đó tiến bộ đương nhiên cũng sẽ chậm chạp. Thiên tài trên thế gian đông đúc, nhưng có bao nhiêu người cố thủ một chỗ, cả đời tầm thường mà chết đi.

Hai người ngẫu nhiên nói chuyện với nhau, nhưng đa số thời gian đều quan sát luận bàn.

Đừng thấy luận bàn cấp thấp không có gì khiến người chú ý, nhưng nó lại có thể khiến bản thân nhìn ra khuyết điểm từ đó. Ví dụ như Diệp Trần, sau khi quan sát hơn mười vị thanh niên cao thủ am hiểu mộc chi ý cảnh luận bàn, thứ thứ chín Thanh Liên kiếm pháp cũng được thuận thế mà tìm hiểu. Nếu để hắn một mình một người lĩnh ngộ, tối thiểu cũng tốn thời gian mấy lần thậm chi cả chục lần. Đây chính là chỗ trọng yếu của việc tham

khảo, cũng là một ý nghĩa khác của Vũ Đạo Trà Hội.

Mặt trời buông xuống, đêm tối đã đến, dạ sắc tan hết, lại đến sáng sớm ngày thứ hai.

- Nam Trác Vực Tư Không Thánh, lĩnh giáo cao chiêu của Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân!

Cùng lúc với luồng ánh sáng đầu tên chiếu xuống, một thanh âm không lớn chấn kinh tất cả mọi người, mọi người men theo ngọn nguồn của thanh âm này nhìn lại

Là Tư Không Thánh!

- Tư Không Thánh muốn tìm Chiến Thiên sách công tử?

- Thiên Thư công tử là đệ nhất cao thủ của Phù Quang Vực, Lỗ Hồn là cao thủ thứ hai, Tư Không Thánh hôm qua mới bại bởi Lỗ Hồn, sao có thể chiến thắng Thiên Thư công tử chứ.

- Cũng không thể nói vậy được, Thiên Thư công tử là đệ nhất cao thủ của Phù Quang Vực hai năm trước quả không sai, nhưng Thiên Thư công tử hai năm trước cũng không sai biệt lắm với cao thủ chuẩn Chân Long cấp hiện giờ, ai biết được hắn có tiến bộ không, hoặc là tiến bộ cũng không lớn như tưởng tượng.

- Khả năng này không phải không thể, nhưng rất nhỏ!

Trong lúc mọi người nhao nhao nghị luận, Tư Không Thánh một thân áo đen lướt ra, đứng tại trung tâm đài trống trãi, trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh bức nhân.

Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân nao nao, tựa hồ không nghĩ đến người đầu tiên khiêu chiến hắn lại là Tư Không Thánh, hắn còn tưởng rằng Vũ Đạo Trà Hội lần này, vẫn là Tĩnh Ngạo Huyên hoặc là Cương Linh Tử luận bàn với hắn.

U Tâm đứng một bên nói:

- Để ta xuất thủ đánh với hắn.

Lý Tiêu Vân cười nhạt một tiếng

- Không cần, xem ra bọn hắn đang hoài nghi thực lực của ta, cho rằng hai năm qua ta không có bao nhiêu tiến bộ.

Nói xong, hắn vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé mềm mại của U Tâm, đứng dậy đi về hướng sân bãi trống trãi.

Cách ăn mặc của Lý Tiêu Vân cũng giống như xưng hồ của hắn, rất có khí tức huyền ảo, Thất Tinh trường bào hào phóng vừa vặn càng khiến hắn nhiều thêm một cố Tiêu Dao ý cảnh.

Ni!

Tới gần giữa tràng, trên tay Lý Tiêu Vân xuất hiện một bả quạt sắc ánh lên ngân sắc, một cổ thuộc ba động về Bảo Khí tràn ngập ra.

Diệp Trần thầm nghĩ: "Người sử dụng quạt làm vũ khí không nhiều lắm, Bảo Khí hình quạt lại càng hiếm thấy, bất quá chính là vì hiếm thấy nên mới khó ứng phó. "

Ầm ầm!

Đợi đến khí Lý Tiêu Vân tới gần trăm mét, Tư Không Thánh xuất thủ, vừa ra tay, đã là áo nghĩa võ học cực kì đáng sợ Địa Tâm Trầm Luân. Theo Địa Tâm Trầm Luân được thi triển ra, trọng lực vô biên rơi vào trên người Lý Tiêu Vân, khiến cho hắn không thể động đậy được, đương nhiên, Lý Tiêu Vân căn bản không hề có ý tứ động đậy.

- Phiến Vũ Trường Long!

Đối mặt với sát chiêu của Tư Không Thánh, ngón cái Lý Tiêu Vân đẩy một cái, quạt sắt ngân sắc được xòe ra, tựa như khổng tước xòe đuôi, chợt

giương lên về phía bên phải, hoạch xuất ra một quỹ tích ánh sáng ngân sắc.

Vù vù vù vù vù vù. . .

Một chiêu này phảng phất như tu tập toàn bộ phong nguyên khí trong thiên địa đến đây, một vòi rồng giống như trường lòng tàn phá bừa bãi mà ra, xông tới hướng Tư Không Thánh.

Đồng tử Tư Không Thánh bỗng nhiên co rụt lại, vòi rồng bình thường hắn không quan tâm, nhưng kình lực của vòi rồng do Lý Tiêu Vân phát ra lại mạnh mẽ thần kì. đơn giản có thể đụng nát núi lớn, đầu trường long kia thậm chí còn hiện lên hào quang óng ánh, chính là hiện tượng cực độ cô đọng

Quyền kình rơi vào trên long quyền phỏng, mười thành lực đạo lập tức bị lực xoay tròn của vòi rồng trừ khử đi ba phần, còn lại bảy phần càng không thể nào ngăn cản thế đi của vòi rồng được.

Phanh! Phanh!

Một quyền không được, Tư Không Thánh vung thêm hai quyền, vòi rồng thuận thế tiêu tán.

- Phiến Vũ Lê Hoa!

Lý Tiêu Vân mặt mỉm cười, đi tới từng bước một, quạt sắt trong tay chỉ nhẹ vung lên, một vòi rồng hình dạng hoa Lê lập tức bắn về phía Tư Không Thánh.

Tư Không Thánh hai tay giao nhau, bị đánh bay ra ngoài.

- Phiến Vũ Liêm Nhận!

Lại là hai đạo liêm nhận giống như phong nhận bắn nhanh ra, nếu đây là do người bình thường đánh ra thì có thể tránh khỏi rất dễ dàng, nhưng nó lại do Lý Tiêu Vân thi triển, chính là thần kỳ như vậy, Tư Không Thánh chỉ tránh được đạo thứ nhất, bị đạo thứ hai chém bay ra người, khóe miệng rỉ ra

máu tươi.

- Quá cường đại, căn bản không phải cùng một cấp độ, ai nói tiến bộ của Thiên Thư công tử không lớn, theo ta thấy, Tĩnh công chúa cũng chưa chắc là đối thủ của Thiên Thư công tử.

- Ta cũng không nghĩ đến Thiên Thư công tử lại cường đại như thế, Tư Không Thánh chuẩn Chân Long cấp cơ hồ không có sức hoàn thủ, mà Thiên Thư công tử thậm chí còn chưa nghiêm túc nữa.

- Trước kia ta còn tưởng rằng tam đại cao thủ Chân Long cấp chỉ mạnh hơn chuẩn Chân Long cấp một chút, hiện giờ xem ra, mạnh hơn đâu phải chỉ một chút mà cả cả một cấp bậc ấy chứ.

Mọi người khiếp sợ sự cường đại của Thiên Thư công tử, kể cả bọn người Nam Trác Vực, Thác Bạt Khổ ọe ọe miệng, vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm. Luận bàn lần này, một người là toàn lực ứng phó vẫn bị đánh bay, một người hời hợt, mặt mỉm cười, nhưng trong hời hợt lại phát huy ra uy lực kinh thế hãi tục.

Đây là thực lực của Thiên Thư công tử, lúc Lôi Chi Công Chúa còn chưa thành danh, hắn đã là đệ nhất cao thủ của Nam Phương Vực Quần rồi. Cho đến hiện giờ rất nhiều người đều cho rằng Thiên Thư công tử vẫn giữ lấy vị trí đệ nhất cao thủ như trước, Lôi Chi Công Chúa và Cương Linh Tử đều hơi chút không bằng. Đương nhiên, tình huống này có thật hay không thì còn phải tiếp tục quan sát, ai biết được Lôi Chi Công Chúa trước kia phát huy ra mấy thành thực lực, về phần Cương Linh Tử, từ đầu đến cuối đều chưa từng ra tay qua.

- Quả thật rất mạnh.

Diệp Trần chưa bao giờ cảm thấy uy hiếp từ trên người của một đồng lứa nào cả, cho dù là trên trận đấu Tiềm Long Bảng đấu với Tư Không Thánh cũng không có. Nhưng bây giờ, hắn lại cảm nhận được sự đáng sợ của Thiên Thư công tử, hắn rõ, lần này nếu không dốc hết toàn lực thì không

được rồi.

Trong lúc mọi người ở đây cho rằng Tư Không Thánh sắp thua trận luận bàn, trên người Tư Không Thánh đột nhiên bộc phát ra tà ý tùy ý, võ đạo ý chí cuồng bạo phun ra ngoài, tràn ngập toàn bộ Chỉ Điểm Giang Sơn Đài và hơn phân nửa Cẩm Tú Viên, cổ võ đạo ý chí này cũng không phải là võ đạo ý chí bình thường.

Nó là tà đạo ý chí!

- Đây chính là sát chiêu ta lưu lại, hiện tại dùng với ngươi, xem ngươi đỡ kiểu gì.

Tư Không Thánh một quyền đánh về phía Lý Tiêu Vân, tà ý tàn sát bừa bãi.

- Tà đạo ý chí, không tệ, nhưng cấp bậc quá thấp, chờ người cô đọng ra Tà hồn chính thức, có lẽ sẽ có thể cùng ta đại chiến một hồi, hiện giờ thì không được.

Lý Tiêu Vân lắc đầu, quạt sắt trong tay chuyển một vòng, chấn động.

- Phiến Vũ Thất Tinh Sát!

Phốc phốc! Phốc phốc! Phốc phốc! Phốc phốc!

Phốc phốc! Phốc phốc! Phốc phốc!

Trên người và quanh thân Tư Không Thánh lóe ra bảy đạo hàn tinh, bảy đạo hàn tinh có liên hệ lẫn nhau, tựa như Bắc Đẩu Thất Tinh, lóe ra ánh sáng chói lọi nghiêm nghị.

PHỐC!

Há mồm phun ra một lượng lớn máu tươi, Tà ý trên người Tư Không Thánh trì trệ, bay rớt ra ngoài.

Lý Tiêu Vân thắng!

Mọi người đang quan chiến trong đình đài rung động dị thường

Tư Không Thánh bộc phát ra át chủ bài mạnh nhất, tình nguyện bại trên tay Lỗ Hồn cũng không muốn bộc lộ ra át chủ bài, một tà đạo ý chí, vốn tưởng rằng có thể chống lại Thiên Thư công tử một phen, nào đoán được thế vẫn không đủ. Thiên Thư công tử bắt đầu thoáng nghiêm túc một chút... liền đơn giản đánh tan hắn.

Trong mắt mọi người thì Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân phảng phất như đứng trên đỉnh cao nhất, bao quát thiên hạ, quạt sắt trong tay vung lên, nhất phiến ngạo Cửu Thiên!

- Tư Không Thánh tuy rằng đã thua Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân, nhưng cũng không đơn giản a! Rõ ràng đã ẩn tàng Tà đạo ý chí, đây là tìm hiểu được từ chỗ Tà vương a!

Phục hồi tinh thần lại, Thác Bạt Khổ nói với Diệp Trần.

Diệp Trần gật gật đầu, đạo thoát ly ra từ trong võ đạo có không ít, ví dụ như Kiếm đạo, Ma Đạo, Đao đạo, tự nhiên còn có Tà Đạo. Địa vị của Tà đạoso với Đao đạo thì cao hơn một bậc, tương đương với Kiếm đạo và Ma đạo. Tà đạo ý chí do nó diễn biến ra có chút giống với Ma đạo ý chi, nhưng so với Ma đạo thì bình thản hơn một chút, không có tùy ý đàng hoàng như vậy, tàn khốc lãnh huyết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 465: Diệp Trần Đấu Với Cương Linh Tử.

Tư Không Thánh có thể lĩnh ngộ Tà đạo ý chí, đủ để chứng minh ngộ tính của hắn cao thế nào, nhưng cùng so sánh với Thiên Thư công tử thì vẫn chưa đủ kinh nghiệm, thanh danh của đối phương đã có từ sớm hơn bất cứ kẻ nào ở đây.

- Có Tà đạo ý chí cũng không chịu nổi một kích, tên gọi là Thiên Thư công tử này sao lại cường đại như thế chứ.

Đệ Lục Dạ và Đệ Thất Dạ hai mặt nhìn nhau

Trong Tà Vương Lâu Thất Dạ, chỉ có Đệ Nhất Dạ và Đệ Tứ Dạ Tư Không Thánh lĩnh ngộ Tà đạo ý chí, những người khác không ai lĩnh ngộ được cả, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tà vương lại coi trọng Tư Không Thánh.

Dựa vào Tà đạo ý chí, Tư Không Thánh dù không cô đọng ra Tà Hồn chính thức thì lực công kích cũng vượt qua ý chí Vũ Hồn cấp sơ đẳng.

Nhưng vẫn không chịu nổi một kích!

Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân thật đáng sợ!

...

Thiên Thư công tử và Tư Không Thánh đánh một trận dẫn phát ra oanh động quá lớn, khiến cho mấy trận luận bàn Giả Long cấp phía sau không được quá nhiều người chú ý, thẳng đến khi luận bàn chuẩn Chân Long cấp bắt đầu, một ít người mới hồi tâm lại.

Nếu như nói Vũ Đạo Trà Hội hai ngày trước là món điểm tâm, vậy ngày

thứ ba chính là bữa ăn chính rồi.

Người tham gia luận bàn không ai không phải là cao thủ ngoài Giả Long cấp, đang luận bàn lúc này chính là Kim Sa Vực La Sát Nữ và Phù Quang Vực Lỗ Hồn.

Lỗ Hồn rất mạnh, nhưng La Sát Nữ lại càng mạnh hơn người, trăm chiêu qua đi, La Sát Nữ chiến thắng Lỗ Hồn.

Sau đó là Thác Bạt Khổ và Mạc Tường luận bàn lần thứ hai

Trận chiến này Lôi Chi Công Chúa Tĩnh Ngạo Huyên đã nói trước, không thể tổn thương nhân mạng, có thể thu tay thì nên thu tay, nếu vẫn không cách nào phân ra thắng bại vậy thì cứ lấy kết cục ngang tay như trước kia.

Chiến đấu ngay từ đầu, Thác Bạt Khổ đã phóng xuất ra Cự Tích hư ảnh đầu rồng thân thằn lằn, mà trên người Mạc Tường cũng bốc cháy lên khí lưu màu xanh da trời, hai người vừa lên đã chuận bị toàn lực ứng phó, chiến lực toàn bộ triển khai.

Cự Tích hư ảnh của Thác Bạt Khổ gồm công thủ nhiều mặt, không có chút nhược điểm nào. Còn tốc độ, phòng ngự và công kích của Mạc Tường thì được tăng lên gấp đôi, chiến lực khủng bố, càng thêm khuynh hướng công kích.

Nhưng cuối cùng vẫn là Thác Bạt Khổ thua.

Không phải thua về thực lực, mà là thua ở sự bền bỉ. Cự Tích hư ảnh thập phần tiêu hao Chân Nguyên, một ngàn chiêu qua đi, thể nội Chân Nguyên của hắn đã trống trơn, không còn lại chút gì. Đương nhiên, Mạc Tường cũng cũng không khá hơn chút nào, sau khi chiến thắng Thác Bạt Khổ, toàn thân mồ hôi đầm đìa, chân đều mềm nhũn.

Kế tiếp, lại là Lỗ Hồn luận bàn. Hắn bị thương cũng không nặng, Thác Bạt Khổ và Mạc Tường chiến đấu với nhau trong thời gian dài, khiến cho

hắn có thời gian sung túc để chữa thương. Huống chi với tư cách là thiên tài chuẩn Chân Long cấp, đan dược do tông môn cung cấp cũng không phải là vật phàm, có linh thạch cũng mua không được. Đây cũng là nguyên nhân tốc độ khôi phục thương thế của mọi người ở Vũ Đạo Trà Hội lại nhanh như vậy.

Đối thủ của Lỗ Hồn là Mộ Dung Khuynh Thành, về phần Tư Không Thánh tạm thời còn chưa khôi phục thương thế

Công kích của Mộ Dung Khuynh Thành cũng không mạnh lắm, thuộc về tầm trung đẳng trong số cao thủ chuẩn Chân Long cấp. Còn phòng ngự của Lỗ Hồn lại rất mạnh, không phải thứ nhất, cũng là thứ hai, cho nên trận chiến này dị thường gian khổ, người này không thể làm gì được người kia, Lôi Chi Công Chúa Tĩnh Ngạo Huyên chỉ có thể tuyên bố ngang tay.

...

- Sở Trung Thiên, một mực chưa từng nhìn thấy ngươi ra tay, ta ngược lại muốn biết về ngươi một chút.

Sau khi Tư Không Thánh chọn chiến Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân, trên tràng lại lần nữa có một quả đạn tạc được ném ra, Diệp Trần muốn khiêu chiến Cương Linh Tử Sở Trung Thiên.

Một bộ áo lam, hông đeo trường kiếm, Diệp Trần đứng ở đây nhìn lên Cương Linh Tử Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên khẽ nhíu mày, hình như cũng không thích lắm, lạnh nhạt nói:

- Hay là ngươi lui ra đi! Giữa ta và ngươi, không cần thiết phải đánh!

- Ồ, Cương Linh Tử vì sao không ứng chiến? Trước đó La Sát Nữ khiêu chiến Tĩnh công chúa, Tư Không Thánh chọn Chiến Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân, người ta đều ứng chiến rồi.

- Ngươi còn không nhìn ra sao, Cương Linh Tử cho rằng Diệp Trần không phải đối thủ của hắn, khinh thường đánh một trận, ngươi nhìn nét mắt của hắn thì biết.

Nhãn lực người tốt nói trúng tim đen.

- Cái này có vẻ hơi quá! Cho dù Diệp Trần không bằng hắn, cũng không cần phải không ứng chiến chứ.

- Cách làm người của Cương Linh Tử trước giờ vẫn như thế, cuồng ngạo, thích làm theo ý mình, bất quá người ta lại có vốn liếng để cuồng ngạo.

- Không biết Diệp Trần ứng đối thể nào đây, song kiếm lưu của hắn không tầm thường, chưa hẳn là không có cơ hội.

Diệp Trần cũng không tức giận, nhíu mày, nói ra: Không dám ứng chiến sao? "

Nâng chung trà lên uống một ngụm, tầm mắt Sở Trung Thiên buông xuống

- Ta nói vậy ngươi vẫn không hiểu sao? Ngươi, không phải là đối thủ của ta, cái gọi là song kiếm lưu, ở trước mặt ta không chịu nổi một kích, cho nên ta không cần phải lãng phí thời gian trên người ngươi.

Diệp Trần cười cười, trong vui vẻ có một tia cổ quái.

Tựa hồ cảm giác được Sở Trung Thiên đã hết lời, La Sát Nữ đứng người lên

- Diệp Trần, nếu đại sư huynh của ta đã không muốn giao thủ, không bằng để ta luận bàn cùng ngươi mấy chiêu đi!

- Không cần, hắn sẽ ra ngoài thôi.

Bá!

Đối phương không xuất hiện, vậy thì đánh cho xuất hiện là được rồi, Lôi Trạch Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần dùng một chiêu Thiên Lôi Thiết chém về phía đình đài của Cương Linh Tử. Một chiêu Thiên Lôi Thiết này tuyệt đối không bình thường, bởi vì trên đó ẩn chứa kiếm ý cấp kiếm hồn trung đẳng đỉnh phong, so với lúc đánh với Mạc Tường thì mạnh hơn không ít.

La Sát Nữ không thể tưởng được Diệp Trần nói động thủ liền động thủ, cau mày, thần sắc ngưng trọng ra tay ngăn cản kiếm quang. Nhưng thực lực của nàng cũng chỉ tương đương với Mạc Tường, đó đã là cao nhất rồi, sao mà ngăn cản được chiêu Thiên Lôi Thiết này chứ. Tử sắc quang hoa lập loè, cả người bị đánh bay ra ngoài, mà đình đài liền bị phanh thành hai.

Phốc phốc!

Kiếm quang tắt ngấm, Sở Trung Thiên một quyền làm vỡ nát kiếm quang.

Đánh ra một quyền này, Sở Trung Thiên chậm rãi đứng người lên, theo hắn đứng dậy, hợp với trong đình đài, không gian phương viên mấy chục thước đều dao động, phảng phất như không chịu nổi khí tức áp bách của Sở Trung Thiên.

- Thực lực của ngươi quả thật không tệ, nhưng cấp độ hiện tại của ta, đối với ngươi mà nói vẫn còn hơi sớm một chút...

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 466: Kịch Chiến Trên Trời. (Thượng,Hạ)

Dừng một chút, Sở Trung Thiên lại nói:

- Nếu ngươi đã cố ý muốn giao thủ với ta, vậy thì ta sẽ thành toàn ngươi, tuy khó nghe những ta cũng nói trước, trận chiến này sẽ rất nhanh chóng, không cần ôm bất luận hi vọng gì cả.

Thái độ của Sở Trung Thiên tuy rằng cuồng vọng, nhưng không thể nghi ngờ đã đốt lên lòng hiếu kì của mọi người, kể cả Lôi Chi Công Chúa Tĩnh Ngạo Huyên, Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân, đều phi thường coi trọng trận chiến này, bởi vì từ trong trận chiến này bọn hắn có thể nhìn ra một chút thực lực của Cương Linh Tử.

- Chỉ cần ngươi chịu xuất chiến là tốt rồi, về phần kết quả, cũng không cần phiền đến người, bởi vì ngươi sẽ phát hiện, kết quả không nằm trong dự đoán của mình đâu.

Thanh âm của Diệp Trần rất bình thản.

Sở Trung Thiên nhìn chằm chằm Diệp Trần, khóe miệng giật giật.

- Đã qua một năm, ta đã giao thủ qua với mười ba vị đại năng Linh giả cấp, trong đó có hai vị bị ta chém giết, bảy vị thua trên tay ta, bốn vị cùng ta bất phân thắng bại. Trong hai đại năng Linh giả cấp thua trên tay ta thì có một vị kiếm khách.

Lúc nói chuyện, Sở Trung Thiên lấy ra vũ khí của mình, một căn Bảo Giản màu đỏ sậm, thân Giản một đoạn kết hợp với một đoạn, rất trầm trọng, mũi nhọn mượt mà.

Mọi người không nén nổi kinh ngạc

Cũng biết Cương Linh Tử đã cùng giao thủ với đại năng cấp Linh Giả cấp, nhưng không ai biết số đại năng Linh giả cấp hắn từng giao thủ lên đến mười ba vị, có hai vị còn chết ở trên tay hắn, lại chiến thắng được bảy vị, phần thành tích này đủ để kinh thế hãi tục, khiếp sợ tất cả mọi người.

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Trần, Sở Trung Thiên nói:

- Đối phó ngươi, sáu thành thực đủ là đủ rồi.

Nói xong, Bảo Giản trong tay hắn bốc cháy lên khí lưu màu đỏ sậm, khí lưu như tơ như sương mù, tiếp xúc cùng không khí, một mảng phạm vi lớn liền trở thành trạng thái chân không.

Con mắt Diệp Trần có chút nhíu lại, Cương Linh Tử tuy rằng cuồng vọng, nhưng thực lực quả thật không thể xem thường!

Chân Nguyên chi khí tản dật ra rõ ràng lại đốt trụi không khí, cái này đại biểu cho độ tinh thuần của Chân Nguyên đối phương đã đạt đến tình trạng không thể tưởng nổi, ít nhất hắn còn chưa thấy ai có Chân Nguyên có thể khiến không khí trực tiếp bốc hơi, chứ đừng nói chi tới Chân Nguyên chi khí được tản dật ra.

Chỉ là một tia Chân Nguyên chi khí, đã khủng bố như thế, vậy Chân Nguyên thì sao đây? Tối thiểu cũng gấp mấy lần Chân Nguyên chi khí a!

- Trước tiên tiếp ta một Giản!

Rất xa, Sở Trung Thiên chém ra một giản, Giản ảnh màu đỏ sậm xé rách trường không, mang theo xu thế tồi núi đoạn giang đánh về phía Diệp Trần.

- Tiếp ngươi một Giản thì có làm sao

Diệp Trần giơ Lôi Trạch Kiếm lên, một kiếm bổ tới.

Ầm ầm!

Hai ngươi chỉ giao thủ bình thường, sóng xung kích được tạo ra đã hơn

xa bất luận cuộc chiến đấu nào của cao thủ chuẩn Chân Long cấp, bốn phía không đã có bao nhiêu Chân Nguyên bích chướng bị rách.

- Cũng được, miễn cưỡng có thể gợi lên hứng thú của ta.

Không ai thấy Sở Trung Thiên hành động thế nào cả, lúc thanh âm đến, hắn sớm đã đi tới trước người Diệp Trần, đánh ra bốn bốn mươi sáu Giản rồi. Mỗi một giản đều thế đại lực trầm, phảng phất như có một ngọn núi được áp xúc bên trong, nhưng sợ chính là, lực lượng của người nắm Giản so với núi cao còn mạnh hơn.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm oanh...

Trên sân bãi trống trãi đột nhiên toạt ra một đoàn sóng xung kích, sóng xung kích trong giản ảnh tung bay, kiếm khí tung hoành, nếu không phải bên trên Lôi Vân Thiết có cấm chế bảo hộ thì sớm đã bị xé rách vô số lần rồi.

Gần bốn trăm con mắt đều mở to ra, muốn nhìn rõ sự giao thủ của hai người.

Chỉ là người có thể nhìn rõ trận chiến này, có thể đếm được trong lòng bàn tay, nhưng người khác thì hai mắt tối đen, mơ mơ màng màng.

- Móa nó, đây là tốc độ gì, lực công kích gì chứ, vẻn vẹn chỉ là dư âm đã có thể xé ta thành mảnh vụn, phảng phất như chiến đấu trong siêu cấp gió lốc vậy

Càng không thấy rõ ràng, mọi người lại càng kích động, sắc mặt đỏ lên.

Bởi vì không thấy rõ mới đại biểu cho trận chiến của hai người đáng sợ đến bực nào, đó là một trận chiến siêu việt sự tưởng tượng của bọn hắn, đối với việc Diệp Trần có thể chèo chống được lâu như vậy bọn hắn đều khâm phục từ sâu tận đáy lòng, nhưng đồng thời cũng vì thực lực của Cương Linh Tử mà hít một hơi khí lạnh. Đây chính là sáu thành thực lực của đối phương sao, nếu phát huy đến mười thành, còn không phải là lật cả trời sao.

Trung tâm sóng xung kích không ngừng sinh sôi, Diệp Trần một kiếm chém vỡ hư ảnh của Sở Trung Thiên, mặt không đổi sắc, quay lại công kích chân thân của đối phương.

Phanh!

Kiếm cùng Giản giao kích, kiếm khí màu xanh da trời và giản ảnh màu đỏ sậm đụng vào nhau, đến lúc bộc phát ra hình đinh ốc, chín thành Chân Nguyên bích chướng lập tức nghiền nát, không ít người thổ huyết, bị đánh bay ra Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, nguyên một đám giật mình, mặt không chút máu.

- Chúng ta lên bầu trời đi!

Diệp Trần phóng lên trời.

Sở Trung Thiên cười lạnh, nắm lấy Bảo Giản màu đỏ sậm đuổi theo phía sau.

Hai người một trước một sau, cứ như hai bó cực quang, một lam một hồng.

Đã đến bầu trời, hai người không còn gì câu thúc nữa, từng ngươi tăng tốc độ lên đến một độ cao mới, chỉ thấy hai đạo cực quang không ngừng giao kích cùng một chỗ, sóng xung kích va chạm ra một vòng lại một vòng, có màu xanh da trời, có màu đỏ, trở thành một đại kỳ cảnh trên không Lôi Đô.

Vèo!

Giao kích lại qua đi, hai người từng người lui nhanh lại, cách xa nhau vài trăm mét giằng co.

- Ta thừa nhận thực lực của ngươi so với ta nghĩ còn cao hơn một chút.

Vừa rồi tốc độ giao thủ của hai người quá nhanh, thuần túy là tốc độ chiến, cho nên Sở Trung Thiên cũng không thi triển ra chiêu thức lợi hại

Diệp Trần liếc qua Bảo Giản màu đỏ sậm trong tay Sở Trung Thiên, lạnh nhạt nói:

Đây chỉ là bắt đầu, kỳ thật ngươi ngươi thăm dò thực lực của ta, sao ta không phải thế chứ, không có đủ thực lực, chưa hẳn có thể khiến ta toàn lực ứng phó đâu.

Âm điệu của hai người tuy rằng không cao, nhưng dưới sự tăng phúc của Chân Nguyên, truyền khắp phương viên hơn mười dặm, nghe được Diệp Trần đáp lời, nguyên một đám trừng mắt líu lưỡi. Lúc trước Cương Linh Tử nói Diệp Trần không xứng luận bàn với hắn, chỉ dùng sáu thành thực lực là đủ đánh bại hắn rồi, không thể tưởng được Diệp Trần cũng có tâm tư này, cho rằng nếu Cương Linh Tử không phát huy ra thực lực đủ để hắn coi trọng thì cũng sẽ không toàn lực ứng phó.

- Ông trời của ta ơi, Diệp Trần thật là lần đầu tiên tham gia Vũ Đạo Trà Hôi sao? Sao ta cảm giác như hắn coi mình là cao thủ Chân Long cấp chứ?

- Cao thủ phải có khí độ của cao thủ, phải rõ ràng bản thân mình.

Một câu của Diệp Trần khiến cho người xem trong phương viên hơn mười dặm hưng phấn lên, bọn hắn biết rõ, trận luận bàn này, tuyệt đối không đơn giản

Sở Trung Thiên thần sắc lạnh lùng

- Coi chừng gió lớn đau đầu lưỡi, tiếp ta một chiêu rồi nói tiếp cũng không muộn.

- Phụng bồi đến cùng.

Trên người Diệp Trần phát ra kiếm khí như thực chất.

Hai người cách không đối mặt, khí thế va chạm lẫn nhau, khiến cho bầu trời nổi lên một trận vòi rồng, vân hải tụ tán vô thường, cơ hồ cùng một lúc, hai ngươi lao thẳng về phía đối phương.

Oanh!

Hai vật thể cực tốc tới gần, hư không chính giữa không thể chịu nổi khí tràng áp bách, hung mãnh bạo tạc nổ tung lên.

- Toái Vi Giản.

Người ở trên đường, nhan sắc của Bảo Giản màu đỏ sậm trong tay Sở Trung Thiên càng trở nên tươi đẹp, phía bốn phía nổi lên từng hột hơi bụi, những hơi bụi này thỉnh thoảng lại lóe lên quang sắc mộng ảo, như là hơi bụi do từng khỏa bảo thạch áp súc thành vậy.

- Hóa vĩ mô thành vi mô, khá khen cho Giản pháp huyền ảo.

Trong lúc cực tốc, Diệp Trần tựa hồ cảm giác thời gian như đình chỉ lại, hắn thấy Bảo Giản trong tay Sở Trung Thiên, hơi bụi mộng ảo bốn phía, thấy chiêu này tuyệt đối không tầm thường, chỉ sợ còn có lực phá hoại khác.

- Hủy diệt kiếm ý, Thiên Lôi Thiết.

Hủy diệt kiếm ý quán chú vào trong Lôi Trạch Kiếm, Diệp Trần một kiếm giơ cao lên, bổ tới trước mặt, trong hư không lóe ra một mảnh hồ quang hừng hực.

Đông!

Lốp bốp đùng BA~!

Kiếm và Giản giao kích, vốn vang lên một tiếng thật lớn, ngay sau đó là vô số tiếng bạo liệt rậm rạp t, giữa hai người, vô số tiểu pháo nổ tung lên

- Rõ ràng lại phá Toái Vi Giản của ta.

Trong quá trình bị sóng xung kích đánh bay, đồng tử Sở Trung Thiên có chút co rút lại, với tư cách là người sử dụng Toái Vi Giản, chỉ có hắn mới hiểu rõ sự lợi hại của chiêu này. Đừng thấy chút hơi bụi đó tựa hồ như không có lực phá hoại gì, nhưng nếu xem thường nó, bị hơi bụi tới gần người, thì

dù lực phòng ngự có cường hãn hơn nữa, cũng phải bị giày vò thôi. Bởi vì mỗi một hạt hơi bụi, đều hội tụ không ít Chân Nguyên, hơi bụi do Chân Nguyên áp súc một khí bạo phát sẽ thập phần khủng bố.

Nhưng Diệp Trần chỉ cần đơn giản chặn hắn một kích, tất cả các hơi bụi lập tức phát nổ, khiến cho Toái Vi Giản không phát huy ra được tác dụng như tưởng tượng

- Rất tốt, ngươi có tư các để ta nghiêm túc.

Sở Trung Thiên ngừng thân thể, chân đạp hư không.

Ngược lại kéo lấy trường kiếm bay ngược, Diệp Trần cũng ngừng thế đi, tầm mắt nâng lên nói:

- Có chiêu số lợi hại, thực lực ẩn dấu gì thì đều sử ra đi! Ở trước mặt ta, ngươi không có bất kì ưu thế nào đáng nói cả.

- Ha ha, lời cũng không thể nói dễ thế được, chiêu Toái Vi Giản này cũng không phải là chiêu mạnh nhất của ta, hơn nữa ta cảm thấy đúng là nên nâng thực lực lên một chút rồi.

Lúc nói chuyện, trên người Sở Trung Thiên bộc phát ra hào quang màu đỏ sậm cực kỳ chói mắt, lại không chói mắt, huyết nhục cả người như được làm từ kim cường, bời vì người nào chịu nổi Chân Nguyên cực kì tinh thuần như thế, mức độ tinh thuần của Chân Nguyên này đã vượt qua bất cứ kẻ nào rồi.

- Hỏa linh thể, không đúng?

- Thổ linh thể, cũng không đúng?

Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân đều đang đoán thể chất của Cương Linh Tử, bọn hắn vẫn một mực không cùng giao thủ với người này cho nên tin tức biết được rất ít, chỉ biết hắn có thực lực chém giết đại năng Linh Giả cấp phổ thông, đây không thể nào làm giả được, cũng không ai đi làm giả.

Nhưng bất luận là Hỏa Linh Thể hay là Thổ Linh Thể, cũng không thể bá đạo như vậy được, thể chất của đối phương, tựa hồ đã vượt qua thuộc tính linh thể, cho nên có thể thừa nhận được Chân Nguyên càng tinh thuần, càng nóng nảy.

May là hắn còn chưa cô đọng ra Vũ Hồn chính thức, nếu không thì càng thêm đáng sợ thôi, ưu thế về mặt thiên phú, có khi có thể gạt bỏ cố gắng cả đời của người khác.

- Diệp Trần, tiếp được chiêu này, ta liền thừa nhận ngươi là đối thủ của ta.

Tuy nói Sở Trung Thiên đã nghiêm túc, nhưng nghiêm túc cũng chia trình độ, rất hiển nhiên, hiện giờ chỉ là nghiêm túc bình thường thôi.

- Diệp Trần có thể hay không a, Chân Nguyên bộc phát ra trên người Cương Linh Tử đã không kém cỏi bất kì đại năng Linh giả cấp nào rồi, chỉ là tổng sản lượng hơi ít một chút thôi.

- Đúng vậy! Ta lần đầu tiên thấy tu vi Tinh Cực Cảnh có Chân Nguyên cấp bậc Linh Hải Cảnh đấy.

Tất cả mọi người đều biết Cương Linh Tử cho nên thiên về phía Cương Linh Tử Hơn, dù sao người trước đã có danh khí mà Diệp Trần ở Nam Phương Vực Quần lại không danh không khí.

Diệp Trần không trả lời đối phương, cũng không có giải thích, hắn chỉ làm một động tác, chính là cho Lôi Trạch Kiếm vào vỏ, sau đó thân thể khẽ run lên, giống như tuyệt thể bảo khí giũ đi bụi bặm trên thân, lại lần nữa phát ra hào quang huy hoàng.

Oanh!

Kiếm khí xông lên trời sền sệt như nước, thẳng lên mây xanh.

Vân Hải bị xé nứt, xuất hiện một hình dáng trống rỗng như đinh ốc, bầu

trời kinh diễm bị xét nứt, nguyên khí thuần túy nhất bên trong căn bản không thoát ra ngoài, toàn bộ đều bị kiếm khí bao bọc lại

Chỉ cần dựa vào kiếm khí đã xé rách bầu trời, đây là kiếm ý đậm đặc cỡ nào chứ.

Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân ngẩng đầu, mắt híp lại thành một đường rãnh, gằn từng chữ:

- Kiếm ý chuẩn tông sư cấp!

Kiếm ý chuẩn tông sư cấp cùng với kiếm ý tông sư cấp có cơ sở tương đương nhau, nhưng cái thứ hai chính là do cái thứ nhất tách ra quang huy kiếm khí, nói cách khác, kiếm ý chuẩn tông sư cáp chỉ cần tách ra quan huy, liền lập tức tấn cấp thành kiếm ý tông sư cấp.

Nhưng bất kể như thế nào, kiếm ý chuẩn tông sư cấp đã là kiếm ý mạnh nhất dưới kiếm ý tông sư cấp rồi, luận uy năng, cùng võ đạo ý chí tông sư cấp không sai biệt lắm.

Sở Trung Thiên ngạc nhiên, biểu lộ lập tức âm trầm xuống, bản thân mình cho rằng cùng luận bàn với đối phương đã là rất cho đối phương mặt mũi rồi, nhưng hiện giờ lại hoàn toàn trái ngược, đối phương luận bàn với mình chính là cho mình mặt mũi, biến thành tự mình tới khiêu chiến đối phương, còn kiếm ý của đối phương lại đề thắng lên.

- Tiếp ta một chiêu, Phá Sát Tiêu Long Giản!

Thân hình lóe lên, hai tay Sở Trung Thiên nắm chặt Bảo Giản đỏ sậm, tốc độ bộc phát.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 467: Cương Linh Thể Và Kiếm Ý Quang Huy. (Thượng,Hạ)

Trong mắt Diệp Trần bắn ra tinh quang thực chất, tay phải rút ra Phá Hư Kiếm, tay trái cầm ngược chuôi Lôi Trạch Kiếm, giữ lực mà chờ, trọng tâm đè thấp.

Hô!

Sở Trung Thiên người chưa tới, kình phong đã thổi trúng Diệp Trần tóc dài đen bay mua, giống như giọt mực rơi xuống, phối hợp thêm với khuôn mặt tuấn tú phiêu dật của hắn, giống như là Kiếm khách trong họa vậy.

Lập tức đến trên không Diệp Trần, Bảo Giản trong tay Sở Trung Thiên giơ lên cao cao, khí lưu màu đỏ sậm hừng hực phun ra, giống như một đầu Ma Long đỏ sậm, cả người như thiên thần vậy.

Một người cực động, một người cực tĩnh.

Hợp thành một bộ hình ảnh kỳ diệu, gió cũng đều dừng lại.

- Phá

Sở Trung Thiên quát một tiếng, Bảo Giản trùng điệp đánh xuống.

"Trảm! "

Hai tay Diệp Trần đồng thời chém ra, hai đạo kiếm quang một chính một phảng chém ngược mà ra, đan vào thành một chữ phong không hề có quy tắc, chia không gian phía trước thành bốn khối.

Phá Sát Bá Long Giản!

Thiên Lôi Thiết, Nghịch thức Thiên Lôi Thiết!

Hai đại sát chiêu oanh kích cùng một chỗ.

Một âm thanh lớn vang lên, mọi người căn bản không nghe được gì, chỉ thấy quang cầu pha tạp cực lớn bao hai người vào trong, không thấy rõ được thân ảnh.

Oanh!

Một đầu Ma Long khí lưu màu đỏ sậm vọt ra, xé rách quang cầu.

Phốc phốc!

Quang cầu bên kia xuất hiện một vết kiếm ngấn giao nhau, kiếm quang trùng thiên.

Sau một khắc!

Sóng xung kích ầm ầm bộc phát ra ngoài như nước lũ, trong nháy mắt đã bao trùm phạm vi hơn mười dặm trên bầu trời, nơi trung tâm sóng xung kích, một cột sáng pha lẫn đỏ và xanh sậm xuyên thẳng vân tiêu, phóng lên trời.

- Nhìn kia, bề mặt kiến trúc của Cẩm Tú Viên đã bị phong hóa.

- Đường đi cũng trầm xuống

Có người trông thấy một màn khiếp sợ này, tòa nhà cao do Lôi Vân Thạch kiến tạo hóa thành cát mịn, thổi liền tán, tràn ngập cả phiến thiên không, trên đường phố khói bụi cũng nổi lên bốn phía, nhanh chóng trầm xuống.

Một lần giao thủ của hai người, lực phá hoại được tạo ra lại lần nữa khiến mọi người rung động

Không chỉ những thanh niên tuấn kiệt đang quan chiến giật mình, ngay cả cao thủ ở khắp Lôi Đô đều giật mình, cấp bậc chiến đấu gì mà có thể tạo ra phạm vi ảnh hưởng lớn đến vậy, tiêu chuẩn của Vũ Đạo Trà Hội lần này cao vậy sao?

Tĩnh Ngạo Huyên khóe miệng co quắp, may là Cẩm Tú Viên có lực lượng cấm chế bảo hộ, nếu không dưới một kích này, toàn bộ Cẩm Tú Viên chắc không còn lại chút gì mất. Về phần kiến trúc bên ngoài Cẩm Tú Viên chính kiến trúc dân cư, bởi vì Vũ Đạo Trà Hội đang tại cử hành nên không có ai ở đó cả, nếu không không biết có bao nhiêu ngươi chết thảm dưới dư âm đây.

Phanh!

Trên bầu trời, thân thể Sở Trung Thiên bay ra ngoài, quần áo phần ngực có vết kiếm ngấn giao nhau, lộ ra làn da cơ bắp, trên đó không chịu tổn thương gì cả, chỉ có hai đạo bạch ấn kéo ra, cơ bắp có chút sụp đổ, nhưng nét mặt của hắn thập phần phẫn nộ, tựa hồ cảm thấy lòng tự tôn bị đả kích nghiêm trọng, một loại khí tức càng đáng sợ hơn từ trên người hắn bộc phát ra, tùy ý sôi trào.

Mà với tư cách đối thủ của hắn, Diệp Trần lui lại ba bước, liền ngừng thân thể, vẻ mặt nhàn nhạt nhìn về phía Sở Trung Thiên đang bay ngược về sau.

- Không chỉ có Chân Nguyên mạnh, da thịt cũng mạnh đến khủng bố, song tịch lưu cũng không thể nào làm hắn bị thương.

Diệp Trần có chút nhíu mày.

Sự cường đại của Song tịch lưu rõ như ban ngày, sau khi tăng thực lực đến trình độ ngang nhau, uy lực của song tịch lưu cơ hồ tương đương với áo nghĩa võ học bốn thành hỏa hầu, đây là bởi vì Diệp Trần chỉ học xong trụ cột của song tịch lưu, nhưng dù là trụ cột thì lực sát thương cũng siêu cường rồi.

Ông!

Một cước đạp mạnh vào hư không, gợn sóng hình tròn lan ra, Sở Trung Thiên ngạnh sanh sanh định trụ thân thể lại.

Hắn bình ổn khí huyết đang sôi trào, hắn nhìn thẳng vào Diệp Trần đang ở ngoài hơn 1000m, dị thường lạnh lùng nói:

- Ngươi là người đầu tiên trong cấp độ Tinh Cực Cảnh bức lui được ta, ngươi đã có thể kiêu ngạo rồi.

- Bất quá, không thể hơn nữa, kế tiếp, ta sẽ toàn diện áp chế ngươi cho đên khi danh được thắng lợi mới thôi, ngươi tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.

Phía dưới, bọn người Nam Trác Vực nhíu mày, Cương Linh Tử này quá cuồng ngạo rồi.

Lần giao chiến vừa rồi, người sáng suốt đều nhìn ra được Diệp Trần chiếm cứ thượng phong tuyệt đối, tuy rằng không biết vì sao không làm Cương Linh Tử bị thương, nhưng thực lực siêu cường của Diệp Trần đã nói rõ hết thảy rồi.

- Toàn diện áp chế ta?

Diệp Trần lắc đầu

- Không, ngươi làm không được.

Sở Trung Thiên nhẹ cười

- Có lẽ ngươi cho rằng ta là tự đại, cuồng vọng, bất quá khi lực lượng tối chung cực của ta hiện ra trước mắt mọi người, ngươi sẽ biết rõ mình vô tri đến thế nào.

Lực lượng tối chung cực!

Mọi người ở bên dưới không chú ý đến ngữ khí và tư thái của Sở Trung Thiên mà câu nói sau cùng kia khiến mọi người rất hiếu kì, lực lượng chung cực là gì?

Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân liếc nhau, nói thật, trước đó Sở Trung

Thiên và Diệp Trần quyết đấu tuy rằng kinh thiên động địa, nhưng không đủ để khiến bọn hắn động dung, hiện giờ xem ra, Sở Trung Thiên vẫn còn che dấu thực lực, không biết Diệp Trần có che dấu át chủ bài hay không nữa.

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Trần có chút lập loè, luận bàn tiến hành đến giờ, không sai biệt lắm đã đến lúc song phương triển khai lực lượng chung cực rồi.

Có chút thở ra một hơi, Diệp Trần nói:

- Vô tri là ngôn ngữ của thần, đơn hai nói ra hai từ "vô tri", vậy chứng tỏ lòng tin của ngươi đã cực độ bành trướng! Cũng tốt, để ta kiến thức một chút lực lượng tối chung cực của ngươi đi.

Hai người đối chọi gay gắt, chiến ý đậm đặc.

- Có phải vô tri hay không, để ta cho ngươi xem.

Nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, Sở Trung Thiên hai mắt khép hờ, thân thể thả lỏng đến trạng thái tự nhiên nhất, chợt hai tay mở ra, phảng phất như ôm toàn bộ mặt trời trên thiên không vậy.

- Chân không, toàn khai!

Thân thể thả lỏng đột nhiên kéo căng, một cổ khí tức cực độ đáng sợ, cực độ trương dương theo thể nội Sở Trung Thiên bạo phát ra ngoài, trong một sát na lúc cổ khí tức này bộc phát, từng lỗ chân lông trên người Sở Trung Thiên đều tản dật ra bên ngoài từng đạo khí lưu đỏ sậm, khí lưu lượn lờ, như sương như khói, nhưng thế vẫn chưa xong, khí lưu bỗng nhanh chóng tán loạn, từ hình dáng sương mù biến thành hình dáng tinh ti, thật giống như vạn năm tơ tàm màu đỏ sậm hung ác, bảo khí cũng khó tổn hại được nó. Phải biết rằng, tinh ti đỏ sậm tản dật ra bên ngoài cơ thể Sở Trung Thiên đâu phải chỉ có ngàn vạn, quả thực là vô cùng vô tận.

Một khắc này!

Bầu trời mặt trời ảm đạm thất sắc, cả phiến Thiên Địa đều như biến thành hai màu đen trắng, chỉ có vị trí Sở Trung Thiên đứng là có được sắc thái tươi đẹp, sắc thái nhuộm hồng cả một phương không gian.

Ầm ầm!

Chân nguyên mật độ siêu cao lập tức cong lên, Thiên Địa biến hóa.

Trên bầu trời, mây đen rậm rạp, lôi quang điện thiểm bấp bênh, Lôi Đô nội thành, không hiểu sao lại xoáy lên vòi rồng, vòi rồng trùng kích bốn phương tám hướng, tuyến đầu thậm chí hội tụ thành hình dáng khí lãng, cuốn bay mất tất cả cột trụ ven đường.

Mọi người ở Chỉ Điểm Giang Sơn Đài là cảm thụ sâu nhất, trong mắt bọn hắn, thời tiết tựa hồ từ mùa hạ vạn dặm trời quang biến thành mùa mưa dầm, hoàn cảnh đều là u ám, Sở Trung Thiên hân ở không trung thì biến nơi hắn đứng thành một thế giới đỏ sậm, hắn chính là Vương của thế giới đó.

- Cái này

Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân ánh mắt tràn ngập kinh nghi.

- Thể chất gì mới có thể đản sinh ra Chân Nguyên đáng sợ như thế?

Lý Tiêu Vân cố gắng suy nghĩ.

Tĩnh Ngạo Huyên trầm ngâm nói:

- Chân nguyên màu đỏ sậm, siêu việt thể chất thuộc tính linh thể, chẳng lẽ lại là... Cương Linh Thể?

Ba từ Cương Linh Thể vừa ra...

Mà ngay cả ngươi nói ra Cương Linh Thể là Tĩnh Ngạo Huyên đều hết sức ngưng trọng chứ đừng nói chi đến Lý Tiêu Vân.

- Không thể tưởng được, vạn năm khó gặp nhất Cương Linh Thể cũng

xuất thế, đây đúng là một đại thế đỉnh phong, như thế xem ra, Sở Trung Thiên có được không phải Chân Nguyên, mà là Cương Nguyên rồi. Cương Nguyên bao trùm phía trên Chân Nguyên, Cương Nguyên chỉ thuộc riêng về Cương Linh Thể.

Ha ha ha ha...

Bầu trời truyền đến tiếng cười như sấm, ngươi cười chính là Sở Trung Thiên

- Thể chất của ta chính là Cương Linh Thể vạn năm khó gặp, mà ta tu luyện cũng không phải là Chân Nguyên, mà là Cương Nguyên, Cương Nguyên cường đại gấp mấy lần Chân Nguyên, một chiêu, một chiêu ta liền có thể đánh bại ngươi.

- Cương Linh Thể, thì ra là thế.

Diệp Trần cuối cùng cũng minh bạch Chân Nguyên của Sở Trung Thiên vì sao lại tinh thuần, đáng sợ như thế.

Hai chủng nguyên khí thuộc tính bất đồng kết hợp cùng một chỗ chính là Cương Khí, cũng như vậy, hai chủng Chân Nguyên thuộc tính bất đồng kết hợp cùng một chỗ là được Cương Nguyên. Uy lực của Cương khí hơn Nguyên khí bình thường mấy lần, uy lực của Cương Nguyên đương nhiên cũng hơn Chân Nguyên mấy lần rồi.

Bình thường mà nói, nhân loại không thể nào có được Cương Nguyên, không phải chỉ vì nguyên nhân thân thể không thể thừa nhận được, mà còn là thuộc tính tương trùng. Nhân loại không phải là Thiên Địa tự nhiên, Thiên Địa tự nhiên có thể kết hợp hai chủng nguyên khí thuộc tính bất đồng vào cùng một chỗ, nhưng nhân loại thì không được. Cho nên muốn có được Cương nguyên, dựa vào con người hậu thiên làm ra thì không thể được, chỉ có thể dựa vào thiên phú.

Mà thiên phú này, đúng là Cương Linh Thể.

Người có được thể chất Cương Linh Thể, trời sinh liền có thể hợp lại thuộc tính, hoặc kim và phong, hoặc là mộc và thủy, hoặc là hỏa và thổ, vân... vân.

Có được một loại hợp lại bất kì nào trong đó, liền đại biểu cho việc có thể kết hợp hai loại Chân nguyên tương ứng lại cùng một chỗ, hình thành nên Cương nguyên. Nếu đoán không sai thì Cương nguyên của Sở Trung Thiên hẳn là do Hỏa hệ và Thổ hệ Chân nguyên kết hợp lại, là Hỏa Thổ hệ Cương Nguyên, gọi tắt là Hỏa Thổ Cương nguyên.

Đương nhiên, Cương Linh Thể nói là linh thể, kỳ thật lại khác với linh thể.

Người đơn thuộc tính linh thể, sở trường nhất là tu luyện Chân nguyên đối ứng, làm chơi ăn thật, thậm chí gấp vài lần, tìm hiểu ý cảnh và áo nghĩa cũng thế, như Tĩnh Ngạo Huyên chính là Lôi linh thể.

Mà Cương Linh Thể cũng không phải là do hai loại thuộc tính linh thể kết hợp lại, nếu không cũng phải kinh khủng hơn gấp mấy lần thế này rồi, dù là Diệp Trần cũng đều bị miểu sát.

Thiên Địa vũ trụ tựa hồ đã hạn chế thể chất quá mức cường đại, Cương Linh Thể là hai chủng thuộc tính thể chất phù hợp kết hợp thành, đơn thể mà nói, so với thuộc tính linh thể còn chênh lệch rất nhiều, chỉ có thể kết hợp cùng một chỗ, mới có thể vượt qua thuộc tính linh thể.

Nếu đổi lại mà nói, Cương linh thể của Sở Trung Thiên không phải là Hỏa linh thể và Thổ linh thể kết hợp, mà là hai loại thể chất kém thuộc tính linh thể một chút kết hợp lại, điểm này không thể nghi ngờ.

Mặc kệ như thế nào, hai loại chân nguyên dung hợp cùng một chỗ, quá cường đại, uy năng của chân nguyên đã tăng lên gấp mấy lần, chất lượng cũng thế

Trong hoàn cảnh ngang nhau, chiến lực của Sở Trung Thiên phải gấp

mấy lần võ giả cùng cảnh giới

Đây chính là lực lượng tối chung cực của Sở Trung Thiên.

- Cái gì? Cương Linh Thể! Cương nguyên! Lực lượng chung cực của Sở Trung Thiên lại là cái này. Nghe nói, Cương Linh Thể đã gần 5000 năm không xuất thế, trước đây lại là vạn năm khó gặp, không thể tưởng được lại xuất thế sớm như thế, hơn nữa người này lại là Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên không nói, rất nhiều người cẳn bản không thể nào tưởng tượng được, bởi vì Cương Linh Thể quá mức thần bí, bọn hắn chỉ nghe một chút lời đồn đãi cổ xưa, căn bản không biết thực hư thế nào, đương nhiên sẽ không nghĩ đến phương diện này, thoáng cái không thể tưởng tượng được cũng chỉ là chuyện bình thường.

Hiện giờ Sở Trung Thiên chủ động nói ra, trong đầu bọn hắn nhớ lại lời đồn đãi về Cương Linh Thể, nguyên một đám đều hai mắt ngốc trệ, không thể tin.

Cương Linh Thể mạnh cỡ nào, bọn hắn cũng không rõ lắm!

Bọn hắn chỉ biết, mỗi khi Cương Linh Thể xuất thế, đều nhấc lên một phen Thiên Tài Chiến ảnh hưởng đến toàn bộ đại lục, mà thời kì này, thiên tài trên đại lục sẽ nhiều hơn bình thường rất nhiều, Cương Linh Thể là Vương giả trong số phần đông thiên phú, là thiên phú đỉnh phong nhất

Mà mỗi người có đuojwc Cương Linh Thể, đều có được một truyền kì, gần như Vô Địch trên đời. Phải biết rằng, người khác tiến bộ một bước nhỏ, người có được thể chất Cương Linh Thể chỉ cần tiến bước, chính là một bước sâu sắc, dù nhất thời rớt lại phía sau thì đã sao, nói không chừng sau một khắc hắn đã vượt qua ngươi rồi.

Cương Linh Thể, là thể chất yêu nghiệt.

Người có được thể chất Cương Linh Thể, sớm muộn gì cũng trở thành loại nhân vật yêu nghiệt, đây là Thượng Thiên ban cho bọn hắn, là sự thiên

vị của Thượng Thiên đối với bọn hắn

- Thật sự quá ngoài dự đoán của mọi người, Sở Trung Thiên cuồng, nhưng hắn có vốn liếng để cuồng a!

- Cái này không thể trách hắn, người có được thể chất Cương Linh Thể, tính cách trời sinh không giống người thường, hoặc là cực độ thị sát khát máu, hoặc là cực độ âm lãnh, hoặc là cực độ liều lĩnh, cái đó có quan hệ với thuộc tính hợp lại, ảnh hưởng tới tính cách của bọn hắn, thành tính cách chính thức luôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 468: Sinh Sinh Bất Tức! (Thượng,Hạ)

- Aizz, tuy rằng trước đó ta coi trọng Diệp Trần, nhưng không thể không thừa nhận, trước thiên phú biến thái, cố gắng và ngộ tính đều bị gạt bỏ.

- Không, thể chất thiên phú chỉ là nghĩa hẹp của thiên phú, kỳ thật có thể trở thành thiên tài, đều có được thiên phú của mình, dựa vào nổ lực không thể nào trở thành thiên tài được.

- Cũng đúng, thiên tài, thiên sinh chi tài, bọn hắn đều có thiên phú, chỉ là hình thức bất đồng mà thôi.

Mọi người nhao nhao nghị luận, đã giật mình, lại rung động.

Cương Linh Thể xuất thế, đại biểu hôm nay đích thật là một đại thế đỉnh phong, hiện giờ bọn hắn có thể càng xác định là thế.

- Thác Bạt Khổ, Diệp Trần có thể thua hay không?

Mạc Linh Phong nhìn về phía Thác Bạt Khổ.

Thác Bạt Khổ lắc đầu

- Ta không biết, nhưng thua cũng không thể trách hắn, thiên phú của Sở Trung Thiên quá mức lợi hại, chiến lực gấp vài lần võ giả cùng cảnh giới, ai có thể chống lại được. ..

Trên bầu trời.

Tay phải Sở Trung Thiên nắm lấy Bảo Giản màu đỏ sậm, giơ cao khỏi đỉnh đầu, một cổ hào quang màu đỏ sậm cực kỳ sáng chói ngưng tụ tại đỉnh Bảo Giản, chỗ đó lập tức biến thành một mảnh trạng thái chân không.

- Một chiêu có thể khiến ngươi bại trận.

Sở Trung Thiên bao quát lấy Diệp Trần, đồng tử phát ra màu hơi đỏ sậm.

"Thiên phú yêu nghiệt, ha ha, linh hồn của ta trời sinh cường đại, cũng được xem là thiên phú yêu nghiệt đấy thôi! Vậy thì nhìn xem ai yêu nghiệt hơn"

Diệp Trần lắc đầu, ánh mắt lập tức thâm thúy, mi tâm phồng lên, tựa như Kim Cương châu, mà bộ phần phồng lên rõ ràng tách ra quang huy gần như không thể có ở thế giơi này

Ông!

Hắc Bạch sắc lui tán, mây đen tản ra, Lôi Điện chôn vùi, một cổ Kiếm Ý vô hình hữu chất phóng lên trời, cực độ kinh hãi chính là, Kiếm Ý lần này tuy rằng cũng nhìn không tới, chỉ có thể cảm nhận, nhưng những nơi Kiếm Ý ảnh hướng đến đã đản sinh ra quang huy.

Đây là Kiếm Ý quang huy!

Kiếm Ý sinh ra quang huy, là Kiếm ý Tông Sư Cấp, Kiếm Ý Tông Sư Cấp đã lướt qua giới hạn hư giả và chân thực, nơi có quang huy tồn tại, tựu là Kiếm Ý, con mắt có thể chứng kiến, càng có thể cảm nhận được, khiến Kiếm Ý biến thành chân thực.

- Kiếm ý Tông sư cấp!

Lý Tiêu Vân mạnh mẽ đứng người lên, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh sợ.

Tĩnh Ngạo Huyên kinh ngạc nhìn qua Kiếm Ý quang huy, dùng sức thở ra một hơi nói:

- Chỉ nói riêng về phương diện này, hắn tuyệt đối là đệ nhất từ xưa đến nay, đỉnh phong đại thế, các loại thể chất nhao nhao hiện ra, hiện tại đến

phiên thiên tài về mặt linh hồn và ý chí xuất hiện!

Mỗi một lần đỉnh phong đại thế đến, những võ giả trên đại lục sẽ được một phen mãn nhãn, bởi vì các loại thiên phú thể chất từng xuất hiện trên lịch sử đại lục sẽ lại xuất hiện. Ví dụ như thuộc tính linh thể, ví dụ như Cương linh thể, ví dụ như thiên phú về mặt ý chí như Diệp Trần. Nghe nói còn rất nhiều loại thiên phú không hề kém cỏi chút nào, như thiên sinh pháp thể mười vạn năm trước cũng khó gặp. Người có loại pháp thể nàu, chân nguyên trong cơ thể sẽ gấp mấy chục lần người bình thường, những người này chỉ cần không chết, thành tựu sẽ rất dọa người.

- Đỉnh phong đại thế, cạnh tranh kịch liệt trước nay chưa từng có a!

Trong mắt Lý Tiêu Vân tràn ngập lửa nóng, loại lửa nóng này, người bình thường căn bản không thể nào hình dung được, bọn hắn cũng không biết cảm thụ khi đứng ở đỉnh phong.

- Tĩnh Ngạo Huyên, vốn ta chỉ muốn luận bàn với ngươi một chút, không cần phải phân thắng bại, nhưng giờ ta đã đổi ý, ta và ngươi, cả hai người bọn họ nữa, tất phải phân ra thắng bại mới được, chỉ có thắng bại mới khiến tất cả chúng ta tiến bộ, luận bàn đã không giải quyết được vấn đề nữa rồi.

Tĩnh Ngạo Huyên thản nhiên nói:

- Đây cũng chính là chuyện ta muốn nói, thiên tài trên toàn đại lục tranh giành, chỉ có một người có thể đứng ở đỉnh cao nhất, bao quát thiên hạ.

Hùng!

Lúc hai người nói chuyện, Sở Trung Thiên đánh về phía Diệp Trần một kích mạnh nhất, một kích này vẫn là Phá Sát Bá Long Giản, nhưng toàn lực sử xuất ra Phá Sát Bá Long Giản thì uy lực so với trước kia lớn hơn gấp đôi, khí lưu Ma Long màu đỏ sậm cơ hồ muốn khuấy đảo hư không.

- Thiên Lôi Thiết, Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Quang huy không tiêu tan, tay trái Diệp Trần cầm ngược Lôi Trạch Kiếm, tay phải chính nắm Phá Phôi Kiếm, song kiếm hướng về cùng một điểm chém giới, giao nhau bắn ra, Kiếm Ý quang huy tựa như ảo mộng lập tức dâng lên, phảng phất như sao trên bầu trời, thâm thúy, chứa ý chí không thể nào dao động nổi.

Ầm ầm!

Lần này hai ngươi giao thủ ở vạn mét trên không trung, sóng xung kích tựa như năng lượng hủy diệt phóng xạ ra, tạo nên một quang cầu pha tạp đường kính mấy chục thước, quang cầu lấy tư thái hình đinh ốc nhanh chóng bành trướng lên, rất nhanh liền biến thành vài dặm, cuối cùng ầm ầm nổ tung, Thiên Địa rung chuyển, tốc độ lưu động của không khí nhanh hơn không chỉ nghìn lần.

- Cương linh thể về mặt cường độ thân thể cũng hơn người thường gấp mấy lần, ngươi không thể gây thương tổn cho ta đâu.

- Sở Trung Thiên bị đánh bay ra ngoài, trên mặt của hắn vốn kinh hãi đến tột đỉnh, chợt lại phẫn nộ gào thét, hắn không nghĩ tới, chiến lực của Diệp Trần sẽ tăng lên đến trình độ như vậy, chẳng những lực áp hắn một bậc, còn đánh bay hắn, đây là chuyện trước đây căn bản không thể ngờ tới.

- Một lần không được, vậy thì mười lần.

Diệp Trần chỉ lui nửa bước, nửa bước qua đi, hắn xoay người vọt lên, Song Kiếm Lưu lại lần nữa được thi triển ra.

BOANG...!

Kiếm quang giao nhau nổ tung trước người Sở Trung Thiên, Bảo Giản màu đỏ sậm thiếu chút nữa đã tụt khỏi tay, cú chém này khiến cho tốc độ bắn ngược của Sở Trung Thiên tăng nhanh hơn, bên ngoài cơ thể mỗi lần xuất hiện vòng sóng xung kích, tốc độ bắn ngược liền gia tăng lên gấp đôi vận tốc âm thanh

Ba lượt, tức đại biểu cho gấp ba lần vận tốc âm thanh.

Cái này có thể xem là tốc độ bắn ngược nhanh nhất trong lúc cấp độ Tinh Cực Cảnh giao thủ.

- Đáng giận, ngừng cho ta.

Thân thể Sở Trung Thiên chấn động mạnh một cái, không khí sau lưng nổ tung, lực lượng bạo tạc do vụ nổ sinh ra triệt tiêu lực bắn ngược, hắn mượn cơ hội đó dừng thế đi lại.

Vèo!

Không để ý đến khí huyết đang sôi trào, Sở Trung Thiên bộc phát Cương Nguyên, tránh khỏi cú trảm thứ ba của Diệp Trần.

- Tốc độ thật nhanh!

Lần này Diệp Trần có chút ngoài ý muốn, xem ra, Cương nguyên chẳng những tăng chiến lực của Sở Trung Thiên lên, mà nó con tăng phòng ngự và tốc độ của đối phương lên một trình độ khiến người khác tức lộn ruột. Dù đối phương rất cuồng ngạo nhưng mình cũng không có biện pháp đánh bại hắn nhanh được, không, đánh bại hắn rất khó khăn, đối phương tựa như một Tiểu Cường không thể chinh phục vậy.

- Toái Vi Giản!

Hơi bụi hiển hiện, đồng thời trong lúc né tránh, Sở Trung Thiên đánh một Giản về phía Diệp Trần.

BOANG...!

Tay trái chém ngược Lôi Trạch Kiếm, Diệp Trần phong bế công kích của Sở Trung Thiên, một bộ phận năng lượng liền bắn về, lấy gậy ông đập lưng ông

- Hắc hắc!

Sở Trung Thiên cười lạnh, tay trái nắm lại, một quyền đánh nổ sóng năng lượng.

Phía dưới, Thác Bạt Khổ lẩm bẩm nói:

- Trận chiến đấu này, không phải dễ phân ra thắng bại đâu!

Hắn đương nhiên biết rõ Diệp Trần hơn một chút, nhưng vậy không có nghĩa Sở Trung Thiên là thịt cá trên thớt, mặc kệ người ta thích làm gì cũng được, cả hai chỉ chênh lêhcj một chút thôi. Huống chi, tốc độ và phòng ngự của Sở Trung Thiên biến thái như vậy, đã triệt tiêu toàn bộ ưu thế của Diệp Trần.

Cách nghĩ của những người khác cũng không khác Thác Bạt Khổ lắm, trên thực tế, lúc Diệp Trần bộc phát ra Kiếm ý Tông sư cấp mới là chuyện khiến bọn hắn kinh ngạc nhất, vĩnh viễn cũng không thể nào quên được.

Bang bang bang bang bang bang...

Hai ngươi cứ ngươi tới ta đi trên bầu trời, vũ khí va chạm ra Hỏa Tinh cũng không một khắc yên tĩnh, thường thì bên này vừa sáng lên, bên kia đã xuất hiện rồi.

"Có lẽ, chỉ có trực tiếp đánh trúng thân thể mới có thể khiến hắn bị thương được! "

Một kiếm bức lui Sở Trung Thiên, nội tâm Diệp Trần thầm suy tư.

- Ngươi có thể nâng uy năng của Kiếm Ý lên đến Tông Sư Cấp, quả thật rất lợi hại, ngay cả ta cũng không thể không bội phục, bất quá, có Cương linh thể, ta ở vào thế bất bại, có hai tên như ngươi tiến lên cũng không được.

Sở Trung Thiên đã rõ, muốn đánh bại Diệp Trần một cách đẹp mắt quả thật nói chuyện hoang đường viễn vông, hiện giờ chỉ còn cách tiêu hao, dùng đánh lâu dài để đánh bại đối phương.

- Vậy sao!

Con mắt Diệp Trần thoáng quét qua, mắt đến thì người đến, lập tức rơi vào bên phải Sở Trung Thiên, mang theo kiếm quang như hào quang, mang đến cho người ta một loại cảm giác dùng thân thể thi triển kiếm pháp.

- Đây là bộ pháp gì?

Sở Trung Thiên trở tay không kịp, vội vàng giơ Giản lên đỡ.

Đinh đinh đang đang!

Hàn tinh loạn điểm, Diệp Trần đánh ra tám tám sáu tư kiếm, trong đó có ba kiếm lọt qua khỏi sự phong tỏa của Sở Trung Thiên, rơi vào bờ vai, ngực và cánh tay của hắn.

Thanh âm quần áo bị xé rách vang lên, Sở Trung Thiên chật vật nghiêng người lướt đi, vẻ mặt âm trầm.

- Dùng thân là kiếm, đây là Nhân Kiếm Hợp Nhất?

Tĩnh Ngạo Huyên có chút nghi hoặc.

Lý Tiêu Vân lắc đầu

- Không đúng, Nhân Kiếm Hợp Nhất bình thường không được tùy tâm sở dục như thể, hắn thi triển vẫn là kiếm pháp, chỉ có điều là biến mình thành bảo kiếm, mà Nhân Kiếm Hợp Nhất chú ý đến ngươi và kiếm tuy hai mà một, cả hai có sự khác nhau vi diệu.

Mặc kệ có phải Nhân Kiếm Hợp Nhất, hay là biến mình thành bảo kiếm, Sở Trung Thiên đều rất bị động, dù sao kiếm pháp của Diệp Trần đã tương đối lợi hại, hiện giờ ngay cả bộ pháp cũng là kiếm pháp, phản ứng không thể không chậm một nhịp, không nắm giữ được tiên cơ.

Xoẹt!

Phần lưng quần áo vỡ ra, Sở Trung Thiên vội vàng xoay người vung Giản.

"Không được, công kích bình thường căn bản không thể làm gì được hắn cả, nhất định phải dùng sát chiêu đánh trúng mới được. " Giản ảnh xoẹt qua lồng ngực, Diệp Trần nâng tay trái lên, cong ngón búng ra.

Phanh!

Bảo Giản màu đỏ sậm trong tay bị đẩy ra, kiếm khí kích động, Sở Trung Thiên thầm kêu không tốt, hắn ngược lại đã quên ngón tay của Diệp Trần cũng có thể kích phát ra kiếm khí, hơn nữa uy lực của kiếm khí này so với kiếm khí bình thường còn lớn hơn, xem như là một tuyệt chiêu.

- Trảm!

Không bỏ qua cơ hội, Diệp Trần bộc phát tốc độ song kiếm nhất chính một phản, chém ngược mà ra.

- Không thể nào!

Quyền trái Sở Trung Thiên đánh ra.

Tiếng kim loại nổ vang lên, quyền của Sở Trung Thiên xẹt qua mặt kiếm quang, lưu lại hai đạo bach ấn giao nhau, Hỏa Tinh hừng hực bắn ra bốn phía, bao trùm phạm vi cả một dặm, mà bản thân hắn thì hai chân suy yếu, bị trảm bay ra ngoài.

- Kịch chiến cấp bậc này, đã hoàn toàn vượt ngoài phạm trù suy nghĩ của ta, căn bản không thể nào tưởng tượng được, cấp độ Tinh Cực Cảnh có thể có được chiến lực đáng sợ như vậy.

- Ân, Cương Linh Tử có được Cương linh thể, chiến lực được tăng lên toàn diện, phòng ngự có thể nói là đáng sợ, khó trách có thể chém giết đại năng Linh Giả Cấp.

- Diệp Trần còn kinh khủng hơn, đã phát huy biểu hiện lăng lệ ác liệt của kiếm khách một cách vô cùng tinh tế, Cương Linh Tử ở trên tay hắn cũng không chiếm được chỗ tốt gì, hoàn toàn bị ngăn chặn lại.

- Đây mới là quyết đấu đỉnh phong, cấp bậc chiến đấu cao nhất của một đời tuổi trẻ Nam Phương Vực Quần a!

Trên Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, tất cả mọi người đều hết sức kích động, mắt không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm vào chiến đấu trên bầu trời, tuy rằng nhiều khi bọn hắn chả nhìn được gì.

- Ám Viêm Diệt Sát Ba!

Bị Diệp Trần làm cho khốn đốn, Sở Trung Thiên thi triển ra áo nghĩa võ học công kích phạm vi phổ rộng nhất, công kích đơn thể hơi kém một chút - Ám Viêm Diệt Sát Ba, một giản chém ra, quang mang màu đỏ sậm hiện lên hình quạt phun trào ra, bay thẳng đến chân trời, bao phủ Diệp Trần vào trong đó.

Người có nhãn lực tốt có thể phát hiện ra, trong hào quang hình quạt có một lỗ hổng, loáng thoáng ở bên trong, có thể thấy được một đạo nhân ảnh đứng đó, song kiếm giao nhau, bài xích hào quang đỏ sậm ra hai bên.

- Phá Sát Bá Long Giản!

Lần đầu tiên chiếm cứ thượng phong, Sở Trung Thiên phi thân xông vào trong hào quang màu đỏ sậm còn không tản ra, một giản đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Tiếng long ngâm vang tận trời, khí lưu Ma Long màu đỏ sậm tàn phá bữa bãi, tung hoành tứ phương.

Nhưng sau một khắc, khí lưu Ma Long bị chém đầu, Diệp Trần một thân lam y vọt ra, một kiếm quét ngang, huy sái ra kiếm quang nguyệt nha bàn .

- Thật sự đáng giận!

Sở Trung Thiên lực cũ đã hết lực mới không sinh, chỉ có thể huy động Giản phong lên ngăn cản, ầm ầm lùi nhanh lại.

- Không được, chỉ có thi triển ra thức thứ chín của Thanh Liên Kiếm Pháp thôi, chỉ có thức thứ chín mới có thể khai mở phòng ngự của hắn, tạo ra một cơ hội được.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần thu hồi Lôi Trạch Kiếm và Phá Phôi Kiếm, Thanh Mộc Kiếm bắn ra.

Từ trên Thanh Mộc Kiếm tách ra quang mang thanh sắc nhu hòa, trong hào quang phảng phất có vô số cỏ cây sinh trưởng, sinh cơ dạt dào, dẫn theo Thanh Mộc Kiếm, Diệp Trần đuổi theo sát Sở Trung Thiên, Thanh Mộc Kiếm trong tay chuyển một vòng, cuối cùng đâm thẳng mà ra, tiếp cận với tự nhiên.

- Thanh Liên Kiếm Pháp thức thứ chín, Sinh Sinh Bất Tức!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 469: Đánh Bại. (Thượng)

Sở Trung Thiên mở to hai mắt, trơ mắt nhìn kiếm quang phóng đại trước mắt, một kiếm này, huyền ảo đến cỡ nào chứ, tựa hồ không phải kiếm pháp, mà là quá trình sinh trưởng của cỏ đây, dưới một kiếm không bàn mà hợp với Thiên Địa tự nhiên chém xuống, Sở Trung Thiên phát hiện mình có trốn thế nào cũng không trốn được một kiếm này.

- Năm thành hỏa hầu!

Tĩnh Ngạo Huyên ở phía dưới chứng kiến một kiếm này, không khỏi thốt ra.

Trước khi không lĩnh ngộ áo nghĩa, tối đa chỉ có thể tìm hiểu áo nghĩa võ học được năm thành hỏa hầu, mà kiếm chiêu của Diệp Trần, rõ ràng đã đạt đến điểm tới hạn, nói cách khác, lại tiến thêm một bước nữa, Diệp Trần đã có thể lĩnh ngộ một tia Mộc chi áo nghĩa rồi, khi đó, cảnh giới hoàn toàn bất đồng.

- Nếu đã không tránh khỏi, vậy thì không cần phải trốn nữa!

Sở Trung Thiên gào thét! Cầm trong tay Bảo Giản đỏ sậm toàn lực đón đánh.

PHỐC!

Kiếm và giản giao kích, lực lượng của Sở Trung Thiên sụp đổ một cách dễ dàng, hổ khẩu đổ máu, mà kiếm chiêu của Diệp Trần lại mang theo lực lương sinh sôi không ngừng, tựa hồ không có điểm cuối, căn bản không thể nào ngăn được.

Một kiếm này, so với Song Kiếm Lưu còn đáng sợ hơn!

Bảo Giản hóa thành một đạo lưu quang rời tay bắn ra ngoài, trên trán Sở Trung Thiên hiện lên gân xanh, Cương nguyên vận chuyển đến cực hạn, chấn động, sau một khắc, khí lưu đỏ sậm hình tinh ti bộc phát ra hào quang so với mặt trời còn sáng chói hơn, thậm chí có từng đạo hồng sắc hồ quang xoáy ra ngoài, sát thương toàn bộ các phương vị. Nhưng Diệp Trần đâm ra một kiếm nàu bản thân nó ẩn chứa kiếm khí mãnh liệt, kiếm khí vô hình vô tướng, chỉ cần có hồ quang chém tới liền bị đẩy lùi, chém cho vỡ vụn.

Cót kętzz!

PHỐC!

Thanh Mộc Kiếm đâm vào hộ thể Cương nguyên màu đỏ sậm, phát ra tiếng kim loại ma sát rợn người, chợt, hộ thể cương nguyên bị xuyên qua

Diệp Trần mặt không biểu tình, trường kiếm trong tay vung nghiêng về một bên, chẳng những triệt để xé nát hộ thể Cương nguyên của Sở Trung Thiên mà ngay cả cánh tay trái của hắn cũng bị vạch ra

Sở Trung Thiên toàn thân bị lộ ra ngoài, không có bất kì sự bảo hộ nào.

Một màn đủ để khiến tất cả các kiếm khanh xưng tặng hai từ kinh điển phát sinh, Thanh Mộc Kiếm trong tay Diệp Trần lập tức cắm vào vỏ kiếm bên hông, đồng thời trong lúc cắn, Phá Phôi Kiếm được rút ra, tay trái cũng giữ lại trên chuôi Lôi Trạch Kiếm, một loạt các động tác được hoàn thành trong tốc độ ánh sáng, nhanh đến mức sinh ra vô số ảo ảnh.

Thiên Lôi Thiết, Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Một hơi nghẹn đến giờ, trong mắt Diệp Trần bắn ra tinh quang thực chất, hai đạo kiếm quang giao thoa cùng một chỗ, hiện lên hình Thập Tự bộc phát ra ngoài, trùng điệp vào vào lồng ngực Sở Trung Thiên. Phốc phốc!

Máu tươi hình thập tự bắn ra tung tóa, Sở Trung Thiên bị thương, cả người bị lực lượng của song kiếm trảm kích, bị áp về Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, phong áp sinh ra cứ như là gió bão mấy chục cấp vậy.

Thanh âm hít một hơi khí lạnh vang lên từng mảnh.

- Sở Trung Thiên thất bại, phòng ngự mạnh như vậy mà vẫn bị thất bại.

- Chỉ sợ cũng chỉ có kiếm khách như Diệp Trần mới có thể đánh bại Sở Trung Thiên thôi, nếu đổi thành một người có thực lực tương đương, thì chưa hẳn có thể làm gì được Sở Trung Thiên.

- Nam Phương Vực Quần chúng ta vẫn một mực không có một thanh niên kiếm khách nào ra trò, lần này rốt cục cũng xuất hiện một người, hơn nữa còn là tuyệt đối cao cấp nhất nữa.

Nghe tiếng nghị luận của mọi người, sắc mặt của Sở Trung Thiên trở nên rất khó coi, hắn thua, lần đầu tiên thua trên tay của một đời trẻ tuổi, thoạt nhìn thì đối phương so với hắn còn nhỏ hơn vài tuổi, bộ dạng tối đa chỉ hai mươi hai tuổi, nhưng kinh nghiệm tuyệt đối không chỉ có vậy.

Cúi đầu nhìn nhìn xuông lồng ngực, chỗ đó xuất hiện một vết thương hình Thập Tự, từ đó chảy ra máu tươi đầm đài, vết thương nơi giao nhau là sâu nhất, cơ hồ như muốn chém đứt xương cốt của hắn vậy.

Sỉ nhục!

Sỉ nhục tuyệt đối.!

Cương Linh Thể khác với những thể chất bình thường, vết sẹo trên người trước khi đạt đến Sinh Tử Cảnh thì sẽ không bị tiêu trừ, vết sẹo này sẽ một mực đi theo hắn trong một khoảng thời gian dài.

Oanh!

Khí lưu cuồng bạo màu đỏ sậm phóng lên trời, Sở Trung Thiên muốn tái chiến với Diệp Trần.

- Sở Trung Thiên ngươi đã thua, trận luận bàn này dừng ở đây thôi.

Tĩnh Ngạo Huyên ra mặt ngăn lại

Sở Trung Thiên liếc xéo Tĩnh Ngạo Huyên

- Ngươi không thể ngăn được ta.

Tĩnh Ngạo Huyên lạnh nhạt nói:

- Vũ Đạo Trà Hội không phải là nơi phân sinh tử, thua một chiêu cũng là thua, hi vọng ngươi có thể tuân thủ.

- Hừ, với ta mà nói, giao thủ với người khác, nhất định phải phân thắng bại, tránh ra

Sở Trung Thiên bước ra một bước, khí lưu màu đỏ sậm hung hãn phóng ra ngoài như bão táp.

Tĩnh Ngạo Huyên không nói gì nữa, ánh mắt của nàng lập lòe Lôi Đình, Lôi Đình bạo ngược, sau một khắc xoẹt xẹt xoẹt xẹt rung động, một cổ lam sắc khí lưu phóng lên trời, trong cổ khí lưu này ẩn chứa võ đạo ý chí cực kì đáng sợ, trực tiếp xé tan cả bầu trời.

Hai cổ khí lưu trùng kích một chỗ, mỗi người chiếm cứ một nửa giang sơn.

Lôi Chi Công Chúa Tĩnh Ngạo Huyên dùng hành động nói cho biết Sở Trung Thiên, nơi này là sân nhà của ai.

Bốn phía, mọi người đang tận lực ngăn cản sự trùng kích của hai cổ khí lưu, kinh hô lên

- Võ đạo ý chí cấp võ hồn, còn Chân Nguyên này, thoạt nhìn có vẻ không kém Cương nguyên của Sở Trung Thiên quá nhiều, chẳng lẽ nàng đã tu luyện công pháp Địa cấp đỉnh giai đến đệ thập tứ trọng sao.

- Không, chỉ sợ là cảnh giới cao nhất, đệ thập ngũ trọng mới đúng.

- Đã sớm nghe nói Tĩnh công chúa là Lôi linh thể, tu luyện lôi hệ Chân

Nguyên so với người thương nhanh hơn gấp mấy lần, giờ xem ra quả nhiên không giả.

Chân Nguyên do thuộc tính linh thể tu luyện ra tuy rằng so ra kém Cương nguyên của Cương linh thể, nhưng có một điểm Cương linh thể so ra kém đó chính là tốc độ thuộc tính linh thể tu luyện ra Chân Nguyên tương ứng cực nhanh, ngươi khác trong vài năm có lẽ chỉ tăng công pháp lên được một trọng, mà thuộc tính linh thể lại có thể tăng lên ba thậm chí bốn trọng, điều này khiến cho thuộc tính linh thể có thể tu luyện công pháp Địa cấp đỉnh giai đến cảnh giới cao nhất dễ dàng.

Không thể nghi ngờ, Tĩnh Ngạo Huyên về mặt tu luyện công pháp, đã vượt lên trước tất cả mọi người, độc lĩnh phong tao, không những thế còn cô đọng ra vũ hồn chính thức nữa.

Diệp Trần rơi xuống tràn nhìn thấy một màn này cũng kinh hãi, Tĩnh Ngạo Huyên nếu không có vài phần bổn sự, cũng không có khả năng giành được tư cách người chủ trì trà hội được.

Đương nhiên, hắn cũng nhìn ra được, Cương nguyên của Sở Trung Thiên kỳ thật còn cao hơn Chân nguyên củaTĩnh Ngạo Huyên, dù cổ Chân Nguyên có thêm võ đạo ý chí cấp võ hồn. nhưng chớ quên, Tĩnh Ngạo Huyên về mặt tu luyện lôi hệ Chân Nguyên thì rất nhanh, tìm hiểu lôi chi ý cảnh và lôi chi áo nghĩa cũng không kém, điểm này Sở Trung Thiên tuyệt đối không thể nào sánh được.

Sở Trung Thiên hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, đừng nói hắn giờ phút này đã tiêu hao không ít, chiến lực chỉ còn lại tám chín thành, cho dù là vào thời kỳ toàn thịnh cũng chưa chắc có thể đánh lui Tĩnh Ngạo Huyên được, đối phương là một cao thủ cùng cấp bậc với hắn, không trải qua chiến đấu sinh tử, ai mạnh ai yếu khó có thể biết được.

Thu hồi Cương Nguyên, Sở Trung Thiên xoay người đi đến chỗ ngồi của mình, trong miệng nói:

- Tốt, ta cho Tĩnh Ngạo Huyên ngươi mặt mũi.

Tĩnh Ngạo Huyên theo đó thu liễm Chân Nguyên, âm thầm thở ra một hơi, nàng còn lo lắng Sở Trung Thiên sẽ làm ra những hành vi không có lí trí, một khi đối phương bão nổi, chỉ sợ phải tập hợp lực của ba người Diệp Trần, Lý Tiêu Vân và nàng mới có thể trấn áp hắn được, dù sao đánh bại và trấn áp là hai việc hoàn toàn khác nhau, Sở Trung Thiên chính là loại không thể nào chinh phục được, bị dính một sát chiêu của Diệp Trần cũng chỉ chảy chút máu, qua đó có thể thấy được phần nào.

Bất quá Sở Trung Thiên lui bước cũng khiến nàng khá bất ngờ, sự bướng bỉnh khó thuần của Cương Linh Thể từ xưa đến này ai cũng biết, chuyện đã nhận định thì rất khó khuyên can.

Nghiêng thân, Tĩnh Ngạo Huyên gật đầu về phía Diệp Trần, theo ánh mắt của nàng có thể thấy được, nàng đã đối đãi với Diệp Trần như là nhân vật cùng cấp bậc với mình.

- Ta xuống nghỉ ngơi một chút.

Diệp Trần hai tay ôm quyền, quay lại chỗ ngồi của mình.

- Diệp Trần thắng, Diệp Trần rõ ràng đã đánh bại cao thủ Chân Long cấp Cương Linh Tử.

- Nam Trác Vực chúng ta giờ đã được đẩy lên đầu sóng ngọn gió, sau khi trở về nhất định phải cố gắng gấp bội, miễn cho bị người khác xem thường.

Trong mười bảy người của Nam Trác Vực, có mấy người nổi bật trong Tiềm Long Bảng âm thầm nghị luận.

Không chỉ có Nam Trác Vực, những thanh niên tuấn kiệt của vực khác đều nhìn vào Diệp Trần đang hạ tràng, trong mắt bắn ra lửa nóng, có ghen ghét, có kính nể, hết sức phức tạp.

Thác Bạt Khổ ngồi trong đình đài cười nói:

- Không thể tưởng được Cương Linh Tử có được Cương Linh Thể cũng bị bại trên tay ngươi, phỏng chừng gọi người là đệ nhất nhân của Nam Phương Vực Quần cũng không phải là không được.

Diệp Trần lắc đầu cười cười

- Không nên xem thường Sở Trung Thiên, chăm chú mà nói thì thực lực của hắn cũng không khác ta lắm, phòng ngự cũng là một bộ phận của thực lực, nếu chiến đấu sinh tử thì... ta không nắm chắc có thể tất thắng được, về phần đệ nhất nhân của Nam Phương Vực Quần thì ngươi quá coi thường Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân rồi, bọn hắn có lẽ không đánh bại được Sở Trung Thiên nhưng chưa hẳn sẽ thua ta, con đường tu luyện có quá nhiều chuyện không nói trước được.

Thác Bạt Khổ gật gật đầu, hắn biết rõ Diệp Trần nói không sai, nhưng dù nói thế nào thì, trong một đời tuổi trẻ của Nam Phương Vực Quần, người có thể đánh bại Diệp Trần cơ hồ không có bao nhiêu cả.

- Lý Tiêu Vân, đến phiên chúng ta giao thủ!

Chưa quay lại chỗ ngồi của mình, Tĩnh Ngạo Huyên nhìn về phía Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân.

- Đương nhiên!

Ngân sắc thiết phiến mở ra, Lý Tiêu Vân xuất hiện trong tràng

Chiến đấu giữa Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân tuyệt đối không kém một trận chiến giữa Diệp Trần và Sở Trung Thiên, sóng xung kích từ trên tràng truyền ra một hồi nối tiếp một hồi, chưa từng ngừng qua.

Công pháp của Tĩnh Ngạo Huyên đã tu luyện đến cảnh giới cao nhất, đệ thập ngũ trọng nên Chân Nguyên tinh thuần, bản thân lại cô đọng được vũ hồn chính thức, phối hợp thêm áo nghĩa võ học lôi hệ, từng chiêu từng thức,

khí phách bức nhân, có được ý chí và tác phong của Lôi Đình.

Công pháp của Lý Tiêu Vân là đệ thập tứ trọng, độ tinh thuần của Chân Nguyên hơi kém Tĩnh Ngạo Huyên một chút, chỉ là ý chí của hắn đã đạt đến trình độ rất cao, vẻn vẹn chỉ dưới Diệp Trần, rõ ràng đã cô đọng ra võ hồn chuẩn tông sư cấp, hơn nữa hắn lại tu luyện rất nhiều áo nghĩa võ học, phỏng chừng nhiều nhất trong số những người ở đây, áo nghĩa võ học phong hệ có ba môn, áo nghĩa võ học Tinh Quang hệ hai môn, mặt khác, hai tay của hắn có phong ấn một cổ lực lượng thần bí, cổ lực lượng thần bí này mỗi lần bộc phát đều có thể hóa giải thế công của Tĩnh Ngạo Huyên.

Phanh!

Chân Nguyên bích chướng trước đình đài bị nghiền nát, quyền phòng lập tức ập vào như sóng

Diệp Trần cách không bắn ra một đạo Thanh Liên kiếm khí, trừ khử quyền phong.

- Áo nghĩa võ học Lôi hệ thật đáng sợ, Thác Bạt Khổ nói ra.

Lần này Chân Nguyên bích chướng bị nghiền nát hoàn toàn là ngoài ý muốn, dù sao bằng vào sóng xung kích thì... còn không đủ để đánh tan bố trí phòng ngự của Thác Bạt Khổ, nhưng nghiền nát Chân Nguyên bích chướng không phải là sóng xung kích, mà là Tĩnh Ngạo Huyên thực chất đánh giơi, nguyên lai Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân tranh khỏi công kích của Tĩnh Ngạo Huyên khiến quyền phong xông tới đây.

Cũng may đạo quyền phong này đã kiệt lực, nếu không cũng không phải một đạo Thanh Liên kiếm khí là có thể trừ khử.

- Áo nghĩa võ học Lôi hệ năm thành hỏa hầu quả nhiên không bình thường.

Bản thân Diệp Trần cũng tìm hiểu Lôi chi ý cảnh tự nhiên có thể nhìn ra Tĩnh Ngạo Huyên tại áo nghĩa võ học lôi hệ đã đạt thành tựu rất cao, trên

thực tế, lôi linh thể phối hợp với áo nghĩa võ học lôi hệ, nếu so với người bình thường thì càng kiếm cứ thượng phong.

Trên tràng, Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân xông lên, đã đến trên không trung.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Bầu trời Lôi Đình lập loè, mây đen giăng khắp bầu trời đã trở thành trợ lực của Tĩnh Ngạo Huyên.

Lý Tiêu Vân cũng không chịu thua, áo nghĩa võ học phong hệ có thể thôi tan toàn bộ mây đen, ngay cả Lôi Điện cũng bị thổi tan, áo nghĩa võ học Tinh Quang hệ có lực xuyên thủng khó có thể tưởng tượng được.

- Hoàng Cực Kinh Thế Quyền!

Tĩnh Ngạo Huyên một quyền so với Hoàng Cực Phách Thế Quyền còn kinh khủng hơn, lôi quang chấn động giống như Cuồng Long xông ra ngoài.

"PHÁ...! "

Thiết phiến trong tay Lý Tiêu Vân vung vẩy đầy trời, cũng thi triển ra áo nghĩa võ học phong hệ cực kì lợi hại, trừ khử đi công kích của Tĩnh Ngạo Huyên.

Một trận chiến này, vẫn tiếp tục đến khi hoàng hôn buông xuống.

Hai bên vẫn không cách nào phân được thắng bại

Tuy rằng thân thể bọn hắn đã rất miệt nhưng tinh thần rõ ràng lại càng thêm tràn đây, đó là ý chí chiến đấu do toàn lực tập trung mang lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 470: Kiếm Khách Không Có Sơ Hở. (Thượng,Hạ)

Lại ngàn chiêu qua đi.

Lý Tiêu Vân đình chỉ công kích, cười nói:

- Xem ra, thời gian gần nửa ngày căn bản khôn đủ dùng, Vũ Đạo Trà Hội đến sáng sớm đã kết thúc rồi.

Tĩnh Ngạo Huyên gật gật đầu

- Xem như ngang tay đi!

Không phải hai người không muốn phân thắng bại, trên thực tế, bọn hắn đã đến lúc tinh bì lực tẫn, chính là thời cơ phân thắng bại tốt nhất, nhưng thời gian lại không cho phép, dù sao bọn hắn cũng không phải cuối cùng, mỗi người còn phải chọn Sở Trung Thiên hoặc là Diệp Trần để đánh một hồi, về phần chọn ai thì còn phải nhờ rút thăm để quyết định, nếu rút thăm được Sở Trung Thiên thì không thể giao thủ với Diệp Trần, chuyện này cũng không có cách nào, cả hai chỉ có thể chọn một, đổi thành Sở Trung Thiên và Diệp Trần cũng thế!

Nhật quang tinh trụ bên trong Cẩm Tú Viên đã sáng lên, hào quang nó tản mát ra khiến cho Cẩm Tú Viên và Chỉ Điểm Giang Sơn Đài giống như là ban ngày vậy.

Bên trong đình đài, mọi người nhao nhao nghị luận.

- Tĩnh công chúa và Thiên Thư Công Tử bất phân thắng bại, không biết hai cuộc tranh tài tiếp theo, có người nào thắng không nữa.

- Khó! Phòng ngự của Sở Trung Thiên tuyệt đối biến thái, công kích của

Tĩnh công chúa thì nhanh như Lôi Đình, Thiên Thư Công Tử phiêu miểu như gió, kiếm pháp của Diệp Trần thì quỷ thần khó lường. Nếu phải chọn ai thắng thì ta sẽ chọn Diệp Trần, người ta dù sao cũng là quỷ thần khó lường nha, đúng vậy, không thể lường trước được.

- Có chút đạo lý, bất quá ta thấy là Thiên Thư Công Tử, áo nghĩa võ học của hắn rất nhiều.

Rút thăm rất đơn giản, bốn cây thẻ gỗ, hai đỏ hai lam, đỏ luận bàn với đỏ, lam luận bàn với lam, không cho phép dùng tinh thần lực, ngươi vận dụng tinh thần lực, người khác đều có thể cảm ứng được, về phần Diệp Trần cũng không muốn dùng tinh thần lực để gian lận, với hắn mà nói, giao chiến với ai cũng giống nhau cả.

Diệp Trần rút thăm được chính là thẻ gỗ màu đỏ, Thiên Thư Công Tử Lý Tiêu Vân cũng thế.

- Ha ha, vận khí của ta không tệ.

So sánh với Sở Trung Thiên thì Lý Tiêu Vân càng thích luận bàn với Diệp Trần hơn, cũng không phải thực lực của Sở Trung Thiên yếu mà trái lại, phòng ngự của Sở Trung Thiên quá mạnh mẽ, áo nghĩa võ học của hắn có nhiều hơn nữa cũng không có biện pháp chiếm cứ thượng phong, luận bàn với Diệp Trần thì tốt rồi, song phương đều chơi kỹ thuật.

Trận luận bàn giữa Tĩnh Ngạo Huyên và Sở Trung Thiên bắt đầu trước.

Hai người vừa bắt đầu đã so đấu qua chân nguyên và lực công kích của võ đạo ý chí lực, Tĩnh Ngạo Huyên hơi yếu hơn một bậc, nhưng đánh chính thức thì lại ngang tay nhau, Tĩnh Ngạo Huyên về mặt tìm hiểu áo nghĩa võ học cao hơn Sở Trung Thiên một chút.

- Ám Viêm Diệt Sát Ba.

Chiến đấu dần đến cao trào, Sở Trung Thiên thi triển ra áo nghĩa võ học công kích phạm vi lớn nhất, công kích đơn thể hơi yếu một chút, sóng năng

lượng màu đỏ sậm thoáng cái bao phủ Tĩnh Ngạo Huyên vào trong.

Phanh!

Sóng năng lượng nổ tung, Tĩnh Ngạo Huyên ngược dòng trên xuống, nắm tay phải mang theo vô tận Lôi Đình đánh về phía Sở Trung Thiên.

Phá Sát Bá Long Giản của Sở Trung Thiên vừa vặn hoàn thành, một giản nghênh đón.

Tiếng nổ mạnh kinh thiên chấn động toàn bộ trên không Lôi Đô, hai đạo nhân ảnh bắn ngược trở về, khi bọn hắn bắn nhanh về sau thì bành trướng lên ám sắc cường quang, cường quang thôn phệ Hắc Ám.

- Cương Nhận Trảm.

Cương nguyên của Sở Trung Thiên quả thật rất cường hãn, về mặt khu trừ lực ảnh hưởng thì cao hơn Tĩnh Ngạo Huyên cho nên dù ở vào trạng thái bắn ngược về sau, nhưng vẫn thúc dục được một phần nhỏ chân nguyên, phát động về phía Tĩnh Ngạo Huyên một lần công kích phạm vi lớn bình thường.

Xuy xuy xùy!

Khí lưu đao nhận màu đỏ sậm phá nát hư không, bao phủ Tĩnh Ngạo Huyên vào trong đó.

Tĩnh Ngạo Huyên hít sâu một hơi, theo cái hít vào này, trên người của nàng nổi lên Lôi Đình lập lòe bạo ngược, chân nguyên tựa hồ như nhảy lên, hình thành bên ngoài cơ thể nàng một vòng xoáy màu xanh da trời, nắm tay phải nắm chặt, ngón giữa lồi ra, nàng vung một quyền ra ngoài.

- Hoàng Cực Phách Thế Quyền.

Quyền phong mênh mông cuồn cuộn phá hủy vô số khi lưu đao nhận đang bay đến, cũng xé rách luôn ám sắc cường quang vẫn còn đang bành

trướng, lại lần nữa đẩy lui Sở Trung Thiên về sau trăm bước. Bất quá lúc này Sở Trung Thiên đã khởi động hộ thể cương nguyên, quyền phong và hộ thể cương nguyên va chạm, bộc phát ra tiếng kim loại ma sát rợn người, không có bất kì hiệu quả nào.

- Diệp Trần này, quả thực đáng sợ.

Nhìn thấy một màn này, Tĩnh Ngạo Huyên không thể không thừa nhận, ở phương diện khác, nàng không bằng Diệp Trần.

Diệp Trần có thể đánh bại Sở Trung Thiên, nàng cho là mình dù không thể đánh bại đối phương, cũng sẽ chiếm một chút thượng phong, nhưng tưởng tượng không giống với sự thật chút nào, Sở Trung Thiên tuyệt đối không phải là một cục xương dễ gặm, phòng ngự mạnh, công kích cao, né tránh cũng cao, nếu mình không phải là Lôi Linh thể, có thể kích thích tính linh hoạt của thân thể, về mặt phản ứng hơn xa người bình thường thì chưa hẳn có thể chống lại Sở Trung Thiên được.

Nàng đã rõ, Diệp Trần không chỉ lợi hại về mặt chiến đấu mà cũng là loại thiên tài loại hình toàn năng, năng lực thích ứng siêu cường. Ví dụ như giữa thiên tài và thiên tài có thể có gì đó khắc chế lẫn nhau, cũng vì sự khắc chế này nên ngược lại thua trong quyết đấu, mà Diệp Trần cơ bản không tồn tại vấn đề này, hắn chống lại bất cứ kẻ nào cũng sẽ không yếu thế, muốn công kích có công kích, muốn né tránh có né tránh, muốn kỹ thuật có kỹ thuật.

Nói ngắn lại, đơn đả độc đấu, Tĩnh Ngạo Huyên không sợ Diệp Trần, nhưng về năng lực thích ứng chiến đấu, nàng bị Diệp Trần bỏ xa không ít.

Diệp Trần không hề có nhược điểm, là kiếm khách không có sơ hở.

Lý Tiêu Vân cũng nhìn ra Tĩnh Ngạo Huyên không có biện pháp cầm chân được Sở Trung Thiên, mà trước đó, Diệp Trần lại đánh bại Sở Trung Thiên, điều này đại biểu cho vấn đề gì, hắn rất rõ ràng.

- Thật sự không thể khinh thường chút nào a!

Đây là lần đầu Lý Tiêu Vân không có nắm chắc tất t hắng, dù chống lại Tĩnh Ngạo Huyên, hắn cũng đều cho rằng người thắng lợi cuối cùng sẽ là mình, chỉ cần cho hắn thời gian, đây không phải là tự tin về thực lực, mà là sự tự tin từ tính cách, không thể thắng, cũng phải thắng, nhưng chiến đấu giữa Tĩnh Ngạo Huyên và Sở Trung Thiên khiến cho hắn hiểu được, Diệp Trần không phải là người bình thường, đối phương không có bất kỳ sơ hở nào, cứ nhìn bộ dáng chật vật của Sở Trung Thiên khi chiến đấu với hắn thì rõ.

Lý Tiêu Vân không khỏi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Diệp Trần.

Diệp Trần ánh mắt thâm thúy, nhìn chăm chú lên cuộc chiến của Sở Trung Thiên và Tĩnh Ngạo Huyên, nói đúng ra thì, hắn nhìn chăm chú chính là Tĩnh Ngạo Huyên, đối phương về mặt Lôi chi Ý Cảnh đã đạt được thành tựu mình không thể nào sánh nổi, thứ hắn chú ý chính là Lôi Đình ý cảnh tầng sâu hơn, thứ mà hắn còn không thể sờ thấu được.

- Không hổ là Lôi chi Công Chúa, đã đụng chạm đến biên giới của Lôi chi áo nghĩa, chỉ kém một bước là nhập môn rồi.

Diệp Trần âm thầm nghiêm nghị, chỉ cần Tĩnh Ngạo Huyên tìm hiểu được một tia Lôi chi áo nghĩa, tất cả mọi người ở đây sẽ không có ai là đối thủ của nàng nữa, kể cả hắn.

Đương nhiên, những thứ mình có thể đột phá còn nhiều hơn nữa... hình thức ban đầu của Kiếm Hồn, Thanh Liên kiếm quyết, Mộc Chi Ý Cảnh, những thứ này đều có thể đột phá cả.

Oanh!

Trên bầu trời, tinh sắc khí lưu và mực sắc Lôi Đình riêng mình chiếm cứ một phương, chiến đầu của hai người cũng không phân được thắng thua, ai cũng không làm gì được đối phương.

Tĩnh Ngạo Huyên thu tay lại dừng trong hư không

- Ta không thắng được.

Sở Trung Thiên bĩu môi

- Ta cũng không thắng được ngươi.

Hắn rất phiền muộn, có một Diệp Trần thì cũng thôi đi, nhưng Tĩnh Ngạo Huyên cũng lợi hại phi phàm, hơn nữa thêm vào Lý Tiêu Vân tương đương với Tĩnh Ngạo Huyên, ba người, hắn một người cũng không thắng được, thậm chí còn thua trên tay Diệp Trần nữa chứ.

- Diệp Trần, đến phiên chúng ta.

Lý Tiêu Vân tay phải hư dẫn.

Thanh tỉnh lại từ trong trạng thái tìm hiểu, Diệp Trần gật gật đầu.

Vèo!

Vèo!

Hai người cũng không nói nhảm, trực tiếp vọt lên hư không.

- Phiến Vũ Trường Long.

Lý Tiêu Vân dẫn đầu phát động công kích, đại lượng Phong nguyên khí tập kết tới, hóa thành một vòi rồng óng ánh trong suốt vọt tới Diệp Trần.

Xoẹt!

Vòi rồng bị khai mở, nguyên lai Diệp Trần ngay tại lúc vòi rồng còn chưa đạt đến uy lực lớn nhất, đã xuất kiếm phản kích.

- Lợi hại!

Lý Tiêu Vân thần sắc ngưng trọng, bất chấp công kích, lập tức nhanh

chóng lùi lại, trong quá trình đó, hắn liên tiếp vung vẩy quạt sắt, liên tiếp thi triển ra "Phiến Vũ Lê Hoa" và "Phiến Vũ Liêm Nhận" .

Vòi rồng hình dáng hoa Lê và liêm đao giống như phong nhận một trái một phải, giáp công Diệp Trần.

Diệp Trần cực độ tỉnh táo, sau đó thuấn di bảy bước, bảy bước này vô cùng xảo diệu, vòi rồng và lưỡi đao phát sinh va chạm trước người ba bước, mà khoảng cách ba bước, đúng lúc là khoảng cách Nghịch thức Thiên Lôi Thiết có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, kiếm quang cuốn từ trên xuông, mang theo sóng năng lượng hỗn loạn đánh về phía Lý Tiêu Vân.

Tốc độ lui về sau của Lý Tiêu Vân có nhanh hơn nữa cũng không bằng tốc độ của sóng năng lương, quạt sắt nhô lên cao khẽ múa, bảo hộ bản thân cực kì chặt chẽ, cẩn thận.

Bành bành bành bành bành bành bành...

Tiếng khí kình bạo liệt vang lên không dứt, khí huyết của Lý Tiêu Vân thoáng sôi trào.

Bỗng nhiên, Lý Tiêu Vân giống như một cơn gió mát, chẳng những làm tan sóng năng lượng bạo phá, càng chuyển dời đi mấy chục bước, tại nguyên chỗ, mười đạo kiếm mang giao nhau mà qua, là Song Kiếm Lưu của Diệp Trần.

"Nguy hiểm thật" Trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, quạt sắt trong tay Lý Tiêu Vân chuyển một vòng, chấn động, áo nghĩa võ học Tinh Quang hệ "Phiến Vũ Thất Tinh Sát" đánh ra.

Không xoay người người, tay trái Diệp Trần cầm ngược Lôi Trạch Kiếm, chỉ là sau khi đánh trúng, kiếm chỉ vặn vẹo xuyển qua bảy đạo hàn tinh, đồng thời lúc đánh tan sát chiêu của đối phương, bàn chân đạp khí lưu, lộn ngược lên trời, đầu dưới chân trên, thức thứ chín của Thanh Liên kiếm pháp Sinh Sinh Bất Tức được thi triển ra.

Đồng tử Lý Tiêu Vân co lại thành một điểm nhỏ, uy lực của một kiếm ngày hắn biết rõ, ngay cả Sở Trung Thiên, cũng phải chịu thiệt thòi lớn, bị Diệp Trần đánh cho phòng ngự bị xé toang, không có chút lực phòng thủ này, nếu mình mà trúng phải chiêu này thì chỉ có bại chứ không thể thắng nổi.

Tuyệt đối không thể trúng!

Trên cánh tay phải lập lòe lên điểm điểm tinh quang, mạch máu bên trong đều trở nên trong suốt, mắt thường cũng có thể thấy được, phần da thịt trên tay phải của Lý Tiêu Vân, hiện ra một vòng quang vân phức tạp, quang vân này thập phần cổ xưa, giống như tinh thần, lại như tinh thần quỹ tích, mà da thịt bên tay trái của Lý Tiêu Vân cũng sáng lên một vòng quang vân, đây là một loại quang vân giống như gió lốc, thiếu đi một chút cổ xưa, nhiều thêm một chút lăng lệ ác liệt.

- Phong Chi Chướng Ngại.

Không có bất kì quá trình thi triển võ học áo nghĩa nào, Lý Tiêu Vân vươn tay trái ra, phía trước lăng không nhiều một phòng tường được lập kín, phong tường ẩn chứa huyền ảo, vòng xoáy lớn ôm vòng xoáy nhỏ, vòng xoáy nhỏ kết nối vòng xoáy lớn, không cần bất kì động lực nào liền có thể chuyển động vĩnh cửu cho đến khi bị phá hư mới thôi.

PHỐC!

Phong tường bị xuyên thấu, xé rách.

Thanh Liên kiếm pháp thức thứ chín tên là Sinh Sinh Bất Tức không phải nói chơi, phong tường mặc dù tự cung tự cấp, cũng không sánh nổi với tốc độ phá hư của Sinh Sinh Bất Tứ, đây là một kiếm chiêu cực độ đáng sợ.

- Thất Tinh Hoành Độ.

Lý Tiêu Vân biết rõ Phong Chi Chướng Ngại không thể ngăn được Diệp Trần, bất quá cũng không có việc gì, mục đích thật sự của hắn là chiếu số ở

tay phải, chỉ thấy ngón tay cái của hắn vân vê một cái, quạt sắt khép lại, một sợi xích sắt như cột sáng màu bạc, xích sắt quán chú đại lượng chân nguyên và Tinh Quang, nghiêng nghiêng vung lên.

Một khỏa Tinh Châu!

Hai khỏa Tinh Châu!

Ba khỏa Tinh Châu!

Xếp đặt dựa theo Bắc Đấu Thất Tinh, một khỏa lại một khỏa Tinh Châu do Chân Nguyên và Tinh Quang ngưng tụ thành ra đời, những Tinh Châu này sáng tối bất định, lóe ra hào quang sáng chói.

Diệp Trần nhíu mày, Bắc Đấu Thất Tinh trên bầu trời của Chân Linh Đại Lục khác với thế giới kia của hắn, nó là chủ tinh của Bắc Đẩu Tinh Vực, có lực lượng to lớn huyền ảo, ở trong tối tăm, hắn biết rõ một khi để cho Thất Tinh xếp đặt xong xuôi, sẽ sinh ra uy hiếp đói với mình, tuy rằng hắn không sợ uy hiếp, nhưng diệt trừ uy hiếp trước khi nó còn chưa nảy sinh, không thể nghi ngờ là càng thêm hiệu quả.

Thanh Mộc kiếm chấn động, kiếm khí súc thế không phát phun ra ngoài.

Ba!

Khỏa Tinh Châu thứ sáu vừa sinh ra đời, liền gặp phải kiếm khí xâm nhập, thoáng cái tan vỡ.

Chợt là khỏa thứ năm, thứ tư, thứ ba....

"Rõ ràng nhanh như vậy" Lý Tiêu Vân mày còn nhíu lại hơn cả Diệp Trần, Diệp Trần khó chơi, hắn đã chân chính cảm nhận được rồi, đối phương căn bản không để cho ngươi bất cứ cơ hội nào, Thất Tinh Hoành Độ này của hắn, tốc độ sinh ra đời của bảy khỏa Tinh Châu có thể nói là như tốc độ ánh sáng, nhưng vẫn không cách nào xếp đặt hoàn tất được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 471: Người Chủ Trì Vũ Đạo Trà Hội Lần Tiếp Theo. (Thượng,Hạ)

Khỏa Tinh Châu cuối cùng tan vỡ, Sinh Sinh Bất Tức của Diệp Trần chỉ còn lại có một tia lực đạo, trùng kích lên hộ thể chân nguyên của Lý Tiêu Vân.

Hộ thể chân nguyên không vỡ nhưng Lý Tiêu Vân lại bay ngược ra ngoài.

Cầm kiếm mà đứng, Diệp Trần không truy kích Lý Tiêu Vân, mũi kiếm chỉ xéo lên mặt đất thỉnh thoảng lại phụt ra kiếm mang, giống như độc xà thổ tín vậy.

- Diệp Trần, về phương diện kĩ thuật chiến đấu, ta chưa bao giờ phục người khác, giờ xem như ta phục ngươi rồi, bất quá lấy khả năng của ngươi, cũng chưa chắc có thể phá giải Thất Tinh Hoành Độ.

Từ đáy lòng, Lý Tiêu Vân có chút bội phục Diệp Trần, chính vì bội phục đối phương nên hắn rõ, chỉ có sát chiêu chung cực Thất Tinh Hoành Độ mới có thể mang lại uy hiếp cho đối phương, những thứ khác không được.

Thất Tinh Hoành Độ cần rút ra tinh thần lực lượng phong ấn nơi tay phải, mà tinh thần lực lượng không sai biệt lắm có thể thi triển được hai lần, giờ giảm bớt quá trình gỡ bỏ niêm phong, cho nên Lý Tiêu Vân thi triển ra nhanh hơn, bảy khỏa Tinh Châu lập lòe trong hư không

Sau khi Thất Tinh xếp đặt hoàn tất, cùng với Bắc Đấu Thất Tinh trên bầu trời sinh ra mối liên hệ vi diệu, không ngừng hấp thu lượng lượng Bắc Đấu Thất Tinh bổ túc bản thân, theo Tinh Quang sáng chói phát ra từ trên Tinh Châu, một màn kinh người phát sinh, Tinh Châu ở khắp bốn phía trong hư không chẳng biết từ lúc nào trở nên tối lại, phảng phất như ngôi sao trên

bầu trời, lập lòe quang huy chỉ có ở Bắc Đấu Thất Tinh.

Oanh!

Thất Tinh quang huy phóng thích đến cực hạn, mang theo khí tức vĩnh hằng từ cổ chí kim đánh về Diệp Trần ở phía đối diện, một khắc này, thời gian giống như đang đảo lưu, Tinh Hà mãnh liệt.

- Sát chiêu nguy hiểm

Sắc mặt Diệp Trần bỗng nhiên biến đổi, Kiếm ý Tông Sư cấp bạo phát ra ngoài, Kiếm Ý quang huy không thể nào phai mờ bỏ qua quy tắc của tinh không, lóe ra quang huy thuộc về mình, chống lại cô tịch hắc ám.

Thấy Lý Tiêu Vân ngay cả Thất Tinh Hoành Độ cũng đều thi triển ra, trong mắt Tĩnh Ngạo Huyên lóe lên tinh quang rồi biến mất. Uy lực của chiều này, nàng hoàn toàn hiểu rõ, trước đó, Lý Tiêu Vân cũng từng dùng nó để đối phó với mình, cũng may nàng là Lôi Linh thể, tu luyện cũng là Lôi hệ chân nguyên, chẳng những có thể kích thích tính linh hoạt của thân thể, lại có thể kích thích giác quan, không bị mất phương hướng bên trong bóng tối, đánh mất đấu chí phản kích của mình. Phải biết rằng, trong tinh không, cũng có tia chớp Lôi Đình, Lôi Đình chưa khi nào lùi bước cả, nàng cũng như thế, ngoại trừ những thứ đó ra, phỏng chừng cũng chỉ có Cương linh thể và Cương Nguyên của Sở Trung Thiên là có thể chính diện chống lại Thất Tinh Hoành Độ, không cần phá giải.

- Bại đi!

Ánh mắt Lý Tiêu Vân sáng quắt nhìn chằm chằm vào Diệp Trần đang bị Thất Tinh thôn phệ .

Nhưng rất nhanh, ánh mắt của hắn liền trở nên trì trệ, trong tầm mắt, Diệp Trần cũng không dễ dàng sụp đổ như tưởng tượng, trên người hắn phát ra quang huy, mang theo Bất Hủ khí tức, Bất Hủ khí tức lượn lờ, thứ sụp đổ ngược lại là Hắc Ám ở bốn phía, tựa hồ ở trước mặt hắn, ngoại trừ hắn ra,

bất cứ vật gì cũng phải đi đến cuối cùng, chỉ có hắn, Bất Hủ bất diệt, Thiên Địa vĩnh hằng.

Kiếm Ý mạnh nhất - Bất Hủ Kiếm Ý!

- Phá.

Có Bất Hủ Kiếm Ý hộ thể, ánh mắt Diệp Trần thanh minh, một chiêu Sinh Sinh Bất Tức xuyên qua bốn khỏa trong Thất tinh, sau đó thân hình hắn xoay chuyển, Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết chém ngược từ trên xuống, phá hủy ba khỏa còn lại, đến lúc này, Thất Tinh Hoành Độ đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Hô!

Gió nhẹ thổi qua, Diệp Trần xuất hiện lại trong tầm mắt của mọi người, tay phải hắn nắm lấy Thanh Mộc Kiếm dựng thẳng trước ngực, chuôi kiếm ngang với cằm, kiếm thân lóe ra Bất Hủ Kiếm Ý quang huy, bên ngoài cơ thể hắn Bất Hủ khí tức lởn vớn tứ tán, ngay cả ánh sao yếu ớt trên thiên không cũng bị xua tan đi

Thân hình khẽ động, Thanh Mộc Kiếm trong tay Diệp Trần đâm thẳng ra ngoài, vẫn là Sinh Sinh Bất Tức, nhưng Sinh Sinh Bất Tức lần này, ẩn chứa chính là Bất Hủ Kiếm Ý, Sinh Sinh Bất Tức phối hợp thêm với Bất Hủ Kiếm Ý, hai thứ phảng phất như sinh ra phản ứng vi diệu, uy năng lên, đã vượt qua áo nghĩa võ học năm thành hỏa hầu.

- Phong Chi Chướng Ngại!

Lý Tiêu Vân không ngừng rút ra lực lượng phong ấn nơi cánh tay trái, liên tiếp chế tạo ra ba cái phong tường, phong tường lóe ra ánh sáng óng ánh, cứng rắn như Kim Cương.

Một chắn vỡ tan, hai chắn vỡ tan, ba chắn vỡ tan!

Kiếm thế của Diệp Trần bị trừ khử hơn phân nữa.

BOANG...!

Tra Thanh Mộc Kiếm vào vỏ, Diệp Trần nói:

- Ta không thắng được ngươi.

Lúc hắn phá hư phong tường, lực lượng trên cánh tay trái của Lý Tiêu Vân đã khôi phục đến toàn thịnh, tựa hồ nếu so sánh với tay phải thì lực lượng phong ấn nơi cánh tay trái lại càng dễ bổ sung hơn, không có khả năng bị tiêu hao hết.

Lý Tiêu Vân cười khổ một tiếng

- Ngươi là kiếm khách đầu tiên bức ta đến mức chỉ có thể bị động phòng ngự, nếu đúng ra, là ta thua.

Ý của hắn là thua luận bàn, sinh tử quyết chiến lại là một chuyện khác.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi bầu trời, một đêm sắp qua đi

Diệp Trần và Lý Tiêu Vân song song đáp xuống Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, Tĩnh Ngạo Huyên và Sở Trung Thiên cũng đứng nơi đó, bốn ngươi riêng mình chiếm lĩnh một khối địa phương, tựa hồ chia Chỉ Điểm Giang Sơn Đài ra thành bốn thế giới, một khối Lôi Đình vô tận, một khối gió tanh mưa máu, một khối lóe ra tinh thần quang huy, một khối kiếm khí tung hoành.

Đại biểu cho bốn người mạnh nhất Nam Phương Vực Quần, mang đến cho mọi người rung động thị giác mãnh liệt.

Tĩnh Ngạo Huyên ngẩng đầu quan sát tinh không, nói:

- Vũ Đạo Trà Hội lần này là do Tĩnh Ngạo Huyên ta chủ trì, theo quá trình thì có lẽ cũng xem như hoàn thành, hiện giờ Vũ Đạo Trà Hội đã sắp xong, ta giờ sẽ tuyên bố người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội lần kế tiếp.

- Người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội mới, không biết sẽ là ai.

- Thiên Thư Công Tử đã từng chủ trì qua, người được lựa chọn có lẽ sẽ rơi vào Sở Trung Thiên và Diệp Trần, Diệp Trần lại thắng Sở Trung Thiên, theo ta thì hơn phân nửa là Diệp Trần rồi.

- Ân, có lý/

Vũ Đạo Trà Hội là tụ hội của một đời tuổi trẻ, người chủ trì của mỗi một lần đều do người chủ trì trước đó đề cử, ví dụ như Tĩnh Ngạo Huyên có thể đảm nhiệm là người chủ trì Trà Hội lần này chính là do Thiên Thư Công Tử đề cử, hiện giờ đến lượt Tĩnh Ngạo Huyên để cử người khác.

Không ngoài ý liệu của mọi người, người Tĩnh Ngạo Huyên đề cử đúng là Diệp Trần.

- Diệp Trần trước đó tuy rằng không có danh khí gì, không người biết đến, nhưng ta tin rằng, Vũ Đạo Trà Hội lần này qua đi, thanh danh của hắn sẽ truyền khắp Nam Phương Vực Quần, thậm chí còn đến Vực Quần khác, cho nên, danh khí không phải vấn đề gì, về phần thực lực, mọi người rõ như ban ngày, Nam Phương Vực Quần ta đã thật lâu không xuất hiện qua kiếm khách trẻ tuổi lợi hại như thế, Kiếm Ý của hắn lại càng chấn cổ thước kim, mọi người không có ý kiến gì chứ?

- Ha ha, Tĩnh công chúa nói đùa, chúng ta có thể ý kiến gì chứ, thực lực của Diệp Trần người nào không rõ, không ai dám nói hắn không xứng đảm nhiệm vị trí người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội lần kế cả.

- Ta ủng hộ Diệp Trần.

- Ta cũng ủng hộ.

Thấy nhiều người ủng hộ Diệp Trần như vậy, Mạc Linh Phong hết sức kích động, nếu như dùng một từ để hình dung Diệp Trần thì đó chính là "sất trá phong vân" .

Tư Không Thánh một thân hắc bào phủ kín thân mặt không biểu tình,

bàn tay giấu trong tay áo nắm thật chặt, lúc này đây, hắn vẫn thất bại như trước, thậm chí ngay cả giao thủ với đối phương cũng không làm được, hắn không biết lần thứ tư thực lực của đối phương sẽ tiến triển đến mức nào, bất quá hắn sẽ không buông thc, đả kích sẽ chỉ khiến hắn càng thêm dốc sức liều mạng, tiếp theo hắn sẽ dùng thân phận cao cấp hơn để xuất hiện, mục tiêu của hắn chính là Đệ Nhất Dạ.

Đệ Lục Dạ và Đệ Thất Dạ nhìn thoáng qua Tư Không Thánh, âm thầm lắc đầu, có một đối thủ như vậy, là bất hạnh nhưng cũng là may mắn của Tư Không Thánh, có truy cầu, mới có động lực.

- Hừ/

Sở Trung Thiên hừ lạnh một tiếng, hắn không quan tâm đến thân phận người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội, bất quá thế không có nghĩa là hắn không quan tâm đến chuyện bại bởi người khác, sỉ nhục hôm nay, ngày khác chắc chắn sẽ trả gấp 10 lần, Vũ Đạo Trà Hội lần tiếp theo, hắn sẽ đánh bại Diệp Trần vốn thân là người chủ trì, tình huống như vậy hẳn sẽ rất mĩ diệu.

Thác Bạt Khổ chú ý tới thần sắc của Sở Trung Thiên, chân mày hơi nhíu lại, người này không thể khinh thường a! Hai năm sau, ai biết được hắn sẽ đạt đến mức nào, phải biết rằng, tu vi cảnh giới của đối phương vẫn còn ở Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, thậm chí còn không đạt đến hậu kỳ đỉnh phong. Hắn không biết Cương Nguyên rất khó tu luyện, nhưng một khi có một chút tiến bộ đều thập phần khủng bố, hắn không khỏi bắt đầu lo lắng cho Diệp Trần.

Chợt, Thác Bạt Khổ cười một tiếng.

Mẹ nó, ta lo lắng cho Diệp Trần làm gì, lo lắng cho ai cũng không thể lo lắng cho hắn a! Xem tiến bộ mấy năm nay của hắn, quả thật phải dùng khiến người khác nghe phải kinh sợ để hình dung, không bị hắn bỏ xa đã quý lắm rồi, muốn vượt qua hắn, độ khó không phải chỉ nửa hay một lần.

Trên thế giới này, chí có thể có người Diệp Trần bị vượt qua, còn có chuyện ngược lại sao?

Thác Bạt Khổ buồn cười thầm nghĩ.

Tĩnh Ngạo Huyên thoả mãn gật đầu

- Nếu mọi người đã thập phần ủng hộ Diệp Trần đảm nhiệm người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội lần tiếp theo, vậy thì chuyện này liền quyết định thế đi.

Quay đầu, nàng hỏi Diệp Trần:

- Diệp Trần, Vũ Đạo Trà Hội lần tiếp theo được tổ chức ở chỗ nào?

Diệp Trần đã tiếp nhận thân phận mình là người chủ trì Trà Hội lần tiếp theo, trầm ngâm nói:

- Ngay tại Nam Trác Vực Hắc Long đế quốc Huyền Trọng Sơn Mạch a.

Nam Trác Vực không thể so với Lôi Vực, không có Cẩm Tú Viên, không có Chỉ Điểm Giang Sơn Đài được lực lượng cấm chế bao trùm, cho nên hắn thay vì chọn địa điểm của Trà Hội vào nơi đông dân cư, thì không bằng chọn Huyền Trọng Sơn Mạch địa thế rộng lớn, có khôn cùng trọng lực. Trọng lực khôn cùng ở đó, tương đương với lực lượng cấm chế của tự nhiên, càng có thể thể hiện ra năng lực và lực thích ứng của cá nhân hơn.

- Huyền Trọng Sơn Mạch! Ta đã nghe nói qua, không tệ.

Lý Tiêu Vân gật gật đầu.

Sở Trung Thiên đạm mạc nói:

- Ta không có ý kiến.

- Tốt, Vũ Đạo Trà Hội lần tiếp theo được tổ chức ngay tại Nam Trác Vực Hắc Long đế quốc Huyền Trọng Sơn Mạch, phiền các vị trở về vực của mình, quốc gia của mình truyền bá tin tức này ra.

Tĩnh Ngạo Huyên làm hết phận sự của mình.

- Không có vấn đề gì.

- Nghe nói, Huyền Trọng Sơn Mạch tựa hồ cũng không tệ, có ý tứ.

Bất tri bất giác, phía chân trời sáng lên một mảnh ngân bạch sắc.

Tĩnh Ngạo Huyên hít sâu một hơi, nó:

- Vũ Đạo Trà Hội lần này kết thúc mỹ mãn, mọi người nếu không có việc gì gấp thì có thể ở lại Lôi Đô thêm mấy ngày, nói không chừng sẽ có hoạt động khác, hơn nữa mọi người cũng có thể tự mình tổ chức một Trà Hội, để hiểu rõ lẫn nhau thêm một chút.

Nghe vậy, mọi người biết rõ Vũ Đạo Trà Hội đã chính thức kết thúc rồi, ngược lại có chút không bỏ được, Trà Hội ba ngày ba đêm bọn hắn thu được rất nhiều lợi ích, lại có thể chứng kiến chiến đấu đỉnh phong nhất, việc này đối với những người thập phần kiêu ngạo như bọn hắn mà nói thì quả là một sự kiện khó quên.

- Thực hi vọng Vũ Đạo Trà Hội lần tiếp theo có thể đến nhanh một chút.

- Đợi đi! Thời gian hai năm cũng không dài lắm, bế quan một lần cũng hơn mấy tháng rồi.

Mọi người đứng dậy, một bên ly khai Chỉ Điểm Giang Sơn Đài, một bên cùng nhau trò chuyện.

Trên đài.

Lý Tiêu Vân cười nói với Diệp Trần:

- Chúc mừng ngươi trở thành người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội lần tiếp theo, hi vọng chúng ta có thể phát triển Vũ Đạo Trà Hội thành một Trà Hội quy mô trên toàn đại lục, lại để cho thanh niên tuấn kiệt trên Chân Linh Đại Lục đều tới tham dự Vũ Đạo Trà Hội do Nam Phương Vực Quần chúng ta khởi xướng.

Thời gian phát triển của Vũ Đạo Trà Hội cũng không dài, nguyện vọng lớn nhất của người sáng lập đời thứ nhất chính là để cho Vũ Đạo Trà Hội truyền khắp đại lục, một một lần qua đi, bọn hắn đều kế thừa lý tưởng của người sáng lập, cũng vì Vũ Đạo Trà Hội mà góp một viên gạch, cống hiến một phần lực lượng của mình.

Diệp Trần có thể cảm nhận được sự chân thành của Lý Tiêu Vân, rất nghiêm túc gật đầu một cái.

- Diệp Trần, ngươi đừng vội rời đi! Bốn người chúng ta có thể giao lưu nhiều một chút.

Người nói chuyện chính là Tĩnh Ngạo Huyên, nàng thập phần kính nể kĩ thuật chiến đấu của Diệp Trần, giữa bốn người, Diệp Trần có thể nói là đại sư về phương diện kĩ thuật chiến đấu, việc trao đổi đối với bản thân mình cũng rất có lợi, đương nhiên, nàng cũng nhìn ra được, Diệp Trần cũng tìm hiểu Lôi Chi Ý Cảnh, mà mình đã sắp tìm hiểu đến Lôi chi áo nghĩa rồi.

Diệp Trần nói:

- Có thể, ta không có việc gì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 472: Dị Biến. (Thượng)

Thế giới phát triển cần trao đổi, thực lực tiến triển cũng cần trao đổi, không trao đổi, cũng chính là không có tiến bộ, bế môn tạo xa (*) không phải là cách làm tích cực.

(*) đóng cửa làm xe không quan sát đường sá (ví với chỉ theo ý chủ quan của mình mà làm việc, không cần biết đến thực tế khách quan)

Sở Trung Thiên vốn định rời đi, nghe Tĩnh Ngạo Huyên đề nghị trao đổi, liền chần chờ một chút, không cất bước ly khai, hắn không sợ mình không có tiến bộ, chỉ sợ sau khi mình rời đi, ba người trao đổi, tiến bộ ngược lại càng lớn, thay vì vậy thì không bằng cũng tham dự vào, hắn ngược lại muốn nhìn xem, Diệp Trần về mặt kĩ thuật chiến đấu có cách giải thích gì.

Trà Hội chấm dứt, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành trở lại quán rượu.

Trong hành lang quán rượu, hai người cùng dùng điểm tâm sáng.

Diệp Trần thấy Mộ Dung Khuynh Thành không yên, thỉnh thoảng lại nhìn về hướng tây bắc, không khỏi kỳ quái nói:

- Ngươi sao vậy?

Mộ Dung Khuynh Thành thò tay xoa xoa thái dương, lắc đầu

- Không có gì?

Diệp Trần biết đối phương không muốn nói, có lẽ có gì đó khó khăn, hơn nữa hắn chú ý tới một việc, từ khi chạm mắt nhau tại Cực Âm Chi Địa, hắn phát hiện Mộ Dung Khuynh Thành đã có biến hóa rất lớn, loại biến hóa

này không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, tựa hồ ngay cả bản chất cũng đều xảy ra dị biến.

Vũ Đạo Trà Hội! Diệp Trần! Kiếm Ý Tông Sư Cấp!

Trong sáu ngày này, Lôi Đô tương đối náo nhiệt, mặc kệ là trong tửu lâu, trong trà lâu, phố lớn hay ngõ nhỏ đều có thể nghe được ba từ mấu chốt này.

Chuyện này thường xuyên xuất hiện.

- Ngươi biết không, Vũ Đạo Trà Hội lần này phát sinh một chuyện lớn, một kiếm khách trẻ tuổi không có danh tiếng gì đánh bại Cương Linh Tử Sở Trung Thiên, đánh ngang tay Thiên Thư Công Tử Lý Tiêu Vân, trở thành người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội lần tiếp theo, tên của hắn là Diệp Trần.

- Biết chứ, sao lại không biết, chuyện này truyền khắp mọi nơi rồi, ngay cả tên ranh con nhà Vương Nhị gia cũng biết Diệp Trần rất lợi hại, muốn bái hắn làm thầy, muốn học tập kiếm pháp.

- Việc đó thì tính là gì, nghe nói còn có Ngũ phẩm tông môn đến thu nhận Diệp Trần nữa đấy.

- Ngũ phẩm tông môn? Wow, đây chính là tông môn có vương giả Sinh Tử Cảnh, Diệp Trần có lẽ sẽ gia nhập chứ?

Trong vòng một ngày, ở Lôi Đô người không nghe qua Diệp Trần có lẽ chỉ có tiểu hài tử chưa hiểu chuyện thôi, trong vòng 3 ngày, thành thị phương viên mấy vạn dặm quanh Lôi Đô đều biết kết quả của Vũ Đạo Trà Hội lần này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một tháng, danh tự Diệp Trần sẽ truyền khắp tại Lôi Vự, ba tháng, cái tên Diệp Trần sẽ tản đến toàn bộ Nam Phương Vực Quần.

Hơn hai mươi tuổi, Kiếm Ý Tông Sư Cấp, muốn không oanh động cũng không được!

Mấy ngày nay, quả thật là có trưởng lão của Ngũ phẩm tông môn đến tìm Diệp Trần, muốn Diệp Trần gia nhập tông môn của bọn hắn, cũng đồng ý cho hắn thân phận đại đệ tử, áo nghĩa võ học muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, có thể thương xuyên được vương giả Sinh Tử Cảnh chỉ điểm, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải đủ lòng trung thành.

Diệp Trần khéo léo cự tuyệt, buồn cười, nếu như lựa chọn gia nhập những Ngũ phẩm tông môn này, còn không bằng gia nhập Long Thần Thiên Cung, dù sao cung chủ Long Thần Thiên Cung lại là một trong những đính tiêm vương giả dưới Hư Hoàng, không thể nào so sánh nổi, huống chi, Từ Tĩnh lại ở Long Thần Thiên Cung.

Đối với việc này những người kia cũng không chịu buông bỏ, bọn hắn chuẩn bị quay về tông môn thương định kế hoạch thu nhận Diệp Trần kế hoạch, nếu tất yếu thì, có thể thỉnh tông chủ xuất mã, tin rằng tông chủ cũng sẽ không buông tha cho thiên tài khủng bố như vậy đâu, đối phương thế nhưng lại tăng Kiếm Ý lên đên Tông Sư Cấp khi mới ở tuôi hai mươi, nếu bỏ qua cái thôn này thì sẽ không có cái điếm này rồi. (?)

Cẩm Tú Viên chiếm diện tích 800 khoảnh, phần đông là lâm viên.

Sơn thủy viên, non sông tươi đẹp yên ba mênh mông.

Giữa trung tâm hồ nước, có một tòa đảo nhỏ không lớn lắm, trên đảo nhỏ có kiến tạo một Đình Lâu tao nhã, tầng cao nhất của Đình Lâu, bốn người Diệp Trần đang nhàn nhã uống trà, bốn phía ngoại trừ những cây cột, cũng không có bức tường để che chắn tầm nhìn, ánh mắt đơn giản liền có thể thấy được cảnh đẹp ở bên ngoài.

- Một nơi thật tốt!

Diệp Trần nhìn ra được, Sơn Thủy Viên lấy ý cảnh sâu xa làm chủ đề, ở chỗ này, rất dễ tĩnh tâm lại, tinh tế thưởng thức trà.

Lý Tiêu Vân cười nói:

- Diệp Trần, những ngày này, có lẽ có không ít Ngũ phẩm tông môn đến mời ngươi phải không, cũng khó trách, bản thân ngươi cũng không phải là đệ tử của Ngũ phẩm tông môn, thiên phú lại kinh diễm như vậy, nếu như kéo ngươi vào tông môn thì tương lai tất nhiên sẽ là một trụ cột của tông môn, thậm chí đưa tông môn đến một tầm cao mới cũng không biết được.

Trong bốn người ở đây, ngoại trừ Diệp Trần, ba người còn lại sau lưng đều có vương giả Sinh Tử Cảnh, bọn hắn không cần phải phiền não vì chuyện này

Diệp Trần cười cười, đợi người của những Ngũ phẩm tông môn kia tra được Lưu Vân Tông có người được Long Vương thu làm đệ tử, nhất định sẽ không tới quấy rầy mình nữa, dù sao rất ít người tin rằng cung chủ Long Vương của Long Thần Thiên Cung sẽ buông tha cho thiên tài như mình, trừ phi có là mục đích gì đấy.

Bốn người đều là thiên tài nổi trội nhất Nam Phương Vực Quần, ngày sau có hi vọng bước vào Sinh Tử Cảnh, cho nên không dám coi thường lẫn nhau, trước khi nói chuyện, tất nhiên phải châm chước một phen.

Tĩnh Ngạo Huyên nhìn thoáng qua Sở Trung Thiên ánh mắt thâm trầm, mở miệng nói nói:

- Chân Linh Đại Lục gặp phải mười vạn năm thậm chí càng lâu hơn một lần đỉnh phong đại thế, chúng ta ở Nam Phương Vực Quần quả thật không người nào có thể sánh được, đứng ở đỉnh phong, nhưng ánh mắt không thể thiển cận, thỏa mãn hiện trạng được, giúp nhau trao đổi quả thật là không có gì tốt hơn.

Lý Tiêu Vân gật gật đầu

- Tĩnh công chúa nói không sai, bầu trời bên ngoài hơn rất nhiều so với tưởng tượng của chúng ta, ở Nam Phương Vực Quần chúng ta là đối thủ cạnh tranh của nhau, ra khỏi Nam Phương Vực Quần, chúng ta ngoại trừ là đối thủ cạnh tranh còn là minh hữu nữa, không giúp nhau trao đổi thì thật

không biết nói gì nữa.

Lần này, liền Sở Trung Thiên cũng không phản bác, hắn biết rõ Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân nói đều là sự thật, hắn cuồng ngạo, nhưng lại không cuồng ngạo đến mức đệ nhất thiên hạ, đỉnh phong đại thế tiến đến, có thể không chỉ có hắn là có Cương Linh Thể, thiên phú còn biến thái hơn so với Cương Linh Thể không phải là không có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 473: Vương Giả Chi Binh. (Thượng,Hạ)

Bởi vì Sở Trung Thiên cố ý làm chậm cho nên ba người có thể thấy được rõ ràng đối phương làm thế nào để hóa cương nguyên thành khí lưu hình tơ, khí lưu hình tơ lại làm sao bộc phát ra ngoài, cái tốc độ này, ước chừng phải chậm đi so với nguyên bản cả trăm lần.

Bá!

Trở lại Đình Lâu, Sở Trung Thiên nói với Diệp Trần:

- Ta không chiếm tiện nghi của ngươi, cương nguyên thành tơ này là ta đáp trả lại cho ngươi đấy.

Nghe vậy, Diệp Trần cười cười.

Vùng trời phía tây bắc, chẳng biết lúc nào lại xuất hiện một vết nứt không gian vừa sâu vừa đen, vết nứt không gian ngọn ở hai đầu, ở giữa thô ra, giống như là một con mắt màu đen mở ra, bên trong hỗn độn một mảnh, cùng lúc đó, trong tốc độ lưu động của thiên địa nguyên khí trở nên nhanh hơn, hướng về phía kia lao nhanh tới.

- Ân!

Bốn người đối với cảm ứng Thiên Địa nguyên khí đều rất mẫn cảm, lập tức phát hiện ra sự khác thường, ánh mắt lướt qua vô số khu kiến trúc, rơi vào cái khe đen không biết cách đó bao xa.

- Đây là vết nứt không gian!

Trái tim Diệp Trần mạnh mẽ nhảy dựng lên, Phá Hư Chỉ cần không gian ý cảnh và không gian áo nghĩa để thôi động, không gian ý cảnh lại cần quan

sát không gian chi lực để tìm hiểu, mà bên trên vết nứt không gian lại tràn ngập không gian chi lực, tuy rằng không bằng được với chỗ sâu trong hư không, nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Tĩnh Ngạo Huyên nhíu mày

- Đích thật là vết nứt không gian, chúng ta qua đó xem!

Tất cả mọi người đều hiếu kì, nhất là đối với những thứ không biết, bốn người triển khai thân pháp, lao cực nhanh về khe hở hắc sắc hướng Tây Bắc.

Vết nứt không gian hắc sắc cực lớn, phảng phất như bầu trời bị xé mở ra một vết rách, cường giả trong phạm vi mười mấy vạn dặm đều có thể cảm nhận được không gian ba động khác thường, hơi chút chần chờ, có người không làm ra hành động gì, có người không chịu nổi sự hiếu kì, lao về phía ba động, trong nhất thời, bốn phương tám hướng của vết nứt không gian đều có người chạy đến.

Vết nứt không gian nhìn như cách Lôi Đô không xa, như kỳ thật lại ở ngoại vi của Lôi Đô, khoảng cách đạt tới hơn vạn dặm, chỉ là do huyền ảo của không gian chi lực nên mới cảm thấy không xa.

- Rất nhiều người a!

Đến đến khi bốn người đến phụ cận của vết nứt không gian, nơi này đã đông nghịt người, tiếng nghị luận trầm thấp hội tụ cùng một chỗ, giống như có vài chục vạn con ong đang bay múa, âm thanh ông ông không dứt bên tai.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lại, giữa không trung, một khe hở hắc sắc treo tại đó, quy mô của đạo khe hở này cực kì kinh người, dài hơn mười dặm, cao vài dặm, trong cái khe chẳng những tràn ngập không gian chi lực tinh thuần, mà còn có cả hắc sắc khí tức khiến nhân tâm run sợ nữa.

- Không gian chi lực rất tinh thuần, bất quá hắc sắc khí tức này không đơn giản, chẳng những ẩn ẩn khắc chế Chân Nguyên, mà còn phòng bị tinh thần lực và linh hồn lực rót vào nữa.

Đối với Cường giả Tinh Cực Cảnh mà nói, thấy được những thứ không biết, nhất định sẽ thúc dục tinh thần lực đi dò xét, sau đó mới dám hành động, Diệp Trần so với bọn hắn nhiều thêm một lựa chọn, hắn vận dụng linh hồn lực, nhưng linh hồn lực tối đa cũng chỉ rót vào bên trong được vài dặm, bên trong đen kịt một mảnh, khắp nơi đều là hắc sắc khí tức, không dò xét được gì cả.

Bên cạnh, Lý Tiêu Vân nói:

- Hư không không thể nào vô cớ băng liệt mà xuất hiện vết nứt không gian được, thế nhưng cái khe hở không gian này lại dài đến hơn mười dặm, nếu như là do hư không băng liệt tạo thành, phạm vi mấy vạn dặm đều sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, trở thành một mảnh Thâm Uyên, nhưng cái khe hở không gian này lại xuất hiện vô thanh vô tức, không tạo thành bất cứ ảnh hưởng nào, cho nên, cái khe hở không gian này không có chút liên hệ nào với hư không băng liệt cả.

Tĩnh Ngạo Huyên đi theo nói:

- Có khi có một vi diện nào đó ở sâu trong hư không phát sinh sụp xuống, sinh ra cầu nối với vị diện của chúng ta cũng nên.

- Vị diện sụp đổ!

Diệp Trần nhíu mày, sự hình thành của vị diện có hai loại, một là thiết cát không gian, hai là vận dụng không gian chi lực sáng tạo ra, nếu như vị diện sụp đổ, không gian chi lực tự nhiên sẽ xé rách không gian, sinh ra vết nứt không gian lớn nhỏ không đều.

XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!! . . .

Không ít Đại năng Linh Hải Cảnh chạy đến, nhao nhao đứng tại núi cao ở phụ cận.

- Vết nứt không gian lớn thế sao, chắc có lẽ không phải hình thành do hư không băng liệt đâu, đây nhất định làm một cái vị diện sắp sụp đổ.

- Vị diện? Chỉ có cường giả nhân loại thời kỳ thượng cổ mới có thể lăng không chế tạo vị diện, trong đó không không chừng sẽ có thứ tốt cũng nên.

- Không nên bị lợi ích làm mờ mắt, ngoại trừ những vị diện đã hiểu rõ, có thể tùy ý tiến vào thì có ai dám tiến vào vị diện lạ lẫm đâu, không nói đến cái vị diện này tồn tại phong hiểm cỡ nào, chỉ cần một chuyện là vị diện này sắp sụp đổ đã không thể không phòng rồi, một khi vị diện toàn diện sụp xuống, đừng nói là ta với ngươi, cho dù là Tông sư Linh Hải Cảnh cũng phải bị không gian chi lực cuồng bạo xé thành mảnh nhỏ, vạn kiếp khó phục.

- Ha ha, ta cũng chỉ nói chơi thôi, không nắm chắc chín phần thì sẽ không đơn giản mạo hiểm đâu.

Theo thời gian trôi qua, Đại năng Linh Hải Cảnh đến ngày càng nhiều, những Đại năng Linh Hải Cảnh này có rất nhiều độc hành khách, có ba đến năm người tập trung cùng một chỗ, thỉnh thoảng lại dùng linh hồn lức quét vào sâu trong khe hỡ, hy vọng có thể phát hiện chút gì đó.

- Ồ, ở nơi sâu trong khe hỡ có thứ gì đấy muốn lao ra thì phải!

Một ít Đại năng Linh Hải Cảnhcon mắt lập loè, nhìn chằm chằm vào vết nứt không gian giữa không trung.

Khe hở đen kịt, không gian chi lực tràn ngập, một điểm vầng sáng dần dần phóng đại, tốc độ bay ra nhanh đến nổi mắt thường không thể nào nhìn được.

Vèo!

Vầng sáng chói mắt tách ra, một bả xích tử màu đỏ bừng tràn ngập hoa văn cổ xưa vọt ra, chém một tòa núi gần đấy thành hai khúc

- Cỗ ba động Bảo Khí cường đại khiến con mắt của mọi người sáng ngời.

- Là thượng phẩm công kích Bảo Khí, đoạt đi!

Không biết là ai phát ra một tiếng hét lớn, những người khác giựt mình tỉnh lại, nguyên một đám mang theo thần hắn tham lam vọt tới, tranh đoạt quyền sở hữu bả xích từ màu đỏ sậm đó.

Phụ cận của vết nứt không gian triệt để rối loạn.

Diệp Trần lắc đầu, không hề có ý gì đến thứ đó.

Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên cũng không tham dự vào hàng ngũ cướp đoạt, một kiện thượng phẩm công kích Bảo Khí bọn hắn căn bản không để vào mắt.

Sở Trung Thiên bĩu môi

- Không biết sống chết.

Thượng phẩm công kích Bảo Khí là tốt, một gã Cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn đạt được thượng phẩm công kích Bảo Khí, lập tức trở thành tồn tại Tinh Cực Cảnh vô địch, một gã bình thường Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường có được thượng phẩm Bảo Khí thuận tay, cũng sẽ khiến cho thực lực của hắn tăng lên một bậc, nhưng bất cứ vật gì cũng phải cần có thực lực đến bổ trợ, không có thực lực, đó chính là hành vi muốn chết, thật quá ngu xuẩn.

Quả nhiên, Cường giả Tinh Cực Cảnh tham dự cướp đoạt còn không kịp hưng phấn, đã bị Đại năng Linh Hải Cảnh tiện tay giết chết, đợi đến khí nhân số tử vong đạt đến một quy mô nhất định, những Cường giả Tinh Cực Cảnh khác chậm một nhịp triệt để tỉnh ngộ, dốc sức liều mạng lùi về phía sau, thượng phẩm Bảo Khí đối với bọn họ mà nói chính là một củ khoai lang phỏng tay, ai đạt được, thì người đó phải chết, Đại năng Linh Hải Cảnh mới là nhân vật chính trong chuyện này.

Rầm rầm rầm. . .

Đại năng Linh Hải Cảnh không có được thượng phẩm Bảo Khí còn nhiều, nguyên một đám đỏ mắt giết qua, người ngăn cản giết người, ma ngăn

cản giết ma.

Cuối cùng, đạt được thanh xích tử đỏ hồng chính là một người tên là Hồng Mộc chân nhân, đại năng cấp chân nhân, thực lực của hắn trong phần đông đại năng Linh Hải Cảnh cũng thuộc về hàng đầu, tốc độ ra tay lại nhanh, hơn nữa có mấy vị bằng hữu tương trợ cho nên hắn mới thuận lợi đoạt được.

- Hồng Mộc, thanh xích tử này thế nào?

Một người bạn của Hồng Mộc Chân Nhân hiếu kì hỏi.

- Ha ha, đây là Bảo Khí từ thời Thượng Cổ, uy lực so cùng Bảo Khí phẩm cấp thì cao hơn một bậc, hơn nữa thuộc tính lại có thể phối hợp với áo nghĩa của ta, có nó thì chiến lực của ta tối thiểu cũng tăng lên hai thành.

Hồng Mộc Chân Nhân khắc linh hồn ấn kí vào xích tử, cao hứng nói.

Mấy người động dung, bản thân Hồng Mộc Chân Nhân đã có một kiện thượng phẩm công kích Bảo Khí, không có bất kì thiếu hụt gì, không thể tưởng tượng được thanh Bảo Khí từ thời Thượng Cổ lại có thể khiến chiến lực của hắn tăng lên một hai thành, chênh lệch trong đó không phải chỉ nửa hay một phần đâu

- Mấy người các ngươi yên tâm, thượng phẩm công kích Bảo Khí trước kia của ta thuộc về các ngươi rồi, về phần phân phối ra sao, các ngươi tự mình phân chia đi.

Hồng Mộc Chân Nhân cũng rất biết cách làm người, ném công kích Bảo Khí của mình cho bằng hữu.

Quanh thân, một ít đại năng Linh Hải Cảnh ngấp nghé thanh xích tử này nhìn chằm chằm vào, bọn hắn không phải không biết sự trân quy của thanh xích tử đó, Bảo khí từ thời Thượng Cổ, coi như là thứ rác rưởi nhất, cũng tốt hơn Bảo Khí hiện giờ nhiều, đây là chuyện mà mọi người đều biết.

Nếu không phải thực lực của Hồng Mộc Chân Nhân đủ mạnh, thì bọn hắn đã sớm động thủ rồi.

- Lại có Bảo Khí đi ra!

Đúng lúc này, trong cái khe không gian lại lần nữa bắn ra một cái côn sắt màu vàng đất, cũng giống với thanh xích tử màu đỏ sậm, côn sắt cũng là thượng phẩm công kích Bảo Khí.

Đã có kinh nghiệm lần trước, Đại năng Linh Hải Cảnh tham gia tranh đoạt lần này còn nhiều hơn trước... nhất là những đại năng có thế lực mạnh nhưng không có Bảo Khí thuận tay.

Oanh!

Một bàn tay cự đại rơi xuống, chí ít có hơn mười tên đại năng Linh Hải Cảnh bị đập bay, côn sắt rơi vào tay một hoàng y trung niên.

- Là Tông sư Linh Hải Cảnh!

Mọi người kinh hãi, nhao nhao kéo khoảng cách ra.

Đại năng Chân nhân cấp vào năng năng Linh giả cấp kém nhau một cấp bậc, Đại năng tông sư cấp và đại năng chân nhân cấp lại kém nhau một cấp bậc. Một gã đại năng tông sư cấp bình thường, cho dù không có Bảo Khí vừa tay, cũng có thể đơn giản đánh chết đại năng chân nhân cấp.

Hoàng y trung niên nắm lấy côn sắt màu vàng đất, tùy ý huy vũ hai cái, núi lớn ở phụ cận bị lớp lớp chia năm sẻ bảy, kình khí văng khắp nơi.

- Hắc hắc, không tệ, đồ vật của Thượng Cổ đều là thứ tốt.

Vết nứt không gian giống như một bảo khố có lỗ thủng, thỉnh thoảng lại bay ra một hai kiện Bảo Khí, mà trong mười kiện Bảo Khí, chí ít có bảy kiện là thượng phẩm Bảo Khí, trong bảy kiện thượng phẩm Bảo Khí cũng có hai ba kiện là phòng ngự Bảo Khí, công kích Bảo Khí thì chúng Đại năng Linh

Hải Cảnh còn không thèm để ý đến, nhưng thượng phẩm phòng ngự Bảo Khí vừa xuất hiện, chỉ có thể dùng hai từ điên cuồng để hình dung.

Dưới tình huống bình thường, một kiện phòng ngự Bảo Khí có thể vượt qua hai kiện công kích Bảo Khí, nhất là phẩm cấp càng cao, giá trị của phòng ngự Bảo Khí càng lớn, ai lại không muốn phòng ngự của mình mạnh hơn một chút, thực lực bảo vệ tính mạng cao hơn một chút chứ.

Hoàng y trung niên con muốn nhúng chạm thượng phẩm phòng ngự Bảo Khí vừa bay đên, bất quá vận khí của hắn lại không tốt, xuất hiện một đại năng tông sư cấp ngang ngửa hắn, hai người đấu đến thiên hôn địa ám, không ai nhường ai, cuối cùng phòng ngự Bảo Khí bị một đại năng tông sư cấp khác đắc thủ.

- Móa nó, xui.

Hoàng y trung niên mặt sắc âm tinh bất định.

- Ông trời của ta ơi, lần này là Bảo Khí phẩm cấp gì mà ba động lại cường liệt đến thế, liền không gian chi lực cũng đều phải nhượng bộ.

Trong tiếng ù ù, một cái phủ đầu lớn chừng ngọn núi nhỏ bay ra, thanh phủ đầu này tản mát ra ba động kinh người, vết nứt không gian cũng như bị căng ra một chút, hắc sắc khí tức tán loạn, cuối cùng, phủ đầu lóe ra hào quang chói mắt, bổ mấy chục tòa núi lớn thành phấn vụn, khiến đại địa xuất hiện một cái Thâm Uyên chui vào sâu trong lòng đất.

Dưới chân bất ổn một hồi, Diệp Trần sợ hãi than nói:

- Cái này là cực phẩm Bảo Khí!

Cực phẩm Bảo Khí có danh xưng là Vương Giả Chi Bình, nó có nghĩa là chỉ có Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của cực phẩm Bảo Khí, rơi vào tay Đại năng Linh Hải Cảnh, chỉ dùng hai ba lần là đã bị rút sạch Chân Nguyên rồi, cực phẩm và thượng phẩm nhìn như kém một phẩm cấp, nhưng chênh lệch không phải chỉ gấp đôi gấp mà là gấp

ngoài 10 lần.

Cực phẩm Bảo Khí thật giống như địa vị của Vương giả Sinh Tử Cảnh trong lòng võ giả, nó vương giả trong Bảo Khí, uy năng vô lượng.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, không có người nào đi tranh đoạt cái phủ đầu đó cả, tối đa chỉ đứng ở bên cạnh Thâm Uyên nhìn xuống xem xét, không dám có hành động.

- Toàn bộ thối lui, thanh phủ đầu này đã thuộc về giáo chủ Thiểm Linh Vương của Thiểm Linh Giáo chúng ta rồi.

- Nói đùa gì vậy, nó là thuộc về Ngự Thú Vương mới đúng.

- Hừ, nơi này ở gần Lôi Đô, phủ đầu này tính kiểu gì cũng phải thuộc về tay Hắc Lôi Vương của Lôi Đô chúng ta mới phải, chớ nên gây phiền toái cho tông môn của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 474: Chiến Trường Thi Cốt Chất Đống

Ngoại trừ Vương giả Sinh Tử Cảnh, không có có ai dám nhúng chàm cực phẩm Bảo Khí, thật giống như Cường giả Tinh Cực Cảnh không dám quang minh chính đại xuất ra thượng phẩm Bảo Khí vậy, không, việc này so với việc đó còn nghiêm trọng hơn gấp mười lần, cực phẩm Bảo Khí thật giống như một thứ cấm kị, nhất định phải Vương giả Sinh Tử Cảnh tự mình đến lấy, ngay cả lấy thay cũng không được.

- Phiến địa phương này sắp rối loạn rồi.

Diệp Trần không biết Vương giả Sinh Tử Cảnh của Lôi Đô đã đi nơi nào, nhưng không hề nghi ngờ, một khi đối phương xuất hiện, tất sẽ cướp lấy phủ đầu, mà những Vương giả Sinh Tử Cảnh khác chạy đến đương nhiên sẽ không đứng ngoài quan sát, khẳng định phải tranh giành đến ngươi chết ta sống.

Sau khi phun ra cực phẩm Bảo Khí phủ đầu, vết nứt không gian không hề phun ra thêm thứ gì nữa, bắt đầu khép lại, giống như là miệng vết thương khép lại vậy.

- Không tốt, khe hở muốn lắp đầy rồi.

- Chỉ trong chốc láy, nó đã phun ra bốn kiện trung phẩm Bảo Khí, tám kiện thượng phẩm Bảo Khí, một kiện cực phẩm Bảo Khí, quả thực là một cái siêu cấp bảo khố, nếu không thể vào tìm hiểu thì thật là nhân sinh hối tiếc!

- Ai dám đi vào? Nếu là trước kia thì... có lẽ còn dốc sức liều mạng một phen, nhưng giờ vết nứt không gian muốn lắp đầy rồi, đi vào thì không thể nào ra đươkc.

Mọi người mang vẻ mặt tiếc hận, trơ mắt ếch ra nhìn khe hở càng ngày

càng nhỏ.

- Ồ, không phải là lắp đầy mà là biến thành cổng không gian rồi, một đại môn đi thông vào bên trong.

Vẻ tiếc hận ngưng trệ, đa số mọi người đều mừng rỡ, cảm thấy đây là một lần kỳ ngộ, một lần thiên đại kỳ ngộ, nếu không đi vào thì thật có lỗi với bản thân.

Ánh mắt Diệp Trần thâm thúy, cẩn thận đánh giá cổng không gian, cổng không gian giữa không trung rộng sáu mét, cao mười hai mét, mặt ngoài hơi trong suốt, giống như là thủy tinh thuần túy, dưới ánh mặt trời phản xạ ra thất thải hào quang, mà trong cửa có một lối đi, vách tường của thông đạo cũng trong suốt, chỉ là mặt ngoài của vách tường bị hắc sắc khí tức bao trùm, nhìn mà thấy giật cả mình.

Cuối thông đạo là một mảnh màng mỏng, không biết có xa lắm không.

- Kỳ ngộ khó được, nhất định phải đi vào.

Có người bay vút về phía cổng không gian, trong chớp mắt liền rơi vào trong đó, lông tóc không chút tổn hại.

Mọi người thấy hắn bình yên vô sự, nguyên một đám đều không nhìn được nữam sợ sẽ chậm chân, bị người khác đoạt mất chén canh.

Chỉ trong chốc lát, đã có hơn một nữa số người vượt qua thông đạo, tốp đầu tiên đã tiếp cận màng mỏng rồi.

- Chúng ta có đi vào hay không?

Lý Tiêu Vân có chút do dự, trực giác nói cho hắn biết, bên trong rất nguy hiểm, tùy thời đều sẽ vẫn lạc.

Tĩnh Ngạo Huyên nói:

- Chờ một chút, những Đại năng Linh Hải Cảnh kia còn chưa động.

Diệp Trần gật gật đầu, cấm địa gì đấy không đáng sợ, nhưng sợ chính là cái vị diện này không nằm tại chủ thế giới, đi vào thì dễ, đi ra khó, bọn hắn cũng không có năng lực phá vỡ hư không, ánh mắt đảo qua đám người hướng đến cổng không gian, Diệp Trần thần sắc trì trệ

- Mộ Dung!

Trong đám người, một nữ tử mang màng che mặt mỏng, mặc chiếc váy tím không hề náo núng tiến vào cổng không gian, thậm chí còn không thèm quay đầu lại nhìn.

- Các vị, ta đi trước một bước.

Ôm quyền, Diệp Trần tăng tốc độ lên đến cực hạn, nhanh chóng đuổi theo.

Sở Trung Thiên cười lạnh

- Hồng nhan họa thủy!

Lý Tiêu Vân nói:

- Sở huynh, cảm tình sẽ không cản trở sự tiến bộ của võ đạo, đã tồn tại, khẳng định là có đạo lý.

Sở Trung Thiên bĩu môi, hắn chỉ cần loại nữ nhân nghe lời hắn, phụ thuộc vào hắn là được, không cần phải thêm những nữ nhân kiểu thế.

Diệp Trần quả thật không nghĩ nhiều lắm, hoàn toàn là dựa theo tâm ý của mình để làm việc, hắn muốn đi thì đi thôi.

Đợi đến khi hắn tiến vào cánh cửa không gian, đã không nhìn thấy thân ảnh của Mộ Dung Khuynh Thành nữa, linh hồn lực quét ra mới cảm giác được Mộ Dung Khuynh Thành ở phía trước ngoài ba bốn dặm, giữa đó còn cách mấy trăm người.

Phun ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần đánh giá thông đạo.

Thông đạo chỉ dùng không gian chi lực cứng lại mà thành, đã không còn sự tán loạn cuồng bạo của không gian chi lực nữa, thập phần ổn định, không thể phá vỡ.

"Hắc sắc khí tức này là có chuyện gì? "

Diệp Trần phát hiện, hắc sắc khí tức tựa hồ như có linh tính, đang dốc sức liều mạng giãy dụa, tựa hồ muốn thoát ly khỏi trói buộc, nhất là khi có người đi qua, loại giãy dụa này càng phát ra kịch liệt.

"Cẩn thận một chút mới tốt. "

Vô ý thức, lúc Diệp Trần đi trong thông đạo, hắn tận lực kéo ra khoảng cách với hắc sắc khí tức.

- A!!!

Tiếng kêu đột ngột vang lên

Phía trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết! Nguyên lai là một gã Cường giả Tinh Cực Cảnh muốn vượt qua người ở phía trước nên dán sát vào vách tường mà tiến lên, nào đoán được hắc sắc khí tức đột ngột tăng lên, biến hắn thành một cái xác khô, chỉ còn lại một lớp da xám, ngay cả xương cốt đều nát bấy.

- Không nên tới gần vách tường, hắc sắc khi tức có điều cổ quái.

Mọi người kinh hãi, dốc sức liều mạng chạy ra chính giữa.

Trước kia khi còn chưa đề phòng thì còn may, một khi biết rõ hắc sắc khí tức có thể giết người, ngược lại gây nên đại họa, trong đám người chen chúc thỉnh thoảng có người bị đánh ngã, gục lên vách tường, lập tức chết thảm.

Đợi đến khi mọi người giảm bớt một ít thì rối loạn mới ổn định lại.

"Quả nhiên. "

Diệp Trần co rút đồng tử lại, kiên trì tiếp tục đi tới.

Thông đạo tuy dài những cũng có điểm cuối, ngăn ở trước mặt Diệp Trần chính là một cái màng mỏng vặn vẹo, người ở phía trước đều đã biến mất trong màng mỏng.

Bước lên một bước, Diệp Trần chui vào trong đó.

Bên ngoài cổng không gian, những người còn lại còn chưa đến một trăm, trong đó có một nửa là các cao thủ của Ngũ phẩm tông môn, vẫn còn vì quyền sở hữu phủ đầu mà tranh cãi không thôi, một bước cũng không nhường.

- Xem ra, cổng không gian không có vấn đề gì, một thời nửa khắc sẽ không có khả năng sụp đổ đâu, nếu không đi vào, thứ tốt cũng không đến phiên chúng ta rồi.

Một gã đại năng chân nhân cấp nói.

- Đúng vậy, bên trong khẳng định gặp nguy hiểm, nhưng chỉ cần vị diện không sụp đổ, cũng không khác gì những cấm địa bình thường cả.

- Vào thôi!

- Đi!

Những Linh Hải Cảnh vẫn một mực chờ đến giờ nhao nhao xuất động, lao về phía cổng không gian.

- Công chúa, vào cùng với chúng ta đi.

- Tiêu Vân, bên này.

- Trung Thiên, chúng ta cũng nhanh đi thôi.

Trong số Ngũ phẩm tông môn ở Lôi Đô, thì có tông môn của Tĩnh Ngạo Huyên, Lý Tiêu Vân cùng với Sở Trung Thiên, ba người dưới sự dẫn dắt của trưởng lão trong tông, cũng lướt về phía cổng không gian, đương nhiên, Tam đại Ngũ phẩm tông môn này mỗi nhà đều lưu lại một nửa số người, để coi chừng cực phẩm phủ đầu

Trong nhất thời, trong sân bãi rộng lớn chỉ còn lại nhân mã của tam đại Ngũ phẩm tông môn trừng mắt to mắt nhỏ với nhau.

Nơi này là một mảnh Man Hoang chiến trường vô biên vô hạn, trên chiến trường, thi cốt chất từng đống, khe rãnh khắp nơi trên đất, không trung thỉnh thoảng lại có hắc sắc khí tức hóa thành cuồng phong càn quét xuống, gào khóc thảm thiết, ở chỗ cực cao, là một tầng Thiên Mạc màu đen, Thiên Mạc hỗn độn một mảnh, hiện ra màu xám và huyết sắc.

- Chiến trường!

Trong nội tâm Diệp Trần kinh ngạc, hắn không thể nào liên hệ chiến trường và vị diện vào một chỗ được, hơn nữa cái chiến trường này cũng quá lớn rồi, đứng ở trên cao, phóng mắt nhìn lại, căn bản không thể nhìn thấy cuối, có chỉ là một mảnh hoang vu và Man Hoang khí tức còn sót lại.

Cờ-rắc!

Dưới lòng bàn chân truyền đến thanh âm giòn vang, Diệp Trần cúi đầu xuống.

Bị giẫm vỡ là một đốt xương ngón tay cực lớn, xem xét sơ qua thì ước chừng dài hơn một mét, rộng sáu thốn, có vẻ rất giống xương ngón tay của nhân loại, nhưng tiếc là trong nhân loại không có người nào cao lớn thế được, một căn xương ngón tay cũng dài đến hơn một mét, thì bản thân tối thiểu cũng phải cao mấy chục mét.

Không đi nghiên cứu cái xương ngón tay này nữa, Diệp Trần nhìn chung quanh một lần, cười khổ nói:

- Xem ra màng mỏng sẽ căn cứ thời gian tiến vào để sắp xếp vị trí truyền tông rồi, có chút phiền phức.

- Được rồi, nếu đã vậy thì cứ đi một bước nghĩ một bước, tin rằng những người khác sẽ không buông tha cho việc tiến vào cổng không gian đâu.

Dẫm nát xương ngón tay dưới chân, Diệp Trần bước từng bước xuống khỏi chỗ cao.

Trong chiến trường có rất nhiều chủng loại thi cốt, có nhân loại, có yêu thú, còn có nhân loại cực lớn nữa, đi thêm một quãng, Diệp Trần phát hiện những nhân loại cực lớn này cũng không hoàn toàn đúng là nhân loại, bởi vì trên xương đầu bọn hắn có phần sừng, còn phần lưng đã mọc ra cánh, thật khiến người khác sợ hãi.

- Rốt cục là chiến đấu thế nào mới có thể chết nhiều sinh linh như vậy, chẳng lẽ thời kỳ thượng cổ suốt ngày chỉ biết chiến đấu, thậm chí còn mở ra vị diện để huyết chiến nữa sao.

Diệp Trần không biết vào thời kỳ thượng cổ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết lúc đó chủng tộc so với bây giờ thì nhiều hơn rất nhiêu, một số ít chủng tốc thi cốt cách mấy chục vạn năm, vẫn tản mát ra uy năng còn sót lại, nhưng tiếc là bản thân nó đã quá giòn rồi.

Hô!

Bị khí huyết trên người Diệp Trần hấp dẫn, trên bầu trời có hắc sắc cuồng phong cuốn xuống.

"Không thể bị những hắc sắc khí tức này quấn vào! " Diệp Trần cả kinh trong lòng, vội vàng thi triển thân pháp, lướt ra bên ngoài ngàn mét.

Cuồng phong đuổi theo không buông, cũng may tốc độ của Diệp Trần đủ nhanh, chỉ đơn giản liền bỏ rơi nó lại phía sau, đợi đến khí đạt đến khoảng cách nhất định, hắc sắc cuồng phong mất đi cảm ứng dần tiêu tán, trở về lại bầu trời.

Thả lỏng một hơi, Diệp Trần thả chậm bước chân.

Bên ngoài mấy vạn dặm, một đạo thân ảnh màu tím đang hành tẩu trên chiến trường.

Lại là Mộ Dung Khuynh Thành!

Nàng không xem những thi cốt chất đầy đất, giống như đang bị dẫn đạo, cứ nhắm một hướng lao đi, tốc độ rất nhanh đã đốt phá cực hạn.

Vù vù vù hô ah...

hắc sắc cuồng phong trên bầu trời cuống theo tất cả, ô ô rung động, nhưng tựa hồ không cảm thấy hứng thú lắm với khí huyết của Mộ Dung Khuynh Thành, chỉ có một số nhỏ hắc sắc khí tức thoát li ra ngoài, đánh về phía nàng.

Bá!

Hào quang màu đen hiện lên bên ngoài thân thể, tốc độ của Mộ Dung Khuynh Thành tăng vọt lên gấp độ, lập tức đã bỏ hắc sắc khí tức lại phía sau lương. Mà bên trong con ngươi của nàng, cũng có hắc quang lập loè, đơn giản liền có thể thấy được cảnh tượng ở ngoài trăm dặm, phảng phất như không để ý đến khoảng cách vậy.

- Hắc hắc! Lưu lại cho ta!

Một nơi cao ở phụ cận, đột nhiên xuất hiện một gã áo xám, tu vi của người này rõ ràng đã là Linh Hải Cảnh, thân hình lóe lên, tốc độ đạt tới gấp 10 lần vận tốc âm thanh, thò tay chụp lấy Mộ Dung Khuynh Thành đang bay vút.

Tốc độ của Mộ Dung Khuynh Thành không giảm, lòng bàn tay ngưng tụ ra một quang cầu màu đen, đón đánh lại.

Oanh!

Dưới một kích, người áo xám thổ huyết nhanh chóng lui về sau.

- Làm sao có thể!

Người áo xám hoảng hốt, thực lực của hắn mặc dù chỉ là Linh giả cấp, nhưng cũng không phải là Cường giả Tinh Cực Cảnh có thể chống lại, chứ đừng nói chi đến một kích đánh lui hắn, lại khiến hắn bị thương không nhẹ nữa chứ.

Mộ Dung Khuynh Thành ngẩng đầu lên nhìn hắc sắc cuồng phong, trực tiếp ly khai.

Ah!

Đằng sau, máu tươi của người áo xám hấp dẫn một lượng lớn hắc sắc cuồng phong, cuồng phong phô thiên cái địa, phạm vi bao phủ vượt hơn mười dặm, cho dù tốc độ của người áo xám có nhanh hơn nữa cũng không cách nào tránh né được sự xâm nhập của hắc sắc cuồng phòng, hộ thể Chân Nguyên cường hãn bảo hộ người áo xám không bị tổn thương, nhưng sau một khắc, mặt mũi của hắn tràn đầy vẻ hoảng sợ, trong hắc sắc khi tức, có hào quang màu đen càn quét tới, thoáng cái đã mài mòn hộ thể Chân Nguyên của hắn, mà lần thứ hai, hắn đã biến thành một tấm da người màu xám, tiếng kêu thảm thiết im bặt dừng lại

Đi lại chừng nữa giờ, Diệp Trần không đụng phải người nào cả, ngược lại hắc sắc cuồng phong trên bầu trời lại khó chơi thần kỳ ở đâu cũng đều có.

- Ồ! Là cực phẩm Bảo Khí!

Trong tầm mắt, một cái thi cốt cự đại nằm ngửa trên mặt đất, nơi phần ngực của nó, có cắm một căn trường mâu, căn trường mâu này dài trăm thước, rộng một mét, mặt ngoài che kín vết rạn nứt, mà ở phía dưới chính là bộ thi cốt kia, trên đầu nó mọc ra song giác, dưới xương sườn có một cặp xương cánh tay màu trắng, rõ ràng là một chủng tộc dị loại.

"Tới! "

tay phải Diệp Trần xuất một chiêu, trường mấu bị che kín bởi vết rạn nứt nhanh chóng được rút ra, bay tới phía này.

- Đích thật là cực phẩm Bảo Khí, trên đó ẩn ẩn chấn động tương đương với bên ngoài cực phẩm phủ đầu, nhưng đáng tiếc, là một kiện cực phẩm Bảo Khí đã hỏng, không có bất kỳ uy năng nào cả.

Chân Nguyên chấn động, Diệp Trần tiện tay bỏ qua trường mâu, đang muốn cất bước ly khai.

Rống!

Bên trong thi cốt chủng tộc dị loại truyền đến tiếng gào thét chấn động nhân tâm, một đoàn khí tức hắc sắc đánh về phía Diệp Trần, bên trong khí tức, ẩn ẩn có hắc sắc quang mang lập loè.

- Diệt!

Phá Phôi Kiếm được rút ra, Diệp Trần một kiếm đón đánh.

Phù một tiếng, hắc sắc khí tức tan rả, dưới kiếm ý hủy diệt cực độ đáng sợ, không có bất kì sức phản kháng nào cả, chỉ là hắc sắc quang mang bên trong chỉ ảm đảm một chút liền bám thi cốt nhân loại ở phụ cận

Thi cốt nhân loại lung la lung lay đứng người lên, trong hốc mắt đen kịt lóe ra hắc sắc quang mang, nó đánh ra một quyền.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 475: Linh Năng Tinh Thạch

- Hắc sắc hào quang này tựa hồ có một chút linh tính, bất quá trí tuệ vẫn còn thấp.

Diệp Trần hừ lạnh một tiếng, tay trái cầm ngược chuôi Lôi Trạch Kiếm, song kiếm lưu được thi triển ra, kiếm quang giao nhau bất quy tắc chém thi cốt nhân loại thành bốn khối, Sát Lục Kiếm Ý kèm theo lại khiến hắc sắc hào quang bị phai mờ, không chút tha nê đái thủy (*dây dưa dài dòng) .

- Thi cốt nhân loại này khi còn sống hẳn là Vương giả Sinh Tử Cảnh, nếu không thì không có khả năng thì cực phẩm trường mâu đánh chết dị tộc cực lớn được, như vậy, bên trong cốt cách có lẽ sẽ ngưng kết một ít Linh Năng Tinh Thạch.

Con ngươi đảo một vòng, Diệp Trần một quyền hư kích vào thi cốt nhân loại đã bị phân thành bốn khối.

BA~ một tiếng!

Thi cốt hóa thành bột phấn, ẩn ẩn có hồng sắc quang điểm lập loè.

- Linh Năng Tinh Thạch, quả nhiên có.

Trên mặt Diệp Trần lộ ra hỉ sắc, nhiếp hồng sắc quang điểm qua, tổng cộng có ba hạt, mỗi hạt chỉ lớn chừng hạt đậu nành, bên trong ẩn chứa một cỗ năng lượng đặc thù.

- Vị diện chiến trường lớn không thể tưởng nổi, thi cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh khẳng định không ít, nếu đạt được đủ Linh Năng Tinh Thạch, nói không chừng sẽ sớm tu thành Linh Khu, chuẩn bị sẵn sàng cho việc tấn cấp Linh Hải Cảnh cũng nên.

Khác nhau lớn nhất giữa Đại năng Linh Hải Cảnh và Cường giả Tinh Cực Cảnh chính là chênh lệch về thân thể, Cường giả Tinh Cực Cảnh cho dù có cường thịnh trở lại, thân thể của hắn vẫn là phàm thể, mà thân thể của Đại năng Linh Hải Cảnh đã không phải là phàm thể nữa rồi, mà là Linh Khu, Linh Khu chẳng những cứng cỏi dị thường, không dễ dàng bị thương, hơn nữa còn có thể thừa nhận được Chân Nguyên càng mạnh hơn nữa, nếu không để cho một Cường giả Tinh Cực Cảnh có được Chân nguyên Linh Hải Cảnh, hơn phân nửa sẽ sụp đổ, cho dù không sụp đổ, cũng không cách nào vận chuyển tới cực hạn, có hạn chế thật lớn.

Phòng ngự của Sở Trung Thiên sở dĩ mạnh như vậy, đó là vì hắn là Cương Linh Thể, tu luyện ra chính là Cương Nguyên, Cương Nguyên nếu luận về độ tinh khiết thì hoàn toàn không kém sắc Chân nguyên của Linh Hải Cảnh, không sai biệt lắm là trình độ Linh Hải Cảnh trung kỳ. Cương Linh Thể có thể thừa nhận Cương Nguyên, cường độ thân thể đương nhiên cũng thập phần cường đại, ngay cả Diệp Trần cũng khó khiến hắn bị thương nghiêm trọng được.

Linh Khu khó thành, Linh Hải Cảnh khó tu, đây là chuyện mọi người đều biết.

Mà Linh Năng Tinh Thạch có thể khiến Cường giả Tinh Cực Cảnh nhanh chóng thành Linh Khu hơn, đã có Linh Khu, bước vào Linh Hải Cảnh đã không cần phí nhiều công phu nữa, đã là chuyện nước chảy thành sông rồi.

Về phần Linh Năng Tinh Thạch cũng không phải chi có thi cốt của Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể ngưng kết ra, chủ yếu là phiến vị diện chiến trường này đã tồn tại từ thời thượng cổ, cách xa nhau mấy chục vạn năm, Linh Năng Tinh Thạch do thi cốt Linh Hải Cảnh ngưng kết đã sớm biến mất trong tuế nguyệt, chỉ có Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể lưu lại một ít Linh Năng Tinh Thạch, đương nhiên, cũng không phải nhiều lắm, còn phải xem vận khí nữa.

Vơ vét Linh Năng Tinh Thạch bên trong thi cốt nhân loại, Diệp Trần đặt

lực chú ý vào trên thi cốt dị tộc.

- Thi cốt nhân loại có Linh Năng Tinh Thạch, không biết thi cốt dị tộc thì có cái gì!

Ba ba ba BA~!

Thi cốt dị tộc dưới quyền kình của Diệp Trần liền bị hóa thành tro bụi, vài điểm hắc sắc quang điểm lập lòe bên trong tro cốt, chiếu sáng rạng rỡ.

Vèo một tiếng, hắc sắc quang điểm rơi vào trên tay Diệp Trần, là năm khỏa hắc sắc tinh thạch lớn chừng đầu ngón út, năng lượng ẩn chứa bên trong so với Linh Năng Tinh Thạch còn mạnh hơn nữa, nhưng không phải là cùng một loại năng lượng.

- Chẳng lẽ dị tộc này là Ma tộc sao.

Đánh giá hắc sắc tinh thạch, Diệp Trần sinh ra một cổ ý niệm khiến người khác sợ hãi.

Nhân sinh của Chiến Vương cũng chưa từng gặp qua người của Ma tộc, có lẽ trong những tin tức hắn cho Diệp Trần, không có người của Ma tộc, nhưng Chiến Vương đã từng gặp thi cốt của Ma tộc trong một vài cấm địa, cũng lấy được hắc sắc tinh thạch từ trong thi cốt của bọn hắn, Hắc sắc tinh thạch này và Linh Năng Tinh Thạch có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, gọi là Ma Năng Tinh Thạch, nhưng tiếc là nhân loại không cách nào sử dụng được.

- Ma tộc cường hãn dị thường, là chủng tộc ở phía trên nhân loại, xem ra, ở thời cổ đại, hai chủng tộc này đã từng bộc phát ra một cuộc chiến rất lớn.

Diệp Trần cũng không để ý lắm, người của Ma tộc có lợi hại hơn nữa giờ cũng đã là một đống thi cốt, không làm gì được hắn cả, ngày nay trên Chân Linh đại lục chưa bao giờ nghe qua tin tức về Ma tộc cả.

Đã nhận được Linh Năng Tinh Thạch và Ma Năng Tinh Thạch, Diệp Trần tiếp tục hành tẩu, muốn xem có những thi cốt của Vương giả Sinh Tử Cảnh khác không.

...

- Ha ha, trong thi cốt có Linh Năng Tinh Thạch, cái này tất nhiên là thi cốt của Vương giả Sinh Tử Cảnh.

Số lượng võ giả tiến vào vị diện chiến trường không ít, ngoại trừ đại bộ phận Cường giả Tinh Cực Cảnh dốc sức liều mạng giãy dụa, tránh né hắc sắc cuồng phong ra, nhưng Đại năng Linh Hải Cảnh khác cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng, người vận khí tốt còn phát hiện Linh Năng Tinh Thạch từ trong thi cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh.

- Nếu có đủ Linh Năng Tinh Thạch, thì Linh Khu của ta liền có thể nâng cao một bậc, quả nhiên là một nơi tốt.

- Còn chờ gì nữa, tiếp tục vơ vét thi cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh thôi, vị diện chiến trường lớn như vậy, không có khả năng chỉ có một cỗ, có lẽ còn rất nhiều nữa.

- Nói không sai, việc này không nên chậm trễ, hành động nhanh lên, miễn cho bị những người khác phát hiện.

Theo thời gian trôi qua, người đạt được Linh Năng Tinh Thạch ngày càng nhiều, đương nhiên, về cở bản đều là một ít Đại năng Linh Hải Cảnh, Cường giả Tinh Cực Cảnh tiến vào vị diện chiến trường, nơm nớp lo sợ, bảo vệ tánh mạng còn không kịp, huống chi thi cốt của Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không phải dễ tìm được như vậy.

...

- Hạt Linh Năng Tinh Thạch thứ chín!

Đập vỡ một khối thi cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh, Diệp Trần lại đạt

được hai hạt Linh Năng Tinh Thạch, tổng cộng lại hắn đã có chín hạt rồi.

- Ồ, ngoài bảy mươi dặm có một cổ thi cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh.

Linh hồn lực của Diệp Trần có thể quét ra ngoài gần trăm dặm, ngoài bảy mươi dặm ở hướng Đông, có một cỗ thi cốt khổng lồ của Ma tộc nằm trên mặt đất, ở bên cạnh là một cổ thi cốt của Vương giả Sinh Tử Cảnh, ngoại trừ những thứ đó ra, một cỗ thi cốt nhân loại cao ước chừng ba mét cũng khiến cho Diệp Trần chú ý.

Vèo!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần lướt tới.

Đi đến nơi, Diệp Trần không nói hai lời, quyền kình được phát tán ra, ba bộ hài cốt bị chấn thành bụi phấn, hồng sắc Linh Năng Tinh Thạch và hắc sắc Ma Năng Tinh Thạch rơi xuống trong đống tro xương.

- Linh Năng Tinh Thạch thật lớn!

Bên trong tro cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh, Diệp Trần tìm được năm hạt Linh Năng Tinh Thạch, trong đó có ba hạt lớn chừng hạt đậu nành, một hạt lớn chừng đầu ngón út, hạt còn lại lớn chừng ngón tay cái, năng lượng bên trong vô cùng bành trướng, còn vượt qua cả năm hạt Linh Năng Tinh Thạch bình thường nữa.

Ma Năng Tinh Thạch trong thi cốt của Ma tộc ngược lại không có biến hóa gì cả, vẫn là lớn chừng đầu ngón út, có cả thảy hai hạt.

Về phần thi cốt nhân loại cao hơn ba mét kia lại khiến Diệp Trần kinh ngạc, bởi vì bên trong cốt cách của hắn, rõ ràng không phải là Linh Năng Tinh Thạch, mà là Ma Năng Tinh Thạch, số lượng cũng giống với Linh Năng Tinh Thạch, là năm hạt, bốn hạt lớn chừng đầu ngón út, một hạt lớn chừng một cái long nhãn.

- Đây cũng là người của Ma tộc?

Diệp Trần thầm suy đoán

Bên ngoài hơn mười dặm, một bóng người theo dõi Diệp Trần.

- Vận khí không tệ, rõ ràng gặp được một con dê béo, thực lực cũng chỉ là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, xem ra, vị diện chiến trường chính là cơ duyên của ta a! Phải nắm lấy thật tốt mới được.

Bóng người nhếch miệng cười lạnh, vèo một tiếng, hóa thành lưu quang lướt đi.

- Có người!

Thời khắc thúc dục linh hồn lực tiêu hao quá lớn, cho nên lúc bình thường, Diệp Trần tối đa chỉ khống chế phạm vi trong vòng năm dặm, như vậy, dù là có người đột nhiên xuất hiện, hắn cũng có đủ thời gian để phản ứng, điều động lại trạng thái, tiến hành phản kích.

Tốc độ của người đến cực nhanh, qua mất lần hô hấp liền xuất hiện bên ngoài Diệp Trần trăm bước.

- Tiểu tử, rõ ràng lại không chạy, xem ra ngươi rất tự hiểu lấy mình, biết rõ chạy không lại Đại năng Linh Hải Cảnh, như vậy cũng tốt, miễn cho ta phải lãng phí miệng lưỡi, mang tất cả Linh Năng Tinh Thạch và hắc sắc tinh thạch kia đều giao ra đây đi! Nếu tâm tình của ta tốt, nói không chừng sẽ tha cho ngươi một mạng cũng nên.

Đây là một trung niên nam tử mặc áo bào màu vàng đất, lưng hùm vai gấu, ánh mắt lợi hại, khóe miệng mang theo tia cười lạnh.

Diệp Trần đứng giữa đống tro cốt, đạm mạc nói:

- Tại sao phải đưa cho ngươi?

Rất hiển nhiên, đối phương không ngờ đến thái độ của Diệp Trần lại cứng rắn như thế, tựa hồ không có để hắn vào mắt, thậm chí, hắn từ trong

ánh mắt của Diệp Trần thấy được một tia miệt thị.

Ầm ầm!

Mặt đất dưới chân bị chìm xuống một phần, hoàng bào nam tử điềm nhiên nói:

- Vốn định lưu cho người toàn thây, nhưng xem ra không cần nữa rồi, đi chết đi!

Bùn đất màu đỏ sậm bạo liệt, trong tay hoàng bào nam tử hiện ra một bả Đại Khảm Đao, trên đó tản mát ra ba động của thượng phẩm Bảo Khí, trầm trọng vạn phần, phảng phất như một toàn núi cao bị áp súc, mang theo sơn nhạc chi lực, khảm đao phá vỡ trời cao, phi tốc bổ tới.

Tay phải đồng thời nắm chặt ba chuôi kiếm, Chân Nguyên chấn động, ba kiếm hợp cùng một chõ, bắn ra khỏi vỏ kiếm, hít sâu một hơi, Diệp Trần vung kiếm

Oanh!

Đại địa run rẩy mấy cái, lẳng lặng vỡ ra mấy khe rãnh đen kịt, hoàng bào nam tử không thể tin bay rớt ra ngoài, khóe miệng tiết ra một tia máu tươi.

- Đây là chuyện gì, thực lực của ta là cấp Linh giả, rõ ràng lại không đấu lại một cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tuy rằng trên tay hắn cũng là thượng phẩm Bảo Khí.

Trên mặt kinh nghi bất định, hoàng bào nam tử ngưng trọng nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần nhìn vào trường kiếm hợp cùng một chỗ, thầm nghĩ: Chân Nguyên thành tơ quả nhiên hữu dụng, chỉ là một kiếm bình thường đã có thể bức lui đại năng cấp Linh giả rồi. "

Cương nguyên thành tơ được Sở Trung Thiên lộ ra quả thật rất khó tu

luyện, nhưng chớ quên, linh hồn bổn nguyên của Diệp Trần là trên đời vô song, Đại năng Linh Hải Cảnh cũng chưa hẳn vượt qua hắn được, hơn nữa dù là Cương nguyên thành tơ hay là Chân Nguyên thành tơ đều là kĩ xảo có độ khó cao, không phải là võ học lợi hại, bắt đầu học dễ dàng hơn rất nhiều, cho nên, trước mắt Diệp Trần đã sơ bộ nắm giữ năng lực Chân Nguyên thành tơ, khiến cho Chân Nguyên phát huy ra uy lực còn lớn hơn nữa.

- Tiểu tử, ngươi quả thật có vài phần bổn sự, bất quá nên dừng ở đây rồi.

Nổi giận gầm lên một tiếng, hoàng bào nam tử thi triển ra áo nghĩa võ học của bản thân, một đao cực tốc chém tới.

- Bảy thành hỏa hầu!

Diệp Trần nhíu lông mày lại, Thanh Liên kiếm pháp thức thứ Sinh Sinh Bất Tức được đâm ra, phối hợp thêm với kiếm ý tông sư cấp, một kiếm này nhanh như lưu tinh, giao kích cùng một chỗ với khảm đao

PHỐC!

Miệng phun ra một ngùm máu tươi, trong đó còn xen lẫn chút thịt nát.

Hoàng bào nam tử kinh hãi đến cực điểm

- Không tốt, đụng phải thiết bản rồi, chẳng lẽ hắn là thiên tài cấp Chân Long ở Vũ Đạo Trà Hội lần này sao.

Hắn sớm nghe nói qua thiên tài cấp Chân Long mới có thể chống lại Đại năng Linh giả cấp, hôm nay lần đầu nhìn thấy, không khỏi thầm kêu xui xẻo.

- Mạng của ngươi, để lại đây đi!

Diệp Trần không cho hoàng bào nam tử cơ hội chạy trối chết, dùng thân làm kiếm, nhanh chóng xuất hiện ở bên phải đối phương, Sinh Sinh Bất Tức lại lần nữa được thi triển ra

- Làm người thì nên lưu cho người khác một đường, mọi sự đều tuyệt

tình như thế, không có kết cục tốt đâu.

Hoàng bào nam tử gào thét, vung đao phong lên ngăn cản.

Xoẹt!

Mũi kiếm hơi nhấc lên, trường kiếm lướt qua khảm đao, đâm thủng cổ của đối phương, mang ra một chuỗi máu tươi nóng hổi, bạt kiếm ra, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Đây chính là kết cục của ngươi.

Hoàng bào nam tử trừng lớn con mắt, té trên mặt đất.

Vèo!

Trữ Vật Linh Giới trên ngón tay của hắn bị Diệp Trần nhiếp tới trong tay, xem cũng không them xem, Diệp Trần trực tiếp ném vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình, sau đó xoay người rời đi.

Một vị Đại năng cấp Linh giả, cứ như vậy chết đi!

Thi cốt từng đống, đầy khắp lưng đồi.

Cách đó không xa, có một ngọn núi màu đỏ sậm, ngọn núi mất đi góc cạnh, đang ở vào trạng thái phong hóa, bên trong đó, chẳng biết lúc nào lại có một thạch động rộng rãi được mở ra, Diệp Trần đang xếp bằng trên tảng đá lớn bên trong thạch động.

- Vị diện chiến trường, phần đông là Đại năng Linh Hải Cảnh, chỉ bằng thực lực trước mắt, nếu gặp phải đại năng chân nhân cấp, chắc chắn sẽ cửu tử nhất sinh, gặp đại năng tông sư cấp, thập tử vô sinh, vẫn nên đề thăng thực lực trước đã thì tốt hơn.

Thở ra một hơi, Diệp Trần lấy Trữ Vật Linh Giới của hoàng bào nam tử ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 476: Công Pháp Đột Phá, Đệ Thập Tứ Trọng.

Ở bên trong Trữ Vật Linh Giới có một số bản bí tịch, bất quá không có bí tịch Địa cấp đỉnh giai, trung phẩm Bảo Khí có bốn kiện, trung phẩm linh thạch mấy chục vạn, thượng phẩm linh thạch tám ngàn, ngoài ra còn có bốn hạt Linh Năng Tinh Thạch, ba hạt Ma Năng Tinh Thạc, về phần thượng phẩm khảm đao của hoàng bào nam tử, đã bị Diệp Trần thu vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình rồi.

- Mười tám hạt Linh Năng Tinh Thạch, không biết có thể tu thành một phần ba thân thể không nữa.

Diệp Trần cúi đầu nhìn xuống tay trái đang mở ra, trên đó có mười tám hạt tinh thạch màu đỏ, một hạt lớn chừng đầu ngón cái, một hạt lớn chừng đầu ngón út, 16 hạt cỡ hạt đậu nành, theo đạo lý mà nói, Linh Năng Tinh Thạch trong thi cốt Vương giả Sinh Tử Cảnh đã đủ để Diệp Trần tu thành Linh Khu, nhưng hơn mười vạn năm trôi qua, Linh Năng Tinh Thạch đã ít đi rất nhiều thì không nói làm gì, năng lượng bên trong cũng đã tán dật đi kha khá, thậm chí so ra còn kém thi cốt của Linh Hải Cảnh mới chết mấy trăm năm.

Tự hỏi một phèn, trên lòng bàn tay còn thừa lại một hạt Linh Năng Tinh Thạch lớn chừng hạt đầu nành, Diệp Trần hơi nhắm mắt lại, kiệt lực hấp thu năng lượng bên trong Linh Năng Tinh Thạch.

Theo năng lượng màu đỏ nhập vào cơ thể, Diệp Trần nhịn không được rên rỉ một tiếng, cảm giác thật kì diệu, thân thể như đã bị khô hạn thật lâu, dốc sức liều mạng hấp thu năng lượng màu đỏ, căn bản không cần không chế chút nào.

Một hạt Linh Năng Tinh Thạch được hấp thu hoàn tất, Diệp Trần bắt đầu

hấp thu hạt thứ hai...

Nửa canh giờ qua đi, mười tám hạt Linh Năng Tinh Thạch chỉ còn thừa lại một, những hạt khác đều đã bị hấp thu sạch sẽ rồi, mà trên người Diệp Trần cũng đã xảy ra biến hóa rất nhỏ, một vòng sáng màu hồng nhạt tràn ngập bên ngoài cơ thể, tốc độ rung động mắt thường không thể nào thấy được.

Không chút do dự, Diệp Trần trực tiếp hấp thu một hạt Linh Năng Tinh Thạch lớn chừng đầu ngón cái cuối cùng.

Một hạt Linh Năng Tinh Thạch này ẩn chứa năng lượng hơn những Linh Năng Tinh Thạch bình thường đến sáu lần, năng lực màu đỏ như nước sông mãnh liệt, theo cánh tay rót vào thể nội, nó cũng bắt đầu phát tán ra, bao trùm toàn thân, ngay cả đầu cũng nằm trong phạm vi bị bao phủ.

Trên người Diệp Trần, vòng sáng vốn màu hồng nhạt giờ trở nên tươi đẹp hơn gấp mấy lần, nhuộm cả tóc tai quần áo đều thành màu đỏ, sinh cơ dạt dào.

Lại nửa giờ nữa qua đi, vòng sáng hồng sắc càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng bị hấp thu, theo bên ngoài thì cũng khó mà phát giác được chuyện đó/

Mở hai mắt ra, hai tia tinh quang màu đỏ nhạt bắn ra ngoài, Diệp Trần tự nhủ: So với tưởng tượng thì kém hơn, Linh Năng tinh hoa cơ hồ không còn sót lại chút gì, còn lại chỉ là Linh Năng mỏng manh nhất. "

Chỗ trân quý nhất của Linh Năng Tinh Thạch chính là Linh Năng tinh hoa, mười tám hạt Linh Năng Tinh Thạch này ẩn chứa không ít năng lượng, nhưng tiếc là tinh hoa chỉ có vài tia, như có như không.

"Bất quá, ta có thể cảm giác được, cường độ của thân thể đã tăng lên rất nhiều, hơn nữa ta đã từng tu luyện qua Thối Ngọc Cường Thần Quyết, có lẽ tương đương với một phần ba của Linh Khu a! "

Đến Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, ưu thế thân thể do Thối Ngọc Cường Thân Quyết mang đến đã không nhiều nữa rồi, cũng chỉ là khí lực lớn hơn người khác một chút, còn cường độ thân thể cũng không sai biệt lắm, bất quá một chút ưu thế cũng xem như là ưu thế, quá trình tu luyện thật ra cũng là quá trình tu luyện Linh Khu, chỉ có điều về mặt trọng điểm có chỗ khác nhau thôi.

"Ồ, Chân Nguyên đã hoạt bát hơn, tu luyênh Linh Khu còn có tác dụng này sao? "

Chân Nguyên hoạt bát là thời cơ đột phá công pháp tốt nhất, Diệp Trần không dám lãnh đạm, lập tức nhắm mắt lại, Chân Nguyên trong đan điền căn cứ theo lộ tuyết đồ của đệ thập tam trong Thanh Liên Kiếm Quyết mà vận chuyển, một vòng lại một vòng, tùy thời đều sẽ đột phát, đến lúc đó công pháp sẽ đạt đến đệ thập tứ trọng rồi.

Ông!

Không biết qua thời gian bao lâu, cả ngọn núi màu đỏ sậm đều trở nên run rẩy.

Khí tức lăng lệ ác liệt lấy ngọn núi làm trung tâm, phóng xạ ra bốn phía, ngay cả hắc sắc khí tức trên bầu trời cũng vỡ ra một khe hở thật lớn, thật lâu không tiêu tan.

Sau một khắc!

Một đóa Thanh Liên hư ảo cực lơn bao cả ngọn núi vào bên trong, Thanh Liên tách ra, thanh âm kiếm ngân vang lên không dứt bên tai, giống như một bả tuyệt thế bảo kiếm sắp xuất vỏ vậy.

- Kiếm khí thật cường liệt, có người đang đột phá.

Ngoài trăm dặm, ba đạo nhân ảnh bỗng nhiên ngừng thân thể lại, nhìn về phía ngọn núi màu đỏ sậm nơi Diệp Trần ở.

- Kiếm khí tuy rằng mãnh liệt, nhưng khí tức Chân Nguyên cũng không cường đại lắm, qua đó xem đi.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba người thân hóa thành lưu quang, cực tốc bay vút.

Chỉ qua chốc lát, ba người đã đến bên ngoài ngọn núi vài dặm, mắt không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm vào đóa Thanh Liên hư ảo đang tác ra.

- Ha ha, đây là Địa cấp đỉnh giai kiếm quyết cao cấp nhất, nếu như có thể đoạt được nó, tu luyện tới cảnh giới ngang nhau, thực lực của ta cũng phải được tăng lên gấp đôi.

Gã kiếm khách thân mặc lục sắc y bào đồng tử co rụt lại, cười lên ha hả.

Hắc y lão giả bên cạnh tay vuốt chòm râu

- Địa cấp đỉnh giai công pháp cũng chia thành cao thấp, đây quả thật là công pháp cao cấp nhất, hơn nữa còn là kiếm quyết cho kiếm khách tu luyện, so với công pháp Địa cấp đẳng cấp cao ngươi đang tu luyện thì không biết tốt hơn gấp bao nhiều lần.

Lam y kiếm khách chém đinh chặt sắt nói:

- Những vật khác ta có thể chia ít đi một chút, nhưng kiếm quyết này ta muốn rồi, hai người các ngươi không có ý kiến gì chứ!

Trung niên đầu trọc nhếch miệng nói:

- Chúng ta có lấy kiếm quyết cũng vô dụng, bất quá trên người hắn chưa hẳn có kiếm quyết bí tịch, nói không chừng đã bị hắn hùy rồi

- Vậy ta cạy miệng hắn ra, đã hắn phun ra hết mọi chuyện, dù sao trước đây cũng không phải chưa nhốt qua võ giả.

Lam y kiếm khách cười lạnh.

- Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tứ trọng, quá cường đại, Chân Nguyên rõ ràng lại tinh thuần đến thế này, hơn nữa, Chân Nguyên hạch tâm lại bị khảm nạm bên trên một đài sen màu xanh nữa chứ.

Diệp Trần triển khai nội thị, phát hiện Chân Nguyên so với trước khi đột phá thì tinh thuần hơn không ít, giống như chất lỏng màu xanh đang lưu động, nhưng biến hóa lớn nhất vẫn là bên trong đan điền, chỉ thấy một đài sen màu xanh như thủy tinh lơ lửng ở chính giữa, mà ở trung tâm đài sen, mới là Chân Nguyên hạch tâm màu xanh lớn chừng quả trứng gà, bên ngoài hạch tâm tản mát ra hào quang màu xanh, bên ngoài Chân Nguyên hạch tâm có chín đạo Thanh Liên kiếm khí xoay tròn, bắt đầu sinh ra dung hợp, dần dần biến thành một đạo, mật độ gia tăng nhanh chóng, cuối cùng thu nhỏ thành một hạt sen, khảm nạm vào một trong số đông những lổ nhỏ bên ngoài đài sen.

Đài sen! Hạt sen!

Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tứ trọng thành.

- Không biết uy lực của Liên Tâm kiếm khí thế nào nhỉ

Diệp Trần ngẩng đầu, tựa hồ có thể nhìn thấu cảnh tượng bên ngoài, cười lạnh nói:

- Rất nhanh có thể thấy được rồi.

Bên ngoài ngọn núi màu đỏ sậm, lam y kiếm khách hai tay cầm kiếm, một kiếm trùng trùng điệp điệp đánh xuống.

- Nứt cho ta!

Cờ-rắc!

Ngọn núi một phân thành hai, đứt gãy như mặt gương bóng loáng.

Ngay tại sát na lúc ngọn vúi vỡ ra, lam y kiếm khách thấy được Diệp Trần đang xoáy thẳng lên, đối phương nhìn hắn mỉm cười, tay phải vươn ra, ngón tay cong lại búng một cái.

XÍU... UU!!

Kiếm khí hình như hạt sen nhanh chóng bắn ra, giống như một viên đạn dẹp vậy.

- Nguy hiểm!

Da đầu lam y kiếm khách run lên, hắn tránh đi, nhưng tốc độ phản ứng của hắn cuối cùng vẫn hơi chậm một chút, bị kiếm khí xuyên qua, mi tâm xuất hiện một cái lỗ nhỏ.

Hắc y lão giả và trung niên đầu trọc ở một bên nhìn chăm chú, nhìn xem lam y kiếm khách đánh chết Diệp Trần thế nào, nhưng kết quả lại khiến bọn hắn chấn độ, một lần đối mặt, lam y kiếm khách đã ngã xuống rồi, kiếm khí chừng ngón út kia nhanh đến không thể tưởng nổi, nhất kích tất sát.

- Muốn chết!

Hắc y lão giả cho rằng áo xanh kiếm khách qua lơ là không đề phòng nên mới thế, lập tức giận dữ, lăng không một trảo chụp về phía Diệp Trần.

BOANG...!

Phá Phôi Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần thúc dục Chân Nguyên đã tăng lớn độ tinh thuần, lập lòe một cái, liền xuất hiện ở trước mặt hắc y lão giả, tay trái cầm ngược Lôi Trạch Kiếm, cùng Phá Phôi Kiếm bên tay phải chém ra ngoài.

Thân thể bị phân thành bốn khối, hắc y lão giả vẫn lạc.

- Không có khả năng, tu vi của hắn rõ ràng chỉ là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong thôi mà.

Trung niên đầu trọc mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, da mặt cũng như bị bóp méo đi.

- Trốn!

Không có bất kỳ ý thương tiếc nào, trung niên đầu trọc triển khai thân pháp, nhanh chóng bỏ trốn.

- Sinh Sinh Bất Tức!

Lôi Trạch Kiếm và Phá Phôi Kiếm trở vào bao, Thanh Mộc Kiếm bắn ra, Diệp Trần hít sâu một hơi, một kiếm thẳng tắp đâm ra ngoài, kiếm khí phụt lên.

Đ-A-N-G... G!

Linh hồn lực cảm ứng được kiếm khí, trung niên đầu trọc vội vàng xoay người vung côn, hỏa tinh hừng hực bao phủ cả người hắn vào trong đó.

- Không tốt!

Trung niên đầu trọc chỉ cảm thấy khí huyết ngược dòng, ngũ tạng bị nghiền nát, một ngụm máu tươi xen lẫn thịt vụn bị phun ra ngoài, thật lâu không ngừng.

Đợi đến khi trung niên đầu trọc bình ổn được khí huyết, Diệp Trần đã đến ngoài mười bước, chém xuống một kiếm.

Phốc phốc!

Trung niên đầu trọc thân vẫn.

Thò tay hấp Trữ Vật Linh Giới của đối phương đến tay, Diệp Trần lắc đầu, thực lực của đại năng Linh giả cấp cũng cao thấp không đều, mấy người này quá yếu, không biết ta ở trong số đại năng Linh giả cấp có thể được xếp vị trí gì nữa.

Diệp Trần cho đến giờ cũng không cho rằng mình có thể chống lại đại năng chân nhân cấp, nói đùa chứ, đại năng chân nhân cấp đã tu luyện công pháp và võ học đến viên mãn, còn tìm hiểu được áo nghĩa, đánh kiểu gì bây giờ, đừng nói là một Diệp Trần mà cho dù 3~5 Diệp Trần cũng không phải là đối thủ của Chân nhân cấp, vượt hai cấp chiến đấu cũng không phải nói dễ như vậy.

Đương nhiên, Thanh Liên Kiếm Quyết tu luyện đên đệ thập tứ trọng, thể nội đản sinh ra một đạo Liên Tâm kiếm khí, Diệp Trần đã không sợ tuyệt đại bộ phận đại năng Linh giả cấp nữa rồi, chỉ có những đại năng Linh giả cấp đã đến gần Chân nhân cấp mới cần phải cẩn thận thôi, vũ lực của những người này đều cường hãn đến biến thái.

- Nên đi tìm Mộ Dung rồi!

Dựa vào trực giác, Diệp Trần chọn phương hướng, phi tốc lao đi.

Phía trước Diệp Trần mấy ngàn dặm, trong một mảnh ao địa, Mộ Dung Khuynh Thành đang gặp phải nguy cơ sinh tử.

Đối thủ của nàng là hai gã đại năng Linh giả cấp, thực lực của đại năng Linh giả cấp hơn kém nhau rất lớn, đại năng Linh giả cấp bình thường ngay cả một kích của nàng cũng không đỡ nổi, nhưng hai người này, tuyệt đối là cao thủ, công pháp và võ học đều đã tu luyện đến viên mãn, áo nghĩa võ học cũng có năm thành hỏa hầu, chỉ cần lĩnh ngộ ra một tia áo nghĩa nữa là có thể đạt đến Chân nhân cấp rồi.

Nếu không phải trước đó nàng cuối cùng đã tấn thăng huyết mạch đến mức hoàn mỹ, thực lực tăng lên hơn một nửa, thì chỉ sợ đã sớm vẫn lạc rồi

"Phi Thiên Ám Sát Trảm! "

Sau lưng đã bị trọng thương, trong miệng Mộ Dung Khuynh Thành phun ra một ngụm máu tươi, một chiêu đánh về phía trung niên mặt sẹo ở đối diện.

Trung niên mặt sẹo không dám coi thường đối phương, một đao đón đánh.

Oanh!

Ngọn núi xung quanh hai người nứt vỡ, một cái quang cầu cự đại bị nổ tung.

- Phải chết ở chỗ này sao?

Máu tươi trong miệng phun ra ngoài như không muốn sống nữa, Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra dáng cười tự giễu.

Lão giả thấp bé vẫn một mực ra công nhưng không xuất lực nói:

- Không cần phải chống cự nữa, hai người chúng ta liên thủ, bất luận đại năng Linh giả cấp nào cũng không thể sống được, tuy rằng thực lực của ngươi không kém với người nào trong số chúng ta, nhưng tuyệt đối không có khả năng lật bàn được đâu, hết hy vọng rồi!

Hắc quang tràn ngập ngoài thân, Mộ Dung Khuynh Thành kiệt lực duy trì thương thế, tay phải vươn ra, ngưng kết ra một khỏa quang cầu màu đen, quang cầu màu đen bạo liệt, hiện lên hình quạt bắn nhanh ra ngoài, uy lực một đường gia tăng.

Hai người vốn tưởng rằng quang cầu màu đen không có chút uy lực nào, ai biết được bên trong vầng sáng trùng kích rõ ràng lại ẩn chứa công kích linh hồn, thần trí một hồi đần độn.

Cũng may uy lực của công kích linh hồn có hạn, lão giả thấp bé lập tức tỉnh táo lại, sắc mặt khó coi, điềm nhiên nói:

- Thiếu chút nữa thì lật thuyền trong mương rồi, không thể tưởng được áo nghĩa võ học ngươi tìm hiểu rõ ràng lại ẩn chứa linh hồn công kích, nhưng tiếc chỉ lĩnh ngộ được chút da lông, nếu không thì thật phải chết trên tay ngươi rồi, mặt sẹo, đồng loạt ra tay giết nàng đi, miễn cho đêm dài lắm

mộng.

- Phía trước có năng lượng chấn động, là Mộ Dung đang giao thủ với người khác!

Bên ngoài mấy trăm dặm, tốc độ của Diệp Trần bỗng nhiên nhanh hơn, hắn cảm ứng được khí tức của Mộ Dung Khuynh Thành.

Rất xa, Diệp Trần thấy được ao địa, bên trong ao địa, lão giả thấp bé và trung niên mặt sẹo đang liên thủ công kích Mộ Dung Khuynh Thành, hai người này, đều có được thực lực Linh giả cấp đỉnh phong, bất quá tu vị vẫn còn ở Linh Hải Cảnh sơ kỳ, cũng không tính là quá biến thái.

Phá Phôi Kiếm được rút ra, Diệp Trần chém một kiếm ra ngoài, kiếm khí như cầu vồng.

- Ai?!

Lão giả thấp bé phản ứng rất nhanh, huy chưởng chặn kiếm khí, nhưng lực trùng kích của kiếm khí vẫn khiến hắn lui về sau mấy chục bước, lay động không ngớt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 477: Ta Muốn Ngươi Chết

Vèo!

Lập lòe mấy cái, Diệp Trần xuất hiện ở bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ngươi không có việc gì chứ?

Thấy Mộ Dung Khuynh Thành thương thế rất nặng, Diệp Trần nhíu mày.

Mặt Mộ Dung Khuynh Thành cố nặn ra vẻ tươi cười, lắc đầu nói:

- Ngươi tới chậm một bước thì ta có chuyện rồi.

Nói xong, một ngụm máu tươi lại bị ho ra ngoài, nhuộm đỏ cả quần áo.

- Tiểu tử, đi chết đi!

Trung niên mặt sẹo hai tay cầm đao, trùng điệp bổ ra, ánh đao bao phủ cả hai người vào bên trọng, ý định tận diệt họ.

Mắt Diệp Trần quét ngang, song kiếm chính phản trảm kích.

Hổn hển!

Quang cầu cực lớn nổ tung, ao địa từ sâu vài trăm mét đạt đến mấy ngàn thước, tựa như một cái hồ sâu hình bán cầu, mà trung niên mặt sẹo cũng không chống lại nổi lực lượng trảm kích của Diệp Trần, cả người bị chém bay ra ngoài ngàn mét, đánh sụp cả một ngọn núi cao.

- Tiểu tử này khó giải quyết.

Đồng tử lão giả thấp bé co rút lại, thực lực của trung niên mặt sẹo hắn hiểu rõ, ngoài trừ một số đại năng Linh giả cấp biến thái thì cơ hồ không có người nào là đối thủ của hắn cả, hơn nữa trung niên mặt sẹo tìm hiểu chính là thổ ý cảnh, lấy lực lượng hùng hồn để trứ danh, nhưng vẫn không chống lại nổi lực trảm kích của Diệp Trần, thế đủ thấy Diệp Trần khó chơi thế nào.

Trung niên mặt sẹo lại lần nữa bay trở về, sắc mặt có chút tái nhợt, hắn liếm liếm bờ môi, con mắt âm lệ nhìn chăm chú vào Diệp Trần, bên trong mang theo vẻ ngưng trọng và sát ý.

Lão giả thấp bé nói:

- Mặt sẹo, toàn lực ứng phó.

Trung niên mặt sẹo cười lạnh

- Yên tâm, hắn không khiến ta tổn thương đâu.

- Ngươi trước nên tận lực khôi phục thương thế đi, bọn hắn cứ giao cho ta.

Diệp Trần nhìn ra thương thế của Mộ Dung Khuynh Thành đang lấy một tốc độ cực nhanh khôi phục lại, loại tốc độ khôi phục này thập phần không bình thường, nhưng nghĩ đến bản thân Mộ Dung Khuynh Thành có rất nhiều bí mật thì không bình thường cũng trở nên bình thường.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu

- Tốt.

Nàng rõ, nếu không khôi phục thương thế đến trình độ nhất định thì đi theo cũng chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì, hơn nữa nàng kinh ngạc phát giác, thực lực của Diệp Trần rõ ràng lại luôn tiến bộ, so lúc ở Vũ Đạo Trà Hội thì hắn càng trở nên cường đại hơn rồi.

- Tiểu tử, một mình ngươi có lẽ không đủ đâu.

Lão giả thấp bé thả lỏng một hơi, một chọi một, hắn không nắm chắc có thể thắng được Diệp Trần, nhưng hai đối một thì lại khác, hắn chỉ sợ Mộ Dung Khuynh Thành không để ý thân thể bị trọng thương, liên thủ cùng Diệp Trần, nếu vậy thì kết cục khó đoán trước rồi.

Diệp Trần thần sắc không thay đổi

- Thử xem thì biết.

Không có bất cứ lời nói nhảm nào, lão giả thấp bé và trung niên mặt sẹo một trái một phải đánh về phía Diệp Trần, một người thi triển chưởng pháp, người kia thi triển đao pháp, phối hợp hết sức ăn ý.

Đinh đinh đang đang!

Diệp Trần vui mừng không sợ hãi, tay trái cầm Lôi Trạch Kiếm, tay phải cầm Phá Phôi Kiếm, tâm phân nhị dụng, lấy lực lượng một người ngăn cản hai người.

- Cái gì, song kiếm lưu!

Một phiên công kích qua đi, lão giả thấp bé thấy không có biện pháp nào với Diệp Trần, nhịn không được thấp giọng kinh hô.

Trước kia Diệp Trần dùng song kiếm trảm mặt sẹo, thì hắn đã hoài nghi rồi, hiện giờ rốt cục cũng xác định được, Diệp Trần là song kiếm lưu kiếm khách rất hiếm có, sử dụng phâm tâm nhị dụng rất thành thạo.

Sắc mặt vô cùng khó coi, lão giả thấp bé quát lớn một kia, hai tay như U Hỏa QuỷTtrảo, đánh liền mười tám chưởng, mỗi một chưởng đều ẩn chứa hỏa chi ý cảnh hung mãnh bạo liệt.

Trung niên mặt sẹo cũng không dám lãnh đạm, trọng đao màu vàng đất mang theo Thổ chi ý cảnh hùng hậu chẻ dọc xuống, đao đao trí mạng.

- PHÁ...!

Hét lớn một tiếng, Diệp Trần bay người lên, Thiên Lôi Thiết và Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết một trái một phải đón đánh, mang đến cho người khác cảm giác như hai Diệp Trần trọng điệp cùng một chỗ, vô cùng quái dị, lại không kém phần kinh hãi.

Lốp bốp đùng BA~!

Tiếng kình khí bạo liệt vẫn một mực không đình chỉ, ba người thỉnh thoảng tách ra, thỉnh thoảng lại trùng kích cùng một chỗ, trông đến hoa cả mắt.

- Xuống cho ta!

Trung niên mặt sẹo đột nhiên duỗi tay tráira, một cổ trong lực cường đại bao phủ Diệp Trần, khiến tộc độ của hắn bị giảm mạnh.

- Trọng lực, Chiếu Trảm Bất Ngộ!

Trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh bức nhất, Diệp Trần buông tha cho song kiếm lưu, tam kiếm hợp nhất, một kiếm ẩn chứa kiếm ý hủy diệt được chém ngang ra, tạo nên một vòng tròn nguyên vẹn.

Vòng tròn hiện ra, trọng lực bị phân thành hai đoạn.

Trung niên mặt sẹo hoảng sợ

- Liền cả trọng lực cũng có thể chém ra, có ai nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra không!

- Ngu ngốc, ai bảo ngươi dùng trọng lực công kích.

Lão giả thấp bé hạ quyết tâm muốn toàn lực hao tổn chết Diệp Trần, hắn cũng không tin đối phương có thể chống được lâu, tâm phân nhị dụng rất hao tâm tổn sức, hơn nữa cũng không phải là gấp đôi gấp hai, mà tối thiểu cũng gấp mấy lần, nhưng khi nhìn thấy trung niên mặt sẹo dùng trọng lực công kích, Diệp Trần từ song kiếm lưu khôi phục lại đơn kiếm lưu, không khỏi tức

giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trung niên mặt sẹo không nhịn được nói:

- Ai biết được con mẹ nó lại có thể chặt đứt được trong lực, thật là một tên biến thái.

- Được rồi, không tâm phân lưỡng dụng cũng tốt, dựa vào một thanh kiếm, hắn càng không phải là đối thủ của chúng ta.

Lão giả thấp bé không muốn sinh ra chia rẽ với trung niên mặt sẹo nên chủ động lui bước.

Tay cầm trường kiếm do ba thanh kiếm hợp làm một thể, Diệp Trần chém nghiêng một kiếm, sử ra Thanh Liên kiếm pháp thức thứ chín Sinh Sinh Bất Tức với lão giả thấp bé.

- Không tốt, là áo nghĩa võ học năm thành hỏa hầu.

Áo nghĩa võ học tuy rằng có mạnh có yếu, nhưng trước khi chưa tìm hiểu được áo nghĩa thì rất dễ phân biệt, nhất là lúc đã đạt đến năm thành hỏa hầu, sắp tới gần áo nghĩa.

Tốc độ phụt lên của kiếm khí quá nhanh, mà lại càng lúc càng nhanh, muốn né tránh cũng không thể nữa, lão giả thấp bé chỉ kịp bố trí trước người một tầng phòng ngự.

PHỐC!

Vòng phòng ngự bị nghiền nát, bả vai lão giả thấp bé chảy ra máu tươi tí tách.

- Cút!

Công kích của trung niên mặt sẹo đến, đao cương dài đến vài trăm mét giống như ngọc trụ chống trời bị sụp đổ, ầm ầm bổ về phía đỉnh đầu Diệp Trần.

Vụt!

Hỏa tinh bắn ra, Diệp Trần huy kiếm phong ngăn trở đao cương.

- Ta muốn ngươi chết!

Nhân cơ hội này, lão giả thấp bé bất chấp vết kiếm nơi bả vai, tay phải lăng không hư nắm, một bàn tay hỏa diễm khổng lồ lập tức hiện ra như muốn bóp lấy Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 478: Vương Giả Đại Chiến

Vụt vụt vụt!

Lại có càng nhiều hỏa tinh bắn ra, cánh tay Diệp Trần phát lực, trường kiếm ma sát qua đao cương, chợt chém nứt bàn tay hỏa diễm không lồ, sau đó theo lổ hổng trốn ra ngoài.

Hết thảy những chuyện này đều phát sinh trong tốc độ ánh sáng, nhanh đến mức đã vượt qua khỏi cực hạn của thị giác.

Đao cương thoáng ảm đạm một chút, trung niên mặt sẹo biến đổi đao thế, chẻ dọc biến thành chém ngang, đao cương đuổi sát sau lưng Diệp Trần, muốn chém ngang lưng hắn.

Phanh!

Không hề có lý do, đao cương bị nát bấy.

Mộ Dung Khuynh Thành quần áo nhuốm máu lướt đến.

- Diệt Hồn Ba!

Quang cầu màu đen bên tay trái nổ tung, sóng xung kích hình quạt lan tràn ra ngoài.

- Không tốt!

Lão giả thấp bé và trung niên mặt sẹo lập lòe qua một bên, sóng xung kích màu đen này tuy rằng không làm gì được bọn hắn cả, nhưng thần trí sẽ có một sát na bị đần độn, nếu đổi là trước đó thì bọn hắn cũng chả quan tâm, nhưng giờ còn có thêm một Diệp Trần siêu khó chơi nữa

Lão giả thấp bé tránh được phóng xạ của sóng xung kích, trung niên mặt sẹo bởi vì đao cương bị nghiền nát, bị chấn đến khí huyết phù phiếm, nên phản ứng có hơi chậm một chút.

Lúc Diệp Trần lướt đến Mộ Dung Khuynh Thành, tâm tư nhanh nhẹ, rất nhanh liền tới gần hai người, cho nên một sát na lúc trung niên mặt sẹo ngốc trệ không thoát khỏi mắt hắn, trường kiếm được đâm thẳng mà ra.

Đ-A-N-G... G!

Một sát na kia thật quá năng, trung niên mặt sẹo tại thời khắc mấu chốt huy đao phong lên ngăn trở công kích, tay phải nắm lấy đao văng bị nổ tung, thất khiếu trán ra huyết hoa.

- Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Ở trong mắt của người khác, kiếm pháp của Diệp Trần Quỷ Thần khó lường, cái này không phải là không có đạo lý, chỉ thấy tay trái hắn cầm ngược vỏ kiếm bên hông, chém ngược mà ra.

- Vỏ kiếm!

Trên mặt trung niên mặt sẹo hiện lên thần sắc không thể nào tưởng tượng nổi.

PHỐC!

Vỏ kiếm chọc vào cằm trung niên mặt sẹo, lực đạo theo đó truyền vào trong.

- Mặt sẹo!

Lão giả thấp bé vừa tránh thoát khỏi sóng xung kích màu đen liền chứng kiến Diệp Trần sử dụng vỏ kiếm đánh trúng cằm của trung niên mặt sẹo, sau đó lại thấy sinh cơ trong mắt đối phương mất đi, rơi thẳng xuống từ không trung.

Cắn răng, lão giả thấp bé oán độc nhìn thoáng qua Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, hóa thành một đạo u hỏa lưu quang phi độn đi.

- Thiên Ma Lực Trận!

Tay phải Mộ Dung Khuynh Thành co rụt lại, một lực hút khủng bố được sinh ra, liên lụy đến thân hình của lão giả thấp bé, nhưng Chân Nguyên của Mộ Dung Khuynh Thành vẫn xa xa không bằng lão giả thấp bé, chỉ có thể khiến tốc độ của hắn bị hạ thấp một chút, nhưng thế cũng đủ rồi.

Xoay người, Diệp Trần bắn một chỉ về phía lão giả thấp bé, đúng là Liên Tâm kiếm khí.

PHỐC!

Trái tim của lão giả thấp bé bị đục lỗ, lập tức thân vẫn.

Trông thấy lão giả thấp bé chết đi, Mộ Dung Khuynh Thành thả lỏng một hơi, thời gian quá ngắn, thương thế của nàng vẫn không thể khôi phục triệt để, vừa rồi đã là nổ lực rất lớn rồi.

Trường kiếm trở vào bao, Diệp Trần lướt tới, nhíu nhíu mày, trầm ngâm nói:

- Mộ Dung, ngươi là người của Ma tộc?

Không trách hắn hỏi như vậy, lúc giao chiến với lão giả thấp bé và trung niên mặt sẹo, hắn đã chú ý đến việc Mộ Dung Khuynh Thành lợi dụng tinh thạch để khôi phục thương thế, mà tinh thạch kia lại không phải là Linh Năng Tinh Thạch, mà là Ma Năng Tinh Thạch, điều này không khỏi khiến hắn sinh ra hoài nghi.

Mộ Dung Khuynh Thành tựa hồ biết rõ Diệp Trần sẽ hỏi vậy

- Ngươi thấy được sao!

Diệp Trần gật gật đầu.

- Nếu như ta không phải, ngươi có tin không?

Diệp Trần nghĩ nghĩ

- Tất nhiên tin rồi.

- Cảm ơn, ta quả thật không phải là người của Ma tộc, nhưng lại có quan hệ với Ma tộc.

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

- Có quan hệ với Ma tộc?

Sự nghi hoặc của Diệp Trần càng sâu, trong số kinh nghiệm và tin tức Chiến Vương cho hắn, không có tin tức liên quan đến Ma tộc, cho nên ở phương diện này hắn không có kinh nghiệm gì cả.

Mộ Dung Khuynh Thành tiếp tục nói:

- Ma tộc là một chủng tộc nhánh của Nhân tộc, chỉ là từ sau thời thượng cổ đã không còn thấy thân ảnh của Ma tộc nữa, nhưng Ma tộc lại lưu lại một chi chủng tộc có huyết mạch của bọn hắn, chủng tộc này, chính là gia tộc của ta, mà ta lại có huyết mạch của gia tộc này.

Nghĩ đến sự điệu thấp mình của Mộ Dung Khuynh Thành trước đây, Diệp Trần nói:

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 479: Vương Giả Đại Chiến.

- Nếu như chuyện này quan hệ rất lớn thì không nên nói sẽ tốt hơn, ta hiểu mà.

- Kỳ thật nói ra cũng không sao, dù sao những Vương giả Sinh Tử Cảnh kia cũng biết chuyện của gia tộc ta, mà một nửa số người trong đó cũng không phản đối chúng ta tồn tại trên phiến đại lục này, đương nhiên, một nửa người khác lại muốn đẩy gia tộc chúng ta vào chỗ chết, chỉ là đang chờ cơ hội thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành tự giễu cười cười

- Gia tộc của ta gọi là Nhân Ma gia tộc, tộc nhân toàn bộ đều có được Nhân Ma huyết mạch.

Nhân Ma huyết mạch là huyết mạch hỗn hợp giữa nhân tộc và ma tộc, có được bề ngoài của nhân tộc, nhưng thể chất lại tiếp cận Ma tộc, về phần Chân Nguyên thích hợp để tu luyện thì vẫn là Ma lực, huyết mạch có rất nhiều phương diện, Nhân loại huyết mạch nhiều thì thích hợp tu luyện Chân Nguyên, Ma Tộc huyết mạch nhiều thì thích hợp tu luyện Ma Lực, nếu nhiều ngang nhau thì tu luyện loại nào cũng được, cũng tức là Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ.

Mộ Dung Khuynh Thành giải thích nói.

Diệp Trần trầm ngâm nói:

- Vì sao trước đây ta không cảm nhận được gì khác thường trên người ngươi, tựa hồ sau khi đụng phải ngươi ở Cực Âm Chi Địa thì ngươi không giống với trước kia nữa.

Gật gật đầu, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Nhân Ma bàn đầu đều có được Nhân Ma huyết mạch huyết mạch hoàn mỹ, nhưng theo Ma tộc biến mất, tuế nguyệt trôi qua, Nhân Ma thông hôn cùng nhân loại khiến cho Ma Tộc huyết mạch trong cơ thể đời sau ngày càng thưa thớt, huyết mạnh nhân loại ngày càng nhiều, thế cho nên nếu không có bí pháp để kiểm tra thì căn bản không nhìn ra được có Ma Tộc huyết mạch hay không, mà sự khiếu khuyết của Ma Tộc huyết mạch, khiến cho tộc nhân của chúng ta không hề khác gì với nhân loại cả, trừ phi có thể hậu thiên giác tỉnh, kích phát Ma Tộc huyết mạch trong cơ thể.

- Như vậy ngươi đã thức tỉnh! Nhưng luyện hóa Ma Năng Tinh Thạch là chuyện gì?

- Đúng vậy.

Mộ Dung Khuynh Thành thở ra một hơi

- Tộc nhân vì phòng ngừa Ma Tộc huyết mạch ngày càng thưa thớt nên áp dụng quy định thông hôn trong gia tộc, Nhân Ma kết hợp cùng Nhân Ma, nếu vậy thì, con cái được di truyền đại bộ phận Ma Tộc huyết mạch từ cha mẹ, Ma Tộc huyết mạch trong cơ thể so với đời trước còn mạnh hơn nữa, đương nhiên, cho dù có cường thịnh thì cũng không vượt qua được một nửa, gần đến một nửa đã là phi thường hiếm thấy rồi, mà ta là sau khi hậu thiên giác tỉnh, Ma Tộc huyết mạch trong cơ thể lại tiếp cận một nữa, vị diện chiến trường là một cơ hội để Ma Tộc huyết mạch trong cơ thể ta đạt đến một nữa, có được Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ, cho nên, bất kể là Linh Năng tinh thạch hay là Ma Năng Tinh Thạch ta đều có thể hấp thu, ta lựa chọn chính là Ma Năng Tinh Thạch.

Nghe Mộ Dung Khuynh Thành nói vậy, Diệp Trần lộ ra vẻ đã hiểu, bất kể là Ma tộc hay là Nhân tộc, đều là cường giả vi tôn, không ai không hy vọng mình mạnh hơn một chút, rất hiển nhiên, Ma tộc mà một chủng tộc nằm trên Nhân tộc, lựa chọn luyện hóa Ma Năng Tinh Thạch cũng không có gì bất thường cả, đổi là hắn thì hắn cũng sẽ làm vậy.

- Luyện hóa Ma Năng Tinh Thạch sẽ không phát triển về hướng Ma tộc đấy chứ!

Diệp Trần trông thấy người lùn nhất của Ma tộc cũng được ba mét, đại đa số đều cao mấy chục thước thậm chí hơn trăm mét, hắn không hề hi vọng Mộ Dung Khuynh Thành biến thành như vậy.

Mộ Dung Khuynh Thành mỉm cười nói:

- Nhân Ma huyết mạch chính là Nhân Ma huyết mạch, vẻ ngoài giống nhân loại sẽ không thay dổi, nhưng luyện hóa Ma Năng Tinh Thạch sẽ khiến ta nhiều thêm một chút năng lực của Ma tộc, năng lực này phải chờ sau khi ta tu thành Ma Khu mới biết được.

Diệp Trần cũng không định hỏi rõ ngọn ngành mọi chuyện, ví dụ như Mộ Dung Khuynh Thành tựa hồ có được Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ chẳng hạn, đối phương chịu nói cho hắn những chuyện này đã là rất tín nhiệm hắn rồi, bàn tay mở ra, trên tay nhiều thêm hơn mười khỏa Ma Năng Tinh Thạch.

- Thứ này ta cầm cũng vô dụng, cho ngươi.

- Cái này cũng cho ngươi.

Mộ Dung lấy ra tất cả Linh Năng tinh thạch của mình.

Hai người nhìn nhau cười cười, trao đổi với nhau.

- Ở cùng một chỗ với người, cảm giác rất nhẹ nhàng, nhưng tiếc là...

Mộ Dung Khuynh Thành muốn nói lại thôi.

Diệp Trần thầm than một tiếng

- Việc này sau này hẳn nói, quan trọng nhất vẫn là nắm chắt hiện tại, ngươi cũng rõ, thực lực mới là đường tắt để nắm giữ vận mệnh của mình.

- Ân, ngươi nói đúng.

Hai ngươi cũng không dừng lại lâu, sau khi ly khai ao địa, liền tìm được một ngọn núi để ẩn nấp, ở bên trong mở liền hai sơn động, bắt đầu luyện hóa Linh Năng Tinh Thạch và Ma Năng Tinh Thạch.

Một ngày qua đi.

Linh Khu của Diệp Trần đại phóng tu được một nửa, trước khi chưa thành tựu Linh Khu, càng về sau, hiệu suất của Linh Năng Tinh Thạch càng thấp, đợi đến khi tu thành Linh Khu, hiệu dụng của Linh Năng Tinh Thạch sẽ tăng lên, cái đó có quan hệ với thể chất, hiện giờ hắn còn không chuẩn bị cái này.

Về phần Mộ Dung Khuynh Thành thì không tồn tại vấn đề này, nàng có được Nhân Ma huyết mạch, thể chất là Nhân Ma thể chất, so với thể chất của người bình thường thì mạnh hơn gấp mấy lần, nhưng chính vì thế nên số Ma Năng Tinh Thạch cần thiết cũng gấp mấy lần nhân loại, đến giờ, nàng cũng mới chỉ tu luyện Ma Khu đến một phần tư thôi.

Tu thành một phần tư Ma Khi Mộ Dung Khuynh Thành nhìn xem biến hóa trên không, chỉ có Diệp Trần nhìn ra được, khí chất của đối phương ngày càng cao quý, càng ngày càng có sức hấp dẫn, làn da thì càng trở nên trắng nón... căng mắt ra cũng khó tìm được một tia tì vết.

Sau khi luyện hóa xong Linh Năng Tinh Thạch và Ma Năng Tinh Thạch, hai người lại bỏ ra thêm thời gian một ngày để củng cố, phòng ngừa sinh ra lãng phí không cần thiết.

Hôm nay.

Mộ Dung Khuynh Thành mở hai mắt ra, trong mắt lóe ra hắc quang rồi biến mất, nàng cúi đầu nhìn nhìn, bộ quần áo nhuốm máu vẫn không có gì thay đổi.

Đứng người lên, nàng đi đến một góc khuất trước thành động, bàn tay

nâng lên, trong vô thanh vô tức, núi đá phía trước bàn tay hóa thành bụi phấn, nhiều ra thêm một gian thạch thất hình tròn.

Đi vào thạch thất, bên ngoài cơ thể nàng tự nhiên lại nhiều thêm một quang cầu màu đen, quang cầu màu đen ngay cả ánh sáng cũng có thể thôn phệ, ánh mắt căn bản không thể nào xuyên thấu qua được.

Rủ bỏ quần áo, thân thể cao gầy hoàn mỹ của Mộ Dung Khuynh Thành hoàn toàn lộ ra ngoài, tóc xanh như thác nước, che trước bộ ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn co thóp lại đến phía dưới thì mở rộng ra, da thịt tinh tế tỉ mỉ như tuyết trắng cơ hồ có thể khiến bất luận nam nhân nữ nhân nào đều sôi máu, hai chân thẳng tắp, chiếm cứ hai phần ba thân thể, chăm chú khép lại cùng một chỗ, một một kẽ hở..

Thay đổi một bộ quần áo màu tím sạch sẽ, nàng đến bên ngoài thạch thất.

Trong tầm mắt, Diệp Trần vẫn đang luyện hóa Linh Năng, hai mắt nhắm nghiền, tấm lưng thẳng tắp như lợi kiếm, vòng eo rộng lớn. "Ba năm, thời gian gia tộc cho ta chỉ còn thừa lại ba năm! " Cắn cắn môi dưới, trong mắt Mộ Dung Khuynh Thành hiện lên thần sắc phức tạp.

Hô!

Khí tức hơi đỏ sậm phụt ra ngoài, xuyên thấu vách đá đối diện, Diệp Trần chậm rãi mở mắt ra, nghiêng đầu xem xét, cùng tiếp xúc với ánh mắt của Mộ Dung Khuynh Thành.

Trong nháy mắt hai người có chút chần chờ, vẫn còn lưu lại ấm ấm.

Run đi bụi bẩn trên thân thể, Diệp Trần đứng người lên nói:

- Không đợi lâu đấy chứ!

- Không!

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu.

- Vậy ra ngoài thôi.

Diệp Trần chợt rút trường kiếm bên hông ra, một kiếm trảm phá ngọn núi, ngọn núi vỡ ra, ánh sáng thuộc về vị diện chiến trường chiếu vào, bao trùm hai người.

Tại ngày thứ bảy vị diện chiến trường mở ra, bên ngoài rốt cục không thể bình tĩnh nữa.

Cờ-rắc!

Không gian nứt vỡ, một trung niên nam tử thân mang trường bào đỏ sậm không nói lời nào, vẫy tay, cực phẩm phủ đầu từ trong Thâm Uyên bay ra.

- Là giáo chủ, giáo chủ đã tới, cực phẩm phủ đầu là thuộc về giáo chủ!

Chúng trưởng lão của Thánh Linh Giáo mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng, cực phẩm Bảo Khí so với thượng phẩm Bảo Khí thì quý hiếm hơn gấp trăm lần, bất kì một Vương giả Sinh Tử Cảnh nào cầm cực phẩm Bảo Khí thì chiến lực đều sẽ tăng lên rất nhiều.

Mà người của những Ngũ phẩm tông môn khác thì nhíu mày, âm thầm lo lắng.

- Hắc hắc, Thiểm Linh Vương, ngươi gấp cái gì, cực phẩm phủ đầu cũng không phải ngươi có thể cầm đâu.

Một bàn tay che khuất bầu trời đột ngột xuất hiện, bao phủ lấy cực phẩm phủ đầu.

Thiểm Linh Vương giận dữ

- Ngự Thú Vương, ngươi dám.

Trong lúc nói chuyện, cánh tay hắn vung lên, quang tuyến mê mông chặt

đứt ba đầu ngón tay của bàn tay lớn che trời, cực phẩm phủ đầu từ lỗ hổng bay ra ngoài.

- Hừ! Có gì không dám!

Ngự Thú Vương hùng tráng uy vũ toát ra từ hư không, hai mắt bắn ra thần quang thực chất, một quyền đánh nát quang tuyến mê mông, mà cực phẩm phủ đầu như ngọn núi nhỏ cũng bị mất đi lực khống chế, mạnh mẽ rơi xuống mặt đất, chấn cho đại địa rung động không ngớt, sóng đất lan tràn ra bốn phía.

- Là môn chủ, môn chủ của chúng ta cũng tới, ha ha!

Lần này đến phiên Ngự Thú Môn hưng phấn.

- Ngươi!

Mắt Thiểm Linh Vương cũng bắn ra thần quang, nhìn thẳng về phía Ngự Thú Vương.

Ánh mắt của hai ngươi cẳn bản không phải là ánh mắt bình thường, chỉ thấy trời quang sét đánh nổ vang, bầu trời đột nhiên tối sầm, quang huy chói mắt như ngôi sao bị bạo tạc, mọi người như lạc vào trong tinh không, căn bản không thể nhìn thấy bất cứ cảnh tượng gì, có chăng chỉ là quang huy, và hai Vương giả giống như Thần Linh thôi.

- Thật là đáng sợ, dưới lòng bàn chân ta chính là đại địa sao? Sao lại không cảm giác được trọng lực và sự hùng hậu của đại địa thế này.

Võ giả có tu vi thấp hơn Linh Hải Cảnh hai chân phát run, cúi đầu nhìn nhìn, nào thấy được đại địa chứ, khắp nơi đều là một mảnh đen kịt, thâm bất khả trắc.

Một gã Tông sư Linh Hải Cảnh ầm bẩm nói:

- Vương giả chi chiến, đã vượt qua cuộc chiến của thế tục, đây là ý chí

của bọn họ quấy nhiễu sự phán đoán của chúng ta, ngàn vạn lần không nên có ý đồ đánh vỡ ý chí của bọn họ, nếu không ý chí trùng kích đủ sức khiến các ngươi chết đến không thể chết hơn được nữa đấy.

Trong mắt Thiểm Linh Vương ẩn chứa lửa giận có thể đốt cháy cả địa địa

- Ngự Thú Vương, ngươi thật muốn tranh đoạt với ta sao, đừng quên là ta tới trước đấy.

- Ngươi tới trước thì sao, cực phẩm Bảo Khí mười năm khó gặp, Ngự Thú Vương ta sẽ không bỏ qua đâu.

Thân thể Ngự Thú Vương và Thiểm Linh Vương đều bị quang huy bao phủ vào trong, khó có thể thấy rõ chân dung, mà ngay cả lời của bọn hắn, cũng mang theo ý chí mãnh liệt, có khiến khiến cho thần trí của bất kì một Đại năng Linh Hải Cảnh nào trở nên đần độn.

Ầm ầm!

Ngay lúc hai người giằng co, thiên mạc đen kịt trong mắt mọi người có một mảnh Lôi Đình đánh xuống, Lôi Đình bất diệt, đánh nát bấy đại bộ phận quang huy, một bàn tay lớn như thành trì nhanh chóng dò xét xuống, hoa văn trên bàn tay này có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, móng tay như đao, tràn ngập hồ quang điện sắc bén .

- Hắc Lôi Vương!

Thiểm Linh Vương và Ngự Thú Vương đồng thời ra tay, đánh nát bàn tay khổng lồ.

Đùng!

Một bóng người mê mông rơi xuống, thanh âm ẩn chứa ý chí được truyền ra

- Thiểm Linh Vương, Ngự Thú Vương, cực phẩm Bảo Khí này là của Hắc Lôi Vương ta, nó cách Lôi Đô của ta gần nhất...

- Là Vương gia, Vương gia của Lôi Chi Đế Quốc chúng ta...

Cao thủ của Lôi Đô tung tăng như chim sẻ, Hắc Lôi Vương không phải là ai khác mà chính là thân thúc thúc của đương kim Hoàng đế Lôi Chi Đế Quốc, chính là tổ gia gia của Tĩnh Ngạo Huyên, Lôi Chi Đế Quốc chính vì có hắn nên mới có thể độc bá Lôi Vực, đã là đệ nhất đại quốc của Lôi Vực lại còn là thế lực lớn nhất ở đây nữa.

Thiểm Linh Vương hừ lạnh nói:

- Không cần phải nói với chúng ta cái gì mà cách gần Lôi Đô nhất, chỉ cần là ở Lôi Vực thì Thiểm Linh Vương ta có quyền kiếm một chén canh.

- Hắc hắc, lời của ta bị Thiểm Linh Vương nói mất rồi.

Ngự Thú Vương tuy rằng kiêng kị Hắc Lôi Vương, nhưng cũng không sợ đối phương, huống chi bây giờ là tạo thế chân vạc, ai cũng không có bổn sự một đối hai được

Một ít võ giả ở khắp nơi bởi vì có việc nên ngày thứ bảy mới chạy đên trợn mắt há hốc mồm, ba vị Vương giả, thoáng cái đã xuất hiện ba vị Vương giả, nói đùa gì vậy, hơn nữa ý chí đối bính của ba người này cũng quá kinh khủng đi! Bọn hắn cách nơi chiến đấu cũng mấy trăm dặm nhưng vẫn bị bao trùm, sau đó thì cảnh gì cũng không thấy được, có chăng chỉ là một mảnh đen kịt, ngay cả tinh thần lực và linh hồn lực cũng không thể xuyên thấu hắc ám, nội tâm hoảng sợ.

- Các người đùa à! Lôi Vực lớn như vậy, nếu có thứ gì rơi vào đây các ngươi cũng đều muốn một chén canh, vậy chẳng phải ai cũng không được phân sao, nếu như các ngươi có biện pháp giải quyết, ta ngược lại cam tâm tình nguyện nghe một chút.

Hắc Lôi Vương cũng không có thực lực lực áp hai người, nên đổ vấn đề

cho Thiểm Linh Vương và Ngự Thú Vương.

Thiểm Linh Vương nói:

- Thanh cực phẩm phủ đầu này thuộc về ta, ta có thể đền bù cho các ngươi những vật khác.

- Hừ!

Hắc Lôi Vương cười lạnh, nói với Ngự Thú Vương:

- Ngự Thú Vương, ngươi đồng ý không?

- Đương nhiên là không đồng ý rồi, ta biết rõ Thiểm Linh Vương ngươi có không ít thứ tốt, nhưng ta không thèm, trái lại, ta có thể đền bù tổn thất cho các ngươi, cực phẩm phủ đầu ta muốn rồi.

Ngự Thú Vương thích nhất là vũ khí hạng nặng, cực phẩm phủ đầu không thể nghi ngờ là rất hợp khẩu vị của hắn, há lại đồng ý phương án của Thiểm Linh Vương chứ.

Thiểm Linh Vương cả giận nói:

- Vậy các ngươi nói phải làm sao bây giờ?

Hắc Lôi Vương nói:

- Ngự Thú Vương, ngươi tu luyện chính là thổ hệ Chân Nguyên, ta nơi này có hai khỏa Thổ Nguyên Tinh lấy được từ Phong Trần Tinh, hai khỏa tu vi này đủ để khiến tu vi của ngươi gian tăng bốn mươi năm đấy, bốn mươi năm tu vị cũng không ít rồi, hiện giờ tu vi của ngươi tối đa cũng chỉ hơn 300 năm thôi!

- Cái gì, ngươi có hai khỏa Thổ Nguyên Tinh!

Ngự Thú Vương kinh hãi, tu vị của Vương giả Sinh Tử Cảnh được bắt đầu tính toán từ Sinh Tử Cảnh, nói như vậy, lúc vừa mới tấn nhập Sinh Tử

Cảnh thì tu vi sẽ không vượt quá một trăm năm, cho dù là Huyền Hậu lúc trước cũng chỉ có năm mười năm tu vị, mà lúc Ngự Thú Vương bước vào Sinh Tử Cảnh tu vị thấp còn thấp hơn nữa, chỉ có ba mươi năm, trong suốt 220 năm hắn tu luyện thì chỉ tìm được một chút bảo vật tăng lên tu vi, nhưng dù vậy thì tu vi cũng chỉ chừng 290 năm, cho nên, bốn mươi năm tu vị quả thật không ít, đủ khiến chiến lực của hắn tăng lên một mảng lớn, tuy rằng so ra thì không tăng phúc chiến lực lớn bằng cực phẩn phủ đầu, nhưng nếu cưỡng ép tranh đoạt thì... hi vọng hắn có thể có được cực phẩm phủ đầu không cao hơn ba thành, sự cường đại của Hắc Lôi Vương hắn rất rõ

- Thế nào?

Hắc Lôi Vương đã tính toán kĩ càng.

Ngự Thú Vương cười nói:

- Hắc Lôi Vương, có bớt đi ta thì cũng vô dụng, cho dù ta rời khỏi, vẫn còn có Thiểm Linh Vương cần ngươi dọn dẹp đấy?

Hắc Lôi Vương lắc đầu

- Chuyện này không cần ngươi phải xen vào, chỉ cần ngươi đáp ứng không tham dự thì hai khỏa Thổ Nguyên Tinh chính là của ngươi, dù sao ta cũng đang định mang nó đi trao đổi với Vương giả khác, Vương giả tu luyện Thổ hệ chân nguyên trên Chân Linh đại lục cũng không ít.

Ngự Thú Vương hít sâu một hơi, cười ha ha nói:

- Tốt, ta đáp ứng ngươi, cực phẩm búa thuộc về hai người các ngươi, ta không tham dự nữa.

- Thống khoái, Thổ Nguyên Tinh cho ngươi.

Hắc Lôi Vương vung tay quăng ra, hai khỏa tinh thạch sáng chói hiện lên vầng sáng màu vàng đất được bắn ra ngoài.

Thò tay tiếp được Thổ Nguyên Tinh, Ngự Thú Vương cẩn thận nhìn một chút, quả đúng là Thổ Nguyên Tinh, hắn nhếch miệng nói:

- Ngươi không sợ ta lật lọng sao?

- Ta tin ngươi sẽ không làm như vậy, huống chi Hắc Lôi Vương ta cũng không phải dễ lừa gạt như vậy đâu.

Giữa Vương giả rất ít khi xuất hiện cừu hận, mà một khi xuất hiện cừu hận thì chính là không chết không ngớt, cho nên, Hắc Lôi Vương không cho rằng Ngự Thú Vương đã làm tốt chuẩn bị không chết không ngớt với hắn.

- Hắc hắc, ngươi thắng, Ngự Thú Vương ta há có thể lật lọng sao.

Ngự Thú Vương đáng tiếc nhìn thoáng qua cực phẩm phủ đầu, vung tay lên, người của Ngự Thú Môn được bao phủ bên trong một đoàn sáng màu vàng đất, theo hắn lui về phía sau mấy trăm dặm, mà bản thân hắn thì ngồi xuống trong hư không, không có ý định lập tức ly khai.

Hắc Lôi Vương không để ý đến sự bàng quan của Ngự Thú Vương, hắn quay đầu, nhìn về phía Thiểm Linh Vương

- Thiểm Linh Vương, ngươi còn không lui xuống.

- Hắc Lôi Vương, ngươi không nên quá phận.

Thiểm Linh Vương vốn sững sờ, sau đó chợt giận dữ, đối phương đuổi Ngự Thú Vương, nhưng rõ ràng lại không có ý đền bù tổn thất cho hắn, tuy rằng hắn đã sớm chuẩn bị không tiếp nhận đền bù, nhưng dù chuẩn bị thế nào thì cũng không tiếp nhận nổi việc Hắc Lôi Vương bỏ qua thái độ của hắn, tôn nghiêm của Vương giả không thể khiêu khích, dù đối cũng cũng là Vương giả.

- Đổ mồ hôi, Hắc Lôi Vương này cũng thật quá đen tối, may mà hắn lựa chọn ta.

Ngự Thú Vương bĩu môi, thực lực của Hắc Lôi Vương so với bất kì người nào trong bọn hắn cũng đều mạnh hơn, sau khi loại trừ mình đi thì Thiểm Linh Vương rõ ràng không phải đối thủ của hắn, mà đi mất một tên Thiểm Linh Vương, mình cũng không phải đối thủ của hắn, nếu như trước đó đối phương lựa chọn Thiểm Linh Vương thì mình không những không được đền bù, mà ngay cả cực phẩm phủ đầu cũng không đoạt được, lỗ lớn rồi.

Người của Thiểm Linh Giáo cũng rất khuất nhục, bất quá uy nghiêm của Vương giả cũng không phải bọn hắn có thể bình phán, ai cũng không dám bộc lộ sự phẫn nộ của mình ra ngoài.

Hắc Lôi Vương cười lạnh

- Ta quá phận! Lần trước ngươi và U Lam Vương chơi ta một vố, ta còn chưa tính sổ với ngươi, hôm nay nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt đi.

- Đồ ta muốn, ngươi cũng không cách nào ngăn cản được

! Thiểm Linh Vương không nói hai lời, thân hóa thành mê mông quang tuyến, bắn về phía cực phẩm phủ đầu.

Hai mắt bộc phát ra từng đạo Lôi Đình, Hắc Lôi Vương một chưởng lăng không hạ xuống, cắt đứt mê mông quang tuyến, ngay cả cực phẩm phủ đầu cũng bị đập bay lên không trung, tay trái tìm tòi sau đó thu lại.

Xoẹt!

Mê mông quang tuyến lại lóe lên, Thiểm Linh Vương đánh ra một thủ ấn phá vỡ chân nguyên và ý chí của Hắc Lôi Vương ở trên cực phẩm phủ đầu.

Hai người vây quanh cực phẩm phủ đầu dây dưa không ngớt, hư không giống như tấm gương bị nghiền nát, rạn nứt từng mảnh, BA~ BA~ loạn hưởng.

- Hoàng Cực Kinh Thế Quyền!

Trên không trung, tiếng hô của Hắc Lôi Vương giống như Lôi Đình diệt thế, một chiêu áo nghĩa võ học cấp thấp mà Tĩnh Ngạo Huyên từng dùng được thi triển ra, bất quá chiêu Hoàng Cực Kinh Thế Quyền này rơi vào trên tay Hắc Lôi Vương uy lực tăng lên không chỉ gấp trăm nghìn lần, hư không trực tiếp bị đánh xuyên quả, không gian mảnh vỡ cuồn cuộn.

- Chỉ là áo nghĩa võ học cấp thấp thôi mà, phá cho ta! Thiểm Linh Chi Quang!

Thân thể Thiểm Linh Vương giống như một khỏa mặt trời nhỏ đỏ bừng, bộc phát ra hào quang vô lượng, hào quang thoáng cái đã chôn vùi quyền kình của Hắc Lôi Vương, ngay cả Hắc Lôi Vương cũng bị bao vào trong đó.

- Hắc hắc, ngu xuẩn, Hoàng Cực Kinh Thế Quyền chẳng qua chỉ để tiêu hao ngươi thôi, Ngũ Lôi Ấn!

Sau lưng Hắc Lôi Vương thò ra tả xa, thạch chỉ mở ra, bên trên mỗi một căn xa chỉ bắn ra một quang ấn mặc lam sắc, quang ấn đến đâu, hào quang tan rả đến đó.

- Kẻ ngu xuẩn chính là ngươi, Thánh Linh Chi Quang của ta không chỉ có riêng lực công kích mà còn có tốc độ nữa, cực phẩm phủ đầu thuộc về ta rồi.

Thiểm Linh Vương xuyển thẳng qua hào quang chưa tiêu tán, tốc độ nhanh đến cực hạn, tựa hồ hắn chính là quang, quang chính là hắn.

- Nói ngươi ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, Ngũ Lôi Ấn, phong!

BA~!

Tại phía trước Thiểm Linh Vương, năm phiến quang ấn bỗng nhiên bất động, ngưng ra một phiến khu vực Lôi Đình phong hồi tỏa địa, cắt đứt đường đi của đối phương.

Trong mắt Thiểm Linh Vương hiện lên lửa giận, bàn tay vẽ một cái, hư

không vỡ ra một lỗ hổng tối đen như mực, cả người xông vào, chỉ là ở sâu trong hư không, cũng có Lôi Đình tuôn ra, đương nhiên, nếu so với ngoại giới thì yếu hơn rất nhiều, không cách nào hình thành uy hiếp với hắn được.

Đang muốn hư không xuất hiện ở phụ cận cực phẩm phủ đầu thì một cái đại thủ khiến hắn càng chìm sâu vào trong

- Hắc Lôi Vương, ngươi đáng giận, đừng tưởng dễ dàng đoạt được nó như vậy.

'Rầm Ào Ào'!

Xiềng xích cho hào quang ngưng tụ thành kéo cực phẩm phủ đầu vào trong.

- Tốt, lần này không cho ngươi một trận không được.

Hắc Lôi Vương bước ra một bước, tiến vào sâu trong hư không.

Đợi đến khi hai người biến mất không thấy gì nữa, trong thiên địa khôi phục lại bình thường, ánh mặt trời ôn hòa chiếu xuống, bốn phía một mảnh bừa bộn, có rất nhiều nơi bị đánh tung lên, nham thạch không ngừng tuôn ra, đỏ bừng, vô cùng nóng bỏng, khiến người xem kinh tâm động phách.

- Hợp!

Ngự Thú Vương đến phía trên nham tương, vầng sáng màu vàng đất trên người đột nhiên phóng đại, các khe hở nhanh chóng được lấp đầy, vỏ quả đất bị đứt gãy khôi phục lại với tộc độ kinh người, chợt cũng không quay đầu lại nói:

- Các ngươi nên làm gì thì làm đi, ta đi xem đã.

Nói xong, liền xông vào chỗ sâu trong hư không.

Ba vị Vương giả đã đi, những người còn lại hai mặt nhìn nhau.

- Thật là đáng sợ, đây là chiến đấu của Vương giả sao, có thể nói là hủy thiên diệt địa, ngay cả vỏ quả đất cũng bị đánh xuyên qua!

- Công kích của bọn hắn còn không có một lần rơi xuống mặt đất, tất cả đều do dư âm tạo thành đấy, nếu như trực tiếp công kích thì còn không biết sẽ có quang cảnh gì nữa.

- Tiếp theo chúng ta làm gì?

- Đương nhiên là tiến vào vị diện.

.....

- Thi cốt Vương giả bên trong vị diện chiến trường càng ngày càng ít rồi, tựa hồ chỉ có phiến phạm vi chúng ta tiến vào là nhiều nhất, hơn nữa, trong một số thi cốt Vương giả thậm chí còn không có Linh Năng Tinh Thạch nữa.

Thi cốt bị nghiền nát vô biên vô hạn, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đang đứng trên đỉnh một tòa núi đỏ sậm, trên đỉnh đầu tràn ngập hắc sắc khí tức

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Cũng không tệ rồi, vị diện chiến trường này hoàn cảnh đặc thù, ngay cả thi cốt cũng có thể bảo tồn được, nếu không phải đã hơn mười vạn năm tuế nguyệt trôi qua thì hẳn là sẽ còn thứ gì đó lưu lại.

Đông!

Trong lúc hai người nói chuyện, vùng hư không phía trước lập lòe Lôi Đình, hào quang văng khắp nơi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 480: Yêu Ma Vương

- Ồ, vị diện chiến trường này có Lôi Đình và quang mang chói mắt sao?

Diệp Trần mặt lộ vẻ kinh hãi.

Trong mắt Mộ Dung Khuynh Thành hiện lên hắc quang, lắc đầu nói:

- Không đúng, phiến hư không kia đã sắp bị phá toái rồi, có người đang chiến đấu!

- Thanh thế chiến đấu của người nào mà to lớn như vậy?

Ầm ầm!

Diệp Trần vừa dứt lời, hư không vặn vẹo nứt vỡ, hai đạo nhân ảnh xông vào vị diện chiến trường, một người bị vô tận Lôi Đình bao bọc, một người phảng phất như một vầng mặt trời nhỏ đỏ sẫm, chợt, ý chí bành trướng thoáng cái đã bao trùm bọn hắn, khiến cho bọn hắn mất đi phán đoán với hoàn cảnh xung quanh.

- Không tốt, là hai vị Vương giả Sinh Tử Cảnh.

Hai người hít một hơi khí lãnh, đồng loạt lùi về sau, chỉ là dù lui thế nào cũng không tránh thoát khỏi hoàn cảnh hắc ám, tựa hồ nơi này là tinh không bao la bát ngát vậy.

Choảng!

Phủ đầu lớn chừng tòa núi nhỏ theo hai người tiến vào vị diện chiến trường, hung hăng đập xuống mặt đất.

- Thiểm Linh Vương, ngươi không phải là đối thủ của ta, hiện giờuông

tha vẫn còn kịp, nếu không ngươi sẽ nguyên khí đại thương, tu vị giảm mạnh.

Hắc Lôi Vương quét một vòng bốn phía, sắc mặt có chút kinh ngạc, lại là một cái vị diện chiến trường, vị diện vốn rất khó tìm được, nghĩ đến là vì vị diện tự động mở ra cho nên bọn hắn mới có thể từ sâu trong hư không tiến đến, nếu không thì căn bản không thể nào làm được chuyện này, hít sâu một hơi, ánh mắt của Hắc Lôi Vương lại lần nữa rơi trên người Thiểm Linh Vương ở dưới mặt đất, uy nghiêm nói.

Thiểm Linh Vương lấy lại tinh thần, khẽ nói:

- Hắc Lôi Vương, ngươi hù ai chứ, lần này cho dù liều đến nguyên khí đại thương thì ta cũng muốn cướp lấy thanh phủ đầu này, ngươi đừng có vọng tưởng.

- Nếu ngươi đã rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt thì cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt, Ngũ Lôi Ấn, bạo!

Mười ngón tay của Hắc Lôi Vương trương lớn lên, mười phiến quang ẩn mặc lam sắc bay vụt ra ngoài, nhô lên cao rồi bạo liệt, nổ bay Thiểm Linh Vương ra xa trên trăm dặm

Ô ô ô!

Không biết có phải do động tĩnh chiến đấu của hai người quá lớn hay không mà hắc sắc khí tức trên bầu trời bắt đầu trở nên bạo loạn ... hội tụ về một điểm, hình thành nên một cái phễu hắc ám tiếp thiên nối địa, cái phễu không ngừng xoay tròn, lóe ra tia chớp màu đen, bên trong là hắc quang ngưng thực.

- Chuyện gì xảy ra?

Hắc Lôi Vương đình chỉ chiến đấu, nghiêng đầu nhìn về phía cái phễu hắc ám.

Thiểm Linh Vương cũng thu hồi ánh mắt phẫn nộ, vẻ mặt nghi hoặc.

Hư không nghiền nát, Ngự Thú Vương đi đến, thấy hai người không phải đang chiến đấu, có chút hiếu kỳ, đợi đến khi trông thấy cái phễu hắc ám thì mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Cờ-rắc!

Phía dưới cái phễu hắc ám, thổ địa đột nhiên nổ tung, một bàn tay khổng lồ che kín lân phiến, móng tay sắc bén chui ra từ lòng đất, cái Ma trào này quá lớn, cao chừng hơn trăm mét, ngay cả mỗi ngón tay đều như một cái trụ chống trời, bên ngoài có hồ quang màu đen lượn lờ.

Một sát na lúc ma trảo duỗi ra, một cổ khí tức hung ác kinh khủng đến nỗi khiến linh hồn người khác diệt vong lan tràn ra, thi cốt ở bốn phương tám hướng bị nổ thành bụi phấn, ngọn núi cũng không chịu nổi khí tức áp bách, hóa thành tro bụi, rồi đột nhiên tan rả.

Cổ hơi thở này thật sự cường đại đến không có biên giới!

- Cái gì, khí tức của Yêu Ma Vương!

Hắc Ma Vương nghẹn họng nhìn trân trối, là một Vương giả Sinh Tử Cảnh, đương nhiên phải biết chuyện của Nhân tộc và Ma tộc vào thời thượng cổ, cái ma trảo này cũng không phải là móng vuốt của yêu thú, mà là móng vuốt của Yêu ma, mà Yêu ma lại là một chi trong Ma tộc, lấy hình thể cực lớn để trứ danh, nếu nói tương đối thì, thể nội ma lực của đối phương cũng tỉ lệ thuận với hình thể của mình, vào thời kỳ toàn thịnh, thể nội ma lực của bất kì một Yêu Ma Vương đều nhiền hơn gấp mấy trăm lần thậm chí mấy ngàn lần so với Vương giả Sinh Tử Cảnh ngang cấp, cho dù Yêu ma không tu võ học, không cách nào lĩnh ngộ áo nghĩa, ý chí cũng chả ra sao, chỉ có thể dựa vào thân thể và ma lực để chiến đấu nhưng nếu mội đối một, thậm chí mười đối một, kẻ chết vẫn sẽ là nhân loại mà không phải là Yêu Ma Vương.

Nếu như không phải số lượng của nhân loại quá nhiều còn Ma tộc lại rất

thưa thớt, thì vào thời cổ đại, bên bại trận cũng không phải là Ma tộc mà là Nhân tộc rồi.

- Đây là vật gì?

Bên ngoài mấy trăm dặm, chịu sự dẫn dắt của vương giả ý chí, Diệp Trần rõ ràng trông thấy ma trao cao vút, và cũng cảm nhận được khí tức khủng bố được phát ra từ ma trao, hắn hoài nghi, nếu mình không có kiếm ý tông sư cấp, thì linh hồn có bị lập tức chôn vùi hay không nữa.

Mộ Dung Khuynh Thành hít sâu một hơi, ngưng trọng nói:

- Là Yêu ma, một chi trong Ma tộc, không thể tưởng tượng được nó lại bị phong ấn ở vị diện chiến trường mấy chục vạn năm?

- Yêu ma? Không phải nói tuổi thọ của Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng chỉ được một ngàn năm thôi sao, tuổi thọ của Ma tộc cho dù có dài hơn đi nữa thì cũng không thể sống vài chục vạn năm chứ!

Diệp Trần khó hiểu.

- Tuổi thọ của Ma tộc gấp 10 lần Nhân loại, cho nên Ma tộc Ma Vương có thể sống một vạn năm, nhưng thời gian sống của Yêu Ma Vương linh trí thấp so với Ma Vương còn dài hơn nữa, ít thì có ba vạn năm, nhiều thì có năm vạn năm, vốn mấy chục vạn năm qua đi thì bất luận Yêu Ma Vương gì cũng đều sẽ chết già, nhưng lực lượng phong ấn đã làm suy yếu sự ảnh hưởng của thời gian, bị phong ấn thời gian mấy chục vạn năm đối với đầu Yêu Ma Vương này thì nói không chừng chỉ mới có vài vạn năm thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành rất hiểu rõ chuyện của Ma tộc, nói một cách êm tai.

Trên mặt Diệp Trần hiện lên vẻ hoảng sợ, ngẫm lại thì thấy không đúng, tiếp tục nói:

- Lực lượng phong ấn có thể làm suy yếu sự ảnh hưởng của thời gian,

vậy chẳng phải nói, nhân loại Vương giả tự mình phong ấn lại thì có thể sống lâu mấy ngàn năm sao.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu

- Lực lượng phong ấn ngoại trừ làm suy yếu sự ảnh hưởng của thời gian thì cũng sẽ làm suy yếu tu vi của mục tiêu, nhân loại Vương giả bị phong ấn mấy ngàn năm, không, chỉ cần mấy trăm năm, tu vi tuyệt đối sẽ bị suy kiệt cho đến chết, chỉ có Yêu Ma Vương mới có thể không chết, bởi vì tổng sản lượng ma lực của Yêu Ma Vương gấp mấy trăm thậm chí mấy ngàn lần nhân loại Vương giả, vào thời đại Thượng cổ, Nhân tộc có thể giành được thắng lợi cuối cùng nhất, nắm giữ lực lượng phong ấn cũng là một nhân tố rất quan trọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 481: Ma Lực Tinh Hoa

- Thì ra là thế.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần biết về tin tức cao tầng của Ma tộc.

- Có phiền toái, ở đây rõ ràng lại phong ấn một đầu Yêu Ma Vương, hơn nữa hơn mười vạn năm qua đi, phong ấn sớm đã buông lỏng.

Ngự Thú Vương cười khổ một tiếng, chợt nhớ ra cái gì đó

- Chẳng lẽ cực phẩm phủ đầu là do hắn cố ý ném ra ngoài để dẫn dụ Vương giả Sinh Tử Cảnh đến đây, dư ba chiến đấu của Vương giả Sinh Tử Cảnh sẽ khiến lực lượng phong ấn sinh ra suy yếu, khiến hắn càng dễ dàng thoát khốn hơn, không cần phải hao phí đại lượng ma lực?

Trong tầm mắt, một cánh tay của Yêu Ma Vương đã vươn ra ngoài, dài đến gần ngàn mét, Hắc Lôi Vương trầm giọng nói:

- Lực lượng phong ấn đã buông lỏng, khiến cho ma lực của Yêu Ma Vương xuyên qua khe hở phong ấn xé mở không gian, ném ra một kiện cực phẩm Bảo Khí, sau đó lại chế tạo ra cổng không gian, hấp dẫn đại lượng nhân mã tiến đến, hắc sắc khí tức kia cắn nút không ít huyết nhục tinh hoa của mọi người, đền bù cho bản thân Yêu Ma Vương, khiến cho hắn khôi phục thêm được một chút sức sống.

Ngự Thú Vương cổ quái nói:

- Yêu ma có thông minh như vậy sao?

- Yêu ma linh trí thấp, không có nghĩa là không có linh trí, loại thủ đoạn này, cũng chỉ là thủ đoạn bình thường, nhưng tiếc là chúng ta căn bản không

biết ở đây lại phong ấn một đầu Yêu Ma Vương. Bớt xàm ngôn đi, bắt đầu chiến đấu thôi! Đầu Yêu Ma Vương này bị lực lượng phong ấn tra tấn hơn mười vạn năm, ma lực tất nhiên đã tổn hao rất nhiều, ngàn vạn lần không thể để hắn ra ngoài, nếu không sau khí cắn nút đủ huyết nhục tinh hoa thì ma lực của hắn sẽ triệt để khôi phục mất.

Hắc Lôi Vương bất chấp cướp đoạt cực phẩm phủ đầu, đề nghị nói.

- Đúng, yêu ma không giống với nhân loại, bọn hắn có thể thông qua thôn phệ huyết nhục tinh hoa của sinh linh để khôi phục thương thế, Thiểm Linh Vương, giờ cũng không phải là lúc để bực dọc, quy củ của Nhân tộc ngươi cũng biết đấy.

- Ngự Thú Vương nhìn thoáng qua Thiểm Linh Vương.

Thiểm Linh Vương âm thanh lạnh lùng nói:

- Không cần ngươi nhắc nhở, ta biết rõ nên làm thế nào.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ba người đều là Vương giả Sinh Tử Cảnh, thế công do họ liên thủ phát ra làm cho không gian cũng bị vụn nát, ngay ngắn đánh vào cánh tay đang duỗi ra của Yêu Ma Vương.

Lập tức, cánh tay yêu ma dài gần ngàn mét kia rung động lắc lư, từng khối huyết nhục lớn chừng ngọn núi nhỏ biến mất, phảng phất như bị cự nhân cắn mấy ngụm vậy.

Rống!

Thổ địa bạo liệt, tiếng rống của Yêu Ma Vương truyền ra từ lòng đất, mắt thường có thể thấy được, cánh tay yêu ma không trọn vẹn nhúc nhích từng khối thịt, nhanh chóng khôi phục lại, sau một khắc, nơi bị thương đã hoàn hảo như lúc ban đầu, ngược lại khí tức do Yêu Ma Vương phát ra yếu đi một chút, hiển nhiên đã bị tổn thương nguyên khí.

- Ngũ Lôi ấn, bạo!

Công kích của Hắc Lôi Vương là mạnh nhất, hai tay phát ra mười phiến quang ấn mặc lam sắc, nổ tung nơi bả vai của Yêu Ma Vương, nổ đến bụi đất tung bay đầy trời.

Thiểm Linh Vương cũng không cam chịu yếu thế, Thiểm Linh Chi Quang không hề đình chỉ công kích vào cánh tay của Yêu Ma Vương, thanh âm xì xì vang lên bên tai không dứt.

Công kích của Ngự Thú Vương thế đại lực trầm, không ngừng công kích vào cổ tay của Yêu Ma Vương, làm cho nơi đó bị rách tung tóe, xương cốt đều bị đánh gãy nát.

Đông!

Bỗng nhiên, đầu lâu của Yêu Ma Vương chui ra từ nền đất, đầu lâu được che kín cốt phiến như yêu như ma, hai mắt khóa chặt lấy người mạnh nhất là Hắc Lôi Vương, phun ra một đạo hắc sắc quang ba, tốc độ lan ra của quang ba quá nhanh, lại quá mức đột ngột cho nên dù là Hắc Lôi Vương cũng không kịp né tránh, bị quang ba sượt qua một chút.

Nửa người huyết nhục mơ hồ, bạch cốt so le, Hắc Lôi Vương hít một hơi khí lạnh, thấp giọng mắng:

- Đồ đáng chết, lần này tối thiểu cũng khiến ta tổn thất nửa năm tu vị.

Tu đến Sinh Tử Cảnh, Chân Nguyên hợp nhất cùng huyết nhụ, lúc khôi phục thương thế thì cần phải tiêu hao Chân Nguyên, thương thế càng nghiêm trọng, Chân Nguyên bị tiêu hao càng nhiều, mà Chân nguyên tu vị của Vương giả Sinh Tử Cảnh quá mức khủng bố, thế nên phải cần thời gian dài nhàm chán mới có thể khôi phục lại được, tu vi nửa năm này, Hắc Lôi Vương phải cần một tuần lễ mới có thể đền bù lại, đương nhiên, nếu có bảo vật hiếm thấy gì đấy thì không tính.

Trong lúc nói chuyện, nơi bị thương của Hắc Lôi Vương nhanh chóng

được lấp đầy, khôi phục lại như lúc ban đầu, không nhìn thấy chút tổn hại nào cả, tựa như chưa từng chịu tổn thương vậy.

- Năng lực chữa trị thật mạnh!

Bất kể là Yêu Ma Vương hay là Hắc Lôi Vương, thì năng lực khôi phục của thân thể đều mạnh đến rối tinh rối mù, nếu đổi thành Diệp Trần chịu thương thế thứ vậy thì đã trọng thương sắp chết rồi, trừ phi hắn có thể tu Bất Tử Chi Thân đến đệ nhất trọng, nếu vậy thì có lẽ sẽ đỡ hơn một chút.

- Yêu ma, ăn ta một búa!

Bảo khí loại chùy của Ngự Thú Vương là một kiện bán cực phẩm, chùy quang lưu chuyển, thoáng cái đã đánh lên đầu lâu của Yêu Ma Vương.

Âm vang!

Hỏa tinh văng khắp nơi, Yêu Ma Vương đã bị gãy sừng, hỏa tinh hừng hực thiêu cháy cả mặt đất, có thể trông thân thể phần dưới của Yêu Ma Vương, cùng với Lục Mang Tinh phong ấn trận vẫn một mực khóa chặt cơ thể hắn, Lục Mang Tinh phong ấn trận xuất hiện một lổ hổng, Yêu Ma Vương đúng là bò ra từ nơi đó!

Yêu Ma Vương bị đau, cánh tay chui ra từ nền đất kia đơn giản liền đánh bay Ngự Thú Vương ra xa hơn ngàn dặm, hồ quang màu đen kia mài mòn hộ thể Chân Nguyên của Ngự Thú Vương, ở bên sườn trái và ngực của hắn bị xuyên qua, thương thế nghiêm trọng, cốt cách nát bấy.

- Thiểm Linh Vương, ngươi còn chưa động thủ sao, lão tử ta ba năm tu vị cũng đã mất rồi.

Ngự Thú Vương nhe răng trợn mắt, một bên dùng Chân Nguyên hồi phục thương thế, một bên quát về phía Thiểm Linh Vương.

- Thiểm Linh Chi Nhận!

Cả người Thiểm Linh Vương bị bao phủ trong ánh sáng màu đỏ sậm, ánh sáng màu đỏ sậm co rút lại, hóa thành hình nhận, mang theo Thiểm Linh Vương xuyên qua phần cổ của Yêu Ma Vương.

Phốc phốc!

Ma huyết phun tung toé, Yêu Ma Vương bụm lấy cổ kêu rên.

- Ngũ Lôi Ấn, phong!

Chẳng biết lúc nào, Hắc Lôi Vương đã đến trên đầu Yêu Ma Vương, năm ngón tay phình lớn lên, cách không lăng không ấn xuống, lập tức, năm phiến quang ấn mặc lam sắc xoay chung quanh bốn phía đầu lâu Yêu Ma Vương, Lôi Đình Phong Bạo mãnh liệt không ngừng ăn mòn ma lực của đôus phương, khiến cho hắn không rảnh mà phản kích lại.

Luân phiên bị đau, Yêu Ma Vương triệt để nổi giận, hai cánh tay chống xuống mặt đất, cơ bắp như ngọn núi phồng lên, thân thể đột ngộ nhô lên khỏi mặt đất, thoát ly phong ấn.

Ầm ầm!

Lúc Yêu Ma Vương thoát khốn, cái phễu hắc ám hóa thành hình con thoi dung nhập vào trong thân thể nó, khiến cho ma lực cảu nó đại tăng, chiến lực tăng vọt một cấp bậc, chỉ nghe 'Rầm Ào Ào' một tiếng, Lôi Đình Phong Bạo bị xé nứt, Hắc Lôi Vương chật vật rút lui, Yêu Ma Vương quay đầu, đột nhiên vung tay ra hòng bắt lấy Thiểm Linh Vương đang bay nhanh về phía sau.

Thiểm Linh Vương hoảng hốt, trốn vào hư không.

Không hiểu sao bàn tay của Yêu Ma Vương lại như là Ngũ Chỉ sơn của Phật Như Lai, chui theo vào trong hư không, ở một chỗ sâu trong hư không nắm chặt lấy Thiểm Linh Vương.

- Không!

Thiểm Linh Vương thập phần hoảng sợ, hắn còn chưa tu luyện đến cảnh giới Huyết Nhục Diễn Sinh hay thậm chí là Tích Huyết Trọng Sinh nữa, gặp phải Vương giả đồng cấp hoặc cao hơn hắn một cấp bậc cũng không có gì phải sợ, nhưng đầu Yêu Ma Vương này lại đến từ Thượng Cổ, thời đại Thượng Cổ là thời đại Vương giả đi đầy trên đất, chiến lực cường hoành không có biên giới, huống chi, Yêu Ma Vương vốn so với nhân loại Vương giả mạnh hơn gấp mấy chục lần, dù tu vi bị tổn hao nhiều, không bằng một góc của thời kì toàn thịnh những cũng có thể tạo thành uy hiếp trí mạng với hắn.

Hắc Lôi Vương đang chật vật lui lại ánh mắt lập loè, trên thực tế, sinh tử của Thiểm Linh Vương hắn cũng chả thèm quan tâm, liên quan rắm gì đến hắn, nhưng Nhân tộc có quy định của Nhân tộc, gặp được Ma tộc, phải tề tâm hợp lực, nếu có ai ra công không xuất lực, thì sẽ gặp phải Thẩm Phán, đừng nói Hắc Lôi Vương hắn không dám làm trái, mà ngay cả Hư Hoàng chí cao vô thượng cũng không dám, ai làm trái thì chính là đối nghịch với Nhân tộc, chết cũng không đáng tiếc.

Hơn nữa, Yêu Ma Vương hiện giờ thực lực đã tổn hao nhiều, một khi để hắn cắn nút huyết nhục tinh hoa của Thiểm Linh Vương, thực lực sẽ càng thêm đáng sợ, gây ra tai họa khôn lường.

- Ân!

Ánh mắt rơi vào cực phẩm phủ đầu cách đó không xa, bàn tay lớn của Hắc Lôi Vương trảo một cái bắt cực phẩm phủ đầu tới tay.

- Đứt cho ta!

Linh hồn ấn kí bên trong cực phẩm phủ đầu đã sớm bị trôi qua theo tuế nguyệt, Hắc Lôi Vương không cần phí bao nhiêu khí lực đã lạc ấn được linh hồn lực của mình lên đó, cầm trong tay cực phẩm phủ đầu, Hắc Lôi Vương hét lớn một tiếng, một búa bổ vào cánh tay của Yêu ma đang bắt lấy Thiểm Linh Vương.

Cờ-rắc!

Cánh tay yêu ma dài đến ngàn mét vang lên tiếng bị chém đứt, ma huyết phun ra ngoài như nước lũ đến bất ngờ, đổ xuống một toàn núi cao.

NGAO!

Một búa này gây ra tổn thương quá lớn với Yêu Ma Vương, Đoạn Chi Trong Sinh đích thật là cảnh giới của Bất Tử Chi Thân, nhưng Đoạn Chi Trong Sinh lại tiêu hao rất nhiều ma lực, không ai hi vọng mình mỗi ngày đều Đoạn Chi Trọng Sinh cả, nếu vậy thì không cần bao nhiêu thời gian thì tu vị sẽ suy kiệt, suy yếu vô cùng mất.

Thoát khỏi được tử kỳ, trong lòng Thiểm Linh Vương vẫn còn sợ hãi, nhưng nhìn đến cực phẩm phủ đầu trong tay Hắc Lôi Vương, sắc mặt liền trở nên khó coi... thực lực trước kia của hắn đã không bằng Hắc Lôi Vương, hiện giờ đối phương lại có cực phẩm phủ đầu nơi tay, mình lại càng không phải là đối thủ, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.

- Chết, chết, chết!

Bị phong ấn mấy chục vạn năm, thần trí của Yêu Ma Vương thập phần không ổn định, trong miệng vẫn một mực nhớ kỹ chữ chết, một cánh tay còn lại nắm lại, đánh một quyền về phía Hắc Lôi Vương.

Hắc Lôi Vương hai tay cầm búa, ra sức chống cự.

Sau một khắc!

Tiếng nổ mạnh kinh thiên truyền ra, hư không giữa hai người bị vỡ ra một cái động lớn, Hắc Lôi Vương ngược lại kéo lấy cực phẩm phủ đầu, bay ra ngoài mấy ngàn dặm.

- Thiểm Linh Vương, ngươi cũng có một bả bán cực phẩm Bảo Khí, đừng che giấu nữa, lấy ra đối phó Yêu Ma Vương đi!

Ngự Thú Vương không dám một mình hành động, nói với Thiểm Linh Vương.

Thiểm Linh Vương mặt âm trầm, sau lưng mở rộng ra một cái thiết vũ sí bàng dài bảy tám mét, khí tức do cái thiết vũ sí bàng này phát ra khác với bán cực phẩm Bảo Khí bình thường, lại là một bộ phận của một bộ cực phẩm Bảo Khí, có thể khiến cho tốc độ của Thiểm Linh Vương tăng vọt lên một cấp bậc, lúc trước hắn tự nhận là tốc độ đã đủ rồi, nên mới một mực không lấy giờ, giờ hắn đã không nghĩ thế nữa.

XÍU... UU!!

Có thiết vũ sí bằng tăng phúc tốc độ, thân hình Thiểm Linh Vương phiêu hốt bất định, giống như thân đã không còn ở thế giới này nữa, khiến cho Yêu Ma Vương phát điên không thôi.

- Ngự Thú Vương, cùng hành động đi!

Hắc Lôi Vương và Ngự Thú Vương sóng vai mà đứng.

- Tốt!

Thấy Hắc Lôi Vương cầm trong tay cực phẩm phủ, Ngự Thú Vương cũng không có gì không thoải mái cả, hắn tốt xấu gì cũng đã đạt được hai khỏa Thổ Nguyên Tinh, còn Thiểm Linh Vương thì không được gì cả.

Lập tức, hai người một trái một phải, đánh về phía Yêu Ma Vương.

- Đại Lực Thần Tràm

Cú nện búa của Ngự Thú Vương thế đại lực trầm, phảng phất như có mấy chục ngọn núi áp súc trong cái búa nho nhỏ này vậy, một búa nện cho Yêu Ma Vương váng đầu hoa mắt, thất khiếu chảy máu.

- Ngũ Lôi Trảm!

Năm phiến quang ấn ngưng kết trên lưỡi búa, Hắc Lôi Vương gào thét

một tiếng, một búa bổ ra phần cổ của Yêu Ma Vương, Lôi Đình cuồng bạo lại chui vào bên trong cơ thể Yêu Ma Vương, không ngừng phá hư cơ thể, trừ khử ma lực đối phương, lực sát thương mạnh đến không thể tưởng.

Đông!

Đại địa cuồn cuộn, sóng đất bay thẳng lên trời, Yêu Ma Vương không muốn lãng phí ma lực để khôi phục thương thế và tay phải đã mất đi, mượn ưu thế của hình thể thật lớn, một cước đập mạnh lên mặt đất, đột phá ra lớp lớp vòng vây, phóng về phía một lối vào không người nào biết rõ, nó không ngốc, biết rõ tiến vào sâu trong hư không thì sẽ chết thảm hơn nữa, chỉ có đến thế giới nhân loại, mới có đủ sinh linh để hắn thôn phệ thôi.

- Đừng để nó chạy thoát!

Cực phẩm phủ đầu trong tay Hắc Lôi Vương biến lớn, hung ác chém vào phía chân phải của Yêu Ma Vương.

Yêu Ma Vương vội vàng không kịp chuẩn bị, thân hình lảo đảo ngã nhào lên mặt đất, khiến vị diện chiến trường xuất hiện một cái hố to ma hình, sâu đạt vài trăm mét.

- Đây là chiến đấu của Vương giả sao, quả nhiên rất khó giết chết.

Thu hết thảy vào mắt, Diệp Trần sinh lòng cảm khái.

Dưới Sinh Tử Cảnh, ai cũng không dám chịu tổn thương quá lớn, thương thế quá nghiêm trọng, đại biểu cho việc chiến lực bị thụt lui, sinh mệnh lực bị xói mòn, hơi không cẩn thận, sẽ vẫn lạc ngay, không còn tồn tại, mà cuộc chiến giữa Vương giả lại rất bền bỉ, dưới tình huống thực lực không kém nhiều thì muốn đánh chết đối phương trong một thời gian ngắn quả thật còn khó hơn lên trời, dù sao nắm giữ Bất Tử Chi Thân, có thể mỗi thời khắc đều bảo trì bản thân ở trạng thái đỉnh phong nhất, làm vậy cũng chỉ tổn thất chút tu vi thôi, đương nhiên, nếu tu vi tổn thất quá nhiều thì... cũng sẽ hỏng việc, cho nên Yêu Ma Vương phải chạy trốn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 482: Một Trong Những Nhân Vật Chính Của Thời Đại Này.

- Chết đi cho ta!

Đánh đến lúc này, Ngự Thú Vương đã không còn sợ hãi Yêu Ma Vương nữa, xem ra, mấy chục vạn năm bị phong ấn chẳng những đã làm sói mòn đại bộ phận ma lực của đối phương, mà còn khiến lực phòng ngự của hắn hạ đến điểm thấp nhất nữa, phải biết rằng lực phòng ngự của yêu ma cũng rất đang sợ, hơn xa nhân loại.

Ầm ầm!

Đầu lâu của Yêu Ma Vương bị nện sâu vào lòng đất, ma huyết tuôn ra.

Thiểm Linh Vương không bỏ qua cơ hội, theo cánh tay trái còn lại của Yêu Ma Vương vẽ qua một cái, cả cánh tay cực lớn của yêu ma cũng bị cắt xuống.

- Chém đầu!

Hắc Lôi Vương còn tuyệt tình hơn, giơ phủ đầu lên, toàn lực bổ xuống, chỉ nghe một tiếng ầm vang, mặt đất rung động dữ dội, một cái đầu lâu như núi bị chém đứt, đánh bay, thân hình xoay tròn, phủ đầu trong tay Hắc Lôi Vương xé rách hư không, lưu lại một đạo quang hồ tối như mực, triệt để đánh nát đầu lâu của Yêu Ma Vương.

- Chết rồi!

Mộ Dung Khuynh Thành thản nhiên nói.

Diệp Trần nói:

- Có thể có biến cố gì không?

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu

- Không có khả năng, Yêu ma linh trí thấp, sau khi đạt tới Sinh Tử Cảnh, ngoại từ tự nhiên đã nắm giữ đệ nhất trọng của Bất Tử Chi Thân - Đoạn Chi Trọng Sinh, đệ nhị trọng Huyết Nhục Diễn Sinh thì căn bản không có khả năng tu thành được, nếu không vào thời kỳ toàn lực, có ma lực khổng lồ cung cấp, Yêu ma tuyệt đối là ác mộng của tất cả mọi người.

Diệp Trần ngẫm lại thấy cũng đúng, ưu thế của Yêu ma đã khá lớn rồi, nếu lại nắm giữ Huyết Nhục Diễn Sinh thậm chí Tích Huyết Diễn Sinh thì... vào thời Thượng Cổ Nhân loại không có khả năng dành thắng lợi được.

Choảng!

Nhưng vào lúc này, lồng ngực của Yêu Ma Vương bỗng nhiên vỡ ra, bên trong tối om một mảnh, không có cái gì, chỉ là sau một khắc, từ trong những bộ vị khác của Yêu Ma Vương hội tụ đến một mảng lớn Ma lực lưu, ma lực lưu tụ tập cùng một chỗ, hình thành nên một ma lực quang cầu màu đen, trong quang cầu màu đen là hắc sắc tinh mang đang không ngừng lưu chuyện, hắc sắc tinh mang này so với Hắc toản lộng lẫy nhất thì còn cô đọng hơn gấp trăm lần, quả thật có thể chọc mù mắt người khác. Vèo một tiếng!

Hắc sắc tinh mang phá ngực mà ra, khoảng cách gần nghìn dặm chớp mắt đã đến, chui vào trong lồng ngực của Mộ Dung Khuynh Thành, sau đó không có một tia dấu hiệu nào nữa.

- Ma lực tinh hoa!

Ba vị vương giả lên tiếng kinh hô.

Ma tộc có một đặc điểm là sau khi chết trận, ma lực tinh hoa trong cơ thể sẽ tiến vào trong cơ thể một Ma tộc khác, ma lực tinh hoa này trong khoảng thời gian ngắn không cách nào phát huy được hiệu dụng, nhưng qua một thời gian, sẽ dần dần trở thành ma lực của bản thân tên Ma tộc kia, gia tăng tu vị

của hắn.

Ba người còn chừng từng đối phó với Ma tộc, nên đã quên mất chuyện này.

Ngự Thú Vương mặt hàm sát cơ nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành, cười lạnh nói:

- Ma tộc không có khả năng còn tồn tại, vậy đối phương hẳn là Nhân ma có được Ma tộc huyết mạch rồi, tiểu cô nương, vận khí của ngươi không tốt, ta chính là nhất hệ phản đối Nhân Ma đấy!

- Chỉ là một nhân vật tầm thường, giết đi là được.

Thiểm Linh Vương vốn đối với việc Hắc Lôi Vương đoạt được cực phẩm phủ đầu rất khó chịu, hắn không dám đối nghịch với Hắc Lôi Vương, vừa vặn mang Mộ Dung Khuynh Thành ra để trút giận, chỉ là một Nhân Ma, giết thì giết thôi, tin rằng sẽ không ai làm gì hắn cả, dù sao hắn cũng không phải là triệt để diệt Nhân Ma gia tộc.

Tiện tay hất lên, trong tay Thiểm Linh Vương bắn ra quang tuyến ám hồng sắc, lập tức bao trùm thân hình Mộ Dung Khuynh Thành lại, Diệp Trần ở bên cạnh ngay cả thời gian nháy mắt cũng không kịp, chứ đừng nói chi đến xuất thủ tương trợ, hơn nữa, Vương giả ra tay, hắn không thể ngăn được.

Lập tức quang tuyến như muốn thôn phệ Mộ Dung Khuynh Thành, phía sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên xuất hiện một cái hư ảo đại môn huyền ảo, một thân ảnh uyển chuyển đủ khiến thiên địa thất sắc đi ra, nàng duỗi cánh tay dài trắng như ngọc của mình ra, chống đỡ sự xâm nhập của quang tuyến ám hồng sắc.

Ba!

Theo ánh sáng màu đỏ sậm tan rả, khuôn mặt của thân ảnh lộ ra trong tầm mắt mọi người, đây là một nử tử trẻ tuổi phong tao tuyệt đại, thoạt nhìn không quá 25, ba búi tóc đen như thác nước, một mực kéo dài đến lòng bàn

chân, hai mắt như sao, tản mát ra khí tức sáng chói thần bí, ngoại trừ những thứ đó ra thì thứ gì cũng không nhìn được cả, lại tựa hồ như xem qua liền quên, rất khó lưu lại hình ảnh trong đầu.

- Huyền Hậu!

Trên thực tế, đây là lần đầu tiên Diệp Trần nhìn thấy Huyền Hậu, về phần bức họa kia của Huyền Hậu thì khuôn mặt mơ hồ, phảng phất như bị che lấp trong sương mù dày đặt, không thấy rõ được chân dung, nhưng chỉ cần liếc qua Diệp Trần đã biết người trước mặt chính là Huyền Hậu, nói đúng ra là ý chí ảnh tưởng của Huyền Hậu.

Thiểm Linh Vương chấn động, hắn thật sự không nghĩ tới, chỗ dựa sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành chính là Huyền Hậu, Huyền Hậu là ai, chỉ sợ Chân Linh đại lục không ai không biết, thời gian đối phương bước vào Sinh Tử Cảnh bất quá chỉ 20 năm nhưng lại có thực lực địch nổi các loại đỉnh cấp Vương giả như Long Vương, Tà vương, nếu nàng thật sự muốn bảo hộ Nhân ma gia tộc, thì kể cả Hư Hoàng trong đó, bất luận Vương giả Hoàng giả nào cũng đều phải đánh giá lại, dù sao tiềm lực của Huyền Hậu vẫn còn rất lớn, cuối cùng có thể đi đến đâu thì không ai biết được.

- Huyền Hậu!

Ba người Thiểm Linh Vương nhao nhao ôm quyền, hơi cung kính.

Huyền Hậu nhìn nhìn thi thể Yêu Ma Vương trên mặt đất, khẽ gật đầu

- Các ngươi làm không tệ, Yêu Ma Vương xuất thế, sanh linh đồ thán, không thể tưởng được hơn mười vạn năm qua đi, phong ấn lực lượng còn không phai mờ được ma lực của đầu Yêu Ma Vương này, Ma tộc không hổ chủng tộc đứng trên Nhân tộc.

- Đây là việc chúng ta phải làm.

Hắc Lôi Vương nào có khí phách lúc trước nữa, ở trước mặt Huyền Hậu thì nói gì đến khí phách chứ.

- Cho ta cái mặt mũi, đừng làm khó nàng.

Huyền Hậu nói chính là Mộ Dung Khuynh Thành.

Hắc Lôi Vương không chút do dự nói:

- Nếu Huyền Hậu đã nói thế thì chúng ta tự nhiên sẽ làm theo.

- Chỉ là một tiểu bối, giết hay không cũng không sao cả.

Ngự Thú Vương nhún nhún vai.

Thiểm Linh Vương yên lặng gật đầu, giết Mộ Dung Khuynh Thành đối với hắn chỉ là việc tiện tay thôi, nếu chuyện này đã xảy ra biến cố thì không cần phải nói nữa... hắn cũng chả muốn giết làm gì, trước kia hơn phân nửa là vì phẫn nộ thôi.

- Huyền Hậu, nếu không có việc gì thì ta xin cáo từ trước.

Yêu Ma Vương đã chết, cực phẩm phủ đầu đến tay, vị diện chiến trường cũng không có vật gì Hắc Lôi Vương lưu ý, hắn lần nữa ôm quyền nói.

Choảng!

Hư không nghiền nát, Hắc Lôi Vương biến mất không thấy gì nữa.

- Chúng ta cũng cáo từ!

Thiểm Linh Vương và Ngự Thú Vương trước sau ly khai.

Đợi ba người biến mất trong tầm mắt, Huyền Hậu xoay người, nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành

- Ngươi thân là Nhân Ma, lại có Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ, tương lai nhất định sẽ có nhiều tai nạn, Huyền Diệu Châu ta đưa cho ngươi có hiệu dụng ba lượt định vị, có Huyền Diệu Châu thì ta có thể dựa vào khí tức của nó, vượt qua không gian, buông ý chí ảnh tượng xuống, ba lượt qua đi thì

ngươi thay ngươi ngăn cản tai nạn đã không phải là ta nữa rồi.

- Đa tạ Huyền Hậu cứu giúp, khuynh thành ghi nhớ trong lòng.

Mộ Dung Khuynh Thành nhăn mày, nang tin rằng Huyền Hậu sẽ không nói ngoa, cũng không biết tai nạn theo lời của Huyền Hậu là thế nào nữa.

Huyền Hậu cười cười

- Năm đó ta có thể bước vào Sinh Tử Cảnh, đã từng chịu quá nhiều ân tình, cho nên ta muốn trả hết từng cái, Nhân Ma gia tộc của ngươi, ta cũng sẽ cực lực bảo hộ, chỉ là Nhân Ma gia tộc của ngươi cuối cùng vẫn có Ma tộc huyết mạch, tai hoạ ngầm quá nhiều, tương lai xảy ra chuyện gì ta cũng không cách nào biết được, chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

- Bất kể như thế nào, ân tình của Huyền Hậu Khuynh Thành nhớ kĩ.

Tai họa ngầm của Nhân Ma gia tộc, Mộ Dung Khuynh Thành biết được một ít, nàng cũng rõ, những ngươi kia cũng không phải cố ý nhắm vào Nhân Ma gia tộc.

Ánh mắt chuyển dời đến trên người Diệp Trần, Huyền Hậu kỳ quái nói:

- Ta nhìn không thấu ngươi.

Diệp Trần rùng mình, không biết Huyền Hậu muốn nói gì.

- Lúc Tiềm Long Cổ Thành mở ra lần, ta và Long Vương đều ở đó, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều thể thấy được một ít manh mối vàg tiềm lực, chỉ có ngươi, là ta và Long Vương nhìn không thấu, ta nghĩ, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Long Vương không thu ngươi làm đồ đệ.

Diệp Trần khiêm cung nói:

- Huyền Hậu quá khen.

- Không, nhìn không thấu chính là nhìn không thấu, quá khứ của ngươi,

là một mảnh sường mù mê mang, tương lai cũng thế, Khuynh Thành ở cùng một chỗ với ngươi, trên người cũng lấy dính cổ hơi thở này, có lẽ, ngươi có thể giúp nàng ngăn cản một ít kiếp nạn, dùng kiếm của ngươi, chặt đứt nhân quả của nàng.

Diệp Trần nói:

- Mộ Dung là bằng hữu của ta, bằng hữu gặp nạn, ta đương nhiên sẽ tận lực giúp đỡ.

Huyền Hậu tiếp tục nói:

- Ngươi là một trong những nhân vật chính của thời đại này, những người ở xung quanh ngươi cũng không phải là người bình thường, bất quá ngươi phải cẩn thận những nhân vật chính khác, từng thời đại, chỉ có một nhân vật chính, những người khác cuối cùng đều là vai phụ, giữa nhân vật chính và vai phụ, tất nhiên phải có một hồi đọ sức, trong quá trình đọ sức, khó tránh khỏi việc thương tổn, đây là chuyện không ai có thể ngăn cản được.

- Kiếm của ta sẽ không sợ hãi.

Diệp Trần thần tình lạnh nhạt, hắn không quan tâm đến cái gì mà nhân vật chính với vai phụ, cái hắn quan tâm chính là tánh mạng phấn khích, nếu Thượng Thiên đã muốn hắn đến thế giới này, hắn sẽ sử dụng kiếm của mình, chiến đấu đến cuối cùng, chiến đấu đến vĩnh cửu, quá trình đó mới là sự hưởng thụ của hắn.

- Cho nên mới nói, ta nhìn không thấu ngươi.

Huyền Hậu lắc đầu, đạo của nàng, đi thẳng vào linh hồn, đừng nói là một Cường giả Tinh Cực Cảnh nho nhỏ, cho dù là người vừa bước vào Vương giả Sinh Tử Cảnh nàng đều có thể nhìn ra được chút gì đó, nhưng ở trên người Diệp Trần, tựa hồ như có một lực lượng thần bí cắt đứt quan sát của nàng, nàng muốn vượt qua cổ lực lượng thần bí này, lại phát hiện, cổ lực

lượng này vô cùng mênh mông, suýt chút nữa đã khiến mình bị hãm vào trong đó.

- Tốt rồi, chuyện này đã xong, sau này gặp lại, còn nữa, vị diện này chiến trường sẽ rất nhanh sụp đổ, các ngươi cứ đi về hướng kia sẽ tìm được cửa vào lúc đến.

Huyền Hậu chỉ đường sáng cho hai người, chợt bước một bước vào trong hư ảo chi môn, hư ảo chi môn đóng cửa, liễm nhập vào trong hư không.

Hô!

Huyền Hậu vừa đi, Diệp Trần phun ra một ngụm khí tức áp lực.

Huyền Hậu đối với hắn không có địch ý, thậm chí còn tận lực thu liễm khí tức của mình, nhưng khoảng cách gần như thế, nhưng vẫn khiến Diệp Trần cảm nhận được một cổ cảm giác áp bách từ trong tối tăm, trước mặt cổ cảm giác áp bách này, hắn ngay cả linh hồn lực cũng không thúc dục được, đây chẳng qua chỉ là một ý chí ảnh tượng của đối phương thôi đấy.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không dễ chịu, bất luận kẻ nào tiếp cận với Vương giả, đều sẽ phải chịu áp bách, cho dù là con cái ở trước mặt Vương giả, cũng không thể thong dong được... việc này không ai có thể phá vỡ được, phảng phất như đây chính là quy định củaThiên Đạo, Thiên Đạo sở định, Vương giả cũng bất lực.

. . .

Ở sâu trong hư không, ba đạo nhân ảnh đang xuyên thẳng qua.

- Không hổ là Huyền Hậu, chỉ là một cái ý chí ảnh tượng, đã tiếp được một kích của Thiểm Linh Vương, lại mang đến cho chúng ta một chút cảm giác áp bách nữa chứ.

Ngự Thú Vương vẻ mặt bội phục.

Thiểm Linh Vương nói:

- Ta còn không toàn lực ứng phó.

- Ta biết rõ ngươi không toàn lực ứng phó, bất quá nếu ngươi toàn lực thì tới chính là Tinh thần tư niệm thể của Huyền Hậu rồi, ngươi xác định có thể ngăn cản Tinh thần tư niệm thể của Huyền Hậu sao.

Ngự Thú Vương vẻ mặt nghiền ngẫm.

Thiểm Linh Vương im lặng, đánh chết Mộ Dung Khuynh Thành chỉ là chuyện tiện tay thôi, nhưng thấy ý chí ảnh tượng của Huyền Hậu hóa giải một cách hời hợt như thế, không có để tưởng tượng cảnh giới của đối phương thâm sau đến mức nào, khiến người khác khó mà nhìn thấy bóng lưng của nàng, mà Tinh thần tư niệm thể còn kinh khủng hơn, tương đương với ba thành chiến lực của Huyền Hậu, hơn nữa hắn hoài nghi, trên người Mộ Dung Khuynh Thành khẳng định có Huyền Diệu Châu mà chỉ Huyền Hậu mới có, dưới sự tăng phúc của Huyền Diệu Châu, Tinh thần tư niệm thể sẽ không vì khoảng cách không gian quá xa mà chiến lực bị giảm đi nhiều nữa.

Hắc Lôi Vương thản nhiên nói:

- Cảnh giới của Huyền Hậu, chúng ta chưa hẳn là không thể với tơi, vũ trụ tinh không huyền ảo đến thế nào chứ, há lực lượng một người có thể hiểu rõ, chỉ cần có cơ duyên, chúng ta cũng trở thành Vương giả đạt trình độ cao nhất, tinh không, đại lục, cơ duyên không chỗ nào không có.

Hắc Lôi Vương rất ngạo khí, bởi vì ở thời đại kia của hắn, hắn cũng là một thiên tài rất giỏi, nếu không cũng có khả năng chỉ mới hơn một trăm tuổi đã siêu việt hơn Thiểm Linh Vương, Ngự Thú Vương so với hắn còn lớn hơn gấp đôi gấp hai, đạt đến cảnh giới như bây giờ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 483: Kiếm Chiêu Kim Chi Áo Nghĩa

Cờ-rắc, cờ-rắc. . .

Thanh âm vật bị nghiền nát vang lên, khiến cho ba người chú ý.

- Không tốt, phong ấn vỡ tan cùng với động tĩnh lúc chúng ta chiến đấu quá lớn làm cho phiến vị diện chiến trường tồn tại mấy chục vạn năm này không chịu được nữa, sắp sụp đổ rồi.

Ba người cũng không nghĩ nhiều, phá toái hư không, tiến vào vị diện chiến trường.

Ba người bọn họ đều có môn nhân đang ở trong đó, thậm chí còn có hi vọng tương lai của bổn môn, không có khả năng cứ trơ mắt nhìn những người này chết mà không quản được.

. . .

Bầu trời có một cái cổng không gian, trong cổng không gian là một mảnh quang màng, nơi đó là địa phương để vào nhưng cũng là nơi để ra.

Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành xuyên qua quang màng, đi vào thông đạo trong cổng không gian.

Thông đạo trong suốt đã có khe hỡ rất nhỏ, nói rõ vị diện chiến trường quả thật sắp phải sụp đổ, một cái vị diện sụp đổ, không gian phong bạo sẽ xé nát bất cứ kẻ nào dưới Sinh Tử Cảnh, thậm chí Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường bị phải bị trọng thương, thậm chí sắp chết.

Lúc ra khỏi thông đạo, cổng không gian sau lưng hai ngươi tan mở, mảnh vỡ không gian lớn chừng cái đầu bắn ra bốn phía, trong đó có một

khối bắn về phía Diệp Trần.

- Toái!

Diệp Trần cũng không phải chưa thấy không gian chi lực, khối không gian mảnh vỡ này là do không gian chi lực ngưng kết mà thành, bản chất không khác gì không gian chi lực cả

Phá Hư Chỉ được xuất ra, không gian mảnh vỡ nổ tung, tan rả vào hư vô.

Đáp xuống trên một ngọn núi, hai người ngẩng đầu nhìn về phía cổng không gian không ngừng sụp đổ.

Vèo! Vèo! Vèo! "

Từng đạo nhân ảnh bay ra, không thể nào đếm xuể.

Rất nhanh, bọn người Tĩnh Ngạo Huyên Lý Tiêu Vân cùng với Sở Trung Thiên cũng đi ra, Diệp Trần nhìn ra được, khí tức của ba người đều có chút cường đại, xem ra đối phương và hắn đều giống nhau, đạt được không ít Linh Năng Tinh Thạch ở bên trong.

Người bay ra ngày cả nhiều, đầy khắp núi đồi, thẳng đến sau khi Hắc Lôi Vương, Thiểm Linh Vương vàNgự Thú Vương đi ra, cổng không gian mạnh mẽ nổ tung, trực tiếp tạo thành không gian loạn lưu mà không phải là không gian mảnh vỡ, một số người không kịp chạy ra nhanh chóng bị chôn vùi, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp truyền ra.

- Chúng ta liên thủ bịt kín lỗ hổng.

Ba người mặt sắc ngưng trọng, không gian cũng không phải là chuyện giỡn chơi, một khi lao ra khỏi từ lỗ hông, người ở đây ngoại trừ bọn họ ra không ai sống được cả, mà bản thân bọn họ tu vi chắc cũng sẽ hao tổn nhiều, vài năm thậm chí vài chục năm cũng không thể khôi phục được.

Không thi triển ra áo nghĩa võ học, ba người toàn lực thúc dục Chân

Nguyên, hình thành một mảnh Chân Nguyên bình chướng, chặn ở trước cổng không ian, giờ đã là vết nứt không gian.

Lốp bốp ba ba!

Không gian loạn lưu không ngừng trùng kích Chân Nguyên bình chướng, kích phát ra một chút quang hoa.

Thời gian dần trôi qua, không gian loạn lưu càng ngày càng yếu, vết nứt không gian cũng dần dần thu lại, như là tấm gương bị nghiền nát lại lần nữa được khôi phục lại, không có một tia vết rách.

- Chúng ta đi thôi!

Vị diện chiến trường, Diệp Trần kiếm được rất nhiều thu hoạch, Linh Khu cũng ngưng tụ được một nửa, thực lực mặc dù không trực tiếp tăng lên, nhưng gián tiếp tăng lên không ít, có đôi khi, phòng ngự cao đã có thể phá vỡ được chiến cuộc rồi, bất quá hắn cảm giác Linh Năng trong cơ thể còn chưa hoàn toàn củng cố, phải bế quan một lần mới được.

- Ân!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng cần bế quan, thu hoạch của nàng so với Diệp Trần còn lớn hơn.

Lôi Đô diện tích cực lớn, mỗi ngày đều có người bán đi nhà cửa, đương nhiên, cũng có người thu mua vào, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chính là loại thứ hai, dù sao quán rượu cũng quá mức ầm ĩ, cũng quá nhỏ, thật sự không phải là nơi bế quan tốt, mua một toà viện tử đối với họ mà nói cũng không phải là gánh nặng gì quá khó thừa nhận.

Căn cứ vào viện tử loại xa hoa có thể ngộ nhưng không thể cầu ở Lôi Đô, hai người đành phải tách ra, mỗi người mua một tòa viện tử hơi nhỏ một chút.

Trong mật thất của viện tử.

Diệp Trần xếp bằng trên bệ đá sạch sẽ.

- Bên ngoài Chân Linh đại lục là vô tận hải dương, thiên đính thiên là một mảnh bị bao trong tinh không, ngoài thiên đính thiên chính là Hắc Ám vũ trụ không ai biết đến, toàn bộ thế giới quá lớn, ta vẫn còn quá nhỏ yếu, ngay cả nắm giữ vận mệnh của mình cũng không làm được, bất quá cơm phải ăn từng miếng, trụ cột phải xây dựng lên từng chút một, xây dựng trụ cột không tốt, sẽ ảnh hưởng đến thành tựu sau này, hi vọng kế hoạch kia một khi tiến thành thành công, ngày khác ta thành tựu Sinh Tử Cảnh, tất có thể ngạo lập thiên hạ, nhất kiếm độc hành.

Khí huyết đang sôi trào, quyết tâm của Diệp Trần không thể nào dao động.

Hô!

Thở hắt ra một hơi, Diệp Trần tiến vào Không Linh cảnh giới, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ba ngày sau.

Diệp Trần tỉnh lại.

- Bán Linh Khu chính là bán Linh Khu, lực lượng tuy rằng không tăng lên bao nhiêu, nhưng lực phòng ngự của thân thể không chỉ tăng lên gấp đôi, dưới tình huống Chân Nguyên vận chuyển, người từ Linh Hải Cảnh trở xuống muốn gây tổn thương cho ta cũng khó khăn, bất quá cái này không kể đến bọn người Tĩnh Ngạo Huyên, tu vi của bọn hắn là ở cấp độ Tinh Cực Cảnh nhưng chiến lực đã đạt đến cấp độ Linh Hải Cảnh, không thể quơ đũa cả nắm được.

Đứng người lên, Diệp Trần đưa tay nhìn nhìn, da thịt trên cánh tay như ngọc như thép, ẩn ẩn hiện ra hồng sắc sáng bóng, tinh tế quan sát, lại phát hiện hoa văn của toàn bộ da thịt có chút cải biến, phảng phất như ẩn chứa huyền ảo gì đó, không giống với phàm nhân.

Phanh!

Đánh ra một quyền, lưu lại trong hư không một dấu quyền.

Dấu quyền đang giảm đi trong mắt, Diệp Trần tự nhủ: Lực đạo có tăng lên một chút, nhưng lực lượng bạo phát ra lại không giống trước, là tăng lên về mặt bản chất sao? "

- Được rồi, mặc kệ những thứ này, Linh Khu đã có mở đầu, ngày sau sẽ chậm rãi tăng lên, kế tiếp, chính là thời điểm tiếp tục tu luyện Bất Tử Chi Thân rồi.

Từ khi đạt được cách tu luyện Bất Tử Chi Thân đến nay, ngoại trừ việc không cách nào phân tâm thì Diệp Trần vẫn một mực chưa từng đình chỉ tu luyện, nhưng tiến là tiến triển lại rất nhỏ, đến giờ cũng mới chỉ lưu lại được lạc ấn tinh thần ấn kí lên tim và gan, những bộ vị khác thì không có gì tiến triển cả.

Tinh thần ấn kí không được lạc ấn khắp toàn thân, vậy thì không cách nào tồn tại trong thời gian dài được, sẽ nhanh chóng tiêu tán trong khoảng thời gian ngắn, nếu không trái tim và gan có được công năng Bất Tử Chi Thân cũng là một lựa chọn không tệ rồi.

Đương nhiên, thời gian ngắn ngủi, Diệp Trần cũng không trông cậy gì vào việc có thể một lần là xong, dù sao lấy cảnh giới trước mắt của hắn, tu luyện Bất Tử Chi Thân vẫn hơi sớm một chút.

- Người có ngũ tạng, trái tim và gan đã thành công, nên tiếp tục ở những bộ vị khác rồi.

Thời gian qua đi từng ngày, Diệp Trần ở Bất Tử Chi Thân đạt được thành tựu ngày càng cao, ngày thứ ba vào một tháng sau, toàn bộ ngũ tạng của Diệp Trần đã được lạc ấn tinh thần ấn kí, thời gian tồn tại cũng vượt qua một phút đồng hồ, nói cách khác trong vòng một phút đồng hồ, ngũ tạng của Diệp Trần cho dù có bị thương thì cũng có thể khôi phục ngay lập tức, trừ

phi thương thế quá nghiêm trọng, vượt qua năng tự tu bổ của "Huyết nhục dũ hợp"

Đông đông đông!

Bên ngoài viện tử truyền ra tiếng đập cửa.

Diệp Trần từ trong trạng thái tu luyện thanh tỉnh lại, trầm ngâm nói:

- Người biết rõ chỗ của ta chỉ có bọn người Tĩnh Ngạo Huyên Lý Tiêu Vân, chẳng lẽ có chuyện gì sao?!

Đẩy cửa mật thất, Diệp Trần đi vào trong sân, vung tay lên, cái chốt trên đại môn của viện tử bị hút ra, tự động mở ra.

Lý Tiêu Vân cười mỉm đi tới, trong một sát na lúc nhìn thấy Diệp Trần, có chút ngơ ngẩn, hơn một tháng không thấy, trên người đối phương tựa hồ có biến hóa rất nhỏ, hắn không biết sự biến hóa này đại biểu cho cái gì, nhưng không thể nghi ngờ là đã khiến hắn không thể tưởng tượng nổi, từ lúc đi ra khỏi vị diện chiến trường, Diệp Trần đã tiến bộ qua một lần, lần kia là Chân Nguyên trở nên tinh thuần hơn, phỏng chừng là công pháp tăng lên một trọng, hiện giờ lại có tiến bộ, quả thật khiến người khác sợ hãi thán phục.

Cười khổ một tiếng, Lý Tiêu Vân nói:

- Diệp huynh, không quấy rầy người đấy chứ ?!

Diệp Trần nói:

- Bế quan hơn một tháng, ta cũng phải buông lòng một chút chứ, không biết Lý huynh tìm ta có chuyện gì?

- Là thế này, sau giờ ngọ, Lôi Đô sẽ cử hành một đấu giá hội cỡ lớn, ta thấy ngươi vẫn một mực không ra ngoài nên khẳng định không biết đến chuyện này.

Nghe vậy, Diệp Trần gật gật đầu.

- Ta quả thực không biết, đa tạ nhắc nhở.

Tìm hiểu Kim chi ý cảnh, tốt nhất là trước tiên nên tu luyện một môn kiếm pháp Kim hệ Địa cấp đỉnh giai, Lôi Đô được xưng là đệ nhất thành thị ở Lôi Vực, một trong mười đại thành của Chân Linh đại lục, trong đấu giá hội tất nhiên phải có đấu giá bí tịch Địa cấp đỉnh giai rồi, về phần có bí tịch kiếm pháp Kim hệ Địa cấp đỉnh giai hay không thì phải xem thời vận rồi.

Nói xong chính sự, Lý Tiêu Vân cảm khái nói:

- Vốn ta còn sợ rằng hai năm sau người không cách nào ổn định được cục diện của Vũ Đạo Trà Hội, hiện giờ xem ra là ta nhiều chuyện rồi, ngươi có thể tịnh tiến hai lần trong một tháng, chỉ sợ Vũ Đạo Trà Hội lần sau, ta hoàn toàn không phải là đối thủ của ngươi nữa.

Diệp Trần như có điều suy nghĩ, sau khi tu luyện Bất Tử Chi Thân, trên người tất sẽ có một cổ Bất Tử khí tức lượn lờ, tuy rằng cổ khí tức này sẽ tiêu tán theo tinh thần ấn kí, như có như không, nhưng vẫn bị Lý Tiêu Vân cảm ứng được, cũng khó trách đối phương cho rằng mình có tiến bộ.

Hàn huyên một hồi, Lý Tiêu Vân liền cáo từ ly khai.

Mặt trời đã lên cao giữa trời, thời gian sau giờ ngọ.

Vốn lúc này hẳn là thời gian nghỉ trưa uống trà, nhưng vì sự bắt đầu của đấu giá hội nên Lôi Đô dần trở nên sôi động... dòng người như nước lũ đổ về phòng đấu giá khu Đông Thành.

Ở trong phòng khách quý xa hoa, Diệp Trần Tĩnh Ngạo Huyên cùng với Lý Tiêu Vân đều ở trong đó, Sở Trung Thiên không tới, còn Mộ Dung Khuynh Thành vẫn còn đang bế quan.

- Lôi Đô không hổ là một trong mười đại thành của Chân Linh đại lục, Đại năng Linh Hải Cảnh chỗ nào cũng có.

Từng trãi như Lý Tiêu Vân, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều Đại năng Linh Hải Cảnh như vậy.

Tĩnh Ngạo Huyên nói:

- Lôi Đô là một trong mười đại thành cũng không sai, bất quá có thể hấp dẫn nhiều người đến đây như vậy, cũng là vì vật phẩm đấu giá đủ hiếm thấy, thượng phẩm Bảo Khí, hài cốt của Vương giả Sinh Tử Cảnh, ngọc giản chứa áo nghĩa võ học, tất cả những thứ đó đều đã từng được đấu giá qua không chỉ một lần.

- Ngọc giản chứa áo nghĩa võ học?

Diệp Trần có chút động dung.

Tĩnh Ngạo Huyên gật gật đầu.

- Có một số người không đạt được áo nghĩa võ học thích hợp với mình, trên cơ bản sẽ phong ấn nó lại vào trong ngọc giản, sau đó mang đến đấu giá hội để đấu giá, ta thấy Diệp huynh còn chưa có được một môn áo nghĩa kiếm pháp, nói không chừng lần này sẽ đạt được đấy.

Diệp Trần cười khổ nói:

- Lấy linh thạch dự trữ của ta, cho dù có áo nghĩa kiếm pháp xuất hiện thì chỉ sợ cũng không giành được đến tay.

Áo nghĩa võ học là Thiên cấp võ học, trung phẩm linh thạch tất nhiên không đủ tư cách để đấu giá rồi, chỉ có thượng phẩm linh thạch mới được, mà trung phẩm linh thạch của Diệp Trần không ít, thượng phẩm linh thạch cũng có hơn năm vạn khối, đây là vì đánh chết nhiều tên Đại năng Linh Hải Cảnh mà có được.

Tĩnh Ngạo Huyên nói:

- Diệp huynh có lẽ có không ít trung phẩm linh thạch phải không!

- Đúng vậy, tại hạ có rất nhiều trung phẩm linh thạch.

Trong hơn một tháng này, Diệp Trần đã kiểm kê qua trung phẩm linh thạch bên trong Trữ Vật Linh Giới, khoảng chừng hơn bảy trăm vạn khối, đại đa số là có được do đánh chết Đại năng Linh Hải Cảnh.

- Vậy thì không cần phải lo rồi, đấu giá hội của Lôi Đô có thể dùng trung phẩm linh thạch để đổi lấy thượng phẩm linh thạch, tỉ lệ là 100: 1

Diệp Trần ngạc nhiên nói:

- Trung phẩm linh thạch còn có thể đổi ra Thượng phẩm linh thạch sao?

- Đúng vậy, linh thạch nguyên khí trong trung phẩm linh thạch tuy rằng không tinh thuần bằng thượng phẩm linh thạch, nhưng đối với tất cả các đại tông môn mà nói, trung phẩm linh thạch cũng không thể nào thiếu được, không ai vừa bắt đầu đã phải tiêu hao thượng phẩm linh thạch cả, nhất là Ngũ phẩm tông môn, môn nhân có cảnh giới thấp hơn Linh Hải Cảnh nhiều vô số kể, dữ trự trung phẩm linh thạch nhiều hơn một chút cũng không phải là chuyện xấu, huống chi, lượng nguyên khí của thượng phẩm linh thạch gấp 30 lần trung phẩm linh thạch, cho dù tinh thuần hơn một chút, tối đa cũng chỉ tương đương với 50~60 khối trung phẩm linh thạch, 100 khối trung phẩm linh thạch đổi 1 khối thượng phẩm linh thạch, cả hai bên đều không có gì thua lỗ cả.

- Nói vậy thì có lẽ ta có tư cách tranh một chuyến rồi!

Kiếm khách từ trước đến nay đều rất thưa thớt, kiếm khách đạt đến Linh Hải Cảnh lại càng hiếm thấy hơn, mà kiếm khách Linh Hải Cảnh giàu có hơn Diệp Trần phỏng chừng không có bao nhiêu cả.

Trong lúc nói chuyện, đấu giá hội chính thức bắt đầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 484: Tu Luyện Kim Diệu Chấn Sát Kiếm.

Đấu giá sư không phải người bình thường, lại là một gã Đại năng Linh Hải Cảnh, đây là lần đâu tiên Diệp Trần trông thấy Đại năng Linh Hải Cảnh làm đấu giá sư, trong nội tâm đánh giá đấu giá hội của Lôi Đô cao hơn rất nhiều.

Sau khí trải qua mấy vòng đấu giá, đấu giá hội tiến vào một đoạn tiểu cao trào, vật phẩm được đấu giá ra là trọn một bộ trung phẩm phòng ngự Bảo Khí, áo giáp, đầu khôi, hộ tí, hộ thối, giày, quả thật là có thể bao phủ toàn thân, tương đối khác người, cũng tương đối hiếm thấy.

- Nếu có nhiều trung phẩm phòng ngự Bảo Khí thì sẽ có đại lượng lực phòng ngự triệt tiêu lẫn nhau, bất quá nếu trọn vẹn mặc lên người thì lực phòng ngự không sai biệt lắm tương đương với tám phầm của thượng phẩm phòng ngự Bảo Khí tầm thường nhất rồi, mà trung phẩm phòng ngự Bảo Khí trọn bộ nếu so với thượng phẩm phòng ngự Bảo Khí thì hiếm thấy hơn một chút, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Diệp Trần lòng sinh cảm khái.

Giá trị của một bộ trung phẩm phòng ngự Bảo Khí nếu so với một kiện trung phẩm phòng ngự Bảo Khí thì cao hơn gấp mấy lần, giá khởi điểm đã lên đến một có số kinh người, 20 vạn khối trung phẩm linh thạch, cuối cùng bị một gã Đại năng Linh Hải Cảnh dùng 35 vạn khối trung phẩm linh thạch mua đi.

Diệp Trần lắc đầu, đến giờ vẫn không thấy đấu giá bí tịch kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai, xem ra không còn hy vọng gì nữa rồi, không biết tiếp theo có áo nghĩa kiếm pháp cấp thấp không nữa.

- Vật phẩm đấu giá thứ 56, một quả ngọc giản ẩn chứa áo nghĩa võ học.

Đấu giá sư tóc hoa râm cười mỉm quét mắt nhìn một vòng, chậm rãi mở miệng nói.

- Cái gì, lại là một môn áo nghĩa võ học!

Trước đó, đã đấu giá qua hai ngọc giản bao hàm áo nghĩa võ học rồi.

- Không biết cái này thuộc loại gì?

Mọi người nhao nhao nghị luận, sau đó yên lặng nghe đấu giá nói

Thấy đã khơi lòng hiếu kì của mọi người tương đối, đấu giá sư lúc này mới nói:

- Áo nghĩa võ học trong ngọc giản này là cấp bậc cấp thấp, thuộc về loại kiếm pháp, thuộc tính là Kim chi áo nghĩa, bất quá ta phải nhắc nhở là kiếm chiêu này mặc dù chỉ là áo nghĩa kiếm chiêu cấp thấp, nhưng quá mức sắc bén, người linh hồn lực quá thấp tốt nhất là nên cẩn thận một chút, miễn cho tinh thần bị thương, lưu lại tai hoạ ngầm.

- Sắc bén sao, cũng khó trách, kiếm chiêu gần đây lấy sắc bén để nổi tiếng, lại ẩn chứa Kim chi áo nghĩa, hai thứ điệp gia lên, trình độ sắc bén có thể nghĩ được.

Khục!

Đấu giá sư hắng giọng một cái, sau đó để cho mọi người yên tĩnh lại, mới chợt lớn tiếng nói:

- Môn áo nghĩa kiếm chiêu này gọi là Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, giá khởi điểm là 2 vạn 5000 khối thượng phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, hiện tại đấu giá bắt đầu.

- 2 vạn 6000!

- 2 vạn 7000!

- 3 vạn!

. . .

- 3 vạn 5000

Cơ hồ trong thời gian nháy mắt, giá cả trực tiếp từ 2 vạn 5000 khối nhảy lên đến 3 vạn 5000 khối, phải biết rằng đây chính là thượng phẩm linh thạch, không phải là trung phẩm linh thạch, thượng phẩm linh thạch rất thưa thớt, trong số Đại năng Linh Hải Cảnh bị Diệp Trần đánh chết, thượng phẩm linh thạch nhiều nhất cũng chỉ hơn 1 vạn, ít nhất chỉ có mấy ngàn, rất nhiều Đại năng Linh Hải Cảnh không có đủ thượng phẩm linh thạch cho mình tu luyện, chỉ có thể thám hiểm ở khắp nơi sưu tầm bảo vật, sau đó mang đến đấu giá hội để đấu giá, kiếm lấy đại lượng thượng phẩm linh thạch.

Diệp Trần cũng không giống như trước kia luôn ra giá vào phút chót nữa, giơ tay lên nói:

- 4 vạn!

Đấu giá sư liếc mắt đánh giá phòng khách quý của Diệp Trần, cười tủm tỉm nói:

- 4 vạn khối thượng phẩm linh thạch, còn ai ra giá cao hơn nữa không?

- 4 vạn 2!

Trong một gian phòng khách quý khác, một gã hôi y kiếm khách giơ tay ra giá.

- Tốt, 4 vạn 2, có ai tiếp tục ra giá không.

- 4 vạn 5!

- 4 vạn 6!

Diệp Trần mặt sắc không thay đổi

- 5 vạn!

Theo thanh âm của Diệp Trần truyền ra, đa số kiếm khách đều buông tha đấu giá, 5 vạn khối thượng phẩm linh thạch không phải là một số lượng nhỏ, trên thực tế, nếu như không cướp giết những Đại năng Linh Hải Cảnh khác, căn bản không thể nào gom góp đủ 5 vạn khối thượng phẩm linh thạch, mà cướp giết một gã Đại năng Linh Hải Cảnh cũng không phải là chuyện đùa, làm không tốt thì rất có thể bị phản giết, trừ phi thực lực của ngươi đủ mạnh, có ưu thế mang tính áp đảo, nhưng dù thế thì cũng khó mà đảm bảo người khác có che dấu thực lực, hoặc là che dấu đòn sát thủ trí mạng không.

Cho nên, nếu không có mười phần nắm chắc, rất ít người dám làm hành vi giết người cướp của.

- 5 vạn 2

Hôi y kiếm khách cũng không bị cái giá 5 vạn hù sợ.

- 5 vạn 5

Diệp Trần trước mắt cũng không cần thiết thượng phẩm linh thạch lắm, tiêu hết toàn bộ hắn cũng không để ý chút nào.

Hôi y kiếm khách nhíu nhíu mày

- 5 vạn 8!

- 6 vạn!

Con số 6 vạn vừa ra, con mắt của hôi y kiếm khách híp lại, thần sắc âm trầm không hề lên tiếng.

- 7 vạn

Ngay lúc mọi người cho rằng Diệp Trần là người thắng cuộc cuối cùng thì giá cả lại kéo lên một vạn, người ra giá không phải là hôi y kiếm khách, mà là một thanh âm hơi già nua bén nhọn.

Diệp Trần nhíu mày

- 8 vạn!

- 8 vạn 5!

Diệp Trần còn muốn tiếp tục tăng giá, đã có thanh âm truyền tới "Tiểu gia hỏa, dừng ở đây đi! Cho ta một cái mặt mũi. "

Bảo Diệp Trần buông tha cho Kim Diệu Chấn Sát Kiếm là không thể nào, Kim chi ý cảnh đối với hắn đặc biệt trọng yếu, sớm một bước tìm hiểu Kim chi ý cảnh đến cực hạn thì hắn có thể áp dụng kế hoạch tu luyện của mình sớm một bước rồi, cho nên hắn không quản đến thanh âm đó, thản nhiên nói:

- 9 vạn!

- Hừ!

Giá tiền này hiển nhiên đã vượt qua điểm mấu chốt của người ra giá, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, buông tha cho đấu giá.

- 9 vạn khối thượng phẩm linh thạch lần một, chín vạn khối lần hai, chín vạn khối lần ba, thành giao, chúc mừng vị bằng hữu ở gian phòng khách quý số bốn mươi tám.

Đấu giá sư gõ lên ba chùy, trên mặt treo vẻ tươi cười hài lòng.

Chỉ sau chốc lát công phu, có nhân viên công tác của phòng đấu giá đưa đến ngọc giản của Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, Diệp Trần tiền trả cho đối phương 500 vạn khối trung phẩm linh thạch và 4 vạn khối thượng phẩm linh thạch, sau đó nhận lấy ngọc giản.

Kế tiếp, hào khí bên trong phòng đấu giá ngày cả sôi động, càng ngày càng điên cuồng, mỗi một kiện vật phẩm đấu giá đều tương đối hiếm thấy, có tiền cũng không mua được, thẳng đến lúc hoàng hồn thì đấu giá hội mới kéo xuống màn che vào thời điểm cao trào nhất.

Trong mật thất, đèn đuốc sáng trưng.

Diệp Trần chậm rãi thở ra một hơi, bàn tay nhẹ nhàng cầm chặt ngọc giản, quán chú Chân Nguyên vào đó.

Ông!

Trong óc hiện ra một hình ảnh, bên trên bình nguyên hoang vu vô biên vô hạn, một gã kiếm khách không thấy rõ tướng mạo rút trường kiếm ra, trường kiếm tản mát ra kim quang chói mắt, kim quang lưu chuyển, không ngừng chấn động, trong nháy mắt tựa hồ đã chấn động cả nghìn lần, ngay cả không gian cũng sinh ra cộng minh, sóng vân như nước.

Kiếm khách vung lên trường kiếm trong tay, bên trên bình nguyên vô thanh vô tức xuất hiện một khe rãnh sâu không thấy đáy, tất cả bùn đất đều phảng phất như bốc hơi, hư không tiêu thất.

- Tần suất cao, sắc bén, đây quả thực là một cái cưa điện siêu cấp!

Diệp Trần nhịn không được cảm thấy lạnh cả người, người bình thường cầm cưa điện có thể cắt cả sắt thép, mà Kim Diệu Chấn Sát Kiếm này lại được Kim chi áo nghĩa thôi động, uy lực nếu so với cưa điện thì không biết lớn hơn gấp bao nhiêu lần nữa.

Nghiêng thân hình, kiếm khách khóa chặt Diệp Trần lại, chém tới một kiếm.

Kim quang vô tận tràn ngập trong mắt, con mắt Diệp Trần tê rần, cảm giác như ánh mắt cũng bị cắt một nhát, nước mắt giàn giụa, về phần tinh thần ngược lại cũng không có gì khác thường.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, áo nghĩa kiếm chiêu cấp thấp, lấy tần suất cao chấn sát làm đầu ...

Sắp xếp lại tin tức, trong óc Diệp Trần xuất hiện bí tịch tu luyện Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, không nằm ngoài dự kiến của hắn, môn kiếm chiêu ẩn chứa kim chi ý cảnh này quả nhiên thập phần cường hãn, một kiếm đánh ra ngòai, Chân Nguyên và kiếm khí không ngừng chấn động, có thể đơn giản chém vỡ phòng ngự ngang cấp.

- Tu luyện Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tới cảnh giới nhất định, cho dù đến Linh Hải Cảnh thì cũng không cần khổ não vì không đủ sát chiêu rồi.

Về mặt kiếm chiêu thì Diệp Trần có Tam đại sát chiêu, theo thứ tự là Thiên Lôi Thiết, Nghịch thức Thiên Lôi Thiết cùng với Sinh Sinh Bất Tức. Thiên Lôi Thiết mặc dù nói chỉ tương đương với áo nghĩa võ học hai ba thành hỏa hầu, nhưng từ chỗ Tĩnh Ngạo Huyên Diệp Trần đạt được không ít lĩnh ngộ, chờ đến khi hắn dung nhập thức thứ chín của Kinh Vân Kiếm Pháp vào trong Thiên Lôi Thiết thì Thiên Lôi Thiết chính là áo nghĩa kiếm chiêu cấp thấp chính tông rồi. Đương nhiên, nếu một ngày còn chưa tìm hiểu được Lôi chi áo nghĩa thì Thiên Lôi Thiết vẫn một ngày chưa được hoàn thiện, dù sao áo nghĩa kiếm chiêu phải cần áo nghĩa để thôi động mới được.

Nghịch thức Thiên Lôi Thiết là huynh đệ song bào thai của Thiên Lôi Thiết, tính cách của cả hai hoàn toàn trái ngược nhau, một cái xuất thuận còn cái kia lại xuất ngược, không thể không nói, xuất ngược càng mạnh hơn một chút, sát khí cũng nhiều hơn, một kiếm chém ngược, chẳng những có thể bắn ngược công kích, mà còn có thể khiến cho đối phương trở tay không kịp nữa.

Đáng sợ nhất chính là Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết sẽ theo sự cường đại của Thiên Lôi Thiết mà cường đại, vĩnh viễn bao trùm Thiên Lôi Thiết một bậc, nhưng lại không thể thiếu Thiên Lôi Thiết, bởi vì nếu mất đi Thiên Lôi Thiết thì Nghịch thức Thiên Lôi Thiết sẽ mất đi cơ hội tiến bộ, vĩnh viễn dừng bước không tiến.

Về phần Sinh Sinh Bất Tức nếu so với Thiên Lôi Thiết và Nghịch thức,

Thiên Lôi Thiết cộng lại đều mạnh hơn, Thanh Liên kiếm pháp với tư cách là kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai cao cấp nhất, uy lực của thức cuối cùng ngay cả Diệp Trần cũng rất giật mình, trực tiếp tương đương với áo nghĩa võ học năm thành hỏa hầu, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn bỏ ra thời gian rất lâu mới tìm hiểu được thức thứ chín này.

Theo trước mắt mà nói thì Sinh Sinh Bất Tức tuyệt đối là đòn sát thủ chung cực của Diệp Trần, không thể nào sửa đổi.

Ngoại trừ Tam đại kiếm chiêu, trong cơ thể Diệp Trần còn thai nghén một đạo Liên Tâm kiếm khí, Liên Tâm kiếm khí vô cùng nhanh, lực xuyên thủng cũng thập phần mạnh mẽ, luận uy lực, chỉ sợ không yếu hơn bao nhiêu so với Sinh Sinh Bất Tức, đương nhiên là nó cũng không có được huyền ảo như Sinh Sinh Bất Tức rồi.

Liên Tâm kiếm khí hai hồi chung khôi phục một phần, lúc cận chiến rất có tác dụng phá vỡ cục diện.

Nếu có thể tìm hiểu luôn Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, cũng không cần tìm hiểu nhiều lắm, chỉ cần tìm hiểu đến năm thành hỏa hầu, thì thực lực tổng hợp của Diệp Trần đã có thể tiếp tục tăng lên rồi, lúc đối địch sẽ có nhiều lựa chọn, có nhiều cơ hội tuyệt sát hơn nữa, ý nghĩa phi phàm.

. . .

Viện tử của Diệp Trần ở Lôi Đô không tính là quá lớn, nhưng cảnh vật bên trong cũng không tệ, hòn non bộ nước biếc, có đình đài lầu các, có hoa phố quả viện, còn có một mảnh rừng trúc nữa.

Rừng trúc gió nhẹ phơ phất, một mảnh lục ý.

Trên đường nhỏ của rừng trúc, Diệp Trần lặng yên đứng đó, hai tay nắm lấy Phá Phôi Kiếm, ở phía trước mặt của hắn, có cắm một cây trường mâu, trường mâu lưu chuyển hào quang, tản mát ra ba động thuộc về trung phẩm Bảo Khí.

Ông!

Ánh sáng màu xanh bên ngoài thân Phá Phôi Kiếm chấn động, Diệp Trần chém một kiếm lên trường mâu.

Âm vang một tiếng, ngàn vạn hỏa tinh bắn ra, nếu không phải Diệp Trần dùng Chân Nguyên khí tràng ngăn cách thì rừng trúc đã bị hủy hoại trông chốc lát rồi.

- Không được, một kiếm này chỉ có thể lập tức chấn động 240 lần, miễn cưỡng đạt đến một thành hỏa hầu, không cách nào tạo hư tổn cho trung phẩm trường mâu được.

Diệp Trần lắc đầu, tu luyện đã qua ba ngày, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm có chút tiến bộ, nhưng xa xa chưa đạt đến yêu cầu của hắn, mục tiêu trong ngắn hạn của hắn là ba thành hỏa hầu, thậm chí bốn thành hỏa hầu.

- Ân, kim loại đang chấn động!

Trong lúc vô tình, Diệp Trần phát hiện trường mâu tuy rằng đã đình chỉ run rẩy, nhưng kì thật vẫn còn chấn động với tần suất cả, bởi vì chấn động với biên độ rất nhỏ, nên mắt thường rất khó phát giác ra được.

BOANG...!

Diệp Trần lại chém giới một kiếm, trường mâu rất nhanh run run, biên độ run run càng ngày càng nhỏ, cuối cùng diễn biến thành chấn động, không khí đang rít nhẹ.

- Kim chi ý cảnh, chấn động, hạt, tổ hợp, đúng, nên có loại ý cảnh này, ý cảnh thuận theo tự nhiên, trước kia quá mức tận lực nên tiến bộ ngược lại nhỏ, cũng không có nhiều cảm ngộ lắm.

Tu luyện võ học khó khăn nhất là tìm ra một con đường thích hợp, nếu đã tìm đúng đường thì, tu luyện làm chơi ăn thật, đi sai đường thì phải qua rất nhiều đường vòng, lãng phí thời gian.

BOANG...! BOANG...! BOANG...!

Tìm đúng đường đi, linh quang trong đầu Diệp Trần ngày càng nhiều, không ngừng vung vẩy Phá Phôi Kiếm, lấy một tần suất cao trảm kích lên trường mâu.

Năm ngày!

Mười ngày!

Nửa tháng!

Một tháng!

Diệp Trần vì tu luyện Kim Diệu Chấn Sát Kiếm đã bỏ ra thời gian suốt một tháng, cảm ngộ như lũ quét bộc phát, một phát không thể vãn hồi, mà tổn hại bên trên trường mâu càng ngày càng nhiều, mặt cắt vô cùng sắc bén.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 485: Gia Tộc Thần Bí.

- Kim loại tuy rằng là thể rắn, nhưng những hạt nhỏ bé bên trong kì thật vẫn đang vận động, chấn động có thể khiến cho kim loại càng thêm rắn chắc, càng thêm có tính công kích, bất quá phải nắm bắt chuẩn, nếu không thì kim loại ngược lại sẽ tan rã, nếu thế thì uy lực của Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tự nhiên cũng không cách nào phát huy, bất kể là kim loại hay là kim chi ý cảnh, đều là đạo lý này cả.

Diệp Trần sa vào trong một trạng thái kì diệu, tựa hồ có thể cảm nhận được tánh mạng của Phá Phôi Kiếm trong tay, có thể cảm nhận được sự vui sướng của Phá Phôi Kiếm, dưới loại trạng thái này, việc tìm hiểu Kim chi ý cảnh như nước chảy thành sông, tiến bộ thần tốc, so với lúc trước tìm hiểu Lôi chi ý cảnh và Mộc chi ý cảnh thì phải dễ dàng hơn gấp nhiều lần, có lẽ, hắn vốn nên tìm hiểu Kim chi ý cảnh sớm một bước, loại ý cảnh này rất phù hợp với hắn.

Ông!

Phá Phôi Kiếm trong tay bắt đầu chấn động... Chân Nguyên được quán chú vào trong cũng theo đó mà chấn động, kiếm quang phụt lên dưới sự điệp gia của hai thứ chấn động, thập phần khiến cho người ta sợ hãi, giống như có thể cắt vụn không gian vậy

Không mở hai mắt ra, Diệp Trần tiến về trước một bước, chém ra một kiếm

Cờ-rắc!

Trung phẩm trường bị chặt gãy ngang, chỗ đứt gãy bóng loáng như gương, rìa thì sắc bén có thể cắt vỡ cả sắt thép.

Mà khi Diệp Trần chém ra một kiếm này thậm chí còn không cảm nhận được chút trở ngại nào, phảng phất như thứ bị chặt đứt không phải là trung phẩm trường mâu có độ cứng kinh người mà là một cây gỗ vậy.

- Không hổ là Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, chỉ mới nắm giữ được bốn thành hỏa hầu, uy lực đã tương đương với Sinh Sinh Bất Tức, một kiếm có thể chặt đứt cả trung phẩm Bảo Khí.

Diệp Trần mở hai mắt ra, cảm thán không thôi.

Sinh Sinh Bất Tức và Kim Diệu Chấn Sát Kiếm về mặt hình thức rất tương tự nhau, ví dụ như, lực đạo cũng là nhất trọng nhất trọng điệp gia, bộc phát ra uy lực mạnh hơn, bất đồng chính là, tần suất của Sinh Sinh Bất Tức tương đối chậm chạp, càng thêm lâu dài, mà Kim Diệu Chấn Sát Kiếm lại là chấn động liên tục trong thời gian ngắn, lập tức bộc phát, cả hai không có ưu khuyết, mỗi người mỗi vẻ, nhưng luận theo thuộc tính thì Kim Diệu Chấn Sát Kiếm dù sao cũng là dùng Kim chi áo nghĩa để thôi động, kim thuộc tính về mặt công kích rõ ràng phải hơn mộc thuộc tính rồi.

BOANG...!

Phá Phôi Kiếm trở vào bao, Diệp Trần nhấc trung phẩm trường mâu bị đứt gãy lên, ném vào trong Trữ Vật Linh Giới, lại nói tiếp, trung phẩm Bảo Khí bị hắn hủy hoại đã không ít, đều là vì hắn dùng để luyện công, nhưng những trung phẩm Bảo Khí này cũng không phải là không dùng được nữa, chủ yếu là vì nó không được rót Chân Nguyên, nếu như dưới tình huống được rót Chân Nguyên thì Diệp Trần chưa hẳn có thể lưu lại vết tích trên đó chứ đừng nói chi đến một kiếm chặt đứt

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tu luyện tới bốn thành hỏa hầu, Bất Tử Chi Thân cũng tu đã đến ngũ tạng, đã đến lúc nên rời đi rồi.

Bất tri bất giác, Diệp Trần đang ngây người ở Lôi Đô hơn hai tháng, nhưng thanh niên tuấn kiết đến tham dự Vũ Đạo Trà Hội đều đã ly khai vào tháng thứ nhất, kể cả bọn người của Nam Trác Vực cũng vậy, Lý Tiêu Vân

Sở Trung Thiên thì ly khai vào tháng thứ hai, mà Mộ Dung Khuynh Thành cũng đã rời đi vào một tuần lễ trước, nàng phải về gia tộc của nàng, thuận tiện bế trường quan một lần, triệt để luyện hoa ma lực tinh hoa trong cơ thể.

Mà hắn lại lưu đến tận giờ!

- Vũ trưởng lão, hắn đã đi ra chưa?

Một tửu quán gần cửa thành phía Tân, hai gã thần bí nhân ngồi ở vị trí gần cửa sổ, nói chuyện chính là thải y trung niên, chính là Ngũ Độc Quỷ Tướng.

Vũ trưởng lão gật gật đầu

- Chỉ cần ta nguyện ý, thủy nguyên khí trong phạm vi mấy trăm dặm đều là mắt của ta, hắn không thoát khỏi sự truy tung của ta được đâu.

- Vậy là tốt rồi!

Ngũ Độc Quỷ Tướng rất tin phục đối với năng lực của Vũ trưởng lão, biết rõ đối phương sẽ không nói những lời lừa gạt.

- Bất quá, hắn ở Vũ Đạo Trà Hội lần này đã lộ ra tài nghệ tuyệt đỉnh, chỉ sợ dựa vào hai người chúng ta chưa hắn có thể lưu hắn lại được, ngươi cũng biết đấy, hắn không phải là Cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường.

Ngũ Độc Quỷ Tướng hắc hắc cười lạnh.

- Cái này ta đương nhiên biết rõ, ta đã có sự chuẩn bị chu đáo rồi, lần này, hắn tuyệt đối không chạy thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của ta đâu.

Vũ trưởng lão nâng chung trà lên nhấp một miếng.

- Ngũ Độc, ta đã lãng phí mấy tháng thời gian trên người ngươi, ngươi cũng nên nói cho ta biết tiểu tử kia có bí mật gì đi chứ!

Ngũ Độc Quỷ Tướng cười ha ha.

- Vũ trưởng lão, hiện tại ta không thể nói cho ngươi biết được, nhưng ta có thể cam đoan, lấy được chỗ tốt, sẽ không chia ít cho người đâu, không, ngươi và ta nhận được ngang nhau, dù sao sau này chúng ta còn rất nhiều cơ hội hợp tác, lần này là kì ngộ của hai người chúng ta.

- Tốt, hi vọng sẽ không khiến ta thất vọng.

Vũ trưởng lão rất rõ tính cách của Ngũ Độc Quỷ Tướng, đối phương thuộc loại không thấy thỏ thì không thả ưng, hắn đã muốn đối phó Diệp Trần như vậy đương nhiên là có đạo lý của mình, mình chỉ cần chuẩn bị nhận chỗ tốt là được rồi, trong đó có bẫy rập, hoặc là Ngũ Độc Quỷ Tướng có qua sông đoạn cầu hay không thì Vũ trưởng lão hoàn toàn không lo lắng, hắn chính là trưởng lão của Cửu U Giáo, mưa gió gì mà chưa thấy qua chứ. Trà uống một được nửa, hai người đã đi ra.

Biển mây trôi nhanh, tụ tán vô thường.

Một cái phi hành khôi lỗi cực lớn phá không phi hành, tốc độ đạt đến gấp năm lần vận tốc âm thanh, bởi vì tốc độ quá nhanh, hình thể lại cực lớn, nên nhưng đám mây ven đường bị xoắn thành phấn vụn, hình thành nên một cái thông đạo thẳng tắp.

Mà trên lưng của phi hành khôi lỗi, có một người trẻ tuổi thân mang lam y khoang chân ngồi đó.

Người trẻ tuổi này đúng là Diệp Trần đang ly khai Lôi Đô.

- Dùng phi hành khôi lỗi chạy đi, hoàn toàn không cần phải nghỉ ngơi, thể lực và tinh lực tùy thời đều có thể bảo trì tại trạng thái đỉnh phong, không thể không nói, đây là một cái phát minh vĩ đại.

Chiến lực của phi hành khôi lỗi cũng không tầm thường, nếu nhét vào thượng phẩm linh thạch thì... thậm chí có thể chống lại Cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn ấy chứ, bên trong nó còn cất giấu hai cái thượng phẩm khôi lỗi pháo, uy lực của một pháo đủ để san bằng một cái thôn trấn, đương nhiên,

một pháo này tiêu hao cũng rất nhiều, ước chừng phải hao hết linh thạch nguyên khí của 50 khối thượng phẩm linh thạch .

Mặc dù như thế, tác dụng lớn nhất của phi hành khôi lỗi cũng không phải chiến đấu mà là chạy đi.

Thượng phẩm chiến đấu khôi lỗi chính thức có thể chống lại Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, mà phi hành khôi lỗi được chế tạo ra thuần túy là để biến việc chạy đi thành hưởng thụ, ngẫm lại xem, nếu đã có một kiện phi hành khôi lỗi, người có thể ngồi trên đó bay liền mấy tháng, nếu đổi thành Cường giả Tinh Cực Cảnh hoặc là Đại năng Linh Hải Cảnh ai có thể phi hành liên tục trong mấy tháng chứ, không chết vì mệt cũng chết vì bị kìm nén.

Ở sau lưng Diệp Trần hơn hai trăm dặm, Ngũ Độc Quỷ Tướng và Vũ trưởng lão vẫn một mực đi theo hắn.

Ngũ Độc Quỷ Tướng mặt sắc khó coi.

- Hỗn đãn, tiểu tử này kiếm đâu ra một phi hành khôi lỗi thế này chứ, thoạt nhìn thì là trung phẩm phi hành khôi lỗi đạt trình độ cao nhất.

Diệp Trần cho vào trong báo hình phi hành khôi lỗi chính là trung phẩm linh thạch, tốc độ cao nhất là gấp năm lần vận tốc âm thanh, cho nên Ngũ Độc Quỷ Tướng sinh ra hiểu lầm, tưởng rằng đây là trung phẩm phi hành khôi lỗi.

- Trên người hắn càng nhiều thứ tốt thì thu hoạch của chúng ta càng phong phú, lần này tuyệt đối không thể để cho hắn chạy mất.

Sắc mặt của Vũ trưởng cũng rất lúng túng, nếu đổi là ai đó không ngủ không nghỉ, phi hành trên không trung liên tục một tuần lễ, đường xá đạt đến một con số kinh người là 50 vạn dặm thì cũng không thể nào có tính tình tốt được.

Hung hăng hít một hơi, Ngũ Độc Quỷ Tướng nghiêng đầu nói:

- Chúng ta đã rời khỏi Lôi Vực, xuất hiện ở Hoành Lĩnh Vực, không biết tiểu tử này lúc nào mới đáp xuống nghỉ ngơi nữa.

Vũ trưởng lão đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên lông mi nhảy lên.

- Hắn đi xuống!

Thanh Thạch Trấn, một trong ngàn vạn thị trấn nhỏ ở Hoành Lĩnh Vực, bởi vì sắp tới gần Liệp Thủ Sơn Mạch nên võ giả lui tới cũng không ít.

Thu hồi phi hành khôi lỗi, Diệp Trần nhảy xuống.

- Khách quan, mời vào trong!

- Vương đại nhân, ngài đã lâu không đến rồi, mời lên nhã gian trên lầu ngồi, ta lập tức sẽ tới hầu hạ ngươi.

Cửa ra vào của tửu quán Thanh Thạch Trấn, tiểu nhị đeo khăn lên bả vai, thập phần nhiệt tình mời khách hàng, khiến có sinh ý của tửu lâu cũng không tệ.

Tiểu nhị tuy rằng rất bận rộn miệt mỏi nhưng trong nội tâm lại rất vui vẻ, tửu quán Thanh Thạch này cũng không phải là tửu quán bình thường, sinh ý rất kinh khủng, là một nhân viên trong tửu quán này, tiền lương của hắn so với người làm ở các tửu quán khác thì cao hơn gấp mấy lần, qua vài năm hẳn sẽ tích góp được một số tài sản kha khá, vì nhi tử với năm tuổi mua một bản công pháp bí tịch bình thường nhất, để cho hắn sau này có thể trở thành một võ giả.

Lau mồ hôi, tiểu nhị nhìn nhìn, phát hiện lại có một nhóm người đi tới.

Nhóm người này rất cổ quái, nguyên một đám đều mang mũ rộng vành, ở rìa mũ lại có một tấm màn mỏng màu đen khiến người khác không thấy rõ được dung mạo.

- Mấy vị khách quan, đại đường của lầu một đã kín chỗ, lầu hai còn mấy

vị trí.

Tiểu nhị chiêu đãi rất cẩn thận.

- Ngươi không cần phải đi theo, tự chúng ta lên được rồi.

Một người trong đó lạnh như băng nói.

- Tiểu... Tiểu nhân minh bạch!

Nghe được thanh âm của đối phương, tiểu nhị nhịn không được rùng mình một cái, thanh âm thật đáng sợ, giống như bị hung thú dã man nhất nhìn chằm chằm vào vậy, tóc gáy dứng đứng, thân thể run cả lên.

Một đám người đến lầu hai, liếc mắt đánh giá đại đường đã kín chỗ, đi đến một nhã gian ở bên cạnh.

- Các ngươi làm gì, nhã gian này là của chúng ta, mau đi ra.

Trung niên được tiểu nhị gọi là Vương đại nhân thập phần căm tức, trừng mắt nhìn những vị khách không mời mà đến này.

Một gã đội mũ rộng vành đi ra, bàn chân hơi đạp mạnh một cái, vị Vương đại nhân này thổ huyết bay ngược về sau, dán lên trên vách tường.

- Cút!

Thanh âm sâm lãnh khiến cho mọi người trong nhã gian hai chân phát run, Vương đại nhân chính là cao thủ Bão Nguyên Cảnh mà cả Thanh Thạch Trấn đều biết, không ngờ lại không chịu nổi một kích.

- Đại nhân bớt giận, chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức!

Nâng Vương đại nhân dậy, người trong nhã gian biến mất không còn một mảnh.

- Chúng ta ngồi xuống đi!

Người đội mũ rộng vành cầm đầu vung tay lên, trực tiếp ngồi xuống ghế thủ tọa.

Bên ngoài quán rượu, lại một gã khách nhân đến.

- Thiếu hiệp, mời vào trong, lầu hai có chỗ ngồi.

Đây là lần đầu tiên tiểu nhị nhìn thấy người trẻ tuổi có khí chất xuất chúng như thế, lộ ra thập phần nhiệt tình.

Diệp Trần thưởng cho đối phương một thỏi bạc, nói:

- Dẫn ta đi lên.

- Được!

Tiểu nhị khom người đi trước dẫn Diệp Trần lên lầu hai.

Tìm một cái bàn sạch sẽ ngồi xuống, Diệp Trần phân phó nói:

- Lấy một bình rượu tốt nhất, thêm vài món đồ nhắm nữa.

- Tốt, ta sẽ lập tức mang đến cho ngài.

Tiểu nhị vội vàng xuống lầu.

Uống một hớp nước trà trên bàn, Diệp Trần xoay đầu nhìn xung quanh, phát hiện trong tửu lâu có không ít võ giả, bất quá đại đa số đều là võ giả Ngưng Chân Cảnh, Võ giả Bão Nguyên Cảnh đều ngồi trong nhã gian, ồ, trong nhã gian ở trong cùng rõ ràng lại ngăn cách linh hồn lực, là Đại năng Linh Hải Cảnh?

Lắc đầu, Diệp Trần cũng không đi quản việc này làm gì, Thanh Thạch trấn tuy rằng tương đối vắng vẻ, nhưng không có nghĩa là không có Đại năng Linh Hải Cảnh tới, bay cũng đã lâu rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút, thuận tiện nếm một chút rượu ngon và điểm tâm.

Chỉ sau chốc lát sau công phu, rượu và đồ nhắm đã được đưa đến, Diệp Trần bắt đầu vùi đầu vào ăn.

- Lần này chúng ta tuy rằng tiêu diệt Vương gia, nhưng cũng không lấy được nhiều Huyết Mạch Tinh Thạch, hai hậu đại kiệt xuất nhất của Vương gia kiệt cũng không tìm được, theo tình báo của gia tộc thì hai người này đã đã thức tỉnh Lục Đầu Xà huyết mạch, để cho bọn hắn trưởng thành cũng là một chuyện phiền toái.

Người đội mũ rộng vành cầm đầu nhàn nhạt nói.

Ở bên trái có người nói:

- Lục trưởng lão, chỉ là hai tên có Lục Đầu Xà huyết mạch thôi mà, cho dù để bọn hắn trưởng thành, thì cũng không thể nào dao động gia tộc chúng ta được!

- Không, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, đây là tôn chỉ của gia tộc, cho nên hoặc là không làm, nếu làm, nhất định phải làm sạch sẽ, trảm thảo trừ căn.

- Lục trưởng lão nói không sai, Vương gia vào thật lâu trước kia đã từng là Vương tộc, mà gia tộc chúng ta tuy rằng nói có thực lực của Vương tộc, nhưng dù sao cũng mới chỉ trong trăm năm gần đây, giờ Vương gia đã sa cơ trở thành Bình dân tộc, nhưng khó mà nói được có nội tình gì không, nhất là ở Vương gia lấy được ít Huyết Mạch Tinh Thạch hơn so với tưởng tượng, ta hoài nghi, đa số đều ở trên người của hai hậu đại Vương gia, nhất định phải tìm cho ra bọn hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 486: Ngũ Độc Đại Trận

- Biển người mênh mông, tìm một gia tộc thì dễ, nhưng tìm hai người quá khó khăn.

Người đội mũ rộng vành cầm đầu lắc đầu.

- Không gấp, nhiệm vụ lần này vội vàng, gia tộc còn chưa kịp phái ra Thanh Nhãn truy tung giả, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ba ngày sau Thanh Nhãn truy tung giả sẽ đến, nếu có sự hỗ trợ của bọn hắn thì việc tìm ra người có Lục Đầu Xà huyết mạch cũng dễ dàng thôi.

- Thanh Nhãn truy tung giả cũng đến sao.

Mọi người hơi kinh ngạc.

- Ân!

Đột ngột, người đội mũ rộng vành cầm đầu nhíu màu.

- Làm sao vậy? Lục trưởng lão!

Người đội mũ rộng vành ở bên trái hỏi thăm.

- Không tốt, có người muốn công kích quán rượu.

Oanh!

Một đầu Thiềm Cáp cực lớn do tử vụ ngưng tụ thành đánh trúng quán rượu, bên ngoài cơ thể Thiềm Cáp tản dật ra tử vụ, cách rất xa, liền có người miệng sùi bọt mép, té trên mặt đất, mà khi quán rượu khi tiếp xúc với Thiềm Cáp liền bị hòa tan một khối lớn, tử khí sôi trào!

- Độc khí công kích!

Diệp Trần mặt sắc biến đổi, trường kiếm ra khỏi vỏ, chém một kiếm về phía Tử Vụ Thiềm Thừ.

Tử Vụ Thiềm Thừ bị phân thành hai nửa, bất quá rất nhanh lại hợp lại, há cái miệng lớn của mình ra, một cái lưỡi màu tím dài mấy chục thước được phun ra, đánh về phía Diệp Trần.

- Muốn chết!

Nhìn qua một mảng lớn người ngả rạp trong tửu lâu, Diệp Trần thần sắc âm trâm, kiếm trong tay dùng một tốc độ vượt qua cả tốc độ của thị giác chém ra, bóng kiếm tràn ngập.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Tử Vụ Thiềm Thừ bị xoắn thành một mảnh sương mù mỏng manh, tan rả ra.

Nhưng sau một khắc, quán rượu bị tàn phá chợt vang lên tiếng kẽo kẹt, những người dựa vào cửa sổ nghẹn họng nhìn trân trối, nguyên lai không biết lúc nào, một đầu Tử Vụ Cự Xà khiến người ta sợ hãi đã bao lấy quán rượu, đang chuẩn bị quấn chặt thân thể, giết chết tất cả mọi người trong tửu lâu.

- Những độc khí này ngay cả Chân Nguyên đều có thể bị ăn mòn một cách dễ dàng, người nào lại ác độc như vậy, muốn bắt tất cả mọi người trong tửu lâu phải chôn cùng.

Diệp Trần không cần nghĩ cũng biết, người ra tay hẳn là người đánh lén mình lần trước, nhưng tiếc là lần trước không được chạm mắt, không thể tưởng được lần này hắn lại tìm tới cửa.

NGAO, NGAO, NGAO, ...

Tiếng sói trung khủng bố vang lên, trong nhã phòng ở sâu nhất bộc phát ra một cổ khí lưu cuồng bạo, khí lưu đánh sụp vách tường, phóng xạ ra ra bốn phương tám hương, đánh bay Tử Vụ Cự Xà.

- Lại là một loại huyết mạch?

Diệp Trần chăm chú nhìn lại, nơi nhã phòng giờ còn lại một mảnh trống rỗng, bạo lộ trong tầm mắt chính là một đám người đầu đội mũ rộng vành, đám người này khí tức lành lạnh, ở sau lưng của bọn hắn hiện ra từng đạo cư lang hư ảnh, cự lang hư ảnh không giống với những yêu lang bình thường, con mắt thanh sắc khủng bố, bộ lông trắng như tuyết, đúng là Thanh Nhãn Bạch Lang trong truyền thuyết, Thanh Nhãn Bạch Lãng đã biến mất trên đại lục

- Đầu rồng thân thằn lằn hư ảnh, Tam đầu xà hư ảnh, Thanh nhãn bạch lang hư ảnh, những thứ này rốt cục là huyết mạch gì, sao lại cổ quái như thế chứ.

Diệp Trần chau mày, tin tức mà Chiến Vương đánh vào đầu hắn đại đa số là về tu luyện hoặc là những thứ có liên quan đến tu luyện, những tri thức khác cũng không nhiều lắm.

Độc khí công kích không dứt, Tử Vụ Cự Xà vừa bị đánh tan, lại xuất hiện vô số Tử Vụ Tri Chu khiến người khác lạnh cả gáy, Tử Vụ Tri Chu tốc độ cực nhanh, tám cái chân bò bò nhanh như thiểm điện, thậm chí có thể làm cho người ta sinh ra ảo giác, cho nên trong chốc lát, cả một tửu lâu ngoại trừ Diệp Trần, cũng chỉ còn lại đám người đầu đội mũ rộng vành kia, mà quán rượu cũng rất nhanh bị độc khí tràn ngập hòa tan.

Mất đi sự cản trở của vách tường, Diệp Trần và đám người đội mũ rộng vành bị bạo lộ ra.

- Súc sinh!

Trong cơ thể Diệp Trần bộc phát ra sát khí mãnh liệt, phóng mãt nhìn

lại, không chỉ quán rượu mà toàn bộ Thanh Thạch Trấn đều bị tử vụ bao phu, giống như là một mảnh khu vực tràn ngập tử vụ, linh hồn lực lan ra, trên đường phố, cư dân trong lầu, trong trà lâu, trong cửa hàng, người chết ngàn vạn, ngàn vạn cổ thi thể vốn bị ăn mòn thành bạch cốt, lại từ bạch cốt biến thành tro tàn, thủ đoạn độc ác, quả thật khiến cho người ta tức lộn ruột

Mà mục đích của tất cả những chuyện này cũng chỉ là để đối phó với mình.

- Vì đối phó một mình ta, lại tru diệt toàn bộ nhân khẩu của một trấn, các ngươi không tìm ta, ta cũng muốn tìm ra các ngươi.

Kiếm ý khủng bố phóng lên trờ, tử vụ bị xé mở ra một cái lỗ hổng lớn, Diệp Trần hai tay cầm kiếm, trùng trùng điệp điệp chém ra.

Cờ-rắc!

Thanh Thạch Trấn đột nhiên vỡ ra, tử vụ khu vực một phân thành hai.

Triển khai thân pháp, Diệp Trần theo thông đạo không có độc khí lao ra ngoài, chỉ có đến bên ngoài Thanh Thạch Trấn thì hắn mới tìm được người phóng độc thôi.

Bất quá ngay lúc hắn lướt đi được mấy chục thược, thông đạo lập tức bị lấp đầy, vô số Tử Vụ Ngô Công trùng kích tới, một mảnh lại một mảnh, giống như là thủy triều vậy.

Diệp Trần thần sắc tỉnh táo, thân hình lăng không gập lại, đột phá lên phía trên.

Tê tê tê!

Phía trên cũng là tử lộ, một mảnh Tử Vụ Cự Xà dài hẹp chạy trong sương mù, rậm rạp chằng chịt, tầng tầng lớp lớp, giống như là thiên la địa võng vậy.

- Đây là trận pháp, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Người đội mũ rộng vành cầm đầu nhận ra mục tiêu của người phóng độc chính là Diệp Trần, cho nên dập tắt ý định muốn giết người diệt khẩu, hắn không cho rằng Diệp Trần có thể chạy ra khỏi trận pháp tuyệt sát này được, đương nhiên, nếu người phóng độc không thức thời, ngay cả bọn hắn cũng muốn giết, vậy thì cũng đừng trách hắn phá hư chuyện tốt của đối phương.

- Sưu sưu!

Người đội mũ rộng vành có Bạch lang hư ảnh hộ thể, tốc độ cực nhanh, mà người phóng độc hiển nhiên cũng không làm ra lựa chọn ngu xuẩn, mở ra một cái lối đi cho bọn hắn.

- Chân Nguyên của một người không thể nào hùng hậu như vậy được, đây là trận pháp.

Diệp Trần không ngu ngốc, biết rõ mình đã bị trận pháp bao phủ, đột phá trận pháp có hai biện pháp, một là dùng lực phá xảo, nói cách khác, chính là dựa vào thực lực mang tính áp đảo phá vỡ trận pháp, không cần quan tâm đến thứ khác. Cách khác chính là lấy xảo phá xảo, trận pháp xảo diệu, người tìm ra phương pháp phá trận, tự nhiên càng xảo diệu hơn..

- Phía dưới!

Diệp Trần linh cơ khẽ động, bàn chân xoay tròn, giống như lưu quang trốn vào trong nền đất.

Bên ngoài Thanh Thạch Trấn bị tử vụ bao phủ, Ngũ Độc Quỷ Tướng cười lạnh.

- Chỗ sơ hở ở lòng đất ta há lại không biết, Ngũ Độc Đại Trận thế nhưng lại có thể xâm nhập xuống dưới lòng đất 10 km đấy, từ nay về sau phiến địa phương này sẽ trở thành tuyệt địa, trong vòng ngàn năm không có người nào ở được.

Vũ trưởng lão ở một bên nhìn về một phương hướng khác.

- Bọn hắn đã đến.

- Đám người kia không đơn giản, tựa hồ có được huyết mạch đáng sợ, có thể không gây thì tận lực không gây.

Ngũ Độc Quỷ Tướng đối với đám người đội mũ rộng vành hết sức kiêng kỵ, nếu không cũng sẽ không thả bọn họ đi ra, hắn sợ đối phương coi mình là địch nhân, tự nhiên đâm ngang.

Đám người kia đứng ngoài trăm mét.

Người đội mũ rộng vành cầm đầu đạm mạc nói:

- Hai vị hảo thủ đoạn, rõ ràng lại vô thanh vô tức bày xuống một tòa Ngũ Độc Đại Trận, độc chết người của cả một thôn trấn.

Ngũ Độc Quỷ Tướng một bên thúc dục trận pháp, một bên cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử kia có ân oán với ta, vì đối phó hắn, cũng không thể quản nhiều được, về phần các vị, đã đắc tội nhiều, mong các các vị đừng so đo.

- Hừ, ngươi nói không so đo thì không so đo sao, cũng quá dễ dàng nha!

Người đội mũ rộng vành đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

Vũ trưởng lão lắc đầu, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một kiện thượng phẩm Bảo Khí, ném tới, nói ra:

- Đây là bồi thường cho các ngươi.

Thò tay tiếp được thượng phẩm Bảo Khí, người đội mũ rộng vành cầm đầu huyết sôi trào một hồi, nguyên nhân cũng không phải là do thượng phẩm Bảo Khí tạo thành, mà là có đồ vật gì đó đang triệu hoán hắn, là Thanh Nhãn truy tung giả, bọn hắn đến sớm hơn ba ngày sao?

- Chúng ta đi!

Thu hồi thượng phẩm Bảo Khí, người cầm đầu không nói hai lời, xoay người ly khai.

Những người khác cũng cảm ứng được sự triệu hoán từ phương xa, nhanh đi theo phía sau hắn.

- Kỳ quái, bọn hắn giống như có chuyện thì phải?

Vũ trưởng lão lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ngũ Độc Quỷ Tướng cười nói:

- Có việc là tốt nhất, tránh cho họ quấy rầy chúng ta, hiện giờ trời cũng giúp chúng ta, tiểu tử kia không còn lý do gì là không ngã xuống cả, đợi đến khí ta có được đồ vật đó, sẽ chế tạo hắn thành độc thi, chắc chắn sẽ rất thú vị.

- Thú hay không thú ta không biết, ta chỉ biết là, ngươi nếu không cố gắng thì sẽ không trói được hắn nữa đâu

Từ phương hướng của Vũ trưởng lão, rõ ràng có thể chứng kiến trong tử vụ khu vực có kiếm khí tung hoành, các loại độc vật như Cự Xà, Ngô Công cùng với Thiềm Thừ do độc khí ngưng kết thành đều nhao nhao bị chém đứt.

- Hắc hắc, Ngũ Độc Đại Trận cần có 625 khỏa kịch độc tinh thạch mới có thể bày ra, đây là do ta tổn hao thời gian mười năm mới có thể thu thập được, há có thể bị phá dễ dàng như vậy.

Tuy nói Ngũ Độc Quỷ Tướng rất có tự tin với Ngũ Độc Đại Trận, nhưng cũng không dám quá mức lãnh đạm, không ngừng thúc dục Chân Nguyên, cổ động độc vật do tử sắc độc khí ngưng kết thành công kích Diệp Trần, lợi dụng ưu thế số lượng để triệt tiêu ưu thế công kích của Diệp Trần.

Trong tử sắc khu vực.

Hộ thể Chân Nguyên của Diệp Trần không ngừng bị ăn mòn, tốc độ sói

mòn của Chân Nguyên còn nhanh hơn nữa, hắn không phải là Đại năng Linh Hải Cảnh, Chân Nguyên không hùng hậu bằng cũng không tinh thuần bằng đối phương, mặc kệ chiến lực thế nào thì hắn về mặt Chân Nguyên phòng ngự quả thật đã lâm vào hoàn cảnh xấu không thể nghi ngờ. Đối mặt với tử sắc độc khí không chỗ nào không có này, việc duy nhất Diệp Trần có thể làm là dựa vào hộ thể Chân Nguyên để ngạnh kháng, sau đó nghĩ biện pháp đánh ra ngoài, về phần dùng xảo phá vỡ xảo, là chuyện không có khả năng, hắn đối với trận pháp không biết gì cả, nếu như có thể bị phá dễ dàng như vậy thì trận pháp cũng không phải là trận pháp rồi, chỉ bày ra cho thú vị sao?

- Dưới nền đất không được, thổ nhưỡng trải qua độc khí ăn mòn, sẽ ma sát với hộ thể Chân Nguyên, tiêu hao càng lớn, bầu trời cũng không được, nơi đó độc khí đậm đặc nhất, tựa hồ tất cả độc khí đều đang bốc lên, sau đó lại truyền xuống, xem ra chỉ có thể đột phá chính diện thôi.

Hạ quyết tâm, thanh sắc hộ thể Chân nguyên bên ngoài cơ thể Diệp Trần bắn ra một tầng kim quang, nguyên lai là hắn khởi động hiệu quả tăng phúc của thượng phẩm phòng ngự Bảo Khí Kim Lưu Giáp, chợt, trường kiếm trong tay cho vào trong vỏ, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một bả trường kiếm phỉ lục sắc, thanh kiếm này là thượng phẩm bảo kiếm, là thứ hắn có được khi hắn đánh chết lam y kiếm khách ở vị diện chiến trường, vẫn một mực vô dụng.

Mặc trên người thượng phẩm phòng ngự Bảo Khí, trên tay nắm lấy thượng phẩm trường kiếm, thực lực tổng hợp của Diệp Trần bạo tăng, dù là chống lại đại năng chân nhân cấp cũng có ba thành năm chắc có thể toàn thân trở ra.

Hô!

Chém ra một kiếm, vô số độc vật do tử vụ ngưng kết thành nát bấy, xuất hiện một vết kiếm thông đạo thẳng tắp.

- Thượng phẩm phòng ngự Bảo Khí, thượng phẩm trường kiếm, tiểu từ này còn giàu hơn so với tưởng tượng của ta nữa.

Độc khí của tử vụ khu vực tương đương với tai mắt của Ngũ Độc Quỷ Tướng, cho nên mọi cử động của Diệp Trần đều nằm dưới sự giám thị của hắn, giờ phút này nhìn thấy Diệp Trần trang bị Bảo Khí loại tốt nhất, sắc mặt hắn trở nên âm ầm, Chân Nguyên thúc dục đến cực hạn, ở trong tử vụ khu vực ngưng kết ra từng nhánh độc vật tiến thẳng về phía Diệp Trần.

- Thanh Thạch Trấn cũng không lớn lắm, tử vụ khu vực so ra thì kém mê vụ cấm khu, ta trước tiên cứ dựa vào hộ thể Chân Nguyên sống sót qua một đoạn thời gian đã, sau đó phá vỡ trận pháp lao ra ngoài.

Trong mắt lập lòe ánh sáng lạnh, hộ thể Chân nguyên bên ngoài cơ thể Diệp Trần ngày càng dầy, càng ngày càng chắc chắn, sau đó thân hình mở ra, phóng tới độc vật đại quân.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Độc vật đại quần trùng kích lên hộ thể Chân Nguyên của Diệp Trần, phát ra tiếng nổ kì quái PHỐC PHỐC, giống như trứng gà đụng phải đá, lại như nước trà dội lên mặt đất vậy, nương theo đó còn nghe thấy thiếng hủ thực xuy xuy, không ngớt không dứt.

Hộ thể Chân Nguyên càng ngày càng mỏng, Diệp Trần lâm vào vòng vây của độc vật đại quân.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Không dừng lại chút nào, trường kiếm trong tay Diệp Trần chấn động, kiếm quang phụt lên như muốn cắt nát không gian, chém một kiếm ra ngoài.

Oanh!

Tử vụ khu vực bị đánh thủng, độc vật đại quân cứ thể bị kéo ra một lỗ hổng.

- Hỗn đãn, ngăn chặn lại cho ta!

Ngũ Độc Quỷ Tướng mặt sắc dữ tợn, muốn chặn ngược Diệp Trần trở về.

Thế nhưng Diệp Trần đã đi đến biên giới của tử vụ khu vực, cẳn bản không thể nào chặn được nữa, chỉ nghe vèo một tiếng, Diệp Trần xuất hiện ở bên ngoài tử vụ khu vực, thấy được Ngũ Độc Quỷ Tướng và Vũ trưởng lão.

Trên mặt Vũ trưởng lão hơi kinh ngạc, hắn không thể tương được Diệp Trần lại phá trận mà ra nhanh như vậy.

- Tiểu huynh đệ, ngươi đấu không lại chúng ta đâu, chỉ cần ngươi giao ra thứ hắn muốn, ta có thể tha cho ngươi một mạng, lựa chọn như thế nào, ngươi tự mình cân nhắc đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 487: Lần Đầu Thi Triển Bất Tử Chi Thân

- Đó là cái gì?

Diệp Trần rất muốn biết đối phương muốn có gì từ hắn, hắn không nhớ mình đã từng gặp đối phương ở chỗ nào nữa.

Ngũ Độc Quỷ Tướng buông tha thúc dục Ngũ Độc Đại Trận, thần sắc lạnh nhạt nói:

- Đưa thứ ngươi có được từ Thạch Nhân Đại Trận dưới lòng đất ra đây, ngươi biết ta muốn nói đến thứ gì mà?

Nghe vậy, con mắt Diệp Trần đột nhiên nheo lại, xem ra đối phương và hắn đều là những người đi tìm kiếm bí mật Bất Tử Chi Thân, chỉ có điều hắn đến giờ cũng chưa từng thấy qua đối phương, hẳn là ẩn núp trong bóng tối a! Loại người này chính là loại nguy hiểm nhất, cũng giống như một con độc xà ẩn nấp trong bụi cỏ, tùy thời đều xông tới cắn ngươi một ngụm, mà ngươi đến sắp chết cũng không biết mình chết như thế nào, vì cái gì mà chết nữa.

- Không giao thì sao?

Trong cơ thể Chân Nguyên chậm chạp mà hữu lực vận chuyển, tinh khí thần của Diệp Trần tập trung cao độ, tùy thời chuẩn bị phát động một công kích trí mạng.

- Không giao, ngươi sẽ sống không bằng chết, cho dù lần này người chạy thoát, thì ngươi có thể trốn được bao nhiêu lần chứ, đến lúc đó, không phải chỉ có một mình người mà bằng hữu, nữ nhân, gia tộc của ngươi cũng đều sẽ không may, thừa nhận những hậu quả không nên thừa nhận, phỏng chừng bọn họ đến chết cũng sẽ oán hận ngươi đấy!

Nói đến phần sau, Ngũ Độc Quỷ Tướng tùy ý cười lớn, bọn hắn mặc dù không tuyệt đối nắm chắc có thể lưu được Diệp Trần, nhưng Diệp Trần muốn làm gì bọn họ chẳng khác nào chuyện hoang đường viễn vông cả.

- Vậy sao? Ngươi không tìm ta, ta cũng sẽ tìm ngươi, ngươi nhất định sẽ là quỷ dưới kiếm của ta.

Thân hình đột thứ, Diệp Trần chém một kiếm ra ngoài, một kiếm này không phải là áo nghĩa võ học, cũng không phải là sát chiêu lợi hại nhất, mà chỉ là một kiếm bình thường, nhưng dưới sự tăng phúc của khoái chi ý cảnh, một kiếm này nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, chuẩn không đến thể tưởng tượng nổi, kiếm vừa ra, kiếm khí giống như trăng non đã tới gần thân thể Ngũ Độc Quỷ Tướng.

Cảm ứng và phản ứng của Vũ trưởng lão so với Ngũ Độc Quỷ Tướng thì mạnh hơn một cấp bậc, đã sớm đề phòng Diệp Trần, thấy hắn xuất kiếm lăng lệ ác liệt không chút cố kị, ngoại trừ giật mình vì sự nhanh chóng của kiếm đối phương ra, cũng không có lộ ra vẻ gì khác, trong tay hắn nhiều ra một vòng tròn kim loại, vòng tròn lắc lư, mang theo sóng nước như mộng ảo chặn ở trước người Ngũ Độc Quỷ Tướng, giao kích cùng một chỗ với mũi kiếm.

Oanh!

Thủy hoa văng khắp đầy trời, Ngũ Độc Quỷ Tướng bay ngược ra ngoài, liên tiếp đánh gãy ba cây đại thụ cao chọc trời, mà kiếm thế của Diệp Trần lại biến đổi, giống như cá đang bơi lội, tránh đi khu vực sóng trùng kích mạnh nhất, đánh ra liên tiếp bốn kiếm chặn hướng Vũ trưởng lão.

Đinh đinh đinh PHỐC!

Ba kiếm trước toàn bộ đều bị vòng tròn của Vũ trưởng lão ngăn trở, một kiếm sau lại sát qua vòng tròn, lưu lại trên vai Vũ trưởng lão một vệt máu!

Thân ảnh của Vũ trưởng lão phảng phất như thủy nguyệt trong mộng

tiêu tán vô hình, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến hơn trăm thước, tránh được sự đả kích liên tục của Diệp Trần.

Nghiêng đầu nhìn vết máu nơi bờ vai, ánh mắt Vũ trưởng lão dần trở nên âm trầm, cho dù hắn đã coi Diệp Trần như kình địch, nhưng vẫn không nghĩ đến, vừa lên đã rơi vào thế hạ phong.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Ngũ Độc Quỷ Tướng bị đánh bay sắc mặt tái nhợt, hắn phất tay áo hóa lá cây quanh người mình thành tro bụi, cả người bắn lên, đập qua một chưởng.

- Ngũ Độc Thần Chưởng!

Tử sắc Chân Nguyên chia ra làm năm, lăng không biến hóa, một cái thành độc xà, một cái thành Ngô Công, một cái thành Tri Chu, một cái thì biến thành Độc Hạt, cái còn lại thì biến thành Thiềm Thừ, năm loại Chân Nguyên độc vật trông rất sống động, ánh mắt hung ác, giương nanh múa vuốt đánh tới Diệp Trần.

- PHÁ...!

Ngũ Độc Quỷ Tướng ngoại trừ có Độc công lợi hại một chút thì chiến lực Diệp Trần không để vào trong mắt, đối mặt với một chưởng kịch độc này, trường kiếm trong tay Diệp Trần lăng không vẽ một cái, năm loại Chân Nguyên độc vật giống như bị đánh trúng nhược điểm trí mạng vậy, thân thể vặn vẹo, ầm ầm bạo tán, tử khí cuồn cuộn ăn mòn mặt đất trước mặt thành một cá hố to, nhan sắc đen kịt.

- Nhất Hoàn Sáo Nguyệt!

Công kích của Vũ trưởng lão cũng đã đến, vòng tròn kim loại kia cách không chấn động, huyễn hóa thành một vòng bích sắc quang hoàn cực lớn, quang hoàn xoắn động thủy nguyên khí, phảng phất như vòng xoáy trong biển sâu, đè ép Diệp Trần vào trong, sau đó đột nhiên chụp tới, muốn hoàn

toàn khó năng lực hành động của Diệp Trần lại.

Diệp Trần cảm thấy không thể để bích sắc quang hoàn bao lấy, nếu không đến lúc đó cho dù phá được sự phong tỏa của quang hoàn thì cũng sẽ lãng phí không ít thời gian, trong lúc đó thì, thì mình có đến chín cái mạng cũng không đủ dùng.

- Dừng lại!

Phỉ lục sắc trường kiếm chém lên trên, bích sắc quang hoàn bị mở tung ra.

- Nhị Hoàn Tỏa Nhật!

Trong tay Vũ trưởng lão nhiều thêm một vòng tròn kim loại, theo hắn bắn ra ngoài, hai cái vòng kim loại giao thoa bắn về phía trước, huyễn hóa ra bích sắc quang hoàn mang theo ảo ảnh trùng điệp, không thể phân được thật giả, quang hoàn lăng không bung ra, số lượng lại lần nữa bạo tăng, vòng lớn bao lây vòng nhỏ, vòng nhỏ nối vào vòng lớn, phô thiên cái địa, tầng tầng lớp lớp.

- Quả nhiên khó giải quyết!

Lông mày Diệp Trần nhíu chặt, chiến lực của Vũ trưởng lão thập phần đáng sợ, tương đương với tồn tại biến thái trong cấp Đại năng Linh Giả, mà một bên còn có Ngũ Độc Quỷ Tướng chiến lực không được tốt lắm, nhưng Độc công thập phần ngoan độc, cả hai mang đến cho hắn áp lực lớn chưa từng có.

- Kiếm Bộ, tìm khe hở!

Dùng thân là kiếm, Diệp Trần giống như một đạo kiếm quang, men theo khe hở của vô số vòng tròn lao đi, nếu thấy không thể lách được thì một kiếm mở đường.

- Đây là bộ pháp gì!

Vũ trưởng lão chấn động, trơ mắt ếch ra nhìn Diệp Trần lướt đi trong phạm vi công kích.

Ngũ Độc Quỷ Tướng cũng không nghĩ tới Diệp Trần có thể đơn giản phá vỡ Nhị Hoàn Tỏa Nhật của Vũ trưởng lão như vậy, theo hắn biết, một chiêu này được thi triển thì cho dù là ngươi có thực lực cao hơn Vũ trưởng lão một chút cũng phải thúc thủ chịu trói.

- Hủ Sơn Chưởng!

Tay trái khoác lên tay phải, Chân nguyên trên lòng bàn tay Ngũ Độc Quỷ Tướng tăng nhiều, lòng bàn tay có một vòng xoáy tử sắc, như núi cao, hung hăng chụp về phía Diệp Trần.

- Sinh Sinh Bất Tức!

Diệp Trần vui mừng không sợ, thi triển ra Sinh Sinh Bất Tức, đâm tới một kiếm.

PHỐC!

Tử sắc Chân Nguyên bị đục lỗ, lòng bàn tay Ngũ Độc Quỷ Tướng xuất hiện một đạo lổ kiếm, lập tức bị xuyên qua lòng bàn tay, Vũ trưởng lão cứu viện kịp thời, một hoàn đánh vào trường kiếm của Diệp Trần, vòng tròn kim loại khác lại ngoi ra thêm, vô cùng khó chơi.

Một kích không trúng, Diệp Trần vội vàng lui về sau, tránh đi vòng tròn kim loại.

- Không được, hai người này một người thì Độc công tàn nhẫn, một người thì chiêu thức quỷ dị, không giải quyết bớt một tên thì căn bản không thể nào chiếm thượng phong được.

Diệp Trần ánh mắt lập loè, nhìn thoáng qua Vũ trưởng lão và Ngũ Độc Quỷ Tướng.

Vũ trưởng lão đạm mạc nói:

- Giao vật kia ra đây, ngươi sẽ được một đoạn thời gian bình thường, nếu không thì sau này loại tràng diện này sẽ tiếp tục diễn ra, hơn nữa, không phải chỉ ở trên người ngươi. mà còn thân nhân bằng hữu nữa, ta nghĩ, bọn hắn hẳn là không có được thực lực như ngươi phải không"

Sát khí trong mắt không che dấu chút nào, Diệp Trần cười lạnh nói:

- Cho dù ta có giao ra thì các ngươi chưa chắc sẽ bỏ qua cho ta, bởi vì chỉ có trảm thảo trừ căn, mới có thể giải quyết hậu hoạn, ta nói không sai chứ!

- Nếu ngươi đã cố ý như thế, vậy thì cũng đừng trách chúng ta.

Vũ trưởng lão không thừa nhận, cũng không phủ nhận, bất quá sâu trong nội tâm đã thừa nhận cách nói của Diệp Trần, tiềm lực của Diệp Trần quá kinh khủng, chờ đến khi hắn trưởng thành thì dù mình và Ngũ Độc Quỷ Tướng có liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn, cho nên vì an bình sau này, bọn hắn đương nhiên sẽ không buông tha cho Diệp Trần rồi.

Hiện giờ bảo Diệp Trần chịu thua, chỉ là vì tăng cường thực lực của mình thôi.

- Tiểu tử, con đường này chính là do ngươi chọn, ngày sau ngàn vạn lần không nên hối hận, Ngũ Độc Quỷ Tướng có rất nhiều thủ đoạn tra tấn người khác, rất nhiều.

Ngũ Độc Quỷ Tướng biết rõ mình không phải là đối thủ của Diệp Trần, cho nên do Vũ trưởng lão chủ công, mình thì ở một bên trợ giúp, dù sao hắn biết rõ, cái lợi hại nhất của mình là Độc công mà không phải là chiến lực.

Trường kiếm trong tay chỉ xéo mặt đất, kiếm quang phụt lên, Diệp Trần âm thầm thúc dục Bất Tử Chi Thân, đổi dùng linh hồn lực lạc ấn linh hồn ấn kí vào ngũ tạng, hiệu quả của linh hồn ấn kí so với tinh thần ấn kí thì lớn hơn, đủ để duy trì cũng thời gian hai chung trà, trong khoảng thời gian này,

thương thế của lục phủ ngũ tạng cơ hồ có thể không cần để ý đến, trừ phi công kích của đối phương vượt qua năng lực thừa nhận của Bất Tử Chi Thân.

- Ta nói rồi, ngươi sẽ là quỷ dưới kiếm của ta mà.

Diệp Trần buông tha cho việc giao thủ với Vũ trưởng lão, trực tiếp nhắm vào Ngũ Độc Quỷ Tướng.

Vũ trưởng lão nhướng mày, Ngũ Độc Quỷ Tướng không thể chết được, hắn vừa chết, mình cũng không thể nào kiềm chế Diệp Trần nữa, chỉ có liên thủ, mới có thể có một ít cơ hội thôi.

Rầm rầm rầm!

Kim loại vòng tròn được ném ra, Vũ trưởng lão phát động thế công mãnh liệt nhất về phía Diệp Trần.

Lập tức tới gần Ngũ Độc Quỷ Tướng, tay trái Diệp Trần chợt cầm ngược ba chuôi kiếm khác, xoay người sử ra Nghịch thức Thiên Lôi Thiết.

Tiếng kim loại nổ tung vang lên, ngàn vạn hỏa tinh bắn ra.

Một kiếm dàng khai mở vòng tròn, hai kiếm của Diệp Trần giao nhau, song kiếm lưu được thuận thế thi triển ra.

- Không tốt, mục tiêu của hắn là ta.

Vũ trưởng lão thất kinh vì sự xảo trá của Diệp Trần, bất chấp triệu hồi vòng tròn, đánh ra một quyền.

Phanh!

Thế công của Diệp Trần còn yếu hơn so với tưởng tượng, một quyền này tuy rằng là một kích toàn lực của Vũ trưởng lão nhưng so ra vẫn kém công kích của vòng tròn, nhưng Diệp Trần chỉ đơn giản liền bị đánh ra ngoài, lao đi nhanh như mũi tên, sau một thoáng liền xuất hiện ở trước người Ngũ Độc

Quỷ Tướng mười bước.

- Đáng giận, mục tiêu của tiêu tử này rõ ràng lại là Ngũ Độc, giao thủ với ta chỉ là để che dấu mục đích, tung hỏa mù, thuận tiện khiến cho Ngũ Độc trở nên chủ quan hơn.

Vũ trưởng lão hoảng sợ vì kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Trần, loại kinh nghiệm này đã không phải qua tôi luyện mà có thể thành được nữa, nhất định phải có thiên phú tuyệt đỉnh, người có thiên phú chiến đấu yếu thì rất khó tại ranh giới ngàn cân treo sợi tóc làm ra nhiều kế hoạch như vậy

- Giết Ngũ Độc, ngươi cũng sẽ trọng thương sắp chết, ta xem ngươi lựa chọn thế nào.

Vũ trưởng lão phẫn nộ gào thét một tiếng, hai tay nắm lấy vòng tròn cách đó không xa đánh về phía Diệp Trần, hắn có lòng tin, dưới một kích nén giận của hắn, Diệp Trần tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Diệp Trần không chút quan tâm đến vòng tròn phía sau lưng, trường kiếm phỉ lục sắc cực tốc chấn động, biên giới của kiếm quang phụt lên là một tầng kim sắc.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Chỉ thấy kim quang lóe lên, Ngũ Độc Quỷ Tướng cả người bị chém thành hai khúc, một sợi chỉ đỏ từ đỉnh đầu lan tràn đến háng, cuối cùng tách ra huyết thủy đầy trời, mà bản thân hắn còn không biết là mình đã chết, muốn phản kích lại Diệp Trần, chỉ là làm kiểu gì cũng không điều động được Chân Nguyên, trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

Phanh!

Ngay lúc đánh chết Ngũ Độc Quỷ Tướng, phía sau lưng Diệp Trần cũng đã trúng công kích của một vòng tròn, về phần cái vòng khác thì bị hắn tránh được.

Khóe miệng phun ra máu tươi, Diệp Trần tỉnh táo xoay người.

Vũ trưởng lão diện mục dữ tợn nói:

- Lục phủ ngũ tạng của ngươi có lẽ đã vỡ nát phải không! Ngươi còn thừa lại bao nhiêu thành thực lực, năm thành? Hay là ba thành? Giết Ngũ Độc Quỷ Tướng, ta muốn ngươi phải chôn cùng hắn, đây là do ngươi lựa chọn sai lầm, một lựa chọn đẩy ngươi vào tử lộ.

- Ngũ Độc Quỷ Tướng, nguyên lai là Ngũ Độc Quỷ Tướng đứng đầu trong 108 đại Quỷ tướng của Cửu U Giáo, không thể tưởng được đã bước vào Linh Hải Cảnh, nhưng tiếc là giờ đã chết trong tay ta, lại nói tiếp, Quỷ tướng của Cửu U Giáo chết trên tay ta đã có bốn tên rồi, không biết ngươi là người nào trong Cửu U Giáo?

Quỷ tướng chết ở trên tay Diệp Trần có Thi Quỷ Đạo Nhân, Huyết Ma Chân Nhân, Bạch Cốt Quỷ Tướng, cùng với Ngũ Độc Quỷ Tướng, hắn suy đoán, Vũ trưởng lão có lẽ cũng là một trong các Quỷ tướng, chỉ có điều người sau vượt qua người trước, hắn đã vượt qua Ngũ Độc Quỷ Tướng rồi.

Ở trong mắt Vũ trưởng lão, Diệp Trần chả khác gì người chết, cho nên không hề cố kỵ nói:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta chính là Ngoại môn trưởng lão của Cửu U Giáo - Vũ U Điền.

- Ngoại môn trưởng lão Vũ U Điền, rất tốt, Quỷ Tướng đối với ta mà nói đã không đủ nhìn nữa, nên đến phiên nhân vật cấp trưởng lão của Cửu U Giáo rồi.

- Hừ, nói khoác không biết ngượng, nếu ngươi ở vào thời kì toàn thịnh có lẽ ta sẽ kiêng kị một chút, nhưng ngươi bây giờ ta chỉ cần dùng một tay cũng có thể bóp chết.

Nhị Hoàn Tỏa Nhật!

Vũ U Điền ngoài miệng nói như thế nhưng kỳ thật tuyệt không dám chủ quan, chuyện lật thuyền trong mương tuy rằng ít phát sinh nhưng không phải là không có khả năng, sư tử vồ thỏ cũng phải toàn lực, Vũ U Điền hắn sẽ không phạm loại sai lầm này, ít nhất trước khi đối phương ngã xuống thì sẽ không phạm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 488: Kiếm Quang Phi Hành Thuật

Bích sắc quang hoàn phô thiên cái địa phong tỏa xuống, tầng tầng lớp lớp, vòng lớn bao lấy vòng nhỏ.

Trong miệng Diệp Trần tràn ra từng tia máu tươi, hắn không tránh né, tựa hồ như không cách nào tránh né, trường kiếm phỉ lục sắc trong tay chặt nghiêng, bổ ngang, đâm thẳng, không ngừng đột phá sự phong tỏa của bích sắc quang hoàn, mang đến cho người ta cảm giác như thuyền nhỏ trong sóng lớn, tùy thời đều có khả năng thuyền hủy người vong.

Vũ U Điền thấy thế, trong nội tâm cũng thả lỏng một hơi, xem ra đối phương quả thật đã bị trọng thương, nhưng không biết là tổn thương đến mức độ nào đây.

Số lượng của bích sắc quang hoàn có rất nhiều, mà lại quỹ tích lại hay thay đổi, biến hóa không ngừng nghỉ, nhưng cũng không làm gì được kiếm pháp của Diệp Trần vốn đã tập hợp ba đại ưu điểm nhanh, hung ác, chuẩn vào một thân, mặc cho bích sắc quang hoàn có biến hóa thể nào cũng khó mà tới gần thân thể của hắn được, chứ đừng nói chi tới việc phong tỏa hắn.

- Hừ, nhìn ngươi có thể chống đỡ được đến khi nào, Vũ Thiên Sát!

Cười lạnh một tiếng, Vũ U Điền hai tay kết ấn, theo hắn kết ấn, Thủy nguyên khí trong thiên địa cũng bắt đầu rung chuyển..., bầu trời một mảnh âm u mờ mịt, chợt, từng đạo vũ tiễn lăng lệ ác liệt bắn xuống, giống như vạn tên cùng bắn, thanh thế to lớn.

- Nghịch thức Thiên Lôi Thiết!

Diệp Trần trở tay cầm kiếm, một kiếm chém ngược, vòng tròn và vũ tiễn trong phạm vi ba dặm bị nhao nhao bắn ra, giống như một viên cầu bị rỗng

ruột vậy.

PHỐC!

Làm xong đây hết thảy, Diệp Trần há mồm phun một búng máu lớn, thần sắc uể oải.

- Chính là lúc này!

Vũ U Điền đột nhiên cảm giác hiện giờ không nên đánh chết Diệp Trần, trước khi đạt được bí mật mà Ngũ Độc Quỷ Tướng muốn thì không thể giết, nếu không hắn tội gì lãng phí mấy tháng thời gian, thiên tân vạn khổ đi theo Ngũ Độc Quỷ Tướng chạy ngược chạy xuôi chứ. Nội tâm khẽ động, thế công kế tiếp của Vũ U Điền bỗng yếu hơn ba phầm, một đầu thủy long bàng bạc dưới sự thôi động Chân Nguyên của hắn, dùng khí thế oanh phá hết thảy phóng ra ngoài.

- Thủy Tường Long Sát!

Một chiêu này là áo nghĩa võ học đơn thể mạnh nhất của Vũ U Điền, Nhất Hoàn Sáo Nguyệt và Nhị Hoàn Tỏa Nhất trước kia là sát chiêu loại phong tỏa, Vũ Thiên Sát là sát chiêu quần thể, mà Thủy Tường Long Sát mới là sát chiêu chính thức hắn dùng để đối phó với cường địch, dù chỉ dùng bảy phần Chân Nguyên, cũng đủ làm cho Diệp Trần trọng thương sắp chết.

Ầm ầm!

Thủy long lập tức lao nhanh, từ không trung tạo ra hình dáng tia chớp, kinh tâm động phách.

- Rốt cuộc đã tới!

Trong mắt Diệp Trần hiện lên một đạo ánh sáng lạnh sắc bén, giống như có người từ trong đó chém ra một kiếm trí mạng vậy.

Trường kiếm phỉ lam sắc chấn động, dùng một tần suất chấn động không

thể nào tưởng tượng nổi, một sát na kia chấn động ít nhấy cũng phải hơn một ngàn lần, kiếm quang lục sắc bị phủ lên một tầng kim quang, kim quang lưu chuyển, theo Diệp Trần vung trảm, phun tiết ra ngoài.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Không có bất kỳ trở ngại nào, bàng bạc thủy long trực tiếp bị phân thành hai nữa, theo hai bên của Diệp Trần chạy trốn ra ngoài, đánh về phía xa xa nơi sau lưng.

- Cái gì, không có khả năng, chẳng lẽ. . .

Trong mắt Vũ U Điền hiện lên thần sắc mịt mờ không thể tin nổi, trong đầu hiện lên điện quang, không khỏi nghĩ đến, chẳng lẽ biểu hiện trước kia chỉ là giả dối, Diệp Trần, căn bản không có bị thương, cái hắn gọi là bị thương chỉ là giả vở giả vịt, để cho mình chủ quan mà mạo muội tiến công sao.

Thế nhưng, vòng tròn của mình rõ ràng đã đánh trúng sau lưng hắn, cho dù hắn có mặc thượng phẩm phòng ngự Bảo Khí, lực đạo cũng sẽ truyền vào, không có khả năng không bị thương được, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Đầu óc của Vũ U Điền rối loạn một mảnh, cảm giác như gặp phải sự tình khó có thể lý giải nổi vậy.

Nếu như Ngũ Độc Quỷ Tướng ở chỗ này, chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, bởi vì, Ngũ Độc Quỷ Tướng nhận định Diệp Trần đã nhận được phương pháp tu luyện của Bất Tử Chi Thân cho nên lúc chiến đấu nhất định sẽ đề phòng điểm này, nhưng không biết sao hắn vẫn cẩn thận một mực không nói cho Vũ U Điền rõ chân tướng, sợ Vũ U Điền sẽ bỏ qua hắn, độc chiếm chỗ tốt.

Vũ U Điền cái gì cũng nghĩ đến, duy chỉ không ngờ rằng Diệp Trần đã tu thành ‘ Bất Tử Chi Thân", cái sai lầm này sẽ không vì ý chí của hắn mà thay đổi.

Kim Diệu Chấn Sát Kiếm thế như chẻ tre, sau khi chém ra thủy lòng bàng bạc, dư thế không tiêu, trùng trùng điệp điệp chém vào ngực của Vũ U Điền.

Âm vang!

Ngực Vũ U Điền bắn ra hỏa tính nóng bỏng, từng đợt lực đạo nặng nề theo trung phẩm phòng ngự Bảo Khí truyền vào trong cơ thể, một ngụm máu nóng rốt cục không nhìn được nữa, há mồm phun ra ngoài.

- Tiểu tử, ngươi xảo trá lắm!

Thân thể bay ngược, Vũ U Điền hóa thành một đạo lưu quang phi độn.

- Chạy được không!

Diệp Trần thi triển thân pháp, nhanh chóng đuổi theo.

Một người trọng thương, một người hoàn hảo không tổn hao gì, khoảng cách dần được rút ngắn lại, đã đến trong phạm vi công kích của Diệp Trần.

Xoẹt!

Kiếm khí bắn nhanh ra, Diệp Trần đánh ra một kiếm.

Sau ót Vũ U Điền phảng phất như có con mắt, thân hình nhoáng một cái, tránh đi kiếm khí xâm nhập, nhưng tốc độ lại chậm đi một phần.

- Không được, cứ tiếp tục như vậy, ta sẽ bị đánh chết tươi mất, chỉ có thể hao tổn một chút máu huyết, thi triển ra huyết độn thôi.

Nghĩ đến đây, thân thể Vũ U Điền chấn động, tốc độ bạo tăng, Chân Nguyên phun ra mang theo huyết sắc tươi đẹp, sắc mặt càng trở nên trắng bệch.

Độ tinh khiết Chân Nguyên của Diệp Trần đến cùng vẫn kém Vũ U Điền, lúc trước đối phương trọng thương, còn có thể chậm rãi đuổi theo, hiện

giờ sẽ chỉ càng kéo càng xa, cuối cùng sẽ mất đi cơ hội thôi.

Phanh!

Hộ thể Chân Nguyên bên ngoài cơ thể sụp đổ, hóa thành các điểm toái mang lơ lửng bốn phía, mảnh vỡ dung hợp lẫn nhau, hình thành từng mảnh kiếm quang lăng lệ ác liệt, giống như là Kiếm Tiên ngự kiếm vậy.

- Tật!

Kiếm chỉ nơi tay phải đột nhiên đâm ra, kiếm quang mang theo Diệp Trần bắn nhanh ra ngoài, loại tốc độ này đã tiếp cận tốc độ công kích cực hạn, phảng phất một đạo cực quang xé trời vậy, nhanh như mộng huyễn.

- Đây là bí pháp gì?

Vũ U Điền hoảng sợ thất sắc, dốc sức liều mạng thúc dục huyết độn.

Một đạo Huyết Quang, một mảnh kiếm quang, cả hai một trước một sau, dốc sức liều mạng đuổi theo, tổng thể mà nói, tốc độ của Diệp Trần vẫn nhanh hơn một chút.

- Lúc trước xác xuất thành công khi ta thi triển ra Kiếm Quang Phi Hành Thuật không đến một phần mười, hôm nay, xác xuất thành công đã đạt đến trăm phần trăm, không chút trục trặc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 489: Vương Gia Cấm Địa.

Lúc ở Huyết Ma Chiến Trường, Diệp Trần bị tứ đại cường giản Tinh Cực Cảnh cực hạn đuổi giết, trong lúc trọng thương, thi triển ra Kiếm Quang Phi Hành Thuật, tránh được một kiếp, rồi sau đó, Diệp Trần vẫn một mực khổ luyện Kiếm Quang Phi Hành Thuật, hi vọng một ngày nào đó có thể tùy tâm sở dục mà thi triển ra, mà cái mục tiêu này đã được hoàn thành vào rất lâu trước kia, bất quá vẫn một mực không có thời cơ sử dung, bởi vì muốn dùng một chiêu này, phải là dưới tình huống chạy trối chết hoặc là đang đuổi giết ai đó, dù sao điều kiện tiên quyết để thi triển ra Kiếm Quang Phi Hành Thuật chính là triệt tiêu hộ thể Chân Nguyên.

Thanh Thạch Trấn ở vào phía Nam của Hoành Lĩnh Vực, cách biên cảnh còn chưa đầy 3 vạn dặm.

Bất tri bất giác, hai người đã đi ra khỏi Hoành Lĩnh Vực, đi vào phía trên một mảnh sơn mạch, tốc độ cực nhanh, đã vượt qua gấp 10 lần vận tốc âm thanh rồi.

- Giết ta, ngươi gặp phải sự đuổi giết của phần đông cao thủ trong Cửu U Giáo, gia tộc và tông môn của ngươi đều sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, ngươi cho rằng đáng giá sao?

Dù Vũ U Điền là Đại năng Linh Hải Cảnh, tu thành Linh Khu, nhưng máu huyết trong Linh Khu cũng không phải là vô cùng vô tận, hơn nửa canh giờ qua đi, máu huyết trong cơ thể hắn đã bị khô kiệt, nếu cứ tiếp tục như vậy, không cần Diệp Trần đuổi giết, hắn cũng không thể nào sống qua ngày mai được.

Diệp Trần cười lạnh.

- Cửu U Giáo đã bị hủy diệt vào vài chục năm trước, dư đảng còn sót lại không phải là chuột chạy qua đường sao, ngươi cho là ta sợ à?

- Hừ, cao thủ còn sót lại của Cửu U Giáo vượt quá sự tưởng tượng của ngươi đấy, chớ để tự tìm đường chết, mang đến nguy cơ cho gia tộc của mình.

- Lưu lại ngươi mới là nguy cơ đấy.

- Đáng giận, cho dù chết, ta cũng phải kéo ngươi làm đệm lưng

Vũ U Điền buông tha cho việc chạy trốn, thừa dịp còn chút thực lực, chuẩn bị đồng quy vu tận với Diệp Trần.

Ngay trong chốc lát lúc hắn xoay người, một đạo kiếm quang thanh sắc xen lẫn kim sắc thổi qua, chợt cái cổ tê rần, hắn trông thấy một cổ thi thể không đầu, cách mình thật xa.

Hô!

Một kiếm chém giết Vũ U Điền, Diệp Trần hung hăng phun ra một ngụm trọc khí, đối phương không hổ là ngoại môn trưởng lão của Cửu U Giáo, vô cùng khó chơi, nếu không phải mình có được một bộ phận "Bất Tử Chi Thân" để lừa địch thì chỉ sợ còn chưa hẳn có thể làm bị thương đối phương chứ đừng nói chi đến một lần hành động liền đánh chết.

Thò tay khẽ hấp, Trữ Vật Linh Giới của Vũ U Điền rơi vào tay, Diệp Trần nhìn cũng không nhìn, ném vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình.

- Ở đây hẳn là Lâm Tinh Sơn Mạch a! Qua Lâm Tinh Sơn Mạch chính là Tinh Vực Hồ rồi, vài năm chưa tới Bàn Xà Đảo, không biết Vương Xà giờ đã đạt đến cảnh giới nào rồi nữa?

Lúc ấy Diệp Trần và Huyền Không Đảo có cừu oán, bởi vì sợ Huyền Không Đảo phát tiết lửa giận đến trên người Bàn Xà Đảo Vương gia cho nên hắn vẫn một mực không liên hệ với Vương Xà, nghĩ đến giờ đã qua lâu như

vậy, Huyền Không Đảo có lẽ đã giảm đi lòng cừu hận, đây là chính thời điểm để đi Bàn Xà Đảo một lần rồi.

Không vội vã chạy đi, Diệp Trần tìm một ngọn núi yên tĩnh, ngồi xuống khôi phục Chân Nguyên.

Cách Hoành Lĩnh Vực Thanh Thạch Trấn ngoài trăm dặm, một đám người đội mũ rộng vành tụ cùng một chỗ, đa số đều mặc áo trăng, mặc hắc y chỉ có ba vị.

- Máu của Vương gia đã mang đến chưa?

Một gã mặc hắc y mang mũ rộng vành hỏi.

- Đã mang đến!

Người cầm đầu mặc áo trắng mang mũ rộng vành từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một bình thủy tinh trong suốt, bên trong lưu chuyển một loại chất lỏng đỏ như máu.

Nhận lấy bình thủy tinh, tên hắc y mang mũ rộng vành mở ra ngửi ngửi, chợt đưa cho hai người mặc hắc y bên cạnh, sau khi ba người ngửi qua, người nói chuyện lúc trước nói:

- Tốt rồi, chúng ta đã ngửi qua máu tươi của Vương gia, chỉ cần khoảng cách không vượt quá mười vạn dặm, cho dù ở chân trời góc biển, bọn hắn cũng không thể nào chạy thoát được.

- Giờ mang bọn ta đi Bàn Xà Đảo đi! Lấy năng lực hai hậu đại của Vương gia kia, trong vòng mấy ngày, chưa hẳn có thể chạy đến ngoài mười vạn dặm được.

- Đi theo ta!

Vèo! Vèo! Vèo!

Một đám người đầu đội mũ rộng vành phi độn ra ngoài, mục tiêu là phía

Nam.

Tinh Vực Hồ, hồ nước cấp đại lục, ở Chân Linh đại lục cho dù không được xếp vào Top 3 thì ít nhất cũng có thể lọt vào Top 5, diện tích đạt đến phạm vi kinh người, mấy trăm vạn dặm, bỏ toàn bộ Nam Trác Vực vào đấy vẫn còn dư dả, mà đây chỉ là một hồ nước, một cái hồ nước tràn đầy nước...

Với tư cách là một hồ nước lớn như thế, đảo nhỏ trên Tinh Vực Hồ nhiều không kể xiết, giống như những vì sao chi chít trên trời, cứ cách một khoảng là có thể chứng kiến một hòn đảo rồi.

Liên Phong Đảo, một hòn đảo nhỏ cách Bàn Xà Đảo ngoài mấy mươi vạn dặm.

Dân cư trên đảo lên đến trăm vạn, cũng coi như là một hòn đảo phồn hoa.

Trong một tửu lâu xa hoa, Diệp Trần ngồi ở vị trí gần cửa sổ uống trà, thuận tiện lắng nghe một chút những tin tức mà các võ giả trao đổi với nhau.

- Nghe nói gì chưa, Bàn Xà Đảo Vương gia dựa sát bên Hắc Long đế quốc đã bị diệt môn rồi, cả nhà cao thấp, chó gà không tha, mà ngay cả Bàn Xà Đảo cũng bị lột bỏ một tầng đấy.

- Diệt môn, ai lại độc ác như vậy, Vương gia kia dầu gì cũng là cửu phẩm gia tộc, sao lại nói diệt môn liền diệt môn được, hơn nữa ta lại nghe nói mấy năm gần đây, Vương gia xuất hiện hai hậu đại trẻ tuổi, đều có được thực lực Tinh Cực Cảnh cơ mà, bát phẩm tông môn muốn muốn đối phó bọn hắn thì cũng phải tổn gân động cốt mới được.

- Tầm mắt của ngươi quá thấp rồi, đối với chúng ta mà nói, Vương gia là một quái vật khổng lồ, nhưng đối với những nhân vật lợi hại thì, Vương gia nói diệt liên diệt, không thể qua nổi một đêm.

". . ."

Tiếp theo những võ giả trong tửu lâu nói gì, Diệp Trần cũng không nghe thấy, bởi vì hắn đã rời đi rồi.

Trên bầu trời, Diệp Trần điều khiển phi hành khôi lỗi, dùng vận tốc gấp 10 lần âm thanh chạy đi.

"Vương gia đến tột cùng đắc tội với ai, lại bị diệt môn như vậy, Vương Xà giờ thế nào rồi không biết nữa? " Trong đầu Diệp Trần có rất nhiều vấn đề, hắn không thể tưởng được mình vừa muốn đi Bàn Xà Đảo đã chợt nghe được tin tức Vương gia bị diệt, tuy hắn đối với Vương gia cũng không có cảm tình gì, cảm tình đối với Vương Xà cũng không phải rất sâu, chỉ thuộc về loại giao tình bình thường, nhưng Vương gia dù sao cũng đã cho hắn một cây Huyết Dương Hoa ba ngàn năm hỏa hầu, Vương Xà dù sao cũng từng được mình bảo hộ.

Chẳng biết tại sao, Diệp Trần nghĩ tới đám người đội mũ rộng vành kia, cứ nghĩ đến mà không có bất kì lý do nào cả.

"Vương Xà, lúc trước nhìn ngươi cũng không phải là người đoản mệnh, có lẽ sẽ không chết dễ dàng như vậy đấy chứ! Nếu chết thì cũng thật không có ý nghĩa. "

Tiềm lực của Vương Xà, Diệp Trần rất rõ ràng, từ trên người Thác Bạt Khổ có thể nhìn ra một hai, mà niên kỉ của Vương Xà so với mình còn nhỏ hơn một chút nữa.

Vèo!

Phi hành khôi lỗi bắn đi, nhanh như tia chớp.

. . .

Rất xa, Diệp Trần thấy được Bàn Xà Đảo, Bàn Xà Đảo cao ngất trước kia không biết sao lại thấp đi một đoạn, trên đỉnh tựa hồ như bị người ta một đao chặt đi, bất quá từ mặt phẳng mà xem thì hẳn không phải là đao, mà là móng vuốt, bị móng vuốt trảo đứt.

Phía trên mặt phẳng không bằng phẳng, có đại lượng võ giả đang đứng đó.

- Hôm đó ngươi không thấy được tình huống, một đám người mặc áo trắng đội mũ rộng vành vây quanh Vương gia, chó gà cũngkhông tha, ngay cả tiểu hài tử cũng không thoát khỏi số mệnh, cuối cùng trước khi đi, người mặc áo trắng đội mũ rộng vành cầm đầu vung tay lên, Bàn Xà Đảo Vương gia trực tiếp bị san bằng, trở thành bộ dáng như hiện giờ đấy.

- Quá độc ác a! Ngay cả lưu lại toàn thây cũng không làm nữa.

- Aizz, thế giới này là thế giới cường giả vi tôn, cường giả nói một không nói hai, nói diệt ngươi, liền diệt ngươi, không có gì để thương lượng cả.

- Ồ, có cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đến.

Không ít người chú ý tới khí tức cường đại của Diệp Trần.

Diệp Trần thu hết lời nói của mọi người vào trong tai, nhất là mấy chứ ‘ người mặc áo trắng đội mũ rộng vành ' đã hấp dẫn hắn, nếu như không phải là trùng hợp thì... đám người đội mũ rộng vành gặp được ở Thanh Thạch Trấn chính là hung thủ đã diệt sát Vương gia, suy đoán lần này cũng không phải là không có căn cứ, đầu tiên, người mặc áo trắng đội mũ rộng vành không phải là không có, nhưng muốn xuất hiện nguyên một đám, tỷ lệ rất nhỏ, tiếp theo là người mặc áo trắng đội mũ rộng vành có được Thanh Nhãn Bạch Lang huyết mạch, Vương gia có được Đa đầu xà huyết mạch, cả hai nhiều ít cũng có một chút quan hệ.

Cho nên, Diệp Trần cơ bản đã xác định được chính đám người kia đã diệt Vương gia.

"Thật đúng là khó giải quyết, đám ngươi kia cũng không phải là loại dễ chọc, nhất là tên cầm đầu, thực lực cơ hồ không hề dưới Vũ U Điền. "

Diệp Trần nhíu mày, Vũ U Điền có bao nhiêu lợi hại, hắn rất rõ ràng, chỉ

một người cầm đầu thì hắn cũng không kiêng kị lắm, nhưng nguyên một đám thì không thể không cẩn thận một chút rồi, huống chi, người có được loại huyết mạch này chiến lực vô cùng cường hoành, Diệp Trần chống lại người cầm đầu kia, cũng không nắm chắc tất thắng được.

"Trước tiên mặc kệ những thứ này, tìm xem có đầu mối gì không đã. "

Mi tâm phồng lên, linh hồn lực của Diệp Trần lặng yên phóng xuất ra ngoài.

Ba mươi dặm!

Năm mươi dặm!

Tám mươi dặm!

Chín mươi dặm!

Một mực thúc dục linh hồn lực xâm nhập vào hơn 90 dặm dưới lòng đất của Bàn Xà Đảo, Diệp Trần mới cảm giác lực bất tòng tâm, linh hồn lực rốt cục không thể vươn đi được nữa.

"Ồ, có một tia không gian ba động, rất yếu ớt. "

Thần sắc khẽ động, Diệp Trần ly khai mặt phẳng, đi vào sườn núi của Bàn Xà Đảo, để cho linh hồn lực có thể xâm nhập càng sâu hơn, đến khi không phát hiện được gì khác thường thì trực tiếp lẻn vào đáy hồ.

"Nơi đó là một cái truyền tống thạch môn? "

Diệp Trần rốt cục cũng tìm được nguyên điểm của ba động, rõ ràng lại ở bên dưới mặt phẳng 360 dặm, nếu không phải linh hồn lực của Diệp Trần so với đại bộ phận Đại năng Linh Hải Cảnh mạnh hơn, chưa hẳn có thể phát hiện ra, nghĩ đến, người cầm đầu áo trắng kia không thể không dùng linh hồn lực tìm qua, chỉ vì phạm vi thăm dò của hắn có hạn, mà vị trí của truyền tống thạch môn lại ở quá sâu, nên mới không phát giác ra.

Đương nhiên, quan trọng nhất là bởi vì Diệp Trần đã từng tu luyện qua Phá Hư Chỉ, Phá Hư Chỉ ẩn chứa không gian ý cảnh, khiến cho hắn dị thường mẫn cảm với không gian ba động do truyền tống thạch môn phát ra.

Không do dự nhiều, Diệp Trần vận chuyển hộ thể Chân Nguyên, xâm nhập vào đất bùn ở sâu dưới đáy hồ Bàn Xà Đảo, tiến gần đến truyền tống thạch môn.

Rất nhanh, Diệp Trần đã đến trước truyền tống thạch môn.

Truyền tống thạch môn ở sâu trong một thạch thất, phía trên không có thông đạo thẳng kế tiếp, chỉ có bên cạnh, mới có một con đường nhỏ rất bí mật, mà cửa vào của con đường nhỏ là cũng là ở đáy hồ, bên ngoài có đồng cỏ và nguồn nước bao trùm, thông đạo cũng không phải một đường thông thuận, có rất nhiều cơ quan, đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Trần không tiến đến từ con đường nhỏ, không phải hắn kiêng kị cơ quan, mà là kiêng kị cơ quan sẽ dẫn phát ra động tĩnh quá lớn.

"Không biết cái truyền tống thạch môn này thông đến nơi nào? " Diệp Trần liên tục cân nhắc, mới bước vào một bước, hắn tin rằng, Vương gia sẽ không thiết trí một cái truyền tống thạch môn khiến người khác lâm vào tuyệt địa, căn bản không cần phải như thế, dù sao có mấy người phát hiện ra nơi này chứ, tác dụng của cái truyền tống thạch môn này phân nửa là truyền tống nhân vật trọng yếu đi, có lẽ, Vương Xà còn sống?

Ông!

Trong truyền tống thạch môn xoáy lên, Diệp Trần triệt để biến mất trong đó.

. . .

- Mị tỷ, có người thông qua truyền tống thạch môn tới.

Trong một kiến trúc dưới lòng đất, một gã thiếu niên mặc áo đen thần sắc cẩn thận nhìn chằm chằm vào truyền tống thạch môn ở phía trước, đúng

là người mà Diệp Trần đã nhiều năm không gặp - Vương Xà, mà ở phía sau hắn, có một cô gái lãnh diễm mặc áo đen đi tới, chính là một đại thiên tài khác của Vương gia - Vương Mị, ban đầu ở Tinh Vực Hồ, nàng và Tam Đầu Xà do nàng nuôi còn tập kích thuyền của Diệp Trần và Vương Xà ngồi nữa.

- Tiểu Xà, Vương gia của chúng ta rất có thể đã bị diệt, người đến nơi này, hơn phân nửa là địch nhân, đợi lát nữa ta ngăn chặn đối phương, một mình ngươi chạy trốn đi, ngàn vạn không được quay đầu.

Trong mắt Vương Mị mang theo một tia bi thương, sau đó bắt đầu trở nên kiên định.

Vương Xà lắc đầu.

- Không, Mị tỷ, ta và ngươi cùng nhau đối mặt.

- Tiểu tử ngốc, ngươi lưu lại thì làm được gì, bất quá chỉ nhiều thêm một cỗ thi thể thôi, chỉ có sống sót, mới có thể báo thù cho Vương gia chúng ta, ta tin tưởng ngươi có cái tiềm lực này, chỉ trong vài năm ngăn ngủi, ngươi đã trực tiếp từ Ngưng Chân Cảnh lên đến Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong đấy thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 490: Thanh Nhãn Truy Tung Giả

So với mấy năm trước, Vương Mị thành thục không ít.

Ông!

Ngay trong lúc hai người nói chuyện, tốc độ xoay tròn của vòng xoáy trong truyền tống thạch môn bỗng nhiên nhanh hơn, một bóng người đi ra.

- Đi chết đi!

Sau lưng Vương Mị và Vương Xà hiện lên Lục Đầu Xà hư ảnh, mười hai cái đầu xà nhao nhao cắn về phía người đến, thế công mãnh liệt.

Phanh!

Người tới một quyền chém ra, hai người liên tiếp lui về phía sau.

- Là ta.

Vung quyền đánh lui hai người, Diệp Trần nói.

Vương Xà vui mừng quá đỗi.

- Diệp đại ca, thật là Diệp đại ca sao, Mị tỷ, hắn không là địch nhân, là ân nhân cứu mạng của ta, Diệp đại ca.

Trên mặt Vương Mị hiện lên thần sắc nghi hoặc, gật gật đầu tỉnh táo nói:

- Ta biết!

Diệp Trần nhìn chung quanh một lần, phát hiện nơi này là ở dưới nền đất, trên vách tường khảm nạm thủy tinh tản mát ra hào quang, khiến cho

hoàn cảnh lờ mờ này không đến nổi không thấy được gì, mà nơi này là đại sảnh của một cái thạch thất, tạo hình thập phần tao nhã, tựa hồ đã có không ít năm tuổi.

- Vương Xà, đây là nơi nào?

- Nơi này là cấm địa của Vương gia, Diệp đại ca, Vương gia của ta có còn không?

Vương Xà cẩn thẩn hỏi, mấy năm qua, hắn đối với Vương gia này đã có cảm tình rất sâu, ngoại trừ một số ít người ra thì những người khác đối với hắn đều rất tốt, nhất là Vương gia gia chủ - Vương Hằng.

Một bên, Vương Mị cũng nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần thoáng trầm mặc một chút, lắc đầu, trầm giọng nói:

- Vương gia đã bị san thành bình địa, ta cũng là ngẫu nhiên mới biết được Vương gia các ngươi bị diệt, sau đó tìm được truyền tống thạch môn.

- Gia gia, Chu bá, bọn hắn đều chết hết à.

Trong mắt Vương Xà rưng rưng nước mắt.

- Người chết không thể nào sống lại được, các ngươi có thể còn sống, đã là may mắn trong bất hạnh rồi, phải biết quý trọng tính mạng của mình, đợi ngày sau có thực lực, lại đi báo thù.

Diệp Trần an ủi.

- Ta biết, ta biết mà.

Vương Xà nắm thật chặc quyền, không phải chỉ có chủ gia bị diệt, trước đó thì gia tộc của hắn cũng bị diệt, chó gà không tha, những ngày này, mỗi thời mỗi khắc hắn đều cảm thấy rất thống khổi, cũng may có Vương Mị ở cùng hắn, đây là thân nhân duy nhất của hắn.

Truyền tống thạch môn hào quang ảm đạm, dần dần nội liễm, Diệp Trần biết rõ, đây là do năng lượng của truyền tống thạch môn đã dùng hết, dù sao cái truyền tống thạch môn này so với những cái Diệp Trần đã thấy thì rất thấp, có hạn chế nhân số, không có khả năng không hạn chế truyền tống.

- Các ngươi làm sao trốn được?

Diệp Trần hỏi thăm.

Vương Xà giải thích nói:

Trước khi gia tộc ta bị diệt, Vương Hằng gia gia buộc ta và Mị tỷ tiến vào truyền tống thạch môn, truyền tống thạch môn đó là truyền tống thạch môn đơn hướng, không thể nào truyền tống về được, còn có hạn chế nhân số nữa, hình như chỉ còn lại lần cuối cùng thôi thì phải.

- Vậy có thể nói cho ta bí mật của Vương gia và nguyên nhân gây ra chuyện này không?

Đây là chuyện mà Diệp Trần muốn biết nhất, nếu không hắn không có cách nào xây dựng kế hoạch được.

Vương Xà nhìn nhìn Vương Mị, Vương mị gật gật đầu, nói:

- Để ta nói đi! Giờ đây Vương gia chỉ còn trên danh nghĩa, cũng không còn gì bí mật nữa, có một chuyện ngươi cũng không rõ lắm...

Hít sâu một hơi, Vương Mị chậm rãi nói:

-Vào thời đại Thượng cổ, có rất nhiều chủng tộc hỗn huyết, trong những chủng tộc hỗn huyết này, thực lực tổng hợp mạnh nhất chính là bán yêu gia tộc, mà Vương gia chúng ta chính là gia tộc như vậy, mà cái gọi là bán yêu chính là biến hóa yêu thú, chính là hậu đại của Yêu Vương và Nhân loại, trong cơ thể có huyết mạch của nhân loại và yêu vương, lúc yêu thú huyết mạch thức tỉnh thì có thể triệu hồi ra yêu thú hư ảnh, khiến cho thực lực cá nhân tăng lên, vượt cấp chiến đấu chỉ là chuyện nhỏ.

- Yêu thú tu luyện tới Yêu Vương cảnh giới, có thể lưu lại hậu đại với nhân loại?

Người của Vương gia có được huyết mạch yêu thú và nhân loại, Diệp Trần cũng không giật mình lắm, trên thực tế hắn đã sớm hoài nghi trong cơ thể những người này có yêu thú huyết mạch, về phần yêu thú và người, nghe qua tựa hồ không thể nào tưởng tượng nổi, kỳ thật cũng không có gì, sau khi yêu thú tu thành Yêu Vương, là có thể có được hai hình thái, một là hình thái yêu thú, một là hình thái nhân loại, yêu thú có hình thái nhân loại không có gì khác nhân loại cả, chỉ cần bọn hắn cao hứng, thì có thể bảo trì hình thái nhân loại cả đời cũng được, đương nhiên, cũng có số Yêu Vương ưa thích hình thái yêu thú, không muốn biến thành nhân loại.

Vương Mị lắc đầu.

- Không, yêu thú bình thường cho dù đạt tới cảnh giới Yêu Vương, hóa thành nhân hình, cũng không thể nào lưu lại hậu đại với nhân loại được, chỉ có một số ít yêu thú thời thượng cổ mới làm được, ví dụ như tổ tiên của Vương gia ta, Cửu Đầu Xà Yêu Vương.

- Cửu Đầu Xà!

Diệp Trần hơi kinh ngạc, Cửu Đầu Xà chính là một yêu thú hung danh đỉnh đỉnh thời thượng cổ, lúc vừa sinh ra đã có thực lực của thất cấp yêu thú, lúc trưởng thành thì có thực lực thập cấp yêu thú, một khi trở thành Yêu Vương, so với Yêu Vương bình thường thì lợi hại hơn gấp mấy lần, thậm chí gấp 10 lần.

- Đám người diệt Vương gia cũng là bán yêu gia tộc sao?

Diệp Trần hỏi.

Vương Mị gật gật đầu.

Đúng vậy, nghe gia gia nói, bọn họ là Ngạo gia có Thanh Nhãn Bạch Lang huyết mạch, trước kia, Ngạo gia chỉ là quý tộc trong bán yêu gia tộc,

mà Vương gia chúng ta là Vương tộc, nhưng Vương gia đã tụt dốc từ lâu, trở thành Bình dân tộc, Ngạo gia thì vào một trăm năm trước đã trở thành Vương tộc.

- Ngạo gia tại sao phải diệt sát Vương gia vốn đều là bán yêu gia tộc?

- Đó là vì bọn hắn muốn đạt được Huyết mạch kết tinh của Vương gia chúng ta.

Diệp Trần không nói, yên lặng nghe đối phương nói tiếp.

- Huyết mạch kết tinh, đó là một loại tinh thạch tăng cường nồng độ huyết mạch và đề cao tỉ lệ thức tỉnh của huyết mạch, loại tinh thạch này, chỉ có Yêu Vương mới có thể ngưng tụ ra, mà trong đó lại có kịch độc, bán yêu có nồng độ huyết mạch thấp mà sử dụng Huyết mạch kết tinh thì sẽ thập tử vô sinh, chỉ có bán yêu có nồng độ huyết mạch tương đối cao thì mới có thể lợi dụng nó, ta và tiểu Xà đều đã dùng qua Huyết mạch kết tinh một lần, khiến cho nồng độ huyết mạch của bản thân từ Ngũ Đầu Xà tăng lên đến Lục Đầu Xa, mà huyết mạch một khi thức tỉnh, tu vi sẽ bạo tăng trong khoảng thời gian ngắn, không có tác dụng phụ gì cả.

- Đây chính là lý do mà Ngạo gia ra tay với Vương gia các ngươi? Chẳng lẽ Huyết mạch kết tinh của Vương gia các ngươi, Ngạo gia bọn hắn cũng có thể sử dụng sao?

Vương Mị nói:

- Huyết mạch kết tinh là do yêu lực và máu huyết của Yêu Vương ngưng luyện thành, ta nghĩ, trong đó có lẽ có điểm chung nào đó.

- Tốt rồi, giờ ngươi có thể nói cho ta thực lực của Ngạo gia được không, biết bao nhiêu nói bấy nhiêu, không cần phải dấu diếm gì cả.

- Ngạo gia, rất mạnh!

Thanh âm của Vương Mị chìm xuống, nói:

- Tuy rằng ta không biết chút gì về Ngạo gia, nhưng đối với thực lực của Vương tộc hiểu rất rõ, muốn trở thành Vương tộc, nhất định phải đạt được ba điều kiện, thứ nhất, trong gia tộc có một vị Bán Yêu Vương tọa trấn, thứ hai, số lượng Bán yêu Tông sư cũng không thể ít hơn bốn người, thứ ba, trong gia tộc phải có được một vị Bán yêu chi tử.

Nghe vậy, mặt Diệp Trần hiện lên vẻ trầm tư, Ngạo gia quả thật rất mạnh, mạnh đến không hợp thói thường, xem ra, trong bán yêu gia tộc, Vương tộc tương đương với Ngũ phẩm tông môn, không, có lẽ so với Ngũ phẩm tông môn bình thường còn mạnh hơn, bởi vì Ngũ phẩm tông môn bình thường, chưa hẳn có được bốn vị Linh Hải Cảnh tông sư.

- Bán yêu chi tử là gì?

- Yêu thú huyết mạch trong cơ thể đạt đến một nửa so với tổ tiên, chính là Bán yêu chi tử, chúng ta xưng nó là Bán yêu huyết mạch hoàn mỹ.

Bán yêu huyết mạch hoàn mỹ, tựa hồ không khác với Nhân ma huyết mạch hoàn mỹ của Mộ Dung lắm, điều kiện này có lẽ so với trở thành Bán yêu tông sư thì khó khăn hơn nhiều, dù sao ai mà khống chế được yêu thú huyết mạch của mình, khiến nó đạt đến trình độ một nửa chứ, không có thiên đại cơ duyên, thì không có chút biện pháp nào cả.

- Huyết mạch của các ngươi là trình độ gì?

Diệp Trần thuận miệng hỏi một câu.

Vương Xà đáp:

- Chúng ta còn kém xa lắm, nồng độ huyết mạch đạt đến Cửu Đầu Xà, mới là Bán yêu huyết mạch hoàn mỹ, bất quá chúng ta mới chỉ luyện hóa được một viên Huyết mạch kết tinh, luyện hóa viên Huyết mạch kết tinh thứ hai, tỷ lệ đề cao nồng độ huyết mạch so với viên trước là một nửa, luyện hóa viên thứ ba thì bằng một nửa viên thứ hai, đương nhiên, hai lần sau chúng ta cũng khống dám tùy tiện thử loạn, viên thứ nhất độc không chết chúng ta, tỉ

lệ viên thứ hai độc chết chúng ta sẽ tăng lên gấp đôi, viên thứ ba gấp đôi viên thứ hai, tỉ lệ nghịch với việc đề cao huyết mạch, nếu đã luyện hóa ba viên Huyết mạch kết tinh thì không thể tiếp tục luyện hóa nữa, bởi vì chỉ có Cửu Đầu Xà huyết mạch thuần túy mới có thể luyện hóa ngoài ba khỏa, chúng ta là bán yêu, vĩnh viễn không có khả năng đạt được Cửu Đầu Xà huyết mạch thuần túy.

Những thứ nên biết đã biết, Diệp Trần cũng nên tỏ thái độ rồi.

- Thế lực của Ngạo gia rất lớn, việc ta có thể làm chỉ là tận lực cam đoan tánh mạng của các ngươi an toàn, nếu như vượt qua phạm trù năng lực của ta, ta cũng chỉ có thể nói câu xin lỗi, hiện giờ Ngạo gia chưa chắc sẽ tiếp tục đuổi giết các ngươi, chuyện này để sau hẳn nói đi!

Diệp Trần đương nhiên hi vọng Ngạo gia sẽ không đuổi giết Vương Xà và Vương Mị rồi, quái vật khổng lồ như thế, chỉ có Ngũ phẩm tông môn mới có thể chống lại, hắn có rả mặt thì cũng chả đủ nhét kẽ răng, nhưng có một chuyện tốt là, Vương giả có quy củ của Vương giả, Bán Yêu Vương của Ngạo gia hắc chắn sẽ không xuất hiện, mức độ nguy hiểm của Ngạo gia sẽ hạ thấp một bậc, tương đương với lục phẩm tông môn đỉnh phong.

- Đa tạ Diệp đại ca.

Thực lực của Diệp Trần Vương Xà không rõ lắm, tin tức của Lôi Đô Vũ Đạo Trà Hội còn chưa truyền tới, bất quá từ khí tức của Diệp Trần mà xem thì không thể nghi ngờ là tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Cái này, bọn hắn rất mạnh, nghe gia gia nói, bên trong có bán yêu đạt đến Linh Hải Cảnh.

Vương Mị do dự một phen, nhắc nhở.

Diệp Trần thở dài một hơi.

- Nếu chỉ vậy thì tốt.

Vương Mị há to miệng, không biết nên nói gì, không phải nàng không tín nhiệm Diệp Trần, mà là nàng không cho rằng cấp độ Tinh Cực Cảnh có thể chống lại cấp độ Linh Hải Cảnh, huống chi, đối phương còn có Thanh Nhãn Bạch Lang huyết mạch nữa, chiến lực so với Đại năng Linh Hải Cảnh đồng cấp thì mạnh hơn nhiều.

Ngây người ở Vương gia cấm địa một ngày, Diệp Trần nghĩ nghĩ, nói với hai ngươi:

- Cứ ở chỗ này cũng không phải là biện pháp, có lẽ, bọn hắn đã sớm rời đi, ta trước tiên tới Bàn Xà Đảo điều tra tình huống một chút, các ngươi phải cẩn thận, chờ ta trở lại.

Cửa ra vào của Vương gia cấm địa Diệp Trần sớm đã biết, là ở phía dưới đảo, rời khỏi Vương gia cấm địa, Diệp Trần bay lên bầu trời.

- Ở đây không ngờ lại gần Lam Sơn Đảo.

Diệp Trần trước kia đã bay qua trên không của hòn đảo nào, không nghĩ rằng phía dưới đảo này lại là Vương gia cấm địa.

Biết là ở đâu thì tốt rồi, Diệp Trần lao thẳng đến hướng Bàn Xà Đảo.

Bàn Xà Đảo.

Một đám người đội mũ rộng vành xuất hiện bên trên mặt phẳng.

- Ngạo Sâm, các ngươi đã điều tra ở đây chưa?

Người mặc hắc y cầm đầu hỏi người áo trắng.

- Đều điều tra rồi! Không phát hiện gì bất thường cả!

- Vậy sao?

Người mặc hắc y đội mũ rộng không tin, cùng với hai gã hắc y khác cẩn thận tìm tòi.

- Đội trưởng, phía dưới 360 dặm có một cái truyền tống thạch môn.

Một gã hắc y đã tìm được manh mối.

Hắc y nhân được gọi là đội trưởng liếc nhìn Ngạo Sâm, không nói gì.

Trên mặt Ngạo Sâm hiện lên vẻ xấu hổ, cũng may là có tấm màn màu đen che lấy khuôn mặt.

Một đám người đi vào thạch thất chỗ truyền tống thạch môn, lông mày không khỏi nhíu lại.

- Năng lượng của truyền tống thạch môn này đã dùng hết, xem ra phải vận dụng Huyết mạch truy tung thuật rồi.

Nói xong, hắn từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra cái chai đựng máu tươi của người Vương gia, sau khi mở ra, nhỏ một giọt lên tay, ông, rồi đột nhiên, sau lưng hắn hiện lên một đạo Thanh Nhãn Bạch Lang hư ảnh, ánh sáng màu xanh của đồng tử hư ảnh đại phóng, một cổ lực lượng thần bí quán chú vào trong giọt máu.

Vèo!

Giọt máu đột nhiên nhảy dựng lên, bắn lên thạch bích.

- Là hướng Tây, bọn hắn vẫn còn trong phạm vi mười vạn dặm, đi.

Một đám người lôi lệ phong hành (*quyết định nhanh chóng), sau khi ly khai Bàn Xà Đảo, bay vút về hướng Tây.

- Ngạo Thành, lần này gia tộc phái ba người các ngươi tới, có lẽ không phải chỉ để tìm người của Vương gia đấy chứ!

Ngạo Sâm rất rõ, chỉ một Vương gia nho nhỏ, tùy tiện phái một Thanh Nhãn truy tung giả là được rồi, không cần phải thoáng cái xuất động ba người.

Hắc y nhân cầm đầu Ngạo Thành nói:

- Lần này chúng ta còn một nhiệm vụ nữa, đó là thăm dò lực lực của Thác Bạt gia tộc.

- Thác Bạt gia tộc, đó cũng là quý tộc, chẳng lẽ gia tộc chuẩn bị ra tay với Thác Bạt gia tộc sao?

- Không, chỉ là tìm hiểu thôi, thực lực của Thác Bạt gia tộc che dấu vô cùng sâu.

- Còn may!

Ngạo Sâm thả lỏng một hơi, muốn tiêu diệt Thác Bạt gia tộc, trừ phi xuất động toàn bộ Ngạo gia, nhưng tiếc tộc trưởng lại là Bán Yêu Vương, bằng không, một mình hắn đủ để giải quyết Thác Bạt gia tộc rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 491: Tiểu Tử Này Tà Môn

Ước chừng bay được lộ trình ngàn dặm, Ngạo Thành ngừng lại, tiếp tục thi triển Huyết mạch truy tung thuật, phương hướng vẫn là Tây phương.

Trên đường, một người trẻ tuổi mặc lam y bay lướt qua bọn họ.

- Ồ, người này không phải là lam y kiếm khách chúng ta đụng phải ở Thanh Thạch Trấn sao?

Ngạo Sâm ánh mắt lập loè, nói với Ngạo Thành.

- Có chuyện gì?

Ngạo Thành hỏi.

Ngạo Sâm nói chuyện xảy ra ở Thanh Thạch Trấn cho Ngạo Thành

- Có cần giết hắn không, ta cảm giác người này có gì đó là lạ!

- Thực lực của hắn hẳn là cấp bậc Linh Hải Cảnh, không cần phải tự nhiên đâm ngang.

Ngạo Thành lắc đầu, Diệp Trần có thể theo còn sống đi ra từ Ngũ Độc Đại Trận, thực lực khẳng định không tệ, hắn không tin đối phương chỉ là một cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong bình thường.

Trên mặt không có bất cứ biểu lộ nào, Diệp Trần không giảm tốc độ, triệt để kéo dãn khoảng cách với đám người kia.

- Lại là bọn hắn, phương hướng của bọn hắn sao lại là chỗ đó, chẳng lẽ bọn hắn có biện pháp tìm được Vương Xà và Vương Mị sao?

- Chỉ có thể thử thời vận thôi!

Bay ra xa mấy trăm dặm, Diệp Trần đột nhiên dừng lại, lặng lẽ đi theo, thực lực của đối phương tuy rằng rất mạnh, đơn thương độc mã thì không làm gì được bọn hắn, nhưng cứu người vẫn có chút cơ hội, quan trọng nhất là, Diệp Trần có thể bảo chứng mình không chết được, thế là đủ rồi.

Không ngoài dự kiến của Diệp Trần, phương hướng đối phương bay đi đúng là Vương gia cấm địa, hơn nữa không lệch chút nào, tựa hồ đã biết rõ Vương gia cấm chính là ở hướng kia vậy.

- Chính là ở chỗ này!

Đám người Ngạo Thành Ngạo Sâm đến trên không hòn đảo, phóng mắt về phía dưới.

- Ta mang theo mấy người xuống bắt bọn hắn, các ngươi trông coi bên ngoài.

Ngạo Sâm phất phất tay, bảo bốn gã áo trắng đi cùng.

Ngạo Thành gật gật đầu, số còn lại là hai gã hắc y đội mũ rộng vành và chín tên áo trắng, có người nói:

- Mười một người các ngươi, mỗi người đứng ở một phương, trông thấy có ai tới thì giết chết bất kể lý do, mặt khác, phải di động nhiều hơn mới được, bằng vào linh hồn lực của chúng ta thì vẫn không thể nào phong tỏa hoàn toàn hòn đảo này được.

Hòn đảo này có phạm vi mấy trăm dặm, nếu xem nó như hình vuông thì.. cạnh bên lớn ước chừng năm trăm dặm, bốn cạnh cộng lại cũng chừng 2000 dặm rồi, đương nhiên, bởi vì đây là hình tròn bất quy tắc, cho nên có khả năng chỉ có 6 7 trăm dặm thôi, nếu mười hai người thủ thì... tinh thần lực hoặc linh hồn lực của mỗi người phải bao trùm hơn một trăm dặm, đừng nói chỉ có chín đền áo trắng đội mũ rộng vành, cho dù là cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không cách nào thúc dục linh hồn lực, cho dù

toàn bộ đều là Đại năng Linh Hải Cảnh cũng không thể nào khóa chặt hòn đảo này được.

- Vâng!

Mười một người phân tán ra, bay đến nơi đã định sẵn.

Ở một chỗ sâu hơn trăm dặm dưới đáy hồ, một lam sắc thân ảnh lập lòe bất định.

- Ba gã hắc y đội mũ rộng vành kia hẳn là Đại năng Linh Hải Cảnh, phạm vi phong tỏa của linh hồn lực rất lớn, mà lại có khả năng sẽ sinh ra cảm ứng với linh hồn lực của ta nữa, không cần phải mạo hiểm vô ích, những người áo trắng đội mũ rộng vành là Cường giả Tinh Cực Cảnh, linh hồn lực của ta chẳng những có thể tránh né được sự dò xét của tinh thần lực đối phương, hơn nữa nếu dò xét lại thì đối phương cũng không phát hiện được, vậy thì cứ từ phạm vi của bọn hắn mà tiến vào Cấm địa của Vương gia đi.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần nhanh chóng du động về phía trước.

Quá trình vô kinh vô hiểm, Diệp Trần dễ dàng tránh khỏi sự phong tỏa của đám người áo trắng, đi vào lối vào cấm địa của Vương gia, sau đó triển khai thân pháp, chạy như bay không chút kiêng nể gì cả, trong cấm địa có lực lượng cấm chế bao trùm, linh hồn lực không thể nào thẩm thấu vào được, người ở phía ngoài căn bản không thể nào biết được tình huống bên trong.

- Kiên trì thêm chút nữa!

Diệp Trần vẫn lo lăng Vương Xà và Vương Mị đã rơi vào tay đám ngươi kìa, dù sao thời gian đã qua thật lâu rồi.

- Hai ngươi các ngươi có thể tu đến Tinh Cực Cảnh cũng không dễ dàng, giao Huyết mạch kết tinh ra đây, ta có thể sẽ tha cho các ngươi một con đường sống.

Trong đại sảnh thạch thất rộng rãi tịch mịch, Ngạo Sâm mang theo bốn gã mặc áo trắng xuất hiện, bao lấy như hình quạt.

- Lục trưởng lão, cứ trực tiếp giết chết bọn hắn sau đó đoạt Trữ Vật Linh Giới là được rồi, cần gì phải nói điều kiện.

Một gã trong số đó khó hiểu sử dụng Chân Nguyên truyền âm nói.

- Ta sợ bọn hắn đã có chuẩn bị, dấu Huyết mạch kết tinh đi mất rồi, nếu giết bọn chúng ngươi có thể xác định tìm được Huyết mạch kết tinh sao?

Ngạo Sâm cũng không ngốc, với tư cách là Đường khẩu Lục trưởng lão của Ngạo gia, hắn không chỉ có thực lực mà còn có cả kinh nghiệm phong phú được đúc kết từ ma luyện nữa.

Vương Mị thần sắc âm trầm, trong đầu hiện lên nhiều loại ý niệm: Là Diệp Trần bán rẻ chúng ta? Bằng không, sao Ngạo gia lại có thể tìm được nơi này, phải chăng quá mức xảo hợp rồi! Không đúng, Diệp Trần sao lại phải bán đứng chúng ta, thực lực của hắn hơn xa mình và Vương Xà, không cần phải cố ý rời khỏi Cấm địa của Vương gia , sau đó đi báo cho những người khác, một mình hắn đã đủ để giải quyết chúng ta rồi mà. "

- Hẳn là bí pháp bất truyền của Ngạo gia a!

Nghĩ đến việc mình hoài nghi Diệp Trần, Vương Mị có chút áy náy.

- Huyết mạch kết tinh không bao giờ có chuyện giao cho các ngươi đâu, nằm mơ!

Vương Xà con mắt đỏ bừng, sau lưng hiện lên hư ảnh khổng lồ của Lục Đầu Xà.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Một gã mặc áo trắng hét lên chói tai, hắn cũng không triệu hoán ra hư ảnh Thanh Nhãn Bạch Lang, trực tiếp đánh ra một chưởng, chưởng kình lành

lạnh phóng tới Vương Xà.

- Cẩn thận!

Vương Mị chặn trước người Vương Xà, thay hắn đỡ một chưởng này.

Phanh!

Đại sảnh trong thạch thất phảng phất như bị bạo tạc, khí lưu cuồng bạo bắn tứ tán, khiến cho cả Vương Mị và Vương Xà đều bị đánh bay ra ngoài.

- Mị tỷ, ngươi không có việc gì chứ!

Bên ngoài hơn trăm mét, Vương Xà trông thấy khóe miệng Vương Mị tiết ra máu tươi.

Vương Mị lắc đầu

- Ta không sao!

Nhiều năm tu luyện, Vương Mị đã từ cảnh giới Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ tăng lên đến Tinh Cực Cảnh trung kỳ, một khi triệu hồi ra Lục Đầu Xà hư ảnh thì đủ để chống lại Cường giả Tinh Cực Cảnh, tu vi của người mặc áo trăng mang mũ rộng vành tuy là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, nhưng hắn cũng không có triệu hồi ra Thanh Nhãn Bạch Lang hư ảnh, thực lực so với Vương Mị đã toàn lực ứng phó thì cũng không mạnh hơn bao nhiêu cả.

- Nồng độ huyết mạch Lục Đầu Xà, cũng không tệ.

Ngạo Sâm lộ ra vẻ tiếc hận, nếu như đối phương là hậu đại của Ngạo gia thì tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm rồi.

Vương Mị cẩn thận nhìn Ngạo Sâm, bảo vệ Vương Xà ở sau lưng.

Lắc đầu, Ngạo Sâm tiến về phía trước một bước, điềm nhiên nói:

- Các ngươi đã không muốn giao ra Huyết mạch kết tinh, vậy thì cũng

đừng trách ta không từ thủ đoạn, tới.

Cánh tay co rụt lại, Vương Mị thân bất do kỷ bị hấp tới, không có bất kì sức phản kháng nào cả.

Xùy~~! Nhưng vào đúng lúc này, lại có một đạo kiếm khí bắn nhanh tới, chặt đứt hấp lực.

- Người nào?

Ngạo Sâm chỉ cảm thấy hoa mắt, một lam sắc thân ảnh bỗng nhiên hiện ra, kéo Vương Mị trở về.

- Diệp đại ca!

Vương Xà vui mừng quá đỗi.

Ánh mắt khóa chặt Ngạo Sâm lại, Diệp Trần lạnh nhạt nói:

- Yên tâm, ta sẽ dẫn các ngươi ly khai.

- Là ngươi!

Ngạo Sâm nhận ra Diệp Trần, đồng thời lúc âm thầm hối hận vì đã không sớm ra tay đánh chết đối phương thì trên mặt hắn cũng lộ ra thân sắc cười nhạo.

- Chỉ bằng ngươi sao, nếu đã đến, thì đừng đi nữa!

Hộ thể Chân Nguyên nứt vỡ, hóa thành từng mảnh kiếm quang, Diệp Trần phân biệt bắt lấy Vương Xà và Vương Mị, khẽ quát một tiếng

- Đi!

XÍU... UU!!

Ba người biến mất trong thông đạo.

Ngạo Sâm thần sắc trì trệ, quát:

- Chạy đi đâu.

Ông một tiếng, sau lưng Ngạo Sâm hiện lên Thanh Nhãn Bạch Lang hư ảnh, cả người hắn như hóa thành một đoàn bạch quang, nhanh chóng đuổi theo sau.

Song phương một trước một sau, chạy như bay trong thông đạo của Cấm địa của Vương gia , chỉ qua chốc lát, Diệp Trần đã đến lối ra, lao nhanh xuống chỗ sâu trong hồ.

Ngạo Sâm tức giận, quay đầu lại lớn tiếng nói:

- Bốn người các ngươi đi nói chuyện này cho bọn hắn biết

Nói xong, vô cùng lo lắng đuổi theo Diệp Trần.

Trên không hòn đảo.

- Cái gì? Được người khác cứu đi rồi sao, là lam y kiếm khách kia à.

Sắc mặt của Ngạo Thành bỗng trở nên khó coi, Ngạo Sâm trước kia đã đề nghị hắn chặn giết Diệp Trần nhưng hắn không đáp ứng, hiện giờ hai hậu đại của Vương gia lại bị Diệp Trần cứu đi, không thể nghi ngờ là đã cho hắn một cái tát thật đau.

- Những ngươi khác ở nguyên đây, hai người các ngươi theo ta.

Sau khi thi triển Huyết mạch truy tung thuật xác định phương hướng của Vương Xà và Vương Mị, Ngạo Thành mang theo hai gã hắc y đội mũ rộng vành đuổi theo.

'Rầm Ào Ào'!

Tiếng phá nước vang lên, kiếm quang lao ra, mơ hồ có thể thấy trong kiếm quang có ba nhân ảnh trong đó.

Không lâu sau đó, lại có một đạo nhân ảnh vọt ra, tốc độ chậm hơn kiếm quang không ít, bất quá trong khoảng thời gian ngắn thì không thể cắt đuôi được.

- Đứng lại đó cho ta!

Ngạo Sâm đánh ra một trảo, trảo ảnh bay tán loạn.

XÍU... UU!!

Kiếm quang giống như một con cá nghịch ngợm, xuyên thẳng qua trảo ảnh trùng điệp, không bị tổn thương chút nào cả.

- Đây là bí pháp gì, cấp độ Tinh Cực Cảnh có thể đạt đến tốc độ gấp mười mấy lần âm thanh sao.

Ngạo Sâm rất phẫn nộ đồng thời lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bình thường thì Cường giả Tinh Cực Cảnh có thể đạt đến tốc độ gấp năm lần âm thanh đã rất mạnh rồi, sáu gấp bảy lần vận tốc âm thanh là loại cường giả Tinh Cực Cảnh cực hạn có thân pháp cực kì cao minh, về phần một số thiên tài khủng bố có thể vượt cấp khiêu chiến Linh Hải Cảnh thì cũng không thể nào tăng tốc độ của mình lên đến gấp ngoài 10 lần tộc độ âm thanh được, nhiều lắm cũng chỉ gần 10 lần thôi, nhưng Diệp Trần lại vượt quá sự nhận thức của hắn.

- Hừ, Chân Nguyên của ta so với ngươi thì hùng hậu hơn nhiều, xem ngươi có thể chống đỡ được đến khi nào.

Ngạo Sâm không tin Diệp Trần có thể kiên trì được lâu, Chân nguyên của Linh Hải Cảnh cho dù có thấp thì cũng không phải cấp độ Tinh Cực Cảnh có thể vượt qua được.

Một ngày một đêm qua đi.

Diệp Trần đã mang theo hai người bay suốt 90 vạn dặm, kéo dãn khoảng cách với Ngạo Sâm hơn ngàn dặm, bất quá hắn cũng không dừng lại, đám

ngươi kia có thể tìm được Cấm địa của Vương gia cũng không phải là ngẫu nhiên, nói không chừng là có bí ẩn gì đó.

Trên thực tế, khoảng cách giữa Ngạo Sâm và Diệp Trần cũng không phải chỉ có một ngàn dặm mà là hai ngàn dặm, bởi vì không thể đuổi kịp Diệp Trần nên hắn đành phải đứng nguyên tại chỗ chờ Ngạo Thành đuổi theo! Chỉ có Huyết mạch truy tung thuật của Ngạo Thành mới có thể xác định được phương vị của Vương Xà và Vương Mị thôi.

- Không được, trước tiên thay phi hành khôi lỗi đã!

Diệp Trần đã thật sự không chịu nổi nữa, hắn không phải là Đại năng Linh Hải Cảnh, phi hành cực tốc trong một ngày một đêm mang lại cho hắn gánh nặng rất lớn, nếu không phải đã tu thành Bán Linh Khu thì căn bản không thể nào chịu được đến giờ.

Tốc độ của phi hành khôi lỗi là gấp 10 lần vận tốc âm thanh, Diệp Trần muốn xem bọn người Ngạo Sâm có đuổi theo kịp hay không, nếu đuổi không kịp thì nói rõ không có việc gì cả, cứ tìm một chỗ trốn là được, còn nếu đuổi kịp thì vấn đề lớn rồi, đối phương rõ ràng có được bí pháp truy tung.

Chưa đến một phút đồng hồ, Diệp Trần đã phát hiện ra bóng dáng của Ngạo Thành và Ngạo Sâm.

Sắc mặt trầm xuống, Diệp Trần nói với Vương Xà và Vương Mị:

- Nếu ta đoán không sai thì bọn hắn có thể thông qua bí pháp trung tung để tìm ra hai người các ngươi.

- Vậy giờ phải làm sao?

Vương Xà vội la lên.

- Không còn cách nào cả, chỉ có thể liều mạng gồng mình thôi.

Diệp Trần kỳ thật có thể đến Nam La Tông, có tông chủ Long Mộ Vân

của Nam La Tông ở đó thì có thể bình yên vô sự rồi, nhưng chớ quên, đối phương là Ngạo gia, Ngạo gia là Vương tộc, tương đương với Ngũ phẩm tông môn, Diệp Trần không thể cứ có việc gì là đến tìm Nam La Tông và Long Thần Thiên Cung làm chỗ dựa được, chưa nói đến làm như vậy còn có khả năng mang lại phiền toái cho Long Thần Thiên Cung nữa.

Thu hồi phi cầm khôi lỗi, Diệp Trần tiếp tục thi triển Kiếm Quang Phi Hành Thuật.

Trong quá trình phi hành, Diệp Trần tâm phân lưỡng dụng, bắt đầu tu luyện Bất Tử Chi Thân.

Vốn dưới tình huống vận chuyển Chân Nguyên thì không thể nào tu luyện bí pháp khác, nhưng vận chuyển Chân Nguyên và tu luyện Bất Tử Chi Thân không có bất kì xung đột nào cả, thứ mà Bất Tử Chi Thân vận dụng không phải Chân Nguyên, mà là linh hồn lực, dùng linh hồn lực để kết thành linh hồn ấn ký, khắc lên huyết nhục.

Lại một ngày một đêm qua đi, một đoàn người ly khai khỏi phạm vi Tinh Vực Hồ, đi vào Phiêu Miểu Tuyết Vực.

- Không có khả năng, sao hắn lại có thể duy trì lâu như vậy được.

Ngạo Sâm và Ngạo Thành lại lần nữa bị bỏ một khoảng xa, nếu không phải có Huyết mạch truy tung thuật thì đã sớm mất dấu rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 492: Tuyết Chi Kiếm Tông

Ngạo Thành âm trầm nói:

- Mới hai ngày, ta cũng không tin hắn có thể sống quá năm ngày.

- Tiểu tử này tà môn, hi vọng đúng như ngươi nói...

Kiếm quang vạch phá chân trời, không giảm mảy may.

"Trước đó không lâu linh hồn ấn ký đã thành công khắc lên ngũ tạng, giờ ngay cả lục phủ cũng đã lạc ấn thành công rồi, tiếp theo bắt đầu lạc ấn tứ chi, tứ chi một khi thành thì đệ nhất trọng Huyết Nhục Dũ Hợp này đã có chừng tám phần hỏa hầu rồi, không sợ không đủ lực bền bỉ. "

Có lẽ vì tình huống nguy cấp nên tốc độ Diệp Trần tu luyện Bất Tử Chi Thân nhanh hơn gấp mấy chục lần, cứ như là ngồi trên hỏa tiễn vậy.

- Diệp đại ca thật mạnh!

Bị Diệp Trần một tay mang theo, bay vút vô cùng nhanh chóng, sự sùng bài của Vương Xà đối với Diệp Trần đã lên đến tột đỉnh, phải biết rằng người truy giết bọn hắn không phải là Cường giả Tinh Cực Cảnh, mà là bốn gã Bán yêu Linh Hải Cảnh, dưới sự đuổi giết của bốn gã bán yêu Linh Hải Cảnh Diệp Trần cũng có thể dẫn theo bọn hắn bỏ chạy cả hai ngay, loại thủ đoạn này, đã không thể nào tưởng tượng được nữa, vượt quá sự tưởng tượng của Vương Xà rồi.

Nếu nói lúc trước Vương Xà vẫn chỉ là một tiểu tử mới ra đời, thì hắn giờ đây đã là một Bán yêu thiên tài mới xuất hiện, cũng không phải thấy ai liền sùng bái người nấy, sự sùng bái của hắn đối với Diệp Trần không có bất kỳ tạp chất, cũng không có bất kỳ sự phù phiếm nào cả, rất thuần túy.

Vương Mị cũng rất giật mình, vốn nàng cũng không ôm hi vọng quá lớn với Diệp Trần, bản thân cũng không có hi vọng gì quá xa vời, dù sao lực thực của địch và ta cũng cách nhau quá xa, không phải là cùng một cấp bậc, cho dù mình có giãy dụa kiểu gì thì cũng không thể làm được gì, dứt khoát thản nhiên đối mặt thì hơn.

Hiện giờ nàng đã không nghĩ vậy nữa, nàng có cơ hội sống sót, mà người có thể khiến nàng sống sót chính là Diệp Trần.

XÍU... UU!!

Kiếm quang giống như cực quang lướt trong hư vô, mỗi một lần lập loè, đều vọt đi được hơn mười dặm, là một cái chớp mắt mười dặm chính thức.

Đội ngũ đuổi giết đằng sau chi làm hai nhóm.

Một nhóm là Ngạo Sâm và Ngạo Thành, bọn hắn đã bị Diệp Trần bỏ xa phía sau hơn mười vạn dặm, thủy chung vẫn không thể nào đuổi kịp được.

Một nhóm khác là hai gã hắc y đội mũ rộng vành, bọn hắn tuy rằng cũng là Bán yêu Linh Hải Cảnh nhưng nếu so với Ngạo Sâm và Ngạo Thành thì kém không ít, cách xa trọn vẹn hơn sáu nghìn dặm, cũng may hai người này cũng biết được Huyết mạch truy tung thuật cho nên không đến mức mất phương hướng.

- Ngạo Trùng, tu vi của tên này thật là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong? Đuổi hai ngày hai đêm cũng không thể đuổi kịp

Mặt của tên hắc y đội mũ rộng vành nói chuyện lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi

- Hừ, tên đó rõ ràng dám đối nghịch với Ngạo gia chúng ta, đợi đến khi bắt được hắn, nhất định phải để cho hắn nếm thử tư vị sống không bằng chết mới được.

Tên hắc y tên là Ngạo Trùng oán hận nói.

- Ta cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, đối phương đã dám đối nghịch với Ngạo gia chúng ta thì nói không chừng sẽ có chỗ dựa nào đó, thế lực bình thường sao có thể xuất hiện thiên tài đáng sợ như thế được.

- Sợ cái gì, Ngạo gia chúng ta là Vương tộc, cho dù là Ngũ phẩm tông môn cũng phải cho chúng ta mặt mũi, giết không được hắn, thì cứ mang hắn về tra tấn một phen cũng không ai dám nói gì cả.

Khí trời của Phiêu Miểu Tuyết Vực rất lạnh, dù thân ở trên không trung, cũng có thể cảm giác được khí lưu rét lạnh cứ như là băng đao cắt tới.

- Ngồi lên đây!

Lấy ra phi cầm khôi lỗi, Diệp Trần tung người ngồi lên trên.

- Diệp đại ca, đây là thượng phẩm khôi lỗi sao?

Tâm tình của Vương Xà buông lỏng rất nhiều, năm đó Diệp Trần một đường bảo hộ hắn đến Vương gia Bàn Xà Đảo, hôm nay Diệp Trần lại đang bảo hộ bọn hắn, đối với hắn mà nói thì Diệp Trần vừa giống như ca ca, lại vừa giống như trưởng bối, mang đến cho hắn cảm giác rất an toàn.

Diệp Trần gật gật đầu

- Đây là do ta đạt được từ trong một di tích.

Nói xong, không hề mở miệng nữa, nhắm mắt ngồi xuống.

Liều mạng bay trong hai ngày hai đêm, Diệp Trần đã nuốt không ít đan dược bổ sung Chân Nguyên, hiện tại Chân Nguyên đã bắt đầu đục ngầu, pha lẫn tạp chất rồi, đan dược dù sao cũng là ngoại vật, dùng nhiều thì chắc chắn sẽ có nhiều tác dụng phụ, nếu không tiêu trừ tác dụng phụ này thì sẽ rất nguy hiểm.

Chân Nguyên dựa theo lộ tuyến đồ của đệ thập tứ trọng Thanh Liên Kiếm Quyết vận chuyển, Diệp Trần luyện hóa từng tia tạp chất, khôi phục lại

sự tinh thuần cho Chân nguyên.

- Trông thấy hắn rồi, quả nhiên, tổng sản lượng Chân Nguyên của hắn vẫn là cấp độ Tinh Cực Cảnh, không thể nào hùng hậu bằng chúng ta được.

Một phút đồng hồ qua đi, Ngạo Sâm và Ngạo Thành dần dần đuổi theo, trên đường bọn hắn chỉ nút qua một viên thuốc, không chịu chút ảnh hưởng nào cả

- Chúng ta nhất cổ tác khí (*) tiến lên đi.

(*) NHẤT CỔ TÁC KHÍ: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Ngạo Thành sợ đêm dài lắm mộng, bất chấp khả năng kinh mạch có thể sẽ bị hao tổn, Chân Nguyên vận chuyển đến một tốc độ siêu hạng

Hai người lập tức đuổi gần đến nơi, Vương Xà và Vương Mị trở nên kinh hoảng.

- Đừng lo lắng.

Gương mặt của Diệp Trần như tượng điêu khắc, không lộ ra bất kì biểu lộ nào cả, theo câu nói của hắn rơi xuống, đằng sau phi cầm khôi lỗi toát ra hai ống thép, trong đó phần cuối của ống sắt có quang điểm màu da cam được thắp sáng lên, quang điểm càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành một khỏa quang cầu.

Oanh!

Một chùm ánh sáng được phóng ra ngoài, hóa thành một đạo ánh sáng đỏ tươi.

- Không tốt, nhanh tránh đi!

Tốc độ của Ngạo Thành và Ngạo Sâm quá nhanh, nhanh chóng đã tiếp cận loài phi cầm khôi lỗi, mà phi cầm khôi lỗi bắn bọn hắn một pháp, tương đương với hai vật thể bay cực nhanh đụng vào nhau, yêu cầu đối với lực phản ứng được đề cao lên gấp hai lần, đừng nói là bọn hắn bị bất ngờ không kịp đề phòng, cho dù có chuẩn bị đi nữa thì cũng chưa chắc có thể tránh thoát toàn bộ.

Phanh!

Ánh sáng nổ tung, tốc độ của hai người giảm mạnh.

- Chỉ là lực công kích cấp độ Tinh Cực Cảnh cực hạn, nhưng trớ trêu thay, tốc độ công kích lại nhanh hơn so với chúng ta.

Ngạo Sâm chẳng thèm để ý đến uy lực của khôi lỗi pháo, nhưng tốc độ công kích của khôi lỗi pháo lại khiến hắn vô cùng căm tức, song phương cách xa nhau ba bốn mươi dặm cũng có thể một kích tất trúng.

- Chúng ta tách ra đi, xem thử hắn có thể làm trò gì nữa.

Ngạo Thành đề nghị.

- Tốt!

Vèo hai tiếng, hai người một trái một phải, kéo dãn khoảng cách với nhau ra, nếu thế thì ánh sáng bạo tạc cũng không thể nào ảnh hưởng đến cả hai người được.

Linh hồn lực của Diệp Trần vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của hai người, thấy bọn họ phân ra thì bắn ngón tay, báo hình phi hành khôi lỗi liền hiện ra

- Phi hành khôi lỗi này giao cho hai người các ngươi khống chế, cứ đánh hăng vào cho ta.

Vương Xà và Vương Mị cảm thấy rất hứng thú với phi hành khôi lỗi,

liền vội vàng gật đầu.

Oanh! Oanh!

Một chùm ánh sáng bắn ra ngoài, tốc độ nhanh như chớp.

- Hỗn đãn, chúng ta đều bị công kích

Ngạo Sâm và Ngạo Thành chật vật không chịu nổi, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, không thể khống chế được tiết tấu, trước kia bọn hắn không phát động công kích với Diệp Trần là vì nếu trên đường đi mà phát động công kích thì... sẽ ảnh hưởng đến tốc độ, hiện giờ lại không thể không phản kích, nếu không cứ tiếp tục như vậy, cả đời cũng đừng mong đuổi theo.

- U Lang Chi Trảo!

Tay phải của Ngạo Sâm và móng vuốt của Thanh Nhãn Bạch Lang hư ảnh đồng thời vươn ra, vô số móng vuốt nhọn hoắc lục sắc bắn nhanh ra ngoài, vân hải cũng bị xé rách ra.

- Liệp Sát Tỏa Liệm!

Ngạo Thành tu luyện chính là Kim hệ Chân Nguyên, bàn tay lưu chuyển Chân Nguyên, bắn ra hai xiềng xích thanh hồng sắc, xiềng xích giống như thực chất, phát ra âm vang nổ mạnh, hỏa tinh văng ra ngoài cuốn lấy ba người Diệp Trần.

- Thu!

Diệp Trần lăng không nhảy lên, mỗi tay một người, bắt được Vương Xà và Vương Mị, hai cái phi hành khôi lỗi cũng bị hắn thu vào trong Trữ Vật Linh Giới

XÍU... UU! một tiếng, kiếm quang như xé trời, xuyên thẳng qua trảo ảnh và xiềng xích.

Nhìn thấy một màn này, Ngạo Sâm và Ngạo Thành suýt chút nữa đã tức

đến phun máu, thật sự quá đáng giận, đuổi cũng đuổi không kịp, đánh cũng đánh không lại.

- Hai tên này không biết định đuổi đến khi nào nữa?

Trên thực tế, Diệp Trần cũng đã vô cùng mỏi mệt, trong nửa canh giờ ngắn ngủi chỉ có thể luyện hóa được năm sau thành tạp chất, Chân Nguyên không tinh thuần bằng trước kia, nếu cứ tiếp tục như vậy, tốc độ của hắn sẽ càng ngày càng chậm, cuối cùng là bị hai người đuổi đến nơi.

Nhìn nhìn Vương Xà và Vương Mị, Diệp Trần nhẹ thở ra một ngụm trọc khí, nếu như vứt bỏ hai người này, xác xuất bỏ chạy thành công của hắn là 100%, cho dù không trốn được, thì hai tên gia hỏa kia cũng chưa hắn có thể làm gì được hắn, Kiếm Bộ của hắn cũng không phải để làm cảnh.

- Hiện giờ bọn hắn có lẽ rất muốn sống!

Vứt bỏ ý niệm vứt bỏ hai người chợt lóe lên trong đầu, Diệp Trần hạ quyết tâm, muốn dẫn hai người tìm đường sống, cho bọn hắn một cơ hội sống sót.

Bất tri bất giác, ba người đã tới trên không của dãy băng sơn hùng vĩ.

Trên băng sơn có rất nhiều cung điện, cung điện phiêu dật xuất trần, bóng người lui tới hối hả, mang đến cho người khác một mảnh cảnh tượng phồn vinh.

- Sư phụ, chiêu thức công kích của Băng Tuyết Kiếm Vực - Kiếm Vực Trảm, ta vẫn còn một chút nghi vấn, người có thể giảng giải lại cho ta một chút được không.

Trên đỉnh băng sơn, một lãnh diễm thiếu phụ và một nữ tử tuyệt mỹ đứng trên đó, tuyệt mỹ nữ tử kia lại chính là Phượng Yên Nhu.

Lãnh diễm thiếu phụ thản nhiên nói:

- Nói cũng không được gì, để ta thi triển một lần cho ngươi xem!

- Đa tạ sư phụ.

Phượng Yên Nhu trừng to mắt, mắt không nháy lấy một cái nhìn chằm chằm vào lãnh diễm thiếu phụ, sư phụ của nàng cũng không phải là ai mà mà chính là điện chủ của Phiêu Tuyết Điện - Tuyết Chi Kiếm Tông, nhân vật cấp Tông sư, trong số toàn bộ nhân vật cấp Tông sư ở Chân Linh đại lục cũng có tên tuổi rất lớn.

- Nhìn kĩ đây!

Tuyết Chi Kiếm Tông hơi chút dừng lại, quanh thân xuất hiện vô số kiếm quang, kiếm mang đầu đuôi tương liên, tầng tầng lớp lớp, phảng phất như thiết cầu do vô số chuôi kiếm tạo nên, so với Băng Tuyết Kiếm Vực của Phượng Yên Nhu thì đâu chỉ mạnh hơn gấp 10 lần, tối thiểu cũng gần trăm lần.

- Trảm!

Trong tay xuất hiện một thanh Băng kiếm do Băng Hệ Chân Nguyên ngưng kết thành, Tuyết Chi Kiếm Tông chém một kiếm về phía không trung

Bá!

Kiếm quang quanh thân thoáng cái bị rút sạch, một dải thất luyện lãnh bạch sắc xông lên phía trên, dải thất luyện này, dài đến chín ngàn trượng, phảng phất như có thể xé nát cả bầu trời vậy.

Vân hải hóa thành từng hạt băng rơi vãi khắp nơi, cả bầu trời phía trên vân hải đều bị lộ ra ngoài.

Phượng Yên Nhu chậm rãi thở ra một hơi, mỗi lần nhìn thấy sư phụ ra tay, nàng đều thập phần rung động, tên tuổi của Tuyết Chi Kiếm Tông cũng không phải là nói chơi

- Ồ, sư phụ, trên kia có một màn đuổi giết, người phía trước có vẻ rất quen, khí tức này? Là Diệp Trần!

Diệp Trần bị kiếm quang bao vào trong, mắt thường căn bản không thể nào nhìn thấu được, nhưng khí tức được toát ra Phượng Yên Nhu thoáng cái nhậnđược.

- Hắn chính là Diệp Trần, kinh thế thiên tài của Vũ Đạo Trà Hội lần này sao ?!

Tuyết Chi Kiếm Tông hơi kinh ngạc, theo nàng thấy thì, thành tựu sau này của Diệp Trần không thể hạn lượng được, ở cấp độ Tinh Cực Cảnh đã có được kiếm ý cấp tông sư, đây là chuyện trước giờ nàng chưa từng nghĩ qua, trước kia cũng chưa từng phát sinh qua, có thể nói, ghi chép về mặt kiếm đạo của Diệp Trần chính là đệ nhất từ xưa đến nay, sau này cũng chưa chắc có người có thể đánh vỡ được

- Sư phụ, không bằng ngươi ra tay cứu hắn một lần đi, kết giao với thiên tài như vậy, đối với Phiêu Tuyết Điện chúng ta cũng là một chuyện tốt.

Phượng Yên Nhu nhìn về phía Tuyết Chi Kiếm Tông.

Tuyết Chi Kiếm Tông đang muốn đáp ứng, bỗng nhiên ánh mắt ngưng trệ, nhanh chóng nhìn chằm chằm vào sau lưng hai ngươi kia, sau lưng của họ chính là Thanh Nhãn Bạch Lang hư ảnh.

- Không được, cứu hắn, sẽ mang đến phiền toái cho Phiêu Tuyết Điện chúng ta.

Tuyết Chi Kiếm Tông một ngụm bác bỏ.

- Vì sao?

Phượng Yên Nhu khó hiểu.

- Hai người đuổi giết hắn không đơn giả, Ngũ phẩm tông môn cũng

không muốn trêu chọc, bọn họ là người của Ngạo gia, trong Ngạo gia thì nhân vật cấp Tông sư có năm ngươi, có lẽ còn nhiều hơn nữa..., ngươi cho rằng Phiêu Tuyết Điện có tư cách chống lại sao.

Tuyết Chi Kiếm Tông rất muốn cứu Diệp Trần, nàng có thể tưởng tượng được thành tựu ngày sau của Diệp Trần lớn bao nhiêu, trở thành Kiếm Vương cũng chưa hẳn là không có khả năng, nhưng giờ không thể cứu được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 493: Viên Hầu Hình Người.

- Năm nhân vật cấp Tông sư!

Phượng Yên Nhu im lặng, sự cường đại của nhân vật cấp Tông sư, không người nào không biết, nàng tuy rằng nhận thức sư phụ Tuyết Chi Kiếm Tông rất cường đại, chống lại bất kỳ một nhân vật cấp Tông sư nào cũng không cần phải e ngại, nhưng một người không được, vậy hai người thì sao? Năm người thì thế nào?

- Chúng ta trở về! Hắn sẽ không dễ dàng gặp nạn như vậy đâu! Nếu không cũng không có khả năng trốn đến bây giờ.

Tuyết Chi Kiếm Tông lắc đầu, xoay người ly khai.

- Một kiếm vừa rồi, thật mạnh, là Băng Chi Áo Nghĩa!

Một kiếm của Tuyết Chi Kiếm Tông tuy rằng không mở ra Kinh Diễm Thiên, nhưng Diệp Trần biết rõ, đây là do đối phương cố ý khắc chế, tựa hồ như đang biểu thị cho người nào đó xem vậy, nếu không uy lực của một kiếm này, đừng nói là Kinh Diễm Thiên, cho dù là Thái Cực Thiên cũng có thể bị xé mở.

- Nơi này là phạm vi thế lực của Phiêu Tuyết Điện, người chém ra một kiếm này hẳn là điện chủ của Phiêu Tuyết Điện - Tuyết Chi Kiếm Tông a!

Ngạo Sâm ngưng trọng nói.

Ngạo Thành gật gật đầu

- Là Tuyết Chi Kiếm Tông không thể nghi ngờ, khó trách có người nói nàng có thể xếp vào top 5 trong số các Kiếm Tông, uy lực của một kiếm này,

có thể trọng thương nhân vật Tông Sư Cấp bình thường rồi.

- Chỉ cần không cản trở chúng ta là được, nếu không nhân vật Tông Sư Cấp của Ngạo gia ta cũng không phải ăn chay đâu.

Hai người chỉ là có chút cảm thán sự cường đại của Tuyết Chi Kiếm Tông, nhưng không kiêng kị chút nào cả, dù sao bọn hắn chỉ lướt qua trên không của Phiêu Tuyết Điện thôi.

Hướng nam của Phiêu Miểu Tuyết Vực, là biên giới của đại lục, nếu tiếp tục phi độn, sẽ đi vào phía trên Vô Tận Hải.

So sánh với Chân Linh Đại Lục, Vô Tận Hải quả thật là vô tận, ai cũng không biết Vô Tận Hải có điểm cuối hay không, điểm cuối liệu có phải là biên giới của thế giới này hay không cả.

Nếu như nói Chân Linh Đại Lục là đã biết, vậy thì Vô Tận Hải chính là không biết, hệ số nguy hiểm tuyệt đối vượt qua cái phía trước.

Một trong những thứ nguy hiểm của Vô Tận Hải chính là hải dương yêu thú, gọi tắt là Hải Thú.

Chân Linh Đại Lục yêu thú có hạn, Hải Thú của Vô Tận Hải lại vô hạn, nếu Chân Linh Đại Lục có thể sinh ra một đầu Yêu Vương, vậy thì số Yêu Vương mà Vô Tận Hải sinh ra nhiều hơn vô số lần, đương nhiên, bởi vì Vô Tận Hải quá lớn, bình thường có tìm cũng không thấy được.

Lần đầu tiên đến Vô Tận Hải, Diệp Trần cũng cảm giác được gió ở đây thật lớn, lớn đến nổi có thể quét bay võ giả Bão Nguyên Cảnh, một ít nơi cuồng phong dày đặc, khí lưu rõ ràng tạo thành phong nhận, những lưỡi phong nhận này nhanh như thiểm điện, sinh ra tiếng xé gió bén nhọn, ngoại trừ những thứ đó ra, thủy nguyên khí trên không Vô Tận Hải dị thường dày đặc, ngưng kết thành những ‘ giọt nước" có giọt nước chỉ lớn chừng hạt gạo, phản xạ ra hào quang óng ánh, có giọt nước so với một tòa núi nhỏ còn lớn hơn, lơ lửng trên không trung, chậm rãi di động.

Đùng!

Một đạo thiểm điện đột nhiên từ trong giọt nước bổ ra, chói mắt đến cực điểm.

Diệp Trần không nghĩ đến giọt nước sẽ bắn ra tia chớp về phía hắn, không kịp né tránh, chỉ nâng tay trái lên, phóng ra một đạo kiếm khí tiêu diệt tia chớp.

Trên đường đi, Diệp Trần nhiều lần lọt vào sự tập kích của tia chớp, cũng may sau khi có chuẩn bị thì việc tránh né cũng không khó lắm.

Sau đó, Diệp Trần chứng kiến một màn kinh người, lập tức khi một đầu phi cầm yêu thú bị tia chớp đánh trúng, giọt nước liền nhào tới vây thi thể của nó lại, chậm rãi phân giải, hấp thu chất dinh dưỡng của nó.

- Chẳng lẽ những giọt nước này là ý thức của tự nhiên sao?

Diệp Trần thầm than sự kỳ diệu của Vô Tận Hải.

Phía sau chừng năm sáu mươi dặm, Ngạo Thành và Ngạo Sâm giống như giòi trong xương, đuổi sát không buông

- Đã năm ngày năm đêm rồi, tên này làm bằng sắt hay sao thế?

Đây là lần đầu tiên Ngạo Sâm cảm thấy có chút nhụt chí, việc này đối với người của Ngạo gia được thừa kế huyết mạch Thanh Nhãn Bạch Lang mà nói, quả thật là không thể nào tưởng tượng nổi.

Sói, là một loài động vật cực kì cứng cỏi, sẽ không đơn giản buông tha cho một việc gì đó.

- Ngạo Sâm, không được vứt bỏ.

Tâm tính của Ngạo Thành so với Ngạo Sâm thì cao hơn không ít, đương nhiên hắn Thãnh Nhãn truy tung giả, nếu không có sự kiên nhẫn thì không được.

Ngạo Sâm cười khổ nói:

- Vô Tận Hải nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, chẳng lẽ chúng ta phải một mực đuổi theo sao, tiểu tử này quyết tâm muốn chơi với chúng ta đến cùng đấy.

- Nói không chừng sau một khắc nữa là đã thành công rồi, chậm rãi chờ cơ hội đi.

Ngạo Thành biết rõ Ngạo Sâm nói không phải là không có đạo lý, nhưng trước khi gặp phải trở ngại liền buông tha cho mục tiêu, đó không phải là tác phong của hắn, cũng không phải là tác phong của Thanh Nhãn trung tung giả, việc này đối với võ đạo của hắn có ảnh hưởng rất lớn.

- Diệp đại ca, người có mệt không!?

Vương Xà ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần lắc đầu.

- Không việc gì!

Ở trong Mê Vụ Cấm Khu, Diệp Trần đã liên tục tìm đường ra trong mấy tháng, dưới loại tình huống không có hy vọng đó, hắn đều có thể vượt qua được, lần này sao lại không thể kiên trì chứ, hơn nữa cực tốc chạy đi trong năm ngày năm đêm này cũng không phải là không có thu hoạch, ngoại trừ lục phủ ngũ tạng, hắn đã thành công khắc linh hồn ấn ký lên trên chân trái, chỉ thiếu chút nữa thì đùi phải cũng đã lạc ấn thành công rồi.

Bất quá, Diệp Trần tuy rằng không có việc gì, nhưng không thể không thừa nhận, khoảng cách của song phương đang dần bị thu hẹp lại, ngày đầu tiên, Diệp Trần có thể bỏ xa đối phương ra gần hai nghìn dặm, ngày hôm sau thì hơi kém một chút, bỏ xa được chừng một ngàn bảy tám trăm dặm, ngày thứ ba là hơn một ngàn ba trăm dặm, ngày thứ tư giảm xuống còn tám trăm dặm, ngày thứ năm nhiều nhất chỉ có thể kéo ra ba trăm dặm, ngày thứ sáu

đã không còn chống đỡ nổi nữa, khoảng cách song phương ngay cả trăm dặm cũng không đến, chỉ chừng 50~60 dặm, linh hồn lực lập tức sẽ cảm ứng được đối phương.

- Hiện giờ độ tinh khiết của tinh nguyên trong cơ thể ta, phỏng chừng ngay cả ba thành trước kia cũng không đạt được a!

Thanh Liên chân nguyên sau khi tu luyện tới đệ thập tứ trọng, vô cùng tinh thuần, hiện giờ tổng sản lượng chân nguyên của Diệp Trần cũng không giảm, nhưng độ tinh khiết của nhiều nhất chỉ bằng với Thanh Liên Kiếm Quyết đệ cửu trọng, cũng may Kiếm Quang Phi Hành Thuật là căn cứ vào tốc độ công kích sáng tạo ra, khi được tạo ra, yêu cầu đối với độ tinh khiết của chân nguyên cũng không cao lắm, không thể không nói, người có độ tinh khiết chân nguyên cao, tốc độ công kích hơn người có độ tinh khiết chân nguyên thấp rất nhiều, nếu không Diệp Trần gặp phải đại năng Linh Hải Cảnh, còn đánh cái rắm gì nữa.

Đương nhiên, độ tinh khiết của chân nguyên thấp thì cũng có ảnh hướng đến tốc độ, chỉ có điều không rõ ràng như vậy mà thôi.

Năm mươi dặm!

Ba mươi dặm!

Mười dặm!

Ngay khi Vô Tận Hải vừa chào đón bình mình, khoảng cách của song phương gần đến trước nay chưa từng có, lộ trình chỉ có mười dặm, đối với người bình thường mà nói, mười dặm đường có lẽ sẽ phải đi một thời gian ngắn, nhưng đối với Ngạo Thành và Ngạo Sâm mà nói, mười dặm chỉ là trong một lần nháy mắt, nếu không phải do Diệp Trần thủy chung vẫn bảo trì tốc độ thì bọn họ đã có thể đuổi kịp Diệp Trần rồi.

- Gần như vậy, ta xem ngươi tránh né công kích thế nào đây!

Ngạo Thành vươn đôi tay ra, mấy chục căn xiềng xích thanh hồng sắc nổ

bắn ra, phảng phất như những xúc tu bằng sắt thép, bao phủ hướng phía trước của Diệp Trần.

Diệp Trần thần sắc lạnh lùng, trở tay búng ra một cái.

XÍU... UU!!

Liên Tâm Kiếm Khí mỏng như viên đạn bắn nhanh ra, ba một tiếng đụng vào hộ thể chân nguyên của Ngạo Thành, ma sát ra hỏa hoa, sau một khắc, chân nguyên liền vang lên tiếng bị phá tan

- Kiếm khí trong cơ thể!

Bả vai Ngạo Thành bắn ra một tia máu, vừa rồi nếu không có hộ thể chân nguyên ngăn cản, làm quỹ tích của kiếm khí bị chệch hướng, thì chỗ bị thương đã không phải ba vai mà là trái tim rồi, trái tim một khi bị xuyên thủng, chính là đại biểu cho tử vong, trừ phi có thánh dược gì đấy trong tay, hơn nữa còn phải được trị liệu ngay lập tức.

- Người này cực độ nguy hiểm.

Thân thể có chút cứng đờ, chân nguyên kết nối bị cắt đứt, Ngạo Thành đất mất đi sự không chế với xích sắt thanh hồng sắc, hắn rốt cục cũng biết được, Diệp Trần có không chỉ là tốc độ mà chiến lực của hắn, cũng không thể nào khinh thường, bản thân mình quả thật đã quá chủ quan rồi.

Nhăn mày lại Diệp Trần, uy lực của Liên Tâm Kiếm Khí bức thẳng đến Sinh Sinh Bất Tức, nhưng không thể tưởng được lại bị hộ thể chân nguyên của đối phương làm chệch hướng quỹ tích, như thế xem ra, chiến lực của Ngạo Thành còn trên cả Vũ U Điền, mà nếu lại để cho Diệp Trần đánh với Vũ U Điền một hồi thì tỷ lệ thắng cũng không thấp, chừng sáu bảy thành, tỷ lệ đánh chết chưa đến một phần, đối phương hoàn toàn có thể bứt ra bỏ chạy.

- Đi xuống cho ta!

Ngạo Sâm đã phát động ra thế công, một bàn tay chân nguyên khổng lồ

phương viên mấy trăm trượng vươn ra, vô số giọt nước bạo liệt, tia chớp ngang trời.

- Hai người các ngươi nắm chặt vào đấy.

Từ lúc ở Vương gia cấm địa, Diệp Trần đã nhìn ra giữa Vương Mị và Vương Xà có sinh ra tình cảm với nhau, cho nên giờ phút này để cho bọn hắn ở cùng một chỗ, bản thân mình trái tay mang theo bọn hắn, tay phải rút ra trường kiếm phỉ lục sắc, một kiếm bổ trúng bàn tay chân nguyên khổng lồ.

Oanh!

Một đợt sóng xung kích cực lớn nổi lên, kiếm quang bên ngoài cơ thể Diệp Trần nứt vỡ, nhưng tốc độ lại không giảm chút nào, bị sóng xung kích đẩy bắn đi xa

Ngược lại tốc độ của Ngạo Sâm lại giảm nhanh.

Khóe miệng tiết ra một tia máu tươi, Diệp Trần bị thương, độ tinh khiết của chân nguyên đã hạ xuống quá thấp, mười thành chiến lực chỉ còn lại có sáu bảy thành, bất quá có ‘ Bất Tử Chi Thân" nên chút thương thế đó cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

- Hắc hắc, xem ngươi có thể sống được đến khi nào.

Trông thấy Diệp Trần bị thương, Ngạo Sâm phảng phất như thấy được hy vọng, tinh thần đại chấn.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm...

Song phương cách nhau hơn mười dặm, liền liều hơn mười chiêu, Diệp Trần tuy rằng khóe miệng chảy ra không ít máu tươi, nhưng chiến lực lại không giảm chút nào, căn bản không sợ bị thương.

- Không có khả năng!

Ngạo Sâm lộ ra thần sắc giật mình, trước kia ưu thế của hắn là tám phần,

hiện tại rõ ràng vẫn là tám phần, chẳng lẽ những thương thế kia đối với hắn ngay cả chút ảnh hưởng cũng không có sao?

Bên kia, Ngạo Thành lén lút tiếp cận đến ngoài Diệp Trần ba dặm.

XÍU... UU!!

Trong cơ thể Diệp Trần đã tạo ra Liên Tâm Kiếm Khí mới, một ngón tay bắn tới.

Liên Tâm Kiếm Khí tốc độ cực nhanh, Ngạo Thành dưới sự bất đắc dĩ, đành phải liều mạng với Diệp Trần, mà lần đối bình này, song phương ngang sức ngang tài, cũng không phải nói Diệp Trần đã khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh, mà là vì Liên Tâm Kiếm Khí về cơ bản không bị độ tinh khiết của chân nguyên ảnh hưởng.

- Cùng đánh chết hắn!

Sự khó chơi của Diệp Trần đã triệt để chọc giận Ngạo Thành, hắn lớn tiếng nói với Ngạo Sâm.

Hai người một trái một phải, liên thủ phát động công kích về phía Diệp Trần, bên trái là mấy chục căn xiềng xích thanh hồng sắc, bên phải là từng đạo trảo ảnh lục sắc, phốc phốc, Diệp Trần mang theo hai người, hành động bị ảnh hướng rất nhiều, bị một sợi xiêng xích thanh hồng sắc bắn thủng sườn bộ, máu tươi vẩy ra ngoài.

- Quấn!

Ngạo Thành co rụt bàn tay lại, sợi xiềng xích bắn thủng Diệp Trần kia quấn lấy thân thể hắn

Dưới loại tình huống này, biểu lộ của Diệp Trần vẫn không chút bận tâm, mi tâm phồng lên, linh hồn lực của hắn được thúc dục đến cực hạn, nhanh chóng tìm được điểm yếu của sợi xiềng xích kia, một kiếm chặt đứt.

Mất đi ngọn nguồn, một nửa sợi xiềng xích quấn lấy Diệp Trần liền bị tan rả.

Xuy xuy!

Đồng thời khi Diệp Trần chặt đứt xiềng xích, lồng ngực của hắn cũng đã trúng hai đạo trảo ảnh, da tróc thịt bong, ngay cả xương cốt cũng xúy chút nữa đã đứt gãy.

Bất chấp thương thế nơi ngực, trường kiếm phỉ lục sắc trong tay được Diệp Trần huy động đến mức tận cùng, ngăn cản mấy chục căn xiềng xích thanh hồng sắc, xiềng xích hung ác bị gạt ra ngoài, lăng không bay múa, chỉ là đã bị đứt thành nhiều đoạn, làm cho những xiềng bị bị bắn ra càng nhiều hơn....

Thương thế ở ngực và sườn đã khôi phục lại như cũ, nhưng sắc mặt của Diệp Trần rốt cục lại trở nên khó coi, nguyên lai hai gã hắc y đội mũ rộng vành ở phía sau đã đuổi tới nơi.

- Lấy nhiều đánh ít, không sợ mất mắt sao?

Một đạo côn ảnh bay ra, nện đứt tất cả xiềng xích thanh hồng sắc, cũng nện bay Ngạo Sâm ra ngoài hơn mười dặm.

- Ai!

Ngạo Thành theo tiếng nhìn lại.

Vân hải phía dưới bị phá vỡ, Viên Hầu hình người toàn thân phủ kín lông đen vọt lên, trên tay của hắn nắm một thanh Thiết Bổng huyền thanh sắc, cơ bắp phồng lên tràn ngập sức bật, răng nanh theo môi trên duỗi ra, vô cùng bén nhọn, một đôi đồng tử dị thường hung lệ.

- Yêu thú loại vượn! Còn biết nói chuyện nữa?

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần trông thấy yêu thú biết nói chuyện, tuy nói

là yêu thú sau khi tu thành Yêu Vương cũng có thể nói chuyện, nhưng Viên Hầu hình người toàn thân lông rậm rạm này rõ ràng không phải là Yêu Vương, mà là một đầu cửu cấp hoặc là thập cấp yêu thú, có thể nói chuyện, có thể là vì có hình thái giống nhân loại a!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 494: Tôn Tiểu Kim

Vương Xà và Vương Mị cũng là lần đầu tiên nhìn thấy yêu thú biết nói chuyện, hiếu kỳ chằm chằm vào Viên Hầu hình người.

- Ngươi là cái thá gì, dám nhúng ta vào chuyện của Ngạo gia chúng ta.

Ngạo Sâm bay trở lại từ cách đó hơn mười dặm, lộ ra bộ dáng thập phần chật vật, bóng gậy đến quá đột ngột, hắn ngay cả tránh cũng tránh không được, càng làm cho hắn khiếp sợ chính là, hộ thể Chân Nguyên của mình rõ ràng không trụ được một kích của côn ảnh, trực tiếp bị đánh bay ra hơn mười dặm, chịu nội thương không nhẹ.

Viên Hầu hình người chỉ ngón tay vào Ngạo Sâm, kiêu căng lớn lối nói:

- Thứ nhất, ta không phải là thá gì, ta gọi là Tôn Tiểu Kim, thứ hai, ta quản ngươi là Ngạo gia hay là cái gì gia, ở trước mặt Tôn Tiểu Kim ta, không đáng giá nhắc tới, ta muốn thì đánh thôi, không có gì phải thương lượng cả.

- Ngươi tốt nhất trước tiên phải nên hỏi thắm bối cảnh của Ngạo gia chúng ta mới phải?

Ngạo Thành sắc mặt âm trầm nói.

Tôn Tiểu Kim liếc qua Ngạo Thành

- Thế nào, Ngạo gia của ngươi rất trâu bò sao?

Hai gã hắc y đội mũ rộng vành vừa đuổi đến nhịn không được nói:

- Ngạo gia ta là Vương tộc trong số bán yêu gia tộc, có Bán Yêu Vương

tọa trấn, trưởng lão tông sư cấp cũng có ngoài năm vị, nếu hiện giờ rời khỏi thì... còn có còn có đường rút lui, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

- Nguyên lai là bán yêu, khó trách kiêu ngạo như vậy, bất quá gia gia của ngươi lại chính là yêu thú chính tông đấy, ăn ta một gậy.

Tôn Tiểu Kim ngôn ngữ cổ quái, thần thái liều lĩnh, Thiết Bổng huyền thanh sắc bị hắn giơ lên cao, một gậy đánh tới bốn người Ngạo Thành.

Rầm rầm rầm an rầm rầm rầm oanh. . .

Một côn đánh xuống, vô số côn ảnh bắn ra, giống như thiên hà đổ xuống, thanh thế to lớn.

- Hỗn đãn.

Ngạo Thành không ngờ tới Tôn Tiểu Kim nói đánh liền đánh, không chút để Ngạo gia vào mắt, hắn phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, toàn lực thôi động Chân Nguyên, lập tức, một mảnh xiềng xích thanh hồng sắc hẹp dài đan vào cùng một chỗ, giống như một lưới xiềng xích cực lớn, bảo vệ bản thân cực kỳ chặt chẽ

Ngạo Sâm đã từng nếm qua thiệt thòi từ Tôn Tiểu Kim, vội vàng vận kình phát chưởng, đánh ra một Yêu Lang chi trảo cực lớn, Yêu Lang chi trảo lóe ra quang hoa lục sắc, cùng trùng kích một chỗ với côn ảnh.

Mà hai tên hắc y đội mũ rộng vành thì liền thủ phòng ngự, tùy thời phản công.

- Chúng tiểu nhân, vẫn chưa xong, bay cho ta.

Cơ bắp trên hai tay Tôn Tiểu Kim bành trướng kịch liệt, côn sắt trên tay hắn nhẹ như một căn lông hồng, lập tức từ chẻ dọc đổi thành quét ngang.

Phanh!

Tứ đại bán yêu Linh Hải Cảnh bay rớt ra ngoài, hai gã hắc y vừa mới gia

nhập vào thậm chí còn phun ra cả máu tươi.

- Lực lượng rất mạnh!

Đồng tử Ngạo Thành co rụt lại, con Viên Hầu hình người này quả thực mạnh đến tức lộn ruột, tựa hồ cũng không phải chỉ đơn giản là một yêu thú bình thường.

- Súc sinh, đừng quá ngông cuồng!

Ngạo Sâm dù sao cũng là đường khẩu Lục trưởng lão của Ngạo gia, thực lực vẫn phải có, chỉ thấy thân hình hắn chấn động, hư ảnh Thanh Nhãn Bạch Lang sau lưng ngửa mặt lên trời gào thét, một cổ uy áp đáng sợ lan tràn ra, tràn ngập hơn mười dặm, hai tay của hắn nhanh chóng kết ấn, theo kết ấn gần hoàn thành, trong miệng hư ảnh Thanh Nhãn Bạch Lãng dần dần ngưng tụ ra một khỏa quang cầu màu xanh, bên trong hiện lên một màu đen.

- Đi!

Vèo một tiếng, quang cầu hóa thành một chùm sáng, đánh về phía Tôn Tiểu Kim.

- Chút tài mọn.

Tôn Tiểu Kim nhếch miệng cười cười, côn sắt bổ trúng phía trước chùm sáng.

Phảng phất như sấm sét nổ vang giữa trời quang, chùm sáng thoáng cái bị đánh tan, mà Tôn Tiểu Kim cũng nhịn không được lui về sau hơn mười bước, thân hình khôi ngô uy phong lẫm lẫm.

Đồng thời khi Ngạo Sâm công kích, hai gã hắc y đội mũ rộng vành kia cũng phát ra thế công mãnh liệt, Chân Nguyên lưu bàng bạc bao phủ Tôn Tiểu Kim.

- Trói!

Ngạo Thành ra tay cuối cùng, vừa ra tay, xiềng xích thanh hồng sắc phô thiên cái địa bắn ra, trói Tôn Tiểu Kim đang giãy dụa lại, buộc lại giống như một cái bánh chưng vậy.

Thấy thế, Ngạo Sâm và hai gã hắc y đội mũ rộng vành cũng thả lỏng một hơi, luận chiến lực, Viên Hầu hình người này cơ hồ tương đương với với đại năng chân nhân cấp, một thân quái lực quả thực rất cao minh, bất quá bị gần cả trăm sợi xiềng xích thanh hồng sắc này trói lại, dù có thiên đại bổn sự cũng đừng mong tránh thoát.

Trên mặt Tôn Tiểu Kim lộ ra vẻ cười nhạo.

- Chỉ bằng những thứ này cũng muốn vây khốn ta sao, lớn, lớn, lớn!

Mỗi lần niệm một chữ "lớn", thân thể của Tôn Tiểu Kim sẽ bành trướng lên gấp 10 lần, ba tiếng "lớn" qua đi, hắn đã thành một đầu cự viên khủng bố cao tới 3000 m, sợi lông ngắn nhất trên người cũng chừng trăm mét, lớn chừng cái chén ăn cơm, hiện ra màu đen sáng bóng như kim loại, một đôi mắt đỏ bừng giống như ngôi sao trên bầu trời, bắn ra chùm tia sáng dài mấy ngàn thước.

Về phần những sợi xiềng xích trói chặt Tôn Tiểu Kim kia, đã sớm bị đứt gãy thành các mảnh nhỏ.

- Quên nói cho các ngươi biết, đây mới là trạng thái chiến đấu của ta.

Âm thanh như lôi đình, ánh mắt của Tôn Tiểu Kim bao quát lấy bốn người.

- Thật lớn!

Vương Xà nghẹn họng nhìn trân trối, Tôn Tiểu Kim sừng sững trên không trung thật sự quá lớn, vân hải lượn lờ quanh thân hắn, phảng phất như một dải lụa hẹp dài màu trắng, khí lưu phun ra từ mũi hắn như một cơn gió lốc, khiến cho phiến khu vực này cuồng phong trận trận, phong nhận từng mảnh.

Diệp Trần cũng có chút kinh ngạc, đầu Viên Hầu này quả thực dị thường, miệng nói tiếng người coi như xong đi, nhưng còn có thể biến lớn nhỏ, sức chiến đấu tăng gấp đôi nữa chứ.

Oanh!

Không sử dụng bất cứ Bảo Khí nào, Tôn Tiểu Kim nắm tay phải lại, nắm đấm như một ngọn núi nhỏ đánh ra ngoài, cương phong mang theo thậm chí còn sinh ra cả Phong Hỏa Lôi Thủy, cương mãnh dị thường.

- Không tốt, mau lui lại.

Bốn người sắc mặt trắng bệch, điên cuồng rút lui.

Chỉ là bọn hắn rút lui đã nhanh, nhưng quyền của Tôn Tiểu Kim còn nhanh hơn, chưa đến một phần mười cái nháy mắt, lập tức đánh trúng thân thể của bốn người

PHỐC!

Ngạo Thành và Ngạo Sâm phun ra một búng máu tươi, thần sắc uể oải, hai gã hắc y đội mũ rộng vành khác lại càng không nhịn được nữa, đã trực tiếp hôn mê, không biết sống chết.

- Rút lui!

Không nói hai lời, Ngạo Thành vác một gã hắc y đội mũ rộng vành lên chạy ra ngoài, Ngạo Sâm theo sát phía sau, trên tay cũng mang theo gã hắc y còn lại.

- Lần sau nhìn thấy Tôn Tiểu Kim đại gia của các ngươi, nhớ rõ phải tránh cho xa ra đấy.

Tôn Tiểu Kim nhìn như lỗ mãng táo bạo, kỳ thật trong nội tâm rõ hơn ai hết, đả thương bốn người có thể, nhưng đánh chết thì không tốt lắm, hư ảnh Thanh Nhãn Bạch Lang sau lưng bốn người này cũng không phải là mặt

hàng đơn giản, là một Yêu Vương cường đại trong thời Thượng Cổ, đời sau sao lại bình thường được, hắn còn chưa đạt đến mức muốn giết ai thì giết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 495: Nửa Bước Yêu Vương

- Đa tạ Tôn huynh tương trợ, tại hạ Diệp Trần.

Lúc này, Diệp Trần mang theo hai người lướt đi tới, ôm quyền nói.

Thân hình rồi đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành chừng ba mét, Tôn Tiểu Kim cười hắc hắc nói:

- Ta chỉ là nhìn bọn hắn không vừa mắt thôi, nhất là khí tức trên người bọn hắn.

Diệp Trần ngẩn người, rất nhanh hiểu được, tính tình của yêu thú đều rất thô bạo, hai đầu yêu thú cường đại ngang nhau đụng độ cùng một chỗ, rất có khả năng sẽ phát sinh ra đại chiến, rất hiển nhiên, huyết mạch Thanh Nhãn Bạch Lang trong cơ thể của người Ngạo gia khiến Tôn Tiểu Kim rất không thoải mái, vì vậy nên mới ra tay chèn ép bọn hắn.

Đương nhiên, mặc kệ đối phương xuất phát từ mục đích gì, nhưng trợ giúp mình đánh lui người Ngạo gia chính là sự thật.

- Hai bằng hữu này của ngươi cũng là bán yêu hả!

Tôn Tiểu Kim nhíu mày, trong con mắt lóe ra hung mang.

Diệp Trần cả kinh, không biết Tôn Tiểu Kim là có ý gì.

- Yên tâm, chỉ cần hai người bọn họ không khiêu khích Tôn Tiểu Kim ta là được, tốt nhất là đứng có phóng thích lực lượng huyết mạch ra trước mặt ta.

Nghe vậy, Diệp Trần thả lỏng một hơi, Tôn Tiểu Kim này thật đúng là

tính tình cổ quái, khiến người khác không sờ được ý nghĩ.

- Các ngươi hẳn là đến từ Chân Linh đại lục hả!

Tôn Tiểu Kim hỏi.

- Không sai.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Vậy các ngươi tốt nhất là nên cẩn thận một chút, Vô Tận Hải này nguy hiểm dị thường, ngay cả ta cũng không dám xông loạn khắp nơi, chỉ có thể đi lang thang ở những địa phương quen thuộc, nếu không, các ngươi theo ta về Thủy Viên Động Phủ đi, Thủy Viên nhất tộc ta thập phần hiếu khách, hơn nữa đã thật lâu không có khách nhân đến thăm rồi.

- Thủy Viên Động Phủ, là ở dưới đáy biển sao?

Vương Xà hiếu kỳ nói.

- Đi theo ta là được.

Với tính cách của Tôn Tiểu Kim thì cũng mặc kệ người khác có đáp ứng hay không, trực tiếp lao xuống mặt biển về phía dưới vân hải.

- Chúng ta đi theo đi.

Diệp Trần thoáng do dự, nói với hai người

Lúc trước là đêm tối, Diệp Trần đối với Vô Tận Hải còn chưa quan sát gì, hiện giờ mặt trời vừa mới ló dạng, ba người lập tức cảm nhận được sự thâm thúy rộng lớn của Vô Tận Hải, từng đợt sóng đen kịt liên tiếp, đơn giản liền có thể vọt lên cao hơn 1000m, nếu đi thuyền ở trên mặt biển này, thì chỉ sợ dù có là thuyền lớn mấy vạn mét cũng sẽ trược tiếp bị lật tung, xé nát. Phóng mắt nhìn lại, toàn bộ Vô Tận Hải vô biên vô hạn, mang đến cho người ta một loại cảm giác áp lực cuồng bạo.

Tiếng phá nước vang lên, ba người một thú lẻn vào đáy biển.

Ước chừng tiềm hành xuống sâu khoảng năm vạn mét, một tòa hải để sơn mạch liền xuất hiện trong tầm mắt, tòa sơm mạch này cao tới hơn mấy ngàn trượng, kéo dài không biết bao nhiêu, phía trên nham bích, có một cửa động cực lớn, cửa động bị quang màng phong bế, phía trên cửa động có viết bốn chữ vàng to ‘ Thủy Viên Động Phủ '

- Nơi này chính là động phủ của Thủy Viên nhất tộc ta!

Tôn Tiểu Kim một bên vì ba người giới thiệu, một bên chào hỏi với những yêu thú cao cấp du đãng ở phụ cận, sau đó đâm vào trong quang màng.

Ba người Diệp Trần cũng theo vào

Xuyên qua quang màng, nước chảy lập tức biến mất không thấy gì nữa, mà đổi thành một khoảng không gian rộng lớn, bên trong có con có nước, có rừng rậm có kiến trúc, có có một lượng lớn những Viên Hầu màu xám nữa, những Viên Hầu màu xám này hơi tương tự với Tôn Tiểu Kim, rõ ràng là cùng một chủng tộc, chỉ có điều khí thế hung ác trên người nếu so với Tôn Tiểu Kim thì yếu hơn rất nhiêu, mặc dù cũng có vài đầu Viên Hầu màu xám có thực lực không yếu hơn Tôn Tiểu Kim bao nhiêu.

- Bọn họ đều là thành viên của Thủy Viên nhất tộc, bất quá huyết mạch trên người không cao bằng ta, chỉ là Thủy Viên bình thường thôi.

Nói đến đây, Tôn Tiểu Kim lộ ra vẻ cực kỳ tự hào, tuyệt không che dấu sự đắc ý của mình.

Diệp Trần sờ sờ cằm, theo hắn thấy thì, những Viên Hầu màu xám này cũng không phải là yêu thú bình thương, so với yêu thú bình thường trên đại lục thì không biết cao hơn mấy phẩm cấp, huyết mạch thập phần cổ xưa.

- Tiểu kim, ngươi lại lén ra ngoài chơi sao, bọn họ là ai, ồ, một nhân loại, hai bán yêu.

Một ít Viên Hầu màu xám xông tới, lão Viên Hầu cầm đầu kinh nghi nói.

Tôn Tiểu Kim nói:

- Tử nhị gia, bọn họ là khách nhân do ta mang đến, ngươi cũng không nên khó xử bọn hắn.

- Tiểu kim, có chúng ta làm bằng hữu của ngươi còn chưa đủ sao, sao lại phải kết giao với nhân loại chứ.

Tôn Tiểu Kim giương đầu lên nói.

- Ta muốn kết giao với ai ngươi quản được sao.

Diệp Trần âm thầm cười cười, thoạt nhìn, Tôn Tiểu Kim này ở Thủy Viên nhất tộc chính là một tên Tiểu Bá Vương a

Thoát khỏi sự dây dưa của đám Viên Hầu màu xám trẻ tuổi, Tôn Tiểu Kim mang theo ba người Diệp Trần tới trong đại sảnh của một thạch thất, đại sảnh rất rộng, cao mấy chục thước, dài rộng gần ngàn mét, trong đại sảnh có rất nhiều bàn đá ghế đá, trên bàn có vô số hoa quả đủ loại màu sắc.

- Đây là đặc sản của Thủy Viên động phủ chúng ta, có một ít có thể đền bù thể lực khí huyết, các ngươi cứ tùy tiện ăn đi.

Tôn Tiểu Kim cầm một trái hoa quả màu xanh lên, hung hăng gặm một ngụm.

Diệp Trần nghĩ nghĩ, nói:

- Tôn huynh, ngươi tùy ý mang chúng ta đến Thủy Viên động phủ như vậy, có phải có chút không ổn không?

- Không việc gì, ngươi cứ an tâm ở chỗ này chữa thương đi, không có người quấy rầy các ngươi đầu, nếu như ở bên ngoài thì ta dám cam đoan các ngươi sẽ không sống quá ba ngày đâu.

- Vậy đa tạ!

Diệp Trần ôm quyền, hắn đi theo Tôn Tiểu Kim vào Thủy Viên động phủ, nguyên nhân trọng yếu nhất là do chiến lực của bản thân đã giảm đi, đừng nói bảo hộ Vương Xà và Vương Mị, ngay cả bản thân cũng khó giữ được, mà trong biển rộng mênh mông này, muốn tìm một chỗ để ngồi xuống tu luyện còn khó hơn lên trời, nói không chừng sẽ có một đầu hải thú xé xác ngươi cũng không biết được, cho nên, đến Thủy Viên động phủ làm khách chính là lựa chọn tốt nhất.

Vương Xà phẩm tính thuần lương, thấy Tôn Tiểu Kim nói nghĩa khí như vậy, không khỏi hỏi:

- Tôn đại ca, Ngạo gia kia là Vương tộc trong bán yêu gia tộc, ngươi không sợ bọn họ trả thù sao?

Tôn Tiểu Kim nhếch miệng.

- Việc này không cần phải lo, Ngạo gia hắn xưng vương xưng bá ở Chân Linh đại lục, nhưng nếu đã Vô Tận Hải thì là Long cũng phải cuộn mình, là Hổ cũng phải nằm xuống cho ta, Thủy Viên nhất tộc ta tuy rằng người đơn lực mỏng, bất quá lại là một thành viên của Nam Phương Thiển Hải liên minh, mà Nam Phương Thiển Hải liên minh có sáu vị minh chủ, tất cả đều là Yêu Vương, Bán Yêu Vương của Ngạo gia hắn dám đến sao?

- Nam Phương Thiển Hải liên minh.

Diệp Trần lần đầu tiên nghe nói đến danh tự này.

Tôn Tiểu Kim giải thích nói:

- Ba nghìn vạn dặm vùng biển quanh thân Chân Linh đại lục đều là biển cạn (thiển hải), chia làm Đông Phương Thiển Hải, Nam Phương Thiển Hải, Tây Phương Thiển Hải, Bắc Phương Thiên Hải. Đông Phương Thiển Hại có năm thế lực lớn, mạnh nhất chính là Long Thần Thiên Cung, Nam Phương

Thiển Hải thì kiến tạo nên một cái Nam Phương Thiển Hải liên minh, Tây Phương Thiển Hải và Bắc Phương Thiển Hải quá náo động, thế lực phức tạp, ta cũng làm không rõ ràng lắm.

- Long Thần Thiên Cung không phải là thế lực của đại lục sao? Sao lại chạy qua Đông Phương Thiển Hải rồi?

Diệp Trần nhướng mày, dò hỏi.

- Người trong Long Thần Thiên Cung rất phức tạp, trong đó chủng tộc gì cũng có, có nhân loại, có bán yêu, có yêu thú, có á cự nhân, cái ở Chân Linh đại lục chỉ là phân bộ của Long Thần Thiên Cung, tất cả đều là nhân loại, đương nhiên, những điều này đều là nghe ông nội của ta nói cả.

- Thì ra là thế.

Diệp Trần giật mình.

- Lại nói tiếp, Long Thần Thiên Cung không còn được bao lâu nữa, trước kia lão Long Vương thân thể khoẻ mạnh, có thể trấn thủ tràng diện, nhưng thời gian của lão Long Vương đã không còn nhiều nữa, chờ khi hắn vừa chết, cây đổ bầy khỉ tan, toàn bộ Long Thần Thiên Cung đều sẽ không may, bốn thế lực khác tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

- Long Vương còn bao nhiêu năm tuổi thọ?

- Không rõ lắm, có người nói hắn chỉ còn lại vài năm, có có người nói có thể sống vài chục năm, ngươi biết lão Long Vương đã sống bao lâu rồi không? Hắn sống suốt ngàn lẻ mười năm, thật không biết hắn làm sao mà đột phá sinh tử đại hạn của nhân loại nữa, thật kỳ quái. "

- Có lẽ đã uống một ít kỳ dược tăng trưởng tuổi thọ a!

Tôn Tiểu Kim lắc đầu.

- Không, một ngàn năm chính là cực hạn của vương giả nhân loại, không

giống với Đại năng Linh Hải Cảnh của các ngươi, có thể thông qua một ít biện pháp để kéo dài tuổi thọ.

Diệp Trần im lặng, xem ra tình cảnh của Long Thần Thiên Cung cũng không khá khẩm lắm, may là lần này không dẫn địch nhân đến Nam La Tông, nếu không Long Thần Thiên Cung phải có thêm nhiều địch nhân rồi.

- Nói những chuyện này làm gì, cách chúng ta rất xa, chờ khi ta trở thành Yêu Vương, mới có tư cách quản tới, hiện giờ cứ ngoan ngoãn mà ở lại Nam Phương Thiển Hải thôi!

Ý chí chiến đấu trong mắt Tôn Tiểu Kim nội liễm.

Liên tiếp ăn hết mấy trái hoa quả, Tôn Tiểu Kim đứng người lên, nói:

- Đi, ta tìm cho các ngươi một gian phòng để nghỉ ngơi, nghỉ ngơi tốt rồi, các ngươi có thể tùy ý đi một chút, nếu gặp phải phiền toái thì cứ báo ra tên ta là được.

- Làm phiền rồi.

Diệp Trần ăn hết hai trái hoa quả, cảm giác tinh thần tốt lên rất nhiều, không khỏi tán thưởng đặc sản của Thủy Viên động phủ, ngay cả hoa quả cũng là Linh Dược.

Gian phòng theo lời của Tôn Tiểu Kim kỳ thật chính là thạch thất, bất quá rất rộng rãi thoáng đãng, tuyệt không thua kém kiến trúc của nhân loại chút nào.

Trong thạch thất, Diệp Trần đánh giá chung quanh thoáng một phát, suy nghĩ không biết đã bay tới nơi nào rồi.

- Vốn cho rằng giữa các Vương giả chính là một mảnh bình tĩnh, ngẫu nhiên nháo sự một chút, nghiêm trọng một chút thì cũng chỉ kết tử thù với nhau, không thể tưởng tượng được lại phức tạp như thế, nhìn như nước đọng một mảnh, kỳ thật lại sóng ngầm mãnh liệt, tùy thời đều có thể nuốt chửng

ngươi, cho dù là Long Vương thực lực cường đại cũng không tránh khỏi cái chết, ở trước mặt quy tắc Thiên địa, mỗi người đều ngang hàng, Chân Linh đại lục rất lớn, Vô Tận Hải so với đại lục thì còn lớn hơn gấp nhiều lần, theo như lời Tôn Tiểu Kim nói, chỉ có trở thành Vương Giả, mới có tư cách tham dự vào, nếu không thì ngay cả bản thân cũng khó mà bảo toàn.

- Trở thành vương giả!

Diệp Trần thở hắt ra một hơi, hắn chưa bao giờ có mong muốn bản thân cường đại lên mãnh liệt như thế này, trước đây, hắn chỉ muốn cường đại hơn một cách đơn thuần, đề cao từng bước một, hiện giờ, hắn khát vọng đạt tới tầng thứ càng cao hơn, tham dự vào trong chiến đấu rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy kia.

Hôm nay hắn đang là người trong cuộc, một ngày nào đó, hắn sẽ trở thành một người đánh cờ.

Một tuần lễ qua đi rất nhanh.

Trải qua khổ tu một tuần lễ, Diệp Trần đã triệt để luyện hóa tạp chất trong Chân Nguyên ra ngoài, Chân Nguyên khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh, không chỉ có như thế, Bất Tử Chi Thân lại có được đột phá mới, thành công lạc ấn linh hồn ấn ký lên trên đùi phải, hiện tại, ngoài trừ hai tay và đầu ra, Bất Tử Chi Thân đệ nhất trọng "Huyết Nhục Dũ Hợp" đã hoàn thành chừng tám phần, tiến bộ thần tốc.

- Diệp Trần, có ở đây không?

Bên ngoài, thanh âm của Tôn Tiểu Kim truyền đến.

Diệp Trần chỉnh sửa lại một chút, đi ra ngoài

- Tôn huynh, có chuyện gì thế?

- Gia gia của ta muốn gặp ngươi. "

- Gia gia của ngươi, là tộc trưởng của Thủy Viên nhất tộc sao?

- Đúng vậy, ngươi đi theo ta.

- Tốt!

Xuyên qua một mảng lớn hành lang trong thạch thất, xuyên qua đại sảnh, sau khi Diệp Trần đi theo Tôn Tiểu Kim vào trong đại sảnh, phía sau đại sảnh là một mảng hồ nước lớn, bên trên hồ nước có một cái cầu vòm dài mấy ngàn thước, quan sát một chút, liền có thể phát hiện ra trong hồ nước có một số ngư loại yêu thú đáng sợ, những ngư loại yêu thú này con mắt đỏ bừng, phảng phất như từng uống qua máu vậy, khí thế hung ác bốn phía.

Đi ở trên cầu vòm, Tôn Tiểu Kim nói:

- Ông nội của ta là nửa bước Yêu Vương, bất quá ngươi cũng đừng câu nệ quá mức, Thủy Viên nhất tộc chúng ta rất ít quy củ.

Diệp Trần gật gật đầu, cho tới bây giờ, hắn tổng cộng gặp được bốn vị Vương giả, theo thứ tự là Long Vương, Hắc Lôi Vương, Ngự Thú Vương, Thiểm Linh Vương, về phần Huyền Hậu gặp được ở vị diện chiến trường là ý chí ảnh tượng, cũng không phải là chân thân.

Điểm cuối của cầu vòm, là một tòa thạch điện, hai người đứng ngoài cửa đại điện.

- Gia gia, ta đã mang người tới rồi đây.

Tôn Tiểu Kim lớn tiếng nói.

- Hai người các ngươi đều vào đi!

Thanh âm hùng hậu, hơi chút tang thương truyền ra.

Nghe vậy, Diệp Trần và Tôn Tiểu Kim bước vào đại điện.

Đại điện trống trải, trên ghế thủ tọa, một bóng người cao lớn ngồi ở phía

trên, nhìn ra thoáng một phát, bóng người ngồi ngay ngắn ở đó cũng cao hơn ba mét, nếu đứng lên thì ít nhất phải cao năm mét.

Ngẩng đầu, Diệp Trần nhìn về phía tộc trưởng Thủy Viên nhất tộc.

Tộc trưởng Thủy Viên nhất tộc so với tưởng tượng của hắn càng giống nhân loại hơn, ngoài trừ hình thể hơi lớn một chút, răng nanh hơi dài một chút, lông ở cánh tay và bắp chân rậm rạp hơn thì không khác gì nhân loại cả, trên mặt còn mang theo một ít nếp nhắn, trong vẻ hồng nhuận phơn phớt lộ ra vẻ sáng bóng cứng như sắt thép.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 496: Tiến Bộ Toàn Diện Các Mặt

- Ngươi chính là Diệp Trần.

Tộc trưởng Thủy Viên nhất tộc mỉm cười.

Diệp Trần khom người ôm quyền.

- Diệp Trần bái kiến tộc trưởng.

- Không cần khách sáo như thế ta không thích, ngươi và tiểu Kim cũng như nhau đi, kêu ta là gia gia được rồi, về phần tên gọi vốn có của ta, là Tôn Thái.

Tộc trưởng Thủy Viên nhất tộc tựa hồ thập phần coi trọng Diệp Trần, nếu đổi thành một người khác, hắn sẽ không để cho gọi là gia gia, cũng sẽ không nói tên gọi vốn có của mình cho đối phương biết, trên thực tế, ngay cả Tôn Tiểu Kim cũng có chút giật mình, không biết gia gia có chủ ý gì.

Diệp Trần có chút xấu hổ.

- Gia gia.

-Tốt, ta nhận thức đứa cháu là ngươi rồi, ngồi xuống đi, chúng ta hảo hảo tâm sự.

Tôn Thái cười ha ha, lộ ra rất là vui vẻ.

Diệp Trần theo lời ngồi ở bên cạnh Tôn Tiểu Kim.

- Nghe nói ngươi bị người của Ngạo gia đuổi giết đến Vô Tận Hải hay sao? Tình huống cụ thể ra sao?

Tôn Thái hỏi vu vơ.

- Ngạo gia diệt gia tộc của hai vị bằng hữu ta, Diệp Trần không đành lòng nhìn bọn hắn thân vẫn, liền mang theo bọn hắn một đường chạy đến Vô Tận Hải.

Diệp Trần nói thoáng mọi chuyện một chút.

Tôn Thái sờ quai hàm.

- Ta thấy giao tình của ngươi và hai vị bằng hữu này cũng không sâu lắm, rõ ràng lại chịu vì bọn họ đối nghịch với Ngạo gia, lại mang theo bọn họ chạy trốn từ Chân Linh đại lục đến Vô Tận Hải, chỉ với chuyện này, đã đủ để chứng minh phẩm tính của ngươi rồi, Thủy Viên nhất tộc ta coi trọng nhất là người nói nghĩa khí, từ nay về sau, Thủy Viên nhất tộc chính là nhà của ngươi, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Nghe Tôn Thái nói như vậy, Diệp Trần có chút kinh ngạc, mình có tài đức gì mà lại được tộc trưởng Thủy Viên nhất tộc coi trọng như thế chứ, quả thực vượt quá tưởng tượng của hắn.

- Thủy Viên nhất tộc ta bắt đầu tồn tại từ thời Trung Cổ, người trong tộc, tư chất kém cỏi nhất cũng là trung phẩm, tư chất tốt nhất là ta và tiểu Kim, đều là thượng phẩm. Nhưng có thể ngươi đối với phẩm cấp tư chất của yêu thú còn không rõ lắm, nói đơn giản một chút, tuyệt đại đa số yêu thú người nhìn thấy trên đại lục, đều là tư chất hạ phẩm, tiềm lực rất nhỏ, có thể đạt tới tư chất trung phẩm, bình thường đều có một tia huyết mạch của yêu thú thời Thượng Cổ, có hi vọng trở thành cửu cấp yêu thú, thậm chí thập cấp yêu thú, thượng phẩm tư chất, là chi nhánh của yêu thú cường đại thời Thượng Cổ, khi trưởng thành, sẽ trở thành cửu cấp yêu thú, tỷ lệ trở thành Yêu Vương cũng rất cao. Hai người bằng hữu kia của ngươi có rất nhiều huyết mạch Cửu Đầu Xà, Cửu Đầu Xà cũng giống như chúng ta, đều là tư chất thượng chẩm, đương nhiên, Cửu Đầu Xà là tư chất thượng phẩm tuyệt đỉnh, so với chúng ta thì mạnh hơn rất nhiêu, nếu không cũng không thể trở thành cái thế Yêu Vương được.

Dừng một chút, Tôn Thái lại nói:

- Có lẽ ngươi rất nghi hoặc, vì sao ta lại thân cận với ngươi phải không?

- Thủy Viên nhất tộc chúng ta chưa bao giờ nói láo, theo một khắc khi ngươi tiến vào Thủy Viên động phủ, ta liền cảm giác được sự hiện hữu của ngươi, trên người của ngươi mang theo Chân Long khí tức, có tiềm lực cực lớn, mà bây giờ đã có dấu hiệu thiên hạ đại loạn, Thủy Viên nhất tộc ta không có khả năng không đếm xỉa đến, cũng không cách nào không đếm xỉa đến được, kết giao với một thiên tài cấp Chân Long, đối với Thủy Viên nhất tộc ta chính là một chuyện rất trọng yếu, tin rằng ngươi cũng đã gặp qua loại chuyện này.

Tôn Thái rất thành thật, một chút cũng không giấu diếm.

Diệp Trần im lặng, hắn thật sự đã gặp qua loại chuyện này, Long Vương, Huyền Hậu, đều rất chờ mong đối với mình, mà bất cứ chuyện gì cũng khó có khả năng có người lại vô duyên vô cớ chờ mong ngươi, chiếu cố ngươi được, ngươi cũng không phải là Thượng Thiên chi tử, dựa vào gì mà người khác phải tốt với ngươi chứ, cho nên, đối tốt với ngươi chính là có lý do, muốn để cho người khác tiếp tục tốt với ngươi, nhất định phải biểu hiện ra tư chất cao hơn người khác một bậc, nếu không, hắn không tin Long Vương sẽ còn chiếu cố, chờ mong hắn như thế, dù sao bọn hắn cũng không có quan hệ gì.

- Ta nói như vậy, ngươi sẽ rất không thoải mái a!

Tôn Thái nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần lắc đầu, cười nói:

- Gia gia, xem ra ta và Thủy Viên nhất tộc rất hợp duyên, ta thích ngay thẳng một chút không lừa gạt ....

- Tốt!

Tôn Thái thập phần thưởng thức Diệp Trần, so ngay từ đầu còn thưởng thức hơn.

- Tôn tiền bối, ta có một chuyện muốn nhờ!

Trò chuyện với nhau thật vui, Diệp Trần chợt nhớ tới một việc.

- Chuyện gì? Nếu có khả năng, Tôn Thái ta tuyệt đối sẽ giúp.

- Hai bằng hữu kia của ta, không biết có thể sống nhờ ở Thủy Viên động phủ được không, bọn hắn đang gặp phải sự đuổi giết của Ngạo gia, một mình ta khó có thể bảo trụ bọn hắn, đương nhiên, nếu bọn họ sẽ mang đến phiền toái cho Thủy Viên nhất tộc, ta sẽ nghĩ biện pháp khác.

Thở ra một hơi, Diệp Trần nói ra suy nghĩ trong long, Vương Xà và Vương Mị đối với cấp độ này của hắn, thực lực quá thấp, mang theo bên người quả thật rất vướng víu, ví dụ như lần này, nếu không có Vương Xà và Vương Mị, Diệp Trần việc gì phải chạy trốn khổ cực như vậy, đánh không lại hoàn toàn có thể chạy trốn, nếu là cứng đối cứng thì..., hắn tuyệt đối có thể trọng thương một hai người, sau đó bứt ra ly khai.

Tôn Thái cười nói:

- Ta còn tưởng rằng chuyện gì, tốt, ngươi yên tâm, bọn hắn ở lại Thủy Viên động phủ của chúng ta sẽ rất vui vẻ, về phần phiền toái, Thủy Viên động phủ ta không sợ, cho dù là Bán Yêu Vương kia của Ngạo gia, ta cũng nắm chắc có thể đánh với hắn một hai trăm chiêu.

- Vậy thì đa tạ rồi!

Tâm tình Diệp Trần nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bên người nhiều hơn hai người, chung quy vẫn cảm giác gò bó tay chân, không thể nào phát huy được toàn bộ thực lực.

- Đúng rồi, nơi này có năm khỏa Linh Năng Tinh Thạch, là ta ngẫu nhiên tìm được, từ trên thi cốt của một vị Vương giả Sinh Tử Cảnh nhân

loại, thứ này đối với Thủy Viên nhất tộc ta vô dụng, giờ tặng cho ngươi đấy!

Tôn Thái nhẹ đẩy bàn tay, mười hồng sắc quang điểm bắn về phía Diệp Trần.

Vung tay một cái, Diệp Trần thu hồng sắc quang điểm vào tay, tập trung nhìn vào, mười khỏa Linh Năng Tinh Thach màu đỏ này, toàn bộ đều lớn chừng ngón cái, sáng óng ánh, năng lượng hùng hồn, hơn nữa quan trọng nhất là, Linh Năng Tinh Thạch này không phải là Linh Năng Tinh Thạch trong vị diện chiến trương, tinh hoa bên trong không mất, trầm trọng hơn rất nhiều.

- Cái này!

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Thái, phần lễ vật này quá quý trọng rồi.

Tôn Thái lắc đầu.

- Chỉ một câu nói đã buộc ngươi lên chung chiến xa, loại chuyện này Thủy Viên nhất tộc ta không làm được, có đầu tư thì có hồi báo, đây chính là nguyên tắc của chúng ta.

- Được Tôn tiền bối ưu ái, ngày khác Diệp Trần sẽ là một minh hữu kiên định của Thủy Viên nhất tộc, hiện giờ Diệp Trần còn chưa có tư cách đó.

Diệp Trần phát ra từ nội tâm nói.

Nói xong chính sự, ba người hàn huyên một ít chuyện lặt vặt, mãi đến đêm khuya mới chấm dứt.

Nửa tháng kế tiếp, Diệp Trần vẫn một mực hấp thu Linh Năng trong Linh Năng Tinh Thạch, không giống với lần trước, Linh Năng tinh thạch lần này ẩn chứa Linh Năng tinh hoa không biết tinh thuần hơn gấp mấy lần, bắt đầu hấp thu cũng gặp khó khăn vài lần, mỗi lần hấp thu một khỏa, Diệp Trần đều mất cả hai ngày để củng cố, sau đó tiếp tục hấp thu viên thứ hai, viên thứ

ba...

Nửa tháng qua đi, trên người Diệp Trần dấy lên khí lưu màu đỏ, khí lưu giống như là có tinh tính vậy, điên cuồng xuyên thẳng qua huyết nhục, huyết dịch, cốt cách, cốt tủy của Diệp Trần, không chỗ nào không có, dưới sự xuyên qua của khí lưu và chấn động, Diệp Trần có thể cảm giác được một ít tạp chất gây trở ngại cho xu thế hoàn mỹ của thân thể bị bài xuất ra ngoài, thân hình nát bấy toàn bộ như sắp thức tỉnh, hoạt tính mười phần.

- Mùi vị kia, có chút tanh!

Diệp Trần mở hai mắt ra, cảm giác toàn thân dinh dính, cởi quần áo ra xem xét, bên ngoài làn da bao trùm một tầng bóng nhoáng, tầng bóng nhoáng này đối với võ giả tu luyện Chân Nguyên cũng không có hại gì cả, bất quá nó lại là chướng ngại khi võ giả tu thành Linh Khu, rất khó bài xuất ra ngoài.

Trong thạch thất có nhà phòng tắm, nước trong bồn tắm chảy liên tục không ngừng.

Nhảy vào trong bồn tắm, Diệp Trần nhịn không được rên rỉ một tiếng, lông mày giãn ra.

- Năm khỏa Linh Năng Tinh Thạch Tôn tiền bối cho ta ẩn chứa đại lượng Linh Năng tinh hoa, so với 50 khỏa ở vị diện chiến trường còn trân quý hơn, nhờ phúc của Tôn tiền bối, ta đã tu Linh Khu đến chín thành chín, chỉ cần thêm chút thời gian để cũng cố Linh Năng, là có thể chính thức tu thành rồi.

Nắm tay lại, Diệp Trần cách không hư kích lên thạch bích.

PHỐC!

Mặt ngoài Thạch bích giống như bụi, ào ào rơi xuống.

Nếu người có nhãn lực ở nơi này, thì có thể thấy được Diệp Trần không

sử dụng chút Chân Nguyên, ý chí cùng với lực lượng nào cả, trên thực tế, lực lượng ẩn chứa trong một quyền này ngay cả tiểu hài tử cũng không thể đánh ngã được, bởi vì trên đó không có một chút lực lượng nào cả, nhưng dưới loại tình huống này, Diệp Trần vẫn có thể phá hư mặt ngoài của thạch bích.

Khóe miệng lộ ra một tia vui vẻ, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Quan khẩu từ Tinh Cực Cảnh bước vào Linh Hải Cảnh gọi là hóa phàm quan, Linh Khu nhất thành, đại biểu cho hóa phàm quan đã qua được một nửa, khiến cho thân thể cũng giống như Bảo Khí, ẩn chứa một tia uy năng, dựa vào uy năng này, liền có thể tạo ra phá hư.

- Chỗ tốt khi tu thành Linh Khu trước khi đạt đến Linh Hải Cảnh là tổng sản lượng Chân Nguyên không bị hạn chế nữa, đã có không gian để tiếp tục đề cao, trước kia khi ta tu luyện Thanh Liên Kiếm Quyết đến đệ thập tứ trọng, chỉ là khiến cho Chân Nguyên tinh thuần hơn rất nhiều, nhưng tổng sản lượng lại không khác gì cả, giờ thì không giống với lúc trước nữa, tổng sản lượng Chân Nguyên đang chậm chạp gia tăng, tới gần cực hạn mà Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tứ trọng có khả năng thừa nhận được.

- Đương nhiên, ta còn chưa chính thức tu thành Linh Khu, hiệu quả vẫn hơi yếu đi hai ba phần.

Thanh lý hết vết bẩn trên người, Diệp Trần rời khỏi phòng tắm, thay quần áo sạch sẽ.

Ngày hôm sau.

- Ồ, tốc độ tu luyện của Bất Tử Chi Thân trở nên nhanh hơn, đây là có chuyện gì?

Giống với thường ngày, Diệp Trần tiếp tục tu luyện Bất Tử Chi Thân, nhưng tốc độ tu luyện hôm nay lại khiến hắn thập phần giật mình, loại tốc độ này, không chậm hơn tốc độ tu luyện vào thời khắc nguy hiểm bao nhiêu cả, mới qua được nửa ngày, Diệp Trần đã cảm giác được cánh tay phải sắp có

thể lạc ấn thành công.

- Chẳng lẽ vì nguyên nhân thân thể sao...

Ngoại trừ sắp tu thành Linh Khu, gần đây trên người Diệp Trần không phát sinh chút biến hóa nào cả, cho nên lập tức tìm được căn nguyên có khả năng nhất.

Mọi người đều biết, Bất Tử Chi Thân là Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể tham ngộ được, tuy rằng Diệp Trần lấy được phương pháp tu luyện đệ nhất trọng của Bất Tử Chi Thân, "Huyết nhục dũ hợp", so với "Đoạn chi trọng sinh" thì thấp hơn một cấp bậc, nhưng thập phần gian nan, ít nhất phải đế cấp độ Linh Hải Cảnh mới có thể tu luyện được, vấn đề chính là ở chỗ này, tại sao phải đến Linh Hải Cảnh, giữa Linh Hải Cảnh và Tinh Cực Cảnh có vài lệch lệch, chênh lệch về mặt linh hồn, chênh lệch về Chân Nguyên, còn có chênh lệch về mặt thân thể nữa, tu luyện Bất Tử Chi Thân cần phải lạc ấn linh hồn ấn ký lên trên thân thể, cho nên linh hồn và thân thể đặc biệt trọng yếu, mà linh hồn của Diệp Trần chính là ưu thế của hắn, không kém gì tuyệt đại bộ phận Đại năng Linh Hải Cảnh, nói cách khác, Diệp Trần chênh lệch đúng là thân thể, hiện giờ thân thể cũng sắp được bù đắp rồi, tốc độ tu luyện của Bất Tử Chi Thân tự nhiên sẽ nhanh hơn.

- Thì ra là thế.

Tìm được nguyên do, trên mặt Diệp Trần lộ ra sắc mặt vui mừng, Linh Khu chỉ thiếu chút nữa đã tu thành, Huyết nhục dũ hợp cũng chỉ kém một ít, cả hai đều thành công, thực lực của hắn nhìn như không có gì tiến triển, nhưng năng lực tự bảo vệ mình lại tăng lên gấp 10 lần, gặp phải địch nhân đồng cấp, kẻ chết sẽ là đối phương mà không phải là mình, một đánh hai, một đánh ba, cũng không có gì phải lo

Thời gian vội vàng, nhoáng một cái lại qua nửa tháng.

Ông!

Trên người Diệp Trần nổi lên linh hồn chấn động kinh người, linh hồn chấn động đặc biệt nguyên vẹn, bao phủ toàn bộ thân thể vào trong, mà khí tức thân thể của Diệp Trần cũng phảng phất bị một sợi dây vô hình nắm lấy, giật một phát mà động toàn thân, không có bất kỳ sơ hở nào cả.

- Đệ nhất trọng 'Huyết Nhục Dũ Hợp' rốt cục tu thành!

Mở hai mắt ra, việc đầu tiên mà Diệp Trần làm chính là xuất ra một thanh dao găm, cắm ở trên lồng ngực của mình.

PHỐC!

Máu tươi tách ra, bắn tung tóe ra ngoài!

Sau một khắc, máu tươi ẩn chứa linh hồn chấn động lại quay trở về, lại lần nữa dung nhập vào trong thể nội, lồng ngực bị dao găm chọc làm bị thương đã nhanh tróng liền lại, lập tức phục hồi như cũ.

Sờ soạng ngực một chút, Diệp Trần cảm giác một chút khác thường cũng không có.

- Huyết nhục dũ hợp, không thể tưởng được ta lại tu luyện thành công Huyết nhục dũ hợp nhanh như vậy, vốn tưởng rằng phải mấy mấy năm đấy chứ.

Lúc đạt được cách tu luyện Bất Tử Chi Thân, Diệp Trần đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, mặc kệ có bao nhiêu gian khó, đều phải tu luyện.

Hai ba tháng đã tu luyện thành công, tuyệt đối là một niềm vui ngoài ý muốn.

- Hô!

Trùng điệp thở ra một ngụm khí tức vui sướng, Diệp Trần tự nhủ:

- Bất Tử Chi Thân đệ nhị trọng là Đoạn chi trọng sinh, lúc này không nên hy vọng xa vời, cũng tốt, ít đi thời gian tu luyện Bất Tử Chi Thân, ta có

thể dành thời gian để đề cao những phương diện khác rồi.

Ngoài Thủy Viên động phủ ba nghìn dặm, nước biển một mảnh tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, ở chỗ sâu trong đáy biển, ẩn ẩn có vầng sáng lập loè, đó là một loại thủy tinh san hô phát sáng.

Lơ lửng trong nước biển, trên không chạm trời, dưới không chạm đất, trong loại hoàn cảnh này, rất dễ sinh ra cảm xúc tuyệt vọng và bi quan, giống như là bị sinh ra cách li với thế giới này vậy, ngũ giác đều mất đi tác dụng, chỉ còn lại có tâm linh đang tự hỏi lấy mình.

Con mắt nhanh đóng chặt lại, Diệp Trần trong nháy mắt chém ra trường kiếm phỉ lục sắc.

Ngâm!

Thanh âm kim loại rung động vang lên không dứt bên tai, tựa hồ như ẩn chứa huyền ảo nào đó vậy

- Thanh âm gì? Ai dám giương oai ở địa bàn của Bàng Tát ta.

Quanh thân Thủy Viên động phủ có rất nhiều yêu thú phụ thuộc, cửu cấp yêu thú Thanh Ngao Bàng Giải* chính là một trong số đó, Thanh Ngao Bàng Giải từ trước đến nay hoành hành ngang ngược, ỷ vào phòng ngự cao, thực lực cận chiến mạnh, không để những yêu thú khác vào mắt, cũng chỉ có Thủy Viên của Thủy Viên động phủ mới có thể quản được hắn, cho nên nghe được có người làm ra động tĩnh trong địa bàn của mình, nó thập phần phẫn nộ.

(* Cua Càng Xanh)

Ba!

Huy động tám cái chân, Thanh Ngao Bàng Giải men theo thanh âm cực tốc lướt đi.

Chỉ sau chốc lát công phu! Thanh Ngao Bàng Giải thấy được kẻ đầu sỏ, là một nhân loại mặc áo lam, nơi phát ra thanh âm chính là từ chuôi kiếm của hắn, ngón tay búng lên phía trên, thân kiếm rung rung, thanh âm không nơi nào không có, truyền khắp bốn phương tám hướng.

Thanh Ngao Bàng giải không nói chuyện được, chỉ có thể huy động cái càng thật lớn, tạo ra tiếng đập nước ầm ầm cảnh cáo đối phương, đây là thủ đoạn trước sau như một của hắn.

- Hỗn đãn! Rõ ràng không thèm nhìn ta.

Thấy Diệp Trần vẫn như trước từ từ nhắm hai mắt, không ngừng búng lên thân kiếm, Thanh Ngao Bàng Giải đánh ra, trong miệng phun ra một đoàn thủy lưu mạnh mẽ

Diệp Trần từ từ nhắm hai mắt chân trái khẽ dời, tránh đi sự trùng kích của thủy lưu.

Thanh Ngao Bàng Giải đang muốn xông lên, xé nát đối phương thành tám khôi thì đã thấy Diệp Trần đột nhiên mở hai mắt ra, mà theo hắn mở mắt, hai chùm lợi quang màu đỏ nhạt bắn ra, đốt sáng lên mảng lớn nước biển.

- Trảm!

Hai tay cầm kiếm giơ lên cao, thân kiếm đầu tiên tách ra thanh quang, chợt lại là kim quang, thanh quang và kim quang đan vào cùng một chỗ, nước biển trong phạm vi 10m lập tức bị đè ép thành một trạng thái chân không hình tròn, thân ở giữa vùng chân không, Diệp Trần một kiếm trùng trùng điệp điệp đánh xuống.

Ầm ầm!

Nước biển bạo động, một đoàn kiếm quang chói mắt bắn nhanh ra, lan tràn đến một nơi xa nào đó.

Trong vô thanh vô tức, nước biển bị tách ra, rộng trăm mét, phảng phất như một cái hào rộng trong biển sâu, Thanh Ngao Bàng Giải đứng một bên bị trực tiếp chấn động bay ra ngoài vài dặm, trợn mắt há hốc mồm, cái càng lớn cũng bị rũ xuống, trong tinh nhãn tràn ngập sự hoảng sợ và nghĩ mà sợ.

Vừa rồi nếu như mình không cẩn thận xông lên, chỉ sợ ngay cả cặn bã cũng không còn a!

Thanh Ngao Bàng Giải thầm nghĩ.

Trường kiếm trở vào bao, Diệp Trần cũng không quản đến Thanh Ngao Bàng Giải, thầm nghĩ: Một tuần lễ, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm rốt cục cũng tìm hiểu đến năm thành hỏa hầu, uy lực tăng phúc năm thành, kế tiếp nên đi theo phương hướng phát triển của Kim chi áo nghĩa"

Ở trong Thủy Viên động phủ hơn một tháng, Diệp Trần tiến bộ rất nhiều, vốn tu Linh Khu đến chín thành chín, chỉ thiếu chút nữa có thể thành tựu Linh Khu, sau đó Huyết nhục dũ hợp cũng triệt để luyện thành, hiện giờ Kim Diệu Chấn Sát Kiếm cũng tìm hiểu đến năm thành hỏa hầu, cơ hồ toàn bộ các phương diện đều tiến bộ một lần.

Vèo!

Xoay người, Diệp Trần lao về hướng Thủy Viên động phủ.

- Hắn đã đi rồi!

Thanh Ngao Bàng Giải thả lỏng một hơi, liên tục không ngừng chạy về động phủ của mình, theo hắn thấy thì Diệp Trần nhất định là đã quên đi sự hiện hữu của hắn, đợi đến khi đối phương nhớ lại thì mình xui xẻo rồi, phải nhanh chóng ly khai, không để cho đối phương có cơ hội được.

Trở lại Thủy Viên động phủ, Diệp Trần đi vào trong thạch vũ đại sảnh.

Trong đại sảnh tụ tập không ít Thủy Viên, những Thủy Viên này có bộ lông tro sắc, đồng tử đỏ lên, cả đám đều cao chừng 2 3 mét, có một số ít đạt

đến 4m, gần với tộc trưởng Tôn Thái của Thủy Viên nhất tộc, căn cứ khí tức để phán đoán thì Thủy Viên cao 4m đều là thập cấp yêu thú cả.

- Diệp Trần, yêu thú chúng ta về mặt võ học không bằng nhân loại các ngươi, muốn tìm hiểu ý cảnh khó càng thêm khó, ngươi là một thiên tài trong nhân loại, về phương diện này có lẽ rất mạnh, có đảm lượng luận bàn một trận với Khổng Tiểu Hôi ta không.

Một bát cấp Thủy Viên trẻ tuổi đi ra.

Diệp Trần biết rõ đối phương không có ác ý, bất quá đẳng cấp quá thấp, nói:

- Ta và ngươi tuy rằng đồng cấp, nhưng ngươi không phải là đối thủ của ta.

- Ngươi không nên xem thường ta, Thủy Viên nhất tộc chúng ta cũng không phải là yêu thú nhất tộc bình thường, tư chất đều ngoài trung phẩm cả, không phải như yêu thú tư chất hạ phẩm kia có thể so sánh đâu.

Thủy Viên trẻ tuổi Khổng Tiểu Hôi có chút tức giận.

- Nếu đã vậy thì tới đi!

Thủy Viên ngoại trừ tánh khí táo bạo thì chấp nhất cũng là một đặc điểm lớn, nhiều lời vô ích, Diệp Trần đành phải để cho đối phương hiểu rõ sự chênh lệch của hai bên.

Trong một bãi đất trống rộng lớn ngoài đại sảnh, Diệp Trần và Thủy Viên trẻ tuổi đứng cách xa nhau trăm mét, xung quanh có rất đông Thủy Viên, Thủy Viên nhao nhao nghị luận, châu đầu ghé tai.

- Các ngươi nói, Tiểu Hôi và Diệp Trần ai sẽ thắng?

- Việc đó còn phải nói sao, đương nhiên là Tiểu Hôi rồi, trong chiến đấu đồng cấp, yêu thú bình thường đều chiếm ưu thế, cho dù Diệp Trần là thiên

tài trong nhân loại, Nhưng Tiểu Hôi cũng là thiên tài của Thủy Viên nhất tộc chúng ta, hơn nữa, Thủy Viên chúng ta đều có tư chất trung phẩm cả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 497: Hải Để Loa Toàn Thông Đạo

- Khó nói, được đánh qua mới biết được, chiến đấu bắt đầu rồi!

Nghe vậy, chúng Thủy Viên liền hạ thanh âm xuống.

- Tiếp chiêu!

Bộ lông tro sắc bay mua, Khổng Tiểu Hôi giơ nắm đấm chừng cái bát lên, lao ra một bước, đánh một quyền về phía Diệp Trần, theo một quyền này đánh ra, đại lượng thủy nguyên khí hội tụ tới, hóa thành một mảnh thủy lưu hẹp dài như dải lụa, điên cuồng xoay tròn quanh nắm đấm của Khổng Tiểu Hôi, ba động yêu lực mãnh liệt ầm ầm bộc phát.

- Lui!

Diệp Trần bất động thân hình, giương hai ngón của tay phải lên, một kiếm chỉ điểm lên nắm tay Khổng Tiểu Hôi.

Phanh!

Thủy lưu nổ tung, Khổng Tiểu Hôi bay rớt ra ngoài, bộ long tro sắc trên người bị kiếm khí vô hình lột bỏ một tầng, tung bay đầy trời

- Đáng giận, lớn, lớn!

Sắc mặt Khổng Tiểu Hôi biến thành màu tím đỏ, thân thể 2,5m đột nhiên bành trướng, thoáng cái biến thành cao 25m, chợt lại đạt tới 250m, trong con mắt tinh hồng sắc bắn ra một chùm tia sáng, phảng phất như hai ngọn đèn pha, trong lỗ mũi phun ra khí lưu như gió xoáy.

- Đón thêm ta một quyền!

Căn bản không cần dời bước, Khổng Tiểu Hôi đứng nguyên tại chỗ đánh ra một quyền, cánh tay dài hơn trăm mét vượt qua khoảng cách giữa hai người, lập tức vọt tới trước mặt Diệp Trần, càng thêm khủng bố chính là, ở trong trạng thái chiến đấu, yêu lực của Thủy Viên gia tăng gấp đôi, vị trí của quyền phong tràn ngập thủy lưu và lôi đình, tựa như một mảnh pháo hoa không ngừng bạo tạc.

Khổng Tiểu Hôi không cần dời bước, Diệp Trần cũng không, vẫn là một kiếm chỉ, điểm vào trung ương của quyền phong.

Ngâm!

Tiếng kiếm ngân vang lên, chúng Thủy Viên có thể rõ ràng chứng kiến ở kiếm chỉ của Diệp Trần, ngưng tụ ra một thanh cự kiếm hư ảo, kiếm khí tung hoành.

Sau một khắc!

Thủy lưu và lôi đình trên quyền phong của Khổng Tiểu Hôi bị trực tiếp lột bỏ, cả bộ lông dài tro sắc trên đầu cánh tay cũng bị lột sạch sẽ, trở thành một mảnh trụi lủi, sau đó cả người ngửa mặt lên trời bay ngược, đâm vào phía trên một ngọn núi.

Hít!

Thanh ấm hít một hơi khí lạnh vang lên chúng Thủy Viên lộ ra thần sắc không thể nào tưởng tượng nổi, Khổng Tiểu Hôi là bát cấp đỉnh phong Thủy Viên, Diệp Trần là cường giả Tinh Cực Cảnh đỉnh phong, cấp bậc cả hai tương đương nhau, nhưng chiến lực lại cách nhau một trời một vực, Khổng Tiểu Hôi rõ ràng ngay cả một kiếm chỉ của Diệp Trần cũng không đỡ nổi.

- Diệp Trần, Khổng Đại Lỗi ta đến lĩnh giáo ngươi.

Khổng Tiểu Hôi đã là thiên tài có tiếng trong số bát cấp Thủy Viên, ngay cả hắn cũng không đỡ nổi một kích của Diệp Trần, những người khác có lên cũng chỉ mất mặt xấu hổ, cho nên, không có bát cấp Thủy Viên đứng ra,

người đứng ra là một cửu cấp Thủy Viên, đối phương vừa lên đã biến hóa thành trạng thái chiến đấu, thân cao đạt tới 2800 m, mắt như sao sáng, ngoại trừ về mặt khí thế hung ác không bằng Tôn Tiểu Kim ra, khí thế ngược lại cũng không kém.

- Yên tâm, Thủy Viên động phủ có lực lượng cấm chế bao phủ, ta và ngươi có thể thỏa thích đánh một trận.

Ánh mắt Khổng Đại Lỗi bao quát lấy Diệp Trần.

Diệp Trần tay nắm lấy chuôi kiếm, nói:

- Không cần phiền toái như vậy, nếu ngươi có thể đỡ được một kiếm này của ta, thì tính là ta thua.

Thủy Viên nhất tộc từ trước đến nay trực lai trực vãng* (chính trực, thẳng tính), Diệp Trần nhập gia tùy tục, nói chuyện cũng không thèm quanh co làm gì.

- Quá cuồng vọng rồi, xem Khổng Đại Lỗi ta đánh bại ngươi thế nào này.

Khổng Đại Lỗi giao hai tay lại với nhau, mạnh mẽ kéo ra, yêu lực cuồng bạo điên cuồng tăng lên, bộ lông tro sắc toàn thân dựng đứng lên, toàn bộ viên thân bành trướng lên một vòng lớn, đã không thể dùng uy phong lẫm lẫm để hình dung nữa, mà là khủng bố, thật giống như một đầu bạo thú đang nổi giận.

- Viên Hống Đạn!

Há miệng rộng như bồn máu ra, Khổng Đại Lỗi phun về phía Diệp Trần một đoàn quang ba chói mắt, quang ba sáng óng ánh, năng lượng tập trung cao độ.

Vèo!

Thân ảnh của Diệp Trần phiêu hốt bất định, nghiêng sang một bên, giao thoa qua quang ba, đi đến đỉnh đầu Khổng Đại Lỗi.

- Sinh Sinh Bất Tức!

Trường kiếm phỉ lục sắc ra khỏi vỏ, trên mũi kiếm ngưng tụ khởi một điểm thanh sắc hào quang tựa như hỏa diễm, một kiếm đâm vào ót Khổng Đại Lỗi.

Ba!

Mũi kiếm cũng không đâm thực, nhưng lực lượng trùng kích lên đó không dứt không ngớt, khiến cho Khổng Đại Lỗi có nổi lên yêu lực, cũng không làm nên chuyện gì, viên thân khổng lồ lộn mấy vòng trên mặt đất, bộ lông trên ót cũng bị lột bỏ một mảng lớn.

Thu kiếm vào vỏ, thân hình Diệp Trần lóe lên, quay lại chỗ cũ.

- Tên này thật sự là nhân loại sao? Vậy ma lại vượt cấp đánh bại Đại Lỗi.

- Thật đáng sợ, xem ra, một đời tuổi trẻ của Thủy Viên nhất tộc chúng ta, chỉ có tiểu Kim mới có thể đánh thắng hắn, những người khác đều không được.

- Ân, tiểu Kim một khi hóa thân thành trạng thái chiến đấu, có thể nói là đồng cấp vô địch, bất quá đối phương vẫn còn chưa bước vào Linh Hải Cảnh, chờ hắn trở thành Đại năng Linh Hải Cảnh, không biết còn biến thái đến trình độ nào nữa.

Sự cường đại của Diệp Trần làm cho chúng Thủy Viên có chút khiếp sợ, trong ấn tượng của bọn hắn, nhân loại vẫn luôn luôn tương đối yếu nhược, Chân Nguyên vô cùng mỏng manh, đương nhiên, hiệu quả chiết suất của công pháp nhân loại cũng vô cùng đáng sợ, Chân Nguyên tinh thuần hơn yêu lực của bọn hắn nhiều lần, bù đắp được một thế xấu, nhưng về mặt số lượng vẫn chênh lệch quá lớn.

- Các ngươi đang làm gì đó?

Tôn Tiểu Kim thân cũng không tính là cao nhất, nhưng lại có khí thế hung ác khủng bố đã đi tới.

- Tiểu Kim, Diệp Trần này so với tưởng tượng của chúng ta còn lợi hại hơn, không bằng ngươi cũng thử một chút đi?

Đông đảo Thủy Viên trẻ tuổi cổ động Tôn Tiểu Kim.

Tôn Tiểu Kim trợn trắng mắt.

- Ngu ngốc, hắn đương nhiên lợi hại, nếu không sao lại bị gia gia nhìn trúng, ra tay? Các ngươi ai có thể đỡ nổi một côn của ta?

- Diệp Trần ah!

- Hừ, tu vi của ta cao hơn hắn một cấp, có thắng cũng không vẻ vang gì, chờ hắn trở thành Đại năng Linh Hải Cảnh, ta sẽ giao thủ với hắn, nhưng không phải hiện tại.

Nghe vậy, chúng Thủy Viên trẻ tuổi nhụt chí, Tôn Tiểu Kim rất cao ngạo, bảo hắn đánh một trận với Diệp Trần thấp hơn mình một cấp quả thật là không có khả năng.

Diệp Trần cười khổ nói:

- Ta không phải là đối thủ của Tôn huynh, việc này không có gì bàn cãi cả.

Vượt cấp chiến đấu cũng phải nhìn đối tượng, Tôn Tiểu Kim có tư chất thượng phẩm, biến hóa thành trạng thái chiến đấu, một quyền đánh trọng thương Tứ đại bán yêu Linh Hải Cảnh, đây là dưới tình huống đối phương đã phóng xuất toàn bộ thực lực, Diệp Trần cho dù có tự phụ hơn nữa, cũng không thể không thừa nhận, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Tôn Tiểu Kim, dù đối phương có ở trạng thái bình thường cũng không thể.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 498: Ưu Thế Chân Chính Của Linh Hồn

- Diệp Trần, đi theo ta, ta mang ngươi đến một nơi tốt để tu luyện.

Tôn Tiểu Kim bỗng nhiên nói.

- Nơi nào?

- Đi theo ta thì biết.

- Tốt!

Diệp Trần gật gật đầu, đi theo sau lưng Tôn Tiểu Kim, ra khỏi Thủy Viên động phủ.

Ly khai Thủy Viên động phủ, hai người phá nước mà ra, bay về hướng tây bắc.

Ước chừng bay được mấy mươi vạn dặm đường, hai người tới một mảnh hải vực có khí tức lành lạnh, phiến hải vực này hoàn cảnh cực đoan ác liệt, trên mặt biển là vô số thâm hải tuyền qua, tuyền qua có lớn có nhỏ, lớn thì có đến mấy trăm km, nhỏ thì chừng 10m, trên bầu trời, điện thiểm lôi kê, vòi rồng xoáy lên cột nước, bay thẳn đến chân trời, bốn phía tung hoành, lực lượng xé rách đáng sợ kia, tuyệt đối có thể khiến cho Cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường phấn thân toái cốt.

- Chúng ta xuống dưới!

Vung côn đánh nát một thủy trụ rộng vài dặm, Tôn Tiểu Kim lao vào trong nước biển

Diệp Trần không chút do dự đi theo xuống dưới.

Trong nước biển mạch nước ngầm mãnh liệt, nhất là những vòng xoáy kia, nguyên một đám lực hấp xả khủng bố, một đầu yêu thú cách đó rất xa cũng bị giật vào, xoắn thành thịt vụn, mà theo chiều sâu gia tăng, trụ vòng xoáy càng ngày càng mảnh, cũng càng ngày càng ngưng thực, toàn thân trong suốt, giống như thủy tinh, Diệp Trần hoài nghi, trụ vòng xoáy ở đây đã có thể xoắn chết Đại năng Linh Hải Cảnh và cửu cấp yêu thú.

Suy đoán của Diệp Trần cũng không sai, Tôn Tiểu Kim nhắc nhở:

- Coi chừng những vòng xoáy dưới đáy biển này, dù là ta đi vào đó cũng không thể cam đoan lông tóc không tổn, một ít vòng xoáy biến dị còn có uy lực lớn hơn gấp mấy lần, nguyên khí bên trong đã bị áp súc thành thể rắn.

- Tôn huynh, chúng là đi đâu đây?

Diệp Trần hỏi thăm.

Tôn Tiểu Kim nói:

- Hải để loa toàn thông đạo ngươi đã từng nghe qua chưa?

- Chưa.

- Nói đơn giản một chút, hải để loa toàn thông đạo có thể khiến ngươi tăng nhanh cảnh giới công pháp, càng đi xuống, áp lực càng lớn, đến giờ cũng chưa từng có người nào đi được đến cuối cùng cả, kể cả Vương giả, nghe nói, bên trong phong ấn một vật khủng bố gì đó, cũng không biết là thật hay giả nữa.

Rất nhanh, hai người tới đáy biển.

Phía trước là một màn hào quang tro sắc, đường kính của nó đạt tới mấy trăm dặm, bên trong có không ít yêu thú, còn có cả nhân loại nữa.

- Nam Phương Thiển Hải liên minh có sáu vị minh chủ, trong đó hai vị là nhân loại, theo thứ tự là Liệt Hải Vương và Lam Ngân Vương, tông môn

mà hai người lãnh đạo chính là Liệt Hải Phái và Ngân Quang Đảo, những người này đều là đệ tử của Liệt Hải Phái và Ngân Quang Đảo.

Tôn Tiểu Kim giới thiệu nói.

Diệp Trần lộ ra thần sắc cổ quái, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến nhiều người và yêu thú sống chung với nhau hòa bình như vậy, quả nhiên, thế gian này không có chuyện gì mà không có khả năng xảy ra cả.

- Là Tôn Tiểu Kim của Thủy Viên nhất tộc, nhân loại bên cạnh hắn là ai thế?

- Có thể đi cùng một chỗ với Tôn Tiểu Kim, nhất định không đơn giản.

Tên tuổi của Tôn Tiểu Kim có vẻ như rất lớn, người còn chưa tới, thoáng cái đã hấp dẫn đông đảo ánh mắt, Diệp Trần cũng không thể tránh khỏi.

Ở bên trong trận doanh của nhân loại, cũng có rất nhiều ánh mắt rơi trên người Tôn Tiểu Kim và Diệp Trần, thấy Tôn Tiểu Kim và Diệp Trần thân cận, không khỏi nổi lên chút thần sắc ghen tị.

Thấy thế, Diệp Trần sờ sờ cái mũi, nhìn nhìn Tôn Tiểu Kim khí thế hung ác đầy người bên cạnh, mị lực của đối phương cũng lớn quá đấy chứ, những người này rõ ràng đều đang ghen ghét mình!

Trên thực tế, cũng không phải thực lực của Tôn Tiểu Kim mạnh, mà là tiềm lực của người ta cao, tất cả các thế lực lớn của Nam Phương Thiển Hải liên minh có một yêu cầu đối với đệ tử bên dưới, đó chính là tận lực không nên gây mâu thuẫn với Tôn Tiểu Kim, tận lực kết giao với đối phương, nếu có thể trở thành bằng hữu bình thường với Tôn Tiểu Kim, thế lực tông môn sẽ tận lực bồi dưỡng hắn, mặc kệ tư chất hắn thế nào, nếu trở thành hảo bằng hữu thì sẽ theo trọng điểm bồi dưỡng bay lên đến toàn lực bồi dưỡng, không tiếc bất cứ giá nào để đề cao thực lực tổng hợp của ngươi, cho dù là gỗ mục, cũng phải biến ngươi thành gỗ mục mạ vàng.

Đương nhiên, có thể trở thành bằng hữu với Tôn Tiểu Kim, cho dù là bằng hữu bình thường, thực lực bản thân cũng sẽ không quá thấp, nếu không hai người ngay cả nơi cùng xuất hiện cũng không có, nói gì đến chuyện kết giao bằng hữu.

Mà nguyên nhân hết thảy của tất cả những chuyện này đều là vì tư chất của Tôn Tiểu Kim.

Tư chất thượng phẩm vào thời cổ đại cũng phi thường hiếm thấy, căn cứ theo tỉ lệ đại khái, trong mười yêu thú có được tư chất thượng phẩm, ít nhất cũng có năm con có thể trở thành Yêu Vương, Thủy Viên nhất tộc, Tôn Thái và Tôn Tiểu Kim đều có được tư chất thượng phẩm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong hai người sẽ có một người tu thành Yêu Vương, thậm chí, hai người đều trở thành Yêu Vương, biến thành hiện tượng nhất tộc lưỡng Vương cũng không biết chừng. Nhưng nếu chỉ như thế thì tất cả các thế lực lớn của Nam Phương Thiển Hải liên minh cũng sẽ không coi trọng Tôn Tiểu Kim như thế, ở trong cơ thể của Tôn Tiểu Kim, ngoại trừ có Thủy Viên huyết mạch ra, còn có một loại huyết mạch càng thêm cao quý, gọi là Xích Kim Hung Viêm huyết mạch, đó là một trong những huyết mạch yếu thú đạt trình độ cao nhất vào thời Thượng Cổ.

Cho nên, một khi Tôn Tiểu Kim trở thành Yêu Vương, sẽ triệt để kích hoạt Xích Kim Hung Viên huyết mạch, trở thành một đầu cái thế Yêu Vương.

Một đầu cái thế Yêu Vương ý nghĩa quá lớn, dù sao thực lực của Vương Giả cũng có cao có thấp, đỉnh cấp Vương Giả mặc kệ là về lực uy hiếp hay là về thực lực, đều vượt xa Vương Giả bình thường rất nhiều, ví dụ tốt nhất chính là Đông Phương Thiển Hải Long Thần Thiên Cung, lấy thực lực một người của lão Long Vương áp đến bốn thế lực lớn khác một điểm cũng không dám nổi lên, qua nhiều năm như vậy, bọn hắn cứ đợi cho đến khi tuổi thọ của lão Long Vương hao hết.

Tôn Tiểu Kim cũng không thèm nhìn mọi người, mang theo Diệp Trần đi đến đại điện ở trung tâm hào quang.

Trong đại điện tĩnh mịch rộng lớn, nhan sắc cổ thanh, ở chính giữa đại điện, có một khối bình đài tám góc, bên cạnh phân biệt có một tấm bia đá sừng sững đứng đó, tấm bia đá thứ nhất có khắc chữ 'Thiên', khối thứ hai chữ 'Địa', khối thứ ba chữ 'Sơn', sau đó theo thứ tự là 'Trạch', 'Lôi', 'Phong', 'Thủy', 'Hỏa'.

Tấm bia đá thập phần cổ xưa, từ trong ra ngoài tản mát ra khí tức bao la mờ mịt, tám khối tấm bia đá tổ hợp cùng một chỗ, phảng phất có thể áp sập cổ kim, trấn áp hết thảy.

Tôn Tiểu Kim chỉ vào hình tròn trống rỗng ở trung ương bình đài, nói:

- Đó chính là hải để loa toàn thông đạo, đây là lần đầu tiên ngươi đến, tu luyện ở tầng thứ bảy là được rồi, xuống chút nữa, ngươi sẽ cảm giác vô cùng khó chịu, khó có thể an tâm tu luyện, về phần đang tu luyện ở bên trong, ngươi cũng không cần lo lắng sẽ có người ám toán, không có ai dám động thủ ở đây cả, người động thủ, chỉ có một con đường chết.

- Tầng thứ bảy? Hải đệ loa toàn thông đạo đối với người tiến vào có yêu cầu gì.

- Bình thường thì thực lực càng cao, cấp độ tiến vào càng sâu, bất quá đây chỉ là đối với yêu thú chúng ta thôi, nhân loại các ngươi, có thể thông qua võ học để tăng phúc thực lực, dưới tình huống ngang cấp, ngược lại không tiến vào độ sâu giống với yêu thú chúng ta, áp lực của hải để loa toàn thông đạo sẽ tác dụng lên ba phương diện, một là ý chí, một là Chân Nguyên, còn lại là thân thể. Ý chí của ngươi rất mạnh, Chân Nguyên cũng thập phần tinh thuần, bất quá tổng sản lượng quá ít, việc này sẽ khiến thân thể ngươi chịu áp lực càng lớn, một khi thân thể không chịu nổi, không thể tiếp tục đi xuống được nữa, phải lập tức đình chỉ.

- Chúng ta đi xuống đi.

Diệp Trần cũng muốn xem thử hải đệ loa toàn thông đạo có ảo diệu gì.

- Đi!

Tôn Tiểu Kim đi đến bình đài, đi vào cửa vào thông đạo.

Đây là một cái cầu thang hình đinh ốc hướng xuống phía dưới, đường kính 20m, cầu thang rộng 9m, ở những vị trí dựa vào tường của cầu tháng chính là nguyên một đám gian phòng, rộng ba mét, cho nên, cầu tháng có thể đi lại chỉ rộng chừng 6m.

Hai người men theo cầu thang, bắt đầu đi xuống dưới.

Tầng một!

Tầng hai!

Tầng bảy!

- Ồ!

Tôn Tiểu Kim hơi kinh ngạc, vốn tưởng rằng tầng thứ bảy đã là cực hạn của Diệp Trần rồi, không thể tưởng tượng được đối phương ngay cả một chút việc cũng không có, mặt không đổi sắc.

Tầng tám!

Tầng chín!

Tầng mười ba!

- Ta ngược lại đã xem thường ngươi rồi.

Đây là lần đầu tiên Tôn Tiểu Kim chứng kiến có cường giả Tinh Cực Cảnh có thể đi đến được tầng thứ mười ba, trước kia chỉ tiến tới tầng bảy cơ hồ đã không có rồi.

Diệp Trần nói:

- Chân Nguyên và thân thể, ta không có ưu thế quá lớn, bất quá ý chí của ta đủ để đền bù những thứ này.

- Ý chí? Có ý tứ, đi theo ý chí trên cơ bản đều trở thành cường giả đỉnh cấp, ngươi có tư cách trở thành ta đối thủ tương lai của ta.

Người có thể được Tôn Tiểu Kim thừa nhận cũng không nhiều, có thể nói, Diệp Trần khiến Tôn Tiểu Kim cảm nhận được uy hiếp, loại uy hiếp mà dưới tình huống ngang cấp, không có nắm chắc quá lớn có thể chiến thắng đối phương.

Trọn vẹn đi vào tầng thứ mười lăm, Diệp Trần mới cảm giác cực hạn của mình đã đến.

Về mặt ý chí thì không sao, nhưng Chân Nguyên và thân thể rốt cục không thể thừa nhận áp lực lớn hơn được nữa, dù là do ý chí triệt tiêu một bộ phận, cũng không cách nào miễn cưỡng được.

- Tôn huynh, ta tu luyện ở chỗ này thôi!

Dưới áp lực vô hình, Diệp Trần nói chuyện cũng có chút khó khăn, rất cố hết sức.

Tôn Tiểu Kim gật gật đầu, thân hình cao lớn khôi ngô tiếp tục hành tẩu xuống dưới, chỉ sau chốc lát công phu, biến mất trong cầu thang tầng tiếp theo.

Thu hồi ánh mắt, Diệp Trần đang muốn thở ra một hơi, giảm bớt áp lực, nhưng miệng vừa mở ra, hắn lập tức đóng lại, hắn sợ mình nhổ khí, sẽ tạo thành việc áp lực trong cơ thể không cân bằng với áp lực bên ngoài, xương ngực sẽ lập tức bị áp sập, hình thành trọng thương.

- Vẫn nên cận thận một chút thì tốt hơn!

Đi vào bên ngoài cửa gian phòng bên cạnh, Diệp Trần mở cửa, đi vào. Gian phòng không lớn không nhỏ, dài rộng ba mét , dưới đất đặt một cái bồ

đoàn, ngoài ra không còn gì nữa.

Xếp bằng trên bồ đoàn, Diệp Trần nhắm hai mắt lại, tiến vào trong trạng thái tu luyện.

- Chậm hơn!

Trước kia, Diệp Trần một khi thúc dục công pháp, Chân Nguyên sẽ vận chuyển rất nhanh, giống như một dòng sông lao nhanh đi, nhưng trong hải để loa toàn thông đạo, tốc độ vận chuyển Chân Nguyên lại thấp xuống gấp 10 lần, mỗi khi tiến thêm một bước, đều vô cùng gian nan, giống như bên trong ẩn chứa một ngọn núi vậy.

- Thân thể ở vào cực hạn, Chân Nguyên cũng ở vào cực hạn, may mắn là ý chí thành thạo, nếu không tu luyện ở chỗ này, được không bù mất, rất khó tập trung tinh thần.

Diệp Trần đã sơ bộ hiểu rõ tác dụng của hải để loa toàn thông đạo, chính là muốn dùng áp lực bức bách ra cực hạn của ngươi, khiến ngươi ở trong cực hạn tiến bộ nhanh hơn, đương nhiên, áp lực quá lớn cũng không phải chuyện tốt, dù sao tiềm lực của một người cũng không phải thoáng cái là bức bách ra được, nếu như ngay cả năng lực chuyển động tâm thần cũng không làm được, nói gì đến tu luyện, nhất định phải có một mức độ, về phần mức độ này thì phải cần bản thân tự khống chế.

Rất nhanh, Diệp Trần phát hiện tốc độ vận chuyển Chân Nguyên chậm chạp cũng không phải là một chuyện xấu, có vài thời điểm, tốc độ vận chuyển quá nhanh, rất dễ bỏ qua chi tiết, tỉ mĩ, chỉ biết một mặt cưỡng cầu, hiện giờ chậm lại, Diệp Trần đối với Thanh Liên Kiếm Quyết lại có nhận thức mới, có thể rõ ràng quan sát được mỗi một biến hóa nhỏ khi Chân Nguyên vận chuyển, mỗi khi đi qua một đường kinh mạch, kỳ thật đều có sự khác nhau rất nhỏ.

- Chân Nguyên thông qua đường kinh mạch này, sẽ sinh ra hiệu quả gia tốc chậm chạp.

- Thành kinh mạch này cũng không bằng phẳng, khiến cho Chân Nguyên có chỗ chấn động.

Một tháng qua đi, Diệp Trần vậy mà lại tu luyện tới Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tứ trọng đỉnh phong, cũng đột phá hai cái quan khẩu, phải biết rằng Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập tứ trọng đỉnh phong đến đệ thập ngũ trọng, có năm cái đột phá khẩu, đột phá hai cái tuyệt đối là ngoài ý liệu.

Vốn tuyệt đại bộ phận người tới hải để loa toàn thông đạo, sẽ tu luyện làm chơi ăn thật, nhưng ý chí của Diệp Trần quá mạnh mẽ, rõ ràng là tu vị Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng lại có kiếm ý cấp tông sư , phần ý chí này khiến hắn dưới sự áp bạch cực hạn, phát huy ra tác dụng vô cùng, hơn nữa quan trọng nhất là, cho dù người khác ở Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong có được kiếm ý cấp tông sư, cũng kém xa Diệp Trần, tối đa chỉ mang lại hiệu quả gấp đôi, cũng không nên quên, kiếm ý cấp tông sư của Diệp Trần là căn cứ vào cơ sở linh hồn đặc biệt cường đại, linh hồn mạnh, nội tình của kiếm ý liền mạnh theo, có động lực liên tục không ngừng.

Có thể nói, kiếm ý ngang nhau đối bính, Diệp Trần nếu so với bất luận kẻ nào đều bền bỉ hơn gấp mấy lần thậm chí gấp 10 lần, Diệp Trần căn bản không biết điểm mấu chốt của linh hồn mình ở chỗ nào, bởi vì chỉ có đến Linh Hải Cảnh, mới có thể triệt để phát huy ra linh hồn lực, Diệp Trần trước mắt chỉ là đánh giá mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 499: Đáy Biển Cao Nguyên Chiến Tranh. (1,2)

Hai cái đột phá khẩu trước thì còn dễ, nhưng ba cái đằng sau thì độ khó tăng lên gấp bội

Bất quá hai tháng sau, Diệp Trần vẫn đột phá Thanh Liên Kiếm Quyết đến đệ thập ngũ trọng, đột phá đến cảnh giới cao nhất, sau khi Thanh Liên Kiếm Quyết tiến vào đệ thập ngũ trọng, Diệp Trần cảm giác áp lực bốn phía buông lỏng hơn không ít, cả người bay bổng, phảng phất có thể bay lên.

Bên trong đan điền, trên đài sen màu xanh, một miếng Liên Tâm kiếm khí bắt đầu sinh ra đời, một miếng, hai miếng. . .Mười miếng, hai mươi miếng. . .chín mươi chín miếng, trên đài sen màu xanh, tổng cộng xuất hiện 99 miếng Liên Tâm kiếm khí, nhưng Diệp Trần biết rõ, đây chỉ là số lượng biểu hiện ra, mỗi lần tiêu hao một đạo Liên Tâm kiếm khí, thì sẽ lập tức sinh ra Liên Tâm kiếm khí mới, dưới tình huống Chân Nguyên không ổn định thì, Liên Tâm kiếm khí sẽ chính thức vô cùng vô tận, dùng không hết, có thể dùng để bạo phát ra kiếm khí phong bạo.

- Gấp bội, chiến lực lại lần nữa tăng gấp bội!

Diệp Trần vốn gần đây tỉnh táo cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào, đạt tới cấp độ này của hắn, ý nghĩa của chiến lực tăng gấp bội không cần nói cũng rõ, trước đây cực hạn của hắn là chiến lực cực hạn của đại năng Linh giả cấp, hiện giờ, hắn hoàn toàn có thể chống lại đại năng chân nhân cấp, thậm chí có thể đánh chết đại năng chân nhân cấp bình thường.

- Thanh Liên Kiếm Quyết này quả thực mạnh không hợp thói thường, 99 miếng Liên Tâm kiếm khí cho dù trong nháy mắt chỉ có thể bộc phát ra mười đạo, cũng đủ để kinh thế hãi tục rồi, dù sao uy lực của mỗi một đạo Liên Tâm kiếm khí đều gần với Sinh Sinh Bất Tức, mười đạo phát ra ngoài cùng

một chỗ, đồng cấp ai có thể ngăn chứ?

- Nguyên lai, tác dụng của linh hồn mới vừa vặn thể hiện, trước kia ngược lại đã mai một ưu thế về mặt linh hồn rồi.

Cho tới nay, Diệp Trần cũng chỉ tu luyện bình thường, vận dụng ngộ tính do linh hồn mang đến một cách bình thường, nhưng bây giờ hắn rốt cục minh bạch, dưới tình huống bình thường, tác dụng của linh hồn căn bản không được thể hiện ra, vì sao lúc bị tứ đại bán yêu Linh Hải Cảnh, tốc độ tu luyện Bất Tử Chi Thân của hắn lại nhanh hơn, vì sao dưới áp lực trong hải để loa toàn thông đạo, tốc độ tu luyện so với người thường nhanh gấp mấy lần, nguyên nhân đều là vì áp lực, bởi vì chỉ có áp lực, mới có thể phóng xuất ra ưu thế chính thức của linh hồn, hắn trước kia tối đa chỉ có thể phát huy ra hai ba thành uy thế của linh hồn, hiện giờ nhớ đến, quả thực là phí mất của trời.

- Áp lực càng lớn, tiềm lực của ta lại càng lớn, cực hạn của ta, xa xa còn chưa đạt đến, bất quá khi ta hiểu được ưu thế về mặt linh hồn, cũng đại biểu cho thời gian sau này không còn bình tĩnh nữa rồi, tu luyện bình thường, nào có thể tạo ra áp lực chứ.

Ha ha!

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần thầm nghĩ cái này chẳng phải đại biểu cho ta là nhân tố không an phận trong thời đại này, là một trong những ngọn nguồn khiến thiên hạ đại loạn sao?

Diệp Trần chưa bao giờ cho là mình sẽ không thể trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, cho nên, thời đại thiên hạ đại loạn, hắn cũng sẽ là một thành viên trọng yếu trong đó.

- Thanh Liên Kiếm Quyết tu luyện tới cảnh giới đệ thập ngũ trọng, độ tinh khiết và tổng sản lượng Chân Nguyên đều gia tăng rất nhiều, không bằng nhất cổ tác khí, tiến xuống tầng dưới luôn.

Đứng người lên, Diệp Trần mở cửa phòng đi ra ngoài.

Tầng thứ 16!

Tầng thứ 17!

Tầng thứ 21!

Diệp Trần đi vào vị trí tầng 21 tiếp cận tầng 22.

Trong phòng, Diệp Trần xua tan tạp niệm, lại lần nữa khoanh chân, ngồi xuống tu luyện.

Ba ngày ba đêm qua đi, Diệp Trần triệt để củng cố Thanh Liên Kiếm Quyết đệ thập ngũ trọng, đài sen màu xanh và Liên Tâm kiếm khí trong đan điền càng thêm cô đọng, dưới áp lực trầm trọng, toàn lực vận chuyển Chân Nguyên, thậm chí còn ẩn ẩn có thể nghe được tiếng nước chảy, đó là dấu hiệu Chân Nguyên cực độ hùng hậu và tinh thuần, ngoại trừ những thứ đó ra, Diệp Trần rốt cục cũng tu thành Linh Khu, nhất cử nhất động đều mang đến uy năng giống như Bảo Khí vậy, lực phòng ngự và sự thừa nhận của thân thể đều đại tăng.

- Tu thành Linh Khu, Thanh Liên Kiếm Quyết đạt tới cảnh giới cao nhất, dưới tình huống không sử dụng Liên Tâm kiếm khí, chiến lực của ta được tăng phúc chừng hai thành, có thể chống lại đại năng chân nhân cấp yếu nhất, mà một khi vận dụng đại lượng Liên Tâm kiếm khí, tạo ra kiếm khí phong bạo, chiến lực của ta tuyệt đối tăng gấp đôi, dù sao ai có thể trong nháy mắt thi triển ra mấy sát chiêu, thậm chí mười mấy sát chiêu chứ.

Một đạo Liên Tâm kiếm khí không đáng sợ, Liên Tâm kiếm khí với quy mô lớn, vậy thì rất đáng sợ, trên thực tế, thực lực hiện giờ của Diệp Trần tương đương với đại năng chân nhân cấp yếu nhất, nhưng nếu thi triển ra Liên Tâm kiếm khí thì... có thể từ từ mài cho chết đại năng chân nhân cấp bình thường, đây chính là ưu thế của vô cùng Liên Tâm kiếm khí.

- Thời gian ta và Tôn huynh ước định là ba tháng, hiện giờ đã vượt qua

ba ngày, ra ngoài trước đã rồi nói sau Trước khi đến, Diệp Trần và Tôn Tiểu Kim đã ước định rồi, ba tháng sau cùng nhau đi ra, đương nhiên, bởi vì có khả năng gặp phải đột phá, cho nên người đi ra ngoài trước phải đợi bên ngoài chừng một tuần lễ.

Ngoài thông đạo, trong đại điện, Tôn Tiểu Kim khoanh tròn ngồi trên mặt đất.

- Ân, đi ra rồi sao!

Tôn Tiểu Kim mở hai mắt ra, nhìn về phía Diệp Trần đang ra khỏi thông đạo.

Diệp Trần thật có lỗi nói:

- Tôn huynh, để ngươi đợi lâu rồi.

- Không có việc gì, ba ngày thôi mà, ồ, ngươi có đột phá?

Tôn Tiểu Kim liếc nhìn ra khí tức và khí lực của Diệp Trần mạnh hơn rất nhiều, chỉnh thể tăng lên một cấp bậc.

- Hải để loa toàn thông đạo này quả nhiên huyền ảo, thông qua áp lực bức ra tiềm lực, phát ra tác dụng làm chơi ăn thật.

- Ta nửa năm qua, thật khó mới có thể đột phá một lần, không thể tưởng được ngươi lần đầu tiên tới, đã có thể rất nhanh tăng lên, thật đúng là tồn tại biến thái trong nhân loại.

Tôn Tiểu Kim nội tâm thập phần khiếp sợ tốc độ tu luyện của Diệp Trần, đây là loại người nào a, mới một thời gian ngắn liền mạnh lên, nếu bản thân mình không cố gắng thì..., sớm muộn cũng sẽ bị hắn vượt qua mất thôi.

Tôn Tiểu Kim rất kiêu ngạo, trở thành cái thế Yêu Vương chính là mục tiêu của hắn, vẫn cho rằng mình có thể đi đầu trong một đời tuổi trẻ, độc lĩnh phong tao, cho nên dù là gia gia Tôn Thái rất coi trọng Diệp Trần, hắn cũng

chỉ là cho rằng tiềm lực của Diệp Trần chỉ gần bằng hắn thôi, còn chưa đạt đến tầm của hắn, nhưng hiện giờ hắn không còn cho là như vậy nữa rồi, trong số thiên tài của cả nhân loại, đây tuyệt đối là thiên tài kinh khủng nhất hắn từng gặp được, không có một trong.

Diệp Trần cười cười, nhìn về phía đại điện và bên ngoài đại điện, kỳ quái nói:

- Sao ở đây lại không có ai hết vậy?

Tôn Tiểu Kim nhíu mày.

- Ta cũng không biết, có thể xảy ra chuyện đại sự gì đó? Chúng nhanh chạy về Thủy Viên động phủ thôi.

- Việc này không nên chậm trễ, đi thôi!

Đi ra đại điện, ly khai màn hào quang tro sắc, hai người dùng tốc độ nhanh nhất lao về hướng Thủy Viên động phủ.

Sau cả buổi, hai người trở lại Thủy Viên động phủ.

- Các ngươi về rồi, đến chỗ của ta một chuyến đi!

Một hồi thanh âm rơi vào trong tai hai người, là tộc trưởng của Thủy Viên nhất tộc, Tôn Thái.

Diệp Trần và Tôn Tiểu Kim liếc nhau, đi đến thạch điện ở đằng sau đại sảnh thạch thất.

Ở bên trong thạch điện, Tôn Thái ngồi ngay ngắn ở phía trên.

Tôn Tiểu Kim hỏi:

- Gia gia, đã xảy ra chuyện gì?

Tôn Thái cười khổ nói:

- Có chiến sự phát sinh.

- Là thế lực biển sâu?

Tôn Tiểu Kim hiển nhiên biết chút gì đó.

- Đúng vậy, lần này bọn hắn khí thế hung hãn chỉ sợ là chuẩn bị đánh một hồi lâu dài, liên minh đã bắt đầu bố trí binh lực ở đáy biển cao nguyên, Thủy Viên nhất tộc ta cũng điều đi một chi đội ngũ năm trăm người, đại thủ lĩnh là Tôn nhị gia của ngươi, nhị thủ lĩnh và tam thủ lĩnh là Khổng đại gia và Khổng tam gia của ngươi.

Diệp Trần không rõ ràng cho lắm

- Tôn tiền bối, chiến sự với thế lực hải để theo lời các người là chuyện gì thế, rất nguy hiểm sao?

Tôn Thái giải thích nói:

- Vùng biển của Chân Linh đại lục trong phạm vi ba nghìn vạn dặm là biển cạn, ngoài ba nghìn vạn dặm là biển sâu, giữa cả hai hình thành một vùng đáy biển cao nguyên, biển sâu vô cùng lớn, cùng biển cạn chúng ta chưa từng tiếp xúc nhiều, nhưng cũng không phải tuyệt đối, một ít thế lực biển sâu ở gần biển cạn vẫn muốn đạt được vị trí địa lý của biển cạn, muốn chiếm lấy biển cạn, thế lực biển cạn chúng ta đương nhiên không đáp ứng, cách vài năm sẽ cùng bọn họ đánh một lần, Nam phương thiển hải chúng ta có quá nhiều thế lực, lực ngưng tụ không đủ, cho nên mới dần dần hình thành Nam phương thiển hải liên minh, tác dụng chủ yếu của liên minh là ngưng tụ tất cả lực lượng cùng một chỗ, cùng chống lại sự xâm phạm của thế lực biển sâu, giờ cách lần đại chiến thứ nhất đã hơn trăm năm, không thể tưởng được lần này đối phương lại tới nữa.

- Thì ra là thế.

Bất quá Diệp Trần nghĩ mãi vẫn không rõ, biển cạn có cái gì tốt, đáng giá để cho thế lực biển sâu không tiếc đại giá gây ra chiến sự.

Có thể vì nhìn ra nghi vấn của Diệp Trần, Tôn Thái nói tiếp:

- Vô Tận Hải mênh mông, chỉ có một tòa Chân Linh đại lục, trong nhận thức của tất cả mọi người, Chân Linh đại lục là một khối của quý, biển cạn liền nhau với Chân Linh đại lục tự nhiên là vị trí địa lý với tư cách ván cầu tốt nhất của biển sâu rồi, đương nhiên, quan trọng nhất là càng đến gần đại lục, linh mạch càng nhiều, bảo vật càng nhiều, biển sâu tuy rằng cũng có linh mạch, cũng có bảo vật, nhưng dù sao cũng rất phân tán, khó có thể tìm kiếm, mà lại tồn tại quá nhiều Thiên địa hiểm cảnh.

Tôn Tiểu Kim lúc này nói:

- Gia gia, ta muốn tham chiến.

Nghe vậy, Tôn Thái mỉm cười nói:

- Ta gọi các ngươi tới, chính là vì muốn hỏi các ngươi có tham gia chiến tranh hay không, các ngươi yên tâm, trận chiến tranh này tuy rằng quy mô cực lớn, nhưng phần lớn thời gian chỉ là tiểu đả tiểu nháo, tiêu hao sinh lực của đối phương, cũng không quá kích liệt, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì..., trận chiến tranh này, tối thiểu phải đánh trên mười năm, mà mười năm này, là thời cơ tốt nhất để một đời tuổi trẻ các ngươi rèn luyện bản thân, các ngươi có lẽ còn chưa được chứng kiến chiến tranh do thất bát cấp yêu thú và Cường giả Tinh Cực Cảnh tạo thành a, lần này là một cơ hội.

- Đã như vầy, Diệp Trần cũng muốn tới kiến thức một phen.

Diệp Trần biết rõ, trận chiến tranh này quy mô cực lớn, tuyệt đối hiếm thấy, chiến tranh giữa quốc gia, là quân đội do võ giả Luyện Khí Cảnh tạo thành, mà chiến tranh giữa thế lực biển cạn và biển sâu là quân đội do thất bát cấp yêu thú và Cường giả Tinh Cực Cảnh tạo thành, Diệp Trần há có thể không tới kiến thức một phen.

Tràng cảnh của vị diện chiến trường Diệp Trần rõ mồn một trước mắt, đây chính là chiến tranh ngay cả Vương Giả cũng tham gia, tuy nói chưa đến

lúc thiên hạ đại loạn, Vương Giả không có khả năng xuất chiến, nhưng lại vừa vặn thích hợp với Diệp Trần, nếu có Vương Giả gia nhập thì... hắn ngược lại phải suy nghĩ cho thật tốt.

- Ân, không chỉ có hai người các ngươi tham gia, ta ở trong Thủy Viên nhất tộc đã chọn xong một chi đội ngũ ba mươi người, đều là Thủy Viên trẻ tuổi, do hai người các ngươi thống lĩnh, tiểu Kim, ngươi tuy rằng thực lực hơn người, nNhưng tính tình quá mức táo bạo, cho nên vị trí đại thủ lĩnh ngươi có thể làm, nhưng ra quyết sách chính là Diệp Trần, Diệp Trần, ngươi có nguyện ý làm nhị thủ lĩnh của chi đội ngũ ba mươi người này không?

Tôn Thái nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần hơi do dự, nói:

- Tôn tiền bối, chiến tranh vô tình, ta sợ chưa hẳn có thể khiến bọn hắn đều sống sót trở về.

Hắn không thể không lo lắng, Thủy Viên nhất tộc số lượng rất thưa thớt, chết đi một người liền ít một người, cũng không giống như nhân loại, có thể tùy ý hao phí.

- Ha ha!

Tôn Thái cười ha hả.

- Việc đó ngươi có thể yên tâm, nếu ta đã phái bọn hắn đi, liền làm tốt chuẩn bị toàn quân bị diệt rồi, yêu cầu duy nhất của ta là, hai người các ngươi tận lực không được gây nên nguy hiểm đến tánh mạng quá lớn, còn sống trở về, những việc khác thì không có yêu cầu gì cả, cường giả vốn phải trải qua trắc trở sinh tử, gió êm sóng lặng chỉ có thể trở thành tôm tép thôi.

- Nhị thủ lĩnh cứ định là Diệp Trần đi.

Tôn Thái đã nói đến thế, Diệp Trần tự nhiên không có gánh nặng tâm lý gì cả.

- Tốt, các ngươi đều ra ngoài đi.

Tôn Thái nhìn về phía thạch điện hơi nghiêng.

Rầm rầm!

Một đám Thủy Viên trẻ tuổi đi ra, thấp nhất cũng là thất cấp, đạt tới bát cấp có mười người, Khổng Tiểu Hôi cũng ở trong đó.

- Các ngươi nghe cho kỹ, tiểu Kim là đại thủ lĩnh, Diệp Trần là nhị thủ lĩnh của các ngươi, lúc chiến đấu, do tiểu Kim lĩnh đội, trước khi chiến đấu, thì do Diệp Trần trù tính, ai dám không phục theo, xử trí theo tộc quy, nghe rõ cả chưa?

- Đã rõ!

Ba mươi vị Thủy Viên trẻ tuổi thanh âm như sấm.

Thoả mãn gật đầu, Tôn Thái vung tay lên, vách tường phía sau thạch điện đột nhiên vỡ ra, bên trong là một truyền tống thạch môn.

- Truyền tống thạch môn này vừa được hình thành từ hai tuần lễ trước, địa điểm truyền tống ở ngay tại đáy biển cao nguyên, truyền tống thạch môn ở đó do thiển hải liên minh chúng ta nắm giữ, các ngươi đi qua đi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 500: Đáy Biển Cao Nguyên Chiến Tranh. (3,4)

- Gia gia, ta xuất phát đây!

"Tôn tiền bối, cáo từ. "

Tôn Tiểu Kim và Diệp Trần dẫn đội ngũ ba mươi người, tiến vào trong truyền tống thạch môn.

Ông!

Một đám người biến mất không thấy gì nữa.

Đợi mọi người ly khai, Tôn Thái cảm thán nói:

- Không hổ là thiên tài Chân Long Cấp, tiến bộ quá nhanh, tiểu Kim nếu so với hắn, ngược lại hơi kém cỏi, hơn nữa, kẻ này không chỉ đơn giản như mặt ngoài, tiềm lực của hắn có thể nói là thâm bất khả trắc, không ai biết được cực hạn tiềm lực của hắn ở nơi nào cả.

Đáy biển cao nguyên, đường ranh giới giữa biển cạn và biển sâu, cao chừng năm vạn mét, rộng trăm vạn dặm, giống như một Thái Cổ Cự Long kéo dài trong biển rộng vậy.

Tới gần biển sâu cao nguyên, đại lượng hải thú hội tụ trên đó, những hải thú này vô cùng giống với hải thú bình thường, lộ ra càng thêm hung ác, nhỏ chỉ chừng mấy mét, lớn thì có hơn 1000m, hơn vạn mét, trên người phát ra lệ khí, tụ tập cùng một chỗ, khiến cho nước biển dị thường đục ngầu, mạch nước ngầm trận trận.

Tới gần biển cạn cao nguyên, là quân đội của Nam phương thiển hải liên minh, trong quân đội, nhân loại chiếm cứ một thành, hải thú chiếm cứ chín

thành, bất kể là nhân loại hay là hải thú, trên người đều có được một tia ba động khí tức giống nhau, khí tức ba động này là phát ra từ trên lệnh bài, là biện pháp hữu hiệu nhất để Nam phương thiển hải liên minh phân biệt địch ta, dù sao một khi đại chiến bộc phát, hải thú của biển cạn và biển sâu rất dễ lận lộn nhau.

Ông!

Đằng sau một chi đội ngũ Thủy Viên 500 người, truyền tống thạch môn phát sáng lên, đi tới ba mươi hai đạo thân ảnh, cầm đầu đúng là Tôn Tiểu Kim và Diệp Trần.

- Tiểu Kim, các ngươi đã tới rồi!

Thập cấp Thủy Viên Tôn nhị gia đi tới, phân phát lệnh bài.

Tôn Tiểu Kim nói:

- Tôn Nhị gia, quân đội chúng ta có bao nhiêu?

- Tổng số vượt qua hai mươi vạn.

Nghe vậy, Diệp Trần hít sâu một hơi, hai mươi vạn quân đội, đây cũng không phải là quân đội do hải thú cấp một cấp hai và võ giả Luyện Khí Cảnh tạo thành, mà là quân đội do hải thú thất bát cấp và cường giả Cường giả Tinh Cực Cảnh tạo thành, số lượng vượt qua hai mươi vạn, đây là khái niệm gì chứ?

Đông! Đông! Đông! Đông!

Đột nhiên tiếng đánh trống cực lớn vang lên, truyền khắp bốn phương tám hướng, ngay cả nước biển cũng bắt đầu ba động... tầng tầng lớp lớp.

Chiến tranh đã bắt đầu!

- Tộc trưởng cho các ngươi lịch lãm rèn luyện, bất quá chiến trường vô tình, các ngươi nếu lao ra một mình, phỏng chừng không sống được nháy

mắt, hiện giờ các người theo sau chúng ta, sau đó cùng nhau phát động công kích, đợi đến khi song phương đánh tới cùng một chỗ, mới có thể tách ra hành động.

Tôn nhị gia nhắc nhở Tôn Tiểu Kim và Diệp Trần.

Diệp Trần gật gật đầu, hắn mặc dù chưa trải qua chiến tranh quy mô lớn như vậy, nhưng chẳng lẽ chưa ăn qua thịt heo lại chưa thấy heo chạy sao? Chiến tranh cũng không phải đơn đả độc đấu, khi quân đội song phương còn chút khoảng cách, sẽ khởi xướng một vòng lại một vòng công kích từ xa, ngẫm lại xem, ngàn vạn đạo công kích đánh tới, đó là tràng cảnh như thế nào chứ, chỉ sợ nhân vật tông sư cấp cũng không thể sống được.

- Tốt rồi! Xông lên!

Tôn nhị gia, Khổng đại gia cùng với Không tam gia bắt đầu gào thét..., mang theo 500 Thủy Viên điên cuồng lao ra, một đời tuổi trẻ như Tôn Tiểu Kim Diệp Trần thì đi theo phía sau, cùng lúc đó, quân đội của nam phương thiển hải liên minh giống như mây đen dày đặt, phát động ra công kích rung động nhân tâm, tuy nói có mấy vạn người lưu lại bảo hộ truyền tống thạch môn, nhưng lao ra cũng có hơn mười vạn, hơn mười vạn hải thú và nhân loại công kích cùng một chỗ, loại tràng cảnh này có thể nói là kinh Thiên địa, khiếp quỷ thần, nước biển của đáy biển cao nguyên triệt để bắt đầu bạo động..., trên mặt biển, nhấc lên một đợt sóng lớn khủng bố cao đến hơn vạn mét, tiếng gầm trùng thiên.

Quân đội tuyến đầu của song phương cách xa nhau không đến năm nghìn dặm, sau một phút đồng hồ, đều thấy được đối phương.

- Công kích!

Quan chỉ huy của liên minh biển cạn vung tay lên, giận dữ hét.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm oanh. . .

Ngàn vạn đạo yêu lực lưu và Chân nguyên lưu đủ mọi màu sắc bạo phát

ra từ trận doanh của liên minh biện cản, rậm rạp chằng chịt, phô thiên cái địa, một đường đánh đến, nước biển trực tiếp bị bốc hơi, hình thành mảng lớn trạng thái chân không, mục tiêu trực chỉ quân đội của thế lực biển sâu.

Quan chỉ huy của thế lực biển sâu là một hải mã hải thú mọc ra đầu người, hắn đứng trong quân đội, thú đồng không giống nhân loại nhanh chóng nhuộm thành màu đỏ, một bên gào thét, một bên ý bảo quân đội điên cuồng công kích, bản thân lại lấy ra một cây cung cực lớn, yêu lực hình thành cánh tay, liên tiếp bắn ra mười mũi tên.

Lập tức, đại lượng yêu lực lưu nghênh hướng yêu lực lưu và Chân Nguyên lưu đánh tới của liên minh biển cạn, sau một khắc, phảng phất mấy vạn khỏa thâm hải tạc đạn bộc phát, sóng xung kích cường đại chấn đến đáy biển cao nguyên không ngừng lắc lư, cũng may đáy biển cao nguyên tràn ngập đại lượng thâm hải địa khí, cực kỳ chắc chắn, chỉ vỡ ra vô số khe hở như mạng nhện, nhưng không suy giảm đến căn bản.

Nơi giao giới của quân đội song phương, đại bộ phận khí kình triệt tiêu lẫn nha, nếu không bị triệt tiêu liền trực tiếp đánh về phía quân đội đối phương.

Rầm rầm!

Bên phía liên minh biển cạn, có mấy trăm binh sĩ của liên minh bị trực tiếp chôn vùi, hài cốt không còn, bên phía thế lực biển sâu cũng không khá hơn chút nào, cũng bị chết mấy trăm binh sĩ đi đầu.

- Công kích, đừng có ngừng!

Quan chỉ huy của liên minh biển cạn điên cuồng vung tay, ý bảo đừng nên dừng lại, quân đội song phương còn cách một đoạn, khoảng cách này, đủ để giết càng nhiều địch nhân hơn nữa.

Trong nhất thời, chỉ nghe được thanh âm bạo tạc nổ tung, nước biển rung chuyển lan ra bốn phía, không chịu nổi áp lực của việc đối công.

- Khủng bố, một vòng đối công, số lượng binh sĩ chết đi của song phương vượt qua một ngàn, những binh lính này đều là Cường giả Tinh Cực Cảnh a, thoáng cái đã chết nhiều như vậy rồi.

Ngươi chưa từng đến chiến trường, căn bản không biết được cái gọi là chiến trường đến cùng có bao nhiêu khủng bố, ở chỗ này, tánh mạng giống như rơm rác vậy, máu chảy thành sông, muốn sống sót, phải hành động tập thể, hành động một mình, tuyệt đối không sống qua một lần nháy mắt.

Đối công vẫn còn tiếp tục, binh sĩ ngã xuống ngày càng nhiều, có liên minh biển cạn, có thế lực biển sâu thế lực, binh sĩ Thủy Viên của Thủy Viên nhất tộc cũng chết năm người, theo thứ tự là bốn gã bát cấp Thủy Viên, một gã cửu cấp Thủy Viên, trước khi chết, bọn hắn ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

- Đáng giận!

Trơ mắt ếch nhìn thành viên trong tộc ngã xuống, hài cốt không còn, con mắt của Tôn Tiểu Kim đỏ thẫm như máu, khí thế hung ác khủng bố bộc phát ra tứ tán, phảng phất một đầu tuyệt thế hung viên

Diệp Trần thần sắc lạnh như băng, trên người lượn lờ phong mang chi khí vô hình, chém ra một kiếm, kiếm khí dài mấy trăm trượng tàn sát bừa bãi tung hoành, tách ra năm cổ thi thể của binh sĩ biển sâu.

Rốt cục, quân đội song phương trùng kích cùng một chỗ, trùng kích lúc này, giống như hai khỏa sao băng đụng nhau, số lượng binh sĩ tử thương hết sức kinh người, sóng xung kích cuồng bạo lan ra ngoài mấy trăm dặm, không ngớt không dứt, vô hưu vô chỉ.

- Sát!

Tôn Tiểu Kim liền dẫn đầu xông ra ngoài, quên toàn bộ lời của Tôn Thái không còn một mảnh.

Diệp Trần không nói gì, quay đầu nói:

- Kết thành Thủy Viên chiến trận, không được phép hành động một mình.

- Vâng!

Thủy Viên từ trước đến nay tánh khí táo bạo, dễ dàng xúc động, nhất là đổ máu, ngay cả chết cũng sẽ không e ngại, nhưng Diệp Trần là nhị thủ lĩnh do tộc trưởng chỉ định, quyền quyết sách còn cao hơn cả đại thủ lĩnh Tôn Tiểu Kim, mà kiếm khí phát ra từ trên người Diệp Trần cũng quá cường liệt, mang theo khí tức sát lục, làm bọn hắn tâm thần nghiêm nghị, không dám chống đối.

- Sát!

Phảng phất như cối xay thịt, 30 tên Thủy Viên và Diệp Trần giết ra ngoài.

PHỐC PHỐC!

Tất cả binh sĩ biển sâu bị chém giết, máu tươi điên cuông bắn ra ngoài.

Phía trước, số binh sĩ biển sâu mà Tôn Tiểu Kim so với bọn người Diệp Trần cộng lại còn nhiều hơn, Thiết Bổng huyền thanh sắc mỗi một lần vung lên, đều mang đi hơn mười tánh mạng, tròng mắt màu hồng đỏ thẫm bắn ra chùm tia sáng khiến người khác sợ hãi.

Ngang!

Một đầu Thâm Hải Kình Sa lớn mấy vạn mét phóng tới Tôn Tiểu Kim, đây là một đầu cửu cấp hải thú, thiên phú dị bẩm, lực lớn vô cùng.

- Lớn, lớn, lớn!

Thu hồi Thiết Bổng, thân thể Tôn Tiểu Kim lập tức bành trướng lên cao hơn 3000m, một quyền xen lẫn phong hỏa lôi thủy, đánh nát Thâm Hải Kình Sa.

- Tiểu súc sanh, muốn chết.

Hải thú biết nói chuyện không chỉ có Thủy Viên nhất tộc, trên thực tế, chỉ cần hải thú nguyện ý, liền có thể học tập nói chuyện, việc này cũng không có gì khó cả, một đầu thâm hải đại xà cửu cấp miệng phun tiếng người, thân thể dài đến hơn vạn mét cuốn một cái, đã gắt gào ghìm chặt Tôn Tiểu Kim.

Rống!

Tôn Tiểu Kim ngửa mặt lên trời gào thét, răng nanh rét lạnh, hai tay kéo lấy thân thể của Thâm Hải Đại Xà, mạnh mẽ phát lực, đơn giản liền kéo đứt ra.

Thâm Hải Đại Xà sinh mệnh lực ương ngạnh, sau khi thân thể bị kéo đứt, nửa khúc trên vẫn quấn lấy trên người Tôn Tiểu Kim, xà thủ lớn chừng quả núi nhỏ mạnh mẽ cắn đầu của hắn, cho đến khi nuốt cả hắn vào trong đó.

Không biết sao lực phòng ngự của Tôn Tiểu Kim cũng giống với chiến lực của hắn, cực kỳ kinh người, Thâm Hải Đại Xà một ngụm cắn xuống, hàm răng lập tức đứt gãy, hỏa tinh rừng rực giống như rèn sắt, văng khắp nơi, âm vang nổ mạnh, chấn cho Thâm Hải Đại Xà choáng váng trận trận.

Nắm lấy thời cơ, tay phải cực lớn của Tôn Tiểu Kim kéo lấy cổ của Thâm Hải Đại Xà, móng tay cắm thật sâu vào trong đó, cờ-rắc một tiếng, thi thể của Thâm Hải Đại Xà bị chia lìa, nửa khúc trên thân thể uể oải rủ xuống xuống, chỉ còn lại có một cái xà thủ bọc trên đầu Tôn Tiểu Kim.

Gỡ xà thủ xuống, Tôn Tiểu Kim một quyền đánh nát nó, khí thế hung ác bốn phía.

Hô!

Kiếm khí hoa màu xanh xen lẫn màu vàng, phá nước, kiếm khí lướt qua, nước biển lập tức bị chôn vùi, xuất hiện một đạo kiếm ngấn dài chừng ngàn trượng, binh sĩ của thế lực biển sâu trong phạm vi của vết kiếm đều bị chém

giết, lực phòng ngự bọn hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo dưới lực đạo rung động lắc lư kỳ diệu, căn bản không phát huy được bao nhiêu tác dụng

Linh hồn lực phát ra canh chừng, Diệp Trần quan sát tình huống bốn phía một chút.

Rất loạn, phi thường loạn, cơ hồ mỗi một tấc không gian đều có khí kình đang tàn sát bừa bãi, mỗi một khu vực đều có vô số binh sĩ đang chém giết, có rất nhiều 3~5 người giết một người, một đám đánh với một đám, có kết thành chiến trận, giúp nhau trùng kích, lúc này, ngay cả sóng xung kích cũng không thể tiết ra ngoài, tràn ngập trên chiến trường.

- Giết bọn chúng đi.

Một đám Thiết Giáp Long Hà nhìn thẳng Diệp Trần và 30 tên Thủy Viên, những Thiết Giáp Long Hà này hình thể cực lớn, giáp xác biến thành màu đen, một đôi càng lớn dài đến hơn mười mét, đơn giản liền có thể bẻ gay thi thể của binh sĩ liên minh, Thiết Giáp Long Hà cầm đầu đẳng cấp lên đến thập cấp, yêu lực trong cơ thể không cần tận lực bộc phát, liền khiến cho nước biển chung quanh không ngừng điên cuồng rung chuyển, không chịu nổi áp bách.

- Bảo trì chiến trận, đồng tâm hiệp lực.

Mệnh lệnh của Diệp Trần chỉ có một, nói xong, liền đi đầu phóng tới Thiết Giáp Long Hà cầm đầu.

Ầm ầm!

Song phương đụng vào nhau, khí kình bạo liệt.

- Nhân loại chết trên tay ta đã có mười ba tên, ngươi sẽ tên thứ mười bốn.

Thập cấp Thiết Giáp Long Hà huy động càng lớn, đánh về phía đầu Diệp Trần.

Kiếm Bộ thi triển ra, Diệp Trần giống như kiếm quang, tránh đi công kích của đối phương, chợt, trường kiếm trong tay đâm thẳng ra ngoài, mũi kiếm sáng lên một điểm sáng màu xanh.

Phốc phốc!

Hộ thể yêu lực của Thiết Giáp Long Hà bị xuyên thấu, vị trí bối giáp nhiều ra một đạo lổ kiếm, màu tươi màu xanh da trời rơi vãi ra ngoài.

- Ân!

Thiết Giáp Long Hà hơi kinh ngạc, cái đuôi lập tức bắn ra, khai mở trường kiếm của Diệp Trần.

Diệp Trần dựa thế xoay tròn thân thể, tay trái bắn ra năm ngón tay, một lớp lại một lớp Liên Tâm kiếm khí bắn ra, uy lực của mỗi một đạo kiếm khí đều tương đương với Thanh Liên kiếm pháp thức thứ chín Sinh Sinh Bất Tức.

- Không!

Thiết Giáp Long Hà hoảng sợ rồi, hắn có thể cảm giác được uy lực của Liên Tâm kiếm kh, hộ thể yêu lực tăng cường đến cực hạn, một đôi càng lớn giao nhau, bảo vệ ngực và đầu lâu.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy Xùy~~. . .

Kiếm khí phong bạo do Liên Tâm kiếm khí hình thành quá kinh khủng, hộ thể yêu lực của Thiết Giáp Long Hà thiên sang bách khổng (*), cái càng lớn cực kỳ cứng rắn cũng không chịu nổi kiếm khí luân phiên đả kích, trong khoảnh khắc bị chém đứt, gọt khai mở, sau một khắc, liên tiếp hơn mười đạo Liên Tâm kiếm khí xuyên thấu qua con mắt, cái trán và khẩu khí (*giác quan bên mép) của Thiết Giáp Long Hà.

Đánh chết Thiết Giáp Long Hà, Diệp Trần cũng không để ý lắm, đẳng cấp của đối phương tuy rằng cao tới thập cấp, nhưng hải thú thập cấp cũng

có mạnh có yếu, chiến lực của đối phương, tối đa chỉ tương đương với đại năng chân nhân cấp bình thường thậm chí còn yếu hơn một ít, chỉ có phòng ngự là tương đối mạnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 501: Sát Lục Kiếm Hồn Hình Thức Ban Đầu

Ah!

Bên kia, 30 Thủy Viên chết đi ba người.

- Đi chết đi!

Khổng Tiểu Hôi lao ra chiến trận, đồng tử khát máu.

- Trở về!

Diệp Trần kịp thời trở về, giữ Khổng Tiểu Hôi lại nguyên tại chỗ, cùng lúc đó, một vòng Liên Tâm kiếm khí mới tách ra, kiếm khí phong bạo tàn sát bừa bãi trong bầy Thiết Giáp Long Hà

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC. . .

Ngay cả Thiết Giáp Long Hà thập cấp cũng không đỡ nổi kiếm khí phong bạo của Diệp Trần, chớ đừng nói chi là thấy bát cấp Thiết Giáp Long Hà, trong khoảnh khắc, ngoài 50 Thiết Giáp Long Hà bị kiếm khí phong bạo xoắn thành phấn vụn, hài cốt không còn, từng miếng nội đan hải thú rơi xuống.

Thu hồi nội đan hải thú, Diệp Trần đang muốn răn dạy Khổng Tiểu Hôi, âm thanh thổi giác đột nhiên vang lên, nghe được thanh âm thổi giác, binh sĩ nam phương thiển hải liêm minh bắt đầu lui về phía sau, binh sĩ của thế lực biển sâu cũng không có đuổi theo, cũng bắt đầu lui về sau

Lần giao chiến thứ nhất, liền chấm dứt như vậy!

Trong doanh địa của Thuỷ Viên nhất tộc, Tôn nhị gia thấy đám người

Tôn Tiểu Kim và Diệp Trần bình an trở về thì thở nhẹ một hơi, hỏi:

- Các ngươi mất mấy người?

Khổng Tiểu Hôi sắc mặt ảm đạm nói:

- Khổng Tân, Khổng Hạ, còn có Khổng Tiểu Liên đều đã chết.

Khổng Tiểu Liên chính là người yêu của hắn, cho nên hắn mới xúc động như vậy.

Tôn nhị gia thở dài một hơi, nói:

- Chiến tranh chắc chắn có tử vong, hiện tại liên minh đang kiểm kê nhân số thương vong, Thuỷ Viên nhất tộc của ta chết bốn mươi ba người, bên các ngươi chỉ chết có ba người đã vượt quá hi vọng của ta rồi.

Khổng Tiểu Hôi liếc mắt nhìn Diệp Trần, nếu không nhờ có Diệp Trần thì hắn đã chết rồi, những Thuỷ Viên tinh anh khác có lẽ cũng sẽ chết không ít.

Nửa canh giờ sau, số binh lính tử vong đã kiểm kê xong, tổng cộng chết tám ngàn năm trăm bốn mươi lăm binh lính, chiếm khoảng ba phần mười toàn bộ binh lực. Trong đó Cửu cấp hải thú hơn ba trăm tên, Thập cấp hải thú hơn hai mươi tên, Linh Hải Cảnh đại năng giả nhân loại cũng chết gần bốn mươi người.

- Quá thảm liệt, chỉ một trận chiến đã chết nhiều Cửu cấp Thập cấp hải thú và cường giả Linh Hải Cảnh như vậy. Chừng đó cường giả cũng đủ để tiêu diệt hơn mười mấy cái Lục phẩm tông môn! Bất quá, số thương vong đó đối với Nam Phương Thiển Hải liên minh mà nói cũng chỉ là một góc chút xíu của tảng băng! Nam Phương Thiển Hải quá rộng lớn, thế lực trong liên minh không ít hơn ba ngàn, trong đó còn có không ít thế lực có thể so với Ngũ Lục phẩm tông môn!

Nam Phương Thiển Hải ước chừng cỡ một phần ba Chân Linh đại lục thì

có thể nghĩ số lượng cường giả nhiều đến mức nào.

Thở dài một hơi, Diệp Trần nhìn vào trong doanh địa của Thuỷ Viên nhất tộc, không biết sau chiến tranh thì trong đám người này còn có bao nhiêu người còn sống đây?

Đương nhiên cái này Diệp Trần không thể nào chứng kiến được, bởi vì lần chiến tranh này tiến hành ngắn cũng năm ba năm, dài có thể hơn mười năm, mà bản thân hắn thì không có khả năng trường kỳ ở chỗ này, chờ khi các phương diện thực lực triệt để củng cố không cách nào nhanh chóng đột phá nữa thì cũng tới lúc hắn trở lại đại lục rồi.

Lần giao chiến thứ nhất là quy mô lớn nên thương vong rất cao, mà đoạn thời gian kế tiếp sẽ có rất nhiều trận chiến quy mô nhỏ, hai bên sẽ thường xuyên phái ra một chi đội ngũ đi đánh lén đối phương, song phương ta đến ngươi đi rất kiên nhẫn.

- Sáu mươi hai!

Diệp Trần ghi thêm mấy chữ "Viên" lên một tấm ván gỗ trong doanh địa, tổng cộng đã có sáu mươi hai chữ "Viên", đại biểu cho hắn ở trong doanh địa của Thuỷ Viên nhất tộc đã giết được sáu mươi hai tên địch nhân cùng cấp trở lên.

Đây chính là truyền thống của Thuỷ Viên nhất tộc, chứng minh sự nỗ lực và thành quả của bản thân.

Nghiêng đầu nhìn tấm gỗ của Tôn Tiểu Kim, Diệp Trần không khỏi cười khổ, tên kia quả là chiến đấu cuồng nhân, số địch nhân hắn giết còn hơn gấp hai Diệp Trần, chỉ ngắn ngủi hai tháng đã giết hơn một trăm bốn mươi tên, trong đó hơn phân nửa là giết ở trận chiến đầu tiên.

- Địch tập kích!

- Địch tập kích!

Thanh âm chói tai vang lên, tất cả Thuỷ Viên ở gần đó hai mắt đều đỏ bừng, trên người đầy sát khí.

Diệp Trần cũng không quá mức khẩn trương, loại đánh lén như thế này hắn đã gặp nhiều lần rồi, Tôn nhị gia cũng đã dẫn bọn hắn đi đánh lén địch nhân hai lần như vậy.

Bởi vì binh sĩ của liên minh quá nhiều, phân bổ lại rộng cho nên có một số chỗ sẽ rơi vào đánh lén mà những nơi đóng quân khác cũng không kịp chạy tới viện trợ. Đợi lúc bọn họ đến thì địch nhân đã cao chạy xa bay rồi, do đó khi bị đánh lén phải cứng rắng chóng cự đợi tiếp viện tới, nếu thực lực đủ mạnh thì không cần chờ tiếp viện, nếu thực lực không mạnh mà địch nhân quá cường hãn thì kết quả rất thê thảm, dù sao đi đánh lén chắc chắn sẽ binh lực cũng không thể quá ít và sẽ có cao thủ áp trận.

Địch nhân đánh lén lần này là hơn một ngàn đầu Thị Huyết Chương Ngư. Loại Chương Ngư này thân thể so với một ngọn núi cũng không kém bao nhiêu, tám cái xúc tu có chiều dài rất kinh người, mà khủng bố nhất là mấy cái xúc tu này cho dù bị chém đứt cũng có thể mọc lại, có một chút hiệu quả của Bất Tử Chi Thân.

"Oanh!"

Xuất thủ trước không phải là đám Thị Huyết Chương Ngư mà là tên Tôn Tiểu Kim đã biến thành trạng thái chiến đấu, thân hình hắn cao tới ba ngàn mét, một quyền đánh ra cực kỳ cường hãn, một đầu Thị Huyết Chương Ngư không kịp tránh né, trực tiếp bị đánh thành thịt vụn.

Đám Thị Huyết CHương Ngư còn lại động nộ, huyết sắc yêu lực trên thân thể bọn chúng càng thêm nồng đậm, vô số xúc tu bắn ra.

- Tìm chết!

Thị Huyết Chương Ngư tuy khó chơi nhưng chỗ này không chỉ có Thuỷ Viên nhất tộc đóng quân mà còn có bảy tám chủng tộc khác, số lượng binh sĩ

gần một ngàn rưỡi, so với đám Thị Huyết Chương Ngư còn nhiều hơn một chút cho nên khi đám Chương Ngư này công kích liền gặp phải phản kích mãnh liệt.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Diệp Trần chém ra một kiếm, kiếm khí quét rụng một mảng lớn xúc tu, mà đám Chương Ngư lúc này lại phát hiện, những xúc tu bị chặt đứt kia không cách nào nhanh chóng hồi phục như cũ, giống như có có một thứ gì đó chặn lại sinh cơ của chúng vậy.

- Giết chóc càng nhiều, sát lục Kiếm Ý của ta càng cường đại.

Trên chiến trường, Diệp Trần chỉ vận dụng Sát Lục Kiếm Ý, rất ít sử dục Huỷ Diệt Kiếm Ý và Bất Hủ Kiếm Ý, bởi vì đối phó với đám hải thú đầy huyết tinh này Sát Lục Kiếm Ý không hề kém hơn so với hai loại Kiếm Ý kia mà càng thêm thuận buồm xuôi gió.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 502: Thái Thượng Trưởng Lão Diệp Trần Trở Lại. (Thượng,Hạ)

Trải qua một thời gian dài giết chóc, Sát Lục thuộc tính của Diệp Trần tựa hồ đã có chút biến hoá, Sát Lục Kiếm Ý khiến cho loại năng lực khôi phục của đám Thị Huyết Chương Ngư này gần như mất tác dụng.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Lại chém ra một kiếm, hai đầu Chương Ngư lập tức bị phân thây.

Trận chiến này cũng không kéo dài bao lâu, chỉ ước chừng nửa khắc chung là xong, đám Thị Huyết Chương Ngư chết gần mấy trăm mạng liền nhanh chóng bỏ chạy để tránh cho quân tiếp viện của bên liên minh tới kịp thời.

Thoáng cái đã tám tháng trôi qua, thêm hai tháng lúc trước thì tràng chiến tranh này đã qua được hơn mười tháng, số lượng binh sĩ thương vong của song phương vượt quá con số năm vạn. Không nên xem thường số lượng năm vạn này, bởi gì trong hơn mười tháng này chiến đấu đại quy mô đã phát sinh ba lần, lần đầu chính là ngày đầu tiên, lần thứ hai là bốn tháng trước và lần gần đây nhất là cách đây ba ngày. Những lúc khác đều là những trận chiến đấu nhỏ, số thương vong chỉ có mấy trăm, số tần suất cũng chỉ khoảng một tuần hai ba lần. Cho nên số lượng thương vong năm vạn hơn phân nửa là do ba trận đại chiến tạo thành.

Trong doanh địa của Thuỷ Viên nhất tộc, trên tấm ván gỗ của Diệp Trần vừa mới có thêm ba mươi hai chữ "Viên" tổng cộng là ba trăm hai mươi chữ, tương đương với Diệp Trần đã giết được ba trăm hai mươi tên địch nhân cùng cấp trở lên. Tấm ván gỗ của Tôn Tiểu Kim cũng có hơn năm trăm năm mươi chữ "Viên", từ đó có thể thấy số lượng địch nhân Diệp Trần giết so với

Tôn Tiểu Kim đang dần kéo lại gần. Lúc đầu, số lượng địch nhân Tôn Tiểu Kim giết hơn gấp đôi nhưng hiện tại ngay cả gấp đôi cũng không tới.

Trong doanh trướng được cách âm của Diệp Trần, Diệp Trần đang khoanh chân nhắm mắt ngồi dưới đất.

Trên người hắn lúc này lượn lờ đầy khí tức sát lục, khí tức tuy vô hình vô tướng, vô ảnh nhưng liếc mắt nhìn lại sẽ cảm giác được sự lãnh lẽo cực kỳ, cổ hơi thở này rất đáng sợ, tựa hồ như xâm nhập thẳng vào trong linh hồn, giết sạch sinh cơ.

Đám khí tức sát lục này đang không ngừng rót vào trong mi tâm của Diệp Trần.

Trong hồn hải của hắn, đám sát lục khí tức này đang điên cuồng xông xáo nhào tới chỗ cổ phác trường kiếm. Theo sát lục khí tức không ngừng lạc ấn lên đó, cổ phác trường kiếm nhanh chóng phát sinh biến hoá, toàn thân kiếm dần dần nổi nên huyết hồng sắc, ngân sắc Kiếm Ý cũng dần chuyển thành huyết hồng sắc, đây chính là sát lục, một màu sắc đầy chết chóc.

Khi toàn bộ sát lục khí tức khắc lên cổ phác trường kiếm thì phụ cận hồn hải nổi lên một hồi ba động, một thanh cổ phác trường kiếm hoàn toàn mới bắt đầu ra đời ....

- Sát Lục Kiếm Hồn hình thức ban đầu? Hai đại Kiếm Hồn hình thức ban đầu?

Hai mắt Diệp Trần mở ra, theo đó hai đoạ tinh mang bắn thẳng ra phía trước.

Nguyên bản Kiếm Hồn hình thức ban đầu của Diệp Trần là một cái Kiếm Hồn bình thường, so với các kiếm khách khác không có gì khác nhau, nhưng Diệp Trần lại nắm giữ tam đại Kiếm Ý thuộc tính, theo thứ tự là Bất Hủ, Huỷ Diệt và Sát Lục. Tam đại thuộc tính Kiếm Ý này đều tồn tại trong hồn hải, ý niệm khẽ động là có thể khắc lên Kiếm Hồn phóng thích ra, cũng

do trong hồn hải có nhiều Kiếm Ý thuộc tính khác nhau mới khiến cho Kiếm Hồn hình thức ban đầu đề thăng cực kỳ gian nan, giống như có thứ gì đó gây trở ngại Diệp Trần tu thành Kiếm Hồn đạt tới thành tựu cao hơn trên kiếm đạo.

Nhưng hiện tại Sát Lục thuộc tính đã biến mất trên hồn hải, hoàn toàn khắc ấn lên Kiếm Hồn hình thức ban đầu, sau này, Diệp Trần chỉ cần thúc dục Sát Lục Kiếm Hồn hình thức ban đầu là có thể trực tiếp phóng ra Sát Lục Kiếm Ý, là thuần tuý Sát Lục Kiếm Ý, Bất Hủ và Huỷ Diệt Kiếm Ý không hề pha lẫn vào như trước.

Đương nhiên, do là thuần tuý Sát Lục Kiếm Ý nên uy lực sẽ mạnh hơn trước rất nhiều, trở thành Kiếm Ý mạnh nhất của Diệp Trần lúc này.

Về hai đại thuộc tính còn lại cũng không phải tạm thời không thể động dụng bởi vì trên hồn hải của hắn đã hình thành thêm một cái Kiếm Hồn hình thức ban đầu thứ hai. Cái Kiếm Hồn mới này không khác gì cái Kiếm Hồn ban đầu, thuần tuý là Kiếm Hồn rất bình thường như những kiếm khách khác, cho nên Bất Hủ và Huỷ Diệt vẫn có thể như lúc trước khắc lên Kiếm Hồn mới này là có thể động dụng.

- Sát Lục thuộc tính đã lợi hại như vậy, sau này đem Huỷ Diệt thuộc tính cũng hoàn toàn khắc lên một cái Kiếm Hồn thì uy lực chẳng phải càng khủng bố hơn sao? Mà Bất Hủ thuộc tính là thuộc tính đứng đầu trong ba thuộc tính thì còn khó mà tưởng tượng nổi. Bởi vì Bất Hủ thuộc tính nên Kiếm Ý của ta mới mạnh như vậy, có nó trụ cột của ta vô cùng vững chắc.

Diệp Trần không quên được sự cường đại của thuộc tính Bất Hủ, nhờ có nó nên hắn mới có thể từ sớm đã cô đọng ra Kiếm Hồn hình thức ban đầu, giúp cho hắn có thể thuận lợi tiếp nhận khảo nghiệm ý chí của Song Kiếm Vương và Thiết Kiếm Vương thu được Huỷ Diệt và Sát Lục hai loại thuộc tính khác. Nếu không có thuộc tính Bất Hủ này thì hiện tại hắn đã bước đi trên một con đường hoàn toàn khác hẳn.

- Bất quá, kỳ quái nhất vẫn là linh hồn của ta, nó lại có thể thừa nhận

được hai đại Kiếm Hồn hình thức ban đầu cùng lúc. Nếu không có gì bất ngờ thì đợi đến khi Huỷ Diệt thuộc tính cũng hoàn toàn khắc ấn lên cái Kiếm Hồn hình thức ban đầu mới sinh ra này thì sẽ có thêm một cái Kiếm Hồn hình thức ban đầu thứ ba sinh ra nữa. Khó trách trước giờ chưa nghe nói tới có người có hai đại thuộc tính Kiếm Ý, bởi vì có hai loại thuộc tính Kiếm Ý sẽ sinh ra hai cái Kiếm Hồn mà linh hồn khó có thể chịu tải nổi một lúc hai cái Kiếm Hồn như vậy, mà linh hồn của ta là ngoại lệ tồn tại!

Bất kể có ngoại lệ hay không, Diệp Trần rất rõ ràng con đường hắn chọn hết sức chính xác, trên con đường này hắn chính là Vương.

"Phù!"

- Tham gia chiến trường đã hơn mười tháng, cũng tới lúc nên trở về rồi, Tôn Tiểu Kim cùng với đám tinh anh Thuỷ Viên nhất tộc của hắn cũng muốn trở về. Mang bon hắn còn sống tới đây thì cũng mang bọn hắn còn sống trở về a, còn sau đó không còn phần trách nhiệm của ta nữa!

Nghĩ tới đây, Diệp Trần liền đi ra ngoài doanh trướng.

Một ngày sau, Diệp Trần, Tôn Tiểu Kim và những tinh anh Thuỷ Viên còn sống thông qua truyền tống thạch môn trở lại Thuỷ Viên động phủ.

- Ngươi phải rời đi?

Trong thạch điện, Tôn Thái nghe tin cũng không hề ngạc nhiên mấy.

Diệp Trần gật đầu, nói:

- Ta rời khỏi đại lục cũng gần một năm rồi, cũng đến lúc trở về!

Cộng thêm ở Lôi Đô tu luyện hơn hai tháng, rồi bị đuổi giết, chiến đấu một thời gian tính tới hiện tại cũng đã gần mười tám tháng rồi, mười tám tháng tương đương với một năm rưỡi, qua nửa năm nữa là tới lần Vũ đạo trà hội do hắn chủ trì rồi.

- Được rồi, con đường ngươi đi phải vạn lần cẩn thận, không được chủ quan, mặt khác, nếu có gặp phiền toái gì mà THuỷ Viên nhất tộc có thể giúp đỡ sẽ tận lực hỗ trợ ngươi.

Tôn Thái dặn dò.

- Đa tạ Tôn gia gia quan tâm, Diệp Trần sẽ cẩn thận, về phần hai bằng hữu của ta, xin nhờ Thuỷ Viên nhất tộc chiếu cố!

Lúc này, Tôn Tiểu Kim lên tiếng:

- Chân Linh đại lục ta sẽ đi, hi vọng lần sau gặp lại có thể thống khoái đánh một trận!

- Nhất định, Diệp Trần xin cáo lui trước!

Rời khỏi Thuỷ Viên động phủ tiến vào không trung của Vô Tận Hải, Diệp Trần trực tiếp lấy ra phi cầm khôi lỗi bay đi.

Phi cầm khôi lỗi dùng tốc độ gấp mười lần tốc độ âm thanh phi hành nên chỉ chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Một tháng sau.

Nam Trác Vực, Lưu Vân Tông.

Trên Lưu Vân Tông, các đệ tử vẫn sinh hoạt như thường ngày, ai làm nhiệm vụ thì làm nhiệm vụ ai tu luyện thì dốc lòng tu luyện, tất cả đều có vẻ rất sôi nổi.

Trên con đường lên núi, các đệ tử vừa đi vừa trò chuyện.

- Từ sau khi thái thượng trưởng lão Diệp Trần đoạt được vị trí đệ nhất Tiềm Long Bảng thì số mệnh của Lưu Vân Tông ta càng ngày càng dày, mấy năm qua thái thượng trưởng lão đã tăng lên chín người, trưởng lão La Hàn Sơn cũng đã trở thành Lưu Vân Tông tông chủ, nguyên tông chủ thì thoái vị làm thái thượng trưởng lão cộng thêm hai vị thái thượng trưởng lão lúc trước

thì Lưu Vân Tông ta tổng cộng đã có mười hai vị thái thượng trưởng lão rồi, so với Phỉ Thuý Cốc còn nhiều hơn!

- Đúng vậy, Phỉ Thuý Cốc cũng tăng lên ba vị thái thượng trưởng lão nhưng vẫn xa xa kém chúng ta, Bắc Tuyết Sơn Trang ngược lại lợi hại hơn có tới bốn vị!

- Lưu Vân Tông ta hơn một năm trước đã tấn thăng thành Thất phẩm tông môn, không biết tới lúc nào mới có thể trở thành Lục phẩm tông môn, dù sao thì càng về sau số lượng thái thượng trưởng lão chắn chắn sẽ nhiều thêm, đến lúc tấn chức thành Lục phẩm tông môn thị bọn họ đều sẽ trở thành nội môn trưởng lão a.

- Cái này cũng khó khắn, Lục phẩm tông môn nhất định phải có đủ Tinh Cực Cảnh cường giả, mà Lưu Vân Tông hiện tại vẫn còn kém một chút, trọng yếu nhất là Lục phẩm tông môn phải có Linh Hải Cảnh đại năng giả áp trận mới được.

- Không vội, thái thượng trưởng lão Diệp Trần năm nay mới hai mươi bốn tuổi, tiếp qua vài năm nữa, nhất định có thể trở thành Linh Hải Cảnh đại năng giả, khi đó Tinh Cực Cảnh cường giả của Lưu Vân Tông ta cũng đã đủ số rồi, tự nhiên là có thể thuận lợi tấn chức Lục phẩm tông môn, trở thành Lục phẩm tông môn thứ bảy ở Nam Trác Vực này.

Với tư cách là đệ tử Lưu Vân Tông, bọn họ đều rất hãnh diện, Lưu Vân Tông hiện giờ rất cường đại, thái thượng trưởng lão mười hai vị, nội môn trưởng lão hơn hai trăm, ngoại môn trưởng lão hơn năm trăm, hạch tâm đệ tử vẫn như trước nhưng nội môn đệ tử lại có hơn hai ngàn, ngoại môn đệ tử cũng trên vạn, so với lúc trước đâu chỉ cường đại hơn gấp đôi gấp ba lần!

Mà hết thảy những chuyện này đều nhờ có Diệp Trần.

Không có Diệp Trần, Lưu Vân Tông vẫn nhưng trước đây, không có Diệp Trần, Lưu Vân Tông cũng sẽ không có nhiều người gia nhập như vậy, không có Diệp Trần, Lưu Vân Tông đệ cũng không nỗ lực như hiện giờ, dù

sao cả Thiên Phong Quốc thậm chí là cả Nam Trác Vực đều đang cố gắng đuổi theo bước chân của Diệp Trần, đám đệ tử Lưu Vân Tông làm sao cam chịu tụt hậu!

Một Diệp Trần đã triệt để khiến cho Lưu Vân Tông thoát thai hoàn cốt, đoán chừng khai sơn tổ sư gia sống lại cũng sẽ bị hù chết, thật sự là quá kinh người.

"Véo!"

Cuối chân trời, một hắc ảnh cực tốc lao đến, trong nháy mắt đã từ chỗ chân trời đã xuất hiện trên đầu đám đệ tử Lưu Vân Tông.

Đây là một đầu yêu thú khổng lồ, khí thế trên người so với thái thượng trưởng lão trong tông còn mạnh hơn không chỉ mấy lần, nhất là tốc độ rõ ràng vượt qua mấy lần tốc độ âm thanh, chính xác là mấy lần thì chúng đệ tử không thể nào biết được nhưng chỉ biết là nhanh đến không thể tưởng tượng được.

- Đây là yêu thú gì thế? Chẳng lẽ muốn tập kích Lưu Vân Tông ta?

- Nhanh lên núi thông báo, con yêu thú này tối thiểu cũng đạt tới bát cấp đỉnh phong, tương đương với cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

Đám đệ tử vừa nghe thí hoảng sợ thất sắc.

- Không đúng, trên lưng yêu thú có người đứng, là một thanh niên mặc áo lam, hông đeo trường kiếm, tướng mạo tuấn tú, trông rất giống thái thượng trưởng lão Diệp Trần!

- Ừm, ta cũng thấy vậy!

Tuy đại bộ phận Lưu Vân Tông đệ tử chưa từng gặp qua Diệp Trần nhưng bọn hắn đã thấy được qua bức hoạ Diệp Trần, với danh khí của Diệp Trần như hiện nay làm sao không thể không có bức hoạ chân dung được, nhất là ở Lưu Vân Tông này, muốn thấy bức hoạ của Diệp Trần cũng không

hề khó chỉ cần tới nội tông đường là thấy, cái nội tông đường này mới kiến tạo mấy năm gần đây, bên trong treo bức hoạ của lịch đại tông chủ Lưu Vân Tông mà Diệp Trần mặc dù không phải tông chủ nhưng vẫn có bức hoạ được trưng ở đó.

- Là thái thượng trưởng lão Diệp Trần, các ngươi nhìn ống tay áo của người kia, chỗ đó có ký hiệu Lưu Vân Tông chúng ta, hơn nữa tướng mạo cũng rất giống!

- Thái thượng trưởng lão Diệp Trần đã trở về!

Đám đệ tử giống như phát điên, gắng sức chạy thục mạng về thánh sơn.

Nhàn Vân Phong.

Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân sóng vai đứng, bên cạnh hai người còn có thái thượng trưởng lão La Hành Liệt.

- Hảo cường kiếm khí, cổ kiếm khí này ta bình sinh ít thấy, so với Linh Hải Cảnh bình thường còn mạnh hơn!

Nhàn Vân Tử hít sâu một hơi.

- Là ai đây?

Thiên Lôi Tán Nhân có chút ngựng trọng nói.

"Véo!"

Tốc độ của yêu thú cực lớn kia rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trên không Nhàn Vân Phong, sau đó đầu yêu thú này đột nhiên biến mất, một nhân ảnh lam y đáp nhẹ xuống đất.

- Đó không phải là yêu thú, chẳng lẽ là khôi lỗi?

La Hàn Liệt kinh ngạc, yêu thú thì không thể nào thu vào Trữ Vật Linh Giới được, chỉ có vật chết mới có thể thu vào.

- Nhàn Vân tiền bối, Thiên Lôi Tán Nhân tiền bối, tông chủ, Diệp Trần đã về!

Nhân ảnh lam y phảng phất như một cái ảo ảnh hiện ra trước mặt ba người, cuối người hành lễ.

- Là Diệp Trần!

Nhàn Vân Tử trừng lớn cả hai mắt.

- Ha ha, Diệp Trần, ngươi đã trở về!

Thiên Lôi Tán Nhân kinh ngạc rồi cười hai ha hả nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 503: Quá Khứ Như Mộng, Long Khí Hiển Lộ. (Thượng,Hạ)

- Thái thượng trưởng lão Diệp Trần đã trở về, bọn ta vừa mới thấy!

- Thật hay giả? Hắn đã mấy năm chưa trở về rồi!

- Ta lừa ngươi làm gì!

- Mau đi xem một chút!

Trong lúc nhất thời, cả Lưu Vân Tông đều lâm vào hào khí thập phần kích động, loại tràng cảnh này so với trước khi đại chiến còn khủng bố hơn, một truyền một, trăm truyền trăm, không quá bao lâu hầu hết mọi người ở Lưu Vân Tông đã biết tin Diệp Trần trở về.

Đại điện Lưu Vân Tông.

La Hàn Sơn hét lớn:

- Cái gì? Diệp Trần trở về?

"Rầm!"

Vừa dứt lời, La Hàn Sơn đã phóng ra khỏi đại điện hướng Nhàn Vân Phong lao tới. Hắn biết rõ Diệp Trần trở về chắc chắn sẽ tới Nhàn Vân Phong trước.

- Diệp Trần đã trở về!

Trương Hạo Nhiên và Ngô Tông Minh bốn mắt nhìn nhau, rồi lặp tức lao ra ra khỏi địa điện.

- Diệp Trần, thật đúng là ngươi!

Vừa tới Nhàn Vân Phong, La Hàn Sơn liền thấy Diệp Trần, Diệp Trần vẫn là một bộ lam y như trước, vẫn tuấn tú phiêu dật như vậy, duy chỉ có khí chất là biến hoá. Đây là cái dạng khí chất gì! Mặc dù Diệp Trần đã cố ý thu liễm như một cổ vô hình kiếm khí kia vẫn khiến da đầu La Hàn Sơn tê dại, không chỉ hắn, ngay cả đám người Nhàn Vân Tử, Thiên Lôi Tán Nhân và La Hành Liệt cũng có chút câu nệ trước mặt Diệp Trần. Cái này không liên quan tới thân phận, cũng không quan hệ tới tình nghĩa mà là cảm nhận đột nhiên sau vài năm không gặp.

Diệp Trần cười, nói:

- Chúc mừng ngươi trở thành Lưu Vân Tông tông chủ!

La Hàn Sơn lắc đầu cười khổ:

- Nếu như có thể, ta ngược lại hi vọng bản thân được ra ngoài xông xáo như ngươi, nhưng mà thiên phú của ta cũng chỉ đến đây, đời này có lẽ bước được tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong là cực hạn rồi, khả năng bước vào Linh Hải Cảnh hầu như bằng không. Ngay cả những tuyệt đỉnh thiên tài trên đại lục cũng mất không ít năm mới có thể bước vào Linh Hải Cảnh, mà ta cho dù có cho thêm hai ba mươi năm cũng không được a!

Cái vấn đề có làm tông chủ hay không này, La Hàn Sơn cũng đã cân nhắc rất lâu, cuối cùng mới quyết định chấp nhận. Không phải ai cũng có tốc độ tiến bộ yêu nghiệt như Diệp Trần, không phải cứ cố gắng là có thể đứng trên đầu người khác, cho nên với thành tựu hiện tại hắn đã rất hài lòng rồi.

Diệp Trần nói:

- Ngươi cứ làm tốt cái tông chủ của ngươi đi, ta có cơ duyên, chưa chắc ngày sau ngươi không có!

La Hàn Sơn trước mắt là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, mà Tinh Cực Cảnh cường giả có hai trăm năm tuổi thọ, tương lai còn rất dài, ai dám nói hắn cả đời này chỉ dừng bước tại Tinh Cực Cảnh? Đương nhiên, hi vọng

bước vào Linh Hải Cảnh vẫn rất xa vời, chuyện này không ai có thể phủ nhận.

- Mượn cát ngôn của ngươi vậy!

Chỉ chốc lát sau, Chu Mai, Trương Hạo Nhiên, Ngô Tông Minh đều đến, Chu Mai và Trương Hạo Nhiên đều đã tiến vào Tinh Cực Cảnh, Chu Mai là Tinh Cực Cảnh trung kỳ, Trương Hạo Nhiên là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, còn Ngô Tông Minh hiện tại vẫn là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Chu Mai và Trương Hạo Nhiên gật đầu chào ba vị thái thượng trưởng lão, thân phận của bọn họ tương đương nhau nên khi gặp mặt chỉ cần gật đầu chào hỏi là được, mà Ngô Tônh Minh thì chắp hay hô to một tiếng thái thượng trưởng lão mới được.

Sau đó, ánh mắt của ba người đều dồn lên người Diệp Trần.

- Khí tức này không giống Linh Hải Cảnh nhưng lại vượt trên cả Linh Hải Cảnh!

Tu vi của Chu Mai cao hơn La Hàn Sơn tương đương với Nhàn Vân Tử và Thiên Lôi Tán Nhân nên dựa vào nhãn lực nàng rõ ràng sự bất phàm của Diệp Trần hơn La Hàn Sơn. Năm ngoái nàng may mắn bái biến một vị Linh Hải Cảnh đại năng giả nhưng khí tức của người đó so ra vẫn kém hơn Diệp Trần chỉ là ba động chân nguyên lợi hại hơn một chút mà thôi.

- Ba vị, đã lâu không gặp, tất cả đều tiến bộ rất nhanh a!

Diệp Trần đồng thời đánh giá ba người rồi cười nói.

Chu Mau trêu ghẹo:

- Ngươi cũng biết nói như vậy à? Ngươi ở trên Vũ đạo trà hội đả bại Cương Linh Tử Sở Trung Thiên, bình thủ với Thiên thư công tử Lý Tiêu Vân đã khiến cho toàn Nam Trác Vực và cả Thiên Phong Quốc này chấn

động không thôi. Rất nhiều người đều cho rằng người là Chân Long xuất thế, là đệ nhất thiên tài từ xưa tới nay ở Nam Trác Vực. Hiện tại hầu hết các tông môn đều có bức hoạ của ngươi, chỉ có đệ tử hạch tâm có thể quan sát, dùng làm động lực thúc đẩy bọn họ tu luyện a!

Ngô Tông Minh cũng cười nói:

- Không chỉ vậy thôi đâu, hiện tại ta khi ra bên ngoài cũng có không ít người ta không biết chạy tới giao hảo với ta để nghe nghóng về ngươi. Trương Hạo Nhiên càng thảm hơn, việc ngươi và hắn ngày xưa cạnh tranh với nhau đã là một câu chuyện được truyền lưu trên giang hồ, nói người chính là đạp lên thi thể của các thiên tài khác mà lên!

Trương Hạo Nhiên bĩu môi, nhưng không hề mất hứng, bởi vì hắn từ sớm đã tuyệt đi tâm tư cạnh tranh với Diệp Trần! Trên thực tế, người khác so sánh hắn với Diệp Trần đã là đề cao hắn lắm rồi, hiện giờ mục tiêu lớn nhất của hắn chính là bước vào Linh Hải Cảnh.

Diệp Trần bỗng nhiên cảm khái, nhoáng cái đã chín năm trôi qua, chín năm trước hắn vẫn là một tạp dịch đệ tử, ngay cả ngoại môn đệ tử cũng không bằng. Sau đó hắn mới từng bước đi lên đến ngoại môn đệ tử rồi nội môn đệ tử, hạch tâm đệ tử, trưởng lão, thái thượng trưởng lão ... Quá khứ như mộng nhưng vẫn như chỉ mới ngày hôm qua còn rõ mồn một trước mắt. Chín năm đã qua, tất cả mọi người đều đã trưởng thành, ít nhất đã không thể dùng từ thiếu niên để hình dung nữa. Hồi tưởng lại những năm tháng đã qua, Diệp Trần không khỏi cảm khái thời gian trôi qua đã khiến tất cả mọi người đều có biến hoá.

Duy nhất khiến cho Diệp Trần có chút bất đắc dĩ là lần này gặp lại, mọi người lạnh nhạt hơn xưa nhiều, ngay cả La Hàn Sơn, Chu Mai, Ngô Tông Minh, Trương Hạo Nhiên đều như vậy. Tuy bọn họ thể hiện ra ngoài như hiện tại nhưng linh hồn lực của Diệp Trần là cỡ nào nhạy cảm? Chỉ cần liếc mắt là thấy được một chút không tự nhiên của bọn họ rồi.

- Ta lần này trở về ngoại trừ muốn xem tình huống trong tông và các

ngươi thế nào, tiếp theo là vì lần Vũ đạo trà hội sắp tới làm chuẩn bị.

Thu hồi ánh mắt cảm khái lại, Diệp Trần đổi chủ đề nói.

La Hàn Sơn hai mắt sáng ngời, hỏi:

- Chúng ta có thể tham dự Vũ đạo trà hội không?

Hắn tự nhiên biết bản thân không đủ tư cách, nhưng Diệp Trần là người chủ trì lần này, nói không chừng chỉ cần Diệp Trần đồng ý là hắn cũng có thể tham gia vào.

Mà tham già Vũ đạo trà hội đại biểu cho cái gì? Không ai không biết, người được tham gia không chỉ có thể đại khai nhãn giới mà còn có khả năng kích phát được tiềm lực của bản thân. Thông qua tin tức hắn biết được những người tham gia Vũ đạo trà hội lần trước trở về ddều khắc khổ tu luyện, tiến bộ nhảy vọt.

Diệp Trần lắc đầu:

- Vũ đạo trà hội có Vũ đạo trà hội quy củ, quy củ là không thể phá, nếu không thì Vũ đạo trà hội sẽ ngày càng xuống cấp!

Nghe vậy, La Hàn Sơn, Chu Mai, thậm chí là Trương Hạo Nhiên đều có chút ảm đạm. Đúng vậy, Võ đạo trà hội là không nên có cửa sau.

- Bất quá người chủ trì Vũ đạo trà hội có một đặc quyền, chính là có thể tuyển ra năm mươi người ở xa xa quan sát trà hội tiến hành.

Lần trà hội trước, trong một cái tháp trong Cẩm Tú Viên cách địa điểm diễn ra trà hội chừng mười dặm cũng có năm mười người ở đó quan sát. Mười dặm khoảng cách mặc dù xa nhưng đối với nhãn lực của Tinh Cực Cảnh cường giả mà nói thì cũng không quá khó khăn để quan sát, chỉ là không cách nào cảm nhận được hào khí rõ ràng mà thôi.

- Thật sao? Ta có thể được một vị trí không?

La Hàn Sơn tâm tình phấn khởi hỏi.

Ba người Nhàn Vân Tử không nhịn được cười rộ lên, hiện tại La Hàn Sơn làm gì có bộ dáng của tông chủ, nhưng cũng khó trách, dù sao hắn vẫn còn trẻ mà!

Diệp Trần không trực tiếp trả lời mà hỏi:

- Lưu Vân Tông ta có bao nhiêu người dưới ba mươi tuổi đạt tới Tinh Cực Cảnh?

Chu Mai trả lời:

- Tổng cộng có bốn người, là ta, La Hàn Sơn, Trương Hạo Nhiên, Mông Trùng!

- Ồ, Mông Trùng cũng đã bước vào Tinh Cực Cảnh?

Diệp Trần hơi giật mình, nhưng rất nhanh đã hiểu được, Trương Hạo Nhiên cũng đã đạt tới thì Mông Trùng không có lý gì không được, thiên phú của hắn so với Trương Hạo Nhiên còn cao hơn.

Mặc dù Tinh Cực Cảnh dưới ba mươi tuổi ở Lưu Vân Tông có chút thiếu nhưng đó là do Diệp Trần dùng con mắt đánh giá Lục phẩm tông môn để xem xét Lưu Vân Tông nên mới thế. Đối với một cái Lục phẩm tông môn mà nói thì bốn cường giả Tinh Cực Cảnh dưới ba mươi tuổi là quá ít, ít nhất cũng phải hơn mười mới đủ.

- Ngô Tông Minh, xin lỗi rồi, đặc quyền là đặc quyền, chỉ là đặc quyền cũng có giới hạn!

Diệp Trần dùng ánh mắt có lỗi nhìn về phía Ngô Tông Minh.

Ngô Tông Minh không hề để tâm:

- Diệp Trần, ta không có để ý, cho dù ngươi cố ý cho ta đi ta cũng sẽ không đi, để tránh người khác nói Nam Trác Vực ta chỉ có mấy cái cường

giả Tinh Cực Cảnh trẻ tuổi cũng gom không đủ lại để cho một Bão Nguyên Cảnh võ giả tới cho đủ số!

- Ha ha, ngươi nghĩ được vậy là tốt rồi!

Diệp Trần lại nói với ba người La Hàn Sơn:

- Bốn người các ngươi đến lúc đó đều có thể đi quan sát Vũ đạo trà hội, ta sẽ kiến tạo một cái tháp ở bên trong Huyền Trọng Sơn Mạch cho năm mười người các ngươi.

La Hàn Sơn thở phào một hơi, rồi đột nhiên nghĩ tới cái gì đó:

- Diệp Trần, ngươi khó khăn lắm mới trở về một lần, có thể tới trước quảng trường gặp mặt đám đệ tử một lần không? Không cần nhiều thời gian đâu, chỉ nói vài ba câu là được, ngươi cũng biết có rất nhiều người còn chưa thấy qua ngươi, vẫn muốn được diện kiến chân nhân là người đó!

- Không vấn đề gì!

Diệp Trần thoáng do dự một chút rồi gật đầu đáp ứng. Đối với hắn chuyện này không có gì to tát cả, nhưng lại có thể làm thoả mãn tâm nguyện của không ít người, ngẫu nhiên làm một lần cũng được.

Trên quảng trường rộng lớn, bóng người tấp nập, sở hữu tất cả đệ tử trong Lưu Vân Tông hầu hết đều tập trung tới đây, ngay cả chấp sự, ngoại môn trưởng lão, nội môn trưởng lão, tông chủ, thái thượng trưởng lão đều có mặt. Lúc này chính là thời khắc mà Lưu Vân Tông không hề đề phòng chút nào, đương nhiên cũng không có ai mù mắt mà xâm nhập vào Lưu Vân Tông lúc này.

- Là thái thượng trưởng lão Diệp Trần, ta rốt cuộc cũng được diện kiến chân nhân, quá kích động a!

- Thật trẻ tuổi, chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nếu như ta có thể gả cho hắn thì tốt biết mấy!

- Có thể cùng nhân vật truyền kỳ như vây tiếp cận, ta cứ có cảm giác như đang nằm mơ!

Đám đệ tử Lưu Vân Tông rất kích động, các trưởng lão cũng kích động không kém, bọn hắn cảm giác như bản thân trẻ ra thêm không ít tuổi, nhất là khi ánh mắt Diệp Trần nhìn tới trên người mình.

Sau lưng Diệp Trần tông chủ La Hàn Sơn và mười hai vị thái thượng trưởng lão, Diệp Trần đứng phía trước hắng giọng cho mọi người an tĩnh lại.

Tiếng hắng của hắn giống như có ma lực, cả quáng trường vốn đang rất ầm ĩ thì thoáng cái đã lập tức tĩnh lặng như tờ.

- Chín năm trước, ta vẫn chỉ là một tạp địch đệ tử, lúc đó ta luôn cố gắng để có thể trở thành ngoại môn đệ tử, sau đó là nội môn đệ tử. Khi đó ta cũng giống các ngươi bây giờ cố gắng tu luyện thật nhiều tranh thủ thời gian trở thành cường đại hơn. Cho nên các ngươi chỉ cần cố gắng là có thể thành công, có lẽ thành tựu không quá cao nhưng có cố gắng chắc chắn sẽ không hối hận!

Bỗng nhiên, Diệp Trần rút kiếm, lam y phần phật lay động, tóc dài tung bay bổ ra một kiếm bắn lên không trung.

"Ầm! Ầm! ..."

Kiếm khí tung hoành thiên địa, vân hải bị xé xé rách, Kinh Diễm Thiên bình chướng liền bị phá vỡ, trông giống như cả bầu trời đã bị một kiếm này bổ đôi ra, vết chém kéo dài mấy vạn trượng, rộng hơn mười trượng. Tất cả mọi người ở đây, kể cả mời hai thái thượng trưởng lão đều khiếp sợ, đây là cái dạng thực lực như thế nào chứ? Chỉ đứng dưới mặt đất mà một kiếm liền có thể bổ ra Kinh Diễm Thiên khiến cho thiên địa phải biến sắc.

Vô hình kiếm khí lượn lờ quanh thân, Long mạch chi khí hoá thành hình xông thẳng lên thiên thanh, vừa vặn bao trùm Diệp Trần vào bên trong. Diệp Trần quét mắt nhìn một vòng, nói:

- Ta hi vọng có một ngày các ngươi cũng có thể làm được như vậy, có lòng tin hay không?

- Có!

Thanh âm đáp ứng chấn động cả cửu thiên, phối hợp với hư ảnh Long khí trên người Diệp Trần càng thêm thập phần tráng lệ.

- Hảo, lần gặp gỡ hôm nay kết thúc ở đây, các ngươi hãy cố gắng mà tiến lên!

Dứt lời, Diệp Trần liền biến mất trước mặt mọi người.

Kế tiếp, La Hàn Sơn bắt đầu sơ tán mọi người mặc cho rất nhiều người không muốn rời đi. Cùng một thời gian này, tất cả đại tông môn trong Thiên Phong Quốc đều đồng loạt đáp ứng lại Long khí biến hoá của Lưu Vân Tông, tất cả Long mạch chi khí đều xông thẳng lên thiên thanh.

Nam La Tông, Lưu Vân Tông nhìn về phía hướng Lưu Vân Tông.

- Lại có thể làm cho Long mạch chi khí hiển hoá ra, hôm nay hắn rốt cuộc đã đạt tới trình độ nào rồi?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 504: Lựa Chọn Năm Mươi Người. (1,2)

Long mạch chi khí vừa ra khỏi Tiềm Long thành sẽ lập tức ẩn đi không hiện nữa, ngoại nhân rất khó phát giác. Hiện tại phạm vi vạn dặm xung quanh Lưu Vân Tông đã biến hoá long trời lở đất. Long mạch chi khí nơi đó ngửa mặt lên trời như phát ra từng trận gầm rống uy chấn bát phương khiến cho Lưu Vân Tông cũng phải sợ hãi thán phục. Đã từ lâu rồi nàng không có thất thố như vậy.

- Long nhập đại hải, chính thức là Long nhập đải hải a!

Lưu Vân Tông không khỏi cảm khái một tiếng.

Bắc Tuyết Sơn Trang.

Lâm Kỳ kinh ngạc nhìn về phía tây nam chỗ của Lưu Vân Tông.

Trang chủ Bắc Tuyết Sơn Trang và thái thượng trưởng lão Tiết Vô Nhận cùng đi tới nói:

- Có thể ở cùng một thời với hắn chính là bất hạnh của các ngươi mà cũng là vạn hạnh của các ngươi a!

Về phần Phỉ Thuý Cốc là một mảnh không khí đắng chát!

Ở lại Lưu Vân Tông một ngày, ngày hôm sau Diệp Trần lên đường về Diệp gia.

Lưu Vân Tông cách Lạc Thành hơn một vạn hai ngàn dặm, lúc trước khi còn là ngoại môn đệ tử, Diệp Trần lần đầu tiên trở về cũng mất nửa tháng thời gian, hiện tại ngồi trên phi cầm khôi lỗi chỉ mất có hai khắc chung là tới. Nếudùng Kiếm quang phi hành thì còn nhanh hơn nữa.

Trên không trung Lạc Thành, phi cầm khôi lỗi chậm rãi hạ thấp độ cao, đối cánh cực lớn của nó không ngừng vỗ tạo thành từng trận gió xoáy.

- Trần thiếu gia trở về!

Khi Diệp Trần từ trên lưng phi cầm khôi lỗi đi xuống đứng trước cổng Diệp gia thì toàn bộ Diệp gia đều chấn động, mọi người tất đi ra nghênh đón, một số người thì đi chuẩn bị yến hội, nhìn toàn cảnh rất là tất bật.

- Trần nhi!

Diệp Trần vừa mới đi vào cửa thì DIệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh đã dẫn đầu đi ra, đi cùng hai người còn có hai nhóc con khoảng sáu bảy tuổi, dung mạo khá giống với Diệp Trần khi còn nhỏ.

- Phụ thân, mẫu thân!

Diệp Trần lộ ra nụ cười nhu hoà, đó chính là nụ cười của kẻ lãng tử khi trở về mới mái ấm của mình.

Sau đó hắn lại chào hỏi các trưởng bối khác.

- Hảo hảo!

Diệp Thiên Hào lúc này cũng không nói được lời nào ngoài hai chữ "Hảo!". Sau đó hắn tập trung đánh giá Diệp Trần từ trên xuống dưới giống như muốn xem mấy năm qua nhi tử của hắn có gì biến hoá!

Trầm Ngọc Thanh thì cầm tay Diệp Trần, hai con mắt đỏ hồng, nói:

- Tên tiểu tử này, đi ra ngoài mấy năm liền không trở về, có phải là không cần phụ thân và mẫu thân ngươi nữa hay không hả?

Diệp Thiên Hào hồi phục tinh thần, trừng mắt với Trầm Ngọc Thanh một cái rồi đi tới một bước nói một câu rất mâu thuẫn:

- Nhi tử là người làm đại sự, há có thể nói trở về là trở về. Bất quá, Trần

nhi à, có rãnh rỗi thì vẫn phải trở về nhà đó!

- Vâng!

Trong lòng Diệp Trần rất ấm áp, Lưu Vân Tông dù sao cũng không có cùng quan hệ huyết thống với hắn, chỉ có Diệp gia mới vĩnh viễn là mái nhà là tổ ấm của hắn. Cha mẹ vĩnh viễn là cha mẹ của hắn, bọn họ sẽ không bởi vì thời gian dài mà giảm đi sự thương yêu lo lắng với hắn, cũng sẽ không vì nhi tử của mình cường đại mà trở nên bị ngăn cách.

- Đại ca! Ôm!

Có thể do cùng huyết thống, cũng có thể do trên người có một tia Long mạch chi khí của Diệp Trần nên đệ đệ và muội muội của hắn chớp mắt đã nhận ra Diệp Trần, không hề cảm thấy xa lạ chút nào mà còn ôm chặt lấy hai cái đùi của hắn dùng sức lay lay, nhao nhao lên muốn được hắn ôm, khuôn mặt thì đỏ bừng, con mắt ngập nước, thập phần đáng yêu.

Diệp Trần cười ha hả, mỗi tay ôm một đứa, sau đó nói với phụ mẫu:

- Phụ thân, mẫu thân, lại khiến cho hai người lo lắng rồi, Tiểu Huyền và Tiểu Tiểu có nghe lời không?

Trầm Ngọc Thanh trên mặt đầy vẻ hạnh phúc, nói:

- Tiểu Tiểu thì còn tốt, tên tiểu tử Huyền nhi này lại là vua gây sự, chắc cũng sắp trở thành bá chủ một phương ở Lạc Thành rồi!

Diệp Trần nhìn Diệp Huyền hỏi:

- Tiểu Huyền, là thật sao?

- Đại ca, ta không có khi dễ người a!

Diệp Huyền cúi thấp cái đầu nhỏ xuống, sợ Diệp Trần không thích nó.

- Ừm, khi dễ người khác là không đúng, thời gian trôi qua người khác

đều sẽ không thích đệ, dần dần chán ghét đệ, đệ hi vọng tất cả mọi người đều không thích đệ, chán ghét đệ sao? Đương nhiên, đại ca cũng không phải để cho đệ bị người khác khi dễ mà không hoàn thủ, đại ca chỉ cần là đệ không chủ động đi khi dễ người khác là được!

- Đệ biết rồi, đại ca!

- Hì hì!

Tiểu Tiểu ở một bên che miệng cười trộm, có vẻ nhìn vẻ mặt của Tiểu Huyền khiến nó rất vui vẻ.

- Trần nhi, ta đã cho người chuẩn bị yến hội rồi, chúng ta vào trong rồi hãy nói tiếp!

Diệp Thiên Hào lên tiếng nói.

- Dạ!

Diệp Trần ôm Diệp Huyền và Diệp Tiểu đi theo phía sau.

Yến hội kéo dài tới tận đêm khuya mới kết thúc, trên yến tiệc, DIệp Phách Thiên cũng có tham gia, về phần Diệp Đường thì vẫn còn đang ở Phỉ Thuý Cốc, DIệp Phong thì gia nhập vào Nam La Tông. Từ sau khi Tử Dương Tông bị diệt thì đa số các đệ tử và trưởng lão của Tử Dương Tông đều gia nhập vào Nam La Tông hoặc là Phỉ Thuý Cốc, gia nhập Lưu Vân Tông rất ít, chủ yếu là do lúc trước hai bên có quá nhiều mâu thuẫn, gia nhập vào Lưu Vân Tông thì rất xấu mặt, cũng rất dễ dàng bị xa lánh.

Đối với Diệp Phách Thiên, Diệp Trần đã không hề so đo gì nữa. Nghe phụ thân hắn nói Diệp Phách Thiên đã triệt để thay đổi thành con người khác, đã bắt đầu suy nghĩ vì gia tộc, quan hệ với mọi người cũng có cải biến rất lớn, cho nên nếu còn so đo thì không phải Diệp Trần hắn rất ích kỉ sao. Mà hiện giờ hắn cũng không còn là một tiểu thiên tài lúc trước nữa, hôm nay hắn tuy chưa tới mức vô địch trong đám thanh niên ở Nam Trác Vực nhưng người có thể uy hiếp được hắn gần như là không có. Mục tiêu của hắn chính

là toàn bộ Chân Linh đại lục này và cả Vô Tận Hải bao la kia. Chỉ một chút việc nhỏ của Diệp gia mà hắn còn để trong lòng thì làm sao có thể tiến bước làm cường giả đỉnh phong!

Chuyện đã qua đều là quá khứ, quan trọng là tương lai!

Tin tức Diệp Trần trở về rất nhanh đã truyền bá ra ngoài, ở Diệp gia đến ngày thứ bảy thì cả Thiên Phong Quốc đã biết tin hắn trở về, giang hồ nguyên bổn đang yên tĩnh thì đột nhiên lại nổi gió, không ít người lặn lội vạn dặm xa xôi tới Lạc Thành hoặc là phụ cận Lạc Thành chỉ vì muốn liếc nhìn một cái chân nhan của Diệp Trần.

Nhìn cả cái Lạc Thành đầy người là người, Lạc Thành thành chủ cùng với DIệp Thiên Hào chỉ có thể cười khổ, nhưng trong đáy lòng lại rất tự hào. Nhất là thành chủ, hắn và Diệp Trần quan hệ không có bao nhiêu, cho nên càng quý trọng loại vinh dự này, hắn tin chắc chỉ cần hắn tận tâm làm hết bổn phận của mình thì Diệp Thiên Hào sẽ không để cho hắn rớt đài. Vì viễn cảnh rực rỡ của Lạc Thành hắn đã cùng với Diệp Thiên hào bàn bạc mở rộng Lạc Thành đem Lạc Thành kiến tạo thành tương đương với hoàng thành thành thị, về phần hoàng đế Thiên Phong Quốc nhất định sẽ ủng hộ bởi vì hiện tại ai dám đắc tội Diệp gia!

Mặt khác, một bức điêu tượng của Diệp Trần đã bắt đầu được khởi công trên quảng trường Lạc Thành, dựa theo kích thước ban đầu thì đây phải là một bức tượng hoàn toàn bằng hoàng kim cao tới trăm mét.

- Diệp Trần ca ca!

Trong cái sân nhỏ của Diệp Trần đang tụ tập không ít người.

Người vừa lên tiếng là Diệp Huyên, nữ nhi của tứ thúc Diệp Văn Hào của Diệp Trần. Diệp Huyên so với Diệp Trần nhỏ hơn nửa tuổi, hôm nay cũng đã hai mươi ba rồi, rất đoan trang tú lệ, dáng người cao gầy, chỉ là đứng trước mặt Diệp Trần nàng vẫn rất câu nệ, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn trộm Diệp Trần.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng:

- Tiểu Huyên, sự tình lúc trước đã qua rồi, không cần phải đoán mò làm gì nữa, hiện tại ngươi cũng đã là một Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ võ giả rồi, cố gắng lên, sớm chút bước vào Tinh Cực Cảnh! Ngươi phải có lòng tin vào bản thân!

- Ta biết rồi!

Diệp Huyên thở nhẹ một hơi, Diệp Trần cho nàng áp lực quá lớn, hắn chỉ ngồi một chỗ mà cơ hồ khiến cho nàng thở không nổi. Đây không phải là Diệp Trần cố ý gây ra mà là do trong nội tâm quá nhiều tạp niệm mới gây ra phản ứng như vậy. Một số người trong Diệp gia cho dù đứng ở trước mặt Diệp Trần cũng không hề cảm thấy chút áp lực nào, chỉ cảm thấy Diệp Trần cao lớn hơn xưa mà thôi!

- Diệp Trần, chúng ta ...

Diệp Đường cùng Diệp Phong tâm thần đều rất bất an khi nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần có chút bất đắc dĩ nhìn bọn họ mỉm cười, nói:

- Các ngươi cũng thế, chỉ cần suy nghĩ cho gia tộc là được, đương nhiên trọng yếu nhất vẫn là đề cao thực lực bản thân, chỉ có thực lực mạnh mẽ mới có thể giúp cho gia tộc thêm cường đại, bảo hộ gia tộc tốt hơn, bởi vì các ngươi cũng giống như ta, đều là một phần tử của gia tộc!

- Cám ơn ngươi, Diệp Trần!

Diệp Đường và Diệp Phong đều rất xấu hổ, cảm thấy trước kia bản thân rất ngây thơ.

- Đúng rồi, Diệp Hải đâu?

Diệp Hải lúc trước đối xử với Diệp Trần rất tốt, hắn còn tặng cho Diệp

Trần một khoả Nguyên Quang Cầu.

Diệp Thiên Hào nói:

- Diệp Hải cũng giống ngươi, từ lúc hắn đi theo sư phụ hắn cho tới giờ vẫn chưa hề trở về, cha mẹ hắn suốt ngày đều nhớ thương tới hắn!

Nghe vậy, Diệp Trần khẽ nhíu mày.

Nếu như Diệp Hải vẫn còn ở Nam Trác Vực thì cũng không có vấn đề gì, nếu đã ra khỏi Nam Trác Vực thì hắn không cách nào thăm dò được, chỉ sợ DIệp Hải gặp phải nguy hiểm gì thôi.

- Sau này nhờ mọi người nghe ngóng tin tức của hắn một chút!

Thoáng cái lại mười ngày đi qua, Diệp Trần trừ mỗi ngày tu luyện ra thì luôn cùng với cha mẹ và đệ muội của mình nói chuyện cố gắng bù đắp những khoảng thời gian thiếu vắng nhau.

Trong lúc này, Nam La Tông tông chủ Long Bích Vân tự mình dẫn ba người thanh niên tới, theo thứ tự là Nam Cung Vân, Viên Tuyết Mai và một đệ tử mà Diệp Trần không biết. Ba người này đều đã tiến vào Tinh Cực Cảnh.

Mục đích của đối phương rất đơn giản, chính là vì danh ngạch năm mươi vị trí quan khán Vũ đạo trà hội mà đến.

Diệp Trần không hề nói hai lời, toàn bộ thông qua.

Long Bích Vân cùng với Long Thần Thiên Cung đối với Diệp Trần rất có ân, Diệp Trần sẽ không bao giờ quên.

Nam La Tông vừa đi thì Bắc Tuyết Sơn Trang tới.

Cao thủ trẻ tuổi của Bắc Tuyết Sơn Trang theo thứ tự là Bắc Tuyết công tử Tô Văn, Khoái đao Lâm Kỳ và Bá đao vu Nhạc.

Tô Văn hiện giờ đang là trang chủ của Bắc Tuyết Sơn Trang, tu vi là Tinh Cực Cảnh trung kỳ, VU Nhạc là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, còn Lâm Kỳ có tu vi cao nhất đạt tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, trên người tràn ngập vô hình đao khí lăng lệ ác liệt.

- Lâm Kỳ, Đao Ý của người đã đạt tới viên mãn đủ thực lực tham gia vào Vũ đạo trà hội.

Nhãn lực của Diệp Trần hiện giờ cao tới mức nào? Dù Lâm Kỳ đã tận lực che dấu Đao Ý cũng không cách nào thoát khỏi ánh mắt của Diệp Trần được.

Thái thượng trưởng lão Tiết Vô Nhận cười nói:

- Diệp Trần, không biết Lâm Kỳ ở trong Vũ đạo trà hội thuộc về cấp bậc nào?

Diệp Trần hơi trầm ngâm nói:

- Lần này ta không biết nhưng so với lần trước thì đái khái là hạ đẳng!

Nghe vậy, mọi người trong đại sảnh đều biến sắc, kể cả người của Diệp gia.

Thực lực của Lâm Kỳ ở Thiên Phong Quốc không ai không biết, trên thực tế, nếu không có Diệp Trần thì Lâm Kỳ tuyệt đối là Thiên Phong Quốc đệ nhất cao thủ.

Với thực lực như vậy mà ở trong Vũ đạo trà hội chỉ có thể xếp vào hàng hạ đẳng, hơn nữa còn là áp chót, như vậy trình độ đám thanh niên tham gia Vũ đạo trà hội này cao đến mức nào?

Tưởng tượng thôi cũng đủ rợn người!

TIếp đó là người Phỉ Thuý Cốc đến.

Đến đây có ba người, một là Phỉ Thuý Cốc cốc chủ Trang Khánh Hiền,

một là Liễu Vô Tướng, người còn lại là Cơ Tuyết Nhạn. Phỉ Thuý công tử Trang Phỉ tất nhiên cũng là Tinh Cực Cảnh cường giả chỉ là hắn không có tới tham gia.

Từ khi Diệp Trần quật khởi, Trang Khánh Hiền đã đoạn tuyệt tâm tư xưng bá tại toq rồi, cho nên hắn mới thoái vị nhường lại cho Liễu Vô Tướng để hắn làm tân nhiệm cốc chủ.

Liễu Vô Tướng rất biết làm người, không kiêu căng nóng nảy, nắm giữ chức vị cốc chủ này rất tốt.

- Diệp Trần, mọi người đều là tông môn của Thiên Phong Quốc, không biết Liễu Vô Tướng và Cơ Tuyết Nhạn có tư cách là thành viên trong năm mười người được chọn không?

Vũ đạo trà hội chỉ còn mấy tháng nữa là cử hành, sỡ hữu tất cả tông môn đều đã dần biết được đặc quyền của người chủ trì cho nên Trang Khánh Hiền mới bỏ cái thể diện của mình xuống mang người tới đây. Nói thật, trong lòng của hắn rất lo lắng không biết Diệp Trần có tuyệt tình cự tuyệt hay không?

Diệp Trần gật đầu nói:

- Hai hay là ba?

- Ba, còn một người là khuyển tử Trang Phỉ!

Trang Khánh Hiền cẩn thân nói từng chữ một.

- Không vấn đề gi!

Diệp Trần vốn định để cho tất cả Tinh Cực Cảnh trẻ tuổi ở Thiên Phong Quốc đi quan sát Vũ đạo trà hội, bất kể kẻ đó là ai cũng được. Đương nhiên, nếu đối phương không đến thì Diệp Trần hắn cũng sẽ không rãnh rỗi đem họ xếp vào danh sách. Dù sao trừ Thiên Phong Quốc ra thì cường giả Tinh Cực Cảnh trẻ tuổi ở Nam Trác Vực còn rất nhiều.

Cơ Tuyết Nhận đang đứng bên cạnh Trang Khánh Hiền thần sắc hết sức phức tạp, hàm răng cắn chặt môi dưới, có chút sững sờ liếc nhìn Diệp Trần. Một thiếu niên nho nhỏ khi xưa hiện tại đã là tuyệt đỉnh thiên tài hùng bá tại Nam Trác Vực rồi!

Lúc này, ánh mắt của Diệp Trần cũng chuyển lên người nàng.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung.

Diệp Trần từ trong ánh mắt của Cơ Tuyết Nhạn cảm nhận được sự hối hận, áy náy cùng với một chút tình cảm không hiểu được. Cơ Tuyết Nhạn cũng không có lảng tránh, buông lỏng tâm lình của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 505: Lựa Chọn Năm Mươi Người. (3,4)

Cơ Tuyết Nhạn cũng từ trong ánh mắt của Diệp Trần thấy được sự kiên định, đại khí cùng mới ý chí muốn vươn lên rất mạnh mẽ, quyết đạp nát hết thảy lực lượng ngăn trở dưới chân. Trước ánh mắt này nàng cảm thấy bản thân như một con chim sẻ nhỏ bé đang ngưỡng mộ ngước nhìn hùng ưng đang bay lượn trên cửu thiên.

"Đây là nguyên nhân ngươi có được thành tựu như ngày hôm nay sao?"

Cơ Tuyết Nhạn đã hoàn toàn bị chí khí của Diệp Trần làm cho rung động, chí khí của hắn cơ hồ lớn đến khôn cùng không hề có giới hạn, người có loại chí khí này há lại chấp nhất vì một người như nàng, sự tình trước kia có lẽ hắn từ sớm đã quên mất rồi.

"Bình tâm lại đi, ta vẫn tình nguyện đứng một bên nhìn hắn!"

Cơ Tuyết Nhận như trút được gánh nặng, nhưng lại cảm giác như đã mất đi một thứ gì đó.

Bất quá cái này cũng không trọng yếu, kế tiếp nàng phải vì chính mình mà sống, nàng không cam lòng trầm luân như vậy, tương lai của nàng cũng không muốn chỉ dừng bước ở Tinh Cực Cảnh ... Nàng cũng muốn bay tới một khung trời rộng lớn hơn, dù không thể bay lượn cửu thiên như hắn thì cũng phải liều mạng mà triển khai hai cánh!

- Bảo trọng!

Diệp Trần nói ra một câu khiến cho mọi người đều không hiể ugì cả, chỉ có một mình Cơ Tuyết Nhạn là hiểu được ý tứ của hắn, xem ra hắn cũng nhìn ra được tâm tình của nàng.

- Ta sẽ hết sức!

Cơ Tuyết Nhạn gật đầu.

Đợi sau khi ba người rời đi thì mấy ngày sau các Cửu phẩm tông môn còn lại của toq đều có người tìm đến, nhưng lại bị Diệp Trần thẳng thừng bác bỏ, không phải hắn không nể tình mà do quy củ, không đạt tới Tinh Cực Cảnh là không thể nào để cho bọn họ vào danh sách được.

Sau mấy ngày bề bộn lựa chọn danh ngạch cho năm mươi người trẻ tuổi ở Thiên Phong Quốc, dù sao các tông môn ở các quốc gia khác cách Thiên Phong Quốc có chút xa.

Ngày hôm nay, bên cạnh hồ nước, Diệp Trần đang tu luyện.

Lần Võ đạo trà hội trước, Diệp Trần cùng với ba người Lôi công chúa tụ tập một lúc đã được chứng kiến thành tựu của Lôi công chúa trên Lôi chi ý cảnh, chỉ Diệp Trần cần dung hợp thức thứ chín của Kinh vân kiếm pháp tới hiện giờ vẫn chưa có gì đột phá.

Nhưng hôm nay, Diệp Trần đột nhiên có linh cảm nên mới tới chỗ này tu luyện.

Luyện, tiếp tục luyện, Diệp Trần cảm giác linh ngộ ngày càng sâu, càng lúc càng có thể dunh nhập vào trong Lôi chi ý cảnh, mỗi một kiếm chém ra đều hết sức tự nhiên giống như là lôi điện do thiên địa đánh ra chứ không phải sức người làm được. Lúc này hắn mới giật mình phát hiện nguyên lai thiên nhiên nhìn như bình thường nhưng hắn vẫn chưa thật sự nhìn thấu được, hiện tại hắn chỉ mới nắm giữ được bản chất của Lôi chi ý cảnh nhưng vận dụng còn chênh lệch so với thiên địa tự nhiên không ít.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Một đạo ánh sáng màu lam loé lên tron hư không, không khí như bị xé rách, quá trình rõ ràng có thể thấy được, trên mặt cắt của không khí có hồ quang điện lập loè, không phải là lôi đình bá đạo mà là lôi đình hết sức tự

nhiên.

- Thức thứ chín rốt cuộc dung hợp thành công, Thiên Lôi Thiết chính thức trở thành Áo nghĩa võ học.

Chậm rãi thở ra một hơi, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ, trên mặt cũng không có quá nhiều mừng rỡ.

Dung hợp Kinh vân kiếm pháp thức thứ chín khiến Thiên Lôi Thiết trở thành Áo nghĩa võ học, nhưng chỉ đạt tới năm thành hoả hầu. Diệp Trần còn chưa lĩnh ngộ được Lôi Áo nghĩa, không có Lôi Áo nghĩa là không thể nào đem Thiên Lôi Thiết phát huy ra uy lực chính thức được.

- Thiên Lôi Thiết đã thành thì Nghịch thức Thiên Lôi Thiết cũng theo đó trở thành Áo nghĩa võ học, hai đại Áo nghĩa đều đạt tới năm thành hoả hầu, tăng thêm Kim Diệu Chấn Sát Kiếm là có được tam đại sát chiêu và một đại ẩn tàng sát chiêu.

Sát chiêu ẩn tàng chính là Song kiếm lưu phối hợp giữa Thiên Lôi Thiết và Nghịch thức Thiên Lôi Thiết, cái kiếm này điệp gia cùng một chỗ, uy lực còn vượt qua Kim Diệu Chấn Sát Kiếm.

Đương nhiên, nói chính xác ra thì Liên Tâm Kiếm Khí hình thành nên Kiếm khi phong bạo vẫn lợi hại hơn. Nhưng mà Liên Tâm Kiếm Khí là chết, tiềm lực có hạn.

Toàn bộ tông môn trong Thiên Phong Quốc đều đã tới, sau đó là tông môn ở các quốc gia khác của Nam Trác Vực, đối với các tông môn này, Diệp Trần thay đổi một tiêu chuẩn hoàn toàn mới. Lục phẩm tông môn không nhận, bởi vì Lục phẩm tông môn vốn đã có người đủ thực lực tham gia vào Vũ đạo trà hội lại còn muốn chiếm giữ vị trí trong năm mươi danh ngạch quan khán thì quá bất công. Còn những tông môn dưới Lục phẩm mỗi tông môn chỉ có một danh ngạch, dù sao thì trong năm mươi danh ngạch Thiên Phong Quốc đã chiếm mười hai cái, số còn lại cũng không còn bao nhiêu.

- Diệp thiếu hiệp, có thể hay không cho nhiều thêm một danh ngạch? Thiết Xích Môn chúng ta nguyện ý trả một cái giá lớn!

Một tông chủ của Thất phẩm tông môn lộ vẻ chờ mong hỏi.

Diệp Trần lắc đầu:

- Không được, tông môn của ngươi chiếm tới hai danh ngạch thì không phải đồng nghĩa với việc đã cướp đi một danh ngạch của tông môn khác hay sao?

- Ồ, vậy được rồi!

Kỳ thật hắn cũng không hi vọng nhiều, có một danh ngạch đã đủ thoả mãn rồi, hắn mới đầu còn tưởng tất cả danh ngạch Diệp Trần đều cho Thiên Phong Quốc hết.

Bên ngoài Diệp gia, một đám người từ trên cao hạ xuống, người cầm đầu là một lão giả gầy còm, nhìn không ra bao nhiêu tuổi, chỉ có đôi mắt là có chút tinh mang, không giận tự uy, hắn đi tới đây giống như là sân nhà hắn vậy, nguyên khí tuỳ ý vây xung quanh thân thể.

Hắn rõ ràng là một Linh Hải Cảnh đại năng giả.

- Mấy vị, thỉnh qua bên này!

Quản gia mang theo mấy người này hướng chỗ Diệp gia nghị sự đường đi tới.

Đi vào trong đại sảnh, lão giã thấy không có ai, thì mất hứng hỏi:

- Diệp Trần đâu?

- Thật có lỗi, Trần thiếu gia đang cùng môn nhân của các tông môn khác nói chuyện, cho nên mới giao phó chúng ta tiếp đãi khách nhân ở chỗ này!

- Hừ, vậy không cần phiền ngươi, ta tự mình đi tìm hắn!

Lao giả vừa nói vừa xuất ra linh hồn lực, rất nhanh đã tìm được Diệp Trần, sau đó liền mang theo đám người của hắn bay tới.

Quản gia thấy vậy thì bất chấp khí thế áp bách của đối phương khiến hắn không thở nổi, đuổi theo nói:

- Trần thiếu gia đã nói, bất kể là ai, đều phải ở chỗ này chờ, mong các vị tuân thủ!

- Hừ, lại dám để cho một Linh Hải Cảnh đại năng giả như ta ở đây chờ? Ngươi đảm đương nổi sao?

Lão giả trừng mắt nhìn quản gia nói.

"Bộp bộp bộp ...!"

Quản gia liền lui về sau mấy bước khoé miệng rỉ máu tươi, lão giả kia là một Linh Hải Cảnh đại năng giả, một ánh mắt cũng có thể đả thương được Tinh Cực Cảnh cường giả, chớ nói chi quản gia chỉ là Bão Nguyên Cảnh võ giả.

Bên trong sân nhỏ, Diệp Trần cũng cảm ứng được có người dùng linh hồn lực quét tới, hắn liền nhướng mày, linh hồn lực tản ra quan sát, đúng lúc thấy cảnh lão giả này dùng ánh mắt đả thương quản gia thì trong lòng hắn đã nổi lên sát ý.

Tiếng bước chân vang lên, một đám người đi tới sân nhỏ của Diệp Trần.

Vừa vào tới trong sân, lão giả đã dò xét Diệp Trần:

- Ngươi chính là Diệp Trần?

- Không sai!

Diệp Trần dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào đối phương.

- Bổn toạ là thái thượng trưởng lão của Thất phẩm tông môn Thôn

Nguyệt Môn tại Nguyệt Hoa quốc. Đây là sáu người ưu tú nhất trong thế hệ tuổi trẻ của bổn môn, ngươi đưa bọn chúng toàn bộ nhập vào danh ngạch năm mươi người quan khán đi!

Lão giả này tên là Hoàng Lâm, biệt hiệu trên giang hồ là Hoàng Phát Linh Giả, mấy năm gần đây mới tiến vào Linh Hải Cảnh, nếu không phải Thôn Nguyệt Môn còn thiếu Tinh Cực Cảnh cường giả thì hắn sớm đã thông báo thiên hạ Thôn Nguyệt Môn là Lục phẩm tông môn thứ bảy ở Nam Trác Vực rồi. Do mới tấn chức lên Linh Hải Cảnh, Hoàng Lâm ngoài trừ mừng rỡ như điên thì còn không coi ai ra gì, làm việc càng lúc càng bá đạo. Lần Vũ đạo trà hội này hắn cũng tự mình xung phong nhận việc, muốn dùng thực lực của bản thân lấy thêm danh ngạch cho tông môn.

Vốn tưởng rằng Diệp Trần sẽ kiêng kị thực lực của hắn nên sẽ mặc cả một lúc, ai ngờ Diệp Trần lại lạnh giọng nói:

- Các ngươi, cút!

Hoàng Lâm nheo mắt lại.

- Ngươi có ý gì?

Diệp Trần cười lạnh nói:

- Ý tứ của tả đã rất rõ ràng, Thôn Nguyệt Môn các ngươi một danh ngạch cũng không có!

- Lớn lối, thái thượng trưởng lão Thôn Nguyệt Môn của ta tới đây đã là cho ngươi mặt mũi lớn rồi, đừng muốn rượu mời không uống đòi uống rượu phạt!

Một tên trẻ tuổi của Thôn Nguyệt Môn cả giận nói.

- Không có gia giáo!

Diệp Trần vung tay lên, tên thanh niên đó liền thổ huyết bay ra ngoài.

Mấy tên thanh niên khác thì kinh sợ không thôi, nhưng chưa kịp chờ bọn chúng có phản ứng thì cũng động dạng thổ huyết bay ngược ra ngoài.

- Ngươi dám khiêu khích ta!

Hoàng Lâm định cho Diệp Trần một cái giáo huấn để Diệp Trần biết được đừng tưởng rằng là Nam Trác Vực đệ nhất thiên tài thì không coi ai ra gì.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Diệp Trần căn bản không cần phải giải thích gì với đối phương, ngón tay hắn bắn ra một đạo Liên Tâm Kiếm khí mỏng như cánh ve.

"Phách!"

Hộ thể chân nguyên nghiền nát, đầu vai Hoàng Lâm bị xuyên thủng.

- Đáng chết!

Hoàng Lâm vừa kinh hãi vừa giận dữ, vội vàng thúc dục chân nguyên muốn phát động thế công mãnh liệt.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Lại một đạo Liên Tâm Kiếm Khí xuyên thủng vai trái của hắn.

- Còn không cút, thì máu tươi của ngươi sẽ nhuộm đỏ ba thước!

Diệp Trần lạnh lùng quát.

- Ngươi!

Hoàng Lâm nổi giận gầm lên, hai con mắt đều đỏ hồng.

- Thật muốn chết!

Đang ngồi trên ghế, Diệp Trần đột nhiên dứng dậy. Theo hắn đứng dậy,

bầu trời Lạc Thành đột nhiên biến đổi, kiếm khí phát ra ngập trời, trong sân, Hoàng Lâm chỉ cảm thấy một cổ kiếm khí vô hình đập vào mặt, hoàn cảnh xung quanh như biến thành vô cùng vô tận kiếm khí bao quanh hắn.

- Làm sao có thể? Thực lực của hắn làm sao lại khủng bố như thế?

Hoàng Lâm lúc này đã nhụt chí, chân nguyên toàn thân lập tức bị nghiền nát, con mắt cũng không dám nhìn lên Diệp Trần, bao nhiêu cường thế lúc trước đã bị Diệp Trần triệt để đập nát, hiện tại hắn chỉ còn lại sợ hãi và sợ hãi. Hắn không thể nào tưởng tượng được Diệp Trần lại cường đại như vậy, bản thân hắn ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, liên tiếp bị thương, nhất là khí thế Diệp Trần vừa mới phát ra khiến hắn như lâm vào một loại ảo giác, chỉ cần hắn dám mở miệng nói một chữ không đúng nào đó là thân thể lập tức sẽ bị cắt thành trăm ngàn mảnh.

Loại cảnh giới này đã vượt quá nhận thức của hắn.

- Chúng ta đi!

Hoàng Lâm mang theo đám thanh niên của Thôn Nguyệt Môn đang trợn mắt há mồm xám xịt chuẩn bị rời đi.

- Đừng quên xin lỗi quản gia của ta!

Sau lưng, Diệp Trần nói một câu ẩn chứa kiếm khí.

Nhục nhã, giờ khắc này, Hoàng Lâm cảm giác vô cùng nhục nhã, bất quá nhục nhã thì hắn vẫn phải nghe theo. Ngoài trừ nhục nhã hắn cảm thấy vô cùng hối hận, nếu cứ theo quy cũ bình thường tới thì cũng không chịu nhục nhã như vậy mà ít nhất còn kiếm được một danh ngạch cho tông môn.

Bên ngoài sân nhỏ, Diệp Huyên cũng đang trợn mắt há mồm.

Nàng trở về cũng đã nhiều ngày, cũng tới lúc quay về Phi Thuý Cốc nên định tới chào hỏi Diệp Trần một chút. Nhưng ai ngờ lại gặp phải một màn như thế này, một Linh Hải Cảnh đại năng giả cứ như vậy bị Diệp Trần đuổi

thẳng ra ngoài! Linh Hải Cảnh chính là cảnh giới mà nàng một mực muốn bước tới a!

Giờ khắc này, hình tượng vô địch của Diệp Trần trong mắt nàng càng thêm vững chắc, bởi vì nàng biết cho dù nàng có bước vào Linh Hải Cảnh cũng không có tư cách mà kiêu ngạo trước mặt hắn.

Thái Cực Thiên - đệ nhị trọng thiên.

Nếu như nói đệ nhất trọng thiên Kinh Diễm Thiên tràn ngập các loại nguyên khí thuần tuý thì đệ nhị trọng thiên Thái Cực Thiên tràn ngập sự biến hoá của nguyên khí, trong không gian vô cùng rộng lớn với vô số kỳ cảnh ở nơi đây, người mới lần đầu tiên tiến vào rất có khả năng sẽ cho rằng bản thân đã đi vào một vị diện khác.

Trên Thái Cực Thiên nhiều nhất là các ngọn núi lơ lửng, có to có nhỏ, có hình chóp nhọn, cò hình đầu tròn, có hình mấy ngọn núi liên kết như răng cưa ... cũng có rất nhiều ngọn núi muôn hình vạn trạng. Nhưng bất kể là ngọn núi nào đều là do Thổ nguyên khí thuần khiết ngưng kết mà thành.

Trên núi, có chỗ hoang vu, có chỗ gồ ghề, có từng mảng rừng câu, sức sống dào dạt, rừng cây là do Mộc nguyên khí ngưng kết mà thành, thậm chí có ngọn núi chỉ có một cây đại thụ duy nhất, nhưng cây đại thụ này vô cùng cao lớn, phảng phất như một cái dù khổng lồ che phủ cả ngọn núi, đem cả thiên không che chắn mất. Ngoại trừ những thực vật thông thường thì trong hư không còn lơ lửng không ít thực vật kỳ dị và lạ lùng, như dây leo dài đến mấy chục vạn mét bao quanh cả một ngọn núi lớn, trên thân dây leo nở đầy hoả to cỡ một căn phòng nhỏ ...

Trong không gian rộng lớn này còn có những mảnh bích sắc quang mảnh dài hẹp, những quang mang này từ xa nhìn lại thì như một tia nhưng tới gần mới biết đó là một dòng sông do Thuỷ nguyên khí ngưng kết thành. Dòng sông giăng khắp nơi, từ trên ngọn núi chảy xuống, từ trong hư không phiêu phù bất định, xẹt qua xẹt lại giữa không trung, tụ thành một hồ nước rộng lớn tới hơn ngàn vạn dặm ...

Ngoài ra còn có không ít những hoả cầu to nhỏ khác nhau lơ lửng giữa hư không, nhờ những hoả cầu này nên Thái Cực Thiên mới sáng rực rỡ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 506: Thái Cực Thiên

Những nguyên khí khác như Kim nguyên khí, Phong nguyên khí, Lôi nguyên khí, Ám nguyên khí, Cốt nguyên khí ... đều dùng những trạng thái đặc thù mà thể hiện ra.

- Quả là một nơi kỳ diệu!

Lần đầu tiến tới Thái Cực Thiên, Diệp Trần cũng thập phần rung động, tuy hắn đã từ điển tịch và lời nói của các cường giả đi trước biết được đại khái tình huống nơi này nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn rung động không thôi.

- Tại Kinh Diễm Thiên có thể giúp cho tốc độ tìm hiểu ý cảnh của ta nhanh gấp đôi, ở Thái Cực Thiên này thì có thể giúp cho tốc độ tìm hiểu Áo nghĩa tăng gấp đôi. Những nguyên khí thuần tuý này cũng không phải tuỳ tiện ngưng kết thành mà mỗi vật mỗi cảnh tượng đều ẩn chứa rất nhiều huyền ảo, tất cả cảnh tượng này đều do Áo nghĩa vận chuyển mà hình thành, cho dù là một tảng đá nhỏ cũng ẩn chứa Thổ Áo nghĩa đơn giản, một giọt nước cũng vậy, thứ càng phức tạp thì ẩn chứa Áo nghĩa càng sâu!

Hít sâu một hơi, Diệp Trần vận chuyển chân nguyên chống lại sự trùng kích nguyên khí ở Thái Cực Thiên.

Tại Thái Cực Thiên nguyên khí không chí có thuần tuý đơn giản như vậy, bên trong còn ẩn chứa Áo nghĩa, nếu phòng ngự không đạt tới một tình trạng nhất định, căn bản không cách nào chống lại, đương nhiên, muốn thuận lợi tới được đây thì trước hết phải có đủ thực lực xé rách vách ngăn Thái Cực Thiên mới được. Diệp Trần có thể đi tới đây mà còn đứng vẫn được dĩ nhiên là lực công kích đủ mạnh dễ dàng xé rách vách ngăn của Thái Cực Thiên, tiếp theo là Thanh Liên kiếm quyết đã luyện tới đệ thập ngũ trọng, tu

thành linh thể, sức phòng ngự đã không mấy sai biệt với Linh Hải Cảnh đại năng giả yếu nhất.

"Vụt!"

Tốc độ bị áp chế chỉ đạt tới hơn hai lần vận tốc âm thanh một chút, Diệp Trần mượn lực hư không lướt tới một ngọn núi hình cái khoan ngược lơ lửng đằng xa.

- Thổ nguyên khí ẩn chứa Kim nguyên khí bên trong, trong hư không nơi này cũng rất khó gặp, trước hết xem thử Kim nguyên khí ẩn bên trong có cái gì huyền ảo!

"Crắc!"

Rút kiếm, Diệp Trần bổ ra một cái đại động trên ngọn núi, sau đó lách mình tiến vào.

Bên trong ngọn núi quả thật có kim loại do Kim nguyên khí ngưng kết thành, những kim loại này đủ mọi màu sắc, có vàng, có đen, có bạc, có vàng, có xanh lá ... hầu như bất cứ màu sắc nào cũng có.

Khoanh chân ngồi lên một mặt đá cao cao, Diệp Trần thò tay khẽ hấp một khối kim loại nhỏ vào trong tay.

- Hảo nặng!

Cánh tay cầm khối kim loại nhanh chóng trầm xuống khiến Diệp Trần cả kinh.

Đưa linh hồn lực thăm dò vào bên trong, Diệp Trần tinh tế cảm ứng Kim chi Áo nghĩa bên trong vận dụng thế nào để duy trì hình thái khối kim loại này.

Cách chỗ Diệp Trần không biết bao nhiêu vạn dặm, một thanh niên tóc đỏ đang ngồi xếp bằng bên cạnh một ngọn núi lửa đang không ngừng tuôn

trào.

Khí chất của thanh niên tóc đỏ như như yêu như ma, rất mãnh liệt và đặc thù bởi vì hắn chính là Sở Trung Thiên.

Tại Vũ đạo trà hội lần trước, Sở Trung Thiên chỉ có tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ chưa đạt tới đỉnh phong, nhưng hiện tại từ ba động cương nguyên của hắn mà xem thì sớm đã đạt tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hơn nữa đã được một thời gian không ngắn bởi vì ba động không có chút nào phù phiếm.

Mở hai mắt ra, trong hai con ngươi của Sở Trung Thiên thoáng hiện lên hai vệt ánh sáng màu đỏ thê lương.

- Tuy nói Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong Cương nguyên sẽ không tinh thuần hơn bao nhiêu nhưng tổng sản lượng lại gia tăng hơn một thành. Cương nguyên của ta vốn đã rất mạnh mẽ, tổng sản lượng gia tăng một thành, chiến lực tự nhiên sẽ theo đó mà tăng, thêm vào ta tu luyện Hoả Thổ song hệ công pháp cũng đã đạt tới đệ thập tứ trọng, chiến lực so với hai năm trước đã một trời một vực. Vũ đạo trà hội lần này, ta muốn đánh bại tất cả mọi người, sau đó tiếp tục đi khiêu chiến đối thủ càng mạnh hơn nữa!

Sở Trung Thiên bản tính rất cao ngạo, do đó hắn không cho phép bản thân thất bại, một lần cũng không được. Lần bài trước Diệp Trần là sỉ nhục lớn nhất từ lúc hắn sinh ra tới giờ, lần này, hắn muốn lấy lại toàn bộ, về phần Lôi công chúa và Thiên Thư công tử trong mắt hắn lại không có bao nhiêu uy hiếp, bởi vì hai người bọn họ và Diệp Trần là hai loại hình bất đồng, ẩn ẩn bị hắn khắc chế, dù sao Cương nguyên của hắn cũng không phải thứ dở hơi.

- Bất quá, để phòng ngừa vạn nhất, ta phải nghiên cứu nhiều thêm về mặt Áo nghĩa võ học, hiện tại vẫn còn mấy tháng thời gian cũng đủ rồi, ta muốn dùng thực lực mạnh nhất đánh bại bọn họ!

"Oanh!"

Ngọn núi lửa phun trào mãnh liệt hơn, Hoả nguyên khí cùng Thổ nguyên khí kết hợp tạo thành Cương khí thập phần bá đạo nhưng đồng thời cũng ẩn chứa Áo nghĩa của cả hai.

Sở Trung Thiên tinh tế tìm hiểu hai loại Áo nghĩa trong Cương khí nơi đây.

Trong một mảnh Lôi đình tại Thái Cực Thiên, Tĩnh Ngạo Huyên dang rộng hai tay, lơ lửng ở trung ương.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Từng tia chớp bổ lên người Tĩnh Ngạo Huyên không dừng không ngớt, dần dần quanh thân nàng đã bị một vòng tròn lôi cầu bao phủ, mái tóc dài cũng bị điện xà bao phủ trong rất sống động.

Không biết trải qua thời gian bao lâu, Tĩnh Ngạo Huyên mở mạnh hai mắt ra, hai đạo điện mang hình xoắn óc theo đó bắn ra, điện cầu ầm ầm bạo liệt.

- Hoàng cực phách thế quyền!

Tĩnh Ngạo Huyên mạnh mẽ đánh ra một quyền, lôi điện bị dẫn phát tạo thành một lốc xoáy lôi điện ngay giữa trung tâm..

"Phanh!"

Mảnh lôi đình phong bạo ở chỗ này trực tiếp bị bạo phá, hoá thành thuần tuý lôi nguyên khí phóng ra xa, trên đường lướt qua, núi non sông ngòi liên tục bị cắt phá.

- Hoàng cực phách thế quyền, bảy thành hoả hầu rồi nhưng vẫn còn chưa đủ, ta còn muốn mạnh hơn nữa, bọn hắn nhất định không dậm chân tại chỗ!

Hít sâu một hơi, Tĩnh Ngạo Huyên tiếp tục tìm đám lôi đình phong bao mới để tìm hiểu Lôi chi Áo nghĩa.

Nếu để cho người khác biết được Tĩnh Ngạo Huyên đã đem Sơ cấp Áo nghĩa võ học Hoàn cực phách thế quyền lĩnh ngộ đến bảy thành hoả hầu thì không biết sẽ khiếp sợ tới mức nào. Phải biết rằng thiên tài trẻ tuổi dưới Linh Hải Cảnh tham ngộ Áo nghĩa cơ hồ là ít càng thêm ít, trong một ức người chưa được một, chỉ riêng điểm này cũng đủ để Tĩnh Ngạo Huyên ngạo thị quần hùng rồi.

- Tiêu Vân, nơi này chính là Thiên Đính Thiên, khoả tinh cầu này chúng ta gọi là Lưu Ly Tinh là một tiểu tinh cầu thuộc dạng nhỏ nhất ở Thiên Đính Thiên, nguy hiểm cũng ít nhất. Thời gian tới ngươi hãy ở chỗ này tu luyện, nhớ phải cẩn thận, đừng có chạy loạn, một ít thần quang do ít nhất năm loại nguyên khí dung hợp thành ở nơi này Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng phải lui bước đó!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 507: Áp Lực Từ Diệp Trần Mang Đến. (Thượng,Hạ)

Trên một tiểu tinh cầu như mộng như ảo, một lão giả tóc bạc nói với Lý Tiêu Vân.

Lý Tiêu Vân bây giờ mới biết được khung cảnh đồ sộ hấp dẫn của Thiên Đính Thiên, trong hư không đen kịt rộng lớn này có vô số tinh cầu, từng cái tinh cầu đều có quỹ tích vận động riêng, một mảng lớn tinh cầu hình thành nên một cái Tinh Vân hoặc Tinh Hà khiến cho hắn cảm thấy mình rất nhỏ yếu, đồng thời cũng kích phát nội tâm của hắn, một ngày nào đó hắn muốn dựa vào thực lực của chính mình leo lên phiến tinh không này.

Tựa hồ như biết Lý Tiêu Vân sẽ có biểu cảm này, lão giả tóc bạc cười nói:

- Ngươi cũng không cần quá lo lắng, ta đã bố trí một trận pháp ở đây, cũng đủ để ngươi không gặp phải thần quang!

- Đa tạ sư phụ!

Lý Tiêu Vân nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói.

Lão giả tóc bạc khoát khoát tay:

- Thiên phú của ngươi rất đặc biệt, tay phải ngươi phong ấn lực lượng của các ngôi sao, tay trái phong ấn lực lượng của gió. Hai chủng lực lượng này không phải dùng đơn thuần nguyên khí là có thể vận dụng mà cần phải có huyền ảo của Áo nghĩa, cho nên ngươi không được lãng phí thiên phú của bản thân, phải dần dần đi thăm dò lĩnh ngộ lực lượng của chúng ở tầng sâu hơn!

- Tiêu Vân ghi nhớ!

- Tốt, ta đi trước, có chuyện gì cứ bóp nát miếng quang cầu kia là được!

Bước ra một bước, lão giả tóc bạc liền chìm vào trong hư không.

Đợi lão giả rời đi rồi, Lý Tiêu Vân mới hiếu kỳ nhìn bốn phía, đây là lần đầu tiên bắn tới đệ tam trọng thiên Thiên Đính Thiên. Thiên Đính Thiên kỳ thực chính là vùng tinh không bên ngoài Chân Linh đại lục, ở trong mắt hắn, Thiên Đính Thiên này quá mức thâm ảo, sự vân chuyển ổn định của những tinh cầu, tinh vân ... kia quả thật rất huyền ảo không thể tả bằng lời được. Ngoài ra trong tinh không thỉnh thoảng còn có những vệt lưu quang vạch phá hắc ám tạo thành tràng cảnh hết sức mộng ảo mà mỹ lệ.

- Dưới chân ta là Lưu Ly Tinh, dựa vào lực lượng của ngôi sao này ta nhât định có thể tham ngộ được Tinh chi Áo nghĩa, đáng tiếc ở Thái Cực Thiên không có Tinh nguyên khí, nếu không ta cần gì phải mạo hiểm tới đây!

Bài trừ tạp niệm, Lý Tiêu Vân xếp bằng ngồi lên bệ đá ở trung ương trận pháp, nhắm mắt lại cố gắng cảm ngộ Tinh chi lực lượng.

Những ngày này, Diệp Trần cơ hồ sống rất quy luật. Tìm hiểu Kim chi Áo nghĩa, trò chuyện cùng cha mẹ đệ đệ muội muội, đi Huyền Trọng sơn mạch chuẩn bị cho trà hội, mỗi một chuyện hắn đều muốn đích thân tham dự.

Tìm hiểu Kim chi Áo nghĩa và sinh hoạt với người nhà thì rất thoải mái, chỉ có việc của trà hội là có chút mệt nhọc mà thôi.

Dù sao Huyền Trọng sơn mạch cũng không thể so với Cẩm Tú Viên ở Lôi Đô được. Cẩm Tú Viên có cấm chế thủ hộ khó mà dao động được, mà Huyền Trọng sơn mạch mặc dù có trọng lực thiên nhiên rất lớn nhưng không cách nào hoàn toàn ngăn cản sự phá hoại khi kịch chiến được. Mà trà hội thì không thể để cho kiến trúc bị phá hư nặng nề nếu không thì còn gì là niềm vui thú tham gia trà hội!

Cho nên, Diệp Trần đầu tiên tới Huyền Trọng sơn mạch tuyển định vị trí, sau đó bắt đầu kiến tạo kiến trúc. Toàn bộ kiến trúc đều dùng kim loại có phẩm chất hạ phẩm linh khí tạo thành, bên ngoài bộc gỗ lâu năm có hương thơm dịu. Nơi luận bàn thì nằm trong kiến trúc trung tâm, nơi đó có một cái võ đài nghiêm chỉnh, dài rộng đạt tới ba dặm, chỉnh thể đều là do hạ phẩm linh khí kim loại đúc thành, hơn nữa ở trên còn bố trí một tầng trận pháp chắc chắn.

Cách đó mười dặm còn kiến tạo một cái tháp rộng lớn để cấp cho năm mươi người không đủ tư cách tham gia trà hội quan khán.

Kiến tạo nơi cử hành trà hội này Diệp Trần chưa tới mức là táng gia bại sản nhưng tối thiểu cũng đã tổn thương gân cốt, bất quá những linh thạch chi dùng này Diệp Trần không cần phải ra. Linh thạch lấy từ các tông môn ở Nam Trác Vực cũng đủ nhiều, phải biết rằng đây chính là vinh quang của Nam Trác Vực, địa điểm tổ chức trả hội quá đơn sơ người khác sẽ đánh giá thấp Nam Trác Vực bọn họ. Cho nên các tông môn trực tiếp nói với Diệp Trần linh thạch không thành vấn đế muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhất định phải kiến tạo một địa điểm tổ chức trà hội thuộc về Nam Trác Vực mà không ai có thể xem thường được.

Huống chỉ, địa điểm tổ chức trà hội này cũng không phải là nơi chỉ dùng một lần, sau này nói không chừng còn có thể tổ chức lần thứ hai thứ ba ... khi đó khỏi phải phiền não về vấn đề địa điểm nữa.

Những việc đơn giản thì hoàn thành rất nhanh, những việc phức tạp thì chỉ cần bỏ chút thời gian là ổn.

Nhưng mà việc tìm hiểu Kim chi Áo nghĩa lại khiến Diệp Trần cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, mỗi lần từ trong trạng thái lĩnh ngộ tỉnh dậy ngoại giới đều đã đi qua mười ngày nửa tháng, sau đó Diệp Trần cùng người nhà của mình sinh hoạt vài ngày đồng thời tiêu hoá những thứ vừa mới lĩnh ngộ được. Do đó cách một tuần Diệp Trần mới lại tới Thái Cực Thiên một lần.

Trong nháy mắt, bốn tháng đã qua.

Khoảng cách tới ngày Vũ đạo trà hội bắt đầu chỉ còn ba ngày, mà địa điểm tổ chức đã hoàn thành từ một tháng trước.

Hiện tại, Vũ Thành ở trung ương Huyền Trọng sơn mạch thập phần náo nhiệt, lưu lượng người tới lui mỗi ngày đều tăng vọt, ai ai cũng phấn khích thảo luận về lần trà hội sắp tới này.

Trong trà lầu, tửu lâu, thanh niên tài tuấn nhiều không kể xiết, đương nhiên nhiều nhất vẫn là người của Nam Trác Vực. Bọn họ đại đa số đều không đủ tư cách tham gia Vũ đạo trà hội nhưng vẫn muốn kiến thức các đỉnh cấp thiên tài từ các vực khác đến như Thiên Thư công tử, Lôi công chúa, Cương Linh Tử và đặc biệt là truyền kỳ Nam Trác Vực là Diệp Trần. Bao nhiêu năm qua, Nam Trác Vực rốt cuộc cũng đã được ngẩng mặt lên, mà hết thảy đều nhờ có Diệp Trần.

- Nhìn kìa, kia là Ngự thú công tử Mạc Tường, thiên tài gần với Lôi công chúa ở Lôi Vực đó. Nghe nói ở Vũ đạo trà hội lần trước hắn đã từng giao thủ với Diệp Trần.

- Đâu? Đâu? Ta nhìn xem!

Trong một toà trà lâu, thanh niên Nam Trác Vực đang chỉ trỏ đàm luận về Mạc Tường thập hần hưng phấn, trong đó cũng có không ít đệ tử Lưu Vân Tông.

- Khí tức quả nhiên mạnh mẽ, ở trước mặt hắn ta ngay cả thở mạnh đều không làm được a!

La Hàn Sơn hoảng sợ đưa mắt nhìn Chu Mai và Trương Hạo Nhiên. Ba người đồng thời nhớ tới Diệp Trần ở lần Vũ đạo trà hội trước cũng đã đả bại người này.

Mạc Tường bĩu môi, cau mày nói:

- Trình độ những ngườ inày thật sự quá thấp, thật không hiểu được tại sao ở trong hoàn cảnh như thế này lại sinh ra tên quái thai như Diệp Trần!

- Luôn luôn có chuyện không tưởng tượng được, không biết qua hai năm Diệp Trần đã mạnh tới mức độ nào rồi, thật mong sao thời gian trôi nhanh hơn a!

Một người cũng đã từng bại dưới tay Diệp Trần là Hắc Kiếm Khách không biết tại sao lúc này lại đi cùng chỗ với Mạc Tường.

- Hai năm trôi qua, hắn khẳng định cường đại hơn nhiều, bất quá ba người kia cũng có thể tiến bộ không ít, cùng bọn họ ở chung một thời đại quả thật là bi ai a!

- Đúng vậy, hai năm ma luyện ta miễn cưỡng đạt tới trình độ của bọn họ ở lần trước, đương nhiên chống lại thực lực của bọn họ ở hai năm trước vẫn như cũ là thua nhiều thắng ít, huống chi đã hai năm trôi qua!

Người tới Vũ Thàn ngày càng nhiều, ngày tiếp theo Lôi công chúa Tĩnh Ngạo Huyên và Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân cũng lần lượt tới. Đến buổi tối Sở Trung Thiên một thân khí phách cũng đã đến nơi. Đến tận lúc này bốn người mạnh nhất một đời tuổi trẻ ở Nam Trác Vực đã có ba người có mặt.

- Tên chủ nhà Diệp Trần này đến giờ còn chưa chịu lộ diện nữa a!

Trong một cái tửu lâu, Lý Tiêu Vân mở miệng cười đùa.

Sở Trung Thiên hai tay ôm ngực:

- Không cần vội, chỉ cần đến lúc trà hội bắt đầu hắn tới kịp là được!

- Xem ra Sở huynh rất tự tin a!

Lý Tiêu Vân dò xét Sở Trung Thiên, con mắt hơi híp lại. Đối phương gây cho hắn cảm giác rất nguy hiểm, mặc dù chỉ ngồi một chỗ nhưng lại có cảm giác như là một đầu hồng hoang mãnh thú đang ngủ say, trên người tản

mát khí tức vô cùng bá liệt.

Sở Trung Thiên hừ một tiếng. Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên cũng khiến hắn rất kinh ngạc. Một người tinh khí thần thâm bất khả trắc, một người toàn thân bao hàm một cỗ Lôi đình ý chí cực kỳ mãnh liệt, so với hai năm trước không chỉ hơn một hai lần!

Đương nhiên với hắn thì đối thủ càng mạnh càng tốt, nếu không đánh bại đối thủ yếu có ý nghĩ gì nữa!

Nhoáng cái lại một ngày nữa trôi qua nhưng Diệp Trần vẫn chưa có mặt.

Trên đường cái, khắp nơi đều là thiên tài tuổi trẻ. Lâm Kỳ, Tô Văn, Vu Nhạc cũng là một thành viên trong đó.

- Không đi ra ngoài lịch lãm thì không biết được bản thân quả là ếch ngồi đáy giếng. Chỉ tuỳ tiện đi trên phố gặp mười người thì hết chín người so với ta mạnh hơn rồi!

Với tư cách là Bắc Tuyết Sơn Trang tragn chủ, Tô Văn đã thành thục hơn rất nhiều, chỉ là người trẻ tuổi luôn có hùng tâm tráng chí, một chút cũng chưa từng giảm bớt.

Vu Nhạc nói:

- Trước kia ta còn tưởng Diệp Trần cố ý khuếch đại trình độ của Vũ đạo trà hội, hiện tại xem ra là hắn đã giảm bớt mới đúng. Lâm Kỳ, ta cũng không phải là đả kích ngươi a!

- Có đả kích mới có tiến bộ, ta không chấp nhất chuyện đó!

Lâm Kỳ lộ vẻ rất bình tĩnh.

Nghe vậy, Tô Văn thầm gật đầu. Thiên phú của Lâm Kỳ cũng không tính là cao, ít nhất ở trong Thiên Phong Quốc nói về thiên phú hắn không phải là đệ nhất, cũng không phải người thứ hai nhưng thành tựu của hắn ở

Thiên Phong Quốc lại là người mạnh nhất dưới Diệp Trần, điều này cùng với tâm tính của hắn có quan hệ rất lớn.

Trên một con đường khác.

Liễu Vô Tướng nhìn về phía Trang Phỉ và Cơ Tuyết Nhạn, nói:

- Các ngươi thấy thế nào?

Cơ Tuyết Nhạn trầm mặt một lát rồi nói:

- Rất mạnh, không một ai là kẻ yếu, nếu ở trong Thiên Phong Quốc ngoại trừ vị trí đệ nhất thì những người này đều có thể xếp vào top năm.

- Đúng là rất mạnh!

Trang Phỉ cũng không thể không thừa nhận.

Liễu Vô Tướng cười khổ nói:

- Cùng bọn họ đi chung một đường, cảm giác chúng ta cứ như là tiểu hài tử tay không tấc sắt vô lực phản kháng vậy! Thôi, bỏ đi, chúng ta cứ xem mình là quần chúng đi! Diệp Trần đã cho chúng ta cơ hội để chúng ta thấy rõ được sự chênh lệch của bản thân với người khác!

Chênh lệch không đáng sợ, đáng sợ chính là không biết bản thân chênh lệch bao xa!

Ba ngày thoáng cái đã qua, Vũ đạo trà hội chính thức bắt đầu.

Cách Vũ Thành hơn ngàn dặm là một quần sơn, khu vực đất bằng chiếm diện tích mấy trăm dặm trong quần sơn có trọng lực thập phần mạnh. Trong khu đất này có một toà trang viên rất lớn, bên ngoài trang viên có tường rào cao tới trăm mét bọc quanh, đứng trông coi bên ngoài chính là mấy vạn Bão Nguyên Cảnh võ giả phòng ngừa có người trộm tiến vào. Đương nhiên đây chỉ là phòng ngừa cho có, nếu thật sự có người muốn vào thì bằng vào tu vi Bão Nguyên Cảnh của bọn họ làm sao ngăn cản. Bất quá trên đời này hầu

như không cõ cường giả nào đui mù cả, phải biết rằng trà hội một khi cử hành đều ngoạ hổ tàng long, nếu không có tu vi Linh Hải Cảnh ai dám xông loạn vào? Cho dù có là Linh Hải Cảnh đại năng giả cũng phải chíu cố mặt mũi của bản thân a!

Trang viên có bốn cửa vào, tại mỗi cửa đều có bố trí một dụng cụ khảo thí lực công kích.

Trải qua cân nhắc kỹ lưỡng, Diệp Trần đã đề cao tiêu chuẩn tham gia trà hội lần này lên một chút, ít nhất phải có thành tích bảy mươi chín điểm mới có thể đi vào. Những người khác cũng không được đứng trong khu vực trang viên, còn về phần đứng ở những cao sơn xung quanh thì kệ ngươi. Dù sao bốn phía dãy núi cách trang viên ít nhất cũng hai ba trăm dặm, cho dù là Linh Hải Cảnh cũng khó mà thấy được rõ ràng tràng cảnh chiến đấu bên trong.

"Phanh!"

Đã có người bắt đầu khảo thí.

Người đầu tiên thành công thông qua, thành tích tám mươi điểm.

Người thứ hai không đạt.

- Lâm Kỳ, ngươi lên đi!

Tô Văn và Vu Nhạc nhìn Lâm Kỳ nói.

Lâm Kỳ hít sâu một hơi, rút trường đao bước tới trước.

"Phanh!"

Trường đao hung hăng chém lên trụ khảo thí khiến cho tinh thạch liên tục sáng lên, cuối cùng đạt thành tích tám mươi điểm.

- Thông qua!

Tinh Cực Cảnh cường giả giám sát mặt không biểu tình nói.

"Phù!"

Lâm Kỳ thở phào một hơi, trên thực tế hắn không phải mỗi lần đều có thể đánh ra thành tích tám mươi điểm được, nếu trạng thái bất ổn một chút liền bảy mươi chín điểm cũng không tới.

- Lâm Kỳ, chúng ta qua toà tháp đằng kia trước!

Tô Văn và Vu Nhạc cũng đồng thời thở phào một hơi, hướng toà tháp cách đó mười dặm đi đến.

Nửa thời thần trôi qua, rất nhiều cường giả trẻ tuổi đã tới tham gia khảo nghiệm. Tuy tiêu chuẩn có đề cao nhưng bởi vì đã trôi qua hai năm nên người có tư cách tham gia trà hội ngược lại nhiều hơn lần trước, tổng cộng có bốn trăm sáu mươi mấy người.

Bên trong trang rất rộng rãi, có rất nhiều trà lâu bao quanh một cái luận võ đài dài rộng ba dặm ở giữa.

Đi vào khu vực trà lâu của Nam Trác Vực, Lâm Kỳ nhìn thấy rất nhiều cường giả thế hệ này của Nam Trác Vực. Có Lý Đạo Hiên, Nghiêm Xích Hoả, Thác Bạt Khổ và hơn hai mươi người khác. Chỉ có Tư Không Thánh là chưa tới, không biết vì nguyên nhân gì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 508: Quá Mạnh Mẽ!

- Ngươi là người Thiên Phong Quốc?

Nghiêm Xích Hoả là người đầu tiên chú ý tới Lâm Kỳ, bởi vì Lâm Kỳ cũng dùng đao.

Lâm Kỳ gật đầu xác nhận.

- Như vậy, Nam Trác Vực ta lại nhiều thêm một thiên tài!

Lý Đạo Hiên cười nói.

Tìm vị trí ngồi xuống, Lâm Kỳ bắt đầu dò xét những trà lâu khác, mỗi toà trà lâu trong cảm ứng của hắn đều có khí tức trùng thiên thâm bất khả trắc. Trong đó Lôi Vực, Phù Quang Vực và Kim Sa Vực là có khí tức mạnh nhất. Khu vực trà lâu của Lôi Vực như bị bao phủ trong một mảnh lôi đình phong bạo, Phù Quang Vực thì ẩn chứa tinh không lực lượng vô cùng thâm thuý, Kim Sa Vực thì lại có khí tức mày đỏ như máu như yêu như ma.

Lúc này, Thác Bạt Khổ cũng lên tiếng:

- Diệp Trần như thế nào còn chưa tới?

Lý Đạo Hiên nói:

- Chắc hắn có việc gì trì hoãn, đừng vội!

Lúc này vẫn còn là sáng sớm, sương mù dưới trọng lực cực mạnh nơi này liên tục rơi xuống mặt đất trong như mưa bụi.

Ở cách đó mấy ngàn dặm, một mảnh kiếm quang dùng tốc độ siêu việt mười lần tốc độ âm thanh bay vút tới.

- Không ngờ lại bị chìm trong tu luyện, may mắn không quá trễ!

Bóng người trong kiếm quang tất nhiên là Diệp Trần, bình thường hắn ở Thái Cực Thiên tu luyện đều là mười ngày nửa tháng, nhưng lần này hắn lại chìm đắm trong đó tới hai mươi ngày, cũng may rốt cuộc chắn đã lĩnh ngộ được một tia Kim chi Áo nghĩa đem Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tăng lên sáu thành hoả hầu nếu không có lẽ hắn vẫn còn chìm đắm trong tu luyện chưa tỉnh lại a.

Diệp Trần hơi may mắn, lần thứ nhất cử hành Vũ đạo trà hội ở Nam Trác Vực hắn cũng không muốn gây ra chuyện chê cười gì, hoặc là để cho người khác lầm tưởng hắn kiêu ngạo.

Huyền Trọng sơn mạch đã hiện ra trước mắt, tốc độ của Diệp Trần một lần nữa tăng lên.

Ngay lúc này trong trang viên đã có người bắt đầu bất mãn thì đột nhiên một cỗ kiếm khí sắc lạnh bao phủ tới. Cổ kiếm khí này bất đồng so với kiếm khí khi xưa của Diệp Trần, lúc này có càng thêm tính xâm lược, phảng phất như phong quyển tàn vân tung hoành ngàn dặm.

- Là Diệp Trần, kiếm khí thật đáng sợ!

- So với lần trước mạnh hơn rất nhiều!

Mọi người đều nhao nhao thảo luận, Tĩnh Ngạo Huyên, Lý Tiêu Vân và Sở Trung Thiên cũng có chút biến sắc. Lần trước Diệp Trần là nội liễm như một thanh bảo kiếm chưa xuất khỏi vỏ khiến người ta không biết sâu cạn ra sao. Mà Diệp Trần hiện tại phảng phất như biến thành một thanh bảo kiếm ra ra khỏi võ mang đến cho người khác cảm giác áp bách mãnh liệt. Vô số khí tức trong trang viên bởi vì hắn đến lập tức tiêu tan không chịu nổi áp bách.

Mạnh đến bất thường!

Đây là nhận định chung của cả ba người!

- Thật có lỗi, Diệp Trần đã tới trễ một chút, mong các vị thứ lỗi!

Chỗ cửa vào rộng lớn của trang viên, Diệp Trần một thân áo lam hông đeo trườgn kiếm đi vào. Mỗi bước hắn đi tới giống như súc địa thành thốn, một bước là mấy chục thước khoảng cách.

Lý Tiêu Vân thu liễm vẻ kinh ngạc, cười nói:

- Đến là tốt rồi, như vậy Vũ đạo trà hội lần này cũng bắt đầu đi!

Diệp Trần gật gật đầu, đi vào luân võ đài, ánh mắt đảo quanh một vòng, nói:

- Vũ đạo trà hội, uống trà cùng luận bàn một cái cũng không thể thiếu được, không biết có ai nguyện ý lên đài đầu tiên để trợ hứng cho trà hội không?

Diệp Trần vừa dứt lời liền có hai người đồng thời lướt lên võ đài, hai người nhìn thấy nhau thì cũng rất kinh ngạc rồi đồng thời cười to ba tiếng, tốc độ không giảm vững vàng đứng trên luận võ đài.

- Luận bàn điểm đến là dừng, trà hồi do hai người đầu đi!

Diệp Trần thấy vậy thì vui vẻ lui về sau ba bước rồi nhảy lên tầng cao nhất của trà lâu Nam Trác Vực.

Lần này Nam Trác Vực tham gia có hai mươi ba người, tính cả Diệp Trần nữa là hai mươi bốn người. Thấy Diệp Trần lên lầu, mọi người đều thay nhau chào hỏi.

Thác Bạt Khổ nhịn không được hiếu kỳ hỏi:

- Diệp Trần, ngươi như thế nào lại có vẻ khác khác so với hai năm trước nhỉ?

Diệp Trần biết hắn muốn nói tới cái gì, từ khi thuộc tính Sát Lục khắc lên Kiếm Hồn hình thức ban đầu thì khí tức của Diệp Trần đã từ nội liễm trở

nên sắc lạnh và bá đạo. Vài ngày trước hắn còn lĩnh ngộ được một ít Kim chi Áo nghĩa, khí tức càng thêm sắc bén, nếu chỉ có như vậy thì khí tức của hắn cũng không quá mãnh liệt, nhưng do ở chỗ này khí tức tung hoành đụng chạm với khí tức tự thân hắn phản kháng nên mới tạo thành hiện tượng như vậy.

Cười cười, Diệp Trần nói:

- Tu luyện có đột phá, một đoạn thời gian dài tới đều sẽ như vậy!

- Thì ra là thế!

Lý Đạo Hiên ở một bên gật gật đầu, có thể làm cho Diệp Trần biến hoá thì chỉ có thể là đột phá trên kiếm đạo, hiện tại khí tức của Diệp Trần tuy không nội liễm bằng lúc trước nhưng lại thêm nguy hiểm hơn trước. Nếu như nói lúc trước Diệp Trần là một kiếm khách thâm bất khả trắc thì hiện tại hắn là một quân vương trong đám kiếm khách không hề nội liễm nhưng so với nội liễm càng đáng sợ hơn, thể hiện sự đáng sợ để che giấu sự đáng sợ còn lớn hơn nữa!

Trên luận võ đài tranh đấu rất kịch liệt, hai năm thời gian, mọi người đều tiến bộ, hầu hết đều tăng lên ít nhất một cấp bậc.

"Ầm! Ầm! ..."

Luận võ đài rung động do Hắc Kiếm Khách và Đoạt Mệnh Kiếm Khách giao thủ với nhau gây nên. Cả hai đều là kiếm khách, một người lĩnh ngộ Sát Lục Kiếm Ý, kiếm thế bá đạo, một người thì kiếm pháp nhanh tuyệt am hiểu một kích trí mạng. Ngoài trừ Diệp Trần thì ở nơi này hai người chính là kiếm khách đỉnh tiêm.

Đến cuối cùng do Đoạt Mệnh Kiếm Khách kỹ xảo cao hơn một bậc, một kiếm đâm rách bả vai của Hắc Kiếm Khách, mà Hắc Kiếm Kháhc cũng trả lại một kiếm đánh bay Đoạt Mệnh Kiếm Khách nhưng lại bị đối phương ngăn cản đại bộ phận kiếm khí.

Bất tri bất giác đã trôi qua hai ngày.

Trong hai ngày này Lâm Kỳ đã lên đài ba lượt, nhưng cả ba lượt đầu lấy thất bại kết thúc. Cái này cũng không phải nói hắn yếu mà do đối thủ ở đây quá mạnh mẽ! Trên thực tế hơn bốn trăm sáu mươi người ở đây không có mấy người so với hắn yếu hơn mà toàn bộ đều trên hắn. Ngoại trừ Lâm Kỳ thì một thế hệ trẻ tuổi Nam Trác Vực đều đã lên đài luận bàn, trong đó vẫn như trước lấy Thác Bạt Khổ chói mắt nhất, Lý Đạo Hiên và Nghiêm Xích Hoả tuy nói cũng có tiến bộ lớn, bài danh cũng tiến lên hai ba vị nhưng cũng không quá rõ ràng. Về phần Tư Không Thánh không xuất hiện, Mộ Dung Khuynh Thành thì bế quan trong gia tộc nên thực lực của Nam Trác Vực lần này có vẻ nhược hơn một chút so với lần trước.

- Quá mạnh mẽ, mỗi một người đều so với ta mạnh hơn mấy lần!

Trong toà tháp cách đó mười dặm, năm mươi ngưởi trẻ tuổi đang quan sát đều trừng lớn hai mắt cảm thán.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 509: La Sát Nữ Chiến Thác Bạt Khổ

Tại Nam Trác Vực bọn họ đều là thiên chi kiêu tử được vạn chúng chú mục nhưng đưa ra ngoài cả Nam Phương Vực Quần thì bọn họ chẳng là cái gì cả mà chỉ giống như một vị khách bên đường, một vị khách không có gì nổi bật! Lần cơ hội quan sát thiên hạ anh tài này do Diệp Trần ban cho, chứng kiến cấp độ luận bàn đáng sợ như thế có người tinh thần có chút sa sút cho là bản thân dù cố gắng như thế nào đều không có hi vọng đạt tới cảnh giới như thế được. Ngược lại cũng có người âm thầm thề lần Vũ đạo trà hội tới sẽ dùng thực lực của bản thân để tự mình tham gia luận bàn.

- Diệp Trần, ta làm đối thủ của ngươi!

Cảm giác được Diệp Trần đáng sợ, U Tâm từ trước tới giờ vẫn như hình với bóng với Lý Tiêu Vân lướt lên võ đài muốn thay Lý Tiêu Vân thử xem thực lực của Diệp Trần.

Lý Tiêu Vân khẽ cười khổ, nhưng ở sâu trong nội tâm hắn cũng có chút chờ mong muốn nhìn xem U Tâm có thể bức Diệp Trần đến mức độ nào.

Đặt chén trà xuống, Diệp Trần đứng lên, lam ảnh loé lên một cái hắn đã đứng trên lôi đài.

U Tâm nhắm hai mắt lại, khi mở ra thì trong ánh mắt sâu kín của nàng bắn ra hai đạo tinh mang phát ra một tiếng "Phanh!" trong không khí như có thứ gì đó bị đánh trúng vậy.

Ý niệm công kích lần này không có kích trúng mục tiêu là Diệp Trần mà chỉ đánh nát ba đạo ảo ảnh trong bảy đạo ảo ảnh hắn lưu lại.

U Tâm cũng không nóng nảy, ánh mắt theo dõi quỹ tích di động của Diệp Trần đồng thời phát động công kích cũng rất quỷ dị khiến mọi người

đều biến sắc.

- Đây là dạng công kích gì thế?

Chỗ toà tháp, cả đám người La Hàn Sơn đều nghi hoặc khó hiểu.

Tô Văn phỏng đoán, nói:

- Nhìn có vẻ giống Võ đạo ý chí nhưng Võ đạo ý chí không mạnh mẽ như vậy, có thể là bí pháp liên quan tới thị lực!

Tránh né một hồi, Diệp Trần bỗng nhiên nói:

- Ngươi là người của thế giới dưới lòng đất?

U Tâm biến sắc:

- Không liên can tới ngươi.

Sau đó nàng lại phát ra ý niệm công kích càng thêm mãnh liệt.

Lần này Diệp Trần không hề tránh né mà đưa bàn tay lên, từng ngón tay bắn ra từng đạo Liên tâm kiếm khí cắt đứt ý niệm công kích của U Tâm, không khí cũng bị xé nát, bao phủ toàn thân U Tâm không hề có một góc độ nào có thể né tránh.

- Tự nhiên chiến giáp!

Quanh người U Tâm không khí vặn vẹo, bên ngoài cơ thể nàng đột nhiên nhiều thêm một bộ thiếp thân chiến giáp trong suốt bao phủ toàn thân, ngay cả phần đầu cũng được che phủ chỉ chừa lại một đôi mắt đẹp lộ ra ngoài.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Liên tiếp mấy âm thanh va chạm vang lên, U Tâm khoé miệng rỉ máu, chiến giáp cũng bị phách toái từng khúc.

- U Tâm, nhận thua đi!

Lý Tiêu Vân đã buông tha ý niệm để U Tâm thăm dò Diệp Trần, bởi vì hắn đã nhận ra cho dù có ba U Tâm đồng thời đi lên cũng không chạm tới được điểm mấu chốt của Diệp Trần. So với hai năm trước, Diệp Trần đã tiến bộ tới trình độ nghe rợn cả người, kiếm khí cường đại hơn không chỉ một hai lần.

U Tâm tán đi ý niệm quanh thân, hới chút khiếp sợ nhìn Diệp Trần một cái rồi quay người về chỗ ngồi của mình.

"Lại là người của thế giới dưới lòng đất? Là thánh nữ kia?" Diệp Trần thật sự không ngờ U Tâm lại biết ý niệm công kích. Người biết ý niệm công kích thì tám phần chính là người của thế giới dưới lòng đất, mà với thực lực của nàng thì ở thế giới dưới lòng đất tối thiểu cũng là Thánh nữ, so với Kim Phong Thánh Tử chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

"Không biết tên Âm Ma Tông kia đã đi ra chưa?"

Diệp Trần đột nhiên nghĩ tới tên Âm Ma Tông bị nhốt dưới lòng đất, đối phương là nhân vật cấp Tông Sư đầu tiên mà Diệp Trần gặp. Đối phương mạnh tới mức nào hắn không biết, hắn chỉ biết dùng thực lực hiện tại của hắn xa xa không phải là đối thủ của người ta, đoán chừng chờ khi hắn bước vào Linh Hải Cảnh mới có thể nắm chắc cơ hội chạy thoát thân được.

- Chỉ hai năm mà hắn đã mạnh tới mức như vậy sao? Vượt quá tưởng tượng của ta rồi, Tĩnh công chúa, ngươi có mấy thành nắm chắc?

Trong Lôi Vực trà lâu, Mạc Tường mặt mũi đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, hắn chưa giao thủ với U Tâm nhưng biểu hiện thực lực của U Tâm tuyệt đối không kém hắn!

Tĩnh Ngạo Huyên lắc đầu, nói:

- Cao nhất không quá bốn thành, nhưng nếu cố gắng giữ cho không bị thua thì ta có hơn năm thành nắm chắc!

Đem Hoàng Cực Phách Thế Quyền và Hoàng Cực Kinh Thế Quyền tìm hiểu tới bảy thành hoả hầu mà nàng có thể thừa nhận hơi chút không bằng Diệp Trần đã là việc khó có thể tưởng tượng nổi rồi.

Đánh bại U Tâm, Diệp Trần nhẹ nhàng nhảy về chỗ ngồi. Có lẽ biết không phải là đối thủ của Diệp Trần hoặc là muốn bảo trì trà hội kịch tính tới cuối cùng nên không có người nào tiếp tục đứng ra khiêu chiến hắn, cũng không ai đi khiêu chiến ba người Lý Tiêu Vân, Tĩnh Ngạo Huyên và Sở Trung Thiên.

Trừ bốn người này ra, những người còn lại chiến đấu rất khí thế.

Kim Sa Vực La Sát Nữ, Lôi Vực Mạc Tường, Nam Trác Vực Thác Bạt Khổ, Phù Quang Vực Lỗ Hồn, bốn người này là đối thủ cạnh tranh vị trí người thứ năm. Một khi trong bọn họ có ai chiếm được vị trí thứ năm thì lần Vũ đạo trà hội tiếp theo hắn chính là người chủ trì.

- Diệp Trần, ngươi nói Thác Bạt Khổ có hi vọng hay không?

Nhìn Thác Bạt Khổ đang chiến đấu với La Sát Nữ trên đài, Lý Đạo HIên có chút lo lắng hỏi.

Diệp Trần nói:

- Chỉ sợ rất khó, nếu ta đoán không lầm, người chủ trì lần tới sẽ là La Sát Nữ, nàng nhược điểm ít nhất, tổng hợp thực lực mạnh nhất!

Vừa dứt lời, La Sát Nữ đang đấu với Thác Bạt Khổ ở dưới đài khẽ quát một tiếng, một mâu đâm thẳng tới hư ảnh Tích thân long đầu sau lưng Thác Bạt Khổ, một căn đoản mâu khác nện lên hộ thể chân nguyên của hắn. Một mâu này lực lượng rất lớn, cho dù phòng ngực của Thác Bạt Khổ rất cường đại cũng không nhịn được phun ra một vòi máu lớn.

- Xem ra đúng là La Sát Nữ rồi!

Lý Đạo Hiên cười khổ một tiếng, là một thiên tài của Nam Trác Vực

không ai không hi vọng Nam Trác Vực có thể liên tục tổ chức hai lần Vũ đạo trà hội. Cái này không chỉ là vinh quang mà còn là động lực kích phát những thiên tài khác ở Nam Trác Vực. Về phần Sở Trung Thiên mặc dù hắn không có chủ trì Vũ đạo trà hội, nhưng với tính cách cao ngạo của hắn có lẽ lần tới hắn cũng sẽ không tiếp tục tham gia. Trừ khi Diệp Trần, Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân đồng thời tham gia, nhưng điều này rất khó có khả năng.

Diệp Trần lắc đầu nói:

- Có lẽ Thác Bạt Khổ không muốn tiếp nhận làm người chủ trì Vũ đạo trà hội lần tới, bởi vì hắn biết rõ lần tiếp theo trình độ chắc chắn sẽ hạ xuống một cấp bậc so với hiện tại!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 510: Khiêu Chiến. (1,2)

- Nói cũng đúng, nhưng hắn là chiến đấu cuồng nhân, căn bản không quan tâm thắng thua.

Đánh bại Thác Bạt Khổ, La Sát Nữ càng đánh càng hăng, chẳng những đánh bại Lỗ Hồn mà còn đánh bại luôn Mạc Tường khiến cho vị trí thứ năm của nàng không thể dao động được nữa.

- Phù, rốt cuộc cũng tới thời khắc kích động nhất của Vũ đạo trà hội rồi, hai năm tu luyện không biết ai sẽ trở thành đệ nhất nhân trong thế hệ tuổi trẻ ở Nam Phương Vực Quần đây?

- Đúng vậy, lần trước Sở Trung Thiên tuy thua Diệp Trần nhưng lại bất phân thắng bại với Tĩnh công chúa. Tĩnh công chúa và Lý Tiếu Vân với Diệp Trần đồng thời cũng bất phân thắng bại a!

- Các ngươi đoán thử sẽ là ai?

- Ta coi trọng Diệp Trần và Sở Trung Thiên hơn, một người có chiến lực siêu cường, một người có thể chất nghịch thiên!

- Không nên xem nhẹ Lý Tiêu Vân và Tĩnh công chúa. Thể chất của Lý Tiêu Vân cũng rất đặc biệt, hai tay của hắn phân biệt phong ấn Phong lực lượng và Tinh lực lượng. Tĩnh công chúa thì tu luyện Lôi hệ chân nguyên cùng với lĩnh ngộ Lôi chi Áo nghĩa không ai bằng!

Theo chiến lực cấp hai phân ra thắng bại xong, mọi người đều cảm xúc dâng trào, bọn họ đều chờ mong muốn biết ai mới là Nam Phương Vực Quần đệ nhất thiên tài!

Lâm Kỳ một thân áo trắng ngồi tựa vào vách tường nhịn không được

liếc nhìn Diệp Trần muốn xem vị kiếm khách trẻ tuổi, nhân vật truyền kỳ ở Nam Trác Vực này có biểu lộ như thế nào. Bất quá hắn phải thất vọng rồi, bởi vì Diệp Trần vẫn rất bình thản, vừa uống trà vừa bàn luận với Lý Đạo Hiên và Thác Bạt Khổ giống như việc luận bàn sắp tới đối với hắn không đáng nhắc tới vậy.

Trong toà tháp cách đó mười dặm, năm mươi người ở chỗ này cũng đồng dạng rất chờ mong chứng kiến thực lực chân chính của Diệp Trần, không biết Diệp Trần sẽ biểu hiện rung động tới mức nào?

Uống xong chén trà, Diệp Trần ngẩng đầu lên, thanh âm dưới chân nguyên tăng phúc vang vọng ra xa:

- Ba vị, chúng ta cũng nên bắt đầu luận bàn đi!

- Hảo!

Lý Tiêu Vân là người đáp ứng nhanh nhất.

- Ừm!

Tĩnh Ngạo Huyên rất bình tĩnh.

Chỉ có Sở Trung Thiên là không hề trả lời, bất quá trong trà lâu của Kim Sa Vực khí thế của hắn lại đột nhiên tăng vọt, liên tục bành trướng ra ngoài.

- Diệp Trần, lần trước chưa luận bàn với ngươi, nên lần này chúng ta mở đầu đi!

Tĩnh Ngạo Huyên đứng thẳng dậy, trong không khí lập loè từng đốm lôi điện nho nhỏ.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, định đứng lên thì:

- Ồ, có người tới?

Diệp Trần đưa ánh mắt về phía bắc.

Cùng lúc đó, Lý Tiêu Vân, Tĩnh Ngạo Huyên và Sở Trung Thiên cũng đều nhận thấy sự khác thường ở phía bắc. Nơi đó vân hải đang liên tục quay cuồng, lôi đình nổ ra, bốn cổ khí tức kinh người đang nhanh chóng tiến tới. Khí thế của bốn người này cùng chống lại khí thế của bốn người Diệp Trần khiến khí lưu phụ cận trang viên lập tức gia tốc từ nhu hoà trở nên cuồng bạo.

- Là ai?

Trận thế lớn như vậy thì những người khác không có khả năng không phát hiện được, mọi người vừa đứng lên nhìn về phía bắc thì ánh mắt đều ngưng trọng.

- Là thần thánh phương nào?

Là người chủ trì Vũ đạo trà hội lần này, Diệp Trần tất nhiên phải giữ gìn hình tượng của Vũ đạo trà hội, nếu để đối phương đè ép thì không chỉ làm mất mặt Nam Phương Vực Quần mà cả mặt mũi của hắn cũng không còn. Cho nên hắn là người đầu tiên phản ứng bước ra một bước, mi tâm phồng lên, khí thế kinh người từ trên người bắn bốc lến khiến cho bầu trời cũng phải biến sắc, cuồng phong nổi lên bốn phía, một cổ vô hình kiếm khí phủ kín không trung trang viên chỉ về phía bắc.

Tất cả mọi người đều bị khí thế của Diệp Trần làm cho kinh sợ. Chỉ khẽ động một cái mà khí thế đã có thể đạt tới tình trạng như vậy, bọn họ thậm chí có thể cảm giác được mỗi một tấc không gian trong trang viên đều bị kiếm khí vô hình của Diệp Trần xâm chiếm.

Diệp Trần dùng thực lực một người đối kháng bốn đạo khí thế ở phương bắc.

Lý Tiêu Vân lắc đầu cười khổ, hắn không thể không thừa nhận Diệp Trần lúc này đã rất đáng sợ, đáng sợ đến tình trạng hứn nảy sinh ý niệm không thể chống lại trong đầu. Đây là việc trước giờ chưa từng xảy ra, cường giả trước khi quyết đấu mà e sợ là điều cấm kỵ nhất, cũng là dấu hiệu ngươi

đã thua cuộc.

- Ta đoán chừng không phải là đối thủ của hắn rồi!

Lý Tiêu Vân thở ra một hơi rồi ngồi xuống.

U Tâm cũng theo hắn ngồi xuống một bên.

Tĩnh Ngạo Huyên nhìn thật sâu về phía Diệp Trần rồi cũng ngồi xuống. Có Diệp Trần ở đây thì không cần nàng phải ra mặt nữa.

Người kinh hãi nhất chính là Sở Trung Thiên, từ ba động chân nguyên xem ra thì Diệp Trần vẫn như trước không bằng hắn nhưng trên khí thế thì hắn đã hoàn toàn bị Diệp Trần đè bẹp. Khí tức màu đỏ sậm của hắn không tự chủ được phải co rút lại, tựa hồ như rất e sợ kiếm khí của Diệp Trần vậy.

- Ha ha ha ... xem ra Nam Phương Vực Quần cũng có được vài cái gọi là thiên tài, thật là bất ngờ a!

Vân hải mở ra, bốn đạo nhân ảnh cực tốc lướt tới.

"Vụt! Vụt! Vụt! Vụt!"

Trong nháy mắt, trên luận võ đài đã nhiều thêm bốn người. Bốn người này ai cũng có khí thế rất cường đại. Vừa rồi chỉ là bọn họ thăm dò mà thôi, hiện giờ khí thế bọn họ phát ra thập phần khủng bố khiến cho thiên địa như tối sầm lại!

- Huyết Thủ Đường Kiệt, Vô Ảnh Tiên Thôi Anh Đào, Nhất Đao Lăng Lạc Hàng còn có Đông Ma Tạ Chi Thu, trời ạ! Bọn hắn sao lại tới đây? Hơn nữa đồng thời bốn người cùng tới?

Trong đám người tham gia Vũ đạo trà hội cũng có cường giả trẻ tuổi từ bên ngoài Nam Phương Vực Quần tới. Người vừa lên tiếng là Tuyết Thiết Vực đệ nhất nhân Cao Hoa, mà Thiết Tuyết Vực là một tiểu Vực ở Đông Phương Vực Quần nhưng lại rất gần với Nam Phương Vực Quần.

Một cường giả trẻ tuổi khác của Thiết Tuyết Vực cười khổ nói:

- Xem ra có người đem tình huống lần Vũ đạo trà hội trước tung ra ngoài rồi khoa trương thêm một chút thực lực của bốn người Diệp Trần mới khiến cho đám cuồng nhân này chạy tới để đè ép khí thế của Nam Phương Vực Quần đây!

- Tuy chúng ta là người của Đông Phương Vực Quần nhưng so với sự khiêu chiến trần trụi của Đông Phương Vực Quần thì Vũ đạo trà hội của Nam Phương Vực Quần thích hợp với chúng ta hơn. Nên nhắc nhở Diệp Trần một chút về bốn người kia để cho hắn chuẩn một chút. Bốn tên kia đều là thân kinh bách chiến từ trong huyết vũ xông ra a!

Nói tới đây, Cao Hoa liền dùng chân nguyên truyền âm cho bốn người Diệp Trần.

- Bọn họ là người Đông Phương Vực Quần?

Thanh âm truyền âm của Diệp Trần truyền lại.

- Đúng vậy, người mặt quần áo màu đỏ như máu kia là Huyết Thủ Đường Kiêt tìm hiểu là Huyết chi Áo nghĩa năng lực thực chiến cực mạnh, am hiểu cận công, dễ dàng phá vỡ hộ thể chân nguyên của đồng cấp cao thủ. Nghe nói nếu bị một chưởng của hắn đánh trúng toàn thân huyết dịch sẽ bị khô kiệt, nếu không có thượng phẩm bổ huyết linh dược thì trong vòng ba tới năm năm đều không thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, nhẹ thì trọng thương, nặng thì hấp hối, thập phần ác độc.

- Người quấn roi trên lưng gọi là Vô Ảnh Tien Thôi Anh Hào, thân pháp và ngoại hiệu của hắn đồng dạng đều là vô ảnh vô hình. Người bị công kích thậm chí còn không nhìn thấy được quỹ tích tiên ảnh của hắn. Càng kinh khủng hơn là hắn còn được mệnh danh là thiên tài sát thủ của Đông Phương Vực Quần, ám sát Linh Hải Cảnh đại năng giả bình thường như ăn cơm uống nước, rất nhẹ nhàng.

- Người lưng đeo chiến đao gọi là Nhất Đao Lăng Lạc Hàn, mỗi lần giao thủ hắn chỉ xuất một đao, một đao vừa hết hắn sẽ cho đao vào vỏ chờ đợi lần công kích tiếp theo cho nên mới được xưng là Nhất Đao. Do mỗi lần chỉ xuất một đao cho nên hắn đối với đao pháp của bản thân cực kỳ hà khắc, cố gắng đạt tới một đao trí mạng. Hắn là một tên gia hoả cực kỳ đáng sợ, cũng là đối thủ mà rất nhiều người không muốn gặp phải!

- Còn người cuối cùng kia nếu gặp phải hắn tốt nhất cứ nên nhận thua!

- Hữm? Hắn có cái gì lợi hại lắm sao?

Thanh âm của Lý Tiêu Vân truyền tới.

Cao Hoa hít sâu một hơi, nói:

- Hắn là Tạ Tri Thu, ngoại hiệu là Đông Ma, là một trong hai vị thiên tài của Đông Phương Vực Quần xâm nhập vào trong Thiên Vũ Vực, hơn nữa ở Thiên Vũ Vực danh khí của hắn cũng không kém cũng được nhiều thế lực chú ý. Ngoại hiệu của hắn có một chữ Ma là bởi vì hắn tu luyện theo đường Ma Đạo, lĩnh ngộ là ma đạo ý chí, số mệnh trên ma đạo của hắn cực kỳ đáng sợ, kế thừa y bác của hai vị Ma Đạo Vương Giả, bản thân cũng có ma tính thập phần tà môn. Nhà người ta tiểu hài tử vừa ra đời đều khóc oa oa mà hắn vừa sinh ra lại cười ha hả doạ cha mẹ và tộc nhân của hắn sợ hãi không thôi. Sau khi sinh ra được ba tuổi hắn đã giết một tên nô tài ngay tại chỗ. Gặp phải hắn ngàn vạn lần nên nhận thua, nếu không thì không chết cũng tàn phế, đối thủ của hắn hầu như không ai còn nguyên vẹn, sót lại không được bao nhiêu thứ!

Thanh âm của Cao Hoa tới lúc này hơi có chút run run sợ hãi, hiển nhiên Tạ Tri Thu đã cho hắn áp lực cực kỳ khủng bố.

- Hừ, Đông Ma?

Sở Trung Thiên khinh thường cười lạnh một tiếng, khí tức quỷ dị trên người hắn tuỳ lúc đều cương mãnh.

- Đa tạ ngươi nhắc nhở, bọn ta hiểu rõ rồi!

Thanh âm của Diệp Trần vẫn rất bình thản, nghe không hề có chút ba động nào.

Cao Hoa thầm than một tiếng, hắn biết những thiên tài đỉnh cấp đều không chịu thua ai, ngươi nói đối phương càng đáng sợ thì bọn họ càng không lùi bước, nhưng mà bốn người kia quả thực không phải đáng sợ bình thường a bởi vì ở Đông Phương Vực Quần không hề có dạng như Vũ đạo trà hội mà chỉ có khiêu chiến, trần trụi khiêu chiến.

- Sao thế? Không có ai dám lên tiếng sao?

Huyết Thủ Đường Kiệt nhếch miệng cười nói.

Diệp Trần đi với trước cửa sổ trà lâu, nói:

- Các ngươi tự tiện xông vào Nam Phương Vực Quần Vũ đạo trà hội của chúng ta, không cần biết các ngươi có việc gì, nếu như không có chuyện quan trọng thì đừng trách ta đuổi các ngươi ra ngoài!

- A, ngươi thử xem?

Vô Ảnh Tiên Thôi Anh Hào nhếch miệng cười lạnh, khí tức trên người hắn phát ra khiến cho không khí nhất thời âm trầm hẳn xuống.

- Thật đáng sợ!

Tất cả cường giả trẻ tuổi có mặt ở đây đều hít một hơi lãnh khí, tên Vô Ảnh Tiên Thôi ANh Hào này thật giống như một đầu độc xà, bị hắn nhìn trúng liền nổi hết cả gai ốc.

Cách đó mười dặm, đám người La Hàn Sơn sắc mặt cũng rất ngưng trọng. Bốn người vừa đến ai cũng vô cùng cường đại, dù cách mười dặm bọn họ cũng có thể cảm ứng được sự khủng bố của đối phương. Thôi Anh Hào cũng không hề cố ý phóng thích khí tức về phía họ nhưng trên trán bọn họ

vẫn toát mồ hôi lạnh. Đây chính là khí tức của người đã giết qua vô số người mới có được, khí tức đầy tử vong và giết chóc.

- Chịu không nổi a!

Một tên vừa mới bước vào Tinh Cực Cảnh không lâu vội vàng dời mắt đi, sắc mặt tái nhợt.

- Hừ!

Đúng lúc này, Diệp Trần dùng ánh mắt chống lại Thôi Anh Hào, kiếm khí từ trong hai mắt của hắn tung hoành khắp nới, trong hư không phảng phất như có vô số chuối kiếm lơ lửng vậy.

- Ồ, nguyên lai là ngươi, ngươi chính là Diệp Trần đúng không? Ta có nghe nói về ngươi, bất quá gặp phải ta thì ngươi nên cẩn thận một chút, ta có thể khiến cho ngươi tàn phế cả đời đó!

Thôi Anh Hào hơi kinh ngạc, rồi chợt cười nói.

- Không biết sống chết!

Dùng ngón tay đẩy cửa sổ ra một chút, Sát Lục Kiếm Hồn hình thức ban đầu trong hồn hải của chấn động lên. Đây là lần đầu tiên Diệp Trần chủ động vận dụng Sát Lục Kiếm Hồn hình thức ban đầu của hắn. Lúc vừa tới trang viên bởi vì có quá nhiều khí tức cường hoành tụ tập một chỗ nên Sát Lục Kiếm Ý của hắn mới thoáng lộ ra một tia phản kháng. Vừa rồi hắn cũng cảm nhận được là bốn tên này thăm dò nên cũng không có toàn lực thúc dục Kiếm Ý, nhưng hiện tại hắn đã quyết định cho đối phương một cái giáo huấn thật sâu.

- Ha ha ha ...

Một tiếng cười to vang lên, Đông Ma Tạ Tri Thu lườm mắt nhìn Diệp Trần, giương giọng nói:

- Ta nghe nói là trình độ Vũ đạo trà hội của Nam Phương Vực Quần rất cao nên mới đến đây muốn kiến thức một chút, không biết trong các ngươi có ai nguyện ý cùng chúng ta luận bàn một chút không? Đương nhiên, người không đủ tư cách tốt nhất đừng đi ra bêu xấu nếu không sẽ chết rất thảm đó!

- Muốn chiến thì chiến, chúng ta tuỳ thời phụng bồi!

Tĩnh Ngạo Huyên lạnh lùng nói.

- Hảo, thống khoái, Đường Kiệt, bắt đầu từ ngươi đi! Đừng làm tên tuổi Đông Phương Vực Quần chúng ta bị hạ thấp đó!

Tạ Tri Thu nói với Đường Kiệt.

Đường Kiệt chậm rãi đi tới trung ương luận võ đài, cao giọng nói:

- Có ai xuống đây nhận lấy cái chết không?

- Phách lối!

Lý Tiêu Vân phóng người ra, phảng phất như một cơn gió lốc quét tới xuất hiện trên luận võ đài.

- Ngươi? Miễn cưỡng đủ tư cách!

Đường Kiệt liếc mắt đánh giá Lý Tiêu Vân một cái lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu nói.

- Phí lời vô ích, chiến đi!

Lý Tiêu Vân hôm nay danh tiếng đã bị Diệp Trần cướp đi nhưng không thể phủ nhận có một đoạn thời gian hắn từng là đệ nhất nhân trong đám cường giả trẻ tuổi của Nam Phương Vực Quần, tất cả mọi người ở đây đều rất có lòng tin vào hắn, cho rằng hắn nhất định có thể đánh bại Đường Kiệt làm lớn mạnh uy thế Nam Phương Vực Quần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 511: Khiêu Chiến. (3)

- Chúng ta đi lên kia ngồii đi, ở đây cũng có người của Đông Phương Vực Quần chúng ta a!

Tạ Tri Thu cùng với Thôi Anh Hào và Lăng Lạc Hàn liền đi tới trà lâu của Tuyết Thiết Vực.

- Tạ Tri Thu, mời ngồi!

Cao Hoa chủ động đứng lên nhường ghế cho Tạ Tri Thu, thần sắc thập phần câu nệ, thậm chí còn có một chút sợ hãi.

Tạ Tri Thu không hề làm dáng ngồi xuống, vị trí hai bên cũng bị Thôi Anh Hào và Lăng Lạc hàn chiếm lấy, những người khác đều đứng cách bọn họ xa xa.

- Các ngươi đã làm cho Đông Phương Vực Quần chúng ra mất mặt a!

Tạ Tri Thu giống như vô ý nói một câu.

Cái tráng Cao Hoa đầy mồ hôi, nói:

- Chỗ nào?

Thôi Anh Hào hừ lạnh, nói:

- Các ngươi tham gia cái Vũ đạo trà hội này mà lại không lấy được cái danh vọng nào, tất cả đều là phế vật, đây không phải là mất mặt thì là gì?

- Cái này ...

Đám người Tuyết Thiết Vực giận nhưng không dám nói gì.

- Được rồi, chuyện này nói sau đi!

Tạ Tri Thu tập trung ánh mắt lên luận võ đài bởi vì Đường Kiệt và Lý Tiêu Vân đã bắt đầu rồi.

"Rầm rầm rầm ..."

Thế công của Đường Kiệt vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến cùng cực. Một khi ra tay, khắp nơi đều là huyết thủ ấn của hắn, mỗi một cái huyết thủ ấn đều dùng Huyết chi Áo nghĩa thôi động, vừa tiếp xúc với chân nguyên của Lý Tiêu Vân lập tức bài trừ khiến Lý Tiêu Vân dần dần rơi vào thế hạ phong.

- Phong chi bình chướng!

Lý Tiêu Vân giải phóng Phong lực lượng trên tay trái, bố trí trước người một cái bình chướng, Phong chi bình chướng này bên trong có huyền cơ, lúc nào cũng liên tục ở trạng thái vận chuyển.

- Chút tài mọn!

Đường Kiệt cười lạnh, thân ảnh theo chưởng ảnh, một chưởng mạnh mẽ bổ lên bình chướng.

"Phanh!"

"Phanh!"

"Phanh!"

Mấy tầng bình chướng của Lý Tiêu Vân liền một đường bị phá vỡ, bàn tay của Đường Kiệt khẽ vươn ra, huyết thủ ấn chụ tới Lý Tiêu Vân, năm ngón tay chân nguyên như năm cái cột chống trời phủ xuống.

- Thất tinh quá giang!

Cởi bỏ Tinh lực lượng ở cánh tay phải, Lý Tiêu Vân khép quạt sắt lại,

nghiên người vung lên!

Bẩy khoả tinh châu nhanh chóng xếp đặt theo vị trí Bắc đẩu thất tinh. Ngay sát na vừa sắp xếp xong, trên bầu trời có bảy ngôi sao loé lên rồi biến mất, sau một sát na cả luận võ đài như lâm vào đêm đen, khung cảnh như biến thành một mảnh tinh không vô tận chỉ còn lại bảy khoả tinh châu như là vĩnh hằng bất diệt sáng chói còn tồn tại.

So với hai năm trước, một chiêu Thất tinh quá giang này của Lý Tiêu Vân đã mạnh hơn không chỉ gấp hai lần, khi hắn toàn lực thi triển một chiêu này thì bắc đẩu thất tinh ở cách Chân Linh đại lục rất xa xôi cũng loé sáng một lần, dùng phương thức vô cùng huyền diệu truyền tới lực lượng của bắc đẩu thất tinh tới nơi này.

- Phá cho ta!

Đường Kiệt thoáng giật mình, Lý Tiêu Vân này cũng không phải đối thủ đơn giản như bề ngoài. Cái sát chiêu này của Lý Tiêu Vân hắn cũng không thể nào nắm bắt được rõ ràng phương thức vận chuyển, bất quá hắn từ trước tới giờ đều ưa thích lấy công đối công, cho nên Lý Tiêu Vân càng mạnh thì càng có thể kích phát chiến ý của hắn. Huyết hệ chân nguyên thúc dục tới cực hạn, Đường Kiệt quát lớn một tiếng, thân hình cao lớn của hắn bắn lên cao, một chưởng lăng không đánh xuống.

"Ầm! Ầm! ..."

Tinh không bị nghiền nát, năm ngón tay chân nguyên màu đỏ như máu phản phất như biến thành một cực đại bàn tay trong hư không bóp nát từng khoả tinh châu, phá vỡ sát chiêu Thất tinh quá giang của Lý Tiêu Vân, cùng lúc đó, một ngón tay khẽ nhếch lên, điểm vào một chỗ trong hư không.

"Phốc!"

Hắc ám tan đi, Lý Tiêu Vân thổ ra một ngụm máu tươi bay ra ngoài.

Trên luận võ đài, Đường Kiệt gần lông tốc vẫn không hề tổn hai đứng

đó, chỉ có y phục từ bả vai cánh tay phải trở xuống là bị đánh nát, tổng cộng có ba cái ấn ký hình tròn in dấu trên đó do Thất tinh quá giang tạo thành thương thế. Đáng tiếc chỉ có ba khoả tinh châu phát huy tác dụng, nhưng còn bị suy yếu đi chín thành lực lượng, nên chỉ có thể khiến cho Đường Kiệt bị thương nhẹ.

- Lý Tiêu Vân bại?

- Thật sự bại sao?

Đám cường giả trẻ tuổi của Nam Phương Vực Quần đều không thể tin vào mắt mình. Không ngờ Lý Tiêu Vân lại bại, bốn người kia rốt cuộc là mạnh tới mức nào? Trong lúc nhất thời, trong nội tâm bọn họ đều mất tự tin, có lẽ lần Vũ đạo trà hội này sẽ trở thành một lần sỉ nhục của Nam Phương Vực Quần a!

"Quá mạnh, bất kể là chân nguyên, Áo nghĩa võ học đều trên ta, ta chỉ có võ đạo ý chí là chiếm chút ưu thế, nhưng vẫn không thể đền bù được hai khoảng trống kia!"

Lý Tiêu Vân gian nan đứng lên, khoé miệng đầy tơ máu.

Một tay ôm ngực chạn lại máu tươi đang muốn bốc hơi, đó là do Huyết hệ chân nguyên đang ăn mòn thân thể và huyết dịch của hắn, nếu chậm trễ trị liệu rất nhanh thân thể hắn sẽ hoại tử, huyết dịch khô kiệt.

Nhét vào miệng một viên thượng phẩm chữa thương đan dược cùng một viên thượng phẩm huyết khí đan, Lý Tiêu Vân thúc dục chân nguyên cố gắng chống cự lại Huyết hệ chân nguyên trong người.

- Thua?

Tĩnh Ngạo Huyên nhíu mày, tựa hồ đối với kết quả này nàng rất bất ngờ.

- Tên Huyết Thủ Đường Kiệt này thực sự lợi hại như vậy sao?

Mạc Tường đã từ Tĩnh Ngạo Huyên biết được thân phận của bốn người này nhưng Lý Tiêu Vân dù sao cũng là Thiên Thư công tử, từng là đệ nhất nhân trong đám cường giả trẻ tuổi của Nam Phương Vực Quần a. Dù Đường Kiệt biểu hiện rất đáng sợ nhưng Mạc Tường cũng khó tránh khỏi kinh ngạc và khó tin khi nhìn tình hình trước mắt!

- Không cần lo lắng, sau ta còn có Sở Trung Thiên và Diệp Trần!

Tĩnh Ngạo Huyên đã quyết định xuất hiện, về phần Diệp Trần là người mạnh nhất trong bốn người thì nên ra tay cuối cùng, mà Sở Trung Thiên có lực phòng ngự siêu cường rất có tác dụng ở trong tràng cảnh này, nói không chừng còn có thể có được một ván hoà.

- Chuyện gì thế? Đường Kiệt lại bị thương sao? Không phải do quá sơ suất đó chứ?

Thôi Anh Hào bĩu môi nói. Trong suy nghĩ của hắn Đường Kiệt rất dễ dàng đánh bại Lý Tiêu Vân mà không phải là cùng đối phương lưỡng bại câu thương, tuy nhiên Đương Kiệt chỉ bị chút vết thương nhẹ cũng không nghiêm trọng gì.

Lăng Lạc Hàn vốn ít nói cũng liếc nhìn về phí Lý Tiêu Vân, nói:

- Sát na cuối cùng Đường Kiệt đã dùng toàn lực, nhưng công kích của đối phương có hiệu quả không tệ, đánh tan hộ thể chân nguyên của Đường Kiệt khiến cho hắn chịu khoảng một thành sát thương.

Nghe vậy, đám người Tuyết Thiết Vực đều há mồm, chỉ là nhìn thôi mà cũng thấy được Đường Kiệt làm sao bị thương, lại còn nhìn ra được đặc điểm công kích của Lý Tiêu Vân, ngay cả Đường Kiệt bị mấy thành sát thương cũng nhìn ra được. Đây là nhãn lực khó tin đến mức nào? Khó trách hắn được xưng là Nhất Đao Lăng Lạc Hàn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 512: Không Chịu Nổi Một Kích!

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Không giống như Lý Tiêu Vân, Tĩnh Ngạo Huyên gần như là đè Lăng Lạc Hàn mà đánh, ngẫu nhiên bị trúng một vài chiêu cũng khó có thể làm gì được hộ thể cương nguyên cùng thân thể phòng ngự của hắn.

- Cương linh thể?

Trà lâu Tuyết Thiết Vực, Tạ Tri Thu nheo mắt lại, hắn thật sự không ngờ ở Nam Phương Vực Quần lại xuất hiện một cái Cương linh thể. Đây chính là thể chất vạn năm khó gặp, người có loại thể chất này xem như là trời sinh đã ở thế bất bại, trên cơ bản không có nhược điểm, cũng là loại thể chất thiên tài mà người ta sợ gặp phải nhất bởi vì người như vậy cơ hồ không quan tâm phòng ngự.

"Phanh!"

Vải áo chỗ ngực bị phá nát lộ ra vết kiếm hình chéo nhau nhưng Sở Trung Thiên cũng không quan tâm, tiếp tục công kích mãnh liệt:

- Ngươi còn kém xa lắm, người có thể lưu lại vết thương trên người ta chỉ có một, có bản lĩnh ngươi thử xem!

Lăng Lạc Hàn càng đánh càng nóng nảy, hắn không tin lời nói của Sở Trung Thiên, hắn nhất định sẽ chứng minh cho Sở Trung Thiên thấy. Lập tức, tần suất xuất đao của hắn nhanh hơn, một đao lại một đao liên tục chém lên hộ thể cương nguyên của Sở Trung Thiên. Bằng vào sự khống chế tinh chuẩn của hắn, cứ năm đao sẽ có một đạo đánh tan được cương nguyên của Sở Trung Thiên.

Trận chiến này thập phần ác liệt, thời gian cũng kéo dài, rất nhiều người là lần đầu tiên biết đến Sở Trung Thiên thì giật mình vì hắn mạnh mẽ như vậy. Sau đó chợt nghĩ tới nghe nói hắn đã từng bại dưới kiếm của Diệp Trần, vết kiếm trên ngực của hắn chính là minh chứng. Không biết Diệp Trần là dạng quái vật gì mới có thể tạo thành vết thương trên người hắn?

Một thời thần trôi qua, chân nguyên và cương nguyên của hai người đều tiêu hao rất nhiều nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Tuy nói chân nguyên của Lăng Lạc Hàn hơi yếu hơn một chút thì rất dễ dàng thất bại, nhưng cương nguyên của Sở Trung Thiên khi suy yếu cũng đồng dạng phòng ngự yếu bớt, khả năng bại cũng không kém Lăng Lạc Hàn.

- Đủ rồi, trận này bất phân thắng bại!

Tạ Tru Thu không định tiếp tục nhìn xem trận chiến khó chịu này nữa.

- Sở Trung Thiên, kết thúc đi! Kế tiếp giao cho ta!

Diệp Trần cũng mở miệng bảo Sở Trung Thiên đình chỉ chiến đấu, có thể đánh tới mức này cũng không hề mất mặt chút nào rồi.

Nghe vậy, hai người đang chiến đấu đều lùi lại mấy bước, không hề giao thủ nữa.

Sở Trung Thiên hừ lạnh một tiếng, trờ về trà lâu Kim Sa Vực. Lăng Lạc Hàn thì trở về trà lâu của Tuyết Thiết Vực. Trên đường gặp Thôi Anh Hào đang lao ra tiến về phía luận võ đài.

Gỡ trường tiên trên lưng xuống, Thôi Anh Hào vung tay lên, hắc sắc trường tiên của hắn hướng về chỗ Diệp Trần ngồi, nói:

- Lăn ra đây cho ta!

Hắn đã sớm không vừa mắt Diệp Trần bởi vì thái độ của Diệp Trần khiến cho hắn cảm giác như bị khinh thường.

"Oanh!"

Hắc sắc trường tiên dễ dàng bị đánh bay, kiếm khí kinh người giống như cuồng long bị áp chế lâu ngày bạo phát hình thành từng vết kiếm in sâu trong không trung.

- Tiếp được một chiêu của ta, hôm nay ngươi có thể bình an rời đi!

Diệp Trần mặt không chút biểu tình lướt ra khỏi trà lâu, trên người phủ đầy kiếm khí sắc bén, ngay cả mái tóc của hắn cũng có vẻ vô cùng sắc bén, có thể xé rách cả không khí!

- Hảo cường liệt kiếm khí! Kiếm pháp của tên Diệp Trần này nhất định rất đáng sợ!

Lăng Lạc Hàn đồng tử co rút lại, đao đạo và kiếm đạo nhìn như khác nhau một trời một vực nhưng kỳ thật cũng có chỗ tương tự. Là một nhất lưu đao kháhc, hắn tự nhiên có thể nhìn ra Diệp Trần rất khó chọc.

- Có ý tứ!

Trên mặt Tạ Tri Thu lộ ra nụ cười tà dị.

Nghe Diệp Trần nói, trên người Thôi Anh Hào tử khí nổi lên càng thêm nồng đậm, tử khí vô ảnh vô hình đạt tới trình độ nhất định có thể làm nhiễu loạn phán đoán của người khác khiến đối phương sinh ra sợ hãi với tử vong. Cao thủ trong lúc quyết đấu chỉ cần một tia tạp niệm cũng đủ để quyết định thắng bại rồi chứ đừng nói là bị tử khí bao phủ.

- Tiếp một chiêu của ngươi? Cuồng vọng, dù ngươi có Vương giả ý chí thì cũng chỉ có thể bảo vệ cho ngươi bất tử thôi!

Thôi Anh Hào không có khả năng không biết những thiên tài đỉnh cấp sẽ được Sinh Tử Cảnh Vương giả cấp một đạo Vương giả ý chí vào hồn hải. Bản thân hắn cũng là người có được một đạo Vương giả ý chí như thế, nhưng Vương giả ý chí không phải là vạn năng, chỉ có thời khắc bản thân

tiếp cận tử vong mới có tác dụng. Nếu như ngươi bị mất một cánh tay hay một cái chân cũng không tính là tiếp cận tử vong cho nên muốn làm cường giả thì hết thảy phải dựa vào chính mình, người khác không thể giúp được gì nhiều!

- Vô ảnh tiên sát!

Chân nguyên thúc dục tới cực hạn, Thôi Anh Hào vung tay lên, hắc sắc trường tiên như trốn vào trong hư không vô ảnh vô tung. Sau một sát na phạm vi mấy chục thước xung quanh tràn ngập khí kình sắc bén như đoạn kim phân ngọc. Trong phạm vi khí kình bao phủ này bất luận kẻ nào tiến vào thì không chết cũng tàn phế. Mà Thôi Anh Hào vân dụng tiên pháp là dùng Phong chi Áo nghĩa, dưới tác dụng của Phong chi Áo nghĩa tốc độ xé rách không khí của khí kình hắn tạo ra cực kỳ mạnh mẽ.

- Hừ, có thể tàn phế dưới một chiêu này của ta cũng xem như vinh hạnh của ngươi!

Thôi Anh Hào từng làm sát thủ nên hắn biết được cho dù là sư tử khi vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, huống chi từ khí thế Diệp Trần phát ra còn khiến cho hắn cảm thấy có chút uy hiếp cho nên hắn càng không thể chủ quan. Do đó vừa ra chiêu là hắn dùng sát chiêu đắc ý nhất của bản thân cố gắng một chiêu đánh tàn phế Diệp Trần.

- Nhìn không thấy cả tiên ảnh thì làm sao mà đánh?

Phần đông cao thủ trẻ tuổi của Nam Phương Vực Quần đều âm thầm lo lắng, thần kinh căng thẳng, đến hiện tại thì Diệp Trần chính là hi vọng cuối cùng của bọn họ. Một khi Diệp Trần ngã xuống thì Nam Phương Vực Quần xem như đã xong, Vũ đạo trà hội cũng sẽ rước lấy cái danh ô nhục.

Không ít người đều nhắm mắt lại không dám nhìn diễn biến tiếp theo.

- Với thực lực này thì ngươi căn bản không chịu nổi một kích!

Tóc dài tung bay, thân thể hắn hơi nghiêng về phía trước, xuyên thẳng

qua đám khí kình âm u kia, cực tốc lao tớc gần Thôi Anh Hào. Tay phải của hắn đã chạm lên chuôi kiếm, kiếm mặc dù chưa xuất vỏ nhưng kiếm khí đã khoá chặt đối phương.

- Thân thể? Kiếm Pháp?

Thôi Anh Hào kinh ngạc.

Không chỉ Thôi Anh Hào mà ngay cả Lăng Lạc Hàn và Tạ Tri Thu cũng rất kinh ngạc! Lấy thân làm kiếm, giờ phút này Diệp Trần giống như một đạo kiếm quang, kình khí không thể nào tiếp cận tới người hắn được, để Diệp Trần tự do tiến vào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 513: Ma Khí Thập Cường Quyết! (Thượng,Hạ)

- Ở trước mặt ta không nên chơi kỹ xảo. Cái gọi là Vô ảnh tiên pháp của ngươi trong mắt ta chẳng khác gì đồ chơi của con nít, không đáng một xu!

Vừa nói, thân hình Diệp Trần liền biến mất, lúc xuất hiện đã ở trước người Thôi Anh Hào.

- Của ngươi là Vô ảnh tiên, vậy kiếm của ta là cái gì?

"Choang!"

Ngay sát na kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần đã liên tiếp chém ra hơn trăm kiếm bởi vì tốc độ xuất kiếm quá nhanh nên nhìn như chỉ có một kiếm chém ra sau đó kiếm đã trở vào vỏ.

Hắc sắc trường tiên từ giữa không trung rớt xuống. Thôi Anh Hào cúi nhìn cánh tay phải cầm trường tiên của mình thì thấy không hề có chút thương thế nào, liền kinh ngạc cười nói:

- Đây là kiếm pháp của ngươi? Ha ha, ngay cả hộ thể chân nguyên của ta cũng không làm gì được chứ đừng nói tới làm tổn thương ta ha ha ha ...

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Máu tươi đột nhiên phun ra, vai trái, vai phải, ngực trái, ngực phải, sườn trái, sườn phải, eo trái, eo phải, chân trái, chân phải, cả hai cánh tay ... hầu như trên người Thôi Anh Hào không có chỗ nào lành lặn, cơ hồ là trong nháy mắt đồng thời xuất hiện trên trặm vết kiếm thương, máu tươi bao phủ cả thân thể hắn, từ xa nhìn lại hắn không khác gì một huyết nhân trên người đang nổ ra từng đoá huyết hoa.

Tĩnh lặng!

Trong trang viên, thậm chí ở chỗ toà tháp cách đó mười dặm trong lúc này tuyệt đối rơi vào tĩnh lặng!

Thôi Anh Hào có thể đi cùng với Đường Kiệt, Lăng Lạc Hàn tới đây đã nói rõ hắn không hề thua kém hai người kia. Đám cường giả trẻ tuổi của Tuyết Thiết Vực càng rõ ràng hơn bởi vì tên tuổi của Thôi Anh Hào ẩn ẩn còn vượt trên cả Đường Kiệt và Lăng Lạc Hàn, bởi vì hắn đã ám sát không ít Linh Hải Cảnh đại năng giả. Nói đến hắn là mọi người đều biết dưới roi của hắn rất ít người có thể còn sống.

- Cái này ... cái này ...

Đám cường giả trẻ tuổi của Tuyết Thiết Vực không thể nào ngờ được Thôi Anh Hào ngay cả một kiếm của Diệp Trần cũng tiếp không được, trong miệng thì thào những lời tối nghĩa, hai mắt thì trợn tròn.

Sắc mặt của Tạ Tri Thu rất khó coi, hai đầu lông mày nhíu lại lộ ra chút sát khí.

- Hảo kiếm pháp! Lăng Lạc Hàn ta sẽ lĩnh giáo kiếm pháp của ngươi một chút!

Lăng Lạc Hàn không nhịn được, cơ hồ như tiểu hài tử thấy được đồ vật yêu thích sẽ lấy cho bằng được. Hắn không thể bại, mặc dù Tạ Tri Thu đã từng đánh bại hắn nhưng đó là Tạ Tru Thu dựa vào thực lực áp chế mà thắng. Nếu tính về mặt kỹ xảo Tạ Tri Thu không bằng một góc của hắn, hắn tự nhận bản thân hắn trong thế hệ cường giả trẻ tuổi hiện nay người có kỹ xảo chiến đấu siêu việt hắn chỉ ở Thiên Vũ Vực may ra tìm được còn ở tứ đại Vực Quần không có ai có thể vượt qua hắn tối đa chỉ có thể sánh ngang với hắn mà thôi. Cho nên khi thấy kiếm pháp của Diệp Trần hắn rất hưng phấn giống như ăn phải xuân dược vậy.

Lăng Lạc Hàn tung mình nhảy lên như đại bàng sải cánh tới trên không

trung chỗ Diệp Trần, tay phải đưa ra phía sau, một tấm lụa mỏng bạch sắc loé lên như một tia chớp đánh xuống.

Kiếm quang xoắn ốc vút thẳng lên! Diệp Trần đã ra tay!

Vừa ra tay đã chém đao quang của Lăng Lạc Hàn thành ba đoạn, sau đó vẫn còn dư thế chém thẳng tới ngực Lăng Lạc Hàn.

- Nguy hiểm!

Trường đao của Lăng Lạc Hàn căn bản không kịp tra vào vỏ, giờ phút này hắn cũng không thể cho đao vào vỏ được, chỉ sợ trong nháy mắt tra đao vào vỏ chính hắn sẽ bị trọng thương dưới một kiếm kia.

Cho nên hắn buộc phải chém ra đao thứ hai.

Bên trong kiếm quang hình xoắn ốc lại sinh ra một cái kiếm quang hình xoắn ốc khác, Diệp Trần cũng thoáng cải biến kiếm quang một chút khiến nó áp súc vào bên trong, kiếm quang xoắn ốc bên ngoài chỉ là do khí lưu hình thành mà thôi nhưng lực sát thương cũng không tầm thường, chỉ kém một chút sự sắc bén mà thôi.

"Phốc phốc phốc ..."

Trước ngực Lăng Lạc Hàn bị chém rách, miệng phun máu bay ngược ra sau, trong mắt hắn đầu kinh hãi bởi vì thứ hắn tự tin nhất là kỹ xảo đã triệt để thất bại trước Diệp Trần.

Liên tiếp đánh bại hai thanh niên cự đầu của Đông phương Vực Quần, Diệp Trần đứng trên luận võ đài vẫn như một thanh tuyệt thế sát kiếm đã khai phong. Bị ảnh hưởng bởi khí thế của hắn, không khí xung quanh trang viên đều như bị lây nhiễm sự sắc bén và lăng lệ, tựa hồ như có thể đơn giản xuyên thủng cao sơn, tung hoành cửu thiên.

- Thanh niên đệ nhất cường giả của Nam Phương Vực Quần rốt cuộc đã xuất hiện!

- Đúng vậy, từ hôm nay trở đi, Diệp Trần chính thức đã trở thành thanh niên đệ nhất kiếm khách đồng thời cũng là thanh niên đệ nhất cao thủ của Nam Trác Vực, không thể bàn cãi!

- Ai dám phản đối chứ? Ngay cả Thôi Anh Hào và Lăng Lạc Hàn cũng không đỡ nổi một kiếm của Diệp Trần. Thực lực của hắn đã tới cảnh giới cực cao, hoàn toàn siêu việt Lý Tiêu Vân, Tĩnh công chúa và Sở Trung Thiên dẫn đầu phía trước leo lên Vương toạ trong giới thanh niên Nam Trác Vực!

Đám cường giả trẻ tuổi của Nam Phương Vực Quần rất kích động, vì Diệp Trần đả bại Thôi Anh Hào và Lăng Lạc Hàn mà hưng phấn, lại vì Diệp Trần trở thành thanh niên đệ nhất cường giả của Nam Phương Vực Quần mà kích động. Nam Phương Vực Quần đã rất nhiều năm không có thiên tài tuổi trẻ nào có tên tuổi chân chính trên đại lục cả. Lý Tiêu Vân lúc trước tuy được xem là thanh niên đệ nhất nhân nhưng vẫn có rất nhiều người không thừa nhận bởi vì Lý Tiêu Vân chưa thể đả bại tất cả các cường giả đồng lứa nên chỉ có thể được xem là đệ nhất nhân chứ không chính thức. Hiện tại Diệp Trần liên tục đánh bại Thôi Anh Hào, Lăng Lạc Hàn cũng đồng nghĩa với việc đã gián tiếp đánh bại ba người Lý Tiêu Vân, cho nên danh hiệu thanh niên đệ nhất nhân của hắn là không cần phải bàn luận!

- Đệ nhất nhân!

Ở toà tháp cách đó mười dặm, La Hàn Sơn hai mắt cũng toả sáng, lẩm bẩm.

Những người biết rõ Diệp Trần cũng có biểu hiện đồng dạng như vậy, bọn họ cơ hồ là chứng kiến Diệp Trần từ lúc nhỏ yếu từng bước một leo tới đỉnh phong trở thành truyền kỳ. Loại cảm giác này so với những người khác còn mãnh liệt hơn gấp mười gấp trăm lần, ngoại nhân khó mà lý giải được!

- Ngươi làm sao làm được như vậy?

Lăng Lạc Hàng lấy tay che ngực, chậm rãi đứng lên, hắn bị thương cũng không tính là nghiêm trọng, chủ yếu vẫn là do Diệp Trần hạ thủ lưu tình, dù

sao từ lúc bắt đầu tới giờ Lăng Lạc Hàn cũng không có hành động gì quá phận, nhiều nhất chỉ là một tên cuồng đao.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Mỗi lần chỉ xuất một đao, sớm muốn gì ngươi cũng sẽ bại trận!

- Ta thua ở phương diện này?

Lăng Lạc Hàn nghi hoặc, từ khi hắn thiết lập quy tắc chỉ xuất một đao khi đối địch thì đao pháp của hắn trong vòng một năm tiến triển rất mạnh, những đao khách bình thường không phải là đối thủ của hắn. Cho dù gặp phải cường giả đồng cấp hắn cũng có thể trong thời gian ngắn đánh bại.

- Ngươi đã bước vào đao đạo, tuy tiến triển cực nhanh nhưng càng về sau tiến bộ sẽ càng chậm, cuối cùng sẽ dừng lại một chỗ không tiến thêm được nữa. Hiện tại ngươi sửa đổi còn kịp, nếu chờ tới lúc ngươi nhập vào quá sâu thì có muốn thay đổi cũng khó mà làm được!

Diệp Trần với đối phương cũng không tính là bằng hữu gì, cho nên tối đa chỉ đề tỉnh hai câu đối với cái nhìn về đao đạo, về phần đối phương có nghe hay không thì không quan hệ tới Diệp Trần.

- Dù thế nào cũng đa tạ!

Lăng Lạc Hàn ôm quyền cám ơn Diệp Trần một cái rồi trở về khu vực trả lâu của Tuyết Thiết Vực. Hắn không thèm để ý tới Thôi Anh Hào một thân đầy máu gần đó, có lẽ tính cách của hắn vốn là như thế, trong lòng hắn chỉ có đao mà thôi.

- Đáng chết!

Thôi ANh Hào toàn thân đẫm máu chỉ cảm thấy kiếm khí đang tung hoành trong cơ thể hắn rất khó có thể tiêu trừ. Nếu không phải hắn từng đạt được không ít Linh Năng tinh thạch từ trong một cổ di tích, tu thành linh thể thì lúc này kinh mạch hắn sớm đã đứt đoạn trở thành một phế nhân rồi.

Diệp Trần lườm mắt nhìn Thôi Anh Hào.

Thật ra, Thôi Anh Hào có lẽ cũng không bị đánh thảm như vậy, dù sao hắn cũng là một thiên tài sát thủ đồng thời đánh bại được Tĩnh Ngạo Huyên, bình thủ với Sở Trung Thiên. Nhưng hắn lại dám dùng kỷ xảo khi đấu với Diệp Trần thì đã phạm sai lầm rất lớn. Kỹ xảo thứ này không phải dùng để chơi, nếu không thua sẽ rất thảm, nếu hắn đường đường chính chính giao thủ với Diệp Trần thì cũng không tới nỗi trọng thương như hiện tại.

Kỹ xảo của Thôi Anh Hào và Lăng Lạc Hàn ở trong mắt Diệp Trần rõ ràng đã tạo thành thói quen, Thôi Anh Hào cho rằng bản thân hắn công kích đã rất nhanh, có thể giết người trong vô hình nhưng hắn lại bỏ mất một điều quan trọng, tôn chỉ của sát thủ phải là một kích mất mạng, sau một kích dù trúng mục tiêu hay không cũng phải nhanh chóng thối lui ra thật xa. Muốn làm một sát thủ phải biết nắm bắt thời cơ. Còn Lăng Lạc Hàn cho rằng mỗi lần xuất ra một đao là có thể nâng cao lực sát thương, nhưng đao đạo cũng giống như kiếm đạo, đều là võ học bát đại tinh thâm. Một lần chỉ xuất một đao thì làm sao có thể phát huy đao ý tới đỉnh phong được!

Diệp Trần đấu với hai người này căn bản không cần ra sát chiêu, bởi vì khi hắn ra sát chiêu là muốn cứng đối cứng, người ta muốn chơi kỹ xảo với hắn hắn cần gì phải dùng lực phá xảo. Nếu làm như vậy thì không thể dứt điểm trong một chiêu được, cho nên hắn chỉ cần vận dụng khoái kiếm bình thường là đủ để giải quyết vấn đề. Khoái kiếm của hắn là thuần tuý nhanh, không hề có chút tạp chất nào, phối hợp thêm với Sát Lục Kiếm Ý của hắn uy lực không hề yếu nên mới có thể nhẹ nhàng phá vỡ hộ thể chân nguyên của Thôi Anh Hào như vậy.

Lăng Lạc Hàn mặc dù ở trong mắt người khác đáng sợ hơn Thôi Anh Hào nhưng đối với Diệp Trần thì đối phó với hắn còn đơn giản hơn so với Thôi Anh Hào. Lăng Lạc Hàn mỗi lần chỉ xuất một đao, rơi vào mắt Diệp Trần thì sơ hở chồng chất, chỉ cần kiếm của mình nhanh hơn đao của hắn thì công kích của hắn trở thành trò cười, không có chút tác dụng nào. Lăng Lạc Hàn có thể đi tới bước này hoàn toàn là vì những đối thủ trước kia của hắn

không có tốc độ công kích nhanh bằng hắn mà htôi.

Đồng tử của Huyết Thủ Đường Kiệt rụt lại, kinh ngạc nhìn về Diệp Trần. Hắn cho tới hiện giờ chưa gặp qua kiếm khách nào đáng sợ như Diệp Trần. Thôi Anh Hào và Lăng Lạc Hàn cũng không chịu nổi một kiếm! Nam Phương Vực Quần từ lúc nào xuất hiện kiếm khách khủng bố như vậy?

- Không tệ, không tệ!

Ta Tru Thu vỗ vỗ tay đứng lên, cười tủm tỉm nhìn Diệp Trần nói.

- Kỹ xảo chiến đấu của ngươi cho dù là ở Thiên Vũ Vực cũng khó gặp đối thủ, ngay cả Thôi Anh Hào và Lăng Lạc Hàn cũng đều bại dưới tay ngươi, bất quá ngươi có từng nghe nói một câu là cho dù kỹ xảo có ảo diệu như thế nào thì cũng cần phải có thực lực làm cơ sở, trụ cột không đủ thâm hậu thì mấy cái gọi là kỹ xảo cũng chỉ là làm trò mà thôi!

Nghe vậy, Lăng Lạc Hàn nhướng mày, những lời này của Tạ Tri Thu cũng kéo cả hắn vào đó, tuy nhiên hắn phải thừa nhận thực lực của Tạ Tri Thu không phải dùng kỹ xảo là có thể đánh bại được.

Diệp Trần liếc mắt nhìn Tạ Tri Thu nói:

- Xuống đây thử một chút là biết!

- Tất nhiên, ta đến đây là có ý định quét ngang cả Nam Phương Vực Quần này, nếu không thì còn gì là thú vị!

Tạ Tri Thu vung tay lên, một cổ lực lượng vô hình bao phủ lên người Thôi Anh hào kéo hắn về trà lâu. Còn Tạ Tri Thu thì nhẹ nhàng điểm chân một cái đã xuất hiện trước mặt Diệp Trần.

- Trong vòng trăm chiêu, ngươi bại!

Tạ Tri Thu cũng không nắm chắc có thể trong vòng ba mươi chiêu đánh bại được Diệp Trần, cũng giống như hắn không thể nào trong vòng mười

chiêu đánh bại được Lăng Lạc Hàn vậy.

- Ra chiêu đi!

Bên hông Diệp Trần lúc này không phải thượng phẩm trường kiếm mà một vỏ tam kiếm ngày trước hắn hay dùng. Đối phó với cường giả dưới Linh Hải Cảnh chỉ cần dùng bộ kiếm này là đủ!

"Ầm! Ầm! ..."

Tạ Tri Thu đột nhiên công kích, thân thể hắn như bất động nhưng một quyền đã đánh ra. Hắc sắc quyền khí hợp thành một cái cự đại đầu lâu hưng hăng xông tới Diệp Trần. Trên đường nó đi qua, miệng há rộng phát ra từng tiếng rít chói tai, sóng âm thê lương của nó có tác dụng làm người khác mất tập trung.

Diệp Trần ý chí rất kiên định, bất vi sở động, lúc Tạ Tri Thu còn chưa xuất quyền thì hắn đã cảm ứng được quyền thế của đối phương. Ta vung lên, Lôi Trạch Kiếm bắn ra, một chiêu Thiên Lôi Thiết chém nát đầu lâu, kiếm khí cùng quyền khí ầm ầm nổ mạnh.

- Nghịch thức Thiên Lôi Thiết!

Chân trái giẫm mạnh xuống đất, Diệp Trần theo sát kiếm chiêu Thiên Lôi Thiết, tay trái vung lên Phá Phôi Kiếm chém ngược lên.

- Ồ, thật sự rất có tài!

Tạ Tri Thu cũng không kinh hãi, là người tu ma đạo, hắn đối với các chiêu thức kỳ lạ cổ quái đã kiến thức rất nhiều. Chiêu thức kỳ lạ hơn nghịch thức Thiên Lôi Thiết cũng đã gặp không ít. Hắn chỉ cảm thấy kỳ lạ ở chỗ là nghịch thức Thiên Lôi Thiết rõ ràng là suy diễn từ Thiên Lôi Thiết mà ra, cả hai tuy đối nghịch nhau nhưng vẫn hỗ trợ cho nhau, kín không sơ hở.

"Bộp! Bộp! Bộp! ..."

Tạ Tri Thu lui về sau, trong lúc lui lại, trước người hắn đồng thời hình thành một cái bình chướng màu đen, triệt tiêu công kích của nghịch thức Thiên Lôi Thiết.

- Ma khí thập cường quyết!

Khi lui lại hơn trăm mét, hắc khí sau lưng Tạ Tri Thu bắt đầu cuồng động, hoa thành một con Cốt ma. Trong hốc mắt của Cốt ma có hoả diễm màu đỏ thiêu đốt, tuy là hoả diễm nhưng lại không hề cảm nhận được chút cảm giác nóng rực nào mà chỉ có âm trầm, lạnh lẽo tới tận xương tuỷ, phản phất như là một loại dị hoả kết hợp từ âm khí và băng khí mà thành.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 514: Thần Uy Của Phá Hư Chỉ!

"Khẹc! Khẹc! Khẹc!"

Cốt ma ngửa mặt lên trời liên tục rít lên, hắc sắc sóng âm lan ra phạm vi vài dặm xung quanh. Đám người xung quanh chỉ có vài người là không bị ảnh hưởng, còn đa số thần sắc đều bất ổn, ánh mắt tán loạn.

- Cái này không liên quan đến huyết mạch, hẳn là Áo nghĩa công pháp của ma đạo!

Bán yêu huyết mạch ở sau lưng sẽ hiện ra hư ảnh yêu thú là tự nhiên do huyết khí hình thành. Mà Cốt ma sau lưng Tạ Tri Thu rõ ràng là do chân nguyên mô phỏng thành, dùng Áo nghĩa vận hành, do đó đặc tính cũng khác nhau. Từ khí thế trên người Cốt ma toả ra rõ ràng không phải là Sơ giai Áo nghĩa võ học mà là Trung giai Áo nghĩa võ học, trình độ huyền ảo chỉ tới mức này chỉ có Sinh Tử Cảnh Vương giả mới có thể sáng tạo ra.

Trên người Diệp Trần lúc này tràn ngập Kiếm Ý sắc bén, hắc sắc sóng âm vừa tới gần lập tức bị chôn vùi! Diệp Trần lãnh đạm nhìn về phía Tạ Tri Thu.

Cốt ma lúc này đã triệt để hình thành, Tạ Tri Thu bước nhanh về phía trước, một quyền đánh ra.

"Ngaoooo ...!"

Quyền khí phát ra thanh âm như ma quỷ gào khóc thảm thiết, so với một quyền lúc trước mạnh hơn không chỉ một hai lần, Tạ Tri Thu cười hả hả nói:

- Ma khí thập cường quyết có thể tăng phúc mười lần chiến lực, đối phó với ngươi chỉ cần tăng phúc hai lần là đủ rồi!

- Chỉ sợ ngươi mộng tưởng mà thôi!

Diệp Trần tự nhiên không tin Tạ Tri Thu có thể lĩnh ngộ một cái Trung giai Áo nghĩa võ học tới mười thành hoả hầu. Có thể đạt tới hai ba thành đã rất không tồi rồi, nhưng từ đây cũng có thể thấy được Tạ Tri Thu đúng là có được y bát truyền thừa của mấy vị Ma Đạo Vương Giả, nếu không hắn làm sao có được Trung giai Áo nghĩa võ học?

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Hai tay cầm kiếm, Lôi Trạch Kiếm trong tay Diệp Trần dùng một tần suất cực nhanh liên tục rung động, thanh sắc kiếm quang nhanh chóng được bao phủ thêm một tầng hoàng sắc, một kiếm nhanh chóng chém lên quyền đầu của đối phương.

"Ầm! Ầm! ..."

Tia lửa bắn ra khắp nơi, luận võ đài cũng bị biến thành một cái tổ ong chằn chịt.

Hắc sắc quyền khí trên nắm tay của Tạ Tri Thu bị xoắn nát, cả người không nhịn được phải lui lại mấy bước, Cốt ma sau lưng cũng liên tục lay động.

- Tạ Tri Thu bị đánh lui?

Trong Tuyết Thiết Vực trà lâu, cả đám người ở đây đều kinh hãi.

- Hừ!

Tạ Tri Thu hừ lạnh một tiếng, hai nắm tay đấm mạnh vào nhau, hắc khí lại bành trướng lên.

- Ma khí thập cường quyết! Tam cường hợp nhất!

Chỉ thoáng chốc, khí thế của Tạ Tri Thu lại tăng lên, quyền thế mạnh hơn, hung hăng đánh tới biến cả luận võ đài thành một cái lồng màu đen, quỷ

khí um tùm.

Đối mặt với một quyền này, Diệp Trần không lùi mà tiến, song kiếm giao nhau, tiếp tục chém ra nghịch thức Thiên Lôi Thiết và Thiên Lôi Thiết hình thành Song Kiếm Lưu.

"Oanh!"

Cả trang viên đều phải lắc lư, sóng xung kích mãnh liệt từ giữa hai người bộc phát ra với tốc độ hơn gấp mười lần tốc độ âm thanh lan ra ngoài khiến cho những dãy núi cách đó cả trăm dặm xuất hiện vô số khe nứt rất nhỏ!

- Chiến lực tăng phúc ba lần cũng không thể đánh bại hắn?

Hai chân bám chặt trên mặt đất, cả người Tạ Tri Thu trượt lui lại phía sau, hắc sắc khí lưu quanh người lại cuồn động! Tạ Tri Thu đạp vỡ một góc luận võ đài dừng thế lui lại, hai tay kết ấn chọc mạnh vào trong hai vả bai của Cốt ma khiến cho khí thế của hắn một lần nữa tăng vọt.

Cách đó vài trăm mét, Diệp Trần lẳng lặng đứng nhìn biến hoá của Tạ Tri Thu, từng sợi tơ kiếm khí lượn lờ quanh thân thể, tản mát ra một tầng thanh ý.

"Khặc! Khặc!"

Tạ Tri Thu ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra tiếng cười ghê rợn, hai cánh tay của hắn lúc này đã bị một tầng hắc sắc quang mang phủ kín tổ hợp thành hình dạng cốt thủ cực lớn. Trên cốt thủ là một cái bàn tay xương cũng lớn không kém, mỗi một ngón tay đều dài đến cả thước, móng tay sắc bén cong vòng như lưỡi câu loé lên ánh sắc xám đen.

- Ma khí thập cường quyết có thể tăng phúc chiến lực, đồng thời cũng ẩn chứa sát chiêu, có thể bức ta tới mức này, ngươi cũng đủ tự hào rồi. Tiếp theo ta sẽ hoàn toàn áp chế ngươi!

"Vèo!"

Dứt lời, Tạ Tri Thu cực tốc đánh về phía Diệp Trần. Cánh tay bị ma hoá của hắn vỗ mạnh tới hình thành năm vết cào màu đen thật lớn kéo dài trong hư không trong nháy mắt đã tới gần Diệp Trần.

"Choang!"

Diệp Trần chém ra một kiếm đón đỡ cánh tay của Cốt ma.

Cánh tay này ẩn chứa lực lượng cường đại không thể tưởng tượng nổi, phản phất như một cự nhân huy chưởng đánh bay cả Diệp Trần và kiếm của hắn ra ngoài.

- Ngã xuống!

Tạ Tri Thu nhanh chóng đuổi sát theo, cánh tay Cốt ma của hắn biến trảo thành quyền đánh tới.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Người đang còn giữa không trung, Diệp Trần cũng không cải biến tư thế, thấy quyền đầu của Tạ Tri Thu đánh tới hắn liền chém ra một chiêu Kim Diệu Chấn Sát Kiếm có sáu thành hoả hầu nghênh đón.

Những tia lửa như pháo hoa đẹp mắt bắn ra xung quanh, Diệp Trần lại bị đánh lui. Cánh tay Cốt ma này có lực lượng quá kinh khủng, chẳng những lực phòng ngự thập phần đáng sợ, lực công kích cũng viễn siêu sáu bảy thành Sơ giai Áo nghĩa võ học!

- Ngươi đã không còn bất kỳ cơ hội nào nữa! Bại đi!

Ở đây không có ai biết rõ sự đáng sợ của Ma khí thập cường quyết như Tạ Tri Thu, lúc trước khi có được ngọc giản của môn võ học này, hắn cũng thập phần rung động. Chỉ một quyền đánh ra cũng đủ đánh nát một ngôi sao băng có đường kính tới mấy trăm dặm. Một vật thể cực lớn như vậy lao tới

với vận tốc cực cao thì ngay cả Vương giả bình thường cũng phải tránh lui!

Cánh tay Cốt ma càng thêm nắm chặt, cực tốc công kích!

Trong lúc nhanh chóng lui lại, Diệp Trần muốn né tránh rõ ràng là không có khả năng, nhưng hắn cũng không cần né tránh. Tay trái hắn nâng lên, ngón trỏ duỗi ra điểm nhẹ một cái.

Màn cảnh tượng khiến người ta phải sợ hãi phát sinh. Một ngón tay thô to cỡ bắp chân dài hơn một mét nổ bắn ra điểm mạnh lên cái quyền đầu của cánh tay Cốt ma.

Lực phòng ngự khủng bố của cánh tay Cốt ma lúc này lại không khác gì thuỷ tinh yếu ớt, lập tức bạo liệt ra. Cả cánh tay Cốt ma đều bạo toái, Tạ Tri Thu thân hình kịch chấn, thất khiếu chảy máu, trong miệng còn phun ra một ngụm máu lớn.

Lôi Trạch Kiếm vào vỏ, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Tuy rất không muốn nói, nhưng ta mạnh nhất không phải là kiếm pháp mà là chỉ pháp!

Lúc trước từ trong thế giới dưới lòng đất trở về, trong lúc theo Bất Tử tế đàn xuyên phá không gian, Diệp Trần đã đem Phá Hư Chỉ tìm hiểu tới ba thành hoả hầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 515: Hoá Kén Thành Bướm, Tu Thành Linh Hải Cảnh. (1)

Ba thành hoả hầu nghe có vẻ rất thấp nhưng Phá Hư Chỉ ẩn chứa không phải là Áo nghĩa bình thường mà là Không gian Áo nghĩa cực kỳ hiếm thấy. Thời gian vi Tôn, Không gian vi Vương! Những lời này không phải là nói suông! Khi Thời gian Áo nghĩa không hiện thế thì Không gian Áo nghĩa chính là Áo nghĩa mạnh nhất, có thể khắc chế tất cả các Áo nghĩa còn lại. Phá Hư Chỉ cũng không phải một chiêu mà là một bộ! Diệp Trần học được là đệ tam thức, nếu nói đệ nhất thức và đệ nhị thức là Sơ cấp Áo nghĩa võ học thì đệ tam thức cho dù không phải là Trung giai Áo nghĩa võ học thì cũng là Sơ giai đỉnh tiêm nhất, uy lực hoàn toàn có thể sánh với những Trung giai Áo nghĩa võ học khác.

Nếu không phải lúc tất yếu thì Diệp Trần sẽ không thi triển ra Phá Hư Chỉ của mình, bởi vì chiêu này hắn vốn dùng làm sát thủ giản không định bạo lộ ra ngoài. Khi bạo lộ tức là lúc hắn muốn sát nhân diệt khẩu! Hiện tại hắn sử dụng cũng không phải là muốn giết Tạ Tru Thu mà Phá Hư Chỉ hiện tại đã không còn là sát thủ giản của hắn nữa! Sát thủ giản hiện tại chính là Liên Tâm Kiếm Khí trong đan điền của hắn. Một tia Liên Tâm Kiếm Khí so ra kém xa Phá Hư Chỉ đệ tam thức của hắn nhưng nếu dùng Liên Tâm Kiếm Khí hình thành một cái kiếm khí phong bạo thì uy lực tuyệt luận, phạm vi công kích của rất lớn!

- Lợi hại nhất không phải là kiếm pháp mà là chỉ pháp? Ẩn giấu thật sâu a!

- Chân long nhất phi trùng thiên, không người có thể ngăn cản a! Đông Ma Tạ Tri Thu thì sao, hiện tại cũng không phải là đối thủ của Diệp Trần!

- Quá mạnh, đây chính là thực lực chân chính của Diệp Trần sao?

Không chỉ có đám người của Nam Phương Vực Quần mà ngay cả đám người của Tuyết Thiết Vực cũng kinh ngạc ngây người. Nhất là Lăng Lạc Hàn, Thôi Anh Hào và Đường Kiệt, bốn người bọn chúng tới đây chính là muốn quét ngang cái Vũ đạo trà hội này, lúc đầu quả thật rất thuận lợi, thiếu chút nữa đã thành công nhưng kết quả lại đụng phải Diệp Trần khiến cho bọn chúng thất bại trong gang tấc, hơn nữa còn thất bại rất thê thảm. Hiện tại ngay cả Tạ Tri Thu cũng không phải là đối thủ của Diệp Trần thì còn có ai có thể ngăn cản Diệp Trần đây?

- Không thể ngờ được Diệp Trần đã phát triển tới tình trạng đáng sợ như vậy! Ta thực sự muốn hoài nghi hắn có phải hay không là từ Lưu Vân Tông chúng ta đi ra?

Vẻ mặt của La Hàn Sơn lúc này thập phần chấn động và khó tin.

Chu Mai nói:

- Long có lớn có nhỏ, có thể ẩn trong ao cũng có thể bay lượn trên cửu thiên hành vân bố vũ. Diệp Trần không thể nghi ngờ chính là Chân Long đã hàng lâm tới Lưu Vân Tông chúng ta. Trước kia là lúc hắn còn đang ngủ đông, ẩn mình chờ đợi. Một khi hắn tỉnh giấc giương cánh chính là lúc hắn đạp bằng cửu thiên!

- Ta còn không có bại, Viêm Ma thần chưởng!

Cốt ma sau lưng Tạ Tri Thu tản ra, một lần nữa dung nhập vào trong cơ thể hắn, hai cánh tay hắn bốc lên hoả diễm đỏ rực giống như bất diệt chi viêm. Hắn đạp mạnh lên mặt đất, định trụ thân thể, hai tay liên tục huy động bổ ra từng cái hoả chưởng!

"Ầm! Ầm! ..."

Ngọn lửa như bão táp ùn ùn đánh tới, ma trảo sắc bén như ẩn như hiện ẩn chứa Hoả chi Áo nghĩa rất đáng sợ.

Thấy Tạ Tri Thu vẫn còn tuyệt học đáng sợ như vậy, ai cũng khiếp sợ,

không hổ là Đông Ma Tạ Tri Thu vừa nghe tiếng đã khiến không ít người sợ hãi. Nếu đổi thành người khác chỉ sợ đã sớm bại trận rồi làm sao có thể bức hắn đến tình trạng phải liều mạng như lúc này? Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người đều cảm thấy Diệp Trần thật mới thật là đáng sợ!

Diệp Trần lắc lắc đầu, ngón trỏ tay phải cách không điểm ra một chỉ.

Một ngón tay dài hơn mười mét, thô to hơn một mét, vân tay cũng có thể phân biệt được rõ ràng tản mát ra vầng sáng trong suốt, nhưng một ngôi sao chổi chôn vùi hoả chưởng của Tạ Tri Thu, thế như chẻ tre điểm lên hộ thể chân nguyên của Tạ Tri Thu.

"Phanh!"

Luận võ đài rốt cuộc đã không chịu nổi áp lực bị chia năm xẻ bảy nhanh chóng sụp đổ. Tạ Tri Thu cũng bị một chỉ của Diệp Trần đè sâu xuống mặt đất, tóc tai bù xù.

Giờ phút này trong hắn cực kỳ thê thảm!

Diệp Trần vẫn phong khinh vân đạm đứng tại chỗ khiến cho mọi người nhìn thấy đều phải hít vào một ngụm khí lạnh. Mạnh như Tạ Tri Thu ở dưới tay Diệp Trần cũng phải chật vật đến tình trạng này!

- Tạ Tri Thu bại!

Thôi Anh Hào và Đường Kiệt hoảng sợ nhìn Tạ Tri Thu bị ngón tay cực lớn kia đè mạnh dưới mặt đất, bọn hắn có thể nhìn ra được lúc này Tạ Tri Thu không thể động đậy được chút nào giống như đang bị một cái trọng sơn áp chế. Mà đứng đối diện đó là Diệp Trần một thân áo lam phong khinh vân đạm rất bình tĩnh.

Tạ Tri Thu không phải là một bông hoa ở trong nhà mà là một đoá hoa hoanh dại trên thảo nguyên, từ trong giết chóc mà trưởng thành, từ trong giết chóc mà thăng hoa, thành tựu của hắn không hề có chút giả dối nào mà là thật sự được tôi luyện trong sinh tử đi ra. Từng bước hắn đi lên đều đạp trên

rất nhiều người nghi vấn thực lực hắn, mà hắn càng làm cho mọi người khiếp sợ là một thân một mình xông xáo vào Thiên Vũ Vực. Thiên Vũ Vực là trung tâm của cả đại lục, là nơi thiên tài tuyệt đỉnh tụ tập, nhiều không kể siết, ở nơi đó thiên tài rất nhiều mà yêu nghiệt cũng có, tại đó muốn lập nên tên tuổi còn khó hơn lên trời, không biết đã có bao nhiêu người mang đầy thương tích thậm chí là mất mạng ở nơi đó mà tên tuổi vẫn không ai biết đến. Nhưng Tạ Tri Thu lại làm được những việc mà rất ít người có thể làm được là để cho danh xưng Đông Ma của hắn vang danh tại Thiên Vũ Vực, danh khí cũng không nhỏ.

Nhưng hiện giờ chuyện gì xảy ra?

Đường đường là Đông Ma Tạ Tri Thu lại bị một người trẻ tuổi còn chưa bước ra khỏi Nam Phương Vực Quần đánh cho không có lực hoàn thủ phải nằm bẹp dí trên mặt đất!

Nếu không phải bọn hắn tự véo mình thì bọn hắn còn hoài nghi có phải bản thân đang nằm mơ hay không?

Lăng Lạc Hàn hít sâu một hơi, nói với hai người bọn hắn:

- Đừng đưa cái bộ mặt không thể tin ra như vậy, yêu nghiệt ra đời là không hề có lý do, đã có một Đông Ma Tạ Tri Thu thì tại sao lại không thể có một Diệp Trần? Thời đại này thiên tài tầng tầng lớp lớp, không có mạnh nhất chỉ có càng mạnh hơn nữa mà thôi!

Thật ra chính bản thân Lăng Lạc Hàn cũng rất rung động, làm sao lại để cho bọn họ gặp phải Diệp Trần rồi cùng bị Diệp Trần đả bại một lúc chứ?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 516: Hoá Kén Thành Bướm, Tu Thành Linh Hải Cảnh. (3-4)

Vì Diệp Trần đoạt được danh hiệu thanh niên đệ nhất nhân của Nam Phương Vực Quần nên Lưu Vân Tông mở tiệc chúc mừng ba ngày liên tục. Cũng không thể trách Lưu Vân Tông long trọng như vậy, bởi vì cái danh hiệu Nam Phương Vực Quần thanh niên đệ nhất nhân khiến mọi người quá khiếp sợ. Phải biết rằng nhân khẩu của Nam Phương Vực Quần đâu chỉ mấy ngàn ức, tối thiểu cũng đạt tới trên vạn ức. Mà trong vạn ức người đó người dưới ba mươi tuổi chí ít cũng có ngàn ức. Là đệ nhất nhất trong hơn ngàn ức người chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiếp sợ rồi!

Mà bối cảnh của Diệp Trần là gì? Một cái Diệp gia một trong bát đại gia tộc của Thiên Phong Quốc, một cái Lưu Vân Tông Thất phẩm tông môn, ngoài ra không có cái gì bối cảnh hiển hách cả. Nếu Diệp Trần là đệ tử của Ngũ phẩm tông môn có lẽ sẽ không tạo ra oanh động như vậy nhưng hắn lại chỉ là một tên tiểu tử vô danh mà thôi!

Khi Diệp Trần trở lại Diệp gia thì Diệp gia cũng đồng dạng không cam lòng yếu thế, cả gia tộc hăng hái chúc mừng ba ngày. Mà lúc này, pho tượng hoàng kim của Diệp Trần cũng đã làm xong, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì pho tượng này sẽ trở thành biểu tượng của Lạc Thành từ nay về sau trong hơn vạn năm, mười vạn năm. Hậu nhân muốn tại Lạc Thành kiến tạo một pho tượng của bản thân thì chít ít cũng phải có thành tựu ngang bằng hoặc vượt trên Diệp Trần mới được. Đương nhiên cái khả năng là vô cùng xa vời, một cái Lạc Thành, không nói rộng ra là cả Thiên Phong Quốc xuất hiện một Diệp Trần cũng đã là thiên đại kỳ tích rồi, ai còn dám hi vọng xa vời sẽ có một thiên tài thứ hai có thể sánh vai với Diệp Trần?

Chúc mừng tuy tiến hành ba ngày nhưng Diệp Trần chỉ lộ diện một lần rồi thôi, thời gian còn lại hắn đều dùng để tu luyện cả!

- Ồ, Sát Lục Kiếm Hồn đã muốn thành!

Ngồi trong mật thất, mi tâm của Diệp Trần phập phồng liên tục, huyết sắc Kiếm Ý mất khống chế liên tục lan tràn ra ngoài khiến cho mi tâm của Diệp Trần trông như một khối bảo thạch tản ra hào quang chói lọi.

"Oanh!"

Một thanh âm chấn động thật lớn vang lên trong hồn hải của Diệp Trần, tuy nhiên ở ngoại giới lại không hề có động tĩnh gì.

Mặt ngoài của Sát Lục Kiếm Hồn hình thức ban đầu đang rạn nứt, từng phiến từng phiến bụi sắt rơi xuống. Theo từng mảng bụi sắt bong ra, hào quan đỏ sậm mãnh liệt tiết ra ngoài. Sát Lục Kiếm Hồn hình thức ban đầu lúc này liên tục phóng xuất ra ngàn vạn đạo huyết sắc kiếm quang.

Kiếm quang tung hoành, xua tan một bộ phận hắc khí trên hồn hải, chiếu rọi một phương thế giới trong hồn hải.

"Ông!"

Tiếng kiếm ngân kinh thiên vang lên, những mảng bột sắt bên ngoài rốt cuộc đã bong tróc ra hết, cổ phác trường kiếm đã hoàn toàn biến đổi, toàn thân như huyết sắc thuỷ tinh tạo thành vô cùng sắc bén, ở trên thân kiếm có một đường tơ máu dài hẹp lan tràn ra, phát ra khí tức Sát Lục vô cùng khủng bố.

- Sát Lục Kiếm Hồn, thành!

Diệp Trần còn chưa kịp thở ra một hơi thì một cổ Sát Lục Kiếm Ý hùng hồn từ trong mi tâm của hắn phát tiết ra ngoài khiến cho cả cái sân nhỏ của hắn bị phân thành hai, Kiếm Ý khủng bố lập tức hấp thu đại lượng nguyên khí hình thành một đạo huyết sắc kiếm khí xé rách cả thiên thanh.

- Chuyện gì xảy ra?

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh nhanh chóng chạy tới, đi theo còn có rất nhiều Diệp gia trưởng lão.

"Vụt!"

Một đạo nhân ảnh nhanh chóng phóng ra, chính là Diệp Trần!

- Phụ thân, mẫu thân! Con chuẩn bị đột phá nên tạm thời phải rời khỏi gia tộc một lúc!

Dứt lời, không đợi phu phụ Diệp Thiên Hào kiệp phản ứng, Diệp Trần đã hoá thành một đạo lưu quang phóng đi.

- Đột phá?

- Không lẽ là đột phá lên Linh Hải Cảnh?

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh không khỏi sợ hãi, hít vào một ngụm lãnh khí.

...

Phương bắc Lạc Thành có mảnh sơn mạch rộng lớn tên là Nam La sơn mạch. Bên trong Nam La sơn mạch có rất nhiều yêu thú, sinh sôi nảy nở cực nhanh, giết hoài không hết cho nên nơi này chính là nơi thí luyện của các đệ tử Nam La tông.

"Véo!"

Một đạo lưu quang vạch phá chân trời cực tốc lao vào trong Nam La sơn mạch.

- Không ngờ Sát Lục Kiếm Hồn vừa thành thì cũng muốn đột phá Linh Hải Cảnh. Từ Tinh Cực Cảnh lên Linh Hải Cảnh chính là một cửa hoá phàm quan. Vượt qua cửa ải này tuổi thọ trực tiếp gia tăng thêm trăm tuổi đạt tới ba năm trăm thọ nguyên. Cũng bởi vì hoá phàm quan rất trọng yếu nên thời điểm đột phá cũng sẽ dẫn động lôi kiếp!

Trên một đỉnh núi, chân nguyên trên người Diệp Trần ba động cực kỳ không ổn định khiến cho thiên địa cũng kịch biến, nguyên khí ào ào tụ tập. Các yêu thú trong phạm vì trăm dặm xung quanh đều vô cùng sợ hãi nhanh chóng trốn vào trong hang run rẩy, đưa mắt nhìn về chỗ Diệp Trần.

"Ầm! Ầm! ..."

Kinh Diễm Thiên đột nhiên nứt ra, từng đạo lôi điện đánh xuống. Những đạo lôi điện này sau khi rời khỏi Kinh Diễm Thiên tuy đã mất đi sự thuần tuý nhưng lại ẩn chứa ý chí của thiên địa, mà thiên địa ý chí là thứ còn cao cấp hơn nhiều so với võ đạo ý chí, nởi vì nó là do quy tắc biến thành!

"Crắc!"

Mấy ngọn núi gần đó lập tức bị phách nát, lôi hoả văng khắp nơi. Ngay cả mặt đất cũng bị lôi điện bổ ra những cái hố thật to.

"Ông!"

Đúng lúc này, chân nguyên trong cơ thể của Diệp Trần bạo phát theo đỉnh đầu của Diệp Trần nối thẳng tới chỗ nứt của Kinh Diễm Thiên trên không trung.

Lôi điện vốn đang quấy phá lung tung thì lúc này bị chân nguyên của Diệp Trần dẫn dắt hội tụ lại đánh tới hồn hải của Diệp Trần.

- Phá!

Diệp Trần nhấc kiếm bổ đôi cả lôi hải trên đầu.

Lôi hải tuy bị bổ đôi nhưng thiên địa ý chí ẩn chứa trong đó vẫn đánh vào hồn hải của Diệp Trần khiến cho hồn hải của hắn sóng gió ngập trời.

- Thiên địa ý chí, linh hồn, thì ra là thế!

Thiên địa ý chí không phải không có lực sát thương, một khi Kiếm Ý

của Diệp Trần chống đỡ không nổi thì hồn hải của hắn sẽ lập tức bị phách tan, linh hồn chôn vùi. Trái lại, nếu Kiếm Ý có thể chống đỡ được thiên địa ý chí thì thiên địa ý chí sẽ có tác dụng rèn luyện cho hồn hải, khiến hồn hải càng trở thêm mạnh mẽ và linh hồn càng thêm tinh thuần.

Đương nhiên, thiên địa ý chí cũng sẽ theo ý chí của võ giả biến hoá mà biến hoá theo, võ giả có ý chí càng mạnh thì thiên địa ý chí cũng càng mạnh, cho nên những người có ý chí yếu kém hi vọng bước vào Linh Hải Cảnh rất lớn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có cơ hội để tiến vào Linh Hải Cảnh.

Kiếm Ý của Diệp Trần quá mức mạnh mẽ nên dẫn phát thiên địa ý chí cũng cường đại khác thường. Một lần lôi kiếp đi qua, lần lôi kiếp thứ hai đã tới, lôi kiếp lần này cũng không phải dạng bó như lần trước mà như một quả lôi cầu từ trên cao nện xuống!

- Thiên Lôi Thiết!

Vô số lam sắc kiếm quang phóng ra, lôi cầu liền bị cắt phá vô số mảnh, chỉ có thiên địa ý chí vô hình vô tướng tiếp tục đánh vào hồn hải của Diệp Trần.

Bàng vào Sát Lục Kiếm Ý, Diệp Trần chống cự lại thiên địa ý chí rất dễ dàng, không hề chịu chút tổn thương nào, nhờ đó mà linh hồn hắn càng lúc càng cường đại hơn.

"Rầm rầm rầm ..."

Lần lôi kiếp thứ ba giáng xuống, lần này là một khối tia chớp hình người, nhưng không phải một người mà rậm rạp chằn chịt như một đội quân phóng xuống Diệp Trần. Trong đó có không ít lôi nhân trên tay cầm theo tia chớp làm vũ khí không ngừng vung vẫy như một võ giả cường đại.

- Ngay cả lôi nhân cũng đi ra, Kiếm Ý của tiểu gia hoả này cũng mạnh bất thường a! Ngay cả thiên địa cũng phải đố kỵ!

Trên một ngọn núi cách đó hơn trăm dặm có một thân ảnh yểu điệu đứng

đó, nữ tử này không ai khác ngoài Nam La Tông tông chủ Long Bích Vân.

Long Bích Vân ngay lúc Diệp Trần đội kiếp đã tới đây rồi. Nam La sơn mạch cách Nam La Tông chỉ hơn hai ngàn dặm cho nên chỉ trong thoáng chốc là nàng đã chạy tới vừa kịp nhìn thấy tràng cảnh Diệp Trần độ kiếp. Do đó nàng mới giật mình kinh hãi, nàng nhớ không lầm thì năm nay Diệp Trần mới hai mươi bốn tuổi! Hai mươi bốn tuổi độ Linh Hải Cảnh lôi kiếp chẳng phải là so với Huyền Hậu còn sớm hơn một năm sao?

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Kim quang kiếm khí phóng ra, lôi nhân quân đội ngay chính diện bị chấn giết, thêm một đạo kim quang kiếm khí nữa, quân đội lôi nhân liền sụp đổ hoá thành Lôi nguyên khí thuần tuý tiêu tán trong thiên địa, sau đó phô thiên cái địa thiên địa ý chí tiến vào trong hồn hải của Diệp Trần.

Giống như được ăn vật đại bổ, Diệp Trần cảm giác vô cùng phấn chấn, linh hồn lực nhanh chóng lớn mạnh, không hề có dấu hiệu dừng lại.

- Tốt, lại đến!

Diệp Trần chỉ kiếm lên trời nói.

Thiên địa như phẫn nộ vì lời nói của Diệp Trần, lần lôi kiếp thứ tư này không chỉ có lôi nhân mà còn có lôi long mã, lôi nhân còn có cả lôi giáp bao quanh. Đây chính là một quân đội lôi nhân chính quy từ trong hư không sinh ra, khí thế thiên quân vạn mã vô cùng áp bách.

- Đệ tứ lôi kiếp!

Long Bích Vân vốn cho rằng lôi kiếp của Diệp Trần đã xong nhưng không ngờ được vẫn chưa chấm dứt, lần lôi kiếp thứ tư đã giáng xuống hoá thành thiên quân vãn mã vây giết Diệp Trần. Số lượng so với lần lôi kiếp thứ ba phải gấp mấy lần, ngay cả lôi nhân cũng cường đại hơn rất nhiều chớ đừng nói tới đám lôi long mã cùng với đám lôi nhân có lôi giáp kia!

- Độ tới đệ tam lôi kiếp đã là cực kỳ hiếm thấy, không biết hắn có trụ qua được không đậy? Nếu có thể trụ được thì linh hồn hắn sẽ được rèn luyện tới một mức độ khó tưởng tượng được!

Long Bích Vân rất hâm mộ, lôi kiếp Linh Hải Cảnh không bị khống chế, muốn bước vào sẽ bước vào không hề có dấu hiệu đặc biệt nào cho nên rất nhiều người biết độ lôi kiếp càng cường đại thì linh hồn càng lớn mạnh nhưng cũng không ai có thể khống chế được cho nên đại đa số đều kỳ vọng cô đọng ra Võ hồn, như vậy một khi độ lôi kiếp thì linh hồn lực sẽ được rèn luyện nhiều hơn.

Nói là vậy nhưng lôi kiếp càng mạnh thì phong hiểm càng lớn, nếu như nói người bình thường dễ dàng độ qua lôi kiếp thì những người có ý chí cường đại lại không nhất định, bởi vì bọn họ tiếp nhận khảo nghiệm khủng bố hơn nhiều.

Đối mặt với đội quân lôi kiếp khủng bố như vậy, kiếm pháp của Diệp Trần đã có hơi chút không chịu nổi nên hắn thu hồi trường kiếm, mười ngón tay liên tục run lên.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Vô số Liên Tâm Kiếm Khí bắn ra hoá thành Kiếm khí phong bạo xoắn giết đội quân lôi kiếp. Số lượng của đội quân lôi kiếp rất nhiều, nhưng Kiếm khí phong bạo cũng không ít mỗi thời mỗi khắc đều có đại lượng kiếm khí bắn ra, dễ dàng đối phó.

Rất nhanh, đệ tứ lôi kiếp đã qua!

Linh hồn lực của Diệp Trần lúc này đã tăng vọt một mảng lớn, khiến cho mi tâm của hắn cũng phồng lên không cách nào rút lại được.

- Lôi kiếp có lẽ đã xong a!

Long Bích Vân cũng thở phào một hơi, có chút khiếp sợ thủ đoạn của Diệp Trần.

"Ầm! Ầm! ..."

Đột nhiên vô số tiếng sấm rền vang lên, thiên địa đột nhiên tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón, một loạt tiếng bạo tạc tiếp tục vang lên khiến cả Nam La sơn mạch cũng phải run rẩy.

- Đây là?

Long Bích Vân ngẩng đầu lên, trợn mắt há mồm nhìn bầu trời.

Trên không trng, một cái khe nứt cực lớn hiện ra, dài tới hơn mười dặm, rộng cũng chừng ba bốn dặm, đó là lổ hổng trên bình chướng của Kinh Diễm Thiên, rồi sau đó vô số lôi điện tập kết cùng một chỗ hoá thành một toà cung điện bằng lôi điện vô cùng lớn. Toà cung điện này cơ hồ như thật, còn có một đầu lôi long vờn quanh bên ngoài cung điện, tiếng rồng ngâm vang vọng cả thiên địa.

- Đệ ngũ lôi kiếp! Lôi điện Long cung kiếp!

Long Bích Vân thì thào.

- Chân nguyên hoá hải, vạn lưu quy tông!

Áp lực trước giờ chưa từng có khiến cho tinh khí thần của Diệp Trần phải tập trung cao độ, mênh mông cuồn cuộn linh hồn lực giống như núi lửa phun trào, theo mi tâm của Diệp Trần phát tiết ra ngoài. Trong đan điền cũng truyền tới thanh âm lốp bốp liên tục chứng tỏ chân nguyên hạch tâm đang bắt đầu hoà tan hoá thành đại lượng chân nguyên dạng lỏng. Chân nguyên dạng lỏng này chảy xuôi trong đan điền nhìn như một cái hồ nước, một cái hồ nước xanh biếc một màu. Bên trên hồ nước vẫn còn có nửa cái hạch tâm chân nguyên chưa kịp hoà tan đang phiêu phù.

Cùng lúc, thiên địa nguyên khí trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh điên cuồng vọt tới Diệp Trần. Diệp Trần lúc này giống như một cái động không đáy không ngừng cắn nuốt nguyên khí luyện hoá thành chân nguyên bổ sung cho cái đan điền vẫn còn trống trãi của hắn.

- Không được rồi, tốc độ luyện hoá nguyên khí quá chậm, phải cần thêm Thượng phẩm linh thạch hỗ trợ!

Lôi điện Long cung kiếp chậm rãi đánh xuống, Diệp Trần vội vàng lấy ra đại lượng Thượng phẩm linh thạch, chân nguyên chấn động, Thượng phẩm linh thạch thi nhau bạo toái hoá thành đại lượng nguyên khí tinh thuần cho Diệp Trần hấp thu. Độ tinh thuần và số lượng nguyên khí ẩn chứa trong Thượng phẩm linh thạch phải hơn mười lần so với đơn thuần nguyên khí ở trong thiên địa cho nên tốc độ luyện hoá của Diệp Trần nhanh hơn rất nhiều, hồ chân nguyên của hắn cũng đang điên cuồng mở rộng.

- Lần này cho dụ độ không qua lôi kiếp thì ta cũng đã là bán bộ Linh Hải Cảnh! Linh Hải Cảnh không hổ là Linh Hải Cảnh, chân nguyên dồi dào như hải dương hùng hồn vô cùng, hơn nữa ở trung tâm còn có một cái xoáy nước, chân nguyên thông qua xoáy nước trở nên vô cùng thuần tuý, chỉ cần vượt qua lôi kiếp thì chỉ cần thêm một chút thời gian tất cả chân nguyên của ta sẽ triệt để tinh thuần, chân chính trở thành chân nguyên của cấp bậc Linh Hải Cảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 517: Hoá Kén Thành Bướm, Tu Thành Linh Hải Cảnh. (5)

Chỉ một thoáng chốc, Diệp Trần cảm giác bản thân hắn đã cường đại hơn không biết bao nhiêu lần khiến cho hắn cảm giác vô cùng sảng khoái.

"Oanh!"

Lôi điện Long cung kiếp hạ xuống càng lúc càng nhanh, không gian cũng nhộn nhạo như mặt nước, Lôi Long vây quanh cung điện cũng liên tục ngửa đầu lên trời gầm rống, thanh âm cao vút đầy uy nghiêm.

"Crắc!"

Thân hình Diệp Trần trầm xuống, dưới chân hắn trải đầy khe nứt, phạm vì mấy chục dặm xung quanh không chịu nổi áp lực do Lôi điện Long cung kiếp phải trầm xuống mấy chục thước, vô số ngọn núi bạo toái, vô số yêu thú bị lôi điện đánh thành tro bụi.

- Thiên Lôi Thiết!

Hiện tại chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần vẫn còn chưa triệt để tinh thuần nhưng hắn vẫn bổ ra một cái thanh sắc kiếm khí. Đạo kiếm khí này dài đến mấy ngàn trượng, so với lúc trước uy lực mạnh hơn đâu chỉ một hai lần, nơi kiếm khí lướt qua, không gian cũng liên tục dợn sóng!

"Ầm! Ầm! ..."

Lôi điện Long cung kiếp như thật thể, kiếm khí đánh lên chỉ lưu lại một cái vết kiếm rất nông.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Thanh sắc kiếm khí vừa đi là hoàng sắc kiếm khí tới, kiếm quang liên tục rung động đánh bay cả một góc của Lôi điện Long cung kiếp, uy lực cực mạnh!

- Không được rồi, dùng đơn thể công kích không thể phá được nó, chỉ có sử dụng kiếm khí phong bạo mới được!

Tu vi đạt tới bán bộ Linh Hải Cảnh, Liên Tâm Kiếm Khí cũng theo đó mà cường đại hơn rất nhiều, dù sao Liên Tâm Kiếm Khí cũng là do chân nguyên cấu thành, chân nguyên càng tinh thuần thì uy lực tự nhiên càng lớn.

"Ầm! Ầm! ..."

"Ầm! Ầm! ..."

Vô số Liên Tâm Kiếm Khí bắn ra, mặt ngoài của Lôi điện Long cung kiếp như bị cắt phá liên tục, bốn đầu Lôi Long xung quanh cũng bị kiếm khí chém nát.

Mặt dù bị đánh vỡ nhưng Lôi điện Long cung kiếp vẫn dùng tốc độ cực nhanh đập xuống Diệp Trần, phảng phất như một khối tinh quang màu bạc cực lớn xẹt qua hư không vậy.

Hào quang càng lúc càng mờ, tới khi cách Diệp Trần khoảng trăm mét thì Lôi điện Long cung kiếp hoàn toàn mơ hồ theo gió tan đi, một cổ thiên địa ý chí vô cùng khổng lồ lập tức chui vào trong hồn hải của Diệp Trần.

Hồn hải của Diệp Trần lúc này phải gọi là sóng gió ngập trời, ngay cả Sát Lục Kiếm Hồn và cái Kiếm Hồn hình thức ban đầu còn lại cũng liên tục lung lay.

- Thiên địa ý chí thật đáng sợ!

Diệp Trần kiệt lực thúc dục Sát Lục Kiếm Ý khiến cho Sát Lục Kiếm Hồn toả ra huyết hồng sắc chói loà chiếu rọi tứ phương.

Diệp Trần vẫn đứng im không nhúc nhích trên đỉnh núi, hai mắt nhắm nghiền!

- Hiện tại hắn đã đạt tới bán bộ Linh Hải Cảnh!

Long Bích Vân thở phào một hơi, lôi kiếp của Diệp Trần mạnh đến không hợp thói thường, so với hắn, lúc trước nàng độ lôi kiếp chẳng khác gì con nít so với người lớn, thật không đáng nhắc tới, chỉ sợ từ thời thượng cổ tới giờ những người có thể độ qua đệ ngũ lôi kiếp cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay!

- Không biết khi hoàn toàn bước vào Linh Hải Cảnh hắn sẽ cường đại tới mức nào a?

Long Bích Vân hiện giờ rất chờ mong.

Thiên địa ý chí không ngừng rèn luyện linh hồn Diệp Trần lớn mạnh hơn. Linh hồn lực của hắn lúc này trở thành màu bạc sáng bóng, nhìn khắp cả hồn hải như một mảnh hải dương màu bạc rất đẹp mắt.

Ở sâu bên dưới hồn hải có rất nhiều huyết sắc thông đạo, những thông đạo này toả ra bốn phương tám hướng. Lúc này những huyết sắc thông đạo như chợt thức tỉnh nhanh nhanh hấp thu từng tia linh hồn lực vào trong.

"Ông!"

Một tràng cảnh kinh người phát sinh, hai mắt Diệp Trần vẫn nhắm lại như trước nhưng ở mi tâm hắn lại mở ra một cái khe bên trong là thuần một màu bạc sáng bóng nhanh chóng phóng xuất ra bên ngoài. Luồng linh hồn lực màu bạc này ngoại nhân không thể thấy được chỉ có chủ nhân của nó mới có thể cảm giác được sự tồn tại của nó mà thôi. Hiện tại chùm linh hồn lực này như xuyên thủng hư không tiến ra mười mấy vạn dặm rồi mấy trăm vạn dặm ...

- Ồ, Bàn Xà đảo, Tinh Vực Hồ, Hoàng Lĩnh Vực!

Trong đầu Diệp Trần truyền tới hàng loạt đồ hình, hình ảnh thập phần chân thật không khác gì như dùng hai mắt nhìn chỉ là khoảng cách lại xa hơn rất rất nhiều. Diệp Trần hiện tại đang ở Thiên Phong Quốc nhưng lại có thể nhìn thấy rõ ràng Bàn Xà đảo cách xa mấy trăm vạn dặm, ngay cả Hoàng Lĩnh Vực ở tân cùng bên kia của Tinh Vực Hồ cũng nhìn tới được.

Đột nhiên, Diệp Trần kêu lên một tiếng đau đớn, khe nứt ở mi tâm hắn trản ra một đám máu đen, vết nứt cũng nhanh chóng khép lại, nhìn không khác gì lúc bình thường.

Mở hai mắt ra, trên mặt Diệp Trần không khỏi lộ vẻ kinh hãi.

- Đây là Linh Hồn Nhãn trong truyền thuyết?

Linh Hồn Nhãn tên như ý nghĩa chính là con mắt linh hồn, chỉ có người có linh hồn đặc biệt cường đại mới có rất nhỏ tỉ lệ hình thành. Một khi hình thành sẽ trở thành năng lực thiên phú, có thần thông rất kỳ diệu. Chiến Vương cũng ngẫu nhiên có nghe về nó nhưng chưa từng gặp qua!

Rất hiển nhiên, Diệp Trần hiện tại còn chưa có năng lực linh động sử dụng Linh Hồn Nhãn nên Linh Hồn Nhãn mới cưỡng ép khép lại. Nếu không phải trong đầu hắn còn lưu lại những đồ hình ban nãy thì hắn cũng dám cho rằng bản thân bị ảo giác!

- Trước hết toàn lực tiến vào Linh Hải Cảnh đã!

Tiến vào Linh Hải Cảnh cần rất nhiều nguyên khí, nếu dựa vào nguyên khí trong thiên địa thì mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc thành công, cho nên Diệp Trần trực tiếp lấy ra một cái rương Thượng phẩm linh thạch, chân nguyên chấn động một cái cả cái rương và Thượng phẩm linh thạch bên trong đều bạo toái, nguyên khí cuồn cuộn dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Diệp Trần.

"Crắc crắc ..."

Theo nguyên khí bị luyện hoá thành chân nguyên ngày càng nhiều, nửa

khối hạch tâm chân nguyên còn sót lại trong đan điền của Diệp Trần cũng gia tốc hoà tan hội tụ cùng với cái hồ chân nguyên của hắn. Mấy nhịp hô hấp trôi qua, hồ chân nguyên lại phát sinh biến hoá, diện tích mở rộng thêm mấy lần, độ sâu cũng gia tăng mấy lần. Ở sâu bên dưới hồ chân nguyên vòng xoáy ngầm ba động vô cùng mạnh mẽ, mỗi thời mỗi khắc đều có đại lượng chân nguyên chảy vào bên trong rồi từ dưới đáy đi ra trở thành chân nguyên tinh thuần hơn trước gấp đôi chân chính trở thành chân nguyên của Linh Hải Cảnh cường giả.

Đến khi một điểm hạch tâm chân nguyên cuối cùng bị hoà tan, hồ chân nguyên của Diệp Trần, không lúc này nên gọi là chân nguyên hải đã triệt để hình thành. Trên mặt chân nguyên hải trôi nổi một đoá Thanh Liên cực lớn, ở trung tâm Thanh Liên có một cái đài sen, trong đó chứ đựng một chùm Liêm Tâm Kiếm Khí thực chất hoá như những cái hạt sen!

Mà ở bốn phía cũng có rất nhiều thông đạo nối tiếp kết nối với chân nguyên hải. Diệp Trần biết những thông đạo này chính là các kinh mạch mà thông đạo truyền tống chân nguyên.

- Rốt cục đã bước vào Linh Hải Cảnh!

Diệp Trần thoả mãn thở ra một hơi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 518: Tốc Độ Lĩnh Ngộ Kinh Người!

Nếu như nói trước Linh Hải Cảnh là phàm nhân, như vậy tiến vào Linh Hải Cảnh đã không thể xem là phàm nhân nữa rồi. Có phàm nhân nào có thọ nguyên tới ba trăm năm chứ? Trọng yếu nhất là trong đan điền của Linh Hải Cảnh là chân nguyên hải có chân nguyên vô cùng hùng hồn, chiến lực so với Tinh Cực Cảnh mạnh hơn ít nhất mười lần, phối hợp thêm linh thể quả thực chính mà một cổ máy chiến đấu không biết mệt mỏi!

"Oanh!"

Đánh ra một quyền, không gian gợn sóng, một ngọn núi cách xa xa liền bạo toái!

- Tính riêng chân nguyên không thôi mà uy lực đã mạnh như vậy!

Diệp Trần vô cùng thoả mãn mỉm cười.

- Đúng rồi, nên xem linh hồn mạnh lên bao nhiêu!

Mi tâm phồng lên, Diệp Trần kiệt lực phóng xuất linh hồn lực.

Một trăm dặm!

Hai trăm dặm!

Ba trăm dặm!

Năm trăm dặm!

- Tới năm trăm dặm! Linh Hải Cảnh đại năng giả bình thường tối đa phóng xuất linh hồn lực cũng không quá trăm dặm, ta lại gấp năm lần bọn họ!

Diệp Trần cũng phải hít vào một ngụm lãnh khí.

Lúc này, một đạo lưu quang từ xa xa bay tới.

- Diệp Trần, chúc mừng ngươi đã hoá kén thành bướm bước vào Linh Hải Cảnh!

Thân ảnh hiện ra, Long Bích Vân cười tủm tỉm nói.

Diệp Trần cũng không kinh ngạc khi thấy Long Bích Vân bởi vì vừa rồi khi phóng xuất linh hồn lực hắn đã cảm ứng được sự tồn tại của Long Bích Vân, Long Bích Vân cũng biết được nàng đã bạo lộ tung tích!

- Long tông chủ!

Diệp Trần ôm quyền chào.

- Ngươi mới bước vào Linh Hải Cảnh chắc là đối với thực lực của mình còn nghi hoặc, không bằng ta với ngươi giao thủ vài chiêu?

Mặc dù là nói như thế nhưng vừa nói xong Long Bích Vân đã ra tay, vừa ra tay là dùng bảy tám thành thực lực, một bàn tay khổng lồ từ trên trời chụp xuống Diệp Trần.

Trường kiếm bắn ra, Diệp Trần một kiếm nghênh đón bàn tay khổng lồ áp xuống.

"Phốc phốc phốc ..."

Bàn tay lập tức bị bổ làm hai, kiếm khí mãnh liệt còn tiếp tục xé rách cả trường không, dư âm còn phách nứt cả vân hải tạo ra âm thanh như tiếng rống của ác ma!

- Ồ!

Long Bích Vân hơi giật mình, bảy tám thành thực lực của nàng đã có thể quét ngang đám Linh Hải Cảnh đại năng giả bình thường huống chi là Diệp

Trần chỉ vừa mới bước vào Linh Hải Cảnh sơ kỳ mà nàng lại là hàng thật giá thật Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Bất kể là số lượng chân nguyên hay độ tinh thuần của chân nguyên đều siêu việt Diệp Trần rất xa a!

- Rất tốt, tiếp thêm một chiêu của ta!

Hít sâu một hơi, tay phải Long Bích Vân khẽ chuyển, chấn động như gợn nước lan ra, một cái bàn tay còn khổng lồ hơn trước chụp xuống Diệp Trần. Đây là Sơ giai Áo nghĩa võ học của Long Bích Vân gọi là Đăng Vân Long Thủ.

Diệp Trần không hề lùi lại, trườgn kiếm nghiêng nghiêng chém ra!

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Bàn tay khổng lồi do Thuỷ hệ chân nguyên ngưng kết thành lập tức bị đoạn mất năm ngón rồi bạo liệt!

- Cái này ...

Long Bích Vân khiếp sợ! Một chiêu vừa rồi nàng cơ hồ phát huy ra chín thành thực lực, nhưng vẫn không làm gì được Diệp Trần, mà nàng cũng nhìn ra được Diệp Trần cũng chưa có dùng toàn lực a! Tên tiểu tử này thật sự là mới vừa tiến vào Linh Hải Cảnh tức thì sao? Chiến lực sao mà khủng bố như vậy chứ?

- Thực lực của ta hiện giờ có lẽ không cần phải sợ Linh Hải Cảnh cấp Chân Nhân!

Diệp Trần không dám khẳng định có thể chiến thắng tất cả các Linh Hải Cảnh cấp Chân Nhân cho nên dùng chữ không cần phải sợ cho chuẩn xác.

Tu vi đạt tới Linh Hải Cảnh những yếu tố ảnh hưởng tới chiến lực rất nhiều, như tu vi, võ hồn, Áo nghĩa võ học, kinh nghiệm, thiên phú chiến đấu ... bất luận yếu tố cũng có thể quyết định tới chiến lực, nếu chỉ một hai yếu tố mạnh cũng không là gì nếu tất cả các phương diện đều mạnh mới gọi là lợi

hại. Như các Linh Hải Cảnh Tông Sư bất cứ yếu tố nào cũng mạnh, tu vi đạt tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, ý chí cường đại có thể hoàn toàn nắm giữ vào môn Sơ giai Áo nghĩa võ học, một vài Trung giai Áo nghĩa võ học, kinh nghiệm thì vô cùng phong phú, thân kinh bách chiến, thiên phú chiến đấu cũng vô cùng cao minh. Chỉ khi nào các phương diện đều đạt tiêu chuẩn như vậy mới được tính là Tông Sư, nếu chỉ đạt được một hai yếu tố thì vẫn chỉ là cấp bậc Chân Nhân, mà một số Chân Nhân đại năng giả đỉnh phong rất lợi hại, Diệp Trần cũng không có nắm chắc chiến thắng bọn họ.

"Về các mặt thì Sát Lục Kiếm Hồn của ta đủ để khinh thường quần hùng ngay cả Linh Hải Cảnh Tông Sư cũng chưa chắc có thể so với ta, phương diện kinh nghiệm ta cũng không kém ai, thiên phú chiến đấu mặc dù không thể vượt mặt tất cả những cường giả khác nhưng cũng là một ưu thế không nhỏ của ta. Còn lại là tu vi và Áo nghĩa võ học hiện giờ ta vẫn còn rất yếu kém!

Bất quá linh hồn lực của ta mạnh hơn người bình thường tới năm lần, ngộ tính cũng đạt được một bước nhảy vọt cực lớn, khuyết điểm về mặt Áo nghĩa võ học sẽ không duy trì quá lâu, về phần tu vi thì hiện tại không có biện pháp rồi, chỉ có thể thành thật tu luyện thôi, nếu có thời gian thì tranh thủ tìm kiếm thêm một ít linh dược trợ giúp gia tăng chân nguyên là được!"

Giao thủ với Long Bích Vân, Diệp Trần đã đại khái nắm được thực lực của mình.

Long Bích Vân không khỏi thở dài, nói:

- Từ giờ trở đi, ngươi đã có tư cách để xông xáo đại lục rồi, chỉ cần không gặp phải Linh Hải Cảnh Tông Sư thì có thể đảm bảo ngươi bình yên vô sự rồi, về phần Sinh Tử Cảnh Vương giả thì họ rất hiếm khi xuất hiện, đại bộ phận bọn họ đều quanh năm đi thăm dò các cấm địa và các tinh cầu chưa biết đến.

- Đa tạ trước giờ Long Bích Vân vẫn luôn chăm sóc cho ta!

Đút kiếm vào vỏ, Diệp Trần ôm quyền cảm tạ.

Long Bích Vân khoát khoát tay, nói:

- Có đầu tư mới có có lời được, ngươi là một cái đầu tư nhỏ nhất của Long Thần Thiên Cung ta, hiện tại ngươi có thành tựu như thế này ta cũng rất giật mình, bất quá tiềm lực của ngươi vẫn còn rất lớn, phải không ngừng cố gắng dũng mãnh tiến lên, đừng để bị hoàn cảnh hưởng tới ngươi!

- Diệp Trần hiểu rõ!

- Ngươi đột phá Linh Hải Cảnh ta cũng không có cái gì tốt cho ngươi. Ta chỉ có Linh Vân Quả này lấy được từ vạn niên Linh Vân Thụ, Linh Vân Quả này một trăm năm mới nở một hoa, trăm năm mới kết xuất một quả, bên trong ẩn chứa đại lượng nguyên khí, chờ khi ngươi củng cố tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ của ngươi xong đoán chừng nó có thể giúp ngươi nhảy tới Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong!

Long Bích Vân từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một quả trái cây màu da cam lớn cỡ nắm tay quẳng cho Diệp Trần.

Tiếp lấy Linh Vân Quả, Diệp Trần cúi đầu nhìn lại thì thấy trên bề mặt quả có không ít đường vân huyền ảo vây quanh, nguyên khí đặc thù dựa theo những đường vân này lưu chuyển không ngừng khiến cho toàn thân Linh Vân Quả linh khí bức người.

"Là Thượng phẩm linh quả a!"

Lật tay đưa Linh Vân Quả vào trong Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần đa tạ Long Bích Vân rồi hỏi:

- Long tông chủ, không biết Từ Tĩnh ở Long Thần Thiên Cung có tốt không?

Long Bích Vân giống như cười mà không phải cười, nói:

- Ngươi yên tâm, tiểu nha đầu kia ở Long Thần Thiên Cung rất tốt, chờ khi ngươi gặp lại nàng sẽ rất chấn động đó, hơn nữa nàng ở Long Thần Thiên Cung cũng rất được hoan nghênh, nếu ngươi không cố gắng thì ngươi sẽ gặp phiền toái đó!

- Phiền toái?

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, hắn không hề sợ hãi phiền toái, phiền toái càng nhiều mới có thể bức bách ra tiềm lực ẩn sâu trong người hắn chứ!

- Tốt, ta đi trước đây. Diệp Trần, nhớ kỹ, nếu như ngươi không muốn cuộc đời sau này bình thản yên ả trôi qua thì nhất định phải trở thành phong vân một cõi. Ngày sau ngươi sẽ phát hiện ra thực lực càng cao thì sẽ càng cảm giác thực lực không đủ để dùng. Lựa chọn như thế nào ta tin rằng trong lòng ngươi đã có chủ ý!

Thanh âm vừa dứt thì thân hình Long Bích Vân cũng đã biến mất ở phía cuối sơn mạch.

Dõi mắt về hướng Long Bích Vân mất dạng, Diệp Trần tự nhủ: "Phong vân một cõi ta không muốn nhưng cả đời nhạt nhoà cũng không phải lựa chọn của ta! Mục đích của ta chính là từng bước leo đến đỉnh phong, thẳng đến khi không còn đường để đi không còn núi để vượt nữa mới thôi!

Đứng yên một lát, Diệp Trần quay người hoá thành một đạo lưu quang phóng đi. Nam La sơn mạch lần nữa khôi phục lại vẻ yên tĩnh trước kia, chỉ có hoàn cảnh nơi này là minh chứng cho nơi đây đã từng phát sinh một sự kiện động trời nào đó.

Trở lại Diệp gia, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh đều đang ở trong sân nhỏ chờ hắn, Diệp Huyền và Diệp Tiểu Tiểu cũng đang chơi đùa một bên.

- Đại ca!

Hai tiểu gia hoả thấy Diệp Trần về liền hưng phấn hô lên.

- Trần nhi, đã đột phá?

Diệp Thiên Hào đánh giá Diệp Trần từ trên xuống dưới thì phát hiện nhi tử của mình càng thêm cao thâm mạt trắc, bởi vì Diệp Trần không có tận lực che dấu ba động chân nguyên của hắn nên người ngoài rất dễ dàng nhận thấy thiên địa nguyên khí đang vờn quanh thân thể hắn dường như đang thần phục hắn vậy.

Diệp Trần cười nói:

- Con đã có tu vi Linh Hải Cảnh!

- Hảo, Diệp gia ta chưa từng xuất hiện qua Linh Hải Cảnh đại năng giả a, không thể ngờ được con của ta lại là người đánh vỡ cái ghi chép này. Làm cha như ta mặc dù có chết cũng vui vẻ a!

Diệp Thiên Hào vui vẻ cười ha hả nói, trong lòng ngoại trừ vui vẻ cũng chỉ có vui mừng. Ở cái thế giới cường giả vi tôn này sự trọng yếu của thực lực ai cũng rõ ràng. Hắn và Trầm Ngọc Thanh hiện tại vẫn chỉ là Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, đột phát Tinh Cực Cảnh có lẽ không vấn đề gì nhưng Linh Hải Cảnh thì lại không mấy hi vọng. Nhưng hai tiểu tử Diệp Huyền và Diệp Tiểu Tiểu tư chất rất cao, đợi thêm hai năm nữa khi bọn chúng mười tuổi là lúc bọn chúng sẽ bắt đầu bước lên con đường tu luyện!

...

- Thiên Lôi Thiết!

Trên bãi đất trống bên cạnh hồ nước hiện tại đang cắm hàng loạt cọc luyện công. Những cái cọc luyện công này không phải do sắt thép bình thường tạo thành mà là Hạ phẩm bảo kim trải qua địa sát chân hoả rèn thành.

"Crắc crắc ..."

Diệp Trần chém một kiếm ra, chừng năm sáu cái cọc bị chặt đứt ngang.

- Sáu thành hoả hầu? Tốc độ tìm hiểu Lôi chi Áo nghĩa nhanh như vậy?

Diệp Trần rất kinh ngạc, hắn bước vào Linh Hải Cảnh chưa quá một tuần nhưng đã có thể lĩnh ngộ Lôi chi Áo nghĩa đem Thiên Lôi Thiết tăng lên tới sáu thành hoả hầu. Tốc độ tìm hiểu cỡ này cơ hồ là vượt quá bốn năm lần trước kia, những chỗ khó hiểu trước kia chỉ thoáng cái đã tự nhiên thông!

- Linh hồn, mới là căn bản a!

Đến hiện giờ Diệp Trần đã triệt để khẳng định linh hồn mới là cản bản của một người, linh hồn càng mạnh thì các phương diện khác cũng sẽ mạnh, linh hồn yếu thì thành tựu sẽ rất có hạn, những chuyện người khác chỉ cần vài ngày là làm được thì ngươi phải mất tới mấy chục ngày, chênh lệch có thể nói là khổng lồ.

- Hiện tại chưa đụng phải bình cảnh cũng không cần phải vội vã đi lịch lãm, cứ ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày cho thật tốt, thuận tiện đem thực lực tăng lên tới cực hạn đã!

Hạ quyết tâm, tâm tình Diệp Trần càng thêm bình lặng.

Thời gian từng ngày trôi qua, Áo nghĩa võ học của Diệp Trần càng ngày càng thêm thành thục, ngay cả thức thứ chín Sinh Sinh Bất Tức của Thanh Liên kiếm pháp cũng đã đột phá thành Áo nghĩa võ học tìm hiểu ra một tia Mộc Áo nghĩa đồng thời tăng hoả hầu lên tới sáu thành.

Sinh Sinh Bất Tức uy lực mặc dù không lợi hại như Kim Diệu Chấn Sát Kiếm nhưng lại hơn ở chỗ tập trung mục tiêu. Một kiếm đâm ra nếu thực lực của đối phương cùng bản thân không sai biệt lắm thì cơ hồ đối phương không có khả năng tránh được, trừ khi khinh công của đối phương viễn siêu hắn.

Trừ cái đó ra, đến cấp bậc Linh Hải Cảnh, Không gian ý cảnh cũng không cần phải dựa vào Không gian lực để tìm hiểu nữa, đương nhiên nếu có thể quan sát trực tiếp Không gian lực thì sẽ nhanh hơn nhiều!

- Trần nhi thật sự rất cố gắng a!

Cách đó không xa, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh sóng vai đứng một chỗ, Trầm Ngọc Thanh nhẹ giọng nói.

Diệp Thiên Hào nói:

- Thiên tài cũng cần phải cố gắng mới được. Trần nhi có thể có được thành tựu như hiện nay nhất định đã nếm qua vô số nguy hiểm. Những thiên tài cho dù có bao nhiêu danh tiếng nhưng lại kiêu ngạo tự mãn sợ hãi gặp nguy hiểm thì chắc chắn sẽ rất nhanh bị hạ đài như những ánh sao băng trên nền trời chợt loé lên một cái rồi thôi!

Sắc mặt Trầm Ngọc Thanh phức tạp:

- Chúng ta không phải thiên tài nên cũng không thể nào hiểu được thiên tài có bao nhiêu trắc trở phía trước, là cha mẹ chúng ta chỉ có thể ở một bên nhìn con, để lúc con mệt mỏi chúng ta sẽ là mái nhà ấm áp cho nó!

- Con cháu đều tự có phúc của chúng nó, Trần nhi của chúng ta sau này khẳng định thành tựu không tầm thường, chúng ta cũng không cần quá lo lắng, nếu chúng ta lo lắng ngược lại sẽ tạo thành áp lực cho nó!

- Ừm!

Hai người không hề quấy rầy Diệp Trần tu luyện mà lặng lẽ rời đi.

Một tháng trôi qua!

- Chém!

Hít sâu một hơi, Diệp Trần chém ra một kiếm, trong kiếm quang kim quang chiếm đại bộ phận, thanh quang chỉ có hai thành.

"Crắc crắc ..."

Một loạt cọc luyện công bị chém đứt đoạn, cũng không thể gọi là bị

chém đứt đoạn mà phải nói là trực tiếp biến mất một đoạn do đã bị uy lực của Kim Diệu Chấn Sát Kiếm chấn thành thiết phấn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 519: Quỷ Lệ, Mặc Lang

- Tám thành, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm đã đạt tới tám thành hoả hầu, cái này còn là do ta đã cố ý khống chế phạm vi công kích, nếu không có thể cả Lạc Thành đều phải bị bổ thành hai nửa!

Trên mặt Diệp Trần không khỏi lộ vẻ tươi cười.

Một tháng thời gian, thu hoạch của Diệp Trần thập phần nhiều.

Thiên Lôi Thiết và Nghịch thức Thiên Lôi Thiết đều đã đạt tới bảy thành hoả hầu.

Sinh SInh Bất Tức cũng đạt tới sáu thành.

Tiến bộ lớn nhất là Kim Diệu Chấn Sát Kiếm đã đạt tới tám thành hoả hầu, cách lúc viên mãn đã không còn xa.

Đương nhiên không phải là do Kim Diệu Chấn Sát Kiếm dễ tu luyện nên mới vậy mà trên thực tế Kim Diệu Chấn Sát Kiếm chính là một chiêu khó tu luyện nhất trong ba đại kiếm chiêu của hắn. Dựa theo phỏng đoán của hắn, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm hẳn là một chiêu kiếm đạt tới Sơ giai Áo nghĩa đỉnh phong kiếm chiêu, lực công kích cực kỳ khủng bố.

Thành tựu của hắn trên Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tiến nhanh như vậy là bởi vì Kim Diệu Chấn Sát Kiếm là hắn học được từ ngươi khác không phải sở học của tự thân hắn sáng tạo ra. Mà Thiên Lôi Thiết và Sinh SInh Bất Tức đều là do hắn tự mình sáng tạo ra cho nên so ra Kim Diệu Chấn Sát Kiếm đã có sẵn đường lối dễ tu luyện hơn.

- Tim hiểu Áo nghĩa càng về sau càng gian nan. Hiện tại xem như đã đạt tới cực hạn của ta rồi, tới Thái Cực Thiên có lẽ sẽ tìm hiểu nhanh hơn!

- Áo nghĩa kiếm chiêu đã tới cực hạn nhưng thân thể cùng pháp lực của ta còn chưa tới cực hạn. Phân Thân Hoá Ảnh khinh công cũng có thể giúp ta tìm hiểu Ảnh Áo nghĩa, chỉ có lĩnh ngộ được Ảnh Áo nghĩa mới có thể tăng lên khinh công Áo nghĩa, cái này có chút khó khăn a, Ảnh Áo nghĩa so với Không gian Áo nghĩa khó khăn không kém bao nhiêu!

Người ta thường nói Áo nghĩa rất khó lĩnh ngộ được, nhưng thực ra những Áo nghĩa liên quan đến thuộc tính rất dễ tu luyện như Hoả, Phong, Thuỷ, Thổ, Mộc, Kim ... Mà Ảnh Áo nghĩa mới là khó lĩnh ngộ. Những ngày này Diệp Trần lúc nào cũng quan sát những cái bóng, bóng của kiến trúc, bóng của chim chóc, bóng của chính hắn, bóng của ngươi khác ... bởi vì ngộ tính tăng mạnh nên hắn cũng đã tìm hiểu ra được Ảnh ý cảnh cũng giống như lúc trước quan sát Không Gian lực thuận lợi tìm hiểu ra Không Gian ý cảnh vậy.

Lĩnh ngộ được Ảnh ý cảnh, Phân Thân Hoá Ảnh của Diệp Trần đã có thể dùng hai chữ khó lường để hình dung, thân ảnh của hắn thoáng bên này thoáng bên kia, khắp nơi đều là bóng ảnh của hắn. Diệp Thiên Hào trong một lần vô tình thấy cảnh này cũng trợn mắt há hốc mồm!

Ảnh ý cảnh thuận lợi nhập môn nhưng Diệp Trần biết muốn đem Ảnh ý cảnh tấn thăng lên Ảnh Áo nghĩa còn một đoạn đường rất dài phải đi. Đương nhiên, một khí có thể lĩnh ngộ thành công Ảnh Áo nghĩa thì Phân Thân Hoá Ảnh của hắn tuyệt đối là một cái Áo nghĩa khinh công cực kỳ khủng bố. Bởi vì Áo nghĩa càng mạnh thì võ học đối ứng cũng sẽ càng mạnh, Phá Hư Chỉ chính là một minh chứng!

- Đến Thiên Phong Quốc rồi, lộ trình đúng là không ngắn mà!

Nham sơn bên cạnh một cây đại thụ chọc trời, một gã hắc bào nhân đứng nhìn về phía xa xa nói. Dưới tán đại thủ nằm bảy tám cổ thi thể, toàn bộ thi thể đều bị mất não tuỷ, bên cạnh có một con sói đang ăn sống não tuỷ. Đây là một con sói có bộ lông màu huyết hồng, hai con mắt cũng toát ra vẻ huyết hồng rất yêu dị.

- Ta nói Mặc Lang ngươi mỗi lần đi ra ngoài làm việc tại sao đều huyết tinh như vậy? Có thể để cho Thực Mộng Lang của ngươi ăn ít đi một chút không hả?

Một hắc bào nhân khác đang đứng trên đại thụ nói vọng xuống.

Hắc bào nhân bên dưới đưa tay vuốt ve bộ lông của con yêu lang, lãnh đạm nói:

- Không được, Thực Mông Lang của ta cần năng lượng trong tuỷ não, trừ khi ngươi có thể tìm cho nó một ít Thận Thú!

- Ta đi chỗ nào để tìm Thận Thú chứ? Mau thu nó lại, chúng ta phải đi tiếp, hiện tại Vũ đạo trà hội đã qua được hai tháng, tiểu tử kia nói không chừng lại sắp rời đi rồi. Đợi khi giết hắn xong thì tuỷ não của hắn sẽ để cho Thực Mông Lang! Đó tuỷ não của một thiên tài a!

Lúc nhận được tin tức của từ Vũ đạo trà hội thì hai người này đã lên đường nhưng cũng phải mất hai tháng mới tới đây.

Nghe vậy, tên hắc bào nhân bên dưới nhếch miệng cười hắc hắc, chậm rãi đứng thẳng ngườ ilên, nói:

- Tàn Hồn, trở về!

Hắn vỗ vào tấm kim bài bên hông, Thực Mộng Lang hoá thành một đạo ánh sáng chui vào bên trong. Tấm kim bai này chỉ cỡ lòng bàn tay, trên bề mặt có viết một chữ "Thú" bằng cổ ngữ, đây là một cái Ngự Thú Bài còn trân quý hơn Trữ Vật Linh Giới nhiều. Bên trong Ngự Thú Bài cũng có không gian nhưng lại có thể nuôi dưỡng được yêu thú bên trong đó, đương nhiên chỉ có yêu thú đã được chủ nhân ấn ký linh hồn lạc ấn mới có thể tiến vào.

"Vụt! Vụt!"

Thân ảnh hai người này loé lên một cái liền biến mất chỉ để lại một đống

thi thể đầy huyết tinh trên mặt đất.

...

- Ảnh ý cảnh quả nhiên huyền ảo, vừa ẩn chứa Âm chi lực nhưng lại không phải chỉ là thuần tuý Âm chi lực mà còn pha lẫn lực lượng khác!

Nói đến bóng ảnh, đại đa số mọi người nhất định sẽ nghĩ đến mặt trời. Bất kỳ thứ gì dưới ánh mặt trời đều sẽ sinh ra bóng ảnh cho nên bóng chính là một mặt đối lập với mặt trời, mà ánh nắng mặt trời ẩn chứa Dương ý cảnh do đó bóng ảnh ở mặt đối lập thì không nghi ngờ gì sẽ có quan hệ với Âm ý cảnh đối lập với Dương ý cảnh.

Bất quá, thật sự không có thứ gì gọi la tuyệt đối cả, bóng sinh ra không nhất định phải dưới ánh mặt trời mới được mà chỉ cần chỗ nào có vật có thể phát ra hào quang cũng có thể sinh ra bóng, như hoả diễm, lôi điện ... cũng có thể sinh ra bóng!

- Xem ra muốn đem Ảnh ý cảnh tấn thăng thành Ảnh Áo nghĩa còn cần rất nhiều thời gian lĩnh ngộ huyền ảo trong thiên địa. Ảnh Áo nghĩa so với các Áo nghĩa khác còn phức tạp hơn nhiều.

Bên cạnh hồ nước có bàn ghế bằng đá, Diệp Trần hiện tại đã đình chỉ tu luyện ngồi đó vừa uống trà vừa ngắm cảnh hồ suy nghĩ.

- Mặc Lang, chính là hắn!

Cách Lạc Thành mấy trăm dặm, gã hắc bào nhân thân hình gầy gò nhắm mắt lại cảm ứng sự tồn tại của Diệp Trần theo sự ba động của không khí.

Tên hắc bào nhân bị gọi là Mặc Lang, nhếch miệng nói:

- Đối phó với hắn không cần phải phục kích, trực tiếp giết tới là được, Thực Mộng Lang của ta đã có chút nóng lòng rồi!

- Cái tên nóng nảy nhà ngươi!

Hắc bào nhân gầy gò lắc lắc đầu cười nói. Hiển nhiên cách nghĩ của Mặc Lang cũng hợp với suy nghĩ của hắn. Đối phó với một tiểu gia hoả còn chưa đạt tới Linh Hải Cảnh thì cần gì phải phục kích, phục kích là sách lược dùng để đối phó với địch nhân cường đại hơn bọn hắn!

Trước kia kiến trúc cao nhất trong Lạc Thành là một toà tháp nhưng hiện tại kiến trúc cao nhất chính là pho tượng bằng hoàng kim của Diệp Trần. Pho tượng này cao tới trăm mét, đứng trên đỉnh tượng thì toàn cảnh Lạc Thành đều có thể thu vào mắt. Hiện giờ trên đỉnh đầu pho tượng có hai tên hắc bào nhân không mời mà tới đang đứng ở đó. Hai tên hắc bào nhân này đang đạp lên đầu tượng nhìn về hướng Diệp gia.

- Một thiên tài còn chưa phát triển mà đã có pho tượng hoàng kim rồi, thật sự là không biết sống chết mà!

Bàn chân Mặc Lang khẽ chấn động một cái, toàn thân pho tượng lập tức xuất hiện vô số vết rạn, tuỳ thời đều có thể sụp đổ, nhưng tựa hồ lại có một sự cân đối rất vi diệu tồn tại khiến cho không một mảnh vỡ nào rơi ra.

Tên hắc bào nhân gầy gò không hề bân tâm tới pho tượng sắp bạo toái dưới chân mà thúc dục thị lực tới cực hạn nhanh chóng tìm được thân ảnh Diệp Trần ở hơn mười dặm phía trước.

Trong tầm mắt hắn hiện lên thân ảnh một người trẻ tuổi mặc áo lam đang nhàn nhã ngồi ngắm cảnh thưởng trà.

- Ồ, đã đột phá tới Linh Hải Cảnh? Mới qua bao lâu mà hắn đã có thể đột phá lên Linh Hải Cảnh rồi? Đang chết!

Tên hắc bào nhân gầy gò nhịn không được lên tiếng rủa thầm một tiếng.

- Quỷ lệ, như thế nào?

Mặc Lang cũng không đi chú ý Diệp Trần bởi vì có Quỷ Lệ là được rồi.

Quỷ Lệ âm trầm nói:

- Hắn đã là Linh Hải Cảnh đại năng giả!

- Cái gì? Ngươi không lầm chứ?

- Mặc dù không dùng linh hồn lực đi cảm ứng nhưng khoảng cách gần như vậy ta vẫn có thể cảm ứng được ba động chân nguyên của hắn từ trong phong nguyên khí, quả thật không giả!

Quỷ Lệ mới đầu đúng là không để Diệp Trần vào mắt nhưng cũng không muốn dùng linh hồn lực đi quan sát để đánh rắn động cỏ.

- Hai tháng tiến vào Linh Hải Cảnh, thú vị a! Đáng tiếc hắn vẫn phải chết, thật là đáng tiếc!

Mặc Lang mặc dù kinh ngạc nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường. Hai người bọn hắn cũng không phải Linh Hải Cảnh cấp bậc Chân Nhân bình thường, cho dù Diệp Trần đột phá tới Linh Hải Cảnh thì cũng chỉ so với Linh Hải Cảnh Chân Nhân cấp bình thường lợi hại hơn mốt chút mà thôi, huống chi bọn hắn có tới hai người, thêm một đầu Thực Mộng Lang cấp mười!

- Hừ, Nhị trưởng lão lo lắng không sai, tên tiểu tử này không giết không được!

Trên người Quỷ Lệ phát ra sát khí mãnh liệt.

- Các ngươi là ai? Mau xuống đây!

Bốn phía pho tượng hiện ra từng nhóm binh sĩ tuần tra. Đội trưởng đội tuần tra giơ ngón tay chỉ vào hai ngươi quát lớn.

- Chúng ta đi!

Quỷ Lệ căn bản không thèm nhìn đám binh sĩ tuần tra này mà cực tốc phóng tới chỗ Diệp Trần.

- Hắc hắc ...

Mặc Lang cũng theo sát Quỷ Lệ, nhưng lúc gần đi hắn đưa một tia chân nguyên quán chú vào trong pho tượng.

"Phanh!"

Hai vừa vừa rời chân, pho tượng liền bạo toái hoá thành ngàn vạn mảnh vỡ màu vàng bắn ra khắp nơi bao trùm trong phạm vi vài dặm. Những thanh âm "Phốc phốc phốc ..." vang lên liên tục, kiến trúc bị bắn thủng khắp nơi, máu chảy thành sông, tử thương không ít.

Bên cạnh hồ nước trong Diệp gia, Diệp Trần nghẩng đầu, hai mắt híp lại!

Thúc dục linh hồn lực tiêu hao rất lớn nên bình thường Diệp Trần sẽ không phóng thích linh hồn lực ra ngoài mà chỉ ngẫu nhiên phóng ra quan sát thoáng Lạc Thành một chút cho nên lúc hai tên hắc bào nhân cách Lạc Thành mấy trăm dặm hắn cũng không có chú ý tới. Nhưng lúc hai tên này tới trên pho tượng hoàng kim của hắn thì hắn đã chú ý, và cảnh tượng tên hắc bào nhân đằng sau một cước đạp nát pho tượng tạo thành tình cảnh vô số người tử vong hắn cũng nhìn thấy.

- Các ngươi là ai?

Diệp Trần đứng lên, kiếm khí lượn lờ quanh thân.

- Tiểu tử, có trách thì trách danh tiếng của ngươi quá lớn, đại thụ đón gió lớn cũng rất dễ bật gốc!

Thân pháp của Quỷ Lệ thập phần nhanh, thân ảnh hắn lập lờ vài cái đã lăng không tung một cước về phía Diệp Trần.

- Phong Áo nghĩa!

Diệp Trần đã nhìn ra Quỷ Lệ am hiểu chính là Phong Áo nghĩa. Phong Áo nghĩa hư vô mờ mịt, về mặt tốc độ cũng vô cùng khủng bố, rất lợi hại.

- Nghịch thức Thiên Lôi Thiết!

Tay trái cầm ngược trường kiếm, Diệp Trần chém ngược ra.

- Ồ, phản thủ kiếm!

Quỷ Lệ cả kinh, một chiêu này của Diệp Trần vừa vặn khắc chế góc độ ra chiêu và tốc độ của hắn. Thân ảnh đang ở giữa không trung, hắn vội vàng di động thân hình tránh né kiếm khí.

- Muốn chết!

Mặc Lang đi theo phía sau lưng Quỷ Lệ cho nên khi Quỷ Lệ tránh né kiếm khí thì hắn là người bị dính đòn. Nhưng hắn phản ứng cũng rất nhanh, bổ một đao về phía kiếm khí.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Kiếm khí và Đao khí chạm vào nhau, cả người Mặc Lang bị đánh bay ra ngoài.

- Đã đến thì toàn bộ lưu lại cho ta!

"Vụt!"

Thân ảnh loé lên, Diệp Trần đã ở giữa không trung, tay phải cầm kiếm bổ ra một kiếm về phía Quỷ Lệ đang ở gần đó.

- Phong chi mê ảnh!

Thân hình Quỷ Lệ run lên, mấy chục cái bóng ảnh của hắn xuất hiện công kích tới Diệp Trần.

Không gian kịch liệt run động, trong nháy mắt hai người đã giao thủ mấy trăm chiêu. Quỷ Lệ huyễn hoá ra huyễn ảnh mặc dù nhiều nhưng rơi vào trong mắt Diệp Trần căn bản không có chút uy hiếp nào, mỗi một kiếm của hắn đều đánh nát bấy toàn bộ huyễn ảnh chỉ để lại chân thân của Quỷ Lệ

chật vật đối phó.

- Ta đã xem thường ngươi!

Quỷ Lệ vốn định dùng tốc độ đánh chết Diệp Trần nhưng không ngờ kiếm pháp của Diệp Trần quá nhanh lại cực kỳ chuẩn xác khiến hắn không thể cận thân được.

Diệp Trần lạnh lùng nói:

- Không cần biết các ngươi có mục đích gì, hôm nay chính là tử kỳ của các ngươi, trốn cũng vô dụng!

- Ha ha, trốn? Ngươi thật sự cho mình là đại nhân vật hả? Lại dám xem thường chúng ta? Phong ảnh vô hình thủ!

Quỷ Lệ giận quá hoá cười, tay phải đánh ra, trong hư không phủ đầy thủ ảnh, quyền ảnh, chưởng đao, chỉ ảnh ... giống như đang có mười người đồng thời công kích Diệp Trần vậy.

- Khoái kiếm chi ngục!

Tay cầm kiếm của Diệp Trần gần như biến mất, một mảng lớn kiếm quang tán ra, đồng dạng cũng như có vài chục người đồng thời huy kiếm vậy. Bất đồng chính là mấy chục người này tốc độ ra tay so với Quỷ Lệ nhanh hơn, bởi vì đây là dùng Khoái Áo nghĩa thôi động. Dựa vào ngộ tính kinh người của mình, ba ngày trước Diệp Trần đã lĩnh ngộ được Khoái chi Áo nghĩa, không ngờ lúc này lại gặp đúng người thử chiêu.

- Sao có thể nhanh như vậy?

Quỷ Lệ chấn động, trơ mắt nhìn công kích của mình bị phá nát.

- Trần nhi, sao thế?

Lúc này, Diệp Thiên Hào cũng mang theo một đám cao thủ Diệp gia chạy tới.

- Đều chết đi!

Mặc Lang ở một bên vung tay lên, hắc sắc kình khí phóng ra tứ tán muốn bao phủ toàn bộ đám người Diệp Thiên Hào vào trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 520: Trảm Sát Mộng Cảnh!

"Phốc phốc phốc ..."

Một đạo kiếm khí phóng ra, hắc sắc kình khí lập tức bị cắt đoạn tiêu tán vô hình, Diệp Trần quát lên:

- Phụ thân, các người nhanh rời khỏi khu vực này càng xa càng tốt!

- Nhanh chóng thông tri những người khác, toàn bộ rời khỏi Diệp gia!

Diệp Thiên Hào cũng đã biết rõ được tình hình, quyết định thật nhanh ra lệnh mọi người rời đi.

- Phân Thân Hoá Ảnh!

Quát khẽ một tiếng, thân hình Diệp Trần thoáng cái đã hiện ra vô số bóng ảnh tầng tầng lớp lớp ngăn trở cho đám người Diệp gia rời đi.

- Tiểu tử, đi chết đi!

Thừa dịp Diệp Trần phân tâm, Quỷ Lệ và Mặc Lang đồng thời công kích tới.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Thanh sắc kiếm quang bộc phát, Quỷ Lệ thoáng cái đã bị đánh bay ra ngoài, khoé miệng đầy máu mà Mặc Lang cũng không dễ chịu gì. Trong lúc đối phó Quỷ Lệ, Diệp Trần đồng thời điểm một ngón tay về phía Mặc Lang, một cái chân nguyên thủ chỉ to bằng eo người bỏ qua khoảng cách không gian đánh lên hộ thể chân nguyên của Mặc Lang đánh hắn bay ra ngoài mấy dặm xa.

- Liên thủ đối phó hắn!

Thần sắc Quỷ Lệ ngưng trọng, chiến lực Diệp Trần đã vượt quá dự kiến của hắn. Lấy một địch hai mà Diệp Trần vẫn chiếm thượng phong, cho nên bọn hắn buộc phải liên thủ.

- Quỷ Lệ, trước tiên cầm chân hắn để ta thừa dịp hắn phân tâm thả Thực Mộng Lang ra để đưa hắn vào trong mộng cảnh. Chỉ cần hắn tiến vào mộng cảnh liền mất đi khống chế với thân thể, bản thân sẽ xem cảnh trong mộng là thật, lúc đó muốn giết hắn dễ như trở bàn tay!

Mặc Lang truyền âm cho Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ gật gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười dữ tợn.

- Phong ảnh vô hình thủ!

- Chiến Lang Sát!

Hai người sáp lại gần nhau, một trái một phải liên thủ công kích Diệp Trần.

Diệp Trần không hề sợ hãi, huy kiếm nghênh đón, Sát Lục Kiếm Ý khủng bố lượn lờ quanh thân hắn, sau đó hội tụ lên trường kiếm khiến trường kiếm toả ra một màu huyết hồng đầy khủng bố. Màu huyết hồng như mộng như ảo mang theo sát ý thuần tuý nhất, kiến trúc trong Diệp gia liên tục bị nghiền nát, Kiếm Ý kinh thế của hắn dù chỉ là một tia tản mát ra ngoài cũng khiến thiên không bị rạch xé.

- Giết!

Chiến đến lúc này, Diệp Trần chém ra một kiếm phủ đầy thanh sắc kiếm khí.

"Phốc phốc phốc ..."

Quỷ Lệ cùng Mặc Lang đồng thời bị đánh lui lại, há miệng phun ra một

vòi máu tươi.

Trên mặt hai người đều vô cùng kinh hãi không dám tin, bọn hắn là ai chứ, chính là những trưởng lão còn sót lại của Cửu U Giáo, bản thân tu vi đã đạt tới Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, tìm hiểu được mấy cái Sơ giai Áo nghĩa võ học, Võ Ý cũng không kém, đã đạt tới Võ Hồn, kinh nghiệm và thiên phú chiến đấu cũng không phải thấp nếu không cũng không thể làm được trưởng lão của Cửu U Giáo. Lấy thực lực của hai người liên hợp lại đối phó với Diệp Trần mà vẫn bị đối phương đánh cho thổ huyết, thế gian còn có chuyện hoang đường như vậy sao?

- Tiểu tử này không giết thì cuộc sống sau này không thể bình an được!

Quỷ Lệ gần như là nghiến chặt răng nói.

- Cố gắng chống đỡ, Thực Mộng Lang ra là chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Mặc Lang nhắc nhở.

- Ta biết, cứ để cho hắn tiếp tục hung hãn một lúc đi!

Một kiếm đánh bay hai người, Diệp Trần liền thi triển Kiếm Bộ áp sát tới Mặc Lang có tốc độ chậm hơn, ngay khi Mặc Lang còn chưa kịp phản ứng một kiếm Sinh Sinh Bất Tức đã đâm ra, không gian theo thân kiếm liên tục sinh ra gợn sóng, thanh sắc kiếm quang loé lên.

- Nguy hiểm!

Mặc Lang biết rõ lực công kích của Diệp Trần nếu dùng công đối công tuyệt đối sẽ thổ huyết, lấy hộ thể chân nguyên ngạnh kháng tuyệt đối là tìm chết!

"Phanh!"

Vô số tia lửa bắn ra.

Mặc Lang đã kịp thời lấy ra một cái Thượng phẩm thuẫn ngăn trở một kiếm tất sát này của Diệp Trần.

- Khoái kiếm chi ngục!

Mượn lực phản chấn, Diệp Trần kéo dài khoảng cách với Mặc Lang, dùng Khoái chi Áo nghĩa thôi động Khoái kiếm chi ngục đến cực hạn. Kiếm quang nhanh như thiểm điện cơ hồ đem phạm vi mấy trượng xung quanh hắn và Mặc Lang bao phủ vào, vô số kình khí bạo liệt ra kèm theo không ít huyết hoa.

- Khốn khiếp!

Mặc Lang một tay cầm đao một tay cầm thuẫn bị đánh bay ngược ra sau, hai bờ vai, sườn trái cùng với hai đùi máu tươi bắn tung toé, đó là vết thương do Khoái kiếm chi ngục tạo thành, dù đã có đao và thuẫn phòng ngự nhưng cũng không thể nào tránh thoát hết tất cả kiếm quang được.

- Không trọng thương sao?

Diệp Trần nhíu mày, Khoái kiếm chi ngục mặc dù tên nghe rất mạnh nhưng nó kỳ thực là sau khi hắn lĩnh ngộ được Khoái chi Áo nghĩa trong nháy mắt chém ra khoái kiếm tốc độ viễn siêu lúc xưa, mà nó chỉ có ưu thế về tốc độ nhưng lực lượng lại bị phân tán nhiều.

Khoái kiếm chi ngục rất đơn giản nên Diệp Trần cũng căn bản không tốn thời gian gì, nếu không làm sao chỉ trong ba ngày hắn có thể sáng tạo ra một cái kiếm chiêu hoàn toàn mới?

Đặt tên là Khoái kiếm chi ngục là thể hiện hi vọng của hắn đối với khoái kiếm, hắn tin tưởng nhược điểm của một chiêu này sẽ từ từ biến mất, một ngày nào đó nó sẽ vang danh thiên hạ.

- Phong chi sát!

Sau lưng, Quỷ Lệ tìm được cơ hội lăng không điểm ra một chỉ, một chỉ

này ẩn chứa lực cắt xé vô cùng mãnh liệt như là tự tập vô số phong nhận vậy.

"Phanh!"

Tia lửa bắn khắp nơi.

Diệp Trần nắm chặt chuôi kiếm phong bế công kích của Quỷ Lệ, đồng thời mượn cơ hội này nhanh chóng xoay người bổ thêm một kiếm.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Kim Diệu Chấn Sát Kiếm là đơn thể kiếm chiêu mạnh nhất của Diệp Trần, lực lượng Sát Lục mãnh liệt kích đến nghiền xé hộ thể chân nguyên của Quỷ Lệ. Bất quá Quỷ Lệ cũng không phải dễ giết như vậy, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn vận chuyển toàn thân chân nguyên phát ra một tiếng thê lương, sóng âm như quỷ khốc trầm thấp lao thẳng vào linh hồn, khó có thể kiếm chế được khiến cho ý thức của địch nhân đột nhiên hạ xuống mức thấp nhất, lâm sâu vào trong sợ hãi.

Bị sóng âm quấy nhiễu, kiếm của Diệp Trần bị chậm nửa nhịp nên Quỷ Lệ thừa dịp né được.

- Mặc Lang, may ra tay!

Mặc dù né được một kích của Diệp Trần nhưng bả vai của hắn cũng bị kiếm khí cách không làm cho bị thương.

- Tàn Hồn ra đi!

Mặc Lang làm sao lại không biết cơ hội đã tới? Hắn nhanh chóng thu Thượng phẩm thuẫn lại, tay trái vỗ lên Ngự Thú Bài bên hông, một đầu yêu lang toàn thân lông đỏ nhanh chóng lao ra.

- Chế tạo mộng cảnh!

Mặc Lang ra lệnh.

"Grảo grào grào grào ..."

Nghe vậy, con mắt trên trán Thực Mộng Lang loé lên một tia sáng rất âm u rồi tạo thành một cái quang tráo u ám đem cả ba người trước mặt bao phủ vào trong. Bởi vì mục tiêu của Thực Mộng Lang là Diệp Trần nên Quỷ Lệ và Mặc Lang không hề bị quầng sáng u ám đó ảnh hưởng.

- Đây là đâu?

Diệp Trần đột nhiên di vào một cái bình nguyên hoang vu, bốn phía có rất nhiều huyết cự lang, hai mắt của bọn chúng đều toả ra huyết quang tàn nhẫn nhìm chằm chằm vào Diệp Trần.

"Grảo grào grào grào ..."

Con cự lang đầu lĩnh có bộ lông màu tím rống lớn lên, dẫn đầu phát động công kích tới Diệp Trần, những con cự lang khác cũng theo sát phía sau giống như thú triều vậy.

- Giết!

Diệp Trần chém ra một kiếm, một mảng lớn huyết lớn gục xuống.

Nhưng mà huyết lang thật sự quá nhiều, gần như vô hạn không cách nào đo đếm được, giết không hết mà bọn chúng lại hung hãng không sợ chết.

- Không đúng, đây không phải là thật!

Diệp Trần có Sát Lục Kiếm Hồn, Sát Lục Kiếm Ý mạnh mẽ vượt trên rất nhiều Tông Sư, sở dĩ hắn bị mê hoặc là vì hắn chưa bao giờ tiếp xúc dạng công kích này, nếu đổi thành người khác căn bản sẽ không ý thức được bản thân đang bị ảo cảnh vây lấy mà chỉ biết sa vào trong đó, tự cho rằng đây chính là thế giới thật mà cứng rắn phản kháng, cố gắng giết chóc đến lúc nào kiệt sức mới thôi.

Trong mộng cảnh diễn ra rất nhiều biến cố nhưng bên ngoài còn chưa

qua được một cái chớp mắt.

- Hiện tại giết hắn đi!

Quỷ Lệ lên tiếng muốn động thủ.

Mặc Lang vội vàng nói:

- Khoan, hắn vừa mới lâm vào mộng cảnh thôi, người vừa động thủ sẽ khiến hắn giật mình tỉnh lại, thất bại trong gang tấc!

- Vậy phải đợi tới lúc nào?

- Đừng vội, chờ khi hắn lâm sâu vào cũng chính là thời điểm giết hắn!

Mặc Lang đối với mộng cảnh do Thực Mộng Lang tạo ra thập phần tự tin. Thực Mộng Lang mạnh mẽ không ở chiến lực, nó mặc dù mà một đầu thập cấp yêu thú nhưng chiến lực chỉ ngang với một đầu Cửu cấp yêu thú mà thôi, bất quá nó lại có năng lực tạo mộng cảnh như thật. Mộng cảnh này khác hẳn với ảo cảnh do ảo trận bày ra, ảo cảnh mặc dù cũng khiến cho đối phương bị ảo giác nhưng thân thể vẫn còn hoạt động được, nhưng mộng cảnh là trực tiếp khiến cho đối phương đi vào trong giấc mơ còn thân thể không khác gì đang ngủ. Bản thân người lâm vào mộng cảnh cho rằng mình đang động nhưng thực ra chỉ là động trong mơ, thân thể căn bản không hề nhúc nhích để cho người ta muốn giết thì giết!

- Hắc hắc, đến lúc cứ báo cho ta một tiếng!

Ngón trỏ tay phải của Quỷ Lệ duỗi ra, Phong chi sát lực lượng hội tụ lại, một cái bạch sắc quang cầu hiện lên phảng phất như có vô số phong nhận áp súc lại mà thành, một chỉ này xuất ra tuyệt đại bộ phận vật thể đều sẽ bị xuyên thủng!

- Phá!

Trên thảo nguyên hoang vu, Diệp Trần nhắm hai mắt lại, khi hai mắt lần

nữa mở ra hắn đồng thời hét lớn một tiếng, sóng âm khủng bố lan ra khắp nơi, chấn động cả không gian.

Bên ngoài, hai mắt của Diệp Trần cũng đồng dạng hiên lên hai đạo hàn quang vô cùng băng lãnh.

Ngay lúc Quỷ Lệ còn đang ngay người, trường kiếm trong tay Diệp Trần dã vung lên đâm thủng cổ họng của hắn, máu tươi phun ra khiến cho Mặc Lang đứng cạnh đó cũng kinh ngạc đến ngây người.

- Trảm sát mộng cảnh? Cái này cần phải có ý chí cấp bậc nào chứ?

Mặc Lang rất rõ ràng dưới Tông Sư bất luận kẻ nào cũng không thể trong nháy mắt trảm sát được mộng cảnh thoát ra. Cho dù là Tông Sư lần đầu tiên gặp phải Thực Mộng Lang cũng rất có thể bị giết. Nhị trưởng lão phái hắn tới đây cũng bởi vì biết rõ hắn có nuôi một đầu Thực Mộng Lang thập cấp, dựa vào đầu Thực Mộng Lang này cho dù gặp phải nhân vật cấp Tông Sư hắn cũng có lực đánh một trận, nói không chừng còn có thể giết chết đối phương.

- Chẳng lẽ ý chí của hắn đã siêu việt Tông Sư cấp?

Mặc Lang nghĩ đến khả năng này thì sắc mặt vô cùng tái nhợt, cũng chẳng còn tâm tư quan tâm tới Thực Mộng Lang bị cường hành phá tan mộng cảnh đang bị thương mà phi tốc chạy trốn.

Thu trường kiếm lại, Diệp Trần cười lạnh một tiếng, mười ngón tay liên tục rung lên.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Từng đạo Liêm Tâm Kiếm Khí mỏng như cánh hoa bắn mạnh ra hình thành một cái Kiếm khí phong bạo thoáng cái đã bao trùm lên Mặc Lang.

Cảm ứng được có vô số kiếm khí đánh tới, Mặc Lang vội vàng lấy ra cái Thượng phẩm thuẫn của hắn chắn sau lưng nhưng là kiếm khí thực sự quá

nhiều, mà phạm vi phòng ngự của thuẫn chỉ có hạn nên chỉ một thoáng cánh tay phải của hắn đã bị chém đứt, ngay sau đó là bắp chân phải bị xuyên thủng, rồi bắp chân trái, cổ, đầu. Thượng phẩm thuẫn mất đi khống chế rớt xuống đất, Mặc Lang lập tức biến thành cái sàn thịt rồi lại biến thành một chùm huyết vụ giữa không trung.

Đình chỉ kiếm khí công kích, Diệp Trần thở ra một hơi, hai người một lang nà thật đúng là đáng sợ. Nếu hắn vừa ra tay đã sử Kiếm khí phong bạo thì thật sự không hề có nắm chắc một lần đồng thời đánh chết cả hai người. Kiếm khí phong bạo vửa ra lập tức sẽ đem tên còn lại sợ hãi chạy mất, hậu hoạn vô cùng, cho nên hắn một mực đợi cơ hội có thể một lần giải quyết cả hai người. Nhưng không ngờ đối phương còn có một đầu yêu thú biết tạo mộng cảnh, nếu hắn đoán không sai thì con yêu thú này hẳn là một con Thực Mộng Lang có năng lực giống như Thận Thú mà hắn gặp phải ở Cửu khúc thập bát loan khi xưa.

Trong mảnh huyết vụ đầy trời kia có một điểm ánh sáng và một tấm kim bài rớt ra, Diệp Trần đưa tay khẽ hấp chúng vào trong tay.

Điểm sáng chính là Trữ Vật Linh Giới mà cái tấm kim bài là một cái Ngự Thú Bài. Diệp Trần nhớ là hiện tại chỉ có Ngự Thú Môn là còn phương pháp chế tạo Ngự Thú Bài này, rất nhiều tông môn đều phải mua Ngự Thú Bài từ tay Ngự Thú Môn để đi bắt yêu thú về nuôi. Nếu không có Ngự Thú Bài thì dù có thu phục được yêu thú cũng không cách nào mang nó theo khắp nơi được.

Ngự Thú Bài cũng có chia phẩm cấp. Hạ phẩm Ngự Thú Bài chỉ có thể nuôi dưỡng Tam cấp yêu thú trở xuống, Trung phẩm Ngự Thú bài có thể nuôi dưỡng từ Thất cấp yêu thú trở xuống, Thượng phẩm thì có thể nuôi dưỡng được từ Thập cấp yêu thú trở xuống. Cái Ngự Thú Bài này ít nhất cũng là Thượng phẩm giá trị không thể đo lường, không phải muốn mua là có thể mua được.

- Đồ tốt! Bất quá luận giá trị còn thua con Thực Mộng Lang kia. Thập cấp Thực Mộng Lang tạo ra mộng cảnh thật đáng sợ, cho dù là nhân vật cấp

Tông Sư cũng rất dễ lọt vào ám toán chết không chỗ chôn. Không biết tên kia tốn bao nhiêu tâm tư mới có thể bồi dưỡng đầu Thực Mộng Lang kia tới bước này?

Nhìn về phí đầu Thực Mộng Lăng đang uể oải đằng xa, Diệp Trần lắc lắc đầu. Con Thực Mộng Lang này coi như đã bán phế rồi, linh hồn của nó đã bị tổng thương, rất khó khôi phục được. Năng lực chế tạo mộng cảnh cũng giảm mạnh đương nhiên cũng không thể bỏ phí nó được, phải tìm cách thu phục nó, nói không chừng sau này nó có thể cứu được hắn một mạng a!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 521: Thuần Phục Thực Mộng Lang

- Tu vi Linh Hải Cảnh sơ kì, kiếm hồn tứ giai, tứ giai đỉnh phong, áo nghĩa vô học trung đẳng, cảnh giác tính diêu đẳng, tỷ lệ ám sát thành công, không đủ ba mươi phần trăm, tỷ lệ tử vong trên năm mươi phần trăm.

Ở một góc tối bên trong Lạc Thành, nơi mọi màu sắc nhạt đi một cách vô cớ, hình như có cái gì vừa biến mất mà Bão Nguyên cảnh võ giả đi qua không hề hay biết.

Thu hồi linh giới trữ vật và ngự thú bài, Diệp Trần cúi đầu nhìn về phía Diệp gia, không khỏi nở một nụ cười khổ, một nửa Diệp gia lúc này đã trở thành bình địa, mặt đất lồi lồi lõm lõm, có rất nhiều vết nứt đen xì kéo dài đến tận con đường gần đó, may mà hắn kịp thời đánh bay hai người, còn mình thì bay lên cao không, nếu không với uy lực dư ba, cả Lạc Thành này cũng bị huỷ diệt.

Lực phá hoại của Linh Hải Cảnh không phải trò đùa.

Sưu!

Diệp Trần bay về hướng Diệp gia.

- Trần Nhi, không bị thương chứ!

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh chạy tới.

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Trần gia thế nào rồi, có ai bị thương không?

- Vẫn ổn, vì mới chiến đấu nên cũng chưa quá kịch liệt, chỉ có hơn mười

người trọng thương và ba mươi người bị thương nhẹ, không thiệt hại gì lớn.

Thở phào nhẹ nhõm, Diệp Trần chăm chú nói:

- Phụ thân, phụ mẫu, Lạc Thành này không hợp với Diệp gia chúng ta.

- Con sợ có người không tìm được con, tàn sát Diệp gia

Trầm Ngọc Thanh nghĩ đến vấn đề then chốt.

- Không sai, hai người cũng nhìn thấy, lực phá hoại của Linh Hải Cảnh đại năng đáng sợ thế nào, đừng nói Diệp gia, cho dù là Lạc Thành cũng có thể tuỳ tiện huỷ diệt, cho nên mọi người ở Lạc Thành, rất nguy hiểm, con không muốn mọi người vì con mà gặp điều gì bất trắc.

Diệp Thiên Hào nhíu mày,

- Nhưng bao đời Diệp gia ta đều sống trong Lạc Thành này, bảo chúng ta rời đi, có lẽ chẳng ai muốn.

- Thế này đi! Diệp gia Lạc Thành vẫn còn, nhưng cũng phải kiến tạo một Diệp gia khác lớn hơn, hai người sống ở đó.

Diệp Trần ngẫm nghĩ, nói.

- Kiến tạo ở đâu?

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh nhìn Diệp Trần.

- Gần Nam La Tông đi!

Cả Thiên Phong Quốc, chỉ Nam La Tông là nơi tương đối an toàn, ai cũng biết Nam La Tông là phân chi của Long Thần Thiên Cung

- Liệu có làm phiền tông chủ không?

Trầm Ngọc Thanh đang nhắc đến Long Bích Vân, dù sao bản thân Trầm

Ngọc Thanh cũng là trưởng lão ngoại môn Nam La Tông.

- Yên tâm, không có vấn đề gì.

Diệp Trân đã thể hiện đủ thực lực và tiềm lực, một chút yêu cầu này không thể gọi là quá đáng, sau này, hắn sẽ trả hết nợ cho Long Thần Thiên Cung, hơn nữa còn trả gấp đôi, trước mắt điều duy nhất hắn có thể làm là khiến mình cường đại hơn.

- Được!

Diệp Thiên Hào gật gật đầu, kì thực với tình hình trước mắt của Diệp gia, chỉ cần Long tông chủ nhận lời là được, những thứ khác không thành vấn đề, vàng và linh thạch, Diệp gia không thiếu, thừa sức kiến tạo một Diệp gia lớn hơn.

Nửa ngày sau, Long Bích Vân đến.

Tin tức Diệp Trần ác chiến với hai Linh Hải Cảnh đại năng vừa truyền đến Nam La Tông.

Biết Diệp gia có hoạ diệt vong, Long Bích Vân cũng không nghĩ nhiều, còn tưởng chỉ là hai Linh Hải Cảnh đại năng bình thường.

- Kiến tạo Diệp gia gần Nam La Tông? Không vấn đề gì, đợi ta quay về phái người chọn cho các ngươi một nơi phong thuỷ bảo địa có núi có sông.

Trao đổi một lúc, Diệp Trần nói ra suy nghĩ của mình, Long Bích Vân lập tức nhận lời, bảo vệ Diệp gia, để Diệp Trần yên tâm ra ngoài rèn luyện là việc họ nên làm, với biểu hiện hiện tại của Diệp Trần, đã không còn là một thiên tài nhỏ nữa, mà là một thiên tài đã trưởng thành, đợi hắn đạt đến thời kì đỉnh phong, là lúc Long Thần Thiên Cung có thể thu hoạch.

Được Long Bích Vân đồng ý, Diệp gia trên dưới đột nhiên trở nên bận rộn, không chỉ Diệp gia bận mà cả Lạc Thành đều bận, quảng trường trung ương bị phá huỷ, tượng vàng cũng vỡ, nhân vân thương vong, bồi thường tử

vong, tất cả đều cần thành chủ Lạc Thành và Diệp gia xử lý, bởi vì nguyên nhân là vì Diệp Trần, cho nên Diệp gia trực tiếp gánh vác trách nhiệm bồi thường, trước đây là bao nhiêu, bây giờ tăng lên gấp mấy lần.

Ba ngày sau, Diệp gia mới bắt đầu động công, địa chỉ lựa chọn là hia trăm dặm phía Đông Nam La Tông, ở đó có sơn có sông, có thác có suối, đúng là một miếng phong thuỷ bảo địa.

Về phần Diệp Trần hắn không tham gia vào những công việc này mà chỉ chuyên tâm tu luyện.

Trong một gian viện tử toàn vẹn của Diệp gia Lạc Thành.

- Mình tấn nhập Linh Hải Cảnh đã hơn hai tháng, tu vi cũng đã củng cố, bắt đầu nuốt phục linh văn quả, trùng kích sơ kì đỉnh phong được rồi

Linh Hải Cảnh sơ kì đến sơ kì đỉnh phong, kì thực chiến lực không tăng được bao nhiêu, chỉ là chân nguyên hùng hậu hơn một chút, nhưng chân nguyên hùng hậu cũng là ưu thế, có thể chiến đấu lâu dài.

Lấy ra linh văn quả, Diệp Trần căn mấy miếng, nuốt xuống bụng.

Ồ ồ!

Mảnh vụn linh văn quả tan ngay trong miệng, hoá thành linh văn nguyên khí bàng bạc, dũng nhập vào trong kinh mạch, theo công pháp vận chuyển của Diệp Trần, linh văn quả dần dần chuyển hoá thành chân khí mới.

Đêm đó, Diệp Trần thuận lợi tấn thăng lên Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong, chân khí dào dạt như trường giang đại hà, không ngừng sục sôi trong kinh mạch, cuối cùng chảy vào biển chân nguyên trong đan điền.

- Hô!

Diệp Trần thổ ra một ngụm trọc khí, mở to hai mắt, ánh mắt như điện xẹt, chiếu sáng cả không gian.

- Không hổ là thượng phẩm linh quả, nguyên khí ẩn hàm còn nhiều hơn thượng phẩm linh thạch gấp ngàn lần, hơn nữa rất dễ hấp thu.

Đến Linh Hải Cảnh, hiệu quả thu được từ thượng phẩm linh thạch chậm đi rất nhiều, dù sao chân nguyên cấp bậc Linh Hải Cảnh vẫn tinh thuần hơn chân nguyên cấp bậc Tinh Cực Cảnh, không thể đem ra so sánh.

Ngao!

Bên ngoài viện tử truyền đến tiếng sói tru, làm cho cửa sổ cũng phải rung lên bần bật.

Diệp Trần cười cười, đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

Trong viện tử, một con cự lang lông đỏ, trán chi chít những mắt phủ phục trên đất, lúc này nó đang ngẩng đầu tru, khí lãng dâng trào.

Thấy Diệp Trần đi ra, thực mộng lang lập tức im miệng.

- Không tệ, biết chạy cũng vô dụng!

Diệp Trần không dùng xích xích thực mộng lang lại, hơn nữa hắn cũng không có loại xích nào đủ cứng rắn để khoá một yêu thú cấp mười, xích sắt bình thường đối với nó chẳng khác gì củi khô.

Thực mộng lang tinh thần vẫn không được phấn chấn, sợ hãi liếc trộm Diệp Trần.

Cảm giác sợ hãi Diệp Trần mang đến thực sự quá sâu, hắn không chỉ phá trừ mộng cảnh mà còn thuận theo mộng cảnh đả thương linh hồn nó.

- Được rồi, bây giờ ta phá giải dấu ấn trên linh hồn cho ngươi, nhớ, không được phản kháng, nếu không xui xẻo là ngươi.

Muốn thực mộng lang nhận mình làm chủ, bước đầu tiên là thanh trừ dấu vết linh hồn hắc bào nhân để lại trong linh hồn thực mộng lang, sau đó mới đóng lên dấu ấn của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 522: Bảo Hà Đảo

Ô ô!

Thực mộng lang kêu lên mấy tiếng khe khẽ, Diệp Trần đi đến trước mặt nó, ấn bàn tay lên trán đối phương, linh hồn lực hùng hậu thâm nhập vào trong, liền sau đó, con ngươi phóng ra hào quang ngân sắc, khác biệt rất nhiều so với những lần phóng thích linh hồn lực trước đây.

Thân thể thực mộng lang hơi run, nhưng không phải bị thương mà là linh hồn lực của Diệp Trần quá cường đại, cường đại gấp năm lần chủ nhân trước của nó, đừng nói nó không có ý phản kích, cho dù có, thì bây giờ cũng phải ngoan ngoãn thuần phục.

Không muốn chết, thì tuyệt đối không được làm phản với thanh niên trước mặt.

Sâu trong linh hồn thực mộng lang, Diệp Trần tìm thấy một dấu ấn lạ lẫm, dấu ấn linh hồn là thứ rất phức tạp, giống như một đồ đằng, lại vừa giống như một trận pháp, có chút không giống dấu ấn linh hồn trong bảo khí, dấu ấn linh hồn trong bảo khí cần cách một khoảng thời gian bổ sung linh hồn lực, dấu ấn linh hồn trong linh hồn không cần bổ sung linh hồn lực, nó cắm rễ trong linh hồn thực mộng lang, hút lấy linh hồn lực, cũng chính là nói, chỉ cần thực mộng lang chưa chết, dấu ấn linh hồn này vĩnh viễn tồn tại, trừ phi có người phá trừ.

Nếu như Diệp Trần chỉ là Linh Hải Cảnh đại năng bình thường, muốn phá trừ dấu ấn linh hồn của người khác rất khó, nhưng linh hồn lực của hắn cường đại đến mức khó tin, không làm tổn thương thực mộng lang, chỉ cần hơi vận chuyển, là có thể tiêu trừ dấu ấn linh hồn cũ.

- Dấu ấn linh hồn, an ấn!

Tiêu trừ xong dấu ấn linh hồn lạ, Diệp Trần bắt đầu bước thứ hai, đóng dấu ấn của riêng mình, có dấu ấn linh hồn, thực mộng lang sẽ không dám phản bội, chỉ cần hắn động ý niệm, đối phương sẽ đau muốn chết, linh hồn hỗn loạn.

Thực mộng lang ngoan ngoãn phủ phục trên mặt đất, miệng thở phì phò.

Đóng dấu ấn linh hồn cần rất nhiều thời gian, cho đến giữa đêm, Diệp Trần mới thu tay đứng dậy, hào quang màu bạc trong mắt nhạt dần.

- Được rồi, ngươi có thể đi săn, không được đả thương người khác, không được chạy quá xa.

Diệp Trần biết vết thương linh hồn của thực mộng lang không thể hồi phục trong một thời gian ngắn, nếu như không có linh dược trị liệu linh hồn, cả đời này không thể khôi phục lại thời kì toàn thịnh, nói không chừng còn để lại di chứng, cho nên cho đối phương đi săn, hấp thu năng lượn cần thiết.

Nhất cử nhất động của thực mộng lang, đều được hắn cảm ứng, sâu trong linh hồn đối phương là dấu ấn linh hồn của hắn, muốn phá trừ dấu ấn linh hồn, cũng chỉ có Sinh Tử Cảnh vương giả mới có thể làm được.

Nghe vậy, thực mộng lang rụt rè cọ cọ y phục Diệp Trần, kêu lên mấy tiếng khe khẽ, sau đó quay người, thoáng cái đã biến mất trong bóng đêm.

- Yêu thú cấp mười đúng là yêu thú cấp mười, cho dù năng lực chế tạo mộng cảnh đại tổn, thì vẫn mạnh hơn yêu thú cấp chín.

Dễ dàng cảm nhận được phương hướng của thực mộng lang, Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo hắn còn phải tiêu trừ dấu ấn linh hồn lực trên ngự thú bài, sau này chỉ cần nuôi thực mộng lang trong ngự thú bài là có thể đưa nó đi khắp nơi, không cần lo lắng bị người khác chú ý.

Dấu ấn linh hồn trên ngự thú bài tiêu trừ rất dễ, một khắc sau, ngực thú

bài đã triệt để đổi chủ, biến thành ngự thú bài của Diệp Trần.

- Không hổ là thượng phẩm ngự thú bài, không gian bên trong lớn chẳng kém gì Diệp gia, còn có thiên địa nguyên khí lưu nhập.

Linh hồn lực tiến nhập ngự thú bài, Diệp Trần nhìn vào không gian trong đó, chiếm địa gần ngàn khoảnh, có sơn có núi, bầu trời âm u, từng tia thiên địa nguyên khi tiết lộ, nuôi dưỡng đại địa, duy trì cân bằng cho không gian.

Ngự thú bài không chỉ có thể nuôi dưỡng yêu thú, nhất là không gian cự đại của thượng phẩm ngự thú bài, chỉ cần mệnh lệnh các yêu thú không được tàn sát lẫn nhau, thượng phẩm ngự thú bài chí ít có thể khiến vài chục con yêu thú sinh sống trong đó, đương nhiên, Diệp Trần sẽ tính toán theo thể hình yêu thú, nếu là yêu thú thể hình khổng lồ, có lẽ một hai con là đủ.

- Nhị trưởng lão, tên này khó giải quyết, ta chỉ dám chắc ba mươi phần trăm.

Trong một kiến trúc ngầm dưới lòng đất, hắc bào lão giả mặt hiện vẻ trầm ngâm, bên cạnh hắn có một khối âm ảnh, từ trong âm ảnh truyền ra một giọng nói khô khan, từ từ từng chữ truyền vào tai hắn.

Hắc bào lão giả ngẩng đầu, khuôn mặt mơ hồ, chỉ thấy có hai điểm hàn tinh loé sáng,

- Ngươi là ám sát giả đắc lực nhất bên cạnh ta, đến người cũng không chắc, xem ra hắn đã hình thành hoả hầu, khí vận cao nhân, rất khó giết, ông trời hình như đang giúp bọn chúng, nhưng Cửu U Giáo ta muốn giết hắn, ông trời muốn giúp cũng không được.

- Nhị trưởng lão có dự định gì?

- Đợi, đơi hắc ma xuất quan.

- Hắc ma!

Âm ảnh dao động, rõ ràng cảm xúc cũng đang nổi sóng.

- Mộng Yểm, khoảng thời gian này ngươi cũng rỗi, dẫn theo ám sát giả của ngươi, chu sát Lý Tiêu Linh - một trong những người đang được đề cử vào chức phó điện chủ Hoàng Long Điện Long Thần Thiên Cung. Người này uy hiếp không dưới Diệp Trần, hơn nữa, bản thân sở hữu thuỷ linh thể.

Hắc bào lão giả ánh mắt lạnh lùng, chỉ cần là đỉnh cấp thiên tài có liên quan đến lão Long Vương hay Huyền Hậu, hắn đều muốn giết, để mặc cho kẻ thù có tiềm lực phát triển là hành rộng rất ngu ngốc, nếu không phải công việc trưởng lão bận rộn, mỗi ngày đều phải xử lý tin tức đến từ bốn phương tám hướng, lại phải đề phòng một số thế lực hắc ám nuốt chửng, hắn sớm đã đích thân xuất mã.

...

Tinh Vực Hồ, khu vực phía Đông biên giới trung tâm.

Nơi này phong cảnh tĩnh lặng, nước hồ xanh thẳm, xung quanh không có lấy dù chỉ là một hòn đảo nhỏ, phóng tầm mắt, chỉ thấy mênh mông một màu.

Trên mặt hồ, một chiếc thuyền lá đang đậu tại chỗ, một lão hủ nhàn nhã câu cá, cần câu như phỉ thuý, dây câu toả hào quang óng ánh, lưỡi câu đang nằm sâu trong hồ cũng không phải lưỡi câu bình thường, mà là một lưỡi sao sắc bén màu bạc hơi cong dài cỡ ngón tay, lưỡi dao mỏng như tờ giấy, phân lượng hình như không nhẹ, kéo thẳng dây câu, gió nhẹ cũng không thổi động được nó.

Không trung gần thuyền, một nam nhân trung niên với bộ y phục văn sĩ, đứng lơ lửng giữa hư không, một tay cầm sách, một tay chắp sau lưng, chìm đắm vào thế giới thư tịch.

- Ngư ông, ngươi nói Bảo Hà Đảo mấy ngày nay xuất thế, nhưng chúng ta đã đợi một tuần mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì, có phải là ngươi xem

nhầm hay không.

Cách đó không xa, còn có một chiếc thuyền hoa khổng lồ nữa, thân thuyền cổ kính, mũi thuyền có một mỹ phụ áo đỏ, thu ánh mắt nhìn ngắm cảnh hồ, mỹ phụ nói với lão tẩu câu cá.

Lão tẩu tập trung tinh thần nhìn dây câu, thản nhiên nói:

- Bảo Hà Đảo trước khi xuất thế, sẽ có hào quang ngũ sắc tô phủ mặt hồ, ta không xem nhầm đâu, cứ yên lặng đợi đó là được.

- Cũng không biết Bảo Hà Đảo này lai lịch thế nào, mỗi lần xuất thế, đều rất khó đoán, tựa hồ sinh ra từ không khí, nhưng trước khi xuất hiện, lại để lại dấu hiệu, đúng là khó đoán.

Mỹ phụ áo đỏ mặt đầy vẻ chán ngán.

Nam tử trung niên nhìn mỹ phụ áo đỏ, cười nói:

- Thế giới vô biên, những chuyện nàng không hiểu còn nhiều lắm.

- Đọc sách có tác dụng gì, nếu không phải vì mất quá nhiều thời gian đọc sách, ngươi sớm đã là Linh Hải Cảnh tông sư rồi.

- Ha ha, ta đây gọi là tích dày phát mỏng, ngư ông mà nhàn? Ý!

Nam tử trung niên đột nhiên gấp sách, hướng ánh mắt sắc bén về phía mặt hồ trước mặt.

Mỹ phụ áo đỏ nhận ra vẻ dị thường của nam tử trung niên, không dám chớp mắt, thần sắc trở nên nghiêm nghị.

Trên hồ, không biết từ lúc nào xuất hiện một phiến hắc ảnh, hắc ảnh rất lớn, mắt thường nhìn không thấy biên giới, chỉ có thể nhìn ra một góc núi băng.

- Bảo Hà Đảo?

Trước đó, mỹ phụ áo đỏ đã kiểm tra kĩ đáy hồ, xác định không có bất cứ dấu vết gì, hắc ảnh này đến quá quỷ dị, tựa hồ như từ một thế giới khác.

Ầm ầm!

Chỉ một lúc, không biết bao nhiêu hắc ảnh trồi lên trên mặt hồ, hào quang ngũ sắc tán khai, không khí, nước hồ, mây, tất cả đều được nhộm thành đa sắc, như mộng như huyễn, cực kì không chân thực.

- Quả nhiên là Bảo Hà Đảo!

Nam tử trung niên hít ngược một hơi lãnh khí, xuyên qua hào quang ngũ sắc, hắn nhìn thấy một hòn đảo, một hòn đảo lớn như đại lục, hòn đảo được bao phủ bởi một tầng hào quang, nhìn không rõ hoàn cảnh bên trong, giống y như Bảo Hà Đảo viết trong thư tịch.

Mỹ phụ áo đỏ ngữ khí đầy vẻ hưng phấn,

- Linh thực trên Bảo Hà Đảo nhiều vô số kể, một số linh thực đã tuyệt chủng cũng thường xuất hiện, vận khí tốt, nói không chừng kiếm được một gia gốc đỉnh tiêm thượng phẩm linh thực, nghe nói, từng có người tìm được cửu khúc nghịch linh thảo, long huyết thảo, trú nhan hoa cùng các loại thượng phẩm linh thực hiếm trên đó.

Ngư ông hắc hắc cười nói:

- Linh thực chỉ là một phần nhỏ, Bảo Hà Đảo là nơi bảo vật hội tụ thành sông, được rồi, bắt đầu phá cấm! Phòng ngự và công kích của hào quang ngũ sắc này không phải tầm thường, chúng ta mặc dù là đỉnh tiêm chân nhân cấp thực lực, những cũng không được đại ý.

- Bảo Hà Đảo xuất thế, phiền phức thế nào cũng đáng?

Mỹ phụ áo đỏ và nam tử trung niên ha ha cười, tâm trạng rất thoải mái.

Đúng lúc này, xa xa có người bị hào quang ngũ sắc thu hút, là một nhóm

Linh Hải Cảnh đại năng trà trộn gần khu vực biên giới trung tâm Tinh Vực Hồ, Tinh Vực Hồ là một trong những hồ nổi tiếng nhất của Chân Linh đại lục, diện tích hàng trăm vạn dặm vuông, không thiếu những nơi nguy hiểm, nhất là khu vực trung tâm, Sinh Tử Cảnh vương giả cũng không thấy quay về, khu vực biên giới trung tâm mặc dù ít nguy hiểm hơn, nhưng cường giả dưới Linh Hải Cảnh căn bản không thể tuỳ tiện đi vào, tử lệ tử cong cực cao, cho nên ra vào khu vực này, phần lớn là Linh Hải Cảnh đại năng, có Nam Trác Vực, có Phiêu Miểu Tuyết Vực, có Vân Lan Vực, cũng có Hoành Lĩnh Vực vân vân.

Đám Linh Hải Cảnh đại năng này thường niên kết bè với nhau, tìm kiếm những hiểm địa chưa ai biết, hào quang ngũ sắc tán khai từ Bảo Hà Đảo quá bắt mắt, chỉ cần ở trong vài trăm dặm vuông, rất dễ quan sát thấy, nhất thời tăng tốc bay đến.

- Cái này..., Bảo Hà Đảo, là Bảo Hà Đảo, trời ạ! Bảo Hà Đảo xuất thế, cơ duyên của chúng ta đến rồi.

Một Linh Hải Cảnh đại năng nghĩ ra gì đó, mừng rỡ giải thích với đồng bọn.

- Cái gì, là Bảo Hà Đảotrong truyền thuyết, lần trước Bảo Hà Đảo xuất hiện là hơn một trăm năm trước!

Thời gian Bảo Hà Đảo xuất thế không ai biết, chỉ có thể dựa vào vận khí của mình, cho nên ai cũng không biết Bảo Hà Đảo lúc nào xuất thế, bao nhiêu năm xuất thế một lần, dù sao cũng có khả năng Bảo Hà Đảo xuất thế mà những người gần đó không biết, sau đó lại biến mất.

- Hừ!

Mỹ phụ áo đỏ cười lạnh, quay sang nhìn nam tử trung niên và lão tẩu.

- Cơ duyên các ngươi, đến đây mà thôi.

Lão tẩu đứng dậy, vung cần câu trong tay, lưới dao gắn trên dây câu bắn

ra, dây câu hình như có lực đàn hồi, bay xa hơn mười dặm mà vẫn thây dư, bởi vì lấp lánh trong suốt, nên dây câu thoắt ẩn thoắt hiện, rất khó quan sát.

Phốc!

Lưỡi dao ngân sắc uốn theo hình vòng cung, xuyên qua cổ họng một Linh Hải Cảnh đại năng, sau đó dưới tác dụng của lực đàn hồi, bắn ngược ra sau, dây câu cắt qua hai Linh Hải Cảnh đại năng khác.

Máu tươi bắn tung toé, Linh Hải Cảnh đại năng bị cắt hầu hai tay ôm cổ, đứng như trời trồng giữa cao không, chết không nhắm mắt, hắn căn bản không nhìn ra lão tẩu xuất thủ kiểu gì, đồng thời, hai Linh Hải Cảnh đại năng gần đó cũng đột nhiên phân thành hai nửa, mặt cắt phẳng như gương, nhìn dây câu thu về, bên trên vẫn còn huyết sắc quang mang, một giọt huyết thuỷ văng ra, là máu tươi.

Lưỡi dao ngân sắc, dây câu, tất cả đều có thể giết người.

- Mau chạy!

Sững người mất một lúc, các Linh Hải Cảnh đại năng còn lại liều mình bỏ chạy, lão tẩu thực lực quá lớn, giơ tay nhấc chân đã giết ba đồng bọn của chúng, hơn nữa, lưỡi dao ngân sắc và dây câu hình như rất sắc, chỉ sợ cũng là đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí.

Sưu sưu sưu!

Ba người đã chết, nhóm Linh Hải Cảnh đại năng còn lại sáu người, bay ra xa.

- Bách hoa rực rỡ!

Mỹ phụ áo đỏ mặt lạnh như băng, rung tay rắc ra một mảng lớn quang phiến rực rỡ, quang phiền này là những phiến tinh phiến, như những cánh hoa lấp lánh, rắc xuống sáu người.

Trong nháy mắt, lại có hai người ngã xuống, hai người trọng thương, tốc độ phi độn đại giảm.

- Thiểm quang kiếm!

Vũ khí của nam tử trung niên là một thanh kiếm, một thanh kiếm dài và mỏng, bàn tay thon dài nắm lên chuôi kiếm, nam tử trung niên cánh tay hơi động, vung ra một kiếm.

Phốc!

Quang mang chói mắt loé lên, hai người trọng thương bị phân thây, một dải quang mang còn lại đuổi theo người phía trước, chém đứt một nửa thân thể hắn.

Ba người vừa xuất thủ, giết liền tám Linh Hải Cảnh đại năng, dễ như ăn cơm uống nước, thái rau.

Linh Hải Cảnh đại năng cuối cùng tốc độ nhanh nhất, biến mất trên trời.

Lão tẩu ánh mắt lấp lánh, chậm rãi nói:

- Khinh công ẩn hàm lôi chi áo nghĩa, chẳng trách nhanh vậy, việc không nên chậm trễ, chúng ta phá giải hào quang ngũ sắc trước, vào được Bảo Hà Đảo rồi tính.

Mỹ phụ áo đỏ và nam tử trung niên gật gật đầu, sắc mặt có chút khó coi, tâm trạng vui vẻ lúc nãy đương nhiên không còn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 523: Long Huyết Thảo, Long Giao Xà

Cách đó hơn một vạn dặm, Linh Hải Cảnh đại năng chạy thoát bây giờ vẫn còn thấy sợ, sắc mặt tái nhợt.

- Đáng sợ quá, căn bản không có cơ hội đánh trả, may mà mình là Linh Hải Cảnh trung kì tu vi, khinh công tu luyện ẩn hàm lôi chi áo nghĩa.

- Ba người bọn chúng mạnh quá, mình vào Bảo Hà Đảo, chẳng may gặp phải chúng chỉ có một con đường chết, nhưng từ bỏ Bảo Hà Đảo cũng không phải tác phong của mình, cơ duyên hiếm có, gặp được thì nhất định phải liều, tính sao đây, phải làm thế nào mới nắm được cơ duyên?

- Đúng rồi, tung tin ra ngoài.

Người này mắt sáng rực, hưng phấn nói:

- Bảo Hà Đảo có rất nhiều bảo vật, nhiều ngươi đi, chưa chắc đã là chuyện xấu, bánh dù to, một người vẫn có thể ăn được, nếu như mình ăn không hết, chi bằng tung tin ra ngoài, minh không tin ba người bọn chúng có thể giết hết tất cả mọi người.

- Làm như vậy đi.

Hạ xong quyết tâm, người này phi độn không ngừng, bay về phía Hoành Lăng Vực gần đó nhất.

...

Thông tin liên quan đến Bảo Hà Đảo truyền đi rất nhanh, trong tình huống bình thường, thông tin bí mật có vài người biết đã là không tệ, nhưng lần này, gần như ai cũng biết, đương nhiên, đều là khi vực gần Tinh Vực Hồ,

cự ly quá xa, thông tin truyền đi không nổi, người tung tin cũng không muốn mọi người đều biết, những người biết đều giữ bí mật, phi độn cả đếm đến nơi Bảo Hà Đảo xuất thế.

Võ Thành Hắc Long đế quốc.

- Bảo Hà Đảo?

Diệp Trần mới đến Võ Thành Hắc Long đế quốc, hắn muốn đi qua Võ Thành, cùng một số Linh Hải Cảnh đại năng trao đổi đơn dược hoặc linh dược có thể năng cao thực lực, những thứ này chuẩn bị cho phụ mẫu, để họ sớm tấn thăng Tinh Cực Cảnh, dù sao bản thân có năng lực, lại có thân phận Linh Hải Cảnh đại năng, tại sao không làm chút gì cho phụ mẫu, những việc này đối với hắn mà nói, dễ như trở bàn tay, lúc nãy, hắn đang chuẩn bị cùng một Linh Hải Cảnh đại năng Võ Thành thoả thuận thì có người chân nguyên truyền âm cho họ, nói Bảo Hà Đảo xuất thế, ở nơi nào đó trong Tinh Vực Hồ.

- Xin lỗi, cáo từ trước.

Linh Hải Cảnh đại năng đang thoả thuận với Diệp Trần, sau khi nhận được thông tin, vội vàng rời đi.

Diệp Trần cũng không quan tâm, Bảo Hà Đảo bảo vật nhiều, nói không chừng có thể tìm được linh dược năng cao cảnh giới cho phụ mẫu.

- Nếu như là trước đây, mình sẽ còn phải suy nghĩ tính toán, nhưng bây giờ thực lực mình không tệ, chắc chắn lên được Bảo Hà Đảo.

Ánh mắt chợt loé, Diệp Trần rời khỏi phòng bao tửu lầu.

Hòn đảo rộng chừng ngàn dặm vuông, bởi vì hào quang ngũ sắc quá bắt mắt nên đứng cách đó vài trăm dặm vẫn có thể nhìn thấy hào quang.

Xung quanh đảo, thỉnh thoảng lại có người chạy đến, từ xa nhìn lại, trông như những đốm đen nhỏ xíu.

Diệp Trần tìm thấy Bảo Hà Đảo thì Bảo Hà Đảo đã xuất thế được nửa tháng, hòn đảo này cũng không phải quá lớn, chí ít Diệp Trần đã từng nhìn thấy không ít nơi lớn hơn Bảo Hà Đảo, nhưng chẳng có hòn đảo nào bên ngoài được bao phủ một tầng hào quang ngũ sắc như nơi này, chính vì có hào quang ngũ sắc nên Bảo Hà Đảo mới trở nên nguy nga dị thường, chấn động linh hồn.

Panh!

Cách đó không xa, một Linh Hải Cảnh đại năng đang triển khai công kích, định phá cấm để vào, chỉ là hào quang ngũ sắc kiên cố dị thường, cả người bị bắn ngược trở về, không chỉ có vậy, hào quang ngũ sắc còn phân ra những dải quang đới ngũ sắc, truy kích người kia.

Quang đới ngũ sắc thế đi cực nhanh, đan xen với nhau, người kia bị truy sát, mồ hôi chảy ướt lưng, vết máu loang lổ, sắc mặt khó coi lùi xa vài dặm.

Đồng thời, xung quanh Bảo Hà Đảo, những cảnh tượng tương tự cũng xuất hiện, người có thể phá cấm, mười thì chỉ có ba.

Rút ra trường kiếm phỉ lục sắc, Diệp Trần hít một hơi thật sâu, một kiếm chém về phía hào quang ngũ sắc.

Có tiếng khí kình nổ, hào quang ngũ sắc bị xé ra một đường nhỏ, viền vết rách đan xem ti tuyến ngũ sắc, giống như một miếng vải bị xé, vẫn còn sợi vải dính liền, xuy xuy, ti tuyến ngũ sắc lại dệt vào với nhau, bắn ra càng nhiều ti tuyến ngũ sắc hơn, hoá thành quang đới công kích Diệp Trần.

Diệp Trần thân ảnh chớp loé, tránh khỏi quang đới công kích.

- Sức mạnh đặc biệt quá, là dùng tơ năng lượng dệt thành, một đòn toàn lực của mình chỉ có thể xé được một vết nhỏ, không chui vừa người.

Xì!

Một kiếm chém đứt quang đới trước mặt, Diệp Trần đột nhiên gia tốc,

xuyên qua khe hở giữa các quang đới, trường kiếm mang theo quang mang thanh sắc, khéo léo bổ vào hào quang ngũ sắc.

Vết nứt trên hào quang ngũ sắc trở nên dài và rộng hơn, ti tuyến ngũ sắc không ngừng mai một và trùng sinh, nhất thời duy trì trạng thái cân bằng.

Sưu một tiếng!

Diệp Trần hoá thành lưu quang bay vào bên trong.

- Ý, hắn vào được kìa?

Linh Hải Cảnh đại năng lúc nãy nhìn thấy cảnh tượng đó, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bên trong hào quang ngũ sắc, trên trời, thân hình Diệp Trần trĩu xuống, tựa hồ như có một sức mạnh vô hình quấn lấy hắn, lại tựa hồ như có một áp lực cực nặng đè lên vai, chân nguyên và khí huyết ứ đọng, hô hấp cũng khó khăn hơn.

Đợi đến khi chỉ còn cách mặt đất chừng mười mét, Diệp Trần mới lấy lại cân bằng.

Quay đầu nhìn, thì ra là phương bị hào quang ngũ sắc vân hải bôn đằng, mưa phùn lất phất, trong vân hải, vẫn còn một vết nứt cho kịp khép lại, rõ ràng vết nứt này là do Diệp Trần để lại... thuận theo vết nứt, Diệp Trần xuyên qua hào quang ngũ sắc, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Cảnh tượng vặn vẹo mơ hồ, tựa hồ như bị khúc xạ.

Thu hồi thị tuyến, Diệp Trần bắt đầu quan sát xung quanh.

Phía trước là dãy núi nhấp nhô, có cao xanh bát ngát, có thấp bé kì lạ, trên đỉnh núi, thác nước sôi trào, muôn hồng nghìn tía, thỉnh thoảng lại có linh quang và bảo quang mỹ lệ lao ra, tựa hồ bên trong có bảo vật gì đó đang phóng xuất hào quang.

Bởi vì không thể phi hành trên cao không, Diệp Trần chỉ có thể nhìn thấy trong một phạm vi nhỏ, linh hồn lực ở đây cũng bị khúc xạ, phạm vi thăm dò không quá năm dặm.

Không chần chừ nhiều, Diệp Trần bay về phía khu vực có linh quang, vừa bay vừa ra sức thu liêm khí tức.

Sau nửa tuần trà, Diệp Trần tìm thấy nguồn gốc linh quang.

Trong một khe núi hẹp, mọc một gốc linh hoa lá màu trắng ngà, cánh hoa thanh sắc, gốc linh hoa này lớn bằng bàn tay, có thể nhìn rõ những đường gân máu chằng chịt trên thân, giống như kinh mạch con người, bởi vì có đủ linh khí nên gốc linh hao này mới không ngừng phóng xuất ra linh quang.

- Luyện cân hoa!

Diệp Trần nhận ra lai lịch của nó, hắn từng luyện hoá luyện cân hoa khi còn ở Mê Vụ Vực, luyện cân hoa là trung phẩm linh hoa, một gốc có thể bán năm ngàn miếng trung phẩm linh thạch, nếu có thể kết hợp cũng những nguyên liệu khác luyện chế luyện cân đơn, ba vạn miếng trung phẩm linh thạch cũng không phải là nhiều, có thể gọi là vô giá.

Phải biết kinh mạch con người thập phần quan trọng, hơn nữa tương đối yếu ớt, kinh mạch không thông, chiến lực không thể phát huy đến đỉnh phong, kinh mạch bị đứt, đối với võ giả mà nói là một tai nạn nghiêm trọng, rất khó phục hồi, một viên luyện cân đơn, không những có thể nối liền kinh mạch bị đứt trong một thời gian ngắn mà còn có thể cường hoá kinh mạch, khiến kinh mạch trở nên thập phần đáng sợ, không dễ tổn thương.

- Luyện cân hoa này mặc dù là trung phẩm linh hoa, nhưng hoả hậu chỉ sợ đã đạt đến cấp bậc vạn năm, luyện cân hoa vạn năm cho dù chưa bằng thượng phẩm linh hoa, nhưng chẳng thua kém là bao.

Diệp Trần động tâm thần, tay hơi chiêu, luyện cân hoa bật gốc bay lên,

rơi vào tay hắn, bị hắn thu vào linh giới trữ vật.

Trong linh giới trữ vật, có một số chậu hoa, chậu hoa có lớn có bé, đầy đủ đất và phân bón, còn có những bình ngọc nhỏ, trong bình ngọc là linh dịch giúp hoa cỏ sinh trưởng thịnh vượng, số linh dịch này là hắn mua được từ một số chỗ đặc thù, dược thuỷ dinh dưỡng mà Vương Hằng cho hắn, sớm đã dùng hết.

Trồng luyện cân hoa vào một chậu cây, thêm đất, Diệp Trần rút tinh thần lực, bay về nơi linh quang bạo phát.

- Nhiều linh thực quá!

- Hình như trên mỗi ngọn núi đều có linh quang trùng xuất, chuyện này khó lòng xảy ra ở ngoại giới.

Hai Linh Hải Cảnh đại năng vừa vào quay sang nhìn nhau, đầy vẻ kinh hỉ.

- Còn đợi gì nữa! Mau đi hái.

Kìm nén hưng phấn, hai người thôi động chân nguyên, bay vút lên trời.

A!

Từ một nơi khác truyền đến những tiếng kêu thảm thiết.

Bên một gốc linh thảo đỏ máu, có một người một thú, phát ra tiếng kêu là một Linh Hải Cảnh đại năng, một cánh tay của hắn bị thứ gì đó cắn đứt, dung dịch chảy ra không phải máu tươi mà là mủ đục, kinh khủng dị thường, theo thời gian, cánh tay người này dần dần phân huỷ, dịch mủ mỗi lúc một nhiều.

Trước mặt hắn, là một con độc xà huyết hồng dài hơn mười mét, nửa trên độc xà nhô cao, miệng phun nọc độc, con ngươi loé lên hào quang hung ác.

- Đáng ghét, bên cạnh long huyết thảo tại sao lại có huyết giao xà cấp chín.

Người kia mặt đầy vẻ tuyệt vọng, huyết giao xà là yêu thú thượng cổ, độc tính cường liệt, người trúng độc không có thuốc giải độc đặc chế chắc chắn sẽ chết, trừ phi bước qua Sinh Tử Cảnh, tu xuất bất tử chi thân, thì mới có thể coi nhẹ độc tố.

- Chết đi!

Biết mình sẽ chết, người kia thôi động chân nguyên, tung đòn phản kích cuối cùng.

Panh!

Thân thể huyết giao xà bất động, quẫy đuôi, đến hư ảnh cũng không có, Linh Hải Cảnh đại năng ngực lõm xuống, bay ra ngoài, không còn sự sống.

- Huyết giao xà!

Cách đó vài trăm mét, Diệp Trần đứng trên dốc núi, thảo mộc trên đó cực thịnh, che kín cả người hắn, chỉ để lọt đôi mắt.

Đại danh huyết giao xà Diệp Trần đã từng nghe thấy, trong thiên hạ độc vật, huyết giao xà xếp hạng mười, nghe nói dưới Sinh Tử Cảnh, không ai có thể kháng cự nổi độc dịch của huyết giao xà, ở giai đoạn trưởng thành, huyết giao xà có thực lực của yêu thú cấp chín, không hề thua kém thuỷ viên, nếu như luận đẳng cấp, cấp chín hình như không cao, nhưng đừng quên, đối phương là yêu thú thượng cổ, chiến lực cường hoành, thuỷ viên bình thường không thể bằng được huyết giao xà, cũng chỉ có thượng phẩm tư chất như tôn tiểu kim, mới sánh được với nó.

- Thực lực của mình cùng lắm tương đương huyết giao xà, muốn lấy được long huyết thảo, thì phải có sách lược.

Diệp Trần mặc dù bước vào Linh Hải Cảnh, thực lực có thể sánh với

đỉnh tiêm nhân cấp đại năng, nhưng so với tôn tiểu kim thì chỉ tương đương, cứ vậy suy đoán, thực lực huyết giao xà không hề thua kém mình, huống hồ đối phương sở hữu độc dịch thứ mười thiên hạ, tuyệt đối là đại sát thủ.

Một lúc lâu sau, Diệp Trần vẫn chưa nghĩ ra phương pháp giải quyết, đẳng cấp yêu thú đạt đến cấp chín, trí tuệ đã tương đương một người bình thườngm thủ đoạn cấp thấp khó lòng lừa được nó.

- Đành phải lợi dụng phân thân hoá ảnh khinh công cưỡng đoạt vậy.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần chạy ra từ bụi cỏ, thôi động chân nguyên đến cực hạn, lăng không lao ra!

Xèo xèo!

Huyết giao xà phát hiện Diệp Trần, vẩy dựng lên, thân thể bàng trướng một vòng, yêu khí tử lục tán phát từ trên cơ thể.

Phốc!

Một đường độc dịch bắn ra, nhanh như điện xẹt, thảo mộc trên đường không chịu nổi khí tức độc dịch, khô héo, tan rã.

- Phân!

Thân thể như ảnh, chân thân Diệp Trần bay ra từ trong hư ảnh, vòng sau lưng huyết giao xà, lại gần long huyết thảo.

Huyết giao xà phản ứng cực nhanh, lớp vẩy sau lưng giật một cái, rơi xuống, bắn ra lộp độp như mưa.

- Quả nhiên khó nhằn!

Diệp Trần không dám coi thường lực công kích của vẩy, chỉ có nửa trên người hắn là mặc thượng phẩm phòng ngự bảo khí kim lưu giáp, tứ chi và đầu không bố trí phòng ngự, chân nguyên hộ thể nếu bị phá, khó tránh trọng thương, hắn mới chỉ đem bất tử chi thân luyện đến đệ nhất trùng huyết nhục

hợp nhất, không phải bất tử bất thương chân chính.

- Hoá ảnh!

Thân thể biến mỏng, như một đường hư ảnh, Diệp Trần dán mình xuống đất, chạy về phía long huyết thảo, trên đầu là âm thanh phá không do lân phiến kích xạ mang đến.

Phân thân hoá ảnh của Diệp Trần quá xảo diệu, huyết giao xà mặc dù có muôn vàn thủ đoạn, nhưng cũng không ngăn được hắn, đành phải du động thân thể, liều mình đuổi theo.

Thấy long huyết thảo sắp nằm trong tay, trong không khí nổi lên một đường hào quang lấp lánh, thoắt ẩn thoắt hiện, cực kì quỷ dị, tâm sinh cảnh giác, Diệp Trần vặn thân thể, mạnh mẽ tách ra.

Xì!

Mặt đất lập tức xuất hiện một vết nứt nhỏ như sợi tóc, đầu vết nứt, là vị trí long huyết thảo, chỉ thấy ngân quang loé lên, phần đất bên dưới long huyết thảo sụp xuống, tốc độ cực nhanh, gần như vượt qua khăng năng quan sát của Diệp Trần.

- Long huyết thảo này, lão hủ sẵn sàng nhận.

Thanh âm truyền đến từ một nơi khá xa, sắc mặt Diệp Trần trở nên khó coi, đối phương trước khi đi, còn tạo ra một bức tường khí chặn đường, sau lưng là huyết giao xà cuồng nộ.

- Lão già đáng ghét, ngươi bất nhân quá đấy, cướp đi long huyết thảo của ta, còn đẩy ta vào chỗ chết.

Phạm vi thăm dò linh hồn lực của Diệp Trần lớn gấp năm lần Linh Hải Cảnh đại năng, cho nên tướng mạo người xuất thủ thế nào, hắn đều nhìn thấy hết, đối phương không hề hay biết, linh hồn lực của Diệp Trần cao hơn hắn một bậc.

Xèo xèo!

Sau lưng là huyết giao xà hung hãn, trước mặt là bức tường khí dày dặn, trái hay phải đều bị huyết giao xà chặn mất, Diệp Trần gần như không còn đường thoát.

- Không thể dây dưa với huyết giao xà, phòng ngự của thượng phẩm yêu thú là cường hãn nhất, không có một hai canh giờ, tuyệt đối không thể giết chết đối phương, nếu cả hai cùng bại thì dễ dàng cho lão già kia quá.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 524: Địch Thủ Ngang Cấp Đồng Giai.

Tâm tư điện chuyển, Diệp Trần thu hồi chân nguyên hộ thể, từng phiến kim quang xuất hiện quanh người, chiu một tiếng, kiếm quang lôi kéo thân thể, bắn qua bức tường khí, binh, bắn đất tung toé sau lưng, đuôi huyết giao xà huyết hồng như ngọc, cứng như kim cương, tạo thành một cái hố sâu trên mặt đất.

Xì!

Kiếm quang ngưng tụ kiếm ý sát lục vô thượng, khoảng khắc chạm vào bức tường khí, chỉ dừng lại một chút, rồi lập tức phá tan, thuận lợi đi qua.

Xuyên qua tường khí, Diệp Trần khoá chặt thân ảnh lão giả, cực tốc đuổi theo.

Sau lưng, huyết giao xà tốc độ mặc dù không chậm, nhưng không thể nào đuổi kịp phi hành thuật của kiếm quang, sau hai ba hơi thở, bị bỏ lại tít phía sau, con ngươi âm sâm tràn ngập phẫn nộ.

- Lão già, giao long huyết thảo ra đây, chuyện này coi như chưa từng phát sinh.

Chỉ mất một lúc, Diệp Trần đã đuổi kịp lão giả, cảnh vật hai bên đường vùn vụt lùi ra sau, giống như bong bóng huyễn ảnh.

Lão giả thân khoác áo tơi, đầu đội nón, đầu cũng không quay, hắc hắc cười nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi có thể phá vỡ tường khí trong chốc lát, thoát khỏi huyết giao xà truy sát, thực lực không tệ, nhưng vẫn chưa đủ sức làm đối thủ của ta, biết điều thì mau rời khỏi đây, đừng để lão hủ nổi giận.

- Ồ, xem ra hạ quyết tâm không trả

Diệp Trần ngữ khí bình thản, mang đến cho người ta cảm giác khó đoán.

- Bảo vật ai có duyên thì được, long huyết thảo nên thuộc về ta.

- Vậy thì đi chết đi!

Đuổi thêm ba trăm mét, tay trái Diệp Trần cách không hư điểm, một ngón tay chân nguyên thanh sắc khổng lồ phá không đánh ra, không gian dập dềnh như nước.

- Ý! Đây là không gian ý cảnh sao?

Lão giả quay đầu nhìn, con ngươi đột nhiên co rút lại, không kịp tránh, tay phải lật thân đánh qua.

Đang!

Kim sắc trong tay lão giả đại phóng, một tấm độn bài kim sắc xuất hiện, ngón tay chân nguyên đánh lên độn bài kim sắc, phát ra những tiếng rin rít chói tai, hoả tinh bắn tung toé giống như một đoá hoả diễm.

Lùi liền mấy bước, lão giả đứng trên một tảng đá lớn, nhìn Diệp Trần,

- Nếu ngươi muốn chết thật, lão hủ tác thành cho ngươi.

Bảo Hà Đảo bảo vật nhiều, lão giả không muốn dây dưa với Diệp Trần, tiền đề là đối phương không quấy rầy hắn.

- Ai sống ai chết, ngươi nói mà được à.

Dừng bước chân, Diệp Trần mắt loé sát cơ, thần tình ngưng trọng, phá hư chỉ của hắn đã có bốn thành hoả hậu, uy lực chỉ thua kém mỗi kim diệu chấn sát kiếm đã đột phá lên tám phần hoả hậu, đối phương không chết là trong dự đoán, nhưng chỉ lùi mấy bước thì hơi bất ngờ.

- Chiếc cần câu này của lão hủ giết người vô số, hôm nay lại thêm một sinh mạng nữa.

Lão giả áo tơi rung rung cần câu trong tay, mặt không biểu tình, nhìn Diệp Trần như nhìn một con cá, một con cá tự đến nạp mạng.

- Chỉ sợ kết quả sẽ khiến ngươi thất vọng.

Diệp Trần không chủ động xuất thủ, lão giả áo tơi thực lực rất mạnh, vũ khí cần câu càng thần quỷ khó đoán, trước khi làm rõ, cuồng vọng tấn công chỉ cho đối phương thêm cơ hội.

Vù!

Một trận cường phong thổi qua, không khí tràn ngập màu sắc đặc trưng của Bảo Hà Đảo.

Lão giả áo tơi xuất thủ, cần câu cá trong tay rung lên, ngân quang độn nhập vào hư không, vô thanh vô tức hướng về phía cổ Diệp Trần, dây câu thẳng tắp, dung hoà làm một với màu sắc trong không khí, mắt thường rất khó phân biệt dây câu ở đâu.

Diệp Trần không ngờ đối phương lại công kích nhanh như vậy, thân thể ngửa ra sau, búng tay trái, kiếm khí và ngân quang đan xen làm một.

Đinh một tiếng, ngân quang bị văng ra, là một lưỡi dao ngân sắc, phía đuôi hình như có thắt một sợi dây câu trong suốt, thỉnh thoảng mới ảnh lên hào quang lấp lánh.

Lão giả áo tơi cười lạnh, bàn tay khô gầy cầm dây câu chìm xuống dưới, chân nguyên thuận theo dây câu lưu động cực tốc, trong nháy mắt, lưỡi dao ngân sắc ánh lên hàn quang bức nhân, rung lên trong không trung, một lần nữa tấn công về phía Diệp Trần.

Đinh đinh đinh!

Lưỡi dao ngân sắc như giòi trong xương, không rời Diệp Trần một trượng, chân nguyên hộ thể dưới tác động của lưỡi dao ngân sắc, mỏng đi rất nhiều.

- Hoá ảnh!

Thân như hư ảnh, Diệp Trần cúi người xuống, dán lên mặt đất trượt ra ngoài.

- Địa chấn sa!

Một bàn tay khô gầy ấn lên mặt đất, hào quang hoàng thổ tràn ngập, ầm một tiếng, mặt đất cứng rắn rung động hàng trăm lần, vỡ thành cát mịn, Diệp Trần đành phải hồi phục từ trạng thái hoá ảnh, lăng không lùi ngược ra sau.

- Người này lợi hại quá.

Lần đầu tiên Diệp Trần gặp được cường giả đồng cấp đánh ngang phân với mình, kinh nghiệm chiến đấu của đối phương cực kì phong phú, mưu sâu kế hiểm, mỗi lần xuất thủ, đều là thời cơ tốt nhất, góc độ tốt nhất, không lộ sơ hở, từng bước tiếp cận.

- Thu!

Lão giả áo tơi lắc lắc đầu, thu cánh tay đang cầm cần câu, phía trước, lưỡi dao ngân sắc lấy Diệp Trần làm trung tâm, xoay một vòng, dây câu trong suốt quấn lấy Diệp Trần, chỉ cần nó thu nhỏ lại, phòng ngự của Diệp Trần dù mạnh gấp đôi, cũng bị cắt thành hai nửa.

- Phân ảnh!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Trần để lại một hư ảnh, chân thân vọt lên trời, dừng lại ở cao độ mười mét.

- Lão già, đến lượt ta xuất thủ.

Vừa đến không trung, Diệp Trần hai tay búng mạnh, không gian nổi

sóng, kiếm khí liên tâm như bạo vũ lê hoa tán xạ xuống lão giả áo tơi.

- Nguy hiểm!

Lão giả áo tơi hít một hơi thật sâu, tay chống xuống đất.

Ầm ầm ầm!

Một bức tường cát màu hoàng thổ được dừng lên, chặn đứng kiếm khí trước mặt.

Số lượng kiếm khí rất nhiều, bức tường cát chủ ngăn được trong giây lát, một giây sau, bị xuyên thủng lỗ chỗ, đánh lên chân nguyên hộ thể của lão giả áo tơi.

- Địa hành thuật!

Lão giả áo tơi trúng mấy đòn kiếm khí, sợ hãi, cả người chìm vào trong cát, biến mất vô ảnh vô tung.

Trên không trung, Diệp Trần cười lạnh một tiếng, mở rộng phạm vi công kích của liên tâm kiếm khí, giống như mưa rào mùa hạ, bắn nát khu vực nơi lão giả áo tơi vừa biến mất, cho đến khi bốc khói.

- Liệt thổ chưởng!

Một đường thân ảnh mang theo vết máu từ mặt cát dưới chân Diệp Trần lao ra, cách không đánh một chưởng, chưởng thế hùng hậu bá đạo, chạm đâu vỡ đó.

- Kim diệu chấn sát kiếm!

Diệp Trần sớm đã đề phòng lão giả áo tơi sẽ lao ra từ cát, ám sát hắn, thân thể trượt ra sau một bước, trường kiếm nắm trong tay, bổ thẳng xuống.

Ầm ầm!

Kiếm mang kim thanh sắc và chưởng kình hoàng thổ sắc chạm nhau, ẩn chưa lực rung, ẩn chứa lực nổ, sức mạnh bạo phát hình thành quang cầu kim thanh hoàng, nuốt chửng hai người, mở rộng cấp tốc.

Phốc!

Lão giả áo tơi thổ huyết, bị vùi sâu trong cát, Diệp Trần cong thân thể, bật lên cao không, chịu đựng áp lực vô song.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 525: Dược Viên, Ong Kim Châm

- Nhận một kiếm nữa của ta.

Diệp Trần hồi phục lại từ trạng thái căng cứng, thuận theo áp lực bay xuống, bổ một kiếm lăng không, kiếm mang chói mắt như bão mặt trời, kiếm khí chưa đến, bề mặt cát đã có thêm một cái hố sâu, vô số cát bị kiếm áp nghiền thành bột mịn.

- Tên tiểu tử này lợi hại quá.

Lão giả áo tơi liều mình chui xuống, chưa được vài trăm mét, tác dụng của cự lực lên cát đã tầng tầng truyền đến.

Linh hồn lực cảm ứng được lão giả áo tơi chưa chết, Diệp Trần một kiếm rồi lại một kiếm chém ra, thể hiện hết uy lực của kim diệu chấn sát kiếm.

- Đáng ghét!

Lúc này, dưới đất lão giả áo tơi cuối cùng cũng phải biến sắc, lấy ra một toà bảo tháp nhỏ từ trong linh giới trữ vật, tiểu tháp cao chưa đầy một thước, khí tức tản phát nặng như sơn, không, còn năng hơn sơn gấp mười lần, được chân nguyên quán nhập, quang mang tiểu tháp đại phóng, đột nhiên biến lớn, chống vỡ mặt cát, lộ ra đỉnh tháp rồi đến thân tháp.

- Đây là thứ gì?

Diệp Trần vội vàng kéo giãn khoảng cách, kinh nghi bất định.

Ầm ầm!

Sóng cát tuôn ra, cả toà tháp xuất hiện trong không khí, tầng một bảo tháp, lão giả áo tơi toàn thân đẫm máu, đang nhét đơn dược vào miệng.

- Có cực phẩm bảo khí khí tức, là bán cực phẩm bảo khí!

Diệp Trần nhận ra, bảo tháp là một món bảo khí, hơn nữa là một món bảo khí phòng ngự cực kì hiếm gặp, bảo tháp phòng ngự không hạn chế trong bảo giáp, có thể là hình trạng khác, bảo khí có thể biến to biến nhỏ, chỉ có cực phẩm bảo khí và chế phẩm cực phẩm bảo khí bán cực phẩm bảo khí.

Không biết lão già này tìm được món bán cực phẩm bảo khí này ở đâu, bán cực phẩm bảo khí mặc dù chỉ là chế phẩm của cực phẩm bảo khí, nhưng cũng có ba bốn phần uy năng chính phẩm, một số đỉnh tiêm bán cực phẩm bảo khí thậm chí còn có thẻ đạt đến bốn năm phần, nam sáu phần uy năng, đến Sinh Tử Cảnh vương giả cũng không thể bỏ qua.

- Tiểu huynh đệ, long huyết thảo ta trả cho ngươi, chúng ta làm hoà ngươi thấy thế nào?

Lão giả áo tơi vừa quán chú chân nguyên vào trong bảo tháp, vừa xuyên qua bảo tháp, đưa ra đề nghị với Diệp Trần.

Diệp Trần nhíu mày,

- Ngươi chịu trả long huyết thảo?

Bán cực phẩm bảo khí xuất hiện, Diệp Trần tưởng phải tiến hành một trận chiến trường kì nữa, nếu mình không thể phá bán cực phẩm bảo tháp, đối phương hoàn toàn có thể ngồi trong đó hồi phục một thời gian rồi mới ra.

- Không sai, lão hủ sẽ trả.

Lão giả áo tơi rất dứt khoát, lấy ra long huyết thảo huyết hồng sắc, các không bắn ra ngoài bảo tháp.

Để mặt long huyết thảo rơi trên mặt đất, Diệp Trần cẩn thận lại gần,

không phát hiện thấy điều gì khác lạ mới thu nó vào trong tay.

- Đúng là long huyết thảo, lão già này định làm gì?

Diệp Trần ánh mắt lập loè.

Trong bảo tháp, lão giả áo tơi trong lòng có chút lo lắng, nhưng nét mặt thì vẫn vô cùng trấn định, nói:

- Ngươi cũng nhìn ra, bảo tháo phòng ngự của ta vô cùng cường đại, ngươi không thể công tiến được nó, còn ta cũng không thể phát động công kích với ngươi, cho nên cách giải quyết tốt nhất là dừng chiến đấu.

- Không cần nói nhiều, ta cũng không có hứng.

Diệp Trần không hi vọng đối phương nói thật, nếu bảo tháp không xuất hiện, hắn vẫn phải mất thêm một chút thời gian nữa, giết chết đối phương, bay giờ tình hình đã đổi, hắn không thể không nghĩ đến hậu quả, ai biết đối phương còn có thủ đoạn gì, mất cả chì lẫn chài không phải cục diện mà hắn muốn thấy, cho nên lấy được huyết long thảo, đả thương đối phương đã là kết quả tố nhất cho hắn.

Soạt!

Thân hình loé lên, Diệp Trần hoá thành lưu quang biến mất.

Thở phào nhẹ nhõm, lão giả áo tơi nhìn theo bóng dáng Diệp Trần, ánh mắt âm trầm bất định.

- Phân nguyên tháp là loại chất lượng kém trong các chế phẩm của cực phẩm bảo khí hỗn nguyên tháp, dùng một lần là tổn hại một chút, lần này dùng xong, không biết còn duy trì được bao lâu.

Lão giả áo tơi trả lại long huyết thảo không phải vì lý do gì, mà vì tiếc phân nguyên tháp, phân nguyên tháp dù có tổn thương thì cũng là một món bảo vật bảo mệnh, chưa đến thời điểm sinh tử tồn vong, hắn tuyệt đối không

muốn sử dụng, cho nên không muốn tiếp tục lằng nhằng với Diệp Trần.

Thu phân nguyên tháp, lão giả áo tơi nhanh chóng rời đi, biến mất trên trời.

Cách đó mấy dặm, trong đầu Diệp Trần đang hiện lên hình ảnh lão giả áo tơi rời đi, chi tiết biểu tình cũng như nhãn thần biến hoá trên mặt đối phương, hắn đều nhìn thấy hết.

- Long huyết thảo, linh thảo ẩn hàm long chi huyết, long chi huyết giống như tinh thạch linh năng, có tác dụng nâng cao

linh khu, gốc long huyết thảo này có ba ngàn năm hoả hậu, ít nhất tương đương ba mươi viên linh năng tinh thạch bình thường, quan trọng nhất là, long chi huyết ẩn hàm long chi lực, cho dù chỉ là một tia, đối với cao thủ luyện thể mà nói, đều rất trân quý.

Diệp Trần hiểu rất rõ tác dụng của long huyết thảo, lấy ra làm linh năng tinh thạch, có chút gáo vàng múc nước giếng bùn, long chi lực trong long huyết thảo mới là tinh hoa, xem ra khi lão giả áo tơi lựa chọn từ bỏ long huyết thảo, trong lòng cũng tiếc lắm.

Nhưng, những thứ này chẳng liên quan gì đến Diệp Trần, chỉ cần lấy được long huyết thảo là được.

Ba!

Thân hình chợt loé, Diệp Trần hoá thành hư ảnh bắn đi.

Nửa ngày còn lại, trên mỗi đỉnh núi đi qua, Diệp Trần đều tìm thấy mấy gốc linh thực giá trị, số linh thực này, thuỷ hầu nông nhất cũng có hai ba ngàn năm, hoả hậu sâu nhất khoảng một vạn năm, đương nhiên, linh thực một vạn năm hoả hậu, về cơ bản không thể tiếp tục sinh trưởng, trên thực tế, rất nhiều linh thực giống vậy, chỉ sống được vài trăm năm, sống được vài ngàn năm là linh thực chủng loại tốt, cho nên chống chịu được dòng chảy thời gian.

Qua mười mấy ngọn núi, Diệp Trần tìm thấy một vùng đất bằng phẳng được bao vây bởi một dãy núi trùng điệp. Nơi này linh khí thập phần nồng hậu, mưa xuân lất phất, mưa xuân này không phải mưa xuân bình thường, mà là linh vũ do linh khí ngưng kết thành.

Xoè tay hứng lấy vài giọt linh vũ, Diệp Trần cảm nhận rõ ràng linh vũ hoá thành linh khí dung nhập vào trong cơ thể, luyện hoá ra chân nguyên tinh thuần.

- Linh khí đáng sợ quá, tu luyện ở đây, e rằng chẳng thua kém gì tu luyện thượng phẩm linh thạch, lâu dần, thân thể được linh khí tưới tắm, rất nhanh thăng cấp thành linh khu.

Diệp Trần than thầm một tiếng, có chút cảm khái.

Khu vực bằng phẳng chiếm địa rất lớn, gần bốn năm dặm, Diệp Trần đến khu vực trung tâm, ở đây, hắn mới biết, tại sao linh khí lại nồng đến mức có thể hoá thành linh vũ, thì ra ở đây có một mảnh dược viên, mảnh dược viên được quây bởi một hàng rào bằng dây leo, hàng rào rất cao, xấp xỉ năm mươi mét, Diệp Trần nghĩ mình có thể bay qua, đương nhiên, cũng không cần bay qua, vì trước mặt hắn là lối vào dựng bằng hai thân cây lớn, xuyên qua lối vào, hắn nhìn thấy bên trong dược viên có linh quang lấp lánh muôn hồng nghìn tía.

- Nhiều linh dược quá, ra ngoài đổi thành thượng phẩm linh thạch, cả đời cũng không dùng hết.

- Đổi thành thượng phẩm linh thạch làm gì, trao đổi đơn dược nâng cao thực lực với ngũ phẩm tông môn mới là vương đạo.

- Nói cũng đúng, mau lại đây, người mỗi lúc một nhiều rồi.

Diệp Trần không phải là người đầu tiên phát hiện dược viên, bên trong đang có không ít người bận rộn hái thuốc, vui vẻ trò chuyện.

- Ý, tinh linh quả, phạt mạch thảo đều không có ai hái?

Diệp Trần chú ý đến một số linh thực bên rìa, chủng loại linh thực rất nhiều, có mấy gốc thu hút Diệp Trần, là tinh linh quả giúp Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả thuận lợi đột phá lên Tinh Cực Cảnh, và phạt mạch thảo nâng cao tư chất võ giả dưới Linh Hải Cảnh...

...

Nghĩ cũng khó trách, đến đây đều là Linh Hải Cảnh đại năng, ai cần trung phẩm linh thực, mọi người đều tranh hái thượng phẩm linh thực có lợi cho mình.

- Đến đây!

Diệp Trần tay hơi chiêu, chân nguyên làm lỏng mặt đất, cách không nhổ mấy gốc trung phẩm linh thực, khiến hắn ngạc nhiên là đất trong dược viên đã được linh khí tươi tắm, cứng rắn vô cùng, mặt đất nứt ra, hình dạng giống như những viên thuỷ tinh, nổ lộp bộp, mấy gốc linh thực cũng đứt theo.

- Chẳng trách mọi người hái từng gốc một, cách không hút, chỉ lãng phí một lượng lớn.

Diệp Trần lắc đầu cười khổ, cũng phải khom lưng xuống hái.

- Trung phẩm thiết tuyến thảo!

- Trung phẩm giải độc thảo!

- Thượng phẩm hoá nguyên quả!

- Thượng phẩm tử tâm mộc!

- Thượng phẩm thiên tiên trà!

Linh dược trong dược viên thực sự quá nhiều, nếu hái từng gốc từng gốc, hái nửa tháng cũng không xong, nhưng Diệp Trần cũng không vội, Bảo Hà Đảo xuất thế, sẽ ở lại ba tháng, đúng ba tháng, rồi mới biến mất, đối với hắn mà nói, thời gian vừa đủ.

Ong ong!

Đúng lúc này, trung tâm dược viên có thanh âm chấn động truyền đến, nghe giống như tiếng ong bay, nhưng to hơn tiếng ong bay gấp trăm lần, bên trong còn lẫn tiếng kim loại rung động.

Những tiếng ong ong mỗi lúc một nhiều, cuối cùng phô thiên cái địa, liền thành một mảng, tất cả mọi người đều dừng hoạt động trên tay, ngây người nhìn về phía thanh âm truyền đến.

Kim sắc, kim sắc chói mắt.

Vô số kim sắc chói mắt lao về phía chúng nhân, tốc độ nha như điện xẹt.

A!

Mấy Linh Hải Cảnh đại năng gần đó hai mắt trợn tròn, giữ nguyên trạng thái ngửa mặt, người thủng lỗ chỗ, qua những vết thương này, mọi người có thể nhìn thấy mấy cái gai kim sắc to bằng ngón tay, chính những cái gai kim sắc này đâm xuyên qua chân nguyên hộ thể của họ.

- Là ong kim châm, mau chạy!

Có người rống lên thê thảm, liều mạng bay ra sau, những người còn lại cũng kinh tỉnh, nổi da gà, quay người bỏ chạy.

Diệp Trần nheo mắt, hắn đang nhìn thứ gọi là ong kim châm, ong kim châm to bằng bàn tay, toàn thân có như được đúc bằng hoàng kim, là cánh của chúng phát ra thanh âm chấn động, đôi cánh ấy rung với tần suất cực cao, với linh hồn lực của Diệp Trần, cũng chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt.

Số lượng ong kim châm cực nhiều, nhìn sơ qua cũng phải có trăm ngàn con, hoá thành một phiến kim quang, lao thẳng đến.

- Chạy!

Diệp Trần không có suy nghĩ khác, điều duy nhất hắn có thể làm là chạy, ra sức chạy, chạy chậm, rất có khả năng mất mạnh trong dược viên này, trở thành phân bón cho linh thực.

Rất nhanh, Diệp Trần đến bên hàng rào dây leo gần đó nhất, rút ra trường kiếm lục sắc, một kiếm chém xuống.

Rắc!

Hàng rào dây leo cứng đến khó tin, một kiếm của Diệp Trần chỉ chém được một cành to bằng ngón tay, vết cắt phẳng như gương, như phỉ thuý, nhìn độ dày của hàng rào, Diệp Trần không khỏi chán nản, mấy cành dây leo bị đứt nếu so với cả cả hàng rào, chẳng khác gì sợi tóc trên thân thể, căn bản không có ý nghĩa gì.

Những tiếng kêu thảm thiết mỗi lúc một nhiều, rất nhiều tiếng kêu đột nhiên tắt nửa chừng, sau đó là những tiếng kêu thảm thiết hơn, không một khắc nào dừng.

Đại danh của ong kim châm trong thời đại thượng cổ thậm chí còn gấp mười lần huyết giao xà, loại yêu thú này thực lực đơn thể có thể không phải quá mạnh, nhưng tập thể cùng hành động, chính là ác mộng của kẻ thù, ngòi của chúng ẩn hàm kịch độc, hơn nữa có hiệu quả phá canh, dễ dàng xuyên qua chân nguyên hộ thể, thân thể chúng, cứng như kim cương, người có thực lực cao hơn chúng, chưa chắc đã chém đứt được thân thể chúng, mà chúng ngừng vỗ cánh, chỉ cần chúng xẹt qua người, chắc chắn sẽ là một vết thương nghiêm trọng.

- Đáng chết!

Diệp Trần từ bỏ việc phá hàng rào, nghiêng người bay về phía lối ra, bây giờ hắn bắt đầu căm ghét độ rộng và linh khí đậm đặc trong dược viên, dược viên quá lớn, bay được đến lối ra cũng phải mất một khoảng thời gian, linh khí đậm quá sẽ sản sinh trở ngại cực lớn, trở ngại này tăng theo tốc độ, khiến Diệp Trần căn bản không thể đột phá âm tốc.

Khi Diệp Trần chỉ còn cách lối ra chưa đến một trăm mét, đàn ong kim châm bắt đầu để ý đến hắn.

Ong ong ong!

Kim sắc bùng nổ, ong kim châm phân thành ba nhóm, trong đó một nhóm phá không bắn ngòi, khiến người ta không kịp phản ứng.

- Cút!

Diệp Trần vung tay chém ra một kiếm, kiếm mang kim thanh sắc tung hoành.

Phốc!

Keng!

Khiến Diệp Trần phải hít ngược một hơi lãnh khí là, trừ một con tiếp tục chính diện bị trường kiếm cắt làm hai nửa, những con khác chỉ bị kiếm đánh văng, loạng choạng từ xa bay đến, trên người hình như có vết kiếm.

- Đám này, ương ngạnh quá!

Diệp Trần hiểu, muốn chém chết ong kim châm, chỉ có công kích cự lý gần, kiếm khí, kiếm mang, căn bản không thể giết được ong kim châm.

Chiu chiu chiu chiu chiu chiu chiu!

Một chiế ngòi kim sắc đâm tới, da đầu Diệp Trần tê rần, cánh tay hơi rung, thi triển tốc kiếm chi ngục, kiếm quang bắn ra.

Tốc kiếm chi ngục công kích lực không cao, nhưng không mất quá nhiều lực khí để đỡ ngòi kim sắc.

Vừa đánh vừa lui, Diệp Trần cuối cùng cũng ra được lối vào, nghĩ cũng không nghĩ, toàn lực xông ra.

Bên ngoài, ling khí thưa hơn rất nhiều, tốc độ Diệp Trần dần dần hồi phục, nhưng khiến hắn không biết làm thế nào là, tốc độ của ong kim châm cũng đang tăng, kéo gần khoảng cách, nghiến nghiến răng, Diệp Trần loại bỏ chân nguyên hộ thể, cực tốc thi triển kiếm quang phi hành thuật, hoá thành một phiến kiếm quang bỏ chạy.

Ong kim châm kiên nhẫn bền bỉ, đuổi theo Diệp Trần không biết mệt mỏi.

Một đường kiếm quang, một phiến kim quang, hai bên bắt đầu cuộc chiến truy đuổi.

Chạy qua mấy ngọn núi, không hay không biết, Diệp Trần đến bên một hồ nước rộng, linh cơ thoáng động, ong kim châm phải vẫy cánh mới gia tốc được, dưới nước, trở lực mang đến sẽ rất lớn, võ giả thôi động nhờ chân nguyên, trở lực nhận được đương nhiên không bằng ong kim châm.

Rầm!

Diệp Trần nhảy xuống nước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 526: Không Có Bảo Khí

Quả nhiên, đàn ong kim châm sau lưng dừng lại, mấy con không kịp dừng theo Diệp Trần nhảy xuống nước, rất nhanh phá nước bay lên.

Lượn thêm mấy vòng trên mặt nước, đàn ong kim châm từ bỏ ý định đuổi theo Diệp Trần, quay trở về dược viên.

- Cuối cùng cũng thoát.

Dưới nước, Diệp Trần thở phào nhẹ nhõm.

Ở dưới nước một lúc, Diệp Trần thấy không còn động tĩnh gì mới ngoi lên, chọn một phương hướng khác, dược viên là không thể đi.

Vòng ngoài Bảo Hà Đảo là linh thực, là quần sơn, đi thêm chút nữa, linh thực ít dần, chí ít cũng không sinh trưởng thành quần thể.

Sưu!

Diệp Trần đến trước một toà bảo điện xanh vàng rực rỡ.

Vào trong bảo điện, Diệp Trần ánh mắt hơi ngưng.

Trong đại sảnh bảo điện, có ba đường nhân ảnh, trong đó là lão giả áo tơi từng chiến với hắn, lúc này, lão giả cũng nhìn thấy hắn, biểu tình như cười như không.

- Tiểu huynh đệ, vẫn khoẻ chứ.

Diệp Trần cười nhạt,

- Trùng hợp quá...

- Trùng hợp thật!

Mỹ phụ áo đỏ bên cạnh lão giả áo tơi cười nói:

- Ngươi không phải là người khiến ngư ông mất mặt chứ!

Lúc nàng nghe lão giả áo tơi kể, nhất thời kinh ngạc, bởi vì theo lão giả áo tơi miêu tả, Diệp Trần chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, hơn hai mươi tuổi mà đã có thực lực đả thương ngư ông, bất luận thế nào, đều khiến người ta động dung.

Diệp Trần quay về phía đại môn bảo điện, sẵn sàng chạy ra bất cứ lúc nào.

Mỹ phụ áo đỏ giơ ngón tay cái,

- Lợi hại, có thể khiến ngư ông chịu thiệt, ngươi là người thứ ba, nhưng luận tuổi tác, ngươi là số một.

- Tiểu huynh đệ, long huyết thảo ngươi vẫn chưa dùng chứ?

Lão giả áo tơi vẫn chưa quên long huyết thảo, hắn dám khẳng định, Diệp Trần vẫn chưa dùng long huyết thảo, bảo vật trên Bảo Hà Đảo rất nhiều, đối phương không thể lãng phí thời gian cho việc luyện hoá long huyết thảo.

Diệp Trần nhướng mày,

- Rồi thì sao mà chưa thì sao?

- Thế này đi, chúng ta làm một giao dịch nhỏ, một gốc cửu khúc nghịch linh thảo cộng thêm một gốc giao long thảo đổi long huyết thảo của ngươi, cửu khúc nghịch linh thảo có thể tăng gia thọ mệnh cho cường giả dưới Sinh Tử Cảnh, tráng đại linh hồn, linh hồn cường đại, đối với võ giả mà nói có tác dụng thế nào, chắc ta không cần phải nói, về phần giao long thảo, công năng tương tự long huyết thảo, chỉ là hiệu quả kém hơn một chút, tuyệt đối không để ngươi thiệt.

- Cửu khúc nghịch linh thảo, giao long thảo!

Diệp Trần có chút giật mình với thu hoạch của lão giả áo tơi, cửu khúc nghịch linh thảo giá trị thế nào hắn đương nhiên biết, năm xưa lạc vào mê vụ cấm vực, hắn từng tìm được hai gốc cửu khúc nghịc linh, uống một gốc, để lại một gốc, đúng là rất tốt cho linh hồn.

- Không đổi!

Diệp Trần ngữ khí kiên định, nếu như hắn không có cửu khúc nghịch linh thảo, có thể sẽ cân nhắc, huồng hồ, giao long thảo kém hơn long huyết thảo không chỉ một chút, hai bên căn bản là hai tầng thứ khác nhau, long huyết thảo là đỉnh tiêm thượng phẩm linh thảo, giao long thảo là trung đẳng thượng phẩm linh thảo mà thôi.

Lão giả áo tơi giật giật da mặt, nói thật, dùng cửu khúc nghịch linh thảo để trao đổi, hắn đã rất đau lòng, nếu không phải thực lực Diệp Trần đủ mạnh, chưa chắc giữ được hắn, thì lão giả áo tơi tuyệt đối không đổi, giết người cướp của là được, nhưng hắn không ngờ, đối phương căn bản không động lòng, tựa hồ cửu khúc linh thảo trong mắt hắn chẳng khác gì một gốc cỏ dại bình thường.

- Không còn cơ hội thương lượng nào nữa sao?

Lão giả áo tơi từ bỏ ý định.

Diệp Trần biểu tình bất biến.

- Hừ, tiểu huynh đệ! Làm người thì nên rộng lượng.

Lúc nói câu này, lão giả áo tơi truyền âm cho mỹ phụ áo đỏ và nam tử trung niên,

- Hai vị, nếu có cơ hội, thì nhờ hai người giúp đỡ, một mình ta không làm được gì tên tiểu tử này, về phần thù lao, sẽ như hai người nói.

- Được!

Nam tử trung niên và mỹ phụ áo đỏ không cò kè mặc cả, họ có thể đến được Bảo Hà Đảo này, là nhờ được đối phương thông báo, hơn nữa bởi vì là nhóm đầu tiên đến đây, nên thu hoạch cũng cao hơn những người khác.

Diệp Trần thấy ba người giao lưu ánh mắt, trong lòng cười lạnh, chỉ cần hắn không phạm sai lầm, dưới tông sư, không ai có thể giữ được hắn, tranh thủ thời gian, Diệp Trần quan sát hoàn cảnh bên trong bảo điện, bảo điện rất lớn, dài rộng đều tính bằng dặm, xung quanh đại điện, sừng sững ba mươi sáu thạch trụ ngân kim sắc, giữa hai thạch trụ lại có một cánh cửa đá, bên trên thạch trụ từ trái qua phải viết các con số một, hai, ba,... bằng chữ cổ, phóng khoáng đại khí.

- Đây hình như là luyện khí điện luyện chế bảo khí?

Diệp Trần nắm bắt được trong hư không khí tức bảo khí thoắt ẩn thoắt hiện, khí tức này không phải do một món bảo khí tán phát mà là rất nhiều loại bảo khí hỗn tạp với nhau hình thành khí tức độc đáo.

Rất rõ ràng, ba người lão giả áo tơi cũng quan sát thấy sự khác biệt này, ánh mắt lập loè, chuyện Diệp Trần tạm thời gác sang một bên, bảo khí quan trọng hơn, nếu lấy được mấy món đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí, thu hoạch chẳng kém gì long huyết thảo, huống hồ, một toà luyện khí điện lớn, không thể chỉ có thượng phẩm bảo khí, có lẽ sẽ có bán cực phẩm bảo khí và cực phẩm bảo khí.

- Đi!

Lão giả áo tơi chỉ vào cánh cửa gần nhất, nam tử trung niên và mỹ phụ áo đỏ lựa chọn hai cánh cửa bên cạnh, bỏ lại Diệp Trần ngơ ngác nơi cửa đại điện.

- Vào bảo sơn sao có thể tay không trở về, vừa hay mình còn thiếu một thanh thượng phẩm bảo kiếm.

Diệp Trần một vỏ ba kiếm hợp lại mặc dù cũng là thượng phẩm bảo kiếm, nhưng dùng không được thuận thủ lắm, thiên lôi thiết và nghịch thế thiên lôi thiết đang dần hoàn thiện, hai thanh thượng phẩm bảo kiếm là không thể thiếu.

Sưu!

Diệp Trần chọn cánh cửa số bảy.

Trên bức tường cạnh cửa có khai quan, mở khai quan, cánh cửa nặng nề ầm ầm nâng lên, là miệng cống.

Miệng cống mở được một nửa, một luồng bảo khí nồng đậm tràn ra.

- Ý! Không có bảo khí?

Sau cánh cửa là một luyện khí thất rộng lớn, linh hồn lực quét qua, một món bảo khí cũng không có, nhưng tường của luyện khí thất thì có bảo thực chất tán xuất, Diệp Trần từng nghe nói, nếu bảo khí đủ đậm, có tác dụng rất lớn cho việc bảo dưỡng bảo khó, ví dụ một món trung phẩm bảo khí có thể gìn giữ hàng trăm năm, dưới tác dụng của bảo khí, nói không chừng có thể tồn tại một ngàn năm thậm chí lâu hơn.

- Thu!

Bàn tay phát ra lực hút, Diệp Trần quét hết bảo khí trong luyện khí thất, giữ hết trong một chiếc hạ phẩm linh giới trữ vật, sau này có bảo khí gì, toàn bộ vứt hết vào đó.

- Cái gì? Cũng không có!

Sang luyện khí thất bên cạnh, Diệp Trần cũng không phát hiện ra món bảo khí nào, chỉ có an khí mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 527: Sinh Tử Một Đường. (Thượng)

- Không lẽ trước đây đã có người lấy mất.

Không loại trừ khả này, Bảo Hà Đảo tồn tại quá lâu, nói không chừng đã bị người khác lấy đi toàn bộ bảo khí, về phần linh thảo linh dược, có thể mọc lại, cho nên không sợ thiếu.

Thu lại bảo khí, Diệp Trần đi sang luyện khí thất khác.

- Một món bảo khí cũng không có?

Ba người lão giả áo tơi cũng gặp vấn đề tương tự, thần sắc có chút thất vọng, cách làm của họ cũng giống như Diệp Trần, thu hết bảo khí trong luyện khí thất vào trong linh giới trữ vật, dù sao bảo khí trong này cũng không hết, hút xong, trong tường lại tán xuất tiếp.

Không hay không biết, bốn người từ hai bên luyện khí thất hội tụ lại trước cánh cửa kim loại trước đại điện.

Cánh cửa này lớn nhất, địa vị khẳng định không thường, hơn nữa bức tường bên cạnh cánh cửa cũng không có khai quan, nhìn độ bóng của cánh cửa không khó tưởng tượng, muốn dùng cường lực phá cửa rất khó, dàu sao nơi dùng để luyện chế bảo khí không phải là miếng bã đậu.

Bốn người đứng cách nhau vài chục mét, thỉnh thoảng lại liếc sang cánh cửa kim loại.

Chiu!

Bên ngoài bảo điện, đột nhiên truyền đến tiếng xé gió.

Một đường thân ảnh hồng sắc bay nhanh về phía bảo điện, tốc độ nhanh như điện quang hoả thạch, nhanh hơn bất cứ ai, khí tức cực kì cường đại.

- Không ổn!

Bốn người biến sắc, nhất tề nhìn về phía đại môn bảo điện.

- Ha ha, đây có lẽ là luyện khí thất! Thiết Chưởng Tông ta vận khí không tệ!

Người chưa đến, thanh âm đã đến, ầm ầm như sấm sét trên người.

- Thiết Chưởng Tông, không lẽ là Linh Hải Cảnh tông sư?

Mỹ phụ áo đỏ thần kinh căng thẳng, lòng bàn tay dinh dính.

Soạt một tiếng!

Thân ảnh hồng sắc vào trong đại điện.

Người này chừng năm mươi tuổi, thân cao tám thước, khoác một bộ hồng bào, ngực thêu một cặp kì lân, thân hình tráng kiện giống như một ngọn núi lớn, chỉ đứng ở đó mà khí thế đã ập đến, khiến bốn người không thể thở, quan trọng hơn, cả bốn người đều không nhìn ra tu vi thực sự của hắn.

- Chúng ta đi!

Lão giả áo tơi quyết định thật nhanh, định bỏ đi, bảo vật bên trong cánh cửa kim loại tốt cỡ nào cũng cần có mạng để lấy, đối đầu với một Linh Hải Cảnh tông sư không phải chuyện tốt.

Nam tử trung niên và mỹ phụ áo đỏ gật gật đầu, đi theo lão giả áo tơi.

Diệp Trần âm thầm cười khổ, đi được mới lạ, không lẽ họ không nhìn thấy một tia đùa giỡn trong mắt đối phương sao?

- Đi đâu?

Quả nhiên, đại hán áo đỏ căn bản không định cho bốn người sống sót rời khỏi đại điện, dựng bàn tay, lăng không bổ về phía ba người lão giả áo tơi.

Ầm!

Chưởng kình hoả diễm cuồng bạo hung mãnh vô cùng, Diệp Trần chưa từng thấy chưởng kình nào đáng sợ như vậy, chưởng kình này ẩn hàm hoả chi áo nghĩa thập phần đáng sợ.

Ba người lão giả áo tơi thực lực rất mạnh, dưới tông cấp, chẳng có mấy người giết được họ, nhưng gặp phải nhân vật tông sư cấp chân chính, cao thấp rõ ràng, chân nguyên hộ thể băng toái, ba người nhất tề bay ngược ra sau, miệng rỉ máu.

- Các hạ tại sao lại chặn đường ba người chúng ta.

Lão giả áo tơi sắc mặt khó coi, trầm giọng nói.

Đại hán áo đỏ cười nói:

- Những cánh cửa đá trong này đều đã bị mở, bảo khí chắc chắn rơi vào tay các ngươi, giao bảo khí ra đây, ta sẽ cân nhắc tha cho.

Mỹ phụ áo đỏ vội vàng nói:

- Chúng ta căn bản không lấy được bảo khí, bên trong trống rỗng, có lẽ bị người đi trước lấy đi rồi.

- Hừ! Các ngươi nghĩ ta sẽ tin sao.

Đại hán áo đỏ cười lạnh.

Nam tử trung niên mặc trang phục văn sĩ giơ tay nói:

- Ta dám thề với trời, tuyệt đối không lấy được bất cứ món bảo vật nào,

thế này ngươi tin rồi chứ!

- Ta cũng thề với trời.

Mỹ phụ áo đỏ và lão giả áo tơi đều không muốn chết, Linh Hải Cảnh đại năng thọ mệnh ba trăm năm, họ còn rất nhiều thời gian phung phí, bây giờ mà chết, không đáng.

- Ồ, sao ngươi không thề?

Đại hán áo đỏ nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần nói:

- Thề thốt có tác dụng sao?

- Ha ha ha ha!

Đại hán áo đỏ bật cười, nửa ngày sau mới nói:

- Ba người các ngươi ngu ngốc, không cả bằng một thanh niên, nếu như thề thốt có tác dụng, thì thế giới này đã không có nhiều người chết như vậy, bây giờ cho các ngươi một lựa chọn, giao tất cả bảo khí ra đây, hoặc là ta đích thân kiểm tra, ai không giao, chết.

Bây giờ sắc mặt bốn người đều rất khó coi.

Họ không lấy được bảo khí, nhưng trong linh giới trữ vật không thiếu bảo vật, có thể khẳng định là, chỉ cần giao ra linh giới trữ vật, những thứ đó sẽ không còn là của họ, hơn nữa, họ không tin đối phương sẽ tha cho mình, giao ra linh giới trữ vật, phần lớn vẫn phải chết.

- Chúng ta đúng là không có bảo vậy, bảo chúng ta giao linh giới trữ vật, liệu có quá đáng quá không.

Nam tử trung niên mặc y phục văn sĩ thầm động chân nguyên, đồng thời truyền âm cho Diệp Trần.

- Tiểu huynh đệ, bây giờ chúng ta đều gặp đại nạn, muốn sống, chỉ có một lựa chọn liên thủ.

- Liên thủ không phải kế lâu dài, tông sư cấp lợi hại, ngươi không phải không biết.

Diệp Trần rõ, hắn có thể đánh ngang phân với bất cứ ai dưới tông sư cấp, đánh không lại hoàn toàn có thể bỏ chạy, nhưng đấu với nhân vật tông sư cấp thì một phần khả năng cũng không có, phải biết đối phương đang chặn ngoài cửa, chạy đâu cho thoát.

- Quá đáng, trong mắt cường giả, không có quá đáng!

Ầm ầm ầm ầm!

Đại hán áo đỏ đánh liền bốn chưởng lần lượt tấn công bốn người.

Chưởng pháp này chỉ là đê giai áo nghĩa chưởng pháp bình thường, rơi vào tay đại hán ảo đỏ, lợi hại hơn người thường thi triển đê giai áo nghĩa võ học rất nhiều, không có nó, thành tựu trên phương diện hoả chi áo nghĩa cuả đối phương cũng quá cao, thậm chí vượt qua ý nghĩa thường quy của đê giai áo nghĩa võ học. Luận hoả hậu, chí ít đạt đến mười hai thành, cho nên có thể một lúc đánh liền bốn chưởng, chưởng nào cũng chí mạng.

Đối diện chưởng kình hoả diễm, bao gồm cả Diệp Trần đều cảm thấy như bị lửa đốt, chân nguyên bỏng rát.

- Nhân vật tông sư cấp, quá mạnh!

Diệp Trần hít ngược một hơi lãnh khí, kim diệu chấn sát khí giơ lên, trùng kích hoả diễm chưởng kình.

Nhất thời, khí kình bên trong đại điện tung hoành, nhân ảnh bốn người không hẹn mà gặp cùng đập lên tường, phun ra một lượng máu tươi lớn.

- Không lẽ phải chết ở đây.

Mỹ phụ áo đỏ mặt đầy vẻ không cam tâm.

Lão giả áo tơi cao tuổi nhất nên bình tĩnh hơn mỹ phụ áo đỏ, trầm giọng nói:

- Chạy, chia nhau ra chạy, sống được ai thì sống, chụm vào một chỗ, chỉ có chết hết, Linh Hải Cảnh tông sư, mấy người chúng ta không thể chống lại.

- Không sai.

Nam tử trung niên gật gật đầu, hắn vốn tưởng bốn người liên thủ sẽ có một chút hi vọng, bây giờ mới biết, một chút hi vọng cũng không có, không thể trách hắn phán đoán sai lầm, chỉ có thể nói, chưa từng giao thủ với Linh Hải Cảnh tông sư, không thể biết Linh Hải Cảnh tông sư đáng sợ thế nào.

- Chạy!

Diệp Trần thở dài một tiếng, nghĩ lại mà sợ, năm xưa hắn từng chống lại Âm Ma Tông trong thế giới dưới lòng đất, đối phương chịu sự hạn chế của quy tắc, không thể bạo phát thực lực chân chính, sau này đến thánh địa, quy tắc biến mất, nhưng hắn được bất tử tế đàn bảo hộ, cũng không cảm thấy Linh Hải Cảnh tông sư quá mạnh, chỉ là có khái niệm đại khái.

Bây giờ so sánh với đại hán áo đỏ, Diệp Trần đã biết Âm Ma Tông mạnh cỡ nào, chí ít tương đương đại hán áo đỏ, thậm chí còn hơn một bậc.

Tựa hồ nhìn ra ý định của bốn người, đại hắn áo đỏ mặt ánh lên thần tình chế giễu, cười nói:

- Chạy, các ngươi định chạy đi đâu, cũi hoả diễm!

Nói đoạn, đại hán áo đỏ hai tay kết ấn, hoả nguyên khí vô hạn từ bốn phương tám hướng hội tụ, ngoài cửa hoả nguyên khí nhiều nhất, cuộn trào mãnh liệt, liền sau đó, một chiếc cũi hoả diễm cự đại tràn ngập bịt kín đại điện, mặc dù bốn người không bị nhốt bên trong, nhưng cũng bị nó chặn hết lối ra.

- Đáng ghét!

Nam tử trung niên mắt đỏ ngầu, một kiếm chém lên cũi hoả diễm.

Panh!

Mấy chiếc cột trên cũi hoả diễm xuất hiện một vết kiếm mờ, rất nhanh. rất kiếm liền lại, một chút tổn thương cũng không có.

Đại hán áo đỏ lắc lắc đầu,

- Các ngươi không chạy được đâu, cũi hoả diễm này ẩn hàm hoả chi áo nghĩa, trừ phi các ngươi có thể tiếp cận ta trên phương diện áo nghĩa, nếu không không thể phá được nó, cho các ngươi cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn giao linh giới trữ vật ra đây, đợi giao ra linh giới trữ vật, ta sẽ cân nhắc tha cho các ngươi, bằng không, các ngươi chỉ có một con đường chết, không ai cứu nổi.

- Làm thế nào bây giờ?

Bốn người nhìn nhau, ánh mắt hàm chứa ý tứ thăm dò.

- Hay là giao cho hắn, chí ít còn có cơ hội sống sót?

Nam tử trung niên kì thực không sợ chết, nhưng nghĩ đến vợ ở nhà, cùng đứa con mới chào đời, hắn không thể chết, chết rồi, vợ và con hắn biết tính sao?

- Giao đi!

Lão giả áo tơi lắc lắc đầu, mặt đầy vẻ khổ sở.

- Giao ra linh giới trữ vật, ngươi có tha cho chúng ta không?

Nam tử trung niên vẫn không yên tâm, nhẫn thần có chút cầu khẩn.

Đại hán áo đỏ không gật cũng không lắc, cao ngạo nói:

- Ta không hứa, chỉ có thể nói, xem tâm trạng, được rồi, đừng thử thách lòng kiên nhẫn của ta nữa, ta thiếu kiên nhân lắm.

- Đồ khốn!

Nam tử trung niên mắng thầm một câu, rút linh giới trữ vật trên bàn tay trái, do dự một lúc, ném qua khe hở của cũi hoả diễm.

- Cho ngươi!

Lão giả áo tơi cũng ném linh giới trữ vật của mình.

- Các ngươi đi sang bên này, nhanh lên.

Đại hán áo đỏ mở ra một cánh cửa trên cũi hoả diễm, để cho hai người đi vào, sau đó lại mở một cánh cửa khác ở phía đối diện, cánh cửa này dẫn ra cửa đại diện, ra đến cửa đại điện, họ có thể rời đi, sống sót thành công.

- Sao ngươi không giao?

Diệp Trần nghi hoặc nhìn mỹ phụ áo đỏ, nét mặt đối phương thập phần do dự, tựa hồ như có gì không nỡ.

Mỹ phụ áo đỏ nghiêng đầu,

- Ngươi thì sao?

Diệp Trần nói:

- Ta chỉ có thể nói, giao hay không giao, đều có kết cục như nhau, nhưng ta không dám khẳng định, cho nên mới không ngăn họ.

Linh hồn lực của hắn thập phần cường đại, mơ hồ cảm thấy đại hán áo đỏ đang chơi họ, đương nhiên, thuần tuý là trực giác, không có căn cứ, cho nên không nói ra, đối phương rốt cục có đang chơi họ hay không, phải xem số phận của hai người đã giao ra linh giới trữ vật.

Nam tử trung niên và lão giả áo tơi từng bước đi qua cánh cửa thứ nhất, trước khi vào, hai người có do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn quyết định bước qua.

Xoảng đang!

Hai cánh cửa đột nhiên đóng lại, đến thời gian phản ứng cũng không có.

- Ngươi có ý gì?

Nam tử trung niên giật mình, nghĩ đến kết quả tệ nhất.

Đại hán áo đỏ nhìn hai người đang bị nhốt trong cũi, cười lớn,

- Ha ha, vui quá, thao túng tính mạng người khác trong tay, cảm giác này đúng là kì diệu, các ngươi có hiểu không? Đúng rồi, các ngươi vẫn chưa hiểu bởi vì các ngươi chỉ là những con bọ đáng thương.

- Đáng ghét, thả chúng ta ra.

Nam tử trung niên và lão giả áo tơi liều mạng công kích cũi hoả diễm, ý đồ tạo ra một lỗ hổng.

- Được rồi, kết thúc, các ngươi vất vả rồi, bây giờ có thể quay về một nơi yên tĩnh, nơi không có giết chóc.

Đại hán áo đỏ hợp hai tay.

Hai bàn tay vừa khép, cũi hoả diễm xuất hiện thêm những chiếc gai hoả diễm đáng sợ, gai hoả diễm đâm ra, bắn xuyên qua nam tử trung niên, hoả diễm rừng rực nuốt chửng hắn, chỉ một lúc sau cả người đã biến thành tro, xương cốt không còn.

Khiến đại hán áo đỏ ngạc nhiên là, lão giả áo tơi không chết, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đối phương lấy ra phân nguyên tháp, phân nguyên tháp khuếch đại cực nhanh, bản thân thì chui vào tầng đầu tiên phân nguyên tháp, vốn dĩ hắn cũng định cứu nam tử trung niên, nhưng gai hoả diễm bắn ra nhá

nhanh, bản thân cũng bị bắn đứt một cánh tay, đâu còn thời gian để cứu.

- Ý, bán cực phẩm bảo khí, không đúng, là bán cực phẩm bảo khí kém chất lượng, ha ha, hàng kém chất lượng, mà muốn địch lại công kích của ta? Nằm mơ!

Đại hán áo đỏ nhìn thấy trên phân nguyên tháp có những vết nứt nhỏ, cười lớn một tiếng, càng nhiều gai hoả diễm bắn ra, vùi lấp phân nguyên tháp.

Sau vài cái chớp mắt, phân nguyên tháp nổ tung, lão giả áo tơi trong phân nguyên tháp tiếp bước nam tử trung niên, thi cốt không còn.

- Đáng ghét quá!

Mỹ phụ áo đỏ thân thể run rẩy, nam tử trung niên và lão giả áo tơi từng hợp tác với nàng bao nhiêu năm nay, mặc dù trong khoảng thời gian đó, ba người cũng có hục hặc với nhau, nhưng chưa bao giờ muốn hại đối phương, bây giờ nhìn thấy lão giả áo tơi và nam tử trung niên chết, mỹ phụ áo đỏ trong lòng thập phần đau đớn, khoé mắt ngấn nước.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai tay Diệp Trần siết chặt.

Thu hồi hai chiếc linh giới trữ vật dưới chân, đại hán áo đỏ thích thú quan sát Diệp Trần và mỹ phụ áo đỏ,

- Không thể không nói, hai người các ngươi rất cừ, không hề nhúc nhích, may là các ngươi đoán đúng, ta không có ý định thả cho các ngươi đi, nhưng chết sớm hay chết muộn thì cũng như nhau, các ngươi vẫn phải chết.

Gần như đã hết hứng thú, đại hán ảo đỏ không có tâm tư đùa giỡn với hai người, nhấc tay trái, cũi hoả diễm thay đổi hình thái, những chiếc gai hoả diễm đâm ra, gai hoả diễm hiện lên dưới dạng xoắn ốc, hoả tinh văng khắp nơi, bên trên ẩn hàm hoả chi áo nghĩa cực kì đáng sợ, chỉ cần bị bắn trúng, hộ thể chân nguyên của hai người căn bản không thể chịu đựng nổi.

Chiu chiu chiu chiu chiu chiu!

Hàng chục chiếc gai hoả diễm bắn về phía hai người, tốc độ nhanh như điện xẹt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 528: Bán Cực Phẩm Bảo Kiếm.

Thời khắc then chốt, mỹ phụ áo đỏ lấy ra một tấm khiên bài, chặn trước đầu và ngực, nhưng bụng và đùi nàng vẫn trúng bị hai chiếc gai đâm trúng, không ngừng thiêu đốt nàng.

Diệp Trần không có thượng phẩm phòng ngự khiên bài, chỉ có thi triển kiếm khí phong bạo, tập trung ở nửa trên người, khiến gai hoả diễm không thể bắn trúng đầu và hai tay hắn, về phần cơ thểm có kim lưu giáp, có thể chịu được gai hoả diễm.

Trong nháy mắt, hai chân Diệp Trần trúng một chiếc, trên người căn bản không bị làm sao.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, cánh cửa kim loại sau lưng hai người đột nhiên mở ra, thanh âm trầm đục, bụi phủ đã lâu, bây giờ lọt vài tai hai người, tuyệt đối là thanh âm cứu mạng.

- Mau vào trong!

Diệp Trần kéo mỹ phụ áo đỏ đang trọng thương đi vào bên trong cánh cửa kim loại.

- Các ngươi dám chạy!

Đại hán áo đỏ ánh mắt hơi ngưng, rất nhanh tìm ra nguyên nhân khiến cánh cửa kim loại mở, thì ra là gai hoả diễm đã bắn trúng một ám cách trên tường, ám cách chính là cơ quan, là hắn giúp hai người bọn họ mở cửa, bảo hắn không bực mình sao được.

- Quá đáng ghét, sát!

Cũi hoả diễm còn lại lần lượt hoá thành gai hoả diễm, bắn về phía cánh cửa kim loại mà Diệp Trần và mỹ phụ áo đỏ vừa đi vào như cường phong bạo vũ.

- Khai quan ở đâu!

Diệp Trần lo lắng, vào bên trong, lập tức bỏ lại mỹ phụ áo đỏ, tìm kiếm khai quan, đóng cánh cửa kim loại.

- Có rồi!

Phốc!

Khai quan thì tìm thấy, nhưng lại bị một chiếc gai hoả diễm bắn trúng ngực, cho dù có kim lưu giáp bảo vệ, thì vẫn khiến hắn thổ huyết, thân thể bay ngược ra sau.

- Trúng ta cho!

Người còn ở giữa không trung nhưng Diệp Trần đã kịp búng ra một đường kiếm khí, bắn lên khai quan.

Ầm ầm!

Cánh cửa kim loại nâng được một nửa lại nặng nề hạ xuống, bỏ lại hoả diễm bên ngoài.

- Được cứu rồi!

Thả mình xuống đất, Diệp Trần chẳng còn một chút sức lực nào, nhếch miệng cười khổ.

Bên ngoài cánh cửa kim loại, đại hán áo đỏ hai mắt toé lửa, hắn không tin nổi, hai thứ đồ chơi đó có thể sống sót.

- Toái cho ta!

Đại hán áo đỏ một chưởng đánh lên cánh cửa kim loại, hoả diễm chưởng kình tuỳ ý phun tiết.

Không biết cánh cửa kim loại được làm bằng chất liệu gì, bất luận đại hán áo đỏ công kích thế nào, cũng không thể đánh vỡ được nó, mà ngược lại hai cánh tay tê rần, khí huyết sôi trào.

Thanh âm bên ngoài, Diệp Trần chỉ nghe được một chút, hiệu quả cách không rất tốt, hắn hít một hơi thật sâu, nói với mỹ phụ áo đỏ:

- Chết chưa?

- Vân ổn!

Những chỗ trúng chiêu đều bị cháy xém, mỹ phụ áo đỏ thanh âm rất yếu, đương nhiên, đối với Linh Hải Cảnh đại năng mà nói, chút thương thế này chưa phải chí mạng.

- Chưa chết là được.

Vừa nói Diệp Trần vừa bổ sung một viên thượng phẩm đơn dược "Huyết nhục dũ hợp", mặc dù khiến hắn có năng lực tu bổ thân thể, nhưng cái giá phải trả chính là nguyên khí đại tổn, nguyên khí này không phải nguyên khí thiên địa, mà là nguyên khí tồn tại bên trong thân thể, là một trong những nguồn năng lượng nguyên thuỷ nhất, liên quan đến sinh cơ. Nguyên khí tổn thương quá nhiều, sau này tu luyện cực bất lợi, hơn nữa còn bị giảm thọ mệnh, may mà nguyên khí vẫn có thể bù đắp được, chỉ là tốc độ chậm mà thôi.

Mỹ phụ áo đỏ không có bất tử chi thân, muốn tu bổ thân thể, chỉ dựa vào đơn dược bình thường hiệu quả rất chậm, mười ngày nửa tháng cũng không thể hồi phục, nhưng nàng vẫn là đỉnh tiêm chân nguyên cấp đại năng, bảo vật sưu tầm rất nhiều, chỉ thấy nàng vung tay trái, một nhánh cây màu trắng sữa xuất hiện, nhánh cây này như được tạo bởi bạch ngọc, trơn tuột sáng

bóng, không có bất cứ khuyết điểm nào, ba tấc bên ngoài gốc cây, một quầng sáng mỏng lung lay bất định, vừa như ánh nến lại vừa như thuỷ khí, nhu hoà và dồi dào sinh cơ.

Mỹ phụ áo đỏ áp nhánh cây vào phần bị cháy, ngay lập tức, miếng vẩy trên đó rơi xuống, lộ ra phần máu thịt mơ hồ, phần thịt non bên trong vết thương nhúc nhích, nộ lực chỉnh hợp, vết thương mỗi lúc một nhỏ, hào quang phát ra từ nhánh cây bạch ngọc dần dần biến mất.

- Ý, nhánh cây bất tử!

Diệp Trần nhìn thấy cảnh tượng này, mắt ánh lên thần sắc kinh ngạc.

- Cây bất tử là linh thụ cực hiếm, một nhánh của nó cũng là hàng bán cực phẩm, sao ta có thể kiếm được, đây là nhánh của cây trường sinh.

Mỹ phụ áo đỏ giải thích.

Thì ra là cây trường sinh, Diệp Trần gật gật đầu.

Cây bất tử và cây trường sinh là quan hệ phụ tử, câu bất tử là thiên địa tự nhiên sinh thành, không khô không chết, hơn nữa còn có thể tự do hành động, bất trường sinh mọc lên từ hạt giống của cây bất tử, chỉ là bán cực phẩm linh thụ, đương nhiên, có thể có được một gốc cây trường sinh đã là rất lợi hại, người thường chỉ còn thường niên sống cạnh cây trường sinh, có thể kéo dài thọ mệnh, sống hai trăm tuổi không vấn đề gì, nếu đổi thành võ giả không những vận độc bất xâm, mà còn có thể khiến tâm ma bất sinh, tiến cảnh cực nhanh, đáng tiếc trong tay mỹ phụ áo đỏ chỉ là nhánh cây trường sinh, mất đi rất nhiều tác dụng.

Thu hồi thị tuyến, Diệp Trần nhắm mắt khoanh chân, nỗ lực luyện hoá đơn dược, bù đắp nguyên khí đã mất.

Bên ngoài cánh cửa kim loại, đại hán áo đỏ sắc mặt âm dương bất định.

- Cánh cửa kim loại này và bốn bức tường xung quanh đều ẩn hàm sức

mạnh cấm chế, căn bản không thể phá được, ám cách duy nhất cũng bị đánh vỡ, bây giờ chỉ có từ bên mở được từ bên trong, đáng ghét.

Đại hán áo đỏ thập phần hối haanh, nếu như hắn lập tức thi triển sát thủ, Diệp Trần và mỹ phụ áo đỏ tuyệt đối không chạy thoát, đợi giết xong họ, mất chút thời gian, chắc chắn có thể mở được cánh cửa kim loại, lấy bảo khí bên trong, bây giờ không những không giết được người mà còn tự nhốt mình bên ngoài.

- Hừ, Bảo Hà Đảo mỗi lần xuất thế, chỉ tồn tại đúng ba tháng, sau ba tháng, nó sẽ ẩn nhập vào sâu trong hư không Tinh Vực Hồ, rất khó tìm thấy, mình cứ ở đây đợi, đợi đến ngày Bảo Hà Đảo chuẩn bị biến mất, xem chúng có chịu ra hay không!

Bực bội thổ ra một ngụm yếm khí, đại hán áo đỏ phẩy tay áo, ngồi giữa trung tâm đại điện, lẳng lặng tu luyện.

- Trong này có một toà bảo điện, bên trong nhất định có bảo vật, mau vào trong xem.

- Bảo Hà Đảo bảo vật vô số, không ngờ chúng ta may mắn vào được một lần, hơn nữa còn thu hoạch được rất nhiều linh thảo linh dược có giá trị.

- Ai cũng có cơ duyên, lần này là cơ duyên của chúng ta.

Bên ngoài đại điện, một nhóm Linh Hải Cảnh đại năng bay đến.

Đợi nhìn thấy đại hán áo đỏ đang ngồi xếp bằng trong đại điện, sắc mặt vụt biến.

Đại hán áo đỏ mở to hai mắt, trong mắt ẩn hàm sát cơ,

- Nếu bước vào, ta sẽ giết chết hết!

- Không ổn, chạy thôi!

Trên người đại hán áo đỏ tản phát khí thế cường hoành, giống như một

ngọn núi lửa, một toà hoả sơn phun phát, chúng nhân vẫn chưa lại gần mà đã cảm thấy như bị lửa đốt, nháo nhác chạy ra khỏi đại điện.

- Chạy được sao?

Xoảng đang!

Đại hán áo đỏ vừa dứt lời, một chiếc cũi hoả diễm cự đại đã rơi xuống, nhốt hết chúng nhân bên trong, lên trời không được mà xuống đất cũng không xong.

- Liều với hắn!

Bị ép vào đường cùng, chúng nhân lần lượt thi triển tuyệt học, đánh lên chiếc cũi hoả diễm, âm thanh khí kình nổ tung vang lên không dứt, thập phần kịch liệt.

- Không phá được!

Chúng nhân tuyệt vọng, họ phát hiện chiếc cũi hoả diễm cứng hơn mình tưởng tượng, một chiếc song cũng không thể đánh gãy.

Đại hán áo đỏ cười lạnh, hai tay hợp lại, lưu quang tung hoành trong chiếc lồng hoả diễm, những chiếc gai hoả diễm xoáy tròn điên cuồng bắn ra.

Chớp mắt, trong cũi chỉ còn lại một đống tro tàn.

- Không biết tự lượng sức mình!

Đại hán áo đỏ thu linh giới trữ vật, nhắm mắt tiếp tục tu luyện.

Ngày thứ hai trên Bảo Hà Đảo.

Diệp Trần cuối cùng cũng hồi phục toàn bộ nguyên khí.

Liếc nhìn mỹ phụ áo đỏ, Diệp Trần phát hiện đối phương đang trị thương, rõ ràng nhánh cây trường sinh không thể giúp nàng hồi phục nhanh

chóng, mà phải điều tức một khoảng thời gian.

- Luyện khí thất này không giống như những luyện khí thất khác, không chỉ rộng hơn mười lần, mà bảo khí cũng nồng đậm hơn, bên trong còn bày năm chiếc lò, bốn chiếc lò thủ bốn bên, trung tâm là một chiếc lò lớn cao mười mét, không lẽ bên trong có bảo khí?

Tiến về phía chiếc lò gần nhất, Diệp Trần ngập ngừng, bàn tay ẩn hàm chân nguyên, cách không mở nắp lò.

Ầm!

Bảo khí chói mắt phóng thẳng lên trời, đồng thời, một thanh đoản đao lấp lánh lăng không bắn ra, phát một đường đao khí sắc bén về phía Diệp Trần.

- Ồ? Từ phát đao khí!

Diệp Trần bắn ra một đường kiếm khí, va chạm với đao khí.

Rắc!

Đoản đao lùi hơn mười bước, không ngừng rung động.

- Đỉnh tiêm thượng phẩm bảo đao!

Mỹ phụ áo đỏ bị tiếng khí kình nổ làm cho bừng tỉnh, mắt sáng rực, mừng rỡ nhìn đoản đao, sau đó lại nhìn Diệp Trần, nàng không phải đối thủ của hắn.

Diệp Trần biết tâm tư đối phương, lên tiếng nói:

- Bốn món bảo khí, nàng có thể chọn một món, nhưng món ở giữa phải là của ta, đoản đao này nàng muốn không?

- Để xem tiếp đã!

Mỹ phụ áo đỏ không dám mơ tưởng đến bảo khí bên trong chiếc lò trung tâm. Nhưng ba món bảo vật còn lại, nói không chừng có thứ tốt hơn đoản đao.

Nghe vậy, Diệp Trần cũng không phí lời, một lần nữa mở nắp lò.

Lần này phun phát ra là một thanh trường thương, một thanh trường thương có khắc hoả nha, cũng là đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí, luận uy áp không hề thua kém đoản đao.

Cũng giống như đoản đao, trường kiếm vừa rời lò, liền đâm về phía Diệp Trần, tựa hồ như Linh Hải Cảnh đại năng đang phát ra một thương toàn lực.

Đinh!

Đánh bật trường thương, Diệp Trần nhìn cũng chẳng nhìn, mở nắp lò thứ ba.

Ngâm!

Tiếng kiếm ngâm kinh thiên vang vọng, bay ra là một thành trường kiếm kim sắc, trường kiếm rung lên, kiếm khí tung hoành, tràn ngập căn phòng.

- Hảo kiếm!

Diệp Trần động tâm, giơ tay chạm vào trường kiếm kim sắc.

Kim sắc trường kiếm không biết đã nằm trong lò bao nhiêu năm, là một thanh thượng phẩm bảo khí, uy lực cực cường, một kiếm chém xuống cánh tay Diệp Trần.

Diê[k Trần sao có thể để một thứ bô chủ chém mình, cổ tay hơi rung, dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm, chân nguyên và kiếm ý giết chóc trùng kích.

Ngâm! Ngâm!

Kim sắc trường kiếm không ngừng rung động, sau đó dần dần trở nên yên tĩnh.

- Thượng phẩm bảo kiếm thuộc tính kim, mạnh hơn phỉ thuý sắc trường kiếm không biết bao nhiêu lần.

Thượng phẩm bảo kiếm có mạnh có yếu, phỉ thuý sắc trường kiếm mà Diệp Trần lấy được từ lục y kiếm khách chỉ là thượng phẩm bảo kiếm bình thường, công kích lực không phải quá cao, thuộc loại hạ đẳng, kim sắc trường kiếm là đỉnh tiêm thượng phẩm bảo kiếm, được nuôi dưỡng trong lò bao nhiêu năm, bắt đầu xuất hiện linh tính, ở thời kì đỉnh thịnh nhất.

Tay cầm chuôi kiếm, Diệp Trần tuỳ ý vung ra một kiếm.

Xích!

Kiếm khí kim sắc dạng trăng lưỡi liềm tung hoành, làm bay cả chiếc nắp lò thứ tư, bên trên có thêm một vết kiếm, sắc bén vô cùng.

- Hảo kiếm!

Diệp Trần cũng không đi xem món bảo khí thứ tư là gì... trực tiếp quan sát kim sắc trường kiếm trong tay.

- Ta lấy thanh trường đao kia!

Món bảo vật thứ tư là một đôi găng tay, nhưng không hợp tâm ý mỹ phụ áo đỏ.

Diệp Trần phất tay, đoản đao lơ lửng giữa không trung, bay về phía đối phương.

Bắt lấy đoản đao, mỹ phụ áo đỏ cẩn thận quan sát, nói tiếng cảm ơn.

Thu hồi ba món bảo khí, Diệp Trần hướng mắt lên chiếc lò lớn giữa phòng, mỹ phụ áo đỏ cũng không chớp mắt, nàng dám khẳng định, bên trong

là một món bán cực phẩm.

- Mở!

Diệp Trần một quyền đánh bay nắp lò.

A!

Sóng bảo khí cường đại phóng xuất, kim sắc trường kiếm trong tay Diệp Trần và đoản đao trong tay mỹ phụ áo đỏ không ngừng run rẩy, tựa hồ như không chịu nổi áp lực khí tức.

Ngâm!

Tiếng kiếm ngâm còn to rõ hơn âm thanh của kim sắc trường kiếm, kiếm chưa xuất, kiếm khí rực rỡ phun phát, cuộn lấy hai người.

- Không ổn!

Mỹ phụ áo đỏ vung đao tung ra một màn quang mạc, chặn đứng sự tấn công của kiếm khí.

Diệp Trần mỉm cười, lại là một thanh kiếm, xem ra, thanh kiếm này còn lợi hại hơn kim sắc trường kiếm, chỉ riêng kiếm khí đã tương đương một đòn toàn lực của chân nhân cấp đại năng, nếu như có được nó, uy năng tuyệt đối tăng gấp bội.

Đì đùng!

Tất cả kiếm khí chưa kịp lại gần Diệp Trần đã bị hắn chém nát.

Kiếm khí biến mất, bảo kiếm trong lò xuất hiện, đầu tiên là chuôi kiếm, chuôi kiếm nhỏ dài và có lực, điện lưu cuộn trào, tạo nên những tiếng nổ đì đùng, sau đó là phần bảo vệ, phần bảo vệ giống như một cái đầu hung thú, miệng phun trường kiếm, thanh trường kiếm này sắc đến không thể tưởng tượng, giống như một tia điện lưu, lại như một đường sấm sét, khi mũi kiếm xuất hiện trong thị tuyến hai người, cả hai đều bị ánh sáng của nó làm đau

mắt, nước mắt vòng quanh.

Sưu!

Tuyệt thế bảo kiếm loé lên rồi đâm kiếm khí cường liệt về phía Diệp Trần.

Diệp Trần vung kiếm nghênh đón.

Keng!

Hoả tinh phun trào, Diệp Trần bị đẩy lùi mấy bước, mặt ngây ra.

Một thanh bảo kiếm mà có thể đánh lùi hắn, chắc chắn phải là cực phẩm bảo kiếm hoặc bán cực phẩm bảo kiếm, ngẫm lại, Diệp Trần cảm thấy có lẽ là bán cực phẩm bảo kiếm, ngày trước khi chiến tranh nổ ra, uy thế do cực phẩm phủ đầu để lại mạnh không kém gì thanh kiếm này, đến đại địa cũng bị đánh xuyên, thanh bảo kiếm này nếu là cực phẩm bảo kiếm, thì một kiếm của nó chắc chắn đủ khiến hắn bị thương nhẹ.

- Bán cực phẩm bảo kiếm!

Mỹ phụ áo đỏ buột miệng nói, nhìn Diệp Trần ngưỡng mộ. Bán cực hẩm bảo kiếm mặc dù không bằng thượng phẩm bảo kiếm, nhưng đối với Linh Hải Cảnh đại năng mà nói, tuyệt đối là một món thần binh lợi khí, đến Linh Hải Cảnh tông sư cũng phải tranh giành, thậm chí một số Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường trên tay cũng là một món bán cực phẩm bảo khí, không cần nghĩ cũng biết, bao nhiêu người ước ao có được bán cực phẩm bảo khí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 529: Lôi Kiếp Kiếm, Luyện Hoá Long Huyết Thảo.

- Kim diệu chấn sát kiếm!

Trước đó Diệp Trần chưa kịp đặt linh hồn ấn lên kim sắc trường kiếm, cho nên không thể phát huy toàn bộ uy năng của kim sắc trường kiếm, lúc này linh hồn ấn vừa được được in thành, kim sắc trường kiếm gần như biến thành cánh tay của hắn, chân nguyên và năng lượng trong kiếm bổ sung cho nhau, bạo phát ra kiếm quang kim thanh sắc còn rực rỡ hơn cả mặt trời.

Kim thanh sắc kiếm quang loé lên rồi biến mất, chém lên lam sắc trường kiếm giữa không trung.

Ngâm!

Tiếng kiếm ngâm vang lên, thanh bán cực phẩm bảo kiếm thuộc tính lôi thân thể hơi rung, bên ngoài thân kiếm ngưng tụ một tầng kiếm cương, kiếm cương công cùng kiên cố, chặn đứng kim thanh sắc kiếm quang bên ngoài.

- Một thanh kiếm mà thôi, tưởng ta không làm gì được ngươi sao.

Diệp Trần tay phải giữ chặt kim sắc trường kiếm, tay trái thỉnh thoảng lại bắn ra phá hư chỉ lực, hoặc là liên tâm kiếm khí hình thành kiếm khí phong bạo, trong chốc lát, những tiếng đinh đinh đang đang vang lên không dứt, bạo phát ra ngàn vạn hoả hoa, rất nhanh, kiếm cương rắn chắc bị đánh vỡ, lam sắc trường kiếm liên tục lùi ra sau.

Mỹ phụ áo đỏ con ngươi co rút lại, từ xưa đến nay nàng luôn tự hào về thủ pháp ám khí của mình, nghĩ rằng chỉ cần mình tung ám khí, cường giả đồng cấp chắc chắn phải lùi ba thước, tạm lánh phong mang, nhưng so với kiếm khí phong bạo của Diệp Trần, vẫn chỉ là hàng đệ tử, không đáng nhắc đến, mặc dù kiếm khí phong bạo của đối phương không phải ám khí.

Đang!

Hai hàng hoả tinh tản ra, Diệp Trần một kiếm chém lên lam sắc trường kiếm.

Lam sắc trường kiếm sao có thể chịu được một kiếm của Diệp Trần, quang mang bên ngoài nổ tung, xoay mấy vòng rồi bay ra ngoài.

Phía sau, Diệp Trần dùng sức nắm chặt lấy chuôi kiếm.

Két két két!

Điện lưu trào ra từ chuôi kiếm thiêu đốt chân nguyên trên tay Diệp Trần, hai bên phát sinh đối chọi kịch liệt, tiêu trừ lẫn nhau.

Cuối cùng, có nguồn chân nguyên dồi dào ủng hộ, Diệp Trần triệt để khống chế lam sắc trường kiếm, quán chú chân nguyên của mình vào nó, ma hợp năng lượng bên trong.

- Chúc mừng!

Mỹ phụ áo đỏ chắp tay nói với Diệp Trần.

- Nàng sẽ không kể với người khác chứ!

Diệp Trần xuất hiện suy nghĩ giết người diệt khẩu, bán cực phẩm bảo khí không phải hạng xoàng, Sinh Tử Cảnh vương giả có thể không xuất thủ, nhưng Linh Hải Cảnh tông sư thì không kiêng nể, sau khi nhận được thông tin, chắc chắc sẽ truy sát hắn, nhưng ngẫm lại, vì lý do này mà giết người diệt khẩu, không hợp với kiếm đạo của hắn.

Mỹ phụ áo đỏ thầm giật mình, nàng cũng sợ Diệp Trần giết người diệt khẩu thật, vội vàng nói:

- Ta biết ngươi đang lo lắng, nhưng hãy tin ta, ta tuyệt đối không nói ra ngoài, trên thực thế, lần này nếu như có thể ra ngoài an toàn, ta sẽ tìm chỗ ẩn cư, tiềm tâm tu luyện, bất vấn thế sự, tội gì làm việc tổn nhất bất lợi kỉ,

đương nhiên, nếu như ngươi không tin ta, ta cũng không biết phải làm thế nào.

- Yên tâm đi! Kiếm của ta chỉ dùng cho kẻ thù.

Ý định giết người diệt khẩu chỉ chợt loé trong đầu Diệp Trần, quyết định vẫn là bản thân hắn.

Nghe vậy, mỹ phụ áo đỏ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Diệp Trần mỉm cười, chạy ra một góc, tiếp tục trị thương.

Không để ý đến mỹ phụ áo đỏ, Diệp Trần quan sát kim sắc trường kiếm trong tay, nhủ thầm:

- Toàn thân kim sắc, giống như được làm từ vàng, vậy gọi ngươi là hoàng kim kiếm!

Hoàng kim kiếm dài bốn thước hai, thân kiếm dài hơn loại kiếm bình thường, bản kiếm cũng rộng hơn, nhưng lại nhẹ hơn một chút, sông kiếm bằng phẳng, khắc hoa văn cổ, hoa văn kéo dài đến tận phần bảo vệ và chuôi kiếm, vừa hay bị bàn tay che mất.

Hoàng kim kiếm có vỏ, vỏ kiếm vẫn nằm trong lò, lấy vỏ kiếm ra khỏi lò, Diệp Trần tra hoàng kim kiếm, đeo lên hông.

Thu hồi hoàng kim kiếm, Diệp Trần hướng ánh mắt sang lam sắc trường kiếm.

Lam sắc trường kiếm dài ba thước chín, chuôi kiếm dài nhỏ có lực, thân kiếm mỏng và dài, sống kiếm rất dày, loại kiếm này dùng để chiến đấu, không dễ gãy, sống kiếm của nó dày gấp đôi loại thường, trên thân kiếm, hoa văn hình sét kéo dài từ chuôi kiếm đến tận mũi kiếm, theo chân nguyên quán nhập, lôi điện trên thân kiếm lập tức tuôn trào, cuối cùng ngưng thành một thể, như một dải điện quang, lại như một đường lôi đình rung động, vừa sắc bén vừa bá đạo, không khó tưởng tượng, loại kiếm khí này nếu đâm ra, uy lực sẽ lớn như thế nào, cho dù là Linh Hải Cảnh tông sư, cũng không dám

coi thường công kích.

Giữa kiếm ngạc và thân kiếm, khắc hai chữ cổ, lôi kiếp!

- Lôi kiếp kiếm, tên hay lắm, không biết có liên hệ gì với lôi phá kiếm hay không.

Bán cực phẩm bảo khí là chế phẩm của cực phẩm bảo khí, cho nên nhiều lúc, tên của bán cực phẩm bảo khí cũng rất giống tên của đối tượng mà nó mô phỏng, lôi phá kiếm là cực phẩm bảo kiếm rất nổi tiếng trong lịch sử, sản phẩm mô phỏng theo nó rất nhiều, có thứ tên là lôi minh, có thứ tên là vạn lôi, có thứ tên là quang lôi, lôi kiếp kiếm nếu như là sản phẩm mô phỏng của lôi phá kiếm thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên.

- Lôi kiếp, lôi kiếp, bá khí quá!

Diệp Trần rất thích lôi kiếp kiếm, hắn cảm nhận được một loại tinh thần trên nó, loại tinh thần chặt đứt tất cả, kiếm có tinh thần, sao có thể kém được.

Khắc dấu ấn linh hồn của mình lên bán cực phẩm bảo kiếm là một việc rất phí thần, may mà linh hồn lực của Diệp Trần mạnh gấp năm lần Linh Hải Cảnh đại năng bình thường, sau một canh giờ, Diệp Trần đã khắc dấu ấn linh hồn của mình lên lôi kiếp kiếm, có dấu ấn linh hồn, lôi kiếp kiếm và hắn sẽ có một mối liên hệ không để dao động, có thể bạo phát uy năng mạnh hơn.

Ngâm!

Lôi kiếp kiếm sau khi nhập vỏ, phát ra tiếng kiếm ngâm rất lớn, rất khác các loại kiếm thường.

Không đeo lôi kiếp kiếm trên hông, rất lâu sau này, hắn đều không thể tuỳ ý động dụng lôi kiếp kiếm, cái gọi là người có duyên với bảo vật không thông dụng trong thế giới này, thế giới này chú trọng cường giả chi tôn, bảo vật phải thuộc về kẻ mạnh.

- Mặc dù có lôi kiếp kiếm, nhưng muốn đối kháng với Thiết Chưởng

Tông rõ ràng không thể, tranh thủ cơ hội này, luyện hoá luôn long huyết thảo, có một tia long chi lực, biết đâu lại thoát được khỏi tay Thiết Chưởng Tông.

Diệp Trần thập phần kiêng kị cũi hoả diễm của Thiết Chưởng Tông, chiếc cũi ấy chém không đứt, hắn không biết phải làm thế nào để thoát khỏi nó, nếu luyện hoá thêm long huyết thảo, tình hình có lẽ sẽ khác.

Khoanh chân ngồi xuống, Diệp Trần lấy ra long huyết thảo.

Long huyết thảo nếu chỉ xét bề ngoài, không phải thập phần xuất sắc, chỉ có một phiến lá dài, lá màu huyết hồng, không tán phát linh quang chói mắt, nhưng nếu quan sát kĩ, sẽ phát hiện toàn bộ linh khí tập trong bên trong linh huyết thảo không hề bị tán dật ra ngoài, thậm chí có thể phát ra những sợi năng lượng hình tiểu long trên gân lá, năng lượng long hình ngoằn ngoèo lưu chuyển, mang đến cho người ta cảm giác sợ hãi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 530: Thành Công ?

- Long huyết thảo, thượng phẩm linh thảo ẩn hàm long chi huyết, không biết hiệu quả như thế nào.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần nuốt long huyết thảo, dồn sức vận chuyển chân nguyên, luyện hoá dược lực và linh khí trong long huyết thảo.

Ngang!

Một tiếng long ngâm như có như không vang lên trong đầu Diệp Trần, Diệp Trần dường như nhìn thấy một con thần long uy nghiêm bay lượn trên chín tầng mây, hai mắt như điện, bao quát muôn dân.

Kiếm ý giết chóc bạo khởi, chặt đứt ảnh hưởng của tiếng long ngâm, tâm cảnh Diệp Trần như cổ tỉnh, toàn lực luyện hoá long huyết thảo.

....

Không hay không biết, thời gian ba ngày trôi qua.

Mỹ phụ áo đỏ đã tỉnh lại từ trạng thái dưỡng thương, thần thái hồng hào, mi mắt sinh huy, không còn bộ dạng uể oải như mấy ngày trước nữa.

Thấy Diệp Trần vẫn đang luyện hoá long huyết thảo, mỹ phụ áo đỏ không ra làm phiền hắn, tránh ra xa, nghiên cứu đặc tính đoản đao.

Cứ như vậy, một ngày nữa lại trôi qua.

Ba ba!

Hôm nay, trên người Diệp Trần phát sinh biến hoá, một bòng khí hình vô hình tán phát từ cơ thể hắn, va chạm cùng không khí, đồng thời tinh mang

hồng sắc cũng ánh lên từ cơ thể hắn, lông tóc ngũ quan và quần áo đều được nhuộm thành màu đỏ, giống như một khối thuỷ tinh hồng sắc.

- Nhị giai linh khu?

Mỹ phụ áo đỏ mặt lộ vẻ kinh ngạc, linh khu cũng phân cấp bậc, cường giả sơ nhập Linh Hải Cảnh trên cơ bản là nhất giai linh khu, trải qua mấy chục năm rèn luyện, hoặc là gặp phải kì ngộ linh khu sẽ tăng lên nhị giai, Linh Hải Cảnh tông sư thông thường đều là tam giai linh khu, tam giai có thể coi là cực hạn của Linh Hải Cảnh, chỉ có một số ít Linh Hải Cảnh tông sư mới đạt đến tam giai đỉnh phong, về phần tứ giai, lịch sử ít có, Diệp Trần có thể nhanh chóng đạt đến nhị giai linh khu, hẳn do có long huyết thảo, nhưng phần lớn nguyên nhân là tự thân hắn, người có căn cơ hùng hậu, tấn thăng nhị cấp linh khu rất nhanh.

- Mình đến bây giờ vẫn chỉ là nhị giai linh khu, hắn tuổi còn trẻ nhưng cũng đã tấn thăng đến nhị giai, đúng là làm người ta tức chết!

Mỹ phụ áo đỏ lắc đầu cười khổ, nàng có thể nhìn ra, Diệp Trần ngoài nhị giai linh khu, kiếm hồn cũng đạt đến tứ giai, nếu không không thể giải thích tại sao đối phương có thể dùng Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong tu vi đánh bại ông bạn già ngư ông.

Tinh mang hồng sắc vừa phong đã thu, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể Diệp Trần.

Như có như không, Diệp Trần nhắm mắt, thổ ra một ngụm trọc khí.

Linh khu trưởng thành lên nhị giai, Diệp Trần cảm thấy tố chất cơ thể cũng tăng lên một đẳng cấp mới, bất luận là năng lực chịu đựng tổn thương hay năng lực phòng ngự, đều mạnh hơn nhất gia linh khu, nếu như so sánh linh khu với một vật dụng, trước khi tu thành linh khu, thân thể là thùng gỗ, tu thành nhất giai linh khu, thân thể là thùng sắt, tu thành nhị giai linh khu thân thể là thùng gang, xét về cường độ thân thể, Sở Trung Thiên chí ít cũng là cấp bậc nhị giai linh khu, thậm chí có khả năng là nhị giai đỉnh phong.

- Linh khu từ nhất giai tăng lên nhị giai, sức mạnh gia tăng không nhiều, chỉ là cường độ cao hơn mà thôi, tiếp theo là tinh luyện long chi lực.

Trọc khí thổ xong, Diệp Trần hít một hơi thật sâu, chân nguyên trong cơ thể cuồn cuộn lưu chuyển, gột rửa dược lực do long huyết thảo để lại.

Dược lực sót lại rất ngoan cường, giống như một con rồng nhỏ, ldu tẩu trong huyết dịch và máu thịt Diệp Trần, ra sức lẩn tránh sự truy đuổi của chân nguyên.

Toàn thân Diệp Trần từ trên xuống dưới bố trí không biết bao nhiêu trạm phong toả mới dần dần thu hẹp được chiến tuyến, khống chế dược lực tàn lưu của long huyết thảo trong một phạm vi nhỏ hẹp, từng bước nuốt chửng.

Ngang!

Dược lực tàn lưu bị luyện hoá một nửa thì một trận long ngâm lại truyền ra từ trong thân thể Diệp Trần, khoảnh khác này, mỹ phụ áo đỏ cảm nhận được long uy toát ra từ hắn, long uy nhàn nhạt này, nàng cũng từng cảm nhận thấy trên người giao long cấp mười, vô cùng quen thuộc.

- Long chi lực!

Mỹ phụ áo đỏ mặt ánh lên thần sắc ngưỡng mộ, linh khu là linh khu, linh khu mạnh, không có nghĩa sức lực mạnh, linh khu chỉ có nghĩa cường độ thân thể cao, tố chất cao mà thôi. Một số cao thủ luyện thể, không tu thành linh khu, sức lực đều mạnh hơn Linh Hải Cảnh cường giả tu thành linh khu, nhưng sở hữu một tia long chi lực, đủ để khiến sức lực tự thân bạo trướng, thực lực cận chiến tương đương cao thủ luyện thể.

Đì đùng!

Sau tiếng long ngâm, trên người Diệp Trần vang lên tiếng đậu nổ, đó là khí lực đang bị long chi lực đồng hoá, long chi lực là một loại khí lực cao cấp hơn, khí lực bình thường tu luyện từ toái ngọc cường thân quyết không phải đối thủ của long chi lực, nên chỉ có thể bị đồng hoá.

- Mạnh quá!

Diệp Trần cảm thấy mỗi tấc cơ thể đều tràn ngập bạo phát lực, bạo phát lực này rất khó hình dung, giống như đánh vỡ núi cao, hoành hành ngang dọc.

- Đợi dược lực trong long chi lực tôi luyện hết, sức mạnh của mình sẽ vượt qua hai mươi vạn kí!

Tạp niệm loé lên rồi biến mất, Diệp Trần tiếp tục luyện hoá dược lực.

Quá trình này, tiến hành cho đến tối.

Ầm!

Bên trong luyện khí thất, không khí bạo liệt hunh mãnh, một khối khí kình long hình vô hình hữu chất từ trong cơ thể Diệp Trần lao thẳng lên trời, giương nanh múa vuốt, không ai sánh nổi.

- Thành công?

Mỹ phụ áo đỏ nhìn Diệp Trần.

Lúc này bề ngoài Diệp Trần mặc dù không có gì biến hoá, nhưng khí thế trên người thập phần tinh luyện, chỉ một ánh mắt cũng đủ khiến người ta cảm thấy áp bách.

Từ từ đứng dậy, Diệp Trần một quyền đánh ra.

Oanh!

Lò luyện khí cách đó mười mét cũng nảy lên khỏi mặt đất, đập lên tường, phát ra những tiếng loảng xoảng, trên bề mặt lò, có một vết bàn tay nhàn nhạt.

- Trước đây, sức lực của mình chỉ khoảng mười lăm vạn kí, một tia long chi lực, khiến sức lực của mình đạt đến hai mươi vạn kí, long chi lực không

hổ là long chi lực, mỗi tia đều là tinh hoa, không có bất cứ tạp chất nào.

Chân linh đại lục, tuyệt đại bộ phận võ giả đều chủ tu chân nguyên, rất ít người tu luyện khí lực, nhưng không có nghĩa họ không liên quan gì đến khí lực, trong lúc chân nguyên lưu chuyển, thể chất võ giả cũng cải biến, thông thường, sơ nhập Linh Hải Cảnh đại năng đều có mười vạn kí lực, không tồn tại kiểu trói gà không chặt, sức lực cường, thực lực cận chiến cũng cường đại theo, ngẫm lại, khi hai Linh Hải Cảnh đại năng tiếp xúc ở cự ly gần, một bên có hơn mười vạn kí sức lực, bên kia có hai mươi vạn kí, kết quả sẽ như thế nào!

- Với thực lực trước mắt của mình, cùng lắm chỉ có bốn mươi phần trăm chắc chắn thoát được khỏi đại điện, đương nhiên, nếu như bỏ lại ngươi, cơ hội của ta sẽ là năm mươi phần trăm.

Diệp Trần đi thẳng vào vấn đề

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 531: Thoát Khốn

Mỹ phụ áo đỏ rõ ràng từng nghĩ qua chuyện này, nói:

- Ta có một viên thiên hoả tịch lịch châu, có thể tăng tỷ lệ cơ hội.

- Thiên hoả tịch lịch châu!

Diệp Trần lộ vẻ kinh ngạc.

Giống như ngân quang tịch lịch đạn, thiên hoả tịch lịch châu cũng là ám khí có lực sát thương cực lớn, đương nhiên, hai bên không cùng cấp bậc, ngân quang tịch lịch đạn chỉ có thể uy hiếp Bão Nguyên cảnh võ giả, thiên hoả tịch lịch châu có thể uy hiếp chân nhân cấp đại năng, dùng để cản đường Thiết Chưởng Tông, không phải không có khả năng.

- Được rồi! Chúng ta cứ nghỉ ngơi trước, đợi một tuần nữa, toàn lực phá vòng vây.

Có thiên hoả tịch lịch châu, cơ hội đúng là nhiều hơn, nhưng cũng không thể buông lỏng thần kinh, thế giới này có quá nhiều điều bất ngờ, lúc nào cũng có thể phát sinh, phải chắc chắn mình luôn ở trạng thái đỉnh phong nhất, sau đó mới tính kế hoạch đột phá.

- Bảo Hà Đảo xuất thế đã được hai tháng, không lẽ cứ phải lãng phí thời gian trên người hai kẻ này.

Trong đại điện, lão giả áo đỏ mặt lộ vẻ sốt sắng.

Phải biết Bảo Hà Đảo xuất thế, trăm năm mới có một lần, nếu toàn lực tìm kiếm bảo vật thì thu hoạch sẽ bằng mấy chục năm cộng lại, ngồi đợi ở đây, hắn chẳng kiếm được gì, mặc dù thỉnh thoảng lại có người đến dâng bảo

vậy, nhưng vẫn không kìm được ngọn lửa trong hắn.

- Không được, đợi từng ấy ngày rồi, bây giờ từ bỏ không phải lãng phí công phu sao, nhất định phải đợi chúng ra ngoài.

Đại hắn áo đỏ mặt tràn đầy nộ hoả.

Một tuần sau, bên trong cánh cửa kim loại.

- Chuẩn bị xong chưa!

Diệp Trần hỏi.

Mỹ phụ áo đỏ hít một thật sâu, có chút căng thẳng:

- Chuẩn bị xong rồi!

- Xuất phát!

Đập mạnh tay lên khai quan, Diệp Trần giãn căng cơ thể, vận sức chờ đợi.

Ầm ầm!

Cánh cửa kim loại nâng lên với tốc độ không nhanh không chậm.

- Ha ha, ra rồi!

Đại hán áo đỏ hai mắt sáng rực, đợi nửa tháng, cuối cùng cũng đợi đến ngày hai người xuất hiện, đứng dậy, đại hán áo đỏ chăm chú nhìn vào bên trong căn phòng, chỉ cần đối phương xuất hiện, hắn sẽ thi triển thủ đoạn lôi đình, giết chết hai người.

Cánh cửa kim loại nâng lên chừng nửa mét, một thân ảnh lam sắc đột nhiên bắn ra.

- Kim diệu chấn sát kiếm!

Kiếm quang kim thanh sắc mãnh liệt đánh lên đại hán áo đỏ, người xuất thủ chính là Diệp Trần.

Đại hán áo đỏ không ngờ Diệp Trần lại xuất thủ trước cả hắn, nhưng phản ứng cũng hề chậm, hoàn toàn đỡ được một kiếm toàn lực của Diệp Trần, sau đó phản kích.

Ầm!

Thanh kim sắc trường kiếm và thủ chưởng va vào nhau, khí kình phúc xạ.

- Đi!

Đúng lúc này, Diệp Trần hoá ảnh thân thể, tránh khỏi đòn phản kích của đại hán áo đỏ, dán lên mặt đất vọt thẳng ra ngoài, về phần mỹ phụ áo đỏ, sớm đã chui ra khi Diệp Trần giao thủ với đại hán áo đỏ, đi trước Diệp Trần, chỉ còn cách cửa đại điện chưa đến ba mươi mét.

- Đi được sao?

Đại hán áo đỏ cười lạnh, hai tay kết ấn, vô số hoả nguyên khí hội tụ với tốc độ kinh nhân, hình thành nên một chiếc lồng hoả diễm chụp lấy hai người.

- Nếu như ta là các ngươi, ta đã không ra ngoài, ra ngoài, chỉ có một con đường chết.

Nhìn hai con người lúc này đã bị nhốt trong lồng hoả diễm, đại hán áo đỏ có vẻ nhẹ nhõm, hắn không nghĩ họ còn biện pháp nào khác, nếu như lao được ra ngoài thì sự tồn tại của Linh Hải Cảnh tông sư hắn còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng bất ngờ phát sinh.

Chỉ thấy Diệp Trần lấy từ trong linh giới trữ vật một thanh trường kiếm

lam sắc, thân kiếm như điện quang, như lôi đình, một kiếm chém lên một chiếc cột của lồng hoả diễm.

- Phá cho ta!

Long chi lực và chân nguyên bạo phát, Diệp Trần tập trung toàn bộ tinh khí thần.

Rắc một tiếng!

Chiếc cột gãy đôi, Diệp Trần và mỹ phụ áo đỏ loáng cái đã xuất hiện bên ngoài đại điện.

- Không thể nào, sao hắn có thể một kiếm chém gãy lồng hoả diễm của mình?

Diệp Trần vẫn chưa phá hỏng lồng hoả diễm mà chỉ chém gãy hai chiếc cột, nhưng đối với đại hán áo đỏ mà nói, tương đương chém gãy lồng hoả diễm của hắn, bảo hắn không ngạc nhiên, không phẫn nộ sao được.

- Trở lại đây cho ta!

Hoả hệ chân khí cuồng bạo tuôn trào, đại hán áo đỏ định đuổi theo, với tốc độ của hắn, đuổi kịp một trong hai người dễ như trở bàn tay.

Bất ngờ lại phát sinh,

Mỹ phụ áo đỏ quat đầu, tay phải bóp một viên châu màu đỏ lửa, ném về phía đại hán áo đỏ, viên châu này, ẩn hàm khí tức đáng sợ.

Ầm!

Hoả quang cuồn cuộn, một khối hoả cầu nóng rực sinh ra, khuếch đại với tốc độ chóng mặt, chặn đứng đường tiến của đại hán áo đỏ, đẩy đối phương ngược ra sau.

Nhìn thấy cảnh tượng này, thần tình Diệp Trần vẫn chưa bớt căng thẳng,

chân nguyên hình thành nên từng phiến kiếm quang bên ngoài cơ thể, giơ tay tóm lấy mỹ phụ áo đỏ, bay đi với tốc độ kinh nhân, chỉ sau một cái chớp mắt, hai người đã bay được hơn mười dặm, sau hai cái chớp mắt, sớm đã đến chân trời, chỉ còn là một điểm sáng.

Vung chưởng dập được hoả cầu, đại hán áo đỏ bắn ra khỏi đại điện, ngẩng đầu nhìn bốn phía nhưng không nhìn thấy bóng dáng Diệp Trần và mỹ phụ áo đỏ, hắn không cam tâm, toàn lực thôi động linh hồn lực, chỉ cần đối phương vẫn ở trong phạm vi một trăm dặm, không thể thoát khỏi cảm ứng của hắn.

- Cái gì, mới đó mà đã chạy hơn một trăm dặm.

Đại hán áo đỏ chẳng cảm ứng được gì, giận đến xịt khói!

- Đúng rồi, lúc còn ở trong lồng, hắn có đổi một thành trường kiếm lam sắc, việc lồng hoả sắc bị chém gãy rất có liên quan đến thanh trường kiếm lam sắc đó, không lẽ là bán cực phẩm bảo kiếm? Đúng, nhất định là bán cực phẩm bảo kiếm, nếu không hắn không thể phá được lồng hoả diễm của mình.

Tốc độ đổi kiếm của Diệp Trần quá nhanh, lúc đó đại hán áo đỏ không cảm nhận được điều gì, bây giờ ngẫm lại, lập tức tìm ra vấn đề, nếu trường kiếm lam sắc không có gì cổ quái, tại sao đối phương phải đổi kiếm, đổi kiếm, khẳng định là để chém đứt lồng hoả diễm.

- Bán cực phẩm bảo kiếm!

Đại hán ảo đỏ mắt ánh lên tinh quang sắc bén.

Mặc dù lộ tuyến phát triển chủ yếu của hắn là chưởng pháp nhưng nếu có bán cực phẩm bảo kiếm, tu luyện thêm một số kiếm chiêu áo nghĩa, thực lực chắc chắn sẽ lên một tầng thứ mới, thế giới này chỉ tôn vinh cường giả, chẳng ai quan tâm ngươi dùng thực lực gì.

...

Một hơi bay liền tám trăm dặm, ra đến biên giới Bảo Hà Đảo, Diệp Trần mới dừng lại.

- Xem ra chúng ta loại bỏ được hắn rồi.

Chính vì Thiết Chưởng Tông dùng linh hồn lực xác định vị trí của họ, nên Diệp Trần mới thi triển kiếm quang phi hành thuật, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy, trước khi hắn bước vào Linh Hải Cảnh, tốc độ của kiếm quang phi hành thuật đã gấp năm lần âm tốc, bây giờ còn tấn thăng lên một trình độ không thể tưởng tượng, gấp hai mươi lần âm tốc, chớp mắt đã bay được ba mươi tư dặm, tương đương Linh hải Cảnh tông sư.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 532: Mộ Dung Chỉ Thuỷ

Mỹ phụ áo đỏ thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói với Diệp Trần:

- Cảm ơn.

- Không cần cảm ơn, không có thiên hoả tịch lịch châu của ngươi, chưa chắc ta đã chạy thoát thành công.

Nói xong, Diệp Trần nhìn bốn phía, nói:

- Ta phải đi đây, Bảo Hà Đảo này không lớn, chỉ có một ngàn dặm vuông, tiếp tục ở lại, rất có khả năng sẽ đụng Thiết Chưởng Tông một lần nữa.

- Ừm, ngươi nói không sai!

Mỹ phụ áo đỏ gật gật đầu.

Sưu! Sưu!

Hai người xuyên qua tầng hào quang ngũ sắc, ra khỏi Bảo Hà Đảo.

- Có người ra, giết!

Xung quanh Bảo Hà Đảo tập trung rất nhiều Linh Hải Cảnh đại năng, Đông một nhóm, Tây một nhóm, nhóm nhỏ nhất cũng có hơn mười người, họ vì không có đủ thực lực, không thể vào được Bảo Hà Đảo, cho nên mới nảy sinh tâm tư thâm độc, liên hợp với những kẻ giống mình, thành lập đội ngũ giết người đoạt bảo, đương nhiên, bởi vì Bảo Hà Đảo nói thế nào cũng có một ngàn dặm vuông, muốn toàn bộ là điều không thể, nên chúng chỉ thể đọ vận khí, vài chục người một nhóm, chia nhau thủ bốn phía xung quanh

Bảo Hà Đảo, chỉ còn có người ra là lập tức động thủ.

Diệp Trần và mỹ phụ áo đỏ vận khí không được tốt, vừa ra ngoài đã bị hơn hai mươi Linh Hải Cảnh đại năng bao vây, trong đó không thiếu chân nhân cấp đại năng.

- Muốn chết!

Mất đi hai đồng đội, tâm trạng mỹ phụ áo đỏ rất tệ, đang không có chỗ phát tiết, đám người này xuất thủ là cho nàng cơ hội phát tiết nộ hoả, ám khí bay ra như cánh hoa, vừa giống tiên nữ tán hoa, vừa giống bạch hoa nộ phóng.

Phốc phốc phốc phốc....

Ba bốn người trúng ám khí, thân thể thành cái sàng.

Bên cạnh, Diệp Trần lắc lắc đầu, đám người này đúng là xui xẻo, mai phục ai thì không, lại mai phục trúng hai người họ, may mà hắn không có ý định đại khai sát giới, chỉ cầm kim sắc trường kiếm, tuỳ ý vung một kiếm.

Một kiếm, năm sáu người bị phân thây, những người khác sợ quá, bỏ chạy tán loạn.

- Được rồi, chia tay ở đây!

Đánh lùi đám Linh Hải Cảnh đại năng mai phục, Diệp Trần nói tiếng cáo từ, quat người bay về hướng Nam Trác Vực.

Nhìn theo bóng dáng Diệp Trần, mỹ phụ áo đỏ tâm tình trầm trọng, đi ba người, bây giờ chỉ còn lại một mình nàng, ít nhiều có chút thê lương.

- Người nhà các ngươi, ta sẽ thay các ngươi chăm sóc.

Nhủ thầm một câu, mỹ phụ áo đỏ bay về nơi nàng xuất phát, chỉ một lúc đã biến mất nơi chân trời.

...

Hai trăm dặm phía Đông Nam Trác Vực.

Một trang viên lớn đã được kiến thành, trang viên có non có nước, chim hót hoa thơm, võ giả qua lại không ít, phần lớn đều mặc trường bào chế thức của Diệp gia.

Trong một viện tử gần đỉnh núi, dưới thức nước tung bọt trắng xoá, mấy gốc quế hoa đang trong thời kì sinh trưởng thịnh vượng nhất, hai đứa trẻ đang ngồi đùa nghịch dưới gốc cây, bên cạnh là Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh, họ vừa uống trà, vừa nói chuyện.

Một đường lưu quang nhanh chóng tiếp cận, lúc đến gần Diệp gia, lưu quang tiêu tán, một thanh niên lam y đáp xuống, chính là Diệp Trần.

- Trần Nhi!

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh đứng dậy, dáng vẻ tươi cười.

Diệp Trần xoa xoa đều Diệp Huyền và Diệp Tiểu Tiểu, nhìn xung quanh, cười nói:

- Phụ thân, mẫu thân, trang viên mới thế nào!

- Ha ha, có tiền có người, trang viên mới sao không đẹp được chứ.

Có thể nhìn ra, tâm trạng Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh rất tốt.

Trầm Ngọc Thanh nói:

- Trần Nhi, lần này ra ngoài, trải qua những gì, kể cho mẫu thân nghe.

Làm phụ mẫu, ái chẳng muốn hiểu về con mình, Trầm Ngọc Thanh cũng không phải ngoại lệ.

Diệp Trần kể lại những gì mình đã trải qua, đương nhiên lược bỏ phần

Thiết Chưởng Tông, hắn không muốn phụ mẫu lo lắng, sau đó nói:

- Lần này con đi Bảo Hà Đảo, lấy được năm trái tinh linh quả và sáu gốc phạt mạch thảo, phạt mạch thảo có thể nâng cao tư chất, đẩy nhanh tốc độ tu luyện của võ giả, tinh linh quả có thể giúp Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong võ giả thuận lợi đột phá lên Tinh Cực Cảnh.

- Cái gì, phạt mạch thảo và tinh linh quả!

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh không phải là những người thiếu hiểu biết, họ sớm đã được nghe đến đại danh phạt mạch thảo và tinh linh quả, hai loại linh thực này đối với võ giả mà nói tuyệt đối là bảo vật vô giá, nghư nói năm mươi năm trước, võ lâm Thiên Phong Quốc từng phát sinh một trận huyết chiến, nguyên nhân của trận huyết chiến này chính là một khe nói với một trái tinh linh quả, không ngờ Diệp Trần đi một chuyến mang về những năm trái tinh linh quả và sáu gốc phạt mạch thảo.

Diệp Trần hiểu tâm tình phụ mẫu, họ bây giờ mặc dù là võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kì đỉnh phong, nhưng nếu không có gì bất ngờ, trong vòng ba đến năm năm nữa, họ không thể tấn nhập Tinh Cực Cảnh, cũng có thể là bảy tám năm hoặc mười mấy năm. Mười mấy năm sau, họ đã hơn sáu mươi tuổi, có phần gì yếu, bây giờ có tinh linh quả, họ sẽ trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh trong một thời gian ngắn nữa, sở hữu hai trăm năm thọ mệnh, duy trì tướng mạo trước mắt, không quá trẻ cũng không quá già.

- Đây là tinh linh quả và phạt mạch thảo.

Dưới ánh mắt hiếu kì của phụ mẫu, Diệp Trần lấy ra năm trái tinh linh quả và sáu gốc tiểu thảo ngoằn ngoèo màu vàng nhạt.

Nhận tinh linh thảo, Trầm Ngọc Thanh mặt mày rạng rỡ, trong mắt nữ nhân, ngoài người thân, tuổi tác và tướng mạo là quan trọng nhất, một trái tinh linh quả có thể khiến Trầm Ngọc Thanh sớm trở thành Tinh Cực Cảnh cường giả, sở hữu hai trăm năm thọ mệnh, hai trăm năm thọ mệnh có ý nghĩa gì, không ai không biết, nghĩa là tốc độ lão hoá sẽ chậm đi hai lần, bởi vì họ

đã hơn bốn mươi tuổi, cho nên sau khi tiến nhập Tinh Cực Cảnh, sẽ duy trì tướng mạo hiện tại trong một thời gian dài, mấy chục năm sau cũng không thay đổi.

- Ha ha, Ngọc Thanh, có con trai ngoan đúng là tốt thật!

Diệp Thân Hào ha ha cười lớn.

Thấy phụ mẫu vui, đại ca vui, Diệp Huyền và Diệp Tiểu Tiểu cũng cười hớn hở.

Trang viên mới rất lớn, lớn hơn Diệp gia Lạc Thuỷ Thành rất nhiều lần, kiến trúc kéo tài từ tận đỉnh núi đến chân núi nối thành một phiến phồn vinh thịnh vượng, khí thế bất phàm.

Ngọn núi nơi đặt trang viên là Vân Vụ Sơn, một danh sơn gần Nam La Tông, cho nên từ giờ trở đi trang viên sẽ được gọi là Diệp gia Vân Vụ Sơn, là gia chủ của cả Diệp gia.

Trên đỉnh Vân Vụ Sơn, cuồng phong lạnh thấu xương, sương khói mơ hồ.

- Mặc dù ngộ tính của mình đã được nâng cao, có thể dễ dàng tham ngộ áo nghĩa, nhưng muốn tiếp tục thâm nhập, thực sự không dễ dàng gì.

Dưới cuồng phong, Diệp Trần lẳng lặng đứng trên một tảng đá trên đỉnh núi, tà áo tung bay.

So với hai tháng trước, Diệp Trần lại có chút tiến bộ, mộc hệ áo nghĩa kiếm chiêu sinh sinh bất tức, từ sáu thành hoả hậu nâng lên thành bảy thành, khinh công áo nghĩa, phân thân hoá ảnh cũng từ sáu thành nâng lên bảy thành, về phần thiên lôi thiết và kim diệu trấn sát kiếm, vẫn là bảy thành và tám thành hoả hậu.

Thiên lôi thiết là kiếm chiêu do Diệp Trần tự sáng, có thể đạt đến trình độ bây giờ quả thật không dễ, dù sao Diệp Trần mới tấn thăng Linh Hải

Cảnh chưa được bao lâu, Linh Hải Cảnh đại năng bình thường, mười năm hai mươi năm chưa chắc đã tự nghĩ ra áo nghĩa võ học của riêng mình, mà đều là học người khác.

- Bất luận thế nào, ngộ tính của mình bây giờ không thể so sánh với trước kia, dành chút thời gian, khẳng định có thể đem mấy đại kiếm chiêu tham ngộ đến đại thành.

Mấy năm trước, Diệp Trần còn tưởng ngộ tính là vậy, rất khó chủ động nâng cao, bây giờ xem ra mình đã sai, linh hồn lực kì thực chính là căn nguyên của ngộ tính, đạt đến Linh Hải Cảnh, có thể nhận biết một số bản chất sự vật, khiến tốc độ tham ngộ càng nhanh, hộ trợ cho ngộ tính.

Ong!

Từ sườn núi Vân Vụ Sơn truyền đến sóng nguyên khí cường liệt.

- Đột phá! Không biết là phụ thân? Hay là mẫu thân?

Ba ngày trước, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh bắt đầu bế quan, chạy nước rút lên Tinh Cực Cảnh cảnh giới.

- Ý, phụ thân mẫu thân đều đột phá?

Diệp Trần mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, trận sóng nguyên khí đầu tiên qua đi đúng một tuần trà, trận sóng nguyên khí thứ hai lại truyền đến.

- Hai người họ đúng là phu xướng phụ tuỳ!

Diệp Trần cười cười, lắc người bắn lên sườn núi.

- Chúc mừng phụ thân mẫu thân!

Trong viện tử, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh đều đang có mặt, Diệp Trần chắp hai tay, vẻ mặt tươi cười.

Diệp Thiên Hào ngoác miệng cười nói:

- Ta cứ mong đợi Diệp gia có thể xuất hiện một Tinh Cực Cảnh cường giả, rạng danh môn hộ, sau khi Trần Nhi đạt đến Tinh Cực Cảnh, tâm nguyện cũng thoả mãn, nhưng chưa bao giờ nghĩ bản thân cũng có thể đột phá Tinh Cực Cảnh, tâm tình này, thật sự không biết phải nói thế nào?

- Kì thực không cần tinh linh quả, đợi thêm vài năm nữa, hai người cũng có thể tấn nhập Tinh Cực Cảnh.

Diệp Trần chỉ là muốn để cho phụ mẫu sớm bước vào Tinh Cực Cảnh mà thôi, như vậy, họ có thể duy trì dung mạo hiện tại, không tiếp tục già đi nữa.

Trần Ngọc Thanh nói:

- Ta và phụ thân đều tự biết sức mình, không có sự ủng hộ của Trần Nhi con, chúng ta không thể tấn thăng Bão Nguyên Cảnh đỉnh phong chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, đừng nói bây giờ là Tinh Cực Cảnh cảnh giới.

- Ngọc Thanh nói đúng lắm.

Diệp Thiên Hào gật gật đầu.

Diệp Trần cười khổ nói:

- Nói những lời này làm gì, hai người là phụ mẫu của con, con giúp đỡ cha mẹ là chuyện đương nhiên, thiên kinh địa nghĩa.

Kiếp trước, hắn là cô nhi, chưa từng cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, sau khi đến thế giới này, dung hợp với thế giới tình cảm của Diệp Trần, trong mắt hắn, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh chính là phụ mẫu, rất tự nhiên, không có một tia xa cách.

Xét cho cùng, Diệp Trần của thế giới này không phải hắn, những hắn cũng là Diệp Trần của thế giới này, giống như con người có hai thân phận, cho nên ngay từ ban đầu hắn đã có thể tiếp nhận việc mình có phụ mẫu.

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh cũng cảm thấy có chút bất ngờ, con trai giúp phụ mẫu, là hiếu tâm của con trai, không cần đi quản những thứ khác.

- Chân khí quả nhiên không thể so sánh với chân nguyên, lực bạo phát mạnh hơn trước năm lần.

Hai người vừa đột phá, vẫn còn lạ lẫm với chân nguyên, thỉnh thoảng lại buông lời cảm thán.

Diệp Trần nói:

- Đợi hai người củng cố tu vi, có thể dùng địa tinh đơn, nâng tu vi lên sơ kì đỉnh phong, về phần sau này, chỉ có thể dựa vào bản thân hai người, đơn dược nâng cao cảnh giới chỉ gặp chứ không thể cầu, phải xem vận khí.

- Ha ha, bây giờ ta vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ, dù sao lên Tinh Cực Cảnh, có hai trăm năm thọ mệnh, thời gian cũng nhiều gấp đôi.

- Ừm!

Trầm Ngọc Thanh đồng cảm, bà để tâm nhất vẫn là thọ mệnh, nếu tính theo hai trăm năm thọ mệnh, hơn chín mươi năm chỉ tương đương hơn bốn mươi năm của Bão Nguyên cảnh, bây giờ bà đang bốn mươi tuổi, cũng chính là nói bốn mươi năm nữa cũng không già đi, vẫn là phụ mẫu Diệp Trần, dung mạo Diệp Trần sớm đã ngừng thay đổi, rõ ràng là hai tư hai nhăm tuổi, nhưng chỉ giống như mới ngoài hai mươi.

Thấy phụ mẫu vui như vậy, Diệp Trần cũng vui, kì thực từ xưa đến nay, hắn luôn bị bao vây bởi một vấn đề, đó là theo thời gian chuyển dời, phụ mẫu rồi cũng sẽ già đi, mười năm già đi một chút ít, hai ba mươi năm sẽ thành lão nhân, may mà bây giờ vấn đề đã được hoá giải, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Xích!

Chân trời, một đường lưu quang cực tốc phá không bay đến, tốc độ kinh nhân, nhanh gấp hai mươi lần âm tốc.

Đến gần Nam La Tông, lưu quang dừng lại, là một nam tử trung niên khoác hắc y, nam tử trung niên thân hình cao lớn, vai rộng chân dài, khí chất thập phần thần bí, nam tử trung niên đột nhiên dừng lại, vì phía trước xuất hiện hai người, một người là Nam La Tông tông chủ Long Bích Vân... người còn lại là một thanh niên tuấn mỹ với mái tóc màu bạc, xét bề ngoài chỉ kém Long Bích Vân chừng một hai tuổi, khoảng ngoài ba mươi.

- Các hạ là ai?

Hắc y nam tử khí tức cường đại, Long Bích Vân không thể nhìn ra, nhưng nàng biết, đối phương chỉ là Linh Hải Cảnh tông sư, cho nên nàng cũng không sợ.

Hắc y nam tử mỉm cười,

- Chào Long tông chủ, tại hạ Mộ Dung Chỉ Thuỷ.

- Ngươi chính là gia chủ đương đại Mộ Dung gia tộc!

Nghe vậy, Long Bích Vân lập tức nhận ra thân phận Mộ Dung Chỉ Thuỷ, đối phương là tông chủ Nam Trác Vực Nhân Ma gia tộc Mộ Dung gia tộc, cũng chính là phụ thân của Mộ Dung Khuynh Thành, chỉ không biết sao lại xuất hiện ở đây.

- Đúng vậy, vị này là?

Mộ Dung Chỉ Thuỷ nhìn sang thanh niên tóc bạc.

Thanh niên tóc bạc lạnh nhạt nói:

- Mạc Phong!

- Mạc Phong, Bạch Long Điện điện chủ Mạc Phong.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ thoáng giật mình, chẳng trách Lão Long Vương yên tâm để Long Bích Vân một mình đến Thiên Phong Quốc, thành lập Nam La Tông, thì ra không chỉ có một mình Long Bích Vân mà con Bạch Long Điện điện chỉ Mạc Phong.

- Ngươi đến đây có mục đích gì?

Long Bích Vân hỏi.

- Diệp Trần sống gần đây không?

Mộ Dung Chỉ Thuỷ không trả lời mà hỏi ngược lại.

- Tìm Diệp Trần? Có phải vì con gái Mộ Dung Khuynh Thành không?

Long Bích Vân hình như biết điều gì, nửa cười nửa không.

Mộ Dung Khuynh Thành kiên nhẫn nói:

- Đúng vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 533: Đi Đến Mộ Dung Gia Tộc. (Thượng)

- Ha ha, Diệp Trần đang ở trong Vân Vụ Sơn, cách Nam La Tông hai trăm dặm về hướng Đông.

Long Bích Vân chỉ về hướng Vân Vụ Sơn.

- Đa tạ, vậy ta xin phép đi trước.

Nói đoạn, Mộ Dung Chỉ Thuỷ hoá thành lưu quang biến mất.

- Không hổ là Nam Trác Vực Nhân Ma gia tộc gia chủ, danh tiếng mặc dù không nổi, nhưng cũng không phải Linh Hải Cảnh tông sư bình thường, Mạc Phong, ngươi cảm thấy thế nào?

Thanh niên tóc bạc Mạc Phong nói:

- Rất mạnh!

Nghe Mạc Phong nói vậy, Long Bích Vân đại khái biết được thực lực của Mộ Dung Chỉ Thuỷ.

Phía trước.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ đang phi hành cũng phải quay đầu nhìn lại.

- Bạch Long Điện điện chủ Mạc Phong ở đây, cộng thêm cháu gái Long Vương, trọng lượng đủ nặng, xem la Lão Long Vương rất coi trọng Diệp Trần.

Nở một nụ cười, Mộ Dung Chỉ Thuỷ càng có niềm tin.

- Đại thiếu gia, có người tên Mộ Dung Chỉ Thuỷ đến tìm thiếu gia, đang

ở trong đại sảnh.

Bên ngoài viện tử, chấp sự Diệp gia đến thông báo.

- Mộ Dung Chỉ Thuỷ!

Diệp Trần nhíu mày,

- Nói với hắn, ta sẽ đến ngay.

- Vâng!

Tiếng bước chân xa dần.

Dừng tham ngộ, Diệp Trần tự lẩm bẩm một mình:

- Nam Trác Vực họ Mộ Dung không nhiều, hình như chỉ có một Mộ Dung gia, không lẽ là người thân của Mộ Dung, nhưng người thân của nàng sao lại đến tìm ta, không lẽ Mộ Dung có chuyện, đi xem trước rồi tính.

Tra kiếm vào vỏ, Diệp Trần đi ra ngoài viện tử.

Trong đại sảnh.

Một nam tử hắc y đang ngồi uống trà, bộ dạng rất kiên nhẫn.

Tiếng bước chân vang lên, Diệp Trần bước vào.

- Ngươi là Diệp Trần!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Trần, không khỏi kinh ngạc về tuổi tác và khí tức của đối phương, mặc dù hắn từng xem qua hình vẽ, nhưng hình vẽ chỉ vằng một phần mười người thật.

- Tại hạ chính là Diệp Trần, xin hỏi ngươi là?

- Ta là phụ thân của Mộ Dung Khuynhh Thành, giá chủ đương đại Mộ Dung gia tộc Mộ Dung Chỉ Thuỷ.

- Thì ra là Mộ Dung bá phụ.

Diệp Trần chắp tay nói tiếp:

- Không biết Mộ Dung có khoẻ không.

- Khoẻ, mà cũng không khoẻ.

Ngồi đối diện Mộ Dung Chỉ Thuỷ, Diệp Trần hỏi:

- Sao lại nói thế.

- Ngươi có biết, Mộ Dung gia tộc ta là huyết mạch gì không.

- Huyết mạch nhân ma.

- Đến cái này nó cũng nói cho ngươi biết, xem ra chuyến đi này của ta không mất công vô ích.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ không hề tỏ ra kinh ngạc.

Diệp Trần biểu tình bất biến, đợi đối phương nói tiếp.

- Nếu ngươi đã biết Mộ Dung gia tộc ta là một nhánh của Nhân Ma gia tộc, vậy chắc ngươi cũng biết, để duy trì sự thuần tuý của huyết mạch nhân ma, Nhân Ma gia tộc cấm chỉ tộc nhân thông hôn với người ngoài, chỉ có thể thông hôn với người trong tộc.

Diệp Trần gật gật đầu:

- Ta biết, Mộ Dung từng nói qua với ta.

- Khuynh Thành lần trước quay về, thực sự khiến ta quá kinh ngạc, không chỉ huyết mạch trưởng thành một cách hoàn mỹ mà trong cơ thể còn ẩn hàm tinh hoa ma lực, nhưng cũng chính vì nguyên nhân này, mọi thứ trở nên bị động, thân làm phụ thân, ta không thể không đến tìm ngươi.

- Bá phụ có gì cứ nói!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ cười nói:

- Mộ Dung gia tộc ta là Nhân Ma gia tộc, nhưng chỉ là một nhánh của Nhân Ma gia tộc, cho nên thông hôn trong tộc không phải chỉ người trong Mộ Dung gia tộc thông hôn, mà là cả Nhân Ma gia tộc thông hôn, ta hỏi ngươi, ngươi có ý gì với con gái ta không, nếu như không có, vậy thì những việc tiếp theo, ta không cần phải nói nữa, nếu như có, nói ra mới có ý nghĩa.

Diệp Trần sớm đã nghĩ đến vấn đề này, kiếp trước hắn từng yêu một lần, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, đến thế giới này, hắn căn bản không muốn bước vào nữ nhi tư tình quá sớm, nhưng tình cảm không thể nói trước, bất luận là Từ Tĩnh, hay Mộ Dung Khuynh Thành, hắn đều quan tâm, đôi khi hắn cũng tự giày vò mình, rốt cục để ý bên nào, nhưng không có kết quả, cảm giác mỗi người mang lại đều không giống nhau, cho nên không thể so sánh.

Diệp Trần gật gật đầu, cũng không nhăn nhó, đối với võ giả mà nói, tu luyện đồng thời cũng phải luyện tâm, trực chỉ bản tâm mới có hi vọng thông lên cảnh giới cao hơn, nếu như đến bản thân mình còn lừa gạt, sớm muộn cũng rơi vào trong tâm ma, không thể tự cứu.

Thấy Diệp Trần gật đầu, Mộ Dung Chỉ Thuỷ bật cười, có thì tốt, nếu như không có, hắn đúng là mất công vô ích, và cũng thấy tiếc cho con gái, hắn có thể nhìn ra, con gái kì thực rất quan tâm đến Diệp Trần, chỉ là tính cách hướng nội, không giỏi biểu đạt bản thân.

- Từ lâu ta đã để ý đến ngươi, Thiên Phong Quốc, cũng có gián điệp của Mộ Dung gia tộc ta.

Dừng lại một chút, Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói tiếp:

- Đừng nhìn bộ dạng phong khinh vân đạm của Khuynh Thành nha đầu, kì thực nó không giỏi biểu đạt tình cảm, ở nhà với ta cũng vậy, chỉ ở bên

cạnh mẫu thân nó, nó mới thể hiện tình cảm nữ nhi, cho nên, nó không giống như ngươi, mặc dù lần đầu chúng ta gặp mặt, nhưng ta có thể nhìn ra, nhất cử nhất động của ngươi đều phát từ nội tâm, đến trả lời những câu hỏi kiểu này cũng rất thẳng thắn.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ rất ưng ý Diệp Trần, tâm tính đối phương, không chỉ khiến hắn bội phục, mà cũng khiến hắn sợ hãi, rốt cục là hoàn cảnh nào đã tạo ra tâm tính này, đến Sinh Tử Cảnh vương giả cũng chưa chắc có, chừng mực đúng đắn, và cũng rất thành thật.

Thì ra Mộ Dung vẫn còn có mặt này, nghe Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói, Diệp Trần cười thầm.

- Bá phụ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Trần hỏi.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói:

- Khuynh Thành tuổi tác không còn nhỏ, vốn dĩ nửa năm nữa, nó sẽ phải thành hôn với Vũ Văn gia tộc Vũ Văn Dã, nhưng ta không ngờ, sau khi ra ngoài trở về, huyết mạch trong người Khuynh Thành trưởng thành đến huyết mạch nhân ma hoàn mỹ, bởi vì một số trưởng lão trong tộc rất ủng hộ hôn nhân giữa Khuynh Thành và Vũ Văn Dã, cho nên tin tức truyền đến Vũ Văn gia tộc, Vũ Văn gia tộc sợ đêm dài lắm mộng, đòi tổ chức hôn sự trước ba tháng, cũng chính la nói, ba tháng sau, chính là ngày cưới của Khuynh Thành và Vũ Văn Dã.

- Vũ Văn gia tộc là Nhân Ma gia tộc?

- Không sai, Nhân Ma gia tộc tổng cộng có hơn hai mươi gia tộc lớn nhỏ, trong hơn hai mươi gia tộc đó, Vũ Văn gia tộc là lớn nhất, Vũ Văn gia tộc chính là gia chủ của Nhân Ma gia tộc chúng ta, Vũ Văn Dã là một trong những cường giả đỉnh cấp của Vũ Văn gia tộc, hơn nữa, cũng giống như Khuynh Thành, hắn cũng có huyết mạch nhân ma hoàn mỹ, đã đánh thức

năng lực thiên phú, chỉ cần Khuynh Thành kết hôn với Vũ Văn Dã, con cái do hai người sinh ra chắc chắn là huyết mạch nhân ma hoàn mỹ, cuộn hôn nhân này ý nghĩa là ở chỗ đó.

Diệp Trần nhíu mày,

- Ngươi muốn ta làm thế nào?

Mộ Dung Chỉ Thuỷ cười nói:

- Rất đơn giản, cướp lại Khuynh Thành.

Diệp Trần có chút kinh ngạc:

- Mặc dù ta cũng không hi vọng Khuynh Thành gả cho Vũ Văn Dã, nhưng ta không hiểu, tại sao là một thành viên của Nhân Ma gia tộc, tại sao ngươi lại không muốn gả Khuynh Thành cho Vũ Văn Dã, về lý mà nói, nhân ma chỉ có thể thông hôn với nhân ma, đây là quy định do Nhân Ma gia tộc các ngươi đặt ra, ngoài ra, ta là nhân tộc, không phải nhân ma, kết hôn với Mộ Dung, là phá hoại quy đinh của Nhân Ma gia tộc.

- Cái này ta đương nhiên biết, nhưng ta không muốn nhìn thấy Khuynh Thành gả cho một người mà nó không thích, nhất là đối phương lại là một thành viên của Vũ Văn gia tộc, nói ra sợ ngươi cười, năm xưa ta có yêu một người, chúng ta rất thương yêu nhau, hai bên hoàn toàn có thể kết thành phu thê, bởi vì nàng ấy cũng là nhân ma, nhưng cuối cùng chúng ta không được ở bên nhau, nguyên nhân chính là huyết mạch, huyết mạch nhân ma của nàng ấy rất cao, gần bằng huyết mạch hoàn mỹ, cho nên bị ép gả cho người của Vũ Văn gia tộc.

Nói đến đây, thanh âm của Mộ Dung Chỉ Thuỷ bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo,

- Tại sao Vũ Văn gia tộc lại có thể đặt ra yêu cầu nọ yêu cầu kia với phân gia chúng ta, huyết mạch cao là phải gả cho Vũ Văn gia tộc, xinh đẹp, cũng phải gả cho Vũ Văn gia tộc, đó là quy định gì, đáng ghét nhất là, Vũ

Văn gia tộc còn có rất nhiều Vũ Văn gia tộc phân chi, nữ nhân huyết mạch cao, không gả đến phân gia, mà là Vũ Văn gia tộc phân chi thông hôn với nhau, chỉ cần ngoài ba đời là được, hoàn toàn không coi phân gia chúng ta ra gì.

- Cách làm đó, đúng là rất ích kỉ.

Trong mắt Diệp Trần, Vũ Văn gia tộc chính là loài sâu bọ hút máu, tinh hoa phân gia không ngừng lưu nhập vào Vũ Văn gia tộc, giúp cho Vũ Văn gia tộc trường cửu bất suy, còn phân gia, vĩnh viễn không thể vượt qua Vũ Văn gia tộc, thậm chí còn có thể suy yếu.

- Bây giờ ngươi đã hiểu tại sao ta lại làm thế chưa!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần nhìn đối phương nói:

- Ngươi cũng nói, Vũ Văn gia tộc là gia chủ Nhân Ma gia tộc, trong gia chủ, chắc chắn phải có Sinh Tử Cảnh vương giả tồn tại, một mình ta, liệu có thể đối kháng với Vũ Văn gia tộc, khiêu chiến với quy tắc của cả Nhân Ma gia tộc không?

- Đổi thành người khác thì không thể, nhưng ngươi thì có thể.

- Tại sao?

- Bởi vì sau lưng ngươi là Long Thần Thiên Cung cung chủ Long Vương, có Long Vương, Nhân Ma gia tộc ai dám ức hiếp ngươi, cho dù Nhân Ma Vương cũng không dám, nói một cách không hề khoa trương, không có Long Vương và Huyền Hậu ủng hộ Nhân Ma gia tộc, Nhân Ma gia tộc đã không được như ngày hôm nay, ngươi cũng biết, bên trong Nhân Ma gia tộc, có huyết mạch nhân ma, trên đại lục, rất nhiều Sinh Tử Cảnh vương giả căm thù chúng ta.

- Long Vương sao?

Diệp Trần gật gật đầu, đúng, có Long Vương, Nhân Ma gia tộc sẽ không dám đánh chết mình, đánh chết mình, khác gì trở mặt với Long Vương, không phải hắn kiêu ngạo, một người chưa đầy hai mươi lăm tuổi mà đã bước vào Linh Hải Cảnh, hơn nữa còn có đỉnh tiêm chân nhân cấp đại năng thực lực như hắn, Long Vương không coi trọng cũng không được, mặc dù hắn rất muốn dựa vào chính mình, nhưng trên thế giới này, thiên tài nào mà không có chỗ dựa, không có chỗ dựa, người khác nói giết là giết, sẽ không đợi ngươi trưởng thành, chỗ dựa, cũng là một phần của thực lực, chân lý này mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần đã có quyết định, trên thực tế, cho dù đối phương không đến, hắn cũng không thể trơ mắt đứng nhìn Khuynh Thành kết hôn với người khác, đối phương kết hôn, hắn sẽ rất tiếc, rất trống trải, có năng lực ngăn cản, tại sao lại không thực hiện? Bất cứ thứ gì cũng phải dùng chính sức lực của mình để giành lấy, bất luận kết quả.

- Ngươi lựa chọn thế nào?

Mộ Dung Chỉ Thuỷ hỏi.

Diệp Trần nói:

- Nếu bá phụ không quan tâm quy tắc nhân ma, vậy thì ta còn gì phải băn khoăn nữa, đúng rồi, Mộ Dung biết ngươi đến chứ?

- Ta không nói cho nó biết, nhưng ta nghĩ nó khẳng định đoán ra, ngoài ra, không phải ta không quan tâm quy tắc nhân ma, là giá trị của ngươi vượt qua quy tắc nhân ma, với thành tựu hiện tại của ngươi, chỉ sợ không cần mất quá nhiều thời gian, sẽ trở thành Sinh Tử Cảnh vương giả, đến lúc, ai dám nghị luận sau lưng.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ thấy bối cảnh sau lưng Diệp Trần không tệ, nhưng nếu như bản thân Diệp Trần chẳng có gì xuất sắc, tiềm lực không đủ, hắn đã không đến, phá hoại quy tắc nhân ma không phải trò đùa, phải gánh chịu hậu quả nhất định, bây giờ hắn chỉ có thể đặt hi vọng lên người Diệp Trần,

nhưng hắn tin, đổi thành bất cứ ai, đều sẽ làm vậy, tiềm lực Diệp Trần quá kinh nhân, mới từng ấy tuổi.

Diệp Trần đương nhiên biết Mộ Dung Chỉ Thuỷ không phải chỉ nghĩ riêng cho hạnh phúc của Mộ Dung, bên trong khẳng định còn gì mà hắn không biết, nhưng hắn cũng không quan tâm, đối phương có mục đích của đối phương, mình có mục đích của mình, tóm lại, không thể để Mộ Dung gả cho Vũ Văn Dã.

- Trần Nhi, vị này là?

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh bước vào đại sảnh.

Diệp Trần giới thiệu:

- Phụ thân, phụ mẫu, vị này là Mộ Dung gia chủ Mộ Dung Chỉ Thuỷ, bá phụ, họ là phụ mẫu ta.

- Ha ha, Diệp lão đệ, Trầm muội tử, ta gọi như vậy không đường đột quá chứ!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ tuổi tác lớn hơn Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh một chút, nhưng tu vi cao nên nhìn trẻ hơn vài tuổi, hắn không coi thường hai người họ mới chỉ là Tinh Cực Cảnh sơ kì tu vi, bởi vì đối phương là phụ mẫu Diệp Trần, sau này nói không chừng sẽ trở thành thông gia. Bất luận từ phương diện nào, đều phải xây dựng quan hệ tốt với họ.

Chỉ một lúc, ba người đã trở nên thân thiết, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh cũng lờ mờ đoán ra mục đích của đối phương, chỉ cười cười.

- Diệp lão đệ, Trầm muội tử, ta muốn mượn Diệp Trần một khoảng thời gian, hai người không phản đối chứ!

Hắn không đi thẳng vào vấn đề mà chỉ tiết lộ một chút quan hệ giữa Diệp Trần và con gái mình, sau đó mới nói mượn.

Quả nhiên là vậy, Diệp Thiên Hào vội vàng nói:

- Đừng nói mượn một khoảng thời gian, mượn ba năm năm cũng không vấn đề gì.

Cái này liên quan đến hạnh phúc cả đời của con trai, nếu đúng ba năm năm không gặp được con trai, cũng chỉ có thể nín nhịn.

- Tốt, Diệp lão đệ quả nhiên thông tình đạt lý, việc không nên chậm trễ, Diệp Trần, theo ta về Mộ Dung gia tộc nào! Ba tháng nói dài không dài, ngắn không ngắn, muốn đến Vũ Văn gia tộc phải mất rất nhiều thời gian.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ đứng dậy nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 534: Bị Chất Vấn. (Thượng)

Diệp Trần nhìn phụ mẫu,

- Vậy Trần nhi đi cùng Mộ Dung bá phụ.

- Ừm!

Trầm Ngọc Thanh gật gật đầu, nhắc nhở:

- Ra ngoài cẩn thận.

- Trần Nhi biết.

Nói xong, Diệp Trần cùng Mộ Dung Chỉ Thuỷ đi ra ngoài đại sảnh, thân hình vừa chuyển, đã thấy bay tít lên cao không.

Chiu! Chiu!

Hai người hoá thành lưu quang biến mất.

Bên ngoài đại sảnh, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh nhìn theo hai người, thở phào nhẹ nhõm, Trầm Ngọc Thanh cười nói:

- Trầm Nhi quá già dặn, thiếp còn tưởng nó không có cảm hứng với con gái.

- Ha ha, con cháu tự có phúc của con cháu, vội cái gì, ta nghe nói năm xưa ở Lưu Vân Tông, nó cũng có quan hệ rất tốt với một cô gái tên Từ Tĩnh.

Mộ Dung gia tộc toạ lạc trong một sơn mạch cơ lớn phía Tây Nam Trác Vực, cách Thiên Phong Quốc đúng hai trăm vạn dặm.

Chiều ngày thứ ba, Diệp Trần và Mộ Dung Chỉ Thuỷ đến sơn mạch.

- Mộ Dung gia tộc danh tiếng không hiện, nhưng cả Nam Trác Vực này, chỉ có Nam La Tông là Mộ Dung gia tộc ta không dám động đến, các lục phẩm tông môn khác, luận thực lực tổng hợp, không bằng Mộ Dung gia tộc ta, tứ đại đế quốc hoàng thất cũng thua kém một bậc.

Trung tâm sơn mạch, Mộ Dung Chỉ Thuỷ vừa duy trì tốc độ phi hành, vừa giới thiệu sơ qua về Mộ Dung gia tộc.

Diệp Trần gật gật đầu, xem ra, Mộ Dung Chỉ Thuỷ để Mộ Dung tiến nhập Phi Thiên Ma Tông, chỉ là cái cơ, để mọi người không biết nàng là một thành viên của Nhân Ma gia tộc.

- Bá phụ, tại sao trên đại lục lại có nhiều người chĩa mũi nhọn vào Nhân Ma gia tộc, Nhân Ma gia tộc đâu có khác gì con người, hình như cũng không sản sinh nguy hại!

Diệp Trần không hiểu, hắn không nghĩ mọi người vì hận Ma tộc nên mới hận Nhân Ma gia tộc.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ thở dài,

- Kì thực, là có nguyên nhân, Nhân Ma gia tộc ta là một tai hoạ ngầm không lớn cũng không nhỏ, huyết mạch nhân ma không phải cái gì hay ho, nhưng biết làm thế nào, không lẽ bởi vì chúng ta là nhân ma, nên bị đoạt mất quyền lực sinh tồn.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ còn định nói gì nữa nhưng đã đến Mộ Dung gia tộc.

Từ xa nhìn lại, Mộ Dung gia tộc thập phần thần bí, kiến trúc thuộc loại cổ kính với vô số toà nhà hình tháp, khác hẳn với ngoại giới, phủ một tầng u ám âm trầm.

- Ma khí cường liệt quá!

Diệp Trần không khỏi động dung.

Ma khí cũng là một loại nguyên khí, trong điều kiện thông thường, nguyên khí trong thiên địa phân bố rất hài hoà, những nguyên khí khác dựa vào độ hiếm, tỷ lệ giảm thiểu, ma khí chính là một loại nguyên khí hiếm.

Nhìn sơ qua, ma khí bao xung quanh Mộ Dung gia tộc bây giờ đã không còn thua kém nguyên khí tự nhiên, khiến bầu trời cũng tối sầm lại, phủ một tầng mây xám.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ giải thích nói:

- Nhân Ma gia tộc, trừ huyết mạch nhân ma hoàn mỹ, những huyết mạch nhân ma khác mặc dù chỉ có thể tu luyện chân nguyên, nhưng lúc tu luyện, ít nhiều sẽ nhiễm ma khí, huyết mạch càng cao, ma khí nhiễm càng nhiều, Mộ Dung gia tộc ta tổng cộn vạn người, ma khí hội tụ mênh mông cuồn cuộn, ảnh hưởng đến nguyên khí phân bố trên trời, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Mộ Dung gia tộc ta quyết định sống ẩn mình.

- Gia chủ!

Một đội hộ vệ của Mộ Dung gia tộc bay lên cao không, chắp tay nói với Mộ Dung gia tộc.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ mỉm cười gật đầu, lên tiếng nói:

- Đây là Diệp Trần Diệp công tử.

- Chào Diệp công tử!

Trong mắt đám hộ vệ ánh lên vẻ kinh ngạc, rõ ràng, họ đã từng nghe qua đại danh Diệp Trần, cả Nam Trực Vực này, có thế lực nào mà không biết tin Diệp Trần, nếu như không biết, tương lại diệt môn chắc chẳng còn xa nữa, tin tức không linh thông, người khác tấn công làm sao biết được.

- Thời gian ta vắng nhà, gia tộc có xảy ra chuyện gì không?

Mộ Dung Chỉ Thuỷ thuận miệng hỏi.

Đội trưởng hộ vệ do dự một lúc, nói:

- Gia chủ, ba ngày trước người của Vũ Văn gia tộc đến đây, đưa cả tiểu thư và chủ mẫu đi.

- Cái gì?

Mộ Dung Chỉ Thuỷ thần sắc đột nhiên chuyển lạnh,

- To gan, chúng có quyền lực gì mà đưa con gái ta đi.

Đội trưởng hộ vệ trả lời:

- Đại trưởng lão đồng ý chuyện mày, tổ mẫu sợ tiểu thư bị hại, cho nên cũng đi theo.

- Đồ khốn!

Nhắc đến đại trưởng lão, Mộ Dung Chỉ Thuỷ sầm nét mặt.

- Là người nào của Vũ Văn gia tộc đến đây?

Cố kìm nộ khí, Mộ Dung Chỉ Thuỷ trầm giọng nói.

- Là tam trưởng lão và ngũ trưởng lão của Mộ Dung gia tộc.

- Hừ, người đến là nhân vật trưởng lão cấp, xem ra bọn chúng không dẫn người đi thì cũng đến để uy hiếp.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ rất rõ thực lực Vũ Văn gia tộc, thân là gia chủ Nhân Ma gia tộc, trưởng lão Vũ Văn gia tộc không phải Linh Hải Cảnh tông sư thì cũng là đỉnh tiêm chân nhân cấp đại năng, top 10 trưởng lão đều là Linh Hải Cảnh tông sư.

- Quay về rồi nói.

Tâm trạng tốt đẹp của Mộ Dung Chỉ Thuỷ bị phá hỏng hoàn toàn, nhưng hắn cũng biết, người đã bị mang đi ba ngày, muốn đuổi theo cũng không kịp, huống hồ đuổi kịp thì đã làm sao, người đến là hai Linh Hải Cảnh tông sư.

- Diệp Trần, đợi mấy ngày nữa, chúng ta cùng đến Vũ Văn gia tộc, bây giờ tạm thời nhẫn nại.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ truyền âm nói với Diệp Trần.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Ba phụ, ta biết.

Người ra đón rất nhiều, Mộ Dung Chỉ Thuỷ chẳng để ý đến ai, đi thẳng vào đại sảnh, đến trước đại sảnh, hắn ra lệnh cho người đến mời đại trưởng lão.

Trong đại sảnh, trưởng lão Mộ Dung gia tộc đứng đầy một phòng, Diệp Trần ngồi ở vị trí đầu tiên bên phải chủ toạ.

Chỉ một lúc sau, một nam tử trung niên thân hình cường tráng, ánh mắt sắc bén bước vào, người này lớn hơn Mộ Dung Chỉ Thuỷ chừng bảy tám tuổi, thân cao thể trường, trong lúc hành tẩu, khí tức cuồn cuộn, bá khí thập phần uy nghiêm.

- Tam đệ!

Nam tử trung niên không chào gia chủ mà trực tiếp gọi tam đệ.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ nhướng mày, lạnh lùng:

- Mộ Dung Vọng, là ngươi đồng ý để con gái ta đi theo người của Vũ Văn gia tộc? Ta nhớ, Mộ Dung gia chủ là ta? Ngươi có quyền lực gì mà quyết định.

Mộ Dung Vọng mà hắn nói chính là đại trưởng lão, cũng là đại ca hắn.

Mộ Dung Vọng ngồi xuống vị trí đầu tiên bên phải, sau khi liếc mắt nhìn Diệp Trần, mới chậm rãi nói:

- Sơm muộn gì cũng phải đi, đây là sự thật. Hơn nữa Khuynh Thành gả đến Vũ Văn gia tộc chẳng có gì không tốt, chỉ có ở Vũ Văn gia tộc, nó mới phát huy được hết giá trị của mình.

- Nếu như ngươi thực sự nghĩ cho Khuynh Thành thì ta chẳng còn gì để nói, nhưng theo ta được biết, con trai ngươi muốn cưới tam tiểu thư của Vũ Văn gia tộc phân chi làm vợ, không biết chuyện này có đúng hay không.

- Con trai ta lấy vợ thì liên quan gì đến chuyện này?

- Vậy phải xem người con trai ngươi muốn cưới là ai, nếu là một cô gái có huyết mạch không tệ, ngươi nghĩ Vũ Văn gia tộc sẽ đồng ý? Ta thấy ngươi thích cực tán thành gả con gái ta cho Vũ Văn Dã là để bản thân tiện đưa ra điều kiện, ta nói không sai chứ!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ rất phẫn nộ.

- Lão tam, chuyện này ván đã đóng thuyền, bất luận ta làm gì, đều không thể thay đổi, cho nên, làm hay không làm, chẳng thể tạo ra xung đột, đệ là gia chủ Mộ Dung gia tộc, đừng vì sự hồ đồ của mình mà làm liên luỵ đến vợ con.

Mộ Dung Vọng không vui, đổi giọng gọi là lão tam.

- Khuynh Thành là con gái ta, không cần ngươi giáo huấn, còn chuyện con trai ngươi, ta dám đảm bảo, Vũ Văn gia tộc sẽ không đồng ý, ngươi nghĩ họ chịu trao đổi điều kiện với ngươi sao, họ là Vũ Văn gia tộc.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ bình tĩnh hơn.

Mộ Dung Vọng cười lạnh nói:

- Cái này không cần ngươi lo, nếu không còn việc gì nữa, ta xin phép

cáo lui.

Đứng dậy, Mộ Dung Chỉ Thuỷ đi ra ngoài, lúc gần đến cửa đại sảnh, hắn quay đầu, nhìn Diệp Trần nói:

- Phải bổ sung thêm một câu, tốt nhất đừng khiêu chiến Vũ Văn gia tộc, quy tắc từng ấy năm, không phải một mình ngươi có thể thay đổi, đưa hắn đến đây, chỉ khiến hắn bị sỉ nhục mà thôi. Diệp Trần, đúng chứ! Nếu như ta là ngươi, ta sẽ lập tức rời đi, Vũ Văn gia tộc đáng sợ hơn ngươi tưởng tượng nhiều, tuỳ tiện đưa ra một thanh niên cao thủ, cũng để quét sạch giới thanh niên Nam Trác Vực, ngoài ra ngươi nên biết, đạt đến Linh Hải Cảnh tầng thứ, dưới bốn mươi tuổi đều là thanh niên, ngươi có lẽ vẫn còn hạn chế dưới ba mươi tuổi!

Diệp Trần hít một hơi thật sâu,

- Cái này Diệp Trần đương nhiên biết.

Sao hắn không biết định nghĩa thanh niên trong Linh Hải Cảnh, ở Linh Hải Cảnh tầng thứ, dưới ba mươi đều là thế hệ thanh niên, trong đó hơn hai mươi thuộc giới thanh niên, mà ở Linh Hải Cảnh tầng thứ, dưới bốn mươi tuổi là thế hệ thanh niên, dưới ba mươi tuổi gọi là giới trẻ.

Gọi như vậy, chủ yếu dựa vào tiềm lực tính toán, ở Tinh Cực Cảnh tầng thứ, dưới ba mươi tiềm lực mạnh nhất, cho nên là thanh niên, trên ba mươi mặc dù cũng rất trẻ, nhưng tiềm lực sắp dùng hết, trên tiềm lực, không còn trẻ nữa, đến Linh Hải Cảnh, tiềm lực sẽ gia tăng một chút, nhưng rất có hạn, vượt qua bốn mươi tuổi, không còn nhiều tiềm lực, không thuộc thế hệ thanh niên.

Tóm lại, thế hệ thanh niên của thế giới này, giới trẻ không thể dùng tuổi tác để tính toán, mà dùng tiềm lực tính toán, nếu không Linh Hải Cảnh sống đến ba trăm tuổi, sáu mươi tuổi chỉ tương đương hai mươi tuổi của Bão Nguyên Cảnh, không lẽ không trẻ?

Mộ Dung Vọng nói tuỳ tiện đưa ra một thành niên cao thủ của Mộ Dung gia tộc thì có thể quét giới thanh niên Nam Trác Vực là có chút khoa trương, nhưng khoa trương cũng đúng, bởi vì bọn Diệp Trần, dều là dưới ba mươi tuổi, còn thanh niên cao thủ Vũ Văn gia tộc, không hạn chế dưới ba mươi tuổi, dưới bốn mươi tuổi cũng là thanh niên, bọn Diệp Trần sống ít hơn họ hơn mười năm, không thể kinh nghiệm bằng họ.

Nếu như cùng tuổi tác, nói thanh niên cao thủ Vũ Văn gia tộc quét sạch tất cả thanh niên cao thủ Nam Trác Vực là khoa trương, không thực tế.

- Hừ!

Thấy Diệp Trần không bị doạ, Mộ Dung Vọng cười lạnh, trong mắt hắn, Diệp Trần vẫn chìm đắm trong thận phận vương giả của giới trẻ Nam Trác Vực, nhưng là dưới ba mươi tuổi, trên ba mươi tuổi đi chỉ tự chuốc nhục vào người, người khác không cần nể mặt, về phần Long Vương, không thể vì ngươi bị nhục mà lộ diện ngăn cản, dù sao Vũ Văn gia tộc cũng không ngu ngốc đến mức đi giết Diệp Trần.

Giật giật thân thể, Mộ Dung Vọng phẩy tay bỏ đi.

- Vị này chính là Diệp Trần!

Trong số các trưởng lão Mộ Dung gia tộc, một trưởng lão mặt vuông chưa quốc nhìn Diệp Trần, nói.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ giới thiệu nói:

- Các vị, hắn chính là Diệp Trần, thiên tài được Long Vương xem trọng.

- Thiên tài rất nhiều, không biết hắn có bản lĩnh gì ngăn cản cuộc hôn nhân này, tam ca, chắc huynh cũng biết thanh niên Vũ Văn gia tộc mạnh như thế nào chứ!

Trưởng lão mặt chữ quốc là huynh đệ của Mộ Dung Chỉ Thuỷ, xếp hạng năm.

Nghe vậy, Mộ Dung Chỉ Thuỷ ha ha cười, cũng không trả lời, mà chân nguyên truyền âm cho Diệp Trần:

- Diệp Trần, xem ra các trưởng lão đều không tín phục ngươi, nghĩ rằng ngươi đi chỉ tự chuốc nhục, làm mất mặt Mộ Dung gia, đợi lát nữa họ sẽ khiêu chiến ngươi, ngươi có thể thể hiện bản lĩnh.

Kì thực Mộ Dung Chỉ Thuỷ cũng không nghĩ Diệp Trần có thể chiến thắng trưởng lão Mộ Dung gia tộc, hắn hi vọng Diệp Trần có thể cầm hoà vài chục chiêu với họ, làm được như vậy là đủ rồi, thanh niên Vũ Văn gia tộc mạnh mấy cũng có hạn, cái gọi là chuốc nhục, chỉ phát sinh trong trường hợp khoảng cách quá lớn.

- Bá phụ yên tâm.

Diệp Trần gật đầu.

- Diệp Trần, mặc dù ta cũng không đồng ý gả Khuynh Thành đến Vũ Văn gia tộc, nhưng không phải ai đến đây cũng được chúng ta ủng hộ, muốn được chúng ta ủng hộ, ngươi phải thể hiện thực lực của mình trước, thế này đi, nếu ngươi đỡn được năm mươi chiêu của ta, Mộ Dung Vũ ta sẽ đứng về phía ngươi, nếu không, ngươi đến từ đâu thì quay về đó, Mộ Dung gia tộc không thể mất mặt vì ngươi.

- Thế nào cũng được.

Diệp Trần thở dài, nhãn thần trở nên sắc bén.

- Đây không phải nơi chiến đấu, chúng ta ra tỷ võ tràng.

Mộ Dung Vũ đứng dậy bay ra ngoài đại sảnh.

- Chúng ta cũng đi xem sao!

Rất nhiều trưởng lão đều trong trạng thái lưỡng lự, họ rất muốn chống lại Vũ Văn gia tộc, không muốn nhìn Vũ Văn gia tộc muốn gì được nấy,

nhưng làm gì thì cũng phải xứng đáng, nếu không xứng đáng, họ cần gì phá hoại quy tắc Nhân Ma gia tộc, cho dù đối phương là thiên tài được Long Vương coi trọng.

- Diệp Trần, đi thôi!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ theo sau Diệp Trần.

Tỷ võ tràng của Mộ Dung gia tộc thập phần rộng lớn, bốn phía đều được núi non bao bọc, trên núi kiến lập một số kiến trúc cao vút, liên miên bất tuyệt.

Sưu! Sưu!

Trưởng lão Mộ Dung gia tộc lần lượt đáp xuống đỉnh núi, còn Mộ Dung Vũ và Diệp Trần thì dừng lại trên một tỷ võ tràng nằm giữa trung tâm dãy núi.

Nhìn bóng dáng hai người, không ít trưởng lão bắt đầu nghị luận.

- Mộ Dung Vũ là cao thủ số má của Mộ Dung gia tộc, đỡ được năm mươi chiêu của hắn, có chút hà khắc.

- Không hà khắc sao được, bị sỉ nhục ở đây vẫn tốt hơn bị sỉ nhục ở Vũ Văn gia tộc.

- Ừm, không biết Mộ Dung Vũ sẽ dùng mấy phần thực lực.

Nghe chúng nhân nghị luận, Mộ Dung Chỉ Thuỷ không khỏi nhủ thầm: Diệp Trần, đừng để ta thất vọng, hai chúng ta có cùng mục đích, không chỉ ngươi làm chim mồi mà Mộ Dung gia tộc ta cũng làm chim mồi, bây giờ chúng ta cùng được buộc trên một chiến xa, vinh cùng vinh, tổn cùng tổn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 535: Ma Hoá Cánh Tay.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ biết Diệp Trần tiềm lực kinh nhân, nhưng vẫn chưa biết thực lực Diệp Trần thế nào, nhân ma không giống con người, ư thế cơ sở rất rõ ràng, sau khi đạt đến Linh Hải Cảnh, ưu thế vẫn khuếch đại, ví dụ phương diện linh khu, cùng là nhất giai linh khu, nhân ma linh khu cường đại hơn nhân loại linh khu, chân nguyên nhiễm lên ma khí, có một số đặc tính ma lực, cũng mạnh hơn nhân loại, nếu như Diệp Trần không thể đỡ được năm mươi chiêu của Mộ Dung Vũ, kế hoạch lần này, coi như bỏ.

Ầm!

Khí lưu trên tỷ võ tràng ập tới, là Mộ Dung Vũ và Diệp Trần đang lao vào đối phương, chân nguyên khí tức bên ngoài cơ thể hai người đè ép lẫn nhau, hình thành hai nửa màng mỏng hình cầu, mỗi bên chiếm cứ nửa bầu trời, nhất thời, bích sắc và thanh sắc quang hoa bạo phát, chói mắt vô cùng.

- Tiếp một chiêu kinh đào quyền của ta!

Mộ Dung Vũ một chân đạp đất, bật thẳng người, bích sắc quang hoa hội tụ trên nắm đấm, khi quang hoa hội tụ thành một điểm, một quyền đánh xuống Diệp Trần bên dưới.

- Cái gì? Vừa lên đã là thuỷ hệ áo nghĩa quyền pháp king đào quyền, Mộ Dung Vũ không lẽ định tốc chiến tốc quyết?

Thấy công thế Mộ Dung Vũ cường liệt như vậy, một số trưởng lão trở nên kinh ngạc.

Đối diện một quyền không biết nông sâu, Diệp Trần cũng không hoảng hốt, thân thể đột nhiên dừng lại giữa đường, tay phải hạ thấp, nắm chặt chuôi hoàng kim kiếm, sau đó rút mạnh. Khoảnh khắc hoàng kim kiếm xuất vỏ,

một phiến kim quang chói mắt lấy thắt lưng Diệp Trần làm trung tâm, bừng bừng bạo phát, trong kiếm sắc kiếm mang này, là vô số kiếm ảnh mơ hồ, bởi vì tốc độ quá nhanh, mắt thường căn bản không thể nhìn thấy, chỉ có linh hồn lực mới có thể mô phỏng chút ít.

Thịch thịch thịch thịch thịch thịch...

Quang hoa bích sắc và quang mang kim sắc trùng kích vào nhau, trong nháy mắt vài trăm tiếng nổ vang lên, hoàn toàn khiến trái tim một Bão Nguyên Cảnh võ giả thực lực không yếu nhảy loạn nhịp, bị trọng thương, người thường cho dù đứng xa cũng vỡ tim mà chết.

- Ý! Kiếm tốc nhanh quá!

Một quyền của Mộ Dung Vũ vốn dĩ phải nổ tung trước người Diệp Trần, nhưng vì tốc độ xuất kiếm của Diệp Trần quá nhanh, kiếm tốc còn nhanh hơn, nên nắm đấm vừa đánh ra, bích sắc quang hoa ngưng tụ trên quyền phong đã bạo phát, nắm đấm không lớn, tựa hồ ngưng tụ năng lượng một dòng sông, quyền kình dính như nước, cuộn trào mãnh liệt, đợt này cao hơn đợt khác, đợt sau nối liền đợt trước.

- Quyền kình áp súc thành một điểm, bạo phát trong nháy mắt, lợi hại!

Vừa giao thủ, Diệp Trần đã cảm nhận thấy sóng quyền huyền ảo, đối diện với quyền pháp này, nhất định phải nhanh hơn nó, nếu không bị đánh trúng, hậu quá rất khó tưởng tượng.

Quyền kình bạo phát mãnh liệt, vô số kiếm ảnh, hai bên như quang như ám, đối kháng lẫn nhau, trung hoà, cuối cùng mai một, ai cũng không làm gì được ai.

- Không tệ, đỡ thêm một đòn hãi lang cước của ta!

Mộ Dung Vũ nghiêng người, chân phải lăng không phi cước, giống như lưu tinh, đã mạnh vào đầu Diệp Trần, một cước này cực giống kinh đào quyền, cũng là thối kình ngưng thành một điểm, tập trung bạo phát.

Diệp Trần không lùi không tránh, bàn tay trái đang đặt trên hông nắm chặt phỉ lục sắc trường kiếm, chém ngược lên trên, kéo theo một phiến lôi hồ rực rỡ.

Ầm!

Lần giao kích này không giống lần trước, thối kình của Mộ Dung Vũ trực tiếp phân thành hai nửa, thối kình tàn dư bị kiếm quang hồ hình cuộn ngược về phía Mộ Dung Vũ.

- Phát sau mà đến trước!

Mộ Dung Vũ kinh hô một tiếng, rõ ràng là hắn phát hãi lang cước trước, nhưng phản ứng của đối phương quá nhanh, tựa hồ sớm có phòng bị, hơn nữa đòn phản kích của Diệp Trần khiến hắn cực kì khó chịu, thối kình vừa ngưng tụ, liền bị đánh tan, thậm chí cuốn ngược trở lại.

- Diệp Trần này hình như không đơn giản! Cả hai chiêu thức mạnh của Mộ Dung Vũ đều bị hắn hoá giải.

- Kinh nghiệm chiến đấu rất lợi hại, không hề thua kém Mộ Dung Vũ, linh tính thậm chí còn hơn hắn, không hổ là thiên tài được Long Vương coi trọng.

Linh tính thiên tài thường rất mạnh, một lão tiền bối cũng không bằng, điểm này mọi người thừa nhận, đương nhiên, các trưởng lão quan chiến không nghĩ Mộ Dung Vũ không làm gì được Diệp Trần, trận chiến vừa mới bắt đầu.

Bị thối kình của mình đẩy ngược, Mộ Dung Vũ kinh ngạc nhìn Diệp Trần.

- Được rồi, vốn dĩ ta cứ tưởng ngươi không thể đỡ được tám phần thực lực của ta, bây giờ xem ra, ta đã xem nhẹ ngươi, nhưng trận chiến chỉ mới bắt đầu, tiếp theo, ngươi sẽ phải đối mặt với cục diện khó khăn nhất, tốt nhất là chuẩn bị đầy đủ tâm lý, khó cử ở đây còn tốt hơn khó xử ở Vũ Văn gia

tộc.

Mộ Dung Vũ bị kích thích chiến ý, dự định toàn lực xuất thủ, xem rốt cục Diệp Trần đạt đến tầng thứ nào, thực lực không đủ, thì không có tư cách đi Vũ Văn gia tộc.

- Phóng mã đi! Ta sẽ khiến ngươi hài lòng.

Mái tóc dài của Diệp Trần phất phơ trong gió, cả người như một thanh kiếm, một thanh kiếm vừa mới xuất vỏ, có thể bay ra giết địch bất cứ lúc nào, chính là kiếm ý này, khiến Mộ Dung Vũ nảy sinh chiến ý cường liệt, biến Diệp Trần thành đối thủ của mình.

Ầm!

Mộ Dung Vũ bạo phát, rất nhiều bích sắc chân nguyên thuỷ lưu tràn ra ngoài cơ thể, thuỷ lưu này giống như vật sống, phiêu động lên xuống, trường độ chừng trăm mét, biến một trăm mét vuông quang đó thành lĩnh vực của hắn, chỉ cần tiến nhập vào phạm vi này, thì sẽ bị chân nguyên thuỷ lưu trói buộc.

Sưu một tiếng, Mộ Dung Vũ bắn về phía Diệp Trần, chân nguyên thuỷ lưu nổi lên, giống như một con bạch tuộc nhân hình, vặn xoắn hư không.

- Tiếp chiêu đi!

Cùng là kinh đào quyền, lần này, quyền thế của Mộ Dung Vũ nhanh hơn và mạnh hơn, khí hắn tấn công, những dải chân nguyên thuỷ lưu cùng lúc quấn lấy Diệp Trần.

Diệp Trần một kiếm cực nhanh chém đứt chân nguyên thuỷ lưu, phát hiện chân nguyên thuỷ lưu sau khi bị chém đứt, vẫn có thể tiếp tục bò lên, và chiếc bị đứt, sẽ có càng nhiều chân nguyên thuỷ lưu quấn lấy, liên miên bất tuyệt, dưới sự quấy nhiễu của chân nguyên thuỷ lưu, Diệp Trần và Mộ Dung Vũ đỡ một chiêu của nhau, lùi sau hơn mười bước.

Xuy xuy xuy xuy!

Chân nguyên thuỷ lưu như giòi trong xương, đuổi sát sau lưng Diệp Trần, nếu không phải Diệp Trần kiếm tốc, kĩ xảo và phản ứng của Diệp Trần đều rất tuyệt vời, rất có khả năng đã bị chân nguyên thuỷ lưu quấn lấy, rơi vào sự trói buộc của nó, lúc đó tình huống sẽ trở nên rất tệ.

- Thuỷ phong thuật tập trói buộc của ta có cả công kích và phòng ngự, no sẽ hạn chế thực lực cua ngươi, khiến ngươi không thể toàn tâm toàn ý chiến đấu.

Mộ Dung Vũ âm thầm tích luỹ sức mạnh, chuẩn bị cho sát chiêu.

- Tiền bối, ngươi cũng thử chân nguyên thành tơ của ta!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 536: Vương Giả Bẩm Sinh, Năng Lực Ma Hoá.

Diệp Trần rung thân thể, vô số những sợi tơ thanh sắc bắn ra, tơ thanh sắc này đan xen chằng chịt với nhau, kết thành một quả cầu nhỏ lớn chừng vài mét, chụp lấy Diệp Trần, chân nguyên thuỷ lưu vừa chạm đến, liền bị tơ thanh sắc cắt nát, không thể tiến thêm.

- Cái gì, chân nguyên thành tơ!

Không chỉ Mộ Dung Vũ biên sắc mà Mộ Dung Chỉ Thuỷ và các trưởng lão Mộ Dung gia tộc cũng phải biến sắc, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Họ không phải chưa từng nhìn thấy chân nguyên thành tơ, chỉ là chưa từng nhìn thấy ai dùng tơ chân nguyên như Diệp Trần, lấy thân thể làm trung tâm, để tơ chân nguyên bao phủ, đan thành dạng cầu bảo vệ bản thân, vậy phải cần năng lực điều khiển như thế nào!

- Đúng là khó nhằn!

Mộ Dung Vũ bắt đầu có chút đau đầu, thực lực Diệp Trần, đã vượt qua tầm dự liệu của hắn, có thể diễn hoá chân nguyên thành tơ đến cảnh giới này.

Thấy chân nguyên thàn tơ phá được thuỷ phong thuật của đối phương, bản thân Diệp Trần cũng có chút kinh ngạc, hắn học chân nguyên thành tơ từ cương nguyên thành tơ của Sở Trung Thiên, lúc còn ở Tinh Cực Cảnh tầng thứ, có thể làm được đến cục bộ chân nguyên thành tơ, nâng cao lực công kích, sau khi đến Linh Hải Cảnh, linh hồn lực bạo tăng năm lần, năng lực điều khiển tự nhiên phát triển theo, thành tựu trên chân nguyên thành tơ thậm chí còn vượt qua cả Sở Trung Thiên, bỏ xa hắn.

Có chân nguyên thành tơ bảo vệ mình, Diệp Trần không còn sợ chân nguyên thuỷ lưu nữa, cực tốc bay về phía Mộ Dung Vũ, một kiếm chém tới.

Hộc!

Kiếm khí dạng trăng lưỡi liềm lao ra.

- Phong!

Mộ Dung Vũ vội vàng thu chân nguyên thuỷ lưu, hội tụ trước người.

Binh!

Một khắc sau, chân nguyên thuỷ hoa tuôn trào, Mộ Dung Vũ bay ngược ra ngoài.

- Kim diệu chấn sát kiếm!

Chân nguyên thuỷ lưu tan rã, Diệp Trần đợi đến lúc tầng phòng ngự của Mộ Dung Vũ mỏng nhất, tung ra một kiếm mạnh nhất, kiếm mang kim thanh sắc tung hoành.

- Tiểu tử giỏi lắm!

Mộ Dung Vũ nhãn đồng co lại, một kiếm này mang đến cho hơn nguy cơ quá lớn, kiếm đi đến đâu, không gian nổi sóng đến đó.

- Cánh tay ma hoá, phá cho ta!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tay phải Mộ Dung Vũ bắn phát ra hắc sắc khí tức cường liệt, hắc sắc khí tức thập phần linh hoạt, xuyên vào cánh tay Mộ Dung Vũ, két, két, cơ bắp căng ra, cánh tay Mộ Dung Vũ trong nháy mắt bành trướng một vòng, tay áo cũng bị nứt, lộ rõ da thịt, không, phải nói là cơ bắp mơi đúng, đây là một cánh tay với chi chít vảy, ma khí cuồn cuộn, móng vuốt lớn với những bó cơ đen bóng.

Siết chặt nắm đấm, Mộ Dung Vũ một quyền đánh lên kiếm mang kim thanh sắc.

Xoạt xoạt xoạt...

Hoả tinh văng khắp nơi, Mộ Dung Vũ chà xát hai chân xuống đất, trượt xa mười mấy mét, trừ sắc mặt tái nhợt trong giây lát, một ngụm máu cũng không thổ.

- Hử? Cánh tay này, giống như cánh tay yêu ma, một quyền có thể chặn đứng kiếm mang của mình.

Diệp Trần nhìn cánh tay Mộ Dung Vũ, nếu như không có cánh tay đột hoá này, đối phương chăc đã bị thương, đương nhiên, thân là ngũ trưởng lão Mộ Dung gia tộc, hắn có lẽ có thượng phẩm khiên bài, nhưng dùng thượng phẩm khiên bài để trung hoà công kích, khác gì nhận thua.

- Hắn ép được lão ngũ ma hoá cánh tay của mình.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ hít ngược một hơi lãnh khí, kinh ngạc nhìn Diệp Trần.

Những trưởng lão khác cũng vô cùng khiếp sợ, ma hoá, là cấm kị của nhân ma gia tộc, chưa đến thời khắc then chốt, rất ít người lựa chọn dùng ma hoá tăng cường thực lực, Mộ Dung Chỉ Thuỷ chỉ có thể ma hoá được một cánh tay, nhưng cánh tay sau khi được ma hoá, không còn là cánh tay bình thường nữa mà là cánh tay yêu ma, uy lực tăng gấp đôi. Họ khiếp sợ là, một kiếm của Diệp Trần mặc dù bị Mộ Dung Vũ đánh vỡ, nhưng bản thân Mộ Dung Vũ cũng trượt xa mười mét, rõ ràng không thể áp chế được công kích của Diệp Trần.

- Các ngươi có cảm nhận được, một kiếm vừa rồi, ý chí hình như mạnh hơn không.

- Đúng, ta cũng cảm nhận được.

Một số trưởng lão phát hiện chi tiết.

Cánh tay giống như dẫn điện, tê rần vô lực, Mộ Dung Vũ nhíu mày, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi. Khi nắm đấm của hắn đánh lên kiếm mang, tựa hồ như đánh vào kim sơn, lực rung cường liệt không ngừng chồng chất, tác

dụng lên cánh tay.

- Một kiếm này, trong nháy mắt rung động hai ngàn lần, khiến ta không thể tập trung lực đạo, hơn nữa, một kiếm này kiếm ý càng mạnh, khiến kiếm mang cực kì ngưng luyện, giống như một tấm gang cứng rắn.

- Tứ giai đỉnh phong kiếm hồn!

Sau khi phân tích tỷ mỷ kiếm ý, Mộ Dung Vũ đưa ra một kết luận giật mình, cường độ của kiếm ý Diệp Trần là tông sư cấp đỉnh phong kiếm ý, không lẽ kiếm hồn đối phương đã đạt đến cấp bậc tứ giai đỉnh phong, ngẫm lại cũng đúng, đối phương chỉ là Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong tu vi, áo nghĩa kiếm chiêu nắm bắt chưa có đại thành, chỉ có thông qua kiếm ý mới có thể bù đắp yếu điểm này.

- Được rồi, chiến đấu kết thúc, bây giờ còn ai nghi ngờ thực lực Diệp Trần nữa không?

Mộ Dung Chỉ Thuỷ hít một hơi thật sâu, ánh mắt quét ngang.

Chúng nhân nhất tề lắc đầu.

- Sau khi Mộ Dung Vũ ma hoá cánh tay, mặc dù có thể thi triển một số sát chiêu bí mật, nhưng Diệp Trần chắc chắn cũng có đòn sát thủ của riêng mình, nói tóm lại, Mộ Dung Vũ vẫn rơi vào thế hạ phong,

- Không sai, với thực lực này, đủ để đi Vũ Văn gia tộc, về phần nguy hiểm, khẳng định có, không nguy hiểm mới lạ.

Nghe các trưởng lão nghị luận, Mộ Dung Chỉ Thuỷ chỉ mỉm cười, Mộ Dung Vũ là đỉnh tiêm chân nhân cấp đại năng, sau khi ma hoá cánh tay, thực lực tổng hợp còn tăng lên hai ba phần, gần chạm đến cấp bậc tông sư, Diệp Taraannf có thể chiếm một tia thượng phong, đã là nằm ngoài dự đoán của hắn.

- Diệp Trần, ta thừa nhận ta đã xem nhẹ ngươi.

Trên tỷ võ tràng, cánh tay Mộ Dung Vũ vẫn chưa biến trở lại, nhân ma một khi ma hoá, phải đợi một khoảng thời gian nữa mới có thể hồi phục nguyên trạng.

Tra hoàng kim kiếm vào vỏ, Diệp Trần nói:

- Cái này không quan trọng.

- Đúng, đúng là không quan trọng, bất luận ta có xem nhẹ ngươi hay không, kết quả đều như nhau.

Thổ ra một ngụm khí, Mộ Dung Vũ nói tiếp:

- Cháu gái Khuynh Thành của ta, nhờ ngươi đưa nó về, tuyệt đối đừng làm ta thất vọng, ta tin ngươi nhất định thành công.

Mộ Dung Vũ cũng giống như Mộ Dung Chỉ Thuỷ, không muốn Mộ Dung Khuynh Thành bị gả đến Vũ Văn gia tộc, đương nhiên, mục đích của hắn đơn thuần hơn Mộ Dung Chỉ Thuỷ một chút.

Diệp Trần gật gật đầu,

- Vâng.

- Thanh niên Vũ Văn gia tộc, ngươi phải cẩn thận ba người, một là Vũ Văn Hạo, hắn là ca ca của Vũ Văn Dã, hai là Vũ Văn Kiệt, hắn là thúc thúc nhỏ nhất của Vũ Văn Dã, dưới bốn mươi tuổi, một người nữa chính là Vũ Văn Dã, ba người này thực lực rất mạnh, cụ thể mạnh cỡ nào thì gián điệp của Mộ Dung gia tộc ta chưa rõ, về phần những thanh niên khác, có lẽ sẽ không can thiệp, nội bộ Vũ Văn gia tộc không được hoà thuận, phe phái rất nhiều.

Mộ Dung Vũ nhắc nhở Diệp Trần.

Diệp Trần lại gật đầu, kì thực hắn cũng không chắc, dưới ba mươi tuổi, hắn tin mình có chín phần cơ hội, dưới bốn mươi tuổi thì hắn không rõ, tu

luyện trên mười năm và tu luyện dưới mười năm có lúc khác nhau một trời một vực, điều duy nhất hắn có thể làm là dốc toàn lực.

- Diệp Trần đi theo ta, những ngươi khác, giải tán.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ bỏ lại một câu, bay về phía nội bộ Mộ Dung gia tộc.

Diệp Trần theo sát phía sau.

...

Trong một toà tháp hùng vĩ, Diệp Trần và Mộ Dung Chỉ Thuỷ đến tầng cao nhất, tầng thứ hai mươi mốt.

Mỗi tầng tháp đều rất cao, đủ bảy tám mét, hai mươi mốt tầng là một trăm năm sáu mươi mét, đứng trên tầng bảy, có thể nhìn thấy tuyệt đại bộ phận kiến trức của Mộ Dung gia tộc.

- Thực lực của Mộ Dung Vũ, ngươi cảm thấy thế nào?

Mộ Dung Chỉ Thuỷ hỏi.

Diệp Trần nói:

- Cũng được, nếu dốc toàn lực, mười chiêu có thể đánh bại hắn.

Cái này không hề khoa trương, sau khi giao thủ với Mộ Dung Vũ, hắn có thể tính toán rất chuẩn thực lực tổng hợp của đối phương, bao gồm của biên độ tăng trưởng sau khi ma hoá cánh tay.

- Ồ!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn Diệp Trần,

- Diệp Trần, ngươi có thể nói cho ta biết, kiếm hồn của ngươi, đang là cấp mấy, là tứ giai đỉnh phong, hay là ngũ giai.

- Là tứ giai đỉnh phong.

Diệp Trần thật thà nói, kiếm ý của hắn mặc dù hơn hẳn kiếm ý cấp bậc tông sư, nhưng phẩm giai kiếm hồn, vẫn là tứ giai đỉnh phong, vẫn chưa đạt đến trình độ ngũ giai, về phần nguyên nhân, rất đơn giản, bởi vì kiếm hồn của hắn là kiếm hồn giết chóc, tứ cấp đỉnh giai kiếm hồn giết chóc, đủ để so sánh với ngũ cấp đỉnh giai kiếm hồn bình thường, đương nhiên, lúc hắn chiến đấu với Mộ Dung Vũ, không thôi động kiếm hồn giết chóc, dùng là kiếm hồn bình thường cộng thêm thuộc tính huỷ diệt.

Kiếm hồn bình thường của hắn kì thực không hề bình thường, giống như kiếm hồn sát lục, sớm đã sản sinh hào quang ý chí, uy năng tương đương nhị giai đỉnh phong kiếm hồn bình thường, phối hợp với thuộc tính huỷ diệt, tương đương tứ giai kiếm hồn bình thường, cũng chính là kiếm hồn cấp tông sư.

Hắn rất rõ, đừng thấy tứ giai đỉnh phong kiếm hồn giết chóc chỉ tương đương ngũ giai đỉnh phong kiếm hồn bình thường, số lượng vượt cấp vẫn không nhiều, nhưng phải biết, phẩm giai kiếm hồn mỗi lần nâng lên một giai, khoảng cách mỗi lúc một lớn, từ tam giai vượt cấp lên tứ giai, từ tứ giai lên ngũ giai, ý nghĩa vẫn như nhau, bởi vì, ngũ giai kiếm hồn là vương giả kiếm hồn, giống như tứ giai kiếm hồn là tông sư cấp kiếm hồn.

- Tứ giai đỉnh phong, chẳng trách, không ngờ thành tựu kiếm đạo của ngươi lại lớn như vậy, ta cũng giống như những người khác, đều xem nhẹ ngươi.

Sau một hồi kinh than, Mộ Dung Chỉ Thuỷ bật cười, tâm trạng rất tốt, lần này bất luận thua hay thắng, hắn đều không hối hận, tiềm lực Diệp Trần vượt qua sức tưởng tượng của hắn, cho hắn thời gian, hắn nhất định tạo ra kì tích, dù sao hắn mới tấn thăng Linh Hải Cảnh chưa được bao lâu, chỉ cần tu vi tiến bộ, áo nghĩ võ học tiến bộ, Linh Hải Cảnh tầng thứ, chẳng mấy người có thể trở thành đối thủ của hắn, loại người này, đúng là vương giả bẩm sinh, tiến nhập tầng thứ nào, đều trở thành vương giả của tầng thứ đó.

- Nếu như hắn tiến nhập Sinh Tử Cảnh?

Trong đầu Mộ Dung Chỉ Thuỷ đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, và hắn bị chính suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi.

Bây giờ hắn đã hiểu tại sao Long Vương lại coi trọng Diệp Trần, có lẽ hắn đã nhìn ra tiềm chất vĩ đại của Diệp Trần, một thiên tài đáng sợ như vậy, lịch sử rất hiếm gặp, chỉ cần đợi hắn trở thành Sinh Tử Cảnh vương giả, cường giả của cả đại lục này đều phải run sợ.

Nghĩ đến đây, hắn đặt mình vào địa vị Long Vương, với góc độ Long Vương, bất luận thế nào, cũng không thể từ bỏ một thiên tài như Diệp Trần, vì hắn, dù phải đối quyết với hoàng giả, cũng không hối tiếc, đầu tư lớn, thu nhập mới nhiều, bất cứ ai dám ỷ đông hiếp yếu, đều là đối nghịch với Long Vương, Long Vương mà giận, hậu quả thập phần đáng sợ.

- Có lẽ bản thân Diệp Trần cũng không ngờ mình lại quan trọng đến vậy, Long Vương vì hắn, chuyện gì cũng có thể làm.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ liếc nhìn Diệp Trần, tâm trạng kích động, có Long Vương bảo vệ, phá hoại quy tắc vạn năm của Nhân Ma gia tộc cũng chẳng là gì, Long Vương đặt cược lên người Diệp Trần, hắn tại sao không đặt, con mắt nhìn người của Long Vương, không phải ai cũng có thể bì được.

- Tiểu tử này, tương lai nhất định khiến thế giới này long trời lở đất, đi theo hắn, hò reo cổ vũ hắn, là vinh hạnh của Mộ Dung gia tộc ta.

Chỉ bằng một suy nghĩ, Mộ Dung Chỉ Thuỷ đã dùng con mắt khác hẳn nhìn nhận Diệp Trần, sâu trong lòng, hắn đã coi Diệp Trần như một nhân vật có thể hô phong hoán vũ, trước mặt Diệp Trần, dù có thấp hơn một bậc, hắn cũng không cảm thấy mất mặt, bởi vì những người này luôn được mặc định ở trên người khác, những người không rõ sự thật mới mất mặt.

- A a, những việc liên quan đến nhân ma, ta vẫn chưa kể cho ngươi nghe hết, bây giờ nói cũng không sao.

Hắng hắng giọng, Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói:

- Ngươi biết ma hoá là gì chứ?

Diệp Trần đoán:

- Là vì huyết mạch ma tộc?

- Không sai, bên trong cơ thể nhân ma nhất tộc chúng ta, ẩn hàm một nửa huyết mạch ma tộc, ma tộc, là chủng tộc ngự trị trên nhân tộc, sở hữu huyết mạch của họ là chuyện tốt hay chuyện xấu, phải xem ngươi có thể điều khiển huyết mạch ma tộc hay không, ví dụ năng lực ma hoá. Ngươi cũng nhìn thấy, Mộ Dung Vũ sau khi ma hoá cánh tay, cánh tay hắn liền biến thành cánh tay yêu ma, yêu ma cường đại, chắc ta không cần phải nói!

Diệp Trần gật đầu, đúng, yêu ma thập phần cường đại, hắn đã từng tận mắt nhìn thấy yêu ma vương và ba vị vương giả đại chiến, yêu ma vương bị phong ấn vài chục vạn năm, đang ở trạng thái yếu nhất, vậy mà vẫn khiến ba vị vương giả chật vật vô cùng, không cần nghĩ cũng biết, yêu ma cường đại như thế nào, rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả.

- Năng lực ma hoá phải đợi đến Linh Hải Cảnh tầng thứ mới có thể nắm bắt sơ bộ, nếu dưới Linh Hải Cảnh phát sinh ma hoá, thì trăm phần trăm sẽ trở thành một nhân ma giết người không lý trí, đó chính là biểu hiện của việc không thể khống chế, Linh Hải Cảnh, thông thường đều có thể khống chế ma hoá, sẽ không xuất hiện hiện tượng mất lý trí, ngươi xem ta, năng lực ma hoá của ta còn trên cả Mộ Dung Vũ.

Vừa nói, cánh tay của Mộ Dung Chỉ Thuỷ vừa bành trướng, ma khí cuồn cuộn, những chiếc vẩy như những chiếc móng tay màu đen phủ khắp cánh tay, nhưng bắp thịt chằng chịt mang đến cho người ta cảm giác như kim loại, ẩn hàm sức mạnh và phòng ngự cực kì đáng sợ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 537: Xuất Phát, Vũ Văn Gia Tộc. (Thượng,Hạ)

- Sở dĩ nói năng lực ma hoá của ta hơn Mộ Dung Vũ, không phải vì ta có thể ma hoá cả hai tay, mà ta còn có thể giải trừ trạng thái ma hoá!

Kẹt kẹt!

Vẩy giáp biến mất, hai tay Mộ Dung Chỉ Thuỷ hồi phục bình thường.

- Tự động giải trừ trạng thái ma hoá?

Diệp Trần nhìn thấy cánh tay ma hoá của Mộ Dung Vũ nửa ngày sau cũng không thể hồi phục trạng tháu ma hoá, Mộ Dung Chỉ Thuỷ này mạnh hơn Mộ Dung Vũ không chỉ một chút như hắn nói.

Mỉm cười, Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói:

- Thế nào?

- Rất lợi hại, ma hoá có tác dụng phụ gì không?

Diệp Trần hỏi.

Thở dài một tiếng, Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói:

- Có.

- Ma hoá là con dao hai lưỡi, càng ỷ vào nó, hậu quả gánh chịu càng lớn, chúng ta là nhân ma, không phải người của ma tộc, ma hoá chẳng khác gì phát triển theo chiều hướng ma tộc, từ một loại tộc người biến thành một loại tộc người khác, ở giữa có một vực thẳm không thể nhìn thấy, người muốn vượt qua vực thẳm đó, rất có khả năng bị ngã tan xương nát thịt, cho nên, chưa đến thời khắc then chốt, nhân ma chúng ta không thể thi triển ma hoá,

thứ này, sẽ xâm nhập vào cơ thể chúng ta, đợi cơ thể hoàn toàn bị xâm nhập, nó sẽ xâm nhập vào linh hồn chúng ta, cho đến khi chúng ta mất hết lý trí.

- Trên đại lục, rất nhiều người căm ghét nhân ma, chính vì nguyên nhân này, chúng ta mới sợ trong mình xuất hiện một ma vương mấy đi lý trí, thậm chí là đám ma vương mất đi lý trí.

Nhất định có nguyên nhân khác, Diệp Trần không nghĩ Nhân ma nhất tộc có thể gây hại, đầu tiên, số lượng chính là một hạn chế, hơn hai mươi gia tộc, liệu có được bao nhiêu nhân ma, cộng lại, chắc chỉ tầm một trăm vạn!

Một trăm vạn nhân ma có mấy nhân ma trở thành nhân ma vương hoặc ma vương mất đi lý trí, đã là rất khó, khó hơn nhân tộc trở thành Sinh Tử Cảnh vương giả một vạn lần, đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất vẫn là ưu thế cơ sở, chủng tộc số lượng nhân khẩu ít, tỷ lệ trở thành cường giả cao đến khó tin, nhân tộc số lượng nhiều, nên tỷ lệ đương nhiên thấp.

- Sau khi ma hoá, những phương diện nào sẽ tăng trưởng?

Nếu phải giao thủ với Nhân Ma gia tộc Vũ Văn gia tộc, Diệp Trần cần phải làm rõ thực lực sau khi ma hoá là bao nhiêu.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói:

- Thân thể ma hoá cục bộ, có hai phương diện tăng trưởng, hơn nữa còn khá phức tạp, ví dụ, ta ma hoá cánh tay bên phải, vậy cường độ của cánh tay bên phải gia tăng ba phần, chỉnh thể gia tăng một phần, ma hoá hai cánh tay, mỗi bên cánh tay gia tăng bốn phần, chỉnh thể gia tăng hai phần, ma hoá hai tay một chân, mỗi thứ gia tăng năm phần, chỉnh thể gia tăng ba phần, bộ phận ma hoá càng nhiều, cục bộ và chỉnh thể gia tăng càng lớn.

- Thì ra là vậy!

Diệp Trần dễ dàng hiểu được những gì Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói, sau khi ma hoá, có hai phương diện tăng trưởng, đó là cục bộ và chỉnh thể, bộ phận ma hoá càng nhiều, cục bộ và chỉnh thể sẽ gia tăng từng phần từng phần một,

nếu ma hoá tứ chi, mỗi chi sẽ gia tăng sáu phần, chỉnh thể gia tăng bốn phần, không biết sau khi ma hoá toàn bộ, sẽ thành hình dạng gì, lúc đó, có lẽ sẽ đột phá biên độ, chứ không phải gia tăng từng phần.

- Vũ Văn Hạo và Vũ Văn Kiệt huyết mạch gia tăng cũng chỉ bằng ta, chí ít có thể ma hoá một bộ phận, rất có khả năng là ma hoá hai bộ phận, đương nhiên, năng lực điều khiển thì họ không bằng ta, trong lòng ngươi biết thế là được, về phần Vũ Văn Dã, ngươi phải cẩn thận, hắn không chỉ là huyết mạch nhân ma hoàn mỹ, hơn nữa còn là Linh Hải Cảnh trung kì tu vi, người sở hữu huyết mạch nhân ma hoàn mỹ một khi tấn nhập Linh Hải Cảnh, sẽ nắm bắt một môn năng lực ma hoá năng lực thiên phú siêu việt, năng lực thiên phú này không có định, những vẫn có liên quan đến năng lực ma tộc.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ nhắc nhở.

- Năng lực ma tộc?

Diệp Trần từng nghe Mộ Dung Khuynh Thành nói qua chuyện này, mặc dù hắn không biết năng lực ma tộc là cái gì, nhưng ngẫm lại có lẽ không đơn giản, dù sao ma tộc vẫn là chủng tộc ngự trị nhân tộc, năng lực của họ, sao có thể gọi là tầm thường, ngẫm nghĩ, Diệp Trần nhíu mày hỏi:

- Người có huyết mạch nhân ma hoàn mỹ có thể đồng thời nắm bắt năng lực ma hoá và năng lực thiên phú không?

- Không!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ lắc lắc đầu.

- Người có huyết mạch nhân ma hoàn mỹ sẽ mất đi năng lực ma hoá. Họ là nhân ma hoàn mỹ nhất, không cần lo lắng mất đi lý trí, về phần nguyên nhân, ta cũng không hiểu, về lý mà nói, huyết mạch ma tộc trong huyết mạch của họ sẽ nhiều hơn chúng ta, đương nhiên, dựa vào năng lực thiên phú họ căn bản không cần năng lực ma hoá, năng lực ma hoá đối với họ mà nói là gánh nặng.

Nghe vậy, Diệp Trần khẽ thở phào nhẹ nhõm, hắn vẫn chưa trải nghiệm tác dụng phụ của năng lực ma hoá, hắn chỉ biết, năng lực ma hoá có thể gia tăng thực lực, không hề giả dối, nếu đối phương vừa nắm bắt năng lực ma hoá vừa có năng lực thiên phú, hai thứ gộp lại với nhau, vậy thì rất khó đối phó.

- Vũ Văn gia tộc nằm ở hướng Đông vực quần Cổ Lam, chỉ cách nơi này một ngàn tam trăm vạn dặm, ngồi lên hung điểu do Mộ Dung gia tộc chúng ta nuôi dưỡng, phải mất một tháng không ăn không ngủ mới đến, trong tình huống thông thường, cần hai tháng thời gian, ba ngày sau chúng ta sẽ xuất phát!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ đề nghị.

- Được, ba ngày sau xuất phát.

Diệp Trần mắt ánh lên vẻ sắc bén.

Cách Mộ Dung gia tộc tám trăm dặm về hướng Bắc có một hẻm núi, hẻm núi này không lớn, dài chừn bốn năm dặm, rộng vài trăm mét, có một đầm sâu trong hẻm núi, trong đầm sâu vốn dĩ có một con quái ngư cấp bảy, nhưng mấy ngày trước đã bị người ta chém chết, thịt cá nấu thành canh, bên cạnh đầm không biết từ lúc nào xuất hiện mấy căn nhà gỗ, những căn nhà gỗ này được giấu giữa nham thạch và cây cối nên dù đi vào trong hẻm núi cũng rất khó phát hiện.

Sưu!

Một đường huyễn ảnh bắn vào bên trong, men theo lối vào hẻm núi, thuần thục đến trước căn nhà gỗ, hình như sớm đã quen với sự tồn tại của nó.

- Ai?

Trong nhà truyền ra một tiếng quát khẽ.

Người đến là một trung niên hắc y, mặt trắng không râu, thân thể cường

tráng, hắn cười nói:

- Thiết Long, là ta, sao phải căng thẳng vậy?

Cánh cửa bật mở, người tên Thiết Long là một đại hán hắc y vạm vỡ, bực bội nói:

- Mau vào đi, ta còn tưởng bị phát hiện.

Kẹt!

Cánh cửa gỗ khép lại, hai người đi vào bên trong.

Bên trong căn nhà gỗ là một thiên địa khác, trên bốn bức tường khảm đầy những tinh thạch tạo ánh sáng, bức tường phía Đông cắm mấy cái ống, những cái ống này làm từ tinh phiến trong suốt, trung tâm căn phòng mấy đại hán áo đen đang ngồi nướng thịt, mùi thơm toả ra ngào ngạt.

Vừa nướng thịt, Thiết Long vừa hỏi:

- Khôi Ưng, tình hình bên Mộ Dung gia tộc thế nào.

- Mộ Dung Chỉ Thuỷ đã về, mang theo mộ thanh niên, các ngươi biết thanh niên đó là ai không? Là cường giả mạnh nhất trong giới thanh niên Nam Trác Vực Diệp Trần, theo ta được biết, Mộ Dung Chỉ Thuỷ hình như không muốn gả con gái hắn cho Vũ Văn gia tộc chúng ta, mời tiểu đó đến, chắc không phải chuyện tốt.

- Hừ, đám sâu bọ không biết sống chết, con gái hắn được gả đến Vũ Văn gia tộc chúng ta là phúc phận kiếp trước của hắn, vậy mà không biết lĩnh tình. Về phần Diệp Trần, có cần thông báo về gia tộc, phái người giết chết hắn hay không.

Thiết Long mặt đầy sát khí.

Trung niên mặt trắng lắc lắc đầu,

- Chuyện này, chúng ta không thể quyết định, dù sao hắn cũng là thiên tài được Long Vương coi trọng, giết hắn, hậu quả quá nghiêm trọng, nói không chừng còn tra đến tận Vũ Văn gia tộc chúng ta.

Thiết Long không vui nói:

- Thiên tài mà chết, thì không còn là thiên tài nữa, ta nghĩ, Long Vương không vì một người chết mà trở mặt với cả Nhân Ma tộc chúng ta! Mặc dù nói Nhân Ma tộc chúng ta phải nhờ cậy hắn rất nhiều, nhưng hắn cũng không nên quá đáng quá, bớt hắn, sau lưng chúng ta vẫn còn có Huyền Hậu.

Huyền Hậu và Long Vương cùng là đỉnh cấp vương giả, Long Vương giúp nhân ma gia tộc, là vì trong đệ tử Long Vương có một người là nhân ma gia tộc thiên tài, đương nhiên, cũng có nguyên nhân khác, còn Huyền Hậu giúp đỡ nhân ma gia tộc, là vì năm xưa Huyền Hậu thiếu nhân ma gia tộc một món nợ ân tình, bây giờ vẫn chưa trả hết.

- Không thể nói vậy được, không nên khiêu chiến tôn nghiêm vương giả, rất khó biết Long Vương có phát nộ hay không, nếu hắn phát nộ, nhân ma gia tộc chúng ta không thể cản nổi hắn, về việc giết Diệp Trần, không phải không thể, nhưng không được để cho người khác biết là Vũ Văn gia tộc chúng ta làm.

Nghe Khôi Ưng nói vậy, Thiết Long có chút nhụt chí, đối phương nói không sai, nhân ma gia tộc đúng là không cản được Long Vương, nghĩ đến đây, mắt hắn lại ánh lên một tia âm hiểm, thầm nghĩ: nhân tộc phần lớn đều cặm nhân ma gia tộc chúng ta, nếu nhân ma gia tộc chúng ta sinh ra một đỉnh tiêm nhân ma vương hoặc nhân ma hoàng, chúng sẽ không dám, Long Vương cũng không dám trở mặt với chúng ta.

- Truyền tin tức về nhà! Để gia tộc quyết định.

Thiết Long đề nghị.

Khôi Ưng gật gật đầu,

- Đúng là nên truyền tin tức về nhà, chuyện này tương đối lớn, không thể coi nhẹ, may mà gia tộc phái chúng ta đến giám sát Mộ Dung gia tộc, không ngờ phát sinh tình huống thật, chẳng trách cao tầng gia tộc nói Mộ Dung gia tộc là mầm hoạ.

Vừa nói, Ưng Khôi vừa đập lên ngự thú bài trên thắt lưng, một con quái điểu màu xám bay ra, con quái điểu này dài chưa đến một thước, cổ rất nhỏ, thân thể thuôn dài, lông bóng mượt, lấp lánh ánh sáng kim loại, nhét tờ giấy ghi chép thông tin vào một đoạn ống trúc, buộc lên chân quái điểu, Khôi Ưng mở cửa căn nhà, tung quái điểu lên trời.

Phong!

Quải điểu kêu lên một tiếng khe khẽ, chớp mắt đã thấy biến mất vô ảnh vô tung.

Sáng sớm ngày thứ ba.

Mây con quái điểu mắt đỏ bay ra từ kiến trúc lớn nhất trong Mộ Dung gia tộc, đưa bọn Diệp Trần hướng Đông Bắc.

Chuyến đi này không chỉ có Mộ Dung Chỉ Thuỷ và Diệp Trần, mà còn có Mộ Dung gia tộc đại trưởng lão Mộ Dung Vọng, ngũ trưởng lão Mộ Dung Vũ, cùng mười Mộ Dung gia tộc cao thủ nữa, mười cao thủ này đều là Linh Hải Cảnh sơ kì tu vi, đủ thấy thực lực của Mộ Dung gia tộc hùng hậu cỡ nào.

- Xích nhãn hung điểu là yêu thú cấp tám, tốc độ cao nhất có thể đạt đến bảy lần âm tốc, tính cả thời gian nghỉ ngơi, khoảng hai tháng nữa sẽ đến Cổ Lam Vực, đương nhiên, nhanh hơn tám mười ngày cũng có thể làm được.

Quái điểu mắt đỏ tổng cộng có bốn con, Mộ Dung Chỉ Thuỷ, Diệp Trần và Mộ Dung Vũ cưỡi một con, Mộ Dung Vọng và hai Mộ Dung gia tộc cao thủ cưỡi một con, hai con còn lại dành cho tám cao thủ Mộ Dung gia tộc, lưng quái điểu rất rộng, Mộ Dung Chỉ Thuỷ và Diệp Trần ngồi sát vai nhau,

nói với Diệp Trần.

Diệp Trần chẳng mấy quan tâm, xích nhãn hung điểu là yêu thú cấp tám, tốc độ đạt đến bảy lần âm tốc đã là rất đáng sợ, nhưng khôi lỗi phi hành của hắn còn nhanh hơn xích nhãn phi điểu, lắp thêm thượng phẩm linh thạch, tốc độ cao nhất có thể đath đến mười lần âm tốc, có thể phi hành liên tục không cần nghỉ, có lẽ một tháng là đến Cổ Lam Vực, đương nhiên, không phải lúc quan trọng, hắn sẽ không lấy ra dùng.

Trên lưng con xích nhãn hung điểu bên trái, Mộ Dung Vọng khoé miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, hắn đang nghĩ, Diệp Trần tìm đến Vũ Văn gia tộc là không biết tự lượng sức mình, cầm hoà với Mộ Dung Vũ thì đã làm sao, Mộ Dung gia tộc không lẽ không tìm thấy thanh niên lợi hại hơn Mộ Dung Vũ sao?

- Không biết trời cao đất dày, đến Vũ Văn gia tộc, có lẽ người sợi đến dám hé răng.

Mộ Dung Vọng thầm nghĩ.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ liếc nhìn Mộ Dung Vọng, nói thật, hắn không muốn để Mộ Dung Vọng đi theo, nhưng đối phương là đại trưởng lão Mộ Dung gia tộc mặc dù không bằng hắn, nhưng cũng là đỉnh tiêm chân nhân cấp đại năng ở trạng thái ma hoá, nói không chừng có thể đối kháng với Linh Hải Cảnh tông sư bình thường, nhất là từng thắng Mộ Dung Vũ, hắn muốn đi, Mộ Dung Chỉ Thuỷ không thể cản, dù sao đối phương cũng chẳng bao giờ chịu nghe theo mệnh lệnh hắn, lại là đại ca.

- Hi vọng hắn không gây phiền phức cho chúng ta!

Chiu! Chiu!

Xích nhãn hung điểu tốc độ mỗi lúc một nhanh, cuối cùng duy trì ở bảy lần âm tốc.

Phía Đông đại lục, Cổ Lam Vực.

Cổ Lam Vực thế lực tung hoành, hai thực lực mạnh nhất là Vũ Văn gia tộc và Cổ Lam phái.

Vũ Văn gia toạ lạc gần một vực thẳm, kiến trúc sừng sững nhìn không thấy giới hạn, trong quần thể kiến trúc, có hai toà bảo tháp thập phần bắt mắt, hai toà bảo tháp này cao ngàn mét, giống như hai thanh kiếm, đâm thẳng lên mây, trong bảo tháp, là hai nhân ma vương của Vũ Văn gia tộc.

Trên đỉnh một toà kiến trúc cũng lớn đặc biệt, một trung niên thập phần cao lớn thân khoác tử bào đứng chắp tay, nhìn xuống mảng kiến trúc bên dưới.

- Ừm?

Trung niên tử bào ánh mắt hơi ngưng, để ý thấy trên trời có một điểm sáng rất nhỏ.

Rất nhanh, điểm sáng biến lớn, thì ra là một con quái điểu màu xám dài chừng một thước, tốc độ nhanh đến kinh nhân.

Vèo!

Quái điểu lượn vài vòng, rơi xuống song cửa sổ trước mặt trung niên áo tím.

Trung niên áo tím vung tay, ống trúc trên bụng quái điểu áo xám rơi lên tay hắn, rút mảnh giấy bên trong, hắn mở ra đọc.

Một lúc sau, trung niên áo tím cười lạnh,

- Tiểu bối không biết sống chết, dám đến Vũ Văn gia tộc, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là nhục, về phần Mộ Dung gia tộc, cũng cần phải chỉnh lý, Mộ Dung Chỉ Thuỷ đó, không đủ tư cách làm gia chủ Mộ Dung gia tộc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 538: Suy Nghĩ Về Kiếm Hồn

Ong!

Không gian gần đó chợt nổi sóng, một cái bóng xám xuất hiện ở đó.

- Đại trưởng lão! Tam trưởng lão và ngũ trưởng lão đưa người về, đồng thời còn có Mộ Dung gia chủ mẫu.

Thanh âm của cái bóng xám hư vô mờ mịt, rất khó phân biệt truyền tới từ vị trí nào.

Trung niên tử bào dặn dò nói:

- Sắp xếp chỗ ở cho họ, ngoài ra, phái người canh chừng họ, không được ta cho phép, không được để họ rời khỏi Vũ Văn gia tộc một bước.

- Rõ.

- Còn nữa, tìm Tiểu Dã về đây, cho chúng bồi dưỡng tình cảm, mặc dù nói hôm sự đã không cần phải lo lắng, nhưng sản sinh tình cảm vẫn tốt hơn, có tình cảm, ai đến cũng mặc.

Trung niên tử bào kì thực cũng có một chút lo lắng, lo rằng sẽ có chuyện gì bất trắc xảy ra, đối với hắn mà nói, hôn sự này không thể xảy ra bất cứ điều gì, hôn sự mà thành, bất luận là Vũ Văn gia tộc hay là hắn, đều được hưởng vô số lợi ích, phải biết hai huyết mạch nhân ma hoàn mỹ kết hợp, con cái sinh ra chắc chắn cũng là huyết mạch nhân ma hoàn mỹ, nếu như sinh được hai đứa, Vũ Văn gia tộc sẽ có bốn huyết mạch nhân ma hoàn mỹ, đều là phái hắn, lúc đó tổ gia gia và lão tổ tông chắc chắn sẽ nghiêng về phía hắn.

- Đại trưởng lão, có cần hạ vô ảnh độc Mộ Dung gia tộc chủ mẫu không,

có vô ảnh độc, tỷ lệ thành công sẽ rất cao, tiểu nha đầu kia cũng an phận một chút.

Bóng xám đề nghị.

Trung niên tử bào trầm ngâm một lúc, sau đó gật đầu,

- Chuyện này giao cho ngươi quyết định, nhớ là phải thật kín đáo.

- Vâng!

- Được rồi, ngươi đi làm việc đi!

Nghe vậy, bóng xám lặng lẽ rời đi.

Quay người, trung niên áo tím ngẩng đầu ngước nhìn mảnh trăng lưỡi liềm huyết sắc trên trời,

- Hi vọng không đến mức đó, nhưng nếu như xảy ra thật thì cũng không thể trách ta, hôn sự này, chỉ được thành công, không được thất bại, ai dám ngăn cản, là đối nghịch với ta.

Vũ Văn gia tộc là chủ gia của Nhân Ma gia tộc, số lượng nhân khẩu nhiều nhất, hơn bốn mươi vạn, nhân khẩu nhiều như vậy, kiến trúc đương nhiên cũng nhiều, vài trăm dặm vuông gần chỗ nào cũng thấy kiến trúc nhấp nhô hư ảo, nhìn không ra biên giới.

Trong một viện tử tráng lệ toạ lạc giữa trung tâm biên giới, hai nữ tử tuyệt mỹ đang ngồi trên ghế đá nói chuyện.

Nữ tử tuyệt mỹ gần cây đại thụ tuổi tác có vẻ lớn hơn một chút, khoảng chừng ba mươi, khuôn mặt lưu lộ phong vận khí chất mà chỉ nữ nhân trưởng thành mới có, tai đeo bảo châu phỉ lục sắc, thân khoác một bộ váy dài sang trọng màu xanh sẫm, đối diện nữ tử trưởng thành là một nữ tử áo tím tuổi tác nhỏ hơn rất nhiều, mặt phủ mạng mỏng nhưng những đường nét mờ mờ phía sau vẫn đủ chứng minh nàng có hai phần giống nữ tử trưởng thành, nhưng

nếu so sánh, nàng còn có phần xinh đẹp hơn, đôi mắt màu tím như hai viên tử sắc bảo thạch, lông mi dài và cong vút, xanh như thác.

Người sau, chính là Mộ Dung Khuynh Thành.

- Khuynh Thành, con nói tiểu tử đó có đến thật không?

Nữ tử trưởng thành không dám hi vọng.

Mộ Dung Khuynh Thành có chút lơ đãng, nhấp một ngụm trà, nói:

- Nếu phụ thân đã đi tìm hắn, thì hắn nhất định sẽ đến, con hiểu hắn.

- Ồ! Vì con sao?

Nữ tử trưởng thành mỉm cười ẩn ý.

Mộ Dung Khuynh Thành đỏ mặt,

- Không nhất định, tóm lại, hắn sẽ đến, nhưng không phải hoàn toàn vì con.

- Đến thì tốt, nếu không con sẽ phải gả cho Vũ Văn Dã.

Nữ tử trưởng thành sắc mặt không hề thay đổi,

- Vũ Văn gia tộc hành sự quá bá đạo, nói là mời con đến, nhưng kì thực là đang uy hiếp con, may mà hôm đó phụ thân con đi vắng, nếu không khó tránh phát sinh xung đột với tam trưởng lão và ngũ trưởng lão của Vũ Văn gia tộc, một mình hắn, chỉ sợ không phải đối thủ của chúng.

Mộ Dung Khuynh Thành kiên định nói:

- Bất luận hắn đến hay không đến, con đều không gả cho Vũ Văn Dã, cùng lắm là chết chứ gì.

Dừng lại một lúc, nàng lại nói:

- Mẫu thân, sao người lại đi theo con, người đi theo, con sợ chúng sẽ lấy người ra uy hiếp con.

Nữ tử trưởng thành chính là mẫu thân của Mộ Dung Khuynh Thành, vợ của Mộ Dung Chỉ Thuỷ, tên gọi Tô Như Tuệ, nàng cười khổ nói:

- Con tưởng ta không đi theo chúng sẽ không uy hiếp con sao? Chỉ sợ lúc ấy còn tồi tệ hơn, hơn nữa dù sao ta cũng từng là tam tiểu thư Tô gia, chúng chắc không dám làm bậy!

Nhân Ma gia tộc tổng cộng có hơn hai mươi gia tộc, Tô gia chính là một trong số đó, cũng giống như Mộ Dung gia tộc, thực lực Tô gia mạnh hơn Mộ Dung gia tộc rất nhiều, chi ít cũng xếp hạng năm, Vũ Văn gia tộc bá đạo thế nào, thì vẫn phải nể mặt Tô gia.

- Huồng hồ, ta cũng muốn gặp người yêu cũ của phụ thân con.

Tô Như Tuệ rất yêu Mộ Dung Chỉ Thuỷ, nàng từng là tam tiểu thư Tô gia, lúc lựa chọn gả cho Mộ Dung Chỉ Thuỷ, từng gặp không ít trở ngại, cuối cùng vẫn thành công, nhưng trong lòng nàng vẫn còn một chút vướng mắc, nàng biết, trong lòng Mộ Dung Chỉ Thuỷ vẫn còn người khác, người đó chính là mối tình đầu của Mộ Dung Chỉ Thuỷ.

Mộ Dung Khuynh Thành hiếu kì nói:

- Nếu gặp bà ấy, người sẽ nói gì?

- Không nói gì cả, chỉ là muốn gặp thôi, xem bà ấy rốt cục là người thế nào, con mắt đánh giá của ta tốt lắm đấy.

Tô Như Tuệ cười nói.

- Đúng rồi, ta vẫn chưa gặp tên tiểu tử ấy, đợi hắn đến, ta sẽ quan sát thật kĩ.

...

Cuồng phong gào thét, buốt như kim châm.

Bốn con quái điểu mắt đỏ dài bảy mét cực tốc pho hành, xuyên qua biển mây, bởi vì tốc độ quá nhanh, nên hai mét bên ngoài cơ thể quái điểu xuất hiện một lớp màng không khí mỏng, lớp màng không khí này thập phần dày dặn, là vô số không khí dồn ép lại, hình thành nên một tấm chắn tự nhiên.

Trong màng không khí, bọn Diệp Trần khoanh chân ngồi trên lưng quái điểu.

Đường đi quá dài, thỉnh thoảng bọn họ lại bừng tỉnh từ trong trạng tháu tu luyện, nói với nhau vài câu còn lại phần lớn thời gian đều là tu luyện, điều tức.

Lưng quái điểu rất rộng, ba người khoanh chân ngồi mà vẫn trống trải, nếu xếp kín, hoàn toàn có thể ngồi mười mấy hai mươi người.

Vị trí của Diệp Trần là phía trên bên phải.

- Khi mới tấn nhập Linh Hải Cảnh, sát lục kiếm hồn và kiếm hồn bình thường của mình hình thức đều mạnh hơn không ít, sát lục kiếm hồn vốn dĩ chỉ là tứ giai, có thể so với kiếm hồn tứ giai bình thường, bởi vì linh hồn lực đại tăng, tự nhiên đạt đến tứ giai đỉnh phong, nhưng hình thức của kiếm hồn bình thường được một lượng lớn linh hồn lực bồi dưỡng, tại sao không đột phá lên giai đoạn kiếm hồn, chỉ là uy năng mạnh hơn một chút.

Diệp Trần không hiểu cho lắm.

Mở mắt, Diệp Trần thổ ra một ngụm khí, ánh mắt thâm thuý xuyên qua màng không khí, nhìn ra thế giới bên ngoài, bên ngoài biển mây cuồn cuộn, thiên biến vạn hoá.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 539: Vũ Văn Dã. (Thượng,Hạ)

Đúng lúc này, Mộ Dung Chỉ Thuỷ cũng dừng tu luyện, thấy khuôn mặt Diệp Trần lưu lộ thần sắc suy tư, cười cười,

- Ngươi khắc khổ quá, thường xuyên thấy ngươi đang suy tư.

Diệp Trần lắc lắc đầu nói:

- Những thứ không hiểu quá nhiều, hình như thực lực càng cao, những thứ không hiểu càng nhiều, ngay cả những thứ đơn giản, từng trải qua, đều không thể lý giải.

- Ồ!

Mộ Dung Chỉ Thuỷ có chút kinh ngạc,

- Ngươi nói không sai, thực lực càng cao, càng không hiểu thế giới này, trước đây chúng ta chỉ nhìn thấy biểu tượng, tưởng đó đã là tất cả, bây giờ nhận thức đến thể chất, phát hiện biểu tượng chỉ là phù vân.

- Bản chất? Phù vân?

Trong đầu Diệp Trần có một đường điện quang loé lên, tựa hồ như có thứ gì đó vừa được khai sáng, hắn sợ linh cảm biến mất liền lập tức nhắm mắt, tiến nhập vào trạng thái tu luyện.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ lấy làm lạ, sau đó cười khổ, lắc lắc đầu, cũng bắt đầu tu luyện.

- Bản chất, đúng, mình không chú trọng đến bản chất kiếm hồn, kiếm hồn là thể ngưng tụ của kiếm ý, kiếm ý là ý chí, ý chí là bề ngoài của linh

hồn lực, tương đương linh hồn uy năng, nếu muốn ngưng luyện linh hồn, khẳng định có liên quan đến linh hồn lực, trước đây căn bản không nghĩ đến phương diện này, sát lục kiếm hồn hình thành, là thuận theo tự nhiên, chứ không phải cố ý.

Keng keng keng keng keng keng!

Những tiếng rèn sắt vang lên, từng mảng từng mảng một.

Kì thực những âm thanh này căn bản không tồn tại, là bộ não Diệp Trần tự động mô phỏng, chỉ một mình Diệp Trần nghe thấy.

Trên hồn hải, bên cạnh sát lục kiếm hồn màu đỏ thẫm, là một thanh trường kiếm hư huyễn tương đối cũ kĩ, thanh trường kiếm này chính là hình thức sơ khai của kiếm hồn.

Bên cạnh kiếm hồn, một cây búa bạc đang đánh lên nó, phát ra hoả hoa hư huyễn màu bạc.

Cây búa bạc, chính là linh hồn lực cấu tạo thành.

Diệp Trần khoé miệng lộ ra một nụ cười, quả nhiên là vậy, gia tăng độ ngưng luyện của kiếm hồn sơ khai, nhìn thì có vẻ chậm nhưng đã nhanh hơn trước vài lần.

Một câu nói vô tâm của Mộ Dung Chỉ Thuỷ đã giúp Diệp Trần giải quyết vấn đề, nếu bản chất kiếm hồn lực biểu hiện bên ngoài của linh hồn, vậy thì dùng linh hồn lực tèn luyện, không phải là các hoàn mỹ nhất rèn luyện kiếm hồn sao?

- Đúng, nếu mình có thể nghĩ ra, tại sao Chiến Vương không biết?

Diệp Trần đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, trong những thông tin Chiến Thần truyền cho hắn, rèn luyện linh hồn chính là ngộ nhiều dùng nhiều, không có tôi luyện điểm này.

- Không lẽ bởi vì họ thể làm được? Sau khi đến Sinh Tử Cảnh, linh hồn lực mặc dù bạo tăng, nhưng phẩm giai kiếm hồn cũng cap hơn, không thể dùng linh hồn lực tôi luyện kiếm hồn.

Ngẫm đi ngẫm lại, Diệp Trần cảm thấy chỉ có các giải thích đó, vì linh hồn lực của hắn gấp năm lần Linh Hải Cảnh đại năng đồng cấp, cho nên mới có thể nhưng linh hồn lực thành dạng búa, rèn kiếm hồn, chứ Linh Hải Cảnh đại năng đồng cấp không thể làm được điểm này, Chiến Vương lúc còn ở Linh Hải Cảnh tầng thứ, cũng không thể làm được, đợi hắn trở thành Sinh Tử Cảnh vương giả, linh hồn lực mặc dù mạnh hơn, nhưng phẩm giai kiếm hồn cũng cao, vẫn không thể làm được, linh hồn lực nhất định phải nhiều hơn cường giả đồng cấp rất nhiều mới có thể.

- Xem ra, đây là thiên phú của mình, người khác không thể học được.

Bất luận thế nào, tâm trạng Diệp Trần rất tốt, hắn vừa tìm ra con đường phát triển kiếm hồn.

Thời gian trôi như con thoi, ngày đêm thay nhau luân chuyển.

Ngày thứ bảy sau khi Diệp Trẫn lĩnh ngộ bản chất kiếm hồn, quái điểu mắt đỏ đưa mọi người tiến vào cảnh nội Đông Phương vực quần, lúc này, Cổ Lam Vực chỉ còn cách họ hơn một trăm dặm cuối cùng.

Ngâm!

Đêm hôm đó, bên trong não hải Diệp Trần vang lên những tiếng kiếm ngâm.

Bảy ngày trước kiếm hồn còn có chút hư huyễn hôm nay đã ngưng luyện triệt để, nếu như nói kiếm hồn sơ khai là một thanh thiết kiếm sắc bén thì kiếm hồn ngưng luyện thành công là một thanh bảo kiếm, một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng, quang huy ý chí giống như hàn quang của kiếm, khiến người ta rùng mình.

- Kiếm hồn thứ hai, thành!

Diệp Trần đột nhiên mở trừng hai mắt, bầu trời mờ tối đột nhiên sáng lên, tựa như có một tia chớp vừa quét qua, lại tựa như có một đường kiếm quang vừa được chém ra.

Cách Diệp Trần mấy mét, Mộ Dung Chỉ Thuỷ và Mộ Dung Vũ đều không phát hiện ra sự khác biệt của Diệp Trần, so sánh với lúc trước, trình độ khống chế kiếm ý của Diệp Trần đã thuộc hạng siêu phàm, khoảnh khắc ngưng tụ thành công kiếm hồn thứ hai, một tia kiếm ý cũng không tiết lộ.

- Quả nhiên, khai sinh kiếm hồn sơ khai thứ ba!

Thổ ra một ngụm khí tức, Diệp Trần dồn toàn bộ chú ý vào trong hồn hải, trên hồn hải, trừ sát lục kiếm hồn và kiếm hồn thứ hai, gần kiếm hồn thứ hai xuất hiện thêm một thanh trường kiếm hư huyễn cũ kĩ nữa, thanh trường kiếm cũ kĩ này phong mang u ám, giống như một thanh thiết kiếm vứt đi, nhưng bề mặt trường kiếm tản phát quang huy ý chí cường liệt.

- Kiềm hồn sơ khai thứ ba cũng giống như kiếm hồn sơ khai thứ hai, cùng là kiếm hồn uy năng nhị giai bình thường, về phần kiếm hồn thứ hai, một chốc đã đạt đến tam giai đỉnh phong, phối hợp thuộc tính huỷ diệt hoặc thuộc tính bất diệt, có thể so với tứ giai đỉnh phong.

Cũng chính là nói, không có sát lục kiếm hồn, không có thuộc tính huỷ diệt và thuộc tính bất diệt, kiếm hồn thứ hai của Diệp Trần chỉ thua kém mỗi kiếm hồn tông sư cấp, một khi phối hợp thuộc tính huỷ diệt và thuộc tính bất diệt, uy năng sẽ đạt đến tứ giai đỉnh phong của kiếm hồn cấp bậc bình thường, không hề thua kém bất cứ kiếm khách tông sư cấp nào.

- Thuộc tính giết chóc có thể in lên kiếm hồn thứ nhất, hình thành sát lục kiếm hồn, bởi vì giết chóc đủ nhiều, thuộc nên muốn in thuộc tính giết chóc lên kiếm hồn thứ hai, phải ngộ được chân lý huỷ diệt, một khi kiếm hồn huỷ diệt thành, uy năng còn trên cả sát lục kiếm hồn.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần tâm sinh nghi hoặc, hắn không biết rốt cục mình sẽ ngưng tụ ra bao nhiêu đại kiếm hồn, căn cứ theo tính toán của hắn, có lẽ là

ba đại kiếm hồn, là sát lục kiếm hồn, kiếm hồn huỷ diệt và kiếm hồn bất diệt, dù sao trong não hải của chúng chỉ có ba đại thuộc tính, đương nhiên, đó chỉ là tính toán, biết đâu sẽ còn có kiếm hồn thứ tư, kiếm hồn thứ năm, nếu như có thật, hắn sẽ phải suy xét xem tại sao, không hiểu cả những việc phát sinh trên người mình thì còn hiểu được gì nữa?

- Ồ? Sát lục kiếm hồn và kiếm hồn thứ hai sản sinh cộng hưởng.

Lúc này, Diệp Trần phát hiện ra một việc kì diệu, trong hồn hải, sát lục kiếm hồn và kiếm hồn thứ hai sản sinh một loại liên hệ nào đó, mối liên hệ này rất yếu, không cảm ứng kĩ, căn bản không phát hiện ra, hơn nữa hắn phát hiện, theo mối liên hệ sản sinh, sát lục kiếm hồn và kiếm hồn thứ hai hình như đang tôi luyện với tốc độ rất nhỏ, giống như hình thành một loại cộng hưởng.

Hô!

Một trận cường lưu thổi qua, hung điểu mắt đó hơi lắc lư, Mộ Dung Chỉ Thuỷ và Mộ Dung Vũ đều bừng tỉnh, nhìn hoàn cảnh địa lý dưới biển mây, Mộ Dung Chỉ Thuỷ cười nói:

- Tiến nhập phạm vi Cổ Lam Vực, đại khái vẫn còn hai ba ngày đi đường nữa là đến Cổ Phong Thành, thành thị lớn nhất gần Vũ Văn gia tộc.

- Chúng ta đến Cổ Phong Thành trước?

Diệp Trần hỏi.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ gật gật đầu,

- Bây giờ đến thẳng Vũ Văn gia tộc, chẳng khác gì vào đầm rồng hang hổ, chúng mặc dù không giết chúng ta, nhưng giam cầm thì có thể làm được, đợi xong hôn sự, chúng ta ra ngoài cũng vô dụng, cho nên không thể manh động.

- Cũng đúng.

Diệp Trần ngẫm thấy cũng đúng, bản thân chủ động vào Vũ Văn gia tộc, rất có khả năng sẽ bị giam lỏng, đến lúc đó đối phương hoàn toàn có thể nói, là mình xâm nhập Vũ Văn gia tộc nên mới bị quản thúc.

Mộ Dung Vũ nói:

- Tam ca, Vũ Văn gia tộc không dễ đối phó, chỉ sợ chúng ta hành động không quá thuận lợi.

- Không dễ đối phó thì cũng phải đối phó, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi.

Mộ Dung Chỉ Thuỷ hung hăng nói, rồi quay sang Diệp Trần, Diệp Trần ánh mắt rất bình thản, nhưng trong sự bình thản đó vẫn lưu lộ ra một chút sắc bén.

Cổ Phong Thành.

Cổ Phong Thành là một trong những đại thành nổi tiếng, cách Vũ Văn gia tộc hơn mười dặm đường, trong Cổ Phong Thành, có rất nhiều phân bộ tông phái đóng quân, phân bộ tông phái trong thành trên cơ bản dùng để bảo vệ công việc làm ăn, cách tông phái quá xa, không đảm bảo an toàn không được.

- Vũ Văn Dã, hai năm trước ta thảm bại ngươi, hôm nay ta nhất định đòi lại.

Trên đường, hai thanh niên đang giằng co nhau, người nói là một thanh tầm ba mươi tuổi, mái tóc dài được buộc gọn bởi một sợi dây màu vàng, trên lưng đeo một thành chiến đao màu hoàng thổ, đao ý xông thẳng lên trời.

Thoải mái chống đỡ sự tấn công của đao ý, là một thiếu niên tuấn mỹ cũng chừng ba mươi tuổi, thiếu niên tuấn mỹ cười lạnh nói:

- Cao Vân Phong, ngươi cũng là một cao thủ, đáng tiếc, ngươi không nên tìm đến ta, hai năm trước ngươi không phải đối thủ của ta, hai năm sau,

ngươi vẫn không phải đối thủ của ta, ta không có hứng đấu với ngươi.

- Sao, ngươi sợ à!

- Sợ! Hừ hừ, ta chỉ không có hứng trọng thương ngươi, hoặc là không cẩn thận giết chết ngươi.

Vũ Văn Dã khó chịu nói.

- Chiến đấu khó tránh tử thương, Cao Vân Phong ta sớm đã chẳng để tâm.

- Được, nếu ngươi không sợ chết, ta sẽ tác thành cho ngươi, ra ngoài thành rồi chiến.

Vũ Văn Dã mắt loé sát cơ, bay về phía Tây thành môn.

Cao Vân Phong theo sát phía sau.

- Mau, đi theo họ, Vũ Văn Dã muốn đại chiến với Cao Vân Phong, bất luận sinh tử.

Võ giả vi quan cảm xúc dâng trào, vội vàng đi theo.

Trê bãi đất hoang ngoài thành, cuồng phong lạnh lẽo, hai thân ảnh không ngừng đan vào nhau, phát ra những tiếng đường khí kình đủ để xé rách đại địa.

- Liệt hoả đao!

Cao Vân Phong đón lấy cuồng phong, bổ ra mộ đao, một đao này nóng vô cùng, không khí cũng bị nung đỏ, kéo đến tận chỗ Vũ Văn Dã.

- Không biết tự lượng sức mình.

Vũ Văn Dã giơ tay phải, cách không nắm quyền, nhất thời, viền nắm đấm nổi lên những vòng gợn sóng màu đen nhạt, gợn sóng đen nhạt nhanh

chóng khuếch tán, chụp lấy một nửa thiên địa, cuồng phong đột nhiên dừng lại, không một tiếng động.

- Tử!

Vũ Văn Dã một quyền đánh về phía Cao Văn Phong đối diện.

Phốc!

Đao khí nóng rực bị đánh vỡ, Cao Văn Phong một thổ máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, tựa hồ như mất đi rất nhiều sinh cơ.

Ngã mạnh xuống đất, Cao Văn Phong thổ huyết nói:

- Không ngờ ngươi đã tham ngộ thí thuỷ quyền đến mười thành hoả hậu, ta thua cũng không oan ức.

- Ta còn tưởng một quyền này có thể đánh chết được ngươi, mệnh kinh của ngươi cũng đủ cứng đấy, yên tâm, một quyền vừa rồi không giết được ngươi, ta cũng không xuất thủ nữa.

Vũ Văn Dã đi qua, một cước dẫm lên đầu Cao Vân Phong, làm đầu hắn lún xuống đất.

- Giao thủ với ta, phải chuẩn bị trước tâm lý hoặc là bị giết chết hoặc là bị sỉ nhục, ngươi may mắn đấy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, không ít võ giả lắc lắc đầu, thế hệ thanh niên Đông phương vực quần cạnh tranh rất kịch liệt, cũng vì vậy, chiến đấu thập phần tàn khốc và máu lạnh.

Rời khỏi địa điểm chiến đấu, bên cạnh Vũ Văn Dã đột nhiên xuất hiện một cái bóng xám, bóng xám rất dễ khiến người khác bỏ qua, bởi vì nó trùng với màu đất đá.

- Hoàng Bá, tìm ta có việc gì?

Vũ Văn Dã thản nhiên nói.

- Vị hôn thê của ngươi đã đến, đại trưởng lão bảo ngươi quay về, bồi dưỡng tình cảm với nàng.

Có thanh âm truyền ra từ trong bóng xám.

Khoé miệng hơi nhếch lên, Vũ Văn Dã cười nói:

- Sớm đã nghe thám tử nói, vị hôn thê của ta là quốc sắc thiên hương, ta cũng đang muốn được gặp nàng.

- Vị hôn thê sau này sẽ trở thành vợ ngươi, nhưng có chuyện này, ngươi phải chú ý, vị hôn thê của ngươi còn có một người bạn tốt, hắn tên Diệp Trần, chuẩn bị đến Cổ Lam Vực, có thể thuận lợi thành hôn hay không, còn phải trông vào thủ đoạn của ngươi.

- Diệp Trần, ta biết, không phải là thằng nhóc may mắn được Long Vương coi trọng sao? Hắn đến thì cứ để hắn đến, nhưng ta sẽ cho hắn biết, bị cướp mất nữ nhân và tôn nghiêm sẽ có mùi vị như thế nào, e rằng không ngóc dậy nổi! Ha ha!

Vũ Văn Dã căn bản không coi Diệp Trần ra gì, có thể thiên phú đối phương cao hơn hắn, nhưng những thứ đó đều không thành vấn đề, đến Linh Hải Cảnh tầng thứ, tuổi tác chính là ưu thế, giống như khoảng cách tuổi tác giữa Sinh Tử Cảnh vương giả càng lớn, đâu có ai nói không công bằng.

Bóng xám bình thản nói:

- Hắn thiên tài được Long Vương coi trọng, tốt nhất nên giữ chừng mực.

- Ta biết phải đối phó với hắn như thế nào.

Khoé miệng Vũ Văn Dã lộ ra một nụ cười tà ác, sau đó nói:

- Chúng ta về thôi! Có có chút tò mò rồi.

Sưu! Sưu!

Hai thân hình loé lên, bây về hướng Vũ Văn gia tộc.

Đại khái một tuần trà sau, trên trời có bốn bóng đen đáp xuống, là bốn con quái điểu mắt đo dài chừng bảy mét, trên lưng quái điểu đứng mấy bóng người.

- Đã đến Cổ Phong Thành, chúng ta xuống thôi!

Gần đến mặt đất, Mộ Dung Chỉ Thuỷ nhảy xuống, soạt một tiếng, Diệp Trần cũng nhảy xuống theo.

- Đây chính là Cổ Phong Thành, xem ra niên đại cũng lâu.

Lọt vào thị tuyến Diệp Trần là một toà thành trì thập phần cổ lão, bức tường loang lổ nói với thế nhân, thành phố này đã trải qua rất nhiều năm phong ba bão táp, nhưng vẫn có thể đứng vững.

Chuyển ánh mắt lên Cổ Phong Thành, Diệp Trần có chút kinh ngạc nói:

- Tập trung nhiều Linh Hải Cảnh như vậy, không lẽ vừa xảy ra chuyện gì?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 540: Theo Dõi, Sát Ý. (Thượng,Hạ)

Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói:

- Có lẽ trước đó vừa có chiến đấu phát sinh! Mặc kệ nó, chúng ta vào trong.

Tiến nhập Cổ Phong Thành, mọi người lựa chọn một tửu lầu sang trọng nhất.

Đêm khuya như nước, Cổ Phong Thành trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, đèn đuốc huy hoàng.

Trong khách phòng.

Diệp Trần lặng lẽ phóng xuất linh hồn lực, linh hồn lực cường đại trong nháy mắt bao phủ cả Cổ Phong Thành, bất cứ ngóc ngách nào cũng đều dưới tầm cảm ứng của hắn.

- Ý, không ít Linh Hải Cảnh đại năng!

Linh hồn lực của Diệp Trần mạnh hơn nhiều Linh Hải Cảnh đại năng bình thường, linh hồn lực quét ra, căn bản không bị phát hiện, giống như khi hắn còn ở Tinh Cực Cảnh tầng thứ, dùng linh hồn lực quét Tinh Cực Cảnh cường giả khác, thần không biết quỷ không hay.

Linh Hải Cảnh đại năng trong Cổ Phong Thành nhiều hơn Diệp Trần tưởng tượng, phần lớn đều đang tu luyện, cũng có một bộ phận đang làm chuyện bí mật, đương nhiên, bởi vì linh hồn lực quá phân tán, đối phương dù sao cũng là Linh Hải Cảnh đại năng, Diệp Trần không thể thu được giọng nói đối phương, chỉ có thể phán đoán đối phương nói gì từ khẩu hình.

- Mộ Dung Vọng đi đâu vậy?

Đang định thu hồi linh hồn lực, Diệp Trần cảm ứng được Mộ Dung Vọng rời khỏi tửu lầu, bây về phía Tây, rất nhanh rời khỏi Cổ Phong Thành.

- Tên này!

Trong mắt Diệp Trần ánh lên một tia lãnh quang, phía Tây Cổ Phong Thành là Vũ Văn gia tộc, với tốc độ chân nhân cực đại năng, nửa canh giờ là đến.

Mộ Dung Vọng tưởng không ai biết mình rời đi, chỉ cần lực hồn lực quét qua, hắn sẽ lập tức phát hiện, ai ngờ, linh hồn lực Diệp Trần còn trên cả linh hồn lực Linh Hải Cảnh đại năng, có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của hắn.

- Xem hắn định giở trò gì?

Diệp Trần nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy nên đi theo, hắn không thích rơi vào một đầm lầy không biết nông sâu mà không nắm quyền chủ động.

Lạch cạch!

Cánh cửa bằng gỗ tự động mở tung, thân hình Diệp Trần nhoáng lên một cái, lao vào trong màn đêm.

Đêm nay là một đêm không trăng, nếu như không phải được mấy vì tinh tú cung cấp chút ánh sáng đáng thương, cả phiến thiên địa này giơ tay cũng không nhìn thấy năm ngón, nhưng bóng đêm đối với Diệp Trần mà nói, như cá gặp nước, khinh công áo nghĩa phân thân hoá ảnh của hắn, trong bóng đêm hiệu quả sẽ tốt hơn.

Dựa vào linh hồn lực, Diệp Trần giữ một khoảng cách hai trăm dặm với Mộ Dung Vọng, theo sát phía sau.

Mộ Dung Vọng tốc độ cực nhanh, trong bóng đêm, hắn giống như một đường quang tuyến màu lam nhạt xẹt qua rồi biến mất, người thường nhìn

thấy, nhất định nghĩ là ảo giác.

- Hừ! Một đầu óc mê muội, không biết tự lượng sức mình, một tuổi trẻ khí thịnh, không biết trời cao đất dày, dám đấu với Vũ Văn gia tộc, nếu như Vũ Văn gia tộc dễ đối phó như vậy, mấy vạn năm qua, Vũ Văn gia tộc đã không giữ được vị trí chủ gia Nhân Ma gia tộc.

Mộ Dung Vọng từ đầu đến cuối đều không đánh giá cao Mộ Dung Chỉ Thuỷ và Diệp Trần, cho nên mới hạ quyết tâm, không thông đồng làm bậy với Mộ Dung Chỉ thuỷ, mà lựa chọn đứng về phía Vũ Văn gia tộc, hắn biết, Mộ Dung Chỉ Thuỷ đối đầu với Vũ Văn gia tộc, sớm muộn cũng mất vị trí gia chủ, nói không chừng còn bị giam cầm, bản thân mặc dù không hi vọng bị trí gia chủ Mộ Dung gia tộc, nhưng nếu được, đương nhiên sẽ không từ chối, gia chủ Mộ Dung gia tộc, ít nhiều cũng mang lại một chút lợi ích.

- Chúng càng làm ầm ĩ càng tốt, mình có thể đứng giữa thu lợi, con trai mình nói không chừng cũng có cơ hội thành hôn với Vũ Văn gia tộc phân chi tam tiểu thư, quan trọng nhất là, nếu như hôn sự thành công, nói không chừng mình sẽ được một phần ma tộc võ học, ma tộc võ học, mặc dù áo nghĩa không cao thâm bằng nhân tộc võ học, nhưng sau khi thi triển ma hoá, thực lực ma tộc võ học chắc chắn bạo trướng, đối kháng với Linh Hải Cảnh tông sư cũng không thành vấn đề, vì ma tộc võ học, tuyệt đối không được để xảy ra sơ sót.

Mộ Dung Vọng dã tâm rất lớn, năm nay hắn mới chỉ hơn sáu mươi tuổi, hơn hai trăm năm mươi năm nữa, vẫn còn một tia hi vọng tiến nhập Sinh Tử Cảnh, một khi tiến nhập Sinh Tử Cảnh, đại lục này, hải dương này và cả tinh không này, không chỗ nào là hắn không thể tới, cho nên trước đó, nhất định phải cường hoá bản thân.

Sưu!

Tiếng phá không rất nhỏ vang lên, Mộ Dung Vọng nâng tốc độ lên thêm một phần, hắn không biết là, hai trăm dặm sau lưng hắn, là một cái bóng mơ hồ, cáo bóng cũng rất nhanh, thỉnh thoảng có kiếm sắc xanh nhạt ập tới,

nâng tốc độ phi hành của cái bóng.

Nửa canh giờ trôi qua.

Mộ Dung Vọng đã nhìn thấy kiến trúc Vũ Văn gia tộc.

- Là ai?

Trên tháo canh, một Tinh Cực Cảnh cường giả phát hiện ra Mộ Dung Vọng, chủ yếu là Mộ Dung Vọng chủ động giảm tốc độ, để đối phương nhìn thấy.

Mộ Dung Vọng truyền âm nói:

- Ta là đại trưởng lão Mộ Dung Vọng của Mộ Dung gia tộc, có chuyện muốn thương lượng với đại trưởng lão các ngươi, phiền ngươi thông báo giùm.

- Ngươi là thân phận gì, đại trưởng lão chúng ta là thân phận gì, có việc gì mà phải thương lượng giữa đêm hôm khuya khoắt?

Tinh Cực Cảnh cường giả tưởng là Mộ Dung Vọng đến cầu kiến nên không coi hắn ra gì.

- Lệnh bài này, chắc ngươi nhận ra chứ!

Mộ Dung Vọng cũng không giải thích, trực tiếp lấy ra một tấm lệnh bào khắc chữ "Kim", vung tay ném cho đối phương.

- Lệnh bài của đại trưởng lão.

Người này nhận ra lệnh bài, đại trưởng lão tên Vũ Văn Kin, nên lệnh bài của hắn có khắc chữ Kim, rất rõ ràng, lệnh bài này là đại trưởng lão đưa cho Mộ Dung Vọng.

- Ngươi đợi chút, ta đi thông báo.

- Được!

Mộ Dung Vọng cũng không vội.

Cách đó hơn trăm dặm, Diệp Trần đứng trên một cây đại thụ lớn, hoà thành một thể với bóng cây.

- Quả nhiên tên này đến Vũ Văn gia tộc, còn có lệnh bài của Vũ Văn gia tộc đại trưởng lão.

Giơ tay xoa cằm, mắt Diệp Trần loé lên một tia lãnh quang, hắn quyết định, nếu như Mộ Dung Vọng làm chuyện gì khiến hắn không thể tha thứ, cho dù đối phương là đại trưởng lão Vũ Văn gia tộc, cũng phải giết chết, chỉ cần không phải Linh Hải Cảnh tông sư, hắn có ít nhất chín mươi phần trăm chắc chắn.

Rất nhanh, Tinh Cực Cảnh cường giả xuất hiện, trả lệnh bài lại cho Mộ Dung Vọng.

Nhìn quanh bốn phía, Mộ Dung Vọng cất bước đi vào Vũ Văn gia tộc.

Trên đỉnh một toà kiến trúc tương đối cao, trung niên tử vào và Vũ Văn Dã đều có mặt, ở góc còn có một cái bóng xám.

- Phụ thân, Mộ Dung Vọng đó đến làm gì?

Vũ Văn Dã hỏi.

Trung niên tử bào cười lạnh:

- Chắc chắn là vì chuyện của con và Mộ Dung Khuynh Thành, nếu hôn sư thành công, hôn sự của con trai hắn sẽ cho hắn liệu, nhưng ma tộc võ học, nghĩ cũng đừng nghĩ, ma tộc võ học chỉ có Vũ Văn gia tộc mới có thể sở hữu.

- Hắn đến rồi!

Trung niên tử bào hướng ánh mắt ra phía đại môn đỉnh lầu.

Két một tiếng, Mộ Dung Vọng đẩy cửa bước vào.

- Chào Vũ Văn đại trưởng lão.

Mộ Dung Vọng hai tay ôm quyền, khẽ cúi đầu, đối phương chính là đại trưởng lão Vũ Văn gia tộc Vũ Văn Kim.

Trung niên tử bào Vũ Văn Kim bình thản nói:

- Mộ Dung Chỉ Thuỷ và tên tiểu tử đó đều đến Phong Thuỷ Thành rồi chứ?

- Vâng.

Mộ Dung Vọng không hề tỏ ra kinh ngạc, thân là đại trưởng lão Vũ Văn gia tộc, phương diện tin tức đương nhiên phải rất linh thông.

- Được, ở đây ta có một nhiệm vụ giao cho ngươi.

Hai người không phải có chuyện gì muốn bàn, mà là Vũ Văn Kim gọi Mộ Dung Vọng đến, hắn cần đối phương làm cho mình một việc, để không xảy ra bất cứ sai sót nào.

- Có chuyện gì xin cứ nói!

- Đây là một bình tam kiếp cự hồn tán, đưa nó cho Mộ Dung Chỉ Thuỷ và Diệp Trần, sau đó điều khiển chúng đến Vũ Văn gia tộc.

Nghe vậy, Mộ Dung Vọng giật mình,

- Tam kiếp cự hồn tán có công hiệu gì, không phải biến họ thành kẻ ngốc chứ! Ngươi cũng biết, sau lưng Diệp Trần là Long Vương.

Mộ Dung Vọng sợ rằng mình sẽ thành kẻ chết thay.

- Ta đương nhiên biết, tam kiếp cự hồn tán chỉ có công hiệu ba ngày, thời gian công hiệu, chung sẽ mất đi ý thức, hành động như con rối, đợi sau khi tỉnh dậy, sẽ quên mất những gì đã phát sinh trong thời gian đó, đợi chúng uống xong thuốc, ngươi có thể dễ dàng ra lệnh cho chúng.

Vốn dĩ Vũ Văn Kim không định làm như vậy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy hành sự nên chắc chắn một chút, an toàn vẫn hơn.

- Phụ than, hắn đến thì để hắn đến, chúng ta sợ hắn chắc.

Vũ Văn Dã lên tiếng.

Vũ Văn Kim giải thích:

- Hôn sự này không thể để xảy ra sơ suất, không lẽ con tưởng dễ như đóng đinh lên gỗ sao? Huống hồ, đợi hắn uống xong tam kiếp cự hồn tán, con có thể lợi dụng hắn làm chuyện xấu, để vị hôn thê của con hoàn toàn mất hi vọng vào hắn, là một mũi tên trúng hai đích.

- Lợi dụng hắn...

Vũ Văn Dã sáng mắt, hôm nay hắn đã đi gặp Mộ Dung Khuynh Thành, mặc dù đối phương che mạng nhưng hắn vẫn nhìn ra, cô gái này là tuyệt sắc nhân gian, đẹp hơn bất cứ cô gái nào mà hắn từng gặp, bởi vì cùng là huyết mạch nhân ma hoàn mỹ nên càng thu hút hắn hơn, chỉ là ánh mắt đối phương nhìn hắn rất lạnh, không hề giấu diếm, hắn cũng không thể dùng cường trước hôn nhân, cho nên đành nín nhịn, nếu giải quyết được kẻ phiền phức Diệp Trần, sự tình có lẽ sẽ thuận lợi hơn nhiều, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

- Ha ha, vẫn là phụ thân cao minh.

Vũ Văn Dã nở một nụ cười âm hiểm.

Cách Vũ Văn gia tộc hơn trăm dặm, thần sắc Diệp Trần đột nhiên trở nên lạnh lẽo, phạm vi cảm ứng linh hồn lực của hắn lên đến năm trăm dặm, khẩu hình của mấy người đều bị hắn nhìn rõ, đương nhiên biết đối phương

đang nói gì.

- Mấy tên đáng chết!

Trong lòng Diệp Trần nảy sinh sát cơ cường liệt.

Hắn mặc kệ đối phương là nhân vật cao tầng của Vũ Văn gia tộc gì đó, chỉ cần có cơ hội, hăn sẽ giết chết hết, không để lại tên nào.

- Tam đệ ta là Linh Hải Cảnh tông sư, tam kiếp cự hồn tán liệu có tác dụng với hắn không?

Linh Hải Cảnh tông sư ý chú rất mạnh, sản sinh hào quang, dược vật cự hồn thông thường, rất khó phát huy tác dụng, Mộ Dung Vọng không thể không hỏi.

Vũ Văn Kim có chút tiếc rẻ,

- Yên tâm, tam kiếp cự hồn tán là dùng ba loại tinh huyết của cự hồn yêu thú cấp mười luyện chế mà thành, phối hợp cùng linh dược thập phần hiếm thấy, Linh Hải Cảnh tông sư cũng không chống đỡ nổi.

Vũ Văn Kim mấy mười mấy năm thu thập dược liệu mới luyện chế ra hai bình, giá trị mỗi bình không thể định lượng, đủ thấy hôn sự lần này, đối với hắn mà nói rất quan trọng.

- Vậy ta yên tâm rồi.

Mộ Dung Vọng thở phào, kì thực, trong lòng hắn vẫn sợ Mộ Dung Chỉ Thuỷ, nếu như bị phát hiện nói không chừng còn bị giết, cho dù mình là đại ca của hắn.

- Được rồi, ngươi về trước đi, ghi nhớ nhất định phải thành công.

- Vũ Văn đại trưởng lão, chuyện này nguy hiểm không nhỏ, ma tộc võ học mà ta nói, liệu có thể....

Vũ Văn Vọng muốn có được một cuốn ma tộc võ học trước.

Vũ Văn Kim lạnh sắc mặt,

- Đợi ngươi thành công, nói cũng không muộn, ngươi phải biết ma tộc võ học đối với Nhân Ma gia tộc chúng ta mà nói quan trọng thế nào.

- Vậy cũng được!

Mộ Dung Vọng cũng biết ma tộc võ học quan trọng, khẽ cắn môi, quay người bỏ đi, trước khi đi, mặt ánh lên thần sắc dữ tợn, Mộ Dung Chỉ Thuỷ, Diệp Trần, các ngươi đừng trách ta, người không vì mình, trời tru đất diệt.

Đợi Mộ Dung Vọng rời đi, Vũ Văn Kim và Vũ Văn Dã nhìn nhau cười, cảm thấy mọi thứ đã nằm trong tầm tay.

Trong hỉ sắc.

Mộ Dung Vọng men theo đường cũ, bay trở về.

Diệp Trần lặng lẽ theo sát phía sau, trong lòng tràn ngập sát ý.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, một vị lão giả trong một trong hai toà một toà bảo tháp của Vũ Văn gia tộc bừng tỉnh từ trong trạng thái tu luyện, vô thức, phóng thích linh hồn lực khắp bốn phương tám hướng, một ngàn dặm, năm ngàn dặm, tám ngàn dặm, đúng một vạn dặm, linh hồn lực mới dừng lại.

Lão giả là một trong hai vị nhân ma vương của Vũ Văn gia tộc, thường niên vế quan tu luyện, thỉnh thoảng ra ngoài ìm kiếm di tích, nhưng cho dù là nhân ma vương, cũng không thể duy trì phóng thích linh hồn lực trong một thời gian dài, cho nên không phát hiện ra việc Diệp Trần nhìn trộm Vũ Văn gia tộc, lúc này, Diệp Trần đã rời đi rất lâu.

Hô hô!

Kình phong gào thét, Mộ Dung Vũ nâng tốc độ lên cực chí.

- Đại trưởng lão, dừng lại chút đã!

Một phiến kiếm quang loé lên, một bóng người đuổi tới.

Mộ Dung Vọng quay đầu nhìn, mặt tái mét,

- Diệp Trần, ngươi dám đi theo ta, muốn chết à?

- Muốn chết là ngươi.

Diệp Trần thanh âm rất lạnh.

- Ngươi thì biết cái gì?

Mộ Dung Vọng tưởng Diệp Trần không biết chuyện tam kiếp cự hồn tán.

- Cái này không quan trọng.

Tốc độ Diệp Trần tương đương Linh Hải Cảnh tông sư, chỉ một lúc sau đã ở cách đó vài dặm, hoàng kim kiếm xuất vỏ, Diệp Trần chém một phiến kiếm khí về phía Mộ Dung Vọng.

- Dựa vào ngươi!

Mộ Dung Vọng cười lạnh, một đao nghênh đón kiếm khí.

Đao của Mộ Dung Vọng là một cây thanh sắc trường đao, nhìn qua rất nhẹ, theo tay phải hắn vung lên, ánh đao như vòi rồng, lóe ngang ra, cùng kiếm khí của Diệp Trần giao kích với nhau.

Phanh!

Quang cầu chói mắt bạo liệt, cả vùng đất xuất hiện một hố sâu.

- Hóa Ảnh!

Thân ảnh Diệp Trần ở trong bóng tối giống như quỷ mỵ, lập tức lách qua phạm vi quang cầu bạo tạc nổ tung, vô thanh vô tức tới gần Mộ Dung Vọng. Một khắc tới gần đối phương, Hoàng Kim Kiếm lần nữa ra khỏi vỏ, liên tiếp chém ra hơn trăm kiếm, mỗi một kiếm đều nhanh như điện thiểm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 541: Ma Hóa

Mộ Dung Vọng sớm đã được chứng kiến khoái kiếm của Diệp Trần. Bất quá khi ấy cùng giao thủ với Diệp Trần là Mộ Dung Vũ. Đợi khi chính mình cùng Diệp Trần giao thủ, mới phát giác, kiếm của đối phương thật sự quá nhanh, cơ hồ vượt qua tốc độ phản ứng của hắn, mỗi một kiếm đều xảo trá vô cùng, trực chỉ góc chết.

Dựa vào trực giác cùng kinh nghiệm chiến đấu phong phú, Mộ Dung Vọng hít sâu một hơi, thanh sắc trường đao vũ ra một đoàn quang mạc, đem bản thân bảo hộ cực kỳ chặt chẽ, không ngừng bắn ra kiếm quang lăng lệ ác liệt, hỏa tinh chói mắt tựa như pháo hoa, ở bên ngoài cơ thể hắn bạo liệt ra.

- Nghịch Thức, Thiên Lôi Thiết!

Tay trái cầm ngược lục sắc trường kiếm, Diệp Trần một kiếm đâm nghiêng ra ngoài, mũi kiếm theo khe hở của đao mạc ở sườn trái của Mộ Dung Vọng lưu lại một đạo kiếm ngân.

Mộ Dung Vọng kêu rên một tiếng, hai chân khuỵu gối bắn ra, tháo chạy hướng không trung.

- Trốn đi đâu?

Diệp Trần cơ hồ cùng Mộ Dung Vọng đồng thời bắn ra, lao lên không trung, trên đường, song kiếm một chính một phản đan chéo vào nhau, hướng phía không trung oanh tới.

Căn bản không kịp để thở, Mộ Dung Vọng kiên trì tới cùng, một đao phong ngăn cản.

Song kiếm đan xen cùng thanh sắc trường đao va chạm với nhau. Lập

tức, một lôi cầu cỡ ngón cái sinh ra, lôi cầu cực tốc bành trướng, đem Mộ Dung Vọng cùng Diệp Trần đều thôn phệ vào. Hơn nữa vẫn không ngừng khuếch trương rất nhanh. Sau một khắc, đạt tới đường kính một trăm thước, lôi cầu mới ầm ầm bạo phát, sóng xung kích cường liệt thoáng cái phá hủy khu vực phương viên hơn mười dặm, khiến cho cao sơn sụp đổ, nước sông khô cạn, đại địa rạn nứt.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu nóng, toàn thân Mộ Dung Vọng phả ra khói xanh, bay ngược ra ngoài.

- Không có khả năng, thực lực của hắn sao lại mạnh như thế hơn nữa, Kiếm Ý này khiến cho ý chí của ta cũng không thể tập trung.

Mộ Dung Vọng mắt lộ kinh hãi. Hắn biết rõ Diệp Trần rất mạnh, có thực lực vượt cấp chiến đấu, lão ngũ Mộ Dung Vũ đều yếu hơn một chút. Nhưng lúc Mộ Dung Vũ cùng hắn luận bàn, hoàn toàn không phải đối thủ của mình a. Lẽ nào, khi cùng Mộ Dung Vũ chiến đấu, Diệp Trần đã ẩn dấu thực lực.

- Đủ rồi, Diệp Trần, ngươi vì sao phải công kích ta. Ta là đại bá của Khuynh Thành, Vũ Văn gia tộc có vẻ cùng ngươi không có quan hệ a! Sao ngươi lại muốn cùng Mộ Dung gia tộc trở mặt?

Mộ Dung Vọng không muốn cùng Diệp Trần tiếp tục chiến đấu nữa. Hắn tự nhận là cho dù toàn lực ứng phó cũng chưa hẳn có thể đánh chết Diệp Trần. Ngược lại sẽ bị trọng thương, được không bù mất. Đợi có cơ hội, lại khiến cho đối phương ăn vào Tam Kiếp Tán cũng không muộn.

- Muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, ngươi thực khinh ta không biết sự tình ngươi cùng Đại trưởng lão Vũ Văn gia tộc thông đồng?

Song kiếm vào vỏ, Diệp Trần lạnh như băng nhìn về phía Mộ Dung Vọng thụ nội thương không nhẹ.

- Ngươi biết chuyện này? Không có khả năng, ngươi làm sao có thể biết

rõ?

Mộ Dung Vọng thần sắc dữ tợn, ở chỗ sâu trong đồng tử thai nghén một tia sát khí.

Trên chân nguyên hải, Liên Tâm Kiếm Khí có chút rung rung, Diệp Trần đạm mạc nhìn về phía Mộ Dung Vọng:

- Ngươi ngàn vạn lần không nên tính toán cùng ta, cho nên ngươi hẳn phải chết.

- Ha ha!

Mộ Dung Vọng cười lớn, ngón tay chỉ thẳng Diệp Trần, cả giận nói:

- Ngươi mưu tính cái gì, có tư cách gì xứng đôi với chất nữ Khuynh Thành của ta? Ta cho ngươi biết, ta chính là tính kế với ngươi, không để ngươi được như ý. Ngươi có thể làm khó dễ được ta, ngươi chẳng qua là một thiên tài bỏ đi được Long Vương nhìn trúng. Không có Long Vương, ngươi cái gì cũng không phải, ta muốn giết ngươi liền giết ngươi. Bất quá ngươi biết rõ chuyện này, hôm nay không thể cho ngươi bình yên rời khỏi. Muốn trách, liền trách chính ngươi quá cuồng vọng.

Hắn quyết định, trước kích thương Diệp Trần, sau đó cho hắn ăn vào Tam Kiếp Tán.

- Hi vọng trước khi chết, ngươi còn có thể mạnh miệng như vậy.

Từng tia từng đoàn kiếm quang tại mười ngón tay của Diệp Trần co duỗi bất định, đồng tử của hắn nổi lên ngân sắc quang trạch trạch, đem nhược điểm của Mộ Dung Vọng nhìn ở trong mắt.

- Có Mộ Dung Vọng ta ở đây, ngươi nhất định cùng Mộ Dung Chỉ Thủy đồng dạng, là kẻ thất bại, là người đáng thương, Ma Hóa!

Mộ Dung Vọng cười dữ tợn, cánh tay phải kéo theo ngực phải ma hóa,

hắc khí lân phiến hiện lên từng mảnh, cơ bắp căng phồng lên, cùng Mộ Dung Vũ so sánh, phạm vi Ma Hóa của Mộ Dung Vọng không thể nghi ngờ càng lớn, tăng phúc thực lực cũng nhiều hơn.

Ngay tại nháy mắt Mộ Dung Vọng khai mở Ma Hóa, Diệp Trần thập chỉ bắn ra, từng đạo Liên Tâm Kiếm Khí kích bắn ra ngoài, như là vô số quang tuyến.

- A!

Mộ Dung Vọng quát to một tiếng, hắn không thể tưởng được Diệp Trần còn có tuyệt chiêu này. Hơn nữa thật vừa đúng lúc, chờ thời điểm hắn Ma Hóa mới bắt đầu công kích, rõ ràng đoán ra Ma Hóa cần thời gian nhất định.

- Tiểu hỗn đản, ta sẽ cho ngươi biết cái gì là hối hận.

Tay trái lấy ra một mặt cự đại tháp thuẫn, Mộ Dung Vọng không chút nghĩ ngợi, thân thể cuộn tròn, trốn ở phía sau tấm thuẫn. Đinh đinh đang đang, trên tấm thuẩn bắn ra ngàn vạn hỏa hoa, lực đạo trùng kích không ngừng khiến cho xương cốt cánh tay trái của hắn xuất hiện vết rách. Càng khiến hắn nghiến răng nghiến lợi là kiếm khí cũng không phải toàn bộ đi thẳng tắp, có vài đạo đi qua tấm thuẫn, sượt qua thân thể. Chỉ chốc lát công phu, huyết thủy tí tách theo vết thương chảy ra, cả người phảng phất như huyết nhân.

- Tấm thuẫn lớn như vậy!

Diệp Trần nhướng mày, Tháp Thuẫn là loại lớn nhất trong thuẫn bài, hơi chút cuộn mình là có thể để nó bảo hộ toàn thân.

- Để xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào.

Tay phải nhất định, ngón trỏ của Diệp Trần chậm rãi duỗi ra, tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân, một chỉ bắn tới Tháp Thuẫn giữa không trung.

Ông!

Không gian gợn sóng nhộn nhạo, một chỉ hung hăng bắn lên Tháp Thuẫn.

Dát chi!

Tháp Thuẫn không có tổn hại, Mộ Dung Vọng ở phía sau lại như bị trọng kích, ngửa mặt lên trời phun ra đại lượng tiên huyết. Xương cốt cánh tay phải của hắn từng khúc đứt gãy, vô lực rủ xuống, mềm nhũn đề không nổi khí lực.

- Đáng giận!

Tháp Thuẫn rơi xuống, Mộ Dung Vọng cũng hoàn thành Ma Hóa. Lúc này Mộ Dung Vọng tuy nói là ngươi, không bằng gọi là một nửa yêu ma, một nửa nhân loại. Chỉ thấy cánh tay phải của hắn phồng lên hơn một vòng, chỗ thô nhất giống như thùng gỗ. Ngực phải cùng ngực trái của hắn hoàn toàn không cùng kích cỡ. Chẳng những đầy hắc sắc lân phiến, mà còn bành trướng như cối xay, đầu cũng xiêu vẹo ra, đôi mắt che kín tơ liếc nhìn Diệp Trần, bên trong tràn đầy lửa giận cùng điên cuồng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 542: Hai Vị Sư Huynh. (Thượng,Hạ)

- Ma Hóa Trảm!

Nhân ma sau Ma Hóa, lại căn cứ vào đặc điểm Ma Hóa, thi triển ra một ít sát chiêu chỉ có Ma Hóa mới có thể phát huy. Đương nhiên, sát chiêu này nói cho cùng là Nhân Tộc võ học cải biên, cũng không có bao nhiêu lợi hại. Thế nhưng phối hợp với thân thể sau Ma Hóa, lực sát thương không thể nghi ngờ là rất lớn.

Hô xích!

Hắc sắc đao quang tựa như một vòng hắc sắc tàn nguyệt, chém tới Diệp Trần.

- Thật nhanh!

Diệp Trần lần đầu tiên đối mặt với Nhân Man sau Ma Hóa, lông mày nhíu lại, giơ lên Hoàng Kim Kiếm hoành ngăn cản trước người, Long Chi Lực quán chú lên cánh tay phải.

Khanh thương!

Hắc sắc đao quang ẩn chứa lực đạo lớn không thể tưởng tượng nổi, nếu Diệp Trần không có Long Chi Lực, e là đã bị đánh bay ra ngoài. Còn có Long Chi Lực, Diệp Trần không chút sứt mẻ, hắc sắc đao quang kia bạo liệt ra khí kình lăng lệ ác liệt, theo hai bên thân thể của hắn xẹt qua.

- Gục xuống cho ta!

Mộ Dung Vọng phóng lên trời, lướt đi đến trên đỉnh đầu Diệp Trần, một hung mãnh đánh xuống.

Một đao kia kích phát ra không còn là hắc sắc đao quang, mà là một hắc sắc quang cầu. Hắc sắc quang cầu tựa như một hắc sắc tiểu thái dương, chưa rơi xuống đã khiến mặt đất hõm xuống vài trăm thước. Duy chỉ có mặt đất dưới lòng bàn chân Diệp Trần vẫn yên ổn, tựa như một cây cột đá thô tráng cao mấy trăm thước.

Tạp sát!

Cột đá từng khúc sụp đổ, Diệp Trần nghênh hướng Mộ Dung Vọng bắn ra, hai tay cầm Hoàng Kim Kiếm, một kiếm chém nghiêng ra, kiếm mang phảng phất như kim sắc vân hà nơi chân trời.

Hắc sắc tiểu thái dương cùng kim sắc vân hà giao phong, liền bất động tại đó.

Ba ba ba!

Đầu tiên không chịu nổi là bùn đất trong hố sâu, từng khối rạn nứt ra, vô số khối bùn lớn nhỏ lơ lửng bay lên, quay xung quanh hai người.

Sấm sét nổ vang, hai người đột nhiên tách ra, một vòng sóng xung kích ở trung tâm bộc phát, đem bùn đất bốn phía chôn vùi.

- Như vậy cũng không làm gì được hắn?

Trên mặt Mộ Dung Vọng tràn đầy ngạc nhiên, sau khi Ma Hóa về sau, lực lượng cánh tay phải của hắn tăng nhiều. Ngươi khác gia tăng ba thành, nhưng hắn gia tăng hơn bốn thành. Dù sao ngực phải của hắn cũng Ma Hóa, nhưng cùng Diệp Trần giao phong một phen lại khiến hắn hiểu được, lực lượng của đối phương cũng mạnh vô cùng, trong thân thể phảng phất ẩn chứa một núi lửa cực lớn.

- Làm sao bây giờ, chẳng lẽ trở về Vũ Văn gia tộc, lại để cho người của Vũ Văn gia tộc đối phó hắn?

Ánh mắt Mộ Dung Vọng lập loè bất định.

Ngoài vài trăm mét, Diệp Trần đem Hoàng Kim Kiếm vào vỏ. Sau khi hít một hơi thật sâu, lấy ra một thanh mặc lam sắc trường kiếm, chính là Lôi Kiếp Kiếm.

Mộ Dung Vọng không phải Mộ Dung Vũ, tiếp tục đánh lâu dài, Diệp Trần mặc dù có thành nắm chắc hoàn toàn đánh chết đối phương. Nhưng quá hao phí thời gian, nếu có người của Vũ Văn gia tộc tới, nói không chừng sẽ để cho hắn chạy thoát. Để tránh đêm dài lắm mộng, phải xuất ra đòn sát thủ, trong nháy mắt giải quyết hắn.

Nhất đại sát thủ của hắn tự nhiên là bán cực phẩm bảo kiếm.

Lôi Kiếp Kiếm!

- Diệp Trần, hiện tại thu tay lại còn kịp, chớ để tự ngộ.

Ánh mắt Mộ Dung Vọng âm trầm, mở miệng uy hiếp.

Thương!

Diệp Trần không có trả lời, tay phải rút ra Lôi Kiếp Kiếm.

- Ngươi có thể chết!

Theo chân nguyên rót vào, thân kiếm Lôi Kiếp Kiếm chấn động. Sau một khắc, cả thân kiếm biến hóa, như là một vòng điện quang thâm thúy.

Hưu!

Thi triển Kiếm Quang Phi Hành Thuật, tốc độ lập tức đạt đến cực hạn, cơ hồ là trong nháy mắt đã đi tới trước người Mộ Dung Vọng, một kiếm bổ tới.

- Ngươi không có khả năng giết được ta, còn không thu tay, không...

Con mắt Mộ Dung Vọng trợn trừng, thanh sắc trường đao trong tay bị chém bay, đầu lâu phóng lên trời, chỉ còn lại tấm thân không có đầu. Một

kiếm này chẳng những nhanh tới khiến người ta tuyệt vọng, còn ẩn chứa lực lượng khiến cánh tay phải đã Ma Hóa của hắn cũng không chịu nổi.

- Đi...Bán cực phẩm bảo kiếm!

Đầu lâu phát ra tiếng kêu vô ý thức, chợt mất đi sinh cơ

Thu kiếm vào vỏ, Diệp Trần xoay người, bàn tay khẽ hấp, Tháp Thuẫn rơi trên mặt đất, thanh trường đao cùng với Trữ Vật Linh Giới trên ngón tay Mộ Dung Vọng toàn bộ bị lực lượng vô hình kéo qua. Trong đó Tháp Thuẫn cùng thanh sắc trường đao trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

- Tam Kiếp Mê Hồn Tán, không biết là cái loại gì?

Diệp Trần để ý nhất là Tam Kiếp Mê Hồn Tán, căn cứ theo lời nói của Vũ Văn Kim. Thứ này ngay cả Tam Kiếp Mê Hồn Tán Tông Sư cũng ngăn cản không nổi, có thể thấy được uy lực của nó.

Linh hồn lực xâm nhập Trữ Vật Linh Giới vô chủ, Diệp Trần rất nhanh tìm được một cái bình màu đen, linh hồn lực khẽ động, bình nhỏ bị hút ra ngoài.

Ba!

Nắp bình mở ra, Diệp Trần hướng bên trong xem xét, chỉ thấy bên trong non nửa bình là hôi sắc bột phấn, lấy ra, Diệp Trần cẩn thận ngửi thử.

Không biết là hương vị gì, Diệp Trần chỉ cảm thấy cái mũi có chút run lên, ý thức trong nháy mắt trì độn, sau đó cái gì cũng không cảm giác được nữa.

- Tam Kiếp Mê Hồn Tán này thông qua thần kinh đem dược hiệu truyền đến trong đầu, lại khiến người ta đánh mất ý thức, xem ra, đối với ta không có tác dụng nhiều lắm.

Linh hồn cùng ý chí của Diệp Trần so với Linh Hải Cảnh Tông Sư mạnh

hơn nhiều. Dù là ăn vào Tam Kiếp Mê Hồn Tán cũng chỉ sinh ra tác dụng phụ ngắn ngủi, muốn để cho hắn đánh mất ý thức cũng làm không được, chớ nói chi là duy trì ba ngày. Bất quá đối với hắn không có tác dụng, nhưng là đối với Linh Hải Cảnh Tông Sư lại có uy hiếp cực lớn.

Thu hồi Tam Kiếp Mê Hồn Tán, Diệp Trần đánh giá đến bào tàng của Mộ Dung Vọng.

- Tên gia hỏa này thật giàu có, Thượng phẩm linh thạch cư nhiên có hơn ba mươi vạn khối, ân, đây là linh đan, Thiên Linh Đan cũng có ba miếng.

Thượng phẩm linh thạch Diệp Trần còn thừa lại không đến ba vạn khối, tu luyện là đầy đủ, nhưng nếu như gặp được đại hình đấu giá hội thì có chút giật gấu vá vai. Hiện tại thoáng cái nhiều ra hơn ba mươi vạn khối Thượng phẩm linh thạch, Diệp Trần nhất cử thành phú hào trong đám Linh Hải Cảnh đại năng. Về phần linh đan cùng Thiên Linh Đan là Thượng phẩm đan dược. Linh đan có thể giảm bớt một tháng khổ tu của Linh Hải Cảnh đại năng, Thiên Linh Đan có thể giảm bớt ba tháng khổ tu. Mộ Dung Vọng cất chứa linh đan có ba bình, mỗi bình mười miếng, Thiên Linh Đan cũng có ba miếng, cộng lại có thể giảm bớt hơn ba năm tu luyện.

- Ân, đây là... Cực phẩm linh thạch!

Diệp Trần thần sắc trì trệ. Ở một góc của không gian trong Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần nhìn thấy một túi da nửa mở, lóe ra bạch quang mang. Quang mang này không chói mắt, nhưng vô cùng cô đọng, phảng phất như là đại lượng quang mang áp súc cùng một chỗ, tản mát ra nguyên khí ba động kinh người.

Ông!

Túi da thú bị hút ra, Diệp Trần mở ra xem xét, ánh mắt lập tức không cách nào dời đi.

Trong túi tổng cộng có bảy khỏa bạch sắc tinh thạch, tinh thạch so với

kim cương đều tinh khiết hơn, không có một chút tỳ vết. Bảy khỏa bạch sắc tinh thạch cộng thêm một túi da thú cỡ bàn tay nặng chừng một cân. Cầm trên tay nặng trịch, thập phần có phân lượng.

- Thật sự là Cực phẩm linh thạch!

Diệp Trần hít sâu một hơi.

Cực phẩm linh thạch cùng Thượng phẩm linh thạch bất đồng, đã ngưng tụ thành hình dáng tinh thể. Cho nên đã có thể gọi là Cực phẩm linh thạch, cũng có thể gọi là Linh Tinh, bên trong ẩn chứa Linh Tinh nguyên khí gấp mấy chục lần Thượng phẩm linh thạch, cũng tinh thuần hơn mấy chục lần.

- Thật muốn đổi thành Thượng phẩm linh thạch, một khỏa Cực phẩm linh thạch tối thiểu cũng có thể đổi lấy năm nghìn khối Thượng phẩm linh thạch.

Tại Chân Linh Đại Lục, một Trung phẩm linh thạch đại khái có thể đổi được năm mươi khối hạ phẩm linh thạch. Một khối Thượng phẩm linh thạch đại khái có thể đổi được một trăm khối Trung phẩm linh thạch. Mà một khỏa Cực phẩm linh thạch ít nhất cũng có thể đổi được năm nghìn khối Thượng phẩm linh thạch. Đương nhiên, không ai ngốc tới mức đem Cực phẩm linh thạch đổi thành Thượng phẩm linh thạch, dù sao Thượng phẩm linh thạch cũng tốt, nhưng Cực phẩm linh thạch càng khó kiếm, thập phần trân quý.

Như kiến tạo truyền tống thạch môn, nhất định phải dùng tới Cực phẩm linh thạch, Thượng phẩm linh thạch có nhiều cũng không được.

- Bảy khỏa Cực phẩm linh thạch này có thể dùng để tu luyện. Hiệu quả so với Thiên Linh Đan đều cao hơn gấp mười lần. Nhưng ta bây giờ là tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, chỉ cần trùng kích cảnh giới là được. Linh đan là đủ rồi, đợi tu vi đến Linh Hải Cảnh trung kỳ, Cực phẩm linh thạch có thể không dùng thì không dùng, giữ lại có lẽ công dụng càng lớn hơn.

Cầm Cực phẩm linh thạch tu luyện quá lãng phí, theo Diệp Trần biết,

Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường cũng không có rất nhiều Cực phẩm linh thạch. Hầu hết thời gian đều không nỡ dùng. Chân Linh Đại Lục có được Cực phẩm linh thạch nhiều nhất phải kể đến Hư Hoàng. Năm đó Hư Hoàng ở chô sâu trong đáy biển tìm được non nửa đoạn Cực phẩm linh mạch. Cực phẩm linh mạch cũng không phải nói tất cả đều là Cực phẩm linh thạch. Kỳ thật lấy Thượng phẩm linh thạch chiếm đa số, Cực phẩm linh thạch không đến một phần vạn.

Bất quá một phần vạn cũng đủ huyên náo, rất nhiều Vương giả đều đang suy đoán, non nửa đoạn Cực phẩm linh mạch kia sẽ ân chứa bao nhiêu Cực phẩm linh thạch?

Đương nhiên, bọn hắn chỉ dám nghĩ, chứ không dám đoạt. Ai dám giật đồ trên tay Hư Hoàng, Long Vương cùng Huyền Hậu cũng không dám, bọn hắn dù sao không có phong đế xưng hoàng.

Thu hồi Trữ Vật Linh Giới cùng Cực phẩm linh thạch, Diệp Trần thở ra một hơi, ánh mắt rơi vào thi thể Mộ Dung Vọng.

Phanh!

Một quyền đánh ra, thi thể không đầu cùng đầu lâu bạo toái, hài cốt không còn.

Vèo một tiếng, Diệp Trần hướng phương hướng Cổ Phong Thành lao đi.

Bất quá ba nửa canh giờ, lúc trở lại quán rượu ở Cổ Phong Thành, vừa mới vào canh ba, không làm kinh động bất luận kẻ nào.

Ngày hôm sau, thời gian dùng bữa sáng.

Mộ Dung Chỉ Thủy kỳ quái nói:

- Như thế nào không có gặp Mộ Dung Vọng, kỳ quái.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, không nói gì.

Mộ Dung Vũ nói:

- Quản hắn làm cái khỉ gió gì, hắn cùng chúng ta cũng không phải một lòng.

Nhân Ma gia tộc trừ cha mẹ con cái ra, thân tình thật là mỏng, tạo thành phương diện này nguyên nhân chủ yếu là vì trong tộc thông hôn, có ai không phải thân thích? Cho nên, thân thích nhiều, cũng bằng không thân thích.

Bữa sáng qua đi, ba người trở lại gian phòng của Mộ Dung Chỉ Thủy.

Mộ Dung Chỉ Thủy nói:

- Thời gian khác đi Vũ Văn gia tộc đều không thích hợp. Chúng ta chỉ có tại thời điểm cử hành hôn lễ mới có thể đi. Trước mặt mọi người tin tưởng bọn họ dám tùy ý làm bậy. Hơn nữa Cổ Phong Thành có phân bộ của Hoàng Long điện, Vũ Văn gia tộc cử hành hôn lễ, không có khả năng không mời cao tầng phân bộ của Hoàng Long điện.

- Phân bộ của Hoàng Long điện có người suy nghĩ sao?

Diệp Trần biết rõ Hoàng Long điện, dưới trướng Long Thần Thiên Cung tổng cộng có năm đại điện. Theo thứ tự là Thanh Long điện, Hắc Long điện, Bạch Long điện, Xích Long điện cùng với Hoàng Long điện. Bốn điện trước đều tại Đông Phương Thiển Hải, duy chỉ có Hoàng Long điện thiết lập Đông Phương Vực Quần, Cổ Phong Thành thì có phân bộ của nó.

- thủ lĩnh phân bộ Hoàng Long điện ở Cổ Phong Thành là phó Điện Chủ Hoàng Long điện Diêu Nhất Phong, thực lực là Linh Hải Cảnh Tông Sư.

Mộ Dung Vũ nói ra.

Phó Điện Chủ đều là Linh Hải Cảnh Tông Sư, năm đại điện cộng lại, số lượng Linh Hải Cảnh Tông Sư chẳng phải là vượt qua mười người. Long Thần Thiên Cung này so với trong tưởng tượng của Diệp Trần càng cường đại hơn. Lúc trước còn tưởng rằng Ngạo gia tại Tông Sư Cấp, số lượng

không kém Long Thần Thiên Cung. Xem ra là chính mình cô lậu quả văn.

Hắng giọng, Mộ Dung Chỉ Thủy tiếp tục nói:

- Có phó Điện Chủ Diêu Nhất Phong ở đó, Vũ Văn gia tộc không dám có hành động gì. Nhưng kế tiếp phải dựa vào chúng ta, cụ thể mà nói là dựa vào Diệp Trần ngươi. Ngươi phải đả bại thanh niên Vũ Văn gia tộc, như vậy lời nói mới có trọng lượng. Nếu không chỉ là làm trò cười. Phó Điện Chủ Diêu Nhất Phong cũng sẽ không vì ngươi lên tiếng.

Diệp Trần gật gật đầu:

- Thực đến lúc đó, ta sẽ không bảo lưu nữa.

- Ngươi có lòng tin là tốt rồi, đúng, đúng, chúng ta tới Cổ Phong Thành, cũng nên đi bái phỏng phó Điện Chủ Diêu Nhất Phong một phen. Song phương thông suốt, có lẽ sẽ thuận lợi rất nhiều.

Diệp Trần ngẫm lại cũng đúng. Cho tới bây giờ hắn còn chưa cùng người của Long Thần Thiên Cung tiếp xúc qua, chỉ nhận thức Long Vương, còn có tại Cực Âm Chi Địa gặp được hai vị sư huynh. Lấy thực lực của hắn bây giờ là thời điểm tiếp xúc một ít nhân vật cao tầng.

Kế tiếp, ba người lại trao đổi một vài sự tình. Sau đó, Mộ Dung Vũ ở lại quán rượu, Diệp Trần cùng Mộ Dung Chỉ Thủy hướng phân bộ Hoàng Long điện tại Cổ Phong Thành bước đi.

Với tư cách thế lực của Long Thần Thiên Cung, phân bộ Hoàng Long điện tại Cổ Phong Thành chiếm cứ khu vực rất lớn, ngay cả đường khẩu của Vũ Văn gia tộc cùng Cổ Lam Phái cũng có vẻ không bằng.

Đại môn phân bộ Hoàng Long điện, hai gã trung niên đi tới.

- Nham sư đệ, nghe nói chưa, qua vài ngày, một tiểu tử của Vũ Văn gia tộc muốn thành hôn, đoán chừng đến lúc đó lại mời mời chúng ta cùng phó Điện Chủ tới.

Nói chuyện là trung niên mặt vàng.

Trung niên tráng kiện khinh thường nói:

- Vũ Văn gia tộc không phải vật gì tốt, ỷ có tông chủ cùng Huyền Hậu làm chỗ dựa, ngày càng hung hăng càn quấy. Vài ngày trước, một gã trưởng lão của Vũ Văn gia tộc kia lại dám cùng ta trên đấu giá hội cạnh tranh, hừ!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 543: Diêu Nhất Phong

Trung niên mặt vàng cười nói:

- Vẫn còn vì chuyện này tức giận, ha ha, Cổ Phong Thành là nhất trọng thành ở Đông Phương Vực Quần. Ta và ngươi có thể phân công đến nơi đây, không biết bao nhiêu sư huynh đệ hâm mộ chết, vui vẻ lên chút.

Đông Phương Vực Quần phân bộ Hoàng Long điện không ít, nhưng không phải mỗi một phân bộ đều có phó Điện Chủ tọa trấn. Cụ thể mà nói, các phân bộ khác chỉ có thể gọi là đường khẩu, có thể thấy được sự trọng yếu của phân bộ Hoàng Long điện tại Cổ Phong Thành.

- Ồ, đây không phải Diệp Trần sao?

Trung niên tráng kiện đang muốn đáp lời, bỗng nhiên ánh mắt ngưng trệ, nhìn về phía người trẻ tuổi mặc áo lam cùng hắc y trung niên đi phía trước.

- Thật sự là Diệp Trần!

Trung niên mặt vàng cười:

- Hắn tới làm gì, đi, đi qua!

Diệp Trần đồng dạng chú ý tới trung niên mặt vàng cùng trung niên tráng kiện, mỉm cười nghênh đón:

- Vương sư huynh, Nham sư huynh, các ngươi cũng ở nơi đây.

Hai người này, chính là hai vị sư huynh lúc trước Diệp Trần trên đường đi Cực Âm Chi Địa đã từng gặp qua. Một gọi là Vương Thạch, một gọi là Nham Khuê. Hai người này lúc ấy cùng Lục Chỉ chân nhân đại chiến, bức

bách Lục Chỉ chân nhân giao ra Thượng phẩm thuẫn bài của một sư đệ đã chết. Lục Chỉ chân nhân muốn bắt hắn nhụt bị, lại bị hai người đuổi đi.

Vương Thạch cười nói:

- Diệp Trần, thật sự là xảo, từ biệt đã nhiều năm, ồ, ngươi đột phá đến Linh Hải Cảnh, Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, chậc chậc!

Vương Thạch cùng Nham Khuê đều khiếp sợ, Diệp Trần bất quá chỉ hai tư, hai lăm tuổi, không ngờ đột phá Linh Hải Cảnh. Thành tích này so với Huyền Hậu năm đó đều cao hơn một ít. Khó trách tông chủ coi trọng như vậy. Đối phương đáng giá coi trọng, không, nếu như không phải tông chủ đoạt trước một bước, nói không chừng thiên tài này sẽ bị Vương giả Sinh Tử Cảnh khác cướp đi, không khỏi, trong lòng hai người sinh ra may mắn.

- Diệp Trần, ngươi tới Cổ Phong Thành làm gì?

Nham Khuê hỏi.

- Nói rất dài dòng, ta cùng Mộ Dung bá Mộ Dung bá là tới bái phỏng Diêu phó Điện Chủ của phân bộ Hoàng Long điện, các ngươi cũng là đi phân bộ Hoàng Long điện a!

Nghe vậy, Vương Thạch cùng Nham Khuê kinh ngạc liếc mắt nhìn Mộ Dung Chỉ Thủy. Tu vi của đối phương, hai người có chút nhìn không thấu, không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, hẳn là Linh Hải Cảnh Tông Sư. Đương nhiên, hai người không gì không thấy qua. Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng đã gặp, một Linh Hải Cảnh Tông Sư ngược lại không đến mức khiến bọn hắn quá chú ý.

Vương Thạch gật gật đầu:

- Đúng vậy, ta dẫn các ngươi đi tìm phó Điện Chủ, đi!

- Vậy đa tạ hai vị sư huynh!

- Đa tạ cái gì, về sau nói không chừng cũng là người trong nhà, đúng, phó Điện Chủ là người nghiêm khắc, các ngươi nên có chuẩn bị.

Nham Khuê cười nói:

- Diệp Trần thân phận không giống, phó Điện Chủ làm sao có thể cho hắn xem sắc mặt.

- Nói cũng đúng.

Một chuyến bốn người cười cười nói nói tiến vào phân bộ Hoàng Long điện.

- Vương trưởng lão, Nham trưởng lão, các ngươi muốn gặp phó Điện Chủ?

Ở cửa đại điện, hai gã võ giả Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ canh giữ ở đó, thấy Vương Thạch và Nham Khuê dẫn người đi tới, ngữ khí cung kính hỏi.

Vương Thạch nói:

- Không sai!

- Hai vị này là?

Trong đó một gã thủ vệ nhìn về phía Mộ Dung Chỉ Thủy và Diệp Trần.

Nham Khuê nói:

- Vị này chính là Mộ Dung gia chủ, vị này lại là thường đệ của chúng ta Diệp Trần.

- Hắn chính là Diệp Trần, tuổi còn thật trẻ!

Hai gã thủ vệ thập phần giật mình, là một thành viên của Long Thần Thiên Cung, bọn họ không có khả năng chưa nghe nói tới tên của Diệp Trần. Bất quá chỉ có một vài cao tầng mới nhìn qua bức họa của hắn, bọn họ vô

duyên nhìn thấy. Hôm nay được gặp người thật, không khỏi cảm thán đối phương thật trẻ tuổi. Niên kỷ như vậy mà có tu vi như thế, không được tông chủ coi trọng mới kỳ quái. Bọn họ vội vã ôm quyền cung kính nói:

- Diệp thiếu hiệp!

Diệp Trần tay phải giơ lên, mặt mang theo mỉm cười nói:

- Không cần đa lễ, Diêu phó Điện Chủ ở đâu, ta và Mộ Dung gia chủ tìm hắn có việc trò chuyện với nhau.

- Các ngươi trước hết mời tiến vào, ta đi thông tri phó Điện Chủ.

- Tốt lắm, đa tạ.

Đi vào đại điện, bốn người đều tự tìm vị trí ngồi xuống, yên lặng chờ phó Điện Chủ Diêu Nhất Phong đến.

- Diệp Trần, có Diêu phó Điện Chủ chiếu cố, hành động lần này trên cơ bản không có gì trở ngại.

Mộ Dung Chỉ Thủy ngữ khí nhẹ nhàng truyền âm cho Diệp Trần.

Diệp Trần âm thầm gật đầu, tổ chức hôn lễ là đại sự của gia tộc. Bản thân nếu gây nháo bằng vào đạp lên mặt Vũ Văn gia tộc. Bọn họ tự nhiên sẽ không cho mình đãi ngộ công bình, muốn dùng hết biện pháp cản trở. Bất quá có Diêu phó Điện Chủ ở đó, Vũ Văn gia tộc rất nhiều thủ đoạn cũng không tiện thi triển.

Rất nhanh, Diêu Nhất Phong đến, đối phương vừa vào đại điện, ai cũng không, trực tiếp đi hướng thủ tọa đại điện, sau đó ngồi xuống.

Bên cạnh có thị vệ dâng trà lên, Diêu Nhất Phong nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nửa ngày cũng không nói lời nào.

- Kỳ quái... Phó Điện Chủ ngày hôm nay có điểm không thích hợp.

Phía dưới, Vương Thạch và Nham Khuê hai mặt nhìn nhau, dĩ vãng Diêu phó Điện Chủ đều là rất nghiêm khắc, nhưng sẽ không tự cao tự đại.

Mộ Dung Chỉ Thủy nhíu mày:

- Tình huống có vẻ không ổn.

Không trách hắn nghĩ như vậy, Diệp Trần là thân phận nào, thứ nhất, được Long Vương cực kỳ coi trọng. Thứ hai, bản thân cũng là tu vi sơ kỳ sơ kỳ đỉnh phong. về tình về lý, Diêu Nhất Phong đều không nên tự cao tự đại... Dù cho hắn là phó Điện Chủ Hoàng Long điện chăng nữa.

- Có thể là tính cách như vậy đi sao!

Diệp Trần đồng dạng không hề có dự cảm tốt.

Chén trà buông xuống, Diêu Nhất Phong nghiêng đầu nói với Vương Thạch và Nham Khuê:

- Hai người các ngươi trước tiên lui ra đã.

Vương Thạch muốn nói cái gì:

- Phó Điện Chủ...

- Ta nói lui ra.

Diêu Nhất Phong ngữ khí không vui.

- Rõ!

Vương Thạch và Nham Khuê phiền muộn rời khỏi. Trước khi đi liếc mắt nhìn Diệp Trần, thầm nghĩ:

- Diệp Trần, ngươi tự giải quyết cho tốt, chúng ta cũng giúp không được rồi.

Nửa ngày, Diêu Nhất Phong lên tiếng, con mắt liếc nhìn Diệp Trần:

- Ngươi chính là Diệp Trần?

Diệp Trần ôm quyền nói:

- Diêu phó Điện Chủ... Tại hạ chính là Diệp Trần, vị này chính là Mộ Dung gia tộc gia chủ Mộ Dung Chỉ Thủy.

- Ta hỏi ngươi, không có hỏi hắn.

Diêu Nhất Phong nhướng mày:

- Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Diệp Trần tâm trạng trầm xuống, nói rằng:

- Vũ Văn gia tộc hành sự bá đạo, ép buộc nữ nhi của Mộ Dung gia chủ là Mộ Dung Khuynh Thành gả cho Vũ Văn Dã. Mộ Dung Khuynh Thành là hảo bằng hữu của Diệp Trần, do đó Diệp Trần sẽ không đứng nhìn. Ta tới đây là muốn cùng Diêu phó Điện Chủ đánh tiếng trước.

- Ngươi tới đây chính là để làm chuyện này?

Diêu Nhất Phong âm điệu cao lên.

Không đợi Diệp Trần nói, Diêu Nhất Phong quát dẹp đường:

- Diệp Trần, ngươi quá để tông chủ, quá để ta thất vọng. Ngươi là thiên tài được tông chủ coi trọng, không đem tâm tử giành cho tu luyện. Lại cùng người khác tranh giành tình nhân. Ngươi như vậy, sao xứng với tông chủ tài bồi.

Lúc này, Mộ Dung Chỉ Thủy mất hứng:

- Diêu phó Điện Chủ, không thể nói như vậy được. Tu luyện tuy rằng trọng yếu, nhưng nhi nữ tình trường cũng vị tất không trọng yếu. Trên đại

lục có rất nhiều Vương giả lúc tuổi còn trẻ có thê tử. Bọn họ vẫn đạt được thành tự rất cao đấy thôi.

Diêu Nhất Phong hừ lạnh một tiếng:

- Bọn họ là bọn hắn, ngươi dám cam đoan, Diệp Trần là có thể trở thành Vương giả. Huống hồ, Vương giả cũng có phân cao thấp, hắn làm như vậy, thẹn với tông chủ, thẹn với Long Thần Thiên Cung ta đã dành cho hắn đại lượng tài nguyên, để Long Thần Thiên Cung ta không lo báo đáp.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Trần thật khó coi. Từ khi hắn quật khởi đến nay, trừ ở chỗ Long Bích Vân có được một Linh Văn Quả ra, có bao giờ nhận được đại lượng tài nguyên. Đương nhiên, hắn cũng không phải oán hận Long Thần Thiên Cung không cung cấp tài nguyên cho hắn, mà là nghĩ Diêu Nhất Phong trợn mắt nói dối.

Ngừng một chút, Diêu Nhất Phong nói với:

- Ngươi nói Vũ Văn gia tộc ép buộc Mộ Dung Khuynh Thành gả cho Vũ Văn Dã. Ta lại không nhìn thấy, hay là chính ngươi có ý kiến đi sao! Đương nhiên, đây chỉ là ta phỏng đoán. Bất quá ta muốn khuyên ngươi một câu, thái độ làm người vẫn là vững vàng mới tốt. Không nên gây chuyện, tất cả của ngươi là do tông chủ và Long Thần Thiên Cung cấp. Nên nỗ lực đề cao bản thân, báo đáp tông chủ và Long Thần Thiên Cung. Về phần chuyện của Vũ Văn gia tộc, các ngươi tốt nhất không nên làm xằng làm bậy.

- Diêu phó Điện Chủ, ngươi và người của Vũ Văn gia tộc tiếp xúc qua rồi sao?

Mộ Dung Chỉ Thủy thần sắc âm trầm, hắn có tám phần nắm chắc, Diêu Nhất Phong tất nhiên nhận được chỗ tốt của Vũ Văn gia tộc, bằng không không có khả năng vừa tới đã tự cao tự đại. Sau đó chụp mũ Diệp Trần. Đừng nói hắn chỉ là một phó Điện Chủ, coi như là Điện Chủ Hoàng Long điện cũng không có không coi ai ra gì như vậy.

Diêu Nhất Phong con mắt híp lại, ánh mắt sắc bén nói:

- Ngươi là gia chủ Mộ Dung gia tộc Mộ Dung Chỉ Thủy đi sao! Ngươi cũng biết ngươi đang nói chuyện với ai không?

Mộ Dung Chỉ Thủy thân là Linh Hải Cảnh Tông Sư, sao có thể nhịn được cổ khẩu khí này. Địa vị đối phương cao hơn hắn, nhưng thực lực vị tất cao hơn hắn, tranh phong tương đối nói:

- Ta Mộ Dung Chỉ Thủy tự nhận là không có lời nào đắc tội Long Thần Thiên Cung, đắc tội Hoàng Long điện, ta không thể cùng ngươi nói chuyện.

- Bá phụ, đủ rồi, nếu Diêu phó Điện chủ không cảm kích, chúng ta không có gì để nói. Diêu phó Điện Chủ, đến đây cáo từ.

Diệp Trần đứng lên, định rời khỏi.

Mộ Dung Chỉ Thủy hừ lạnh một tiếng, sự tình Mộ Dung Chỉ Thủy có thể nói nằm ngoài dự liệu của hắn. Không nghĩ tới ngay cả Diêu Nhất Phong cũng bị Vũ Văn gia tộc mua chuộc.

- Ngươi có thể rời khỏi, Diệp Trần, ngươi lưu lại.

Diêu Nhất Phong tùy ý nói.

Diệp Trần đột nhiên xoay người, ánh mắt sắc bén:

- Diêu phó Điện chủ muốn ta lưu lại là có chuyện gì?

Diêu Nhất Phong nói:

- Ngươi hôm nay đã có tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, đủ tư cách đền đáp Long Thần Thiên Cung, ta ở đây vừa lúc có nhiệm vụ giao cho ngươi.

- Muốn ta làm nhiệm vụ? Ta hình như cũng không phải là người của Long Thần Thiên Cung đi sao! Long Vương tiền bối cũng chưa từng đề cập

tới chuyện này. Nói cách khác, đây chỉ là mệnh lệnh của Diêu phó Điện Chủ ngươi.

- Ngươi dám cãi lời.

Diêu Nhất Phong lạnh lùng nói:

- Chớ quên, ta là phó Điện Chủ Hoàng Long điện, là cao tầng của Long Thần Thiên Cung. Ta đại biểu cho Long Thần Thiên Cung. Ngươi cãi lời ta là muốn cùng Long Thần Thiên Cung thoát ly quan hệ? Ta có thể lý giải như vậy không?

- Xin lỗi, ở trong mắt ta, ngươi không thể đại biểu Long Thần Thiên Cung, ta cũng không nhất định phải nghe mệnh lệnh của ngươi. Nếu là Long Vương và Long Bích Vân tiền bối tuyên bố mệnh lệnh, ta cam tâm tình nguyện tiếp thu.

Lúc này, Diệp Trần nghĩ không cần phải khách khí với đối phương nữa, đó chính là vũ nhục đối với chính mình.

Diêu Nhất Phong tức giận nói:

- Làm càn, Cổ Phong Thành là ngươi quản hạt của ta. Nếu ngươi ở trong phạm vi này, thì phải nghe mệnh lệnh của ta, có can đảm cãi lời, tự gánh lấy hậu quả.

- Bá phụ, chúng ta đi!

Diệp Trần không thèm quan tâm đến lý lẽ của Diêu Nhất Phong, một bước bước ra đại điện.

- Muốn chết, ngày hôm nay ta sẽ thay tông chủ hảo hảo giáo huấn ngươi.

Ầm ầm!

Theo bàn tay Diêu Nhất Phong hư không ấn một cái. Một thổ hoàng sắc đại thủ bắt hướng Diệp Trần, trên đó ẩn chứa Thổ Chi Áo Nghĩa cực kỳ đáng

sợ.

Mộ Dung Chỉ Thủy đã sớm coi mình trở thành người cùng chiến tuyến với Diệp Trần, sao có thể nhìn hắn bị Diêu Nhất Phong bắt được. Thân thể hắn vừa nghiêng, ngăn ở trước Diệp Trần, tay phải bắn ra một chỉ, lụa sắc quang hoa bắn ra, xuyên thủ thổ hoàng sắc đại thủ.

Hai người giao thủ động tĩnh quá lớn, mọi người trong phân bộ Hoàng Long điện cảm ứng được ba động kình khí giao phong, không ít người chạy tới,

- Chuyện gì xảy ra? Diêu Nhất Phong sao lại cùng Diệp thiếu hiệp phát sinh xung đột?

Nói là hai gã thủ vệ bên ngoài đại điện. Bọn họ cảm thấy vô cùng khó hiểu.

- Mọi người nghe lệnh bao vây bọn chúng lại. Hai người này dám bất kính với Long Thần Thiên Cung.

Thanh âm của Diêu Nhất Phong truyền khắp phân bộ Hoàng Long điện.

- Không tốt, Diêu phó Điện Chủ muốn bắt Diệp Trần.

Vương Thạch và Nham Khuê căn bản không, thấy một màn như vậy, không biết nên làm gì cho tốt.

Ngoài đại điện, Diệp Trần tức giận nhìn Diêu Nhất Phong:

- Diêu phó Điện Chủ, ngươi tốt nhất chớ nên quá phận, Diệp Trần ta từ khi quật khởi đến nay, còn chưa bao giờ sợ một ai. Nếu ngươi nghĩ ngươi có lý, ngày sau, chúng ta có thể đi tổng bộ Hoàng Long điện hoặc giả Long Thần Thiên Cung một chuyến.

- Diệp Trần nói không sai, ngày hôm nay với chút nhân thủ ấy của ngươi bắt không được chúng ta. Có lý hay không thì đi tổng bộ Hoàng Long điện

sẽ biết. E là tới lúc đó, ngươi lại từ chối không đi.

Mộ Dung Chỉ Thủy cũng không sợ Diêu Nhất Phong, hắn tùy thời có thể mang theo Diệp Trần rời khỏi.

Sắc mặt Diêu Nhất Phong thập phần âm trầm:

- Hai người các ngươi, sớm muộn sẽ vì ngày hôm nay mà hối hận. Về phần đi tổng bộ Hoàng Long điện, ta có gì phải sợ hãi. Cuối cùng, Diệp Trần, ta khuyên ngươi một câu, chớ nên trêu chọc Vũ Văn gia tộc bằng không tự gánh lấy hậu quả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 544: Phá Hư Chỉ Đột Phá

- Diệp Trần chúng ta đi!

Mộ Dung Chỉ Thủy cười lạnh một tiếng, nói với Diệp Trần.

Diệp Trần gật đầu, theo phía sau Mộ Dung Chỉ Thủy rời khỏi. Ngoài mấy nghìn thước, thanh âm của Diệp Trần truyền tới:

- Diêu phó Điện Chủ, chuyện hôm nay, Diệp Trần ta không coi như không có chuyện gì phát sinh, ngươi hãy nhớ cho kỹ.

- Ta sẽ đợi.

Sắc mặt Diêu Nhất Phong tái xanh lại, một chưởng đánh nát sư tử đá ở trước đại điện nghị sự.

- Không xong, Diêu phó Điện Chủ này sao lại cùng Diệp Trần phát sinh xung đột, có muốn truyền tin trở lại tổng bộ Hoàng Long điện hay không?

Nham Khuê truyền âm cho Vương Thạch.

Vương Thạch gật đầu:

- Đương nhiên muốn, ngươi không thấy Diêu phó Điện Chủ ngày hôm nay có điểm không thích hợp sao?

- Ừm, đúng là có điểm không thích hợp. Nhưng hắn hơi quá phận một ít. Diệp Trần tốt xấu gì cũng là thiên tài tông chủ coi trọng, bằng vào hắn hình như chưa đủ tư cách giáo huấn.

- Phỏng chừng có lợi ích gì ở trong đó đi sao!

Vương Thạch và Nham Khuê là hướng về Diệp Trần. Theo bọn họ thấy, Diêu phó Điện Chủ vừa tới đã tự cao tự đại, vốn có chút quá phận. Hiện tại xảy ra việc này, không có khả năng không liên quan tới hắn. Dù sao trong ấn tượng của bọn họ, thái độ làm người của Diệp Trần vẫn là rất không sai.

Bầu trời Cổ Phong Thành, lưỡng đạo nhân ảnh bay vút qua.

- Nghĩ không ra ngay cả phó Điện Chủ Hoàng Long điện Diêu Nhất Phong cũng bị Vũ Văn gia tộc mua chuộc. Vũ Văn gia tộc này thật đúng là lắm tiền.

Mộ Dung Chỉ Thủy không tin tài vật có thể làm Diêu Nhất Phong động tâm, đặt mình trong hoàn cành của người khác. Hắn thân là Linh Hải Cảnh Tông Sư, đồ vật có thể khiến hắn động tâm không nhiều. Mà một khi có đồ vật làm hắn động tâm, vậy chứng tỏ rất trọng yếu, mạo hiểm sinh mệnh cũng phải đoạt được.

Diệp Trần lãnh tĩnh nói:

- Diêu Nhất Phong, Vũ Văn gia tộc cũng không thể làm gì chúng ta được. Bọn họ là sợ hãi Long Vương tiền bối và Long Thần Thiên Cung, không phải Diêu Nhất Phong.

Mộ Dung Chỉ Thủy gật đầu:

- Ngươi nói không sai, mất đi Diêu Nhất Phong chi trì, chúng ta có thể sẽ gặp một chút trở ngại. Nhưng cũng chỉ là chuyện nhỏ, cẩn thận một chút, hẳn là không thành vấn đề.

- Mặc kệ ra sao, chỉ có dựa vào bản thân chúng ta.

Diệp Trần hít sâu một hơi. Tuy rằng hắn không có trông cậy vào người khác, nhưng chuyện của Diêu Nhất Phong này vẫn khiến hắn cảm thụ được một tia phẫn nộ.

Trở lại tửu lâu, Mộ Dung Vũ thấy sắc mặt hai người không tốt, vội vã

hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Mộ Dung Chỉ Thủy lắc đầu than thở:

- Miễn bàn, phó Điện Chủ Hoàng Long điện này bị Vũ Văn gia tộc mua chuộc. Ta hoài nghi bọn họ sớm biết rằng Diệp Trần muốn tới.

- Xác thực không phải tin tức tốt lành gì.

Mộ Dung Vũ thần sắc ngưng trọng.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Chỉ Thủy nghĩ đến một việc, nói với Diệp Trần:

- Diêu Nhất Phong cùng chúng ta trở mặt. Hai vị sư huynh kia của ngươi có thể tạo được một ít tác dụng.

- Vương sư huynh và Nham sư huynh.

Diệp Trần thoáng trầm ngâm một phen nói:

- Ta và bọn họ không phải quá quen thuộc, nhưng hẳn là có thể nói chuyện. Bọn họ từng là đệ tử của Long Vương tiền bối.

- Đệ tử của Long Vương tiền bối, cái này tốt rồi. Đệ tử của Long Vương tiền bối không có khả năng hoàn toàn nghe lệnh Diêu Nhất Phong, ngươi lại là người được Long Vương tiền bối coi trọng, hi vọng rất lớn.

- Ta đây tìm thời gian liên hệ với bọn họ một chút.

Diệp Trần không dự định lập tức dùng linh hồn lực liên hệ. Dù sao linh hồn lực cũng là bí mật của hắn, tùy ý bại lộ ra, không phải là chuyện tốt. Vả lại Vương Thạch và Nham Khuê có phải là hướng về hắn hay không, tạm thời còn chưa biết.

Phụ cận Thâm Uyên, Vũ Văn gia tộc.

Tầng cao nhất của kiến trúc, Vũ Văn Kim và Vũ Văn Dã đang trò chuyện.

- Tiểu Dã, ngươi và nha đầu kia có thể có tiến triển?

Vũ Văn Kim tùy ý hỏi.

Vũ Văn Dã lóe chút giận dữ nói:

- Một chút tiến triển cũng không có. Nàng thấy ta tới, căn bản không ra khỏi phòng. Nếu như không phải hôn sự tới gần, ta sớm đã dùng sức mạnh.

Trên người Nhân Ma có huyết mạch Ma tộc, rất dễ sản sinh tính cách bá đạo, Vũ Văn Dã này bá đạo tàn khốc thập phần nổi danh.

Trên mặt Vũ Văn Kim lộ ra mỉm cười:

- Của ngươi, sớm muộn cũng thuộc về ngươi, không cần quá vội vã. Hiện tại theo ý nàng trước, chờ hôn sự qua đi, liền không phải do nàng.

- Phụ thân nói đúng.

Vũ Văn Dã gật đầu, nói sang việc khác:

- Ta nghe thám tử báo lại, Diệp Trần và Mộ Dung Chỉ Thủy đi phân bộ Hoàng Long điện, e là muốn tìm phó Điện Chủ Diêu Nhất Phong, vậy có tạo thành ảnh hưởng đối với chúng ta hay không?

Vũ Văn Kim cười lạnh một tiếng:

- Có thể tạo thành ảnh hưởng gì được, e là bọn chúng không biết, Diêu Nhất Phong đã bị ta mua chuộc.

- Diêu Nhất Phong bị phụ thân ngươi mua chuộc? Đại giới không nhỏ đi sao?

Vũ Văn Dã cả kinh, chuyện này hắn cũng không biết.

- Diêu Nhất Phong dù sao cũng là tai mắt ở chỗ này của Long Thần Thiên Cung, vẫn có tác dụng lớn. Lần này mua chuộc, sau đó cũng có thể tiếp tục lợi dụng. Do đó, đại giới lớn một chút không sao cả. Vũ Văn gia tộc ta chi trì, ngày sau nhất định có thể kiếm lại.

- Hừ, ngay cả Diêu Nhất Phong cũng bị chúng ta mua chuộc, để xem bọn chúng có thể tạo ra sóng gió gì được.

Vũ Văn Dã thở ra một hơi, liếm liếm môi.

Ngoài thành trong một tòa trang viên bí mật.

- Diệp sư đệ, ngươi yên tâm, chuyện này bao ở trên người chúng ta. Vũ Văn gia tộc kia dám cùng ngươi đối nghịch thực là muốn chết.

Nham Khuê tính tình vốn nóng nảy, hơn nữa mới tới Cổ Phong Thành, cùng với một trưởng lão của Văn gia tộc Văn gia tộc có chút mâu thuẫn, càng thêm khó chịu, trên mặt hiện lên sát khí.

Vương Thạch đồng dạng khó chịu nói:

- Một Vũ Văn gia tộc thì tính là gì. Vũ Văn gia tộc hắn nếu như không phải được tông chủ bảo hộ, sớm đã bị diệt mười lần rồi. Hiện tại dám leo lên đầu chúng ta, quả thực là khinh người quá đáng. Diệp sư đệ, chuyện này chúng ta trước kia không biết rõ tình hình. Hiện tại đã biết rõ, sẽ không đứng nhìn, chuyện của ngươi với Diêu phó Điện Chủ, chúng ta cũng đã truyền tin tức trở về.

Diệp Trần cảm tạ nói:

- Trong hôn lễ xin nhờ hai vị sư huynh lên tiếng giúp đỡ.

- Chuyện của ngươi chính là chuyện của chúng ta, có gì mà giúp đỡ hay không.

Vương Thạch cùng Nham Khuê đã sớm đem Diệp Trần trở thành người

trong nhà. Bọn hắn đã từng là đệ tử của tông chủ. Mặc dù Diệp Trần không có tiếp nhận qua tông chủ chỉ điểm, nhưng dựa vào điểm được tông chủ coi trọng này, đã đủ để bọn hắn dốc sức tương trợ, sẽ không để cho người khác khi dễ trên đầu người nhà mình.

Diệp Trần có chút cảm khái, lúc trước hắn không nghĩ tới sự tình thuận lợi như vậy.

- Tốt, Diệp Trần, ta cùng Vương sư huynh đi về trước, miễn cho Diêu Nhất Phong lại hoài nghi chúng ta.

Nham Khuê tính tình ngay thẳng, ngay cả phó Điện Chủ cũng không thèm gọi. Đương nhiên, đây là đang ở trước mặt Diệp Trần cùng Vương Thạch, hắn không cần phải che dấu cảm xúc của chính mình.

- Tốt.

Diệp Trần đứng dậy đưa tiễn.

Thoáng cái ba ngày đã trôi qua, khoảng cách hôn lễ còn lại bảy ngày cuối cùng.

Trong lúc đó, Diệp Trần không có làm sự tình khác, toàn tâm toàn ý tu luyện, tìm hiểu áo nghĩa, hắn cần chuẩn bị thật đầy đủ.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm rốt cục chín thành hỏa hầu, cái Kim Chi Áo Nghĩa này đột phá nói khó cũng không khó, nói dễ cũng không dễ, phải dựa vào ngươi có thể tìm đúng điểm đột phá khẩu hay không.

Thời gian Diệp Trần tìm hiểu áo nghĩa kém xa các Linh Hải Cảnh đại năng khác, nhưng đã tìm được một ít quy luật. Như lần trước, chỉ cần lẳng lặng tìm hiểu, nhất định có thể có chỗ đột phá, đến bảy tám phần sau này càng thêm coi trọng linh cơ khẽ động. Linh cơ khẽ động chống đỡ được mấy tháng tham ngộ. Đương nhiên, linh cơ khẽ động này cũng không phải nói chuyện gì cũng đều không làm, há miệng chờ sung, mà là phải đi vào trong trạng thái tham ngộ. Trong nháy mắt tìm kiếm linh cảm, nhanh chóng tham

ngộ được.

Tìm được quy luật, Diệp Trần cho rằng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

- Thời gian còn lại không nhiều lắm, Thiên Lôi Thiết cùng Sinh Sinh Bất Tức tạm thời không có thời gian tìm hiểu, kế tiếp, toàn lực trùng kích Phá Hư Chỉ.

Muốn trong thời gian thật ngắn đem tất cả áo nghĩa cùng đề cao một lần là chuyện không có khả năng. Trước mắt đối với Diệp Trần mà nói, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, Phá Hư Chỉ cùng với Liên Tâm Kiếm Khí hình thành Kiếm Khí Phong Bạo mới là những sát chiêu mạnh nhất của hắn. Cái khác đều phải tạm gác lại.

- Hiện tại công kích của ta đã có thể tạo ra không gian gợn sóng, tham ngộ Phá Hư Chỉ cũng không phải rất, đáng tiếc không có biện pháp lại đi chỗ sâu trong hư không. Nếu như có thể tiếp xúc gần gũi với Không Gian Chi Lực, đem Phá Hư Chỉ đề cao một hai tầng hỏa hầu rất dễ dàng.

Bất tri bất giác, lại ba ngày nữa trôi qua.

Trong lúc này, người đến Cổ Phong Thành càng ngày càng nhiều, phần lớn đều là cao tầng các phương thế lực ở Cổ Lam Vực. Bọn họ nhận được lời mời của Vũ Văn gia tộc mà đến. Như Cổ Lam Phái, như một ít Lục phẩm tông môn, Lục phẩm gia tộc thực lực rất mạnh, một ít Thất phẩm tông môn có danh tiếng.

Với tư cách một trong hai thế lực lớn ở Cổ Lam Vực, dù là Vũ Văn gia tộc không muốn mời cũng không được. Không mời chứng tỏ ngươi không coi ai ra gì, cho nên, bọn hắn biết rõ trong hôn lễ, Diệp Trần sẽ gây chuyện, cũng không thể gióng trống khua chiêng cử hành hôn lễ.

- Nghe nói vị hôn thê của Vũ Văn Dã dung mạo như thiên tiên, không biết là thật hay giả.

- Nhân Ma gia tộc từ trước đến nay ra tuấn nam mỹ nữ, đoán chừng không giả. Bất quá Vũ Văn Dã này coi như là mỹ nam tử hiếm có, hai người cũng là xứng đôi.

Cổ Phong Thành tất cả đại tửu lâu đều đầy người, không ít người đều đang nghị luận về hôn lễ sắp diễn ra.

Trên đường phố.

Mộ Dung Chỉ Thủy cùng Mộ Dung Vũ sóng vai đi tới.

- Đến không ít người a!

Mộ Dung Vũ liếc thấy hai ba Linh Hải Cảnh đại năng.

Mộ Dung Chỉ Thủy nói:

- Đến càng nhiều người càng tốt.

- Những ngày này, Diệp Trần một mực tìm hiểu áo nghĩa, không biết tiến triển như thế nào?

Nói đến đây, Mộ Dung Chỉ Thủy cũng rất chú ý, lắc đầu nói:

- Chỉ có thể dựa vào chính hắn, Vũ Văn Dã không phải dễ đối phó như vậy, đoán chừng dưới Linh Hải Cảnh Tông Sư, không có ai nắm chắc đối phó được hắn, thậm chí ta cho rằng, Vũ Văn Dã đã không kém hơn Linh Hải Cảnh Tông Sư bình thường.

- Thật có cái khả năng này, hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch thiên phú năng lực cũng không phải là nói giỡn, lại theo tu vi tăng trưởng mà cường đại hơn. Lấy tu vi trước mắt của Vũ Văn Dã đoán chừng trên năng lực thiên phú tương đương với Ma Hóa ba bộ vị.

Mộ Dung Vũ lo lắng nói.

- Có lẽ không chỉ như vậy!

Mộ Dung Chỉ Thủy nội tâm thầm nói.

Trong sân yên tĩnh, không gian gợn sóng nổi lên bốn phía.

Diệp Trần thân ở bên trong không gian gợn sóng, hai mắt nhắm nghiền, linh hồn lực liên tục quan sát quy luật của không gian gợn sóng.

- Chỉ kém một chút phù hợp, tìm được điểm phù hợp là có thể đem Phá Hư Chỉ tham ngộ đến năm thành hỏa hầu!

Năm thành hỏa hầu là đường ranh giới của đê giai áo nghĩa võ học, tương đương với đi đến Không Gian Ý Cảnh cực hạn, so với bốn thành hỏa hầu Phá Hư Chỉ cường đại gấp bội.

- Không gian gợn sóng cùng sóng nước bất đồng, hai vòng sóng nước chồng chất với nhau, lại triệt tiêu lẫn nhau, sinh ra mâu thuẫn, mà không gian gợn sóng pháp tắc lại tương dung!

- Tương dung!

- Đúng, tương dung sẽ để cho uy lực trở nên càng lớn, đây mới là Không Gian Ý Cảnh cực hạn.

Sâu trong trí óc của Diệp Trần phảng phất có gì ngưng trệ đột nhiên khai thông vì hắn mở ra một phiến thiên địa khác.

Đột nhiên mở hai mắt ra, Diệp Trần hít sâu một hơi, một hơi này cực kỳ dài, trong sân cát bay đá chạy, khí lưu hỗn loạn.

- Phá!

Diệp Trần một chỉ bắn tới giả sơn cách đó không xa.

Ba một tiếng!

Giả sơn vô thanh vô tức chôn vùi, tại chỗ xuất hiện một hố đen sâu không thấy đáy. Vật chất dư thừa hoàn toàn bị thôn phệ, Phá Hư Chỉ đạt tới

năm thành hỏa hầu, không chỉ có thể đơn giản phá vỡ chân nguyên, thậm chí sinh ra tác dụng thôn phệ. Thôn phệ này là đem vật chất chuyển hóa thành Không Gian Chi Lực, tăng cường uy lực của Phá Hư Chỉ.

Thời Gian Vi Tôn, Không Gian Vi Vương!

Những lời này cũng không phải nói không.

Phá Hư Chỉ năm thành hỏa hậu uy lực so với Kim Diệu Chấn Sát Kiếm mạnh hơn rất nhiều. Bởi vì chỉ cần bị Phá Hư Chỉ đánh trúng, mười thành uy lực sẽ gia tăng đến mười hai thành thậm chí hơn nữa... Nó sẽ thôn phệ chân nguyên của ngươi, tăng cường lực công kích của bản thân.

- Nắm chắc có lẽ có mười thành a!

Diệp Trần lông mày giãn ra, trước kia hắn không có nắm chắc quá lớn, bởi vì Nhân Ma cùng nhân loại bất đồng, không biết tính quá nhiều, nhất là Vũ Văn Dã năng lực thiên phú so với năng lực Ma Hóa đều mạnh hơn, không thể không phòng, hiện tại hết thảy đều không là vấn đề.

Trong bốn ngày cuối cùng, Diệp Trần cố gắng quen thuộc vận dụng Phá Hư Chỉ.

Phá Hư Chỉ được từ Dương Giác Sơn Phong trong Thập Vạn Đại Sơn của Thương Huyền Quốc. Lúc ấy trừ tố sắc ngọc giản ẩn chứa đệ tam thức Phá Hư Chỉ ra, còn có một cái chìa khóa màu trắng cực lớn. Chìa khóa màu trắng này dùng năng lượng kích phát, lại ở trong hư không hình thành sáu chữ lớn:

- Đế chi mộ, bạch dương tọa!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 545: Đến Rồi Thì Đừng Mong Rời Khỏi

Đế chi mộ rất có thể là mộ địa của một vị Vương giả phong đế, theo cách này suy đoán, cái chìa khóa màu trắng hẳn là cái chìa khóa mở ra mộ địa. Về phần Phá Hư Chỉ đoán chừng không chỉ là phá vỡ cấm chế vô hình, đạt được cái chìa khóa màu trắng đơn giản như vậy, có lẽ càng có tác dụng lớn.

Diệp Trần đạt được Phá Hư Chỉ là đệ tam thức, lại cùng đế chi mộ có quan hệ, uy lực của nó cùng tiềm lực tự nhiên không cần nói cũng biết, muốn đem nó vận dụng thành thục, không phải chuyện ngày một ngày hai. Dù sao tham ngộ cùng vận dụng là hai chuyện khác nhau. Ngươi có lực lượng một trăm cân, chưa hẳn có thể đem toàn bộ bộc phát ra.

Không Gian Chi Lực quá mức huyền ảo, nghiêm túc mà nói, trước mắt Diệp Trần vẫn không thể vận dụng Không Gian Chi Lực. Hắn dùng là chân nguyên mô phỏng ra Không Gian Chi Lực, muốn đem Không Gian Chi Lực mô phỏng càng thành công, cần áo nghĩa trên ý cảnh đến thôi động.

Đương nhiên, muốn tham ngộ Không Gian Áo Nghĩa, so với đem đê giai áo nghĩa võ học tham ngộ đến đại thành càng khó hơn. Diệp Trần chỉ có tại vận dụng cao thấp công phu, tranh thủ đem uy lực của nó toàn bộ kích phát ra.

Sáng sớm ngày hôm nay, Cổ Phong Thành so với thường ngày càng thêm náo nhiệt, bởi vì hôm nay đã là ngày thành hôn của Vũ Văn gia tộc Vũ Văn Dã.

Trong sương mù mờ mịt, thân ảnh nối liền không dứt lướt tới Cổ Phong Thành, hướng phía tây Vũ Văn gia tộc tiến đến. Trong đó có cả Diệp Trần, Mộ Dung Chỉ Thủy, Mộ Dung Vũ cùng với mười tên cao thủ của Mộ Dung

gia tộc.

- Rốt cục đến ngày hôm nay.

Mộ Dung Chỉ Thủy hít sâu một hơi, trong mắt có ánh sáng lạnh lập loè.

Mộ Dung Vũ đồng dạng âm thanh lạnh lùng nói:

- Vũ Văn gia tộc này quả thật không có đem Mộ Dung gia tộc ta để vào mắt. Ngay cả thiệp mời cũng không có một tấm, đường thúc thúc cùng phụ thân này tựa hồ thành người ngoài.

- Không có thiệp mời, công lý đừng về phía chúng ta, chúng ta chỉ cần xử lý cho tốt.

Càng tới gần Vũ Văn gia tộc, Mộ Dung Chỉ Thủy càng cảm giác được có một cổ phiền muộn ngưng kết tại trong lòng, trong đầu không khỏi quanh quẩn mối tình ngày xưa.

- Không biết những năm này, ngươi có vui hay không?

Mộ Dung Chỉ Thủy thầm suy nghĩ.

Sưu! Sưu!

Bởi vì đợi mười tên cao thủ của Mộ Dung gia tộc, ba người Diệp Trần không có đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, thỉnh thoảng có người đuổi kịp và vượt qua bọn hắn.

- Ân?

Diệp Trần nhướng mày, hắn nhìn thấy phó Điện Chủ Hoàng Long điện Diêu Nhất Phong, có hai vị sư huynh Vương Thạch, Nham Khuê.

Diêu Nhất Phong lạnh lùng liếc nhìn Diệp Trần, truyền âm nói:

- Ngươi quả thật là tai họa, hiện tại ly khai còn kịp.

Diệp Trần cười lạnh:

- Không cần ngươi quan tâm, nợ giữa chúng ta về sau lại tính toán.

- Tính sổ, chỉ sợ ngươi không có thực lực này.

Hừ lạnh một tiếng, Diêu Nhất Phong tăng tốc độ, hóa thành lưu quang bỏ đi.

Lúc này, Vương Thạch thanh âm truyền tới:

- Diệp sư đệ, trong hôn lễ ngươi cứ việc gây chuyện, ta cùng Nham sư đệ sẽ vì ngươi lên tiếng.

- "Đa tạ hai vị sư huynh!

Có hai người giúp hắn nói chuyện, cục diện không thể nghi ngờ sẽ tốt hơn một chút. Ít nhất bọn hắn đại biểu cho Long Thần Thiên Cung.

- Chúng ta đây đi trước một bước, hẹn gặp lại ở Vũ Văn gia tộc.

Vương Thạch cùng Nham Khuê tăng tốc, đi theo đằng sau Diêu Nhất Phong.

Thời gian về sau, mọi người đi tới đi tới Vũ Văn gia tộc. Hôm nay Vũ Văn gia tộc giăng đèn kết hoa, vui sướng hớn hở, phóng nhãn nhìn lại, khắp nơi đều là màu đỏ. Ngoài cửa lớn là từng hàng võ giả thân mặc hồng sắc chế phục tiếp khách. Có người chuyên môn kiểm tra thiệp mời.

- Thật có lỗi, các ngươi không có thiệp mời, không thể đi vào.

Đoàn người Diệp Trần bị ngăn cản ở bên ngoài.

Mộ Dung Vũ hầm hừ nói:

- Ta là thúc thúc của Khuynh Thành, đây là phụ thân nàng, chúng ta không thể đi vào, còn có ai có thể đi.

- Không có thiệp mời, hết thảy không được tiến vào, đây là lời dặn dò của Đại trưởng lão.

Người giữ cửa cười lạnh, cũng không đem ba người để vào mắt.

Mộ Dung Chỉ Thủy tỉnh táo nói:

- Cái này là trách nhiệm của Vũ Văn gia tộc, ngay cả thân thuộc của tân nương cũng không có thông tri. Tràng hôn sự này căn bản không cần thiết phải tiến hành nữa.

- Người nào gây rối ở đây?

Chỗ này có náo loạn liền khiến cho cao thủ Vũ Văn gia tộc chú ý. Một gã thanh niên tướng mạo anh tuấn đi tới, cùng Vũ Văn Dã có hai ba phần tương tự, nhưng niên kỷ muốn lớn hơn một chút.

- Vũ Văn Hạo!

Mộ Dung Vũ nhận ra thanh niên kia, đó chính là ca ca của Vũ Văn Dã - Vũ Văn Hạo.

Vũ Văn Hạo liếc nhìn ba người, âm dương quái khí nói:

- Nguyên lai là bá phụ cùng thúc thúc, hai người các ngươi có thể đi vào, về phần hắn lưu lại.

Vũ Văn Hạo chỉ tay về phía Diệp Trần.

- Đây là Diệp sư đệ của ta, như thế nào, ngươi muốn đuổi Diệp sư đệ của ta rời khỏi?

Tiếng quát chói tai vang lên, Nham Khuê bước tới.

Vũ Văn Hạo biến sắc, đè nén phẫn nộ nói:

- Nơi này là Vũ Văn gia tộc, quy củ là do Vũ Văn gia tộc ta định ra.

- Vũ Văn gia tộc ngươi thật đại uy phong, như thế nào, có phải ngay cả người của Long Thần Thiên Cung ta cũng muốn đuổi ra, biểu hiện tốt khí phái của các ngươi.

- Ngươi!

Trong mắt Vũ Văn Hạo hàn quang lập loè, nếu như là tại dã ngoại hoang vu, hắn tuyệt đối sẽ giết Nham Khuê.

- Diệp sư đệ, đi, đi vào, xem ai dám ngăn cản.

Bọn hắn đã sớm đoán được Vũ Văn gia tộc sẽ giở trò này, nên mới để Nham Khuê đi ra.

Diệp Trần hít sâu một hơi, theo đằng sau Nham Khuê đi vào Vũ Văn gia tộc, kế tiếp, hắn đã làm tốt chuẩn bị đối mặt với các loại khó dễ, dù sao đây cũng là địa bàn của ngươi khác.

Địa điểm tổ chức hôn lễ là trên quảng trường lớn nhất của Vũ Văn gia tộc. Hai bên cùng chính giữa quảng trường bày đầy chỗ ngồi. Đã có không ít người ngồi xuống đó, vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, không khí tương đối náo nhiệt.

Vũ Văn Kim cùng Vũ Văn Dã mặc y phục tân lang nhìn thấy ba người Diệp Trần. Sắc mặt âm trầm, những kế hoạch trước của bọn hắn nhằm vào Diệp Trần đều thất bại. Vốn là Mộ Dung Vọng mất tích ly kỳ. Ngay sau đó để Diêu Nhất Phong lưu lại Diệp Trần, sai hắn đi làm nhiệm vụ.

- Đến rồi, cũng đừng nghĩ bình yên rời khỏi.

Vũ Văn Dã lệ khí dâng lên, ánh mắt âm sâm.

- Còn chưa tới mức đó.

Vũ Văn Kim mịt mờ nhìn về phía tùy tùng xen lẫn trong đám người, khẽ gật đầu, tựa hồ ra hiệu cái gì.

Tên tùy tùng kia cũng gật đầu, đi về hướng Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 546: Chiêu Số Hạ Lưu

Tùy tùng lui tới rất nhiều, mỗi một cái bàn đều được đưa lên nước trà cùng hoa quả điểm tâm. Bàn của Diệp Trần cũng không ngoại lệ.

Mộ Dung Vũ đang muốn uống miếng nước, Mộ Dung Chỉ Thủy ngăn hắn lại, nói:

- Đến địa bàn của người khác không nên tùy ý ăn uống.

- Đúng, ta thiếu chút nữa quên mất.

Mộ Dung Vũ nhớ tới cái gì, đặt chén trà xuống.

Về phần Diệp Trần căn bản không nhìn tới nước trà cùng điểm tâm trên bàn.

- Không uống sao?

Vũ Văn Kim nhíu mày, hắn phân phó tùy tùng ở trong trong nước trà của ba người tăng thêm một ít bột phấn Tam Kiếp Tán. Bột phấn này liều lượng rất nhỏ, không đủ để khiến người ta mất đi ý thức ba ngày. Nhưng công hiêu nửa ngày vẫn có, đợi ngày hôm nay qua đi, hết thảy đều đã kết thúc.

- Mạc Lạc, kế tiếp dựa vào ngươi.

Vũ Văn Kim truyền âm cho hôi ảnh tại một góc kín.

- Đại trưởng lão yên tâm, chính diện chiến đấu ta không phải đối thủ của bọn họ, âm thầm đánh lén mà nói, ta có mười thành nắm chắc.

Hôi ảnh thanh âm không chút bận tâm.

- Ta tin tưởng ngươi.

Khóe miệng Vũ Văn Kim lộ ra một tia cười đậm. Những năm qua, Mạc Lạc chưa từng khiến hắn phải thất vọng, cho tới bây giờ chưa từng bị thua. Linh Hải Cảnh Tông Sư chết ở trên tay hắn đã đạt tới ba. Ba người này kỳ thật luận chiến đấu thực lực, so với Mạc Lạc mạnh hơn không chỉ mười lần, thế nhưng vẫn bị hắn đánh lén ngã xuống.

Mạc Lạc là Linh Hải Cảnh cấp độ mạnh nhất thích khách.

Một gã tùy tùng đi qua trước người hôi ảnh. Theo tên tùy tùng rời khỏi, hôi ảnh cũng không thấy, ai cũng không biết hắn biến mất ra sao, thậm chí cả mấy Linh Hải Cảnh Tông Sư ở gần đó cũng không cảm ứng được. Không, bọn hắn căn bản không có phát hiện hôi ảnh tồn tại. Đây là một màn cực kỳ khủng bố, làm cho người sởn hết cả gai ốc.

- Ngươi nói Vũ Văn gia tộc kế tiếp sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó chúng ta?

Mộ Dung Vũ uống rượu do chính mình mang theo, rót cho Mộ Dung Chỉ Thủy cùng Diệp Trần mỗi người một ly, rồi nói.

- Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn là được.

Diệp Trần tay bưng chén rượu, nhẹ nhàng lắc lư, rượu ở trong chén rung động, phản chiếu cảnh vật xung quanh. Đột ngột, một đạo hôi ảnh ở trong chén rượu chợt lóe lên, phảng phất như ảo giác, con mắt của Diệp Trần cũng không nhìn chén rượu, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười như có như không.

Mộ Dung Chỉ Thủy hơi khẽ cau mày, trong tầm mắt, tràn ngập thân ảnh của bọn bồi bàn, bọn hắn giống như bị cách ly, trong nội tâm ẩn ẩn có loại cảm giác không ổn.

- Kỳ quái, sao ta lại cảm thấy buồn ngủ.

Mộ Dung Vũ hai mắt vô thần, tầm mắt dần dần rủ xuống.

- Không tốt!

Mộ Dung Chỉ Thủy đồng dạng cảm giác được cơn buồn ngủ ập đến, cái này đối với Linh Hải Cảnh Tông Sư mà nói thật là sự tình không thể tưởng tượng nổi.

Ông!

Một vòng nước gợn hư ảo lay động, cảnh tượng bốn phía lâm vào trong bóng tối.

- Ngủ đi!

Hôi ảnh vặn vẹo đi qua trước mắt ba người. Ba người buồn ngủ càng sâu, ngay cả mí mắt cũng không mở ra được. Mộ Dung Vũ thậm chí đã thở khò khè, chỉ có Mộ Dung Chỉ Thủy cùng Diệp Trần vẫn cố giãy dụa, nỗ lực muốn xem chân diện mục của hôi ảnh.

Hôi ảnh cười khằng khặc, thân hình hiển hiện ra, dương tay vung một chùm bột phấn màu xám đánh úp về phía Diệp Trần, bột phấn này vô sắc vô vị, khí lưu hỗn tạp ở bên trong, thoáng cái bao phủ ở đầu Diệp Trần, cho đến theo lỗ mũi chui vào.

- Không biết giết ngươi, Vũ Văn gia tộc còn có thủ đoạn gì nữa?

Đột ngột, Diệp Trần ngồi thẳng thân thể, con mắt mở ra, đồng tử một mảnh thanh tịnh, nào có vẻ buồn ngủ gì nữa.

Hôi ảnh kêu thấp một tiếng, bắn ngược về phía sau, thân hình nhanh chóng vặn vẹo.

- Đi được rồi chứ!

Xoẹt!

Tửu thủy rơi vãi ra, Diệp Trần cong ngón búng ra, Liên Tâm kiếm khí như quang tuyến bắn trúng ngực hôi ảnh.

Có tiên huyết chảy ra, nhưng không phải màu đỏ, mà là màu lam là như mộng ảo. Lam sắc tiên huyết này phảng phất như rửa sạch hắc ám bốn phía, khiến cho cảnh tượng bốn phía một lần nữa khôi phục lại bình thường, thanh âm cùng cảnh tượng các tân khách trò chuyện vui vẻ lại rõ ràng.

Phanh!

Một đạo thân ảnh bay rớt ra ngoài, rơi vào trung ương quảng trường.

Lực chú ý của mọi người bị hấp dẫn, chăm chú nhìn lại, không khỏi kinh dị một tiếng.

Trung ương quảng trường, một hầu tử cổ quái thân mặc hôi sắc y phục. Hầu tử này chỉ cao có hơn một thước, tay chân có lông thật dài, gương mặt phi thường giống gương mặt lão giả. Lúc này ở ngực của nó có một lỗ máu, lam sắc huyết dịch đang chảy ra.

- Cái gì, Mạc Lạc thất bại!

Vũ Văn Kim đồng tử mãnh liệt co rút lại, tràn ngập khiếp sợ.

Mạc Lạc là tên của một tộc quần. Thành viên của tộc quần này không vượt quá năm người, tên Mạc Lạc đi theo hắn này đẳng cấp cao tới thập cấp, là hắn tổn hao hơn mười năm năm thời gian mới bồi dưỡng được ra. Cùng thời gian sưu tập tài liệu Tam Kiếp Mê Hồn Tán cũng rất dài.

Năng lực chiến đấu chính diện của Mạc Lạc cũng không mạnh, thậm chí có thể nói rất yếu. Mạc Lạc thập cấp, tại chiến đấu lực cũng cùng với Cửu cấp yêu thú bình thường không sai biệt lắm, bất luận một Linh Hải Cảnh đại năng nào cũng không cần sợ hãi nó. Nhưng linh hồn lực của Mạc Lạc đặc biệt cường đại, phát triển đến Cửu cấp sẽ nắm giữ một năng lực thiên phú có quan hệ với linh hồn. Năng lực thiên phú vừa ra, Linh Hải Cảnh Tông Sư đều ngăn cản không nổi, đảm nhiệm ám sát, tại Thượng Cổ thời đại, tên của

Mạc Lạc tượng trưng cho ác mộng, mặc ngươi kinh tài kinh diễm, chỉ cần bị nó tới gần, sinh tử do nó khống chế.

Đương nhiên, Mạc Lạc không phải là không có khuyết điểm. Năng lực thiên phú của nó trong thời gian ngắn chỉ có thể sử dụng hai lần. Hai lần qua đi, cần tốn thời gian rất lâu mới có thể khôi phục, Diệp Trần một chuyến có mười ba người, tại quán rượu ở Cổ Phong Thành tách ra, Mạc Lạc không cách nào khống chế từng người, hơn nữa lại không thể như dĩ vãng giết Linh Hải Cảnh Tông Sư. Nếu không đâu phải chờ tới hôm nay, trực tiếp động thủ tại Cổ Phong Thành rồi.

Vũ Văn Kim thật sự không nghĩ tới, vốn là sự tình nắm chắc, rõ ràng thất thủ, Mạc Lạc cũng sinh tử không rõ, không có khí tức.

- Ngươi muốn chết!

Mạc Lạc đối với Vũ Văn Kim mà nói, thật sự quá trọng yếu, trước khống chế không nổi cảm xúc, đột nhiên đứng dậy, tràn ngập sát khí nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần lạnh lùng nhìn thẳng Vũ Văn Kim:

- Nếu như ta đoán không sai, thứ này gọi là Mạc Lạc, rất hiếm thấy. Vũ Văn gia tộc ngươi có thể có được một con, thập phần may mắn, mặt khác, ở đây có ai phát hiện thứ này tồn tại. Vừa rồi nó muốn hạ mê dược với ta, bị ta nhất chỉ đánh gục.

- Mạc Lạc? Ta tại trên sách cổ có xem qua tin tức về Mạc Lạc, khó trách nó có thể lẫn trong đám người, làm cho chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, đây chính là thích khách đáng sợ nhất trong yêu thú.

- Vũ Văn gia tộc nuôi dưỡng một con Mạc Lạc, vài năm trước, mấy tên Linh Hải Cảnh Tông Sư bị ám sát không biết có quan hệ với nó hay không?

- Vũ Văn Kim, đây là có chuyện gì? Ta hỏi ngươi, Hàn sư thúc của Cổ Lam Phái ta có phải bị Mạc Lạc của Vũ Văn gia tộc ngươi giết chết hay

không?

Trưởng lão Cổ Lam Phái đến đây chúc mừng đột nhiên sắc mặt tái nhợt. Hàn sư thúc trong miệng hắn chính là Linh Hải Cảnh Tông Sư của Cổ Lam Phái, đối với Ngũ phẩm tông môn mà nói, Linh Hải Cảnh Tông Sư tuyệt đối là trụ cột tông phái, là một biểu tượng hưng suy của tông phái. Về phần Vương giả Sinh Tử Cảnh tuy nhiên bao trùm trên Tông Sư, nhưng bình thường sẽ không dễ dàng ra mặt. Bọn họ thật giống như vũ khí hạt nhân ở thế giới kia của Diệp Trần.

Bị ám sát một gã Linh Hải Cảnh Tông Sư, Cổ Lam Phái tổn thất thập phần thảm trọng, không phẫn nộ mới là lạ, chỉ là một mực tìm không thấy hung thủ mà thôi.

Hiện tại Mạc Lạc xuất hiện tại Vũ Văn gia tộc không hề nghi ngờ, Vũ Văn gia tộc là hiềm nghi lớn nhất.

Trưởng lão Cổ Lam Phái tức giận, người của Vũ Văn gia tộc hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm sao cho tốt. Lúc này, ca ca của Vũ Văn Dã Vũ Văn Hạo đi tới cao giọng nói:

- Mọi người không nên nghe lời nói từ một phía của hắn, hắn là cố ý hãm hại Vũ Văn gia tộc ta.

- Có phải hãm hại hay không, mọi người trong lòng hiểu rõ. Về phần Mạc Lạc xuất hiện ở Vũ Văn gia tộc, đây cũng không phải là hãm hại các ngươi.

Mộ Dung Chỉ Thủy từ trong mơ màng tỉnh táo lại, nhìn thấy một màn này, lập tức biết là ai giở trò quỷ, âm thầm nghĩ mà sợ. Đồng thời mở miệng châm chọc.

- Mộ Dung Chỉ Thủy!

Vũ Văn Kim gắt gao chằm chằm vào Diệp Trần cùng Mộ Dung Chỉ Thủy. Có thể nói hắn chỉ hận không thể tụ tập cao thủ Vũ Văn gia tộc vây

giết hai người, để giải phẫn nộ Mạc Lạc bị sát hại.

- Vũ Văn Kim, ngươi còn thiếu nợ chúng ta một lời giải thích.

Đám người Cổ Lam Phái đến đây chúc mừng toàn bộ đứng dậy, sắc mặt bất thiện nhìn qua người của Vũ Văn gia tộc, hào khí giương cung bạt kiếm.

- Phụ thân, ngàn vạn không thể thừa nhận Mạc Lạc là Vũ Văn gia tộc là bồi dưỡng. Nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Vũ Văn Hạo âm thầm truyền âm cho Vũ Văn Kim.

Vũ Văn Kim tự nhiên biết rõ nên làm như thế nào, hắn nắm chặt quyền đầu lại, chợt buông ra.

- Các vị Vũ Văn gia tộc ta không biết Mạc Lạc này. Nó xuất hiện ở đây, có lẽ là do người khác cố ý giờ trò cho các vị xem.

Nham Khuê nhịn không được, cười khẩy nói:

- Vũ Văn Đại trưởng lão bề ngoài giống như ngươi vừa mới tức giận kia mà, sao thật đúng lúc, tức giận vào ngay lúc này a?

Người của Cổ Lam Phái đồng dạng không tin lời từ một phía của Vũ Văn Kim, chăm chú nhìn hắn.

- Hừ, hôm nay là ngày đại hôn con của ta, há có thể thấy máu, chẳng lẽ thấy máu, ta không thể tức giận, đây là cái đạo lý gì.

Vũ Văn Kim so với trong tưởng tượng càng giảo hoạt hơn. Nói chuyện cẩn thận, không để mọi người nắm được sơ hở, hắn tiếp tục nói:

- Nếu như Mạc Lạc là do Vũ Văn gia tộc ta nuôi dưỡng, vậy tuyệt đối sẽ không bị phát hiện. Phát hiện chứng tỏ cùng Vũ Văn gia tộc ta không có quan hệ. Dù sao năng lực thiên phú của Mạc Lạc ngay cả Linh Hải Cảnh Tông Sư đều ngăn cản không nổi. Các ngươi cho là hắn có thể sao?

- Tựa hồ có chút đạo lý.

Không ít người lựa chọn yên lặng theo dõi kỳ biến.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, Diệp Trần mặt không đổi sắc:

- Đây là cái đạo lý gì, phát hiện cùng Vũ Văn gia tộc ngươi liền không có quan hệ. Nếu không bị phát hiện thì không có ai biết Mạc Lạc tồn tại, nói cách khác, mặc kệ ra sao, Vũ Văn gia tộc ngươi cũng đều không liên quan, có phải ý tứ này hay không?

- Làm càn, ngươi dám ngậm máu phun người.

Vũ Văn Hạo túng quẫn, trong mắt cảnh cáo cùng uy hiếp không cần nói cũng biết.

- Bất cứ chuyện gì đều phải nói chứng cớ. Nếu như các ngươi chỉ tin lời nói một phía của hắn, ta đây cũng không thể nói gì hơn. Bất quá ta lần nữa thanh minh Mạc Lạc cùng ta Vũ Văn gia tộc cùng ta tuyệt không quan hệ.

Vũ Văn Kim thật sâu liếc mắt nhìn Diệp Trần, nói với thủ trưởng Cổ Lam Phái.

Trưởng lão Cổ Lam Phái hít sâu mấy lần, ánh mắt âm trầm bất định, xác thực, chuyện này không có chứng cớ xác thực. Dưới tình huống không có chứng cớ xác thực, vội vàng cùng Vũ Văn gia tộc phát sinh xung đột, có lý cũng biến thành không có, đặt mông ngồi xuống, hắn âm thanh lạnh lùng nói:

- Tốt, hôm nay cho Vũ Văn gia tộc ngươi thể diện, ngày khác nếu để Cổ Lam Phái ta tra ra chân tướng, thì đừng trách.

Nghe vậy, Vũ Văn Kim thở ra một hơi, tra chân tướng, buồn cười, có thể điều tra ra coi như các ngươi có bổn sự. Nghiêng đầu, Vũ Văn Kim ra lệnh:

- Người tới, đem thi thể Mạc Lạc mang đi, miễn cho ô uế hôn lễ.

- Không vội.

Nói chuyện là Diệp Trần.

- Vũ Văn gia tộc ngươi đã không thừa nhận Mạc Lạc tồn tại, thi thể Mạc Lạc này có lẽ nên thuộc về ta, bởi vì là ta đánh gục nó.

Diệp Trần vốn không có cách nghĩ này, nhưng là Thực Mộng Lang trong Ngự Thú Bài tựa hồ cảm ứng được khí tức của Mạc Lạc, hưng phấn mà gào thét. Thông qua linh hồn ấn ký, Diệp Trần tinh tường đối phương cần thi thể Mạc Lạc, ngẫm lại cũng có thể lý giải được. Thực Mộng Lang có thể chế tạo cảnh trong mơ, tại linh hồn lực đặc biệt cường đại, Mạc Lạc có thể mê hồn, linh hồn lực đồng dạng cường đại, thôn phệ huyết nhục cùng yêu đan của Mạc Lạc, đối với Thực Mộng Lang khôi phục thương thế linh hồn có lẽ có tác dụng nhất định.

Vũ Văn Kim há có thể lại để cho Diệp Trần lấy đi thi thể Mạc Lạc. Thi thể này, đối với hắn đồng dạng có rất lớn tác dụng, lập tức lạnh nhạt nói:

- Sự tình phát sinh ở Vũ Văn gia tộc ta, nên chúng ta có quyền xử lý thi thể, cũng không nhọc đến ngươi hao tâm tổn trí. Dẫn đi!

- Vâng!

Một gã cao thủ Vũ Văn gia tộc mang đi thi thể Mạc Lạc.

- Đáng tiếc!

Diệp Trần không có tranh cãi tiếp, trong nội tâm âm thầm đáng tiếc, xem bộ dáng vội vàng của Thực Mộng Lang đã biết rõ thi thể Mạc Lạc đối với nó trọng yếu đến cỡ nào.

Đợi thi thể Mạc Lạc dời đi, Vũ Văn Kim nói:

- Hôm nay là ngày đại hôn con thứ hai của ta. Ta hi vọng sự tình thuận thuận lợi lợi, không có hao tổn. Nếu là cùng Vũ Văn gia tộc ta gây khó dễ,

cùng Vũ Văn Kim ta gây khó dễ, tự gánh lấy hậu quả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 547: Ma Kim Thiểm

Nói xong, ánh mắt của hắn nhìn quét bọn người Diệp Trần, mang theo hương vị cảnh cáo nồng đậm.

Theo thời gian trôi qua, hôn lễ chính thức tiến hành, chỉ chốc lát sau, Mộ Dung Khuynh Thành mặc tân nương phục đỏ thẫm, trên đầu đội hồng sắc tơ lụa đi tới. Chợt Vũ Văn Dã mặc hắc sắc tân lang phục, ngực có đại hồng hoa cũng theo sau đi ra.

Đang muốn cử hành tam bái lễ, Diệp Trần hít sâu một hơi, cao giọng nói:

- Ta phản đối tràng hôn sự này!

Tại chân nguyên quán chú, thanh âm truyền khắp toàn trường, mỗi người đều nghe được rành mạch, không khỏi, mọi người ngạc nhiên không biết Diệp Trần làm cái trò gì.

Vũ Văn Kim đè nén lửa giận:

- Tiếp tục tiến hành!

Diệp Trần cười lạnh nói:

- Vũ Văn gia tộc ngươi chỉ biết dùng chiêu số hạ lưu này sao? Tràng hôn lễ này căn bản là một âm mưu.

- Chỉ giáo cho, nếu như nói không được lý do, đừng trách ta vô tình.

Bên ngoài cơ thể Vũ Văn Kim bộc phát ra khí tức khủng bố, hung dữ nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần dĩ nhiên không sợ:

- Tân nương đã bị các ngươi khống chế được, hiện tại chẳng qua là một con rối, căn bản không phải nàng tự nguyện.

- Cái gì? Thật hay giả?

Mọi người kinh nghi bất định.

Nghe vậy, Vũ Văn Kim, Vũ Văn Dã cùng với Vũ Văn Hạo sắc mặt biến đổi. Chính theo như lời của Diệp Trần, giờ phút này Mộ Dung Khuynh Thành đã không thể nói chuyện, cũng không thể tự nhiên hành động, hết thảy đều bị khống chế, không phải bản thân nàng mong muốn.

- Diệp Trần, ngươi nhiều lần quấy rối, thực cho rằng Vũ Văn gia tộc ta dễ khi dễ?

Vũ Văn Hạo đi tới.

- Có phải quấy rối hay không, có thể cho tân nương mở miệng nói vài lời, nếu nàng có thể tự nhiên nói chuyện, sẽ chứng minh Vũ Văn gia tộc ngươi trong sạch.

Trang phục trên người Mộ Dung Khuynh Thành có tác dụng phản đan linh hồn lực. Loại tác dụng này tại lúc chiến đấu không có công hiệu gì. Dù sao linh hồn lực bị phản đan, ngược lại bạo lộ hành tích. Không biết vì sao linh hồn lực của Diệp Trần cao hơn Linh Hải Cảnh đại năng, tự nhiên có thể xuyên thấu đi vào, nhìn thấy Mộ Dung Khuynh Thành biểu tình đờ đẫn.

Vũ Văn Hạo âm tình dày đặc nói:

- Trong sạch không phải ngươi nói, cho ta Vũ Văn gia tộc tôn nghiêm. Có Vũ Văn Hạo ta ở đây nếu ngươi dám khiêu chiến, còn nếu không hôn lễ tiếp tục tiến hành, miễn cho chậm trễ thời gian.

- Nếu ta thắng thì sao?

- "Đợi ngươi thắng nói sau, ăn một thương của ta!

Trong tay Vũ Văn Hạo nhiều ra một cây hắc trường thương, đầu thương run lên, như là hắc sắc Nộ Long, đâm về ngực Diệp Trần.

- Hạo nhi, đánh trọng thương hắn cho ta!

Lúc này, Vũ Văn Kim truyền âm cho Vũ Văn Hạo.

- Ta biết rõ@

Trong nội tâm Vũ Văn Hạo đã sớm muốn đem Diệp Trần dẫm nát dưới lòng bàn chân, lại để cho hắn ở trước mặt mọi người bị triệt để nhục nhã, đây là hậu quả đắc tội Vũ Văn gia tộc.

Lưu quang màu đen như Nộ Long, như lưu tinh, ở đây khổ cho nhiều người chưa kịp phản ứng, liền bị một thương của Vũ Văn Hạo công hướng Diệp Trần, một thương này có chút xuất kỳ bất ý, thừa dịp người ta không phòng bị sẽ ăn thiệt thòi lớn, thậm chí trọng thương.

- Hèn hạ!

Vương Thạch cùng Nham Khuê mặt mũi tràn đầy phẫn nộ.

Diệp Trần không có thời gian đứng dậy, tay phải hắn hướng bên hông tìm tòi, rút ra Hoàng Kim Kiếm, Hoàng Kim Kiếm xé rách không khí, cùng thương phong va chạm với nhau.

Thương!

Hỏa tinh bắn văng khắp noi, cái ghế dưới thân Diệp Trần hóa thành mạt phấn.

- Ân? Kiếm Ý này?

Vũ Văn Hạo vốn định lại để cho Diệp Trần xấu mặt, hắn nhìn ra được, Diệp Trần bất quá là tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Cho dù có thể

vượt cấp chiến đấu, cũng sẽ không biết quá mức. Mà tu vi của hắn đã sớm đạt tới Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Võ Hồn cũng đạt tới tam giai đỉnh phong, một thương xuất kỳ bất ý tối thiểu có thể làm cho Diệp Trần chật vật không chịu nổi chật vật không chịu nổi. Thế nhưng một kiếm vừa rồi ẩn chứa chân nguyên bình thường, Kiếm Ý lại đặc biệt cường đại, đem võ đạo ý chí trong công kích của hắn đánh tan.

- Ma Bi Quyền!

Một thương qua đi, tay trái Vũ Văn Hạo rời khỏi thân thương, cổ tay uốn lên, cầm lấy một khối hắc sắc chân nguyên thạch bi thật lớn ầm ầm nện xuống, hòng trấn áp Diệp Trần.

Xích!

Hắc sắc chân nguyên thạch bi chưa ngưng thực, một đạo kiếm khí như quang tuyến hiện lên, thạch bi bị một phân thành hai.

Chém vỡ thạch bi, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn phía Vũ Văn Hạo, đối phương lưỡng kích không trúng, theo lực lượng kình khí bạo tạc, tung bay đến mấy chục thước giữa không trung. Từng sợi khí tức hồn hậu từ trên người hắn phát ra, tối hậu hội tụ trên thương phong. Thương phong kia nhất thời bắn ra thương mang dài nửa trượng, thương mang co duỗi bất định, tựa như lưỡi rắn, làm cho cảm giác tim đập nhanh hơn.

- Thảo nào kiêu ngạo như vậy, xác thực có vài phần bản lĩnh.

- Bất quá còn chưa đủ nhìn.

Bao gồm Diệp Trần, Vũ Văn Hạo khóe miệng câu dẫn ra một đường con tàn nhẫn.

- Thi triển năng lực Ma Hóa của ngươi đi sao! Nếu không cục diện sẽ rất khó coi.

Hoàng Kim Kiếm chỉ xéo mặt đất, Diệp Trần ngữ khí rất bình thản,

khiến Vũ Văn Hạo đầu lộ gân xanh, con kiến hôi kêu gào muốn hắn phát huy toàn lực, không có gì khiến người ta buồn cười và phẫn nộ như thế.

Đông đảo cao thủ của Vũ Văn gia tộc cũng vẻ mặt khinh thường, ở trong mắt bọn họ, Diệp Trần và thằng hề không có gì khác nhau, rất nhanh, hắn sẽ được biết cái gì gọi là nhục nhã.

- Thực sự là không biết sống chết, đại ca, nhớ kỹ để một phần của ta cũng tính trên đó, cho hắn một giáo huấn cả đời khó quên.

Hôn lễ bị tạm dừng, phẫn nộ nhất chính là Vũ Văn Dã. Lúc này hắn rất muốn nhìn thấy Diệp Trần bị giẫm đạp dưới chân, bộ dáng chật vật.

Vũ Văn Hạo cười lạnh một tiếng, truyền âm nói:

- Yên tâm, ta sẽ cho hắn biết hậu quả của kẻ đối nghịch với Vũ Văn gia tộc. Đương nhiên, cơ hội khó có được, trong nháy mắt đánh bại quá không ý nghĩa, hắc hắc.

- Xem ra tiểu tử này muốn xui xẻo rồi. Hai huynh đệ Vũ Văn Hạo và Vũ Văn Dã từ trước đến nay tàn nhẫn bá đạo. Trêu chọc bọn họ, thân thể và tinh thần đều phải lọt vào đả kích.

- Vũ Văn Hạo dù sao cũng ba mươi lăm tuổi rồi, các phương diện đều đã đạt được trạng thái đỉnh phong. Dưới ba mươi tuổi có thể chiến thắng hắn chỉ có đi Thiên Vũ Vực tìm kiếm.

Ở đây mọi người trên cơ bản cũng không xem trọng Diệp Trần ngay cả trưởng lão Cổ Lam Phái cũng là lắc đầu không ngừng.

Sưu!

Trong lúc mọi người đang nghị luận, thân hình Vũ Văn Hạo chợt lóe, tựa như hạt sắc thiểm điện, ngay lập tức xuất hiện ở bên phải Diệp Trần, một thương quét ngang.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 548: Đồ Chó. (Thượng)

Ma Kim Thiểm là một loại võ học ma tộc hay dùng nhất. Nguyên lý là để ma lực tập trung cao độ, thành đường thẳng phóng xuất ra, uy lực cường đại có thể trong nháy mắt xuyên thủng đại địa. Cường giả đồng cấp căn bản không thể đỡ được. Mà võ học Ma tộc sở dĩ cường hãn, là bởi vì thân thể Ma tộc cường hãn. Chỉ có thân thể cường hãn mới có thể thi triển ra võ học Ma tộc yêu cầu hà khắc. Nói chung, Nhân Ma phải hoàn thành Ma Hóa ba bộ vị mới miễn cưỡng thi triển ra được Ma Kim Thiểm chân nguyên áp súc thành. Đương nhiên gia tộc Nhân Ma bình thường căn bản không có võ học Ma tộc. Do đó Ma Hóa bộ vị cũng đều vô dụng đây là ưu thế của Vũ Văn gia tộc.

- Cũng công bằng đi sao!

Vũ Văn Hạo chân nguyên vừa phun, ám kim sắc quang cầu bắn ra tựa như một đạo ám kim sắc xạ tuyến, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Ám kim sắc xạ tuyến đi tới đâu, không gian sóng gợn đè ép với nhau, tràng cảnh cực kỳ hãi nhân.

- Không tốt, là võ học ma tộc!

Mộ Dung Chỉ Thủy nhịn không được đứng lên, khẩn trương nhìn về phía Diệp Trần.

- Một chiêu này cũng thật lợi hại để lực công kích thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Diệp Trần liếc mắt nhìn ra, Ma Kim Thiểm là một loại chiêu số truy cầu lực sát thương, không có gì huyền ảo hay không, chỉ có lực phá hoại đáng sợ. Có lẽ nó tại kỹ xảo tấn công có khuyết điểm rất lớn, không, trên cơ bản không có kỹ xảo công kích gì cả, chỉ một đường thẳng tắp phá hư mà thôi.

Nhưng đổi lên trên phương diện tốc độ nó được bù đắp. Khoảng cách vài trăm mét so với mấy chục thước cũng không có gì khác biệt, lóe lên là đi tới.

Muốn tránh thoát Ma Kim Thiểm, chỉ có một loại biện pháp, đó chính là dựa vào tốc độ kinh người tránh ra, chỉ cần bị chạm một chút sẽ chết rất thê thảm.

- Dùng tốc độ của ta, có chút khó khăn, Kiếm Quang Phi Hành Thuật cũng cần thời gian khởi động nhất định, với lại nó cần triệt tiêu hộ thể chân nguyên. Phòng ngự bên ngoài cơ thể tiếp cận Linh Hải cảnh. Một khi bị đánh trúng, hậu quả càng thêm nghiêm trọng, xem ra, đành phải bạo lộ một ít thực lực.

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Trần đột nhiên trở nên lăng lệ ác liệt, không né không tránh, hai tay tay nắm lấy Hoàng Kim Kiếm, giơ lên cao đánh xuống.

Cơ hồ ngay tại lúc Diệp Trần phách trảm Hoàng Kim Kiếm, ám kim sắc xạ tuyến tựa như tia chớp xuất hiện trước người kim sắc mười thước. Sau đó liền bị ngăn cản. Ngăn cản nó là kim sắc kiếm quang. Kiếm quang này cũng không phải trạng thái bất động, mà là đang chấn động, mỗi nháy mắt, chấn động hơn hai ngàn lần.

Không âm thanh truyền ra, ngay sát na kim sắc kiếm quang cùng ám kim sắc xạ tuyến va chạm với nhau, thiên địa thất thanh, trong phương viên hơn mười dặm, bất kỳ thanh âm gì cũng không thể truyền ra, không khí toàn bộ bị chấn động cho nát bấy, tiêu tán vô hình. Trong vô thanh vô tức, một ít kiến trúc phía dưới của Vũ Văn gia tộc bắt đầu sụp đổ, tựa như hạt cát, triệt để hóa thành tro bụi. Địa điểm có chiến đấu đủ cao, nếu không phạm vi phá hoại còn muốn lớn hơn.

Oanh!

Cục diện thất thanh duy trì ước chừng ba lần nháy mắt. Ba lần nháy mắt qua đi, một đoàn tia chớp cực lớn đem thái dương trên bầu trời kéo gần

xuống. Trong mấy ngàn dặm, biển mây trực tiếp bốc hơi, tạo thành cảnh tượng trời trong xanh, không chút gợn mây.

Lúc này, khí kình bộc phát còn chưa kết thúc, khiến tia chớp yếu bớt, một vòng ám kim sắc sắc bén như đao rung động, khuếch tán ra. Rung động đến mức chỉ cần độ cao vượt qua độ cao đồ vật rung động, toàn bộ đều bị tiêu diệt, mặt cắt bóng loáng bằng phẳng.

Phốc!

Vũ Văn Hạo căn bản không có năng lực phản kháng, trực tiếp bị thâm kim sắc rung động đánh bay ra ngoài, Thượng phẩm hung giáp cùng hộ tí vang lên dát chi dát chi tựa hồ tùy thời đều có thể tan vỡ. Trùng kích sắc bén kia càng theo phòng ngự bảo khí truyền đến trong cơ thể hắn, làm hắn phun ra đại lượng tiên huyết.

- Trùng kích ba uy lực thật lớn không thể tưởn tượng.

Mọi người nhìn thấy Vũ Văn Hạo bị phản phệ bắn ngược ra ngoài, hít một hơi lãnh khí. Nói chung, trùng kích ba rất khó làm thương tổn đến song phương đối chiến. Dù sao nó cũng truyền ra bốn phương tám hướng, sau đó uy lực sẽ bị giảm bớt nhanh chóng. Trừ phi ở hạch tâm khu vực bộc phát trùng kích ba. Thế nhưng Vũ Văn Hạo đứng cách địa điểm bộc phát trùng kích ba đủ tới vài trăm thước a.

- Đúng rồi, Diệp Trần cách địa điểm bộc phát trùng kích ba có mười thước, không biết thế nào?

- Đoán chừng tổn thương so với Vũ Văn Hạo quá nặng a!

Không ít người tốt nhìn về phía Diệp Trần đứng.

Trên bầu trời, tia chớp vẫn còn tiếp tục, bất quá so với lúc trước yếu hơn gấp trăm lần, xuyên thấu qua tia chớp lờ mờ có thể nhìn thấy bên trong có một đạo thân ảnh.

- Hừ, gần như vậy, nhất định tổn thương rất nặng!

Nhìn thấy một màn này, Vũ Văn Dã cùng Vũ Văn Kim đều cho rằng Diệp Trần toàn bộ tiếp nhận trùng kích ba bộc phát, khoảng cách gần như vậy, cho dù tu vi đạt tới cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, hộ thể chân nguyên cũng hoàn toàn không chịu nổi. Huống chi tu vi của Diệp Trần chỉ là Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà thôi.

- Diệp Trần không có việc gì a!

Mộ Dung Vũ lo lắng nói.

Mộ Dung Chỉ Thủy không nói gì, gắt gao nhìn vào tia chớp.

Ba!

Tia chớp tiêu tán, lộ ra thân ảnh của Diệp Trần.

Diệp Trần bảo trì tư thế huy kiếm bổ xuống, kiếm phong trên Hoàng Kim Kiếm còn có một tia ám kim sắc khí tức lượn lờ, hướng hai bên tỏa ra.

- Hắn không có thổ huyết?

Vũ Văn Dã chấn động.

- Không vội, một ít thương thế nghiêm trọng, bề ngoài nhìn vào không thấy gì đâu.

Vũ Văn Kim nhướng mày, hắn không tin Diệp Trần không bị làm sao cả.

Hô!

Từ từ thở ra một hơi thật dài, thân thể Diệp Trần thả lỏng, Hoàng Kim Kiếm chỉ xéo mặt đất, chợt nhìn về phía mọi người phía dưới, cuối cùng tập trung ở trên người phụ tử Vũ Văn Kim.

- Vũ Văn Hạo đã bại, phải chăng có thể cởi bỏ bí pháp cấm chế trên người nàng?

Diệp Trần nói là Mộ Dung Khuynh Thành.

- Thật không có bị thương!

Mặt phụ tử Vũ Văn Kim hết sức khó coi, đồng thời cũng âm thầm khiếp sợ thực lực của Diệp Trần. Vũ Văn Hạo tuy kém Vũ Văn Dã, nhưng tuyệt đối là một đại năng Chân Nhân Cấp đỉnh tiêm. Gặp phải một ít Linh Hải Cảnh Tông Sư nhỏ yếu đều có năng lực bảo vệ tánh mạng. Vũ Văn Dã so với hắn mạnh hơn ở chỗ đối với võ học tham ngộ cùng năng lực thiên phú của Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ hơn, phương diện trụ cột cũng không có gì ưu thế.

- Nhanh, đi đem Hạo nhi mang trở lại.

Vũ Văn Kim phân phó một gã cao thủ Vũ Văn gia tộc, sau đó âm trầm nói với Diệp Trần:

- Ta không biết ngươi đang nói cái gì, Tiểu Dã cùng Khuynh Thành cô nương hai bên tình nguyện. Việc hôn sự này hoàn toàn không có vấn đề. Nếu không Khuynh Thành cô nương cũng sẽ không đến Vũ Văn gia tộc ta.

- Nữ nhi của ta cùng con của ngươi hai bên tình nguyện? Nói đùa gì vậy, bọn hắn trước kia tựa hồ căn bản không quen biết a!

Mộ Dung Chỉ Thủy cả giận nói.

Vũ Văn Kim lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Chỉ Thủy:

- Chuyện cảm tình giữa nam nữ, há lại chịu thời gian hạn chế. Mộ Dung Chỉ Thủy, ngươi không muốn để cho con gái của ngươi đến Vũ Văn gia tộc ta còn không phải vì chuyện năm đó sao? Ta nhắc lại lần nữa cho ngươi biết. Năm đó Vũ Văn gia tộc ta cũng không có bắt buộc nàng, ngươi cùng nàng phân ly là chuyện giữa hai người các ngươi, không có quan hệ với Vũ Văn

gia tộc cùng ta.

- Có quan hệ hay không, trong lòng ta tự biết, bất quá hiện tại, xin cho nữ nhi của ta khôi phục bình thường, nếu không đừng trách ta vô lễ.

Nhắc đến mối tình năm xưa, Mộ Dung Chỉ Thủy có chút kích động, ánh mắt lạnh lùng nói.

Vũ Văn Kim cũng không tức giận, thản nhiên nói:

- Đúng, chúng ta là ở trên người nữ nhi của ngươi động chút ít tay chân, nhưng đây là bởi vì sợ nàng chịu ảnh hưởng của ngươi. Mọi người tại đây đều có gia đình, nên biết phụ thân có ảnh hưởng đối với con gái, vì hạnh phúc con của ta đành phải ra hạ sách này.

- Ngươi hạn chế nữ nhi của ta, ngươi còn có lý, hỏi lại ngươi một câu, có giải khai cấm chế hay không.

Mộ Dung Chỉ Thủy đứng thẳng dậy.

- Ta khuyên ngươi tốt nhất không nên vọng động, nơi này là Vũ Văn gia tộc. Ngươi thân là một thành viên của Nhân Ma gia tộc, tốt nhất chú ý ngôn hành cử chỉ một chút. Nếu không ta không ngại đem ngươi giam giữ tại Vũ Văn gia tộc, cho ngươi tỉnh lại.

- Bá phụ, không nên vọng động, chuyện này để ta giải quyết.

Diệp Trần chân nguyên truyền âm cho Mộ Dung Chỉ Thủy.

Mộ Dung Chỉ Thủy cố gắng hít sâu mấy lần, tràn ngập nộ khí ngồi xuống. Hắn biết rõ mình coi như gây rối, cũng sẽ chỉ khiến sự tình trở nên phức tạp hơn. Ngược lại tiện nghi Vũ Văn gia tộc, hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào Diệp Trần cùng bối cảnh sau lưng hắn.

- Xem ra, sự tình rất phức tạp a!

- Chúng ta xem náo nhiệt là được, không cần quản bọn hắn ai đúng ai sai

làm cái gì.

Mọi người tại đây vẫn ung dung ngồi yên, vừa uống trà, vừa nói chuyện phiếm. Đối với bọn họ mà nói, ai đúng ai sai cùng bọn họ đều không liên quan.

Thân thể chậm rãi hạ xuống tới, Diệp Trần đứng trong quảng trường, âm thanh lạnh lùng nói:

- Lập lại lần nữa, giải trừ bí pháp cấm chế trên người nàng.

- Đây là sự tình của Vũ Văn gia tộc ta, ngươi không có tư cách quản. Hơn nữa nàng nhất định là thê tử của ta, lại đến trở ngại ta, ta không dám bảo đảm chính mình sẽ làm ra chuyện gì?

Vũ Văn Dã khiêu khích nhìn xem Diệp Trần, ý uy hiếp rất rõ ràng.

Hoàng Kim Kiếm chậm rãi cử động, Diệp Trần đạm mạc nói:

- Ngươi tính toán cái chó chết gì, chỉ biết dùng loại thủ đoạn hạ lưu này.

- Ngươi dám mắng ta chó chết.

Vũ Văn Dã đột nhiên tức giận.

Vũ Văn Kim sắc mặt cũng trở nên âm trầm, Diệp Trần mắng Vũ Văn Dã là chó chết, chẳng khác gì là đang mắng hắn, mắng cao thấp toàn tộc Vũ Văn gia tộc.

- Làm càn, quỳ xuống xin lỗi cho ta. Nếu không hôm nay đừng mơ tưởng rời khỏi Vũ Văn gia tộc.

Hơn mười tên cao thủ Vũ Văn gia tộc đứng ra, khí kình dâng lên muốn phát.

- Các ngươi mới làm càn, Diệp Trần là thiên tài được Long Thần Thiên Cung cung chủ nhìn trúng, ngươi dám lại để cho hắn quỳ xuống, có phải là

không muốn sống không?

Vương Thạch cùng Nham Khuê ngay ngắn đứng dậy.

- Hắn dám ức hiếp Vũ Văn gia tộc ta, chuyện này như thế nào tính toán, cho dù không quỳ xuống, cũng muốn xin lỗi cao thấp toàn tộc Vũ Văn gia tộc cho ta.

- Đúng, phải xin lỗi, nói lời xin lỗi.

- Không xin lỗi, đừng mơ tưởng rời đi.

- Vũ Văn gia tộc ta không phải dễ khi dễ như vậy.

- Xin lỗi, nói xin lỗi cái gì, không bắt các ngươi xin lỗi Diệp sư đệ đã là tốt rồi.

Nham Khuê chẳng hề để ý nói ra.

- Đại trưởng lão!

Lúc này, tên cao thủ Vũ Văn gia tộc được phái đi, trên lưng cõng Vũ Văn Hạo trọng thương bay trở lại.

Vũ Văn Kim liếc mắt nhìn Vũ Văn Hạo bất tỉnh, sắc mặt càng âm trầm.

- Diệp Trần, ngươi trọng thương con của ta, chuyện này sẽ không dễ dàng chấm dứt. Hiện tại ngươi một lần cơ hội lập tức rời khỏi Vũ Văn gia tộc, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

- Ta có thể đi, bất quá trước đó, phải cởi bỏ bí pháp cấm chế trên người nàng.

- Việc này không có khả năng.

Vũ Văn Kim quả quyết cự tuyệt.

- Không có khả năng còn nói gì, ta xem hôn sự này chính là ngươi Vũ Văn gia tộc bắt buộc, Diệp sư đệ, dẫn người đi, ai dám ngăn cản là cùng Long Thần Thiên Cung ta gây khó dễ.

Vương Thạch cùng Nham Khuê ở phía sau ủng hộ.

- Hai người các ngươi câm miệng cho ta!

Diêu Nhất Phong tức giận, hai người này, năm lần bảy lượt trợ giúp Diệp Trần, căn bản không có đem hắn để vào mắt, khí tràng trầm trọng lập tức bao trùm hai người.

- Ta kính ngươi là phó Điện Chủ, bất quá ngươi nếu làm việc không công bằng, chúng ta là sẽ không nghe ngươi.

- Không nghe ta?

Diêu Nhất Phong híp mắt lại, thập phần nguy hiểm.

- Phụ thân, để ta cùng hắn quyết thắng thua. Thắng, hắn tự nhiên không có gì để nói.

Vũ Văn Dã cũng nhịn không được, đề nghị nói.

Vũ Văn Kim chần chờ nói:

- Ngươi còn có thập phần nắm chắc?

Hắn đã sớm nhìn ra, hai người Vương Thạch cùng Nham Khuê ủng hộ Diệp Trần, chỉ cần bọn hắn ở đây, Vũ Văn gia tộc cũng không dám đem Diệp Trần làm gì. Hôn lễ cũng không cách nào tiếp tục tiến hành, nhưng thực lực của Diệp Trần lại khiến hắn có chút giật mình, cũng không phải dễ đối phó như vậy.

Vũ Văn Dã nói:

- Yên tâm, đối phó hắn, ta có mười hai thành nắm chắc, chỉ biết thắng,

không bị thua.

- Vậy tốt rồi, nhớ kỹ, toàn lực ứng phó, đừng hạ thủ lưu tình.

Vũ Văn Kim đối với Diệp Trần có thể nói là hận thấu xương. Đầu tiên đối phương đánh gục Mạc Lạc, sau đó lại đại náo hôn lễ, cản trở chuyện tốt của Vũ Văn gia tộc. Thù hận này, hắn sẽ không quên. Một ngày kia, Long Vương chết đi, cũng là lúc hắn khiến đối phương biết cái gì gọi là sống không bằng chết, cái gì là hối hận không kịp. Về phần hiện tại, trước để Tiểu Dã đòi lại một chút lợi tức.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 549: Phòng Ngự Cường Hóa.

- Thủ hạ lưu tình? Ta sẽ không, Mộ Dung Khuynh Thành sẽ chỉ là nữ nhân của ta. Cùng ta tranh nữ nhân, đời này của hắn đã định trước sống dưới cái bóng của ta. Ta sẽ thường xuyên đả kích hắn, làm nhục hắn. Dưới vô cùng đả kích và nhục nhã, hắn còn có thể có cái thành tựu gì. Không có thành tựu, Vũ Văn Dã ta giết hắn so với giết một con chó cũng không có gì khác nhau.

Trên mặt mang theo dáng cười nhe răng, Vũ Văn Dã mặc tân lang phục, sải bước đi ra, ngón tay chỉ về Diệp Trần nói:

- Diệp Trần, ngươi có dám cùng ta đánh một trận hay không?

- Lúc trước là đại ca ngươi Vũ Văn Hạo, hiện tại là ngươi, có phải là muốn từng người khiêu chiến ta một hay không?

Diệp Trần châm chọc nói.

- Thế nào, không dám? Nếu đã không dám, thì hiện tại lập tức rời khỏi Vũ Văn gia tộc. Từ nay về sau, không nên xuất hiện trước mặt Vũ Văn Dã ta.

- Có gì không dám, bất quá ta chiến thắng ngươi có thể thu được gì?

Vũ Văn Dã nói:

- Chiến thắng ta, cha ta tự nhiên sẽ giải khai bí pháp cấm chế trên người nàng. Ngược lại. nếu ngươi thua, chuyện này liền không còn liên quan tới ngươi nữa, lập tức rời khỏi. Ai dám vi phạm lời hứa, đối phương có thể giết, thế nào, đã thỏa mãn hay chưa?

- Vũ Văn Kim, ngươi đồng ý không?

Diệp Trần nhìn về phía Vũ Văn Kim.

Vũ Văn Kim thản nhiên nói:

- Ý của Tiểu Dã chính là ý của ta.

- Hi vọng các ngươi không nên nuốt lời.

Vừa nói, Diệp Trần đã tung người, bay lên cao.

Vũ Văn Dã cười lạnh một tiếng, cũng bay tới.

Trên cao mấy nghìn thước, hai người bảo trì khoảng cách năm trăm thước, tương hỗ giằng co, cuồng phong lẫm liệt thổi bay y phục và tóc của bọn họ, khiến cho bọn họ phát ra một tia sát phạt chi khí.

- Diệp Trần, cẩn thận năng lực thiên phú của Vũ Văn Dã. Tuy rằng ta không biết năng lực thiên phú của hắn là cái gì. Thế nhưng căn cứ theo lịch sử của Nhân Ma, thì rất có thể là năng lực thiên phú về tốc độ hoặc phòng ngự. Hai loại thiên phú thông thường nhất, cũng thực dụng nhất này.

Phía dưới, Mộ Dung Chỉ Thủy chân nguyên truyền âm cho Diệp Trần, để hắn cẩn thận một chút.

Diệp Trần bất động thanh sắc trả lời:

- Bá phụ yên tâm, mặc kệ năng lực thiên phú của hắn là cái gì, ta đều sẽ đánh bại hắn.

Nếu như là trước khi Phá Hư Chỉ chưa tham ngộ đến ngũ thành hỏa hậu, Diệp Trần xác thực thập phần kiêng kỵ năng lực thiên phú của Vũ Văn Dã. Thế nhưng hiện tại, hắn căn bản không cần kiêng kỵ, đề phòng một chút là được. Dù sao bất luận cái năng lực thiên phú gì đều không có khả năng để thực lực tăng phúc đến mức độ thái quá. Có thể tăng phúc gấp đôi đã coi như đỉnh tiêm rồi. Đây còn là thể chất hiếm có trong lịch sử.

Mà Phá Hư Chỉ của hắn, khi tham ngộ được một chút da lông đã có thể đơn giản phá hủy hộ thể chân nguyên của cường giả đồng cấp. Duy chỉ lực sát thương có chút yếu. Hiện tại, Phá Hư Chỉ của hắn so với lúc trước mạnh đâu chỉ gấp trăm lần. Có thể nói, hộ thể chân nguyên của Linh Hải Cảnh Tông Sư dưới Phá Hư Chỉ của hắn so với tờ giấy không có gì khác nhau. Lực sát thương càng không thể so sánh nổi.

- Tự tin một cách như vậy?

Mộ Dung Chỉ Thủy chưa từng gặp qua Phá Hư Chỉ của Diệp Trần. Không biết sức mạnh của hắn là từ đâu. Đương nhiên, có tự tin là tốt nhất.

- Chuẩn bị cho tốt chưa?

Vũ Văn Dã nhìn về phía Diệp Trần.

- Tùy thời đều có thể bắt đầu!

Tay phải Diệp Trần cầm lên Hoàng Kim Kiếm.

Tích tích ba ba!

Hai người chưa giao thủ, khí thế hung mãnh đã va chạm với nhau, nổ bắn ra vô số dòng xoáy không khí. Đến trình tự Linh Hải Cảnh, khí thế đã không phải tồn tại hư vô, bởi ân chứa võ đạo ý chí tự thân, lực sát thương có chút bất tục, đơn giản đả thương cường giả Tinh Cực Cảnh. Đương nhiên, khí thế vô hình chất, là trùng kích trên tinh thần. Do đó kém hơn cường giả Tinh Cực Cảnh tương hỗ công phạt, bất quá cũng thập phần hãi nhân.

Phanh!

Tối hậu một đạo khí thể công kích, hai người tựa hồ xuất toàn lực, một vòng rung động trong suốt khuếch tán ra, phong vân biến sắc.

- Tứ giai Võ Hồn!

Diệp Trần dò xét ra phẩm giai Võ Hồn của Vũ Văn Dã, là tứ giai. Tương đương với Tông Sư Cấp, so với Vũ Văn Hạo mạnh hơn không ít. Lại phối hợp với tu vi Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong mang theo khí thế thập phần cường hãn. Thảo nào lòng tin gấp trăm lần như vậy.

- Võ Hồn của Tiểu Dã đề thăng tới tứ giai?

Trên mặt Vũ Văn Kim hiện lên hỉ sắc, thầm nghĩ:

- Xem ra để Tiểu Dã đi Thiên Vũ Vực xông pha một năm là chính xác. Thời gian một năm, võ đạo ý chí liền đản sinh ra quang huy để Võ Hồn đề thăng tới tứ giai.

- Bất quá tiểu tử này cư nhiên tại khí thế không kém chút nào. Kiếm Hồn ít nhất ở trên dưới tứ giai đỉnh phong.

Vũ Văn Kim không có khả năng không biết tu vi của Diệp Trần bị vây Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Có thể cùng khí thế của Tiểu Dã chống lại, phẩm giai Kiếm Hồn khẳng định cao hơn nửa giai, hơn nữa Kiếm Ý từ trước đến nay chủ công, bù đắp điểm yếu trên tu vi.

- Nếu như ta đoán không sai, Kiếm Hồn của ngươi là tứ giai đỉnh phong đi sao!

Vũ Văn Dã có một chút kinh ngạc.

- Thế thì làm sao?

Vừa rồi chỉ là thử, Diệp Trần cũng không có thôi động Sát Lục Kiếm Ý, trên khí thế ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý chưa đạt tới hai hợp làm một, khó khăn lắm mới ở tứ giai đỉnh phong.

- Tốt, như vậy đánh bại ngươi mới có ý tứ.

Vũ Văn Dã mới từ Thiên Vũ Vực trở lại không được bao nhiêu ngày. Tại đó, hắn bị không ít thanh niên cường giả có Võ Hồn, hoặc Kiếm Hồn đạt

được tứ giai đỉnh phong chèn ép. Hơn nữa những thanh niên cường giả này cùng Diệp Trần khác nhau, các phương diện đều mạnh. Cho dù hắn có năng lực thiên phú đều bất lực. Trong lòng nghẹn một bụng ấm ức. Hiện tại Kiếm Hồn của Diệp Trần cũng là tứ giai đỉnh phong, để hắn có thêm một lý do muốn làm nhục Diệp Trần, phát tiết tức giận.

- Thủy Thú Lao Lung, vây lại cho ta!

Vũ Văn Dã khẽ quát một tiếng, hai tay lấy tốc độ cực nhanh kết ấn, nhất thời, Thủy Nguyên Khí từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, cấu trúc lao lung dựa vào chân nguyên hình thành. Lao lung này lấy hình thành thôi động, cấp tốc thành hình. Từ hình dạng mà xem, tựa hồ so với Hỏa Diễm Tù Lung của Thiết Chưởng Tông đều phải cao minh hơn một bậc. Bất quá Thiết Chưởng Tông là Linh Hải Cảnh Tông Sư, trên năng lực tham ngộ áo nghĩa và khống chế càng mạnh.

Loảng xoảng một tiếng, lao lung từ trên trời giáng xuống, đem Diệp Trần nhốt ở bên trong.

- Muốn vây khốn ta?

Diệp Trần rút ra Hoàng Kim Kiếm, một kiếm trảm lên lao lung.

Tạp sát!

Lao lung ứng thanh mà phá ra.

Vũ Văn Dã cũng không vội, điềm nhiên nói:

- Còn chưa có xong, hình dạng cuối cùng.

Lao lung bị phá hủy phục hồi cực nhanh, đồng thời, một tòa chân nguyên thủy thú tựa như con có đặt ở phía trên lao lung. Có con cóc trấn áp, bên ngoài lao lung tản mát ra bích sắc quang mang. Cả vật thể tựa như thủy tinh cứng rắn tạo ra.

- Ân? Trung giai áo nghĩa võ học!

Diệp Trần bừng tỉnh, thảo nào so với Hỏa Diễm Tù Lung của Thiết Chưởng Tông càng thêm cao minh. Nguyên lai là trung giai áo nghĩa võ học, chỉ là, đối phương tại Thủy Chi Áo Nghĩa tham ngộ cũng không quá mạnh, tựa hồ chỉ có thể phát huy ba bốn thành hỏa hầu của môn áo nghĩa võ học này.

- Phá!

Chân nguyên chấn động, Diệp Trần thi triển ra Kim Diệu.

Tranh!

Thủy Thú Lao Lung trình độ cứng rắn rốt cuộc kém hơn Hỏa Diễm Tù Lung của Thiết Chưởng Tông, dưới một kiếm cực mạnh của Diệp Trần tứ phân ngũ liệt.

- Thí Thủy Quyền!

Vũ Văn Dã không nghĩ tới dựa vào Thủy Thú Lao Lung triệt để vây khốn Diệp Trần. Dù sao hắn tại Thủy Thú Lao Lung thành tựu không cao, chỉ có thể dùng để thay bản thân tranh thủ tiên cơ. Hiện tại đã đạt được mục đích, hắn hét giận dữ một tiếng, hữu quyền nổi lên một vòng hắc sắc ba văn bao phủ nửa bầu trời. Khiến một phương đó biến thành thủy thế giới. Một quyền nặng nề oanh hướng Diệp Trần lực cũ đã qua, lực mới chưa sinh.

- Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Tay trái Diệp Trần cầm ngược lục sắc trường kiếm, một kiếm đón đỡ.

Phanh một tiếng!

Thí Thủy Quyền uy lực cực đại, Diệp Trần bị đánh bay ra ngoài. Bất quá một kiếm này hắn dùng Sát Lục Kiếm Ý, ngược lại cũng không thụ thương.

- Bát hạ!

Một quyền chiếm được tiên cơ lớn hơn, Vũ Văn Dã đuổi tới, thân hình lóe ra bất định, tốc độ cực nhanh, không dưới Diệp Trần. Chợt lại oanh ra Thí Thủy Quyền, khắp bầu trời đều là hắc sắc quyền ảnh, thủy văn trùng điệp.

Phỉ lục sắc trường kiếm cắm vào trong vỏ. Tay trái Diệp Trần ngũ chỉ bắn ra, từng đạo Liên Tâm Kiếm Khí như tia sáng kích bắn ra. Bởi vì kiếm khí thập phần nhiều, hình thành kiếm khí phong bạo, dựa vào số lượng, thoáng cái trung hòa vô số quyền kình của Vũ Văn Dã.

- Cái gì? Chỉ phát kiếm khí, nhiều như vậy!

Vũ Văn Dã cho rằng Diệp Trần mạnh nhất là Chấn Sát Kiếm. Do đó vừa ra tay đã dùng Thủy Thú Lao Lung vây khốn hắn. Để hắn tiêu hao hết Chấn Sát Kiếm, trong khoảng thời gian ngắn không thể dùng ra. Nhưng không ngờ tới Diệp Trần ngoại trừ Kim Diệu, còn có kiếm khí phong bạo thập phần dày đặc.

Đinh đinh đang đang!

Thời khắc mấu chốt, hai tay Vũ Văn Dã giao nhau, trước người bố trí ra một tầng lục mang tinh hộ thuẫn. Hộ thuẫn nhìn qua tựa như một cái thủy tinh lục giác. Trái phải hai bên thành hình giọt nước kéo ra ngoài, có thể giảm lực, đây là một loại phòng ngự áo nghĩa võ học hắn đắc ý nhất.

Kiếm khí liên miên không dứt, áp chế Vũ Văn Dã không thể nhúc nhích.

Đột ngột kiếm khí phong bạo tiêu tan, một đạo kim sắc kiếm quang phóng tới, trảm kích lên lục mang tinh hộ thuẫn của Vũ Văn Dã.

Phanh!

Phảng phất như thủy tinh nổ nứt ra, lục mang tinh hộ thuẫn bị nghiền nát.

Lúc này, Diệp Trần đã tới gần Vũ Văn Dã.

Vũ Văn Dã ngẩng đầu, trong ánh mắt lóe ra tinh quang lành lạnh:

- Chờ chính là ngươi, năng lực thiên phú, cường hóa phòng ngự!

So với năng lực ma hóa của Vũ Văn Hạo, Vũ Văn Dã thi triển năng lực thiên phú tốc độ cực nhanh. Trên đầu hắn bỗng nhiên dài ra hai cái sừng nhọn. Gốc của sừng nhọn thập phần thô, có một vòng hoa văn đinh ốc, hàn quang lóe ra, vừa tiếp xúc với không khí lập tức xuất hiện một chân không cỡ quyền đầu.

Một khắc sừng nhọn xuất hiện kia, da thịt và hộ thể chân nguyên của Vũ Văn Dã đều phát sinh biến hóa, lộ ra hắc sắc.

Năng lực thiên phú cùng năng lực ma hóa có chút cùng loại, nhưng so với năng lực ma hóa càng mạnh hơn.

Phòng ngự cường hóa dẫn đến lực lượng của Vũ Văn Dã cũng có chỗ đề thăng. Quan trọng hơn là hắn có thể mặc kệ công kích của đối phương, chỉ cần mạnh mẽ tấn công là được.

- Lùi lại cho ta!

Vũ Văn Dã hắc sắc quyền đầu oanh ra, vẫn là Thí Thủy Quyền, thế nhưng uy lực quyền kình tăng phúc rất nhiều, không gian văn lượn lờ trên quyền đầu.

Diệp Trần súc thế một kiếm đã xong, cùng quyền đầu của đối phương va chạm với nhau,

Đương!

Tiếng kim chúc nổ vang lên, hai người đều tự bay ngược ra, khác nhau là Vũ Văn Dã rất nhanh ngừng thối thế. Lại nhằm phía Diệp Trần, trong miệng cười lạnh nói:

- Sau khi phòng ngự cường hóa, năng lực thừa thụ của ta càng mạnh, nhanh chóng phản kích.

- Phải không?

Trong hồn hải của Diệp Trần Sát Lục Kiếm Hồn phát sinh tiếng kiếm ngân, Sát Lục Kiếm Ý cuộn trào mãnh liệt.

Oanh!

Vũ Văn Dã nắm tay lại, hắc sắc quyền đầu không lớn bao trùm thiên địa, ngay cả dương quang trên trời cũng bị che lấp. Mạnh mẽ đánh lên đầu Diệp Trần. Một quyền này nếu là đánh trúng, dù cho phòng ngự của Diệp Trần cao gấp đôi cũng bị đánh thành ngu ngốc.

Diệp Trần ánh mắt lạnh lùng, Hoàng Kim Kiếm lấy tần suất rung động cực cao, một kiếm đón đỡ tới.

Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tham ngộ đến cửu thành hỏa hầu, trong nháy mắt có thể rung động hai nghìn tám trăm lần, tiếp cận ba nghìn lần, một khi vượt qua cánh cửa ba nghìn lần, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm sẽ đạt được cảnh giới đại thành. Tại uy lực tuyệt đối tương đương với đỉnh tiêm áo nghĩa võ học.

Kim Diệu Chấn Sát Kiếm vốn là áo nghĩa kiếm chiêu công kích cực kỳ cường hãn. Áo nghĩa kiếm chiêu tầm thường đều phải thua kém một bậc.

Ông!

Quyền đầu cùng kiếm phong giao kích với nhau, bộc phát ra tiếng gầm kinh khủng, thiên địa đều bồi hồi trong tiếng kim chúc nổ vang.

Bởi vì thanh âm quá lớn, mọi người ngược lại tựa như không nghe rõ thanh âm lắm.

Đại âm hi thanh!

Nói là thanh âm quá lớn, vượt lên trước năng lực tiếp thu đều không nghe thấy được.

Trung tâm giao chiến, quang cầu hắc sắc cùng kim sắc đan xen đem hai người thôn phệ vào. Quang cầu bành trướng đến trăm thước, không khí bên trong bị đẩy ra, hình thành một chân không cầu cỡ mấy nghìn thước. Lưỡng cầu một lớn một nhỏ tương hỗ. Mà ở trung tâm quang cầu, Diệp Trần và Vũ Văn Dã vẫn duy trì tư thái công kích, quyền đầu và Hoàng Kim Kiếm đặt cùng một chỗ.

Ầm ầm!

Lưỡng cầu hình đồng thời bạo phát, kiến trúc Vũ Văn gia tộc lung lay muốn đổ. Mắt thấy bị đánh thành bình địa, cao thủ Vũ Văn gia tộc đồng tâm hiệp lực, tạo ra một tấm chắn chân nguyên thật lớn, ngăn trùng kích ba ở bên ngoài, không thể ảnh hưởng đến kiến trúc Vũ Văn gia tộc.

Ở trên bầu trời Kinh Diễm Thiên lõm xuống, thành hình bán cầu.

Vô số phong hỏa lôi thủy phóng ra, ngũ nhan lục sắc, sắc màu chói mắt, tựa như ngày tận thế, thượng thiên muốn phát tiết phẫn nộ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 550: Linh Hải Cảnh Trung Kỳ Tiến Nhập Tông Sư.

Hai người vừa tiếp xúc liền tách ra, thế nhưng như lời của Vũ Văn Dã, sau khi thi triển ra năng lực thiên phú phòng ngự cường hóa. Năng lực thừa thụ và tốc độ phản kích của hắn càng mạnh, chỉ lùi mấy chục thước, một cước đạp trên hư không, hướng phía Diệp Trần kích bắn xuyên qua.

- Ta xem ngươi còn cái chiêu số gì nữa?

Vũ Văn Dã rất rõ ràng, tuyệt chiêu các loại chiêu số, không có khả năng trong nháy mắt thi triển hai lần. Lần này Diệp Trần tiêu hao hết Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, muốn tiếp tục thi triển sẽ nghỉ ngơi nháy mắt. Trong lúc đó, quyền đầu của hắn sẽ đánh trúng người Diệp Trần.

- Song Kiếm Lưu!

Diệp Trần sao lại không biết điểm này, xác thực, tuyệt chiêu, sát chiêu có thời gian súc thế nhất định. Nói chung, sát chiêu càng lợi hại, thời gian súc thế càng dài. Đương nhiên, phải xem tu vi bản thân ra sao. Nếu như tu vi đủ cao, sẽ không tồn tại vấn đề này. Bởi vì tu vi cao, vốn có thể phối hợp với sát chiêu càng mạnh, thời gian súc thế sẽ không kéo dài. Hắn hiện nay là tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong. Kim Diệu Chấn Sát Kiếm lại không kém Thí Thủy Quyền của Vũ Văn Dã. Do đó tại thời gian súc thế, so với đối phương lâu hơn một chút. Điểm này chính là ưu thế của đối phương. Nên hắn không thể tiếp tục thi triển Kim Diệu Chấn Sát Kiếm.

Nhưng không có Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, hắn còn có Thiên Lôi Thiết và nghịch thức, Thiên Lôi Thiết tổ hợp Song Kiếm Lưu. Song Kiếm Lưu luận uy lực tuy kém hơn Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, nhưng cũng không nhiều lắm. Quan trọng nhất là Song Kiếm Lưu là hai chiêu. Hai chiêu này phân biệt đều kém hơn Kim Diệu Chấn Sát Kiếm rất nhiều. Thời gian súc thế rất

ngắn, hoàn toàn có thể thi triển thành công trước Vũ Văn Dã.

Xuy xuy!

Kiếm quang nhất chính nhất phản, giao kích với nhau, phát sau mà đến trước, công hướng Vũ Văn Dã.

- Ân?

Vũ Văn Dã nhíu chặt mày lại, chợt cười lạnh một tiếng, quyền đầu nặng nề oanh tới. Hắn không tiếp thu hai chiêu cùng nhau phát sẽ có uy lực lớn.

Phanh!

Quyền đầu vừa mới va chạm với kiếm quang, Vũ Văn Dã lập tức cảm thụ được, nhất chính nhất phản lưỡng trọng kình đạo lấy phương thức trùng điệp truyền qua. Bởi vì hắn nóng lòng đánh bại Diệp Trần, nên Thí Thủy Quyền không có súc đến trạng thái cao nhất. Ngược lại dưới một kiếm giao kích, rơi vào hạ phong, bay ngược ra ngoài, vòng hoa đỏ thẫm ở ngực cũng bị xé rách ra, mảnh vụn bay khắp, triệt để bị yên diệt.

- Sao có khả năng, hai kiếm cùng chồng lên nhau, sẽ có uy lực lớn như vậy?

Nhất tâm nhị dụng có thể tại Nam Phương Vực Quần rất hiếm thấy. Thế nhưng phóng đại đến cả Chân Linh Đại Lục vẫn là có không ít người có thể làm được. Trong Thiên Vũ Vực, Vũ Văn Dã cũng đã thấy không ít thanh niên cao thủ có thể nhất tâm nhị dụng. Nhưng bọn họ rất ít làm như vậy, bởi vì nhất tâm nhị dụng không chỉ làm bản thân không thể phân tâm, uy lực cũng không quá lớn, bằng không ai nấy đều sẽ đi nghiên cứu nhất tâm nhị dụng.

Hắn không nghĩ tới, Song Kiếm Lưu nhất tâm nhị dụng của Diệp Trần lại có uy lực lớn như vậy, không hề kém Kim Diệu Chấn Sát Kiếm.

Diệp Trần không có biểu tình quá lớn, uy lực của Song Kiếm Lưu hắn

hiểu rõ. Hơn nữa đây không phải Song Kiếm Lưu bình thường, hắn sáng tạo ra Thiên Lôi Thiết và Nghịch Thức Thiên Lôi Thiết vốn là từ một thể. Một là chính diện, một là phản diện. Chính phản kết hợp, Thiên Y Vô Phùng, uy lực không phải tùy tiện dùng lưỡng kiếm chiêu kết hợp với nhau là có thể so sánh được.

Một kiếm chính phản bức lui Vũ Văn Dã, thân hình Diệp Trần chợt lóe tựa như tà quang, theo góc chết của đối phương kích bắn xuyên qua.

Vũ Văn Dã kinh hãi, cánh tay trái vừa nhấc.

Thương!

Một kiếm này của Diệp Trần truy cầu là tốc độ, do đó uy lực kém hơn tuyệt chiêu sát chiêu. Nhưng nó lại ẩn chứa Sát Lục Kiếm Ý, cộng thêm Hoàng Kim Kiếm tăng phúc, hộ thể chân nguyên của Linh Hải Cảnh Tông Sư cũng không nhất định ngăn cản được. Mà chém lên cánh tay trái của Vũ Văn Dã lại tựa như dùng đao chém đá, khó có thể chém vào được. Hắn cũng biết, hộ thể chân nguyên của đối phương tiêu hao không ít kình đạo, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu không thể tổn thương đến Vũ Văn Dã.

Vũ Văn Dã không thụ thương, y phục cánh tay trái của hắn hoàn toàn bị xé nát, hóa thành bột phấn tiêu tán.

- Sao có khả năng, Tiểu Dã bị rơi vào hạ phong?

Vũ Văn Kim phảng phất như không tin vào mắt của mình, hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Trần. Lúc này hắn có ngu ngốc đi nữa, cũng biết lúc trước Diệp Trần ẩn dấu thực lực, Vũ Văn Hạo chỉ bức ra một phần thực lực của hắn.

- Diệp Trần cư nhiên mạnh như vậy.

Mộ Dung Vũ và Mộ Dung Chỉ Thủy hai mặt nhìn nhau.

Lấy thực lực hiện tại của Diệp Trần mà xem, hắn đã không kém hơn Linh Hải Cảnh Tông Sư. Đương nhiên chỉ là không kém, cũng không phải nói có thực lực cùng Linh Hải Cảnh Tông Sư đánh một trận. Dù sao Linh Hải Cảnh Tông Sư mạnh là toàn bộ phương vị đều mạnh, không có nhược điểm gì. Diệp Trần và Vũ Văn Dã tương đối với Linh Hải Cảnh Tông Sư mà nói, vẫn là có nhược điểm. Đây là chênh lệch giữa một đại năng Chân Nhân Cấp đỉnh tiêm và Linh Hải Cảnh Tông Sư.

- Chậc chậc, tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong đã mạnh như vậy, để hắn đề thăng tới cảnh giới Linh Hải Cảnh trung kỳ, e là có thể xếp vào hàng ngũ Linh Hải Cảnh Tông Sư, nhưng là một kẻ yếu nhất.

- Lấy tu vi Linh Hải Cảnh trung kỳ tiến nhập hàng ngũ Tông Sư, loại thiên tài này cũng không thấy nhiều.

- Ừm, tứ phương vực quần, Đông Phương Vực Quần, một trong những người được phó Điện Chủ Hoàng Long Điện Lý Tiêu Linh có vẻ tiếp cận. Nhưng chỉ là tiếp cận, hắn vẫn còn chưa đạt được. Tây Phương Vực Quần và Bắc Phương Vực Quần cũng có một hai người như vậy, Thiên Vũ Vực cũng sẽ không có nhiều.

Cổ Lam Vực và Thiên Vũ Vực chỉ cách nhau một vực. Trong mọi người ở đây, có không ít người đi qua Thiên Vũ Vực, biết không ít sự tình của thanh niên đồng lứa.

Trên bầu trời, Vũ Văn Dã vẻ mặt âm trầm, một kiếm này của Diệp Trần tuy rằng không có thương tổn đến hắn. Nhưng cũng khiến cánh tay trái của hắn tê rần. Bất quá khiến hắn phẫn nộ không phải đau đớn trên thân thể, mà đả kích trên tinh thần mới là hắn không chịu nổi.

- Tu vi của ta tại Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, Võ Hồn là tứ giai, lại có năng lực thiên phú phòng ngự cường hóa, các phương diện đều rất mạnh, vì sao lại rơi vào hạ phong?

Mặc kệ Vũ Văn Dã có thừa nhận hay không, rơi vào hạ phong là sự

thực.

Hưu!

Theo cánh tay trái bị khảm kình đạo, Vũ Văn Dã cấp tốc lui về phía sau, đồng thời, tay phải hắn giơ lên, một đoàn ám kim sắc quang cầu thật lớn sinh ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 551: Bất Đắc Dĩ, Phá Hư Chỉ Xuất. (Thượng,Hạ)

- Ma Kim Thiểm!

Con ngươi của Diệp Trần co rụt lại, không cần nghĩ, hắn cũng biết Vũ Văn Dã thi triển ra Ma Kim Thiểm, tại uy lực muốn siêu việt Vũ Văn Hạo. Chiêu thức này, lực công kích lớn không thể tưởng tượng, ngay cả né tránh cũng khó.

- Có lẽ phải đem Sát Lục Kiếm Ý toàn bộ phóng xuất.

Trước khi Vũ Văn Dã thi triển năng lực thiên phú, Diệp Trần vẫn dùng Hủy Diệt Kiếm Ý, sau đó mới dùng tới Sát Lục Kiếm Ý, uy lực là ngũ giai Kiếm Ý bình thường. Bởi vì linh hồn lực đủ cao, Kiếm Ý không có phát ra. Do đó mọi người cũng không biết Sát Lục Kiếm Hồn của hắn đã đạt tới cảnh giới nào. Hiện tại tiếp tục đề thăng chính là ngũ giai đỉnh phong. Lực khống chế của hắn cao tới đâu cũng vô pháp che giấu.

Oanh!

Vũ Văn Dã chân nguyên vừa phun, ám kim sắc quang cầu bắn ra, hóa thành một đạo ám kim sắc xạ tuyến, cực nhanh trùng kích hướng Diệp Trần, tốc độ còn muốn trên Vũ Văn Hạo thi triển Ma Kim Thiểm.

Ám kim sắc xạ tuyến chợt lóe rồi biến mất, quang hoa chợt lóe để thái dương trên bầu trời hơi bị thất sắc tựa như biến thành thế giới bạch sắc.

Phóng xuất ra Ma Kim Thiểm, trên mặt Vũ Văn Dã hiện lên thần sắc đáng sợ, năng lực thiên phú của hắn là phòng ngự cường hóa. Cường độ thân thể cực cao, há lại không tu luyện Ma Kim Thiểm, so sánh với Vũ Văn Hạo, thiên phú của hắn cao hơn, nên Ma Kim Thiểm thành tựu cũng cao hơn.

Nếu như không phải bị buộc đến mức này, hắn sẽ không thi triển ra Ma Kim Thiểm. Đối với hắn mà nói, con bài chưa lật càng nhiều càng tốt, hơn nữa hắn cho rằng không cần Ma Kim Thiểm, cũng có thể đánh bại Diệp Trần.

- Ma Kim Thiểm thi triển trên tay ta, Linh Hải Cảnh Tông Sư bình thường cũng đỡ không được, chỉ có thể tạm lánh phong mang, có thể thua dưới một chiêu này, là vinh hạnh của ngươi. Kế tiếp, ta sẽ hảo hảo nhục nhã ngươi, cho tôn nghiêm của ngươi thất bại thảm hại.

Trong lòng Vũ Văn Dã lãnh khốc nghĩ.

Phía dưới, huynh đệ Mộ Dung Chỉ Thủy và hai người Vương Thạch Nham Khuê tim đập gia tốc, khẩn trương nhìn Diệp Trần. Diêu Nhất Phong và Vũ Văn Kim cười lạnh một tiếng, trước mắt tựa hồ thấy dáng dấp thảm bại của Diệp Trần.

Ông!

Mắt thấy ám kim sắc xạ tuyến tới gần, Diệp Trần bạo phát, chỉ thấy hắn bay thẳng lên, Sát Lục Kiếm Ý kinh khủng phóng thích ra. Kiếm Ý này đã vượt qua năng lực khống chế của hắn, có thể khiến thiên địa một mảnh vắng vẻ. Bầu trời càng ra màu đỏ đậm, đây là đại hung hiện ra, cũng là dấu hiệu giết chóc. Thiên Địa vạn vật đều phải rơi vào trong giết chóc, mà Diệp Trần là hóa thân của giết chóc.

Mà bởi Kiếm Ý không có cách nào khác hoàn toàn khống chế, thoáng cái đã bị mọi người cảm ứng được. Ai nấy đều mở to hai mắt, há hốc miệng.

- Không có khả năng, đây là... Vương giả Kiếm Ý!

Vương Giả Kiếm Ý chính là Kiếm Ý của Vương Giả Sinh Tử Cảnh, cũng chính là ngũ giai Kiếm Ý. Linh Hải Cảnh đại năng muốn cô đọng ra ngũ giai Kiếm Hồn, phát huy ra ngũ giai Kiếm Ý, độ khó so với bước vào Linh Hải Cảnh chỉ kém một chút. Từ đó có thể thấy oanh động lớn cỡ nào.

- Đích thật là Vương Giả Kiếm Ý, nhưng hắn không phải là Vương Giả Kiếm Hồn. Trong Kiếm Ý ẩn chứa Sát Lục thuộc tính, có thể đề cao uy năng của nó. Bất quá cho dù như vậy cũng thập phần đáng sợ. Sát Lục Kiếm Hồn của hắn ít nhất là tứ giai, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

Nguyên bản trên tràng một ít Linh Hải Cảnh Tông Sư chỉ là xem náo nhiệt. Lúc này trợn trừng mắt, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Ám kim sắc xạ tuyến thập phần nhanh, tựa như ý niệm trong đầu mọi người, đã đến trước mặt Diệp Trần, dùng một loại khí thế xuyên thủng tất cả oanh tới.

Về phần Diệp Trần, khi hắn bộc phát toàn bộ uy năng của Sát Lục Kiếm Ý, đã bắt đầu vì Kim Diệu Chấn Sát Kiếm súc thế. Lúc này, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm súc thế hoàn tất, hai tay của hắn cầm Hoàng Kim Kiếm, một kiếm lực phách, trong biểu tình bình tĩnh mang theo sát lúc, trong sát lục lại mang theo ôn hòa, phảng phất như đem sát lục trở thành một chuyện bình thường, không đáng nhắc.

Phốc xuy!

Một kiếm này nhìn như không có gì đặc biệt, ẩn chứa một điểm kim quang, thế nhưng ám kim sắc xạ tuyến mới vừa va chạm vào đã bị tiêu hao một phần. Chờ kiếm phong trảm trúng, kiếm kình cường đại theo thân kiếm truyền lại. Ám kim sắc xạ tuyến triệt để tan vỡ, hóa thành lưỡng đạo lưu quang, hướng bên cạnh Diệp Trần kích bắn ra. Phảng phất như hắn chính là một khối đá ngầm, ám kim sắc xạ tuyến là nước chảy. Nước chảy đụng tới đá ngầm tự nhiên mà tránh sang hai bên.

Bất quá đá ngầm không có lực công kích, Diệp Trần lại có, một kiếm này phách khai ám kim sắc xạ tuyến, lại dùng tốc độ kinh người trùng kích Vũ Văn Dã.

- Không tốt!

Vũ Văn Dã từ lúc Diệp Trần bạo lộ con bài chưa lật, cũng cảm giác được không ổn. Hắn biết rõ Vương Giả Kiếm Ý đáng sợ ra sao. Đừng nói bản thân tu vi của Diệp Trần không kém, nắm giữ áo nghĩa kiếm chiêu cũng rất mạnh. Cho dù hắn là Linh Hải Cảnh đại năng phổ thông cũng tuyệt đối không thể coi thường.

Ông ông ông!

Bên ngoài cơ thể Vũ Văn Dã ba động không ngừng, thiển hắc sắc hộ thể chân nguyên hé ra bích sắc quang hoa cường liệt. Quang hoa này có xu thế ngưng tụ thành quang vựng, gia trì trên hộ thể chân nguyên của Vũ Văn Dã, làm cho nó nhìn qua như được kiên cố hóa.

Hai cái vừa kết hợp, bên ngoài cơ thể Vũ Văn Dã phòng thủ kiên cố.

Dát chi!

Kim sắc kiếm quang chém vào hộ thể chân nguyên của Vũ Văn Dã, khiến nó tựa như thủy tinh ở giữa nứt ra. Lấy vết nứt này làm trung tâm, lan tràn ra bốn phía, lõm xuống phía dưới một khối.

Kiếm quang tiềm kình cũng đủ, không ngừng trùng kích, muốn phá vỡ hộ thể chân nguyên, đánh trúng Vũ Văn Dã, Vũ Văn Dã cũng vận chân nguyên, liều mạng chống đỡ.

Rất nhanh, kiếm quang tiêu tán, Vũ Văn Dã lông tóc vô thương.

- Cái gì, không thương tổn được hắn?

Diệp Trần có chút kinh ngạc, một kiếm này, hắn đã dốc toàn lực, ngay cả hộ thể chân nguyên của Linh Hải Cảnh Vũ Văn Dã cũng có thể dễ dàng phách khai. Phòng ngự cường hóa của Vũ Văn Dã có mạnh, cũng không khả năng vượt quá Linh Hải Cảnh Tông Sư bao nhiêu, sao thể chống đỡ.

- Không đúng, thâm bích sắc quang hoa kia, tựa hồ là quang hoa của bảo khí.

Diệp Trần nheo mắt lại, linh hồn lực phóng xuất.

Xuyên thấu qua y sam của Vũ Văn Dã, Diệp Trần thấy rất nhiều bảo khí. Thâm bích sắc hộ tí, hộ oản, quyền sáo, thậm chí có cả hộ yêu. Tổng cộng sáu loại bảo khí, trong đó quyền sáo là công kích bảo khí, những cái còn lại đều là phòng ngự bảo khí. Sáu kiện bảo khí này màu sắc đồng nhất, phát ra ba động cũng là đồng nhất, không có bất cứ khác biệt gì, tựa hồ là cùng một bộ.

Một bộ hoàn chỉnh.

- Một bộ bảo khí hoàn mỹ không sứt mẻ.

Diệp Trần minh bạch Vũ Văn Dã vì sao có thể chống đỡ một kiếm này. Cũng không có gì kỳ quái, đối phương mặc một bộ bảo khí trọn vẹn, dưới tình huống thông thường một bộ bảo khí chỉ là chắp vá lung tung thành một bộ. Do đó cho dù có một bộ bảo khí, tăng phúc phòng ngự cùng công kích cũng có hạn, so với trên người có một kiện bảo khí mạnh hơn một chút, chứ không thể mạnh hơn quá nhiều.

Mà một bộ bảo khí trên người Vũ Văn Dã lại là hoàn chỉnh. Thuộc tính phù hợp, giữa tương hỗ có liên hệ sâu sắc. Toàn bộ mặc lên người, có thể kích khởi toàn bộ uy năng của nó, đem toàn bộ bảo khí hoàn mỹ không sứt mẻ kết hợp.

Không chỉ Diệp Trần kinh ngạc, tất cả mọi người phía dưới cũng kinh ngạc. Bọn họ nhìn ra được một kiếm này của Diệp Trần đáng sợ cỡ nào, Vũ Văn Dã có thể ngăn cản, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

- Tiểu Dã lẽ nào đã đi qua Đa Bảo Thánh Tháp, đồng thời đạt được thượng phẩm bảo khí trọn vẹn?

Vũ Văn Kim nguyên bản thập phần lo lắng, hiện tại đã là hỉ sắc nồng đậm trên mặt.

Trung hoà kiếm quang của Diệp Trần phát đến, Vũ Văn Dã tùy ý cười

to:

- Diệp Trần, ngươi thật sự rất lợi hại, làm cho ta chỉ có thể sử dụng có thể sử dụng ưu thế bảo khí, bất quá ngươi sẽ không ngờ được, ta từng đi qua Thiên Vũ Vực, ở trong Đa Bảo Thánh Tháp đạt được một bộ thủy thuộc tính bảo khí trọn vẹn. Nếu chỉ đơn độc một kiện trong đó chỉ ngang với thượng phẩm bảo khí bình thường, thế nhưng kết hợp lại, hiệu quả phòng ngự có thể so với bán cực phẩm bảo khí. Hơn nữa công kích cũng có đề thăng trên diện rộng, làm ta hoàn toàn đạt được cấp bậc Tông Sư.

- Trọn vẹn thủy thuộc tính thượng phẩm bảo khí, Đa Bảo Thánh Tháp.

Mọi người chợt hoảng sợ.

Trọn vẹn thượng phẩm bảo khí trân quý thế nào, giá trị có thể so với một kiện cực phẩm bảo khí. Còn Đa Bảo Thánh Tháp, bọn họ cũng biết nơi này. Đây là một tòa bảo điện thần bí, tồn tại không biết bao nhiêu năm rồi. Khác với cấm địa tầm thường, Đa Bảo Thánh Tháp cũng không phải giấu trong hư không, mà tại một địa điểm xác định nào đó, tùy thời có thể đi vào. Chẳng qua, Đa Bảo Thánh Tháp có hạn chế cực lớn, chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh mới có thể đi vào. Dưới Linh Hải Cảnh đi vào sẽ bị chôn vùi. Trên Linh Hải Cảnh cũng không có thể đi vào, Vương Giả Sinh Tử Cảnh tuy rằng cường đại, nhưng đến nay cũng chưa nghe nói qua có ai có thể đột phá hạn chế của Đa Bảo Thánh Tháp, tiến nhập trong đó.

Ngoài điều đó ra, người hơn bốn mươi tuổi cũng không thể đi vào, Đa Bảo Thánh Tháp này tồn tại công hiệu phân biệt tuổi tác, vượt quá tuổi cho phép cũng sẽ bị chôn vùi.

Về phần bên trong Đa Bảo Thánh Tháp có cái gì, tên như ý nghĩa là thánh tháp hội tụ bảo khí. Bảo khí bên trong nhiều vô số kể, có người nói cùng Bảo Hà Đảo trên Tinh Vực Hồ có chút quan hệ, hai nơi tựa hồ có cùng nguồn gốc. Bất quá Bảo Hà Đảo tuy rằng thập phần hấp dẫn, cùng Đa Bảo Thánh Tháp so sánh, lập tức tựa như nhà tranh, căn bản không thể đánh đồng.

Thiên Vũ Vực sở dĩ là thánh địa của thiên tài, Đa Bảo Thánh Tháp Đa Bảo Thánh Tháp là một nguyên nhân quan trọng. Có Đa Bảo Thánh Tháp, rất nhiều thiên tài mới có thể đột phá đến Linh Hải Cảnh, đi tới Thiên Vũ Vực.

- Vũ Văn Dã dĩ nhiên tiến nhập qua Đa Bảo Thánh Tháp, hơn nữa còn sống mang ra một bộ thủy thuộc tính thượng phẩm bảo khí, vận khí thật là tốt!

- Đáng tiếc, tuổi của ta đã vượt qua bốn mươi, bằng không cũng đi vào thử thời vận, lấy thực lực Linh Hải Cảnh Tông Sư của ta, hy vọng sống sót rất lớn.

- Không có hạn chế tuổi tác thì đâu còn đến lượt chúng ta, từ lúc Trung Cổ Thời Đại, bảo khí bên trong đã sớm không còn, dù sao số lượng cũng có hạn.

- Điều này cũng đúng!

Ở đây một ít Linh Hải Cảnh Tông Sư nhiệt tình thảo luận.

- Hỏng bét! Vũ Văn Dã lại có trọn vẹn thượng phẩm bảo khí.

Sắc mặt Mộ Dung Chỉ Thủy khó coi.

- Có thể Diệp Trần còn có con bài chưa lật khác!

Mộ Dung Vũ không xác định nói.

Mộ Dung Chỉ Thủy cười khổ nói:

- Ngay cả Vương Giả Kiếm Ý cũng đã bạo lộ ra, còn có con bài chưa lật gì nữa, chỉ có thể hi vọng tăng phúc công kích của Vũ Văn Dã không lớn.

- Diệp Trần, nếm thử uy lực một quyền của ta!

Trong lúc mọi người đang nghị luận, Vũ Văn Dã đã tung quyền đánh tới

Diệp Trần, có thể Vũ Văn Dã theo một quyền của Vũ Văn Dã oanh xuất, có vô tận thâm bích sắc quang hoa từ trên người hắn phát ra, dung nhập trong quyền thế, nhất thời, quyền kình bạo tăng.

Diệp Trần không lùi không tránh, Hoàng Kim Kiếm nghênh đón.

Ầm ầm!

Quang cầu bạo phát, hai người đồng thời bạo thối.

- So với công kích của ta yếu hơn một bậc, hơn nữa còn có năng lực trung hòa của trọn bộ bảo khí.

Diệp Trần nhíu mày, công kích của Vũ Văn Dã kỳ thực yếu hơn hắn. Bất quá trên người đối phương có trọn bộ bảo khí, năng lực trung hoà so với hắn mạnh hơn gấp đôi, công kích căn bản không thể làm hắn rơi vào hạ phong, chỉ có thể ngang bằng.

- Ha ha, hi vọng ngươi không nên để bị ta đánh trúng.

Lực công kích thẳng truy Diệp Trần, phòng ngự viễn siêu Diệp Trần, Vũ Văn Dã không kiêng nể gì cả, Diệp Trần công kích được hắn, nhưng hắn không sợ. Chỉ cần hắn công kích được Diệp Trần một lần, đối phương lập tức sẽ bại.

Ầm ầm ầm!

Hai người không ngừng giao phong, kình khí tung hoành.

Mộ Dung Chỉ Thủy cùng Mộ Dung Vũ thần sắc đều trầm xuống, công kích của Vũ Văn Dã cũng đề thăng, cho dù không có đề thăng phòng ngự quá nhiều, nhưng công kích của hắn vốn đã lợi hại, giờ lại càng đáng sợ, ngay cả Diệp Trần cũng không làm gì được hắn.

Phanh!

Trên bầu trời, hai người lại tách ra.

- Diệp Trần, ngươi không thể thắng ta được. Ngược lại nên rời khỏi Vũ Văn gia tộc, bằng không khiến ngươi mất hết thể diện.

Vũ Văn Dã thất kinh kỹ xảo chiến đấu của Diệp Trần. Phen công phu này song phương giao thủ mấy trăm lần, hắn không ngờ chẳng đánh trúng Diệp Trần lần nào. Lại còn bị Diệp Trần đánh trúng nhiều lần. Nếu không phải có trọn vẹn bảo khí, hắn dù không trọng thương, cũng không chịu nổi. Hơn nữa kích phát trọn vẹn bảo khí có chút tiêu hao chân nguyên, tu vi của hắn tuy rằng cao hơn Diệp Trần, nhưng vị tất có thể kiên trì đến cuối cùng.

Diệp Trần lạnh lùng nói:

- Đây là toàn bộ thực lực của ngươi sao?

- Thế nào, ngươi vẫn còn vọng tưởng?

Vũ Văn Dã cười nhạo.

- Có phải là vọng tưởng hay không, rất nhanh sẽ có kết quả!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 552: Không Nể Tình. (Thượng,Hạ)

Kỳ thực đánh bại Vũ Văn Dã, Diệp Trần có hai lựa chọn. Một là xuất ra bán cực phẩm bảo kiếm Lôi Kiếp Kiếm, có Lôi Kiếp Kiếm trong tay, dù cho đối phương mặc trọn vẹn bảo khí, cũng không thể chống đỡ. Hai là thi triển ra Phá Hư Chỉ, Phá Hư Chỉ ngoại trừ trên chân nguyên, cường hãn biến thái đồng dạng có thể đánh bại phòng ngự của đối phương.

Thế nhưng ngẫm lại, hắn quyết định không thể bạo lộ Lôi Kiếp Kiếm. Lôi Kiếp Kiếm vừa ra, hắn không biết sẽ có bao nhiêu người mơ ước, phiền phức rất lớn. Dùng Phá Hư Chỉ tuy rằng bạo lộ con bài chưa lật cường đại nhất của mình, nhưng không có hậu hoạn nhiều lắm. Nhiều nhất bị người ta biết đòn sát thủ mà thôi.

Diệp Trần đem Hoàng Kim Kiếm đưa về trong vỏ, tay phải ngón trỏ vươn ra, chân nguyên quán chú, ông một tiếng. Ngón tay vô cùng thon dài, theo chân nguyên quán, nổi lên không gian ba văn, tựa hồ ngay cả hư không cũng không chịu nổi uy thế của nó.

- Đây là cái chỉ pháp gì?

Con mắt Vũ Văn Dã hơi nheo lại, trực giác nói cho hắn biết, một chỉ này rất nguy hiểm, không thể coi thường. Bất quá vừa nghĩ lại, trong lòng hắn lại cười nhạt. Trọn vẹn bảo khí đâu dễ đánh bại như vậy.

- Đến đây đi! Để ta đánh nát tín niệm của ngươi!

Khẽ kêu một tiếng, Vũ Văn Dã tóc dài dựng thẳng lên trời, hộ thể chân nguyên trước người xu hướng kết tinh hóa, có thể khiến hắc sắc và bích sắc hoàn mỹ dung hợp với nhau. Cùng lúc đó, hắn đeo quyền sáo lên tay phải, phát ra bích sắc quang văn, theo quang văn phát sáng, càng nhiều bích sắc

quang hoa từ thân thể hắn dâng lên. Hội tụ tới quyền sáo, súc thế chờ phát ra.

Làm xong tất cả, lòng tin của Vũ Văn Dã tăng lên gấp trăm lần, hăng hái hơn.

Đối diện vài trăm thước, hai mắt lóe ra ngân sắc quang trạch, Diệp Trần chăm chú nhìn Vũ Văn Dã. Trong mắt hắn, Vũ Văn Dã không còn là Vũ Văn Dã, chỉ là một ngọn cây, một tấm bia ngắm mà thôi. Hắn muốn làm là làm, nhất chỉ bắn trúng bia ngắm, đơn giản như vậy thôi.

Trong mắt mọi người, thân thể Diệp Trần tựa hồ phóng đại, đây không phải biến hóa trên hình thái, mà là tinh thần biến hóa. Diệp Trần thi triển Phá Hư Chỉ mang đến tinh thần áp lực, làm bọn hắn sản sinh ảo giác, cả thiên địa đều đầy rẫy thân ảnh của hắn.

Thiên địa rung chuyển, nhất chỉ của Diệp Trần điểm ra.

Không ai có thể hình dung nhất chỉ này có bao nhiêu đáng sợ. Nhất chỉ này điểm ra, khoảng cách không gian phảng phất thành hư vô. Không gian sóng gợn cũng bị hấp thụ qua, nhất chỉ xuất, thanh sắc thủ chỉ thật lớn đột ngột xuất hiện trước người Vũ Văn Dã, hung hăng đánh lên hộ thể chân nguyên của hắn.

- Thật nhanh, so với Ma Kim Thiểm của ta đều nhanh hơn.

Vũ Văn Dã căn bản không kịp huy quyền, duy nhất có thể làm chính là giơ ngang cánh tay đỡ lấy.

Ba!

Lấy Vũ Văn Dã làm trung tâm, theo trên dưới tả hữu bốn phương hướng khuếch tán rung động bắn ra. Đồng thời hộ thể chân nguyên trước người hắn cấp tốc sụp đổ, tựa như một khối chất dẻo bị nhất chỉ ấn xuống. Sau một khắc, quang hoa trên kim sắc bảo khí bị than sắc thủ chỉ kích xuống, tựa như lửa tắt, căn bản vô lực phản kháng. Mất đi bích sắc quang hoa bảo hộ, cơ sở hộ thể chân nguyên của Vũ Văn Dã sao có thể ngăn cản Phá Hư Chỉ, mạnh

mẽ bạo toái. Cả cánh tay chống đỡ chết lặng, không còn bất kỳ cảm giác gì, ngực như bị sét đánh, phun ra một ngum tiên huyết lớn.

Phá Hư Chỉ một kích, phòng ngự của Vũ Văn Dã nhất thời bị công phá, không chút khó khăn.

Chỉ lực cường hãn khiến mọi người hít một ngụm lãnh khí.

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Hộ thể chân nguyên tại phòng ngự cường hóa và trọn bộ bảo khí tăng phúc, siêu việt Linh Hải Cảnh Tông Sư bình thường, hắn sao có thể một kích công phá. Rốt cuộc xuất hiện vấn đề ở đâu?

Vũ Văn Dã kinh hoảng, trước đó, hắn căn bản không nghĩ tới chính mình thất bại. Trung gian biến đổi bất ngờ, nhưng mỗi lần hắn đều có con bài chưa lật. Hiện tại, con bài chưa lật cuối cùng cũng dùng hết, đối phương lại vẫn còn con bài chưa lật, liên tục đả kích khiến tinh thần của hắn thập phần yếu đuối, một số gần như điên cuồng.

- Ha ha, thật có con bài chưa lật!

Trong miệng Mộ Dung Vũ vô ý thức thì thào.

Mộ Dung Chỉ Thủy cả người chết lặng. Đây rốt cuộc là loại thiếu niên một đời nào a. Mỗi lần đối phương sắp trở mình đều bị hắn chèn ép xuống dưới. Đổi thành hắn, hắn cũng không chịu nổi, lại càng không nói tới Vũ Văn Dã từ trước đến nay bá đạo tàn khốc.

- Mười tám tuổi đệ nhất Tiềm Long Bảng, hai mươi mốt tuổi vang danh Nam Phương Vực Quần, trở thành một trong bốn thiếu niên mạnh nhất. Hai mươi ba tuổi xưng bá thiếu niên một đời Nam Phương Vực Quần. Hai mươi tư tuổi đánh bại nhất đại thanh niên cao thủ Vũ Văn Dã, đây là năng lượng sâu nhất của hăn sao?

Mộ Dung Chỉ Thủy rốt cục minh bạch, vì sao thanh niên nhân này tự quật khởi đến nay, mỗi lần đều phát ra năng lượng lớn. Không chỉ bởi vì

thiên phú của hắn tung hoành, càng quan trọng hơn là hiểu được ẩn nhẫn. Không đến thời khắc mấu chốt sẽ không bại lộ con bài chưa lật của mình. Nhưng con bài chưa lật nhiều vô kể, không ai biết hắn còn con bài chưa lật hay không.

- Đáng sợ, thiếu niên đồng lứa sống cùng thời đại với hắn nên lo lắng.

Giờ khắc này, Mộ Dung Chỉ Thủy triệt để bị Diệp Trần thuyết phục, không quan hệ thực lực hay địa vị, khiến hắn bị thuyết phục là tâm tính cùng tiềm lực đáng sợ của Diệp Trần. Hắn mơ hồ có loại cảm giác, cho dù chính mình đi tới, cũng không nhất định có thể chế ngự được Diệp Trần. Đây là một thanh niên nhân không thể phỏng đoán, phảng phất như Cự Long ẩn giấu trong thâm uyên, muốn khiêu khích hắn sẽ bị nanh vuốt của hắn xé nát.

- Diệp sư đệ của chúng ta không phải kinh khủng bình thường a!

Vương Thạch và Nham Khuê đều là đại năng Chân Nhân Cấp, lần đầu tiên gặp phải Diệp Trần, đối phương chỉ là cường giả Tinh Cực Cảnh nhỏ yếu. Lần thứ hai gặp phải hắn, đối phương tại tu vi đã không kém bọn hắn bao nhiêu, thực lực càng vượt xa bọn họ.

Tự nhiên hai người sinh ra may mắn, vì từ đầu đến giờ, bọn họ vẫn coi Diệp Trần là sư đệ, không có ý kiến khác. Tuy rằng không có ý kiến, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ đạm bạc tất cả. Cái gọi là đại thụ đón gió. Diệp Trần cây giống nhỏ này đã lớn. Bọn họ kết giao với Diệp Trần không phải không có hồi báo. Đương nhiên, năm đó bọn họ căn bản không có nghĩ đến hồi báo.

- Diêu Nhất Phong muốn xui xẻo rồi.

Vương Thạch đồng tình liếc mắt với Diêu Nhất Phong.

Nói tiếp, Diêu Nhất Phong làm phó Điện Chủ Hoàng Long Điện, vốn nên cùng Diệp Trần giao hảo. Đáng tiếc hắn vì lợi ích của mình, không để ý Diệp Trần là thiên tài Long Vương coi trọng, tìm mọi cách làm khó dễ, triệt

để đắc tội hắn. Không cần bao nhiêu thời gian, hắn sẽ vì lựa chọn của mình mà hối hận không kịp.

- Trời gây nghiệt còn có thể, tự gây nghiệt không thể sống.

Nham Khuê cười nhạt.

Không có chú ý tới Vương Thạch và Nham Khuê dị dạng, Diêu Nhất Phong hiện tại rất phiền toái. Trên thực tế, từ lúc Diệp Trần đánh bại Vũ Văn Hạo, hắn đã có chút khó chịu. Diệp Trần càng cường đại, trong lòng hắn càng là chán ghét đối phương. Loại chán ghét này ý nghĩa sâu sắc, sao không sợ hãi. Sợ hãi Diệp Trần siêu việt hắn, trả thù hắn, làm hắn không được sống yên ổn. Hiện tại Diệp Trần lực áp Vũ Văn Dã, triển lộ ra thực lực không kém Linh Hải Cảnh Tông Sư bình thường, hắn phiền muộn tới mức cực hạn, mơ hồ sinh ra sát ý.

- Diệp Trần, ta thừa nhận ánh mắt của ta có chút thiển cận, bất quá nếu ngươi ghi hận, vậy không thể trách ta, cơ hội sống ở trên tay ngươi.

Diêu Nhất Phong sắc mặt âm trầm, ánh mắt lóe ra.

- Tiểu Dã bị kích thương?

Tâm tình Vũ Văn Kim cũng như tình hình chiến đấu thay đổi bất ngờ, tư thái nắm trong tay tất cả đã không còn sót lại chút gì, chỉ còn bất an cùng phẫn nộ.

- Biết sớm như vậy, đã không tiếc tất thảy ngăn cản hắn.

Vũ Văn Kim rất hối hận, hối hận không có thập phần coi trọng Diệp Trần. Nếu như biết hắn ngưu bức như vậy. Khi hắn đến Vũ Văn gia tộc liền đã sử dụng tất cả tài nguyên ngăn cản. Cục diện sẽ không biến thành như vậy. Tất cả vẫn vì hắn đã coi thường đối phương.

- Đáng hận! Tiểu Dã tuyệt đối không thể thua!

Nắm chặt quyền đầu, trong mắt Vũ Văn Kim bắn ra tinh quang sắc bén.

Oa!

Lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Vũ Văn Dã tái nhợt đến cực điểm.

- Ta còn chưa bại, chỉ pháp này của ngươi tất nhiên thập phần tiêu hao chân nguyên, để xem ai có thể kiên trì đến cùng.

Thi triển thiên phú năng lực cường hóa phòng ngự, cường độ thân thể Vũ Văn Dã rất cao, Phá Hư Chỉ chỉ tạo thành thương tích cho hắn, cũng không làm giảm chiến lực của hắn. Hơn nữa đến một bước này, hắn tuyệt không cho phép bản thân thất bại. Thất bại đối với hắn đả kích quá lớn, không lâu trước, hắn còn nói có mười hai thành chiến thắng, giết Diệp Trần như giết chó. Cục diện hiện tại, hắn sao có thể cam tâm.

Hắn nhìn ra được, Phá Hư Chỉ thập phần tiêu hao chân nguyên, chỉ cần vượt qua vài lần, là có thể hoàn toàn đánh bại Diệp Trần, đem đối phương dẫm nát dưới lòng bàn chân, hung hăng chà đạp.

- Một chỉ vừa rồi chỉ là thăm dò, ngươi lựa chọn tiếp tục mà nói, sẽ phải chịu hậu quả lớn hơn.

Diệp Trần nghĩ rất rõ ràng, ở đây đánh chết Vũ Văn Dã, sự tình rất phiền phức. Do đó không có đem Phá Hư Chỉ phát huy đến cực hạn, hắn sợ bản thân không may đánh Vũ Văn Dã thành tàn phế hoặc đánh chết, nên mới nói như vậy.

Không nói nhảm, Diệp Trần ngón trỏ điểm một cái, Phá Hư Chỉ lại xuất.

Thanh sắc thủ chỉ đột phá không gian, tựa như một chỉ lấy mạng, dễ dàng đánh trúng hộ thể chân nguyên của Vũ Văn Dã. Thanh sắc thủ chỉ vừa mới tiếp xúc với hộ thể chân nguyên của hắn, liền tạo thành một chỉ ấn thật sâu.

Phá Hư Chỉ Lực lần này so với lần trước còn mạnh hơn.

Hộ thể chân nguyên Vũ Văn Dã thật vất vả mới ngưng tụ được đã tan vỡ, trong ánh mắt xuất hiện một tia oán độc, oán độc thật sâu!

Hắn hận, rất hận!

Bại bởi Diệp Trần, đại biểu hắn ở tranh đoạt nữ nhân đã hoàn toàn thất bại, truyền ra ngoài, người khác sẽ nhìn hắn ra sao. Loại đả kích này khiến hắn sắp điên cuồng.

- Bại đi!

Diệp Trần không hề sử dụng Phá Hư Chỉ, nếu lại sử dụng, Vũ Văn Dã hẳn phải chết. Đây không cần thiết, do đó thân hình hắn chợt lóe, Hoàng Kim Kiếm ra khỏi vỏ, đâm ra.

- Diệp Trần, cho Vũ Văn gia tộc ta thể diện, làm bộ thua trận, sau này, Vũ Văn gia tộc tất có thâm tạ, tin tưởng ngươi cũng không nguyện ý cùng Vũ Văn gia tộc triệt để trở mặt.

Ngay khi Diệp Trần một kiếm sắp đâm trúng Vũ Văn Dã, Vũ Văn Kim chân nguyên truyền âm cho Diệp Trần, trong lời nói có chút vội vàng, mơ hồ mang theo uy hiếp.

Diệp Trần lạnh lùng cười, chuyện tới trước mắt còn muốn uy hiếp hắn sao?

Chân nguyên vừa xuất, Diệp Trần một kiếm đâm trúng ngực Vũ Văn Dã, kiếm quang xuyên thấu qua, từ phía sau lưng đối phương thoát ra, một mảnh kim sắc.

Phía dưới, Mộ Dung Chỉ Thủy hít một hơi thật sâu, cuối cùng kết thúc!

- Hỗn đản!

Con mắt Vũ Văn Kim cũng đỏ lên, thời khắc mấu chốt, hắn đã buông bỏ

mặt mũi, đáp ứng hậu tạ đối phương. Nhưng đối phương nhất định không cho hắn thể diện. Hơn nữa còn một kiếm đâm thủng ngực Vũ Văn Dã. Một kiếm này ít nhất để Vũ Văn Dã ở trên giường dưỡng thương mấy tháng.

Nếu không cho hắn thể diện, hắn hà tất phải nể tình.

Sưu!

Vũ Văn Kim lao thẳng lên, dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi tới gần Diệp Trần.

- Diệp Trần, chẳng qua luận võ, dĩ nhiên tàn nhẫn như vậy, ta thay Long Thần Thiên Cung giáo huấn ngươi một chút. Cút xuống phía dưới cho ta.

- Vũ Văn lão thất phu, ngươi thật không biết xấu hổ!

Mộ Dung Chỉ Thủy nhíu mày, trong ánh mắt lóe ra phẫn nộ cực độ, hâu như trong nháy mắt Vũ Văn Kim la tới, đã đuổi theo, tạo ra tầng tầng huyễn ảnh phía sau.

- Ngươi dám, quay về!

Cao thủ Vũ Văn gia tộc lao ra, ngăn cản Mộ Dung Chỉ Thủy đang nổi giận, người cầm đầu cũng là Linh Hải Cảnh Tông Sư, cùng Mộ Dung Chỉ Thủy liều mạng một chiêu, thành công ngăn cản hắn cứu viện Diệp Trần.

- Mẹ kiếp, dám khi dễ Diệp sư đệ ta.

Vương Thạch cùng Nham Khuê không giữ nổi bình tĩnh, hai người nhất tề xuất động, nghênh hướng cao thủ Vũ Văn gia tộc, trên người sát khí trùng thiên.

Nhất thời, trên quảng trường Vũ Văn gia tộc một mảnh hỗn loạn, kình khí tung hoành.

Là Linh Hải Cảnh Tông Sư nổi tiếng từ xưa, Vũ Văn Kim bạo phát kinh khủng thế nào, trên người phát ra tử kim sắc quang hoa như long như xà,

hình dáng như thật. Mang theo thân thể Vũ Văn Kim lướt nhanh ra ngoài, trong chớp mắt đi tới chỗ Diệp Trần cách đó không xa.

- Tiểu tử không biết tốt xấu!

Vũ Văn Kim một chưởng dựng thẳng lên, lăng không phách về phía Diệp Trần. Một chưởng này tuy chỉ là đê giai áo nghĩa võ học bình thường, thế nhưng rơi vào tay Vũ Văn Kim, lại có uy lực cường hãn vô biên. Chưởng kình vừa phun, một cự đại tử kim quang chưởng cấp tốc phóng lớn, đem Diệp Trần cùng không gian chỗ hắn đứng đều bao phủ bên trong.

- Nhất chỉ phá hư!

Con ngươi Diệp Trần co rụt lại, một chưởng này của Vũ Văn Kim cư nhiên không kém Thiết Chưởng Tông năm đó xuất hiện tại Bảo Hà Đảo. Thiết Chưởng Tông trong xưng hào có từ "chưởng", tự nhiên lấy chưởng pháp là lợi hại nhất. Nhưng chưởng pháp của Vũ Văn Kim không kém hắn, có thể thấy được tổng hợp thực lực rất có thể cao hơn Thiết Chưởng Tông. Không có nhớ lại quá lâu, Diệp Trần tay phải ngón trở đâm ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 553: Vũ Văn Kim Và Mộ Dung Chỉ Thủy

Phanh!

Tử kim quang chưởng cùng thanh sắc thủ chỉ va chạm với nhau, hai cái phảng phất như tử địch, điên cuồng tấn công đối phương, bộc phát ra tầng tầng trùng kích ba. Trùng kích ba màu sắc khác nhau, một bên là tử kim sắc, một bên là thanh sắc. Một hồi lại là tử thanh xen lẫn, khiến Vũ Văn Dã đang trọng thương bị chấn bay ra xa vài dặm, miệng liên tục phun ra tiên huyết. Theo gót Vũ Văn Hạo thoáng cái hôn mê luôn.

Vũ Văn Kim bởi vì quá mức phẫn nộ, quên mất Vũ Văn Dã, làm hắn trọng thương càng nặng. Trong lòng hối hận, đồng thời càng hận Diệp Trần tới tận xương, chưởng kình nhất thời mạnh thêm ba phần. Tử kim quang chưởng hung hăng vỗ về phía trước, chấn vỡ thanh sắc thủ chỉ.

- Kiếm Quang Phi Hành Thuật!

Diệp Trần đã sớm có chuẩn bị, chân nguyên bên ngoài cơ thể triệt hồi, một mảnh kiếm quang phát sáng, kiếm quang chợt lóe, trong nháy mắt, trong nháy mắt trốn ra ngoài mười dặm. Tử kim quang chưởng vì bị thanh sắc thủ chỉ trung hoà một phần uy lực, nên tốc độ giảm đi, không đuổi theo Diệp Trần, nhưng lại phá hủy một phần kiến trúc của Vũ Văn gia tộc.

- Diệp tiểu tử, ngươi thực sự cho rằng mình là Linh Hải Cảnh Tông Sư sao?

Vũ Văn Kim ánh mắt lạnh lùng, tập trung vào Diệp Trần ở ngoài mười dặm. Hai tay mười ngón liên tục bắn ra, từng đạo tử kim quang bắn ra. Bên trong ẩn chứa Kim Chi Áo Nghĩa lực xuyên thủng không gì sánh kịp. Vô số đạo tử kim quang đan xen, không gian ba văn trải rộng khắp nơi tựa như một

tấm đại võng. Bất kỳ ai rơi vào trong đó đều phải chịu ảnh hưởng thật lớn tựa như côn trùng rơi vào mạng nhện.

Mắt thấy tử kim quang hình thành đại võng lan tràn qua, Diệp Trần vừa bảo trì tư thế bay ngược, vừa lấy Liên Tâm Kiếm Khí hình thành kiếm khí phong bạo đón đánh. Nhất thời, một bên là tử kim cự võng, một bên là thanh sắc cự võng. Hai tấm cự võng va chạm với nhau.

Tích tích ba ba!

Vô số pháo hoa rực rỡ phóng lên, khiến cả bầu trời tựa như bị đốt cháy.

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt Vũ Văn Kim cực kỳ âm trầm. Tuy hắn là Linh Hải Cảnh Tông Sư nổi danh từ lâu, nhưng không có khả năng một chiêu giết chết Diệp Trần. Thực lực đối phương vẫn là dưới hắn. Loại cảm giác nắm chặt cục diên chiến đầu này, ngay cả hắn cũng có chút kinh hãi. Huống hồ, giữa hai người có khoảng cách mười dặm.

- Hừ, ta xem lần này ngươi làm thế nào tránh thoát?

Vũ Văn Kim chuẩn bị vận dụng trung giai áo nghĩa võ học. Khác với Vũ Văn Dã, trung giai áo nghĩa võ học của Vũ Văn Kim đã đạt được bảy tám thành hỏa hầu. Còn cách đại thành cũng không quá xa, lấy tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ của hắn thi triển ra, uy lực có thể nói là kinh khủng.

Hít sâu một hơi, trên mặt Vũ Văn Kim tràn đầy tử kim khí. Tử kim đại biểu cho sự tôn quý, bất quá xuất hiện trên mặt Vũ Văn Kim, tựa như một cổ khí hung lệ. Trong cơ thể chân nguyên lấy tốc độ gấp hai lần bình thường vận chuyển, cuối cùng một cổ ý thức quán nhập trong cánh tay phải. Theo kinh mạch đi tới tâm quyền, theo từng đạo chân nguyên vọt tới áp súc. Quyền đầu của Vũ Văn Kim biến thành tử kim chi sắc, phảng phất như do một khối tử kim đúc thành, tràn ngập lực lượng đáng sợ.

- Lưu Kim Thần Quyền!

Nổi giận gầm lên một tiếng, Vũ Văn Kim một quyền đánh tới Diệp Trần

ở ngoài mười dặm.

Phanh!

Không khí thoáng cái bị đánh nổ, không gian ba văn chợt khuếch tán, tử kim sắc quyền kình hóa thành cuồng phong, cực nhanh tiến tới. Trên đường, quyền kình dần dần phân tán, từng đạo kim sắc lợi nhận tựa như trăng lưỡi liềm, tự sắp xếp có quy luật, phân tán thành một đại bán cầu mấy chục thước.

- Ân?

Diệp Trần nhướng mày, hắn nhìn ra được, mỗi một đạo lưỡi dao kim sắc đều có uy lực tương đương với một lần đê giai áo nghĩa võ học. Nhiều lưỡi dao kim sắc như vậy phóng tới, cho dù là Linh Hải Cảnh Tông Sư đồng cấp cũng phải tạm lánh phong mang. Hắn miễn cưỡng được cho là Linh Hải Cảnh Tông Sư tự nhiên không thể chống lại.

- Vũ Văn Kim, ngươi quả thật vô sỉ!

Một đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện trước người Diệp Trần, là Mộ Dung Chỉ Thủy.

Cao thủ Vũ Văn gia tộc ngăn cản hắn chỉ là Linh Hải Cảnh Tông Sư bình thường. Dưới Mộ Dung Chỉ Thủy toàn lực bạo phát, ba chiêu qua đi đã bị đánh bay ra ngoài, trừ Linh Hải Cảnh Tông Sư, còn có ai có thể ngăn được Mộ Dung Chỉ Thủy?

Thình thịch thình thịch thình thịch....

Lưỡi dao kim sắc bị một dòng xoáy chắn ở bên ngoài, đợi một đạo lưỡi dao kim sắc cuối cùng văng ra, dòng xoáy chắn ầm ầm tan rã. Mộ Dung Chỉ Thủy vẻ mặt thoáng tái nhợt.

Thời gian quá mức gấp gáp, Mộ Dung Chỉ Thủy chỉ kịp thi triển ra đê giai phòng ngự áo nghĩa võ học. Đối mặt với trung giai áo nghĩa võ học của

Vũ Văn Kim, rốt cuộc chịu chút thiệt thòi. Đương nhiên, đối phương rốt cuộc có chút kiêng kỵ, không dám hạ tử thủ, bằng không Mộ Dung Chỉ Thủy cũng đỡ không được.

Vũ Văn Kim vẻ mặt bất thiện.

Mộ Dung Chỉ Thủy vẫn như cũ không sợ hãi nói:

- Vũ Văn Kim, ngày hôm nay ngươi làm như vậy, sẽ mang đến cho Vũ Văn gia tộc nhiều nguy hại, hy vọng chính ngươi rõ ràng.

- Người này năm lần bảy lượt cản trở hôn lễ, vừa đánh trọng thương hai nhi tử của ta, vì sao ta không thể xuất thủ giáo huấn. Ngược lại ngươi không ngờ dám chống lại Vũ Văn gia tộc ta.

- Nhân Ma gia tộc không phải là của Vũ Văn gia tộc ngươi. Các ngươi còn chưa có tư cách yêu cầu đối với Mộ Dung gia tộc chúng ta.

- Hừ, cho dù ngươi nói gì nữa cũng vô dụng. Lần này ta liền đem ngươi giam giữ tại Vũ Văn gia tộc. Nếu dám cãi lời, giết chết không tha.

Vũ Văn Kim không dám giết Diệp Trần, không có nghĩa là hắn không dám giết Mộ Dung Chỉ Thủy. Giết Mộ Dung Chỉ Thủy chỉ là sự tình của Nhân Ma gia tộc, Long Thần Thiên Cung cũng không tiện quản lý.

Diệp Trần bay đến bên cạnh Mộ Dung Chỉ Thủy, ánh mắt nhìn thẳng Vũ Văn Kim, lạnh lùng nói:

- Vũ Văn Kim, ta và nhi tử ngươi chiến đấu là được ngươi đồng ý, có đúng không?

- Đúng thì làm sao?

- Ngươi đột nhiên xuất thủ đối phó ta là có ý gì? Thực cho rằng ta dễ bắt nạt, hay là nói, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của ngươi.

- Luận võ, điểm đến thì thôi, ta cũng không nói, cho phép đánh trọng

thương đối phương. Ngươi tự mình gây chuyện, còn trách ta tàn nhẫn sao?

Vũ Văn Kim nói năng cẩn thận tựa như một con cáo già dù nổi giận, vẫn bảo trì lãnh tĩnh.

Diệp Trần cười nhạt:

- Xin lỗi, ta thừa nhận đây là chiến đấu, không coi là luận bàn. Nếu là chiến đấu, khó tránh khỏi có tổn thương. Ta thấy là Vũ Văn gia tộc ngươi không chịu thua mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 554: Nhan Tâm Nhi. (Thượng)

- Diệp tiểu tử, ngươi tuy rằng là thiên tài được Long Vương coi trọng. Nhưng nếu một ngày ngươi còn chưa trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, tốt nhất không nên quá kiêu ngạo.

Vũ Văn Kim âm lệ nhìn chằm chằm Diệp Trần, trong ánh mắt ẩn chứa tinh thần áp lực cường đại.

Diệp Trần không để ý đối phương uy hiếp:

- Kiêu ngạo? Có vẻ như chỉ có Vũ Văn gia tộc ngươi mới xứng với từ này. Phụ tử các ngươi ba người chưa bao giờ nghĩ tới hành vi của chính mình là kiêu ngạo sao?

- Làm càn!

Vũ Văn Kim hiện tại hận nhất là Long Vương coi trọng Diệp Trần, dẫn đến đối với Long Thần Thiên Cung cũng có chút oán hận. Nếu như không có Long Vương, không có Long Thần Thiên Cung, hắn muốn giết Diệp Trần tựa như giết chó, đâu cần hao tổn tâm tư, ngăn cản đối phương.

- Thiên tài rất dễ chết, ngươi tốt nhất là cẩn thận một chút.

Trầm thấp nói một câu, Vũ Văn Kim lướt xuống phía dưới quảng trường.

Diệp Trần và Mộ Dung Chỉ Thủy liếc nhau, cũng lướt xuống dưới.

Vương Thạch và Nham Khuê thấy Diệp Trần trở về, đều ngừng tay. Bốn phía bọn họ có mấy người căm tức nhìn hai người, đều chịu một vài vết thương nhẹ.

- Diệp sư đệ, ngươi không sao chứ?

Vương Thạch dò hỏi.

Diệp Trần lắc đầu:

- "Đa tạ hai vị sư huynh ra tay tương trợ.

- Hắc hắc, chúng ta là sư huynh đệ mà!

Vương Thạch cười nói.

Bên cạnh, Nham Khuê nhổ một ngụm nước miệng lên mặt đất, nói:

- Phi, Vũ Văn lão cẩu này thật không biết xấu hổ, nhi tử đánh không lại ngươi, liền tự mình ra trận.

Diệp Trần thâm trầm nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành, nói với Vũ Văn Kim:

- Vũ Văn Kim, còn nhớ rõ ước định lúc trước không? Hiện tại giải bỏ bí pháp cấm chế trên người nàng.

- Hừ, ta tự nhiên nhớ kỹ.

Nhiều người như vậy ở đây, Vũ Văn Kim da mặt có dầy, cũng sẽ không nuốt lời, bằng không chỉ cần vài ngày, hành vi của hắn sẽ truyền khắp Cổ Lam Vực, thậm chí là các vực khác.

Liếc mắt nhìn Vũ Văn Dã đang hôn mê, Vũ Văn Kim đi tới phía sau Mộ Dung Khuynh Thành, bàn tay hư không nhấn một cái, một kim sắc quang đoàn tiến vào cơ thể nàng.

Ưm!

Hừ nhẹ một tiếng, Mộ Dung Khuynh Thành khôi phục thần trí.

Nhấc vải đỏ trên đầu ra, Mộ Dung Khuynh Thành thấy Mộ Dung Chỉ Thủy và Diệp Trần, trên mặt hiện lên vui mừng:

- Phụ thân, Diệp Trần.

Mộ Dung Chỉ Thủy vội vàng nói:

- Khuynh Thành, bọn chúng không làm gì con chứ?

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu.

- Đúng rồi, mẫu thân con đâu?

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày nói:

- Con bị phong bế chân nguyên và thần trí, mẫu thân bị một nữ nhân Vũ Văn gia tộc mời đi.

- Một nữ nhân.

Mộ Dung Chỉ Thủy tựa hồ nghĩ đến cái gì.

Ánh mắt từ trên người phụ thân dời đi, Mộ Dung Khuynh Thành nhìn về phía Diệp Trần. Lúc trước tuy rằng nàng bị phong bế hành động và năng lực nói chuyện, nhưng vẫn có thể nghe được, cảm nhận được. Tất cả hành động của Diệp Trần, nàng đều rõ ràng. Lúc Vũ Văn Kim xuất thủ đối phó Diệp Trần, nàng thập phần sốt ruột.

Diệp Trần cười với Mộ Dung Khuynh Thành, đang muốn nói chuyện thì có thanh âm của nữ nhân truyền tới, thập phần thanh thúy.

- Chỉ Thủy!

Ở một góc kiến trúc cách đó không xa, hai tuyệt mỹ nữ tử dắt tay nhau đi tới. Một người bên trái mặc lục sắc y phục, khí chất quý phái, tuổi chừng ba mươi tám, ba mươi chín. Người bên phải mặc hoàng sắc y phục, dung mạo không kém người kia, bất quá kém phần quý phài, thêm phần thanh lệ,

người lên tiếng chính là nàng.

Nhìn thấy người sau, Mộ Dung Chỉ Thủy giật mình.

- Nhan Tâm Nhi!

Hắn sẽ không quên nữ nhân này. Nàng từng là nữ tử mà hắn yêu nhất. Vừa liếc mắt, hắn liền nhận ra, hít sâu một hơi, trong lòng Mộ Dung Chỉ Thủy rất phức tạp.

Đối diện, trên mặt Vũ Văn Kim lộ ra tia cười nhạt.

- Đây là bạn gái trong mối tình đầu của Mộ Dung bá sao?

Ánh mắt Diệp Trần rơi vào trên người hai nữ tử này, rất dễ nhận ra mẫu thân Mộ Dung Khuynh Thành là ai. Hai người dù sao cũng là quan hệ mẹ con. Bất kể là dung mạo hay khí chất đều có chút tương tự. Đây là vô pháp che giấu, biết mẫu thân Mộ Dung Khuynh Thành là ai, thì thân phận người còn lại không cần nói cũng biết.

Tô Như Tuệ thấy biểu tình của Mộ Dung Chỉ Thủy, hơi bĩu môi, bất quá cũng không nói gì, cùng Mộ Dung Khuynh Thành đứng cạnh nhau, thấp giọng nghị luận.

- Nhiều năm như vậy, ngươi có khỏe không?

Gần ba mươi năm qua, Mộ Dung Chỉ Thủy vẫn muốn nói những lời này, ngày hôm nay rốt cục có cơ hội nói ra. Chẳng qua không biết vì sao, khi hắn nhìn thấy đối phương, lại không muốn nói những lời này, nói ra chỉ là hành động vô ý thức.

Nữ tử tên Nhan Tâm Nhi trầm mặc một chút, khẽ gật đầu.

Trên mặt Mộ Dung Chỉ Thủy lộ ra dáng tươi cười khổ sáp, nói:

- Tốt, quả thật khỏe là được. Ta cũng không có gì tiếc nuối, cùng ngươi chia tay, ta hết sức thống khổ, thẳng đến Như Tuệ xuất hiện trước mặt ta.

Nghe Mộ Dung Chỉ Thủy nhắc tới mình, Tô Như Tuệ có chút vui vẻ, giả vờ không nghe được. Cùng Mộ Dung Khuynh Thành vừa nói chuyện, cái lỗ tai vẫn dựng lên nghe ngóng.

Nghe vậy, Nhan Tâm Nhi có chút không được tự nhiên. Nhưng một chút không được tự nhiên này lại khiến Diệp Trần chú ý. Hắn từ đó thấy được bất mãn, ghen ghét cùng với phẫn nộ, cùng vẻ bề ngoài thanh lệ của nàng khác biệt, phá hư mỹ cảm.

Liếc mắt nhìn Mộ Dung Chỉ Thủy, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Bá phụ, bạn gái mối tình đầu của ngươi e là đã thay đổi.

- Đệ muội, đây là cháu dâu tương lại của ngươi, tên là Mộ Dung Khuynh Thành.

Lúc này, Vũ Văn Kim đột nhiên nói chuyện, hắn gọi Nhan Tâm Nhi là đệ muội, là bởi vì lúc trước Nhan Tâm Nhi gả cho Nhị đệ Vũ Văn Hùng của hắn hiện đang không ở trong gia tộc, mà đã ra ngoài làm việc, phải hai ba tháng sau mới có thể trở về. Nguyên bản khi đó Vũ Văn Dã mới thành hôn, thế nhưng lại tổ chức sớm ba tháng.

Nhan Tâm Nhi đưa ánh mắt từ Mộ Dung Chỉ Thủy dời đi, rơi vào trên người Mộ Dung Khuynh Thành đang đứng chung với Tô Như Tuệ, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc tán thán. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Mộ Dung Khuynh Thành, không thể không nói, dung mạo cùng khí chất của nữ nhân này đương đại hiếm thấy. Cùng nàng tương đương hẳn là có, nhưng siêu việt thì nàng chưa thấy qua, cũng chưa từng nghe nói tới. Huyền Hậu có thể sẽ siêu việt nàng, nhưng Huyền Hậu dù sao cũng là Vương Giả Sinh Tử Cảnh.

Đây là nữ nhi của nàng cùng Chỉ Thủy!

Nhan Tâm Nhi nhếch miệng, lập tức cười nói:

- Đại ca, Tiểu Dã phúc khí không sai. Không ngờ có thể có được một vị

hôn thê tuyệt thế như vậy. Sánh đôi cùng Tiểu Dã đúng là trai tài gái sắc. Ta đây làm Nhị thẩm cũng vui mừng cho hắn, được rồi, hôn lễ vì sao không tiếp tục tiến hành?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 555: Đánh Ra Đi. (Thượng,Hạ)

Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ đối với Vũ Văn gia tộc thập phần trọng yếu, bằng không nàng không có khả năng cầu Mộ Dung Chỉ Thủy như thế. Hắn lại tuyệt tình như vậy, làm cho nàng có chút oán hận!

- Không có khả năng!

Mộ Dung Chỉ Thủy như đinh đóng cột.

- Ngươi...

Nhan Tâm Nhi khẽ cắn môi, chỉ Diệp Trần, lạnh lùng nói:

- Mộ Dung Chỉ Thủy, ngươi chớ quên, thành viên Nhân Ma gia tộc chỉ có thể thông hôn trong tộc, ngươi dẫn hắn đến, lẽ nào muốn phá hư quy củ từ trước của Nhân Ma gia tộc.

- Bọn họ tương lại ra sao, ta không biết, ta chỉ biết nữ nhi của ta không muốn gả đến Vũ Văn gia tộc, ai cũng không thể ép buộc.

Hừ!

Vũ Văn Kim hừ lạnh một tiếng:

- Làm sao ngươi biết con gái của ngươi không muốn gả đến Vũ Văn gia tộc, hay ngươi đang ở phía sau làm chủ?

- Ở đây hỏi một chút là được.

Mộ Dung Chỉ Thủy thần sắc âm trầm, nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành:

- Khuynh Thành, ngươi có bằng lòng gả đến Vũ Văn gia tộc, gả cho nhi tử Vũ Văn Dã của Vũ Văn Kim hay không. Cứ nói thẳng ra, bọn họ sẽ không làm gì ngươi được.

Mộ Dung Khuynh Thành đang muốn nói không muốn, Vũ Văn Kim truyền âm cho nàng:

- Tiểu nha đầu, nói thật, ta rất xem trọng ngươi, thiên phú của ngươi không thua Tiểu Dã. Bồi dưỡng cho tốt, ngày sau rất có thể trở thành Vương Giả Sinh Tử Cảnh. Do đó, gả đến Vũ Văn gia tộc của ta là lựa chọn tốt nhất. Đừng vội vàng nói không muốn, mẫu thân của ngươi đã trúng Vô Ảnh Độc. Ngươi hẳn là biết loại độc dược này vô ảnh vô hình, căn bản không thể nào tìm ra. Tự nhiên không thể nào trì hoãn, cho dù là Vương Giả Sinh Tử Cảnh cũng vị tất có thể trị liệu. Giải dược chỉ có một phần. Nếu như ngươi nói không muốn, ta sẽ hủy nó ngay tại chỗ. Mà mẫu thân của ngươi cũng sẽ vì ngươi mà chết. Vì hạnh phúc của mình mà để mẫu thân chết đi sao?

- Suy nghĩ cho kỹ, đừng để ta thất vọng. Cho mẫu thân ngươi tuyệt vọng.

Nghe vậy, Mộ Dung Khuynh Thành thần sắc đại biến, thập phần kinh sợ, nàng nhìn mẫu thân Tô Như Tuệ, lại nhìn Diệp Trần, nhãn thần vô cùng phức tạp.

Cùng lúc, thần sắc của Diệp Trần cũng trở nên kinh sợ, trong con ngươi sáng bóng băng lãnh vô tình.

- Vũ Văn Kim, đây là cách làm của Vũ Văn gia tộc sao? Quả thật là không từ thủ đoạn, bất quá hôm nay, tuyệt đối sẽ không cho ngươi thực hiện được.

Chân nguyên truyền âm, nhìn khẩu hình là không nhận ra đối phương đang nói cái gì. Diệp Trần có linh hồn lực nhất đẳng siêu nhân. Trải qua linh hồn lực phân tích, Vũ Văn Kim đối với Mộ Dung Khuynh Thành mà nói, trong lòng vừa sợ vừa giận. Hắn cư nhiên ngay cả loại sự tình này cũng làm ra được, hạ độc đối với thành viên Nhân Ma gia tộc. Hắn không sợ sẽ khiến

cho Nhân Ma gia tộc nội loạn sao?

- Chết tiệt, ngươi biết ta nói cái gì?

Vũ Văn Kim oán hận nhìn phía Mộ Dung Khuynh Thành. Hắn cho rằng Mộ Dung Khuynh Thành truyền âm nói cho Diệp Trần.

Mộ Dung Khuynh Thành ngạc nhiên, trong lòng nàng như ma, trong đầu một mảnh hỗn loạn, nào có nhĩ đến nói cho người khác, đây chính là chuyện liên quan đến sinh tử của mẫu thân nàng.

Mộ Dung Chỉ Thủy nghe ra không thích hợp, hỏi Diệp Trần:

- Diệp Trần, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Tô Như Tuệ cũng nhìn qua.

Diệp Trần ngẫm lại, vẫn quyết đinh nói ra, nếu là độc, khẳng định có phương pháp giải độc, cùng lắm thì đi cầu Long Vương. Lấy thực lực đỉnh cấp Vương giả của Long Vương, vô ảnh độc này hẳn là không làm khó được hắn. Thần sắc âm trầm, Diệp Trần mở miệng nói:

- Bá mẫu bị người của Vũ Văn gia tộc hạ Vô Ảnh Độc, chỉ dùng để hiếp bức Mộ Dung.

Nghe vậy, Mộ Dung Chỉ Thủy suýt nữa tức tới thổ huyết, lăng không một chưởng đánh tới Vũ Văn Kim:

- Lão thất phu, ngươi dám hạ độc đối với Như Tuệ, ngày hôm nay có ta không có ngươi.

Phanh!

Kình khí bạo liệt, Vũ Văn Kim chật vật ngăn cản Mộ Dung Chỉ Thủy công kích.

- Làm càn!

- Bắt hắn, dám dĩ hạ phạm thượng!

Cao thủ Vũ Văn gia tộc thấy Mộ Dung Chỉ Thủy xuất thủ với đại trưởng lão Vũ Văn Kim, hai mắt phún hỏa, nghĩ đến đây là chuyện không thể tha thứ, muốn động thủ bắt người.

- Dừng tay!

Tô Như Tuệ yêu kiều quát một tiếng.

Đợi song phương có chút khắc chế, Tô Như Tuệ mới nói:

- Vũ Văn Kim, ta cũng là một thành viên của Nhân Ma gia tộc. Ngươi hạ độc với ta, không cảm thấy quá phận sao? Hơn nưa ngươi cũng đừng quên, ta là người của Tô gia. Tuy rằng Tô gia kém Vũ Văn gia tộc nhưng cũng không phải mặc ngươi khi nhục.

Vũ Văn Kim hận Diệp Trần thấu xương, chuyện hạ độc này, căn bản không thể để lộ ra ngoài được. Hắn nghĩ Mộ Dung Khuynh Thành sẽ không nói ra, nên mới lấy đó uy hiếp, hít sâu một hơi, Vũ Văn Kim chậm rãi nói:

- Vốn dĩ ta cũng không muốn làm như vậy, nhưng các ngươi đang ép ta. Nếu như các ngươi đáp ứng hôn sự này, ta sẽ giao ra giải dược. Về phần Tô gia, hình như ngươi đã bị đuổi khỏi gia môn, ta tin tưởng hẳn bọn họ sẽ không vì ngươi, mà cùng Vũ Văn gia tộc ta đối lập.

- Ngươi thực đê tiện.

Tô Như Tuệ hàm dưỡng cho dù tốt, cũng bị tức giận đến không nhẹ.

- Người thành đại sự không thể câu nệ tiểu tiết. Huống hồ, hai người bọn họ kết hợp là sự tình hoàn mỹ nhất của Nhân Ma gia tộc. Các ngươi hồ đồ ngu xuân mới là tai họa của Nhân Ma gia tộc.

Vũ Văn Kim thanh âm lạnh lùng nói.

- Tam ca, cùng bọn họ liều mạng.

Mộ Dung Vũ và mười tên cao thủ Mộ Dung gia tộc đến lúc này mới từ trong hỗn loạn tỉnh táo lại, lặng yên đứng phía sau mấy người.

Mộ Dung Chỉ Thủy áp lực trong lòng phảng phất như hỏa sơn nổi giận, trầm thấp nói:

- Vũ Văn Kim, giao giải dược ra, chuyện này còn có dư địa quay lại. Bằng không ta cùng ngươi không chết không thôi. Không phải ngươi chết, chính là ta mất mạng.

Vũ Văn Kim không có trả lời Mộ Dung Chỉ Thủy, nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành:

- Tiểu nha đầu, sinh tử của mẫu thân ngươi tùy vào một ý niệm của ngươi. Hiện tại ta hỏi ngươi, có đáp ứng hay không? Không đáp ứng, một phần giải dược duy nhất này từ nay về sau sẽ không còn nữa.

Vừa nói, hắn lấy ra một cái bình thuốc màu trắng, bàn tày ẩn chứa tử kim quang mang, chỉ cần hắn vừa phóng xuất chân nguyên, bình thuốc này sẽ yên diệt thành hư vô.

Tô Như Tuệ tức giận nói:

- Khuynh Thành, không phải đáp ứng. Cho dù ngươi đáp ứng, cả đời ta cũng sẽ không vui vẻ, hơn nữa theo ta được biết, Vô Ảnh Độc cũng không phải là không thể giải. Chỉ là dược liệu khó tìm mà thôi.

Hi sinh hạnh phúc của nữ nhi để bảo toàn sinh mệnh của bản thân, nàng không làm được.

Mộ Dung Chỉ Thủy thần sắc phức tạp, muốn nói cái gì đó lại thôi.

- Phụ thân, mẫu thân!

Mộ Dung Khuynh Thành muốn nói lại thôi, ánh mắt phức tạp.

Mộ Dung Chỉ Thủy thở dài nói:

- Nghe lời mẫu thân ngươi đi, không phải đáp ứng. Ta cũng không tin Vô Ảnh Độc không có giải dược.

Nói xong, hắn quay sang Vũ Văn Kim quát lên:

- Ở đâ nhiều người như vậy nhìn ngươi, ngươi nghĩ ngươi còn có mặt mũi sao? Ngươi mới là tai họa của Nhân Ma gia tộc.

- Ghê tởm.

Vũ Văn Kim da mặt giật giật, xác thực, hắn làm như vậy, sẽ khiến tất cả mọi người Cổ Lam Vực chê cười. Bất quá nếu làm được một bước này, sẽ không có dư địa vãn hồi, giao ra giải dược là có thể để danh tiếng của hắn khôi phục. Buồn cười, đơn giản hoặc là không làm, đã làm phải làm tới cùng. Một đường đi tới, nhìn xem cuối cùng ai còn có thể chê cười, lời đồn nhảm nhí thủy chung sẽ tiêu tán.

- Tiểu nha đầu, rốt cuộc có đáp ứng hay không?

Hắt xì.

Bình dược màu trắng trong tay Vũ Văn Kim xuất hiện vết nứt, tùy thời đều bị nát bấy.

- Không phải đáp ứng!

Tô Như Tuệ căm tức nhìn Vũ Văn Kim.

Nắm chặt chuôi Hoàng Kim Kiếm trong tay, thần sắc Diệp Trần càng ngày càng lạnh. Hắn không thể nói để Mộ Dung Khuynh Thành không đáp ứng. Dù sao chuyện này liên quan tới sinh mệnh của mẫu thân nàng. Đương nhiên, mặc kệ chuyện này đi tới đâu, phụ tử Vũ Văn Kim đã bị hắn xếp vào đối tượng phải giết.

- Xin lỗi, ta sẽ không đáp ứng.

Mộ Dung Khuynh Thành cắn chặt hàm răng, nói ra những lời này.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Vũ Văn Kim nói liên tiếp ba từ "tốt", bình dược trong tay rắc một tiếng nát bấy, yên diệt, triệt để hóa thành hư vô.

- Vũ Văn Kim!

Mộ Dung Chỉ Thủy con mắt đỏ lên, chằng chịt tơ máu.

- Chỉ Thủy!

Tô Như Tuệ kéo Mộ Dung Chỉ Thủy:

- Đây là Vũ Văn gia tộc, ngươi đấu không lại bọn họ, vả lại Vô Ảnh Độc này cũng không phải là không có giải dược. Chúng ta trở về có thể nghĩ biện pháp, nói chung so với ở đây vứt bỏ tính mệnh hoặc bị giam giữ vẫn tốt hơn.

Hô! Hô!

Mộ Dung Chỉ Thủy nặng nề thở ra mấy hơi, thê nử Tô Như Tuệ nói không sai. Ở đây cùng bọn chúng liều mạng, là hành động không khôn ngoan, cũng cấp cho Vũ Văn gia tộc một cớ tốt để công kích bọn họ. Do đó, dù cho có phẫn nộ đi nữa, cũng phải nhẫn nhịn. Cục tức này để sau tính.

- Chúng ta đi!

Mộ Dung Chỉ Thủy hung hăng liếc mắt Vũ Văn Kim, nói với mấy người bên mình.

- Đi, các ngươi định đi đâu? Mộ Dung Chỉ Thủy, ngươi năm lần bảy lượt mạo phạm Vũ Văn gia tộc ta. Hiện tại ta lấy danh nghĩa đại trưởng lão Vũ Văn gia tộc, xuất thủ tróc nã ngươi. Diệp tiểu tử, đây là chuyện của Nhân Ma gia tộc ta, nếu ngươi dám ra tay, cẩn thận ta không khách khí. Người đâu, vây bọn họ lại.

Vũ Văn gia tộc mất mặt lớn, Vũ Văn Kim không nói câu nào, để bọn họ đi, ngang với bồi phu nhân, lại mất thêm binh sĩ.

- Ngươi dám...!

Tô Như Tuệ và Mộ Dung Chỉ Thủy nhất tề cả giận nói.

- Có gì không dám, mọi người nghe lệnh. Bắt Mộ Dung Chỉ Thủy lại cho ta, những người khác ai dám động, giết không tha!

Vũ Văn Kim ra lệnh một tiếng, cao thủ Vũ Văn gia tộc từ bốn phương tám hướng nhảy ra, bao vây xung quanh đám người Mộ Dung Chỉ Thủy.

Thương!

Hoàng Kim Kiếm rút ra, Diệp Trần nói:

- Xin lỗi, ngày hôm nay ngươi khư khư cố chấp, ta cũng nên cùng Vũ Văn gia tộc ngươi đấu một hồi.

Vương Thạch và Nham Khuê đứng ra:

- Diệp sư đệ, chúng ta cùng ngươi, Vũ Văn Kim, ngày hôm nay uy phong của ngươi là đủ rồi. Ngày sau, ta xem ngươi làm sao giao phó với Long Thần Thiên Cung ta. Chuyện ngày hôm nay, ta sẽ để một năm một mười truyền đạt tới.

- Các ngươi khinh ta quá mức, động thủ!

Vũ Văn Kim giận sôi máu lên, bàn tay bỗng nhiên vung lên.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Cả quảng trường hỗn loạn, mười mấy tên cao thủ Vũ Văn gia tộc vây công hơn mười người Diệp Trần. Về phần các tân khách đã sớm rời khỏi đây, không còn chút hứng thú nào nhìn trò khôi hài này.

Vũ Văn Kim và một gã Linh Hải Cảnh Tông Sư liên thủ đối phó Mộ Dung Chỉ Thủy. Vũ Văn Kim luận không ở dưới Mộ Dung Chỉ Thủy, mơ hồ còn muốn cao hơn một bậc. Cùng một gã Linh Hải Cảnh Tông Sư khác liên thủ, bắt Mộ Dung Chỉ Thủy không nói chơi. Về phần những người khác lại càng không phải đối thủ của Vũ Văn gia tộc.

Nhan Tâm Nhi chống lại Tô Như Tuệ, vốn có chút nhìn nhau không thuận mắt. Lúc này Vũ Văn gia tộc và Mộ Dung gia tộc trở mặt, tự nhiên đem đối phương trở thành địch nhân.

Đương!

Một kiếm đẩy lùi một gã cao thủ Vũ Văn gia tộc, Diệp Trần thầm kêu không ổn, đánh tiếp như vậy, người của Mộ Dung gia tộc sớm muộn cũng toàn quân bị diệt.

- Không có biện pháp, đành phải xuất Lôi Kiếp Kiếm!

Không đến vạn bất đắc dĩ, Diệp Trần sẽ không ở trước mắt mọi người bại lộ bán Cực phẩm bảo kiếm Lôi Kiếp Kiếm. Giờ khắc này, hắn không chú ý được nhiều như vậy.

Hoàng Kim Kiếm vào vỏ, Diệp Trần lấy ra Lôi Kiếp Kiếm, chân nguyên quán chú trong đó, thân kiếm hóa thành tia điện quang, co duỗi bất định.

Xích!

Một kiếm ra, một gã cao thủ Vũ Văn gia tộc cánh tay gãy xuống, kêu thảm rút lui.

- Sát!

Lôi Kiếp Kiếm nơi tay, chiến lực của Diệp Trần tăng vọt, trong đám cao thủ của Vũ Văn chém giết ra, không ai có thể chống đỡ được. Chỉ chốc lát sau đã có bốn người trọng thương dưới kiếm của hắn, hoảng sợ thất sắc.

- Là bán Cực phẩm bảo kiếm!

Bên ngoài, có người nhìn ra phẩm giai của Lôi Kiếp Kiếm.

- Thật là bán Cực phẩm bảo kiếm, uy lực này, quá kinh khủng.

- Rơi vào trên tay hắn, thật sự là hoa nhài cắm bãi phân trâu, ta là Linh Hải Cảnh Tông Sư, nếu có bán Cực phẩm bảo kiếm trong tay. Dưới Vương giả còn có ai là đối thủ của ta.

Không ít người sinh ra lòng tham, bọn họ không dám giết Diệp Trần, âm thầm cướp đoạt bán Cực phẩm bảo kiếm vẫn là dám làm, một kiện bán Cực phẩm bảo kiếm đối với bọn họ mà nói quá trọng yếu.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Nghênh đón cao thủ Vũ Văn gia tộc, Diệp Trần bổ ra một kiếm, thi triển ra kiếm chiêu cường đại nhất Kim Diệu Chấn Sát Kiếm.

Kiếm quang thô to tựa như liêm đao cướp đoạt sinh mệnh, một loạt cao thủ Vũ Văn gia tộc ngã xuống, không biết sống chết, đứng gần cũng bị kiếm quang tổn thương, thổ huyết không ngừng.

- Đánh ra đi!

Chém ra một cái lỗ hổng, Diệp Trần quát nói với mọi người.

- Hỗn đản, tiểu tử kia từ đâu có được bán Cực phẩm bảo kiếm?

Không trung, Vũ Văn Kim nhận thấy được phía dưới dị dạng, không khỏi nhìn xuống. Vừa nhìn, khiến hắn giận dữ, mười mấy tên cao thủ Vũ Văn gia tộc tu vi đạt được Linh Hải Cảnh dĩ nhiên ngã xuống non nửa. Những người còn lại có một vài tên trọng thương, chiến lực tổn hao nhiều, trái lại bên phía Mộ Dung gia tộc chỉ có ba năm người thụ thương, không có ai ngã xuống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 556: Điện Chủ Hoàng Long Điện. (Thượng,Hạ)

Mộ Dung Chỉ Thủy cũng thấy tràng cảnh phía dưới, tâm trạng thả lỏng, chiến đấu cấp bậc Linh Hải Cảnh, chỉ có Linh Hải Cảnh mới có thể nhúng tay vào. Do đó người của Vũ Văn gia tộc có nhiều đi nữa, tuyệt đại bộ phân đều không tạo ra tác dụng. Mà đến cấp bậc Sinh Tử Cảnh, thực lực một người cũng có thể so với siêu cấp tông phái hoặc siêu cấp gia tộc, nhân số như phù vân.

- Mộ Dung Chỉ Thủy, ngươi không nên tâm tồn vọng tưởng. Hôm nay các ngươi tuyệt đối không thoát khỏi Vũ Văn gia tộc.

Vũ Văn Kim bình tĩnh, hắn biết, chỉ cần chờ một lát, Linh Hải Cảnh đại năng khác của Vũ Văn gia tộc sẽ tới, mà mục tiêu chính của hắn là bắt Mộ Dung Chỉ Thủy.

Mộ Dung Chỉ Thủy cười:

- Hai người các ngươi liên thủ, ta xác thực đấu không lại, nhưng muốn bắt ta, cũng là sự tình không có khả năng.

Hắn và Vũ Văn Kim thực lực không sai biệt lắm, cộng thêm một Linh Hải Cảnh Tông Sư bình thường có thể khiến hắn ăn chút mệt, nhưng hắn muốn rời khỏi, đối phương cũng ngăn không được.

- Hừ, ngươi thật cho rằng như vậy sao?

Vũ Văn Kim tốc độ như điện, liên tục tấn công, Linh Hải Cảnh Tông Sư cùng hắn liên thủ một bên phụ trợ.

Phía dưới, quảng trường Vũ Văn gia tộc gồ ghề, kiến trúc bốn phía cũng bị phá huỷ một tảng lớn, thỉnh thoảng có cao thủ Vũ Văn gia tộc từ một

phương hướng nào đó lao đến, gia nhập chiến đoàn, khiến cho nhân số Vũ Văn gia tộc vây công thủy chung duy trì khoảng ba mươi người.

- Tiểu tử này lợi hại, năm người chúng ta liên thủ chế trụ hắn.

Cầm trong tay Lôi Kiếp Kiếm, Diệp Trần mạnh mẽ vô biên, đi đến đâu, huyết vũ tinh phong, lôi quang đan xen, thường xuyên có kiếm quang lóe ra, liền có người bị thương ngã xuống. Không ai ngăn nổi, cứ như vậy, cao thủ Vũ Văn gia tộc tử thương thảm trọng, năm tên đại năng Chân Nhân Cấp tối đỉnh tiêm nghênh Diệp Trần. Bọn họ đều là trưởng lão của Vũ Văn gia tộc, bài danh không thấp.

- Tốc Kiếm Chi Ngục!

Nếu như là Hoàng Kim Kiếm thi triển Tốc Kiếm Chi Ngục, mỗi một đạo kiếm ảnh uy lực chỉ tương đương với một kích toàn lực của đại năng Linh Giả cấp phổ thông. Thế nhưng do Lôi Kiếp Kiếm thi triển, uy lực kiếm ảnh đề thăng tới một kích toàn lực của đại năng Chân Nhân Cấp, vô số kiếm ảnh tràn ngập ra, tựa như một mảnh lam sắc quang trùng kích ra ngoài. Mà Diệp Trần là đầu nguồn của lam sắc quang, khởi điểm trùng kích.

- A! Sao trong nháy mắt phát sinh nhiều kiếm ảnh như vậy?

- Mỗi một kiếm đều tương đương với một kích toàn lực của đại năng Chân Nhân Cấp bình thường, chống đỡ được mười kiếm, nhưng lại đỡ không được hai mươi kiếm, ba mươi kiếm.

Năm người thế tới ào ạt, thế đi chật vật, cao thủ Vũ Văn gia tộc ở xung quanh đều bị tao ương, bị kiếm ảnh sắc bén cắt cho khắp người đều là vết máu.

- Tiểu tử ngươi dám...!

Lại một cao thủ Vũ Văn gia tộc từ phương xa lao tới. Người này là bài danh đệ tam trưởng lão của Vũ Văn gia tộc. Tên là Vũ Văn Liệt, vũ khí là một cây đại đao, thân đao đỏ như lửa, một đao đánh ra, hỏa diễm đao kình

tung hoành tịch quyển, viêm nhiệt bức nhân.

- Sát!

Tay trái Diệp Trần rút ra Hoàng Kim Kiếm phối hợp phối hợp Lôi Kiếp Kiếm đồng thời trảm kích. Nhất chính nhất phản lưỡng đạo kiếm quang tựa như quái tử thủ hướng thiên hành hình, hỏa diễm đao kình trùng kích thẳng tới. Không chỉ khiến hỏa diễm đao phân cách ra, càng mang theo không ít hỏa diễm đao kình phản công Vũ Văn Liệt.

- Ghê tởm, tiểu tử này lúc nào có thực lực Tông Sư Cấp, không đúng, là thanh kiếm kia.

Vũ Văn Liệt xem qua bức họa của Diệp Trần, do đó liếc mắt liền nhận ra hắn. Ở trong ấn tượng của hắn, Diệp Trần cách Tông Sư Cấp rất xa, không có khả năng là đối thủ của hắn. Lúc này thấy đối phương phản kích sắc bén như vậy, đem hỏa diễm đao kình của hắn đều đánh trở lại một phần, thì thất kinh. Giật mình qua đi, lập tức nhận thấy được đó là Lôi Kiếp Kiếm tác quái, không phải thực lực bản thân Diệp Trần.

Oanh!

Vũ Văn Liệt dù sao cũng là Linh Hải Cảnh Tông Sư, không có khả năng một kích liền bại. Hai tay hắn nắm đao, hoành đao ngăn lại, tựa như bờ biển lớn, quanh năm chịu sóng biển đánh ra, mãi mãi bất động, vững như thái sơn. Kiếm quang và hỏa diễm đao kình vừa trùng kích qua, đã bị chống đỡ tiêu tán, không chút thương tích.

- Bán Cực phẩm bảo kiếm ở trên tay ngươi thật lãng phí, để ta thay ngươi bảo quản đi sao, buông tay.

Thân thể run lên, khí thế của Vũ Văn Liệt từ tiểu thạch biến thành hỏa sơn, trong cơ thể ẩn chứa lực lượng hỏa diễm cực kỳ đáng sợ. Hai tay hắn nắm đao, liên tiếp bổ ra mười tám đao về phía Diệp Trần. Mỗi một đao đều mạnh vô cùng, đao phong nóng rực khiến mặt đất gồ ghề đều hòa tan thành

tinh thể.

- Kiếm Quang Phi Hành Thuật!

Diệp Trần thân ngoài kiếm quang chợt lóe, ngay lập tức bay lên trên cao. Hoàng Kim Kiếm đã sớm vào vỏ, Lôi Kiếp Kiếm ở trên tay hắn tựa như điện quang, hướng Vũ Văn Liệt ở phía dưới bổ ra một đạo kiếm quang tựa như kim sắc răng cưa, kiếm quang thiết cát không gian, sóng gợn như nước.

- Tốc độ thật nhanh!

Vũ Văn Liệt vừa chạy về Vũ Văn gia tộc, nên chưa từng biết Diệp Trần còn có một tuyệt chiêu này, đao kình thất bại, hắn đồng dạng thân hình chợt lóe, tốc độ bạo liệt như lửa, tránh khỏi một kiếm cực mạnh của Diệp Trần.

- Ân, trong khinh công ẩn chứa Hỏa Chi Áo Nghĩa.

Diệp Trần nhướng mày, trong các đại thuộc tính, lôi cùng phong chiếm ưu thế về tốc độ, nhưng đây chỉ là dưới tình huống thông thường. Cao thủ lợi hại có thể từ trong các thuộc tính khác khai tác ra nhân tố hỗ trợ tốc độ, tỷ như hỏa, thời gian hỏa diễm bạo phát là lúc tốc độ nhanh nhất. Đương nhiên, không bằng lôi cùng phong kéo dài. Chỉ là bạo phát trong thời gian ngắn mà thôi.

- Diệp tiểu tử, ta là tam trưởng lão của Vũ Văn gia tộc, bằng vào ngươi cũng muốn đánh bại ta sao?

Vũ Văn Liệt xuất hiện ở phía sau Diệp Trần, tay trái tìm kiếm, một đoàn xích hồng sắc dòng xoáy phun trào ra. Dòng xoáy có hấp lực mạnh mẽ tuyệt đối, kéo căng không khí như đạo, muốn đem Diệp Trần hấp qua đây.

Diệp Trần biết, Vũ Văn Liệt tuy rằng thua Vũ Văn Kim, nhưng cũng là hảo thủ trong Linh Hải Cảnh Tông Sư, không phải Tông Sư bình thường có thể bằng được, muốn trong thời gian ngắn đánh bại hắn xác thực không có khả năng. Thế nhưng giờ khắc này, đã không có đường lui, không thể chiến, cũng phải chiến.

- Kim Diệu Chấn Sát!

Chiến ý cường liệt khiến khí thế của Diệp Trần lợi hại như kiếm. Càng tại thời khắc mấu chốt để Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tham ngộ đến đại thành, cửu thành hỏa hầu và đại thành nhìn như chỉ hơn kém một thành. Thế nhưng hiểu quả tuyệt nhiên khác nhau, cửu thành hỏa hầu đại biểu còn có kẽ hở, đại thành lại đại biểu triệt để viên mãn. Mặc kệ là kiếm thế, hau kiếm kình đều không thể so sánh nổi.

- Trảm!

Lôi Kiếp Kiếm bị nhuộm đẫm một tầng kim sắc. Diệp Trần một kiếm hoa phá trường không, nghiêng trảm mạnh xuống.

Phốc!

Xích hồng sắc dòng xoáy bị một phân thành hai, kim sắc kiếm quang chói mắt mang theo kiếm thế vô kiên bất tồi, không có gì không phá điên cuồng công hướng Vũ Văn Liệt.

- Cái gì? Lâm trận đột phá!

Vũ Văn Liệt ngạc nhiên.

Nghe nói có một vài thiên tài thiện chiến càng chiến càng mạnh, thường xuyên có thể ở dưới áp lực, phá vỡ bình cảnh. Đối phó với loại thiên tài này, một chút ưu thế không đáng là gì, bởi vì đối phương trong khoảnh khắc có thể làm ưu thế này hóa thành hư ảo. Ưu thế của đối phương sẽ chỉ làm hắn càng mạnh thêm mà thôi, là bàn đạp cho hắn.

- Hỗn đản, dám coi ta làm bàn đạp?

Vũ Văn Liệt nổi giận, bổ ra một đao, khí thế như hỏa, đao thế như hỏa, cả người phảng phất như một thanh hỏa diễm chi đao, bá đạo lẫm liệt.

Ầm ầm!

Kiếm quang và đao kình va chạm với nhau, trong phương viên vài dặm, mắt đất tựa như sóng ngầm bắt đầu khởi động. Chợt, một đoàn kiếm quang đao kình phóng lên cao, khiến khu vực này biến thành địa ngục đao kiếm. Mặc kệ là cao thủ Vũ Văn gia tộc, hay là cao thủ Mộ Dung gia tộc, toàn bộ ngừng tay, bởi vì bọn họ phát hiện, kiếm quang đao kình này có lực sát thương kích phá hộ thể chân nguyên của bọn họ.

Về phần ngoài phương viên vài dặm tựa hồ bị ngăn cách bởi một bức tường khí vô hình, cũng nhờ cao thủ của Vũ Văn gia tộc phát sinh kình khí, bảo hộ kiến trúc của Vũ Văn gia tộc không bị hủy hoại. Chỉ còn lại quảng trường cùng bốn phía khu vực chiến đấu.

Đương nhiên, Nhân Ma vương của Vũ Văn gia tộc tuy rằng có thể giết chết bất kỳ ai, nhưng cũng vì vậy nên không thể động thủ. Thậm chí không thể ra tràng, Diệp Trần là thiên tài được Long Vương coi trọng. Bọn họ vừa động thủ, ngày sau Long Vương e là tự mình đến Vũ Văn gia tộc một chuyến. Vũ Văn gia tộc các ngươi lấy nhiều khi ít, ngay cả Nhân Ma vương cũng xuất thủ, rõ ràng là không để hắn vào mắt.

- Diệp sư đệ quá hung mãnh!

Cao thủ Mộ Dung gia tộc hầu như đều bị thương, Vương Thạch và Nham Khuê lại bình yên vô sự. Dù sao bọn họ cùng là người của Long Thần Thiên Cung, cao thủ Vũ Văn gia tộc cũng không dám làm gì bọn họ, tối đa chỉ chế trụ, để cho bọn họ trợ giúp những người khác mà thôi.

Tô Như Tuệ gật đầu:

- Thật là nhân trung long phượng kiếm đạo kỳ tài.

Nói xong, nàng nhướng mày, trên bầu trời, Mộ Dung Chỉ Thủy liên tiếp bại lui, dưới hai đại Linh Hải Cảnh Tông Sư liên thủ, hắn có thể chi trì đến bây giờ, đã rất không dễ dàng rồi.

- Mộ Dung Chỉ Thủy, thúc thủ chịu trói, bằng không ngày hôm nay

ngươi táng thân tại đây.

Vũ Văn Kim một quyền kích phát ra vô số kim sắc lưỡi dao sắc bén, thiết cát hư không.

- Nằm mơ!

Mộ Dung Chỉ Thủy ra sức chống lại, để tự thân thực lực phát huy đến cực hạn.

Ầm ầm!

Một bên là Diệp Trần đấu với Vũ Văn Liệt, một bên là Vũ Văn Kim và trưởng lão Vũ Văn gia tộc đối phó Mộ Dung Chỉ Thủy, hai đại chiến trường kình khí ngang dọc, không gian sóng gợn như nước.

Những người khác tạm thời ngừng tay, ngửa đầu quan vọng.

- Toàn bộ dừng tay!

Nhưng vào lúc này, bên ngoài Vũ Văn gia tộc truyền đến hét lớn một tiếng. tiếng hét lớn này bàng bạc hạo đãng, mạnh mẽ vô cùng, phảng phất như để thanh âm ngưng tụ thành sắt thép, cứng rắn đưa vào tai mọi người. Người tu vi hơi thấp, sắc mặt tái nhợt, đầu váng mắt hoa, tu vi cao cũng là mắt lộ vẻ sợ hãi.

- Điện Chủ!

Diêu Nhất Phong đột nhiên ngẩng đầu, nhìn phía ngoài cửa lớn Vũ Văn gia tộc.

- Là Điện Chủ đến!

Vương Thạch và Nham Khuê đại hỉ, bọn họ mặc dù có chút ngoài ý muốn, Điện Chủ chạy tới Vũ Văn gia tộc nhanh nhưa vậy, mặc kệ ra sao đều là chuyện tốt.

Sưu! Sưu! Sưu!

Ba đạo thân ảnh lướt đến, xuất hiện ở trên quảng trường, người dẫn đầu tuổi chừng hơn năm mươi, vóc người lực lưỡng, mặc y phục hoàng bào, trên đó có thêu nộ long đang dương nanh múa vuốt, long đầu ngang nhiên hướng thượng.

- Còn không ngừng tay!

Bào trung niên ống tay áo vung lên, liên tiếp lưỡng chưởng phách về phía hai đại chiến trường ở không trung.

Ngang!

Chưởng kình mạnh mẽ mang theo âm thanh chấn động, Diệp Trần và Vũ Văn Liệt chỉ cảm thấy một cổ lực mạnh áp bách qua. Không tự chủ được thối lui về phía sau, bên kia, Vũ Văn Kim và Mộ Dung Chỉ Thủy cũng đều tự dừng tay. Bọn họ dưới cổ chưởng kình mạnh mẽ kia cũng không thể chịu nổi.

- Thật mạnh!

Đồng tử Diệp Trần co rụt lại, hoàng trung niên rõ ràng cũng là Linh Hải Cảnh Tông Sư. Nhưng mặc kệ là Vũ Văn Kim hay Vũ Văn Liệt cũng không có bằng phân nửa của hắn. Chỉ là cách không phát chưởng, đã khiến bọn họ tách ra, chưởng kình dư ba chấn đắc khí huyết sôi trào.

Vũ Văn Kim nhìn thấy hoàng trung niên thì biến sắc, từ trên cao rơi xuống, ôm quyền nói:

- Nguyên lai là Trương Điện Chủ, tại hạ là đại trưởng lão Vũ Văn gia tộc Vũ Văn Kim.

- Đây la có chuyện gì?

Bào trung niên chính là Điện Chủ Hoàng Long Điện Trương Chính

Quang, hắn nhận được Vương Thạch, Nham Khuê nhắn tin, sau đó suốt đêm chạy đi tới Vũ Văn gia tộc. Trước khi cung chủ bế tử quan, đã nói qua với hắn, để Diệp Trần xem như bồi dưỡng Điện Chủ tương lai., không nhất định là Hoàng Long Điện Điện Chủ.

- Gia chủ Mộ Dung gia tộc Mộ Dung Chỉ Thủy mạo phạm Vũ Văn gia tộc ta, bản thân vì giữ gìn tôn nghiêm Vũ Văn gia tộc nên tử mình ra tay bắt giữ hắn.

Vũ Văn Kim hết sức kiêng kỵ Trương Chính Quang, người này tuy rằng không coi là tông sư Linh Hải Cảnh nổi danh trên đại lục, nhưng cũng ở trong hàng ngũ tông sư đỉnh tiêm, chênh lệch giữa mình và hắn không có một ngàn, cũng có 800, cho dù hai mình thì cũng không phải là đối thủ của hắn, quan trọng nhất là, đối phương điện chủ Hoàng Long điện, hắn gây khó dễ cho Diệp Trần còn có thể nói là vì Diệp Trần không phải là người của Long Thần Thiên Cung, nhưng Trương Chính Quang rõ ràng là người của Long Thần Thiên Cung, mà lại là một trong cao tầng, thân là điện chủ một trong năm đại điện, Hoàng Long điện.

Trương Chính Quang nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trần

- Diệp Trần kia giao thủ với hắn là xảy ra chuyện gì, ngươi của gia tộc ngươi chẳng lẽ không biết Diệp Trần là thiên tài mà Cung Chủ coi trọng sao, hoặc là, các ngươi không có đặt Cung chủ của Long Thần Thiên Cung ta vào mắt, cho nên không kiêng nể gì cả, muốn làm gì thì làm

Trương Chính Quang rõ ràng là thiên vị Diệp Trần, vừa lên đã nói thẳng vào vấn đề.

- Điện chủ. . .

Diêu Nhất Phong nghe xong liền nóng nảy, Trương Chính Quang nếu như thiên vị Diệp Trần, vậy mình khẳng định chẳng có gì tốt lành rồi, việc này khác hẳn với cách nghĩ trước kia của hắn, trên thực tế, Trương Chính Quang nhanh đến mức như thế thập phần vượt ngoài dự liệu của hắn, khiến

hắn hắn có chút trở tay không kịp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 557: Hoàng Long Phong Cấm Đại Pháp

- Ngươi câm miệng!

Trương Chính Quang trừng mắt liếc Diêu Nhất Phong.

Hắn đã từ tin tức của Vương Thạch Nham Khuê truyền đạt biết rõ đầu đuôi mọi chuyện, hành vi của Diêu Nhất Phong khiến hắn thập phần phẫn nộ, Diệp Trần là thiên tài mà Cung Chủ coi trọng, hắn cư nhiên lại dám đối đãi như thế, quả thực là coi trời bằng vung, quá coi trọng chính mình rồi.

Diêu Nhất Phong vừa muốn nói gì đó liền nút xuống, chợt mờ mịt nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, ở sâu trong đáy mắt ẩn chứa một tia sát cơ.

Vũ Văn Kim thu toàn bộ thái độ của Trương Chính Quang đối đãi Diêu Nhất Phong vào trong mắt, mày chợt nhíu chặt hơn.

- Quan hệ của Diệp Trần và Mộ Dung gia tộc không cạn cho nên ra tay cản trở Vũ Văn gia tộc ta bắt Mộ Dung Chỉ Thủy, Vũ Văn Liệt đi lên là muốn ngăn chặn hắn, cũng không phải là muốn gây khó dễ cho hắn.

Nham Khuê cười xùy một tiếng

- Vũ Văn Đại trưởng lão, bản lĩnh trợn mắt nói láo của ngươi quả thật phi phạm, chuyện Mạc Lạc kia đánh lén Diệp sư đệ ta không nói nữa, nói ngươi cũng không thừa nhận, về sau ta thế nhưng đã nghe được tộc nhân của ngươi muốn Diệp sư đệ quỳ xuống để xin lỗi, không xin lỗi thì không được rời đi, sau đó con của ngươi và Diệp sư đệ công bằng luận võ, ngươi vì nhi tử bị đánh thương mà phẫn nộ ra tay, tuyên bố muốn thay Long Thần Thiên Cung ta giáo huấn Diệp sư đệ, có chuyện này không?

- Ah, có việc này!

Trương Chính Quang híp mắt lại

Vũ Văn Kim bị Nham Khuê làm tức giận không nhẹ, kiên trì nói:

- Hôm nay dù sao cũng là ngày đại hôn của con ta, Diệp Trần và người Mộ Dung gia tộc đến đây náo tràng, Vũ Văn gia tộc ta không thể không làm ra chút hành động nào được, cho nên khó tránh khỏi một ít hành vị khó kiềm chế.

Liếc qua hai tòa tháp cao của Vũ Văn gia tộc, Trương Chính Quang mở miệng nói nói:

- Tốt rồi, ta mặc kệ trong đó xảy ra chuyện gì, hiện giờ ta muốn dẫn Diệp Trần đi, ngươi có ý kiến gì không.

- Tự nhiên không có ý kiến.

Vũ Văn Kim cho dù hận Diệp Trần đến thấu xương, cũng không dám nói có ý kiến, hắn rất rõ ràng, nếu như mình chống lại Trương Chính Quang, gia tộc rất có khả năng sẽ vứt bỏ hắn, gia tộc có thể vụng trộm ủng hộ hắn, nhưng không thể lộ ra ngoài được.

Diệp Trần ôm quyền nói:

- Bái kiến Trương điện chủ.

Trương Chính Quang mỉm cười gật đầu

- Đúng vậy, tuy rằng mượn nhờ bán cực phẩm bảo kiếm, như có thể va chạm khíl ực với cao thủ cấp tông sư của Vũ Văn gia tộc, mà lại hơi chiếm một tia thượng phong, thực lực bực này, còn muốn trên cả Lý Tiêu Linh nữa.

- Tạ Trương điện chủ khích lệ.

Diệp Trần tiếp tục nói:

- Mộ Dung gia tộc là bằng hữu của Diệp Trần, với tư cách bằng hữu thì

cần phải cùng tiến thối.

Ý của hắn là, hắn đi, người của Mộ Dung gia tộc cũng phải đi.

Nghe vậy, Trương Chính Quang nghiêng đầu nhìn về phía Vũ Văn Kim, nói:

- Như vậy, người của Mộ Dung gia tộc ta cũng muốn mang đi, bằng không ta sẽ không mang Diệp Trần đi đâu.

- Việc này e là không được ổn!

Vũ Văn Kim thần sắc âm trầm.

- Sao hả, ngươi không muốn?

Sắc mặt Trương Chính Quang cũng chìm xuống.

- Mộ Dung Chỉ Thủy mạo phạm Vũ Văn gia tộc ta, nếu cứ như vậy để hắn ly khai, Vũ Văn gia tộc ta còn gì là uy nghiêm nữa, những người khác có thể đi, nhưng hắn thì không thể.

- Ta nghe nói, là ngươi bắt buộc nữ nhi của hắn trước, hắn thoáng cái xung động thì cũng có gì chứ, người ta mang đi, ngươi không cần tiễn đưa đâu.

Trương Chính Quang dáng người khôi ngô, ngôn ngữ càng thấy khí phách.

Vũ Văn Kim nắm thật chặt bàn tay, trầm giọng nói:

- Trương điện chủ, đây là chúng ta chuyện tình của Nhân Ma gia tộc chúng ta, kính xin ngươi không nên nhúng tay vào.

- Ta nhúng tay thì sao?

Nhãn thân Vũ Văn Kim thoáng bắt đầu trở nên lăng lệ ác liệt

- Trương điện chủ, tôn trọng là giúp nhau, kính xin không nên ép ta.

Trương Chính Quang nhìn thẳng Vũ Văn Kim, bỗng nhiên cười lên ha hả

- Bức ngươi, ngươi có tư cách gì để ta bức ngươi, nếu ta bức ngươi, thì ngươi định thế nào, xuất động cao thủ vây giết ta sao, không phải ta xem thường ngươi, xem thường Vũ Văn gia tộc ngươi, chứ chỉ một mình ta đủ để địch lại các cao thủ của Vũ Văn gia tộc ở đây rồi, không tin ngươi có thể thử xem.

Một người địch lại toàn bộ cao thủ Linh Hải Cảnh của Vũ Văn gia tộc là không thực tế, bất quá chỉ chút cao thủ ở đây của Vũ Văn gia tộc, Trương Chính Quang vẫn có tin tưởng đấy.

Sắc mặt Vũ Văn Kim hết sức khó coi, trán nổi lên gân xanh, sỉ nhục, tuyệt đối sỉ nhục, Vũ Văn Kim chưa bao giờ gặp qua sỉ nhục lớn thế nào cả.

- Suy nghĩ đi, ta không ngại làm nóng người đâu.

Thần thái của Trương Chính Quang rất nhẹ nhàng.

- Kim nhi, để bọn hắn đi.

Ngay tại lúc Vũ Văn Kim vô cùng xấu hổ, một thanh âm truyền vào trong tai của hắn, là một vị Ma Vương của Vũ Văn gia tộc.

- Lão tổ tông lên tiếng!

Vũ Văn kim cả kinh, chợt cắn răng nói:

- Như Trương điện chủ mong muốn.

- Trương điện chủ.

Mộ Dung Chỉ Thủy thấy Trương Chính Quang muốn dẫn người của Mộ Dung gia tộc ly khai, trong nội tâm tự nhiên cao hứng, nhưng có chuyện

càng làm cho hắn lo lắng hơn.

- Chuyện gì?

Trương Chính Quang nhìn về phía Mộ Dung Chỉ Thủy.

Diệp Trần thay Mộ Dung Chỉ Thủy nói:

- Trương điện chủ, Vũ Văn gia tộc hạ Vô ảnh độc với thê tử của Mộ Dung bá phụ, Mộ Dung bá phụ là muốn hỏi, Vũ Văn gia tộc có còn giải dược hay không

- Hạ độc?

Trương Chính Quang hơi kinh ngạc, hắn thật không nghĩ tới Vũ Văn gia tộc ngay cả chuyện hả độc cũng làm ra, chuyện này nếu mang ra bên ngoài chẳng khác nào ném đi mặt mũi cả.

- Trương điện chủ, giải dược chỉ có một phần, đã bị ta hủy, không có phần giải dược thứ hai.

Vũ Văn kim lạnh lùng nói.

- Ngươi thật sự hủy rồi sao?

Mộ Dung Chỉ Thủy trong lòng có hi vọng, hi vọng Vũ Văn Kim nói hủy là giả.

- Hừ, tự nhiên hủy rồi.

Vũ Văn Kim mang theo một chút khoái ý, Vô ảnh độc chính là một trong thiên hạ kỳ độc, tài liệu chế tác giải dược cực kì khó tìm, nếu không Vũ Văn gia tộc cũng không thể chỉ có một phần giải dược được, phải biết rằng thứ này, so với Tam Kiếp Mê Hồn Tán còn khó kiếm hơn.

- Đã không có giải dược, vậy thì đi thôi.

Trương Chính Quang không muốn biết Vũ Văn Kim đến cùng có giải dược hay không, bởi vì có hay không có giải dược cũng không có gì khác nhau cả, nếu như đối phương không muốn giao ra thì hắn cũng không có biện pháp nào cả, trừ phi hắn là Vương giả Sinh Tử Cảnh, chỉ có yêu cầu của Vương giả đối phương mới không dám phản kháng, trừ phi bọn hắn muốn diệt tộc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 558: Long Vương Bế Tử Quan. (Thượng,Hạ)

- Chỉ Thủy, đi thôi! Trở về lại nghĩ cách sau.

Bản thân Tô Như Tuệ ngược lại vô cùng lạc quan, an ủi Mộ Dung Chỉ Thủy.

Mộ Dung Chỉ Thủy yên lặng gật đầu.

Đợi khi một đoàn người Trương Chính Quang Diệp Trần ly khai, Vũ Văn Kim hít sâu một hơi, đột nhiên đánh một chưởng lên quảng trường gồ ghề, đụng một tiếng, toàn bộ quảng trường vỡ ra một khe hở nhỏ.

Hôm nay Vũ Văn gia tộc có thể nói là tiền mất tật mang, trở thành trò cười cho mọi người, Vũ Văn Kim hắn lại càng là nhân vật chính là trò cười đó.

. . .

Đại điện phân bộ Hoàng Long điện.

Trương Chính Quang ngồi ngay ngắn trên ghế thủ tọa, ngồi phía dưới là bọn người Diêu Nhất Phong, Diệp Trần, về phần người của Mộ Dung gia tộc đã được an bài ở một nơi khác.

- Diêu Nhất Phong, ngươi có biết tội của ngươi không?

Trương Chính Quang lạnh lùng nhìn Diêu Nhất Phong ở phía dưới.

Diêu Nhất Phong vẫn cố nói xạo

- Điện chủ, Diệp Trần gây chuyện thị phi khắp nơi, sớm muộn gì cũng sẽ mang đến phiền toái cho Long Thần Thiên Cung ta, Diêu Nhất Phong là vì

nghĩ cho Long Thần Thiên Cung, kính xin điện chủ minh xét.

- Minh xét? Minh xét ngươi sao?

- Điện chủ. . .

Trong nội tâm Diêu Nhất Phong có sợ hãi, có phẫn nộ, là Diệp Trần, đều là vì Diệp Trần, không có hắn, thì mình cũng không cần phải chịu tội, hắn sống không khá giả, Diệp Trần cũng đừng mong yên lành.

- Chuyện của ngươi, trở về với ta rồi nói, Vương thạch, sau khi Diêu Nhất Phong rời đi, ngươi tạm thời chủ trì chuyện ở phân bộ Hoàng Long điện, Nham Khuê, ngươi phụ trợ hắn, qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ phái Phó điện chủ mới tới.

Trương Chính Quang nguyên bản vốn không muốn nhiều lời với Diêu Nhất Phong, nói nhảm nhiều hơn nữa cũng vô dụng, Diệp Trần là người nào, là cứu tinh tương lai của Long Thần Thiên Cung, tình huống trước mắt của Long Thần Thiên Cung hắn rất rõ ràng, thật sự rất cấp bách, bọn hắn đang đợi, đợi một thiên tài hoàn toàn lớn loeen, mà Diệp Trần không thể nghi ngờ là người có hy vọng nhất trong đó, Diêu Nhất Phong rõ ràng dám nhằm vào Diệp Trần, nếu như Diệp Trần bởi vậy mà sinh ra khoảng cách với Long Thần Thiên Cung, chết 100 tên Diêu Nhất Phong cũng không đủ, bất quá may mắn là Vương Thạch Nham Khuê kịp thời truyền tin cho hắn, nếu không tự sự to đầu rồi.

- Cái gì?

Diêu Nhất Phong không thể tin được lỗ tai của mình nữa, hắn cũng bị triệt hồi vị trí Phó điện chủ? Để Phó điện chủ mới thay thế hắn, chính là vì chuyện mình bất công với Diệp Trần?

- Điện chủ, Diêu Nhất Phong mặc dù có tội, nhưng tội cũng không lớn, Diêu Nhất Phong đối với Long Thần Thiên Cung không có công lao, cũng cũng có khổ lao, ngươi xử phạt như thế, Diêu Nhất Phong ta không phục.

Diêu Nhất Phong có chút cuồng loạn nói.

Trương Chính Quang hừ lạnh một tiếng

- Không phục? Trở về với ta thì sẽ phục thôi, Hoàng Long Phong Cấm đại pháp.

Đột nhiên đứng người lên, Trương Chính Quang ném một hoàng sắc quang cầu ra ngoài, quang cầu lơ lửng trước ngực, hai tay của hắn kết ấn, chỉ nghe một tiếng ầm vang, toàn bộ phân bộ Hoàng Long điện đều đang rung động lắc lư, chợt, một đầu Hoàng Long hư ảnh lao ra từ trong quang cầu, xuất hiện ở trên không Diêu Nhất Phong, bao phủ hắn vào bên trong. Ah! Diêu Nhất Phong muốn chạy trốn khỏi sự bao phủ của Hoàng Long hư ảnh nhưng sau một khắc, trên người Hoàng Long hư ảnh lóe ra mấy chục quang điểm, quang điểm vừa ra, Hoàng Long hư ảnh nhanh chóng thu nhỏ lại, chui vào trong cơ thể Diêu Nhất Phong.

- Chân Nguyên của ta? Còn có thể lực nữa?

Diêu Nhất Phong phát hiện, mình không cách nào Chân Nguyên nữa, ngay cả kinh mạch cũng bị khóa lại, mà lại thân thể lại chập choạng vô lực, trong cơ thể phảng phất có một đầu Hoàng Long cuộn tròn, thời thời khắc khắc thôn phệ Chân Nguyên và huyết khí của hắn, mất đi hai thứ này, hắn chỉ có võ đạo ý chí là có thể dùng, nhưng nếu như không đủ huyết khí để chèo chống thì võ đạo ý chí của hắn sẽ dần dần suy yếu, phải biết rằng linh hỗn và thân thể có mối liên hệ với nhau.

- Hai người các ngươi, dẫn hắn đi, trông giữ cẩn thận.

Trương Chính Quang nói với hai người cùng đến.

- Vâng!

Hai người này cũng là đại năng cấp chân nhân, trông giữ một Diêu Nhất Phong đã mất đi Chân Nguyên còn không phải dễ dàng sao, lập tức tiến lên kéo Diêu Nhất Phong ra ngoài.

Trước khi đi, Diêu Nhất Phong oán độc nhìn thoáng qua Diệp Trần, tựa hồ muốn khắc sâu hắn vào trong mắt vậy, đối với việc này, Diệp Trần chẳng có cảm giác gì, thần thái đạm mạc.

- Diệp Trần, lần đầu gặp mặt, ngươi so với trong tưởng tượng của ta còn ưu tú hơn nhiều.

Trên mặt Trương Chính Quang lộ ra vẻ mỉm cười, nói với Diệp Trần.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, thuận miệng hỏi

- Trương điện chủ, không biết ngươi muốn xử phạt hắn như thế nào, một gã Tông sư Linh Hải Cảnh, đối với Long Thần Thiên Cung có lẽ cũng rất trọng yếu a!

Tông sư Linh Hải Cảnh cũng không phải rau cải trắng, lục phẩm tông môn có thể có một Tông sư Linh Hải Cảnh, liền có thể nhảy lên trở thành một trong các lục phẩm tông môn đỉnh tiêm, đối với Ngũ phẩm tông môn mà nói, có bao nhiêu Tông sư Linh Hải Cảnh cũng là mấu chốt để bình phán thực lực, dùng từ ở thế giới kia của Diệp Trần để hình dung thì Vương giả Sinh Tử Cảnh là vũ khí hạt nhân, mà Tông sư Linh Hải Cảnh làđạn đạo, vũ khí hạt nhân không thể tùy ý sử dụng, nhưng đạn đạo là vũ khí chủ chiến chủ yến, thứ nào cũng có tác dụng cả.

Trương Chính Quang nói

- Đã làm sai thì phải chuộc tội, tội hắn không đáng chết, cho nên ta sẽ thông báo cho bên trên, phái hắn đến Huyết Chiến Hải, để hắn vì Long Thần Thiên Cung lập công lao, thuận tiện chuộc tội.

- Huyết Chiến Hải?

Diệp Trần có thể cảm nhận được sát khí từ trong danh từ này.

Trương Chính Quang cười cười

- Huyết Chiến Hải tài nguyên phong phú, tất cả các thế lực lớn của đông phương thiển hải đều có đội ngũ trú đóng trên đó, là một nơi rất tàn khốc.

Khẽ gật đầu, Diệp Trần rõ, liên quan đến đến tranh đoạt tài nguyên, muốn không tàn khốc cũng không được.

- Diệp Trần, thực lực của ngươi cục thể đến mức nào?

Trương Chính Quang đột nhiên hỏi.

Diệp Trần trầm ngâm thoáng một phát, mở miệng nói

- Không sử dụng Lôi kiếp kiếm, có thể chống lại Tông sư Linh Hải Cảnh bình thường, bất quá nếu là gặp được Tông sư Linh Hải Cảnh bình thường có tốc độ cực nhanh, ra tay cũng cực nhanh, ta có lẽ sẽ chịu thiệt.

Phòng ngự thủy chung là điểm yếu của Diệp Trần, gặp phải Tông sư Linh Hải Cảnh có tốc độ nhanh, ra nhanh tay, điểm yếu này sẽ bị phóng đại lên rất nhiều.

- Ngươi có tu vị Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, cũng không có tu luyện qua áo nghĩa võ học loại phòng ngự, phòng ngự khó tránh khỏi sẽ thấp.

Kỳ thật Trương Chính Quang đã rất kinh ngạc, tiêu chuẩn của Tông sư Linh Hải Cảnh có ba cái, thứ nhất, tu vị ở vào Linh Hải Cảnh hậu kỳ, thứ hai, hoàn toàn nắm giữ mấy cái áo nghĩa võ học cấp thấp, một áo nghĩa võ học trung giai, thứ ba, Vũ Hồn ở vào tứ giai, đương nhiên, bởi vì có một ít người có phương diện nào đó nổi bật, cho nên ba phương diện này có một cái không đạt tiêu chuẩn, cũng có thể liệt vào hàng ngũ tông sư, chỉ cần thực lực tổng hợp đủ là được, Diệp Trần về mặt tu vị thập phần không đạt tiêu chuẩn, áo nghĩa võ học cũng không đạt tiêu chuẩn, nhưng chỉ dựa vào kiếm hồn cường đại, có thể xếp vào hàng ngũ tông sư, có thể nghĩ có bao nhiêu kinh khủng.

- Loại thiên tài này, trên đời khó cầu, khó trách Cung Chủ lại liệt hắn

vào hạt giống đệ nhất của Long Thần Thiên Cung, ngay cả bọn người Lý Tiêu Linh cũng xếp sau hắn.

Lý Tiêu Linh là một trong những người được đề cử vào chức phó điện chủ Hoàng Long điện, về mặt thực lực có lẽ không bằng Diệp Trần, nhưng cách phương diện khác của hắn đều mạnh, tu vị là Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, đang nghiên cứu áo nghĩa võ học trung giai, Vũ Hồn ở vào tứ cấp, vốn, Trương Chính Quang càng coi trọng Lý Tiêu Linh hơn, nhưng sau khi thấy được Diệp Trần, hắn đã cải biến cách nhìn của mình, nói tương đối thì Diệp Trần càng trẻ tuổi hơn, tiềm lực càng lớn hơn, nhất là kiếm hồn của hắn, quả thực là kinh thế hãi tục, một khi phương diện khác lớn lên, thành tựu rất kinh người.

- Chuyện của Diêu Nhất Phong là ngoài ý muốn, hi vọng ngươi không nên để trong lòng, Long Thần Thiên Cung ta có rất nhiều người đều thập phần coi trọng ngươi.

Trương Chính Quang nghiêm mặt nói.

Diệp Trần nhịn không được cười lên

Trương điện chủ quá lo lắng rồi, cánh rừng thì cái gì cũng có, ta sẽ không để chuyện này vào trong lòng đâu.

- Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.

Trương Chính Quang thả lỏng một hơi, phẩm tính của Diệp Trần hắn sớm đã nghe thấy, hôm nay sau khi thấy được, mới cảm thấy danh xứng với thực.

Diệp Trần nghĩ tới chuyện của mẫu thân Mộ Dung Khuynh Thành, cau mày nói

- Trương điện chủ, không biết thời gian phát tác của Vô ảnh độc dài bao lâu?

Sắc mặt Trương Chính Quang rùng mình

- Vô ảnh độc là một trong thiên hạ kỳ độc, sau khi trúng độc, vô ảnh vô hình, căn bản không tìm thấy căn nguyên, cũng chính vì thế, thời gian phát tác của Vô ảnh độc sẽ hơi muộn một chút, sẽ không lập tức trí mạng, nhưng một khi bắt đầu phát tác thì không người có thể cứu được, kể cả Vương giả Sinh Tử Cảnh. Thời gian phát tác của Vô ảnh độc có quan hệ với phẩm giai của Linh Khu người trúng độc, Đại năng Linh Hải Cảnh tu Linh Khu đến nhất giai trúng độc, ba ngày sau sẽ sinh ra tác dụng trí mạng, Linh Khu nhị giai là mười ngày, Linh Khu tam giai là một tháng, về phần võ giả dưới Linh Hải Cảnh trúng độc, một ngày liền hết thuốc chữa.

- Một tháng!

Tô Như Tuệ là Linh Khu tam giai, nói cách khác, tánh mạng của nàng chỉ có một tháng, phải trong vòng một tháng, tìm được biển pháp cứu chữa.

- Vậy bây giờ, Vương giả Sinh Tử Cảnh có cách nào cứu được không?

Trương Chính Quang lắc đầu

- Ta cũng không biết, Vô ảnh độc cực kỳ thưa thớt, có rất ít người trúng loại độc này, cho nên không có ví dụ cụ thể, bất quá ta nghĩ, Vương giả Sinh Tử Cảnh cho dù không thể cứu, cũng có thể trì hoãn thời gian phát tác của nó.

- Trì hoãn thời gian phát tác? Long Vương tiền bối có ở Long Thần Thiên Cung không?

Người thứ nhất Diệp Trần nghĩ tới đúng là Long Vương, không có biện pháp, coi như thiếu Long Vương mốt cái nhân tình vậy.

Trương Chính Quang cười khổ nói

- Không gạt ngươi, Cung Chủ trước mắt đang bế tử quan, không ai biết hắn đi nơi nào, hơn nữa ngươi có lẽ có nghe nói qua, tuổi thọ của Cung Chủ

đã vượt qua một thiên tuế, phá vỡ hạn chế tuổi thọ của vương giả nhân loại, đây là lần thứ hai hắn bế tử quan rồi, chúng ta đều rất lo lắng.

Nghe vậy, Diệp Trần nhíu mày, quả nhiên, đánh vỡ hạn chế tuổi thọ không phải dễ dàng như vậy đấy, ngay cả Long Vương cũng phải bế tử quan, có thể nghĩ đến khó khăn cỡ nào.

- Đây là bí mật a!

Diệp Trần không rõ Trương Chính Quang vì sao lại nói ra.

- Cung Chủ bế tử quan không phải bí mật gì, rất nhiều người đều đang đợi hắn bế quan thất bại, đương nhiên, trước khi chính thưc thất bại thì bọn hắn cũng không dám động, Diệp Trần, kỳ thật ngươi chưa phải tìm Cung Chủ, ở trên phương diện cứu người này, Huyền Hậu nếu so với Cung Chủ càng am hiểu hơn, ta nghĩ ngươi đi tìm Huyền Hậu, Huyền Hậu có lẽ sẽ đáp ứng đấy.

Thiên phú của Diệp Trần, Huyền Hậu không thể không chú ý tới, Diệp Trần đi, so với bất kì ai khác đều hữu dụng hơn, huống chi giao tình giữ Huyền Hậu và Long Vương từ trước đến này vẫn rất tốc, Huyền Hậu không thể nào không có Long Vương mặt mũi được.

Dừng một chút, Trương Chính Quang tiếp tục nói

- Tông môn của Huyền Hậu ở Phượng Minh Sơn trong Thiên Võ Vực, cách nơi này cũng không xa lắm, ước chừng lộ trình hơn bảy trăm ngàn dặm, đi sớm về sớm, bất quá ngươi ở trên đường phải cẩn thận một chút, nếu như không có việc gấp thì, ta ngược lại có thể cùng đi với ngươi rồi.

Long Vương mỗi lần bế tử quan, Long Thần Thiên Cung nếu so với bình thường đều bận rộn hơn, Trương Chính Quang chạy tới trong lúc cấp bách, có thể thấy hắn coi trọng Diệp Trần bao nhiêu, đương nhiên, nếu chỉ đơn giản cùng đi với Diệp Trần thì cũng không phải là không thể được, nhưng Long Vương đã giao phó cho hắn, để Diệp Trần trãi qua nhiều áp lực một

chút, chút việc nhỏ đó không nên đi quản làm gì.

"Không làm phiền Trương điện chủ nữa, ta sẽ cẩn thận.

Diệp Trần tự nhiên sẽ không làm phiền Trương Chính Quang.

Từ trng Trữ Vật Linh Giới lấy ra địa đồ, Trương Chính Quang đưa cho Diệp Trần, nói

- Đây là địa đồ của Thiên Võ vực, trên đó có Phượng Minh sơn đấy.

- Đa tạ!

Tiếp nhận địa đồ, Diệp Trần tiện tay bỏ vào trong Trữ Vật Linh Giới.

Trong một viện tử rông rãi thoái mái ở phân bộ Hoàng Long điện, một nhà Mộ Dung Chỉ Thủy sống chung một chỗ.

- Chỉ Thủy, Khuynh Thành, các ngươi vui vẻ lên chút đi, ta cũng không phải chết luôn bây giờ, còn có thời gian mà

Tô Như Tuệ thấy Mộ Dung Chỉ Thủy và Mộ Dung Khuynh Thành bộ dạng buồn bực nặng nề, bất đắc dĩ nói.

Mộ Dung Chỉ Thủy nói

- Bất kể như thế nào, ta đều phải cứu ngươi, dù là liều mạng cả tính mệnh của mình.

Cảm tình gần ba mươi năm, Mộ Dung Chỉ Thủy đã xem Tô Như Tuệ như một bộ phận của bản thân, không thể nào phân cách.

- Mẫu thân!

Con mắt của Mộ Dung Khuynh Thành đỏ hoe, nếu như không phải nàng, mẫu thân cũng không bị trúng Vô ảnh độc, trong nội tâm nàng đã phẫn hận Vũ Văn gia tộc, lại cảm giác mình quá vô lực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 559: Long Châu. (Thượng,Hạ)

Lạch cạch lạch cạch!

Tiếng bước chân vang lên.

Diệp Trần từ bên ngoài đi đến.

- Diệp Trần!

Ba người nhìn qua.

Diệp Trần cười nói

- Bá phụ, Mộ Dung, Vô ảnh độc trên người bá mẫu có lẽ có biện pháp giải cứu đấy!

- Có biện pháp!

Mộ Dung Chỉ Thủy và Mộ Dung Khuynh Thành con mắt sáng ngời, bọn hắn mặc dù biết thế gian này không có độc không giải được, nhưng nhân lực có hạn, hi vọng xa vời, hiện tại Diệp Trần không thể nghi ngờ đã mang đến cho bọn hắn một tia hy vọng, dù hi vọng này còn không biết có thể trở thành thất vọng hay không.

- Có biện pháp nào?

Mộ Dung Chỉ Thủy chờ mong nói.

Diệp Trần nói

- Sáng sớm ngày mai, ta sẽ lên đường tiến về Phượng Minh sơn Thiên Võ vực, mời Huyền Hậu tới cứu trị bá mẫu, ta nghĩ lấy năng lực của Huyền

Hậu, hy vọng có thể cứu trị là rất lớn, nếu không được thì cũng có thể trì hoãn thời gian phát tác của vô ảnh độc, để cho ta có thời gian tìm kiếm tài liệu luyện chế giải dược.

- Mời Huyền Hậu tới cứu Như Tuệ!

Mộ Dung Chỉ Thủy lắp bắp kinh hãi, Huyền Hậu đối với Nhân Ma gia tộc rất chiếu cố, bất quá cũng không hạn chế ở riêng Mộ Dung gia tộc, cho dù là nữ nhi Khuynh Th Huyền Diệu Châu, cũng chỉ sai hai người đưa tới, không tự mình tới đây. Có thể nàng chỉ xem Khuynh Thành như thiên tài có thể bồi dưỡng được, không giống như Long Vương ncoi trọng hư vậy Diệp Trần, dù sao thế gian này có mấy Diệp Trần, chứ đương nhiên, nếu hật sự không có biện pháp, bọn hắn chỉ có thể để khuynh thành đi tìm Huyền Hậu thôi.

Hiện tại Diệp Trần nói muốn đi tìm Huyền Hậu, không thể nghi ngờ đã khiến hy vọng tăng nhiều, thành tựu trước mắt của Diệp Trần vẫn kinh thế hãi tục như thế, cũng đã qua vài năm rồi, không có ai không coi trọng hắn, hắn rất có thể trở thànhKiếm Vương, thậm chí Kiếm Hoàng tương lai .

- Đúng vậy, Long Vương trước mắt đang bế quan, Trương điện chủ bảo ta đi tìm Huyền Hậu. "

Diệp Trần gật gật đầu.

- Vậy nhìn nhờ vào ngươi, đúng rồi, ta cùng đi với ngươi.

Mộ Dung Chỉ Thủy nghĩ đến Diệp Trần cũng là cái đích cho mọi người chỉ trích, có chút lo lắng nói với hắn, không chừng sẽ có người âm thầm đánh lén cũng không biết được..

Diệp Trần lắc đầu nói

- Bá phụ, ngươi ở chỗ này với bá mẫu đi! Mình ta là đủ rồi.

Kỳ thật hắn lo lắng không cứu được Tô Như Tuệ, nếu như không cứu

được thì khoảng thời gian này sẽ là thời gian gặp nhau cuối cùng của Tô Như Tuệ và Mộ Dung Chỉ Thủy.

- Diệp Trần, ngươi cẩn thận một chút.

Cảnh giới trước mắt của Mộ Dung Khuynh Thành vẫn là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cùng đi với Diệp Trần sẽ chỉ trì hoãn thêm thôi, trong nội tâm nàng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tiến vào Linh Hải Cảnh trong thời gian ngắn, nếu không khoảng cách của nàng và Diệp Trần sẽ chỉ ngày càng cách xa thôi, cũng không bảo hộ được gia tộc nữa.

- Ta biết rồi.

Diệp Trần cho Mộ Dung Khuynh Thành một ánh mắt yên tâm

Lần đi Phượng Minh Sơn Thiên Vũ Vực, có lộ trình hơn bảy trăm ngàn dặm, dù là ngồi trên phi hành khôi lỗi, bay cả ngày lẫn đêm, cũng phải mất mười ngày, nếu như là trước đây, hơn mười ngày đối với hắn mà nói cũng không coi vào đâu, nhưng hiện giờ, dùng nhiều một ngày thời gian, Tô Như Tuệ liền nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Bên trên vân hải, phi hành khôi lỗi hình chim đại bàng giương cánh bắn đi, một lần hô hấp liền bay xa được sáu bảy dặm, ở phần đuôi kéo ra một đạo khí lưu thẳng tắp như đao.

Xếp bằng ở phần lưng phi hành khôi lỗi, Diệp Trần không có tâm tình nào nhìn phong cảnh hai bên vân hải, chuyên tâm tu luyện.

Đánh một trận với Vũ Văn Liệt, đối phương mang đến cho hắn áp lực rất lớn, mà ở trong áp lực khổng lồ này, tinh khí thần của hắn đều đã có đột phá, lợi hại như kiếm, lợi hại như kim, lâm trận tìm hiểu được tinh túy của Kim chi áo nghĩa, thoáng cái đã tăng Kim Diệu Chấn Sát Kiếm từ chín thành hỏa hầu lên đến mười thành, triệt để viên mãn.

Kim Diệu Chấn Sát Kiếm đại thành luận uy lực không dưới Phá Hư Chỉ, nếu như là do Lôi kiếp kiếm thi triển, uy lực so với Phá Hư Chỉ phải lớn hơn

nhiều, là sát thủ gian danh phủ kì thực, bất quá át chủ bài lớn nhất bị bại lộ ra, thực lực của hắn đã bị nhìn thấy rõ ràng, không có bí mật đáng nói nữa.

Việc này đối với Diệp Trần mà nói, là một chuyện rất nguy hiểm, nói không chừng đã có người âm thầm điều tra qua thực lực của hắn, sau đó phái người phục giết hắn rồi.

Cho nên, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm đại thành tuy rằng là chuyện tốt, nhưng cũng không thể tự mãn, tự mãn chính là dấu hiệu của thất bại, vận khí còn có thể vãn hồi được chứ vận khí không tốt chính là vẫn lạc, trở thành một vì sao rơi trong phần đông thiên tài trên Chân Linh đại lục, tuy rằng chói mắt, nhưng chỉ được trong giây lát.

Phá Hư Chỉ trong thời gian ngắn khẳng định không cách nào tăng lên, theo một bước từ không gian ý cảnh đến không gian áo nghĩa, độ khó liền hơn xa tưởng tượng, chỉ sợ không hề đơn giản hơn tu luyện Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tới viên mãn chút nào, bất quá nếu có thể tiến vào chỗ sâu trong hư không, quan sát không gian chi lực trong khoảng cách gần lại là chuyện khác.

- Sinh Sinh Bất Tức với tư cách là áo nghĩa kiếm chiêu tiến giai của Thanh Liên kiếm pháp, độ tinh diệu của nó có chút không tầm thường, một kiếm đâm ra, có thể cách không gia tốc, khiến kiếm tốc thực tế nhanh đến hơn xa kiếm tốc mắt thường có thể thấy được, khiến cho đối phương không có thời gian để phản ứng.

- Chỉ là Sinh Sinh Bất Tức tinh diệu có thừa, nhưng uy lực lại có chút không đủ, với tư cách là sát thủ giản thì có chút khiếm khuyết, về mặt kiếm chiêu, ngoại trừ Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, chỉ có Thiên Lôi Thiết và Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết là có tư cách sát thủ giản, hai chiêu này một chính một phản, điệp gia cùng một chỗ, uy lực tăng lên gấp mấy lần, dưới tình huống bảy thành hỏa hầu hai chiêu điệp gia đuổi thẳng đến Kim Diệu Chấn Sát Kiếm chín thành hỏa hầu, nếu như có thể đạt tới tám thành hỏa hầu, phỏng chừng còn hơn xa Kim Diệu Chấn Sát Kiếm viên mãn, trở thành đệ nhất sát thủ giản.

Trong đầu sơ lược qua những kiếm chiêu của mình một lần, Diệp Trần đã có quyết định, kế tiếp, nên toàn lực đột phát Thiên Lôi Thiết và Nghịch thức Thiên Lôi Thiết, đương nhiên, không phải là nói buông tha cho những kiếm chiêu khác, mà là đặt trọng tâm vào hai chiêu này thôi.

- Thiên Lôi Thiết là do ta tự nghĩ ra, bắt đầu tìm hiểu có chút phiền toái, không có một con đường rõ ràng, toàn bộ đều dựa vào tự mình tìm tòi, bất quá tiềm lực của hai chiêu này cũng đủ, đáng giá để hi sinh thời gian, xem thử trong mười ngày này có thể tìm hiểu được chút gì đó không!

Bất tri bất giác, phi hành khôi lỗi chở Diệp Trần triệt để rời xa Cổ Phong thành.

- Hắc hắc, có thể hạ thủ rồi!

Phía sau phi hành khôi lỗi ngoài trăm dặm, một đạo hắc sắc thân ảnh đột nhiên gia tốc, từ gấp 10 lần vận tốc âm thanh nâng lên đến gấp 20 lần vận tốc âm thành, gia tốc lập tức khiến cho không khí bốn phương không chịu nổi cổ áp lực này, ầm ầm bạo liệt, một vòng không gian gợn sóng hoàn mỹ bắn ra.

Tám mươi dặm!

Năm mươi dặm!

Mười dặm!

- Tiểu tử, dừng lại cho ta!

Đuổi tới ngoài mười dặm, hắc sắc thân ảnh được bao trong lưu quang thò tay ra, cái tay này hung hăng nắm lại, hướng về phương vị Diệp Trần hung hắn nện một cái.

- Thu!

Diệp Trần cũng không quay đầu lại, thân thể lăng không nhảy lên, phi hành khôi lỗi phía dưới hóa thành một vòng ảo ảnh, biến mất tại nguyên chỗ,

sau một khắc, không gian lắc lư, trong hư không lưu lại một dấu quyền mơ hồ, phảng phất khắc vào trong hư không, cực kỳ bá đạo.

Lăng không quay người, Diệp Trần nhìn về phía hắc sắc thân ảnh nhanh chóng đến gần, mỉa mai nói:

- Chờ tới bây giờ mới xuống tay, làm khó ngươi rồi.

- Ngươi biết?

Người đến trên mặt đeo mặt nạ màu đen, mặt nạ có ngăn công hiệu ngăn cách linh hồn lực dò xét, giờ phút này ngữ khí của hắn có chút kinh ngạc.

- Đoán được.

Đồng tử Diệp Trần nổi lên một tia màu bạc sáng bóng, linh hồn lực vô hình xuyên thấu qua mặt nạ màu đen, thấy được khuôn mặt thật của người đến.

- Quả nhiên, là một trong những gã Tông sư Linh Hải Cảnh đến Vũ Văn gia tộc chúc mừng, tựa hồ gọi Bá Quyền Tông, người đơn độc, không môn không phái, mấy năm gần đây mới đến Cổ Lam vực, có giao hảo với Đại trưởng lão Vũ Văn Kim của Vũ Văn gia tộc, người này am hiểu quyền pháp, quyền pháp bá đạo, cố danh xưng là Bá Quyền Tông.

Tông sư Linh Hải Cảnh ngày đó tới Vũ Văn gia tộc có tất cả bảy tên, Cổ Lam phái một tên, tất cả các đại tông môn khác ba tên, Diêu Nhất Phong một tên, Mộ Dung Chỉ Thủy một tên, còn lại là Bá Quyền Tông này, ngoại trừ Diêu Nhất Phong và Mộ Dung Chỉ Thủy ra, tư liệu về năm người khác Diệp Trần cũng có một chút.

- Ngươi đã đoán đúng, bất quá không có thưởng!

Con mắt lộ ra ngoài của Bá quyền tông phóng ra sát khí sâm lãnh như đao, thực lực của Diệp Trần và Vũ Văn Liệt không khác lắm, cầm bán cực phẩm bảo kiếm cũng chỉ cao hơn một đường, mà thực lực của hắn và Vũ

Văn Kim tương đương, một tay Độc Cô Phách Quyền càng bá đạo phi phàm, chuyên phá hộ thể Chân Nguyên, cho nên trong mắt hắn, Diệp Trần đã là một người chết, giết hắn đi, tài phú của đối phương và bán cực phẩm bảo kiếm đều là của hắn

- Không có thưởng cho ta cũng không sao, nhưng ngươi nhất định phải có ban thưởng, bằng không chẳng phải là để ngươi chạy không một chuyến sao.

Diệp Trần vẻ mặt lạnh nhạt.

- Muốn chết!

Bá quyền tông giận dữ quát một tiếng, thân hình lao xuống, đánh một quyền ra ngoài.

Một quyền này đơn giản đến cực điểm, không chút hoa lệ, nhưng là rơi vào trên tay bá quyền tông, một quyền này liền trở nên không hề bình thường, quyền ý bá đạo xuyên qua vân hải, một đường thông suốt.

Diệp Trần biến sắc, không khí bốn phía dưới sự bao phủ của quyền ý, trở nên bắt đầu dính lại, phảng phất hư không đều bị định trụ.

- Nhất chỉ phá hư!

Diệp Trần điểm một chỉ ra ngoài, ngón tay màu xanh đi đến đâu, không khí nơi đó liền tan rả, phảng phất tuyết xuân gặp phải liệt nhật vậy, bị hòa tan tất cả.

Phanh!

Ngón tay màu xanh đụng vào quyền ảnh bá đạo, không gian gợn sóng rung động lắc lư, một mảnh mơ hồ, ngay cả linh hồn lực cũng bị trở ngại thật lớn.

- Hoàng Long Phong Cấm đại pháp!

Đánh ra một chỉ, Diệp Trần đột nhiên lấy ra một khỏa quang cầu màu vàng, quang cầu màu vàng lơ lửng trước ngực, Diệp Trần hai tay kết ấn thành thạo, theo hắn kết ấn, bên trong quang cầu màu vàng có lưu quang thâm trần sắc nhúc nhích, phảng phất một đầu Nộ Lonh ngủ đông vậy.

Ông!

Quang cầu màu vang run lên, một đầu Hoàng Long hư ảnh phá cầu mà ra, bỏ qua khí kình hỗn loạn giữa hai người, trực tiếp xuyên thẳng đến trên đỉnh đầu bá quyền tông, Hoàng Long hư ảnh rủ đuôi xuống, đầu lâu ngẩng lên, giương nanh múa vuốt, giống như một đồ đằng.

- Ah! Hoàng Long Phong Cấm đại pháp!

Bá quyền tông đã tiếp cận Diệp Trần trăm mét, nhìn thấy Hoàng Long hư ảnh, phảng phất như gặp phải quỷ, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- Phong!

Diệp Trần không để cho đối phương bất cứ cơ hội nào, bàn tay kết ấn hoàn tất, trên Hoàng Long hư ảnh lập lòe mấy chục quang điểm, quang điểm sáng lên, Hoàng Long hư ảnh đột nhiên bị thu nhỏ lại, bỏ qua hộ thể Chân nguyên của bá quyền tông, thoáng cái chui vào trong thể nội hắn, quá trình đó chỉ có thể dùng tốc độ ánh sáng để hình dung.

- Không, Chân Nguyên của ta!

Bá quyền tông căn bản không nghĩ tới, Diệp Trần sẽ trong một đêm học xong Hoàng Long Phong Cấm đại pháp, càng đạt được đạo cụ Long Châu để thi triển Hoàng Long Phong Cấm đại pháp, nếu như hắn sớm biết Diệp Trần đã học xong Hoàng Long Phong Cấm đại pháp thì cho hắn thêm một lá gan nữa hắn cũng không dám đột kích Diệp Trần, cho dù tập sát, cũng phải giữ một khoảng cách, không để cho đối phương có cơ hội tập trung vị trí, Hoàng Long Phong Cấm đại pháp thế nhưng chính là bí mật bất truyền của Long Thần Thiên Cun, cũng là một nhân tố trọng yếu để Long Thần Thiên Cung

có thể uy chấn thiên hạ.

- Diệp Trần, cho ta một cơ hội, ta sẽ lập tức ly khai, từ nay về sau không bao giờ khó xử ngươi nữa, bá quyền tông ta nói chuyện, tuyệt không đổi ý.

Dưới cực độ kinh hoảng, bá quyền tông thậm chí bại lộ cả thân phận của mình, nhưng việc này cũng không sao cả, có trọng yếu hơn so với tánh mạng của mình chứ.

Diệp Trần cười lạnh

- Nếu như ta bị ngươi bắt ngươi có bỏ qua không?

- Chỉ cần ngươi cởi bỏ Hoàng Long Phong Cấm đại pháp, ta nguyện ý vì ngươi làm trâu làm ngựa, có một cái Tông sư Linh Hải Cảnh làm nô tài cho ngươi, đây là chuyện mà rất nhiều thiên tài đều chưa từng có quan đấy.

Ngữ khí của Bá quyền tông cực kỳ thành khẩn, nhưng ở sâu trong đồng tử lại là một mảnh sát cơ, vốn đây là chuyện hắn đã nắm chắc, giờ hắn lại bị biến thành tù nhân, đây là chuyện hắn tuyệt đối không thể nào dễ dàng tha thứ được.

- Tốt, ta lập tức cởi bỏ cho ngươi !

Bàn chân giẫm trong hư không, Diệp Trần đi tới từng bước.

- Không!

Bá quyền tông sao lại không phát giác ra sát khí trên người Diệp Trần chứ, Chân Nguyên đã bị khóa cứng được thúc dục lên, lảo đảo thoát đi.

Xoẹt!

Diệp Trần đuổi theo đối phương luôn, hoàng kim kiếm đâm xuyên qua đầu hắn.

- Ta thật hận! "

Trước khi chết, mặt mũi Bá quyền tông tràn đầy vẻ không cam lòng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 560: Huyền Hậu Yến Khinh Huyên. (Thượng,Hạ)

Lấy đi Trữ Vật Linh Giớ của, Diệp Trần đánh ra một quyền, thi thể cyar bá quyền tông nhanh chóng chôn vùi, ngay cả cặn bã cũng không để lại.

- Hoàng Long Phong Cấm đại pháp, quá kinh khủng!

Diệp Trần nhìn chằm chằm vào quang cầu màu vàng ảm đạm thất sắc trong tay, có chút cảm khái khiếp sợ.

Hoàng Long Phong Cấm đại pháp là do Trương Chính Quang truyền cho hắn, đương nhiên, đây là ý tứ của Long Vương.

Với tư cách là bí mật bất truyền của Long Thần Thiên Cung, Hoàng Long Phong Cấm đại hồi lúc bắt đầu học cũng không khó khăn lắm, bởi vì nó căn bản không có huyền bí gì cả, chỉ là thúc dục linh hồn lực và Chân Nguyên, kích phát lực lượng phong cấm bên trong Long Châu, hơi dẫn đạo hoáng một phát, liền có thể hoàn thành đóng cửa.

Bất quá học được Hoàng Long Phong Cấm đại pháp cũng không có nghĩa là đánh bại được người khác, không có Long Châu, thì không làm được, mà Long Châu cũng là Long Vương để Trương Chính Quang giao cho mình, theo Trương Chính Quang nói, bên trong Long Thần Thiên Cung, người có mang theo Long Châu không quá mười, mình có thể đạt được Long Châu, đại biểu sự tín nhiệm của Long Vương, phải biết rằng trong năm vị điện chủ, cũng không phải mỗi người đều có một khỏa Long Châu đâu.

Về phần lực lượng của Long Châu cũng không phải vô cùng vô tận, trên thực tế, nếu không có bổ sung thì một khỏa Long Châu chỉ có thể thi triển một lần Hoàng Long Phong Cấm đại pháp, như Trương Chính Quang đối với Diêu Nhất Phong thi triển Hoàng Long Phong Cấm đại pháp, cái kia khỏa

Long Châu tựu tạm thời báo hỏng rồi, như thế nào bổ sung, Diệp Trần không rõ ràng lắm.

Thi triển Hoàng Long Phong Cấm đại pháp có mấy cái yếu điểm, thứ nhất, đối thủ ở trong vòng trăm mét, thứ hai, linh hồn lực phải vượt qua đối phương, bởi vì lực lượng phong cấm của Long Châu là dựa vào linh hồn lực để thi triển, linh hồn lực người thi triển càng mạnh, lực lượng phong cấm càng mạnh, thứ ba, lúc thi triển Hoàng Long Phong Cấm đại pháp, không thể bị cắt đứt, một khi bị cắt đứt, sẽ gặp phải sự cắn trả của lực lượng phong cấm, hậu quả rất nghiêm trọng, cho nên chỉ có thể dùng cho một đối một, một đôi hai, tuyệt đối không thể dùng.

Bá!

Phi hành khôi lỗi chui ra từ trong Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần nhảy lên, xếp bằng trên đó, sau đó thúc dục nó cao tốc phi hành, tốc độ dần dần tăng lên tới cực hạn.

- Bá quyền tông này so Mộ Dung Vọng còn giàu hơn một chút, thượng phẩm linh thạch lên đến bốn mươi vạn, thượng phẩm Bảo Khí ba kiện, bất quá ngược lại không có cực phẩm linh thạch.

Linh hồn lực xâm nhập vào trong Trữ Vật Linh Giới của Bá quyền tông, Diệp Trần cười nhạt một tiếng, tăng thêm thượng phẩm linh thạch trên người hắn nữa, tổng cộng có tám mươi vạn, tám mươi vạn khối thượng phẩm linh thạch không phải là số lượng nhỏ, đối với ngươi đơn độc mà nói, tài phú của hắn cũng được coi là nổi bật trong Tông sư Linh Hải Cảnh.

Cổ Lam vực và Thiên Vũ Vực chỉ cách có một vực, năm ngày sau, Diệp Trần theo phi hành khôi lỗi đi vào cảnh nội Thiên Vũ Vực, mười ngày sau, Diệp Trần thấy được sơn mạch Phượng Minh Sơn .

Sơn mạch Phượng Minh Sơn là một trong ba đại sơn mạch của Thiên Vũ Vực, liên miên mấy mươi vạn dặm, bay hơn nửa ngày công phi, Diệp Trần mới đến được khu vực hạch tâm sơn mạch Phượng Minh Sơn, đến nơi này,

Diệp Trần không xuống không được, trong tầm mắt, từng ngọn núi cao đến vạn nhận (đơn vị đo lường thời xưa, bằng 8 thước hay 7 thước) đột ngột mọc lên từ mặt đất, như một căn căn trụ chống trời xuyên thẳng thương khung, Diệp Trần nhìn thoáng một phá, tòa thấp nhất cũng cao hơn chín nghìn mét, cao nhất thậm chí kéo dài đến tận vân hãi, tiếp cận kinh diễm thiên, mà ở trên từng ngọn núi này, có các cung điện khổng lồ, cung điện khổng lồ có lớn có nhỏ, có chủ có thứ, ẩn sâu trong mây mù uốn lượn như lụa, như ẩn như hiện.

Ở trong mắt Diệp Trần, mỗi một cái ngọn núi đều như một tổ ong, thỉnh thoảng lại co điểm đen bay vào bay ra, như ong mật bận rộn vậy

- Không hổ là Phượng Minh Sơn nổi tiếng thiên hạ, tùy tiện một ngọn núi so với Thanh Phong Sơn Lưu Vân Tông còn đại khí hơn nhiều, uy nghiêm hơn nhiều!

Diệp Trần có chút cảm khái, cũng là tông môn, nhưng chênh lệch lại quá lớn.

- Người nào tới Huyền Tông ta?

Trong một tòa cung điện trên một ngọn núi cao vạn nhận ở gần Diệp Trần bay ra một đạo thân ảnh xích hông, thân ảnh nhanh như điện quang, lóe lên liền đi tới phía trocs Diệp Trần không xa.

Đây là một trung niên nam tử mặc trường bào đỏ thẫm đỏ thẫm, tướng mạo tao nhã, căn cứ tốc độ kia để phán đoán, ít nhất cũng là hảo thủ trong đại năng chân nhân cấp, mà ngọn núi của hắn bất quá chỉ là trung hạ du trong đông đảo ngọn núi vạn nhận, rõ ràng chỉ là trung cao tầng.

Diệp Trần ôm quyền nói:

- Tại hạ Nam Trác Vực Diệp Trần, có việc cầu kiến tông chủ Huyền Tông - Huyền Hậu.

Tông môn do Huyền Hậu sáng lập là Huyền Tông, Huyền Tông nữ

nhiều nam ít, là nơi mà nữ tử thiên hạ hướng tới nhất.

- Nam Trác Vực Lưu Vân Tông Diệp Trần?

Xích bào trung niên đã nghe nói qua Diệp Trần, đương nhiên, đó cũng không phải do danh khí Diệp Trần lớn, đã truyền đến Thiên Võ Vực, trên thực tế, ở Thiên Vũ Vực, Diệp Trần một chút danh khí cũng không có, hắn có thể biết đến Diệp Trần, chủ yếu là do trong hội nghị mấy năm trước, tông chủ có đề cập tới Diệp Trần, có thể làm cho tông chủ nhắc tới, tất cả cao tầng của Huyền Tông không thể không coi trọng được, cho nên cũng lưu tâm lại.

- Chính là tại hạ!

- Ta chính là phòng chủ Hỏa Vân phong Huyền Tông Trương Đức hỏa, ngươi trước tiên chờ ở Hỏa Vân đại điện một chút, uống chén trà, ta đi thông báo đã.

Hỏa Vân phong là một trong ba mươi sáu ngọn núi nhỏ của Huyền Tông, cũng là đạo phòng tuyến thứ nhất thủ hộ Huyền Tông, sau khi Trương Đức Hỏa rõ ràng thân phận của Diệp Trần liền không dám lãnh đạm, đề nghị nói.

Diệp Trần gật gật đầu, đi theo đối phương lao về phía Hỏa Vân đại điện trên đỉnh núi.

Chờ trong Hỏa Vân đại điện trong giây lát, Trương Đức Hỏa đã trở về rồi.

- Diệp Trần, tông chủ cho mời!

Huyền Tông có tất cả 48 ngọn hỏa sơn trọng yếu, danh xưng là thượng tam phong, trung cửu phong, hạ tam thập lục phong, có Trương Đức Hỏa dẫn đường, Diệp Trần một đường thông suốt, rất nhanh đi vào ngọn núi chính của Huyền Tông - Huyền Diệu Phong, phóng mắt nhìn lại, cả tòa Huyền Diệu Phong được bao phủ dưới một tầng tinh sắc sương mù, Diệp Trần biết rõ, đây là thủ tông đại trận của Huyền Tông, phòng ngự kinh

người, muốn cường công, cho dù là Vương giả Sinh Tử Cảnh một thời nửa khắc cũng không thể đi vào được.

Ông!

Tinh sắc sương mù phía trước tách ra hai bên, xuất hiện một cái tinh sắc môn hộ cự đại, Trương Đức Hỏa nói:

- Ta không tiến vào nữa.

Không có chuyện trọng yếu, Phong chủ bình thường không được phép tiến vào trong Huyền Diệu Phong, đây là quy củ của Huyền Tông.

Diệp Trần ôm quyền một cái với Trương Đức Hỏa, lách mình lướt vào.

Xuyên qua tinh sắc sương mù, Diệp Trần mới phát hiện Huyền Diệu Phong chính thức có động thiên khác, nhìn từ bên trong so với bên ngoài còn lớn hơn nhiều, như tiến vào một thế giới khác vậy, ngoài ra, lính khí của Huyền Diệu Phong này có chút nồng đậm, không khí cũng hơi chút ướt át, tùy tiện hít một hơi, cũng có thể cảm nhận được linh khí tiến vào trong thể nội, chậm rãi luyện hóa thành Chân Nguyên.

- Một cái động thiên phúc địa thật tốt!

Diệp Trần tán thưởng một tiếng, nhìn về phía nữ đệ tử tuấn tú nghênh đón.

- Ngươi chính là Diệp Trần.

Nàng này cũng giống như Diệp Trần, là tu vị Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tuổi chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, đương nhiên, đến Linh Hải Cảnh, từ bề ngoài đã không thể phân biệt tuổi tác chuẩn xác được nữa, thật giống như Diệp Trần, hắn đã hai mươi lăm tuổi, nhưng nhìn qua như chỉ vừa mới hai mươi thôi.

Đi vào địa bàn người ta, Diệp Trần hiểu rõ phải lễ phép một chút, mỉm

cười nói:

- Đúng vậy, vị sư tỷ này xưng hô như thế nào?

- Ta là tam đệ tử của tông chủ, Diệu Âm, đi theo ta!

Nơi ở của Huyền Hậu cũng không ở Huyền Diệu Phong, mà là trên đỉnh không của Huyền Diệu Phong, nơi đó là một Huyền phù sơn phong, giống như Huyền Không Sơn vậy, đương nhiên, Huyền phù sơn phong này của Huyền Tông mặc dù không lớn như Huyền Không Sơn nhưng về mặt chất liệu rõ ràng không phải cùng một cấp bậc, nhìn vào như kim như ngọc, ẩn ẩn năng lượng khủng bố, không phải chuyện đùa, ở trên Huyền phù sơn phong, có một tiểu trang viên do một hồ nước và mấy gian nhà gỗ tạo thành.

Bên cạnh hồ nước, một nử tử hơn hai mươi tuổi đang cho cá cho ăn, nàng một đầu tóc dài như tơ như lụa, kéo dài đến dưới lòng bàn chân, hai mắt bình thản.

- Diệu Âm, ngươi lui xuống trước đi.

- Vâng, sư phụ.

Nử đệ tử tuấn tú tên là Diệu Âm cung kính ly khai.

Leo lên ngọn núi lơ lửng, Diệp Trần thấy được Huyền Hậu, Huyền Hậu lúc này khác với ý chí ảnh tượng nhìn thấy ở vị diện chiến trường lúc trước, ý chí ảnh tượng của Huyền Hậu phong hoa tuyệt đại, khiến người xem qua khó quên, còn Huyền Hậu lúc này thì nội liễm hơn rất nhiều, chuẩn xác tự nhiên.

- Huyền Hậu tiền bối, quấy rầy rồi.

Huyền Hậu cười nhạt một tiếng

- Ta vốn tên là Yến Khinh Huyên, ngươi gọi ta Yến tiền bối là được rồi.

- Yến tiền bối.

- Ngươi tìm ta có phải có chuyện gì cần trợ giúp không?

Hai người đứng cách một cái ao nhỏ, Huyền Hậu một bên cho ăn, một bên nói.

Diệp Trần gật gật đầu

- Là chuyện về Mộ Dung Khuynh Thành

- Nàng đã xảy ra chuyện gì?

Huyền Hậu ngẩng đầu, nàng đối với Mộ Dung Khuynh Thành vẫn rất chú ý đến, đây là một hạt giống tốt .

- Mộ Dung không có việc gì, bất quá mẫu thân của Mộ Dung Tô Như Tuệ lại trúng Vô ảnh độc của Vũ Văn gia tộc, phần giải dược duy nhất cũng đã bị Vũ Văn Kim hủy đi, cho nên ta muốn thỉnh Huyền Hậu ra tay cứu trợ Tô Như Tuệ.

Diệp Trần nói ý đồ đến đây cho Huyền Hậu.

- Vũ Văn gia tộc, Vô ảnh độc, hồ đồ.

Huyền Hậu có chút tức giận, nàng tận tâm tận lực trợ giúp Nhân Ma gia tộc, hi vọng Nhân tộc có thể đối đãi công bình với Nhân Ma gia tộc, nhưng thật không ngờ Nhân Ma gia tộc lại không biết đoàn kết, tự tay hủy tường thành, phong cách bá đạo của Vũ Văn gia tộc nàng đã sớm nghe qua, nhưng thật sự không nghĩ tới bọn hắn dám hạ độc với tộc nhân của mình như thế, hơn nữa còn là một trong thiên hạ kỳ độc - Vô ảnh độc nữa chứ.

- Tiền bối có cách cứu trị không?

Diệp Trần đối với Huyền Hậu vẫn rất có lòng tin, đối phương ngoại trừ thực lực cá nhân ra, phương diện khác cũng liên quan rất nhiều, nhất là ở phương diện cứu người.

- Thiên hạ kỳ độc không vượt quá hai lòng bàn tay, thứ ta có thể cứu trị vượt qua một bàn tay, mhưng tiếc, vô ảnh độc chính là loại ta không thể cứu trị được.

- Yến tiền bối cũng không cứu được...

Diệp Trần cảm thấy trầm xuống, vô ảnh độc có giải dược là có thể cứu, nhưng tìm kiếm tài liệu để luyện chế giải dược còn khó hơn lên trời, có một số thứ hắn còn chưa nghe qua bao giờ.

Huyền Hậu nói:

- Yên tâm, tuy rằng không cách nào triệt để chữa cho tốt nàng, nhưng kéo dài tánh mạng của nàng thêm vài năm thì vẫn làm được.

Nghe vậy, Diệp Trần thả lỏng một hơi, có vài năm giảm xóc, hi vọng không thể nghi ngờ đã tăng rất nhiều.

- Vô ảnh độc không phải chuyện đùa, ta và ngươi đi trước nhìn xem đi.

Bàn tay Huyền Hậu phất vào trong hư không một cái, một cái môn hộ hư ảo xuất hiện trên hồ nước, vèo một tiếng, Huyền Hậu bước vào, Diệp Trần cũng không chút do dự, đi theo tiến vào trong đó.

Ở sâu trong hư không, môn hộ hư ảo lập loè bất định.

Mỗi một lần lập loè, đều là khoảng cách cực kỳ xa.

Sau một phút đồng hồ, môn hộ hư ảo xuất hiện ở phân bộ Hoàng Long điện.

Đi ra từ trong môn hộ hư ảo, Diệp Trần vô cùng chấn động, hắn tuy biết rõ Vương giả Sinh Tử Cảnh thần thông quảng đại, không thể tưởng tượng nổi, nhưng Cô Phong hành cách sơn mạch Phượng Minh Sơn chừng hơn bảy trăm vạn dặm ah, hắn đuổi đi qua cũng phải mất mười ngày, trở về chỉ mất một phút đồng hồ, loại thủ đoạn này quả thực vượt xa tưởng tượng của hắn.

- Huyền Hậu tiền bối!

Nhìn thấy Huyền Hậu và Diệp Trần đột nhiên xuất hiện trong phòng, Mộ Dung Khuynh Thành và Mộ Dung Chỉ Thủy trong nội tâm cả kinh.

Khoát khoát tay, ánh mắt Huyền Hậu nhìn đến trên người Tô Như Tuệ khí tức có ít yếu nhược kia.

- May mắn tới sớm, độc khí đã bắt đầu ăn mòn thân thể của nàng rồi.

- Tiền bối, van cầu ngươi cứu thê tử của ta. "

Mộ Dung Chỉ Thủy mấy hôm nay lòng nóng như lửa đốt, vừa mới bắt đầu, Tô Như Tuệ vẫn không khác gì người thường, không có ảnh hưởng gì, nhưng mười ngày qua đi, vấn đề dần dần nghiêm trọng rồi, độc tố không biết từ đâu đến ở sau trong thể nội, ăn mòn thân thể của nàng, ngay cả Chân Nguyên cũng không thể ngăn cản.

- Các ngươi đi ra ngoài đi!

Huyền Hậu mở miệng nói.

- Bá phụ, Mộ Dung, chúng ta đi ra ngoài trước.

Diệp Trần lôi hai ngườ đi .

Thời gian cứu trị không dài không dài, sau thời gian uống cạn một chum trà, cửa mở ra.

Mộ Dung Chỉ Thủy và Mộ Dung Khuynh Thành đi vào xem xét, thấy Tô Như Tuệ hoàn hảo như lúc ban đầu, tinh thần càng tốt hơn so với trước đây, cho rằng triệt để chữa tốt rồi, không ngớt nói lời cảm tạ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 561: Hậu Duệ Phượng Hoàng, Thanh Phượng. (Thượng,Hạ)

Huyền Hậu hơi nở một nụ cười khổ

- Các ngươi không cầm cao hứng quá sớm, chất độc này, vẫn tồn tại, điều ta có thể làm chỉ là khiến nàng sống lâu thêm ba năm thôi, ba năm qua đi, Huyền Diệu phong ấn của ta chẳng những không cách nào phong bế Vô ảnh độc, thậm chí sẽ trở thành đồng lõa với nó, gia tốc tử vong của nàng, không người nào có thể cứu, cho nên, trong vòng ba năi, các ngươi phải gom góp đủ tài liệu luyện chế giải dược

Diệp Trần nói:

- Bá phụ, Mộ Dung, các ngươi cũng không cần phải lo lắng quá mức, ba năm rất dài, đủ để chúng ta tìm kiếm giải dược rồi, hơn nữa nơi ta đã có vài loại tài liệu luyện chế giải dược, những việc còn lại có lẽ không có vấn đề gì nhiều nữa

Tay trái vừa lật, trên tay Diệp Trần xuất ra mấy gốc linh thảo, mấy cái này là mua được ở trong Dược Viên của Bảo Hà đảo lấy lại được.

Về phần cách điều chế giải dược của vô ảnh độc, người có chút địa vị trong Nhân Ma gia tộc đều biết được, đương nhiên, Huyền Hậu cũng không thể không biết.

Huyền Hậu đối với việc Diệp Trần có được mấy gốc linh dược cũng không kinh ngạc lắm, mỗi một thiên tài đều có được cơ duyên của riêng mình, mà không hề nghi ngờ, cơ duyên của Diệp Trần không hề chênh lệch lắm với những thiên tài khác

- Diệp Trần, kế tiếp ngươi có thể lưu lạc ở Thiên Vũ Vực rồi, có lẽ có thể tìm được tài liệu luyện chế giải dược cũng nên.

Thiên Vũ vực là đệ đại vực tại Chân Linh đại lục, so với tứ đại lãnh thổ hợp lại thì nhỏ hơn, nhưng so với bất kỳ một lãnh thổ nào thì nó lớn hơn rất nhiều lần, Thiên Vũ Vực là vùng đất địa linh nhân kiệt, một số linh thảo linh dược hiếm thấy nơi ngoại giới cũng có thể nhìn thấy tại Thiên Vũ vực, hơn nữa, nghe nói Thiên Vũ vực còn có Bất tử thụ, đáng tiếc không ai biết Bất tử thụ này nằm ở đâu, cả Huyền Hậu cũng không biết, dù sao thì những nơi không biết vẫn còn nhiều lắm.

Nghe Huyền Hậu bảo mình đến Thiên Vũ vực xông xáo một phen, Diệp Trần gật đầu.

Thiên Vũ vực là thánh địa thiên tài, không có lý do không đi, nhưng bằng vào thực lực bản thân bây giờ, chưa hắn là không làm đươc trò trống gì.

- Tình thế Thiên Vũ vực phức tạp, trước khi đến đó, ngươi hãy đi một chuyến tới Phượng Minh sơn trước.

Huyền Hậu nhìn ra Diệp Trần trước mắt chưa muốn đi, sau khi bỏ lại một câu nói, tay phải phất một cái, đi vào hư ảo đại môn do không gian chi lực tạo thành, bá một tiếng, biến mất vô ảnh vô tung.

Đợi Huyền Hậu rời đi, Mộ Dung Chỉ Thủy thở dài, nói:

- Vô ảnh độc là kỳ độc do Nhân Na gia tộc nghiên cứu ra, không nghĩ tới có một ngày dùng trên người thê tử ta.

Diệp Trần an ủi:

- Bá phụ nếu như tin tưởng ta, sự tình giải dược hãy để ta giải quyết, thời gian ba năm cũng đủ dà mà.

- Vậy thì nhờ ngươi.

Luyện chế giải dược Vô ảnh độc rất khó khăn, Mộ Dung Chỉ Thủy chỉ có thể hy vọng vận khí Diệp Trần vẫn tốt như thế thôi.

- Chuyện này đã xong, chúng ta trở về Nam Trác vực.

Diệp Trần động ý niệm đi tới Thiên Vũ vực, chuẩn bị trở về cáo từ một chút.

- Tự nhiên.

Mộ Dung Chỉ Thủy gật đầu.

Điện chủ Hoàng Long điện Trương Chính Quang đã sớm ly khai, Diệp Trần và đoàn người Vương Thạch Nham Khuê cũng cáo từ, ngồi trên Xích Nhãn Hung Điểu, lên đường trở về Nam Trác vực.

Không thể không nói, tốc độ Xích Nhãn Hung Điểu có chút chậm, lộ trình chỉ có mấy trăm vạn dặm còn có thể dùng đến, nhưng vượt qua mấy trăm vạn dặm, vô cùng mất thời gian, Diệp Trần bất đắc dĩ lấy ra hai kiện Khôi lỗi phi hành, Khôi lỗi phi hành có tốc độ gần như gấp đôi Xích Nhãn Hung Điểu, thế nên thời gian phi hành được rút ngắn đi một nửa, có Khôi lỗi phi hành, phi hành không nghỉ bất kể ngày đêm, có thể nào không nhanh.

Hơn hai mươi ngày sau, đoàn người trở lại Mộ Dung gia tộc.

- Chờ ta tiến vào Linh Hải Cảnh, sẽ đến Thiên Vũ Vực tìm ngươi.

Mộ Dung Khuynh Thành biết, thực lực nàng chênh lệch với Diệp Trần quá lớn, chỉ có tiến vào Linh Hải Cảnh mới có thể kéo gần chênh lệch lại, nếu không có đi cùng hắn cũng chỉ vướng tay vướng chân thôi, bất quá ưu thế của nàng cũng không nhỏ, đợi khi nào luyện hóa được một bộ phận ma lực tinh hoa, cảnh giới ít nhất có thể lên đến Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, Linh Hải Cảnh trung kỳ cũng không phải không thể, phải biết rằng ma lực tinh hoa là tinh hoa bên trong cơ thể yêu ma, mỗi một ít đều chứa đại lượng ma lực bản nguyên, vô cùng ích lợi.

- Không vội, trước tiên cứ cũng cố tu vi là tốt nhất.

Diệp Trần sao không biết ưu thế của Mộ Dung Khuynh Thành, một khi

đối phương bước vào Linh Hải Cảnh, ít nhất cũng là cấp độ đại năng chân nhân cấp, ưu thế rất lớn, nhưng Thiên Vũ vực không phải địa phương khác mà là thánh địa thiên tại, hội tụ tất cả thiên tài đứng đầu Đại lục.

- Dạ.

Mộ Dung Khuynh Thánh mím môi, quan hệ giữa nàng và Diệp Trần dù không đạt tới mức thân mật, nhưng cũng không kém bao nhiêu, chỉ là không chung đụng nhau.

- Khôi lỗi phi hành này giao cho ngươi, sử dụng nó cho tốt.

Cổ tay vừa đảo, một khôi lỗi phi hành hiện ra, trôi lơ lửng trên không trung giữa hai người, Diệp Trần cười lớn, nhìn thẳng vào đối phương, không che giấu tình cảm của mình chút nào.

Trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, ánh mắt Mộ Dung Khuynh Thành sáng rỡ, tràn đầy tình ý bên trong.

Trên đường trở về Thiên Phong quốc, Diệp Trần lấy ra Long Châu.

- Thì ra lực lượng Long Châu có thể tự động bổ sung, không biết khi nào thì viên mãn?

Từ lúc thi triển Đại pháp Hoàng Long cấm đến giờ đã qua hơn một tháng, trong một tháng này, Long Châu dần dần khôi phục sắc thái, không ảm đạm như lúc vừa dùng xong nữa.

- Hoàng Long Phong Cấm đại pháp nhìn như đơn giản, nhưng muốn tinh thông lại cực kì khó khăn, đối phó Bá Quyền Tông nhìn như dễ dàng, nhưng thật ra nguyên nhân cũng là do Linh hồn lực của ta đủ mạnh.

Linh hồn lực của Trương Chính Quang quả thật thua Linh hồn lực của Diệp Trần, lại có thể khiến Diêu Nhất Phong không có lực hoàn thủ, mà Linh hồn lực của Diệp Trần gấp bốn gấp năm của Trương Chính Quang, thời điểm phong cấm Bá Quyền Tông, vẫn lưu lại cho đối phương một ít Chân nguyên,

đây chính là chênh lệch, chênh lệch rất lớn.

Sưu!

Phi hành khôi lỗi biến mất ở chân trời.

Vô cùng vô tận phía trước dần phóng lớn, ngồi xếp bằng trên phi hành khôi lỗi, Diệp Trần thấy được Hỏa Vân Phong, một trong hạ tam thập lục phong của Huyền Tông.

- Lần này tới Thiên Vũ Vực, chỉ sợ sẽ mất một đoạn thời gian.

Lần trước tới vội vàng, Diệp Trần không quan sát kỹ Phượng Minh sơn, lần này mới phát hiện, sơn mạch Phượng Minh sơn xen lẫn trong màn khí Man hoang nhàn nhạt, khí Man hoang này đại biểu cho lịch sử sơn mạch Phượng Hoàng sơn đã rất lâu rồi, ngược dòng có thể đến thời đại thượng cổ.

Tíu tíu!

Tiếng gáy Thanh Lệ điểu vang lên, thần sắc Diệp Trần hơi động một chút, cảm giác như tốc độ huyết dịch chảy nhanh hơn.

- Chim này...?

Diệp Trần chăm chú nhìn lại, có thể thấy trên bầu trời Hỏa Vân Phong, có một cự điểu màu xanh bay lượn, cánh dài chừng bảy tám thước, trên đầu có một đám lông vũ, nhìn như vương miện, đuôi phía sau cũng bất đồng với những loài chim khác, có ba màu, rất có khí thể vương giả của loài chim.

- Hậu duệ Phượng Hoàng, Thanh Phượng!

Diệp Trần hít một hơi khí lạnh, hắn thật sự không nghĩ tới, ở sơn mạch Phượng Minh sơn lại có thể nhìn thấy Thanh Phượng, Thanh Phượng không phải là yêu thú bình thường, luận tư chất, còn vượt qua Tôn Tiểu Kim của Thủy Viên nhất Tộc, là tư chất thưởng phẩm cao cấp nhất, cùng cấp với Cửu đầu xà, nói cách khác, một khi trưởng thành, ít nhất là yêu thú cấp mười, có

khả năng trở thành Yêu vương, thực lực hết sức cường đại.

Hơn nữa, tư chất yêu thú càng cao, chiến lực càng mạnh, bằng vào tư chất của Thanh Phượng này, đủ để đánh bại tất cả yêu thú đồng cấp khác, kể cả Tôn Tiểu Kim.

Đây là một yêu thú uy danh hiển hách tại thời đại Thượng cổ.

Bá!

Đôi cánh Thanh phượng hướng Diệp Trần lao tới, chiếc mão trên đầu đốt lên ngọn lửa màu xanh.

Diệp Trần biến sắc, Thanh phượng này gần đạt tới cấp chín, không biết hướng về hắn bay tới là có mục đích gì.

- Ngươi là Diệp Trần?

Tới gần mấy chục thước, Thanh Phượng đột nhiên ngừng lại, miệng nói ra tiếng người, là thanh âm nữ nhân.

- Chính là tại hạ!

Diệp Trần có chút cổ quái, yêu thú nói tiếng người không phải chưa từng gặp qua, Thủy Viên nhất tộc cũng làm được, nhưng Thủy Viên nhất tộc tương đương với loài người, cũng không bất ngờ gì.

- Ta là Yến Phượng Phượng, đại đệ tử của tông chủ, mong được chỉ giáo nhiều hơn.

Thanh phượng nói.

- Nguyên lai là Yến sư tỉ.

Diệp Trần hai tay ôm quyền, đáp.

- Ha ha, đi theo ta! Sư phụ đang đợi ngươi.

Yến Phượng Phượng xoay người, vỗ hai cánh, thoáng chốc lao đi với tốc độ nhanh như cực quang.

- Tốc độ quá nhanh!

Diệp Trần tăng tốc độ lên tới chín thành, mới miễn cưỡng đuổi theo đối phương, nhìn bộ dạng đối phương có thể dễ dàng đoán ra, phỏng chừng mới phát huy ra năm thành tốc độ.

Yến Phượng Phượng có lòng thử tốc độ Diệp Trần một chút, hai cánh màu xanh khẽ rung lên, gia tăng tốc độ lần nữa, nhanh đến vô cùng.

- Kiếm Quang Phi Hành thuật!

Diệp Trần cắn răng, bên ngoài cơ thể bắn ra kiếm quang bén nhọn, kiếm quang chợt lóe, mang theo thân thể của hắn mạnh mẽ lướt đi, đuổi theo phía sau Yến Phượng Phượng.

- Hảo tốc độ, miễn cưỡng có thể theo kịp một nửa tốc độ của ta.

Yến Phượng Phượng nói ra một câu kinh người.

- Cái gì!

Diệp Trần thất kinh, giờ phút này, hắn ngay cả Kiếm Quang Phi Hành thuật cũng đã thi triển ra, tốc độ không dưới hai mươi lần vận tốc âm thanh, lại chỉ có thể miễn cưỡng bằng một nửa tốc độ của đối phương.

Yến Phượng Phượng cười nói:

- Không cần kinh ngạc, trong đám thanh niên đồng lứa ở Thiên Vũ vực, thực lực của ta không phải mạnh nhất, nhưng nói đến tốc độ, ta nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất, tu vi ngươi chẳng qua chỉ là Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong mà đã có tốc độ cấp Tông Sư, đã rất lợi hại rồi.

- Xem ra tương lai phải hoàn thiện thêm Kiếm Quang Phi Hành thuật.

Nghe đối phương nói như thế, Diệp Trần cũng có chút cảm khái, tốc độ nhanh gấp đôi so với hắn, đây là khái niệm gì, tương đương với trời sanh đứng ở thế bất bại, dưới Sinh Tử Cảnh, đoán chừng không ai có thể đuổi kịp Yến Phượng Phượng, về phần Kiếm Quang Phi Hành thuật của bản thân xem ra có chút hữu hạn, tu vi Tinh Cực Cảnh, tốc độ Kiếm Quang Phi Hành thuật chỉ bằng tốc độ công kích, đến khi tăng tiến tới Linh Hải Cảnh, tốc độ Kiếm Quang Phi Hành thuật nhanh hơn nhiều so với tốc độ công kích, dù sao lúc sáng tạo ra Kiếm Quang Phi Hành thuật, tu vi bản thân chỉ là Tinh Cực Cảnh mà thôi.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Trần theo Yến Phượng Phượng đi vào Huyền Diệu phong.

- Các ngươi đã tới!

Thanh âm Huyền Hậu vang lên, cùng lúc đó, một cỗ lực lượng bao phủ hắn và Yến Phượng Phượng, khiến hai người bọn họ trực tiếp xuất hiện tại Huyền phù sơn phong ở trên thượng không Huyền diệu phong.

- Yến tiền bối!

- Sư phụ.

Huyền Hậu gật đầu, nhìn về phía Diệp Trần, nói:

- Ngươi mặc dù không phải là đệ tử của ta, nhưng ta và lão Long Vương đều đối đãi ngươi như đệ tử, không cần quá mức câu nệ.

- Yến tiền bối coi trọng rồi.

- Phượng Phượng, Diệp Trần mới tới Thiên Vũ vực, một số quy củ không rõ lắm, ngươi dẫn hắn tới Thiên Vũ các, lưu lại danh tính ở đó.

- Dạ!

Yến Phượng Phượng gật đầu, ngọn lửa xanh trên đầu nàng lưu chuyển.

Thiên Vũ các?

Diệp Trần đúng là không rõ lắm quy củ của Thiên Vũ Vực, tin tức Chiến vương quả thật quá mức khổng lồ, cho nên hắn chỉ có thể có được một phần trí nhớ của Chiến vương mà thôi.

- Lần này có mấy tên đệ tử Huyền Tông muốn đi Thiên Vũ vực lưu lại danh tín, bọn họ giao cho ngươi dẫn dắt.

Huyền Hậu hết sức coi trọng Yến Phượng Phượng, có thể xem nàng như là một nửa con gái của Huyền Hậu, năm xưa Huyền Hậu tới sơn mạch Phượng Minh Sơn, cũng không có ý định đặt tông môn ở chỗ này, cho đến khi tìm được một quả trứng Thanh Phượng trong lòng đất, dùng bí pháp ấp trứng Thanh Phượng, mới có Yến Phượng Phượng như ngày hôm nay.

- Sư phụ, Hóa Hình đan của ta đã dùng xong!

Yến Phượng Phượng trơ mắt nhìn Huyền Hậu.

Huyền Hậu cười một tiếng, lấy ra một cái bình ngọc, ném cho nàng.

- Một chút Hóa Hình đan này, không dễ dàng luyện chế đâu.

- Đa tạ sư phụ.

Yến Phượng Phượng vẫy vẫy đuôi, há mồm khai mở bình ngọc, nắp bình mở ra, một khóa đan dược tròn xoe bay vào miệng nàng, nuốt xuống.

Ông!

Thanh quang như mặt trời, xuất ra trước trán.

Đợi thanh quang tản đi, đâu còn thân ảnh Thanh Phượng nào nữa, chỉ có một cô gái thanh xuân vận thanh y, dáng vẻ uyển chuyển, ngũ quan tinh xảo, hai đầu lông mày có khí tức cao quý bức người, giữa trán còn có một vũ quan đồ văn, có ngọn lửa thanh sắc thiêu đốt.

- Diệp sư đệ, lần đầu gặp mặt.

Yến Phượng Phượng hóa thành nhân hình, mặt lộ vẻ mỉm cười.

- Yến sư tỉ, lần đầu gặp mặt.

Diệp Trần cười cười, dưới trạng thái hình người, hai người đúng là gặp mặt lần đầu.

- Tốt lắm, các ngươi đi xuống trước, ngày mai có thể xuất phát.

Huyền Hậu nói.

Mặt trời vừa lên.

Đã đến sáng sớm ngày thứ hai.

Trên đỉnh một ngọn núi cao chót vót phía tây Huyền Diệu Phong, ba tên đệ tử Huyền Tông đứng trên đó, bên cạnh còn có một độc hữu Huyền Tông, chính là Thiết Vũ Huyền Ưng.

Trong ba tên đệ tử này, Diệp Trần đã gặp qua hai người, theo thứ tự là đại đệ tử Huyền Tông Yến Phượng Phượng, tam đệ tử Diệu Âm, tên còn lại là một gã mặt trắng như ngọc, nhìn qua chỉ như hai hai hai ba tuổi, nhỏ nhất trong ba người, về phần số tuổi chân thực thì không rõ ràng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 562: Thiên Vũ Các

- Đại sư tỉ, lai lịch Diệp Trần này ra sao, cư nhiên có thể được sư phụ chú ý, muốn ngươi tự mình dẫn hắn đến Thiên Vũ Các.

Tên đệ tử mặt trắng như ngọc là Lăng Thiên Hạo, là tứ đệ tử Huyền Tông, số tuổi chân thực là hai mươi bảy tuổi, dĩ nhiên, ở tuổi hai bảy tu luyện tới Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, thiên phú này ở Thiên Vũ vực không thể coi thường, nếu là ở tứ đại lãnh thổ, tối thiểu cũng là nhân vật hùng bá đứng đầu trong đồng lứa thanh niên, cho dù ở Huyền Tông, cũng là thiên tài số một số hai.

Yến Phượng Phượng cười nói:

- Lăng sư đệ, ngươi không nên xem thường hắn, hắn là vương giả trẻ tuổi quật khởi gần đây của Nam phương vực quần, thực lực rất cường đại.

- Vương giả trẻ tuổi của Nam Phương vực, cái này dường như không có gì to lớn a!

Không phải Lăng Thiên Hạo xem thường Diệp Trần, trong mắt của hắn, vương giả trẻ tuổi của Nam Phương vực không có gì đáng để tự hào, nhất là ở Thiên Vũ vực.

- Hắn tiến vào Linh Hải Cảnh lúc hai mươi bốn tuổi.

Câu nói tiếp theo của Yến Phượng Phượng, làm Lăng Thiên Hạo biến sắc, ai cũng biết, tông chủ Huyền Tông, cũng là sư phụ Huyền Hậu của bọn họ tiến vào Linh Hải Cảnh lúc hai mươi lăm tuổi, ngàn năm qua được xem là đệ nhất, mấy chục năm qua không có người nào vượt qua, dù là hai thiên tài yêu nghiệt được xưng là có thể sánh ngang với sư phụ ở Thiên Vũ vực bất quá cũng chỉ bước vào Linh Hải Cảnh lúc hai mươi lăm tuổi, không phá vỡ

kỷ lục của sư phụ hắn, hắn thật sự không nghĩ tới, cũng căn bản không có nghĩ tới, Nam Phương vực lại xuất hiện một thiên tài vượt qua sư phụ hắn, về mức độ nào đó thì quả thật đánh vào tín ngưỡng trong lòng hắn.

- Không thể nào!

Phản ứng đầu tiên của Lăng Thiên Hạo chính là không tin tưởng.

Yến Phượng Phượng hít sâu một hơi, nói:

- Lúc sư phụ nói cho ta biết, ta cũng không tin, nhưng sư phụ làm sao lại nói dối.

Nghe Yến Phượng Phượng nói là nghe được từ sư phụ, Lăng Thiên Hạo khiếp sợ, lâu sau, hắn chậm rãi thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Thiên phú tu luyện rất cao, thiên phú tu luyện rất cao.

- Nhìn xem!

Yến Phượng Phượng nhìn về một chấm đen từ xa đang bay xẹt tới, nói:

- Tốc độ của hắn đã đạt tới cấp Tông sư.

Vèo!

Điểm đen nhanh chóng lớn dần, sau cùng hiện ra một người vận lam y hông đeo trường kiếm, đích thị là Diệp Trần.

- Đã để ba vị đợi lâu!

Diệp Trần ôm quyền, nói.

- Chúng ta cũng mới vừa tới thôi, để ta giới thiệu cho ngươi, đây là tam sư muội Diệu Âm của ta, còn đây là tứ sư đệ Lăng Thiên Hạo.

Yến Phượng Phượng giới thiệu.

- Diệu Âm sư tỉ ta đã biết, Lăng Thiên Hạo sư huynh vẫn là nhìn thấy lần đầu tiên.

Tuổi ba người lớn hơn so với hắn, gọi một tiếng sư tỉ sư huynh cũng không mất thể diện.

- Ta cũng là lần đầu gặp mặt Diệp sư đệ, sau này chỉ giáo nhiều hơn.

Sau khi biết thiên phú tu luyện của Diệp Trần còn vượt qua sư phụ hắn, Lăng Thiên Hạo đã không còn vẻ khinh thị, bất kể thế nào thiên phú tu luyện cũng là một loại thiên phú, là con đường trực tiếp đi tới cao tầng, thiên phú tu luyện càng lợi hại thì có tác dụng hơn các loại thiên phú khác nhiều.

- Đi thôi!

Thần thái Diệu Âm bình thản, so với Yến Phượng Phượng thì có vẻ có phong phạm Đại sư tỉ hơn.

Trên bầu trời, Thiết Vũ Huyền Ưng chở bốn người bay đi như điện chớp, tốc độ vượt xa gấp mười lần vận tốc âm thanh, gần như gấp mười lăm lần vận tốc âm thanh.

Thiết Vũ Huyền Ưng là yêu thú cấp chín, theo tốc độ tăng trưởng, phi hành toàn lực mà nói thì vận tốc có thể gấp mười tám lần vận tốc âm thanh, ngang với cấp bậc Tông sư, dĩ nhiên, lộ trình dài khác với lộ trình ngắn, Thiết Vũ Huyền Ưng có vẻ như đã mệt lắm rồi, dần bay chậm lại.

Dù sao thì Thiết Vũ Huyền Ưng không phải là khôi lỗi phi hành, chung quy là cũng là thân thể huyết nhục, nói đến hiệu suất phi hành đường trường, Thiết Vũ Huyền Ưng và Khôi lỗi phi hành của Diệp Trần không sai biệt lắm, một tốc độ nhanh, một không cần nghỉ ngơi, mỗi cái mỗi vẻ.

- Thiên Vũ các ở phía nam Thiên Vũ vực, xưng hào là Nam Thiên Môn, tục truyền, Thiên Vũ các và Đa Bảo thánh tháp cũng có một số quan hệ, bốn mươi tuổi trở lên không thể vào, tu vi không đạt tới Linh Hải Cảnh cũng không cách nào tiến vào, và có một Lưu danh chiếu bích thần kỳ, có thể lưu

lại hơn một ngàn tên, mỗi tên có thể tồn tại trên tường mười năm.

Trên lưng Thiết Vũ Huyền Ưng, Yến Phượng Phượng giải thích sơ bộ về Thiên Vũ các cho Diệp Trần hiểu.

- Nhất định phải tới Thiên Vũ Các lưu danh sao? Diệp Trần hỏi.

Yến Phượng Phượng cười cười.

- Ngươi có từng nghe qua một câu nói "Không vào Nam Thiên Môn, như chưa từng tới Thiên Vũ vực" chưa, Thiên Vũ vực có thể được gọi là thánh địa thiên tài, Thiên Vũ Các là một đại quan ải.

Nghe vậy, Diệp Trần cười một tiếng cổ quái, nói như vậy, chỉ có lứa thanh niên, tu vi đạt tới Linh Hải Cảnh mới tính là qua Thiên Vũ Vực, không đạt tới Linh Hải Cảnh, chẳng khác nào đến không, Đông Ma Tạ Tri Thu kia có thể lăn lộn ra chút danh khí ở Thiên Vũ vực, đoán chừng vẫn còn trẻ.

Diệp Trần suy đoán không sai, Đông Ma Tạ Tri Thu quả thật chỉ trong lớp trẻ ở Thiên Vũ vực lăn lộn ra chút danh khí, mở rộng phạm vi đến thanh niên đồng lứa, lập tức không đáng kể nữa.

- Lưu danh trên Lưu danh chiếu bích cực kỳ khó khăn sao.

- Dĩ nhiên khó khăn, mặc dù Lưu danh chiếu bích không được tính là bảng xếp hạng thành tựu, nhưng giá trị tham chiến rất cao, hàm quát anh tài trong mười năm, rất nhiều thiên tài lững lẫy ở lãnh thổ của mình cũng không có tư cách lưu tên lên bảng.

Dừng một chút, Yến Phượng Phượng nhìn thoáng qua Diệu Âm cùng Lăng Thiên Hạo, mở miệng nói:

- Cho nên rất nhiều thiên tài củng cố thực lực, đến khi không cách nào tiếp tục tăng lên nữa mới đi Thiên Vũ các lưu danh.

Diệp Trần ngẫm nghĩ, thực lực hắn lúc này là mới bước vào Linh Hải

Cảnh không lâu, tăng tiến tu vi đến đỉnh phong là trọng yếu nhất, mà đạt tới Linh Hải Cảnh, ngộ tính tăng lên nhiều, áo nghĩa võ học và hỏa hầu tăng lên cũng hết sức trọng yếu.

Lúc này, Lăng Thiên Hạo mở miệng nói:

- Lưu danh chiếu bích là địa phương bình phán tư chất người, có thể xếp vào một trong một ngàn đã rất không dễ dàng, có thể xếp trong năm trăm tên đầu tiên, khó càng thêm khó, một khi được lưu tên, cả Thiên Vũ vực cũng sẽ biết tên của ngươi, về phần mười tên đầu tiên, chính là thiên tài yêu nghiệt , bằng vào tư chất Diệp sư đệ, ta nghĩ vào năm trăm tên đầu tiên không thành vấn đề.

Nhưng thật ra Lăng Thiên Hạo đối với tư chất của Diệp Trần còn có điều hoài nghi, thiên phú tu luyện là rất trọng yếu, nhưng những phương diện khác cũng trọng yếu không kém, trong lịch sử Chân Linh đại lục không phải không có thiên tài thiên phú tu luyện tuyệt đỉnh, nhưng những phương diện khác lại hết sức bình thường.

Diệp Trần cười cười, không nói gì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 563: Lưu Danh Chiếu Bích

Khoảng cách đến Thiên Vũ Các còn rất xa, trên đường, bốn người câu được câu mất trò chuyện, Diệp Trần từ trong miệng Lăng Thiên Hạo biết được, Huyền Tông có hai đệ tử được lưu danh vào Lưu danh chiếu bích, theo thứ tự là đại đệ tử Yến Phượng Phượng, nhị đệ tử Phó Ân Hồng, Yến Phượng Phượng xếp hạng tương đối cao, cao không hợp với lẽ thường, là vị trí thứ năm, Phó Ân Hồng kém đi không ít, xếp thứ năm mươi bảy, dĩ nhiên, đây là kém đối với Yến Phượng Phượng thôi, dù sao có thể lưu tên Lưu danh chiếu bích, thực lực không thể nghi ngờ, lưu tên trên Lưu danh chiếu bích mười năm, cũng đã đáng tự hào.

Thiết Vũ Huyền Ưng không hồ là yêu thú cấp chín, bảy ngày sau, nhóm bốn người từ phía tây Thiên Vũ vực đi tới phía Nam Thiên Vũ vực, trải qua lộ trình hơn sáu trăm vạn dặm.

Lúc xế chiều ngày thứ bảy, một ngọn núi đứng sừng sững trên vòm trời hiện ra trong tầm mắt bốn người, tòa núi này giống như một thanh lợi kiếm, đỉnh núi tựa hồ như bị một người nào đó dùng kiếm phạt ngang, san bằng, trên đỉnh ngọn núi, một kiến trúc to lớn đứng sừng sững, trên đại môn viết ba chữ Thiên Vũ Các to lớn, hùng bá thiên hạ.

- Đến Thiên Vũ các rồi, rất nhiều người, vẫn có vài người quen.

Mục lực Yến Phượng Phượng rất mạnh, cách xa hơn mười dặm cũng có thể nhìn rõ bóng người, ngay cả tướng mạo cũng có thể phân biệt được.

Thấy Thiên Vũ các, hô hấp Lăng Thiên Hạo so với bình thường trầm trọng hơn, rất hiển nhiên, tâm tình của hắn đã hết sức kích động.

Diệu Âm luôn tỏa ra thần thái bình thản cũng không ngoại lệ, sâu trong

con ngươi hai mắt lóe lên ý chí chiến đấu.

Chỉ có nét mặt Yến Phượng Phượng và Diệp Trần không biểu tình gì, nàng đã lưu danh tại Thiên Vũ các, lần này mang ba người đến lưu danh, không có quan hệ gì với nàng cả. Rất nhiều người cũng bị khí thế của Thiên Vũ các hấp dẫn, đều sôi sục hẳn lên, mà trong mắt Diệp Trần, ngọn núi tiếp theo Thiên Vũ Các giống như một thần kiếm xuyên thủng thiên địa, một cỗ khí thế bốc lên, như xuyên thẳng trời cao, đáng sợ vô cùng.

Bá!

Thiết Vũ Huyền Ưng hạ xuống từ những đám mây, nhanh chóng tới gần Thiên Vũ Các.

- Thiết Vũ Huyền Ưng, là người Huyền Tông!

- Phượng Tông Yến Phượng Phượng dẫn dắt sư đệ sư muội tới Thiên Vũ Các lưu danh.

Dưới chân núi, có người đã nhận ra Thiết Vũ Huyền Ưng và những người trên lưng nó.

Không trực tiếp bay về phía đỉnh núi Thiên Vũ Các, Yến Phượng Phượng ra lệnh Thiết Vũ Huyền Ưng hạ xuống một khối đất bằng phẳng dưới chân núi.

- Yến Phượng Phượng, đã lâu không gặp!

Một gã thanh niên đầu trọc khí thế oai nghiêm mang theo sư đệ sư muội đi tới.

Yến Phượng Phượng cười nói:

- Hải Vô Nhai, ngươi dẫn sư đệ sư muội tới đây lưu danh?

- Đúng vậy.

Thanh niên đầu trọc tên là Hải Vô Nhai liếc mắt nhìn ba người Diệp Trần một cái.

- Huyền Tông ngươi đã có hai người lưu danh ở đây, không nghĩ tới lần này lại tới thêm ba người.

- Ha ha, ta dẫn sư đệ sư muội đến cọ xát một phen.

Yến Phượng Phượng thủy chung vẫn duy trì nụ cười trên gương mặt thanh tú.

- Ta đi trước một bước, người nơi này cũng thật nhiều.

Hải Vô Nhai mang theo mấy sư đệ sư muội hắn rời đi.

- Người này chính là Hải Vô Nhai.

Lăng Thiên Hạo nhìn chằm chằm bóng lưng Hải Vô Nhai.

Yến Phượng Phượng nói:

- Ừ, thực lực hắn rất mạnh, không dưới ta, xếp thứ mười trên Lưu danh chiếu bích, được rồi, các ngươi đối với Lưu danh chiếu bích vẫn chưa hiểu rõ lắm, đây là một bức tường thần kỳ, đợi lát nữa, các ngươi chỉ cần nhập linh hồn lực của mình vào trong đó, sẽ gặp một tinh thần tư niệm thể độc lập được hình thành trong thế giới bên trong bức tường, tinh thần tư niệm thể có ba thành thực lực của các ngươi, mà đối thủ của các ngươi là một hư nghĩ tinh thần tư niệm có thực lực ngang nhau, đánh bại một giả thuyết tinh thần tư niệm thể, các ngươi sẽ tiến vào cửa tiếp theo, cửa tiếp theo này, độ khó tăng lên gấp đôi, nhớ kỹ, không cần cậy mạnh, vì tinh thần tư niệm thể bị thương sẽ vô thức liên lụy tới bản thể các ngươi, tinh thần tư niệm thể bị thương càng nặng, bản thể bị liên lụy càng lớn, trong lịch sử từng có tình huống tinh thần tư niệm thể bị thương nặng quá, dẫn đến bản thể vẫn lạc.

- Tinh thần tư niệm thể?

Chân mày Diệp Trần vừa động, ký ức Chiến Vương trong đầu hắn có phần lớn tin tức liên quan đến tu luyện, cho nên Diệp Trần biết cái gì gọi là Tinh thần tư niệm thể.

Tinh thần tư niệm thể, nói cách khác là một thứ có linh hồn tánh mạng phân liệt ra từ mẫu thể, nó là tồn tại không tự mình có ý thức như phân thân, có chút tương tự với ý chí hình chiếu, nhưng ở trình độ phức tạp hơn, cao hơn ý chí hình chiếu, lực lượng vượt xa ý chí hình chiếu

Dĩ nhiên, Chiến Vương cũng không tu luyện tinh thần tư niệm thể, cho nên cụ thể hơn Diệp Trần cũng không biết, chẳng qua chỉ biết đại khái khái niệm.

- Chúng ta đi!

Yến Phượng Phượng dẫn đầu đi lên núi.

Đường lên đỉnh núi Thiên Vũ Các là một bậc thang dài hơn vạn mét, rộng trăm mét, có hơn một nghìn bậc thang, lúc bước lên bậc thang kia, Diệp Trần đã minh bạch tại sao không có ai trực tiếp bay lên rồi, vì cả ngọn núi được bao phủ bởi một tầng cấm chế vô hình, căn bản không cách nào mượn lực hư không, chỉ có thể đi lên từng bước.

Qua một khắc thời gian, bốn người mới từ chân núi lên đến đỉnh núi.

- Nhiều người mạnh a!

Bước vào đại môn Thiên Vũ Các, ập vào mắt bốn người chính là một quảng trường rộng rãi to lớn, giữa quảng trường, một bức tường cao mười trượng đứng sừng sững như một pho tượng, chung quanh bốn phía bức tường, có vô số thanh niên nam nữ chưa đến bốn mươi tuổi.

- Đại môn Thiên Vũ các một năm mở một lần, nhiều người là chuyện rất bình thường.

Yến Phượng Phượng nhìn thấy nhưng không thể trách.

Bức tường hết sức cao, trên bức tường là những hàng tên chi chít.

- Độc Cô Tuyêt, đệ nhất!

- Đạm Đài Minh Nguyệt, đệ nhị!

…

- Yến Phượng Phượng, đệ ngũ!

Quả nhiên, Yến Phượng Phượng xếp thứ năm, trong một ngàn tên, có thể xếp thứ năm, phần tư chất này đủ kinh thế hãi tục.

Yến Phượng Phượng giải thích:

- Xếp hạng thứ nhất, thứ hai là hai đại yêu nghiệt Thiên Vũ vực, trong thanh niên đồng lứa có lẽ bọn họ không phải mạnh nhất, nhưng tư chất tuyệt đối cao nhất, các ngươi nhìn màu sắc tên, màu trắng đại biểu cho những ai vượt qua ba cửa, màu lam đại biểu những người đánh tới cửa thứ bốn, thứ năm, màu đỏ đại biểu cho những người đánh tới cửa thứ sáu, thứ bảy, nếu vượt qua cả bảy cửa, tên của họ sẽ là màu tím, trước mắt chỉ có hai người tên màu tím là Độc Cô Tuyệt và Đạm Thai Minh Nguyệt.

Nghe vậy, Diệp Trần lưu ý cẩn thận bức tường, trên bức tường, tên màu tím có hai người, tên màu đỏ năm mươi người, tên màu lam chiếm phần lớn, chừng hơn tám trăm, tên màu trắng ít nhất, chừng một trăm, xếp hạng cuối cùng.

- Muốn lưu tên trên trên Lưu danh chiếu bích, tối thiểu phải đánh tới cửa thứ ba, thời gian kiên trì ở cửa thứ ba càng dài, tỉ lệ thành công càng cao.

Vừa nói, Yến Phượng Phượng vừa cảm khái, nàng là hậu duệ Phượng Hoàng Thanh Phượng, tư chất vô song, theo lý thuyết, xếp hạng thứ nhất thứ hai không khó, nhưng bốn người xếp trước quả thật quá biến thái, nhất là Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt, thực lực khủng bố, không dọa chết người ta không cam lòng.

- Đại sư tỷ, rất khó vượt qua kiểm tra sao?

Lăng Thiên Hạo hỏi.

Yến Phượng Phượng nói:

- Cửa thứ nhất là Hư nghĩ tinh thần tư niệm thể không sai biệt lắm với thực lực của ngươi, cửa thứ hai gấp hai thực ngươi, cửa thứ ba gấp bốn, cửa thứ tư gấp tám, qua một cửa ải độ khó lại tăng gấp đôi, khó khăn cũng tăng gấp đôi, ngươi nói không khó thì là gì?

- Cửa thứ bảy kia chẳng phải là gấp sáu mươi bốn lần.

Lăng Thiên Hạo hít một hơi lãnh khí, thần sắc Diệu Âm và Diệp Trần cũng lộ vẻ ngưng trọng.

Yến Phượng Phượng trầm giọng nói:

- Khảo nghiệm của Lưu danh chiếu bích này chính là kỷ xảo chiến đấu, tố chất của mỗi người, tiềm lực bị buộc phát huy đến cực hạn, tu vi và thực lực mặc dù có chút tác dụng, nhưng bị áp chế mạnh, dù sao thì bên trong, thực lực Hư nghĩ tinh thần tư niệm thể tương đương với ngươi, thực lực ngươi cao thì thực lực của nó cũng cao.

- Không biết tên ta có thể xếp hạng thứ bao nhiêu?

Lúc đến, Lăng Thiên Hạo rất có lòng tin, bây giờ chỉ còn lại áp lực và chiến ý.

Diệp Trần minh bạch ý tứ Liễu Phượng Phượng, khảo nghiệm của Lưu danh chiếu bích chính là tư chất mỗi người, tu vi và thực lực không quan hệ nhiều lắm, dĩ nhiên, theo như lời Yến Phượng Phượng, dù bị áp chế rất nhiều nhưng tu vi và thực lực vẫn có tác dụng, tỷ như thực lực cao, cảm ngộ trong lòng cũng cao hơn, đấu pháp cũng thay đổi, tư chất biến đổi, tăng lên.

- Diệp Trần, ngươi cũng ở đây!

Đúng lúc này, có người la lên tên Diệp Trần.

Diệp Trần quay đầu lại, thấy Lôi Chi Công Chúa Tĩnh Ngạo Huyên và Thiên Thư Công Tử Lý Tiêu Vân, hai người này cũng đã tiến vào Linh Hải Cảnh, đồng dạng với hắn, tu vi là Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong .

Trên mặt Diệp Trần lộ vẻ mỉm cười, nói:

- Thật là là khéo!

Lý Vân Tiêu nói:

- Khéo nhưng cũng không khéo.

Diệp Trần cười cười, Lý Tiêu Vân nói đúng, kéo nhưng cũng không khéo, hai người đột phá đến Linh Hải Cảnh cũng không có gì đáng giật mình, dù sao tu vi bọn họ đã sớm đạt tới Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tùy thời đều có khả năng đột phá, mà Thiên Vũ các một năm mở cửa một lần, đụng nhau chỗ này cũng đúng không tính là khéo.

- Sở Trung Thiên có đến không?

Quan hệ giữa Diệp Trần và Sở Trung Thiên bình thường, lúc đầu còn có chút mâu thuẫn, sau lại hòa hoãn đi không ít, chỉ cho là cạnh tranh tu vi với nhau.

Tĩnh Ngạo Huyên lắc đầu nói:

- Hắn thân mang Cương Linh Thể, đột phá rất khó khăn, trước mắt vẫn bị vây tại hậu kỳ đỉnh phong Tinh Cực Cảnh.

- Ra là vậy.

Diệp Trần gật đầu, Cương Linh Thể tu luyện ra Cương Nguyên, Cương Nguyên mạnh hơn Chân nguyên gấp mấy lần, đột phá rất khó khăn, dĩ nhiên, một khi đột phá, thực lực cũng bạo tăng, ở cấp Tinh Cực Cảnh cũng đã mạnh mẽ vô cùng rồi, đến Linh Hải Cảnh, mạnh càng thêm mạnh, có thể nói, Sở

Trung Thiên trời sinh tốt vận, càng ngày càng mạnh lên, đoán chừng đến Linh Hải Cảnh, Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân liên thủ cũng không chống lại được hắn, trừ phi hai người giác ngộ to lớn gì đó.

- Lưu danh chiếu bích này, cũng là một chiến trường, một chiến trường vô thanh vô tức!

Lý Tiêu Vân bỗng nhiên thở dài một hơi, kinh ngạc nhìn những hàng tên trên bức tường.

Đối với mấy tên lưu trên tường này, Diệp Trần vẫn chưa quen thuộc, nhưng Lý Tiêu Vân thì hết quen thuộc, hắn thấy được tên các cường giả thanh niên đồng lứa Nam Phương vực, trong đó có mấy người là chủ trì Vũ Đạo Trà Hội, nhưng xếp hạng rất thấp, xếp sau năm trăm tên đầu tiên, chỉ có một tên xếp trong một trăm tên đầu.

Bức tường lưu danh một lần có thể khảo sát mười người, thời gian khảo sát là vô hạn, dĩ nhiên, nói là vô hạn nhưng thật ra rất có hạn, hao phí thời gian dài phía trước, rồi đến phía sau, tinh khí rõ ràng không theo kịp, vô hình trung rút ngắn thời gian.

- Ha ha, rốt cuộc lần này ta đã được lưu tên.

Một gã thanh niên tướng mạo bình thường sau khi kiểm tra xong, thấy được tên mình phía cuối cùng bức tường lưu tên, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Lời gã thanh niên tướng mạo bình thường đó hấp dẫn sự chú ý của nhiều người, ân? Diệp Trần nhíu máy, hắn thấy được hai “người quen”, hai người này từng đại náo Vũ Đạo Trà Hội, chính là Đông Ma Tạ Tri Thu và Nhất Đao Lăng Lạc Hàn, cả hai đều đã tiến vào Linh Hải Cảnh.

Chọn ra một vị trí, Nhất Đao Lăng Lạc Hàn đi tới, bắt đầu tiến hành khảo sát.

Một tuần trà trôi qua, Lăng Lạc Hàn mở mắt, cùng lúc đó, một trăm tên

sau trên bức tường lui một vị trí, tên Lăng Lạc hàn xuất hiện ở vị trí thứ chín mươi chín.

- Không thể không nói, tư chất Lăng Lạc Hàn rất cao!

Tĩnh Ngạo Huyên từng thua trên tay Lăng Lạc Hàn, Lý Tiêu Vân mặc dù không phải là thua trên tay Lăng Lạc Hàn, nhưng thừa nhận lúc ở Vũ Đạo Trà Hội, hắn không phải là đối thủ của Lăng Lạc Hàn, bây giờ, hắn không nắm chắc phần thắng, bất quá cũng không cho là mình thua nếu đối đầu với Lăng Lạc Hàn.

- Hắn đi vào ngã rẽ Đao đạo, muốn cảnh tỉnh trong một thời gian ngắn, chỉ sợ rất khó.

Trong mắt Diệp Trần, tư chất Lăng Lạc Hàn không thua kém Tạ Tri Thu bao nhiêu, thậm chí có thể ngang hàng, đáng tiếc vị theo đuổi đao pháp, đi vào thiên đạo Nhất đao tất sát, thiên đạo như tà đạo, đúng là có thể tăng tiến thực lực nhanh chóng, nhưng vấn đề lưu lại cũng rất nhiều, tiến bộ hậu kỳ trì trệ đi.

- Đông Ma Tạ Tri Thu bắt đầu khảo sát!

Một gã thanh niên gầy yếu nói:

- Đông Ma Tạ Tri Thu tại Thiên Vũ vực có chút danh khí, đã tiến vào Linh Hải Cảnh, cũng đã tranh phong cùng phần lớn thanh niên thiên tài đồng lứa, không biết tư chất của hắn có thể xếp thứ hạng bao nhiêu?

- Có lẽ rất cao! Độc Cô Tuyệt và Đạm Thai Minh Nguyệt lúc tiến vào Linh Hải Cảnh lúc rất trẻ, thực lực mặc dù không cách nào đạt tới trình độ đệ nhất so với thanh niên đồng lứa, nhưng tư chất thì không người nào có thể ngang hàng.

Tư chất và thực lực là hai chuyện khác nhau, tư chất cao, không có nghĩa là thực lực trước mắt cao, thực lực cao, không có nghĩa là tư chất cao, người trước còn cần thời gian nhất định để tăng thực lực, người sau có đủ thời gian,

nhưng tư chất thiếu sót, sẽ bị người trước dần dần đuổi theo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 564: Đệ Thất Quan

- Giết!

Trong thế giới hoàn toàn yên tĩnh, Tạ Tri Thu một bước qua ba cửa, đến cửa thứ tư, có tám Hư nghĩ tinh thần tư niệm thể, thực lực so với hắn không sai biệt lắm, cũng may tám "người" này phối hợp không được ăn ý lắm, trên thực tế, nếu phối hợp ăn ý với nhau, vậy thì vô phương chống đỡ, cả Độc Cô Tuyệt và Đạm Thai Minh Nguyệt cũng qua không cách qua cửa.

Cửa thứ năm, Tạ Tri Thu bị thương, bản thể ngoài bức tường nhất thời kêu lên một tiếng.

Cửa thứ sáu, Tạ Trị Thu bị trọng thương.

- Thật là lợi hại!

Bản thể mở mắt, Tạ Trị Thu cảm giác cơ thể bị nội thương, do vô ý thức tạo thành.

Ngẩng đầu nhìn bức tường xếp hạng, trên mặt Tạ Tri Thu lộ ra nụ cười.

- Tạ Tri Thu, vị thứ hai mươi hai.

Trước kia hắn mặc dù nổi danh tại Thiên Vũ vực, lúc đó trẻ tuổi, vẫn không so được với thanh niên đồng lứa, thực lực bây giờ của hắn cố nhiên vẫn không cách nào bằng những thanh niên đồng lứa đã thành danh lâu, nhưng luận tư chất, hắn xếp hạng hai mươi hai, thứ hạng này cực cao, chính hắn cũng hết sức hài lòng.

- Ân? Lại có thể xếp thứ hai mươi hai!

- Kinh khủng! Trong những người tham gia khảo sát năm nay, Tư Chất Tạ Tri Thu tối thiểu cũng có thể thứ ba.

Một số người chung quanh hít một hơi lãnh khí, càng đến vị thứ xếp hạng cao, khó khăn càng lớn, đồng thời cũng nói năng lực chiến đấu vượt cấp càng mạnh, Đông Ma Tạ Tri Thu quả không hổ danh là Đông Ma.

- Thú vị!

Hải Vô Nhai và Yến Phượng Phượng âm thầm gật đầu, mặc dù tư chất Tạ Tri Thu không bằng bọn họ, nhưng tư chất chỉ là tham khảo, thành tựu ngày sau chưa chắc thua bọn họ.

- Hắc hắc!

Tạ Tri Thu quay đầu nhìn về phía nhóm người Diệp Trần, cùng Diệp Trần nhìn nhau, trong mắt hắn ánh lên hàn quang, có dục vọng đánh một trận với Diệp Trần.

Tại Vũ Đạo Trà Hội, Tạ Tri Thu đối chiến tam đại cao thủ trẻ tuổi Nam Phương Vực Quần, thế tới rào rạt, cho dù không cần bản thân xuất thủ, cũng có thể áp chế các thanh niên trẻ tuổi đứng đầu Nam Phương Vực Quần, chèn ép khí thế Nam Phương Vực Quần, hắn đoán được bắt đầu, nhưng không đoán được kết quả, lúc bắt đầu, thế công của tam đại cao thủ trẻ tuổi Đông Phương vực đúng là không thể đỡ, đầu tiên là nhanh chóng đánh bại Lý Tiêu Vân, rồi đánh bại Tĩnh Ngạo Huyên, sau đó là Sở Trung Thiên, mặc dù tình huống không có như ý, nhưng phòng ngự đối phương quá cường hãn cũng là chuyện không có cách nào, theo biểu hiện thì dù Sở Trung Thiên bất bại nhưng cũng ở vào hạ phong tuyệt đối.

Cuối cùng, Diệp Trần ra sân.

Diệp Trần vừa xuất tràng, trong phong khinh vân đạm liên tiếp đánh bại Vô Ảnh Tiên Thôi Anh Hào, Nhất Đao Lăng Lạc Hàn, mạnh như Tạ Tri Thu cũng thảm bại trên tay hắn, không có sức hoàn thủ.

Bốn người thế cường mà đến, nhưng lại chật vật lui về, lưu lại chiến tích thần thoại Diệp Trần vô địch.

Tạ Tri Thu biết rõ, không đột phá đến Linh Hải Cảnh, không cách nào thúc dục Ma Khí Thập Cường Quyết đến cảnh giới cao, rất khó đánh bại Diệp Trần, cho nên sau khi trở lại Đông Phương vực quần, hắn bế quan khổ tu, toàn lực chạy nước rút, rốt cuộc, nửa năm trước hắn tu luyện tới cảnh giới Linh Hải Cảnh, sau nửa năm, lại tham ngộ Ma Khí Thập Cường Quyết đến trình độ đệ ngũ cường, có thể tăng năm lần chiến lực, thực lực so với cảnh giới Tinh Cực Cảnh là một trời một vực, căn bản không thể so sánh.

Đột phá đến Linh Hải Cảnh, lòng tin Tạ Tri Thu tăng nhiều, vẫn muốn đánh bại Diệp Trần, khôi phục vinh quang của hắn, nhưng Thiên Vũ các một năm chỉ mở cửa một lần, bỏ qua lần này, phải đợi một năm sau, cho nên hắn chuẩn bị kỹ càng, sau khi khảo sát tư chất tại Thiên Vũ vực, rồi đi tìm Diệp Trần báo thù.

Chỉ có điều hắn không nghĩ tới, Diệp Trần cũng tới Thiên Vũ các, căn bản không cần đi tìm.

- Hừ, lần nay ta sẽ đánh ngươi như một con chó chết!

Nghĩ đến tình cảnh thảm bại của bản thân lúc đầu, Tạ Tri Thu nắm chặt quyền đầu, sắc mặt lộ vẻ tà ác.

- Ngươi lần này chết cũng không biết hối cải, còn muốn khiêu chiến Diệp Trần tìm phiền toái.

Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên cười lạnh, bọn họ cũng không biết bây giờ Diệp Trần mạnh bao nhiêu, nhưng tu vi Diệp Trần lúc còn ở Tinh Cực Cảnh đã hết sức khủng bố rồi, đến Linh Hải Cảnh khẳng định càng đáng sợ hơn.

Tốc độ khảo sát rất nhanh, Lăng Thiên Hạo và Diệu Âm cũng đi ra khảo sát.

Sau một lúc lâu, tên hai người trên bảng xếp hạng, theo thứ tự là vị thứ hai trăm tám mươi và hai trăm bảy mươi, thứ hạng này tương đối khá, thiên tài Đại lục sao mà nhiều, xếp trong ba trăm tên đứng đầu, phi thường khó.

- Diệp Trần, chúng ta cũng đi khảo sát!

Người tham gia khảo nghiệm càng lúc càng ít, Lý Tiêu Vân đi trước một bước vào vòng khảo sát, Tĩnh Ngạo Huyên theo sát phía sau, Diệp Trần gật đầu, cũng vào vòng khảo sát.

- Yến Phượng Phượng, dường như hắn không phải người Huyền Tông a!

Hải Vô Nhai quay sang Yến Phượng Phượng, nói.

Yến Phượng Phượng nói:

- Hắn là thiên tài của Nam Trác vực.

- Nam Trác vực?

Hải Vô Nhai nhíu mày, một thiên tài nho nhỏ tại Nam Trác vực lại có thể làm cho Yến Phượng Phượng tự mình dẫn dắt, tên tiểu tử này quả thật có đảm lượng.

Yến Phượng Phượng cười nói:

- Hải Vô Nhai, ngươi cũng không nên coi thường hắn, tương lai thiên tài Thiên Vũ vực chiến tranh, hắn tuyệt đối là một trong những nhân vật chính.

- Ha ha!

Hải Vô Nhai cười cười, không có ý kiến, hắn cho rằng Yến Phượng Phượng chỉ là nói quá lên, Thiên Vũ vực cũng không phải là lãnh thổ gì, mà là trung tâm đại lục, toàn bộ thiên tài đứng đầu đại lục đều tập trung ở đây, muốn lấy danh tiếng cũng rất khó khăn, chứ đừng nói là trở thành một trong những nhân vật chính.

Yến Phượng Phượng cũng không giải thích, nàng biết giải thích cũng vô dụng, muốn để cho người khác tin phục, phải có thành tích, không có thì chỉ là nói suông.

Đây là một phiến thế giới tĩnh mịch, không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, cả một vùng đất hoang vu, một bóng người mơ hồ thành hình, bóng người càng ngày càng rõ ràng, nhìn ngũ quan và y phục, chính là Diệp Trần, lúc này, thần sắc hắn hờ hững, chết lặng, tựa hồ không tự chủ được ý thức.

Đột ngột, con ngươi Diệp Trần đang chết lặng vừa chuyển, ánh lên thần thái.

- Tinh Thần Tư Niệm Thể không có ý thức, nhất định phải do bản thể điều khiển. Diệp Trần hiểu rõ, tinh thần tư niệm thể cũng phân chia cao thấp, rất hiển nhiên, đây là tinh thần tư niệm thể cấp thấp nhất, tinh thần tư niệm thể cấp cao nhất từ vô ý thức trưởng thành tới có ý thức, tương đương với phân thân chân chính, không cần bản thể điều khiển.

Ông!

Phía trước Diệp Trần một trăm mét, lại một bóng người xuất hiện, là một hoàng bào kiếm khách, tu vi ý chí Diệp Trần tương đối với Diệp Trần, diện mục mơ hồ.

- Ân? Hắn có kiếm, ta không có kiếm!

Nghĩ như vậy, trong tay Diệp Trần xuất hiện ra một thanh kiếm.

- Lại có một thanh!

Bên hông Diệp Trần cũng xuất hiện ra một thanh kiếm.

Hưu!

Hoàng bào kiếm khách vừa sử ra chính là sát chiêu, kiên quyết bất đồng với sát chiêu của Diệp Trần, kiếm quang bén nhọn, quét ngang phía chân

trời.

Thân thể rung động, Diệp Trần hóa thành kiếm quang, trong nháy mắt trường kiếm xuất ra khỏi vỏ, phạt ngang qua đối phương, lóe lên một tia sáng, trong nháy mắt vụt tắt đi.

Phốc!

Một đầu người không rõ tướng mạo bay lên, hoàng bào kiếm khách vô lực ngã xuống, dần dần tiêu tán thành hư vô.

Một kiếm trảm bay thủ cấp.

- Cửa thứ nhất không khó, mặc dù tu vi hư nghĩ tinh thần tư niệm thể tương đối với ta, nhưng chiến đấu quá dập khuôn, không có bất kì đặc sắc nào, giống như theo một trình tự sẵn có.

Diệp Trần yên lặng bình luận về chiến lực hư nghĩ tinh thần tư niệm thể.

Ông! Ông!

Ước chừng qua ba lần hô hấp, hai gã hoàng bào kiếm khách xuất hiện, hai người này tướng mạo mơ hồ, chỉ có ánh mắt như xạ xuất ra chùm tia sáng, hướng về phía Diệp Trần.

Chính là công kích bén nhọn, không chết không thôi.

San bằng.

- Giết!

Diệp Trần không tránh không né, đón đỡ công kích của hai người xông tới.

Phốc!

Phốc!

Diệp Trần lần lượt giao thủ với từng người.

Sau một khắc!

Hai cái đầu người bay lên cao, không có máu bắn ra.

- Áp lực càng lúc càng lớn!

Một mình trong thế giới tinh thần, Lý Tiêu Vân liều chết xung phong trong đám người, vây quanh hắn là mười sáu người, tu vi ý chí mười sáu người này tương đối với hắn, uy lực sát chiêu cũng không kém gì hắn, bất quá kỹ xảo chiến đấu quá đơn điệu, không có linh khí, nhưng số lượng gấp mười sáu lần so với hắn, mười sáu người vây công một người, có thể tưởng tượng áp lực như thế nào.

Phanh!

Khép lại quạt sắc, Lý Tiêu Vân liên tiếp đánh nát ba đầu người, nhưng sau lưng trúng một quyền, thân hình lảo đảo chạy trốn ra ngoài, xuyên qua khe hở giữa hai người phía trước.

- Thất Tinh Hoành Độ!

Lý Vân Tiêu chợt xoay người, sử ra đòn sát thủ.

- Hoàng Cực Phách Thế Quyền!

- Hoàng Cực Kinh Thế Quyền!

Tĩnh Ngạo Huyên cũng không có như lúc trước, thế công mạnh mẽ, không tiến tất lùi, thân hình nàng phiêu hốt như sấm điện, một quyền tung hoành tàn sát bừa bãi phía dưới, tất có một người bị đánh bay, lực lượng lôi điện trong không liên tiếp như thiểm điện, hết đạo này đến đạo khác.

-Hừ!

Hừ một tiếng, Tĩnh Ngạo Huyên bị nội thương không nhẹ, dù sao vây

công nàng là mười sáu giả thuyết tinh thần tư niệm thể tu vi ý chí không thua gì nàng, chiến thắng bọn họ không phải là chuyện không thể, nhưng để làm được điều đó thì rất khó khăn.

Sau một tuần trà.

- Lý Tiêu Vân là ai, vị thứ một trăm lẻ tám.

- Còn Tĩnh Ngạo Huyên, vi thứ chín mươi lăm!

Trên bức tường lưu danh liên tiếp lóe lên, có thêm hai tên màu lam, chính là Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên.

- Cũng không tệ lắm, Tĩnh Ngạo Huyên lại xếp hạng trên ngươi.

Tạ Tri Thu cười nhạt, thuận miệng nói với Lăng Lạc Hàn bên cạnh.

Lăng Lạc Hàn nói:

- Tư chất bọn hắn đúng là không thua kém gì ta.

Mặc dù ban đầu Lăng Lạc Hàn đứng trên Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên, nhưng tư chất chưa chất đã hơn hai người, dù sao tư chất và thực lực cũng là hai chuyện khác nhau, muốn cả hai tăng trưởng theo tỉ lệ thuận, thì khó khăn rất nhiều.

Bản thể mở mắt, Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên cười khổ một tiếng, bọn họ đều thất bại ở cửa thứ năm.

- Ta giết mười ba, ngươi giết bao nhiêu? Lý Tiêu Vân hỏi.

Tĩnh Ngạo Huyên nói:

- Mười lăm người.

- Thật đáng tiếc!

Cửa thứ năm có mười sáu người, giết mười lăm người, chỉ còn lại một người a.

- Diệp Trần còn chưa ra a!

Lý Tiêu Vân nhìn một cái về nơi khảo sát của Diệp Trần.

Bên trong thế giới tinh thần trong bức tường lưu danh.

Kiếm quang tung hoành trong chu vi mấy trăm trượng trên không gian, kiếm quang này là tổ hợp đan xen công kích của Tinh thần tư niệm thể và của Diệp Trần, kiếm ý bén nhọn cơ hồ

muốn xuyên thủng thế giới tinh thần, thẳng lên tận trời, đích thực là một thế giới kiếm khí rét lạnh.

- Giết!

Diệp Trần phát huy chiến đấu kỷ xảo lên một tầm cao mới, trong tay lúc là một thanh kiếm, lúc là hai thanh kiếm, trong hỏa thạch điện quang, không ai biết hắn rốt cuộc xuất ra bao nhiêu kiếm, chỉ biết là mỗi lần thân hình hắn lóe lên, một giả thuyết Tinh thần tư niệm thể lại ngã xuống, mà số giả thuyết Tinh thần tư niệm thể thình lình xuất hiện hơn hai mươi, kiếm khí kinh khủng dày đặc.

- Đây là cửa thứ sáu!

Diệp Trần một hơi thẳng iên cửa thứ sáu, đối địch là ba mươi hai hư nghĩ tinh thần tư niệm thể.

Đối mặt với ba mươi hai hư nghĩ tinh thần tư niệm thể, mặc dù Diệp Trần không thoải mái, nhưng cũng chưa bị thương, tới cửa thứ sáu mà không bị thương gì, tư chất Diệp Trần ít nhất cũng phải trước mười lăm tên đứng đầu, phải biết rằng Tạ Tri Thu ở cửa thứ sáu, đánh lui một người liền bị kích sát, trọng thương nặng, ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.

Thân thể lăng không chuyển ngoặt tránh một đạo kiếm quang, lui về phía sau lại tránh một đạo kiếm quang khác, thân thể hóa ảnh, chớp động trong không gian, lại tránh thêm một đạo kiếm quang, Diệp Trần dung nhập kỷ xảo tránh né vào trong kỷ xảo chiến đấu, tránh né đồng thời với công kích, thân hình hắn chớp động, uyển chuyển như nước chảy mây trôi, tung hoành trong vòng vây của ba mươi hai hư nghĩ tinh thần tư niệm thể, nhìn mà hoa cả mắt.

Xoẹt!

Một đầu hư nghĩ tinh thần tư niệm thể bay lên, Diệp Trần ngừng thân hình lại, quay đầu, tất cả giả thuyết tinh thần tư niệm thể đều tiêu tán.

Cửa thứ bảy, không biết là khó khăn gì?

Ngoại giới.

- Cái gì, vẫn còn kiểm tra, chẳng lẽ hắn đã đánh tới cửa thứ sáu?

Không ít người bắt đầu lưu ý Diệp Trần, bọn họ thấy rõ ràng, Diệp Trần cùng tiến hành khảo sát với Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên, dựa theo tốc độ kiểm tra bình thường, lúc này có lẽ đã tiến vào cửa thứ sáu, đang liều mạng chống đỡ, dĩ nhiên, bọn hắn không nghĩ tới tốc độ vượt qua khảo nghiệm của Diệp Trần nhanh so với tưởng tượng của bọn hắn nhiều, đã tiến vào cửa thứ bảy.

- Lợi hại! Chỉ cần có thể chống đỡ trong một khoảng thời gian ở cửa thứ sáu, là có thể có thể lưu tên vào một trong mười lăm tên đầu tiên, nếu như có thể vượt cửa thứ sáu, có hi vọng đứng trong mười tên đầu tiên, phải biết rằng càng đi tới trước, khó khăn càng lớn, số người đi tới rất ít.

- Không có khả năng vượt qua cửa thứ sáu, trên bức tường lưu tên, chỉ có sáu người vượt qua cửa thứ sáu, tiến vào cửa thứ bảy.

Đánh tới cửa thứ sáu, màu sắc là màu đỏ nhạt, cửa thứ bảy là màu đỏ thẫm, lưu danh trên bức tường, ngoại trừ tên Độc Cô Tuyệt và Đạm Thai

Minh Nguyệt là màu tím, chỉ có chín người có tên màu đỏ thẫm, có thể nghĩ, đánh tới cửa thứ bảy khó khăn như thế nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 565: Yêu Nghiệt ? (Thượng)

- Thú vị!

Hải Vô Nhai cười cười ha ha, bắt đầu có chút lưu ý Diệp Trần, một thiên tài có thể đánh đến cửa thứ sáu, tuyệt đối không thể bỏ qua, quả thật, cửa thứ sáu và cửa thứ bảy có chênh lệch không nhỏ, hắn và Yến Phượng Phượng đều là thiên tài đánh tới cửa thứ bảy, nhưng thành tựu của thiên tài đánh tới cửa thứ sáu ngày sau chưa hẳn sẽ kém sắc bọn họ bao nhiêu, dù sao dưới tình huống tư chất kém không lớn lắm, thành tựu vẫn có khả năng đuổi theo được, tư chất chỉ là một tham khảo đại khái thôi, cũng không hoàn toàn chính xác.

- Thế nào hả?

Đôi mắt đẹp của Yến Phượng Phượng nhìn thoáng qua, nói với Hải Vô Nhai.

Hải Vô Nhai nói:

- Tư chất quả thật rất cao, cách ta và ngươi không xa, thậm chí còn có khả năng đuổi theo, nhưng muốn trở thành nhân vật chính trong chiến tranh thiên tài tương lại, vẫn kém một chút, ngươi nên biết những người kia có bao nhiêu biến thái, ta và ngươi chỉ có thể miễn cưỡng chống lại bọn họ thôi.

- Đừng vội kết luận, xem tiếp đi rồi nói sau

- Yến Phượng Phượng cũng muốn nhìn một chút Diệp Trần có thể đi đến bước kia không, phải chăng có thể đánh đến cửa thứ bảy.

Cửa thứ bảy bắt đầu

Ánh mắt Diệp Trần lợi hại nhìn chằm chằm phía trước.

Ông ông ông ông ông ông ông. . .

Thanh âm không gian ba động không ngớt không dứt, theo thanh âm vang lên, bóng người xuất hiện từng mảnh, rậm rạp chằng chịt, thập phần khiến người ta sợ hãi.

Trong nháy mắt, phía trơcs Diệp Trần ngoài trăm mét xuất hiện sáu mươi bốn tên kiếm khách áo bào vàng, kiếm khách áo bào vàng tuy rằng không khí trầm lặng, không có khí tức sinh mệnh, nhưng kiếm khí lượn lờ bên ngoài cơ thể lại cực kỳ cường đại, kiếm khí của sáu mươi bốn tên hội tụ cùng một chỗ, đại địa hoang vũ bỗng xuất hiện thêm nhiều vết kiếm chằng chịt, một cổ sóng trùng kích vô hình khuếch tán ra.

- Trảm!

Nếu đổi thành người bình thường, trước tiên khẳng định sẽ nhanh tránh đi, sau đó tìm kiếm cơ hội tiêu diệt từng bộ phận, cho dù cơ hội không lớn, nhưng cũng lớn hơn có với thoáng cái đối mặt với sáu mươi bốn tên kiếm khách áo bào vàng, sáu mươi bốn tên kiếm khách áo bào vàng tu vị ý chí không kém mình cùng phát động một phiên công kích, cái đó khẳng định ai cũng không ngăn nổi, nhất định phải bị chôn vùi, nhưng Diệp Trần lại chọn cách khác, triệt hồi hộ thể Chân Nguyên, Kiếm Quang Phi Hành Thuật được thi triển ra, tốc độ tăng vọt đến cực hạn, điên cuồng phóng tới bầy kiếm khách áo bào vàng rậm rạp kia.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy, hơn mười tên kiếm khách áo bào vàng ở phía trước nhất giơ tay lên, trường kiếm huy sái ra kiếm khí lăng lệ ác liệt hình trăng lưỡi liềm, đan xen cùng một chỗ, như một cái lưới lớn chụp về phía Diệp Trần.

Ba!

Người ở trên đường, Diệp Trần đột nhiên gia tốc, lúc này mới là tốc độ

cực hạn chính thức của hắn.

Mười đạo kiếm khí đánh ra ở phía sau hắn một không gian sóng vân hình sóng, mà bản thân hắn xuyên qua từ trong khe hở kiếm khí, trường kiếm lập tức ra khỏi vỏ, vừa lên đến chính là Kim Diệu Chấn Sát Kiếm vô kiên bất tồi, không gì không phá, trong đám người huy sái ra một kiếm quang như lụa kim sắc.

Ba cái đầu người xoáy bay lên, Diệp Trần bỗng nhiên liễm tức, hóa thành bóng đen dán lên mặt đất trượt ra ngoài, xuyên thẳng qua đám người.

Ngay lập tức khi hắn kề sát đất mà đi, chí ít có bảy tám đạo bóng đen giao thoa mà qua kiếm quang lăng lệ ác liệt kia, trực tiếp trong cắt ra từng vết hắc ngấn trong hư không, nếu Diệp Trần tốc độ chậm một chút, phản ứng chậm một chút, hơi có chút do dự, hoặc là tiếp tục giết chóc, dưới bảy tám đạo kiếm quang này đánh xuống tuyệt đối sẽ phải nhận kết cục bị phanh thây thôi.

Một cái chớp mắt nhìn như tốc độ ánh sáng, kỳ thật đã xảy ra rất nhiều thứ, giờ này khắc này, tranh thủ thời gian, không để xảy ra chút sai lầm nào cả.

Rầm Ào Ào'

Sáu mươi mốt tên kiếm khách áo bào vàng còn lại tản ra, bao Diệp Trần vào trong.

Diệp Trần cười lạnh một tiếng, Như Ảnh Tùy Hình dán phía sau lưng một gã kiếm khách áo bào vàng, PHỐC, tên kia bị té xuống, không phải chết trên tay Diệp Trần mà là chết trên tay kiếm khách khác, sóng trùng kích kịch liệt đánh bay Diệp Trần, khiến hắn lại bay đến sau lưng một gã kiếm khách áo bào vàng khác.

Một gã tên áo bào màu vàng kiếm khách té xuống, nếu như bọn hắn có linh trí, khẳng định bị chết vì biệt khuất.

- Nhất Chỉ Phá Hư!

Kiếm khách áo bào vàng toàn bộ phân tán ra, Diệp Trần đã không còn vật che lấp điểm một chỉ đến hai gã kiếm khách áo bào vàng gần đó, ngón tay thanh sắc cực lớn không để ý đến khoảng cách không gian, thoáng cái khiến chúng ngã xuống đất, sau khi ngã xuống đất liền bắn lên lại, đánh bay ba bốn tên kiếm khách áo bào vàng đang muốn phát động vòng công kích mới sau lưng hắn .

Oanh!

Sóng trùng kích tùy ý khuếch tán nương theo đó là kiếm khí lăng lệ ác liệt tán loạn tứ phía, cả khu vực nơi nào cũng bị kiếm khí thiết cát.

- Còn chưa đi ra, tất nhiên xông đến cửa thứ bảy rồi.

Theo thời gian trôi qua nguyên một đám trắc thí giả đã hoàn thành khảo thí, ánh mắt đặt lên người Diệp Trần ngày càng nhiều, hắn lập tức trở thành tiêu điểm.

- Cửa thứ bảy có sáu mươi bốn tên hư nghĩ tinh thần tưởng niệm thể tu vị ngang nhau, có thể tới cửa ải này, ngoại trừ Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt ra, cũng chỉ có chín người thôi.

- Từ hôm nay trở đi, biến thành mười người rồi.

- Hắn từ đâu đến thế, tư chất cao như thế, trước kia không thể chưa nghe nói qua được.

- Hắn là do Yến Phượng Phượng mang đến.

- Phượng Tông Yến Phượng Phượng, khó trách.

Mọi người nhao nhao nghị luận, nhìnDiệp Trần, lại nhìn Yến Phượng Phượng một chút .

Danh khí của Yến Phượng Phượng ở Thiên Vũ Vực rất lớn, luận thân

phận, nàng là đại để tử của Huyền Tông, một trong thiên hạ cửu tông, luận thực lực, nàng đã là Tông sư Linh Hải Cản, được người xưng là Phượng Lông, luận tốc độ, nàng càng là đệ nhất Linh Hải Cảnh, không ai sánh bằng.

Danh khí của Yến Phượng Phượng ở Thiên Vũ Vực không chút nào kém sắc những thanh niên cự đầu danh chấn thiên hạ kia, người do nàng mang đến, há có thể yếu sao. Hải Vô Nhai lần đầu tiên động dung, hắn thật sự không nghĩ tới Diệp Trần lại có thể xông đến cửa thứ bảy, thoạt nhìn thì vẫn còn đang chém giết ở cửa thứ bảy, không có dấu hiệu thất bại.

- Ta hiện giờ có chút tin tưởng lời nói của ngươi liệu có đúng không rồi đấy?

Hít sâu một hơi, Hải Vô Nhai thu hồi ánh mắt trên người Diệp Trần lại, cười khổ một tiếng, hắn chậm rãi nói:

- Cho dù không phải là một trong những nhân vật chính của chiến tranh thiên tài tương lại, cũng là một phối diễn trọng yếu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 566: Qua Cửa

- Tên thứ bốn mươi bảy!

Nghiêng nghiêng tránh đi đông đảo kiếm quang đánh tới, Diệp Trần lăng không xoay tròn, hai tay nắm song kiếm như hai bánh xe gió, kiếm quang giao thoa bắn ra ngoài, đến mức, mặt đất ngàn vết lở loét, trong hư không kiếm ngấn ở khắp nơi.

Phù một tiếng!

Kiếm khách áo bào vàng ở gần Diệp Trần bị kiếm quang giao thoa dày đặc đó thôn phệ, chém thành mấy chục khối, tiêu tán thành hư vô.

- Lực lượng của ta đã tiêu hao quá nhiều rồi!

Sau khi thi triển một chiêu này, sắc mặt Diệp Trần tái nhợt, trên trán nổi gân xanh, lực lượng của tinh thần tưởng niệm thể không phải là vô cùng vô tận, từ cửa thứ nhất đến bây giờ, hắn trọn vẹn giết một trăm mười hư nghĩ tinh thần tưởng niệm thể, tu vị ý chí của một trăm mười hư nghĩ tinh thần tưởng niệm thể này tương đương với hắn, mỗi lần giết một tên, cũng không dễ dàng chút nàp, nhất là cửa thứ bảy, giết một tên, tương đương với giết ba tên ở cửa thứ sáu, độ khó tăng lên hơn gấp hai lần, tiêu hao cực lớn.

Cho dù tu vị hắn là Linh Hải Cảnh, cũng không chịu nổi tiêu hao như vậy.

Cũng may tiêu hao của kiếm khách áo bào vàng cũng không ít, trạng thái hơi giảm xuống, nếu không tiếp tục như vậy, Diệp Trần cũng khó có thể kiên trì.

Thân hình nhanh chóng lui lại, Diệp Trần hít sâu một hơi, điểm một chỉ

về phía kiếm quang dày đặt đang đến.

Phanh!

Ngón tay thanh sắc cực lớn gặp mạnh tắc thì mạnh thêm, đơn giản liền đánh tan uy hiếp.

- Tên thứ bốn mươi tám, bốn mươi chín.

Hư không mượn lực, Diệp Trần không lùi mà tiến tới, trong cực tốc, thân thể run lên, hóa thành hơn mười đạo bóng dáng bao phủ hai gã kiếm khách áo bào vàng, kiếm quang hiện lên, hai người này té lên mặt đất.

...

Hí!

Bốn phía Lưu danh chiếu bích, thanh âm hít một hơi khí lạnh vang lên từng mảnh.

- Từ khi hắn bắt đầu khảo thí đến giờ, đã bốn canh giờ rồi!

- Dù không thông qua cửa thứ bảy, hắn cũng tuyệt đối cũng có thể xếp vào thứ ba thứ tư.

Sắc mặt tất cả mọi người ở đây thay đổi, trong bọn họ, đa số đều dừng ở cửa thứ năm, xông đến cửa thứ sáu rải rác không có mấy, cửa thứ năm đã khó như vậy rồi, theo đó mà tính, độ khó của cửa thứ bảy bọn họ tuyệt đối không thể nào tưởng tượng được, nếu không trong ngàn vạn thiên tài, há chỉ có hai người Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt xông qua cửa thứ bảy, ngạo thị anh tài thiên hạ .

- Tên này!

Yến Phượng Phượng cười khổ một tiếng, nàng thân là hậu duệ Phượng Hoàng, Thanh Phượng, luận tư chất không kém sắc bất luận kẻ nào, nhưng chỉ được xếp vào thứ năm, bị bốn vị phía trước gắt gao đè nặng, hiện giờ

ngay cả vị trí thứ năm cũng không bảo vệ nổi, sắp luân lạc tới vị trí thứ sáu, quả thực không thể nào hiểu được.

Trên thực tế, Yến Phượng Phượng vẫn coi thường tư chất của mình.

Lưu danh chiếu bích này chỉ dùng để khảo thí nhân loại, khảo thí nàng thân là Thanh Phượng, khó tránh khỏi có chút bất công, dù sao nhân loại và yêu thú trên nhiều khía cạnh có chỗ khác nhau, không thể quơ đũa cả nắm, cho nên, tư chất mà Yến Phượng Phượng khảo thí ra là cùng loại với tư chất nhân loại, tư chất yêu thú của nàng cũng chưa được khảo thí ra toàn bộ, hoặc chỉ mới khảo thí được một bộ phận thôi.

Thanh Phượng có thể cùng đánh đồng với Thượng Cổ Cửu Đầu Xà, tư chất dù không bằng hai đại yêu nghiệt Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng không kém là bao.

- Yến Phượng Phượng, loại thiên tài này không thể buông tha được, trận doanh do hai chúng ta tạo thành tuy nói không kém, nhưng cũng khó có thể chống lại trận doanh của thanh niên ngũ cự đầu, có hắn gia nhập, trận doanh của chúng ta tất nhiên sẽ cường đại hơn không ít, hơn nữa hắn vẫn còn đang tiếp tục phát triển.

Hải Vô Nhai cười cười với Yến Phượng Phượng.

Yến Phượng Phượng nói:

- Việc này đương nhiên.

Thiên tài tụ tập ở Thiên Vũ Vực nhiều không kể xiết, tùy tiện đi đến một thành thị, đều có thể gặp một ít thiên tài, thiên tài đều thập phần kiêu ngạo, gặp cùng một chỗ, khó tránh khỏi sẽ phát sinh va chạm, nhìn nhau không vừa mắt, thời gian lâu rồi, mâu thuẫn nho nhỏ dẫn biến thành thù hận, căm thù đối phương đến tận xương tủy.

Mà nhiều người lực lớn là chân lý từ cổ chí kim không thay đổi, ngươi muốn chiến đấu công bình với người khác, người khác chưa hẳn sẽ như vậy

với ngươi, muốn không thiệt thòi, nhất định phải tạo đoàn thể, phe phái cho mình, nói như vậy, bất kể là công bình hay không công bình, ngươi khác cũng không thể khi dễ ngươi được.

Phe phái có mạnh có yếu, phe phái do Yến Phượng Phượng và Hải Vô Nhai tạo thành không sai biệt lắm có thể xếp vào top 10, nhưng tiếc là ngoài trừ hai người bọn họ, không có nhân vật nào lợi hại cả, Diệp Trần trong mắt bọn họ không thể nghi ngờ chính là lựa chọn rất tốt, có hắn gia nhập, không cần vài năm là có thể chống lại phe phái do thanh niên ngũ cự đầu cầm đầu rồi, hơn nữa, Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không phải ăn chay tiềm lực của, hai người này khủng bố kinh người.

...

- Tên thứ năm mươi chín.

Mượn lực hạ xuống, Diệp Trần từ trên trời giáng xuống, một kiếm hung hẳng chém lên đỉnh đầu một gã kiếm khách áo bào vàng, mũi kiếm theo mi tâm vẽ qua một cái, tên kia liền bị phân thành hai.

Hô!

Chỉ còn lại năm tên kiếm khách áo bào vàng cuối cùng, Diệp Trần nhân cơ hội này, hung hăng thở gấp một hơi, bình ổn lại tinh thần đã kéo căng tới cực hạn.

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Năm tên kiếm khách áo bào vàng này hung hãn không sợ chết, theo năm góc độ đánh về phía Diệp Trần, người chưa tới, kiếm khí lăng lệ ác liệt đã như đao thép cạo xương, hung hăng chém tới.

- Sinh Sinh Bất Tức!

Men theo quỹ tích không thể tưởng tượng nổi, Diệp Trần xoay người một cái, thời gian qua nhanh giống như xuyên qua khe hở kiếm khí, một

kiếm đâm xuyên qua cổ hai gã kiếm khách áo bào vàng bên cạnh, trường kiếm rút ra, ở giữa không trung hoạch xuất một đường vòng cung kinh diễm, chém bay đầu một gã kiếm khách áo bào vàng khác.

Còn thừa lại ba tên!

Chiến đấu đến bây giờ, Diệp Trần đã gần như kiệt lực, lực lượng trong cơ thể tinh thần tưởng niệm trong cơ hồ như được nặn ra, không chút hùng hồn, đương nhiên, chiến lực của kiếm khách áo bào vàng cũng tổn hao rất lớn, bọn hắn dù sao cũng không có thần trí, lực lượng một khi yếu đi, dưới trình độ chiến lực ngang nhau liền yếu đi rất nhiều, Diệp Trần giết ngược lại dễ dàng hơn rất nhiều.

- Lui!

Song kiếm giao nhau, một chánh một phản, hai đạo kiếm khí hình trăng lưỡi liềm hợp thành một hình bán cầu, đánh bay hai gã kiếm khách áo bào vàng thừa cơ lấn tới, cùng lúc đó, ngón út tay phải nắm chuôi kiếm của Diệp Trần nhếch lên, một đạo Liên Tâm kiếm khí như ánh sáng bắn ra, xuyên thủng trán một gã kiếm khách áo bào vàng khác, thời khắc mấu chốt, tên đó lướt ngang qua, dùng bả vai thay thế cái trán.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 567: Khí Thế Kết Hợp Áo Nghĩa. (Thượng)

Xoẹt!

Bả vai bị thương, hắn ngoại trừ thân thể thoáng dừng lại một chút, không có bất kỳ tri giác, không khí trầm lặng đánh giết về phía Diệp Trần, trường kiếm vung vẩy.

Ầm ầm!

Diệp Trần một cước giẫm lên mặt đất, một cổ tiềm kình chui vào lòng bàn chân đối phương, hung mãnh bộc phát, chính là Địa bạo thiên kinh mà Diệp Trần đã sử dụng qua lúc đầu

Địa bạo thiên kinh tuy rằng không cách nào trọng thương hắn, nhưng lại khiến thân hình hắn lảo đảo, cong vẹo.

- Chết!

Cổ tay phải một phen, Diệp Trần không chút lưu tình, chặn ngang cắt đứt thân thể đối phương.

Tình huống kiệt lực càng ngày càng nghiêm trọng, Diệp Trần hung hăng cắn răng một cái, thân thể dán lên mặt đất lao ra, tóc dài bay múa.

Hai gã kiếm khách áo bào vàng còn lại có một người vọt lên, trường kiếm trong tay chống đỡ với trường kiếm của Diệp Trần, nhưng tiếc là thế xông của Diệp Trần quá mãnh liệt, một đường nghiền áp đối phương đến ngoài vài dặm, hỏa tinh hừng hực bộc phát giữa hai người, bay thẳn đến chân trời.

Đại địa hoang vu rạn nứt, Diệp Trần đơn giản liền đánh đối phương

xuống nền đất, phong cách chiến đấu dũng mãnh khiến khí chất của Diệp Trần đều đã có biến hóa.

Xoay người, Diệp Trần nhìn về phía gã kiếm khách áo bào vàng cuối cùng.

- Đã xong!

Trường kiếm tay trái cắm lên mặt đất, Diệp Trần hít sâu một hơi, thân thể vốn kiệt lực không biết lấy lực lượng từ nơi nào, theo hư nghĩ kinh mạch trong cơ thể, quán chú đến trên hai tay, cơ bắp hai tay thoáng cái bắt đầu phồng lên, góc cạnh rõ ràng, tựa như chế tạo từ sắt thép, đao gọt búa chém.

Phanh!

Không có mánh khóe gì cả, chỉ là một cái chém thẳng

Diệp Trần hai tay cầm kiếm, trực tiếp bổ đối phương vào mặt đất, nửa thân thể bị chôn xuống, không đợi hắn phản ứng, lại đánh xuống một kiếm, một kiếm này vô cùng đơn giản, lại phảng phất như công kích chịu tải toàn bộ tâm thần của Diệp Trần, lập tức chém đứt trường kiếm nhô lên đỉnh đầu của kiếm khách áo bào vàng.

Trường kiếm gảy, kiếm khách áo bào vàng vẫn lạc!

Thu kiếm đứng lặng, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn chung quanh, chỉ thấy đại địa hoang vu vô biên vô hạn trước mắt thương di, nếu như kiếm khách áo bào vàng có thân thể, nhất định cũng thây ngang khắp đồng, máu chảy thành sông.

Ông!

Thân ảnh của Diệp Trần dần dần mơ hồ, cuối cùng cũng giống như kiếm khách áo bào vàng, tiêu tán vào hư vô.

Trong vòng khảo khí cạnh Lưu danh chiếu bích, bản thể Diệp Trần mở

to mắt, ẩn ẩn mang theo vẻ uể oải, trên người càng có dấu hiệu nhức mỏi.

Mọi người thấy Diệp Trần tỉnh táo lại, da đầu run lên một hồi, vội vàng nhìn về phía Lưu danh chiếu bích, tên thứ ba hàng thứ nhất, rõ ràng là danh tự của Diệp Trần.

Danh tự màu tím!

- Danh thứ ba, danh tự màu tím, hắn qua cửa rồi, bảy cửa qua toàn bộ!

- Đáng sợ, ngoại trừ Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt, không thể tưởng được lại xuất hiện một tên có tư chất yêu nghiệt, đây chính là một tin tức lớn.

Chúng nhân không thể kềm chế tâm tình của mình, bắt đầu nghị luận nhiệt liệt.

- Hắn thông qua được?

Hải Vô Nhai mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

- Thông qua được, cùng nổi danh với Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt!

Yến Phượng Phượng biết rõ tên thứ ba với tên thứ nhất thứ hai cũng không khác gì nhau cả, Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt có thể xếp trước, là vì bọn hắn khảo thí sớm hơn một năm so với Diệp Trần, đổi thành Diệp Trần khảo thí trước, vậy Diệp Trần chính là tên thứ nhất, cho nên chỉ cần là danh tự màu tiếm, tư chất đều giống nhau cả, chỉ là biểu hiện bài danh không giống thôi.

- Tạ Tri Thu, ngươi không tranh nổi với hắn đâu.

Lăng Lạc Hàn cười khổ một tiếng, hắn nói với Tạ Tri Thu có chút thất thần.

Nắm tay phải nắm chặt, Ta Tri Thu gắt gao nhìn chằm chằm vào Diệp

Trần, vốn hắn muốn khảo thí tư chất qua đi, đại chiến một hồi với Diệp Trần, xóa đi hổ thẹn lúc trước, nhưng bây giờ, hắn không có chút nắm chắc, hắn ở cửa thứ sau đã bị miểu sát, mà Diệp Trần lại xông qua được cửa thứ bảy, chênh lệch trong đó quá xa.

- Cơ hội thu lại hổ thẹn có rất nhiều, ta cũng không tin hắn có thể một mực bảo trì được ưu thế!

Diệp Trần không biết cách nghĩ của Tạ Tri Thu, cho dù biết thì hắn cũng không quan tâm, trên thực tế, gặp Tạ Tri Thu ở chỗ này, hắn cũng không để tâm lắm, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, nếu đối phương đơn giản chỉ là muốn tìm hắn gây phiền toái thì hắn đành phải ăn miếng trả miếng, cho đối phương một giao huấn không nên có thôi.

Lúc này, tu luyện bí pháp Bất Tử Chi Thân tới đệ nhất trọng ‘ Huyết Nhục Dũ Hợp, chỗ tốt đã đến, rõ ràng một khắc trước thân thể còn vô cùng nhức mỏi, kinh mạch có tổn hại rất nhỏ, sau một khắc, những thương thế che giấu này lập tức khép lại, khôi phục như lúc ban đầu.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần xoay người đi về hướng bọn người Yến Phượng Phượng.

- Diệp sư đệ, chúc mừng.

Yến Phượng Phượng cười nói.

- May mắn!

Diệp Trần đã thấy được thứ hạng của mình.

- May mắn này của ngươi cũng thật lợi hại, Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt vẫn một mực tranh đấu gay gắt, hiện giờ lại thêm ngươi nữa rồi

Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt hợp xưng là Thiên Vũ Vực Song Tử Tinh, song tinh tranh nhau huy, cộng thêm Diệp Trần, chính là Tam

Tinh tranh huy, tràng diện đồ sộ hơn rất nhiều.

Hải Vô Nhai đã đi tới, ôm quyền với Diệp Trần:

- Tại hạ là đại đệ tử Thiên Hải Môn, Hải Vô Nhai, là bạn tốt với Yến Phượng Phượng, Diệp huynh đệ, về sau mọi ngươi thường xuyên gặp nhau một chút.

Thiên Hải môn tuy rằng không phải là một trong thiên hạ cửu tông, nhưng cũng là một Ngũ phẩm tông môn thập phần cường đại, với tư cách là đại đệ tử Thiên hải môn, Hải Vô Nhai tự mình đến giao hả vớio Diệp Trần, thì trong nội tâm đã xem Diệp Trần như là một nhân vật quan trọng rồi.

Diệp Trần cũng không phải là người cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, người khác giao hảo hắn, hắn không có lý do gì cự tuyệt cả, huống chi Hải Vô Nhai và Yến Phượng Phượng thoạt nhìn là bạn tốt, nhân phẩm có lẽ đảm bảo được, cho nên hai người thoáng nhận thức thoáng một phát, liền hàn huyên.

- Chân Linh đại lục cấm địa vô số, có đã xuất thế, có chưa xuất thế, trong những cấm địa này, một ít cấm địa đáng sợ ngay cả Vương giả Sinh Tử Cảnh đều phải nghĩ kĩ, vô cùng nguy hiểm, cấm địa càng kinh khủng hơn nữa có thể tuyệt sát Vương giả, thuộc về tuyệt địa, đương nhiên, hơn nữa là cấm địa thích hợp cho chúng ta xông xáo, nếu có cơ hội thì mọi người cùng nhau hợp lực thám hiểm, tranh thủ hạ nguy hiểm đến mức thấp nhất.

Một chỗ tốt khác của phe phái thiên tài chính là cộng đồng thám hiểm, một người đi thám hiểm, lợi ích quả thật có thể lớn nhất hóa, nhưng nguy hiểm cũng vô cùng lớn, nhân số càng nhiều, có thể chiếu ứng lẫn nhau, phải biết rằng, thiên tài chết đi cũng không còn là thiên tài nữa.

- Nhất định!

Diệp Trần cũng không qua loa với đối phương, sự nguy hiểm của cấm địa hắn sớm đã nghe qua, đừng nói hắn chỉ là Tông sư Linh Hải Cảnh bình t

hường, coi như là Tông sư Linh Hải Cảnh nổi danh lúc xông cấm địa, cũng có nguy hiểm cực lớn, so sánh ra, Huyết Ma Chiến Trường lộ ra vẻ an toàn hơn rất nhiều.

- Đã kiểm tra xong rồi thì cùng nhau xuống núi đi!

Yến Phượng Phượng cười nói.

Nghe vậy, một đoàn người ly khai Thiên Võ Các, đi xuống dưới núi.

Trên một sườn núi gần Thiên Võ Các, chẳng biết lúc nào xuất hiện năm tên thanh niên, năm người này đều là tu vị Linh Hải Cảnh, thấp chính là Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, cao chính là Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, người cầm đầu có hai tên, bên trái là một thanh niên tuấn mỹ tóc xanh, mặc một bộ giáp da lục sắc, bên ngoài khoát áo choàng hồng sắc, người bên phải chưa già đã yếu, tóc xám trắng, lưng đeo một bả chiến đao, người không động, một cổ đao thế vô hình lượn lờ bốn phía, cỏ cây héo rũ, mà ở bên cạnh hai người là một thanh niên áo xám hơi lớn tuổi, tưởng mạo của thanh niên áo xám này có chút tương tự với Vũ Văn Dã Vũ Văn Hạo, cốt cách vừa thô vừa to, khí thế bá đạo.

- Vũ Văn Kiệt, nghe nói Vũ Văn gia tộc ngươi mấy tháng trước đã ăn một thiệt thòi lớn, cháu ngươi Vũ Văn Dã chẳng những bị cướp đi hôn thê mà ngày cả mình cũng bị trọng thương.

Thanh niên tuấn mỹ và thanh niên áo xám quan hệ không tệ, nói chuyện không hề ngăn cách.

Thanh niên ao xám lạnh nhạt nói:

- Hừ, xem như hắn vận khí tốt, nếu gặp phải ta, không bắt hắn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thì không được.

Thanh niên áo xám chính là thúc thúc nhỏ nhất của Vũ Văn Dã, Vũ Văn kiệt, Vũ Văn kiệt năm nay 38 tuổi, quanh năm xông xáo bên ngoài, về sau đi cùng một chỗ với thanh niên tuấn mỹ, gia nhập phe phái đối phương, hai

tháng trước, hắn trở lại Vũ Văn gia tộc, sau khi biết rõ chuyện này, mặt sắc tức đến phát xanh, âm thầm thề, nhất định phải khiến Diệp Trần đẹp mặt.

Về phần thanh niên tuấn mỹ làm sao biết được chuyện này, hắn cũng không rõ ràng lắm, ước định của hai người là gặp mặt nhau ở chỗ này, vừa mới gặp nhau thôi.

- Tốt rồi, ngươi và Lâm Khô ở chỗ này chờ một chút, ta mang sư đệ của ta đi kiểm tra tư chất tí đã.

Nói xong, thanh niên tuấn mỹ bước ra một bước, mang theo hai người khác ở sau lưng đi đên Thiên Võ Các trên núi.

Trên cầu thang.

Ba người thanh niên tuấn mỹ gặp đoàn người Diệp Trần.

- Ta nói là ai, nguyên lai là Phượng Tông Yến Phượng Phượng và Hải Tông Hải Vô Nhai!

Thanh niên tuấn mỹ nhận ra Yến Phượng Phượng và Hải Vô Nhai, cười hắc hắc.

Hải Vô Nhai nhướng mày

- Thật kéo, ở chỗ này gặp gỡ Đoạn Lãnh Nhai Băng Linh tông đại danh đỉnh đỉnh.

Hai người danh tự đều mang một chữ nhai, nhưng thế lại như nước với lửa.

- Mọi người khỏe cả chứ, lần trước thật sự cảm tạ rồi.

Đoạn Lãnh Nhai cũng không kiêng kị Hải Vô Nhai, nhưng Yến Phượng Phượng lại không ai không kiêng kị, tốc độ của đối phương có thể nói là đệ nhất Linh Hải Cản, không ai bằng, nói một câu hơi đắc ý, Đoạn Lãnh Nhai mang theo sư đệ chào lướt qua đoàn người Diệp Trần

- Hừ!

Sắc mặt của Hải Vô Nhai bỗng nhiên lạnh xuống, đối phương nói cảm tạ là sỉ nhục của Hải Vô Nhai, lần trước hắn mang theo một đám thiên tài của hệ phái mình tìm được một cổ di tích, bên trong cổ di tích có không ít thứ tốt, không thể tưởng được lại bị bọn Đoạn Lãnh Nhai theo dõi phía sau, cướp đi phần lớn thu hoạch, hắn tuy rằng hận Đoạn Lãnh Nhai, nhưng không thể không thừa nhận, thực lực của đối phương cao hơn hắn.

- Hải huynh, người này là ai?

Diệp Trần không rõ thiên tài của Thiên Vũ vực, cho nên mới hỏi câu này.

Yến Phượng Phượng giúp Hải Vô Nhai giới thiệu nói:

- Người này là đại đệ tử của Hàn Băng các thuộc một trong thiên hạ cửu tông, được người xưng là Băng Linh Tông Đoạn Lãnh Nhai, tuy rằng không tính là thanh niên cự đầu danh chấn thiên hạ, nhưng cũng gần bằng với thanh niên cự đầu, danh khí và thực lực đều rất cường, từng một chưởng đóng băng ba trăm dặm nước sông

Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân hít một hơi khí lạnh, một chưởng đóng băng ba trăm dặm nước sông, loại thủ đoạn này bọn hắn không thể nào tưởng tượng nổi, xem ra chính mình còn một quãng đường dài phải đi, ít nhất nếu so vớ thiên tài thành danh đã lâu của Thiên Vũ Vực, chênh lệch không phải chỉ lớn một điểm hai điểm.

Đi vào chân núi, Hải Vô Nhai đang muốn cáo tử với Yến Phượng Phượng Diệp Trần, mang theo sư đệ sư muội quay lại tông môn.

- Diệp Trần, đứng lại cho ta.

Một tiếng hét lớn vang lên, kinh động khắp nơi.

Cách đó không xa, một đạo bóng xám cực nhanh mà đến, rơi vào trên đất trông cách đó ngoài trăm mét, là một gã thanh niên áo xám lưng đeo song giản.

Diệp Trần nghiêng đầu, nhìn về phía đối phương.

- Khí chất có chút tương tự với Vũ Văn Dã Vũ Văn hạo, là người của Vũ Văn gia tộc?

Diệp Trần lập tức hiểu rõ xảy ra chuyện gì.

Thanh niên đến Thiên Võ Các khảo thí tuy rằng rất nhiề, nhưng lúc này đã là xế chiều, người khảo thí đa số đều đi rồi, người còn lại cũng không nhiều lắm, cho nên Diệp Trần vừa đi đến chân núi, đã bị Vũ Văn Kiệt nhìn chằm chằm vào.

- Ngươi là người của Vũ Văn gia tộc?

Diệp Trần mở miệng nói.

Vũ Văn Kiệt kiêng kị nhìn thoáng qua Hải Vô Nhai và Yến Phượng Phượng, lúc trước hắn chỉ chú ý tới Diệp Trần, ngược lại không nghĩ tới bên cạnh Diệp Trần còn có hai thanh niên thiên tài thành danh đã lâu.

- Đúng vậy, ta là thúc thúc của Vũ Văn Dã, Vũ Văn kiệt, Diệp Trần, ngươi thật hèn hạ, rõ ràng dám xông vào Vũ Văn gia tộc ta, đả thương cháu ta Vũ Văn Dã, hôm nay nếu không cho ta một cái công đạo, thì đừng mơ rời đi.

- Ngươi là thứ gì? Hô to gọi nhỏ!

Hải Vô Nhai mất hứng, khí chất thoạt nhìn ôn hòa bỗng nhiên biến hóa, lấy hắn làm trung tâm, toàn bộ Thiên địa phảng phất biến thành một mảnh đại dương mênh mông, áp bách thanh niên thiên tài xem náo nhiệt ở bốn phía phải nhao nhao rút lui, sắc mặt hoảng sợ, sắc mặt của Vũ Văn Kiệt đứng mũi chịu sào lại càng tái nhợt đi, lùi lại mấy bước.

- Hải Vô Nhai, đây là chuyện của ta và Diệp Trần, hi vọng ngươi không nên nhúng tay vào.

Vũ Văn Kiệt hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

- Cho ngươi thời gian ba lượt hô hấp, rời khỏi!

Hải Vô Nhai căn bản không để cho đối phương mặt mũi.

- Ngươi!

Sắc mặt Vũ Văn Kiệt hết sức khó coi, oán độc nhìn về phía Hải Vô Nhai.

- Vũ Văn Kiệt, chuyện gì!

Nhưng vào lúc này, một người lăng không bay tới, theo người đó đi về phía này, một cổ đao thế cô quạnh lan tràn như chớp, phân ra khí thế như đại dương mênh mông của Hải Vô Nhai, đại địa dưới lòng bàn chân mọi người lại càng nhanh chóng héo rũ, cháy đen một mảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 568: Đánh Bại Vũ Văn Kiệt. (Thượng)

- Khí thế của Hải Vô Nhai kết hợp được thủy áo nghĩa, đao thế của người này kết hợp được áo nghĩa thảo mộc khô nuy, đây là lĩnh vực ta trước mắt vẫn không thể chạm đến.

Diệp Trần biết rõ mình với hai người còn chênh lệch không nhỏ, võ đạo một đường, vĩnh viễn không có cuối cùng, hắn chỉ vừa mới cất bước thôi, Hải Vô Nhai và đao khách này bất luận người nào cũng đều có thể đơn giản đánh bại hắn, từ khí thế liền có thể biết được.

- Khô Đao Tông Lâm Khô!

Hải Vô Nhai hơi híp tròng mắt.

Thanh niên tóc xám liếc qua Hải Vô Nhai và Yến Phượng Phượng, cuối cùng rơi vào trên người Hải Vô Nhai trên người

- Vừa rồi là người bảo Vũ Văn Kiệt ly khai sao?

- Đúng thì thế nào

- Chỉ bằng một câu nói kia của ngươi, hôm nay phải lưu lại chút gì đó mới được.

- Ha ha, người khác sợ Khô Đao tông ngươi, Hải Vô Nhai ta lại không sợ, có thủ đoạn gì thì sử ra đi.

Hải Vô Nhai vốn là thay Diệp Trần xuất đầu, bây giờ người khác khi dễ đến hắn, hắn há có thể lùi bước.

- Vừa vặn ta gần đây có chút tiến bộ, mượn ngươi để tế đao đi.

Ngữ khí của Lâm Khô thập phần bình thản, mang theo một cổ sát khi tĩnh mịch.

Oanh!

Ngay khi khí thế hai người ngang nhau, một cổ khí thế liền bộc phát như núi lửa, dưới cổ khí này, mọi người phảng phất thấy được vỏ quả đất rạn nứt, nham thạch nóng chảy quay cuồng, còn có Phượng Hoàng Niết Bàn nữa, là Yến Phượng Phượng, với tư cách là đại đệ tử Huyền Tông, thực lực của Yến Phượng Phượng cũng mạnh như danh tiếng của nàng vậy.

- Lâm Khô, ta ngược lại muốn lĩnh giáo đao pháp của ngươi thoáng một phát.

Mi tâm thiêu đốt lên thanh sắc hỏa diễm, Yến Phượng Phượng từng bước đi ra, khí chất cao quý khiến mọi người không cách nào nhìn thẳng, mà dưới khí thế như hỏa diễm của nàng buông xuống, đại địa bốn phía bốc lên khói xanh, cháy đen càng thêm lợi hại, ngay cả đao thế của Lâm Khô cũng bị bức lui ra.

- Phượng Tông Yến Phượng Phượng, quả thật đáng để ta xuất đao.

Chiến đao sau lưng Lâm Khô đang nhảy nhót, tùy thời đều có ra thể ra khỏi vỏ, cùng lúc đó, một cổ đao khí bức người tản dật ra, lưu lại trong hư không vết đạo chằng chịt

- Lâm Khô, được rồi, ta chỉ muốn dạy dỗ tiểu tử gọi là Diệp Trần kia thôi, không có quan hệ với người khác.

Vũ Văn kiệt biết rõ Lâm Khô không có khả năng lấy một địch hai, mục tiêu của hắn là Diệp Trần.

Nghe vậy, chiến đao sau lưng Lâm Khô đình chỉ nhảy lên, theo ánh mắt Vũ Văn Kiệt nhìn về phía Diệp Trần

- Diệp Trần, lăn ra đây!

Một tiếng hét to này của Lâm Khô, xen lẫn đao thế vô kiên bất tồi, không có gì không khô của hắn, như một cây đại đao, cách không bổ về phía Diệp Trần, nếu bị đại đao vô hình này bổ trúng, coi như là cao thủ cùng cấp bậc, cũng phải chật vật không chịu nổi, tinh thần uể oải.

- Hừ!

Diệp Trần một bước đi ra, sắc bén sát lục kiếm thế vô cùng và đại đao vô hình đụng vào nhau, không khí rung động không dứt, đá vụn bắn lên bầu trời.

- Ồ! Kiếm thế này cũng không có kết hợp áo nghĩa, là thuộc tính kiếm thế.

Trên mặt Lâm Khô kinh ngạc.

- Về mặt khí thế rõ ràng lại không thua Khô Đao Tông Lâm Khô.

Hải Vô Nhai và Yến Phượng Phượng hai mặt nhìn nhau, bọn hắn cảm giác mình đã xem thường Diệp Trần.

- Thật sự có tài!

Lâm Khô cười lạnh một tiếng.

- Cũng vậy.

Diệp Trần không sợ đao thế áp bách của đối phương, hắn về mặt thực lực quả thật không phải là đối thủ của Khô Đao Tông Lâm Khô, nhưng muốn áp bách hắn về mặt khí thế, đó là nằm mơ, sát lục kiếm hồn tứ giai đỉnh phong của hắn có thể so với kiếm hồn ngũ giai đỉnh phong, kiếm thế phát ra cũng có thể so với kiếm thế ngũ giai đỉnh phong, chính là vương giả kiếm thế, đương nhiên, đây chỉ là một cách so sánh thôi, nếu như Vương giả Sinh Tử Cảnh chính thức đứng ở chỗ này, khí thế khẳng định còn hơn Diệp Trần, dù sao Vương giả về mặt vận dụng khí thế còn hơn xa Diệp Trần.

- Diệp Trần, dám đánh không trận không!

Vũ Văn Kiệt cũng không kinh ngạc kiếm thế của Diệp Trần, hắn đã từ tộc nhân biết rõ, thành tựu của Diệp Trần về mặt kiếm ý thập phần cao minh, kiếm ý rất cao minh, kiếm thế tự nhiên sẽ không kém, dù sao kiếm thế so sánh với kiếm ý, phải thô ráp rất nhiều, chỉ là bộc phát đơn thuần, bộc phát dã man, dùng để áp bách đối thủ.

- Muốn chiến liền chiến!

Diệp Trần sẽ không sợ hãi chiến đấu, chiến đấu, là thiên tính của sinh vật

- Tốt, Diệp Trần. Sỉ nhục mà gươi mang đến cho Vũ Văn gia tộc. Hôm nay ta sẽ đòi lại từng cái một, không nên oán ta không để cho ngươi mặt mũi, đây là do ngươi tự tìm đấy.

Khí thế trên người Vũ Văn Kiệt đột nhiên bộc phát, như núi như nhạc, trầm trọng vô cùng, theo khí thế của hắn tản ra, mọi người ở bốn phía nhanh chóng lùi lại sau, lưu lại sân bãi đủ lớn để hai người chiến đấu.

Oanh!

Hai đầu gối bắn ra. Vũ Văn Kiệt đột ngột mọc lên từ mặt đất, bảo giản vừa thô vừa to sau lưng rơi trên tay, một giản hung hăng nện xuống, một giản này không chút hoa lệ, rất nhiều trầm trọng, lực lượng, một giản đánh xuống, một đầu thổ địa thẳng tắp lõm xuống dưới.

Hoàng kim kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần hít sâu một hơi, toàn thân thẳng lên. Thân kiếm và bảo giản đụng vào nhau, hai cổ kình đạo nghiền áp, công phạt lẫn nhau, khiến cho nhan sắc trên bầu trời biến ảo bất định. Tiếng sấm rền ù ù không ngớt không dứt, cuối cùng một tiếng tiếng sấm vang lên, hai người từng người tách ra.

- Ngươi không phải muốn đòi lại sao? Chỉ sợ ngươi không có thực lực này.

Hào quang kim sắc sáng lên, Diệp Trần hai tay cầm kiếm, cực tốc trùng kích về phía Vũ Văn Kiệt, Hoàng kim kiếm trên tay hắn kéo ra một kiếm quang thất luyện kim sắc như thiên hà. Kiếm quang thất luyện càng kéo càng dài, kiếm kình ẩn chứa trong đó khủng bố thần kỳ, một kiếm hung hăng bổ trúng bảo giản trong tay Vũ Văn Kiệt.

Âm vang!

Tía lửa rừng rực bắn ra như hoa, Vũ Văn Kiệt kêu rên một tiếng, hai chân cách mặt đất, bắn ngược ra xa vài dặm như mũi tên.

- Đáng giận!

Vũ Văn Kiệt ngừng thân hình, khí thế điên cuồng bay lên.

- Ngươi muốn lấy. Ta liền đánh cho ngươi không dám lấy nữa.

Diệp Trần kiếm thế như cầu vồng, lại bổ tới một kiếm.

Phanh!

Vũ Văn Kiệt lại lần nữa bị đánh bay ra xa vài dặm.

Bành bành bành bành bành bành. . .

Diệp Trần khi bão nổi cực kỳ khủng bố, ở thế giới tinh thần trong Lưu danh chiếu bích, hắn đánh chết tất cả hư nghĩ tinh thần tưởng niệm thể, thực lực mặc dù không tăng lên rõ ràng, nhưng phong cách chiến đấu lại bưu hãn hơn rất nhiều, kỹ xảo chiến đấu cũng đơn giản hơn rất nhiều, có xu hướng đại xảo không công.

Hí!

Mọi người đuổi sau hai người, trông thấy Vũ Văn Kiệt bị Diệp Trần gắt gao áp chế, không có sức hoàn thủ, không khỏi hít một hơi khí lạnh, thực lực của Diệp Trần quả thật mạnh, nhưng dù có cường thịnh trở lại cũng không bằng bọn người Lâm Khô Yến Phượng Phượng, khiến bọn hắn khiếp sợ

chính là phong cách bưu hãn của Diệp Trần, Vũ Văn Kiệt chỉ rơi xuống một tia hạ phong, đã bị liên tục đánh đến phải nhanh lùi lại, không thể nào ra tay phản kích.

Mỗi lần lui, chính là xa hơn trăm dặm, việc duy nhất Vũ Văn Kiệt có thể làm chính là phòng thủ, liều mạng phòng thủ, không phòng thủ, chính là bại.

Một ngọn núi bị chém đứt, hai tay Vũ Văn Kiệt tiết ra máu tươi.

- Diệp Trần, không nên khinh người quá đáng.

Nổi giận gầm lên một tiếng, Vũ Văn Kiệt chọi cứng kiếm khí trùng kích của Diệp Trần, lưng khẽ cong, hắc sắc lân phiến hiện ra ra, một sát na lúc hắc sắc lân phiến xuất hiện, nửa người trên của Vũ Văn Kiệt bành trướng gấp đôi, phần lưng hở ra như miếng sát, quần áo cũng lập tức nát bấy.

- Kim Diệu Chấn Sát Kiếm!

Tốc độ Diệp Trần tăng vọt, dương tay chém ra một đạo kiếm quang cử xỉ kim sắc.

Kiếm quang cử xỉ xé rách chân trời, mang theo tần suất chấn động cao chém về phía Vũ Văn Kiệt, thế đi nhanh như điện quang lập loè.

Tiếng nổ mạnh phát ra, lần này Vũ Văn Kiệt chỉ lùi lại trăm thước.

- Đến phiên ta rồi.

Nhếch miệng cười tàn khốc, Vũ Văn Kiệt bỏ qua hổ khẩu đang đổ máu, nắm lấy bảo giản vừa thô vừa to đánh nhanh ra ngoài, một giản đánh về phía Diệp Trần, ở sau lưng của hắn, có hắc sắc khí lưu quay cuồng, tràn ngập cả nửa bầu trời, phối hợp thế công của hắn, phảng phất cả phiến không gian đang di động.

Đinh đinh đang đang!

Hai người từ trên trời đánh xuống mặt đất, lại từ mặt đất đánh xuống

dưới nước, đến mức khói bụi tràn ngập, đá vụn trùng thiên, ngọn núi từng từng tòa ngã sụp.

- Đi chết đi!

Vũ Văn Kiệt có tất cả hai cây bảo giản, trước kia chỉ dùng một cây, đánh đến thời khắc mấu chốt, tay trái hắn đưa ra sau tìm kiếm, rút ra cây bảo giản vừa thô vừa to thứ hai, xuất kỳ bất ý quét ngang mà ra.

- Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết!

Diệp Trần không thèm nhìn đến, tay trái cầm ngược trường kiếm Phỉ lục sắc, chém ngược tới, đụng vào với bảo giản của đối phương.

- Hai người này đều dùng hai kiện Bảo Khí.

- Vũ Văn Kiệt không đơn giản, rõ ràng lại vãn hồi được cục diện,

- Năng lực ma hóa của Nhân Ma gia tộc không thể khinh thường, chiến lực của Vũ Văn Kiệt ít nhất cũng được tăng lên một thành, bất quá muốn áp đảo đối phương, hi vọng rất nhỏ.

Mọi người vây xem nhao nhao nghị luận.

Phanh!

Hai người lại lần nữa tách ra.

- Diệp Trần, có thể bức ta đến mức này, ngươi cũng nên tự hào rồi, kế tiếp, ta muốn ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Vũ Văn Kiệt đứng trên một ngọn núi cao, hắc sắc khí lưu sau lưng quay cuồng không ngớt, tựa hồ đang chuẩn bị gì đó, song giản trong tay hắn nổi lên một tia hắc quang.

Hư lập trên không trung, bàn tay Diệp Trần nắm thật chặt chuôi kiếm, lãnh đạm nói:

- Cứ phóng ngựa tới đi, ta sẽ đánh tan hi vọng xa vời của ngươi.

- Miệng lưỡi bén nhọn, ta nhìn ngươi có thể hung hăng càn quấy tới khi nào.

Cờ-rắc!

Dưới núi cao chìm xuống mấy mét, vết rách trải rộng, Vũ Văn Kiệt mở hai tay ra, mũi nhọn của hai cây bảo giản ngưng tụ ra một đoàn hắc sắc quang cầu, quang cầu chỉ lớn chừng ngón cái, điên cuồng xoay tròn, phát ra thanh âm ô ô đáng sợ, mà ở trong tiếng ô ô, có tia chớp hắc sắc chui ra.

- Một chiêu này, máu tươi của ngươi phải bắn năm bước, Ma quang ba

Vèo một tiếng!

Vũ Văn Kiệt đạp nát núi cao, lập lòe một cái liền hiện ra trước người Diệp Trần mấy chục thước, hắn giơ cao hai tay, hai cây bảo giản vừa thô vừa to đột nhiên nện xuống, trên đường nện xuống, mũi nhọn bảo giản đụng vào nhau, chỉ nghe một tiếng ầm vang, bầu trời rồi đột nhiên trở nên u ám, hai khỏa sắc sắc quang cầu trên mũi nhọn bảo giản dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một đạo năng lượng quang ba hắc sắc đánh về phía Diệp Trần, đạo năng lượng quang ba này như là Hắc Long phẫn nộ, mang theo tia chớp hắc sắc, thế không thể đỡ, nhanh như bôn lôi.

- Chết đi!

Trên mặt Vũ Văn Kiệt nhe răng cười.

Vũ Văn gia tộc là chủ gia của Nhân Ma gia tộc, nắm giữ không ít Ma tộc võ học lưu truyền từ thời thượng cổ đến nay, Ma kim thiểm và Ma quang ba chính là hai loại trong số đó, Ma kim thiểm là lực công kích cực độ, Ma quang sóng ở phương diện này tuy rằng chỉ hơi không bằng, nhưng tia chớp hắc sắc kia về mặt phá hoại lại cực kỳ đáng sợ, chỉ cần một tia, đã có thể chôn vùi một ngọn núi.

Dưới Ma quang ba, Vũ Văn Kiệt không tin Diệp Trần có thể ngăn cản được.

- Phá cho ta!

Diệp Trần không lùi không tránh, song kiếm giao nhau, chính diện đối chiến năng lượng quang ba hắc sắc, mà ở vị trí song kiếm giao nhau, thình lình xuất hiện lôi điện cầu mặc lam sắc, khỏa lôi điện cầu này là phá phôi lôi điện cầu do hai đại kiếm chiêu Thiên Lôi Thiết và Nghịch thức, Thiên Lôi Thiết điệp gia cùng một chỗ, ngược lại có chút giống với Ma quang ba của Vũ Văn Kiệt.

Năng lượng quang ba hắc sắc và lôi điện cầu mặc lam sắc trong chốc lát đụng vào nhau, nhất thời khiến không gian bốn phía vặn vẹo, đất rung núi chuyển, một tiếng vang thật lớn qua đi, dãy núi trong phạm vi hơn mười dặm bị san thành bình địa, vô số đá vụn và cỏ cây nát bấy bị khí kình xoay tròn đáng sợ cuốn lên không trung, tiếng BA~ BA~ vang lên, đá vụn và cỏ cây bị tia chớp mặc lam sắc và tia chớp hắc sắc chém nát.

Ầm ầm!

Thẳng đến lúc này, năng lượng quang ba hắc sắc hắc sắc lôi đện cầu mặc lam sắc mới bộc phát ra uy lực lớn nhất, một đạo cột sáng lôi điện rộng 10m, dài đến mấy ngàn thước bổ xuống trung tâm giữa hai ngươi, nuốt hai người vào trong đó.

Xoạt một tiếng, Vũ Văn Kiệt theo cột sáng lôi điện lao ra ra, khóe miệng tràn ra lượng lớn máu tươi, hắn quát:

- Không có khả năng, ngươi rõ ràng lại chặn được Ma quang ba sao.

Uy lực của Ma quang ba hắn rõ hơn ai hết, đây là chiêu số đủ để san bằng cả thành trì.

Bên ngoài cơ thể lượn lờ lực lượng lôi điện như Long như Xà, Diệp Trần ngẩng đầu, sắc mặt hơi tái nhợt

- Không có gì không có khả năng cả.

Ngoài miệng nói như thế, nhưng Diệp Trần không khỏi thầm than chiến lực của Vũ Văn Kiệt, Mộ Dung Chỉ Thủy nói Vũ Văn Dã so với Vũ Văn Kiệt mạnh hơn, nhưng giờ xem ra, Vũ Văn Kiệt so với Vũ Văn Dã mạnh hơn không chỉ một bậc, người khác là ma hóa tứ chi, hoặc là ma hóa ngửa lòng ngực, Vũ Văn Kiệt lại trực tiếp ma hóa nửa người trên, hơn nữa Ma quang ba do Vũ Văn Kiệt thi triển ra so với Ma kim thiểm của Vũ Văn Dã thì lợi hại hơn rất nhiều, trình độ nắm giữ rõ ràng cao một bậc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 569: Thanh Niên Ngũ Cự Đầu. (Thượng)

- Bại a!

Phỉ lục sắc trường kiếm cắm vào trong vỏ, Diệp Trần duỗi ngón tay trái ra, cách không điểm về phía Vũ Văn Kiệt.

Phanh!

Ngón tay thanh sắc cực lớn bỏ qua khoảng cách mấy chục thước, đánh trúng hộ thể chân nguyên của Vũ Văn Kiệt, bắn văng hắn ra ngoài, máu tươi vải đầy trời.

- Dám làm bị thương người của ta, cút cho ta!

Trong mắt Lâm Khô nổi lửa giận, bỗng nhiên rút ra chiến đao sau lưng, một đao lăng không bổ về phía Diệp Trần, đao mang tro sắc mang theo lực lượng cô quạnh kéo dài vô hạn ra ngoài.

- Lâm Khô, ngươi có xấu hổ hay không!

Hải Vô Nhai cách không phát chưởng, một chưởng này phảng mang qua cả biển cả mênh mông, chưởng kình như thủy triều sóng sau cao hơn sóng trước, trùng kích về phía đao mang tro sắc.

Ầm ầm!

Đao mang bị chém vào, đánh vào vùng đất gần Diệp Trần, đại địa nhất thời vỡ ra, cột nước phóng lên trời, nguyên lai một đao kia của Lâm Khô, trực tiếp đánh thủng mặt đất, bổ nước chảy dưới nền ra ngoài, mọi người vây xem thấy thế, nguyên một đám rung động không hiểu.

- Hải Vô Nhai, ngươi dám ngăn cản ta!

Ánh mắt Lâm Khô chuyển hướng về phía Hải Vô Nhai, bổ một đao tới, không để Hải Vô Nhai vào mắt một chút nào, muốn đánh thì đánh.

- Lâm Khô, nhiều chuyện trước đây chưa có dịp tính toán, hôm nay giải quyết đi!

Một hơi vốn nghẹn trong lòng Hải Vô Nhai liền bạo phát ra, sau lưng hắn xuất hiện một cái thâm hải tuyền qua cự đại, tuyền qua này chậm chạp xoay tròn, vì Hải Vô Nhai cung cấp mười phần động lực, ầm ầm, dưới lòng bàn chân hắn có chút trầm xuống, năm ngón tay Hải Vô Nhai khép năm ngón tay lại, đánh một chưởng vào giữa đao mang.

Một bên là đao mang ẩn chứa Khô Nuy áo nghĩa , một bên là chưởng kình ẩn chứa Thủy chi áo nghĩa, cả hai thế như nước lửa, lần đâu tiên chạm vào nhau liền bộc phát ra một vòng sóng xung kích, sóng xung kích phát xạ ra tứ phía, khuếch tán ngoài hơn mười dặm mới kiệt lực.

- Đại Hải Vô Lượng!

Từ dưới mặt đấy đột ngột mọc lên đầu trọc của Hải Vô Nhai, tay phải vẽ một vòng trên hư không, vô số thủy nguyên khí hội tụ lại, dung nhập vào chưởng thế của hắn, quát một tiếng, Hải Vô Nhai tung ra một chưởng hùng hồn, một chưởng này, thủy thế cuồn cuộn.

- Khô Mộc Phùng Xuân!

Mái tóc dài màu xám của Lâm Khô tung bay, thần sắc lạnh lùng, hai tay hắn cầm đao, chỉ xéo lên trời, đón đỡ lấy chưởng kình hùng hồn, một đao lại một đao, đao pháp ảo diệu đến cực điểm, Khô Mộc Phùng Xuân bộc phát ra có sức mạnh to lớn, mỗi một đao đều bị chưởng kình hùng hồn phân lưu .

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm…

Hai đại thanh niên thiên tài thành danh đã lâu đã sớm có ân oán, Diệp

Trần và Vũ Văn Kiệt giao tranh chẳng qua chỉ là một cái ngòi nổ mà thôi.

- Đại sư tỷ, không lên hỗ trợ sao?

Lăng Thiên Hạo quay sang Yến Phượng Phượng, nói.

Yến Phượng Phượng lắc đầu:

- Thiên tài đều có tôn nghiêm của mình, vả lại thực lực Hải Vô Nhai không thua kém ta bao nhiêu, nếu ta hỗ trợ, cũng chỉ khiến không hài lòng thôi.

- Ân!

Lăng Thiên Hạo gật gật đầu, tập trung chú ý lên trận chiến giữa Lâm Khô và Hải Vô Nhai, nội tâm hắn kích động không thôi, tới khi nào hắn có thể đạt tới trình độ như thế.

- Mâu thuẫn giữa phe phái, rất là kịch liệt.

Diệp Trần nhìn ra, chính mình trở thành cái cớ để song phong bộc phát, nhưng dù không có chính mình, bọn hắn cũng sẽ lấy cái cớ khác, bất quá nhìn hai người chiến đấu, chiến lực của Lâm Khô cũng thật dọa người.

- Ầm ầm!

Hải Vô Nhai và Lâm Khô đều liều mạng công kích nhau, chiêu nào chiếu nấy đều thập phần khủng bố.

- Hải Vô Nhai, Khô Nuy áo nghĩa của ta không dễ chịu a, đấu với ta, ngươi nhất định sẽ thất bại.

Y phục trên người Lâm Khô rách tung tóe, phảng phất như tên ăn mày, ngược lại ánh mắt của hắn sắc bén, tinh quang bắn ra bốn phía, chiến ý cao vô cùng, cả người như là một thanh chiến đao.

Sắc mặt Hải Vô Nhai có một tia tái nhợt không bình thường, trên người

mang theo mấy chỗ vết đao không thấy được, hắn cười lạnh nói:

- Hừ, không nên gượng ép làm gì, dưới chưởng kình của ta, ngươi không thể không bị thương tổn gì được, ai thắng ai thua còn chưa thể biết được.

- Hắc hắc, ta ngược lại muốn nhìn xem ai không chống đỡ nổi trước.

Lâu Khô gắt gao nhìn chằm chằm Hải Vô Nhai.

- Lên đi, xem ai sợ ai!

Lời nói Hải Vô Nhai vừa ra, bỗng nhiên thủy nguyên khí ngưng tụ lại trong hư không, hóa thành băng vụn, rơi tứ tán, sau một khắc, nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ thấp xuống mười lần, một cơn gió lạnh thổi qua, đá vụn trên mặt băng bị rạn nứt, rồi sau đó bạo liệt.

- Băng Phong Sơn Hà!

Một âm thanh lạnh như băng truyền ra, phương xa, trắng xóa một mảnh, nhanh chóng làn tràn về phía bên này, thanh thế kia, tựa như Kỷ Băng Hà từ thuở xa xưa đã quay trở lại, đóng băng vạn vật.

Cờ-rắc cờ-rắc!

Hải Vô Nhai không kịp chuẩn bị, bị đông lại trong băng nguyên khí, thủy nguyên khí lượn lờ quanh người hắn cũng dần dần đóng băng, trong nháy mắt, tạo thành một bức tượng băng lớn, mà ở giữa chính là Hải Vô Nhai.

Trừ Hải Vô Nhai ra, những người khác đang xem cuộc chiến cũng không tốt lành gì, nguyên một đám ra sức ngăn cản Băng Hàn chi lực xâm lấn, trên hộ thể chân nguyên kết một tầng băng sương dày đặc, Diệp Trần cầm Hoàng Kim Kiếm trong tay, bổ một kiếm tới Băng Hàn chi lực, kiếm quang và Băng Hàn chi lực ngưng kết lại va vào nhau, vụn băng bị vỡ ra bắn tung tóe đầy trời, dưới ánh mặt trời, vụn băng hiện lên Thất thải hào quang.

Phía dưới!

Ngọn núi, nước sông, cũng bắt đầu đông lại, một cỗ tĩnh mịch ngự trị chung quanh.

- Đoạn Lãnh Nhai, ngươi nghĩ thực lực ngươi là vô địch thiên hạ sao?

Bên cạnh Lăng Thiên Hạo và Diệu Âm bộc phát lên thanh sắc hỏa diểm nóng bỏng, chính là Yến Phượng Phượng không nén giận được rat ay, chỉ thấy hai tay nàng đẩy về phía trước, Hỏa Diễm chi lực bành trướng ra, khuếch tán thành hình quạt, trùng kích về ngọn nguồn phát ra Băng hàn chi lực, đó chính là một thanh niên tuấn mỹ có đầu tóc xanh, mặc giáp da lục sắc.

Thủy hỏa bất dung, băng hỏa Cửu trọng thiên!

Giờ khắc này, Hỏa diễm chi lực và Băng hàn chi lực giao phong với nhau, kịch liệt còn hơn Hải Vô Nhai chiến đấu với Lâm Khô, dù sao chân nguyên và áo nghĩa hai người đều khắc nhau về thuộc tính lẫn hình dáng bên ngoài.

Phanh!

Hỏa diễm nóng bỏng và băng hàn lạnh lẽo va vào nhau, bạch khí tràn ngập, đưa bàn tay lên không thể thấy rõ ràng năm ngón, bất quá đây chỉ là tạm thời, theo sóng xung kích khuếch tán ra, bạch khí bị thổi cao lên trên, mọi thứ trước mắt dần rõ ràng.

Rầm rầm!

Thanh sắc hỏa diễm của Yến Phượng Phượng đứng sừng sững trên đỉnh núi, tuyết dưới lòng bàn chân đều nhanh chóng tan ra, lấy nàng làm trung tâm, Hỏa diễm chi lực lan tràn ra ngoài, vô số khối băng tan chảy thành nước, đổ xuống chân núi rầm rầm, thanh âm thanh thúy, liên miên kéo dài không dứt.

Cờ-rắc!

Khối băng xung quanh người Hải Vô Nhai cũng tan chảy, hắn liền thoát khốn mà ra.

- Đoạn Lãnh Nhai, ngươi thật hèn hạ.

Sắc mặt Hải Vô Nhai tái nhợt, hắn đánh một trận với Lâm Khô, đã bị nội thương không nhẹ, quan trọng nhất là, băng chi áo nghĩa của Đoạn Lãnh Nhai trời sinh khắc chế Thủy chi áo nghĩa của hắn, luận chiến lực, kỳ thật hắn không kém hơn Đoạn Lãnh Nhai bao nhiêu, thế nhưng dưới tình huống bị khắc chế, hắn biết rõ mình không phải đối thủ của Lãnh Vô Nhai, huống chi vừa rồi đối phương đánh lén, làm hắn căn bản không kịp phản ứng.

Chân đạp trên mặt băng, Đoạn Lãnh Nhai tiến tới.

- Hải Vô Nhai, chính ngươi phân tâm, có quan hệ gì với ta chứ, nếu không phải Yến Phượng Phượng ra tay, thì vừa rồi ta khiến người không còn mặt mũi rồi.

- Ngươi!

Hải Vô Nhai hằn học nhìn Đoạn Lãnh Nhai.

Hưu!

Một đạo hỏa tuyến lóe lên, ngay lập tức Yến Phượng Phượng xuất hiện bên cạnh Hải Vô Nhai, đứng sóng vai với hắn, nàng sợ Đoạn Lãnh Nhai và Lâm Khô liên thủ với nhau công kích Hải Vô Nhai.

Đồng tử Đoạn Lãnh Nhai co rụt lại, tốc độ của Yến Phượng Phượng chính là thứ khiến hắn kiêng kị nhất, trên thực tế, dưới Vương giả Sinh Tử Cảnh, không ai không kiêng kị tốc độ của Yến Phượng Phượng cả.

- Yến Phượng Phượng, ngươi yên tâm, ta sẽ cấp cho ngươi một cái thể diện, bất quá, người khác thì không, ai đả thương Vũ Văn Kiệt, tự thân đứng

ra đi.

Đoạn Lãnh Nhai quát lên.

Diệp Trần nhướng mày, hai người Lâm Khô và Đoạn Lãnh Nhai này, đều bá đạo như nhau, khó trách có thể đi cùng một chỗ với Vũ Văn gia tộc.

- Là ta.

Diệp Trần sải bước ra, nói.

- Tốt, có đảm lược.

Đoạn Lãnh Nhai nhếch miệng cười cười, sắc mặt lộ vẻ bất thiện.

- Đoạn Lãnh Nhai, ngươi muốn làm gì?

Lông mày Yến Phượng Phượng nhíu lại, trong đôi mắt đẹp phảng phất có một đoàn thanh sắc hỏa diểm đang thiêu đốt.

- Ta muốn làm gì, ta muốn đòi một cái công đạo cho huynh đệ ta.

Đoạn Lãnh Nhai mang theo sư đệ tới Thiên Vũ các để khảo thí tư chất, thời gian khảo thí cũng không dài, nhưng khi xuống núi, hắn mới phát hiện không thấy Lâm Khô và Vũ Văn Kiệt đâu, sau đó hắn cảm ứng được ngoài trăm dặm có năng lượng chấn động truyền lại, hắn nhanh chóng chạy tới khu vực chấn động ấy.

- Đừng nói là Vũ Văn Kiệt đuối lý, ngay cả khi chúng ta đuối lý, cũng không đến lượt ngươi khoa tay múa chân.

Yến Phượng Phượng cười lạnh một tiếng.

- Nga, nói vậy là ngươi cố tình bao che cho tiểu tử này.

Đoạn Lãnh Nhai hiếp mắt lại.

- Đúng thế thì sao?

- Như thế nào? Chính ngươi đã không cho ta mặt mũi, vậy cũng đừng trách ta không nể mặt ngươi. Đoạn Lãnh Nhai không nắm chắc mười phần có thể thắng Yến Phượng Phượng, bất quá tình thế rất có lợi cho bọn hắn, chiêu Băng Phong Sơn Hà vừa rồi của hắn, đã làm tổn thương đến Hải Vô Nhai, chỉ cần Hải Vô Nhai ngã xuông, hắn và Lâm Khô liên thủ thì sợ gì không bắt được Yến Phượng Phượng, đây cũng là nguyên nhân hắn đột nhiên đánh lén Hải Vô Nhai.

- Đoạn huynh, ngươi ngăn chặn Yến Phượng Phượng, Hải Vô Nhai để ta giải quyết.

Lâm Khô đã quyết định động thủ, dù sao cơ hội này cũng khó mà có được.

- Tốt, tốc chiến tốc thắng.

Ánh mắt Đoạn Lãnh Nhai lóe lên hàn quang, Băng hàn chi lực bên ngoài cơ thể không ngừng gào thét, tùy thời đều có khả năng bộc phát.

- Hải huynh, ta đến giúp ngươi.

Diệp Trần sẽ không khoanh tay đứng nhìn Đoạn Lãnh Nhai và Lâm Khô đắc thế, dưới tình huống bất đắc dĩ, hắn xuất ra bán cực phẩm bảo kiếm Lôi Kiếp kiếm, có Lôi Kiếp kiếm, dù đánh không lại Lâm Khô, nhưng liên thủ cùng Hải Vô Nhai, cũng có cơ hội không nhỏ.

- Đại sư tỉ, chúng ta cũng tới.

Lăng Thiên Hạo và Diệu Âm vọt lên.

Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo liếc nhau, cũng lướt đến sau lưng bọn người Yến Phượng Phượng, bọn hắn và Lâm Khô Đoạn Lãnh Nhai không có ân oán, nhưng hai người kia làm bọn hắn khó chịu, huống chi, Diệp Trần cũng là người Nam Phương vực quần bọn hắn, đi ra ngoài, tự nhiên là phải giúp

người của mình.

Bá! Bá!

Bên kia, hai vị sư đệ của Đoạn Lãnh Nhai đứng dậy, sắc mặt bất thiện.

Một bên bảy người, một bên bốn người, nhìn như bên Diệp Trần chiếm thượng phong, nhưng Hải Vô Nhai đã bị thương, mà chiến lực của Lâm Khô cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều.

Song phương cách nhau vài trăm mét, lẳng lặng giằng co.

Mọi người vây quanh nín thở, nhìn chăm chú không nháy mắt lên song phương, bọn hắn biết rõ, hai đại phe phái bộc phát chiến đấu, cục diện sẽ rất ác liệt.

Nhếch miệng cười cười, Đoạn Lãnh Nhai giơ tay lên, chậm rãi mở miệng nói:

- Xuất..

Chữ "thủ" chưa nói ra, trên một ngọn núi phương xa chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một gã thanh niên tuấn nhã, thanh niên tuấn nhã này vận bạch y, bên trên thêu lên Mai Lan Cúc Trúc, hắn lẳng lặng đứng chỗ đó, một cỗ đại thế bàng bạc phủ xuống, dưới cỗ đại thế này, tất cả mọi người đều cảm thấy mình rất nhỏ bé, như là đối mặt với Thiên Địa, mà thanh niên tuấn nhã là trung tâm Thiên Địa.

- Dừng tay! Nơi này là Thiên Vũ các, không phải nơi các ngươi chiến đấu.

Thanh niên tuấn nhã lạnh nhạt nói.

- Bạch.. Bạch Vô Tuyết, là Bạch Vô Tuyết!

- Một trong thanh niên ngũ cự đầu Bạch Vô Tuyết, hắn sao lại tới đây, ta hoàn toàn không biết gì cả.

Mọi người xung quanh đều hoảng sợ.

Diệp Trần nhướng mày, hắn cũng không phải thời khắc đều tỏa linh hồn lực ra ngoài, cho nên sự xuất hiện của thanh niên tuấn nhã, thập phần đột ngột, phải biết rằng ở đây tu vi mọi người đều là Linh Hải Cảnh, cho dù không có linh hồn lực, cảm giác cũng thập phần nhạy cảm, thanh niên tuấn nhã có thể vô thanh vô tức xuất hiện, có thế nghĩ, thực lực khủng bố như thế nào.

- Bạch Vô Tuyết!

Đoạn Lãnh Nhai nhướng mày, cánh tay giơ lên chậm rãi bỏ xuống.

Nếu như nói, hắn đối với Yến Phượng Phượng là kiêng kị, thì đối với thanh niên ngũ cự đầu càng thêm kiêng kị và sợ hãi, thanh niên ngũ cự đầu chính là đế vương trong các thanh niên ở Thiên Vũ vực, từng người đều có thực lực Tông sư đỉnh tiêm, tuy nói Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt thập phần yêu nghiệt, nhưng dù sao tuổi tác vẫn còn trẻ, thời gian tích lũy không đủ, so với Thanh Niên Ngũ Cự Đầu danh chấn thiên hạ thì chênh lệch không nhỏ.

Thanh niên ngũ cự đầu, thực lực từng người đều thâm bất khả trắc, dù là Tông sư Linh Hải Cảnh nổi danh toàn bộ đại lục cũng không dám coi thường bọn hắn, hai năm trước, một trong Đao đạo đại tông sư Thẫm Thiên Lãng lại thua trên tay một trong Thanh niên ngũ cự đầu là Tiêu Sở Hà, và từ sự kiện này, rất nhiều nhân vật cấp Tông sư tựa như thái sơn bắc đẩu trong lãnh thổ mình mà gặp phải Thanh niên ngũ cự đầu, đều lựa chọn đi vòng qua, bọn hắn sợ tên tuổi anh hùng cả đời mình bị hủy hoại trong chốc lát, không đến lúc tất yếu, bọn hắn sẽ không đối mặt chính diện với Thanh niên ngũ cự đầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 570: Cường Địch Thoát Khốn.

Bạch Vô Tuyết là một trong thanh niên ngũ cự đầu, một thân thực lực kinh thiên động địa, nghe nói, trong vòng hai mươi năm qua, dưới Vương giả Sinh Tử Cảnh, hắn là người duy nhất còn sống đi ra từ Khấp Huyết quỷ vực, mà Khấp Huyết quỷ vực là cấm địa cấp Vương giả, không có thực lực cấp Vương giả, chỉ có đi mà không có về, có thể tưởng tượng được Bạch Vô Tuyết mạnh như thế nào.

- Bạch Vô Tuyết, chúng ta đã rời xa Thiên Vũ các vài trăm dặm, kính xin cho một cái mặt mũi!

Lâm Khô vẫn không muốn buôn tha cơ hội lớn này.

Bạch Vô Tuyết thản nhiên nói:

- Ca ca ngươi Lâm Thiên cũng không dám nói ta để cho hắn mặt mũi, ngươi làm đệ đệ ngược lại lại đi trước hắn.

Nghe vây, sắc mặt Lâm Khô trầm xuống.

Hắn là người thừa kế thứ hai của Lâm gia, một trong tứ đại gia tộc trong thiên hạ, ca ca Lâm Thiên của hắn là người thừa kế thứ nhất, hai người cùng cha khác mẹ, nhưng thiên phú giống nhau, đều xuất chúng, bất quá Lâm Khô cũng chỉ thành danh mấy năm gần đây, ca ca Lâm Thiên của hắn, bất kể danh khí hay thực lực, đều mạnh hơn so với hắn, là một trong thanh niên thiên tài có khả năng thượng vị nhất dưới Thanh niên ngũ cự đầu.

- Lâm Khô, chúng ta đi.

Đoạn Lãnh Nhai đã nổi lên lòng lùi bước, cò kè mặc cả với Bạch Vô Tuyết, quả là không sáng suôt, kẻ yếu không có tư cách mặc cả với cường

giả, so sánh với Thanh niên ngũ cự đầu, bọn hắn chỉ là kẻ yếu, đây là sự thật không thể nào thay đổi được.

Bốn người mang theo Vũ Văn Kiệt bị thương nặng, hướng về phương xa lao đi, chốc lát sau đã biến mất tại cuôi chân trời.

- Bạch Vô Tuyết, chúng ta cũng không muốn ngươi hỗ trợ.

Sắc mặt Yến Phượng Phượng nhìn Bạch Vô Tuyết không được tốt cho lắm, người khác sợ Thanh niên ngũ cự đầu, nàng thì không, dựa vào tốc độ siêu cường, Thanh niên ngũ cự đầu cũng không có cách nào bắt nàng, điều kiện tiên quyết là không tới gần.

Bạch Vô Tuyết mỉm cười, nói:

- Ngươi cho rằng ta giúp các ngươi? Kỳ thật thực lực các ngươi tương đương với bọn họ, chỉ là ta xem bọn chúng không vừa mắt mà thôi.

- Ha ha! Bạch Vô Tuyết ngươi ngược lại không giấu giếm suy nghĩ của mình.

Yến Phượng Phượng cười, hiển nhiên, nàng rất thỏa mãn với câu trả lời của Bạch Vô Tuyết.

- Trong các ngươi, ai là Diệp Trần?

Ánh mắt Bạch Vô Tuyết quét qua một vòng, cuối cùng rơi vào trên người Diệp Trần.

Diệp Trần không biết đối phương nhắc tới hắn là có ý gì, mở miệng nói:

- Là ta.

- Nga!

Bạch Vô Tuyết gật gật đầu, hắn không có ý tứ gì khác, chỉ là thấy thêm một danh tự màu tím trên Lưu danh chiếu bích, cảm thấy kinh ngạc mà thôi.

- Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt, Diệp Trần, xem ra địa vị Thanh niên ngũ cự đầu chúng ta bắt đầu bất ổn rồi.

Bạch Vô Tuyết cười cười cởi mở, rồi thân hình hắn lóe lên, hóa thành bóng trắng phiêu dật, phi độn ra ngoài, vô thanh vô tức, nhanh như phù quang mị ảnh.

Yến Phượng Phượng quay đầu sang Diệp Trần, nói:

- Trong Thanh niên ngũ cự đầu, Bạch Vô Tuyết là người hiền hòa nhất, cũng ít giết người nhất.

Diệp Trần gật gật đầu, đáp:

- Ta có thể cảm giác được, sát khí trên người hắn rất nhạt.

- Anh tài trong thiên hạ nhiều vô số kể, nhưng người duy nhất làm ta bội phục là Bạch Vô Tuyết, hắn không nhiễm trần thế, lại không mất nhuệ khí của chính mình, cái khó chính là, tư chất của hắn tính ra cũng ko cao lắm, xếp thứ hai mươi tám trên Lưu danh chiếu bích, nên thành tựu có phần kém hơn bốn người còn lại trong thanh niên ngũ cự đầu.

Hải Vô Nhai thở ra một hơi bạch khí rét lạnh, sắc mặt thoáng hồng nhuận lại, mở miệng nói.

Yến Phượng Phượng lắc đầu.

- Đó là năm năm trước, hiện tại, Bạch Vô Tuyết tuyệt đối có thể đứng trong mười tên đầu tiên, tư chất thứ này, cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi được, nói cho cùng, muốn đánh giá một cá nhân, thực lực mạnh không có nghĩa cá nhân ấy mạnh, nội tâm mạnh, mới được xem là cường giả.

Ngoài mấy trăm dặm.

Đoàn người Đoạn Lãnh Nhai, Lâm Khô đang bay vút.

- Vũ Văn Kiệt, tiểu tử kia tên là gì?

Đoạn Lãnh Nhai đột nhiên hỏi.

Vũ Văn Kiệt bị thương rất nặng, hữu khí vô lực, nói:

- Diệp Trần.

- Diệp Trần!

Đoạn Lãnh Nhai lập tức biến sắc.

- Làm sao vậy?

Lâm Khô hỏi.

Đoạn Lãnh Nhai gằn giọng, nói từng chữ:

- Tư chất của hắn, xếp hạng thứ ba trên bức tường lưu danh.

- Thứ ba? Đúng là rất lợi hại, khó trách khí thế của hắn có thể chống lại ta, không có một điểm hạ phong.

Lâm Khô động dung.

Đoạn Lãnh Nhai trầm giọng nói:

- Hắn không chỉ đơn giản là xếp hạng thứ ba, thực tế, hắn và Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt cùng nổi danh, qua hết toàn bộ bảy cửa, tên lưu lại là màu tím.

- Cái gì?

Vũ Văn Kiệt và Lâm Khô cùng biến sắc.

Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt là người nào, là thiên tài yêu nghiệt sánh vai cùng với Huyền Hậu, ngàn năm qua, cũng chỉ có ba người bọn họ mà thôi, có thể nói, chỉ cần có đầy đủ thời gian, tu vi tăng tiến thuận

lợi, tám chín phần bọn hắn có thể siêu việt trên cả Thanh niên ngũ cự đầu, danh chấn thiên hạ, xưng bá Linh Hải Cảnh.

Diệp Trần lại có thể cùng sánh vai với Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt, thực đúng là một chuyện kinh người.

- Đoạn huynh, ngươi không nói đùa chứ.

Vũ Văn Kiệt thoáng chốc không để ý tới thương thế của mình, vội vàng nói.

Đoạn Lãnh Nhai liếc mắt nhìn hắn.

- Ta là người hay nói giỡn sao?

Biểu tình lạnh lùng trên mặt Lâm Khô đã biến mất, thần sắc thay đổi mấy lần, nói:

- Tư chất có thể so với Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt thì như thế nào, cho dù là Độc Cô Tuyệt hay Đạm Đài Minh Nguyệt cũng tuyệt đối không dám nói mình có thể bước vào Sinh Tử Cảnh, bọn họ đã như vậy, huống gì hắn.

- Đúng vậy.

Hai vị sư đệ của Đoạn Lãnh Nhai cùng phụ họa theo.

- Chúng ta cũng đã phát sinh mâu thuẫn với hắn, không nên suy nghĩ nhiều, Đoạn Lãnh Nhai ta còn không có sợ ai, một ngày nào đó, ta sẽ dẫm nát Thanh niên ngũ cự đầu dưới lòng bàn chân.

Đoạn Lãnh Nhai nhếch miệng cười cười, lộ ra hàm răng sâm bạch sắc.

Hết thảy thiên tài đều kiêu ngạo, không cho rằng mình không bằng người, còn có dã tâm rất cao, chỉ tư chất còn không dọa ngã được bọn hắn.

Nhìn qua hiện trường chiến đấu thương di trước mắt, Diệp Trần mở

miệng nói:

- Chúng ta đi thôi!

- Ân, đi thôi.

Hải Vô Nhai gật gật đầu, hắn bị thương không nhẹ, cần tĩnh dưỡng ít nhất là nửa tháng.

- Trên đường đi cẩn thận một chút!

Yến Phượng Phượng nhắc nhở.

- Yên tâm, Thiên Hải môn cách nơi này không xa, cáo từ.

Hải Vô Nhai ôm quyền đáp, mang theo sư đệ sư muội hướng về phương xa bay đi.

- Diệp sư đệ, đây là bằng hữu ngươi?

Hải Vô Nhai rời đi, Yến Phượng Phượng quay đầu, nhìn về phía Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 571: Tri Mạc Vấn. (Thượng)

Diệp Trần giới thiệu nói:

- Đây là Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên, đều là bằng hữu của ta.

Sau đó quay qua Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên, nói:

- Đây là Yến Phượng Phượng, Đại đệ tử Huyền tông.

- Bằng hữu của ngươi có nghĩa khí đấy.

Yến Phượng Phượng cũng rất hài lòng với biểu hiện của Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên, vừa rồi, đối mặt với Lâm Khô và Đoạn Lãnh Nhai, bọn hắn cũng đứng ra, quyết tâm cũng không nhỏ.

- Diệp Trần là người Nam Phương vực chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ đứng ra.

Lý Tiêu Vân rất tự nhiên, nói.

- Ha ha, hai ngươi đến Huyền Tông ta làm khách đi!

Yến Phượng Phượng phát ra lời mời hai người.

Phía xa ngàn vặn dặm ngoài Lôi vực.

Hiểm địa Minh Lôi Phần, địa phương nguy hiểm nhất trong tứ đại hiểm địa.

Đùng, đùng!

Trung tâm Minh Lôi Phần, tần suất tia chớp càng ngày càng cao, trong

nháy mắt có mấy trăm đạo tia chớp, qua một thời gian ước chừng một tuần trà, tia chớp vô cùng bạo phát ra hào quang sáng chói vô cùng hung mãnh , như một mặt trời màu trắng rừng rực.

Một tiếng ầm vang!

Đại địa chấn động, trung tâm tia chớp bộc phát, một vật thể cự đại từ dưới đất chui lên,dùng tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy bắn lên không trung, vật này là một tế đàn cự đại, vây quanh bên ngoài là các đạo lôi điện vặn vẹo bao vây lấy, phía dưới kéo ra một tia chớp dài.

Lúc tế đàn lên tới độ cao vạn mét, lực đạo biến mất, rơi xuống, khiến tia chớp trong không khí càng thêm táo bạo, phát ra tiếng nổ mạnh không ngớt.

Bịch!

Tế đàn rơi xuống đất, đây là một tế đàn có sáu trụ, rộng bốn trăm mét, cao một trăm mét, mà ở trung tâm tế đàn, một gã mặc hắc bào đứng ở đấy, nếu như Diệp Trần ở chỗ này, nhất định nhận ra thân phận nhân vật đó, bởi vì hắn là Âm Ma tông bị nhốt tại thế giới dưới mặt đất.

Âm Ma tông nộ khí đầy bụng, hắn bị nhốt tại thế giới dưới mặt đất ba năm, nếu như không phải Bất Tử tế đàn phục hồi lại, chỉ sợ hắn sẽ bị giam trong đó cả đời, trong ba năm này, mỗi thời mỗi khắc hắn đều căm hận Diệp Trần, nếu như không phải do hắn, ba năm trước hắn có thể đạt được bí pháp Bất Tử Chi Thân, lại càng có thể mượn tế đàn Bất Tử mà thoát khốn, trở lại thế giới của hắn rồi.

Ba!

Ánh sáng màu trắng đan vào, tầng phòng ngự tế đàn tan rã, Âm Ma Tông đi ra.

- Đáng giận!

Âm Ma tông tung một chưởng, đánh trên mặt đất, đất rung núi chuyển.

Giờ khắc này, lại thấy được ánh mặt trời, lại làm hắn có cảm giác không chân thực, bất quá cảm giác đó qua đi rất nhanh, lúc này, trong đầu hắn chỉ có Diệp Trần, hắn thề, nhất định phải khiến Diệp Trần sống không bằng chết, trả giá cho ba năm bị giam cầm của hắn.

- Ba năm trôi qua, tiểu từ này dù tiến bộ kinh người, nhưng cũng không chắc đạt tới Linh Hải Cảnh, hừ, nguyên một đám cường giả Tinh Cực Cảnh ta còn không để vào mắt, nếu ta bắt được hắn, sẽ cho hắn nếm thử cái gì gọi là thống khổ, không, trước hết phải để hắn giao ra bí pháp Bất Tử Chi Thân, có bí pháp này, ba năm bị giam cầm của ta mới không vô ích.

Ánh mắt Âm Ma Tông lập lòe, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười lạnh, hắn mường tượng trong đầu cảnh Diệp Trần quỳ trên mặt đất, bộ dạng hoảng sợ van xin hắn tha tội.

- Hắc hắc, chờ ta đi, tiểu tử.

- Ngày Âm Ma Tông ta báo thù đã đến.

- Đắc tội với ta, là sai lầm lớn nhất của đời ngươi.

Vèo một tiếng, Âm Ma Tông hóa thành bóng đen, bay vụt đi, trên đường, hai tay hắn vung lên, hai gã cường giả Tinh Cực Cảnh ngang qua tan thành phấn vụn, hắn cần phát tiếc nộ khí và tức giận, ba năm này, hắn gần như phát điên, dù ba năm rất ngắn, nhưng là bị giam một chỗ, không biết khi nào mới có thể thoát khốn, bất luận kẻ nào cũng không dễ chịu, huống chi Âm ma Tông hắn cũng không phải người bình thường, là một Tông sư Linh Hải Cảnh có khả năng tiên vào Sinh Tử Cảnh, nào cam tâm đứng ở một nơi buồn tẻ trong ba năm chứ.

Đáp lại lời mời của Yến Phượng phượng, Diệp Trần, Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên đến làm khách Huyền tông một ngày, trong lúc làm khách nơi đây, bốn người trò chuyện thật vui, thỉnh thoảng trao đổi kinh nghiệm võ đạo của mình, bốn người đều là thiên tài hiếm thấy, đôi khi một cái dẫn dắt, một cái biến hóa tự nhiên, bọn hắn lại có thể đột phá, đồng thời trao đổi lẫn

nhau, bọn hắn đều cảm giác con đường phía trước rộng mở, sáng lạn hơn.

Một ngày sau, ba người Diệp Trần ly khai Huyền tông.

- Kế tiếp, ta muốn lên đường một mình.

Trên đỉnh một tòa núi vô danh, một mình một người Diệp Trần đứng trên đó, nhìn về đại địa sông núi vô biên vô hạn, về phần Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên, đều có việc riêng cần hoàn thành của mình, đã tách ra.

- Tìm kiếm tài liệu luyện chế giải dược Vô Ảnh độc không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, trước tiên nên đi đến nơi có nhiều người hỏi một chút đã

Vèo một tiếng!

Diệp Trần hóa thanh lưu quang, hướng thành thị gần nhất lao đi.

…

Đông Hoàng thành, một trong mười thành phố lớn nhất trong thiên hạ, thế lực lớn nhất trong thành là Cổ gia, tuy Cổ gia không phải là một trong tứ đại gia tộc trong thiên hạ, nhưng Cổ gia trước đây còn hơn cả thiên hạ đệ nhất gia tộc , chính là do nó có một gã Phong đế Vương giả Đông Hoàng, ngày nay, đã sắp xế bóng , nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, trong gia tộc ngũ phẩm, Cổ gia vẫn có uy tin tương đối..

Đông Hoàng Thành thập phần to lớn, so với Lôi Đô, một trong mười thành phố lớn nhất, cũng lớn hơn một nửa, thành thị lớn như thế, người bình thường phải đi mấy ngày mới có thể đi từ cửa thành Đông đến cửa thành Tây, mà võ giả tu luyện tới Ngưng Chân cảnh mặc dù có thể phi thiên độn địa, nhưng không có người nào dám bay trên tầng không Đông Hoàng Thành cả, chính là vì tại Đông Hoàng Thành có một lệnh cấm, chính là lệnh cấm bay, dám cả gan bay trên tầng không, chính là bất kính với Cổ gia Đông Hoàng Thành, nhẹ thì giam giữ mấy ngày, nặng thì chém đầu thị chúng.

Tại phía tây Đông Hoàng thành, có một tòa lầu các không cao lắm, lầu các này cao bảy tầng, phong cách bên ngoài cổ xưa, phía trên cửa lớn treo một bảng hiệu, trên đó viết ba chữ “Tri Mạc Vấn” thật to màu bạc.

Tri Mạc Vấn là địa phương nghe ngóng tin tức, mỗi một tầng đều có giả cả riêng, tầng thứ nhất là tin tức bình thường, tứng thứ hai có giá trị nhất định, tầng thứ ba trở lên, người bình thường không có khả năng tiến vào, tùy tiện xem một tin tức trên đó đều có thể tiêu hao toàn bộ gia tài của một võ giả Bão Nguyên Cảnh bình thường.

Bối cảnh Tri Mạc Vấn rất lớn, ngay cả Cổ gia Đông Hoàng Thành cũng không trêu chọc được, nếu muốn nghe tin tức gì, cũng phải đi như người bình thường, không có trường hợp đặc biệt nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 572: Đoạt Xá. (Thượng,Ha)

- Tin tức về Vô Căn Hoa chỉ có một, cũng tại khe hở dưới mặt đất, bất quá ở trong sâu hơn, tiến vào, gặp được quang điểm lóe lên trên hồ nước dưới mặt đất, thì có thể nhìn thấy.

- Tốt rồi, thỉnh giao nạp chín vạn khối thượng phẩm linh thạch.

Lấy ra chín rương lớn chứa thượng phẩm linh thạch, Diệp Trần âm thầm cảm khái, Tri Mạc Vấn kiếm tiền quá dễ dàng, thoáng cái thu lấy chín vạn khối thượng phẩm linh thạch, mà chín vạn khối thượng phẩm linh thạch, không sai biệt lắm với toàn bộ tài sản một đại năng Linh Hải Cảnh bình thường rồi.

Bất quá, ngẫm lại cũng đương nhiên, loại tin tức này, giá tiền không phải đáng giá nhất, mấu chốt ở chỗ là cung cấp thông tin cho người cần, dù sao người khác nếu muốn biết thì không biết phải bỏ ra bao nhiêu thời gian, bao nhiêu công sức để tìm hiểu, làm sao có thể bán giá rẻ được.

Rời khỏi phòng số ba, Diệp Trần thấy gian phòng số chín phía đối diện cũng mở cửa, một gã thanh niên cao lớn khoảng chừng hơn hai mươi tuổi đi ra.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, liền dời ánh mắt của mình đi, một trước một sau đi đến phía cầu thang.

- Trên thân người này có kiếm khí cường liệt, là tài liệu tốt.

Cổ Bình đi phía trước, khóe miệng hiện lên một nụ cười tà, quỷ dị.

- Người này tâm thuật bất chính, không biết tu luyện võ học tà ác gì?

Diệp Trần phác giác được cái gì đó trong tối tăm.

Đến lầu một, Cổ Bình thản nhiên đến gần lãnh diễm mỹ nữ, Diệp Trần trực tiếp ly khai Tri Mạc Vấn, về phần bảy đại năng Linh Hải Cảnh đứng ở cửa ra vào không có tìm Diệp Trần gây phiền toái, chỉ là một người trong đó rải một chút bột phấn vô ảnh không màu, dính vào bên trên góc áo của Diệp Trần.

Cùng lúc đó, bên ngoài Lôi Đô ngàn vạn dặm cũng có một tòa lầu các Tri Mạc Vấn, một gã hắc bào nhân đi vào.

Lộ trình năm trăm năm mươi ngàn dặm vô cùng xa xôi, Diệp Trần bỏ ra thời gian mười này mới ngồi trên phi hành khôi lỗi từ Đông Hoành thành đuổi tới phạm phi của khe hở dưới đất, cũng may mười ngày này cũng không lãng phí vô ích, Thiên Lôi Thiết và Sinh Sinh Bất Tức đột phá liên tiếp, Thiên Lôi Thiết đã đột phá đến tám thành hỏa hầu, Sinh Sinh Bất Tức cũng dần dần vượt qua, đạt đến tám thành hỏa hầu, vốn lúc Thiên Lôi Thiết đạt bảy thành hỏa hầu, uy lực đã tương đương với Kim Diệu Chấn Sát Kiếm chín thành hỏa hầu, hiện tại đạt tới tám thành, uy lực cơ hồ tăng gấp đôi, đã vượt qua Kim Diệu Chấn Sát Kiếm viên mãn, trở thành sát thủ giản đệ nhất của Diệp Trần.

Uy lực Sinh Sinh Bất Tức nhìn như kém hơn so với Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, nhưng về mặt kĩ xảo công kích, cũng không phải Kim Diệu Chấn Sát Kiếm có thể sánh được, tác dụng vô cùng lớn.

Uy lực hai đại kiếm chiêu đều tăng lên, làm thực lực tổng hợp của Diệp Trần tăng vọt.

Đáng tiếc chính là, Phá Hư Chỉ từ khi đạt tới năm thành hỏa hầu, không tiến triển thêm cấp nào, dẫm chân tại chỗ, Diệp Trần biết rõ, từ Không Gian Ý Cảnh đến Không Gian Áo Nghĩa có một khoảng cách rất lớn, muốn vượt qua không phải dễ dàng, mà một khi vượt qua, sẽ sinh ra biến hóa về chất.

Thu hồi phi hành khôi lỗi, Diệp Trần phóng xuất ra linh hồn lực, dò xét

trong phạm vi năm trăm dặm xung quanh.

- Ân? Không có?

Diệp Trần nhướng mày, trong phạm vi cảm giác của linh hồn lực, không có bất kỳ tung tích vào về khe hở dưới mặt đất.

- Chẳng lẽ là tin tức giả?

- Không, Tri Mạc Vấn xưa nay nay luôn có uy tín, không có chứng cứ xác thực, bọn họ sẽ không lấy ra buôn bán, nhất định có gì đó cản trở linh hồn lực của ta dò xét.

- Linh hồn chi nhãn, mở!

Mi tâm mở ra, trên trán Diệp Trần lộ ra một con mắt thẳng ngân sắc, từ đó bắn ra ánh sáng thực chất màu bạc, xuyên thẳng qua hư không, truyền ra bên ngoài mấy ngàn dặm, mà cảnh vật trong mấy ngàn dặm ấy như là ảo ảnh, từng cái từng cái hiện ra trong đầu Diệp Trần.

Ba!

Đóng con mắt lại, sắc mặt Diệp Trần hơi tái nhợt.

- Khống chế Linh hồn chi nhãn quá khó khăn, năng lực hiện tại của ta, cũng không cách nào khống chế một cách tự nhiên, muốn dò xét rõ ràng trong phạm vi trăm dặm đến ngàn dặm, linh hồn lực lãng phí không ít, Linh hồn chi nhãn có thể nhìn xa có thể nhìn gần. Linh hồn chi nhãn đại thành có thể xa gần tùy ý, xa có thể dò xét sự vật ngoài ức vạn dặm, thậm chí cảnh vật nơi tinh không xa xôi, gần thì có thể nhìn rõ ràng những sự vật bên người.

Linh hồn chi nhãn là năng lực thiên phú của Diệp Trần, theo thời gian Diệp Trần tiến vào Linh Hải Cảnh tăng trưởng, Diệp Trần chậm rãi nắm giữ một tia vận dụng Linh Hồn Chi Nhãn, mà Linh hồn chi nhãn dò xét cao hơn Linh hồn lực, những thứ mà Linh hồn lực không thể dò xét nhưng dùng Linh hồn chi nhãn lại có thể, không chỗ nào có thể che dấu, vừa rồi hắn đã nhìn

qua một lần cảnh vật trong phương viên mấy ngàn dặm.

Trong đầu, vô số ảo ảnh lập lòe, sự vật mà Linh hồn chi nhãn chứng kiến sẽ không biến mất, còn lưu giữ lại trong đầu, tùy thời có thể xem lại, dù sao thì trí nhớ của con người có hạn, nhiều quá thì khó phân biệt đâu ra đâu, dù sao thì trí nhớ của còn ngươi chỉ có hạn.

- Nơi này có một khe hở dưới mặt đất, không đúng, chỉ là một cái khe nhỏ, sâu không quá một ngàn mét, hẳn là do đại năng Linh Hải Cảnh lưu lại.

- Địa để ám hà!

- Hỏa sơn ôn tuyền!

- Đại hạp cốc!

- Trong lòng núi, hắc khí lan tràn, có khe hở, chắc là cái này rồi!

Theo một vài ảo ảnh hiện lên trong đầu, Diệp Trần tập trung chú ý trên một ảo ảnh mới nhất, trong đó là hình ảnh trong lòng một ngọn núi lớn bên ngoài ba trăm dặm, thông đạo trong lòng núi chằng chịt, giao thoa như lưới, trong một cái hang đá góc trên bên phải lòng núi, có một khe hở kéo dài vài trăm mét, trên khe hắn khí cuồn cuộn, tựa hồ như có lực thôn phệ tác dụng linh hồn lực, khiến cho từ đầu Diệp Trần không phát hiện ra nơi này.

Bên ngoài vạn dặm, một quái điểu cực lớn, hỏa diễm thiêu đốt bên ngoài đang cực tốc phi hành, trên lưng quái điểu, chở một đám người, cầm đầu chính là Cổ Bình.

- Bình thiếu gia, Vạn Lý Truy Hồn Hương mất đi hiệu lực rồi.

Phía sau Cổ Bình, một người biến sắc, nói gấp gáp.

Cổ Bình cau mày nói:

- Khoảng cách truy lùng của Vạn Lý Truy Hồn Hương là một vạn tám ngàn dặm, trước đó ngươi còn nói bên ngoài mười ba vạn dặm cũng có thể

truy tung, hiện tại như thế nào lại không có?

- Ta cũng không biết, chẳng lẽ hắn phát hiện ra Vạn Lý Truy Hồn Hương?

- Không có khả năng!

Cổ Bình Lắc Đầu, tiếp tục nói.

- Vạn Lý Truy Hồn Hương vô sắc vô vị, vô ảnh vô hình, là thượng phẩm Vô Ảnh Thảo phối hợp với cái tài liệu trân quý khác mà luyện thành, không có xúc cảm cấp Vương giả, rất khó phát giác, hơn nữa, nếu hắn phát hiện được Vạn Lý Truy Hồn Hương, có thể ném đi rồi, không cần phải chon vùi, chôn vùi đi, tương đương nói cho chúng ta biết, hắn đã phát hiện ra.

- Điều này cũng đúng.

- Hay là hắn tiến nhập vào một địa phương cổ quái nào đó? Sắc mặt Cổ Bình đột nhiên trầm xuống, nói.

- Nơi chúng ta đến có lẽ cũng giống với hắn, có lẽ hắn ở Tri Mạc Vấn hỏi thăm tin tức giống với chúng ta, hoặc là có liên hệ nào đó.

- Bình thiếu gia, chuẩn bị làm như thế nào?

- Trước hết không cần quản hắn làm gì, tìm được khe hở dưới mặt đất rồi nói sau, nói như hắn đã tìm ra cái khe dưới mặt đất kia, vậy thì một mũi tên trúng cả hai con nhạn.

Trong mắt lóe ra lãnh mang quỷ dị, mục đích của Cổ Bình, không có ai biết.

Đi vào trong lòng núi, Diệp Trần rất nhanh tìm được cửa vào khe hở dưới mặt đất.

Ở lối vào, hắc khí tràn ngập, gió lạnh gào thét, linh hồn lực khuếch tán ra, tám chín phần sẽ bị lực lượng vô hình thôn phệ, phảng phất trong hắc khí

có nhiều quái vật đáng sợ không ngừng cắn lấy linh hồn lực.

- Lôi Điểu Biến!

Diệp Trần giơ tay phải lên, một đạo Lôi điện hình thành một con chim vẫy cánh, xẹt qua một đường cong hoàn mỹ trên không trung, đâm đầu vào trong cái khe.

Đùng!

Vô số Lôi điện nổ tung, ánh lên hào quang màu xanh da trời, liên miên không dứt.

Vèo!

Lúc hắc khí tản ra, không còn nguy hiểm gì, thân hình Diệp Trần lóe lên, chui vào trong cái khe, lập tức, hắc khí quay cuồng lại che lấp cửa vào.

Dẫm trên mặt đá gập ghềnh cứng rắn, Diệp Trần có thể cảm nhận được có âm lãnh chi khí theo lòng bàn chân truyền vào thể nội, người bình thường nhiễm âm lãnh chi khí này, rất dễ ngã bệnh, sinh ra ảo giác, dù là tráng hán thập phần gan góc cũng dần dần sinh ra sợ hãi.

Diệp Trần thân có Sát Lục Kiếm Hồn, vạn tà bất xâm, âm lãnh chi khí này vừa xâm nhập thể nội, đã lập tức bị sát lục khí tức làm phai mờ đi.

Dưới khe hở dưới mặt đất là một cái sườn dốc, Diệp Trần theo sườn dốc đi xuống, thỉnh thoảng phất tay chặt đứt nham thạch bén ngọn trên đỉnh đầu.

- Ma Sát Thạch!

Thoáng nhìn qua, Diệp Trần thấy được một khối ngân hắc sắc nham bích do khoáng thạch kết tinh thành, đúng là Ma sát thạch chỉ ở Cực âm chi địa mới có .

Khẽ vẩy tay, Ma sát thạch thoát ly nham bích, rơi vào tay Diệp Trần.

- Âm khí nơi này rất nặng, còn hơn cả Cực âm chi địa, Ma sát thạch nơi này đều là thượng đẳng thạch, một khối tương đương với bốn năm khối Ma sát thạch bình thường.

Thu hồi Ma sát thạch, Diệp Trần tiếp tục đi xuống.

Chốc lát sau, Diệp Trần đã thu hơn mười khối Ma sát thạch vào tay, Ma sát thạch này đối với người tu thành Vũ Hồn mà nói, là bảo vật thượng hạng để rèn luyện ý chí, đối với đại năng Linh Hải Cảnh Vũ Hồn có phẩm giai vũ hồn yếu mà nói, cũng có một ít tác dụng, bất quá Sát Lục Kiếm Ý của Diệp Trần đã đạt tới tứ giai đỉnh phong, dù dùng Ma sát thạch cũng không có bao nhiêu tác dụng, trừ khi có thể tìm được Ma sát tinh.

Hoa lạp lạp!

Phía trước có tiếng nước chảy truyền đến, càng tăng thêm vẻ tĩnh mịch chết chóc trong khe hở dưới mặt đất.

Nghe được âm thanh ấy, lông mày Diệp Trần nhướng lên, căn cứ theo tin tức lấy được từ Tri Mạc Vấn, Vô Căn Hoa sẽ xuất hiện tại một hồ nước.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần tăng tốc cước bộ, hướng về phía âm thanh phát ra, tựa như quỷ mị trong bóng tối, lặng yên không một tiếng động.

Ngừng bộ pháp, Diệp Trần đứng trước một dòng sông không rõ nông sâu bao nhiêu, rất hiển nhiên, đây không phải hồ nước, trên mặt nước cũng không lóe lên quang điểm, thậm chí linh hồn lực khuếch tán đi ra, đều bị nước sông thu nạp, xâm nhập càng sâu, linh hồn lực bị thu nạp càng nhiều, xuống hơn mười mét, không cảm giác được cái gì.

Sông ngầm này không biết thông tới đâu, đi từng bước đến, cứ như đi vào Địa ngục, gây áp lực nặng nề cho người đi vào.

A!

Đột nhiên một thanh âm hoảng sợ từ phương xa truyền đến, như là Quỷ

lệ gào rú, nếu như quỷ vật quấy phá tại đây, trong tình cảnh u ám âm trầm này, đủ để dọa một gã bình thường sợ đến ngu ngốc, thậm chí dọa đến chết.

Diệp Trần nhướng mày, ngẫm nghĩ một chút, rồi quyết định đi tới.

Nhưng vào lúc này, một quái xà hiện lên từ dưới sông, bắn ra độc khí tanh hôi như mũi tên, đâm thẳng vào chính diện Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không nhìn, tay trái tung ra một sư tử Lôi điện, chỉnh là Lôi Sư Biến trong Lôi Thú Biến.

Lực lượng lôi điện cuồng bạo bực này chính là khắc tinh của quái xà, đánh vào quái xà, làm toàn thân nó cháy đen ngã vào nước sông, không rõ sống chết.

Trong một động quật tĩnh mịch, một đôi thanh niên nam nữ xuất hiện.

Trên mặt thanh niên tràn đầy biểu lộ hoảng sợ, tròng mắt cơ hồ muốn xông ra ngoài, từng tia máu hiện lên trong mắt, thỉnh thoảng hắn hé miệng phát ra tiếng gào rú không thuộc nhân loại, trên người âm phong trận trận, âm lãnh chi khí đặc biệt rõ ràng, sau lưng hắn, tựa hồ có gì đó xâm nhập thể nội hắn, thoáng cái, ngẫu nhiên nhìn xuống phía dưới, có thể chứng kiến một bóng người, diện mục bóng người âm lãnh mơ hờ, liếc nhìn lại, da dầu run lên.

- Đi mau, đi mau!

Thanh niên một tay kẹp cổ mình, tay kia ra sức đẩy nữ tử đi.

- Không!

Trên gương mặt nữ tử đẫm lệ, sắc mặt lộ vẻ hoảng sợ, nếu sớm biết nơi đây thập phần tà môn như vậy, bọn họ khẳng định sẽ không tới đây.

- Đi mau, lại.., không đi, ta phải.., không khống chế nổi chính mình nữa rồi, nó lại muốn đoạt xá thân thể của ta, đi mau!

- Không, có đi thì chúng ta cùng đi!

Nữ tử thập phần cương liệt, phất tay công kích sau lưng thanh niên, đáng tiếc, căn bản chân nguyên không đánh tới bóng người mơ hồ, xuyên thẳng qua, khiến cho động quật sụp một nửa.

A!

Con mắt thanh niên trắng dã, hoàn toàn không nhìn thấy đồng tử, âm lãnh chi khí trên người làm cho không khí như bất động, mà bóng người mơ hồ chỉ để lại một tia bên ngoài.

Xuyến!

Không khí tịch mịch bỗng có chút chuyển động, chẳng biết từ lúc nào, một gã thanh niên trẻ tuổi vận lam y xuất hiện cách hai người không xa, đồng tử thanh niên áo lam trẻ tuổi nổi lên màu bạc sáng bóng, hơi kinh ngạc.

- Ngươi là người nào, đi mau, nếu ngươi không đi, chắc chắn sẽ chết cùng chúng ta.

Trên mặt nữ tử hiện lên vẻ ngạc nhiên, chợt chuyển sang vui vẻ, sao đó chuyển thành tuyệt vọng, nàng và thanh niên là nhân vật cấp tông sư, cả hai không đối phó được thứ quái dị này, đối phương càng không làm được, nàng nghĩ đối phương chỉ có chết cùng hai người bọn nàng mà thôi.

- Có lẽ ta có thể đối phó.

Thanh niên áo lam trẻ tuổi bước lên, xuất hiện trước người thanh niên, tay khoác lên vai của hắn.

- Ngươi có thể đối phó?

Nữ tử đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy một màn làm cho nàng khiếp sợ, chỉ thấy tay phải Diệp Trần khoác lên vai thanh niên, sau một khắc, một cỗ Kiếm ý vô cùng kinh khủng bạo phát, cỗ Kiếm ý này ẩn chứa

sát lục khí tức khôn cùng, dưới cổ sát lục khí tức này quét qua, âm lãnh chi khí trong động quật dần phai mờ, thân hình thanh niên đứng mũi chịu sào chấn động, phảng phất cảm thấy như bị xé xác phanh thây, đau nhức từ trong nội tâm, bất quá so với nỗi đau xé xác phanh thây, thần trí hắn dần khôi phục lại trong ngắn ngủi khiến hắn sinh ra một tia hi vọng trong tuyệt vọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 573: Ma Niệm?

A!

Cảm nhận được uy hiếp cực lớn, bóng người mơ hồ sau lưng thanh niên phát ra thanh âm gào thét bén ngọn về phía Diệp Trần, tiếng gào thét này cũng không có lực sát thương gì, nhưng đánh thẳng vào linh hồn, thần trí thanh niên và nữ tử thoáng cái hỗn loạn đi, không kịp đề phòng.

- Cút!

Trong mắt Diệp Trần bắn ra chùm tia sáng ngân sắc, Sát Lục Kiếm ý xuất ra, uy năng lại tăng lên một cấp độ, oanh kích bóng người mơ hồ.

Ba!

Sát lục kiếm ý của Diệp Trần khủng bố đến mức nào chứ, nếu như không phải sợ thanh niên không chịu nổi Kiếm ý trùng kích lên người thì một kích này cũng đủ đến chôn vùi bóng người này rồi, mà bóng người mơ hồ mặc dù không bị chôn vùi, nhưng cũng bị Kiếm ý đánh văng ra khỏi thể nội thanh niên, bắn ra ngoài..

Mà bóng người mơ hồ vừa ly khai thể nội thanh niên liền không nhìn thấy nữa, dù là Diệp Trần cũng không cảm giác đến, trừ phi khai mở Linh hồn chi nhãn lần nữa, nhưng trong thời gian ngắn khai mở hai lần Linh hồn chi nhãn, linh hồn lực của hắn sẽ tiêu hao lớn, tinh thần uể oải.

Lạch cạch!

Bóng người mơ hồ biến mất, thân thể thanh niên mềm nhũn, quỳ trên mặt đất.

- Tả Thu!

Nữ tử vội vàng chạy tới đỡ lấy thanh niên.

- Ta không sao!

Thanh âm thanh niên rất yếu, thân thể lạnh buốt.

- Để ta dìu ngươi.

Nâng thanh niên dậy, nữ tử nhìn về phía Diệp Trần, vốn nàng cho rằng Diệp Trần chỉ là một đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, ngay cả chính mình cũng không bằng, hiện tại thì nàng không cho là vậy rồi, Kiếm ý của đối phương thập phần khủng bố, bóng người mơ hồ quỷ dị kia không thể chống lại, bị kích văng ra khỏi thân thể Tả Thu.

- Ngươi cứu Tả Thu một mạng, tương đương với cứu ta một mạng, từ giờ trở đi, Lý Thanh Hương ta nợ ngươi một mạng.

Nữ tử cảm kích nói.

Diệp Trần không quá để ý đến ngôn từ đối phương, hắn để ý chính là tên đối phương, hỏi:

- Các ngươi là Tả Thu và Lý Thanh Hương của Nam Phương Vực Quần phải không?

- Đúng vậy, các hạ là..

Nữ tử và thanh niên cùng ngẩng đầu lên.

Diệp Trần cười cười.

- Khả năng là các ngươi không biết ta, ta là Diệp Trần.

- Diệp Trần?

Lý Thanh Hương sững sờ,cũng cười.

- Biết, như thế nào lại không biết, ngươi là người chủ trì Vũ Đạo Trà Hội lần trước, mà Tả Thu cũng đã từng là người chủ trị Vũ Đạo Trà Hội, chúng ta rất chú ý đến Vũ Đạo Trà Hội đấy.

- Tất cả đều là người Nam Phương Vực Quần, nên cũng đừng nói cái gì cảm tạ cái gì nợ một mạng, đi ra ngoài, nếu có khả năng giúp được thì sẽ giúp, đổi thành các ngươi, có lẽ cũng làm như vậy thôi.

Tả thu nuốt vào một khỏa đan dược phục hồi tinh khí, được Lý Thanh Hương đỡ dậy, chậm rãi đứng thẳng lên, cười khổ nói:

- Không thể tưởng tượng được người cứu ta là người thanh danh lan truyền cả Nam Phương Vực Quần, có lẽ là duyên phận a! Đúng rồi, bóng người mơ hồ quỷ dị kia đâu?

Diệp Trần liếc nhìn bốn phía, nói:

- Nó thụ thương rất lớn, có lẽ đã ly khai rồi.

Kiếm ý Sát Lục nhắm vào hung vật tà ác vô hình vô ảnh, lực sát thương thập phần lớn, đừng nói là hung vật bực này, cường giả cùng cấp độ cũng không chịu nổi kiếm ý trùng kích ở khoảng cách gần như thế, kiếm ý có thể bỏ qua phòng ngự vật lý, trực tiếp sát thương tinh thần đối phương, nhưng đối phương cũng không phải người ngu, nhất định sẽ phóng xuất ra võ đạo của mình để triệt tiêu kiếm ý, mà kiếm ý bị triệt tiêu một phần lực lượng, về sau lực sát thương không đáng kể rồi.

Tả Thu vẫn còn sợ hãi, nói:

- Nơi này thập phần tà môn, tu vi cao cũng vô dụng, phải có ý chí võ đạo cường hãn, ý chí võ đạo ta và Thanh Hương đều không thấp, thế nhưng không cách nào làm vật kia bị thương, sau một thời gian, bị nó thừa dịp mà nhập vào.

Diệp Trần gật gật đầu, nơi này chính xác rất tà môn, hắn ẩn ẩn cảm giác được sâu trong lòng đất có đồ vật nào đó rất đáng sợ, như là suối nguồn của địa ngục vậy.

- Nơi này không nên ở lâu, chúng ta cùng đi ra đi! Lý Thanh Hương đề nghị nói.

Diệp Trần nói:

- Ta còn chút việc cần làm, các ngươi ly khai trước đi, yên tâm, vật kia đã bị sát lục kiếm ý của ta đánh trúng, đã không còn lực uy hiếp đến các ngươi nữa.

- Vậy ngươi cẩn thận một chút!

Tả Thu và Lý Thanh Hương cũng không ngu ngốc mà tiếp tục đi xuống phía dưới, nơi đây làm cho bọn hắn cảm giác bị đè nén quá mức, nếu như không có Diệp Trần, thậm chí bọn hắn còn không biết mình sẽ biến thành dạng gì nữa.

Hai người ly khai động quật, trở về theo con đường đi vào lúc trước , chốc lát sau, biến mất trong cảm giác của Diệp Trần.

- Vô Ảnh Ma sao?

Diệp Trần yên lặng, thì thầm một câu.

…

Tri Mạc Vấn Đông Hoàng thành.

Trong lầu điện tầng một, có một cửa đá truyền tống.

“Ông” một tiếng!

Vòng xoáy cửa đá truyền tống chuyển động, một gã mặc hắc bào đi tới.

- Tiểu tử này, lại có thể chạy tới Thiên Vũ vực!

Hắc bào nhân đúng là Âm Ma Tông, vốn hắn đến Tri Mạc Vấn Lôi Đô để nghe ngóng tin tức về Diệp Trần, về sau biết được Diệp Trần đi vào Thiên Vũ vực, trực tiếp thông qua cửa đá truyền tống tại Tri Mạc Vấn Lôi Đô đến Tri Mạc Vấn thành Đông Hoàng, đương nhiên, phải trả giá rất cao, tiêu hao một nửa gia tài của hắn, nếu không phải vì bí pháp Bất Tử Chi Thân, hắn đời nào chịu lãng phí như thế.

- Ta muốn nghe ngóng hành tung một người.

Ra khỏi Thiên Điện, Âm Ma Tông nói với lãnh diễm mỹ nữ.

- Tu vi như thế nào, nếu như dưới Linh Hải Cảnh, vậy ngươi đi ra ngoài đi! Tri Mạc vấn không phải không gì không biết, chỉ có tin tức giá trị, bọn hắn mới đi thu thập, võ giả Linh Hải Cảnh trở xuống, không đáng để bọn hắn đi thu thập hành tung, nếu là tin tức một cá nhân, thì đó là việc khác, đương nhiên, tin tức cá nhân Tinh Cực Cảnh cũng không đáng để thu thập.

- Tu vi Linh Hải Cảnh.

Lúc nói ra năm chữ này, Âm Ma Tông thầm mắng một tiếng, hắn đã biết Diệp Trần đã tiến nhập vào Linh Hải Cảnh, thật không thể tưởng tượng nổi.

- Lầu sáu!

Lãnh diễm mỹ nữ nói.

Nghe vậy, Âm Ma Tông trực tiếp đi đến cầu thang, hắn không phải thông qua Tri Mạc Vấn tìm kiếm tin tức chỉ một hai lần, mà là quen thuộc rồi.

Trong phòng số một lầu sáu.

- Thật xảo hợp, người ngươi muốn tìm hơn mười ngày trước đến hỏi thăm tin tức ở Tri Mạc Vấn ta, vì là khách hàng của Tri Mạc Vấn, ngươi

muốn biết tin tức người đó thì giá tiền gấp đôi, mười vạn khối thượng phẩm linh thạch.

Lão giả mặt không biểu tình, nói.

Nghe vậy, Âm Ma Tông cắn răng.

- Tốt, ta chấp nhận.

Trong lòng hắn đang nhỏ máu, tại Tri Mạc Vấn Lôi Đô đã tiêu hao hơn phân nửa gia tài, đến Tri Mạc Vấn Đông Hoàng thành, lại tiêu hao thêm một nửa, tài phú hiện tại của hắn, so với một gã đại năng Linh Hải Cảnh bình thường cũng không bằng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 574: Không Thể Xông Vào. (Thượng)

- Ngoài phía Tây bắc thành Đông Hoàng năm trăm năm mươi vạn dặm, trong một khe hở dưới mặt đất.

Lão giả nói.

…

Cự sơn nơi đây kéo dài vô biên vô hạn.

Vèo! Vèo!

Hai đạo nhân ảnh lao ra từ bên trong một tòa cự sơn, hướng về phía phương xa bỏ chạy.

- Bình thiếu gia!

Trên đỉnh núi cách đó không xa, một đám người đứng trên núi, một người chứng kiến hai người bỏ chạy, lên tiếng nhắc nhở thanh niên cao lớn cầm đầu.

Ánh mắt thanh niên cao lớn nhìn theo địa phương hai người bay ra, nói:

- Tới xem.

- Vâng!

Một đám người lướt đi.

Bên trong tòa núi lớn, phụ cận khe hở.

- Ha ha, rốt cuộc đã tìm được rồi, đi, xuống dưới!

Trên mặt Cổ Bình hiện lên hỉ sắc, thân hình chui vào trong hắc khí, hướng về khe hở dưới mặt đất đi tới, những người khác cũng không do dự nhiều, đi theo.

- Vô Ảnh Ma, tuy đối với phần lớn người, là ác mộng, nhưng với ta mà nói, một thân thủ đoạn thực lực cường đại, không ai biết, bên trong một di tích cổ, ta lấy được một môn bí pháp cường đại luyện chế Vô Ảnh Ma, thông qua bí pháp này, ta có thể luyện chế Vô Ảnh Ma thành Khôi Lỗi Vô Ảnh, tùy ý đoạt xá thân thể địch nhân, lại để ta tùy ý sử dụng, Khôi Lỗi Vô Ảnh đủ nhiều, thì tử sĩ nguyện ý vì ta mà chết cũng nhiều, hắc hắc.

Bay vút tới phía trước, trên mặt Cổ Bình hiện lên sắc ám lãnh dày đặc.

- Bình thiếu gia, ta cảm ứng được Vạn Lý Truy Hồn Hương, ở dưới mặt đất.

Lúc này, một người sau lưng hắn vui vẻ nói.

Nghe vậy, sắc mặt Cổ Bình khẽ động.

- Chuyện tốt nối tiếp chuyện tốt, chúng ta theo sau, nhớ kỹ, không được đả thảo kinh xà, phải bảo trì khoảng cách nhất định.

Nếu Diệp Trần đụng đầu Vô Ảnh Ma, đấu đến lưỡng bại câu thương, tỉ lệ thành công của hắn cao hơn không ít, lại có khả năng có được tử sĩ.

Rầm rầm!

Một đoàn người nghe tiếng nước chảy, đi vào trong, trông thấy một dòng sông.

Dòng sông này không biết thông tới đâu, theo hướng nước chảy, có thể nhìn thấy địa hình càng lúc càng thấp xuống, nước càng chảy xiết, về sau tạo thành một thác nước lớn, giống như một cái cầu thang, cuối cùng chảy vào trong một cái khe thẳng tắp, theo khe hở chảy vào đáy.

Địa phương này, âm khí khủng bố dày đặc, chung quanh tối đen như mực, đưa tay ra trước mặt cũng không thể thấy rõ năm ngón, linh hồn lực cũng không cách nào khuếch tán ra được.

Âm vang!

Có tiếng ma sát của xiềng xích truyền ra, giống như tiếng của tử thần.

- Ân, ma niệm của ta bị thương, kiếm ý thật lợi hại, uy năng đạt đến cấp bậc ngũ giai đỉnh phong, không tệ, có tư cách trở thành một trong những hóa thân của ta.

- Khặc khặc, bọn hắn cho rằng vật này là Vô Ảnh Ma, đáng tiếc, Vô Ảnh Ma này cũng có chủ, là do ma niệm của ta hình thành, tiêu diệt một Vô Ảnh Ma, ta căn bản không bị thương tổn gì, tùy thời có thể tạo ra nhiều Vô Ảnh Ma hơn nữa.

Sau trong bóng tối hắc ám, thanh âm lầm bầm đáng sợ truyền ra.

- Đi thôi!

Ẩn ẩn có ba động phát ra, xông tới khe hở như một cơn gió, nếu mắt thường có thể chứng kiến, liền biết thứ này cùng bóng người mơ hồ lúc trước đồng dạng với nhau, nhưng số lượng nhiều đến mức không thể nào tưởng tượng nổi, mỗi một lần hô hấp đều có vài chục bóng người mơ hồ tản mát ra.

Bóng người mơ hồ ẩn vào trong nước sông, ngược dòng lên trên, âm lãnh chi khí tràn ngập, nước đang chảy tựa hồ như ngừng lại, trên đường, bóng người mơ hồ trải qua một hồ nước, hồ nước này lóe lên quang điểm bích lục sắc, phảng phất như vầng sáng bích lục sắc ngưng tụ tạo thành.

…

- Khe hở dưới mặt đất quá lớn, xuôi theo dòng nước chảy mới có thể tìm được hồ nước.

Ra khỏi động quật, Diệp Trần xuôi theo dòng nước chảy, đi đến chỗ sâu hơn, mà sâu phía dưới, đại lượng bóng người mơ hồ chằng chịt đang phóng tới chỗ hắn, căn cứ theo tốc độ song phương, chỉ cần nửa canh giờ thì có thể gặp gỡ, trong lúc bất tri bất giác này, Diệp Trần gặp phải cảnh trước mặt có sói sau lưng có hổ, đương nhiên, lúc này hắn hoàn toàn không biết gì cả.

- Nhân Đạo Khôi Lỗi thuật, nhiếp!

Bên cạnh con sông, Cổ Bình đột nhiên ngừng lại, hai tay giống như hồ điệp xuyên hoa, nhanh chóng kết ấn, trong nhất thời, một cỗ lực lượng vô hình lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, lực lượng vô hình hết sức mãnh liệt, nhưng không làm nước sông phát ra một tia rung động nào.

Ông!

Theo dòng nước đi xuống, một bóng người mơ hồ bị chấn ra, thân bất do kỷ bay đến hướng Cổ Bình.

- Đây chính là Vô Ảnh Ma, thật quỷ dị.

Cổ Bình triệu hồi một cao thủ đã bị nhiếp hồn đến, bất giác hắn lui về phía sau hai bước.

- Không phải sợ, Vô Ảnh Ma này đã chết, không có gì đáng sợ.

Cổ Bình cười ha ha một tiếng, trong khu di tích cổ, hắn lấy được một bí pháp, chính là bí pháp cấm kị Nhân Đạo Khôi Lỗi thuật của Khôi Lỗi Môn , Nhân Đạo Khôi Lỗi Thuật khác với Khôi Lỗi Thuật bình thường, tài liệu luyện chế không phải là vật chết, mà là vật sống, cũng vì bí pháp này quá mức tà ác nên cuối cùng Khôi Lỗi môn gặp họa diệt môn.

- Ân? Bị thương!

Cổ Bình vốn tưởng rằng luyện chế Vô Ảnh Ma sẽ không dễ dàng, dù sao hắn chưa bao giờ làm qua, lần này chính là lần đầu tiên, nhưng quá trình luyện chế có phần thuận lợi, hắn nhìn ra, Vô Ảnh Ma rất suy yếu, tựa hồ bị

thương.

- Vô Ảnh Khôi Lỗi, thành!

Kết ấn xong, năm ngón tay trái Cổ Bình mở ra, đột nhiên khép lại, trong phút chốc, bóng người mơ hồ lui thành một đoàn, hội tụ lại trên lòng bàn tay của hắn.

Cổ Bình mở tay trái ra lần nữa, ở chỗ bóng người mơ hồ, có một ấn ký mơ hồ quỷ quái, ấn kí quỷ quái giống như vật còn sống, không ngừng vặn vẹo.

- Ha ha, thành công rồi, không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy.

Luyện chế thành công một vô ảnh khôi lỗi, lòng tin Cổ Bình tăng lên, hắn phảng phất như thấy một hàng trăm tử sĩ mạnh mẽ sau lưng hắn, vì hắn mà liều chết chiến đấu.

- Khôi Lỗi Môn Nhân Đạo Khôi Lỗi thuật? Cơ duyên tiểu tử này không nhỏ, chiếm được đồ vật mà biết bao người mơ ước tha thiết, đáng tiếc Nhân Đạo Khôi Lỗi thuật nào dễ tu luyện như vậy, nếu không phải ta triệt bỏ khống chế với ma niệm, vừa rồi đã biến ngươi thành ngu ngốc rồi.

Sâu trong lòng đất, thanh âm u lãnh phiêu hốt vang lên.

- Đi, phía dưới chắc còn nhiều Vô Ảnh Ma.

Cổ Bình hăng hái bay ở phía trước, âm lãnh khí bốn phía bị hắn thu nạp, dung nhập vào ấn kí quỷ quái trong lòng bàn tay hắn.

- Dạ.

Những người đi theo hắn đáp lời.

Kiếm ý Sát Lục tự động hộ thể, giống như mở một trang giấy ra, chém bóng người mơ hồ xâm nhập tới thành mấy chục khối, khó có thể khép lại.

- Cái gì? Kiếm Ý Sát Lục!

Sâu trong lòng đất truyền ra một tiếng hét kinh hãi, tựa hộ rất kiêng kỵ Kiếm ý của Diệp Trần.

- Hừ, Ma hồn của ta gần đạt tới thất giai đỉnh phong, phân hóa ra ma niệm cũng gần đạt tới ngũ giai, xem ngươi có thể đối phó được bao nhiêu, nếu ngươi là Vương giả Sinh Tử Cảnh, ta còn có phần kiêng kị, sẽ không để Ma niệm hao tổn vô ích, đáng tiếc, tu vi ngươi chẳng qua chỉ là Linh Hải Cảnh, tuy uy năng kiếm ý cao, nhưng đối khống chế với kiếm ý xa xa không bằng Vương giả Sinh Tử Cảnh, lên, đoạt xá thân thể hắn!

Thanh âm bình tĩnh trở lại, âm trầm, tỏa ra khí tức kinh khủng.

Ông ông ông ông ông ông ông…

Ba động vô hình tản ra, vô số bóng người mơ hồ từ trong nước sông lao ra, đánh về hướng Diệp Trần, chân nguyên hộ thể của hắn không có tác dụng gì cả.

- Giết!

Sát lục kiếm hồn trong hồn hải chấn động, từng vầng sáng kiếm ý khuếch tán ra, trong phạm vi 3m lấy Diệp Trần làm trung tâm, không một bóng người mơ hồ nào có thể lại gần, toàn bộ bị đẩy lùi ra ngoài, kích văng ra, bóng người mơ hồ thoáng cái mất đi lực lượng, chìm vào nước sông tĩnh dưỡng.

- Trở lại!

Âm thanh vang lên từ sâu trong lòng đất, bóng người mơ hồ bị thương trở về theo đường cũ, cuối cùng dung nhập vào trong bóng tối, sau một khắc, bóng người mơ hồ mới lao ra, gia nhập vòng chiến.

- Sao nhiều Vô Ảnh Ma vậy!

Diệp Trần khẽ biến sắc

- Hủy Diệt Kiếm Ý , xuất!

Kiếm hồn sát lục chấn động, kiếm thứ hai càng chấn động hơn, cùng lúc đó, thuộc tính giết chóc trong hồn hải dung nhập vào tạo thành kiếm ý thứ hai, uy năng kiếm ý sát lục có phần yếu hơn, đó chính là Kiếm ý hủy diệt thập phần kinh khủng.

Kiếm ý hủy diệt phối hợp với Kiếm ý sát lục, giống như một cơn gió lốc, điên cuồng quét qua bốn phương tám hướng, những bóng người mơ hồ kia bị cắt thành từng mảnh, sau đó kiếm ý hủy diệt đảo qua, trực tiếp chấn tan, ngay cả khả năng khôi phục cũng biến mất.

- Đáng giận, uy năng Kiếm ý hủy diệt kết hợp với Kiếm ý sát lục quá kinh khủng, hắn lĩnh ngộ như thế nào?

- Không được, Ma niệm bị tổn thất, ảnh hưởng rất lớn với Ma hồn của ta, trước tiên phải đoạt xá thân thể nhóm người phía sau.

Sâu trong lòng đất, kẻ khống chế các bóng người mơ hồ hiện lên một tia sợ hãi đối với Kiếm ý hủy diệt, mặc dù Kiếm ý sát lục cũng có thể làm hao tổn Ma niệm của hắn, đó là dưới tình huống một chọi một, nhưng Kiếm ý hủy diệt, thuần tùy hủy diệt ma niệm của hắn, bất kể hữu hình hay vô hình, kết cục đều không thể tránh khỏi.

Các bóng người mơ hồ còn lại, cũng không tiến vào nước sâu, không hẹn mà cùng nhau bỏ chạy thật nhanh về phía thượng lưu.

- Rời đi?

Diệp Trần cau mày, cuối cùng hắn cũng biết vì sao Tả Thu và Lý Thanh Hương không ngăn nổi một Vô Ảnh Ma, đầu tiên, Vũ Hồn hai người bất quá chỉ là tứ giai, mà Kiếm ý sát lục của hắn là tứ giai đỉnh phong, uy năng tương đương với ngũ giai đỉnh phong, hai người kém hơn hắn một bậc, kế tiếp, ý chí võ đạo so với ý chí kiếm đạo, cũng chính là Kiếm ý, càng thêm

cân bằng, tốc độ, phòng ngự và công kích đều tăng lên, nhưng tại cái khe dưới mặt đất này, sự cân bằng đại biểu cho thực lực, ý chí công kích không cao, liền không cách nào thương tổn được Vô Ảnh Ma, ý chí phòng ngự mặc dù tăng lên, Vô Ảnh Ma không thể xâm nhập, nhưng sẽ có lúc suy yếu đi, Vô Ảnh Ma sẽ thừa dịp mà vào, mà một kích của Diệp Trần có thể làm hao tổn Vô Ảnh Ma, đối mặt với đại lượng Vô Ảnh Ma cũng có thể thương tổn đến chúng, về phần ý chí phòng ngự, Diệp Trần căn bản không cần, Vô Ảnh Ma tới gần, sẽ khiến Kiếm Ý cảnh giác, tự động hộ thể.

Phối hợp với Kiếm ý Hủy diệt, Diệp Trần có thể so với một con nhím đang xù gai của mình lên, Vô Ảnh Ma không thể xông vào.

- Binh tới tướng cản, nước tới đất ngăn, trước mắt đi tìm Vô Căn Hoa và Vô Ảnh Thảo đã.

Trong hoàn cảnh âm lãnh này, một tia sợ hãi cũng không sinh ra, một đường võ đạo, không cho phép lùi bước và sợ hãi, nhất là Kiếm đạo, so với võ đạo càng hà khắc hơn, chỉ có dũng mãnh tiến lên phía trước.

Sưu!

Hóa thành một đạo thanh sắc lưu quang, Diệp Trần lao về phía hạ du con sông.

- A! Bình thiếu gia, cứu ta!

- Có cái gì đó đang muốn đoạt xá thân thể ta, ta sắp chịu không nổi rồi.

- Cứu ta, ta không muốn bị đoạt xá.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, sắc mặt Cổ Bình tái nhợt.

- Sao lại nhiều Vô Ảnh Ma như vậy, một mình ta đối phó như thế nào.

Nếu như có ba Vô Ảnh Ma, Cổ Bình có lòng tin sẽ đối phó được, mười mấy Vô Ảnh Ma, Cổ Bình tự nhận có thể tự bảo vệ mình, hơn nữa theo tin

tức lấy từ Tri Mạc Vấn, Vô Ảnh Ma trong cái khe dưới lòng đất không có nhiều, thỉnh thoảng mới đụng đầu một, hai cái.

- Nhân Đạo Khôi Lỗi Thuật, luyện!

Lực lượng vô hình đồng dạng như một cái lưới lớn, ra sức kéo mười mấy Vô Ảnh Ma đang đoạt xá cao thủ Cổ gia ra.

Bất quá, thực lực mười mấy Vô Ảnh Ma đều siêu việt, dù thi triển ra Nhân Đạo Khôi Lỗi Thuật đến cực hạn, nhưng Cổ Bình vẫn không thể ngăn trở được chúng, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng đoạt xá thân thể thủ hạ của mình.

- Khôi Lỗi Châu!

Tại thời khắc mấu chốt, tay Cổ Bình lóe lên u quang, ném ra ra một bảo châu, bảo châu vừa chuyển, quay tròn trên đỉnh đầu Cổ Bình, tức thì, phun ra một lực lượng đồng dạng với Nhân Đạo Khôi Lỗi Thuật, tăng uy lực Nhân Đạo Khôi Lỗi Thuật lên.

- Ta tới đây.

Có Khôi Lỗi Châu phụ trợ, Cổ Bình xông lên, xuất ra lực lượng mạnh gấp đôi lúc trước, trục xuất mười mấy Vô Ảnh Ma ra khỏi thân thể thủ hạ hắn.

- Hừ, ngay cả Khôi Lỗi Châu đều có, cơ duyên quả thật không nhỏ, đáng tiếc, trong mắt ta không đáng nhắc tới, Ma Niệm Toản!

Ba động rất nhỏ khuếch tán ra, bốn Vô Ảnh Ma dung hợp lại thành một chỗ, hóa thành một mũi khoan vô hình, hung hăng khoan lên trên Khôi Lỗi Châu.

Ba!

Bên ngoài Khôi Lỗi Châu nứt thành một cái khe nhỏ, u quang tức thì ảm

đạm.

- Không, Khôi Lỗi Châu của ta.

Cổ Bình trợn mắt, con ngươi cơ hồ như muốn xông ra, Khôi Lỗi Châu là đạo cụ phụ trợ, có thể phát huy uy lực Nhân Đạo Khôi Lỗi Thuật đến một cảnh giới mới, chính là nhờ Khôi Lỗi Châu, cũng vì thế mà hắn mới dám tiến vào cái khe dưới lòng đất, dù sao hắn biết Nhân Đạo Khôi Lỗi thuật của mình còn chưa tu luyện đến cảnh giới đại thành.

Tạp sát!

Khôi Lỗi Châu vỡ ra, u quang tan rã.

- Trốn!

Cổ Bình không suy nghĩ gì, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt, trước cứ trốn đi rồi tính sau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 575: Ý Chí Thất Giai. (Thượng)

- Trốn vào chỗ nào?

Trên mặt nước sông, Vô Ảnh Ma xuất hiện càng lúc càng nhiều, vây mọi người vào trong.

A!

A!

Từng tiếng thét kinh hoàng vang lên, cao thủ Cổ gia Cổ Bình mang theo đều bị đoạt xá, trên người bọn hắn bốc lên âm khí mãnh liệt, không còn một chút sinh khí, giống như là xác chết biết đi.

Cao thủ Cổ gia đều bị đoạt xá, sắc mặt Cổ Bình như chết hôi, hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới, lần cơ duyên này lại biến chuyển thành một cơn ác mộng.

- Thực lực của ngươi không tồi, lại hiểu được Nhân Đạo Khôi Lỗi thuật, ta sẽ cho ma niệm của ta đến đoạt xá thân thể ngươi.

Trong đám Vô Ảnh Ma chi chít, một bóng người mơ hồ cường tráng đi ra, lúc bóng người mơ hồ này mở miệng, phảng phất như một cái hắc động, thoáng cái nhập vào trong thân thể Cổ Bình, Cổ Bình ra sức giãy dụa, liên tục thúc dục võ đạo của mình xuất ra ý chí công kích bóng người mơ hồ bên trong mình, bất quá, bóng người mơ hồ này so với Vô Ảnh Ma khác thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, hắn căn bản không thể làm được gì.

Một lúc lâu sau.

Cổ Bình ngừng giãy dụa, tùy ý để cho bóng người mơ hồ xâm nhập vào

trong nội thể, đoạt xá thân thể hắn.

Lạch cạch!

Hai chân cổ bình đạp trên mặt đất, mắt mở ra, bất đồng với những người khác, ánh mắt của hắn không trắng dã, như người bình thường, chỉ là sâu trong con ngươi có một mảng tối, phảng phất như có gì đó rất kinh khủng đang ở bên trong, âm lãnh khí trên người hắn cũng rất nhạt, không quan sát cẩn thận, căn bản không dò xét được âm lãnh khí trên người hắn.

Khóe miệng mở ra, Cổ Bình phát ra âm thanh quỷ dị.

- Khà khà, rốt cuộc cũng có một cái hóa thân tốt, bây giờ ta ra thế giới bên ngoài xem như thế nào, bất quá, phải đoạt xá thân thể tiểu tử đó trước, thân thể hắn thích hợp làm hóa thân của ta hơn, nói không chừng còn có cơ hội cho ta thoát khốn.

- Đi, đi xuống!

Cổ Bình vung tay lên, bóng người mơ hồ chi chít chui vào trong nước sông, xuôi theo hướng nước chảy mà đi, các cao thủ Cổ gia bị đoạt xá bay vút về phía trước, động tác chỉnh tề, như một quân đoàn tử sĩ.

Nơi này là một hồ nước cực lớn, trên mặt hồ lóe lên quang điểm xanh biếc, trên mặt hồ ánh lên ánh sáng long lanh, phảng phát như màu sáng xanh biếc tụ lại mà thành, vô cùng kì diệu.

- Chính là nơi này rồi.

Nhìn thấy hồ nước, con mắt Diệp Trần sáng ngời, lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc, khe hở dưới mặt đất bốn bề nguy hiểm, số lượng vô ảnh ma đến hàng trăm, Tri Mạc Vấn không biết làm thế nào lấy được tin tức Vô Căn Hoa và Vô Ảnh Thảo sinh trưởng ở chỗ này, chẳng lẽ Vương giả Sinh Tử Cảnh tự mình đến xem xét qua sao? Không có khả năng, Diệp Trần lắc đầu, Vương giả Sinh Tử Cảnh không làm những chuyện như vậy, hay là nhân vật cấp bậc tông sư đỉnh tiêm? Cũng không có khả năng, nơi này là vô ảnh ma chi địa,

thập phần hung hiểm, may mắn là kiếm ý sát lục và kiếm ý hủy diệt của hắn có thể khắc chế vô ảnh ma, đổi lại là một nhân vật cấp tông sư kiếm ý ngũ giai khác tới nơi này, đều gặp bất trắc.

Diệp Trần không biết, Vô ảnh ma nơi đây chỉ là ma niệm cường đại của một nhân vật nào đó, người bình thường, chủ nhân ma niệm căn bản không để ý, chỉ có thanh niên thiên tài kinh diễm, hắn mới xem là con mồi, theo việc một đám cao thủ Cổ gia bị ma niệm bình thường đoạt xá, còn Cổ Bình bị chủ ma niệm đoạt xá, khác nhau liền có thể thấy được

- Địa vị Tri Mạc Vấn siêu nhiên, có lẽ có con đường khác không muốn người khác biết.

Bài trừ tạp niệm, Diệp Trần quét ánh mắt về phía trên không hồ nước.

- Ân?

Ánh mắt hắn lóe lên, bên ngoài hồ nước, hắn chứng kiến một đóa hoa màu xanh biếc trôi nổi trên không, đóa hoa này, bất quá chỉ bằng lòng bàn tay, có hai cánh hoa, cánh hoa hơi mỏng, phía dưới đóa hoa vốn là chỗ của rễ cây lại nhiều ra hai cái râu, vừa giống như râu dài của chi dưới, có chút đong đưa.

- Tới!

Diệp Trần liếc qua, liền nhận ra đóa hoa này chính là Vô Căn Hoa, tay phải xuất ra hấp lực thu lấy.

Tựa hồ như cảm ứng được uy hiếp, hai cánh của Vô Căn Hoa vỗ kịch liệt, liều mạng chống lại hấp lực, cùng lúc đó, một mảng lớn quang điểm màu xanh biếc bay lên, hình thành một bức màn màu xanh biếc, ngăn cản lực hút của Diệp Trần.

- Có ý tứ!

Buông tay phải xuống, bàn chân Diệp Trần nhẹ nhàng đạp trên mặt đất,

cả người lăng không lên, ngay lập tức bay tới phía trước bức màn màu xanh biếc.

- Phá!

Tay phải hắn nắm lại, một sư tử Lôi điện thành hình, Diệp Trần trực tiếp đánh lên trên bức màn màu xanh biếc.

Ba ba!

Tia chớp trên bức màn màu xanh biếc dũng động, nổ ầm ầm, Diệp Trần theo đó mà xuyên qua.

Lúc sắp thu Vô Căn Hoa vào tay, sóng ngầm phía dưới hồ nước bắt đầu khởi động, một hắc ảnh to lớn xuất ra, nhanh như thiểm điện.

Diệp Trần mặt không đổi sắc, thu hồi tay phải, hướng bên hông tìm tòi, sau một khắc, Kiếm quang óng ánh màu vàng kim bộc phát, lóe lên, kích vào hắc ảnh đó, xong hết thảy, Diệp Trần không dừng lại, tay trái xuất ra, tựa như giao long xuất thủy, độc xà xuất động, cách không thu lấy Vô Căn Hoa đang cực lực chống đỡ, sau đó quay thân hình lại, bay ngược trở về, tránh một cái hắc ảnh khác tập kích.

Trên bờ, Diệp Trần lấy ra linh giới trữ vật, thu Vô Căn Hoa vào bên trong, sau đó nhìn chăm chú về phía sóng ngầm đang mãnh liệt phát ra.

- Hoa lạp lạp!

Tiếng phá nước vang lên, một vật thể như một tòa núi nhỏ hiện ra, bốn phía núi nhỏ, là một bóng đen thật dài đang bay múa, có tám vòi, trung ương núi nhỏ, đột nhiên có hai luồng ánh sáng sáng lên tựa như đèn lồng, mỗi một luồng sáng đều mang đến cảm giác áp bách mãnh liệt.

Đây là một con chương ngư cực lớn màu đen, thân thể con hắc chương ngư này không tròn vo như đồng loại, mà có hình dáng lởm chởm góc cạnh, trên người nó là các đường vân màu sắc đẹp đẽ, rực rỡ chói mắt, không cần

thử nghiệm, chỉ xem bề ngoài của nó thì cũng biết rõ đây là một con chương ngư kịch độc vô cùng.

- Chết, chết, chết!

Miệng hắc chương ngư phát ra tiếng người, thanh âm cực kỳ kinh người, xuyên thẳng vào linh hồn.

- Mày mới phải chết.

Tra Hoàng kim kiếm vào vỏ, Diệp Trần cũng không để hắc chương ngư vào mắt.

Ầm ầm!

Diệp Trần chọc giận hắc chương ngư, hai con mắt nó phát ra hào quang chói mắt, tám cái xúc tu bay múa, mạnh mẽ đánh tới, mang theo yêu lực đủ để san bằng một tòa núi lớn, từng vòng sóng hình cung cực tốc khuếch tán ra.

Diệp Trần giơ hai tay lên, thần sắc lạnh lùng.

Xuy xuy xuy xuy…

Sau một khắc, Liên Tâm kiếm khí giống như ánh sáng theo mười đầu ngón tay bắn ra, tung hoành, đan vào nhau như một cái lưới lớn màu xanh, tốc độ hắc chương ngư rất nhanh, một xúc tu đâm vào cái lưới màu xanh, lập tức, vô số âm thanh sắc bén như lưỡi dao vang lên, chỉ thấy trong tích tắc, tám cái xúc tu đều bị đoạn ra ba mảnh, bị kiếm khí phong bạo đáng sợ nghiền nát.

Tựa hồ không nghĩ tới Diệp Trần lại đáng sợ như thế, hắc chương ngư phát ra thanh âm sợ hãi, thân thể co rụt lại, chìm xuống dưới như thiểm điện, bởi vì tốc độ chìm xuống quá nhanh, làm cho hồ nước bỗng chốc tràn lên cao mấy chục thước.

Trong chốc lát, hắc chương ngư không tái xuất hiện nữa, biết rõ đôi phương sợ hãi, Diệp Trần không khỏi cười một tiếng, bất quá nụ cười của hắn tắt rất nhanh, hắn đã nghe được tiếng xé gió rất nhanh trong không khí, vừa quay đầu lại nhìn, gặp nguyên một đám cao thủ Cổ gia hai mắt trắng dã, người cầm đầu chính là Cổ Bình, thần sắc âm lãnh, cũng chỉ mình hắn là bảo trì bộ dáng như người bình thường.

- Những người này bị đoạt xá rồi à?

Diệp Trần nhìn ra điểm bất thường.

- Lên!

Cổ Bình vung tay lên, lập tức các cao thủ Cổ gia bị đoạt xá ngoài vài trăm mét đồng loạt công kích về phía Diệp Trần, đại lượng bóng người mơ hồ như ẩn như hiện trong thể nội những người này, tùy thời mà động.

Khóe miệng nở một nụ cười lạnh, mười ngón tay Diệp Trần lại giơ lên.

- Kiếm khí Phong bạo, triển khai toàn bộ!

Mỗi một lần hô hấp, mỗi một đầu ngón tay đều kích xạ ra hơn mười đạo Liên Tâm kiếm khí liên tiếp như ánh sáng, trong nháy mắt, mười đầu ngón tay cộng lại chính là hơn mấy trăm đạo, hết đạo này đến đạo khác, liên miên không dứt, sáng chói như quần tinh, bao phủ hơn mười cao thủ Cổ gia phía trước vào trong.

Phốc phốc phốc phốc!

Đương đương đương đương!

Trong đám cao thủ Cổ gia, có người mặc phòng ngự bảo khí thượng phẩm, có người lấy ra tấm chắn phòng ngự thượng phẩm, còn có một nửa không có bảo khí phòng ngự thượng phẩm hộ thân, bị Liên Tâm kiếm khí ẩn chứa sát lục kiếm ý xuyên thẳng qua, thân thể giống như một cái tổ ong, vô lực ngã xuống.

- Phá Hư quyền!

Cổ Bình thần sắc lạnh lùng, hắn sải bước ra, mặt đất vỡ ra tung tóe, xuất ra một quyền cách không kích tới Diệp Trần, trong quyền ẩn chứa Phá hư áo nghĩa.

Liên tâm kiếm khí bị tiêu tan, Diệp Trần rút ra Hoàng Kim kiếm, chém ra một đạo hoàng kim kiếm khí hình trăng lưỡi liềm, cùng với quyền kình của Cổ Bình va vào nhau.

"Phịch" một tiếng!

Sóng xung kích mãnh liệt phát ra tứ tán, đánh bay các cao thủ Cổ gia, ý chí trùng kích trong đó làm không ít bóng người mơ hồ thét lên chói tai, lộ ra một mảng không gian trống rỗng.

- Phá hư quyền, đệ bát thức!

Lãnh mang trong mắt Cổ Bình lập lòe, thân hình hắn run lên, giữa không trung xuất hiện bảy ảo ảnh, tính luôn bản thể là tám, tám Cổ Bình đều xuất ra phá hư quyền, kích về hướng Diệp Trần, phá hư quyền kình mênh mông cuồn cuộn, không gian xung quanh như vặn vẹo đi, nham thạch bốn phía bị chấn nát.

Diệp Trần hít một hơi sâu, cả người hóa thành bóng đen, né khỏi quyền kình, trên đường, rất nhiều bóng người mơ hồ thừa dịp công kích, gây trở ngại cho Diệp Trần, bất quá trên người hắn tràn ngập sát lục kiếm ý và hủy diệt kiếm ý mãnh liệt, bóng người mơ hồ chỉ là làm tốc độ hắn chậm đi một chút, không làm nên chuyện gì.

- Tiểu tử này tuyệt đối là hóa thân thượng hạng, không thể bỏ qua.

Thanh âm từ sâu trong lòng đất có chút dồn dập, hắn chưa từng gặp qua kiếm khách thiên tài thân mang hai đại thuộc tính kiếm ý như vậy, nhưng so với Diệp Trần, Cổ Bình thua kém rất nhiều.

- Song kiếm, ra!

Bất giác, Diệp Trần lao tới trước bản thể Cổ Bình, tay phải hắn cầm hoàng kim kiếm, tay trái cầm ngược trường kiếm màu xanh lá, song kiếm giao nhau, hướng Cổ Bình xuất ra kiếm chiêu mạnh nhất, theo hai đạo kiếm quang cùng đan vào một chỗ, một khỏa lôi điện cầu mặc lam sắc được sinh ra đời, thoáng cái cắn nút Cổ Bình.

Oanh!

Uy lực lôi điện cực kỳ kinh khủng, quẳng cả người Cổ Bình ra ngoài, thất khiếu chảy ra máu tươi.

Lách mình tránh các cao thủ Cổ gia khác tập kích, Diệp Trần nhướng mày, thầm nghĩ, phải tốc chiến tốc thắng, cảm giác nãy giờ có chút quỉ dị.

Ngay lập tức, tra song kiếm vào vỏ, Diệp Trần xuất ra bán cực phẩm bảo kiếm Lôi kiếp kiếm.

Ông!

Thân kiếm như một vòng điện quang, Diệp Trần đâm ra một kiếm, tốc độ kiếm không ngừng gia tăng, càng lúc càng nhanh, thoáng chốc đã kích trúng mục tiêu, khoảng cách không gian cơ hồ không tồn tại.

“Phốc” một tiếng!

Một kiếm vừa rồi đâm vừa giữa yết hầu Cổ Bình, con mắt hắn đã mất đi thần thái.

- Nguy hiểm thật!

Thời khắc mấu chốt, bóng người mơ hồ đoạt xá thân thể Cổ Bình bay ra, tháo chạy, một kiếm này đâm thẳng tới hắn, dù sao một kiếm này ẩn chứa sát lục kiếm ý mãnh liệt, nếu trực tiếp trúng chiêu, cho dù không bị trọng thương thì vết thương của hắn cũng không nhẹ chút nào.

- Xá thân bạo!

Các cao thủ Cổ gia còn lại vây Diệp Trần vào giữa, thân thể đột nhiên tách ra hào quang chói mắt, bắt đầu bạo tạc mãnh liệt, uy lực bạo tạc này đủ để làm trọng thương, thậm chí giết chết đại bộ phận Tông sư Linh Hải cảnh, mà phòng ngự là nhược điểm của Diệp Trần, trước mắt hắn, nguy cơ mãnh liệt hiện lên, đột nhiên thi triển ra Thanh Liên Kiếm Pháp Thanh Liên Đoạt Hoa rất ít khi sử dụng, kiếm qua hóa thành một đóa Thanh Liên, bao phủ hắn ở bên trong, mà chân nguyên hộ thể hắn gia tốc tăng lên, ngăn cản lực bạo tạc.

Ầm ầm!

Thâm bất khả trắc, khe hở dưới mặt đất gần như sụp xuống, khe hở dưới mặt đất bị vỡ ra một vệt cực lớn, giống như bị cự phủ bổ một phát làm hai nửa.

- Hừ, hi vọng ngươi không chết, nếu chết thì thật là đáng tiếc.

Xá thân bạo không phải là tuyệt kỹ bí pháp của cao thủ Cổ gia, mà là bí pháp của chủ nhân ma niệm, ma niệm của hắn có thể đoạt xa thân thể người khác, lấy thân thể người khác triển khai tự bạo, bản thân hắn cũng không tổn hại gì, dù sao lực tự bạo này cũng không có ý chí trùng kích, chỉ thuần tùy là chân nguyên bạo tạc mà thôi.

Vầng sáng thu lại, thất khiếu Diệp Trần chảy máu, trụ lên kiếm mới đứng được.

- Ha ha, không chết, bất quá dù không chết, thân thể cũng bị trọng thương, linh hồn tất nhiên đang ở trạng thái suy yếu, đúng là thời điểm tốt nhất để đoạt xá.

Vô số bóng người mơ hồ cùng động, nhao nhao bay về hướng Diệp Trần.

Diệp Trần xuất ra sát lục kiếm ý và hủy diệt kiếm ý , trùng kích lên bóng

người mơ hồ, bất quá linh hồn hắn đã bị suy yếu, ảnh hưởng lên uy lực của kiếm ý, mà thi triển Bất Tử Chi Thân đã tiêu hao lượng lớn nguyên khí, phải cần đan dược bổ sung, nhưng hiện tại không có thời gian nuốt đan dược, thân thể trọng thương, linh hồn suy yếu, hiện tại là lúc Diệp Trần suy yếu nhất.

Nhưng vào lúc này, bóng người mơ hồ cường tráng thoát ra từ thân thể Cổ Bình đánh về phía Diệp Trần, không bị trở ngại quá lớn, bóng người mơ hồ xâm nhập vào trong cơ thể Diệp Trần, ngay tại sát na đoạt xá thuận lợi kia, trên người Diệp Trần bỗng nhiên lóe lên ý chí quang huy vô cùng uy nghiêm, một hư ảnh lão nhân hiện lên, tinh tế xem xét, lão nhân kia chính là Long Vương, Cung chủ Long Thần Thiên Cung.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 576: Kiếm Hồn Huỷ Diệt, Thành.

Hống!

Hư ảnh Long Vương hét to một tiếng, ý chí trùng kích vô hình khuếch tán ra, tất cả bóng người mơ hồ đều nhao nhao tan rã, tiêu tán vô tung.

- Cái gì? Ý chí thất giai!

Từ sâu trong lòng đất, truyền ra một thanh âm, tựa hồ không thể tưởng tượng nổi.

Võ càng về sau, càng khó đề thăng, ngược lại, uy năng đề thăng càng lớn.

Nhìn thì vẻ kém lục giai võ hồn một giai, nhưng ý chí uy năng lại gấp mấy lần, lục giai võ hồn và thất giai võ hồn chênh lệch rất lớn, chí ít lớn hơn ngũ giai và lục giai, nếu như nói ngũ giai võ hồn là vương giả võ hồn, thì thất giai võ hồn là đế hoàng võ hồn, bất cứ người nào sở hữu đế hoàng võ hồn, chỉ cần một ánh mắt, là có thể giết chết Linh Hải Cảnh tông sư, đây chính là khoảng cách, không thể vượt qua.

Sự tồn tại dưới lòng đất mặc dù sở hữu thất giai đỉnh phong ma hồn, nhưng ma niệm phân hoá ra chỉ có cường độ ngũ giai, chủ ma niệm cũng chỉ có cường độ lục giai, sao có thể đỡ nổi ý chí công kích của thất giai. Cho nên một hét này, trực tiếp giết chết tất cả ma niệm binh thường và chủ ma niệm có mặt.

Vừa nói, sự tồn tại dưới lòng đất vừa hừ lạnh một tiếng, tổn thất một ma niệm không làm sao, tổn thất mười ma niệm cũng chẳng phải việc gì lớn, tổn thất vài trăm ma niệm cộng thêm một chủ ma niệm, đó là vấn đề nghiêm trọng, ma niệm tổn thất ít nhiều có tác dụng phụ lên ma hồn hắn, bởi vì tác

dụng phụ trực tiếp thể hiện trên linh hồn, nên một hét này, linh hồn mà khó khăn lắm hắn mới hồi phục lại thời kì toàn thịnh thoáng cái tổn thương căn bản, không có thiên tài địa bảo trị liệu thương thế linh hồn, chỉ sợ mấy chục năm nữa cũng không thể hồi phục.

- Đáng ghét, sao ta không biết vương giả võ hồn đạt đến lục giai phẩm giai có thể **********

Bỏ lại một chút ý chí trong biển, ý chí này bình thường không xuất hiện, phải đến lúc sinh tử tồn vong mới xuất hiện,

- Sơ suất! Sơ suất!

Lầm bầm mấy tiếng, sự tồn tại dưới lòng đất thanh âm trở nên âm trầm.

- Đả thương linh hồn ta, sao có thể để ngươi an toàn rời đi, dù vết thương có nặng, ta cũng phải đoạt lấy thân thể ngươi.

Vù vù!

Gió gào rít thê lương, sâu trong lòng đất xuất hiện mấy chục bóng người mơ hồ, hai kẻ đi trước rõ ràng là hai chủ ma niệm, bởi vì hồ nước cách sự tồn tại dưới lòng đất không xa nên khoảng cách giữa hai bên lập tức thu hẹp.

Có Long Vương ý chí bảo vệ quanh người, Diệp Trần mới có cơ hội nuốt một viên đơn dược bổ sung nguyên khí, nguyên khí mới dâng trào trong cơ thể, Diệp Trần lập tức thi triển bất tử chi thân, vết thương trên người lập tức hồi phục với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ say một cái chớp mắt, thương thế trên người biến mất hoàn toàn, sợi dây liên hệ vi diệu giữa thên thể và linh hồn cũng dần suy yếu, thân trí sáng rõ.

- Xả thân bạo lợi hại quá!

Thổ ra một hơi khí tức, Diệp Trần trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Thi triển xả thân bạo toàn bộ là Linh Hải Cảnh đại năng, Linh Hải Cảnh

chân nguyên hùng hậu, trong đan điền đã hình thành chân nguyên hải, tự bạo cự ly gần, đủ để đả thương Linh Hải Cảnh tông sư, cùng tự bạo, không Linh Hải Cảnh tông sư nào có thể sống ót, may mà lúc đó Diệp Trần đứng cách họ hơn trăm mét, chỉ phải chịu uy lực dư ba, đại khái tương đương một Linh Hải Cảnh đại năng tự bạo.

- Diệp Trần, ý chí của ngươi cùng lắm chỉ tồn tại một khắc, một khắc sau, mọi thứ sẽ biến mất.

Hư ảnh Long Vương nói với Diệp Trần.

Diệp Trần hỏi:

- Long Vương tiền bối, là ngài đang nói với ta sao?

Hư ảnh Long Vương im lặng không trả lời.

- Thì ra là một câu nói trữ tồn trong ý chí,

Thấy đối phương không trả lời, Diệp Trần biết ý chí không còn nhiều liên hệ với Long Vương, sở dĩ có thể nói chuyện, là vì ngay từ ban đầu đã bố trí trong đó, dùng để nhắc nhở mình.

- Tìm vô ảnh thảo trước rồi nói.

Thân hình lập loè, Diệp Trần đi sâu vào trong, hắn cần tìm thấy vô ảnh thảo trong thời gian một khắc, nếu như sau một khắc mà không tìm được, hắn đành phải từ bỏ, lập tức rời khỏi khe nứt, so với sinh mệnh, một gốc vô ảnh thảo không có giá trị gì.

Rất nhiều nhân ảnh mơ hồ tình cờ nhìn thấy Diệp Trần, chúng thập phần kiêng kị hư ảnh Long Vương nên không dám lấy trứng chọi đá, chúng đang đợi, đợi hư ảnh Long Vương tiêu tán, ý chí lượng có hạn, không thể tồn tại mãi mãi.

- Ở đây không có!

- Ở đây cũng không có!

- Vô ảnh thảo rốt cục ở đâu?

Diệp Trần có chút lo lắng, một khắc đã qua được một nửa, nếu không tìm thấy, chỉ có cách từ bỏ.

- Ừm? Những nơi khác khí lạnh rất nặng, tại sao ở đây khí lạnh lại nhạt và ôn hoà hơn.

Trong một động hẹp, Diệp Trần cảm nhận thấy một tia khác biệt.

- Vô ảnh thảo, sinh trưởng trong hoàn cảnh âm khí cực nặng, bản thân ẩn hàm năng lương ôn hoà nên không dễ nhận biết, dùng để luyện dược, có thể khiến dược lẹc vô ảnh vô hình, không mùi không vị, là đỉnh tiêm thượng phẩm linh thảo, giá trị liên thành.

Não hải Diệp Trần hiện lên thông tin liên quan đến vô ảnh thảo.

- Nơi này có lẽ có vô ảnh thảo.

Dùng lực thổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần thôi động linh hồn lực, tìm kiếm trên từng tấc đất, không bỏ qua một dấu vết nào.

Một lúc lâu sau, Diệp Trần phát hiện góc trái sơn động lãnh khí hơi nhạt, không, phải nói là mảnh đất đó không có lấy một tia lãnh khí, trung tâm mảnh đất, khí tức công chính bình hoà khuếch tán thành hình tròn, lãnh khí nhạt dần, cũng chính là nói, nguyên nhân khiến lãnh khí biến nhạt chính là ở chỗ này.

Sưu!

Xẹt thân hình, Diệp Trần khom lưng tìm kiếm.

Rầm!

Bàn tay Diệp Trần chạm vào mấy phiến lá, chiếc lá lắc lư. phát ra thanh

âm khe khẽ, trong thị tuyến chẳng có bất cứ thứ gì.

- Vô ảnh thảo!

Mắt sáng lên, Diệp Trần tay phải như đao, cắm sâu xuống đất, sau đó rút lên, nhất thời, moi ra một miếng đất hơn một mét vuông.

- Có thể rời đi!

Mặc dù không nhìn thấy vô ảnh thảo, nhưng Diệp Trần xác định, vô ảnh thảo đang nằm trên tay, không có ý niệm nào khác, Diệp Trần cho cả miếng đất có vô ảnh thảo vào trong linh giới trữ vật, sau đó quay về theo đường cũ, nâng tốc độ lên đến cực hạn, giống như một làn khói xanh không trọng lượng.

Lúc về đến bên hồ, Diệp Trần không giảm tốc độ, tiếp tục phi hành.

- Muốn chạy?

Sự tồn tại dưới lòng đất thông qua ma niệm nhận ra điều khác thường, sau một tiếng hừ lạnh, tất cả ma niệm trực tiếp xuyên qua vách núi, chặn đứng trước mặt Diệp Trần.

- Ma niệm toàn!

Bốn nhân ảnh mơ hồ dung hợp làm một, hoá thành mũi khoan vô hình, khoan về phía Diệp Trần đang được hư ảnh Long Vương bảo vệ.

A!

Hư ảnh Long Vương hét lên một tiếng, giơ tay chặn đứng mũi khoan ma niệm.

- Để xem ngươi đỡ được mấy chiêu.

Càng nhiều ma niện toàn nữa bắn qua, từ bốn phương tám hướng tấn công Diệp Trần.

Hư ảnh Long Vương phát ra một tiếng hét lớn, chôn vùi hàng trăm ma niệm và một chủ ma niệm, phía sau toàn bộ lấy phòng ngự làm chủ, hơn nữa ngay từ ban đầu Long Vương đã nói với Diệp Trần, ý chí đánh vào hồn hải hắn chỉ có thể bị động phòng ngự, không có công kích lực, còn việc tại sao lại có đòn công kích kia thì Diệp Trần không biết, có lẽ có liên quan đến việc đối phương muốn cướp đoạt thân thể hắn, xúc phạm ý chí Long Vương, khiến ý chí Long Vương cũng phải phản kích.

Hai tay chặn đứng hai mũi khoan ma niệm, số mũi khoan ma niệm còn lại toàn bộ đánh lên hư ảnh Long Vương, tạo thành những vòng gợn sóng.

Hư ảnh Long Vương mờ đi một chút nhưng vẫn không để cho mũi khoan ma niệm đột phá phòng tuyến.

- Đáng ghét, lần này không thành công, thiệt lớn.

Sự tồn tại dưới lòng đất hạ quyết tâm, thoáng cái khiến nhân ảnh mơ hồ dung hợp lại với nhau, hình thành mũi khoan ma niệm thập phần sắc bén, mũi khoan ma niệm lăng không xoay tròn, phát ra những tiếng vù vù cũng mơ hồ không kém, khoan lên trán hư ảnh Ma Vương.

Két!

Hư ảnh Long Vương xuất hiện vết nứt.

Dù sao cũng chỉ là một đường bát giai ý chú, không thể kéo dài được lâu.

Một kích không được, số ma niệm còn lại toàn bộ dung nhập với nhau, một lần nữa hoá thành mũi khoan ma niệm cự đại tấn công hư ảnh Long Vương, khiến hư ảnh Ma Vương xuất hiện những vết rạn chi chít như thuỷ tinh vô hình, có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

- Không ổn!

Diệp Trần nheo mắt, cảm nhận nguy cơ cự đại.

Ba!

Bên ngoài cơ thể hiện ra từng phiến kiếm quang, Diệp Trần trực tiếp từ bỏ việc quay lại bằng được cũ mà lao lên từ đỉnh vết nứt, nơi này cách mặt đất hơn mười dặm, cho dù là xuyên hành trong nham thạch, cũng chỉ cần mười hơi thở là đến.

Thân như kiếm quang, Diệp Trần xuyên qua nham thạch dày đặc, gặp phải quặng kim loại thì cũng liều mình xuyên qua.

- Muốn chạy!

Tất cả ma niệm bình thường coi như không tồn tại, hai chủ ma niệm cuối cùng bỏ qua sự ngăn cản của nham thạch, cực tốc xuyên lăng, tốc độ nhan gấp mười lần Diệp Trần, chớp mắt đã thấy xuất hiện trước mặt Diệp Trần.

- Phá cho ta!

Một chủ ma niệm hoá thành mũi khoan ma niệm khoan vỡ hư ảnh Long Vương, khiến hư ảnh Long Vương phải rút vào trong não hải Diệp Trần.

- Cút!

Hư ảnh Long Vương bị phá, Diệp Trần rút lôi kiếp kiếm, một kiếm đâm ra, thân kiếm ẩn hàm kiếm ý giết chóc và kiếm ý huỷ diệt, mặc dù bảo kiếm không thể khiến tăng trưởng uy năng kiếm khí nhưng có kiếm trong tay, Diệp Trần cảm thấy kiếm ý càng thêm ngưng luyện, nhuệ khí.

Xì!

Diệp Trần xuyên qua chủ ma niệm.

- Vô dụng.

Chủ ma niệm cuối cùng vô cùng cường hoành, phẩm giai đạt đến lục giai đỉnh phong, kiếm ý giết chóc và kiếm ý huỷ diệt của Diệp Trần mặc dù có thể khắc chế ma niệm, nhưng trong điều kiện phẩm giai chênh lệch quá

lớn, hiệu quả khắc chế cực kì bé nhỏ, chỉ thấy chủ ma niệm như ảnh theo hình, đuổi sát sau lưng Diệp Trần, xâm nhập vào cơ thể hắn.

Linh hồn đột nhiên nổi sóng, Diệp Trần một lần nữa cảm nhận được nguy cơ bị đoạt xá, đoạt xá thập phần đáng sợ, chỉ cần tiến hành một nửa đường, sẽ cảm thấy tay chân không chịu khống chế, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn bản thân bị đoạt xá, hơn nữa nếu bị đoạt xa, mình sẽ không còn là mình, chí ít linh hồn sẽ bị chiếm đoạt, biến thành người khác, kí ức cũng biến thành người khác, hắn không thể tưởng tượng, vô ảnh ma trong khe hở dưới lòng đất lại khác vô ảnh ma trong truyền thuyết, loại bình thường nhất vô cùng cường hoành, loại cường hoành nhất thì đáng sợ hơn gấp mười lần.

- Ha ha, có được hoá thân này, mọi tổn thất trước đây có thể từ từ bù đắp, sau khi hoá thân nói không chừng có thể tấn thăng Sinh Tử Cảnh, trở thành vạn trung vô nhất kiếm vương, có kiếm vương hoá thân, cộng thêm tính đặc thù của bản thể, thiên hạ này, còn ai là đối thủ của ta.

Sự tồn tại dưới lòng đất thập phần vui vẻ.

Chủ ma niệm gần như sắp dung nhập vào trong cơ thể Diệp Trần, ý chí cường đại bắt đầu xoá bỏ thần trí và đấu ấn linh hồn cũ.

Đúng lúc này, kiếm hồm giết chóc điên cuồng rung lắc trong não hải, kiếm hồn thứ hai cũng điên cuồng rung lắc theo, hình như cảm nhận được nguy cơ chưa từng có, gần như đồng thời, thuộc tính huỷ diệt sâu trong hồn hải trào lên, dung nhập vào trong kiếm hồn thứ hai.

Ong.

Kiếm hồn thứ hai thay đổi màu sắc, chuyển sang một màu đen u tối, màu đen nhuộm đến mũi kiếm, một luồng kiếm khí huỷ diệt hoàn chỉnh bạo phát, hội tụ với kiếm ý giết chóc, cùng tấn công kẻ xâm nhập.

- Cái gì, không!

Một tiếng kinh hô truyền ra từ dưới lòng đất.

Kiếm ý giết chóc và kiếm ý huỷ diệt chiếm cứ quyền địa chủ, lại có hiệu quả khắc chế, chủ ma niệm từ ngoài vào, bị hồn hại cường liệt bài xích, dần dần, chủ ma niệm đành phải thối lui, bị hai loại kiếm ý đánh ra khỏi hồn hải, vẫn chưa xong, bởi vì chủ ma niệm chỉ là một luồng ma niệm, không còn sức để tiếp tục, ngược lại, kiếm ý giết chóc và kiếm ý huỷ diệt vẫn không ngừng sinh ra, từ đầu đến cuối lúc nào cũng ở trạng thái đỉnh phong, khiến chủ ma niệm không chỉ bị đánh ra khỏi hồn hải mà còn bị huỷ diệt một phần.

Như một vòng tuần hoàn ác tính, chủ ma niệm càng yếu, tốc độ của kiếm ý giết chóc và kiếm ý huỷ diệt càng nhanh, sau hai cái chớp mắt, chủ ma niệm vẫn chưa rời khỏi thân thể Diệp Trần, liền bị hai loại thuộc tính kiếm ý hợp lực tiêu diệt, không thể tồn tại.

- Ông trời đáng ghét, đến ngươi cũng giúp cho tên tiểu tử này, sớm không đến, muộn không đến, lại khiến hắn đột phá vào đúng lúc này.

Liên tục thất bại, trọng thương, khiến sự tồn tại dưới lòng đất không khỏi than trời oán đất, trách móc cả ông trời, hắn bị phong ấn dưới lòng đất mấy trăm năm nay, khó khăn lắm phong ấn mới buông lỏng, có thể phân ma niệm ra ngoài hoạt động hoạt động, ai ngờ mới hơn một năm, đã gặp hạn, linh hồn liên tục bị thương, thương đến căn bản, phải biết hắn mất mấy trăm năm thời gian mới có thể khiến linh hồn hồi phục đến thời kì đỉnh phong.

Đương nhiên, khiến hắn phát cuồng là, hoá thân Diệp Trần cực kì đặc biệt, có hoá thân này, cho dù bản thể bị phóng ấn cả đời dưới lòng đất, không thể thoát thân, dựa vào bản thể, hắn cũng có thể trở thành kiếm vương cường hoành, dùng một thân phận khác bước trên con đường đỉnh phong, mắt thấy chuẩn bị đoạt xá thành công rồi lại bị lật kèo trong giây lát, cảm giác ấy người thường căn bản không thể nào hiểu nổi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 577: Phá Hoại Vương

- Ta hận lắm, hận tinh hoàng, phong ấn ta dưới lòng đất này, hận chiến vương, dùng kiếm ý bất hủ trọng thương linh hồn ta, khiến ta đến bây giờ mới hồi phục thời kì đỉnh phong, càng hận tên tiểu tử kia, khiến khổ công mấy trăm năm của ta tan thành mây khói, ba người không lẽ là khắc tinh của ta, cho dù là khắc tinh, một ngày nào đó rời khỏi chốn này, ta sẽ khiến các ngươi trở thành hoá thân của ta.

Ma niệm phân hoá đương nhiên không còn tồn tại, suy nghĩ đoạt xá của hắn đã tiêu tan, giờ này khắc này, linh hồn lực của hắn lại trọng thương, cho dù tiếp tục phân hoá ma niệm, cũng phải có cường thế lúc trước, huống hồ hai đại kiếm ý của Diệp Trần đều có thể khắc chế ma niệm, ma niệm là cái bánh bao thịt, đánh chó có đi không về, sao hắn lại làm một việc ngu ngốc như vậy, lầm bầm nguyền rủa hết một lượt tất cả các kẻ thù xong hắn mới chịu yên lặng, quay trở lại lòng đất.

Binh!

Mặt đất vỡ ra, Diệp Trần trùng xuất.

- Nguy hiểm quá!

Đừng dưới ánh nắng mặt trời, Diệp Trần cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Hắn cảm thấy nơi này không đơn giản chỉ là một khe hở trong lòng đất, chỉ sợ có bí mật kinh thiên gì đó, nhất là khi hư ảnh ma dung hợp với nhau, hình thành mũi khoan công kích, thủ đoạn này không phải vô ảnh ma có thể làm được, vô ảnh ma chỉ có ác niệm đoạt xá mà thôi.

Nhưng giống như thiên phú linh hồn của hắn, cần có đủ áp lực mới có thể trưởng thành. Lần trước bị cao thủ Ngao gia truy sát, chỉ trong một thời

gian hắn đã đem bất tử chi thân tu luyện thành đại bán, lần này bị vô ảnh ma tà ác cường hành đoạt xá, hắn một lần nữa kích phát ra tiềm năng đáng sợ, dung hợp kiếm hồn thứ hai và thuộc tính huỷ diệt, hình thành kiếm hồn huỷ diệt.

Kiếm hồn huỷ diệt phẩm giai giống như kiếm hồn giết chóc, cùng là tứ giai đỉnh phong, nhưng luận uy năng, siêu việt hơn kiếm hồn giết chóc, kiếm hồn giết chóc có thể phát huy ngũ giai đỉnh phong uy năng, kiếm hồn huỷ diệt mặc dù chưa đạt đến lục giai, nhưng cũng gần bằng lục giai.

- Trong hoạ có phúc, quả nhiên là vậy.

Gặp phải vô ảnh ma tà ác đáng sợ hơn trong truyền thuyết là hoạ, hình thành kiếm hồn huỷ diệt là phúc, không thể nói là phúc là hoạ, chỉ biết là phúc hoạ tương y, sinh tử nhất tuyến.

- Nơi này không nên lưu lại lâu, rời đi trước rồi tính.

Không vội quan sát sự biến hoá trong hồn hải, Diệp Trần hoá thành một đường lưu quang thanh sắc bay về phía chân trời, chỉ một lúc đã thấy biến mất vô ảnh vô tung.

Một khắc thời gian sau, không gian bên trên khe nứt như một tấm gương, ầm ầm nứt vỡ, đồng thời, một luồng khí tức phá hoại đáng sợ thuận theo không gian nứt vỡ phát tiết ra ngoài, đè sập vô số sơn phong khiến mặt đất sản sinh vô số vết nứt.

Ba!

Một đường thân ảnh bước ra từ trong hư không, sau lưng hắn, không gian từ từ khép lại.

Người này tuổi độ lục tuần, thân khoác trường bào minh hoàng, khuôn mặt gầy gò góc cạnh như cổ ngọc, tràn đầy chất cảm, mái tóc hoa râm không gió tự vũ, liên tục đánh vào không gian, ánh mắt hắn, xuyên qua mặt đất, thấy tận dưới đáy.

- Thi thể Bình Nhi!

Lão giả hoàng bào vừa nhìn đã nhận ra ngay thi thể Bình Nhi, mắt loé sát cơ.

- Là ai? Là ai giết chết Bình Nhi?

Ngọc bài ảm đạm trong tay lão giả hoàng bào bị hắn bóp vỡ, biến thành hư vô.

Cổ gia Đông Hoàng Thành là ngũ phẩm gia tộc, từng sinh ra một vị đế vương - Đông Hoàng, cho dù bây giờ, Cổ gia đã không còn cường thịnh như trước, nhưng vẫn không ai dám coi thượng họ, bởi vì Cổ gia bây giờ có hai đại vương giả, một là Đông Vương, hai là Phá hoại vương, Đông Vương kế thừa y bát Đông Hoàng, cho nên được gọi là Đông Vương, thực lực khó đoán, còn Phá hoại vương thì đi đường tắt, tham ngộ phá hoại áo nghĩa hiếm có, được gọi là Phá hoại vương, năng lực phá hoại vượt xa vương giả cùng đẳng cấp.

Hoàng bào lão giả chính là một trong hai đại vương giả Cổ gia - Phá hoại vương.

Cổ gia là một ngũ phẩm gia tộc có lịch sử hàng vạn năm, nền móng thập phần thâm hậu, có một toà sinh mệnh đại điện, trong sinh mệnh đại điện là vô số sinh mệnh ngọc bài, những sinh mệnh ngọc bài này không có quá nhiều tác dụng, chỉ là đạo cụ dùng để in dấy ấn sinh mệnh của các nhân vật quan trọng. Nếu như có người chết đi, ngọc bài sinh mệnh sẽ biến mất theo họ, hiện tượng quang mang tắt dần nói cho người của Cổ gia biết, người kia đã chết.

Cổ Bình tuổi còn trẻ nhưng đã có thực lực tông sư cấp, là một trong những nhân vật hiếm có của Cổ gia, đang được Cổ gia toàn lực bồi dưỡng, hắn vừa chết, quang mang trên ngọc bài sinh mệnh tắt dần, Cổ gia lập tức bùng nổ, kinh động Phá hoại vương.

Phá hoại vương sau khi nhận được thông tin, căn cứ vào miếng ngọc bài sinh mệnh mà Cổ Bình mang theo người, nhanh chóng tìm được vị trí, sau đó vượt qua năm trăm dặm không gian, chạy đến chỗ này, nhưng rõ ràng, hung thủ sát hại Cổ Bình đã bỏ chạy, chỉ để lại thi thể Cổ Bình.

Cường hành không chế cảm xúc, Phá hoại vương khẽ nhắm mắt, linh hồn lực bạo phát trong hồn hải, lan tràn với tốc độ không thể tưởng tượng, một ngàn dặm, năm ngàn dặm, một vạn dặm, một vạn năm ngàn dặm, sau khí đạt đến một vạn năm ngàn dặm, Phá hoại vương thấy không có nhân vật nào khả nghi, chân mày đột nhiên loé lên một khối quang mang bạch sắc, quang mang bạch sắc vừa sáng, phạm vi thăm dò của linh hồn lực lập tức bạo tăng mấy lần, đạt đến gần mười vạn dặm.

Lúc linh hồn lực quét qua một thanh niên lam y, Phá hoại vương không mấy chú ý, bởi vì người thanh niên này chỉ là Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong tu vi, cho dù có thể chiến đấu vượt cấp, cũng không thể nào giết chết một người có thực lực tông sư cấp như Cổ Bình, nếu nói thanh niên lam y khả nghi, vậy thì trong mười vạn dặm, số người khả nghi rất nhiều, chí ít hắn phát hiện hơn mười người có thực lực Linh Hải Cảnh trung kì trở lên, trong đó không thiếu thanh niên thiên tài, có một số thanh niên thiên tài đến Phá hoại vương cũng không muốn động đến, bởi vì ở Thiên Võ Vực này, bất cứ thanh niên thiên tài nào, sau lưng đều có một nhân vật thập phần cự đại.

- Không có. Không có.

Phá hoại vương thu hồi linh hồn lực, thần sắc âm trầm bất định.

Ầm ầm!

Hít một hơi thật sâu, Phá hoại vương giơ tay phải, đập lên mặt đất, trong nháy mắt, mặt đất chấn động, nứt thành một vết lớn, tách sang hai bên. Đất dưới khe nứt từ từ nâng lên, cuối cùng đạt đến độ cao ngang bằng mặt đất.

Bây giờ, thi thể của Cổ Bình và một số cao thủ Cổ gia nữa đã xuất hiện trước mắt Phá hoại vương, nhưng những thi thể này rất khó phân biệt, bởi vì

đầu và tứ chi của họ đều biến mất, hình như trước khi chết gặp phải một vụ nổ lớn, làm nổ tung đầu và tứ chi, chỉ có thân thể được thượng phẩm phòng ngự bảo khí bảo vệ là không vỡ, nhưng bên trong cũng nát thành một đống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 578: Thiên Lôi Kiếp, Viên Mãn

Có thể nói, nếu như không phải Phá hoại vương nhận ra Cổ Bình từ thượng phẩm phòng ngự bảo khí và ngọc bài sinh mệnh thì căn bản không thể nhận ra người dưới kia là Cổ Bình.

- Ồ? Luồng khí tức này?

Khoảnh khắc thi thể Cổ Bình nâng lên, Phá hoại vương khẽ nhíu mày, cảm ứng luồng lãnh ý, lãnh ý này cực kì không bình thường, rất giống khí tức do một dị loại tu luyện ma công để lại, khiến hắn cảm thấy không thoải mái, hơn nữa còn hơi khiếp sợ.

- Chẳng trách Bình Nhi chết ở đây, thì ra dưới lòng đất ẩn tàng một vương giả dị loại, có lẽ là bị thương hoặc bị phong ấn.

Rắc!

Thân hình loé điện, Phá hoại vương đầu dưới chân trên, đột nhiên chìm xuống, chân nguyên hộ thể quanh người như cắt một miếng đậu phụ, dễ dàng xuyên qua mặt đất, xuống sâu bên dưới, chỉ một loáng, Phá hoại vương đã đứng ở vị trí nơi Cổ Bình chết, đương nhiên, nơi này đã bị hắn nâng lên, cho nên là một mảng phế tích.

Cẩn thận cảm nhận, Phá hoại vương đi sâu vào trong khe nứt, tốc độ chẳng thua kém gì dịch chuyển tức thời.

Khoảnh khắc Phá hoại vương tiếp cận khe hở, sự tồn tại dưới lòng đất bừng tỉnh giấc, trước đó hắn ngủ quên cho nên không cảm ứng được Phá hoại vương đến gần, cho đến khi đối phương bay đến chỗ tàng thân thì hắn mới kịp cảnh giác.

- Sinh Tử Cảnh vương giả, không ổn, nơi này không thể ở lại lâu, đáng ghét, lại hao phí sức lực của mình, trước khi đi, dạy cho hắn một bài học trước, thông qua khe hở phong ấn, mình có thể đến gần, phát động một lần toàn lực công kích ý chí.

Sự tồn tại dưới lòng đất hình như không quá kiêng kị Phá hoại vương.

Xuyên qua khe hở, Phá hoại vương tìm đến nơi tăm tối nhất, nơi này không khí cực đặc, phủ kín lực tràng vô hình, linh hồn lực muốn khuếch tán cũng khó, hơn nữa còn bị vặn xoắn kịch liệt.

- Cút!

Sâu trong bóng tối, một giọng nói khe khe truyền ra từ một vật thể nào đó, đồng thời, một luồng ma ý đáng sợ tràn ra, tấn công Phá hoại vương.

Rầm!

Luồng ý chí này có sức mạnh ảnh hưởng hiện thực, khiến vách đá sau lưng Phá hoại vương đổ sập, mềm nhũn, trong nháy mắt biến thành bột mịn, Phá hoại vương lúc đến thì hung hăng, bây giờ lại tương đối chật vật, miệng rỉ máu, luồng ma ý này quá đáng sợ, chí ít đạt đến cấp bậc thất giai, không, có lẽ là thất giai đỉnh phong, hắn mặc dù dùng ý chí võ đạo phản kháng, nhưng vẫn bị thương không nhẹ.

- Tiểu quỷ, tha cho ngươi lần này, lần sau nếu để lão tổ gặp phải, sẽ khiến người sống không được mà chết cũng không xong.

Giọng nói trầm bổng bất định, chỉ là trong nháy mắt, đột nhiên biến mất.

Nuốt cục giận vào lòng, Phá hoại vương kinh nghi bất định, hắn cứ tưởng một dị loại bị phong ấn hoặc bị thương không thể sản sinh uy hiếp, nhưng vừa rồi đối phương chỉ là dựa vài một luồng ý chí đả thương hắn, nếu như rời khỏi phong ấn, chỉ sợ mười hắn cũng không phải đối thủ.

- Thiên Võ Vực phong ấn chi địa nhiều, có những nơi là yêu ma quỷ

quái giết không chết, nên đành phải phong ấn, Bình Nhi chết, không thể trách ai, ai bảo hắn tự chạy đến chỗ này.

Phá hoại vương vốn dĩ muốn tìm ra hung thủ lập tức từ bỏ ý định, chết trong tay lão quái vật này, không đáng!

Một hơi bay liền bốn năm vạn dặm đường, Diệp Trần mới chịu dừng lại ở một sơn mạch hết sức bình thường trong Thiên Võ Vực, bốn phía sơn mạch không một bóng người, linh hồn lực quét qua, thỉnh thoảng mới thấy có thợ săn vào rừng săn bắn, những thợ săn này tu vi cao nhất là Ngưng Chân Cảnh, thấp nhất là Luyện Khí Cảnh, đều là người phàm.

- Nửa năm gần đây không có thời gian an tâm tu luyện, áo nghĩa tiến bộ chậm quá, thôi kệ, dừng lại ở đây một khoảng thời gian, tranh thủ nâng cao thực lực.

Thân hình vẽ thành một đường vòng cung trong không trung, Diệp Trần chui vào bên trong sơn mạch.

Sơn mạch không lớn, nhưng so với Thiên Võ Vực, so với thế giới của Diệp Trần đã thuộc loại sơn mạch đại hình, khoảng bảy tám trăm dặm vuông.

Lượn mấy vòng trong không trung, Diệp Trần lựa chọn một nơi có sơn có thuỷ, có thác nước tung bọt trắng xoá, phong cảnh ưu mỹ làm địa điểm tu luyện tiếp theo.

Rầm!

Thân thể chưa hạ, đã thấy từ hồ nước trong vắt dưới chân bay lên một con quái ngư hung ác, quái ngư dài hơn mười trượng, trên người mọc đầy gai sắc nhọn, đuôi như đuôi bọ cạp với một cái móc nhìn mà kinh tâm, miệng đầy những răng lổn nhổn, cái nào cái nấy to như đinh sắt, trên lưng nó, có hai đôi vây, hai đôi vây này giống như biến dị, vừa rộng vừa dài, khiến nó có thể không dùng yêu lực mà vẫn bay được lên không trung, tốc

độ tuyệt nhanh, không hề thua kém chim trên trời.

Thực lực quái ngư lên tận cửu cấp, tương đương Linh Hải Cảnh đại năng, cộng thêm trải qua dị biến, thực lực cường hãn hơn yêu thú đồng cấp, tính tình nóng nảy, Diệp Trần vừa đến, nó đã cảm thấy bị khiêu khích, bay lên khỏi mặt nước, nhe răng trợn mắt.

Diệp Trần cười nhạt, tay phải vỗ lên ngự thú bài, sưu một tiếng, thực mộng lang lông đỏ, trán mọc đầy yêu nhãn bay ra, thực mộng lang bị nhốt trong đó quá lâu, chân vừa chạm đất, liền ngửa mặt tru lên một tiếng thê lương.

Quái ngư giật mình bỏ chạy, dù sao đẳng cấp thực mộng lang cũng cao hơn nó một cấp, là yêu thú cấp mười, yêu lực ba động rõ ràng mạnh hơn nó.

Nhưng yêu ngư rõ ràng có một hệ thống kiểm tra thực lực, đợi đến khi phát hiện thực mộng lang chỉ là đẳng cấp cao, thực lực không mạnh bằng nó, cũng há miệng phát ra một tiếng kêu đáng sợ, vẫy "cánh", lao thân hình bàng đại về phía thực mộng lang.

Thực mộng lang thấy có yêu thú dám khiêu khích nó, những con mắt trên trán mở to, u mang lấp lánh, bao phủ lấy quái ngư.

Quái ngư động tác đột nhiên trở nên chậm chạp, rơi vào mộng cảnh do thực mộng lang tạo ra, hai mắt vô thần.

Chi!

Quái ngư này không hổ là yêu thú dị biến, có thể thoát khỏi mộng cảnh của thực mộng lang, đương nhiên, nguyên nhân cũng là linh hồn thực mộng lang bị thương, vẫn chưa hồi phục, nếu không đến Linh Hải Cảnh tông sư cũng phải cẩn thận, sơ sẩy là bị ám sát ngay, kêu lên một tiếng sợ hãi, quái ngư không dám lưu lại, quay người nhảy xuống nước, biến mất vô ảnh vô tung.

- Cho phép ngươi hoạt động gần đây, không được đi xa.

Không quá quan tâm đến quái ngư, Diệp Trần dặn dò thực mộng lang.

Thực mộng lang gật gật đầu, sưu một tiếng, chạy biến vào trong thâm sơn.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần một lần nữa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này địa thế mênh mông, sau lưng là những ngọn núi xanh thẳm, trên núi có rất nhiều thác nhỏ đổ xuống, liền thành một mảng, giữa những khe đá, nước suối thiên nhiên từ trong núi chảy ra, có những nơi lõm xuống, hình thành những hồ nước lớn nhỏ, phía trước ngọn núi, là một hồ nước trong vắt, mênh mông không thấy bờ, sóng nước lăn tăn, thỉnh thoảng lại có các loại cá nhảy lên khỏi mặt nước, vây cá phản chiếu ánh sáng mặt trời ánh lên quang mang thất sắc.

- Mỹ cảnh đẹp đấy, nhưng không vĩnh hằng.

Diệp Trần không bị mỹ cảnh trước mặt hao mòn đấu chí mà ngược lại, mỹ cảnh càng đẹp, càm kích phát đấu chí của hắn, bởi vì hắn biết, sự vật mỹ hảo, đều phải biến mất, chỉ có thực lực bản thân mới mãi mãi theo mình.

Khoanh chân ngồi xuống một tảng đá lớn dưới chân thác, Diệp Trần nhắm mắt, quan sát biến hoá trong hồn hải.

Hồn hải cuộn sóng, ngân quang bắn ra, trên hồn hải, lơ lửng ba thanh kiếm, một là kiếm hồn giết chóc, hai là kiếm hồn huỷ diệt, thanh kiếm thứ ba mới chỉ có hình thức ban đầu, là kiếm hồn mới hình thành, uy năng chỉ bằng một phần mười hai đại kiếm hồn.

Trước đây khi kiếm hòn thứ hai còn chưa dung hợp thuộc tính huỷ diệt đã cùng kiếm hồn sát giết chóc sản sinh cộng hưởng, hỗ trợ lẫn nhau, lúc này, kiếm hồn huỷ diệt thành, sức mạnh cộng hưởng giữa hai đại kiếm hồn tăng gấp mười lần, kiếm hồn sát lục và kiếm hồn huỷ diệt đan vào nhau, chấn động lẫn nhau.

- Kiếm ý huỷ diệt tuân theo ý chí huỷ diệt, thuộc tính cao hơn kiếm ý

giết chóc, nhưng kiếm ý giết chóc có lẽ được phân hoá ra từ kiếm ý huỷ diệt, hiệu quả khắc chế mặc dù không lợi hại bằng kiếm ý huỷ dieetk nhưng không bị kiếm ý huỷ diệt bài xích.

- Ồ? Kiếm hồn huỷ diệt đang nuốt chửng khí tức giết chóc?

Diệp Trần nhìn thấy một cảnh tưởng kinh nhân, kiếm hồn huỷ diệt màu đen đang bắt đầu phúc xạ với biên độ rất nhỏ, dần thay thế cho khí tức giết chóc trên kiếm hồn giết chóc, kiếm hồn giết chóc có vẻ rất nhu thuận, không hề phản kháng.

- Giết chóc có nguồn gốc từ huỷ diệt, huỷ diệt bao hàm giết chóc, hai thứ vốn là một thể, không biết đến một ngày, kiếm hồn huỷ diệt nuốt chửng kiếm hồn giết chóc, sẽ trưởng thành đến mức độ nào.

Thổ ra một ngụm khí tức, Diệp Trần rút sự chú ý khỏi hồn hải.

Kiếm hồn huỷ diệt đã thành, chỉ còn lại kiếm hồn bất hủ mãi chưa thành công, nhưng trước đó, phải đem kiếm hồn thứ ba ngưng luyện thành kiếm hồn chân chính đã, sau đó mới có thể dung hợp thuộc tính bất hủ, hình thành kiếm hồn bất ngủ sánh ngang với kiếm hồn huỷ diệt.

Hai mắt mở to, Diệp Trần ngẩng đầu, nhìn lên trên trời.

- Không được chạy lung tung, ta đi thái cực thiên tham ngộ lôi chi áo nghĩa.

Thông qua dấu ấn linh hồn, Diệp Trần truyền âm cho thực mộng lang, hắn không sợ thực mộng lang có chuyện gì, dù sao linh hồn hai người cũng gắn liền với nhau, chỉ cần thực mộng lang có chuyện, hắn đều cảm ứng được, bỏ nó dưới đó, là để nó được thông khí, không cảm thấy ngột ngạt.

Ba!

Nhún đầu gối, Diệp Trần vọt thẳng lên trời, kiếm khí sắc bén vén mở kinh diễm thiên, loé lên rồi biến mất.

Mười ngày trôi qua.

Một bóng đen đang đứng gần một khe hở dưới lòng đất.

Là Âm Ma Tông.

- Đến muộn rồi!

Âm Ma Tông siết chặt nắm đấm, thần sắc âm trầm.

Từ sau khi trở thành Linh Hải Cảnh tông sư, hắn chưa bao giờ ấm ức như vậy, nếu như người khiến hắn ấm ức là một Linh Hải Cảnh tông sư khác, hắn có thể chấp nhận, nhưng lúc còn ở thế giới dưới lòng đất, đối phương chỉ có tông sư cấp kiếm ý, thực lực bản thân là Tinh Cực Cảnh cường giả.

- Bất tử chi thân kiếm pháp ta nhất định phải có được, tương truyền, chỉ có luyện thành đoạn chi trùng sinh cảnh giới, có có hi vọng bước vào Sinh Tử Cảnh, đó chính là đường tắt.

Nghiến răng nghiến lợi, thân hình Âm Ma Tông chợt loé rồi biến mất.

Thái cực thiên!

Rắc!

Thiểm điện thi nhau nổ, tạo thành những điểm gợn không gian, lôi điện đi đến đâu, như rìu bổ tới đó, cắt những đỉnh núi thành hai nửa, làm cháy đen những cây thương nguyên đại thụ do mộc nguyên khí hình thành, dấy lên đại hoả hừng hực.

Ầm!

Một đường thiểm điện lớn bổ về phía Diệp Trần, đường thiểm điện này ẩn hàm lôi chi áo nghĩa cực kì thâm thuý, khiến tốc độ tấn công của nó nhanh gấp mười lần thiểm điện bình thường.

- Thiên lôi thiết!

Tay cầm trường kiếm, Diệp Trần một kiếm nghênh đón.

Choang!

Hai đường thiểm điện chạm vào nhau, bắn ra ngàn vạn lôi hoả.

- Không được, lôi chi áo nghĩa nơi này quá yếu, không nhận được quá nhiều gợi ý, với thực lực trước mắt của mình, đến nơi cao nhất thái cực thiên có lẽ không vấn đề gì.

Một ý nghĩ loé lên, Diệp Trần bất chấp lôi diện phong bạo, bay đến nơi cao nhất.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Nơi này là đại dương lôi đình, lôi nguyên khí trong hư không đã đạt đến mức độ dính như nước, Diệp Trần chỉ mới tiếp cận khu vực biên giới chân nguyên hộ thể đã có dấu hiệu vỡ tan, theo những đường lôi điện bổ xuống, mọi di chuyển của Diệp Trần đều có vẻ nặng nề.

- Thiên lôi thiết!

- Nghịch thiên, thiên lôi thiết!

Tay phải cầm lôi kiếp kiếm, tay trái cầm hoàng kim kiếm, Diệp Trần chiến đấu với thiểm điện đầy trời.

Rầm!

Đúng lúc này, một nhân ảnh lôi đình bay qua.

- Là lôi linh!

Diệp Trần biến sắc.

Nhân loại có linh trí, thảo mộc, kim loại đất đá sinh trưởng một thời gian dài cũng có linh trí, những nơi lôi nguyên khí kết dính đương nhiên cũng sẽ sản sinh lôi linh có linh trí, lôi linh là do lôi nguyên khí ngưng kết mà thành, trí tuệ càng cao, thực lực càng mạnh, hơn nữa sinh ra đã biết lôi chi áo nghĩa, chiến lực vô song, đáng sợ nhất là, lôi linh trong môi trường lôi nguyên khí kết dính, gần như là bất tử chi thân, thân thể bị đánh tan, có thể ngưng tụ lại trong nháy mắt, trừ phi bỏ đi linh trí của nó.

Bùm bùm!

Lôi linh vung tay, vô số lôi đình phong bạo bổ về phía Diệp Trần, ánh sáng lôi diện còn sắc hơn dao, nhìn mà chói mắt.

Lôi linh thực lực rất mạnh, mạnh hơn Diệp Trần, chỉ một tuần trà, Diệp Trần đã bị lôi điện chém hơn mười lần, nếu như không phải có bất tử chi thân, có thể hồi phục thân thể trong nháy mắt, chỉ sợ Diệp Trần đã bỏ mạng nơi này, trở thành vong hồn dưới tay lôi linh.

Ầm!

Thân thể vừa hồi phục xong, không trung đột nhiên xuất hiện một đường lôi đình cự đại giương nanh múa vuốt, thuận theo đỉnh đầu Diệp Trần, bổ xuống.

Giống như có dòng điện chạy qua, thân thể Diệp Trần trở nên sáng bừng như một chiếc đèn điện, có thể nhìn rõ kinh mạch nội tạng.

- Lôi đình, lôi chi áo nghĩa, thì ra là vậy.

Bị lôi đình đánh trúng, Diệp Trần trọng thương, nếu như không phải linh hồn lực cường đại, một đòn lôi điện này, đủ khiến linh hồn hắn mai một, chết một cách triệt để, bất tử chi thân mạnh đến thế nào cũng vô dụng, nhưng bị lôi điện cường liệt bổ trúng, Diệp Trần đột nhiên ngộ ra lôi chi áo nghĩa, hắn cảm thấy thời gian như dừng lại, lôi điện diễn hoá trong não hải hết lần này đến lần khác.

- Thiên lôi thiết, viên mãn!

Đột nhiên mở to mắt, hồ quang loé lên rồi biến mất, Diệp Trần bổ một kiếm về phía lôi linh, một kiếm này không có bất cứ dấu vết con người nào, nhìn chẳng khắc gì lôi điện chân chính, lôi chi áo nghĩa ẩn hàm trong đó cường đại hơn trước rất nhiều lần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 579: Mộng Cảnh Và Hiện Thực

Hộc hộc!

Một kiếm trực tiếp nuốt chửng thân thể lôi linh, biến ní thành một bộ phận lôi điện, khiến kiếm kình càng thêm cường đại.

Chỉ là lôi linh là sinh mệnh được hình thành từ lôi điện, kiếm chiêu ẩn hàm lôi chi áo nghĩa không thể đả thương được nó, một kiếm này của Diệp Trần, chỉ khiến nó dừng lại một chút, một khắc sau, nó từ trong kiếm kình lôi điện thoát ra, ngưng tụ lại, không chút hao tổn.

- Không hổ là lôi linh, chiến lực quả nhiên cường hãn.

- Nhưng thiên lôi thiết xét về phương diện uy lực căn bản không phải kiếm chiêu mạnh nhất của mình, vẫn còn thua xa kim diệu chân sát kiếm. Chỉ có phối hợp với thiên lối thiết nghịch thiên mới là thủ đoạn mạnh nhất, hơn nữa dùng lôi chi áo nghĩa đối phó lôi linh, rõ ràng lãng phí khí lực.

Diệp Trần không hề cảm thấy kinh ngạc trước việc lôi linh không hề bị thương, hắn chỉ là tham ngộ linh chi áo nghĩa chứ không định liều mạng với lôi linh.

Rắc!

Lôi linh vung ra mấy đường thiểm điện, một lần nữa phát động tấn công Diệp Trần.

Lần này Diệp Trần không dùng thiên lôi thiết đối phó lôi linh nữa, thậm chí không động dụng bất cứ kiếm chiêu nào, hắn biết đối phó với loại sinh mệnh hình thành từ nguyên khí này, chiêu thức đã không còn ý nghĩa, đánh vỡ thân thể chúng thì đã làm sao, chúng có thể ngưng tụ lại từ đầu, đối phó

với chúng chỉ có thể dùng ý chí.

- Sát!

Ánh mắt khoá chặt lôi linh, mi tâm Diệp Trần bành trướng, kiếm ý sát lục vọt thẳng ra ngoài.

Vù!

Động tác lôi linh trở nên chậm chạp, dùng mắt thường cũng có thể thấy được, có lôi nguyên khí kết dính tản phát từ cơ thể chúng, thân thể vốn chân thực trở nên có chút hư huyễn, giống như sẽ vỡ ra bất cứ lúc nào, tan theo mây khói.

- Ngươi hình thành sinh mệnh không dễ, ta sẽ không giết ngươi.

Thực lực Diệp Trần đúng là không bằng lôi linh, không có nghĩa Diệp Trần không giết được lôi linh, nhược điểm lớn nhất của lôi linh chính là linh hồn, bởi vì nó là sinh mệnh được hình thành từ lôi điện, nên linh hồn vốn là nhược điểm bẩm sinh, yếu hơn bất cứ Linh Hải Cảnh đại năng nào, ý chí cũng yếu, kiếm ý giết chóc của Diệp Trần luận uy năng đạt đến ngũ giai đỉnh phong, đương nhiên có thể dễ dàng tiêu diệt linh hồn lôi linh, có thể nói, Diệp Trần giết chết lôi linh có thực lực mạnh hơn hắn còn dễ hơn giết Linh Hải Cảnh đại năng có thực lực yếu hơn hắn, dù sao bất cứ Linh Hải Cảnh đại năng nào cũng có ý chí võ đạo, luyện qua ý chí võ đạo trung hoà, kiếm ý Diệp Trần cũng không có lực sát thương quá lớn, chí ít không thể tuỳ ý tiêu diệt linh hồn Linh Hải Cảnh, trừ phi ý chí võ đạo của đối phương yếu hơn hắn.

Đương nhiên, sinh mệnh lôi linh này thời gian hình thành có lẽ không dài, nếu như đủ dài, linh hồn còn có thể cường đại hơn, trên thực tế, linh hồn sinh mệnh dị loại một khi trở nên cường đại, thực lực thập phần đáng sợ, lịch sử từng xuất hiện qua một số vương giả yêu nghiệt dị loại.

Sưu!

Vứt bỏ lôi linh, Diệp Trần bắn xuống dưới.

Trở lại bên trong sơn mạch, Diệp Trần quét linh hồn lực, tahats thực mộng lang đang nuốt nội tạng và não tuỷ của một loại yêu thú nào đó, tràng diện tương đối đáng sợ.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần biết, thực mộng lang muốn nhanh chóng hồi phục vết thương linh hồn, đáng tiếc những thứ dùng để hồi phục vết thương linh hồn rất khó kiếm, người có được căn bản không muốn bán, mà giữ lại dùng cho riêng mình, cho nên muốn có được, phải tự đi kiếm.

- Không lẽ đem cửu khúc nghịch linh thảo cho nó uống, có đáng không nhỉ?

Diệp Trần nhíu mày, suy nghĩ xem nên làm thế nào.

- Khả năng khống chế mộng cảnh của thực mộng lang không phải chuyện đùa, thời điểm then chốt, có thể phát huy tác dụng rất lớn, dù sao mình cũng đã dùng qua cửu khúc nghịch linh thảo, uống thêm, hiệu quả không lớn, để lại luyện đơn không biết đợi đến lúc nào, chi bằng cho nó.

Nghĩ vậy, Diệp Trần lập tức ra quyết định.

- Quay lại.

Thông qua dấu ấn linh hồn, Diệp Trần gọi thực mộng lang.

Ngao!

Thực mộng lang ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng, sau đó bay về phía Diệp Trần, chỉ một lúc sau đã thấy thực mộng lang xuất hiện trước mắt hắn, cọ cái đầu bàng đại vào người Diệp Trần.

Xoa xoa lớp lông trên cổ thực mộng lang, Diệp Trần lấy cửu khúc nghịch linh thảo từ trong linh giới trữ vật, xé một phiến lá đưa cho thực mộng lang ăn.

Thực mộng lang ngửi ngửi chiếc lá, phát hiện nó ẩn hàm năng lượng linh hồn, thập phần mừng rỡ, ngẩng đầu nhìn Diệp Trần, hình như đang hỏi, có phải cho nó thật không.

Diệp Trần gật gật đầu.

U u u!

Được Diệp Trần đồng ý, thực mộng lang mừng rỡ kêu lên mấy tiêng khe khẽ, há miệng cắn lấy chiếc lá, nhai nhai mấy cái nuốt luôn.

Ong!

Thực mộng lang vừa nuốt chiếc lá xuống bụng, linh hồn ba động như có như không lập tức lan tràn, mang theo ảo giác cường liệt, bóp méo hiện thực.

Một lúc lâu sau, thực mộng lang mới ngẩng đầu, nhìn Diệp Trần.

- Cho ngươi hết.

Diệp Trần đưa hết chỗ cửu khúc nghịch linh thảo còn lại cho thực mộng lang.

Thực mộng lang nhìn Diệp Trần cảm tạ, nuốt chửng cửu khúc nghịch linh thảo.

U quang loé lên trong thị tuyến Diệp Trần, hoàn cảnh xung quanh như mộng như huyễn, chồng chất lên nhau, bất phá thân giả, không phải thực mộng lang cố ý làm vậy, chỉ là trong lúc hồi phục linh hồn thương thế, nó không thể khống chế năng lực của mình, khiến cho một bộ phận mộng cảnh phát tiết ra ngoài, ăn mòn hiện thực.

- Ồ? Chất lượng mộng cảnh còn mạnh hơn trước!

Diệp Trần có chút kinh ngạc.

Trên thực tế, Diệp Trần đã coi nhẹ hiệu dụng của cửu khúc nghịch linh

thảo, cửu khúc nghịc linh thảo có thể cường đại linh hồn, đương nhiên cũng có thể hồi phục thương thế linh hồn, phải biết cường đại linh hồn khó khăn chứ hồi phục linh hồn rất dễ, cho nên sáu chiếc lá không những khiến thương thế linh hồn triệt để hồi phục mà còn tiến thêm một bước, linh hồn cường, năng lực chế tạo mộng cảnh đương nhiên cũng cường đại theo.

Ngao!

Linh hồn triệt để hồi phục, hơn nữa còn cường đại không ít, khiến thực mộng lang không kìm được ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng, mấy con mắt trên trán đều mở, u quang khuếch tán như sóng biển, đi đến đâu, hiện thực và mộng cảnh bất phân giới tuyến đến đó, chỉ cần tiến nhập vào phạm vi bao phủ của u quang, lập tức rơi vào mộng cảnh, sinh tử không thể tự mình khống chế.

Diệp Trần thân là chủ nhân thực mộng lang, cho dù bị u quang bao phủ nhưng cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

- Xem ra mình đã làm đúng, với năng lực chế tạo mộng cảnh hiện tại của thực mộng lang, Linh Hải Cảnh tông sư cũng không kịp phòng ngự, chỉ cần đối phương rời vào mộng cảnh, đúng một cái chớp mắt, mình có thể trọng thương thậm chí giết chết đối phương.

Diệp Trần cảm khái, thực mộng lang năng lực quá yêu nghiệt, có thể giúp hắn rất nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 580: Tập Hợp, Man Hoang Cổ Địa. (Thượng)

Về phần cửu khúc nghịch linh thảo, hết thì cũng hết rồi, dù sao giữ lại cũng chẳng biết bao giờ dùng đến.

Vò vò lớp lông mềm mại của thực mộng lang, Diệp Trần nói:

- Sau này sinh tử chiến đấu, ngươi phải tham gia rồi.

U u u!

Thực mộng lang vẫy vẫy đuôi, nó sớm đã muốn chiến đấu, chiến đấu là thiên tính của nó.

- Kì lạ thật, yêu thú khác đến cấp chín cấp mười đều có thể nói mấy câu đơn giản, tại sao ngươi không thể, linh hồn lực của ngươi mạnh hơn chúng cơ mà?

Thực mộng lang cúi đầu, không thể nói chuyện là nỗi nhục của nó, bản thân nó cũng không hiểu tại sao mình lại yếu điểm này.

- Ha ha, đại ca, thực mộng lang ở đây, cuối cùng cũng tìm thấy nó rồi.

Xa xa, một nhóm người vội vàng bay đến, toàn bộ là Linh Hải Cảnh tu vi, người nói là hán tử độc nhãn, người hắn nói chuyện là một trung niên đao khách tu vi đạt đến Linh Hải Cảnh hậu kì.

- Ngươi xác định là thực mộng lang?

Trung niên đao khách nhìn Diệp Trần đang đứng cạnh thực mộng lang.

- Vốn dĩ đệ cũng không dám xác nhận, nhưng đệ từng nhìn thấy nó mở mấy con mắt trên trán, khiến những yêu thú khác đứng yên tại chỗ, mặc nó

muốn chém muốn giết thế nào cũng được.

Nam tử độc nhãn mấy người trước nhìn thấy thực mộng lang trong sơn mạch, hắn biết một mình mình không thể đối phó thực mộng lang, cho nên quay về gọi thêm mấy huynh đệ, thực mộng lang tốt thì tốt thật đấy, nhưng hắn không đủ năng lực nuốt trọn, hơn nữa hắn cũng không có ngự thú bài.

- Xác định là được.

Đao khách trung niên mắt ánh lên thần sắc tham lam.

Diệp Trần vừa vuốt ve thực mộng lang, lạnh lùng nhìn những người khách không mời mà đến.

- Ngươi là chủ nhân của thực mộng lang.

Soạt soạt!

Cả nhóm bước ra từ trong hư không, trung niên đao khách nói với Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Không sai.

- Bán thực mộng lang cho ta thì ta tha mạng cho ngươi.

- Bán cho ngươi?

Diệp Trần cười cười,

- Chỉ sợ ngươi không mua nổi.

- Ta là Hắc Phong Bang bang chủ, khu vực này đều do ta quản, thế này đi, ta trả mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch mua thực mộng lang của ngươi.

Trung niên đao khách vẫn có chút kiêng kị với thực mộng lang, nếu không cần chiến đấu thì tốt nhất không nên chiến đấy, nhưng giá cả quá cao hắn cũng không muốn, mười vạn thượng phẩm linh thạch là giới hạn của hắn.

- Ngươi nghĩ mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch có thể mua nổi một con thực mộng lang sao?

Diệp Trần cười nhạo.

- Cái gì, ngươi không chịu.

Trung niên đao khách lạnh giọng, mắt loé sát cơ.

- Giết chúng.

Diệp Trần mặc kệ trung niên đao khách, ra hiệu cho thực mộng lang chế tạo mộng cảnh, dù sao mấy tên này cũng biết đến sự tồn tại của thực mộng lang, không thể cho chúng sống sót, tránh rắc rối sau này.

Sưu!

Nghe vậy, thân thể thực mộng lang đột nhiên bật lên cao, nhanh như điện xẹt.

- Kéo dài khoảng cách, đừng để nó đến gần.

Rõ ràng, đám người này biết thực mộng lang đáng sợ thế nào, ra sức kéo giãn cự ly với thực mộng lang.

Đáng tiếc chúng đã xem nhẹ phạm vi chế tạo mộng cảnh của thực mộng lang, chỉ thấy một vòng u quang dạng sóng khuếch tán, trừ trung niên đao khách tốc độ nhanh nhất, những người còn lại đều rơi vào mộng cảnh, đứng nguyên tại chỗ, trung niên đao khách nhìn thấy cảnh tượng này, hít ngược một hơi lãnh khí, một đao chém về phía thực mộng lang, hi vọng một đao này có thể giúp đồng đội của hắn giải trừ mộng cảnh.

- Chết!

Diệp Trần một chỉ lăng không điểm xuất, ngón tay thanh sắc bỏ qua khoảng cách không gian, ấn lên chân nguyên hộ thể của trung niên đao khách.

Ba một tiếng!

Trung niên đao khách giống như bong bóng xà phòng, thân thể hoá thành bụi máu, nổ tung, linh giới trữ vật và bảo khí rơi xuống đất.

Nhưng người còn lại căn bản không cần Diệp Trần và thực mộng lang động thủ, trên người chúng, tự nhiên xuất hiện vết thương, vết thương mỗi lúc một nhiều, mỗi lúc một nghiêm trọng, cuối cùng chết trong mộng cảnh, thi thể từ không trung rơi xuống, chìm vào trong hồ.

Mộng cảnh và hiện thực, dưới sự khống chế của thực mộng lang, giới tuyến phân chia rất mơ hồ, trừ phi ý chỉ đủ mạnh.

- Xem ra vẫn còn xem nhẹ năng lực của ngươi.

Diệp Trần nhìn mấy người này tự động chết, không khỏi rùng mình, hồi còn ở thế giới của mình, hắn từng xem mấy bộ phim kinh dị tên là A Nightmare On Elm Street, năng lực của thực mộng lang rất giống năng lực của Freddie, chỉ là thân thể thực mộng lang không thể đi vào trong mộng.

Ong!

Đột nhiên, linh giới trữ vật mà Diệp Trần đang đeo rung một cái.

Nhíu mày, Diệp Trần lấy ra một miếng ngọc bài, trên ngọc bài có mấy vạch, vạch chỉ về hướng Tây Nam đang sáng.

- Tập hợp?

Miếng ngọc bài này là Yên Phụng Phụng đưa hắn, gọi là ngọc bài tập hợp, bọn Hải Vô Nhai cũng có.

- Vào trong, chúng ta xuất phát.

Tay phải vỗ lên ngự thú bài, Diệp Trần triệu hồi thực mộng lang, sau đó bay lên, lướt trên không trung, một con đại bàng khôi lỗi phi hành đột nhiên xuất hiện dưới chân Diệp Trần, vừa hay cho Diệp Trần ngồi xuống. Một khắc sau, khôi lỗi phi hành tung cánh, hoá thành một đường lưu quang mơ hồ, bay về hướng Tây Bắc.

- Yên Phụng Phụng không phải vô duyên vô cớ triệu tập chúng ta, có lẽ là một chuyến thám hiểm tập thể!

Ở cấp bậc linh hải cảnh, thiên tài đều rất quý trọng sinh mệnh, dù sao tu luyện đến đây đã không dễ dàng, cho dù sau này không thể tiến bộ thì chí ít cũng chẳng ai dám coi thường. Cho nên thiên tài với thiên tài thường tổ thành phái hệ, mượn người nhiều lực lớn, giám nguy hiểm xuống mức thấp nhất, từ xưa đến nay, khiến thiên tài mất mạng nhiều nhất không phải sinh tử chiến đấu, cũng không phải ám sát, mà là thám hiểm, không ai biết trong cấm địa có những nguy hiểm gì, những thứ chưa biết thường rất đáng sợ, bởi vì chúng ta không thể dự đoán một khắc sau có gì đang đợi mình.

- Vừa hay thực lực của mình đại trường, năng lực chế tạo mộng cảnh của thực mộng lang cũng lên một tầng cao mới, đi thám hiểm chẳng phải lo ngại gì, nói không chừng còn tìm được một số nguyên liệu luyên chế thuốc giải vô ảnh độc.

Diệp Trần khá có hứng thú với lần thám hiểm này, trước đây hắn thường một mình hành động, trên cơ bản hữu kinh vô hiểm, nhưng có thể khiến Yên Phụng Phụng coi trọng rõ ràng không phải thám hiểm bình thường, dù sao thực lực Yên Phụng Phụng Diệp Trần cũng đoán được một hai.

Sưu!

Khôi lỗi phi hành tốc độ mỗi lúc một nhanh, sau mấy cái chớp mắt, nâng lên tốc độ cao nhất.

Thời gian trôi qua, hắc bạch luân chuyển.

Nơi này là một toà cao sơn, bên dưới có nước sông cuồn cuộn nhìn không thấy bờ, trên đỉnh cao sơn, hai bóng người đang đứng ở đó, thủ lĩnh chính là Huyền Tông đại đệ tử Yên Phụng Phụng thân khoác thanh y, oai hùng lẫm liệt, bên cạnh nàng là Lăng Thiên Hạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 581: Thanh Niên Tam Đại Kiếm Tông.

Nói đoạn, Yên Phụng Phụng đưa mảnh địa đồ cho bốn người xem.

Diệp Trần nhìn xuống mảnh địa đồ không trọn vẹn, trên đó có những điểm đỏ được đánh dấu trước khá bắt mắt, những điểm đỏ này đều là hung địa, căn cứ màu sắc đậm nhạt để phân biệt độ nguy hiểm của hung địa, màu đỏ tươi tràn ngập sát khí nguy hiểm cao nhất. Ngoài ra, cũng có những màu sắc khác, những màu sắc này thể hiện không nguy hiểm, bao nhiêu năm qua, ai biết cổ địa hoang dã có những biến đổi gì, địa đồ không thể nói lên tất cả, huống hồ còn là một mảnh địa đồ không trọn vẹn.

- Có địa đồ dễ làm việc, vẫn tốt hơn là đi lại lung tung.

Hải Vô Nhai nhìn ra giá trị của mảnh địa đồ, nếu mang đi đấu giá, có lẽ còn được quý trọng hơn cả một món đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí.

Thu địa đồ lại, Yên Phụng Phụng nói:

- Việc không nên chậm trễ, xuất phát thôi, với tốc độ của độ không phi thuyền, có lẽ bốn ngày sau sẽ đến.

Ông!

Một chiếc thuyền lớn màu bạc dài mấy chục mét lơ lửng giữa không trung, là một con thuyền khôi lỗi khổng lồ, còn quý giá hơn cả khôi lỗi phi hành của Diệp Trần.

- Phi thuyền khôi lỗi của Khôi Lỗi Môn, ta sớm đã muốn có một chiếc, đáng tiếc không có cơ duyên.

Hải Vô Nhai nhảy lên đầu tiên, vẻ rất thông thạo, xem ra đây không phải

lần đầu hắn hợp tác với Yên Phụng Phụng.

Đợi mọi người đứng cả trên boong tàu rộng rãi bằng phẳng, mi tâm Yên Phụng Phụng vụt sáng, phần đuôi của con thuyền màu bạc phun ra hoả diễm màu đỏ, phản lực cường đại trong nháy mắt tác dụng lên cả con thuyền, đẩy con thuyền lao đi vun vút, thoáng cái đã đi được mấy dặm đường.

- Yên Phụng Phụng, vận khí của nàng lúc nào cũng tốt hơn ta, sau này có bảo bối tốt hơn, nhất định phải bán lại độ không phi thuyền cho ta đấy.

Hải Vô Nhai vẫn lải nhải.

Yên Phụng Phụng cười nói:

- Độ không phi thuyền không dễ có được, muốn tìm được tác phẩm khôi lỗi tốt hơn nó, chỉ sợ không có hi vọng.

Quan Cầm nói:

- Yên sư tỷ, độ không phi thuyền này có công năng gì?

Hải Vô Nhai thay Yên Phụng Phụng trả lời:

- Độ không phi thuyền này là đỉnh tiêm thượng phẩm khôi lỗi thuyền, tốc độ có thể đạt đến tám lần âm tốc, tầng phòng ngự bao phủ bên ngoài có thể chặn được đòn tấn công toàn lực của vài chục chân nhân, cho dù là Linh Hải Cảnh tông sư, một chốc một lát cũng không thể công phá được nó, trực phòng ngự, trên độ không phi thuyền còn có đan khôi lỗi pháo, uy lực một pháo tương đương một đòn toàn lực cua Linh Hải Cảnh tông sư, có thể bắn chết bất cứ ai dưới cấp tông sư, Linh Hải Cảnh tông sư đối diện với sự tấn công dồn dập của khôi lỗi pháo cũng phải bỏ chạy.

- Lợi hại vậy sao!

Quan Cầm hít ngược một ngụm lãnh khí.

- Đúng là một món bảo vật hiếm thấy.

Diệp Trần so sánh một lúc, phát hiện khôi lỗi phi hành của mình ngoài ưu thế tốc độ, những thứ khác đều không đáng nhắc đến.

Yên Phụng Phụng nói với Diệp Trần:

- Khôi lỗi phi hành của ngươi hình như cũng là tác phẩm của Khôi Lỗi Môn!

Diệp Trần gật gật đầu,

- Nhưng vẫn còn thua xa độ không phi thuyền khôi lỗi của nàng.

- Không thể nói vậy, độ không phi thuyền của ta thập phần tiêu hao thượng phẩm linh thạch, cho nên mới toàn diện như vậy, khôi lỗi phi hành của ngươi nhỏ hơn cho nên chỉ chú trọng được một phương diện.

Với tài lực của Yên Phụng Phụng, cũng không thể tuỳ ý sử dụng độ không phi thuyền, bởi vì thể hình lớn, nên chỉ riêng việc phi hành, độ không phi thuyền đã tiêu hao một lượng lớn thượng phẩm linh thạch, nếu như cùng người khác giao chiến, thượng phẩm linh thạch tiêu hao thập phần kinh nhân.

Diệp Trần trầm mặc, thông qua linh hồn lực quét hình, hắn phát hiện, bên trên độ không phi thuyền có những đường thông đạo truyền dẫn nguyên khí, linh thạch nguyên khí bàng bạc sẽ từ độ không phi thuyền truyền tống lên, liên miên bất tận, tốc độ tiêu hao kinh nhân, sơ bộ tính toán, tốc độ và số lượng truyền dẫn gấp mười lần khôi lỗi phi hành.

Trời về khuya, độ không phi thuyền chìm vào trong bóng tối.

Ngày thứ hai, trời trong nắng ấm.

Bọn Diệp Trần đứng trên boong quan sát vân quyển vân thư bên ngoài.

- Thật là một chiếc thuyền khôi lỗi tuyệt vời, phải không Yên Phụng Phụng!

Cách đó không xa, một con cự hổ với đôi cánh khổng lồ áp sát, trên lưng cự hổ, có bảy tám thanh niên, thanh niên dẫn đầu thân hình cao lớn, khí thế hùng hồn, ánh mắt như điện, rạng rỡ sinh huy, những người còn lại khí thế không hề thua kém thanh niên cao lớn, trên người có khí chất của sói, ánh mắt lạnh lùng.

Yên Phụng Phụng lạnh nhạt nói:

- Thì ra là Vạn Kỳ Lâu.

- Ha ha, cổ địa hoang dã, tuyệt đối đừng để chúng ta gặp phải, nói không chừng ta sẽ cướp phi thuyền khôi lỗi của nàng.

Thanh niên tên Vạn Sĩ Lâu ha ha cười, cự hổ vẫy đôi cánh khổng lồ, bay vút qua độ không phi thuyền.

- Tên đó hống hách quá.

Hải Vô Nhai bĩu môi.

- Đại sư huynh, hắn chính là bán yêu gia tộc Thiên Hổ nhất tộc thiếu chủ Vạn Sĩ Lâu?

Quan Cầm biết không ít.

- Không sai, Thiên Hổ nhất tộc là vương tộc của bán yêu gia tộc, cường đại hơn nhiều bán yêu vương tộc khác, tên này nhân phẩm chẳng ra sao, nhưng thực lực rất mạnh, người bên cạnh hắn cũng không thể coi thường, người này là bán yêu sự tộc thanh nhãn bạch lang Ngao gia nhị công tử Ngao Vô Bại, thực lực không hề thua kém Vạn Sĩ Lâu.

- Ngao gia Ngao Vô Bại.

Diệp Trần thần sắc hơi động, không ngờ lại gặp người của Ngao gia ở đây, huyết mạch của Ngao gia thanh nhãn bạch lang cho hắn ấn tượng rất sâu sắc.

- Đương nhiên, chúng ta cũng không cần phải sợ họ, tổ tiên của Vạn Sĩ Lâu Thiên Hổ Vương tư chất cũng chỉ tương đương bổn thể của Yên Phụng Phụng Thanh Phụng, hắn chỉ là có huyết mạch Thiên Hổ Vương mà thôi.

Hải Vô Nhai ngoài miệng nói vậy, kig thực là không muốn nâng ý chí người ta, diệt uy phong của mình, nếu đánh nhau thật, ai mạnh ai yếu, không thể đoán trước, dù sao Yên Phụng Phụng đẳng cấp mới cửu cấp, tương đương Linh Hải Cảnh sơ trung kì tu vi của nhân loại, cho dù tư chất thanh phụng cổ kim vô song, dưới vương thú không hề thua kém một loại yêu thú nào, nhưng vẫn là đẳng cấp thấp.

Yên Phụng Phụng nói:

- Thiên Hổ nhất tộc sở trường tốc độ, năng lực thiên phú đến từ huyết mạch thiên hổ Thiên Hổ gào thét có thể chấn động linh hồn, rất mạnh.

- Bán yêu cũng có năng lực thiên phú? Phải là rất nghặt nghèo chứ!

Diệp Trần nói.

Thiên Phụng Phụng gật gật đầu,

- Nồng độ của huyết mạch yêu tộc đạt đến trình độ nhất định mới có thể sản sinh năng lực thiên phú, nhưng nghe nói, năng lực thiên phú sản sinh từ huyết mạch nhân ma gia tộc hoàn mỹ còn mạnh hơn, đáng tiếc nhân ma gia tộc suy tàn quá lợi hại, chẳng còn được mấy nhân tài.

- Đúng là suy tàn lợi hại.

Vũ Văn gia tộc nhìn thì có vẻ cường thế, nhưng nếu so sánh với cả đại lục thì chẳng là gì, có lẽ tác phong bá đạo của Vũ Văn gia tộc có liên quan đến âm mưu nắm giữ nhân ma gia tộc, có lợi lộc gì Vũ Văn gia tộc hưởng trước, những nhân ma gia tộc khác hưởng sau, võ học ma tộc cũng không lấy ra chia sẻ, làm vậy, cường thịnh được mới lạ, nhưng năng lực phòng ngự thiên phú của Vũ Văn Dã thì đúng là không yếu, trên thực tế là rất mạnh,

đáng tiếc đối phương vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt được năng lực thiên phú này.

- Không biết Mộ Dung tấn thăng lên Linh Hải Cảnh sẽ xuất hiện năng lực thiên phú gì.

Diệp Trần có chút chờ mong.

- Đúng rồi Yên sư tỷ, năng lực thiên phú của tỷ là gì?

Quan Cầm đột nhiên hỏi,

Yên Phụng Phụng cười nói:

- Đợi đến cổ địa hoang dã rồi cho muội xem.

Bán yêu có năng lực thiên phú, nhân ma huyết mạch hoàn mỹ có năng lực thiên phú, Yên Phụng Phụng thân là thanh phụng sao lại không có năng lực thiên phú, có thể khẳng định là, năng lực thiên phí của thanh phụng không hề thua kém nhân ma huyết mạch hoàn mỹ.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ tư!

Năm người cuối cùng cũng đến biên giới cổ địa hoang dã, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy mênh mông một dải, như một tấm bình phong khổng lồ, phân cách giữa trời và đất.

- Bình phong hoang dã có chỗ mạnh chỗ yếu, chúng ta tìm chỗ nào mỏng mỏng hạ thủ.

Yên Phụng Phụng chỉ huy độ không phi thuyền phi hành, thanh hoả tràn ngập trong mắt, nhìn quét khắp bình phong.

Diệp Trần chỉ về phía trước.

- Kia là điểm yếu nhất.

- Ờ!

Hải Vô Nhai và Yên Phụng Phụng kinh ngạc liếc nhìn Diệp Trần, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, bản thân họ cũng chưa tìm ra được điểm yếu nhất, không ngờ Diệp Trần chỉ nhìn lướt đã phát hiện ra, khả năng quan sát này thực sự khiến người ta khiếp sợ.

Việc không nên chậm trễ, theo sự điều khiển của Yên Phụng Phụng, phía đầu độ không phi thuyền nhô lên một khẩu hoả pháo cực lớn, miệng hoả pháo có hoả hệ nguyên khí cường liệt ngưng tụ, hoả hệ nguyên khí càng lúc càng ngưng tụ, cuối cùng hoá thành một viên quang đạn màu đỏ thẫm.

Ầm!

Quang đạn bắn thẳng ra ngoài, đánh lên tầng bình phong mỏng.

Rắc một tiếng!

Bình phong vỡ, xuất hiện một đường thông đạo rộng mười mét, dài không biết bao nhiêu, viền thông đạo đỏ rực một màu, rõ ràng là bị hoả hệ nguyên khí đốt cháy.

- Đi!

Độ không phi thuyền gia tốc lao thẳng vào trong thông đạo.

- Thiên địa chi kiếm!!

Đúng lúc này, cách đó không xa xuất hiện một đám thanh niên lơ lửng giữa không trung. Người dẫn đầu lấy tay thay kiếm, lăng không điểm nhẹ, thiên địa nguyên khí ào ào tụ lại, ngưng thành một thanh kiếm ảnh cự đại ngay trước mặt hắn, kiếm ảnh loé lên rồi biến mất, tạo thành một lỗ hổng lên trên tấm bình phong hoang dã.

Nghiêng đầu nhìn, con ngươi Hải Vô Nhai co lại,

- Là Thái Sử Trùng.

Vù!

Độ không phi thuyền tiến vào bên trong thông đạo.

- Thái Sử Trùng là một trong tam đại kiếm tông, không ngờ hắn cũng đến đây, người này thực lực cực kì đáng sợ, lấy thiên địa làm kiếm, hoá thiên địa thành kiếm, luận công kích lực, chỉ còn thua kém mỗi thanh niên ngũ cự đầu, đến Băng Linh Tông Đoạn Lãnh Nhai cũng phải thất bại dưới tay hắn, vẫn còn tìm cơ hội báo thù.

Có thể khiến Hải Vô Nhai coi trọng như vậy hẳn không phải nhân vật tầm thường, cho dù đối diện với Lâm Khô hay Đoạn Lãnh Nhai, hắn cũng không thể hiện như vậy, dù sao thực lực của Thái Sử Trùng cũng tương đương hắn, cùng lắm chênh nhau một tuyến, trong khi hai người kia mặc dù khắc chế hắn về mặt thuộc tính, nhưng chưa chắc đã mạnh hơn hắn.

- Rất lợi hại, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không nên phát sinh xung đột với hắn.

Cổ địa hoang dã có rất nhiều bảo vật hiếm thấy, một số trân bảo đủ để phát sinh huyết chiến, Yên Phụng Phụng không sợ Thái Sử Trùng, thanh niên ngũ cự đầu nàng cũng không sợ, giữa Thái Sử Trùng và thanh niên ngũ cự đầu vẫn có một khoảng cách nhất định, với tốc độ của nàng, những người khác khó lòng bắt kịp, nếu xảy ra xung đột với Thái Sử Trùng, khó tránh có người ngư ông đắc lợi.

Lăng Thiên Hào và Quan Cầm đều gật gật đầu, thanh danh Thái Sử Trùng quá lớn, không hề thua kém Yên Phụng Phụng, nếu hát sinh xung đột với hắn, bản thân họ cũng không dám tự tin vào mình.

Diệp Trần có nhìn qua Thái Sử Trùng, kiếm khí trên người hắn ẩn hiện có ý trùng tiêu, đây là đỉnh tiêm kiếm khách và đỉnh tiêm kiếm khách kiếm khí cảm ứng, nếu gặp phải nhau, không phải bằng hữu thì là đối địch, không

bao giờ xuất hiện khả năng thứ ba.

Sưu!

Thông đạo rất dài, độ không phi thuyền bay nhanh như vậy mà mãi chưa vào được bên trong.

Vừa vào cổ địa hoang dã, chúng nhân đã cảm thấy thiên địa có chút biến hoá, tựa hồ như đến thời đại thượng cổ động loạn, hoang dã chi khí cuồn cuộn mênh mông phả lên mặt, luồng khí tức bàng bạc đó khiến họ không thể không khựng lại, tốc độ vận chuyển cũng giảm xuống một nửa.

Bầu trời ở đây, xám xịt, nặng nề.

Đại địa vừa cứng vừa rắn, màu sắc u tối.

Núi non, dốc đứng, hiểm trở, góc cạnh.

Sông suối, chảy xiết, chằng chịt khắp nơi.

Nếu như nói thiên địa bên ngoài cho họ cảm giác trong trẻo, tinh thần phấn chấn thì cổ địa hoang dã mang đến cho họ cảm giác nặng nề, lắng cảm lịch sử, mơ hồ có chút sát cơ hung hiểm.

- Nơi này chính là cổ địa hoang dã, quả nhiên khác hẳn thế giới bên ngoài, cũng không giống như đại bộ phận cấm địa, nếu như cấm địa là một con độc xà thì cổ địa hoang dã chính là một con mãnh thú, đại thế áp nhân.

Lăng Thiên Hạo lần đầu tiên đến cổ địa hoang dã, không khỏi đem cổ địa hoang dã ra so sánh với cấm địa.

Yên Phụng Phụng nói:

- Một số cấm địa mặc dù nằm ở vị trí không tiếp xúc với đại lục, nhưng đều không lớn bằng cổ địa hoang dã, khí thế khẳng định cũng không bằng.

Hải Vô Nhai nói:

- Kì thực cổ địa hoang dã cũng có cấm địa, có thể nói là cấm địa của cấm địa, không biết bên trong có những gì vì đến tận bây giờ vẫn chưa có ai nhìn thấu cổ địa hoang dã.

Hải Vô Nhai và Yên Phụng Phụng đến cổ địa hoang dã hai lần, cho nên kiến thức cũng nhiều hơn ba người còn lại, chẳng còn thấy ngạc nhiên nữa.

- Sát khí hung hiểm quá, là thiên địa kết hợp làm một.

Diệp Trần giơ tay phải, tự hồ cảm nhận được sự tồn tại vô hình.

- Ngươi cũng phát hiện được sát khí hoang dã?

Hải Vô Nhai kinh ngạc, phần lớn mọi người đều biết cổ địa hoang dã có sát khí hoang dã, người mới vào đây căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của nó, sát khí ở đây giống như độc dược mãn tính, vô hình xâm nhập vào trong cơ thể võ giả, đợi đến khi họ cảm nhận được thì đã bị sát khí tàn hại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 582: Châu Chấu Hoang Dã

- Miễn cưỡng có thể cảm nhận được.

Diệp Trần gật gật đầu, phá hư chỉ ẩn trong không gian ý cảnh, sát khí hoang dã ẩn tầng trong hư không có thể thoát khỏi cảm tri của hắn, nếu như đem phá hư chỉ tham ngộ đến sáu phần hoả hầu, lĩnh ngộ ý nghĩa không gian, hắn thậm chí có thể phân được mật độ của sát khí hoang dã.

- Lợi hại, luận cảm tri, không ai mạnh bằng ngươi.

Hải Vô Nhai tự thán.

Rắc!

Tầng bình phong hoang dã bên cạnh bị phá, bọn Thái Sử Trùng bay vào.

Năm người Diệp Trần cùng nhìn qua bên đó.

Một nhóm tổng cộng sáu người, thủ lĩnh là một trong thanh niên tam đại kiếm tông Thái Sử Trùng, Thái Sử Trùng thân khoác hoàng y, dáng người gầy gò, ánh mắt sắc bén, lưng đao một thanh trường kiếm có vỏ làm bằng da cá mập, mỗi bước đi, thiên địa khí tức đều bị kiếm khí của hắn cảm nhiễm, trở nên vô cùng sắc bén.

Trừ Thái Sử Trùng ra, còn có hai người thu hút sự chú ý của Diệp Trần, họ là một cặp huynh đệ song sinh, tương mạo và khí chất rất giống nhau, một cao lớn vạm vỡ, khí thế hùng hậu, một vai rộng chân dài, rõ ràng oai phong hơn một chút, lúc Diệp Trần nhìn năm người họ, họ cũng quay lại nhìn, khoé miệng nở một nụ cười.

- Chúng ta vào...

Thái Sử Trùng chỉ liếc nhìn Yên Phụng Phụng chứ không nhìn những người khác, vừa nói vừa soát lĩnh chúng nhân bay vào.

Đợi sáu người Thái Sử Trùng bay xa, Lăng Thiên Hạo mới bất bình nói:

- Ánh mắt gì vậy, huênh hoang quá.

Hải Vô Nhai cười nói:

- Quan tâm đến thái độ người khác làm gì! Chúng ta đến cổ địa hoang dã là để thám hiểm, nếu đụng phải họ thật thì chỉ còn biết dựa vào bản lĩnh cá nhân thôi.

- Hải Vô Nhai nói không sai, Lăng sư đệ, tâm tính của đệ vẫn còn khiếm khuyết, còn phải tôi luyện nhiều.

Yên Phụng Phụng giáo huấn.

Lăng Thiên Hạo ngượng ngùng cười cười.

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát thôi!

Diệp Trần đề nghị.

- Ừm, tìm được khu vực trên địa đồ rồi tính.

Nói đoạn, năm người cùng bay về hướng đông nam cổ địa hoang dã.

Cổ địa hoang dã rộng lớn vô biên, dưới sức ép của khí tức, độ không phi thuyền chỉ có thể miễn cưỡng duy trì ba bốn phần tốc độ, không phải không thể tăng tốc, mà là nếu tăng tốc độ tiêu hao linh thạch cũng tăng gấp đôi, tốc độ càng nhanh, trở lực càng lớn, động lực cần thiết càng nhiều.

- Lúc nãy có phải là mối phi thiên không! Hình như cường hãn hơn mối phi thiên bên ngoài rất nhiều lần, dưới sự tấn công của độ không phi thuyền mà chúng chỉ bị thương nhẹ.

Một lúc sau, chúng nhân gặp phải sự tấn công của rất nhiều yêu thú, trong đó nguy hiểm nhất là những con mối cự đại với đôi cánh lớn trên lưng, đám mối này đẳng cấp chỉ là cửu cấp, chiến lực tương đương Linh Hải Cảnh tông sư, một vuốt của nó có thể đánh độ không phi thuyền bay xa mười mét, nếu như không phải độ không phi thuyền phòng ngự thập phần cường hãn, thân thuyền khăng định đã bị tổn hại, dù sao khôi lỗi phi thuyền cũng không phải là thứ quá cứng rắn.

Yên Phụng Phụng nói:

- Đây không phải mối phi thiên, mà là loại mối cốt sí cường hãn hơn, phòng ngự và sức mạnh cực kì đột xuất, là thượng phẩm yêu thú tương đối khó nhằn.

Hải Vô Nhai nói:

- Đôi cốt sí của mối cốt sí có thể luyện chế thành cốt sí bảo khí, tăng cường tốc độ, đáng tiếc không hạ được chúng.

Bảo khí cốt sí ở Chân Linh đại lục là hàng vô giá, nó mặc dù không thể tăng cường công kích, cũng không thể tăng cường phòng ngự, nhưng có nó, tốc độ sẽ lên một cảnh giới mới, gặp phải nguy hiểm, lúc nào cũng có thể thoát thân.

Diệp Trần nói:

- Bắt nó tương đối khó khăn, mối cốt sí này nắm bắt được một số ý nghĩ không gian, một lần vẫy cánh là có thể tiến hành di chuyển không gian.

Yêu thú hiểu được ý nghĩa không gian chẳng có gì đặc biệt, có những yêu thú tư chất tuyệt giai, vừa sinh ra đã có thể lãnh ngộ một số bí mật, theo sự tích luỹ của thời gian, thành tựu trên phương diện lĩnh ngộ của chúng không hề thua kém nhân loại, đương nhiên, xét về tổng thể vẫn là nhân loại chiếm ưu thế tuyệt đại.

Không hay không biết, trời đã về trưa.

Trong thiên không, vầng mặt trời đỏ rực treo ngay trên đầu, mang theo hơi nóng nguyên thuỷ.

Trên boong thuyền, năm người ngồi khoanh chân, cùng nhau trò chuyện về kinh nghiệm võ đạo mà mình biết.

- Diệp Trần, không ngờ kinh nghiệm của ngươi lại phong phú như vậy, vùng cấm tinh vực hồ mê vụ ta có nghe qua, nghe nói đến Linh Hải Cảnh muốn ra cũng khó, lúc đó ngươi chỉ là Tinh Cực Cảnh tu vi, vậy mà có thể rời khỏi vùng cấm mê vụ trong một thời gian ngắn, đúng là khiến người ta không khỏi bội phục.

Nghe Diệp Trần kẻ về kinh nghiệm của mình, Hải Vô Nhai cảm thán.

Diệp Trần nói:

- Có chút vận khí bên trong.

- Không có thực lực, có vận khí cũng vô dụng.

- Ừm!

Yên Phụng Phụng gật gật đầu:

- Vận khí là dành cho người có thực lực, người thường cho dù có được vận khí, cũng không thể phát huy được nó.

Độ không phi thuyền vẫn đang phi hành, đột nhiên, bầu trời tối sầm lại, chúng nhân ngẩng đầu nhìn ra phía trước, không khỏi nhíu mày, chỉ thấy xa xa, một mảng trời bỗng nhiên đen kịt lại, tìm không ra biên giới hai bên, tự hồ như bóng đêm đang nuốt chửng quang minh.

- Mây đen lớn quá.

Quan Cầm có chút e ngại.

- Chỉ sợ không phải mây đen!

Vừa nói, Diệp Trần vừa phong linh hồn lực ra hơn năm trăm dặm, đợi linh hồn lực tiếp xúc với mảng trời đen, lập tức trầm giọng nói:

- Là châu chấu.

- Cái gì? Châu chấu, không lẽ là châu chấu hoang dã.

Hải Vô Nhai và Yên Phụng Phụng đột nhiên đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng, chẳng còn tâm trí hỏi Diệp Trần sao lại biết là châu chấu.

Rất nhanh, bóng đen tràn đến, chỉ còn cách khoảng trăm dặm.

- Đúng là châu chấu hoang dã, số lượng không dưới triệu con.

Trong thị tuyến của Yên Phụng Phụng, đàn châu chấu đan xì hung hãn ập đến, đám châu chấu này lớn hơn châu chấu bình thường gấp mười lần, gần bằng một nắm tay, bên ngoài cơ thể tán phát khí lưu hắc sắc, hai mắt đỏ ngầu, khớp chân cứng và sắc nhọn như dao.

- Lùi lại phía sau!

Quan Cầm và Lăng Thiên Hạo đều đứng dậy.

- Lùi mãi cũng không được, chỉ có thể đột phá từ bên trái hoặc bên phải, thuận theo phương hướng của châu chấu, lùi xa mấy cũng vô dụng.

Diệp Trần nói.

Diệp Trần nói không sai, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ đột phá bên trái trước, không được để châu chấu cổ hoang tiếp cận, nếu không chúng ta sẽ bị chôn vùi trong chúng.

Yên Phụng Phụng mi tâm vụt sáng, trung tâm độ không phi thuyền đột nhiên nổi lên ba cánh buồm màu bạc, theo sự chuyển động của cánh buồm, độ không phi thuyền cũng thay đổi phương hướng, nhanh chóng dạt sang bên trái, đồng thời, bốn người Diệp Trần toàn bộ đứng dang lan can bên phải, đề phòng chây chấu tấn công, đánh bay độ không phi thuyền.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 583: Linh Mạch Chi Sơn. (Thượng - Hạ)

Khứu!

Độ không phi thuyền từ từ tăng tốc, lúc này nó đã nhanh gấp bốn lần âm tốc, về việc xuống thuyền lúc này, mặc dù đang ngồi trên một con thuyền có tốc độ siêu việt, nhưng đối diện với nguy cơ bị châu chấu hoang dã tấn công, mọi người đều phải chuẩn bị tinh thần nhảy xuống bất cứ lúc nào.

Cự ly một trăm dặm là quá ngắn, chỉ cần mười mấy hơi thở đàn châu chấu đã ùn ùn kéo đến.

- Đại hải vô lượng!

Hải Vô Nhai phát động công kích trước, một chưởng bắn ra, một mảng lớn châu chấu hoang dã bị đánh lùi, khiến chúng không thể chạm vào độ không phi thuyền.

- Hồng trạc thần quyền!

- Huyền thiên chuỳ!

Quan Cầm và Lăng Thiên Hạo không dám chậm trễ, lần lượt phát động võ học sở trường, cùng với Hải Vô Nhai, tấn công đám châu chấu đang lao đến từ bên phải.

Nhưng châu chấu thực sự quá nhiều, lớp trước chưa qua lớp sau đã đến, căn bản không nhìn thấy kết thúc, ba người toàn lực tấn công, cũng không thể ngăn được châu chấu, chỉ làm cầm chân tạm thời.

- Chân vô thành ti!

Diệp Trần công kích cuối cùng, nhưng tác dụng lại tốt nhất, chỉ thấy thân ảnh hắn hơi rung, vô số ti tuyến thánh ắc bắn ra, lấy hắn làm trung tâm, khuếch tán theo hình dẻ quạt, đám châu chấu vừa tiếp xúc với ti tuyến thanh sắc, rào rào rơi xuống như mưa.

Có Diệp Trần gia nhập, ba người Hải Vô Nhai cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhưng hình thế vẫn không thể lạc quan, bởi vì phía trước và sau họ vẫn là một mảng đen xì, căn bản không nhìn rõ phương hướng, chỉ cần độ không phi thuyền đi chệch hướng, họ sẽ lạc trong đàn châu chấu hoang dã này.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Điều chỉnh xong độ không phi thuyền, Yên Phụng Phụng điều khiển hoả pháo tự động công kích, mỗi một khẩu hoả pháo có uy lực tương đương một đòn toàn lực của Linh Hải Cảnh tông sư, hơn nữa hoả đạn do hoả pháo phát ra còn có khả năng bạo tạc, một đòn giết chết được vô số châu chấu.

- Yên Phụng Phụng cũng chẳng rảnh rỗi hơn, thanh sắc hoả diễm lượn lờ quanh người nàng, vân lộ mi tâm cũng cháy bùng, nàng hít một hơi thật sâu, tay phải giơ lên trời, một con phượng hoàng do thanh sắc hoả diễm hình thành vỗ cánh bay ra, nó đi đến đâu, từng mảng châu chấu rơi xuống đến đó, cháy đen xì, hoả diễm phượng hoàng không biến mất mà tiếp tục lượn vòng, tấn công đàn châu chấu.

- Ô? Phía trước có if!

Đang chiến đấu, Diệp Trần nhìn thấy phía trước đàn châu chấu có ánh sáng truyền đến, lập loè bất định, rõ ràng có người đang đại chiến với chúng...

Ầm ầm!

Độ không phi thuyền lao vào giữa bầy châu chấu, tạo nên một đường thông đạo, nhờ thế bọn Diệp Trần mới có thể nhìn thấy cường giả đang chiến

đấu cùng chúng. Đại chiến cùng chấu chấu không chỉ một người, mà là năm người, năm người này thực lực không yếu, hai người mạnh nhất là Linh Hải Cảnh tông sư, một toàn thân có thể phát ra ám khí, tốc độ cực nhanh, một chưởng kình ẩn hàm kịch độc, một chưởng đánh ra, độc khí đủ màu đủ sắc tràn ngập, giết chết từng mảng lớn châu chấu.

- Là Ám Ảnh Môn Lê Sư và Ngũ Độc Giáo Trương Trọng Đạo.

Yên Phụng Phụng nhận ra thân phận hai người.

Hải Vô Nhai nói:

- Đi lên trên họ, đừng tiếp xúc với họ.

Vào cổ địa hoang dã này, ngoài bản thân mình ra, không được tin ai khác, cho dù là người của mình, cũng phải đề phòng không ít.

Dưới sự điều khiển của Yên Phụng Phụng, mũi thuyền chếch lên, bay dần lên cao, trên đường đâm chết không ít châu chấu, chất dịch màu xanh đen nếu như không có lớp phòng ngự chắc chắn đã tạt ướt hết mọi người, vừa buồn nôn vừa đáng sợ.

- Trương huynh! Có thuyền khôi lỗi bay qua chỗ chúng ta.

Lê Sư tình hình không được ổn, một đối một hay một đối mười hắn còn có thể ứng phó chứ một đối một triệu thì hắn chẳng biết làm gì, trong lúc vô tình hắn nhìn thấy độ không phi thuyền của Yên Phụng Phụng, hai mắt sáng rực.

Trương Trọng Đạo cũng nhìn thấy độ không phi thuyền, điềm nhiên nói:

- Đuổi theo, bảo họ cho chúng ta đi nhờ, nếu có cơ hội, cướp luôn quyền khống chế thuyền khôi lỗi.

Đối diện với tai hạo phi vi lớn, có một chiếc thuyền khôi lỗi rất quan trọng, lớp phòng ngự của thuyền khối lỗi có thể tiết kiệm cho họ rất nhiều

chân nguyên, nếu gặp nguy hiểm lớn, cũng có thể trung hoà phòng ngự, giống như thêm cho mình một tầng phòng ngự thứ hai.

- Đoạt thuyền khôi lỗi của chúng.

Người thứ ba thực lực không bằng Lê Sư và Trương Trọng Đạo, có vẻ chật vật hơn, nếu cứ tiếp tục thế này, khả năng thất bại của chúng sẽ là rất cao cho nên chỉ mong có vậy.

Sưu sưu sưu...

Năm người thôi động chân nguyên, dốc sức đuổi theo độ không phi thuyền, mở ra năm đường huyết lộ giữa đàn châu chấu.

- Chúng đuổi theo kìa!

Quan Cầm và Lăng Thiên Hạo sắc mặt vụt biến.

- Gặp gỡ là duyên, có thể cho chúng ta đi nhờ một chặng được không, chúng ta giúp các ngươi tiêu diệt châu chấu.

Lê Sư chân nguyên truyền âm nói.

Yên Phụng Phụng lạnh nhạt nói:

- Xin lỗi, trên thuyền không còn chỗ trống.

Ý tứ cự tuyệt đã rất rõ ràng.

- Các ngươi có thể suy nghĩ thêm.

Trương Trọng Đạo ngữ khí bất thiện.

- Nói không có là không có.

Hải Vô Nhai không hề khách khí.

- Hừ, chúng ta chật vật thì các ngươi cũng đừng hòng yên ổn, bây giờ

hối hận thì muộn rồi. Tấn công thuyền khôi lỗi.

Trương Trọng Đạo thần sắc lạnh băng, phát động công kích đầu tiên.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Năm người mặc dù vẫn còn ở giữa bầy châu chấu, nhưng đàn châu chấu không thể đột phá chân khí hộ thể của chúng trong vòng một chốc một lát, có chân khí hộ thể, chúng chuyển mục tiêu công kích, toàn lực đánh vào độ không phi thuyền. Sóng chân khí cường hãn khiến độ không phi thuyền chòng chành không dứt, đấy là còn có đàn châu chấu chặn giữa.

- Bọn khốn này!

Năm người trên thuyền chỉ cảm thấy dưới chân lắc lư, thân hình loạng choạng

- Phản kích, để xem ai là người chịu được đến cùng.

Lăng Thiên Hạo tay cầm tử kim chuỳ, đập về phía đuôi thuyền, chuỳ quang hừng hực như lưu tinh.

Yên Phụng Phụng không ngăn Lăng Thiên Hạo, mà nói với Quan Cầm:

- Hai người ra đuôi thuyền, ở đây có ba người chúng ta là đủ. Ngoài ra ta sẽ điều động một khẩu hoả pháo phụ trợ hai người.

Hai người cộng thêm một khẩu pháo mặc dù không bằng năm người, nhưng đừng quên, hai bên còn cách nhau một đàn châu chấu, chính những con châu chấu này đã đỡ triệt tiêu công kích cho họ, cho nên lực công kích chỉ còn hai ba phần so thời kì toàn thịnh.

- Bọn muội sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Quan Cầm lần đầu tiên gặp phải cục diện này, khuôn mặt lộ rõ vẻ hưng phấn.

Cứ như vậy, bên phải thuyền là đàn châu chấu đen xì, phía sau thuyền là năm cường giả, năm người Diệp Trần đến thời gian thở còn không có, họ biết, chỉ cần một chút lơi lỏng sẽ tạo thành hậu quả khó đoán, họ không được phép khinh suất.

Một lúc lâu sau, thân thuyền đột nhiên rung mạnh, màu sắc của lớp phòng ngự nhạt đi rất nhiều.

- Không ổn, linh thạch sắp dùng hết, ta cần đi bổ sung thượng phẩm linh thạch.

Yên Phụng Phụng thần sắc vụt biến, độ không phi thuyền mỗi lần dùng hết ba ngàn sáu trăm năm mươi miếng thượng phẩm linh thạch, tiêu hao tương đối lớn, nhưng thời gian duy trì cũng khó lâu, nhưng lần này, họ một lúc dùng hơn một trăm khẩu pháo, mỗi khẩu tiêu hao vài chục miếng thượng phẩm linh thạch, bao nhiêu linh thạch cũng có thể dùng hết.

- Để ta bổ sung cho.

Diệp Trần lấy từ linh giới trữ vật ra một kiếm sĩ khôi lỗi, bảo nó xách hòm thượng phẩm linh thạch xuống đáy thuyền, dùng năng lực đa tâm của hắn, hoàn toàn có thể vừa điều khiển kiếm sĩ khôi lỗi bổ dung thượng phẩm linh thạch, vừa công kích châu chấu.

- Kiếm sĩ khôi lỗi.

Yên Phụng Phụng kinh ngạc lên tiếng.

- Vậy phiền ngươi!

Yên Phụng Phụng biết mình không thể đi được, bớt đi một người, độ không phi thuyền sẽ bị châu chấu tấn công, lại không giữ được thăng bằng.

Có kiếm sĩ khôi lỗi bổ sung thượng phẩm linh thạch, lớp phòng ngự bên ngoài độ không phi thuyền lại trở nên kiên cố, mọi người tạm thời có thể thở phào nhẹ nhõm.

- Ta nói rồi, các ngươi sẽ phải hối hận, ngũ độc đại thủ ấn!

Trương Trọng Đạo thấy tấn công mãi mà không làm gì được độ không phi thuyền, mặt hiện vẻ âm hiểm, bất chấp đàn châu chấu vẫn đang cắn xé chân nguyên hộ thể, hai tay nhanh nhẹn kết ấn, thu lấy độc hệ nguyên khí trong thiên địa, sau hai cái chớp mắt, tay phải Trương Trọng Đạo lăng không hư ấn, bàn tay này, mỗi ngón tay lại có một màu sắc khác nhau, đại diện cho năm loại kịch độc.

Phốc phốc phốc phốc!

Ngũ độc đại thủ ấn kịch độc vô biên, đàn châu chấu trước mặt rào rào rơi xuống, quang quẻ hẳn, chớp mắt, đã thấy chân nguyên thủ chưởng ngũ sắc đánh tới lớp phòng ngự của độ không phi thuyền, phát ra những tiếng nổ kinh thiên, độc khí ngũ sắc bao phủ cả một khoảng trời.

Xuy xuy!

Lớp phòng ngự bị ăn mòn với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

- Để ta xem Trương Trọng Đạo ngươi làm ăn được gì.

Độc khí ngũ sắc không chỉ ăn mòn lớp phòng ngự mà còn tiêu diệt luôn cả đàn châu chấu đang tấn công độ không phi thuyền, rút tay lại, Yên Phụng Phụng loé thân hình, chạy về phía đuôi thuyền.

- Phượng hoàng chi hoả, đốt cháy thiên địa.

Hùng!

Hoả diễm thanh sắc bùng lên, hung mãnh lao ra, lăng không hoá thành một con hoả diễm phượng hoàng, hoả diễm phượng hoàng bay đến đâu, ở đó cháy thành hư vô đến đấy, ngũ độc cũng không phải ngoại lệ, người thanh niên bên cạnh Trương Trọng Đạo bị phượng hoàng chi hoả quét trúng, chân khí hộ thể lập tức bị phá, chìm vào biển châu chấu, không ngừng kêu lên

thảm thiết.

Bản thân Trương Trọng Đạo cũng không dễ chịu hơn là mấy, hắn cứ tưởng Yên Phụng Phụng dựa vài tốc độ đáng sợ mới có danh khí hôm nay, bây giờ hắn biết mình đã sai, thực lực của Yên Phụng Phụng, không hề yếu hơn tốc độ của nàng, chỉ là tốc độ quá xuất sắc nên mới khiến người ta bỏ qua thực lực.

- Bạo vũ lê hoa!

Lê Sư thấy Yên Phụng Phụng ấp chế Trương Trọng Đạo, vội vàng ra tay tương trợ, chân nguyên ám khí như bạo vũ lê hoa, bắn ra ngoài, tiếng xé gió vù vù rung động, trung tâm ám khí là một thanh tiểu kiếm, thanh tiểu kiếm này không phải chân nguyên ngưng tụ mà là một thanh đỉnh tiêm thượng phẩm ám khí.

- Kim diệu chấn sát kiếm!

Diệp Trần rút ra hoàng kim kiếm, một kiếm chém bay tiểu kiếm.

- Vô lượng trực đảo!

Hải Vô Nhai nối tiếp công kích của Diệp Lãng, một chưởng đẩy lùi ám khí, thanh thế kinh nhân.

Trước liên thủ của ba người, nhóm Trương Trọng Đạo, Lê Sư sao không thể không kéo giãn khoảng cách với độ không phi thuyền, từ bỏ ý định truy đuổi.

- Thù này, ta sẽ nhớ.

Trương Trọng Đạo nói.

- Không lẽ còn sợ ngươi.

Hải Vô Nhai không hề tỏ ra sợ hãi.

Độc khí ngũ sắc tiêu tán, đám châu chấu lại áp tới, năm người Diệp Trần không dám chậm trễ, quay lại mạn thuyền bên phải, chống lại sự trùng kích của đàn châu chấu.

- Châu chấu bắt đầu ít đi rồi!

Dần dần, chúng nhân phát hiện, mật độc hâu chấu giảm xuống rất nhiều, bây giờ đã có thể nhìn thấy những tia ánh sáng chiếu xiên qua chúng,

- Toàn lực xông lên!

Yên Phụng Phụng chuyển hướng công kích, tấn công phía trước.

Ầm ầm ầm!

Với tiếng động rền vang, độ không phi thuyền xông vào giữa đàn châu chấu, tìm lại ánh mặt trời.

- May mà có độ không phi thuyền, đơn thương độc mã, cho dù không bỏ mạng giữa đàn châu chấu thì cũng tiêu hao một lượng lớn chân nguyên.

Hải Vô Nhai cười nói.

Diệp Trần quay đầu nhìn, chỉ thấy sau lưng toàn là châu chấu, trên trời dưới đất, không chỗ nào là không có, châu chấu đi đến đâu, sơn phong đổ đến đó, mặt đất bị cày thành những hố sâu hoắm, nước sống cũng khô cạn, yếu thú bên trong bị gặm đến xương cũng chẳng còn.

- Man Hoang Cổ Địa quả nhiên danh bất hư truyền.

Diệp Trần than thầm.

...

Đợi độ không phi thuyền bay xa, hết một tuần trà, ba nhân ảnh thảm hại mới bay ra từ giữa đàn châu chấu, chính là ba người Trương Trọng Đạo Lê Sư.

- Đáng ghét, Trương Trọng Đạo ta chưa phải chịu thiệt bao giờ.

Trương Trọng Đạo là Ngũ Độc Giáo đại đệ tử, một trong một trăm linh tám đại quỷ tướng Cửu U Giáo Ngũ Độc quỷ tướng cũng đến từ Ngũ Độc Giáo, chỉ có điều hắn là bị trục xuất ra ngoài, Ngũ Độc Giáo nổi danh nhờ dụng độc, người trong giáo trừng mắt tất báo, tâm tính hiểm độc, những gì Yên Phụng Phụng làm chắc chắn đã đắc tội với hắn.

Lê Sư nói:

- Chúng có thuyền khôi lỗi, chúng ta đụng phải, chỉ sợ khả năng chiến thắng không nhiều.

- Cơ hội thì có.

Trương Trọng Nhạc mắt kéo thành một đường chỉ.

- Ba người chúng ta chân nguyên đại tổn, tốt nhất là tìm chỗ nào hồi phục chân nguyên trước đã.

Lê Sư đề nghị.

- Ừm!

Trương Trọng Đạo gật gật đầu, dẫn theo hai người bay ra xa, lúc đi năm người, bây giờ biến thành ba người, ít nhiều có chút thê thảm.

...

- Đây là một toà linh mạch chi sơn.

Hoàng hôn, chúng nhân đến một trước một toà sơn phong linh khí bức nhân, trên sơn phong, linh quang phi vũ, muôn tía nghìn hồng, mọc đầy các loại thảo dược, bên cạnh một số thảo dược linh khí hùng hậu, hình như có yêu lực thâm bất khả trắc đang ẩn núp, rõ ràng là linh thú bảo vệ linh thảo.

- Mọi người chia nhau ra hái thảo dược, tốt nhất là ra khỏi phạm vi linh

hồn lực cảm ứng.

Yên Phụng Phụng thu độ không phi thuyền, liên tiếng nói.

Diệp Trần nói:

- Ta cần một số dược thảo, nhờ các vị lưu ý giùm.

Diệp Trần kể tên một số loại nguyên liệu cần thiết luyện chế thuộc giải vô ảnh độc.

- Không vần đề gì, chúng ta cũng không cần đến những thứ đó.

Hải Vô Nhai hào sảng gật đầu.

- Vậy chúng ta chia nhau ra nhé! Đề phòng cẩn thận.

Nói đoạn, năm người hoá thành lưu quang, bay về năm hướng khác nhau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 584: Giao Long Hiện

Nơi Diệp Trần đặt chân là một hồ nước nằm trên sườn núi, bốn phía là bình địa cự đại rộng hơn ngàn trượng, sau lưng bình đại được vách núi che trở, hai bên trái phải là những mảng rừng nguyên thuỷ, thỉnh thoảng lại có yêu thú hung hãn ra vào, thức ăn của chúng là các loại yếu thú yếu hơn.

Đầm nước nằm sâu trong màn sương mù dày đặc nên người ta không thể nhìn rõ cụ thể lớn nhỏ, chỉ có thể loáng thoáng một số đường nét mờ mờ.

- Ừm? Hàn minh thảo, băng nhan hoa!

Đuổi hết yêu thú gần hồ, Diệp Trần nhận ra ngay hai gốc thảo dược đặc biệt mọc trong khe đá bên bờ, một gốc lá rộng màu xanh mực, lạnh lẽo vô cùng, một gốc có hoa màu hồng phấn, trên cánh hoa và lá có những vụn băng nhỏ xíu, như những viên kim cương màu trắng.

Tay chiêu nhẹ, để hai gốc thảo dược rơi lên tay, Diệp Trần cười nhạt, thu chúng vào trong linh giới trữ vật.

Hàn minh thảo và băng nhan hoa đều là thượng phẩm dược thảo, đối với võ giả tu luyện băng hệ chân nguyên mà nói, là bảo vật tăng cường chân nguyên, đối với Diệp Trần mà nói, không có tác dụng gì, nhưng hai gốc thảo được này giá trị bất phàm, bán ra ngoài, một gốc có thể đổi lấy ngàn miếng thượng phẩm linh thạch, coi như một món hời nhỏ.

Hồ nước không nhỏ, Diệp Trần đi một vòng quanh hồ mất đúng một khắc thời gian, đương nhiên, một khắc này cũng không phải uổng phí, Diệp Trần tìm được tổng cộng bảy gốc thượng phẩm dược thảo, hai mươi tư gốc trung ohaamr dược thảo, ngoài ra còn có hơn mười miếng băng linh thạch.

Tổng giá trị không dưới mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch, từ

món hời nhỏ biến thành món hời lớn, bây giờ tổng tài sản trên người Diệp Trần là khoảng bảy mươi vạn miếng hạ phẩm linh thạch.

Hái xong dược thảo, Diệp Trần dồn sự chú ý lên mặt hồ.

- Hồ nước này chính là căn nguyên của vụ khí, nước hồ lạnh thấu xương, ẩn hàm băng hệ năng lượng thuần tuý, bên trong ắt hẳn phải có thứ gì tồn tại.

Đã vào bảo sơn ai chịu tay không trở về, từ lúc biết mạc vấn mất chín vạn miếng thượng phẩm linh thạch, Diệp Trần đã hiểu, tài sản trên người vẫn chưa đủ, thực lực càng cao, linh thạch sử dụng càng nhiều, chỉ có như vậy, mới có thể đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị đầy đủ.

Diệp Trần thôi động linh hồn lực, xâm nhập vào trong lòng hồ.

- Ồ! Linh hồn lực bị trung hoà!

Diệp Trần nhíu mày, linh hồn lực mới xâm nhập được năm mươi trượng đã bị sức mạnh vô hình trung hoà, không phát huy được chút tác dụng nào.

Suy tư một lúc, Diệp Trần lấy ra kiếm sĩ khôi lỗi, động ý niệm, điều khiển nó nhảy xuống hồ.

Rắc rắc!

Nước hồ còn lạnh hơn Diệp Trần dự đoán, kiếm sĩ khôi lỗi vừa chạm vào nước, những chỗ tiếp xúc lập tức đóng băng, băng bắt đầu lan đi với tốc độ chóng mặt, phủ kín toàn bộ cơ thể kiếm sĩ khôi lỗi, sau vài cái chớp mắt, kiếm dĩ khôi lỗi đã bị một tầng băng mỏng trắng màu trắng nhạt bao phủ, các khớp nối cứng ngắc, động tác ì ạch, may mà băng hàn chi khí không ăn mòn bên trong kiếm sĩ khôi lỗi, nên vẫn có thể tiếp tục điều khiển.

Lúc kiếm sĩ khôi lỗi lặn sâu chừng bảy tám trượng, áp lực trong nước khiến Diệp Lãng không khỏi kinh ngạc, hắn có thể cảm nhận được, đây không phải thuỷ áp bình thường, mà là uy năng do một bảo vật nào đó tán phát, tự động ngăn không cho ngoại vật tiếp cận, nếu không thuỷ áp cũng

không đáng sợ như vậy.

Con ngươi nổi ngân sáng sáng bóng, Diệp Lãng tăng lực điều khiển, cho kiếm sĩ khôi lỗi lặn thêm ba bốn trượng nữa.

- Không ổn rồi, băng hàn chi khí bắt đầu ăn mòn nguồn động lực bên trong kiếm sĩ khôi lỗi.

Thấy kiếm sĩ khôi lỗi càng lúc càng không nghe theo sự điều khiển, sắc mặt Diệp Trần vụt biến, vội vàng cho kiếm sĩ khôi lỗi nổi lên, nhảy ra ngoài.

Đông!

Kiếm sĩ khỗi lỗi với một tầng băng trắng trên người rơi xuống mép hồ, phát ra âm thanh nặng nề, khác hẳn với vẻ linh hoạt ngày thường.

Bàn tay đặt trên lưng kiếm sĩ khôi lỗi của Diệp Trần cũng bị tê rần mất một lúc, băng hàn chi khí đang chạy theo lưng kiếm sĩ khôi lỗi truyền vào bên trong cơ thể hắn, nhưng hắn vẫn là Linh Hải Cảnh đại năng, thực lực mạnh hơn kiếm sĩ khôi lỗi không chỉ mười lần, chân nguyên vừa thổ, luồng han khí đó lập tức tan biến, sau đó, chân nguyên cương đại thông qua lòng bàn tay, truyền vào nội bộ kiếm sĩ khôi lỗi.

Vô thanh vô tức, tầng băng trắng trên người kiếm sĩ khôi lỗi tan chảy, nước băng rơi xuống đất, kết lại thành băng trắng, phủ kín mặt đất.

Thu hồi kiếm sĩ khôi lỗi, sắc mặt Diệp Trần trở nên có chút ngưng trọng.

Trong quá trình thăm dò, có thể phát hiện, hồ nước này ẩn hàm băng hàn chi khí cực kì đáng sợ, càng xuống sâu, băng hàn chi khí càng nặng, sâu mười trượng, băng hàn chi khí có thể xâm nhập vào trong nội bộ kiếm sĩ khôi lỗi, thuỷ lực trong hồ cũng rất đáng sợ, cho dù không có băng hàn chi khí, cường giả Tinh Cực Cảnh cũng không thể lặn xuống quá sâu, hình như có thứ gì đang phóng uy năng ra ngoài.

- Xem ra phải đích thân xuất mã.

Diệp Trần không từ bỏ ý định, hắn dám khẳng định, dưới đáy hồ nhất định có cái gì huyền diệu, nếu bỏ qua, chắc hẳn sẽ rất hối tiếc.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần nhún gối, nhảy vào trong nước.

Diệp Trần có chân nguyên cấp bậc Linh Hải Cảnh, băng hàn chi khí hoàn toàn nằm ngoài chân nguyên hộ thể, một chút rét mướt cũng không cảm nhận được.

Ào ào!

Chân nguyên vận chuyển, thân thể Diệp Trần không ngừng chìm xuống.

Năm trượng!

Mười trượng!

Hai mươi trượng!

Ba mươi trượng!

Đến độ sâu ba mươi trượng, Diệp Trần mới cảm nhận được một tia ớn lạnh, và cả áp lực phóng ra từ đáy hồ.

- Linh hồn lực vẫn chưa chạm đến độ sâu năm mươi trượng, xem ra không phải vấn đề hồ!

Nếu như là vấn đề hồ, khi Diệp Trần lặn đến độ sâu hai mươi trượng, linh hồn lực đã có thể thăm dò hơn tám mươi trượng, dù sao lúc còn ở trên bờ, hắn cũng có thể thăm dò được năm mươi trượng.

Tiếp tục lặn xuống.

Bốn mươi trượng!

Năm mươi trượng!

- Linh hồn lực không thể phúc xạ ra ngoài!

Diệp Trần cảm thấy có một sức mạnh vô hình đang khó chặt lấy mình, khiến linh hồn lực không thể phóng xuất, may mà chân nguyên không làm sao.

Sáu mươi trượng!

Tám mươi trượng!

Một trăm trượng!

Chân nguyên hộ thể bên ngoài cơ thể Diệp Trần bắt đầu kết băng, ẩn hiện có băng hàn chi khí vô hình xuyên qua chân nguyên hộ thể, xâm nhập vào trong cơ thể Diệp Trần, nhưng chân nguyên bên trong cơ thể Diệp Trần còn hùng hậu hơn, băng hàn chi khí vừa xâm nhập vào, lập tức bị mai một.

- Sâu thật đấy! Mình đã lặn được một trăm năm mươi trượng rồi.

Ở nơi sâu nhất của hồ, một khối băng tinh hình trứng đang từ từ chìm xuống, bên trong băng tinh là một nhân ảnh, thì ra độ sâu càng tăng, băng hàn chi khí hình thành nên một tầng băng dày bên ngoài bề mặt chân nguyên hộ thể, nhìn giống như một khối băng tinh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 585: Huyết Chiến Giao Long

Rắc!

Băng tinh vỡ tan vì không chịu nổi áp lực.

Chân nguyên hộ thể của Diệp Trần cũng nhỏ đi một chút.

- Đến đáy rồi!

Cuối cùng Diệp Trần cũng nhìn thấy được đáy hồ, phần đáy toàn bộ là nham thạch rắn chắc, có những chỗ ánh lên màu đen bạc, phóng xuất quang huy bàng bạc ra ngoài, chính quang huy bàng bạc này ngăn cản linh hồn lực của Diệp Trần.

- Là hồn thạch, cả một khối hồn thạch!

Con ngươi Diệp Trần co lại, không kìm được hít ngược một hơi lãnh khí.

Hồn thạch là một loại đá ẩn hàm sức mạnh linh hồn lực, giá trị cực cao, là thứ mà siêu cấp tông môn nào cũng thiếu, một tông môn dù lớn, thì cũng có giới hạn, đạt đến Linh Hải Cảnh tu vi, linh hồn lực có thể thăm dò một trăm dặm vuông, nếu không có những thứ cản trở linh hồn lực, cả tông môn sẽ bạo lộ dưới mắt người khác, mặc dù nói chẳng ai dám cố ý dùng linh hồn lực thăm dò tông môn người khác, nhưng một khi đại chiến phát sinh, chẳng ai nói trước được điều gì.

Nói một cách không hề khoa trương, trên thị trường, một khối hồn thạch to bằng nắm tay chí ít được bán với giá năm ngàn miếng thượng phẩm linh thạch, tảng hồn thạch dưới đáy hồ này lớn gấp một trăm lần nắm tay, cũng chính là nói nó có giá trị trên năm trăm vạn miếng thượng phẩm linh thạch,

có thể khiến bất cứ Linh Hải Cảnh tông sư nào phát điên.

Nước hồ tầm nhìn rất thấp, sau khi biết được nguyên nhân linh hồn lực không thể phúc xạ, Diệp Trần bắt đầu đào hồn thạch.

Tảng đầu tiên đào lên, to bằng chậu rửa mặt.

Tagr thứ hai nhỏ hơn một chút, cũng to bằng cả cái đầu.

Tảng thứ ba lớn nhất, bằng cái chậu tắm.

Đào xong ba tảng, Diệp Trần phòng xuất linh hồn lực, lần này linh hồn lực có thể phúc xạ thoải mái mà không còn gặp trở ngại gì, hồ nước chẳng còn giữ bí mật của mình được nữa.

Diệp Trần không biết là, trong một thông đạo dưới đáy hồ, đang có một đôi mắt với con ngươi kim sắc chăm chú quan sát hắn mà linh hồn lực của hắn không hề phát hiện ra, hơn nữa hai bên cách nhau hơn trăm trượng nhưng đôi mắt kim sắc vẫn nhìn thấy Diệp Trần.

Đôi mắt kim sắc từ từ chui ra khỏi thông đao, vô thanh vô tức tiếp cận Diệp Trần.

- Nguyên nhân khiến linh hồn lực không thể phúc xạ đã rõ, nhưng áp lực trong hồ đến từ đâu, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, áp lực gia tăng, điên cuồng gia tăng.

Diệp Trần cảm thấy có điều không ổn, tóc gáy dựng đứng.

Ầm!

Đúng lúc này, một đường hắc ảnh ngoằn ngoèo không biết từ đâu đột nhiên lao về phía Diệp Trần với tốc độ cực nhanh, giống như trở lực không hề tồn tại.

- Có yêu thú!

Diệp Trần dậm mạnh chân xuống đất, bơi ngược lên trên, trên đường, thân hình của hắn lăng không chuyển ngoặt, nhìn về phía có dao động kịch liệt nhất, đến đây, hắn không khỏi nổi da gà, chỉ thấy trong thị tuyến, một con mãng xà cự đại đang bò đến, không rõ nó dài bao nhiêu, nhưng thân thể thì chẳng khác gì cái thùng đựng nước, một cái vảy trên người đã bằng chén rượu, xếp dày chi chít.

Phần bụng của nó mọc ra bốn móng vuốt, loại móng vuốt này sắc bén vô cùng, rất giống móng rồng.

Đây là một con giao long, một con giao long thuần chính.

Rống!

Giao long rống lên, áp lực cuồng bạo gia tăng, nước hồ sôi lên sùng sục, giống như dưới đáy của nó có một ngọn núi lửa đang phun trào.

Diệp Trần tăng tốc độ, nhưng hắn làm sao nhanh được bằng giao long, giao long lượn bòng thân thể màu trắng, như một u linh từ từ tiếp cận Diệp Trần, khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn ba trượng, nó đột nhiên mở to cái miệng máu, định một miếng nuốt chửng Diệp Trần.

- Lôi sư biến!

Căn bản không kịp rút kiếm, tay phải Diệp Trần năm quyền, lôi âm sư tử thành hình, một quyền đánh lên đầu giao long.

Binh một tiếng!

Cả người Diệp Trần bị đánh bay, dưới sức mạnh cuồng bạo của giao long, quyền kình của hắn thậm chí còn không thể khiến đối phương dừng lại.

Khoảng cách sức mạnh là quá lớn!

- Đây chính là sức mạnh giao long sao? Thế này khác gì châu chấu đá xe.

Diệp Trần bị sức mạnh giao long làm cho tay chân mềm nhũn, đầu váng mắt hoa, vai đập thẳng vào vách đá bên hồ, tạo thành một cái lỗ lớn, cả người rơi vào trong đó.

Bạch sắc giao long không hề dừng lại, chui vào vị trí nơi Diệp Trần vừa rơi xuống, giương nanh múa vuốt, tiếng hô như sấm.

Diệp Trần dù sao vẫn là Linh Hải Cảnh tu vi, sức mạnh cơ thể không hề thấp, bên trong cơ thể còn ẩn hàm long chi lực luyện hoá từ long huyết thảo, sau một tiếng thét lớn, hắn rút mình ra khỏi vách đá, khéo léo tránh được cú ngoạm của bạch sắc giao long, chân nguyên phun phát, Diệp Trần tiếp tục phóng mình lên trên, trong hồ, Diệp Trần không thể phát huy thực lực của mình.

Chỉ nghe thấy rắc một tiếng, vách đá bên dưới như một miếng đậu phụ, bị giao long đập cho vỡ tan, đầu nó cắm vào trong đá, đuôi thì quẫy không ngừng, định quấn lấy bụng Diệp Trần.

- Kim diệu chấn sát kiếm!

Diệp Trần sớm đã có phòng bị, hoàng kim kiếm xuất vỏ, hoá thành kim quang trảm sát chói mắt.

Keng!

Một kiếm như cưa điện siêu cực, nặng nề chém xuống đuôi giao long, hoả tinh nóng rực bất chấp nước hồ lạnh buốt, bắn ra tung toé, nhưng một kiếm này, không phá được phòng ngự của bạch sắc giao long mà chỉ để lại một vết hằn màu trắng trên lớp vẩy dày của nó.

- Là phòng ngự gì vậy, kim diệu chấn sát kiếm cũng không đột phá được, trong khi sức mạnh này chí ít phải hơn năm mươi vạn cân, có thể nói là nghịch thiên.

Diệp Trần từng nghe Từ Tĩnh nói, một vạn năm trước, có một tông môn tên Thương Mang Tông, người trong tông tu luyện thân thể, vạn cân cự lực

là đệ tử tạp dịch, ba bạn cân là đệ tử ngoại môn, năm vạn cân là đệ tử nội môn, tám vạn cân là đệ tử hạch tâm, trưởng lão ngoại môn hai mươi vạn, trưởng lão nội môn ba mươi vạn, tổng chủ và các thái thượng trưởng lão xấp xỉ năm mươi vạn cân cự lực, sức mạnh nghịch thiên, có thể đồ sát Đông Hải giao long, Tây Hải thần sa.

Bạch sắc giao long này tương đương Thương Mang Tông thái thượng trưởng lão, nếu chỉ xét rêng sức mạnh thân thể, nó đã có thể coi thường tuyệt đại bộ phận Linh Hải Cảnh tông sư.

Rầm!

Đuôi của bạch sắc giao long mặc dù không quấn được Diệp Trần, bị Diệp Trần dùng hoàng kim kiếm chặn lại, nhưng sức mạnh thôi sơn đảo hải cũng khiến Diệp Trần bị bắn ra ngoài, miệng thổ huyết, một khắc sau, Diệp Trần mượn chính luồng sức mạnh này, lao ra khỏi hồ nước.

Bạch sắc giao long rút đầu ra một cách dễ dàng, quẫy đuôi, lập tức đuổi theo.

Oanh!

Cột nước nổ tung, bạch sắc giao long phá nước chui ra, thân thể uốn lượn bơi trong hư không, dài hơn trăm mét, nó vừa xuất hiện, bầu trời ở đây lập tức thay đổi, phong vẫn biến huyễn, phong vũ phiêu diêu, cơ thể không ngừng tản phát vân khí bạch sắc, nhìn không rõ toàn thân.

Cái đầu cự đại nhô ra, bạch sắc giao long nhìn Diệp Trần, phóng xuất một luồng áp lực vô hình, khiến mặt đất bằng phẳng cũng phải lõm sâu vài mét, thảo mộc và đá vụn bị nghiền thành bột, nằm im trên mặt đất.

Phốc!

Vừa ra khỏi nước, Diệp Trần đã phun ra một ngụm máu tươi, giao long sức mạnh nghịch thiên, hai lần giao phong ngắn ngủi đã khiến hắn nội thương không nhẹ, xương cốt cũng xuất hiện vết nứt.

- Giao long là yêu thú giống rồng nhất, như vậy, áp lực này có lẽ là long uy, may mà long uy này không phải long uy chân chính, nếu như là long uy chân chính, mình có lẽ đến chân nguyên cũng không vận chuyển được, chứ không phải áp lực đơn thuần như bây giờ.

Giao long là yêu thú ẩn hàm long chi huyết mạch nhiều nhất trong số các yêu thú, trưởng thành đến một giai đoạn nhất định, thậm chí có thể lột xác thành rồng, hành vân bộ vũ, ngao du vũ trị tinh không, rồng là loài thập phần cường đại, khí thế cường liệt, khủng bố của nó được gọi là long uy, giao long ẩn hàm sức mạnh của long chi huyết mạch, đương nhiên cũng có một chút long uy, có thể áp chế đối thủ trên phương diện khí thế.

Lấy ra một viên đơn dược bổ sung nguyên khí bỏ vào miệng, Diệp Trần thôi động bất tử chi thân, nhanh chóng hồi phục thương thế, về việc bỏ chạy, hắn tuyệt đối không nghĩ đến, không phải Diệp Trần không muốn bỏ chạy, mà vì tốc độ trong nước của đối phương hơn hẳn tốc độ trên cạn của Diệp Trần, có lẽ chỉ có Yên Phi Phi mới có thể thoát khỏi con bạch sắc giao long này.

Rống!

Thấy Diệp Trần đang trị thương, bạch sắc giao long chui ra, một vuốt tóm lấy thân thể Diệp Trần, với độ sắc bén của một vuốt này, cộng thêm sức mạnh của bạch sắc giao long, cho dù phòng ngự của Diệp Trần có tăng gấp đôi cũng bị bóp nát.

- Cút!

Lần này, trong tay Diệp Trần không còn là hàng kim kiếm nữa mà đã đổi thành lôi kiếp kiếm, lôi kiếp kiếm giống như một tia điện quang, giao phong cùng móng vuốt của bạch sắc giao long.

Binh!

Thực lực hai bên cách nhau quá lớn, cho dù có lôi kiếp kiếm phụ trợ,

Diệp Trần vẫn không phải đối thủ của bạch sắc giao long, cả người bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống mảng rừng nguyên thuỷ bên cạnh hồ nước, kinh động một phiến điểu thú.

Một lần nữ ho ra máu, Diệp Trần chẳng biết làm gì,

- Sức mạnh trên năm mươi vạn cân quá đáng sợ, căn bản không thể lại gần, nếu công kích từ xa, càng không thể đột phá, hơn nữa sẽ bị đối phương đuổi kịp rất nhanh, nếu như đem phá hư chỉ tham ngộ đến sáu phần hoả hậu, thậm chí bảy phần hoả hậu, biết đâu lại có thể đột phá, đáng tiếc trước mắt uy lực của phá hư chỉ đến kim diệu chấn sát kiếm còn không bằng, dùng cũng vô dụng.

- Chỉ có một chiêu.

Thấy bạch sắc giao long lại chui ra, tay phải Diệp Trần nắm chặt lôi kiếp kiếm, tay trái giữ hoàng kim kiếm, hai kiếm giao nhau, trảm kích thật mạnh.

Một khối lôi cầu xanh đen như mực sinh ra, khuếch đại nhanh chóng, nuốt chửng bạch sắc giao long.

Tí tách!

Âm thanh lôi diện vang lên điên cuồng, Diệp Trần lùi ra sau, tránh không để bị bạch sắc giao long ngộ thương, sau đó chăm chú quan sát đối phương.

Một lúc sau, lôi diện tan hết, trên lớp vảy dày mịn của bạch sắc giao long xuất hiện dấu vết cháy xém, hơi đen, phần ngực có vết kiếm mờ mờ đan chéo, vảy bị vỡ, có chút máu rỉ ra, từng giọt rơi xuống mặt cỏ, xuỳ xuỳ, thảo mộc không chịu nổi sức mạnh của giao long chi huyết, vỡ vụn.

- Vẫn không thể làm nó trọng thương?

Diệp Trần nhíu mày.

Bạch sắc giao long phẫn nộ, bao nhiêu năm thì có bấy nhiêu thiếu niên bị thương, không ngờ hôm nay con người nhìn có vẻ không được mạnh lắm này lại đả thương nó, mặc dù chút xước xát này chẳng đủ gọi là vết thương. nhưng nó là giao long cao quý, sao có thể sánh với yêu thú bình thường.

Hô!

Há to cái miệng máu, bạch sắc giao long phun ra một luông hàn phong trong suốt về phía Diệp Trần, hàn phong gào thét, cuồn cuộn ập đến.

Khu vực vài trăm trượng vuông bị hàn băng bao phủ trong nháy mắt.

- Không ổn!

Luồng hàn phong này quá nhanh, Diệp Trần chỉ kịp di chuyển nửa bước, đã vị hàn phòng đánh trúng, biến thành một pho tượng bằng băng.

- Diệp Trần, cố chịu đựng một lúc, ta sẽ đến ngay.

Đột nhiên, từ trong não hải Diệp Trần truyền đến giọng nói của Yên Phụng Phụng, thì ra Yên Phụng Phụng đã dùng linh hồn lực để kiểm tra tình hình Diệp Trần, và dùng bí pháp của Huyền Tông linh hồn truyền âm cho hắn, với tốc độ của Yên Phụng Phụng, cự ly một trăm dặm cùng lắm chỉ mất vài hơi thở là đến.

Diệp Trần biết, nếu như không phá băng, một khắc sau, hắn sẽ bị bạch sắc giao long đánh vỡ, thi cốt không còn.

- Phá!

Trước nguy cơ cường đại, thiên phú gặp mạnh thì mạnh của Diệp Trần lại bạo phát, năm xưa trước sự truy sát của cao thủ Ngao gia, hắn có thể nhanh chóng tha, ngộ bất tử chi thân, bây giờ đối diện với sự uy hiếp của bạch sắc giao long, tinh khí thần trong người hắn được tập trung cao độ, kiếm khí kinh nhân trực tiếp trảm kích ra ngoài, phá vỡ hàn băng.

Hàn băng vỡ tan, Diệp Trần vô thức giơ cao hai kiếm, đan chéo trước người, một khắc sau, sức mạnh ssangs sợ thuận theo thân kiếm truyền lên cánh tay Diệp Trần, sau đó lại một đợt nữa truyền đến cơ thể Diệp Trần, tiếng xương gãy vang lên không dứt, lôi kiếp kiếm và hoàng kim kiếm bay khỏi tay, bắn vào sâu trong rừng.

Phốc!

Há miệng phun ra một ngụm máu tươi, cả người Diệp Trần bay ngược ra ngoài.

- Đây là sức mạnh giao long, chỉ sợ không dưới sáu mươi vạn cân, cho dù không phải Thương Mang Tông tông chủ trong truyền thuyết thì cũng xấp xỉ.

Cảnh vật hai bên hoá thành tàn ảnh mơ hồ, là mình đang bay quá nhanh, Diệp Trần căn cứ vào sức mạnh trên người, đưa ra một kết luận cụ thể.

Rống!

Bạch sắc giao long không muốn tha cho Diệp Trần, trườn thân thể khổng lồ, thoắt ẩn thoắt hiện trong vân khí, chỉ trong thời gian một phần mười cái chớp mắt, nó đã đuổi kịp Diệp Trần đang trọng thương, há miệng táp tới.

- Muốn giết ta, không dễ như vậy đâu.

Trong lúc bay giật lùi, Diệp Trần hơi lắc thân thể, như một cái bóng, xuyên vào rừng rầm, khiến người ta không thể nhìn thấy sự tồn tại của bản thể.

Bạch sắc giao long cũng không thể ngay lập tức tìm ra Diệp Trần, đành phải phun thêm một luồng hàn khí trong suốt nữa, băng phong toàn bộ mấy chục trượng rừng rậm phía trước, nó nghĩ, Diệp Trần đang ở trong khu vực đó, chỉ cần băng phong hết khu vực này, Diệp Trần sẽ không thể chạy thoát.

Chiu!

Kiếm quang quét qua cánh rừng, để lại vết kiếm sáng ngời trong hư không, hàn khí tựa như vẫn ở phía sau kiếm quang, mãi không đuổi kịp.

- Sát lực hàn khí không phải quá lớn, nhưng tốc độ lan tràn của nó thực sự quá nhanh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 586: Cây Trường Sinh

Cách đó vài trăm mét, Diệp Trần đang đứng lơ lửng giữa không trung, bắp chân trái bị đồng kết, thì ra hàn khí mặc dù không đuổi kịp hắn, nhưng cũng truyền được một chút, chính là một tia hàn khí, khiến một bắp chân Diệp Trần bị băng phong, hàn khí xâm nhập vào trong, may mà Diệp Trần có bất tử chi thân, nên vết thương trên người cùng bắp chân bị đóng băng không ảnh hưởng gì.

- Diệp Trần, không sao chứ!

Đúng lúc này, một đường hoả tuyến thanh sắc loé lên, tộc độ nhanh hơn bạch sắc giao long rất nhiều lần, là Yên Phụng Phụng.

Diệp Trần nói:

- Vẫn ổn, nhưng sức mạnh và phòng ngự của bạch sắc giao long thì quá đáng sợ.

Yên Phụng Phụng nhìn sang bạch sắc giao long, nhíu mày nói:

- Con giao long này cũng giống như ta, đẳng cấp đều là cửu cấp, nhưng với trạng thái nhân hình hiện tại của ta, e rằng không thể chống lại nó, chỉ có trong trạng thái chiến đấu mới có thể cùng nó phân cao thấp.

Trạng tháu chiến đấu mà Yên Phụng Phụng nói chính là thanh phụng bản thể.

Tranh thủ lúc nói chuyện, Diệp Trần đã hút lại lôi kiếp kiếm và hoàng kim kiếm, nói:

- Không cần liều mạng với nó, hai bên cùng bị thương, với ai cũng bất

lợi.

Trước đó nếu như có thể chạy thoát, Diệp Trần tuyệt đối không liều mạng với giao long.

- Ừm! Ta đã muốn đi, nó cũng không đuổi kịp.

Nói đoạn, Yên Phụng Phụng tóm lấy cánh tay Diệp Trần, đưa hắn bay ra xa, tốc độ trong nháy mắt tăng lên gấp bốn lần âm tốc, đấy là còn đem theo một người.

Băng giao rống lên một tiếng giận dữ, nhưng không đuổi theo, thứ nhất, tốc độ của Yên Phụng Phụng đã vượt qua tốc độ cực hạn của nó, thứ hai, khí tức trên người Yên Phụng Phụng mang theo một chút uy hiếp, chỉ có yêu thú đồng cấp mới có thể cảm ứng được, rất rõ ràng, Yên Phụng Phụng cũng là một con yêu thú, chỉ là biến hoá thành con người mà thôi.

Một lúc sau, bọn Hải Vô Nhai cũng chạy đến.

- Diệp Trần, ngươi xui xẻo thật đấy, tự nhiên cũng có thể đụng phải một con băng giao, con băng giao này là bá chủ trong các loại yêu thú đấy.

Lúc Hải Vô Nhai dùng linh hồn lực cảm nhận được Diệp Trần đang đại chiến với băng giao, cũng giật nảy mình, bởi vì hắn biết, mình không phải đối thủ của băng giao.

- Lạ thật đấy, Diệp Trần, sao ngươi chẳng việc gì.

Lăng Thiên Hạo ngạc nhiên nhìn Diệp Trần.

- Đúng, chiến đấu kịch liệt như vậy, hơn nữa ngươi còn bị thổ huyết, tại sao chẳng hề hấn gì.

Hải Vô Nhai cảm thấy Diệp Trần có chút dị thường.

Diệp Trần cười nói:

- Có thể băng giao xem thường ta, nên không dùng toàn lực!

Hắn đương nhiên không thể nói mình tu luyện bất tử chi thân bí pháp.

- Cũng có thể!

Hải Vô Nhai liếc nhìn Diệp Trần, cảm thấy hình như đối phương đang giấu giếm điều gì, nhưng hắn cũng không khó chịu, ra ngoài, ai mà chẳng có một số bí mật, không có bí mật, sớm đã chết.

Yên Phụng Phụng lúc này nói:

- Đừng đến gần bờ hồ, chúng ta đi tìm dược thảo chỗ khác, để đề phòng bất trắc, bây giờ mọi người chỉ nên đứng cách nhau năm mươi dặm, nếu gặp nguy hiểm còn có thể lập tức đoàn kết lại, không bị lần lượt đánh phá.

Nói thật, Yên Phụng Phụng rất khâm phục Diệp Trần, mới từng ấy thời gian mà thực lực đối phương đã lại có tiến bộ, chẳng còn thua kém Hải Vô Nhai là bao nhiêu. Hơn nữa khả năng sinh tồn của đối phương cũng rất mạnh, đến băng giao cũng không thể giết chết được hắn.

- Ừm, cứ làm như vậy đi!

Chúng nhân gật đầu, sau đó lũ lượt phân khai, duy trì cự ly trong năm mươi dặm.

Ở một nơi cách đó rất xa, một đường quang trụ màu đỏ chói mắt đột nhiên vọt thẳng lên trời, quang trụ rất lớn, ẩn hàm sóng năng lượng cường đại, mãi không tan.

- Sóng năng lượng cường đại quá, có lẽ là trân bảo, chúng ta qua đó thôi.

Rất nhiều người trong Man Hoang Cổ Địa đều nhìn thấy đường quang trụ này, tất cả đều chạy đến, nâng tốc độ lên cực hạn.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Nhóm Thái Sử Trùng đứng gần quang trụ nhất nên có thể cảm nhận được năng lượng ẩn hàm trong đó.

Sưu! Sưu! Sưu!

Nhất thời, có vài chục đường nhân ảnh bay về phía quang trụ với xu thế bát phương vân động.

Gần hồng sắc quang trụ.

- Đáng chết, chúng ta thủ ở đây gần một tháng, ai ngờ, trường sinh quả này chín lại phát ra động tĩnh lớn như vậy.

Nơi này là một tiểu đảo nằm ở giữa một hồ nước, một nhóm người đang đứng giữa một khu rừng trên đảo, trung tâm khu rừng là một mảnh bình địa, trên bình địa chẳng có thực vật gì, chỉ có một cây đại thụ, trên cây đại thụ không không biết bao nhiêu quả chín màu đỏ, hồng sắc quang trụ chính là phát ra từ cây đại thụ này.

Kì lạ là, nhóm người này không hề có ý định hái quả, hình như họ muốn chờ chúng hoàn toàn chín mới hái, thực sự khiến người ta không sao hiểu nổi.

- Trường sinh quả sắp chín rồi, chúng ta đứng gần nó nhất, tranh thủ hái nhiều một chút.

Người bên cạnh hớn hở như trúng số.

- Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi, hi vọng trường sinh quả chín thật nhanh.

Nói xong, cả nhóm lại im lặng, trừng trừng nhìn quả trên cây chuyển sang đỏ mọng, tán phát sóng năng lượng kinh nhân.

- Ha ha, vận khí của chúng ta không tệ, có mặt đầu tiên, mau đi hái quả.

Một giọng nói phá không truyền đến, rất nhiều nhân ảnh cùng bay về

phía cây đại thụ, tốc độ nhanh như điện xẹt.

Nhóm người đứng trốn trong rừng cười lạnh, không có ý định ngăn họ lại.

A!

Có tiếng kêu la thảm thiết, chỉ thấy những đường hồng quang bắn ra từ cây đại thụ, nhẹ nhàng xuyên qua cơ thể, đến thi thể cùng chẳng còn.

- Chết đúng lắm, hi vọng chúng không biết đây là cây trường sinh, như vậy, bọn chúng sẽ bị cây trường sinh giết chết hết, không còn ai tranh giành trường sinh quả với chúng ta nữa.

Trong rừng, một người mừng rỡ nói.

Thỉnh thoảng lại có người từ bốn phương tám hướng bay lên tiểu đảo, hơn nữa, mỗi lần đều là một nhóm, ở Man Hoang Cổ Địa, đơn thương độc mã rất ít, gặp phải nhóm khác, dù thực lực của ngươi có cao hơn người mạnh nhất thì cũng phải chật vật, vận khí không tốt, nói không chừng còn bị giết chết.

Ban đầu, còn có người không nhận ra đây là cây trường sinh, liều lĩnh đi hái trường sinh quả, kết quả không cần nghĩ cũng biết, bị hồng quang phát ra từ cây trường sinh bắn xuyên, thi cốt không còn, cho đến khi có người nhận ra cây trường sinh, tình hình đí mới dần biến mất.

Người nhận ra cây trường sinh không phải ai khác, chính là một trong thanh niên tam đại kiếm tông Thái Sử Trùng.

Hắn cùng mấy người của mình đứng trên không địa cách cây trường sinh hơn một trăm mét, nhìn cây trường sinh nói:

- Cây trường sinh này đã có linh trí, thực lực có thể so với nửa bước yêu vương, cho dù toàn bộ chúng ta liên thủ, cũng bị cây trường sinh giết chết, cho nên chỉ có thể đợi thôi, đợi trưởng sinh quả chín, từ trên cây rơi xuống,

chúng ta mới được nhặt, căn cứ với ví dụ trước đây, khi trường sinh quả rơi xuống, cây trường sinh sẽ chủ động công kích người đứng gần nó nhất, đương nhiên, cũng không thể mạo phạm nó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 587: Đến Kịp

Cây trường sinh là hậu thế của cây bất tử, mặc dù không giống cây bất tử, sau khi có linh trí, trực tiếp là yêu vương cấp chiến lực, nhưng cũng tương đương Linh Hải Cảnh tông sư, tích luỹ thêm vài trăm nữa, có thể đath đến trình độ nửa bước yêu vương, thực lực nghịch thiên, dễ dàng giết chết nhân vật cấp tông sư.

- Đáng tiếc, cây trường sinh này đã trưởng thành, có linh trí, nếu như vẫn chỉ là cây non, chúng ta có thể đưa nó về, nghe nói người bình thường sống cạnh cây trường sinh, sẽ kéo dài niên thọ, sống trên hai trăm tuổi, nếu đổi thành võ giả, không những vạn độc bất xâm, tâm ma bất sinh, tốc độ tu luyện cũng không gì sánh được, là thánh vật hỗ trợ tu luyện.

Thái Sử Trùng nói với một trong hai anh em sinh đôi.

Một trong hai anh em sinh đôi nói:

- Đừng mơ tưởng nữa, cho dù không có linh trí, cũng không động được vào nó, nơi này là Man Hoang Cổ Địa, là địa bàn của cây bất tử, ngươi động vào hậu đại của nó, đảm bảo không ra được khỏi Man Hoang Cổ Địa, rễ của cây bất tử chiếm cứ non nửa Man Hoang Cổ Địa này.

Rất nhiều người không biết, đúng là có tồn tại cây bất tử trong truyền thuyết, hơn nữa nó cũng sinh tồn trong Man Hoang Cổ Địa, là một trong Man Hoang Cổ Địa chi vương.

- Hắc hắc, trường sinh quả này sẽ thuộc về lão hủ.

Một hắc y lão giả dung mạo khô cằn từ trong rừng rậm bước ra, mắt đầy vẻ tham lam.

Thái Sử Trùng liếc nhìn hắn, nói:

- Chỉ sợ ngươi không có cái mạng ấy.

- Ngươi là một trong thanh niên tam đại kiếm tông Thái Sử Trùng phải không! Thực lực thì có, nhưng vẫn thiếu một chút hoả hậu. Trở về luyện thêm mấy năm nữa, mới có hi vọng chiến thắng ta.

Hắc y lão giả không coi Thái Sử Trùng ra gì.

- Ồ! Nói vậy, ngươi có tự tin chiến thắng ta.

Thái Sử Trùng ánh mắt sắc bén, ẩn hàm sát cơ.

Hắc y lão giả hình như không muốn giao thủ với Thái Sử Trùng, đề nghị:

- Ở đây có quá nhiều người, đục nước béo cò cũng lắm, chi bằng đuổi chúng đi trước?

Nghe vậy, Thái Sử Trùng nhìn xung quanh, khu vực gần cây trường sinh, người mỗi lúc một nhiều, nhân số từ mười biến thành vài chục. Nếu như tiếp tục phát triển, hắn cũng không chắc có thể thuận lợi lấy được trường sinh quả, những lời hắc y lão giả nói khiến hắn động tâm.

- Bên này giao cho ta phụ trách.

Hắc y lão giả mặc kệ Thái Sử Trùng, trực tiếp lao vào bốn người đứng gần đó nhất, nói:

- Nếu không muốn chết thì cút hết cho ta, nếu không, giết không tha.

Mấy người quen biết hắc y lão giả, chẳng ai để tâm đến những lời hắn nói, bốn người đứng gần đó thấy hắn lao đến, tán khai trận hình, hợp lực công kích.

- Dám xuất thủ với ta, giết hắn.

- Yên Bắc tứ kiệt chúng ta cũng không phải người ăn chay!

Yên Bắc tứ kiệt là bốn huynh đệ khác họ. Yên Bắc tứ kiệt lão đại là Linh Hải Cảnh tông sư thực lực, ba người còn lại là đỉnh tiêm chân nhân cấp đại năng, bốn người nếu phân khai, sẽ chẳng còn lợi hại, nhưng mấy chục năm hợp tác, khiến thực lực liên thủ của họ đại tăng, Linh Hải Cảnh tông sư chết trong tay họ không biết bao nhiêu người.

- Yến Bắc tứ cẩu hùng hả!

Hắc y lão giả cười phì một tiếng, một trảo đâm ra, hắc sắc trảo ảnh tổ hợp thành một con hung thú cự đại, hung thú rống lên một tiếng giận dữ, chân trước quét ngang.

- Đồ khốn! Liều với hắn.

Yến Bắc tứ kiệt không ngờ hắc y lão giả lợi hại như vậy, bốn người liên thủ vẫn bị một trảo đánh lùi, bị thương chút ít.

- Kết kim cương trận!

Yến Bắc tứ kiệt giận dữ quát.

Soạt soạt!

Thân hình bốn người biến huyễn, tổ thành một lăng hình, đỉnh lăng hình là Yến Bắc tứ kiệt lão đại, chỉ thấy bốn người chân khí nhập thể, liền thành một phiến, trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, tuy hai mà một, hỗ trợ lẫn nhau, cuối cùng biến thành một pho tượng kim sắc nộ diện.

- Hợp kích bí pháp!

Hắc y lão giả mặt hiện kinh sắc.

Hắc y lão giả có đủ niềm tin vào mình, bàn tay vung lên, hắc sắc hung thú do hắc sắc trảo ảnh tổ thành gào rít một tiếng, thân thể khổng lồ đập lên kim cương nộ diện.

- Cút!

Yến Bắc tứ kiệt lão đại giơ tay phải, cách không hư kích, nộ diện kim cương đang chụp lấy bốn người cùng hắn biến thành một thể.

Panh!

Thanh âm như sấm sét, hung thú tổ hợp từ trảo ảnh tan rã, nhưng Yến Bắc tứ kiệt cũng không khá hơn, nhất tề thổ huyết, nộ diện kim cương cũng biến mất theo.

- Tên này lợi hại quá, chúng ta lui!

Yến Bắc tứ hải cũng không phải kẻ nóng vội, thấy hợp kích bí pháp không thể làm được gì hắc y lão nhân, lần lượt chạy vào trong rừng, chỉ hai cái chớp mắt đã thấy biến mất vô ảnh vô tung.

- Rời đi sớm không phải tốt hơn sao.

Hắc y lão giả lắc lắc đầu, nhìn về phía Thái Sử Trùng.

Thái Sử Trùng thân là một trong thanh niên tam đại kiếm tông, khả năng kiếm pháp vô cùng lợi hại, chỉ thấy hắn đến bảo kiếm cũng không rút, chập hai ngón tay, liên tiếp hư điểm, kiếm chỉ điểm xuất, từng đường kiếm ảnh cự đại bắn ra.

- Thái Sử Trùng, ngươi đừng ép người quá đáng.

Đến tiểu đảo này còn có những thanh niên thiên tài khác, nhưng họ có liên thủ thì vẫn chưa phải đối thủ của Thái Sử Trùng.

Thái Sử Trùng lạnh nhạt nóiL

- Bảo vật thuộc về kẻ mạnh hơn, các ngươi không có thực lực, thì không có tư cách ở lại đây, còn không đi, ta sẽ cho các ngươi rơi đầu.

- Được, Độc Cô Minh ta ghi nhớ thù này, lúc khác, ta sẽ bảo biểu đệ Độc Cô Tuyệt của ta đến tìm ngươi.

Kẻ dẫn đầu chính là biểu ca của một trong lưỡng đại yêu nghiệt thiên phú vực Độc Cô Tuyệt.

- Độc Cô Tuyệt!

Thái Sử Trùng cười lạnh một tiếng,

- Cho dù hắn đến, cũng vô dụng, nhưng nếu ngươi đã đem Độc Cô Tuyệt ra đây doạ ta, thì ta cũng nên cho ngươi chút kí hiệu.

Độc Cô Tuyệt một năm trước mới tấn nhập Linh Hải Cảnh, Thái Sử Trùng không phải kiêng nể hắn, thiên tài cũng cần phải có thời gian, không có thời gian tích luỹ, thì cũng chỉ là thiên tài có tiềm lực mà thôi.

Xuy!

Kiếm chỉ điểm xuất, một đường kiếm khí sắc bén xẹt qua ngực Độc Cô Minh.

Độc Cô Minh sắc mặt tái nhợt, ngực toé máu tươi.

- Thái Sử Trùng, đừng huênh hoang, hãy đợi đấy!

Cố nhịn đau, Độc Cô Minh dẫn theo một nhóm thanh niên rời khỏi tiểu đảo, chỉ để lại một câu cay cú.

- Độc Cô Minh này đúng là không biết sống chết, dùng biểu đệ Độc Cô Tuyệt của hắn uy hiếp ta, chúng tưởng ta sợ à.

Hai anh em song sinh bước đến bên cạnh Thái Sử Trùng.

Thái Sử Trùng nói:

- Độc Cô Tuyệt đúng là rất đáng sợ, cho hắn thời gian, không phải

không có khả năng đạt đến trình độ thanh niên ngũ cự đầu, cho nên ta mới cần phải có trường sinh quả, có trường sinh quả, ta sẽ có tám mươi phần trăm cơ hội tấn nhập Linh Hải Cảnh hậu kì, thực lực tăng lên một bậc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 588: Tranh Đoạt Trường Sinh Quả

Trong giới thanh niên thiên võ vực, rất ít người tu vi tấn nhập Linh Hải Cảnh hậu kì, đến thanh niên ngũ đầu không phải ai cũng là Linh Hải Cảnh hậu kì, đương nhiên, thiên tài đều có năng lực chiến đấu siêu cấp, tu vi thấp một chút, thực lực vẫn thập phần đáng sợ.

Cuối cùng, gần cây trường sinh, ngoài Thái Sử Trùng và hắc y lão giả chỉ còn lại một nhóm người, nhóm người này là nhóm xuất hiện sớm nhất, cũng là nhóm đầu tiên phát hiện ra cây trường sinh.

- Thiên Âm Tẩu, Thái Sử Trùng, hai người các ngươi đúng là có tư cách lấy được trường sinh quả, nhưng muốn chúng ra rời đi, e rằng không thể.

Nhóm người trong rừng đi ra, thủ lĩnh là một trung niên hùng tráng, tóc tai bù xù, ánh mắt sắc bén dao, tay cầm một cây thanh đồng thiết côn lớn, mấy người sau lưng hắn cũng không phải nhân vật tầm thường, khí thế hùng hồn, cơ thể to lớn, tựa hồ như hung thú hình người.

- Ngươi biết ta?

Hắc y lão giả biến sắc mặt, mấy chục năm nay hắn không hành tẩu giang hồ, người biết hắn cực ít.

- Không may, vài thập niên trước ta từng xem qua bức hoạ của ngươi, nhưng là hình truy nã, mấy chục năm qua đi, ngươi chẳng thay đổi gì.

Đến Linh Hải Cảnh, sự thay đổi bề ngoài không còn rõ ràng nữa, mấy chục năm chỉ tương đương mười mấy năm hoặc bảy tám năm, không thể thay đổi quá nhanh.

- Không ngờ trí nhớ của ngươi tốt vậy.

Thiên Âm Tẩu hắc hắc cười, mấy chục năm trước, hắn bị một ngũ phẩm tông môn truy nã, nên mới rời xa khỏi thị tuyến chúng nhân, lẩn tránh truy sát.

- Nhưng trí nhớ tốt không có nghĩa thực lực cũng tốt.

Sưu.

Thiên Âm Tẩu hai tay đan chéo, trảo mang tử hắc sắc như một tấm lưới lớn.

- Toái!

Trung niên hùng hồn không tránh mà quét ngang một côn.

Đì đùng!

Trảo mang tử hắc sắc bị phá sạch sẽ.

- Lợi hại, tiếp thêm một chiêu của ta.

Thiên Âm Tẩu lúc nãy chỉ dùng tám phần thực lực, đang định xuất thủ tiếp thì đột nhiên cảm nhận phía xa có tiếng phá không truyền đến.

- Ý! Lại có người!

Trên trời, một chiếc phi thuyền cự đại màu bạc đang bay đến, tốc độ gấp tám lần âm tốc.

- Yên Phụng Phụng!

Thái Sử Trùng nhíu mày.

Phi thuyền màu bạc rất nhanh xuất hiện trên bầu trời tiểu đảo.

- Là cây trường sinh!

Yên Phụng Phụng nhìn lướt là nhận ra ngay cây trường sinh.

- Đúng là cây trường sinh!

Diệp Trần lúc còn ở Bảo Hà Đảo đã từng nhìn thấy hồng y mỹ phụ lấy ra cây trường sinh, cây trường sinh giống như được tạo bởi bạch ngọc, nuột nà sáng bóng, không hề có một khiếm khuyết nào, cây trường sinh này cũng toàn thân trắng tuyết, chỉ có quả là màu đỏ, nhìn thập phần bắt mắt.

- Xem ra, vận khí chúng ta không tệ!

Hải Vô Nhai nói.

- Xuống thôi!

Năm người mặc dù kiêng kị Thái Sử Trùng, nhưng cũng chỉ là kiêng kị mà thôi, gặp phải bảo vật chân chính, chẳng ai có thể bắt họ lùi bước.

Độ không phi thuyền nhanh chóng đáp xuống, cách mặt đất chừng vài chục mét, năm người cùng nhau nhảy xuống, đứng cách cây trường sinh đúng một trăm mét.

Quan Cầm đang định tiến lên mấy bước thì bị Hải Vô Nhai kéo lại,

- Đừng lại gần, trước khi trường sinh quả rụng xuống, cây trường sinh sẽ chủ động công kích, trường sinh quả một khi đã kết trái, chứng tỏ nó đã tích luỹ đủ, thực lực rất khó đoán.

Cây trường sinh đúng là rất kì diệu, mỗi lần kết trái, đều phải tích luỹ đầy đủ, có đột phá cự đại, càng về sau, trường sinh quả kết ra hiệu quả càng tốt, nếu như nói khởi động linh trí là kết quả thứ nhất thì lần này là kết quả thứ hai.

Trên cây trường sinh, quả trường sinh vẫn vô thanh vô tức chuyển sang màu đỏ mọng, khi nó hoàn toàn chuyển sang màu đỏ lửa, đó sẽ là thời gian trưởng thành, nhưng bốn nhóm người đang đứng gần đó đều không nhìn trường sinh quả sắp trưởng thành, mà lại quay sang nhìn nhau, không khí căng như dây cung.

- Ở đây có bốn nhóm, ta nghĩ chia số trường sinh quả sắp rụng ra làm bốn phần, mỗi nhóm một phần, mọi người thấy thế nào?

Nếu như nói trước đây, Thiên Âm Tẩu còn muốn đuổi như đuổi nhóm trung niên hùng tráng, cùng Thái Sử Trùng chia đều trường sinh quả, nhưng bây giờ ý nghĩ ây không còn, bốn nhóm, bất kể đối phó với nhóm nào, đều bị nhóm kia phản đối, không ai biết liệu có đến phiên mình hay không, Thiên Âm Tẩy bản thân cũng lo lắng, cho nên mới nghĩ ra cách chia trường sinh quả ra làm bốn phần, không cần chiến thì không nên chiến.

Trung niên hùng tráng cười lạnh nói:

- Chia thành bốn phần, chủ ý của ngươi cũng được đấy, nhưng ngươi đừng quên, ngươi chỉ có một mình, một mình mà đòi chiếm hết một phần trường sinh quả, ngươi nghĩ chúng ta ngốc à?

- Nói đúng lắm, ngươi có một mình, không đủ tư cách chia trường sinh quả.

Hải Vô Nhai càng không khách khí, trường sinh quả là bảo vật vô giá, bớt đi một người bao giờ cũng tốt, dù sao số người ở đây quá nhiều, bản thân nhóm họ đã có năm.

Thiên Âm Tẩu sầm nét mặt,

- Xem ra mấy chục năm không ra ngoài, một vài người đã bắt đầu không coi ta ra gì, lão hủ mấy chục năm trước đã là Linh Hải Cảnh tông sư, lúc đó các ngươi vẫn là một đám trẻ ranh, thậm chí còn chưa ra đời? Nếu các ngươi nói ta không có phần, vậy thì hãy thể hiện bản lĩnh của mình đi.

Hắn cũng không nghĩ ngợi, mấy chục năm không ra ngoài, còn mấy người nhận ra hắn, cho dù nhận ra cũng chưa chắc đã sợ.

- Thể hiện bản lĩnh, ta đồng ý.

Thái Sử Trùng ngữ khí lạnh nhạt, hắn không muốn chia đều trường sinh

quả với mọi người, một trái trường sinh quả có thể khiến võ giả từ Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong tấn thắng lên Linh Hải Cảnh trung kì, tỷ suất thành công chí ít cũng là tám chín phần, từ Linh Hải Cảnh trung kì đỉnh phong tấn thăng lên Linh Hải Cảnh trung kì, một trái trường sinh quả chỉ có có ba phần tỷ suất, ít nhất phải chuẩn bị hai ba trái trường sinh quả, mới đủ chắc chắn.

- Ta cũng không ý kiến.

Yên Phụng Phụng có ưu thế tốc độ, chỉ cần không có tai nạn ngoài ý muốn, người có khả năng giành được trường sinh quả nhất chính là nàng.

- Vậy thì thể hiện bản lĩnh của mình đi!

Trung niên hùng tráng biết chỉ có giải quyết đó.

Bây giờ thì mọi người đang tạm thời hướng ánh mắt sáng phía cây trường sinh, đợi trường sinh quả chín, từ trên cây rụng xuống...

Một trường sinh quả có hơn tám phần tỷ suất khiến ta từ Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong tấn thăng lên Linh Hải Cảnh trung kì, bỏ qua cơ hội này, muốn tấn thăng lên Linh Hải Cảnh trung kì, không có một hai năm khổ tu là không thể, cho nên, lần này nhất định phải đoạt được một trái trường sinh quả.

Đến Linh hải Cảnh tu vi, mỗi lần tấn thắng đều thập phần khó khăn, thiên phú trên phương diện tu luyện của Diệp Trần không phải tuyệt đỉnh, chỉ có thể nói là ưu tú, có thể nhanh chóng tấn nhập Linh Hải Cảnh, chủ yếu vẫn là dựa vào các loại cơ duyên, và linh hồn thiên phú.

Nếu như có thể giành được một viên trường sinh quả, thuận lợi tấn thăng lên Linh Hải Cảnh trung kì, Diệp Trần có thể dựa vào địa linh đan và thiên linh đan đem tu vi nâng lên một tầng cao mới đạt đến Linh Hải Cảnh trung kì đỉnh phong, như vậy, thực lực tổng hợp sẽ nâng lên không chỉ một chút một ít, tuyệt đối có thể khiến chiến lực của hắn đại tăng.

- Trương sinh quả, không thể bỏ qua.

Thở ra một hơi thật nhẹ, ánh mắt Diệp Trần dần trở nên sắc bén.

Trên cây trường sinh có khoảng vài chục trường sinh quả, một nửa trong đó vẫn còn đỏ nhạt, còn rất lâu nữa mới chín, trong một nửa còn lại có ba trái đã chuyển dang màu đỏ lửa, chỉ thiếu một bước nữa là chín triệt để, ba trái khác đã bắt đầu lúc lắc, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Chát!

Cuối cùng, cũng có trường sinh quả rơi xuống, đập lên mặt đất, lăn vài vòng.

Ngạc nhiên là, không ai động đậy, hình như rất do dự.

- Thiên Âm Tẩu, không phải ngươi muốn trường sinh quả sao? Lên nhặt đi!

Trung niên hùng tráng cười, nói với Thiên Âm Tẩu.

Thiên Âm Tẩu hừ lạnh một tiếng,

- Trường sinh quả thứ nhất cứ nhường cho ngươi đi!

- Ngươi tốt vậy sao?

- Ngươi cũng tốt vậy sao?

Bên kia, Thái Sử Trùng nhìn trường sinh quả lăn trên mặt đất, mắt loé sáng sau đó lại bình tĩnh lại.

- Xem ra không ai dám mạo hiểm!

Một trong hai anh em song sinh nói.

- Ai dám mạo hiểm? Nếu như cây trường sinh vẫn công kích những người đứng gần đó, vậy thì không phải sẽ chết vì một trường sinh quả sao, chẳng ai muốn đẩy mình vào cục diện tất chết, bây giờ chỉ thiếu mỗi bước

thăm dò, chỉ cần có người đi nhặt trái trường sinh quả kia mà không bị cây trường sinh công kích nghĩa là không còn nguy hiểm.

- Nói thì nói vậy, không lẽ cứ ngồi đây đợi?

Bên Diệp Trần.

Hải Vô Nhai nhíu mày nói:

- Trái trường sinh quả thứ hai sắp chín rồi, đáng tiếc không ai muốn làm con chim mồi.

Diệp Trần nói:

- Người thứ nhất qua đó, cho dù không gặp nguy hiểm thì cũng chưa chắc đã tốt, hắn sẽ trở thành mục tiêu tấn công của chúng nhân.

- Diệp Trần nói không sai, trái trường sinh quả đầu tiên rất nguy hiểm.

Yên Phụng Phụng gật gật đầu.

Thời gian dần dần trôi qua, vẫn không có ai lên, hình như đều đang đợi.

Lệ!

Đột nhiên, từ trên thiên không truyền đến một tiếng kêu chói tai, một con diều hâu cự đại bay đến, mục tiêu của nó chính là trường sinh quả dưới gốc cây. Điêu tẩu!

Diều hâu tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã thấy xuất hiện dưới gốc cây, dùng chân quắp lấy trường sinh quả, sau đó vỗ cánh bay thẳng lên trời.

- Xuống đây!

Không hẹn mà gặp, chúng nhân liên thủ tấn công diều hâu.

Một tiếng kêu thảm thiết!

Diều hâu nổ tung, trường sinh quả từ trong không trung rơi xuống, chúng nhân đều cố ý không chế góc độ, cố gắng hạn chế dư ba, bản thân trường sinh quả cũng rất cứng rắn, ẩn hàm một luồng năng lượng cường đại, có thể ngăn cản dư ba xâm nhập.

Sưu! Sưu! Sưu!

Một lúc, có bốn người động, đó là Yên Phụng Phụng, Thái Sử Trùng, Thiên Âm Tẩu, và trung niên hùng tráng, bốn người họ là bốn người mạnh nhất trong chúng nhân, tranh đoạt trường sinh quả đầu tiên không nguy hiểm gì cho nên tận tình đại chiến.

Trong đó, Yên Phụng Phụng tốc độ nhanh nhất, chỉ thấy thanh sắc hoả tuyến vừa loé lên, Yên Phụng Phụng đã xuất hiện bên cạnh trường sinh quả, giơ tay bắt lấy nó.

- Thiên địa chi kiếm!

Thái Sử Trùng kiếm chỉ điểm xuất, một đường kiếm ảnh chặn đứng trước mặt Yên Phụng Phụng, cắt đứt lực hút, bản thân hắn thân ảnh chớp loé, cũng đến gần trường sinh quả.

- Phượng hoàng trảm!

Yên Phụng Phụng tay phải dựng thẳng, chưởng đao bổ xuống Thái Sử Trùng.

Keng một tiếng!

Thải Sử Trùng rút trường kiếm bên hông, chặn đứng hoả diễm đao kình của Yên Phụng Phụng.

- Các ngươi không cần phải tranh, trường sinh quả này chắc chắn thuộc về ta.

Thiên Âm Tẩu loáng thân hình, mấu chục đường hắc sắc huyễn ảnh xuất

hiện, nhất tề lao về phía trường sinh quả.

- Cút!

Trung niên hùng tráng tốc độ chậm nhất, nhưng tốc độ chậm không có nghĩa không thể giành được trường sinh quả, dù sao bây giờ chỉ có bốn người, cầm chân lẫn nhau, hắn quát lên một tiếng giận dữ, giơ cao thanh đồng thiết côn, quét ngang một côn, phá tan huyễn ảnh của Thiên Âm Tẩu.

Trường sinh quả vẫn đang rơi xuống, tốc độ rơi rất nhanh nhưng tốc độ giao thủ của bốn người còn nhanh hơn, chỉ một cái chớp mắt, bốn người đã giao thủ được một lần.

- Nhân kiếm hợp nhất!

Thái Sử Trùng rung trường kiếm, kiếm mang cự đại quấn chặt lấy hắn bên trong, dùng tốc độ kinh nhân bay về phía trường sinh quả.

Bang bang!

Thiên Âm Tẩy và trung niên hùng tráng đâu thể trơ mắt đứng nhìn Thái Sử Trùng đoạt được trường sinh quả, thi nhau phát động công kích định phá tan kiếm cương của Thái Sử Trùng.

Tiếc là kiếm cương thập phần cứng rắn, mặc dù đã xuất hiện vết nứt nhưng mãi không thấy vỡ, trung hoà lên thủ công kích của hai người.

- Thiên phượng hoàng trảm!

Thời khắc mấu chốt, Yên Phụng Phụng lại tung thêm một chưởng đao, sau lưng nàng có thanh sắc phượng hoàng hư ảnh, đây chính là hư ảnh của bản thể nàng.

Rắc!

Kiếm cương vỡ tan, Thái Sử Trùng thập phần phẫn nộ, hắn không còn cách trường sinh quả xa nữa, dưới tác dụng của nhân kiếm hợp nhất, tốc độ

và phòng ngự đều tăng lên rất nhiều, nhưng có bốn người tranh đoạt trường sinh quả, một mình hắn căn bản không thể đánh lại ba người.

- Chiến đấu kịch liệt quá.

Lăng Thiên Hạo nhìn trân trân.

Quan Cầm thấy trường sinh quả thứ hai, nói:

- Trái này cũng sắp chín rồi, ta sẽ dùng khinh công thiên hải nhất tuyến giành lấy nó.

Quan Cầm rất tự tin vào khinh công thiên hải nhất tuyến của mình.

Hải Vô Nhai cười nói:

- Thiên hải nhất tuyến của sư muội mặc dù lợi hại, nhưng họ không để yên cho muội lấy mất trường sinh quả thứ hai đâu, hơn nữa, lúc này, phe chúng ta cũng rất phải nói rõ nguyen tắc , ai lấy được trường sinh quả trước, baa người còn lại phải giúp người kia ngăn chặn công kích.

- Ừm, cái này đương nhiên.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Trường sinh quả thứ hai sắp chín rồi, chín nhanh lên!

- Căng thẳng quá!

Người do Thái Sử Trùng mang đến và người do trung niên hùng tráng mang đến đều đang nhìn chằm chằm vào trường sinh quả thứ hai, nếu như không phải trước khi trường sinh quả rụng, cây trường sinh sẽ tấn công những người lại gần nó, họ sớm đã lao lên chứ không đứng đợi ở đây.

Trước sự theo dõi của tất cả mọi người, trường sinh quả thứ hai rụng xuống.

Sưu sưu sưu sưu sưu sưu sưu?...

Không ai có thể hình dung tình huống lúc đó, trường sinh quả vừa từ cành cây cách mặt đất vài chục mét rơi xuống, tất cả mọi người đều động, như vạn tiễn tề phát, kinh tâm động phách.

Chiu!

Bọc lấy cơ thể bằng năm đường kiếm quang, Diệp Trần nâng tốc độ lên cực hạn, tốc độ khởi động bây giờ đã gấp hai mươi lần âm tốc, phải biết trong điều kiện bình thường, tốc độ khởi động luôn thấp hơn tốc độ cực hạn, sở dĩ Diệp Trần khởi động được nhanh như vậy, bởi vì trước đó kiếm quang phi hành thuật của hắn có tiến triển, tốc độ cực hạn đạt đến hai mươi lăm lần âm tốc, cộng thêm hắn có năng lực điều khiển chân nguyên cực cường, sớm đã đạt đến cảnh giới chân nguyên thành tơ, cho nên tốc độ khởi động càng nhanh hơn, vượt xa người thường.

- Nhanh quá!

Ba người Hải Vô Nhai thất kinh.

Kiếm quang vừa loé, Diệp Trần đã có mặt dưới cây trường sinh.

- Tiểu tử, chết cho ta.

- Dám động vào trường sinh quả, ngươi chết không có đất chôn.

Khoảnh khắc này, người bên Thái Sử Trùng và trung niên hùng tráng đều đang tấn công Diệp Trần, nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn băm vằm hắn.

- Bảo ta bỏ trường sinh quả xuống, nằm mơ!

Mắt ánh vẻ kiên nghị, Diệp Trần dứt khoát nhặt lấy trường sinh quả, ném vào trong linh giới trữ vật, nhưng hắn cũng phải chịu bảy tám đường công kích, chôn vùi trong khí kình đáng sợ.

- Lỗ mãng quá.

Hải Vô Nhai lắc lắc đầu.

Hải Vô Nhai không phải không muốn giúp Diệp Trần chặn đứng công kích, nhưng tốc độ Diệp Trần quá nhanh, hắn bị bỏ lại phía sau, ban đầu, hắn còn tưởng muốn tranh đoạt trường sinh quả thứ hai cần phải tiến hành một trận đại chiến, trong đại chiến, nếu ai lấy được trường sinh quả, những người khác sẽ giúp người đó chặn công kích, nhưng bây giờ Diệp Trần đoạt lấy bằng tốc độ, khoảnh khắc đó, chí ít có bảy tám đường công kích rơi xuống người Diệp Trần, hắn đâu có phản ứng kịp.

Ầm ầm ầm!

Chân nguyên hộ thể của Diệp Trần vỡ tan trong nháy mắt, bảy tám đường khí kình cuồng mãnh đánh hắn bay ra xa, ép vào trong rừng, khí lưu cuồng bạo bẻ gãy toàn bộ cây cối trên một đường thẳng, ném lên trời, khiến tiểu đảo lại có thêm một phiến bình địa.

Lăng Thiên Hạo và Quan Xầm thất sắc,

- Diệp Trần, sẽ không chết chứ!

Họ nghĩ, dưới tác động của bảy tám đường công kích, chết là chắc chắn.

- Để xem vận khí của hắn thế nào, nhưng ta nghĩ hắn sẽ không chết, hắn không phải là kẻ vì bảo vật mà manh động.

Ban đầu, Hải Vô Nhai nghĩ Diệp Trần manh động, bất chấp tất cả, nhưng sau này nghĩ lại, Diệp Trần có thể từ một tiểu tông môn thiên tài trưởng thành đến bây giờ, không thể là người dễ dàng xúc động, hắn có lẽ có tính toán của riêng mình.

Trong lúc nói chuyện, Hải Vô Nhai nâng tốc độ của mình lên cực hạn, bay về phái Diệp Trần, lần này người tranh đoạt trường sinh quả là Diệp Trần, theo quy tắc trước đó, họ phải giúp đỡ hắn chống lại sự công kích của

hai nhóm Thái Sử Trùng và trung niên hùng tráng.

Trên trung tâm bình địa, khói bụi tán đi, thân ảnh Diệp Trần hiện lên trong mắt Hải Vô Nhai.

Lúc này, Diệp Trần trông cực kì khổ sở, y phục bị xé rách, để lộ ra bộ kim lưu giáp sáng bóng, trên tay hắn, cầm hai tấm khiên, một tấm che kín phần đầu, một tấm che kín nửa người dưới, cộng thêm bảo giáp trên người, bảo vệ toàn bộ cơ thể.

Phụt!

Sắc mặt tái nhợt, Diệp Trần phun ra một ngụm huyết thu có lẫn những mẩu nội tạng.

- Tổng cộng có bảy đường công kích, trong đó bốn đường là cấp bậc Linh Hải Cảnh, ba đường là đỉnh tiêm chân nhân cấp, may mà có hai tấm khiên cộng thêm kim lưu giáp trên người, giúp mình chặn được phần lớn công kích, nên chỉ có ba bốn phần công lực truyền vào cơ thể, nếu không lần này mình chắc chết.

Mặc dù nói Diệp Trần đã đoán trước được cục diện, nhưng rất còn nguy hiểm rất lớn tồn tại, chỉ cần một chút không cẩn trọng hoặc xuất hiện bất ngờ ngoài ý muốn, hắn sẽ chết không có đất chôn.

- Diệp Trần, không sao chứ!

Thấy Diệp Trần vẫn có thể thổ huyết, Hải Vô Nhai thở phào nhẹ nhõm.

- Chưa chết được!

Trước khi tranh đoạt trường sinh quả, Diệp Trần đã uống hai viên đơn dược bổ sung nguyên khí, bây giờ Diệp Trần chỉ cần thôi động bất tử chi thân, hồi phục nội thương nghiêm trọng, dược lực trong đơn dược nhất thời hoá khai, bù đắp nguyên khí tiêu hao.

- Ngươi lợi hại thật đấy, là người đầu tiên đoạt được trường sinh quả.

Quan Cầm tốc độ tương đương Hải Vô Nhai, nhưng phản ứng lâm trận của nàng vẫn chưa nhanh bằng Hải Vô Nhai, cho nên giữa chừng phải dừng một lúc, bị Hải Vô Nhai bỏ lại phía sau.

Lăng Thiên Hạo là người cuối cùng chạy đến, vừa ngưỡng mộ vừa bội phục nói:

- Yến sư tỷ vẫn đang tranh đoạt trường sinh quả thứ nhất, họ chắc không thể nào tưởng tượng nổi ngươi lại giành được trường sinh quả trước họ.

Đúng vậy, ai ngờ tốc độ Diệp Trần lại vượt xa những người khác, là người đầu tiên đoạt được trường sinh quả, vốn dĩ tranh đoạt trường sinh quả thứ hai khẳng định phải trải qua một trận hỗn chiến, giống như bốn người Yến Phượng Phượng, cục diện trước mắt không ai có thể ngờ được.

Diệp Trần cười cười, nếu như không chạy lên cướp trường sinh quả, hôm nay rất có khả năng một quả hắn cũng không có, đương nhiên, đó chỉ là khả năng. Dù sao phải nhìn vận khí, so với những người khác, chiến lực của hắn không chiếm ưu thế quá lớn.

- Cái gì, tên tiểu tử đó trúng bảy tám đường công kích mà không chết, thậm chí vẫn có thể nói chuyện.

Tên công kích Diệp Trần nhíu mày, chúng đã chuẩn bị xong, chỉ cần Diệp Trần chết, sẽ lập tức chạy lên cươp linh giới trữ vật của hắn, nhưng cục diện rõ ràng không chuyển lệch theo ý chí chúng.

- Đáng ghét, đây là trường sinh quả, thứ sẽ giúp chúng ta tăng tỷ suất tấn thăng cảnh giới.

Hai anh em song sinh rất không cam tâm, đứng cách đó vài chục mét, nhìn Diệp Trần hung tợn, mắt hộ hung quang.

- Tiểu tử, trường sinh quả chỉ dành cho người có thực lực, mau giao nó

ra đây thì ta tha tội chết cho.

Người nói là trung niên cao lớn đi cùng trung niên hùng tráng, mặt đầy lông đen.

- Đúng, giao trường sinh quả ra đây, thì sẽ tha chết cho ngươi, nếu không hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi.

Một người khác phụ hoạ.

Thu hồi khiên, Diệp Trần lạnh giọng nói:

- Dành cho người có thực lực, nếu các ngươi có thực lực, tại sao không lấy được trường sinh quả.

- Hừ, tốc độ của ngươi chỉ là nhanh hơn một chút, nếu như đánh thật, ngươi vẫn chưa đủ tư cách.

Chúng đều nhìn ra Diệp Trần chỉ là tu vi Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong, mặc dù có chút kiêng kị, nhưng không nghĩ thực lực Diệp Trần đủ mạnh.

- Xin lỗi, thứ đã nằm trong tay ta, đừng mơ lấy được.

Bảo Diệp Trần từ bỏ trường sinh quả, là không thể nào, mấy người này nói không sai, bảo vật chỉ giành cho người có thực lực, có trường sinh quả, thực lực của hắn mới có thể nâng lên một tầng, không, là nâng lên hai ba tầng.

- Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, nôn ra đây cho ta.

Trung niên cường tráng mặt đầy lông đen dẫm mạnh chân phải, bật tung cơ thể, từ hai mét biến thành hai mét tư, chẳng khác gì người khổng lồ, cánh tay to hơn cả thắt lưng người khác, gân xanh nổi chằng chịt như rắn, trung niên to lớn lao đến, giống như mãnh hổ về rừng, mang theo một luồng gió tanh nồng.

- Thân thể biến lớn, là man nhân.

Hải Vô Nhai kinh ngạc, hô lớn:

- Ta chưa từng giao thủ với man nhân, hôm nay với lĩnh giáo thử.

Ầm!

Hai người nhanh chóng lao vào nhau, hung mãnh giao thủ.

- Diệp Trần, chúng ta chỉ có thể chặn giúp hai người, số còn lại phải dựa vào ngươi.

Lăng Thiên Hạo và Quan Cầm chặn đứng hai người trong nhóm trung niên cường tráng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 589: Phong Lôi Nhị Tông

Diệp Trần nói:

- Đa tạ các vị.

Lấy được một trường sinh quả hắn đã cảm thấy rất thoả mãn, số trường sinh quả còn lại hắn không cần nữa, dành cơ hội cho bọn Hải Vô Nhai.

- Hai người các ngươi thủ ở đây, theo dõi trường sinh quả thứ ba, hắn giao cho hai huynh đệ chúng ta.

Hai anh em song sinh dã tâm rất lớn, trường sinh quả trên người Diệp Trần hắn muốn, trường sinh quả trên cây chúng cũng muốn.

Nói đoạn, hai người sóng vai tiếp cận Diệp Trần, mắt nhìn không chớp.

Diệp Trần cười lạnh một tiếng, tay phải nắm chặt chuôi Lôi kiếp kiếm.

- Sát!

Hai anh em song sinh một trái một phải, tấn công Diệp Trần.

- Tiểu tử, chúng ta là đại danh đỉnh đỉnh Phong Lôi nhị tông, biết điều thì giao trường sinh quả ra đây, không sẽ mất mạng.

Phong Lôi nhị tông rất nổi tiếng trong thiên võ vực, cả hai huynh đệ đều là Linh Hải Cảnh, ca ca tên Lý Phong, đệ đệ tên Lý Lôi, nếu tách riêng ra thực lực chưa chắc đã bằng Hải Vô Nhai, nhưng liên thủ lại, không ai đủ làm đối thủ của chúng, nguyên nhân chủ yếu là hai huynh đệ chúng có thể tâm linh tương thông, hộ trợ lẫn nhau, còn ăn ý hơn cả Yến Bắc tứ kiệt.

- Bớt nói nhảm đi, muốn có trường sinh quả thì hãy dùng thực lực của

mình!

Nếu như hai huynh đệ là một người, Diệp Trần có lẽ thập phần kiêng kị, nhưng nếu đã là hai thì hắn vẫn có cơ hội, sở trường của hắn là kì xảo chiến đấu, khẳng định có cách khiến chúng không thể liên thủ, chỉ cần chờ đến thời cơ, tiêu diệt từng người một.

- Nếu ngươi đã muốn chết, vậy thì đừng trách chúng ta, Liệt phong quyền!

Ca ca Lý Phong đánh ra một đòn, toàn phong trận traanh, quyền tốc nhanh đến khó tin, mãnh liệt vô cùng.

- Thần lôi thối!

Đệ đệ Lý Lôi xuất chiêu ngay sau đó, một cước nhắm vào hạ bàn Diệp Trần, một cước này không hề thua kém liệt phong quyền của Lý Phong, lực quán thiên quân, ẩn hàm lôi chi áo nghĩa.

Một quyền một cước, phối hợp kín kẽ.

- Không thể liều mạng với chúng, với một mình mình, căn bản không thể đỡ được liên thủ hai người, phải quấn lấy một trong số chúng, khiến chúng không thể liên thủ.

Nghĩ vậy, Diệp Trần lập tức tiến lên trước một bước, thân thể đột nhiên trở nên hư huyễn, giống như một đường hắc ảnh mờ mờ, tránh khỏi liệt quyền phong của Lý Phong, vẽ nên một đường vòng cung, ép sát vào Lý Lôi.

- Muốn chặt đứt liên thủ của chúng ta, nằm mơ.

Lý Phong cười lạnh một tiếng, thân thể hơi chuẩn, mang theo toàn phong mãnh liệt, cuồn cuộn lao về phía Diệp Trần, Lý Lôi công thế không ngừng, lôi điện cước ảnh tràn ra, chỉ cần Dịp Trần tiếp tục tiếp cận, đảm bảo sẽ bị nướng thành than.

Xuy!

Diệp Trần chợt dừng lại, bàn chân như dẫm lên kiếm quang, từ bỏ Lý Lôi, bay về phía Lý Phong bên cạnh, thân hình lơ lửng bất định, như một vạt kiếm quang.

- Muốn chết!

Lý Phong thoáng kinh ngạc, bây giờ hắn mới biết mục tiêu của Diệp Trần không phải Lý Lôi mà là mình, nhưng hắn không hề tỏ ra sợ hãi, quyền ảnh vẫn đánh ra từ giữa toàn phong.

- Địa bạo thiên kinh!

Diệp Trần đương nhiên biết, chút thủ đoạn này không làm gì được hai huynh đệ tâm linh tương thông, mục tiêu thực sự của hắn vẫn là Lý Lôi, chỉ thấy chân phải hắn chà lên mặt đất, một luồng tiềm kinh thuận theo lòng đất, chạy đến chân Lý Lôi, ầm một tiếng, đá vụn bay tan tác, Lý Lôi mặc dù không bị thương nhưng công thế thì vẫn phải dừng lại.

Khoảnh khắc này chính là cơ hội của Diệp Trần!

- Hoá ảnh bạo!

Binh một tiếng!

Thân thể Diệp Trần run lên, hoá thành mấy chục đường hắc ảnh, thối ảnh của Lý Lôi và quyền ảnh của Lý Phong đánh trúng đại bộ phận hắc ảnh, nhưng bản thể của Diệp Trần thì vẫn thuận theo khe hở giữ thối ảnh của Lý Lôi, lướt qua, lăng không chém ra một đường kiếm khí hình trăng lưỡi liềm.

Lý Lôi giận dữ quát lên một tiếng, lấy ra một tấm khiên bài chặn đứng kiếm khí.

- Tốc kiếm chi ngục!

Công thể của Diệp Trần như thuỷ ngân cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt,

nhanh đến nỗi kiếm ảnh bắn ra gần như nuốt chửng Lý Lôi.

Đing đing đang đang!

Tiếng kim loại nổ vang lên, Lý Lôi vung khiên chặn đứng tất cả kiếm ảnh, mà vẫn không hề bị thương.

- Lui cho ta!

Tốc kiếm chi ngục qua đi là kim diệu chấn sát kiếm, kiếm mang kim hoàng sắc mãnh liệt chém lên khiên bài của Lý Lôi, đánh hắn bay xa vài chục mét, Diệp Trần tay cầm Lôi kiếp kiếm, trấn áp đối phương, giữ vững cự ly an toàn với Lý Phong.

- Đồ khốn.

Lý Lôi phản kích, Lý Phong cũng đuổi theo.

Diệp Trần cười nhạt, thân thể như ảnh, quấn lấy Lý Lôi, Lý Phong sợ ngộ thương Lý Lôi, nhất thời có chút không dám ra tay, thế liên thủ liền bị phá.

- Tiểu tạp chủng, ngươi quá đê tiện, quang minh chính đại thì ra đây chiến.

Lý Phong đánh liền mấy quyền đều là đánh trúng Lý Lôi, cước bộ của Diệp Trần quá quỷ dị, mỗi lần đều đem Lý Lôi ra làm bia đỡ, khiến Lý Phong giận đến nghiến răng kèn kẹt.

Những lời Lý Phong nói giúp Diệp Trần biết thế nào gọi là vô sỉ,

- Quang minh chính đại, ngươi cũng xứng thốt ra bốn chữ quang minh chính đại sao, lấy hai chọi một, còn chê chưa đủ ưu thế.

- Mỏ cũng nhọn đấy, đợi lát nữa ngươi sẽ biết thế nào là muốn khóc cũng không khóc được.

Lý Phong thẹn quá hoá giận.

- Đại ca, đệ đã nhìn thấu thực lực của tên tiểu tử này, một mình đệ cũng có thể đối phó được hắn, cho dù không đối phó được thì cũng tiêu hao chân nguyên và trạng thái tinh thần, đợi chiến lực của hắn yếu đi, huynh gia nhập cũng không muộn.

Lý Lôi và Diệp Trần giao phong vài chục chiêu, phát hiện Diệp Trần ngoài cước bộ và kiếm pháp lợi hại, những mặt khác đều không có ưu thế.

- Được, ta đứng bên cạnh áp trận cho đệ.

Lý Phong ngẫm cũng thấy đúng, mình và đệ đệ thực lực đều không yếu, chỉ cần không gặp phải những tông sư cao thủ như Yến Phượng Phượng, Thái Sử Trùng, đánh bừa một hai trăm chiêu không vấn đề gì, huống hồ, cho dù mình lên cũng vô dụng, chỉ khiến đối phương có thêm cơ hội gây rối.

- Tiểu tử, ngươi đợi chết đi! Bây giờ giao ra trường sinh quả cũng không tha cho ngươi.

Bỏ lại một câu, Lý Phong lui về phía sau một trăm bước.

Nghe vậy, Diệp Trần mắt loé lãnh quang quỷ dị, đúng, hắn không có nhiều ưu thế trên những phương diện khác, nhưng hắn vẫn còn một chiêu song kiếm lưu, uy lực không hề thua kém kim diệu chấn sát kiếm, nếu kết hợp với nghịch thức thiên lôi, uy lực tuyệt đối vượt xa kim diệu chấn sát kiếm, gần như tương đương một môn kiếm pháp đang ở sáu bảy phần hoả hậu, phối hợp thêm với kiếm ý cao nhân nhất đẳng, uy lực tuyệt đối vô song.

Nhưng hắn muốn đợi cơ hội, đợi lúc Lý Lôi buông lỏng, một đòn đánh trọng thương đối phương, về phần giết chết, có lẽ không có khả năng, thực lực hai bên chênh lệch không nhiều, đương nhiên, nếu như triệu hồi Thực Mộng Lang, có lẽ vẫn có thể giết chết, nhưng Thực Mộng lang là con át chủ bài của Diệp Trần, chưa phải thời khắc mấu chốt, hắn sẽ không gọi nó ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 590: Phá Hư Chỉ,Hắn Cũng Có

Đinh đinh đang đang!

Lý Lôi tay cầm khiên hộ thể, chân vẫn không giảm tốc, tần suất đá ra ẩn hàm áo nghĩa lôi điện thối ảnh, lôi điện thối ảnh thế đại lực trầm, tần suất công kích mặc dù không bằng liệt phong quyền của ca ca Lý Phong, nhưng uy lực rõ ràng lớn hơn, cho dù là Diệp Trần cũng không muốn nhận một cước ấy.

- Nhất chỉ phá hư!

Đối diện với lôi điện thối ảnh, Diệp Trần rút thân hình, tay trái lăng không chỉ điểm, chính là phá hư chỉ chiêu thức thứ ba nhất chỉ phá hư.

Ba!

Ngón tay thanh sắc ám niệm không gian ý cảnh, loáng thoáng chạm vào biên giới không gian áo nghĩa, chỉ là chợt loé, tạo nên một thông đạo vẫn không ngừng ăn sâu trong thối ảnh, trong quá trình ăn sâu đó, ngón tay thanh sắc hấp thu sức mạnh của lôi điện thối ảnh, quỷ dị vạn phần.

- Cái gì, đây là chỉ pháp gì vậy, không lẽ là hắc ám áo nghĩa, không đúng, khí tức của hắc ám áo nghĩa không giống vậy.

Lý Lôi kiến thức rộng, vậy mà một lúc không thể nghĩ ra Diệp Trần dùng áo nghĩa gì.

Cách đó trăm bước, Lý Phong kinh nghi bất định:

- Hình thái ngón tay, hấp thu năng lượng đối phương, không lẽ là Phá Hư Chỉ của Thần Chỉ Tông Hạ Hậu Tôn, sao hắn cũng có?

Thần Chỉ Tông Hạ Hậu Tôn là một trong thanh niên ngũ thạch đầu, chỉ pháp lợi hại nhất, được gọi là Thần Chỉ Tông, Hạ Hậu Tôn sở trường rất nhiều chỉ pháp, nhưng trong một lần đại chiến, từng bạo lộ một loại chỉ pháp vô cùng đáng sợ, loại chỉ pháp đó giống y như chỉ pháp của Diệp Trần, có thể hấp thu sức mạnh đối phương, tăng gia công kích lực của chỉ pháp, đương nhiên, do thuộc tính chân nguyên không giống nhau, cho nên màu sắc cũng khác nhau, hơn nữa, hình thái ngón tay mà Hạ Hậu Tôn thi triển cũng có chút khác biệt so với Diệp Trần, nhưng khí tức đó, giống nhau như lột.

- Nhất định là Phá hư chỉ, tuyệt đối không sai.

Lý Nguyệt ánh mắt lấp lánh.

- Không ngừng sinh sôi!

Một chỉ đánh ra một đường thông đạo, Diệp Trần bay vào trong thông đạo, Lôi kiếp kiếm như một dải điện quang co rút bất định, đột nhiên đâm vào Lý Lôi nơi cuối thông đạo.

Xích!

Kiếm tốc không ngừng tăng, đến cuối cùng, Lý Lôi đã không thể cảm nhận được sự tồn tại của Lôi kiếp kiếm.

- Cút!

Rống lên một tiếng giận dữ, Lý Lôi nghiêng thân thể, chân trái như một chiếc roi lôi điện, quất mạnh ra, khiên bài chặn trước người, nếu như không thể tránh được một kiếm của Diệp Trần vậy thì không tránh nữa, thân thể hơi nghiêng, tránh những điểm yếu hại, hơn nữa còn có độn bài bảo vệ, chân trái đá vào bụng Diệp Trần, lấy thương đổi thương, hắn tin, chỉ cần trúng một cước này, cho dù không gãy lưng thì cũng xuất hiện vết nứt, tuyệt đối bị thương nặng hơn mình.

Phụt!

Một kiếm của Diệp Trần có tốc độ nhanh hơn tốc độ di chuyển của khiên bài, chạm vào mép khiên bài, đâm xuyên qua vai trái Lý Lôi, lúc này, thân thể hắn đang di chuyển ngang, thuận thế rút ra Lôi kiếp kiếm, loé lên rồi biến mất, tránh khỏi thối kích của Lý Lôi, phải biết, trong thế giới tình thần, Diệp Trần có thể một lúc đối diện với sáu mươi tư tinh thần thể hư cấu có tu vi ý chí tương đương mà không vấn đề gì, sao lại không tránh được khỏi một kiếm của Lý Lôi, có thể nói, ý tưởng lấy thương đổi thương của Lý Lôi là nằm mơ giữa ban ngày.

- Tiểu tử, ngươi chọc giận ta, ta cho ngươi chết không có chỗ chôn.

Máu trên vai tuôn ra như suối chảy, Lý Lôi khuôn mặt vặn vẹo, toàn thân phát tán lôi điện chói mắt, lôi điện ngoằn ngoèo như rắn, nhấp nháy bất định, đánh lên mặt đất, mặt đất lập tức cháy đen một mảng, đánh vào hư không, đang, xuất hiện những đường gợn sóng lăn tăn.

- Phải xem đối phương muốn thi triển sát chiêu bí mật gì.

Diệp Trần và Lý Lôi duy trì một cự ly thích hợp, cự ly này không cách Lý Lôi quá gần, cũng không sợ bị Lý Phong đánh lén.

Ba!

Một tia chớp từ giữa đỉnh đầu Lý Lôi đánh thẳng lên trời.

Khoảnh khắc tia chớp loé lên, Lý Lôi đã hoàn toàn biến mất, gần như tia chớp đó đến mang hắn đi, nhưng Diệp Trần biết, đó chỉ là giả tượng do tốc độ di chuyển quá nhanh tạo thành, đối phương đang cố tiếp cận, cả người dung nhập vào trong tia chớp.

- Chết đi! Lôi thần giáng thế!

Bầu trời trên đầu Diệp Trần, Lý Lôi hiển hiện, lăng không bổ một cước, khoảnh khắc chân phải hắn bổ xuống, Diệp Trần dường như nhìn thấy sau lưng Lý Lôi có lôi điện hư ảnh, lôi điện hư ảnh này không giống bán yêu huyết mạch hư ảnh, cũng không giống bản thể hư ảnh của Yến Phượng

Phượng, mà là một loại khí tràng hư ảnh tự phát, thể hiện đòn sức mạnh này đã đạt đến mức độ thập phần đáng sợ.

Rắc!

Một thối bổ xuống, như có thần lôi giáng thế.

- Ừm, Lý Lôi đang chiến đấu với Diệp Trần.

Bên kia, bốn người Yến Phượng Phượng đã kết thúc hỗn chiến, cuối cùng giành được trường sinh quả vẫn là người có tốc độ nhanh nhất Yến Phượng Phượng, dù sao, những lúc đông người, ưu thế tốc độ vẫn không thể thay thế, nhất là trong điều kiện cả bốn người tương đương về thực lực.

Ha!

Diệp Trần đã chuẩn bị phản kích, tay phải giơ cao Lôi kiếp kiếm, tay trái nắm chặt Hoàng kim kiếm, hai kiếm đan chéo, nghịch trảm lên trên, nơi hai kiếm giao nhau, một viên lôi cầu hoàn mỹ ra đời, bành trướng nhanh chóng, khi bán kính của nó đạt đến một mét, vừa hay đánh trúng lôi quang thối ảnh.

Ầm ầm!

Cả hai người đều thi triển lôi chi áo nghĩa, lôi chi áo nghĩa đụng với lôi chi áo nghĩa, tạo thành lực phá hoại kinh nhân, chỉ thấy bầu trời nhất thời tối sầm lại, những tia chớp khổng lồ điên cuồng múa lượn, xung quanh hai người, chính là thế giới lôi đình, những tia chớp như những con giao long du tẩu, chằng chịt khắp nơi, thậm chí đến lòng đất cũng tồn tại lôi điện, mấy ngàn trượng vuông cháy đen một màu, chỉ có một trăm mét vuông xung quanh cây trường sinh là không bị lôi điện xâm nhập, tựa hồ bị sức mạnh vô hình cách ly.

- Sao lại có thể!

Lý Lôi ngỡ ngàng phát hiện, lôi chi áo nghĩa của mình không địch nổi Diệp Trần, khí tràng cường đại hấp thụ năng lượng lôi điện, phản kích ngược

về phía hắn.

- Một chiêu này của đối phương là trung giai áo nghĩa võ học, nhưng có lẽ chỉ có bảy tám phần hoả hậu, luận uy lực, lợi hại hơn song kiếm lưu của mình một chút, tu vi đối phương cũng cao hơn mình một cảnh giới, là Linh Hải Cảnh trung kì đỉnh phong, nhưng mình có kiếm ý bù lại nên chiếm không ít ưu thế.

Kiếm ý có thể khiến công kích càng thêm ngưng luyện, sức mạnh lôi điện cũng là một loại công kích, dưới tác dụng của kiếm ý, uy lực đương nhiên hơn hẳn Lý Lôi.

- Phá!

Hai tay trái phải phát lực, song kiếm trong tay Diệp Trần ma sát mạnh sinh điện, quét sang hai bên, công kích bạo phát trong nháy mắt phá vỡ phòng ngự của Lý Lôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 591: Niết Bàn Chi Hỏa

- Dừng tay!

Thấy Lý Lôi sắp trọng thương, Thái Sử Trùng nhíu mày, trường kiếm hơi run, một đường kiếm khí hình vòng cung bắn ra, xé rách trường không.

- Đại phượng hoàng trảm!

Yến Phượng Phượng sao có thể để Thái Sử Trùng ngăn cản Diệp Trần, một đường hoả diễm chưởng đao chặn đứng kiếm khí.

- Yến Phượng Phượng, nàng!

Thái Sử Trùng giận dữ nhìn Yến Phượng Phượng.

Xì xì!

Diệp Trần và Lý Lôi cuối cùng cũng phân thắng bại, cả người Lý Lôi bị Diệp Trần đánh bay lên trời, trên ngực vẫn còn một vết kiếm đan chéo, sâu thấu xương, kiếm khí cường liệt xâm nhập vào trong cơ thể, phá hoại mọi thứ, có thể nói, chiến lực ít nhất giảm đi bảy tám phần, đã không còn bất cứ khả năng uy hiếp nào nữa.

- Dừng tay cho ta.

Thái Sử Trùng trừng trừng nhìn Diệp Trần.

- Ngươi bảo ta dừng tay thì ta phải dừng tay sao?

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, nhìn lại Thái Sử Trùng.

- Lý Lôi!

Chiến đấu quá kịch liệt, Lý Phong căn bản không thể can thiệp, đến lúc này hắn mới kinh hô một tiếng, bay lên trời đỡ lấy Lý Lôi đang trọng thương.

- Báo thù cho đệ.

Lý Lôi không chỉ bị Diệp Trần chém trúng, bản thân còn bị sức mạnh lôi điện phản kích, ngất ngay tại chỗ.

- Diệp Trần, ngươi dám đả thương đệ đệ ta.

Ôm lấy Lý Lôi trong tay, Lý Phong thần tình hung ác.

Diệp Trần hoàn toàn bỏ qua đối phương, mất đi một Lý Lôi, Lý Phong cũng không phải đối thủ của hắn, nếu đối phương muốn báo thù, hắn chấp nhận cho hai huynh đệ hắn nằm cạnh nhau.

- Trường sinh quả chín rồi!

Lúc này, trái trường sinh quả thứ ba cuối cùng cũng chín, từ trên cây rụng xuống.

Ba người Hải Vô Nhai, Lăng Thiên Hạo nghe thấy trường sinh quả chín, lập tức từ bỏ chiến đấu, chạy đến gốc cây trường sinh.

Hải Vô Nhai đang định hành động thì bị Yến Phượng Phượng gọi lại, nàng lắc lắc đầu, nói:

- Ba trường sinh quả, chúng ta đã có hai, trái thứ ba nếu như tiếp tục rơi vào tay chúng ta, chúng ta sẽ trở thành mục tiêu của chúng nhân, trái trường sinh quả này đừng tranh nữa, để cho họ.

- Nói cũng đúng.

Hải Vô Nhai gật gật đầu, cười cười nhìn những người khác tranh đoạt trường sinh quả.

Trận chiến tranh đoạt trái trường sinh quả thứ ba diễn ra vô cùng kịch kiệt, thậm chí có thể dùng tàn khốc để hình dung, trên cây trường sinh có ba trái trường sinh quả là chín trong thời gian ngắn nhất, trái trường sinh quả thứ nhất sau một hồi đại chiến, thuộc về Yến Phượng Phượng, trái trường sinh quả thứ hai thuộc về Diệp Trần, trái trường sinh quả thứ ba nếu như không lấy được, đợi trái trường sinh quả thứ tư chín chí ít phải đợi thêm ít nhất nửa canh giờ nữa, ai biết nửa canh giờ sau sẽ phát sinh những gì, cho nên lấy được sớm chừng nào hay chừng ấy, có một trái trường sinh quả trong tay, tâm thái cũng khác hẳn.

- Thái Sử Trùng phát điên rồi!

Hải Vô Nhai dựa vào một gốc đại thụ, thích thú nhìn.

- Hẳn là phải phát điên!

Diệp Trần lấy được một trái trường sinh quả, tâm trạng rất tốt, tiếp theo hắn chỉ phải giúp bọn Hải Vô Nhai tranh đoạt một trái, những thứ khác chẳng liên quan gì đến hắn.

Ầm!

Chiến lực của Thái Sử Trùng thập phần kinh nhân, mất đi phong lôi nhị tông phụ trợ, khiến kiếm ý của hắn càng thêm sắc bén, thanh trường kiếm trong tay như thiên địa chi kiếm, rõ ràng một kiếm không đâm trúng đối phương, nhưng kiếm ảnh nhô ra lại kích phá chân nguyên hộ thể, nếu như không phải tràng diện quá hỗn loạn, lại có những cao thủ như Thiên Âm Tẩu và trung niên hùng tráng liên thủ, hắn sớm đã giết ra một đường máu, trung niên hùng tráng đỡ một kiếm này của Thái Sử Trùng, chân đứng không vững, phải lùi về sau hơn mười bước.

- Kiếm kình dồi dào quá.

Trung niên hùng tráng sắc mặt ngưng trọng, hắn là man nhân, không chỉ tu chân nguyên, cũng tu thân thể, man lực trên người không dưới hai mươi

vạn cân, chính diện đối kháng, Linh Hải Cảnh tông sư đồng cấp rất ít người có thể khiến hắn lùi bước. Thái Sử Trùng không phải cao thủ luyện thể, nhưng kiếm pháp đại khí bàng bạc, có thể lấy thiên địa làm kiếm, hoá thiên địa thành kiếm, một kiếm của hắn, chẳng khác gì thiên địa áp bách, khiến hắn không thể không lùi bước.

- Nhưng vẫn không thể khiến ta lùi bước.

Trung niên hùng tráng rống lên một tiếng giận dữ, một lần nữa lao lên, múa tít thanh đồng thiết côn trong tay, bầu trời đầy những côn ảnh.

- Sơn chi kiếm!

Biết không tung ra đòn sát thủ là không được, Thái Sử Trùng hừ lạnh một tiếng, một kiếm quét ngang.

Phanh!

Kiếm ảnh như sơn ẩn hàm thổ chi áo nghĩa nặng nề, đánh bay cả Thiên Âm Tẩu và trung niên hùng tráng.

Soạt!

Giơ tay hút, Thái Sử Trùng có được trường sinh quả thứ ba.

- Đáng ghét, bỏ trường sinh quả xuống.

Thiên Âm Tẩu sắc mặt âm trầm, dù sao hắn cũng thành danh mấy chục năm nay, trong mấy chục năm đó, chưa bao giờ hắn lơi là tu luyện, nâng thực lực lên một đẳng cấp mới, tu vi hiện tại của hắn là Linh Hải Cảnh hậu kì đỉnh phong, theo đạo lý mà nói, không cần trường sinh quả gia tăng tu vi, nhưng trường sinh quả không chỉ đơn giản là nâng cao cảnh giới, nó còn có thể khiến một người trọng thương sắp chết hồi phục như cũ, tương đương một viên bảo mệnh dược, ngoài ra, Linh Hải Cảnh hậu kì đỉnh phong đột phá lên Sinh Tử Cảnh, cũng cần phải tích luỹ một lượng lớn chân nguyên, trường sinh quả là lựa chọn hàng đầu, bất kể là tác dụng nào, đều đáng để hắn liều

mạng.

- Cút về!

Thái Sử Trùng lần này không thi triển thổ chi áo nghĩa kiếm pháp mà là thuỷ chi áo nghĩa kiếm pháp, một kiếm vung ra, kiếm kình như thuỷ liên miên bất tuyệt, không ngừng trung hào công thế của Thiên Âm Tẩu, chợt, một con sóng lớn nổi lên, một lần nữa đánh bay Thiên Âm Tẩu.

Trung niên hùng tráng phía sau cũng không thể đỡ nổi thuỷ chi áo nghĩa kiếm pháp của Thái Sử Trùng, cả hai đành phải chịu thua, đợi trái trường sinh quả thứ tư chín.

- Thổ chi áo nghĩa, thuỷ chi áo nghĩa, cộng thêm trước đó hắn nhiều lần thi triển thiên địa chi kiếm, xem ra Thái Sử Trùng này chủ tu thổ chi áo nghĩa, địa diện địa trong thiên địa, về phần thiên, bao hàm quá nhiều thuộc tính áo nghĩa, cho nên bất cứ loại nào đều có thể bổ trợ cho thổ chi áo nghĩa, thổ, nuôi dưỡng vạn vật, câu nói này không phải giỡn chơi mà đúng là có địa vị đặc thù.

Nhìn Thái Sử Trùng thi triển thêm một môn thuỷ chi áo nghĩa kiếm chiêu, Diệp Trần bây giờ đã có thể đoán ra phong cách chiến đấu của hắn.

- Thái Sử Trùng, đệ đệ ta bị hắn đánh trọng thương, ngươi phải báo thù cho đệ đệ ta.

Lý Phong thấy Thái Sử Trùng thuận lợi lấy được trường sinh quả thứ ba, vội vàng nói với Thái Sử Trùng, hắn biết mình không phải đối thủ của Diệp Trần, cho nên hi vọng Thái Sử Trùng giúp đỡ.

Thái Sử Trùng liếc nhìn Diệp Trần,

- Ta sẽ, nhưng không phải bây giờ.

- Nhưng...

Lý Phong vẫn muốn nói gì đó.

Hơi nhíu mày, Thái Sử Trùng ngăn không cho hắn nói tiếp,

- Bây giờ tranh đoạt trường sinh quả quan trọng hơn, ân oán để sau.

Nếu như không có Yến Phượng Phượng, Thái Sử Trùng cũng không ngại giúp đỡ Lý Lôi báo thù, nhưng hắn biết Yến Phượng Phượng lợi hại, trên thực tế rất ít người có thể ép Yến Phượng Phượng đến cực hạn, thực lực mạnh như thanh niên ngũ cự đầu, người thường chẳng ai dám chọc giận Yến Phượng Phượng, bởi vì họ biết, Yến Phượng Phượng nếu như muốn bỏ chạy, họ căn bản không thể ngăn được, thanh niên thiên tài có chút thực lực đương nhiên cũng biết tốc độc của Yến Phượng Phượng, đâu dám lằng nhằng với nàng, cùng lắm là giao giao thủ, chứ không đến mức liều chết, thực lực yếu hơn càng không thể ép Yến Phượng Phượng xuất thực lực giới hạn, cho nên, thực lực Yến Phượng Phượng ra sao không ai có thể nói chuẩn, Thái Sử Trùng cũng vậy, trận đại chiến vừa rồi, hai người đều có bảo lưu.

- Xem ra Thái Sử Trùng không định đối phó với ngươi lúc này.

Hải Vô Nhai nhìn thấy biểu tình trong mắt Lý Phong và Thái Sử Trùng, cười nói với Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Hắn chỉ là kiêng kị Yến sư tỷ mà thôi.

Yến Phượng Phượng thực lực rất mạnh, bên ngoài nhìn thì có vẻ tương đương Hải Vô Nhai, cùng lắm cao hơn một tuyến, nhưng Yến Phượng Phượng bây giờ đang ở trạng thái nhân hình, không phải trạng thái chiến đấu, giống như Tôn Tiểu Kim, chỉ cần hồi phục trạng thái chiến đấu, thực lực còn có thể đại trướng biên độ rộng.

Đương nhiên, Diệp Trần không kì vọng người khác bảo vệ mình, đợi hắn luyện hoá trường sinh quả, thực lực chắc chắn sẽ đột phá mãnh tiến, cũng không cần sợ Thái Sử Trùng, lúc đó hắn có thể cùng đối phương phân

cao thấp.

- Xem ra không dùng con át chỉ bài cuối cùng không được.

Thiên Âm Tẩu lạnh lùng liếc nhìn Thái Sử Trùng và Yến Phượng Phượng, sau đó lại nhìn trung niên hùng tráng, cả ba người này đều không dễ hạ, không dùng đến con át chủ bài, khả năng lấy được trường sinh quả thứ tư chỉ khoảng ba phần, thậm chí thấp hơn, người chết vì tiền, điểu chết vì ăn, liều.

Khoảng hai khắc sau, trái trường sinh quả thứ tư lắc lư rơi xuống.

- Là của ta.

Thiên Âm Tẩu rống lên một tiếng lớn, ném ra ba trái âm khí bảo châu, mỗi lần ném ra một trái, tim hắn lại nhỏ máu.

Binh binh binh!

Ba trái bảo châu chưa rơi xuống đất đã nổ tung, âm phong trận trận, thu rống rung trời.

- Là âm thú!

Thái Sử Trùng, Yến Phượng Phượng và trung niên hùng tráng vội vàng dừng bước, những người khác cũng bị ép phải dừng lại, chỉ thấy trong âm phong gào thét, đột nhiên xuất hiện ba con hung thú cực kì dữ tợn, hung thú này chúng nhân đều chưa từng thấy quá, nhìn giống như nhiều liều yêu thú gộp lại, hung ác vô cùng, không có sinh khí.

- Âm thú là cái gì?

Quan Cầm hỏi sư huynh của mình.

Hải Vô Nhai giải thích:

- Âm thú không phải sinh vật sống, do một loại bí pháp tà ác luyện chế

thành, đầu tiên nhốt mấy con yêu thú cấp mười bị rút hết yêu lực vào một căn phòng kín gió, để chúng tự tàn sát lẫn nhau, đợi tất cả yêu thú chết hết, dùng bí pháp thu thập yêu thú oán khí trong căn phòng, trữ tồn vào trong âm thú châu, sau đó, lại đem âm thú châu này trồng vào đầu của một con yêu thú cấp mười khác, dần dần nuốt chửng linh hồn của nó, cuối cùng, linh hồn của con yêu thú đó cũng tiến nhập vào trong âm thú chấu, tự nhiên dung hoà cùng yêu thú oán khí trong đó, khiến linh hồn càng thêm tàn bạo hung hiểm, lúc ra ngoài, nó có thể lợi dụng địa khí và âm khí ngưng tụ thành âm thú chi thân, ngang ngược hơn tiền thân của nó rất nhiều, đủ để giết chết đại bộ phận Linh Hải Cảnh tông sư, hơn nữa, bởi vì thân thể âm thú là thiên khí và âm khí ngưng tụ thành, tương đương với bất tử chi thân, đánh thế nào cũng không đả thương được nó.

- Lợi hại vậy sao!

Quan Cầm âm thầm tặc lưỡi.

Yến Phượng Phượng nhìn con âm thú trước mặt, mắt loé lãnh quang,

- Phương pháp luyện chế âm thú gần như thất truyền, không biết hắn lấy được phương pháp này từ đâu.

Mặc dù Yến Phượng Phượng đã từng giết qua không ít yêu thú, nhưng nàng cũng là yêu thú, cho nên thập phần căm ghét loại bí pháp tàn nhẫn này.

- Niết bàn chi hoả!

Nói đoạn, Yến Phượng Phượng miệng thổ ra một đoá hoả diễm trong thanh có hồng, đoá hoả diễm này như có linh tính, cử động giữa không trung, phốc một tiếng, đánh lên người mấy con âm thú đang lao đến.

Hùng!

Nếu như là hoả diễm bình thường, căn bản không thể khiến âm thú bị thương, nhưng thanh hồng hoả diễm này lại giống như liệt hoả thêm dầu, ban đầu chỉ là một đoá nhỏ, một khắc sau đã đốt cháy âm thú, biến nó thành hoả

thú, những tiếng tru thảm thiết từ trong lửa truyền ra, mỗi lúc một yếu.

Hải Vô Nhai cười khổ nói:

- Niết bàn chi hoả ẩn dưỡng không dễ, giết âm thú quá lãng phí.

Hắn đương nhiên cũng biết, Yến Phượng Phượng đã động nộ.

- Hử? Sức mạnh linh hồn lực và sức mạnh hoả diễm hoàn toàn kết hợp làm một, niết bàn chi hoả này kì diệu quá.

Diệp Trần cảm thán, hắn nhìn ra được, niết bàn chi hoả không chỉ đốt cháy thực vật mà đến linh hồn cũng bị thiêu cháy, nói cách khác, loại hoả diễm này mang đến hai tầng đả kích, sát thương lực, không thể tính toán, chỉ sợ dưới Sinh Tử Cảnh, chẳng có ai dám động vào nó, động vào là chết.

Nhưng, dùng để đối phó với kẻ thù ngoài âm thú có chút khó khăn, tốc độ quá chậm, cường giả đồng cấp đều có thể tránh né, Diệp Trần nhìn ra được, niết bàn chi hoả trong người Yến Phượng Phượng không nhiều, có lẽ chỉ được một đoá, tiêu hao bao nhiêu hết bấy nhiêu, muốn hồi phục rất khó.

- Sát lục kiếm ý và huỷ diệt kiếm ý của ta đều có thể trảm sát linh hồn âm thú, khiến âm thú chi thân trở nên vô dụng, nhưng Yến Phượng Phượng đã dùng niết bàn chi hoả rồi, ta cũng không cần động thủ.

Đối phó âm thú, người khác không có cách, nhưng Diệp Trần thì rất nhẹ nhàng, âm thú chẳng khác gì lôi linh, thân thể đều là do năng lượng cấu thành, nhược điểm là linh hồn linh trí, nếu so sánh, linh hồn âm thú chỉ mạnh hơn lôi linh một chút, nếu không Diệp Trần hoàn toàn có thể miểu sát.

Sau khi thiêu chết âm thú, vòng thanh hoả diễm lại quay trở bên trong cơ thể Yến Phượng Phượng.

Bên Diệp Trần chẳng có động tĩnh gì, hai bên còn lại thì đang rơi vào khổ chiến, rõ ràng, Thái Sử Trùng và trung niên hùng tráng chưa tìm ra thủ đoạn tiêu diệt âm thú trong một thời gian ngắn, chỉ có thể giằng co với

chúng.

Về phần Thiên Âm Tẩu, hắn đã lấy được trường sinh quả thứ tư, thấy Yến Phượng Phượng dễ dàng giết chết âm thú của mình, khoé miệng không khỏi co giật mấy cái.

- Âm thú này ta luyện chế không dễ, mấy chục năm công phu mà chỉ luyện được bốn con, âm thú châu chỉ cần vỡ, âm thú sẽ từ từ hao tẫn linh hồn lực, cuối cùng thì biến mất, cũng không biết là được hay mất.

Thiên Âm Tẩu có chút đau lòng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 592: Bế Quan Đột Phá

Không phải sinh mệnh tự nhiên sinh ra, chắc chắn sẽ tồn tại hạn chế rất lớn, sức mạnh linh hồn lực dần dần suy kiệt, cuối cùng biến thành hư vô, đối thủ của âm thú là Thái Sử Trùng và trung niên hùng tráng, trước khi chết, đương nhiên không thể giết được hai người bọn họ, chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi.

Vù! Vù!

Một lúc sau, hai đại âm thú hoá thành âm phong tiêu tán.

Thái Sử Trùng và trung nên hùng tráng sắc mặt đều rất khó coi, chiến đấu với âm thú khiến chân nguyên và thể lực của họ tiêu hao không ít, đây mới là mở đầu của cuộc tranh giành trường sinh qua, điều này thật không phải không tốt chút nào...!

Trường sinh quả thứ năm và thứ sáu rụng xuống gần như cùng lúc... tranh đoạt trường sinh quả thứ năm là Yến Phượng Phượng và Thiên Âm Tẩu, tranh đoạt trường sinh quả thứ sáu là Thái Sử Trùng và trung niên hùng tráng. Bởi vì trái trường sinh quả thứ bảy cũng sắp chín nên những người còn lại đều đang đợi.

- Rụng rồi!

Trái trường sinh quả thứ lắc lư một lần rồi rụng thẳng xuống.

- Hải huynh, ta đứng một bên hỗ trợ, huynh đi tranh đoạt trường sinh quả đi.

Giữ đúng tốc độ với Hải Vô Nhai, Diệp Trần truyền âm nói.

- Được!

Trận đại chiến giữa Lý Lôi và Diệp Trần khiến Hải Vô Nhai biết thực lực Diệp Trần không hề thua kém hắn, có lẽ chỉ còn thua một tuyến, tốc độ và năng lực sinh tồn của đối phương còn đáng sợ hơn, nếu như có Diệp Trần hỗ trợ, khả năng lấy được trường sinh quả sẽ là trên năm phần.

- Đại sư huynh! Ta cũng hỗ trợ huynh.

Quan Cầm rất tự tin vào tốc độ của mình, còn thực lực thì nàng không tự tin cho lắm, nhưng chỉ cần có được trường sinh quả, nàng sẽ trở thành mục tiêu công kích của những người khác, không phải ai cũng sống sót được dưới những đòn công kích đó, dù sao trường sinh quả cũng còn rất nhiều, nếu như để đại sư huynh Hải Vô Nhai lấy được thêm một phần, nói không chừng nàng sẽ được chia cho một trái.

- Được, trái trường sinh quả này chắc chắn phải thuộc về ta, ta cũng dùng toàn bộ thực lực.

-Địa động thiên toàn.

Hải Vô Nhai thân thể lăng không xoay tròn, thuỷ nguyên khí kinh nhân hội tụ về phía hắn, xoay vòng quanh Hải Vô Nhai không theo một quy luật nào cả, chúng nhân đều biết, vật thể trong lúc vận động kịch liệt, sẽ tạo thành khí tràng cường liệt, khi thuỷ lưu điên cuồng xoay chuyển, nó sẽ khiên một trăm mét vuông quang đó trở thành một thế giới hỗn loạn, bất cứ ai bước vào thế giới này, đều sản sinh cảm giác mất cân bằng.

- Chiêu này, rất lợi hại.

Diệp Trần có thể cảm nhận được, hư không quang mình tràn ngập thuỷ nguyên khí cuồng bạo, thuỷ nguyên khí va đập, dung hợp, cải biến lực tràng của khu vực này.

- Chuyện gì vậy? Sao ta cảm thấy đất trời xoay chuyển.

Mấy người thực lực hơi yếu thất sắc, cho dù họ là Linh Hải Cảnh, có thể lên trời xuống đất, thôi sơn đảo hải, nhưng đối diện với thiên địa biến hoá, nhất thời cũng hết đường xoay xở, ví dụ lực hấp dẫn mất cân đối, họ liền không thích ứng, dù sao họ cũng đang ở trong mảng thiên địa này, chịu sự hạn chế của quy tắc thiên địa, Hải Vô Nhai khiến lực hấp dẫn của mảng thiên địa này hỗn loạn, một luồng không sao, hai luồng cũng không ảnh hưởng gì nhiều, nhưng nếu số lượng nhiều, họ muốn loại bỏ hết lực hấp dẫn trong một thời gian ngắn độ khó là rất lớn.

- Trường sinh quả, đến tay!

Khi tất cả phát hiện ra sai lầm của mình thì Hải Vô Nhai đã nhẹ nhàng lấy được trường sinh quả thứ bảy.

- Đồ khốn, cho dù ngươi ảnh hưởng được cân bằng của chúng ta thì đã làm sao, ngươi có ảnh hưởng được khí kình cân bằng không? Chết đi!

Nhất thời, trừ ba người Diệp Trần, Quan Cầm, Lăng Thiên Hạo, những người khác đều nhất loạt ra tay.

- Nhất chỉ phá hư!

- Huyền thiên chuỳ!

- Vô lượng trực đảo!

Ba người Diệp Trần không thể trơ mắt đứng nhìn Hải Vô Nhai bị liên thủ công kích, tự phát tuyệt chiêu, trung hoà một bộ phận khí kình.

Bản thân Hải Vô Nhai cũng không ngồi im chờ chết, sau khi lấy được trường sinh quả, hắn liền nghiêng người một tay đánh ra một đòn chưởng kình hùng hồn.

Binh!

Khí kình nổ tung, Hải Vô Nhai sắc mặt hơi tái bay ngược ra ngoài,

miệng rỉ máu.

Đám người kia vẫn muốn tiếp tục công kích, một đường hoả tuyến thanh sắc như huyễn ảnh xuyên qua giữa chúng, hai người phía trước bay ngược ra ngoài, những người còn lại phải lùi liền mấy bước.

Là Yến Phượng Phượng.

Lấy được trái trường sinh quả thứ hai, Yến Phượng Phượng lập tức chạy đến, với tốc độ nhanh gấp đôi người thường giúp Hải Vô Nhai giải quyết nguy cơ.

Bên kia, Thái Sử Trùng và trung niên hùng tráng cũng có kết quả, người lấy được trường sinh quả đương nhiên là Thái Sử Trùng, không thể không nói, trung niên hùng tráng trên phương diện tranh đoạt cũng không quá xuất sắc.

Nếu như nói bảy trái trường sinh quả đầu tiên tranh đoạt là kịch liệt thê thảm thì những trận tranh đoạt tiếp theo là điên cuồng, cây trường sinh mặc dù có vài chục trái, nhưng cây trường sinh chỉ cống hiến ra một bộ phận nhỏ, một nửa còn lại sẽ không rụng xuông, trước đây cũng vậy.

Sau khi bị thương nhẹ, trung niên hùng tráng có được trái trường sinh quả thứ tám.

Trái trường sinh quả thứ chín thuộc về Thái Sử Trùng, cộng thêm trái này hắn đã có ba trái trường sinh quả, ở trạng thái dốc toàn lực, hắn thực sự rất đáng sợ, đến Yến Phượng Phượng cũng phải tránh giao phong với hắn, nhưng hắn vẫn chưa thoả mãi mà tiếp tục tranh đoạt giúp huynh đệ Lý gia, Lý gia huynh đệ cường đại, đối với hắn cũng có lợi.

Trái trường sinh quả thứ mười thuộc về Yến Phượng Phượng.

Để tranh đoạt trường sinh quả, Yến Phượng Phượng đã hồi phục bản thể, hoá thành một con thanh phụng khổng lồ, toàn thân quấn đầy thanh sắc hoả diễm, hai cánh xoè rộng, bầu trời toàn là thanh sắc hoả diễm, khiến Thiên

Âm Tẩu và trung niên hùng tráng cũng phải sợ xanh mặt, Thi Sử Trùng chỉ hơi nhíu mày, không lên tranh đoạt với nàng.

- Lăng sư đệ, đệ nên chờ thêm một năm rưỡi nữa rồi hãy luyện hoá trường sinh quả, trường sinh quả này chỉ có tám mươi phần trăm chắc chắn giúp đệ đột phá lên Linh Hải Cảnh trung kì.

Yến Phượng Phượng đã có hai trái trường sinh quả, trái trường sinh quả thứ ba nàng dành cho Lăng Thiên Hạo, dặn dò nói.

Lăng Thiên Hạo mừng rỡ nhận trường sinh quả, nói:

- Đại sư tỷ, đệ biết, đợi khi nào hoàn toàn chắc chắn, đệ mới nuốt trường sinh quả.

Nếu như lãng phí trường sinh quả, không cần Yến Phượng Phượng nói, Lăng Thiên Hạo cũng sẽ tự trách mình.

- Đại sư huynh.

Quan Cầm trông đợi nhìn Hải Vô Nhai, trong năm người, chỉ có nàng là chưa có trường sinh quả.

Hải Vô Nhai nhíu mày nói:

- Đừng vội, cơ hội vẫn còn.

Bên kia, Lăng Âm Tẩu có ý bỏ đi, hắn không cần dựa vào trường sinh quả để nâng cao tu vi cảnh giới, chỉ là dùng để gia tang chân nguyên trữ bị mà thôi, một trái trường sinh quả chí ít giúp hắn bớt được vài năm khổ luyện, đương nhiên, không ai chê trường sinh quả của mình nhiều, nhưng hắn biết, ở đây có ba người thực lực không hề thua kém hắn, Yến Phượng Phượng và Thái Sử Trùng hai hậu bối này thậm chí còn cao hơn hắn một tuyến, huống hồ họ người đông thế mạnh, tiếp tục tranh giành nói không chừng còn mất mạng.

- Ha ha, các ngươi tiếp tục tranh nhau! Ta đi trước.

Không thể không nói, Thiên Âm Tẩu có thể thoát khỏi sự truy nã ngũ phẩm tông môn mấy chục năm nay đều là có kĩ năng của hắn, nói đi là đi, không để lại một chút dấu vết, không bị cái lợi trước mắt làm mờ lý trí.

- Lão già đó chạy nhanh thật.

Yến Phượng Phượng bĩu môi.

Cách đó không xa, Thái Sử Trùng hơi nheo mắt, hắn vốn dự định chờ xong việc, giữ Thiên Âm Tẩu lại, đoạt lấy phần của hắn, nhưng Thiên Âm Tẩu nói đi là đi, ít nhiều vượt qua dự liệu của hắn, về phần Diệp Trần, hắn không có ý định động hắn bây giờ, thời gian con dài, chờ đột phá lên Linh Hải Cảnh hậu kì tìm đối phương cũng không muộn, dù sao thực lực của Yến Phượng Phượng cũng không thua gì hắn, chưa kể, sau khi Lý Lôi trọng thương, tổng hợp thực lực bên hắn vẫn thua bên Yến Phượng Phượng.

- Lão già giảo hoạt, muốn làm hắn bất lợi đúng là không dễ.

Trung niên hùng tráng sao lại không biết ý tứ của Thiên Âm Tẩu, không khỏi sản sinh một tia bội phục.

- Đợi chút nữa thi triển thỉnh thần đại pháp của Man Tộc, đoạt lấy trái trường sinh quả thứ mười một.

Trung niên hùng tráng đang rất khó chịu với bọn Thái Sử Trùng Yến Phượng Phượng. Trong chúng nhân, chỉ có hai người họ là lấy được nhiều nhất, trong khi hắn mới chỉ có một trái.

Không thể không nói, man nhân một khi liều mạng là rất đáng sợ, cũng không biết họ thi triển bí pháp gì, thực lực đại tăng, thân thể như một người khổng lồ phủ đầy những hoa văn màu đen, binh khí chém xuống sẽ bị trung hoà phần lớn.

Cho nên, trái trường sinh quả thứ mười một thuộc về trung niên hùng

tráng.

Trái thứ mười hai, mười ba là của Yến Phượng Phượng và Thái Sử Trùng, Yến Phượng Phượng đưa trái trường sinh quả này cho Quan Cầm.

Ầm ầm!

Sau khi rụng trái thứ mười ba, cây trường sinh đột nhiên rút những cái rễ khổng lồ, đập lên một nửa tiểu đảo, khiến tiểu đảo chìm trong nước hồ, hồng thuỷ tràn lan.

Cây trường sinh bọc trong quang mang màu đỏ, sưu một tiếng, phá không mà đi, bay vào sâu trong Man Hoàng Cổ Địa, một lúc sau, chỉ còn lại một quang điểm màu đỏ, quang điểm loé lên mấy cái rồi biến mất hoàn toàn.

Bọn Yến Phượng Phượng không đuổi theo, họ không dám đắc tội cây trường sinh, cây trường sinh có năng lực miễu sát họ.

- Ha ha, thu hoạch lần này nhiều hơn cả hai lần trước cộng lại, tổng cộng có sáu trường sinh quả.

Hải Vô Nhải toét miệng cười,

Mười ba trái trường sinh quả, bên họ có sáu, Thái Sử Trùng có bốn, trung niên hùng tráng có hai, Thiên Âm Tẩu có một, chắc chắn, thu hoạch của họ là lớn nhất, chiếm gần một nửa, Diệp Trần nói:

- Kiểu cơ duyên này, chỉ gặp chứ không thể cầu.

- Đúng, quang trụ màu đỏ của cây trường sinh chỉ những người đứng cách đó một ngàn dặm mới có thể nhìn thấy được, ngoài một ngàn dặm, đều không biết ở đây có cây trường sinh xuất thế, nếu người tranh đoạt quá nhiều, chúng ta chưa chắc đã lấy được một nửa như bây giờ, hai ba trái đã là không tệ.

Đến Man Hoang Cổ Địa này đều là cao thủ, họ chỉ là một trong số đó,

nói không chừng còn có nhân vật tông sư cấp đáng sợ hơn tồn tại.

- Yến Phượng Phượng, trận chiến hôm nay bất phân thắng bại, lần sau chiến tiếp.

Thái Sử Trùng không định lập tức tìm Diệp Trần gây sự, lạnh lùng nói.

Yến Phượng Phượng nói:

- Ta đợi ngươi.

- Đi!

Thái Sử Trùng mang theo bọn Lý Phong vẫn còn có chút không cam tâm rời đi, trước khi đi, còn liếc nhìn Diệp Trần, ánh mắt sắc như kiếm.

Bọn Thái Sử Trùng rời đi rồi, trên tiểu đảo ngập nước chỉ còn nhóm trung niên hùng tráng và bọn Yến Phượng Phượng.

- Chúng ta cũng đi.

Trung niên hùng tráng không có ân oán gì với Diệp Trần, cũng bỏ đi.

- Các vị, ta muốn tìm nơi bế quan đột phá, không biết có thể cho ta thời gian một ngày được không.

Một ngày thời gian dùng để đột phá cảnh giới là đủ, dù sao cũng không phải tham ngộ áo nghĩa, Diệp Trần nhìn bọn Yến Phượng Phượng, Hải Vô Nhai nói.

Yến Phượng Phượng nói:

- Diệp Trần, ngươi có chắc chắn không, trường sinh quả không dễ gì có được, lãng phí là hết đấy.

- Đúng vậy, Diệp Trần, chuyện này cần gì phải vội, đợi chắc chắn hãy nói.

Diệp Trần cười nói:

- Không dám nói tuyệt đối chắc chắn, nhưng chín mươi chín phần trăm thì có.

Tốc độ tu luyện của hắn không phải tuyệt đỉnh, dù sao tốc độ tu luyện và thiên phú thân thể cũng liên quan đến nhau, nhưng trên phương diện đột phá cảnh giới, chẳng mấy người bằng được hắn, thiên phú linh hồn khiến hắn đột phá cái gì cũng dễ, hắn có thể đạt đến Linh Hải Cảnh khi tuổi đời mới hai mươi tư, nguyên nhân rất lớn là đột phá cảnh giới dễ dàng, còn việc chân nguyên tích luỹ không bằng người khác, có thể dựa vào đơn dược hoặc thiên tài hoàn thành.

- Vậy được, thời gian không phải quá dài, chúng ta làm hộ pháp cho ngươi.

Nói đoạn, cả đoàn bay về hướng Đông Nam.

Đây là một toà sơn mạch hoang vu mênh mông không thấy bờ bến, trong sơn mạch hoang vu này có một ngọn núi nhỏ không mấy nổi bật, Diệp Trần đang khoanh chân ngồi tu luyện trên sườn núi.

Bên ngoài sườn núi, nhóm Yến Phượng Phượng, Hải Vô Nhai cũng ngồi xuống điều tức, hồi phục chân nguyên tiêu hao.

Không hay không biết, sắc trời tối dần. Sát khí man hoang vô hình này, chỉ cần không cẩn thận, sẽ bị nó xâm nhập, ảnh hưởng tâm thần. Yến Phượng Phượng là người đầu tiên tỉnh lại từ trong trạng thái điều tiết, lên tiếng đánh thức mọi người.

Lăng Thiên Hạo nói:

- Diệp Trần còn đang tu luyện, có cần đánh thức hắn hay không?

Hải Vô Nhai cười nói:

- Đừng coi thường Diệp Trần, kiếm ý của hắn là thứ đáng sợ nhất ta từng được thấy, chút man hoang sát khí này chẳng thể ảnh hưởng đến hắn, hơn nữa, kiếm khách rất ít người tẩu hoả nhập ma, kiếm ý của họ có thể trảm sát man hoang sát khí xâm nhập.

Trong lòng núi.

- Trường sinh quả đúng là kì diệu, không chỉ ẩn hàm một lượng lớn thiên địa năng lượng mà còn có thể tu dưỡng thân thể, cải thiện đan điền.

Đến Linh Hải Cảnh, cảnh giới đột phá cũng là đan điền đột phá, đan điền cải thiện, cảnh giới đột phá nước chảy thành sông, về phần năng lực điều khiển tâm thần, Diệp Trần chưa bao giờ thiếu, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn có thể đột phá cảnh giới, đạt đến Linh Hải Cảnh nhanh như vậy.

Dưới tâm thần cảm tri, Diệp Trần cảm nhận được đan điền đang lột xác, theo sự lột xác của đan điền, chân nguyên hải trong đó cũng lột xác, trở nên tinh thuần, một chút một ít cũng có sức mạnh xuyên thủng sơn nhạc, nếu như chân nguyên hải bạo phát, tuyệt đối có thể san bằng mọi thứ trong vòng vài chục dặm vuông.

Xuy xuy!

Theo sự lột xác của đan điền và chân nguyên, từng tia tạp chất được luyện hoá ra, thuận theo kinh mạch vận chuyển lên tay phải Diệp Trần, tay phải Diệp Trần ánh lên lam quang, bên trong lam quang xen lẫn khí mang hắc sắc, khí mang này có đặc tính ăn mòn, khiến không khí không khỏi kêu lên xuy xuy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 593: Di Tích Long Huyệt

- Không ngờ trong chân nguyên của mình vẫn còn nhiều tạp chất như vậy, hơn nữa còn có thể ăn mòn.

Diệp Trần vốn tưởng, chân nguyên của mình đã đủ tinh thuần, cho dù có tạp chất cũng không nhiều, không ngờ từ trong chân nguyên tinh thuần vẫn có thể luyện hoá ra tạp chất, hơn nữa tạp chất này còn không giống như tạp chất trước, có tính ăn mòn, tạp chất trong đan điền thì nhiều hơn, đan điền là nơi dung nạp chân nguyên, mỗi lần đến lúc đột phá, chân nguyên là tinh thuần, nhưng vẫn có một số tạp chất tiềm tàng trong góc đan điền, không thể quan sát, lần này cũng bị luyện hoá ra.

Thời gian dần trôi qua, tay phải Diệp Lãng gần như bám đầy khí mang hắc sắc, thập phần đáng sợ, nếu như đối chiến với người khác, một chưởng này hoàn toàn có thể trọng thương đối phương, hoặc để lại hậu hoạn.

- Ừm, đan điền đang mở rộng, chân nguyên cũng gia tăng, cách thời điểm đột phá có lẽ không còn xa nữa.

Cảm nhận sự khác biệt trong đan điền, Diệp Trần hít một hơi thật sâu, tiếp tục vận chuyển chân nguyên với tốc độ cao, kéo dài quá trình luyện hoá trường sinh quả.

Sáng ngày thứ hai.

Ba!

Lấy đỉnh núi thấp làm trung tâm, nguyên khí kinh nhân hội tụ thành nguyên khí lưu, xuyên qua thân núi, quán nhập vào trong cơ thể Diệp Trần, thân thể Diệp Trần như một thứ dụng cụ tinh vi, không ngừng chuyển hoá nguyên khí lưu thành chân nguyên.

- Đột phá rồi sao?

Bên ngoài sườn núi, bọn Yến Phượng Phượng cảm nhận được sự biến hoá do Diệp Trần gây ra.

- Chậc chậc, không hổ là yêu nghiệt được đánh giá ngang với Độc Cô Tuyệt, Thiểm Thái Minh Nguyệt, nói đột phá là đột phá, năm xưa khi ta đột phá lên Linh Hải Cảnh trung kì, không biết phải mất bao nhiêu công sức.

Hải Vô Nhai khen ngợi.

Bên trong bụng núi, Diệp Trần từ từ mở mắt, hai đường lãnh điện bắn ra, một quyền đánh lên vách đá đối diện.

Phốc!

Vách đá như bị ăn mòn, mềm nhũn.

- Không ngờ tích trữ nhiều tạp chất ăn mòn như vậy.

Diệp Lãng giật mình.

- Nhưng may mà đột phá lên Linh Hải Cảnh trung kì, tổng lượng và chất lượng chân nguyên tăng lên gấp đôi.

Đối với Diệp Lãng mà nói, mỗi lần thăng cấp là một cơ hội bù đắp quý giá, đến Linh Hải Cảnh, thứ hắn thiếu nhất chính là thời gian tích luỹ.

- Diệp Trần, đột phá thuận lợi chứ?

Bốn người Yến Phượng Phượng đi vào.

Đứng dậy, Diệp Trần cười nói:

- May quá, không lãng phí trường sinh quả.

- Ngươi đột phá nhanh thật đấy, chỉ dùng hơn một nửa thời gian.

Chiều tối qua Diệp Trần mới bắt đầu bế quan, bây giờ là sáng ngày thứ hai, mới khoảng bảy canh giờ, bốn người còn tưởng phải đến chiều hôm nay.

- Để mọi người đợi lâu như vậy, ngại quá, bây giờ xuất phát thôi!

Man Hoang Cổ Địa một năm chỉ có một tháng man hoang sát khí thưa đi, sau một tháng đó, man hoang sát khí sẽ nặng hơn, Diệp Trần mặc dù không sợ, nhưng cũng suy nghĩ cho Quan Cầm và Lăng Thiên Hạo.

- Thì xuất phát!

Yến Phượng Phượng gật gật đầu, được nghỉ ngơi một tối, mọi người đang trong trạng thái rất tốt.

Khu vực đối ứng trên mảnh bản đồ cách đây rất xa, mất ba ngày, năm người Diệp Lãng mới đến được vùng biên giới.

- Theo bản đồ, trên ba trăm dặm này có một tiểu cấm địa, tiểu cấm địa ở Man Hoang Cổ Địa này mặc dù to nhỏ khác nhau, nhưng rất nguy hiểm, có điều nguy hiểm càng lớn, thu hoạch càng nhiều.

Yến Phượng Phượng mở bản đồ, liếc nhìn, sau đó dõi về phía trước.

- Phú quý hiểm trung cầu, đã đến đây, sao có thể bỏ qua.

Hải Vô Nhai cười nói.

- Hải sư huynh nói không sai.

Không ai chê bảo vật nhiều, trên thực tế, tài nguyên có lúc còn quan trọng hơn thiên phú, nếu không tại sao thiên tài đại tông môn lại nhiều hơn thiên tài trong số những người bình thường, Diệp Trần mặc dù không phải đệ tử đại tông môn, nhưng quãng đường đã qua, hắn có rất nhiều cơ duyên.

Ba trăm dặm đối với năm người mà nói, chỉ là mấy chục hơi thở.

Nơi này là một miệng núi lửa khổng lồ, chỗ năm người đang đứng chính

lên miệng núi, nhìn xuống dưới, có thể thấy nó rộng đến kinh ngạc, những hơn ngàn mét, chỉ cần nó bạo phát, tuyệt đối là một đại nạn.

- Trong hoả sơn có nhiều khoáng vật, cũng có một số thiên tài bảo địa chí dương chí nhiệt.

Yến Phượng Phượng lần đầu vào miệng núi lửa, nàng là Thanh phượngng hậu duệ phượng hoàng, lửa đối với nàng căn bản không có gì đáng sợ, mà còn giúp nàng gia tăng chiến lực, nàng đến hoả sơn giống như được trở về nhà.

Bên trong hoả sơn là một không gian rộng lớn, riêng miệng núi lửa đã hơn một ngàn mét, chân núi càng rộng hơn.

Liếc sơ qua, chỗ nào cũng là dung nham kim sắc, trên bề mặt dung nham có rất nhiều nham thạch hắc sắc, trên số nham thạch này, sinh trưởng một số linh thảo, có mấy gốc linh thảo kim sắc thu hút sự chú ý của Diệp Trần.

- Liệt dương thảo không phải linh thảo gì trân quý, nhưng luyện chế thuốc giải vô ảnh độc, cần phải dùng đến liệt dương thảo, dược lực của liệt dương thảo có thể tiêu diệt phần lớn độc tính.

Sưu!

Bay xuống, Diệp Lãng hái mấy gốc liệt dương thảo.

Những người khác cũng lần lượt hành động.

Lượn vòng trên một tảng ngam thạch, Yến Phượng Phượng khẽ nhíu mày, bề mặt nham thạch có những mảng lõm lớn, do dược thảo bị hái để lại, vết tích của chúng vẫn còn mới, góc cạnh phân minh.

- Có người từng qua chỗ này.

Yến Phượng Phượng kết luận.

- Đúng là có người từng qua, một miếng thượng phẩm hoả vân thạch

cũng không có, chỉ có một số trung phẩm hạ phẩm hoả vân thạch.

Hải Vô Nhai thất vọng thấy rõ.

Hoả vân thạch là một loại linh thạch trân quý, ẩn hàm sức mạnh hoả diễm cường đại, thông thường hình thành trong hoả sơn, nhưng hoả sơn bình thường chỉ có hạ phẩm hoả vân thạch, trung phẩm hoả vân thạch chí ít phải mấy ngàn năm mới có thể hình thành, thượng phẩm hoả vân thạch chỉ hoả sơn mấy vạn năm mới có.

- Nơi này từng diễn ra đại chiến.

Lăng Thiên Hạo phát hiện dấu vết chiến đấu trên thành núi lửa.

- Vận khí không tốt, đổi chỗ khác đi!

Yến Phượng Phượng bay ra.

Nửa ngày sau.

Yến Phượng Phượng sắc mặt khó coi nhìn lên bản đồ,

- Rõ ràng người kia đã đi qua cả cấm địa, hơn nữa thời gian còn rất gần.

- Trùng hợp vậy sao?

Hải Vô Nhai lộ vẻ hoài nghi.

Hít một hơi thật sâu, Yến Phượng Phượng nói:

- Đối phương có lẽ cũng giống như chúng ta, có một phần địa đồ.

Bây giờ thì nàng đã hiểu, người bán địa đồ cho nàng khẳng định chép lại không ít, mặc dù của nàng là nguyên bản, nhưng nguyên bản hay bản được chép lại thì không có gì khác biệt.

Diệp Trần ngẫm nghĩ, nói:

- Nếu cứ tìm kiếm treo trình tự, chúng ta chỉ chậm hơn người khác một bước, ta thấy, ta chúng lựa chọn cấm địa xa nhất trước.

- Diệp Trần nói không sai.

Hải Vô Nhai sáng mắt.

- Chỉ có vậy mà thôi.

Yến Phượng Phượng cảm thấy phương án này cũng ổn.

- Ha ha, ở đây quá nhiên chưa có ai đi qua, vẫn là Diệp huynh đầu óc linh hoạt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 594: Long Chi Viêm

Trên một ngọn khoáng sơn, Hải Vô Nhai nhìn thấy đâu đâu cũng là khoáng thạch trân quý cùng linh thảo sinh trưởng trên khoáng thạch, không khỏi bật cười.

Bắt đầu từ cấm địa xa nhất, năm người liên tục tìm kiếm cấm địa, cấm địa trong Man Hoang Cổ Địa đúng là rất nguy hiểm, nhưng dưới sự liên thủ của năm người, chưa có cục diện nào mà họ không ứng phó được, thu hoạch phong phú.

- Nguyên liệu luyện chế thuốc giải vô ảnh độc ta đã tìm được hơn nửa, có lẽ sẽ còn tìm được nhiều hơn.

Vô ảnh độc là kì độc số một thiên hạ, đến Sinh Tử Cảnh vương giả cũng không có cách cứu chữa, nguyên liệu luyện chế thuốc giải rất trân quý và khó kiếm.

Quét hết một lượt cấm địa, năm người bay sang cấm địa khác.

Cách đó ngàn dặm có một địa động khổng lồ, có thể nghe thấy những tiếng long ngâm loáng thoáng truyền ra từ đó, bên ngoài địa động, nguyên khí đủ mọi màu sắc hội tụ thành long hình, lởn vởn phi đằng, không ít yêu thú bay qua địa động, bị thanh âm làm cho hoảng sợ.

Soạt soạt soạt!

Một đám người bay đến.

- Long khí nồng quá, nơi này chắc là di tích long huyết.

Đám người đó không phải ai khác, chính là Thiên Hổ nhất tộc Mặc Sĩ

Lâu và Thanh nhãn bạch lang Ngạo gia Ngao Vô Bại mà năm người Yến Phượng Phượng đã gặp trên đường đến Man Hoang Cổ Địa.

Mặc Sĩ Lâu cười nói:

- Di tích long huyết có nhiều Long huyết thảo, số Long huyết thảo này có rất nhiều tác dụng với bán yêu chúng ta, nếu có thể tìm được thêm Long cốt ngọc tuý thì càng tốt.

Ngao Vô Bại nói:

- Từng ấy năm trôi qua, Long cốt ngọc tuý có lẽ sớm đã biến thành hoá thạch.

- Tỷ suất mặc dù nhỏ nhưng không có nghĩa là không tồn tại, chúng ta vào thôi.

Mặc Sĩ Lâu cảm nhận được bên trong địa động có không ít yêu thú cường đại, lập tức vận chân nguyên, sau lưng xuất hiện một hư ảnh mãnh hổ, mãnh hổ trên lưng có cánh, con ngươi màu kim sắc, bất nộ tự uy.

Sau lưng Ngao Vô Bại cũng xuất hiện một hư ảnh thanh nhãn bạch lang, rõ ràng, hư ảnh thanh nhãn bạch lang của Ngao Vô Bại cường đại, đáng sợ hơn cái mà Diệp Trần đã gặp rất nhiều lần, thể hình lớn hơn bốn năm phần, đôi mắt thanh sắc không có bất cứ tình cảm gì.

Mấy người phía sau đều là bán yêu, lần lượt kích phát hư ảnh huyết mạch, có người là gấu, có người là ưng.

Nửa canh giờ sau, lại có một nhóm nữa đến, là năm người Diệp Trần.

- Long huyết, là di tích long huyết.

Yến Phượng Phượng là những người đầu tiên cảm nhận được long khí đang lượn vòng trong thiên không.

Bước vào bên trong long huyết, năm người lần nữa phát hiện, có người

đến trước họ một bước, hơn nữa cách đó không lâu.

- Chậc chậc, người đến thực lực không yếu, con hoả long lang này mất mạng chỉ bởi một vuốt, xương cốt lại còn nát bét.

Hải Vô Nhai quỳ xuống, cẩn thận quan sát thân phận yêu thú đã chết.

Hoả long lang, lang yêu có long chi huyết mạch.

- Mọi người cẩn thận, nơi này long khí cực đặc, làm suy yếu khả năng dò xét của linh hồn lực.

Yến Phượng Phượng nhíu mày nói, linh hồn lực của nàng chỉ có thể phúc xạ vài trăm mét, hơn nữa không phải một vòng tròn hoàn mỹ, mà là bất quy tắc.

- Đi sang bên này!

Trước mặt xuất hiện hai ngã rẽ, trong đó một ngã rẽ đi thêm hơn ngàn mét xuất hiện mấy thi thể yêu thú, Diệp Trần không muốn phải đụng độ nhóm kia sớm nên lựa chọn ngã rẽ còn lại.

Rống!

Quả nhiên, ngã rẽ này chưa có ai đi qua, một con long tích gai lập tức chui ra.

- Muốn chết!

Thanh hoả trên tay Yến Phượng Phượng biến thành một chiếc long trảo thanh sắc, một vuốt giết chết long tích gai.

- Người không thể đánh giá bằng vẻ bề ngoài, trạng thái nhân hình của Yến Phượng Phượng nhìn thì có vẻ cao quý yếu ớt, nhưng lúc động thủ thì vô cùng tàn bạo, cũng đúng, thanh phượng là yêu thú, bản chất yêu thú tương đối hiếu chiến.

Diệp Trần nhìn tử trạng long tích gai, cười khổ một tiếng.

Bên trong long huyết tràn đầy long khí, một số yêu thú cường đại chiếm cứ nơi này, dần dần hút hết long khí bên trong, diễm hoá ra long chi huyết mạch, sở hữu long chi huyết mạch, đẳng cấp không nâng cao, nâng cao là chiến lực, những yêu thú vốn đã sở hữu long chi huyết mạch sống trong này như hổ thêm cánh, xưng vương xưng bá.

Tiếp tục đi thêm bảy tám dặm, một con long trảo yêu ngưu đầy tính áp bách chặn đừng trước mặt năm người. Trong mắt nó tràn ngập huyết quang, tàn bạo hung ác, nó cảm ứng được một tia long chi lực trong người Diệp Trần, Yến Phượng Phượng thì càng không cần phải nói, trong người đều là thanh phụng chi lực thuần chính, ăn hai người này, thực lực của nó tuyệt đối tăng lên một tầng, có hi vọng trở thành nửa bước yêu vương.

- Long trảo yêu ngưu. Không ngờ lại nhìn thấy nó trong này, bên ngoài sắp tuyệt chủng rồi.

- Đáng tiếc, yêu thú sở hữu long chi huyết mạch khó thuần phục hơn những yêu thú khác, nếu không làm nó bị thương, tuyệt đối không thể đưa nó ra khỏi Man Hoang Cổ Địa.

Thuần phục yêu thú phải thuần phục từ nhỏ, yêu thú trưởng thành gần như không thể, yêu thú sở hữu long chi huyết mạch chưa từng nghe nói có người thuần phục thành công.

- Ngao!

Trong ngự thú bài, thực mộng lang gào thét, nó có hứng thú với long trảo yêu ngưu hơn cả long tích gai, long tích gai chỉ là hấp thu long khí, diễm hoá ra long chi huyết mạch, long trảo yêu ngưu bản thân đã ẩn hàm long chi huyết mạch, đến móng cũng đã long trảo hoá.

Long trảo yêu ngưu không dễ đối phó, nói một cách nghiêm túc, ở đây không ai là đối thủ của nó, nhưng nếu năm người liên thủ, long trảo yêu

ngưu chỉ có nước thất bại.

- Niết bàn chi hoả!

Yến Phượng Phượng hoá thành thanh phụng chi thân, một ngụm hoả diễm thanh hồng sắc phun ra, đánh lên ngực long trảo yêu ngưu.

Xuỳ xuỳ!

Phòng ngự đáng sợ của long trảo yêu ngưu bị đốt, một phần não cháy đen.

- Sinh sinh bất tức!

Tây cầm lôi kiếp kiếm, Diệp Trần lần thứ mười hai đánh trúng ngực long trảo yêu ngưu, mũi kiếm đâm ngập vào trong, xuyên qua nội tạng.

Long trảo yêu ngưu sinh mệnh lực cực cường, trước khi chết còn vung long trảo cự đại về phía Diệp Trần, trảo ảnh hỗn tạp yêu lực và long lực khoá chặt một phương không gian.

- Phá!

Tay trái điểm vào hư không ngưng cố, Diệp Trần đi xuyên qua nó, tránh khỏi trảo ảnh công kích.

Một trảo không trúng, long trảo yêu ngưu sinh mệnh lực triệt để hao tẫn, ngã lăn ra đất.

- Con yêu ngưu này đáng chết, làm ta bị thương nặng như vậy.

Trong năm người, Diệp Trần, Yến Phượng Phượng và Hải Vô Nhau là những người chấn đấu cận thân với long trảo yêu ngưu, Lăng Thiên Hạo và Quan Cầm đứng xa hỗ trợ, Yến Phượng Phượng tốc độ thiên hạ vô song, long trảo yêu ngưu đương nhiên không thể làm gì được nàng, Diệp Trần năng lực tránh né cũng siêu việt, mỗi lần đều khéo léo tránh sang một bên, Hải Vô Nhai thì không được may mắn như vậy, bị long trảo yêu ngưu một

trảo tóm lên ngực, nếu như không phải Yến Phượng Phượng kịp thời cứu viện, một trảo này tuyệt đối nghiến nát tất cả xương cốt, nội tạng của hắn.

- May mà trước đó lấy được một trái sinh tử nhân nhục bạch cốt thiên nguyên bạch quả, nếu không chỉ có nước mở đường về phủ.

Hít ngược một hơi lãnh khí, Hải Vô Nhau nuốt một trái bạch quả to bằng quả trứng, vốn dĩ hắn định để dành thiên nguyên bạch quả, không nỡ dùng luôn, chỉ là so với bảo vật trong di tích long huyết, một trái thiên nguyên bạch quả chẳng là gì.

Một khắc sau, Hải Vô Nhai hoàn toàn hồi phục, năm người tiếp tục lên đường.

...

- Con thanh lân long sư vừa rồi đáng sợ quá, chúng ta năm người liên thủ mà mới kích sát được nó.

Trong một ngã rẽ khác, một thanh niên bán yêu run rẩy nói.

Mặc Sĩ Lâu nói:

- Thanh lân long sư đúng là lợi hại, đáng tiếc đối thủ của nó là chúng ta.

Thanh lân long sư chiến lực vượt trội long trảo yêu ngưu, yêu thú họ bò thiên phú chiến đấu dù sao vẫn yếu hơn yêu thú họ sư.

- Mấy tháng không gặp, huyết mạch thiên hổ của Mặc Sĩ huynh càng tinh thuần, chỉ sợ cách đại thành không còn xa nữa.

Ngao Vô Bại và Mặc Sĩ Lâu vừa là người hợp tác vừa là đối thủ cạnh tranh, lúc nãy chiến đấu với thanh lân long sư, Mặc Sĩ Lâu một trảo đánh nát đầu đối phương, tình cảnh thập phần đáng sợ, Ngao Vô Bại đoán, thực lực Mặc Sĩ Lâu đã cao hơn hắn một chút, đương nhiên, sinh tử quyết chiến, ai thắng ai thua vẫn chưa nói trước.

Mặc Sĩ Lâu cười nói:

- Nếu như không có ngươi đứng cạnh hỗ trợ, ta cũng không làm gì được nó, nếu ta đoán không lầm, ngươi đã ngưng tụ một tia thanh nhãn bạch lang chi lực, dựa vào thanh nhãn bạch lang chi lực, ngươi có thể nhân lang hoá trong một thời gian ngắn.

- Ha ha, Mặc Sĩ huynh không phải cũng như vậy sao.

Hình trạng cuối cùng của bán yêu là bán yếu hoá, một nửa là người, một nửa là yêu thú, như vậy, chiến lực mới là đỉnh phong.

Đi một lúc, phía trước sáu người lại xuất hiện một ngã rẽ.

...

- Nhiều ngã rẽ quá, chúng ta sắp đi được một trăm dặm rồi!

Bên Diệp Trần cũng thường xuyên phải đưa ra lựa chọn, chúng nhân đành phải đi theo trực giác của mình.

Một ngã rẽ, lại một ngã rẽ nữa.

Không hay không biết, năm người lúc này đã đến được nơi sâu nhất, phía trước họ không còn ngã rẽ nào nữa, mà là một thế giới dưới lòng đất cực kì rộng lớn, thế giới này bao hàm rất nhiều hiện tượng hung ác, có dung nham, có độc thuỷ mục cốt, có thần phong róc cốt, còn có từng đàn liệt hoả long điểu bay lượn trên thiên không.

- Dung nham này có chút đặc thù, liệt hoả long điểu chưa thấy lại gần.

Hải Vô Nhai cảm nhận được một tia kì lạ.

Chiu!

Diệp Trần rung tay bắn ra một mảnh vụn sắt.

Mảnh vụn sắt nhanh như lưu quang, nhưng vừa tiếp cận vùng trời bên trên nham thạch nóng chảy, lập tức rơi thẳng xuống, dung hoá thành tro bụi.

- Lực hút siêu cường.

Diệp Trần nhíu mày.

- Chỉ là dung nham thôi mà, có dung nham nào có thể đột phá được chân nguyên hộ thể của chúng ta?

Lăng Thiên Hạo thờ ơ nói.

Yến Phượng Phượng lườm Lăng Thiên Hạo,

- Lăng sư đệ, nếu như đệ một mình tiến lên, tám mươi phần trăm sẽ chết trong đó, dung nham này, không phải dung nham bình thường, thậm chí còn không phải dung nham. Mà là sức mạnh hoả diễm sau khi trải qua cao độ áp súc, hình thành long chi viêm.

- Long chi viêm?

Bốn người Diệp Trần động dung.

Yến Phượng Phượng giải thích:

- Long là yêu thú trong truyền thuyết, đại bộ phận chúng đều có thể phun lửa, lửa phun ra chính là long chi viêm, một tia long chi viêm pha loãng, có thể hoá thành một một biển lửa. Luận lực phá hoại, phượng hoàng tổ tiên ta cũng không bằng, đây là năng lực thiên phú của rồng.

- Đáng sợ thật đấy.

Chúng nhân đều hiểu, cho dù là thứ nước ôn hoà nhất, trải qua áp súc đều bạo phát uy năng đáng sợ, đừng nói long chi viêm.

- Vậy chúng ta đi qua bằng cách nào?

Quan Cầm ngoẹo đầu hỏi.

Yến Phượng Phượng cười nói:

- Các ngươi quên, bản thể của ta là thanh phụng à, sức mạnh hoả diễm đối với ta mà nói không có tính sát thương, long chi viêm mặc dù đáng sợ, nhưng không phải long chi viêm phun ra từ miệng rồng. Hai bên có một số khác biệt, ta đưa các ngươi qua.

Nói đoạn, Yến Phượng Phượng nhảy lên, hoá thành một con thanh phượng khổng lồ, toàn thân quấn đầy thanh sắc hoả diễm, cao quý cường đại.

- Lên đi!

Trong tình huống thông thường, Yến Phượng Phượng không bao giờ chở người, nhưng bây giờ là ngoại lệ.

Nghe vậy, năm người nhảy lên lưng Yến Phượng Phượng.

Sưu!

Yến Phượng Phượng vỗ cánh, bay sang bờ bên kia của dòng dung nham, trên đường, Yến Phượng Phượng cũng không chịu được lực hút từ nham thạch nóng chảy. Bị ép bay sát xuống, nhưng hoả chi viêm và thanh sắc hoả diễm dung hoà lẫn nhau, nên cuối cùng vẫn bình an vô sự.

Rất nhanh, năm người sáng đến bờ bên kia.

Cách đó đúng năm trăm dặm, Mặc Sĩ Lâu và Ngao Vô Bại cũng bị dòng dung nham ngăn cản, không thể tiến lên phía trước.

- Chỉ là dung nham mà thôi, nhìn ta đây.

Thanh niên với một con hắc ưng cự đại sau lưng tung thân hình, dùng tốc độ nhanh nhất bay quả, định một hơi lao sang bờ bên kia.

Á!

Vừa đến trung tâm dòng, thanh niên bán yêu lập tức rơi thẳng xuống, bị dung nham đốt thành hư vô, thanh âm theo đó tắt ngấm.

- Không thể nào, là dung nham gì vậy?

Bốn người Mặc Sĩ Lâu, Ngao Vô Bại thất sắc.

Mặc Sĩ Lâu mắt lộ vẻ suy tư.

- Cái này, không lẽ là long chi viêm!

Mặc Sĩ Lâu nghĩ ra điều gì, buột miệng nói.

- Mặc Sĩ huynh, huynh nói long chi viêm này có liên quan đến rồng?

Người biết về long chi viêm không nhiều, dù sao long là yêu thú trong truyền thuyết, chúng nhân đều chỉ là nhìn thấy trên cổ tịch.

Mặc Sĩ Lâu nói:

- Long chi viêm, sức mạnh hoả diễm cường đại nhất, lực phá hoại còn đáng sợ hơn phượng hoàng chi hoả, một tia long chi viêm có thể luyện hoá tất cả chúng ta thành tro bụi.

- Không lẽ chúng ta đành dừng bước ở đây.

Ai cũng hiểu, phía trước chắc chắn có bảo vật, chẳng ai muốn bị giữ bên ngoài.

Nhíu nhíu mày, Mặc Sĩ Lâu nói:

- Dòng long chi viêm này không biết tồn tại bao lâu, uy năng chắc chắn không thể bằng được trước kia để xem lực phá hoại của nó mạnh cỡ nào.

Mặc Sĩ Lâu lấy từ linh giới trữ vật ra một món thượng phẩm bảo khí,

ném vào dòng dung nham.

Xì xì!

Thượng phẩm bảo khí mà Linh Hải Cảnh đại năng cũng khó có thể phá hoại dung hoà với tốc độ chóng mặt, sau một cái chớp mắt, tan biến hoàn toàn.

Nhìn cảnh tượng này, mọi người đều phải nín thở.

- Một cái chớp mắt, đủ cho chúng ta mượn lực, nhưng theo độ rộng của dòng dung nham này, một người có lẽ phải dùng hết năm món thượng phẩm bảo khí.

- Liều, không có gì phải tiếc.

- Đúng, bên trong khẳng định có bảo vật hiếm thấy, không thể bỏ qua.

Thân là thiên tài thiên võ vực, năm người cũng có vốn liếng của riêng mình, thượng phẩm bảo khí không thiếu, đương nhiên, trong lòng vẫn thấy đau, những món thượng phẩm bảo khí này mặc dù không dùng, nhưng đem đấu giá vẫn bán được vài chục vạn thượng phẩm linh thạch, tuyệt đối là một món tài phú trung đẳng.

Cứ như vậy, năm người qua sông một cách thuận lợi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 595: Long Chi Cốt,Đánh Chết Người

- Đáng chết, lũ chim điên này.

Sau khi qua được dòng dung nham, năm người Mặc Sĩ Lâu gặp phải sự tấn công của một đàn liệt hoả long điểu, thảm hại vô cùng.

Đợi giết hết đàn liệt hoả long diểu, lại có một dòng sông màu đen nữa chặn ngang đường đi của họ, dòng sông này đen chẳng khác gì mực, mặt độ cực cao, gió thổi qua, cuồng phong thổi qua, một gợn sóng lăn tăn cũng không có, bên bờ, có mấy chiếc thuyền nhỏ làm bằng cốt trắng.

- Nước sông có độc, lên thuyền.

Mặc Sĩ Lâu tận mắt nhìn thấy một con liệt hoả long điểu bị thương nhảy xuống nước, thi cốt không còn.

Lúc năm người Mặc Sĩ Lâu lên thuyền, bọn Diệp Trần đã ở giữa sông.

- Không ngờ độc thuỷ mục cốt còn có tiểu thuyền bạch cốt, đúng là chu đáo, hoả liệt long điểu chỉ có thể nhìn theo chúng ta, không dám lao xuống.

Năm người lựa chọn hai chiếc thuyền, Yến Phượng Phượng Lăng Thiên Hạo và Quan Cầm một chiếc, Diệp Trần và Hải Vô Nhai một chiếc.

Diệp Trần cười nói:

- Chúng cũng sợ độc thuỷ mục cốt, chỉ cần dính vào một chút, thi cốt không còn, cho nên không dám lại gần mặt nước.

- Sao ta cứ cảm thấy đám liệt hoả long điểu này đang thì thầm.

Hải Vô Nhai liếc nhìn liệt hoả long điểu, nhíu mày nói.

Ầm ầm!

Hải Vô Nhai vừa dứt lời, từ trên mặt nước đen xì gần tiểu thuyền nhô lên một con cá sấu đen cực kì hung dữ, đây là độc long ngạc, kịch độc vô cùng, chẳng may trúng phải thì không gì có thể cứu được, không biết vì nguyên nhân gì mà chúng không chạm vào tiểu thuyền bạch cốt.

- Kim diệu chấn sát kiếm!

Phản ứng của Diệp Trần khiến Hải Vô Nhai không khỏi trợn mắt há mồm, cá sấu đen nhảy lên khỏi mặt nước, một đường sóng quang hình kiếm như một mảnh trăng khuyết chém xuống, người vung kiếm chính là Diệp Trần.

Xì xì!

Độc long ngạc phòng ngự không cao, thua xa những loại yêu thú họ cá sấu khác, bị một kiếm chém đứt đầu, thân thể cứng ngắc nằng nề rơi xuống và bị nước sống đen xì nuốt chửng.

Diệp Trần không kịp thở phào nhẹ nhõm, bởi vì càng về sau độc long ngạc xuất hiện càng nhiều, từ bốn phương tám hướng phun chất dịch màu đen về phía hai người.

- Khởi!

Hải Vô Nhai vận chân nguyên, định nhấc cả mình lẫn tiểu thuyền lên không trung, nhưng tiểu thuyền bạch cốt như mọc rễ, dính chặt lấy mặt sông, bây giờ Hải Vô Nhai mới hiểu, tại sao độc long ngạc lại không hất đổ tiểu thuyền, bởi vì tiểu thuyền này không biết vì duyên cớ gì, chỉ có thể di chuyển trước sau, muốn lật đổ nó là không thể.

- Tứ phương nguyên lượng!

Thấy tiểu thuyền không thể bay lên, Hải Vô Nhai xoay người, đánh một chưởng về bốn phương tám hướng, chưởng phong ngưng kết như có bức

tường chặn đứng độc dịch bên ngoài.

Diệp Trần cũng không rảnh rỗi hơn, sóng quang hình kiếm dán vào mặt nước, bắn ra ngoài, lúc hắn đột phá lên Linh Hải Cảnh, linh cảm xuất hiện, kim chi áo nghĩa lên một tầng cao mới, kim diệu chấn sát kiếm vượt qua giới hạn, đạt đến trình độ mười một thành hoả hậu, kim diệu chấn sát kiếm mười một thành hoả hậu đã tách khỏi hình thái vốn có dần dần diễn biến theo chiều hướng sóng quang, Diệp Trần biết, đẳng cấp của kiếm chiêu vẫn thấp hơn đẳng cấp của kim chi áo nghĩa, đây là nguyên nhân khiến hai bên không thể phối hợp nhịp nhàng, đương nhiên bất luận thế nào, uy lực của kim diệu chấn sát kiếm đúng là mạnh hơn không ít.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Sóng quang loé lên, lần lượt từng con độc long ngạc chìm xuống nước.

Bên kia, Yến Phượng Phượng vừa dùng thanh phụng chi hoả quấn lấy bạch cốt tiểu thuyền, vừa dùng chưởng đao giết độc long ngạc, nhìn có vẻ rất thoải mái.

- Chính chủ đến!

Mặt nước đen ngòm chưa bao giờ nổi sóng đột nhiên xuất hiện một bong bóng nước lớn, nước sông xoáy tròn, kêu lên ục ục.

Ầm!

Tronng cột nước trùng thiên, một con độc long ngạc thân thể uốn lượn chui ra khỏi mặt nước, con độc long ngạc này giống như thuồng luồng mà không phải thuồng luồng, cá sấu mà không phải cá sâu, thân thể cực dài, giống như hợp thể giữa giao long và cá sấu, trên đuôi của nó còn mọc một hàng gai nhọn.

Ba!

Phương khí nứt ra!

Độc long ngạc thủ lĩnh quẫy đuôi, đập lên tiểu thuyền của Diệp Trần.

- Cút về cho ta.

Hải Vô Nhai thích nhất lấy cứng đối cứng, tay phải lật, đánh lên trên, chưởng kình hùng hậu như sóng biển, thao thao bất tuyệt.

Binh một tiếng, đuôi của độc long ngạc thủ lĩnh chạm vào bàn tay Hải Vô Nhai.

- Phá!

Diệp Trần tranh thủ cơ hội, một chỉ lăng không điểm lên mắt của độc long ngạc thủ lĩnh, bắn xuyên qua mắt nó.

Khò khè khò khè!

Độc long ngạc thủ lĩnh nộ hoả công tâm, chi sau đang ở gần Diệp Trần nhất giơ lên, móng vuốt loé hàn quang sắc bén, tóm về phía hắn.

Hai kiếm giao nhau, Diệp Trần chặn đứng móng vuốt của độc long ngạc thủ lĩnh, một khối lôi cầu đánh ngược trở lại.

- Phượng hoàng mổ!

Yến Phượng Phượng tay phải hoá thành phong trảo thanh ngọc, đầu móng khép lại, hoả diễm lưu quang bắn ra, xuyên thủng một mắt của độc long ngạc thủ lĩnh.

Mất đi hai mắt, độc long ngạc thủ lĩnh dù có một thân chiến lực thì cũng không thể phát huy hoàn toàn, chỉ một lúc sau, đã thấy nó chìm trong làn nước đen ngòm, không một tiếng động.

Qua được sông, năm người nhảy lên bờ.

Trước mắt là cuồng phong mờ mịt, cuồng phong thập phần dày đặc, mang theo những sợi tơ màu xám, Diệp Trần ném ra một món thượng phẩm

bảo khí, thượng phẩm bảo khí lập tức thủng lộ chỗ, may mà không bị vỡ.

- Những sợi tơ xám này không nhiều, cẩn thận chút thì sẽ không bị vướng.

Năm người quay sang nhìn nhau, nhất tề lao vào trong cuồng phong.

Trên sông.

- Không ngờ cửa này lại dễ như vậy, chỉ có một đám độc long ngạc phòng ngự yếu ớt.

Năm người Mặc Sĩ Lâu tưởng sẽ còn phải gặp nguy hiểm lớn hơn, thần kinh căng thẳng, ai ngờ đi thẳng một mạch sang bờ bên kia, chẳng có nguy hiểm gì.

Lên bờ, năm người quan sát một lúc cuồng phong rồi cũng bay vào trong.

- Cẩn thận, bên trong có phong linh!

Lúc nãy, lưỡi gió dày đặc vừa cắt qua chỗ Yến Phượng Phượng, bị nàng dùng tốc độ nhanh nhất tránh qua, trong cuồng phong, ẩn hiện có một thứ tương tự nhân ảnh, nhân ảnh phiêu tưởng bất định, tựa hồ dung nhập vào trong cuồng phong, không sao nắm bắt được.

Yến Phượng Phượng đang định thi triển niết bàn chi hoả, một đoàn huỷ diệt kiếm ý bắn ra bốn phương tám hướng, phong linh ở gần đó nhất kêu lên một tiếng chói tai, thân thể tan rã, thân thể hư huyễn xa hơn lập tức bỏ chạy, căn bản không dám lại gần.

- Kiếm ý này, hình như có ý chí huỷ diệt?

Bốn người Yến Phượng Phượng kinh ngạc liếc nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần là khắc tinh của các loại sinh mệnh do tự nhiên hình thành, tứ giai đỉnh phong kiếm ý huỷ diệt luận uy năng tương đương ngũ giai đỉnh

phong kiếm ý bình thường, cộng thêm thuộc tính huỷ diệt đặc thù, phong linh diệt sát đến bao nhiêu bị giết bấy nhiêu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 596: Đánh Bại Ngao Vô Bại.

Năm người tiếp tục tiến lên, rất nhanh xuyên qua khu vực cuồng phong.

Hấp!

Ngước mắt, năm người gần như đồng thời hít ngược một hơi lãnh khí, trong thị tuyến của họ, xuất hiện một bộ hài cốt khổng lồ, bộ hài cốt này có thân thể ngoằn ngoèo, giống như cự mãng, cuộn thành một vòng, đầu hơi nghếch lên, trên trán có hai cái sừng giống như sừng hươu, một luồng áp lực vô hình tản phát ra từ bộ hài cốt, khiến hơi thở của năm người nhất thời trở nên khó khăn.

- Là long cốt.

Yến Phượng Phượng lẩm bẩm nói.

- Uy áp này, có lẽ long uy thuần chính! Còn đáng sợ hơn uy lực của băng giao long, chân nguyên vận chuyển đến cực hạn.

Diệp Lãng ra sức vận chuyển chân nguyên, long chi lực trong người chảy khắp toàn thân, trung hoà áp lực do long uy mang đến.

- Một con rồng không biết đã chết bao nhiêu năm lại có thể mang đến uy lực cường đại như vậy, thật không biết lúc nó còn sống đáng sợ đến mức nào.

- Xem, xung quanh có long huyết thảo, chí ít cũng phải vài chục gốc!

Quan Cầm thở gấp.

Long huyết thảo, đỉnh tiêm thượng phẩm thảo dược, chỉ những nơi có

long huyết chảy qua mới xuất hiện long huyết thảo, long huyết thảo sau khi luyện hoá, có thể hình thành một sợi long chi lực, tăng cường khí lực, nếu luyện hoá hết mấy chục gốc long huyết thảo, long chi lực gia tăng sẽ thập phần khả quan, có thể khiến họ sở hữu sức mạnh không hề thua kém cao thủ luyện thể.

- Nói không chừng, trong long chi cốt sẽ có long cốt ngọc tuý, long cốt ngọc tuý sau khi luyện hoá, cũng có thể tăng cường khí lực, hơn nữa còn hình thành một tầng long cốt phòng ngự mỏng bên ngoài bề mặt cơ thể, phòng ngự lực đại tăng.

Luận giá trị, long cốt ngọc tuý trân quý hơn long huyết thảo, là hàng bán cấp phẩm.

- Nhưng muốn trung hoà long uy này để đi tiếp cũng không dễ.

Tôn uy của rồng không dễ khiêu khích, ý chí của rồng càng thần quỷ khó đoán, sau khi nó chết, thân thể của nó mặc dù trở nên rất yếu ớt, nhưng long uy tán phát ra thì không yếu chút nào.

- Ha ha, đúng là có long chi cốt, còn có rất nhiều long huyết thảo, tổn thất năm món thượng phẩm bảo khí chẳng là gì, một hai gốc long huyết thảo là có thể bù lại.

Từ trong cuồng phong chui ra năm đường nhân ảnh, Mặc Sĩ Lâu và Ngao Vô Bại bay đến, không kìm được bật cười.

Ba người đi sau nín thở, mặt lộ vẻ tham lam.

- Yến Phượng Phượng, nể mặt ta, rời khỏi đây đi, coi như Mặc Sĩ Lâu ta nợ nàng một món nợ ân tình.

Mặc Sĩ Lâu kiêng kị nhất là Yến Phượng Phượng, đàm phán nói.

Yến Phượng Phượng quay đầu

- Ân tình của ngươi đáng bao nhiêu tiền? Ta không cần.

Ngao Vô Bại tiến lên trước một bước,

- Cộng thêm ta nữa? Một lúc đắc tội với cả thiên hổ nhất tộc và thanh nhãn bạch lang gia tộc, tin rằng nằng sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn.

- Sao, dựa vào mấy câu nói của các ngươi mà muốn chúng ta rời đi sao, tưởng chúng ta ngốc à.

Hải Vô Nhai châm chọc.

- Hải Vô Nhai, nhớ nhé, sau khi ra khỏi đây, ta sẽ đánh chết ngươi.

Ngao Vô Bại đồng tử như sói, thập phần nguy hiểm.

- Đánh chết ta!

Hải Vô Nhai bật cười.

- Hải huynh, cần gì phải phí lời với hắn, nơi này sẽ là mồ chôn của chúng.

Sau khi đột phá tu vi, Diệp Trần vẫn chưa có cơ hội tìm người ấn chứng, hắn rất muốn biết, chiến lực cực hạn của mình bây giờ có thể tram sát bán thiên tài bán yêu cấp mấy.

- Đúng, chôn chúng.

Hải Vô Nhai lộ sát cơ.

- Tiểu tử, ta chưa từng gặp qua ngươi, nhưng dựa vào một câu nói của ngươi hôm nay, thiên hạ này, không còn chỗ cho ngươi dung thân nữa đâu, Yến Phượng Phượng cũng không bảo vệ được ngươi, bây giờ ra đây chịu chết thì ta cho ngươi toàn thây.

Sau lưng Ngao Vô Bại xuất hiện hư ảnh thanh nhãn bạch lang, hung

hăng quất cái đuôi cự đại của mình.

- Dựa vào ngươi!

Diệp Trần quay người, nhìn thẳng vào đối phương.

Ngao Vô Bại cười nhạt một tiếng,

- Ngươi là người của gia tộc nào tông môn nào, có gan thì báo ra đây, trong vòng ba tháng, giết hết nhà ngươi, Ngao Vô Bại ta nói được làm được, đáng tiếc, ngươi không thấy được ngày hôm đó, hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi, rồi mới tiêu diệt gia tộc tông môn ngươi.

Sưu!

Ngao Vô Bại dẫm mạnh một chân xuống đất, đánh một quyền về phía Diệp Trần, sau lưng hắn, hư ảnh thanh nhãn bạch lang càng thêm cự đại, gia tăng sức mạnh cho hắn.

- Diệp huynh, cẩn thận chút

Từ sau khi tu vi của Diệp Trần tấn thăng đến Linh Hải Cảnh trung kì, Hải Vô Nhai đã không thể đoán được thực lực của hắn, chỉ biết, thực lực đối phương tuyệt đối không hề thua kém mình, còn việc cao thấp thế nào, còn phải quan sát thêm, Ngao Vô Bại cũng không dễ đối phó, thắng hay bại vẫn chưa biết.

- Bát hoang lang quyền!

Ngao Vô Bại chuyển sang một tư thế rất quỷ dị, giống như một con sói, tay hắn vừa vung, quyền phong hung mãnh hoá thành một con sói đói lao ra, soi đói ngẩng đầu hú dài một tiếng, mang theo ma lực kì dị, tựa như trên trời xuất hiện một vầng trăng sáng.

- Ý chí sói? Cũng đúng, tên này bên trong vẫn là huyết mạch thanh nhãn bạch lang.

Ha!

Tiếng thét như có lực xuyên thấu, Diệp Trần bật người, tầng chân nguyên trong người bạo phát, một kiếm đâm vào trán con ác lang.

- Lang ảnh tung!

Ngao Vô Bại căn bản không nhìn thành quả một quyền vừa rồi, tung người, biến mất trước mắt Diệp Trần, sau đó, lại một đường ảnh tử nữa xuất hiện, ảnh tử này ban đầu là ảnh tử của Ngao Vô Bại, nhưng sau đó lại biến thành ảnh tử của ác lang.

- Hắc hắc, xem ra Ngao Vô Bại cũng không coi thường đối thủ, đến Lang ảnh tung cũng thi triển, Yến Phượng Phượng, hỏi nàng một câu, có rời khỏi đây không, ta thừa nhận nàng rất mạnh, nhưng đồng đội của nàng chưa chắc đã mạnh.

Mặc Sĩ Lâu nhìn Yến Phượng Phượng nói.

- Ta tin họ sẽ không thua.

Sau lưng Yến Phượng Phượng xuất hiện một khối thanh sắc hoả diễm cuồn cuộn, như một đôi cánh khổng lồ, hai tay nàng biến thành thanh ngọc phụng trảo cự đại, phụng trảo rất nhỏ, không thô như long trảo hổ trảo, nhưng vòng cung chém sắt như chém bùn đó, đủ để Mặc Sĩ Lâu động dung.

- Được, nếu nàng đã ngoan cố như vậy, ta cũng không phí lời nữa, tất cả mọi người, cùng lên, ai giết được đối phương trước, sẽ cho người ấy thêm một phần long huyết thảo.

- Rống!

- Lệ!

Tính cách bán yêu có đặc tính yêu thú, khi nó trở nên điên cuồng, thì sẽ vô cùng tàn bạo, lại có long huyết thảo khuyến khích, cả bọn hưng phấn lao

vào đối phương.

- Mặc Sĩ Lâu, ba năm trước giao thủ, ngươi bại dưới tay ta, không biết hôm nay, ngươi đã có thêm những tiến bộ gì.

Yến Phượng Phượng tốc độ thiên hạ vô song, chỉ tiến một bước mà đã xuất hiện trước mặt Mặc Sĩ Lâu, thanh ngọc phụng trảo vô kiên bất tồi giơ ra trước, như định ngắt lấy đầu Mặc Sĩ Lâu.

- Ba năm trước bại trước một chiêu của nàng, hôm nay ta sẽ trả nàng gấp đôi!

Mặc Sĩ Lôi hai tay biến thành kim sắc hổ trảo, hổ trảo lung linh phát sáng, như được tạo bởi kim loại thuần tuý, tràn ngập chất cảm, hổ trảo giống như huyền thiết, độ thô và độ sắc nhọn khiến da đầu người ta tê rần, cảm giác đầu tiên mà đôi hổ trảo này mang đến chính là sát lục, chuyên dùng để giết chết sinh mệnh.

Đang!

Mặc Sĩ Lâu một trảo chặn đứng công kích của Yến Phượng Phượng.

- Phụng hoàng mổ!

Yến Phượng Phượng chụm thanh sắc phụng trảo còn lại lại, mổ vào mắt Mặc Sĩ Lâu.

- Hổ thần tiên!

Bạch quang loé lên, một chiếc đuôi hổ dài mấy mét, bạch kim sắc từ sau lưng Mặc Sĩ Lâu quất ra, đập lên cổ tay Yến Phượng Phượng.

Mặc Sĩ Lâu đến đuôi hổ cũng đã mọc.

- Được!

Yến Phượng Phượng hai mắt cháy rực, lùi ra sau, đôi cánh lửa sau lưng

tạo thành thế gọng kìm, kéo dài hơn mười mét.

...

Xích! Xích! Xích!

Trảo ảnh sắc bén thỉnh thoảng lại xuất hiện, Ngao Vô Bại nâng tốc độ di động và tốc độ công kích lên tầng thứ cao hơn.

Đinh! Đinh!

Diệp Trần khống chế bộ pháp chỉ xoay người trong vòng một bước, lôi kiếp kiếm trong tay như độc xà xuất động, đan chéo với trảo ảnh của Ngao Vô Bại.

- Dùng tốc độ cũng không làm gì được hắn?

Sưu!

Lang ảnh tung ra, thân hình Ngao Vô Bại xuất hiện.

- Xem ra ta đã xem nhẹ ngươi, nhưng như vậy cũng tốt, không cục diện lại quá vô vị, tiếp theo mới là món chính, huyết mạch kết hợp.

Ngửa mặt rống lên một tiếng, hư ảnh thanh nhãn bạch lang sau lưng Ngao Vô Bại dung nhập vào trong cơ thể hắn, chỉ thấy đầu và khuôn mặt hắn không ngừng kéo dài, nang nhô ra, mọc đầy lông trắng, thuận theo gáy, cơ bắp sau lưng Ngao Vô Bại phồng lên, mọc đầy lông trắng, sau đó là hai cánh tay, sau đó là phần bụng, sau đó là hai chân, y phục nứt ra trong nháy mắt.

Chớp mắt, Ngao Vô Bại biến thành một con nhân lang, toàn thân mọc đầy lông trắng, cơ ngực nổi lên từng múi, hai cánh tay và hai chân đều cực dài, đuôi sói quất qua quất lại, tràn đầu dã tính.

- Sức mạnh cường đại quá, mỗi lần kết hợp huyết mạch, đều khiến ta cảm thấy rất tốt, đáng tiếc, chỉ trong một khắc thời gian ngắn ngủi, nhưng đủ để giải quyết ngươi.

- Chịu chết đi!

Thân thể nghiêng về phía trước, tốc độ của Ngao Vô Bại trong nháy mắt tăng lên cực hạn, lang trảo móc vào ngực Diệp Trần, nhanh đến mức liền thành một dải bạch tuyến.

- Nhanh quá!

Diệp Trần lần đầu tiên nhìn thấy bán yêu hoá.

- Tốc kiếm chi ngục!

Lôi kiếp kiếm biến mất, trước mắt Diệp Trần, kiếm quang dày đặc một mảng.

- Phá cho ta!

Ngao Vô Bại dùng vuốt trùng phá kiếm quang phong toả.

Xì xì!

Diệp Trần lướt ngang mấy bước, vai phải xuất hiện một vết nứt, bạo lộ ra kim lưu giáp lấp lánh.

- Không tránh được.

Ngao Vô Bại quay người, chân phải quét mạnh, bàn chân không hề thua kém bàn tay, sắc nhọn tương tự, mà lại có ưu thế về độ dài.

Đang!

Diệp Trần giơ kiếm chặn lại, cả người lùi mạnh ra sau.

- Chậc chậc, phản ứng nhanh đấy, nhưng ngươi có thể chịu được đến lúc nào, sau khi nhân lang hoá, tốc độ và sức mạnh của ta đã ở giai đoạn bùng nổ, hơn nữa càng phẫn nộ, tốc độ và sức mạnh của ta càng mạnh, vượt xa

sức mạnh con người.

Xích!

Ngao Vô Bại một lần nữa biến mất, khi hắn xuất hiện đã thấy ở sau lưng Diệp Trần.

Lôi kiếp kiếm chui ra từ hoả tinh, cũng không biết Diệp Trần di chuyển nửa bước từ lúc nào, nếu như không phải trước người vẫn còn dấu vết trảo ảnh thì không ai biết họ vừa giao thủ.

- Không thể nào, vẫn tránh được, thậm chí còn nhanh hơn lúc trước!

Nụ cười trên mặt đông cứng, đồng tử Ngao Vô Bại co lại, dán chặt vào Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Dù có nhanh gấp đôi, ngươi cũng không thể đả thương được ta.

Nếu như nói ở cấp độ Linh Hải Cảnh, tốc độ của Yến Phượng Phượng là thiên hạ vô song, vậy thì lực phản ứng, lực quan sát cùng tính phối hợp của Diệp Trần cũng là thiên hạ vô song, không ai có thể dùng tốc độ đả thương được hắn, trừ phi là đánh chính diện.

Bên kia, Yến Phượng Phượng và Mặc Sĩ Lâu đang ác chiến, Yến Phượng Phượng cười nói:

- Ta nói rồi, họ không thua được đâu.

Trên thực tế, biểu hiện của Diệp Trần khiến Yến Phượng Phượng ít nhiều có phần chấn động, Ngao Vô Bại sau khi nhân lang hoá, tốc độ di chuyển không hề thua kém nàng, vậy mà Diệp Trần chỉ cần một cái chớp mắt đã nghiêng người, đỡ chưởng, nói cách khác, cho dù là mình, cũng không thể dùng tốc độ chiếm ưu thế.

- Vậy thì đã làm sao, tốc độ không chiếm ưu thế, nhưng sức mạnh thì

cách nhau một trời một vực.

Mặc Sĩ Lâu bắt đầu coi trọng Diệp Trần, người này thực lực tương đương Hải Vô Nhai, nhưng thực lực tổng hợp thì cực kì cao, tốc độ không có tác dụng đối với hắn.

- Lang đột, bạo nha!

Biết chỉ dùng tốc độ thì không làm gì được Diệp Trần, Ngao Vô Bại lựa chọn đánh chính diện, đương nhiên, tốc độ vẫn là trọng điểm, chỉ là tăng thêm sức mạnh mà thôi.

Ầm ầm!

Bàn tay Ngao Vô Bại nhanh đến cực điểm, liền thành một đường bạch tuyến, nhìn thoáng qua tưởng như là một chiếc nanh sói cự đại, đánh thẳng vào đầu Diệp Trần.

Binh!

Mộ đường sóng quang kiếm hình có răng cưa nghênh đến.

Hai bên đi lướt qua nhau.

Hư không giữa hai người xuất hiện một khối khí hình xoay tròn.

- Lang đột, song bạo nha!

Trở mình, xoay người, Ngao Vô Bại một lần nữa lao vào Diệp Trần, hai bàn tay một trước một sau, tựa hồ như răng nanh cự lang, không ngừng cắn xé.

Lôi kiếp kiếm chém ra trước một bước, hoàng kim kiếm chém ngược lên trên, hai kiếm giao thoa, tổ thành một một dạng kiếm quang hoàn mỹ, phong toả hai chiếc "nanh sói"

- Chết đi!

Ngao Vô Bại chống đầu gối.

- Lôi điểu biến!

Lôi kiếp kiếm đột nhiên rời tay, Diệp Trần tay phải nắm quyền, một đòn phi điểu lôi quang đánh trúng ngực Ngao Vô Bại, điện quang tràn ngập.

Binh một tiếng, Ngao Vô Bại bay ngược ra sau.

- Sao ngươi có thể nhanh hơn ta!

Ngao Vô Bại phun ra một ngụm máu tươi, không tin vào mắt mình.

- Không phải nhanh hơn ngươi, mà là ngươi vẫn chưa quen với tốc độ và sức mạnh này, đột nhiên sở hữu sức mạnh, ngươi vẫn chưa nắm vững hoàn toàn, còn ta sớm đã quan sát thấy động tác của ngươi không hài hoà, có chút biến hình.

Một người đột nhiên sở hữu sức mạnh cường đại gấp mấy lần, sẽ không thể nắm bắt tốt, bất luận là đem sức mạnh cường đại đó hoàn toàn chuyển hoá thành thực lực, đối diện với Diệp Trần, bất cứ sơ hở nào đều sẽ biến thành hậu quả chí mạng, trải qua mấy lần giao thủ, Diệp Trần nhanh chóng nắm bắt được sơ hở của đối phương, động tác đối phương vừa biến hình, lập tức biết sát chiêu đến, phát động phản công trước một bước.

- Một chỉ phá hư!

Nắm đấm đánh ra, lưu quang kích xạ, một ngón tay thanh sắc cự đại ấn lên ngực Ngao Vô Bại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 597: Độc Cô Tuyệt Đấu Với Thái Sử Trùng

Ba!

Da thịt trên ngực Ngao Vô Bại trở nên mơ hồ, biến mất trong cuồng phong mờ mịt.

- Ngao Vô Bại bại.

Mặc Sĩ Lâu đang khổ chiến với Yến Phượng Phượng cũng phải giật mình, không cẩn thận bị Yến Phượng Phượng đá trúng bụng, thanh sắc hoả diễm nổ thành một bông hoa lửa.

- Rút lui!

Miệng phun máu tươi, Mặc Sĩ Lâu gầm lên một tiếng.

Ba người còn lại thấy vậy, đương nhiên biết đại thế đã thay đổi, Mặc Sĩ Lâu và Ngao Vô Bại cường đại nhất đều bị thương, chúng ở lại không chết thì cũng bị thương, cố nén đau, cả bọn định chạy vào cuồng phong, nhưng đã bị ba người Hải Vô Nhai chặn lại.

- Muốn trốn!

Yến Phượng Phượng phát huy tốc độ cực hạn, đuổi theo.

- Thiên hổ gầm gừ!

Mặc Sĩ Lâu gầm lên một tiếng giận dữ, thiên hổ hư ảnh say lưng cũng gầm lên theo, thời gian dường như đứng lại, không gian chấn động.

Soạt!

Một khắc ngắn ngủi ấy đủ để Mặc Sĩ Lâu chạy thoát, biến mất trong cuồng phong.

- Thiên hổ gầm gừ này ẩn hàm ý chí công kích.

Yến Phượng Phượng không đuổi theo nữa.

- Đám bán yêu này đúng là khó nhằn.

Hải Vô Nhai chạy đến, chán nản lắc đầu, ba người còn lại, hắn chọn kẻ mạnh nhất mà vẫn chiếm thế thượng phong, nhưng đối phương cực kì bền bỉ, một chốc một lát không thể đánh bại được, hơn nữa bán yêu đều có những năng lực tương đối cổ quái.

Yến Phượng Phượng nói:

- Giết chết một hai tên chẳng có ý nghĩa gì.

- Ừm!

Diệp Trần gật gật đầu, nếu như chỉ có một mình Ngao Vô Bại, hắn sẽ cho thực mộng lang ra ngoài, liên thủ đánh chết đối phương, nhưng đối phương có năm người, không thể giết chết toàn bộ, một tên chạy thoát là phiền phức, cho nên hoặc là không giết, hoặc là giết hết, nếu không giết một Ngao Vô Bại, khó tránh bị Ngao gia toàn lực phản kích.

...

- Được, bất luận thế nào, chiến thắng này vẫn thuộc về chúng ta, Long huyết thảo ở đây đều thuộc về chúng ta hết.

Yến Phượng Phượng quay đầu, nhìn Long huyết thảo gần long chi cốt, nghiêm túc nói:

- Nhưng trước khi phân chia Long huyết thảo, ta muốn nói một chút quy tắc.

- Không có quy tắc không được, một đội ngũ muốn tồn tại, thì phải công bằng, cái gì là công bằng, rất đơn giản, chia theo công sức bỏ ra, công sức nhiều, thì được nhiều, công sức ít thì được ít, nếu như chia đều, thì sẽ không công bằng, trường sinh quả lúc nãy là ngoại lệ, có lúc có thể nể tình thân, đương nhiên, chỉ là thỉnh thoảng mà thôi.

Nhìn Lăng Thiên Hạo và Quan Cầm, Yến Phượng Phượng nói tiếp:

- Hai người bỏ ít công sức nhất, cho nên hai người chỉ được chia hai trong mười phần.

- Đại sư tỷ, đệ không có ý kiến.

- Ta cũng không có ý kiến!

Lăng Thiên Hạo và Quan Cầm tự biết mình bỏ ít công sức nhất, mỗi người được một phần đã là tốt lắm rồi, ở đội ngũ khác, khẳng định một phần cũng không có.

- Tám phần còn lại, ta hai phần là được, Yến Phượng Phượng, nàng với Diệp Trần mỗi người ba phần.

Hải Vô Nhai chủ động đề đạt, sau trận chiến giữa Diệp Trần và Ngao Vô Bại, hắn biết, Diệp Trần đã vượt qua mình, không còn thua kém Yến Phượng Phượng là bao nhiêu, so với Yến Phượng Phượng, Diệp Trần thậm chí còn chiếm ưu thế trên vài phương diện, ví dụ, kiếm ý huỷ diệt cường đại, khả năng phản ứng và quan sát đáng sợ, chỉ hai thứ ấy thôi, đã phát huy tác dụng rất lớn, ví dụ đám phong linh lúc nãy, vì có Diệp Trần nên một chút uy hiếp cũng không có.

Nói xong, Hải Vô Nhai có chút cảm khái, mới từng ấy thời gian mà Diệp Trần đã vượt qua hắn.

- Hải huynh?

Yến Phượng Phượng và Diệp Trần nhìn hắn, Yến Phượng Phượng kì

thực muốn chia đều tám phần cho ba người, dù sao đây cũng là lần đầu tiên, không cần phải tính toán rõ ràng như vậy.

Hải Vô Nhai cười nói:

- Không cần nói nhiều, trong lòng ta tự biết, nhưng lần sau, ta sẽ dựa vào thực lực của mình tranh thủ tỷ lệ phân chia.

- Vậy thì cứ làm thế đi, Diệp sư đệ, ngươi không có ý kiến gì chứ?

Huyền Hậu tương đối coi trọng Diệp Trần nên Yến Phượng Phượng gọi hắn là sư đệ, sư đệ này tương đối khoa trương, nàng không thể không thừa nhận, nếu sinh tử quyết chiến, khả năng bản thân chiến thắng đối phương mặc dù hơn năm phần, nhưng cũng có khả năng bị đối phương đánh bại, mỗi người ba phần là rất hợp lý.

Diệp Trần lắc lắc đầu.

Quyết định xong tỷ lệ phân chia, mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn, mọi người chia nhau ra hái Long huyết thảo, ai cũng hi vọng Long huyết thảo nhiều hơn một chút.

- Ở đây ta có sáu gốc!

- Ở đây ta cũng có sáu gốc!

- Chín gốc!

- Tám gốc!

Tập hợp tất cả Long huyết thảo, Yến Phượng Phượng cười khổ nói:

- Tổng cộng hai mươi chín gốc, thêm được một gốc thì tốt.

Ba mươi là số chẵn, chia như vậy mới dễ.

- Như vậy, Lăng sư đệ và Quan Cầm mỗi người ba gốc, Hải huynh

ngươi sáu gốc, Diệp sư đệ, ngươi chín gốc, ta tám gốc được rồi.

Yến Phượng Phượng thiếu một gốc.

- Yến sư tỷ, ta lần đầu tiên tham gia nhóm, ta tám gốc, nàng chín gốc.

Diệp Trần cầm lấy tám gốc Long huyết thảo, bỏ vào linh giới trữ vật.

- Ha ha!

Hải Vô Nhai cười cười, hắn khá là ưng con người Diệp Trần.

Yến Phượng Phượng cũng đánh giá cao Diệp Trần, số lượng long huyết thảo đúng là khá nhiều, nhưng một gốc Long huyết thảo nói bỏ là bỏ, không phải người thường có thể làm được, nhưng như vậy cũng tốt, mọi người chung sống hoà bình, sau này có lẽ sẽ không mâu thuẫn vì lợi ích.

- Tiếp theo là Long cốt ngọc tuý!

Năm người ngẩng đầu ngước nhìn long chi cốt.

Sau khi Linh Hải Cảnh đại năng chết, trong hài cốt sẽ xuất hiện linh năng tinh thạch, sau khi Sinh Tử Cảnh vương giả chết, trong cơ thể cũng xuất hiện linh năng tinh thạch, đương nhiên, phẩm chất hơn hẳn Linh Hải Cảnh, rồng sau khi chết, bên trong hài cốt của nó hình thành long cốt ngọc tuý, nhưng rất nhiều năm sau, không ai biết long cốt ngọc tuý trong long chi cốt có biến thành hoá thạch hay không.

- Vỡ!

Yến Phượng Phượng đánh một chưởng về phía long chi cốt!

Long chi cốt đã không còn cứng rắn như trước, có thể giữ được hình dạng vốn có là vì còn một luồng long chi ý chí tàn dư, long chi ý chí tàn dư cũng không còn nhiều, sau trận đại chiến vừa rồi, đã khiến nó tiêu tán không ít, tay Yến Phượng Phượng vừa đánh đến, long chi cốt lập tức vỡ vụn, xương rụng lả tả.

Trên đống hài cốt vỡ, có một khối quang mang toả hào quang thanh sắc, cỡ bằng một quả trứng gà.

- Là long cốt ngọc tuý.

- Không ngờ vẫn còn, vẫn chưa biến thành hoá thạch.

- Một viên long cốt ngọc tuý, chia thế nào?

Long cốt ngọc tuý trân quý hơn long huyết thảo, không ai muốn từ bỏ nó.

Diệp Trần nói:

- Vậy thì dùng thực lực của mình đi!

- Không ai được hạ sát thủ.

Yến Phượng Phượng gật gật đầu.

Bọn đệ không tranh nữa.

Lăng Thiên Hạo và Quan Cầm cười khổ, tranh với ba người kia, khẳng định không lại.

Chiu!

Yến Phượng Phượng hoá thành thanh sắc hoả tuyến, bay qua.

Diệp Trần cũng không chậm, bên ngoài cơ thể xuất hiện năm đường kiếm quang, kiếm quang loé lên, theo sát sau lưng Yến Phượng Phượng, Hải Vô Nhai thi triển địa động thiên toàn trong thiên hải thần chưởng, ảnh hưởng thăng bằng của Yến Phượng Phượng và Diệp Trần, sau đó ra tay vớt, định giành lấy long cốt ngọc tuý.

Ba người tranh đấu với nhau, sóng khí kình không ngừng khuếch tán.

- Không ổn, rốt cục là chuyện gì vậy, ý chí trùng kích cường đại quá.

Hải Vô Nhai sắc mặt tái nhợt, bay ngược ra ngoài.

- Đây là long cốt ngọc tuý!

Yến Phượng Phượng nhíu mày, dừng thân hình.

Chỉ có Diệp Trần là không sợ, bay đến bên cạnh long cốt ngọc tuý, giơ tay hút lấy long cốt ngọc tuý.

Đây là một viên tinh thạch thanh sắc giống như bảo ngọc, toàn thân tán phát hào quang thanh sắc thuần tuý, không có một tia tạp chất, cầm trên tay, Diệp Trần có thể cảm nhận được ý chí uy năng cường liệt tán phát từ nó, ngoài ra còn có những đợt sóng năng lượng.

- Diệp huynh, chúc mừng, khong ngờ long cốt ngọc tuý này lại ẩn hàm long chi ý chí cường đại như vậy, cũng chỉ có ngươi mới kháng cự được.

Không lấy được thì Hải Vô Nhai cũng vui vẻ từ bỏ.

Yến Phượng Phượng cười nói:

- Mất đi một gốc long huyết thảo, có được một viên long cốt ngọc tuý, xem ra ông trời khá công bằng, muốn tranh cũng không tranh được.

Long cốt ngọc tuý ẩn hảm long chi ý chí, chuyện này trước đó không ai biết, xem ra, long chi cốt sở dĩ không đổ, bởi vì có long cốt ngọc tuý.

Ngắm nghía long cốt ngọc tuý một lúc, Diệp Trần trở tay, thu nó lại, cười cười,

- Ngại quá, long cốt ngọc tuý có duyên với ta.

- Có long cốt ngọc tuý, phòng ngự của ngươi chắc chắn sẽ được xếp vào top thiên tài, không còn là nhược điểm nữa.

Kiếm khách phòng ngự thông thường rất yếu, điều này không cần tranh luận.

- Đi, xem những nơi khác còn bảo vật hay không?

Long huyệt rất lớn, chúng nhân chỉ mới đi một bộ phận nhỏ, địa điểm tìm kiếm đầu tiên là khu vực gần cuồng phong, có Diệp Trần, cuồng phong ở đây cũng không làm gì được họ.

Rất nhanh, năm người đều kiếm được một số thượng phẩm phong tinh thạch, phong tinh thạch và hoả vân thạch giá trị tương đương linh thạch khoáng thạch, thượng phẩm phong tinh thạch càng hiếm, chỉ những nơi phong nguyên khí cực đặc, trải qua trăm ngàn năm thổi quét mới có thể hình thành.

Cả một ngày, năm người tìm kiếm khắp long huyệt, thu được thêm không ít bảo vật, cho đến sáng sớm ngày thứ hai, mới rời khỏi long huyệt.

...

Khoảng thời gian tiếp theo, năm người tiếp tục thăm dò những nơi khác, đối với họ mà nói, cơ hội một năm một lần này rất trân quý, với thời đại hiện tại, bạn không tiến bộ, người khác sẽ tiến bộ, thuyền trôi ngược dòng, không tiến thì lùi, muốn không bị đảo thải, chỉ có thể tìm cách nâng cao bản thân.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Trần cuối cùng cũng củng cố được Linh Hải Cảnh trung kì cảnh giới, bắt đầu uống Địa linh đơn và Thiên linh đơn tích luỹ chân nguyên.

Địa linh đơn vốn là đơn dược hiếm, hiệu quả cực đại, Thiên linh đơn hiệu quả gấp ba lần địa linh đơn.

Chỉ một tuần, Diệp Trần từ Linh Hải Cảnh trung kì nâng lên Linh Hải Cảnh trung kì đỉnh phong, chân nguyên hùng hậu hai ba phần.

...

- Đến lúc rời đi rồi!

Cuối tháng, sát khí man hoang trong thiên địa mỗi lúc một nặng, mắt thường cũng có thể nhìn thấy một số dấu hiệu, kèm theo ăn mòn ý chí.

- Ha ha, thu hoạch đủ rồi, với số tài nguyên này, muốn không tiến bộ cũng khó.

- Lần sau gặp lại, hi vọng mọi người đều có thể tiến bộ.

Năm người nhảy lên Độ Không phi thuyền, quay trở lại bằng con đường cũ.

Trước bình phong man hoang.

Ầm!

Yến Phượng Phượng một trảo xé nát bình phong, độ không phi thuyền lao ra.

- Ý, nhiều người quá, chuyện gì vậy?

Vừa ra ngoài, năm người đã thấy trên bình địa phía trước đang tập trung rất nhiều người. Mấy trăm người này thực lực thấp nhất cũng là chân nguyên cực đại năng, Linh Hải Cảnh tông sư số lượng không ít, dù sao trong một năm, chỉ có tháng này là man hoang sát khí nhạt nhất, rất nhiều người chạy đến đây, bây giờ đã là ngày cuối cùng của tháng, mọi người lũ lượt ra khỏi Man Hoang Cổ Địa.

- Nhìn kìa, là Thái Sử Trùng, có người tìm hắn gây chuyện.

Lăng Thiên Hạo hô khẽ.

- Đi, qua đó xem sao!

Ngồi trên độ không phi thuyền, năm người bay đến chỗ đám đông, trên thiên không cũng có không ít người, đều là Linh hải Cảnh tông sư.

- Thái Sử Trùng, ngươi đả thương đại ca ta, ngươi biết hậu quả sẽ là gì chứ.

Đứng trước mặt Thái Sử Trùng là một thanh niên có độ tuổi tương đương Diệp Trần, người này khoác một bộ ý phục màu bạc, lưng đeo bảo đao, ngón tay hắn cũng thon dài như đao, xương ngón tay hơi nhô ra, mặc dù trước mặt hắn là một trong thanh niên tam đại kiếm tông Thái Sử Trùng nhưng nhìn thái độ của hắn, căn bản không coi đối phương ra gì.

- Thì ra là Độc Cô Tuyệt, không ngờ hắn tìm đến Thái Sử Trùng nhanh như vậy, Độc Cô Minh cũng ở đó.

Hải Vô Nhai lập tức bị thu hút, hắn rất muốn biết, yêu nghiệt Độc Cô Tuyệt và Thái Sử Trùng, ai lợi hại hơn, Độc Cô Tuyệt lâu rồi chưa xuất thủ.

Thái Sử Trùng cười lạnh nói:

- Hậu quả? Chỉ sợ ngươi không có thực lực bắt ta gánh chịu hậu quả.

- Đao của ta đã xuất, thì phải thấy huyết, hôm nay sẽ dùng máu của Thái Sử Trùng ngươi lau đao.

Độc Cô Tuyệt thần sắc lạnh lùng, không có bất cứ biểu hiện gì.

- Thái Sử Trùng, dạy cho hắn một bài học đi.

Bên cạnh, Lý Phong và Lý Lôi đang trọng thương cười lạnh nhìn Độc Cô Tuyệt, thiên tài mới bước vào Linh Hải Cảnh hơn một năm mà dám khiêu chiến người đã thành danh lâu năm, một trong tam đại kiếm tông Thái Sử Trùng, phải biết Thái Sử Trùng đã tấn nhập Linh Hải Cảnh đã sáu năm nay.

- Biểu đệ, hắn để lại trên ngực ta một vết kiếm, đệ cũng để lại trên ngực hắn một vết đao đi.

Độc Cô Minh hung hăng nói.

Độc Cô Tuyệt nhìn Thái Sử Trùng, bật mạnh thân thể, nhảy lên cao không,

- Yên tâm, đệ sẽ cho hắn chút kỉ niệm, Thái Sử Trùng, đánh một trận đi.

Độc Cô Minh quát.

Thái độ của Độc Cô Tuyệt kích nộ Thái Sử Trùng, thần sắc của hắn càng lúc càng lạnh, sưu một tiếng, nhảy lên thiên không, đứng cách Độc Cô Tuyệt đúng một trăm bước.

- Độc Cô Tuyệt, có thể so với những người cùng lứa với ngươi, ngươi chưa từng bại, nhưng hôm nay, ngươi tất bại, cuồng vọng, sẽ khiến ngươi phải trả giá.

- Có thể ta sẽ bại, nhưng ngươi không có tư cách đánh bại ta, người khiến ta bại, phải có thiên phú siêu việt, ngươi không xứng.

Độc Cô Tuyệt giống như Diệp Trần, trong giới thanh niên, chưa từng bại bao giờ, cho dù là Đạm Đài Minh Nguyệt, người xếp ngang hàng với hắn thì cũng đánh cầm hoà, chưa từng hạ được hắn, hắn có một trái tim vô địch, thực lực mặc dù không vô địch nhưng tim thì đã vô địch.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 598: Đao Ý Tuyệt Vọng, Một Đao Tuyệt Vọng.

Ngươi càng có tự tin, ta càng muốn ngươi thảm bại.

Thái Sử Trùng dùng ánh mắt sắc bén nhìn Độc Cô Tuyệt.

Đại địa bên dưới, bốn bề thiên không, hàng trăm cường giả đứng xem đều cảm nhận được chiến ý và sát khí của hai người họ, hai người này một là thanh niên tam đại kiếm tông, thành danh đã lâu, trong thanh niên kiếm khách, chỉ yếu hơn tam đại kiếm tông thủ lĩnh kiếm chi tông, một là một trong hai đại yêu nghiệt Thiên Võ Vực Độc Cô Tuyệt, trong giới thanh niên, chưa từng thất bại, thiên phú kinh tài kinh diễm, hơn nữa hắn là một đao khách.

Lúc này.

Thái Sử Trùng và Độc Cô Tuyệt đang tranh đấu.

Trận đấu giữa một kiếm khách và một đao khách.

Tất cả mọi người đều nín thở.

- Mặc dù nói Độc Cô Tuyệt thời gian tấn nhập Linh Hải Cảnh chưa lâu, nhưng vẫn là yêu nghiệt, chẳng ai dám nói hắn sẽ thua.

Hải Vô Nhai vừa lẩm bẩm vừa liếc nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần cũng là một yêu nghiệt.

- Ai thắng ai thua thì phải xem thành tựu trên kiếm đạo và đao đạo của họ.

Diệp Trần có thể nhìn ra, Độc Cô Tuyệt đã có cảnh giới Linh Hải Cảnh

trung kì, có lẽ trong hơn một năm qua, hắn lại có kì ngộ, đương nhiên, khả năng đó cũng có thể đến từ tài nguyên gia tộc, một gia tộc ngũ phẩm, muốn dành chút tài nguyên hiếm có cho một người, không phải không có.

- Độc Cô Tuyệt, tiếp một chiêu của ta.

Thái Sử Trùng không rút kiếm, thân hình lao ra, chập hai ngón tay, một đòn kiếm chỉ điểm lên trán Độc Cô Tuyệt, chiêu này chính là thiên địa chi kiếm.

Xích

Kiếm ảnh cự đại nhô ra.

- Thái Sử Trùng, rút kiếm đi.

Độc Cô Tuyệt rút trường đao, bổ xuống, đao mang bạch sắc chiếu rọi nhân tâm.

Những tiếng nổ chói tai vang lên, thiên địa lay động, đao mang bạch sắc bổ đôi kiếm ảnh, mang theo sức mạnh khiến người ta tuyệt vọng chém về phía Thái Sử Trùng, Thái Sử Trùng sắc mặt vụt biến, vội vàng rút trường kiếm, chặn ngang trước ngực.

Xoảng

Thái Sử Trùng bị chém bay ra ngoài.

- Hô

Hít một hơi thật sâu, ánh mắt Độc Cô Tuyệt càng thêm lạnh lẽo, không phải cái lạnh của núi băng, mà là cái lạnh khiến người ra tuyệt vọng.

Hai bàn tay cầm đao của hắn, xương bàn tay nhô cả ra ngoài, lại một đao nữa bổ xuống, đao mang bạch sắc khiến thiên địa cũng phải nhợt nhạt, người đối mặt với đao phong cảm thấy vừa khó chịu, vừa áp lực.

- Sơn chi kiếm

Thực lực của Độc Cô Tuyệt khiến Thái Sử Trùng rất khiếp sợ, lập tức thi triển sát chiêu, kiếm ảnh như một tấm bình phong, phong toả thiên địa.

Rắc

Đao phong của Độc Cô Tuyệt thế như phá trúc, đánh tan kiếm ảnh của Thái Sử Trùng.

- Sao lại mạnh như vậy, còn nữa, sức mạnh tuyệt vọng này?

Lúc này, Thái Sử Trùng đã coi Độc Cô Tuyệt là kẻ thù lớn nhất đời mình, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, không thể thua.

Ý chí kiếm khách là cực cường, Thái Sử Trùng rất nhanh trừ bỏ tạp niệm, dồn toàn bộ thân tâm vào trong chiến đấu, từ bỏ vinh nhục, chỉ cầu sinh tử đại chiến cùng Độc Cô Tuyệt, vô hình trung, kiếm thế của hắn càng thêm hùng hồn, trạng thái đột phá cực hạn của mình.

Độc Cô Tuyệt này mạnh thế sao, Thái Sử Trùng cũng không làm gì được hắn, thậm chí còn rơi xuống hạ phong.

Không ít người tròn mắt.

Diệp Trần nhíu mày, hình như đang suy nghĩ.

Loảng xoảng loảng xoảng

Khắp trời đều là đao quang kiếm ảnh, hai người đại chiến như sơn hô biển gầm.

- Thuỷ chi kiếm, đại lãng vô tình.

Nhân ảnh trên không, Thái Sử Trùng hai tay cầm kiếm, vung mạnh, kiếm kình hùng hồn như nước liên miên bất tuyệt, cuồn cuộn vô tình.

- Biển sẽ khô, đá sẽ vỡ, đối diện, chỉ có tuyệt vọng.

Độc Cô Tuyệt tung ra một đường đao mang bạch sắc chói rọi thiên địa nhân tâm, đao mang đi đến đâu, sơn thạch vỡ đến đó, hoá thành bột mịn, kiếm kình của Thái Sử Trùng cũng khô kiệt rất nhanh, uy lực suy giảm, sắc mặt hắn chiếu lên đao mang, mang theo không ít kinh hoảng.

Đao mang cuộn tới, Thái Sử Trùng miệng phun máu tươi, bị chém bay ra ngoài.

- Thái Sử Trùng không phải đối thủ của Độc Cô Tuyệt, xem ra chúng ta vẫn chưa đánh giá đúng tên yêu nghiệt này.

Hải Vô Nhai than thầm một tiếng.

Rất nhiều người đều nghĩ, Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt mới tấn nhập Linh Hải Cảnh được hơn một năm, phải cần thêm vài năm thời gian tích luỹ nữa, nhưng Độc Cô Tuyệt đã cho họ biết, hắn vẫn có thể vượt qua thiên tài kiếm đạo Thái Sử Trùng, dùng con mắt bình thường đánh giá thiên tài yêu nghiệt, vốn dĩ đã không hợp lý, yêu nghiệt dù sao vẫn là yêu nghiệt, có thể làm những việc người thường không làm được, không thể dùng thường lý để phán đoán.

Yên Phụng Phụng nói:

- Đao pháp Độc Cô Tuyệt có chút kì dị.

- Đúng là kì dị, hình như có thể công kích nội tâm.

Hải Vô Nhai cũng có đồng cảm.

Diệp Trần không nói gì, hắn đang dồn hết sự chú ý lên người Độc Cô Tuyệt.

- Thái Sử Trùng, ngươi khiến ta thất vọng quá, ta còn tưởng sẽ được đại chiến thực sự, nhưng ngươi đến tư cách để ta toàn lực ứng phó cũng không

có.

Độc Cô Tuyệt lạnh lùng quay sang nói với Thái Sử Trùng.

Hai mắt đỏ ngầu, Thái Sử Trùng đứng trên đỉnh một ngọn núi vỡ, kiếm khí trên người xông thẳng lên trời, kiếm ý không ngừng tăng lên, tăng đến tứ giai đỉnh phong, đến khi chi còn cách ngũ giai kiếm ý đúng một bước mới từ từ hãm lại, lúc này, tinh khí thần của hắn, toàn bộ dung nhập vào trong kiếm thế, nhằm vào Độc Cô Tuyệt.

- Tốt, không ngờ đến lúc này ngươi vẫn có thể đột phá, chẳng trách ngươi được liệt vào thanh niên tam đại kiếm tông.

Độc Cô Tuyệt bật cười.

- Độc Cô Tuyệt, lúc ta đột phá cũng là thời điểm ta đánh bại ngươi, tiếp chiêu.

Một cước dẫm nát sơn phong, Thái Sử Trùng lăng không vung kiếm, kiếm kình dạng tròn giống như triều thuỷ làn tràn, phô thiên cái địa, tứ giai đỉnh phong kiếm ý tăng trưởng biên độ, một chiêu này càng viên mãn.

- Ngươi đột phá, đối với ta cũng là việc tốt, chỉ có đánh bại cường giả mới có ý nghĩa.

Độc Cô Tuyệt vung đao nghênh đón.

Đao và kiếm chạm nhau, hoả tinh văng tung toé, hai người đánh từ Đông sang Tây, từ Tây sang Bắc, từ trên trời đánh xuống dưới đất, dây dưa không rõ.

Có thể nhìn ra, hai người cân tài cân sức, Độc Cô Tuyệt cũng không thể áp chế đối phương ngay lập tức.

- Không ngờ Thái Sử Trùng lại đột phá.

Bên dưới, Độc Cô Minh nhíu mày.

- Minh ca, yên tâm, biểu đệ huynh hình như không hề thua kém về thực lực.

Mấy người bên cạnh Độc Cô Minh nói.

- Đúng, biểu đệ sẽ không thua.

Độc Cô Minh hai mắt sáng rực.

- Đao ý này?

Diệp Trần hình như có chút suy nghĩ

Trên hồ, Độc Cô Tuyệt và Thái Sử Trùng chiến đấu, khuấy đảo nước hồ, một số yêu thú tiềm tàng dưới đáy hồ bị đao quang và kiếm quang cắt nát.

- Thái Sử Trùng, ngươi đủ tư cách để ta sử dụng tuyệt chiêu mạnh nhất.

Thực lực Độc Cô Tuyệt vốn đã cao hơn Thái Sử Trùng, bây giờ Thái Sử Trùng đột phá, thực lực hai người ngang nhau, không động dụng đòn sát thủ, hắn không thể đánh bại đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 599: Ta Ngươi Kiểu Gì Cũng Đấu Với Nhau Một Trận. (Thượng,Hạ)

Thái Sử Trùng hai mày như kiếm, kiếm ý hùng hồn khiến y phục hắn tung bay, không gian cũng trở nên mơ hồ.

- Độc Cô Tuyệt, ta vẫn muốn cảm tạ ngươi, giúp kiếm ý của ta lên một tầng cao mới, kiếm ý thăng cấp, cũng khiến những thứ trước đây ta không thể nào ngộ được trở nên thông suốt, bây giờ ngươi hãy nếm ác quả mà mình gây ra đi.

Thái Sử Trùng quát khẽ, mặt đỏ ửng, kiếm ý rợp trời cuồn cuộn không ngừng, tựa hồ như có linh tính, chỉ thấy thân hình hắn lao vội ra ngoài, cổ tay hơi rung, trường kiếm như một con nộ long, phát ra một tiếng ngâm trùng thiên.

- Dưới chiêu thức mạnh nhất của ta, thứ ngươi có được, chỉ là tuyệt vọng.

Độc Cô Tuyệt không mang bất cứ cảm tình gì nghênh đến, hai tay giữa đao, chém nghiêng xuống đất, tách hồ nước ra thành hai nửa.

Ầm ầm

Hai người vẫn chưa chạm vào nhau mà nước hồ đã phân lưu, cuối cùng thì tràn lên bờ, làm ngập cả một vùng đất lớn, phù sa sâu ngàn mét cũng lộ ra ngoài.

- Hồng thuỷ tràn lan.

Trường kiếm của Thái Sử Trùng như một con nộ long sản sinh biến hoá, nộ long làm dấy lên một cơn sóng lớn, quét sạch nhân gian, cuồn cuộn vô

tình, kiếm kình hồng thuỷ lao về phía Thái Sử Trùng.

- Tuyệt vọng nhất đao.

Giây phút cuối cùng, Độc Cô Tuyệt mới vung trường đao, đao mang bạch sắc hoá thành một đường bạch hồng vắt ngang bầu trời, hình ảnh chúng nhân cũng ở trên đó, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

- Quả nhiên, là thuộc tính tuyệt vọng, tuyệt vọng đao ý.

Bạch hồng thảm thiết chứng thực suy đoán của Diệp Trần.

Sau khi Thái Sử Trùng tung ra một kiếm, trạng thái cao ngạo chính trực, nhưng một đao của Độc Cô Tuyệt đẩy hắn rơi xuống đáy cốc, trên mặt hắn đầy vẻ tuyệt vọng, sâu trong nội tâm cũng chỉ có tuyệt vọng, mình muốn chết, một đao này sẽ giết chết mình, đỡ kiểu gì cũng chết, nếu như ngăn cản vô ích, vậy thì cần gì phải đỡ, cần gì phải tránh...

- Không

Thái Sử Trùng rống lên một tiếng, cắn nát đầu lưỡi, trường kiếm đâm mạnh lên đao mang bạch sắc.

Keng

Hai người chạm vào nhau.

Nước hồ rơi xuống, giội ướt Thái Sử Trùng

Xì xì

Ngực Thái Sử Trùng bắn ra một lượng máu lớn, một đao của Độc Cô Tuyệt xuyên qua trường kiếm, đâm vào ngực hắn, khoảnh khắc này, hắn cảm thấy ngũ tạng của mình như bị bện thành một khối.

- Một đao này, tại sao lại khiến mình sản sinh tuyệt vọng, mình là kiếm khách, ý chí kiếm khách không bị ngoại vật ảnh hưởng, đừng nói trong điều

kiện thực lực tương đương.

Thái Sử Trùng sắc mặt tái nhợt, thất hồn lạc phách.

- Có thể giữ được tính mạng dưới Tuyệt vọng nhất đao của ta, ngươi nên cảm thấy tự hào.

Độc Cô Tuyệt khoé miệng rỉ máu, một kiếm cuối cùng của Thái Sử Trùng cũng làm hắn bị thương, đương nhiên, không nặng bằng Thái Sử Trùng, chỉ là thương nhẹ mà thôi.

Chúng nhân quan chiến không ai thốt nổi nên lời.

Hải Vô Nhai hồi lại thần, nhìn Diệp Trần,

- Diệp huynh, lúc nãy ngươi nói tuyệt vọng đao ý, là ý gì?

Diệp Trần nói:

- Kiếm ý của ta có thuộc tính huỷ diệt, còn đao ý của hắn, là thuộc tính tuyệt vọng, đương nhiên gọi là tuyệt vọng đao ý, tuyệt vọng đao ý phối hợp với đao chiêu độc hữu, có thể khiến đối phương sản sinh tuyệt vọng, nếu tâm sinh tuyệt vọng, rất có khả năng sẽ chết.

Thuộc tính huỷ diệt và thuộc tính tuyệt vọng khác nhau, tuyệt vọng là một loại cảm xúc của con người, có thể ảnh hưởng nội tâm đối thủ, huỷ diệt không phải cảm xúc, cho nên không thể làm được điểm này.

- Thái Sử Trùng bại.

Độc Cô Tuyệt không hổ là một trong hai đại yêu nghiệt, ở cấp độ nào, cũng không thua kém người khác, bây giờ đến một trong thanh niên tam đại kiếm tông Thái Sử Trùng cũng bại dưới tay hắn.

- Lý huynh, ngươi sai rồi, không phải một trong hai đại yêu nghiệt, mà là một trong ba đại yêu nghiệt, ngươi không nghe nói, mấy tháng trước, có người tên Diệp Trần đã lưu lại đại danh trên bức tường lưu danh ở Thiên Vũ

Các sao, thứ hạng của hắn mặc dù vẫn chỉ là ba, nhưng cũng giống như hạng nhất và hạng nhì, đều ở thất quan.

- Có thể tuổi tác của hắn lớn hơn Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt, tuổi tác mặc dù không liên quan đến tư chất, nhưng ít nhiều vẫn có chút ảnh hưởng.

- Không, ngươi lại sai rồi, thân phận Diệp Trần đã có người điều tra qua, hắn đến từ một thất phẩm tông môn ở Nam Trác Vực, được Long vương coi trọng, hơn nữa, tuổi tác của hắn không những không lớn hơn Đàm Đài Minh Nguyệt, mà còn nhỏ hơn hắn hai tuổi.

- Cái gì, có chuyện đó sao? Nghĩa là hắn tấn nhập Linh Hải Cảnh ở độ tuổi còn nhỏ hơn Huyền Hậu.

- Không sai, liệt hắn vào hàng yêu nghiệt, một chút cũng không khoa trương.

Chúng nhân nhao nhao nghị luận.

- Diệp huynh, họ đang nói ngươi đấy.

Hải Vô Nhai cười nói.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Những thứ đó đều là hư danh, danh khí lớn, không có nghĩa người ta sẽ sợ ngươi, mà ngược lại, nếu ngươi biểu hiện không tốt, lập tức rơi xuống ngàn trượng.

- Cũng đúng, hư danh cũng là một loại áp lực, có bao nhiêu thiên tài bị hư danh liên luỵ, cuối cùng long đong lật đật.

Yến Phượng Phượng nói:

- Độc Cô Tuyệt là đao khách, có lẽ không lâu nữa, hắn sẽ khiêu chiến với một trong thanh niên ngũ cự đầu Tiêu Sở Hà.

Tiêu Sở Hà sau khi đánh bại một trong tam đại tông sư Trầm Thiên Lãng, trở thành tân đao đạo đại tông sư mới, danh khí thân phận cao hơn thanh niên tam đại tông sư rất nhiều, cũng chỉ có thủ lĩnh thanh niên tam đại kiếm tông mới sánh được với hắn.

- Đúng là rất lợi hại, đao ý tuyệt vọng có lẽ đang ở tứ giai, uy năng là đao ý ngũ giai bình thường, Tuyệt vọng nhất đao cũng đã tiếp cận trung giai áo nghĩa đao pháp, còn nữa, nghe nói Độc Cô Tuyệt là ám linh thể, tu luyện ra hắc ám chân nguyên, lợi hại hơn chân nguyên bình thường rất nhiều.

Ngũ giai đao ý yếu hơn của Diệp Trần một chút, tuyệt vọng nhất đao thậm chí còn được gọi là tuyệt kĩ, nhưng không thể khắc chế được Diệp Trần mà chỉ tương đương tuyệt chiêu mạnh nhất của hắn, ám linh thể, cái này tương đối đau đầu, hiếm có thể chất thiên phú giống như lôi linh thể của Tĩnh Ngạo Huyên, hắc ám chân khí tu luyện ra mạnh hơn chân nguyên của Diệp Trần.

Diệp Trần không chắc mình có thể đánh bại đối phương, đương nhiên, khả năng thua thì lớn hơn, mỗi bên năm mươi phần trăn, trải qua trận chiến này, Diệp Trần cũng nhìn ra được thực lực của Thái Sử Trùng, nói thực, khả năng đánh bại đối phương của Diệp Trần là trên sáu mươi phần trăm, thời gian này tu vi của hắn không ngừng tiến bộ, từ Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong thăng cấp lên Linh Hải Cảnh trung kì đỉnh phong, đừng coi thường chút tiến bộ này, võ giả thực lực trên cơ bản phân thành ba bộ phận, một là tu vi, hai là ý chí, ba là áo nghĩa, vốn dĩ ưu thế duy nhất của Diệp Trần chính là ý chí, bây giờ ta vi đuổi theo, chỉ còn thiếu mỗi một chút áo nghĩa, nhưng kiếm ý đủ để bù đắp điểm này, cho nên tu vi nâng cao, dẫn đến chiến lực cũng leo lên một đẳng cấp mới.

Nhưng, có lẽ vẫn thua Yến Phượng Phượng, cho tới bây giờ, Diệp Trần vẫn chưa được thấy Yến Phượng Phượng bạo lộ chiến lực cực hạn, cộng thêm tốc độ biến thái của đối phương, Diệp Trần nghĩ, Yến Phượng Phượng là một trong những nhân vật đỉnh tiêm nhất dưới thanh niên ngũ cự đầu, chỉ có điều nàng rất kín đáo, không bao giờ chủ động khiêu khích người khác,

đương nhiên, người khác tìm đến tận nơi thì nàng cũng không ngại hạ sát thủ.

Hải Vô Nhai thở dài:

- Đại thế tới, chẳng ai muốn lạc hậu.

Ba đại yêu nghiệt, liên tiếp xuất hiện tuyệt đỉnh thiên tài, đại thế này kịch liệt hơn đại thế trước kia, muốn lội ngược dòng, người thường tuyệt đối không thể làm được.

Đánh bại Thái Sử Trùng, Độc Cô Tuyệt đột nhiên hướng ánh mắt sang phía Diệp Trần, cuối cùng khoá chặt ánh mắt trên người hắn.

- Người lúc nãy bạo lộ ngũ giai kiếm ý có lẽ là hắn.

Trong lúc Độc Cô Tuyệt và Thái Sử Trùng chiến đấu, Diệp Trần không khỏi nổi chiến ý, để lộ một tia kiếm ý ra ngoài, ý chí dưới ngũ giai căn bản không thể cảm ứng, đao ý của Độc Cô Tuyệt vừa hay cũng là ngũ giai, cho nên cảm ứng được, tia kiếm ý đó khiến Độc Cô Tuyệt cảm thấy uy hiếp, dù sao trong đám thanh niên, đạt đến ngũ giai ý chí hình như chỉ có Đạm Đài Minh Nguyệt.

Hắn nhìn Diệp Trần làm gì? Hải Vô Nhai lộ vẻ nghi hoặc.

Độc Cô Tuyệt nhìn Diệp Trần,

- Tại hạ Độc Cô Tuyệt, các hạ tên gì.

- Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Cái gì, hắn chính là Diệp Trần, trẻ quá.

Chúng nhân nhất tề quay sang Diệp Trần.

Nghe vậy, tinh quang hắc sắc loé lên trong mắt Độc Cô Tuyệt,

- Ngươi chính là Diệp Trần.

Tin tức Diệp Trần qua liền thất quan trên bức tường lưu danh Thiên Vũ Các, sánh ngang với hắn và Đàm Đài Minh Nguyệt đã truyền ra ngoài, gần đây hắn cũng nghe thấy.

- Được, ta và Đàm Đài Minh Nguyệt tranh đấu bao nhiêu năm nay, bây giờ xuất hiện thêm một cao thủ mới, hi vọng ngươi không chìm quá nhanh.

- Sẽ như ngươi mong muốn.

Độc Cô Tuyệt mỉm cười, thái độ Diệp Trần rất bình thản nhưng cảm giác tự tin cường liệt thì hắn vẫn cảm nhận được, đột nhiên, thần sắc của hắn lạnh băng, con ngươi như có đao quang bắn ra, đao mang hư huyễn bạch sắc chém vỡ thiên địa, phù ảnh chúng nhân cũng hiện trên đó.

Diệp Trần sắc mặt không biến, sâu trong con ngươi, nơi vốn dĩ có ánh sáng đột nhiên đỏ sậm lại, màu đỏ sậm hư ảo kiếm quang hư huyễn mang theo sát ý, tựa hồ như có ý chí thần cản sát thần, phật ngăn diệt phật, vừa đối mặt, hình ảnh chúng nhân trên bạch sắc hư huyễn đao mang lập tức tan tành mây khói, trước kiếm khí tàn sát thiên hạ, chúng nhân tuyệt vọng là đương nhiên, giết chóc, chỉ mang đến cái chết, trước cái chết không thể thiếu tuyệt vọng.

Ba

Đao ý và kiếm ý trùng kích cùng một chỗ, một luồng ý chí tuyệt vọng và giết chóc đan xen bắn ra bốn phương tám hướng, không ít người sắc mặt tái nhợt, đầu như muốn vỡ tung.

- Kiếm ý giết chóc, chẳng trách không sợ đao ý tuyệt vọng của ta, thậm chí còn hơn một chút.

Độc Cô Tuyệt nhíu mày, đao ý tuyệt vọng có thể ảnh hưởng đến cảm

xúc đối thủ, khiến đối phương nảy sinh tuyệt vọng, ngồi chờ chết, những cũng có người không bị ảnh hưởng, ví dụ người sở hữu kiếm ý giết chóc, đương nhiên, bởi vì thuộc tính khác nhau cho nên kiếm ý giết chóc cũng không thể khắc chế đao ý tuyệt vọng.

- Ngươi có tư cách sánh ngang với Đạm Đài Minh Nguyệt, nhưng, chiến đấu thực sự sẽ còn thảm hơn lúc nãy, rất nhiều người bỏ qua chi tiết, nhưng vừa hay chi tiết lại quyết định thắng thua.

Độc Cô Tuyệt có thương trên người, nếu không chắc đã đại chiến một trận với Diệp Trần.

Chiến đấu chân chính trừ ba phương diện cơ bản, tu vi, ý chí, áo nghĩa, còn có các loại thiên phú, ví dụ thiên phú tư chất, những thứ đó đều là phương diện lớn, nhưng phương diện lớn trong rất nhiều tình huống đều phải xem chi tiết, ví dụ kinh nghiệm chiến đấu, kĩ năng chiến đấu, liệu có cảm ngộ cận kề cái chết, liệu có tiềm lực tái sinh, có thể nói, phán xét thực lực một người rất phức tạp, nhất là thiên tài, còn người bình thường, dùng ba phương diện cơ bản đánh giá là được.

Diệp Trần thản nhiên nói,

- Không may, ta chính là người chú trọng tiểu tiết.

- Ta nhớ tên ngươi rồi, một ngày nào đó, chúng ta sẽ đấu với nhau.

Nói xong, Độc Cô Tuyệt quay đầu bỏ đi, bọn Độc Cô Minh cũng đi theo hắn.

Hải Vô Nhai nhìn theo bóng dáng Độc Cô Tuyệt, nói với Diệp Trần:

- Xem ra hắn rất coi trọng ngươi, không còn cuồng vọng như trước.

Diệp Trần thở dài:

- Rất đáng sợ, hắn là một trong những người đáng sợ nhất là ta từng gặp.

Diệp Trần không sợ người khác thực lực cao, không sợ người khác thiên phú mạnh, chỉ kiêng nể nhất những người mọi phương diện đều mạnh, tâm tính cũng mạnh, lại chú trọng tiểu tiết, có thể nói, Độc Cô Tuyệt là người không có yếu điểm, muốn đánh bại hắn, chỉ có đường đường chính chính chiến một trận.

Nhưng, Diệp Trần đúng là có chút hưng phấn.

Giá trị của sự tồn tại, không phải có thu hoạch gì, mà là có gì khiêu chiến.

- Chúng ta đi thôi.

Chiến đấu đã kết thúc, không cần tiếp tục ở lại đây nữa.

Sưu

Độ Không phi thuyền phá không bay đi.

...

Phi Vũ Thành, ở một thành thị trung đẳng trong Thiên Võ Vực.

Trong một trang viên, Diệp Trần đang diễn luyện võ học trên một luyện võ tràng cự đại.

Trang viên này là do hắn thuê, vì tính lưu động của võ giả quá lớn, nơi ở bất định, nên những thành thị có địa lý đặc thù thường lâm vào tình trạng kín chỗ, một số võ giả cường đại căn bản không muốn sống trong tửu lầu, mà thích sống trong những trang viên hoặc những toà nhà xoa hoa, nhưng một người đi, lại phải bán trang viên, rất phiền phức, lúc này, cho thuê trang viên có lẽ là hợp thời nhất, thuê trang viên khẳng định rẻ hơn mua trang viên, nhưng nếu cho thuê trong một thời gian dài, kì thực vẫn có thể kiếm tiền.

Sau khi chia tay với bọn Yến Phượng Phượng, Diệp Trân đến gần Phi Vũ Thành, sự định lưu lại đây một khoảng thời gian, tiêu hoá những gì cảm

ngộ được trong lúc đột phá cảnh giới.

Trên luyện võ tràng, Diệp Trần đang chìm đắm trong một thứ trạng thái không linh, võ giả diễn luyện với tư thế cổ quá thì võ giả đó không phải võ giả trên ý nghĩa thông thường, chỉ là một động tác không gò bó mà thôi, Diệp Trần diễn luyện từng chiêu từng thức, dần dần, trên người hắn ánh lên quang lưu kim sắc, quyền đánh ra, cũng có sực sắc nhọn của kim loại, một chỉ đâm ra, rung động xuỳ xuỳ, không động dụng bất cứ chân nguyên và ý chí.

- Đạt đến Linh Hải Cảnh, mỗi lần đột phá tu vi, đều mang đến một kiểu cảm ngộ, không ngờ lần này đột phá Linh Hải Cảnh trung kì, cảm ngộ lại là kim chi áo nghĩa.

Linh Hải Cảnh không phải người phàm, cho nên tu vi một khi đột pjas, sẽ có khoảng khắc thiên nhân hợp nhất, áo nghĩa cảm ngộ đạt đến trình độ không thể tưởng tượng, lúc vừa đột phá, kim diệu chấn sát kiếm của Diệp Trần có mười một thành hoả hậu, lúc đó linh quang chỉ loé lên một cái, rất nhiều linh cảm không kịp tiêu hoá.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 600: Tam Giai Linh Khu,Tử Y Nữ Tử

Xuỳ xuỳ xuỳ

Nhất cử nhất động của Diệp Trần, trên người đều có kim quang lưu chuyển, đây là hiện tượng mà chỉ khi đạt đến cảnh giới cực kì cao thâm mới có.

- Kim diệu chấn sát kiếm.

Hai ngón tay chập làm một, Diệp Trần lấy tay làm kiếm, một chỉ lăng không quét qua.

Binh

Một khối sóng kim sắc chói mắt phi trảm, mép của nó có hình trạng giống như răng cưa, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, luyện võ tràng nứt ra một đường lớn, hai đầu nhỏ, ở giữa lớn, như một con thoi, không giống như kim diệu chấn sát kiếm thường ngày.

- Mười ba thành hoả hầu sắp đến cực hạn rồi.

Lĩnh ngộ áo nghĩa, cho dù động dụng chân nguyên và ý chí, áo nghĩa cũng sẽ hút nguyên khí thiên địa gần đó, thi triển kim chi áo nghĩa, sẽ hút kim nguyên khí trong thiên địa, uy lực bất tục, cho nên, dù Diệp Trần hết sạch chân nguyên, ý chí không còn, chí ít cũng tương đương Bão Nguyên Cảnh võ giả.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần dừng động tác.

- Thời gian ba ngày, cuối cùng cũng tiêu hoá hết toàn bộ lĩnh ngộ, chuyển hoá thành kim chi áo nghĩa thực sự, bây giờ có thể luyện hoá long

huyết thảo và long cốt ngọc tuý.

Diệp Trần tổng cộng có tám gốc Long huyết thảo và một viên Long cốt ngọc tuý, tám gốc Long huyết thảo có thể luyện hoá ra tám sợi Long chi lực, một viên Long cốt ngọc tuý chỉ cao không thấp, chí ít có thể luyện hoá ra ba bốn sợi long chi lực, cộng lại là hơn mười sợi long chi lực, có chút khả quan.

- Một sợi Long chi lực có thể tăng gia năm ngàn cân khí lực, cộng thêm Long chi lực vốn có, tổng cộng là trên hai mươi lăm vạn cân khí lực.

Ở một mật thất trong trang viên, Diệp Trần đang khoanh chân trên một thạch đài luyện hoá Long huyết thảo.

Lần đầu luyện hoá Long huyết thảo ở Bảo Hà Đảo, có được một sợi Long chi lực, Long chi lực nuốt chửng khí lực vốn có của Diệp Trần, nâng nó lên hai mươi vạn cân, bởi vì khí lực trước đây của hắn đã là mười lăm vạn cân, bây giờ luyện hoá ra luồng Long chi lực thứ hai, nhưng không có khí lực cho nó nuốt, cho nên chỉ có thể tăng thêm khoảng năm vạn cân, cộng lại là trên hai mươi vạn cân.

- Không đúng, một sợi Long chi lực có thể gia tăng năm vạn cân, nếu như có đủ Long huyết thảo, không phải khí lực sẽ tăng lên trên một trăm vạn cân sao, có chút không đúng, cơ thể con người chắc phải có cực hạn của mình, không thể gia tăng mãi như thế được.

Nghĩ đến đây, Diệp Trần có chút cẩn trọng hơn.

- Long chi lực do Long huyết thảo luyện hoá ra chỉ là khí lực đơn thuần, không có tính chất phụ trợ khác, Long cốt ngọc tuý trừ có thể luyện hoá ra Long chi lực, còn có thể khiến bề mặt da thịt ngưng tụ ra tầng long cốt phòng ngự, thêm một hiệu quả phòng ngự, cũng được, tạm thời không luyện hoá Long huyết thảo nữa, luyện hoá Long cốt ngọc tuý trước rồi nói.

Long cốt ngọc tuý không dùng để nuốt, chỉ cần hút năng lượng trong đó là được, hai tay đặt trên đan điền, Diệp Trần nắm chặt Long cốt ngọc tuý, từ

từ vận chuyển chân nguyên, hút năng lượng bên trong, năng lượng ẩn hàm trong Long cốt ngọc tuý lớn hơn Long huyết thảo rất nhiều lần, dào dạt như sông Hoàng Hà, cuồn cuộn như sóng, thuận theo kinh mạch trong cánh tay Diệp Trần quán chú vào trong cơ thể, thậm chí còn có thể nghe thấy những tiếng dào dạt.

- Năng lượng hùng hậu quá!

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, tăng cường tốc độ luyện hoá năng lượng Long cốt ngọc tuý

Không biết qua bao nhiêu thời gian, bên ngoài cơ thể Diệp Trần nổi lên một tầng thanh quang nồng đậm, thanh như có có hào quang, trong suốt lấp lánh, thuần tuý vô cùng.

- Không ổn, khí lực gia tăng lên ba mươi vạn cân là không thể gia tăng được nữa, không lẽ đây đã là cực hạn của cơ thể mình, chỉ có thể sở hữu từng ấy khí lực, năng lượng Long cốt ngọc tuý đều đang nằm trong cơ thể, vậy ma chỉ luyện hoá được hai ba phần mà thôi, những thứ khác đều lãng phí.

Long cốt ngọc tuý giá trị quá lớn, chỉ luyện hoá hai ba phần năng lượng, lãng phí bảy tám phần chắc chắn nói ra sẽ bị người ta mắng cho một trận.

Nội liễm tâm thần, Diệp Trần tiếp tục tăng năng lượng, định đột phá cực hạn.

Một canh giờ

Hai canh giờ

Đúng ba canh giờ, khí lực Diệp Trần vẫn chỉ dừng ở ba mươi vạn cân, không thể tăng lên, năng lượng Long cốt ngọc tuý sôi lên như nước, không ngừng cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Trần, nếu như không kịp luyện hoá thành Long chi lực, rất có khả năng Diệp Trần sẽ nổ tung mà chết, hoặc là trùng phá chân nguyên phong toả, tiêu tán vào thiên địa.

Lại qua hai canh giờ nữa, bên ngoài bây giờ đã là canh ba.

- Đột phá cho ta.

Lốp bốp

Những âm thanh như tiếng đậu nổ vang lên, một vòng khí kình vô hình từ trên cơ thể Diệp Trần khuếch tán ra ngoài, tạo thành những vòng lượn sóng, đồng thời, bề mặt da dẻ Diệp Trần cũng ánh lên tinh mang hồng sắc lấp lánh, đến lông tóc, ngũ quan và y phục cũng bị nhuộm thành màu đỏ, chẳng khác gì một bức tượng ngọc thanh hồng sắc.

- Tam giai Linh khu, thành.

Phẩm giai Linh khu đại diện cho cường độ thể chất của một con người, không liên quan gì đến khí lực, cho nên, cơ thể Diệp Trần bỗng chốc từ nhị giai tăng lên tam giai, cường độ thể chất tiến lên một đẳng cấp mới, có thể sở hữu rất nhiều khí lực, giống như bảo kiếm bình thường chỉ có thể gánh chịu chân khí của Bão Nguyên Cảnh võ giả, nếu như Tinh Cực Cảnh cường giả tiếp tục dùng bảo kiếm bình thường, không cẩn thận sẽ khiến bảo kiếm vỡ nát, bây giờ thân thể Diệp Trần trưởng thành đến tam giai, cường độ gia tăng, có thể sở hữu nhiều Long chi lực hơn, không cần lo lắng sẽ không chịu nổi nữa.

Có đột phá, năng lượng Long cốt ngọc tuý còn lại lần lượt bị luyện hoá thành Long chi lực, dung nhập vào xương cốt tế bào Diệp Trần, ngấm sâu vào trong cơ thể, biến thành năng lượng bản thân, nhưng, tam giai linh khu cũng có cực hạn, cùng lắm chỉ có thể sở hữu bốn mươi vạn cân khí lực.

Đến bốn mươi vạn cân linh khí, năng lượng Long cốt ngọc tuý vẫn còn một nửa, cũng chính là nói, một nửa này chỉ có thể lãng phí, trừ phi Diệp Trần có thể tiếp tục nâng cao phẩm giai cơ thể, nhưng phẩm giai cơ thể sao có thể liên tục tấn thăng trong một thời gian ngắn.

- Xem ra, thiên phú cơ thể mình cũng giống như thiên tài bình thường,

lúc không có thành tựu, cực hạn thân thể là mươi vạn cân khí lực, nhất giai linh khu cực hạn là hai mươi vạn cân, nhị giai là ba mươi vạn cân, tam giai là bốn mươi vạn cân, đây là tiêu chuẩn của đại bộ phận người, đổi thành Sở Trung Thiên vậy thì càng đáng sợ, đối phương vẫn là Tinh Cực Cảnh cường giả, cường độ thể chất tương đương nhị gia linh khu thậm chí nhị giai linh khu đỉnh phong.

Đều nói thiên phú dị bẩm, rất rõ ràng, Diệp Trần không phải thiên phú dị bẩm, thiên phú thân thể chỉ là bình thường, không phải thể chất đặc thù.

- Để thử Long cốt phòng ngự xem nào.

Diệp Trần không biết long cốt phòng ngự là gì, chỉ là vô thức kéo căng cơ thể, thôi động Long chi lực, rắc, trong Long chi lực tựa hồ có một loại thuộc tính giống xương cốt, lúc nó vận chuyển đến bề mặt da dẻ Diệp Trần, lập tức ngưng luyện, hình thành một tầng cổ chất bạch sắc mỏng, bề mặt tầng cổ chất ánh lên hào quang thanh hồng nhàn nhạt.

Ba

Diệp Trần dùng toàn lực chỉ lên cánh tay mình, một thứ âm thanh giống như vật cứng va chạm vang lên.

- Chân nguyên hộ thể vẫn rất cường hãn, nhưng sẽ tiêu hao Long chi lực.

Đứng bật dậy, Diệp Trần thổ ra một ngụm khí, khí tức kéo dài, một luồng uy áp nhàn nhạt khuếch tán, hình giống Băng giao long uy.

- Vẫn còn bảy gốc long chi thảo nữa chưa dùng đến, cũng được, chủ tu của mình không phải khí lực, chỉ cần không thua kém người khác là được, bọn Yến Phượng Phượng Hải Vô Nhai có lẽ chỉ có thể luyện hoá một chút Long huyết thảo, số còn lại chắc cất đi, làm tài phú cá nhân, lúc nào cần thiết có thể lấy vật đổi vật.

...

Khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Trần dồn toàn bộ tinh lực lên Thiên lôi kiếm

Một tháng sau, cuối cùng hắn cũng đạt đến cảnh giới viên mãn, kiếm đâm ra, như cỏ non mùa xuân, không bắt mắt, nhưng có thể trưởng thành rất nhanh, kiếm kình liên miên, dùng chín phần lực, để lại một phần, một phần còn lại có tác dụng gắn kết, khiến kiếm tốc không ngừng tăng gia.

Thiên lôi kiếm cũng đạt đến mười một thành hoả hầu.

Thiên lôi kiếm là kiếm chiêu do Diệp Trần tự sáng tạo, ban đầu đúng là khá khó khăn, tiến bộ chậm chạp, từ sau khi Diệp Trần đạt đến Linh Hải Cảnh, Thiên lôi kiếm tham ngộ dần dần tăng tốc, giống như một toà lâu đài cao chọc trời, lĩnh ngộ áo nghĩa võ học của người khác, giống như người ta đã xây sẵn nền móng, còn sáng tạo áo nghĩa võ học của riêng mình là tự mình xây dựng nền móng, ban đầu, sẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng sau này, lợi ích từ việc tự xây dựng nền móng mới dần dần xuất hiện, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng thuận buồm xuôi gió.

Quan trọng nhất là, thứ do mình sáng tạo ra chắc chắn là thứ thích hợp nhất với mình.

Hôm đó, Diệp Trần mới từ Thái Cực Thiên xuống.

Ba

Đột nhiên, một miếng ngọc bài trong linh giới trữ vật vỡ vụn.

Thò tay lấy miếng ngọc bài, Diệp Trần mỉm cười,

- Mộ Dung cuối cùng cũng đột phá Linh Hải Cảnh, đến Thiên Võ Vực này.

Miếng ngọc bài này là ngọc bài mẫu trong tử mẫu cảm ứng ngọc bài, trong tay Mộ Dung Khuynh Thành có một miếng ngọc bài tử, nghiền nát ngọc bài tử, ngọc bài mẫu cũng sẽ sản sinh cảm ứng, tự động vỡ.

- Mộ Dung từng nói với ta, đợi nàng đột phá, sẽ đến Thiên Võ Vực Tây Lăng Thành đợi ta, bây giờ có lẽ đang ở đó.

Trả trang viên, Diệp Trần cưỡi lên khôi lỗi phi hành, bay về phía Tây Lăng Thành.

...

Tây Lăng Thành, một thành phố gần quần vực phía Nam Thiên Võ Vực.

Trong thành có tửu lầu Tây Lăng, là một trong hai tửu lầu đại diện cho Tây Lăng Thành, thường xuyên đón tiếp cường giả nổi tiếng.

Tầng năm Tây Lăng tửu lầu.

Trong đại đường.

Một nữ tử thân khoác tử y, mặt che mạng mỏng đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ khoan khoái thưởng thức bữa trà chiều của mình.

- Khí chất đặc biệt quá, không biết khuôn mặt sau tấm mạng mỏng kia ra sao.

- Khẳng định không tệ, không biết ai là người may mắn nhìn thấy tướng mạo nàng.

Trong lúc chúng nhân nhao nhao nghị luận, từ trong gian phòng bao bên cạnh bước ra hai người, người bên trái là một thanh niên tuấn mỹ tóc đen, thân khoác bì giáp lục sắc, người bên phải tóc muối tiêu, lưng đeo một thanh chiến đao, là Đoạn Lãnh Nhai và Lâm Khô.

- Ý, không ngờ có thể nhìn thấy hàng thượng đẳng ở đây.

Đoạn Lãnh Nhai cười cười, đi về phía tử y nữ tử.

- Vị cô nương này, tại hạ Đoạn Lãnh Nhai, không biết quý danh?

Đoạn lãnh Nhai mỉm cười nhìn tử y nữ tử, linh hồn lực kín đáo xuyên qua tấm mạng che mặt, định chiêm ngưỡng chân dung.

- Các hạ làm thế, thất lễ quá đấy.

Tử y nữ tử thôi động linh hồn lực, cắt đứt sự tra xét của đối phương.

Lâm Khô nói:

- Đoạn huynh muốn kết bạn với nàng, hình như đây là lần đầu tiên nàng đến Thiên Võ Vực, có lẽ vẫn chưa rõ đường, chúng ta có thể đưa nàng đi.

- Không cần, bạn của ta sẽ đưa ta đi.

- Bạn của nàng, ta cũng hi vọng được gặp bạn nàng, có lẽ hắn biết ta là ai, chúng ta có thể ngồi đây chứ.

Đoạn Lãnh Nhai thấy tử y nữ tử chỉ là tu vi Linh Hải Cảnh trung kì thì chắc bạn nàng cũng chẳng mạnh mẽ gì cho cam, nói đoạn, ngồi xuống đối diện tử y nữ tử.

Tử y nữ tử nhíu mày, đứng dậy nói:

- Xin lỗi, ta còn có việc, cáo từ trước.

- Đi vậy sao.

Đoạn Lãnh Nhai có chút không vui.

Lâm Khô đứng chặn trước mặt Mộ Dung Khuynh Thành.

Binh

Tử y nữ tử đọ quyền với Lâm Khô, ai bên bất phân thắng bại.

- Hay lắm.

Đoạn Lãnh Nhai chẳng để tâm, Lâm Khô giỏi về đao pháp, hơn nữa hai

bên chỉ mới thăm dò, đương nhiên, thực lực của tử y nữ tử đúng là không tệ.

- Muốn đi, được, nhưng cho chúng ta nhìn mặt nàng đã.

Đột nhiên, thân hình Đoạn Lãnh Nhai hơi động, giơ tay về phía khuôn mặt tử y nữ tử, luồn bàn tay xuống dưới tấm mạng đen, hắn muốn xem, đối phương tướng mạo thế nào, từ ngoài nhìn vào, chỉ có thể nhìn thấy đường nét mờ mờ.

Chúng nhân lắc lắc đầu, tiếc thay cho tử y nữ tử, Đoạn Lãnh Nhai cực háo sắc, nữ nhân bị hắn để ý, rất ít người thoát thân, rõ ràng, hắn đang hiếu kì về dung mạo của tử y nữ tử, chưa nhìn thấy thì chưa cam lòng.

Ba

Tử Y nữ tử tốc độ cực nhanh, thân hình ngửa ra sau, giống như quỷ mị, xuyên qua cửa sổ, ra khỏi Tây Lăng tửu lầu.

Đoạn Lãnh Nhai hừ lạnh một tiếng,

- Nữ nhân ta muốn, không ai có thể chạy thoát.

Sưu

Nhiệt độ trong đại đường đột nhiên giảm mạnh, Đoạn Lãnh Nhai hoá thành một luồng hàn phong đuổi theo.

- Nữ tử này không thể nhìn thấy tướng mạo, nhưng luận về khí chất thì có một loại cuốn huốn kỳ dị, khác với khí chất của Đạm Đài Minh Nguyệt, mỗi người một vẻ, thảo nào Đoạn Lãnh Nhai có điểm thất thố.

Lâm Khô kỳ thực cũng có chút động tâm, bởi vì hắn tìm hiểu chính là áo nghĩa khô nuy, hắn đã lâu không có động ý niệm tình yêu nam nữ trong đầu.

Vù!

Thân hình chợt lóe, Lâm Khô vọt ra khỏi tửu lâu.

Không trung bên ngoài tửu lâu, nữ tử áo tím lăng không đứng đó, gió lay tả áo, mái tóc dài theo ống tay áo mà nhẹ nhàng lay động.

Đối diện ở khoảng cách năm mươi bước, Hàn Phong ngưng tụ hình người, Đoạn Lãnh Nhai cười nói:

- Cô nương hà tất phải cự tuyệt người ngoài nghìn dặm như vậy, ta chỉ là muốn nhìn hình dạng mà thôi, yên tâm, chỉ cần nhìn qua dung mạo thật của ngươi, ta lập tức sẽ đi, không nói hai lời.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 601: Quét Ngang

Nữ tử áo tím nói:

- Ai cũng nói Đoạn Lãnh Nhai của Băng Linh tông từ trước tới nay bá đạo, xem ra cũng không phải lời giả, nhưng mà thứ xin không thể tòng mệnh.

- Vậy không còn cách nào, Đoạn Lãnh Nhai ta phải xem bộ dạng ngươi trông thế nào, phong!

Đoạn Lãnh Nhai thuộc Băng Linh tông, ngoại trừ hắn tìm hiểu băng chi áo nghĩa ra, bản thân còn là băng linh thể hiếm thấy, bằng không cho dù hắn có tìm hiểu băng chi áo nghĩa tới mười thành hỏa hầu cũng không có khả năng thoáng cái đóng băng trăm dặm nước sông, chỉ thấy hắn âm thần vận chuyển chân nguyên, chưởng phải trong nháy mắt bao trùm một màn băng sương, nâng lên một chút liền một chưởng đẩy ra ngoài.

Roẹt!

Chưởng phong cực hàn thổi qua, thủy nguyên khí trong không khí lập tức đông cứng, khí trời như mưa đá, một màn mưa rào rào đổ xuống.

- Hắc ám thiên mạc!

Nữ tử áo tím vừa rồi sở dĩ có thể bỏ đi, nhưng mà nàng đang đợi một người, vì thế không thể đi, đối mặt với chưởng kình băng hàn cuồn cuộn lao tới, hai tay nàng lượn lờ hắc khí, bố trí ra một tầng lá chắn hắc sắc, tầng chắn này xuất hiện, vài trăm thước phạm vi lập tức tối đen, đồng thời từng bước lan tràn, băng hàn chưởng vừa tiếp xúc lập tức bị cắt đứt.

- Áo nghĩa hắc ám!

Đoạn Lãnh Nhai cả kinh, chưởng kình càng mạnh hơn ba phần, một con băng long phá không bay ra, dương nanh múa vuốt lao tới tấm chắn hắc sắc.

Choang!

Âm thanh khiến kẻ khác rợn gáy vang lên, tấm chắn hắc sắc dưới sự trùng kích của băng long trở lên méo mó.

Trên tầng năm Tây Lăng tửu lâu, hai người thanh niên đang uống rượu bên trong.

- Bên ngoài hình như có chiến đấu?

Thanh niên trên trán có một nốt đỏ dường như nghe thấy cái gì, linh hồn lực phóng ra ngoài.

- Là Đoạn Lãnh Nhai là đệ đệ ngươi, chà chà, cô gái này không tồi, nhưng mà tiếc là không thấy tướng mạo.

Người thanh niên thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị nói:

- Quản bọn họ làm gì, một cô gái mà thôi, chắc là sắp ngoan ngoãn từ bỏ.

- Ha ha, tiếp tục uống rượu.

Ngoài tửu lâu, chiến đấu còn đang giằng co.

- Xem ngươi có thể phòng thủ tới lúc nào, nổ!

Đoạn Lãng hai tay lăng không nắm chặt, băng long chợt bùng nổ, lực lượng mạnh mẽ đánh vào tấm chắn hắc sắc, hàn khí lan tràn.

Vù!

Phía xa có một kiếm quang bay vụt tới, tốc độ cực nhanh, mới nhìn ở ngoài Tây Lăng thành, chớp mắt đã bay tới bầu trời thành Tây Lăng.

- Đoạn Lãnh Nhai, ngươi muốn chết!

Một ngón tay thật lớn màu xanh hiện ra trong không trung, dùng tốc độ cực nhanh lức ẩn lúc hiện, bang một tiếng, hàn khí do băng long vừa bùng nổ tạo ra chạm vào ngón tay thanh sắc, chốc lát đã bị hấp thụ, hàn khí trong không gian trong nháy mắt bị quét sạch, dường như gặp phải khắc tinh.

- Kẻ nào!

Mắt thấy ngón tay thanh sắc chỉ tới mình, đoạn lãnh nhai một chưởng đánh ra, đánh tan ngón tay thanh sắc.

Vù!

Nữ tử áo tím thoáng thấy hoa mắt, một thanh niên áo lam đã xuất hiện bên cạnh, không phải Diệp Trần thì là ai.

- Diệp Trần, người đã tới!

Nữ tử áo tím lộ ra bộ dạng tươi cười.

- Linh hải cảnh trung kỳ, so với tưởng tượng của ta không khác lắm.

Ma lực tinh hoa ẩn chứa ma lực thuần túy nhất của ma vương, tuy rằng không nhiều lắm nhưng đủ để cho Mộ Dung Khuynh Thành đề thăng ít nhất hai tiểu cảnh giới, thoáng cái từ Tinh Cực cảnh hậu kỳ đề thăng tới Linh Hải cảnh trung kỳ, chuyện này cũng không khỏi quá khoa trương.

- Đây là bạn ngươi?

Đoạn Lãnh Nhai sắc mặt âm trầm.

Quay đầu, Diệp Trần nhìn về phía Đoạn Lãnh Nhai lạnh nhạt nói:

- Từ biệt mấy tháng, lần này lại gặp mặt.

- Đúng thế, ta cũng không nghĩ tới nàng là bạn ngươi, ồ! Tới Linh Hải

cảnh trung kỳ đỉnh rồi, thảo nào cuồng vọng như vậy, nhưng là hiện tại không có Yến Phượng Phượng ở bên cạnh, ngươi muốn bình yên rời đi, chỉ sợ không có khả năng.

Đoạn Lãnh Nhai đã nhìn ra tu vi Diệp Trần đạt tới Linh Hải cảnh trung kỳ đỉnh, nhưng mà trong mắt hắn, chênh lệch hai người quá lớn, không có khả năng nhanh chóng lấp đầy.

Diệp Trần nói;

- Ta sẽ bình yên rời đi, về phần ngươi, bò ra ngoài đi.

- Thật đúng là không biết sống chết, ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì khiến chúng ta bò ra ngoài, Đoạn huynh, giao hắn cho ta được rồi, lần trước bị Hải Vô Nhai ngăn cản, lần này không có ai giúp đỡ hắn.

Lâm Khô nghe thấy Diệp Trần nói, thân hình chợt lóe, xuất hiện ở bên cạnh Đoạn Lãnh Nhai, tóc xám bay lượn, khiến cho người ta cảm nhận được một loại đao phong lợi hại.

- Được, để ngươi giải quyết hắn, nghĩ tới Vũ Văn Kiệt biết hắn bị đánh tàn phế hẳn là cao hứng lắm, đáng tiếc hắn không ở đây.

Đoạn Lãnh Nhai nghe vậy, lùi lại nghiêng đầu tiếp tục nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Bạn cô lần này không ổn rồi, hay là ngươi có thể khiến hắn khỏi bị tai nạn lần này.

Mộ Dung Khuynh Thành nhướng mày:

- Ta tin tưởng hắn, hắn nói cho các ngươi bò ra ngoài, là nhất định làm được.

Quen biết nhau thời gian đã lâu, nàng đã hình thành một niềm tin mù quáng với Diệp Trần, bởi vì nàng biết, Diệp Trần sẽ không khoác lác, đã nói

chắc chắn có nắm chắc.

- Hừ, đã như vậy, chờ xem đi! Lâm huynh, nghìn vạn lần đừng để người khác coi thường chúng ta.

Đoạn Lãnh Nhai rất khó chịu, hắn nhìn ra Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần có quan hệ không tồi, Đạm Đài Minh Nguyệt còn chưa tính, cô gái này, hắn nhất định phải chiếm, dù chỉ là tạm thời.

- Tiểu tử này là ai, không ngờ dám đắc tội với Đoạn Lãnh Nhai và Lâm Khô.

- Nữ nhân là kẻ gây họa, nhất là mỹ nữ hại nước hại dân, cô gái kia tuy rằng không thấy bộ dáng, nhưng luận về khí chất, tuyệt đối là cực phẩm.

- Đúng thế, thảo nào Đoạn Lãnh Nhai lại theo đuổi, không biết kết quả của tiểu tử kia thế nào?

- Còn có thể có kết quả gì, chắc là bị đánh cho tàn phế, muốn chết không xong, đừng quên, Đoạn Lãnh Nhai không phải lần đầu làm loại chuyện này, trước đây hắn theo đuổi cô gái nào cuối cùng cũng phải theo hắn, nhưng rồi lại bị vứt bỏ.

- Đáng tiếc, một mỹ nữ cực phẩm.

Trong tửu lâu, trên đường mọi người bàn tán đều lắc đầu.

Nhếch miệng cười, Lâm Khô rút ra chiến đao, giơ cao lên trời, miệng quát lớn:

- Diệp Trần, bây giờ hối cũng không kịp rồi, khô mộc phùng xuân!

Một đao bổ ra, quang mang màu xám kéo dài tới hơn mười trượng, như một thanh đao linh thần lớn, đao pháp ảo diệu vô cùng, trong tĩnh mịch, ẩn chứa sức mạnh to lớn của cây khô gặp mùa xuân, kiến trúc xung quanh bị đao mang thổi qua lập tức tan rã, phong hóa.

Keng!

Hoàng kim kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần cầm kiếm vung lên một cách đơn giản, một đoàn ánh sáng răng cưa chém thủng đao quang màu xám, hung hăng bắn lên hộ thể chân nguyên của Lâm Khô.

- Cái gì? Không thể nào!

Sắc mặt Lâm Khô hiện ra thần sắc kinh hoảng, không đợi hắn có phản ứng, chân nguyên hộ thể bị ánh sáng răng cưa chém đôi, ngực như bị sét đánh, thân thể như đụng phải trâu rừng, bay xa hơn mười trượng mới dừng lại, chợt há miệng điên cuồng phun máu, chỉ chốc lát như phun hết cả nội tạng ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 602: Cao Thủ Luyện Thể (Thượng)

Hù!

Mọi người xung quanh đều hít một hơi khí lạnh, một kiếm, Lâm Khô trọng thương, khác hẳn bọn họ dự liệu, hoàn toàn trái ngược.

- Sao lại thế, ngươi từ lúc nào có thực lực bực này, không có khả năng.

Đoạn Lãnh Nhai sắc mặt âm trầm như ngói ngấm nước, con ngươi co rút thành một điểm, hắn chỉ biết là lần này không thể đánh Diệp Trần tàn phế, ngày sau sẽ không dễ chịu, nhất định lần này phải đánh chết hắn, khiến hắn không thể làm phiền mình nữa.

- Tìm chết đi!

Hai tay Đoạn Lãnh Nhai đều vung lên, chưởng kình bắn tới, hai con băng long dương nanh múa vuốt nhằm về phía Diệp Trần, lượn lờ hai bên, bất luận kẻ nào bị hai con băng long này tập trung đều bị đánh tan thành bụi phấn, xương cốt không còn, sau đó bị đóng băng thành bụi tuyết.

Vù!

Tốc độ của băng long cực kỳ nhanh, trong nháy mắt tới trước mặt Diệp Trần, dường như giằng co muốn kéo Diệp Trần thành hai nửa.

Roẹt!

Diệp Trần không lùi không tránh, kiếm quang chợt lóe, một đầu băng long bị chặt đứt, chỗ cắt sáng bóng như dương, không có chút gợn sóng.

- Còn một con, xem ngươi tránh thế nào.

Đoạn Lãnh Nhai bám sau băng long, chỉ cần Diệp Trần bận tâm ứng phó Băng Long, hắn liền có cơ hội ra một kích trí mạng, không để cho đối phương trốn chạy.

Thế nhưng khiến hắn không ngờ chính là, con băng long thứ hai còn chưa tới gần Diệp Trần đã bị Diệp Trần giơ tay trái lên một quyền đánh nát, lực lượng mạnh mẽ khiến băng long bùng nổ thành mảnh nhỏ toàn bộ bắn trở về, bao phủ Đoạn Lãnh Nhai.

Đây là lực lượng cấp bậc gì a!

Mọi người xem chiến ngây ngốc, một quyền đánh nát băng long, còn phản ngược mảnh nhỏ của băng long lại, lực lượng bực này đã vượt qua tưởng tượng của họ rồi.

Bất ngờ không đề phòng, Đoạn Lãnh Nhai thoáng cái lao vào hàng nghìn khối băng nhỏ, hộ thể chân nguyên không đỡ được nhiều công kích như vậy, không ngừng suy yếu, không ngừng ảm đạm, cuối cùng bị nghiền nát triệt để, cũng may khối băng nhỏ không có lực sát thương lớn lắm, bị hắn huy chưởng đánh nát hết.

- Đoạn!

Bộ dạng lãnh khốc của Diệp Trần xuất hiện trong tầm mắt, Đoạn Lãnh Nhai lộ ra vẻ kinh khủng,

- Không!

Một đoạn kiếm quang hiện lên, cánh tay phải của Đoạn Lãnh Nhai bị một kiếm chém đứt, máu tươi bắn ra.

Chặt tay phải của Đoạn Lãnh Nhai, Diệp Trần một cước đã lên ngực đối phương, khiến hắn bay ra ngoài như sao băng nện xuống đường cái.

Vù!

Nhưng lúc này một đoạn ô quang đột nhiên bay tới, mục tiêu là đỉnh đầu Diệp Trần, đây là một thanh phi đao, tốc độ của nó cực kỳ khó tin, ẩn chứa lực xuyên thấu cường đại, đủ để đánh bại hộ thể chân nguyên của Linh Hải tông sư.

Phía sau lưng Diệp Trần như có mắt, tay trải chụp tới, hai ngón tay kẹp lấy phi đao, phi đao vẫn còn rung động.

- Ngay cả phá cương phi đao của ta cũng tay không tiếp được.

Lâm Khô da đầu tê dại, không chút nghĩ ngợi, hướng phía tửu lâu chạy trốn.

- Chạy đi đâu.

Hoàng kim kiếm quét ngang, kiếm khí hình trăng khuyết đuổi theo Lâm Khô, cấp tốc tiếp cận.

Dừng tay!

Một thành niên lạnh lùng nghiêm nghị đột nhiên xuất hiện ngoài tửu lâu, một quyền đánh nát kiếm khí, bên cạnh hắn có một thanh niên trên trán có nốt đỏ, hắn thấy một cánh tay bị chặt đứt của Đoạn Lãnh Nhai, trên mặt hiện ra vẻ kinh sợ:

- Tiểu tử, thật độc ác, Thiên võ vực từ lúc nào xuất hiện tên sát tinh này, chắc chắc không được an bình, hôm nay ra liền giải quyết tai họa ngươi.

Diệp Trần không tiếp tục truy sát Lâm Khô, cầm Hoàng kim kiếm, lăng không nhìn chằm chằm thanh niên lãnh tuấn và thanh niên có nốt đỏ, lạnh nhạt nói:

- Được, một tai họa! Lần đầu gặp mặt ngươi có thể tùy ý an bài xưng hào cho ta, xem ra ngươi dùng rất thuận miệng!

- Chiến đấu là luận bàn, đến điểm thì dừng, ngươi chặt tay hắn, không

phải độc ác mà quá độc ác, nếu có loại người như ngươi, Thiên Võ cực không ngày bình an.

Nốt đỏ trên trán thanh niên kia như nảy lên, khuôn mặt dần trở nên nghiêm nghị.

- Ha ha!

Diệp Trần không khỏi nở nụ cười:

- Nếu ngược lại, người bị chặt tay là ta, ngươi có nói như thế không, hay làm như không thấy.

Thanh niên kia nói:

- Ngươi bị cụt tay chắc chắn chúng ta sẽ răn dạy hắn, nhưng mà ta tin tưởng thái độ làm người của Đoạn Lãnh Nhai, hắn đối phó ngươi tự nhiên có đạo lý, được rồi, hiện tại ngươi thúc thủ chịu trói, ta có thể lưu lại mạng chó cho ngươi, trên tay chúng ta không ai có thể chạy thoát, đừng chống cự vô ích, chống cự càng khiến ngươi chết càng nhanh thôi.

- Răn dạy hắn?

Diệp Trần bật cười lắc đầu, ánh mắt lạnh xuống:

- Nói thật, bằng hai người các ngươi còn chưa đủ tuổi chủ trì công đạo, bởi vì các ngươi chỉ là chó dại mà thôi, nếu không cút ngay, ta phá nát ổ chó của các ngươi.

Lời ấy nói ra, mọi người đều kinh hãi, không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, bọn họ còn chưa thấy ai dám nói với Mục Vân Hạc và Lâm Thiên như vậy, nói bọn họ là chó dại, phải biết Lâm THiên và Mục Thanh Hạc là tầng lớp đỉnh cao chỉ dưới năm đại cự đầu thanh niên, ai cũng biết, không phải Đoạn Lãnh Nhai và Lâm Khô có thể so sánh.

Diệp trần đương nhiên cũng nhận ra thân phận Lâm Thiên và Mục Vân

Hạc, thực lực hai người bọn họ không sai biệt lắm, so với Thái Sử Trùng của Tam Đại Kiếm tông còn lợi hại hơn không ít, trước khi hắn đột phá, tuyệt đối không phải đối thủ của bọn họ, phỏng chừng Yến Phượng Phượng phải lộ hết thực lực chân chính mới có thể chống lại bọn họ, đáng tiếc không biết do nguyên nhân gì, Yến Phượng Phượng rất ít khi lộ thân thủ trước mặt người khác, chỉ ở tranh đoạt trường sinh quả mới lộ ra chút ít.

- Ngươi nói cái gì?

Thanh niên có nốt đỏ sắc mặt đen lại, hắn dường như không ngờ Diệp Trần nói thế, hắn là ai? Đại đệ tử của thiên hạ cửu tông Ngục Môn, dưới năm cự đầu thanh niên hắn chính là top đỉnh cao, ngoại trừ năm đại cự đầu không ai có thể đánh bại hắn, tối đa là tương đương, mà Diệp Trần chỉ là tân tú mới quật khởi mà thôi chẳng biết gặp kỳ ngộ gì mà có thể đánh bại Đoạn Lãnh Nhai và Lâm Khô.

- Ngươi dám lặp lại lần nữa không!

Con mắt Mục Vân Hạc như phún lửa, thần tình Lâm THiên cũng lạnh lẽo lên, sát khí trùng vân.

- Ta bảo các ngươi là đám chó dại.

Giọng nói của Diệp Trần rất lớn, hầu như truyền nửa thành Tây Lăng.

- Tên này quả thực muốn phản rồi.

Lâm Khô trừng to mắt, rùng mình một cái, về phần Đoạn Lãnh Nhai đã sớm chết giấc.

- Muốn chết!

Mục Vân Hạc gầm lên, hư không phía trước phun trào, hóa thành nhiều đóa hà vân, bản thân hắn như hung hạc nghìn năm, xuyên qua hà vân, ngũ chỉ xòe ra, chụp tới thiên linh cái của Diệp Trần.

Một chiêu này không chút ảo diệu, chỉ có cảm giác hung mãnh, như ác điểu đi săn, tốc độ cực nhanh, Mục Vân Hạc còn hung mãnh hơn ác điểu mười lần, đầu ngón tay hé ra lợi trảo màu máu, xé rách trời cao, phá kim xuyên thạch, hiểm ác không gì sánh được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 603: Hổ Ma Tiền Huyết Quyết

Thế nhưng nghĩ tới Diệp Trần, Mục Vân Hạc không nhịn được phát lạnh, hắn rút cuộc là chủ tu chân nguyên hay khí lực vậy, sao hai mặt đều đáng sợ, quả thực phá hư cân đối.

- Yên tâm, cận chiến ta không sợ hãi bất cứ kẻ nào.

Lâm Thiên trả lời.

- Được ta chờ tin tốt của ngươi.

Mục Vân Hạc siết chặt nắm tay, mặt khẽ tái nhợt bay xuống dưới, hắn liếc nhìn Mộ Dung Khuynh Thành, khóe miệng dâng lên nụ cười nhạt.

Đứng trên không trung Diệp Trần căn bản không nghĩ tới cứ như vậy thả Mục Vân Hạc, Hoàng kim kiếm dựng thẳng lên, một đoàn lôi kình theo chuối kiếm chạy tới mũi kiếm, có thể dùng toàn bộ thân kiếm như một đạo lôi điện, đạo lôi điện cuối cùng áp bách trên tay Diệp Trần, như muốn giãy ra.

- Ngươi dám!

Lâm Thiên lệ quát một tiếng!

Vù!

Diệp Trần không để ý tới cảnh báo của Lâm Thiên, Hoàng kim kiếm chém xuống.

Từ khi Yêu Lôi Thiết ngột tới viên mãn, lại đạt tới hỏa hầu mười một thành, chém ra không phải là hình thái kiếm quang nữa mà là lôi điện, chỉ

thấy một đạo lôi điện sắc bén chợt hạ xuống, bổ vào trên lưng Mục Vân Hạc, đánh cho cả người hắn cháy đen, thân hình cứng ngắc rơi xuống mái tửu lâu, sau đó từ trên mái lăn xuống, nằm song song cạnh Đoạn Lãnh Nhai.

- Người này là thần thánh phương nào?

Lâm Khô sớm biết thân phận Diệp Trần, nhưng mà bởi vì Đoạn Lãnh Nhai và Mục Vân Hạc đều bại dưới tay Diệp Trần, bản thân cũng trọng thương, hắn cảm giác mình như lần đầu tiên gặp Diệp Trần.

- Tiểu tử này cũng không phải dễ chọc, Đoạn Lãnh Nhai và Mục Vân Hạc đụng đầu vào tấm sắt rồi, không biết hắn tên gọi là gì?

- Nhìn bộ dạng hắn chắc chỉ tầm hai mươi, chắc là mới tiến vào Linh Hải cảnh, còn trẻ như vậy mà đã tiến vào Linh Hải cảnh, chỉ có ba người, một là Độc Cô Tuyệt, hai là Đạm Đài Minh Nguyệt, hai người kia chúng ta đều gặp rồi, khẳng định không phải bọn họ, như vậy chỉ còn có một người phù hợp, hắn hẳn là Diệp Trần.

- Diệp Trần? Yêu nghiệt gần đây danh tiếng truyền khắp Thiên võ vực Diệp Trần?

- Ba đại yêu nghiệp tụ tập tại Thiên võ vực, sau này càng náo nhiệt rồi.

Chúng nhân đang cảm khái, trên không trung Lâm Thiên và Diệp Trần cách nhau trăm bước, giằng co nhau.

- Khá lắm, ngươi đã chọc giận ta rồi, tiếp một đao cho ta!

Giống như phi đao phá không, Lâm Thiên dùng tốc độ cực nhanh tiếp cận Diệp Trần, tới gần đối phương ba trượng thì hai tam cầm chuôi đao, mang theo lực thân thể đánh vào, một đao hung mãnh chém về phía Diệp Trần, một đao ẩn chứa áo nghĩa không chút cao thâm, ngay cả Diệp Trần cũng không thấy chút kỹ xảo nào, nhưng mà Lâm Thiên vốn không định dùng chân nguyên và áo nghĩa, quán trú trong một đao này chính lực lượng đáng sợ mà hắn vẫn tự hào.

- Lùi cho ta!

Tiếng oanh minh vang lên, đao mang hiện ra.

- Chưa hẳn!

Đồng dạng hai tay cầm Hoàng kim kiếm, Diệp Trần bước chân phải lên một bước, thân thể khẽ trầm xuống, có thể dùng trọng tâm càng thêm trầm ổn, sâu trong cơ thể long lực cuồng bạo theo tế bào, cốt cách như núi lửa bùng nổ, thoáng cái quán trú vào song chưởng của Diệp Trần, theo tiếng quát lớn của Diệp Trần, Hoàng kim kiếm mạnh mẽ bổ ra, tiếp đón một đao.

Loảng xoảng!

Tiếng va chạm chát chúa vang lên, thanh âm khó dùng từ ngữ thế gian để hình dung, nếu có thể chỉ có thể dùng hình ảnh hai khối kim loại như hòn đá lăn xuống núi va chạm vào nhau, lực lượng cuồng bạo không chút nội liễm, không hề cố kỵ, không chút câu thúc oanh kích một chỗ, sau đó điên cuồng đè ép tới, dường như muốn hủy diệt không gian.

Vụ nổ qua đi, bầu trời Tây Lăng thành đã thay đổi, trở thành một mảnh trong suốt như hồ nước, trên đó gợn sóng lăn tăn phát ra bốn phương tám hướng, dưới ánh mặt trời bị khúc xạ, bầu trời Tây Lăng Thành bỗng chốc bị nhuốm màu rực rỡ, giống như mộng ảo.

Ầm!

Lực lượng thật lớn đánh vào, Lâm Thiên và Diệp Trần đều không chịu nổi, tự giác bay về sau, đánh tan cỗ lực đạo đang ăn mòn vào xương cốt họ.

- Quả nhiên là cao thủ luyện thể.

Lui đủ trăm thước, Diệp Trần mới ngừng chân, vết chân lỗ chỗ trên mặt đường, như một đám hoa sen nở rộ.

- Bỏ đi chân nguyên, áo nghĩa, ý chí cùng với bảo khí gia thành, lực

lượng của hắn hẳn là tầm năm mươi lăm nghìn cân, tối đa không vượt qua sáu mươi nghìn cân, nhưng mà cường độ thân thể cũng không khác mình lắm, là tam giai linh khu, xem ra thể chất của hắn có thiên phú tốt hơn ta, do vậy có khí lực càng mạnh hơn.

Cũng là tam giai linh khu, cực hạn của Diệp Trần là bốn mươi nghìn cân khí lực, Lâm Thiên là năm mươi lăm nghìn cân, thậm chí còn nhiều hơn, so ra hai bên, Diệp Trần kém một khoảng lớn.

Đương nhiên, Diệp Trần khác với Lâm Thiên, đối phương chủ tu khí lực, Diệp Trần chủ tu chân nguyên, áo nghĩa và ý chí của hắn, lại cao hơn Lâm Thiên một khoảng lớn.

- Lực công kích trên cả ta?

Lâm Thiên lùi còn xa hơn Diệp Trần, tròn năm trăm mét.

- Hổ Ma Tiềm Huyết quyết!

Không chút do dự, Lâm Thiên thi triển ra bí pháp tiêu hao thể lực thậm chí sinh mệnh lực cường đại, bí pháp này giúp hắn đột phá cực hạn thân thể, bộc phát ra lực lượng cường đại, phải biết rằng nhập thể ảo diệu vô cùng, một người yếu đuối khi bạo phát tiềm lực thì có thể bê một bao gạo lớn, càng không nói tới cao thủ luyện thể.

Trên mặt đầy huyết văn, trên người cũng có, toàn thân Lâm Thiên lộ ra một cỗ khí tức thiết huyết, cánh tay nổi gân xanh, giống như từng con rắn nhỏ, tay hắn cầm chặt chuôi đao, hai mắt Lâm Thiên tập trung vào Diệp Trần ngoài tám trăm mét, con người co rút lại.

- Ồ, tinh khí lang yên mang theo huyết khí nhè nhẹ, đây là bí pháp tiêu hao tiềm năng, loại bí pháp này giống như man tộc, không ngờ Lâm Thiên cũng có.

Diệp Trần không dám sơ sẩy, tay phải cầm Hoàng kim kiếm, tay trái thu tới gần eo.

- Hổ Ma nhất đao!

Lâm Thiên đã từng xông vào lãnh địa của man tộc, may mắn học được một bí pháp tiêu hao tiềm năng, dựa vào bí pháp này, hắn thậm chí tiếp được Tiêu Sở Hà một trong năm đại cự đầu ba chiêu, tuy rằng chiêu thứ tư thất bại, nhưng phải biết rằng, không thi triển Hổ Ma Tiềm Huyết quyết, hắn ngay cả một chiêu cũng không tiếp được, nhưng mà tác dụng phụ của Hổ Ma Tiềm Huyết quyết quá nhiều, hắn cũng không phải man nhập, ảnh hưởng lớn tới thân thể, vì thế không tới lúc bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không thi triển ra Hổ Ma Tiềm Huyết quyết, lần này là lần thứ ba hắn thi triển, hắn nhất định phải đánh bại Diệp Trần, bằng không không tới mấy ngày, toàn bộ Thiên võ vực sẽ truyền ra tin hắn thua trên tay đối phương, tới tình trạng này, hắn tuyệt đối không thể thất bại.

Hổ Ma Tiềm Huyết quyết là bí pháp tiêu hao tiềm năng, bên trong bao hàm một đao chiêu, đao chiêu này dạy cách sử dụng khí lực, có thể đem tiềm lực toàn thân ngưng tụ vào một điểm, sau đó một kích tất sát, chém giết đối thủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 604: Danh Chấn Thiên Hạ

Phù!

Tốc độ đề thăng tới cực hạn, Lâm Thiên như ma hổ trên mặt huyết quang dữ tợn, trên tay hắn, trường đao cắt không khí, đao mang đỏ rực dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chém tới, nhanh như chớp giật.

- Bại đi!

Lâm Thiên rống giận!

- Bại chính là ngươi!

Diệp Trần thân thể hơi trầm, như một con cự long ngủ đông sắp dứt khỏi ràng buộc, Hoàng kim kiếm dựng thẳng, tay trái rút ra một thanh trường kiếm, Diệp Trần đồng thời vung tay, đón chiêu của Lâm Thiên, khi hai bên tiếp xúc, song kiếm hoàn mỹ giao nhau, hồ quang soi sáng Tây Lăng thành.

Loảng xoảng!

Hai thanh kiếm, một thanh đao, hung hăng xông tới, tùy ý phát tiết lực lượng cuồng bạo, mà kiếm và đao đều chủ nhập, đều tự hung hãn trừng mắt đối phương, song chưởng như bùng nổ.

Qua bí pháp Hổ Ma Tiềm Huyết quyết, tiềm năng sâu trong cơ thể được bộc phát ra, lực công kích của Lâm Thiên mơ hồ vượt qua Diệp trần, hai bên chạm nhau, hắn cảm giác được cục diện đã định, trên mặt nổi lên nụ cười nhạt, chỉ là rất nhanh, nụ cười trên mặt liền cứng ngắc.

Diệp Trần song kiếm giao nhau tại một điểm, một khối lôi cầu to bằng ngón tay cái được sinh ra, lôi cầu phát ra lam quang nhè nhẹ, thiểm điện

xung quanh cũng là màu lam, vô số thiểm điện phóng xạ ra ngoài, phương viên hơn một nghìn thước đều biến thành lĩnh vực lôi điện.

Oanh!

Lôi cầu bành trướng nhanh hơn tốc độ phản ứng của Lâm Thiên, lúc đầu chỉ có bằng ngón cái, thoáng cái phình to đến mấy trăm lần, mấy nghìn lần, lực phá hoại sản sinh ra đẩy bay hắn ra ngoài, xương cốt toàn thân như gãy hết.

Hai người lập tức phân ra.

Vù!

Diệp Trần bị lực trùng kích vào ít hơn Lâm Thiên nhiều, lùi sau hơn trăm thước, chân phải đạp hư không, một dải kiếm quang chợt lóe ra.

Không hay!

Lâm Thiên lúc này cơ thể rã rời, mười phần thực lực chỉ có thể sử dụng được bốn phần, mạnh mẽ chống đối chỉ có một đường thất bại, không có bất cứ nghi ngờ nào.

- Thiên La Khải, giải phóng!

Trong tình thế chỉ mảnh treo chuông, ngoài cơ thể Lâm Thiên chân nguyên hộ thể tăng vọt, dường như một tầng chắn màu lưu ly, mà y phục của Lâm Thiên, xuất hiện một bộ áo giáp, theo đường viền của áo giáp xuất hiện, chân nguyên hộ thể xuất hiện những ký hiệu thần bí... những ký hiệu này như rễ cây liên kết với nhau, quấn quanh một vòng, chậm rãi xoay tròn quanh người Lâm Thiên.

- Khải giáp bán cực phẩm!

Diệp Trần chợt ngừng thế công.

- Ta có Thiên la khải hộ thân, thế cục đã định, tiếp tục đánh ngươi thua

không thể nghi ngờ.

Vốn Lâm Thiên không định dùng Thiên la khải giáp, hắn nghĩ ngoài năm cự đầu ra không ai đáng để hắn sử dụng ra Thiên la khải giáp hộ thân.

- Bán cực phẩm khải giáp, Thiên La khải! Diệp Trần nguy rồi, phá không được phòng ngự của Thiên La khải, thì không cách này đả thương Lâm Thiên, mà Lâm Thiên thì thả tay công kích, một công một chỉ phòng, lát nữa Diệp Trần thua không nghi ngờ.

- Nghe nói Thiên la khải giáp là do Lâm Thiên lấy được thì trong Đa bảo thánh tháp ra, không biết hắn vượt qua tới tầng mấy rồi?

Mọi người đối với việc Lâm Thiên vận dụng Thiên la khải giáp phòng thân không có chút khinh thường nào, đối với võ giả, bảo khí cũng là một phần thực lực, mọi thứ công bằng đó chính là không công bằng rồi, dù sao có vài loại bảo khí người ta phải thập tử nhất sinh mới lấy được tới tay.

Diệp Trần liếc mắt nhìn vòng phòng ngự của Lâm Thiên, mở miệng nói:

- Quên đi, ta và ngươi cũng không có nhiều cừu hận, hôm nay dừng ở đây, ngày sau hi vọng các ngươi đừng chọc tới ta.

Thu thập Đoạn Lãnh Nhai vậy là đủ rồi, không đến mức bất đắc dĩ, Diệp Trần không muốn đắc tội với một trong tứ đại gia tộc Lâm gia, chuyện này không đáng.

- Còn muốn chạy!

Lâm Thiên sinh ra lệ khí, hắn đúng là không có nhiều cừu hận với Diệp Trần, Lâm Khô cũng chỉ là trọng thương, điều dưỡng một hai tháng có thể triệt để khôi phục, không có trở ngại gì, thế nhưng thương thế có thể khôi phục, danh tiếng thì không, hôm nay hắn tuyệt đối không để Diệp Trần bình yên rời đi, Lâm Thiên hắn không thể thua.

- Thế nào, ngươi còn muốn đấu tiếp?

Lông mày Diệp Trần nhíu lại.

- Diệp Trần, lẽ nào ngươi sợ, bảo khí cũng là một bộ phận thực lực, đại ca của ta có thể lấy được Thiên La khải, là bản lĩnh của hắn, không ai dám nói gì.

Phía dưới, giọng nói của Lâm Khô truyền tới, hơi đắc ý, mà Lâm Thiên thần tình cũng thoải mái lên, ngẩng đầu nhìn Diệp Trần.

- ha ha

Diệp Trần cười lớn:

- Ta sợ? Ngươi muốn vậy ta đấu cùng ngươi.

Ông!

Từ linh giới trữ vật lóe lên u quang, một thanh bảo kiếm màu xanh da trời xuất hiện trên tay phải Diệp Trần, thanh kiếm này chưa ra khỏi vỏ, trong không khí tràn ra hồ quang hủy diệt.

- Cái gì, bán cực phẩm bảo kiếm!

Lâm Thiên kinh hô.

Mọi người vây xem cũng đồng loạt biến sắc, nhất là Lâm Khô, còn muốn nói gì lập tức ngậm mồm, vẻ mặt kinh hoảng.

Keng!

Lôi kiếp kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm như một đoàn sấm sét sáng loáng, Diệp Trần chỉ thẳng Lâm Thiên, thản nhiên nói:

- Lâm Thiên, còn muốn chiến liền chiến, ra sẽ không sợ hãi.

- Chết tiệt, hắn sao cũng có bán cực phẩm bảo kiếm chứ?

Lâm Thiên trong lòng thầm hận.

- Thế nào, buông tay sao?

Diệp Trần thấy ánh mắt Lâm Thiên lóe lên bất định.

- Buông tay? Làm sao có thể, hôm nay ta và ngươi nhất định phải phân cao thấp.

Tới hiện tại, Lâm Thiên cũng không còn đường lui nữa, chỉ có đánh một trận, không chiến, so với thua càng khiến thế nhân chế nhạo hơn.

- Ta muốn xem bán cực phẩm bảo kiếm của ngươi sắc bén hay là Thiên La Khải giáp của ta phòng ngự mạnh hơn, Hổ Ma nhất đao.

Hổ Ma Tiềm Huyết quyết vẫn còn tác dụng, Lâm Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay cầm trường đao tiếp đón một kiếm của Diệp Trần.

- Phá phòng ngự của ngươi, không nói ngoa!

Diệp Trần không định cứng đối cứng với đối phương, đối phương là cao thủ luyện thể, thích cứng đối cứng, hắn không phải, trước kia đối cứng với đối phương là muốn thử xem cực hạn công kích mà thôi, hiện tại đã biết kết quả, cần triệt để đánh bại đối phương rồi.

Vù!

Kiếm quang chợt lóe, tốc độ của Diệp Trần đề thăng tới cực hạn, đột ngột xuất hiện phía bên phải Lâm Thiên, Lôi Kiếp kiếm đâm qua, dùng chính là ý cảnh sinh sinh bất tức viễn mãn.

Tiếp điểm với phòng ngự tráo đã có vết rách hình mạng nhện, như là thủy tinh trong suốt gần bị đập vỡ.

Thấy Diệp Trần không đối cứng, Lâm Thiên vội vã huy đao quét ngang.

Thế nhưng chỉ đánh vào tàn ảnh.

Kim diệu chấn sát kiếm!

Bầu trời, Diệp Trần giơ kiếm lên đầu chém xuống, kim quang hình kiếm dạng lưỡi cưa cắt lên phòng ngự tráo của Lâm Thiên.

Tia lửa sáng lạn bay khắp nơi, phòng ngự tráo của lâm Thiên suýt chút nữa bị phá tan, thời khắc mấu chốt, hắn một đao chém qua, phá nát kim quang tàn dư.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 605: Sát Thủ Quỷ Ảnh (Thượng,Hạ)

Kim quang hình răng cưa bị đánh nát, Diệp Trần hiện ra nụ cười, phòng ngự tráo của Lâm Thiên yếu hơn tưởng tượng của hắn, xem ra đối phương đúng là chủ tu khí lực, vì thế tu vi chân nguyên tuy rằng tương đương với mình, đều là Linh Hải cảnh trung kỳ, nhưng không có củng cố, cũng không tinh thuần, mà bảo khí cần dùng chân nguyên để kích phát, rất rõ ràng, hắn không cách nào vận dụng Thiên La khải giáp tới cực hạn.

Keng keng.... Diệp Trần bắt đầu triền đấu, Lâm Thiên phản ứng không chậm, ba lần thì có hai lần đỡ được công kích của Diệp Trần.

- Cơ hội tới rồi!

Một hư chiêu đánh lừa được Lâm Thiên, Diệp Trần một lần nữa song kiếm giao nhau, đánh lên phòng ngự tráo của Lâm Thiên.

Xoạt!

Phòng ngự tráo xuất hiện hai vết kiếm giao nhau, vết kiếm càng lúc càng lớn, dần thẩm thấu vào bên trong.

Theo lôi cầu bùng nổ, phòng ngự tráo bị nghiền nát như trứng gà, không chống đỡ được nữa, ầm ầm nổ tung, phản chấn thật lớn khiến Lâm Thiên thất khiếu đổ máy, huyết văn trên mặt cũng trở nên phai mờ, biến mất ẩn vào cơ thể, thời gian thi triển ma hổ tiềm huyết quyết cũng không phải vô hạn, có thể duy trì tới bây giờ đã là tác dụng không nhỏ rồi, loạn trong giặc ngoài, Lâm Thiên rối loạn một thời gian, thân thể bị rơi vào trạng thái suy yếu.

- Lâm Thiên thua!

- Đoạn Lãnh Nhai, Lâm Khô, Mục Vân Hạc, Lâm Thiên, bốn người

trước sau giao thủ với Diệp Trần, không ngờ đều thảm bại, ta dám cá, không tới ba tháng nữa, Diệp Trần tuyệt đối danh chấn thiên hạ, để người trong thiên hạ biết, danh khí của hắn ngang với năm đại cự đầu.

- Còn cần ngươi cá sao, có thể đánh bại Mục Vân Hạc và Lâm Thiên, không nổi danh cũng khó đó.

Mọi người nghị luận, Diệp Trần bay tới cạnh Mộ Dung Khuynh Thành, chợt hắn liếc mắt nhìn Lâm Khô trong tửu lâu.

Lâm Khô chú ý tới ánh mắt Diệp Trần, trên mặt cả kinh, hắn đang bị trọng thương, kinh mạch bị đứt không ít, ngay một chiêu của Diệp Trần cũng không tiếp nổi.

- Chúng ta đi thôi!

Diệp Trần cũng không định truy sát Lâm Khô, dù sao chuyện này đầu sỏ gây nên là Đoạn Lãnh Nhai, những kẻ khác chỉ là đồng lõa.

Theo Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành rời đi, Lâm Khô thở dài một hơi, cuối cùng sát tinh cũng đi.

Nhìn Mục Vân Hạc, Đoạn Lãnh Nhai cùng với đại ca đang thụ thương của mình, Lâm Khô cười khổ, lần này thực sự là lần này về tới nhà, ai biết mấy tháng không gặp, Diệp Trần trở nên mạnh như vậy, trước đây bọn họ đấu với Hải Vô Nhai đều là bọn họ chiếm thượng phong, chỉ có Yến Phượng Phượng còn ở đó mới không chiếm được tiện nghi, hiện tại chỉ mình Diệp Trần, bọn họ ngay cả tư cách đấu cũng không có rồi, khiến hắn cảm thấy kinh khủng chính là mấy tháng trước, Diệp Trần căn bản không phải đối thủ của hắn.

Hơn một tháng thời gian, chuyện ở Tây Lăng thành truyền khắp Thiên Võ vực, tất cả mọi người biết, có một người tên là Diệp Trần, ở Tây Lăng Thành đánh bại Lâm Khô, Đoạn Lãnh Nhai, Mục Vân Hạc, cùng với Lâm Thiên thực lực cực kỳ mạnh, khiến chúng thiên tài hoảng sợ.

Độc Cô gia tộc.

Một khu viện yên tĩnh.

- Diệp Trần không ngờ ngươi tiến bộ nhanh như vậy, hiện tại ta đúng là không phải đối thủ của ngươi, nhưng mà chỉ là bắt đầu, chờ ta đủ tư cách khiêu chiến Tiêu Sở Hà, sẽ khiêu chiến với ngươi.

Ngồi xếp bằng dưới tàng cây, Độc Cô Tuyệt trong mắt lóe lên tinh quang, có thể phát hiện ra, so với hai tháng trước, chân nguyên của Độc Cô Tuyệt đã hùng hồn hơn nhiều, đạt tới Linh Hải cảnh trung kỳ đỉnh, lần kia đấu với Thái Sử Trùng, hắn mới đột phá Linh Hải cảnh trung kỳ, chưa củng cố tu vi, vì thế không thể lợi dụng thiên tài địa bảo đề thăng tu vi tới Linh Hải cảnh trung kỳ đỉnh.

Hôm nay, chuyện của Diệp Trần truyền tới Độc Cô gia tộc, cuối cùng qua biểu ca Độc Cô Minh truyền tới hắn, hắn nghe được tin tức, cũng rất ngạc nghiên, nhưng mà hắn rất nhanh bình tĩnh lại, cao thấp một thời không tính là gì, bởi vì mỗi người đều tiến bộ, chỉ là tốc độ mà thôi, trong ý nghĩ của Độc Cô Tuyệt, chỉ có không thể tiến bộ mới là thời gian phân thắng bại, dù sao mỗi tầng thứ đều có tồn tại cực hạn, tỷ như chân nguyên tối đa chỉ có thể tới Linh Hải hậu kỳ đỉnh, áo nghĩa tối đa chỉ có thể đạt tới cấp bậc trung giai, thông thường dưới tình huống như vậy, ý chí tới tứ giai đỉnh có thể đột phá tứ giai đỉnh, trở thành ngũ giai cũng rất hiếm.

Trong đám cự đầu, trên cơ bản đều không thể tiến bộ nữa, vì thế bọn họ là cực mạnh trong thanh niên, cho dù là đám Lâm Thiên tiếp cận cự đầu cũng không tiếp được Tiêu Sở Hà mấy chiêu, bởi vì nguyên nhân này, khiến đám thanh niên đầu sỏ đứng ở một tầng đỉnh, muốn đuổi kịp họ, bản thân cũng phải đạt tới trạng thái không thể tiến bộ nữa.

- Còn thiếu ba loại linh thảo nữa là có thể luyện chế giải dược Vô ảnh độc rồi.

Trong một đỉnh núi bị sương khói bao phủ có một tòa hoang trấn nhỏ,

bình thường trong trấn không có một bóng nhân ảnh, mà hiện tại trong trấn không ngừng có bóng người tới lui, trong đám người có một đôi nam nữ sóng vai đi tới, nam mặc quần áo lao, hông đeo trường kiếm, nữ mặc quần áo tím, mặt che lụa mỏng, chính là Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành một tháng trước rời khỏi Tây Lăng thành, thở ra một hơi, Diệp Trần nói.

Mộ Dung Khuynh Thành nhìn Diệp Trần, mở miệng:

- Ta không ngờ ngươi có thể trong thời gian ngắn đã sưu tầm được nhiều tài liệu như vậy, chỉ còn thiếu ba loại, hẳn là không mất bao lâu thời gian nữa, cảm ơn ngươi rồi.

Mẫu thân Tô Như Tuệ thân trúng vô ảnh độc, chuyện này vẫn canh cánh trong lòng Mộ Dung Khuynh Thành, trên thực tế nếu như tâm lý thoải mái, nàng đã sớm bước vào Linh Hải cảnh, sau này được Tô Như Tuệ Khuyên nhủ, nàng toàn tâm toàn ý tu luyện, rút cuộc hai tháng trước đã bước vào Linh Hải cảnh.

Vốn tưởng rằng một mình Diệp Trần khó tìm tài liệu, nghĩ không ra Diệp Trần để bụng chuyện này như vậy,tìm được tám phần đám tài liệu rồi, đến khi gặp nàng chỉ còn thiếu năm loại, hiện tại chỉ còn ba loại.

Diệp Trần cười không nói, lảng sang chuyện khác:

- Không ngờ ở hoang sơn lại có một trấn nhỏ thế này, nếu không phải chưa hỏi xong tin tức, chỉ sợ bỏ qua hai chủng tài liệu rồi.

Trấn nhỏ tên là Hoang Lĩnh trấn, ranh giới giữa Thiên võ vực và Phương bắc vực, mấy trăm năm trước không có người ở, sau lại trở thành viện đấu giá bí mật, xử lý một vài vật phẩm ít ai nhận ra, thời gian cử hành đấu giá cũng không cố định, có lúc mấy tháng tiến hành một lần, có lúc mấy năm không cử hành, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành biết được ở gầy đây cử hành một hồi đấu giá, mới không quản trăm vạn dặm chạy tới đây.

Gần đại môn một tòa nhà cao tầng trong trấn, một đám người đang đứng

trước cửa.

- Thấy không hai người bọn họ trong hội đấu giá, tiểu tử kia tốn mười vạn khối thượng phẩm linh thạch, mua hai cây linh thảo, ta đoán trên người hắn không chỉ có số thượng phẩm linh thạch này. Người nói giơ tay chỉ lên.

- Mười vạn khối thượng phẩm linh thạch.

Đám người bên cạnh vô thức nói.

- Đúng.

- Chắc hắn mang trăm vạn khối thượng phẩm linh thạch.

- Một trăm vạn quá khoa trương rồi, có thể tài phú trên người hắn tiêu hao không còn nhiều nữa.

- Ta trà trộn ở hội đấu giá nhiều năm như vậy, sao lại không có nhãn lực chứ, ngoại trừ vương giả Sinh tử cảnh ra chưa từng thấy qua dưới vương giả Sinh tử cảnh mặc kệ thực lực thế nào, cũng chỉ cần nhìn mặt, biểu tình, một vài hành động ta có thể đoán ra đại khái bản thân họ, tỷ như trên người có mười vạn khối thượng phẩm linh thạch, nếu như ăn mày cầm chín vạn khối thượng phẩm linh thạch đi mua cái gì đó, tất nhiên sẽ vô thức làm ra biểu tình tiếc rẻ, chỉ là vô ý mà thôi.

- Xem ra có đạo lý, ngươi nói tiểu tử kia tung ra mười vạn khối thượng phẩm linh thạch không chút đau lòng, vì thế đoán trên người hắn có tầm trăm vạn?

- Đúng thế, đây là vụ buôn bán lớn.

- Chỉ sợ chúng ta ăn không vô a! Dám tới hoang lĩnh trấn, ai không có thực lực chứ, tiểu tử này hơn phân nửa là thiên tài của Thiên võ vực, đáng tiếc ta chưa từng thấy qua.

- Chưa thấy qua rõ là danh tiếng không đặc biệt, chỉ cần không phải cao

thủ danh chấn thiên hạ, chúng ta có thể nắm chắc mười phần, coi như là cao thủ nổi danh, thành công cũng ngoài sáu thành, trong hung hiểm cầu phú quý, huống hồ chúng ta còn có tam môn thần võ khôi lỗi pháo.

- Mẹ nó, chiến!

Danh khí Diệp Trần mấy tháng nay mới truyền tới Thiên võ vực, Hoang lĩnh trấn là ranh giới giữa Thiên võ vực và Phương bắc vực, người không nhận ra Diệp Trần có rất nhiều.

- Sắp xảy ra ẩu đả rồi!

Hai người Diệp Trần không có bay lên cao, bốn phía Hoang Lĩnh trấn có đại trận bao phủ, thân ở trong trận, chỉ có thể đi bộ ra ngoài, một khi bay lên không rất dễ mất phương hướng, lãng phí thời gian, đây cũng là nguyên nhân vì giữ bí mật giao dịch cho Hoang Lĩnh trấn.

- Lùi lại.

Diệp Trần đột nhiên kéo tay Mộ Dung Khuynh Thành, rất nhanh lùi về sau.

Ầm!

Một đoàn hồng quang chói mắt ầm ầm rơi xuống mặt đất phía trước hai người, trong chốc lát một lỗ lớn xuất hiện, đường kính chừng trăm mét, sâu gần năm mươi mét, đất đá mặt ngoài bị kết tinh, bùn đất hóa thành tinh thể.

- Khôi lỗi pháo?

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành lùi về tốc độ rất nhanh, gần như chỉ bị trùng kích một chút, không ảnh hưởng lớn gì, nhưng uy lực hồng quang khiến thần sắc hai người ngưng trọng, nếu không phải lùi sớm một chút, bị hồng quang bao phủ, không chết cũng tàn phế.

- Chết tiệt, không ngờ tránh thoát, cùng nhau nã pháo, ta không tin bọn

họ có thể bay.

Ngoài ba trăm dặm, một đám người phân tán ra, trước đoàn người có ba cái khôi lỗi pháo lớn, khôi lỗi pháo có bánh xe, thân pháo đỏ sậm, khắc hoa văn cực kỳ thần bí, trên mỗi khẩu pháo có một vòng tròn, trong vòng tròn khảm một quả thủy tinh màu băng tuyết.

Ầm! Ầm Ầm!

Ba khẩu pháo chấn động, ba đạo hồng quang gai mắt bay vụt ra ngoài, dường như lưu tinh bắn thẳng tới hai người trước mặt.

Tránh thoát hai đạo hồng quang, đạo hồng quang thứ ba thế nào cũng không tránh khỏi, Diệp Trần rút ra Lôi kiếp kiếm, một kiếm chém tới hồng quang ở trung tâm.

Roẹt!

Một kiếm đã dùng tới Kim Diệu Chấn Sát kiếm, một kiếm chia hồng quang thành hai nửa, hai đạo hồng quang bắn ra hai bên, tia lửa bùng nổ khắp trời.

- Kỳ quái, bọn họ sao lại nhắm vào chúng ta nhỉ?

Diệp Trần rất là kỳ quái, dù sao trong trận pháp có tác dụng suy yếu linh hồn lực, phòng chừng là giảm trăm lần, linh hồn lực của Diệp Trần cường đại tối đa cũng chỉ phóng xa được năm dặm, tuyệt đại bộ phận Linh Hải cảnh chỉ tới một dặm, thế nhưng trong cảm ứng của hắn, người đánh lén ở ngoài ba dặm, nói cách khác, đối phương ở ngoài ba dặm nhắm vào họ.

- Hắc ám thiên mạc!

Hai tay lượn lờ khí tức hắc sắc, Mộ Dung Khuynh Thành tạo ra một tấm chắc hắc sắc, đem Diệp Trần thủ hộ bên trong.

- Cái gì, không thấy?

Trên chiếc kính màu trắng, bóng dáng Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành biến mất, bọn họ nghĩ đây là chuyện khó tin, tấm thủy tinh này không phải thủy tinh thường là một loại thủy tinh cảm ứng sinh mệnh trân quá, trước kia cũng không phải khảm vào khôi lỗi pháo, mà là bọn họ đoạt được từ di tích nào đó, nghĩ ra ý tưởng khảm vào thần võ khôi lỗi pháo, như hổ thêm cánh, sử dụng thuận buồn xuôi gió, chẳng những ám toán được nhiều Linh Hải tông sư bản lĩnh cao hơn.

- Nhất định là bí pháp ghê tởm gì đó, đi mau, tránh lộ vị trí.

Đoàn người nói đi là đi thu hồi khôi lỗi pháo, biến mất vô tung.

Chạy!

Tấm chắn hắc sắc sáng lên, hồng quang không kéo tới lần nữa, Diệp Trần đoán rằng hẳn là hắc ám áo nghĩa cắt đứt cảm ứng của bọn họ, dù sao linh hồn lực của mình còn bị tấm chắn suy yếu mười lần, chờ Mộ Dung Khuynh Thành thu lại tấm chắn, Diệp Trần mới phát hiện ngoài ba dặm đã không còn bóng người.

- Hắc ám áo nghĩa của ngươi thực ra rất lợi hại.

Diệp Trần khen.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Đáng tiếc chỉ có một chiêu phòng ngự.

- Tham ngộ hắc ám áo nghĩa tác dụng lớn vô cùng, sau này chỉ cần căn cứ vào đặc tính của áo nghĩa, có thể sáng tạo ra võ học công kích.

Từ khi Thiên Lôi Kiếm và Kim Diệu Chấn Sát Kiếm đều đột phá tới viên mãn, đạt tới hỏa hầu mười một tầng, Diệp Trần đã nghiên cứu kiếm chiêu mới.

Dù sao Thiên Lôi thiết và Kim Diệu Chấn Sát kiếm là kiếm chiêu có

phần thấp, không thể hoàn toàn dung hợp Lôi chi áo nghĩa và kim chi áo nghĩa, trong mắt Diệp Trần, kiếm chiêu như một cái lọ, áo nghĩa là nước, nước đầy chính là viên mãn, chỉ khi nào nước tràn mới nói rõ rằng áo nghĩa vượt trên kiếm chiêu, dù sao trên kiếm chiêu cấp thấp còn có kiếm chiêu cấp trung.

- Các ngươi là ai?

Ngoài hơn mười dặm, đám người vừa rồi đánh lén Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đang bị một đám hắc y nhân ngăn cản, đám hắc y nhân thân thể mờ mịt, như một làn khói đen, lại như một cái bóng, làm cho người ta có cảm giác không tồn tại chân thật.

Hắc y nhân dẫn đầu nói:

- Khôi lỗi pháo không tồi, lưu lại, ta có thể không giết các ngươi.

- Bằng vào...

Chưa dứt lời, hắc y nhân dẫn đầu đã biến mất, lần thứ hai xuất hiện thì đã tới bên trong đám người, mấy lần biến mất, đám người lúc trước đánh lén Diệp Trần đều gục ngã, toàn bộ bị đục thủng một lỗ trên ngực.

Thu hồi linh giới trữ vật, hắc y nhân dẫn đầu mở ra rất nhanh phát hiện ba cái khôi lỗi pháo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 606: Kim Chi Liên Y,Tin Tức Kinh Người (Thượng,Hạ)

- Không sai, là thượng phẩm đỉnh khôi lỗi pháo.

Một hắc y khác nói:

- Không ngờ đám vô dụng này lại có khôi lỗi pháo, nhưng lại tiện nghi cho chúng ta.

- Khôi lỗi pháo là thu hoạch ngoài ý muốn, giết thanh niên Diệp Trần kia, bắt nữ nhân còn lại chính là mục đích của chúng ta lần này a.

- Diệp trần kia không đơn giản, thảo nào có thể đoạt được một cánh tay phải của Đoạn lãnh Nhai, khiến Hàn Băng các nổi giận, dùng hai trăm vạn khối thượng phẩm linh thạch mời Quỷ Ảnh các chúng ta xuất động, cái giá này đủ giết mười tên Linh Hải tông sư rồi.

- Không phải hai trăm vạn mà là ba trăm vạn, chớ quên, tài phú trên người bọn họ đều là của chúng ta.

- Phó đường chủ, chúng ta động thủ lúc nào?

- Không vội, bắt nữ nhân kia thì đơn giản, về phần Diệp Trần, có chút khó khăn, ta cũng không muốn vì hoàn thành nhiệm vụ mà tử thương phân nửa, đây là không phù hợp với tôn chỉ của Quỷ Ảnh các chúng ta, đã không giết thì thôi, đã ra tay phải nắm chặt mười phần.

- Ha ha, quỷ ảnh các chúng ta xuất ngã, mười năm nay chưa từng thất bại, đáng tiếc nữ nhân kia một khi giao cho Hàn Băng các càng thảm rồi.

- Không có cách nào, lấy tiền của người, giúp người trừ tai, huống hồ có tiền các ngươi muốn nếm thử mặt hàng hảo hạng nào chả được.

- He he, phó đường chủ anh minh.

Huyền Minh thành, là thành lớn siêu cấp ở giáp ranh phương bắc vực, Huyền Minh thành quanh năm tuyết phủ, khí trời đen tối, thường xuyên có gió mạnh, nếu không có phòng ốc kiên cố, chỉ cần là người tu vi thấp kém liền bị cuốn bay lên trời, sinh tử khó đoán.

Trong thành có một trang viên, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành mấy ngày nay đều ở đây, nhàn hạ nói chuyện phiến tiếu ngạo giang hồ.

Đương nhiên, hai người cũng không trế nải tu luyện.

Trên khu đất trống bị tuyết đọng bao trùm, Diệp Trần cầm trong tay bảo kiêm bình thường, thân hình luân chuyển, kiếm quang bay lượn, kim quang tràn tới mũi kiếm thì kích phát ra ngoài.

- Kiếm pháp cũng không không nhất định phải càng phức tạp càng tốt, mà hẳn là phải liên quan tới áo nghĩa, nếu có thể gần sát với áo nghĩa, làm ít công to, nếu xa áo nghĩa, làm nhiều công ít, kim chi áo nghĩa chú ý xuyên thấu, chung quy vẫn thấy thiếu cái gì.

Kim vô hóa khí biến thành kiếm khí bắn khắp nơi, loạt xoạt vài tiếng, hồ nước nhỏ trước mặt bị chém ra, nước hồ bắn lên, theo kiếm khí tăng nhanh, nước bị chém thành giọt nhỏ, có giọt bị kiếm khí trực tiếp đánh thành mảnh nhỏ, hóa thành nước đá.

Trong hồ, nước cuộn lên nhộn nhạo, trong lúc vô ý liếc mắt nhìn hồ nước, Diệp Trần không khỏi dừng tay, nhìn chằm chằm hồ nước đang rung động.

- Kim, thủy, kim thủy, được rồi, kim sinh thủy!

Diệp Trần trong đầu như có gì mở ra, đầu óc như thông suốt.

Mọi người đều biết, ngũ hành tương sinh tương khắc, tương sinh là kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, trong tự

nhiên gần mỏ quặng thường có sông, nói ra nơi có kim tất có thủy, về phầm kim sinh thủy, cũng không phải kim chúc bị hòa tan thành dịch thể, mà là kim chúc để bên ngoài thời gian dài sẽ có dịch thể dính bên ngoài, kim khí nhắn bóng, cho nên muốn sáng tạo một chiêu hợp với kim chi áo nghĩa không thể nghiên cứu ở tính kim chúc mà còn phải tìm linh cảm ở thủy thuộc tính.

Nghĩ thông suốt điểm đột phá, Diệp Trần tiếp tục luyện kiếm pháp, có thể phát hiện kiếm pháp của Diệp Trần không hề truy cầu lợi hại cương mãnh mà có thêm một cỗ nhu ý mềm mại khó hiểu, kiếm pháp không những không yếu đi mà còn khiến tính bền cùng với lực sát thương tăng lên.

Ba ngày sau!

Ngâm!

Một tiếng kiếm ngân thanh thúy vang lên, Diệp Trần tay vung trường kiếm, mấy đạo kiếm sắc kiếm khí toán loạn như rung động khuếch tán qua hồ nước đánh tới hòn giả sơn.

Giả sơn không chút sứt mẻ.

Trên mặt lộ ra nụ cười, tay trái Diệp Trần nhẹ đánh ra một cố chưởng phong.

Ầm!

Hòn giả sơn tứ phân ngũ liệt rơi lả tả xuống đất, chỗ san bằng trơn bóng, dường như tỉ mỉ mài qua không chút bột phấn, bình thường dùng kim chi áo nghĩa cắt kim loại sẽ có xuất hiện bột phấn, đó là bởi vì kim khí quá mức lợi hại cương mãnh, có thể dùng lực đao hơi phân tán, truyền ra ngoài.

Nhu ý, khiến kiếm khí càng thêm ngưng tụ lại.

- Chiêu này chỉ là thức ban đầu, nhưng cuối cùng cũng đi lên đường chính xác, nếu từ thủy có được linh cảm, vậy gọi là kim chi liên y đi!

Kim chi liên y! (Rung động của kim)

Diệp Trần nghiên cứu ra một môn áo nghĩa trung cấp Kim chi liên y kiếm pháp.

Uy lực của nó so với Kim diệu chấn sát kiếm lớn gấp bội, nhưng hiện tại chưa hoàn toàn thấu ngộ, tin rằng đến khi viên mãn, võ học trung giai áo nghĩa bình thường không có uy lực như vậy, bởi vì đây không phải là kim chi áo nghĩa đơn thuần nữa rồi.

Ngày hôm đó, bầu trời u ám, tuyết trắng như lông ngỗng, như mặc một chiếc áo lông mỹ lệ.

- Vài ngày này không có ở Huyền Minh thành mua sắm, lần này phải đi một chút a! Đoạn thời gian này ở chung, quan hệ giữa Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đã như nước chảy thành sông, hai người đều hưởng thụ ấm áp bên nhau, nắm tay ra khỏi trang viên.

Huyền minh thành là một trong mười thành thị lớn nhất, nhân khẩu vô cùng lớn, trên đường cái tấp nập người đi đường, có võ giả mang theo đao kiếm, có thương nhân nhỏ, có thương khách phong trần mệt mỏi, cũng có công tử tiểu thư thế gia sang giàu.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh thành ở trong đám người, có vẻ như hạc giữa bầy gà, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt chúng nhân.

Đi dạo cả nửa ngày, hai người tới một tửu lâu ngồi nghỉ.

- Nghe nói ngày mười tám tháng chín, thần chỉ tông Hạ Hầu Tôn ước chiến với Bạch Vô Tuyết ở Cửu Long sơn. Trong quán ăn uống linh đình, ngẫu nhiên có người nói ra tin tức kinh người.

- Cái gì, Hạ Hầu Tôn ước chiến với Bạch Vô Tuyết, tin tức này có thật không thế.

- Tự nhiên là thật, hiện tại tin này đã truyền khắp Thiên võ vực, huyền

minh thành ở giữa thiên võ vực và phương bắc vực, tin tức truyền tới có chút chậm.

- Thanh niên năm cự đầu ước chiến, đây chính là tin động trời, nếu luận bàn thì cũng không gióng trống khua chiêng như vậy, mà ngầm tiến hành, đã ước chiến phải phân thắng bại, vô cùng thảm liệt, năm năm nay cũng chỉ có Kiếm Chi Tông và Tiêu Sở Hà ước chiến, lần kia là Kiếm Chi Tông thắng, nhưng cũng thương nặng, có người nói năm năm lại đây thực lực Tiêu Sở Hà đã tới mức khó lường, vì thế cũng không thể nói hắn yếu hơn Kiếm Chi Tông, mà Thần Chỉ tông Hạ Hầu tôn là Bạch Vô Tuyết chưa từng bộc lộ thực lực quá mạnh, không ngờ lại ước chiến với nhau a.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành nghe những lời này, lòng cũng nảy lên hứng thú.

- Mười tám tháng chín còn cách có một tháng nữa thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Diệp Trần nói:

- Bạch Vô Tuyết đã từng thấy qua, thực lực bí hiểm, khí thế phô thiên cái địa, so với Lâm THiên và Mục Vân Hạc mạnh hơn nhiều, năm đại cự đầu đều đạt tới Linh Hải cảnh đỉnh, tiếp tục đột phá sẽ là sinh tử cảnh rồi.

- Không biết các lão tiền bối cấp bậc tông sư danh chấn thiên hạ có phải đối thủ của năm người họ không?

Diệp Trần lắc đầu:

- Có thể thắng được năm cự đầu chắc là chỉ có mấy người, đương nhiên cũng không thể nói không có, điện chủ hoàng long điện của Long Thần thiên cung Trương Chính Quang thực lực đã tiếp cận năm cự đầu, bốn điện khác như hắc long điện, thanh long điện, bạch long, xích long điện nói không chừng có một vài vị sánh ngang với năm cự đầu, thậm chí mạnh mẽ hơn, còn có thiên hạ tam đại đao đạo tông sư, Tiêu Sở Hà chỉ chiến thắng Trầm Thiên

Lãng mà thôi.

- Ừm.

Một Dung Khuynh Thành gật đầu, cười nói:

- Hiện tại trên giang hồ Thiên võ vực đồn đại, ngươi là đệ nhất nhân dưới năm cự đầu, ngay cả Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt cũng bị ngươi che mờ.

Diệp Trần cười:

- Cái này không quan trọng lắm, ngươi cũng biết tốc độ tiến bộ mấy tháng trước của ta vô cùng nhanh, hiện tại đã chậm lại, người khác cũng tiến bộ, tiến bộ nhanh chậm kỳ thực không tính là gì.

Hai người đang nói chuyện lại phát hiện tửu lâu náo nhiệt lên.

- Các ngươi nói, Hạ Hầu Tôn và Bạch Vô Tuyết ai mạnh hơn?

- Cái này khó nói! Hạ Hầu Tôn và Bạch Vô Tuyết đều có mặt huy hoàng, Hạ Hầu Tôn là tông sư chỉ pháp, Bạch vô Tuyết là nhân vật duy nhất trong vòng hai mươi năm qua có thể sống từ Khấp Huyết Quỷ vực đi ra, hai người này khó nói thấp cao.

- Tuy là như thế nhưng ta xem trọng Hạ Hầu Tôn hơn, ngươi không thấy chỉ pháp của hắn đâu, quả là kinh thiên địa khiếp quỷ thần, có người nói cái gì mà Phá hư chỉ ẩn chứa không gian áo nghĩa!

- Không gian áo nghĩa!

Phía dưới có tiếng kinh hô.

Con mắt Diệp Trần cũng co lại.

- Diệp Trần, sao thế?

Diệp Trần cười khổ nói:

- Ngươi hẳn là cũng biết, ta có một thức chỉ pháp, này nhất thức chỉ pháp đồng dạng ẩn chứa không gian áo nghĩa, tên là Phá Hư Chỉ, nếu đoán không sai, Hạ Hầu Tôn Phá Hư Chỉ và Phá Hư chỉ của ta có cùng nguồn gốc, là hai thức trong Phá Hư chỉ.”

- Hai thức trong Phá hư chỉ? Nói cách khác trừ hai người bọn ngươi, có phả năng còn có Phá Hư chỉ truyền lưu bên ngoài?

Diệp Trần nói:

- Ta không biết Hạ Hầu Tôn có bao nhiêu thức phá hư chỉ, nhưng mà ta với hắn không gặp, không biết nội tình hai bên thế nào.

Phá Hư chỉ cùng với chìa khóa bạch sắc ở Dương Đầu sơn phong ấn chứa một bảo tàng kinh thiên, cho tới bây giờ Diệp Trần cũng không biết bảo tàng này đại biểu cho cái gì, loáng thoáng đoán ra đây là một hộ địa, mộ địa của đế vương, đương nhiên chỉ là căn cứ chữ trên đó mà lý giải, chân chính thế nào, cũng còn chưa biết, dù sao đầu mối cũng quá ít.

- Vậy sau này ngươi đừng bại lộ ra Phá Hư chỉ.

Mộ Dung Khuynh Thành đề nghị.

Diệp Trần nói:

- Ta biết, lần này Hạ Hầu Tôn chiến với Bạch Vô Tuyết, với ta mà nói có thể là một cơ hội, có thể Phá Hư chỉ có cơ hội đột phá giai đoạn áo nghĩa.

Không cần suy nghĩ, Phá Hư Chỉ của Hạ Hầu Tôn chắc chắn trên Diệp Trần, nói thế nào đi nữa, Hạ Hầu Tôn cũng hơn Diệp trần mười tuổi, trong mười năm lại chỉ nghiên cứu chỉ pháp, nếu không cũng không có khả năng trở thành năm cự đầu rồi, mà Hạ Hầu Tôn chiến Bạch Vô Tuyết chắc chắn sẽ sử dụng Phá hư chỉ, đến lúc đó Diệp Trần có thể xem xét học tập, lĩnh ngộ không gian áo nghĩa.

- Ha ha, tới mười tám tháng chín còn nửa tháng, với tốc độ của ta, vừa du ngoạn vừa đi cũng tới Cửu Long sơn, ta đi trước.

- Cũng đúng, rầm rộ như vậy không tới xem quả thật quá tiếc nuối, hơn nữa ước chiến của năm cự đầu, trong thiên hạ chắc có rất nhiều thanh niên cao thủ tới xem.

- Đâu chỉ có thanh niên cao thủ, ngay cả tiền bối cấp bậc tông sư chắc chắn cũng tới, bọn họ muốn xem thanh niên cự đầu rút cuộc đạt tới trình độ nào rồi.

Tin tức Hạ Hầu Tôn và Bạch Vô Tuyết là tin quá kinh người, bầu không khí trong tửu lâu vô cùng hót, không thể ngào dẹp xuống được.

- Chúng ta đi thôi!

Thả một đĩnh vàng xuống, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi ra khỏi tửu lâu.

Trong đám uống rượu có người vô ý liếc mắt, nói với đồng bọn:

- Ta sao thấy hắn có điểm giống với Diệp Trần đã đánh bại Lâm Thiên nhỉ?

- Diệp Trần? Để ta xem.

Hai người hai bên ngoảnh đầu, lại nhìn Mộ Dung Khuynh Thành ở bên cạnh Diệp Trần:

- Là Diệp Trần, chuyện ở Tây Lăng thành có nói, bên cạnh Diệp Trần có một cô nương mặc quần áo tím, mặt che lụa mỏng.

- Diệp Trần!

Những người khác đều bị hấp dẫn, đáng tiếc Diệp Trần là Mộ Dung Khuynh Thành đã ra khỏi tửu lâu.

Đồn đại ở Thiên võ vực, Diệp Trần là thanh niên cao thủ dưới năm cự đầu, tin tức này từ lâu đã truyền tới Huyền Minh thành.

Trở lại trang viên, hai người không có lập tức đi tới Cửu Long Sơn.

Cửu Long sơn mặc dù xa nhưng hai người đều có khôi lỗi phi hành, khôi lỗi phi hành một ngày một đêm, không cần tới nửa tháng là có thể chạy tới Cửu Long sơn, hơn nữa, bọn họ ở đây không phải không có việc gì, bọn họ đang đợi tin của Tri Mạc Vấn.

Tri Mạc Vấn sở hữu mười phân bộ, mười phân bộ này đặt tại mười thành thị lớn, các thành thị quy mô nhỏ cũng có cứ điểm nhưng mà chỉ thu thập tin tức lẻ mà thôi, đi tới Huyền Minh thành, Diệp Trần tốn lượng lớn thượng phẩm linh thạch để Tri Mạc Vấn hỏi thăm tin tức của ba loại tài liệu còn lại, cuối tháng sẽ có câu trả lời thuyết phục, hiện tại đã qua nửa tháng rồi.

Đêm tối đến, toàn bộ Huyền Minh thành rơi vào trong bóng tối.

- Kết trận!

Trong gió lạnh thê lương, đột nhiên có một đám hắc y nhân từ bốn phương tám hướng lủi vào trang viên của Diệp Trần, đám hắc ý nhân này tổng cộng có bốn chín người, bọn họ không tiến vào trang viên mà canh giữ bên ngoài, sau đó mỗi người đều tự kết ấn, ấn pháp giống nhau như đúc, ngay cả tốc độ cũng không chút sai khác, có thể nghĩ, đây là trải qua thiên chùy bách luyện, không chút sơ hở.

Theo bọn họ kết ấn, một vòng đen từ trung tâm bọn họ khuếch tán ra, vòng đen này khác với bóng đêm, đây là màu đen thuần túy, không có bất cứ phản quang nào, bốn mươi chín người, bốn chín vòng đen kết hợp với nhau cuối cùng hình thành một quang tráo màu đen thật lớn, bao phủ toàn bộ trang viên vào bên trong, từ bên ngoài nhìn vào, trang viên dường như biến mất, biến mất trong hư không.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 607: Kết Giới

Trong trang viên.

- Có người đánh lén!

Diệp Trần đi ra khỏi phòng, chân đạp tuyết trắng, Mộ Dung Khuynh Thành cũng theo đó mà ra.

Hai người ngẩng đầu nhìn bầu trời, xung quanh một phiến đen kịt, không có bất cứ chút ánh sáng nào, từ trong nhìn ra, tất cả kiến trúc xung quanh dường như biến mất, chỉ có một mảnh đen kịt mà thôi.

Vù!

Diệp Trần chỉ tay về phía kết giới, kiếm quang bắn vào trong vòng kết giới không chút tiếng động biến mất, dường như bị nuốt chửng.

- Trận pháp thật lợi hại, không ngờ hình thành kết giới.

Ánh mắt Diệp Trần ngưng trọng, mở miệng nói.

- Kết giới.

Mộ Dung Khuynh Thành có nghe qua danh từ này nhưng không hiểu rõ lắm.

- Kết giới có thể nói là một loại lĩnh vực, loại lĩnh vực này cách ly chúng ta khỏi thế giới, bên trong kết giới, mặc kệ phát sinh chuyện gì, bên ngoài đều khó có thể biết trừ phi phá vỡ kết giới, đương nhiên đây chỉ là năng lực cơ sở của kết giới mà thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Kế hoạch nghiêm mật như vậy, hẳn là một thế lực ám sát cường đại, không biết là thế lực nào?

- Kết giới này ẩn chứa ảnh chi áo nghĩa, nếu như ta đoán không sai, sát thủ này thuộc Quỷ Ảnh các, Quỷ Ảnh các là thế lực sát thủ đệ nhất đại lục, các chủ Quỷ Ảnh và các Sát Tổ là sát thủ đệ nhất thiên hạ, kỳ thực dưới trướng hắn còn tứ đại sát thủ vương, nhưng mà sát tổ và sát thủ vương không xích mích gì với chúng ta, ám sát chúng ta hoàn toàn không cần vận dụng vương giả Sinh Tử cảnh, bằng không khiến đại lục đảo lộn rồi.

Đối với nguy cơ chưa từng có, Diệp Trần cũng không quá mức kinh hoàng, chỉ biết không có vương giả Sinh tử cảnh ra tay, vẫn còn cơ hội.

Bên ngoài kết giới hắc ảnh.

Đám hắc y nhân lức đầu ẩn nấp tại phụ cận Hoang Lĩnh trấn đi ra.

- Có thể khiến chúng ta vận dụng Thất tuyệt quỷ ảnh trận, Diệp Trần chết cũng đủ tự hào rồi, mười năm nay, đây là lần thứ ba Quỷ Ảnh các chúng ta vận dụng thất tuyệt quỷ ảnh trận.

Hắc y nhân dẫn đầu nói:

- Đối phó với Linh Hải tông sư bình thường hai ba người là đã đủ, đối với tông sư Linh Hải cảnh thành danh cần phải có kế hoạch nghiêm mật, nhưng mà căn cứ vào tin tức của chúng ta, năng lực sinh tồn của Diệp Trần cực kỳ kinh khủng, vì thế ta mới bất đắc dĩ xin cấp trên sử dụng thất tuyệt quỷ ảnh trận, cấp trên không ngờ đồng ý, phái ra bốn mươi chín trợ thủ tới giúp chúng ta.

Quy củ của Quỷ Ảnh các, ám sát cá nhân chỉ có một lần cơ hội, ám sát thất bại, sau này sẽ không có cơ hội lần thứ hai, đương nhiên quy củ này không phải là Quỷ Ảnh các tâm địa thiện lương, mà là do áp lực của khắp nơi tạo nên, phải biết rằng trên đại lục đâu đâu cũng có thế lực kết thù với Quỷ Ảnh các, nếu khiến người người tức giận, Quỷ Ảnh các đừng nghĩ đặt

trên tại chân linh đại lục.

- Cơ hội chỉ có một, ta không hi vọng dưới sự lãnh đạo của ta, xuất hiện bất cứ thất bại nào.

- Phó đường chủ yên tâm, có Thất tuyệt quỷ ảnh trận phụ trợ, lần này ám sát không có khả năng thất bại, thậm chí ta còn cho rằng, không cần vận dụng tới Thất tuyệt quỷ ảnh trận.

- Không được sơ sẩy, ta có dự cảm, lần này ám sát chính là lần gian nan nhất.

Tên dẫn đầu là phó đường chủ của một đường, là sát thủ lâu năm, trong lòng luôn có dự cảm không tầm thường, nếu như nói hắn là thợ săn còn Diệp Trần là con mồi, nhưng nếu con mồi quá mạnh, phản khách vi chủ, biến hắn thành con mồi, rất có khả năng giết chết bọn chúng.

- Được rồi, hành động, mở thông đạo ra.

Hắc y dẫn đầu ánh mắt mãnh liệt, phân phó với đám sát thủ bố trí kết giới.

- Dạ!

Mấy tên bố trí kết giới kết thủ ấn, trên quang tráo đen kịt xuất hiện một lỗ hổng, lỗ hổng này vẫn tối đen như mực.

Vù!

Đoàn người đi vào bên trong.

Trong trang viên, bóng đen ngang dọc, giống như quần ma loạn vũ, những bóng đen này đều xuất hiện ở khắp nơi! Sau cây, trong tuyết, trong không khí, trong kiến trúc, trong hoa cỏ thậm chí hồ nước đều có bóng đen thoát ra, nếu như cho rằng bóng đen này không có lực sát thương vậy thì mười phần sai lầm, những bóng đen này hẳn là do đám sát thủ bố trí kết giới

thao túng, lực sát thương không tầm thường, bóng đen trống rỗng xuất hiện, rất dễ ám toán hai người.

Roẹt! Một kiếm trảm đôi bóng đen, Diệp Trần phát hiện bóng đen dường như bất tử, rất nhanh một lần nữa liền lại.

- Hắc ám thiên mạc!

Mộ Dung Khuynh Thành thi triển hắc ám áo nghĩa, khởi động một tầng quang tráo màu đên, bảo hộ mình và Diệp Trần bên trong.

Bang bang!

Hắc ám áo nghĩa có công hiệu thần kỳ, không ngờ ngăn trở bóng đen xâm lấn, nhưng vô dụng, bên ngoài bóng đên tuy không thể tiến đến, nhưng bản thân bị vây trong kết giới, trong không gian của hắc ám thiên mạc cũng có thể sản sinh ra bóng đen mới giết chết bọn họ.

Tán đi hắc ám thiên mạc, Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày:

- Đám bóng đen này tuy rằng không thể xâm nhập nhưng chúng ta bị nhốt ở bên trong cũng không phải chuyện thư thái gì.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Chờ, đám sát thủ rất nhanh sẽ tới

Kết giới tuy rằng lợi hại, nhưng mà chỉ có tác dụng phụ trợ, chân chính giết bọn họ sẽ là sát thủ, khi đó mới là quyết đấu kinh tâm động phách.

- Hắc hắc, chết đi!

Bóng đen ngang dọc, chẳng những hỗn loạn hơn nữa còn giấu những thân ảnh khác khỏi ánh mắt hai người, lúc này vô số đạo bóng đen công kích tới, bóng đen từ hư chuyển thực, trong tay xuất hiện chủy thủy tử sắc, mũi chủy thủy tử ý tràn đầy, rõ ràng là chứa kịch độc.

Sụt!

Chủy thủ đâm vào hậu tâm Diệp Trần.

Thành công rồi!

- Cẩn thận!

Tên sát thủ này chưa kịp vui vẻ thì thấy bản thân đâm trúng một đạo bóng đen, phía sau hắn truyền tới một âm thanh lạnh lẽo.

- Ảnh chi áo nghĩa, ta cũng biết.

Roẹt!

Đầu của tên sát thủ này bị cắt rời, trên mặt vẫn tràn ngập kinh ngạc và hoảng sợ, như đang tự hỏi, rút cuộc ai mới là sát thủ?

- Hỗn đản, người này không ngờ cũng biết Ảnh chi áo nghĩa.

Đám sát thủ khác trà trộn vào nghiến răng nghiến lợi, cùng lúc đó, không khỏi lạnh gáy, con mồi hiểu Ảnh chi áo nghĩa so với con mồi cùng cấp bậc còn nguy hiểm hơn vài lần.

Vụt!

Giết chết một tên sát thủ, thân hình Diệp Trần nứt ra, hóa thành vô số bóng đen ẩn xuống mặt đất.

- Cơ hội tốt, hiện tại ra đi bắt nữ tử kia, để hắn ném chuột sợ vỡ đồ.

Một tên sát thủ trên mặt hiện ra thần sắc vui mừng.

Không chút tiếng động hắn tới gần Mộ Dung Khuynh Thành.

Mắt Mộ Dung Khuynh Thành bỗng mở ra, bên trong có một con ngươi, trong con ngươi là một thụ nhãn, thụ nhãn quét ngang, lập tức thấy một bóng

người nhàn nhạt bay qua.

- Phi Thiên ám sát trảm!

Mộ Dung Khuynh Thành một chưởng quét qua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 608: Hắc Sắc Dực Bức (Thượng,Hạ)

* Cánh dơi đen

Ầm!

Tên sát thủ kia bị chấn bay miệng phun máu tươi.

- Hắc hắc, không hổ là huyết mạch nhân ma hoàn mỹ, không ngờ có thể nhìn thấu ảnh chi áo nghĩa, đáng tiếc, phạm vi nhìn thấy của ngươi quá nhỏ.

Phía sau Mộ Dung Khuynh Thành lần nữa xuất hiện bóng đen, một mũi nhọn chĩa thẳng vào hậu tâm của nàng.

- Ngươi nói chính ngươi sao?

Diệp Trần chẳng biết khi nào xuất hiện phía sau, ba người thẳng hàng, Mộ Dung Khuynh Thành phía trước sát thủ, sát thủ phía trước Diệp Trần.

- Cái gì? Không thể nào, hắn đến đây lúc nào?

Tên sát thủ này vẻ mặt kinh khủng,

Tay phải vươn ra, Diệp Trần nắm lấy đầu đối phương, cổ tay lay chuyển, đầu đảo ngược, mặt quay về phía lưng.

- Cẩn thận!

Diệp Trần tự nhiên biết rõ bản lĩnh của Mộ Dung Khuynh Thành, đối phương không phải là người bình thường là mà tu luyện ma khu, bản thân mang trong mình ma nhân huyết mạch hoàn mỹ, hơn nữa so với người bình thường nếu nàng tu luyện theo chiều hướng sát thủ sẽ lợi hại hơn rất nhiều.

- Ừm, ta biết!

Mộ Dung Khuynh Thành thực ra rất cảm khái việc Diệp Trần xuất quỷ nhập thần, ngay cả bọn chúng cũng không phát hiện Diệp Trần làm sao tới, hẳn là hắn dùng thủ thật che mắt nào đó.

Trong kết giới bóng đen kéo dài không dứt, ma nhãn của Mộ Dung Khuynh Thành chỉ có thể nhìn xuyên hai tầng bóng đen, nếu như là ba tầng ma nhãn cũng không thể làm ra chuyện gì, dù sao ảnh chi áo nghĩa cũng không phải là bình thường, là áo nghĩa chuyên dùng để ám sát.

- Diệt Hồn!

Đối với bóng đen đông nghịt, Mộ Dung Khuynh Thành đưa tay tới trước, một đoàn quang cầu hắc sắc ngưng tụ ra, sau đó hung hắc bắn tới.

Ông!

Hắc sắc quang cầu bùng nổ, biến thành một dải hình quạt quét ra ngoài.

A!

Vài sát thủ không chịu nổi trùng kích linh hồn, hiện ra thân hình.

Thân hình chợt lóe, Mộ Dung Khuynh Thành xuất hiện trên đầu đối phương.

Bên cạnh Diệp Trần cũng tiếp tục giết một tên sát thủ nữa, hiện tại chết trong tay Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh thành đã có bốn tên sát thủ.

Nhưng mà giao phong kế tiếp, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đều phát hiện, sát thủ càng ngày càng lợi hại, đám chết phía trước đều là sát thủ yếu nhược, còn lại tới hiện tại đều là tinh anh.

- Hừ, rút cuộc cũng biết điểm mấu chốt của các ngươi, tiếp sau, các ngươi không trốn thoát khỏi bàn tay chúng ta.

Diệp Trần thi triển ảnh chi áo nghĩa, Mộ Dung Khuynh Thành có ma nhãn, đây là nhận thức chung của đám sát thủ.

- Linh hồn chi nhãn, tịnh!

Nhưng vào lúc này, ở mi tâm Diệp Trần nứt ra, một đoàn quang huy quét ra ngoài, trong trang viên, sát thủ đều lộ mặt không chỗ nào che giấu.

Quỷ Ảnh sát thủ không biết linh hồn chi nhãn của Diệp Trần lợi hại, vì thế trong lòng tuy sinh ra một tia bất an nhưng không có hành động hữu hiệu gì, huống hồ cho dù biết bọn họ cũng không có đường lui.

Linh hồn chi nhãn duy trì thời gian rất ngắn, Diệp Trần phải cấp tốc chiến thắng, vì thế vừa triển hai linh hồn chi nhãn hắn lập tức chém tới sát thủ phía không xa một kiếm, một kiếm này chính là kiếm chiêu vừa nghiên cứu ra Kim chi liên y.

Vù!

Kiếm khí như sóng rung động khuếch tán ra, hai gã sát thủ lập tức bị phân thây, chỗ bị chém cũng không có máu chảy ra, toàn bộ bị phong lại trong cơ thể, đây là chỗ kinh khủng của Kim chi liên y, một khi phát lực có rất ý lực đạo bị phát tán ra ngoài.

- Tìm chết!

Diệp Trần phản kích sắc bén khiến đám sát thủ hoảng loạn một chút, một gã ẩn giấu tốt bước tới gần Diệp Trần thiếu kiên nhẫn, thân ảnh từ bóng đen hiện ra, tay hắn mang theo hai quỷ trảo, u quang của quỷ trảo lấp lánh, trong nháy mắt tung ra mười trảo.

- Nghịch thức, thiên lôi thiết!

Diệp Trần không kinh hoảng, tay trái thu về sau lưng, hoàng kim kiếm đâm về sau, một kiếm chém ngược, lam quang bùng phát lóng lánh không gì sánh được.

Phốc!

Trảo ảnh phân đôi, trên mặt sát thủ xuất hiện một vạch đỏ, vạch đỏ tràn ra máu tươi, sau một khắc cả người phân thành hai, ngã xuống mặt đất.

- Hắn là người hay quỷ?

Đám sát thủ đang áp sát thấy một màn này, lần đầu sinh ra cảm giác kinh khủng, cho tới bây giờ, bọn họ còn chưa nhìn rõ Diệp Trần, lại bị giết sáu người, phải biết rằng sát thủ này đều là sát thủ tinh anh đã từng ám sát Linh Hải tông sư, nhưng hiện tại đều bị Diệp Trần hạ sát, mà bọn họ thậm chí còn chưa tim ra biện pháp giết chết Diệp Trần.

- Không nên dây dưa với hắn, toàn lực bắt cô gái kia.

Rút cuộc những sát thủ này hiểu ra, ám sát Diệp Trần không thể thành công, chỉ có thể bắt Mộ Dung Khuynh Thành, bọn họ mới có một tia hi vọng, cho dù không áp chế được Diệp Trần cũng có thể hoàn thành một phần nhiệm vụ, dù sao nhiệm vụ chia làm hai phần, một là giết Diệp Trần, hai là bắt Mộ Dung Khuynh Thành.

Bá bá!

Sát thủ Quỷ Ảnh các nhất tề đánh về phía Mộ Dung Khuynh Thành, về phần đám bóng đen không thực thể đều quấn lấy Diệp Trần, ngăn cản hắn đi cứu viện, trong lúc nhất thời Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần bị chia cắt.

- Hắc ám thiên mạc!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không phải muốn ngăn cản bóng đen, Hắc ám thiên mạc không ngăn được bóng đen nhưng có thể đỡ được công kích của đám sát thủ.

Bang bang phanh!

Kình khí bạo liệt liên tục vang lên, sát thủ Quỷ Ảnh các bị ngăn ở ngoài tấm chắn.

- U ảnh thứ!

Một gã sát thủ Quỷ Ảnh thực lực rất mạnh trên mặt hiện lên vẻ nanh ác, một chiếc vuốt bổ vỡ tấm chắn, thân hình chợt lóe chui vào trong.

- Tiểu tiện nhân, chờ ta tóm được ngươi sẽ hảo hảo chơi ngươi, muốn trách thì trách ngươi quá ngoan cố a!

Tên sát thủ Quỷ Ảnh các này vô cùng kiêng kỵ Diệp Trần, do kiêng kỵ hắn sinh ra thô bạo, lần này dù không giết chết được Diệp Trần cũng phải khiến hắn đau khổ không gì sánh được.

- Xuất khẩu cuồng ngôn!

Mộ Dung Khuynh Thành con ngươi dựng thẳng, đây là ma nhãn sau khi tu thành ma khu luyện ra, có ma nhãn mỗi hành động của đối phương đều ở trong tầm nhìn của nàng.

Ầm!

Hai người giao thủ một chiêu, sát thủ Quỷ Ảnh các chiếm thượng phong, bộ pháp vừa chuyển, tên sát thủ này như một đoàn khói đen trong nháy mắt biến mất tiếp cận Mộ Dung Khuynh Thành, thân pháp và kinh công thật khiến người khác bất ngờ, dù tốc độ Mộ Dung Khuynh Thành có băng đối phương cũng khó chống đỡ với lỗi thị giác.

Rầm!

Hai phiến bóng đen xuất hiện sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành, không phải là bóng đen trong kết giới, cũng không phải sát thủ Quỷ Ảnh các, mà là một đôi cánh dơi lớn chừng một trượng, cánh dơi từ bả vai Mộ Dung Khuynh Thành sinh ra, một cỗ ma lực kinh khủng dần lan tràn.

- Cái gì!

Một kích thất bại, đối phương mới phát hiện Mộ Dung Khuynh Thành biến mất từ khi nào, lưu lại chính là một đạo tàn ảnh, đáng sợ chính là, tốc độ Mộ Dung Khuynh Thành quá nhanh, khí tức lưu lại trên tàn ảnh dù có nhãn lực cao minh tới đâu cũng khó cảm ứng thật giả.

- Phi Thiên ám sát trảm!

Có hai cánh dơi phía sau, Mộ Dung Khuynh Thành phát huy lộ hỏa thuần thành võ học phi thiên ám sát trảm, rõ ràng thực lực không bằng đối phương nhưng lại đè ép đối phương, từ xa nhìn lại, bốn phương tám hướng tên sát thủ đều là thân ảnh Mộ Dung Khuynh Thành, những thân ảnh này thỉnh thoảng trùng kích vào tên sát thủ ở trung tâm, những thân ảnh này tới như lưu tinh, biến mất nhanh như gió.

Bị đông đảo bóng đen vây bên trong, Diệp Trần cũng không quá lo lắng, hắn đã biết từ lâu Mộ Dung Khuynh Thành ẩn giấu thực lực, tỷ như ma nhãn, tỷ như hắc sắc bức dực, ma nhãn là sau khi tu thành ma khu mà hình thành, dù sao ma nhãn cũng là một phần của ma khu, mà hắc sắc bức dực là thiên phú năng lực của Mộ Dung Khuynh Thành, nếu như nói Vũ Văn Dã có thiên phú năng lực cường hóa phòng ngự, như vậy thiên phú năng lực của Mộ Dung Khuynh thành là cường hóa tốc độ, mà đôi cánh dơi kia chính là điểm quan trọng để cường hóa tốc độ.

Đing đang!

Từ hạ phong chuyển thành thế thượng phong, sức chiến đấu của Mộ Dung Khuynh Thành tăng lên nhiều, đương nhiên, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn đánh chết đối phương.

- Cùng tiến lên!

Quỷ Ảnh các sát thủ khác sau khi tấm chắn biến mất, liền vọt tới, hóa thành một đoàn bóng đen chặn giết Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành từ từ rơi vào hạ phong, lộ tuyến di động thường xuyên sẽ có sát thủ Quỷ Ảnh các chặn đánh.

Phá!

Ngoài trăm bước, Diệp Trần song kiếm giao nhau, phá vỡ bóng đen.

- Sinh sinh bất tức!

Kiếm quang bên ngoài chợt lóe, Diệp Trần bắt được một gã Quỷ Ảnh sát thủ, một kiếm đâm tới.

Phốc xuy!

Có thể tránh thoát sinh sinh bất tức rất ít người, rõ ràng bị kiếm khí quấn thân.

- Linh hồn chi nhãn đã đóng rồi!

Mi tâm một trần đau nhức, Diệp Trần nắm được cơ hội cuối cùng, liên tiếp chém ra vài kiếm, hơn mười kim kiếm khí phát ra, giết chết đông đảo Quỷ Ảnh sát thủ, chỉ còn lại một vài tên phía xa.

Ba một tiếng!

Linh hồn chi nhãn rút cuộc đã đóng.

Nhưng mà Diệp Trần cũng không quá cần linh hồn chi nhãn nữa.

Chạy!

Một tên sát thủ Quỷ Ảnh các ở sát biên giới định bỏ chạy.

- Chạy đi đâu!

Diệp Trần đuổi phía sau đối phương.

- Cùng chết đi!

Đào thoát không thành, tên Quỷ Ảnh sát thủ này đột nhiên xoay người, hắc quang mạnh mẽ từ thất khiếu phóng ra, hắn muốn tự bạo.

Đáng tiếc tốc độ kiếm quang của Diệp Trần cực nhanh, một kiếm đâm thủng mi tâm hắn.

Đánh chết gã sát thủ cuối cùng, Diệp Trần thoáng thư giãn, trong thời gian ngắn, hắn vô cùng thoải mái, trong khoảng thời gian ngắn hắn thoạt nhìn rất nhẹ nhàng, kỳ thực thần kinh căng thẳng đến cực hạn, một tia sơ sẩy cũng không dám sai phạm, bởi vì hắn biết hắn đối mặt với sát thủ ưu tú nhất trên đại lục.

Từ hòn giả sơn bên phải Diệp Trần thoát ra một đạo nhân ảnh, hắn là thủ lĩnh của đám sát thủ, được gọi là phó đường chủ.

- Ngươi chung quy khó thoát chết!

Phó đường chủ Quỷ Ảnh các trên mặt đầy vẻ khuây khỏa, hắn không ngờ ám sát Diệp Trần lại tổn thất nhiều thủ hạ như vậy, hầu như toàn quân bị diệt, nhưng mà tất cả đã kết thúc, chí ít hắn còn sống, hoàn thành nhiệm vụ rồi, thủ hạ chết bao nhiêu hắn không quan tâm, làm sát thủ đã là chết đi rồi.

- Phải không?

Diệp Trần không kịp chạy không kịp đỡ, nhưng mà hắn kịp vận dụng long lực, long lực trải rộng toàn thân, trong chốc lát ngoài da hắn xuất hiện một tầng bạch quang nhè nhẹ, một cỗ uy hiếp nhàn nhạt khuếch tán ra, ngay cả không khí cũng tĩnh lại.

Một kích của Phó đường chủ phá vỡ chân nguyên hộ thể của Diệp Trần, đánh lên thân thể Diệp Trần, vốn một kích này dù có kim lưu giáp chống đối, Diệp Trần cũng bị trọng thương, một khi trọng thương hắn tuyệt đối không thể chống đối lại phó đường chủ năng lực siêu quần, nhưng có tầng phòng ngự long cốt, hắn chỉ lùi về sau hơn mười bước, một chút thương thế cũng không có.

Ba tầng phòng ngự, một hộ thể chân nguyên, một là kim lưu giáp, một là phòng ngự long cốt, Diệp Trần nếu thụ thương mới là có quỷ, dù sao sát thủ cũng không có lực công kích mạnh lắm, bọn họ nghiên cứu chủ yếu là thủ đoạn ám sát.

- Không thể nào!

Phó đường chủ Quỷ Ảnh các nhãn thần kinh hãi, con mồi phòng ngự cường đại không phải hắn không gặp qua, nhưng phòng ngự mạnh tới mức như Diệp Trần thì chưa thấy bao giờ, nếu như mỗi người đều có phòng ngự như vậy, Quỷ Ảnh các cũng không cần tồn tại nữa rồi, dù sao phá phòng ngự người ta còn không được ám sát thế nào, trừ phi đối phương thả lỏng chủ động cho bọn họ giết.

Kim chi liên y!

Có tầng long cốt phòng ngự, Diệp Trần hành động càng dễ dàng, có long lực hộ thân, thân thể cường hãn vô cùng, khí huyết điều chỉnh rất nhanh, chân nguyên vận chuyển, Diệp Trần nín thở ngưng thần, một kiếm chém ra.

Keng keng!

Thực lực phó đường chủ Quỷ Ảnh các vô cùng mạnh, kém hơn Diệp Trần một chút, so với Lâm Thiên và Mục Vân Hạc không sai biệt lắm.

- Diệt Hồn!

Tốc độ cực nhanh Mộ Dung Khuynh Thành từ một bên hiện ra, vừa xuất hiện đã ra chiêu Diệt Hồn, đặc tính công kích linh hồn đánh tới phó đường chủ Quỷ Ảnh các.

- Không hay!

Diệt Hồn của Mộ Dung Khuynh thành chưa viên mãn, nhưng khiến mặt Quỷ Ảnh phó các chủ trắng bệch, sản sinh sơ hở.

Chết đi!

Lúc này Diệp Trần thuận lợi giải quyết phó đường chủ Quỷ Ảnh các, kim kiếm khí chia hắn làm bốn năm khối, bay tứ tán.

- Nhiệm vụ thất bại, mau chạy!

Bốn chín Quỷ Ảnh sát thủ bố trí kết giới thấy phó các chủ đã chết, tán đi kết giới, sau đó hướng bốn phương tám hướng bỏ chạy, biến mất trong đêm đen.

- Chạy thật dứt khoát.

Diệp Trần cũng không đuổi theo bọn họ, quy củ của Quỷ Ảnh các hắn biết, ám sát chỉ một lần, một khi thất bại, cả đời sẽ không nhận mục tiêu đó nữa, đương nhiên, cũng có một vài tình huống ngoại lệ.

Hai cánh dơi phía sau phe phẩy, Mộ Dung Khuynh Thành thu hồi hai cánh, than thở:

- Nếu như không phải gặp chúng ta, khả năng thành công của họ tới chín thành.

- Nhưng mà bọn họ vẫn gặp phải chúng ta.

Thời gian nhoáng lên, nửa tháng trôi qua.

Lúc này tin tức về ba tài liệu cũng chỉ có một loại có tin, loại này nằm trong tay một lục phẩm tông môn, lục phẩm tông muốn này vừa lúc đi tới Cửu Long sơn, vì thế Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần nhanh chóng tăng tốc đi tới Cửu Long Sơn.

Lưu Tuyền cốc là một trong đông đảo lục phẩm tông môn thuộc thiên võ vực.

Lưu Tuyền cốc cốc chủ Hoa Anh Mai là một tông chủ anh minh, thực lực không kém, cũng là một gã Linh Hải Cảnh tông sư, là lục phẩm tông

môn lâu đời ở thiên võ đại lục, Hoa Anh Mai không thể nào không biết Diệp Trần, cho nên đối với việc Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành tới chơi, Hoa Anh Mai rất nhiệt tình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 609: Cửu Long Sơn Nhộn Nhịp

Diệp Trần nói khách sáo vài câu rồi nói thẳng vào chủ đề.

Nghe vậy, Hoa Anh Mai nhíu mày cười khổ:

- Hai vị nếu tới sớm mấy tháng phượng vị quả tuyệt đối sẽ giao cho hai ngươi, đáng tiếc các ngươi tới không khéo, một quả Phượng vĩ duy nhất đã làm tài liệu luyện đan rồi.

Diệp Trần nói:

- Ta nghe nói Lưu Tuyền cốc trồng một gốc Phượng vĩ thụ, lẽ nào chỉ có một quả Phượng vĩ.

Hoa Anh Mai biết đối phương nghi mình từ chối, giải thích:

- Mấy nghìn năm hỏa hầu Phượng vĩ thụ tự nhiên sẽ không chỉ kết một quả Phượng vĩ, nhưng Phượng vĩ thụ của bản môn mới chỉ có tuổi thọ hơn trăm năm, ba năm khai hoa, ba năm kết quả, một lần chỉ một quả, hai vị nếu không tin ra có thể đưa hai người đến chỗ Phượng vĩ thụ, tin rằng với nhãn lực của hai người, hẳn có thể thấy được tuổi thọ của Phượng vĩ thụ.

- Vậy thì không cần.

Diệp trần cũng biết tuổi thọ của Phượng vĩ thụ có liên quan tới tuổi thọ, nếu đối phương đã nói thế này, còn hoài nghi đó là không tôn trọng người khác.

- Diệp thiếu hiệp có việc cấp bách cần Phượng vĩ quả?

Hoa Anh Mai dò hỏi.

Diệp Trần gật đầu:

- Ta cần dùng nó để luyện chế giải dược, dùng để cứu người.

Hoa Anh Mai nói:

- Diệp thiếu hiệp có thể đi Hoang hỏa vực của phương bắc vực quần, Phượng vĩ thụ của bản môn là từ hoang hỏa vực lấy về, tuy rằng ta không biết ở đó có cây thứ hai hay không, nhưng chung quy vẫn có hi vọng.

- Hoang hỏa vực?

Nơi đó là lãnh địa của man tộc, toàn bộ phương bắc vực quần có hai phần ba là lãnh địa của man tộc, còn lại một phần ba là nơi sinh hoạt của chủng tộc khác, nhân tộc thuần khiết ngược lại rất ít.

- Là vị trí cụ thể nào của Hoang hỏa vực?

Một vực thực sự quá rộng, cho dù là vương giả sinh tử cảnh cũng không có khả năng tra xét cẩn thận toàn bộ một vực, không có bất cứ bỏ sót nào.

- Phượng vĩ thụ của bản môn là ở vùng Dã Man sơn mạch thuộc tây bộ mà tìm ra, nơi này tôi có địa đồ, có thể đưa cho Diệp thiếu hiệp.

Hoa Anh Mai từ trong linh giới trữ vật lấy ra một địa đồ lâu năm, đưa cho Diệp Trần, hơn nữa địa đồ cũng chẳng còn giá trị gì, không bằng bán cho đối phương một cái nhân tình.

Diệp Trần nhận địa đồ, mở vừa nhìn một phần khoanh tròn trên địa đồ là địa hình của Dã Man sơn mạch, những nơi khác chỉ là phác họa.

Thu hồi địa đồ, Diệp Trần cảm khái:

- Đều nói thái độ làm người của hoa cốc chủ rất nhiệt tình, hôm nay vừa thấy quả nhiên là thật, ta xem Hoa cốc chủ vẫn là tu vi Linh Hải cảnh hậu kỳ đỉnh, hẳn là đang tích lũy chân nguyên đột phá Sinh Tử cảnh, như vậy ta ở đây có vài cọng Chu thảo tặng ngài coi như tạ ơn.

Hoa Anh Mai vốn định từ chối thẳng thừng, nói:

- Đột phá Sinh Tử cảnh nào có đơn giản như vậy, chỉ có thể làm hết sức, về phần tạ ơn thì thôi, ta cũng chỉ giúp Diệp Thiếu Diệp một chút mà thôi.

Diệp Trần cười nói:

- Hoa cốc chủ đừng vội từ chối, ta muốn tặng cho ngài chính là Chu thảo là tài liệu quan trọng để luyện chế cực phẩm thiên linh đan, tìm được tài liệu khác có thể luyện ra cực phẩm thiên linh đan, có thể khiến Hoa cốc chủ bớt đi mười năm khổ tu rồi.

Nói xong Diệp Trần lấy ra vài cọng linh thảo.

- Tài liệu quan trọng để luyện chế cực phẩm thiên linh đan.

Hoa Anh Mai cả kinh, đột phá Sinh Tử cảnh cần nguyên liệu nhiều lắm, tuy rằng cảnh giới của nàng còn rất xa Sinh tử cảnh, đời này có thể không đạt tới, thậm chí không sờ được, nhưng trên đời có ai nắm chắc đột phá sinh tử cảnh, không chuẩn bị sẵn sàng, một phần vạn hi vọng cũng không có, nếu như có một lò cực phẩm Thiên Linh đan có thể khiến nàng giảm mười năm khổ tu, hơn nữa, cho dù sau này không đạt sinh tử cảnh, cũng có cơ hội bước nào nửa bước vương giả.

- Ồ!

Hoa Anh Mai có chút đỏ mặt, lúc trước nàng từ chối thẳng thừng, hiện tại lại do dự, cảm giác có chút xấu hổ.

- Cầm đi, Hoa cốc chủ!

Diệp trần đưa Chu thảo cho đối phương, vài cọng Chu thảo tuy trân quý nhưng hắn không hề ít, đều là lấy từ bảo khố của Hà đảo và Hoang dã cổ địa được, trong đó hà đảo chiếm đa số, đáng tiếc bảo khố ở hà đảo đã ẩn đi, bằng không hắn định vào lấy lần nữa.

Hoa cốc chủ nhận chu thảo, rụt rè nói:

- Ta chỉ giúp thiếu hiệp một chút, Diệp thiếu hiệp lại tặng ta một phần đại lễ như vậy, sau này có chuyện gì cần giúp đỡ, cho dù có ở đâu, ta tốt xấu cũng lưu truyền chút nhân mạch.

- Vậy xin cáo từ!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đứng dậy rời đi.

Rời khỏi Lưu Tuyền đại điện, hai người ra khỏi cốc khẩu Lưu Tuyền cốc.

- Hoa cốc chủ thực sự rất nhiệt tình.

Mộ Dung Khuynh thành cười nói

Diệp trần gật đầu:

- Thân là người đứng đầu một môn phái, Hoa cốc chủ có khí độ khiến người khác bội phục, nói không chừng có cơ hội trùng kích Sinh tử cảnh.

Vừa nói, hai người vừa ra khỏi cốc, lên phi hành khôi lỗi bay tới Cửu Long sơn.

Cửu Long sơn là một trong những danh sơn ở thiên võ vực, diện tức cực kỳ lớn, không thua một dãy núi cỡ trung, địa hình như cửu long vờn quanh, cực kỳ hùng tráng.

Dọc theo đường đi, hai người Diệp Trần thuường xuyên nhìn thấy đại năng Sinh tử cảnh đang chạy tới Cửu Long sơn, có người một mình, có người theo đội, rõ ràng là thuộc một môn phái, có cưỡi phi cầm hung ác, có khí độ bất phàm, nói chung, trong lúc nhất thời, Cửu Long Sơn trở thành địa phương náo nhiệt nhất.

- Ha ha, Diệp huynh, thật khéo!

Phía bên phải, Hải Vô Nhai cùng sư phụ sư đệ muội của hắn cư ỡi yêu thú phi hành tới gần.

Diệp Trần cười:

- Thì ra là Hải huynh.

Hai người khách sáo vài câu, sau đó giới thiệu mọi người cho đối phương.

- Diệp huynh, mấy tháng không gặp, tên của ngươi ở Thiên võ vực như sấm bên tai, đều nói ngươi là đệ nhất cao thủ dưới năm cự đầu thanh niên.

Nói thật, Hải Vô Nhai lúc trước nghe được tin này đúng là chấn động, Long huyết thảo bọn họ đều có, cũng luyện hóa một ít, nhưng tiến bộ không phải quá lớn, tối đa là đề thăng một tiểu đẳng cấp mà thôi, ngược lại Diệp Trần một lần mạnh mẽ vượt qua tất cả trở thành cao thủ thành danh, độc lĩnh phong hào.

Diệp Trần cười khổ nói:

- Trước khác nay khác, ta phỏng chừng rất nhiều người không phục ta a?

- Ngươi nói không sai, ngoại trừ thanh niên cự đầu, không ai dám xưng là đệ nhất cao thủ, vì thế rất nhiều người không phục, chắc là người khiêu chiến ngươi cũng không ít.

- Đây là chuyện khó tránh.

Diệp Trần không để ý, thành danh cần nỗ lực lớn, không muốn nỗ lực lớn vậy thì núp ở nhà, có thể an ổn cả đời.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 610: Khiêu Chiến Diệp Trần (Thượng)

- Ngươi tự tin là tốt rồi!

Hải Vô Nhai nói sang chuyện khác:

- Lại nói, lần này Hạ Hầu Tôn và Bạch Vô Tuyết ước chiến, dẫn phát một lần oanh động, những thanh niên cao thủ đều muốn tới xem một chút, chênh lệch giữa năm cự đầu thanh niên đến mức nào, nhân vật tông sư thế hệ trước cũng muốn biết, thanh niên cự đầu đạt tới tình trạng gì, có thực lực uy hiếp họ hay không, nói chung, lần này ước chiến mới là thịnh hội của nhân vật cấp tông sư, người tới rất nhiều, phỏng chừng là phân nửa tông sư của Chân Linh đại lục đều tới.

Diệp Trần nói:

- Hạ Hầu Tôn và Bạch Vô Tuyết ước chiến, đối với người quan chiến cũng có lợi, ta nghĩ đây là nguyên nhân chủ yếu.

- Ừm đúng là như vậy, tu vi, áo nghĩa đều là cơ sở thực lực, mỗi người đều có, nhưng cơ sở thực lực không sai biệt lắm, hai người đụng nhau, nhưng chênh lệch nhau rất lớn, tỷ như áo nghĩa võ học, đê giai áo nghĩa ẩn chứa áo nghĩa không khác nhau lắm, không ai hơn đối phương quá nhiều, nhưng uy lực vì sao lại khác nhau, đây là bởi vì chiêu thức và vận dụng khác nhau, bản thân sáng tạo và đi học áo nghĩa của người khác lại khác nhau, bản thân sáng tạo có thể phát huy uy lực cực hạn... bình phán thực lực một người, trên cơ sở thực lực nhìn không ra, quan trọng là chiến lực.

Ba ngày sau, Diệp Trần cùng đám người tới Cửu Long sơn.

Hải Vô Nhai nói:

- Hạ Hầu Tôn và Bạch Vô Tuyết ước chiến ngay trong trung ương Cửu Long Hồ, chúng ta qua đó.

Diệp Trần và đám người tới Cửu Long hồ, bốn phía đã vây đầy người, có một vài người cực kỳ hưởng thụ, ở gần cửu long hồ dựng chòi nghỉ mát, thậm chí nhà gỗ, người học theo cũng nhiều, rất nhiều người đang tìm nơi xây dựng.

- Quả là rầm rộ!

Ánh mắt quét một vòng, Diệp Trần thấy ít nhất hơn trăm vị Linh Hải cảnh tông sư, Linh Hải cảnh đại năng càng vô số, mỗi người đều không kém, khí thế cường đại.

- Diệp Trần tới, còn có Hải Vô Nhai!

Một vài người nhận ra Diệp Trần, cũng với Hải Vô Nhai danh khí không kém.

- Bên kia có một quả đồi nhỏ.

Cửu Long hồ rất lớn, người tới cũng không tính là nhiều lắm, vì thế đất trống bốn phía không ít, Diệp Trần khống chế khôi lỗi phi hành, đem theo Mộ Dung Khuynh Thành tới một chỗ trống, Hải Vô Nhai tự nhiên đi theo tới, quả đồi này đủ dung nạp rất nhiều người quan chiến.

- Tiền Nhậm đao đạo tam đại tông sư, Trầm Thiên Lang tới.

- Trầm Thiên Lang tuy rằng bại bởi Tiêu Sở Hà một trong năm cự đầu, nhưng không ai hoài nghi thực lực của hắn, cần phải có tôn trọng nhất định.

- Mau nhìn, một trong đao đạo tam đại tông sư Lâm Triêu Nam.

- Phiêu Tuyết điện chủ Tuyết Chi Kiếm Tông.

- Còn có lôi vực đệ nhất tông sư Lôi Tông.

Có thể khiến mọi người đều biết không ai không phải là tông sư Linh Hải cảnh, về phần tông sư Linh Hải cảnh nổi danh tại một khu vực, thật ra không có nhiều người biết, dù sao đây là thiên võ vực, là trung tâm đại lục, không đủ thực lực và danh khí, người khác sẽ không công nhận ngươi.

Thời gian ước chiến còn hai ngày, trong hai ngày, lục tục có người chạy tới, Linh Hải cảnh tông sư đã vượt lên con số năm trăm người, nghe ra tựa hồ rất nhiều nhưng chớ quên, một đại lục có bao nhiêu người, đây là dùng vạn tỷ mà tính, vạn tỷ nhân khẩu, có năm trăm Linh Hải tông sư là bình thường, có mấy nghìn cũng bình thường, dù sao mỗi trăm năm sẽ có mười vị vương giả Sinh Tử cảnh sinh ra, một nghìn năm đã có hơn trăm người, tính ra không ít, càng không nói tới tông sư Linh Hải cảnh.

Nhân tộc cường đại, bởi vì số lượng nhiều, cũng không đếm nổi, bộ tộc có thực lực cá nhân mạnh chết một người sẽ ít đi một người, thời thượng cổ Ma tộc thua chính là ở chỗ này.

Thời gian ước chiến còn một ngày, Cửu Long hồ lần thứ hai nóng lên.

- Tiêu Sở Hà tới.

- Kiếm chi tông!

- Độc Cô Tuyệt!

- Yến Phượng Phượng!

- Còn có đứng đầu đao đạo tam đại tông sư Tạ Bách Đình!

Có thể nói, nhiều người như vậy, Tạ Bách Đình có địa vị tối cao trong giang hồ, hắn đứng đầu tam đại đao đạo tông sư, từ khi có cái danh hiệu này, hắn còn chưa từng bại, cho dù là thanh niên cự đầu cũng không nhất định có thể uy hiếp tới hắn.

- Lần này ước chiến chỉ sợ là lần ước chiến ảnh hưởng lớn nhất trong hai mươi năm qua.

Yến Phượng Phượng và Diệp Trần, Hải Vô Nhai là người cùng phe tự nhiên mang theo đám người Huyền tông tới chỗ quả đồi nhỏ.

Hải Vô Nhai gật đầu:

- Năm năm trước, Kiếm chi tông Lục Thiếu Du chiến với Tiêu Sở Hà còn không rầm rộ như thế này, nhưng mà bởi vì có lần ước chiến ấy mới khiến chuyện hôm nay rầm rộ thế này.

Lục Thiếu Du là thanh niên đứng đầu tam đại kiếm tông, cũng là một trong những cự đầu, hắn đánh một trận với Tiêu Sở Hà, người xem chiến tuy không ít, nhưng còn xa mới bằng hôm nay, sau khi Tiêu Sở Hà bị Lục Thiếu Du đả bại, khổ luyện ba năm, thực lực đã tiến tới mức thâm bất khả trắc (không thể đong đếm), đánh bại một trong tam đại đao đạo tông sư Trầm Thiên Lãng, có thể dùng một câu của tông sư thế hệ trước để nhận xét chính là, thế hệ cự đầu hiện tại không hề đơn giản, nếu không coi trọng, rất nhanh sau này sẽ có khả năng bị thanh niên năm cự đầu đánh bại, vì thế Hạ Hầu Tôn ước chiến Bạch Vô Tuyết mới khiến khắp nơi oanh động như vậy.

Tùy ý cũng có thể thấy Linh Hải tông sư, Diệp Trần không khỏi lắc đầu, thế hệ trước đừng nói là Linh Hải tông sư, cho dù là cấp chân nhân cũng vô cùng hiếm thấy, trên thực tế, cho dù là linh hải đại năng bình thường tại Nam Trác vực cũng cực kỳ ít, lục đại lục phẩm tông môn mỗi tông môn tính ra chỉ có bảy tám người, tổng cộng chỉ khoảng hơn năm mươi người, gia tộc Mộ Dung nhiều hơn một chút, khoảng chừng ba mươi người, hơn nữa còn một số Linh Hải đại năng vô môn phái hoặc ở trong tiểu tông môn, chắc khoảng hai trăm người, đương nhiên cũng không loại trừ đám Linh Hải đại năng quanh năm du lịch, không trở về Nam Trác Vực, nhưng tổng thể mà nói, thực lực tổng hợp của Nam Trác vực kém quá nhiều.

Mộ Dung KHuynh Thành hiển nhiên cũng suy nghĩ như Diệp Trần, hơi nhíu mày, trong lòng bất đắc dĩ.

- Nam Trác vực, Nghiêm Xích Hỏa và Lý Đạo Hiên đều tiến vào Linh Hải cảnh rồi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

- Ta cũng đoán là thế rồi.

Nghiêm Xích Hỏa và Lý Đạo Hiên dù sao cũng là thiên tài đứng đầu Nam Trác Vực, huống hồ mấy người tuổi không nhỏ nữa, đã gần ba mươi, đương nhiên, không thể quên một người, chính là Tư Không Thánh, khả năng Tư Không Thánh tiến vào Linh Hải cảnh là rất lớn.

Buổi chiều, người tới Cửu Long sơn đã đạt mức mới, tầm mấy vạn người, trong đó đại bộ phận đều là Linh Hải đại năng, Linh Hải tông sư từ xưa tới nay chỉ đạt tới ngoài sáu trăm, chưa từng đột phá con số này.

Bởi vì nghe tin lập tức tới, nên hầu hết Linh Hải tông sư đã tới.

- Xem kìa, là Đạm Đài Minh Nguyệt!

Trên trời, một nữ tử mặc hồng y như phượng hoàng bay vút tới, nữ tử này cũng như Mộ Dung Khuynh Thành, có một tấm mạng che ở mặt, nhưng không phải tấm lụa mỏng mà là một tấm lụa hồng.

Đạm Đài Minh Nguyệt một mình tới đây, hạ xuống một gốc đai thụ chọc trời.

Trên một góc núi, Độc Cô Tuyệt đang nhắm mắt đả tọa chợt bừng tỉnh, nhìn về phía Đạm Đài Minh Nguyệt, trong mắt ẩn giấu chiến ý.

- Ba đại yêu nghiệt đều tới rồi, nhìn qua tu vi đều như nhau là Linh Hải cảnh trung kỳ đỉnh.

- Xem tình hình chiến tích hiện tại Diệp Trần trội hơn một chút, Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt hai năm gần đây không có động tĩnh gì.

- Đạm Đài Minh Nguyệt không có động tĩnh gì là thật, còn Độc Cô Tuyệt mấy tháng trước đã đánh bại một trong những thanh niên của tam đại kiếm tông Thái Sử Trùng, đạt tới tầng lớp thanh niên cao thủ hàng đầu.

- Không biết tam đại yêu nghiệt có luận bàn với nhau một chút hay không?

- Chắc là không, bây giờ còn chưa tới lúc, cũng không có ý nghĩa, giống như năm cự đầu, không động thủ thì thôi, vừa động là thiên hạ oanh động.

Ba đại yêu nghiệt tề tụ, bầu không khí Cửu Long hồ lần nữa nóng lên, hôm nay là trận chiến của năm cự đầu, tam đại yêu nghiệt còn chưa đủ lấn át hào quang, nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ đều cho rằng ba đại yêu nghiệt sẽ khiêu chiến năm cự đầu, thay thế vị trí của họ, cho dù không được cũng giúp bản thân có tiến bộ lớn.

Vù!

Phía xa có một đạo kiếm quang bay tới, kiếm khí sắc bén xuyên trời, người chưa tới, mọi người đã cảm giác lạnh gáy, như không phải người tới mà là một thanh tuyệt thế bảo kiếm.

Người tới là Thái Sử Trùng.

- Xem ra hắn thành công đột phá Linh Hải hậu kỳ rồi, thực lực tiến triển không phải là nửa điểm a.

Diệp Trần liếc mắt nhìn ra Thái Sử Trùng đã tới tu vi Linh Hải hậu kỳ, chân nguyên hùng hậu như biển, khí tức bức người, đương nhiên tu vi tiến triển không tính là gì, đáng nhắc tới là, Linh Hải cảnh mỗi khi đột phá một tiểu cảnh giới, sẽ có một thời gian ngắn thiên nhân hợp nhất, căn cứ vào cảm ngộ cao thấp mà tiếp nhận được lợi ít nhiều ít khác nhau.

Diệp Trần chính là sau một lần thiên nhân hợp nhất mới đề thăng Kim Diệu Chấn Sát Kiếm từ cảnh giới viên mãn đạt tới mười ba thành hỏa hầu, lúc sáng tạo Kim chi liên y cũng là bị ảnh hưởng của thiên nhân hợp nhất, dù sao sáng tạo trung giai áo nghĩa võ học, đều phải đủ cảm ngộ về áo nghĩa.

- Độc Cô Tuyệt, có dám đánh một trận?

Vừa tới, Thái Sử Trùng đã hướng tới Độc Cô Tuyệt đang nhắm mắt đả tọa, lớn giọng nói.

- Cái gì? Thái Sử Trùng khiêu chiến Độc Cô Tuyệt.

- Không có gì kỳ quái a, Thái Sử Trùng đề thăng thực lực lớn, tự nhiên muốn quay về lấy lại mặt mũi, đánh bại Độc Cô Tuyệt, không biết Độc Cô Tuyệt có ứng chiến không nhỉ.

Mọi người đều hướng ánh mắt tới Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt lần thứ hai mở mắt, lạnh lùng nhìn về phía Thái Sử Trùng:

- Xem ra lòng tin của ngươi tăng mạnh, tự nhận là có thể đánh bại ta.

- Không cần nhiều lời, có dám đánh một trận?

Thái Sử Trùng ánh mắt sắc bén nói.

Chậm rãi đứng lên, Độc Cô Tuyệt trả lời:

- Có gì không dám?

- Được, vậy tới trong hồ chiến một hồi.

Thái Sử Trùng bay về phía trung tâm Cửu Long hồ.

Vù!

Thân hình khẽ động, Độc Cô Tuyệt như một thanh tuyệt thế hung đao, bay qua.

- Không ngờ hai người lại chiến thật.

Hai Vô Nhai nhìn chằm chằm vào trung tâm hồ.

- Độc Cô Tuyệt, tiếp chiêu.

Chấn điểm hồ nước, Thái Sử Trùng quyết chiến với Độc Cô Tuyệt, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh ngập trời, hồ nước thỉnh thoảng bị hai người tách ra.

Một trận giằng co ba trăm chiêu, trong ba trăm chiêu hai người thi nhau thi triển sát chiêu, kinh tâm động phách, có thể phát hiện, Độc Cô Tuyệt không chiếm được ưu thế như lần trước mà Thái Sử Trùng mới tăng tiến thực lực cũng không có ngăn được Độc Cô Tuyệt.

- Tuyệt vọng nhất đao!

Rút cuộc Độc Cô Tuyệt tung đòn sát thủ, trong đao mang đỏ trắng lượn lờ hình ảnh chúng sinh, khí tuyệt vọng tràn ngập.

- Độc Cô Tuyệt, nếu như ngươi chỉ có chiêu này, như vậy lần này thua đi.

Thải Sử Trùng thân hình lăng không vọt lên, một kiếm chém tới đạo hồng mang, một kiếm khiến người ta cảm giác không thể đỡ, dường như đối mặt với một kiếm trên trời.

- Thiên địa chi kiếm viên mãn!

Con ngươi Diệp Trần co rút lại, lúc đầu Thái Sử Trùng giao chiến dùng thiên đại chi kiếm chỉ pháp, địa là đất, cũng là thổ chi áo nghĩa, chịu tải vạn vật, thiên Thái Sử Trùng lại dùng thủy áo nghĩa thay thế, chỉ là lúc đầu thiên địa chi kiếm của Thái Sử Trùng sử dụng ra kết hợp áo nghĩa thủy thổ thô ráp vô cùng, thế nhưng hiện tại lại là kết hợp rất sâu, như là một kiếm trừng phạt của thiên đạo.

Hôm nay thực lực Thái Sử Trùng đã vượt qua Lâm Thiên.

Phốc!

Độc Cô Tuyệt không đỡ được hết sát thương của một kiếm kia, khóe miệng rỉ ra máu tươi.

- Độc Cô Tuyệt thất bại?

Mọi người kinh hô.

Đạm Đài Minh Nguyệt đạm nhiên, không chút phản ứng.

- Độc Cô Tuyệt, ngươi thua!

Thành công đánh bại Độc Cô Tuyệt, Thái Sử Trùng nhếch miệng nói.

Lau đi vết máu trên miệng, Độc Cô Tuyệt ngẩng đầu lên nói:

- Phải không? ta không thấy thế, tiếp đó, ta dùng một đao đánh bại ngươi.

- Cuồng vọng!

Nghe vậy Thái Sử Trùng lông mày nhăn lại, hắn cho rằng Độc Cô Tuyệt đến chết còn mạnh miệng.

- Có phải cuồng vọng hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết, tiếp Tuyệt vọng nhất đao chân chính của ta.

Nói xong, khí tức cả người Độc Cô Tuyệt đại biến, cả người rơi vào trong tuyệt vọng, trong tuyệt vọng sinh ra cỗ lực lượng kinh khủng, cổ lực lượng này vô cùng tà môn, dường như Độc Cô Tuyệt biến thành một oán linh, một người bị oán linh bao phủ.

- Ha ha!

Tiếng trường đao xé gió vang lên, tiếng xé gió cực kỳ kinh khủng, không rõ là tiếng ma sát với không khí hay tiếng cười lớn, lập tức Thái Sử Trùng thần tình hoảng hốt, mặt mày trắng bệch, thân thể không khỏi run rẩy, giống như gặp phải chuyện tình tuyệt vọng lắm.

- Ồ?

Vẫn đạm nhiên quan chiến, một trong năm đại cự đầu Tiêu Sở Hà nhướng mày, chuyện có thể khiến hắn nhướng mày cũng không nhiều.

Kiếm chi tông Lục Thiếu Du cũng có chút suy nghĩ.

Bang!

Đối mặt với một đao này, Thái Sử Trùng căn bản không có phản ứng gì, bị một đao đánh bay, rơi vào trong hồ hôn mê, chợt mấy người bạn bay ra đỡ hắn kéo hắn vào bờ, mặt trắng bệch nhìn Độc Cô Tuyệt, bọn họ không thể tưởng tượng, Độc Cô Tuyệt thế nào lại thoáng cái trở nên lợi hại như vậy.

Đông!

Chuyện khiến mọi người kinh ngạc càng ở phía sau, chỉ thấy Độc Cô Tuyệt một chưởng đánh vào sau gáy, phát ra một tiếng trầm muộn, sau đó cả người khôi phục bình thường, chỉ là mặt có hơi tái nhợt, tinh thần tổn hao nghiêm trọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 611: Vô Đề (Thượng,Hạ)

- Kỳ quái, thân thể rơi vào trong tuyệt vọng, dường như dùng tuyệt vọng đề cao thực lực.

Diệp Trần nhìn Độc Cô Tuyệt tiếp tục đả tọa, ánh mắt trầm tư.

- Không ngờ Độc Cô Tuyệt kinh khủng như vậy, xem ra đã đánh giá thấp hắn rồi.

- Đúng thế! Thực lực Thái Sử Trùng thua Lâm Thiên nhưng cũng không kém là mấy, vậy mà không tiếp nổi một đao của Độc Cô Tuyệt, nhưng mà Độc Cô Tuyệt thoạt nhìn không tốt lắm, hẳn là hắn vận dụng một loại lực lượng còn chưa khống chế được.

Mọi người bàn tán, có chút ngoài ý muốn.

- Độc Cô Tuyệt thật lợi hại, ta thực muốn kiến thức một chút, nhưng trạng thái hiện tại của hắn không tốt, chỉ sợ không phải đối thủ của ta.

Bên một tòa chòi nghỉ mát, một thanh niên tà khí mặt trắng như phấn phe phẩy cây quạt thở dài.

- Lam Tà Tình, lúc trước ngươi đánh với Lâm Thiên, chiếm thượng phong, nếu không thì cùng hắn luận bàn một hồi đi.

Bên cạnh có người nói.

Thanh niên gọi là Lam Tà Tình lắc đầu nói:

- Trước đó ta có lẽ hứng thú giao thủ với hắn một lần, đáng tiếc hắn thất bại, không ngờ bại dưới tay một tiểu tử mới nổi, khiêu chiến hắn không hợp

ý ta, cũng được, ta khiêu chiến Diệp Trần, xem hắn có năng lực gì đánh bại Lâm Thiên.

Nói xong, thanh niên tà khí đứng lên, nhìn về chỗ Diệp Trần, lớn tiếng nói:

- Diệp Trần, có dám tiếp mười chiêu của ta?

- Ồ, là Tà tình công tử Lam Tà Tình, hắn khiêu chiến Diệp Trần.

Giọng nói kia hấp dẫn không ít người.

- Lam Tà Tình!

Độc Cô Tuyệt mệt mỏi mở mắt.

- Tà Tình công tử hai năm trước chiến với Lâm Thiên, chiếm thượng phong, hôm nay hắn lại muốn khiêu chiến người đánh bại Lâm Thiên là Diệp Trần, chuyện ngày càng náo nhiệt rồi.

- Được lắm, đều nói Diệp Trần lợi hại, ta cũng không biết hắn lợi hại ở chỗ nào, rút cuộc là Lâm Thiên yếu hay Diệp Trần rất mạnh, hiện tại có thể được chứng kiến rồi.

Trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Diệp Trần, nhiều người cũng là lần đầu mới thấy bộ mặt thật của Diệp Trần.

Là một trong ba đại yêu nghiệt, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng nhìn qua, sau đó ánh mắt rơi trên người Mộ Dung Khuynh Thành cũng che mạng mặt.

- Diệp Huynh, rút cuộc cũng có người khiêu chiến ngươi rồi.

Hải Vô Nhai cười nói.

Lăng Thiên Hạo nói:

- Diệp Trần không được thua a.

Hắn tuy rằng không tiếp nhận cảm giác thực lực Diệp Trần vượt lên đủ khiêu chiến đại sư tỷ Yến Phượng Phượng, nhưng có thể đánh bại Lâm Thiên, chắc là phải có vài phần hơn người, Lam Tà Tình lúc trước chiến với Lâm Thiên cũng chỉ hơn một chút, bất phân thắng bại.

- Lam Tà Tình tâm cơ rất nặng, phong cách chiến đấu của hắn cực kỳ xảo quyệt, hắn chế định mười chiêu với ngươi, nhất định là muốn trong vòng mười chiêu chiếm thượng phong, từ đó trong mắt mọi người chính là hắn thắng ngươi một bậc.

Yến Phượng Phượng nhìn ra vấn đề quan trọng, nhắc nhở.

Diệp Trần nói:

- Chế định mười chiêu, chắc là hắn vô cùng tự tin, càng tự tin càng dễ mắc sai lầm, mong rằng hắn không phải thế.

- Sao, Diệp Trần, không dám nhận lời khiêu chiến của ta?

Lam Tà Tình phẩy quạt, đi ra khỏi chòi nghỉ mát.

Thân hình vọt tới, Diệp Trần bay tới trước, đạp mặt hồ Cửu Long, mở miệng nói:

- Ước định mười chiêu, không được nương tay, tốc chiến tốc thắng a!

- Được, ta muốn xem đệ nhất nhân dưới năm cự đầu có bao nhiêu cân lượng.

Nói đến đây, Lam Tà Tình giẫm nát nền đất bay lên, hắn rất không thoải mái, như lời Yến Phượng Phượng nói, tâm cơ của hắn rất nặng, như Diệp Trần thực sự rất mạnh, hắn sẽ không khiêu chiến, hắn không muốn là đá kê chân cho người ta, vì thế hắn mới nói ra ước chiến mười chiêu, hắn tự nhận trong vòng mười chiêu cho dù không chiếm thượng phong cũng không thể rơi vào hạ phong, nhưng mà hắn sẽ tạo thành cục diện có lợi cho mình.

Vù!

Lam Tà Tình thi triển khinh công, bay tới lòng Cử Long hồ, trên đường vẫn phe phẩy cây quạt như cũ, ngoại trừ mặt có chút tà khí, còn lại rất là có khí độ công tử.

Trong lòng Cửu Long hồ, hai người đứng cách nhau trăm mét.

- Mặc điện chủ, Diệp Trần cũng sử dụng kiếm, không biết thành tựu kiếm đạo của hắn đã đạt tới mức nào?

Người nói là tông chủ lục phẩm tông môn Phiêu Miểu Tuyết vực, mà đối tượng của hắn chính là Phiêu Tuyết điện chủ Tuyết chi kiếm tông.

- Mười chiêu tuy ngắn, nhưng ta nhất định có thể nhìn ra chút ít.

Tuyết chi kiếm tông trong lòng vô cùng cảm khái, lúc trước Diệp Trần bị Ngạo gia truy sát, bay qua bầu trời của Phiêu tuyết điện, khi đó hắn một kiếm miểu sát cao thủ cùng cấp của ngạo gia, sau một thời gian ngắn, hắn đã từ một kiếm khách bị truy sát đạt tới cấp bậc ngang hàng mình.

- Diệp Trần tiếp chiêu!

Trên hồ nước, Lam Tà Tình thân hình phiêu hốt, lúc trái lúc phải, ẩn hiện tiếp cận Diệp Trần, cây quạt trong tay dựng lên, mang theo huyễn ảnh liên tục công kích ra.

Keng!

Diệp Trần rút hoàng kim kiếm, nghênh đoán.

Hai người đầu tiên giao thủ đều là thử tay, vì thế tràng diện không tính là nảy lửa, chỉ có thể nói là sát khí trong yên bình, một khi đối phương không duy trì được, chiêu thức nhẹ nhàng bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành một chiêu miểu sát, một chiêu két thúc trận đấu.

- Vu mộng sinh huy!

Lam Tà Tình ở vụ chi áo nghĩa cực kỳ tinh thông, tay trái kết ấn, sương khói lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, rất nhanh bao phủ Diệp Trần, có thể biến lòng Cửu Long Hồ thành một mảnh sương mù dày đặc.

- Làm quái gì thế, như vậy làm sao mà thấy?

Lam Tà Tình dùng một chiêu này, trong số người quan chiến có người kêu lên, sương mù bình thường tự nhiên không thể ngăn trở linh hồn lực tra xét, nhưng sương mù do người am hiểu áo nghĩa sương mù gọi ra, có tác dụng suy yếu linh hồn lực trên diện rộng, dẫn tới bọn họ không thể nhìn thấy rõ ràng.

Một đóa hoa vụ ngưng kết ra, Lam Tà Tình đạp nước hồ, lặng yên không một tiếng động nhanh như chớp công tới Diệp Trần, mỗi chiêu thức đều quỷ dị, xảo quyệt không nói nên lời, nếu nói đại bộ phận mọi người đi theo chính đạo, như vậy Lam Tà Tình đi chính là tà đạo rồi, lấy kỳ thủ thắng.

Diệp Trần lần đầu giao chiến với loại thanh niên cao thủ này, phong cách của đối phương hắn có thể hiểu đại khái.

- Phá!

Một đạo kiếm khí trầm tĩnh phá sương mù, tách đôi nước ở phía xa.

- Ha ha, vô dụng, dung hợp!

Lam Tà Tình thất kinh về lực sát thương một kiếm của Diệp Trần, đối phương không chỉ tránh được công kích của hắn, còn thừa cơ phản công một kiếm phá sương mù.

- Tốc kiếm chi ngục!

Diệp Trần sắc mặt không đổi, Mị vụ cấm khu hắn đã trải qua, sương mù của Lam Tà Tình cũng như cấm khu đơn giản hóa, cổ tay run lên, Diệp Trần

thi triển kiếm pháp, kiếm khí sắc bén đầy rẫy trong dương mù, cuối cùng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Từ bên ngoài nhìn, phạm vi sương mù mấy nghìn thước dường như một con nhím bị găm đầy kiếm khí sắc bén..

Hừ!

Trong sương mù truyền tới một tiếng kêu đau đớn, một đạo thân ảnh bị đánh ra khỏi sương mù, mọi người vừa nhìn chính là Lam Tà Tình, lúc này hắn chật vật không chịu nổi, mặt tái nhợt như không còn giọt máu.

Lam Tà Tình mạnh mẽ đè nén bụm máu trong cổ họng, một chiêu của Diệp Trần tuy không phải võ học lợi hại gì, nhưng ấn chứa lực lượng có thể đánh bại hộ thể chân nguyên của hắn, dư lực truyền vào từ phòng ngự giáp khiến hắn nội thương không nhẹ.

- Diệp Trần, ta đã quá xem thường ngươi, sơ sẩy rồi.

Sắc mặt Lam Tà Tình không tốt lắm.

Trên mặt hồ, Diệp trần ra khỏi sương mù, giương mắt nói:

- Đã qua bảy chiêu, ngươi còn ba chiêu.

Người khác muốn chiếm tiện nghi của hắn, Diệp Trần không phải keo kiệt nhưng quyết không để hắn thực hiện được mục đích, vì thế thi triển ra Tốc kiếm chi ngục, phối hợp với linh hồn lực rất nhanh hắn đã phán đoán ra vị trí cụ thể của Lam Tà Tình, vì thế dùng tốc độ cực nhanh bay qua, hai người giao thủ hai chiêu, một cước đá bay đối thủ ra khỏi sương mù.

Hiện tại người sáng suốt đều nhìn ra, Diệp Trần chiếm thượng phong.

- Được, là ngươi tự tìm.

Lam Tà Tình vốn không muốn liều mạng, nhưng hiện tại phải liều mạng, hắn coi trọng nhất là danh tiếng, sao có thể dễ dàng thua trên tay Diệp Trần.

- Vụ hải cuồng công!

Phía sau Lam Tà Tình một tảng sương mù lớn, sương mù không phát tán ra bốn phía mà lần này hội tụ phía sau Lam Tà Tình, như một mảnh sương mù biển nhỏ, cuộn trào mãnh liệt, hư hư thực thực.

- Ầm!

Một cước đạp mặt hồ, Lam Tà Tình bay tới Diệp Trần, vụ hải sau lưng như thác đổ, thế không thể đỡ.

- Lam Tà Tình đúng là rất mạnh, không thể coi thường, vụ hải ẩn chứa áo nghĩa còn kết hợp với khí thế của hắn, cho dù đối mặt là thanh niên cương mãnh cao thủ, đều bị hắn đoạt đi khí thế, không biết Diệp Trần ứng phó thế nào.

Người nói chính là một trong ba đại đao đạo tông sư Lâm Triêu Nam, đối tượng của hắn là người đứng đầu đao đạo tông sư Tạ Bách Đình.

Tạ Bách Đình thản nhiên nói:

- Lam Tà Tình hẳn là còn chuẩn bị ở sau!

Hắn không nghĩ bằng vào uy thế vụ hải có thể chiến thắng Diệp Trần.

Hồ nước không chịu nổi khí thế của Lam Tà Tình trùng kích, tách ra hai bên.

- Bại!

Nộ quát một tiếng, cây quạt trong tay Lam Tà Tình phất ra, cùng lúc đó, vụ hải phía sau hắn đột nhiên cuồng bạo, thoát khỏi khống chế của Lam Tà Tình, thoáng cái nuốt chửng Diệp Trần, dường như dưới hồng thủy, con người chỉ là bé nhỏ.

Nếu là người thường, không bị vụ hải trùng kích cũng thất kinh, sinh ra

kẽ hở, cho dù tâm tư kiên định cũng bị ảnh hưởng, càng không nói phía sau còn có Lam Tà Tình mãnh công, bởi vì vụ hải từ thân thể hắn tiết ra, vì thế hắn là người không bị ảnh hưởng, vì thế thỏa thích công kích đối thủ.

Dưới tình huống bình thường, kẻ có thực lực cao hơn Lam Tà Tình một chút đều bại dưới tay hắn.

Đây là sát chiêu của Lam Tà Tình, hư thực kết hợp, vụ hải ảnh hưởng tinh thần, chiêu thức tấn công thân thể, khiến đối phương mệt mỏi ứng phó.

- Ầm!

Một tiếng nổ truyền ra, lòng hồ Cửu Long lập tức bị hãm xuống một đường cong mấy nghìn thước, sát biên giới bán cầu, nước hồ bắn tung tóe như kinh đào hải lãng.

Ánh mắt quét qua, mọi người nhìn thấy cây quạt của Lam Tà Tình bị hoàng kim kiếm đón đỡ, dưới khí thế của vụ hải, Diệp Trần vẫn không sinh sơ hở.

- Hắc hắc, ngươi thất bại!

Trên mặt Lam Tà Tình hiện vẻ quỷ dị, cây quạt ở trên hoàng kim kiếm hơi rung lên, một đoạn dao sắc bén từ trong cây quạt bắn ra, đâm thẳng về phía mặt Diệp Trần, nếu bị lưỡi đao đâm trúng, trên mặt khó tránh một vết thương lớn.

- Phải không?

Tay trái như điện, Diệp Trần dùng hai ngón tay kẹp lấy lưỡi dao.

Bởi đối phương phát động công kích khi đặt trên Hoàng kim kiếm, vì thế lực đạo khó tránh yếu đi một phần, hai ngón tay của Diệp Trần không chỉ kẹp được lưỡi đao càng kết thúc thế công của đối phương, trừ phi đối phương bỏ cây quạt, bằng không tuyệt đối rơi vào đại nạn.

- Không hay!

Lam Tà Tình thẳng thắn buông tay, lùi về sau.

Đáng tiếc Diệp Trần không cho hắn cơ hội, tay phải nắm Hoàng kim kiếm, nhẹ vung lên, kiếm khí hình trăng khuyết bổ ra đánh bay đối phương đi vài dặm, cuối cùng lảo đảo đạp nước hồ, miệng phun máu tươi, mặt tái trắng đi.

- Chiêu thứ chín, Diệp Trần đoạt vũ khí đối phương, một kiếm đánh đối thủ trọng thương.

- Lợi hại!

Tuyết chi kiếm tông sợ hãi than một tiếng.

Hai tông chủ lục phẩm tông môn bên cạnh hỏi:

- Mặc điện chủ, lợi hại ở chỗ nào, ta đâu có thấy hắn xuất ra kiếm chiêu gì lợi hại?

Tuyết chi kiếm tông nói:

- Bởi vì không xuất ra kiếm chiêu lợi hại, mới lợi hại, ta hỏi ngươi, ngươi có nhìn ra thực lực của hắn?

- Một chút cũng không rõ.

- Vậy là đúng rồi, hắn đánh một trận với Lam Tà Tình, ngay cả thực lực chân chính cũng chưa sử dụng, nói cách khác, sau khi đánh một trận với Lam Thiên, hắn càng mạnh hơn.

Bốn phía Cửu Long hồ bắt đầu nghị luận.

- Không hổ là đệ nhất cao thủ dưới năm cự đầu, hời hợt có thể đánh bại Lam Tà Tình, ta chưa từng thấy hắn sử dụng thủ đoạn lợi hại gì, tỷ như một kiếm uy lực cực kỳ kinh khủng của Thái Sử Trùng, hay Tuyệt vọng nhất đao

của Độc Cô Tuyệt, Vụ hải cuồng công của Lam Tà Tình càng ẩn chứa hai tầng công kích.

- Nổi danh dưới năm cự đầu, sau này phỏng chừng không ai hoài nghi thực lực của Diệp Trần rồi.

Thử đánh một trận, Diệp Trần đã khẳng định vị trí của chính mình, sau này chắc hẳn sẽ có người khiêu chiến, nhưng tuyệt đối không có ai hoài nghi thực lực của hắn nữa.

- Diệp Trần, ngươi quả nhiên là đối thủ cực mạnh của ta.

Độc Cô Tuyệt thu hết trận chiến vào tầm mắt, thần tình ngưng trọng, Đạm Đài Minh Nguyệt dù sao cũng là nữ nhân, nữ nhân chiến đấu với nam nhân chung quy vẫn có sự khác nhau, đây là chuyện khó phủ nhận, cũng rất bình thường.

Trời rất nhanh tối xuống, trên bầu trời sao sáng như ngọc.

Cửu Long hồ không náo nhiệt như ban ngày, nhưng cũng không quạnh vắng, đối với đại năng Linh Hải cảnh mà nói, vài ngày không ăn ngủ cũng đơn giản như uống nước, không ảnh hưởng tới trạng thái tinh thần, đương nhiên, đây là ban đêm cũng không ai gây tiếng động quá lớn, phá hư bầu không khí yên lặng, đều là cùng bạn bè uống rượu nói chuyện phiếm mà thôi.

Trên quả đồi, một ngôi nhà gỗ tinh xảo đứng ở đó, căn nhà gỗ có rất nhiều khe hở dùng mắt thường khó có thể nhìn thấy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thu lại, căn nhà cũng như đại sảnh khách sạn, vì thế dung nạp mười mấy người cũng dư giả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 612: Tạ Bách Đình Coi Trọng.

Trong nhà gỗ, đám người Diệp Trần đang uống rượu, trò chuyện trên trời dưới đất.

- Diệp huynh, Khôi lỗi ốc lệ của ngươi thực sự hiếm lạ, hẳn là còn có phòng ngự tráo a.

Hải Vô Nhai đánh giá bên trong Khôi lỗi ốc lệ, không khỏi kinh ngạc than, Yến Phượng Phượng có độ không phi thuyền, Diệp Trần có Phi hành khôi lỗi, Khôi lỗi ốc lệ, là tác phẩm của Khôi Lỗi môn, có thể tưởng tượng lúc trước Diệp Trần có bao nhiêu quan hệ với Khôi Lỗi môn.

Tòa khôi lỗi ốc này là hắn lúc trước cùng nhị đệ tử Phiêu Tuyết Điện Phượng Yên Nhu xông vào di tích của khôi lỗi môn tìm được, dùng để phòng ngự chắc chắn không được, nhưng rất tiện lợi.

- Mộ Dung sư muội, khí tức trên người ngươi tựa hồ không giống với nhân ma.

Yến Phượng Phượng nhấp một ngụm trà, nói với Mộ Dung Khuynh Thành.

Nàng gọi Diệp trần là sư đệ, tự nhiên gọi Mộ Dung Khuynh Thành là sư muội.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Con đường ta đi khác với người thường, ta tu luyện ma lực.

- Thảo nào!

Yến Phượng Phượng không quá mức kinh ngạc, Mộ Dung Khuynh Thành là huyết mạch ma nhân hoàn mỹ, có hai con đường có thể lựa chọn, một là tu luyện chân nguyên, hai là ma lực, người thường có ma huyết chỉ có thể tu luyện chân nguyên, không thể tu luyện ma lực cường đại, nhưng ma lực cũng có chút không hay, ở chân linh đại lục ma lực rất thưa thớt, đan dược thích hợp với võ giả nhân loại cũng không thể dùng, đột phá tu vi tương đối khó khăn, đối phương hẳn là có kỳ ngộ gì đó, mới có thể tăng tới tu vi Linh Hải cảnh.

Đêm càng khuya, tất cả mọi người không ngủ, vừa trò chuyện vừa chờ trời sáng.

Một vòng sáng từ phía đông dần nổi lên, Cửu Long hồ bị nhuộm một màu đỏ vàng.

Một đêm không ngủ, hầu hết mọi người đều nổi lên chờ mong rạo rực.

- Hạ Hầu Tôn và Bạch Vô Tuyết ước chiến hôm nay, nhưng không biết còn bao lâu nữa, chờ đợi thật là khó chịu.

- Không vội, vài ngày còn đợi được, huống hồ là vài giờ.

- Hư Không Môn của Hạ Hầu Tôn tương đối gần Cửu Long Sơn, hẳn là Hạ Hầu Tôn tới trước a!

Có người dọn dẹp nhà nghỉ, Diệp Trần thu hồi khôi lỗi ốc, đừng sóng vai với Mộ Dung Khuynh thành, tắm rửa trong ánh dương buổi sáng.

- Tới rồi!

Mộ Dung Khuynh Thành nhãn lực cực tốt, dường như chỉ có bản thể Thanh Phượng là Yến Phượng Phượng mới có thể sánh vai với nàng.

- Là Bạch Vô Tuyết!

Diệp Trần phóng mắt nhìn lại, phía chân trời, một thân ảnh màu trắng

tiêu sái bay tới đây.

Vù!

Bạch Vô Tuyết bay cực nhanh, vài lần hô hấp đã đáp xuống Cửu Long sơn, hạ xuống một ngọn núi hiểm trở, hắn mặc bạch y, trên bạch y thêu mai lan cúc trúc, tướng mạo tuấn nhã, pha chút táo bạo, giống như một cụm mây xa xăm.

- Bạch Vô Tuyết, không ngờ ngươi tới trước Hạ Hầu Tôn.

Đều là thanh niên cự đầu, Tiêu Sở Hà vẫn nhắm mắt chợt mở mắt ra mở miệng nói.

Bạch Vô Tuyết thản nhiên nói:

- Ta từ trước tới nay vẫn luôn tới sớm hơn đối thủ, để các ngươi đợi lâu rồi.

- Mong rằng ngươi và Hạ Hầu Tôn đánh một trận có thể mang tới cảm ngộ cho ta.

Nói hai câu xong hắn lại nhắm mắt lại một lần nữa.

Bạch Vô Tuyết thu hồi ánh mắt, liếc mắt với Kiếm chi tông Lục Thiếu Du, Lục Thiếu Du thần tình lạnh nhạt, cũng không nói gì.

- Bạch Vô Tuyết tới rồi, Hạ Hầu Tôn cũng rất nhanh sẽ tới, nhưng thanh niên cự đầu không phải còn thiếu một người sao? Thế nào còn chưa tới?

Ở đây, năm cự đầu bao gồm Bạch Vô Tuyết, kiếm chi tông Lục Thiếu Du, Tiêu Sở Hà, hơn nữa còn Hạ Hầu Tôn tổng cộng bốn người, còn thiếu một người.

- Hơn nữa, ta hình như còn chưa thấy qua vị này, có người nói là một nữ tử.

- Chúng ta sao có thể gặp mặt chứ, thanh niên cự đầu cuối cùng là được bốn vị kia thừa nhận, không phục cũng không được, bằng không bốn vị thanh niên cự đầu vì sao thừa nhận nàng.

- Đúng, có thể được bốn vị cự đầu thừa nhân chắc chắn là kẻ thực lực đứng đầu năm cự đầu thanh niên.

Diệp Trần hỏi Yến Phượng Phượng:

- Yến sư tỷ, ngươi cũng biết thanh niên cự đầu thứ năm?

Yến Phượng Phượng lắc đầu:

- Gặp qua thì không, cũng chẳng biết lai lịch, chỉ biết nàng gọi là Thần Sa công chủ, nếu như ta đoán không sai, nàng hắn là một yêu thú nhân.

Thần Sa công chủ?

Diệp Trần lắc đầu, đúng là thần bí.

Đợi nửa ngày, phương xa rút cuộc xuất hiện một đạo thân ảnh kim sắc, người chưa tới, một cỗ báo đạo nghịch thiên đã trùng kích tới.

- Hạ Hầu Tôn tới.

- Rút cuộc tới rồi!

- Khí thế này, quả thực khiến người ta không sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu.

- Khí phách ngoại phóng, Hạ Hầu Tôn đúng là Hạ Hầu Tôn.

Bầu không khí bỗng nhiên dường như bị nung nóng, lan tràn khắp toàn bộ Cửu Long Hồ.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành liếc mắt nhìn nhau, bọn họ dường như thấy được bầu trời ép tới, đây là khí thế của Hạ Hầu Tôn, dù sao

người ta cũng là một trong những thanh niên cự đầu, thanh danh lan xa ở Phía Nam vực.

- Bạch Vô Tuyết, ngươi vẫn bộ dạng như ông già vậy.

Hạ Hầu Tôn cười ha ha vài tiếng, kim quang chợt lóe, trực tiếp đứng ở trung ương lòng hồ, trên người tỏa ra khí thế dũy ngã độc tôn, trung tâm lòng hồ lấy hắn làm trung tâm, phát tán ra bốn phương tám hướng, dường như hắn là trung tâm trời đất.

Hạ Hầu Tôn thân hình vô cùng cao, trên người mặc kim y chói mắt, đầu đội kim quan, lông mi rất dài, chỉa thẳng lên trời, đôi mắt như sao băng giữa trời đêm, phát ra ánh sáng lập lòe, khí phách hiên ngang.

- Không biết Sở Trung Thiên tới đây, có cảm nhận gì nhỉ.

Mộ Dung Khuynh Thành nhịn không được nói.

- Không nên xem thường Sở Trung Thiên, hắn dù thế nào cũng là thân có cương linh thể, một ngày hắn đuổi kịp tu vi, không ai dám nói có thể thắng hắn.

Diệp Trần chưa bao giờ coi thường Sở Trung Thiên, luận thiên phú thân thể hắn còn không thấy ai ưu việt hơn đối phương, ngay cả người ngang bằng cũng không có, về phần sau này có gặp không thì là chuyện tình khó đoán.

Trên ngọn núi hiểm trở, Bạch Vô Tuyết nói:

- Bộ dạng ngươi cũng thế thôi.

- Bớt lời thừa đi, lại đây đại chiến ba trăm hiệp trước đi.

- Hạ Hầu Tôn không đợi Bạch Vô Tuyết tới, ngón trở dựng thẳng, một chỉ điểm qua.

- Ầm!

Bạch Vô Tuyết đạp nứt ngọn núi, trông như thiên nữ dải hoa, chợt vô số tảng đá khổng lồ lấy Bạch Vô Tuyết làm trung tâm mạnh mẽ đánh tới, dường như xung quanh người Bạch Vô Tuyết có một lực hấp dẫn cực lớn.

- Phá!

Bạch Vô Tuyết giương tay phải lên, những hòn đá phía trước biến thành bột phấn, sau đó bay tới trước người Hạ Hầu Tôn, hóa thành chưởng đánh tới.

Ầm!

Một chưởng như cự linh thần chưởng, trên mặt hồ Cửu Long xuất hiện một vết chưởng ấn lớn, kinh khủng nhất là nước Cửu Long Hồ như bị đọng lại, dấu vết chưởng ấn xuất hiện rõ ràng trên mặt hồ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 613: Cảm Ngộ Không Gian Lực

Chỉ thiên họa địa!

Hạ Hầu Tôn cười nhạt, ngón trỏ quay một vòng, không gian xung quanh như bị bóp méo, hình thành một phòng ngự tráo, phòng ngự tráo thừa nhận một chưởng của Bạch Vô Tuyết, nhất thời tan rã, không chút tổn thương tới Hạ Hầu Tôn.

- Hư hoàng chỉ!

Dùng phòng ngự tráo ngăn một chưởng của Bạch Vô Tuyết, Hạ Hầu Tôn phản kích sắc bén, một chỉ điểm ra, phía sau xuất hiện hư ảnh hoàng giả, cũng giơ một ngón tay điểm tới Bạch vô Tuyết.

- Khí Lãng Bách Trọng Thiên!

Bạch Vô Tuyết phi thân ra mặt hồ, cước đạp mặt hồ đang cô đọng, tay trải khẽ giơ, năm ngón tay khẽ xòe ra, nghênh tiếp môt chỉ của Hạ Hầu Tôn.

Ầm ào....

Chừng hơn mười dặm nước Cửu Long hồ, theo hai người giao phong, mặt hồ nổi lên bọt sóng, cuối cùng bắn lên ngàn vạn cột nước, mỗi cột nước đều to mấy chục thước, cao hơn một nghìn thước, nước trong Cửu Long Hồ trong nháy mắt giảm xuống hai trăm thước.

- Quá nghịch thiên rồi, một chiêu này khó có thể ngăn,

- Thanh niên cự đầu đúng là một đám quái vật.

Mọi người ngừng thở, khuôn mặt đỏ bừng.

- Lợi hại, thực sự quá lơi hại.

Hải Vô Nhai liên tiếp nói mấy câu lợi hại, hắn dám cam đoan, bản thân giao phong với bọn họ, ngay cả khí thế cũng không chịu nổi, đây là thực lực của thanh niên cự đầu, đều là cấp bậc khiến kẻ khác ngưỡng vọng.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Hiện nay bọn họ còn đang thử chiêu, chưa dùng đến áo nghĩa võ học.

Áo nghĩa võ học là bản thân sáng tạo ra, bởi vì chính mình sáng tạo ra mới có thể phát huy uy lực tới cực hạn.

- Đúng là không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình.

Thân là tam đại đao đạo tông sư Lâm Triêu Cam đúng là hoảng sợ, thực lực của hắn tuy xếp trong hàng ngũ ba đại đao đạo tông sư, cao hơn Trầm Thiên Lãng, hai năm nay lại có tiến bộ nhảy vọt, nhưng giao chiến với hai người kia, hắn một thành nắm chắc cũng không có.

Tạ Bách Đình gật đầu:

- Chỉ cần thấy thực lực hiện tại, đã không thể coi thường, chờ bọn họ toàn lực đánh một trận, chỉ sợ lão phu cũng phải coi trọng.

Có thể khiến Tạ Bách Đình nói coi trọng, thiên hạ hiếm có, phải biết rằng Tạ Bách Đình chiếm lấy vị trí đứng đầu ba đại tam đạo tông sư đã mười năm, không ai có thể lật đổ vị trí của hắn.

- Thanh niên cự đầu.

Độc Cô Tuyệt ngồi xếp bằng trên tảng đá, hai mắt sáng chói, không chút biểu hiện bị thương, có thể thấy hắn kích thích cỡ nào.

Trong hồ Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn giao tranh mấy trăm hiệp, ai cũng không làm gì được đối phương, bởi vì mỗi chiêu của bọn họ đều cực nhanh, lực lường và kỹ xảo đều đạt tới cực hạn, chiêu thức bình thường trên

tay bọn họ cũng tạo thành sát thương cực lớn.

- Tám trăm chiêu!

- Chín trăm chiêu!

Một nghìn chiêu!

- Quả nhiên không liều mạng không thể thắng được ngươi.

Hạ Hầu Tôn trên người bốc lên vụ khí hoàng kim, vụ khí vận chuyển kịch liệt tạo thành một vầng mây vàng.

Bên ngoài cơ thể Bạch Vô Tuyết không gian cô đọng, lạnh nhạt nói:

- Toàn lực phân thắng bại đi!

Chẳng phân biệt thắng bại, lần này ước chiến với họ không còn ý nghĩa, nếu đã lựa chọn ước chiến, như vậy nhất định phải phân thắng bại.

- Phải toàn lực ứng phó rồi!

Đám người quan chiên nghe lời nói của hai bên trái tim không nhịn được nhảy lên kịch liệt, không biết hai người ra tay toàn lực, tràng diện sẽ đạt tới mức kinh khủng cỡ nào.

Đông!

Hồ nước bị ép xuống, Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn lần nữa chiến đấu, khác với lúc trước, lần này hai người phát huy công lực tới cực hạn, đã không để ý tới tổn hao chân nguyên nữa, hai người đã nói trước, quyết chiến không được dùng đan dược bổ dung chân nguyên.

- Bạch Vô Tuyết, tiếp Lưu Tinh chỉ của ta!

Hạ Hầu Tôn bay thẳng lên, ngũ chỉ liên tục rung động, một quả sao băng cực lớn vọt tới như ánh chớp.

- Di Hoa Tiếp Mộc!

Bạch Vô Tuyết không lùi không tránh, chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, cuối cùng bên ngoài cơ thể ngưng kết một gốc đại thụ cực lớn, cổ thụ trong suốt giống như chế tạo bằng hột xoàn, một cành cây kéo dài ra ngoài, giống như một cái ô, ba ba, Lưu Tinh chỉ của Hạ Hầu tôn vừa tiếp xúc với cổ thụ chân nguyên, đã bị hấp thụ, trở thành lực lượng của cổ thụ, trong nháy mắt, cổ thụ lớn mạnh, rậm rạp vô cùng.

Hít hà!

Hít một ngụm khí lạnh, mọi người lần đầu nhìn thấy áo nghĩa vo học hấp thu công kích của người khác, lúc này Bạch Vô Tuyết trong mắt họ càng thêm bí ẩn, một vài nhân vật tông sư thế hệ trước không khỏi động dung.

- Ngâm!

Bảo đao, bảo kiếm trên lưng Lục Thiếu Du và Tiêu Sở Hà chợt rung lên, phát ra tiếng ngâm thanh thúy, đây là chiến ý của bọn họ không khống chế được, chỉ có thể dùng bảo đao, bảo kiếm phát tiết ra ngoài, không muốn ảnh hưởng tới trận chiến của Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn.

- Bạch Vô Tuyết, ngươi quả nhiên không tầm thường.

Tiêu Sở Hà hai mắt lấp lánh như sao, nhìn chằm chằm Bạch Vô Tuyết trong lòng hồ, Hạ Hầu Tôn tuy lợi hại nhưng từ khi cuộc chiến bắt đầu đã bị Bạch Vô Tuyết chiếm thượng phong.

- Có tư cách là đối thủ sau của ta.

Lục Thiếu Du phun ra một hơi thản nhiên nói.

Trên đồi nhỏ, đám Diệp Trần thần tình ngưng trọng, kiếm trên vai chấn động.

- Lợi hại, không ngờ vận dụng mộc chi áo nghĩa tới cảnh giới bực này.

Diệp Trần không tinh thông mộc chi áo nghĩa, nhưng hiển nhiên không đạt tới mức này, tại phương diện này Bạch Vô Tuyết hơn xa hắn.

Thấy Lưu Tinh chỉ không tạo thành sát thương thực chất cho cổ thụ, Hạ Hầu Tôn không nhịn được có điểm thất thần, hắn phải thừa nhận, thực lực của Bạch Vô Tuyết còn trên đánh giá của hắn, muốn chiến thắng đối phương phải trả giá lớn.

- Đại Lưu Tinh Chỉ!

Thân trong cổ thụ, Bạch Vô Tuyết vung bàn tay lên, chạc cây thò ra hóa thành Lưu Tinh chỉ bắn tới, phản công Hạ Hầu Tôn.

Khinh khủng hớn chính là, Lưu Tinh Chỉ do Bạch Vô Tuyết phản lại còn mạnh hơn Hạ Hầu Tôn bắn ra, nhanh hơn, phảng phất như được cộng dồn chúc phúc cho chiến lực.

Một màn này thực sự khiến mọi người chấn kinh rồi.

- Ha ha!

Hạ Hầu Tôn giận dữ cười, một chiêu của Bạch Vô Tuyết như hung hăng tát hắn một cái, khiến hắn phẫn nộ trước nay chưa từng có.

- Bạch Vô Tuyết, ngươi thực sự mạnh, nhưng còn chưa đủ.

- Chỉ thiên họa địa.

Ngón tay xoay tròn một vòng, hai vòng, ba vòng, đủ ba vòng sinh ra phòng ngự tráo Hạ Hầu Tôn dường như bị cách ly khỏi thế giới, liên hệ cực thấp với thế giới hiện tại, vô số Lưu Tinh chỉ bắn ra phá vỡ tầng thứ nhất phòng ngự, tầng thứ hai, đến tầng thứ ba thì dần tan rã, không tạo thành uy hiếp với Hạ Hầu Tôn.

- Lần này xem ngươi hấp thụ thế nào, Tuệ Tinh chỉ!

Nổi giận gầm lên một tiếng, Hạ Hầu Tôn tích tụ chân nguyên, một chỉ

điểm ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 614: Ai Thắng? Không Gian Áo Nghĩa!

Vô thanh vô thức, bầu trời tối đen lại, trong phương viên hơn mười dặm chỉ thấy năm chỉ phát sáng, một ngôi sao chổi xẹt qua trời cao, mang theo tất cả khí tức hủy diệt đánh về phía cổ thụ trong suốt, cùng với Bạch vô Tuyết đang ở trong cổ thụ.

- Nhất chi độc tú!

Bạch Vô Tuyết vẫn lãnh đạm như cũ, hai tay kết ấn, cành lá xung quanh cổ thụ cấp tốc quay về dung nhập vào thân cây, chỉ còn lại một cành cây ở bên ngoài, cành cây không lùi về ngược lại dùng tốc độ khó tưởng điên cuồng bàng trướng, cuối cùng lớn hơn cả thân cây, nghênh đón Tuệ Tinh chỉ đang bay tới, sau đó va chạm kịch liệt một chỗ.

Thiên địa ầm vang, nhật nguyệt lu mờ, bầu trời Cửu Long hồ thành một mảnh tử vong, dường như bị oanh kích tinh thần, mọi người đều nhắm mắt lại, nếu không nhắm mắt, bọn họ hoài nghi liệu hai mắt của mình có bị nổ tung hay không, tất nhiên không ai dám mạo hiểm, dù sao bọn họ cũng không phải người trong cuộc.

Ầm!

Cường quang qua đi, tiếng nổ kinh thiên động địa liên tục vang lên, không ít người mặt trắng bệch, miệng muốn phún máu, phải biết rằng bọn họ xem trận chiến cách xa chừng hơn mười dặm.

- Bạch Vô Tuyết, lại tiếp một Tuệ Tinh chỉ của ta!

Trong cường quang, một cái bóng khó nhận ra di động rất nhanh, tới gần Bạch Vô Tuyết sau đó bầu trời tối sầm, cường quang suy yếu, một viên sao chổi như thực chất xé nát cường quang nhằm Bạch Vô Tuyết phía đối diện.

- Hạ Hầu Tôn, xuất ra chiêu cực mạnh của ngươi, Phá Hư chỉ đi!

Bạch Vô Tuyết tán đi cổ thụ, hít sâu một hơi, chẳng biết bao giờ bàn tay hắn bao quanh bởi lục quang sau đó lăng không nắm chặt, trong chốc lát, trong màn đêm u tối, một bàn tay màu lục thật lớn xuất hiện, hung hăng tóm lấy viên sao chổi, cố sức ấn xuống dưới.

Ầm!

Lần này tiếng nổ không mạnh mẽ như trước, sao chổi và bàn tay đều hóa thành hư vô, tạo thành vài dòng suối băng lượng chảy ra xung quanh.

- Như ngươi mong muốn.

Hạ Hầu Tôn cũng biết, chỉ bằng Lưu Tinh chỉ và Tuệ Tinh chỉ không thể làm gì Bạch Vô Tuyết, trong thanh niên cự đầu không ai nắm vị trí đệ nhất chân chính, nhưng không thể nghi ngờ, Bạch Vô Tuyết ẩn giấu quá sâu, khiến người ta khó nhìn ra.

- Tuyệt chiêu của Hạ Hầu Tôn, Phá hư chỉ?

Diệp Trần hô hấp nhanh hơn một chút, mục đích hắn đến đây lần này chính là chứng kiến Phá hư chỉ của Hạ Hầu Tôn, chỉ có tham khảo học tập Phá hư chỉ của Hạ Hầu tôn mới khiến hắn nhanh chóng tìm hiểu ra không gian áo nghĩa, phát huy uy lực cực hạn của Phá Hư chỉ.

- Hóa hư vi thực, nhất chỉ phá diệt!

Hạ Hầu Tôn giơ tay phải lên, ngón trỏ khẽ vươn, sau một khắc, không gian lực trong thiên địa dũng mãnh tiến tới, hội tụ quanh thân hắn, hắn dường như không khống chế được nhiều không gian lực như vậy, không ít không gian lực bắn ra bốn phía, như sóng cuộn trào.

- Được, không gian lực thật nồng đậm.

Diệp trần nhắm mắt, chìm đắm trong cảm ngộ không gian lực, hắn cảm

giác bản thân như con cá bơi trong đại dương không gian lực, không ngừng hấp thu chất dinh dưỡng, lớn mạnh bản thân, theo cảm ngộ của hắn, Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành đều nhận ra biến hóa của Diệp Trần.

Bạch Vô Tuyết thần tình ngưng trọng, không gian áo nghĩa là một trong những áo nghĩa cường đại nhất, gần với thời gian áo nghĩa, chiến đấu với áo nghĩa cùng cấp, người có không gian áo nghĩa tuyệt đối chiến thắng, không có bất cứ lo lắng gì, muốn chiến đấu với áo nghĩa không gian, phải có áo nghĩa cùng phẩm cấp, nếu như không cùng phẩm cấp, nhất định phải có chiêu thức mạnh hơn đối phương nhiều, không có hai điểm kia, cái gì cũng vô dụng.

- Bại đi!

Hạ Hầu Tôn hai mắt thần quang tăng vọt, một ngón tay chỉ Bạch Vô Tuyết ngoài mấy dặm, theo một tay hắn điểm ra, không gian lực cuồn cuộn nén vào đầu chỉ, phá không bắn tới, cuối cùng ngưng tụ thành một ngón tay kim sắc thật lớn, ấn tới Bạch Vô Tuyết.

- Không tránh khỏi?

Bạch Vô Tuyết nghĩ tới việc tránh né, nhưng không gian áo nghĩa huyền ảo, có tác dụng rút ngắn cự ly kinh khủng, nhìn như một dặm, kỳ thực trong nháy mắt có thể rút ngắn gấp đôi, thậm chí gấp ba.

- Nếu không tránh được, vậy thì khỏi né.

- Sinh sinh thuẫn, phòng ngự vô hạn!

Bạch Vô Tuyết đối mặt với Phá Hư chỉ, hai tay đã bắt đầu kết ấn, hạ quyết tâm xong, tốc độ kết án tăng tới cực hạn, đã không nhìn thấy hư ảnh tay hắn rồi, chỉ có một đoàn quang cầu bích lục, mà phía sau hắn, vô số dây leo chân nguyên cực lớn dần hình thành, khí tức vô cùng xa xưa, có chút tương tự với khí tức cổ thụ lúc trước.

Vù vù....

Dưới phụ trợ vô số dây chân nguyên, Bạch Vô Tuyết nhìn qua như một con nhện lớn, tiếng xé gió vang lên, dây leo kéo dài tới phía trước Bạch Vô Tuyết, ngưng kết thành một tấn chắn như mạng nhện, vững vàng thủ hộ phía trước Bạch vô Tuyết.

Sau một khắc!

Ngón tay kim sắc đánh lên tấm chắn, bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên.

- Tấm chắn bị phá rồi!

Mọi người vây xem thấy tấm chắn mà lục bị đánh ra một lỗ hổng, mắt thấy sắp bị xuyên thủng.

- Không, điên cuồng tu bổ lại.

Ánh mắt mọi người co rút lại, một màn khiến bọn họ chấn động xuất hiện.

Chỉ thấy ngón tay kim sắc không gì không phá có thể hấp thu năng lượng lớn mạnh bản thân, nhưng tấm chắn màu lục dường như luôn được cung cấp dinh dưỡng, cho dù bị ngón tay thôn phệ một bộ phận, lại có thể phục hồi, không ảnh hưởng tới toàn cục.

- Là sinh lực, không ngờ Bạch Vô Tuyết hiểu ra sinh chi áo nghĩa.

Có người sợ hãi than.

Thời gian vi tôn, không gian vi vương, thời gian áo nghĩa tự nhiên là cao nhất, có thể xuyên quá khứ hiện tại, thời gian như một cái gông cùm, sau đó là không gian, ở mức độ nhất định, thời gian áo nghĩa không thua kém thời gian áo nghĩa, mà tương đối với thời gian áo nghĩa có rất nhiều áo nghĩa, âm dương áo nghĩa kết hợp, sinh chi áo nghĩa kết hợp tử chi áo nghĩa, trở thành áo nghĩa tương đương với không gian áo nghĩa, chỉ là bởi vì hai chủng áo

nghĩa cần phải kết hợp, không như không gian áo nghĩa thống nhất, cho nên mới không có đại danh khí như không gian áo nghĩa.

Sinh chi áo nghĩa tuy không cường đại bằng không gian áo nghĩa, nhưng Bạch Vô Tuyết hiểu rõ sinh chi áo nghĩa hơn Hạ Hầu Tôn hiểu không gian áo nghĩa, sinh lực cuồn cuộn bổ sung cho tấm chắm, ngăn thế công của kim sắc chỉ.

- Không ngờ hiểu ra sinh chi áo nghĩa.

Hạ Hầu Tôn hơi kinh ngạc, vừa rồi một Phá Hư chỉ công kích muốn một kích đánh tan đối phương, thật không ngờ.

Bạch Vô Tuyết hai tay trước người, tấm chắn lục sắc không gì không cản, qua áo nghĩa vận chuyển, sinh lực vô tận sinh ra, lần thứ hai trung hòa công kích của kim sắc chỉ.

- Phá Hư chỉ của Hạ Hầu Tôn bị chặn, không hổ là Bạch Vô Tuyết.

- Không biết kế tiếp, Hạ Hầu Tôn có sử dụng Phá hư chỉ nữa không.

- Hẳn là không, áo nghĩa càng mạnh, chân nguyên tiêu tốn càng nhiều, nếu tiếp tục Hạ Hầu Tôn tiêu hao chân nguyên nhanh hơn Bạch Vô Tuyết.

- Nói cũng đúng.

Nghe mọi người bàn tán, Tạ Bách Đình thầm nghĩ: Sinh chi áo nghĩa của hắn chắc là từ mộc chi áo nghĩa mà tìm hiểu ra, trong ngũ hành áo nghĩa, mộc chi áo nghĩa và thủy chi áo nghĩa đều ẩn chứa sinh chi áo nghĩa, thổ chi áo nghĩa cũng có một chút, tìm hiểu mộc chi áo nghĩa tới cảnh giới cực cao, đúng là có thể tìm hiểu sinh chi áo nghĩa, nhưng mà cần phải có ngộ tính cực cao mới được.

- Trong thiên hạ mỗi áo nghĩa đều có liên quan, ngay cả thời gian và không gian, với vì tất cả đều do hỗn độn diễn hóa ra.

- Bạch Vô Tuyết, ngươi thực sự rất mạnh, áo nghĩa cường đại cũng khiến ta phải bội phục, nhưng mà, ngươi nếu chỉ cho rằng ta có chút năng lực ấy, vậy sai mười phần rồi, không sai, Phá hư chỉ của ta là áo nghĩa công kích cường đại nhất, nhưng chưa chắc đã là áo nghĩa võ học am hiểu nhất, áo nghĩa võ học ta am hiểu nhất chính là tự mình sáng tạo, Tinh Hạch chỉ, tiếp chiêu!

Hạ Hầu Tôn không thi triển Phá hư chỉ, thân hình chợt lóe, cực nhanh áp sát Bạch Vô Tuyết, tấm chắn lục sắc có thể bảo vệ phía trước nhưng không thể bảo vệ đối phương cả bốn phía.

Vù!

Vị trí chỗ Bạch Vô Tuyết, không khí, nguyên khí, thậm chí toàn bộ hồ nước bị hấp dẫn tới Hạ Hầu Tôn, cuối cùng áp súc thành một quang cầu, mà không gian xung quanh Bạch Vô Tuyết cũng bị hấp dẫn qua, vô hình đè ép hắn.

- Đây là tinh hạch dẫn lực!

Bạch Vô Tuyết nhướng mày.

- Không sai, đây là áo nghĩa ta tìm hiểu ra, luận lực công kích, nó không thua Phá hư chỉ, nhưng chuyện Phá hư chỉ không làm được, nó có thể làm, ví như, đánh bại ngươi.

Hạ Hầu Tôn thập phần tự tin nói, tự tin không phải trời sinh mà từ thực lực sinh ra.

- Đúng thế, chiêu này rất lợi hại.

Bạch Vô Tuyết tán đi sinh chi thuẫn, vận chuyển chân nguyên, kiệt lực trung hòa dẫn lực do Hạ Hầu Tôn phóng ra, hắn không nghi ngờ, một khi bị Tinh hạch dẫn lực tác động tới toàn bộ cơ thể, ngũ tạng của hắn sẽ bị nghiền nát, vì thế khống chế cự ly rất cẩn thận.

- Khí Lãng Bách Trọng Thiên!

Bạch Vô Tuyết một chưởng đánh về phía Hạ Hầu Tôn, kình khí phụt lên, nhưng ngoài dự liệu của hắn chính là chiêu thức lúc trước hắn thi triển thành hutjc, không ngờ không thi triển được, chân nguyên phun ra liền bị túm đi, không thể ngưng tụ, không công tổn hao chân nguyên.

- Ha ha, chiêu này không chỉ tác dụng lên thân thể, chân nguyên của ngươi cũng bị dẫn lực tác động.

- Công kích không được, chỉ sợ phòng ngự không xong, hộ thể chân nguyên cũng rục rịch rồi.

Bạch Vô Tuyết có thể cảm thụ được, hộ thể chân nguyên đang bị bẻ cong, có xu thế tan rã, Tinh hạch chỉ của Hạ Hầu Tôn còn lợi hại so với tưởng tượng của hắn mấy lần.

- Nếu không thể đỡ, không bằng phản lại, Tinh Hạch dẫn lực không có khả năng phá hư cân đối, luôn có tính cực hạn.

Đối mặt với nguy cơ, Bạch Vô Tuyết không có đánh mất bình tĩnh, chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, chân nguyên trong đan điền bùng nổ như núi, thoáng cái theo kinh mạch phụt ra cuối cùng từ cơ thể dâng lên, chân nguyên lục sắc bùng nổ hừng hực như lửa giận sôi trào.

- Cái gì?

Hạ Hầu Tôn không hiểu ý định của Bạch Vô Tuyết.

Tam đại đao đạo tông sư Lâm Triêu Nam cũng không hiểu, hỏi Tạ Bách Đình:

- Tạ huynh, ngươi nói Bạch Vô Tuyết định làm gì?

Tạ Bách Đình thấy chân nguyên của Bạch Vô Tuyết bị Hạ Hầu Tôn Hấp thu, áp súc thành một viên quang cầu lục sắc, theo quang cầu ngày càng lớn,

Hạ Hầu Tôn khống chế càng cật lực, than thở:

- Kinh nghiệm lợi hại, ngay cả ta trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra phương pháp phá giải, không ngờ hắn nghĩ ra, đây là phản kỳ, tiêu hao chân nguyên, trung hòa tinh hạch chỉ của Hạ Hầu Tôn, vởi vì Tinh hạch dẫn lực chỉ có cực hạn, vượt qua cực hạn, tinh hạch sẽ mất đi hiệu lực.

Qua nhắc nhở của Tạ Bách Đình, Lâm Triêu Nam lập tức hiểu ra, không khởi sợ hãi than.

Rất hiển nhiên, Hạ Hầu Tôn cũng hiểu ra cách làm của Bạch Vô Tuyết thần sắc âm trầm nói:

- Ngươi cho là như vậy có tác dụng sao, trước tiên ngươi thi triển di hoa tiếp mộc hiện tại ta cho ngươi nếm thử một bữa tiệc lớn.

Tịch Hạch chỉ không phải chiêu thức chủ động công kích đương nhiên, không phải chiêu thức bị động, mà là hỗn hợp của hai loại chiêu thức.

- Bạo!

Hạ Hầu Tôn cử đông kỳ quái, nhanh chóng lùi ra thật xa, rời xa chỗ Bạch Vô Tuyết.

Sinh chi thuẫn!

Bạch Vô Tuyết thần sắc biến đổi, tay phải vội vươn, trên cánh tay phân ra mười nhánh dây leo, đan vào thành một tấm chắn màu lục.

Sau một khắc!

Lục sắc quang cầu bị tinh hạch chỉ hấp dẫn bỗng nhiên bùng nổ, đây là chân nguyên của Bạch Vô Tuyết, tương đương với tự mình đánh mình.

Ầm ầm!

Tấm chắn màu lục tan vỡ, Bạch Vô Tuyết bay ngược ra ngoài, đang bay

ra, hắn đột nhiên trầm hai tay, đặt trên mặt hồ Cửu Long.

- Sinh chi mâu!

Rầm!

Đáy Cửu Long hồ, vô số dây leo chân nguyên đan vào nhau tạo thành trường mâu phá nước lao ra, vừa vặn vị trí dưới chân Hạ Hầu Tôn, một mâu trúng hộ thể chân nguyên của hắn.

Phốc!

Hộ thể chân nguyên bị nghiền nát, Hạ Hầu Tôn phun ra một ngụm máu, một kích bị thương.

Phụt!

Phát động công kích xong, Bạch Vô Tuyết cũng bị thương không nhẹ, miệng phun ra một ngụm máu đọng, máu nhuộm đỏ lòng hổ.

- Bạch Vô Tuyết thắng?

Mọi người không quá khẳng định, hai mặt nhìn nhau.

Trên đồi nhỏ, đám Yến Phượng Phượng cũng không biết ai thắng, từ biểu hiện, Bạch Vô Tuyết một kích đánh trọng thương Hạ Hầu Tôn, là hắn thắng, nhưng bản thân Bạch Vô Tuyết cũng trọng thương, nếu như Hạ Hầu Tôn còn lực đánh một trận như vậy thắng bại còn chưa biết.

Ông!

Vào lúc này, bên ngoài cơ thể Diệp Trần phát tán ra không gian ba động kịch liệt, không gian ba động mạnh mẽ khiến Mộ Dung Khuynh Thành phải rời xa Diệp Trần.

- Phá hư chỉ, sáu thành hỏa hầu!

- Bảy thành hỏa hầu!

Trong thời gian này, Diệp Trần tìm hiểu không gian áo nghĩa tới cảnh giới cực cao, đây chủ yếu vì hắn đã đem Phá Hư chỉ ngộ tới năm thành hỏa hầu, không có biện pháp đột phá, kỳ thực tích lũy đã vô cùng thâm sâu, chỉ cần đột phá bình cảnh, có thể đề thăng cảnh giới không gian áo nghĩa, giống như một học giả bị vây ở một nan đề, chờ hắn giải quyết xong có rất nhiều vấn đề được giải quyết dễ dàng, trong khoảng thời gian ngắn đề thăng cảnh giới lên tầm cao mới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 615: Tông Sư Bảng.

Quả nhiên, không gian áo nghĩa còn phức tạp hơn ta tưởng gấp mười lần.

Nếu như nói Phá hư chỉ ngũ thành hỏa hầu có thể bắt chước không gian lực, như vậy sau năm thành có thể hấp thu không gian lực tại chỗ, không cần bắt chước, nhưng Diệp Trần có thể cảm giác được, Phá hư chỉ thất thành hỏa hầu có thể sử dụng chút da lông không gian áo nghĩa, chỉ là lợi dụng không gian lực mà thôi, căn bản như ngươi tiến vào không gian điện phủ, có một căn phòng, chỉ có thể vận dụng tài liệu bên trong căn phòng, không thể thấu hiểu kết cấu căn phòng, hai việc có khoảng cách lớn, cũng như thường dân và hoàng thất vậy.

Mà Phá hư chỉ bảy thành mới là thường dân, có thể nghĩ, không gian áo nghĩa có bao nhiêu cường đại, gian nan cỡ nào.

- Phá Hư chỉ của Hạ Hầu tôn hẳn là tám phần hỏa hầu, tuyệt đối không vượt trên chín thành, ta hiện tại so ra kém hắn, cũng kém không nhiều, nhưng mà hiện tại Kim chi liên y kết hợp với bảy thành Phá hư chỉ phối hợp với kiếm ý hủy diệt còn vượt trên tám thành hỏa hầu Phá hư chỉ.

Phá hư chỉ sau khi năm thành hỏa hầu thì Kim diệu chấn sát kiếm đã vượt qua Phá hư chỉ, sau đó Kim diệu chấn sát kiếm đạt tới mười ba thành hỏa hầu uy lực tăng nhiều, không đạt tới lục thành hỏa hầu Phá hư chỉ cũng không kém bao nhiêu.

Sau này Diệp Trần nghiên cứu được Kim chi liên y, Kim chi liên y là đòn sát thủ cực mạnh của Diệp Trần, dù sao luận uy lực, Kim chi liên y cường đại gấp đôi so với kim diệu chấn sát kiếm, phối hợp với kiếm ý hủy diệt, có uy lực phá hư chỉ tám thành hỏa hầu cũng không khoa trương, vì thế

dưới tình huống tu vi tương đương, lực công kích của Diệp Trần không yếu hơn Hạ Hầu Tôn.

Đương nhiên, chỉ cần Diệp Trần tìm hiểu kim chi rung động tới hoàn thiện, liều mạng với đám thanh niên cự đầu cũng không phải không thể.

Vì thế mới nói, thời gian quá ngắn, Độc Cô Tuyệt cũng như vậy.

Mở mắt, Diệp Trần từ cảm ngộ tỉnh lại.

- Diệp Trần, ngươi lĩnh ngộ rồi?

Mộ Dung Khuynh Thành biết Diệp Trần tu luyện Phá hư chỉ.

Diệp Trần gật đầu:

- Lần này tới không uổng.

- ha ha, chúc mừng.

Kỳ thực Yến Phượng Phượng và Hải Vô Nhai cũng loáng thoáng biết Diệp trần có liên hệ với Phá hư chỉ của Hạ Hầu Tôn, nhưng mà không quá khẳng định, cũng không chỉ ra.

Ánh mắt nhìn về phía Cửu Long hồ, Diệp Trần hỏi:

- Ai thắng?

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu:

- Không rõ, Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn đều bị thương không nhẹ, nhưng Bạch Vô Tuyết chiếm thượng phong.

- Ừm, có thể nhìn ra được.

Trong tầm mắt Diệp Trần, Bạch Vô Tuyết sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn tiên huyết, mà Hạ Hầu Tôn càng chật vật, y phục trước ngực bị nghiền

nát, lộ ra áo giáp phòng ngự, trên mặt tái nhợt, thất khiếu chảy máu, thương thế rõ ràng nặng hơn Bạch Vô Tuyết nhiều lắm.

Vấn đề là, Hạ Hầu Tôn còn lực đánh một trận nữa không?

Phải biết rằng, đạt tới cảnh giới của bọn họ, tùy thời đều có khả năng lật ngược thế cờ.

Khụ khụ!

Há mồm phun ra một ngụm máu nữa, sắc mặt Hạ Hầu Tôn tốt hơn mấy lần, cuối cùng chậm rãi nói:

- Sinh chi thuẫn, sinh chi mâu, không ngờ ngươi đã nghiên cứu áo nghĩa tới mức này, công phòng đầy đủ.

Bạch Vô Tuyết thản nhiên nói:

- Ngươi cũng vậy, Tinh Hạch chỉ của ngươi thiếu chút nữa đánh thắng ta rồi.

- Đúng vậy, ta hẳn phải kiên trì thêm một hồi.

Hạ Hầu Tôn hơi hối hận, nếu như hắn cắn răng duy trì thế cục, Bạch Vô Tuyết sẽ bị tiêu hao thêm chân nguyên, tuyệt đối không thể thi triển sinh chi mâu, mà tình huống kia như chỉ mảnh treo chuông khiến hắn mất cảnh giác, kết quả hắn thua, nhưng hắn nghĩ, nếu duy trì Tinh Hạch chỉ tiêu hao chân nguyên đối phương, cũng không nhất định thuận lợi chiến thắn đối phương.

Sai lầm duy nhất của hắn là mất cảnh giác, trúng sinh chi mâu của đối phương.

Cao thủ so chiêu, một lần sai quyết định thắng bại.

Hai người đối thoại truyền tới tai mọi người, mọi người mới biết, là Bạch Vô Tuyết thắng, nhưng khiến họ kỳ quái chính là Hạ Hầu Tôn có thể nói chuyện bình thường, hẳn là có thể đánh tiếp, nói không chừng có thể trở

mình.

Nhưng bọn họ đâu biết, Hạ Hầu Tôn nói chuyện như thường cũng không phải thương thế nhẹ, trên thực tế nói mấy câu đó, hắn phải nén nội thương trong cơ thể, lục phủ ngũ tạng có dấu hiệu bị nghiền nát, một chiêu Sinh chi mâu cuối cùng của Bạch Vô Tuyết, uy lực cường đại khó tin, cũng không kém nhiều so với phá hư chỉ.

- Xem ra là Bạch Vô Tuyết thắng, nhưng mà Hạ Hầu Tôn cũng không kém, đánh lại một lần nữa, Hạ Hầu Tôn chắc gì đã thất bại.

- Ừm Chỉ thiên họa địa của Hạ Hầu Tôn phòng ngự rất mạnh, tiếc là hắn sở sẩy, chưa kịp phòng ngự sinh chi mâu.

- Cũng không kỳ quái, dưới tình hình đó, đổi là ai cũng thư giãn, Bạch Vô Tuyết quá ưu tú mà thôi.

Mọi người vây xem bắt đầu nghị luận.

- Ha ha! Hay cho một Hạ Hầu Tôn một Bạch Vô Tuyết, có tư cách liệt vào xếp hạng tông sư hàng đầu trên tông sư bảng.

Nhưng lúc này, phụ cận Cửu Long hồ không xa, trên một tòa núi cao, tiếng một lão giả vang lên khiến kẻ khác khiếp sợ.

- Tông sư bảng? Cái gì là tông sư bảng?

- Chưa từng nghe qua, lẽ nào có người ngầm đặt ra bảng này?

- Không thể nào a! Có bảng xếp hạng nào mà chúng ta không biết? Hỏi hắn một chút là biết mà.

- Uy, cái gì là tông sư bảng?

Một người hỏi.

Lão giả hùng tráng cao giọng nói:

- Tại hạ chính là trưởng lão của Tri Mạc Vấn Cao Trường Thiên, tông sư bảng trước đây không có, các ngươi khong biết là bình thường.

- Ồ, lẽ nào Tri Mạc Vấn biên soạn tông sư bảng?

Ánh mắt Cao Trường Thiên quét toàn trường, chậm rãi nói:

- Mọi người đều biết, Sinh Tử cảnh khó thành, trăm năm cũng chưa có tới mười người, tối đa sẽ không vượt trên hai mươi người, bình thường chỉ có bảy tám... mà Linh Hải cảnh đại năng trong thiên hạ nhiều vô cùng, dùng từ như nước trường giang cũng không khóa trương, trừ phi trở thành vương giả Sinh Tử cảnh, bằng không người chết vài chục năm sau, hậu nhân sẽ quên mất sự tồn tại của ngươi, đây là bi thương cũng là tàn khốc.

Cao Trường Thiên tiếp tục nói:

- Tri Mạc Vấn tồn tại tuy thời gian không dài, nhưng cũng là qua tám trăm năm lịch sử, lúc đầu Tri Mạc Vấn phát triển, có rất nhiều tiền bối của Tri Mạc Vấn nhắc tới chuyện biên soạn tông sư bảng, nhưng chân linh đại lục quá lớn, rộng khó tính, vì thế với lực lượng của Tri Mạc Vấn lúc đó căn bản không cách nào biên soạn, cho dù biên soạn cũng không có bao nhiêu người tín phục và thừa nhận.

- Tám trăm năm qua, Tri Mạc Vấn rút cuộc phát triển tới thời kỳ đỉnh, tại mười thành thị lớn đều có phân bộ, mỗi thành tình nhỏ đều có cứ điểm, thôn trấn bình thường cũng có cứ điểm loại nhỏ, vì thế đại lục tuy lớn nhưng Tri Mạc Vấn ta tự nhận có thể hoàn thành nhiệm vụ biên soạn tông sư bảng, muốn đem những đại năng Linh Hải cảnh đứng đầu xếp vào trong tông sư bảng, vài chục năm qua đi, hậu nhân cũng nhớ kỹ hào quang của bọn họ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 616: Ước Hẹn Một Năm

Hít hà!

Nghe đến đó, mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, bao gồm cả đám Tạ Bách Đình, thanh niên cự đầu.

Xếp hạng cao thủ Linh Hải cảnh đây là chuyện gian nan cỡ nào, phải biết rằng một vài Linh hải tông sư quy ẩn, hoặc mai danh ẩn tích, vấn đề là sắp xếp thứ hạng lại càng khó, chung quy không thể tổ chức một đại hội tông sư, để linh hải cảnh tông sư thiên hạ tới dự thi, phân hạng bài danh khó có thể thực hiện, vì thế muốn biên soạn tông sư bảng cần quan sát một vài Linh Hải tông sư đứng đầu, sau đó phán đoán thực lực, công việc này tuyệt đối là kinh người.

Đương nhiên, biên soạn tông sư bảng chỉ có Tri Mạc Vấn mới có tư cách, bởi vì Tri Mạc Vấn được công nhận là tổ chức tình báo đệ nhất thiên hạ, địa vị vô cùng siêu nhiên.

- Tông sư bảng có bao nhiêu người?

Một vài tông sư tự nhận có chút thực lực đều hô hấp dồn dập, bọn họ thấy nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tông sư bảng vừa công bố, tuyệt đối sẽ khiến chân linh đại lục sôi trào, mà có thể đứng trên tông sư bảng cũng tượng trưng cho thực lực và danh khí, trước đây bọn họ tuy có danh nhưng vài người không thừa nhận, nổi danh cũng vô dụng.

Cao Trương Thiên nói:

- Tông sư bảng lấy tinh không lấy nhiều, vì thế chỉ có bảy hai danh ngạch, một năm đổi một lần, chúng ta sẽ biên soạn một quyển thư tịch tông sư bảng, ở mỗi thành thị đều mua được, dù cho ngươi chưa ra giang hồ bao

giờ, dù cho ngươi không phải võ giả chỉ cần mua một cuốn tông sư bảng liền biết bao nhân trong thiên hạ có những vị nào.

- Đúng là bút tích lớn.

Diệp Trần nhịn không được hít sâu một hơi, hắn không ngờ lực lượng tình báo của Tri Mạc Vấn đạt tới mức này, hắn cũng biết rằng Tri Mạc Vấn tự lượng sức bằng không cũng không chờ tám trăm năm mới bắt đầu biên soạn tông sư bảng.

- Tông sư bảng vừa ra, cũng khơi mào ra nhiều vị tông sư ẩn tích a!

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Diệp Trần gật đầu:

- Đây là tự nhiên, tông sư bảng được mọi người thừa nhận, có thể đứng trong tông sư bảng người khác sẽ thừa nhận ngươi, vì thế vài kẻ bo bo giữ mình không dễ tiếp nhận khiêu chiến cũng không thể an tĩnh như trước nữa, trừ phi hắn không thích danh tiếng, dù sao ngươi vài chục năm không ra tay, ai biết thực lực chân chính của ngươi bao nhiêu, Tri Mạc Vấn không thể biết hết tất cả, bọn họ chỉ cố gắng tạo ra công bằng mà thôi.

Có người đột nhiên hỏi:

- Cao trưởng lão, vừa rồi ngươi nói Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn có tư cách xếp vào hạng đầu tông sư bảng, chẳng biết theo tình báo của các ngươi, hai người có thể xếp thứ bao nhiêu?

Nghe vậy, nhiều người hiện lên vẻ tò mò, đều nói thanh niên cự đầu lợi hại, có thể vượt trên bọn họ có mấy người, nếu có bài danh chính xác, không thể nghi ngờ là có thể đánh giá trực quan.

Cao Trương Thiên nói:

- Hiện tại ta khó xác định, bởi vì biên soạn tông sư bảng định vào ngày

mười tháng mười, hiện nay tuy rằng sưu tầm được lượng lớn tính báo nhưng còn chưa hoàn mỹ, nhưng mà theo tình hình hiện tại, Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn có thể bài danh trước mười lăm, có thể cao hơn, nói trong mồng mười tháng mười tông sư bảng sẽ xuất thế, lúc đó bảy hai người trên tông sư bảng các ngươi đều biết.

- Mồng mười tháng mười, còn chưa tới một tháng!

- Chắc là Cao Trường Thiên sưu tầm được nhiều tình báo, sớm biết thế ta cũng lộ tay, nói không chừng được hắn nhìn trúng, xếp vào tông sư bảng.

- Tri Mạc Vấn nếu biên soạn tông sư bảng chắc là sớm sưu tầm tình báo, chỉ cần mấy năm gần đây xuất thủ đều được hắn ghi lại, đương nhiên, hiện tại ra tay cũng rất tốt, dù sao thực lực hiện tại cao hơn mấy năm trước không ít.

Ánh mắt chuyển về phía Tạ Bách Đình, Cao Trường Thiên nói:

- Tạ Bách Đình, thực lực của ngươi được giang hồ công nhận, Tri Mạc Vấn chúng ta xếp ngươi vào trước hạng năm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong năm hạng đầu chắc chắn sẽ có tên ngươi.

Nói xong hắn nhìn về phía Diệp Trần:

- Đệ nhất nhân dưới thanh niên cự đầu, Diệp Trần, ngươi cũng có thể xếp vào tông sư bảng, cơ hội rất lớn.

Tạ Bách Đình và Diệp Trần đều cười nhạt, không nói gì, nhưng đáy lòng đều mong chờ vào tông sư bảng, mồng mười tháng mười vừa tới, tất nhiên sẽ mua tông sư bảng, xem bảy hai người trên tông sư bảng có những ai, có phù hợp với ánh mắt bản thân hay không.

Thấy Cao Trường Thiên cũng rất xem trọng Diệp Trần, không ít người lộ ra vẻ hâm mộ, bất quá cho dù có hâm mộ cũng chả được gì, người ta có thực lực mới có thể được xem trọng, đệ nhất nhân dưới thanh niên ngũ cự đầu, tên tuổi này không hề nhẹ chút nào, về phần Tạ Bách Đình, mọi người

càng không gì nghi ngờ cả, có được danh xưng đệ nhất Đao Đạo Tông Sư của Chân Linh Đại Lục mấy chục năm, thực lực chỉ có thể dùng thâm bất khả trắc để hình dung, xếp vào top 5 Tông Sư Bảng tự nhiên dễ như trở bàn tay, cũng không biết còn những người có thể xếp vào top 5 khác kia, không biết có hi vọng trở thành thanh niên ngũ cự đầu không nữa?

- Thời gian rất gấp bách ah!

Độc Cô Tuyệt lặng yên nắm chặt nắm đấm, hắn chưa bao giờ có khát vọng muốn tăng thực lực lên như thế, bọn họ đều là người trẻ tuổi, nếu là người trẻ tuổi, tất nhiên tuổi trẻ khí thịnh, sao có thể không màng danh lợi được, nếu chính thức không màng danh lợi thì đã mất đi sự kích thích rồi.

Hô!

Hít sâu một hơi, Độc Cô Tuyệt ánh mắt kiên định, nhìn về phía Diệp Trần, cao giọng nói:

- Diệp Trần, một năm sau ta ước chiến với ngươi tại đây, đương nhiên, nếu như ngươi không đến, ta cũng không phản đối.

- Ồ, Độc Cô Tuyệt muốn vào một năm sau khiêu chiến Diệp Trần.

- Theo tình hình trước mắt thì, thực lực của Độc Cô Tuyệt và Diệp Trần tuy rằng không bằng thanh niên ngũ cự đầu, nhưng cũng đang tiếp cận dần, phải biết rằng chuyện này vào vài năm trước kia không ai có thể làm được cả, kể cả bọn người Lam Tà Tình, Lâm Thiên có khả năng thượng vị nhất thì bọn hắn cũng còn cách thanh niên ngũ cự đầu quá xa.

- Xem ra Độc Cô Tuyệt muốn mượn kỳ hạn một năm để áp bách mình, ép mình tiến bộ nhanh hơn, nếu có thể đánh bại Diệp Trần, thành tựu của hắn sẽ còn đáng sợ hơn nữa.

- Hai đại yêu nghiệt quyết đấu, không hề thua kém bao nhiêu so với thanh niên ngũ cự đầu a!

- Không, ta cho rằng so với thanh niên ngũ cự đầu còn hấp dẫn người khác hơn, bởi vì rất nhiều người đều muốn biết, một năm sau, bọn hắn có thể phát triển đến mức nào, chớ quên, bọn hắn bước vào Linh Hải Cảnh mới một hai năm, một hai năm đã có tiến bộ như thế, nếu lại cho bọn họ thời gian một năm nữa, thì sợ rằng cho dù không bằng thanh niên ngũ cự đầu, cũng rất gần rồi, thậm chí có thể cùng tranh phong với thanh niên ngũ cự đầu nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 617: Thẩm Thiên Lãng Chiến Tiêu Sở Hà.

Lời ngươi nói, ngược lại thực sự có khả năng đấy.

Nghe được Độc Cô Tuyệt muốn một năm sau khiêu chiến Diệp Trần, tâm tình vừa lắng đọng của mọi người lại lần nữa sôi trào lên, chợt vô số ánh mắt nhìn về phía Diệp Trần, xem hắn đáp lại như thế nào.

Diệp Trần dứt khoát nói:

- Ta sẽ đến!

Độc Cô Tuyệt, người này không thể coi thường, có một ít người trời sinh gặp mạnh càng mạnh, đối thủ cường đại, sẽ chỉ khiến hắn tiến bộ hơn, Diệp Trần rất muốn biết, Độc Cô Tuyệt có thể đánh với mình một trận không, nếu như có thể, như vậy, đối thủ tương lai của hắn, rất có thể chính là Độc Cô Tuyệt.

- Diệp Trần đã đáp ứng, thật dứt khoát.

- Đó là tự nhiên, cũng là yêu nghiệt, Diệp Trần không đáp ứng, chẳng phải là sợ Độc Cô Tuyệt, sợ hãi Độc Cô Tuyệt sẽ vượt qua hắn sao.

Mọi người nhao nhao nghị luận .

Đột ngột.

Trong đám người có một người đi tới, người này chính là một trong tam đại Đao Đạo Tông Sư tiền nhiệm - Thẩm Thiên Lãng.

Lâm Hướng Nam trông thấy Thẩm Thiên Lãng đi tới, nói với Tạ Bách Đình:

- Xem ra, Thẩm huynh nhịn không được nữa, Tông Sư Bảng lần này là một cơ hội

Tạ Bách Đình nói:

- Cũng tốt, so với Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn thì ta càng muốn biết tu vị đao đạo của Tiêu Sở Hà như thế nào?

Tạ Bách Đình vừa dứt lời, Thẩm Thiên Lãng đã lướt đến giữa Cửu Long Hồ, giương giọng nói:

- Tiêu Sở Hà, mượn cơ hội này, ta và ngươi quyết một trận thắng thua đi!

Hai năm trước, hắn thua ở trên tay Tiêu Sở Hà, vứt bỏ danh xưng một trong tam đại Đao Đạo Tông Sư, mà Tiêu Sở Hà trở thành một trong tam đại Đao Đạo Tông Sư trẻ tuổi nhất, hôm nay, hắn không chỉ muốn đoạt lại danh xưng từng có, lại càng muốn chứng minh cho thế nhân thấy, Thẩm Thiên Lãng hắn, sẽ không ngã xuống như vậy, dù đối phương là một trong thanh niên ngũ cự đầu như mặt trời ban trưa thì thế nào chứ.

Tiêu Sở Hà bước ra từng bước một:

- Tốt, Đao Ý của ta đang thịnh, nếu ngươi đã tới khiêu chiến thì ta cho ngươi một cơ hội.

Chiến đấu giữa Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn sớm đã làm nổi lên chiến ý và đao ý của Tiêu Sở Hà, Thẩm Thiên Lãng khiêu chiến, hắn cầu còn không được.

- Ân? Hai người này cũng muốn chiến đấu sao?

Cao Trường Thiên sinh ra hứng thú, phải biết rằng, thanh niên ngũ cự đầu là đối tượng cần quan sát trọng điểm.

- Xuất đao đi!

Tiêu Sở Hà đứng ở trên mặt hồ, trái tay nắm lấy vỏ đao.

Hô!

Hô!

Hô!

Thẩm Thiên Lãng chậm rãi hấp khí bật hơi, điều chỉnh hô hấp, Tiêu Sở Hà tuyệt đối là đao khách tiến bộ nhanh nhất mà hắn từng thấy, hắn khiêu chiến đối phương cũng không nắm chắc tất thắng, mà là cảm thấy nếu giờ không khiêu chiến thì về sau lại càng không có cơ hội, cho nên, hắn không thể không chiến.

- Lên đi!

Phối hợp với tâm pháp hô hấp, Thẩm Thiên Lãng điều chỉnh tâm thần đến trạng thái đỉnh phong nhất, trong phấn khởi mang theo trầm ổn, trong trầm ổn ẩn chứa sức bật mang tính hủy diệt, giống như là trên hải dương mênh mông, sóng sau cao hơn sóng trước, khiến lòng người sợ hãi.

BOANG...!

Rút đao ra, hồ nước dưới lòng bàn chân Thẩm Thiên Lãng đột nhiên tăng vọt, hóa thành sóng cả mãnh liệt, chở hắn phóng tới Tiêu Sở Hà cách đó không xa, chợt, một đạo ánh đao sáng lên, Cửu Long Hồ triệt để bạo động, gây áp lực về phía Tiêu Sở Hà.

- Đoạn!

Hồ nước dưới chân Tiêu Sở Hà không một gợn sóng, hắn khẽ quát một tiếng, trường đao cũng được rút ra, hai tay cầm đao, trực tiếp chém xuống một đao

'Rầm Ào Ào'!

Sóng cồn bị chém tan, ánh đao của Thẩm Thiên Lãng nát bấy.

Đương đương đương đương đương...

Hai người đều là tuyệt đỉnh đao khách, tràng diện chiến đấu mặc dù không kinh diễm như Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn, nhưng đao đao đoạt mệnh, ngược lại lại mang đến cho người khác một cảm giác kinh tâm động phách dị thường

Thẩm Thiên Lãng không hổ đã từng là một trong Tam đại Đao Đạo Tông Sư, đao thế mãnh liệt, không thể tưởng tượng nổi, mỗi một đao được chém ra, đều như làm nổi lên một đạo sóng cồn trên biển cả, chém ra mấy chục đao liên tiếp, Thiên Địa biến sắc, thủy triều mãnh liệt, vô cùng vô tận, đao khách đánh một trận với hắn, vẻn vẹn về mặt khí thế đã bị gắt gao ngăn chặn, bởi vì Thẩm Thiên Lãng khi toàn lực đánh một trận, mang đến cho người khác cảm giác chính là một biển cả, một mảnh biển cả hỉ nộ vô thường.

Nếu như nói Thẩm Thiên Lãng là biển, vậy thì Tiêu Sở Hà chính là đao khách luyện đao trên biển rồi, đao trong tay hắn không phải phi thường nhanh cũng không phải phi thường kinh diễm, nhưng một đao bổ ra, bất luận sóng cồn nào cũng đều bị chém thành hai nửa, không có chút dài dòng.

- Đao kình ngưng mà không phát, tinh thần giữ vững như một, đao khách thật đáng sợ.

Dần dần, Diệp Trần cảm nhận được sự đáng sợ của Tiêu Sở Hà, nếu như nói Bạch Vô Tuyết là Vân, không thể đoán bắt, Hạ Hầu Tôn là Lôi, khí phách phóng ra ngoài, vậy Tiêu Sở Hà không thể nghi ngờ chính là Đại địa, Đại địa chịu tải vạn vật, hậu trọng vô cùng, muốn đánh bại đao khách như vậy, trừ phi thực lực cao hơn quá nhiều so với đối phương, nếu không tuyệt đối không có biện pháp thoáng cái đánh tan rã đối phương, tất nhiên sẽ bị kéo vào trong chiến đấu giằng co.

- Thừa Phong Phá Lãng!

Thẩm Thiên Lãng biết rõ cứ tiếp tục như vậy thì đối với mình không ổn, cho nên mang theo sóng gió, cả người vọt tới giữa không trung, mãnh liệt bổ ra một đao.

Một đao kia thuận thế mà làm, là một đao mạnh nhất của Thẩm Thiên Lãng.

- Phân Hải Đao!

Tiêu Sở Hà vẫn đứng nguyên ở chỗ của hắn như trước, đối mặt với một đao mạnh nhất của Thẩm Thiên Lãng, hắn không lùi cũng không tránh, một đao lại một đao trầm ổn chém ra, phảng phất như đánh tới chẳng qua chỉ là từng đợt sóng cồn mà thôi, chỉ cần là sóng cồn, sẽ không thể trảm không đứt được.

'Rầm Ào Ào'!

Một đao mạnh nhất của Thẩm Thiên Lãng tan thành mây khói, trên mặt hồ Cửu Long Hồ xuất hiện một vết đao kéo dài, vết đao như rãnh trời, thoáng cái phân mặt hồ Cửu Long Hồ thành hai nửa, nhìn thấy mà giật mình.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, Thẩm Thiên Lãng bay rớt ra ngoài, trên ngực xuất hiện một vết đao, mặc dù có thêm phòng ngự của áo giáp bảo hộ, một đao kia không trực tiếp chém lên thân thể hắn, nhưng đao kình cực độ cô đọng trên đó đã xuyên thấu qua phòng ngự áo giáp, làm bị thương nội tạng của hắn, trong lòng hắn không có quá nhiều thống khổ, ngược lại lại có một loại cảm giác giải thoát, bởi vì từ nay về sau, hắn không cần khiêu chiến Tiêu Sở Hà nữa, không cần phải gánh vác áp lực đánh bại đối phương nữa.

- Hay cho một chiêu Phân Hải Đao, Thẩm Thiên Lãng đến một chút cơ hội phản kích cũng không có.

Tạ Bách Đình lắc đầu, trận chiến này không thể nói là đặc sắc, thậm chí chưa nói tới kịch liệt, nếu miễn cưỡng nói kịch liệt thì chỉ có thể nói Thẩm

Thiên Lãng kịch liệt thôi, đáng tiếc đối thủ của hắn là Tiêu Sở Hà.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 618: Thực Lực Của Tiêu Sở Hà

Tiêu Sở Hà thật giống như đại địa khôn cùng, đao pháp của Thẩm Thiên Lãng nhìn như rất mạnh liệt, nhưng lại nào có thể thoáng cái bao phủ hết đại địa, từ đầu đến cuối, Thẩm Thiên Lãng ngay cả một chút hi vọng phản kích cũng không có, bị động gặp chiêu phá chiêu, lâm vào tiết tấu của Tiêu Sở Hà, trông thấy chiến đấu như vậy, ngay cả Tạ Bách Đình cũng nhịn không được thấy lạnh cả người, hắn tự nhận là dưới tình huống thực lực ngang bằng, việc chiến thắng Tiêu Sở Hà chỉ nắm chắc được ba bốn thành thôi.

- Phân Hải Đao Tiêu Sở Hà, lợi hại!

Cao Trường Thiên có thể trở thành trưởng lão Tri Mạc Vấn, quan sát thực lực Tông Sư Linh Hải Cảnh trên thiên hạ, thực lực bản thân tự nhiên không kém, cũng là một gã Tông sư Linh Hải Cảnh, hắn nhìn ra, Thẩm Thiên Lãng rất rất mạnh, top 20 có vẻ có chút không chắc chắn, nhưng top 25 thì không có vấn đề gì, nếu đổi đối thủ thành người khác, chiến đấu khẳng định thập phần kịch liệt, chiêu so chiêu trùng trùng điệp điệp, nhưng đối thủ của hắn lại là Tiêu Sở Hà, hắn không thể làm được chút gì cả, ngay cả một lần phản kích hữu hiệu cũng không có.

- Tiêu Sở Hà, ngươi cũng có thể xếp vào top 15 Tông Sư Bảng!

Cao Trường Thiên tuyên bố.

Mọi người đối với nội dung mà Cao Trường Thiên tuyên bố cũng không nghi ngờ lắm, nhỏ giọng nghị luận .

- Trận chiến đấu này quá bình thường, nhưng sao ta lại nổi da gà chứ.

- Ta cũng thế.

- Các ngươi có cảm giác được không, Thẩm Thiên Lãng như phi trùng trong mạng nhện, dù giãy dụa thế nào, đều rơi vào trong miệng Tri Chu.

Có người biểu đạt ra giải thích chuẩn xác nhất.

Đánh bại Thẩm Thiên Lãng, Tiêu Sở Hà mặt không đổi sắc, ánh mắt chuyển hướng sáng Kiếm Chi Tông Lục Thiếu Du thần sắc hờ hững

- Lục Thiếu Du, một năm sau, ta hướng ngươi tuyên chiến.

- Có thể!

Lục Thiếu Du thản nhiên nói.

- Lại là ước chiến một năm sau!

Mọi người hưng phấn, cộng thêm Độc Cô Tuyệt và Diệp Trần nữa, một năm sau, sẽ có hai trận quyết đấu kịch liệt, bất kể thế nào, một năm sau, bọn hắn tất nhiên sẽ đến xem cuộc chiến.

Sau khi chiến đấu giữa Thẩm Thiên Lãng và Tiêu Sở Hà kết thúc, Cửu Long Hồ yên tĩnh lại.

- Chúng ta đi thôi!

Diệp Trần biết rõ tiếp theo không có ngươi ước chiến nữa rồi, cho dù ước chiến, cũng chỉ là hạng tôm tép thôi.

Người rời đi ngày càng nhiều, cứ như vậy, Cửu Long Hồ mấy hôm trước còn rất náo nhiệt giờ lại nhân tẩu trà mát* (nhân tẩu trà mát: người đi rồi, trà nguội lạnh, ý ở đây mọi người đã rời đi nên không còn náo nhiệt nữa), triệt để kết thúc, bất quá tuy rằng kết thúc rồi, nhưng về chuyện xảy ra mấy ngày nay, tất nhiên sẽ lưu truyền ở Thiên Vũ Vực trong thời gian rất lâu, trở thành đề tài nói chuyện của mọi người khi trà dư tửu hậu.

Mà về chuyện Tông Sư Bảng, tự nhiên sẽ mượn miệng của mọi người, truyền khắp thiên hạ, tiếp tục tạo lên một phen phong ba.

Bầu trời mây mù cuồn cuộn, một phi hành khôi lỗi trông giống phi cầm giương cánh bay vút, lơ lưng trên biển mây không bờ bến.

Lưng của phi hành khôi lỗi rộng rãi bằng phẳng, đủ để sáu bảy người ngồi lên trên, đương nhiên, hiện giờ trên đó chỉ có Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thôi.

Diệp Trần hai tay vòng qua ôm lấy Mộ Dung Khuynh Thành, lúc hô hấp tràn đầy mùi hương thân thể của đối phương.

Hai người từ lúc ở Huyền Minh thành, liền bắt đầu trở nên thân mật, ngoài trừ chưa làm chuyện nam nữ ra, nhưng thứ khác đều đã làm rồi, mà Mộ Dung Khuynh Thành lúc này trên mặt cũng không mang hắc sa, toàn bộ khuôn mặt tuyệt mỹ hiện rõ ra trước mặt Diệp Trần.

Mi như thúy vũ, da như mỡ dê, mũi đẹp cao vút, mắt như sao sáng, đôi môi không điểm mà hồng, hơn nữa so với thường nhân còn hồng hơn một chút, tóc đen mềm mại theo tai chảy xuống dưới, có mấy sợi phớt qua chóp mũi Diệp Trần, nhẹ nhàng ngửi một cái, mũi tràn ngập hương, thấy Diệp Trần nhìn chằm chằm nàng, hai má Mộ Dung Khuynh Thành hiện lên một tia đỏ ửng.

- Túy ngọa mỹ nhân tất, tỉnh chưởng sát nhân kiếm.*

(Ý nghĩa đại khái là: có mỹ nhân nằm kề, thì đôi tay nên sờ sờ một phen, ka ka)

Cảm nhận thân thể mềm mại không xương trong lòng, trong đầu Diệp Trần tự nhiên xuất hiện một câu.

Kiu kiu!

Trong lúc hai người thân mật, dưới vân hải đột nhiên có một con tứ trảo yêu cầm vọt lên, yêu cầm này so với phi hành khôi lỗi của Diệp Trần còn lớn hơn mấy lần, cặp mắt phảng phất như đèn pha, cả người uốn lượn khí tức đỏ

đậm hóa đen, hung ác vô cùng.

Tứ trảo yêu cầm tính thích huyết thực, nhất là sinh mệnh có huyết nhục, nhục thể cường hãn càng là thứ nó yêu thích, Diệp Trần đã tu thành tam giai Linh Khu, cường độ thân thể tự nhiên không phải bàn, mà Mộ Dung Khuynh Thành Ma Khu, nếu luận về mặt sinh mệnh thì còn trên cả Diệp Trần, khiến lòng của con tứ trảo yêu cầm kia cảm thấy ngứa ngáy không thôi.

Thấy Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành tu vị đếu chưa đạt đến tu vi Linh Hải cảnh hậu kỳ, tứ trảo yêu cầm hét lớn một tiếng, vồ về phía hai người, bốn cái móng vuốt xé rách trường không.

Thương!

Tay trái ôm Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần bạt Hoàng Kim Kiếm, chém ra một kiếm.

Phốc xuy!

Một cái đầu chim cực lớn bay lên trời, thi thể của tứ trảo yêu cầm cũng bị chia lìa, xa xa dừng ở phía sau phi hành khôi lỗi, rớt xuống vân hải.

- Tứ trảo yêu cầm bình thường sinh hoạt ở Bắc phương Vực Quần, nhiều nhất là ở Hoang Hỏa Vực, xem ra rất nhanh sẽ đến Hoang Hỏa Vực rồi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Rời đi Cửu Long Hồ, hai người bay không ngừng nghỉ, trực tiếp tiến đến Bắc phương Vực Quần Hoang Hỏa Vực, dù sao kỳ hạn phát tác của Vô Ảnh Độc đã ngày càng gần rồi.

Cho Hoàng Kim Kiếm vào trong vỏ, Diệp Trần phóng xuất linh hồn lực ra, lan tràn xuống dưới vân hải, lập tức nói:

- Đến Thiết Vũ Giang .

Phía trước của Thiết Vũ Giang chính là Hoang Hỏa Vực.

Bờ Thiết Vũ Giang, một hắc bào nhân và một thải y lão giả đứng ở trên mõm đá ngầm.

Ầm ào ào!

Điểu thi không đầu rơi xuống trong Thiết Vũ Giang, làm bọt nước bắn tung tóe đầy trời.

- Một kiếm miểu sát tứ trảo của ta, đây cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Thải y lão giả cũng không phải là yêu thú, nhưng đồng tử lại là thị đồng, toát ra ngũ thải quang mang quỷ dị.

Hắc bào nhân âm trầm nói:

- Tiểu tử này tiến bộ rất nhanh, nếu lại cho hắn ít thời gian nữa, chỉ sợ dưới Sinh Tử cảnh, không người nào có thể chế trụ, muốn có được bí pháp Bất Tử Chi Thân, chỉ có cơ hội lần này, bỏ qua lần này, ngươi và ta cũng không cần nghĩ đến nữa, có lẽ nên bán tin này cho người khác đi thôi.

Hắc bào nhân đúng là Âm Ma Tông.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 619: Phượng Vĩ Quả!

Diệp Trần dương danh Thiên Võ Vực, trở thành đệ nhất nhân dưới thanh niên ngũ cự đầu, Âm Ma Tông tự nhiên có nghe thấy, cho nên ngày Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn ước chiến, hắn cũng đi, không ngoài dự kiến của hắn, Diệp Trần quả nhiên xuất hiện tại cương vực kia, nhưng thực lực của Diệp Trần lại khiến hắn khiếp sợ, Âm Ma Tông tuy rằng tự nhận là không thua kém Lâm Thiên và Lam Tà Tình, nhưng quả thật không nắm chắc chống lại Diệp Trần.

Dưới sự bất đắc dĩ, Âm Ma Tông quyết định không ăn một mình nữa, liên hệ vỡi lão bằng hữu Thiên Cầm Tông trước kia.

Thực lực của Thiên Cầm Tông còn trên cả Âm Ma Tông, từng tu luyện quá một loại bí pháp cường đại chỉ có yêu thú mới có thể tu luyện được, khiến cho thể nội chân nguyên có chứ khí tức yêu lực, trời sinh thân cận yêu thú, thuần hóa yêu thú còn dễ dàng hơn so với Ngự Thú Môn ở Lôi Vực.

Tứ trảo yêu cầm vừa chết đi ban nãy chỉ là một đầu thập cấp yếu nhất trong ngự thú bài của Thiên Cầm Tông thôi, căn bản không khiến Thiên Cầm Tông đau lòng.

- Trên trời cao khó có thể phát huy uy lực của ta đến cực hạn, để hắn sống lâu thêm chút nữa đi.

Thải y lão giả Thiên Cầm Tông đạm mạc nói.

Hoang Hỏa Vực tại tây bộ Bắc phương Vực Quần.

Tây bộ có rất nhiều sơn mạch, mà Dã Man sơn mạch vắt ngang ba đại vực, là một sơn mạch lớn nhất ở Bắc phương Vực Quần, nếu tính trên Chân Linh đại lục, cũng là sơn mạch số một số hai.

Đi vào khu vực biên giới Dã Man sơn mạch, Diệp Trần lấy ra bản đổ mà cốc chủ Hoa Anh Mai của Lưu Tuyền Cốc cho hắn, cẩn thận so sánh, chỉ vào hướng tây bắc:

- Hẳn là ở vị trí kia

Dã Man sơn mạch quá lớn, không có bản đồ, giống như mò kim đáy bể, rất khó tìm được nơi hạ lạc của Phượng Vĩ thụ, đương nhiên, cho dù có bản đồ, cũng không nhất định có thể tìm được Phượng Vĩ thụ, cái này còn phụ thuộc vào vận khí nữa.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Dã Man sơn mạch tất cả Man nhân bộ lạc lớn nhỏ cũng có vài chục chi, bộ lạc nhỏ thì chỉ có mấy vạn người, bộ lạc lớn thì có mấy chục vạn cũng không có gì là lạ, nếu thật sự không được thì có lẽ có thể giao dịch với bộ lạc Man nhân, bọn họ sinh hoạt ở đây vô số năm, nói không chừng sẽ có Phượng Vĩ thụ cũng nên.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể làm vậy thôi, bất quá Man nhân tính nết táo bạo, có thể sẽ không thuận lợi lắm.

Man Tộc là là một chi của nhân tộc, nhưng Man Tộc cũng không thừa nhận mình là nhân tộc, cho nên một ít Man nhân đối nhân loại cũng không hữu hảo lắm.

Vù vù!

Phi hành khôi lỗi lao về hướng tây bắc Dã Man sơn mạch.

Mấy ngày trôi qua, hai người đã đi vào sâu trong Dã Man sơn mạch, phóng mắt nhìn lại, núi non trùng điệp tiếp nối nhau, tản mát ra hơi thơi man hoang.

- Đi xuống đi!

Nơi đây đúng nơi mà cốc chủ tiền nhiệm của Lưu Tuyền Cốc tìm được Phượng Vĩ thụ, bất quá bản đồ dù sao cũng là bản đồ, so với thực tế thì có thể khác biệt đến mấy vạn lý.

Nơi hai ngươi đặt chân là một tòa núi nhỏ thấp bé bị tàn phá, tựa hồ đã từng có sinh mệnh cường đại nào đó chiến đấu ở chỗ này vậy.

Phóng xuất linh hồn lực ra, phạm vi năm trăm lý đều năm dưới phạm vi tra xét của Diệp Trần.

Không có gì khác thường.

Thay đổi một chỗ, Diệp Trần tiếp tục tra xét.

Cứ lặp lại như thế.

Sau năm lần, Diệp Trần kinh hô một tiếng.

- Sao vậy?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Diệp Trần nói:

- Cách đây ba trăm dặm có một tòa sơn cốc, bên trong khí tức man hoang thập phần nồng đậm, còn có sương mù dày đặc có thể suy yếu linh hồn lực, khiến linh hồn lực không thể tra xét triệt để nữa.

- Chúng ta tới gần một chút đi.

Pham vị tra xét linh hồn lực của Mộ Dung Khuynh Thành không rộng như Diệp Trần, giống với Linh Hải Cảnh bình thường, đều là một trăm lý, bất quá Mộ Dung Khuynh Thành có Ma Nhãn, nếu khoảng cách đủ gần thì có thể xuyên thấu chướng ngại, thấy được tình cảnh trong cốc.

Bay gần ba trăm dặm, hai người chỉ bằng mắt thường là có thể nhìn thấy sơn cốc ẩn trong sương mù, hình dáng sơn cốc như ẩn như hiện.

- Mở!

Vận chuyển Ma lực tới hai mắt, Mộ Dung Khuynh Thành mở tầng ngoài đồng tử ra, bên trong xuất hiện một kim sắc thụ nhãn, trong đó toát ra một loại ánh sáng không thể nhìn thấy, nhìn về phương hương sơn cốc.

Một bên, Diệp Trần thầm nói:

- Ma tộc không hổ là chủng tộc phía trên nhân tộc, Ma Nhãn mỗi Ma nhân khi tu vị đạt đến Linh Hải cảnh đều có, cũng không có gì lạ lẫm, nhưng đặt ở nhân tộc thì khác hẳn, lúc trước có thể đánh bại Ma tộc, không biết đã chết bao nhiêu cao thủ nhân tộc nữa.

Thật lâu sau, Mộ Dung Khuynh Thành đóng Ma Nhãn lại.

- Bên trong có một đầu thập cấp Ô Phong Báo, nó đã phát hiện chúng ta, đang đi tới rồi, mặt khác còn có rất nhiều yêu thú loài Báo, mà ở bên trong sơn cốc, có một khối địa phương linh quang thập phần nồng đậm, Ma Nhãn của ta cũng nhìn không thấu, hẳn là linh khí do linh thảo phát ra.

Ma Nhãn tuy rằng cường đại, nhưng năng lượng quá mức nồng đậm ngược lại nhìn không thấu, linh hồn lực thì không có nhược điểm này, nhưng thứ hạn chế hoặc suy yếu linh hồn lực cũng không yếu, mỗi thứ một vẻ.

- Vậy đợi lát nữa đi.

Diệp Trần nói.

Rống!

Cửa cốc tản mát ra sương mù dày đặc, tiếng xé gió vang lên, cùng với đó là từng đợt tiếng thú hống trầm thấp.

- Người nào đến Ô Phong Cốc của ta?

Tiếng xé gió tiêu tán, xuất hiện trong tầm mắt Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành là một đám yêu thú loài báo, cầm đầu đúng là thập cấp yêu thú báo chủ Ô Phong Báo, bất quá Ô Phong Báo này đã biến hóa được một nữa, đứng thẳng hành tẩu, còn có một cái đầu báo hung ác dữ tợn nữa.

Diệp Trần sắc mặt không thay đổi nói:

- Muốn cùng ngươi làm giao dịch.

- Giao dịch, giao dịch gì?

Ô Phong Báo đánh giá Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, hơn nữa dừng trên người Mộ Dung Khuynh Thành một hồi lâu.

Diệp Trần thần sắc lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Chúng ta cần một Phượng Vĩ quả, nếu ngươi có thể ta có thể trả gấp hai lần giá trị linh thạch.

- Gấp hai lần giá trị linh thạch để mua Phượng Vĩ quả?

Ô Phong Báo cười hắc hắc

- Giá này cũng không thấp, nhưng cái ngươi gọi là gấp hai lần giá trị linh thạch rốt cục là bao nhiêu.

- Một quả Phượng Vĩ quả giá trị ba vạn khối thượng phẩm linh thạch, ta trả sáu vạn khối. ”

- Sáu vạn khối, quá ít .

Ô Phong Báo lắc đầu.

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày nói:

- Ngươi có Phượng Vĩ Quả sao?

- Đương nhiên là có, bất quá các ngươi ra giá khiến ta không hài lòng, như vậy đi, mười vạn khối thượng phẩm linh thạch cộng thêm mỹ nhân này, Phượng Vĩ quả một tháng sau có thể cho ngươi.

Trong mắt Ô Phong Báo lập lòe quang mang đùa giỡn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 620: Ô Phong Báo.

Diệp Trần cười lạnh một tiếng:

- Chỉ sợ ngươi không có thôi

Hắn đã nhìn ra, đối phương đến để gây khó dễ mà thôi.

- Tiểu tử, ngươi thực chướng mắt, hiện giờ cho ngươi một lựa chọn, lập tức lăn đi, nếu không cho ngươi có đến mà không có về.

Ô Phong Báo tự nhiên không có Phượng Vĩ quả, nó tu thành một nửa hình người sau, thẩm mỹ quan bắt đầu dựa theo nhân loại, Mộ Dung Khuynh Thành không thể nghi ngờ rất hợp với thẩm mĩ của nó,

- Ta cũng cho ngươi một lựa chọn, nói cho ta biết tin tức về về Phượng Vĩ quả hoặc là tin tức Phượng Vĩ thụ, nếu không chết.

Giảng đạo lý với loại yêu thú hung tàng thành tính như vậy mà không được, vậy thì đành phải càng bá đạo hơn so với nó thôi.

- Muốn chết, dám nói như vậy với thủ lĩnh của ta sao.

Sau lưng Ô Phong Báo là một đám cửu cấp thập cấp loài Báo yêu thú rống giận phát động công kích, bàng bạc yêu lực lưu hóa thành quang mang hoa mỹ, đánh tới Diệp Trần

- Phá!

Diệp Trần không lùi không tránh, điểm ra một chỉ.

Ba!

Một ngón tay thanh sắc như cột đá phá không mà đi, chẳng những yên diệt yêu lực lưu, lại lao tới cả Ô Phong Báo.

Ô Phong Báo là thập cấp yêu thú bá chủ, thực lực cường đại cỡ nào chứ, thập cấp yêu thú bình thường không đủ để nó nhét kẻ răng, đây là cũng là một trong những nguyên nhân khiến nó dám miệt thị Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, chỉ thấy nó còn không thèm hiện nguyên hình bản thể, trực tiếp vung tay đánh thẳng vào một chỉ của Diệp Trần, ngay lập tức ngón tay thanh sắc bị đánh nát.

- Diệt Hồn Ba!

Công kích của Mộ Dung Khuynh Thành đến ngay sau đó, linh hồn vô hình công kích đánh sâu vào hồn hải của Ô Phong Báo, khiến nó có chút mê muội, nhưng chỉ là mê muội thôi, dù sao ý chí của yêu thú không giống lắm với ý chí nhân loại, mà Mộ Dung Khuynh Thành về mặt tại Diệt Hồn Ba vẫn còn chưa tìm hiểu viên mãn

- Nữ nhân, ngươi chọc giận ta rồi.

Trong mãnh thú lúc địa, lấy báo là có tốc độ nhanh nhất, Ô Phong Báo là bá chủ yêu thú cấp mười, tốc độ tự nhiên là thế mạnh của nó, các yêu thú đồng cấp khác, không có mấy con có thể vượt qua nó, chỉ thấy nó đứng thẳng, hai chân dẫm lên mặt đất, thân thể khổng lồ nhanh nhẹn sưu một cái, hóa thành đạo đạo tàn ảnh, lướt tới vị trí nơi Mộ Dung Khuynh Thành.

Rầm!

Hắc sắc bức dực sau lưng được triển khai, Mộ Dung Khuynh Thành trong nháy mắt thoáng đi tại chỗ, phóng lên cao.

- Di, thân là nhân loại, lại có cánh.

Ô Phong Báo ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành, nó có thể khẳng định định, cánh của đối phương không phải là do năng lượng biến ảo thành, mà chính là hàng thật.

- Nhất Chỉ Phá Hư!

Một chỉ trước kia, Diệp Trần chỉ dùng bảy tám phần lực đạo, mà lại bị yêu lực lưu do yêu thú loài báo khác phát ra làm yếu đi rất nhiều, bây giờ một chỉ này, chính là Phá Hư Chỉ mười thành uy lực, một chỉ điểm ra, không gian lực khắp nơi được hấp thụ tới đây, khiến cho ngón tay thanh sắc như cột đá tản mát ra một vầng sáng xanh nhàn nhạt, một chỉ đánh về hướng Ô Phong Báo.

- Không tốt!

Bộ lông của Ô Phong Báo dựng đứng lên, trong Dã Man Sơn Mạch trùng điệp, nó thân là yêu thú cấp mười bá chủ, lãnh địa khoảng chừng mấy vạn dặm, trong Dã Man Sơn Mạch này, trừ Man Nhân bộ lạc ra, cơ hồ không có thiên địch, nhưng yêu thú cấp mười bá chủ khác mặc dù có chút mạnh hơn nó, nhưng tốc độ cũng không được như nó, cho nên nó cũng không sợ, nhưng một chỉ này của Diệp Trần khiến nó cảm nhận được uy hiếp khổng lồ, nó biết, dựa vào tốc độ, không cách nào tránh khỏi một chỉ này cả, một chỉ này, đã rút ngắn cả khoảng cách không gian rồi.

Hai cánh tay giao nhau, trước người Ô Phong Báo hội tụ một đoàn yêu lực gió lốc màu đen, yêu lực gió lốc ngưng kết thành một tấm chắn bát giác, bảo vệ nó ở phía sau.

Oanh!

Vừa làm xong chuyện đó, ngón tay thanh sắc liền hung hắn đánh lên tấm chắn bát giác, bộc phát ra sóng xung kích trùng thiên khiến lòng người sợ hãi.

Lòng bàn chân cày sát mặt đất, Ô Phong Báo liên tục lùi về sau mấy ngàn thước, cuối cùng đụng sập cả một toà núi nhỏ thấp bé, đá vụn bay loạn.

Khóe miệng Ô Phong Báo chảy ra đại lượng máu tươi, nó là yêu thú cấp mười bá chủ không sai, nhưng nó am hiểu chính là tốc độ, về mặt phòng ngự

thì thua kém những yêu thú cấp mười bá chủ khác không ít, dĩ nhiên, phòng ngự của nó đã rất lợi hại rồi, so sánh với yêu thú cấp mười bình thường thì cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần, nhưng Phá Hư Chỉ của Diệp Trần nào phải công kích bình thường, sao nó có thể bình yên vô sự được.

- Dám đả thương ta, ngươi nhất định phải chết, ta sẽ ăn ngươi không chừa lại một mẩu xương.

Ô Phong Báo cho là mình vội vàng không kịp chuẩn bị, không phát huy được ưu thế tốc độ, cho nên phản ứng đầu tiên không phải là sợ, mà là tức giận, bây giờ nó muốn toàn lực ứng phó, đánh chết tên nhân loại ghê tởm này, cướp đi nữ nhân của hắn.

Thân thể đột nhiên bật khỏi mặt đất, Ô Phong Báo từ trạng thái nửa hình người biến thành trạng thái bản thể, rõ ràng là một đầu hắc báo khổng lồ, trên bộ lông màu đen còn có hoa văn màu xám, tứ chi nó phát lực, mạnh mẽ vọt tới Diệp Trần, nhanh đến mức cứ như một đạo ô quang vậy.

- Thật là nhanh, so sánh với Nhân Lang Hóa của cao thủ Thanh Nhãn Bạch Lang gia tộc còn nhanh hơn nữa.

Tốc độ Ô Phong Báo nhanh, nhưng tốc độ rút kiếm của Diệp Trần cũng không chậm, kiếm quang đại phóng, Diệp Trần chặn lại lần tập kích của Ô Phong Báo, trước người bắn ra tia lửa sáng lạn.

- Phi Thiên Ám Sát Trảm!

Đồng thời khi Ô Phong Báo công kích Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành cũng không nhàn rỗi, Hắc sắc bức dực sau lưng vẩy một cái, không gian sóng gợn vặn vẹo mà ra, bá một tiếng, biến mất tại chỗ, sau một khắc liền xuất hiện trên đầu Ô Phong Báo, một chưởng đao cắt tới.

Phốc phốc!

Ô Phong Báo về mặt tốc độ không hề chênh lệch với Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng vừa rồi liều mạng với Diệp Trần, thân thể có chút cứng ngắc,

bị chưởng đao của Mộ Dung Khuynh Thành chém tới, nhất thời, bộ lông bay tán loạn, vết máu hiện lên.

- Đáng giận!

Ô Phong Báo không nghĩ tới Mộ Dung Khuynh Thành có thể gây tổn thương cho nó, mặc dù chẳng qua là tổn thương da thịt .

Cái đuôi như thiết côn dài hơn một trượng giơ lên, thân thể Ô Phong Báo thay đổi, cái đuôi quất về phía Mộ Dung Khuynh Thành lơ lửng giữa không trung, rạch nứt trường không.

Bá!

Thân thể Mộ Dung Khuynh Thành hướng về phía sau, Thuấn Di mấy chục thước, tránh khỏi công kích của Ô Phong Báo.

Diệp Trần không lo lắng cho Mộ Dung Khuynh Thành, Mộ Dung Khuynh Thành cũng không phải là trói buộc của hắn, trừ lực công kích có chút thiếu sót ra, thực lực tổng hợp của đối phương rất cao, chỉ sợ nếu cùng gặp gỡ với thanh niên cao thủ cấp bậc Lâm Thiên, Lam Tà Tình thì cho dù đánh không lại cũng có thể né đi, giống như Yến Phượng Phượng không cần sợ thanh niên ngũ cự đầu vậy, chính là đạo lý đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 621: Đá Trúng Thiết Bản

Kim Chi Liên Y!

Bộ pháp biến ảo, Diệp Trần cầm trong tay Hoàng Kim Kiếm, tà tà vùng một cái, mấy đạo kiếm khí màu vàng tán loạn như rung động trong nước khuyếch tán ra, mà Ô Phong Báo chính là cá trong nước, ngạnh sanh sanh thừa rung độc đánh sâu vào, vết kiếm sâu đến tận xương trải rộng toàn thân.

- Hỏng bét, đá trúng thiết bản rồi!

Ô Phong Báo nào không rõ, lần này đá trúng thiết bản rồi, không nói Mộ Dung Khuynh Thành tốc độ không thua gì nó, tính linh hoạt lại càng trên nó, chỉ riêng Diệp Trần đã khiến nó thừa sống thiếu chết rồi, một lần trùng kích cực nhanh ban nãy, thực lực tương đương với yêu thú thập cấp bá chủ đều phải ăn chút thiệt thòi, nhưng Diệp Trần chẳng những kịp rút kiếm, lại có thể liều mạng với nó một phen nữa chứ.

- Trốn!

Thân thể Ô Phong Báo lui về sau, hóa thành lưu quang màu đen phi độn ra ngoài.

- Chạy đi đâu!

Mộ Dung Khuynh Thành nắm chắc cơ hội, lại một đạo Diệt Hồn Ba đánh tới, linh hồn ba động cường hãn trùng kích vào trên hồn hải của nó, khiến tốc độ của nó chậm đi một bậc.

Kiếm quang nhất thiểm, Diệp Trần chặn lại phía trước Ô Phong Báo, đạm mạc nói:

- Nói cho ta biết tin tức về Phượng Vĩ Quả, nếu như không biết, bây giờ ta sẽ giết ngươi

- Ta không có Phượng Vĩ Quả, là lừa các ngươi thôi.

Ô Phong Báo âm thầm kêu khổ.

Mộ Dung Khuynh Thành bay đến bên cạnh Diệp Trần, nói với Ô Phong Báo:

- Ngươi sinh sống ở Dã Man Sơn Mạch này nhiều năm như vậy, cũng nên nghe qua tin tức về Phượng Vĩ Quả mới phải chứ.

- Ta quả thật biết Phượng Vĩ Quả ở nơi nào, nhưng không biết các ngươi dám đi hay không thôi.

Con ngươi Ô Phong Báo chuyển một cái, bỗng nhiên nói.

- Trước tiên nói thứ xem sao!

Diệp Trần nói.

Ô Phong Báo nói:

- Ở ngoài mười mấy vạn dặm hướng tây bắc Ô Phong Cốc, có một tòa Vạn Hùng Sơn, núi này chu vi mười vạn dặm, bị một Hùng yêu gọi là Hùng Phách chiếm, Hùng Phách còn hai huynh đệ nữa, một là Xà yêu, một là Ưng yêu, thực lực của Hùng Phách so với ta còn mạnh hơn rất nhiều, hai huynh đệ hắn mặc dù không mạnh như ta, nhưng cũng rất khó đối phó, có một lần thủ hạ của ta và thủ hạ của Hùng Phách chạm mặt, thủ hạ của hắn trong lúc vô tình tiết lộ ra trong ngày chúc mừng của bọn hắn, có phân đến một loại trái cây hẹp dài như Phượng vĩ, dĩ nhiên, chỉ có một chút như móng tay cái thôi, nếu như ta đoán không sai, trái cây kia chính là Phượng Vĩ Quả mà các ngươi muốn tìm ?

- Thật không?

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày.

Ô Phong Báo vội vàng gật đầu

- Thiên chân vạn xác.

- Ta tin tưởng ngươi nói sự thật, bất quá tội của ngươi không nhỏ, ta muốn thu chút lợi tức.

Diệp Trần ý bảo Mộ Dung Khuynh Thành, sau đó lao đến sơn cốc.

Mộ Dung Khuynh Thành đi theo phía sau Diệp Trần, nàng biết Diệp Trần là vì Dược Viên bên trong sơn cốc.

Sơn cốc rất lớn, ở một mảnh đất lõm xuống, sinh trưởng chi chít linh thực, phần lớn linh thực không đáng tiền, nhưng là có một ít những linh thực rõ ràng là thượng phẩm linh thực, mà ở trung tâm Dược Viên, còn có một gốc linh thảo màu đen, trên linh thảo có kết một quả trái cây giống như con kiếm, linh khí nồng nặc phiêu tán ra thật lâu không tiêu tan.

- Hắc Nghĩ Thảo!

Diệp Trần thần sắc chấn động.

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi:

- Cái này có thể thay Nghĩ Vương Thảo?

Diệp Trần nói:

- Công hiệu không cường đại như Nghĩ Vương Thảo nhưng dược hiệu không sai biệt lắm có thể thay thế Nghĩ Vương Thảo luyện chế thành giải dược Vô Ảnh Độc.

Luyện chế giải dược Vô Ảnh Độc còn thiếu ba loại dược tài nữa, theo thứ tự là Phượng Vĩ Quả, Nghĩ Vương Thảo cùng với Khô Lâu Hoa, Phượng Vĩ Quả bọn họ đang tìm, nếu như Ô Phong Báo nói không giả thì rất nhanh

có thể tới tay được, nếu Hắc Nghĩ Thảo có thể thay thế Nghĩ Vương Thảo cũng chỉ còn thiếu mỗi Khô Lâu Hoa, tiết kiệm được không ít công phu.

Thu Hắc Nghĩ Thảo cùng với một ít thượng phẩm linh thực hiếm thấy thu vào trong Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần mới dừng tay, Ô Phong Báo đứng quan sát một bên thỉnh thoảng lại co rúm miệng, đau lòng vô cùng.

- Tốt lắm, chúng ta đi.

Diệp Trần cũng không có ý định đánh chết Ô Phong Báo, yêu thú khác với người, yêu thú bản tính hung tàn, muốn bọn họ hòa khí là không thể nào, cho nên cử động lúc trước của đối phương có thể lý giải được, nếu là đổi thành loài người, Diệp Trần tuyệt đối sẽ đánh chết đối phương, miễn đi hậu hoạn.

Sưu!

Sưu!

Hai người hóa thành lưu quang rời đi

- Rốt cục cũng đi!

Ô Phong Báo ngồi phệt mông xuống đất, lòng vẫn còn sợ hãi.

Trên bầu trời.

Mộ Dung Khuynh Thành cau mày nói:

- Ngươi tin lời nó sao?

Diệp Trần nói:

- Trong yêu thú mặc dù không thiếu hạng người gian xảo, nhưng linh trí rốt cục vẫn kém nhân loại, không thể nào không chút nghĩ ngợi liền thiêu dệt nên một chuyện cũ không có cơ sở được, hơn nữa nếu ta đoán không sai, thì hắn đã từng ăn quả đắng trên tay Hùng Phách, trong lòng vẫn còn khó chịu,

đó cũng là lý do tại sao nó lại lộ ra vẻ lén lút như vậy.

- Huống chi, ta đã lặng lẽ để lại trên người nó một đạo linh hồn khí tức, không gạt chúng ta thì tốt, nếu lừa gạt chúng ta, nó cũng không có một ngày tốt lành đâu.

Linh hồn lực của Diệp Trần gấp năm lần thường nhân, lặng yên không một tiếng động lưu lại một đạo linh hồn khí tức vẫn rất dễ dàng, theo tu vi tăng trưởng, hắn càng phát giác ra sự cường đại của linh hồn thiên phú.

- Ân, có đạo lý.

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu.

Khoảng cách mười mấy vạn dặm không ngắn, hai người tốn một thời thân, đi tới phụ cận Vạn Hùng Sơn theo lời Ô Phong Báo.

Vạn Hùng Sơn là một ngọn núi khổng lồ cao mấy ngàn thước, trùng điệp mấy trăm dặm, sâu trong núi, yêu khí tràn ngập, bầu trời ảm đạm, đặc biệt áp lực.

Rống!

Trong núi sâu thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng thú hống, âm thanh vang vọng khắp nơi.

- Chính là trong chỗ này, trước tiên ta dùng linh hồn lực dò xét xuống đã, con ngươi Diệp Trần biến thành màu bạc, linh hồn lực bàng bạc khuếch tán ra ngoài, bao phủ cả Vạn Hùng Sơ, dò xét trong phạm vi lớn, lúc dò xét đến ngọn núi cao nhất Vạn Hùng Sơn, ba đạo linh hồn lực lượng lao ra, ngăn cản linh hồn lực của Diệp Trần dò xét.

Thu hồi linh hồn lực, Diệp Trần nói:

- Bị phát hiện rồi, chúng ta đi qua thôi!

Nơi khác cũng không có Phượng Vĩ thụ, cũng chỉ còn ngọn núi cao nhất

thôi.

Bên trong ngọn núi cao nhất Vạn Hùng Sơn.

Ba đạo thân ảnh nửa người nửa thú đứng đó, đối diện còn có một tên hắc bào nhân và một thải y lão giả, lúc này, hắc bào nhân và thải y lão giả mặt lộ ra vẻ quỷ dị

- Bọn họ quả nhiên là vì Phượng Vĩ Quả mà tới.

Mẫu thân Tô Như Tuệ của Mộ Dung Khuynh Thành thân trúng Vô Ảnh Độc không phải là bí mật gì cả, hơi nghe ngóng một chút cũng biết, mà Phượng Vĩ Quả đúng là chỉ có Dã Man Sơn Mạch mới có, thông qua yêu thú quản chế, Thiên Cầm Tông và Âm Ma Tông một đường theo đuôi ở phía sau, chợt lại đi tới Vạn Hùng Sơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 622: Gặp Lại Âm Ma Tông

- Thiên Cầm Tông, đã nói rồi, bảo vật trên người bọn họ thuộc về ta, người đàn bà kia cũng là của chúng ta.

Thân ảnh cao lớn nửa người nửa hùng nói.

- Yên tâm, lần này bọn họ chắp cánh cũng khó thoát, việc đáp ứng các ngươi, cũng sẽ không đổi ý.

Thiên Cầm Tông cũng không nhận ra Hùng yêu và Xà yêu, nhưng hắn nhận thức Ưng yêu, Ưng yêu là phi cầm yêu thú, trời sinh ưa thích đi tới đi lui, một năm chỉ có nửa năm dừng ở Vạn Hùng Sơn, lúc khác đều phiêu bạt bên ngoài, trong một lần thám hiểm, Thiên Cầm Tông và Ưng yêu gặp gỡ, song phương ẩu đả với nhau một trận, nguyên nhân là vì Thiên Cầm Tông muốn thu phục Ưng yêu, hơn nữa trong lần thám hiểm kia, còn xuất hiện một lão quái vật hơn hai trăm tuổi, một thân thực lực thập phần khiến người khác sợ hãi, Thiên Cầm Tông và Ưng yêu liên thủ, mới chật vật đào thoát, từ nay về sau, một người một yêu liền quen thuộc nhau, tuy nhiên song phương vẫn như trước, mỗi người đều có mục đích riêng của mình.

- Hắc hắc, vậy mà lại chạy đến Vạn Hùng Sơn của chúng ta giương oai, thật không biết chữ chết là viết thế nào.

Thanh âm của Ưng yêu thập phần bén nhọn, giống như Ưng gáy vậy.

- Bọn hắn đến rồi!

Xà yêu híp mắt lại, u ám nói.

Bên ngoài ngọn núi chính vài dặm.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành lăng không đứng trên bầu trời.

- Dùng ma nhãn của người nhìn xem chủ phong Vạn Hùng Sơn có Phượng Vĩ Thụ hay không đi.

Diệp Trần vận dụng Linh Hồn Chi Nhãn cũng có thể thấy được, nhưng Linh Hồn Chi Nhãn quá mức hao tổn linh hồn lực lượng, có thể không dùng thì không nên dùng, dù sao Ma Nhãn của Mộ Dung Khuynh Thành cũng giống vậy thôi.

Gật gật đầu, Mộ Dung Khuynh Thành vận chuyển ma lực đến hai mắt.

- Đã tìm được, bên cái một sông ngầm ở chủ phong của Phượng Vĩ Thụ, không sai biệt lắm cao hơn ba mét, trên đó có không ít Phượng Vĩ Quả.

Rất nhanh, Mộ Dung Khuynh Thành phát hiện chỗ của Phượng Vĩ Thụ, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, mở miệng nói.

- Chúng ta chỉ cần một quả Phượng Vĩ Quả là được, qua đó thương lượng với bọn họ thôi.

Một đầu Hùng yêu so với Ô Phong Báo còn cường đại hơn, hai tên Ưng yêu và Xà yêu so với Ô Phong Báo yếu một chút ít, nhưng vô cùng khó chơi, cổ lực lượng này không thể coi thường, dù là Diệp Trần cũng phải thận trọng đối đãi, đương nhiên, nếu như hiệp thương không thành, vậy thì có thể cưỡng đoạt thôi, Phượng Vĩ Quả là thứ bọn hắn buộc phải có.

Vèo! Vèo!

Hai ngươi lao về phía chủ phong.

Ở sườn núi chủ phong có một cửa động rất lớn, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đứng ngoài sơn động cao giọng nói:

- Hùng Phách ở bên trong, tại hạ Diệp Trần, có việc cầu kiến.

- Tiến vào rồi nói sau!

Trong sơn động truyền đến thanh âm hùng hậu bá đạo.

- Đi, chúng ta đi vào.

Tài cao gan lớn, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành nâng bước chân đi đến sơn động.

Không tốn bao lâu, hai ngươi đã tới động quật trong chủ phong.

Động quật tựa như đại sảnh có ba đạo thân ảnh nửa người nửa thú, ngồi ở ghế thủ tọa chúng là một Hùng nhân cực lớn, cao tới 5~6 mét, không cần nghĩ cũng biết đó chính là Hùng Phách trong miệng Ô Phong Báo, tả hữu hai bên theo thứ tự là đầu người thân rắn Xà yêu và đầu người thân chim Ưng yêu, ánh mắt của ba thú ngay ngắn nhìn về phía Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ngươi tìm ta chuyện gì?

Con ngươi cực lớn của Hùng Phách bao quát lấy Diệp Trần.

Diệp Trần có chút nhíu mày, mở miệng nói:

- Nghe nói Vạn Hùng Sơn có một gốc Phượng Vĩ Thụ, Diệp mỗ tới đây là muốn một miếng Phượng Vĩ Quả, giá cả thì thương lượng là được.

- Ngươi muốn Phượng Vĩ Quả?

Hùng Phách cũng không kinh ngạc, tựa hồ sớm có chuẩn bị.

- Đúng vậy!

- Ngươi nghe ai nói Vạn Hùng Sơn chúng ta có Phượng Vĩ Thụ?

Con mắt Xà yêu đầy âm trầm, nhả ra cái lưỡi đỏ tươi, tà khí nói.

Diệp Trần nói:

- Ô Phong Báo.

- Quả nhiên là nó.

Trong ánh mắt Xà yêu nổi lên sát cơ.

- Ba vị, một miếng Phượng Vĩ Quả đối với các ngươi cũng không phải là chuyện gì to tát, không biết có thể bán cho chúng ta được không, giá cả sẽ không khiến các ngươi chịu thiệt đâu.

Mộ Dung Khuynh Thành trên mặt che một miếng lụa đen mỏng, mở miệng nói.

Con mắt Ưng yêu nhìn thẳng vào Mộ Dung Khuynh Thành:

- Đến Vạn Hùng Sơn ta, làm gì phải che dấu mặt mũi, gỡ khăn che mặt xuống để chúng ta thấy khuôn mặt của ngươi, nói không chừng chúng ta sẽ đáp ứng đấy...

Diệp Trần sắc mặt âm trầm.

- Chúng ta là tới mua Phượng Vĩ Quả, Diệp mỗ muốn hỏi một câu, ba vị có đáp ứng không?

- Ngươi nghĩ dễ ăn vậy sao, dám cắt ngang lời ta.

Ưng yêu sát khí bốn phía trừng mắt nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần không nhìn tới nó, nhìn về phía Hùng Phách ngồi ở ghế thủ tọa.

Hùng Phách ngửa đầu uống xong một bình rượu ngon lớn, úng thanh nói:

- Phượng Vĩ Quả không thể nào cho ngươi, trái lại, chúng ta muốn tài phú trên người ngươi và nữ nhân này.

- Ha ha!

Diệp Trần không giận ngược lại còn cười, con mắt híp mắt, ánh mắt lợi hại nói:

- Xem ra ba vị không định buôn bán với chúng ta rồi.

- Đúng vậy, nắm tay ai lớn thì phải nghe theo người nấy, đến Vạn Hùng Sơn của ta thì là Long cuộn mình, là Hổ cũng phải nằm xuống cho ta.

Hùng Phách một mặt khinh thường nói.

Ánh mắt có chút di động, thu Hùng Phách tam yêu vào mắt, Diệp Trần lạnh nhạt nói:

- Ngươi cho rằng, bằng ba người các ngươi có thể lưu chúng ta lại sao?

- Thêm chúng ta nữa thì sao?

Ở ngã rẽ phía sau có một hắc bào nhân và một thải y lão giả đi ra.

Diệp Trần quay đầu nhìn, đồng tử dần co rút lại.

- Âm Ma Tông.

- Hắc hắc, đã lâu không gặp.

Trên mặt Âm Ma Tông mang theo dáng cười ấm áp, chỉ là điệu cười đó không những không mang cho người khác cảm giác ấm áp mà ngược lại là một phiến sát cơ, sát cơ không chút che dấu.

Diệp Trần như có điều suy nghĩ, mở miệng nói:

- Không thể tưởng ngươi còn có thể đi ra được, thật là của ngoài dự liệu, nếu như ta không có đoán sai, ngươi vẫn một đường theo ta phải không?! Sao hả, còn chưa từ bỏ ý định ư?

- Hết hy vọng?

Âm Ma Tông cười nhạo.

- Đồ vật phải là của ta, ta nhất định sẽ tìm được, lần này ngươi có chạy đằng trời.

Diệp Trần mặt không đổi sắc, thản nhiên nói:

- Ta có thể khiến ngươi té ngã một lần, cũng có thể khiến ngươi té ngã lần hau, hơn nữa còn là lần té ngã cuối cùng.

- To mồm.

Thải y lão giả đồng tử nổi lên năm màu, thập phần quỷ dị.

- Diệp Trần!

Mộ Dung Khuynh Thành có chút lo lắng, địch nhân quá cường đại, ba yêu thú, hơn nữa còn có hai nhân vật cấp Tông Sư lợi hại, cho dù là người nào trong thanh niên ngũ cự đầu gặp phải, đều không nhất định có thể chiến thắng, mà Diệp Trần chung quy so với thanh niên ngũ cự đầu vẫn chênh lệch một chút.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 623: Chiến. (Thượng)

Diệp Trần nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của Mộ Dung Khuynh Thành

- Không cần lo lắng.

- Ân!

Không biết vì sao, những lời này của Diệp Trần mang đến cho nàng cảm giác thập phần an toàn.

- Sao hả, đã đến giờ này khắc này, ngươi còn cho rằng mình có thể thoát đi sao?

Âm Ma Tông bị thái độ của Diệp Trần chọc giận.

Diệp Trần giật giật ngón tay, lắc lắc đầu nói:

- Thoát đi? Ta không muốn đi, chỉ cần giết các ngươi, một chút vấn đề này cũng không còn là vấn đề nữa.

- Cuồng vọng!

Không chỉ Âm Ma Tông và Thiên Cầm Tông mà ngay cả Hùng Phách tam yêu cũng bị chọc giận.

- Thiên Cầm Tông! Âm Ma Tông, không cần nói nhảm với bọn hắn nữa, liên thủ chế ngự hắn và nữ nhân này thôi.

Ưng yêu thanh âm bén nhọn, dẫn đầu phát động công kích, cánh tay hắn vung lên, dùng một tốc độ không kém Ô Phong Báo lướt về phía Mộ Dung Khuynh Thành, ưng trảo cực lớn thò ra, muốn chế phục nàng.

- Hắc Ám Thiên Mạc!

Mộ Dung Khuynh Thành khởi động một đạo hắc sắc bình chướng.

Xoẹt!

Bình chướng bị xé nứt, Ưng yêu gian nan lách vào tiến đến.

- Quay về đi!

Diệp Trần lấy ra Lôi Kiếp Kiếm, một kiếm đánh lui Ưng yêu.

- Tiểu tử, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không thì sẽ không dễ chịu đâu.

Hùng Phách và Xà yêu cũng xuất thủ.

Hùng Phách hình thể cao lớn, giơ tay nhấc chân đều có được lực lượng phá núi, một bước phóng ra, chân gấu cực lớn có chút bao quát, đánh về phía Diệp Trần.

Thân thể Xà yêu cuộn lại một vòng, đầu lâu ngẩng cao, phun ra một đạo ánh sáng lục sáng, ánh sáng tê tê rung động, mang theo độc khí khí người khác choáng váng.

- Kim Chi Liên Y!

Đối mặt tam yêu, Diệp Trần vui mừng không sợ, dùng Lôi Kiếp Kiếm phát ra Kim Chi Liên Y, bảy tám đạo kiếm khí màu vàng tạo thành hình quạt khuyếch tán ra ngoài, giống như rung động trong nước vậy.

Bành bành bành bành bành bành...

Tam yêu lấy Hùng Phách mạnh nhất, Ưng yêu thứ hai, Xà yêu lại yếu nhất, nhưng thực lực bình quân của tam yêu không sai biệt lắm với Ô Phong Báo, sao có thể chống đỡ được Kim Chi Liên Y do Diệp Trần dùng Lôi Kiếp Kiếm phát ra chứ, nhao nhao nhanh chóng lùi lại, sóng xung kích cường hãn

lan tràn bốn phía, khiến chủ phong của Vạn Hùng Sơn bị lột bỏ một tầng.

- Dĩ Địa Vi Thiên!

Lúc này, Âm Ma Tông vận chuyển Chân nguyên đến cực hạn, đánh ra một chưởng, chưởng kình ẩn chứa Thổ Chi Áo Nghĩa, Càn Khôn nghịch chuyển, thiên không còn là thiên, địa không còn là địa, triệt để quay ngược lại, cho đến khi phá vỡ được cảm giác phương hướng của Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, khiến bọn hắn đánh mất thăng bằng.

Cùng lúc đó, tay trái hắn hóa chưởng làm đao, cắt ngang đi qua, sử ra Âm Ma trảm cường hãn, đao mang răng cưa màu xam nhanh như thiểm điện.

- Thiên Ma Chỉ!

Mộ Dung Khuynh Thành vỗ cánh, kiệt lực khống chế cân đối, ngón trỏ tay phải bị một tầng màu đen bao trùm, quang cầu màu đen ngưng tụ trên đầu ngón tay nàng, đánh về phía đao mang răng cưa.

Ầm ầm!

Lại là một trận chấn động kịch liệt bộc phát, trên đỉnh chủ phong Vạn Hùng Sơn hoàn toàn bị thổi bay, như Thiên Nữ Tán Hoa, vỡ thành ngàn vạn khối.

- Thiên Cầm Trảo!

Thiên Cầm Tông lợi hại nhất xuất thủ, hắn tay phải co lại thành hình trảo, cách không một trảo, móng vuốt năm màu rực rỡ bắn nhanh ra, vậy mà lại cắt phá Hắc Ám Thiên Mạc của Mộ Dung Khuynh Thành như đậu hủ vậy, nếu bị một trảo này đánh trúng, Mộ Dung Khuynh Thành cho dù có Ma thân, cũng phải mất đi lực chiến đấu.

Bốn người tam yêu giao thủ chẳng qua chỉ trong nháy mắt, đợi đến khi Diệp Trần đánh lui Tam Yêu, Mộ Dung Khuynh Thành đã ngộ hiểm, thần sắc hắn tỉnh táo, ngón trỏ tay trái điểm ra, một chỉ điểm hướng móng vuốt

năm màu nhọn hoắc kia, ngón tay hiện ra vầng sáng xanh kia phát sau mà đến trước, đánh tan đối phương.

- Đại Lực Hùng Vương công!

Bên kia, Hùng Phách thực lực so với Ô Phong Báo càng mạnh hơn nữa sắc mặt khó coi, thi triển ra bí pháp chỉ yêu thú mới có, thân hình tăng vọt mấy lần, vầng sáng màu vàng đất lượn lờ quanh người, nó sải bước lao đến, vẫn là một quyền đánh ra, một quyền này còn chưa đánh trúng, thì phương viên hơn mười dặm đều đang run động.

- Thực Mộng Lang, ngươi nên đi ra rồi!

Đánh tan móng vuốt nhọn hoắt của Thiên Cầm Tông, Diệp Trần tay trái nhẹ nhàng đập vào Ngự Thú Bài bên hông.

NGAO Ô...!

Trong chốc lát, Ngự Thú Bài rung rung, từ trong đó xông ra một đầu cự lang màu đỏ, trên trán tràn đầy những con mắt, nhanh chóng đóng chặt lại, vừa đi ra liền ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, thập phần hung ác.

- Đây là?

Trên mặt Thiên Cầm Tônghiện lên vẻ suy tư, chợt con mắt trừng lên.

- Thực Mộng Lang, lại là Thực Mộng Lang, hắn rõ ràng có một đầu Thực Mộng Lang, hơn nữa cấp bậc còn là thập cấp.

Oanh!

Một kiếm bức lui Hùng Phách, Diệp Trần phân phó Thực Mộng Lang nói:

- Thi triển năng lực Mộng Cảnh.

Thực Mộng Lang gật gật đầu, những con mắt trên trán mở ra, ánh sáng

nồng đậm lấy Thực Mộng Lang làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, giống như sóng ngầm trong suốt vậy.

- Không tốt, mau lui lại!

Thiên Cầm Tông rống một tiếng sau lưng ngưng tụ ra một cánh năm màu, bắn về phương xa, Âm Ma Tông được nhắc nhở của hắn, thoáng chậm chạp lại, lập tức bị ánh sáng âm u bao trùm, đồng thời bị ánh sáng âm u bao trùm còn có Hùng Phách, Xà yêu cùng với Ưng yêu nữa.

Một người tam yêu lâm vào phạm vi bao phủ, thần sắc trên mặt giãy dụa, trình độ không giống nhau, trong đó Hùng Phách là người đầu tiên nhập vào Mộng Cảnh, sau đó Xà yêu cũng lâm vào, ngược lại Ưng yêu và Âm Ma Tông lại không lập tức lâm vào, mà là ở vào trạng thái nửa Mộng Cảnh.

Ban đầu, Diệp Trần đụng phải Thực Mộng Lang, không kịp chuẩn bị nên chịu thiệt thòi không nhỏ, nếu như không phải ý chí đủ mạnh, thì trong nháy mặt không thể nào chém giết mộng cảnh, phá mộng mà ra được, từ sau khi Thực Mộng Lang dùng Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo, năng lực chế tạo mộng cảnh so với lúc trước thì mạnh hơn rất nhiều, chỉ cần ý chí chưa đạt tới ngũ giai, thì không thể ngăn cản mộng cảnh xâm thực được, Ưng Yêu và Âm Ma Tông có lẽ gặp kỳ ngộ nào đó, cho nên mới không lâm vào mộng cảnh, mà ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

- Giết Hùng Phách và Xà Yêu trước!

Diệp Trần nói với Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành tỉnh táo lại từ trong rung động, phân biệt Hùng Phách và Xà Yêu, điểm ra một chỉ, thoáng cái chỉ lực đen nhánh xuyên thủng đỉnh đầu Xà Yêu, phòng ngự Hùng Phách rất cao, nên nó chỉ bể đầu chảy máu, mà đau đớn lại khiến nó thoát khỏi mộng cảnh.

Bên này, Diệp Trần cực tốc tiến tới gần Âm Ma Tông.

Dựa vào Hoàng sắc kiếm khí để giết Âm Ma Tông thì có chút không an

toàn, dù sao Âm Ma Tông chỉ bị lâm vào một nửa mộng cảnh, nguy cơ mãnh liệt sẽ khiến hắn tỉnh táo lại, một khi hắn tỉnh táo, một đạo kiếm khí tối đa cũng chỉ làm hắn trọng thương mà thôi, không thể nào đánh chết hắn, cho nên Diệp Trần phải lao tới tiếp cận đối phương, bất kể đối phương có thanh tĩnh hay không, hắn cũng nắm chắc có thể giết chết đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 624: Chiến. (Trung)

Quả nhiên, lúc Diệp Trần tới gần Âm Ma Tông, Âm Ma Tông liền thanh tỉnh lại.

- Không!

Âm Ma Tông hét lớn một tiếng, giơ hữu chưởng ra, xuất ra một đạo đao mang răng cưa, hung hăng chém về phía Diệp Trần, trong lúc sinh tử, tiềm lực hắn bạo phát ra, một chưởng này so với thời kì đỉnh phong của hắn thì càng cường hãn hơn, không gian sóng vân điên cuồng vặn vẹo.

- Ta nói rồi, ta có thể khiến ngươi té ngã lần thứ nhất, thì cũng có thể khiến ngươi té ngã lần thứ hai, về phần lần thứ ba, đã không có nữa.

Diệp Trần mặt không đổi sắc, gia tăng tốc độ Lôi Kiếp kiếm đâm tới, sử tới kiếm chiêu mộc chi áo nghĩa, Sinh Sinh Bất Tức.

Phốc!

Âm Ma Tông vừa thi triển Âm Ma Trảm ra được một nửa, trán hắn liền bị xuyên thủng, con ngươi trợn trừng, căng ra hết cỡ, tựa hồ không tin mình cứ như vậy mà chết.

Xuất ra Lôi Kiếp kiếm, Diệp Trần chuyển thân, lăng không lướt về hướng Ưng Yêu ngoài trăm mét.

Âm Ma Tông trước khi chết, rống to một tiếng làm Ưng Yêu tỉnh táo lại, phát hiện Diệp Trần đang tiến về phía mình, hét lên một tiếng, phất đôi cánh lên, hòng đào thoát.

- Kim Chi Liên Y!

Trường kiếm trong tay Diệp Trần giương lên, bảy tám đạo kim sắc kiếm khí khuếch tán ra ngoài, tán loạn trên bầu trời.

Phốc! Phốc! Phốc!

Mặc dù tốc độ Ưng Yêu rất nhanh, nhưng nhanh hơn nữa cũng không bằng tốc độ kiếm khí, lưng, đuôi và cánh trái hắn đều trúng một kiếm, đâm thẳng vào thân thể cứng như sắt thép của nó, huyết thủy đỏ tươi vương vãi đầy trời, thân hình lảo đảo suýt nữa rơi xuống.

- Ta liều mạng với ngươi!

Cánh trái bị thương, tốc độ Ưng Yêu đại giảm, hắn xoay người, phất cánh phải một cái, nguyệt phong nhận phô thiên cái địa chém về phía Diệp Trần.

- Kiếm Bộ!

Diệp Trần giống như một đạo kiếm quang khúc chiết, xuyên qua phong nhận chi chít, gặp phải nơi không có khe hở, liền xuất ra một kiếm, trực tiếp phá vỡ.

- Phong Hỏa Đan!

Ưng Yêu thấy Phong nhận của mình không làm gì được Diệp Trần, trên mặt hắn lộ vẻ dữ tợn, há mỏ nhọn ra, phun ra một viên bảo châu thanh hồng sắc, viên bảo châu này hấp thu uy lực của gió, biến hình, hỏa diễm đỏ bừng và gió xanh đan vào, kích thích lẫn nhau, uy lực tăng lên gấp đôi, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, đánh về hướng Diệp Trần.

- Cái gì, nội đan!

Diệp Trần thất kinh.

Yêu thú khi dưới cửu cấp, bên trong cơ thể sẽ có nội đan, nội đan cũng chính là căn cơ của chúng, tương đương với đan điền của loài người, bên

trong chứa đựng toàn bộ yêu lực của chúng.

Yêu thú cấp chín trở xuống thì không cách nào xuất nội đan của mình ra ngoài để tấn công địch nhân, chỉ có một số yêu thú có thiên phú về phương diện này mới có thể làm được, nhưng không phải lúc sinh tử quan đầu, bọn chúng sẽ không dám làm, vì nếu như nội đan bị hủy, tu vi tối thiểu sẽ tổn thất một nửa, phi thường hung hiểm.

Nhưng sau khi yêu thú tiến vào cấp chín, nội đan cũng sẽ bị luyện hóa, biến thành yêu lực hải, giống như loài người khi tiến nhập vào Linh Hải Cảnh, đan điền tối trọng yếu trong người trực tiếp biến thành chân vô hải, mặc dù tên của hai cái khác nhau, nhưng về nguyên lý căn bản thì giống nhau.

Hắn thật sự không nghĩ tới, bên trong cơ thể Ưng Yêu còn có một viên nội đan mang thuộc tính hỏa.

Phải biết rằng sử dụng nội đan tấn công địch nhân là công kích mạnh nhất của yêu thú, đại biểu cho chúng đã quyết liều mạng, có thể nghĩ, lực công kích nhất định tăng lên một bậc lớn.

Hít sâu một hơi, thân thể Diệp Trần lăng không, xuất ra hơn mười đạo kiếm khí màu vàng, tấn công Phong Hỏa đan khổng lồ đang lượn lờ bên trên.

Viên nội đan này không thể phá vỡ, dù Diệp Trần đã thi triển ra công kích mạnh nhất cũng không cách nào phá hủy được nó, tối đã cũng chỉ làm giảm tốc độ của nó mà thôi.

Trên khuôn mặt Ưng Yêu lộ ra thần sắc ngưng trọng, thống khổ, Phong Hỏa Đan và linh hồn nó tương liên, là một phần của thân thể nó, Phong Hỏa đan gặp phải công kích kịch liệt, nó cũng không dễ chịu gì, hơn nữa, nội đan này tương đương với một phần ba tu vi của nó, tu vi này là bổn mạng tu vi, hao tổn một điểm thì rất lâu sau mới có thể tu bổ lại, không đơn giản chỉ là tu bổ yêu lực thông thường.

- Hừ, Phong Hỏa đan vừa xuất ra, cho dù là lão đại Hùng Phách cũng không phải là đối thủ.

Ưng Yêu vốn rất tự ngạo, mặc dù địa vị nó ở Vạn Hùng sơn không bằng Hùng Phách, nhưng đó là dưới tình huống nó không lật ra con bài tẩy lớn nhất của mình, nó biết rõ con bài tẩy này, là lá bùa hộ mạng của nó, thời khắc nguy hiểm mấu chốt có thể cứu mình một mạng, chưa từng xuất ra bao giờ, cho nên chưa một ai từng thấy.

Về phần Phong Hỏa đan này cũng không phải là năng lực thiên phú của nó, là do tu luyện một loại bí pháp yêu thú mà ra, môn bí pháp này có thể tăng tiến tu vi của nó khi tăng đến cấp chín, phân liệt nội đan bên trong cơ thể, một phần nội đan hóa thành yêu lực hải, một phần nội đan thì giữ vững nguyên dạng, qua nhiều năm, nó chỉ dùng ba lần, lần đầu tiên là lúc đối đầu với một yêu thú lợi hại, cuối cùng xuất ra giết chết đối phương, lần thứ hai là sử dụng lúc Thiên Cầm Tông thu phục nó, và trước mắt chính là lần thứ ba.

Phong Hỏa đan chứa đựng một phần ba tu vi của nó, một khi xuất ra tấn công địch nhân, so sánh với công kích lợi hại nhất của nó thì còn mạnh hơn gấp đôi.

Oanh oanh oanh oanh…

Phong Hỏa đan không ngừng va chạm cùng Diệp Trần, phong hỏa tràn ngập nửa chân trời, núi đá cũng bị nóng chảy ra, hóa thành nham tương màu đỏ.

- Tiểu tử này lại sở hữu một đầu Thực Mộng Lang, khó trách dám khẩu xuất cuồng ngôn.

Bên ngoài mấy dặm, Thiên Cầm Tông phe phẩy đôi cánh năm màu của mình, sắc mặt âm trầm nhìn về phía Diệp Trần và Thực Mộng Lang.

Chiến lực Thực Mộng Lang mặc dù không bằng yêu thú có tư chất thượng phẩm đỉnh tiêm, nhưng luận trình độ, tuyệt không chút thua kém, phụ

trợ đối với nhân loại còn trên rất nhiều yêu thú khác, nó tuyệt đối là một trong những yêu thú hiếm có, từ xưa đến nay số lượng vô cùng ít, nhìn Thực Mộng Lang, trên mặt Thiên Cầm Tông lộ lên vẻ tham lam, trong lúc nhất thời không muốn rời đi, có ý tứ làm ngư ông đắc lợi.

- Uy lực Phong hỏa đan của Ưng yêu này không thể coi thường, cho dù không thể chống lại được tiểu tử này, nhưng tối thiểu cũng làm tiêu hao tinh lực của hắn, ta phải nghĩ biện pháp cướp đoạt Thực Mộng Lang mới được.

Hống!

Nhưng vào lúc này, một trận âm thanh kinh thiên động địa vang lên, lấy Hùng Phách làm trung tâm, sóng gợn khuếch tán ra không gian chung quanh, cả vùng đất vỡ tung tóe.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 625: Chiến. (Hạ)

Hùng Phách dù sao cũng là chủ nhân Vạn Hùng sơn, trình độ cường hãn, vượt xa yêu thú bá chủ đồng cấp khác, ngay cả yêu thú Băng giao cấp chín Diệp Trần gặp ở Man Hoang cổ địa cũng thua kém nó không ít, dĩ nhiên, tư chất Băng giao và Thanh Phượng đều đứng đầu những thượng phẩm yêu thú, một khi thăng đến cấp mười, Hùng Phách không thể bằng được, nhưng bất kể như thế nào, chiến lực Hùng Phách không thể nghi ngờ.

Liên tiếp thụ trọng thương, cuối cùng Hùng Phách cũng từ từ tỉnh lại từ trong mộng cảnh, nhìn thấy Mộ Dung Khuynh Thanh không ngừng phát động công kích về phía nó, sắc mặt lộ vẻ tức giận.

Ngao ô!

Thực Mộng Lang cũng ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, Diệp Trần đã phân phó nó, bảo nó đi phụ trợ Mộ Dung Khuynh Thành đối phó với Hùng Phách.

U quang như thủy triều, không ngừng đánh sâu vào hồn hải Hùng Phách, bộ lông màu đỏ bên ngoài thân thể Thực Mộng Lang cũng dựng lên, như hỏa diễm màu đỏ hừng hực cháy lên.

Mộ Dung Khuynh Thành nhìn thấy Thực Mộng Lang, tức thì minh bạch ý tứ Diệp Trần.

- Hắc Ám Thiên Mạc!

Giơ tay khởi động một bích chướng, bảo vệ nàng và Thực Mộng Lang trong đó, Hắc sắc bức dực sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành khuếch trương đến cực hạn, tất cả lưu quang màu đen của cánh dơi rót vào trong thân thể, theo kinh mạch chảy đến đầu ngón tay nàng.

- Thiên Ma Chỉ!

Mộ Dung Khuynh Thành quát to một tiếng, ngón tay điểm chỉ về phía Hùng Phách đang cuồng nộ.

Phanh!

Vạn Hùng sơn dâng lên một vầng thái dương màu đen, Hùng Phách vẫn còn nửa tỉnh nửa mê trong mộng cảnh, bị đánh bay ra ngoài, không hề có lực hoàn thủ.

- Tốt lắm.

Mộ Dung Khuynh Thành biết Thực Mộng Lang giúp nàng rất lớn, không có năng lực mộng cảnh của nó, Hùng Phách không thể nào si ngốc như vậy.

Ô ô ô!

Thực Mộng Lang lắc lắc cái đuôi.

- Mộ Dung có Thực Mộng Lang trợ giúp, bản thân nàng lại kế thừa huyết mạch ma tộc, võ học của ma tộc, có lẽ không có vấn đề gì lớn, ngược lại là một phiền toái với Thiên Cầm Tông.

Trong lúc chiến đấu với Ưng Yêu, Diệp Trần vẫn phân tâm nhìn ra bốn phía, nhất cử nhất động của Thiên Cầm Tông đều trong cảm ứng của hắn.

- Trước tiên giải quyết Ưng Yêu này, Phong hỏa đan làm phần thưởng cho Thực Mộng Lang.

Yêu thú tấn chức đến cấp chín, mất đi nội đan, không thể nghi ngờ gì yếu đi rất nhiều, cho nên dưới nhiều tình huống, có rất ít đại năng Linh Hải Cảnh đi săn giết yêu thú cấp chín, cấp mười, cái được không bù đủ cái mất, mà Ưng yêu cùng với yêu thú khác bất đồng, bên trong cơ thể vẫn có nội đan, nếu để Thực Mộng Lang luyện hóa, yêu lực nó sẽ gia tăng rất nhiều, mà Thực Mộng Lang trọng yếu như thế nào, không cần nói cũng biết.

- Ta sẽ cho ngươi nếm thử Lôi Phệ ta mới nghiên cứu ra như thế nào!

Tay phải cầm Lôi Kiếp kiếm, tay trái cầm Hoàng Kim kiếm, song kiếm giao nhau, hai đạo Lôi điện dung hợp vào nhau, tạo thành một lôi cầu thâm trầm, đây không phải song kiếm lưu, song kiếm lưu chân chính ở thời khắc cuối cùng mới có thể sinh ra lôi cầu, mà lần này lại sinh ra sớm hơn.

Trên thực tế, chiêu Lôi Phệ này là do Thiên Lôi Thiết và Nghịch thức Thiên Lôi Thiết dung hợp lại, Diệp Trần đã có ý định này từ lâu, bất quá vẫn không thành công, đến khi hỏa hầu Thiên Lôi Thiết đạt tới mười một thành, lôi chi áo nghĩa có tiến bộ nhảy vọt, mới dung hợp thành công.

Đùng!

Lôi điện mang tính hủy diệt lan tràn bốn phía, Diệp Trần ở bên trong lôi điện, trùng kích với tốc độ cực nhanh chưa có từ trước đến nay về phía Phong Hỏa đan.

- Chính là lúc này!

Thiên Cầm Tông lầm tưởng Diệp Trần và Ưng Yêu điên cuồng liều mạng với nhau, không cách nào phân tâm, lao về phía Thực Mộng Lang, hắn cho rằng, trong nháy mắt Diệp Trần và Ưng Yêu không thể phân ra thắng bại, mà dưới sự chuẩn bị kĩ càng, hắn không thể nào bị mộng cảnh của Thực Mộng Lang xâm nhập, chờ hắn đánh trọng thương Thực Mộng Lang, thậm chí có thể dùng Mộ Dung Khuynh Thành làm con tin để uy hiếp Diệp Trần, không cho hắn cơ hội lật ngược nào.

Ngao ô!

Linh hồn Thực Mộng Lang thập phần cường đại, lập tức cảm ứng được Thiên Cầm Tông đang tới gần, nó xoay người lại, bộ lông màu đỏ dựng lên, xuất ra u quang từ đỉnh đầu của nó như sóng cồn phóng tới Thiên Cầm Tông.

- Hắc Ám Thiên Mạc!

Được Thực Mộng Lang đề tỉnh, Mộ Dung Khuynh Thanh cũng chú ý tới cử động của Thiên Cầm Tông, hai tay nàng đẩy về phía trước, bình chướng màu đen hiện ra giữa bầu trời, ngăn trở Thiên Cầm Tông.

- Hừ!

Thiên Cầm Tông hừ lạnh một tiếng, hai tay xuất ra, "bình" một tiếng, bình chướng màu đen hé ra.

- Diệt Hồn Ba!

Mộ Dung Khuynh Thành mặt không đổi sắc, tay phải nắm một hắc sắc quang cầu, năm ngón tay nắm chặt lại, hắc sắc quang cầu bạo liệt, hóa thành ánh sáng màu đen hình quạt phóng xạ về hướng Thiên Cầm Tông.

- Không tốt!

Ánh sáng hình quạt phát ra, cảm ứng linh hồn của Thiên Cầm Tông không thể chạy thoát, Thiên Cầm Tông không ngờ tới Mộ Dung Khuynh Thành lại còn có võ học công kích linh hồn, nếu như không có Thực Mộng Lang, hắn cũng không sợ hãi, nhưng mộng cảnh do Thực Mộng Lang tạo ra quá lợi hại, sơ suất một chút, sẽ trúng chiêu.

- Thiên Nha Đại Pháp!

Tay phải Thiên Cầm Tông vỗ vào Ngự Thú Bài bên hông, nhất thời, đại lượng quạ đen vọt ra, bất quá quạ đen này chỉ là yêu thú cấp bốn, tương đương với võ giả nhân loại tu vi Ngưng Chân Cảnh hậu kì, nhưng số lượng vô cùng lớn, cả ngàn vạn con, đông nghịt, che kín cả bầu trời.

Dát dát dát dát!

Đại lượng quạ đen nghênh tiếp ánh sáng hình quạt, giống như thủy triều màu đen.

Trong lúc vô thanh vô tức, ánh sáng hình quạt va vào đoàn quạ đen,

đoàn quạ rụng xuống như mưa, hai mắt trắng dã, rõ ràng linh hồn đã bị diệt.

Mà ánh sáng hình quạt sau khi va chạm với đoàn quạ, ảm đạm đi rất nhiều, uy lực công kích linh hồn cũng giảm mạnh, không ảnh hưởng gì đến Thiên Cầm Tông.

Oanh long!

Bên kia, Diệp Trần và Phong Hỏa đan cũng va vào nhau, lôi hỏa đầy trời, cuồng phong gào thét.

Phong sát!

Trong lúc đó, ẩn ẩn có âm thanh như tiếng sét phá toái vang lên.

- Không thể nào!

Trong con mắt Ưng yêu tràn ngập hoảng sợ, há mồm phun ra đại lượng máu.

- Phá!

Diệp Trần nhìn Phong Hỏa đan đã nứt vỡ, yêu lực nồng nặc theo vết nứt tràn ra ngoài, hắn thu hồi Hoàng Kim kiếm, tra vào trong vỏ, tay trái nắm lại, tầng phòng ngự long cốt bao trùm trên nắm tay hắn, hung hăng nện một quyền vào giữa Phong Hỏa đan.

“Phịch” một tiếng!

Hoa Hỏa đan rung lên kịch liệt mấy cái, đột nhiên thu nhỏ lại, cuối cùng thành một viên thanh hồng bảo châu nhỏ như một cái chén.

Tay trái xuất ra, Diệp Trần thu lấy Phong hỏa đan.

- Muốn thu Phong Hỏa đan của ta, đi chết đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 626: Ưng Yêu Tử.

Phong hỏa đan là một phần thân thể Ưng yêu, cho nên Ưng yêu có thể khống chế, hai mắt nó ngưng thần, lập tức Phong hỏa đan trong tay Diệp Trần lay động, tựa hồ như trở nên to lớn, mà mặt ngoài Phong hỏa đan, phong hỏa yêu lực xuất ra, thiêu cháy bàn tay Diệp Trần.

Dát!

Năm ngón tay trái Diệp Trần như năm cái móc, mặc cho Phong Hỏa đan lay động, cũng không thể trở nên to lớn, về phần phong hỏa yêu lực cũng không cách nào phá vỡ tầng phòng ngự long cốt, chẳng qua chỉ làm tầng phòng ngự long cốt biến thành màu đen mà thôi, dĩ nhiên, Diệp Trần cũng không tiếp tục cùng Ưng yêu giằng co, tay phải hắn nắm Lôi Kiếp kiếm, sử ra Kim Chi Liên Y, chém về phía Ưng yêu, kiếm khí màu vàng phân tán ra, không để Ưng yêu trốn thoát.

- Không!

Mất đi Phong Hỏa đan, tu vi Ưng yêu chỉ còn lại hai phần, cho dù trình độ cường hãn của thân thể không giảm bớt, cũng không cách nào chống lại kiếm khí của Diệp Trần.

Phốc! Phốc! Phốc!

Huyết thủy bắn ra đầy trời, kiếm khí màu vàng tàn sát Ưng yêu, chia năm xẻ bảy thân thể nó, Phong Hỏa đan mất đi điều khiển cũng yên tĩnh trở lại.

- Ưng yêu này thật cường hãn, nếu như không xuất ra Lôi Phệ, chỉ sợ phải hơn một trăm chiêu mới có thể đánh chết nó.

Diệp Trần tay cầm Phong hỏa đan, cảm thán nói.

- Phược Thú Kinh Cức!

Diệp Trần đánh chết Ưng yêu bất quá chỉ ngắn ngủi trong mấy lần nháy mắt, lúc này, Thiên Cầm Tông đã đột phá phong tỏa của Mộ Dung Khuynh Thành, thi triển ra một chiêu võ học giam cầm, chỉ thấy bốn phía Thực Mộng Lang tràn ngập kim quang, một bụi gai như được tạo bằng vàng ròng hiện ra, hướng về Thực Mộng Lang trói lại, bụi gai màu vàng gai đâm vào thể nội Thực Mộng Lang.

Ngao ô!

Thực Mộng Lang ra sức giãy dụa, nhưng càng giãy dụa, bụi gai màu vàng kia càng trói chặt hơn, những cái gai màu vàng nhọn hoắc làm nó thống khổ không dứt.

- Phi Thiên Ám Sát Trảm!

Vỗ đôi Hắc sắc bức dực sau lưng, thân ảnh Mộ Dung Khuynh Thành phiêu hốt, thoáng cái hóa ra hơn mười người, tấn công Thiên Cầm Tông từ bốn phương tám hướng, không phân biệt được người nào là giả, người nào là thật, lại tựa hồ như người nào cũng là thật, người nào cũng là giả.

- Tốc độ nữ nhân này quá nhanh.

Thiên Cầm Tông mặt không đổi sắc, bàn tay vỗ vào Ngự Thú Bài bên hông.

Lệ!

Dát!

Rống!

Mấy tiếng yêu thú hoàn toàn bất đồng vang lên, cùng lúc đó, một con yêu cầm có sừng dài trên đầu, một con quạ đen toàn thân là một ngọn lửa

màu đen lượn lờ, một con mãnh khuyển có cánh từ trong Ngự Thú Bài vọt ra, xuất hiện bên người Thiên Cầm Tông.

- Lên, bắt nữ nhân này cho ta, nhớ kỹ, bắt sống, không được đánh chết.

Mặc dù Mộ Dung khuynh thành lợi hại, nhưng tốc độ lại phân ra không ít, mà tốc độ ba tên yêu thú Thiên Cầm Tông thả ra này bằng tốc độ của yêu thú cấp mười, mỗi một tên, thực lực đều không tầm thường, có thể so với Tông sư Linh Hải Cảnh Hải Vô Nhai, Thiên Cầm Tông thuần hóa ba tên yêu thú này, không biết đã mất bao nhiêu công phu.

Nghe Thiên Cầm Tông ra lệnh, ba tên yêu thú cấp mười cùng vỗ cánh, dùng tốc độ cực nhanh lao vào đánh nhau với Mộ Dung Khuynh Thành, tốc độ bọn chúng mặc dù kém hơn Mô Dung Khuynh Thành, nhưng ba con hợp lực lại không thể coi thường, chế trụ nàng, làm nàng không cách nào tới gần Thiên Cầm Tông được.

- Hắc hắc!

Thoát khỏi Một Dung Khuynh Thành, Thiên cầm Tông quay đầu, nhìn về phía Thực Mộng Lang.

Thực Một Lang vẫn bất khuất, cực lực giãy dụa, cả người nó toàn là vết thương, máu tươi chảy ra càng làm bộ lông nó đỏ hơn, nhưng cũng không khuất phục, thậm chí ánh mắt trên trán nó cố gắng trấn tĩnh, phóng xuất ra u quang nồng nặc như thủy triều.

- Vô dụng.

Ngoài miệng Thiên Cầm Tông nói như thế, nhưng ánh mắt hắn đã có chút hoảng hốt, cả kinh, vội vàng cắn chót lưỡi một cái, đem ý chí võ đạo bản thân phát huy đến cực hạn chống lại u quang, cùng lúc đó, tay hắn nắm lại, bụi gai màu vàng đang trói Thực Mộng Lang càng gia tăng thêm lực siết chặt, những cái gai màu vàng càng cắm sâu vào trong thân thể Thực Mộng Lang.

Ngao ô!

Thực Mộng Lang ngửa mặt lên trời, thét dài thê lương.

- Đáng chết!

Từ xa, Diệp Trần thấy một màn như vậy, trong nháy mắt ánh mắt trở thành lạnh như băng, thân hình hắn lóe lên, hòa thành kiếm quang lăng không bay vút đến.

- Hắn làm sao có thể giải quyết Ưng yêu nhanh như vậy?

Vì Thiên Cầm Tông một mực chăm chú đối kháng với mộng cảnh của Thực Mộng Lang, cho nên không cách nào chú ý đến Diệp Trần, cho đến khi Diệp Trần bay xẹt tới mới phát hiện được, hắn vừa phân tâm, mộng cảnh của Thực Mộng Lang phát ra mãnh liệt, tâm thần hắn hoảng hốt, lập tức thu hồi sự chú ý với Diệp Trần.

- Không thể giằng co như vậy nữa.

Thiên Cầm Tông giơ bàn tay lên, trùng kích lên Thực Mộng Lang.

- Nhất chỉ phá hư!

Ngón trỏ tay trái Diệp Trần vươn ra, điểm chỉ về hướng Thiên Cầm Tông.

Ba!

Ngón tay màu xanh rút ngắn khoảng cách không gian đi rất nhiều, thoáng cái đã tới trước mặt Thiên Cầm Tông, không gian lực đáng sợ làm chân nguyên hộ thể hắn nhất thời ảm đạm đi, vặn vẹo kịch liệt.

- Khốn kiếp! Đáng chết!

Thiên Cầm Tông hận đến nghiến răng, chỉ còn một bước nữa là hắn có thể đoạt lấy Thực Mộng Lang, chỉ cần thuần hóa được Thực Mộng Lang, lại

phối hợp với đông đảo yêu thú của hắn, bất kỳ Tông sư Linh Hải Cảnh nào đụng phải hắn cũng chỉ có cách trốn chạy.

- Diệp Trần, ta sẽ nhớ kỹ món nợ này!

Thiên Cầm Tông nói đi là đi, phẩy đôi cánh năm màu sau lưng, trong nháy mắt rời khỏi Thực Mộng Lang, kích bắn về phương xa, ngay cả ba tên yêu thú cũng mặc kệ.

- Chạy đi đâu!

Mộ Dung Khuynh Thành thấy Diệp Trần chạy tới, trong lòng thở phào một hơi, tức thì Hắc sắc bức dực sau lưng rung lên mãnh liệt, từng vòng sóng vặn vẹo trong không gian như vòng cung, "bá" một tiếng, ba tên yêu thú đang vây khốn Mộ Dung Khuynh Thành biến mất vô ảnh vô tung, một đạo hắc sắc quang mang kích thẳng về Thiên Cầm Tông, điểm chỉ đen nhánh từ ngón tay của nàng xuất ra, điểm ngay trên trán Thiên Cầm Tông.

- Muốn chết!

Tay phải Thiên Cầm Tông xuất ra một trảo, nghênh đón điểm chỉ.

Phanh!

Sóng xung kích quét ngang chân trời, khóe miệng Mộ Dung Khuynh Thành xuất ra máu tươi, thân hình bay rớt ra ngoài, Thiên Cầm Tông tuy không đến nỗi bay rớt ra như nàng, nhưng cũng chật vật tại chỗ.

Hưu!

Kiếm quang chợt lóe, Diệp Trần xuất hiện trước mạt Thiên Cầm Tông.

- Ngươi đừng hòng chạy thoát!

Diệp Trần lạnh nhạt nói một câu.

Thiên Cầm Tông sợ quá hóa giận, quát lên:

- Tiểu bối, đừng quá ngông cuồng, ngươi cho rằng một mình ngươi có thể kềm giữ ta, Thiên Cầm Tông ta, không phải ai muốn là ngăn cản được đâu.

Nói xong, thân ảnh hắn chia ra làm hai, xuất hiện hai Thiên Cầm Tông giống nhau như đúc, ngay cả hơi thở, linh hồn cũng giống nhau, căn bản không thể phân biệt đâu là bản thể.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 627: Giết Chết Thiên Cầm Tông.

Hai Thiên Cầm Tông phân ra, một bên trái một bên phải lao vút đi.

Thân thể Diệp Trần cũng chuyển động, cũng phân ra hai thân ảnh, mặc dù hơi thở linh hồn hai thân ảnh này không giống nhau, nhưng trừ hơi thở linh hồn ra thì không thể phân biệt được thật giả.

Diệp Trần phóng về bên trái, tay cầm Hoàng Kim Kiếm, bay vút đi, đâm một kiếm về phía Thiên Cầm Tông, kiếm chiêu cực nhanh làm thân ảnh hắn như mê huyễn, giống như ảo ảnh trong nước.

Phốc!

Không có máu tươi xuất ra, Thiên Cầm Tông này là giả.

Một Diệp Trần khác thì đuổi phía sau chân thân của Thiên Cầm Tông, tốc độ rõ ràng nhanh hơn hắn.

- Tiểu bối, mọi việc đều tuyệt tình, ngươi cũng không có kết quả tốt đâu.

- Lời này ngươi không nên nói với ta.

- Ta nếu chạy thoát, món nợ này, ngày sau sẽ trả lại ngươi gấp mười lần.

Thân ảnh Thiên Cầm Tông lại phân ra làm hai.

- Hóa ảnh bạo!

Lần này Diệp Trần không phân ra phân thân, trực tiếp bạo liệt, vô số hư ảnh màu đen phóng ra ngoài, bao phủ Thiên Cầm Tông và phân thân hắn vào trong.

Kiếm khí màu vàng và trảo ảnh rực rỡ chi chít tung hoành trong vòng vây của bóng đen.

Biết không thể đào thoát, ánh mắt Thiên Cầm Tông ác độc, phát huy công lực đến cực hạn, cùng Diệp Trần chém giết.

Đáng tiếc thực lực của hắn so với Âm Ma Tông cũng chỉ cao hơn một ít, sở dĩ Âm Ma Tông tìm hắn là vì hắn có đông đảo yêu thú phụ trợ, nhờ có yêu thú phụ trợ, thực lực Thiên Cầm Tông vượt xa Lâm Thiên, Lam Tà Tình, dù không bằng thanh niên ngũ cự đầu, nhưng thanh niên ngũ cự đầu muốn giết hắn, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Phái ra ba tên yêu thú lợi hại nhất đối phó với Mộ Dung Khuynh Thành, giờ này hắn không có yêu thú cường mãnh nào, chỉ có thể phái ra một số yêu thú hạ cấp ngăn cản Diệp Trần, nhưng cũng bị Diệp Trần chém một kiếm ra làm đôi, chốc lát sau, ngay cả bản thân hắn cũng bị chém rụng một cánh tay.

Xoẹt!

Kiếm quang màu vàng lóng lánh phía chân trời, hai tay Diệp Trần cầm kiếm, xuất hiện phía sau lưng Thiên Cầm Tông.

Trên cổ có vết máu nhàn nhạt hiện lên, gió thổi qua, thủ cấp Thiên Cầm Tông phóng lên cao, huyết thủy phun ra như suối, bắn hết lên trên.

- Ta không cam lòng!

Thủ cấp của Thiên Cầm Tông phóng lên trời, trong tia sinh mệnh cuối cùng, phát ra tiếng gào rú cực kỳ ác độc rồi im bặt.

Diệp Trần lắc đầu, sớm biết như vậy, hà tất phải nhúng tay vào vũng nước đục này.

Thu hồi trữ vật linh giới của Thiên Cầm Tông, một ngón tay Diệp Trần bắn ra, kiếm khí Thanh Liên vô cùng lợi hại kích bắn ra, đánh gãy bụi gai màu vàng trên người Thực Mộng Lang, Thực Mộng Lang thoát khốn ra,

hướng về phía Diệp Trần khẽ kêu lên vài tiếng cảm kích, vết thương trên người nó từ từ khép lại.

- Người làm tốt lắm, ta sẽ ban thưởng cho ngươi.

Gật đầu thỏa mãn, Diệp Trần hướng về phía Mộ Dung Khuynh Thành bay tới.

- Ngươi không sao chứ?

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu.

- Khá tốt, bất quá lại để cho Hùng Phách đào thoát.

Hùng Phách bị Thiên Ma Chỉ của Mộ Dung Khuynh Thành đánh bay về phía sau, cảm thấy không ổn, lập tức trốn đi, mà Mộ Dung Khuynh Thành vì đối phó với Thiên Cầm Tông, không rãnh để phân tâm, nên cũng không có đuổi theo.

Diệp Trần nói:

- Chỉ là một yêu thú, không ảnh hưởng gì lắm.

Hùng Phách có mạnh mẽ như thế nào thì cũng chỉ là một yêu thú, trí lực có hạn, không giảo hoạt như Âm Ma Tông và Thiên Cầm Tông, không tạo thành bao nhiêu uy hiếp với Diệp Trần.

- Đi, chúng ta xuống dưới mặt đất.

Mục đích đến đây là vì Phượng Vĩ Thụ, Diệp Trần tất nhiên sẽ không quên.

Không men theo thông đạo đi xuống dưới, hai người một sói, trực tiếp đánh xuyên qua mặt đất, đi xuống chỗ sâu hơn sáu ngàn mét dưới Vạn Hùng sơn, tiếng nước chảy ầm ầm không dứt truyền ra, đó là một con sông ngầm dài, rộng hơn trăm mét, trên nham thạch bên bờ sông, có một cây cao ba mét, có năm màu, trong đó màu đỏ là màu chủ đạo, toàn thân cây toát lên một vẻ

tráng lệ, tôn quý đến cực điểm.

- Cây này là Phượng Vĩ Thụ?

Ánh mắt hai người một sói tập trung trên thân cây năm màu.

Nói là cây nhưng cây này không giống với cây thông thường, toàn thân như được tạc từ Hồng ngọc, mặt ngoài tản mát ra màu sắc của năm màu khác nhau, tán cây không nhiều lắm, nhưng nhiều hơn một chút thì nhiều, ít hơn một chút thì thiếu, vừa vặn đến mức hoàn hảo, tại các đốt của nhánh cây, có các trái của cây rủ xuống, trái này nhìn qua giống như chuối tiêu, nhưng bẹp hơn so với chuối tiêu, ước chừng dài một thước, mặt ngoài có hoa văn Phượng vĩ, linh khí kinh người chấn động làm cho nguyên khí nơi đây nồng đậm hơn rất nhiều, là một nơi tốt để tu luyện.

- Một quả Phượng vĩ tương đương với ngàn năm hỏa hầu, trên cây này có mười hai quả, chí ít cũng có một vạn hai ngàn năm hỏa hầu.

Nhìn thấy Phượng Vĩ Thụ vẫn còn Phượng Vĩ quả, Mộ Dung Khuynh Thành thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, tâm tình khoan khoái dễ chịu.

Ô ô ô!

Thực Mộng Lang ngoắt ngoắt cái đuôi, tuy là lần đầu tiên nhìn thấy trái phượng vĩ, nhưng trái phượng vĩ này phát ra khí tức khiến cảm giác nó thật thoải mái.

Diệp Trần nói:

- Trái Phượng Vĩ có thể làm thể chất cường tráng, trị liệu bất cứ nội thương nào, đồng thời lại có công hiệu tư âm bổ dương, ngươi vẫn không thể phục dụng sao?

Vốn hắn muốn cho Mộ Dung Khuynh Thành luyện hóa một ít Long Huyết Thảo, tinh luyện ra Long chi lực bên trong, phải biết rằng ma thể Mộ Dung Khuynh Thành so với linh khu thi cường hãn hơn rất nhiều, ma thân

nhị giai còn hơn cả linh khu tam giai, có thể dung nạp Long chi lực nhiều hơn.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Đối với võ giả nhân loại, linh thảo hoặc là đan dược đều hữu dụng, nhưng đối với ta thì đều vô dụng, chỉ có những đồ vật tương đương với dược liệu ma tộc ta thì mới hữu dụng đối với ta.

Biết rõ chính mình không cách nào luyện hóa được Long Huyết Thảo, nàng minh bạch chính mình cùng với võ giả nhân loại không cùng một lộ tuyến.

- Thật là đáng tiếc!

Diệp Trần vỗ vỗ vào đầu Thực Mộng Lang, phi thân lướt đi, đến cạnh Phượng Vĩ Thụ.

- Khởi!

Tay phải khẽ vẫy, một cỗ sức mạnh vô cùng to lớn tác dụng tại khu vục xung quanh Phượng Vĩ Thụ, sóng sông ngầm nổi lên mãnh liệt, toàn thân cây Phượng Vĩ Thụ bị rút lên khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung, mà Phượng Vĩ Thụ vẫn hoàn hảo, không bị sứt mẻ một chút nào.

BANG!

Tay trái nắm chặt một Phượng Vĩ quả, Diệp Trần dùng sức kéo, lực đạo cường đại tác dụng lên Phượng Vĩ quả, miễn cưỡng hái xuống, phát ra thanh âm của sắt thép bị đứt đoạn.

- Quá rắn chắc, xuất ra khí lực mười vạn cân cũng chỉ có thể miễn cưỡng hái xuống.

Diệp Trần âm thầm kinh hãi.

- Thực Mộng Lang, cho ngươi!

Diệp Trần ném Phượng Vĩ quả vừa hái xuống cho Thực Mộng Lang.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 628: Khô Lâu Hoa.

Ngao ô!

Thực Mộng Lang nhảy dựng lên, cắn Phượng Vĩ quả, thương thế trên người nó vẫn còn, cần tĩnh dưỡng thêm, giờ đã có Phượng Vĩ quả, không cần lo lắng gì nữa, hơn nữa Phượng Vĩ quả này có thể làm thể chất nó cường tráng hơn, lại còn có tác dụng bồi bổ khí huyết.

- Lớn quá, đoán chừng chỉ có thể miễn cưỡng thu vào bên trong trữ vật linh giới, xem ra còn thiếu một cái trữ vật linh giới thượng phẩm, nếu không ngày sau nhiều đồ vật hơn lớn hơn, sẽ không thể thu vào được.

Tuy trữ vật linh giới có thể thu vào trong trữ vật linh giới, nhưng hạ phẩm trữ vật linh giới quá nhỏ, không thu vào được đồ vật lớn, chỉ có thể dùng để chứa linh thạch, nếu có một thượng phẩm trữ vật linh giới, hết thảy vấn đề đều được giải quyết dễ dàng, dù sao không gian trong thượng phẩm trữ vật linh giới, tối thiểu cũng lớn hơn gấp mười lần trung phẩm trữ vật linh giới.

Có mười cái trung phẩm trữ vật linh giới, đều là đạt được trên người địch nhân, đương nhiên, địch nhân đều đã bị giết chết, ngược lại một cái thượng phẩm trữ vật linh giới cũng chưa thấy qua, cũng đúng thôi, thượng phẩm trữ vật linh giới đâu phải tầm thường, rất khan hiếm, dù có linh thạch cũng không mua được.

Thu hồi Phượng Vĩ Thụ, Diệp Trần thu Thực Mộng Lang vào bên trong Ngự Thú Bài, để nó chậm rãi dưỡng thương, đợi thương thế nó tốt lên, sẽ cho nó luyện chế Phong hỏa đan.

- Hiện tại chỉ còn phải kiếm Khô Lâu hoa.

Diệp Trần thở ra một hơi.

- Ân!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong.

- Võ phong Man tộc cường thịnh, vũ khí chiến sĩ Man nhân là trường mâu và cung tiễn, dưới tình huống bình thường, một tiễn kịch độc của man nhân, có thể một kích trí mạng, nói không chừng có thể tại Man sơn mạch cũng tìm được Khô Lâu hoa.

Khô Lâu hoa không giống với các dược thảo khác, mà là một loại dược thảo kịch độc, hỏa hầu càng cao, độc tính càng mạnh, Khô Lâu Hoa vạn năm hỏa hầu có thể so với bất cứ độc thảo nào kịch độc nhất trong thiên hạ, bất quá Khô Lâu hoa vạn năm khó tìm, bọn hắn chỉ cần Khô Lâu hoa năm ngàn năm hỏa hầu là được rồi.

Ly khai Vạn Hùng sơn, hai người hướng về sơn cốc Man nhân bay tới.

- Đây có lẽ là Độc sơn, nơi bồi dưỡng độc thảo của bộ lạc Man nhân rồi.

Tại biên giới một tòa núi, chướng khí năm màu phiêu tán xung quanh, một nam một nữ lặng lẽ xuất hiện, đúng là Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đang tìm kiếm Khô Lâu hoa.

Bộ lạc Man nhân có lớn có nhỏ, bộ lạc lớn nhân khẩu có thể tới đến mấy trăm vạn, bộ lạc nhỏ thì mấy vạn nhân khẩu, bộ lạc hai người đến là một bộ lạc cỏ khoảng hai mươi vạn nhân khẩu, căn cứ đánh dấu trên địa đồ, bộ lạc này tên là Thiết Hoa.

Chiến sĩ Man nhân ưa thích sử dụng vũ khí có tẩm độc, nhưng không có nghĩa là bọn hắn không sợ độc, huống chi bồi dưỡng độc thảo cũng không dễ dàng, cần ngàn vạn gốc độc thảo mới có thể cung ứng, hiển nhiên, bồi dưỡng độc thảo ngay tại bộ lạc rất nguy hiểm, cho nên bộ lạc Man nhân cơ bản sẽ ở gần một ngọn núi, bởi vì độc thảo tụ tập lại thành một chỗ, độc khí tràn ngập, tạo ra một chướng khí vô cùng kịch độc, là một bức màn chướng tự

nhiên, yêu thú bình thường không dám tới gần.

Đương nhiên, bốn phía Độc sơn sẽ có rất nhiều chiến sĩ Man nhân cảnh giới canh phòng nghiêm ngặt, cho dù không sợ độc, muốn trà trộn đi vào cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tại một chỗ cách hai người không xa, có một đội chiến sĩ Man nhân đang tuần tra.

- Tu vi cao nhất chỉ là Tinh Cực Cảnh, những người khác đều là võ giả Bão Nguyên Cảnh, bất quá chúng ta nên cẩn thận thì hơn, tránh đả thảo kinh xà.

Cưỡng đoạt tự nhiên có thể làm, nhưng không lâu dài được, huống chi Man Nhân và bọn họ cũng không có ân oán gì, bọn hắn không muốn sinh ra mâu thuẫn với bộ lạc Thiết Hoa.

- Đi!

Chướng khí năm màu không thể ngăn được võ giả cấp bậc Linh Hải Cảnh thâm nhập vào, hai người yên lặng chui vào trong, đi vào Độc sơn.

Trên đỉnh Độc sơn chỉ có một tòa kiến trúc, được bao phủ bởi một màn hào quang mông lung chung quanh, bên trong có chiến sĩ Man nhân tuần tra, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thậm chí có thể cảm ứng được ở trung tâm kiến trúc, có tia ba động của một đại năng Linh Hải Cảnh dao động.

- Nơi này không có!

- Tại đây cũng không có!

- Đi chỗ khác xem sao!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành về mặt ẩn nấp thập phần am hiểu, cũng không bị Man nhân Linh Hải Cảnh bên trong công trình kiến trúc

phát hiện, ngẫu nhiên có Linh hồn lực quét tới, Diệp Trần cũng sớm cảm giác được, lợi dụng Hắc ám áo nghĩa của Mộ Dung Khuynh Thành che dấu.

Vài thời thần trôi qua.

- Diệp Trần, ở chỗ này.

Tại sườn núi, Mộ Dung Khuynh Thanh phát hiện Khô Lâu hoa, một mảng lớn Khô Lâu hoa, xem qua một lượt, tối thiểu cũng có một ngàn cây, bên trên đóa hoa phiêu tán ra độc khí màu đen, hội tụ trên không, thành một hư ảnh đầu lâu cự đại.

Diệp Trần chạy tới.

- Tìm xem có Khô lâu hoa năm ngàn năm hỏa hầu hay không.

Thời gian một tuần trà trôi qua.

Trên mặt hai người lộ vẻ thất vọng, trong mấy ngàn gốc Khô Lâu hoa này, chỉ có hơn ba gốc hơn một ngàn năm hỏa hầu, một cây hai ngàn năm hỏa hầu cũng không có, huống hồ là năm ngàn năm hỏa hầu.

Thu lấy hơn hai gốc hơn một ngàn năm hỏa hầu, hai người lặng yên, không một tiếng động ly khai khỏi Độc sơn, thoát ly ra ngoài chướng khí năm màu.

Rời xa bộ lạc Thiết Hoa.

Diệp Trần đánh giá Khô Lâu hoa trong tay, nói:

- Bộ lạc Thiết Hoa chỉ là một bộ lạc nhỏ, Man nhân trong bộ lạc này chỉ là tầm trung.

Bộ lạc Thiết Hoa đã có Khô Lâu hoa, khẳng định bộ lạc khác cũng có, vấn đề là, có Khô Lâu hoa hơn năm ngàn năm hỏa hầu hay không.

Ngày thứ ba, hai người tới một bộ lạc tên là Đồng Hổ.

Nhân khẩu bộ lạc Đồng Hổ gấp ba bộ lạc Thiết Hoa, chừng bảy tám chục vạn, độc sơn phụ cận bộ lạc Đồng Hổ so với độc sơn phụ cận bộ lạc Thiết Hoa thì lớn hơn, vài tòa núi liên tiếp nhau.

Man nhân thủ hộ bốn phía độc sơn nhiều đến mấy ngàn, nguyên một đám trong tay cầm trường mâu, lưng mang cung tên lớn, nhìn như hung thần ác sát.

Trong độc sơn, hai bóng người lén lút di chuyển.

- Cũng không có Khô Lâu hoa năm ngàn năm hỏa hầu, cao nhất chỉ là hai ngàn tám trăm năm, chẳng lẽ phải tới những đại bộ lạc Man nhân.

Đối với những Đại bộ lạc Man nhân, Diệp Trần rất kiêng kị, số lượng Man nhân thua xa nhân loại, đại khái chỉ một phần vạn, nói cách khác, tất cả Man nhân gộp lại cùng một chỗ, số lượng chỉ có mấy tỉ, cao nhất là mười tỉ, số lượng man nhân tuy ít, nhưng tỷ lệ cao thủ so với nhân loại thì hơn mấy ngàn lần, Đại bộ lạc Man nhân có khả năng có Vương giả Sinh Tử Cảnh, mà Man vương có lẽ là một trong số đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 629: Bị Phát Hiện

Đại bộ lạc Man nhân tính ra hàng trăm, không có khả năng bộ lạc nào cũng có Man vương, nghe nói số lượng Man vương cũng không phải nhiều, kém xa số lượng Vương giả nhân loại, tỉ lệ đụng phải Man vương rất thấp, tối đa cũng chỉ một phần trăm.

Nhất định phải lấy được Khô Lâu hoa, không có khả năng buông tha như vây.

- Đi thôi! Đến Đại bộ lạc Man nhân.

Diệp Trần xoay người qua Mộ Dung Khuynh Thành, nói.

Bộ lạc Chiến Kích là một trong những Đại bộ lạc Man nhân, số lượng nhân khẩu đến hai trăm tám mươi vạn, phương viên lãnh địa hơn ba mươi vạn dặm, có thể xem như là một quốc gia Man nhân.

Bộ lạc Chiến Kích không chỉ là một căn cứ, mà giống như quốc gia của nhân loại phân thành nhiều thành thị, bộ lạc Chiến Kích cũng chia ra hơn mười thành trấn, ở trung ương hơn mười thành trấn là chủ thành của bộ lạc Chiến Kích, tên là Chiến Kích thành.

Mà Độc sơn của bộ lạc Chiến Kích lại ở phụ cận Chiến Kích thành.

Bốn phía Độc Sơn, số lượng Man nhân tuần tra nhiều đến kinh người, cứ cách mỗi một ngàn mét lại có một tiễn tháp, cách năm ngàn mét có một thành lũy cỡ lớn, bầu trời còn có phi cầm yêu thú do Man nhân nuôi dưỡng bay tới bay lui, mang đến cho người ta một loại cảm giác không có chỗ để ra tay.

Tại một tòa nham sơn cách đó không xa, có hai bóng đen như ẩn như

hiện, như kết hợp cùng một chỗ với bóng mờ.

- Chiến sĩ Man nhân nhiều quá, trên bầu trời còn có đại lượng phi cầm yêu thú, phòng bị tối cường thế này, chúng ta khó lòng mà ra tay.

Diệp Trần nhíu mày, đối mặt với tình huống này, cơ hồ không có biện pháp nào, dù sao hắn không có khả năng không kiêng nể gì sử ra linh hồn lực để điều tra, cho dù dùng linh hồn lực điều tra, cũng chưa chắc có thể tiến vào Độc sơn mà không người nào biết.

- Đến địa phương khác nhìn xem. Mộ Dung Khuynh Thành đề nghị.

Đến nhiều địa phương khác, hai người thấy chỗ nào cũng phòng bị nghiêm ngặt như nhau, cá biệt có vài chỗ nghiêm ngặt hơn gấp mấy lần, hiển nhiên đó là trọng địa.

- Không vội, đợi trời tối rồi tính tiếp.

Đêm đến, Diệp Trần phát huy Ảnh chi áo nghĩa đến cực hạn, Hắc ám áo nghĩa của Mộ Dung Khuynh Thành cũng đồng dạng như vậy, lại có màn đêm đồng lõa, yểm hộ bọn họ, tiến vào độc sơn hẳn không có vấn đề gì.

Đêm đến, một vầng trăng chậm rãi bay lên, thỉnh thoảng có liên hoa vân ngăn trở ánh mặt trăng, làm cho mặt đất tối đen một mảng, đưa tay ra không nhìn rõ năm ngón.

- Đi!

Trong sát na vầng trăng bị vân hoa kia che lấp, thân thể Diệp Trần nhúc nhích, như một cái bóng dán trên mặt đất, di chuyển cực nhanh, vô thanh vô tức.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng nhanh chóng giương cánh, bay cao lên, ma lực dưới tác dụng của hắc ám áo nghĩa, nàng như dung hòa vào bóng đêm, lặng lẽ không một tiếng động.

Không bị ai phát giác, hai người thông qua chướng khí kịch độc, thuận lợi tiến vào độc sơn.

Độc sơn rất rộng, gồm có sáu phiến gộp lại thành một, trong núi có một ít yêu cầm, yêu thú thuộc tính độc, đẳng cấp cũng không cao lắm.

Đêm khuya.

Rốt cuộc, hai người đã tìm thấy nơi có Khô Lâu hoa.

- Ân, nhiều Khô Lâu hoa quá!

Trong một sơn cốc không lớn không nhỏ, Khô Lâu hoa sinh trưởng rậm rạp chằng chịt, căn bản không thể nào đếm được, bên trên sơn cốc, nguyên một đám hư ảnh đầu lâu lộ ra, trông rất quỷ dị.

- Ba ngàn tám trăm năm hỏa hầu!

- Bốn ngàn năm trăm năm hỏa hầu!

- Bốn ngàn chín trăm năm hỏa hầu!

- Năm ngàn năm trăm năm hỏa hầu!

- Quả nhiên có Khô Lâu hoa hơn năm ngàn năm hỏa hầu. Ánh mắt Diệp Trần quét qua, lập tức phát hiện một cây Khô Lâu hoa cực lớn, cây hoa này phát ra khí tức màu đen nồng đậm như nước, nếu là ở ban ngày, nhìn như là mực nước.

- Ta cũng thấy một cây Khô Lâu hoa sáu ngàn năm hỏa hầu!

Thanh âm Mộ Dung Khuynh Thành truyền tới.

Diệp Trần trả lời:

- Kiếm thêm vài cây để dành, phòng ngừa vạn nhất.

Ba!

Hai người vừa hái vài Khô Lâu hoa, đầu lâu hư ảo trên không sơn cốc bỗng tan rã ra thành nhiều cái, nguyên lai mấy đầu lâu hư ảo này là do độc khí ngưng kết lại mà thành, mà Khô Lâu hoa là ngọn nguồn độc khí, hiện tại vài cây Khô Lâu hoa bị hái đi, lập tức phát sinh biến hóa.

Kiu kiu!

Phương xa, trên một tòa núi cao, một yêu cầm có nhãn thần lợi hại, thấy được biến hóa trong sơn cốc, ngửa mặt lên trời kêu to, thanh âm mang theo lực xuyên thấu rất cường đại.

- Không tốt, mau rời đi!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành lao ra khỏi sơn cốc, thân hình lóe lên, kích bắn ra, Ảnh chi áo nghĩa và Hắc ám áo nghĩa đều được thi triển toàn lực, che dấu khí tức.

- Ai?

Trong một tòa kiến trúc trên Độc sơn, một đoàn Man nhân lao ra, Man nhân cầm đầu có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chân khí dao động thập phần cường đại, linh hồn lực phô thiên cái địa quét về phương hướng hai người Diệp Trần.

Rất hiển nhiên, áo nghĩa ẩn thân của Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành tuy tinh xảo, nhưng vẫn không chạy thoát cảm ứng của Man nhân tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, lập tức phát hiện tung tích hai người.

- Có nhân loại xông vào, lập tức phong tỏa, bắt lấy bọn chúng!

Diện tích Độc sơn bất quá chỉ chừng trăm dặm, dùng để bồi dưỡng độc thảo là khá lớn rồi, nhưng đối với đại năng Linh Hải Cảnh mà nói, một lần quét linh hồn lực, quan sát một cái có thể nhìn thấu phương viên trăm dặm này, rồi truyền âm, báo động cho Man nhân Linh Hải Cảnh ở phụ cận.

- Nhân loại cư nhiên dám xông vào Độc sơn chúng ta, muốn chết. Man nhân Linh Hải Cảnh bên ngoài nổi giận, nhao nhao tiến đến địa điểm chỉ định, chặn đường đào tẩu của Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

Hô!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chạy ra khỏi chướng khí kịch độc, nhưng nghênh đón bọn hắn lại là những mũi tên lập lòe hàn quang, hoặc là thương mang.

- Hắc Ám Thiên Mạc!

Mộ Dung Khuynh Thành khởi động màn chướng màu đen, ngăn trở những mũi tên độc và thương mang bên ngoài.

- Hướng lên không trung bay đi!

Diệp Trần kéo tay Mộ Dung Khuynh Thành, hướng tầng mây Độc sơn bay lên, tốc độ nhanh như hồng quang, để lại dấu vết nhàn nhạt kéo lê dưới ánh trăng.

- Hừ!

Man nhân Linh Hải Cảnh há có thể để bọn hắn tự nhiên ly khai như vậy, phát xuất chân khí, đuổi sát phía sau.

Dần dần, đại bộ phận Man nhân tu vi Linh Hải Cảnh yếu hơn bị bỏ xa dần, không thể đuổi theo, chỉ còn lại một gã Man nhân tu vi cao nhất đuổi theo, Man nhân này quả thực đáng sợ, tu vi là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng chân khí hắn thâm bất khả trắc, so với Linh Hải Cảnh hậu kì đỉnh phong khác thì cường đại hơn nhiều, tựa hồ như đang tích lũy chân khí, chuẩn bị tiến nhập vào cảnh giới Sinh Tử Cảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 630: Trở Về Nam Trác Vực

Man Vương Đại Thủ Ấn!

Man nhân này cách không truy sát, thoáng cái đã đuổi gần đến Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, bàn tay thô lớn như cái quạt của hắn nhấn một cái, một thủ ấn hư ảo mang theo uy lực hùng hậu bao la, kích thẳng về phía hai người, trong chốc lát, gió nổi mây phun, sấm vang chớp giật, sóng gợn trong hư không như nước.

- Thực lực thực mạnh, thực lực chỉ sợ cách nửa bước Man Vương không xa.

Sinh Tử Cảnh không phải cứ như vậy mà đạt tới, có biết bao nhiêu người đều kẹt tại cảnh giới như vậy, bất quá một ít người có nghị lực mạnh mẽ, ngược lại trải qua mười năm thậm chí trăm năm tu luyện, có thể trở thành nửa bước Vương giả, nửa bước Vương giả tuy kém hơn Vương giả Sinh Tử Cảnh rất nhiều, nhưng so với Tông Sư Linh Hải Cảnh thì lợi hại hơn rất nhiều, ví dụ như Tôn Thái tộc trưởng của Nam Phương Thiển Hải Thủy Viên nhất tộc là nửa bướcYêu vương, thực lực thâm bất khả trắc.

Trước mắt, Diệp Trần không cách nào chống lại bán bộ Man vương, ngay cả thanh niên ngũ cự đầu cũng không được, liên thủ lại thì hẳn là không sai biệt lắm.

- Lôi Phệ!

Diệp Trần đột nhiên quay người lại, song kiếm giao nhau, lôi cầu oanh kích lên trên Đại Thủ Ấn hư ảo.

Phanh!

Sóng xung kích quét ngang phía chân trời, cả người Diệp Trần bị bắn bay ra ngoài, tốc độ nhanh hơn không chỉ gấp một gấp hai, hắn phản ứng cực nhanh, thoáng cái kéo tay Mộ Dung Khuynh Thành, mượn lực mang nàng bay vút đi, bỏ Man nhân truy đuổi phía sau lại rất xa.

- Nhân loại giảo hoạt.

Trên mặt Man nhân này hiện lên thần sắc giận dữ.

- Man vương chi hống!

Như trường kình hấp thủy, Man nhân này hút cả mấy ngàn thước không khí, kể cả mây trôi vào trong bụng, sau đó hai mắt lồi ra, há to miệng, phát ra tiếng gầm kinh người, tiếng gầm ẩn chứa chân khí tiếp cận với cảnh giới Sinh Tử Cảnh, một tràng hống vừa xuất ra, bầu trời rừng rực một mảnh thanh âm.

Oanh!

Sau một khắc, tiếng nổ vang tựa như tận thế truyền ra, tốc độ tiếng gầm bắn ra gấp trăm lần vận tốc âm thanh, thoáng cái bao trùm Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

Phốc!

Miệng hai người phun ra máu tươi, tiếng gầm chấn động cơ thể bọn hắn, trong nháy mắt, cơ thể bọn hắn như chịu chấn động mấy ngàn lần, nếu không phải linh khu Diệp Trần tu thành tam giai, thân có Long chi lực, Mộ Dung Khuynh Thành có ma thân cấp hai, một tiếng gào thét này, có thể làm hai người trọng thương, đánh mất sức chiến đấu.

Mà bị chấn động tần suất cao, cũng làm cho chân khí của hai người đình chỉ vận chuyển, tốc độ giảm nhanh chóng, lập tức sẽ bị đuổi theo.

- Thực Mộng Lang, ra!

Diệp Trần đang muốn triệu hồi Thực Mộng Lang, đại chiến với đối phương một hồi, chỉ cần ý chí man nhân này không đạt tới ngũ giai, Thực Mộng Lang có thể làm cho đối thủ nhập vào mộng cảnh, cho nên ai chiếm thượng phong còn chưa biết được, huống chi, ngoài thực lực của Thực Mộng Lang, đối đầu với một cao thủ gần chạm ngưỡng nữa bước Vương giả, nhất thời hắn không tìm ra biện pháp nào.

- Diệp Trần, ta có biện pháp đào tẩu.

Mộ Dung Khuynh Thành giữ Diệp Trần lại, ngăn hắn triệu hồi Thực Mộng Lang.

- Ngươi có biện pháp?

Diệp Trần hỏi lại.

- Ân!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu, chợt bắt lấy bàn tay Diệp Trần, nắm chặt lại.

Oanh!

Hắc sắc bức dực sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành vỗ mãnh liệt, cùng lúc đó, một cỗ ma lực kinh người khuếch tán ra, chấn động cả một phiến không khí, uy lực cỗ ma lực này, vượt xa cấp bậc Linh Hải Cảnh, tựa hồ là cấp bậc Sinh Tử Cảnh.

- Ma Lực tinh hoa!

Diệp Trần lập tức minh bạch, cỗ ma lực chấn động này thuộc về ma lực tinh hoa của Yêu Ma Vương, xem ra, Mộ Dung Khuynh Thành cũng không luyện hóa toàn bộ, chỉ luyện hóa được một bộ phận, ngẫm lại cũng đúng, ma lực tinh hoa của Yêu Ma Vương thập phần cường hãn, lấy cảnh giới của Mộ Dung Khuynh Thành, không cách nào luyện hóa hoàn toàn.

- Di!

Ở một khoảng cách không xa hai người, trên mặt Man nhân hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn có thể cảm nhận được, cỗ ba động này mang đến uy hiếp rất lớn cho hắn.

- Hừ, nhất định có cái gì đó cổ quái, bất quá không thể làm gì ta được. Man nhân xòe bàn tay ra, tái thi triển ra Man Vương Đại Thủ Ấn.

Man Vương Đại Thủ Ấn lần này xuất ra, nhưng chưa đến gần, Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần giống như ảo ảnh, tiêu tan vô thanh vô tức, lập tức biến mất ngay tại chỗ, trong nháy mắt, đã ra ngoài ngàn dặm, lại lóe lên, lúc này, linh hồn lực của Man nhân không thể cảm ứng được nữa, thân ảnh hai người biến mất vô ảnh vô tung.

- Làm sao có thể, tốc độ này cơ hồ đạt đến cực hạn không gian.

Man nhân trợn như rách cả mắt, trên mặt hắn lộ vẻ không thể tin nổi.

Không gian của Chân Linh đại lục có cực hạn, tốc độ đạt tới trình độ nhất định, dường không có cách nào tiếp tục gia tăng, đương nhiên, cũng không phải không có cách nào gia tăng được, bởi vì tốc độ vượt qua cực hạn thừa nhận của không gian, sẽ trốn vào trong hư không, trong hư không tốc độ không bị hạn chế, đây cũng là nguyên nhân vì sao Vương giả Sinh Tử Cảnh đều chạy đi hư không, chứ đây cũng không phải là chuyện bọn hắn muốn.

- Mà thôi, trong Độc sơn cũng không có bảo bối gì, chỉ là một ít độc thảo, dù có tổn thất một ít độc thảo trọng yếu, cũng không thương tổn gì lớn.

Man nhân lắc đầu, bay về hướng ngược lại, quay về bộ lạc của mình.

Bên ngoài năm trăm dặm.

Một mảng hắc mang lớn lan tỏa, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chui ra.

Sắc mặt Mộ Dung Khuynh Thành thập phần tái nhợt, năng lực hiện tại của nàng, không cách nào khống chế năng lượng của ma lực tinh hoa, dù là một tia cũng rất khó khăn.

- Ma lực tinh hoa còn lại có thể ít dùng thì không nên dùng, Chân Linh đại lục ma lực nguyên khí rất thưa thớt, ngươi muốn tăng nhanh tu vị, chỉ có thể dựa vào ma lực tinh hoa thôi.

Diệp Trần thấy Mộ Dung Khuynh Thành không có gì trở ngại, nói ra.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu, Chân Linh đại lục là đại lục của nhân loại, đừng nói ma lực nguyên khí, mà ngay cả một ít dược tài ma thuộc tính cũng rất ít nhìn thấy, cho nên dựa vào ngoại vật để tăng tu vị rất khó, cũng không thể kéo dài, bất quá có ma lực tinh hoa, nàng ít nhất có thể tăng tu vị lên đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Kỳ hạn một năm đã qua đi hơn nửa, chúng ta quay trở lại thôi Nam Trác Vực!

Ngoại trừ Kiến Vương thảo ra, những tài liệu khác đều đã tìm được rồi, mà Kiến Vương thảo cũng đã có Hắc Nghĩ thảo thay thế, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ sẽ làm được, dù sao Kiến Vương thảo cũng không phải là chủ tài liệu để luyện chế giải dược Vô Ảnh độc, chỉ là tài liệu phụ trợ mà thôi.

Lấy ra phi hành khôi lỗi, hai người ngồi lên, phi độn về phía nam.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 631: Luyện Chế Giải Dược Vô Ảnh Độc

Hơn một tháng sau.

Nam Trác Vực Mộ Dung gia tộc.

- Cái gì, các ngươi đã tìm đủ tài liệu để luyện chế giải dược Vô ảnh độc rồi sao.

Mộ Dung Chỉ Thủy thập phần giật mình, trên thực tế trong hơn nửa năm này, hắn cũng không nhàn rỗi, phát động lực lượng cả gia tộc tìm kiếm tài liệu khắp nơi, thậm chí không tiếc vận dụng đại lượng linh thạch để mua tin tức, trong mắt hắn, Tô Như tuệ và Mộ Dung Khuynh Thành chính là tất cả đối với hắn, bất cứ thứ gì cũng không quan trọng bằng hai người cả.

Hắn không nghĩ tới chính là, chỉ hơn nửa năm, hai người đã tìm được số lượng tài liệu kinh người kia, phải biết rằng hắn huy động lực lượng gia tộc, cũng chỉ mới tìm được không đến một phần mươi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Đều là công lao của Diệp Trần cả, lúc ta đi Thiên Vũ Vực tìm hắn, hắn đã tìm gần đủ tài liệu rồi.

Mộ Dung Chỉ Thủy cảm kích nhìn về phía Diệp Trần

- Đa tạ rồi, xem ra ta giao Khuynh Thành cho ngươi quả không sai, ngươi là người có trách nhiệm.

Đổ mồ hôi, Diệp Trần không biết nói gì, trên mặt Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra vẻ đỏ ửng làm say lòng người.

- Bá phụ, đây là tất cả tài liệu.

Diệp Trần lấy ra một hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới đưa cho Mộ Dung Chỉ Thủy.

- Bên trong đều là tài liệu luyện chế giải dược vô ảnh độc. Bất quá Kiến Vương thảo chúng ta không tìm được, chỉ có vài cọng Hắc Nghĩ thảo, không biết có thể thay thế không nữa?

Mộ Dung Chỉ Thủy cười nói:

- Ta cũng không rõ. Nhưng không sao, Kiến Vương thảo chỗ ta có không ít.

Đây là do hắn đấu giá được từ một hội đấu giá.

- Vậy là tốt rồi.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thả lỏng một hơi.

Hiện giờ tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội thôi.

- Tốt rồi, kế tiếp việc luyện chế giải dược Vô ảnh độc cứ giao cho ta. Các ngươi đi tìm viện tử nghỉ ngơi đi! Khuynh Thành, Diệp Trần giao cho ngươi chiêu đãi.

Tài liệu đã đủ khiến tâm tình Mộ Dung Chỉ Thủy sáng sủa hơn rất nhiều, trên mặt rạng ngời.

- Cha, ngươi nhanh đi luyện chế giải dược nhé!

Mộ Dung Khuynh Thành xô đẩy Mộ Dung Chỉ Thủy.

- Tốt, tốt, cứ giao cho ta đi.

Luyện chế giải dược Vô ảnh độc đối với Mộ Dung Chỉ Thủy mà nói không phải việc khó. Dù sao Vô ảnh độc chính là do Nhân Ma gia tộc nghiên

cứu ra, phương pháp luyện chế và điều chế giải dược đều được lưu truyền xuống, trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Chỉ Thủy diễn luyện trong đầu vô số lần. Cố gắng để không có chút sơ hở nào.

Đợi khi Mộ Dung Chỉ Thủy rời khỏi, trong đại sảnh chỉ còn lại có Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

- Phong cảnh nơi này vẫn chưa xem, dẫn ta đi xem nào!

Diệp Trần cười cười, cũng nên để thần kinh buông lỏng một chút rồi.

...

Vài ngày kế tiếp, Mộ Dung Chỉ Thủy toàn lực luyện chế giải dược Vô ảnh độc, bế môn không ra, mà Mộ Dung Khuynh Thành thì mang theo Diệp Trần du sơn ngoạn thủy bốn phía Mộ Dung gia tộc, khiến cho không ít tộc nhân Mộ Dung gia tộc thường xuyên trông thấy tràng cảnh hai người dắt tay nhau du ngoạn.

- Xem ra. Diệp Trần Diệp thiếu hiệp chính là cô gia tương lai của Mộ Dung gia tộc chúng ta rồi.

- Tiểu thư chính là mỹ nữ nổi danh đấy, Diệp thiếu hiệp thật có phúc.

- Không thể nói vậy được. Hôm nay danh khí của Diệp thiếu hiệp ở Thiên Vũ Vực như mặt trời ban trưa, gần với thanh niên ngũ cự đầu. Cũng chỉ có hắn mới xứng đôi với tiểu thư thôi.

- Đúng vậy.

Hôm nay.

Diệp Trần đề nghị nói:

- Trở về mấy ngày, ta phải về gặp cha mẹ, ngươi có đi không.

- Ân!

Mộ Dung Khuynh Thành cảm thấy cũng nên chính thức gặp cha mẹ của Diệp Trần thoáng một phát

...

Thiên Phong Quốc.

Vân Vụ Sơn Diệp gia đại sảnh.

Diệp Thiên Hào và Thẩm Dục Thanh ngồi ở ghế thủ tọa, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành ngồi bên dưới.

- Khuynh Thành cô nương, lần này tới Diệp gia ta, nhất định phải ở vài ngày đấy, ta và ngươi phải tâm sự thật vui mới được.

Thẩm Dục Thanh ôn hòa nói với Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành có chút thụ sủng nhược kinh, trên khuôn mặt không mang lụa đen lộ ra vẻ phấn khởi

- Bá mẫu, ngài gọi ta là Khuynh Thành là được rồi, chỉ cần ngươi không chê, ta ở chỗ này bao lâu cũng không sao cả.

- Ha ha, ta sao lại ghét bỏ ngươi chứ.

Thẩm Dục Thanh cười nói:

- Gia đình có nữ nhi xinh đẹp như ngươi, cũng không có nhiều.

Nhìn thấy khuôn mặt thật của Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Thiên Hào và Thẩm Dục Thanh đều sợ hãi than thoáng một phát, rốt cục cần phải có linh khí thế nào, mới có thể sinh ra tướng mạo xinh đẹp như vậy chứ, đối với việc Diệp Trần mang về một tức phụ xinh đẹp như thế, hai người cũng phi thường cao hứng, dù sao con của hắn là nhân trung chi long, không phải người thường có thể so được, như những phú hào bình thường kia, cũng có thể lấy được ba vợ bốn nàng hầu, tướng mạo mỗi người đều như hoa, con hắn há có thể lạc hậu được.

Lúc này, Diệp Thiên Hào nháy mắt với Thẩm Dục Thanh.

Thẩm Dục Thanh nhớ ra cái gì đó, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một miếng ngọc bội ánh sáng tím nội liễm, mặt ngoài có Tiên Thiên Vân văn, đi xuông đưa đến tay Mộ Dung Khuynh Thành:

- Khuynh Thành, Tiên Thiên Tường Vân ngọc này là truyền thế chi bảo của Diệp gia ta, hiện giờ giao cho ngươi đấy.

- Đa tạ bá mẫu.

Mộ Dung Khuynh Thành mừng rỡ nhận lấy.

- Cha, mẹ! Đại ca đâu?

Tiếng bước chân vui sướng vang lên, hai tiểu hài tử ước chửng bảy tám tuổi chạy đến, không phải Diệp Huyền và Diệp Tiểu Tiểu thì còn ai nữa.

- Hai tiểu gia hỏa.

Thẩm Dục Thanh bất đắc dĩ cười cười, tiểu gia hỏa này một khắc cũng không chịu ngồi yên, chạy loạn khắp nơi ở Diệp gia, cùng những đứa trẻ khác trong gia tộc nháo loạn cả lên, nhất định là nghe được tin Diệp Trần trở về mới chạy đến đây.

Diệp Trần mỗi tay một người, ôm lấy đệ đệ muội muội, vui đùa nói:

- Nặng lên nhiều thật.

Diệp Huyền nói:

- Đại ca, ca ca tỷ tỷ của người khác thường xuyên trở về, ngươi sao lại không như vậy?

- Đúng nha!

Diệp Tiểu Tiểu giương cặp mắt to nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần nói:

- Chờ các ngươi trưởng thành sẽ biết.

- Chúng ta đã trưởng thành rồi.

Diệp Thiên Hào trêu ghẹo nói:

- Trưởng thành còn quấn đại ca ngươi?

Nghe vậy, Diệp Huyền và Diệp Tiểu Tiểu làm mặt quỷ.

Bên cạnh, Mộ Dung Khuynh Thành nở nụ cười, tiểu hài tử quả nhiên thú vị, không biết Diệp Trần khi còn bé là dạng gì nữa.

Nhìn thấy người một nhà vui vẻ hòa thuận, trong nội tâm Diệp Trần thập phần thỏa mãn. Ở trên đời này. Hắn đã có một gia đình mỹ mãn, còn lại chính là không ngừng trở nên mạnh mẽ. Mục tiêu thăm dò huyền bí của vũ trụ, hơn nữa, chỉ có thực lực mạnh, hắn mới có thể bảo hộ tốt cho người nhà và người bên cạnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 632: Kim Chi Liên Y Đại Thành

Diệp gia Vân Vụ Sơn rất lớn. Thế núi dựa vào nước

Bên cạnh hồ sóng nước lăn tăn, Diệp Trần đang luyện kiếm, từng đạo lưu quang kim sắc theo trên người hắn lẻn đến trường kiếm bình thường, tùy ý huy sái.

- Vị đạo không đúng, có lẽ nên tự nhiên hơn chút.

- Quá cương mãnh rồi, phá hủy sự hài hòa của Kim Chi Liên Y.

Mỗi lần diễn luyện đều khiến cảm ngộ của Diệp Trần trở nên sâu sắc hơn.

Trong lương đình cách đó ngoài trăm mét, Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Huyền Diệp Tiểu Tiểu đứng cùng nhau, nhìn Diệp Trần luyện kiếm.

- Đại ca thật cố gắng, sau này ta nhất định phải giống như đại ca.

Diệp Huyền nắm chặt tay nhỏ.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Đợi khi ngươi mười tuổi thì có thể bắt đầu cố gắng rồi.

Sự cố gắng của Diệp Trần quả thật khiến nàng rất cảm thán. Lúc bắt đầu gặp gỡ, hắn chẳng qua chỉ là một thiên tài không tính là quá lợi hại, nhưng mỗi một lần gặp mặt, nàng đều thấy đối phương tiến bộ, mà danh khí lại càng lúc càng lớn, từ Nam Trác Vực đến Nam Phương Vực Quần, lại từ Nam Phương Vực Quần đến Thiên Vũ Vực, hắn mỗi thời khắc đều tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Xuy xuy xuy xuy!

Tiếng xé rách không khí vang lên. Kiếm quang khuếch tán.

- Phải có sự nhu hòa của nước, sắc bén của kim loại. Cả hai hỗ trợ lẫn nhau, mới xem như đại thành. Nhưng nào dễ như vậy.

Thu hồi kiếm, Diệp Trần chậm rãi nhổ ra một ngụm trọc khí.

- Đi, ta mang bọn ngươi ra ngoài du ngoạn một chút.

Không cách nào đột phá, Diệp Trần cũng không miễn cưỡng chính mình, phương diện cảm ngộ, dù miễn cưỡng cũng không được, chú ý chính là nước chảy thành sông, linh cơ khẽ động.

Lúc bay qua trên không Diệp gia, Diệp Trần nhẹ kêu một tiếng, thân thể dừng lại, lại lần nữa xuống Diệp gia, bất quá không phải là viện tử của hắn, mà là trong sân của một bàng chi đệ tử Diệp gia.

Trong sân, người đệ tử bàng chi của Diệp gia này đang luyện kiếm, kiếm của hắn là một thanh nhuyễn kiếm, cho nên kiếm pháp hắn tu luyện, thiên hướng về nhu hòa, có thuộc tính là thủy.

Chỉ thấy trong sân kiếm quang bay múa, kiếm quang nhu hòa giống như ảo ánh trăng trong nước, tụ tán vô thường, khiến người say mê.

- Nhuyễn kiếm, nhu hòa, kiếm quang!

Diệp Trần thân là Tông sư Linh Hải Cảnh, đứng ở trong sân một chút cũng không khiến cho đối phương chú ý, mà hắn lại như lâm vào mê say, gắt gao chằm chằm vào kiếm pháp của đối phương.

Mộ Dung Khuynh Thành mang theo Diệp Huyền Diệp Tiểu Tiểu rơi xuống, dùng Chân Nguyên cách ly một khu vực, nàng biết rõ Diệp Trần có điều cảm ngộ, không thể quấy nhiễu.

Một bộ kiếm pháp được tập luyện xong, người bàng chi đệ tử này lau

mồ hôi, đang muốn thu hồi kiếm, bỗng nhiên cảm giác được bên cạnh có người đang luyện kiếm, kinh ngạc nhảy dựng lên.

Lúc phát hiện người luyện kiếm bên cạnh là Diệp Trần, lập tức ngừng thở, không dám có chút động tác.

Diệp Trần là người nào chứ, là nhân vật truyền kỳ của Nam Trác Vực thậm chí cả Nam Phương Vực Quần, kiếm khách thiên tài, lại càng là niềm tự hào của Diệp gia, hắn cho dù có kích động hơn nữa, cũng biết không thể quấy rầy Diệp Trần.

- Nhuyễn kiếm là nhuyễn, giống như là nước, mà nhuyễn kiếm lại nhuyễn, cũng là kiếm, sắc bén vô cùng, đúng, chính là vị đạo này.

Diệp Trần sa vào trong diễn luyện Kim Chi Liên Y, phảng phất nhập ma.

Thời gian dần trôi qua.

Trong sân lan tràn lan tràn gợn sóng kim sắc, gợn sóng kim sắc này cũng không phải kiếm quang, cũng không phải kiếm khí, mà là được hình thành từ khí cơ, thập phần kỳ diệu.

Theo gợn sóng kim sắc ngày càng nhiều, càng ngày càng nhu hòa, lực sát thương cũng bắt đầu lộ ra, chỉ sau chốc lát công phu, tất cả mọi thứ trong sân hóa thành bột phấn, tan thành mây khói, thời khắc mấu chốt, Mộ Dung Khuynh Thành thúc dục ra một cổ Chân Nguyên, bảo vệ người bàng chi đệ tử Diệp gia này.

- Đi!

Không biết qua bao lâu, Diệp Trần chém ra một kiếm, gợn sóng kim sắc khuếch tán ra, đừng nói là người bàng chi đệ tử này, coi như là Mộ Dung Khuynh Thành, cũng tưởng rằng đó là gợn sóng nước chân chính, chỉ có điều nhan sắc là kim thôi, đối mặt với chiêu này, căn bản không cách nào ngăn cản, chỉ có thể bị động phòng ngự, về phần có phòng được hay không lại là mặt khác.

Phốc phốc!

Trong phiến sân này có một mảnh nước biếc nho nhỏ, Diệp Trần dưới một kiếm, lập tức tách ra nước biếc, làm người ta ngạc nhiên nhất chính là, phiến nước biếc này sau khi bị tách ra, cũng không lắp đầy, tựa hồ như nguyên bản đã như vậy, mà lại mặt phẳng lại vô cùng nhu hòa, nhìn không ra là bị lợi khí tách ra.

- Rốt cục đại thành rồi!

Diệp Trần đình chỉ diễn luyện.

Xoay người, Diệp Trần trông thấy khuôn mặt kích động đến đỏ bừng của nguời đệ tử bàng gia Diệp gia.

- Ngươi tên là gì.

Diệp Trần hỏi.

- Diệp, Diệp Tiêu Thủy!

Trên mặt Diệp Trần lộ ra vẻ tươi cười:

- Kiếm pháp của ngươi không tệ.

Kim Chi Liên Y có thể đại thành, đã thiếu đối phương một chuyện, đương nhiên, cũng nhở hắn tập luyện chính là nhuyễn kiếm, nếu đổi thành một thanh kiếm khác, thì hắn không thể nào cảm ngộ rồi.

Đạt được sự khích lệ của Diệp Trần, Diệp Tiêu Thủy hưng phấn không thể tả . . .

Tuổi của Diệp Trần tuy rằng không khác hắn lắm, nhưng chênh lệch giữa hai người lại một trời một vực, một người là Đại năng Linh Hải Cảnh, một người chỉ là võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, một người danh dương Chân Linh đại lục, một người ở Thiên Phong Quốc cũng không tính là quá có danh tiếng, có thể được Diệp Trần khích lệ, không thể nghi ngờ chính là

việc mà rất nhiều tân tú tha thiết mơ ước.

- Bản Thiên Nhất Chân Thủy kiếm quyết này tặng cho ngươi, nếu như có thể tìm hiểu thấu đáo nó, dưới Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, có rất ít người là đối thủ của ngươi.

Lấy ra một bản bí tịch ngoài bìa bích sắc, Diệp Trần đưa cho Diệp Tiêu Thủy.

- Thiên Nhất Chân Thủy kiếm quyết! Tặng ta?

Diệp Tiêu Thủy nghe xong danh tự, đã biết rõ không tập không được, thần sắc kích động nhận lấy bí tịch.

- Tốt rồi, không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi nữa!

Đưa bí tịch, Diệp Trần mang theo Mộ Dung Khuynh Thành cùng với Diệp Huyền Diệp Tiểu Tiểu ly khai Diệp gia.

Mà Diệp Tiêu Thủy vẫn như đang năm mơ, nhìn bóng lưng đã đi xa của Diệp Trần.

Thẳng đến Diệp Trần đến khi tầm mắt của bốn người, hắn mới hồi phục tinh thần lại.

- Thiên Nhất Chân Thủy Kiếm bí quyết, không biết là kiếm pháp phẩm cấp gì nữa?

Diệp Tiêu Thủy mở bìa mặt bí tịch ra xem xét "Thiên Nhất Chân Thủy kiếm quyết, kiếm pháp Địa cấp đẳng cấp cao, tổng cộng 16 chiêu, một chiêu cuối cùng đủ để địch nổi kiếm chiêu Địa cấp đỉnh giai.

- Lại là kiếm pháp Địa cấp đẳng cấp cao, hơn nữa còn là loại cao cấp nhất trong đó.

Nói chung, uy lực của một chiêu cuối cùng có thể tăng một giai, đủ nói rõ cái môn này kiếm pháp chính là loại cao cấp nhất trong số kiếm pháp

cùng đẳng cấp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 632: Kim Chi Liên Y Đại Thành

Diệp gia hôm này tuy rằng bí tịch rất nhiều, bí tịch kiếm pháp cũng không ít, nhưng thiên phú của hắn cũng không phải hàng đầu, tối đa chỉ có thể học tập kiếm pháp Địa cấp cấp thấp mà thôi, có thể có một môn kiếm pháp Địa cấp trung giai đã rất hài lòng rồi, về phần Địa cấp đẳng cấp cao, là thứ trong mơ của hắn, không thể tưởng được giờ này khắc lại thật sự có một bản kiếm pháp Địa cấp đẳng cấp cao trên tay hắn, trong lúc nhất thời hưng phấn nói không ra lời.

Kỳ thật hắn nào biết, nếu như không phải cân nhắc đến thiên phú và ngộ tính của hắn, Diệp Trần đã đinh tặng hắn một bản kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai rồi. . . Dù sao đối với Diệp Trần mà nói, bí tịch Địa cấp đỉnh giai cũng không có gì trân quý lắm, ngẫu nhiên ban thưởng một bản cũng rất bình thường, dù sao cũng nhờ có đối phương mà Diệp Trần mới có thể tìm hiểu Kim Chi Liên Y đến đại thành, đây cũng không phải là một bản bí tịch Địa cấp đỉnh giai có thể sánh được, nhưng ban thưởng bí tịch cũng phải nhìn đối tượng, cho Diệp Tiêu Thủy một bản kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai thì đối phương không biết ngày tháng năm nào mới có thể tham ngộ được.

Diệp Trần không biết một cử động nhỏ hôm nay của hắn, khiến Diệp gia nhiều thêm một kiếm khách nổi danh, đương nhiên, đây là chuyện sau này.

- Hừ. . . Lần trước Lý Chiếu của Tà Huyết Tông Đà La quốc dựa vào kiếm pháp phẩm giai cao. . . Ba chiêu đánh bại ta, ba tháng, cho ta ba tháng, ta nhất định phải hắn đẹp mắt.

Bởi vì quan hệ với Diệp Trần, một đời tuổi trẻ và một đời thanh niên của Thiên Phong Quốc đều đặt ánh mắt ở bên ngoài, không hề bảo thủ, tự mình đắc ý, bọn hắn đều có một nhận thức chung, muốn tiến bộ, muốn đi ra đi cùng người khác một lần, thế giới bên ngoài rất lớn rất lớn.

Kim Chi Liên Y đại thành. . . Diệp Trần cuối cùng buông hết thảy, mang theo đệ đệ muội muội du ngoạn khắp nơi, bên người còn có Mộ Dung Khuynh Thành làm bạn.

Nơi du ngoạn cũng không chỉ giới hạn ở Thiên Phong Quốc, rất nhiều quốc gia còn chưa đi qua ở Nam Trác Vực đều đi, một ít danh thắng di tích cổ nổi danh lại càng lưu lại dấu chân của bọn hắn, tiếng cười tràn đầy.

Đương nhiên, hai ngay sau đã quay về rồi

Hôm nay, một việc chấn động toàn bộ Nam Trác Vực.

Mỗi một thành thị của từng quốc gia ở Nam Trác Vự, chẳng biết lúc nào xuất hiện cửa hàng Tri Mạc Vấn, cửa hàng hoặc là mới tạo, hoặc là mua lại kiến trúc khác cải tạo thành, đều không ngoại lệ, thập phần rộng rãi xa hoa, mà thương phẩm bên trong chỉ có một, đó chỉnh là sách.

Sách gì?

Trên bìa sách có việc Tông Sư Bảng.

Về phần cái gì là tông sư, trừ một ít người không biết gì về xã hội ra, không có người nào không biết.

Tông Sư Bảng bày ra bảy mươi hai vị tông sư, mỗi người đều mạnh đến đáng sợ, có thể miểu sát nhân vật cấp tông sư bình thường, dù sao thiên hạ tông sư nhiều không kể xiết, số lượng ít nhất cũng có mấy ngàn, trong mấy ngàn người chọn ra bảy mươi hai, tự nhiên là tinh anh trong tinh anh, tông sư trong tông sư.

Tông Sư Bảng vừa xuất thế ở Nam Trác Vực, lập tức tạo nên oanh động.

Trên thực tế, Nam Trác Vực đã chậm đi rất nhiều ngày, Thiên Vũ Vực là nơi đầu tiên ra Tông Sư Bảng, chính là ngày 10 tháng 10, mà hôm nay đã là ngày 15 tháng 12, đã chậm hơn một tháng, dù sao Chân Linh đại lục quá lớn, không thể nào cùng lúc xuất hiện trên toàn bộ đại lục, bất quá đây là lần thứ

nhất, thời gian khó tránh khỏi có chút khẩn trương, nếu đến lần thứ hai thì có lẽ không như vậy nữa.

Những thành thị khác có Tri Mạc Vấn, Lạc thành tự nhiên cũng có.

Bên ngoài Tri Mạc Vấn Lạc thành, người ta tấp nập, võ giả cao cấp nhận được tin tức về cơ bản đều chạy đến, kể cả một cao thủ tông môn ở gần đó nữa.

- Ha ha, ta mua được, một chút cũng không đắt, chỉ cần mười khối hạ phẩm linh thạch thôi.

- Ta chen vào không được, mọi người cùng nhau xem thì thế nào?

- Ta còn chưa được xem đây này? Dựa vào gì mà phải cho mọi người cùng xem, chờ ngươi mua được, mọi người cùng nhau thảo luận, ta tự mình xem trước đây.

- Ta kháo, quá không giảng nghĩa khí rồi.

Ngoài miệng nói như thế, nhưng người nói chuyện lại dốc sức liều mạng chen vào bên trong, lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức chộp lấy một quyển Tông Sư Bảng.

- Mọi người đừng nóng vội, Tông Sư Bảng còn nhiều, rất nhiều, mỗi người đều có, mười khối hạ phẩm linh thạch một bản.

Chưởng quầy Tri Mạc Vấn vui tươi hớn hở mà cười cười.

Người nhiều có hơn nữa, cũng có lúc mua được Tông Sư Bảng.

Gần nửa canh giờ qua đi, Tri Mạc Vấn rốt cục yên tĩnh lại, người ra vào không còn khủng bố như vậy nữa, đương nhiên, cũng không phải rất hiu quạnh, cách không lâu sau cũng có không ít người chạy đến mua Tông Sư Bảng, chỉ có điều không sôi nổi như ban nãy thôi.

Trong tửu lâu!

Trong quán trà!

Nơi nhiều ngươi cơ hồ ở đâu cũng thảo luận Tông Sư Bảng.

- Mau nhìn, Diệp Trần cũng lên bảng rồi.

- Ở nơi nào? Ta nhìn xem.

- Bài danh thứ bốn mươi tám!

Cùng một thời gian, tất cả thành phố lớn ở Nam Trác Vực đều sôi trào lên.

- Chưởng quầy, cho ta đến một bản Tông Sư Bảng.

Lý Đạo Hiên đi tới Tri Mạc Vấn

- Tốt, cho ngươi.

Chưởng quầy lấy ra một bản Tông Sư Bảng mới tinh, kiểu chữ kim sắc, bìa mặt làm bằng da, rất khó tổn hại.

Thanh toán mười khối hạ phẩm linh thạch, Lý Đạo Hiên đi ra ngoài.

Trong một quán trà.

Lý Đạo Hiên chằm chằm vào danh tự bài danh thứ bốn mươi tám, trên đó viết hai chữ Diệp Trần, phía dưới là ghi về sự tích và chiến tích của Diệp Trần, sau đó đưa ra đánh giá.

Những thành thị khác!

Các thiên tài trẻ tuổi cùng thời với Diệp Trần như Nghiêm Xích Hỏa, Băng Linh v... v... đều cố ý mua Tông Sư Bảng, không chút ngoài ý muốn, bọn hắn thấy được danh tự của Diệp Trần, bài danh không thấp, ở vào thứ bốn mươi tám, mà toàn bộ Nam Phương Vực Quần, đứng vào Tông Sư Bảng

chỉ có bốn người, Nam Trác Vực, chỉ có Diệp Trần một người, trong bốn người của Nam Phương Vực Quần thì bài danh của Diệp Trần là cao nhất, cũng là trẻ tuổi nhất, trẻ tuổi thứ hai cũng là tám mươi tuổi, hai người còn lại không ngoại lệ đều đã hơn trăm tuổi, thậm chí tiếp cận 200 tuổi.

Quan trọng nhất là, nhìn chung bảy mươi hai người của Tông Sư Bảng niên kỷ dưới 30 chỉ có sáu người, có thể thấy bài danh thứ bốn mươi tám này nặng bao nhiêu.

Mộ Dung Khuynh Thành ngây người ở Diệp gia một tuần lễ rồi trở về Mộ Dung gia tộc.

Trong một cái sân lịch sự tao nhã, Diệp Trần đang uống trà đọc sách trong lương đình giữa hồ.

Sách là Tông Sư Bảng, trà là đỉnh cấp danh đồ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 632: Kim Chi Liên Y Đại Thành

Diệp gia hôm này tuy rằng bí tịch rất nhiều, bí tịch kiếm pháp cũng không ít, nhưng thiên phú của hắn cũng không phải hàng đầu, tối đa chỉ có thể học tập kiếm pháp Địa cấp cấp thấp mà thôi, có thể có một môn kiếm pháp Địa cấp trung giai đã rất hài lòng rồi, về phần Địa cấp đẳng cấp cao, là thứ trong mơ của hắn, không thể tưởng được giờ này khắc lại thật sự có một bản kiếm pháp Địa cấp đẳng cấp cao trên tay hắn, trong lúc nhất thời hưng phấn nói không ra lời.

Kỳ thật hắn nào biết, nếu như không phải cân nhắc đến thiên phú và ngộ tính của hắn, Diệp Trần đã đinh tặng hắn một bản kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai rồi. . . Dù sao đối với Diệp Trần mà nói, bí tịch Địa cấp đỉnh giai cũng không có gì trân quý lắm, ngẫu nhiên ban thưởng một bản cũng rất bình thường, dù sao cũng nhờ có đối phương mà Diệp Trần mới có thể tìm hiểu Kim Chi Liên Y đến đại thành, đây cũng không phải là một bản bí tịch Địa cấp đỉnh giai có thể sánh được, nhưng ban thưởng bí tịch cũng phải nhìn đối tượng, cho Diệp Tiêu Thủy một bản kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai thì đối phương không biết ngày tháng năm nào mới có thể tham ngộ được.

Diệp Trần không biết một cử động nhỏ hôm nay của hắn, khiến Diệp gia nhiều thêm một kiếm khách nổi danh, đương nhiên, đây là chuyện sau này.

- Hừ. . . Lần trước Lý Chiếu của Tà Huyết Tông Đà La quốc dựa vào kiếm pháp phẩm giai cao. . . Ba chiêu đánh bại ta, ba tháng, cho ta ba tháng, ta nhất định phải hắn đẹp mắt.

Bởi vì quan hệ với Diệp Trần, một đời tuổi trẻ và một đời thanh niên của Thiên Phong Quốc đều đặt ánh mắt ở bên ngoài, không hề bảo thủ, tự mình đắc ý, bọn hắn đều có một nhận thức chung, muốn tiến bộ, muốn đi ra đi cùng người khác một lần, thế giới bên ngoài rất lớn rất lớn.

Kim Chi Liên Y đại thành. . . Diệp Trần cuối cùng buông hết thảy, mang theo đệ đệ muội muội du ngoạn khắp nơi, bên người còn có Mộ Dung Khuynh Thành làm bạn.

Nơi du ngoạn cũng không chỉ giới hạn ở Thiên Phong Quốc, rất nhiều quốc gia còn chưa đi qua ở Nam Trác Vực đều đi, một ít danh thắng di tích cổ nổi danh lại càng lưu lại dấu chân của bọn hắn, tiếng cười tràn đầy.

Đương nhiên, hai ngay sau đã quay về rồi

Hôm nay, một việc chấn động toàn bộ Nam Trác Vực.

Mỗi một thành thị của từng quốc gia ở Nam Trác Vự, chẳng biết lúc nào xuất hiện cửa hàng Tri Mạc Vấn, cửa hàng hoặc là mới tạo, hoặc là mua lại kiến trúc khác cải tạo thành, đều không ngoại lệ, thập phần rộng rãi xa hoa, mà thương phẩm bên trong chỉ có một, đó chỉnh là sách.

Sách gì?

Trên bìa sách có việc Tông Sư Bảng.

Về phần cái gì là tông sư, trừ một ít người không biết gì về xã hội ra, không có người nào không biết.

Tông Sư Bảng bày ra bảy mươi hai vị tông sư, mỗi người đều mạnh đến đáng sợ, có thể miểu sát nhân vật cấp tông sư bình thường, dù sao thiên hạ tông sư nhiều không kể xiết, số lượng ít nhất cũng có mấy ngàn, trong mấy ngàn người chọn ra bảy mươi hai, tự nhiên là tinh anh trong tinh anh, tông sư trong tông sư.

Tông Sư Bảng vừa xuất thế ở Nam Trác Vực, lập tức tạo nên oanh động.

Trên thực tế, Nam Trác Vực đã chậm đi rất nhiều ngày, Thiên Vũ Vực là nơi đầu tiên ra Tông Sư Bảng, chính là ngày 10 tháng 10, mà hôm nay đã là ngày 15 tháng 12, đã chậm hơn một tháng, dù sao Chân Linh đại lục quá lớn, không thể nào cùng lúc xuất hiện trên toàn bộ đại lục, bất quá đây là lần thứ

nhất, thời gian khó tránh khỏi có chút khẩn trương, nếu đến lần thứ hai thì có lẽ không như vậy nữa.

Những thành thị khác có Tri Mạc Vấn, Lạc thành tự nhiên cũng có.

Bên ngoài Tri Mạc Vấn Lạc thành, người ta tấp nập, võ giả cao cấp nhận được tin tức về cơ bản đều chạy đến, kể cả một cao thủ tông môn ở gần đó nữa.

- Ha ha, ta mua được, một chút cũng không đắt, chỉ cần mười khối hạ phẩm linh thạch thôi.

- Ta chen vào không được, mọi người cùng nhau xem thì thế nào?

- Ta còn chưa được xem đây này? Dựa vào gì mà phải cho mọi người cùng xem, chờ ngươi mua được, mọi người cùng nhau thảo luận, ta tự mình xem trước đây.

- Ta kháo, quá không giảng nghĩa khí rồi.

Ngoài miệng nói như thế, nhưng người nói chuyện lại dốc sức liều mạng chen vào bên trong, lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức chộp lấy một quyển Tông Sư Bảng.

- Mọi người đừng nóng vội, Tông Sư Bảng còn nhiều, rất nhiều, mỗi người đều có, mười khối hạ phẩm linh thạch một bản.

Chưởng quầy Tri Mạc Vấn vui tươi hớn hở mà cười cười.

Người nhiều có hơn nữa, cũng có lúc mua được Tông Sư Bảng.

Gần nửa canh giờ qua đi, Tri Mạc Vấn rốt cục yên tĩnh lại, người ra vào không còn khủng bố như vậy nữa, đương nhiên, cũng không phải rất hiu quạnh, cách không lâu sau cũng có không ít người chạy đến mua Tông Sư Bảng, chỉ có điều không sôi nổi như ban nãy thôi.

Trong tửu lâu!

Trong quán trà!

Nơi nhiều ngươi cơ hồ ở đâu cũng thảo luận Tông Sư Bảng.

- Mau nhìn, Diệp Trần cũng lên bảng rồi.

- Ở nơi nào? Ta nhìn xem.

- Bài danh thứ bốn mươi tám!

Cùng một thời gian, tất cả thành phố lớn ở Nam Trác Vực đều sôi trào lên.

- Chưởng quầy, cho ta đến một bản Tông Sư Bảng.

Lý Đạo Hiên đi tới Tri Mạc Vấn

- Tốt, cho ngươi.

Chưởng quầy lấy ra một bản Tông Sư Bảng mới tinh, kiểu chữ kim sắc, bìa mặt làm bằng da, rất khó tổn hại.

Thanh toán mười khối hạ phẩm linh thạch, Lý Đạo Hiên đi ra ngoài.

Trong một quán trà.

Lý Đạo Hiên chằm chằm vào danh tự bài danh thứ bốn mươi tám, trên đó viết hai chữ Diệp Trần, phía dưới là ghi về sự tích và chiến tích của Diệp Trần, sau đó đưa ra đánh giá.

Những thành thị khác!

Các thiên tài trẻ tuổi cùng thời với Diệp Trần như Nghiêm Xích Hỏa, Băng Linh v... v... đều cố ý mua Tông Sư Bảng, không chút ngoài ý muốn, bọn hắn thấy được danh tự của Diệp Trần, bài danh không thấp, ở vào thứ bốn mươi tám, mà toàn bộ Nam Phương Vực Quần, đứng vào Tông Sư Bảng

chỉ có bốn người, Nam Trác Vực, chỉ có Diệp Trần một người, trong bốn người của Nam Phương Vực Quần thì bài danh của Diệp Trần là cao nhất, cũng là trẻ tuổi nhất, trẻ tuổi thứ hai cũng là tám mươi tuổi, hai người còn lại không ngoại lệ đều đã hơn trăm tuổi, thậm chí tiếp cận 200 tuổi.

Quan trọng nhất là, nhìn chung bảy mươi hai người của Tông Sư Bảng niên kỷ dưới 30 chỉ có sáu người, có thể thấy bài danh thứ bốn mươi tám này nặng bao nhiêu.

Mộ Dung Khuynh Thành ngây người ở Diệp gia một tuần lễ rồi trở về Mộ Dung gia tộc.

Trong một cái sân lịch sự tao nhã, Diệp Trần đang uống trà đọc sách trong lương đình giữa hồ.

Sách là Tông Sư Bảng, trà là đỉnh cấp danh đồ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 634: Đánh Giá Cao Thủ Tông Sư Bảng

Tạ Bách Đình xếp thứ năm, lấy địa vị giang hồ, cùng với danh xưng đệ nhất đao đạo tông sư mấy chục năm không thay đổi của hắn, xếp thứ năm là rất đúng, bất quá ngược lại là không nghĩ tới, bốn lão quái vật trước hắn địa vị lại lớn như vậy, mỗi người đều là một trong nhưng thiên tài cao cấp nhất trong mỗi thời địa, mặc dù không tiến vào Sinh Tử Cảnh, nhưng cũng không thể khinh thường, có lẽ đã là nửa bước vương giả rồi.

Mỗi thời đại đều có không ít nhân vật thiên tài kinh tài kinh diễm không cách nào tiến vào Sinh Tử Cảnh, dù sao căn cứ vào quy luật trước kia, Chân Linh đại lục một trăm năm cũng chỉ sinh ra đời chừng mười vị vương giả mà thôi, bình quân thì mười năm một người, những người khác mặc kệ là ở thời đại của mình có phong quang cỡ nào, huy hoàng cỡ nào cũng nhất định không thể trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, đi đến đỉnh phong được.

Về phần nửa bước vương giả, cũng không phải dễ trở thành như vậy, nếu như trong vòng một trăm năm không thể trở thành nửa bước vương giả, như vậy dưới tình huống bình thường, cả đời cũng không thể trở thành nửa bước vương giả được, trừ phi có thể được có được cực phẩm bảo vật Thiên địa hiếm thấ, mới có hi vọng cải thiện thể chất, tiếp tục tiến bộ, bốn lão quái vật này chỉ có khả năng là nửa bước vương giả, thôi cũng không thể xác định, dù sao tuổi của bọn hắn đều là một hai trăm tuổi, thậm chí ngoài 200 tuổi, ai biết bọn hắn đã trở thành nửa bước vương giả trước 100 tuổi không.

Thật giống như Man nhân lúc trước đuổi giết Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, thực lực cũng chỉ tiếp cận nửa bước vương giả mà thôi, còn không phải nửa bước vương giả.

- Tên thứ bảy, Bạch Vô Tuyết!

- Tên thứ tám Lục Thiếu Du!

- Tên thứ mười ba, Hạ Hầu Tôn!

- Tên thứ mười tám, Tiêu Sở Hà!

- Tên thứ mười lăm, Thần Sa Công Chúa!

Kế tiếp, Diệp Trần trông thấy bài danh của thanh niên ngũ cự đầu.

Bài danh của thanh niên ngũ cự đầu đều rất cao, trong đó lấy bài danh của Bạch Vô Tuyết là cao nhất, rõ ràng tiếp cận Tạ Bách Đình, đạt tới tên thứ bảy, Kiếm Chi Tông Lục Thiếu Du bài danh thứ tám, sau đó là Hạ Hầu Tôn bài danh thứ mười ba, Tiêu Sở Hà bài danh thứ mười tám, về phần Thần Sa Công Chúa như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi xếp hạng thấp nhất trong năm người, là thứ mười lăm, xem ra thời gian dài không ra tay, cũng sẽ ảnh hưởng đến bài danh, Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn đánh một trận, khiến hắn ẩn ẩn trở thành người đứng đầu thanh niên ngũ cự đầu.

Bất quá Diệp Trần cũng không cảm thấy bài danh là chuẩn xác, Tông Sư Bảng chỉ là một cái tham khảo thôi, dùng để phân tích là chính, nếu coi nó là đúng, sớm muộn cũng sẽ gặp phải thiệt thòi lớn, vận khí không tốt, còn có thể rơi cả đầu, ví dụ như, bài danh của ngươi cao hơn đối phương, tự nhận là có thể áp chế đối phương, kết quả bị đối phương đánh bại, loại chuyện này rất dễ phát sinh.

Đương nhiên, theo Diệp Trần thấy thì trong thanh niên ngũ cự đầu, ngoại trừ Thần Sa Công Chúa chưa thấy qua, bài danh của bốn người khác vẫn có chút kiến giải.

Thực lực của Bạch Vô Tuyết quả thật thâm bất khả trắc, mặc dù chỉ thắng hiểm Hạ Hầu Tôn, nhưng chớ quên, Hạ Hầu Tôn cuối cùng sử xuất ra Tinh Hạch Chỉ, thập phần có tính khắc chế, Bạch Vô Tuyết là dưới tình huống bị khắc chế mà chiến thắng đối phương, bất kể là sức chiến đấu hay là kinh nghiệm chiến đấu, đều thâm bất khả trắc, cho dù xếp hắn thứ nhất, cũng

không khoa trương, những người khác cũng sẽ không có hoài nghi quá lớn.

Mà Kiếm Chi Tông có thể xếp trước Hạ Hầu Tô, theo Diệp Trần suy đoán, hẳn là do có thân phận kiếm khách, kiếm khách rất khó bị khắc chế, Hạ Hầu Tôn có thể dựa vào Tinh Hạch Chỉ để khắc chế Bạch Vô Tuyết, nhưng không thể dựa vào nó để khắc chế Lục Thiếu Du được, dù sao kiếm khách lấy công làm chủ, rất ít khi phòng ngự, cho nên một khi Lục Thiếu Du đánh một trận với Hạ Hầu Tôn sẽ chỉ xuất hiện tình huống đối công thôi, Tinh Hạch Chỉ rất khó tập trung thân ảnh của hắn.

Nhưng vì sao Kiếm Chi Tông Lục Thiếu Du vẫn dưới Bạch Vô Tuyết thì đạo lý rất đơn giản, Bạch Vô Tuyết có thể dưới tình huống bị khắc chế mà chiến thắng được Hạ Hầu Tôn, nhưng vậy thì gặp phải Lục Thiếu Du am hiểu đối công thì tự nhiên càng thêm thuận buồm xuôi gió, đánh một trận ở Cửu Long Hồ, năng lực phòng ngự của Bạch Vô Tuyết không ai không rõ.

Về phần Tiêu Sở Hà, Diệp Trần cũng không đánh giá, người này chiêu thức đơn giản, truy cầu từng chiêu từng thức đều là tuyệt chiêu, sát chiêu, gặp gỡ hắn, muốn nhanh quyết định thất bại, rất khó, nhưng cũng chính vì như thế, làm cho phong cách của hắn so với bốn cự đầu khác thì trầm ổn có thừa, nhưng kích tiến lại chưa đủ.

Thần Sa công chúa, Diệp Trần chưa thấy qua, không thể đoán được.

Ngoại trừ thanh niên ngũ cự đầu, top 25 tuổi thấp nhất cũng đã ngoài 60 tuổi, cao nhất đã gần 250 tuổi.

Cao thủ gần 250 tuổi cùng có thể vào Tông Sư Bảng, nhưng vượt qua 250 tuổi, còn mấy người để ý để danh lợi thế tục chứ, nguyện vọng duy nhất của bọn hắn chính là có thể vào lúc sinh thời bước vào Sinh Tử Cảnh, nếu không sau vài chục năm, tất nhiên sẽ thân tử đạo tiêu.

Mà ở đầu trang Tông Sư Bảng cũng có đề cập đến, tuổi vượt qua 250, sẽ không được xếp vào Tông Sư Bảng, Tri Mạc Vấn cũng không muốn vì một cái Tông Sư Bảng, mà lại khiến những lão nhân gia một lòng cầu tính kia nổi

nóng, việc này không hợp với tôn chỉ của bọn họ khi biên soạn Tông Sư Bảng.

- Ân, Ba Cách Đạt, Đại trưởng lão của bộ lạc Đồng Hổ, bài danh thứ mười?

Trong lúc vô tình, Diệp Trần trông thấy một danh tự quen thuộc, trên Đổng Hổ bộ doanh có giới thiệu, Ba Cách Đạt này là đại trưởng lão của bộ lạc Đồng Hồ, tuổi hơn 180, thực lực tiếp cận nửa bước vương giả.

- Chẳng lẽ chính là Man nhân truy sát ta và Mộ Dung?

- Nếu như đúng là hắn thì quả thật quả thật có thể xếp vào top 10, không thể tưởng tin tức tình báo của Tri Mạc Vấn lại cường đại như thế, ngay cả tông sư Man tộc cũng được lên bảng.

Ngày đó nếu như không phải Mộ Dung mãnh mẽ thúc dục ma lực tinh hoa, hai người muốn rời khỏi rất khó, tăng thêm Thực Mộng Lang, cũng không có nắm chắc quá lớn.

Một trong tam đại Đao đạoTông Sư, Lâm Triêu Nam thứ 19.

Một trong tam đại Đao Đạo Tông Sư tiền nhiệm, Thẩm Thiên Lãng thứ hai tám.

Điện chủ Phiêu Tuyết Điện, Tuyết Chi Kiếm Tông thứ ba mươi chín.

Rất nhanh, Diệp Trần thấy được bài danh của mình, là thứ bốn mươi tám. Trên đó ngoại trừ giới thiệu sự tích và chiến tích cá nhân của mình, còn có đánh giá chuyên môn nữa.

Đánh giá viết "Ngàn năm qua, có Tứ đại yêu nghiệt, một là Huyền Hậu Yến Khinh Huyên, lấy nữ tử chi thân, tìm hiểu Sinh Tử, Huyền Diệu chi đạo thiên hạ vô song, phía sau là Độc Cô Tuyệt Đạm Đài Minh Nguyệt, hai người này tiếng tăm đã lâu, là hai đại yêu nghiệt của Thiên Vũ Vực, duy chỉ có Diệp Trần là từ một ít tiểu tông môn từng bước một quật khởi, về ý chí,

tâm tính và bền lòng, cổ kim hiếm có. "

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 635: Còn Nửa Năm

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, Tri Mạc Vấn đánh giá hắn ngược lại khá cao, bất quá đánh giá cuối cùng chỉ là đánh giá, người khác há lại biết rõ chuyện của mình.

Ngay sau đó, Diệp Trần lại chú ý tới, Long Thần Thiên Cung cũng có một người đứng vào Tông Sư Bảng, đúng là điện chủ Trương Chính Quang của Hoàng Long điện, đương nhiên, Diệp Trần không cho rằng điện chủ bốn điện khác không có tư cách xếp nhập, nghĩ đến Long Thần Thiên Cung ở vào Đông phương thiển hải, nói cho cùng, đã thoát ly phạm trù đại lục, mà Tông Sư Bảng này lại bày ra tông sư đỉnh tiêm của Chân Linh đại lục, Hoàng Long điện thiết lập ở Đông Phương Vực Quần, tự nhiên cũng được cho là ở Chân Linh đại lục.

- Cao thủ nhiều lắm, không thể buông lỏng được.

Nhìn thoáng qua bốn chữ to ‘ thiên hạ tông sư' trên bìa sách, Diệp Trần khép sách lại.

Vào ngày thứ mười trở lại Nam Trác Vực, Mộ Dung Chỉ Thủy cuối cùng cũng luyện chế thành công giải dược Vô ảnh độc, sau khí uống giải dược, Vô ảnh độc trên người Tô Như tuệ trên lập tức biến mất vô tung, không chỉ có như thế, phong ấn mà Huyền Hậu để lại trong thể nội cũng khiến nàng thu được lợi ích không ít, miễn đi phiền toài phải điều dưỡng thân thể.

Tô Như Tuệ bình an vô sự, Mộ Dung Chỉ Thủy và Mộ Dung Khuynh Thành tự nhiên vô cùng cao hứng, áp lực và khủng hoảng hơn nửa năm, trong một ngày liền tan thành mây khói, Mộ Dung Chỉ Thủy cố ý xếp đặt buổi tiệc ba ngày, cũng mời Diệp Trần và cha mẹ của Diệp Trần qua đây, gia trưởng hai nhà tụ cùng một chỗ, tự nhiên nói không hết chuyện, cuối cùng,

Mộ Dung Chỉ Thủy và Diệp Thiên Hào là khó có được mà uống say.

Thời gian bình tĩnh trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt lại ba tháng qua đi, cách ngày Độc Cô Tuyệt ước chiến với Diệp Trần còn lại nửa năm.

Trong ba tháng này, lại lần nữa xảy ra không ít chuyện, như Sở Trung Thiên rốt cục tấn thăng đến Linh Hải Cảnh.

Sở Trung Thiên thân có Cương Linh thể, một khi tấn thăng đến Linh Hải Cảnh, mạnh đáng sợ, một mình một người tiến đến Thiên Vũ Vực, từ thấp đến cao, phân biệt chiến thắng rất nhiều thanh niên thiên cổ, cuối cùng, hắn cố ý đi khiêu chiến Lâm Thiên từng thua trên tay Diệp Trần, sau khi va chạm khí lực mấy trăm chiêu liền chiến thắng, chiến lực biểu hiện ra ngoài khiến cho không ít thiên tài ở Thiên Vũ Vực sinh ra khủng hoảng.

Rất nhiều người đều đang nghị luận, Sở Trung Thiên có khả năng là một đại yêu nghiệt sau tam đại yêu nghiệt, bất quá khác với tam đại yêu nghiệt, sự yêu nghiệt của Sở Trung Thiên là ở thân thể của hắn.

Cương linh thể, một trong những thể chất từ trước đến nay hiếm thấy.

Tu luyện ra không phải là Chân Nguyên, mà là Cương Nguyên, lúc ở Tinh Cực Cảnh, uy lực của Cương nguyên đã đủ đáng sợ rồi, mà theo Sở Trung Thiên tiến vào Linh Hải Cảnh, uy lực của Cương Nguyên càng cường đại hơn nữa, nói cách khác, mỗi lần tăng lên một cảnh giới, ưu thế của Sở Trung Thiên lại tăng lên một bậc, người khác cần dựa vào áo nghĩa để gia tăng chiến lực, Sở Trung Thiên chỉ cần tận dụng triệt để ưu thế Cương nguyên là được rồi, không thể không nói, đây là một thể chất khiến người khác hâm mộ đến nổi điên lên.

Sau khi đánh bại Lâm Thiên, Sở Trung Thiên cũng cuồng vọng đi ước chiến thanh niên ngũ cự đầu, dù sao hắn cũng biết, cảnh giới của mình vẫn quá thấp, tu vị mới là Linh Hải Cảnh sơ kỳ, bởi vì thân có Cương nguyên nên đan dược hoặc là linh thảo bình thường đều không thể khiến hắn từ Linh Hải Cảnh sơ kỳ tăng lên tới sơ kỳ đỉnh phong.

Sở Trung Thiên chói mắt như thế, gia tộc và tông môn của hắn tự nhiên vô cùng mừng rỡ, tìm kiếm dược liệu đặc biết khắp thiên hạ, bọn hắn biết rõ, tông môn và gia tộc có thể nâng cao một bước được hay không, phải nhờ vào Sở Trung Thiên đang dần dần lớn lên rồi.

Đối với Sở Trung Thiên, Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Mộ Vân đã từng được đánh đồng thầm chỉ nhỉnh hơn Sở Trung Thiên một chút lộ ra rất ảm đạm.

Đương nhiên, việc này cũng không thể trách bọn họ, thiên phú và ngộ tính của bọn hắn tuyệt đối là đỉnh tiếm, nhưng nếu đặt ở Thiên Vũ Vực, các phương diện đều không chiếm được ưu thế, dù sao bọn hắn không có Cương Linh thể như Sở Trung Thiên, chỉ cần tăng lên cảnh giới, chiến lực liên có thể tăng lên phạm vi lớn.

Nam Phương Vực Quần, chỉ có ánh sáng của Diệp Trần là vẫn chói mắt như trước, cho dù là Sở Trung Thiên, đều phải tạm thời ở dưới Diệp Trần, trừ phi hắn có thực lực có thể đánh bại Diệp Trần.

Nam Phương Vực Quần có Diệp Trần và Sở Trung Thiên, Bắc Phương Vực Quần cũng xuất hiện một thiên tài cực kỳ chói mắt, gọi là Bắc Minh Huy, một người một thương, cũng đánh bại rất nhiều thanh niên thiên tài, vốn việc này còn không có gì, thiên tài của Thiên Vũ Vực nhiều như cá diếc sang sông, nhiều thêm một người cũng đã thành thói quen rồi, nhưng một việc kế tiếp lại khiến mọi người khiếp sợ không hiểu, Bắc Minh Huy và Lam Tà Tinh cùng với một đám thanh niên bên người Lam Tà Tinh xảy ra mâu thuẫn, đánh đập tàn nhẫn, mà kết quả lại ngoài dự kiến của tất cả mọi người.

Thứ nhất là người một thương, rõ ràng lại đuổi giết một đám thanh niên Lam Tà Tinh cả mấy trăm vạn dặm, trực tiếp đuổi đối phương chạy về cảnh nội tông môn.

Sau đó, mọi người kinh hô, thiên cổ đại thế đã đến, thiên tài khắp nơi nguyên một đám quật khởi, trung có hai đại yêu nghiệt, nam có hai đại yêu nghiệt, phương bắc cũng có kinh thế thiên mới xuất hiện, bên trên còn có thanh niên ngũ cự đầu, hơn nữa còn có thêm những thanh niên thiên tài

thanh danh đã lâu, toàn bộ Chân Linh đại lục quả thực rối loạn, giống như là vũng nước bị khuấy đục vậy, thoáng cái căn bản không thấy rõ đầu mối.

Tựa hồ cảm thấy cái này còn chưa đủ loạn.

Đầu tháng ba, Độc Cô Tuyệt tại Bắc Yên giang ước chiến với người khác, đối thủ là thanh niên cao thủ đỉnh tiêm thực lực tương đương Lâm Thiên Lam Tà Tinh, La Hải Tùng.

Nhân số quan chiến lấy mười vạn mà tính.

Song phương chỉ giao thủ mười chiêu, Độc Cô Tuyệt thắng.

Độc Cô Tuyệt tuy rằng ở Cửu Long Hồ đã đánh bại Thái Sử Trùng thực lực đại tiến, nhưng danh khí và thực lực của Thái Sử Trùng phải kém La Hải Tùng một chút, mà lúc đánh bại Thái Sử Trùng, Độc Cô Tuyệt thân cũng bị thụ nội thương không nhẹ, giết địch một ngàn, tự tổn 800.

Nhưng lần này lại khác, đối mặt với La Hải Tùng so với Thái Sử Trùng còn cường đại hơn, Độc Cô Tuyệt chỉ dùng mười chiêu liền triệt để đánh bại đối phương, bản thân lông tóc không tổn.

Đối với kết quả này, mọi người chỉ có thể dùng yêu nghiệt để hình dung Độc Cô Tuyệt, cũng chỉ có yêu nghiệt mới có thể trong nửa năm ngắn ngủi, đột nhiên tăng mạnh, thực lực tăng lên mấy cấp bậc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 636: Bắc Minh Huy Khiêu Chiến Diệp Trần. (Thượng)

Trong một toàn thành thị cỡ trung ở Thiên Vũ Vực, Lâm Phong thành.

Lâm Phong tửu quán.

Trong gian phòng khách quý cực lớn, hơn mười mười thanh niên biểu lộ bất phàm đang uống rượu nói chuyện phiếm, trong đó, lấy ngân y thanh niên ở trung tâm là bắt mắt nhất

Ngân y thanh niên trên đầu thắt ngân quan, dáng người thon dài cường tráng, mặt như ngọc, mắt như hàn tinh, một đôi lông mày kéo dài đến tóc mai, tựa như Giao long nhất phi trùng thiên, đồng thời còn mang theo một tia sát khí, mang đến cho người khác hương vị không giận tự uy.

Trên bàn dài bên cạnh hắn, bầy một cây trường thương tỏa ngân sắc, trên trường thương có một đầu ngân sắc giao long giương nanh múa vuốt quấn quanh, đầu nó nhổ ra mũi thưởng, có chút rét lạnh.

- Bắc Minh huynh, hiện giờ khắp nơi đều truyền sự tích Lam Tà Tinh và đám bạn của hắn bị ngươi đuổi giết trăm vạn dặm trốn về tông môn của minh, giờ danh tiếng của ngươi đã truyền khắp Thiên Vũ Vực, tiếp theo, có thể có lẽ sẽ truyền khắp Chân Linh đại lục cũng nên.

Một người trong đó nói với ngân y thanh niên.

Tên còn lại nói tiếp:

- Bắc Minh huynh nếu như không phải giấu tài, vẫn một mực ngốc ở Huyền Vũ vực không đi ra, nào đến phiên những tên xưng là thanh niên thiên tài kia đắc chí, Bắc Minh huynh cái này gọi là không lên tiếng thì thôi, một khí lên tiếng thì bỗng nhiên nổi tiếng.

- Đúng, toàn bộ đại lục ta, chỉ có Bắc Minh huynh là có khả năng thay thể địa vị của thanh niên ngũ cự đầu nhất, những người khác đều còn kém.

Ngân y thanh niên đúng là Bắc Minh Huy gần đây danh tiếng đại phóng, năm nay hai mươi tám tuổi, là đại thiếu gia của Bắc Minh gia tộc ở Huyền Vũ vực, thuở nhỏ học tập thương pháp, phát huy lý niệm nhất thốn trường nhất thốn cường đến cực điểm, tự nghĩ ra ra một môn thương chiêu tuyệt sát -- Thiên Nhai Chỉ Xích, đánh một trận với Lam Tà Tinh, hắn chỉ dùng Thiên Nhai Chỉ Xích liền đánh cho đối phương đến thổ huyết.

Khóe miệng nhẹ nhếch lên, Bắc Minh Huy thản nhiên nói:

- Cái gọi là thanh niên cao thủ đỉnh tiêm, bất quá chỉ là thế hệ hữu danh vô thực thôi, ngay cả khiến ta hào hứng toàn lực ứng phó cũng không có.

Lam Tà Tình hắn không thể đặt trong mặt, theo hắn thì đối phương chỉ lớn tuổi hơn hắn một chút, thành danh sớm hơn một chút thôi, còn lại không có gì cả.

- Bắc Minh huynh, loại như Lam Tà Tình tuy rằng không đáng nhắc tới, nhưng Độc Cô Tuyệt kia hay rất lợi hại đấy, nghe hắn ở trên sống Bắc Yên, mười chiêu đánh bại La Hải Tùng cùng nổi danh với Lam Tà Tinh, lúc ra đao thứ mười hai, Bắc Yên Giang Đô bị hắn bổ thanh hai nửa.

Có người nịnh nọt, tự nhiên cũng có người nhắc nhở.

Nghe được cái tên Độc Cô Tuyệt, khóe miệng Bắc Minh Huy khẽ thu vào, quả thật, Độc Cô Tuyệt không phải là loại như Lam Tà Tình có thể so sánh.

- Thôi đi, Lam huynh, ngươi là tự nâng cao ngươi khác mà hạ thấp chí khí của mình đấy, Độc Cô Tuyệt tuy rằng là một trong hai đại yêu nghiệt của Thiên Vũ Vực, nhưng là đánh bại La Hải Tùng cũng cần phải mất mười chiêu, nghĩ đến cũng không lợi hại bao nhiêu, Bắc Minh huynh thế nhưng chỉ cần bảy chiêu là đánh bại Lam Tà Tình rồi.

Một người lúc trước phản bác nói.

- Không thể nói vậy được, nửa năm trước ở Cửu Long Hồ Cửu Long Sơn, Độc Cô Tuyệt từng trong nghịch cảnh, dùng một chiêu giết địch một ngàn tự tổn 800 đánh bại Thái Sử Trùng, hôm nay hắn thực lực đại trướng, dưới tình huống không dốc sức liều mạng cũng có thể mười chiêu giải quyết La Hải Tùng nếu như dùng ra chiêu đó, kết quả có thể nghĩ.

Lời này vừa nói ra, ngươi phản bác không nói gì nữa, sự kiện ở Cửu Long Hồ Cửu Long Sơn, trải qua hơn vạn ngươi quan chiến truyền bá, sớm đã truyền đến từng nơi hẻo lánh ở Chân Linh đại lục, đao chiêu trong nghịch cảnh của Độc Cô Tuyệt, quả thật khiến người kinh hãi.

Bắc Minh Huy mở miệng nói:

- Độc Cô Tuyệt quả thật không đơn giản, có cơ hội ta sẽ đánh với hắn một trận, cái gọi là yêu nghiệt, đến tột cùng yêu nghiệt chỗ nào.

Trên Bắc phương vực quần là thiên hạ của Man tộc, Bắc Minh gia tộc tuy là Ngũ phẩm gia tộc, trong tộc có có Vương giả Sinh Tử Cảnh trấn thủ, nhưng so sánh với Man tộc, vẫn không đáng nhắc tới, may mà Man tộc tuy rằng không thích Nhân tộc, nhưng cũng không đến tình trạng muốn diệt sạch đối phương, nếu thực dám làm như thế lời thì bị diệt sạch không phải nhân tộc, mà tuyệt đối chính là Man tộc, sống trong không khí ở Bắc phương vực quần, Bắc Minh Huy theo đó liền cảm nhận được thiên tài cường đại của Man tộc, cho nên, hắn chưa từng đình chỉ cố gắng, bao giờ cũng nghĩ cách cường đại bản thân, đối với hắn mà nói, bất kể là ai, hắn đều sẽ mạnh mẽ vượt qua đối phương.

Nghe vậy, mọi người có chút nghi hoặc, thời gian dài ở chung, bọn hắn dần dần hiểu rõ được, Bắc Minh Huy đi lên rất bình tĩnh, cái gì đều không lộ ra, nhưng trong lòng kỳ thật thập phần hiếu thắng, dưới tình huống có nắm chắc thì nhất định sẽ đi khiêu chiến Độc Cô Tuyệt, dù sao Độc Cô Tuyệt mặc dù có đao chiêu giết địch một ngàn tự tổn 800 khủng bố, nhưng Bắc Minh Huy cũng có tuyệt sát thương chiêu Thiên Nhai Chỉ Xích, về phần

muốn không sơ hở tý nào, đó là rất không có khả năng, Bắc Minh Huy ngươi là kinh thế thiên tài, Độc Cô Tuyệt chính là yêu nghiệt của Thiên Vũ Vực đấy, ngươi tiến bộ, đối phương cũng tiến bộ, sao có cơ hội không chút sơ hở được.

Bắc Minh Huy giống như hiểu rõ suy nghĩ trong lòng mọi người, cười nói:

- Trước khi đánh một trận với Độc Cô Tuyệt, ta sẽ đánh bại Diệp Trần trước.

Cái gì?

Một câu liền nhấc lên sóng lớn ngập trời, tất cả mọi người tràn đầy khó hiểu nhìn Bắc Minh Huy.

- Bắc Minh huynh, ngươi không nên vọng động, nửa năm trước, Độc Cô Tuyệt cũng không dám đánh một trận với Diệp Trần, định ra kỳ hạn một năm, ta nghĩ, trước tiên khiêu chiến Độc Cô Tuyệt, lại khiêu chiến Diệp Trần mới là thượng sách.

Không người nào dám xem thường Diệp Trần, coi như là người lúc trước nịnh nọt Bắc Minh Huy cũng không dám, phải biết rằng trong thiên tài đại lục, ngoại trừ thanh niên ngũ cự đầu, chỉ có Diệp Trần một người là được xếp nhập vào Tông Sư Bảng, danh khí và thực lực như vậy, giống như là một tòa núi lớn, áp ở lồng ngực của phần đông thanh niên thiên tài.

- Đúng vậy a! Diệp Trần so Độc Cô Tuyệt còn khó giải quyết hơn nữa, hiện giờ ...

Tất cả mọi người không rõ, Bắc Minh Huy sao lại phải khiêu chiến Diệp Trần trước, theo đạo lý, Bắc Minh Huy nên biết sự đáng sợ của Diệp Trần mới phải chứ.

Bắc Minh Huy lạnh nhạt nói:

- Ta trước tiên khiêu chiến Diệp Trần, tự nhiên có đạo lý của ta.

Dừng một chút, Bắc Minh Huy tiếp tục nói:

- Ta hỏi các ngươi, Độc Cô Tuyệt có sát chiêu giết địch một ngàn tự tổn 800, Diệp Trần có cái gì?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 637: Bắc Minh Huy Khiêu Chiến Diệp Trần. (Trung)

Cái này!

Mọi người tựa hồ có chút minh bạch ý tứ của Bắc Minh Huy.

Bắc Minh Huy lại nói:

- Quả thật, Diệp Trần nửa năm trước so với Độc Cô Tuyệt càng thêm huy hoàng, thêm chói mắt, nhưng trước khác nay khác, Độc Cô Tuyệt đã dần đuổi theo phía sau, cho dù thực lực tổng hợp không bằng Diệp Trần, chỉ cần hắn xuất ra đao chiêu mạnh mẽ kia, đánh bại Diệp Trần vẫn có nắm chắc nhất định, huống chi, Diệp Trần trong nửa năm nay chưa hẳn có tiến bộ quá lớn, thực lực tổng hợp của hắn có thể chỉ tương đương với Độc Cô Tuyệt thôi, sát chiêu của Độc Cô Tuyệt vừa ra, Diệp Trần tất nhiên sẽ bại, mà Thiên Nhai Chỉ Xích của ta cũng sẽ đánh bại Diệp Trần.

Bắc Minh Huy trong nội tâm rất rõ ràng, lấy thực lực trước mắt của hắn, đánh một trận với Độc Cô Tuyệt, thắng bại phân chia 5: 5, không có nắm chắc tất thắng, cho nên hắn cảm thấy hiện giờ không nên đi khiêu chiến Độc Cô Tuyệt, thắng thì còn được, thua, ngược lại sẽ trở thành đá kê chân cho đối phương, làm cho khí thế đối phương càng mạnh hơn

Mà Diệp Trần yên lặng nửa năm, tất cả mọi người đều không rõ thực lực của hắn, nhưng Bắc Minh Huy cho rằng tiến bộ của đối phương sẽ không quá không hợp thói thường, phần thắng cao hơn Độc Cô Tuyệt nhiều.

- Nhưng dù sao Diệp Trần cũng được xếp vào thứ bốn mươi tám trên Tông Sư Bảng a!

Có người nói.

Bắc Minh Huy cười nhạt một tiếng

- Đây là bài danh nửa năm trước, bài danh hôm nay, phải tới Tông Sư Bảng lần thứ hai mới công bố.

. . .

Sau khi Sở Trung Thiên lăn lộn ở Thiên Vũ Vực một thời gian ngắn, liền trở về Nam Phương Vực Quần, ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại nổi lên ý niệm, muốn đi Nam Trác Vực một chuyến.

Trong bốn cự đầu Nam Phương Vực Quần, lấy hắn tiến vào Linh Hải Cảnh muộn nhất, Diệp Trần đầu tiên, Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân thứ hai.

Đương nhiên, hiện giờ hắn đã đã vượt qua Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân rồi, gần với Diệp Trần.

Cho nên, hắn muốn thử xem thực lực của Diệp Trần đến cùng ở cấp độ nào rồi, mình và hắn có bao nhiêu chênh lệch, bất quá hắn còn không biết có nên gặp mặt Diệp Trần hay không, sau khi gặp mặt phải chăng sẽ khiêu chiến đối phương, nhưng nếu không khiêu chiến thì, hắn làm sao biết được chênh lệch.

- Mặc kệ, đi trước đã tính sau.

Thúc dục Cương nguyên, tốc độ Sở Trung Thiên tăng vọt đến cực hạn, như một đao lưu tinh màu đỏ sậm, vạch phá phía chân trời, lóe lên rồi biến mất.

Bay đến trên không Tinh Vực Hồ, Sở Trung Thiên khẽ chau mày, nghiêng đầu nhìn lại.

Hướng Tây Bắc, từng đạo lưu quang bay về phía Nam Trác Vực, người cầm đầu là một gã ngân y thanh niên, vai vác một thanh ngân sắc trường thương, thân thương có Ngân Giao quây quanh, đầu phun ra lưỡi thương, mà

một đám người sau lưng ngân y thanh niên cũng không phải mặt hàng bình thường, ít nhất Sở Trung Thiên thấy, có mấy người khí tức so Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân đều cường đại hơn.

- Ngân y thanh niên, Ngân Giao trường thương, chẳng lẽ là Bắc Minh Huy mới nổi gần đây sao, bọn hắn đi Nam Trác Vực làm gì?

Sở Trung Thiên nhất thời không nghĩ tới, những ngững người hướng về Diệp Trần mà tới.

- Được rồi, bọn hắn đi phần bọn hắn, ta đi phần ta.

Sở Trung Thiên cũng không cho rằng mình cùng đường với bọn họ.

Bay qua Tinh Vực Hồ, Sở Trung Thiên trực tiếp lao tới sơn mạch nơi Mộ Dung gia tộc, dù sao Mộ Dung gia tộc cách hắn tương đối gần, nếu như Diệp Trần ở chỗ đó, có thể bớt một ít công phu, nếu như không, lại đi Thiên Phong Quốc Diệp gia cũng không tính là đi đường vòng.

Nhưng khiến Sở Trung Thiên giật mình chính là, phương hướng của bọn người Bắc Minh Huy cũng là Mộ Dung gia tộc, mà đối phương cũng đã chú ý tới mình.

- Bọn hắn không phải là đi tìm Diệp Trần chứ?

Sở Trung Thiên cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Hắn cũng không nhận ra Bắc Minh Huy phải đi làm khách, cũng chưa từng nghe qua Diệp Trần và Bắc Minh Huy có giao tình, loại trừ khả năng này thì kết quả đã rõ ràng rồi.

Bắc Minh Huy phải đi khiêu chiến, ít nhất cũng là luận bàn.

Trên mặt Sở Trung Thiên lộ ra dáng tươi cười, hắn còn đang buồn rầu vì không biết phải làm sao mới biết được thực lực chân chính mà của Diệp Trần, không thể tưởng được căn bản không cần hắn ra tay, theo trước mắt

mà xem thì Sở Trung Thiên cũng biết mình không phải là đối thủ của Bắc Minh Huy và Độc Cô Tuyệt, nhưng hắn không nóng lòng, hắn chỉ vừa tiến vào Linh Hải Cảnh, đúng là thời điểm đột nhiên tăng mạnh, cho nên, hiện chỉ cần biết rõ chênh lệch là được.

Bắc Minh Huy khiêu chiến Diệp Trần, nhất định sẽ khiến hắn rõ chênh lệch.

- Lần này tới đúng rồi.

Sở Trung Thiên theo sát sau lưng bọn người Bắc Minh Huy, bảo trì khoảng cách hơn mười dặm.

Người sau lưng Bắc Minh Huy chú ý tới Sở Trung Thiên, nói với Bắc Minh Huy:

- Bắc Minh huynh, người này đi theo chúng ta, muốn đuổi hắn đi không?

Bắc Minh Huy nói:

- Không nên phiền phức thêm, ta phải đi khiêu chiến Diệp Trần, không có hứng thú với hắn, hắn muốn tới thì tới, chỉ là nhiều người xem hơn thôi mà

Lần này hắn khiêu chiến Diệp Trần, là âm thầm làm việc, người biết chỉ có những người ở bên cạnh này, có một ngoại nhân như Sở Trung Thiên, cũng không phải chuyện xấu.

Phía sau Mộ Dung gia tộc ngoài trăm dặm có một tòa núi, phong cảnh sơn thủy hữu tình, thực vật tươi tốt, quanh thân ngọn núi đều bùng lên sức sống mãnh liệt.

Ngọn núi tuy không lớn, nhưng chu vi nó cũng bảy tám dặm, bên trong ngọn núi, có một sơn cốc nhỏ, trên nham bích sơn cốc bò đầy dây leo, mọc ra những đóa hoa màu đỏ xinh đẹp, bên trong cốc, là một bãi cỏ lớn, vô số điểm vàng nhỏ làm bãi cỏ đẹp hơn, đó là những nụ hoa sắp nở.

Ở giữa bãi cỏ, một người trẻ tuổi vận lam y đang ngồi, hấp thu linh khí trong sơn cốc.

- Hai tháng trước, Sinh Sinh Bất Tức đạt đến mười hai thành hỏa hầu, một tháng trước, Khoái chi áo nghĩa bắt đầu dung nhập vào trong Sinh Sinh Bất Tức, một tuần lễ trước, kiếm chiêu ra đời, bất quá trong tuần lễ này, ta hấp thu nguyên khí, hiểu được động thế trong thiên địa và sinh cơ của cỏ cây, cũng không diễn luyện kiếm chiêu, không biết giờ thi triển kiếm chiêu ra, có thể có tiến bộ gì.

Lĩnh ngộ Khoái chi áo nghĩa quá khó khăn, nó căn bản không phải thuộc tính, cũng không phải là vật hữu hình, hoàn toàn chỉ là giả thuyết, cho nên Diệp Trần chỉ có thể thông qua quan sát động thế trong thiên địa để tìm hiểu Khoái chi áo nghĩa, hiểu rõ hơn, tỷ như, gió thổi qua, đó là sự chuyển động của khí lưu, tỷ như một con chim bay trên bầu trời, nhanh như mũi tên, lại tỷ như, tốc độ sinh trưởng của cỏ cây thong thả, từng ngày từng ngày lớn lên, những thứ này đều là trạng thái vận động, nếu vận động, nhất định có liên quan với tốc độ, dĩ nhiên, đối với Mạn chi áo nghĩa, lĩnh ngộ Khoái chi áo nghĩa tốt hơn nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 638: Bắc Minh Huy Khiêu Chiến Diệp Trần. (Hạ)

Về phần dung nhập Khoái chi áo nghĩa vào trong Sinh Sinh Bất Tức, là ý nghĩ mấy tháng trước đây, Diệp Trần có thể cảm giác, Khoái chi áo nghĩa đơn thuần, tựa hồ cũng không có bao nhiêu tác dụng, kiếm của ngươi có nhanh như thế nào, không thể phá vỡ, cũng chỉ là vô dụng, mà dung nhập Khoái chi áo nghĩa vào trong Sinh Sinh Bất Tức, ý nghĩa không giống với lúc trước, uy lực Sinh Sinh Bất Tức không tầm thường, tốc độ cũng cực nhanh, lại có thể không ngừng gia tăng, nếu sáp nhập vào Khoái chi áo nghĩa, không những nhanh hơn mà uy lực còn mạnh hơn rất nhiều.

May là linh hồn Diệp Trần phi thường cường đại, Khoái chi áo nghĩa bực này vô cùng hư vô mờ mịt, hắn cũng chỉ là tiện tay tu luyện, nếu không thì bước đầu dung nhập Khoái chi áo nghĩa vào Sinh Sinh Bất Tức, không biết sẽ khó khăn như thế nào.

- Trước kia, ta nghĩ rằng Mộc chi áo nghĩa và Khoái chi áo nghĩa không liên hệ với nhau, bây giờ nhìn lại, đúng là có quan hệ, Mộc chi áo nghĩa là áo nghĩa sinh trưởng của thực vật, mà thực vật sinh trưởng, tự nhiên có nhanh có chậm, không thể nào nháy mắt vụt lớn lên được.

Ở một nơi cách Mộ Dung gia tộc không xa, một đoàn lưu quang bay tới, người cầm đầu thân vận ngân y, lưng đeo ngân giao trường thương.

Cảm nhận được khí tức bức nhân, Mộ Dung gia tộc sôi trào lên, cơ hồ trong nháy mắt, mười mấy tên đại năng Linh Hải Cảnh phóng lên cao nghênh tiếp.

- Người tới là người phương nào?

Người vừa lên tiếng là Mộ Dung Vũ, trưởng lão Mộ Dung gia tộc, cũng

là thúc thúc của Mộ Dung Khuynh Thành.

Một người bên cạnh Bắc Minh Huy cao giọng nói:

- Diệp Trần có ở chỗ này không?

Mộ Dung Vũ nhíu mày, đáp.

- Các ngươi tìm hắn có chuyện gì? Hắn đang tu luyện.

Thỉnh thoảng Diệp Trần tới Mộ Dung gia tộc, lần này cũng đúng lúc hắn đến.

- Nga, nếu hắn ở đây, vậy hãy chuyển lời cho hắn, để hắn ra nghênh chiến.

- Nghênh chiến, nghênh chiến với ai?

Mộ Dung Vũ cũng không có vẻ gì là ngoài ý muốn, thành danh đã lâu, tự nhiên sẽ có nhiều người tới trước cửa khiêu chiến, trong lúc vô ý, ánh mắt của hắn tập trung lên thanh niên vận ngân y.

- Là ta.

Ngân y thanh niên thản nhiên nói.

- Ngươi là...

- Bắc Minh Huy!

Lúc này, rất nhiều người Mộ Dung gia tộc cũng đi ra, bao gồm tộc trưởng Mộ Dung Chỉ Thủy Mộ Dung gia tộc, Tô Như Tuệ và Mộ Dung Khuynh Thành, tiếng nghị luận ầm ĩ vang lên.

- Cái gì, Bắc Minh Huy? Hắn chính là Bắc Minh Huy.

- Ngân y ngân quan, ngân giao trường thương, đích thị là Bắc Minh Huy

rồi, không nghĩ hắn lại chạy tới, cố ý khiêu chiến với Diệp thiếu hiệp.

- Quá không tự lượng sức, Diệp thiếu hiệp thành danh đã lâu, ngay cả Độc Cô Tuyệt cũng không dám khiêu chiến, hắn bất quá chỉ là thành danh gần đây mà thôi, ngay cả Lam Tà Tình mà hắn đánh bại, cũng là bại tướng dưới tay Diệp thiếu hiệp, hắn có tư cách gì để cuồng vọng như vậy.

- Nói khiêu chiến là khiêu chiến, hắn nghĩ Diệp thiếu hiệp là đá mài của hắn à.

Danh tự Bắc Minh Huy này đúng là làm cho mọi người trong Mộ Dung gia tộc rung động, dù sao có thể đuổi giết Lam Tà Tình về tông môn, người bình thường không thể làm được, nhưng phải xem hắn đối đầu với ai, nếu hắn đi khiêu chiến Độc Cô Tuyệt thì không ai nói gì, đằng này, khiêu chiến Diệp Trần, đúng là cuồng vọng.

Trên một ngọn núi cao chót vót ngoài mấy dặm, Sở Trung Thiên nhìn tình hình bên này, tự nhủ:

- Nhìn bộ dáng, Diệp Trần hẳn là ở chỗ này, cũng không biết hắn có tiếp nhận lời khiêu chiến không, ta nghĩ là nên chấp nhận, Bắc Minh Huy này hùng hùng hổ hổ, sẽ không rời đi đơn giản như vậy.

- Thế nào, Diệp Trần không dám ra ứng chiến sao?

Một gã cao thủ bên trái Bắc Minh Huy châm chọc.

Nghe vậy, Mộ Dung Chỉ Thủy đi ra, thoáng đánh giá Bắc Minh Huy và những người phía sau hắn một phát, nói:

- Tại hạ là Mộ Dung Chỉ Thủy, gia chủ Mộ Dung gia tộc, Bắc thiếu hiệp, ngươi muốn khiêu chiến Diệp Trần, sao không hẹn thời gian trước, trước mắt Diệp Trần đang tu luyện, không có thời gian ứng chiến, mặt khác, hắn có nguyện ý tiếp nhận ứng chiến hay không, ta cũng không biết, hơn nữa, giờ đã là buổi trưa, có lẽ cũng muộn rồi.

Bắc Minh Huy hừ lạnh một tiếng, đáp:

- Thời gian của hắn quý giá, vậy thời gian của ta không quý giá sao? Hay là cứ gọi hắn ra, xem hắn có tiếp nhận ứng chiến với ta hay không.

Sắc mặt Mộ Dung Chỉ Thủy hơi trầm xuống, nói:

- Bắc thiếu hiệp, nếu như tin tức ta nghe được không lầm, thì ngươi mới chỉ thành danh vài tháng a! Ngươi đánh bại Lam Tà Tình, nhưng hắn cũng là bại tướng của Diệp Trần, nếu ngươi cho rằng có thể đánh bại hắn, thì có thể đánh một trận với Diệp Trần, như vậy ta e ngươi phải thất vọng rồi.

Ánh mắt Bắc Minh Huy híp lại.

- Ý của ngươi là, thực lực của ta không đủ để khiêu chiến với Diệp Trần?

- Bắc thiếu hiệp, ngươi cũng biết đấy, trước giờ Diệp Trần chưa bao giờ sợ hãi lời khiêu chiến nào, luận giá trị, nếu chiến đấu mà không có giá trị, hắn không có hứng thú gì, hiện tại, hắn nếu ngừng trệ tu luyện lại, đối với hắn mà nói thì cái được không bù đủ cái mất.

Diệp Trần là con rể tương lai của mình, Mộ Dung Chỉ Thủy tự nhiên sẽ ra mặt cho Diệp Trần, hắn cũng không muốn con rể mình tham chiến vào cái gọi là miêu cẩu chi chiến kia, chỉ làm phí sức con rể hắn.

- Ha ha!

Bắc Minh Huy cười nhạt, tự nhủ:

- Thực lực hắn xem ra cũng không mạnh bao nhiêu, hôm nay không cách nào gặp Diệp Trần, cũng được, trước tiên khiêu chiến với người khác, cho bọn hắn biết, thực lực của mình như thế nào.

- Ngươi nếu có thể đỡ được một thương của ta, ta không nói hai lời, lập tức rời đi, nhưng nếu không đỡ được, vậy hãy gọi Diệp Trần ra!

Bắc Minh Huy lấy ngân giao trường thương sau lưng ra, giơ cao lên.

- Một chiêu!

Chân mày Mộ Dung Chỉ Thủy cau lại, hắn mặc dù không phải là Tông sư đứng đầu, nhưng cũng không phải không thể đỡ được một chiêu, bất quá, vì phòng ngừa vạn nhất, Mộ Dung Chỉ Thủy ma hóa hai cánh tay của mình, Ma khí mênh mông phóng lên cao, kình khí hùng hồn.

- Thiên Nhai!

Trong miệng Bắc Minh Huy chậm rãi phát ra hai chữ, tay phải nắm chuôi ngân giao trường thương, dùng tốc độ cực nhanh đâm tới Mộ Dung Chỉ Thủy.

- Phụ thân, cẩn thận!

Chân mày Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra nét kinh hoàng, cánh dơi màu đen sau lưng mở rộng ra với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, thân hình lóe lên, xông tới.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Phanh!

Trên mặt Mộ Dung Chỉ Thủy hiện lên vẻ ngạc nhiên, bay rớt ra ngoài, trên ngực hắn tách ra một đạo vòng tròn khí lãng, trung tâm khí lãng là một điểm, một điểm máu nhỏ nhất.

Đàn!

Mộ Dung Khuynh Thành xuất hiện phía trước Mộ Dung Chỉ Thủy, dùng tốc độ cực nhanh, giống như thuấn di, tàn ảnh nàng kéo dài sau lưng, trông rất sống động.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 639: Có Lẽ Không Tệ

Di, tốc độ thật nhanh.

Bắc Minh Huy có chút kinh ngạc, 'Thiên Nhai' này là một thương khởi đầu của Thiên Nhai Chỉ Xích, một thương đâm ra, thiên nhai chỉ trong gang tấc, rất rõ ràng, tốc độ Mộ Dung Khuynh Thành so với thương tốc của hắn thì chậm hơn, nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu, dĩ nhiên, việc này cũng có quan hệ với việc hắn không ứng phó toàn lực.

Có ý tứ, Bắc Minh Huy nổi lên hứng thú với Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ta không sao!

Mộ Dung Chỉ Thủy lo Tô Như Tuệ và Mộ Dung Khuynh Thành lo lắng quá mức, vội vàng nói, nhưng thực ra trong lòng vạn phần khiếp sợ, thương tốc quá nhanh, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng vẫn không thể nhìn ra quỹ tích thương chiêu, nói cách khác, đối phương nếu muốn giết hắn, chỉ cần một thương.

Một thương có thể kích sát hắn!

Trên mặt Mộ Dung Chỉ Thủy hiện lên nét khổ sở.

- Chỉ Thủy!

Tô Như Tuệ chạy tới, đỡ lấy Mộ Dung Chỉ Thủy.

Vỗ vỗ tay Tô Như Tuệ, Mộ Dung Chỉ Thủy ngẩng đầu, hít sâu một hơi, nói:

- Tốt, hiện tại ta phái người đi mời Diệp Trần, bất quá hắn có chấp nhận

ứng chiến hay không, ta không biết được.

- Phụ thân, ta đi!

Mộ Dung Khuynh Thành thấy phụ thân gặp rắc rối, khai mở Hắc sắc bức dực, hướng về nơi Diệp Trần đang tu luyện, bay vút đi, chốc lát sau đã hóa thành một điểm đen nhỏ.

Bắc Minh Huy nhìn bóng lưng Mộ Dung Khuynh Thành rời đi, trong mắt hiện lên quang mang kỳ lạ.

- Bắc Minh Huy này như thế nào lại lợi hại như thế, ta không nhìn ra thương chiêu hắn thế nào, tựa hồ vừa đâm ra, gia chủ đã bị đánh bay.

- Thực lực hắn mạnh như thế, khó trách dám khiêu chiến Diệp thiếu hiệp, cô gia tương lai chúng ta.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cảm thấy có chút không ổn.

Trên một tòa núi cao chót vót, Sở Trung Thiên nhíu mày.

- Tốc độ một thương này quá nhanh, cũng không biết uy lực như thế nào.

Lực phòng ngự Cương Linh Thể của hắn thập phần cường đại, dù lực phòng ngự của Man nhân trứ danh từ xưa đến nay, nhưng so với hắn cũng chỉ như một tiểu nhi, cho nên dù thương tốc nhanh, nhưng uy lực không lớn, thì cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với hắn cả, mấy tháng trước quyết chiến với Lâm Thiên, Lâm Thiên là cao thủ luyện thể cũng bị hắn đánh cho gần chết, cho rằng mình gặp phải cao thủ luyện thể bất thế.

Trên mảng cỏ trong sơn cốc, Diệp Trần thở ra một hơi, hơi thở phất động đám cỏ, đám cỏ đầy màu sắc như càng thêm tiên diễm, vẻ tươi tốt như có như không.

Chậm rãi đứng lên, tay phải Diệp Trần cầm một thanh trường kiếm bình

thường, giương lên nhẹ nhàng, kiếm phong như gió quất vào mặt, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy quỹ tích và hình thái kiếm phong, tựa hồ chỉ cảm thấy có gió quất vào mặt, cũng không biết gió nhẹ thổi từ đâu tới, tốc độ thật là nhanh, giống như ảo giác.

Một màn kinh hãi sinh ra.

Nơi kiếm phong đi qua, cây cỏ trên đám cỏ nhỏ sinh trưởng với tốc độ nhanh chóng, nháy mắt cao tới đầu gối, một ít nụ hoa chưa nở đã bắt đầu nở ra, những bông hoa màu vàng có bốn cánh, mỗi một cánh đều sinh trưởng đến cực hạn.

Một kiếm xuất ra, cỏ cây sinh trưởng, từng đóa hoa nở ra.

Mộc chi áo nghĩa bình thường tuyệt đối không làm được, hoặc là nói, Mộc chi áo nghĩa của Diệp Trần trước mắt hoàn toàn không làm được, cũng vì điểm này, nên hắn mới sát nhập Mộc chi áo nghĩa vào trong Khoái chi áo nghĩa, đề thăng tác dụng, thúc đẩy cây cỏ sinh trưởng nhanh hơn.

Một kiếm này, không nói cái gì khác, riêng về mặt huyền ảo, đều không kém gì Kim Chi Liên Y đại thành, dĩ nhiên, sự cường đại của Kim Chi Liên Y, Diệp Trần cũng chưa từng triển lộ qua.

- Một kiếm này gọi là Sinh Sinh Bất Tức thì không thích hợp nữa rồi, hay là đổi thành Linh Tê Nhất Kiếm đi!

Linh Tê Nhất Kiếm cũng không chuẩn xác lắm, nhưng có quan hệ gì đâu, danh tự thủy chung vẫn là danh tự, tên gì cũng được, đều không sao cả.

Thu kiếm lại, Diệp Trần đứng lặng yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung gia tộc.

Phía chân trời, một điểm đen nhanh chóng lướt đến, chỉ chốc lát sau, điểm đen biến lớn, hiện ra một thân thể uyển chuyển cùng đôi Hắc sắc bức dực cực lớn sau lưng.

- Mộ Dung, có việc gì?

Lúc Diệp Trần nói chuyện, Mộ Dung Khuynh Thành đã xuất hiện trong sơn cốc, đôi hắc sắc bức dực chậm rãi phe phẩy, cỏ cây rạp cả trên mặt đất.

- Bắc Minh Huy ngươi biết chứ, hắn bây giờ đang ở bên ngoài gia tộc, nói muốn khiêu chiến với ngươi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

- Bắc Minh Huy!

Diệp Trần gật gật đầu, hắn đã nghe nói đến người này, bảy chiêu đánh bại Lam Tà Tình, người này rất mạnh, còn hơn so với mình nửa năm trước, hơn nữa đã có thể bảy chiêu đánh bại Lam Tà Tình, khẳng định có che giấu sát chiêu.

- Tốt, ta sẽ đi.

Diệp Trần cũng không quá để ý.

Mộ Dung Khuynh Thành muốn nói lại thôi:

- Ngươi cẩn thận một chút, hắn rất mạnh, chỉ một thương đã đánh bại cha ta, cha ta một chút phản ứng cũng không có.

- Tốc độ Thương rất nhanh sao?

Diệp Trần trong lòng đã có tính toán.

Trước khi đi, trong lúc vô tình, Mộ Dung Khuynh Thành nhìn thoáng qua bãi cỏ trong sơn cốc, điều khiến nàng lấy làm lạ là, có một bãi cỏ cực kỳ tươi tốt, cỏ cây đều cao đến đầu gối, sinh cơ dạt dào, mà toàn bộ nụ hoa đều đã nở, chẳng hề hợp với bãi cỏ chung quanh.

Rất nhanh, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành trở lại Mộ Dung gia tộc.

- Diệp thiếu hiệp đến rồi!

- Thật khẩn trương, không biết Diệp thiếu hiệp đối phó như thế nào với Bắc Minh Huy, tên Bắc Minh Huy này quả khó đối phó, thương kia rất thần tốc, thật là đáng sợ!

- Phải, không phải mãnh long không quá giang, Bắc Minh Huy đến khẳng định đã có chuẩn bị.

Mọi người nhao nhao bàn tán, ánh mắt tụ tập trên người Diệp Trần.

- Ngươi là Diệp Trần!

Thần sắc Bắc Minh Huy có chút ngưng trọng, tuy hắn lựa chọn khiêu chiến Diệp Trần trước, là cho rằng Diệp Trần dễ đối phó hơn Độc Cô Tuyệt, nhưng cũng chỉ là cho rằng mà thôi, chứ không thể xác định, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Diệp Trần nói:

- Không sai.

- Vậy thì tốt, Bắc Minh Huy ta tại đây khiêu chiến với ngươi, không biết ngươi có dám ứng chiến hay không.

Bắc Minh Huy đáp xuống mặt đất, nắm Ngân Giao trường thương trên tay.

- Ngươi có thể bảy chiêu đánh bại Lam Tà Tình, thực lực có lẽ không tệ, ta đáp ứng cùng ngươi đánh một trận.

Thực lực có lẽ không tệ?

Trên mặt Bắc Minh Huyên hiện lên vẻ tức giận, hắn cảm giác Diệp Trần quá cuồng vọng rồi, chẳng lẽ hắn cho rằng có thể dễ dàng chiến thắng mình sao?

- Bớt sàm ngôn, chiến đi!

Ngân Giao trường thương chỉ xéo mặt đất, chiến ý Bắc Minh Huy sôi trào, từ trường thương phát ra từng đạo thương ý, vô ảnh vô hình, tựa hồ lúc nào cũng có thể xuất ra thương chiêu, toàn thân đều không có sơ hở, khí tức mạnh mẽ ác liệt phóng ra bốn phía, tung hoành vô cùng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 640: Không Có Lực Phản Kích

Thương thật mạnh.

Mọi người kinh hô một tiếng.

- Khó trách có thể bảy chiêu đánh bại Lam Tà Tình, chỉ cần thương ý này, đã có uy năng tứ giai đỉnh phong rồi, khoảng cách ngũ giai chỉ kém một bước, mà về mặt vận dụng lại cao hơn so với người bình thường một bậc .

Diệp Trần không nói gì, tay phải đặt trên chuôi Hoàng Kim Kiếm.

- Sát!

Bắc Minh Huy rống một tiếng, cơ bắp cánh tay phải nổi gân xanh, một thương quét ngang hướng về phía Diệp Trần, thương chiêu dũng mãnh ác liệt như một con giao long màu bạc đang giương nanh múa vuốt, xé rách không khí, phát ra âm thanh kim loại nổ đùng rợn người, giống như giao long đang gào thét.

BOANG...!

Nhãn thần Diệp Trần lập tức đằng đằng sát khí, xuất Hoàng Kim Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang màu vàng vặn vẹo như hồ quang, trùng trùng điệp điệp trảm kích bên trên thương mang màu bạc.

Keng!

Ngân Giao trường thương và Hoàng Kim Kiếm đụng vào nhau, sóng xung kích khuếch tán ra, bùn đất dưới lòng bàn chân hai người đều bị quét bay loạn xạ, mù mịt bốn phương tám hướng, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Đinh đinh đang đang!

Hỏa tinh tung tóe bốn phía, tốc độ hai người đều nhanh vô cùng, trong nháy mắt đã thay đổi sáu bảy địa điểm chiến đấu, khiến người xem có cảm giác hoa mắt vô lực

- Ngân Giao thất kích!

Ngân Giao trường thương trong tay Bắc Minh Huy tựa như trở thành vật sống, thân thương hừng hực khí thế, boong boong rung động, cuối cùng bổ đến Diệp Trần một cách mãnh liệt.

Diệp Trần mặt không đổi sắc, một kiếm đón đỡ Ngân Giao trường thương.

Ngân Giao thất kích sở hữu bảy loại biến hóa, bổ chỉ là một loại trong đó, kế tiếp là mềm dẻo rút đi, như là giao long vẫy đuôi, vạch phá bầu trời, rút kích qua đi, là trường thương loạn điểm, nhiều đóa thương hoa tràn ngập hư không, phong tỏa toàn thân Diệp Trần từ trên xuống, ngay sau đó thương thế của Bắc Minh Huy biến đổi, trường thương hướng về Diệp Trần hạ ba đường, hướng về phía trên, kích này khí thế bàng bạc, phảng phất có thể đánh bay cả một ngọn núi lớn, mà mỗi kích đâm tới đều là vô cùng hung ác, trước nay chưa từng có, không một ai địch nổi.

Liên tiếp năm kích, mỗi kích đều vô cùng hung hiểm.

Nhưng Diệp Trần đều dễ dàng chống đỡ được, không uổng phí quá nhiều khí lực.

Lập tức, kích thứ sáu của Bắc Minh Huy đã đến, Diệp Trần khẽ quát một tiếng, xuất ra Kiếm bộ, hướng về phía thương mang đang phóng tới, Hoàng Kim Kiếm chém thẳng xuống, kiếm quang trong chốc lát đã tràn ngập tầm mắt Bắc Minh Huy, nhanh chóng phóng đại.

- Không tốt.

Bắc Minh Huy không thi triển kích thứ sáu nữa, thân thương quét ngang, ngăn trở trảm kích của Diệp Trần.

Âm vang!

Một kiếm này thế lớn lực mạnh, Ngân Giao trường thương trong tay Bắc Minh Huy đều bị trảm uốn lượn, như là một trường cung, cánh tay run lên, Bắc Minh Huy tuy chặn được trảm kích, nhưng bản thân cũng bị kiếm kình đánh bay ra ngoài, bắn về phía sau.

- Thật mạnh!

Sở Trung Thiên đang xem cuộc chiến phía xa xa híp mắt lại, Diệp Trần mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều, không ngừng đâm tới, ngược lại, Bắc Minh Huy thì có vẻ đã không chống đỡ nổi.

Về phần những thanh niên cao thủ đi theo Bắc Minh Huy tới đây, thần sắc mỗi người đều ngưng trọng, bọn hắn rất coi trọng Bắc Minh Huy, lúc trước chưa gặp thì quả là không tưởng, đợi đến lúc vừa thấy mặt, vừa giao thủ, đã biết rõ chênh lệch, rất hiển nhiên, Diệp Trần không thể bị đánh bại một cách đơn giản.

- Hiện tại vẫn không thể thi triển Thiên Nhai Chỉ Xích, nhất định phải đợi đến thời điểm tinh thần đối phương hạ thấp mới thi triển được, nếu không ta cũng không biết có thể chiến thắng đối phương hay không.

Nếu như đổi thành một người khác, Bắc Minh Huy đã không chút do dự thi triển ra Thiên Nhai Chỉ Xích, một thương giải quyết gọn ghẽ, nhưng hiện tại đối thủ của hắn lại là Diệp Trần, mà Diệp Trần này, so với trong tưởng tượng của hắn còn lợi hại hơn nhiều.

Đương nhiên, Bắc Minh Huy vẫn có tự tin đả bại đối phương như trước.

- Hóa Long Thương Quyết!

Ngoại trừ Thiên Nhai Chỉ Xích tự nghĩ ra, Bắc Minh Huy còn có một

thương chiêu cực kỳ lợi hại, thực ra, uy lực của Hóa Long Thương Quyết còn lớn hơn Thiên Nhai Chỉ Xích, nhưng điều truy cầu chính là tốc độ và khả năng trúng mục tiêu, còn uy lực cũng chỉ là một phần.

Grào!

Tiếng long ngâm vang lên.

Nếu như nói thương pháp của Bắc Minh Huy lúc trước là Giao Long, thì thương pháp hiện tại đã là Long chân chính, Giao và Long hoàn toàn khác nhau, cái thứ hai cường đại hơn nhiều, càng thêm uy mãnh, là bản tiến hóa của Giao Long, một kích này, là chiến lực đỉnh phong của Bắc Minh Huy.

- Bại a!

Ngừng thế lui lại, Bắc Minh Huy phóng về Diệp Trần, Ngân Giao trường thương hóa thành một đầu Cự Long màu bạc đang giương nanh múa vuốt, Cự Long há miệng gào thét, rung đùi đắc ý hướng đến Diệp Trần.

- Kim Chi Liên Y!

Hoàng Kim Kiếm trong tay Diệp Trần nghiêng nghiêng vung lên, Cự Long màu bạc bị dừng nguyên ở đó, chợt một gợn sóng màu vàng theo phương hướng kiếm thế khuếch tán ra, không chút khó khăn đánh tan Cự Long màu bạc, ảnh hưởng đến cả Bắc Minh Huy.

- Cái gì, không thể ngăn cản, không ngăn cản nổi!

Bắc Minh Huy quá sợ hãi, hắn không thể tưởng được Diệp Trần còn có kiếm chiêu tuyệt sát như vậy, một kiếm này hắn cũng không biết làm sao để ngăn cản, ngăn cản như thế nào cũng không có tác dụng, đây là một chiêu vô cùng khó giải, chỉ có thể bị động phòng ngự, tận lực giảm bớt tổn thương.

- Hóa Long Thương Quyết, Bàn Long thế!

Bắc Minh Huy đè thấp trọng tâm, huơ Ngân Giao trường thương vòng

quanh thân một vòng, một đầu Cự long màu bạc xuất hiện, bảo vệ hắn ở trong đó, nghênh đón trùng kích của gợn sóng màu vàng.

Rầm rầm rầm rầm...

Gợn sóng màu vàng nhìn có vẻ rất đẹp đẽ, tựa như những gợn sóng nổi lên trong hồ nước màu vàng, không mang theo một chút sát phạt, thế nhưng đến khi nó tiếp cận đến Cự Long màu bạc, lực sát thương của nó lập tức hiển thị hoàn toàn, Cự Long màu bạc chỉ ngăn cản được trong nháy mắt, đã bị đánh nát, hóa thành vô hình.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, trường thương Bắc Minh Huy cầm trong tay bay rớt ra ngoài, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

- Quá mạnh mẽ, Bắc Minh Huy cơ hồ không có lực phản kích a!

Một thanh niên cao thủ đi cùng Bắc Minh Huy trợn mắt há hốc mồm, bọn hắn trước đó đã nghĩ Diệp Trần là vô cùng lợi hại rồi, cho rằng Bắc Minh Huy khiêu chiến Diệp Trần là quá sai lầm, nóng vội, tuy về sau Bắc Minh Huy đã thuyết phục được bọn hắn, nhưng bọn hắn vẫn cảm thấy quá mức mạo hiểm.

- Xem ra vẫn là Diệp thiếu hiệp lợi hại, Bắc Minh Huy này cũng không thể ngăn nổi kiếm pháp của Diệp thiếu hiệp.

- Diệp thiếu hiệp quá cường đại, xem ra cũng có thực lực phân cao thấp một trận với thanh niên ngũ cự đầu, mặc dù phần thắng cũng không lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 641: Sát Chiêu

Trên mặt những người Mộ Dung gia tộc hiện lên vẻ hưng phấn, Diệp Trần càng mạnh, bọn hắn càng có mặt mũi, dù sao tương lai Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành lập gia đình, Diệp Trần chính là cô gia của gia tộc Mộ Dung bọn họ rồi, tương đương người trong nhà, người trong nhà mạnh, bọn hắn tự nhiên cao hứng.

- Diệp Trần này, càng ngày càng mạnh, ha ha.

Mộ Dung Chỉ Thủy lộ ra nét tươi cười, nhìn thoáng qua con gái bên cạnh.

Tô Như Tuệ cười nói:

- Còn phải nói.

Tô Như Tuệ như mẹ vợ xem con rể, càng xem càng ưa thích, hơn nữa mạng này của nàng, nói cho cùng, cũng là Diệp Trần cứu được.

Đứng trên sơn nham, Sở Trung Thiên lắc đầu, thở dài:

- Chênh lệch quá xa, may mắn là không đi khiêu chiến, nếu không đã bị chê cười rồi.

Uy lực một kiếm này của Diệp Trần, đã có khả năng khiến hắn trọng thương.

Không tiếp tục truy kích, Diệp Trần nhìn về phía Bắc Minh Huy sắc mặt tái nhợt, thản nhiên nói:

- Như thế nào, thực lực của ngươi chỉ là thế thôi sao? Hay là xuất ra

thương chiêu lợi hại nhất của ngươi đi! Nếu đấu tiếp, ta sẽ không lưu tình nữa.

- Lưu tình? Chẳng lẽ Diệp thiếu hiệp vẫn chưa dùng toàn lực ứng phó sao.

Mọi người nghe ra ý tứ của Diệp Trần, thất sắc hoảng sợ.

Diệp Trần hiển nhiên là đã lưu tình, nếu không lấy uy lực của Kim Chi Liên Y thì không chỉ đơn giản đả thương đối phương như vậy, đối phương không chết thì cũng tàn phế suốt đời.

Hắn lựa chọn lưu thủ, là không muốn đánh chết đối phương, như vậy sẽ kết thù oán với Bắc Minh gia tộc, mặt khác, hắn cũng muốn biết một chút về một thương chiêu lợi hại nhất của Bắc Minh Huy.

Lau đi máu tươi trên khóe miệng, Bắc Minh Huy gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Trần:

- Ta thừa nhận, lần này tới khiêu chiến ngươi hơi có chút vội vàng, nhưng không sao, cuối cùng thắng lợi vẫn thuộc về ta mà thôi, một chiêu kế tiếp này, là Thiên Nhai Chỉ Xích ta tự sáng tạo ra, suốt một đời này chưa từng có người nào có thể tiếp được.

- Thiên Nhai Chỉ Xích, tên rất hay, nhưng chưa chắc là khó giải, chẳng qua tại ngươi chưa gặp được ai lợi hại mà thôi.

Dừng một chút, Diệp Trần tiếp tục nói:

- Vừa vặn, ta cũng có một chiêu Linh Tê Nhất Kiếm, để nhìn xem là Thiên Nhai Chỉ Xích của ngươi nhanh, hay là Linh Tê Nhất Kiếm của ta nhanh!

Hảo chiêu phải dùng trong chiến đấu mới có thể biết được là có thực tốt hay không, dùng Thiên Nhai Chỉ Xích của Bắc Minh Huy để thử nghiệm Linh Tê Nhất Kiếm, không thể tốt hơn.

- Thiên Nhai Chỉ Xích!

- Linh Tê Nhất Kiếm!

- Bọn họ muốn xuất ra sát chiêu rồi!

Mọi người ngừng thở, ánh mắt nhìn chăm chăm, uy lực sát chiêu không phải càng lớn càng tốt, mà là càng hữu hiệu càng tốt, ví dụ như chiêu thức dù cường thịnh đến đâu, nhưng đánh không đến người thì cũng vô dụng, không thể xem là sát chiêu, Kim Chi Liên Y của Diệp Trần tuyệt đối là sát chiêu, luận bá đạo còn trên cả Linh Tế Nhất Kiếm, nhưng hắn không muốn dùng Kim Chi Liên Y đánh bại đối phương, hắn muốn biết, đến tột cùng là Linh Tê Nhất Kiếm nhanh, hay là Thiên Nhai Chỉ Xích của đối phương nhanh.

- Tốt, nếm thử chiêu Thiên Nhai Chỉ Xích này của ta!

Tròng mắt Bắc Minh Huy hơi híp lại, tay phải cầm thương, mũi chân điểm một cái trên mặt đất, mạnh mẽ lao thẳng đến Diệp Trần.

Diệp Trần biểu tình lạnh nhạt, rút Hoàng Kim Kiếm từ vỏ kiếm ra một đoạn, sau đó toàn lưỡi kiếm mở ra, như là ảo ảnh, hướng về phía đối phương, phát ra khí tức mạnh mẽ, ngự kiếm phi hành.

Xoẹt!

Khí tức hai người đều thập phần sắc bén, chưa từng có từ trước đến nay, từng đạo kiếm khí mảnh dẻ, tung hoành ngang dọc, lúc hai người cực tốc tiếp cận nhau, cuồng phong đều bị cắt đến thất linh bát lạc, bất động như nước, người có tu vi hơi thấp nhìn lại, sẽ cảm thấy thời gian cũng chậm.

Trên đường bay vút, Ngân Giao trường thương trong tay Bắc Minh Huy bỗng co rút lại, một màn quỷ dị phát sinh, tại phần đuôi trường thương, gợn sóng không gian kéo dài ra, thành hình một vòng cung, khuếch tán ra, như là một đại cung hình thành từ không gian, mà Ngân Giao trường thương thì là mũi tên nhọn trên đại cung không gian.

- Thiên Nhai Chỉ Xích!

Bắc Minh Huy khẽ quát một tiếng, một cây thương bắn ra ngoài, uy lực thập phần mạnh mẽ.

- Linh Tê Nhất Kiếm!

Xuất hoàng Kim Kiếm ra khỏi vỏ, tay phải Diệp Trần như đẩy ra mây mù, một kiếm xuất ra tưởng như chậm thực ra lại nhanh đến vô cùng, kiếm phong vô hình vô tướng, vô ảnh vô tung, cực kỳ nhu hòa.

- Tốc độ quá nhanh, căn bản không nhìn ra quỹ tích!

Mọi người đang xem cuộc chiến đều hét lớn.

Keng!

Hai người đụng độ.

Diệp Trần đứng tại một tòa trên một tòa núi nhỏ, đưa lưng về phía Bắc Minh Huy.

Bắc Minh Huy đứng tại một gốc đại thụ chọc trời, đồng dạng đưa lưng về phía Diệp Trần.

- Người nào thắng?

Sở Trung Thiên nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Diệp Trần và Bắc Minh Huy, muốn tìm một dấu hiệu nào đó, nhưng cái gì cũng nhìn không ra.

Đôi mi thanh tú của Mộ Dung Khuynh Thành cau lại.

Vợ chồng Mộ Dung Chỉ Thủy nắm tay nhau, có thể cảm giác được trong lòng bàn tay của đối phương có mồ hôi lạnh.

Vù!

Một trận cuồng phong thổi qua, quét sạch hết mọi tĩnh mịch.

- Kiếm chiêu quả thực là lợi hại, rõ ràng để cho ta cảm nhận được nguy cơ tử vong, đáng tiếc không hề trúng được mục tiêu là ta.

Trên mặt Bắc Minh Huy hiện lên thần sắc may mắn, giao thủ trong nháy mắt, trong lòng của hắn vô cùng sợ hãi kiếm chiêu của Diệp Trần, thật giống như gió nhẹ quất vào mặt, đem sát cơ biến thành gió nhẹ, căn bản không biết điểm rơi ở nơi nào, có thể tránh thoát một kiếm này, chính hắn cũng không lường trước được.

- Không tốt rồi, kiếm của Diệp Trần không đánh trúng mục tiêu!

Mộ Dung Chỉ Thủy la lên.

Tô Như Tuệ siết thật chặt bàn tay Mộ Dung Chỉ Thủy, nói.

- Đừng vội lo lắng, cho dù kiếm của Diệp Trần không trúng mục tiêu , thương của hắn cũng chưa chắc đã trúng Diệp Trần.

Tra trường kiếm vào vỏ, Diệp Trần xoay người.

- Vậy sao? Ngươi cảm thấy không hề trúng mục tiêu là ngươi sao?

Xoẹt!

Bắc Minh Huy đang muốn quay người nói chuyện, mi tâm bỗng nhiên mát lạnh, có chất lỏng chảy xuống, đưa tay lướt qua, sau đó đưa ra trước mắt xem, là máu!

- Làm sao có thể?

Bắc Minh Huy trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin, nếu như trúng kiếm, hắn tuyệt đối không có khả năng không cảm nhận được, dù sao hắn cũng không phải người bình thường, thần kinh phản ứng của hắn vượt xa những cao thủ cùng cấp bậc khác, nhưng điều hắn không thể hiểu nổi chính là, một kiếm này, trúng chính mục tiêu là mi tâm của hắn, mi tâm là vị trí của hồn

hải, cảm giác nhạy cảm nhất, mà hắn lại không thể cảm giác được là mình đã bị trúng kiếm.

Nếu như kiếm này của Diệp Trần muốn hạ sát thủ, mi tâm của hắn đã bị khoét thủng rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 642: Muốn Khiêu Chiến Ta Phải Xem Ngươi Có Tư Cách Không

Chênh lệch quá xa, một kiếm này tuy chưa hẳn có thể phá vỡ phòng ngự của ta, nhưng nếu như mục tiêu là ánh mắt của ta, tuyệt đối sẽ gặp hung hiểm.

Sở Trung Thiên ngược lại hít một ngụm hơi lạnh, hắn không sợ tốc độ nhanh, chỉ sợ chiêu thức uy lực cường đại có thể phá vỡ phòng ngự của hắn, Diệp Trần có thể phá vỡ định luật này, dù không thể phá phòng ngự của hắn, cũng có thể nhân tình huống hắn không thể cảm giác được mà chọc mù ánh mắt của hắn, hoặc là cổ họng, hoặc là các bộ phận hiểm yếu khác.

- Xem ra, ngực ta đã bị thương, trong thời gian ngắn thì không cách nào chống đỡ được đối phương rồi.

Ban đầu, Diệp Trần lưu lại trên ngực Sở Trung Thiên một vết kiếm, nguyên nhân là vì thân thể Cương Linh Thể, vết kiếm đó sẽ không biến mất, cứ mãi tồn tại, tuy nói Sở Trung Thiên cũng không phải đặc biệt hận Diệp Trần, cũng không muốn đưa đối phương vào chỗ chết, nhưng với tư cách thiên tài, hắn không thể nhận thua như vậy , dù là cả đời đều không có hi vọng, hắn cũng sẽ không buông tha.

- Bắc Minh Huy thua, quả nhiên, Diệp Trần còn đáng sợ hơn cả Độc Cô Tuyệt.

Một thanh niên cao thủ đến cùng Bắc Minh Huy lắc đầu.

- Aiz, có thể xếp thứ bốn mươi tám trên Tông Sư Bảng, há lại đơn giản sao, Bắc Minh Huy lần này xem như nếm phải đại thất bại rồi.

Hô!

Mộ Dung Khuynh Thành thở một hơi, nàng bỗng nhiên nghĩ đến, bãi cỏ tươi tốt trong sơn cốc kia, có phải là kiệt tác của Diệp Trần hay không.

- Vô hình vô tướng, một kiếm không dấu vết.

Bắc Minh Huy xoay người, mặt không biểu tình nói:

- Không thể tưởng được Thiên Nhai Chỉ Xích của ta cũng có một ngày bị đánh bại, cũng tốt, lần này giao thủ cùng ngươi, ta đã phát hiện được nhược điểm lớn nhất của Thiên Nhai Chỉ Xích, hi vọng trước lần khiêu chiến sau, ngươi đừng bại vào tay kẻ khác.

Tâm tính Bắc Minh Huy thập phần ương ngạnh, tuy bị đánh bại bởi Diệp Trần khiến hắn có cảm giác rất sỉ nhục, nhưng hắn tin tưởng vững chắc rằng, chỉ cần mình cố gắng, nhất định có thể đánh bại đối phương, trả sỉ nhục lại cho đối phương, lần này thất bại, chẳng qua chỉ là một ngăn trở trong đời hắn mà thôi.

Huống hồ, hắn còn muốn cảm tạ Diệp Trần, chính là vì Linh Tê Nhất Kiếm của Diệp Trần đã khiến hắn thấy được nhược điểm của Thiên Nhai Chỉ Xích, chỉ cần loại bỏ nhược điểm này đi, lần sau kẻ bại tuyệt đối không phải là hắn.

- Có lòng tin là tốt, nhưng không phải ta lúc nào cũng có thời gian , muốn khiêu chiến ta, phải xem ngươi có tư cách hay không.

Gió núi thổi lất phất tay áo, Diệp Trần thản nhiên nói.

- Ngươi không cần lo lắng cho ta, Bắc Minh Huy ta cho tới bây giờ đều là gặp mạnh thì mạnh, há lại là kẻ sợ, tương lai sẽ có một ngày khiêu chiến ngươi, lúc ấy, ngươi đã không cách nào làm cho ta cảm thấy hứng thú nữa.

- Chúng ta đi!

Nói xong câu đó, Bắc Minh Huy mang Ngân Giao trường thương trên lưng, bay vút ra phía con đường lúc nãy đã đến, các cao thủ khác đi theo hắn

cũng ngơ ngác một chút, nhưng rồi cũng nhanh chóng bay theo.

- Thực là hung hăng càn quấy, đã thua còn kiêu ngạo như vậy.

- Nếu như không phải Diệp thiếu hiệp lưu tình, một kiếm này có thể lấy mạng hắn.

Trên mặt người Mộ Dung gia tộc đều hiện vẻ căm phẫn.

Diệp Trần cười cười, cũng không để ý nhiều lắm, những thiên tài đích thực thua ở trên tay hắn thì nhiều lắm, hắn không nhớ nổi.

Bắc Minh Huy cùng Diệp Trần chiến đấu xong, Sở Trung Thiên quay người muốn rời đi.

- Sở Trung Thiên, đã đến, sao không cùng ôn chuyện.

Diệp Trần vẫn rất coi trọng Sở Trung Thiên, đây là một đối thủ rất có tiềm lực.

Sở Trung Thiên lắc đầu nói:

- Không được, lần sau gặp mặt, ta sẽ khiêu chiến ngươi, khi đó lại ôn chuyện a!

Nói xong, Sở Trung Thiên thúc giục Cương Nguyên, hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ sậm vọt ra ngoài, trong nháy mắt biến mất tại cuối chân trời.

Lướt xuống ngọn núi, Diệp Trần đi đến quảng trường của Mộ Dung gia tộc.

- Diệp Trần, không sao chứ?

Mộ Dung Khuynh Thành đi tới, Diệp Trần và Bắc Minh Huy giao thủ, nàng tuy đã mở to ma nhãn, nhưng cũng chỉ thấy loáng thoáng một đạo thương ảnh mơ hồ, có thể thấy được thương chiêu của Bắc Minh Huy quả

thật quá nhanh, cơ hồ vượt qua năng lực thấy được của nàng.

Diệp Trần giữ chặt tay Mộ Dung Khuynh Thành, nói.

- Một thương này đích thực là rất nhanh, nhưng theo như lời hắn nói, có một nhược điểm rất lớn.

Thiên Nhai Chỉ Xích là thương chiêu nhanh nhất mà hắn từng gặp, có thể bởi vì tốc độ quá nhanh, mà đường đi chỉ có thể thẳng tắp, mà thẳng tắp thì có thể sớm dự đoán được, Diệp Trần đúng là đoán được điểm công kích của Thiên Nhai Chỉ Xích, nên mới có thể lập tức tránh đi công kích đó, chứ nếu hắn chỉ dùng Linh Tê Nhất Kiếm đón đỡ công kích thì không cách nào lưu được một đường kiếm nhẹ nhàng trên mi tâm đối phương như vậy.

- Nhược điểm?

Mộ Dung Khuynh Thành như có điều suy nghĩ, nàng cũng hiểu được Thiên Nhai Chỉ Xích của Bắc Minh Huy rất đơn giản, nhưng đây là đối với Diệp Trần mà nói, còn với những người khác, căn bản phản ứng không kịp, cho nên, chiêu này đối với Diệp Trần mà nói là nhược điểm, đối với những người khác mà nói, chưa chắc là nhược điểm.

- Ha ha, hảo tiểu tử, không thể tưởng được ngươi lại tiến bộ như vậy.

Mộ Dung Chỉ Thủy tâm tình thoải mái, cười nói.

Tô Như Tuệ cau mày nói:

- Ta còn chưa thấy qua người trẻ tuổi nào kiêu ngạo như vậy, chẳng hiểu được hàm súc là gì, chỉ biết khẩu xuất cuồng ngôn.

Câu nói sau cùng của Bắc Minh Huy, lại khiến cho Tô Như Tuệ không thoải mái.

Diệp Trần cười nói:

- Bá mẫu, yên tâm, ta có thể đánh bại hắn một lần, cũng có thể đánh bại

hắn lần thứ hai.

Lúc nói những lời này, Diệp Trần nói rất vui vẻ, nhưng lại để cho người khác cảm giác không thể nghi ngờ, phảng phất như lời hắn nói đúng là chân lý, không thể hoài nghi.

- Tiểu tử này, cũng rất cuồng vọng đấy.

Nghe vậy, Tô Như Tuệ cười, có một con rể tương lai lợi hại như thế, nàng yên tâm giao phó con gái mình cho hắn.

- Hắn từ trước đến nay vẫn cuồng vọng.

Mộ Dung Khuynh Thành ít khi mở miệng vui đùa, nàng hiểu Diệp Trần rất sâu, đây là biểu hiện bên ngoài có vẻ gió êm sóng lặng, kỳ thật nội tâm lại như núi lửa, chỉ là hắn rất ít biểu lộ ra mà thôi, hoặc là khinh thường không muốn biểu lộ.

- Ha ha, ngươi lại biết rõ tính cách của ta.

Diệp Trần tự nhiên nhớ tới Từ Tĩnh, Từ Tĩnh cũng hiểu rất rõ hắn, hoàn toàn chính xác, hắn không có ngạo khí, nhưng có ngông nghênh, người ngông nghênh, thì cho rằng không chuyện gì không làm được.

- Được rồi, tất cả mọi người giải tán, đi làm chuyện của mình đi.

Mộ Dung Chỉ Thủy phất tay cho mọi người tản ra, sau đó nói với Diệp Trần:

- Diệp Trần, thực lực của ngươi tuy rất mạnh, nhưng vẫn có nhược điểm , ví dụ như phòng ngự, phòng ngự của kiếm khách là nhược điểm không cách nào che dấu được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 643: Thiên Tài Tụ Tập

- Dạ.

Diệp Trần gật gật đầu, nhược điểm lớn nhất của kiếm khách là phòng ngự, kiếm ý có thể tăng lực công kích trên phạm vi lớn, nhưng không cách nào tăng lực phòng ngự, mà võ đạo ý chí có thể, bất cứ chuyện gì, có lợi tất có hại, điều này là không cách nào tránh khỏi , tuy nói hiện tại hắn đã có tầng phòng ngự long cốt, nhưng tầng phòng ngự long cốt cũng không phải vạn năng, gặp phải đối thủ lợi hại, tầng phòng ngự long cốt chưa chắc có thể giữ cho hắn bình yên vô sự.

Mộ Dung Chỉ Thủy nói tiếp:

- Ngươi nên đến Đa Bảo Thánh Tháp đi! Năm đó ta đi qua một lần, nhưng mà vận khí không tốt, chỉ lấy được một kiện Thượng phẩm bảo khí đỉnh tiêm, nếu đổi lại lấy thực lực của ngươi, có thể xông đến tầng thứ tư, có cơ hội lấy được bán Cực phẩm bảo khí.

- Có phải là quá nguy hiểm hay không.

Tô Như Tuệ lo lắng nói.

Mộ Dung Chỉ Thủy nói:

- Đối với Tông Sư bình thường mà nói, chắc chắn là có nguy hiểm, nhưng đối với Tông Sư đỉnh tiêm, nguy hiểm cực kỳ thấp, tuy nguy hiểm là rất ít, nhưng xông vào Đa Bảo Thánh Tháp thì một điểm trọng yếu nhất chính là vận khí, vận khí không tốt, cái gì cũng không chiếm được, mặt khác, cũng phải chú ý những người khác, dưới nhiều tình huống, những người đi vào là nguy hiểm nhất.

- Đương nhiên, ta cũng không phải vô duyên vô cớ nhắc ngươi đến Đa Bảo Thánh Tháp, tuy Đa Bảo Thánh Tháp mỗi thời mỗi khắc đều mở, kỳ thật cái mở ra chỉ là tầng thứ nhất, tầng thứ hai năm thứ hai mới mở, tầng thứ ba năm thứ ba, tầng thứ tư năm thứ tư, dùng cái này suy ra, lần này đúng lúc là một vòng mới năm thứ tư, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những thiên tài có thực lực đều đi cả, ngươi không đi cũng sẽ bị bọn hắn kéo xuống.

- Ta chắc chắn sẽ đi.

Diệp Trần sớm đã có ý định đến Đa Bảo Thánh Tháp, nếu như có thể đạt được một kiện bán Cực phẩm phòng ngự bảo khí, với hắn mà nói thì thập phần hữu dụng.

Phải biết rằng, bảo khí cũng là một bộ phận thực lực, công bằng tuyệt đối chính là không công bằng tuyệt đối.

Bắc Minh Huy và Diệp Trần chiến đấu, quan chiến chỉ có tộc nhân Mộ Dung gia tộc, tộc nhân Mộ Dung gia tộc rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, Sở Trung Thiên cũng không phải là người thích đưa chuyện, cho nên rất ít người biết chuyện này.

Về phần Bắc Minh Huy, càng không muốn kể cho người khác nghe chuyện mình đánh thua Diệp Trần, hắn mặc dù không sợ thua, nhưng nếu như không ai biết thì vẫn tốt hơn, thanh niên cao thủ thường xuyên đi cùng Bắc Minh Huy sợ chọc giận hắn nên đương nhiên cũng không đi nói lung tung, cùng lắm kể cho một số bằng hữu thân thiết, cho nên tin tức truyền bá rất chậm.

Thế giới võ giả, thời gian luôn trôi rất nhanh, nhất là đối với Linh Hải Cảnh đại năng thọ mệnh đạt đến ba trăm năm mà nói.

Chớp mắt, nửa năm đã trôi qua.

Hôm nay, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành xuất phát, mục tiêu chính là Thiên Võ Vực Đa bảo thánh tháp.

Đa bảo thánh tháp, bảo tháp lưu truyền từ thời thượng cổ, trải qua bao nhiêu tháng năm mà vẫn bất diệt, trở thành một trong những thánh địa trong lòng các anh tài thiên hạ.

Đa bảo tháp toạ lạc trên Đoạn Đầu Nhai, Tù Long Sơn, Thiên Võ Vực, Tù Long Sơn là một toà thần sơn thập phần nổi tiếng thậm chí hung ác, nghe nói đây là nơi khắc chế thượng cổ cự long, cho nên mới có tên Tù Long Sơn, Đoạn Đầu Nhai của Tù Long Sơn càng nổi tiếng, Đoạn Đầu Nhai nối liền đỉnh núi, dài mấy trăm dặm, giống như một con rồng, đến vị trí cổ rồng, đột nhiên đứt đoạn, giống như bị người ta chém, cho nên, chữ đoạn của Đoạn Đầu Nhai không phải chỉ đầu người mà là đầu rồng.

Lối vào ở tầng thứ nhất dùng kiểu chữ kim sắc viết bốn chữ lớn -- Vạn tượng thánh tháp.

Không sai, đúng là Vạn tượng thánh tháp, không phải Đa bảo thánh tháp, vì bên trong bảo vật rất nhiều nên mới có cái tên đại chúng là Đa bảo thánh tháp.

Trời vừa mờ sáng, đã có người chạy đến Đoạn Đầu Nhai, tiến nhập Đa Bảo Tháp, sau đó, người đến mỗi lúc một nhiều, toàn là thanh niên thiên tài dưới bốn mươi tuổi, có người đi một mình, có người thành quần kết đội, nhưng hình như số người đi lẻ không nhiều bằng kết thành đội.

Khi những ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống, một nhân vật nặng kí xuất hiện, là kiếm chi tông Lục Tiểu Du.

Lục Tiểu Du quan sát màu sắc thứ tư ánh lên từ đa bảo thánh tháp, thân hình hơi loé, giống như một thanh phi kiếm, tiến nhập qua lối vào tầng một.

Bạch Vô Tuyết cũng không chịu thua kém.

Tiếp theo là Tiêu Sở Hà.

Sưu! Sưu!

Từ những phương hướng khác nhau, hai đường lưu quang bắn tới, từ xa nhìn lại có thể nhận ra hai đường lưu quang đó bọc quanh hai thân thể uyển chuyển, rõ ràng là nữ tính.

Lưu quang tiêu tán, hai nữ tử xuất hiện trên hai đỉnh núi đối diện Đoạn Đầu Nhai.

Một người là Yến Phượng Phượng, người kia là một nữ tử lãnh diễm mặt mang sát khí, thân hình nóng bỏng.

Thần Sa Công Chúa!

Yến Phượng Phượng liếc nhìn nữ tử lãnh diễm.

Nữ tử lãnh diễm với thân hình nóng bỏng chính là Thần Sa Công Chúa thần bí nhất trong thanh niên ngũ cự đầu, từ xưa đến nay chưa từng để lại dấu vết, cũng chỉ những trường hợp có thể nâng cao chiến lực mới thấy xuất hiện, bình thường đến bóng dáng cũng chẳng thấy đâu.

Thần Sa Công Chúa cũng nhìn Yến Phượng Phượng, nàng có thể nhận ra, Yến Phượng Phượng không phải nhân loại, mà cũng là yêu thú chi thể giống nàng.

Chỉ khác là, Thần Sa Công Chúa đã đạt đến cấp mười, còn Yến Phượng Phượng là cấp chín, hai người cách nhau một cấp, nhưng nàng không dám xem nhẹ Yến Phượng Phượng, nàng có thể cảm nhận được khí tức tôn quý bách điểu triều phụng trên người Yến Phượng Phượng, không khó tưởng tượng, bản thể đối phương nhất định rất lợi hại, chỉ cần hiển xuất bản thể, chiến lực sẽ gia tăng gấp đôi, không đơn giản chỉ là bề ngoài.

Hai người nhìn nhau, không nói gì, một trước một sau bay về phía đa bảo thánh tháp, chớp mắt đã biến mất chỗ lối vào.

Mặt trời càng lên cao, càng có nhiều thanh niên cao thủ tìm đến.

Có Lam Tà Tình, Lâm Thiên, Lâm Khô, La Hải Tùng, Hải Vô Nhai và

những người gần đây nổi tiếng nhất Độc Cô Tuyệt, Bắc Minh Huy, Sở Trung Thiên, Đạm Đài Minh Nguyệt một thân hồng y, mặc che mạng đỏ cũng đến, tấp nập vô cùng.

- Nhiều người quá, thanh niên thiên tài có danh có tính hầu như đều đến.

Trên hai ngọn cây đại thụ cách đó không xa, có ba bóng người, là Tịnh Ngạo Huyên, Lý Tiêu Vân và cô bạn gái U Tâm của Lý Tiêu Vân.

Tịnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân đã là thực lực tông sư cấp, cô bạn gái U Tâm của Lý Tiêu Vân hình như bắt đầu tu luyện chân vô, trước mắt là Tinh Cực Cảnh trung kì tu vi, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, từ một người bất tu chân vô đạt đến cảnh giới hiện tại, tất cả nhờ vào linh hồn cường đại, ý niệm công kích lực càng không thể tưởng tượng, cảnh giới cao bẩm sinh, cộng thêm có Lý Tiêu Vân dốc lòng trợ giúp, thiên tài bảo địa gì cũng có, tu luyện đến Tinh Cực Cảnh trung kì không có gì khoa trương, dù sao U Tâm chủ tu ý niệm, chân vô đối với nàng mà nói, chỉ là dùng để cường thân.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 644: Đa Bảo Thánh Tháp

- Với thực lực của mình, tầng thứ tư cửu tử nhất sinh, đến tầng thứ ba thôi!

Tịnh Ngạo Huyên chưa từng từ bỏ nỗ lực, sớm muộn một ngày, nàng sẽ lọt vài hàng đỉnh tiêm thanh niên thiên tài Thiên Võ Vực, nhưng không phải bây giờ, ngộ tính và thiên phú của nàng so với cả đại lục, chưa phải đỉnh tiêm nhất, thiên phú thân thể cũng không bằng Sở Trung Thiên, cho nên còn lại chỉ là nỗ lực.

Lý Tiêu Vân và Tịnh Ngạo Huyên giống nhau, suy nghĩ phóng khoáng,

- Tầng thứ ba cũng không tệ, tỷ lệ có được đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí không nhỏ, nếu vận khí tốt, nói không chừng còn được một bộ thượng phẩm bảo khí.

Tầng sáu đa bảo thánh tháp chỉ có thượng phẩm bảo khí, tầng hai có tỷ suất đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí nhất định, tầng ba tỷ suất đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí càng lớn, trọn bộ thượng phẩm bảo khí chiếm tỷ suất rất nhỏ, về phần tầng bốn, bán cực phẩm bảo khí, trọn bộ thượng phẩm bảo khí, đều có cơ hội, trong tình huống vận khí không tốt, đỉnh tiêm tông sư cũng phải mất mạng, tông sư bình thường, mười người vào chỉ có một người sống sót.

Đợi ba người tiến nhập vào trong Đa bảo thánh tháp, phía Nam, hai đường nhân ảnh nắm tay bay đến, chính là Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

- Đây chính là Đa bảo thánh tháp!

Diệp Trần lần đầu tiên đến đây.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Chàng có cảm thấy, Đa bảo thánh tháp này rất giống một món bảo khí không, chỉ là cường đại hơn bảo khí rất nhiều.

- Ừm.

Diệp Trần cũng cảm nhận được, quang huy bảy màu mà Đa bảo thánh tháp tán phát rất giống bảo khí ba động, chỉ có điều ba động đã ngưng tụ thành thực chất, hoá thành quang huy, cường đại hơn cực phẩm bảo khí rất nhiều, rất khó tưởng tượng, nó là cái gì.

Chẳng trách Sinh Tử Cảnh vương giả xông vào cũng bị gạt bỏ.

Chiu!

Một đường kiếm quang bắn đến.

Diệp Trần nghiêng đầu nhìn, nói:

- Hạ Hầu Tôn đến.

Hạ Hầu Tôn thân khoác kim y, đầu đội kim quan nhìn rất giống Bắc Minh Huy thân khoác ngân y, đầu đội ngân quan. Chỉ có điều so với Bắc Minh Huy, Hạ Hầu Tôn trông có vẻ bá khí hơn. Chỉ một cái liếc mắt, kim quang tràn ngập, khí thế bức nhân, dù bại dưới tay Bạch Vô Huyết nhưng khí thế vẫn không hề suy giảm.

Rõ ràng, Hạ Hầu Tôn cũng nhận ra Diệp Trần.

Dù sao, Diệp Trần cũng là thiên tài duy nhất ngoài thanh niên ngũ cự đầu tiến nhập tông sư bảng, Hạ Hầu Tôn nói không nhận ra, là nói dối, nhưng cũng chỉ là nhận ra mà thôi, chứ không quá chú ý Diệp Trần. Đối với hắn mà nói, thanh niên ngũ cự đầu trong mấy năm nay không ai có thể dao động, cho dù đối phương là yêu nghiệt, năm xưa Lâm Thiên muốn thượng vị khiêu chiến Tiêu Sở Hà, kết quả thế nào, Tiêu Sở Hà chỉ hơi nghiêm túc,

Lâm Thiên đã không đỡ nổi ba chiêu, chênh lệch là quá lớn.

Cho nên, trước mắt Diệp Trần vẫn không đáng để Hạ Hầu Tôn coi trọng.

Không hề dừng lại, thân hình Hạ Hầu hơi loé, như một dải điện xẹt kim sắc bay đến lối vào Đa bảo thánh tháp với tốc độ kinh nhân.

- Chúng ta cũng vào thôi!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành nắm tay tiến nhập thánh tháp.

Bên trong Đa bảo thánh tháp có càn khôn, tầng thứ nhất bao hàm một tiểu thế giới, là một thế giới hoả diễm dung nham, phóng tầm mắt, chỗ nào cũng là một màu dung nham đỏ rực, nhiệt độ rất cao, chỉ sợ bất cứ Tinh Cực Cảnh cường giả rơi vào đó đều bị nướng chết, Linh Hải Cảnh đại năng dưới sự bảo vệ của chân nguyên hộ thể, cũng cảm thấy khó chịu, toàn thân đổ mồ hôi.

- Nóng quá.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vừa vào trong, liền cảm nhận ngay được sự thay đổi khủng khiếp của nhiệt độ.

Khởi động chân nguyên hộ thể, hai người mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

- May mà có thể đi ra bất cứ lúc nào, hoặc là lên tầng thứ hai, nếu không ở đây mấy tháng, thân thể chắc hư thoát mất.

Hai người bay thêm một đoạn, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một hai bóng người, có người dùng băng hệ chân nguyên hộ thể, bộ dạng có vẻ rất thoải mái.

Diệp Trần cười cười, tiếp tục tiến lên.

Trên thế giới hoả diễm là khí lưu hồng sắc, thỉnh thoảng có thiên thạch xích hồng từ trên trời rơi xuống, ma sát với không khí, bạo phát sóng lửa

hừng hực, càng lên cao, thiên thạch càng dày, mặc dù nói Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đều có thể kháng cự, nhưng họ cũng không muốn chịu tội, cho nên hai người men theo mặt dung nham, duy trì độ cao trăm mét.

Rầm!

Mặt dung nham nổi sóng, một con hoả hệ yêu thú toàn thân mọc đầy vảy đỏ chui lên, ngoạm vào Mộ Dung Khuynh Thành ở gần nó nhất.

Binh!

Mộ Dung Khuynh Thành đánh một chưởng lên đầu con hoả hệ yêu thú, bắt nó trở lại trong hồ.

- Phòng ngự rất mạnh.

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày, một chưởng này mới chỉ dùng hết năm sáu phần lực đạo, vậy mà chỉ khiến con hoả hệ yêu thú bị thương, không cần nghĩ cũng biết, phòng ngự của nó cường đại cỡ nào, xem ra, tầng một của Đa bảo thánh tháp cũng chẳng dễ phá, không có thực lực chân nhân cấp, không thể tiến nửa bước.

- Lối vào tầng thứ hai.

Diệp Trần nhìn bầu trời phía trước, có một cánh cửa màu trắng, tán phát từng trận hàn khí.

Soạt!

Hai người bay vào trong cửa.

Vù vù vù vù vù vù vù vù...

Hàn phong lạnh thấu xương, tuyệt rơi đầy trời.

Nếu như nói tầng một là thế giới hoả diễm thì tầng thứ hai là thế giới băng tuyết, nhiệt độ trong nháy mắt chuyển từ nóng rực sang cực hàn, đúng

là chín tầng băng hoả.

Trời đất trắng xoá một màu, hai người trở nên vô cùng bé nhỏ, thoát ẩn thoắt hiện dưới sự bao phủ của tuyết.

Rắc!

Một con băng hệ yêu thú họ xà xuyên qua mặt tuyết, ngoi lên, há miệng phun yêu khí sâm hàn, nếu không kịp phòng ngự, chắc chắn sẽ mất mạng với nó.

Rút hoàng kim kiếm, Diệp Trần chém một kiếm lên đầu băng xà.

- Ý? Băng linh, thượng phẩm bảo khí!

Băng xà không phải yêu thú bình thường, là sinh mệnh hình thành từ băng nguyên khí, cho nên chém lên đầu không thể giết chết nó, từ chỗ bị thương, đột nhiên phun ra một đường hào quang, là một món thượng phẩm bảo khí.

Bắt lấy thượng phẩm bảo khí, Diệp Trần ngạc nhiên nói:

- Không lẽ yêu thú trong Đa bảo thánh tháp, đều giấu bảo khí trong người.

Diệp Trần đã đoán sai.

Bảo khí bên trong Đa bảo thánh tháp không phải cố định, nói không chừng đánh vỡ một ngọn núi băng sẽ tìm được bảo khí bên trong, tiềm nhập xuống đất, cũng có thể tìm được bảo khí, về phần yêu thú, bảo khí trong người chúng rất ít, con băng xà kia chỉ là ngoại lệ.

Thế giới băng tuyết tầng thứ hai mặc dù thường xuyên xuất hiện đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí, nhưng Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành không dừng ở đây mà đi thẳng đến lối vào tầng thứ ba.

Hai tầng trước là thế giới hoả diễm và thế giới băng tuyết, tầng thứ ba thì

không giống vậy, thiên địa nơi này tràn ngập khí lưu lấp lánh, khí lưu dính như nước, phân bố ở mỗi tấc không gian, trừ khí lưu lấp lánh, thế giới tầng thứ ba không có nguyên khí, không có nguyên khí, nghĩa là cắt đứt khả năng chuyển hoá thiên địa nguyên khí thành chân nguyên của võ giả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 645: Thực Lực Diệp Trần

- Không có nguyên khí, tràn ngập bảo khí?

Diệp Trần có thể nhận ra, khí lưu lấp lánh chính là bảo khí hiếm có, trước đây ở Bảo Hà Đảo, hắn từng thu một chút bảo khí trữ tồn trong linh giới trữ vật, dùng chăm sóc Lôi kiếp kiếm và Hoàng kim kiếm, dù bảo khí cũng có tính bền, nhưng nếu để quá lâu, hoặc va chạm quá kịch liệt, vẫn bị tổn hại, một số tổn hại nhỏ mắt thường không thể nhìn thấy, chỉ có dùng bảo khí mới có thể phục hồi, ngoài ra, bảo khí trên một trình độ nhất định có thể nâng cao chất lượng bảo khí, ví dụ chăm sóc thượng phẩm bảo khí phổ thông trong một thời gian dài, nói không chừng sẽ nâng nó thành trung đẳng hoặc đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí.

Mộ Dung Khuynh Thành bay thêm vài dặm, sau đó vòng lại, nhíu mày nói:

- Tốc độ đại khái chỉ bằng năm phần ngoại giới.

- Tầng ba đã lợi hại như vậy, hoàn cảnh ở tầng bốn e rằng còn ác liệt hơn.

Mặc dù nói tầng ba đối với đỉnh tiêm tông sư mà nói, không nguy hiểm tính mạng, nhưng đỉnh tiêm tông sư cũng phải toàn lực ứng phó mới không nguy hiểm tính mạng, nếu như sơ sẩy, tỷ lệ tử vong vẫn là không nhỏ.

- Ừm!

Bay thật thấp, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn, Hoàng kim kiếm bản rộng nơi thắt lưng đột nhiên xuất vỏ.

Đang!

Hoàng kim kiếm chặn đứng sự tấn công bất ngờ của bảo quang, thân hình Diệp Trần hơi rung, hắn buộc phải đáp xuống, cuối cùng thì đứng vững trên đại địa.

- Công kích mạnh quá, một đòn này, cho dù không đạt đến cấp bậc đỉnh tiêm tông sư, thì cũng có sáu bảy phần công kích lực, còn mình, trong lúc vội vàng phòng ngự, đến năm phần thực lực cũng không kịp thi triển.

Thế giới bảo khí chỉ có một điểm nguy hiểm nhất, đó chính là bảo quang tập kích có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, những bảo quang này do bảo khí áp súc cao độ mà thành, xung quanh toàn là bảo khí công kích vô thanh vô tức, đến linh hồn lực cũng khó phán đoán, may mà bảo quang tập kích không dày, đây là lần đầu tiên hai người nhìn thấy cảnh này.

- Chàng không sao chứ!

Bảo quang tập kích quá đột ngột, Mộ Dung Khuynh Thành nghiêng đầu, thì phát hiện không thấy Diệp Trần đâu, cảm tri của nàng, vẫn thua Diệp Trần một bậc.

Diệp Trần nói:

- Không sao, bảo khí trên không quá đặc, ảnh hưởng đến cảm tri của ta, tốt nhất chúng ta nên bay thấp hơn một chút, như vậy chắc sẽ bớt nguy hiểm.

Thế giới bảo khí càng lên cao, bảo khí càng đặc, ảnh hưởng lên linh hồn lực càng lớn, còn bên dưới, bảo khí thập phần mỏng, lực cản cũng nhỏ.

Đúng như Diệp Trần đoán, bay sát mặt đất nguy hiểm giảm đi một nửa, khi bảo quang trùng kích, hai người cũng có thể cảm nhận trước, hoặc là né tránh, hoặc là chém vỡ, hoặc là trực tiếp gia tốc, phương pháp để đối phó rất nhiều, không còn như lần đầu tiên.

- Bay lên lối vào tầng thứ tư...

Khoảng một canh giờ sau, hai người tìm thấy lối vào tầng thứ tư, là một

cánh cửa do bảo khí ngưng kết, thập phần hoa lệ.

Ong!

Đúng lúc hai người tiếp cận lối vào, bảo khí hai bên cửa đột nhiên ngưng tụ lại, hình thành hai sinh mệnh bảo khí, sinh mệnh bảo khí là nhân hình, cao gần ba mét, hai con ngươi như hai viên kim cương, tán phát quang mang sắc nhọn.

Ầm!

Sinh mệnh bảo khí bên trái thân thể hơi loé, một quyền đánh về phía Diệp Trần, quyền phong sắc như dao róc thịt, thập phần ngưng luyện.

- Kim chi liên y!

Diệp Trần không rảnh dây dưa với đối phương, trực tiếp sử dụng sát chiêu, hoàng kim kiếm vừa vung, gợn sóng kim sắc lập tức khuếch tán, lộng lẫy tráng lệ.

Thịch thịch thịch thịch thịch thịch....

Sinh mệnh bảo khí sao có thể chịu được sự tấn công của kim chi liên y, lập tức nổ tung, tiêu tán thành bảo khí lấp lánh.

Bên kia, Mộ Dung Khuynh Thành cũng đang chiến đấu với sinh mệnh bảo khí.

- Phi thiên ám sát trảm!

Đôi cánh dơi màu đen xoè rộng, Mộ Dung Khuynh Thành nâng cao tốc độ, trong nháy mắt biến từ chục lên trăm, tấn công sinh mệnh bảo khí từ bốn phương tám hướng, cứ ba lần lại tạo thành một vết thương trên người đối phương, khiến sinh mệnh bảo khí không ngừng run rẩy.

Sinh mệnh bảo khí mặc dù chưa có thực lực đỉnh tiêm tông sư, nhưng cũng rất gần, phi thiên ám sát trảm hiệu suất nhìn có vẻ rất cao, uy lực lại

không đủ, không thể làm trọng thương sinh mệnh bảo khí.

Xích!

- Để ta giải quyết nó.

Diệp Trần nhận ra Mộ Dung Khuynh Thành muốn giải quyết sinh mệnh bảo khí, cần rất nhiều thời gian, thân hình hơi loé, Hoàng kim kiếm vén mây rơi xuống.

Xì xì!

Một kiếm này Diệp Trần dùng Linh tê nhất kiếm, sinh mệnh bảo khí căn bản không kịp phản ứng, đã bị một kiếm chém bay đầu.

Khiến Diệp Trần kinh ngạc là, sinh mệnh bảo khí không tan, đầu liền lại như cũ, tiếp tục lao vào tấn công Mộ Dung Khuynh Thành, mặc kệ Diệp Trần.

- Không lẽ đây là khảo nghiệm? Nhất định một giải quyết sinh mệnh bảo khí một mình.

Diệp Trần mặt ánh lên vẻ nghi hoặc, không công kích nữa.

Mộ Dung Khuynh Thành thấy công kích của Diệp Trần vô hiệu, biết mình phải đích thân giải quyết.

Để không lãng phí thời gian, Mộ Dung Khuynh Thành thi triển Hắc ám vô mạc che mắt sinh mệnh bảo khí, sau đó mở rộng đôi cánh dơi màu đen sau lưng đến cực hạn, từng đường lưu quang hắc sắc thuận theo kinh lạc trên cánh dơi truyền vào người, cuối cùng ngưng tụ ở đầu ngón tay.

- Thiên ma chỉ!

Một chỉ điểm xuất, chỉ lực hắc sắc nặng nề đánh lên ngực sinh mệnh bảo khí, một vầng thái dương màu đen nổi lên, sinh mệnh bảo khí trực tiếp tan thành hư vô.

Thở khẽ mấy tiếng, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Chúng ta vào thôi!

Thiên ma chỉ là năng lực thiên phú mà nàng kế thừa từ võ học ma tộc, cần động dụng năng lượng đặc thù từ đôi cánh dơi sau lưng, dùng một lần, tiêu hao một lần, bất đắc dĩ lắm nàng mới thi triển, gánh nặng không nhỏ.

Ba! Ba!

Hai người đi vào cánh cửa dẫn lên tầng thứ tư.

Đợi hai người rời đi, gần đó mới chui ra mấy bóng người.

- Diệp Trần lợi hại quá, sinh mệnh bảo khí ta đến một chiêu cũng không đỡ được vậy mà bị hắn giết chết trong vòng một giây, hơn nữa chiêu thứ nhất thập phần bá đạo, chiêu thứ hai nhanh đến vô hình, cả hai chiêu đều là sát chiêu đáng sợ, thật sự là quá lợi hại!

- Ừm, chúng ta đứng ở đây quan sát nãy giờ, rất nhiều thanh niên cao thủ tiến nhập tầng thứ tư đều sử dụng sát chiêu, thanh niên ngũ cự đầu không nói làm gì, Bắc Minh Huy và Độc Cô Tuyệt cũng thập phần đáng sợ, căn bản chẳng cần nhìn, sau khi một đòn miểu sát sinh mệnh bảo khí, lập tức tiến nhập tấng thế giới thứ tư. Yến Phượng Phượng thực lực cũng bị mọi người coi nhẹ, đến bản thể còn chưa biến hoá, đôi cánh hoả diễm sau lưng vừa mở, sinh mệnh bảo khí đã bị cháy thành hư vô.

Mấy người này nấp ở đây nãy giờ, đối với họ mà nói, nhìn thanh niên đỉnh tiêm cao thủ thi triển sát chiêu, nói không chừng trong lòng có cảm ngộ, sáng tạo ra chiêu thức lợi hại của riêng mình, không cần so sánh với bọn Diệp Trần, chỉ cần có thể áp chế thanh niên cao thủ đồng cấp là đủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 646: Tầng Thứ Tư

Thế giới tầng thứ tư, là một thế giới cực kì nguy hiểm.

Bảo khí nơi này không đặc, tầm nhìn rất cao nhưng phóng tầm mắt, chỗ nào cũng là sinh mệnh bảo khí, sóng năng lượng mà những sinh mệnh bảo khí này tán phát ra có mạnh có yếu, yếu nhất, tương đương sinh mệnh bảo khí bảo vệ lối vào, mạnh nhất, thậm chí không hề thua kém man nhân truy sát Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, tiếp cận thực lực bán bộ vương giả.

- Đồ khốn, đuổi theo ta mấy ngàn dặm rồi.

Lên tầng thứ tư này đều là đỉnh tiêm thanh niên cao thủ, nhưng tràng diện cực độ hỗn loạn, có người liên thủ đối phó sinh mệnh bảo khí, có người đơn thương độc mã, một mình chống lại sinh mệnh bảo khí, cũng có người bị sinh mệnh bảo khí truy sát, chật vật tháo chạy, vừa chạy vừa chửi.

- Ừm, trên tay sinh mệnh bảo khí là đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vừa đến thế giới của tầng thứ tư liền bị một sinh mệnh bảo khí tấn công, sinh mệnh bảo khí này cao gần ba mét, trong tay cầm một chiếc trường mâu thanh sắc, dao động bảo khí mà trường mâu tán phát cực kì cường liệt, mũi mâu sắc nhọn vô cùng.

Ồ!

Sinh mệnh bảo khí kêu lên một tiếng, lao vào hai người.

Diệp Trần sắc mặt bất biến, tay phải nắm chặt Hoàng kim kiếm, vung nhẹ, kiếm phong như một làn gió nhẹ, chớp mắt đã tới chỗ sinh mệnh bảo khí.

Rắc!

Đầu sinh mệnh bảo khí bay lên, bị một kiếm miểu sát.

Sinh mệnh bảo khí nói là sinh mệnh, kì thực nên dùng năng lượng để hình dung, nó không hình thành linh hồn, chỉ là được Đa bảo thánh tháp điều khiển, tự nhiên hình thành thân thể, tấn công vật thể có sinh mệnh, cho nên chỉ cần công kích đủ cao, một đòn có thể miểu sát nó, đương nhiên nếu như công kích không đủ, công kích một trăm lần cũng vô dụng, nó sẽ tự động hút bảo khí thiên địa gần đó, hồi phục vết thương.

Giết xong sinh mệnh bảo khí, Diệp Trần tay trái khẽ vẫy, để trường mâu thanh sắc trên mặt đất, rơi xuống tay mình.

- Đúng là đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí.

Diệp Trần quan sát trường mâu huyền thanh sắc, tiện tay bỏ nó vào trong linh giới trữ vật.

Tiếp đó, hai người không bị sinh mệnh bảo khí tay cầm bảo khí nào tấn công nữa, xem ra, đúng như Mộ Dung Chỉ Thuỷ nói, đến Đa bảo thánh tháp, phải xem vận khí, vận khí không tốt, nói không chừng ra về tay không, vận khí tốt, giành được bán cực phẩm bảo khí cũng có khả năng, tiền đề là đủ thực lực.

Ầm!

Trong một sơn cốc cự đại, Yến Phượng Phượng thần tình ngưng trọng quan sát sinh mệnh bảo khí trước mặt, sinh mệnh bảo khí này thập xinh xắn, chỉ cao khoảng một mét tám, toàn thân tán phát quang mang như kim cương, lợi hại hơn sinh mệnh bảo khí bình thường rất nhiều lần.

Trên người sinh mệnh bảo khí khoác một bộ khải giáp thanh sắc hoa lệ, ba động mà khải giáp tán phát, cực kì cường liệt, là một chiếc bán cực phẩm phòng ngự khải giáp, Yến Phượng Phượng công kích mấy lần, đều bị thanh sắc khải giáp ngăn lại, không thể đả thương được nó, mà mình còn trúng đòn

oan!

Một tiếng huýt vang, Yến Phượng Phượng bay thẳng lên trời, thân thể tán phát ra thanh sắc quang mang vô tận, đợi quang mang tiêu tán, một con phượng hoàng thanh sắc xuất hiện trên bầu trời sơn cốc, hoả diễm thanh sắc hừng hực quấn lấy cơ thể phượng hoàng, mắt nó cũng như bốc cháy.

Hô!

Giang rộng đôi cánh, thanh sắc hoả diễm nương theo kình phong cường kình, thổi bay sinh mệnh bảo khí, đồng thời, phượng hoàng thanh sắc hoá thành một đường hoả tiễn thanh sắc, trong nháy mắt bay đến chỗ sinh mệnh bảo khí, đôi móng cự đại tóm lấy đối phương, dùng lực xé, hai cánh tay của sinh mệnh bảo khí đứt rời.

Vẫn chưa hết, phượng hoàng thanh sắc dùng miệng mổ, đầu của sinh mệnh bảo khí bị xuyên thủng.

Một khắc sau, sinh mệnh bảo khí tan rã.

Khoảnh khắc Yến Phượng Phượng định nhặt lấy thanh sắc khải giáp, một đường chỉ kình lưu tinh bắn tới, đánh bay thanh sắc khải giáp.

- Ha ha, vận khí của ta không tệ, vừa đến đã gặp phải một chiếc bán cực phẩm bảo khí.

Trên vách sơn cốc, một thanh niên kim y xuất hiện, chính là Hạ Hầu Tôn.

Phương hoàng thanh mắt như toé lửa,

- Hạ Hầu Tôn, ngươi có ý gì?

- Bảo vật thuộc về người có thực lực, chắc ngươi cũng hiểu đạo lý này.

Bán cực phẩm bảo khí không dễ có được, Thiên Võ Vực và cả đại lục này, rất ít thiên tài sở hữu bán cực phẩm bảo khí, quan trọng nhất, bán cực

phẩm bảo khí cũng có điểm khác biệt, thông thường, bảo khí phòng ngự giá trị gấp hai lần bảo khí công kích, trước mắt số người sở hữu bán cực phẩm bảo khí phòng ngự chỉ đếm trên đầu ngón tay, Lâm Thiên là một trong số đó. Trận chiến Cửu Long Hồ, nếu như Hạ Hầu Tôn cũng có một món bán cực phẩm bảo khí phòng ngự, một đòn cuối cùng của Bạch Vô Tuyết không thể trọng thương được hắn, làm hắn mất đi chiến lực.

Cho nên, bán cực phẩm bảo khí phòng ngự trước mắt, Hạ Hầu Tôn nhất định phải có.

Hắc!

Thanh phượng không muốn phí lời với Hạ Hầu Tôn, đôi cánh bừng bừng thanh sắc hoả diễm mở rộng, đuổi theo thanh sắc khải giáp bị đánh bay, một vuốt bắt lấy.

- Muốn chết, thứ gì ta muốn, người khác chưa bao giờ cướp được.

Hạ Hầu Tôn tốc độ mặc dù không bằng Thanh phượng, cũng chính là Yến Phượng Phượng, nhưng Lưu tinh chỉ kình mà hắn bắn ra đủ nhiều, phô thiên cái địa, tựa hồ như ngàn vạn năm nay, đây là thời khắc có nhiều lưu tinh nhất, trong Lưu tinh chỉ kình, còn có một ngôi sao chổi cự đại, sao chổi chỉ kình nhanh hơn lưu tinh, mạnh hơn lưu tinh, đánh về phía Thanh phượng.

Nhiều lưu tinh chỉ kình như vậy, cho dù là thanh niên ngũ cự đầu cũng không dám dùng chân nguyên hộ thể đón đỡ, chưa kể, còn có một đường sao chổi chỉ kình mạnh hơn lưu tinh chỉ kình gấp mười lần, thập phần mãnh liệt, Yến Phượng Phượng biết, nếu như nàng bất chấp tất cả, thì vẫn lấy được thanh sắc khải giáp, nhưng bản thân cũng sẽ bị thương, đấy còn vì bản thể của nàng là Thanh phượng, đổi thành thanh niên ngũ cự đầu, thương thế tuyệt đối nặng hơn nàng.

Chỉ cần bị thương, nàng sẽ không phải đối thủ của Hạ Hầu Tôn, tốc độ cũng không nhanh được, cho nên, nàng chỉ biết tránh, lợi dụng tốc độ cao né

tránh.

Ba!

Thanh sắc hoả tuyến loé lên, Yến Phượng Phượng tránh được chỉ kình đầy trời, một khắc sau, sơn cốc bên cạnh nàng như bị phong hoá, không còn tồn tại, chỉ kình sao chổi thậm chí còn khiến mặt đất có thêm một lỗ hổng lớn không thể tính toán, xuyên qua nền đất.

Đẩy lùi Yến Phượng Phượng, Hạ Hầu Tôn thân thể chợt nhoáng, giơ tay nhặt lấy thanh sắc khải giáp.

- Đại phụng hoàng trảm!

Yến Phượng Phượng không phải là kẻ chịu thiệt không biết trả thù, đôi cánh sau lưng nàng vung lên, hai đường hoả diễm cự đại xé toạc trường không, một đường chém vào Hạ Hầu Tôn trước mặt, một đường chém vào bản thân Hạ Hầu Tôn, chỉ cấn hắn tiếp tục tiến lên, khó đảm bảo sẽ không bị thương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 647: Không Mấy May Mắn

- Ngươi dám!

Hạ Hầu Tôn phát nộ, giơ ngón tay trỏ bên trái, cách không điểm, nhất thời, vô số lực hút sản sinh từ đầu ngón tay, hoả diễm thất luyện ở xa không sao, còn có thể duy trì hình thể, trảm diệt vạn vật, nhưng vừa đến gần, lập tức bị lức hút làm cho thưa đi, ngưng tụ thành một khối quang cầu thanh sắc, quang cầu mỗi lúc một lớn, thể hiện năng lượng bị xé đến mỗi lúc một nhiều.

Phốc!

Hoả diễm thất luyện đột nhiên tán loạn, biến mất như bong bóng xà phòng, đường hoả diễm thất luyện còn lại chỉ còn một phần ba, tiếp tục lao vào Hạ Hầu Tôn, hoả lang dâng trào như muốn đốt cháy thiên không.

Một loạt động tác nhìn thì có vẻ đa dạng, kì thực chỉ diễn ra trong nháy mắt, động dụng tinh hạch chỉ, Hạ Hầu Tôn giải quyết một đường hoả diễm thất luyện, đường hoả diễm thất luyện thứ hai cũng bị hắn hoá giải hai phần ba, nhưng bản thể của Yến Phượng Phượng quá mạnh, năng lượng ẩn hàm trong hai đường hoả diễm thất luyện thập phần phong phú, còn trên cả Bạch Vô Tuyết, khiến Tinh hạch chỉ của Hạ Hầu Tôn căn bản không kịp kéo hết toàn bộ đã bị một phần ba hoả diễm thất luyện còn lại đánh bay.

- Khứ, bạo!

Trong hoả lang, truyền đến thanh âm của Hạ Hầu Tôn, thanh sắc quang cầu huyền phù giữa không trung bắn về phía Yến Phượng Phượng, nổ tung kịch liệt, một khối hoả diễm cự đại hình nấm che rợp bầu trời, cả sơn cốc đều bị sóng trùng kích cuồng bạo san bằng.

Chiu!

Yến Phượng Phượng tốc độ thiên hạ vô song, hành động trước một bước, sóng trùng kích cũng không thể đuổi kịp nàng, đợi sóng trùng kích đuổi kịp, uy lực đã mất hẳn chín phần, một phần còn lại chỉ khiến thân thể Yến Phượng Phượng lắc lư mấy cái, rụng hai chiếc lông vũ.

Phụng nhãn hiện thanh sắc, Yến Phượng Phượng chăm chú nhìn Hạ Hầu Tôn đang bước ra từ trong hoả lãng.

Hạ Hầu Tôn vẫn bình an, hoả diễm thất luyện uy lực đại giảm không thể đột phá được chân nguyên hộ thể của hắn, cường hành đả thương hắn.

- Được, không hổ là Thanh phượng, yêu nguyên hùng hậu, đến Tinh hạch chỉ của ta cũng không thể tiếp nhận toàn bộ.

Hạ Hầu Tôn thần tinh ngưng trọng, trước đây hắn từng dùng Tinh hạch chỉ khắc chế Bạch Vô Tuyết, vốn tưởng có thể đối phó Yến Phượng Phượng, ai ngờ, Yến Phượng Phượng và Bạch Vô Tuyết không cùng loại, yêu nguyên trong người đối phương hùng hậu vô cùng, hoả diễm thất luyện phát ra ẩn hàm năng lượng thập phần đáng sợ, tinh hạch chỉ của hắn chịu đựng cũng có giới hạn, không thể tiếp thu quá nhiều năng lượng.

Nói một cách đơn giản, Yến Phượng Phượng sở hữu yêu nguyên bàng đại không bị Tinh hạch chỉ của hắn khắc chế.

Yến Phượng Phượng lạnh nhạt nói:

- Hạ Hầu Tôn, bán cực phẩm bảo khí phòng ngự này là ta phát hiện trước, bất luận ai đến, cũng đừng mong ngư ông đắc lợi, ngươi cứ thử mà xem.

- Ồ, ngươi có thể chặn được Tinh hạch chỉ, vậy không biết có chặn được Tinh phá hư chỉ của ta hay không.

Tinh hạch chỉ không phải võ học công kích, Phá hư chỉ mới là võ học công kích cường lực nhất của Hạ Hầu Tôn, đến Bạch Vô Tuyết cũng phải toàn lực ứng phó.

- Phụng bồi đến cùng.

Yến Phượng Phượng vỗ cánh với tần suất cao hơn, thanh sắc hoả diễm nóng rực khiến hư không dập dềnh như nước, dường như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào, nàng biết Phá hư chỉ lợi hại thế nào, không chỉ công kích lực cao, tốc độ cũng nhanh, có thể nói, trong thanh niên ngũ cự đầu, khiến nàng bó tay nhất chính là Phá hư chỉ của Hạ Hầu Tôn, đương nhiên, nếu như nàng có ý rời đi, không ai có thể ngăn cản, nhưng bây giờ không kịp nữa rồi.

- Hừ!

Hạ Hầu Tôn thần sắc lạnh hẳn, hắn quyết định phải dạy cho Yến Phượng Phượng một bài học, trong mắt hắn, trừ bốn người còn lại trong thanh niên ngũ cự đầu, ai cũng không thể chống lại hắn.

Yến Phượng Phượng cũng trong trạng thái sẵn sàng bạo phát bất cứ lúc nào, tốc độ của nàng mặc dù nhanh, nhưng đối phương cũng là một tranh thanh niên ngũ cự đầu.

Ong!

Không khí đang lúc căng thẳng, thiên không phía xa đột nhiên bị nhuộm thành màu bảo lục sắc, cả phiến thiên không như biến thành một miếng lục phỉ thuý, một luồng ba động bàng bạc cuộn khắp bát phương tám hướng, không gian cũng rung động, gợn sóng như nước.

- Bảo điện tầng thứ tư xuất thế!

Hạ Hầu Tôn thần tình biến huyễn, có chút do dự.

Yến Phượng Phượng cũng nhìn ra sự đột biến này, nhưng trước khi đi, Yến Phượng Phượng vẫn phải lấy được thanh sắc khải giáp, nó phải thuộc về nàng.

- Yến Phượng Phượng, lần này tha cho ngươi, hôm khắc gặp lại, chúng ta lại so tài.

Bỏ lại một câu, Hạ Hầu Tôn không quyến luyến thanh sắc khải giáp, kim quang loé lên, lướt về phía nguồn ba động, tốc độ nhanh đến cực hạn, biến mất nơi chân trời.

Hô!

Thở ra một ngụm khí tức, thân thể Yến Phượng Phượng đột nhiên thu nhỏ, hoá thành nhân ảnh, thân thể lao xuống, chộp lấy thanh sắc khải giáp.

- Tầng một Đa bảo thánh tháp thường nên mở, tầng hai năm hai mới mở, hơn nữa chỉ có một tháng, tầng ba năm ba mở, cũng chỉ có một tháng, tầng bốn bốn năm, cũng là một tháng, trong một tháng này, tầng một hai ba bốn thông nhau, qua một tháng, tầng hai ba bốn sẽ đóng, đợi đến năm thứ năm, tất cả mới lại mở, tầng thứ tư bảo điện là nơi tập trung tinh hoa, tỷ suất tìm được một món bán cực phẩm bảo khí và cả bộ thượng phẩm bảo khí trong đó rất cao, tội gì từ bỏ.

Yến Phượng Phượng chưa bao giờ lên đến tầng thứ tư bảo điện.

Sưu!

Yến Phượng Phượng cũng bay về nơi Hạ Hầu Tôn vừa biến mất.

...

Mấy ngày vừa rồi, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chỉ kiếm được hai món thượng phẩm bảo khí, một món kiếm được ở tầng thế giới thứ hai, một món kiếm được ở tầng thứ giới thứ ba, sau đó, chẳng thu hoạch được gì.

Thượng phẩm bảo khí mặc dù cũng tốt, nhưng cả hai người đều có, nên chẳng mấy quan tâm, sở dĩ họ đến đây là muốn kiếm một món bán cực phẩm bảo khí.

- Xem ra gần đây chúng ta không mấy may mắn.

Diệp Trần chán nản nói.

Mộ Dung Khuynh Thành đang định nói gì, đột nhiên để ý thấy chân trời biến sắc, trở thành một miếng "lục phỉ thuý"

- Chàng xem bên kia.

- Không lẽ là tầng bảo điện thứ tư xuất thế.

Diệp Trần sáng mắt.

Trước khi đi, Mộ Dung Khuynh Thành từng nói với hắn, mỗi tầng thế giới đều có bảo điện, số lượng bảo khí bên trong bảo điện mặc dù không nhiều, nhưng đại bộ phận đều là tinh phẩm, nhưng lúc này không phải xem vận khí, mà là xem thực lực, thực lực không đủ, không có tư cách tranh giành.

- Chúng ta đi!

Hai người không dừng bước, phi độn ra ngoài.

...

Bảo điện hùng vĩ sừng sững trên đại địa, màu sắc bảo điện không phải lục sắc, mà là màu của tinh bảo, tựa hồ như được ngưng tụ từ bảo khí, nhưng quang mang tán phát từ bảo điện không hảu màu sắc tinh bảo, mà là một màu phỉ thuỷ cực kì thuần tuý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 648: Liên Thủ

Phía trước đại môn bảo điện đang có rất nhiều người, đều là đỉnh tiêm thanh niên cao thủ tiếng tăm lẫy lừng Chân Linh đại lục, ví dụ Độc Cô Tuyệt, Bắc Minh Huy, Đạm Đài Minh Nguyệt, Lâm Thiên, Lam Tà Tình vân vân.

Soạt soạt soạt...

Từng đường thân ảnh bay đến, có thanh niên ngũ cự đầu, có một số thanh niên cao thủ không tiếng tăm nhưng thực lực đáng sợ dị thường, giống như Bắc Minh Huy, lúc mới đến Thiên Võ Vực, chẳng ai biết hắn là ai, mặc dù bản thân có thực lực.

Nhìn thấy nhiều cao thủ như vậy, bọn Lâm Thiên hơi biến sắc, thanh niên ngũ cự đầu không nói, ở đâu ra nhiều đỉnh tiêm thanh niên cao thủ như vậy, một số đến chúng cũng chưa từng gặp qua, đúng là Chân Linh đại lục không phải nơi đơn giản, cao thủ ẩn tàng không biết bao nhiêu.

Chúng nhân đều ở bên ngoài, chưa ai dám vào bảo điện.

Không phải họ không muốn vào, bên ngoài bảo điện, phủ một tầng quang tráo cứng rắn như thuỷ tinh lục sắc, tầng quang tráo này cực kì dày dặn, chỉ sợ không dễ công phá.

Cười lạnh một tiếng, Kiếm chi tông Lục Thiếu Du động thủ trước, bảo kiếm vừa xuất vỏ, kiếm khí tung hoành, cắt lên quang tráo lục sắc, quang tráo lục sắc không phát ra bất cứ dị hưởng nào, từng tia ti tuyến lục sắc mền mại bắn ra từ trên quang tráo, quần lấy kiếm khí, kiếm khí mặc dù rất sắc, cắt vụn ti tuyến lục sắc, nhưng tu tuyến lục sắc vẫn không ngừng mọc ra từ bề mặt quang tráo, có lẽ chiêu này không hiệu quả.

Bạch Vô Tuyết mặt không biến sắc, lên tiếng nói:

- Cái này là bảo điện cấm chế, chỉ có phá được cấm chế mới vào được bảo điện, mọi người cùng xuất thủ.

Nói đoạn, Bạch Vô Tuyết phát ra một chưởng, chưởng kình cuồn cuộn trực tiếp đập lên quang tráo lục sắc, nhất thời, vô số ti tuyến lục sắc lao lên trung hoà chưởng kình, khiến chưởng kình mất đi năm sáu phần hiệu quả.

Có Lục Tiểu Du và Bạch Vô Tuyết xuất thủ, những người khác không còn do dự nữa, lần lượt thi triển võ học, tấn công quang tráo, đương nhiên, không ai động dụng sát chiêu, sát chiêu là con át chủ bài, không cần dùng thì không nên dùng, hơn nữa thế giới tầng thứ tư không có nguyên khí, chân nguyên tiêu hao phần nào bớt phần ấy, nếu dùng đơn dược bổ sung không duy trì được lâu, còn dễ giảm độ tinh thuần của chân nguyên.

Lúc Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đến, ở đây đã có hơn hai mươi người, trừ thanh niên ngũ cự đầu và mười lăm mười sáu người bên Độc Cô Tuyệt, những người còn lại hắn không quen, nhưng nhìn cách họ tấn công bảo điện cấm chế, hình như không hề thua kém Lâm Thiên, Lam Tà Tình, có mấy người thậm chí còn mạnh hơn.

Thấy hai người Diệp Trần đến, không ít người quay đầu nhìn, Yến Phượng Phượng và Sở Trung Thiên cũng nằm trong số đó. Yến Phượng Phượng gật đầu chào hỏi Diệp Trần rồi tiếp tục đánh bảo điện cấm chế.

- Chúng ta cũng công kích.

Diệp Trần rút Hoàng kim kiếm, phát ra một đường kiếm khí tấn công lục sắc quang tráo, Mộ Dung Khuynh Thành theo sát phía sau, đánh ra một quyền.

Thịch thịch thịch thịch thịch...

Hơn hai mươi người người tề tâm hợp lực công phá lục sắc quang tráo, lục sắc quang tráo rung nhẹ, bề mặt gợn sóng lăn tăn.

Nhưng, lục sắc quang tráo vẫn rất chắc chắn, xem ra nó còn có thể kiên trì một thời gian nữa.

Chúng nhân đầu tiên còn tưởng không lãng phí chân nguyên, chỉ là theo sự chuyển dời của thời gian, họ bắt đầu hiểu ra, cứ tiếp tục thế này, chỉ lãng phí chân nguyên của mình mà thôi, chi bằng liên thủ phát xuất tuyệt chiêu, một đòn công phá lục sắc quang tráo.

Lúc này, người đứng ra lại là Bạch Vô Tuyết, hắn lên tiếng nói:

- Tình hình bây giờ mọi người đều hiểu, không liên thủ xuất tuyệt chiêu, chỉ sợ hôm nay không phá nổi cấm chế, thế này, ta đếm đến ba, mọi người tề tâm hợp lực, phát xuất tuyệt chiêu, không ai có ý kiến gì chứ.

- Ta đồng ý.

- Ta không ý kiến.

- Cứ làm như ngươi nói.

Những lời này của Bạch Vô Tuyết rõ ràng rất được mọi người tán thành.

Nghe vậy, Bạch Vô Tuyết gật gật đầu,

- Được rồi, mọi người bắt đầu chuẩn bị, một!

- Hai!

- Ba!

Sau con số ba, hơn hai mươi người tự phát xuất tuyệt chiêu, bên ngoài cơ thể Bạch Vô Tuyết xuất hiện một cây cổ thụ khổng lồ, cây cổ thụ chỉ có một chạc, chạc cây đại phóng lục quang, giống như một chiếc gai lớn, hung hăng đâm lên lục sắc quang tráo, bạo phát lục mang chói mắt.

Hạ Hầu Tôn tay cả hai tay cùng thi triển tuệ tinh chỉ, hai đường chỉ kình hình cây nấm bắn ra, mang theo một cái đuôi sáng rực, đánh lên lục sắc

quang tráo.

Lục Thiếu Du hít một hơi thật sâu, phát liền bốn bốn mười sáu kiếm, mỗi một kiếm đều đủ phá sơn đoạn nhạc, hợp lại thanh thế cực lớn, kiếm cương tung hoành ngang dọc.

Tiêu Sở Hà hai tay giữ kiếm, hét khẽ một tiếng, cơ bắp trên hai cánh tay bạo trướng, một đao chém lên lục sắc quang tráo với khí thế nứt biển.

Thần sa công chúa thần bí trường phát phi vũ, khuôn mặt lạnh lùng không có một tia tình cảm đánh lên ra thần sa quyền kình, hung hãn khó hiểu. (trường phát phi vũ: tóc dài tung bay)

Mặc dù đứng ngoài cùng nhưng Diệp Trần không hề có ý qua loa qua chuyện, đương nhiên, hắn cũng không thi triển đòn sát thủ, mà dùng Kim diệu chấn sát kiếm, một khối kiếm khí kim sắc phi trảm, mãnh liệt chém lên lục sắc quang tráo, phá tan lục sắc ti tuyến.

Mộ Dung Khuynh Thành trừ Thiên ma chỉ, không còn đòn sát thủ nào lợi hại hơn, Thiên ma chỉ sẽ tiêu hao năng lực thiên phú của nàng, đương nhiên không cần lãng phí ở đây, chỉ cần bổ ra một đòn chưởng đao, đao kình hắc sắc phối hợp với Diệp Trần, công phá lục sắc quang tráo.

Về phần những người khác, lần lượt thi triển tuyệt học, liên thủ phát động công thế, trong đó Yến Phượng Phượng, Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt và Bắc Minh Huy là nổi bật nhất, các cao thủ không quen cũng có hai ba nhân vật lợi hại.

Ầm ầm!

Hơn hai mươi người liên thủ phát xuất tuyệt chiêu, uy lực cực đại, nói một cách không khoa trương, nửa bước vương giả cũng phải tạm thời tránh mặt, không dám liều lĩnh, nhất thời, lục sắc quang tráo rung động kịch liệt, vặn vẹo điên cuồng, sau một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, lục sắc quang tráo ầm ầm tan rã, biến thành hư vô.

- Công phá!

Thấy lục sắc quang tráo vỡ, chúng nhân thần tình nhẹ nhõm.

Chiu!

Hạ Hầu Tôn động tác nhanh nhất, lục sắc quang tráo vừa vỡ, cả người hoá thành một đường kim quang, bắn về phía bảo điện đại môn.

Có Hạ Hầu Tôn đi đầu, chí ít gần một nửa số người không cần suy nghĩ, thôi động chân nguyên, hoá thành lưu quang bay đi.

Ong! Ong! Ong! Đúng lúc này, hư không phía trước bảo điện, đột nhiên huyễn hoá ra sáu khối tinh bảo quang cầu, tinh bảo quang cầu xếp thành một hàng, sau một rung động khẽ, kích phát ra những đường khí nhận tinh bảo sắc, sáu quang cầu liên hợp lại, số lượng khí nhận kích phá cực nhiều, chi chít trên trời.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 649: Một Ngày Tiến Ngàn Dặm

Đang!

Không kịp phòng ngự, Hạ Hầu Tôn trúng bảy tám đường khí nhận, khí nhận này công kích lực cực cường, uy lực không hề thua kém bảo quang trong tầng thế giới thứ ba, tương đương bảy tám phần công kích của đỉnh tiêm tông sư. cho dù là Hạ Hầu Tôn, cũng phải lùi hơn mười bước, sắc mặt tái nhợt.

Thấy vẫn còn rất nhiều khí nhận công kích tới, Hạ Hầu Tôn biến sắc.

- Chỉ thiên hoạ địa.

Ngón tay kích phát chỉ kình, Hạ Hầu Tôn vẽ một vòng quanh người, sóng không gian trong suốt bị dẫn động, hút ra ngoài cơ thể hắn, chặn đứng khí nhận, mượn sóng không gian hộ thể, Hạ Hầu Tôn thôi động chân nguyên, húc khí nhận tiến nhập bảo điện.

Mấy người đi theo Hạ Hầu Tôn cũng không dễ chịu hơn là mấy, đi thế nào thì về thế ấy, chật vật vô cùng.

- Mọi người cẩn thận.

Bạch Vô Tuyết vẫn tử tế hơn, nhắc nhở mọi người một câu, thân hình chợt loé, bay về phía đại môn bảo điện, trên đường, khí nhận điên cuồng đánh tới, đều bị hắn dùng khiên chặn lại, không thể làm gì được hắn, và hắn chính là người đầu tiên vào được bảo điện.

Liền sau đó, Lục Thiếu Du, Tiêu Sở Hà, cũng lần lượt vào trong bảo điện.

Diệp Trần lần đầu tiên nhìn thấy sự lợi hại của Thần sa công chúa, chỉ dùng mỗi chân nguyên hộ thể mà nàng vào được bên trong bảo điện, đủ thấy năng lực phòng ngự cường đại cỡ nào.

- Diệp Trần, chúng ta đi trước một bước.

Yến Phượng Phượng tốc độ thiên hạ vô song, thanh sắc hoả tuyến vừa loé, cả người xuyên qua khí nhận dầy đặc, thỉnh thoảng lại có một hai đường khí nhận cắt qua, đều bị nàng dùng móng đánh gãy, một khắc sau, thân hình nàng đã biến mất bên trong đại môn bảo điện, không còn thấy bóng dáng.

Người đi vào mỗi lúc một nhiều, Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt, Bắc Minh Huy, mấy thanh niên cao thủ không quen cũng lần lượt vào, số người còn lại chưa đến mười người.

- Chúng ta vào thôi, nàng đi sau ta.

Nếu Mộ Dung Khuynh Thành thôi động ma lực tinh hoa, khí nhận đương nhiên không là gì, nhưng Diệp Trần đương nhiên không để nàng động dụng ma lực tinh hoa.

Đinh đinh đang đang!

Một cảnh tượng kì dị phát sinh, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành một trước một sau, lao vào đại môn bảo điện, trước đó Diệp Trần dùng kiếm pháp nhanh đến không tưởng của mình, một kiếm vung ra, không nhìn thấy kiếm ảnh, khí nhận lần lượt bị chém bay, không thể tiếp cận, Mộ Dung Khuynh Thành như hình như bóng theo sát sau lưng Diệp Trần.

Soạt!

Khoảnh khắc tiếp cận đại môn, Mộ Dung Khuynh Thành xoè đôi cánh dơi sau lưng, quạt mạnh, biến mất bên trong bảo điện.

Diệp Trần thấy Mộ Dung Khuynh Thành đã vào, thân như kiếm quang, thuận theo khe hở khí nhận, du tẩu, cuối cùng cũng đến ngưỡng cửa bảo

điện, một bước đi vào.

- Cái này, là dùng kiếm pháp chặn khí nhận sao?

Bảy tám thanh niên cao thủ còn lại thực lực hơi yếu quay sang nhìn nhau, tốc độ công kích của khí nhận nhanh đến mức, những người khác đều phải dùng phòng ngự tiến nhập, chỉ có Diệp Trần là dùng kiếm pháp.

Lâm Thiên mặt đầy vẻ chua chát, xem ra muốn đòi lại thể diện từ Diệp Trần là không thể, đối phương một ngày tiến bộ ngàn dặm, bản thân căn bản không đuổi kịp.

Cũng là bại dưới tay Diệp Trần, Lam Tà Tình nheo mắt, không biết đang nghĩ cái gì.

- Đây là nội bộ bảo điện?

Tình hình bên trong bảo điện không hề giống như Diệp Trần tưởng tượng, hắn chỉ chậm hơn Mộ Dung Khuynh Thành một bước, lúc vào, đã phát hiện không thấy Mộ Dung Khuynh Thành đâu, ngoài Mộ Dung Khuynh Thành, những người khác cũng không nhìn thấy, trước mắt hắn là một con đường, bốn phía con đường phong kín, mang đến cho người ra cảm giác rất áp lực.

Nhìn ra sau, căn bản không tìm thấy bảo điện đại môn, giống như đột nhiên xuất hiện giữa đường, phía trước là thông đạo, phía sau cũng là thông đạo.

- Cổ quái!

Diệp Trần nhíu mày, phóng thích linh hồn lực, một trăm mét, hai trăm mét,..., năm trăm mét, hạn chế của nội bộ bảo điện đối với linh hồn lực quá thần kì, với linh hồn lực gấp năm lần người thường của Diệp Trần, phạm vi bao phủ chỉ có năm trăm mét, cũng chính là hai trăm năm mươi mét vuông, đổi thành người thường, phạm vi bao phủ chỉ có khoảng một trăm mét mà thôi.

Từ từ thổ ra một ngụm khí tức, Diệp Trần thu hồi linh hồn lực, thầm nghĩ: trong phạm vi năm trăm mét, chỉ thấy những con đường, như một mê cung, tường dày chừng một mét, không biết cường độ thế nào?

Hoàng kim kiếm xuất vỏ, Diệp Trần một kiếm chém lên bức tường bên trái.

Xuy một tiếng, bức tường thông đạo xuất hiện một vết kiếm sâu chừng vài tấc, những mảnh vụn sắt ngân sắc bắn ra, rơi trên mặt đất.

- Công kích bình thường gần như vô hiệu?

Đúng, nếu thi triển sát chiêu, uy lực gấp mấy lần công kích bình thường, nhưng Diệp Trần không biết cụ thể mình đang ở đây, cho dù đánh vỡ tường thông đạo thì đã làm sao, tương đương từ một con đường đi vào một con đường khác, chẳng có ý nghĩa gì.

- Bỏ đi, dò đường trước đã.

Diệp Trần đi theo thông đạo tiến lên phía trước.

...

- Trong bảo điện sao lại toàn là thông đạo, rốt cục là dẫn đi đâu?

Tư Đồ Hạo là đỉnh tiêm thanh niên cao thủ mới nổi gần đây, Tư Đồ gia của hắn mặc dù không bằng thiên hạ tứ đại gia tộc, nhưng cũng là một trong ngũ phẩm gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm lịch sử.

Lần này Đa bảo thánh tháp mở tầng thứ tư, đối với hắn mà nói là cơ hội hiếm có, chỉ cần lấy được bán cực phẩm bảo khí, thực lực của hắn sẽ tăng lên một bậc, trừ thanh niên ngũ cự đầu, không còn ai có thể trở thành đối thủ của hắn, bao gồm cả Diệp Trần.

- Mình đã có bán cực phẩm bảo kiếm, chỉ cần kiếm thêm một chiếc bán cực phẩm phòng ngự khải giáp là được.

Bán cực phẩm công kích bảo khí không phải thứ gì quý hiếm, trừ phi là một bộ, nhưng bán cực phẩm phòng ngự bảo khí thì tuyệt đối hiếm, cho dù là ngũ phẩm thế lực cũng chưa chắc đã có.

- Thông đạo không phải một con đường thẳng, thập phần uốn khúc.

Rẽ xong, Tư Đồ Hạo tiếp tục đi, đi đến cuối đường, hắn tự nhiên rẽ thêm lần nữa:

- Ồ, là một căn phòng?

Tư Đồ Hạo mặt lộ hỉ sắc, trong thị tuyến, ba trăm mét phía trước rõ ràng là một cánh cửa, bên trong có hào quang nhàn nhạt tán phát.

- Có bảo khí, hi vọng là bán cực phẩm phòng ngự bảo khí.

Tim nhảy loạn xạ, Tư Đồ Hạo nuốt nước bọt, bước thêm hai bước, chạy vào trong phòng.

- Không ổn, có tiếng bước chân!

Tư Đồ Hạo nghe thấy tiếng bước chân, rất gần.

Một khắc sau!

Một thanh niên thân khoác y phục lam sắc đi ra từ một ngã rẽ khác, cách cánh cửa chưa đến mười mét.

- Một căn phòng?

Người đến chính là Diệp Trần, hắn đã đi rất lâu trong thông đạo, suýt chút nữa lăn ra ngất vì mệt, lúc nãy hắn không định rẽ sang đây, nhưng sau khi nghe thấy một tiếng bước chân rất khẽ, hắn mới quyết định, tiếng bước chân ấy, đương nhiên là của Tư Đồ Hạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 650: Bán Cực Phẩm Khải Giáp

Diệp Trần, phải không! Căn phòng này là ta phát hiện trước, nếu không muốn rắc rối thì hãy nhanh chóng rời khỏi đây.

Tư Đồ Hạo đương nhiên chưa từng gặp qua Diệp Trần, nhưng đã nghe miêu tả qua về hắn, ví dụ y phục lam sắc chính là một nét đặc trưng.

Diệp Trần nói:

- Vào bảo điện đều là tìm bảo, nhìn thấy bảo vật, không có nghĩa bảo vật của ngươi, huống hồ ngươi vẫn chưa nhìn thấy bảo vật!

- Xem ra ngươi chưa nghe câu, thêm một người bạn tốt hơn thêm một kẻ thù.

Tư Đồ Hạo sầm nét mặt, tay phải đặt lên chuôi kiếm, bàn tay hơi siết, kiếm thế sắc bén thuận theo thông đạo, xông thẳng đến trước mặt Diệp Trần.

- Phải bạn hay không, không phải do ta quyết định, mà là do hai chúng ta.

Diệp Trần nhìn ra, Tư Đồ Hạo là một trong những người lợi hại nhất trong số các đỉnh tiêm thanh niên cao thủ, có lẽ thực lực không hề thua kém Bắc Minh Huy, lần này Đa bảo thánh tháp mở tầng thứ tư, thu hút tất cả đỉnh tiêm thanh niên cao thủ ẩn tàng, hắn không dám sơ suất, một số sát chiêu lợi hại, vẫn rất uy hiếp.

- Được rồi, người khác đều nói người là hạng nhất sau thanh niên ngũ cự đầu, hôm nay Tư Đồ Hạo ta sẽ thử xem ngươi có tư cách đó không.

- Tam tuyệt kiếm!

Tư Đồ Hạo vừa xuất thủ đã dùng tuyệt chiêu, trường kiếm xuất vỏ, vung lên rất mạnh, ba đường kiếm khí đan xen với nhau, lấp đầy cả căn phòng, ngoài ra, Diệp Trần còn phát hiện, trong khe hở giữa các đường kiếm khí có ngàn vạn tia kiếm khí giao thoa, giống như mạng nhện, may mà cảm tri của hắn đủ mạnh, nếu không sơ suất chui qua khe hở, chắc chắn thiệt thòi không nhỏ.

- Kim chi liên y!

Diệp Trần cũng không có ý kéo dài thời gian, cũng sử dụng sát chiêu, Kim chi liên y nhu hoà giống như một tảng đá ném xuống hồ nước, sóng nước khuếch tán, nghênh đón kiếm khí giao thoa.

Ầm ầm!

Thông đạo chỉ có hai đầu để phát tiết kình khí, đợi sóng trùng kích cuồng bạo bạo phát, Diệp Trần lấy ra một tấm thượng phẩm khiên bài, chặn trước người.

Tư Đồ Hạo không dễ chịu hơn, Kim chi liên y rõ ràng mạnh hơn tam tuyệt kiếm của hắn nên chớp mắt đã thấy phá tan sát chiêu của hắn, mặc dù Kim chi liên y cũng vì thế mà kinh đạo không đủ, nhưng song trùng kích do vụ va chạm mang lại phần lớn đều hướng về phía hắn.

Phụt!

Căn bản không kịp làm những động tác khác, Tư Đồ Hạo ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm máu tươi lớn, bắn tường thông đạo.

- Ngự kiếm thuật!

Một cảnh tượng đáng sợ phát sinh, Tư Đồ Hạo người đang bay ngược đột nhiên tay vê kiếm quyết, một chỉ điểm về phía Diệp Trần, một chỉ điểm xuất, thanh kiếm sau lưng hắn tự động xuất vỏ, dùng tốc độ nhanh nhất đâm về phía Diệp Trần.

Kiếm tốc quá nhanh, nhanh đến mức phần lớn mọi người không kịp phản ứng, nếu như đối diện không phải Diệp Trần mà là đỉnh tiêm thanh niên cao thủ khác, khả năng bị đánh chết vượt quá bảy phần, ba phần còn lại tuyệt đối là trọng thương.

- Cái gì, Ngự kiếm thuật!

Diệp Trần giật mình, là người có linh hồn xuyên việt, hắn rất hiểu khái niệm Ngự kiếm thuật, hắn thường nghĩ, đây là năng lực mà chỉ kiếm tiên mới có.

Sau giây phút ngỡ ngàng, Diệp Trần vô thức thi triển Linh tê nhất kiếm.

Đinh!

Hư không vang lên tiếng giao kích, một đòn chí mạng của Tư Đồ Hạo bị Diệp Trần phá tan.

- Ngự kiếm thuật của ta bị phá, không thể nào?

Nụ cười trên mặt Tư Đồ Hạo đông cứng, lúc trước hắn đã tính xong, nếu như Tam tuyệt kiếm không thể làm gì được Diệp Trần thì dùng Ngự kiếm thuật, chắc chắn khiến đối phương trọng thương mà chết, nhưng hắn không ngờ, Kim chi liên y của Diệp Trần uy lực lại lớn như vậy, khiến hắn nội thương không nhẹ, nhưng cũng không sao, tình huống này mà thi triển Ngự kiếm thuật, hiệu quả càng tốt.

Nhưng hắn đã sai, Linh tê nhất kiếm của Diệp Trần đúng là nhanh đến cực điểm, đến phi kiếm mà hắn điều khiển cũng bị phá.

- Chạy!

Không còn suy nghĩ nào khác, Tư Đồ Hạo chẳng đợi thân hình chạm đất, chân nguyên phun phát, bay đi theo lộ tuyến cũ, huyễn hoá ra những đường tàn ảnh.

Diệp Trần không đuổi theo, phi kiếm của Tư Đồ Hạo quá nhanh, Diệp Trần không chuẩn bị đã thi triển Linh tê nhất kiếm, khí huyết có chút hư phù, không thể trong nháy mắt thi triển Linh tê nhất kiếm thứ hai, trừ Linh tê nhất kiếm, những tuyệt chiêu sát chiêu khác cũng không thể giữ được Tư Đồ Hạo, dù sao khoảng cách giữa hai người cũng hơi xa.

- Ngự kiếm thuật, hình như có chút không giống.

Ban đầu, Diệp Trần còn hơi giật mình, nếu như là Ngự kiếm thuật thật, chỉ sợ hắn phải dùng mười hai phần lực khí để ứng phó, nhưng Ngự kiếm thuật của đối phương có chút khác biệt, không quá linh hoạt, chỉ đi theo một đường thẳng mà thôi, giống như kiếm trong tay, chỉ là công kích lực mạnh hơn kiếm trong tay một chút.

Ngự kiếm thuật chân chính dùng tâm cảnh điều khiển, không những nhanh đến cực điểm mà còn có thể lăng không chuyển hướng, tấn công kẻ thù từ rất nhiều góc độ, tình huống này, trừ phi phòng ngự đủ cao, nếu không chỉ có dùng tốc độ ứng phó, cho dù là Diệp Trần, cũng phải dốc toàn lực.

Nhưng rõ ràng là, Ngự kiếm thuật của Tư Đồ Hạo không giống như Ngự kiếm thuật mà Diệp Trần biết, uy lực thì có nhưng tính linh hoạt không đủ.

Đương nhiên, hai thứ này phải liên quan đến nhau.

Bất luận Ngự kiếm thuật của Tư Đồ Hạo, hay Ngự kiếm thuật trong nhận thức của Diệp Trần, bản chất đều như nhau, ẩn hàm chân nguyên lên phi kiếm, sau đó dùng dùng linh hồn lực thôi động.

Bật cười tự giễu, Diệp Trần lẩm bẩm một mình:

- Võ giả là võ giả, kiếm tiên là kiếm tiên, mình đúng là thần hồn nát thần tính, nếu như có kiếm tiên thật, thì cũng chẳng làm được gì, áo nghĩa là võ giả Chân Linh đại lục tham ngộ chưa chắc đã kém hơn tu tiên, nói một cách nghiêm túc, võ giả Chân Linh đại lục đến Linh Hải Cảnh cảnh giới, ai mà không có năng lực phá núi, đến Sinh Tử Cảnh, muốn phá hư không cũng có,

hơn nữa chưa phải giới hạn, vẫn còn có thể tham ngộ thiên đạo pháp tắc.

Hồi phục cảm xúc, Diệp Trần cất bước, đi vào trong phòng.

Căn phòng không lớn, trung tâm có một thạch đài, trên thạch đài lơ lửng một quang cầu, trong quang cầu là một chiêc khải giáp màu xanh da trời.

- Bán cực phẩm khải giáp?

Diệp Trần không dám khẳng định, khải giáp bảo khí ba động bị khối cầu cách ly, từ bên ngoài không thể phát hiện được phẩm chất khải giáp.

Ba!

Một quyền đánh về phía khối cầu, bề mặt quyền phong xuất hiện tầng phòng ngự long cốt bạch sắc.

Khối cầu vỡ vụn, khải giáp da trời rơi vào tay Diệp Trần.

Ầm!

Bảo khí ba động cường liệt gần như khiến không gian nổi sóng, luồng ba động này, mạnh hơn thượng phẩm bảo khí bình thường, cũng chỉ có bán cực phẩm bảo khí mới có thể tán phát ba động như vậy.

- Đúng là bán cực phẩm khải giáp!

Diệp Trần thổ ra một ngụm khí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 651: Khả Năng Nhìn Xuyên Tường

Đầu tiên là lưu lại lạc ấn linh hồn rồi nói.

Chỉ khi có dấu ấn linh hồn, khải giáp mới có thể phát huy công hiệu cực hạn nhất, có chiếc khải giáp này, "nhược điểm" phòng ngự của Diệp Trần đương nhiên không còn tồn tại.

Bởi vì có thiên phú trên phương diện linh hồn, tốc độ in dấu ấn linh hồn của Diệp Trần cũng rất nhanh, chưa đến một tuần trà, chiếc khải giáp màu xanh da trời triệt để biến thành vật sở hữu của riêng Diệp Trần.

- Hỗn thiên khải, tên hay lắm!

In xong dấu ấn linh hồn, Diệp Trần tìm thấy bên trong tên của bộ khải giáp.

- Xem hiệu quả thế nào.

Sự khác nhau giữa các khải giáp là, có cái mạnh về phòng ngự chính diện thì hai bên và sau lưng lại yếu, có cái chú trọng lực phòng ngự thì lực trùng kích thấp.

Gỡ bỏ Kim lưu giáp, Diệp Trần khoác lên Hỗn thiên khải.

Ong!

Thôi động chân nguyên, bên ngoài cơ thể Diệp Trần xuất hiện một tầng khí tráo màu vỏ trứng, đây là chân nguyên hộ thể, sau đó, hoa văn trên bề mặt hỗn thiên khải sáng lên, một kí hiệu lam sắc quanh co dung hợp với chân nguyên hộ thể, tựa hồ như in trên đó, không có bất cứ góc chết nào.

- Ồ, là phòng ngự toàn phương diện, không có điểm yếu, cũng không có khu vực đột xuất, tương đối bình quân.

Diệp Trần gần như biết đặc điểm khải giáp.

Mặc dù Hỗn thiên khải không có nhược điểm, cũng không có chỗ đột xuất, nhưng Diệp Trần rất hài lòng, bên ngoài có Hỗn thiên khải, bên trong có tầng long cốt phòng ngự, một trong một ngoài, phòng ngự không chỉ không còn là nhược điểm của hắn mà còn mạnh hơn rất nhiều.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng biết, đối với võ giả mà nói, phòng ngự chưa bao giờ quan trọng bằng công kích, rất ít người dành phần lớn thời gian để nghiên cứu chiêu thức phòng ngự, cũng vì nguyên nhân này, bảo khí phòng ngự mới trở nên quan trọng, nó có thể khiến võ giả phát động công kích một tấn công đối phương một cách không hề kiêng nể.

...

- Đáng ghét, tên này sao lại có thể phá được Ngự kiếm thuật của mình, cho dù kiếm tốc có nhanh thì cũng không kịp phản ứng.

Tư Đồ Hạo triển khai thân pháp, nhanh nhẹn di chuyển trong thông đạo.

Sau khi đi được một khắc thời gian, Tư Đồ Hạo mới dừng bước chân.

Panh!

Đánh một quyền lên tường thông đạo, Tư Đồ Hạo mặt đầy vẻ không cam.

- Ngự kiếm thuật là một môn ngự kiếm bí pháp mà mình tìm được trong di tích cổ ba tháng trước, chưa từng thi triển trước mặt ai, vốn tưởng, lần đầu tiên thi triển ngự kiếm thuật, tưởng có thể phát huy tác dụng kì diệu, không ngờ lại thất bại luôn.

Ngự kiếm thuật không phải bí pháp truyền thừa của Tư Đồ gia, mà là Tư

Đồ Hạo tìm được trong một di tịch cổ, khổ tu ba tháng, cuối cùng hắn học được ngự kiếm thuật, thập phần tự tin, cứ tưởng có thể áp đảo bất cứ ai dưới thanh niên ngũ cự đầu, cho dù là thanh niên ngũ cự đầu chưa chắc đã dễ dàng đánh thắng được hắn.

- Diệp Trần, ta nhớ mặt người rồi, đừng tưởng thắng được ta lần một là có thể thắng được ta lần hai, ngự kiếm thuật tổng cộng có ba cảnh giới, ta mới tu luyện đến cảnh giới thứ nhất, đợi ta tu luyện đến cảnh giới thứ ba, ta sẽ dùng nó đánh bại ngươi.

Thanh âm lành lạnh văng vẳng trong thông đạo, thân ảnh Tư Đồ Hạo hoàn toàn biến mất.

...

- Từ đây đến căn phòng tiếp theo còn một ngàn dặm nữa, phải vòng qua một dãy tường bao sau đó mới có thể lấy được thứ bên trong phòng.

Kim sắc chói mắt đóng lại, Mộ Dung Khuynh Thành thở phào nhẹ nhõm, đi ra phía sau thông đạo, lại vòng thêm một vòng lớn nữa, cuối cùng cũng đến thông đạo liên thông với căn phòng.

- Thú vị, nàng ta có thể nhìn xuyên tường sao?

Từ ngã rẽ, một con rắn nhỏ trườn ra.

Đây là một khôi lỗi xà, bên ngoài bao bọc một tầng da rắn, nhìn chẳng khác gì rắn thật, điểm khác biệt duy nhất là sinh mệnh khí tức.

Con mắt màu đỏ chuyển động hai vòng, thu gọn bóng dáng Mộ Dung Khuynh Thành vào trong mắt.

Cách đó vài trăm mét, Hạ Hầu Tôn cười nhạt, đi vào bên trong.

- Đến!

Mộ Dung Khuynh Thành đến bên ngoài căn phòng.

Ồ?

Với cảm tri nhạy bén, Mộ Dung Khuynh Thành nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ, tiếng bước chân cách nơi này ít nhất vài trăm dặm, đổi thành người khác, không thể nghe thấy tiếng bước chân cách đó vài trăm mét, không phải nói thính lực võ giả không bằng người thường, nhưng trong thông đạo này, không chỉ hạn chế linh hồn lực, mà các bức tường thông đạo cũng có hiệu quả cách âm cực cường, trăm mét là cực hạn thính lực của Linh Hải Cảnh đại năng, Mộ Dung Khuynh Thành có thể nghe được, bởi vì nàng thân gánh ma khu, ngũ cảm mạnh hơn người thường rất nhiều lần.

Nhíu mày, Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên điểm xuất một chỉ, một đường chỉ lực màu đen bắn ra, đánh nát con khôi lỗi xà trong góc.

Làm xong những việc này, Mộ Dung Khuynh Thành nhấc chân đi vào trong căn phòng.

Hừ?

Cách đó vài trăm dặm, Hạ Hầu Tôn sầm nét mặt, khôi lỗi xà đối với hắn mà nói chẳng là gì, nhưng hắn đã quen cao cao tại thượng, cho dù là người khác vô tình bướng bỉnh, cũng khiến hắn không vui, chỉ có bốn người mới được hắn đối xử công bằng thật sự, những người khác không có tư cách đó.

Trên thạch đài trung tâm căn phòng, phiêu phù một khối quang cầu, trong quang cầu, một đôi găng tay màu tím lơ lửng bên trong, sóng năng lượng của đôi găng tay này đã bị quang cầu cách ly, nhưng vẫn có khí thế cường liệt ngấm ra ngoài, truyền ra những tiếng gào thét.

- Khí tức hung mãnh quá.

Thông thường, khí tức của công kích bảo khí có tính xâm lược hơn phòng ngự bảo khí, đây là điểm khác biệt do loại hình khác nhau mang lại.

Ba!

Một chỉ đâm thủng quang cầu, Mộ Dung Khuynh Thành giơ tay nắm lấy đôi găng tay màu tím, lồng bàn tay mềm mại của mình, một luồng sức mạnh xé tim xé phổi thuận theo bàn tay Mộ Dung Khuynh Thành, gặm nhấm vào trong.

Xuy!

Mộ Dung Khuynh Thành vận chuyển ma lực, dễ dàng tiêu trừ luồng sức mạnh, thế như chẻ tre quán chú vào trong đôi găng tay, khiến đôi găng tay quen dần với chủ nhân tương lai của nó.

- In dấu ấn linh hồn cần không ít thời gian, nếu bây giờ sử dụng, có lẽ có thể phát huy sáu bảy phần hiệu quả, như thế là đủ.

Mộ Dung Khuynh Thành không quên việc mình đang bị theo dõi, rất khó tránh khỏi một trận đại chiến.

Bán cực phẩm bảo khí chính là bán cực phẩm bảo khí, nhất là bán cực phẩm công kích bảo khí, muốn năng lượng bên trong không bài xích mình, cần thời gian cọ xát nhất định, đương nhiên, cũng không quá dài, tuỳ vào tình hình mỗi người.

Rõ ràng, đôi găng tay với khí tức hung mãnh này, rất thích ma lực của Mộ Dung Khuynh Thành, trừ phản kháng đầu tiên, những lúc khác nó đều rất phối hợp.

Cạch! Cạch!

Tiếng bước chân vang lên bên ngoài căn phòng.

Rất nhanh, một bóng người xuất hiện ở cửa, người này thân khoác kim y, đầu đội kim quan, bá khí cường liệt như thực chất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 652: Tinh Hoa Ma Lực

Không phải Hạ Hầu Tôn thì còn là ai nữa.

Thấy người đến là Hạ Hầu Tôn, sắc mặt Mộ Dung Khuynh Thành có chút biến hoá, nếu như đối phương là Lâm Thiên hay Lam Tà Tình, nàng căn bản không cần sợ, cho dù là bọn Bắc Minh Huy, nàng tin mình có thể kéo dài một khoảng thời gian, sau đó thuận lợi rời đi, nhưng Hạ Hầu Tôn không phải Lâm Thiên, Lam Tà Tình, cũng không phải Bắc Minh Huy hay Độc Cô Tuyệt, mà là một trong thanh niên ngũ cự đầu, thực lực siêu quần, chỉ pháp quỷ thần khó đoán.

- Ồ! Găng tay hung ác.

Hạ Hầu Tôn có chút thất vọng, hắn chỉ quan tâm đến bán cực phẩm phòng ngự bảo khí, găng tay bán cực phẩm gì đó, hắn đã có một đôi.

- Bỏ nó xuống, nàng có thể đi.

Nhưng rõ ràng, Hạ Hầu Tôn vẫn chưa đến mức coi thường bán cực phẩm bảo khí, một món bán cực phẩm bảo khí, cho dù bản thân vô dụng, cũng có thể dùng nó vật đổi vật, đổi lấy thứ mình muốn có, hơn nữa xem ra, đôi găng tay này tốt hơn đôi găng tay của hắn, chỉ riêng khí tức hung ác, đã thập phần nổi bật.

- Xin lỗi, đôi găng tay này, ta rất thích.

Mộ Dung Khuynh Thành từ từ đeo găng tay, đôi găng tay vốn hơi to dường như có thể biến hoá tuỳ theo tâm ý, dần dần thu nhỏ lại, to nhỏ vừa vặn, đeo lên tay không thấy phiền hà mà có cảm giác như đang nắm bắt sức mạnh.

Hạ Hầu Tôn cười nhẹ một tiếng, nếu như nói Yến Phượng Phượng dám đấu với hắn, còn có chút hợp lý, dù sao tốc độ của Yến Phượng Phượng cũng là thiên hạ vô song, bản thể còn là Thanh phượng, hắn có thể áp chế đối phương, nhưng muốn đánh chết đối phương, gần như không thể, Mộ Dung Khuynh Thành nói là làm, có chút nằm ngoài tầm dự liệu của hắn.

- Ha ha, nàng thích đôi găng tay này, được, thế này nhé, nàng bỏ Diệp Trần, đi theo ta, ta đảm bảo nàng muốn gì được nấy.

Hạ Hầu Tôn thay đổi thái độ, nói.

Mộ Dung Khuynh Thành nắm chặt tay, ngẩng đầu nói:

- Bỏ chàng, chọn ngươi? Tại sao? Không nói tình cảm, luận thực lực hay thiên phú, ta đều không thấy ngươi có ưu thế.

Nghe vậy, Hạ Hầu Tôn bật cười như nghe được chuyện gì hài hước lắm,

- Không phải lầm đầu tiên ta bị người ta coi nhẹ, nhất là nữ nhân, nhưng vì một câu này của ngươi, lần này ta sẽ đem hắn giày vò.

Hạ Hầu Tôn không coi Diệp Trần ra gì, bao gồm cả bọn Độc Cô Tuyệt, yêu nghiệt gì đó, thiên tài kinh nhân gì đó, căn bản là giả dối, cũng chỉ có những kẻ nhàn rỗi thiếu lập trường mới đặt trong mắt.

- Nhưng trước đó, hãy giao đôi găng tay cho ta bảo quản!

Chiu!

Kim quang loé lên, Hạ Hầu Tôn nhanh chóng tiếp cận Mộ Dung Khuynh Thành, điểm về phía đối phương.

Rầm!

Đôi cánh dơi đen cự đại sau lưng xoè rộng, Mộ Dung Khuynh Thành tránh khỏi chỉ lực.

- Chạy được sao?

Hạ Hầu Tôn người còn trên đường mà thân hình đã chuyển, thi triển tinh hạch chỉ, lực hút tinh hạch tác dụng lên người Mộ Dung Khuynh Thành, kéo đối phương về phía mình.

- Hắc ám thiên mạc!

Mộ Dung Khuynh Thành mặt không biến sắc, tay phải vung, đôi găng tay tử kim sắc loé sáng, một tầng bình phong hắc sắc đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Kẹt!

Bình phong hắc sắc vặn vẹo kịch liệt, sau đó vỡ tan, nhưng Mộ Dung Khuynh Thành đã tranh thủ cơ hội, đến được vị trí cánh cửa.

- Ý, hắc ám áo nghĩa.

Hạ Hầu Tôn có chút kinh ngạc, Tinh hạch chỉ là sát chiêu của hắn, mười lần chẳng hụt lần nào, cho dù là yêu nguyên đáng sợ của Yến Phượng Phượng muốn ứng phó cũng rất khó khăn, nhưng hắn không ngờ, hắc ám áo nghĩa mà Mộ Dung Khuynh Thành thi triển lại có tác dụng cách ly lực hút tinh hạch, vì đối phương vẫn chưa tham ngộ sâu hắc ám áo nghĩa, cho nên mới bị lực hút tinh hạch phá vỡ tuyệt chiêu.

- Thú vị!

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy...

Thần sắc trở nên nghiêm túc, Hạ Hầu Tôn bắn ra hàng chục hàng trăm đường lưu tinh chỉ kình, tinh quang lấp lánh tràn ngập căn phòng.

Lưu tinh chỉ kình tốc độ cực nhanh, Mộ Dung Khuynh Thành vừa mở được hắc ám thiên mạc, đã phải bị động phòng ngự.

Binh một tiếng!

Hắc ám thiên mạc bị phá một lần nữa, Mộ Dung Khuynh Thành mượn lực bay ngược ra ngoài, dưới bộ váy màu tím bị chỉ kình cắt rách, lộ ra tầng bí giáp bên trong.

- Nàng không chạy được đâu, Chỉ thiên hoạ địa.

Rất ít người biết, Chỉ thiên hoạ địa chỉ pháp không phải phòng ngự tuyệt học, nhưng có thể giam giữ người khác, chỉ có điều đối diện với kình địch Bạch Vô Tuyết, không có tác dụng nên Hạ Hầu Tôn mới không thi triển.

Chỉ thấy Hạ Hầu Tôn giơ ngón tay trỏ, vẽ mấy cái lên hư không, không gian xung quanh Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên nổi sóng, hình thành một tầng bình phong không gian.

Binh!

Bình phong không gian hình thành với tốc độ quá nhanh, Mộ Dung Khuynh Thành không kịp phòng bị, lưng đập lên nó, sắc mặt tái nhợt, miệng thổ máu tươi.

- Phải động dụng tinh hoa ma lực thôi!

Con ngươi ánh lên một tia kim quang, xung quanh Mộ Dung Khuynh Thành tràn ra một lượng lớn hắc mang, hắc mang này như tinh tơ, ngưng luyện cực độ, bình phong không gian cứng rắn bị hắc mang chạm vào, lập tức vỡ tan, giống như một tấm gương lớn nổ giữa không trung.

- Cái gì?

Hạ Hầu Tôn biểu tình đông cứng, độ tinh thuần của hắc mang này cao đến đáng sợ, ở cấp độ Linh Hải Cảnh, tuyệt đối không thể sở hữu năng lượng đáng sợ như vậy, cho dù là bán bộ vương giả, cũng vẫn thiếu một chút, chỉ có điều đối phương rõ ràng vẫn chưa nắm bắt được luồng năng lượng này, khiến cho năng lượng bị loãng, uy lực giảm đi rất nhiều, nếu không bình phong không gian không phải vỡ mà là trực tiếp tiêu tan.

- Nàng là ai?

Trơ mắt đứng nhìn Mộ Dung Vũ rời khỏi căn phòng, biến mất trong thông đạo, Hạ Hầu Tôn trong lòng thầm nghĩ.

- Mình chỉ có thể dùng tinh hoa ma lực nâng cao tốc độ, nâng cao công kích, mặc dù có thể uy hiệp được đối phương nhưng cùng lắm chỉ có thể khiến đối phương chật vật một chút, kéo dài thời gian, muốn chạy cũng không chạy được.

Mộ Dung Khuynh Thành không phải chưa từng nghĩ đến việc lợi dụng tinh hoa ma lực giết chết đối phương, nhưng rõ ràng không được, đến việc làm cho đối phương trọng thương cũng khó, nếu như đổi thành Lâm Thiên hay Lam Tà Tình, nàng có thể dám chắc một chiêu miểu sát đối phương, dù sao nàng chỉ có thể khống chế tinh hoa ma lực trong một khoảng khắc mà thôi, vượt qua một khắc, bản thân nàng sẽ bị nuốt chửng, cần nghỉ ngơi một chút thời gian mới có thể tiếp tục thôi động, hơn nữa thời kì toàn thịnh, nhiều nhất chỉ có thể thôi động ba lần.

Đương nhiên, dựa vào tinh hoa ma lực nâng cao tốc độ, Mộ Dung Khuynh Thành tin rằng trong một nháy mắt đó, tốc độ của Yến Phượng Phượng cũng không bằng mình.

Chiu!

Như một tia chớp màu đen, thân thể Mộ Dung Khuynh Thành lăng không chuyển hướng, góc rẽ thậm chí còn lưu lại một cảnh tượng sinh động.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 653: Tránh Mặt

Ầm!

Bên trong căn phòng, phiến kim quang lớn bạo phát, giống như một vầng thái dương kim sắc sinh ra từ hư không, khoảnh khắc đó, Hạ Hầu Tôn nâng tốc độ lên trạng thái đỉnh phong, lao thẳng ra ngoài căn phòng, đồng thời, ngón tay trỏ giơ ra, điểm liền ba chỉ lên bức tường đối diện cánh cửa.

Binh binh binh!

Bức tường bị xuyên thủng một nửa, chỉ còn lại một tầng mỏng mỏng.

- Chỉ thiên hoạ địa!

Bên ngoài cơ thể hình thành một vòng bình phong không gian, Hạ Hầu Tôn rống lên giận dữ lao qua bức tường, sang một thông đạo khác.

- Không ổn.

Mộ Dung Khuynh Thành xoay một vòng, vừa đi qua thì cảm thấy một trận kình phong từ sau lưng thổi tới, gạch vụn văng tung toé, thân ảnh Hạ Hầu Tôn từ hư chuyển thực.

- Gia tốc!

Mộ Dung Khuynh Thành một lần nữa thôi động tinh hoa ma lực, tăng tốc độ lên năm sáu lần, tốc độ này, cho dù là Yến Phượng Phượng cũng phải ngửi khói, đáng tiếc là, không gian không đủ rộng, ưu thế tốc độ không thể phát huy đến cực hạn, đến một ngã rẽ lại phải chuyển hướng, vô hình trung giảm thấp tốc độ, lãng phí thời gian, đánh xuyên qua tường càng không ổn, chẳng khắc gì cho Hạ Hầu Tôn thời gian đuổi kịp nàng, đối phương hoàn

toàn có thể xuyên qua bức tường nàng vừa đánh vỡ, hơn nữa, đây đã là lần thứ hai nàng thôi động tinh hoa ma lực.

Dù là vậy, Mộ Dung Khuynh Thành vẫn bỏ Hạ Hầu Tôn tít phía sau, nếu không phải vì nguyên nhân địa hình, mà đổi thành thiên không không có vật trở ngại, nàng có thể trong nháy mắt bỏ xa đối phương sáu bảy mươi dặm, phải biết, man nhân có thực lực tiếp cận nửa bước vương giả cũng không thể làm gì được tốc độ của nàng.

- Hừ, trong thông đạo, tốc độ càng nhanh, hạn chế càng lớn, căn bản không thể di chuyển cao tốc trong một thời gian dài, xem nàng động dụng được mấy lần năng lượng.

Hạ Hầu Tôn đã cảm không còn cảm nhận được sự tồn tại của Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng hắn không vội, vừa bay vừa bắn ra từng sợi linh hồn lực, đồng thời, để khôi lỗi xà du dộng trong những ngóc ngách xung quanh, giám sát tình hình.

- Tìm thấy rồi.

Thông qua một khôi lỗi xà, Hạ Hầu Tôn phát hiện ra tung tích Mộ Dung Khuynh Thành.

Binh!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng phát hiện ra khôi lỗi xà, một chỉ đánh vỡ đối phương, nhưng chưa đi được bao lâu lại phát hiện một con khôi lỗi xà khác.

- Nhiều khôi lỗi xà vậy sao.

Mộ Dung Khuynh Thành sắc mặt khó coi.

Rắc!

Một bức tường nữa bị phá, Hạ Hầu Tôn đi đường tắt, kéo gần cự ly,

trong mê cung thông đạo, đường tắt có thể khiến hắn đuổi kịp Mộ Dung Khuynh Thành nhanh hơn, cho dù tốc độ đối phương có nhanh hơn hắn, đây chính là lợi ích của công kích lực cao, hắn nhìn ra được, đối phương không thể động dụng năng lượng trong một thời gian dài, nếu không hắn cũng không đuổi theo.

Tinh hoa ma lực sớm đã thối lui, Mộ Dung Khuynh Thành di chuyển hoàn toàn dựa bào tốc độ bản thân, luận tốc độ, nàng vẫn nhanh Hạ Hầu Tôn một chút, theo những bức tường bị phá, khoảng cách giữa hai người một thu hẹp.

- Chỉ còn lại một lần sử dụng nữa thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành hơi nhíu mày, đột nhiên, nàng nghĩ ra điều gì đó, lấy từ trong linh giới trữ vật ra một miếng ngọc bài, quán chú ma lực vào trong.

...

- Xem ra Bắc Minh Huy vẫn chưa chuẩn bị tinh thuần đối quyết với mình, gặp mình, trực tiếp tránh sang hướng khác, không lẽ hắn sợ mình đánh chết hắn?

Diệp Trần có chút buồn cười, lúc nãy, hắn nhìn thấy Bắc Minh Huy trong thông đạo, Bắc Minh Huy rõ ràng có chút kiêng kị Diệp Trần, sợ Diệp Trần hạ hắc thủ, trước đây khi hắn giao thủ với Diệp Trần, có không ít người chứng kiến, nhưng đây là trong bảo điện, bị giết căn bản không ai biết.

Diệp Trần di chuyển không nhanh không chậm, phóng xuất linh hồn lực, trong phạm vi năm trăm mét, bất cứ động tĩnh gì đều không thể thoát khỏi cảm tri của hắn.

- Ồ!

Sắc mặt Diệp Trần thoáng đổi, lấy ra một miếng ngọc bài từ trong linh giới trữ vật, mũi tên trên miếng ngọc bài sáng rực, phương hướng mũi tên

hơi di động.

- Là Mộ Dung.

Diệp Trần không tự chủ gia tăng tốc độ, di chuyển theo hướng mũi tên, thầm nghĩ: Ngọc bài chỉ dẫn là dụng phẩm một lần, không đến thời khắc mấu chốt, Mộ Dung tuyệt đối không sử dụng, không lẽ có gì nguy hiểm, không đúng, nếu nàng di chuyển với tốc độ cao, còn ai truy sát được nàng?

Nghĩ đến vẫn đề then chốt, bên ngoài cơ thể Diệp Trần xuất hiện năm đường kiếm quang, kiếm quang mang theo thân hình Diệp Trần, cực tốc xuyên vào trong thông đạo, bởi vì có linh hồn lực cường đại nên mỗi lần chuyển hướng Diệp Trần đều có thể cải biến phương hướng một cách xảo diệu, nếu là như là người có tốc độ tương đương Diệp Trần, so tốc độ với hắn trong mê cung này, tuyệt đối bị hắn bỏ lại phía sau.

Chiu!

Kiếm quang loạn chớp trong thông đạo, Diệp Trần cải biến phương hướng quá ảo diệu, hắn biết lúc nào nên giảm tốc, lúc nào nên gia tốc.

...

- Nàng chạy không thoát được đâu!

Từ miệng một con khôi lỗi xà truyền ra thanh âm của Hạ Hầu Tôn.

Mộ Dung Khuynh Thành hừ lạnh một tiếng, một đường chỉ lực đánh vỡ khôi lỗi xà, nàng đã đánh vỡ tổng cộng mười mấy con khôi lỗi xà, cũng không biết đối phương lấy đâu ra nhiều khôi lỗi xà như vậy.

Ầm!

Bức tường sau lưng bị đánh xuyên, Hạ Hầu Tôn toàn thân kim y khí thế như hồng, bá khí nồng đậm phát tiết bốn phía, giống như thực chất.

- Nàng có thể chạy được một lúc, nhưng không thể chạy được cả đời, mê

cung thông đạo này căn bản không có lối ra, phải chờ bảo điện biến mất, chúng ta mới được truyền tống ra ngoài.

Hạ Hầu Tôn cuối cùng cũng cảm nhận được thân ảnh Mộ Dung Khuynh Thành, giữa hai người chỉ còn hai bức tường, một trong số đó vừa đổ.

- Phá hư chỉ!

Ngón tay kim sắc cự đại công phá một phần ba bức tường, Hạ Hầu Tôn hai tay liền phát, hai đường tuệ tinh chỉ kình rơi trúng một điểm.

Một khắc sau!

Hắn mang theo khói bụi mờ mịt, xuất hiện bên kia bức tường.

- Không lẽ định sử dụng tinh hoa ma lực cuối cùng.

Mộ Dung Khuynh Thành mặt hiện vẻ do dự.

- Không được, cho dù thôi động tinh hoa ma lực, cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của đối phương, chỉ lãng phí mà thôi, chi bằng dùng nó phản kích,

Sau khi đưa ra quyết định, Mộ Dung Khuynh Thành ngừng di chuyển, thân thể lơ lửng trong thông đạo, đôi cánh dơi sau lưng xoè rộng đến cực hạn.

- Bất động!

Hạ Hầu Tôn có dự cảm không tốt, ngầm thi triển Chỉ thiên hoạ địa, bảo vệ thân thể trong một tầng bình phong không gian, sau đó phát liền bốn đường tuệ tinh chỉ kình, đánh xuyên tường, khoảnh khắc bức tường bị phá, hắc quang đáng sợ tràn đến.

- Thiên ma chỉ!

Thiên ma chỉ lần này không còn là Thiên ma chỉ bình thường, mà là

Thiên ma chỉ ẩn hàm tinh hoa ma lực, chỉ thấy một khối quang cầu màu đen to bằng nắm đấm bắn ra, thuận theo lỗ thủng trên tường, đến thẳng vào mặt Hạ hầu Tôn, sóng ma lực cường liệt khiến con ngươi Hạ Hầu Tôn co rút đến cực hạn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 654: Hạ Hầu Tôn Chiến Diệp Trần.

- Muốn chết.

Hạ Hầu Tôn giận dữ rống lên một tiếng, giơ ngón trỏ, Phá hư điểm xuất một chỉ, đồng thời, thân hình của hắn lùi vội ra sau, một tấm khiên thượng phẩm bảo khí chặn đứng trước mặt.

Ầm!

Quang cầu hắc sắc bạo phát, trong quang cầu, tràn ngập kim tơ, bốn bức tường xung quanh và thông đạo đều bị luồng trùng kích lực này làm cho nứt vỡ, một số vết nứt sâu hơn nửa mét, có chỗ còn sâu hơn, trung tâm vụ nổ, xuất hiện một cái hố rộng vài chục mét, sâu hơn một mét, phải biết đây là trong mê cung, tường và mặt đất cứng đến kì lạ, công kích bình thường chỉ để lại một vết nứt nhỏ, cũng chỉ có Diệp Trần hoặc thanh niên ngũ cự đầu mới làm được.

Phụt!

Thượng phẩm khiên bài trong tay Hạ Hầu Tôn vặn vẹo biến hình, Hạ Hầu Tôn há miệng phun ra một ngụm máu tươi, cả người đập lên bức tường sau lưng, tường rung một cái, bụi rơi lả tả.

- Ngươi muốn chết.

Hạ hầu Tôn vừa sợ vừa giận, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện này, có người làm móp thượng phẩm khiên bài, còn thuận thế phá vỡ Chỉ thiên hoạ địa của hắn, đấy là còn trong điều kiện bị Phá hư chỉ trung hoà.

Thấy Mộ Dung Khuynh Thành cũng thổ ra khá nhiều máu tươi, sắc mặt tái nhợt, Hạ Hầu Tôn biết đối phương đã đến cực hạn, không thể tiếp tục thi

triển loại năng lượng kia nữa.

Chiu!

Kim quang loé lên, Diệp Trần xuất hiện trong thông đạo nơi Mộ Dung Khuynh Thành đang đứng.

- Vốn dĩ ta chỉ muốn lấy lại đôi găng tay, nhưng bây giờ ta không nghĩ vậy nữa.

Hạ Hầu Tôn mặt hiện vẻ hung dữ, đối phương làm hắn bị thương, đây là chuyện không dễ gì chấp nhận, có trời biết, từ sau khi thua Bạch Vô Tuyết, bao lâu rồi hắn chưa bị thương.

Binh! Binh!

Đúng lúc này.

Bức tường thông đạo bên cạnh hai người đột nhiên chấn động hai cái, vết nứt lan rộng, kiếm ý điên cuồng hoàn toàn bỏ qua bức tường ngăn cách, thấm nhập, toả ra từng tia từng sợi sát ý trong không trung.

Binh!

Lại một chấn động nữa sản sinh, vết nứt trên tường như những cái miệng, không ngừng vặn vẹo.

- Diệp Trần!

Linh hồn lực phóng thích, Hạ Hầu Tôn cảm ứng được người đang phá hoại bức tường thông đạo là Diệp Trần, cảm nhận được sát ý của đối phương, Hạ Hầu Tôn còn giận hơn trước.

Giang hồ truyền tụng, Diệp Trần là thiên tài cuối cùng có thể thượng vị, một khi hắn thượng vị, thanh niên ngũ cự đầu chắc chắn có người phải nhường ngôi, đây là quy luật bất thành văn, căn cứ theo thời thượng cổ, trung tâm Thiên Võ Vực xuất hiện một thanh niên cự đầu, tứ phương vực

quần mỗi bên xuất một thanh niên cự đầu, vừa tròn năm người, sau đó duy trì cho đến bây giờ chứ không phải loại tuỳ tiện.

Trong mắt hắn, Diệp Trần căn bản không có khả năng thượng vị, chí ít là trước khi thanh niên ngũ cự đầu vượt qua bốn mươi tuổi, bây giờ Diệp Trần dám phát sát ý với hắn, nghĩa là coi thường hắn, coi thường lộ liễu, không thể tha thứ.

Ầm!

Đá vụn bay loạn xạ, bức tường thông đạo rắn chắc bị xé một đường lớn, như miệng ác ma, liên thông với địa ngục.

Kiếm khí phun phát, một đường thân ảnh từ hư chuyển thực, xuất hiện trước mặt Mộ Dung Khuynh Thành.

Khoảng khắc Diệp Trần xuất hiện, thân thể Mộ Dung Khuynh Thành mềm nhũn, đôi cánh dơi đen sau lưng nhanh chóng thu nhỏ lại, thu vào trong cơ thể, sau đó rơi xuống đất.

Giơ tay đỡ lấy Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần nói khẽ:

- Lại động dụng tinh hoa ma lực rồi sao?

- Ừm, vốn định dùng Thiên ma chỉ đánh trọng thương hắn, ai ngờ Phá hư chỉ của hắn nhanh hơn, chặn đường Thiên ma chỉ lực, triệt tiêu một nửa uy lực.

Chỉ lực do Thiên ma chỉ kích phát nhanh đến cỡ nào, nếu không đã không phải huyết mạch ma tộc võ học, nhưng Phá hư chỉ của Hạ Hầu Tôn ẩn hàm không gian áo nghĩa, không gian áo nghĩa tu luyện đến cực hạn, có thể bỏ qua cự ly, đương nhiên không chậm hơn Thiên ma chỉ, thậm chí nhanh hơn một bậc, nếu như không có há hư chỉ ngăn chặn, tuyệt đối có thể khiến thương thế của Hạ Hầu Tôn thêm nghiêm trọng.

Gật gật đầu, Diệp Trần nhìn sang phía Hạ Hầu Tôn,

- Cũng được, mặc dù hơi sớm một chút, nhưng với ta không vấn đề gì, ở đây đấu một trận cao thấp đi!

- Phân cao thấp, dựa vào ngươi?

Diệp Trần có thể phá được tường thông đạo, đúng là khiến Hạ Hầu Tôn giật mình, nhưng vẫn chưa thể khiến hắn công nhận, đối phương ngang vai ngang vế với hắn.

- Sao, buồn cười lắm hả? Ta có thể đảm bảo, hôm nay ngươi sẽ không thể rời khỏi đây mà không thấy chút huyết.

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Đừng nói giỡn, đây là câu nói nực cười nhất mà ta được nghe.

Hạ Hầu Tôn nộ quá hoá cười, thần thái khoa trương, chẳng coi Diệp Trần ra gì.

Bất chợt, ngữ khí của hắn thay đổi, điềm nhiên nói:

- Đùa là đùa, nhưng bây giờ, ta đã bị ngươi làm cho giận thật, ta sẽ đánh chết ngươi, nghiền nát xương cốt trên người ngươi, để xem rốt cục xương của ngươi có cứng như miệng ngươi không.

- Cứng hay không, ngươi có thử thì biết, tiền đề là ngươi phải có thực lực.

Diệp Trần nắm chặt Lôi kiếp kiếm, kiếm thế vừa chạm đã phát.

- Đừng phí lời, hôm nay ta sẽ cho ngươi xem, khoảng cách giữa hai chúng ta lớn như thế nào.

Chiu, kim quang loé lên, Hạ Hầu Tôn bắn về phía Diệp Trần, bên ngoài cơ thể hắn, tràn ngập kim sắc ti tuyến, kim sắc ti tuyến này khuếch tán ra ngoài, khắc thành vết trên tường.

- Khoảng cách không phải do ngươi nói, ta sẽ khiến ngươi tỉnh ra.

Thân thể ngửa ra trước, cả người Diệp Trần dán lên mặt đất, tay phải nắm chặt Lôi kiếp kiếm, thân kiếm lộ trong không khí.

- Hư hoàng chỉ!

Khoảng cách giữa hai người nhanh chong rút ngắn, còn khoảng hai mươi mét, Hạ Hầu Tôn bay người, điểm một chỉ lên trán Diệp Trần, một chỉ điểm xuất, sau lưng xuất hiện hư ảnh hoàng giả khí thế muôn vàn, một chỉ điểm qua, sấm vang chớp giật.

Keng!

Lôi kiếm kiếp xuất vỏ, Diệp Trần rung tay phải, thân kiếm như điện quang rung hai cái trong hư không, kiếm quang hình chữ thập cũng tiêu hao tất cả năng lượng, mai một trong nháy mắt.

- Dùng xảo phá lực hả? Để xem tiếp theo ngươi định phá thế nào!

Thân thế bay nghiêng, mười đầu ngón tay Hạ Hầu Tôn liền bật, huyễn hoá ra vô số tàn ảnh, chợt, Lưu tinh chỉ kình bắn ra loạn xạ, tinh quang óng ánh tràn lan, cả thông đạo đều biến sắc, vừa hoa lệ vừa nguy hiểm.

Bật đầu gối, Diệp Trần nhảy ra sau, chân chưa chạm đất, năm ngón tay trái đã huyễn hoá ra vô số tàn ảnh, Liên tâm kiếm khí như quang tuyến nghênh đón Lưu tinh chỉ kình của đối phương.

Phốc phốc!

Liên tâm kiếm khí mai một từng đường, Lưu tinh chỉ kình của đối phương ẩn hàm tinh quang áo nghĩa cường đại, thế đại lực trầm, nhanh như lưu tinh, Liên tâm kiếm khí không phải áo nghĩa võ học, cho dù có kiếm ý gia tăng, cũng không bằng được Lưu tinh chỉ.

Nhưng một đường Liên tâm kiếm khí chưa thể bằng được một đường

Lưu tinh chỉ kình, cũng không sao, không một đường thì hai đường ba đường, kiểu gì chẳng đọ được với đối phương, năm ngón tay của Diệp Trần lúc này đã biến mất, kiếm khí dạng chùm vô cùng vô tận bắn ra, điên cuồng triệt tiêu Lưu tinh chỉ kình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 655: Tử Đấu Cận Thân

Sao có thể một lúc phát xuất nhiều như vậy.

Hạ Hầu Tôn không khỏi biến sắc, Lưu tinh chỉ đã đủ nhanh, kiếm khí kích phát từ tay đối phương còn nhanh hơn, nhiều hơn, hình như căn bản không cần chuẩn bị.

Không sai.

Liên tâm kiếm khí của Diệp Trần đúng là không cần chuẩn bị, Liên tâm kiếm khí vốn đã tồn tại trong đan điền hắn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, thanh liên cự đại như một xưởng gia công kiếm khí, hiệu suất cao đến không thể tưởng tượng, đợt kiếm khí đầu tiên vẫn chưa phát xong, Liên tâm kiếm khí mới đã sản sinh.

- Tuệ tinh chỉ!

Chỉ pháp vừa biến, lực đạo do Hạ Hầu Tôn thi triển càng tập trung hơn, tuệ tinh chỉ như một ngôi sao chổi khổng lồ, phạm vi đả kích thập phần lớn, Diệp Trần và không gian xung quanh cũng nằm trong phạm vi đả kích, nóng rực không gì sánh được.

- Kim chi liên y, phá!

Bàn chân chạm đất, Diệp Trần hai đùi phát lực, bắn bật ra ngoài, Lôi kiếp kiếm trong tay gọt ngang, gợn sóng kim sắc lỗng lẫy khuếch tán, biến tinh chỉ kình thành hai nửa, gợn sóng kim sắc dư thế không tiêu, khuếch tán về phía Hạ Hầu Tôn, thời gian dường như đang trở nên chậm lại.

- Thực lực của hắn sao lại tiến bộ nhanh như vậy.

Hạ Hầu Tôn giật mình, thực lực Lam Tà Tình hắn biết, căn bản không cần lo lắng, Diệp Trần mười chiêu đánh bại đối phương, đối với hắn chẳng là gì, cho dù mạnh hơn gấp đôi, cũng chẳng thấm vào đâu, nhưng không ngờ, thực lực Diệp Trần không chỉ tăng gấp đôi, mà còn tăng lên rất nhiều lần.

- Chỉ thiên hoạ địa!

Chỉ kình kích phát, Hạ Hầu Tôn vẽ một vòng tròn trước người, một tầng bình phong không gian xuất hiện, chặn trước gợn sóng kim sắc.

Xích lạp!

Lực phá hoại của gợn sóng kim sắc không phải tầm thường, bình phong không gian vừa hình thành, lập tức gặp phải đả kích mang tính huỷ diệt, từ trong phân thành hai, chỗ nứt trơn bóng mề mại, như được mài dũa cẩn thận, không hề có lấy một tia mơ hồ không bằng phẳng.

- Phá!

Một chỉ đánh tan hết gợn sóng kim sắc, Hạ Hầu Tôn thần sắc cực kì âm trầm.

- Được, có chút bản lĩnh, nhưng đừng mừng vội, chiêu tiếp theo sẽ miểu sát ngươi.

Hạ Hầu Tôn hít một hơi thật sâu, chân nguyên trong cơ thể như hồng thuỷ, cuộn trào mãnh liệt, đợt này cao hơn đợt khác, ngón trỏ trên bàn tay phải tán phát ra tinh quang u ám, tinh quang cực kì nội liễm, có quang huy nhàn nhạt khuếch tán, tựa hồ như một ngọn nến.

- Tinh hạch chỉ.

Trước đó, trong lúc Hạ Hầu Tôn và Mộ Dung Khuynh Thành tranh đấu, hắn chỉ là tiện tay phát Tinh hạch chỉ, dù sao Mộ Dung Khuynh Thành không phải Bạch Vô Tuyết, nhưng không thể khiến hắn dễ dàng động dụng toàn bộ thực lực, một chỉ này, Hạ Hầu Tôn đã sử dụng mười phần lực đạo,

lực hút đáng sợ của tinh hạch sinh ra từ giữa hư không, tựa hồ như có vô số ti tuyến quấn lấy Diệp Trần, kéo hắn lại.

- Ngươi không biết, ta là kiếm khách sao?

Diệp Trần mặt ánh lên thần sắc chế giễu, coi thường tác dụng của lực hút tinh hạch lên thân thể và chân nguyên, một kiếm vung ra.

Một kiếm của Diệp Trần vừa vung, phần chân nguyên khác trong cơ thể bị kéo ra, hình thành nên một khối quang cầu tinh sắc cách ngón tay Hạ Hầu Tôn đúng ba thước, nhưng cũng có một bộ phận chân nguyên cường đại quán chú lên Lôi kiếp kiếm, ngưng kết thành kiếm khí chém ra, phụt một tiếng, quang cầu thanh sắc bao hàm lực hút tinh hạch giống như quả bóng xì hơi, từng tia từng sợi kiếm khí tiết ra ngoài.

- Sao lại có thể, Tinh hạch chỉ của ta bị phá dễ dàng vậy sao.

Biểu hiện trước đó của Diệp Trần đúng là vượt qua tầm dự đoán của Hạ Hầu Tôn, nhưng vẫn chưa thể khiến hắn động, dung, việc Tinh hạch chỉ bị phá, cuối cùng cũng khiến hắn biến sắc.

Hắn đâu biết, kiếm ý của Diệp Trần còn cường đại hơn kiếm chi tông Lục Tiểu Du của thanh niên ngũ cự đầu, Lục Thiếu Du về lý mà nói có lẽ không sợ Tinh hạch chỉ của Hạ Hầu Tôn, Diệp Trần càng không cần kiêng kị, phải biết sở dĩ kiếm ý có thể tăng cường công kích, là vì nó khiến kiếm khí ngưng luyện hơn, nếu như nói kiếm khí người khác là kim loại, vậy thì kiếm khí Diệp Trần là kim cương, không thể so sánh với nhau.

Cho nên lực hút tinh hạch cho dù mạnh cũng không thể làm được gì được kiếm khí, bị đâm trong nháy mắt, biến thành quả bóng xì hơi.

Đương nhiên, lực hút tinh hạch không phải không có một chút tác dụng nào, chí ít lúc Diệp Trần thôi động chân nguyên, bị hút đi không ít, quang cầu thanh sắc sở dĩ hình thành được, bởi vì Diệp Trần có kiếm ý hộ thể, nếu không uy lực của một kiếm này còn lớn hơn nữa, chắc chắn khiến Hạ Hầu

Tôn phải chật vật.

Nói tóm lại, Tinh hạch chỉ của Hạ Hầu Tôn căn bản không thể chịu tải được, cũng không thể triệt để chuyển hoá kiếm ý thành năng lượng thuần tuý.

Lực hút tinh hạch bị phá, Hạ Hầu Tôn lùi vội ra sau, tháo bỏ một phần kiếm khí cận thân, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ở xa, Mộ Dung Khuynh Thành thấy Diệp Trần đấu ngang tài ngang sức, không khỏi động dung, nàng chỉ là đoán thực lực Diệp Trần đã trưởng thành đến mức thâm bất khả trắc, chỉ sợ đã có thực lực thanh niên ngũ cự đầu, nhưng nghĩ là nghĩ, khi nó trở thành hiện thực, thực sự khá chấn động, nàng đã chuẩn bị, chỉ cần Diệp Trần rơi vào thế hạ phong, dù vết thương có ác hoá đến mức độ cực kì nghiêm trọng, không thể điều hoà thì cũng phải liên thủ với Diệp Trần, đánh lui đối phương.

Nhưng rõ ràng, thực lực Diệp Trần thực sự khiến người ta ngưỡng mộ.

Chiu!

Hạ Hầu Tôn không hổ là một trong thanh niên ngũ cự đầu, thực lực Diệp Trần dù mạnh, nhưng cũng không thể làm gì được hắn, mắt ánh lên một tia lãnh quang, Hạ Hầu Tôn dậm chân xuống đất, kim quang dâng trào, tiếp cận Diệp Trần với tốc độ siêu cao.

Thịch thịch thịch thịch thịch....

Khoảnh khắc hai người giao phong, biến thành tử đấu cận thân.

- Phá hư chỉ!

Thân thể hơi nghiêng, Hạ Hầu Tôn đột nhiên một chỉ điểm xuất, chính là Phá hư chỉ cường đại nhất, cho dù là Bạch Vô Tuyết cũng không thể rút lui an toàn.

Trong hoàn cảnh này, công kích bình thường cũng phải điều chỉnh lực phản ứng lên cao nhất, nếu không sẽ không thể đỡ được, đừng nói Phá hư chỉ ẩn hàm không gian áo nghĩa.

Binh!

Kim sắc chỉ lực đánh trúng chân nguyên hộ thể của Diệp Trần.

Hạ Hầu Tôn mặt ánh lên một tia lạnh lẽo, nửa năm qua, Phá hư chỉ của hắn đã có tiến bộ vượt bậc, đạt đến chín phần hoả hậu, tiếp cận viên mãn, lực phá hoại so với đợt đấu với Bạch Vô Tuyết, hắn không tin Diệp Trần có thể chống đỡ được.

- Linh tê nhất kiếm!

Diệp Trần hoàn toàn bất chấp chân nguyên hộ thể bị Phá hư chỉ đánh trúng, một kiếm vung nghiêng, kiếm phong nhu hoà chạm vào Hạ Hầu Tôn trong nháy mắt.

Binh!

Xích!

Hai thanh âm hưởng khác nhau bạo phát, Diệp Trần và Hạ Hầu Tôn cùng bay ngược ra ngoài, sóng trùng kích cường hãn phóng ra, làm nát vụn thông đạo, khói bụi lan tràn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 656: Xem Ai Chịu Được Đến Cùng

Khoé miệng rỉ máu, Diệp Trần ho nhẹ, có Hỗn thiên khải tăng cường chân nguyên hộ thể cũng không chặn nổi Phá hư chỉ của đối phương, không chỉ vậy, chỉ lực tàn dư thậm chí còn xuyên qua Hỗn thiên khải, truyền lên thân thể hắn, sau khi bị tầng phòng ngự long cốt triệt tiêu một bộ phận, tác dụng lên lục phủ ngũ tạng hắn, khiến hắn bị thương nhẹ.

Nếu như không có Hỗn thiên khải, một chỉ này chí ít có thể khiến thương thể của mình thêm nghiêm trọng, thậm chí trọng thương.

Diệp Trần bây giờ đã biết Phá hư chỉ của Hạ Hầu Tôn cường đại cỡ nào, đến Bạch Vô Tuyết cũng phải dốc toàn lực, mới ngăn cản thành công.

Hạ Hầu Tôn, thương thế nghiêm trọng hơn Diệp Trần, một kiếm này của Diệp Trần, nhanh đến không thể tưởng tượng, mở tung bình phong không gian, chân nguyên hộ thể trong nháy mắt, cuối cùng chém lên thượng phẩm khải giáp, kiếm khí dày đặc thuận theo khải giáp, đả thương lục phủ ngũ tạng và kinh mạch, dưới kiếm ý ngưng kết, thậm chí sản sinh kiếm khí mắt thường không nhìn thấy bên trong cơ thể Hạ Hầu Tôn, giống như con dao nhỏ, cắt vào máu thịt và nội phủ hắn.

Oa!

Há miệng phun ra một lượng lớn máu tươi, Hạ Hầu Tôn rõ ràng rất mệt, không còn tự tin và thong dong như trước nữa, bá khí mặc dù vẫn tồn tại nhưng vì tự tin bị tổn thương, trở nên có chút cuồng loạn và điên rồ.

Nhìn Diệp Trần với con mắt đầy sát ý, thân thể Hạ Hầu Tôn hơi rung, rống lên một tiếng giận dữ,

- Cút ra ngoài cho ta.

Tựa như nước lũ bạo phát, một lượng lớn kim quang từ trong cơ thể Hạ Hầu Tôn bạo phát ra ngoài, chỉ nghe thấy những tiếng xì xì vang lên không dứt, trên tường thông đạo xuất hiện những vết nứt nho nhỏ, là hiện tượng do kiếm khí bên trong cơ thể Hạ Hầu Tôn bị chân nguyên đánh ra ngoài tạo thành.

Vù!

Diệp Trần không để cho Hạ Hầu Tôn có cơ hội nghỉ ngơi, trường kiếm vung lên, kiếm phong nhu hoà một lần nữa tác động lên Hạ Hầu Tôn, muốn tránh cũng không tránh được.

- Đồ khốn!

Ngực bắn ra một đoá hoả hoa rực rỡ, Hạ Hầu Tôn chỉ cảm thấy ngực như bị đánh nát, hai chân rời đất, bay ngược ra ngoài như mũi tên, cuối cùng đập mạnh lên góc tường, tạo thành một hình người mờ mờ, phấn vụn rào rào rơi xuống.

- Kim chi liên y!

Như bóng với hình, Diệp Trần đuổi sát sau lưng Hạ Hầu Tôn, rồi lại thi triển ra một đòn sát chiêu, gợn sóng kim sắc lộng lẫy giống như sóng nước trong hồ, khuếch tán lúc nhanh lúc chậm.

Kẹt!

Khải giáp vặn vẹo, Hạ Hầu Tôn thất khiếu chảy máu, da dẻ bắt đầu tiết ra những sợi máu tươi, cả người bị nhuộm thành màu máu.

- Là ngươi ép ta, Huyết hoàng phá sát chỉ!

Giống như vạn lưu quy tông, máu tươi bên ngoài cơ thể Hạ Hầu Tôn ngưng tụ lên đầu ngón tay, phần da chỗ đó nứt ra, quang mang hồng sắc mang theo khí tức huỷ diệt, bắn nhanh ra ngoài, sức mạnh bí mật giấu trong máu cũng bị hút sạch.

Một chỉ này, là bí pháp cực kì cường đại, đả thương địch thủ một ngàn thì cũng chịu tổn hại tám trăm.

Chiu!

Chỉ lực như hồng sắc quang tuyến bắn ra như điện xẹt, trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Trần.

- Phá!

Linh tê nhất kiếm thi triển, Diệp Trần một kiếm đánh lên chỉ lực hồng sắc.

Ngâm!

Một cảnh tượng đáng sợ phát sinh, Lôi kiếp kiếm rắn chắc đột nhiên uốn lượn, tựa hồ như một chiếc cung đang được kéo giãn, một khắc sau, một luồng sức mạnh bá đạo thuận theo thân Lôi kiếp kiếm, trùng kích lên tay Diệp Trần, ăn mòn tầng phòng ngự long cốt.

- Bí pháp bá đạo quá.

Một sợi máu tươi rỉ ra từ khoé miệng Diệp Trần, ngoằn ngoèo như rắn, sưu một tiếng, Diệp Trần mượn luồng sức mạnh này, bay ra ngoài, lảo đảo đáp xuống, bước lùi mấy bước, mỗi bước đều tạo thành một vết chân mờ mờ trên đất.

- Diệp Trần!

Mộ Dung Khuynh Thành kêu khẽ một tiếng.

Diệp Trần khoát khoát tay,

- Ta không sao!

Nói xong, lại chăm chú nhìn Hạ Hầu Tôn, lòng thầm nghĩ: Xem ra mình vẫn xem nhẹ thanh niên ngũ cự đầu, cho dù bị ép đến đường cùng mà vẫn

còn con át chủ bài để thay đổi tình thế, mặc dù nói cái giá phải trả quá lớn, nhưng đến thời khắc sinh tử, chẳng ai nghĩ nhiều như vậy, suy rộng ra, bốn người còn lại nói không chừng cũng có những con át chủ bài bảo mệnh.

- Vẫn không đả thương được hắn?

Hạ Hầu Tôn da dẻ khô đi không ít, nhãn thần đông cứng nhìn về phía Diệp Trần, Huyết hoàng phá sát chỉ này, là bí thuật do Huyết hoàng đời thứ nhất tự sáng mấy ngàn năm trước, một lần thi triển, năm phần huyết dịch trong cơ thể sẽ bị đun sôi, để lấy ra năng lượng che giấu trong đó hình thành chỉ lực vô địch, không gì có thể phá nổi, mặc dù nói năm phần huyết dịch thập phần đáng sợ, kì thực Hạ Hầu Tôn chỉ mất một phần mười mà thôi, không phải hắn có kĩ xảo gì giảm bớt yêu cầu mà là một kiếm cuối cùng của Diệp Trần, khiến máu tươi trong người hắn đều bị chảy hết ra ngoài, máu tươi rời khỏi cơ thể, một chốc một lát không thể mất đi năng lượng bên trong, vừa hay dùng để thi triển huyết hoàng phá sát chỉ.

- Là khải giáp, bán cực phẩm khải giáp!

Hạ Hầu Tôn đảo mắt, phán đoán chân nguyên hộ thể trên người Diệp Trần, chân nguyên hộ thể bình thường là một tầng khí tráo mỏng như vỏ trứng, chỉ có bán cực phẩm khải giáp mới in kí hiệu có hình trạng khác nhau trên chân nguyên hộ thể, nhìn thấy cảnh tượng này, cuối cùng hắn cũng hiểu, tại sao phòng ngự của Diệp Trần lại mạnh đến vậy, có bán cực phẩm bảo khí, phòng ngự chí ít tăng lên gấp đôi.

Khoé miệng vén lên một nụ cười trào phùng, Hạ Hầu Tôn khàn giọng nói:

- Thì ra dựa vào bán cực phẩm khải giáp, không có khải giáp, người tuyệt đối không chống đỡ nổi.

Diệp Trần bất đắc dĩ lắc đầu,

- Nói thực, là một trong thanh niên ngũ cự đầu, thực lực ngươi có, nhưng

nhân phẩm, chẳng ra làm sao, thua, thì tìm lý do, nếu không chấp nhận được thì đừng ra khỏi cửa nhà, nếu ngươi cảm thấy cầm vũ khí chiến đấu không phải võ giả thì cởi thượng phẩm khải giáp trên người ra, tháo bỏ găng tay trên tay ra, tốt nhất cũng đừng thi triển bí pháp nữa bởi vì người khác chưa chắc đã có bí pháp, dựa vào bí pháp, cũng không được coi là võ giả chân chính, Hạ Hầu Tôn, ngươi dám làm vậy không?

- Ngươi!

Hạ Hầu Tôn không biết nói gì, mặt sắt lại.

- Nói nghe hay lắm, nhưng Hạ Hầu Tôn ta vẫn chưa thua, xem ai chịu được đến cùng.

Thương thế trên người khiến cho Hạ Hầu Tôn mất đi sáu bảy phần chiến lực, Huyết hoàng phá sát chỉ cuối cùng càng vết thương của hắn nặng hơn, da dẻ khô héo, nếu như không phải sinh mệnh lực của Linh Hải Cảnh đại năng ngoan cường, e rằng đến lực khí để đứng hắn cũng không có.

Ong!

Lấy từ linh giới trữ vật ra một viên đơn dược kim sắc, Hạ Hầu Tôn nuốt luôn không hề do dự.

- Ồ! Khí tức đang tăng lên!

Diệp Trần nhíu mày, cảm nhận khí tức sa sút trên người Hạ Hầu Tôn đang tăng với tốc độ chóng mặt, rất nhanh đạt đến trạng thái đỉnh phong, thậm chí vượt qua đỉnh phong, cường đại hơn, bá đạo hơn cả thời điểm trước khi bị thương, như thần linh phụ thể.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 657: Huyết Hoàng Đấu Linh Đơn

- Không lẽ là bán cực phẩm đơn dược?

Diệp Trần thầm suy đoán, tay nắm chặt Lôi kiếp kiếm, lúc nãy hắn bị thương nhẹ nhưng vì có bất tử chi thân nên sớm đã hồi phục, không ảnh hưởng đến chiến lực.

Ầm!

Khí tức bá đạo khuếch tán, không gian bên ngoài cơ thể Hạ Hầu Tôn hơi vặn vẹo, kim sắc một phiến, hắn ngước mắt, hung hăng nhìn Diệp Trần,

- Ngươi có bán cực phẩm khải giáp, ta cũng có Huyết hoàng đấu linh đơn, thắng lợi, sẽ thuộc về Hạ Hầu Tôn ta.

Huyết hoàng đấu linh đơn không phải bán cực phẩm đơn dược mà Diệp Trần đoán, đó là một viên cực phẩm đơn dược mất đi một bộ phận dược hiệu, giá trị tương đương một món bán cực phẩm phòng ngự khải giáp, luận tác dụng, còn vượt xa bán cực phẩm khải giáp, dù sao đơn dược cũng là vật phẩm tiêu hao, không thể sử dụng lâu dài.

Xuy xuy xuy xuy...

Bên ngoài cơ thể Hạ Hầu Tôn xuất hiện khí lưu màu đỏ, khí lưu ngưng kết lại với nhau, cuối cùng hình thành huyết sắc năng lượng khải giáp phủ khắp toàn thân, trên năng lượng khải giáp, kim tơ lan tràn, xuyên toàn cơ thể, khiến Hạ Hầu Tôn nhìn chẳng khác gì một cỗ máy giết chóc.

Binh!

Một cước đạp lên bức tường phía sau, Hạ Hầu Tôn hoá thành một tia sét

màu đỏ máu, lao thẳng về phía Diệp Trần, một chỉ lăng không đánh ra.

Diệp Trần giơ Lôi kiếp kiếm, giao chiến với Hạ Hầu Tôn.

- Huyết hoàng đấu linh đơn tốt quá, không chỉ tăng cường phòng ngự mà còn khiến thương thế của hắn hồi phục hoàn toàn, chiến lực có tăng không giảm.

Diệp Trần giật mình, hắn bắt đầu hoài nghi, huyết hòang đấu linh đơn có phải bán cực phẩm đơn dược hay không, bán cực phẩm đơn dược trong truyền thuyết có lẽ không có công hiệu cường đại đến như vậy, hồi phục nội thương nghiêm trọng trong một thời gian ngắn, lại còn gia tăng phòng ngự.

Trong thông đạo, hai người chiến đấu không biết mệt mỏi, tử chiến cận thân.

Phá hư chỉ của Hạ Hầu Tôn trong cận chiến căn bản không thể chống đỡ, tốc độ quá nhanh, Linh tê nhất kiếm của Diệp Trần cũng không chịu thua kém, nhanh đến vô ảnh, làm cho hai người thỉnh thoảng lại bị đối phương đánh trúng, thân hình bật ra sau.

Trong lúc cận chiến, hai người chẳng suy nghĩ điều gì ngoài việc triệt để đánh bại đối phương, có cơ hội thì giết chết luôn.

- Để xem ngươi chịu được đến lúc nào.

Có năng lượng khải giáp huyết sắc bảo vệ, Hạ Hầu Tôn chỉ công không phòng, đến tuyệt chiêu phòng ngự Chỉ thiên hoạ địa cũng không dùng, liên tiếp thi triển ra Tinh hạch chỉ và Phá hư chỉ, Lưu tinh chỉ và Tuệ tinh chỉ cũng sử dụng rất nhiều, định tiêu hao chân nguyên Diệp Trần.

- Yên tâm, người không chịu được không phải là ta.

Kiếm khí bị năng lượng khải giáp huyết sắc cách ly bên ngoài, Diệp Trần trừ biểu tình ngỡ ngàng ban đầu, thần sắc dần trở nên bình thản, mỗi kiếm đều cố gắng đánh lên cùng một điểm, lấy điểm phá diện, hắn không tin

năng lượng khải giáp huyết sắc có thể kiên trì đến cùng.

Phụt!

Phun ra một ngụm máu tươi, Diệp Trần dường như chẳng quan tâm, tiếp tục liều chết với Hạ Hầu Tôn, có bất tử chi thân, hắn không cần lo lắng.

Dần dần, Hạ Hầu Tôn nhận ra điều bất ổn, mặc dù mỗi lần hắn chỉ khiến Diệp Trần bị thương nhẹ, nhưng nếu tiếp tục tích luỹ thì phải biến thành trọng thương, nhưng nhìn trạng thái Diệp Trần, rõ ràng không bị ảnh hưởng, mà càng chiến càng dũng, sát ý tràn ngập.

Còn hắn mặc dù có huyết sắc năng lượng khải giáp hộ thể, có thể triệt tiêu phần lớn lực đạo, chỉ là kéo dài, cũng bị rung chết, phải biết Huyết hoàng đấu linh đơn chỉ khiến hắn hồi phục triệt để, lượng máu đã mất không thể bổ sung ngay tức khắc, mà cần một quá trình.

- Huyết hoàng phá sát chỉ!

Hạ Hầu Tôn thần sắc hung dữ, tiêu hao một phần tư lượng máu còn lại, một chỉ điểm lên trán Diệp Trần.

- Lôi phệ!

Hai kiếm giao nhau, Diệp Trần đánh ra một khối lôi cầu, khối lôi cầu này dần dần chuyển sang màu trắng bạc, rõ ràng là hiện tượng đại tiến của lôi chi áo nghĩa.

Võ học không cùng thuộc tính có quan hệ tương sinh tương khắc với nhau, Huyết hoàng phá sát chỉ xét cho cùng là một loại thủ đoạn kích phát năng lượng huyết dịch, đại diện bản thân chính là thuộc tính huyết, mà thuộc tính huyết có liên quan đến thuộc tính thuỷ, thường bị thuộc tính hoả hay thuộc tính lôi khắc chế, cho nên uy lực Lôi phệ mặc dù không bằng Kim chi liên y hay Linh tê nhất kiếm, nhưng bởi vì là thuộc tính lôi, hiệu quả còn có thể lớn hơn.

Ầm!

Tiếng nổ kịch liệt vang lên, một vòng khói trắng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, đánh lên tường phát ra những tiếng xì xì, giống như tiếng dội nước sôi xuống đất.

Rõ ràng là nước bị bốc hơi thành khí thể.

Trung tâm vụ nổ, chỉ lực huyết sắc thế như chẻ tre, uy lực vô song, lôi cầu ngân sắc mặt dù làm bốc hơi một bộ phận chỉ lực nhưng cũng bị một đòn huỷ diệt.

- Khoảng cách là quá lớn, cho dù thuộc tính lôi có thể khắc chế thuộc tính huyết nhưng khoảng cách quá lớn cũng sẽ bị đánh vỡ.

Diệp Trần không ngạc nhiên vì kết quả này, hắn vốn không kì vọng Lôi phệ có thể ngăn cản Huyết hoàng phá sát chỉ, nếu như ngăn cản được, mới gọi là ngạc nhiên, dù sao loại bí pháp lấy việc tiêu hao huyết dịch làm cái giá phải trả này quá cường đại, trung giai áo nghĩa võ học cũng khó lòng đối kháng, cho nên, mục tiêu của hắn chỉ là tiêu hao một phần kinh đạo của Huyết hoàng phá sát chỉ, có Lôi phệ trung hoà, chỉ lực tiếp theo không thể đánh phá phòng ngự của hắn.

Quả nhiên, chỉ lực huyết sắc sau khi đánh phá lôi cầu, đập mạnh lên chân nguyên hộ thể, định đánh vỡ nó, đợi phá vỡ được nó, màu sắc đã lại nhạt thêm vài phần, cuối cùng đánh lên bản thể Hỗn thiên khải, đã không còn bao nhiêu lực đạo, dễ dàng bị loại bỏ.

- Không được, Huyết hoàng phá sát chỉ không thể tiếp tục thi triển!

Hạ Hầu Tôn sầm nét mặt, hai lần Huyết hoàng phá sát chỉ tiêu hao của hắn hai phần năm huyết dịch, cho dù hắn là Linh Hải Cảnh đại năng, mất đi hai phần năm huyết dịch cũng không phải chuyện gì dễ chịu, bản thân hắn trước đó đã có chút mệt nhọc, tinh thần cũng hoảng hốt, đây là hiện tượng khí huyết tổn thất nghiêm trọng, nếu như không có Huyết hoàng đấu linh

đơn giúp hắn bổ sung dinh dưỡng, lúc này hắn chẳng còn sức để chiến nữa.

- Phá hư chỉ!

Hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, Hạ Hầu Tôn lại tung thêm một đòn Phá hư chỉ đánh lên chân nguyên hộ thể của Diệp Trần.

- Kim chi liên y!

Diệp Trần cũng từ bỏ phòng ngự, gợn sóng kim sắc thuận theo mũi kiếm khuếch tán ra ngoài, không ngừng trùng kích năng lượng khải giáp huyết sắc.

Phụt!

Rắc!

Diệp Trần thổ ra một ngụm máu tươi.

Năng lượng khải giáp huyết sắc trên người Hạ Hầu Tôn xuất hiện vết nứt như hình mai rùa.

- Linh tê nhất kiếm, Tam liên trảm!

Đúng lúc này, Diệp Trần tiến lên một bước, Lôi kiếp kiếm trong tay quét ngang, bổ chéo, đâm mạnh, liền ba kiếm trảm lên vị trí bị thương của năng lượng khải giáp huyết sắc, ba kiếm này mặc dù không nhanh bằng Linh tê nhất kiếm đơn thuần, nhưng cũng chẳng chậm hơn là mấy, Hạ Hầu Tôn căn bản không kịp phản ứng, giơ người hứng chịu uy lực chất chồng của ba kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 658: Tác Dụng Của Bất Tử Chi Thân

Rắc!

Cuối cùng, năng lượng khải giáp huyết sắc cũng vỡ, kiếm khí siêu nhỏ thuận theo vết nứt trùng kích vào trong, phá hoại cơ thể Hạ Hầu Tôn.

Đi!

Hạ Hầu Tôn thấy da đầu tê rần, mỗi lần tấn công Diệp Trần rõ ràng bị thương nặng hơn hắn, nhưng đối phương giống như chẳng hề hấn gì, hắn mặc dù không biết trên người đối phương có hư huyễn gì, nhưng hắn không muốn tiếp tục, năng lượng Huyết hoàng đấu linh đơn có hạn, đợi Huyết hoàng đấu linh đơn mất đi hiệu lực, hắn muốn đi cũng khó.

Mượn sức mạnh trảm kích, thân thể Hạ Hầu Tôn lăng không chuyển hướng, hoá thành một đường lưu quang huyết sắc bắn ra ngoài, miệng nói:

- Diệp Trần, lần sau gặp lại, ta sẽ trả gấp đôi.

Chịu thua dưới tay Diệp Trần, đối với Hạ Hầu Tôn mà nói là nỗi nhục không dễ gì xoá bỏ, lúc này vết thương trên người không quan trọng, tinh thần hắn đang bị giày vò, hắn rất khó tưởng tượng nếu người khác biết rằng hắn bại dưới tay Diệp Trần, sẽ là cục diện khó xử như thế nào, hắn dường như đã nhìn thấy vô số người đang cười hắn, chế nhạo hắn, nghĩ rằng hắn không xứng với xưng danh thanh niên ngũ cự đầu.

- Diệp Trần!

Cắn môi, Hạ Hầu Tôn mặt đầy vẻ phẫn hận.

Tâm trạng bất cam khiến tốc độ phi độn của Hạ Hầu Tôn nhanh cực độ,

hắn hiểu rất rõ đạo lý giữ lại thanh sơn thì không sợ không có củi đốt.

- Nhanh quá!

Bên ngoài cơ thể phù hiện năm đường kiếm quang, Diệp Trần đuổi sát sau lưng Hạ Hầu Tôn.

Hắn không phải chưa từng nghĩ đến chuyện cho Thực Mộng Lang ra ngoài trợ trận, nhưng ngẫm lại, không để Thực Mộng Lang ra ngoài nữa, trong trận chiến một đối một giữa các thiên tài, hắn không muốn dựa vào Thực Mộng Lang chiến thắng đối phương, như vậy còn có ý nghĩa gì, hơn nữa, năng lực chế tạo mộng cảnh của Thực Mộng Lang cũng không phải vô hạn, đối phó với Lâm Thiên, Lam Tà Tình còn đỡ, đối phó với cấp bậc thiên tài như Bắc Minh Huy, Độc Cô Tuyệt, thì có chút khó khăn, mà đối phó với thanh niên ngũ cự đầu, hiệu quả cực kì ít ỏi, cùng lắm giúp hắn chiếm thêm chút thượng phong.

Xích!

Một đường Phá hư chỉ lăng không bắn tới, Diệp Trần vung kiếm đỡ, thân thể không khỏi bay ngược ra sau, kéo dài khoảng cách với Hạ Hầu Tôn.

Không tiếp tục truy kích, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ.

- Huyết hoàng đấu linh đơn đó có lẽ chỉ có một viên, lần này tiêu hao át chủ bài của hắn thế là đủ rồi, nhưng Huyết hoàng đấu linh đơn đúng là lợi hại, không chỉ khiến thương thế của Hạ Hầu Tôn triệt để hồi phục mà còn ngưng kết ra một chiếc năng lượng khải giáp vô cùng chắc chắn.

Uy lực của Linh tê nhất kiếm thế nào Diệp Trần rõ hơn ai hết, lấy Linh tê nhất kiếm làm cơ sở, tam liên trảm chỉ có thể tạo thành một vết nứt trên bề mặt năng lượng khải giáp huyết sắc, không cần nghĩ cũng biết, năng lượng khải giáp huyết sắc này phòng ngự cao đến thế nào, tuyệt đối vượt qua bán cực phẩm phòng ngự bảo khí.

Chăm chú nhìn về nơi Hạ Hầu Tôn vừa biến mất, Diệp Trần quay trở về

đường cũ.

...

Trong mê cung thông đạo cách đó vài ngàn mét, Hạ Hầu Tôn sắc mặt tái nhợt dừng thân hình.

Hô hô hô hô!

Nặng nhọc thở, Hạ Hầu Tôn cảm thấy mắt hoa đầu váng, Tam liên trảm cuối cùng của Diệp Trần không cho mang đến cho hắn quá nhiều thương tổn, phần lớn lực đạo đều bị năng lượng khải giáp triệt tiêu, vết thương trước đó dưới sự điều dưỡng của Huyết hoàng đấu linh đơn, triệt để hồi phục, vấn đề duy nhất là, hai phần năm lượng máu mất đi không thể bổ sung trong một thời gian ngắn, chỉ có thể dựa vào cơ thể chế tạo huyết dịch mới.

- Đáng ghét, ta mà lại thua hắn.

Hạ Hầu Tôn vẫn không dám tin mình thua Diệp Trần, đả kích này thực sự quá lớn.

- Không được, cách tông sư bảng khoá sau vẫn còn bảy tháng thời gian, trong khoảng thời gian này, nhất định phải nghĩ cách nâng cao thực lực, nếu không...

Hạ Hầu Tôn muốn nói, nếu không vị trí của mình trong thanh niên ngũ cự đầu sẽ không còn, một khi thân phận thanh niên ngũ cự đầu của hắn bị đoạt, hắn sẽ trở thành trò cười cho cả thiên hạ, bản thân cũng sẽ biến thành hòn đá cho cả thiên hạ dẫm lên, hắn không cho phép tình huống ấy phát sinh.

- Bảy tháng, đủ.

Hạ Hầu Tôn rất muốn lập tức nâng cao thực lực, thân phận thanh niên ngũ cự đầu trước đây thực sự khiến hắn có chút lơi lỏng, bây giờ nghĩ lại không khỏi hối hận.

Trong vòng bảy tháng, hắn nhất định tìm được một món bán cực phẩm phòng ngự bảo khí, dù sao huyết hoàng đơn linh đơn hắn chỉ có một viên, không còn viên thứ hai, ngoài ra, áo nghĩa võ học cũng phải nâng lên cảnh giới mới, nhất là Phá hư chỉ.

- Hừ, chín phần hoả hầu Phá hư chỉ và viên mãn Phá hư chỉ khác nhau như trời với đất, uy lực có lẽ chỉ bằng một nửa, chỉ cần mình đem chiêu Phá hư chỉ này tham ngộ đến cảnh giới viên mãn, cho dù là Bạch Vô Tuyết cũng phải bại trên tay mình, một Diệp Trần nhỏ bé, căn bản không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Hạ Hầu Tôn nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Chút thất thái trước đó, là vì hắn không ngờ mình sẽ bại dưới tay Diệp Trần, cho nên chỉ muốn lập tức đánh bại, biến Diệp Trần thành kẻ thù số một của mình, bây giờ cảm thấy có chút nực cười, Diệp Trần đúng là phải đánh bại, nhưng kẻ thù số một của hắn, không phải đối phương, mà vẫn là bọn Bạch Vô Tuyết.

...

Trở lại bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần tiếc rẻ nói:

- Để hắn chạy mất rồi.

- Chúng ta không sao là được.

Sắc mặt Mộ Dung Khuynh Thành rất trắng, giống như gốm trắng dễ vỡ, nàng nhìn thấy Diệp Trần, thở phào nhẹ nhõm, Hạ Hầu Tôn thực lực quá mạnh, át chủ bài nhiều vô số kể, mặc dù Diệp Trần có thể trấn áp hắn, nhưng nếu như dồn Hạ Hầu Tôn vào đường cùng, nói không chừng đối phương sẽ cùng Diệp Trần đến chỗ chết.

- Nàng cảm thấy thế nào?

Diệp Trần nắm lấy tay Mộ Dung Khuynh Thành, bàn tay đối phương mềm mại mịn màng, chỉ là trước đó có chút ấm áp, còn bây giờ mang đến

cho người ta cảm giác băng lạnh, thâm nhập linh hồn lực, Diệp Trần phát hiện, kinh mạch Mộ Dung Khuynh Thành thập phần hỗn loạn, có nhưng kinh mạch thậm chí còn đứt thành từng đoạn, nhìn mà giật mình.

Mộ Dung Khuynh Thành rút tay, lấy khăn tay lau vết máu trên miệng Diệp Trần,

- Chàng không cần lo lắng cho ta, tinh hoa ma lực mặc dù rất cường đại, nhưng có cùng nguồn gốc với ma lực của ta, sẽ không sản sinh nội thương căn trừ đâu, dành chút thời gian có lẽ có thể hồi phục, còn chàng, chịu không biết bao nhiêu đòn Phá hư chỉ của Hạ Hầu Tôn.

Diệp Trần cười nói:

- Quên không nói với nàng, trước đó ta đã tu luyện Bất tử chi thân, cho nên chút thương này rất nhanh hồi phục.

- Bất tử chi thân?

Mộ Dung Khuynh Thành vô cùng kinh ngạc, nàng biết Diệp Trần có được Bất tử chi thân bí pháp, nhưng không ngờ Diệp Trần đã tu luyện thành công, phải biết Bất tử chi thân là lĩnh vực Sinh Tử Cảnh vương giả mới có thể chạm đến, cho nên rất khó tu luyện, gần như chỉ thua mỗi tấn nhập Sinh Tử Cảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 659: Địa Vị Là Do Mình.

Tu thành Bất tử chi thân đối với Sinh Tử Cảnh mà nói có tác dụng rất lớn, nàng có tiến triển gì không?

Thời gian trước, Diệp Trần đã đem Bất tử chi thân bí pháp giao cho Mộ Dung Khuynh Thành, hi vọng nàng có thể giống như mình, tu thành Bất tử chi thân, như vậy, quyết đấu với người khác, sẽ an toàn hơn nhiều, sau này trùng kích Sinh Tử Cảnh, nói không chừng giúp ích được gì.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc lắc đầu,

- Có thể là ta không phù hợp tu luyện Bất tử chi thân bí pháp, ma tộc và nhân tộc không giống nhau, con đường tu luyện Bất tử chi thân chắc cũng khác nhau.

- Nói vậy cũng đúng.

Diệp Trần có chút tiếc nuối.

Mộ Dung Khuynh Thành có thể cảm nhận được sự quan tâm của Diệp Trần, nắm chặt tay đối phương, dựa đầu lên vai hắn, hai người kết hợp nhìn thì có vẻ đột ngột, nhưng chỉ có họ biết, đây là kết quả của việc nước chảy thành dòng, bên trong hình như có một sợi hồng tuyến, gắn kết họ với nhau.

Trong thông đạo, thanh sắc hoả tuyến nhấp nháy liên hồi, đợi phát hiện phía trước có người, thanh sắc hoả tuyến đột nhiên rơi xuống, ngưng kết thành một đường nhân ảnh.

Là Yến Phượng Phượng.

- Là hai người sao!

Yến Phượng Phượng cười cười.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vội vàng tách nhau ra, nhưng tay thì vẫn nắm chặt,

- Yên sư tỷ, có lấy được bảo vật gì không?

Yến Phượng Phượng khoát khoát tay,

- Bảo vậy đâu có dễ kiếm như vậy, nhưng ta cũng chẳng ôm hi vọng gì, vì đã tìm được một món bán cực phẩm khải giáp bên ngoài, hai người thì thoải mái rồi, trốn trong này tình chàng ý thiếp, ta không làm phiền hai người chứ?

Diệp Trần chịu thua nói:

- Bọn đệ đâu có được rỗi rãi như vậy, vừa đánh đuổi Hạ Hầu Tôn, Mộ Dung cũng bị trọng thương.

- Đánh đuổi Hạ Hầu Tôn?

Yến Phượng Phượng lúc này mới phát hiện, bốn phía thông đạo như bị thiên thạch đập trúng, lồi lồi lõm lõm, lộn xộn vô cùng, Mộ Dung Khuynh Thành sắc mặt cũng tái nhợt, không có chút huyết sắc, đúng là cảnh tượng sau một trận đại chiến.

Trong lòng không khỏi kinh than chiến lực Diệp Trần, Yến Phượng Phượng không phải không biết thực lực Hạ Hầu Tôn, trong sơn cốc, mặc dù không bị làm sao nhưng nếu lúc đó Hạ Hầu Tôn vẫn chưa toàn lực ứng phó, nếu hắn toàn lực chiến đấu, Yến Phượng Phượng cũng chẳng thể rút lui an toàn, vậy mà Diệp Trần có thể đánh lùi Hạ Hầu Tôn, rõ ràng Hạ Hầu Tôn đã trọng thương, nếu không với thái độ cao ngạo của hắn, tuyệt đối không thể bỏ chạy.

- Bảo điện chỉ tồn tại ba ngày, vậy ta không làm phiền hai người nữa!

Trong mê cung thông đạo, người đông không phải chuyện tốt, gặp phải bảo vật, chẳng biết xử lý thế nào, dù sao không thể vừa hay có ba món bảo vật, tìm được một món đã là may mắn lắm rồi.

- Được, đệ cẩn thận chút!

Diệp Trần gật gật đầu.

Sau khi chia tay, Diệp Trần không vội đi tìm bảo vật, sự thật, có được Hỗn thiên khải, hắn chẳng mong gì nữa.

...

Ba ngày qua đi rất nhanh, chúng nhân bị truyền tống ra ngoài bảo điện, sau đó, bảo điện khổng lồ từ từ biến mất trong thị tuyến.

Từ biểu tình nuối tiếc trong mắt chúng nhân có thể nhìn ra, phân nửa đi ra tay không, chỉ có một số ít người kiếm được một số bảo vật, còn việc có phải là bán cực phẩm bảo khí hay không thì không biết, chẳng ai lại đi khoe khoang hay cố tình để lộ ra việc mình có bán cực phẩm bảo khí, như vậy chẳng khác gì nói với mọi người, mình là một miếng thịt mỡ!

- Hừ!

Hạ Hầu Tôn lạnh lùng liếc nhìn Diệp Trần, hừ lạnh một tiếng, hoá thành kim quang phi độn ra xa, khiến mọi người có chút không hiểu.

Trong thanh niên ngũ cự đầu, Bạch Vô Tuyết và Lục Thiếu Du hình như phát hiện ra điều gì, lúc nãy họ liếc nhìn Hạ Hầu Tôn, đối phương mặc dù không bị thương, nhưng khí tức trên người nhạt đi rất nhiều, thập phần kì lạ, kì lạ hơn là Hạ Hầu Tôn hình như rất căm thù Diệp Trần.

Thu hồi thị tuyến, Bạch Vô Tuyết nói khẽ:

- Địa vị của chúng ta trong thanh niên ngũ cự đầu bắt đầu lung lay rồi, ta có dự cảm rất cường liệt.

Lục Thiếu Du xoa xoa chuôi kiếm, lạnh nhạt nói:

- Địa vị là do mình, chẳng ai cướp được, Bạch Vô Tuyết ngươi bắt đầu thích nói chuyện xui xẻo từ bao giờ vậy.

- Ha ha.

Bạch Vô Tuyết cười cười, không nói gì nữa.

Bên kia, Diệp Trần không quan tâm đến cái hừ lạnh của Hạ Hầu Tôn, đối với hắn mà nói, ánh mắt thù địch này chẳng có ý nghĩa gì, đối phương đến một lần thì hắn đánh bại một lần, đánh đến khi nào đối phương từ bỏ mới thôi, mặc dù rất tàn nhẫn, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, muốn không bị đánh bại, chỉ có thể đánh bại đối phương.

- Chúng ta đi thôi!

Diệp Trần quay sang chào Yến Phượng Phượng rồi cùng Mộ Dung Khuynh Thành bay về phía Đông.

...

Nửa tháng tiếp theo, trừ Hạ Hầu Tôn là người đầu tiên rời khỏi tầng thế giới thứ tư, những người còn lại đều đang nỗ lực tìm kiếm bảo vật, phải biết, cơ hội kiểu này không nhiều, mỗi năm chỉ có một lần, qua đợt này, phải đợi thêm bốn năm nữa.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Trong bồn địa cự đại, Diệp Trần đang cùng sinh mệnh bảo khí chiến đấu, sinh mệnh bảo khí này chỉ cao khoảng mét bảy, thân thể như kim cương hoàn mỹ, không hề có một vết xước, giơ tay nhấc chân, bảo khí cuồn cuộn hoá thành quang trụ xé trời, ầm ầm tiến về phía Diệp Trần.

- Lôi phệ!

Diệp Trần một tay vung, thiểm điện ngân sắc loé lên trên Lôi kiếp kiếm,

thiểm điểm tụm lại với nhau, chứ không tán ra xung quanh, ẩn hiện có xu thế phát triển thành hình cầu.

Chiến đấu với Hạ Hầu Tôn, Diệp Trần hình như có chút cảm ngộ trên lôi chi áo nghĩa, bắt đầu dùng một thanh kiếm phát huy Lôi phệ, nhưng rõ ràng, một thanh không bằng hai thanh, hai thanh có thể dễ dàng thi triển Lôi phệ, một thanh thì khó hơn, mười lần thì chỉ có một lần ngưng tụ được nửa lôi cầu, nhưng khiến Diệp Trần kinh hỉ là, mới chỉ có nửa lôi cầu nhưng uy lực đã tương đương Lôi phệ do hai thanh kiếm thi triển, không cần nghĩ cũng biết, nếu thi triển ra Lôi phệ hoàn mỹ, uy lực nhất định vượt song kiếm lôi phệ.

Sinh mệnh bảo khí một mét bảy thập phần cường hãn, chỉ sợ tương đương Hạ Hầu Tôn khi sử dụng át chủ bài, vừa hay có thể làm đối tượng tập luyện.

Đương nhiên, cũng chỉ có Diệp Trần dám biến sinh mệnh bảo khí thành đối tượng luyện tập, đổi thành người khác, cho dù là thanh niên ngũ cự đầu, cũng không dám, bởi vì họ không có Bất tử chi thân, chiến đấu trong một thời gian dài, ít nhiều cũng bị thương nhẹ, tích luỹ lâu ngày, sẽ biến thành trọng thương, trọng thương nếu lại tích luỹ, thì đó sẽ là con đường chết, sinh mệnh bảo khí trừ phi bị tấn công chí mạng, bằng không tồn tại mãi mãi, nó có thể luyện hoá bảo khí trong thiên địa để bổ sung cho cơ thể bất cứ lúc nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 659: Địa Vị Là Do Mình.

Tu thành Bất tử chi thân đối với Sinh Tử Cảnh mà nói có tác dụng rất lớn, nàng có tiến triển gì không?

Thời gian trước, Diệp Trần đã đem Bất tử chi thân bí pháp giao cho Mộ Dung Khuynh Thành, hi vọng nàng có thể giống như mình, tu thành Bất tử chi thân, như vậy, quyết đấu với người khác, sẽ an toàn hơn nhiều, sau này trùng kích Sinh Tử Cảnh, nói không chừng giúp ích được gì.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc lắc đầu,

- Có thể là ta không phù hợp tu luyện Bất tử chi thân bí pháp, ma tộc và nhân tộc không giống nhau, con đường tu luyện Bất tử chi thân chắc cũng khác nhau.

- Nói vậy cũng đúng.

Diệp Trần có chút tiếc nuối.

Mộ Dung Khuynh Thành có thể cảm nhận được sự quan tâm của Diệp Trần, nắm chặt tay đối phương, dựa đầu lên vai hắn, hai người kết hợp nhìn thì có vẻ đột ngột, nhưng chỉ có họ biết, đây là kết quả của việc nước chảy thành dòng, bên trong hình như có một sợi hồng tuyến, gắn kết họ với nhau.

Trong thông đạo, thanh sắc hoả tuyến nhấp nháy liên hồi, đợi phát hiện phía trước có người, thanh sắc hoả tuyến đột nhiên rơi xuống, ngưng kết thành một đường nhân ảnh.

Là Yến Phượng Phượng.

- Là hai người sao!

Yến Phượng Phượng cười cười.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vội vàng tách nhau ra, nhưng tay thì vẫn nắm chặt,

- Yên sư tỷ, có lấy được bảo vật gì không?

Yến Phượng Phượng khoát khoát tay,

- Bảo vậy đâu có dễ kiếm như vậy, nhưng ta cũng chẳng ôm hi vọng gì, vì đã tìm được một món bán cực phẩm khải giáp bên ngoài, hai người thì thoải mái rồi, trốn trong này tình chàng ý thiếp, ta không làm phiền hai người chứ?

Diệp Trần chịu thua nói:

- Bọn đệ đâu có được rỗi rãi như vậy, vừa đánh đuổi Hạ Hầu Tôn, Mộ Dung cũng bị trọng thương.

- Đánh đuổi Hạ Hầu Tôn?

Yến Phượng Phượng lúc này mới phát hiện, bốn phía thông đạo như bị thiên thạch đập trúng, lồi lồi lõm lõm, lộn xộn vô cùng, Mộ Dung Khuynh Thành sắc mặt cũng tái nhợt, không có chút huyết sắc, đúng là cảnh tượng sau một trận đại chiến.

Trong lòng không khỏi kinh than chiến lực Diệp Trần, Yến Phượng Phượng không phải không biết thực lực Hạ Hầu Tôn, trong sơn cốc, mặc dù không bị làm sao nhưng nếu lúc đó Hạ Hầu Tôn vẫn chưa toàn lực ứng phó, nếu hắn toàn lực chiến đấu, Yến Phượng Phượng cũng chẳng thể rút lui an toàn, vậy mà Diệp Trần có thể đánh lùi Hạ Hầu Tôn, rõ ràng Hạ Hầu Tôn đã trọng thương, nếu không với thái độ cao ngạo của hắn, tuyệt đối không thể bỏ chạy.

- Bảo điện chỉ tồn tại ba ngày, vậy ta không làm phiền hai người nữa!

Trong mê cung thông đạo, người đông không phải chuyện tốt, gặp phải bảo vật, chẳng biết xử lý thế nào, dù sao không thể vừa hay có ba món bảo vật, tìm được một món đã là may mắn lắm rồi.

- Được, đệ cẩn thận chút!

Diệp Trần gật gật đầu.

Sau khi chia tay, Diệp Trần không vội đi tìm bảo vật, sự thật, có được Hỗn thiên khải, hắn chẳng mong gì nữa.

...

Ba ngày qua đi rất nhanh, chúng nhân bị truyền tống ra ngoài bảo điện, sau đó, bảo điện khổng lồ từ từ biến mất trong thị tuyến.

Từ biểu tình nuối tiếc trong mắt chúng nhân có thể nhìn ra, phân nửa đi ra tay không, chỉ có một số ít người kiếm được một số bảo vật, còn việc có phải là bán cực phẩm bảo khí hay không thì không biết, chẳng ai lại đi khoe khoang hay cố tình để lộ ra việc mình có bán cực phẩm bảo khí, như vậy chẳng khác gì nói với mọi người, mình là một miếng thịt mỡ!

- Hừ!

Hạ Hầu Tôn lạnh lùng liếc nhìn Diệp Trần, hừ lạnh một tiếng, hoá thành kim quang phi độn ra xa, khiến mọi người có chút không hiểu.

Trong thanh niên ngũ cự đầu, Bạch Vô Tuyết và Lục Thiếu Du hình như phát hiện ra điều gì, lúc nãy họ liếc nhìn Hạ Hầu Tôn, đối phương mặc dù không bị thương, nhưng khí tức trên người nhạt đi rất nhiều, thập phần kì lạ, kì lạ hơn là Hạ Hầu Tôn hình như rất căm thù Diệp Trần.

Thu hồi thị tuyến, Bạch Vô Tuyết nói khẽ:

- Địa vị của chúng ta trong thanh niên ngũ cự đầu bắt đầu lung lay rồi, ta có dự cảm rất cường liệt.

Lục Thiếu Du xoa xoa chuôi kiếm, lạnh nhạt nói:

- Địa vị là do mình, chẳng ai cướp được, Bạch Vô Tuyết ngươi bắt đầu thích nói chuyện xui xẻo từ bao giờ vậy.

- Ha ha.

Bạch Vô Tuyết cười cười, không nói gì nữa.

Bên kia, Diệp Trần không quan tâm đến cái hừ lạnh của Hạ Hầu Tôn, đối với hắn mà nói, ánh mắt thù địch này chẳng có ý nghĩa gì, đối phương đến một lần thì hắn đánh bại một lần, đánh đến khi nào đối phương từ bỏ mới thôi, mặc dù rất tàn nhẫn, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào, muốn không bị đánh bại, chỉ có thể đánh bại đối phương.

- Chúng ta đi thôi!

Diệp Trần quay sang chào Yến Phượng Phượng rồi cùng Mộ Dung Khuynh Thành bay về phía Đông.

...

Nửa tháng tiếp theo, trừ Hạ Hầu Tôn là người đầu tiên rời khỏi tầng thế giới thứ tư, những người còn lại đều đang nỗ lực tìm kiếm bảo vật, phải biết, cơ hội kiểu này không nhiều, mỗi năm chỉ có một lần, qua đợt này, phải đợi thêm bốn năm nữa.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Trong bồn địa cự đại, Diệp Trần đang cùng sinh mệnh bảo khí chiến đấu, sinh mệnh bảo khí này chỉ cao khoảng mét bảy, thân thể như kim cương hoàn mỹ, không hề có một vết xước, giơ tay nhấc chân, bảo khí cuồn cuộn hoá thành quang trụ xé trời, ầm ầm tiến về phía Diệp Trần.

- Lôi phệ!

Diệp Trần một tay vung, thiểm điện ngân sắc loé lên trên Lôi kiếp kiếm,

thiểm điểm tụm lại với nhau, chứ không tán ra xung quanh, ẩn hiện có xu thế phát triển thành hình cầu.

Chiến đấu với Hạ Hầu Tôn, Diệp Trần hình như có chút cảm ngộ trên lôi chi áo nghĩa, bắt đầu dùng một thanh kiếm phát huy Lôi phệ, nhưng rõ ràng, một thanh không bằng hai thanh, hai thanh có thể dễ dàng thi triển Lôi phệ, một thanh thì khó hơn, mười lần thì chỉ có một lần ngưng tụ được nửa lôi cầu, nhưng khiến Diệp Trần kinh hỉ là, mới chỉ có nửa lôi cầu nhưng uy lực đã tương đương Lôi phệ do hai thanh kiếm thi triển, không cần nghĩ cũng biết, nếu thi triển ra Lôi phệ hoàn mỹ, uy lực nhất định vượt song kiếm lôi phệ.

Sinh mệnh bảo khí một mét bảy thập phần cường hãn, chỉ sợ tương đương Hạ Hầu Tôn khi sử dụng át chủ bài, vừa hay có thể làm đối tượng tập luyện.

Đương nhiên, cũng chỉ có Diệp Trần dám biến sinh mệnh bảo khí thành đối tượng luyện tập, đổi thành người khác, cho dù là thanh niên ngũ cự đầu, cũng không dám, bởi vì họ không có Bất tử chi thân, chiến đấu trong một thời gian dài, ít nhiều cũng bị thương nhẹ, tích luỹ lâu ngày, sẽ biến thành trọng thương, trọng thương nếu lại tích luỹ, thì đó sẽ là con đường chết, sinh mệnh bảo khí trừ phi bị tấn công chí mạng, bằng không tồn tại mãi mãi, nó có thể luyện hoá bảo khí trong thiên địa để bổ sung cho cơ thể bất cứ lúc nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 660: Quay Về.

Một bên, Mộ Dung Khuynh Thành khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn, vừa điều tức, vừa xem Diệp Trần luyện công, nhìn cung cách không muốn sống của đối phương, nàng cũng không kinh ngạc, chỉ mỉm cười dịu dàng, nàng biết bạn trai mình rất lợi hại, tiềm lực gần như vô tận, rõ ràng là con người nhưng chẳng khác gì quái vật, tương lại không xa, hắn sẽ có khả năng trở thành kiếm vương hoặc thiên cổ đệ nhất kiếm hoàng, biết đâu, kiếm hoàng cũng không phải mục tiêu cuối cùng của hắn.

Bản thân nàng, kì thực không có quá nhiều dã tâm, nhưng sau khi ở cạnh Diệp Trần một khoảng thời gian, nàng hiểu không có dã tâm không được, chẳng bao lâu nữa, Diệp Trần sẽ bỏ xa nàng để đến một cảnh giới mới, cho nên, muốn được ở bên hắn, chỉ có thể đi theo bước chân hắn, cùng nhau cường đại.

Ầm!

Trời long đất lở.

Diệp Trần đánh một kiếm về phía sinh mệnh bảo khí đang di chuyển, một kiếm này ngưng tụ ra nửa khối lôi cầu ngân sắc, đánh mạnh lên ngực sinh mệnh bảo khí.

Như cuồng lôi phệ thể, tấng bảo khí bên ngoài sinh mệnh bảo khí bắt đầu tản ra, hình thể mờ nhạt.

- Tam liên trảm!

Dùng Linh tê nhất kiếm dẫn dắt, Diệp Trần trảm liền ba kiếm lên đầu sinh mệnh bảo khí.

Xì!

Một chiếc đầu lâu bay lên.

Vù!

Thở phì một hơi, Diệp Trần thẩm nói: Đáng tiếc, thiên địa nơi này không có nguyên khí bổ sung, tiếp tục chiến đấu, chân nguyên của mình sẽ hết sạch mất nên chỉ còn cách đánh tan nó, nếu không, Lôi phệ của mình sẽ lên một tầng thứ mới.

Một kiếm thi triển Lôi phệ, Diệp Trần đã ngưng tụ ra nửa lôi cầu, so với lúc nãy, tiến bộ rất nhiều.

...

Thoáng cái, hơn nửa tháng trôi qua, thế giới tầng thứ tư sắp đóng lại.

Bất luận là tầng bốn hay tầng ba tầng hai, tất cả thanh niên thiên tài đều lần lượt đi xuống tầng một, nếu không rời đi, sẽ bị nhốt trong đó mười một tháng, đợi đến năm sau mới mở, chỉ có tầng một là mở thường niên, không cần lo lắng thời gian.

Bên ngoài đa bảo thánh tháp, một lượng lớn nhân ảnh tràn ra.

- Ha ha, chuyến đi lần này không tệ, kiếm được hai món đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí, xem ra vận khí của ta không tệ.

- Vận khí ta cũng không tệ, kiếm được một món đỉnh tiêm thượng phẩm trường tiên.

Bảo khí loại roi rất hiếm gặp, đỉnh tiêm thượng phẩm trường tiên, uy lực mặc dù không bằng bán cực phẩm bảo khí, nhưng mức độ quý hiếm không hề thua kém, dù sao trường tiên cũng thuộc binh khí kì môn.

- Vận khí các ngươi như vậy mà cũng gọi là tốt, ở tầng thế giới thứ ba, có người tìm được một bộ thượng phẩm bảo khí.

- Cái gì, một bộ thượng phẩm bảo khí, nó còn quý giá hơn cả bán cực phẩm bảo khí bình thường, vừa tăng cường phòng ngự, vừa gia tăng công kích.

- Lừa ngươi làm gì, chính là nàng ta.

Một người chỉ vào Tĩnh Ngạo Huyên

- Có nên cướp lại không?

Một số người sắc mặt bất thiện.

- Ta khuyên ngươi nên từ bỏ suy nghĩ đó, nàng ta có quen với Diệp Trần.

Trong lúc mấy tên đang chuẩn bị rục rịch thì Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành bước ra, bay về phía Tịnh Ngao Huyên và Lý Tiêu Vân, một người nhìn thấy cảnh tượng này lên tiếng nhắc nhở.

Mồ hôi túa ra, mấy tên thầm cảm thấy may mắn.

- Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành.

Tĩnh Ngạo Huyên và Lý Tiêu Vân thấy Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đến, không hẹn mà gặp cùng quay đầu.

Diệp Trần cười nói:

- Hai người cũng đến đa bảo thánh tháp à?

Lý Tiêu Vân nói:

- Cơ hội một năm một lần, sao lại không đến, đáng tiếc thu hoạch không lớn, chỉ kiếm được một món thượng phẩm bảo khí bình thường.

Trên thực tế, thanh niên thiên tài vào đa bảo thánh tháp đều có thu

hoạch, nhưng cũng có không ít thanh niên thiên tài chết trong đó, có người tự nhiên chết, có người bị thanh niên thiên tài khác hãm hại, bảo khí của họ đương nhiên di lưu trong đa bảo thánh tháp, được bảo khí bồi dưỡng, một số thượng phẩm bảo khí nói không chừng có thể trở thành đỉnh tiêm thượng phẩm bảo khí, không ngừng bổ sung cho đa bảo thánh tháp, đây cũng là lý do tại sao từng ấy năm qua, số lượng bảo khí bên trong đa bảo thánh tháp không hề suy giảm, mà vẫn duy trì trạng thái cân bằng.

- Ngươi và Mộ Dung Khuynh Thành chắc thu hoạch không ít nhỉ!

Lý Tiêu Vân tiếp lời.

Diệp Trần nói:

- Vận khí không tệ, mỗi người kiếm được một món bán cực phẩm bảo khí.

Bất luận ở bên trong hay bên ngoài, Diệp Trần đều không cần che giấu thu hoạch của mình, chỉ có những người không đủ thực lực mới phải giấu giếm, giống như lúc nãy hắn vừa cảm ứng được, có mấy kẻ ghen tị với Tĩnh Ngạo Huyên, tưởng Tĩnh Ngạo Huyên không đủ thực lực, nên định giết người đoạt bảo.

- Chậc chậc, vận khí của các người tốt y như Tĩnh Ngạo Huyên, nàng ấy cũng kiếm được một bộ thượng phẩm bảo khí.

Lý Tiêu Vân cười khổ lắc lắc đầu.

- Ồ, chúc mừng.

Diệp Trần biết, có một bộ thượng phẩm bảo khí, thực lực Tĩnh Ngao Huyên chí ít tăng lên một bậc, cho dù trong nhân vật tông sư cấp, cũng thuộc hàng cường giả, sắp đuổi kịp bọn Lâm Khô và Hải Vô Nhai.

Tĩnh Ngạo Huyên nói:

- Có thực lực mới có thể bảo vệ được những gì thuộc về mình,

Nàng liếc nhìn nhóm người mới rời đi, lại nói:

- Cảm ơn.

Nàng biết Diệp Trần cố ý đến tìm bọn nàng, là để cảnh cáo những kẻ đang ấp ủ ý đồ không tốt, không có Diệp Trần uy hiếp, bọn chúng rất có khả năng tập kích nàng giữa đường.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Chúng ta cũng về Nam phương vực quần, chi bằng đi cùng nhau!

Nàng bị thương nặng, cần điều dưỡng một khoảng thời gian dài, hơn nữa, nàng cảm thấy, không chỉ có nhóm vừa rồi để ý đến Tĩnh Ngạo Huyên, mấy đỉnh tiêm thanh niên cao thủ khác cũng dòm ngó đến nàng, phải biết giá trị của một bộ thượng phẩm bảo khí còn vượt qua bán cực phẩm bảo khí bình thường, bị dòm ngó là điều chắc chắn.

- Vậy thì còn gì bằng!

Tĩnh Ngao Huyên gật gật đầu, nàng biết bây giờ không phải lúc phô trương thanh thế, đợi trở về Lôi vực Lôi Đô, nàng mới thực sự an toàn.

...

Hàn Băng Các, Hyền Băng Nhai!

Một bóng người bước nhanh về phía cửa động trên Huyền Băng Nhai, người này cả đầu tóc xanh, thân khoác áo da lục sắc, tướng mạo thập phần tuấn mỹ, thân sắc quyết liệt, chính là người từng bị Diệp Trần chặt đứt một cánh tay, Đoạn Lãnh Nhai của Băng Linh Tông.

Lúc này, Đoạn Lãnh Nhai tay đã khỏi, giống như dược dùng một loại bí pháp nào đó nối liền, chỉ là cử động cánh tay rõ ràng có chút không cân đối.

Rất nhanh, Đoạn Lãnh Nhai có mặt trước sơn động.

- Nhị thúc!

Đoạn Lãnh Nhai cao giọng nói.

- Vào đi!

Bên trong sơn động truyền ra một giọng nói băng lãnh.

Nghe vậy, Đoạn Lãnh Nhai bước vào sơn động, sơn động thập phần rộng rãi, hoàn cảnh bên trong cũng rất đơn giản, tường và mặt đất phủ một tầng băng mỏng, trung tâm có một băng đài, một trung niên tóc trắng khoanh chân ngồi trên đó, thần sắc lạnh nhạt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 661: Ăn Miếng Trả Miếng

- Có chuyện gì?

Trung niên lạnh lùng mở mắt, mặt ánh lến một tia nhu hoà.

Đoạn Lãnh Nhau đột nhiên quỳ xuống,

- Cầu nhị thúc tìm lại công bằng cho Lãnh Nhai, Lãnh Nhai thực sự không thể chịu nổi.

- Có chuyện gì thì cứ nói thẳng?

Trung niên lạnh lùng giật mình, thân hình loé lên, đỡ Đoạn Lãnh Nhai đứng dậy.

Hắn là nhị thúc của Đoạn Lãnh Nhai, tên Đoạn Băng Hà, phụ thân Đoạn Lãnh Nhai là đại ca của Đoạn Băng Hà, nhưng sớm đã mất, còn Đoạn Băng Hà lại không có gia đình con cái nên, từ nhỏ đã coi Đoạn Lãnh Nhai như con đẻ của mình.

Đoạn Lãnh Nhai giơ cánh tay phải của mình,

- Nhị thúc, người xem.

Đoạn Băng Hà quan sát cánh tay phải của Đoạn Lãnh Nhai một lúc mới phát hiện tay phải đối phương có rất nhiều kinh mạch không thông, mềm nhũn, khí huyết không điều tiết, trên bả vai, một vết máu mờ mờ thu hút sự chú ý của Đoạn Băng Hà, nếu như hắn đoán không lầm, cánh tay này từng bị chém đứt, mặc dù nói nối lại được, nhưng nếu không có linh dược thập phần quý hiếm phối hợp, nó vẫn sẽ bị phế, chỉ làm được những động tác đơn giản, tuyệt đối không thể chiến đấu.

- Là ai chặt đứt tay ngươi?

Đoạn Băng Lãnh giận dữ nói, hắn thường niên bế quan, thông thường nếu không có việc gì, không ai dám làm phiền hắn, lần này bế quan, đại khái cũng gần hai năm.

Đoạn Lãnh Nhai nói:

- Là Diệp Trần.

Đoạn Lãnh Nhai kể lại tin tức về Diệp Trần cho Đoạn Băng Hà nghe.

- Hừ, tiểu tử độc ác, luận bàn mà nỡ chặt đứt một cánh tay của con, sao con không nói sớm.

Đoạn Băng Hà thập phần bất mãn, Đoạn Lãnh Nhai là cháu hắn, nếu như sớm biết chuyện này, hắn nhất định ăn miếng trả miếng, chặt đứt cánh tay Diệp Trần.

Đoạn Lãnh Nhai cười khổ một tiếng, kể chuyện Hàn Băng Các thuê sát thủ Quỷ Ảnh Các.

Ban đầu, Đoạn Lãnh Nhai cũng tưởng sát thủ Quỷ Ảnh Các nhất định ám sát thành công Diệp Trần, bắt giữ Mộ Dung Khuynh Thành, ai ngờ sau khi sát thủ Quỷ Ảnh Các toàn quân bị biệt, hắn biết, đại lục này chẳng còn ai giết được Diệp Trần, dù sao sát thủ Quỷ Ảnh Các chỉ ám sát mục tiêu một lần, không còn cơ hội thứ hai.

Trừ Quỷ Ảnh Các, muốn tìm sát thủ ám sát Diệp Trần, gần như không thể, từ những kết quả nhận được, hắn biết Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đều không sợ ám sát, muốn giết hắn, chi bằng trực tiếp dùng đao dùng kiếm, như vậy cơ hội sẽ lớn hơn một chút.

Sau đó, không phải Hàn Băng Các không nghĩ ra cách, mà là Diệp Trần tiến bộ quá nhanh, mỗi lần họ nghĩ ra một kế hoặc, thì lại nhận được tin tức, thực lực Diệp Trần đại tiến, kế hoạch cũ triệt để vô dụng.

Thời gian qua đi, Hàn Băng Các đã từ bỏ ý định ám sát Diệp Trần, chúng không có Nửa bước vương giả, cũng không có siêu cấp tông sư tiếp cận Nửa bước vương giả, muốn giết chết Diệp Trần, không thể trực tiếp bao vây đối phương, làm vậy không những phá vỡ quy tắc mà còn khiến Hàn Băng Các bị mang tiếng.

Về phần để Sinh Tử Cảnh vương giả xuất mã, càng không thể, không phải là người đắc tội Sinh Tử Cảnh cường giả, Sinh Tử Cảnh cường giả không bao giờ tuỳ tiện giết chết hắn, huống hồ, bối cảnh Diệp Trần không nhỏ, dùng Sinh Tử Cảnh vương giả tấn công hắn, đợi Long Vương xuất quan, sẽ có lý do đối phó Hàn Băng Các, xui xẻo vẫn là Hàn Băng Các, hơn nữa, Huyền Hậu cũng coi trọng Diệp Trần, từ giao tình giữa Diệp Trần với Yến Phượng Phượng và đệ tử Huyền Tông, có thể nhìn ra điều này.

Cho nên, chiến lực Long Vương, tuyệt đối không nên động vào, Hàn Băng Các các chủ cũng không thể hạ mình đối phó Diệp Trần, một Đoạn Lãnh Nhai không đáng để hắn làm như vậy, phải biết Hàn Băng Các là ngũ phẩm tông môn, thanh niên thiên tài rất nhiều, có một hai thanh niên thiên tài thậm chí chỉ thua kém Đoạn Lãnh Nhai một hai trù, hơn nữa, tuổi tác cũng nhỏ hơn Đoạn Lãnh Nhai, bớt đi một Đoạn Lãnh Nhai, cũng không thể khiến Hàn Băng Các thương gân động cốt.

Sau khi biết thái độ Hàn Băng Các, Đoạn Lãnh Nhai triệt để thất vọng.

Hắn nghĩ đến nhị thúc của mình, tả hộ pháp Hàn Băng Các Đoạn Băng Hà, Tông sư bảng hạng ba mươi mốt, áo nghĩa võ học thập phần cường kình, một số áo nghĩa võ học của Đoạn Băng Nhai cũng là học từ Đoạn Băng Hà, có Đoạn Băng Hà xuất mã, Đoạn Băng Nhai không nghĩ Diệp Trần có thể làm được gì, hắn không muốn đối phương chết, hắn chỉ muốn đối phương như hắn, đứt một cánh tay.

Ăn miếng trả miếng!

- Vừa hay, chân nguyên của ta cũng đã đến cực hạn, trong thời gian ngắn, không thể tiếp tục tăng tiến, cùng con đi tìm người tên Diệp Trần kia.

Từ Linh Hải Cảnh hậu kì đỉnh phong lên Nửa bước vương giả, cần tích luỹ rất nhiều chân nguyên, hơn nữa bởi vì vấn đề sức khoẻ, không thể một lần là xong, Đoạn Băng Hà còn cách Nửa bước vương giả một khoảng khá xa, chỉ là chân nguyên hùng hậu hơn Linh Hải Cảnh hậu kì đỉnh phong, đây cũng chính là nguyên nhân khiến hắn được xếp hạng ba mươi mốt trên Tông sư bảng.

- Đa tạ nhị thúc.

Đoạn Lãnh Nhai đại hỉ.

Đoạn Băng Hà cười nói,

- Học cách khách khí với ta từ bao giờ vậy, ta là nhị thúc của ngươi, ngươi bị người ta bắt nạt, ta đương nhiên phải ra mặt, hơn nữa, con là đệ nhất thiên tài của Đoạn gia ta, tay phải đứt, khẳng định ảnh hưởng đến việc tiến cảnh, ta sẽ bắt hắn trả giá.

Hắn đã chuẩn bị, đầu tiên bắt Diệp Trần trả một cái giá tương tự, sau đó toàn lực giúp Đoạn Lãnh Nhai tìm linh đơn diệu dược trị liệu cánh tay, loại linh dược này mặc dù trân quý, nhưng không phải không có, chỉ là mất chút thời gian mà thôi.

...

Chúng ta nghỉ ngơi chút đi!

Ngồi trên khôi lỗi phi hành một tuần, Diệp Trần thì không sao, nhưng Mộ Dung Khuynh Thành bị thương không nhẹ, gần như mất đi chiến lực, đi gấp như vậy, ít nhiều có chút ảnh hưởng.

Lý Tiêu Vân nói:

- Bên dưới có thôn trấn, chúng ta xuống đó nghỉ ngơi.

Trấn này tên gọi Cổ Vân trấn, nói là trấn, kì thực nhân khẩu cũng không

ít, hơn mười vạn người, kiến lập gần một toà sơn mạch cự đại, võ giả qua lại rất nhiều.

Năm người nhảy khỏi khôi lỗi phi hành, đáp xuống một bình đại ngoài trấn.

Vào trong trấn, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy võ giả bán nội đơn yêu thú và nguyên liệu, hai bên đường là một số cửa hiệu bán đơn dược và vũ khí, nhìn có vẻ thập phần hưng thịnh.

- Họ mới chính là bộ phận quan trọng tổ chức nên thế giới võ giả này.

Lý Tiêu Vân cảm thán.

Diệp Trần gật gật đầu, nhân khẩu Chân Linh đại lục đã lên tới con số vạn triệu, võ giả trên Ngưng Chân Cảnh không có ngàn triệu, cũng có vài trăm triệu, không có những võ giả bình thường này, không thể duy trì thế giới võ giả phát triển bình thường, nếu như không phải mình xuyên việt đến đây, Diệp Trần của thế giới này rất có khả năng chỉ là một thành viên bình thường, vận khí mà tốt, có thể sống đến tự nhiên chết, vận khí không tốt, sẽ bị người ta giết chết bất cứ lúc nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 662: Đoạn Băng Hà

Tửu lầu lớn nhất Cổ Vân trấn nằm ở trung tâm trấn, năm người đi đến đó.

- Các vị khách quan, mời lên tầng ba.

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng đi trước dẫn đường.

Lên tầng ba, năm người lựa chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Trong gian ghế lô bên cạnh, Đoạn Lãnh Nhai nói:

- Nhị thúc, họ đến rồi.

- Hắn chính là Diệp Trần, trẻ quá.

Đoạn Băng Hà không hề kiêng kị phóng thích linh hồn lực, bao phủ toàn bộ tửu lầu.

- Có người đang quan sát chúng ta.

Bốn người Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày, Diệp Trần đã phát hiện ra Đoạn Vô Nhai, thần sắc lãnh đạm nói:

- Đã đến đây rồi, để xem chúng định giở trò gì?

Bịch bịch!

Tiếng bước chân vang lên, hai bóng người đi ra từ gian ghế lô.

- Ngươi chính là Diệp Trần?

Bên ngoài cơ thể Đoạn Băng Hà tràn ra khí lưu bạch sắc nhàn nhạt, khí

lưu như tơ, quan sát kĩ có thể phát hiện mỗi tia khí lưu bạch sắc đều phản chiếu ngược cảnh tượng xung quanh, mang đến cho người ta cảm giác thập phần sắc bén, là chân nguyên thành tơ.

Tĩnh Ngao Huyên nhắc nhở:

- Hắn là Hàn Băng Các tả hộ pháp Đoạn Băng Hà, hạng ba mươi mốt Tông sư bảng, cẩn thận chút.

Họ vẫn chưa biết thực lực Diệp Trần hiện tại đạt đến trình độ nào, nhưng xét về thứ hạng, Diệp Trần tốt nhất vẫn nên cẩn thận.

Nâng chung trà nhấp một ngụm, Diệp Trần lên tiếng nói:

- Ta không muốn làm ngươi bị thương, đi đi.

Diệp Trần không muốn làm căng với Hàn Băng Các nên hôm đó chỉ chặt đứt một cánh tay của Đoạn Lãnh Nhai, với nền tảng ngũ phẩm tông môn, chắc chắn có cách tiếp nhận, còn việc có thể quay lại thời kì toàn thịnh hay không, hắn không cần suy nghĩ, Đoạn Băng Hà thân là Hàn Băng Các tả hộ pháp, là Hàn Băng Các cao tầng, nếu như giết hắn, chắc chắn sẽ khiến Hàn Băng Các nổi giận, tiền đề là đối phương không được hùng hăng gây sự, nếu không, cho dù không giết đối phương, hắn cũng khiến Đoạn Băng Hà phải chịu một kết cục tương tự Đoạn Lãnh Nhai.

Võ giả cao giai bên trong tửu lầu rất ít, nhưng không có nghĩa họ không biết gì, tên tuổi Đoạn Băng Hà và Diệp Trần, họ đều nghe qua, một người được thiên hạ gọi là lãnh tông, xếp hạng ba mươi mốt trên Tông sư bảng, một người là thiên tài yêu nghiệt có một không hai, xếp hạng bốn mươi tám trên Tông sư bảng, kẻ tám lạng người nửa cân, nghe thấy Diệp Trần nói không muốn đả thương Đoạn Băng Hà, trợn mắt há mồm, không kìm lòng hướng mắt sang phía Đoạn Băng Hà, chờ xem hắn có phản ứng gì.

- Không muốn đả thương ta?

Đoạn Băng Hà khoé miệng nhếch lên một nụ cười lạnh,

- Thanh niên không nên quá cuồng vọng, cũng đừng hiếu thắng, lần này ta đến tìm ngươi không phải giết ngươi mà để đòi ngươi một cánh tay, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn đón nhận hiện thực, đừng giãy dụa vô ích.

- Đòi ta một cánh tay, ngươi định báo thù cho Đoạn Lãnh Nhai?

Diệp Trần nheo mắt.

- Tỷ võ luận bàn! Chặt đứt một cánh tay người ta không phải độc ác quá sao? Ta đến dạy ngươi cách làm người.

Bàn tay Đoạn Băng Hà bị một tầng băng tinh bao phủ, kết cấu băng tinh giống như băng tinh bình thường, thậm chí rắn chắc hơn, giống như kim cương.

Diệp Trần liếc nhìn Đoạn Lãnh Nhai,

- Nếu như ta nói, lỗi là do Đoạn Lãnh Nhai, chúng ta chiến đấu, chứ không phải tỷ võ luận bàn, thì ngươi định thế nào?

Đoạn Băng Hà căn bản không nghe Diệp Trần giải thích, nói:

- Đừng phí công vô ích, lần này ta đến, chính là chặt đứt tay ngươi, còn việc cháu ta đúng hay sai, là do ta quyết định.

Nghe vậy, Diệp Trần bật cười khe khẽ.

Nếu như Đoạn Băng Hà bị Đoạn Lãnh Nhai dùng thủ đoạn mời tới, hắn cùng lắm chỉ đả thương đối phương, nhưng rõ ràng, bất luận Đoạn Lãnh Nhai có dùng thủ đoạn hay trực tiếp muốn Đoạn Băng Hà ra mặt hay không, đối phương đều chuẩn bị chặt đứt một cánh tay của mình, như vậy, mình cũng không cần đóng vai người tốt.

- Nếu đã như vậy, xuất thủ đi.

Diệp Trần đặt chung trà lên bàn.

- Tiểu tử, đừng trách ta lòng dạ độc ác, chỉ trách ngươi không biết chừng mực.

Đoạn Băng Hà thân hình loé lên, Băng tinh chi thủ xé toạc không gian, hoá thành tàn ảnh mơ hồ đánh về phía Diệp Trần, Băng tinh chi thủ đi đến đâu, thuỷ nguyên khí trong không khí đông kết thành những phiến băng tinh vụn đến đó, phi tán đầy trời, nếu không phải Đoạn Băng Hà có ý khống chế, cả tửu lầu đã bị đóng băng trong giây lát, đương nhiên, mặc dù nói khống chế phạm vi công kích Băng tinh chi thủ giảm đi rất nhiều, nhưng lực bạo phát càng mạnh, không hề có ý lưu thủ.

Keng!

Diệp Trần vẫn ngồi trên ghế, Hoàng kim kiếm xuất vỏ, tuỳ ý vung, một dấu vết kim sắc rất mỏng loé lên trong hư không với thời gian một phần một trăm cái chớp mắt.

Một khắc sau!

Cánh tay và thân thể Đoạn Băng Hà chia tay, bàn tay bị băng tinh bao phủ bay ra ngoài cửa sổ, đập lên bức tượng giữa trung tâm quảng trường, bức tượng vặn vẹo mấy cái, liền sau đó bị bao phủ bởi một tầng băng tuyết dày, băng tuyết lan ra bốn phía, tiếng thét vang lên khắp nơi.

- Cái gì?

Đoạn Lãnh Nhai há hốc miệng, không dám tin vào mắt mình.

- Cánh tay ta, đứt rồi?

Đoạn Băng Hà nhìn Hoàng kim kiếm trong tay Diệp Trần, rồi lại nhìn lên tay, miệng lẩm bẩm thành tiếng, hình như vẫn chưa kịp phản ứng.

- Không, cánh tay ta!

Gào lên một tiếng, Đoạn Băng Hà thần thái điên cuồng.

Hắn từng nói sẽ chặt đứt cánh tay Diệp Trần, kết quả người mất tay lại là hắn, sự tương phản cực độ này làm hắn gần như sụp đổ, kết quả này giống như đại cao thủ cao cao tại thượng nói muốn dạy cho thanh niên tân tú một bài học, kết quả bị thanh niên tân tú dạy lại.

Thu kiếm vào vỏ, Diệp Trần nói:

- Ta đã cho ngươi cơ hội nhưng ngươi không biết nắm giữ, vô duyên vô cớ đòi chặt tay ta, ta đương nhiên không thể nhân từ, may mà ngươi không nói muốn giết ta, nếu không cái mà ngươi mất đi không phải một cánh tay, mà là tính mạng.

- Đoạn Lãnh Nhai, đưa thúc thúc của ngươi đi đi! Trong vòng mười tức, đừng để ta nhìn thấy các ngươi.

Diệp Trần quay sang Đoạn Lãnh Nhai, sát ý tràn ngập trong mắt.

- Ngươi...

Đoạn Lãnh Nhai muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt Diệp Trần không khỏi rùng mình, hắn biết, chỉ cần mình dám nói thêm một chữ, đối phương tuyệt đối giết chết mình.

Đỡ Đoạn Băng Hà dậy, Đoạn Lãnh Nhai sắc mặt tái nhợt bay ra ngoài, trước khi đi, hắn vẫn không quên giơ tay hút, cánh tay bị băng tinh bao phủ xuất hiện trên tay hắn, sau đó mang theo Đoạn Băng Hà nhanh chóng biến mất, vô ảnh vô tung.

- Ta vẫn xem nhẹ ngươi.

Lý Tiêu Vân hít ngược một hơi lãnh khí, đường đường hạng ba mươi mốt Tông sư bảng Đoạn Băng Hà mà vẫn không địch nổi một kiếm của Diệp Trần, còn bị hắn xém đứt một cánh tay, không hoảng hốt là thần kinh có vấn đề.

Cô bạn gái U Tâm của Lý Tiêu Vân thân thể tê dại, nàng đến từ thế giới

dưới lòng đất, chủ tu ý niệm, khả năng quan sát cao gấp đôi Lý Tiêu Vân, nhưng vừa rồi, lúc Diệp Trần phát ra một kiếm, nàng cảm thấy mắt mình như hoa lên, ý niệm trống rỗng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 663: Hạ Hầu Tôn Bế Quan

Không cần nói, Tĩnh Ngạo Huyên giật mình cỡ nào.

Đến Mộ Dung Khuynh Thành cũng phải cảm khái, Linh tê nhất kiếm của Diệp Trần so với ngày còn ở Mộ Dung gia tộc nhanh hơn một phần, so với thời điểm chiến đấu cùng với Hạ Hầu Tôn, nhanh hơn nửa phần, đừng coi thường một phần hay nửa phần này, nó chính là đại diện của thắng lợi.

Nghỉ ngơi ở Cô Vân trấn tửu lầu một đêm, sáng thứ hai, năm người tiếp tục lên đường.

Thiên hạ cửu tông chi tịnh.

Hư Không Môn.

- Tôn Nhi, ngươi nhất định đến Hư Không tế đàn bế quan tham ngộ không gian áo nghĩa.

Người nói là đại trưởng lão Hư Không Môn...một vị lão giả bình thường với trang phục màu vàng.

- Đại trưởng lão, con đã hạ quyết tâm rồi.

Hạ Hầu Tôn ngữ khí tôn kính, có thể trở thành Hư Không Môn đại trưởng lão, lão giả áo vàng khẳng định không phải tông sư bình thường mà là một bán bộ vương giả, thực lực, chí ít gấp mấy lần mình, một chiêu miểu sát.

Lão giả áo vàng nhìn ra được, Hạ Hầu Tôn đã gặp chuyện gì bên ngoài cho nên mới vội vàng đột phá.

Hắn nhắc nhở:

- Trước đây mặc dù ngươi cũng đến Hư Không tế đàn tham ngộ không gian áo nghĩa, nhưng thời gian rất ngắn, lần này bế quan dài ngày, nguy hiểm không nhỏ, hư không vô sắc vô vị, chẳng có bất cứ cảm tri gì, ý chí không đủ cường đại, rất dễ lạc trong hư không, không thể tự rút.

- Nếu như đến chút khó khăn này cũng không thể khắc phục, vậy thì con không xứng làm đại đệ tử Hư Không Môn.

Hạ Hầu Tôn thần thái kiên định.

- Được, ngươi đi đi! Cẩn thận chút.

- Đại trưởng lão, con đi!

Hạ Hầu Tôn vừa bước vào trong cửa truyền tống, thân hình lập tức biến mất.

Trong mảng hư vô trống rỗng, có một toà tế đàn bạch kim sắc, xung quanh tế đàn sừng sững sáu cột trụ, mỗi cột trụ đều phóng thích quang mang thuần khiết, bảo vệ tế đàn, bạch kim sắc tế đàn này, rất giống bất tử tế đàn của thế giới dưới lòng đất, chỉ là khác nhau về màu sắc.

Soạt!

Trên đàn đột nhiên xuất hiện một bóng người, chính là Hạ Hầu Tôn.

Khoanh chân ngồi giữa trung tâm tế đàn, Hạ Hầu Tôn có thể cảm nhận, mình đang được cách ly với thế giới bên ngoài, trong này, hắn chẳng cảm nhận được gì, trước mắt chỉ là một phiến hư vô, ở lâu trong môi trường này, rất dễ bị lạc trong hư vô, thập phần nguy hiểm.

- Lần này không đem Phá hư chỉ tham ngộ đến viên mãn, thì không xuất quan.

Phá hư chỉ từ chín phần hoả hậu đến cảnh giới viên mãn, độ khó không

hề thua kém lĩnh ngộ không gian áo nghĩa, không phải một chốc một lát là có thể làm được, đương nhiên, chỉ cần đột phá thuận lợi, chiến lực tăng phú không phải một chút ít mà là một lần.

Không hay không biết, một tháng đã trôi qua.

Vân Vụ Sơn sơn phong, Diệp Trần đang luyện kiếm.

Kiếm pháp Diệp Trần rất nhanh, nhanh gấp mấy lần cuồng phong trên đỉnh núi, mỗi kiếm vung ra, đều không nhìn thấy kiếm ảnh, chỉ có một vết mờ mờ, bởi vì kiếm tốc quá nhanh, vết mờ này vẫn chưa biến mất đã lại có một vết mờ khác sinh ra, khiến cho những vết mờ xung quanh Diệp Trần mỗi lúc một nhiều, mỗi lúc một dày đặc, giống như một khối cầu quấn Diệp Trần vào trong.

Trên một đỉnh núi cách Vân Vụ Sơn chừng mười dặm, Long Bích Vân đang đứng cùng Bạch Long Điện điện chủ Mạc Phong,

- Hắn tiến bộ nhanh quá...

Long Bích Vân thở dài.

Mạc Phong nói:

- Ta đi tìm hắn.

Vũ khí của Mạc Phong cũng là sáu thanh kiếm, thân hình vừa loé, hơn mười dặm cự ly tan biến, Mạc Phong dừng trên đầu Diệp Trần, một kiếm bổ thẳng xuống.

Một kiếm này sắc bén vô cùng, kiếm quang như một con trường long màu trắng, bạch quang cường liệt chiếu rọi bốn phương.

- Đến đúng lúc lắm.

Diệp Trần sớm biết Long Bích Vân và Mạc Phong đang quan sát hắn nên không có gì ngạc nhiên, bộ pháp biến huyễn, một kiếm nghênh đón.

Ầm!

Không gian giữa hai người vặn vẹo chao đảo.

- Được, đỡ Bạch long tứ thức của ta.

Thân hình bạch long du tẩu, lượn vòng quanh Diệp Trần, bạch sắc trường kiếm trong tay như bạch sắc điện quang, một kiếm tấn công Diệp Trần.

Diệp Trần thân hình bất động, nhẹ nhàng đánh bật điện quang, chọn đúng thời khắc mấu chốt, phản kích ác liệt, ép Mạc Phong phải lùi thân hình, không thể tiếp cận.

- Kiếm nhanh quá.

Mạc Phong nhíu mày, thân là Bạch Long Điện điện chủ, thực lực mạnh hơn Hoàng Long Điện điện chủ, trên thực tế, Long Thần thiên cung ngũ long điện, hoàng long điện điện chủ Trương Chính Quang thực lực mạnh nhất, thực lực Mạc Phong, trong bốn vị điện chủ, ít nhất cũng xếp hạng hai, mạnh hơn hắn chỉ có Thanh Long Điện điện chủ, Hắc Long Điện điện chủ thực lực tương đương hắn.

- Long quyển vân kích!

Mạc Phong thi triển ra sát chiêu lợi hại nhất của mình, hắn biết, mình không thể đả thương Diệp Trần, nên không chút kiêng kị.

Ngang!

Một kiếm xuất, kiếm quang ngưng tụ thành một con bạch long, bạch long ngửa cổ rống, tiếng rống cao vút, đây là chân vô hoá hình thập phần cao minh, đã có một phần long chi tinh tuý, nên không còn là hoá hình đơn thuần, bạch long lượn một vòng, mang theo bân khí cuồng bạo, hung mãnh đập về phía Diệp Trần, tốc độ đã không thể dùng mắt thường phân biệt, chỉ

có thể nhìn thấy bạch quang loé lên.

- Lôi phệ!

Diệp Trần cũng tung ra một kiếm.

Một tia sét ngân sắc thuận thoe thân kiếm, lưu chuyển đến mũi kiếm, tự nhiên hội tụ, hình thành một khối lôi cầu, lôi cầu không hoàn mỹ mà khuyết mất một miếng nhỏ, dẫn đến lực đạo có phần tiêu tán, nhưng so với một tháng trước, Lôi phệ này, mang đến cho người ta một loại khí tức huỷ diệt, tựa hồ như lôi đình giáng thế, huỷ diệt tất cả ô uế trên thế gian.

Binh!

Lôi cầu và bạch long va vào nhau, một vòng sóng trùng kích khuếch tán, cuộn sạch tám hướng, nếu không phải hai người có ý khống chế, mười dặm vuông quanh đó đã bị san thành bình địa.

Bùm bùm!

Lôi cầu quá mãnh liệt, bạch long như bị Lôi phệ thể, vỡ thành từng tấc, căn bản không chặn nổi lôi cầu, huỷ diệt bạch long, lôi cầu nổ tung, hất văng Mạc Phong.

- Lôi chi áo nghĩa tiểu thành.

Mạc Phong giật mình, hắn nhìn ra Diệp Trần đã có ý khống chế lực đạo, nếu không một kiếm này, có thể khiến mình trọng thương, thậm chí mất mạng.

Thu kiếm vào vỏ, Mạc Phong lướt người bay qua.

- Không ngờ ngươi có thể đem lôi chi áo nghĩa tham ngộ đến giai đoạn tiểu thành, trong thiên hạ, Linh Hải Cảnh có thể đánh thắng được ta, chẳng còn mấy người.

Áo nghĩa khác với võ học, võ học mặc dù có thể phân thành tiểu thành,

đại thành, viên mãn, nhưng đó là với kĩ xảo và nắm bắt áo nghĩa, còn áo nghĩa, rất đơn thuần, rất thuần tuý, nó là trình độ lý giải thuộc tính, một là một, hai là hai, phối hợp thêm kĩ xảo, là có thể hình thành võ học, có thể nói, áo nghĩa là cơ sở của áo nghĩa võ học, áo nghĩa không cao, võ học sáng tạo cũng chẳng lợi hại đi đâu, giống như xây móng cho kiến trúc, móng không tốt, kiếm trúc sẽ bị ảnh hưởng lớn, không thể quá tốt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 664: Thế Giới Của Thiên Tài Là Cô Đơn Và Máu

Tham ngộ áo nghĩa đến giai đoạn tiểu thành đã rất lợi hại, về phần giai đoạn đại thành, không ít Sinh tử Cảnh vương giả đều không tham ngộ được, giai đoạn viên mãn, là áo nghĩa cực hạn, đại diện một loại thuộc tính áo nghĩa nào đó đã kết thúc, tiếp tục đi thêm sẽ là thiên đạo pháp tắc.

Diệp Trần cười cười, chẳng quan tâm:

- Theo như ta được biết, tham ngộ áo nghĩa đến giai đoạn tiểu thành đã có một, bây giờ có lẽ còn nhiều hơn.

Năm xưa Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn đại chiến, áo nghĩa của Bạch Vô Tuyết đã đạt đến giai đoạn tiểu thành, sinh chi thuẫn, sinh chi mâu đó chính là lấy mộc chi áo nghĩa làm chủ, sinh chi áo nghĩa làm phụ, phòng ngự và công kích lực đều tương đối kinh nhân, nửa năm qua, Bạch Vô Tuyết có lẽ đã tiến xa hơn.

Mạc Phong tuổi không lớn, còn nhỏ hơn Long Bích Vân vài tuổi, hắn thở dài nói:

- Không quá mười năm, thế hệ các ngươi sẽ có một Sinh Tử Cảnh vương giả ra đời, hoặc là sớm hơn một chút.

Hắn mặc dù sống trong Nam La Tông, nhưng tin tức vẫn rất linh thông, một số thiên tài tiến bộ, thực sự không thể tưởng tượng nổi, mấy tháng biến hoá, hình thành trào lưu cạnh tranh tốt.

Ba!

Long Bích Vân bay đến.

- Diệp Trần, ngươi có thể trưởng thành như vậy trong vòng mấy năm, đúng là vượt qua tầm dự đoán của mọi người.

Long Bích Vân cảm khái.

Diệp Trần nói:

- Phải đa tạ Long tông chủ và Mạc điện chủ đã giúp ta bảo vệ Diệp gia, sau này Long Thần thiên cung có khó khăn gì, Diệp Trần nguyện không từ chối.

Không có Long Bích Vân và Mạc Phong, Diệp Trần sẽ phải lo lắng cho Diệp gia và Lưu Vân Tông, không thể toàn tâm toàn ý tu luyện, có thể nói, Long Thần thiên cung mặc dù không trực tiếp thưởng gì cho hắn, nhưng so với việc bảo vệ Diệp gia, phần thưởng chẳng là gì.

Mạc Phong nói:

- Ngươi có được thành tựu hôm nay, là do nỗ lực bản thân, chúng ta mặc dù có thể bảo vệ Diệp gia và Lưu Vân Tông, nhưng nếu ngươi không nỗ lực, hoặc không có thiên phú, tất cả cũng chỉ là vô căn cứ, nhưng trước mắt, Long Thần thiên cung đúng là có khó khăn.

- Ồ! Khó khăn gì?

Diệp Trần có chút giật mình.

Long Bích Vân mặt lộ vẻ ưu tư, nói:

- Chắc ngươi cũng biết, tổ gia gia ta đã trải qua hai lần bế tử quan, lần bế quan thứ nhất, một năm sau xuất quan, lần này đã gần hai năm, các thế lực trong khu vực Đông phương thiển hải đã bắt đầu rục rịch hành động.

- Không lẽ chúng dám đánh Long Thần thiên cung?

Long Bích Vân nói:

- Chưa đến mức ấy, chiến tranh toàn diện mặc dù không thể bạo phát nhưng một chút tranh chấp nhỏ thì khó lòng tránh khỏi, ví dụ Huyết Chiến Hải, một năm phát sinh hai lần chiến tranh, Long Thần thiên cung chúng ta đã mất hơn ba trăm Linh Hải Cảnh cường giả, hơn hai mươi Linh Hải Cảnh đại năng và ba Linh Hải Cảnh tông sư, bốn thế lực còn lại số người chết gấp đôi Long Thần Thiên Cung chúng ta, nhưng họ người đông thế mạnh, cho nên tính ra tỷ lệ tử vong là rất thấp, cứ tiếp tục thế này, sức mạnh của Long Thần thiên cung chúng ta nhất định suy giảm.

- Chết nhiều vậy sao.

Diệp Trần trầm ngâm, đối với ngũ phẩm tông môn mà nói, Tinh Cực Cảnh cường giả và Linh Hải Cảnh đại năng mới là nhân viên chiến đấu, dưới Tinh Cực Cảnh cường giả, đều không thể tham gia chiến tranh, bởi vì thực lực của họ quá yếu, cho dù có ngàn vạn người, cũng chẳng có tác dụng gì thậm chí còn ảnh hưởng tốc độ, không thể cấp tốc xuất kích, hơn nữa, nhân tài dưới Tinh Cực Cảnh cường giả là nền móng của một tông môn, nền móng đủ dày, mới có thể không ngừng sản sinh Tinh Cực Cảnh cường giả và Linh Hải Cảnh đại năng, đương nhiên sẽ không để họ tham chiến.

Mạc Phong nói:

- Thời gian này, có thể ta sẽ quay về Long Thần Thiên Điện đề phòng bất trắc, cho nên không thể bảo vệ Diệp gia và Lưu Vân Tông.

Diệp Trần nói:

- Không cần lo lắng, cái gì cần luyện cũng đã luyện xong, những ngày tiếp theo, chắc ta sẽ ít rời khỏi Nam Trác Vực.

Đến cảnh giới của hắn, đã không cần rèn luyện quá nhiều, chỉ riêng việc chiến đấu đã khiến hắn tiến bộ vượt bậc, trước mắt hắn thiếu nhất là thời gian, có đủ thời gian, mới có thể sáng tạo ra áo nghĩa võ học lợi hại.

- Vậy thì được!

Mạc Phong và Long Bích Vân tâm tư nặng nề.

Diệp Trần lại nói:

- Tình huống nguy cấp, ta có thể đến Long Thần Thiên Cung trợ lực bất cứ lúc nào.

Nếu không bạo phát chiến tranh toàn diện, Diệp Trần nghĩ mình sẽ có tác dụng nhất định, hơn nữa, hắn cũng muốn gặp Từ Tĩnh, mới đó mà đã mấy năm.

Long Bích Vân cười nói:

- Ngươi có tâm là được, ta nghĩ, có lẽ không cần ngươi đi.

Nàng rất có niềm tin vào Long Thần Thiên Cung, cho rằng cục diện trước mắt chỉ là tạm thời, chỉ cần tổ gia gia xuất quan, mọi vấn đề đều có thể giải quyết.

...

Thế giới thiên tài, là thế giới của cô đơn và máu.

Những thiên tài tự thấy mình có hi vọng bộc lộ tài năng, chẳng ai là không cố gắng, hoặc là tìm tòi di tích cổ, tìm kiếm bảo vật, hoặc là bế quan khổ luyện, gia tăng tu vi, hoặc là cảm ngộ thiên địa, tăng cường cảnh giới, đương nhiên, cũng có một số thiên tài thích tìm đột phá trong việc chém giết.

Bắc phương vực quần.

Luyện võ tràng bí mật của Bắc Minh gia tộc.

Hàng trăm khối hoả cầu kích phát ra từ tám cây cột trụ màu đỏ, hảo cầu chỉ lớn bằng nắm đấm, tốc độ nhanh như lưu quang, vì mật độ quá dày nên sóng trùng kích quét khắp bát phương.

Trung tâm cột trụ, Bắc Minh Huy miệng rỉ máu, không ngừng vung vẩy

trường thương ngân sắc trong tay, hoặc là điểm, hoặc là quét, hoặc là đâm, không biết vì nguyên nhân gì, hắn không sử dụng chiêu thức công kích phạm vi rộng, mà chỉ dùng thương pháp bình thường.

- Nhanh!

- Nhanh hơn!

- Nhanh hơn nữa!

Thương pháp của Bắc Minh Huy không còn là một đường thẳng mà đã biến huyễn thành những đường cong khó đoán, nhưng thương pháp của hắn dù nhanh cũng không thể trong nháy mắt phá hết mấy trăm khối hoả cầu, chỉ có thể dùng nhãn lực phán đoán những cái nào nguy hiểm nhất rồi làm chúng nổ tung.

Phốc phốc phốc phốc phốc....

Đồ đằng trụ không ngừng phun phát ra hoả cầu to bằng nắm tay, mặc dù nói đại bộ phận đều bị Bắc Minh Huy kích phá, nhưng cũng có một bộ phận nhỏ đập lên chân nguyên hộ thể, nổ tung từng phiến, hoả quang tứ tán.

Trung tâm vụ nổ, Bắc Minh Huy khí huyết chấn động, ngũ cảm tiêu tán, cả người như quay trở lại mẫu thể, mông mông lung lung, tâm tư đơn thuần.

- Phá!

Đột nhiên mở to hai mắt, Bắc Minh Huy nhãn thần sắc bén, phóng thích ra tinh quang sâu thẳm nhìn xuyên quỹ tích, tay phải hắn hơi vặn, trường thương ngân giao nhanh chóng biến mất, bắn ra năm đường quang tuyến ngân sắc cái thẳng cái cong, quang tuyến ngân sắc lại xuyên qua hoả cầu, nhẹ nhàng như luồn chỉ vào kim.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 665: Thiên Tài Luôn Là Chủ Đề Được Bàn Luận

Hô!

Trong nháy mắt, toàn bộ hoả cầu phun ra từ đồ đằng trụ phía Đông Nam biến mất, đồ đằng trụ như có cảm ứng, chìm xuống đất.

Liền sau đó, Bắc Minh Huy lại phá hoả cầu phun ra từ đồ đằng trụ phía Nam, khiến nó cũng phải chìm xuống.

Phía Tây Nam.

Phía Tây.

Phía Tây Bắc.

Phía Bắc.

...

Tám đồ đằng trụ lần lượt chìm xuống đất.

Bắc Minh Huy tay cầm thương, khí tức cường đại.

- Ha ha, mình cuối cùng cũng sáng tạo ra Thiên nhai chỉ xích mới, vì là căn cứ theo Thiên nhai chỉ xích cũ nên gọi nó là Thiên nhai chỉ xích nhị thức!

Bắc Minh Huy ha ha cười.

Thiên nhai chỉ xích cũ quá đơn giản, đối phó người thường còn được, đối phó với thanh niên cao thủ tương đương chưa chắc thành công, đối phó với một thanh niên cao thủ kiếm pháp siêu cường, thần kinh cảm ứng siêu

nhanh, càng không thể.

Nhưng Thiên nhai chỉ xích nhị thức thì không giống vậy, thương pháp này lời dụng sự mềm dẻo của Ngân giao trường thương, một thương có thể đánh trúng bốn năm mục tiêu, quỹ tích thương pháp có cong, có thẳng, cho dù là bản thân Bắc Minh Huy cũng không thể hoàn toàn nắm được quỹ tích thương pháp, chỉ có thể tuỳ tâm ứng biến.

- Diệp Trần, chắc ngươi không nghĩ ta lại có thể đột phá trên nền móng Thiên nhai chỉ xích, sáng tạo ra Thiên nhai chỉ xích nhị thức, Thiên nhai chỉ xích nhị thức mặc dù công kích lực bình quân hơi thấp, nhưng bốn năm đường công kích hợp lại, vẫn gấp đôi Thiên nhai chỉ xích cũ.

- Hừ, đánh bại ngươi trước, rồi ta sẽ đi khiêu chiến thanh niên ngũ cự đầu.

Bắc Minh Huy chỉ muốn lập tức đi đánh bại Diệp Trần, sau khi đánh bại Diệp Trần, mục tiêu tiếp theo của hắn sẽ là một trong thanh niên ngũ cự đầu.

Đi được vài bước, Bắc Minh Huy đột nhiên dừng lại.

- Mình có tiến bộ, người khác chưa chắc đã không tiến bộ, chưa thuần thục Thiên nhai chỉ xích nhị thức, chưa thể chắc chắn điều gì, tốt nhất là vẫn nên cẩn thận.

- Hơn nữa, bây giờ đi khiêu chiến hắn, chưa đủ chấn động, mình phải đánh bại hắn trước mắt chúng nhân, cho tất cả mọi người biết Bắc Minh Huy mình mới là thiên tài huy hoàng nhất đại thế.

Hạ quyết tâm, Bắc Minh Huy kìm chế cảm xúc kích động, dù sao đánh bại sớm hay đánh bại muộn, kết quả vẫn như nhau, vế sau hợp với tâm ý hắn hơn.

....

Thiên hạ tứ đại gia tộc.

Độc Cô gia tộc.

Độc Cô gia tộc có một cấm địa, cấm địa này là một sơn động quỷ dị, bên trong đen xì, giơ tay không nhìn thấy năm ngón, linh hồn lực cũng không thể phúc tán, ngũ cảm biến mất hoàn toàn, đừng cách xa sơn động cũng có thể cảm nhận được khí tức quỷ dị tán phát ra từ miệng sơn động, luồng khí tức này ẩn hàm cảm xúc tiêu cực, có bi quan, có đau khổ, có thương tâm, có u sầu...

Các loại cảm xúc này dung hợp làm một, người nào ý chí không đủ cường đại sẽ lập tức rơi vào tuyệt vọng, tự sát thân vong, cho nên bình thường, Độc Cô gia tộc không ai dám đi qua đây, họ sợ bị nhiễm phải luồng khí tức đáng sợ đó, ảnh hưởng tâm cảnh, phải biết tu vi càng cao, càng sợ tâm ma, tâm ma không phát thì thôi, lúc nó phát tác, cho dù là vương giả cũng phải trả giá.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Bên trong sơn động, tối đen như mực.

Không ai phát hiện, một bóng người đang khoanh chân ngồi trong đó, chịu đựng vô số cảm xúc tiêu cực, biểu tình khuôn mặt dữ tợn.

- Tuyệt Nhi, báo thù cho Độc Cô gia chúng ta.

- Tuyệt Nhi, phụ thân đi trước một bước.

- Ngươi là sát nhân ma.

Trong não hải Độc Cô Tuyệt, hỗn loạn vạn phần, những thứ hắn không muốn nhìn thấy đều lần lượt xuất hiện, không phân nổi thật giả.

A!

Hét lên một tiếng thê lương, thanh âm truyền cả ra ngoài.

Trên một toà lầu các bên ngoài sơn động, một nam tử trung niên lo lắng

nhìn sang phía đó.

Tà Ma Động là cấm địa phong ấn tà ma, khí tức tà ma tán xuất, cho dù là Sinh Tử Cảnh vương giả cũng không dám coi thường, lâu dần, Tà Ma Động trở thành nơi xử lý tội nhân mắc tội chết, năm xưa Độc Cô Tuyệt chỉ dám tu luyện bên ngoài, không dám đi sâu vào trong.

- Tuyệt Nhi, đừng để phụ thân thất vọng.

Nam tử trung niên lẩm bẩm nói.

Tháng sáu, mùa mưa Thiên Phong Quốc

Bầu trời xám xịt, mưa nhỏ lất phất, thỉnh thoảng một trận gió thổi qua, nước mưa chuyển động trong không trung, tạo thành những đường nét mỹ diệu.

Đỉnh núi Vân Vụ Sơn, mây mù quanh năm bao phủ, cũng chỉ khi mùa mưa đến, mới tan bớt phần nào, để lộ khuôn mặt nhiên nhiên.

Khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn, Diệp Trần cũng không khởi động chân nguyên hộ thể, để mặc cho nước mưa rơi xuống người.

Nếu muốn cảm ngộ tự nhiên thì cách tốt nhất là tiếp xúc trực tiếp với nó.

Đỉnh núi không bằng phẳng, nên chỉ một lúc, một số chỗ lõm đã biến thành vũng nước, vũng nước giăng khắp nơi như sao trên trời, hoặc to hoặc nhỏ, hoặc sâu hoặc nông, nước mưa rơi xuống vũng nước tạo thành những vòng gợn sóng lớn nhỏ, Diệp Trần chăm chú nhìn những vòng gợn sóng đó, rơi vào trạng thái không linh.

Tí tách!

Gợn sóng sinh ra, khuếch đại, tan biến...

Cứ vậy tuần hoàn!

Không biết qua bao lâu, Diệp Trần thổ ra một ngụm khí tức, rút khỏi trạng thái không linh.

- Tự nhiên quả nhiên kì diệu, một số chi tiết bình thường cũng khiến người ta suy nghĩ, chỉ có cường giả cảnh giới cao mới sáng tạo ra áo nghĩa võ học siêu viễn.

Nếu như trước kia, Diệp Trần nhìn thấy mưa, chắc chắn chẳng có nhiều cảm giác, nhưng sau khi sáng tạo ra Kim chi liên y, hắn bắt đầu quan tâm đến thuỷ chi áo nghĩa, trong mắt hắn, bầu trời giống như một kiếm khách vô thượng đang thể hiện uy năng, mỗi giọt nước mưa là một lần công kích, hàng ngàn hàng vạn giọt nước mưa là hàng ngàn hàng vạn công kích.

Diệp Trần có chút chấn động.

Thân thể lăng không nổi lên, Diệp Trần bay được nửa chừng, tiện tay lấy ra một thanh trường kiếm, diễn luyện từng chiêu từng thức kiếm pháp.

Mỗ kiếm chém ra đều tạo nên một vòng gợn sóng kim sắc trong suốt.

Là Kim chi liên y.

Nhưng có thể nhìn ra, lúc này uy lực của Kim chi liên y mặc dù không gia tăng nhưng thi triển rất thuận buồm xuôi gió, hành vân lưu thuỷ.

...

Thiên tài mãi mãi là chủ đề nghị luận không bao giờ kết thúc.

Ở một tửu lầu nào đó trong Thiên Võ Vực, một nhóm võ giả cao đoan đang tụm lại với nhau, vừa uống rượu, vừa nghị luận, tràng diện thập phần náo nhiệt.

- Nghe nói gì chưa, gần đây Thiên Võ Vực lại xuất hiện hai kinh thế thiên tài mới, một là Hạch Liên Vô Hoa, một là Thượng Quan Phi.

- Sớm đã nghe rồi! Ngày đa bảo thánh tháp tầng thứ tư mở, họ cũng có

mặt, lúc đó chẳng có tiếng tăm gì, âm thầm trốn trong bóng tối, bây giờ lộ diện rõ ràng nghĩ thực lực đã đủ.

Nếu như Diệp Trần ở đây, khẳng định biết Hạch Liên Vô Hoa và Thượng Quan Phi mà họ nói là ai, lúc cùng nhau công kích cấm chế tầng thứ tư bảo tháp, đỉnh tiêm thanh niên cao thủ lạ mặt chỉ có hơn mười người, trong đó có ba người lợi hại nhất, trừ Tư Đồ Hạo, hai người còn lại đương nhiên là Hách Liên Vô Hoa và Thượng Quan Phi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 666: Bắc Minh Huy Khiêu Chiến Lâm Triều Nam.

Ta cũng nghe nói, hai người này không lên tiếng thì thôi, một khi đã lên tiếng ai cũng phải giật mình, Hạch Liên Vô Hoa đánh bại hạng sáu mươi chín Tông sư bảng Hoả Vân Tông, Thượng Quan Phi thì đánh bại hạng sáu mươi ba Tông sư bảng Hắc Thuỷ Tông, một người dùng ba chiêu, một người dùng bốn chiêu, mạnh đến không thể tưởng tượng.

- Không ngờ một năm chưa hết, Tông sư bảng đã lại biến động, Tông sư bảng khoá này, chắc chắn sẽ có không ít thiếu niên thiên tài góp mặt.

- Cái này đương nhiên, nhưng chắc các ngươi không biết, nửa tháng trước, có một người tên là Tư Đồ Hạo cũng khiêu chiến một tông sư trên Tông sư bảng, kết quả một chiêu đánh bại đối phương.

- Đánh bại ai? Một chiêu? Chắc người đó thứ hạng cũng chẳng cao! Nếu không sao có thể bại bởi một chiêu.

Có người lên tiếng đề nghị.

- Nói các ngươi không thiển cận cũng chẳng sai, tông sư bị Tư Đồ Hạo đánh bại không bởi ai hết, mà là Phá Kiếm Tông Đồ Nguyên.

- Cái gì, Phá Kiếm Tông Đồ Nguyên?

Chúng nhân thất sắc.

Phá Kiếm Tông Đồ Nguyên không phải tông sư bình thường, xếp hạng ba mươi ba trên tông sư bảng, cao hơn Diệp Trần mười lăm bậc, Tư Đồ Hạo một kiếm đánh bại Đồ Nguyên, thực lực đúng là không thể tưởng tượng, kích động hơn sự tích Hạch Liên Vô Hoa và Thượng Quan Phi gấp mười lần.

- Ngươi không nhớ nhầm chứ! Sao hắn có thể một chiêu đánh bại Đồ Nguyên?

- Ta lừa các ngươi làm gì, lúc đó ta cũng có mặt, tận mắt nhìn thấy hắn giơ một ngón tay, trường kiếm sau lưng tự động xuất vỏ, một kiếm trọng thương Đồ Nguyên.

- Ngự kiếm công địch, đó là kiếm thuật thất truyền mà Tư Đồ Hạo cũng học được.

Sự đáng sợ của Tư Đồ Hạo lần đầu tiên hình thành ấn tượng trong não hải mọi người.

Thịch thịch thịch thịch....

Dừ dưới cầu thang truyền đến những tiếng bước chân gấp gáp, một bóng người nhanh chóng xuất hiện.

- Nhanh, nhanh, Bắc Minh Huy đang khiêu chiến với một trong đao đạo tam đại tông sư Lâm Triều Nam ngoài thành, các ngươi còn ở đó làm gì?

Người này vội vàng nói.

- Cái gì, Bắc Minh Huy khiêu chiến Lâm Triều Nam.

- Mau đi.

Lâm Triều Nam là ai, một trong đao đạo tam đại tông sư, xếp hạng mười chín trên Tông sư bảng, thực lực tương đương thanh niên ngũ cự đầu, còn Bắc Minh Huy chỉ mới bắt đầu nổi danh khoảng nửa năm nay, vậy mà dám khiêu chiến Lâm Triều Nam, đúng là tin tức kinh nhân.

Chẳng cần đi lối cầu thang, chúng nhân trực tiếp bay qua cửa sổ, vừa ra ngoài, họ lập tức nhìn thấy trong thành có vô số nhân ảnh bay ra ngoài thanh.

Nhất thời, tất cả võ gia trong thành đều có mặt.

Ba mươi dặm ngoài thành, có một con sông lớn, bên bờ sông đang có một lượng lớn võ giả tụ tập, người đồng nghìn nghịt, sóng âm ngút trời.

- Không biết Bắc Minh Huy nghĩ gì, khiêu chiến thì cứ chọn người yếu một chút, sao lại khiêu chiến với Lâm Triều Nam.

- Có lẽ là tự tin bàng trướng! Muốn lập tức thành danh, dù sao Lâm Triều Nam cũng xếp hạng mười chín trên Tông sư bảng, đánh bại hắn, Bắc Minh Huy có thể chứng minh mình đã là thanh niên cao thủ cấp bậc thanh niên ngũ cự đầu, áp đảo Diệp Trần và Độc Cô Tuyệt.

- Có lý, nhưng ta không đánh giá cao hắn.

- Ta cũng vậy.

Lâm Triều Nam được rất nhiều người coi trọng, đừng nói Bắc Minh Huy, cho dù là Diệp Trần cũng không được coi trọng bằng hắn, họ nghĩ, trong thanh niên ngũ cự đầu, trừ Bạch Vô Tuyết và Lục Thiếu Du ra, ba người còn lại cũng chỉ tương đương Lâm Triều Nam, dù sao thứ hạng sát nút, thực lực cũng không chênh lệch nhiều.

Trong thiên không, hai bóng người đang cùng nhau đối phong.

Lâm Triều Nam lưng đeo trường đao lạnh lùng nói:

- Bắc Minh Huy, ta thừa nhận người là một thiên tài kinh nhân, nhưng ngươi khiêu chiến ta quá sớm.

Bắc Minh Huy cười nhạt một tiếng,

- Thẩm Thiên Lãng bị Tiêu Sở Hà đánh bại hai lần, lần này đến lượt ngươi, nhưng ta là dùng thương nên cũng chẳng muốn cần cái đao đạo tam đại tông sư.

Lâm Triều Nam nhíu mày,

- Nếu ngươi thực sự muốn khiêu chiến, ta cũng chẳng nương tay, biết

đâu trong lúc thất thủ, ta sẽ trọng thương ngươi.

Hắn quyết định sẽ dạy cho đối phương một bài học, nếu không ai cũng chạy đến khiêu chiến thì hắn mệt chết mất.

- Yêm tâm, ngươi cứ dùng toàn lực đối phó với ta.

Bắc Minh Huy sau khi sáng tạo ra Thiên nhai chỉ xích nhị thức, có rèn luyện thêm một khoảng thời gian, hắn định áp dụng chiêu thức này với đối phương để tìm kiếm khuyết điểm, nhưng trước mắt, hắn chưa đi khiêu chiến Diệp Trần, mà tìm một đối thủ có thực lực cường hãn để rèn luyện Thiên nhai chỉ xích nhị thức, không được quá yếu cũng không được quá mạnh, cho nên hắn lựa chọn khiêu chiến Lâm Triều Nam.

- Nếu ngươi đã tự tin như vậy thì đừng phí lời nữa, bắt đầu đi!

Lâm Triều Nam cũng không rút đao, lạnh lùng nhìn Bắc Minh Huy.

- Không rút đao?

Bắc Minh Huy khoé miệng nhếch lên, trường thương đột nhiên xuất kích, như một con giao long màu bạc đánh về phía Lâm Triều Nam.

- Nhanh quá!

Lâm Triều Nam có chút bất ngờ, vừa lùi vừa vội vàng rút trường đao, chặn đứng sừng giao long.

Ầm!

Sóng trùng kích phóng xạ, Lâm Triều Nam có chút chật vật.

- Dốc toàn lực đi! Nếu không ngươi căn bản không làm ta hứng thú.

Lúc nãy đối phương coi thường hắn, Bắc Minh Huy hoàn toàn có thể đánh bại đối phương chỉ bởi một chiêu, nhưng hắn không làm vậy, hắn muốn đối phương dốc toàn lực, như vậy mới kiểm tra được trình độ của Thiên nhai

chỉ xích nhị thức.

- Sẽ như ngươi mong muốn.

Lâm Triều Nam thần tình ngưng trọng, Bắc Minh Huy này hình như không dễ đối phó, hắn đúng là có chút coi thường đối phương.

- Hồ nguyệt trảm!

Trường đao ánh lên nguyệt quang sáng tỏ, Lâm Triều Nam thân thể hơi cong, nảy lên như một quả bóng, tốc độ nhanh đến khó tin, người còn ở trên đường, một đao đã lăng không bổ xuống, một đao này, căn bản không nhìn thấy thân đao, tựa như một đường nguyệt tuyến.

- Không tệ, có chút môn đạo.

Bắc Minh Huy thoả mãn gật đầu.

- Thiên nhai chỉ xích!

Không thi triển Thiên nhai chỉ xích nhị thức, Bắc Minh Huy tay phải hơi rung, ngân giao trường thương nhanh chóng đâm ra, bởi vì tốc độ quá nhanh nên cánh tay hắn biến mất cùng ngân giao trường thương, giống như độn nhập vào hư không.

Đinh!

Thương mang vô hình đánh trúng đao quang của Lâm Triều Nam trong nháy mắt, Lâm Triều Nam ngã bay ra ngoài.

- Lâm Triều Nam, hai chiêu trước chỉ là đòn khởi động, một thương tiếp theo mới là một thương thực sự, xem đây.

Thân thể bổ nhào, Bắc Minh Huy phát ra sát chiêu, ngân giao trường thương một lần nữa biến mất, phát ra năm đường ngân sắc quang tuyến, năm đường ngân sắc quang tuyến này thập phần mỹ diệu, khiến mọi người không khỏi trầm trồ.

Đinh!

Lâm Triều Nam chỉ đỡ được một đường ngân sắc quang tuyến, bốn đường còn lại đánh lên ngực, bụng, cánh tay và đùi hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 667: Kim Chi Cuồng Tiêu

Phụt!

Thổ ra một ngụm máu tươi, trường đao trong tay Lâm Triều Nam mất kiểm soát, rơi khỏi tay, cuối cùng cắm lên vách núi.

- Lâm Triều Nam thua!

Kết quả quá chấn động, chúng nhân không dám tin vào mắt mình.

- Thua thật, Bắc Minh Huy trở nên cường đại từ lúc nào vậy, đến Lâm Triều Nam cũng không phải đối thủ của hắn, nói như vậy, hắn đã là cấp bậc thanh niên ngũ cự đầu.

- Cứ tưởng, Diệp Trần là người có khả năng thượng vị nhất, ai ngờ Bắc Minh Huy lại đi trước một bước, đúng là không thể tưởng tượng.

Chúng nhân nhao nhao nghị luận, Lâm Triều Nam sắc mặt tái nhợt đừng dậy nhặt trường đao, ngỡ ngàng nhìn Bắc Minh Huy, thần sắc cứng đờ.

Bắc Minh Huy truyền âm nói:

- Tốt lắm, không hổ là một trong đao đạo tam đại tông sư, đỡ được một đường công kích của ta, xem ra tìm ngươi thử chiêu là quyết định chính xác.

- Tìm ta thử chiêu?

Lâm Triều Nam vừa phẫn nộ vừa chua chát, bản thân hắn cũng không ngờ mình lại bại dưới tay hậu bối, hơn nữa còn là một hậu bối chưa thành danh.

- Ngươi phải cảm thấy tự hào vì được trở thành đối tượng thử chiêu của

ta.

Bắc Minh Huy chẳng thèm nhìn thái độ Lâm Triều Nam, đeo ngân giao trường thương lên lưng, bay đi xa, rất nhanh biến mất nơi chân trời.

Việc Lâm Triều Nam bại dưới tay Bắc Minh Huy, chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã truyền khắp Thiên Võ Vực, tốc độ truyền phát thập phần khoa trương, đủ thấy chúng nhân kinh ngạc cỡ nào.

- Lâm Triều Nam bại dưới tay Bắc Minh Huy?

Tiêu Sở Hà lúc nhận được tin, biểu tình trên mặt rất quỷ dị, vốn dĩ mục tiêu tiếp theo của hắn là Lâm Triều Nam, cùng là đao khách, cùng là một trong tâm đại tông sư, hắn không thể bỏ qua Lâm Triều Nam, đáng tiếc Bắc Minh Huy lại nhanh hơn một bước.

- Xem ra phải thay đổi kế hoạch, tìm Lục Thiếu Du khiêu chiến trước.

Tiêu Sở Hà cũng là một trong tam đại tông sư, Bắc Minh Huy đánh bại Lâm Triều Nam chắc chắn sẽ khiến nhiều người cảm thấy mình không phải đối thủ của Bắc Minh Huy, dùng thân phận này đi khiêu chiến Lục Thiếu Du, không phải là mà Tiêu Sở Hà muốn thấy.

- Lâm huynh bại?

Thủ lĩnh đao đạo tam đại tông sư Tạ Bách Đình cũng vừa nhận được tin, sau một thoáng kinh ngạc hắn lập tức hồi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, đối với hắn mà nói, những chuyện như thế này chẳng có gì đặc biệt, mấy chục năm nay, trừ hắn giữ vững vị trí thủ lĩnh đao đạo tam đại tông sư ra, hai người còn lại đều đã thay đổi, bản thân hắn cũng từng đánh bại thủ lĩnh đao đạo tam đại tông sư cũ, thay thế vị trí đối phương.

- Càng ngày càng thú vị!

Tạ Bách Đình mỉm cười, hắn cảm thấy, tiếp theo sẽ là thời khắc thiên tài bạo phát, trước mắt mới chỉ là mở màn.

- Lâm Triều Nam bại!

Khác với Tạ Bách Đình, Trầm Thiên Lãng mặt hiện lên một tia cay đắng, hắn sớm đã nhận thấy, thời đại này là thời đại thanh niên, chỉ không ngờ, nó lại đến nhanh và mãnh liệt như vậy, đến Lâm Triều Nam cũng bại, số "lão nhân" còn lại chẳng được mấy người.

- Vẫn còn thiếu một chút, để hắn huênh hoang thêm mấy ngày!

Sở Trung Thiên rất bình tĩnh, hai năm nay, hắn không định quá vênh váo, bởi vì hắn biết vẫn chưa đến lúc vênh váo, muốn vênh váo thì phải cần có thực lực, không thực lực, đấy gọi là nói khoác, là vuồng vọng.

Nếu như Diệp Trần nghe được những lời này, nhất định cảm thán đối phương đáng sợ, nếu như Sở Trung Thiên của trước đây là một ngọn núi lửa đang bạo phát, cảm giác tồn tại rất cường, thì Sở Trung Thiên của bây giờ là một ngọn núi lửa sở hữu sức mạnh siêu cấp, chỉ cần tích luỹ đủ năng lượng, hắn sẽ bạo phát quang mang chưa từng có, chấn kinh thế giới.

Mặc kệ chúng nhân cảm thấy thế nào, tóm lại, bây giờ Bắc Minh Huy là mặt trời giữa ban trưa, danh khí tương đương thanh niên ngũ cự đầu, trên cả Diệp Trần và Độc Cô Tuyệt, thanh niên thiên tài đến từ Bắc phương vực quần cũng coi Bắc Minh Huy như lãnh tụ, vênh vênh váo váo.

...

Mưa vẫn rơi, Diệp Trần hoàn toàn chìm đắm trong kiếm pháp.

Thân hình đằng chuyển, xê dịch trong không trung, kiếm quang lượn lờ quanh người, tuỳ tiện thoải mái, mắt thường có thể thấy được, ngay cả tốc độ rơi của nước mưa cũng như đang trung một thước phim quay chậm.

Động tác Diệp Trần thì như hành vân lưu thuỷ, không hề bị ảnh hưởng.

Ba!

Ba!

Ba!

Từng vòng gợn sóng kim sắc lấy Diệp Trần làm trung tâm, khuếch tán về phía trước, chạm vào nước mưa, biến thành hư vô trong nháy mắt, từ đó xuất hiện những khu vực bất biến không mưa.

- Lại mạnh hơn!

Mấy hôm nay, cách mấy ngày Mạc Phong lại đến xem một lần, trước khi đi, hắn muốn nhìn rõ thực lực thật sự của Diệp Trần, không, chỉ cần chắc chắn tám chín phần là được.

Hắn không được lạc quan như Long Bích Vân, Long Thần Thiên Cung ắt phải trải qua một trận đại chiến, trận đại chiến này sẽ chết rất nhiều người, nếu Diệp Trần tham chiến, hi vọng của họ sẽ nhiều hơn, không có vương giả tham gia, Diệp Trần tuyệt đối là đòn sát thủ.

Cho nên hắn muốn biết chính xác thực lực Diệp Trần.

Có thể nhìn ra, Diệp Trần mỗi ngày đều đang tiến bộ, chỉ riêng kiếm pháp triển hiện bây giờ đã khiến Mạc Phong khiếp sợ.

Mỗi kiếm vung ra đều tương đương một đòn sát chiêu, chỉ trong một cái chớp mắt, đối phương ít nhất phải tung ra vài chục kiếm, vài chục đòn sát chiêu, đúng là vô địch.

- Sao hắn làm được như vậy?

Mạc Phi nhìn nước mưa trên trời, rồi lại nhìn Diệp Trần, giờ này khắc này, trong mắt hắn, Diệp Trần và thiên địa như đang dung hoà thành một thể.

- Vẫn chưa đủ.

Bản thân Diệp Trần vẫn chưa hài lòng, hắn cảm thấy, chiêu này vẫn chưa hoàn thành, vẫn còn rất nhiều không gian để phát triển.

Ha!

Thanh âm làm cho nước mưa bay lên, Diệp Trần khởi động chân nguyên, một kiếm quét ngang.

Một cảnh tượng kinh nhân phát sinh, gợn sóng kim sắc vốn khuếch tán thành hình tròn phát sinh biến hoá, biến thành hình bầu dục, kéo dài ra ngoài, kim quang nhu hoà tràn ra tứ phía, dãy núi phía sau Vân Vụ Sơn bị cắt đứt, vết cắt bóng mịn như gương, không chút ngăn trở.

- Đẹp, chiêu này có tên là gì?

Mạc Phong hô thành tiếng.

Diệp Trần lắc lắc đầy,

- Vẫn chưa đủ, chỉ có ba phần tư uy lực, gọi nó là Kim chi cuồng tiêu đi.

Kim chi cuồng tiêu kì thực là bản thăng cấp của Kim chi liên y, tương đương vài chục Kim chi liên y cộng lại, mạnh mẽ tấn công đối phương. Đương nhiên, vài chục Kim chi liên y không phải Kim chi liên y hoàn chỉnh, nếu không uy lực quá nghịch thiên, Diệp Trần cũng không thể nào sáng tạo ra một chiêu đáng sợ như vậy, Kim chi liên y này, uy lực chỉ bằng một phần mười Kim chi liên y hoàn chỉnh, nhưng sau khu dung hợp với nhau, uy lực gấp nhiều Kim chi liên y, đấy còn là vẫn chưa hoàn thành.

- Mạnh như vậy mà chỉ có ba phần tư uy lực.

Mạc Phong hít ngược một hơi lãnh khí, Kim chi cuồng tiêu này đã có thể miểu sát hắn mấy lần, trong đó, có kim phong mang, có thuỷ phong châm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 668: Tông Sư Bảng Biến Đổi.

Diệp Trần cười cười, lĩnh ngộ mà nước mưa mang đến, hắn đã lợi dụng hoàn toàn, có thể phát ra vài chục đòn Kim chi liên y trong nháy mắt, hơn nữa trong điều kiện không dung hợp, một đòn Kim chi liên y đã có một phần ba uy lực của Kim chi liên y bản hoàn chỉnh.

Cho nên, trong hai tháng này hắn lĩnh ngộ được hai đòn sát chiêu.

Một chiêu chính là không ngừng thi triển Kim chi liên y.

Một chiêu là Kim chi cuồng tiêu.

Nếu như nói Kim chi liên y lấy kim chi áo nghĩa làm chủ, thuỷ chi áo nghĩa làm phụ thì Kim chi cuồng tiêu là thuỷ kim áo nghĩa tương phụ tương thành, không coi cái nào là chủ.

Thổ ra một ngụm khí, Mạc Phong nói:

- Theo như ngươi nói, chiêu Kim chi cuồng tiêu này của ngươi đã hoàn thành triệt để, cho dù không phải cao giai võ học áo nghĩa, thì cũng gần tiếp cận võ học áo nghĩa, trước đó, chiêu Lôi phệ của ngươi cũng lợi hại hơn trung giai võ học áo nghĩa, nằm vào khoảng giữa trung giai võ học áo nghĩa và cao giai võ học áo nghĩa, nói thực, trước đây, ta rất khó tưởng tượng có ai sáng tạo ra sát chiêu tiếp cận cao giai võ học áo nghĩa năm hai mươi sáu tuổi.

- Cao giai võ học áo nghĩa, chỉ sợ rất khó.

Diệp Trần không dám khẳng định Kim chi cuồng tiêu mà mình sáng tạo ra sẽ trở thành cao giai võ học áo nghĩa, bởi vì cao giai võ học áo nghĩa phổ thông nhất cũng phải do hai loại áo nghĩa tiểu thành kết hợp, kim cho áo nghĩa và thuỷ chi áo nghĩa của hắn đều chưa đạt đến trình độ tiểu thành,

đương nhiên, kim chi áo nghĩa đã tiếp cận, chỉ thiếu một bước nữa là có thể tiểu thành.

Mạc Phong nói:

- Đường lối đúng là được, áo nghĩa đạt đến trình độ tiểu thành rất khó, kết hợp hai loại áo nghĩa lại với nhau càng khó hơn, ngươi đã tìm đúng đường, nhất định sẽ có ngày thành công.

Áo nghĩa đạt đến tiểu thành còn đỡ, phải kết hợp hai loại áo nghĩa tiểu thành lại với nhau mới được gọi là cao giai võ học áo nghĩa, không cần nghĩ cũng biết, độ khó lớn như thế nào, Kim chi cuồng tiêu của Diệp Trần, hai loại áo nghĩa đã dung hợp không ít, tiếp theo chỉ cần nâng kim chi áo nghĩa và thuỷ chi áo nghĩa lên trình độ tiểu thành, là có thể tiếp cận cao giai võ học áo nghĩa, sau đó đợi hai loại áo nghĩa triệt để kết hợp, chính là cao giai võ học áo nghĩa chân chính.

Cao giai võ học áo nghĩa cường đại thế nào, có thể nói, gấp mười lần trung giai võ học áo nghĩa, hai bên cách nhau một dải thuỷ lĩnh, cho nên lâu dần, chỉ có Sinh Tử Cảnh vương giả mới có thể sáng tạo ra cao giai võ học áo nghĩa.

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt, mùa mưa Thiên Phong Quốc đã qua.

Diệp Trần cũng ngừng tham ngộ Kim chi cuồng tiêu, không phải hắn không muốn tiếp tục hoàn thiên Kim chi cuồng tiêu mà là không có năng lực đó, Kim chi cuồng tiêu muốn nâng cao, có hai con đường, một là khiến hai loại áo nghĩa dung hợp lâu hơn, hai là nâng cao trình độ áo nghĩa, cả hai cách đều không thể tiến hành trong một thời gian ngắn.

Cho nên, Diệp Trần tạm thời từ bỏ Kim chi cuồng tiêu, đổi thành tiếp tục tham ngộ Lôi phệ.

Đương nhiên, thời gian trước đó Diệp Trần không có từ bỏ tham ngộ Lôi phệ mà chỉ giảm bớt thời gian mà thôi, làm bất cứ việc gì cũng phải có thứ có tự.

Lôi chi áo nghĩa trước mắt đã là trình độ tiểu thành, nhưng Lôi phệ vẫn chưa viên mãn, còn nhiều sơ hở, nếu như triệt để viên mãn, uy lực chí ít gấp mấy lần trung giai võ học áo nghĩa bình thường, lực bạo tạc sau sau khi Lôi phệ thể đi qua tương đối kinh nhân.

Ngâm!

Một kiếm vung ra, chớp ngân quang thuận theo thân kiếm hội tụ nơi mũi kiếm, chớp ngân quang chèn ép lẫn nhau hình thành một khối lôi cầu ngân sắc có một vết khuyết nhỏ, lôi cầu ngân sắc dưới sự thôi động của chân nguyên, cao tốc phi xạ.

Binh!

Đầu tiên là đỉnh núi phía xa bị đánh nát, sau đó bị lực bạo tạc của lôi cầu biến thành hư vô, mặt đất thậm chí còn lưu lại một cái hố lớn hình nửa bán cầu, tựa hồ như bị thiên thạch va chạm, nhìn mà kinh tâm.

- Sét ngân sắc ép thế nào cũng không thể hình thành lôi cầu hoàn mỹ, xem ra không phải vấn đề kĩ xảo, mà là lôi chi áo nghĩa không đủ.

Diệp Trần rất rõ, phương diện kĩ xảo của hắn tuyệt đối kinh thế hãi tục, nếu không cũng không thể sáng tạo ra võ học áo nghĩa, võ học, bản thân đã ẩn hàm kĩ xảo, áo nghĩa là cơ sở, đương nhiên, đó là xét ở tầng thứ hắn, nếu như là cảnh giới kĩ xảo cao đến không thể tưởng tượng, đúng là có thể cường hành khiến Lôi phệ viên mãn trong điều kiện áo nghĩa không đủ.

Nhưng nếu kĩ xảo của hắn cao đến trình độ đó, áo nghĩa đã chẳng tệ, nói đi nói lại, bất luận kĩ xảo hay áo nghĩa, đều cần phải sử dụng, kĩ xảo cao, thể hiện ngộ tính cao, ngộ tính cao, áo nghĩa tham ngộ cũng nhanh, cho nên được thì được cả, mất thì mất cả, hai thứ không thể cách nhau quá xa.

...

Cuối tháng tám.

Diệp Trần tham ngộ viên mãn Lôi phệ, lôi chi áo nghĩa cũng từ trình độ tiểu thành đạt tới trình độ cao hơn, đang trên đường tiến tới đại thành.

Lúc này nếu thi triển Lôi phệ, sức mạnh hoàn toàn nội liễm, tốc độ càng nhanh hơn, một khi đánh trúng kẻ thù, kẻ thù chắc chắn bị cuồng Lôi phệ thể, sau đó nổ tung mà chết.

- Sắp đến tháng chín rồi!

Trên đỉnh núi, Diệp Trần từ từ thổ ra một ngụm khí tức, mười tám tháng chín là ngày hắn và Độc Cô Tuyệt quyết đấu, nhưng đối thủ của hắn có lẽ không chỉ mình Độc Cô Tuyệt, trong thời gian này, hắn đã nhận được tin Bắc Minh Huy đánh bại Lâm Triều Nam, căn cứ miêu tả, đối phương tuyệt đối sáng tạo ra võ học cường đại hơn Thiên nhai chỉ xích.

Mười tám tháng chín, Cửu Long Sơn Cửu Long Hồ có hai trận quyết chiến, một là Diệp Trần đấu với Độc Cô Tuyệt, yêu nghiệt đấu với yêu nghiệt, một là Tiểu Sở Hà đấu với Lục Thiếu Du, thanh niên ngũ cự đầu đấu với thanh niên ngũ cự đầu. Bất luận là trận nào, đều đáng để chờ đợi.

Cho nên mười tám tháng chín chưa đến, đã có người bắt đầu lên đường, họ thà đến trước chứ không muốn tụt lại phía sau, nhất là những người không có nơi cư trú trong Thiên Võ Vực.

...

Cửu Long Sơn Cửu Long Hồ.

Giống như một năm trước, mười chín tháng tám vẫn chưa tới, nơi này đã người chen người, sóng âm trùng thiên, thỉnh thoảng vẫn còn có người tìm đến.

- Hạ lão huynh, huynh đến muộn.

- Không phải ta đến muộn, mà là ngươi đến sớm.

- Ha ha, đừng kiếm cớ, phạt ba chén trước.

Ven Cửu Long Hồ chỗ nào cũng ầm ĩ, thanh âm dường như không bao giờ dứt.

Đến ngày thứ hai, Cửu Long Hồ càng thêm náo nhiệt.

- Xem, Thượng Quan Phi và Hạch Liên Vô Hoa đến rồi.

- Hai người này một dùng bốn chiêu đánh bại hạng sáu mươi ba Tông sư bảng Hắc Thuỷ Tông, một dùng ba chiêu đánh bại hạng sáu mươi chín Hoả Vân Tông, không đơn giản đâu!

- Không phải mãnh long không qua sông sao, Tông sư bảng khoá này, hai người họ chắc chắn có mặt.

Chúng nhân xì xầm, một năm trước, Tông sư bảng khoá đầu chỉ có sáu người dưới bốn mươi tuổi, là thanh niên ngũ cự đầu và Diệp Trần. Khoá này, dưới bốn mươi rất có khoảng mười đến mười lăm người, một lúc tăng gấp ba.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 669: Thượng Quan Phi Khiêu Chiến Diệp Trần.

- Thượng Quan huynh, đừng gây chuyện nhé.

Hách Liên Vô Hoa khoác một bộ y phục màu đen, lưng buộc trường đao, hai chân cực dài, tựa hồ như có thể tung cước bất cứ lúc nào, giết chết kẻ thù.

Đừng trên một đỉnh núi nhỏ cách hắn không xa là một thanh niên áo vàng, thanh niên này đầu đội vòng vàng, mắt hồ mày rậm, tay chân thô kệch, vũ khí của hắn là đoản mâu ta như hai miệng bát, mâu phân nhánh như lưỡi độc xà, tồn tại cả bá khí và âm độc.

- Hách Liên huynh, lâu rồi không gặp.

Thượng Quan liếc nhìn Hách Liên Vô Hoa kiêng kị, hai người họ từng luận bàn với nhau nhưng bao giờ phân thắng bại, muốn phân được thắng bại, nhất định phải trải qua một trận khổ chiến.

- Ha ha, lần này ngươi đến xem trò vui đúng không!

Hách Liên Vô Hoa mắt loé quang mang sắc bén.

...

Ngày thứ ba.

Tư Đồ Hạo đến.

Luận danh khí, Tư Đồ Hạo nổi tiếng hơn Hách Liên Vô Hoa và Thượng Quan Phi, dù sao hai người kia mới chỉ đánh bại cao thủ hạng sáu mươi mấy, còn Tư Đồ Hạo đánh bại Phá Kiếm Tông Đồ Nguyên hạng ba mươi ba, chỉ

bằng một kiếm.

Hách Liên Vô Hoa và Thượng Quan Phi mặc dù đều bất thiện nhưng chẳng tên nào định khiêu chiến Tư Đồ Hạo, Tư Đồ Hạo lợi hại ra sao chúng hiểu rất rõ, trong điều kiện không sử dụng ngự kiếm thuật, cả hai đều không có cơ hội chiến thắng.

Tư Đồ Hạo thần tình cực lạnh, hắn lựa chọn một ngọn núi bằng phẳng làm chỗ dừng chân, tiện thể quan sát mọi thứ xung quanh.

- Diệp Trần, ngự kiếm thuật của ta đã đạt đến nhị trùng, lần này ta sẽ đánh bại ngươi.

Việc Tư Đồ Hạo bại dưới tay Diệp Trần, trừ bản thân hắn và Diệp Trần ra, không ai biết.

Soạt soạt soạt!

Võ giả chạy đến mỗi lúc một nhiều, hôm nay nhiều hơn hôm qua, mười tám tháng chín, thỉnh thoảng vẫn còn bóng người xuất hiện nơi chân trời.

Trong số những người này, không ít là thanh niên thiên tài, họ hoặc là kết thành bầy thành nhóm, hoặc là xuất hiện một mình, mắt lộ vẻ hưng phấn, đối với một số Linh Hải Cảnh đại năng mà nói, có lẽ chỉ là góp vui, khả năng lĩnh ngộ rất thấp, là thanh niên thiên tài, ngộ tính của họ đương nhiên không phải một số Linh Hải Cảnh đại năng có thể so sánh, nói không chừng còn có thể đột phá trong lúc quan chiến.

- Thiên Võ Vực không hổ là thánh địa thiên tài, không hề thua kém chúng ta.

Trên một ngọn núi nhỏ khiêm tốn, mấy thanh niên nam nữ đứng kề vai bên nhau, người nói là một thanh niên lưng đeo trường kiếm, thần sắc băng lạnh.

- Vậy cũng tốt, trước đây chúng ta là mục tiêu chú ý, cho dù ở Nam

phương vực quần cũng không bị người khác coi thường, ở đây, chúng ta mới có thể cảm nhận được sự vất vả niềm hạnh phúc của việc cố gắng. Năm xưa Diệp Trần không phải cũng quật khởi như vậy sao?

Mấy người này không phải ai khác chính là Lý Đạo Hiên, Lý Xích Hoả và Băng Linh của Nam Trác Vực, Nam Trác Vực trừ Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần, chỉ có ba người tấn thăng lên Linh Hải Cảnh, đương nhiên, Tư Không Thánh rất lâu không có tin tức gì, chẳng ai biết hắn đến cảnh giới nào, còn bọn Thác Bạt Khổ, Cốc Du Vân tuổi tác tương đương Diệp Trần, vẫn chưa thể đột phá, vì còn quá trẻ.

Ngày thứ tư, Diệp Trần đến.

Vì Mộ Dung Khuynh Thành vẫn đang bế quan trị thương cho nên Diệp Trần đi một mình.

- Diệp Trần đến rồi!

- Không biết hắn có tiến bộ nhiều hay không, bây giờ không phải một năm trước, thanh niên thiên tài sau lưng quá nhiều, chỉ cần chậm một bước, sẽ bị người khác vượt qua.

- Đúng vậy, vị trí của Diệp Trần mặc dù rất hấp dẫn nhưng cũng rất bất tiện, phía trước có thanh niên ngũ cự đầu, phía sau có một nhóm đỉnh tiêm thanh niên thiên tài, kẹp ở giữa.

Diệp Trần đến thu hút không ít sự chú ý, tất cả đều đang quan sát Diệp Trần hi vọng tìm được manh mối gì từ khí tức trên người hắn.

Nghiêm Xích Hoả quan sát Diệp Trần, trong lòng loé lên cảm xúc cổ quái.

Năm xưa ở Nam Trác Vực, danh khí của hắn lớn hơn Diệp Trần, đi đến đâu cũng có người chú ý, phong quang vô hạn.

Bây giờ, đến Thiên Võ Vực Cửu Long Sơn, căn bản không được ai để ý,

giống như những kẻ vô danh tiểu tốt, còn Diệp Trần xuất hiện thì tạo nên ngàn lớp sóng.

Tám năm thời gian, thân phận họ đã trao đổi cho nhau.

- Ồ, Diệp Trần đến, chi bằng chơi với hắn một lúc!

Thượng Quan Phi và Hách Liên Vô Hoa nhìn thấy Diệp Trần, mắt ánh lên thần sắc quỷ dị.

Diệp Trần mặc dù xếp hạng bốn mươi tám trên Tông sư bảng, cao hơn Hắc Thuỷ Tông và Hoả Vân Tông mà chúng đánh bại, nhưng thực lực của hàng bốn mươi tám và hạng sáu mươi mấy không cách nhau quá lớn, thậm chí chỉ là một giới tuyến mong manh, chúng có thể đánh bại Hắc Thuỷ Tông và Hoả Vân Tông trong vòng ba bốn chiêu, chí ít cũng tương đương hạng hai ba mươi, cho nên, cho dù thực lực Diệp Trần có tiến bộ, chúng cũng cảm thấy chưa chắc sẽ thua Diệp Trần.

Quan trọng nhất là, chúng chỉ cần đảm bảo bất bại, thì cũng coi như chiến thắng, Diệp Trần, trừ phi đối diện với thanh niên ngũ cự đầu, nếu không không được phép bại, bại, là không giữa được vị trí của mình, hoà, chẳng khác gì bại, cũng không giữ được vị trí của mình.

- Ta trước.

Thượng Quan Phi không định từ bỏ cơ hội, bay ra trước một bước.

Hách Liên Vô Hoa lắc lắc đầu, vốn dĩ hắn cũng muốn khiêu chiến Diệp Trần.

Thu hồi khôi lỗi phi hành, Diệp Trần nhẹ nhàng đáp xuống một ngọn núi gần Cửu Long Hồ, hắn phát hiện ba người Lý Đạo Hiên, gật đầu chào hỏi.

- Diệp Trần, mai là ngày ngươi quyết đấu với Độc Cô Tuyệt rồi, chi bằng luận bàn với chúng ta trước.

Thượng Quan Phi đứng lơ lửng giữa Cửu Long Hồ, thanh âm dưới tác dụng của chân nguyên tăng phú, lan truyền.

- Ồ? Thượng Quan Phi muốn khiêu chiến Diệp Trần?

- Hai người này quả nhiên bất thiện, chuyển mục tiêu sang phía Diệp Trần.

- Nhưng nói thật, Diệp Trần chưa chắc đã thắng! Dù sao Thượng Quan Phi cũng từng đánh bại Hắc Thuỷ Tông hạng sáu mươi ba Tông sư bảng.

- Đúng là có chút lợi hại, nhưng Diệp Trần không phải không có tiến bộ!

Chúng nhân không biết Diệp Trần từng đánh bại Tư Đồ Hạo, đánh lùi một trong thanh niên ngũ cự đầu Hạ Hầu Tôn, cho nên cảm thấy có chút nguy hiểm, lo lắng cho Diệp Trần.

- Ngươi muốn khiêu chiến ta?

Diệp Trần ngạc nhiên, nói thật, căn cứ vào thành tích Thượng Quan Phi, đừng nói bây giờ, nửa năm trước Diệp Trần đã có thể miểu sát đối phương, hai ngươi căn bản không cùng một cấp độ mà là cách nhau hai ba cấp độ, biết đối phương muốn khiêu chiến mình, Diệp Trần thực sự có chút bất ngờ.

Hồi tưởng một lúc, Diệp Trần cười cười, đúng, một năm nay, mấy lần chiến đấu đều diễn ra trong bí mất, người biết chẳng mấy ai, cho nên chúng nhân không biết thực lực thực sự của hắn cũng là chuyện hết sức bình thường, cùng được, coi như tranh thủ bịt luôn miệng mấy kẻ lòng dạ xấu xa!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 670: Không Đỡ Nổi Một Chiêu

- Sao, ngươi không dám?

Thượng Quan Phi nhìn biểu tình Diệp Trần, tưởng đối phương chưa chuẩn bị tâm lý, thầm thở phào nhẹ nhõm, nói không chừng lại thắng thật.

- Ngươi xuất thủ đi!

Thu hồi biểu tình ngạc nhiên, Diệp Trần thản nhiên nói.

Nghe vậy, Thượng Quan Phi nổi giận, hắn đứng ở trung tâm Cửu Long Hồ chờ đối phương đến, ai ngờ đối phương căn bản không có ý định qua mà lại đứng đợi mình.

- Được!

Hít một hơi thật sâu, Thượng Quan Phi áp chế nộ khí, chỉ cần mình thắng, để xem đối phương còn tư cách gì huênh hoang.

Binh!

Nước hồ tách đôi, Thượng Quan Phi cực tốc lao về phía Diệp Trần, người còn ở trên đường nhưng hai tay đã nắm chặt mâu vẽ ra một nửa vòng tròn, một trái một phải đánh ra.

- Mãng long hợp kích!

Thượng Quan Phi vừa lên đã dùng sát chiêu, đoản mâu to bằng miệng bát phát ra quang mang thực chất, trong quang mang, lao ra hai thân ảnh cự đại hung dữ, một là âm độc cực mãng, một là trường long nhe nanh múa vuốt, cự mãng và trường long quấn lấy nhau, trùng kích theo hình xoắn ốc.

Tê tê!

Ngang!

Cự mãng và trường long rống lên cùng một lúc, khí thế trùng thiên.

- Sát chiêu lợi hại quá, cự mãng ẩn hàm nhu kình, trường long ẩn hàm cương kình, một nhu một cương, người thường căn bản không thể chống đỡ.

Chúng nhân nín thở, chăm chú nhìn về phía Diệp Trần, chờ đợi phản ứng của đối phương.

- Quá yếu!

Diệp Trần lắc lắc đầu, Hoàng kim kiếm xuất vỏ, tiện tay vung ra một kiếm.

Ba!

Lấy Diệp Trần làm trung tâm, một vòng gợn sóng kim sắc khuếch tán, ầm ầm bạo phát, chụp lấy cự mãng và trường long trong nháy mắt.

Cự mãng và trường long mặc dù là thuỷ trung chi vật, xuống sông xuống bể không thành vấn đề, nhưng kim chi liên ý không phải thuỷ chi áo nghĩa đơn thuần, mà là sát chiêu do kim thuỷ áo nghĩa kết hợp, vừa có thuỷ liên miên bất tận, cũng vừa có kim vô kiên bất tồi.

Hơn nữa so với nửa năm trước, kim chi áo nghĩa càng cường đại hơn, sôi sục hơn.

Rắc!

Không hề dừng lại, cự mãng và trường long chạm vào gợn sóng kim sắc, vỡ ra từng mảnh, tan thành năng lượng thuần tuý, đáng sợ hơn, gợn sóng kim sắc khuếch tán ra, trộn lẫn sức mạnh của cự mãng và trường long lại với nhau, tấn công Thượng Quan Phi.

- Không ổn!

Thượng Quan Phi mặt thất sắc, song mâu đan chéo trước người, ra sức chống đỡ.

Ầm!

Như người thường gặp phải sóng thần, Thượng Quan Phi thổ huyết, cả người ngã vật ra ngoài, không còn khả năng phản kháng.

- Cái gì, một chiêu cũng không đỡ được?

Không ít người trợn mắt há miệng.

Họ mặc dù biết tỷ lệ chiến thắng của Diệp Trần tương đối lớn, chỉ là không nghĩ Thượng Quan Phi đến một chiêu cũng không đỡ được. Phần lớn đều nghĩ, Diệp Trần cho dù thắng cũng không quá nhẹ nhàng mà phải dùng ít nhất trăm chiêu.

Thực lực Thượng Quan Phi ai cũng biết, đánh bại hạng sáu mươi ba Tông sư bảng Hắc Thuỷ Tông chỉ bằng bốn chiêu, chiến tích cực kì kinh nhân.

- Lợi hại!

Chúng nhân tâm phục khẩu phục, trong lúc họ còn hoài nghi Diệp Trần sẽ không giữ được vị trí của mình thì Diệp Trần đã cho họ đáp án.

- Sao lại tiến bộ nhanh như vậy?

Băng Tuyết Kiếm Tông cũng đến, nàng đã chuẩn bị tinh thần nhìn Diệp Trần vượt qua mình, dù sao nàng cũng không còn trẻ, tiềm lực sắp hết, trong vòng một năm tiến bộ không thể bằng được thanh niên thiên tài, huống hồ, Diệp Trần không phải thanh niên thiên tài bình thường, mà là thiên tài cấp yêu nghiệt, nàng chỉ không ngờ, Diệp Trần lại tiến bộ nhanh như vậy, một năm đối với Linh Hải Cảnh đại năng mà nói không quá dài, có được một

chút tiến bộ đã là không tệ, còn đối với Diệp Trần, một năm tương đương mấy năm của người khác, thậm chí mười năm.

- Kiếm đạo kì tài!

Băng Tuyết Kiếm Tông lẩm bẩm nói.

Khiếp sợ còn có ba người Lý Đạo Hiên, họ đã không gặp mặt Diệp Trần hai năm nay, bận rộn tu luyện nên chẳng có thời gian quản việc khác, cộng thêm thiên tài Nam Trác Vực không tiếp xúc nhiều với thiên tài Thiên Võ Vực nên cứ nghĩ khoảng cách giữa các Linh Hải Cảnh tông sư không quá lớn, nhưng xem ra, khoảng cách giữa các Linh Hải Cảnh lớn gấp mười lần tưởng tượng của họ, Linh Hải Cảnh tông sư bình thường tuyệt đối không đỡ nổi một chiêu của Thượng Quan Phi, mà lợi hại như Thượng Quan Phi, lại không đỡ nổi một chiêu của Diệp Trần, họ hoàn toàn không thể tưởng tượng, khoảng cách giữa các Linh Hải cảnh tông sư lại lớn như vậy.

Kì thực cũng không thể trách được họ, đứng trên cao thì mới nhìn thấy rõ, đợi họ đến cảnh giới Diệp Trần họ sẽ biết chênh lệch tu vi chẳng là gì, chênh lệch võ học và áo nghĩa mới không có cực hạn, đối với tông sư mà nói, tu vi đến Linh Hải Cảnh hậu kì, nắm bắt vài môn đê giai võ học áo nghĩa và một môn trung giai võ học áo nghĩa là đủ.

Diệp Trần tu vi mặc dù không bằng, nhưng uy năng kiếm ý của hắn tương đương ngũ giai đỉnh phong, nếu như đem kiếm ý và tu vi dung hợp với nhau, gặp phải một đối thủ tu vi là Linh Hải Cảnh hậu kì đỉnh phong, ý chí là tứ giai đỉnh phong tông sư cũng không sợ thiệt, thậm chí còn có thể chiến thắng.

Trừ tu vi và ý chí, võ học áo nghĩa của Diệp Trần càng đột xuất, không nói Lôi phệ và Kim chi cuồng tiêu, chỉ riêng Kim chi liên y đã lợi hại gấp hai lần trung giai võ học áo nghĩa, Thượng Quan Phi đỡ nổi một chiêu của Diệp Trần mới là lạ.

Binh!

Đập mạnh xuống một tiểu sơn ven hồ, cả người Thượng Quan Phi lún sâu vào vách đá, tạo thành một cái hố hình người, kiếm khí cường liệt tiết ra bốn phía, khiến sơn phong chỗ nào cũng đầy những vết kiếm.

Lại thổ ra một ngụm máu tươi nữa, Thượng Quan Phi trực tiếp ngất đi, mấy thanh thiên thiên tài quen biết hắn lập tức chạy lại đỡ hắn dậy, chuyển đến kiến trúc gần đó tu dưỡng.

Hách Liên Vô Tâm thấy bộ dạng Thượng Quan Phi, sợ hãi liếc nhìn Diệp Trần, trong lòng không khỏi mừng rỡ, may mà Thượng Quan Phi tranh đi trước một bước, nếu không xui xẻo sẽ là hắn, đừng nói khiêu chiến Diệp Trần, bây giờ đến dũng khí đối diện với Diệp Trần hắn cũng không có.

Diệp Trần liếc sang Hạch Liên Vô Hoa, trước khi Thượng Quan Phi khiêu chiến hắn, có thì thầm thương lượng gì với đối phương, chắc là quyết định xem ai khiêu chiến trước.

Cảm nhận được ánh mắt ẩn hàm uy áp của Diệp Trần, Hách Liên Vô Hoa vội vàng quay mặt sang hướng khác, không dám nhìn vào mặt hắn, tay dầm mồ hôi.

- Diệp Trần càng lúc càng lợi hại?

Hôm nay đã là ngày cuối cùng, người đến mỗi lúc một nhiều, Yến Phượng Phượng Hải Vô Nhai và các thanh niên cao thủ khác đều có mặt, người nói lời này là Hải Vô Nhai.

Yến Phượng Phượng nói:

- Ta bây giờ cũng không đánh thắng nổi hắn.

Một năm trước, Yến Phượng Phượng tự nhận có thể đỡ được vài trăm chiêu của Diệp Trần, nếu như hồi phục Thanh phượng bản thể, còn có thể đánh thắng đối phương, nhưng cũng giống như Thần sa công chúa, nàng không thích thể hiện trước mặt con người, chỉ có gặp phải tình huống bất đắc dĩ mới toàn lực ứng phó, rất nhiều người biết Yến Phượng Phượng ẩn tàng

thực lực cho nên không dám chọc giận nàng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 671: Cảnh Giới Tâm Động Kiếm Động.

Hải Vô Nhai nói:

- Thực lực hắn bây giờ, có lẽ thuộc đẳng cấp thứ nhất!

Thanh thiên thiên tài phân thành nhiều đẳng cấp, đẳng cấp thứ nhất là thanh niên ngũ cự đầu, đẳng cấp thứ hai là Lâm Thiên, đẳng cấp thứ ba là bọn Hải Vô Nhai, đẳng cấp thứ tư là những thanh niên thiên tài lợi hại bình thường khác, về phần thanh niên thiên tài phổ thông, không thể gọi là đẳng cấp, Quan Thượng Phi và Hách Liên Vô Hoa mặc dù mạnh hơn Lâm Thiên, nhưng cũng chỉ thuộc nhóm đỉnh tiêm của đẳng cấp thứ hai, bọn Tư Đồ Hạo, Bắc Minh Huy đã tiếp cận đẳng cấp thứ nhất, thậm chí là đẳng cấp thứ nhất, bao gồm Yến Phượng Phượng.

- Tốt, bây giờ việc đánh bại ngươi càng trở nên thú vị hơn!

Đúng lúc này, một thanh âm sắc bén truyền khắp Cửu Long Hồ.

- Tư Đồ Hạo!

Những người quan chiến ngước lên, chỉ thấy Tư Đồ Hạo không biết từ đâu bay ra, bàn chân điểm nhẹ lên mặt hồ, hông đeo kiếm, trên lưng vẫn còn một thanh kiếm khác.

Diệp Trần biểu tình bất biến,

- Xem ra ngự kiếm thuật của ngươi có tiến bộ, thể hiện đi!

Không cần đoán, Diệp Trần cũng biết đối phương dám đứng ra, khẳng định tương đối chắc chắc, hơn nửa là đòn sát thủ ngự kiếm thuật.

- Ý, nghe ngữ khí Diệp Trần, hình như hai người từng luận bàn?

- Hình như là vậy, không biết ai thắng.

- Không nói trước được, ngự kiếm thuật của Tư Đồ Hạo quá lợi hại, tốc độ quá nhanh, công kích lực cũng thập phần cao, đấu với loại kiếm thuật này, đại bộ phận võ học đều không kịp thi triển.

Phá Kiếm Tông Đồ Nguyên là một kiếm khách tông sư cấp, tốc độ công kích cực nhanh, phản ứng cũng nhanh, Tư Đồ Hạo có thể một kiếm đánh bại đối phương, không cần nghĩ cũng biết, ngự kiếm thuật đáng sợ như thế nào.

Cho nên, trừ một bộ phận nhỏ những người quan chiến vẫn nghĩ Diệp Trần chắc thắng, phần lớn đều trong trạng thái quan sát, trong những người này, thậm chí còn có một bộ phận đánh giá cao Tư Đồ Hạo, ngự kiếm thuật là kiếm thuật thất truyền, thực sự là lợi khí.

- Yên tâm, ta sẽ sử dụng.

Tư Đồ Hạo không ngốc đến mức dùng Ngự kiếm thuật tấn công Diệp Trần, cự ly quá xa, đối phương sẽ có đủ thời gian chuẩn bị, đương nhiên, nếu đổi thành bọn Thượng Quan Phi Hách Liên Vô Hoa, Tư Đồ Hạo không cần kiêng kị như vậy, dùng Ngự kiếm thuật công kích đối phương từ xa, vẫn có thể chiến thắng nhẹ nhàng.

Đối thủ khác, chiến lực đương nhiên cũng khác.

- Tam tuyệt kiếm!

Thân thể lăng không nổi lên, Tư Đồ Hạo tung liên ba kiếm, bao phủ ngọn núi dưới chân Diệp Trần.

- Phá!

Diệp Trần có ý muốn lĩnh giáo ngự kiếm thuật của Tư Đồ Hạo, biết không lại gần đối phương, đối phương tuyệt đối không dám sử dụng, nghệ

cao gan lớn, hắn không dừng lại trên đỉnh núi nữa mà bay lên nghênh đón ba đường kiếm khí, người còn trên đường, thân thể đột nhân gia tốc, kiếm mang lẫm liệt giống như một vầng trăng khuyết, cắt ba đường kiếm khí thành hai đoạn, dư thế không tan mà tiếp tục lan về phía Tư Đồ Hạo.

- Tự đại.

Mắt ánh lên thần sắc giễu cợt, Tư Đồ Hạo hít một hơi thật sâu, tay phải nắm chặt trường kiếm, lăng không trẳm hơn trăm lần, mỗi kiếm chém ra, thế đi cực chậm, tựa hồ ngưng kết trong hư không, chờ đợi kiếm khí khác đến, chớp mắt, hơn trăm đường kiếm khí giao kết lại với nhau, cuối cùng dưới sự thôi động của một đường kiếm khí bàng đại, giống như một tấm lưới lớn, phủ lấy Diệp Trần, những tiếng xì xì vang lên không ngớt.

Thiên võng kiếm!

Tư Đồ Hạo ngoài ngự kiếm thuật ra, kiếm chiêu mạnh nhất của hắn là Thiên võng kiếm, chỉ cần phá hỏng một đường kiếm khí, thì sẽ bị những đường kiếm khí khác bao phủ, như cá nằm trong lưới, không thể chạy thoát.

- Kiếm chiêu không tệ.

Diệp Trần không nhìn ra sự huyền ảo của kiếm chiêu này, nếu như nói, khoái kiếm bình thường là phạm vi công kích rộng, thì Thiên võng kiếm không chỉ đơn giản là phạm vi công kích rộng, ai không biết, còn tưởng phá vỡ kiếm võng là có thể thuận lợi thông qua, nhưng một khí kiếm võng bị phá, sẽ dẫn đến mất cân bằng, các kiếm khí khác lập tức từ bốn phương tám hướng ập đến tấn công.

Nhưng đáng tiếc, Kim chi liên y của Diệp Trần là khắc tinh của chiêu này.

Hoàng kim kiếm giơ cao, Diệp Trần bổ ra một kiếm.

Ba!

Gợn sóng kim sắc khuếch tán ra theo hình tròn, xung quanh Diệp Trần đều là phạm vi công kích, bản thân hắn chính là trung tâm, là ngọn nguồn của ba động.

Bùm bùm!

Kiếm võng và gợn sóng kim sắc chạm vào nhau, lập tức kích phát bạo liệt phạm vi lớn, kiếm khí tinh mịn căn bản không thể lại gần Diệp Trần, chỉ cần lại gần, lập tức bị gợn sóng kim sắc trong suốt đánh bay, đánh vỡ, nếu như nói kiếm võng là một tấm lưới cự đại thì gợn sóng kim sắc là một con cá voi khổng lồ, lưới thường, sao có thể bắt nổi cá voi đại dương.

Liền một lúc phá tan hai chiêu của Tư Đồ Hạo, lúc này khoảng cách giữa Diệp Trần và đối phương chỉ còn hơn trăm mét.

- Ngự kiếm thuật!

Hơn trăm mét là giới hạn công kích của Tư Đồ Hạo, hắn không do dự nữa, tay phải về kiếm quyết, trường kiếm sau lưng tự động xuất vỏ, mang theo kiếm quang sắc bén, một kiếm tấn công Diệp Trần.

Xích!

Tốc độ phi hành của trường kiếm quá nhanh, vượt qua giới hạn nhanh bình thường, tựa hồ như kiếm vừa xuất vỏ đã xuất hiện bên cạnh Diệp Trần.

Đinh!

Diệp Trần sắc mặt bất biến, một kiếm chặn đứng trường kiếm, một lượng lớn hoả hoa phun phát.

- Sát!

Tư Đồ Hạo thần sắc lạnh lùng, dưới sự dẫn động của kiếm quyết, trường kiếm lăng không phi vũ, tấn công Diệp Trần từ một phương hướng khác.

Keng keng keng keng keng keng...

Tốc độ phi kiếm lên đến đỉnh phong, cho dù Diệp Trần đỡ được thì vẫn có thể công kích lần hai, căn bản không chịu dừng lại.

- Chẳng trách tự tin như vậy, thì ra đến cảnh giới tâm động kiếm động.

Ngự kiếm thuật là kiếm thuật thất truyền, nói không lợi hại là không đúng, người thi triển ngự kiếm thuật tâm cảnh vừa động, phi kiếm liền lăng không giết địch, vì phi kiếm không phải sinh vật có trí tuệ, không có khí huyết cho nên sẽ không có cảnh lực mới chưa kịp sinh ra lực cũ đã hết, thập phần khó nhằn.

Quan trọng nhất là, mỗi lần bị Diệp Trần đỡ, phi kiếm bay lùi ra sau rồi mới tiếp tục phát động công kích, cho nên mỗi lần giao kích, đều chủ là hư, chứ không lấy cứng chọi cứng, chỉ cần Diệp Trần sơ sẩy, phi kiếm sẽ đâm thẳng vào người hắn, hư chiêu biến thành sát chiêu.

- Hừ, ta không tin ngươi có thể duy trì trạng thái này trong một thời gian dài, không có sơ hở, ta sẽ khiến người xuất hiện sơ hở.

Tư Đồ Hạo lùi một chút ra sau, ngự kiếm thuật một khi đã thi triển, kéo dài khoảng cách là việc phải làm.

- Ngươi chỉ có vậy thôi à?

Thanh âm Diệp Trần truyền đến.

Nghe vậy, Tư Đồ Hạo biến sắc mặt, châm chọc nói:

- Cố ra vẻ huyền hư, đại kiếm chiêu của ngươi có mạnh thì đã làm sao, chỉ cần không đủ nhanh, chẳng làm gì được ta.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 672: Khoái. (Nhanh)

Tác dụng lớn nhất của Ngự kiếm thuật là giết chết một số võ học cường đại không đủ nhanh từ trong trứng nước, căn bản không kịp thi triển.

- Chính xác, phải nhanh mới được, vậy thì nhanh hơn!

Trong nháy mắt, kiếm tốc của Diệp Trần gia tăng, toàn bộ xung quanh là kiếm phong nhu hoà, kiếm phong vô hình vô tướng, không thể tìm ra.

Phi kiếm bị kiếm phong ảnh hưởng, hoả tinh bốc lên từ thân kiếm, mỗi đợt kiếm phong, kì thực là một lần công kích, keng một tiếng, kiếm tốc Diệp Trần vượt qua tốc độ công kích của phi kiếm, đột ngột trảm kích khu vực kiếm khí mỏng, đánh bay phi kiếm ra ngoài.

Khoảnh khắc này, Linh tê nhất kiếm đã gần chạm đến một cảnh giới mới, không còn là linh tê nhất kiếm của nửa năm trước.

Phi kiếm và Tư Đồ Hạo tâm ý tương liên, phi kiếm bị đánh trúng, Tư Đồ Hạo đột nhiên sắc mặt tái nhợt, mắt xuất hiện một tia hoảng hốt.

Hô!

Một kiếm chém bay phi kiếm, Diệp Trần thân hình bất động, tay phải vung xuống, Hoàng kim kiếm như độn nhập hư không, kiếm phong nhu hoà đột nhiên trở nên cương mãnh, từ hư chuyển thực.

Phốc!

Keng!

Chân nguyên hộ thể của Tư Đồ Hạo lập tức vỡ tan, từ trên khải giáp

phòng ngự bùng lên hoả tinh hừng hực, cả người như bị sét đánh, thất khổng chảy máu, Linh tê nhất kiếm nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng không có nghĩa uy lực của nó cũng nhẹ nhàng như vậy, một kiếm này, lực đạo thu liễm cực độ, lực phá hoại tương đối kinh nhân, kiếm kình ngưng luyện cho dù có khải giáp phòng ngự tiêu trừ cũng có một bộ phận xâm nhập vào trong cơ thể Tư Đồ Hạo.

Oa!

Kiếm kình tuỳ ý phá hoại, Tư Đồ Hạo không thể chịu thêm được nữa, phun ta một ngụm máu tươi ẩn hàm kiếm khí tinh mịn, sắc mặt nhợt nhạt, khí tức ủ rũ.

- Ngự kiếm thuật bị phá hoại trong tay ngươi.

Diệp Trần có chút hứng thú với Ngự kiếm thuật, môn kiếm thuật này, đại khái cần phối hợp bốn phương diện, một là chân nguyên, hai là áo nghĩa, ba là kiếm ý, bốn là linh hồn lực, chân nguyên dùng để đảm bảo lực công kích cơ bản của phi kiếm, áo nghĩa tăng cường công kích lực, linh hồn lực là thứ quan trọng nhất, linh hồn lực càng mạnh, tốc độ phi kiếm càng nhanh, năng lực không chế càng cường, dù gặp phải cường địch cũng có thể đối kháng.

Ví dụ, lúc nãy người điều khiển phi kiếm nếu như là Diệp Trần, hăn sẽ không vì phi kiếm bị chém bay mà ảnh hưởng lực khống chế.

Đương nhiên, nếu như người điều khiển phi kiếm là Diệp Trần, vậy thì phi kiếm sẽ rất đáng sợ, phải biết linh hồn lực của Diệp Trần mạnh gấp năm lần người thường, mặc dù nói tốc độ phi kiếm không thể tăng lên năm lần nhưng hai lần không thành vấn đề.

Tốc độ phi kiếm tăng lên hai lần là khái niệm gì, bản thân Diệp Trần cũng không thể đỡ nổi, chỉ có thể toàn lực phòng ngự, tìm cơ hội phản kích, trong quá trình phản kích, rất có thể bị phi kiếm chém chết, dù sao phi kiếm trong tay Tư Đồ Hạo đã tương đương sát chiêu lợi hại, vào tay Diệp Trần lực

công kích tuyệt đối mạnh đến đáng sợ, giết địch bằng một suy nghĩ.

- Còn nhanh hơn phi kiếm của mình?

Hồi lại thần, Tư Đồ Hạo mặt đầu vẻ sợ hãi, lại nghe Diệp Trần nói Ngự phi kiếm bị huỷ dưới tay hắn, sắc mặt lập tức sắt lại.

Diệp Trần cười cười.

- Ngự kiếm thuật yêu cầu phải có linh hồn lực tương đối cao, linh hồn lực của ngươi bình thường, không có thiên phú quá lớn, rơi vào tay ngươi có thể giúp ngươi gia tăng thực lực, nhưng rất có hạn, tỷ lệ thăng cấp cũng không quá lớn, đợi ngươi tham ngộ ra võ học áo nghĩa cường đại hơn, Ngự kiếm thuật không còn là đòn sát chiêu duy nhất của ngươi nữa, hơn nữa ngươi cũng nhìn ra được, ưu thế sẽ càng lúc càng ít.

Thiên phú linh hồn lực không chỉ một mình Diệp Trần, một bộ phận rất ít người cùng có thiên phú linh hồn lực, đương nhiên, không được biến thái như Diệp Trần, trên thực tế, chỉ cần ngộ tính cao, linh hồn thiên phú cũng cao, cao hơn người thường rất nhiều.

Đương nhiên, không bài trừ một số cao nhân linh hồn thiên phú bình thường nhưng ngộ tính vẫn cao.

- Vậy thì sao?

Tư Đồ Hạo biết những gì Diệp Trần nói đều là sự thật, yêu cầu của ngự phi kiếm đối với linh hồn lực tương đối khắc khổ, nhưng muốn linh hồn lực trưởng thành quá khó khăn, chỉ có lúc tấn thăng cảnh giới, mới tăng trưởng, tiểu cảnh giới thăng cấp không có tăng trưởng, hắn một ngày không thể tấn nhập Sinh Tử Cảnh, giá trị của Ngự kiếm thuật thì giảm sút từng ngày, đợi hắn tấn nhập Sinh Tử Cảnh, Ngự kiếm thuật mặc dù nói lại biến cường, nhưng trên cơ bản Sinh Tử Cảnh là cảnh giới đỉnh phong của Chân Linh đại lục, càng về sau, giá trị càng xuống dốc.

- Chúng ta trao đổi đi, ta dùng một cái giá xứng đáng, đổi lấy ngự kiếm

thuật của ngươi, thế nào?

Diệp Trần không có quá nhiều ân oán với Tư Đồ Hạo, kịch chiến trong đa bảo thánh tháp là chuyện hết sức bình thường, đối diện bảo vậy, chẳng ai lựa chọn từ bỏ.

Tư Đồ Hạo cười mỉa, tâm ý hơi động, xa xa, phi kiếm tự động bay đến,

- Bán cực phẩm phòng ngự khải giáp, ta vẫn còn cơ hội tìm kiếm, bán cực phẩm công kích bảo khí, ta cũng không thiếu, một số linh thảo linh dược, ta cũng chẳng coi ra gì, ngoài chúng, ngươi có thể trả gì cho ta, không lẽ chỉ dựa vào những gì ngươi nói mà đòi bắt ta Ngự kiếm thuật.

- Bảo khí ta không có, linh thảo linh dược có lẽ ngươi cũng chẳng quan tâm, nhưng ta có thể nhìn ra, trong áo nghĩa mà ngươi tham ngộ, mộc chi áo nghĩa chiếm tỷ lệ tương đối, thế này đi, ta dùng Linh tê nhất kiếm đổi Ngự kiếm thuật của ngươi, ngoài ra tặng thêm bốn gốc Long huyết thảo.

Diệp Trần quyết định, chỉ cần không vượt quá giới hạn, hắn đều có thể đổi, về phần cướp đoạt, hắn chưa từng nghĩ qua, bây giờ toàn thiên hạ đều biết Tư Đồ Hạo có trong tay Ngự kiếm thuật thất truyền, cho dù trong Linh giới trữ vật của đối phương có lưu bản phụ, hắn cướp được cũng không dám dùng, hắn không định gây chiến với vị vương giả sau lưng Tư Đồ Hạo, đó là hành động không mấy thông minh.

- Bốn gốc Long huyết thảo?

Tư Đồ Hạo giật mình, Long huyết thảo là một loại linh thảo tăng cường thân thể và khí phách, một gốc Long huyết thảo chí ít giúp hắn tăng gia mấy vạn cân khí lực, nếu phải chiến đấu cận thân, có thể nâng cao khá nhiều thực lực, bốn gốc, ý nghĩa càng đặc biệt hơn, đủ để biến hắn thành một cao thủ luyện thể.

Hít một hơi thật sâu, suy nghĩ trong đầu Tư Đồ Hạo có chút buông lỏng, trầm giọng nói:

- Linh tê nhất kiếm mà ngươi nói, có phải kiếm pháp vừa rồi?

- Không sai.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Linh tê nhất kiềm ngoài ẩn hàm mộc chi áo nghĩa, còn ẩn hàm áo nghĩa gì nữa?

Tư Đồ Hạo không liên tưởng đến khoái chi áo nghĩa mà tưởng là nguyên tố khác khiến kiếm tốc nhanh hơn, dù sao áo nghĩa trong thiên hạ đều có liên hệ, một khi tổ hợp lại, rất nhiều hiệu quả bản thân cũng không thể dự đoán.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 673: Ngự Kiếm Thuật Đến Tay

- Khoái chi áo nghiã!

Diệp Trần không hề giấu giếm.

Con ngươi co rút mạnh, trái tim Tư Đồ Hạo bắt đầu nhảy nhót, là một kiếm khách, không ai không hi vọng kiếm ý của mình nhanh hơn, khoái chi áo nghĩa là áo nghĩa nâng cao kiếm tốc đơn thuần nhất, dung hoà với những áo nghĩa khác cũng đơn giản, dù sao đại bộ phận áo nghĩa, đều ẩn hàm khoái chi áo nghĩa, hoặc là mạn chi áo nghĩa, vận động, chính là khoái mạn.

- Cho ta thêm ba gốc long huyết thảo nữa, ta sẽ nhận lời.

Tư Đồ Hạo mặc dù đối đầu với Diệp Trần, nhưng dưới sự tác động của lợi ích, cái gọi là đối đầu chỉ là một hiểu lầm nhỏ, uy lực của Linh tê nhất kiếm, lúc nãy hắn đã được lĩnh giáo, tốc độ công kích nhanh hơn cả Ngự kiếm thuật, đương nhiên, hắn không nghĩ đến cảnh giới Diệp Trần, chỉ cần có tám phần hoả hậu là đã có thể khiến chiến lực của hắn đại tăng mà không cần dựa vào Ngự kiếm thuật, quan trọng nhất là, hắn có thể tách khoái chi áo nghĩa ra khỏi Linh tê nhất kiếm, nếu không bảo hắn tự tham ngộ khoái chi áo nghĩa, căn bản không thể, rất nhiều thứ không phải muốn là có được, nhất là loại áo nghĩa ít người tham ngộ như khoái chi áo nghĩa.

Không nghi ngờ gì, học tập võ học áo nghĩa của người khác thì sẽ có cơ hội tham ngộ áo nghĩa phương diện khác, về phần đi được bao xa, đấy là vấn đề bản thân.

Huống hồ, trao đổi ngự kiếm thuật chỉ là thêm một người sử dụng, bản thân hắn vẫn có thể dùng, chẳng thiệt đi đâu.

Diệp Trần lắc lắc đầu,

- Ta không có nhiều long huyết thảo như vậy, cho ngươi thêm một gốc.

- Hai gốc!

Tư Đồ Hạo chém đinh chặt sắt.

- Được, thống nhất.

Diệp Trần không do dự, Long huyết thảo ban đầu hắn chỉ dùng một gốc, còn lại bảy gốc, cho đối phương sáu gốc, để lại một gốc cho mình.

- Đúng rồi, ngươi phải đảm bảo không được bán Ngự kiếm thuật ra ngoài.

Tư Đồ Hạo sợ toàn thiên hạ đều là ngự kiếm thuật, như vậy hắn không còn ưu thế nữa.

- Yên tâm, cho dù ngươi định bán, thì ta cũng không có ý tưởng đó.

Nếu như không phải coi trọng Ngự kiếm thuật, Diệp Trần cần gì dùng Linh tê nhất kiếm và sáu gốc Long huyết thảo trao đổi, phải biết vận khí hắn tốt mới cùng bọn Yến Phượng Phượng tìm thấy di tích Long huyệt trong Man Hoang Cổ Địa, sau này muốn có Long huyết thảo, không biết có còn may mắn được như thế nữa hay không.

- Đây chính là Ngự kiếm thuật bí tịch.

Ngự kiếm thuật không ản hàm áo nghĩa cho nên không cần dùng thẻ ngọc bảo tồn, chỉ là một cuốn bí tịch, Tư Đồ Hạo lấy ra ngự kiếm thuật bí tịch, ném cho Diệp Trần, hắn không sợ đối phương trở mặt.

Diệp Trần đương nhiên không trở mặt, sau khi nhận được ngự kiếm thuật bí tịch, lật giở qua loa, gật gật đầu, cất vào trong linh giới trữ vật, sau đó lấy ra một tấm thẻ ngọc cùng sáu gốc long huyết thảo, thẻ ngọc trên thị trường có bán, tên là thẻ ngọc ghi nhớ, người sử dụng bỏ tinh thần vào đó, có thể lưu lại ảnh tượng thi triển võ học áo nghĩa, trữ tồn bên trong.

Ném thẻ ngọc và Long huyết thảo cho đối phương, Diệp Trần nói:

- Ngươi kiểm tra đi.

- Không cần.

Tư Đồ Hạo thu thẻ ngọc và Long huyết thảo, quay người bỏ đi, khoanh chân ngồi trên một đỉnh núi.

Khe khẽ cười, Diệp Trần cũng quay trở lại đỉnh núi của mình.

Vì Diệp Trần và Tư Đồ Hạo không gióng trống khua chiêng nên chúng nhân chỉ biết hai người trao đổi với nhau gì đó chứ không biết rõ vật trao đổi là gì.

- Ngự kiếm thuật đã đến tay.

Diệp Trần mặt lộ hỉ sắc, có Ngự kiếm thuật, linh hồn lực của hắn không chỉ thể hiện trên lĩnh ngộ và linh hồn chi nhãn mà còn có thể thể hiện trên công kích, nếu không linh hồn lực mạnh gấp năm lần người thường thực sự quá lãng phí, không thể lợi dụng đến cực hạn.

Giống như Diệp Trần, Tư Đồ Hạo tâm trạng cũng không tệ, nỗi buồn thua Diệp Trần cũng tan thành may khói, Long huyết thảo có thể khiến hắn lập tức trở thành cao thủ luyện thể, năng lực sinh tồn đại tăng, Linh tê nhất kiếm cất trong thẻ ngọc thì giúp hắn tăng cơ hội tham ngộ khoái chi áo nghĩa.

Có khoái chi áo nghĩa, sau này hắn sáng tạo ra võ học áo nghĩa, có thể dung nhập khoái chi áo nghĩa vào trong, nâng cao tốc độ võ học áo nghĩa và công kích lực.

...

Đến chiều, thanh niên ngũ cự đầu đến hai người, là Bạch Vô Tuyết và Tiêu Sở Hà.

Sau đó, Bắc Minh Huy cũng đến.

Hai người trước đến khiến đám đông không khỏi nhốn nháo, sự xuất hiện của Bắc Minh Huy cũng náo nhiệt không kém, bây giờ đại bộ phận mọi người đều nghĩ Bắc Minh Huy đã có thực lực cấp bậc thanh niên ngũ cự đầu, Thiên nhai chỉ xích nhị giai đáng sợ đó, càng khiến mọi người khiếp sợ, cho dù là Tư Đồ Hạo cũng phải kiêng kị Bắc Minh Huy vào phần, không tin thắng được thương tốc của đối phương.

- Ha ha!

Bắc Minh Huy cười vang mấy tiếng, chòng chọc nhìn Diệp Trần, Thiên nhai chỉ xích nhị thức của hắn sau khi đánh hai chiêu với Lâm Triều nam, quay về lại hoàn thiện thêm một chút, bây giờ còn mạnh hơn trước, lần này không những muốn đánh bại Diệp Trần mà còn muốn đánh bại mấy người trong thanh niên ngũ cự đầu.

Cái nhìn của Bắc Minh Huy quá trực tiếp, tuyệt đại bộ phận đều để ý thấy Bắc Minh Huy đang nhìn Diệp Trần, ánh mắt không hề hữu hảo, chỉ là chiến ý và chiến ý.

- Sao có vẻ như Bắc Minh Huy và Diệp Trần cũng mâu thuẫn?

- Kì lạ, Tư Đồ Hạo và Diệp Trần có mâu thuẫn, Bắc Minh Huy và Diệp Trần cũng có mâu thuẫn, Diệp Trần giao thủ với họ từ lúc nào, hơn nữa ta cảm thấy, cả hai hình như đều chịu thiệt, nếu không đâu cần nhìn Diệp Trần căm thù như vậy.

- Ta cũng nghĩ thế.

Tư Đồ Hạo vừa kết thúc, bây giờ lại có thêm một Bắc Minh Huy, chúng nhân bắt đầu biết Diệp Trần đáng sợ như thế nào, cùng khiến hai thanh niên thiên tài chịu thiệt mà không để ai biết, thực lực này, chẳng người thường nào có được.

Diệp Trần cảm nhận được địch ý Bắc Minh Huy dành cho hắn, cười

nhạt, khoanh chân ngồi trên đỉnh núi không đứng dậy, bởi vì hắn phát hiện, Tiêu Sở Hà vừa động chiến ý với Bắc Minh Huy, rõ ràng, việc Bắc Minh Huy đánh bại Lâm Triều Nam có ảnh hưởng đến địa vị của Tiêu Sở Hà.

Diệp Trần là người đầu tiên phát hiện Tiêu Sở Hà có chiến ý với Bắc Minh Huy, sau đó là Bạch Vô Tuyết, cuối cùng chiến ý của Tiêu Sở Hà phun phát, lấy hắn làm trung tâm, không khí dường như ngừng lưu động, một luồng khí thế thiết huyết lao thẳng vào Bắc Minh Huy.

- Tiêu Sở Hà, ngươi muốn khiêu chiến ta sao?

Bắc Minh Huy thu hồi thị tuyến, nheo mắt, chăm chú nhìn Tiêu Sở Hà.

Tiêu Sở Hà từng bước đi ra, lạnh nhạt nói:

- Cho dù ta không bước ra khiêu chiến ngươi thì sau này ngươi cũng đi khiêu chiến chúng ta, chi bằng giải quyết trước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 674: Bắc Minh Huy Chiến Tiêu Sở Hà

Sao hắn lại không phát hiện dã tâm của Bắc Minh Huy, loại dã tâm này chỉ những thiên tài thực lực cực kì bành trướng mới có, năm xưa Tiểu Sở Hà cũng từng sở hữu loại dã tâm này, nhưng hắn may mắn hơn, trận đầu tiên đánh bại người từng là một trong đao đạo tam đại tông sư Trầm Thiên Lãng giúp hắn tích luỹ không ít vốn liếng và khí thế.

- Ha ha, ngươi nói không sai, lần này ta đến Cửu Long Sơn, là muốn đánh bại rất nhiều ngươi, nếu không làm, chẳng phải lãng phí một cơ hội hiếm có sao.

Dừng lại một lúc, Bắc Minh Huy nói tiếp:

- Các ngươi chiếm cứ thân phận thanh niên ngũ cự đầu quá lâu rồi, cũng nên nghỉ ngơi đi, ta sẽ là người đầu tiên thượng vị!

Người đầu tiên thượng vị có ý nghĩa rất lớn, sau này truyền ra ngoài, khác người sẽ nói, Bắc Minh Huy là người đầu tiên đánh phá sự thống trị của thanh niên ngũ cự đầu, thành công thượng vị.

- Xem ra ngươi rất có tự tin, nhưng ta thích nhất là được bóp chết loại tự tin đó.

Phong cách chiến đấu của Tiêu Sở Hà rất bình ổn, nhưng đừng quên, hắn là một đao khách, bá khí đao khách in trong xương cốt, không có nghĩa cách hành xử của họ hắn cũng bình ổn.

Phi thân ra trung tâm Cửu Long Hồ, Bắc Minh Huy rút Ngân giao trường thương sau lưng, chỉ mũi thương vào Tiêu Sở Hà,

- Đao đạo tam đại tông sư, ta đã đánh bại Lâm Triều Nam, tiếp theo sẽ là

ngươi, chuẩn bị xong chưa?

Tê!

Tư thái đường hoàng của Bắc Minh Huy khiến không ít người trợn mắt há mồm, lâu lắm rồi họ mới nhìn thấy có người chính diện khiêu chiến thanh niên ngũ cự đầu.

- Không hổ là Thiên Võ Vực, kịch liệt quá.

Ba người Lý Đạo Hiên chưa bao giờ được xem một trận đấu nào kịch liệt như vậy, thân phận thanh niên ngũ cự đầu, họ nghe như sấm bên tai, nhưng ở Thiên Võ Vực, vẫn có người dám khiêu chiến, chẳng coi thanh niên ngũ cự đầu ra gì, hồi tưởng lại, họ càng thêm bội phục Diệp Trần, một nơi cạnh tranh kịch liệt như vậy, Diệp Trần có thể nổi danh, như cá gặp nước, đúng là quá đáng sợ.

- Ở đâu hắn cũng chói mắt như vậy sao.

Băng Linh thở dài một tiếng, mặt đầy vẻ kính phục.

Ngày đầu tiên đến Thiên Võ Vực, Diệp Trần giống như một người bình thường ra ngoài nhận biết thế diện, nhưng bây giờ, danh khí Diệp Trần đã truyền khắp thiên hạ, có thể cùng các thanh niên thiên tài trực diện tranh phong, đến cường đại như Bắc Minh Huy cũng phải chịu thiệt trong tay hắn.

- Bắt đầu từ người bình thương thôi!

Nghiêm Xích Hoả siết chặt nắm tay, đấu chí cao ngất.

Bá!

Bàn chân điểm nhẹ mặt đất, Tiêu Sở Hà đến trung tâm Cửu Long Hồ, đối diện Bắc Minh Huy.

- Đánh bại ta, vậy cho ta xem sức mạnh của ngươi đi!

Tiêu Sở Hà không cuồng vọng đến mức không dùng đao, đối phương không phải con chó con gà, không rút đao, chỉ khiến mình thêm cơ hội thất bại. Người vừa đến, trường đao liền rút, thân đao ánh lên quang mang bạch sắc, âm thầm lưu động, tựa hồ như một thứ nước lạnh thấu xương.

- Được! Tiếp chiêu!

Nước hồ dưới chân đột nhiên nổ tung, thân hình Bắc Minh Huy lao xuống, như một con nộ long, vọt thẳng ra ngoài, thương ý sắc nhọn.

- Ngân giao thất kích!

Vừa bắt đầu nên Bắc Minh Huy chỉ có ý thăm dò, nếu thực lực không chênh lệch quá lớn, tung sát chiêu là việc làm rất nguy hiểm, hoặc là đánh bại đối phương trong nháy mắt, hoặc là bị đối phương tránh được, sau đó đối phương xuất chiêu đánh bại hắn, mặc dù nói hắn rất tự tin vào Thiên nhai xích chỉ nhị thức, nhưng đối phương là một trong thanh niên ngũ cự đầu, không thể coi thường.

Ngân giao thất kích tổng cộng có bảy lần biến hoá, dưới sự thi triển của Bắc Minh Huy, trường thương tựa như biến thành một con ngân sắc giao long, phá phách khắp nơi.

Đang đang đang đang...

Tiêu Sở Hà thân là một trong thanh niên ngũ cự đầu, đương nhiên không bị ngân giao thất kích đánh bại, thân hình của hắn hoàn toàn bất động, một đao rồi lại một đao chém ra, đao chiêu này nếu để người khác thi triển, thập phần bình thường, không có gì đặc sắc, nhưng rơi vào tay Tiêu Sở Hà, đao chiêu bình thường vẫn có thể đỡ được Ngân giao thất kích cuồng bạo. Sau khi chặn xong đòn cuối cùng, Tiêu Sở Hà đột nhiên phản kích, trường đao mang theo khí thế phân hải đoạn lãng, một đao thấu xương bổ ra.

Rầm!

Long Cửu Hồ không chịu nổi đao áp cường đại, nước hồ tràn sang hai

bên.

- Hay lắm, Hoá long thương quyết!

Bắc Minh Huy không lùi mà tiến, Ngân giao trường thương hơi rung, huyễn hoá ra một con cự long ngân sắc giương nanh múa vuốt, cự long ngửa mặt rít gào, lắc đầu vẫy đuôi, hung mãnh chụp lấy đao mang.

Ầm ầm!

Đao mang và ngân sắc cự long va vào nhau, Cửu Long Hồ gần như bị hất tung, vô số nước hồ vọt lên trời, hình thành một cột nước vài trăm mét.

- Phân hải!

Tiêu Sở Hà một đao chém đứt cột nước, đao mang bạch sắc cực tốc kéo dài, trong nháy mắt đã bạo tăng gấp trăm lần, quang mang bạch sắc sáng ngời xuất hiện.

- Đúng là không dễ đối phó.

Bắc Minh Huy có chút giật mình, hắn nghe nói phong cách chiến đấu của Tiêu Sở Hà rất ổn định, chẳng bao giờ tỏ ra sợ hãi, bây giờ mới biết, sự bình ổn của đối phương là để chuẩn bị cho bạo phát sau này, giống như đại dương mênh mông, thường ngày lặng sóng nhưng một khi bạo phát thì quỷ khóc thần sầu.

- Hoá long thương quyết, Bàn long thế!

Lần trước đối phó Diệp Trần, Bàn long thế của hắn vẫn chưa hoàn thiện, chỉ có chiêu thủ, không có chiêu công, nên dù có Bàn long thế cũng chỉ là tích luỹ sức mạnh.

Ầm!

Đao mang của Tiêu Sở Hà chém lên con ngân sắc cự long đang khoanh tròn, ngân sắc cự long bị thương, rống lên giận dữ, lao vụt lên trời, hất bay

đao mang.

- Bắc Minh Huy lợi hại quá, những thanh niên thiên tài trước đây từng khiêu chiến Tiêu Sở Hà đều bị giải quyết chỉ bằng mấy chiêu, bây giờ đã hơn chục chiêu mà Bắc Minh Huy vẫn chưa rơi xuống hạ phong.

Thấy Bắc Minh Huy hất bay đao mang, không ít người quay sang nhau rì rầm nghị luận, lần đầu tiên họ nhìn thấy một người không phải thanh ngũ cự đầu mà chính diện chống lại Tiêu Sở Hà.

- Tiến bộ không ít!

Chiêu bàn long thế này khiến Diệp Trần sáng mắt.

- Thiên nhai chỉ xích!

Hất bại đao mang của Tiêu Sở Hà, Bắc Minh Huy mắt loé lên tinh quang uy hiếp, một thương lăng không đâm ra, đại bộ phận đều không nhìn quỹ tích thương, chỉ cảm thấy khoảng khắc đó, khoảng cách giữa hai bên hình như rút ngắn lại.

- Ngươi tưởng, một thương đó có thể đánh bại ta sao?

Tiểu Sở Hà cường đại đến không thể tưởng tượng, chẳng cần suy nghĩ, một đao chém trúng thương mang vô hình, chia nó thành hai nửa.

- Chiêu này thế nào?

Bắc Minh Huy quát lên một tiếng, Ngân giao trường thương lăng không rung năm lần, năm đường ngân sắc quang tuyến gấp khúc kích xạ, nhìn thì có vẻ chậm kì thực là nhanh quá nên mắt sinh ảo giác, khoảnh khắc đó, mặt hồ như nổi lên một đoá hoa bằng nước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 675: Trên Đời Không Có Thuốc Hối Hận.

- Ồ?

Tiêu Sở Hà đột nhiên biến sắc, một thương này vượt qua tầm dự liệu của hắn, mặc dù hắn cũng từng nghe nói Thiên nhai chỉ xích nhị thức lợi hại, nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến.

Nguy cơ thâm nhập cốt tuỷ khiến hai mắt Tiêu Sở Hà trở nên đỏ ngầu, hắn tập trung cao độ, mọi thứ xung quanh bị hắn tự động bỏ qua, trong mắt chỉ còn năm đường ngân sắc quang tuyến.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Không ai có thể hình dung đao tốc của Tiêu Sở Hà nhanh đến cỡ nào, mỗi đao vung ra, đều mang đến như đóng đinh chặt sắt, võ giả bình thường luyện đao trên biển, không cần duy trì đao tốc quá lâu, nhưng nếu sóng đến, phải lập tức nâng đao tốc lên cực đỉnh, lên cực hạn, nếu không sẽ không đủ tách đôi ngọn sóng, đao tốc của Tiêu Sở Hà, nhanh gấp mười lần loại đao tốc ấy.

Có thể nói, đao tốc bình quân của Tiêu Sở Hà không phải là đỉnh phong, chí ít không bằng kiếm tốc của Diệp Trần, nhưng khoảnh khắc này, đao tốc của hắn thập phần đáng sợ.

Nhưng Thiên nhai chỉ xích nhị thức đâu có dễ phá như vậy, năm đường

ngân sắc quang tuyến bị cắt mất bốn đường, một đường còn lại đánh trung vai trái Tiêu Sở Hà, hất bay hắn ra ngoài, máu tươi phun ra từ miệng muộm đỏ mặt hồ.

- Liệt hải tam đao!

Trong lúc mọi người đều nghĩ Tiêu Sở Hà đã thua thì Tiêu Sở Hà đã kịp hãm thế, hai chân dẫm mạnh lên mặt hồ, tạo thành một con sóng lớn, mượn thế sóng, Tiểu Sở Hà tung người lên cao, chém liền ba đao, ba đao chập làm một, cuồng phong gào thét, sóng gầm bạo động, sắc trời bỗng trở nên nhợt nhạt như sắp đến ngày tận thế.

- Không ổn!

Bắc Minh Huy không ngờ Tiêu Sở Hà lại phản kích mãnh liệt bất ngờ như vậy, hắn quát lên một tiếng giận dữ, một lần nữa thi triển Bàn long thế.

Rắc!

Ngân sắc cự long huyễn hình chỉ chặn được hai đường đao quang, đường đao quang thứ ba chém trúng đầu cự long, sau đó tiến thẳng về phía Bắc Minh Huy.

- Các ngươi muốn đoạt thân phận thanh niên ngũ cự đầu, còn sớm lắm.

Tiêu Sở Hà lạnh lùng đứng trên ngọn sóng, mặt đỏ ngầu, trong mắt hắn, bất luận là Bắc Minh Huy hay Diệp Trần, đều chỉ là những kẻ vừa có chút thực lực đã đòi bành trướng. Muốn thượng vị thì phải kéo được bọn hắn xuống, thanh niên ngũ cự đầu không phải trò cười mà là được chúng nhân công nhận trong những lần chiến đấu.

Lúc này khí thế của Tiêu Sở Hà quá hung mãnh, toàn thân tản ra khí tức khiến lòng người run sợ, cổ khí tức này phảng phất thiên quân vạn mã đang xung phong liều chết, Quỷ thần tránh lui.

- Không thể tưởng được Tiêu Sở Hà bị chọc giận lại đáng sợ như thế,

hoàn toàn khác với thường ngày.

- Bắc Minh Huy cũng thật lợi hại, đánh Tiêu Sở Hà bị thương trước, không biết tiếp theo còn lực tái chiến không nữa?

Mọi người bị khí thế của Tiêu Sở Hà chấn trụ, nhỏ giọng nghị luận.

Một đao Tiêu Sở Hà đánh bay Bắc Minh Huy cường đại không thể tưởng tượng nổi, dư lực một mực đè nặng Bắc Minh Huy, mang theo thân thể của hắn điên cuồng bay ra, xé mở trên mặt Cửu Long Hồ một khe rãnh lớn chừng vài dặm, cuối cùng khi lực đạo sắp hết, đao khí còn sót lại nhất cổ tác khí (*), điên cuồng trùng kích lên khải giáp phòng ngự của Bắc Minh Huy, phảng phất như nếu không chặt đứt được thì thề không bỏ qua vậy.

Bắc Minh Huy vẫn một mực thổ huyết không ngừng, mắt thấy đao khí còn sót lại cũng hung mãnh như vậy, hắn phẫn nộ quát lên một tiếng, thân thể chấn động, đao khí Chân Nguyên còn sót lại bị đánh nát bấy, dư âm còn lại hiện lên hình tròn khuếch tán ra ngoài, mắt thường có thể thấy được, mặt hồ lõm xuống một hình bán cầu lớn.

Oa!

Làm xong hết thảy những chuyện này, Bắc Minh Huy lại phun ra một ngụm máu tươi, vị trí lọt vào đao khí trảm kích triệt để chết lặng, mất đi liên hệ với những bộ vị khác.

- Tiêu Sở Hà thắng!

Diệp Trần xếp bằng trên ngọn núi lắc đầu, Bắc Minh Huy đã không còn lực tái chiến nữa, Liệt Hải Tam Đao của Tiêu Sở Hà, đao liền đao đều có xu thế đoạn hải, đao kình thập phần cô đọng, cho dù cách một lớp giáp phòng ngự, cũng đã chặt đứt một bộ phận kinh mạch ở ngực của Bắc Minh Huy.

- Thanh niên ngũ cự đầu, quả nhiên không có người nào dễ đối phó cả.

Ngoài trừ Thần Sa Công Chúa không biết rõ thực hư, Diệp Trần vẫn cho

là, Tiêu Sở Hà là một ngươi hơi yếu trong thanh niên ngũ cự đầu, bất quá hiện giờ xem ra, Tiêu Sở Hà cho dù không bằng Bạch Vô Tuyết, cũng tuyệt đối không kém gì Hạ Hầu Tôn, đánh một trận với Lục Thiếu Du, có lẽ sẽ là một phen thảm chiến.

Hít sâu một hơi, đồng tử Bắc Minh Huy co lại thành một điểm, chăm chú nhìn Tiêu Sở Hà.

Sự cường đại của đối phương, vượt quá tưởng tượng của hắn, nói thật, hắn vẫn một mực không coi trọng Tiêu Sở Hà, người hắn tương đối kiêng kị chính là Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn, hai người này, một người thập phần toàn diện, không có bất kỳ sơ hở, một người công thủ cường đại, có Phá Hư Chỉ vô kiên bất tồi, ngoại trừ hai người này ra, Bắc Minh Huy thậm chí còn không sợ Lục Thiếu Du, bởi vì Diệp Trần cũng là kiếm khách, hắn sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại hai người này.

Thế nhưng sự thật lại hung hăng cho hắn một cái tát, Tiêu Sở Hà mà hắn không hề coi trọng lại bộc phát ra chiến lực trước nay chưa từng có, Chỉ Xích Thiên Nhai nhị thức của hắn tuy nói thập phần cường đại, khó lòng phòng bị, nhưng hắn không nghĩ tới chính là, Tiêu Sở Hà rõ ràng lại chặt đứt bốn đạo ngân sắc quang tuyến, chỉ bị một đạo cuối cùng đánh trúng bả vai, rất hiển nhiên, một đạo màu bạc ánh sáng tối đa chỉ khiếnTiêu Sở Hà bị một ít nội thương, ngay cả trọng thương cũng không tới, dù sao phòng ngự của thanh niên ngũ cự đầu không có khả năng yếu như vậy, nhất định phải ngoài hai đạo ngân sắc quang tuyến, mới có thể chính thức làm cho đối phương mất đi sức chiến đấu, không cách nào đánh nữa.

- Đáng giận, vẫn thiếu một ít.

Trên trán Bắc Minh Huy lộ ra gân xanh, nếu như thời gian có thể quay lại, hắn nhất định sẽ không xem thường Tiêu Sở Hà, dùng thực lực cực hạn chiến đấu với đối phương, dưới tình huống không có sơ hở nào, mới có thể thi triển ra Chỉ Xích Thiên Nhai nhị thức, hắn dám khẳng định, nếu cho hắn cơ hội thêm một lần nữa, đối phương không có khả năng thoáng cái đã chặt đứt bốn đạo ngân sắc quang tuyến, có thể chặt đứt ba đạo đã coi là không tệ

rồi.

Đáng tiếc trên đời không có thuốc chữa hối hận.

Diệp Trần không biết Bắc Minh Huy đang nghĩ gì, cho dù biết rõ, cũng chỉ lắc đầu, Tiêu Sở Hà có thể thắng Bắc Minh Huy, dựa vào chính là thực lực chân chính, mà thứ như thực lực này, không cách nào làm bộ nữa, cho nên nếu như đánh lại một trận thì... ngươi thua vẫn sẽ là Bắc Minh Huy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 676: Diệp Trần Bị Xem Nhẹ.

Sai lầm lớn nhất của ta là đánh giá thấp ngươi.

Bắc Minh Huy nói ra.

Tiêu Sở Hà đạm mạc nói:

- Không phải ngươi đánh giá thấp ta, mà là ngươi đánh gia cao mình, ta nghĩ, người đánh giá cao bản thân không phải chỉ có một đâu.

Theo hắn thấy thì, Bắc Minh Huy, Tư Đồ Hạo, cùng với Diệp Trần, đều đánh giá cao chính mình.

- Tốt, lần này là ta thua rồi, ta không còn lời nào để nói.

Trước mặt nhiều người như vậy, da mặt Bắc Minh Huy dù có dày hơn nữa, cũng chỉ có thể thừa nhận thất bại.

Nói xong, mũi chân hắn điểm một cái lên mặt hồ, phi thân lên, rơi vào một gốc đại thụ chọc trời cạnh Cửu Long Hồ, sau khi nuốt viên thuốc tiếp theo, liền khoanh chân ngồi xuống.

Trong hồ, Tiêu Sở Hà liếc qua Diệp Trần, xoay người lướt đến vị trí của mình.

- Bắc Minh Huy thất bại!

- Thanh niên ngũ cự đầu đúng là thanh niên năm cự đầu, chỉ sợ tương lai trong vòng một năm, cũng sẽ không thay đổi, nội tình của Diệp Trần, Bắc Minh Huy cuối cùng vẫn hơi kém một chút.

Thẳng đến khi Bắc Minh Huy tự mình thừa nhận, mọi người mới biết rõ

kết quả chiến đấu, thổn thức không thôi.

- Không biết Độc Cô Tuyệt hiện giờ đã đạt đến trình độ nào rồi nữa?

Bỗng nhiên có người nói.

- Ngay mai sẽ là ngày ước chiến, đến lúc đó thì biết.

Trên một ngọn núi nhỏ không ngờ tới, ba người Lý Đạo Hiên Nghiêm Xích Hỏa thu trận chiến này vào trong mắt

Nghiêm Xích Hỏa cho tới bây giờ còn chưa thấy qua đao khách mạnh mẽ như Tiêu Sở Hà, nếu so với hắn, một đám đao khách của Hỏa Linh Điện thật giống như một đám hài nhi còn chưa học được cách đi đường, mà chính hắn, cũng chỉ mới tập tễnh học bước, chênh lệch cực lớn, khiến cho đao khách chi tâm của hắn càng thêm kiêng định, sẽ có một ngày, hắn cũng sẽ đánh bại đao khách cường đại như vậy, sừng sững ở đỉnh phong của đông đảo Đao tông.

Lý Đạo Hiên đang rất chờ mong, chờ mong Lục Thiếu Du đến, chuyện Tiêu Sở Hà từng thua ở dưới kiếm của Lục Thiếu Du có rất nhiều người biết đến, cho nên hắn rất muốn biết, kiếm pháp của Kiếm chi tông Lục Thiếu Du, đến tột cùng lăng lệ ác liệt đến mức nào, nếu so với Diệp Trần thì thế nào.

- Thực hi vọng hai người này có thể đánh một trận.

Trong đầu Lý Đạo Hiên đột nhiên hiện lên ý nghĩ này.

Chợt cười khổ một tiếng, hắn cảm thấy việc này rất không có khả nẵng, đối tượng mà Diệp Trần ước chiến là Độc Cô Tuyệt, nếu như chống lại Lục Thiếu Du thì... chung quy vẫn có chút miễn cường, dù sao đối phương thế những lại là đỉnh cấp Kiếm Tông đã từng đánh bại qua Tiêu Sở Hà, trên Tông Sư Bảng, ngoại trừ lão quái vật kiếm khách bài danh thứ hai ra, lấy Lục Thiếu Du vi tôn.

Bất tri bất giác, ngày thứ tư qua đi.

Sáng sớm ngày thứ năm.

Hôm nay, chính là ngày ước chiến

Mặt trời còn chưa nhô lên hoàn toàn, tiếng xé gió ở bốn phương tám hướng bỗng nhiên dầy đặc, chạy đến trên căn bản là một ít người ở xa Cửu Long Sơn, hoặc là Đại năng Linh Hải Cảnh tốc độ chậm chạp, trong đó xen lẫn một ít nhân vật chính khiến vạn chúng chú mục, như Tạ Bách Đình đứng đầu trong tam đại đao đạo tông sư, bên cạnh Tạ Bách Đình là một vị lão già tóc bạc, cùng với những người khác trên Tông Sư Bảng.

Lão giả tóc bạc đến cùng với Tạ Bách Đình không phải hạng người vô danh, chính là người bài danh thứ hai trên Tông Sư Bảng, lão quái vật kiếm khách được người xưng là Địa Kiếm Tông Từ Nguyên, tuổi ít nhất đã ngoài 150.

Một người là đao khách bài danh thứ năm trên tông sư bảng, một người là kiếm khách bài danh thứ hai, hai người đến, muốn không gây chú ý cho mọi người cũng không được.

- Tạ huynh, ngươi tôn sùng trận ước chiến này như thế, ta ngược bắt đầu ngứa ngáy trong lòng... muốn nhanh chóng được thấy.

Từ Nguyên cười ha ha nói.

Tạ Bách Đình nói:

- Từ huynh, ngươi sẽ không thất vọng đâu.

- Tốt, nếu Tạ huynh đã nói như thế, ta khẳng định sẽ không thất vọng rồi.

Từ Nguyên rất rõ nhãn lực của Tạ Bách Đình, một năm trước hắn không có tới, là vì lấy thân phận của hắn, không cần phải đến đây, lần này sở dĩ đến, là doTạ Bách Đình nói với hắn, trận chiến giữa Lục Thiếu Du và Tiêu Sở Hà, cấp bậc đã ngang ngửa với trận chiến của bọn họ, không còn tồn tại

chênh lệch quá lớn nữa.

Về phần trận chiến giữa Diệp Trần và Độc Cô Tuyệt, nói thật, bọn hắn cũng không quá xem trọng yêu nghiệt cũng cần phải có thời gian để phát triển, cho nên ước chiến lần này, sẽ lấy Lục Thiếu Du và Tiêu Sở Hà làm vai chính, Diệp Trần và Độc Cô Tuyệt chẳng qua chỉ là phối liệu thôi.

Không ít người nhận ra thân phận của Kiếm Tông Từ Nguyên, nguyên một đám thầm nghĩ may mắn, Kiếm Tông Từ Nguyên đã rất nhiều năm không xuất hiện trong tầm mắt của mọi người rồi, là một lão quái vật danh phủ kì thực, một tay kiếm pháp, nghe nói sớm đã đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng được rồi.

Đương nhiên, thân phận và địa vị của Tạ Bách Đình cũng không kém hơn Kiếm Tông Từ Nguyên, bài danh tuy rằng thấp hơn so với đối phương, nhưng Tông Sư Bảng chỉ dùng để tham khảo thôi, có tính chuẩn xác nhất định, nhưng nếu thực sự khiêu chiến thì... ai mạnh ai yếu, còn chưa thể biết được, sở dĩ bị Kiếm Tông Từ Nguyên đoạt danh tiếng, là vì số lần Tạ Bách Đình xuất hiện trong tầm mắt của mọi người ít hơn đối phương, cho nên cũng thành thói quen.

Sáng sớm sương mù tan hết, mặt trời đã lên cao đến một phần ba.

Mọi người trông thấy cuối chân trời, có một đạo bạch quang lóe lên, mỗi một lần lập loè, khoảng cách đều gần hơn rất nhiều, phảng phất đang nhảy lên thuấn di.

Chỉ chốc sau chốc lát công phu, bạch quang biến thành bóng người, là Lục Thiếu Du.

- Lục Thiếu Du rốt cuộc đã tới.

- Thật tốt, Lục Thiếu Du tới trước, như vậy chiến đấu giữa hắn Tiêu Sở Hà khẳng định sẽ được tiến hành trước.

- Ai, kỳ thật ta muốn xem chiến đấu giữa Diệp Trần và Độc Cô Tuyệt

trước, bằng không đợi chiến đấu của Lục Thiếu Du và Tiêu Sở Hà chấm dứt, hứng thú của ta khẳng định giảm bớt một nửa.

Tựa như đã ăn quen thức ăn ngon, đột nhiên đổi sang thứ kém hơn, khẳng định sẽ lạnh nhạt vô vị, mà nếu như ăn đồ thường trước, sau đó lại ăn ngọn, quá trình hưởng thụ không thể nghi ngờ sẽ càng dài thêm.

Lục Thiếu Du tựa như bạch quang du long, ngay lập tức đi vào trên không Cửu Long Hồ, khí tức lăng lệ ác liệt phiêu dật làm cho hoàn cảnh bốn phía đều phảng phất trở nên trong trẻo nhưng lạnh lùng.

- Một kiếm khách thật giỏi.

Con mắt của Kiếm Tông Từ Nguyên sáng ngời, đến cấp độ này của hắn, chỉ cần thoáng cảm thụ khí tức của đối phương một phát, đã biết rõ cấp bậc của đối phương, sai số sẽ không quá lớn.

Không thể nghi ngờ, Lục Thiếu Du đã nhấc lên hứng thú của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 677: Diệp Trần Thất Bại ?

- Lục Thiếu Du!

Tiêu Sở Hà đứng lên, khí tức đao kí tràn ngập và khí tức kiếm khí của Lục Thiếu Du đụng vào nhau, trên không Cửu Long Hồ chịu sự biến hóa này, phảng phất xuất hiện vô số đao quang kiếm ảnh, bộ bộ kinh tâm.

Một ít người thực lực hơi yếu, không biết sao toàn thân mát lạnh, da gà nổi lên, tóc gáy dựng đứng, trong đó kể cả Lý Đạo Hiên vàNghiêm Xích Hỏa, bọn hắn một người là kiếm khách, một người là đao khách, cảm thụ nếu so với những người khác thì sâu hơn nhiều.

- Xem ra hai người chúng ta phải chiến đấu trước, cũng được, chấm dứt chiến đấu sớm một chút, ly khai sớm một chút.

Lục Thiếu Du không có hứng thú quá lớn xem chiến đấu của Diệp Trần và Độc Cô Tuyệt, nhất là dưới tình huống phải chờ đợi nữa.

- Ta chính có ý đó, những chiến đấu khác, với ta mà nói chỉ là thứ yếu.

Thương thế của Tiêu Sở Hà đã phục hồi như cũ, chỉ cần không phải trọng thương, nội thương bình thường, một đêm chưa khỏi cũng không phải là vấn đề gì.

- Chiến đi!

Lục Thiếu Du hô hấp vững vàng, ánh mắt dần dần trở nên lợi hại.

Giãn thân thể ra, Tiêu Sở Hà đang muốn lướt đi, đột nhiên nhẹ kêu một tiếng, nhìn lại phía xa chân trời, chỗ đó, có một đạo hào quang màu xám.

- Là Độc Cô Tuyệt, Độc Cô Tuyệt rốt cuộc đã tới.

Có người lên tiếng kinh hô.

Tro sắc quang mang lấy tốc độ cực kỳ kinh người phi độn đến, lúc tới gần Cửu Long Hồ, tán đi hộ thể Chân Nguyên, lập lòe một cái, liền xuất hiện trong hồ.

Không hề nhìn những người khác, con ngươi biến thành màu xám của Độc Cô Tuyệt đã tìm được Diệp Trần, sau đó ánh mắt rơi vào trên người đối phương

Diệp Trần xếp bằng trên ngọn núi thu hồi bí tịch Ngự Kiếm Thuật, giương mắt, vẻ mặt phong tình lãnh đạm nhìn tới, lúc cảm nhận được khí tức của đối phương, hơi chút kinh ngạc, như có điều suy nghĩ.

Hô!

Đột ngột --

Trên người Độc Cô Tuyệt bắn ra khí tức thảm khốc quỷ khóc thần hào, đao ý tuyệt vọng lập tức áp về phía Diệp Trần trên núi, dưới đao ý thảm khốc, những người ở gần đó phảng phất như đi tới địa ngục, cảm xúc tuyệt vọng đang sinh sôi, bộ mặt lộ ra vẻ giãy dụa.

- Đao ý thật đáng sợ.

Diệp Trần không nhúc nhích, Tạ Bách Đình lại động, hắn phóng xuất ra đao ý thuộc về mình, cùng tuyệt vọng đao ý của Độc Cô Tuyệt đụng vào cùng một chỗ.

Làm cho Tạ Bách Đình quá sợ hãi chính là, đao ý của hắn vừa va chạm vào đao ý của Độc Cô Tuyệt, cũng cảm giác tựa hồ có một Độc Cô Tuyệt hư ảo cầm đao bổ về phía hắn, ánh đao thảm khốc tuyệt vọng tràn ngập phía chân trời, phản chiếu tầm mắt của hắn, khiến hô hấp của hắn thoáng cái nhanh lên.

- Đáng sợ, sợ là Diệp Trần phải thua.

Tạ Bách Đình chấn động thân thể, tán đi đao ý, trên trán nổi lên mồ hôi lạnh.

Những người khác mặt dù không cảm thụ sâu như Tạ Bách Đình, nhưng đều nhìn ra biến hóa của Độc Cô Tuyệt, Độc Cô Tuyệt giờ phút này, mang đến cho người ta cảm giác như là người thu hoạch trong địa ngục vậy, trong lúc hành tẩu, khí tức tuyệt vọng bao phủ nhân gian, đao ý đáng sợ khiến Quỷ Thần đều kinh.

- Có ý tứ?

Trường đao của Tiêu Sở Hà nhảy lên không thôi, trên mặt lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú, sự cường đại của Độc Cô Tuyệt, thật có chút vượt quá dự liệu của hắn, đương nhiên, cũng chỉ là vượt quá dự liệu thôi, với tư cách là Đao Đạo tông sư, bằng vào đao ý, còn không thể nào khiến hắn biến sắc được.

- Trước tiên cứ xem người và Diệp Trần chiến đấu đi, hi vọng Diệp Trần có thể chống được mấy chiêu!

Thân thể thư trì hoãn xuống, Tiêu Sở Hà biết rõ chiến đấu giữa hắn và Lục Thiếu Du, phải dời lại.

Lục Thiếu Du hơi kinh ngạc liếc nhìn Độc Cô Tuyệt, thầm nghĩ trong lòng: Chỉ bằng vào đao ý, Độc Cô Tuyệt đã đến đỉnh rồi, cũng không biết thực lực chân chính như thế nào? "

Đao ý cường đại, thực lực bản thân không thể yếu được, nhưng cũng không có nghĩa nó là thứ tham chiếu duy nhất của thực lực, thực lực là biểu hiện tổng hợp của võ giả, ngoại trừ tối trọng yếu nhất là tu vị, một vài thứ như ý chí, áo nghĩa có thể thông qua tìm hiểu hoặc tu luyện để đề cao, còn cần kinh nghiệm chiến đấu và thiên phú chiến đấu v... v...

Bá!

Bạch quang lóe lên, Lục Thiếu Du lướt đến ven hồ.

Đối mặt với đao ý mặt trái cảm xúc mạnh như vậy, Diệp Trần mặt không đổi sắc, hắn mở miệng nói:

- Độc Cô Tuyệt, nếu như ngươi muốn dùng đao ý uy hiếp ta, chỉ sợ ngươi sẽ rất thất vọng.

- Đúng lắm!

Độc Cô Tuyệt thu hồi tuyệt vọng đao ý, trong số thanh niên thiên tài của Chân Linh đại lục, luận ý chí, có lẽ chỉ có một người Diệp Trần là khiến hắn nhìn không thấu, lúc trước hắn đã đoán được kết quả sẽ như vậy, nhưng bất kể như thế nào, cũng nên thử một lần, bởi vì chỉ có thử qua, hắn mới có thể làm ra quyết định.

- Tại sao lại có đao ý đáng sợ như vậy chứ, vậy mà khiến cho tinh thần của ta suýt nữa thất thủ.

- Ta cũng vậy!

Những người đang xem cuộc chiến gần đó sắc mặt tái nhợt, hồi hộp nhìn Độc Cô Tuyệt.

- Kẻ này không hổ là yêu nghiệt cấp thiên tài, một khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, sẽ là Vương Giả thập phần đáng sợ, có lẽ sẽ trở thành Tà Vương thứ hai.

Địa Kiếm Tông Từ Nguyên khen.

Tạ Bách Đình nói:

- Nếu như hắn có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh, thành tựu tuyệt đối sẽ không dưới Tà Vương, ta ngược lại cho rằng, hắn sẽ đi trên một con đường khác.

Tà Vương tiến vào Sinh Tử Cảnh vào năm mươi năm trước, cũng là

thiên tài đại danh đỉnh đỉnh, nếu như không có Huyền Hậu, vậy thì Tà Vương mới là đệ thất thiên tài của Chân Linh đại lục ngàn năm qua.

- Ân!

Từ Nguyên gật gật đầu, nói tiếp:

- Tiểu cô nương của Đạm Đài gia cũng có danh tiếng yêu ngiệt, không biết danh tiếng yêu nghiệt của Diệp Trần này, là thật hay không nữa.

Quả thật, tốc độ tăng lên tu vị cảnh giới của Diệp Trần quả thật rất yêu nghiệt, nhưng dù sao cũng không rung động nhân tâm như Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt, hai người kia từ nhỏ đã biểu lộ ra thiên phú yêu nghiệt, chưa từng khiến người thất vọng, cho nên, yêu nghiệt là vinh quang, cũng là áp lực, Từ Nguyên đối với Diệp Trần cũng không coi trọng lắm, phải biết rằng muốn làm được trình độ yêu nghiệt, cũng không phải dễ, bảo trì trong nhất thời không tính là gì, bảo trì trong thời gian dài, đó mới gọi khủng bố, Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt đã trải qua khảo nghiệm.

- Chỉ sợ Diệp Trần sẽ thất bại.

Biến hóa của Độc Cô Tuyệt, khiến Tạ Bách Đình sợ hãi thán phục không thôi, vốn hắn vẫn rất coi trọng Diệp Trần, dù sao Diệp Trần là từ một cái Nam Trác Vực nho nhỏ đi tới, rất thấp, cho nên càng thêm đáng quý, chỉ là, Độc Cô Tuyệt dưới tình huống lạc hậu, lại có thể bộc phát ra năng lượng cực lớn, đây mới là yêu nghiệt, yêu nghiệt, chính là làm được chuyện không thể nào làm được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 678: Thân Phận Đệ Nhất Đao Khách

- Trận chiến giữa ta và ngươi, trước tiên dời ra sau đã.

Ngoài dự liệu của mọi người chính là, Độc Cô Tuyệt cũng không lập tức chiến đấu với Diệp Trần, mà cũng Diệp Trần biểu hiện đương nhiên, tựa hồ sớm đã biết rõ.

Xoay người, Độc Cô Tuyệt nhìn về phía Tiêu Sở Hà

- Tiêu Sở Hà, ta và ngươi đều là đao khách, trong đao khách, chỉ có một đệ nhất, cho nên, ngươi tất nhiên sẽ thua dưới đao của ta.

Nói xong, hắn lại nói với Diệp Trần:

- Diệp Trần, ta sẽ dùng thân phận đệ nhất đao khách đến quyết chiến với ngươi, hi vọng ngươi sẽ không khiến ta thất vọng.

Người khác thì xem thanh niên ngũ cự đầu như mục tiêu, Độc Cô Tuyệt lại coi Diệp Trần trở thành đối thủ suốt đời, chỉ có Diệp Trần, mới có thể mang lại uy hiếp cho hắn, những người khác chỉ là tạm thời thôi.

Lời của Độc Cô Tuyệt vừa nói ra, tất cả mọi người sợ ngây người.

Là cuồng vọng, hay là tự tin với thực lực?

Không hề nghi ngờ, nếu so với Độc Cô Tuyệt, Bắc Minh Huy cũng hơi lộ ra chút chưa đủ, trước khi Bắc Minh Huy và Tiêu Sở Hà đánh một trận, ngữ khí tuy rằng hơi chút cuồng vọng, nhưng vẫn mang đến cho người khác cảm giác hết sức kiêng kỵ Tiêu Sở Hà, mà Độc Cô Tuyệt nói ra lời này, lại rất tự nhiên, phảng phất bao trùm Tiêu Sở Hà vậy.

- Nói khoác không biết ngượng!

Tiêu Sở Hà hiển nhiên không nghĩ tới, đối tượng Độc Cô Tuyệt khiêu chiến đầu tiên là hắn, bất quá việc này cũng không quan trọng, quan trọng là ... ngữ khí của đối phương, triệt để chọc giận hắn, hắn đường đường là thanh niên ngũ cự đầu, thân kinh bách chiến, đây là lần đâu tiên bị người khác coi nhẹ như vậy.

- Tốt, ta chờ ngươi.

Một lớp đã san bằng, một lớp khác lại nổi lên, câu trả lời của Diệp Trần, rất bình thường, cũng không cuồng vọng, nhưng vẫn khiến không ít người hai mặt nhìn nhau, Độc Cô Tuyệt nói Tiêu Sở Hà tất nhiên sẽ thua dưới đao của hắn, mà Diệp Trần nói chờ Độc Cô Tuyệt, cho dù là kẻ đần, cũng nghe ra được ý trong lời nói của Diệp Trần, ý là, đánh bại Tiêu Sở Hà, Diệp Trần chờ Độc Cô Tuyệt đánh với hắn một trận, rất hiển nhiên, đánh bại Tiêu Sở Hà, cũng không khiến Diệp Trần giật mình.

Phải biết rằng trước đó Tiêu Sở Hà đã triển lộ ra thực lực đáng sợ, Độc Cô Tuyệt nếu có thể đánh bại Tiêu Sở Hà, Diệp Trần há lại không biết sự đáng sợ của Độc Cô Tuyệt, nếu như thế mà vẫn dám nói chờ ngươi, phong khinh vân đạm (*gió nhẹ mây bay) như vậy, khiến không ít người hoài nghi trong lòng.

- Tự đại.

Lục Thiếu Du thấp giọng nói một câu, không biết là nói Độc Cô Tuyệt, hay là Diệp Trần nữa.

Mà Kiếm Tông Từ Nguyên thì nhíu mày, cười khổ với Tạ Bách Đình:

- Người trẻ tuổi hiện giờ, càng ngày càng không hiểu được khiêm tốn.

- Xem đi! Mọi việc luôn sẽ có kết quả.

Tạ Bách Đình thoáng vuốt ve chuôi đao.

Dưới ánh nhìn soi mói của không ít người, Diệp Trần buông tầm mắt, thần tình lạnh nhạt, hắn nói ra lời nói này, tự nhiên không phải là tự đại, nói thật, Độc Cô Tuyệt nếu không chiến thắng được Tiêu Sở Hà, quả thật không có thực lực đánh một trận với hắn, ngay cả khiến hắn nổi lên hứng thú cũng rất miễn cưỡng.

BOANG...!

Trường đao ra khỏi vỏ, lưỡi đao chỉ hướng Tiêu Sở Hà, Độc Cô Tuyệt giương giọng nói:

- Chiến đi!

Vèo một tiếng, bàn chân Tiêu Sở Hà đạp mắt đất một cái, sóng nước phảng phất nổ tung, ngay lập tức đi vào trên không Cửu Long Hồ, đối diện với Độc Cô Tuyệt.

- Bắc Minh Huy đã từng nói với ta lời này, nhưng hắn thất bại, ta vẫn là câu nói đó, muốn khiêu chiến chúng ta, các ngươi vẫn còn sớm một chút.

Đè nén nộ khí, Tiêu Sở Hà trầm giọng nói.

- Sớm hay không, ngươi rất nhanh sẽ được biết.

- Cũng được, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi có lực lượng gì.

Đánh một trận với Bắc Minh Huy, Tiêu Sở Hà đến cuối mới bộc phát, nhanh chóng giải quyết chiến đấu, mà bây giờ, trên người Tiêu Sở Hà lại tản ra khí tức khủng bố thiên quân vạn mã xung phong liều chết, hai mắt dần nổi lên màu huyết hồng... rất nhiều người rõ, Tiêu Sở Hà bị chọc giận, ngay từ đầu sẽ bộc phát ra toàn bộ thực lực.

- Rất tốt.

Độc Cô Tuyệt thoả mãn gật đầu.

- Bại đi!

Trường đao hiện ra bạch sắc quang mang lập tức ra khỏi vỏ, Tiêu Sở Hà hai tay cầm đao, một đạo lăng không đánh xuống, đao mang màu trắng bạo tăng gấp trăm lần, tựa như một bả Thiên Đao, mặt hồ Cửu Long Hồ không chịu nổi đao áp cường đại như thế, lõm xuống dưới một đầu thẳng tắp, khiến hồ nước lượn lờ khí vụ.

Đ-A-N-G... G!

Trường đao vung lên, Tiêu Sở Hà chém tới đao mang bị sụp đổ bay ra ngoài, mà bản thân Độc Cô Tuyệt thì không chút sứt mẻ, hắn đạm mạc nói:

- Tiêu Sở Hà, ta đã có tin tưởng đánh bại ngươi, tự nhiên có đạo lý của ta, một đao kia, quá yếu, xuất ra thực lực cực hạn của ngươi đi.

Hít!

Thanh âm hít một hơi khí lãnh vang lên từng mảnh, một đao vừa rồi của Tiêu Sở Hà tuy rằng không phải là sát chiêu, nhưng tốc độ lại cực kì kinh người, mà một đao làm sụp đổ đao mang của Độc Cô Tuyệt cũng không phải là sát chiêu, rất rõ ràng, đao thứ nhất, Độc Cô Tuyệt chiếm được thượng phong.

Tiêu Sở Hà giận dữ quát một tiếng, thân thể mang theo ánh đao lạnh thấu xương, mãnh liệt bắn ra, lăng không bổ về phía Độc Cô Tuyệt bảy bảy bốn mươi chín đao, mỗi một đao đều có được đao thế phân biển đoạn sóng, lấy thực lực thanh niên ngũ cự đầu của hắn, nếu đổi thành một người khác, đã sớm không chiến mà sợ, bó tay bó chân rồi.

Đáng tiếc đối thủ của hắn là Độc Cô Tuyệt.

Con mắt có chút nheo lại, trường đao trong tay Độc Cô Tuyệt bộc phát ra đao mang giống như bạch hồng, bên trong đao mang, chúng sinh ảo ảnh đều ở trên đó, tuyệt vọng chi khí tùy ý tràn ngập, khác với trước kia, tuyệt vọng chi khí lần này không chỉ có hiệu quả ảnh hưởng đến tâm thần, tuyệt vọng chi khí cũng tác dụng lên người Độc Cô Tuyệt, trong tuyệt vọng vi

diệu, lực lượng của Độc Cô Tuyệt càng cường đại hơn.

Có người, sẽ ở trong tuyệt vọng đánh mất ý chí chiến đấu, triệt để lưu lạc, tựa như cái xác không hồn.

Mà cũng có người, ở trong tuyệt vọng, bộc phát ra lực lượng trước nay chưa từng có, dù chỉ là một đao bình thường, cũng có được khí thế chém giết hết thảy.

Thân phụ tuyệt vọng đao ý, bế quan ở Tà Ma Động hơn nửa năm, Độc Cô Tuyệt càng lý giải thêm được lực lượng tuyệt vọng, muốn cho địch nhân cảm nhận được tuyệt vọng, cũng phải khiến chính mình thời khắc đều cảm nhận được sự uy hiếp của tuyệt vọng, chỉ có thời khắc ở trong uy hiếp tuyệt vọng, mới có thể phát huy tuyệt vọng đao ý đến cực hạn.

Đương đương đương đương đương. . .

Vô số ánh đao đối bính cùng một chỗ, chiến đấu của Độc Cô Tuyệt và Tiêu Sở Hà lập tức tiến vào gay cấn, chiến đấu của hai người, thập phần hung hiểm, chỉ thấy ánh đao tung hoành, bạch quang lóng lánh, căn bản không thấy rõ thân ảnh cụ thể của hai người, phảng phất bọn hắn đã bị ánh đao đồng hóa vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 679: Tuyệt Vọng Nhất Đao

Lấy tuyệt vọng đao ý làm lộ tuyến đao đạo!

Diệp Trần đánh giá trận chiến đấu này, như có điều suy nghĩ.

Con đường của mỗi người đều không giống nhau, cũng là kiếm đạo, có rất nhiều thanh kiếm trở thành vũ khí, kỳ thật không khác gì với võ giả, cũng có người mượn kiếm đạo, cảm ngộ áo nghĩa, có một bộ phận cực nhỏ người có được thuộc tính kiếm ý, sẽ dùng thuộc tính kiếm ý làm lộ tuyến phát triển chủ yếu, ví dụ như Song Kiếm Vương và Thiết Kiếm Vương thậm chí cả Chiến Vương đều như thế cả, chiêu thức của bọn hắn, đa số đều là dùng thuộc tính kiếm ý làm trung tâm sáng tạo ra, ví dụ như Song Kiếm Vương có rất nhiều Sát Lục Kiếm Ý, trong chiêu thức của hắn, tuy rằng không khác gì với người khác, cũng ẩn chứa áo nghĩa, nhưng chiêu thức của hắn, người khác liếc mắt liền có thể nhìn ra hương vị sát lục bên trong, thuần túy là vì giết chóc mà sáng tạo ra, ẩn chứa đặc tính của từng người, Diệp Trần kế thừa qua thuộc tính kiếm ý của bọn hắn, tự nhiên rất rõ.

Mà Diệp Trần, đều khác với mỗi người bọn họ, hắn đi chính là kiếm đạo thuần chính, cái gọi là áo nghĩa và kiếm ý, đều là để phục vụ cho kiếm trong tay hắn, đương nhiên, kiếm trong tay hắn, cũng không phải là một thanh kiếm cụ thể đặc biệt nào đó, mà là kiếm khách chi tâm của hắn chỉ cần kiếm khách chi tâm không chết, hắn liền không đình chỉ tiến bước, dùng kiếm trong tay, vượt mọi chông gai.

Hắn dần dần lĩnh ngộ được, kiếm ý là do kiếm diễn sinh ra, hoặc là nói cho kiếm khách chi tâm diễn sinh ra, không có kiếm, không có kiếm khách chi tâm, không có khả năng diễn sinh ra kiếm ý được, suối nguồn của kiếm ý, chính là bản thân, chính là kiếm, hắn phải đi chính là kiếm đạo thuần chính, kiếm đạo đường đường chính chính, sẽ không thay đổi.

Lực lượng phát ra trong tuyệt vọng thật sự quá lớn, dù Tiêu Sở Hà đã bộc phát ra thực lực cực hạn, thậm chí còn hơn một chút, cũng không chiếm được một tia thượng phong, một mực bị Độc Cô Tuyệt chèn ép, lui suốt 3000 m, đao pháp xuất hiện hỗn loạn.

- Đáng giận!

Tiêu Sở Hà tức sùi bọt mép, hai mắt một mảnh huyết hồng, cả người mượn lực lượng giao kích của trường đạo, nhảy lên, bay lên trời, một đao bổ nghiêng về phía Độc Cô Tuyệt đối diện.

- Ngươi đã bị tuyệt vọng bao phủ, trốn cũng không thể trốn.

Độc Cô Tuyệt thần sắc lạnh lùng, con ngươi màu xám lóe ra hào quang vô tình, thân ảnh của Tiêu Sở Hà phản chiếu lấy con ngươi, cơ hồ bị bối cảnh màu xám hoàn toàn bao phủ.

Đ-A-N-G... G!

Nâng cánh tay phải lên, bổ ra một đao, Tiêu Sở Hà lại lần nữa lùi nhanh vài trăm mét, y phục trên người đều bị đánh rách tả tơi, lộ ra áo giáp phòng ngự bên trong.

- Tuyệt vọng đao đạo quả nhiên lợi hại.

Diệp Trần mặc dù không đi theo lộ tuyến kiếm đạo dùng thuộc tính kiếm ý để phát triển, nhưng cũng không phủ nhận con đường này, lấy tuyệt vọng đao ý làm lộ tuyến phát triển có một chỗ tốt, đó chính là sơ kỳ phát triển nhanh chóng, thực lực gia tăng gấp bội, lĩnh ngộ đối với tuyệt vọng càng cao, lực lượng bạo phát ra càng lớn, hơn nữa bởi vì lây dính khí tức tuyệt vọng, cho nên đao chiêu sáng tạo ra đều ẩn chứa thuộc tính tuyệt vọng, tính cân đối rất mạnh, có thể bạo phát ra tất cả lực lượng trong tuyệt vọng, mà kiếm đạo của Diệp Trần, tính bao dung rất mạnh, công chính bình thản, Hạo Nhiên nguy nga, phát triển không nhanh cũng không chậm, nhưng thập phần ổn định, có thể khống chế 100%, sẽ không xuất hiện hiện tượng thoát ly

khống chế.

Cho nên nói, hiện giờ mà bàn lộ tuyến phát triển nào tốt hơn, vẫn còn hơi sớm, bất quá có thể khẳng định chính là, Diệp Trần sẽ không đi theo lộ tuyến phát triển của Chiến Vương, cũng không đi theo Thiết Kiếm Vương, về phần lộ tuyến phát triển của Song Kiếm Vương, càng không khả năng, thứ hắn đi chính là kiếm đạo của mình.

Đương đương đương đương đương...

Hỏa tinh chói mắt nổ tung thành từng mảnh nhỏ giữa không trung, giống như khói lửa sáng chói, Độc Cô Tuyệt giết đến đâu, Tiêu Sở Hà liền lui tới đó, đến lúc này, tuyệt đại bộ phận mọi người đều nhìn ra được, Tiêu Sở Hà đã bị áp chế toàn diện, khả năng xoay người rất nhỏ.

Trong số mọi người đang xem cuôc chiến, một người lắc đầu, thở dài nói:

- Không phải Tiêu Sở Hà yếu, mà là Độc Cô Tuyệt quá mạnh mẽ, so với một năm trước, thực lực của hắn ít nhất cũng tăng lên gấp mấy lần, mà biên độ tăng lên của Tiêu Sở Hà lại không cao hơn ba thành, cho nên Tiêu Sở Hà nhất định phải thua.

- Aiz, thanh niên ngũ cự đầu, rốt cục phải đổi người rồi, Độc Cô Tuyệt không hổ là yêu nghiệt cấp thiên tài, cho dù là Tiêu Sở Hà, cũng phải nhường đường cho hắn.

- Cự đầu thành danh lâu năm gặp gỡ tân tấn yêu nghiệt, chung quy vẫn là tân tấn yêu nghiệt mạnh hơn.

Trước khi tới đây, chỉ sợ không người nào nghĩ tới Độc Cô Tuyệt sẽ đánh bại Tiêu Sở Hà, trở thành người đầu tiên thượng vị, bọn hắn chung quy vẫn cho rằng, cho dù là yêu nghiệt, cũng cần phải có thời gian tích lũy, cho rằng trong một hai năm, vẫn là thiên hạ của thanh niên ngũ cự đầu.

Đáng tiếc bọn hắn đã quên, yêu nghiệt sở dĩ là yêu nghiệt, là bởi vì

không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán họ, huống chi, khi yêu nghiệt gặp được đối thủ, sẽ bộc phát ra năng lượng càng thêm cường đại, đối với Độc Cô Tuyệt mà nói, Diệp Trần không thể nghi ngờ chính là chất xúc tác của hắn.

Đương nhiên, vẫn có người coi trọng Tiêu Sở Hà như trước, một người trong đó nói:

- Chớ quên, Tiêu Sở Hà vẫn còn sát chiêu Liệt Hải Tam Đao chưa xử dụng ra, Bắc Minh Huy chính là thua dưới chiêu đó, Độc Cô Tuyệt chưa chắc có thể chống đỡ được.

- Đúng, Liệt Hải Tam Đao của Tiêu Sở Hà nói không chừng có thể đánh bại Độc Cô Tuyệt.

Người ủng hộ Độc Cô Tuyệt phản bác nói:

- Các ngươi cũng chớ quên, Độc Cô Tuyệt vẫn còn Tuyệt Vọng Nhất Đao, một năm trước, hắn còn không cách nào triệt để không chế nó, hiện giờ thì sao? Hãy chờ xem!

Rầm rầm!

Mặt hồ Cửu Long Hồ dưới sự quyết đấu của hai vị Đao tông đạt trình độ cao nhất, bị phá thành mảnh nhỏ.

- Liệt Hải Tam Đao!

Rốt cục, Tiêu Sở Hà cũng thi triển ra sát chiêu, cả người đạp lên gợn sóng, từ trên cao nhìn xuống, bổ về phía Độc Cô Tuyệt ba đao, ba đạo đao mang cự đại điệp gia cùng một chỗ, đưa tới khí trời của Cửu Long Sơn biến hóa, cuồng phong gào rít giận dữ, sóng ngầm mãnh liệt, Thiên địa một mảnh thảm đạm.

- Ngươi có tư cách để ta thi triển ra Tuyệt Vọng Nhất Đao!

Khí tức tuyệt vọng trên người Độc Cô Tuyệt lập tức nồng đậm gấp mấy lần, một tia gió âm lãnh lan ra, mà tóc của hắn, cũng lập tức biến thành màu xám trắng, ở sâu trong mắt trái, thiêu đốt lên sâm bạch hỏa diễm, người bị con mắt này nhìn chằm chăm vào, phảng phất như đi tới địa ngục, vô số oán linh ăn không nói có, trùng kích linh hồn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 680: Ta Bốn, Hắn Sáu

XÍU... UU!!

Không gian phía trước lập tức mơ hồ, thân ảnh của Độc Cô Tuyệt thoáng cái biến mất nguyên tại chỗ.

Cờ-rắc!

Đao mang do Tiêu Sở Hà chém ra, nứt vỡ như bọt biển, chợt, một đạo bóng dáng quỷ mị xuất hiện trước mặt Tiêu Sở Hà, chém tới một đao.

Không có bất kỳ lo lắng, dưới Tuyệt Vọng Nhất Đao của Độc Cô Tuyệt, cái mà Tiêu Sở Hà gặp phải chỉ có tuyệt vọng, hộ thể Chân Nguyên ngoài cơ thể hắn so với đậu hủ cũng không cứng hơn bao nhiêu, hết thảy bị phân thành hai nửa, sau một khắc, một cổ đao kình âm lãnh theo áo giáp phòng ngự của hắn, truyền lại vào trong cơ thể, sau đó lại lộ ra từ phía sau lưng, đao áp vô hình khiến cho mặt hồ phía sau hắn lõm ra một vết đao.

PHỐC!

Đại lượng máu tươi được phun ra từ trong miệng Tiêu Sở Hà, hình thành một đạo huyết trụ

Hắn muốn trốn đi, nhưng thân thể lại không nghe theo khống chế.

Tựa hồ không cam lòng thua trên tay Độc Cô Tuyệt, Tiêu Sở Hà rõ ràng từ trong tuyệt vọng phát ra lực lượng mới, chém một đao về phía Độc Cô Tuyệt gần trong gang tấc.

Đáng tiếc, Độc Cô Tuyệt so với hắn còn nhanh hơn, lại bổ một đao lên người hắn, khiến hắn bổ nhào xuống mặt hồ, triệt để mất đi sức chiến đấu và

ý chí chiến đấu.

- Hấp thu lực lượng từ trong tuyệt vọng, ngươi vĩnh viễn kém ta.

Nếu như đổi thành người khác, có thể sẽ bị Tiêu Sở Hà lật bàn, nhưng tiếc, ở trên tay Độc Cô Tuyệt, không có khả năng phát sinh loại chuyện này, bơi vì lĩnh ngộ về mặt tuyệt vọng của hắn, đã vượt qua sự tưởng tượng của người khác, cho nên cử động cuối cùng của Tiêu Sở Hà, chẳng qua là ngoan cố chống cự thôi.

- Tiêu Sở Hà thất bại, Tiêu Sở Hà thật sự thất bại.

- Không sai biệt lắm đã được năm năm nha! Sau năm năm, rốt cục cũng có một thanh niên cự đầu xuống ngựa.

Tuy rằng trước kia đã nghĩ tới Tiêu Sở Hà sẽ bại, nhưng khi lộ ra kết quả, đại bộ phận mọi người vẫn rất rung động, mạnh như Tiêu Sở Hà, cũng thua dưới đao của Độc Cô Tuyệt, có thể nghĩ, Độc Cô Tuyệt đến cùng mạnh đến trình độ nào rồi, chỉ sợ dưới bốn mươi tuổi, không có ai có thể chiến thắng Độc Cô Tuyệt, coi như là Bạch Vô Tuyết xuất mã, cũng chỉ là không biết lượng sức thôi.

- Quá mạnh mẽ!

Bắc Minh Huy có can đảm khiêu chiến Tiêu Sở Hà, nhưng hắn phát hiện, hắn tình nguyện đi khiêu chiến những người khác, cũng không muốn khiêu chiến Độc Cô Tuyệt, hấp thu lực lượng từ trong tuyệt vọng, khiến đối thủ lâm vào tuyệt vọng, có thể nói, cho dù là người có thực lực tương đương với Độc Cô Tuyệt, 99% đều phải thua.

- Biến thái!

Tư Đồ Hạo cũng hết sức kiêng kỵ Độc Cô Tuyệt, khiến đối thủ ngay cả khả năng lật bàn cũng diệt sát, ngẫm lại đã cảm thấy da đầu run lên rồi.

- Tạ huynh, ngươi quyết đấu với hắn, có mấy phần nắm chắc.

Kiếm Tông Từ Nguyên đột nhiên hỏi Tạ Bách Đình.

Tạ Bách Đình cười khổ nói:

- Đổi thành đổi thành một đao khách khác có thực lực tương đương với hắn, phân chia 5: 5, nhưng đối với hắn thì, tối đa chia 4: 6, ta bốn, hắn sáu.

- Xem ra, tiếp theo không có gì đáng xem rồi.

Từ Nguyên gật gật đầu.

Không chỉ Từ Nguyên, cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều không coi trọng Diệp Trần, mà ngay cả ba người Lý Đạo Hiên, Nghiêm Xích Hỏa cùng với Băng Linh đến từ cùng một nơi với Diệp Trần cũng hiểu được hi vọng của Diệp Trần rất xa vời, không phải Diệp Trần yếu, mà là Độc Cô Tuyệt quá mạnh mẽ, một đao vừa rồi, đánh cho Tiêu Sở Hà thuộc một trong ngũ cự đầu đến không hề có lực hoàn thủ, loại thực lực này, đã vượt qua thanh niên ngũ cự đầu rồi, cho dù là Bạch Vô Tuyết đánh với hắn, cũng không có phần thắng quá lớn, rất có thể sẽ bại, chớ đừng nói chi là Diệp Trần.

Bạch Vô Tuyết ngưng trọng nhìn Độc Cô Tuyệt, lắc đầu, không nói gì cả.

Ngâm!

Kiếm của Lục Thiếu Du vẫn một mực rung động lắc lư, phát ra thanh âm kiếm ngân réo rắt, ngay một khắc Độc Cô Tuyệt đánh bại Tiêu Sở Hà, âm thanh kiếm ngân đạt tới trình độ kịch liệt nhất, cơ hồ như muốn xuất ra khỏi vỏ vậy.

- Aizz, chúng ta đều đánh giá thấp Độc Cô Tuyệt, ai biết được hắn trong một năm này lại phát triển đến trình độ như thế chứ, hiện giờ đừng nói là Diệp Trần, dưới bốn mươi tuổi, ngươi có thể thắng hắn cơ hồ không có.

Hải Vô Nhai nhìn nhìn Diệp Trần, thở dài một hơi.

Yến Phượng Phượng nói:

- Quyết chiến còn chưa bắt đầu, có lẽ sẽ có chuyển cơ.

- Hi vọng thế!

Hải Vô Nhai dời ánh mắt, nhìn về phía Diệp Trần.

Dưới ánh nhìn của vạn chúng, Diệp Trần đứng người lên, cuồng phong thổi qua, một thân áo lam bồng bềnh tung bay, tóc dài màu đen bay múa phía sau, phảng phất như đang vẩy mực vậy.

- Độc Cô Tuyệt, ngươi có tư cách khiêu chiến ta rồi.

Câu nói đầu tiên khi Diệp Trần đứng người lên lại nhấc lên sóng to gió lớn.

- Ta không có nghe sai chứ!

Có người hoài nghi bản thân nghe nhầm.

- Có tư cách khiêu chiến ngươi?

Độc Cô Tuyệt híp mắt lại, hắn không giống với những người khác, nếu đổi thành một người khác nói ra lời này, hắn nhất định sẽ chẳng thèm ngó tới, nhưng lời này do Diệp Trần nói ra, lại khiến hắn cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, phảng phất một bả tuyệt thế bảo kiếm, sắp ra khỏi vỏ.

- Diệp Trần này?

Lục Thiếu Du nhướng mày, Tiêu Sở Hà bại bởi Độc Cô Tuyệt, hiện giờ đã không có chuyện của hắn nữa, hắn tự nhận đối với Độc Cô Tuyệt không có nắm chắc chiến thắng, đây là chuyện không thể nào phủ nhận, bất quá hắn và Diệp Trần đều là kiếm khách, Diệp Trần nói lời này, rõ ràng là quá mức cuồng vọng.

- Diệp Trần, hôm nay là ngày ngươi quyết chiến với Độc Cô Tuyệt, bất

quá ta cũng muốn hiểu rõ thoáng một phát, kiếm pháp của ngươi, đạt đến trình độ nào.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Có thể, ba chiêu định thắng bại!

- Tốt, cứ lấy ba chiêu làm hạn định đi.

Thân ảnh thấp thoáng, Lục Thiếu Du bay lên trời, tựa như một đầu Du Long màu trắng, nhanh chóng lướt tới đỉnh núi nơi Diệp Trần đứng, người còn chưa tới, kiếm khí sắc bén đã phá không mà đến.

- Lục Thiếu Du và Diệp Trần cũng muốn đánh!

Không ít người lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Sát Không Kiếm Pháp!

Kiếm pháp của Lục Thiếu Du, chỉ có ba chữ, nhanh, ngoan, chuẩn, mà sát chiêu lợi hại nhất trong số đó, không thể nghi ngờ chính là Sát Không Kiếm Pháp của hắn, Sát Không Kiếm Pháp vừa ra, khoảng cách không gian phảng phất như được rút nhỏ, giống như Phá Hư Chỉ của Hạ Hầu Tôn và Diệp Trần vậy, có thể bỏ qua khoảng cách, bất quá Sát Không Kiếm Pháp ẩn chứa cũng không phải là không gian áo nghĩa, mà chính là phong chi áo nghĩa, phong không chỗ nào không có, Sát Không Kiếm Pháp cũng vậy, Lục Thiếu Du chém ra một kiếm, cuồng phong khắp nơi đều hóa thành kiếm khí, bạo tập về phía Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 681: Thực Lực Chân Thật Của Diệp Trần

- Khó trách Tiêu Sở Hà từng thua ở tay của hắn.

Diệp Trần biến sắc, không dám lãnh đạm, trước đó lấy ba chiêu làm hạn định, hiển nhiên không phải là sinh tử quyết chiến chân chính, cho nên, thua một bậc cũng là thua.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần hít sâu một hơi, phóng ra một bước, một màn quỷ dị phát sinh, Diệp Trần phảng phất như linh hồn xuất khiếu, theo đi ra từ thể xác trước kia, một kiếm vung về phía kiếm khí đầy trời, rồi sau đó, bộ pháp biến đổi, lại Diệp Trần đi ra, cũng huy kiếm về phía không trung.

Ba cái!

Năm cái!

Bảy cái!

Trong nháy mắt này, Diệp Trần đi bảy bước, huyễn hóa ra bảy Diệp Trần, tuy rằng huy kiếm trước sau tự động, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác như là bảy Diệp Trần huy kiếm cùng một lúc vậy.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Kiếm khí đầy trời tan hết, không gian bóp méo thoáng một phát.

- Kiếm thật nhanh!

Những người đang xem cuộc chiến bị kiếm pháp của Diệp Trần làm chấn kinh, nguyên một đám nghẹn họng nhìn trân trối.

- Nhất Kiếm Tru Không!

Lục Thiếu Du biến sắc, Chân Nguyên trong cơ thể bộc phát, đều dũng mãnh tiến vào trong trường kiếm, Chân Nguyên của kiếm khách từ trước đến nay tinh thuần, huống chi tu vị của Lục Thiếu Du đã là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, theo đại lượng Chân Nguyên rót vào, trường kiếm lăng lệ ác liệt trong tay hắn phảng phất vặn vẹo ra, giống như một đoàn ánh sáng vặn vẹo, mà tay của hắn, thì gắt gao nắm chặt lấy phần chuôi, đâm một kiếm về phía Diệp Trần.

Ba!

Một kiếm này đâm ra, giống như đột phá một bình chướng nào đó, đỉnh núi nơi Diệp Trần đứng, vặn vẹo khắp nơi, liếc nhìn lại, ví như ở đó có một tấm gượng thì hiện giờ tấm gương tùy thời đều có thể bị nghiền nát, mà thân ở trong 'tấm gương', Diệp Trần tự nhiên khó may mắn tránh khỏi.

- Cách phá toái không gian đã không còn xa nữa.

Mà Kiếm Tông Từ Nguyên biết rõ sự cường đại của một kiếm này, nói như vậy, chỉ có Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể phá toái không gian, đương nhiên, Vương giả Sinh Tử Cảnh quá cường đại, cho dù chỉ vung quyền bình thường, cũng có thể phá toái không gian, mà dưới Vương giả Sinh Tử Cảnh, nửa bước Vương Giả cũng có năng lực nhất định có thể phá toái không gian, bất quá muốn trốn vào hư không, vẫn còn kém xa lắm, về phần dưới nửa bước Vương Giả, vẫn chưa từng nghe nói qua có người có thể phá toái không gian, một kiếm này của Lục Thiếu Du, có thể khiến cho không gian giống như một tấm gương, không ngừng vặn vẹo, có thể nghĩ được lực công kích sẽ mạnh tới bao nhiêu.

- Lôi phệ!

Thân kiếm có tia chớp màu bạc hội tụ về phía mủi kiếm, Diệp Trần không lui nửa bước, một kiếm bổ nghiên ra, Lôi cầu hoàn mỹ vô khuyết lăng không hiển hiện.

Ầm ầm!

Không gian lắc lư, đầy trời đột nhiên biến thành sí lam sắc, Diệp Trần và Lục Thiếu Du dưới ánh sáng mãnh liệt, cứ như là hai đạo bóng dáng vặn vẹo, tùy thời cũng có thể bị xé nát.

- Tốt, ta quả thật không nghĩ tới, thực lực đã đạt đến trình độ này rồi, ta thừa nhận ta đã xem thường ngươi, toàn bộ bọn ta đều đã xem thường ngươi.

Lục Thiếu Du bị lực nổ tung của lôi cầu kia chấn đến khí huyết sôi trào, một ngụm nghịch huyết suýt nữa phun ra, một kiếm này của hắn, đến cùng chỉ chạm đến biên giới phá toái không gian, cách phá toái không gian chính thức vẫn còn rất xa, phải biết rằng không gian không phải là tấm gương, cũng không yếu ớt như vậy, nhìn như sắp sửa sụp đỏ, kỳ thật còn có thể thừa nhận lực đạo như trước thêm vài lần nữa, một bước này, khó như lên trời.

- Lại mạnh như thế sao.

Tiêu Sở Hà sắc mặt tái nhợt, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp, trong khi hắn còn đắm chìm trong tranh đấu của thanh niên ngũ cự đầu, Độc Cô Tuyệt và Diệp Trần đều đã lặng yên đuổi theo, cũng có chỗ vượt qua, việc này đả kích với hắn tương đối lớn, phủ nhận hết thảy của hắn.

- Chiêu thứ ba, đến lượt ta!

Diệp Trần bỏ qua dư âm của lực bạo tạc, thân hình nhoáng một cái, bóng dáng thoáng tiêu tan, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến bên cạnh Lục Thiếu Du.

- Linh Tê Nhất Kiếm, Tam liên trảm!

Linh Tê Nhất Kiếm, nhanh đến mức tận cùng, chỉ còn lại hào quang lập loè.

Đinh!

Đinh!

Xùy~~!

Kiếm của Lục Thiếu Du cũng không chậm, Diệp Trần đã ngăn trở được hai kiếm trước, chỉ là kiếm thứ ba, hắn rốt cục ngăn không được, không phải là hắn không đủ nhanh, mà là hắn không nắm giữ được tiên cơ, dưới tình huống không nắm được tiên cơ, chỉ cần kiếm không nhanh bằng Diệp Trần, chỉ có một đường bại.

Cánh tay phải mát lạnh, Lục Thiếu Du bay rớt ra ngoài.

Lẳng lặng yên đứng trên không trung, sí lục sắc một bên vẫn còn chưa tiêu tán, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ba chiêu đã qua.

Lục Thiếu Du nhìn nhìn vết kiếm nơi cánh tay phải, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ.

- Cái này?

Mà Kiếm Tông Từ Nguyên căn bản không ngờ tới sẽ phát sinh loại chuyện này, giật mình nhìn về phía Tạ Bách Đình, hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói gì cho phải.

Tạ Bách Đình mấy lần há miệng muốn nói gì đó, mấy lần ngậm miệng, cuối cùng mới nói:

- Aizz già rồi, mắt mờ, ngay cả sâu cạn của một người trẻ tuổi cũng nhìn không ra.

Từ Nguyên khổ sở nói:

- Không phải chúng ta mắt mờ, mà là người trẻ tuổi này quá ưu tú, bất hiện sơn bất lộ thủy (*không đụng ta thì không biết hàng), ai cũng không biết sâu cạn của hắn.

Giật mình đâu phải chỉ có mấy người này, ở đây không ai không kinh

hãi cả, vốn khi Độc Cô Tuyệt đánh bại Tiêu Sở Hà, sau đó, Diệp Trần vốn không được coi trọng đánh bại Lục Thiếu Du, hai trong số thanh niên ngũ cự đầu lần lượt xuống ngựa, người phía trước còn may, ngay từ đầu đã được mọi người thừa nhận, nhưng người thứ hai căn bản không được coi trọng gì cả, chỉ cho là sau khi Độc Cô Tuyệt đánh bại Tiêu Sở Hà cũng không còn gì đáng xem nữa, theo nhận thức của tất cả bọn hắn Diệp Trần có lợi hại hơn nữa cũng chưa tiếp cận với cấp độ của thanh niên ngũ cự đầu, tối đa tiếp cận thôi.

Nhưng sự thật lại nói cho bọn hắn biết.

Độc Cô Tuyệt là yêu nghiệt.

Diệp Trần cũng là yêu nghiệt.

Trong vòng một năm, thực lực của Độc Cô Tuyệt có thể tăng lên vài lần, Diệp Trần cũng có thể tăng lên vài lần, không có chuyện gì mà hắn không làm được cả.

- Khó trách hắn nói, Độc Cô Tuyệt có tư cách khiêu chiến hắn!

Có người bừng tỉnh đại ngộ.

- Hiện giờ còn khó mà nói, phải xem hắn và Độc Cô Tuyệt quyết đấu như thế nào đã, bất quá ngược lại có chút lo lắng rồi, may là ta không có ly khai.

- Yêu nghiệt đấu yêu nghiệt, đây mới là quyết đấu đỉnh phong.

Ba chiêu hơi thắng Lục Thiếu Du một bậc, không còn ai dám coi thường Diệp Trần nữa, nguyên một đám tĩnh tâm chờ đợi quyết đấu giữa Độc Cô Tuyệt và Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 682: Cuộc Chiến Của Yêu Nghiệt

Muốn nói người cảm xúc phập phồng nhất là ai, tự nhiên là ba người Lý Đạo Hiên, bọn hắn cảm giác như mình đang nằm mơ vậy, miệng có chút giương lên.

Hào quang của Diệp Trần quá chói mắt rồi, thế nên bọn hắn mới hiểu được Diệp Trần, Diệp Trần trước kia, đã không còn là Diệp Trần trước mắt nữa.

Mà Diệp Trần trước mắt, mới là Diệp Trần thật sự.

- Ta không nhìn lầm ngươi, ngươi mới là đối thủ chân chính của ta.

Độc Cô Tuyệt thoáng chút ngạc nhiên, chợt lộ ra thần sắc hưng phấn, cái gì mà thanh niên ngũ cự đầu, cái gì mà đao đạo tông sư, đều không trọng yếu, nên vượt qua, hắn đã vượt, mà vẫn chưa vượt qua được, cũng chỉ có một người Diệp Trần.

- Chiến!

Khởi động qua đi, máu tươi của Diệp Trần dần dần sôi trào lên, một cổ kiếm ý hủy diệt bộc phát, không trung thoáng cái đen lại, tựa như đi vào trong tinh không, khắp nơi đều có dị tượng hủy diệt, ngươi có tâm chí hơi yếu, ngay cả dũng khí nhấc vũ khí chiến đấu cũng không có

Đao ý của Độc Cô Tuyệt, mang đến tuyệt vọng, mà kiếm ý của Diệp Trần, lại gắt gao áp chế đao ý của Độc Cô Tuyệt, không để cho nó có bất luận cơ hội nào để phảng kích cả, nơi Diệp Trần đúng, giống như một lĩnh vực của kiếm, vạn thiên kiếm ý, trực chỉ địa ngục.

- Tuyệt vọng tuy rằng không thể làm gì được ngươi, nhưng lại có thể cho

ta lực lượng.

Độc Cô Tuyệt biết rõ, lấy ý chí đối chọi, hắn căn bản không làm gì được Diệp Trần, chỉ có khiến cho bản thân lâm vào tuyệt vọng, hấp thu lực lượng, thân hình lóe lên, Độc Cô Tuyệt hai tay cầm đao, đao ý thôi phát đến cực hạn, ẩn chứa trong trường đao, lấy lực lượng cực hạn bổ một đao về phía Diệp Trần.

Tiêu Sở Hà đắng chát phát hiện, một đao kia của Độc Cô Tuyệt, so với lúc chiến đấu với hắn thì càng mạnh hơn nữa, rất hiển nhiên, khi đấu với hắn đối phương căn bản không xuất ra lực lượng cực hạn.

Đương…!!

Hỏa tinh chói mắt bắn ra, rực sáng cả bầu trời.

Trong sát na Diệp Trần sử kiếm đánh vào chỗ bạc nhược yếu kém của trường đao bạc, bắn Độc Cô Tuyệt ra ngoài, khiến cho đối phương ngay cả tiếp chiêu sau cũng không được.

Độc Cô Tuyệt bị bắn tung ra, lập tức biết rõ không tốt, hắn căn bản không nghĩ tới lực quan sát và độ chuẩn xác của Diệp Trần đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Dù tốc độ vung đao của hắn cũng cực kì nhanh nhưng vẫn bị đối phương tìm được chỗ bạc nhược yếu kém của trường đao, một kích trúng mục tiêu, giống như tự mình dâng đến tận nơi vậy.

Thấy tình hình không ổn, Độc Cô Tuyệt mạnh mẽ vung trường đao, lần đầu tiên đổi công làm thủ.

Sau một khắc!

Ngàn vạn đạo hỏa tinh bắn ra quanh người Độc Cô Tuyệt, kiếm của Diệp Trần như một con độc xà đáng sợ, chỉ cần tìm được cơ hội sẽ kích một kích trí mạng, tuyệt không cho đối phương có mảy may cơ hội chống đỡ. Mọi người quan chiến thấy Độc Cô Tuyệt vừa tiến lên lại bị áp chế, gần như không thở nổi.

Không cùng Diệp Trần giao thủ, căn bản không biết đến sự lợi hại của hắn.

Độc Cô Tuyệt vốn nghĩ rằng đao của mình tốc độ rất nhanh, kình lực lại khá lớn, đủ để cùng Diệp Trần phân cao thấp, thậm chí áp chế đối phương. Nhưng hiện tại, hắn biết rõ chính mình đã sai lầm, không những tốc độ sử kiếm của hắn cực kỳ nhanh mà kình lực lại không thua gì mình. Đáng sợ nhất chính là hai bên ngang nhau về thực lực cũng như tốc độ nhưng hết lần này tới lần khác người lui đều là mình, luôn luôn có một loại cảm giác phiền muộn có lực mà không thể dùng.

Hai người một chuyển công làm thủ, một người từ phản kích chuyển thành toàn diện công kích, quá trình nhanh đến nỗi chỉ có thể dùng tốc độ ánh sáng để hình dung, mọi người chỉ có thể dõi theo những hỏa tinh lóng lánh bắn mới có thể xác định hai người đang giao thủ, bằng không còn tưởng rằng hai người căn bản không đụng vào cùng một chỗ.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh…

Độc Cô Tuyệt phòng thủ kín như áo trời, Diệp Trần dùng hết sức cũng không thể công phá, bất quá hắn có thể làm suy yếu phòng ngự của Độc Cô Tuyệt, mỗi một kiếm đều trảm kích chính xác những chỗ yếu kém bạc nhược của trường đao. Tuy nói rằng bị vì số lần giao kích quá nhiều, không thể quá mức chuẩn xác, nhưng trong mười lần, chút ít cũng có năm sáu lần thành công.

Phảng phất như tơ tằm lột kén, đao ảnh phòng ngự của Độc Cô Tuyệt ngày càng thưa thớt, từng tầng từng tầng lột đi. Hắn rất rõ ràng, mỗi khi Diệp Trần công kích mãnh liệt, đao của hắn dần chậm lại, nếu cứ tiếp tục thế này, đợi khi nào đao của hắn chậm hơn nửa nhịp thôi cũng là lúc phòng ngự của hắn bị phá vỡ.

- Rống!

Bỗng nhiên, khí tức tuyệt vọng trên người Độc Cô Tuyệt lại lần nữa gia

tăng, sâu trong mắt trái hắn bốc lên sâm bạch sắc hỏa diễm, tóc cũng bắt đầu biến thành màu xám trắng. Đao ảnh phòng ngự của hắn vốn đang thưa thớt dần, trong chớp mắt dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên cường thịnh, vững vàng đón đỡ trảm kích trực tiếp của Diệp Trần. Không chỉ có như thế, đến khi đao ảnh phòng ngự của hắn bộc phá lên cảnh giới mới, cổ tay Độc Cô Tuyệt run lên, ánh đao phòng ngự cũng tiêu tán, hóa thành một đạo ánh đao sáng chói mang theo tất cả hướng về phía Diệp Trần, một đao kia, đúng Tuyệt Vọng Nhất Đao, Tuyệt Vọng Nhất Đao với một hình thức khác.

Diệp Trần thân kinh bách chiến, về mặt kĩ thuật, chưa bao giờ thất thủ, lần này cũng thế, phát sau mà đến trước, hai tay cầm kiếm, chém lên ánh đao, gợn sóng kim sắc lan ra ngoài.

"Đinh" một tiếng, Diệp Trần lui về phía sau mấy chục bước, trọng tâm thân thể vẫn vững vàng, chỉ bằng vào điểm này, so với Tiêu Sở Hà thực không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Nếu như nói đao kình của Độc Cô Tuyệt vô cùng cường thịnh thì kiếm pháp của Diệp Trần quỷ dị khó lường. Đây cũng là ấn tượng đầu tiên của tất cả mọi người, dù sao thì một đao lúc nãy cũng quá đột ngột, quá kinh khủng nhưng dưới tình huống đó, Diệp Trần vẫn đỡ được.

Một đao chiếm được tiên cơ, Độc Cô Tuyệt không ngừng thế công, liên tiếp chém về phía Diệp Trần, mỗi một đao bổ ra, đao mang thảm bạch sắc tựa như Bạch Hồng, tàn sát bừa bãi tất cả. Ngăn một đao không đáng sơ, nhưng muốn ngăn trở mấy chục, mấy trăm đao thì quả thực khó như lên trời, phải biết rằng ngay cả Tiêu Sở Hà cũng không đỡ nổi Tuyệt Vọng Nhất Đao chính thức, mà Tuyệt Vọng Nhất Đao bây giờ, đại khái cũng có được một phần ba lực lượng, lại cả trăm đao xuất ra, căn bản không thể phòng thủ được.

- Thực lực thật mạnh!

Diệp Trần có thể cảm nhận được, đao tốc và đao kình của Độc Cô Tuyết

đều tăng lên cảnh giới mới, lực phá hoại trên phạm vi lớn gia tăng, mỗi một đao đều tương đương với sát chiêu bình thường, muốn phòng thủ xem ra cũng chỉ có thể dụng sát chiêu. Dùng sát chiêu phá sát chiêu, đây là lối thoát duy nhất của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 683: Thế Không Thể Đỡ.

Ông ông ông ông ông!

Trường kiếm huy vũ, lấy Diệp Trần làm trung tâm, từng vòng gợn sóng kim sắc khuếch tán ra, đón đỡ từng đạo thảm bạch sắc đao mang.

- Cái gì? Sát chiêu liên phát?

Độc Cô Tuyệt chấn động, thế đao không khỏi chững lại một chút.

Tuyệt Vọng Nhất Đao của hắn, tuy là sát chiêu, nhưng bất đồng với sát chiêu bình thường. Tuyệt Vọng Nhất Đao này lấy bản thân làm cơ sở, đao chiêu cũng không có gì đặc thù nên có thể thi triển không ngừng, đương nhiên như thế sẽ làm cho đao kình có chỗ suy yếu, bất quá cái này cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, dù chỉ có được một phần ba uy lực, nhưng dưới tình huống số lượng đủ nhiều thì cũng hơn xa Tuyệt Vọng Nhất Đao với uy lực mười phần.

Nhưng sát chiêu của Diệp liên phát, triệt để triệt tiêu chiêu này.

- Lôi Phệ!

Kiếm thế biến đổi, thân hình Diệp Trần vọt mạnh về phía trước, huy kiếm phóng xuất ra một quả lôi cầu hoàn mỹ vô khuyết, lôi cầu kích phát ra một vòng không gian sóng vân, lập tức xuất hiện trước người Độc Cô Tuyết

- PHÁ…!

Con ngươi của Độc Cô Tuyết cháy lên sâm bạch sắc hỏa diễm, một đao bổ ra lôi cầu.

Lôi Phệ chỉ có trong trạng thái hoàn mỹ mới có thể bộc phát ra lực sát thương lớn nhất, sau khi bổ làm hai nửa, ngay cả một phần mười uy lực cũng không thể phát huy được. Một đao của Độc Cô Tuyệt kia, có thể nói đao tốc và đao kình đều phát huy ra một cách vô cùng tinh tế và chính xác, nếu không chỉ chậm một chút thôi thì lôi cầu lập tức nổ tung.

- Hai người này, rõ ràng đã mạnh đến mức này rồi.

Cao thủ trên Tông Sư Bảng đến quan chiến không có ba mươi thì cũng đến hai mươi. Thế nhưng bọn hắn bi ai phát hiện, chiến đấu đến giờ,thực lực Độc Cô Tuyệt và Diệp Phong biểu hiện ra đã vượt xa sự tưởng tượng của bọn hắn, chỉ tùy tiện một đạo đao quang kiếm ảnh là có thể chém bọn hắn thành hai khúc rồi.

- Cuộc chiến có một không hai của một đời tuổi trẻ!

Tri Mạc Vấn trưởng lão Cao Trường Thiên cũng tới, sự phát triển của Độc Cô Tuyệt và Diệp Trần quả thực vượt quá dự liệu của hắn, hai người này, một hai mươi tám một hai mươi sáu, tuổi tác không kém nhau là bao, thế nhưng thực lực đã vượt xa những người cùng lứa rồi.

- Tuyệt đại song kiêu!

Có người vô thức nói ra một câu.

- Tuyệt đại Song Kiêu, cách nói này không tồi. Người bên cạnh suy nghĩ một lát, cảm thấy rất phù hợp với Độc Cô Tuyệt và Diệp Trần

Cứ như vậy, tuyệt đại song kiêu trở thành danh từ chỉ hai người, về phần Đạm Đài Minh Nguyệt tuy rằng cũng có danh tiếng yêu nghiệt, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, cùng nam nhân tịnh xưng tuyệt đại song kiêu có chút không được tự nhiên, mà thực lực chân thật của Đạm Đài Minh Nguyệt như thế nào cũng không có mấy người biết rõ.

- Tam liên trảm!

Diệp Trần thúc dục Kiếm Bộ, thân hình như một vòng kiếm quang, phiêu hốt bất định, trường kiếm trong tay hoặc trảm, hoặc đâm, hoặc gọt, trực chỉ nhằm thẳng vào nhược điểm của Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt kiêng kỵ nhất là cận chiến với Diệp Trần. Cận chiến, yêu cầu với kỹ thuật thập phần hà khắc, dù kỹ thuật hắn đáng sợ nhưng hết lần này tới lần khác Diệp Trần lại nâng cao một bước, mới rồi, Lục Thiêu Du kiếm pháp siêu quần cũng thua dưới Linh Tế Nhất Kiếm, Tam liên trảm của Diệp Trần đấy thôi.

Độc Cô Tuyệt cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt, lực phản ứng của hắn phát huy đến cực hạn, liên tục đón đỡ, chỉ cần đón đỡ được đến một kiếm cuối cùng của Diệp Trần là được, chỉ là kiếm khí lăng lệ ác liệt kia, vẫn mang đi một mảnh ống tay áo của hắn.

- Tuyệt vọng chi hồ!

Độc Cô Tuyệt lui về sau ba bước, bộ tóc dài xám trăng bay múa, lăng không bổ ra một ảo ảnh yêu hồ hình dáng dữ tợn, răng nhọn tua tủa, hướng về Diệp Trần mà táp tới.

- Bạo!

Một khỏa lôi cầu chui vào miệng của ảo ảnh yêu hồ.

Phanh!

Ảo ảnh yêu hồ nổ tung, sóng điện khuếch tán trùng trùng ra bốn phía.

- Tốt rồi, dừng ở đây thôi.

Diệp Trần bỗng nhiên tăng tốc, Long chi lực tác dụng lên cánh tay, Chân Nguyên quán chú vào trong trường kiếm, chém thật nhanh về phía Độc Cô Tuyệt.

Một kiếm này, nhanh như là ảo giác.

- Thật nhanh, lẽ nào ta phải thua sao?

Độc Cô Tuyệt tuyệt vọng, bất đồng với lúc nãy, cảm giác tuyệt vọng này là Diệp Trần mang đến cho hắn, ko phải tự sinh ra. Diệp Trần vẫn xem thường lực lượng tuyệt vọng, lực lượng này có thể lập tức làm cho tiềm lực của một người bạo phát, Độc Cô Tuyệt phảng phất như lại lần nữa về tới Tà Ma Động.

Đ-A-N-G…G!

Trước ranh giới sống chết như ngàn cân treo sợi tóc, Độc Cô Tuyệt thấy được quỹ tích của chiêu kiếm, lập tức sử đao nghênh tiếp, hỏa tinh cực lớn hiện lên hình tròn khuếch tán ra, giữa hai người nhiều thêm một khỏa hỏa cầu cực lớn.

- Ân? Vậy cũng có thể đỡ được sao?!”

Cận chiến là sở trường của Diệp Trần, có thể phát huy kỹ thuật siêu việt thường nhân, lại có Long chi lực phụ trợ, có thể nói, trừ phi Độc Cô Tuyệt phòng ngự và cũng nuốt một khỏa Huyết Hoàng Đấu Linh Đan giống như Hạ Hầu Tôn, bằng không căn bản không thể đỡ được kiếm này, nhưng dù sao Độc Cô Tuyệt cũng không phải Hạ Hầu Tôn, tuyệt vọng khiến ngũ giác hắn trở nên mạnh mẽ hẳn lên, giúp hắn thấy được quỹ tích của chiêu kiếm.

- Lực lượng tuyệt vọng, là có cực hạn đấy.

Hai tay Diệp Trần được bao phủ bởi một tầng long cốt bạch sắc, cầm thật chặt chuôi kiếm chém về phía Độc Cô Tuyệt, mỗi một kiếm chém ra, không gian như thoáng vặn vẹo một cái, cả phiến không gian nơi hai người giao tranh như tấm gương, khiến thân ảnh của hai người như đứt gãy.

Lực lượng bản thân của Độc Cô Tuyệt cũng không thấp, đại khái cũng được hơn ba mươi vạn cân, trong đó hơn phân nửa là lực lượng bản thân hắn, gần nửa còn lại là thông qua luyện hóa linh thảo mà tăng trưởng thực lực, dù sao trong thiên hạ, có thể tăng trưởng khí lực không chỉ có Long

huyết thảo, chỉ có điều chỉ có long huyết thảo mới có hiệu quả tốt nhất mà thôi.

Đương đương đương đương đương!

Từng đoàn từng đoàn hỏa cầu nổ tung, Độc Tuyệt bay ngược về phía sau, Diệp Trần thì không ngớt tấn công mạnh mẽ về phía hắn.

Rốt cuộc, hai tay Độc Cô Tuyệt đã tê rần, bị một kiếm của Diệp Trần đâm trúng bả vai, kiếm kình sắc bén xuyên thẳng áo giáp, tác dụng lên bả vai của hắn.

Phanh!

Độc Cô Tuyệt há mồm phun ra máu tươi, thân hình bay rớt ra ngoài, cũng bởi vì tốc độ quá nhanh nên trước người hắn tách ra từng vòng rung động.

- Độc Cô Tuyệt chiến bại, Diệp Trần quá mạnh, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

- Ngay Độc Cô Tuyệt cũng không đỡ nổi Diệp Trần, chúng ta đều đoán sai a!

- Biến thái, yêu nghiệt, Độc Cô Tuyệt đã biến thái rồi, Diệp Trần này càng biến thái hơn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Độc Cô Tuyệt mạnh đến đáng sợ nhưng vẫn không ngăn được Diệp Trần, khiến cho mỗi người đều hít một hơi khí lạnh.

Thực lực Diệp Trần bày ra toàn diện, ai nấy đều cảm nhận được cái gị gọi là không thể chống đỡ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 684: Kiếm Tông! (Thượng)

- Chúng sinh tuyệt vọng!

Đúng lúc này, Độc Cô Tuyệt bay rớt ra ngoài khẽ quát một tiếng, vận lực toàn thân cùng với tiềm lực tiềm tàng chém ra một đao, một đao kia chém ra, đao mang bàng bạc đáng sợ lập tức nứt vỡ, hóa thành cột sáng màu tro đường kính vài trăm mét hướng về Diệp Trần, bên trong cột sáng tro sắc có thẻ loáng thoáng thấy vô số hư ảnh quỷ khóc thần hào..

- Quá mạnh, không thể ngăn đao này.

Chém ra một đao, Độc Cô Tuyệt như mất đi khống chế thân thể, toàn thân khí lực đều biến mất, bạch sắc hỏa diễm trong mắt cũng tan rã dần.

Trong nháy mắt, cột sáng tro sắc hướng về Diệp Trần với thế sét đánh không kịp bưng tai mà thôn phê, tránh né lúc này là điều không thể.

Mọi người quan chiến đều trợn như rách ra mắt ra nhìn, hiển nhiên không ngờ Độc Cô Tuyệt còn có sát chiêu kinh khủng như thế này, nguyên một đám há to mồm, cái gọi là đảo ngược tình thế không ngoài cái này.

Cột sáng màu xám tản mát ra uy lực cường đại khóa chặt Diệp Trần lại, khiến cho hắn như bị giam cầm tại phiến không gian ấy, đừng nói tránh né, ngay cả di chuyển cũng khó, đối đầu đao chiêu khủng bố này, chỉ có một đường chính là dùng công đối công, tuyệt không có con đường thứ hai.

Diệp Trần nói không sợ hãi là không đúng, nhưng khi kinh ngạc qua đi, vẻ bình tĩnh khôi phục lại trên mặt hắn.

Vốn hắn không có ý định bộc lộ ra sát chiêu mạnh nhất - Kim Chi Cuồng Tiêu, không phải quyết chiến sinh tử, bộc phát ra sát chiêu mạnh nhất

không phải là sáng suốt, thường nói nhiều 1 phần át chủ bài liền nhiều thêm một cơ hội bảo vệ tính mạng, mà át chủ bài sau khi dùng xong thì hiệu quả liền kém đi một nửa.

Nhưng hiện tại, không sử ra cũng không được rồi.

- Kim Chi Cuồng Tiêu!

Cảm thụ được đao áp khủng bố đáng sợ trước mặt, Diệp Trần đè thấp trọng tâm, hai tay cầm kiếm giơ lên cao, sau đó dụng lực chém xuống.

Oanh!

Gợn sóng kim sắc vặn vẹo kéo dài như một cái thuyền lớn chạy qua lưu lại dấu vết trên hồ nước, mà ở phía trước gợn sóng kim sắc là một vòng tròn hoàn mỹ, vòng tròn phảng phất ở cạnh bên đao, men theo khe hở xuyên qua cột sáng màu xám.

Cột sáng xám rộng vài trăm mét, dài đến mấy ngàn thước lập tức bị xé ra, lực lượng tan rã, khiến cột sáng màu xám đã bị phân thành hai nửa phát tán ra, tràn ngập cả phiến thiên không, trên bầu trời là một vòng màu vàng, biến cả vùng bầu trời màu xám trắng phân cách thành hai nửa, như là phân cách Âm Dương vậy.

Lúc màu xám trắng tan hết mọi người mới mở mắt ra, nhìn về chiến trường ban nãy.

Từ Cửu Long hồ, một dấu vết mờ mờ chậm rãi tiêu tán, theo ánh mắt mọi người đã tìm được Độc Cô Tuyệt, lúc này Độc Cô Tuyệt trông thật thê thảm, thân thể hắn trực tiếp đâm vào ven hồ, tạo thành một cái hố to rộng mấy mét, sâu mấy chục mét, Độc Cô Tuyệt nằm ngửa trong hố, toàn thân dính đầy sình lội, tóc tai ướt sũng, áo giáp phòng ngự trước ngực lõm xuống một mảng, Bảo Quang tỏa ra ảm đạm.

Nhìn thấy bộ dáng Độc Cô Tuyệt như vậy, thanh âm trút hơi lạnh vang lên từng mảnh, tất cả đều không nghĩ tới Độc Cô Tuyệt lại thảm bại như vậy,

uy thế đao chiêu cuối cùng kia, khiến một người bọn hắn đều cảm nhận được một tia tuyệt vọng, căn cứ theo khoảng cách, độ tuyệt vọng không giống nhau, nhưng không thể nghi ngờ, một đao kia của Độc Cô Tuyệt, có thể Nhất Kích Tất Sát nguyên một đám cao thủ.

Bọn hắn cho rằng Độc Cô Tuyệt sẽ chuyển bại thành thắng, thế nhưng cuối cùng lại thảm bại.

Oa!

Độc Cô Tuyệt nhổ ra một ngụm máu tươi, cả người ngay cả khí lực đứng lên cũng không có.

Hắn cố gắng giương mắt nhìn về hướng bầu trời, trong tầm mắt, Diệp Trần một thân áo lam đứng trên không trung, trường kiếm đã tra vào vỏ, tóc dài màu đen bay múa theo gió.

Cùng lúc đó, ánh mắt mọi người cũng tập trung trên người Diệp Trần.

So với Độc Cô Tuyệt, Diệp Trần có thể nói là lông tóc ít bị tổn thương, cẩn thận quan sát trên người hắn thậm chí còn không thấy vết rách của quần áo, nói cách khác, trận chiến này, Diệp Trần hoàn toàn áp chế Độc Cô Tuyệt, đến khi Độc Cô Tuyệt ngã xuống cũng không để lại một tia uy hiếp nào cho hắn.

“Thật là đáng sợ, cường hãn như Độc Cô Tuyệt nhưng cũng không có lấy một cơ hội phản kích. ”

“Độc Cô Tuyệt có thể hấp thu lực lượng tuyệt vọng, nhưng Diệp Trần đã vượt qua tuyệt vọng. ”

Mọi người nhao nhao bàn tán, tuy rằng thấy không rõ ràng, tỉ mỉ nhưng tốt xấu có thể nhìn ra một ít môn đạo, Độc Cô Tuyệt bất kể ở phương diện nào đều thua hoàn toàn Diệp Trần, luận kinh nghiệm, Diệp Trần không thiếu, luận kỹ thuật chiến đấu, Diệp Trần lại toàn thắng, mỗi lần Độc Cô Tuyệt dựa vào tuyệt vọng tăng lên một thành lực lượng, khí thế như cầu vồng nhưng

đều bị Diệp Trần một kiếm hóa giải, đánh trúng chỗ yếu kém bạc nhược.

Không ít người thầm than trong lòng, Độc Cô Tuyệt gặp gỡ Diệp Trần là một bi kịch, nếu đổi thành người khác lực lượng ngang ngửa với Diệp Trần, dù không thể thắng nhưng cũng không thể thảm bại như vậy được, ở trên tay Diệp Trần, Độc Cô Tuyệt từ đầu đến đuôi đều bị đè ra đánh, không hề có tiết tấu của bản thân.

- Đây là Diệp Trần?

Ba người Lý Đạo Hiên cũng đã hai năm chưa thấy qua Diệp Trần, vốn tưởng rằng thực lực Diệp Trần dù rất cao, cũng không khiến bọn hắn sợ hãi thán phục, dù sao thì bọn hắn cũng đã sớm sợ hãi qua vô số lần, nhưng bây giờ vẫn như cũ không nhịn được sợ hãi than.

Nếu như nói mấy năm trước, bọn hắn còn có thể nhìn Diệp Trần từ phía sau, hiện tại, dứt khoát ngay cả bóng người cũng nhìn không tới rồi, chỉ có thể chứng kiến những dấu vết huy hoàng lưu lại của hắn thôi.

- Thực lực tuyệt đối, có thể bỏ qua hết thảy.

Bạch Vô Tuyết nhìn thoáng qua Độc Cô Tuyệt, tự nhủ.

Có thể làm cho Bạch Vô Tuyết nói ra “thực lực tuyệt đối” cũng không phải đơn giản, mà là phi thường khó, cái gọi là thực lực tuyệt đối, cũng không phải tu vi cao thấp. Nói về thực lực tuyệt đối, Chân Linh đại lục chỉ có Hư Hoàng đủ tư cách, bởi vì hắn là đệ nhất nhân của Chân Linh đại lục, trong mắt Bạch Vô Tuyết, thực lực tuyệt đối là một tiêu chuẩn ước định cao thấp. Người bình thường chỉ tu vi áo nghĩa và ý chí là hợp cách, nhưng thực lực là chết, có thể phát huy ra toàn diện mới là trọng yếu nhất, dưới tình huống không kém nhau nhiều, tu vi, áo nghĩa và ý chí có thể bỏ qua, còn lại có thể kể đến tố chất, thiên phú chiến đấu, lý giải đối với chiến đấu, v.. v..

Từng phương diện đều mạnh mẽ, chính là thực lực tuyệt đối, đồng cấp có thể nói là vô địch.

Như một cái thùng gỗ nguyên vẹn có thể đổ đầy nước, nhưng nếu có một lỗ nhỏ nào đó sẽ không bao giờ đổ đầy được, luôn có một ít tổn thất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 685: Kiếm Tông! (Hạ)

Bạch Vô Tuyết rất rõ ràng, hắn có thể trở thành người đừng đầu thanh niên ngũ cự đầu, không phải vì thiên phú hay ngộ tính cao, những người khác cũng không chênh lệch với hắn lắm, nhưng về mặt thực lực tuyệt đối, thì hắn so với người khác cao hơn một bậc, dù là Độc Cô Tuyệt, hắn cũng có thể nhìn ra ít nhược điểm. Nhưng là Diệp Trần, khiến hắn lần đầu tiên nhận thức rõ ràng, thực lực tuyệt đối của Diệp Trần so với hắn chỉ cao hơn chứ không thấp.

Đương nhiên, người cũng phải tiến về phía trước, thực lực tuyệt đối hắn không thấp, cùng Diệp Trần không sai biệt lắm, nhưng luận tiềm lực hắn đã nhanh chấm dứt, đời này hy vọng tiến vào Sinh Tử Cảnh không lớn lắm, trái lại Độc Cô Tuyệt lại rất có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh, cái này gọi là chênh lệch tiềm lực.

So với người đồng cấp, đó chính là thực lực tuyệt đối.

Cả đời, so chính là tiềm lực.

Tiềm lực càng cao, thực lực tăng tiến càng nhanh.

- Cái này quá mất mặt rồi, chúng ta đi chôi!

Địa Kiếm Tông Từ Nguyên nói với vẻ mặt xấu hổ.

Lúc trước thanh âm nói chuyện giữa hắn và Tạ Bách Đình không phải lớn nhưng cũng không có lén lút, người phụ cận luôn nghe được, hôm nay Diệp Trần thắng một cách lưu loát dứt khoát, da mặt hắn dù dày nhưng cũng có chút nóng lên.

Vèo! Vèo!

Hai lão tiền bối dẫn đầu ly khai Cửu Long sơn.

Từ Nguyên và Tạ Bách Đính ly khai cũng không khiến quá nhiều người chú ý, tất cả đều tập trung lên hai người Độc Cô Tuyệt và Diệp Trần.

Đút vào miệng một viên thuốc, vận công liền luyện hóa được một phần dược lực, Độc Cô Tuyệt gian nan đứng dậy, cả người lung lay như sắp đổ.

- Diệp Trần, ta Độc Cô Tuyệt cả đời chưa từng chiến bại, ngươi là người thứ nhất đánh bại ta.

Độc Cô Tuyệt hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

Nghe vậy, chúng nhân quan chiến càng khiếp sợ trong lòng..

Lúc trước bởi vì quá kích động nên không để ý đến, giờ nghe Độc Cô Tuyệt nói, nguyên một đám nhớ lại sự tích của hắn. Độc Cô Tuyệt từ nhỏ đã hiển lộ thiên phú yêu nghiệt, thân kinh qua ngàn trận chiến lớn nhỏ đều bất bại, duy có mấy lần ngang tay, đối thủ đều là yêu nghiệt Đạm Đài Minh Nghiệt, ngoại trừ Đạm Đài Minh Nguyệt, Độc Cô Tuyệt cho đến giờ vẫn là người cười đến cuối cùng..

Diệp Trần phá vỡ thành tích bất bại của hắn, cũng là người đầu tiên chính thức đánh bại hắn, quan trọng nhất là, hai người đều là yêu nghiệt, phân tranh càng khốc liệt nên khi một người ngã xuống thì người kia càng thêm huy hoàng.

Lần đầu tiên quyết đấu, người thắng là Diệp Trần.

Trên bầu trời, Diệp Trần nói:

- Trong những người cùng thời, ta chưa từng gặp được địch thủ.

Một câu vô cùng đơn giản nhưng khiến không ít người lộ vẻ kinh hãi. Nói cách khác, Diệp Trần hắn chưa bao lần thất bại một lần nào cả, dù đối thủ có là Độc Cô Tuyệt.

Trên một ngọn núi nhỏ không ngờ tới, Lý Đạo Hiên ca thán:

- Hắn bất bại, trước kia có vài phần vận khí, hiện tại hắn dựa vào thực lực chính mình, cùng thời không có người nào có thể chiến thắng hắn.

Lúc yếu nhược mà bất bại thì là dựa vào vận khí, ví dụ như lúc tu vi Diệp Trần lúc chỉ là Ngưng Chân Cảnh hoặc là Bão Nguyên Cảnh, đi vào Thiên Võ Vực hơn phân nửa sẽ gặp thất bại, nhưng theo hắn càng ngày càng lớn mạnh, thành phận vận khí dần dần tiêu trừ, không cần vận khí, cùng thời không ai có thể đánh với hắn một trận cả.

- Bất bại gặp bất bại, chắc chắn sẽ có một thất bại. nhưng đáng tiếc, ta thua.

Trên mặt Độc Cô Tuyệt lộ ra vẻ đắng chát, lần đầu tiên gặp thất bại, nói không có cảm xúc là không thể nào, bất quá lần bại này cũng giống như giúp hắn mở gông xiềng nào đó, toàn thân nhẹ nhõm hẳn đi. Từ nay về sau, hắn càng có động lực để phấn đấu, trước kia là vì bất bại, hiện tại hắn vì đánh bại Diệp Trần. Trước kia là vì mình, nay cũng vì mình nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn bất đồng.

- Ai cũng phải một lần thất bại, ngươi cứ chờ ta đi!

Thân thể đứng thẳng tắp, vẻ uể oải lập tức tan biến đi, một cỗ ý chí tràn ngập đâng lên trong lòng.

Mọi người sợ hãi thán phục, trong mắt bọn hắn, Độc Cô Tuyệt tựa hồ cường đại hơn so với trước, chẳng lẽ tiềm lực của hắn không có cực hạn sao? ”

- Tốt, tốt một Độc Cô Tuyệt, tốt một Diệp Trần.

Tri Mạc Vấn trưởng lão Cao Trường Thiên cười ha ha.

Tông Sư Bảng một năm một lần tháng sau phải chính thức đổi bảng, Cao Trường Thiên chính là phụ trách một đời thanh niên, nhưng lần náo động

này cũng không phải một đời thanh niên nữa, mà là hai người một đời tuổi trẻ, đương nhiên, một đời trẻ tuổi cũng bao hàm một đời thanh niên vào trong đó, cũng là do Cao Trường Thiên phụ trách cả.

- Độc Cô Tuyệt, ngươi tuy bại trước Diệp Trần, nhưng luận thực lực, ngươi có tư cách tiến nhập Top 5, thậm chí còn cao hơn nữa.

Cao Trường Thiên nói.

- Ân? Độc Cô Tuyệt tiến vào Top 5, chẳng phải là muốn đẩy Tạ Bách Đình xuống phía dưới?

Có người lộ ra vẻ nghi hoặc.

Cao Trường Thiên nhìn vẻ nghi hoặc của mọi người, nói:

- Tông sư bảng một năm đổi một lần, Độc Cô Tuyệt trải qua lần tẩy lễ này càng mạnh hơn nữa, cho nên xếp nhập Top 5 cũng không có nhiều tranh luận lắm.

Nói xong, Cao Trường Thiên quay đầu nhìn về phía Diệp Trần, nói:

- Diệp Trần, nếu như ta đoán không sai, trong tông sư bảng lần này, ngươi là người đứng thứ hai, không phải thứ nhất”

- Cái gì?

Cao Trường Thiên nói lời này, chấn nhiếp tất cả mọi người.

Đứng thứ hai tông sư bảng còn còn được, đệ nhất chính là đại trưởng lão của Hư Không Môn đứng đầu trong thiên hạ cửu môn, được ngươi xưng là Phủ Tông, có thể dùng hai chữ làm danh xưng, thực lực nghĩ có thể biết được, dưới tình huống bình thường, có bao nhiêu người hy vọng có được danh xưng hai chữ chứ. Ví dụ như Đao Tông, Thương Tông v…v…Nhưng tiếc là có thể dùng hai chứ làm danh hiệu, rải rác không có mấy, bởi vì ý nghĩa trong đó không giống bình thường, đại biểu cho tuyệt đối đệ nhất trên

một đạo, Phủ Tông, chính là người đứng đầu trong số Tông sư dùng phủ, không ai có thể siêu việt được.

- Tiểu huynh đệ, ta có một danh xưng, không biết ngươi có dám nhận hay không?

Cao Trường Thiên bỏ qua biểu lộ của những người khác, cười tủm tỉm nói.

- A, danh xưng gì?

Diệp Trần hỏi.

- Kiếm Tông.

Lời của Cao Trường Thiên không khiến người khác sợ hãi đến chết thì không thôi, hai chữ Kiếm Tông cơ hồ khiến tất cả mọi người giật nẩy mình, mà ngay cả bọn người Yến Phượng Phượng, Hải Vô Nhai cũng nhíu mày, danh xưng Kiếm Tông này cũng không phải dễ có như vậy.

- Kiếm Tông?

Diệp Trần có chút động dung.

Thiên hạ tông sư nhiều không kể xiết, có tông sư dùng vũ khí, ví dụ như đao thương kiếm kích tiên giản chùy côn búa v... v, có tông sư tay không tấc sắt, am hiểu dụng chưởng, quyền hoặc là cước, người đứng đầu mỗi lĩnh vực, thì có tư cách vấn đỉnh, ví dụ như Đao tông, Thương Tông, Phủ Tông, lại ví dụ như Chưởng Tông, Quyền Tông, Cước Tông, nhưng không thể phủ nhận chính là, trong lúc này, lấy Kiếm Tông và Đao tông là khó đạt được nhất, bởi vì người sử dụng kiếm hoặc đao là nhiều nhất, những thứ khác thì cạnh tranh ít hơn một chút, mặc dù thế, có thể dùng hai chữ làm danh hiệu, cũng không có nhiều lắm, Chân Linh đại lục cộng lại cũng chưa đủ một bàn tay, mà Kiếm Tông và Đao Tông thì đã rất nhiều năm không xuất hiện rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 686: Danh Xưng Kiếm Tông.

Trên thực tế, Tông sư sử dụng kiếm và Tông sư sử dụng đao, không phải là không có người đứng đầu, nếu thật sự quyết chiến sinh tử thì... đệ nhất đệ nhị nhất định có thể quyết ra, nhưng không có ai dám xưng là Kiếm Tông hoặc là Đao Tông cả, bởi vì một khi sử dụng danh xưng này, chính là đại biểu không để người khác vào mắt, sẽ gặp phải khiêu chiến liên tục, dưới tình huống chênh lệch không lớn, rất có thể sẽ ngã ngựa, trở thành chuyện chê cười, cho nên, không có ưu thế tuyệt đối, sẽ không có ai dám xưng là Kiếm Tông và Đao Tông cả.

Muốn dùng, thì cứ dùng, cứ đánh thì người khác sẽ thừa nhận danh xưng Kiếm Tông của ngươi.

Đương nhiên, cho dù người khác thừa nhận danh xưng Kiếm Tông của ngươi, cũng chỉ là tạm thời, một khi có ai tự nhận là có thể khiêu chiến ngươi, còn có thể lại lần nữa tới khiêu chiến.

Nói cách khác, Kiếm Tông, không phải chỉ là một đại vinh dự, mà cũng là một cái siêu cấp phiền toái, dù sao ngươi đè toàn bộ Tông sư dùng kiếm trong thiên hạ xuống, luôn luôn sẽ có người không phục, cũng sẽ trở thành mục tiêu số một của Tông sư dùng kiếm trong thiên hạ, thiên địch.

Diệp Trần nói:

- Kiếm Tông, quả thật là một hấp dẫn rất lớn, bất quá ngươi còn không cách nào cho ta cái danh xưng này.

Cao Trường Thiên cười nói:

- Ta tự nhiên không cách nào thay thế người trong thiên hạ, bất quá ta có quyền cho người khác một danh xưng, về phần ngươi có bảo vệ được cái

danh xưng này không, không có quan hệ với ta, hơn nữa, ta cũng chỉ hỏi ngươi có dám làm hay không thôi, không dám nhận, coi như ta chưa nói gì cả.

- Lấy tính cách của Diệp Trần, chắc có lẽ không lỗ mãng như thế .

Lý Đạo Hiên đối với Diệp Trần vẫn có chút hiểu rõ, theo hắn cho rằng thì Diệp Trần sẽ không nhận củ khoai lang phỏng tay này.

Nghiêm Xích Hỏa và Băng Linh khẽ gật đầu, bọn hắn cũng không cho rằng Diệp Trần sẽ làm như vậy.

- Tốt, nếu ngươi đã hỏi ta có dám làm hay không thì... ta có gì không dám, từ hôm nay trở đi, danh xưng Kiếm Tông này thuộc về Diệp mỗ rồi.

Trong mắt Diệp Trần hiện lên vẻ lăng lệ ác liệt, nghiêm mặt nói.

- Ah!

Cao Trường Thiên cũng hơi động dụng, mặc dù danh xưng này là do bản thân hắn đề nghị, nhưng hắn cũng không nghĩ tới Diệp Trần sẽ dám tiếp danh xưng Kiếm Tông này, hơn nữa còn đương nhiên như thế, không có một tia rụt rè, tựa hồ quyết định này đối với hắn mà nói, cũng chỉ như thế thôi.

- Quá cuồng vọng rồi, tuy rằng Diệp Trần rất mạnh không sai, nhưng Kiếm Tông cũng không phải hắn muốn là được, thật sự là không coi ai ra gì, chờ xem đi, hắn có thể giữ vững được trong bao lâu.

- Danh xưng Kiếm Tông đã có mấy trăm năm không xuất hiện, có lẽ vài năm sau, Diệp Trần có tư cách trở thành Kiếm Tông, nhưng không phải là hiện tại.

- Quả thật, đạt được danh xưng Kiếm Tông không khó, muốn bảo trụ danh xưng Kiếm Tông đã khó càng thêm khó, một khi xảy ra chuyện gì, sẽ trở thành trò cười của khắp thiên hạ

Trong lúc nhất thời, tâm tình của đám đông xúc động, một ít người tương đối ủng hộ Diệp Trần, cũng không khỏi nhíu mày, ấn tượng đối với Diệp Trần đại giảm.

Đại bộ phận người đều cho rằng, Diệp Trần tuổi trẻ khinh cuồng, chịu sự hấp dẫn của Cao Trường Thiên, liền không nhịn được nữa, dù sao danh xưng Kiếm Tông đối với người sử dụng kiếm trong khắp thiên hạ cũng là một vinh dự chí cao vô thượng, không ai không muốn trở thành Kiếm Tông cả, nhưng không có thực lực, vậy chính là cuồng vọng.

Đánh bại Độc Cô Tuyệt, không có nghĩa là hắn vượt xa các Tông sư dùng kiếm trong thiên hạ.

- Ách!

Ba người Lý Đạo Hiên trợn mắt há hốc mồm, bọn hắn tự nhận là có chút hiểu rõ Diệp Trần, nhưng hiện giờ xem ra, bọn hắn xa vẫn không hiểu được Diệp Trần.

- Cái này, ta không có nghe lầm chứ!

Hải Vô Nhai thì thào lên tiếng.

Yến Phượng Phượng như có điều suy nghĩ.

- Chúng ta đều đã nhìn lầm hắn, đây mới là Diệp Trần.

- Cuối cùng vẫn không tranh khỏi hấp dẫn của danh lợi.

Trong mắt Lục Thiếu Du hiện lên ánh sáng lạnh, danh xưng của hắn là Kiếm chi tông, ở giữa cách một chứ ‘ chi ’, không phải là Kiếm Tông chân chánh, đối với Diệp Trần dám tiếp cái danh xưng Kiếm Tông này, trong nội tâm cười lạnh một hồi.

Một bên, Bạch Vô Tuyết lắc đầu.

- Ta không cho là như vậy.

Nghe vậy, Lục Thiếu Du nhìn về phía Bạch Vô Tuyết.

Bạch Vô Tuyết chậm rãi nói:

- Người có thực lực không đủ, nói xằng Kiếm Tông, là tự đại, nhưng người đầy đủ thực lực xưng mình là Kiếm Tông, lại chính là dũng khí, không hề nghi ngờ, thực lực của Diệp Trần đã có, dù so với những lão quái vật kiếm khách vượt quá 250 tuổi, không được xếp vào Tông Sư Bảng, cũng không yếu hơn chút nào, dưới loại tình huống này xưng mình là Kiếm Tông, phải cần dũng khí người thường không thể nào có được, nếu là hắn không dám tiếp nhận danh xưng Kiếm Tông này, mới thật là khiến cho người khác thất vọng, bởi vì hắn sợ, sợ mình không giữ được danh xưng Kiếm Tông, sợ mình sẽ thất bại, sợ này sợ nọ, kiếm đạo chi tâm tự nhiên sẽ không thuần, về phần danh lợi, mỗi người đều có, không cách nào nhìn thẳng vào danh lợi, chính là không cách nào nhìn thẳng vào chính mình, Lục Thiếu Du, ta có thể nhìn ra được, kiếm đạo của người vì sự xuất hiện của Diệp Trần, đã có một tia bất ổn, làm cho kiếm đạo vững chắc lại lần nữa, ngươi mới có thể nâng cao một bước.

Lục Thiếu Du im lặng, không có ai biết, hắn từng thua ở trên tay Bạch Vô Tuyết, hắn là người duy nhất biết rõ thực lực của Bạch Vô Tuyết, lúc trước Bạch Vô Tuyết đánh một trận với Hạ Hầu Tôn, chỉ có hắn nhìn ra được, Bạch Vô Tuyết không thi triển ra hết sở học.

- Tên điên, hắn rõ ràng dám tiếp danh xưng Kiếm Tông.

Bắc Minh Huy sởn hết cả gai ốc.

- Nếu như hắn có thể bảo trụ danh xưng Kiếm Tông, từ nay về sau, không làm địch với hắn nữa.

Tư Đồ Hạo biến ảo thần sắc, thầm nghĩ trong lòng.

- Diệp Trần, danh xưng Kiếm Tông này hay là ngươi cứ thu về đi! Ngươi trước mắt vẫn không có thực lực đảm đương danh xưng này đâu.

Theo thanh âm truyền ra, ba đạo nhân ảnh lướt đi ra.

Theo thứ tự là Tông Sư Bảng bài danh thứ 29 Hỏa Kiếm Tông, thứ 33 Phá Kiếm Tông cùng với thứ 45 Ảnh Kiếm Tông, trong 72 người của Tông Sư Bảng, chỉ có hơn 10 người dùng kiếm thôi

Diệp Trần lạnh nhạt nói:

- Ta là Kiếm Tông, có gì không dám đảm đương.

Ảnh Kiếm Tông rút trường kiếm ra, nói:

- Đã như vầy, nếu dám tiếp mười chiêu của ba người chúng ta, trong mười chiêu không rơi vào thế hạ phong, ba người chúng ta thừa nhận ngươi là Kiếm Tông.

Lấy ba địch một, tự nhiên thắng cũng không vinh quang gì, cho nên Ảnh Kiếm Tông dùng mười chiêu làm hạn định, bởi như vậy, mọi người ở đây cũng sẽ không phản đối, bởi vì đây không phải là luận bàn, mà là xác minh Diệp Trần có thực lực đảm đương Kiếm Tông hay không, nếu có thực lực Kiếm Tông, mười chiêu không rơi vào thế hạ phong là chuyện rất bình thường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 687: Đường Về Kịch Chiến, Kiếm Tông Đại Thế. (Thượng)

Không cần phiền toái như vậy, trong vòng mười chiêu, nếu ta không thể đánh bại các ngươi, danh xưng Kiếm Tông cũng không cần nói đến nữa.

- Cuồng vọng!

Hỏa Kiếm Tông nổi giận gầm lên một tiếng, một hỏa diễm kiếm khi bổ về phía Diệp Trần.

- Phá Kiếm Tam Thập Tam Thức!

- Ảo Ảnh Kiếm Quyết!

Phá Kiếm Tông và Ảnh Kiếm Tông cũng phân biệt phát ra tuyệt chiêu.

- Kiếm Bộ!

Diệp Trần thân như kiếm quang, xuyên thẳng qua giữa kiếm khí giăng đầy trời, kiếm quang lóe lên, tất cả các công kích thất bại, ngay cả hộ thể Chân nguyên của Diệp Trần cũng không đụng vào được.

- Chiêu thứ nhất!

Mục tiêu thứ nhất của Diệp Trần là Phá Kiếm Tông ở gần hắn nhất, cánh tay rung lên, phong kiếm nhu hòa muốn ảnh hưởng đến phương hương của đối phương.

- Lùi cho ta!

Hỏa Kiếm Tông chạy tới, trường kiếm đỏ bừng hoạch xuất một đạo thập tự, chỉ cần Diệp Trần không lùi, dù đánh bại Phá Kiếm Tông, cũng phải thừa nhận một kiếm của hắn, tự nhiên sẽ rơi xuống hạ phong.

Lấy một địch ba, cũng không phải nhẹ nhàng như vậy, không rơi vào thế hạ phong, đã khó càng thêm khó, phải biết rằng ba người ra tay, tất nhiên sẽ có ba đạo công kích, chỉ cần bị trúng thoáng một phát, chính là hạ phong, cái đó và sinh tử quyết chiến không giống nhau, không có gì công bình với không công bình cả.

Bất quá rất hiển nhiên hắn đã xem thường Diệp Trần.

Trường kiếm lùi về, Diệp Trần nhảy lên một cái, người trên không trung, trên thân kiếm lóng lánh tia chớp màu bạc, tia chớp nhanh chóng tập kết thành một khỏa lôi cầu, bắn ra ngoài.

- Không tốt!

Hỏa Kiếm Tông và Phá Kiếm Tông nhanh chóng thối lui, cùng phát ra sát chiêu nghênh hướng lôi cầu.

Oanh!

Sóng xung kích cực lớn mang theo điện phóng xạ ra, Hỏa Kiếm Tông và Phá Kiếm Tông nhao nhao bay rớt ra ngoài, hộc ra từng ngụm máu tươi.

- Ảo Ảnh Vô Ảnh Kiếm!

Lúc này, Ảnh Kiếm Tông như bóng với hình đột nhiên phát động ra công kích, hơn mười đạo kiếm khí vô ảnh vô hình chém về phía Diệp Trần.

Bành bành bành bành bành bành. . .

Diệp Trần đã sớm phòng bị Ảnh Kiếm Tông, trong nháy mắt chém ra hơn mười kiếm, hơn mười đạo gợn sóng kim sắc khuếch tán ra, chôn vùi kiếm khí của Ảnh Kiếm Tông, bao trùm đối phương vào trong đó.

PHỐC!

Ảnh Kiếm Tông cũng bay rớt ra ngoài.

Ba kiếm, một hư hai thực, ba gã Tông sư dùng kiếm liên tiếp bị thảm bại.

Trên thực tế Diệp Trần không cần cố sức như vậy, chỉ cần vận dụng Kim Chi Cuồng Tiêu, cự ly xa cũng có thể dễ dàng chiến thắng ba người, bất quá ba người lại cách nhau một khoảng, cũng không tập trung cùng một chỗ, dùng Kim Chi Cuồng Tiêu, như trước vẫn cần ba chiêu, căn bản không có ý nghĩa.

Hơn nữa ba người này còn không có tư cách khiến hắn vận dụng Kim Chi Cuồng Tiêu.

Bay ngược vài trăm mét, Hỏa Kiếm Tông sắc mặt tái nhợt, có chút không dám tin, ba người liên thủ, rõ ràng lại không ngăn được ba kiếm của Diệp Trần, đối phương quả thật như xông vào chỗ không người vậy, cái này nếu là một đối một, dù thực lực cá nhân có tăng gấp đôi, chỉ sợ là ngoài nhất kích tất sát, vẫn là nhất kích tất sát thôi, không có một điểm hi vọng, .

- Ta thừa nhận ngươi là Kiếm Tông, bất quá cũng chỉ là ba người chúng ta thừa nhận thôi.

Hỏa Kiếm Tông hít sâu một hơi, nói ra.

Khóe miệng Ảnh Kiếm Tông mang theo tia máu tươi.

- Chúng ta thừa nhận không có nghĩa là những vị Tông sư tiền bối sử dụng kiếm kia cũng thừa nhận, ngươi phải biết rằng, Tông Sư Bảng bài danh thứ hai chính là Địa Kiếm Tông Từ Nguyên tiền bối, theo ta được biết, còn có một vị Thiên Kiếm Tông, so với Địa Kiếm Tông Từ Nguyên tiền bối càng mạnh hơn nữa, chỉ có điều đã vượt qua 250 tuổi, nên không được liệt vào Tông Sư Bảng, ngoài ra, có một ít kiếm đạo Tông Sư từng nổi như cồn ở thời đại của mình đã thật lâu không có đi ra, bên trong có Ma Kiếm Tông, Huyết Kiếm Tông, Tà Kiếm Tông.

Phá Kiếm Tông Đồ Nguyên mở miệng nói:

- Diệp Trần, danh xưng Kiếm Tông ngươi rất khó bảo toàn được, có lẽ những tiền bối kia không quan tâm đến vinh quang trên Tông Sư Bảng, nhưng danh xưng Kiếm Tông, bọn hắn không quan tâm cũng phải quan tâm, chỉ cần là người dùng kiếm, không ai không quan tâm cả.

Diệp Trần nói:

- Ta đã dám xưng là Kiếm Tông, thì đã sớm làm tốt chuẩn bị khiêu chiến rồi, bọn hắn không dám xưng là Kiếm Tông, nhưng Diệp Trần ta dám, những người mà ngươi gọi là Thiên Kiếm Tông, Ma Kiếm Tông, hoặc là Huyết Kiếm Tông, nếu như bọn hắn dám thì, ta tặng danh xưng Kiếm Tông cho bọn hắn cũng chưa hẳn là không thể.

- Hay cho câu bọn hắn không dám, ta dám.

Cao Trường Thiên ha ha nở nụ cười, thầm nghĩ: "Lần này là Kiếm Tông, lần sau là Đao Tông, hi vọng Độc Cô Tuyệt đừng làm cho ta thất vọng, nghĩ đến Lâu Chủ cũng sẽ không trách tội ta, Tông Sư Bảng chỉ được xếp người 250 tuổi trở xuống, thật sự là hoang đường, hoặc là không biên soạn Tông Sư Bảng, biên soạn rồi thì chỉ cần là người có thực lực đều được lên bảng, nhưng tiếc là chuyện này không có khả năng rồi. "

Cao Trường Thiên vẫn một mực không đề cập đến chuyện ngoài 250 tuổi không được nhập bảng, bởi như vậy, Tông Sư Bảng đã ít đi một nửa ý nghĩa rồi, rất nhiều người cũng biết, ngoài 250 tuổi, có còn vài lão gia hỏa lợi hại, tuy nói quấy rầy bọn hắn tĩnh tu, nhưng tiếc, tĩnh tu nếu như hữu dụng, vậy thì chiến đầu còn ý nghĩa gì nữa, về phần tuổi thân thể không chịu nổi gánh nặng, quả thật là một chuyện cười, tu luyện tới Linh Hải Cảnh, đã thoát ly phạm trù của phàm nhân, chỉ cần người còn chưa chết, thể lực cũng không hạ thấp bao nhiêu cả, mà kinh nghiệm lại càng thêm phong phú, so người trẻ tuổi càng chiếm nhiều ưu thế.

Nghe được lời này của Diệp Trần, cùng với thái độ của Cao Trường Thiên, một bộ phận người bắt đầu im lặng, quả thật, danh xưng Kiếm Tông cần phải có người đến đảm đương, nếu không có ai dám đảm đương vậy thì

vẫn không có Kiếm Tông, Diệp Trần tiếp được danh xưng Kiếm Tông, cũng không phải đơn giản như bọn hắn nghĩ, đương nhiên, người có thể nghĩ được chỉ có một phần nhỏ, đa số mọi người đều không ủng hộ Diệp Trần, cho rằng không cần mấy tháng, Diệp Trần sẽ trở thành trò cười cho tất cả mọi người.

- Diệp Trần, chiến đấu giữa ta và ngươi, còn chưa kết thúc, ngày khác hữu duyên tái chiến.

Độc Cô Tuyệt không định ra kỳ hạn, hiện giờ định ra kỳ hạn đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi, bởi vì cạnh tranh giữa hắn và Diệp Trần không phải một sớm một chiều, cũng không phải một năm hai năm, nếu như hắn có thể đuổi theo Diệp Trần, tự nhiên sẽ có một trận chiến, nếu không thể thì hết thảy chỉ là nói suông thôi, trái lại, như tiến bộ của Diệp Trần chậm, kết quả cũng thế.

Hắn không thể tưởng được chính là, chờ đến khi hắn và Diệp Trần tái chiến lại, đã qua rất nhiều năm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 688: Đường Về Kịch Chiến, Kiếm Tông Đại Thế. (Hạ)

Theo Độc Cô Tuyệt ly khai, người tản đi ngày càng nhiêu, trước khi rời đi, rất nhiều người bỗng nhiên nghĩ đến, Cửu Long Hồ náo nhiệt như vậy là vì Bạch Vô Tuyết và Hạ Hầu Tôn một năm trước đã từng có một trận chiến ở đây, năm nay cũng có Độc Cô Tuyệt và Diệp Trần, vậy sang năm thì sao?

- Chúng ta đi!

Bạch Vô Tuyết và Lục Thiếu Du ly khai ngay sau đó.

- Diệp Trần, hẹn gặp lại.

Hải Vô Nhai, Yến Phượng Phượng hướng Diệp Trần lên tiếng chào hỏi sau đó cũng rời khỏi.

Qua một lát, Cửu Long Hồ từ náo nhiệt trở nên im lặng, mọi sự vạn vật, vật cực tất suy, cường thịnh qua đi, chính là suy sụp, đây là không thể tránh khỏi.

Ba người Lý Đạo Hiên đi đến ngọn núi nhỏ nơi Diệp Trần đứng, Lý Đạo Hiên cười nói:

- Diệp Trần, đã lâu không gặp.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Quả thật đã lâu không gặp, thơi gian trôi qua thật nhanh.

- Tuế nguyệt vội vàng, dung nhan dịch lão, cũng may, chúng ta đều đã đến Linh Hải Cảnh, vài chục năm sau gặp lại cũng không có thay đổi gì cả.

Diệp Trần cười cười.

Thời gian vô tình, cũng là vô địch, chỉ có tu luyện mới có thể bảo trụ tuế nguyệt trân quý nhất, dù chỉ ngắn ngủi vài chục năm. Nhớ lại, Diệp Trần tại trận đấu Tiềm Long Bảng gặp gỡ bọn người Lý Đạo Hiên, đã là hơn tám năm trước, khi đó, bọn hắn chỉ vừa mới ra đời, nguyên một đám tài hoa xuất chúng, nhưng vẫn còn rất non nớt, nhoáng một cái tám năm qua đi, lúc này mới cảm thán thời gian qua nhanh cỡ nào, lặng yên không một tiếng động.

- Tám năm qua đi, dung nhan đổi, nhưng tâm đã đổi, bất kể như thế nào, ta vẫn rất vui khi được biết ngươi, Diệp Trần, sự xuất hiện của ngươi, đã mang đến cho chúng ta biến hoa long trời lở đất.

Nói chuyện chính là Nghiêm Xích Hỏa, tám năm trước, hắn tuyệt đối sẽ không nói như thế, bởi vì khi đó hắn tuổi trẻ khí thịnh, không cho phép thất bại, mà tám năm qua đi, tâm tình của hắn đã thay đổi, góc độ đối đãi mọi việc cũng thay đổi, sự xuất hiện của Diệp Trần, cũng không khiến bọn hắn yên lặng, ngược lại còn khiến cho bọn hắn càng bộc phát ra tiềm lực lớn hơn nữa.

- Nghiêm huynh nói không sai, bất quá ngoại trừ dung nhan, duy nhất đổi chính là, ngươi vẫn chói mắt như vậy, chúng ta nên xưng hô ngươi là Kiếm Tông rồi.

Băng Linh hiếm có cười cười, như băng hoa tách ra.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần hỏi:

- Các ngươi định ngốc ở đây một thời gian sao?

- Đúng vậy, vừa tới đây, có chút lạ lẫm, định lưu lạc một phen.

Lý Đạo Hiên gật gật đầu.

Diệp Trần nói:

- Bọn người Hải Vô Nhai, Yến Phượng Phượng cũng không tệ, gặp phải bọn hắn, các ngươi cứ nói là bằng hữu của ta, về phần ta, phải về trước Nam

Trác Vực rồi. "

- Tốt.

Ba người cũng không có từ chối, ra ngoài lăn lộn, bằng hữu càng nhiều càng tốt.

- Ta xin cáo từ, các ngươi cẩn thận một chút.

Giơ tay lên, phi hành khôi lỗi bị ném lên không trung, Diệp Trần xoay người ngồi lên, hóa thành một đạo lưu quang biến mất phía chân trời.

- Chúng ta tới rồi, hắn lại đi.

Lý Đạo Hiên cảm thán một tiếng, thu hồi ánh mắt.

Đối với ba người mà nói, nơi này còn rất lạ lẫm, là khởi đầu mới, đối với Diệp Trần mà nói, nơi đây đã không còn gì đang để lưu luyến nữa, nên có, hắn cũng đã có rồi.

. . .

Quay trở lại Nam Trác Vực phải đi qua Quy Bàn Sơn Mạch

Vèo!

Một đạo lưu quang phá không mà đến, tốc độ cực nhanh.

- Diệp Trần, ta chờ ngươi đã lâu.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh lướt ra từ không trung, chặn trước phi hành khôi lỗi đang phi hành, người này thân mặc kim y, đầu đội kim quan, không phải Hạ Hầu Tôn thì ai nữa.

Phi hành khôi lỗi vỗ cánh, hóa động lực thành lực cản, chậm rãi đình trệ lại, nơi phần lưng của phi hành khôi lỗi, Diệp Trần đứng người lên, nhìn chằm chằm vào Hạ Hầu Tôn nói:

- Nếu ta đoán không sai, ngươi đã tu luyện Phá Hư Chỉ đến mười thành đại viên mãn rồi, nếu không thì ngươi cũng không dám đến khiêu chiến ta đâu.

Phá Hư Chỉ là áo nghĩa võ học cấp thấp, bởi vì ẩn chứa chính là không gian áo nghĩa, so với áo nghĩa võ học trung cấp bình thường thì cao hơn rất nhiều, trước mắt Diệp Trần cũng đã tu luyện Phá Hư Chỉ đến chín thành hỏa hầu, cách mười thành đại viên mãn bất quá chỉ một bước ngắn, đương nhiên, một bước này cũng là bước khó khăn nhất, không có lý giải bản chất đối với không gian áo nghĩa, rất khó tăng lên.

- Ngươi đoán không sai, cho nên ngươi phải bại!

Trong mắt Hạ Hầu Tôn hiện lên kim quang, khí thế mười phần.

Diệp Trần lắc đầu.

- Vốn ngươi còn chút hy vọng, nhưng hiện giờ ngay cả chút hy vọng ngươi cũng không có, bởi vì ngươi không dám khiêu chiến ta trước mặt mọi người, đây cũng là nguyên nhân vì sao ngươi lại chặn đường ta lúc này.

- Buồn cười, nói khoác không biết ngượng.

Hạ Hầu Tôn thần sắc lạnh xuống.

- Tốt rồi, nếu ngươi đã có lòng tin như vậy, thì phóng ngựa tới đi!

Diệp Trần thu hồi phi hành khôi lỗi, tay nắm lấy chuôi kiếm.

- Lưu Tinh Chỉ!

Hạ Hầu Tôn cũng không muốn nói nhảm với Diệp Trần, vừa ra tay đã là Lưu Tinh Chỉ sở trưởng nhất của mình, trải qua nửa năm bế quan, Hạ Hầu Tôn ngoài trừ có đột phá mang tính tiến triển về không gian áo nghĩa, tinh quang áo nghĩa cũng tăng lên không ít, lúc này Lưu Tinh Chỉ được hắn thi triển ra không khác thì mưa sao chổi chính thức cả, thành từng mảnh bộc

phát ra, bay vụt khắp trời.

- PHÁ...!

Lôi kiếp kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần hai tay cầm kiếm, một kiếm nghiêm nghị đánh xuống, kiếm thế mênh mông bao phủ lấy ngôi sao, thế không thể đỡ được.

Ầm ầm!

Một mảng lớn mưa sao chổi bị phá diệt, kiếm khí nguy nga từ trong mưa sao chổi chém ra một thông đạo màu đen, thông đạo màu đen một đường lan tràn, ảnh hướng đến Hạ Hầu Tôn.

- Kiếm thế này?

Hạ Hầu Tôn lộ ra nghi hoặc, một chỉ điểm toái kiếm khí.

- Kim Chi Liên Y!

Diệp Trần bay vút đến, quần áo tung bay, tựa như thiên ngoại phi tiên, lại là một kiếm quét ngang ra, gợn sóng màu vàng mãnh liệt nhanh chóng khuếch tán.

- Không thể nào, kiếm của hắn sao lại mạnh như thế được.

Hạ Hầu Tôn liên tiếp phát ra ba chiêu Tuệ Tinh Chỉ mới xé mở được gợn sóng màu vàng, lực lượng phá hoại cường hãn khiến hắn lui về phía sau hơn mười bước.

- Không không có gì không thể cả, ta hôm nay thân chịu danh xưng Kiếm Tông, tinh khí thần dần dần lột xác, ngưng tụ thành đại thế, mà ngươi một tên co đầu rụt cổ, đại thế tiên thiên chưa đủ, thứ hiện giờ ngươi ỷ lại cũng chỉ là Phá Hư Chỉ mười thành đại viên mãn, ngoài ra, ngươi chỉ có hai bàn tay trắng.

Tiếp nhận danh xưng Kiếm Tông, Diệp Trần trong tối tăm cảm giác

được mình mạnh hơn, loại mạnh mẽ này, cũng không phải là mạnh ở bên ngoài, mà là nội tâm mạnh, nội tâm mạnh có lẽ không cách nào trực tiếp phát huy ra, nhưng có thể khiến cho nhất cử nhất động của Diệp Trần đều có được sức mạnh lớn lao to lớn, giống như là mặt trời lên rồi xuống, Hắc Bạch thay phiên, xuân đi đông đến, đã có một loại hương vị phát triển theo chiều hướng, mà Hạ Hầu Tôn chịu kiếm thế của Diệp Trần ảnh hưởng, tiên thiên liền rơi xuống hạ phong, có lẽ có thể phát huy ra mười thành lực lượng, nhưng tuyệt đối không cách nào đột phá cực hạn, phát huy ra mười một thành lực lượng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 689: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (1)

Cao thủ quyết đấu, chênh lệch rất nhỏ cũng được phóng đại lên vô hạn rồi, nội tâm Hạ Hầu Tôn không đủ mạnh, cho nên sự cường đại của Diệp Trần mới có thể khiến hắn thất thố.

- Danh xưng Kiếm Tông, không khỏi qua khôi hài rồi, ngươi cho rằng ngươi là ai, danh xưng Kiếm Tông ai cũng có thể đạt được sao? Ở trước mặt ta, ngươi không đáng nhắc tới.

Hạ Hầu Tôn nổi giận gầm lên một tiếng, toàn lực tách ra kim quang, phảng phất một vòng kiêu dương kim sắc từ từ bay lên, hắn từ trên cao nhìn xuống, một chỉ lăng lệ ác liệt điểm tới Diệp Trần, ở sau lưng của hắn, hiện ra một hư ảnh Hoàng giả, hư ảnh Hoàng giả uy thế vô biên, khắp thiên không lập tức cô đọng lại

- Ngươi không phải là đối thủ của ta đâu, tương lai cũng không, Lôi Phệ!

Diệp Trần vừa xông lên trời, bay đến một nơi còn cao hơn Hạ Hầu Tôn, tóc dài màu đen không gió mà bay, kiếm khí lăng lệ ác liệt lượn lờ quanh thân thể hắn, khiến khí tràng quanh thân như cứng lại, phá thành từng mảnh nhỏ, khẽ quát một tiếng, hắn phảng phất như kiếm trung chi chủ, ngàn vạn đạo Lôi Điện tập kết đến mũi Lôi Kiếp Kiếm, chém xuống một kiếm.

Cờ-rắc một tiếng, lôi cầu màu bạc tựa như thiên hàng lôi phạt, tại trong hư không lôi ra quỹ tích óng ánh màu bạc, quỹ tích cuối cùng, trực chỉ Hạ Hầu Tôn.

Rầm rầm!

Hư Hoàng Chỉ Lực bị nghiền nát, Hạ Hầu Tôn bị đánh bay ngược lên trời, hư ảnh Hoàng giả sau lưng hắn phảng phất như một vậy hư ảo lạc ấn

trong gương, theo tấm gương bị nghiền nát, hư ảnh hoàng giả bị bóp méo thoáng một phát, triệt để tan vỡ, đụng một phát mà động toàn thân, Hạ Hầu Tôn bị khí cơ ảnh hướng, nhịn không được phun ra một búng máu.

- Đáng giận, Phá Hư Chỉ!

Hạ Hầu Tôn vô cùng biệt khuất, vốn ý định của hắn là sau khi tới gần Diệp Trần, lại thi triển ra Phá Hư Chỉ uy lực đại tiến, nhưng hắn hiện giờ ngay cả tới gần Diệp Trần cũng không thể làm được, kiếm khí của đối phương, mênh mông cuồn cuộn, một kiếm chém ra, hư không cũng trở nên chấn động, khiến khí huyết của hắn sôi trào.

XÍU... UU!!

Phá Hư Chỉ màu vàng bỏ qua khoảng cách không gian, trong nháy mắt đi đến trước mặt Diệp Trần, dưới chỉ lực vô kiên bất tồi, kiếm thế Diệp Trần tạo ra cũng bị tan rã, hắn không thể không thừa nhận, Phá Hư Chỉ đích thật cường đại không hợp thói thường, nếu như đổi thành một môn áo nghĩa võ học có uy lực không khác lắm với Phá Hư Chỉ, Hạ Hầu Tôn tuyệt đối sẽ không cường đại như thế được

Từng vòng gợn sóng màu vàng khuếch tán ra, Phá Hư Chỉ lực tiến vào trong gợn sóng, cũng không tiêu tán, vô cùng cô đọng, nhưng tính phát tán của gợn sóng màu vàng lại khiến cho lực cản của Phá Hư Chỉ bị gia tăng, bị dẫn tưới một bên khán, bắn sượt qua thân thể Diệp Trần.

- Linh Tê Nhất Kiếm!

Thân thể lăng không chuyển hướng, Diệp Trần phảng phất như một cọng lông vũ, bay lượn trên không trung, cổ tay run lên, một vết cắt màu bạc in hằn lên ngực Hạ Hầu Tôn

Âm vang!

Hỏa tinh văng khắp nơi, Hạ Hầu Tôn bay rớt ra ngoài.

- Rõ ràng lại tránh được, tránh né Phá Hư Chỉ của ta, bất quá không sao, ta đã đã có được một kiện bán cực phẩm phòng ngự áo giáp, ngươi không thể nào làm ta bị thương được đâu.

Hạ Hầu Tôn ngạc nhiên một chút, chợt cười lớn ra tiếng, bán cực phẩm áo giáp trên thân hắn chính là đến từ một gã Thái trưởng lão, có bán cực phẩm phòng ngự Bảo Khí, lực phòng ngự của hắn ít nhất cũng được tăng phúc lên một nữa, lại thêm áo nghĩa võ học phòng ngự Chỉ Thiên Họa Địa cường hãn đến bực này, đủ để triêt tiêu bảy tám thành kiếm khí của Diệp Trần, hai ba thành còn lại sau khi truyền vào trong, còn lại nửa thành đã coi như là không tệ rồi.

- Kim Chi Cuồng Tiêu!

Diệp Trần mặt không đổi sắc, trường kiếm tống xuất, gợn sóng màu vàng vặn vẹo kéo dài vô hạn, lần nữa trảm kích lại bán cực phẩm phòng ngự áo giáp của Hạ Hầu Tôn.

Cót kẹtzz!

Tiếng kim loại nổ tung vang lên, Hạ Hầu Tôn giống như nuốt phải một quả trứng ngỗng vậy, con mắt nhô lên, thất khiếu toác ra huyết hoa, vù vù, kình phong quét qua, thanh hình Hạ Hầu Tôn tạo thành hình chữ "Đại" bắn ra ngoài, hung hăng đâm vào một ngọn núi cao tới hơn chín nghìn mét, khiến cả ngọn núi sụp đổ trong nháy mắt

- Đây không phải là Diệp Trần và Hạ Hầu Tôn sao? Hạ Hầu Tôn bị bại thảm như vậy.

Bên trong Quy Bàn sơn mạch, một gã Đại năng Linh Hải Cảnh đi ngang qua mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc

- Ha ha, ta thật sự là may mắn, rõ ràng có thể thấy được một màn như vậy, rất nhiều người khẳng định không biết Hạ Hầu Tôn thua ở trên tay Diệp Trần.

Diệp Trần và Hạ Hầu Tôn đều là nhân vật phong vân, mặc kệ ai thất bại, truyền đi đều sẽ là một tin tức lớn, nếu như bán tin tức này cho Tri Mạc Vấn, ít nhất cũng có được một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, nên biết các Đại năng Linh Hải Cảnh cũng không phải đều có tài phú như Diệp Trần, Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, thân gia cũng chỉ có mấy vạn khối thượng phẩm linh thạch, nếu như mua một áo nghĩa võ học đắt đỏ hoặc là thượng phẩm Bảo Khí, rất có thể chỉ còn lại mấy ngàn thậm chí mấy trăm khối thượng phẩm linh thạch, cho nên một ngàn thượng phẩm linh thạch cũng không phải là một con số nhỏ.

Cho dù ngươi có thân gia hơn mười vạn, cũng không thể làm như không thấy với một vạn khối linh thạch được.

Sợ Hạ Hầu Tôn trông thấy hắn, tìm hắn phiền toái, Đại năng Linh Hải Cảnh này phi thường dứt khoát ly khai Quy Bàn sơn mạch, cũng không quay đầu lại.

- Ta tùy thời hoan nghênh ngươi tới khiêu chiến, nếu như ngươi vẫn bền lòng với chuyện này.

Đối với Diệp Trần mà nói, một đời thanh niên, đã không còn ai khiến hắn cảm thấy uy hiếp nữa, coi như Bạch Vô Tuyết thâm tàng bất lộ cũng không mang đến cho Diệp Trần loại cảm giác này, tối đa chỉ là kỳ phùng địch thủ thôi, Hạ Hầu Tôn muốn tiếp tục khiêu chiến hắn, hắn không sợ phiền toái, hắn dám khẳng định, người kiên trì không được không phải là hắn, mà là đối phương, không có ai có thể tiếp tục khiêu chiến sau nhiều lần thất bại cả, nếu như Hạ Hầu Tôn thực có thể làm được chuyện này, vậy Diệp Trần cũng phải thay đổi rồi.

- Đáng giận, ta sẽ đánh bại ngươi.

Hạ Hầu Tôn gào thét, con mắt đỏ bừng, hắn lúc này, với Hạ Hầu Tôn đánh một trận với Bạch Vô Tuyết lúc trước, tưởng như hai người vậy.

Diệp Trần lắc đầu, xoay người ly khai, khi thuận buồm xuôi gió, mỗi

người đều rộng mở quan lộ, khí thế bất phàm, nhưng đến khi thất ý, chỉ có một số ít người có thể duy trì bản tâm, kiếp trước, Diệp Trần đã đọc được không biết bao nhiêu tin vì kinh doanh thua lỗ mà nhảy lầu, những người kia lúc phong quang vô hạn, được lên TV, khiến người khác hâm mộ cỡ nào chứ, chỉ khi nào chênh lệch quá lớn, so với người bình thường còn không bằng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 690: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (2)

Cho nên, đối thủ lớn nhất không phải là người khác, mà là mình, cho dù là Diệp Trần, cũng không dám nói lúc thất ý, có thể sắc mặt như thường, duy trì bản tâm, khả năng lớn nhất hắn có thể làm được chính là đề cao tâm tình, không ngừng hoàn thiện chính mình, chiến thắng chính mình.

. . .

Phi hành khôi lỗi bay không biết ngày đêm, trải qua Hoành Lĩnh Vực, đi vào Nam Trác Vực.

Nam Trác Vực có tứ đại quốc, thập đại trung đẳng quốc gia.

Bay qua Bạch Huyền Quốc, Diệp Trần sắc mặt khẽ động, chỉ huy phi hành khôi lỗi xuống lao đi, nhanh như lưu quang.

- Tông môn đại chiến?

Theo độ cao giảm dần, Diệp Trần trông thấy trong sơn mạch, có hàng trăm người đang chém giết, những người này phân biệt ăn mặc bốn loại quần áo và phục sức, một loại là sau lưng thêu có thêu một con rết lớn, một loại là trên ống tay áo có thêu một con tiểu xà, một loại là trên cánh tay thêu một thanh tiểu kiếm, còn lại là trên ngực thêu một đoàn hỏa diễm đồ vân.

Nếu như Diệp Trần đoán không sai, trên quần áo thêu con rết lớn, hẳn là bát phẩm tông môn Hắc Ngô Môn, thêu tiểu xà chính là bát phẩm tông môn Lục Xà Cốc, tiểu kiếm thì đại biểu cho thất phẩm tông môn Phi Kiếm Tông, mà hỏa diễm đồ vân hẳn là Hỏa Vân Tông.

Bốn đại tông môn, Hắc Ngô Môn và Phi Kiếm Tông cùng một phe, Lục Xà Cốc và Hỏa Vân Tông môt phe, hai nhóm người điên cuồng chém giết,

thỉnh thoảng có người vẫn lạc.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần trông thấy tông môn đại chiến chính thức, cảm thấy rất hứng thú.

- Ân, linh mạch?

Ánh mắt khẽ dời, Diệp Trần rốt cục cũng biết bốn tông môn tại sao lại đại chiến, nguyên lai là trên không của vùng núi này có nguyên khí thập phần cường đại, trong sơn mạch có một quặng mỏ lớn, nguyên khí bên ngoài quặng mỏ thậm chí tạo thành vòng xoáy nguyên khí, vòng xoáy nguyên khí đạt chừng trăm mét, tựa hồ bị lực lượng vô hình nào đó chế trụ, khiến cho nguyên khí tích góp từng li từng tí vô số năm không bị phun tiết ra ngoài.

- Nguyên lai là hạ phẩm linh mạch đạt trình độ cao nhất.

Linh mạch ngoại trừ phân hành bốn phẩm hạ trung thượng cực phẩm ra, mỗi một phẩm còn có bốn cấp bậc ở bên trong hạ phẩm linh mạch, kém nhất chính là hạ phẩm linh mạch bình thường, sau đó là hạ phẩm linh mạch trung đẳng, tiếp đến là hạ phẩm linh mạch thượng đẳng, tốt nhất tự nhiên là hạ phẩm linh mạch đạt trình độ cao nhất.

Một đầu hạ phẩm linh mạch bình thường, cũng đủ để cửu phẩm tông môn chi tiêu trong mười năm rồi, hạ phẩm linh mạch trung đẳng có thể làm cho bát phẩm tông môn duy trì hai mươi năm, hạ phẩm linh mạch thượng phẩm có thể đơn giản dẫn phát hai thất phẩm tông môn đại chiến, về phần hạ phẩm linh mạch đạt trình độ cao nhất một khi xuất thế, dưới loại tình huống này, mấy tông môn sẽ không để ý đến việc chém giết với nhau, dù là tổn thất thảm trọng cũng phải tranh đoạt được quyền sở hữu.

Lưu Vân Tông trong năm mươi năm gần đây, lần tốt nhất cũng đã phát hiện ra một đầu hạ phẩm linh mạch trung đẳng, mà Diệp gia đã từng đạt được một đầu hạ phẩm linh mạch bình thường.

Linh mạch đối với một tông phái mà nói, thật sự quá trọng yếu, có thể

nói, nó là căn cơ của một tông môn, trong tông môn không thể tất cả mọi người đều giống như Diệp Trần, một mình ra ngoài lưu lạc, gặp được địch nhân thì giết, đoạt lấy tài phú của đối phương, gặp được di tích, đi vào thám hiểm một lần thì có được thu hoạch xa xỉ, nếu như vận khí không tốt thì, rất có thể bị địch nhân giết, cũng có khả năng cơ duyên gì cũng không có cả, khó khăn sống qua ngày.

Cho nên một tông môn không thể dựa vào một người chống lên được, đại đa số tông môn muốn phát triển, nhất định phải có linh mạch, có linh mạch mới có đầy đủ linh thạch, có linh thạch, mới có thể phân phát tiền lương, phải biết rằng chỉ riêng Lưu Vân Tông, một ngoại môn trưởng lão mỗi tháng cũng phải cần mấy trăm khối hạ phẩm linh thạch, nội môn trưởng lão một tháng cần hơn một ngàn khối hạ phẩm linh thạch, mấy chục khối trung phẩm linh thạch, cộng thêm một ít chấp sự, đệ tử hạch tâm, nội môn đệ tử, ngoại môn đệ tử, một tháng ít nhất phải cần hơn mười vạn khối hạ phẩm linh thạch, một năm chính là chừng một hai trăm vạn khối, Diệp Trần cho Lưu Vân Tông hạ phẩm linh thạch tính bằng mấy trăm vạn, nhưng cũng chỉ đủ để chống đỡ được chừng mấy năm thôi.

Theo Diệp Trần biết, một cái thất phẩm tông môn, một năm không có 500 vạn hạ phẩm linh thạch, 20 vạn khối trung phẩm linh thạch, căn bản không thể nào duy trì được, thất phẩm tông môn đạt trình độ cao nhất một năm cần gần bảy tám trăm vạn, về phần lục phẩm tông môn lại càng khoa trương hơn, một năm không có ba bốn ngàn vạn hạ phẩm linh thạch, mấy trăm vạn trung phẩm linh thạch, thì cứ chờ ăn không khí đi! Nếu như ngay cả linh thạch bình thường cũng không thể phát được, còn ai gia nhập tông môn của ngươi nữa, đại tài khí thô, là tiêu chí của một tông môn cường đại, cũng không thể bảo tất cả mọi người ra ngoài kiếm linh thạch được!

Hạ phẩm linh mạch thượng đẳng ước chừng có thể khai thác được 1% trung phẩm linh thạch, hạ phẩm linh mạch đạt trình độ cao nhất khai thác được chừng 5% trung phẩm linh thạch, cho nên hai đại thất phẩm tông môn, hai đại bát phẩm tông môn vì một đầu hạ phẩm linh mạch đạt trình độ cao nhất mà chém giết, tuyệt đối không có gì là lạ cả.

Bên trong sơn mạch, ánh sáng hoa mỹ lóng lánh bốn phía, thỉnh thoảng lại có người bị đánh thành bã vụn, chết thảm tại chỗ, loại tràng cảnh thảm thiết này, thập phần đồ sộ, nhìn thấy mà giật cả mình.

- Thất bát phẩm tông môn đại chiến, cũng đã thảm liệt như vậy, ngũ phẩm tông môn chém giết, chỉ sợ còn hơn gấp trăm lần.

Ngũ phẩm tông môn và thất bát phẩm tông môn bất đồng, chiến đấu chủ lực là Cường giả Tinh Cực Cảnh, tính ra hàng trăm, thậm chí số Cường giả Tinh Cực Cảnh tham gia chém giết có thể tính bằng hàng ngàn, Đại năng Linh Hải Cảnh cũng phải nhượng bộ lui bình, chỉ sơ sẩy một chút, rất có thể sẽ lập tức vẫn lạc.

Chứng kiến trận chém giết này, Diệp Trần không khỏi lo lắng cho Long Thần Thiên Cung, đối thủ của nó chính là tứ đại ngũ phẩm tông môn, dù thực lực riêng lẻ yếu hơn so với Long Thần Thiên Cung, nhưng thực lực cộng lại lại hơn hẳn Long Thần Thiên Cung, lần trước điện chủ Mạc Phong của Bạch Long Đện điện chủ và Long Bích Vân nói cho hắn biết, Long Thần Thiên Cung tổn thất hơn ba trăm tên Cường giả Tinh Cực Cảnh, hơn hai mươi tên Đại năng Linh Hải Cảnh, cũng đã khiến cho hắn một hồi hãi hùng khiếp vía rồi, số nhân mã bị tổn thất cộng lại, đủ để hủy diệt mấy cái lục phẩm tông môn rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 691: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (3)

Diệp Trần quyết định, một khi Long Thần Thiên Cung gặp nguy nan, nhất định sẽ ra hỗ trợ, tuy nói thực lực cá nhân đối với đại chiến giữa ngũ phẩm tông môn mà nói thì cũng không thể phát ra tác dụng mấu chốt gì, nhưng hỗ trợ và không hỗ trợ là hai khái niệm khác nhau, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi nếu so với dệt hoa trên gấm thì trân quý vô số lần.

- Nếu đổi là một người khác, có lẽ sẽ cướp đoạt linh mạch a!

Hạ phẩm linh mạch đạt trình độ cao nhất Diệp Trần không để vào mắt, bởi vì hắn không cần hạ phẩm linh thạch và trung phẩm linh thạch, chẳng qua nếu như sau lưng có tông môn, vậy thì không giống với lúc trước nữa, cũng may Diệp Trần cũng không làm ra loại chuyện này, kiếm đạo của hắn, đường đường chính chính, tông môn thiếu khuyết linh thạch, hắn có thể hỗ trợ tìm kiếm, sẽ không bao giờ cướp đoạt thành quả của người khác.

Lặng yên không một tiếng động, Diệp Trần ngồi lên phi hành khôi lỗi ly khai phiến khu vực này.

- Rốt cục cũng đã đi.

Diệp Trần cũng không che dấu bộ dạng của mình, Cường giả Tinh Cực Cảnh ở phía dưới về cơ bản đều thấy được Diệp Trần, bọn hắn sợ Diệp Trần sẽ chiếm lấy linh mạch, nếu quả thật muốn làm như vậy, bọn hắn cũng không thể làm gì được cả, chỉ có thể hai tay dâng tăng, cũng may, loại chuyện này không xảy ra.

- Sát!

Diệp Trần vừa ly khai, những Cường giả Tinh Cực Cảnh này buông tay buông chân, chém giết với Cường giả Tinh Cực Cảnh đối địch, huyết vũ bay

tán loạn.

. . .

Ly khai Bạch Huyền Quốc, Diệp Trần cố ý đi thoáng Mộ Dung gia tộc một phát, Mộ Dung Khuynh Thành còn đang bế quan, lần trước bị thương thật sự quá nặng, cưỡng ép vận dụng ma lực tinh hoa, cơ hồ khiến ma lực của nàng bị sụp đổ, không phải chỉ một thời nửa khắc là có thể hồi phục được.

Ngây người ở Mộ Dung gia tộc một ngày, Diệp Trần phản hồi Vân Vụ Sơn Diệp gia.

Trở lại Diệp gia, Diệp Trần biết được, điện chủ Mạc Phong của Bạch Long Điện đã ly khai Nam La Tông, xu thế của đông phương thiển hải đối với Long Thần Thiên Cung thập phần không ổn, nếu như đạt đến trình độ nhất định, chỉ sợ phải triệu hồi thiết lập đại bộ phận đội ngũ ở Chân Linh đại lục mất thôi.

Diệp Trần nói với Long Bích Vân, nếu cần hắn, thì hắn có thể tùy thời đi qua.

Hôm nay, Diệp Trần đã bắt đầu tu luyện Ngự Kiếm Thuật.

Tu luyện Ngự Kiếm Thuật ngoại trừ yêu cầu đối với linh hồn tương đối hà khắc, còn cần phải có thượng phẩm bảo kiếm, bởi vì chỉ có thượng phẩm bảo kiếm mới có thể lạc ấn linh hồn ấn ký, trung phẩm bảo kiếm tuy rằng cũng có thể dùng, nhưng lực khống chế không bằng thượng phẩm bảo kiếm, uy lực giảm bớt đi rất nhiều.

Ngự Kiếm Thuật tổng cộng phân thành tam trọng.

Đệ nhất trọng, là Ngự Kiếm Thuật cơ bản nhất, có thể điều khiển phi kiếm, cách không giết địch, có thể bay thẳng tắp, linh hồn lực càng mạnh, khoảng cách càng xa.

Đệ nhị trọng, tâm động kiếm động, chính thức có thể như dùng tay sử kiếm, ở trong vòng trăm bước, giết địch bất quá chỉ trong một ý niệm, mà tốc độ phi hành so với đệ nhất trọng lại nhanh hơn.

Đệ tam trọng chính là áo nghĩa chính thức của Ngự Kiếm Thuật, có thể phân hoá ra Chân Nguyên phi kiếm, luyện đến cảnh giới cao nhất, đủ để làm được trăm kiếm giết địch.

Bên cạnh hồ nước trong nội viện của Diệp gia.

- Đi!

Tay phải giương lên kiếm chỉ, trường kiếm phỉ lục sắc bên hông Diệp Trần tự động ra khỏi vỏ, tựa như một đạo quang tuyến phỉ lục sắc, lập tức xuyên thủng hòn non bộ cách đó trăm bước, tốc độ cực nhanh, rõ ràng so với Linh Tê Nhất Kiếm càng thêm xuất sắc.

Đương nhiên, đây cũng không phải là vì Ngự Kiếm Thuật mạnh đến tình trạng này.

Chính thức khiến Ngự Kiếm Thuật cường đại, chính là linh hồn lực của Diệp Trần, linh hồn lực của hắn gấp năm lần thường nhân, ngự sử phi kiếm giết địch, còn đơn giản hơn so với ăn cơm uống nước, chỉ là cảnh giới đệ nhất trọng, là đó có thể làm được giết địch bất quá chỉ trong một ý niệm rồi.

Chỉ là công kích thẳng tắp, Diệp Trần vẫn không hài lòng, hắn thúc dục linh hồn lực, kiếm chỉ vạch một đường vòng cung trong hư không, sau đó co rụt lại.

Xoẹt!

Quang tuyến phỉ lục sắc và kiếm chỉ của Diệp Trần cũng giống nhau, sau khi vạch một đường vòng cung trong hư không, liền lần thứ hai xuyên thấu hòn non bộ, tốc độ cực nhanh, so với công kích thẳng tắp chỉ chậm hơn một bậc.

Kế tiếp, kiếm chỉ của Diệp Trần liên tiếp dẫn động, quang tuyến phỉ lục sắc theo từng góc độ xuyên thấu qua hòn non bộ, cũng không biết đến tột cùng là xuyên thấu bao nhiêu lần, hòn non bộ giống như tổ ong đã không thể chống đỡ được sức nặng cực lớn nữa, thoáng cái sụp xuống, bụi mù nổi lên bốn phía.

- Trở về!

Kiếm chỉ của Diệp Trần quay trở lại, quang tuyến phỉ lục sắc hóa thành một thanh kiếm, lại lần nữa cắm vào trong vỏ kiếm.

- Linh hồn lực của ta gấp năm lần thường nhân, chỉ tu luyện Ngự Kiếm Thuật tới đệ nhất trọng, đã có thể làm được như đệ nhị trọng rồi, mà tốc độ ngự sử phi kiếm nếu so với đệ nhị trọng của Tư Đồ Hạo còn nhanh hơn, lực công kích cũng mạnh hơn, về cơ bản giống như được sử dụng bằng tay vậy.

Nếu để cho Tư Đồ Hạo trông thấy Diệp Trần ngự sử phi kiếm, nhất định sẽ rất giật mình, đệ nhất trọng đã vượt qua đệ nhị trọng của hắn rồi, vây đệ nhị trọng chẳng phải là gấp bội sao.

- Bất quá đệ nhất trọng vẫn là đệ nhất trọng, ngự sử phi kiếm vẫn còn có chút cứng nhắc, chuyển hướng không được tự nhiên, gặp phải cao thủ đạt trình độ cao nhất, rất dễ bị phát hiện ra sơ hở.

Nghĩ nghĩ, Diệp Trần quyết định trước tiên không tu luyện đệ nhị trọng, linh hồn lực ủa hắn thập phần cường đại, về tu luyện đệ nhất trọng vẫn còn không gian để phát triển, đợi đến khi nào không cách nào tiến bộ được nữa, thì hẳn tu luyện tiếp Ngự Kiếm Thuật đệ nhị trọng, hiệu quả lúc đó có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nhoáng cái vài ngày đã trôi qua, Diệp Trần mỗi ngày đều có tiến bộ, không thể không nói, Ngự Kiếm Thuật giống như chuyên môn được sáng tạo cho hắn vậy, hắn có thiên phú linh hồn mạnh, bắt đầu tu luyện Ngự Kiếm Thuật cũng chỉ khó hơn ăn cơm uống nước một chút, đương nhiên, đây là đệ nhất trọng, đệ nhị trọng phỏng chừng cũng không đơn giản như vậy.

Hôm nay, Diệp gia có bốn nử tử trẻ tuổi đến.

Nữ tử ở bên trái nhất ước chừng 25~26 tuổi, mặc quần áo lục sắc, hông đeo trường kiếm, dung mạo thanh tú xinh đẹp tuyệt trần, mắt như hàn tinh, nhìn kỹ, thậm chí có nửa phần tương tự với Diệp Trần, có lẽ là có quan hệ huyết thống khá gần, mà lục y nữ tử không phải là ai khác mà chính là con gái tứ thúc của Diệp Trần, Diệp Huyên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 692: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (4)

Dung mạo phụ thân của Diệp Trần, Diệp Thiên Hào và tứ thúc Diệp Văn Hào vốn có năm sáu phần tương tự, cho nên danh tự cũng chỉ chênh lệch có một chữ, Diệp Huyên với tư cách là con gái của tứ thúc, có nửa phần tương tự với Diệp Trần cũng không có gì kỳ quái cả.

Diệp Huyên vào năm trước đã đột phá đến cảnh giới Tinh Cực Cảnh, là người thứ tư bước vào Tinh Cực Cảnh của Diệp gia, người thứ nhất là Diệp Trần, thứ hai thứ ba là cha mẹ của Diệp Trần, trước khi Diệp Trần còn chưa quật khởi, Diệp Huyên là đệ nhất thiên tài của Diệp gia, có thành tựu này cũng là chuyện đương nhiên.

Ba nữ tử sóng vai đi với Diệp Huyên đều có bộ dạng 25 tuổi, đầu tiên bên tay phải là một nữ tử áo đỏ, nàng có khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người nóng bỏng, trên lưng quấn một sợi roi màu đen, trên đường đi tới, chập chờn sinh tử, có chút khiến người khác chú ý

Nữ tử thứ hai bên tay phải của Diệp Huyên về mặt dung mạo so ra kém Diệp Huyên và nữ tử áo đó, nhưng tướng mạo hết sức thanh tú, lông mày cong cong, hai mắt ngập nước, mang đến cho người khác ấn tượng đầu tiên chính là muốn che chở nàng, không để cho nàng phải chịu chút ủy khuất nào cả, phảng phất như làm vậy là mắc phải thiên đại tội lỗi vậy.

Nữ tử thứ ba về mặt tướng mạo không hề thua kém Diệp Huyên, khí chất hơi lãnh đạm, trong lãnh diễm mang theo một tia cao ngạo, vóc dáng cao nhất trong bốn người, trên lưng quấn một thanh liễu kiếm, trên vỏ kiếm khảm những viên bảo thạch nhỏ, sáng chói sinh huy.

Ba người trước đều có tu vị Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, nử tử lãnh diễm lại là Tinh Cực Cảnh trung kỳ.

- Aizzz, không biết lần này có thể trông thấy đường ca của người không nữa, ta đã đến đây rất nhiều lần rồi, chỉ cần ta có thể liếc thấy một lần đã thõa mãn lắm rồi.

Nữ tử áo đỏ lòng đầy chờ mong, trong thần sắc mang theo một tia tâm thần bất định, giống như thiếu nữ thẹn thùng phải trông thấy người trong mộng vậy, nếu để cho một ít người biết nàng thấy bộ dáng của nàng như vậy, nhất định sẽ trợn mắt há hốc mồm, bởi vì trong mắt người khác, hồng y thiếu nữ gần đây ngang ngược thành tánh, thập phần đanh đá.

Diệp Huyên bất đắc dĩ lắc đầu, ba người này đều là bạn tốt của nàng, hơn nữa thân phận cũng không tầm thường, nữ tử áo đỏ tên là Địch Hồng Âm, là công chúa của quốc gia trung đẳng Hồng Nguyệt Quốc thuộc Nam Trác Vực, thân phận so với đại đệ tử của thất phẩm tông môn còn tôn quý hơn, nữ tử thanh tú chính là tiểu thư Lan Thúy Thúy của thất phẩm gia tộc Lục Liễu Sơn Trang ở Thiên Xà Quốc, thân phận cũng không thấp, mà thân phận cao nhất chính là nữ tử lãnh diễm Lạc Bạch Sương, nàng là môn hạ đệ tử kiệt xuất của lục phẩm tông môn Lạc Hà Môn, tu vị nếu so với các nàng cao hơn một cảnh giới nhỏ.

Trong ba người, Lan Thúy Thúy và nàng là biết nhau đầu tiên, tình bạn giữa hai người rất thuần túy, về phần Địch Hồng Âm và Lạc Bạch Sương là vì quan hệ với Diệp Trần nên mới chậm rãi kết giao với nàng, bất quá theo thời gian trôi qua, mấy lần cùng sinh cùng tử, phần tình bạn không thuần túy này cũng dần dần trở nên thuần túy, nếu không Diệp Huyên cũng sẽ không thường xuyên ở cùng một chỗ với các nàng, mang các nàng đến Diệp gia làm khách.

Đương nhiên, tình bạn thì tình bạn, ba người ở cùng một chỗ với Diệp Huyên, vẫn thường xuyên đàm luận tới Diệp Trần.

- Đường ca của ta thường xuyên đến Thiên Võ Vực, mỗi lần đi đều rất lâu, ngay cả ta cũng không thấy hắn được mấy lần.

Diệp Huyên cũng không thường xuyên ở nhà, cho nên số lần nhìn thấy

Diệp Trần rất ít.

- Thiên Võ Vưc, chỗ đó chính là thánh địa của thiên tài, thiên tài bình thường căn bản không có tư cách đi tới đó, bất quá đường ca ngươi thật lợi hại, là đệ nhất nhân dưới thanh niên ngũ cự đầu, người trẻ tuôi duy nhất nhập Tông Sư Bảng ngoại trừ thanh niên ngũ cự đầu.

Địch Hồng Âm miên man bất định, mắt bốc lên hoa đào, nếu như nàng biết rõ Diệp Trần đã đánh bại Lục Thiếu Du, Hạ Hầu Tôn, gián tiếp đánh bại Tiêu Sở Hà, chỉ sợ phải phát cuồng lên rồi.

Trên mặt Lan Thúy Thúy đỏ bừng nhỏ giọng nói:

- Diệp Huyên, có thể mang bọn ta đến chỗ của đường ca ngươi nhìn một chút được không.

- Không được.

Diệp Huyên một ngụm bác bỏ, ở Diệp gia, không người nào không xem Diệp Trần như thần thoại cả, nàng đối với Diệp Trần lại vừa kính vừa sợ, căn bản không dám dẫn người tiến vào viện tử của Diệp Trần.

- Bất quá mang bọn ngươi đến Nghênh Phong Lâu, ở trên Nghênh Phong Lâu có thể xa xa chứng kiến viện tử của đường ca ta.

Diệp Huyên lại nói.

- Tốt, nhanh mang bọn ta đi.

Địch Hồng Âm không thể chờ đợi được nói.

Nghênh Phong Lâu, một trong những kiến trúc cao nhất của Diệp gia, có thể bao quát hơn phân nửa Diệp gia, viện tử của Diệp Trần là lớn nhất ở Diệp gia, cây xanh bóng rừng, chặn lại đại bộ phận kiến trúc và phòng ngủ của viện tử, nhưng hồ nước và khoảng đất trống bên cạnh lại quang đãng, liếc mắt có thể nhìn tới được.

Đạp đạp đạp. . .

Tiếng bước chân vang lên, bốn người Diệp Huyên đi tới tầng thứ chín của Nghênh Phong Lâu.

- Chỗ đó chính là viện tử của đường ca ta.

Diệp Huyên đi đến trước cửa sổ vô cùng rộng rãi, thò tay chỉ về phía viện tử của Diệp Trần.

Rất quỷ dị, bốn người đột nhiên yên tĩnh trở lại, hay cả hô hấp cũng không dám thở gấp.

Trong tầm mắt, bên cạnh hồ nước, một người trẻ tuổi áo lam đang tu luyện kiếm thuật đặc biệt, kiếm chỉ điểm một cái, liền có một đạo quang tuyến phỉ lục sắc bắn nhanh ra, bay mua xung quanh trên không hồ nước, hoạch xuất trăm ngàn tia lưới, xinh đẹp tuyệt mỹ, tốc độ cực nhanh.

Người trẻ tuổi này thoạt nhìn so với các nàng còn trẻ hơn, bộ dáng chỉ chừng 20, nhưng người từng nhìn qua bức họa của hắn sẽ biết, đây chính là Diệp Trần, năm nay hai mươi sáu tuổi, trẻ tuổi như vậy, là vì mười chín tuổi đã tiến nhập vào Tinh Cực Cảnh, 24 tuổi tiến vào Linh Hải Cảnh, tướng mạo đã đình trệ rất nhiều năm, phảng phất thời gian không thể làm gì được hắn cả, không thể nào để lại dấu vết tuế nguyệt trên dung mạo hắn.

- Đường ca của ngươi rõ ràng ở nhà.

Địch Hồng Âm che cái miệng nhỏ nhắn, Lan Thúy Thúy và Lạc Bạch Sương hô hấp dồn dập.

- Ân!

Diệp Huyên trì độn gật đầu.

Nói thật, Diệp Huyên và Diệp Trần cũng không tiếp xúc nhiều, hai người đều thường xuyên ở bên ngoài, có thể đụng phải ở Diệp gia, đó là vận

khí, một năm cũng chỉ có hai ba lần thôi.

Xa xa mà nhìn qua Diệp Trần, trong nội tâm Diệp Huyên không biết có cảm giác gì nữa.

Lúc Diệp Trần chưa quật khởi, thái độ của nàng đối với Diệp Trần rất lãnh đạm, mặc dù không căm thù hắn như Diệp Đường Diệp Minh, nhưng cũng không quá thân mật, càng bởi vì chuyện của Cơ Tuyết Nhạn và Diệp Trần huyên náo lên rất lớn, khi đó nàng không quan tâm, bởi vì nàng là đệ nhất thiên tài của Diệp gia, không phải là người cùng một đường với Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 693: Tu Luyện Ngự Kiếm Thuật. (5)

Nhưng từ đó trở đi, Diệp Trần bắt đầu quật khởi, trong tộc hội, Diệp Trần bỗng nhiên nổi tiếng, đoạt được đệ nhất, trong yến tiệc của đại sư huynh Phỉ Thúy công tử, đại phóng quang thải, đánh bại thạch nhân Thạch Phá Thiên, rồi sau đó ở Thiên Mộng Cổ chấn kinh thiên hạ, trở thành thiên tài đệ nhất của cửu quốc, gắt gao đè lấy nguyên một đám thiên tài như đại sư huynh Phỉ Thúy công tử, Bắc Tuyết Sơn Trang Bắc Tuyết công tử, trong nhất thời lấy Diệp Trần vi Vương, không ai dám tranh phong với hắn, phong mang vô hạn.

Nếu như chuyện này đã khiến cho người khác khiếp sợ vậy thì tiếp theo, chính là truyền kỳ rồi.

Trong trận đấu Tiềm Long Bảng ba năm một lần, Diệp Trần đã trở thành một ngôi sao chói mắt, ngôi sao sáng chói này so với mặt trời còn chói mắt hơn, đánh bại phần đông thiên tài tuyệt đỉnh mà Diệp Huyên nghĩ cũng không dám nghĩ đến, giẫm lên thân thể của bọn hắn, chỉ một lần hành động liền trèo lên đỉnh, trở thành đệ nhất thiên tài của Nam Trác Vực, ngay khi mọi người cho rằng Diệp Trần sẽ dừng bước ở chỗ này, hắn lại ở Trà hội của Nam Phương Vực Quần trở thành một trong những thanh niên cự đầu, cùng nổi danh với Lý Tiêu Vân Tĩnh Ngạo Huyên Sở Trung Thiên, nhưng thế vẫn chưa xong, Vũ Đạo Trà Hội lần sau, Diệp Trần rốt cục đoạt được đệ nhất, cũng dùng sức một mình, đánh bại đám khách không mời của Đông Phương Vực Quần, từ đó trở đi, Diệp Trần ở Nam Phương Vực Quần không người nào không biết không người nào không hiểu, chính là thiên tài đứng đầu, truyền kì của toàn bộ Nam Trác Vực.

Phảng phất không hù chết người không cam lòng, phía trước đối với Diệp Trần mà nói, tửa hồ vẫn chỉ là tiểu đả tiểu nháo thôi, sân khấu không đủ lớn, hắn dùng thân phận đệ nhất nhân một đời tuổi trẻ của Nam Phương Vực

Quần, đi vào Thiên Võ Vực, bắt đầu hành trình mới, cũng bắt đầu một cuộc sống nhân sinh huy hoàng của mình, chỉ ngắn ngủi trong vài năm, thành tựu đệ nhất nhân dưới thanh niên ngũ cự đầu, một trong những thiên tài mạnh nhất của Chân Linh đại lục, danh khí đã không thể dùng một vực một quốc gia để hình dung nữa, mà là nguyên cả phiến đại lục, mấy chục vực, vô số quốc gia.

Lúc này, Diệp Trần không còn là truyền kỳ nữa, mà là một thần thoại.

Diệp Huyên với tư cách là người của Diệp gia, so với ai khác đều rõ hơn, hôm nay ở Nam Trác Vực, không ai không muốn nịnh bợ Diệp Trần, những lục phẩm tông môn cao cao tại thượng trong mắt những người bình thường kia, cường đại đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng rất nhiều người đều rõ, chỉ cần Diệp Trần nguyện ý thì trong vòng một ngày một đêm liền có thể tiêu diệt toàn bộ các lục phẩm tông môn

Tất cả mọi người của Nam Trác Vực đều đang quan sát Diệp Trần, hắn chẳng những là đệ nhất nhân của một đời tuổi trẻ, lại càng là Vương giả vô hình của Nam Trác Vực, Vương giả giận dữ, bất luận kẻ nào đều phải run rẩy, kể cả tứ đại quốc, thập đại quốc gia trung đẳng, ba mươi sáu tiểu quốc, và vô số tông môn.

Bởi vì quan hệ với Diệp Trần, Diệp gia và Lưu Vân Tông ở Nam Trác Vực được hưởng địa vị siêu nhiên, rất nhiều hoàng thất đều hi vọng con gái của mình tiến vào Lưu Vân Tông, trở thành đệ tử của Lưu Vân Tông, có vài hoàng thất thậm chí còn muốn gả nữ nhi của mình đến Diệp gia, dù là gả cho một đệ tử chi thứ cũng tốt, nếu như có thể gả cho đệ tử dòng chính, đó chính là phúc phận tu luyện cả tám đời, cùng Diệp gia có chút quan hệ nhờ vả, ở Nam Trác Vực không ai dám không cho chút mặt mũi cả, lúc tranh đoạt tài nguyên, cũng sẽ chiếm cứ được phần lớn.

Diệp gia tu rằng không hy vọng tạo quan hệ với nhiều thế lực như vậy, nhưng luôn luôn vẫn có một hai ngoại lễ, ví dụ như có công chúa của một quốc gia trung đẳng được gả đến Diệp gia, mặt khác, tiểu công chúa của Thiên Phong Quốc cũng đính hôn với một gã đệ tử dòng chính của Diệp gia

Diệp Trần xuất hiện, khiến Diệp gia bớt đi phải phấn đấu trong mấy ngàn năm trên vạn năm, cho dù là thế hệ trước đối với Diệp Trần cũng vừa kính vừa sợ, đây là biến hóa do thực lực mang lại, dù có quan hệ huyết thống cũng vô dụng, bên trong Diệp gia, chỉ có nhất mạch của gia chủ Diệp Thiên Hào có quan hệ gần gũi với Diệp Trần mới không chịu quá nhiều ảnh hưởng thôi.

- Diệp Huyên, có thể giới thiệu để ta và đường ca ngươi nhận thức được không.

Lạc Bạch Sương lãnh diễm cao ngạo bỗng nhiên mở miệng nói.

Diệp Huyên phục hồi tinh thần lại, lắc đầu nói:

- Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, đường ca ta đã có bạn gái rồi, bạn gái hắn các ngươi cũng đều biết đấy, chính là Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ta làm tiểu thiếp cho hắn cũng được.

Địch Hồng Âm không cam lòng.

Nhưng vào lúc này, Diệp Trần bên cạnh hồ nước kiếm chỉ nhất điểm, trường kiếm tự động trở vào bao, hắn nghiêng đầu, nhìn về phía lầu chín của Nghênh Phong Lâu.

Lập tức, hô hấp của bốn người đều dừng lại

Nếu như là do một Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường nhìn, các nàng còn không đến mức đình chỉ hô hấp, trừ phi đối phương tận lực làm thế. Nhưng Diệp Trần chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, biểu lộ trên mặt cũng không lạnh nhạt, giống như trưởng bối nhìn tiểu bối vậy, nhưng uy áp của “trưởng bối” này cũng mạnh quá rồi, liếc bình thường cũng làm thân thể các nàng tê liệt, nếu như Diệp Trần tận lực mà làm, chỉ sợ cả đám các nàng đều phải hồn phi phách tán.

Diệp Trần tự nhiên không cố ý, hắn vừa tu luyện xong Ngự Kiếm Thuật,

kiếm ý còn chưa tiêu tan, dù chỉ có một đám, nhưng cũng đủ để khiến cho bốn người cảm thấy không dễ chịu, dù sao trong thiên hạ cũng không có ai ở giai đoạn Linh Hải Cảnh đã có kiếm ý mạnh như vậy cả. Diệp Trần nhận được danh xưng Kiếm Tông, trong tối tăm cũng có một cỗ uy nghiêm của Kiếm Tông, không để xâm phạm.

- Diệp Huyên, đây là bằng hữu của ngươi sao?

Diệp Trần từ lâu đã sớm buông một vài điều không thoải mái, khi đó Diệp Huyên chỉ là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi mà thôi, không có tâm cơ gì cả đừng nói là Diệp Huyên mà ngay cả đại bá Diệp Phách Thiên, Diệp Trần cũng đã quên sự không tốt của hắn. Đường đường là một Kiếm Tông, tối kỵ nhất chính là tính toán chi li, nhưng phải quyết đoán sát phạt, ai là địch và ai không phải địch nhân đều phải rõ ràng.

Với tư cách là đường ca của Diệp Huyên đã phát hiện ra các nàng, lại chẳng quan tâm tới các nàng, chỉ sợ sẽ khiến Diệp Huyên thương tâm nên Diệp Trần mới mở miệng ân cần thăm hỏi.

Quả nhiên, trên mặt Diệp Huyên hiện lên vẻ vui mừng, gật đầu nói:

- Đúng vậy, đường ca Diệp Trần.

- Đều tới đây đi!

Nghe vậy, bốn người lướt xuống Nghênh Phong Lâu, cẩn thận từng li từng tí đi vào viện tử của Diệp Trần. Lúc này, ngay cả Địch Hồng Âm trước nay đanh đá cũng lộ vẻ rất câu nệ, bàn tay nhỏ bé gắt gao vò lấy góc áo, trong ánh mắt trong suốt của Lạc Bạch Sương và Lan Thúy Thúy tràn đầy vẻ khẩn trương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 694: Tông Sư Bảng Đệ Nhất, Kiếm Tông Diệp Trần.

Chớ khẩn trương, ta và các ngươi cũng không khác gì nhau đâu.

Diệp Trần cười cười, chút kiếm ý còn sót lại đều thu liễm sạch sẽ.

- Không khẩn trương mới là lạ.

Địch Hồng Âm thầm nói trong lòng.

Lan Thúy Thúy cẩn thận từng li từng tí hỏi:

- Diệp đại ca, ngươi vừa rồi tu luyện kiếm thuật gì, kiếm có thể bay ra ngoài sao?

Nàng không biết xưng hô với Diệp Trần như thế nào cả, cũng may niên kỷ nhỏ hơn Diệp Trần một tuổi nên dứt khoát gọi hắn là Diệp đại ca.

Diệp Trần nói:

- Đây là Ngự Kiếm Thuật, cần linh hồn lực không chế.

- Ngự Kiếm Thuật?

Bốn người Diệp Huyên lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, bọn hắn rất lạ lẫm với môn kiếm thuật này, cho tới bây giờ vẫn chưa nghe nói qua.

- Ngự kiếm phi hành, ở ngoài ngàn dặm chém thủ cấp địch nhân, các ngươi cứ lý giải như vậy là được.

Sau khi tu thành Ngự Kiếm Thuật, Diệp Trần có thể ngự kiếm phi hành. Vì linh hồn lực cường đại nên tốc độ ngự kiếm phi hành nhanh hơn so với Kiếm Quang Phi Hành Thuật, bởi vì tốc độ phi kiếm đã vượt qua đại bộ

phận công kích, mà Kiếm Quang Phi Hành thuật trước mắt vẫn còn không làm được.

Nghe Diệp Trần nói như vậy, mắt bốn người sáng ngời, trong đầu tự nhiên xuất hiện một bức tranh, một gã tuyệt đỉnh kiếm khách chân đạp phi kiếm, ngự kiếm phi hành, phiêu dật xuất trần, khí thế lăng lệ ác liệt, không thể nghi ngờ, hình tượng kiếm khách này tự nhiên là Diệp Trần.

- Các ngươi có thể tu luyện tới Tinh Cực Cảnh ở tuổi này là phi thường khó rồi, nếu như ý chí kiên định, thủy chung không lung lay, bước vào Linh Hải cảnh cũng không phải không có khả năng.

Diệp Trần không thể lấy tiêu chuẩn của Thiên Võ Vực ra để đối đãi với bốn người được, dù sao có thể xuất hiện tại Thiên Võ Vực đều là thiên tài biến thái, trăm triệu người có một, mà ở Nam Trác vực, bốn người được cho là thiên tài có tư chất cao rồi, thiên tài như vậy, bước vào Linh Hải Cảnh không phải là không có hy vọng.

- Ý chí? Không phải cần thiên phú sao? Lạc Bạch Sương hỏi.

Diệp Trần lắc đầu, nói:

- Thiên phú có thể cho các người bước vào Tinh Cực Cảnh, nhưng bước vào Linh Hải Cảnh thì muôn vàn khó khăn, khi ngươi không cách nào tiến bộ được nữa, ngươi sinh ra dao động mất đi tin tưởng, cảm thấy tu vi của mình đã mỹ mãn, không có thiên phú không đáng sợ nhưng không có chí khí mới là đáng sợ nhất. Nếu như ý chí các ngươi kiên định, như vậy thiên phú kém một chút cũng không sao, bởi vì đến Tinh Cực Cảnh, mọi người đều có một đích xuất phát chung. Người có ý chí kiên định so với người có thiên phú xuất sắc nhưng lòng tin không đủ càng dễ thành công hơn.

Diệp Trần nói thiên phú, chỉ là nói tương đối về thiên phú của cấp bậc bọn các nàng thôi, nếu như là thiên phú của những thiên tài ở Thiên Võ Cực kia, dù ý chí chưa đủ cũng có thể bước vào Linh Hải Cảnh, nhưng bất kể là Linh Hải Cảnh hay là Tinh Cực Cảnh vẫn đều cần ý chí.

Nghe vậy, bốn người Diệp Huyên như có suy nghĩ, ngoại trừ Diệp Huyên đối với chuyên lúc đầu của Diệp Trần rất rõ ràng ra, còn ba người Lạc Bạch Sương đều nghe nói qua Diệp Trần từ đầu cũng không phải rất xuất sắc, hắn có thể có thành tựu lớn ngày hôm nay khẳng định có được ý chỉ người thừơng không thể nào tưởng tượng nổi. Nếu như Diệp Trần cũng giống với bọn họ, chỉ là cường giả Tinh Cực Cảnh, các nàng nhất định sẽ không nghĩ như vậy, nhưng Diệp Trần trong mắt các nàng chính là thần thoại, hắn nói cái gì, khẳng định không sai, ai dám phủ nhận hắn chứ.

Kế tiếp, Diệp Trần phân biệt chỉ điểm các nàng thoáng một phát, Diệp Huyên và Lạc Bạch Sương tu luyện chính là kiếm pháp, đối với mấy sát chiêu đằng sau của kiếm pháp Địa cấp đỉnh giai còn không hiểu rõ, sau khi được Diệp Trần chỉ điểm liền rộng mở trong sáng, mà Địch Hồng Âm và Lan Thúy Thúy một tu luyện tiên pháp, một tu luyện chưởng pháp, Diệp Trần cũng chỉ điểm các nàng thoáng một phát, thu hoạch các nàng thu được cũng không kém hơn so với Diệp Huyên và Lạc Bạch Sương. Diệp Trần về phương diện tu luyện võ học không có người nào sánh bằng cả, tuy rằng chủ tu kiếm pháp, nhưng bất luận võ học nào đến tay hắn cũng đều một thông trăm cũng thông, huống chi, võ học địa cấp đỉnh giai đến cùng vẫn không bằng áo nghĩa võ học, đơn giản hơn rất nhiều.

…

Từng ngày từng ngày trôi qua, Diệp Trần rất nhanh tu luyện Ngự Kiếm Thuật đến đệ nhất trọng đỉnh phong, trong khoảng một trăm bước, một ý niệm cũng có thể chém đứt cánh của hơn mười con ruồi.

Mà ba người Lạc Bạch Sương khó mà thấy được Diệp Trần chân nhân, sống chết không ly khai Diệp gia, Diệp Huyên có đuổi các nàng cũng không đi, hận không thể ở lâu tại Diệp gia.

Đương nhiên các nàng cũng không dám quá phận quấy rầy Diệp Trần, cách ba bốn ngày mới mượn chướng ngại võ học làm lý do để cầu kiến Diệp Trần. Đối với các nàng mà nói, Diệp Trần đã là một hy vọng xa vời, nhưng gặp một lần cũng không có vấn đề gì a!

Cứ như vậy, một tháng trôi qua, đã tới hạ tuần tháng mười.

Diệp Trần ly khai Diệp gia, hướng về phía Mộ Dung gia tộc mà bay đi.

Diệp Trần ly khai, ba người Lạc Bạch Sương cũng không có ý lưu lại, đều ly khai.

…

Diệp gia cách Mộ Dung gia tộc cũng không xa lắm, nhưng cũng đến mấy trăm ngàn dặm đường, trên đường, Diệp Trần qua một tòa thành lớn của Hắc Long đế quốc, Hắc Văn Thành

Ý niệm khẽ động, Diệp Trần chỉ huy phi hành khôi lỗi bay xuống.

Hắc Văn Thành Tri Mạc Vấn, cửa ra vào có đại lượng võ giả đang xếp hàng, Tông Sư Bảng lần thứ hai đã ra lò vào một tuần lễ trước, mỗi ngày đều có rất nhiều người tới mua, ngày đầu tiên số người rất đông, mỗi ngày kế tiếp số lượng giảm dần, một tuần lễ đi qua, muốn mua Tông Sư Bảng vẫn phải xếp hàng. Không thể không nói, Tông Sư bảng đã trở thành một dấu hiệu của Chân Linh đại lục, không xem qua Tông Sư Bảng, khi trà dư tửu cũng không biết nói chuyện gì với mọi người, rất dễ bị khinh bỉ.

- Tông Sư bảng lần này quả nhiên có rất nhiều thanh niên trên bảng, Thượng Quan Phi, Hách Liên Vô Hoa, Tư Đồ Hạo, Yến Phượng Phượng, Bắc Minh Huy, Tiêu Sở Hà, Lục Thiếu Du, Hạ Hầu Tôn, Độc Cô Tuyệt, Bạch Vô Tuyết, … thiệt nhiều, cái gì? Diệp Trần xếp hàng thứ nhất, danh hào Kiếm Tông!

- Diệp Trần, Kiếm Tông?

Một ít người không mua được nghe có người nói nhỏ, hai mắt trợn tròn xoe, móc móc lỗ tai, cho là mình nghe nhầm rồi.

- Ngươi không nhìn lầm chứ!

Có người liên tục hỏi thăm không ngừng.

- Nhìn lầm thì có quỷ rồi, đệ nhất chính là Diệp Trần, danh hào Kiếm Tông. Người nói chuyện cực kì khiếp sợ, tức giận nói.

- Lão bản, nhanh cho ta một bản.

Trong nháy mắt tất cả sôi trào, Kiếm Tông Diệp Trần, đệ nhất Tông Sư bảng, tin tức này quả thực quá kinh người, người không mua được lòng nóng như lửa đốt, hận không thể có được một bản.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 695: Phản Mai Phục. (Thượng)

- Tốt, đừng nóng vội, mỗi người đều có.

Trên trán lão bản xuất đầy mồ hôi.

Xếp hàng trong chốc lát, Diệp Trần cũng mua được một bản Tông Sư bảng, trước khi rời đi, có người chú ý tới hắn, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ là lúc hắn lấy lại tinh thần, Diệp Trần đã ly khai.

- Ta vừa rồi hình như thấy được Diệp Trần.

Trên bầu trời, Diệp Trần xếp bằng phi hành.

Mở ra tờ thứ nhất của Tông Sư bảng, Diệp Trần thấy được tên của mình.

- Đệ nhất Tông Sư bảng, Kiếm Tông Diệp Trần, người này là kỳ tài kiếm đạo vạn năm có một, lấy hai mươi sáu tuổi leo lên đứng đầu bảng Tông Sư, danh hào Kiếm Tông, .. ngày 19 tháng 8, trước sau đánh bại Lục Thiếu Du, Độc Cô Tuyệt, ngày 25 tháng 9, tại Quy Bàn sơn mạch đánh bại Hà Hầu Tôn, qua ước định của hơn mười vị trưởng lão Tri Mạc Vấn, liệt hắn vào đệ nhất Tông Sư bảng, danh xưng Kiếm Tông, không phải hắn không ai xứng đáng hơn.

Tri Mạc Vấn đánh giá rất cao với Diệp Trần, ngữ khí thập phần khẳng định.

- Rõ ràng nói thẳng ta là Kiếm Tông? Diệp Trần có chút kinh ngạc, Cao Trường Thiên nói hắn là Kiếm Tông, chỉ là cho hắn một cái danh xưng, nhưng Tri Mạc Vấn xưng hô hắn là Kiếm Tông lại là hai chuyện khác nhau, ít nhất thì cái thứ hai so với cái đầu thì càng có quyền uy hơn, trong đó có

thân ảnh của lâu chủ Tri Mạc Vấn hay không thì không biết được.

Không quá mức để ý, Diệp Trần tiếp tục phi hành.

Thanh niên cao thủ gia nhập bảng quả thật rất nhiều, chừng 17 người, chiếm gần ¼ Tông Sư Bảng, tỷ lệ này đã tương đối cao rồi.

Trong đó, Độc Cô Tuyệt đệ tứ, đệ nhị là Phủ Tông, đệ tam là Địa Kiếm Tông Từ Nguyên, đệ lục Tạ Bách Đình, đệ thất vẫn là Bạch Vô Tuyết, …

- Danh xưng Kiếm Tông cứ như vậy rơi trên người của ta, xem ra muốn không cố gắng cũng không được rồi.

Đóng lại thư tịch, Diệp Trần đạm nhiên nở một nụ cười.

- Quá hoang đường, không thể nào như vậy được, rõ ràng lại xếp đại trưởng lão của Hư Không Môn ta đến vị trí thứ hai, Diệp Trần kia có tư cách gì mà trèo lên đỉnh chứ.

Rất nhiều đệ tử Hư Không Môn không cam lòng, sắc mặt một vài trưởng lão cũng lộ vẻ giận dữ.

Đại trưởng lão điện.

Phủ Tông Lâm Như Hải đóng lại thư tịch, thầm nhủ: “Kiếm Tông, chỉ sợ rất nhanh sẽ không phải nữa. Những lão gia hỏa kia cũng không phải ăn chay, Tông Sư bảng bọn hắn không quan tâm, nhưng danh xưng Kiếm Tông này, bọn hắn không thể không quan tâm, nhưng ta thân là đại trưởng lão của Hư Không Môn, không nên xuất động, cũng không cần ta phải xuất động.

Trong một phiến kiếm sơ, một lão già tóc bạc từ từ thổ ra một ngụm sương mù màu trắng, sương mù như kiếm như đao, phảng phất như một dải lụa trắng lóe ra trong hư không.

Cờ-rắc!

Một tòa sơn phong thẳng tắp như kiếm bị lột bỏ một nửa, chỗ đứt gãy

trơn nhẵn như gương.

- Xem ra thật lâu không đi ra, giang hồ đã không xem chúng ta ra gì nữa, ngay cả cái danh dưng Kiếm Tông này cũng nói cho liền cho.

Lão già tóc bạc hai mắt bình thản, giơ tay nhấc chân, cỏ cây quanh thân xoát xoát run run, như chuôi một thanh lợi kiếm dựng thẳng lên vậy.

Nếu có kiếm khách nào đến chỗ này, nhất định sởn hết cả gai ốc.

Tông Sư Bảng lần thứ hai vừa ra lò, toàn bộ Chân Linh đại lục đều oanh động, tất cả mọi người không nghĩ tới, Diệp Trần lại có thể được xếp đệ nhất, dù sao Phủ Tông Lâm Như Hải và Địa Kiếm Tông Từ Nguyên trước kia xếp thứ nhất thứ hai, cũng không phải ăn chay, một người trẻ không đến ba mươi tuổi có thể đứng trên bọn họ, thực sự cũng quá khoa trương.

Lời khoa trương nhất trên Tông Sư bảng chính là danh xưng Kiếm Tông, thật quá hoang đường. Nếu nói trên miệng xưng Diệp Trần là Kiếm Tông thì còn khiến người khác có thể tiếp nhận một chút, nhưng với một tổ chức lớn như Tri Mạc Vấn lại nhất trị nhận định Diệp Trần là Kiếm Tông, không phải hoang đường thì là gì nữa.

Bởi vậy, rất nhiều người bắt đầu hoài nghi tính chuẩn xác của Tri Mạc Vấn, nhưng sự hoài nghi của bọn hắn có chính xác không sẽ rất nhanh được công bố, những tuyệt đỉnh kiếm khách tuyệt đối không có khả năng thờ ơ với danh xưng Kiếm Tông được, Diệp Trần cần phải gặp rất nhiều khiêu chiến, thập phần nghiêm trọng.

…

Lúc Diệp Trần đi vào Mộ Dung gia tộc, Mộ Dung Khuynh Thành vừa xuất quan được vài ngày, thương thế của nàng đã khỏi hẳn rồi. Lần bị thương này, tuy làm cho nàng bế quan dưỡng thương nửa năm, nhưng không phải là không có chỗ tốt, bởi vì thân thể đã nhận lấy ma lực tinh hoa mà bị thương, làm cho ma thân tăng lên một cấp, đạt đến tam giai, lực phòng ngự

thân thể đơn thuần so với tam giai Linh Khu của Diệp Trần còn mạnh hơn rất nhiều.

Ngoài ra, Mộ Dung Khuynh Thành cũng mượn dịp này luyện hóa đại lượng ma lực tinh hoa, tu vi tăng vọt, thuận lợi đột phá đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ, so với Diệp Trần thì đột phá một bước trước.

Bất quá lần đột phá này, cũng làm cho ma lực tinh hoa trong cơ thể nàng còn thừa không nhiều, chỉ sợ tối đã cũng chỉ có thể làm nàng tăng lên đến nửa bước Vương Giả mà thôi, kế tiếp hết thảy phải dựa vào nàng, ma lực ở Chân Linh đại lục cực ít, nàng muốn tiến vào Sinh Tử Cảnh thì độ khó so với thường nhân cao hơn mấy lần.

Ma thân đạt tới cường độ tam giai, tu vi tiến vào Linh Hải Cảnh hậu kỳ, thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành tăng gấp đôi, trước kia thi triển Thiên Ma Chỉ hao lực rất lớn, hiện tại liên tục thi triển vài chục lần cũng không có vấn đề gì, mà lúc đột phá đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ, Mộ Dung Khuynh Thành đã trải qua trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất ngắn ngủi, mấy môn áo nghĩa võ học đều đã đạt đến ngoài tám phần hỏa hầu, Hắc Ám Thiên Mạc càng triệt để viên mãn, lực phòng hộ đại tăng.

Nàng đã bắt đầu cân nhắc, bắt đầu sáng tạo áp nghĩa võ học của riêng mình.

…

Nơi này là một hải dương màu đen mênh mông, thủy triều cuồn cuộn.

Trên mặt hải dương, những hòn đảo chi chit như sao trên trời, cơ bản trong khoảng cách mấy trăm hoặc hơn ngàn dặm thì có một hòn đảo, đứng trên không trung nhìn bao quát phía dưới cũng có thể thấy được phiến hải dương màu đen này, những hòn đảo phân bố thập phần dày đặc, so với hải dương xung quanh thì dày đặc hơn mấy chục lần, trên một ít hòn đảo thậm chí còn có người đang khai thác tài nguyên nữa.

Dựa vào nhân viên khai thác trên hòn đảo phía nam, quần áo thêu lên một đầu Cự Long đồ vân đơn giản, rải rác vài nét bút, đại khí uy nghiêm, tới gần hòn đảo phía bắc, quần áo nhân viên khai thác trên đảo không thêu cùng một loại đồ vân, có bạch tuộc đen, có cuồng phong đồ vân, có vòng xoáy, còn có một đầu Cự Ưng, tu vi của tất cả bọn hắn cũng không cao, cơ bản đều là cấp độ Ngưng Chân Cảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 696: Phản Mai Phục. (Hạ)

XIU…. XIU.... XIU…. XIU…. XIU…. XIU…XIU…

Phía nam, chằng chịt bóng người bắn nhanh đến.

Khoảng cách càng ngày càng gần, tất cả bọn hắn đều mặc một bộ thanh y, trên thanh y thêu một đầu Cự Long đồ vân, người sinh hoạt ở chỗ này rất rõ ràng đều là nhân mã của Long Thần Thiên Cung Thiên Long Điện, mà Thanh Long điện đứng đầu năm đại điện, thực lực tổng hợp cao nhất.

- Ngừng!

Người cầm đầu đầu dáng người khôi ngô, mắt hổ mày rậm, trên lưng đeo một thanh Đại khảm đao, chuôi đao dài chừng cánh tay, hắn chính là Phó điện chủ Hồ Văn Hải của Thanh Long điện, tu vi hậu kỳ Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, một thân thực lực không yếu hơn điện chủ Trương Chính Quang bao nhiêu cả, lần này suất lĩnh mấy trăm người đến chỗ này là đã nhận được một đầu mối tin tức, môn nhân thế lực đối địch sẽ hộ tống một đám tài nguyên đi qua chỗ này, mà việc bọn hắn phải làm chính là đánh chết địch nhân, cướp lấy tài nguyên.

- Mọi người tản ra từng người một, mai phục cẩn thận, chờ ta ra lệnh một tiếng, toàn bộ đều xuất kích, không để một ai chạy thoát.

Hồ Văn Hải cao giọng nói.

- Vâng!

Trong mấy trăm người này, có hơn ba mươi tên Đại năng Linh Hải Cảnh, mười lăm Linh Hải Cảnh sơ kỳ, mười Linh Hải Cảnh trung kỳ, bảy Linh Hải cảnh hậu kỳ, còn lại đều là cường giả Tĩnh Cực cảnh, thực lực

cường đại như thế, đủ để bình định tất cả lục phẩm tông môn của Nam Trác Vực rồi.

- Hồ phó điện chủ, có nguy hiểm gì không?

Bên cạnh Hồ Văn Hải có một gã trung niên âm lãnh đi tới, người này rõ ràng là Phó điện chủ của Hoàng Long Điện lúc trước, Diêu Nhất Phong

Sau khi Diêu Nhất Phong bị Trương Chính Quang tróc nã, đưa đến Long Thần Thiên Cung, vì khi đó Long Vương đã bế quan, tứ đại thế lực đối địch rục rịch cho nên cao tầng Long Thần Thiên Cung cho phép Diêu Nhất Phong lập công chuộc tội, phái đến huyết chiến hải, tạm thời gia nhập Thanh Long Điện, đương nhiên cao tầng Long Thần Thiên Cung cũng sợ Diêu Nhất Phong sinh lòng oán hận, làm ra vài sự tình không tốt đối với Long Thần Thiên Cung, tuy giải trừ cấm chế hoàng long trên người hắn nhưng lại hạ một cấm chế khác, cấm chế này sẽ không ảnh hưởng đến thực lực, nhưng có thể khống chế Diêu Nhất Phong, chỉ cần hắn dám phản loạn, cấm chế lập tức phát động giết chết hắn.

Sau khi Diêu Nhất Phong gia nhập Thanh Long điện, thật ra không làm cử động khác thường gì, mấy lần chiến đấu hăng hái đẫm máu, đánh chết không ít địch nhân, khiến cao tầng Long Thần Thiên Cung yên tâm không ít, hắn vốn chỉ là một chấp sự chiến đấu của Thanh Long Điện, hôm nay được đề bạt làm đại chấp sự, đối với hắn Long Thần Thiên Cung triệt để yên tâm, đề thăng hắn làm Phó điện chủ dự khuyết cũng không phải không có khả năng.

Hồ Văn Hải khoát khoát tay, nói:

- Hành động lần này thập phần cơ mật, không quá năm người biết cho nên yên tâm đi, tuyệt đối không có tý sơ hở nào cả.

Loại hành động phục kích giết người tuyệt mật này, người biết cũng chỉ có Điện chủ và mấy vị Phó Điện chủ, ngay cả đại chấp sự cũng không có tư cách biết rõ.

- Không một tý sơ hở nào là tốt nhất, Long Thần Thiên Cung chúng ta đã tổn thất quá nhiều trong khoảng thời gian này rồi.

Trong mắt Diêu Nhất Phong hiện lên một tia lãnh mang, nói.

- Bọn hắn sẽ phải trả một cái giá lớn hơn đấy.

Hồ Văn Hải thần tình hung ác, nói.

Hành động mai phục triển khai rất nhanh, chốc lát sau, nhân mã Thanh Long điện ở khu vực này đã không thấy đâu, cuồng phong thổi qua, sóng biển gào thét mãnh liệt.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, nhân mã Thanh Long điện ẩn mình dưới biển hoặc trên đảo dần dần bắt đầu nôn nóng.

- Sao còn chưa tới, hay bọn hắn đã biết chúng ta mai phục rồi?

- Cẩn thận cái mồm quạ đen nhà ngươi.

- Ta cũng chỉ nói vậy thôi, đừng cho là thật.

Lại một lúc lâu sau.

Bỗng nhiên.

Tiếng thét chói tai vang lên.

- Không tốt, chúng ta bị mai phục rồi.

Từ bốn phương tám hướng, trên bầu trời, dưới hải dương đều rậm rạp chằng chịt bóng người, xem qua một lượt, mỗi một phương nhân mã đều không ít hơn bọn hắn, cộng lại trọn vẹn nhiều gấp 3 lần bọn hắn, một khi bị vây quanh, rất có thể một người cũng không thoát.

- Không có khả năng, bọn hắn làm sao mà biết được?

Hồ Văn Hải quá sợ hãi, bởi trong quá trình mai phục, không thể đơn giản phóng thích linh hồn lực, nếu không chẳng khác nào nói cho người khác biết bọn hắn mai phục ở chỗ này, cho nên địch nhân đến ngoài mấy chục dặm mới bị trông thấy, cơ hồ là vô ý thức. Hồ Văn Biển thúc dục linh hồn lực phóng xạ ra.

Bên trong cảm giác của linh hồn lực, bốn phương tám hướng đều có địch nhân, có Toàn Phong môn, Hắc Vương môn, Thiên Ưng giáo, còn có cả Thủy đào tông, đội ngũ tứ phương này tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt ngoài mấy chục dặm đã tiến đến gần không đến hai mươi dặm.

- Mai phục thất bại, toàn lực phá vòng vây!

Hồ Văn Hải quyết định thật nhanh, hô lớn.

Rầm rầm!

Nhân mã phân bố ở tứ phương của Thanh Long bắt đầu hội tụ lại, dưới sự dẫn dắt của Hồ Văn Hải, như một thanh đao nhọn đột phá về phía đông nam.

- Chạy trốn được sao? Sát!

Trong mắt đầu lĩnh của nhân mã tứ phương hiện hung quang, vung tay lên, vô số công kích như màn mưa bắn xuyên về hướng nhân mã Thanh Long điện.

Tốc độ công kích so với tốc độ phi hành thì nhanh hơn, một loáng sau, nhân mã Thanh Long điện tít bên ngoài nhao nhao bị xé nát, tính sơ qua số người chết không dưới năm mươi, mà đây chỉ là lần công kích thứ nhất, nếu thêm mấy lần nữa thì hậu quả không thể lường trước được.

- Giết!

Con ngươi Hồ Văn Hải đỏ lên, phía trước hắn là nhân mã Thủy đào tông.

- Sát!

- Giết được người nào hay người đó, giết hai người thì có lời rồi..

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh…

Nguyên một đám nhân mã Thanh Long điện đỏ mắt lên, đội ngũ bên ngoài giơ lên một tấm chắn, ngăn cản công kích của đội ngũ ở ba hướng trái phải sau, sau đó tất cả mọi người vận khởi Chân Nguyên, phát ra từng dòng Chân Nguyên lưu, đánh về phía Thủy đào tông.

- Bày trận, Thủy Mạc Thiên Hoa!

Đại bộ phận người Thủy đào tông đều tu luyện võ học thuộc tính thủy, trên đại dương bao la mọi việc đều thuận lợi, chỉ thấy thủ lĩnh cầm đầu Thủy đào tông hai tay kết ấn, nhân mã đứng phía sau không hẹn mà cùng kết ấn, sau một khắc, bên trên hải dương phía trước ngưng tụ ra một tường nước cực lớn, tường nước dài mấy ngàn thước, cao mấy ngàn thước, dày chừng trăm mét, ngăn cản công kích do nhân mã Thanh Long điện phát ra.

Tường nước rách tung tóe, bị phá hư nhưng cũng tu bổ không ngừng, thủy chung không tán loạn.

- Diêu Nhất Phong, Tả Hằng, Hướng Nhất Huy… sáu người các ngươi hợp lực với ta, công phá tường nước, giết đám người Thủy đào tông đi.

Hồ Văn Hảu biết rõ, chỉ có thể giết vào trong địch nhân mới có một tia hy vọng phá vòng vây, nếu không sớm muộn gì cũng bị tiêu diệt đến không còn một người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 697: Thiên Kiếm Tông. (Thượng)

- Tốt.

Mấy người trầm giọng trả lời.

- Cuồng lan trảm!

- Liệt Hỏa thương!

…

Bảy đạo công kích rơi vào trên tường nước, tường nước rốt cục ầm ầm bạo liệt, hóa thành trăm ngàn cột nước, phóng ra bốn phương tám hướng.

- Tiến lên.

Hồ Văn Biển dẫn đầu công kích, một thanh đại khảm đao trên tay hắn kích phát ra từng đạo đao mang màu trắng cực lớn, tung hoành vô cùng.

- Hắc hắc, Hồ Văn Hải, lần này ngươi nhất định phải chết.

Nhân mã Thủy đào tông tập trung cùng một chỗ, đối với sự trùng kích của nhân mã Thanh Long Điện chẳng thèm ngó tới, nếu như thế này cũng không thể đánh chết đối phương vậy thì bọn họ dứt khoát tự vẫn được rồi.

Ầm ầm!

Một thủy cầu cực lớn ngưng kết thành hình, đánh về phía Hồ Văn Hải và đội ngũ Thanh Long điện phía sau hắn, mà lúc này, Diêu Nhất Phong không biết là cố tình hay vô ý, hướng phía bên phải lướt ra ngoài, vừa vặn tránh đi oanh kích của thủy cầu.

Phanh!

Công kích của mấy trăm người Thủy đào tông quá mãnh liệt, Hồ Văn Hải dẫn đầu bị nổ tung thành từng mảnh, mà nhân mã Thanh Long điện sau lưng hắn tổn thất ít nhất một phần ba, về phần như người còn lại đã vẫn lạc cả rồi, căn bản không thể ngăn được đội ngũ tam phương hợp lực công kích.

- Cùng ta lao ra.

Diêu Nhất Phong mang theo hơn mười người còn lại, hướng phía bên phải Thủy đào tông phá vòng vây, sau khi tổn thất một nửa nhân mã, bọn hắn rõ ràng phá vòng vây thành công.

- Giết thoải mái ah, lần này chẳng những giết chết phần lớn nhân mã của Thanh Long Điện, mà còn đánh chết phó điện chủ của Thanh Long Điện - Hồ Văn Hải nữa.

Đội ngũ tứ tông cũng không đuổi theo nhóm người của Diêu Nhất Phong, tất cả đều ngừng lại, cười ha ha, thoải mái vô cùng.

Thủ lĩnh dẫn đội của Thủy Đào Tông cười nói:

- Mấy năm này, nhân mã của Long Thần Thiên Cung chết trên tay chúng ta cộng lại cũng có cả ngàn người nha, ta ngược lại muốn nhìn xem, Long Thần Thiên Cung có thể chống đỡ được tới khi nào, xem bọn hắn bồi dưỡng cao thủ nhanh, hay là chúng ta đánh chết cao thủ nhanh

Tốc độ bồi dưỡng cường giả Tinh Cực Cảnh của Ngũ phẩm tông môn gấp mấy chục lần lục phẩm tông môn, phải biết rằng, một lục phẩm tông môn, cao từ cấp trưởng lão, thấp đến đệ tử tạp dịch, cộng lại cũng không quá mấy vạn người, mà một Ngũ phẩm tông môn, ít nhất cũng có vài chục vạn người, như Ngũ phẩm tông môn đạt trình độ cao nhất như Long Thần Thiên Cung, tổng nhân số đã vượt quá trăm vạn, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, Cường giả Tinh Cực Cảnh sẽ liên tục không ngừng, Đại năng Linh Hải Cảnh cũng rất dễ dàng sinh ra, dù sao có thể tiến vào Ngũ phẩm tông môn đều là một ít

thiên tài thiên tư không kém, tỉ lệ sinh ra cao thủ phi thường cao.

Nhưng Ngũ phẩm tông môn cũng có cực hạn, dưới tình huống cao thủ chết nhiều như vậy, không cần vài năm, sẽ tổn hao rất nhiều nguyên khí, thương gân động cốt, không đến mười năm, sẽ đến thời kì khó khăn, kế tục vô lực, xuất hiện đứt gãy, một khi tông môn xuất hiện đứt gãy, đó chính là dấu hiệu của sự suy sụp.

- Muốn trách chỉ có thể trách Long Thần Thiên Cung quá mạnh mẽ thôi, bốn đại tông môn chúng ta chỉ chiếm bốn thành tài nguyên từ đông phương thiển hải, Long Thần Thiên Cung lại độc chiếm năm thành, cứ thế mãi, chúng ta thủy chung vẫn không thể nào đuổi kịp Long Thần Thiên Cung, cao thủ cũng không nhiều bằng nó.

Thủ lĩnh dẫn đội của Toàn Phong Môn vuốt ve đao trong tay, ánh mắt sâm lãnh.

- Tốt rồi, lần vây giết này đã chấm dứt, Long Thần Thiên Cung tổn thất thảm trọng, trong thời gian sắp tới chắc sẽ không có động tác lớn gì đâu, trước tiên chúng ta cứ về báo cáo kết quả làm việc đã.

Đội ngũ của Thiên Ưng Giáo phá không rời đi.

Ngay sau đó, nhân mã của Thủy Đào Tông, Hắc Vương Nôn, Toàn Phong Môn cũng nhao nhao ly khai, lưu lại chỉ là một mảnh hải dương bị nhuộm thành màu máu, cùng với mấy trăm thi thể không được trọn vẹn

. . .

Ở ngoài mấy ngàn dặm.

Diêu Nhất Phong cùng với hơn mười tên cao thủ tìm được đường sống trong chỗ chết của Thanh Long Điện ngừng lại.

- Đáng giận, tin tức mà đám hỗn đản đó nhận được là từ đâu, sao chúng ta lại bị mai phục chứ, Phó điện chủ cũng đã chết.

Một gã cao thủ của Thanh Long Điện khàn giọng quát.

- Nhất định là có người mật báo, nếu không tin tức không thể bị lộ được.

- Nếu để cho ta biết là ai mật báo, nhất định sẽ khiến hắn chết không được yên lành.

Trong mắt Diêu Nhất Phong hiện lên một tia quỷ dị, trầm giọng bi thống nói:

- Loại hành động cơ mật như thế này, trước đó chỉ có điện chủ và mấy vị phó điện chủ là biết rõ thôi, ta nghĩ khả năng bị mật báo là rất thấp.

- Điện chủ, phó điện chủ?

Nghe vậy, mọi người trầm mặc, Thanh Long Điện điện chủ bọn hắn thập phần tin phục, nhưng trong nội tâm đối với mấy vị phó điện chủ lại sinh ra hoài nghi, dù sao lần này đội ngũ của Thanh Long Điện tổn thất cũng quá thảm trọng, cơ hồ tương đương với một phần bảy tổng đội ngũ cả Thanh Long Điện, một lần là một phần bảy, qua mấy lần nữa, Thanh Long Điện chỉ sợ chỉ còn trên danh nghĩa thôi.

- Lần này trở về, ta sẽ đến tổng bộ Thiên Cung một chuyến, nói trưởng lão hội phái người nghiêm tra Thanh Long Điện, tìm ra nội ứng.

- Đúng, không tra ra nội ứng, Thanh Long Điện nhân tâm bất an.

. . .

Diệp Trần tổng cộng ngây người ở Mộ Dung gia tộc một tuần lễ, trong một tuần lễ này, hắn ngoại trừ cùng Mộ Dung Khuynh Thành hưởng thụ thế giới của hai người, ngẫu nhiên cũng sẽ luận bàn với Mộ Dung Khuynh Thành một chút, thuận tiện chỉ điểm một chút khuyết điểm về mặt chiến đấu cho đối phương.

Bởi vì linh hồn lực vô cùng cường đại, Diệp Trần càng dễ dàng phát

hiện ra được một số chi tiết tỉ mỉ, làm thế nào để chiếm trước tiên cơ, áp chế đối thủ, phương diện này, không ai sánh bằng hắn cả.

Áo nghĩa võ học tiến nhanh, Mộ Dung Khuynh Thành cũng đúng lúc thiếu một đối thủ bồi luyện để tôi luyện thoáng một phát, một tuần lễ trôi qua, sức chiến đấu đã có đề thắng, chỉ sợ giờ so với Bắc Minh Huy còn mạnh hơn một chút, nếu xắp xếp Tông Sư Bảng lại lần nữa, tối thiểu có thể được xếp vào top 20.

Mà trong khi luận bàn với Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần cũng không nhàn rỗi, Ngự Kiếm Thuật chủ tu đã tiến nhập đến đệ nhị trọng, tâm ý khẽ động, là có thể thúc dục phi kiếm giết địch, trong vòng 300 bước, không có gì khác biệt với 10 bước cả, cho dù là Mộ Dung Khuynh Thành tốc độ kinh người, có thiên phú về mặt tốc độ cũng rất khó tránh khỏi phi kiếm của Diệp Trần, luận tốc độ giết địch, so với Linh Tê Nhất Kiếm nhanh gấp bội.

Sau một tuần lễ, Diệp Trần quay lại Diệp gia, mà Mộ Dung Khuynh Thành thì ổn định tâm thần, chính thức sáng tạo áo nghĩa võ học thuộc về mình .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 698: Thiên Kiếm Tông. (Hạ)

Trên bầu trời, một đạo hào quang giống như dải lụa trắng chợt lóe lên, bạch quang lợi hại như kiếm, như là một thanh phi kiếm hư ảo đang xuyên thẳng qua.

Bạch quang đi vào trên không Thiên Phong Quốc.

- Quốc gia nho nhỏ, gia tộc nho nhỏ, lại có thể sinh ra một kiếm đạo kỳ tài vạn năm khó gặp, quả thật không dễ dàng, nhưng cây dù đứng thành chùm thì gió vẫn thổi bật được rễ, người trẻ tuổi không biết hàm xúc cũng không phải là chuyện tốt, cứ để cho ta tới giáo huấn hắn đi.

Bạch quang hơi dừng lại một chút, tốc độ lần nữa bạo tăng, lao về phía Vân Vụ Sơn.

Vân Vụ Sơn Diệp gia.

Diệp Trần đang chỉ điểm một gã đệ tử Diệp gia.

Đệ tử Diệp gia này không phải ai khác, chính là người lúc trước đã mang đến linh cảm cho Diệp Trần, khiến Kim Chi Liên Y của hắn đại thành, Diệp Tiêu Thủy.

Thiên phú tu luyện của Diệp Tiêu Thủy tuy rằng bình thường, nhưng thiên phú về mặt kiếm pháp lại phi thường tốt, Thiên Nhất Chân Thủy kiếm quyết mà Diệp Trần cho hắn lần trước, hắn đã tu luyện tới thức thứ sáu, năm thức trước đều đã có ngoài sáu bảy phần hỏa hầu, thức thứ sáu cũng có năm phần hỏa hầu, tạo nghệ không tầm thường.

Một bên nhìn qua Diệp Tiêu Thủy luyện kiếm, Diệp Trần vừa nói:

- Nhuyễn kiếm kiếm pháp có thể mê hoặc địch nhân, khiến địch nhân nhìn không ra quỹ tích của kiếm, nhưng bất kể là nhuyễn kiếm kiếm pháp, hay là kiếm pháp khác, cũng không thể chỉ hào nhoáng bề ngoài được, không có bề ngoài, không có thực chất, kiếm pháp của ngươi không tệ, nhưng vẫn có chút phiêu, Thiên Nhất Chân Thủy kiếm quyết chú ý ba chữ, nhu, triền và ngoan, ngươi đã làm được nhu, về mặt triền và hung vẫn còn thiếu một ít, triền phải vận dụng nhu, hung lại là biểu hiện tối chung cực, giống như một cái vòng xoáy thôn phệ địch nhân vậy.

Diệp Tiêu Thủy tôn sùng Diệp Trần như thần thoại, nghe rất chân thành, học cũng rất chân thành, hắn có thể cảm giác được, kiếm pháp mặc dù không có đề cao mang tính thực chất, nhưng đánh với những đối thủ đồng cấp khác, tỷ lệ thắng được rất cao, cái này là tạo nghệ kiếm pháp, rất khác với thực chiến.

Sự chỉ điểm tại chỗ của Diệp Trần, ít nhất có thể khiến hắn giảm bớt mấy lần khổ công.

- Tốt rồi, dừng ở đây.

Diệp Trần bỗng nhiên gọi Diệp Tiêu Thủy ngừng lại, sau đó nhìn lên bầu trời.

Phía chân trời, một đạo bạch quang xuyên thẳng đến, kiếm khí lăng lệ ác liệt sinh ra cộng minh với bầu trời, vô cùng cân đối, phảng phất dùng làm một thể với bầu trời vậy.

- Người này là ai?

Diệp Tiêu Thủy ngừng thở, da thịt phát lạnh.

- Thiên Kiếm Tông.

Diệp Trần không cần đoán, cũng biết người tới là ai.

Trong những tuyệt đỉnh kiếm khách thế hệ trước, lấy vài tên kiếm đạo

tông sư như Thiên Kiếm Tông, Huyết Kiếm Tông cùng với Ma Kiếm Tông là nổi danh nhất, mấy tên kiếm đạo tông sư này đều có phong cách bất đồng, kiếm pháp của Huyết Kiếm Tông hung ác vô tình, giết chóc huyết tinh, kiếm pháp của Ma Kiếm Tông quỷ dị vô thường, quỷ thần khó lường, kiếm pháp của Thiên Kiếm Tông càng thêm rất cao minh, giống như tiếp cận với đại thế vậy, không thể ngăn cản.

Không hề nghi ngờ, người này chính là Thiên Kiếm Tông.

Tốc độ của bạch quang cực nhanh, rất nhanh đã đến trên không viện tử của Diệp Trần, là một gã lão giả tóc bạc, quần áo của hắn bồng bệnh, nhẹ nhàng rơi vào ven hồ, sừng sững đứng cạnh một cây đại thụ.

Lão già tóc bạc này liếc mắt đánh giá Diệp Trần, hơi kinh ngạc, hắn có thể nhìn ra được, trên người Diệp Trần, có chứa một cổ đại thế, cổ đại thế này khác với đại thế của hắn, là một loại up áp từ trong tối tăm, liên hệ với chuyện trước đó, lão già tóc bạc đã xác định, đây chính là Kiếm Tông đại thế của đối phương.

- Lúc này mới bao nhiêu ngày đã Kiếm Tông đại thế rồi.

Lão già tóc bạc cau lông mày lại, tín niệm của người này thật đáng sợ, có chút giống với Bồ Tát trong miếu thờ, rõ ràng chỉ là vật chết, nhưng tiếp nhận nhiều sự cúng bái, lại có thể sinh ra một ít sự tình kỳ dị, dần dần có linh, đương nhiên, có linh này cũng không phải là không gì không làm được, nhưng để thỏa mãn nguyện vọng của tín đồ, chỉ cần khiến tín đồ thành tâm cúng bái, ý niệm thuần khiết, tạp niệm không sinh, chính là cái gọi là tín niệm phụng dưỡng cha mẹ. (không hiểu đoạn này lắm)

Danh xưng Kiếm Tông là đệ nhất danh xưng dưới Kiếm Vương, từ xưa đến nay, chính là một danh xưng vô cùng vinh quang, ý nghĩa mà nó đại biểu, rất lớn, tiếp nhận danh xưng Kiếm Tông, tối tăm trong sẽ có Kiếm Tông đại thế, những kiếm khách khác gặp được, trong lúc vô hình sẽ phải chịu áp chế.

- Tốt, không tệ, ngươi chính là Diệp Trần sao?

Lão già tóc bạc chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt sáng quắc.

Diệp Trần gật gật đầu

- Các hạ là Thiên Kiếm Tông sao.

- Đúng là lão phu.

Thiên Kiếm Tông hắng giọng một cái, mở miệng nói:

- Danh xưng Kiếm Tông, mấy trăm năm qua không có người nào nhận cả, ngươi biết vì sao chứ?

Diệp Trần biết rõ một ít nguyên nhân, bất quá vẫn nói:

- Xin lắng tai nghe.

- Không thành Sinh Tử Cảnh, Kiếm Tông chính là chung cực vinh quang của kiếm khách, mấy trăm năm qua, kiếm đạo tông sư đệ nhất không phải không có, trái lại, mỗi thời mỗi khắc đều có, nhưng không người nào dám xưng là Kiếm Tông cả, bởi vì không có một kiếm khách nào dám khẳng định có thể luôn luôn bảo trì danh xưng Kiếm Tông, nếu không bảo trụ được Kiếm Tông, chính là một sự vũ nhục với Kiếm Tông, cho nên hiện giờ đối với ngươi mà nói, Kiếm Tông vẫn còn hơi sớm một chút, lần này ta đến đây, cũng không nói cho bất kỳ ai cả, ta cũng không muốn lấy lớn hiếp nhỏ, như vậy, ngươi tự động nhượng xuất danh xưng Kiếm Tông đi, ta sẽ không khó xử ngươi nữa.

Diệp Trần cười cười

- Cách nhìn của ta khác với ngươi, mấy trăm năm qua, sở dĩ không có Kiếm Tông, không phải vì những người kia sợ không bảo trụ được danh xưng Kiếm Tông, mà là vì bọn hắn không có dũng khí, không dám đảm đương, ngay cả chút dũng khí này cũng không có, cho dù thực lực đủ thì

cũng không xứng với Kiếm Tông, cái gọi là Kiếm Tông, trong ngoài đều đủ, thực lực phải có, dũng khí cũng phải có, đã có thực lực, có dũng khí, vì sao lại không thể xưng là Kiếm Tông.

Thiên Kiếm Tông hơi híp tròng mắt

- Xem ra lời không hợp ý không thể nói thêm nửa câu, nếu ngươi đã nhận là có đủ thực lực, vậy ta không thể không khiến người thanh tỉnh lại rồi.

- Thỉnh chỉ giáo, ta sẽ để cho ngươi không công mà lui.

Diệp Trần một chút cũng không bị tên tuổi của đối phương chấn nhiếp, trong mắt hắn, đối phương chỉ là một gã kiếm đạo tông sư lợi hại thôi, mà hắn, là Kiếm Tông.

- Ha ha, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người trẻ tuổi cuồng vọng như vậy đấy.

Thiên Kiếm Tông giận quá hóa cười, tay khẽ vẫy, trên cây đại thụ bên canh đột nhiên bay ra mấy mảnh lá cây, những lá cây này xoay quanh trong bàn tay hắn, phần phật một tiếng, cổ tay hắn run lên, lá cây phi trảm mà ra, cái gọi là phi hoa trích diệp cũng có thể đả thương địch thủ, không ngoài như thế.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 699: Ngự Kiếm Đả Thương Địch Thủ. (Thượng)

XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!!

Những lá cây này đã không phải là lá cây bình thường nữa, chẳng những ẩn chứa Chân nguyên cường đại và kiếm ý của Thiên Kiếm Tông, còn có một loại áo nghĩa đặc biệt, không khoa trương mà nói, vài miếng lá cây này, thậm chí có thể miểu sát tông sư bình thường, mà đây chỉ mới là sự thăm dò sơ bộ của Thiên Kiếm Tông thôi.

Ông!

Thân thể Diệp Trần không chút sứt mẻ, bên ngoài cơ thể bỗng nhiên tách ra một vòng gợn sóng màu vàng, gợn sóng phát tán ra, làm vỡ nát lá cây xâm nhập đến.

- Thiên Kiếm Thức, Bạch Giao!

Thiên Kiếm Tông nhíu mày, gợn sóng màu vàng phát ra bên ngoài cơ thể Diệp Trần, khiến hắn sinh ra một tia ảo giác, phảng phất đối phương tùy thời đều có thể nhào về phía trước, ngang nhiên ra tay, giương hai ngón giữa lên, Thiên Kiếm Tông vẽ ngón tay một cái, một đạo kiếm khí giống như lụa trắng phá không bắn ra, đạo kiếm khí này co duỗi bất định, uốn lượn kéo, giống như một Bạch giao nhỏ bị tia sáng trắng bao trùm vậy.

- Rút kiếm đi!

Mở miệng lên tiếng, bên ngoài cơ thể Diệp Trần lại lần nữa bắn ra một vòng gợn sóng màu vàng, gợn sóng ẩn chứa kình lực thật lớn, Bạch Giao kiếm khí tiếp xúc vào lập tức bắn ra ngàn vạn hỏa tinh, rồi sau đó phương hướng bị chệch đi, vượt qua thân thể Diệp Trần, bắn vào trong hồ nước cạnh hắn.

Ầm ầm!

Hồ nước rung động, chợt, một cột nước rộng vài trăm mét ngang nhiên xuất hiện, phun trào lên không mấy ngàn mét, lúc rơi xuống, toàn bộ Vân Vụ Sơn đều tựa như đang có mưa, lại đi xem hồ nước, mặt nước trực tiếp giảm xuống mấy chục thước.

- Tốt, không hổ là kiếm đạo kỳ tài ngàn năm có một, lại có thể nghiên cứu ra hộ thể kình khí kỳ quái như thế.

Thiên Kiếm Tông sao lại không nhìn ra, Diệp Trần này lấy thân là kiếm, phóng xuất ra một loại tuyệt chiêu vừa phòng ngự vừa công kích, tuyệt chiêu này chẳng những có lực công kích mạnh, hơn nữa còn có hiệu quả phát tán, bất luận công kích gì khẽ đến gần, trước tiên sẽ bị suy yếu ba thành, sau đó lại bị lực phát tán bắn ra, làm phương hướng bị chệnh đi.

- Kiếm đạo một đường, như đi ngược dòng nước, không tiến thì thôi, ta mỗi thời mỗi khắc đều đang tiến bộ, cho nên ta dám xưng là Kiếm Tông.

Diệp Trần vẫy tay, mưa khắp trời đột nhiên hội tụ, hóa thành một đầu thủy long, lại lần nữa rót vào trong hồ nước, khiến cho hồ nước đầy lại như cũ.

Nghe vậy, Thiên Kiếm Tông bỗng nhiên có chút hối hận, hắn và Diệp Trần cũng không có đại thù gì cả, cũng không có ân oán, lần này đến đây, hoàn toàn là vì danh xưng Kiếm Tông được dành cho một người trẻ tuổi mà sinh ra bất mãn, hắn có thể dễ dàng tha thứ cho việc mình bị người trong thiên hạ quên đi, nhưng không thể dễ dàng tha thứ danh xưng Kiếm Tông bị vấy bẩn, Kiếm Tông trong mắt hắn rất là thần thánh, chính là bởi vì thần thánh, cho nên không thể để cho nó có chút tạp chất nào cả, nhưng giao thủ thăm dò một phen với Diệp Trần, hắn phát hiện, so sánh với tư liệu hắn lấy được, Diệp Trần quả thật lại mạnh hơn không ít, sớm biết tiềm lực của đối phương mạnh như thế, mỗi thời mỗi khắc đều đang tiến bộ, hắn có lẽ sẽ cân nhắc thoáng một phát.

Đương nhiên, mặc kệ có hối hận hay không, tên đã ở trên dây, không phát không được, chỉ cần đánh bại được Diệp Trần, thì không uổng công đến lần này rồi.

BOANG...!

Thiên Kiếm Tông rút kiếm, trường kiếm Thu Thủy sáng loáng vừa xuất vỏ, liền mang theo sát phạt chi khí lăng lệ ác liệt đánh về phía Diệp Trần, một kiếm ra, không gian phía trước vặn vẹo biến hình, đủ loại ánh sáng chói lói như khiến người khác lâm vào mộng ảo vậy

- Nơi này là nơi ở của ta, chúng ta đến bầu trời đi.

Diệp Trần không tiếp chiêu, hắn chùn chân bắn lên, hóa thành một vòng kiếm quang lập loè bay lên không, hiểm và hiểm tránh được thế công của Thiên Kiếm Tông.

Ba!

Kiếm khí của Thiên Kiếm Tông cực độ cô đọng, lực phá hoại mặc dù lớn, nhưng phạm vi phá hư cũng không rộng, cho nên chỉ lưu lại ven hồ một cái động sâu không thấy đáy, thấy Diệp Trần ly khai, ống tay áo của hắn phất xuống, bên trong bạch quang bắt đầu khởi động, thân thể hư thật chuyển hóa, tựa như một dải lụa trắng đuổi theo.

Hô!

Hai người vừa đi, Diệp Tiêu Thủy bên ngoài vài trăm mét mới như trút được gánh nặng, hung hăn thở ra một hơi, thân thể suýt nữa hư thoát, xoa xoa mồ hôi lạnh, hắn mang theo sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía hai người đang truy đuổi trên bầu trời.

- Quá mạnh mẽ, so với ta mạnh hơn gấp trăm lần nghìn lần, chỉ tùy tiện một đám khí tức cũng mang đến cho ta cảm giác như tiếp cận với tử vong, đời này ta có thể mạnh bằng một phần mười bọn hắn, cũng đã sống không uổng rồi.

- Không được, loại cấp bậc chiến đấu này, cả đời cũng chưa hẳn có thể nhìn thấy được, cho dù xem không hiểu, cũng có thể khiến ta đại khai nhãn giới, khiến tâm cảnh của ta nâng cao một bước, tuyệt đối không thể bỏ qua được.

Thiên Kiếm Tông và Diệp Trần đã biến mất ở chân trời phía đông, Diệp Tiêu Thủy cắn răng, dùng tốc độ cao nhất đuổi theo, sau khi ly khai Diệp gia, hắn bay lên trời, tốc độ gia tăng gấp đôi.

Trọn vẹn qua thời gian uống cạn một chén trà, Diệp Tiêu Thủy mới từ trong một tòa sơn mạch nhỏ thấy được thân ảnh của Diệp Trần và Thiên Kiếm Tông, lúc này, tòa sơn mạch được xem như sân thí luyện của đệ tử Diệp gia, sớm đã trăm lở ngàn loét, vết kiếm trải rộng một phạm vi lớn, sắc bén hẹp dài, kiếm ý không tiêu tan.

Bởi vì cách khá xa, Diệp Tiêu Thủy thậm chí thấy không rõ lắm hình dạng và động tác của hai người, nhưng vậy cũng đủ rồi.

Trên không sơn mạch, hai đạo thân ảnh không ngừng giao thoa va chạm, hỏa tinh văng khắp nơi.

- Thiên Kiếm Thức, Trảm Không

Lại một lần nữa sau khi va chạm, Thiên Kiếm Tông mượn lực lướt đến trên không Diệp Trần, Nhân Kiếm Hợp Nhất, một kiếm trảm nhanh xuống, kiếm chưa tới, kiếm áp bàng bạc cô đọng phân trung ương sơn mạch thành hai nửa, một đạo vết kiếm rõ ràng nhìn thấy mà giật cả mình, độ sâu đạt đến vài trăm mét.

- Ân! Siêu Tốc Kiếm!

Diệp Trần cơ hồ không cách nào bắt được quỹ tích của một kiếm này, trọng tâm giơ lên, Diệp Trần giơ kiếm nghênh tiếp, dùng chính là Linh Tê Nhất Kiếm.

Đ-A-N-G... G!

Hai người lúc lên lúc xuống, trường kiếm chống đỡ cùng một chỗ.

Ông!

Lấy hai người làm trung tâm, từng vòng không gian rung động nhộn nhạo mà ra, không khí sền sệt như thủy ngân, vô cùng trầm trọng, thời gian cũng phảng phất như ngừng lại

Diệp Tiêu Thủy ở ngoài mười dặm cũng cảm giác được thời gian trở nên dài hơn nhiều, tốc độ suy nghĩ bị hạ thấp.

Ầm ầm!

Sau khi cực độ yên tĩnh là một hồi nổ mạnh kinh thiên, sóng xung kích điên cuồng cuốn bay tất cả, ngọn núi cao nhất trong sơn mạch bị thổi gãy, lột bỏ một tầng, tất cả yêu thú bị xung kích đến thất khiếu chảy máu, tuyệt khí bỏ mình, may là ở chỗ này không có người bình thường, nếu không đã gây nên thảm kịch rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 700: Ngự Kiếm Đả Thương Địch Thủ. (Hạ)

Thiên Kiếm Tông và Diệp Trần vừa chạm vào liên phân ra, từng người rút lui.

Bất quá Diệp Trần chỉ rút lui mấy trăm bước, đã khôi phục lại, mà Thiên Kiếm Tông vẫn một mực rút lui, căn bản không thể nào kiềm chế được thế lui.

- Lôi phệ!

Bỏ qua sóng xung kích còn sót lại, Diệp Trần thân như kiếm quang, xẹt qua trời cao, một kiếm mang theo lôi cầu màu bạc đánh về phía Thiên Kiếm Tông, khí tức hủy diệt tràn ngập phía chân trời.

- Thiên Kiếm Thức, Kiếm Trận!

Trên mặt Thiên Kiếm Tông bình tĩnh, trong cơ thể thoát ra mười tám chuôi Chân Nguyên trường kiếm, Chân Nguyên trường kiếm tạo thành kiếm trận, uy thế bạo tăng gấp mấy lần, nghênh hướng Diệp Trần.

Cờ-rắc!

Lôi cầu màu bạc và kiếm trận đụng vào cùng một chỗ, bầu trời thoáng cái thất sắc, chỉ lại lôi điện màu bạc cuồng vũ, từng đạo kiếm khí bay loạn khắp nơi, như là tận thế vậy.

Động tĩnh lớn như thế, không thể nào không khiến người khác chú ý được, chỉ thấy bốn phương tám hướng, thỉnh thoảng lại có người chạy tới, hướng tây bắc là người Diệp gia và đệ tử Nam La Tông, những phương hướng khác cũng có một vài nhân vật giang hồ, trong khoảng thời gian ngắn, những người ở gần đó, tất cả đều chạy đến, nhân số không dưới một ngàn,

hơn nữa còn có xu thế ngày càng nghiệm trọng nữa.

- Tiêu Thủy, xảy ra chuyện gì?

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh dắt tay nhau mà đến, sau lưng là một đoàn người Diệp gia, có Diệp gia trưởng lão, Diệp gia cung phụng, Diệp gia đệ tử, ít nhất cũng có ba bốn trăm người.

Diệp Tiêu Thủy hai tay ôm quyền, cung kính nói:

- Gia chủ, chủ mẫu.

Chợt, hắn mồm năm miệng mười nói tất cả chuyện mình biết ra.

- Thiên Kiếm Tông, ta đã nghe nói qua, người này hơn trăm năm trước chính là một trong những kiếm khách cao cấp nhất, không thể tưởng được cùng chiến đấu với Trần nhi lại chính là hắn.

Diệp Thiên Hào nhíu mày.

- Trần nhi có thể gặp nguy hiểm không?

Trầm Ngọc Thanh lo lắng nói.

Diệp Thiên Hào khẽ lắc đầu.

- Thoạt nhìn thì lực lượng ngang nhau, hơn nữa Trần nhi không phải còn có Ngự Kiếm Thuật sao? Cho đến giờ vẫn chưa thi triển ra, có lẽ có được tin tưởng nhất định nào đó.

Thiên Kiếm Tông tuy rằng khiến Diệp Thiên Hào khiếp sợ, nhưng xuất phát từ tín nhiệm với Diệp Trần, Diệp Thiên Hào cho rằng không có vấn đề gì cả, tiềm lực của võ giả cũng có cực hạn, Thiên Kiếm Tông trăm năm trước tuy rằng đã là một trong những kiếm khách cao cấp nhất, nhưng nếu không có kỳ ngộ nào thì... cả đời chỉ dừng ở chỗ này thôi, càng trẻ tuổi, tu vị càng cao càng tốt, như vậy thì sẽ dễ dàng đột phá cảnh giới vốn có hơn, đã qua trăm tuổi, về cơ bản đã không còn hy vọng gì nữa rồi, ngay cả bước vào cảnh

giới nửa bước Vương Giả cũng là một hy vọng xa vời.

Nếu không Vương giả của Chân Linh đại lục tối thiểu cũng gia tăng gấp 10 lần hiện giờ.

- Điều này cũng đúng.

Trầm Ngọc Thanh thả lỏng một hơi, sự lợi hại của Ngự Kiếm Thuật, mọi người cũng biết rõ một hai, theo như mọi người thấy thì quả thực là thần hồ kỳ kỹ.

- Cùng chiến đấu với Diệp Trần là ai thế?

- Người này thật là lợi hại, rõ ràng có thể đánh ngang tay với Diệp Trần, Diệp Trần thế nhưng chính là đệ nhất của Tông Sư Bảng, danh xưng Kiếm Tông đấy.

- Tông Sư Bảng không xếp nhưng cao thủ tông sư cấp ngoài 250 tuổi, chẳng lẽ tuổi của người này đã quá 250, là kiếm khách nổi danh của thời đại trước.

Nhận thức Thiên Kiếm Tông không có bao nhiêu người cả, cũng không thể trách bọn hắn cô lậu quả văn, chủ yếu là Thiên Kiếm Tông thoái ẩn đã quá lâu rồi, người trên giang hồ nhận biết hắn đã không còn bao nhiêu nữa.

Một ít người tin tức linh thông, ẩn ẩn biết rõ tiền căn hậu quả, lão già tóc bạc này hiển nhiên là vì danh xưng Kiếm Tông mà đến, cũng chỉ có danh xưng Kiếm Tông, mới có thể khiến cho những lão quái vật này xuất mã thôi.

- Diệp Trần, ta muốn toàn lực ứng phó.

Thiên Kiếm Tông không định kéo dài thêm nữa.

- Phóng tay đi!

Diệp Trần súc thế chuẩn bị.

- Thiên Kiếm Thức, Trảm Tinh Kiếm!

Trường kiếm Thu Thủy giơ lên cao, trên không sơn mạch bỗng nhiên đen lại, từng khỏa tinh thần hư ảnh lập loè thành hình, Thiên Kiếm Tông tóc trắng tung bay, một kiếm nổi giận chém xuống, tất cả tinh thần hư ảnh nhao nhao vỡ ra, như là một kiếm chém vỡ vô số tinh thần vậy.

- Kim Chi Cuồng Tiêu!

Đồng thời khi tinh thần vỡ ra, một vòng gợn sóng màu vàng kịch liệt kéo dài, phảng phất như một dòng sông màu vàng trong tinh không, chia tinh không thành hai nửa vậy.

Oanh!

Tiếng nổ tung kịch liệt khiến Thiên địa bắt đầu lắc lư, không gian vặn vẹo một khu vực lớn nơi hai người giao thủ, một mảnh mơ hồ, tất cả đều bị kéo dài ra, vặn vẹo.

Sau một khắc!

Một điểm vầng sáng sáng choi bộc phát, sống như là một khỏa tinh thần lớn bộc phát vậy, nương theo đó còn có một chút điểm màu vàng lấm tấm

Thiên Kiếm Tông hít sâu một hơi, hộ thể Chân Nguyên thúc dục đến cực hạn, cả người bay rớt ra ngoài, trong quá trình bay ngược, thỉnh thoảng lại có điểm lấm tấm màu vàng rơi vào trên hộ thể Chân Nguyên, kích phát ra ngàn vạn hỏa tinh, phát ra âm vang nổ mạnh, mỗi một lần phát ra tiếng nổ mạnh, sắc mặt Thiên Kiếm Tông liền tái nhợt thêm một phần.

Tình huống của Diệp Trần cũng không khác lắm với Thiên Kiếm Tông, hắn có bán cực phẩm phòng ngự áo giáp, Thiên Kiếm Tông cũng có, bất đồng chính là, Thiên Kiếm Tông không có tầng long cốt phòng ngự, cho nên bị thổ ra chút khi huyết, sắc mặt tái nhợt, mà Diệp Trần thì lộ ra vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chỉ bị vầng sáng sáng chói đẩy bay ra ngoài thôi.

- Thiên Kiếm Tông, nếu như ngươi chỉ có có thể này thì chỉ sợ sẽ khiến ngươi thất vọng rồi.

Trên đường lùi lại, Diệp Trần vẫn có thể mở miệng.

Qua thời gian mấy lần nháy mắt, Thiên Kiếm Tông bình phục khí huyết, trả lời:

- Ta và ngươi tám lạng nửa cân, ta không thể thắng ngươi, ngươi cũng không có khả năng thắng ta.

Hắn không thể không thừa nhận, lấy thực lực của hắn, cũng không cách nào đánh bại Diệp Trần, việc này khiến hắn thập phần khiếp sợ, căn cứ theo tư liệu hắn lấy được, lúc đánh một trận với Độc Cô Tuyệt, thực lực của Diệp Trần còn không có mạnh như vậy, lúc này mới qua bao nhiêu ngày chứ, không ngờ thực lực lại có tiến bộ nhất định.

- Ngươi tin chắc vậy sao!

Đồng thời lúc nói chuyện, kiếm chỉ bên tay trái Diệp Trần điểm một cái, trường kiếm Phỉ lục sắc bên hông tự động xuất vỏ, kiếm quang lóe lên, ngay lập tức đến trước người Thiên Kiếm Tông, trong ánh mắt kinh hãi của hắn, trường kiếm Phỉ lục sắc đã phá vỡ hộ thể Chân Nguyên của hắn, một kiếm trảm kích lên phòng ngự khải giáp.

PHỐC!

Máu tươi phun ra, Thiên Kiếm Tông lại lần nữa nhanh lùi lại, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 701: Thiên Kiếm Tông Bại.

- Kiếm thuật này là gì, ngự Kiếm giết địch?

Dù sao người nhận thức Ngự Kiếm thuật không nhiều lắm, tại quốc gia nhỏ như Thiên Phong Quốc, càng không có mấy người nhận thức được Ngự Kiếm thuật.

- Ngự Kiếm thuật!

Bàn tay vỗ về phía sau, một ngọn núi nát bấy, Thiên Kiếm Tông cũng mượn dịp này đình chỉ thân hình, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm phi kiếm giữa không trung.

- Không sai.

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Ngươi đã tu luyện Ngự Kiếm thuật tới cảnh giới cao nhất?

Thiên Kiếm Tông với tư cách kiếm khách thế hệ trước, không có khả năng không biết Ngự Kiếm thuật, môn kiếm thuật này sở dĩ thập phần nổi danh, chủ yếu là một khi tu luyện thành công, bất kỳ một kiếm khách bình thường nào cũng đều có thể nhảy lên trở thành một trong những kiếm khách tuyệt đỉnh, được tôn sùng, thậm chí thần thánh hóa, nhưng Thiên Kiếm Tông biết rõ Ngự Kiếm Thuật tuy lợi hại nhưng dù tu luyện thành công cũng chỉ có thể trở thành một kiếm khách tuyệt đỉnh, không có khả năng vô địch.

Ngự Kiếm thuật cũng có chỗ thiếu hụt, chính là không thể phát triển theo chủ nhân, uy lực khi thi triển Ngự Kiếm thuật tại tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ và tu vi Linh Hải Cảnh trung kỳ cũng giống nhau, nó cùng một nhịp thở với Linh hồn lực, Linh hồn lực phát triển nó mới có thể phát triển theo. Cho nên

Thiên Kiếm Tông dù biết rõ Ngự Kiếm thuật tái xuất giang hồ rồi nhưng cũng không quá mức để ý, thực lực đạt tới mức như hắn, Ngự Kiếm thuật không có khả năng làm bị thương hắn nữa, đối với hắn mà nói cũng chỉ như một môn kiếm thuật khó chơi mà thôi, không có uy hiếp quá lớn.

Nhưng giờ khắc này, Ngự Kiếm thuật trên tay Diệp Trần gần như là vô địch, tốc độ khủng khiếp khiến hắn ngay cả cơ hội đón đỡ cũng không có.

Hắn nhận định, Diệp Trần nhất định đã tu luyện Ngự Kiếm thuật đến cảnh giới cao nhất.

Hơn nữa, Diệp Trần cũng có một ít thiên phú về mặt linh hồn, nếu không cho dù tu luyện tới cảnh giới cao nhất cũng không có khả năng uy lực cao như thế này.

Nghe vậy, Diệp Trần từ chối cho ý kiến, Ngự Kiếm thuật trên tay người khác có ý nghĩa là một đường tắt đến đỉnh của kiếm đạo nhưng đó chỉ là phần ngọn không phải phần gốc, tiềm lực chưa đủ, mà ở trên tay hắn lại là một siêu cấp sát chiêu, hắn hiện tại tu luyện Ngự Kiếm thuật mới chỉ đến cảnh giới đệ nhị trọng, uy lực đã có thể làm trọng thương Thiên Kiếm Tông, thậm chí có thể đơn giản trảm xuống thủ cấp của Thiên Kiếm Tông, nếu như tu luyện tới cảnh giới cao nhất đệ tam trọng thì lực sát thương mạnh đến mức nào chính hắn cũng không biết.

Hít một hơi thật sâu, ánh mắt Thiên Kiếm Tông vô cùng lợi hại, nói:

- Ta ngược lại muốn nhìn cái gọi là Ngự Kiếm thuật mạnh như thế nào?

Lúc trước hắn bị sóng xung kích đánh bay, phản ứng có chút chậm, dưới tình huống hết sức chăm chú hắn tự nhận là có thể ngăn trở phi kiếm.

- Ngươi ngăn không được đâu!

Ngón tay Diệp Trần một điểm cách không, trường kiếm Phỉ lục sắc hòa thành ánh sáng màu Phỉ Lục, lóe lên, hung hăng đâm thẳng vào Thiên Kiếm Tông.

- Thấy được rồi.

Thiên Kiếm Tông tìm được quỹ tích kiếm, chém một kiếm tới.

Thần tình Diệp Trần lạnh nhạt, ngón tay lệch lạc.

Ầm!

Sau một khắc, Hỏa Tinh sau lưng Thiên Kiếm Tông lóe lên hừng hực.

Thời khắc mấu chốt, Diệp Trần điều khiển phi kiếm, phảng phất như thuấn di đâm vào sau lưng THiên Kiếm Tông, đối phương căn bản không kịp quay người đã bị đâm trúng, tuy kiếm khí mang tính cực kỳ hủy diệt đã bị hộ thể chân nguyên làm suy yếu đại bộ phận, lại bị áo giáp phòng ngự triệt tiêu một bộ phận nhưng vẫn có kiếm khí theo áo giáp phòng ngự truyền đến thể nội Thiên Kiếm Tông, khiến hắn thất khiếu hắn chảy máu, chả khác nào Lệ Quỷ cả.

- Ta nói rồi, ngươi không ngăn được đấy.

Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần so với Tư Đồ Hạo mạnh hơn mấy lần, đầu tiên, Linh hồn lực gấp năm lần thường nhân, hắn chẳng những có thể tùy tâm sở dục điều khiển phi kiếm linh hoạt mà còn có thể khiến tốc độ phi kiếm tăng đến mức khủng bố, tốc độ phi kiếm nhanh, lực công kích tự nhiên cao, tiếp theo kiếm ý của DIệp Trần là Hủy Diệt kiếm ý, uy năng tương đương với kiếm ý ngũ giai đỉnh phong bình thường, không phải Tư Đồ Hạo có thể so sánh được, hai thứ điệp gia lên, Ngự Kiếm thuật của Tư Đồ Hạo ở trước mặt Diệp Trần chẳng khác nào cặn bã cả.

Lui một bước mà nói, dù Thiên Kiếm Tông có trông thấy quỹ tích phi kiếm mà sớm đón đỡ cũng chỉ vô dụng, vì lực công kích phi kiếm của Diệp Trần quá cao, tương đương với sát chiêu, Thiên Kiếm Tông căn bản không ngăn được mấy lần, mấy lần qua đi, khí huyết sẽ chấn động kịch liệt, thân thể cũng phản ứng theo, thập phần hung hiểm.

- Sao lại mạnh như thế?

Thiên Kiếm Tông một bên thổ huyết, một bên khiếp sợ, Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần quả thực đã phá vỡ cách nhìn của hắn đối với Ngự Kiếm thuật, Ngự Kiếm thuật trong một ít điển tịch cũng không có mạnh như thế a!

- Thiên Kiếm Tông, ngươi không phải đối thủ của ta, mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không thì ta vẫn là Kiếm Tông, ta so với ngươi còn mạnh hơn, điểm này không thể nghi ngờ.

Thanh âm Diệp Trần truyền tới.

Chậm rãi đứng thẳng lên, thoáng cái Thiên Kiếm Tông như già hơn mười tuổi, nói:

- Ngươi trẻ tuổi, ta thu hồi những lời trước kia, ngươi so với ta hoàn toàn mạnh hơn, có tư cách trở thành Kiếm Tông, ngày sau, ta tin tưởng, trên đại lục này không ai có thể khiêu chiến địa vị Kiếm Tông của ngươi.

Diệp Trần vẫn còn phát triển, theo thời gian trôi qua, tất nhiên địa vị Kiếm Tông của hắn càng ngày càng vững chắc, Thiên Kiếm Tông giao thủ một phen với Diệp Trần, biết rõ dưới nửa bước vương giả, đã không có bất kỳ kiếm khách cấp Tông sư nào có thể chiến thắng Diệp Trần được nữa..

- Cảm tạ cát ngôn.

Tâm ý khẽ động, trường kiếm Phỉ lục sắc quay lại, đinh một tiếng, tra vào vỏ kiếm.

- Việc này đã xong, ta sẽ không quấy rầy nữa.

Thiên Kiếm Tông cười đắng chát, ống tay áo rũ xuống, chuyển thân bay đi, chỉ chốc lát sau đã biến mất tại chân trời.

- Diệp Trần thắng, xem ra nắm chắc danh xưng Kiếm Tông rồi.

- Nói nhảm, chỉ bằng vào Ngự Kiếm thuật đã không có người nào là đối

thủ của Diệp Trần rồi.

- Không thể tưởng tượng được Thiên Phong Quốc nho nhỏ của chúng ta lại có thể xuất hiện một vị Kiếm Tông, toàn bộ Chân Linh đại lục mấy trăm năm qua cũng không xuất hiện Kiếm Tông nào rồi.

- Kiếm tông a! Đây chính là danh hiệu chung cực của các kiếm khách rồi.

Nếu như ví von Kiếm Vương thành kiếm trung đế vương, như vậy Kiếm Tông là kiếm trung chi tướng, tất cả kiếm khách khác đều là binh sĩ.

Chấm dứt chiến đấu, Diệp Trần cùng người Diệp gia phản hồi Diệp gia, những nhân vật giang hồ đang xem cuộc chiến cũng nhao nhao ly khai, bởi vì cảm xúc kích động nên những người này tìm quán rượu vào đối ẩm, vừa nói chuyện phiếm, tâm tình chuyện cao thủ trong thiên hạ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 702: Huyết Kiếm Tông Sợ Quá Chạy Mất

Thiên Kiếm Tông vừa ly khai Thiên Phong Quốc thì gặp một đối thủ cũ Huyết Kiếm Tông.

Vốn Huyết Kiếm Tông định trêu chọc Thiên Kiếm Tông một phát, nhưng phát hiện đối phương khí tức uể oải, tựa hồ nội thương không nhẹ, nghi ngờ nói:

- Thiên Kiếm lão quỷ, ngươi chiến đấu với Diệp Trần kia, thắng chứ?

Hắn cho rằng Thiên Kiếm Tông nhất định thắng Diệp Trần, bất quá thực lực Diệp Trần quá mạnh mẽ, cho nên Thiên Kiếm Tông cũng bị thương không nhẹ.

Thiên Kiếm Tông từ trước đến nay không ưa Huyết Kiếm Tông, lãnh đạm nói:

- Thua.

Nói xong, thân hình lóe lên, lướt qua Huyết Tông mà đi.

- Thua?

Huyết Kiếm Tông vẫn chưa lấy lại tinh thần.

- Lão gia hỏa này khẳng định lừa gạt ta, hắn làm sao có thể thất bại, dù sao cũng đã đến rồi, đi xem Diệp Trần này đến cùng có gì mê hoặc.

Khóe miệng Huyết Kiếm Tông nở nụ cười lạnh, gia tốc lao về hướng Vân Vụ Sơn.

Diệp gia.

Diệp Trần nhíu mày, ngoài mấy trăm dặm, một đạo huyết quang thẳng tắp xuyên thẳng qua, mục đích đúng là Diệp gia, căn cứ vào khí tức này, DIệp Trần đoán được đối phương là Huyết Kiếm Tông, nổi danh cùng Thiên Kiếm TÔng.

- Nguyên một đám tới, luôn phiền toái.

Diệp Trần không có tâm tư giao thủ với đối thủ.

- Đi!

Dẫn một kiếm chỉ, trường kiếm Phỉ lục sắc tự động ra khỏi vỏ, phá không bỏ chạy.

Tốc độ của Huyết Kiếm Tông rất nhanh, lập lòe một cái, chính là hơn mười dặm, ngay tại thời điểm cách Diệp gia không đến hai trăm dặm, hắn đột nhiên sinh lòng cảnh giác, rút kiếm vung trảm ra.

Đ-A-N-G…G!

Ngay lập tức một thanh phi kiếm hiện ra trước mặt hắn, đụng vào trường kiếm hắn, lực đạo cực lớn, làm hắn lui ra trên trăm bước, thân hình lảo đảo.

- Ngự Kiếm thuật, là ai?

Huyết Kiếm Tông quá sợ hãi.

- Huyết Kiếm Tông, rời khỏi đi, ngươi không phải đổi thủ của ta.

Thanh âm Diệp Trần theo trên phi kiếm truyền ra.

- Ngươi là Diệp Trần?

Huyết Kiếm Tông kinh nghi bất định.

- Đúng vậy.

- Hừ, chỉ một thanh kiếm mà muốn đuổi ta đi sao, chả khác nào xem Huyết Kiếm Tông ta như không tồn tại.

Huyết Kiếm Tông hết sức tức giận.

- Không đi, vậy thì xem chiêu!

Diệp Trần không chút khách khí, thúc dục phi kiếm cách hơn trăm dặm đâm thẳng hướng Huyết Kiếm Tông, mặc dù lực khống chế đối với khoảng cách khổng lồ có chỗ suy yếu, nhưng Linh Hồn Lực Diệp Trần mạnh hơn thường nhân gấp năm lần, vẫn hơn xa Tư Đồ Hạo, lực công kích lại càng mạnh mẽ tuyệt luân.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh…

Cũng may mắn cách hơn trăm dặm, Huyết kiếm tông còn có thể miễn cưỡng ngăn trở, nhưng mỗi một lần ngăn cản, khí huyết hắn đều thoáng chấn động kịch liệt một phát, mắt hoa đầu choáng váng, ảo ảnh xuất hiện trước mắt.

- Không tốt!

Huyết Kiếm Tông hoảng hốt, trường kiếm trong tay múa ra một đoàn võng kiếm.

- PHÁ…!

Trường kiếm Phỉ lục sắc xuyên phá võng kiếm, chém trúng ngực Huyết Kiếm Tông.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi, Huyết Kiếm Tông kinh ngạc nói không ra lời, cách hơn một trăm dặm a, cảnh giới đối phương đến tột cùng là gì?

Bá!

Trường kiếm Phỉ Lục sắc lăng không bay múa, xuất hiện lần nữa đã ở trước mặt Huyết Kiếm Tông, một kiếm đâm qua.

- Đi!

Huyết Kiếm Tông đã không còn dũng khí đi tìm Diệp Trần nữa, Huyết sắc trường kiếm phóng ra ngăn trở phi kiếm, nhổ ra một ngụm máu tươi lần nữa, dựa thế bay rớt ra ngoài, phảng phất một đầu chim to, thân hình mở ra, dùng tốc độ nhanh nhất phi độn đi, chật vật không chịu nổi.

- Lão gia hỏa này thật không có lừa gạt ta.

Huyết Kiếm Tông vô cùng ủy khuất, còn chưa thấy người đâu đã bị dọa bỏ chạy rồi, hắn đường đường là Huyết Kiếm Tông, chưa bao giờ bị vũ nhục như vậy.

- Hừ, Thiên Kiếm Tông lỗ vốn, ta lại chịu thiệt, tổn hại bất lợi càng lớn, nếu không thì cứ giật dây Ma Kiếm Tông đi khiêu chiến hắn để hắn cũng phải thiệt thòi lớn đi.

Huyết Kiếm Tông sinh ra ý nghĩ độc ác.

Cưỡng bách Huyết Kiếm Tông rời đi, trường kiếm Phỉ lục sắc bay trở về Diệp gia, nhập vào vỏ kiếm.

- Sau này có lẽ không có phiền toái gì nữa.

Từ từ nhổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần thầm nghĩ.

Sự tình DIệp Trần đánh bại Thiên Kiếm Tông thông qua những người quan chiến truyền miệng, tốc độ truyền bá mỗi ngày lại bạo tăng, cái gọi là một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn không hơn cái này, đương nhiên tốc độ truyền miệng có nhanh hơn nữa cũng không bằng Tri Mạc Vấn truyền bá, phải biết rằng mỗi tòa thành thị đều có cửa hàng Tri Mạc Vấn, tuy rằng những cửa hàng này cũng không có cổng truyền tống, nhưng Tri mạc Vấn còn có một công cụ đơn giản có thể truyền lại tin tức.

Cho nên trong một tuần lễ, sự tình Diệp Trần đánh bại Thiên Kiếm Tông truyền ra Thiên Vũ Vực, khiến cho tất cả người chờ xem Tri Mạc Vấn và Diệp Trần bị chê cười trợn mắt há hốc mồm, Thiên Kiếm Tông hơn trăm năm trước là tuyệt đỉnh kiếm khách, hiện tại bại trên tay Diệp Trần, tin tức này quả thực quá kinh người, trong thiên hạ còn kiếm khách cấp Tông sư nào có thể chiến thắng Diệp Trần nữa chứ.

Danh xưng Kiếm Tông, chỉ sợ đã thành định số, không thể sửa đổi.

Đáng tiếc không ai biết chuyện Diệp Trần cách hơn trăm dặm dọa chạy Huyết Kiếm Tông, Huyết Kiếm Tông cũng sẽ không nhàm chán đến mức nói sự tình ủy khuất này ra, nếu không, Thiên Vũ Vực sẽ càng thêm oanh động.

Bất kể như thế nào, Thiên Vũ Vực ngày hôm nay nói đến Kiếm Tông đó chính là Diệp Trần, không có người khác, khắp cả Chân Linh đại lục còn cần một khoảng thời gian để truyền bá, dù sao Chân Linh đại lục cũng quá lớn, cần nữa năm mới có thể đại khái truyền khắp Chân Linh đại lục, muốn già trẻ đều biết thì cần lâu hơn nữa. Diệp Trần, là thiên tài đầu tiên trong mấy trăm năm đạt được danh hiệu Kiếm Tông.

Chỉ bằng vào cái này, cũng đủ để ghi vào sử sách rồi.

Trong một đình giữa hồ.

Một nam nữ đang uống trà nói chuyện phiếm

Nam là Diệp Trần, nữ chính là Long Bích Vân.

- Long tông chủ, tình huống Long Thần Thiên Cung trước mắt thế nào?

Diệp Trần đối với Long Thần Thiên Cung vẫn tương đối chú ý.

Long Bích Vân nói:

- Ta lớn hơn ngươi mười tuổi, gọi là Long sư tỉ đi!

Chợt, nàng trầm giọng nói:

- Tình huống Long Thần Thiên Cung trước mắt rất tệ, đoạn thời gian trước, Phó điện chủ Thanh Long điện Hồ Văn Hải và mấy trăm thủ hạ của hắn trúng mai phục, toàn quân cơ hồ bị diệt, chỉ có mười mấy người trốn thoát, Hồ Văn Hải vẫn lạc trong trận đó.

- Tổn thất nhiều như vậy sao?

Diệp Trần kinh ngạc.

Long Bích Vân gật gật đầu.

- Người còn sống sót cho rằng có nội gian, hiện tại lòng người Thanh Long điện bất an, uy tín mấy người Điện chủ và phó điện chủ đều giảm xuống, trưởng lão hội đã phái người đi điều tra, tạm thời còn không biết kết quả như thế nào.

- Như vậy sao, mười mấy người kia làm sao sống được?

Trực giác của Diệp Trần thập phần nhạy cảm, từ giữa nhìn ra chút vấn đề.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 703: Tìm Kiếm Phương Pháp

Long Bích Vân nói:

- Ta cũng cảm thấy kỳ quái, đúng rồi, bên trong có Phó điện chủ Hoàng Long điện Diêu Nhất Phong, hắn là một trong những người sống sót.

- Diêu Nhất Phong?

Diệp Trần nhướng mày.

- Hắn có vấn đề gì không?

- Không có khả năng, trên người hắn có cấm chế đặc thù, không có khả năng phản loạn, mà sự tình hành động khi ấy chỉ có Điện chủ Thanh Long điện cùng vài vị Phó điện chủ biết, sở dĩ vấn đề này rất nghiêm trọng là vì nếu như nội gian đúng là phó điện chủ, thậm chỉ là Điện chủ thì hậu quả đối với Long Thần Thiên Cung thập phần đáng sợ.

Long Bích Vân tâm sự nặng nề.

Diệp Trần im lặng, quả thật, nếu như nội gian là Điện chủ Thanh Long điện hoặc là vài vị phó điện chủ thì ảnh hưởng không phải một hai điểm, toàn bộ Long Thần Thiên Cung đều lâm vào chấn động, dù sao Thanh Long điện đứng đầu ngũ đại điện, bên trong cao tầng có nội gian thì hơn phân nửa lòng người điện khác cũng sẽ bất an, không còn tín nhiệm với cao tầng nữa, ngẫm lại thật là phiền toái.

- Long sư tỉ, ngươi nói với cao tầng Long Thần Thiên Cung một tiếng, Diệp Trần ta cần nói chuyện.

Diệp Trần cũng rõ ràng, một mình hắn không thể cải biến được đại cục

diện nhưng hắn có tin tưởng trong chiến tranh quy mô nhỏ có thể tạo được tác dụng không nhỏ.

- Ngươi có lòng này là tốt rồi, bất quá chiến tranh giữa tông môn ngũ phẩm thập phần nguy hiểm, khả năng trúng mai phục hoặc bị bao vây vẫn tương đối cao. Long Bích Vân kỳ thật không đồng ý Diệp Trần tham chiến, tiềm lực của Diệp Trần vẫn rất sung túc, tương lai có hi vọng tiến vào Sinh Tử Cảnh, mà tác dụng của một vương giả sinh tử cảnh, hơn xa toàn bộ chiến tranh.

- Ta biết, nhưng ta muốn giúp Long Thần Thiên Cung một tay.

Diệp Trần đã quyết định đi cùng một con đường với Long Thần Thiên Cung, một lòng vinh nhục, mặc kệ là vì Long Thần Thiên Cung hay là vì chính hắn, hắn cũng không thể lùi bước được.

- Tốt, ta sẽ nói.

Lúc trước Long Bích Vân rất may mắn nhìn trúng Diệp Trần, người thanh niên này so với tưởng tượng của nàng thì càng ưu tú hơn, tiềm lực, thiên phú, nhân phẩm đều đứng đầu, trong thiên hạ chỉ sợ không có mấy người.

…

Lúc hai người nói chuyện phiếm, đông phương thiển hải, bên trong trưởng lão điện ở tổng bộ Long Thần Thiên Cung vẫn không ngừng tranh cãi.

- Theo ta nói, nên hạ cấm chế vài vị Phó điện chủ Thanh Long điện, giống như với Diêu Nhất Phong vậy.

Ngồi ở ghế trưởng lão thứ năm, một lão giả tóc đen, sát khí rất nặng, dáng người khôi ngô nói.

Lời vừa nói ra, lão giả đối diện hắn lập tức lắc đầu.

- Không được, đừng nói bọn họ chỉ là có khả năng là nội gian, xem như nội gian cũng không thể làm như thế, một khi làm, lòng người bất ổn, chẳng khác gì nói cho người khác biết là trưởng lão hội chúng ta hoài nghi bọn họ, thiết tưởng hậu quả không chịu nổi.

- Không cần công bố ra ngoài, bí mật làm việc.

- Cũng không được, nếu bọn họ không phải nội gian, trung thành và tận tâm với Long Thần Thiên Cung ta, làm như thế chẳng phải là phụ lòng họ sao? Đến lúc ấy bọn họ vốn không có lòng phản loạn cũng bị chúng ta bức phải phản loạn.

- Vậy ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?

Lão giả đưa ra lời phản đối cười khổ một tiếng

- Mọi người không phải là đang nghĩ biện pháp sao? Ta tin tưởng nhất định có biện pháp giải quyết.

- Ai.. đến lúc nghĩ ra biện pháp chắc Long Thần Thiên Cung ta đã tổn thất đại lượng nhân mã rồi.

Lão giả dáng người khôi ngô buồn bực nói.

- Khục, khục!

Ngồi ở ghế thủ tọa là một Bạch Phát lão giả, hắn là cao tầng trọng yếu của Long Thần Thiên Cung, đức cao vọng trọng, thân làm Đại trưởng lão đã hơn trăm năm, thực lực sâu không lường được, hắn hắng giọng một cái, mở miệng nói:

- Nội dung chúng ta thảo luận lần này có hai vấn đề, một là giải quyết vấn đề nội gian như thế nào, hai là làm thế nào cùng nhau chống lại cục diện bất lợi từ bốn thế lực đối địch.

- Hiện tại vấn đề nội gian còn không rõ ràng, trước hết thảo luận vấn đề

thứ hai đi!

Nghe vậy, một vị trưởng lão ngồi hàng thấp nhất nói:

- Đại trưởng lão, theo ta thấy tổng bộ nên điều nhân thủ, trợ giúp Thanh Long điện và Hắc Long điện.

- Đúng, Long Thần Thiên Cung ta có tam đại bộ đội bí mật, chỉ cần sai một chi liền có thể giải quyết vấn đề, đánh tứ đại thế lực đối địch một phát trở tay không kịp.

Trưởng lão bên cạnh đồng ý.

- Ta cảm thấy không ổn, trước mắt chúng ta nên đợi tông chủ xuất quan, trước đó tốt nhất không cần kích động tứ đại thế lực đối địch quá mức, nếu môn phái ta phái ra bộ đội bí mật, khẳng định thế lực đối địch cũng sẽ phái ra bộ đội bí mật của bọn họ, làm như vậy tương đương mở rộng quy mô chiến tranh, có hại vô ích.

Nhị trưởng lão đức cao vọng trọng phủ quyết.

- Ân, Nhị trưởng lão nói không sai, đề nghị này không đáng tiếp thu. Tam trưởng lão mở miệng.

Lúc này, một gã trưởng lão hốt nhiên nói:

- Ta có một biện pháp vẹn toàn đôi đường.

- Nga! Biện pháp gì?

Mọi người đều bị hấp dẫn bởi lời nói đó.

Gã trưởng lão này là Thập bát trưởng lão, hắn cười tủm tỉm nói:

- Không biết các ngươi có nghe qua tin tức hay không, Chân Linh đại lục xuất hiện một vị Kiếm Tông đầu tiên trong mấy trăm năm qua, người này chúng ta đều biết, hắn là Diệp Trần.

- Diệp Trần, Kiếm Tông? Không có khả năng, chỉ mới vài năm thôi mà?

- Đúng vậy a, thập bát trưởng lão, ngươi không nghe lầm chứ?

Nghe vậy, thập bát trưởng lão cũng không giải thích, từ trong Trữ Vật Linh giới lấy ra một quyển sách, trên bìa viết ba chữ to - Tông Sư Bảng.

- Đây là Tông Sư Bảng lần thứ hai của Chân Linh đại lục, các ngươi xem qua là biết.

Nói xong, thập bát trưởng lão đưa tông sư bảng cho người bên cạnh.

Người bên cạnh mở ra tờ thứ nhất, ánh mắt lập tức mở to. - Đệ nhất Tông Sư bảng, Diệp Trần, danh hiệu Kiếm Tông, quả thật không sai.

- Mau đưa ta xem.

Các trưởng lão khác thúc giục nói.

Chỉ chốc lát sau, tông sư bảng vòng vo một vòng về lại tay thập bát trưởng lão, thập bát trưởng lão nói:

- Hiện tại các ngươi tin chưa?

- Cái này đích xác không giả, nhưng thập bát trưởng lão, ngươi chớ quên thực lực cá nhân trong chiến tranh tôn môn cũng không phải quá mức trọng yếu, mà tiềm lực của hắn rất cao, chúng ta không thể để hắn mạo hiểm, nếu tổn thất một thiên tài có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh như thế, so với tổn thất mấy ngàn cao thủ càng khiến lòng người bi thống hơn.

Thập bát trưởng lão nói:

- Thực lực cá nhân mạnh đến mức nhất định, kỳ thực tác dụng rất lớn, một mình hắn có thể đấu với một ít cao thủ Linh Hải Cảnh, chỉ cần không lâm vào cảnh bị số đông bao vây thì trên cơ bản mọi việc đều thuận lợi, về phần chiến tranh đại quy mô, tứ đại thế lực nhiều người nhưng nhân số Long Thần Thiên Cung ta cũng không thiếu, dù không đông cũng có thể chạy

thoát một nhóm người, ngươi cho rằng lấy năng lực sinh tồn của hắn lại trốn không thoát sao. Đương nhiên tối trọng yếu là Điện chủ Bạch Long điện Mạc Phong đề cập tới, Diệp Trần là cố ý muốn tham chiến, nếu không ta cũng sẽ không lấy hắn ra mà nói chuyện.g

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 704: Hủy Diệt Kiếm Hồn Ngũ Giai

- Việc này!

- Mọi người có chút chần chờ, nhìn về phía Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão không để ý bọn hắn, nhìn thập bát trưởng lão, nói:

- Ngươi nói đôi bên vẹn toàn, vậy mặt nào tốt đâu?

Thập bát trưởng lão nói:

- Thanh Long điện tổn thất một vị Phó điện chủ Hồ Văn Hải, vừa vặn để Diệp Trần lên thay, mặt khác có Diệp Trần ở Thanh Long điện không chừng sẽ có chút thu hoạch ngoài ý muốn, ví dụ như tìm ra nội gian chẳng hạn.

Đại trưởng lão khẽ gật đầu, nói:

- Như vậy đi, thập bát trưởng lão, ngươi đi Thiên Phong quốc một chuyến, nói chuyện với Diệp Trần, nghe một chút ý nghĩ của hắn, không thể miễn cưỡng hắn, tốt nhất là khuyên can hắn một chút, còn nếu như hắn cố ý thì quyết định sau, ta còn phải nói chuyện với hai vị hộ pháp đã.

Xử lý sự vụ Long Thần Thiên Cung, ngoài trưởng lão hội còn có tả hữu hộ pháp, địa vị ngang hàng Đại trưởng lão, có quyết định trọng yếu gì thì Đại trưởng lão đều cần trao đổi ý kiến một chút với nhị vị hộ pháp.

- Vâng, Đại trưởng lão.

Thập bát trưởng lão gật đầu.

- Tốt lắm, giải tán!

Đại trưởng lão đứng dậy rời đi.

…

Tu luyện Ngự kiếm thuật tới đệ nhị trọng, không có khả năng tăng lên trong khoảng thời gian ngắn, về phần áo nghĩa võ học, ngoại trừ Kim chi cuồng tiêu cái khác cũng đã viên mãn, mà Kim chi cuồng tiêu cần phải dung hợp Thủy Chi thâm ảo và Kim Chi Áo Nghĩa, thập phần khó khăn, Diệp Trần rõ ràng tạm thời còn không có tiến bộ quá lớn

Bất quá mọi sự luôn luôn ngoài ý muốn.

Hôm nay, tại thời điểm Diệp Trần đang luyện sát chiêu Lôi Phệ, bỗng nhiên một trận nổ vang trong đại não, lôi cầu ngân sắc mang theo uy thế hủy thiên diệt địa kích xạ đi ra ngoài, san bằng một tòa núi nhỏ ở phụ cận Diệp gia, uy lực lớn gấp đôi bình thường.

- Đây là, hủy diệt kiếm hồn ngũ giai!

Diệp Trần hít một hơi sâu, tâm thần chìm vào hồn hải.

Trong hồn hải, một vòng hủy diệt Kiếm hồn cực lớn, xung quanh phóng quang hoa màu đen, quang hoa giống như hắc động, giống như có thể căn nuốt linh hồn, còn sát lục kiếm hồn bên cạnh thì nhỏ một chút, nhan sắc ảm đạm so với trước kia một chút, có màu đỏ sậm nhàn nhạt

Lúc trước khi hủy diệt Kiếm hồn hình thành liền bắt đầu hấp thu lực lượng của sát lục kiếm hồn, mặc dù rất nhỏ bé nhưng không lúc nào không phát triển, Diệp Trần vốn tưởng rằng quá trình này phải tốn thời gian rất lâu, dù sao phẩm cấp sát lục kiếm hồn cùng đẳng cấp với hủy diệt kiếm hồn, muốn hấp thu lực lượng của nó cũng không phải dễ dàng.

Nhưng tình huống lúc này, không hề nghi ngờ hủy diệt kiếm hồn đã hấp thu đủ lực lượng của sát lục kiếm hồn, từ tứ giai đỉnh phong lên tới ngũ giai, uy năng tương đương với kiếm hồn lục giai bình thường.

Chênh lệch giữa ngũ giai đỉnh phong và lục giai giống như nửa bước vương giả chênh lệch với vương giả Sinh Tử Cảnh vậy, khiến cho người ta thập phần sợ hãi.

Bị hấp thu phần lớn lực lượng, sát lục kiếm hồn từ tứ giai đỉnh phong lùi đến tam giai, lui suốt cả một cấp, uy năng giảm đi, chỉ sợ sát lục kiếm hồn còn dư lại đã không đủ để cho hủy diệt Kiếm hồn tăng lên tới lục giai, dù sao thì có thể giúp hủy diệt Kiếm hồn tăng lên tới ngũ giai đỉnh phong, xem ra rất tốt rồi.

- Hủy diệt kiếm hồn ngũ giai, đây mới chính là chủ giả kiếm hồn chân chính, mặc kệ là chất lượng hay uy năng đều đạt đến cấp bậc vương giả.

Trong quá khứ, hủy diệt kiếm hồn tứ giai đỉnh phong tuy rằng cũng có uy năng của kiếm hồn ngũ giai đỉnh phong bình thường, được coi là kiếm hồn vương giả, nhưng bản chất, tứ giai đỉnh phong thì vẫn là tứ giai đỉnh phong, luôn luôn có một ít khác biệt như vậy, hiện tại khác, hủy diệt kiếm hồn tăng lên tới ngũ giai, bản chất là kiếm hồn cấp bậc ngũ giai, so với tứ giai đỉnh phong cao hơn một cấp độ, về uy năng lại càng tương đương với kiếm hồn lục giai bình thường.

- Ngũ giai là kiếm hồn vương giả, lục giai là kiếm hồn vương giả đạt trình độ cao nhất, thất giai là kiếm hồn Đế Hoàng, mỗi lần tăng cấp đều vô cùng khó khăn, nhưng uy năng đều tăng vọt mấy lần, thậm chí còn thêm nữa. Ý chí ta hôm nay đã không yếu hơn bao nhiêu so với vương giả đạt trình độ cao nhất, chỉ là vận dụng hơi yếu thôi.

Diệp Trần rất rõ ràng hủy diệt kiếm hồn ngũ giai đáng sợ như thế nào, trước đó, dưới tình huống không sử dụng Ngự Kiếm thuật, thực lực của hắn và Thiên Kiếm Tông không sai biệt lắm, cũng chỉ có phòng ngự so với đối phương mạnh hơn một chút, nhưng hiện tại đã có hủy diệt kiếm hồn ngũ giai, hắn hoàn toàn có thể đánh chết đối phương trong vòng mấy chiêu.

- Trước tiên thử xem uy năng cụ thể là dạng gì đã.

Đứng trước một tòa núi, mi tâm Diệp Trần bắt đầu có chút phồng lên, ngoài mặt tản ra một tầng khí màu đen như ngọc, sau một khắc, một đạo bóng kiếm hư ảo bay thẳng ra, khẽ quét qua hòn non bộ, nhanh đến phảng phất như ảo giác.

Không gian nơi hòn non bộ thoáng có chút bị bóp méo, chợt "phốc" một tiếng, hòn non bộ cao tới mấy chục thước bị kiếm ý đáng sợ phân giải thành bột phấn, bởi vì tốc độ hủy diệt quá nhanh, hòn non bộ duy trì mấy lần như trước trong nháy mắt, tới khi không duy trì được sức nặng bản thân mới sụp đổ xuống thành một đống tro bụi bay theo gió.

- Uy năng tựa hồ cao hơn so với tưởng tượng, chỉ sợ đánh chết Thiên Kiếm Tông còn phải giảm bớt một chiêu.

Kiếm ý do hủy diệt kiếm hồn ngũ giai phóng xuất ra thật sự cường đại quá nhiều so với kiếm ý ngũ giai bình thường, đã có thể hoàn toàn ảnh hưởng đến hiện thực, không khoa trương mà nói, ý chí từ tứ giai trở xuống thì Diệp Trần muốn giết chết đối phương căn bản không cần trực tiếp động thủ, trực tiếp một đạo kiếm ý cũng có thể hủy diệt linh hồn đối phương, đây là vì Diệp Trần không phải vương giả đấy, nếu hắn là Vương giả Sinh Tử Cảnh, một đạo kiếm ý thậm chí có thể bỏ qua phòng ngự của tông sư tứ giai đạt trình độ cao nhất, trực tiếp giết chết.

Dù sao thủ đoạn vận dụng kiếm ý của Vương giả Sinh Tử Cảnh cao minh hơn nhiều so với Diệp Trần, đồng dạng kiếm ý, khẳng định Diệp Trần không chống lại được vương giả.

- Kiếm Hồn tăng lên, lực công kích của Ngự Kiếm thuật cũng có thể tăng lên rất nhiều.

Uy lực Ngự Kiếm thuật thể hiện tại bốn phương diện, chân vô, áo nghĩa, kiếm ý, linh hồn lực, ngược lại trong đó kiếm ý chiếm được rất lớn, nhất là kiếm ý hủy diệt, linh hồn thể hiện ở mặt tốc độ, đương nhiên dưới tình huống chất lượng không thay đổi, tốc độ càng nhanh thì lực công kích càng mạnh.

Hô!

Thở ra một hơi nặng nề, Diệp Trần nhìn viễn cảnh thầm nghĩ: “Hủy diệt kiếm hồn đã đạt tới ngũ giai rồi, không biết Bất Hủ kiếm hồn lúc nào mới có thể thành hình đây. :

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 705: Sơ Kiến Long Thần Thiên Cung

Hủy diệt bao hàm sát lục, cho nên có thể hấp thu lực lượng sát lục, mà Bất Hủ và hủy diệt lại ngang nhau, không tồn ai ai hấp thu ai, chỉ là so sánh với hủy diệt kiếm hồn, Bất hủ kiếm hồn tựa hồ càng khó hình thành hơn, không phải có một câu, phá hư so với kiến thiết thì dễ hơn sao.

Diệp Trần có dự cảm, vào một ngày Bất Hủ kiếm hồn và hủy diệt kiếm hồn chính thức đạt thành sự cân dối, lúc ấy sẽ có sự tình không ngờ được phát sinh.

Cấm địa Nam La Tông, trong mật thất dưới đất có một cửa đá truyền tống, vòng xoáy năng lượng trong cửa đá đột nhiên gia tốc xoay tròn, trong nháy mắt ba lượt qua đi, truyền tống ra một thân ảnh, đứng ở trước cửa đá truyền tống.

Người này không phải ai khác mà chính là thập bát trưởng lão trong Trưởng lão hội của Long Thần Thiên Cung.

Tháp tháp!

Tiếng bước chân vang lên, Long Bích Vân men theo một cầu thang mật đi xuống,

- Thập bát trưởng lão.

Thập bát trưởng lão cười ôn hòa, nói:

- Tiểu thư, ngươi gầy đi không ít a.

Long Bích Vân thở dài một hơi, hỏi:

- Ngươi đến đây là vì Diệp Trần?

- Ân! Đại trưởng lão để ta tìm hắn nói chuyện.

- Hắn vừa vặn cũng có lời để ta truyền đến Long Thần Thiên Cung, nếu ngươi đã đến rồi thì trực tiếp nói với hắn đi, ta mang ngươi đi Diệp gia.

- Phiền tiểu thư dẫn đường.

Hai người chưa đi vào Diệp gia, Diệp Trần đã cảm giác được.

- Trưởng lão Long Thần Thiên Cung?

Căn cứ vào quần áo và phục sức của thập bát trưởng lão, Diệp Trần đoán được thân phận đối phương.

Tại một đình giữa hồ nước, Diệp Trần tự tay pha trà ngon, xong đâu đấy chờ.

Từ xa xa, thập bát trưởng lão thấy được Diệp Trần trong đình, một người trẻ tuổi vận lam y, khuôn mặt tuấn tú, bàn nước trà tỏa ra nhiệt khí lượn lờ, làm nổi bật khí chất thập phần bình tĩnh của Diệp Trần, bên trong không hề có một tia táo bạo của người trẻ tuổi, thập phần khó được.

Ha ha!

Thập bát trưởng lão cười, cùng Long Bích Vân vào trong đình.

- Diệp Trần, ta và ngươi gặp mặt lần đầu, ta là thập bát trưởng lão của trưởng lão hội Long Thần Thiên Cung, họ Du.

Thập bát trưởng lão không lập tức ngồi xuống, tự giới thiệu mình.

Diệp Trần đứng lên, chìa tay ra nói:

- Ta một mực đang đợi Long Thần Thiên Cung phái người tới, Du trưởng lão, mời ngồi.

Hai bên ngồi xuống, Long Bích Vân nhìn Diệp Trần nói:

- Diệp Trần, thập bát trưởng lão sẽ cùng ngươi nói một chút tình thế cụ thể của Long Thần Thiên Cung, cuối cùng vẫn là do ngươi quyết định.

Diệp Trần nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, trực tiếp mở miệng nói:

- Tình thế cụ thể đến Long Thần Thiên Cung rồi nói sau!

Ách!

Thập bát trưởng lão hơi ngạc nhiên, cùng Long Bích Vân liếc nhau một cái, nói:

- Nghe danh không bằng gặp mặt, chỉ bằng vào những lời này, thật khiến ta không thể không rửa mắt mà nhìn, làm việc không chút dây dưa dài dòng, không vì cách nhìn của người khác mà thay đổi thái độ của mình, trách không được qua nhiều năm như vậy ngươi thủy chung vẫn ở đằng trước, hôm nay càng trở thành vị Kiếm Tông đầu tiên của Chân Linh đại lục mấy trăm năm qua.

Lời nói đầu tiên của Diệp Trần làm rung động thật sâu đến thập bát trưởng lão, hắn không phải trưởng lão tiểu tông môn nào trong giang hồ mà là thành viên trưởng lão hội Long Thần Thiên Cung, rất có mắt nhìn người, nhưng trước mặt Diệp Trần nhìn không thấu đối phương, bất quá chỉ bằng một câu là hắn biết Diệp Trần so tới tưởng tượng của hắn càng ưu tú hơn nữa.

Diệp Trần nói:

- Du trưởng lão khó có dịp đến Diệp gia, ta không bàn chuyện chính sự, uống trà là được.

- Tốt, uống trà.

Thập bát trưởng lão tự nhiên biết rõ không cần nói gì cả.

Long Bích Vân cười cười bất đắc dĩ.

Cấm địa Nam La tông, Diệp Trần và thập bát trưởng lão đứng trước cửa đá truyền tống.

- Tiểu thư, chúng ta đi trước một bước.

Thập bát trưởng lão quay đầu lại nói.

Long Bích Vân gật gật đầu, nói với Diệp Trần:

- Diệp Trần, cẩn thận một chút, ngươi phải biết rõ, tính mạng mình là trọng yếu nhất, vượt xa những cái khác.

- Ta tự có chừng mực.

Diệp Trần đương nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

- Tốt rồi, chúng ta đi.

Thập bát trưởng lão dẫn đầu bước vào cửa đá truyền tống, Diệp Trần theo sát phía sau.

Long Thần Thiên Cung tọa lạc tại một hòn đảo to lớn, hòn đảo này tuyệt đối là một tiểu đại lục, vô số kiến trúc liên tiếp, phân chia cấp độ rõ ràng, mà ở trung ương hòn đảo là một mảng kiến trúc vô cùng to lớn, trong đó là một toàn bảo điện bị pho tượng Cự Long quay quanh, một cỗ khí thế Hạo Nhiên xông thẳng lên trời, khiên tầng mây bên trên cũng không thể nào hội tụ nổi.

Diệp Trần và thập bát trưởng lao xuất hiện tại khu vực hạch tâm hòn đảo, mây mù bên ngoài lượn lờ khiến những tòa kiến trúc như ẩn như hiện, phảng phất thắng địa nơi Thiên Giới, xa hoa đồ sộ.

Rời khỏi cửa đá truyền tống, hai người đi tới một quảng trường.

Trên quảng trường người lui tới rất nhiều, phần lớn đều là đệ tử hạch tâm của Long Thần Thiên Cung, còn có một ít chấp sự và trưởng lão.

- Thập bát trưởng lão!

- Thập bát trưởng lão!

Trên đường, thỉnh thoảng có người chào hỏi thập bát trưởng lão, địa vị thành viên trưởng lão hội không giống như bình thường, nguyên nhân là vì Long Thần Thiên Cung là ngũ giai tông môn đạt trình độ cao nhất, đẳng cấp càng thêm sâm nghiêm, thường thường bên trong cùng một cấp bậc còn có rất nhiều đẳng cấp nhỏ, mà trưởng lão hội tại Long Thần Thiên Cung đẳng cấp đều đạt trình độ cao nhất, xử lý tất cả sự vụ của Long Thần Thiên Cung.

Thập bát trưởng lão là một người ôn hòa, gật gật đầu một cái.

- Người này là ai? Nhìn thật trẻ tuổi

- Tu vi Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, tối đa hơn hai mươi tuổi!

- Khiến đích thân thập bát trưởng lão đi cùng, chậc chậc.

Những người này cũng không phải đồ ngốc, có thể làm cho thập bát trưởng lão tự mình đi cùng, người trẻ tuổi này tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa theo thái độ nói chuyện cùng Diệp Trần của thập bát trưởng lão, rõ ràng nhìn ra địa vị hai người ngang nhau, không tồn tại tôn ti.

Diệp Trần không chú ý đến ánh mắt của mọi người, hắn nhìn mọi nơi, phát hiện đại đa số khu vực nơi đây đều bị một tầng cấm chế bao phủ, tầng cấm chế này thập phần đáng sợ, không có lấy một tia dấu vết khiến người cảm giác không thấy, như là che giấu tại hư không vậy.

Làm hắn khiếp sợ thực tế là cây cối ven đường trong khu vực hạch tâm, đều là giống quý hiếm, có trung phẩm tử sam mộc, trung phẩm long thủ thụ, trung phẩm thanh thụ, một cây hạ phẩm cũng không có, mà hoa cỏ bên trong bồn hoa nhiều không kể xiết, thấp nhất cũng là cấp bậc hạ phẩm, cũng có không ít cấp bậc trung phẩm.

Nguyên khí thiên địa nơi đây thập phần nồng đậm, tu luyện làm chơi ăn

thật, mà những hoa cỏ này, tùy tiện thu thập vài cọng cũng có thể luyện chế thành đan dược giá trị xa xỉ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 706: Trần Vũ Hân

Cây cối hoa cỏ đều có phẩm cấp, tự nhiên cần không ít dinh dưỡng, cho nên trên đường Diệp Trần có thể thỉnh thoảng thấy người tưới nước cho hoa cỏ, nhưng nước này cũng không phải bình thường, bên trong ẩn chưa năng lượng sinh cơ dào dạt, không sợ mất mặt mà nói, dùng để uống cũng không sao, một ít tiểu gia tộc không có phẩm cấp, tuyệt đối sẽ trân tàng lại, không bao giờ dùng để tưới nước cả.

Hít sâu một hơi lạnh, Diệp Trần cuối cùng cũng hiểu một ít về sự cường đại của tông môn ngũ phẩm, cái gọi là tông môn lục phẩm thì quả thực không đáng nhắc tới.

Giương mắt nhìn lên chỗ sâu trong Long Thần Thiên Cung, không thiếu đại thụ cao ngất trời xanh, bởi vì có sương mù che lấp nên Diệp Trần chỉ có thể nhìn thấy vài cọng, bất quá vài cọng này không ngoại lệ, tất cả đều có phẩm cấp, so với linh thảo bình thường trân quý hơn vô số lần, phải biết rằng, bên trong cây, lấy giá trị của cây cối là cao nhất, hơn linh thảo thường mấy chục lần, thậm chí mấy trăm lần.

- Diệp Trần, ngươi thấy Long Thần Thiên Cung như thế nào?

Thập bát trưởng lão có thể nhìn ra được, Diệp Trần rất khiếp sợ.

Diệp Trần thành thật nói:

- Cường thịnh hơn so với tưởng tượng rất nhiều.

- Long Thần Thiên Cung cường thịnh không phải ở những mặt ngoài này, bất quá mọi thứ đều có một cái giá lớn, chính vì cường thịnh nên mới cần có thêm tài nguyên nữa, một khi tài nguyên dùng hết, rất dễ xảy ra vấn đề, không khoa trương mà nói thì tài nguyên Long Thần Thiên Cung cần tối

thiểu cũng hơn tông môn lục phẩm gấp trăm lần, lục phẩm đến ngũ phẩm, người cứ xem như Linh Hải Cảnh đến Sinh Tử Cảnh là được.

- Lục phẩm tông môn chỉ cần có một vị Vương giả Sinh Tử Cảnh là có thể trở thành tông môn ngũ phẩm bình thường nhất, phát triển mấy trăm năm mới có thể trở thành ngũ phẩm tông môn trung đẳng, như ngũ phẩm tông môn đạt trình độ cao nhất như Long Thần Thiên Cung thì tối thiểu phải phát triển cả ngàn năm mới có thể.

Đi trên con đường trơn bóng như ngọc, hai bên là quỳnh lâu ngọc vũ, Diệp Trần tiện tay hái một đóa hoa nhỏ màu trắng trên một cành cây ven đường, ghé mũi vào ngửi thoáng qua một phát, hương sinh đầy mũi, một cổ khí tức khiến tinh thần dễ chịu lan vào trong cơ thể.

- Đúng rồi, Du trưởng lão, ta muốn hỏi thăm ngươi một chuyện, ngươi chắc cũng đã biết Từ Tĩnh chứ?

Diệp Trần hỏi

Du trưởng lão nói:

- Tự nhiên biết rõ, không nói gạt ngươi, tông chủ thập phần coi trọng nàng, không dưới ngươi, phong nàng làm Thần Nữ của Long Thần Thiên Cung, địa vị chỉ dưới tông chủ.

- Thần nữ?

Mặt Diệp Trần kinh ngạc, nói thật hắn không biết vì cái gì mà Long Vương lại coi trọng Từ Tĩnh như thế, hắn tự nhiên biết rõ Từ Tĩnh bất phàm nhưng mọi sự cũng nên có lý do, không có việc gì không có lý do cả. Diệp Trần không tin, cũng không dám tin, bất quá nếu Từ Tĩnh là thần nữ, hẳn là chuyện tốt.

- Ngươi cũng biết nàng ở nơi nào sao?

Diệp Trần lại hỏi.

Mặt Du trưởng lão hiện lên thần sắc cổ quái, nói:

- Cái này ta cũng không biết, lúc trước tông chủ khâm điểm nàng làm Thần Nữ chúng ta cũng không được thấy qua nàng, bất quá theo ta phỏng đoán thì nàng hẳn là bế quan rồi, ngươi cũng biết đấy, nàng ta lai lịch bất phàm, tông chủ thập phần coi trọng, hơn nữa tông chủ khâm điểm nàng làm Thần Nữ, không phải là không có lý do, về phần lý do gì tạm thời sẽ không nói cho chúng ta biết.

Nghe vậy, Diệp Trần cười khổ một tiếng, vốn tưởng rằng lần này tới Long Thần Thiên Cung có thể trông thấy mặt Từ Tĩnh, hiện tại xem ra là không thể nào rồi, đợi đối phương xuất quan thì không biết phải đến lúc nào.

Thấy Diệp Trần biểu lộ tiếc nuối, Du trưởng lão cười nói:

- Niên kỷ các ngươi còn nhỏ, còn trải qua rất nhiều tuế nguyệt, vài năm thì tính làm gì, nếu một ngày kia ngươi tiến vào Sinh Tử Cảnh, một hai trăm năm cũng như mây trôi qua mắt mà thôi.

Diệp Trần cười cười, không nói gì.

- Du gia gia!

Lúc hai người đi trên đường lớn trong khu kiến trúc, khi sắp đổi hướng bên cạnh lại có một đám nam nữ trẻ tuổi vừa đi, nguyên một đám ngọc thụ lâm phong, xinh đẹp diễm lệ, băng mỹ động nhập, người nói chuyện là một nữ tử hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mặc một bộ quần áo thúy sắc cùng loại với cung trang, đầu mang một cây ngọc trâm phỉ thúy, nàng đảo đôi mắt đẹp, ngọt ngào kêu Du trưởng lão một tiếng.

Du trưởng lão lộ ra dáng tươi cười, nói:

- Nguyên lai là Vũ Hân

- Du trưởng lão tốt.

- Thập bát trưởng lão tốt.

Nhìn ra được bọn nam nữ trẻ tuổi này đều là đệ tử hạch tâm của Long Thần Thiên Cung, với tư cách là tông môn ngũ phẩm, ý nghĩa của đệ tử hạch tâm trong Long Thần Thiên Cung không giống với tông môn bình thường, tu vi tới tình trạng nhất định có thể trở thành trưởng lão, mà tông môn ngũ phẩm có thể một mực bảo trì thân phận đệ tử, bất quá thân phận đệ tử hạch tâm không hề thấp so với những trưởng lão bình thường, cơ hồ gần với thành viên trưởng lão hội, tương đương với nội môn trưởng lão.

Cung trang mỹ nữ ngũ quan tinh xảo tên là Vũ Hân, lông mi sinh huy, đảo một đôi mắt trong sáng như ngôi sao tinh không, xinh đẹp mỹ lệ nhìn thoáng qua Diệp Trần, hỏi:

- Du gia gia, vị này chính là…?

Đệ tử Long Thần Thiên Cung rất ít đi Chân Linh đại lục, biết rõ là Diệp Trần phần lớn đều là cao tầng Long Thần Thiên Cung, cho nên Vũ Hân không biết cũng không có gì kỳ quái.

Du trưởng lão giới thiệu, nói:

- Diệp Trần, người này chính là đệ tử Long Thần Thiên Cung Trần Vũ Hân, Vũ Hân, Diệp Trần các người có khả năng chưa nghe nói qua nhưng ở Chân Linh đại lục hắn chính là người ưu tú nhất trong một đời tuổi trẻ, thậm chí là một đời thanh niên, hơn nữa hắn chính là vị Kiếm Tông ở Chân Linh đại lục trong mấy trăm năm qua, cũng xếp hàng thứ nhất trong Tông Sư bảng của Chân Linh đại lục.

Trần Vũ Hân mỗi khi nghe được một chút giới thiệu về thân phận của Diệp Trần, miệng nàng như lớn hơn một chút, đến cuối cùng đã há hốc cả mồm. Người ưu tú nhất trong một đời tuổi trẻ thậm chí một đời thanh niên của Chân Linh đại lục? Kiếm Tông Chân Linh đại lục? Đệ nhất Tông Sư bảng Chân Linh đại lục? Mỗi một danh xưng đều rất dọa người. Phải biết rằng các nàng tuy tự xưng bất phàm nhưng cũng biết Chân Linh đại lục thập

phần cường đại, bên trong tông môn ngũ phẩm nhiều không kể xiết, lại có cả tứ phẩm tông môn Hư Không Môn mạnh hơn cả Long Thần Thiên Cung, có thể đè phần đông thiên tài xuống dưới, thiên phú và thực lực của hắn đã không thể dùng từ cường đại để hình dung nữa, mà là khủng bố.

- Có khoa trương quá không? Tu vi hắn chẳng qua chỉ là Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong mà thôi.

Một gã thanh niên bên cạnh Trần Vũ Hân lộ ra vẻ hoài nghi, thầm nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 707: Trưởng Lão Điện

Du trưởng lão trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Về sau nhìn thấy hắn như nhìn thấy thành viên hội trưởng lão, hoặc là năm đại điện chủ, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được mạo phạm hắn, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Hắn biết rõ đệ tử hạch tâm Long Thần Thiên Cung đều rất là kiêu ngạo. Nhưng đáng tiếc nếu so với Diệp Trần, điểm kiêu ngạo này của bọn bắn cơ bản không đáng nhắc tới, có thể nói hiện tại Diệp Trần trong suy nghĩ của trưởng lão hội đã là vương giả Sinh Tử Cảnh dự khuyết, có hơn nửa khả năng có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh.

- Diệp sư huynh hảo.

Trần Vũ Hân lộ ra vẻ biết điều, nàng có thể nhìn ra được mặt ngoài Diệp Trần tuy chỉ là một người tướng mạo tuấn tú, khí chất bất phàm nhưng cặp mắt bình thản kia, ngẫu nhiên tiết ra một đám tinh quang, sợi tinh quang này như kiếm như đao, tựa như có chưa khí tức hủy diệt khiến cho tim nàng đập nhanh không thôi.

Nàng đương nhiên không biết, Hủy Diệt Kiếm hồn của Diệp Trần vừa tăng lên tới ngũ giai, cho nên có chút khống chế không nổi kiếm ý, khiến tiết lộ một tia kiếm ý, nếu không nhìn bề ngoài của Diệp Trần thì sẽ rất dễ bị mê hoặc, sẽ cho rằng hắn không đơn giản mà thôi.

- Trần sư muội hảo, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng.

- Đó là tự nhiên.

Trần Vũ Hân hiếu kỳ đánh giá Diệp Trần.

- Tốt rồi, ta muốn dẫn Diệp Trần đến trưởng lão điện, các ngươi làm việc của mình đi! Nói xong, Du trưởng lão mang theo Diệp Trần ly khai.

Sau khi hai người ly khai, một thanh niên bên cạnh Trần Vũ Hân không phục nói:

- Tu vi mới Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, danh xưng Kiếm Tông nhất định là tự phong đấy, hoặc là do một ít người nịnh nọt hắn lập nên.

- Ngô sư đệ, tu vi ngươi chỉ là Linh Hải Cảnh sơ kỳ, còn không có tư cách bình phán hắn, ta tin tưởng Du gia gia sẽ không nói mà không có bằng chứng đâu.

Nói thật, Trần Vũ Hân cũng có chút hoài nghi, nhưng nàng cho rằng Du trưởng lão sẽ không nói dối, cho nên muốn biết tình huống chân thật Diệp Trần còn cần hiểu rõ thêm một phát.

- Ta đương nhiên không thể so với hắn, bất quá mục tiêu của Đại sư huynh cũng là Kiếm Tông, mà tu vi Đại sư huynh đã là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi.

Thanh niên nói chuyện từ trước đến nay vốn giao hảo với đại đệ tử Long Thần Thiên Cùng, cho nên đối với danh xưng Kiếm Tông của Diệp Trần thập phần không ưa, bằng không hắn cũng không cần phải không phục.

- Đừng sinh sự lung tung!

Trần Vũ Hân nhắc nhở đối phương, nói xong chân mày nàng hơi nhíu lại, nàng biết mục tiêu của Đại sư huynh là Kiếm Tông, mà Đại sư huynh cũng có thiên phú cực cao trong kiếm đạo, thành tựu kiếm đạo thập phần khủng bố, từng dùng một kiếm đánh chết qua một Tam đại tà kiếm tông sư mang tiếng xấu ở đông phương thiển hải, thiên tài kiếm đạo trong các thế lực đối địch cũng đều bị hắn đánh bại.

Có thể nói, địa vị Đại sư huynh ở đông phương thiển hải đương với địa vị của Diệp Trần ở Chân Linh đai lục trong miệng Vũ trưởng lão.

Một núi không thể chưa hai hổ, chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện phát sinh.

- Có rảnh thì nên tìm Du gia gia tâm sự, hắn có lẽ biết nhiều chuyện.

Trần Vũ Hân thầm nghĩ.

Trên đường tới gần trưởng lão điện, Du trưởng lão nói:

- Trần Vũ Hân kia cũng không tệ, ta đã nhìn nàng lớn lên, năm nay mới hai mươi bảy tuổi, tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, thực lực so với tông sư Linh Hải Cảnh bình thường thì mạnh hơn rất nhiều.

Du trưởng lão chỉ biết là Diệp Trần rất lợi hại, tên tuổi vượt qua thanh niên ngũ cự đầu, nhưng là đối với đẳng cấp thiên tài ở Chân Linh đại lục cũng không rõ ràng lắm, hắn cho rằng tại Chân Linh đại lục Trần Vũ Hân cũng có thể đứng đầu danh sách, cho nên cảm thấy tự hào.

Đáng tiếc, theo Diệp Trần thấy cấp độ Trần Vũ Hân cùng với Tĩnh Ngạo Huyên, Lý Tiêu Vân không khác nhau lắm, ở trước mặt nàng vẫn còn rất nhiều cấp độ.

Đương nhiên, Thiên Võ Vực là địa phương biến thái, Trần Vũ Hân cũng mới 27 tuổi, cho nên ngược lại không thể nói nàng yếu, đã phi thường xuất sắc rồi, tuyệt đối thuộc về một trong những thiên tài cao cấp nhất.

- Cũng không sai lắm.

Diệp Trần nói rất đúng sự thật, Long Thần Thiên Cung với tư cách là một trong ngũ phẩm tông môn đạt trình độ cao nhất, ngũ đệ tử cũng có tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ đỉnh phong, có thể nghĩ được, bốn vị khác nhất định còn lợi hại hơn nữa, luận thực lực tổng hợp so với Huyền Tông cũng hơn rất nhiều

- Đến trưởng lão điện rồi.

Rất nhanh, hai người đi vào một tòa kiến trúc, trước đại điện vàng son lộng lẫy, khí thế uy nghiêm, hai tòa thạch điêu dị thú được đặt trước cửa, tay dị thú nâng thiên bình, thiên bình thập phần vững vàng, đại biểu cho công bình tuyệt đối, cũng đại biểu cho uy nghiêm của trưởng lão hội của trưởng lão điện

- Đi, cùng đi vào với ta

Du trưởng lão không để Diệp Trần chờ đợi ở bên ngoài, trực tiếp mang theo hắn tiến vào trưởng lão điện.

- Lý Thông, gõ vang chuông tập hợp.

Vừa tiến vào trưởng lão điện, Du trưởng lão trực tiếp đến bên cạnh một gã chấp sự nói.

- Vâng!

Đông!

Đông!

Đông!

Tiếng chuông sung mãn lan truyền ra, phóng xạ ra bốn phương tám hướng.

Chỉ chốc lát sau, thành viên trưởng lão hội nhao nhao chạy đến, ngồi xuống bàn trưởng lão.

- Hắn chính là Diệp Trần.

- Tướng mạo thật trẻ tuổi!

Bọn hắn là lần đầu chứng kiến Diệp Trần, trước kia xem bức họa Diệp

Trần, Diệp Trần so với trong tưởng tượng bọn hắn thì trẻ tuổi hơn rất nhiều, từ bên ngoài nhìn vào bất quá chỉ hai mươi tuổi, điều này đại biểu cho Diệp Trần tấn chức thăng cấp cực nhanh, cho nên có thể bảo trì dung mạo ở tuổi hai mươi.

- Diệp Trần, ta họ Lâm, lần đầu gặp mặt.

Một vài trưởng lão bắt đầu chào hỏi với Diệp Trần, bọn hắn cũng không lấy cái chức thành viện trưởng lão hội làm giá đỡ, ở trước mặt Diệp Trần trước cũng không tỏ vẻ trên dưới, bất kể là thực lực hay địa vị song phương đều bình đẳng, thậm chí luận trình độ trọng yếu Diệp Trần còn cao hơn bọn hắn rất nhiều.

Tháp tháp!

Tiếng bước chân vang lên, lại một gã trưởng lão đi đến, người này là Nhị trưởng lão gần với Đại trưởng lão trong trưởng lão hội, cũng giống như Diệp Trần, là một gã kiếm khách, danh xưng ở ngoại giới là Ngân Kiếm Tông, vũ khí là một thanh ngân kiếm, luận thực lực cúng giống với Đại trưởng lão, thâm bất khả trắc.

- Diệp Trần.

Nhị trưởng lão đánh giá Diệp Trần.

- Diệp Trần, vị này chính là Nhị trưởng lão.

Du trưởng lão giới thiệu.

Diệp Trần gật đầu ý bảo

- Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão không nói gì, thân hình chấn động, một cỗ kiếm ý giống như giết chóc thiên hạ dâng lên, toàn bộ bên trong điện trưởng lão tựa như tràn ngập một mảnh Huyết Quang, bên trong cảnh tượng Huyết Quang mà

mỗi người trông thấy đều không giống nhau, có rất nhiều núi thây biển máu, rất nhiều người liều chết xung phong chiến trường, làm cho tâm thần người khác dao động, linh hồn đau nhức.

Mà đại bộ phận kiếm ý, đều tập trung về phía Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 708: Kiếm Ý Thăm Dò

- Sát Lục Kiếm ý tứ giai đỉnh phong!

Diệp Trần hơi kinh ngạc, luận uy năng Sát Lục Kiếm Ý tứ giai đỉnh phong không khác lắm với kiếm ý cấp bậc ngũ giai đỉnh phong bình thường, tuy rằng so ra kém hủy diệt kiếm ý cùng phẩm giai nhưng lúc nhằm vào huyết nhục tính mạng, kỳ thật cũng không kém bao nhiêu so với hủy diệt kiếm ý.

Cơ hồ đồng thời mi tâm Diệp Trần phồng lên, một cỗ kiếm ý có khí tức hủy diệt dâng lên, dưới sự xâm nhập của cổ hủy diệt kiếm ý này, trưởng lão điện thoáng cái trở nên u ám, tựa hộ xuất hiện nguyên một đám hắc động, ngay cả ánh sáng cũng không thể đào thoát.

Ba!

Sát Lục Kiếm ý và hủy diệt kiếm ý vừa va chạm vào nhau, trong hư không truyền đến âm thanh lốp bốp lốp bốp chấn liệt, trong không gian biên độ nhỏ vẹo lên, sau đó mọi người nhìn thấy cái ghế bên cạnh Nhị trưởng lão nát bấy, sắc mặt hắn nhất thời trắng bệch, không khống chế được lùi lại ba bước, thần trí hỗn loạn.

- Nhị trưởng lão!

- Ngươi không sao chứ Nhị trưởng lão!

Mọi người kinh hãi thất sắc.

- Ta không sao!

Qua hai lần nháy mắt Nhị trưởng lão mới khôi phục thần trí, lòng còn sợ

hãi nhìn về phía Diệp Trần.

- Đây là hủy diệt kiếm ý, thuộc tính kiếm ý chí cao!

Kiến thức Nhị trưởng lão rộng rãi, thoáng cái đã nhận ra thuộc tính kiếm ý.

Diệp Trần biết rõ đối phương thăm dò hắn, chỉ dùng hủy diệt kiếm ý đồng cấp khác chống lại, mà vừa phát ra đã lập tức thu lại, không đả thương địch thủ, mặc dù như thế, nguyên nhân bởi vì bản chất của hủy diệt kiếm ý nên cho dù là đồng cấp thì cũng không phải Sát Lục kiếm ý có thể chống lại được.

- Đa tạ!

Nhanh chóng thu liễm lại hủy diệt kiếm ý, Diệp Trần mở miệng nói.

- Tốt, xem ra ta lần này đá trúng thiết bản rồi, không hổ là vị Kiếm Tông đầu tiên của Chân Linh đại lục trong mấy trăm năm qua, dù là Ngân Kiếm Tông ta ở trước mặt ngươi cũng không đủ nhìn.

Nhị trưởng lão cười lên ha hả, trên mặt tràn đầy thỏa mãn và sợ hãi thán phục.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, không nói gì thêm, thực lực của Ngân Kiếm Tông này so với Thiên Kiếm Tông còn kém hơn một tí, nếu như khiêm tốn thì cũng quá giả tạo, mà nếu như nói đối phương quả thật không bằng mình thì sẽ dễ khiến trong lòng đối phương mất hứng, cho nên không nói gì là tốt nhất.

- Vốn ta còn lo lắng một ít gì đó, hiện tại xem ra không cần rồi, một mình ngươi có thể chống đỡ hơn mười cao thủ Linh Hải Cảnh, về phần muốn lưu người lại, chỉ sợ cần vận dụng mười mấy cao thủ Linh Hải Cảnh, mấy trăm cường giả Tinh Cực Cảnh mới được.

Nhị trưởng lão Ngân Kiếm Tông đánh giá Diệp Trần thập phần cao, hắn

có thể nhìn ra Diệp Trần vừa rồi hạ thủ lưu tình, về phần kiếm ý đối phương mạnh như thế nào trong lòng hắn cũng không rõ ràng lắm, trực giác nói cho hắn biết rất có thể hủy diệt kiếm ý của đối phương đã vượt qua tứ giai đỉnh phong nhưng lý trí nói cho hắn biết việc này không thể nào, Hủy Diệt Kiếm Hồn so với kiếm hồn bình thường càng khó tăng lên, muốn Kiếm Hồn Hủy Diệt tiến đến ngũ giai, độ khó không phải khoa trương như từ ngũ giai lên đến lục giai nhưng không kém hơn là bao.

Một người chống đỡ hơn mười người, đây là thuyết pháp hàm súc, nếu muốn đánh du kích thì một đối hai mươi cũng có thể.

Bất quá nếu Nhị trưởng lão Ngân Kiếm Tông biết rõ thực lực chân thật của Diệp Trần chỉ sợ sẽ giật mình đến cằm đều rơi xuống đất, dù không có Ngự Kiếm thuật thì Hủy Diệt Kiếm Hồn tăng lên tới ngũ giai, Diệp Trần nhiều nhất cũng chỉ có thể chống lại mười mấy cao thủ Linh Hải Cảnh, hơn nữa phải là chiến đấu du kích, dù sao thì tốc độ và lực phòng ngự của hắn cũng không cách nào tránh được hơn mười đạo công kích, công kích có cao hơn nữa cũng chỉ khiến hắn giết người nhanh, hiệu suất cao một chút thôi.

Còn có Ngự Kiếm thuật, Diệp Trần hoàn toàn có thể ngoài mấy trăm dặm lấy thủ cấp người khác, một lần giết một người, trăm lần giết trăm người, trên lý luận, Diệp Trần có thể giết người vô hạn thẳng đến khi Chân Nguyên và linh hồn lực hao hết, kiếm ý khô cạn, đương nhiên đối thủ cũng không phải ngu ngốc, bọn hắn sẽ thông qua linh hồn lực quan sát, một khi phát hiện không ngăn được Ngự Kiếm thuật sẽ liên thủ phòng ngự, như vậy hiệu quả của Ngự Kiếm Thuật nhất định không ổn rồi, hơn mười người liên thủ phòng ngự cũng không phải một người có thể phá vỡ.

Bất kể như thế nào, Diệp Trần quyết định tạm thời không bại lộ Ngự Kiếm thuật, thép tốt phải dùng trên lưỡi dao, một lần phải giết đủ vốn, lúc bình thường dùng thực lực bản thân đã đỉ rồi, một chọi một thì cả Thiên Kiếm Tông cũng đỡ không nổi mấy chiêu của hắn, nửa bước vương giả không xuất hiện, ít có khả năng có địch thủ.

- Ha ha, Nhị trưởng lão, xem ra ngươi chịu phục Diệp Trần rồi.

Người nói là Thập tam trưởng lão, trước giờ nói chuyện đều không kiêng kị gì cả.

Nhị trưởng lão cũng không tức giận, gật đầu nói: - Chịu phục rồi, có thể không phục sao? Tai nghe là giả mắt thấy mới là thật, thực lực Diệp Trần rõ như ban ngày, ta không thể không phục.

- Tốt rồi, tất cả mọi người ngồi xuống đi! Đại trưởng lão rất nhanh sẽ đến.

Tam trưởng lão mắt nhìn một màn này, âm thầm gật đầu, nói.

Nghe vậy, mọi người nhao nhao ngồi xuống, Diệp Trần ngồi bên cạnh Thập bát trưởng lão Du trưởng lão.

Chỉ chốc lát sau, Đại trưởng lão đã đến, không có phong mang như Ngân Kiếm Tông Nhị trưởng lão, không có vẻ không giận mà uy của Tam trưởng lão, Đại trưởng lão cho mọi người cảm giác rất bình thường, phảng phất là một lão giả bình thương, nhưng Đại trưởng lão vừa tiến vào trưởng lão điện, tất cả mọi người đều yên tĩnh trở lại.

Đại trưởng lão đứng trước bàn trưởng lão, quét mắt liếc từ trái sang phải, lúc trải qua Diệp Trần, hắn khẽ gật đầu một cái, trong mắt lộ ra ý ôn hòa.

- Mọi người đã đến đông đủ, họp thôi!

Nói xong, Đại trưởng lão ngồi xuống.

Tam trưởng lão đợi Đại trưởng lão ngồi xuống, nói với Diệp Trần:

- Diệp Trần, ngươi có thể quyết định đến Long Thần Thiên Cung, ta rất vui mừng, bất quá trước đó ta vẫn phải nhắc nhở ngươi trước một phát, chiến tranh tông môn lần này, thập phần nguy hiểm, không phải đơn giản như trong tưởng tượng của ngươi, cá nhân ta không đề xướng ngươi tới, chúng ta thân ở địa vị cao, phải có cái nhìn xuất phát từ đại cục, biết rõ cái gì nặng nhẹ.

- Đúng vậy a, ngươi không cần phải ra, thực lực cá nhân trong chiến tranh tông môn không thể tạo được tác dụng mấu chốt, tuy nói thực lực ngươi rất cao cường nhưng không cách nào làm chủ được đại cục, gần đây Long Thần Thiên Cung ta tổn thất một số nhân mã, nhưng chúng ta không muốn gánh chịu hậu quả khi người vẫn lạc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 709: Khuyên Can

Nếu như không phải Long Thần Thiên Cung gặp tình thế nguy hiểm, tứ đại thế lực bức tới từng bước thì không một thành viên nào trong trưởng lão hội sẽ đồng ý Diệp Trần tới, cả Thập bát trưởng lão cũng không đồng ý, cho nên bọn hắn thập phần khó xử, muốn dùng chiến lực tuyệt đỉnh của Diệp Trần, khiến Long Thần Thiên Cung dần dần bình ổn cục diện, ít nhất có thể hòa hoãn thoáng một phát nhưng lại không hy vọng Diệp Trần mạo hiểm tham gia vào.

Một tia ấm áp chảy qua nội tâm Diệp Trần, mặc kệ những trưởng lão này là nhìn trúng thiên phú của hắn cũng tốt, có ý khác cũng tốt, bọn họ quả thật thiệt tình không hy vọng chính mình mạo hiểm, đây là thế lực thứ ba, ngoại trừ Diệp gia, Lưu Vân Tông mà Diệp Trần tán thành.

Quét ánh mắt nhìn qua một vòng, tất cả mọi người đều khắc vào trong mắt, Diệp Trần mở miệng nói:

- Cả đời Diệp Trần ta, đều là đi trong hiểm cảnh, chiến tranh tông môn tuy rằng nguy hiểm nhưng với ta mà nói không khác gì với mạo hiểm bình thường cả, hơn nữa ta không dám nói có thể trợ giúp Long Thần Thiên Cung chiến thắng tứ đại thế lực đối địch nhưng ta có thể cam đoan có thể sống sót, ta tin tưởng, chiến tranh tông môn lần này qua đi thì thực lực của ta có thể tiếp tục tăng lên, trái lại nếu lúc Long Thần Thiên Cung gặp nguy nan mà ta chẳng quan tâm thì tâm tình sẽ có trở ngại rất lớn.

Kiếm đạo của Diệp Trần đường đường chính chính, chịu ân huệ người khác tự nhiên phải báo đáp, quan trọng nhất là hắn chưa bao giờ tận lực tránh đi nguy hiểm, trừ phi nguy hiểm lớn đến mức hắn khó có thể thừa nhận thì hắn mới có thể hảo hảo cân nhắc một chút, tìm kiếm biện pháp tốt nhất để giải quyết.

Hơn nữa nói thật, Long Vương một ngày không xuất hiện, Long Thần Thiên Cung sẽ càng ngày càng nguy hiểm, hiện tại không đến thì sớm muộn gì cũng phải đến.

Long Vương xuất quan, tất cả vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Đáng tiếc, lần này thời gian Long Vương bế quan hơi dài một chút, cũng khó trách tứ đại thế lực đối địch muốn ngo ngoe động đậy, nếu như không phải kiêng kị dư uy của Long Vương chỉ sợ đại quân sớm đã giết đến, diệt trừ triệt để Long Thần Thiên Cung, há để lại cho Long Thần Thiên Cung một tia cơ hội.

Cho nên, Diệp Trần tới hiện giờ là lúc tốt nhất, nếu tới chậm thì thực lực Long Thần Thiên Cung đại tổn, dù là hắn cũng không chống lại được tứ đại thế lực đối địch, cuồng vọng lấy một địch trăm, thậm chí lấy một địch ngàn thì quả thực là ngại mệnh dài.

Thập tam trưởng lão Du trưởng lão không nói gì, từ lúc ở Diệp gia thì hắn đã biết tâm ý Diệp Trần đã định, dù là ai cũng không cách nào khiến hắn cải biến quyết định, huống hồ hắn tin tưởng vững chắc thực lực sinh tồn Diệp Trần rất mạnh, một thiên tài phát triển đến bây giờ, nói không có năng lực sinh tồn là không có khả năng.

Nói thì cũng đã nói, các vị trưởng lão nhìn về phía Đại trưởng lão, muốn nghe một chút ý kiến của hắn.

Đại trưởng lão mở miệng nói:

- Ta và tả hữu hộ pháp đã nói qua, bọn hắn không phản đối Diệp Trần gia nhập chiến tranh tông môn lần này, bất quá đệ tử Long Thần Thiên Cung cũng phải tham gia chiến tranh, như vậy vừa có thể rèn luyện, lại có thể đại biểu cho công bình nữa.

Ý tứ của Đại trưởng lão rất rõ ràng, Diệp Trần người ta còn không phải người của Long Thần Thiên Cung cũng đến trợ giúp, các ngươi với tư cách

là đệ tử Long Thần Thiên Cung tự nhiên cũng phải tham chiến, nếu không về tình về lý đều không hợp.

- Đây là chuyện nên làm.

Nghe vậy, đại bộ phận trưởng lão gật đầu.

Đại trưởng lão nhìn về phía Diệp Trần, hỏi:

- Diệp Trần, một giọt ý chí tông chủ để lại trong hồn hải của ngươi, ngươi có từng dùng chưa?

Hắn hy vọng Diệp Trần chưa dùng mất, Vương giả Sinh Tử Cảnh chỉ khi nào ý chí đạt đến lục giai mới có thể lưu lại một giọt ý chí trong đầu người khác, phải biết rằng cái ý chí này cũng không phải ý chí đơn thuần, bên trong có một tia bổn mệnh Chân Nguyên, chỉ có bổn mệnh Chân Nguyên của Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể phát huy giọt ý chí này một cách vô cùng tinh tế, tương đương với một lần toàn lực phòng ngự của nửa bước Vương giả, bất quá bởi vì bổn mệnh Chân Nguyên có hạn, Vương giả Sinh Tử Cảnh có ý chí đạt tới lục giai cũng không thể dùng vô hạn, dùng một lần liền phải thiếu mất một phần tu vi, lần một lần hai thì không sao nhưng nhiều lần thì phải rất nhiều năm mới có thể đền bù được.

- Cái này, đã dùng rồi.

Lúc mới tới Thiên Võ Vực, Diệp Trần vì tìm kiếm Vô căn hoa, Vô ảnh thảo, tiến nhập một khe hở dưới mặt đất, ai biết trong đó có vô số ma ảnh cường đại đáng sợ, nếu như không phải ý chí Long Vương thủ hộ trong người hắn thì hắn đã chết trong đó rồi, sau đó ý chí Long Vương hao hết, rốt cục Hủy Diệt Kiếm Hồn hình thành trước mắt nguy nan, thuận lợi trốn ra khỏi khe hở dưới mặt đất.

Cho tới bây giờ, trong lòng Diệp Trần vẫn còn sợ hãi như cũ, bị vô ảnh ma đoạt xá tuyệt đối rất đáng sợ, ý chí kiên định như hắn cũng vô cùng sợ hãi.

- Dùng mất rồi! Đáng tiếc.

Đại trưởng lão lắc đầu, chợt trong nội tâm tán thưởng nhiều hơn một phần đối với Diệp Trần, cũng có vài tên đệ tử Long Thần Thiên Cung đạt được một giọt ý chí của tông chủ, nhưng bọn hắn đều không dùng dược, tuy nói cá nhân bất đồng, gặp gỡ nguy hiểm cũng bất đồng nhưng mặc kệ như thế nào thì Diệp Trần nói hắn từng đi qua vô số hiểm cảnh cũng không phải giả.

- Ngươi cố tình chiến đấu cho Long Thần Thiên Cung ta, ta với tư cách đại trưởng lão của trưởng lão hội, thập phần cảm kích, trước đó chúng ta đã thảo luận qua sẽ cho ngươi một cái thân phận phó điện chủ Thanh Long Điện, nếu ngươi có ý kiến thì có thể bàn lại.

- Phó điện chủ Thanh Long điện?

Diệp Trần biết rõ Thanh Long điện là đứng đầu trong năm điện, tuy rằng vị trí một phó điện chủ không bằng điện chủ bốn điện khác nhưng địa vị tuyệt đối trên bốn vị Phó điện chủ khác, thực lực cần có cũng nhiều hơn, hắn vốn cho rằng cho hắn một cái thân phận đại chấp sự đã là rất tốt rồi, dù sao hắn cũng mới tới Long Thần Thiên Cung, không có uy tín gì, khó tránh khỏi khiến người không phục, ai ngờ kết quả tốt hơn nhiều so với trí tưởng tượng của hắn.

Hắn đến Long Thần Thiên Cung, vấn đề lớn nhất là cần nghe theo mệnh lệnh người khác, đây chính là chỗ hắn không thích, hiện tại hết thảy vấn đề đã không còn, phó điện chủ có quyền lực quản hạt một phương đội ngũ, bình thường chỉ chịu sự quản lý của điện chủ.

- Vậy là đủ rồi.

Diệp Trần mỉm cười, nói.

Trưởng lão gật gật đầu, nói:

- Lệnh bài Phó điện chủ Thanh Long Điện cần ngươi đi thượng nhiệm

mới có thể có được, đến lúc đó vẫn do Du trưởng lão mang ngươi đi qua, ngoài ra thì đây là lệnh bài Thần Long, đưa cho ngươi, có lệnh bài này ngươi chính là Thần Long Sử của Long Thần Thiên Cung ta, quyền lực tuy không bằng Điện chủ Thanh Long điện nhưng địa vị lại trên hắn, dưới nhiều tình huống tất yếu ngươi có thể tự do làm việc, không cần tuân theo mệnh lệnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 710: Thần Long Lệnh Bài Và Thần Long Sử

Nói xong, Đại trưởng lão lấy ra một lệnh bài năm màu đưa cho Diệp Trần, trên mặt khắc năm đầu Cự Long phân biệt năm màu thanh hắc xích bạch hoàng.

Diệp Trần tiếp nhận lệnh bài có chút kinh ngạc, theo hắn biết năm đại điện chủ phân biệt có được lệnh bài Thanh Long, lệnh bài Hắc Long, lệnh bài Xích Long, lệnh bài Bạch Long và lệnh bài Hoàng Long, phía trước Phó điện chủ có thêm chữ nhỏ, ví dụ tiểu Thanh Long lệnh bài, tiểu Hắc Long lệnh bài, … Long Bích Vân tuy rằng không phải Phó điện chủ Thanh Long điện nhưng có được một tiểu Thanh Long lệnh bài, bởi vì nàng là hậu duệ trực hệ của Long Vương, cho nên tiểu Thanh Long lệnh bài của nàng cùng người khác hơi bất đồng, mà lệnh bài Thần Long là lệnh bài nằm trên lệnh bài Thanh Long, thập phần siêu nhiên, hắn không biết có bao nhiêu người có được lệnh bài Thần Long, nhưng số lượng chắc sẽ không vượt quá một bàn tay, có lẽ còn ít hơn nữa.

Đại trưởng lão nói tiếp:

- Lệnh bài Thần Long này, tổng cộng chỉ cấp hai cái, một cái cho thần nữ Từ Tịnh, một cái cho ngươi, hảo hảo dùng, mặt khác đã có lệnh bài Thần Long, ngươi cơ bản có thể không cố kỵ chỗ nào tại Long Thần Thiên Cung, ở đâu ngươi cũng có thể đi qua, kể cả cấm địa.

Hít!

Trưởng lão ở đây không nghĩ tới Diệp Trần có thể được lệnh bài Thần Long, bọn hắn đương nhiên không cho rằng đây là ý tứ của Đại trưởng lão, hay là ý tứ của tả hữu hộ pháp, nhất định là tông chủ sớm đã có mệnh lệnh, nếu không việc cấp cho lệnh bài Thần Long còn chưa tới phiên Đại trưởng

lão và tả hữu hộ pháp.

- Diệp Trần, đã có lệnh bài Thần Long, địa vị của ngươi cùng toàn bộ hội trưởng lão chúng ta bằng nhau.

Trên mặt Du trưởng lão mang một tia hâm mộ.

Diệp Trần thu hồi lệnh bài Thần Long, chân thành nói:

- Đa tạ Long Vương tiền bối và các vị ưu ái, Diệp Trần nhất định sẽ dùng tốt lệnh bài Thần Long.

Địa vị là người khác cho, hắn sẽ không đụng loạn đến..

- Tốt rồi, lần hội nghị này đến đây kết thúc, Thần Long Sử, trước tiên ngươi hãy nghỉ ngơi một thời gian ngắn ở Long Thần Thiên Cung, lúc nào đi thượng nhiệm Thanh Long điện sẽ có người thông tri cho ngươi.

Thanh Long điện tổn thất số lớn nhân mã, tạm thời không có chiến sự gì, cần thoáng điều chỉnh nhân sự một phát.

- Tốt.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Du trưởng lão, ngươi mang Thần Long Sử tới nơi nghỉ ngơi, ta thấy cứ ở ngay tại khu vực hạch tâm Vân Hà Cư đi.

…

Vân Hà Cư là trụ sở đỉnh cấp của Long Thần Thiên Cung, toàn bộ trụ sở đều bị bao bởi các trận pháp lớn nhỏ, những trận pháp này ngoại trừ có hiệu quả phòng ngự và công kích, còn có tác dụng tụ tập Thiên địa nguyên khí, tùy tiện tu luyện ở bên trong cũng có hiệu quả làm chơi ăn thật.

Du trưởng lão mang theo Diệp Trần đi vào Vân Hà Cư, cùng Diệp Trần uống một chén rượu rồi mới ly khai, trước khi đi còn phái một ít chấp sự đợi

ở chỗ này đợi Diệp Trần phân công.

- Thần Long Sử, ngươi có gì phân phó cứ ra lệnh cho chúng ta.

Những chấp sự này đều rất trẻ, hết thảy tu vi là Bão Nguyên Cảnh, nhìn tất cả đều dưới ba mươi tuổi, đương nhiên đây là nhìn bề ngoài thôi, bất kể tông môn bình thương hay tông môn ngũ phẩm, địa vị của chấp sự đều ở dưới trưởng lão, có một phần là do đệ tử có thiên phú trở thành, cho nên nhìn như còn chưa đến ba mươi tuổi nhưng rất có thể bốn mươi năm mươi tuổi rồi.

- Hiện tại không có việc gì, các ngươi lui xuống trước đi!

Diệp Trần nói.

- Vâng!

Tất cả chấp sự rời khỏi Vân Hà Cư, chờ đợi ở bên ngoài.

Sau khi mấy người ly khai, Diệp Trần nhìn chung quanh, không khỏi sinh lòng cảm khái, Vân Hà Cư thoải mái xa hoa, chiếm diện tích mấy trăm khoảnh, mà hai bên đường bên trong Vân Hà Cư cứ cách mỗi mấy chục bước sẽ có một gốc cây trung phẩm, bên trên kết lấy một ít trái, đều là hoa quả trung phẩm.

Hái một quả xuống, Diệp Trần cắn nhẹ một cái.

- Hoa quả trung phẩm vẫn là hoa quả trung phẩm, ẩn chứa năng lượng thập phần tinh khiết, mỗi ngày mỗi năm ăn có thể bớt rất nhiều khổ công, thể chất tốt hơn so với thường nhân rất nhiều.

Ở bên ngoài sẽ không có ai xa xỉ như thế, coi hoa quả trung phẩm ăn như hoa quả bình thường. Tông môn ngũ phẩm cũng không được, đoán chừng cũng chỉ có trụ sở trình độ cao nhất mới có đãi ngộ này, đổi thành những người khác, tuy cũng xa xỉ, nhưng chỉ có thể ngẫu nhiên mới ăn được thôi.

Dưới tình huống như vậy, chỉ có thể thỏa mãn một số người.

Trong biệt viện, cách đó không xa có một suối nước nóng, trên không suối nước nóng có năng lượng tinh khiết hóa thành sương mù, hấp một ngụm đều cảm thấy thân thể thư sướng hơn rất nhiều, về phần toàn bộ trên không Vân Hà Cư tựa hồ như được bao phủ bởi một tầng trận pháp đặc biệt, làm cho mây bay khắp nơi, cảnh đẹp không sao tả xiết.

Ngâm trong suối nước nóng, Diệp Trần nhắm mắt lại, nằm ngửa trên mặt đá.

…

Liên tiếp vài ngày đi qua, Diệp Trần đi ra Vân Hà Cư.

- Hòn đảo nơi Long Thần Thiên Cung so với Nam Trác Vực không nhỏ hơn bao nhiêu, làm quen địa hình một chút rồi tính sau. Rộng lớn như thế này muốn đến một chỗ nào đó cũng có ít phiền toái, cũng tỷ như Vân Hà Cư, trong phạm vi mấy trăm dặm đều không có người, chỉ có một ít điện chấp sự và trụ sở chấp sự thôi.

Gọi một thiếu phụ tư dung mỹ mạo gọi là Yến Tư, Diệp Trần tạm thời cho nàng làm hướng dẫn viên du lịch.

- Thần Long Sử, nơi này là sân thí luyện lớn nhất của Long Thần Thiên Cung ta, bên trong yêu thú tầng tầng lớp lớp, cấp một đến cấp sáu đều có, bên ngoài bao phủ bởi một trận pháp cự đại, yêu thú không thể đi ra, chỉ có tấn chức đến thất cấp mới có thể ly khai.

Tướng mạo Yến Tư đẹp như hoa, có thể được làm hướng dẫn viên du lịch cho Thần Long Sử, trong nội tâm hết sức cao hứng, những đãi ngộ của chấp sự bọn hắn không cao như nội môn đệ tử, cho nên một ít tài nguyên cũng không tới phiên bọn hắn, chỉ có thể bằng vào điểm cống hiến đổi lấy một ít tài nguyên, bất quá chấp sự cũng có chỗ tốt, thường xuyên có thể được người địa vị cao ban thưởng, theo nàng thấy thì phục vụ cho Diệp Trần, nhất

định có thể được khen thưởng.

Ly khai sân luyện, hai người lên phi hành Bảo khí Long Cung Phi Châu đi vào một hồ nước cực lớn, nước hồ này không phải trong suốt, mà mang một màu sắc thủy tinh, trên không hồ nước cầu vồng khắp nơi, bầu trời như được gột rửa không một tia bụi nào, dùng thắng cảnh nhân gian để hình dung cũng không đủ thể hiện vẻ đẹp của nó.

Lúc hai người tới đây vừa hay nhìn thấy một mỹ nữ vận cung trang đang thu thập tinh hoa bên trên cầu vồng, dùng một cái bình nhỏ thu vào, nhìn như một tiên nữ nơi Thiên Cung.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 711: Bạo Tạc Quả Viên

Nữ tử này không phải ai khác, chính là Ngũ đệ tử Long Thần Thiên Cung Trần Vũ Hân.

Trần Vũ Hân nhìn thấy Diệp Trần, thả tay xuống, thân hình lóe lên, lướt đi tới.

- Diệp sư huynh hảo.

Kỳ thật Trần Vũ Hân lớn hơn Diệp Trần một tuổi, bất quá dùng thực lực mà nói thì nàng gọi Diệp Trần một tiếng sư huynh cũng không bôi nhọ nàng.

Diệp Trần cười nói

- Không thể tưởng tượng được có thể gặp gỡ Trần sư muội ở chỗ này.

- Ha ha! Trần Vũ Hân cười nhẹ một tiếng, lấy ra từ trong Trữ Vật Linh Giới ra một cái hộp đặc thù, đưa cho Yến Tư, nói:

- Nơi này có ba miếng Ngũ Thải Phích Lịch Đạn, ngươi ly khai trước đi! Để ta mang Diệp sư huynh đi dạo chơi bốn phía.

- Vâng!

Trên mặt Yến Tư nhịn không được hiện lên hỉ sắc, Ngũ Thải Phích Lịch Đạn do Trần Vũ Hân luyện chế đại danh đỉnh đỉnh, đủ nổ chết một gã cường giả Tĩnh Cực Cảnh lợi hại, mặc dù uy lực không lớn như Thất Thải Phích Lịch Đạn nhưng đối với nàng mà nói, Ngũ Thải Phích Lịch Đạn là đủ rồi.

Đợi đến khi Yến Tư ly khai, Trần Vũ Hân leo lên Long Cung Phi Châu, theo Chân Nguyên rót vào, Long Cung Phi Châu không nhanh không chậm

bay về phía đông.

- Trần sư muội, ngươi thu thập cầu vồng tinh hoa có lợi ích gì thế?

Diệp Trần nhìn ra được, cầu vồng trên không hồ nước này không phải là cầu vồng ở thế tục giới, mà là các loại năng lượng bất đồng biến ảo thành, trong đó có một ít hạt rõ ràng là do vài loại năng lượng nguyên khí dung hợp thành, có thể xưng là hạt cương khí, thậm chí hạt Thần Quang.

Trần Vũ Hân gật đầu nói:

- Cầu vồng trên không của hồ gọi là cương khí cầu vồng, là do trong năng lượng trong hồ nước bay lên, cùng năng lượng nguyên khí trên bầu trời ma sát mà thành, tinh hoa của cương khí cầu vồng chính là hạt cương khí, thu thập đủ hạt cương khí, trải qua thủ pháp đặc thù luyện chế, có thể luyện chế ra Ngũ Thải Phích Lịch Đạn, Ngũ Thải Phích Lịch Đạn đối với cường giả Tinh Cực Cảnh hậu kỳ cũng có được lực uy hiếp nhất định, nếu như có thể thu thập một ít hạt Thần Quang, thì có thể luyện chế ra Thất Thải Phích Lịch Đạn, Thất Thải Phích Lịch Đạn được ném ra trong khoảng cách ngắn có thể nổ chết cả một gã chân nhân Linh Hải Cảnh.

- Thì ra là thế.

Lúc còn là võ giả Ngưng Chân Cảnh, Diệp Trần đã trông thấy La Hàn Sơn vận dụng Ngân Quang Phích Lịch Đạn, Ngân Quang Phích Lịch Đạn có thể đơn giản nổ chết một gã võ giả Bão Nguyên Cảnh bình thường, mà uy lực của Ngũ Thải Phích Lịch Đạn này so với Ngân Quang Phích Lịch Đạn còn lớn hơn gấp 10 lần, Thất Thải Phích Lịch Đạn ít nhất cũng gấp cả trăm lần.

- Diệp sư huynh còn chưa thấy qua Ngũ Thải Phích Lịch Đạn bạo tạc a! Rất đẹp đấy!

Trần Vũ Hân lấy ra một hạt châu ngũ sắc, ngón tay bắn ra, hạt châu ngũ sắc bắn ra, đến ngoài ngàn mét, phịch một tiếng nổ ra, vầng sáng ngũ sắc bắt

đầu nổi lên, dưới ánh mặt trời chiết xạ ra đủ loại màu sắc, khác với Phích Lịch Đạn bình thường, Ngũ Thải Phích Lịch Đạn cũng không sinh ra sóng xung kích rõ ràng, phảng phất như từng đạo vầng sáng phun trào ra thôi, bất quá uy lực của những vầng sáng này rất cao, hơn nữa còn có thể đốt một ít năng lượng nguyên khí ở phụ cận, kéo dài không thôi.

- Quả thật rất đẹp.

Trong mắt Diệp Trần phản chiếu lấy trăm ngàn loại nhan sắc.

Kế tiếp, Trần Vũ Hân mang theo Diệp Trần đi dạo đa số các thắng cảnh bên ngoài, bởi vì thời gian có hạn nên hòn đảo của Long Thần Thiên Cung ở cũng không quá lớn, cho nên đều lựa chọn một ít nơi nổi danh nhất, một ít hơi kém, nhưng nếu so sánh với bên ngoài thì cũng hơn rất nhiều.

- Diệp sư huynh, nơi này là bạo tạc quả viên tương đối thú vị, có thể khảo thí lực phản ứng và lực quan sát đấy.

Thừa lúc Long Cung Phi Châu, hai người tới trước một vườn trái cây cực lớn, phiến vườn trái cây này có hình tròn, đường kính ít nhất cũng ba mươi dặm chính giữa có một mảnh hồ nước nhỏ, năng lượng cực kỳ nồng đậm, hiển nhiên là để cung cấp chất dinh dưỡng cho vườn trái cây, trong vườn trái cây, tất cả đều là bạo tạc quả thụ, bạo tạc quả thụ Diệp Trần đã từng nghe nói qua, đây là một loại quả thụ hạ phẩm, bất quá không giống với những quả thụ bình thường, loại quả thụ này có giá trị rất nhỏ, trái cây của nó, chỉ có thể dùng để làm đạn tạc, nhưng lực nổ tung cũng không lớn lắm, ngay cả võ giả Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ cũng không thể bị tổn thương được, đương nhiên, nếu cầm đến thế giới kia của Diệp Trần, uy lực cũng có thể được xem là rất lớn, có thê nổ chết được rất nhiều người bình thường.

- Cái này khảo thí như thế nào?

Diệp Trần hỏi.

Trần Vũ Hân nói:

- Quả viên được bao phủ phía dưới một tòa Hồn thạch trận pháp, có thể che đậy sự dò xét của linh hồn lực, tiến vào bên trong, linh hồn lực không thể phóng ra ngoài, Chân Nguyên cũng không được sử dụng, chỉ có thể dùng lực lượng của cơ thể để chạy trốn, chạy một vòng, ai quay về tới nơi trước, chứng minh được lực quan sát và lực phản ứng của người đó cao hơn một bậc.

- Linh hồn lực không thể phóng ra ngoài, Chân Nguyên không được sử dụng?

Nghe vậy, Diệp Trần lộ ra một tia tò mò, dưới tình huống cả hai đều không thể sử dụng, hắn còn chưa khảo khí qua lực phản ứng và lực quan sát của mình thế nào, phải biết rằng lực phản ứng và quan sát của một người mạnh bao nhiêu, không có quan hệ trực tiếp với Chân Nguyên và linh hồn lực, chỉ có đều nó có thể khiến cho các phương diện tố chất phóng đại lên thôi, thân thể và linh hồn mới là căn bản của một người.

- Trong số đệ tử hạch tâm của Long Thần Thiên Cung ta, lấy lực quan sát và phản ứng của Nhị sư huynh là mạnh nhất, hơn nữa hắn thân có Phong Linh Thể, dù không sử dụng Chân Nguyên, thân cũng nhẹ như Yến, tốc độ cực nhanh, ngay cả Đại sư huynh so ra vẫn kém.

Trần Vũ Hân nói tiếp.

- Ah, ngươi thì sao?

Vũ Hân cười cười, mang theo một tia tự hào.

- Ta so ra kém Nhị sư huynh và Đại sư huynh, nhưng vào khảo thí năm trước, được xếp thứ ba.

- Không tệ.

Diệp Trần khẽ gật đầu, Trần Vũ Hân là Ngũ đệ tử, có thể xếp đến thứ ba, nói rõ tiềm lực thật sự rất mạnh, nếu là cùng cảnh giới, chưa chắc sẽ bại bởi đại đệ tử và nhị đệ tử của Long Thần Thiên Cung.

- Nếu không ngươi cũng đi khảo thí xem thử đi.

Trần Vũ Hân đề nghị nói, kỳ thật nàng cũng có tâm tư riêng của mình, nàng muốn xem xem, Diệp Trần đến cùng có bao nhiêu ưu tú, là có tiếng không có miếng, hay là theo như lời Du gia gia nói, chính là kiếm đạo kỳ tài kinh khủng nhất của Chân Linh đại lục.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 712: Lý Phong

Đã có người đang khảo nghiệm, ta trước tiên cứ chờ chút đã!

Diệp Trần gật gật đầu.

Trần Vũ Hân thấy đối phương đồng ý, trong ánh mắt hiện lên vẻ đắc ý, bất quá khi chứng kiến người khảo thí liền kinh dị lên tiếng

- Là Nhị sư huynh Lý Phong!

Diệp Trần cũng đang đánh giá nhị đệ tử Lý Phong của Long Thần Thiên Cung .

Lý Phong tướng mạo thanh kỳ, con mắt rất sáng, như hai khỏa kim cương sáng chói, tuổi chừng 28, mặc một bộ giáp da màu xanh, dáng người thập phần cao gầy, thon dài, rõ ràng đứng ở nơi đó, lại mang đến cho người khác ảo giác như thuận gió mà khởi, tựa hồ thân hình khẽ động, liền có thể bỏ qua lực cản của không khí, nhanh chóng thiểm lược, phá không mà đi.

- Thành tích năm trước của Nhị sư huynh là 349 khắc độ, năm nay không biết bao nhiêu?

- Mới chỉ có thể tăng lên 3 thôi.

- Không hổ là Nhị sư huynh, ngay cả thành tích của Đại sư huynh 355 khắc độ, Ngũ sư tỷ thì là 367.

Bên ngoài quả viên, rất nhiều đệ tử của Long Thần Thiên Cung tụ cùng một chỗ, nhao nhao nghị luân, trước người bọn hắn có một cái thủy lậu, bên dưới thủy lâu có khắc độ, có nguyên một đám như thế, lúc này thủy lậu còn chưa được mở ra, là khắc độ 0.

- Tốt rồi, các ngươi mở thủy lậu ra đi.

Lý Phong quay đầu lại phân phó thoáng một phát.

- Vâng, Nhị sư huynh!

Một người đi ra, mở ra chốt mở thủy lậu.

Tí tách.

Một đường nước chảy rơi xuống.

Vèo!

Cơ hồ trong cùng một thời gian, thân hình Lý Phong lóe lên, lướt vào bạo tạc quả viên, bạo tạc quả viên có hình tròn, điểm đầu và điểm cuối, đều ở cùng một vị trí, theo Lý Phong tiến vào quả viên, tiếng nổ mạnh rầm rầm rầm vang lên liên tiếp, trong nháy mắt, chí ít có mấy mươi lần bạo tạc, hết sức kinh người, căn cứ tiếng nơi phát ra tiếng nổ mạnh có thể phát hiện ra, Lý Phong đã sớm ở ngoài vài dặm trong quả viên, cho dù không dựa vào Chân Nguyên, tốc độ của hắn cũng đã nhanh hơn vận tốc âm thanh.

- Thật nhanh, tốc độ của nhị sư huynh hơn xa người bình thường.

Trần Vũ Hân sợ hãi than nói.

- Đúng là rất nhanh.

Diệp Trần gật đầu.

Hai người đến, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

- Là Trần sư tỷ, người bên cạnh nàng là ai, sao lại chưa thấy qua lần nào nhỉ?

- Rõ ràng lại để Trần sư tỷ dẫn đường cho hắn, thật khiến người khác hâm mộ.

Tại khu vực đông phương thiển hải, danh khí của Diệp Trần cũng không lớn lắm, người biết ít càng thêm ít, cho nên đệ tử Long Thần Thiên Cung biết được Diệp Trần rất ít, ít nhất trước mắt còn không có ai nhận ra Diệp Trần cả, đương nhiên, nếu như biết rõ danh tự của Diệp Trần, có lẽ sẽ có một hai người từng nghe qua.

- Trần sư tỷ tốt, hắn là ai thế?

Một ít đệ tử hạch tâm có quan hệ không tệ với Trần Vũ Hân đi tới, sau khi lên tiếng chào hỏi với Trần Vũ Hân liền hỏi.

Trần Vũ Hân nhất thời không biết giới thiệu thế nào cả, chỉ đành phải nói:

- Hắn gọi Diệp Trần, tới đây để giúp Long Thần Thiên Cung ta ứng phó cục diện trước mắt, các ngươi phải gọi hắn là Diệp sư huynh, Diệp sư huynh tại Chân Linh đại lục chính là một nhân vật phong vân đấy, phong hào Kiếm Tông.

- Phong hào Kiếm Tông?

Mấy người hoài nghi nhìn thoáng qua Diệp Trần, bất kể là ai, khi nhìn thấy người so với mình còn trẻ hơn lại nhận được phong hào Kiếm Tông, trong nội tâm khẳng định sẽ thập phần hoài nghi, không nói thẳng trước mặt, đã là rất cho Diệp Trần mặt mũi rồi, sau khi mấy người này không cam lòng kêu lên một tiếng Diệp sư huynh liền lui ra.

- Người này gọi Diệp Trần, các ngươi có ai biết không.

Sau khi lui về, một người hướng các sư huynh đệ quanh thân nghe ngóng.

- Diệp Trần, ta biết rõ, năm trước ta đã đi qua Đông Phương Vực Quần, đã từng nghe người khác nói qua về Diệp Trần, có lẽ chính là hắn a!

- Nói thế nào?

- Có thể các ngươi còn chưa biết đâu, ngoại giới đều đang đồn hắn là thiên tài mà tông chủ thập phần coi trọng, nghe khẩu khí của bọn hắn, giống như so với Đại sư huynh còn được coi trọng hơn đấy.

- Không thể nào đâu! Thực lực của Đại sư huynh không thể nghi ngờ, hắn nếu so với Đại sư huynh còn mạnh hơn nữa sao?

- Vào năm trước thì còn chưa mạnh như Đại sư huynh, nhưng hiện giờ thì không biết sao.

- Vậy khẳng định là thổi phồng thôi, năm trước còn chưa mạnh được như Đại sư huynh, hai năm sau có thể so Đại sư huynh mạnh hơn, hơn nữa phong hào Kiếm Tông sao, ta không tin.

- Ta cũng không tin, nhất định là tự thổi phồng rồi.

- Không nói những chuyện này nữa, Nhị sư huynh muốn đi ra rồi.

Thanh âm bạo tạc từ xa đến gần, thanh âm càng ngày càng vang dội, càng ngày càng dày đặc, đã đến đằng sau, cơ hồ nối thành một mảnh, hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người.

XÍU... UU!!

Qua mấy lần nháy mắt, một đạo thân ảnh lướt đi ra, đúng là nhị đệ tử Lý Phong của Long Thần Thiên Cung .

- Thành tích là 340 khắc độ, quá kinh người.

Thấy Lý Phong đi ra, ánh mắt mọi người tập trung vào phía trên thủy lậu, khi phát hiện trên đó chỉ 340 khắc độ, nguyên một đám giật mình há to mồm.

- Trong vòng một năm, lại tăng lên 9 khắc độ, không có ai ngoài Nhị sư huynh cả.

Lý Phong đã chứng kiến thành tích của mình, khóe miệng vẽ lên một

đường cong, nhìn về phía Trần Vũ Hân và Diệp Trần, ôn hòa cười nói:

- Trần sư muội, ngươi cũng muốn khảo thí sao?

Trần Vũ Hân lắc đầu cười nói:

- Người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, so với năm trước, ta có lẽ không có gì tiến bộ cả, bất quá vị Diệp sư huynh này muốn kiểm tra một chút, đây là lần đâu tiên hắn tham gia khảo thí.

- Vị này chính là?

Lý Phong đánh giá Diệp Trần, hỏi.

Trần Vũ Hân lại lần nữa giới thiệu Diệp Trần thoáng một phát.

- Kiếm Tông?

Trên mặt Lý Phong mang theo một tia trào phúng, chợt nói:

- Các hạ có tu vị Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, cũng không tệ, nhưng danh xưng Kiếm Tông này, không phải ai cũng có thể đảm đương được đâu, nếu như ta là ngươi, tuyệt đối sẽ không bao giờ ôm vào mình cái danh xưng Kiếm Tông đó.

Diệp Trần nói:

- Danh xưng Kiếm Tông là do người khác cho, ta chỉ là nhận lấy thôi, về phần có thể đảm đương danh xưng Kiếm Tông hay không thì cứ nhìn xem.

- Ha ha, tuổi trẻ khí thịnh.

Lý Phong cười cười, trong mắt đầy vẻ xem thường.

Trần Vũ Hân thấy Lý Phong biểu lộ khác thường, nói sang chuyện khác:

- Diệp sư huynh, ngươi không phải muốn kiếm tra thành tích một chút

sao? Nhanh bắt đầu đi!

- Tốt.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Nhắc nhở ngươi thoáng một phát, bạo tạc quả tử trong bạo tạc quả viện cảm ứng được khí tức sinh mệnh sẽ lập tức bạo tạc, tốt nhất là chậm một chút, nếu không lúc đi ra, ngươi sẽ te tua quần áo đấy.

Lý Phong khoanh hai tay trước ngực, thản nhiên nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 713: Lý Phong Bất Mãn

Nhị sư huynh nói không sai, bạo tạc quả có thể cảm ứng được khí tức sinh mệnh ở ngoài mấy trăm mét, bất quá mỗi một bạo tạc quả tử đều bạo tạc theo trình tự, trên cùng một cây không có khả năng có cả hai quả đồng thời bạo tạc được, nếu như không thể tránh toàn bộ thì có thể thả chậm tốc độ một chút, như vậy mới có đủ thời gian để phản ứng.

Trần Vũ Hân cũng không muốn thành tích của Diệp Trần quá khó coi nên, nói một vài chuyện cho hắn biết.

- Kỳ thật ngươi không cần phải nói cho ta biết đâu.

Diệp Trần ưa thích khiêu chiến, ưa thích tự mình tìm kiếm quy luật, trước khi tiến vào hiểm cảnh, không ai biết trong đó có gì cả, hết thảy đều không biết, chính vì hết thảy đều không biết, cho nên càng có thể thể hiện rõ lực phản ứng và quan sát của bản thân.

Lý Phong cười xùy một tiếng

- Trần sư muội, người ta căn bản không lĩnh tình, ngươi cần gì phải vẽ vời cho thêm chuyện chứ, có lẽ hắn tin rằng mình sẽ đạt được thành tích rất tốt?

- Câm miệng của ngươi lại, nếu như ngươi muốn tự tìm phiền phức.

Diệp Trần đã không so đo với sự châm chọc lúc trước của đối phương, nhưng hắn không phải tượng đất, coi như là tượng đất, cũng có ba phần nóng tính, đối với sự hùng hổ dọa người của Lý Phong, Diệp Trần lạnh lùng liếc qua đối phương, con mắt nhìn qua khiến thân thể Lý Phong tê rần, tư duy vẫn còn, nhưng thân thể dù thế nào cũng không nhúc nhích được, loại cảm giác này cứ như bị một loài sinh vật nguy hiểm nhất khóa chặt lại vậy, chỉ

cần thoáng động thân thể một phát, sẽ lọt và đả kích mang tính hủy diệt.

- Trần sư muội, giúp ta mở thủy lậu đi.

Diệp Trần nói với Trần Vũ Hân.

- Tốt, tốt!

Trần Vũ Hân cũng bị Diệp Trần hù cho sợ rồi, nàng ẩn ẩn cảm giác được, Diệp Trần chỉ sợ so với tưởng tượng của nàng còn đáng sợ hơn gấp 10 lần, vừa rồi Diệp Trần nhằm vào chỉ là Nhị sư huynh Lý Phong, lại khiến nàng cũng cảm giác được một cổ khí tức gây nguy hiểm đến tánh mạng, đây là một loại tiềm thức không hiểu nguyên do tại sao.

Thủy lậu được mở ra, nước bắt đầu chảy xuống.

Vèo!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần hóa thành một đạo ánh sáng màu lam, nhanh chóng chui vào trong bạo tạc quả viên, tốc độ cất bước so với Lý Phong chỉ nhanh hơn chứ không kém.

- Tốc độ thật nhanh!

Ngoại trừ Lý Phong và Trần Vũ Hân, những người khác không cảm giác được gì khác thường cả, bọn hắn đối với việc Diệp Trần quát Nhị sư huynh Lý Phong câm miệng, cảm thấy thập phần kinh ngạc và kinh sợ, bất kể nói thế nào, Lý Phong cũng là đệ tử của Long Thần Thiên Cung, mà Diệp Trần là một ngoại nhân, giữa hai người, bọn hắn tự nhiên sẽ thiên về Lý Phong, nhưng khi nhìn thấy được tốc độ cất bước của Diệp Trần, bọn hắn vẫn bị kinh ngạc thoáng một phát.

- Tốc độ nhanh làm được gì chứ, bạo tạc quả viên khảo thí chính là lực quan sát và lực phản ứng, hai thứ này không được, tốc độ nhanh cũng chỉ làm mình chật vật thêm tôi.

- Đúng vậy, hắn có thể đi ra trong vòng 400 khắc độ, ta liền ăn hết một quả bạo tạc quả tử.

- 400 khắc độ đã là thành tích rất tốt rồi, đi ra trong vòng 500 khắc độ, ta ăn hai quả bạo tạc quả tự, phải biết rằng trong chúng ta rất nhiều người khảo thí lần đầu, đều ngoài một ngàn khắc độ cả.

Phần đông đệ tử nhao nhao nghị luận, đa số đề không coi trọng Diệp Trần lắm.

- Hỗn đãn!

Diệp Trần vừa đi, Lý Phong lập tức theo thân thể tê liệt khôi phục lại, hắn cảm giác không còn chút thể diện nào cả, ở ngay trước mặt Trần Vũ Hân bị nói câm miệng, việc này chả khác nào làm nhục hắn, càng khiến cho hắn không cách nào tiếp nhận chính là bản thân mình rõ ràng lại bị đối phương hù dọa, cho dù thế nào cũng không thể tha thứ được.

Xấu hổ cực độ khiến Lý Phong trước tiên nghĩ đến không phải là sự đáng sợ của Diệp Trần, mà là nổi khuất nhục mình nhận phải, hắn liếc qua Trần Vũ Hân, trầm giọng nói:

- Hãy chờ xem! Đợi đến khi biết được thành tích, hắn sẽ biết được cái gì là tự rước lấy nhục.

Trần Vũ Hân nói:

- Nhị sư huynh, ngươi không cần phải đối lập với hắn, hắn nói thế nào cũng là thiên tài mà tông chủ coi trọng.

- Trần sư muội, ngươi nghiêng về phía hắn như vậy để làm gì?

Trên mặt Lý Phong lộ ra vẻ bất mãn.

Trần Vũ Hân thở dài một hơi, nàng biết Lý Phong bây giờ đang nổi nóng, nói gì hắn cũng sẽ không để vào tai, bất quá nàng có thể cảm giác

được, Diệp Trần không phải là có tiếng không có miếng, chỉ sợ thật sự rất lợi hại, nếu như đúng như Du gia gia nói vậy thì Nhị sư huynh vô luận thế nào cũng không phải là đối thủ của hắn.

Rầm rầm rầm phanh. . .

Thanh âm bạo liệt không ngớt không dứt, từ gần tới xa.

Trong bạo tạc quả viên.

Một đạo bóng dáng nhàn nhạt xuyên thẳng qua trong ánh lửa, mỗi một lần di động, đều được cả dặm, ánh lửa chỉ có thể đuổi theo phía sau hắn, căn bản không chạm được vào bản thể của hắn.

Mà nơi phát ra những ánh lửa này, lại là từng khỏa trái cây, trái cây là do trên cây mọc ra, theo quỹ tích của ánh lửa nhìn lại, có thể thấy trên những cành cây dài có từng khỏa trái cây phảng phất như tổ ong, lớn chừng chậu rửa mặt, mà bên trong nguyên một đám động lớn chừng long nhãn kia, không ngừng có trài cây hình bầu dục phun ra, gặp được khí lưu mạnh mẽ hoặc là vật thể, lập tức phát sinh bạo tạc, ánh lửa trùng trùng điệp điệp.

Diệp Trần tuy rằng không cách nào phóng thích linh hồn lực ra ngoài, nhưng ánh mắt của hắn, vẫn như mắt chim ưng, quỹ tích phun ra của trái cây toàn bộ đều khắc sâu trong đồng tử, sau đó căn cứ những quỹ tích này, nhanh chóng tính toán ra một thông đạo an toàn nhất, lấy tốc độ nhanh nhất xuyên thẳng qua.

Ầm ầm!

Trên mấy chục thân cây lớn ở bốn phía, chí ít có trên trăm quả tử được phun ra, đụng vào nhau, ánh lửa như cây nấm, phóng lên trời, mà Diệp Trần tại ranh giới như ngàn cân treo sợi tóc, dĩ nhiên lại xuyên qua ánh lửa kiểu cây nấm, bởi vì không thể động dụng Chân Nguyên, nếu ánh lửa kia chỉ còn kém một chút nữa là có thể đốt tới y phục của hắn rồi, nhưng hiện giờ thì dù có đuổi thế nào cũng không kịp.

"Ân? Phía trước cái kia khỏa bạo tạc quả tựa hồ không tầm thường"

Trong vườn trái cây chỉ có một đầu đại đạo, đại đạo này có hình vòng tròn, vòng tròn có cùng chung một điểm, ước chừng chạy trốn một phần ba lộ tuyến, bên trái đại đạo phía trước, xuất hiện một gốc bạo tạc quả thụ cao gấp mấy lần những gốc bạo tạc quả thụ bình thường, bạo tạc quả tử trên đó cũng lớn chừng cái vạc nước, lối vào là cửa động rậm rạp chằng chịt, từng cửa động đều lớn chừng một nắm đấm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 714: Ngươi Ăn Gian

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC. . .

Cảm ứng được khí tức sinh mênh, cái cây bạo tạc quả thụ cực lớn này phun ra một quả trái cây hình bầu dục lớn chừng nắm tay, tuy rằng là bay đến theo thứ tự, nhưng tốc độ phun trào quá nhanh, một quả tiếp lấy một quả, mang theo khí lãng màu trắng.

- Quá dày đặc rồi, không thể trực tiếp xuyên qua.

Diệp Trần không giảm tốc độ, rút ra Hoàng kim kiếm bên hông, kiếm quang lóe lên, cũng không biết vung bao nhiêu kiếm, chí ít cũng có hơn mười quả tử bị chia làm hai nửa, tuy rằng không cho phép dùng Chân Nguyên, nhưng dưới khoái kiếm tuyệt đối, trái cây muốn đụng phải Diệp Trần, cũng là không thể nào.

Một đống quả tử bị cắt thành hai nửa rơi xuống mặt đất, cũng không bạo tạc, thân hình Diệp Trần lập loè bất định, xuyên qua những bạo tạc quả tử khác, rất nhanh đã đến phương xa.

- Bạo tạc quả viên này cũng rất khá, mặc dù chỉ là dùng để khảo thí lực phản ứng và lực quan sát, nhưng cũng mang lại cảm giác chiến tranh với quy mô lớn.

Theo Diệp Trần thấy, bạo tạc quả thụ ở hai bên thật giống như nguyên một đám địch nhân, bọn hắn muốn đánh trúng ngươi, mà việc ngươi phải làm, chính là tránh đi công kích, đi đến điểm cuối, thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng sau khi biến thành thói quen, ở trong chiến tranh quy mô lớn, năng lực sinh tồn trong lúc vô hình sẽ được đề cao rất nhiều, có đôi khi cho dù là nguơi cũng sẽ sợ ngây người, thân thể sẽ vô thức mà làm ra các động tác.

Suy đoán của Diệp Trần cũng không sai, tác dụng chính thức của bạo tạc quả viên kỳ thật chính là dùng để đệ tử của Long Thần Thiên Cung thích ứng được với chiến tranh quy mô lớn, đề cao năng lực sinh tồn của bọn hắn, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, đây là việc mà mỗi một Ngũ phẩm tông môn đều phải làm, dù sao chiến tranh quy mô lớn và chiến đấu bình thường, hoàn toàn bất đồng.

Tộc độ của Diệp Trần rất nhanh, cơ hồ chưa từng giảm tốc, ngay khi hắn chỉ còn cách đích hơn mười dặm, tiếng ù ù nổ mạnh cũng truyền đến tai mọi người.

- Sao có thể, thời gian chỉ có 300 khắc độ thôi.

- Rõ ràng so với Nhị sư huynh còn nhanh hơn một khoảng lớn, hoàn toàn không phải là một cấp bậc.

Nghe được thanh âm càng ngày càng gần, một ít người nhịn không được nhìn về khắc độ bên trên thủy lậu, lập tức, nguyên một đám sợ ngây người.

Mặt của Lý Phong cũng xạm đen, bàn tay nắm thật chặc thành nắm đấm.

Bên cạnh, Trần Vũ Hân hít một hơi khí lạnh, nàng vốn cho là, Diệp Trần khảo thí lần đầu, có thể có một thành tích không tệ đã là rất tốt rồi, nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới, thành tích của Diệp Trần chẳng những rất tốt, hơn nữa còn vượt qua Nhị sư huynh, căn cứ vào nơi phát ra thanh âm, chỉ sợ sau mấy khắc độ, đối phương đã có thể đến đích, thay đổi ghi chép của Nhị sư huynh rồi.

Quả nhiên, ngay khi khắc độ chỉ vào 305, Diệp Trần đi ra.

Hít!

Thanh âm hít hơi vang lên từng mảnh.

- 305 khắc độ, chẳng lẽ hắn chưa từng giảm tốc sao.

- Không có khả năng ah, không giảm tốc, hắn làm sao có thể xuyên qua lưới hỏa lực, cả ngươi không bị tạc bay thì không thể nào.

Tiếng nghị luận ầm ĩ bộc phát ra.

- Diệp sư huynh, không ngờ ngươi lại sáng tạo ra kỉ lục mới, 305 khắc độ.

Trần Vũ Hân sững sờ trong chốc lát, mỉm cười nghênh đón.

Diệp Trần nói:

- Coi như cũng được, bạo tạc quả viên này quả thật có chút môn đạo.

"Ha ha! "

Trần Vũ Hân cười khổ một tiếng, cũng chỉ có Diệp Trần mới xem bạo tạc quả viên như có chút môn đạo thôi, bọn hắn thế nhưng mà đều đã dốc hết toàn lực, không dám có một tia thư giãn.

- Ha ha, hay cho một tên không biết xấu hổ.

Nhưng vào lúc này, thanh âm của Lý Phong truyền tới.

Diệp Trần ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía Lý Phong

- Ngươi nói cái gì?

- Ta nói ngươi không biết xấu hổ.

Lý Phong cười lạnh nói:

- Vì thắng lợi, rõ ràng lại vận dụng Chân Nguyên trong bạo tạc quả viên, cho dù có thắng thì đã sao chứ.

Nghe vậy, không ít đệ tử giật mình, đúng vậy a, không sử dụng Chân Nguyên, làm sao có thể chỉ dùng 305 khắc độ là đã đi đến cuối, chợt, ánh

mắt của rất nhiều người nhìn về phía Diệp Trần đều thay đổi.

Bạo tạc quả viên chỉ hạn chế linh hồn lực, sẽ không hạn chế Chân Nguyên, không cho phép dùng Chân Nguyên, chỉ là hạn định cho mọi người thôi, hoàn toàn dựa vào tự giác, đương nhiên, trước đây, đệ tử của Long Thần Thiên Cung khảo thí, không có ai vì thành tích mà lại vận dụng Chân Nguyên cả, bởi vì cùng chung sớm chiều, lực phản ứng, quan sát, thậm chí là tốc độ của ngươi như thế nào, mọi người đều biết, rất dễ bị lộ. Đã từng có một gã đệ tử Long Thần Thiên Cung vận dụng Chân Nguyên, về sau sau khi bị phát hiện, đã bị tất cả mọi người khinh bỉ, dần dần bị cô lập, từ nay về sau, không còn ai dám làm như thế nữa, mà Diệp Trần là người ngoại lai, không chừng đã vận dụng Chân Nguyên cũng nên.

- Ngươi phải phụ trách cho lời nói của mình đấy.

Thanh âm của Diệp Trần rất lạnh.

Trần Vũ Hân gấp giọng nói:

- Nhị sư huynh!

Lý Phong lạnh nhạt nói:

- Trần sư muội, ngươi còn nói giúp hắn sao, hắn rõ ràng là đang ăn gian.

- Ta có ăn gian hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết, dám tiếp ta một chiêu không.

Diệp Trần quyết định cho đối phương một cái giáo huấn khó quên, cho hắn biết được cái gì là trời cao đất rộng.

- Ha ha, sau khi ăn gian lại thẹn quá hoá giận sao? Tốt, tiếp ngươi một chiêu thì tiếp ngươi một chiêu, xem ngươi có thể làm được gì ta.

Ngoài miệng nói như thế, nhưng Lý Phong không dám coi thường Diệp Trần, trước khi Diệp Trần khảo thí, cú liếc nhìn kia hắn vẫn còn nhớ rõ, cho

nên hắn định toàn lực ứng phó, khiến Diệp Trần không còn lời nào để nói, hắn không tin ngay cả một chiêu của Diệp Trần cũng không tiếp nổi, phải biết rằng ngay cả Đại sư huynh cũng không dám nói một chiêu có thể thắng được hắn.

- Diệp sư huynh, hạ thủ lưu tình!

Trần Vũ Hân biết rõ Diệp Trần rất phẫn nộ, nàng mơ hồ cảm thấy, lần này Nhị sư huynh sẽ gặp hạn rất thảm, chỉ có thể hy vọng Diệp Trần đừng ra tay độc ác thôi.

Trần Vũ Hân không nói lời nào còn đỡ, vừa nói ra, Lý Phong lập tức nổi điên lên, lập tức rút ra trường đao, đằng đằng sát khí, ánh mắt khóa chặt Diệp Trần lại.

- Ta tự có chừng mực.

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Đến đây đi, Diệp Trần!

Lý Phong đã chuẩn bị xong, Chân Nguyên vận chuyển tới cực hạn, bên trên trường đao bao trùm một vầng sáng màu xanh lá, nắm trên tay, nhẹ như không có gì, lưỡi đao một mảnh mơ hồ.

Diệp Trần không có rút kiếm, từng bước một đi về phía Lý Phong, khoảng cách của mỗi một bước lớn nhỏ bằng nhau, phảng phất như dùng thước đo qua, mà ánh mắt của hắn, bao quát lấy Lý Phong, có một loại hương vị nhàn nhã dạo chơi, gió mặc gió, mưa mặc mưa, trong thiên quân vạn mã lấy thủ cấp địch nhân.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 715: Một Chỉ, Lý Phong Bại

- Cuồng vọng.

Lý Phong bị Diệp Trần chọc giận, đối phương cũng không rút kiếm, cũng không làm bộ, cứ như vậy đi về phía hắn, chẳng lẽ hắn cho rằng, mình là thịt cá trên thước, mặc hắn muốn làm gì thì làm sao?

- Lưỡng Cực Phong Sát Đao!

Ánh đao lóe lên, Lý Phong trực tiếp đánh về phía Diệp Trần đang cắm đầu đi tới, trường đao nhẹ như không có gì ở trên tay hắn, huyễn hóa ra màn sáng màu xanh lá, theo trường đao múa nhanh, bụi đất và đá vụn bốn phía bị dẫn đi qua, tựa hồ ở trên trường đạo tu tập thành hai hai đạo từ trường một chánh một phản, cùng chiến đấu với địch nhân, địch nhân sẽ thân bất do kỷ bị hút về phía lưỡi đao, khiến địch nhân tự chui đầu vô lưới.

Dựa vào sự đặc thù của Lưỡng Cực Phong Sát Đao, Lý Phong đã từng đánh bại mấy chục nhân vật cấp tông sư thực lực không sai biệt với mình lắm, lần này chống lại Diệp Trần, không cầu chiến thắng đối phương, chỉ cầu giữ cho không bị bại, thậm chí khiến đối phương ăn chút thiệt thòi là được rồi.

- Đối mặt Nhị sư huynh, lại không rút kiếm, hiện giờ có rút kiếm, cũng đã chậm.

Đệ tử Long Thần Thiên Cung đang xem cuộc chiến thầm nghĩ trong lòng.

Trần Vũ Hân nhíu mày, không biết đang suy nghĩ gì.

PHỐC!

Một màn khiến mọi người giật mình phát sinh, Diệp Trần đối mặt với một đao cường thế của Lý Phong, lại duỗi ngón trỏ ra, điểm qua một chỉ, một chỉ này không phải là Phá Hư Chỉ, chỉ là một chỉ thuần túy, bất quá trên một chỉ này, ẩn chứa kiếm ý hủy diệt khủng bố, tốc độ trảm kích trường đao của Lý Phong mặc dù nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng dưới một đầu ngón tay này, không chỗ nào che dấu, ẩn trốn, trực tiếp bị điểm vào thân đao.

Phanh!

Lực đạo cực lớn theo trường đao truyền đến cổ tay Lý Phon, lập tức, trường đao rời tay bay ra, xoáy bay lên trời.

Sau một khắc, Diệp Trần lập tức xuất hiện trước mặt Lý Phong, ngón tay thế như chẻ tre, đánh bại hộ thể Chân nguyên của Lý Phong, hung hăng đặt lên phòng ngự khải giáp của đối phương

Cót kẹtzz!

Thanh âm kim loại vặn vẹo vang lên, Lý Phong phun ra một ngụm máu tươi, ngã nhào xuống mặt đất, mà giáp da màu xanh nơi ngực hắn, cũng bị nghiền nát, phòng ngự áo giáp bên trong, hiện ra dấu một ngón tay rõ ràng, biên giới còn có chút vặn vẹo.

Một chỉ, Lý Phong thảm bại.

Từ trên cao bao quát lấy Lý Phong, Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ngay cả một đầu ngón tay của ta cũng không đỡ nổi, ngươi có tư cách gì nghi vấn ta.

Đệ tử của Long Thần Thiên Cung sợ ngây người!

Trần Vũ Hân sợ ngây người!

Cường hãn như Nhị sư huynh, ngay cả một đầu ngón tay của Diệp Trần

cũng không đỡ nổi, một chỉ, đao bay ra, người ngã xuống đất, loại cảm giác này thật giống như một người to lớn, dùng đầu ngón tay chọc vào một trẻ nhỏ vừa mới học được cách đi đường, trẻ nhỏ lòng tràn đầy không cam lòng té trên mặt đất, nhưng không có lực nào để phản kháng vậy.

- Nhị sư huynh bị một chỉ đánh bại rồi, việc này có thật không vậy?

- Cái này, thực lực của hắn đến cùng mạnh đến bao nhiêu chứ, không rút kiếm, một đầu ngón tay đã có thể đánh bại Nhị sư huynh, hơn nữa còn là một kích phải trúng nữa.

Lúc này, trong đầu đệ tử của Long Thần Thiên Cung không ngừng vẽ nên một bức họa, Diệp Trần nhàn nhã dạo chơi về phía Lý Phong, dưới công kích toàn lực ứng phó của Lý Phong, một chỉ đánh bay trường đao, đánh trúng ngực Lý Phong, Lý Phong phun ra một ngụm máu tươi ngã nhào xuống đất. . .

Trần Vũ Hân vươn tay che chiếc miệng nhỏ nhắn lại, phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào như một con mèo nhỏ.

- Quá mạnh mẽ, mạnh đáng sợ, Du gia gia nói không sai, tại Chân Linh đại lục, hắn chính là thiên tài bao trùm phía trên toàn bộ mọi người, cho dù đi vào đông phương thiển hải, cũng không có ai có thể sánh vai cùng hắn, chúng ta ở trước mặt hắn, nhất định là giống như một tiểu hài đồng ngây thơ, nhưng lại luôn tự cho là đúng.

Trong mắt của Trần Vũ Hân, trên người Diệp Trần tựa hồ lóe ra ánh sáng chói lọi, chói mắt như vậy, giống như là Thần Thái Dương cao cao tại thượng bao quát lấy Nhị sư huynh, mà Nhị sư huynh mới bị đánh ngã xuống đất đã bị đánh về nguyên hình, phảng phất như đóm đóm dưới thái dương vậy, ảm đạm vô quang, nhỏ bé như những hạt cát bụi trước mắt.

- Chênh lệch quá xa!

Ánh mắt Trần Vũ Hân nhìn về phía Diệp Trần bất tri bất giác lại mang

theo một tia sùng bài, ngay cả chính cô ta cũng không phát giác được.

- Không có khả năng, điều đó không có khả năng.

Lý Phong vẫn không thể tin được là mình đã bại rồi, bị một đầu ngón tay đánh bại, hắn hiện giờ giống như đang ở trong mộng vậy, vẫn một mực ở trong ác mộng đáng sợ, không cách nào tỉnh lại, vô ý thức nhìn về bốn phía, hắn thấy được bộ dáng trợn mắt há mồm của đệ tử Long Thần Thiên Cung, thấy được ánh mắt sùng bái Trần Vũ Hân nhìn về phía Diệp Trần, ánh mắt ngốc trệ của Lý Phong dần dần hồi phục lại thần thái, bị nổi giận và vẻ oán độc bao trùm, khuôn mặt của hắn, trướng thành màu gan heo, tiếng thán phục bên tai cứ như là thanh âm nhục nhã đối với hắn vậy, một lần lại một lần.

- Diệp Trần, ngươi khinh người quá đáng.

Lý Phong rít gào nói.

Diệp Trần lạnh lùng nhìn qua hắn.

- Ta vừa bắt đầu đã cảnh cáo ngươi, ngậm miệng lại, trừ phi muốn tự tìm phiền phức, nhưng tiếc là ngươi lại không coi nó ra gì, ngươi rơi vào tình trạng như hiện giờ, đều là do ngươi gieo gió gặt bảo cả, tự rước lấy nhục, có quan hệ gì với ta đâu.

- Hỗn đãn!

Tay phải dựng thẳng chưởng thành đao, Lý Phong bổ một chưởng về phía Diệp Trần, một chưởng này là một kích nén giận của hắn, uy lực không hề yếu hơn bao nhiêu so với lúc dùng đao.

Đáng tiếc đối với Diệp Trần mà nói, động tác của Lý Phong lại quá chậm, giống như là động tác làm chậm vậy, Diệp Trần chỉ cần trước khi đối phương đánh trúng mình, đánh trúng đối phương là được rồi.

BA~!

Căn bản không chút khách khí với đối phương, Diệp Trần quất một tát vào ót Lý Phong, trực tiếp khiến đối phương hôn mê bất tỉnh, loại người không biết tốt xấu thế này, Diệp Trần từ trước đến này đều không lưu tình cảm cho đối phương, làm vậy chả khác nào đánh vào mặt mình cả.

- Chúng ta đi thôi!

Làm xong đây hết thảy, Diệp Trần quay đầu nói với Trần Vũ Hân.

Gật gật đầu, Trần Vũ Hân phân phó mấy đệ tử Long Thần Thiên Cung nói:

- Mấy người các ngươi, mau đỡ Nhị sư huynh đi nghỉ ngơi đi.

Trước khi đi, nàng bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Nhị sư huynh Lý Phong đang ngã nơi đất, lại vụng trộm liếc qua Diệp Trần, thầm nghĩ: Diệp sư huynh thoạt nhìn rất bình thản, bất quá đây là dưới tình huống không nổi giận thôi, nếu nổi giận thì so với Đại sư huynh còn đáng sợ hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 716: Kim Long Chiến Xa

Leo lên Thiên Cung Phi Châu, hai người quay lại phương hướng, bay về phương xa.

Đợi khi hai người ly khai, đệ tử của Long Thần Thiên Cung lúc này mới dám đến nâng Lý Phong dậy.

- Nhị sư huynh lần này đá trúng thiết bản rồi, chọc vào một sát tinh không thể chọc nổi.

- Quá kinh khủng, một chỉ đánh bại Nhị sư huynh, lại một cái tát đánh ngất xỉu Nhị sư huynh.

- Ngươi nói, đợi đến khi Nhị sư huynh tỉnh táo lại, có thể nổi điên hay không.

- Bớt tranh cãi đi! Nói thật, ta không biết là Nhị sư huynh có thể làm gì được Diệp Trần, mù quáng tìm hắn phiền toái, sẽ chỉ càng làm mình khó chịu nổi thôi.

Bọn hắn mặc dù còn không rõ Diệp Trần lắm, nhưng trong lòng bọn họ, đã nâng Diệp Trần thành một đối tượng không thể gây sự được.

. . .

Vài ngày kế tiếp, Diệp Trần cũng không có tĩnh tâm lại tu luyện, cũng không phải là hắn thư giản, mà trên thực tế, trước mắt hắn đã ở vào một trạng thái rất khó tiếp tục tiến bộ.

Tăng lên cảnh giới Chân Nguyên, tu vị hắn là Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, muốn tăng lên tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, cần một khoảng thời

gian dài dòng buồn chán, ngắn thì một năm nửa năm, lâu thì ba năm năm năm, cũng có thể.

Về mặt áo nghĩa võ học, ngoại trừ Kim Chi Cuồng Tiêu, những áo nghĩa võ học khác đều đã viên mãn rồi, mà Kim Chi Cuồng Tiêu là áo nghĩa võ học dung hợp, mỗi lần tiến thêm một bước đều phi thường gian nan, phải biết rằng Kim Chi Cuồng Tiêu viên mãn về cơ bản là áo nghĩa võ học đẳng cấp cao, là Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể tìm hiểu nhanh được, tu vị ở vào Linh Hải Cảnh đã muốn tìm hiểu, tự nhiên là muôn ngàn khó khăn, cũng chỉ có biến thái như Diệp Trần, mới có thể tìm hiểu Kim Chi Cuồng Tiêu đến ba bốn thành hỏa hầu thôi.

Phương diện kiếm hồn, Hủy Diệt Kiếm Hồn đã là ngũ giai, muốn tăng lên nữa đó chính là lòng tham không đáy, không thực tế chút nào.

Về phần Bất Hủ kiếm hồn, cần có một cơ hội, không thể gấp gáp được.

Về Ngự Kiếm Thuật thì, cảnh giới đệ nhị trọng đã là vô địch rồi, Diệp Trần cần củng cố thoáng một phát, không thể nóng lòng đột phá được.

Hôm nay, Du trưởng lão bỗng nhiên đến tìm Diệp Trần, nói là mang Diệp Trần đi kho Bảo khí.

Diệp Trần trên đường đi nói chuyện giáo huấn Lý Phong cho Du trưởng lão nghe, cũng không phải hắn cảm giác mình quá mức, chỉ là muốn Du trưởng lão hiểu rõ thoáng tình huống một chút, tránh xuất hiện một vài chuyện không vui.

Du trưởng lão cười nói:

- Giáo huấn thì cứ giáo huấn, là hắn đáng đời, ngươi có thể hạ thủ lưu tình đã là rất cho hắn mặt mũi rồi.

Du trưởng lão cũng không để chuyện này vào lòng, trên thực tế, cho dù là hắn có ý kiến gì đó thì đã làm sao, Diệp Trần là Thần Long Sử, Địa Vị còn trên cả hắn, địa vị so Đại trưởng lão còn cao hơn.

Rất nhanh, hai người tới kho bảo khí của Long Thần Thiên Cung.

Khâu quản lý của kho Bảo Khí thập phần sâm nghiêm, cho dù là Du trưởng lão, cũng cần thủ dụ của Đại trưởng lão mới có thể vào được bên trong.

Tiến vào kho Bảo Kh, Diệp Trần thấy được Bảo Khí với một số lượng kinh người, kho Bảo Khí có tất cả bốn tầng, tầng một dưới mặt đất là hạ phẩm Bảo Khí, tầng hai dưới mặt đất là trung phẩm Bảo Khí, tầng ba dưới mặt đất là thượng phẩm Bảo Khí, tầng bốn dưới mặt đất không có cực phẩm Bảo Khí, bán cực phẩm Bảo Khí cũng chỉ có bảy tám kiện, còn có vài món thượng phẩm Bảo Khí đặc thù .

- Bán cực phẩm Bảo Khí ngươi không thiếu, lần này mang ngươi tới, là cho ngươi chọn một kiện thượng phẩm Bảo Khí loại chiến xa.

Du trưởng lão mang theo Diệp Trần đi đến trước mấy chiến xa.

- Chiến xa?

Đánh giá mấy cái chiến xa trước mắt, Diệp Trần hơi chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy Bảo Khí loại hình chiến xa.

Du trưởng lão nói:

- Tông môn đại chiến bình thường, chính là liều nhân số, liều cao thủ, mà Ngũ phẩm tông môn đại chiến, không chỉ có liều nhân số, liều cao thủ, còn phải liều những vật khác, Bảo Khí loại chiến xa này, vào thời cổ đại thập phần lưu hành, một chiếc chiến xa có thể chở hàng chục người, nếu dùng Chân Nguyên thúc dục thì, bên ngoài chiến xa sẽ xuất hiện một tầng vòng bảo hộ, sau đó điều khiển chiến xa xung phong liều chết ra ngoài, đương nhiên, chiến tranh quy mô nhỏ bình thường sẽ không dùng đến chiến xa, cho ngươi chọn một chiếc chiến xa, là để phòng ngừa vạn nhất.

Thần Long Sử Diệp Trần cũng không phải có tiếng không có miếng, nếu có thể, Long Thần Thiên Cung cái gì cũng đều thõa mãn cho Diệp Trần,

nhưng tiếc, chiến lực của Diệp Trần quá cao, căn bản không thiếu gì cả, cho dù là Ngũ phẩm tông môn, cũng không thể cấp cho hắn được nhiều thứ hữu dụng, nếu mà cho cực phẩm Bảo Khí thì..., Diệp Trần cũng không dùng được.

- Chọn trúng chiếc nào?

Du trưởng lão hỏi.

Diệp Trần không có quá nhiều do dự, mở miệng nói:

- Chiếc này đi!

Du trưởng lão theo ánh mắt của Diệp Trần nhìn lại, khen:

- Hảo nhãn lực, chiến xa này là một trong những cỗ tốt nhất, chất liệu cũng thập phần cứng rắn.

Chiến xa mà Diệp Trần chọn trúng là một cổ chiến xa đầu rồng, cả chiếc chiến xa dài đến 10m, rộng 4m, có tất cả 4 bánh xe, bên trên bánh xe che kín gai nhọn hoắt, trên đó còn có khắc đường vân màu vàng, có thể tưởng tượng được, một khi điều khiển lấy chiến xa đầu rồng này xung phong liều chết ra ngoài, bánh xe có thể nghiền chết rất nhiều người, mà ở hạ bàn và bốn phía của chiến xa, quay quanh lấy một đầu Cự Long màu vàng, đầu rồng ở phía trước chiến xa, Long cân nhắc bế, tựa hồ có thể mở ra, long nhãn là hai khỏa bảo thạch màu đỏ cực lớn, mang đến cho người ta một loại hương vị sâm lãnh vô tình, huyết tinh giết chóc.

Du trưởng lão nói:

- Chiếc chiến xa này gọi là Kim Long Chiến Xa, dưới tình huống thúc dục Chân Nguyên, đầu rồng có thể mở ra, phun ra ngọn lửa nóng bỏng, đương nhiên, không nhất định phải do ngươi rót Chân Nguyên, có thể bảo người khác làm cũng được.

Để Diệp Trần rót vào Chân Nguyên, đó là lãng phí Chân Nguyên của

Diệp Trần, phải biết rằng một kích tùy tiện của Diệp Trần cũng đã thập phần khủng bố rồi.

Kim Long Chiến Xa mặc dù chỉ là Bảo Khí loại chiến xa thượng phẩm, nhưng tác dụng còn vượt qua những bán cực phẩm Bảo Khí loại khác, ngẫm lại xem, người ở trong chiến xa, tương đương với nhiều hơn một tầng bảo hộ, hơn nữa còn không phải là một người, mà là hàng chục người, trên chiến trường, nhiều thêm một tầng bảo hộ tương đương với nhiều thêm một tánh mạng, hy vọng sống sót sẽ tăng nhiều, số lượng đánh chết địch nhân cũng thế.

Đừng nói là cao thủ bình thường, cho dù là loại cao thủ cấp bậc như Diệp Trần, cũng không thể bỏ qua công kích của gần cả trăm người được, nếu như cố ngạnh kháng thì chính là muốn chết rồi.

Thu hồi Kim Long Chiến Xa, hai người ly khai kho Bảo Khí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 717: Xuất Phát, Thanh Long Điện

- Thần Long Sử, ba ngày sau, có thể xuất phát rồi, đến lúc đó, còn có vài tên đệ tử hạch tâm cùng với hơn mười tên nội môn đệ tử theo ngươi đấy, nếu có thể thì mong hãy bảo trụ một hai người.

Du trưởng lão rất rõ ràng Diệp Trần chỉ dùng một đầu ngón tay đã đánh bại Lý Phong có bao nhiêu đáng sợ, mà ngay cả Đại trưởng lão cũng nói, thực lực của Diệp Trần không hề dưới hắn, có Diệp Trần bảo hộ, sống sót một hai người không phải là vấn đề.

- Ta sẽ tận lực!

Diệp Trần gật gật đầu.

- Tận lực là được rồi, đây là một lọ Thượng Thanh Đan, có thể nhanh chóng khôi phục Chân Nguyên của ngươi, tác dụng phụ rất nhỏ, là Đại trưởng lão bảo ta giao cho ngươi đấy.

Du trưởng lão từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một cái lọ màu xanh, đưa cho Diệp Trần.

Nhận lấy cái lọ, Diệp Trần mở nắp ra, khẽ ghé mũi vào, lập tức, một cổ hương khí làm cho Chân Nguyên sôi trào xông vào mũi, đây là một lọ bán cực phẩm đan dược, tác dụng phụ rất nhỏ bé, ở trên thị trường, đan dược cấp bậc này căn bản không bán, chỉ có ở trong Ngũ phẩm tông môn mới có, hơn nữa coi như là Ngũ phẩm tông môn, cũng chỉ cung ứng với số lượng có hạn thôi, thập phần khan hiếm.

- Hảo đan dược.

Diệp Trần không khách khí thu vào.

. . .

Ba ngày sau.

Sáng sớm.

Diệp Trần đi đến nơi xuất phát, trong đại điện to lớn nguy nga, trên nóc, một pho tượng hình rồng dáng dấp như muốn bay lên, muôn hình vạn trạng.

Tòa đại điện này là truyền tống điện, phân biệt có thể đi thông đến năm đại điện, đương nhiên, trừ phi là tình huống đặc biệt, nêu không sẽ rất ít xuất hiện hiện tượng truyền tống một mình, dù sao truyền tống thạch môn tiêu hao chính là cực phẩm linh thạch, cực phẩm linh thạch cho dù ở Ngũ phẩm tông môn cũng phi thường trân quý, dùng một khối thì ít đi một khối, bình thường đếu tập trung đủ nhân số nhất định, mới bắt đầu truyền tống.

Tiến vào đại điện, Diệp Trần chứng kiến năm cái truyền tống thạch môn ở phía đối diện, năm cái truyền tống thạch môn này so truyền tống thạch môn bình thường lớn hơn rất nhiều, chiều rộng 10m, cao 20m, một lần có thể truyền tống hơn cả trăm nguời, bên trái truyền tống thạch môn thứ nhất, tất cả thành viên của trưởng lão hội đều đã đến, bên phải, là mười đệ tử trẻ tuổi của Long Thần Thiên Cung, trong đó có ngũ đệ tử Trần Vũ Hân.

- Thần Long Sử!

Đại trưởng lão gật đầu ý bảo.

Diệp Trần nói:

- Giờ xuất phát luôn sao?

- Nếu như Thần Long Sử không có chuyện gì khác thì hiện tại có thể xuất phát.

- Nếu đã vậy thì lên đường đi!

- Tốt!

Đại trưởng lão hắng giọng một cái, nói với đám Trần Vũ Hân:

- Hành động lần này, lấy Thần Long Sử làm chủ, các ngươi hết thảy đều phải nghe theo lời hắn, nếu không theo thì xử trí theo tông quy, giờ cùng một chỗ tiến hành truyền tống thôi.

Truyền tống thạch môn rất rộng, hơn mười người sóng vai mà đi, cũng không hề thấy chen chúc.

Một sát na lúc đang tiến hành truyền tống, thanh âm của Đại trưởng lão rơi vào tai Diệp Trần

- Thần Long Sử, hết thảy xin nhờ vào ngươi

Thân ảnh của Diệp Trần đã chui một nửa vào trong vòng xoáy truyền tống, thanh âm như có như không truyền trở về

- Yên tâm, chờ tin tức tốt đi!

Ông!

Vòng xoáy truyền tống kịch liệt xoay tròn, thân ảnh của bọn người Diệp Trần triệt để biến mất.

Bên ngoài truyền tống thạch môn, Du trưởng lão thở dài nói:

- Hi vọng bọn hắn có thể bình an trở về, việc đó cho dù thất bại cũng không sao cả.

- Đừng nói lời chán chường như thế, nếu mà thất bại thì, khả năng bình an trở về là rất nhỏ, chúng ta chỉ có thể chúc cho bọn hắn mã đáo thành công thôi.

- Đúng, mã đáo thành công.

. . .

Truyền tống thạch môn của truyền tống điện không chỉ có bề ngoài không giống với truyền tống thạch môn bình thường, mà cách truyền tống cũng khác. Truyền tống thạch môn bình thường truyền tống giống như là tiến nhập vào trong một cái ngũ quang lưu thải thông đạo, người ở trong đó nhanh chóng xuyên thẳng qua, mà truyền tống thạch môn của truyền tống điện cũng là như thế, bất quá người truyền tống bị bao trong một cái hỗn độn bọt khí, cả người ngâm ở bên trong, nhưng có thể tự nhiên mở miệng nói chuyện với nhau được.

- Diệp sư huynh, đây là đại sư huynh của ta Lâm Thương Hải, đây là bát sư đệ La Vân Tùng.

Trần Vũ Hân vì Diệp Trần giới thiệu thoáng một phát hai gã đệ tử hạch tâm bên cạnh, người bên phải tướng mạo bình thường, nhưng tuổi rất trẻ, nhìn có vẻ hơi ôn hòa, phong độ nhẹ nhàng, mà thanh niên bên trái thì lộ ra vẻ lạnh lùng hơn rất nhiều, mặt không biểu tình, trong đôi con ngươi như hàn tinh lóa ra ánh sáng lạnh khiếp nhân, giống như là hai đạo kiếm khí, cực kỳ có tính xâm lược và tính công kích, mang đến cho người khác cảm giác phong mang quá thinh, cảm giác thế nào cũng không áp chế nổi.

- Diệp sư huynh.

La Vân Tùng biểu lộ ôn hòa hướng Diệp Trần gật gật đầu, hắn đã nghe về sự tích Diệp Trần đánh bại Nhị sư huynh Lý Phong, đối với Diệp Trần rất bội phục, mà Diệp Trần hôm nay đã là Thần Long Sử của Long Thần Thiên Cung, sắp đến lại trở thành phó điện chủ của Thanh Long Điện, gọi Diệp Trần một tiếng Diệp sư huynh cũng rất bình thường.

- La sư đệ.

Diệp Trần mỉm cười hoàn lễ.

- Diệp Trần.

Lâm Thương Hải giương mắt lên, nhìn về phía Diệp Trần, hắn không gọi

Diệp Trần là Diệp sư huynh, với tư cách là đại đệ tử của Long Thần Thiên Cung, hắn không thể nào gọi người khác là sư huynh được, dù địa vị của Diệp Trần ở Long Thần Thiên Cung so với hắn cao hơn.

Đối mới việc này, Trần Vũ Hân và La Vân Tùng đều cảm thấy bình thường, Diệp Trần cũng hiểu được bình thường, nếu không đối phương gọi hắn sư huynh, hắn thật đúng là có chút không quen, dù sao niên kỉ của La Vân Tùng và Trần Vũ Hân không khác với hắn lắm, chênh lệch cũng chỉ chừng một hai tuổi, mà Lâm Thương Hải so với hắn lớn hơn, niên kỷ tương đương với thanh niên ngũ cự đầu.

Diệp Trần nhìn về phía Lâm Thương Hải.

- Lý Phong học nghệ không tinh, khiến ngươi chê cười rồi.

Lâm Thương Hải nói một câu, lại nói:

- Bất quá ta với tư cách là sư huynh của hắn, tất nhiên phải vì hắn đòi lại một cái công đạo, đương nhiên, ta sẽ không lỗ mãng làm việc, lấy phong cách của ta, cũng sẽ không làm ra loại chuyện không để ý đến hậu quả này, cho nên ngươi yên tâm, ta sẽ không tìm ngươi làm phiền đâu.

- Ngươi có thể nghĩ được như vậy là tốt nhất.

Diệp Trần biết rõ một ít sự tích về Lâm Thương Hải, nếu như nói hắn là Kiếm Tông của Chân Linh đại lục, vậy thì Lâm Thương Hải chính là một trong những hậu tuyển nhân cực kì có tiềm lực cho chức Kiếm Tông của đông phương thiên hải, trong số kiếm khách, không ai có thể sánh bằng cả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 718: Gom Đủ Đội Ngũ

Lâm Thương Hải nói tiếp:

- Nhưng ở trên chiến trường, cá nhân ta sẽ không nghe lệnh làm việc, mặt khác, công đạo của Lý Phong, cũng không thể không đòi lại, như vậy đi, cứ lấy nhân số đánh chết để định đoạt, ai giết nhiều người hơn, thì người đó liền có quyền nói chuyện, ngươi có dám so với ta không.

- So nhân số đánh chết?

Diệp Trần nhẹ nhàng cười cười, từ chối cho ý kiến nói:

- Ngươi có nghe lệnh hay không, ta cũng không thèm để ý, nhưng nếu như làm ảnh hưởng đến người khác, cho dù ngươi là đại đệ tử, ta cũng có quyền xử lý ngươi, điểm này, hi vọng ngươi rõ, về phần so nhân số đánh chết, ngươi muốn so thì cứ so thôi, ta không sao cả.

- Nói như vậy, ngươi đồng ý.

Lâm Thương Hải hơi cau mày, thái độ của Diệp Trần khiến hắn có chút bất mãn ý, tựa hồ đối phương cũng không để ý đến chuyện này lắm vậy.

- Coi như thế đi!

Diệp Trần không muốn tranh luận chuyện này nữa.

- Đại sư huynh so nhân số đánh chết với Diệp sư huynh!

Trần Vũ Hân và La Vân Tùng hai mặt nhìn nhau, bọn hắn ngược lại trong lòng có chút mong đợi, loại tràng diện này, nhất định sẽ thập phần rung động và đồ sộ.

Về phần ai thắng ai thua, bọn hắn cũng chưa biết rõ.

Đông phương thiển hải rất lớn, hầu như tương đương với một phần năm Chân Linh đại lục, mà Long Thần Thiên Cung là thế lực mạnh nhất khu này, lãnh thổ quốc gia chiếm cứ tự nhiên cũng lớn nhất, trong nháy mắt không có khả năng theo truyền tống điện đến Thanh Long Điện, cần một thời gian nhất định.

Trên một hòn đảo cự đại bên ngoài Long Thần Thiên Cung một ngàn năm trăm dặm có những kiến trúc nguy nga liên tiếp, quần thể kiến trúc to lớn này màu xanh nên nhìn bao quát từ trên cao xuống như là long lân trên người Thanh Long vậy, dưới ánh hào quang phản xạ của mặt trời, tất cả kiến trúc hội tụ cùng một chỗ, tức thì tựa như một đầu thanh sắc Cự Long quân quanh.

Hòn đảo này gọi là Thanh Long đảo, thế lực trên đảo đúng là Thanh Long điện đứng đầu ngũ đại điện Long Thần Thiên Cung.

Trong khu vực hạch tâm một tòa đại điện Thanh Long điện, có hai vị Phó điện chủ đang chờ bên ngoài, người hộ tống còn có hơn mười vị đại chấp sự, ngoại trừ Điện chủ Thanh Long điện, tất cả cao tầng Thanh Long điện đều đã đến, làm như vậy là để chờ đợi tân nhiệm phó điện chủ do Long Thần Thiên Cung phái tới.

Bọn hắn biết rõ vị tân nhiệm Phó điện chủ này khẳng định không tầm thường, nói không chừng là cao thủ ẩn danh Long Thần Thiên Cung, cho nên bọn hắn tất nhiên phải phối hợp một chút, cho đối phương thấy được sự coi trọng.

- Ngô huynh, ngươi cho rằng lần này phía trên sẽ phái ai tới?

Một tên Phó điện chủ hỏi một phó điện chủ khác bên cạnh.

Phó điện chủ này họ Ngô, phân tích nói:

- Thực lực quá thấp không đủ để chúng nhân phục, thực lực rất cao thì

không có mấy người, chẳng lẽ là đại đệ tử hạch tâm Lâm Thương Hải, hay là nhị đệ tử Lý Phong.

- Thực lực Lâm Thương Hải đã đủ rồi, nhưng chiến tranh không thể dựa vào thực lực cá nhân, còn phải có một năng lực nhất định đứng đầu, điểm này là nói về Lâm Thương Hải, về phần Lý Phong, nói thật tên này dù biểu hiện bề ngoài luôn hòa khí nhưng thực tế vô cùng cuồng ngạo, không coi ai ra gì cả.

- Hai người này đều khó có khả năng, vậy hẳn là cao thủ chúng ta không biết rồi.

- Ừ, ta cũng cho là vậy. Đã đến rồi.

Lúc hai người nói chuyện, cửa đá truyền tống trong đại điện phát sáng lên, vòng xoáy giống như vầng sáng bắt đầu gia tốc, mười mấy đạo nhân ảnh lăng không lướt đi.

- Ồ

Trước măt xuất hiện hơn mười người, nói mọi người không kinh ngạc là không có khả năng, cái bọn hắn không nghĩ tới là tất cả đều là người trẻ tuổi, lớn nhất là Lâm Thương Hải, nhìn qua cũng chừng ba mươi tuổi mà thôi.

- Lâm Thương Hải, chúc mừng!

Sửng sốt một chút, trên mặt Ngô Phó điện chủ lộ ra dáng tươi cười, tuy theo bọn họ thì Lâm Thanh Hải không thích hợp trở thành phó điện chủ, nhưng nếu là ý tứ trưởng lão hội vậy bọn họ tự nhiên cũng sẽ không phản đối, huống chi năng lực đứng đầu có thể bồi dưỡng được, nói không chừng Lâm Thương Hải có thể thích ứng vị trí phó điện chủ cũng nên.

- Lâm Thương Hải, về sau chúng ta là đồng liêu rồi. Một vị Phó điện chủ khác cũng cười nói.

Lâm Thanh Hải nghe có chút không hiểu lời hai người nói, nhưng hắn

rốt cuộc vẫn thông thấu lòng người, rất nhanh hiểu được, đạm mạc nói:

- Ta không phải.

Trần Vũ Hân vội vàng giải vây, nói:

- Hai vị đã hiểu lầm, vị Diệp sư huynh Diệp Trần này mới chuẩn bị nhậm chức phó điện chủ.

- Vị này mới phải sao.

Hai vị Phó điện chủ có chút xấu hổ, trên thực tế cũng không thể trách bọn hắn.

Thói quen bọn hắn nghĩ vào trước là chủ, hơn nữa đều là người trẻ tuổi, bọn hắn theo bản năng bỏ qua người nhìn trẻ tuổi nhất là Diệp Trần, trong đầu nghĩ đến Lâm Thương Hải, dù sao bọn hắn cũng chỉ kịp quét qua một lần tướng mạo mọi người mà thôi.

- Tại hạ là Diệp Trần.

Diệp Trần không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, nói.

Ánh mắt hai người tụ tập trên người Diệp Trần, thầm nghĩ: “Thật trẻ tuổi.”

Tuy Diệp Trần đã hai mươi sáu tuổi nhưng do tu vi tăng tiến nhanh, lúc tiến vào Tinh Cực Cảnh chỉ chậm một năm so với Huyền Hậu, tiến vào Linh Hải Cảnh lại sớm một năm so với Huyền Hậu, cho nên thoạt nhìn chỉ như hai mươi tuổi, nếu bỏ qua khí tức của hắn thì rất dễ dàng xem hắn thành một người vừa rời khỏi gia môn, thiên tài trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú.

Bất quá bọn hắn hiển nhiên sẽ không bỏ qua khí tức của Diệp Trần, nếu như nói Lâm Thanh Hải là một thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ thì Diệp Trần là một tuyệt thế bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ một nửa, có phong mang, lại không quá lộ liệu, làm cho người ta có một loại cảm giác sâu không lường được.

- Khá lắm!

Hai người quanh năm chém giết cùng tứ đại thế lực đối địch, nhìn người rất có nghề, tuy Lâm Thanh Hải làm bọn họ giật mình nhưng Diệp Trần sâu không lường được càng khiến bọn họ kiêng kị.

- Tại hạ là Ngô Xuyên, vị này chính là Hứa Đại Niên.

Phó điện chủ họ Ngô tự giới thiệu.

Diệp Trần khẽ gật đầu, mở miệng nói:

- Cục diện Thanh Long điện chúng ta đã biết rõ, lần này chúng ta tới đây chính là giải quyết chuyện này, hiện tại ngươi dẫn chúng ta đi gặp điện chủ Thanh Long điện Ngụy Long Đào đi.

Lệnh bài Phó điện chủ của hắn còn cần lấy từ trên tay đối phương, nếu không danh bất chính, ngôn bất thuận.

- Tốt, các ngươi đi theo ta.

- Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên quay người mang theo đám người Diệp Trần đi ra ngoài.

Lúc Diệp Trần xuyên qua người đại chấp sự Diêu Nhất Phong, Diêu Nhất Phong đảo mắt chỗ khác, làm như không thấy Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 719: Tân Nhiệm Phó Điện Chủ

Giờ phút này, trong nội tâm Diêu Nhất Phong là một mảnh hỗn độn, hắn lẩm bẩm nói:

- Tại sao có thể là hắn, hắn làm sao có thể trở thành Phó điện chủ Thanh Long điện, không đến hai năm hắn không có khả năng có thực lực Phó điện chủ Thanh Long điện được, phó điện chủ Thanh Long Điện, thực lực so với điện chủ Hoàng Long điện Trương Chính Quang cũng không kém hơn bao nhiêu, hừ, hắn khẳng định không có cao như vậy, phía hắn tới, đoán chừng là cấp trên giở trò quỷ, muốn tôi luyện hắn một chút.

Từ khi Diêu Nhất Phong đi vào Thanh Long điện thì sự tình của Chân Linh đại lục đã không còn rõ ràng nữa, càng không biết đến sự tình của Diệp Trần trong một hai năm nay, cho nên hắn cho rằng thực lực Diệp Trần dù tăng lên không ít nhưng cũng không có khả năng đạt tới cấp bậc Phó điện chủ Thanh Long điện, Thanh Long điện là đứng đầu ngũ đại điện, chiến lực bình quân cao hơn không ít so với bốn điện khác, mà thực lực Hoàng Long điện lại xếp cuối cùng.

Đưa Diệp Trần ra đại điện, Diêu Nhất Phong giương đôi mắt lạnh như băng nhìn thoáng qua Diệp Trần.

Điện chủ Thanh Long điện là một trung niên tướng mạo nghiêm túc, thân mặc trường bào màu xanh nhạt, bên trên áo choàng thêu lên một Thanh Long giương nanh múa vuốt, tại ngón tay cái bàn tay phải còn đeo một chiếc nhẫn màu xanh lá, chiếc nhẫn này vô cùng lớn, đường kính tương đương với một chén rượu.

- Bái kiến Ngụy điện chủ!

- Đám người Diệp Trần Lâm Thương Hải mở miệng chào.

Ngụy Long Đào đánh giá Diệp Trần, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc, hắn đã nhận ra Diệp Trần chính là vị thiên tài mà Long Vương cung chủ coi trọng, nhưng tu vi đối phương chỉ là Linh Hải Cảnh trung kì đỉnh phong, cho dù nhìn qua khí tức có chút sâu không lường được cũng không nên trên Lâm Thương Hải, trở thành người chủ sự mới đúng chứ.

Về chuyện của Chân Linh đại lục, hắn đã sớm không quan tâm nữa, có thể liếc nhận ra Diệp Trần đã là chú ý đến hắn rồi.

- Đây là lệnh bài phó điện chủ của ngươi.

Ngụy Long Đào không nói gì thêm, lấy ra một tiểu Thanh Long lệnh bài từ trữ vật linh giới, hắn phát lực một chút, vung tay bắn về phía Diệp Trần.

Tiếp nhận tiểu lệnh bài Thanh Long, Diệp Trần túy ý liếc qua, liền thu vào trong Trữ Vật Linh Giới.

Ngụy Long Đào lại nói:

- Lâm Thương Hải, Trần Vũ Hân, La Vân Tùng, ta bổ nhiệm ba người các ngươi vào vị trí đại chấp sự, chờ đợi mệnh lệnh của Diệp Trần, những người khác toàn bộ phong làm chấp sự chiến đấu, đồng dạng nghe lệnh Diệp Trần.

Địa vị đại chấp sự Thanh Long điện gần với phó điện chủ, mà chấp sự chiến đấu bình thường do chân nhân Linh Hải Cảnh đảm đương, tuy tu vi bốn người Diệp Trần đều linh mẫn, nhưng người khác đều là tu vi hậu kỳ Tinh Cực Cảnh nhưng hiển nhiên đệ tử Long Thần Thiên Cung không phải thành viên Thanh Long điện có thể so sánh, cho nên cấp cho bọn hắn thân phận chấp sự chiến đấu cũng không quá, dù sao bọn hắn cũng là đến đấy tu luyện, sẽ không ở chỗ này trường kỳ.

- Vâng!

Đám người Lâm Thương Hải Trần Vũ Hân không có ý kiến gì.

- Ngụy điện chủ, đội ngũ Hồ Phó điện chủ hầu như bị diệt toàn quân, hiện tại chỉ còn hơn mười người, ta cũng cần xây dựng lại thoáng một phát.

Diệp Trần nói ra.

- Ngươi không cần lo lắng cái này, đội ngũ mới đã gom đủ, tổng cộng ba trăm năm mươi người, bốn mươi lăm tên tu vi Linh Hải Cảnh, ba trăm mười tên tu vi Tinh Cực Cảnh, trước tiên ngươi hãy nghi ngơi một chút, ngày mai ta phái người phân phó bọn hắn chờ trên giáo trường, đến lúc đó ngươi thoáng nhận thức qua là được rồi.

- Tốt, Diệp Trần ta cáo lui trước.

Diệp Trần cùng ba người ly khai.

Đám người Diệp Trần vừa đi, Ngụy Long Đào nhíu mày.

- Cao tầng phái một gã Diệp Trần và ba gã đệ tử hạch tâm liền có thể giải quyết vấn đề sao?

Hắn không rõ.

Buổi sáng ngày thứ hai.

Trên giáo trường phía Đông tụ tập ba trăm năm mươi người, bốn mươi người đứng ở phía trước, đều là tu vi Linh Hải Cảnh, thậm chí có bốn người tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ, ba nam một nữ.

- Này, các ngươi nói Phó điện chủ mới tới là hạng người gì?

Một mỹ phụ trung niên dáng người xinh đẹp, bộ dạng thùy mị duỗi lưng một cái, hà hơi nói.

Tráng hán bên cạnh mỹ phụ trung niên nói:

- Tốt nhất là thực lực cao hơn chúng ta, nếu không ta sẽ không phục.

- Ha ha, cái này ngươi yên tâm, cao tầng không có khả năng phái người thực lực thấp hơn ngươi tới đây đâu, tối thiểu cũng là cấp bậc như Hồ Phó điện chủ kia.

- Không, có lẽ mạnh hơn nhiều so với Hồ Phó điện chủ, nếu cao tầng không cần phái người tới, tùy tiện trực tiếp chọn một người ở Thanh Long điện là được rồi.

Trung niên văn sĩ có bộ râu dài lắc đầu, nói.

Trung niên mỹ phụ suy đoán, nói:

- Có lẽ vì cao tầng Thanh Long điện có nội gian nên cao tầng mới tự thân phái người tới đây.

- Hắc hắc, bốn người các ngươi đều phải thất vọng rồi, ta nhận thức phó điện chủ mới tới, đối với người các ngươi không có mạnh hơn, hơn nữa làm người có chút ích kỷ, không để ý hậu quả.

Người cuối cùng trong bốn người mở miệng nói ra.

- Diêu Nhất Phong, ngươi nhận thức hắn?

Trên mặt mỹ phụ trung niên lộ vẻ kinh ngạc.

Diêu Nhất Phong đang muốn nói chuyện bỗng nhiên ngậm miệng lại, trong tầm mắt, một người thân vận lam y dẫn theo đệ tử Long Thần Thiên Cung đi tới nơi này, Lâm Thương Hải không ở trong đó.

- Diệp sư huynh, Đại sư huynh chính là người như vậy, ngươi không nên quá để ý.

Trần Vũ Hân còn đang giải thích vì Lâm Thương Hải.

Diệp Trần nói:

- Ngươi không cần lo lắng, ta nói rồi, hắn có thể không nghe mệnh lệnh của ta, chỉ cần không ảnh hưởng đến người khác là được.

Mục đích Diệp Trần tới lần này chính là trợ giúp vãn hồi cục diện Thanh Long điện, Lâm Thương Hải có nghe mệnh lệnh hay không cũng không liên hệ với hắn, hắn cũng lười quản, dù sao đối với hắn mà nói ít đi một người cũng không sao, dù thực lực Lâm Thương Hải không hề yếu hơn so với Nhị trưởng lão Ngân Kiếm Tông nhưng nếu vì đối phương mà khiến hắn phải chịu tổn thất thì cũng đừng có trách hắn.

- Đây là tân nhiệm Phó điện chủ?

Tất cả mọi người, kể cả mỹ phụ trung niên đều lộ vẻ kinh ngạc, Diệp Trần nhìn thế nào cũng như hai mươi tuổi, số tuổi thật sự chỉ sợ cũng chỉ có hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, tân nhiệm phó điện chủ trẻ như vậy làm cho bọn họ có chút trở tay không kịp.

- Cao tầng làm cái quỷ gì mà lại phái một mao đầu tiểu tử tới đây, tu vi tuy không tệ nhưng không phải tới cấp bậc Phó điện chủ a!

- Để một mao đầu tiểu tử đến thông lĩnh chúng ta, chỉ sợ sẽ chết rất nhanh, đợi lát nữa cho dù đắc tội ta cũng phải cho hắn hiểu được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 720: Trấn Trụ Tình Cảnh

- Nhìn tình huống trước đã rồi nói sau, có lẽ là nghĩ sai rồi.

Chân nguyên truyền âm của mọi người nghị luận với nhau.

Diêu Nhất Phong cười lạnh một tiếng, chờ xem Diệp Trần bị chê cười, nơi đây không phải là tổng bộ, thứ mọi người muốn là làm thế nào bảo vệ tánh mạng, một Phó điện chủ không đủ cường thế thì không thể nào chiếm được ủng hộ của tất cả mọi người, nếu như Diệp Trần không biểu lộ ra thực lực, căn bản không thể an ổn ngồi ở vị trí này, dù hắn là do cấp trên phái tới.

Cuồng phong phần phật trên võ đài lớn.

Diệp Trần đi đến đối diện với mọi người ba mươi bước, đứng lại, đám người Trần Vũ Hân tự giác đứng ở một bên của mọi người, hình thành hai phe cánh.

Diệp Trần khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn quét một vòng, lúc lướt qua Diêu Nhất Phong hắn cũng không tận lực dừng lại, di dời thuận theo tự nhiên.

Đội hình này không tệ, không tính bọn người Trần Vũ Hân thì bốn mươi tên cao thủ Linh Hải Cảnh có bốn người tu vi hậu kỳ Linh Hải Cảnh, mười lăm người tu vi Linh Hải Cảnh trung kỳ, còn có hai mươi mốt người Linh Hải Cảnh sơ kỳ, thực lực cường đại như thế đã vượt qua cực hạn của tông môn lục phẩm, bất luận tông môn lục phẩm gì cũng không phải là đối thủ, hoàn toàn quét ngang .

- Ta là Diệp Trần, là tân nhiệm Phó điện chủ Thanh Long điện, ta tin các ngươi có rất nhiều điều muốn nói, hiện tại cứ nói ra đi! Ta sẽ không truy cứu việc làm và lời nói các ngươi, hiện tại nếu như không nói, ngày sau có gì

cũng đừng trách ta trở mặt vô tình.

Diệp Trần biết rõ, uy tín của hắn còn chưa đủ, những người này khẳng định không phục hắn, cho nên phải giải quyết vấn đề trong một lần duy nhất, về sau xuất hiện tình huống không may, lấy thực lực của hắn, nếu ngay cả vấn đề ấy cũng không giải quyết được thì có thể trực tiếp rời đi rồi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn hắn không nghĩ tới Diệp Trần lại dứt khoát như vậy.

Mỹ phụ trung niên hắng giọng một cái, mở miệng nói:

- Ta là Phó điện chủ Hình Mỹ Liên, muốn hỏi ngươi một chút, ngươi bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi sáu.

Diệp Trần đáp.

Thật trẻ tuổi!

Tuy mọi người không phục Diệp Trần làm Phó điện chủ nhưng thiên phú của Diệp Trần đủ để bọn hắn sợ hãi thán phục, dù sao hai mươi sáu tuổi đạt tu vi Linh Hải Cảnh trung kỳ ở đông phương thiển hai thì quả thực mới nghe lần đầu, thấy cũng chưa hề thấy qua, khó trách cao tầng phái hắn đến, đáng tiếc bọn họ đều là nhân vật vào sinh ra tử trên chiến trường, bọn hắn suy nghĩ chính là làm như thế nào để sống lâu dài mà không phải sợ hãi thán phục thiên phú người khác.

- Thứ cho ta nói thẳng, tuổi ngươi còn rất trẻ, chưa hẳn có thể dẫn dắt chúng ta đi đến thành công.

Dù sao Diệp Trần cũng là Phó điện chủ, lại là cao tầng phái xuống cho nên nói chuyện châm chước một phen, ngữ khí tận lực uyển chuyển, không nói trực tiếp thực lực Diệp Trần không đủ mà nói năng lực đứng đầu Diệp Trần không đủ, ít nhất không làm mất mặt hắn. Khóe miệng Diệp Trần cong

lên, nói:

- Thứ cho ta nói thẳng, tuổi không là vấn đề, chỉ có người bình thường mới vì tuổi tác mà thiếu khuyết lòng tin thôi, ta chưa bao giờ thiếu khuyết tin tưởng.

- Nhưng cái này chỉ dựa vào tin tưởng thì không đủ.

Hình Mỹ Liên đón lấy lời đối phương, nói ra.

Diệp Trần lắc đầu.

- Thật có lỗi, trước mắt ta không cách nào cho các ngươi đáp án hài lòng, bởi vì năng lực đứng đầu trong chiến tranh mới thể hiện ra, các ngươi vẫn có thể nói ra lời muốn nói, không nói thì không còn cơ hội.

- Diệp sư huynh vẫn là Diệp sư huynh, nói chuyện cẩn thận làm cho người ta không tìm ra sơ hở.

Trong những người cùng thế hệ mà Trần Vũ Hân tiếp xúc, không một ai có thể so sánh với Diệp Trần, không cần dựa vào khí tức trấn áp, cũng không cần dựa vào địa vị, chỉ dựa vào đầu óc và lời nói cẩn thận là đủ rồi.

- Tiểu tử này thật sự chỉ mới hai mươi sáu tuổi sao?

Hình Mỹ Liên nhìn chằm chằm Diệp Trần một cách quái dị, nàng không thể không thừa nhận Diệp Trần dần dần nắm giữ quyền chủ động, bất quá bằng vào điểm ấy còn chưa đủ, mấu chốt là có thực lực hay không, không có thực lực thì có nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là nói nhảm.

Tráng hán bên cạnh Hình Mỹ Liên nhịn không được, nói:

- Với tư cách phó điện chủ Thanh Long điện, ngoại trừ năng lực đứng đầu còn phải có thực lực cá nhân nhất định, hy vọng ngươi minh bạch điểm này.

Diệp Trần hỏi ngược lại:

- Vậy ngươi cho rằng thực lực như thế nào mới có thể đạt tiêu chuẩn?

- Cái này.

Tráng hán sửng sốt một chút, nói:

- Hồ Phó điện chủ ban đầu cần ba chiêu mới có thể đánh bại ta, hiện tại hắn chết rồi, ít nhất ngươi phải đánh bại ta trong hai chiêu mới được.

Tráng hán cũng không phải cố ý làm khó Diệp Trần, lúc trước giao thủ cùng hắn Hồ Phó điện chủ không dùng toàn lực, nếu không một hai chiêu cũng đủ để đánh bại hắn rồi, hiện tại để cho Diệp Trần đánh bại hắn trong hai chiêu, độ khó đã thấp xuống không ít.

- Có thể, ngươi xuất chiêu trước đi.

Diệp Trần đã sớm chuẩn bị cái này, nói đi nói lại, mọi người lo lắng duy nhất là thực lực của hắn không đủ, đây mới là lời bọn hắn muốn nói.

- Hô.

Vũ khí của tráng hán là một cự phủ, đứng trước người Diệp Trần hai mươi bước, khẽ quát một tiếng, thân thể hắn phảng phất như một ngọn núi áp về phía Diệp Trần, kình phong cuồng bạo đủ để san bằng một mảng kiến trúc lớn, lúc tới gần Diệp Trần mười bước, hắn giơ cự phủ lên, bổ một búa xuống dưới, bởi vì tốc độ quá nhanh nên hình thành một vòng cung.

Khẽ lắc đầu, Diệp Trần chỉ điểm tới một ngón tay.

- Cuồng vọng.

- Quá không coi ai ra gì.

Mọi người thấy Diệp Trần dùng một đầu ngón tay đối chiến, nhao nhao nhíu mày, Diêu Nhất Phong càng lộ vẻ mặt cười lạnh, tráng hán này là Trương Hán Lương, thực lực tuy yếu hơn so với hắn nhưng không kém hơn

là bao, hơn nữa vũ khí là cự phủ, lực công kích lớn, cao thủ cùng cấp bậc dùng vũ khí khác cũng không nhất định địch lại được chứ đừng nói là một đầu ngón tay.

Chỉ có Trần Vũ Hân thấy không kỳ quái, vì nàng tứng chứng kiến Diệp Trần dùng một ngón tay đánh bại Nhị sư huynh Lý Phong.

Trương Hán Lương hiển nhiên càng phẫn nộ, lực đạo vô hình trung phát huy đến cực hạn, một búa bổ ra, quỷ thần gào thét, phong vân biến chuyển.

- Bại a!

Búa rất nhanh bổ tới trước người Diệp Trần.

Dát!

Ngón tay Diệp Trần đối chiến cùng một chỗ với cự phủ, làm cho người khiếp sợ chính là cự phủ vô cùng cứng rắn này tiếp xúc ngón tay Diệp Trần, lập tức sụp đổ, yếu ớt tựa như đậu hũ, ngay sau đó đầu ngón tay điểm một điểm tại lưỡi búa, lưỡi búa nhanh chóng vặn vẹo, phát ra âm thanh kim loại rợn người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 721: Thu Phục

Phanh!

Rốt cục, Trương Hán Lương cầm không nổi cự phủ, bàn tay buông lỏng, cự phủ bay rớt ra ngoài, ném xuống thành một hố to trên võ đài, bụi mù nổi lên bốn phía.

Mà bản thân Trương Hán Lương, khóe miệng tràn máu, chậm hơn cự phủ một bước, cũng bay ngược ra ngoài, đánh về phía đám người, tới như thế nào thì trở về như thế ấy.

- Thực lực của ta không biết đã thỏa mãn các ngươi chưa.

Uy tín chưa đủ, Diệp Trần tất nhiên phải hảo hảo dọa bọn chúng một phen, hắn mừng rỡ vì có người đến tìm phiền toái.

- Nghiêm mỗ bất tài, đến lĩnh giáo một phát.

Trung niên văn sĩ bên phải Hình Mỹ Liên đi ra.

Kỳ thật thực lực Diệp Trần không hề dưới Hồ Phó điện chủ, bất quá điều này hiển nhiên còn chưa đủ, mọi người đều biết rõ Hồ Phó điện chủ chết dưới sự vây công của tứ đại thế lực đối địch, thực lực Hồ Phó điện chủ không kém hơn bao nhiêu.

- Tốc độ và khinh công là ưu thế của ta.

Trung niên văn sĩ nhắc nhở Diệp Trần.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Cuồng phong bách biến.

Trung niên văn sĩ tu luyện chính là phong chi áo nghĩa, thân pháp khinh công nhập vào gió, cả người mất đi hình thể, chỉ còn lại cuồng phong vô thể vô hình, không chỗ nào không có cuồng phong, phát động tấn công mạnh mẽ về phía Diệp Trần theo từng phương hướng, phảng phất như có một trăm đạo ảo ảnh công kích Diệp Trần.

- Lần này khẳng định hắn không thể nào giải quyết chiến đấu trong mấy chiêu được.

Diêu Nhất Phong thầm nghĩ.

Trung niên văn sĩ tên gọi Nghiêm Khoan, so khinh công đơn thuần đích xác người vượt hắn rất ít, coi như là điện chủ Thanh Long Điện cũng chưa chắc có thể thắng hắn, phải biết rằng trong tất cả võ học thì khinh công là khó dung nhập áo nghĩa nhất, chứ đừng nói đến nghiên cứu khinh công đến tình trạng như Nghiêm Khoa

Đối với cái này, Diệp Trần cười nhạt một tiếng, hắn căn bản không cần so nhanh cùng đối phương, đương nhiên, nếu như so nhanh mà nói thì hắn có thể bỏ xa đối phương, bất quá như vậy không đủ để chúng nhân trước mắt phục, cho nên hắn chỉ so lực đạo và độ chính xác, chỉ thấy hắn nhìn cũng không nhìn, một ngón tay tay phải nghiêng nghiêng vung lên, điểm một điểm.

Phốc!

Nghiêm Khoan phảng phất như bị đánh bay người trong hư không, máu tràn từ khóe miệng bay rớt ra ngoài, áo giáp bên ngoài vỡ vụn, lộ ra nội giáp bên trong.

Một ngón tay, khinh công của Nghiêm Khoan lập tức cáo phó.

Hời hợt.

Phong khinh vân đạm

Hít!

Hình Mỹ Liên hít một hơi lãnh khí, nàng biết rõ khinh công của Nghiêm Khoan có bao nhiêu lợi hại, Thanh Long điện có lẽ có vài người có thể so với hắn, nhưng tuyệt đối không người nào có thể vượt qua hắn, cho dù khinh công cao như Nghiêm Khoan đối mặt với Diệp Trần, ngay cả một chỉ cũng không tiếp được, đây là tình huống thế nào chứ.

- Ta tâm phục khẩu phục.

Nghiêm Khoan lảo đảo rơi trên mặt đất, thành tâm nói.

- Tốt, còn có ai không phục.

Ánh mắt Diệp Trần nhìn quét qua một vòng.

- A a, ta phục rồi.

Khiếp sợ qua đi, Hình Mỹ Liên lộ ra dáng tươi cười hấp dẫn, lần đầu tiên nàng nhìn thấy người trẻ tuổi ưu tú như thế, thế nhưng đối phương mới chỉ có hai mươi sáu tuổi, con đường ngày sau tất nhiên càng thêm huy hoàng, nếu như có thể kéo chút quan hệ, không nói một bước lên mây nhưng cũng sẽ nhận được không ít chiếu cố, bọn hắn gia nhập Thanh Long điện vì cái gì, còn không phải là vì kiếm công huân, đạt được nhiều tài nguyên, dựa vào bản thân mà nói, đích xác hoàn toàn có thể có được tài nguyên, nhưng chưa hẳn nhiều lắm, cũng chưa chắc muốn là được, mà Long Thần Thiên Cung ngũ phẩm tông môn đạt trình độ cao nhất, tài nguyên phong phú, thường nhân khó có thể tưởng tượng, nàng có thể tiến thêm một bước nữa được hay không, chỉ có thể làm vậy, huống chi không vì mình thì cũng phải vì gia tộc của mình, dù sao thì trong phạm vi thế lực Long Thần Thiên Cung có đến ngàn gia tộc tồn tại, trong đó có gia tộc bọn hắn.

- Đáng giận, thằng nhãi này tại sao lại lợi hại như vậy!

Diêu Nhất Phong nắm thật chặt nắm đấm, lần thứ nhất hắn cảm giác sự tình vượt ra khỏi khống chế của chính mình.

Chậm rãi buông nắm đấm ra, trong mắt Diêu Nhất Phong hiện lên ánh sáng lạnh mịt mờ, cũng đừng trách ta, ngươi sẽ phải đi theo Hồ Phó điện chủ.

- Nếu như tất cả mọi người không nói lời nào, như vậy đại biểu không có vấn đề nào, bất quá ta nói trước, tất cả mọi người đều phải tuân mệnh lệnh của ta, không thì đừng trách ta không có tình cảm. Lông mi Diệp Trần giương lên, khí chất cả người phảng phất như bảo kiếm ra khỏi vỏ, để lại cho mọi người cảm giác tựa như khí tức hủy diệt tận thế đã đến, vạn kiếm gia thân, thân thể run lên.

- Thực lực của hắn không chỉ như vậy!

Hình Mỹ Liên ngừng thở, nàng phát giác chính mình đánh giá thấp Diệp Trần.

- Tốt rồi, có ai nguyện ý dẫn ta đi hiểu rõ tình huống chung quanh một phát không.

Thu liễm khí tức, Diệp Trần hỏi.

Hình Mỹ Liên do dự một lát, nói:

- Ta.

Diệp Trần gật gật đầu

- Những người khác giải tán.

. . .

Thanh Long Điện là phòng tuyến đầu tiên đối mặt với tứ đại thế lực đối địch, Hắc Long Điện cách phía sau bên trái nó hơn năm trăm vạn dặm, Xích Long Điện cách phía sau bên phải bảy trăm vạn dặm, xem như là phòng tuyến thứ hai, Bạch Long Điện thì ở trung ương của ba điện và Long Thần Thiên Cung, là một đạo phòng tuyến cuối cùng của Long Thần Thiên Cung,

bình thường sẽ cung cấp trợ giúp cho ba điện, thuộc công tác hậu cần.

Phía trước Thanh Long Điện, cách mỗi mười vạn dặm thì có ba đảo trinh sát, ba tòa đảo trinh sát này được xếp như hình quạt, cách nhau rất xa, nói chung, trên mỗi tòa đảo trinh sát sẽ có hai gã Đại năng Linh Hải Cảnh tọa trấn, Cường giả Tinh Cực Cảnh hai mươi, bọn hắn cái gì cũng không cần làm, mỗi ngày từng nhóm tuần tra hai lượt vậy là đủ rồi, thời gian còn lại hoặc là tu luyện, hoặc là tìm kiếm tài nguyên ở phụ cận, dù sao tài nguyên của biển từ trước đến nay vẫn rất phong phú, một số thứ trên đại lục căn bản không có, hơn nữa mỗi tháng bọn hắn còn nhận được rất nhiều linh thạch và đan dược.

Mười vạn dặm có ba tòa trinh sát đảo, ba mười vạn dặm chính là chín tòa, mà chín tòa đảo trinh sát, đều ở vào ngoại vi của Huyết Chiến Hải.

Huyết Chiến Hải ở vào chỗ giao giới của Long Thần Thiên Cung và tứ đại thế lực đối địch, từ đông tới tây hơn hai ngàn ba trăm vạn dặm, từ nam đến bắc hơn bốn trăm vạn dặm.

Huyết Chiến Hải có thể nói là nơi có tài nguyên phong phú nhất ở đông phương thiển hải, hòn đảo cỡ lớn có hơn một ngàn tòa, hòn đảo cỡ trung có mấy chục vạn, đảo nhỏ thì căn bản không thể nào tính toán, có thể so với sao trên bầu trời, nhiều vô số kể.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 722: Tài Nguyên Huyết Chiến Hải

Huyết Chiến Hải đã phát hiện ra hơn ba ngàn đầu linh mạch, một ngàn đầu nằm dưới sự khống chế của Long Thần Thiên Cung chúng ta, hai ngàn đầu khác thì bị Tứ đại thế lực đối địch chia cắt.

Hình Mỹ Liên mang theo Diệp Trần bay vút ở ngoại vi Huyết Chiến Hải, mở miệng giới thiệu nói.

- Một ngàn đầu!

Diệp Trần âm thầm tắc luỡi, hắn cũng không nghĩ đến chuyện cả ngàn đầu linh mạch này để là hạ phẩm, khẳng định cũng có trung phẩm linh mạch, thậm chí là thượng phẩm linh mạch.

Hình Mỹ Liên trông thấy biểu lộ của Diệp Trần, giải thích nói:

- Một ngàn đầu nghe có vẻ rất nhiều, kỳ thật đối với Long Thần Thiên Cung cũng không nhiều lắm, Long Thần Thiên Cung ta có 120 vạn nhân khẩu, tu vi ở vào Luyện Khí Cảnh có 50 vạn, Ngưng Chân Cảnh có 35 vạn, Bão Nguyên Cảnh mười lăm vạn, Tinh Cực Cảnh ba vạn, Linh Hải Cảnh 2000.

Tu vi đạt tới Ngưng Chân Cảnh, thì cần phải có linh thạch tu luyện, dù mỗi người một năm dùng 100 khối hạ phẩm linh thạch, nhưng chỉ Ngưng Chân Cảnh thôi đã tiêu hao 3500 vạn khối hạ phẩm linh thạch, tăng thêm Bão Nguyên Cảnh, một năm ít nhất phải tiêu hao ba trăm triệu, đến năm trăm triệu cũng có thể.

Mà tới Tinh Cực Cảnh, thì cần trung phẩm linh thạch để tu luyện, số lượng tiêu hao cũng ngoài 1000 vạn, mà trên thực tế, trung phẩm linh thạch không nhất định sẽ đủ, bởi vì đến cấp bậc này, còn cần phải cho bọn hắn tiền

lương nữa, một tháng ít nhất cũng 100 khối, thất thất bát bát cộng lại, cũng phải qua một lượng ức.

Một năm cũng đã tốn nhiều như vậy, mười năm trôi qua, số linh thạch tiêu hao thập phần khủng bố, huống chi, tông môn không có khả năng không dự trữ một lượng lớn linh thạch, nói chung, dự trữ linh thạch trong năm mươi năm cũng rất bình thường, nhất là Ngũ phẩm tông môn.

Diệp Trần gật gật đầu, hắn đối với Long Thần Thiên Cung đã có không ít lý giải, Ngũ phẩm tông môn và lục phẩm tông môn giống như là sự khác nhau của Sinh Tử Cảnh và Linh Hải Cảnh vậy, thoạt nhìn chỉ kém một phẩm cấp, kỳ thật khác nhau một trời một vực, mà lục phẩm tông môn và tông mốn thất phẩm trở xuống thì giống như là sự khác biệt của Linh Hải Cảnh và Tinh Cực Cảnh vậy, chênh lệch cũng rất lớn.

Ví dụ như Diệp gia, vì sau khi có Diệp Trần nên người gia nhập vào Diệp gia rất nhiều, trước mắt, Diệp gia có 5000 đệ tử Luyện Khí Cảnh, Ngưng Chân Cảnh 2000, Bão Nguyên Cảnh mấy trăm, Tinh Cực Cảnh chỉ có mấy người, căn bản không thể so sánh với Ngũ phẩm tông môn được, lượng tinh thạch tiêu hao cũng không thể so, như là muối bỏ biển vậy.

Gia nghiệp lớn tuy rằng rất quang vinh, nhưng gánh nặng cũng rất lớn, dễ dàng xảy ra vấn đề, mà vấn đề lớn nhất chính là vấn đề tài nguyên.

Với tư cách nằm trong hàng ngũ Ngũ phẩm tông môn đạt trình độ cao nhất, gánh nặng của Long Thần Thiên Cung càng không cần phải nói nữa.

Hình Mỹ Liên lại nói:

- Trước đây, hơn ba nghìn đầu linh mạch này, Long Thần Thiên Cung ta chiếm cứ 1200 đầu, mấy năm gần đây, đã có 200 đầu linh mạch bị tứ đại thế lực đối địch chiếm lấy.

Hai người trên đường đi qua không ít hòn đạo, trên những hòn đảo này, thường xuyên có thể trông thấy nhân viên khai thác của Long Thần Thiên

Cung, giữa Long Thần Thiên Cung và tứ đại thế lực đối địch đã có hiệp nghị, không được tổn thương nhân viên khai thác trên đảo, bọn hắn chỉ khai thác tài nguyên, không sinh ra ảnh hưởng gì với song phương cả.

Xa xa đấy, hai người trông thấy một tòa đảo lớn, toà đảo này thập phần hoang vu, quái thạch lớp lớp, bên ngoài nham thạch hiện ra ánh kim loại nhàn nhạt.

Hình Mỹ Liên nói:

- Toà đảo này tự sinh ra Hắc Văn Thiết khoáng thạch, Hắc Văn Thiết khoáng thạch có thể tinh luyện kim loại ra Hắc Văn Thiết, là một trong những kim loại tốt nhất để chế tạo vũ khí, mà một ngàn cân Hắc Văn Thiết lại có thể luyện ra một cân Hắc Vân tinh thiết, Hắc Vân tinh thiết là một loại tài liệu chế tạo hạ phẩm Bảo Khí, thập phần trân quý, Long Thần Thiên Cung ta có Bảo Khí đoán tạo sư, bọn hắn hàng năm đều phải chế tạo đại lượng Bảo khí cho Long Thần Thiên Cung, một bộ phận lưu trong cung, một bộ phận bán đi, kiếm lấy linh thạch, đây cũng là một trong những thu nhập của Ngũ phẩm tông môn.

- Bảo Khí đoán tạo sư?

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần nghe được danh xưng này.

Hình Mỹ Liên phủi phủi tóc dài trên trán, cười nói:

- Vào thời cổ đại, phương pháp rèn Bảo Khí có rất nhiều, nhưng đến hiện giờ, đại bộ phận đều đã thất truyền rồi, chỉ còn một số nhỏ Ngũ phẩm tông môn có phương pháp rèn Bảo Khí, Long Thần Thiên Cung ta chính là đệ nhất, nếu không đại lục cùng với Tứ đại biển cạn, sao lại có nhiều Bảo Khí như vậy chứ, phải biết rằng Bảo Khí cũng có độ bền, Bảo Khí đã tồn tại quá lâu căn bản không thể lưu truyền đến giờ được.

- Nói cũng đúng.

Diệp Trần xem như có thêm kiến thức.

- Bán ra Bảo Khí có thể nói là một trong những thu nhập lớn nhất, gần với khai thác linh mạch, cho nên giá trị của một ít kim loại hiếm cũng không dưới linh thạch, có một ít kim loại có thể chế tạo được thượng phẩm Bảo Khí, thậm chí so với thượng phẩm linh thạch sức nặng ngang nhau còn quý trọng hơn.

- Nhìn kia, toà đảo này sinh ra xích hỏa thiết quáng thạch, giá trị của xích hỏa thiết so Hắc Văn Thiết thì cao hơn, tinh luyện ra xích hỏa tinh thiết ẩn chứa năng lượng hỏa thuộc tính, có thể tăng lên lực công kích của Bảo Khí và kèm theo hỏa công kích, đáng tiếc là một vạn cân xích hỏa thiết mới có thể luyện ra một cân xích hỏa tinh thiết.

Trước đây, Diệp Trần chỉ biết tài nguyên trọng yếu nhất là linh thạch và đan dược, hoặc là thảo dược, hiện giờ mới biết được, ngoại trừ linh thạch và đan dược, kim loại hiếm cũng là một trong những tài nguyên trân quý, có lẽ tông môn bình thường không dùng đến, nhưng có thể bán cho Ngũ phẩm tông môn, mà ngoại trừ kim loại hiếm, bảo thạch cũng là một loại tài nguyên, một ít bảo thạch ẩn chứa năng lượng cường đại, cũng có thể dùng như linh thạch, có thể khảm nạm lên Bảo Khí, tăng lên lực công kích hoặc là lực phòng ngự, tóm lại, tài nguyên đủ loại, tông phái phẩm cấp càng cao, cần tài nguyên càng nhiều, càng phức tạp, có vài thứ ngươi căn bản không thể tưởng được.

- Phía trước thuộc về khu vực biên giới của hạch tâm Huyết Chiến Hải rồi, có khả năng sẽ đụng phải rất nhiều thế lực đối địch, tốt nhất không nên xâm nhập.

Ước chừng tiến lên hơn hai mươi vạn dặm, Hình Mỹ Liên nhìn chung quanh một lần, trên mặt hiện lên vẻ do dự, nói với Diệp Trần.

- Không có việc gì, ngươi tiếp tục dẫn ta đi đi, ta đối với tình thế của Huyết Chiến hải và phạm vi tài nguyên mà Long Thần Thiên Cung chiếm cứ còn không hiểu rõ lắm, tất nhiên phải tìm hiểu cho kĩ rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 723: Vận Khí Không Tệ

Với tư cách là phó điện chủ Thanh Long Điện, nếu như không biết Long Thần Thiên Cung chiếm cứ phạm vi tài nguyên nào, không tính là xứng chức, về phần đụng phải thế lực đối địch, dù đánh không lại, cũng có thể nhẹ nhàng bỏ chạy, huống chi, người tới nếu không có trình độ nhất định, ai giết ai còn không biết được.

- Cái này?

Hình Mỹ Liên âm thầm hối hận, sớm biết lòng hiếu kỳ của Diệp Trần mạnh như vậy, nàng đã không xung phong nhận việc rồi, phải biết rằng Huyết Chiến Hải không thể so với nơi khác được, hoặc là không gặp được địch nhân, nếu gặp được thì, ít nhất đều là hơn mười người, rất ít khi gặp địch nhân đơn lẻ.

Mà bọn hắn chỉ có hai người, một khi bị bao vây, căn bản trốn không thoát, khi công kích phô thiên cái địa đánh tới, trong nháy mắt cũng sẽ bị đánh thành mảnh vỡ.

- Ta nói không sao thì sẽ không sao, ngươi yên tâm đi.

Diệp Trần từng tao ngộ qua mấy lần nguy cơ trọng đại, như ở Huyết Ma Chiến Trường bị năm đại cao thủ đuổi giết, hiểm tử nhưng vẫn còn sống, như tại dưới đáy biển của Mê Vụ Cấm khu bị vô số hung thú truy kích, cũng nguy cơ trùng trùng, nếu so sánh tương đối thì nếu không phải chiến tranh toàn diện quy mô lớn, chiến tranh quy mô nhỏ căn bản không tính là nguy hiểm gì.

- Vậy được rồi! Đã nói rồi, có gì không ổn, chúng ta phải lập tức rút đi.

Hình Mỹ Liên bất đắc dĩ nói.

Diệp Trần cười cười

- Ta so ngươi càng quý trọng tánh mạng hơn.

- Cũng đúng, bằng không ngươi sẽ không sống được đến bây giờ.

Bản thân Hình Mỹ Liên cũng coi như một thiên tài không lớn không nhỏ, thiên tài thoạt nhìn thì ở trên đỉnh, nhận được vinh quang chói mắt, nhưng nguy hiểm mà thiên tài gặp phải cũng không phải người bình thường có thể tưởng tượng, nếu là thiên tài, muốn tìm cách tăng lên thực lực của mình, không thể được chăng hay chớ, nếu thế thì một ít hiểm địa di tích cũng không thể thiếu đi thân ảnh của thiên tài được.

Tóm lại, thiên phú trọng yếu, cơ duyên trọng yếu, tôi luyện cũng rất trọng yếu.

- Phía trước là Hắc Yên Đảo, trên Hắc Yên Đảo thường xuyên đào được bảo thạch, trong đó nổi danh nhất chính là Hắc Yên bảo thạch, Song Tinh bảo thạch, Ngư Lân bảo thạch, bởi vì tên của tòa đảo này, Long Thần Thiên Cung ta và Tứ đại thế lực đối địch trong vòng hai năm, đã xảy ra hơn mười lần đại chiến, mỗi lần đều chết không ít người, may mà tòa đảo này vẫn năm trong quyền khống chế của chúng ta.

Hình mỹ liên không dám quá mức buông lỏng, thỉnh thoảng lại phóng linh hồn lực ra ngoài, dò xét bốn phía.

Trên một hòn đảo cách đó năm sáu trăm dặm.

Một đám cao thủ trên quần áo thêu đồ vân hắc bạch tuộc chiếm giữ chỗ này, xem xét sơ qua thì nhân số không dưới 30, tu vi Linh Hải Cảnh có 6 người, tu vi Tinh Cực Cảnh có hai mươi bốn.

- Đại chấp sự!

Đột nhiên, một đạo thân ảnh lướt đến trên đảo, lập loè mấy cái liền xuất hiện ở trung ương hòn đảo, trên mặt hắn mang theo vẻ hưng phấn, tựa hồ có

tin tức tốt gì đó.

- Chuyện gì?

Hán tử hung ác đang nghỉ ngơi ngẩng đầu.

- Đại chấp sự, phụ cận Hắc Yên đảo, có hai tên cao thủ Linh Hải Cảnh của Long Thần Thiên Cung, một mỹ phụ, một người tuổi còn trẻ.

Người tới vội vàng nói.

- Mỹ phụ.

Hán tử hung ác nhếch miệng lộ ra dáng cười khó coi, hắn là đại chấp sự của Hắc Vương môn, có hai cái yêu thích, một là dễ giết người, hai là quá háo sắc, trong sắc đẹp, hắn thích nhất chính là loại mỹ phụ bộ dạng vẫn còn thùy mị, loại nữ nhân này, mang đi chơi thống là khoái nhất, huống chi còn là một cao thủ Linh Hải Cảnh lạc đàn.

- Ngươi có phái linh thú truy tung bọn hắn không?

Hán tử hung ác dò hỏi.

- Đó là đương nhiên.

Linh thú của Hắc Vương môn là hắc bạch tuộc, trên thực tế, môn chủ của Hắc Vương môn chính là một đầu Yêu Vương hắc bạch tuộc tu luyện thành, cho nên hắc bạch tuộc ở Hắc Vương môn là linh thú, một khi hắc bạch tuộc tăng lên tới Linh Hải Cảnh, địa vị so với nhân loại cùng cấp còn cao hơn.

- Đi, đã rất lâu không giết người rồi.

Hán tử hung ác mạnh mẽ đứng người lên, sát khí bốn phía.

- Ha ha, hai tên cao thủ Linh Hải Cảnh, còn không phải dễ như trở bàn tay sao, bên phía chúng ta có đến 6 người cơ mà.

Những người khác cũng hưng phấn không thôi, cao thủ Linh Hải Cảnh không phải rau cải trắng, giết một người ít một người, trở lại tông môn, sẽ có không ít ban thưởng.

Hắc Yên bảo thạch là một loại bảo thạch hơi trong suốt, có khói đen bốc lên, Song Tinh bảo thạch có hai hạch tâm năng lượng, là một loại có năng lượng sung túc nhất trong số bảo thạch, mà Ngư Lân bảo thạch cũng giống với tên của nó, bề ngoài có chút giống vẩy cá, loại bảo thạch này khảm nạm trên phòng ngự khải giáp, có thể để cao lực phòng ngự của áo giáp, nhưng đáng tiếc là trên hòn đảo này sinh ra đa số là hạ phẩm bảo thạch, trung phẩm bảo thạch rất ít, thượng phẩm bảo thạch cơ hồ không có.

Mặc dù như thế, Long Thần Thiên Cung và tứ đại thế lực đối địch vẫn thập phần coi trọng với hòn đảo này, dù sao có đại lượng bảo thạch, mới có thể rèn ra Bảo Khí tốt, có thể khiến năng lực sinh tồn của đệ tử đại năng, tỉ lệ sinh tồn cao, người đột phá đến cảnh giới kế tiếp tự nhiên sẽ nhiều hơn nữa....

Đây là một vòng tuần hoàn rất hay!

BA~!

Lên hòn đạo, Diệp Trần dùng nhu kình đập vỡ một tảng đá lớn, trong bụi mù nổi lên bốn phía, một khối bảo thạch tản ra hắc khí rơi xuống, lập lòe ánh sáng.

Thò tay khẽ hấp, bảo thạch rơi trên tay, sờ lên có chút vướn tay, cũng không có bóng loáng như vẻ bề ngoài.

- Ha ha, vận khí của ngươi không tệ, tiện tay liền có thể đạt được một khối Hắc Vân bảo thạch trung phẩm.

Hình Mỹ Liên yêu kiều cười ra tiếng, vòng eo đầy đặn và bờ mông tròn ngạo nghễ ưỡn lên thoáng thay đổi, hết sức hấp dẫn.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên nhướng mày.

- Làm sao vậy?

Hình Mỹ Liên nhìn mặt mà nói chuyện, hỏi.

- Có người đến.

- Không phải là nhân mã của thế lực đối địch đấy chứ?

Sắc mặt Hình Mỹ Liên thay đổi, kiệt lực phóng linh hồn lực ra ngoài, nhưng người tới lại cách nàng quá xa, vượt qua một trăm dặm, không dò xét được gì cả, Chân Nguyên đột nhiên vận chuyển đến cực hạn, nàng bối rối nói với Diệp Trần:

- Vẫn còn ngoài trăm dặm, chúng ta chạy nhanh đi.

Diệp Trần lắc đầu nói:

- Không gấp, bọn hắn cũng không nhiều người lắm.

- Ngươi không gạt ta đấy chứ?

Không biết xảy ra chuyện gì, Hình Mỹ Liên cảm giác, cảm thấy cái mà Diệp Trần gọi là không nhiều lắm không giống với trong suy nghĩ của nàng

- Cho dù lừa ngươi, chúng ta cũng không thể thoát khỏi bọn chúng nữa rồi.

Diệp Trần vẻ mặt lạnh nhạt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 724: Miểu Sát

Nghe vậy, Hình Mỹ Liên vận chuyển Chân Nguyên, tăng cường thị lực lên đến cực hàn, trong tầm mắt, Đông Nam, hướng Đông, Tây Nam, ba phương hướng, mỗi một phương hướng đều có mười tên địch nhân, trong mười tên địch nhân, có hai gã cao thủ Linh Hải Cảnh, tu vị thấp nhất cũng có Linh Hải Cảnh trung kỳ, cao nhất chính là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, những người này cách bọn họ chỉ có hơn trăm dặm, chỉ cần mười lần hô hấp, liền có thể chạy tới, mà trên y phục của bọn hắn, có thêu đồ vân hắc chương ngư

- Là người của Hắc Vương môn.

Hình Mỹ Liên lộ ra vẻ sầu thảm.

Hắc Vương môn là tông môn hỗn tạp giữa hắc chương ngư và nhân loại, có cao thủ nhân loại của Hắc Vương môn ở đây, về cơ bản cũng sẽ xuất hiện cửu cấp thậm chí thập cấp hắc chương ngư, những hắc chương ngư này cũng không phải là hắc chương ngư bình thường, mà là Vương tộc trong hắc chương ngư, cách gọi thông tục là Hắc Vương, mà Hắc Vương môn chính là lấy cách gọi của Vương tộc hắc chương ngư để mệnh danh, sáu gã cao thủ Linh Hải Cảnh, 24 tên Cường giả Tinh Cực Cảnh, hắc chương ngư cửu cấp hoặc là thập cấp không biết rõ số lượng, đây là một cổ lực lượng rất mạnh.

Đáng giận nhất chính là, Diệp Trần rõ ràng lại lộ ra vẻ không quan tâm đến.

- Bọn hắn nhất định là dùng hắc chương ngư làm do thám, nên đã biết hành tung của chúng ta, sau đó vây quanh phía sau chúng ta, khiến cho chúng ta không thể bỏ chạy theo đường cũ, hiện giờ nếu trốn về phía trước thì sẽ chỉ càng ngày càng đến gần khu vực hạch tâm của Huyết Chiến Hải, dễ

dàng gặp phải càng nhiều địch nhân hơn nữa.

Hình Mỹ Liên nhìn về phía Diệp Trần, muốn nghe một chút hắn có ý kiến gì không, dù sao người duy nhất nàng có thể dựa vào hiện giờ chính là Diệp Trần.

Diệp Trần nói:

- Giết chết sáu tên cao thủ Linh Hải Cảnh, sẽ có bao nhiêu điểm cống hiến?

- Cái này.

Hình Mỹ Liên không biết Diệp Trần đang suy nghĩ gì, hồi đáp:

- Giết chết một gã Cường giả Tinh Cực Cảnh, là 50 điểm cống hiến, cao thủ Linh Hải Cảnh là một ngàn, nếu như là cao thủ Linh Hải Cảnh cấp bậc chấp sự chiến đấu, thì là 3000, đại chấp sự là 5000, nếu như ta đoán không sai, sáu gã cao thủ Linh Hải Cảnh này, có một gã đại chấp sự, hai gã chấp sự chiến đấu, ba gã cao thủ Linh Hải Cảnh bình thường, cộng lại, tổng cộng là một vạn bốn ngàn điểm cống hiến, có thể dùng hối đoái lấy thượng phẩm công kích Bảo Khí và phòng ngự Bảo Khí đạt trình độ cao nhất, mỗi thứ một kiện, còn có thể còn lại không ít điểm cống hiến, đương nhiên, cũng có thể hối đoái những vật khác, ách, ngươi không phải là muốn giết bọn hắn đấy chứ?

Hình Mỹ Liên kịp phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Diệp Trần.

- Hai người phân phối thế nào?

Diệp Trần lại hỏi.

Hình Mỹ Liên không rõ lắm Diệp Trần là cuồng vọng, hay là tự tin mười phần nữa, hậm hực nói:

- Long Thần Thiên Cung có tỉ lệ phân phối chính xác, nếu như địch nhân

là mọi người giết, tỉ lệ phân phối của phó điện chủ gấp hai lần đại chấp sự, gấp bốn lần chiến đấu chấp sự, nói cách khác, ngươi phân tám phần, ta phân hai thành.

- Hai thành, cũng không ít.

Diệp Trần chưa từng giải thích thêm gì, tay phải sờ đến bên hông, cầm chặt chuôi lôi kiếp kiếm, BOANG..., Lôi kiếp kiếm ra khỏi vỏ, tựa như một vòng điện quang màu xanh đậm, co duỗi bất định, mà ngay lập tức khi hắn rút kiếm, địch nhân gần nhất đã cách bọn họ không đến ba mươi dặm.

- Ha ha, các ngươi trốn không thoát đâu.

Trong đó một gã đại hán đầu trọc cười ha ha, không vội công kích, trong ánh mắt toát ra vẻ trêu tức như mèo vờn chuột.

- Trốn không thoát chính là các ngươi.

Tay phải nắm lấy Lôi kiếp kiếm, Diệp Trần tùy ý vung lên, trong chốc lát, bầu trời phía trước tối om om, một đạo loan nguyệt kiếm khí hắc sắc tựa như khe hở hắc ám thôn phệ quang minh, mang theo hủy diệt chi ý vô cùng nuốt gã đại hán đầu trọc và mười một người phía sau hắn vào đó.

PHỐC!

Không có huyết thủy vẩy ra, cổ họng của mười hai người này cũng không thốt lên một tiếng, trực tiếp bị phân giải thành tro bụi, lưu lại chỉ có vài món thượng phẩm Bảo Khí và mười hai miếng Trữ Vật Linh Giới, về phần trung phẩm Bảo Khí do Cường giả Tinh Cực Cảnh cầm cũng giống với chủ nhân của chúng, tất cả đều bị phân giải.

Một kiếm, miểu sát hai gã cao thủ Linh Hải Cảnh và tám gã Cường giả Tinh Cực Cảnh .

- Cái gì?

Hình Mỹ Liên quá sợ hãi, trước đó, nàng đã biết rõ thực lực của Diệp Trần rất mạnh, có thể miểu sát đại bộ phận tông sư Linh Hải Cảnh, nhưng giết một người và miểu sát mười hai người là hai khái niệm, hơn nữa, còn là cách xa cả ba mươi dặm a.

Hình Mỹ Liên giật mình, hai mươi người còn lại của Hắc Vương môn càng giật mình hơn, gã đại hán đầu trọc kia là một chấp sự chiến đấu của Hắc Vương môn, cách ba mươi dặm, một ít tông sư Linh Hải Cảnh thành danh cũng không cách nào miểu sát hắn, chớ đừng nói chi đến miểu sát cả mười hai người.

- Không tốt, mọi người cùng tập hợp một chỗ, liên thủ công kích.

Sắc mặt của đại hán hung ác cầm đầu trở nên ngưng trọng, quát lên.

Bá bá bá bá!

Lưu quang lập loè, hai nhóm nhân mã còn lại hợp lại cùng một chỗ, mà ở phía dưới, cũng có hai đầu hắc chương ngư cực lớn vọt nhanh lên, khí tức yêu lực trên người, che khuất bầu trời, so với cao thủ Linh Hải Cảnh đồng cấp thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, chỉ riêng năng lượng ẩn chứa thôi, mười tên Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong so ra cũng chưa vượt qua được một đầu thập cấp hắc chương ngư.

Bốn gã cao thủ Linh Hải Cảnh, hai đầu thập cấp hắc chương ngư, 16 tên Cường giả Tinh Cực Cảnh, liên thủ ra tay, đủ để đánh chết tuyệt đại bộ phận tông sư Linh Hải Cảnh, coi như là thiên tài cấp bậc thanh niên ngũ cự đầu cũng phải tạm lánh mũi nhọn, dù sao đại hán hung ác kia là một gã đại chấp sự, khí tức yêu lực của hai đầu thập cấp hắc chương ngư lại càng khủng bố vạn phần, một kích liên thủ, uy lực có thể nghĩ được..

Nhưng Diệp Trần cũng không ngăn cản bọn hắn tụ hợp cùng một chỗ, ngược lại còn chờ đợi bọn hắn nữa.

- Không thể để cho bọn hắn liên thủ.

Hình Mỹ Liên không được bình tĩnh như Diệp Trần, nàng vung tay lên, trên vũ khí độc môn Lãnh Nguyệt Câu bắn ra từng đạo hồ quang, hồ quang rậm rạp chằng chịt, trảm kích về phía đối phương, muốn quấy rầy trận hình của bọn hắn, làm bọn hắn không cách nào thuận lợi liên thủ.

Bành bành bành bành bành bành. . .

Đáng tiếc Hình Mỹ Liên đã chậm một bước, hồ quang chưa tới gần đối phương, đã bị một vách tường năng lượng vô hình ngăn trở, đây là Chân Nguyên bình chướng do đối phương liên hợp lại thúc dục, bị hồ quang chém trúng, gợn sóng lan tràn, lực đạo phân tán ra, ngay cả tư cách khiến Chân Nguyên bình chướng dao động thoáng một phát cũng không có

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 725: Lôi Điện Cải Biến Tính Chất

- Công kích!

Đại hán hung ác vung tay lên, hai mươi người và hai đầu hắc chương ngư hướng về phía Diệp Trần và Hình Mỹ Liên phát ra công kích mãnh liệt, trong nháy mắt, phong vân biến sắc, thủy triều mãnh liệt.

Diệp Trần không lùi không tiến, lại lần nữa vung ra một kiếm, một kiếm này ẩn chứa hủy diệt kiếm ý, chẳng những lực công kích mười phần, mà lại hết sức cô đọng, có hiệu quả thôn phệ.

PHỐC PHỐC!

Vòng công kích đầu tiên của đối phương ở trên đường đã bị bạo liệt mất.

- Quá mạnh mẽ.

Hình Mỹ Liên thừa nhận, chính mình từ đầu đến cuối cũng không biết thực lực của Diệp Trần đạt đến mức nào, mỗi lần cho rằng đây là chiến lực mạnh nhất của đối phương thì sự thật nói cho nàng biết, đây chỉ là công kích bình thường thôi.

- Khó trách hắn lại tự tin như vậy, hắn đến cùng là người nào?

Hình Mỹ Liên đối với Diệp Trần sinh ra hiếu kỳ mãnh liệt, khu vực đông phương thiển hải, nàng chưa từng nghe nói qua có thiên tài đáng sợ như vậy

- Đến phiên ta rồi.

Lôi kiếp kiếm giơ lên cao, tia chớp màu đen tập kết trên mũi kiếm, dần

dần ngưng tụ thành một khỏa lôi cầu màu đen, sau khi hủy diệt kiếm ý đạt tới ngũ giai, nhan sắc của lôi cầu sinh ra cải biến, trở nên giống với nhan sắc của Hủy Diệt Kiếm Hồn, chỉ có Diệp Trần biết rõ, đây là lôi điện thay đổi tính chất, nhiễm lên hủy diệt thuộc tính, dù sao ngũ giai hủy diệt kiếm ý thật sự mạnh đến không có giới hạn, uy năng tương đương với lục giai kiếm ý bình thường .

- Toàn lực phòng ngự.

Trong lòng đại hán hung ác có dự cảm bất hảo, Diệp Trần mang lại cho hắn cảm giác quá nguy hiểm.

Chân Nguyên bình chướng từ vô hình chuyển hóa thành hữu hình, như là một đạo thiên mạc, thẳng đứng treo xuống, bảo hộ bọn người đại hán hung ác cùng với hai đầu hắc chương ngư vào trong đó.

Cờ-rắc!

Diệp Trần chém xuống một kiếm, cả phiến Thiên địa đều biến thành màu đen, tinh quang cũng không có, quang minh không còn, chỉ có một khỏa lôi cầu màu đen vạch phá hắc ám phía chân trời, trùng trùng điệp điệp đụng vào trên Chân Nguyên bình chướng tựa như Thiên Mạc, sau một khắc, vầng sáng màu đen bộc phát lên, phảng phất một cái hắc động thật lớn được thành hình.

Ba một tiếng!

Chân Nguyên bình chướng tan thành mây khói, lôi cầu bạo liệt ra, tia chớp màu đen cuồng bạo mãnh liệt bao phủ ra ngoài, bọn người đại hán hung ác căn bản không kịp né tránh, nguyên một đám bị động thừa nhận Cuồng Lôi phệ thể.

Khi tia chớp màu đen trở nên nhạt nhòa đám người kia triệt để biến mất, chỉ có thượng phẩm Bảo Khí và Trữ Vật Linh Giới không cách nào phá hư, rớt xuống, đương nhiên, lực phòng ngự của hai đầu hắc chương ngư kia cũng

mạnh đến không hợp thoái thường, sinh cơ tuy rằng tiêu tán rồi, nhưng hình thể cũng không biến mất, biến thành hai khối than cốc cực lớn, rơi xuống trong nước biển.

Tay trái chụp tới, thượng phẩm Bảo Khí hơi có tổn hại và Trữ Vật Linh Giới đầy trời tụ tập về phía Diệp Trần, bên trong Trữ Vật Linh Giới của những người này, có lệnh bài đại biểu thân phận, cao thủ Linh Hải Cảnh bình thường là lệnh bài bình thường, chiến sự chiến đấu và đại chấp sự là lệnh bài chấp sự, chỉ có đạt được những lệnh bài này, mới đại biểu ngươi đánh chết bọn chúng, có thể đổi lấy điểm cống hiến.

Một bên, Hình Mỹ Liên nhìn Diệp Trần như quái vật, ba mươi người, hai đầu thập cấp hắc chương ngư, ở trước mặt Diệp Trần cứ như là gạch ngói, ngay cả tư cách giãy dụa cũng không có, mà Diệp Trần từ đầu đến cuối đều là một bộ dạng phong khinh vân đạm, qua mức bình tĩnh.

Càng bình tĩnh, càng khiến Hình Mỹ Liên cảm giác được sự đáng sợ của Diệp Trần

- Thực lực của Diệp Phó điện chủ đã không phải ta có thể phỏng đoán nữa rồi, chẳng lẽ chiến lực của hắn đã đạt đến nửa bước vương giả rồi sao, dùng thực lực biểu hiện ra, có lẽ còn chưa đạt đến, nhưng ai biết được hắn còn ẩn tàng gì chứ.

Hình Mỹ Liên cũng không biết nửa bước vương giả cụ thể mạnh bao nhiêu, cũng như không biết được Diệp Trần mạnh bao nhiêu vậy, nhưng trong mắt nàng, Diệp Trần so với tông sư Linh Hải Cảnh thì mạnh hơn nhiều, cho dù không bằng nửa bước vương giả, cũng kém không xa.

Thực lực Diệp Trần mạnh mẽ như thế, Hình Mỹ Liên rốt cục cũng yên lòng, chỉ cần số lượng địch nhân quá không hợp lẽ thường thì cũng không có gì nguy hiểm cả.

Bất quá tiếp đó, hai người cũng không gặp được nhóm địch nhân thứ hai.

Lúc chạng vạng tối, hai người trở về.

Thời gian ở Thanh Long Điện rất bình thản, bất quá loại bình thản này, thường thường chỉ là tạm thời, một khi xuất hiện chiến tranh, đó chính là cục diện người sống ta chết, cho nên mỗi người đều không bài xích loại bình thản này, bọn hắn tình nguyện bình thản lâu một chút, để cho bọn hắn có đủ thời gian nâng cao thực lực của mình.

Ngày hôm đó.

Một gã chấp sự đi đến chỗ của Diệp Trần, là Thanh Long Điện điện chủ Ngụy Long Đào phân phó cho hắn tới, bảo hắn tiến đến trước đại diện để thương lượng đại sự.

Đi vào Thanh Long Thiên Điện, Diệp Trần phát hiện hai vị Phó điện chủ khác cũng tới.

- Diệp phó điện chủ.

Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên nhao nhao hướng Diệp Trần chào hỏi.

Diệp Trần từng cái hoàn lễ.

Ngồi lên ghế thủ tọa, Ngụy Long Đào thấy Diệp Trần đã đến, mở miệng nói:

- Rồi, các vị, lần này triệu tập các ngươi tới, là có một nhiệm vụ muốn giao cho các ngươi làm, bất quá nhiệm vụ lần này khá lớn, các ngươi một người khẳng định không thể nào hoàn thành được, cần hai người hợp tác, cho nên, các ngươi tự mình thương lượng một chút đi, nên do hai người nào đi.

Hứa Đại Niên hỏi:

- Điện chủ, nhiệm vụ lần này là gì?

- Ngũ Kim Đảo, Hỏa Sơn đảo số 2, tài nguyên của Huyền Linh đảo rất

nhanh sẽ hết rồi, cần các ngươi vận chuyển tài nguyên về đây.

Thanh âm của Ngụy Long Đào rất bình thản, lại làm cho Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên nhíu mày, ba tòa đảo này là tài nguyên trọng đạo, tài nguyên được sản xuất ra khá nhiều, ngũ kim đảo chủ muốn sản xuất năm loại kim loại thạch quý hiểm, Hỏa Sơn đảo số 2 sản xuất ra đại lượng trung phẩm Hỏa Vân Thạch, trên Huyền Linh đảo có ba đầu trung phẩm linh mạch, hai cái thượng đẳng trung phẩm, một đầu trung phẩm, đạt trình độ cao nhất có thể nghĩ, nhiệm vụ lần này có lẽ sẽ có nhiều gian khổ, dù sao vận chuyển càng nhiều tài nguyên, nguy hiểm gặp phải sẽ càng lớn, những năm gần đây này, mười lần vận chuyển tài nguyên, chí ít có năm lần gặp phải nguy hiểm, có ba lượt bị vây giết, tao ngộ trọng thương.

- Nhiệm vụ lớn như vậy, sao có thể thiếu Ngô Xuyên ta được.

Ngô Xuyên Ngô Phó điện chủ xông xáo đi ra, cho thấy thái độ của mình.

Hứa Đại Niên thở ra một hơi, trầm giọng nói:

- Hồ Phó điện chủ Hồ Văn Hải, để ta giải tỏa đi, nếu không gặp được tứ đại thế lực đối địch thì thôi, gặp được, ta sẽ giết cho bằng hết, cho nên, lần này ta phải đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 726: Nhiệm Vụ Vận Chuyển Tài Nguyên

Hai người lần lượt tỏ vẻ muốn đi, chỉ còn lại có mình Diệp Trần.

- Diệp Phó điện chủ, ngươi lần đầu tiên tới Thanh Long Điện, còn chưa quen thuộc tình huống nơi này, ta thấy người đừng đi lần này, nhường cơ hội này cho chúng ta đi.

Ngô sông nói.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Ta đến chính là để giúp Thanh Long điện vãn hồi cục diện, về phần hoàn cảnh vùng biển của Huyết Chiến Hải, ta cũng không được rõ ràng lắm, Ngô Phó điện chủ, Hứa phó điện chủ, hai người các ngươi cứ thương lượng một chút đi, nên do ai đi, dù sao lần này có đến 2 danh ngạch luôn cơ mà

- Ách!

Hai người không nghĩ tới Diệp Trần sẽ cực tuyệt dứt khoát như vậy, bất quá hắn nói cũng có lý, tới nơi này không phải là vì du sơn ngoạn thủy, nói là qua đây xử lý công việc, nhưng nói thật, hai người không cho rằng Diệp Trần có thể tạo được bao nhiêu tác dụng, đây không phải là đánh giá thấp thực lực của hắn, trên thực tế, hai người tuyệt không dám đánh giá thấp Diệp Trần, nhưng tiếc tình thế của Huyết Chiến Hải chính là như thế, không phải một hai người là có thể vãn hồi cục diện được.

- Được rồi, Hứa phó điện chủ ngươi đi đi! Dù sao thời gian sau này vẫn còn rất dài mà.

Ngô Xuyên tự động rời khỏi.

- Vậy xin đa tạ!

Hứa Đại Niên ôm quyền.

Ngụy Long Đào thấy ba người thương lượng xong xuôi, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra hai túi đen lớn chừng bàn tay, nó căng phồng lên, tràn đây các đồ vật, cổ tay run lên, hai cái túi đen phân biệt rơi vào trên tay Diệp Trần và Hứa Đại Niên.

- Quy củ như trước, một người mười miếng trung phẩm Trữ Vật Linh Giới, 50 miếng hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới, tài nguyên đều đặt cả vào bên trong, mỗi cái đều tràn đầy.

Hứa Đại Niên giải thích với Diệp Trần nói:

- Diệp Phó điện chủ, đây là tài nguyên Trữ Vật Linh Giới, sau khi tràn đầy, bảo thạch trên đó sẽ sáng lớn, hơn nữa sắp đặt cấm chế, chỉ có thể để vào, không thể xuất ra.

Diệp Trần gật gật đầu, hắn biết rõ đây phòng bị chuyện mang theo đồ biến mất xảy ra, về phần số lượng tài nguyên, trở về nhất định sẽ đối chiếu với sổ sách, không có gì mất mát cả.

- Sáng sớm ngày mai, các ngươi liền lên đường đi! Không được lộ nhiệm vụ này cho bất cứ người nào khác, nếu không xử lý theo cung quy.

- Vâng.

Ba người quay người ly khai Thanh Long đại điện.

Đêm khuya, đêm lạnh như nước.

Trong phòng ngủ xa hoa rộng rãi, một người đưa lưng về phía ngọn đèn, lấy ra một kim loại Bảo Khí hình ốc đồng, Chân Nguyên rót vào, ốc đồng Bảo Khí hơi nổi lên ánh sáng.

- Sao thế, lại có nhiệm vụ hả?

Bên trong ốc đồng Bảo Khí rõ ràng truyền ra thanh âm.

- Không sai.

Thanh âm không được rõ ràng lắm, tựa hồ đã trải qua cải biến.

- Rất tốt, nói giá đi.

- Lần này ta muốn mười khỏa Linh Năng tinh thạch cấp vương giả .

- Cái gì, ngươi điên rồi, ngươi cho rằng vài trăm người và một đám tài nguyên, có thể giá trị mười khỏa Linh Năng tinh thạch vương giả cấp sao?

Đối phương có chút tức giận.

Chủ nhân của ốc đồng Bảo Khí lạnh nhạt nói:

-Long Thần Thiên Cung đại đệ tử, ngũ đệ tử, bát đệ tử, thiên tài Diệp Trần mà Long Vương rất coi trọng, cộng thêm hơn bảy trăm nhân mạng, một nhóm lớn tài nguyên, ngươi cảm thấy có đáng giá không?

Đối phương trầm mặc, giải thích nói:

- Ngươi phải biết rằng, Linh Năng tinh thạch cấp vương giả chỉ có trong di hài vương gỉa mới có, mà trong thiên địa, số lượng di hài vương giả cũng không phải vô cùng vô tận, như vậy đi, năm khỏa Linh Năng tinh thạch cấp vương giả, 50 khỏa thượng đẳng Linh Năng tinh thạch, sao hả?

- Thành giao.

Trên mặt chủ nhân ốc đồng Bảo Khí lộ ra vẻ mỉm cười, nói kỹ càng nhiệm vụ cho đối phương biết.

Sáng sớm hôm sau, trên giáo trường tụ đầy người.

Diệp Trần và Hứa Đại Niên trước sau đi đến.

Lâm Thương Hải cũng có trong đám người, Diệp Trần có chút gật đầu, như nếu như đối phương lần này không tới, vậy thì hắn phải cho đối phương biết được cái gì gọi là trời cao đất dày.

Không nói gì cả, Diệp Trần trực tiếp mở miệng nói với Hứa Đại Niên:

- Xuất phát!

Vèo! Vèo!

Hai người đi đầu bay ra, hóa thành một đạo lưu quang bắn đi, sau đó, chừng hơn bảy trăm người theo sát phía sau bọn họ, rậm rạp chằng chịt.

Chỉ sau chốc lát công phu, mọi người biến mất nơi cuối chân trời.

Trên đại dương mênh mông bao la, hòn đảo chi chít như sao trên trời, lớn đến phải bay cả khoảng thời gian dài mới qua khỏi được, nhưng chỉ là nháy mắt, đã bị bỏ lại phía sau lưng.

Phía trước phần đông lưu quang, Hứa Đại Niên cùng Diệp Trần sóng vai phi hành.

- Diệp Phó điện chủ, Ngũ Kim Đảo và Huyền Linh đảo cách nhau chỉ mấy vạn dặm, Hỏa sơn đảo số 2 thì ở ngoài mấy mươi vạn dặm, ta và ngươi đi trước tiên đi Ngũ kim đảo và Huyền Linh đảo, sau đó tụ hợp cùng một chỗ, lại đi hỏa sơn đảo số 2, ngươi cảm thấy vậy được không?

Hứa Đại Niên đề nghị nói.

". "

Diệp Trần đồng ý.

- Ta đi Ngũ kim đảo, ngươi đi Huyền Linh đảo, ngươi đã rõ vị trí rồi chứ.

- Hơn nửa tháng trước, ta đã điều tra rõ ràng. "

Lần Hình Mỹ Liên dẫn hắn đi rất nhiều tài nguyên trọng đảo, cho nên Ngũ Kim đảo, Huyền Linh đảo, cùng với Hỏa sơn đảo số 2, hắn cũng biết vị trí, cũng biết hoàn cảnh vùng biển ở phụ cận, phạm vi tài nguyên của tứ đại thế lực đối địch ở nơi nào, những thứ này hắn đều rất rõ.

- Phía trước nhanh đến rồi, chúc ngươi một đường bình an.

Thanh Long Điện cơ hồ dán ở ngoại vi Huyết Chiến Hải, nó cũng không ở sâu trong Huyết Chiến Hải lắm, cho nên Ngũ kim đảo và Huyền Linh đảo cách Thanh Long Điện cũng chỉ sáu bảy mươi vạn dặm, hai ngày thời gian, mọi người đã đến nơi, nếu như không phải trong đội ngũ có đại lượng Cường giả Tinh Cực Cảnh, thời gian còn phải rút ngắn thêm vài lần.

Sau nửa canh giờ, hơn bảy trăm người phân thành hai nhóm, một đám là đội ngũ của Hứa Đại Niên, một đám là đội ngũ của Diệp Trần, hai nhóm nhân mã một trái một phải lao đi.

- Còn chút nữa là tới nơi rồi, mọi người tăng tốc đi!

Diệp Trần quay đầu lại nói.

- Tăng thêm tốc độ!

Hình Mỹ Liên là người tin phục Diệp Trần nhất, giờ phút này cũng giúp đỡ hô.

Nghe vậy, mọi người chẳng quan tâm đến tiêu hao Chân Nguyên, sau khi nuốt miếng đan dược Chân Nguyên thì dần dần tăng tốc độ, tốc độ so lúc trước tăng lên một mảng lớn.

Rất nhanh, đã đến được Huyền Linh đảo

Nhân viên khai thác trên Huyền Linh đảo có chừng mấy ngàn người, Thanh Long Điện cũng có một nhóm nhân mã trú đóng ở đây.

Long Thần Thiên Cung và tứ đại thế lực đối địch từng có hiệp nghị,

nhân viên và tài nguyên trên đảo, không thể cướp đoạt và tổn thương, cho nên, chỉ có chờ đến khi nào vận chuyển tài nguyên mới có thể lọt vào tập kích, dù sao tất cả mọi người có tài nguyên và nhân viên khai thác trên Huyết Chiến Hải, nếu cứ ngươi làm một lần ta trả lại lần khác thì không may chính là song phương, nếu không khắc chế thì sẽ dẫn đến lưỡng bại câu thương, một chút lợi ích cũng không có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 727: Uy Nghiêm Phó Điện Chủ

Tài nguyên của Long Thần Thiên Cung ở Huyết Chiến Hải có một ngàn hai trăm đầu linh mạch, sở dĩ bị cướp đoạt 200 đầu, là vì 200 đầu linh mạch ở vào thế bị tứ đại thế lực đối địch vây quanh, hoàn cảnh địa lý không thuận lợi, cho nên tứ đại thế lực đối địch trực tiếp chiếm lất, nhưng là cũng thương hại người trên đảo, trực tiếp đem bọn họ trục xuất đến hòn đảo của Long Thần Thiên Cung, mà Long Thần Thiên Cung cũng chấp nhận việc này, hoàn cảnh địa lý không thuận lời, việc vận chuyển tài nguyên rất nguy hiểm, đối phương chiếm được thì cứ chiếm, nếu không thật muốn gây chiến thì Long Thần Thiên Cung hơn phân nữa phải chịu thiệt hại.

Huyền Linh đảo có tất cả 3 đầu linh mạch, tài nguyên rất nhiều, toàn bộ chồng chất bên trong mỏ động, người vừa mới đi vào, lập tức cảm nhận được linh khí nơi đây có chút ướt át, vì linh khí đó quá dày đặc, có chút sền sệt nên người có tu vị không đủ tu luyện ở chỗ này sẽ bị c linh khí bàng bạ trực tiếp khiến no bể bụng, kinh mạch đứt đoạn.

- Diệp Phó điện chủ, linh thạch đều ở nơi này!

Người phụ trách của Long Thần Thiên Cung trú đóng trên Huyền Linh đảo cung kính nói.

Diệp Trần gật gật đầu, lấy ra một khoả trung phẩm tài nguyên Trữ Vật Linh Giới, tay chụp tới, từng đống linh thạch như núi bị đưa vào trong.

Số lượng khai thác của ba đầu trung phẩm linh mạch trong mấy tháng rất kinh người, Diệp Trần thu suốt một phút đồng hồ, mới thu được tất cả linh thạch vào trong Trữ Vật Linh Giới, đến tận đây, hai quả trung phẩm Trữ Vật Linh Giới đều đã tràn đầy, mười miếng hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới cũng vậy.

Trung phẩm linh mạch cũng không phải đều khai thác được trung phẩm linh thạch, trên thực tế, số lượng hạ phẩm linh thạch so với trung phẩm linh thạch còn nhiều hơn, chiếm được một nửa, trung phẩm linh thạch thì chiếm 9/10 một nửa còn lại, số lượng thượng phẩm linh thạch ít nhất, nhưng cũng rất khả quan.

Thu hoạch của hai đầu thượng đẳng trung phẩm linh mạch, một đầu trung phẩm linh mạch đạt trình độ cao nhất mang lại trong mấy tháng, mà ba đầu linh mạch này, trong một ngàn đầu linh mạch cũng chiếm tỉ lệ rất cao, dù sao trong một ngàn đầu linh mạch trên Huyết Chiến Hải của Long Thần Thiên Cung, hơn chín trăm đầu đều là hạ phẩm linh mạch, mà mấy chục đầu hạ phẩm linh mạch, so ra chưa hẳn vượt qua một đầu trung phẩm linh mạch thượng đẳng hoặc đạt trình độ cao nhất .

Thu hết linh thạch, Diệp Trần không trì hoãn chút nào, lập tức rời khỏi Huyền Linh đảo, mang theo đám ngươi bay về phía Ngũ Kim Đảo

Trên đường, lông mày Diệp Trần nhướng lên, tốc độ chậm lại.

- Diệp Phó điện chủ, làm sao vậy?

Trung niên văn sĩ cận thận hỏi.

Diệp Trần giơ cánh tay lên, chỉ về phía bên phải, nói:

- Chúng ta đi bên này.

- Đi bên này?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm.

Diêu Nhất Phong biến ảo sắc mặt, cao giọng nói:

- Diệp Phó điện chủ, việc trước mắt chúng ta phải làm là tụ họp với Hứa phó điện chủ, ngươi làm cái gì vậy?

Diệp Trần ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Diêu Nhất Phong

- Ta là Phó điện chủ hay là ngươi là Phó điện chủ, việc người cần làm là nghe theo lệnh thôi.

Diêu Nhất Phong kiên trì nói:

- Bây giờ đang là thời điểm nguy nan của Thanh Long Điện, không thể bởi vì ngươi chuyên quyền độc đoán, khiến chúng ta gặp phải nguy hiểm không cần thiết được, kính xin nghĩ lại.

- Diệp Phó điện chủ, Diêu chấp sự nói không sai, chúng ta bây giờ tốt nhất là tập hợp với Hứa phó điện chủ, thời gian tách ra càng dài, nguy hiểm gặp phải càng lớn.

- Diệp Phó điện chủ, ngươi cũng nên cho chúng ta một cái lý do chứ.

Người không rõ ràng lắm quá nhiều, có mấy người đứng ra ủng hộ Diêu Nhất Phong, dù sao so với đối kháng với phó điện chủ thì tính mệnh vẫn trọng yếu hơn, tính mệnh mất đi thì đối kháng hay không đối kháng với phó điện chủ có gì khác nhau chứ, mặt khác, nói thật, bọn hắn cũng không tin phục Diệp Trần lắm, năng lực đứng đầu không phải ai cũng có.

Diệp Trần híp mắt nhìn chằm chằm Diêu Nhất Phong một hồi lâu, thật lâu nói:

- Nếu đi thẳng, chúng ta sẽ gặp phải mai phục, đi trước về phía bên phải, chúng ta có thể giết cho bọn hắn trở tay không kịp, lý do này đủ rồi chứ?

- Gặp phải mai phục.

Mọi người kinh hãi.

Nghe vậy, trong mắt Diêu Nhất Phong hiện lên một tia hoảng loạn, cười khan nói:

- Diệp Phó điện chủ, làm sao ngươi biết có mai phục, tu vi của tất cả mọi người đều là Linh Hải Cảnh, linh hồn lực đều giống nhau, nhưng ta lại

không nhận ra động tĩnh gì cả, có lẽ là ngươi quá lo lắng đấy thôi.

Lúc này, mà ngay cả Hình Mỹ Liên cũng nhìn Diệp Trần bằng ánh mắt khác thường, bởi vì nàng cũng không cảm nhận được gì cả, ngay cả dưới đáy biển có hắc chương ngư hay không nàng cũng đã dò xét qua, hơn nữa Diệp Trần nếu như cảm giác được địch nhân, địch nhân không thể không hay biết được, dù sao tất cả mọi người đều là Linh Hải Cảnh, đối với linh hồn lực quét hình rất mẫn cảm.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Việc này ngươi không cần biết, mặt khác, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta giải thích cho mọi người, lần sau ai dám không nghe mệnh, xử lí theo cung quy, hiện giờ tất cả mọi người theo ta đi, nếu không đi thì xử lý như phản nghịch.

Cải biến lộ tuyến, Diệp Trần bay vút về phía bên phải.

Bọn người Hình Mỹ Liên, Trần Vũ Hân do dự một chút, nhanh chóng theo sau, sau đó, đại bộ phận đội ngũ liền đi theo, chỉ còn lại có Diêu Nhất Phong và một nhóm nhỏ.

- Chúng ta đi.

Diêu Nhất Phong trầm giọng nói.

Hắn tuy rằng dám đưa ra ý kiến, nhưng không dám trực tiếp đối nghịch, hắn dám khẳng định, nếu như chính mình làm như vậy, Diệp Trần tất nhiên sẽ bắt lấy hắn.

Mọi người tuy rằng đi theo đằng sau Diệp Trần, nhưng truyền âm với nhau không ngớt.

- Diệp Phó điện chủ làm cái quỷ gì thế, không cùng tập hợp với Hứa phó điện chủ, hết lần này tới lần khác lại nói phía trước có mai phục, ta không tin hắn có thể cảm giác được.

- Hắn là thó điện chủ, chúng ta nghe lệnh làm việc là được rồi, có lẽ hắn tự có chủ ý của mình.

Hình Mỹ Liên giúp Diệp Trần nói chuyện.

- Ân, ta cũng tin tưởng Diệp sư huynh sẽ không vô cớ làm ra cử động lần này.

Trần Vũ Hân lựa chọn đứng về phía Diệp Trần.

. . .

Ở hai bên phía trước của lộ tuyến trước kia, từng đám nhân mã đang mai phục ở đó, tổng cộng ước sáu đội, lối vào mai phục rất rộng, chừng ngàn dặm, càng đi về phía chính giữa, đội ngũ hai bên càng khép chắc, toàn bộ mai phục giống như hình chữ "X" vậy, đến chính giữa chữ X, linh hồn lực có thể cảm giác được nhân mã hai bên, nhưng tiếc là khi đó đã ở vào trung ương mai phục rồi, địch nhân vừa nhìn thấy bọn người Diệp Trần, sẽ phát ra tín hiệu, tất nhiên sẽ bị làm vằn thắn, ngay cả trốn cũng không biết trốn thế nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 728: Tập Kích Mãnh Liệt

Mà Diệp Trần lựa chọn đi tới phía bên phải, có thể phản giết bọn hắn, số lượng địch nhân mặc dù nhiều, nhưng chia làm sáu đội, nhân lực bị phân tán đi sáu lần.

Về phần Diệp Trần làm sao mà biết được thì chớ quên, linh hồn lực của Diệp Trần gấp năm lần thường nhân, có thể quét được hết thảy sự vật trong phạm vi trăm dặm, chất lượng cũng cao hơn cao thủ Linh Hải Cảnh, linh hồn lực của hắn, tương đương với vương giả linh hồn lực, có thể cảm giác được người khác, nhưng người khác không thể phát giác ra hắn.

Đây là ưu thế và tác dụng của Diệp Trần.

Trên một hòn đảo gần với bọn người Diệp Trần, hơn hai trăm người ẩn nấp trong một ngọn núi, trên quần áo của những người này có thêu đồ vân vòng xoáy, là nhân mã của Thủy Đào Tông.

- Lần này Thủy Đào Tông chúng ta xuất động hơn sáu trăm nhân mã, Thiên Ưng Giáo xuất động hơn bảy trăm, cộng lại chính là hơn một ngàn ba trăm, giết hơn ba trăm người của bọn hắn quá đơn giản, người của Hắc Vương môn và Toàn Phong Môn nhất định cũng sẽ đánh chết được ba trăm người khác, ha ha, một lần liền chết bảy trăm người, Thanh Long Điện không sai biệt lắm đã mất một nửa lực lượng rồi.

- Tăng thêm lần trước, Thanh Long Điện ở trong vòng mấy tháng, đã tổn thất một ngàn nhân mã, lòng người nhất định sẽ bàng hoàng, không chịu nổi một ngày.

- Muốn trách chỉ có thể trách bọn hắn không làm việc cẩn thận, nhiều việc đều không chiếm cứ được thế chủ động.

- Ân, không thể không nói, chiến lực bình quân của Thanh Long Điện cao hơn chúng ta không ít, nếu đối bính nhân số thì chịu thiệt hại chính là chúng ta.

- Ha ha, không nói chuyện này nữa, chúng ta uống rượu đi đợi lát nữa hảo thống khoái giết địch.

- Hảo!

Bên trong ngọn núi mùi rượu bốn phía.

. . .

Ngoài hòn đảo hơn trăm dặm, Diệp Trần đình chỉ thế đi.

Quay đầu, Diệp Trần sâm lãnh nói:

- Chờ nghe lệnh của ta, ta ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người lực gia tốc, tu vị Linh Hải Cảnh thì ngoài ba mươi dặm bắt đầu công kích đỉnh núi lớn nhất trên hòn đảo này, một bên công kích, một bên dùng hết tốc độ tiến về phía trước, tu vị Tinh Cực Cảnh thì đi theo đằng sau chúng ta là được, nghe mệnh lệnh của ta.

Khoảng cách hơn trăm dặm, cao thủ Linh Hải Cảnh bình thường chỉ cần dùng bảy tám lần hô hấp là có thể đuổi tới, tu vị Tinh Cực Cảnh thì cần phải hai ba mươi lần hô hấp, về phần Diệp Trần, chỉ cần hai ba lần hô hấp, nếu thi triển Ngự Kiếm Thuật thì còn nhanh hơn nữa, bất quả một mình hắn hiệu quả không đủ lớn, cần cùng cao thủ Linh Hải Cảnh khác công kích, về phần Tinh Cực Cảnh, phỏng chừng không dùng được, tốc độ quá chậm.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần quát:

- Phi hành với tốc độ cao nhất.

Vèo!

Diệp Trần dẫn đầu bay ra ngoài.

- Đi!

Bốn mươi ba cao thủ Linh Hải Cảnh kể cả Lâm Thương Hải, Trần Vũ Hân cùng với La Vân Tùng đuổi sát phía sau, 300 tên Cường giả Tinh Cực Cảnh thì chậm hơn rất nhiều, bị bỏ rất xa.

Một trăm dặm!

Tám mươi dặm!

Sáu mươi dặm!

Năm mươi dặm!

Trong ngọn núi trên đảo, một gã cao thủ Linh Hải Cảnh vô ý thức phóng linh hồn lực ra ngoài, vừa phóng ra liền thu lại, ân, hắn nhíu mày, lại phóng linh hồn lực ra ngoài lần nữa.

Bỗng nhiên.

Sắc mặt của hắn thay đổi.

- Địch tập kích! Địch tập kích, nhanh ly khai ngọn núi. . .

Không đợi hắn nói hết lời, một khỏa hắc sắc lôi cầu cực lớn đã đánh lên ngọn núi, ngay sau đó, kiếm khí, đao khí, chưởng kình, quyền kình, Chân Nguyên lưu, hồ quang nguyệt nha, trảo ảnh, nhao nhao đánh tới, trong lúc nhất thời, thời gian bên trên hòn đảo phảng phất như ngừng lại, không khí sền sệt như nước.

Ầm ầm!

Hắc sắc lôi cầu do Diệp Trần dẫn đầu phóng xuất ra đã phát huy được hiệu quả, hắc sắc tia chớp cuồng bạo bắn tứ phía, giống như một mảnh hắc sắc Giao Long dài hẹp đang chơi đùa, Phong Vân biến sắc, kiếm khí đao khí đến sau bổ ra tất cả mọi thứ ở phía trước, chưởng kình và quyền kình tắc thì

phá phiến địa phương này thành từng mảnh nhỏ.

- Ah!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từng mảnh, không biết có bao nhiêu người đã chết dưới lần tập kích này, cho dù là cao thủ Linh Hải Cảnh lợi hại cũng không thể may mắn tránh khỏi.

- Cái này!

Bọn người Hình Mỹ Liên sợ ngây người, bọn hắn nghe xong sự phân phó của Diệp Trần, không được phóng linh hồn lực ra ngoài, ai dám phóng linh hồn lực ra ngoài, giết không tha, cho nên thẳng đến khi ngọn núi bị nghiền nát, người ở bên trong hóa thành tro bụi, mới biết được nơi này có địch nhân.

- Hắn làm sao biết được

Đây là chuyện mà tất cả mọi người đều muốn biết.

- Một người cũng không thể buông tha.

Diệp Trần thần sắc lãnh khốc, hắn biết rõ, nếu để cho một người chạy, không thể tiếp tục phản giết nhân mã của thế lực đối địch thì sẽ thất bại trong gang tấc, tứ đại thế lực đối địch giết nhiều người của Long Thần Thiên như vậy, lần này cũng nên đến phiên bọn hắn bị đả thương rồi, hơn nữa còn là loại trọng thương phi thường đau nhức nữa.

- Công kích!

Hình Mỹ Liên phục sát đất với Diệp Trần, nàng đã có quyết định, ngày sau, Diệp Trần nói gì cũng tuyệt không bao giờ hoài nghi nữa.

Trong mọi người, Lâm Thương Hải là gắng sức nhất, lúc trước hắn đã từng nói qua với Diệp Trần là so nhân số giết được, hiện giờ đã bắt đầu rồi.

Với tư cách là kiếm đạo tông sư không kém sắc nhị trưởng lão của

trương lão hội, Lâm Thương Hải một người đã vượt qua rất nhiều người, kiếm khí rậm rạp chằng chịt phủ tới, một mảng lớn phạm vi của trung ương hòn đảo đều năm dưới sự đả kích kiếm khí của hắn, nhưng tiếc là một khỏa lôi cầu của Diệp Trần giết được rất nhiều người, bất kể xem thế nào, hắn đều thiếu một ít.

Khắp hòn đảo kích gà bay chó sửa, số người còn lại chưa đủ mười, tất cả đều là cao thủ Linh Hải Cảnh cấp bậc đại chấp sự cùng với chiến đấu chấp sự, về phần cao thủ Linh Hải Cảnh và cao thủ Tinh Cực Cảnh khác, toàn bộ đều bị diệt, một tên cũng không để lại.

- Trốn!

Bảy tám tên địch nhân này phân tán ra, chạy trối chết.

Xoẹt!

Một đạo hắc sắc kiếm khí được chém ra, hai gã địch nhân cách nhau không xa lắm bị cắn nuốt, đây là công kích do Diệp Trần phát động .

Mấy người khác tuy rằng đang lẩn trốn, nhưng tiếc là công kích nhiều lắm, ở trong lưới hỏa lực mãnh liệt, nào có thể chạy thoát, nguyên một đám bị đánh thành phấn vụn.

Đến tận đây, lần tập kích thứ nhất, viên mãn thành công.

Hơn bốn mươi ngươi phe Diệp Trần đánh chết hơn hai trăm địch nhân, mà Cường giả Tinh Cực Cảnh còn chưa có đuổi tới, bọn hắn chỉ có ở trong giao đấu chính diện mới có thể tạo được tác dụng.

Lúc này, không còn ai dám hoài nghi Diệp Trần nữa, nếu như không phải có Diệp Trần, bọn hắn căn bản không có biện pháp đánh chết hơn hai trăm tên địch nhân trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hơn nữa nếu đi theo lộ tuyến trước kia, rất có thể sẽ lâm vào trong mai phục, lọt vào đả kích mang tính hủy diệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 729: Bội Phục

Ta hiện giờ đã có chút tin tưởng, hắn có thể vãn hồi cục diện bất lợi của Thanh Long Điện rồi.

Hình Mỹ Liên hít sâu một hơi, tự nhủ.

- Aizz, Đại sư huynh lần này chỉ sợ phải thua.

Trần Vũ Hân nhìn nhìn Lâm Thương Hải, lại nhìn Diệp Trần một chút, vừa rồi kiếm thứ nhất của Diệp Trần đã đánh chết hơn mười người, Lâm Thương Hải rõ ràng so với Diệp Trần kém không ít, mà lại dưới tính huống Diệp Trần căn bản không có để ý đến nữa, sau khi phát ra kiếm thứ nhất, công kích kế tiếp đều rơi vào ngoại vi, ngăn cản địch nhân chạy trốn.

Trong đám người, trong mắt Diêu Nhất Phong chợt lóe lên hàn quang, nhưng được che dấu vô cùng tốt.

Đáng tiếc, hắn không thể gạt được Diệp Trần.

Lúc Diệp Trần cường ngạnh lựa chọn tiến về phía bên phải, đã biết rõ sẽ phát sinh mâu thuẫn, hắn cam tâm tình nguyện chứng kiến loại cục diện này, chỉ có loại cục diện này, mới có thể hỗ trợ xuất hiện thành quả, tương phản càng lớn, hiệu quả càng lớn, có thể nói, nếu phát triển theo phương hướng thông thường, uy tín của Diệp Trần tuyệt đối sẽ không cao, mà bây giờ, trong nội tâm mọi người đã bắt đầu sinh ra sự tín nhiệm mù quáng với hắn.

Kế tiếp, Diệp Trần mang theo hơn ba trăm người, lao về phía góc trên bên phải của vòng mai phục hình chữ X, về phần chính giữa, quá gần với lộ tuyến trước kia của địch nhân, dễ dàng đánh rắn động cỏ, cho nên, bốn góc của vòng mai phục hình chữ X là chỗ mai phục tốt nhất.

Địch nhân lần này vẫn là đội ngũ của Thủy Đào Tông, số lượng không đến 200, ước chừng 180 người, cao thủ Linh Hải Cảnh hơn hai mươi, Cường giả Tinh Cực Cảnh gần 160 người, nếu cứng đối cứng thì, hơn ba trăm người phe Diệp Trần tuy rằng có thể toàn diệt bọn hắn, nhưng cũng sẽ có thương tổn không ít.

Trở tay không kịp, hoàn toàn trở tay không kịp, do ở phía sau vòng mai phục, nhóm địch nhân này so nhóm nhóm địch nhân đầu tiên càng trở tay không kịp, bị bọn người Diệp Trần xâm nhập đến ba mươi dặm cũng không biết.

Vòng công kích thứ nhất, đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, sau đợt công kích thứ hai, chỉ còn lại có loe nghoe mười người, vong công kích thứ ba, toàn bộ bị diệt.

- Quá sung sướng, cho đến giờ cũng chưa từng thoải mái như vậy, Diệp phó điện chủ quả thực là thần nhân, cũng chỉ có hắn mới có thể khiến chúng ta không tổn hao mảy may đã toàn diệt địch nhân, hiện tại, ai còn dám nói Diệp phó điện chủ nói bậy, Lưu Bưu ta là người đầu tiên trở mặt với hắn.

Một gã chấp sự chiến đấu của Thanh Long Điện sắc mặt đỏ lên, đó là biểu hiện của cảm xúc hưng phấn, một hai năm gần đây, Thanh Long Điện bị tứ đại thế lực đối địch đánh chết rất nhiều người, trong đó có một người là anh em kết nghĩa của Lưu Bưu, hắn đã từng phát thệ qua, nhất định phải đánh chết mười tên địch nhân để báo thù, hiện giờ hắn sắp làm được rồi.

- Có Diệp Phó điện chủ ở đây, Thanh Long Điện chúng ta rốt cục có thể hãnh diện rồi, tứ đại thế lực đối địch người đông thế mạnh thì thế nào, giết sạch bọn hắn.

- Diêu Nhất Phong, ngươi có vẻ mất hứng thì phải, ngươi chẳng lẽ có quan hệ với Diệp phó điện chủ sao.

Có người phát hiện trên mặt Diêu Nhất Phong không có biểu lộ gì cả, việc này rất không bình thường, hiện tại ngoại trừ Diệp Trần rai, tất cả mọi

người đều thật cao hứng.

Diêu Nhất Phong cười khan nói:

- Sao thể được chứ, ta cũng rất bội phục Diệp phó điện chủ, trước đây có chút càn rỡ thô lỗ rồi, rõ ràng lại hoài nghi hắn.

- Nguyên lai ngươi xoắn xuýt chuyện này, ta tin tưởng Dệp phó điện chủ sẽ không mang thù đâu.

Một người vỗ vỗ bả vai Diêu Nhất Phong, cười nói.

- Nếu được thế thì còn gì bằng.,

Diêu Nhất Phong khóe miệng co quắp.

Diệp Trần không có nhìn Diêu Nhất Phong, ra lệnh nói:

- Bên trái, đột tiến.

Nơi đó là bên kia của lộ tuyến trước kia.

Cứ như vậy, ba trăm người phe Diệp Trần liên tiếp tiêu diệt bốn nhóm người, hai nhóm trước là nhân mã của Thủy Đào Tông, hai nhóm sau là nhân mã của Thiên Ưng giáo, lúc tiêu diệt đội ngũ Thiên Ưng giáo, hao tốn không ít công phu, Thiên Ưng giáo cũng giống như Ngự Thú Môn, lấy chăn nuôi yêu thú để nổi tiếng, bất quá yêu thú mà bọn hắn chăn nuôi đều là Ưng loại yêu thú, bọn người Diệp Trần một đường đột tiến đi qua, giết không ít Ưng loại yêu thú, cuối cùng mới giết đến hang ổ, một lần hành động diệt diệt bọn hắn, may mà sự tình rất thuận lợi, hữu kinh vô hiểm.

Tổng cộng sáu nhóm, chết mất bốn nhóm, còn thừa lại hai nhóm người cuối cùng.

Hai nhóm người cuối cùng cũng không phải dễ đối phó như vậy, bởi vì bọn hắn ở vào trung ương của vòng mai phục hình chữ X, cách nhau tương đối gần, giết người bên này sẽ khiến bên kia chú ý, chỉ có tốc chiến tốc

thắng, giải quyết dứt khoát mới được thôi.

. . .

- Có điểm gì là lạ.

Dưới nền đất của đảo nhỏ hoang vu, hán tử gầy gò nhíu mày, cẩn thận suy tư.

- Cái gì không đúng.

Người bên cạnh hỏi.

- Không biết được có gì không đúng, nhưng lại có dự cảm không tốt, ngươi nói, hành động lần này của chúng ta có thể thất bại không?

- Đừng nói giỡn, sao có thể thất bại chứ, hơn nữa cho dù thất bại thì sao, nhân mã của chúng ta và Thủy Đào Tông cộng lại, có hơn một ngàn ba trăm người, sao lại phải sợ bọn chúng lật bàn chứ.

- Điều này cũng đúng, có thể là ta quá lo lắng.

Hán tử gầy gò cười cười, tâm tình buông lỏng rất nhiều, chỉ là cảm giác xấu trong nội tâm vẫn không có tiêu tán, khiến hắn có chút nghi hoặc khó hiểu.

Ầm ầm!

Nước biển trùng kích vào đá ngầm ở ven đảo nhỏ, phát ra từng đợt tiếng nổ vang.

Bầu trời, lưu vân liên kết cùng một chỗ, một mực kéo dài đến chân trời, trong tiếng vỗ bờ ồn ào, từng đạo bóng người bỗng nhiên xuất hiện nơi phía chân trời, ngày càng nhiều, rậm rạp chằng chịt, thoạt nhìn giống như là một vãi chỗ bẩn được vẽ lên trên trời xanh mây trắng vậy.

- Địch nhân ở nơi này gần đến 300, cách nơi này ngoài tám mươi dặm,

còn có một nhóm địch nhân khác, mọi người cần phải toàn lực ứng phó, tuyệt chiêu sát chiêu đều sử ra cho ta, bằng không đợi đến khi nhóm khác đến, trong các ngươi sẽ chết một nhóm người đấy.

Diệp Trần trầm giọng nói.

- Diệp Phó điện chủ yên tâm, chúng ta sẽ toàn lực ứng phó, các huynh đệ, nếu không muốn chết, thì hãy dốc hết toàn lực cho ta.

Mọi người tin tưởng mười phần, Diệp Trần bảo bọn hắn đi hướng đông, bọn hắn tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, ai dám đi hướng tây chính là đối địch với mọi người.

- Tốt, xuất phát!

Diệp Trần rút ra Lôi Kiếp Kiếm, điểm một chỉ về phía trước.

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Tiếng xé gió rậm rạp không ngớt không dứt, hơn ba trăm người lấy Diệp Trần làm mũi tên, toàn lực bay về phía đảo nhỏ cách đó chừng trăm dặm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 730: Giao Phong Chính Diện

Dưới nền đất của đảo nhỏ hoang vu, dự cảm bất hảo trong nội tâm hán tử gầy gò ngày càng mãnh liệt, hắn đi tới đi lui không ngừng, thỉnh thoảng lại phóng xuất ra linh hồn lực, hy vọng có thể phát giác ra chút gì đó, nhưng tiếc không có gì cả.

- Chẳng lẽ thật sự do ta đa tâm sao.

Hán tử gầy gò bắt đầu hoài nghi chính mình, mỗi lần gặp được nguy hiểm, hắn đều sinh ra cảnh giác, vốn rất nhanh sẽ ứng nghiệm nhưng lần này đã qua khá lâu rồi, một chút mánh khóe cũng không có, có mánh khóe không đáng sợ, không có mánh khóe mới đáng sợ, giống như yên lặng trước bão táp vậy.

Lại lần nữa phóng xuất ra linh hồn lực.

- Con mẹ nó, địch tập kích, địch tập kích.

Hán tử gầy gò giật mình, mặt không có chút máu, dự cảm rốt cục ứng nghiệm rồi, nhưng hắn tình nguyện không có ứng nghiệm, hơn năm mươi dặm, bốn mươi mấy đạo nhân ảnh bay tới với tốc độ kinh người, một người phía trước nhất đã giơ lên bảo kiếm phảng phất một vòng điện quang, chuẩn bị công kích.

- Triệu phó đường chủ, ngươi không có nói đùa chứ!

Người lúc trước bảo hán tử gầy gò yên tâm vô ý thức trả lời.

- Nói đùa con mẹ ngươi.

Hán tử gầy gò tháo chạy ra phía bên ngoài, chui ra khỏi nền đất.

Cờ-rắc!

Trong một sát na lúc hắn chui lên khỏi nền đất, một khỏa lôi cầu màu đen từ xa đến gần, như nhanh như chậm rơi vào trung ương hòn đảo, lập tức, trung ương hòn đảo lõm xuống thành hình bán cầu, ngay sau đó, lôi cầu bạo liệt ra, một mảnh tia chớp dài hẹp màu đen như Ma Long lan tràn ra bốn phía.

Dù có hán tử gầy gò nhắc nhở, mọi người cũng không kịp phản ứng, việc này cũng không thể trách bọn hắn, công kích của Diệp Trần cơ hồ trong nháy mắt đã đến, bọn hắn cho dù có kịp phản ứng, thì phải làm thế nào đây, thân pháp tốc độ có mau hơn nữa, thì sao có thể nhanh hơn công kích.

Một khỏa lôi cầu này, trực tiếp tiêu diệt năm sáu tên Đại năng Linh Hải Cảnh, hơn sáu mươi tên Cường giả Tinh Cực Cảnh, ngoài ra, khỏa lôi cầu này khiến những người còn lại gà bay chó chạy, căn bản không thể ổn định được, chỉ có thể từng người thoát đi, tránh đi trung tâm bạo phá.

Kiếm khí, đao khí, chưởng kình, quyền kình, Chân Nguyên lưu. . .

Lôi cầu qua đi, hơn bốn mươi đạo công kích trước sau đánh lên trung ương hòn đảo, toàn bộ hòn đảo rung động, chia năm xẻ bảy, đại lượng nước biển tuôn lên từ khe hở, mang đến cho người ta một loại cảm giác đến tận thế, ảo giác mãnh liệt không nơi nào có thể trốn tránh.

- Không tốt, bên kia lọt vào tập kích rồi.

Lúc đội ngũ của Thiên Ưng giáo lọt vào tập kích, trên một hòn đảo nhỏ cách đó hơn tám mươi dặm, một nhóm nhân mã cuối cùng của Thủy Đào Tông phát giác được tràn cảnh phía bên kia

Thủ lĩnh của nhóm nhân mã này nghi ngờ nói:

- Bọn hắn sao lại gặp phải tập kích?

Theo hắn thì đám người Diệp Trầđã tiến nhập vòng mai phục, chỉ có

điều kết quả lại vượt ngoài ý định.

- Đừng quản nhiều nữa, nhanh đi cứu viện.

Bá! Bá! Bá!

Đại lượng cao thủ bay lên trời, lao về phía cách đó hơn tám mươi dặm.

- Mau chóng giải quyết bọn hắn.

Diệp Trần phát giác được nhóm nhân mã cuối cùng của Thủy Đào Tông đến.

- Sát!

- Sát!

Thanh Long Điện cao thủ con mắt đỏ bừng, rất có khí thế người cản giết người, thần cản giết thần, bọn hắn chưa bao giờ được thoải mái như hôm nay cả chưa từng có.

Nhân mã của Thiên Ưng giá càng ngày càng ít, theo từ hơn hai trăm giảm đến hơn 100, lại từ hơn 100 giảm đến mấy chục người, vô cùng thê thảm.

- Các ngươi đã tiến vào vòng mai phục, chờ chết đi!

Người còn lại của Thiên Ưng giáo ngoài mạnh trong yếu nói.

Nghe vậy, người bên phía Diệp Trần thiếu chút nữa cười ra tiếng, thầm nghĩ:

- Các ngươi đã là đám cuối cùng, còn cho là chúng ta tiến nhập vòng mai phục nữa chứ.

Bất quá hồi tưởng thoáng một phát, bọn hắn lại không khỏi toát mồ hôi lanh, không có Diệp Trần, bọn hắn sợ rằng đã thật tiến vào trong vòng mai

phục, kết cục sẽ hoàn toàn bất đồng.

Trong lúc vô hình, bọn hắn đối với Diệp Trần càng thêm tin phục, một số gần như mù quáng.

- Tên ranh con của Thanh Long Điện, vận may của các ngươi đã dừng ở đây rồi.

Hơn ba trăm người của Thủy Đào Tông chạy tới, tụ cùng một chỗ với mấy chục người còn lại của Thiên Ưng giáo, tổng số lượng tiếp cận 400, so với hơn ba trăm người của Diệp Trần thì nhiều hơn không ít.

- Ai dừng ở đây, còn không nhất định.

Hình Mỹ Liên cao giọng nói.

- Ha ha, tiểu nương bì, đợi lát nữa bắ được ngươi, ta sẽ khiến người sung sướng vui vẻ.

Thủ lĩnh của Thủy Đào Tông cười ha ha nói.

- Phi! Sắp chết đến nơi còn nổi sắc tâm.

Hình Mỹ Liên vẻ mặt khinh thường, nhìn bọn hắn chằm chằm như nhìn người chết.

- Lên xe.

Diệp Trần không nói nhảm gì thêm, trực tiếp lấy ra Kim Long Chiến Xa, Kim Long Chiến Xa khổng lồ vắt ngang bầu trời, kim quang bốn phía.

Bá bá!

Mấy chục người bị điểm tên lướt lên Kim Long Chiến Xa, từ một tên Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường khống chế, Kim Long Chiến Xa gào thét lên phóng trận doanh quân địch, những ai không lên xe theo sát đằng sau Kim Long Chiến Xa, lấy Kim Long Chiến Xa làm mũi thương, thanh thế to

lớn.

- Chiến xa?

Thủ lĩnh của Thủy Đào Tông nhướng mày, Bảo Khí loại chiến xa thập phần trân quý, hắn chỉ là phó đường chủ môt đường khẩu của Thủy Đào Tông, không có tư cách có được chiến xa.

- Cho dù có chiến xa thì sao, người của chúng ta, sẽ ngày càng nhiều.

Thủ lĩnh Thủy Đào Tông vui mừng không sợ.

Ầm ầm!

Theo khoảng cách song phương càng ngày càng gần, chính diện quyết đấu, hết sức căng thẳng, lần này khác với tập kích, dựa vào chính là thực lực chân chính, cường giả sinh tồn, kẻ yếu đào thải.

Bất quá, có Diệp Trần ở đây, kết cục của địch nhân đã được định, cho tới bây giờ, Diệp Trần ngay cả một nửa thực lực cũng chưa thi triển ra, còn có siêu cấp đòn sát thủ cao siêu như Ngự Kiếm Thuật chưa sử dụng nữa.

- Sát!

Ba mươi dặm là khoảng cách công kích tốt nhất, xa một chút, lực công kích sẽ suy yếu quá nhiều, gần một chút, sẽ bị đối phương chiếm được tiên cơ, đứng ở lối vào của Kim Long Chiến Xa, Diệp Trần giơ Lôi kiếm kiếm lên chém xuống một kiếm.

Phốc phốc!

Bầu trời như bị xé nứt, lôi cầu màu đen viên mãn không sứt mẻ, bắn thẳng tới.

Công kích của những người khác theo sát phía sau.

Trong thời gian ngắn, đầy trời đều là dị tượng, hơn bốn mươi tên Đại

năng Linh Hải Cảnh, 300 tên Cường giả Tinh Cực Cảnh, liên thủ phát động công kích rất là khủng bố, nửa bước vương giả cũng phải tránh lui ba thước, không dám đón đỡ, dưới nửa bước vương giả chỉ sợ sẽ chết ngay lập tức.

- Giết sạch bọn hắn.

Thủ lĩnh của Thủy Đào Tông vung tay lên, quát.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 731: Chờ Đợi Tiếp Viện

Trên thực tế không cần hắn ra lệnh, khi bọn người Diệp Trần tiếp cận hơn ba mươi dặm, bọn hắn cũng đã súc thế hoàn tất, nguyên một đám phát ra công kích mãnh liệt nhất, quyết đấu chính diện, là thập phần thảm thiết, thực lực cá nhân bị thu lại tới mức nhỏ nhất, chỉ có đoàn kết mới có thể chống lại thôi.

Rầm rầm rầm phanh. . .

Một bên là hơn ba trăm đạo công kích, một bên là gần 400 đạo công kích, nhanh chóng tiếp xúc cùng một chỗ, đủ để nghiền nát nhân mạng thành bụi phấn, tiếng nổ mạnh không ngớt không dứt, hỗn loạn cuồng bạo sóng xung kích từng vòng tràn ra, đem vùng đất trung ương biến thành khu vực tử vong.

BA~ BA~!

Công kích của hai bên cũng không phải tất cả đều đụng vào nhau, luôn luôn có cá lọt lưới, đại khái hơn ba mươi đạo công kích xuyên qua khí kình hỗn loạn, đánh lên bên ngoài vòng phòng hộ của Kim Long Chiến Xa, tạo nên một vòng rung động, toàn bộ chiến xa lay động không ngớt.

Nhưng cuối cùng vòng phòng hộ của Kim Long Chiến Xa cũng không có bị phá mở.

Phòng ngự của Kim Long Chiến Xa so với một kiện bán cực phẩm phòng ngự áo giáp còn cường hãn hơn, công kích mặc dù nhiều, chỉ là đều đã hết sức, thành ra không cách nào phá vỡ được.

Trái lại bên phía Thủy Đào Tông, rõ ràng có hơn bốn mươi đạo công kích xuyên qua khí kình hỗn loạn, trùng kích đi qua, trong nháy mắt liền

khiến bọn hắn chết hơn mười người.

Nguyên lai, Diệp Trần phát ra đại lượng lôi cầu hủy diệt công kích, Lâm Thương Hải cũng không thể coi thường, chỉ với hai người đã hơn xa rất nhiều người, cho nên nhân số Thanh Long Điện tuy rằng ít một chút, nhưng hiệu quả lại vượt qua đội ngũ còn sót lại của Thiên Ưng giáo và đội ngũ Thủy Đào Tông

- Tiếp tục giết!

Diệp Trần không hề thi triển Lôi Phệ, mà là dùng kiếm khí công kích bình thường, từ đó lực công kích đơn thể tuy không mạnh bằng Lôi Phệ, nhưng bằng sự nhanh chóng của kiếm hắn, trong nháy mắt có thể chém ra mấy chục đến cả trăm kiếm, những người khác học theo, nhao nhao buông tha cho tuyệt học, lựa chọn công kính nhanh chóng nhất.

Hơn ba trăm người, trong nháy mắt đánh ra ngoài cả ngàn đạo công kích, tràng diện sôi nổi vạn phần.

- Ngăn trở bọn hắn.

Vòng công kích thứ nhất đã đánh chết hơn mười người của đối phương, thủ lĩnh Thủy Đào Tông có chút biến sắc, chiến lực của Diệp Trần và Lâm Thương Hải vượt quá tượng tượng của hắn, hai người này, tuyệt đối là tông sư đạt trình độ cao nhất, chỉ sợ chỉ có đường chủ tự mình đến đây, mới có thể chống lại một người trong số họ thôi.

Đợt công kích thứ hai, đội ngũ của Thủy Đào Tông lại chết mười người, đội ngũ còn sót lại của Thiên Ưng giáo cũng đã chết bảy tám người.

Lúc này, Kim Long Chiến Xa cách trận doanh quân địch chưa đầy mười dặm, công kích được phát ra trong mười dặm, cơ hồ không có một chút suy yếu, là công kích mạnh nhất, mà theo khoảng cách càng ngày càng gần, tử thương cũng càng ngày càng khoa trương, lúc đợt đối bính công kích thứ hai, bên phía Diệp Trần đã chết ba bốn người, đương nhiên, ba bốn người này

đều là Cường giả Tinh Cực Cảnh, phòng ngự của bọn hắn quá thấp.

Ầm ầm!

Rốt cục, phòng ngự của Kim Long Chiến Xa cũng bị công phá, khí kình cuồng bạo tác dụng lên người mỗi người, không ngừng suy yếu hộ thể Chân Nguyên của bọn hắn.

PHỐC!

Một người trung niên trong xe bên trái phun ra một ngụm máu tươi, bị trọng thương, hắn là người điều khiển Kim Long Chiến Xa, vòng phòng ngự vừa vỡ, bản thân liền chịu một chút cắn trả, cho nên ngăn không được dư âm còn sót lại, bị đánh nát hộ thể Chân Nguyên.

- Đổi một người khác đến điều khiển Kim Long Chiến Xa, ngươi ngồi xuống điều tức đi.

Diệp Trần quyết định thật nhanh.

- Vâng!

Một gã đại hán mập mạp thúc dục Chân Nguyên, quán chú vào trong Kim Long Chiến Xa, lập tức, bên ngoài Kim Long Chiến Xa lại nổi lên một vòng phòng ngự màu vàng nhạt trong suốt.

Một phiên công kích này, bên phía Diệp Trần số người tử thương không quá hai mươi, đạt tới mười bốn người, mười ba người tử vong, một người trọng thương.

Cũng may nhân số bên Thủy Đào Tông còn chết nhiều hơn nữa, số lượng bỗng nhiên gia tăng đến hơn ba mươi người, tăng thêm số người chết của Thiên Ưng giáo cũng vượt qua 50.

Qua mấy phiên công kích, bên phía Diệp Trần tử thương không đến hai mươi, còn đối với phương chết gần trăm ngươi, tương phản rất lớn

Lập tức Kim Long Chiến Xa muốn trùng kích tới, thủ lĩnh Thủy Đào Tông cắn răng nói:

- Toàn lực phòng ngự, chờ đợi tiếp viện.

Hắn căn bản không nghĩ tới, trận chiến tranh này, sẽ không có tiếp viện, bốn nhóm nhân mã khác, đều đã bị bọn Diệp Trần tiêu diệt rồi, một tên cũng không để lại.

Ba ba ba ba. . .

Theo công kích chuyển đổi thành phòng ngự, Thủy Đào Tông một người cũng không chết, Chân Nguyên bình chướng dày đặc, vững vàng chặn công kích của bọn người Diệp Trần, bất quá trên thế giới không có phòng ngự không công phá được, thời gian ngắn còn đỡ, một lúc sau, Chân Nguyên bình chướng đã bị chấn động, vẫn không thể nào kiên trì nổi.

- Các ngươi không có hi vọng đâu, bốn nhóm nhân mã khác, toàn bộ đều trở thành vong hồn rồi.

Diệp Trần ngữ xuất kinh ngôn nói.

- Đánh rắm, chỉ bằng các ngươi cũng có thể giết bốn nhóm nhân mã sao, ngươi biết số lượng của bọn họ không, mỗi người nhổ một ngụm nước miếng cũng đủ để dìm chết ngươi rồi.

Bên phía Thủy Đào Tông không người nào tin tưởng cả.

Diệp Trần cười lạnh nói:

- Bốn nhóm người mã, nhân số nhiều nhất là 250 người, ít nhất là hơn một trăm tám mươi người, ta nói không sai chứ, hơn nữa các ngươi cho rằng chúng ta làm sao đến được đây, nếu như chính diện tiến vào vòng mai phục, các ngươi sẽ thảm như vậy sao.

- Ta không tin!

Thủ lĩnh Thủy Đào Tông sắc mặt trắng bệch, hắn đã có chút đã tin tưởng, nhưng không thể nào nói ra được, nếu không thì hậu quả khó thể lường.

- Tin hay không tùy các ngươi.

Diệp Trần không cần khiến tất cả mọi người tin răm rắp, chỉ cần trong lòng bọn họ lưu lại một hạt giống, là có thể khiến bọn hắn dần lâm vào tuyệt vọng rồi.

Rầm rầm rầm. . .

Kim Long Chiến Xa đứng ngoài năm dặm, không ngừng đánh lên Chân Nguyên bình chướng, Chân Nguyên bình chướng trước giờ vững như thái sơn, đến bây giờ bắt đầu trở nên dao động.

Thời gian vô tình trôi qua, tần suất Chân Nguyên bình chướng dao động càng ngày càng cao, mà Cường giả Tinh Cực Cảnh quán chú chân nguyên vào Chân Nguyên bình chướng thỉnh thoảng lại có người thất khiếu chảy máu, bản thân bị trọng thương, Chân Nguyên bình chướng cùng một nhịp thở với bọn họ, Chân Nguyên bình chướng không ngừng chấn động, sẽ khiến bọn hắn chịu một chút cắn trả, lần một lần hai còn không sao, mấy chục hơn trăm lần qua đi, Cường giả Tinh Cực Cảnh khẳng định chịu không được.

Thời gian dần trôi qua, Cường giả Tinh Cực Cảnh bị thương ngày càng nhiều, Chân Nguyên bình chướng càng ngày càng yếu, mà Chân Nguyên bình chướng càng ngày càng yếu, người bị thương lại ngày càng nhiều, đây là một vòng tuần hoàn ác tính, khó có thể giải được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 732: Hi Vọng Của Hứa Đại Niên

Thủ lĩnh Thủy Đào Tông mắt thấy không chống được nữa, sắc nội lệ nhẫm nói:

- Giết chúng ta, các ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt, Thủy Đào Tông ta nhất định sẽ hoàn trả gấp 10 lần.

- Đó vẫn là chuyện sau này, cứ nghĩ chuyện trước mắt đi đã!

Diệp Trần tăng lực công kích.

- Mọi người chống đỡ, tiếp viện sẽ đến sớm thôi.

Thủ lĩnh Thủy Đào Tông tuyệt vọng, hắn chỉ có thể hy vọng kỳ tích xuất hiện.

Cờ-rắc!

Nửa khắc qua đi, Chân Nguyên bình chướng bị suy yếu đến tình trạng nhất định, xuất hiện khe hở, khe hở tuy rằng đang tu bổ, nhưng tốc độ tu bổ rõ ràng so ra kém phá hư.

Phịch một tiếng!

Toàn bộ Chân Nguyên bình chướng sụp đổ, hơn trăm tên Cường giả Tinh Cực Cảnh miệng phun máu tươi, bay rớt ra ngoài, trọng thương sắp chết, tuyệt đại bộ phận Cường giả Tinh Cực Cảnh còn sót lại mỗi người đều mang thương, sức chiến đấu tổn hao nhiều, về phần Đại năng Linh Hải Cảnh tuy rằng kháng trụ được cắn trả, nhưng khí huyết lại chấn động không thôi, thân hình ngốc trệ.

- Sát!

Diệp Trần hét to.

Hơn ba trăm đạo công kích không chút lưu tình đánh về phía trận doanh quân địch, nếu như là lúc trước, trận doanh quân địch có thể ngăn chặn thoáng một chút, nhưng bây giờ có thể phản kích chỉ có được vài người, nguyên một đám không phải trọng thương thì là thân thể bị tê liệt, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từng mảnh, trận doanh quân địch bị quét sạch một nửa.

Bắt đầu có người chạy trốn, nhưng tiếc, người chạy trốn sẽ được sự chiếu cố trọng điểm của Diệp Trần, tùy tiện một đạo Thanh Liên kiếm khí ẩn chứa hủy diệt kiếm ý bắn ra cũng có thể diệt sát một người, đừng nói là Cường giả Tinh Cực Cảnh ngăn không được, coi như là Đại năng Linh Hải Cảnh cũng đỡ không nổi.

Diệp Trần có được ngũ giai hủy diệt kiếm ý, giơ tay nhấc chân đều có được lực công kích hết sức kinh người.

. . .

Ầm ầm!

Ngoài Ngũ Kim Đảo mấy ngàn dặm, đoàn nhân mã do Hứa phó điện chủ dẫn đầu dừng lại, phía trước, nước biển đột nhiên bạo động, sóng biển bắn tận lên trời, ngăn trở đường đi của bọn hắn, mắt thường có thể thấy được, phía dưới nước biển, có hơn mười đầu hắc chương ngư cực lớn đang lưu động.

Bên trái phía trước, thình lình xuất hiện hơn ba trăm người, bên phái phía trước, cũng có hơn hai trăm người, hai phe đội ngũ cộng lại, cũng gấp đôi bọn hắn.

- Lui lại!

Hứa Đại Niên biết rõ bị mai phục, mang đám người dốc sức liều mạng trốn về phía sau.

- Ha ha! Các ngươi trốn không thoát đâu.

Còn chưa chạy được mấy trăm dặm, lại xuất hiện hai nhóm nhân mã, số lượng cũng không thua kém 200, theo thứ tự là người của Hắc Vương môn và Toàn Phong môn.

- Ngừơi Thanh Long Điện thật to gan, nửa tháng trước rõ ràng lại đánh chết mười mấy tên cao thủ của Hắc Vương môn ta, lần này hoàn trả cho các ngươi gấp 10 lần.

Thủ lĩnh của Hắc Vương môn biểu lộ sâm lãnh.

- Hứa Phó điện chủ, liều mạng với bọn họ.

Chúng cao thủ của Thanh Long Điện do Hứa Đại Niên dẫn đầu tuyệt vọng, nguyên một đám sinh lòng tử chí, đã trốn không thoát, không bằng chém giết một hồi với địch nhân, giết một tên, kiếm đủ vốn.

Hứa Đại Niên mặt trầm như nước

- Tạm thời không cần liều mạng, bảo tồn nguyên khí, chờ đợi tiếp viện.

- Đừng vọng tưởng nữa, một nhóm người khác cũng có hơn một ngàn ba trăm người chiếu cố, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn hắn đều đã bị chết, đương nhiên, nếu như bọn hắn biến thành quỷ, ngược lại có thể tới tiếp viện các ngươi đấy.

Thủ lĩnh dẫn đội của Toàn phong môn đùa giỡn hành hạ nói.

- Các ngươi làm sao biết được hành động của chúng ta.

Hứa Đại Niên trong nội tâm vẫn còn hi vọng, nửa tháng này, hắn cũng

không có nhàn rỗi, cố ý tìm hiểu bối cảnh của Diệp Trần một chút, phát hiện đây là một nhân vật khó lường, hắn cho đến giờ vẫn chưa từng nghĩ qua, sẽ có thiên tài như thế, có thể từ một thiên tài nhỏ nhỏ, trưởng thành thành một đời Kiếm Tông, lực áp tất cả thiên tài của Chân Linh đại lục.

Cho nên hắn tin tưởng rằng những người khác có lẽ sẽ chết, nhưng Diệp Trần nhất định sẽ không chết, nói không chừng hắn có thể mang theo một nhóm nhân mã phá vòng vây đi ra, cùng tụ hợp với bọn họ, nếu thế thì bọn hắn tuy rằng bọn hắn vẫn ở vào hoàn cảnh xấu, nhưng cũng không phải không có chút hi vọng, chỉ cần mang theo tài nguyên trở về, chính là thắng lợi rồi, về phần chuyện khác, hắn đã không có hi vọng gì nữa

Mà dưới mắt cần nhất chính là kéo dài thời gian, tranh thủ chờ đợi Diệp Trần tiếp viện.

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn biết rõ Hứa Đại Niên đang kéo dài thời gian, nhưng hắn cũng không gấp, hắn căn bản không tin tưởng, hơn một ngàn ba trăm người lại không đối phó được với hơn 300 người, một phiên công kích đã có thể diệt sát hơn phân nửa rồi, hai phiên công kích, tuyệt đối là toàn diệt.

Hành động lần này chính là một hành động lớn nhất của tứ đại tông môn, tổng cộng xuất động 2700 người, cố gằng toàn diệt nhân mã Thanh Long Điện.

Cho nên, hành động lần này sẽ không có chút sơ hở nào, tuyệt đối sẽ không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

- Ngươi sao cũng phải chết, biết rõ chân tướng thì làm được gì chứ!

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn mang theo đám người chậm rãi tới gần tới, mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách.

- Ít nhất cũng khiến ta được chết nhắm mắt.

Con mắt Hứa Đại Niên nhìn qua bốn phía, địch nhân trước mắt có bốn

nhóm, nhân số gần ngàn người, mà người bên hắn còn chưa đến bốn trăm, trong đó Đại năng Linh Hải Cảnh 50 người, Cường giả Tinh Cực Cảnh chừng 350.

400 đấu với một ngàn, nếu toàn lực phòng ngự thì, đại khái có thể chống đỡ hai ba mươi lần công kích, dù sao công kích đều phân tán, công kích tập trung, cũng sẽ không hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, mà Chân Nguyên bình chướng do toàn lực phòng ngự lại là dung hợp hoàn mỹ, Chân Nguyên của mọi người đều giống nhau, dù thuộc tính bất đồng, cũng có thể giúp nhau cân đối.

- Ngươi muốn biết, ta lại không nói cho ngươi, khiến địch nhân biệt khuất mà chết, càng có thể khiến ta cảm giác được khoái hoạt.

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn giơ tay lên, khiến đội ngũ sau lưng dừng lại, khoảng cách mười dặm là đủ rồi, nếu tới quá gần thì rất dễ dàng lọt vào phản kích khi sắp chết của địch nhân.

- Ta đoán cũng biết, trong Thanh Long Điện nhất định có nội ứng của các ngươi.

Một lần bị mai phục còn nói là trùng hợp hai lần bị mai phục, kẻ đần cũng biết Thanh Long Điện có nội ứng, chỉ là Hứa Đại Niên nghĩ đến vỡ đầu, cũng không thể đoán được ai là nội ứng, điện chủ Ngụy Long Đào, rất không có khả năng, Ngụy Long Đào thân là điện chủ Thanh Long Điện đứng đầu ngũ điện, địa vị thập phần tôn quý, khả năng phản bội rất nhỏ, phó điện chủ Ngô Xuyên, cũng rất không có khả năng, hắn và Ngô Xuyên đã giao hảo mấy chục năm, tính cách của đối phương hắn rất rõ ràng, bởi vì cái gọi là đường xa thì mới biết sức của ngựa, lâu ngày mới biết được nhân tâm, đúng là đạo lý này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 733: Đột Phá Mai Phục

Ngoại trừ hai người bọn họ, người biết rõ chuyện này cũng chỉ có mình và Diệp Trần.

Mình thì đương nhiên không thể nào, chẳng lẽ hắn còn có thể lừa gạt mình sao.

Diệp Trần, có lẽ cũng không thể nào đâu! Là một thiên tài ngàn năm hiếm thấy, khả năng phản bội nhỏ đến không đáng kể, thiên tài đều có ngông nghênh, bọn hắn có thể cuồng vọng, có thể hung hăng càn quấy, có thể vô tình, nhưng không thể nào phản bội được, phản bội là hành vi rất khiến người khác coi thường, hơn nữa hắn không thể tưởng được có chuyện có thể khiến Diệp Trần phản bội, tiềm lực và lực bộc phát trước mắt của hắn đã tiền đồ vô lượng, phản bội thì có ích gì chứ.

Bốn người đều loại trừ, Hứa Đại Niên biết rõ chính mình đã uổng phí trí nhớ rồi.

Hắc hắc, tùy ngươi đoạn thế nào thì đoán.

Thũ lĩnh dẫn đội của Toàn Phong Môn từ chối cho ý kiến.

Nhưng vào lúc này, nơi chân trời phía xa, xuất hiện nguyên một đám điểm đen, điểm đen ngày càng nhiều, rậm rạp chằng chịt, nối thành một mảnh.

- Phó điện chủ?

Cao thủ của Thanh Long Điện sau lưng Hứa Đại Niên lòng tràn đầy chờ mong, bọn hắn cũng không muốn chết, cho nên chứng kiến điểm đen kia, trong tuyệt vọng, liên bay lên một tia hi vọng.

- Nhìn lại kia!

Thanh âm của Hứa Đại Niên có chút run rẩy.

Nhàn rỗi, cách hơn những điểm đen này hơn mười dặm, lại xuất hiện một mảnh điểm đen, hai mảnh điểm đen tạo thành xu thế một cái góc, bay xẹt về phía bên này.

Thần sắc Hứa Đại Niên bỗng nhiên trầm xuống, nhân mã của Diệp Trần chỉ có hơn ba trăm, mà số lượng những điểm đen này, đã vượt qua 400, cho nên, không thể nào là nhân mã của Diệp Trần được, ngẫm lại cũng đúng, Diệp Trần cho dù dẫn đầu đội ngũ phá vòng vây thành công, tất nhiên cũng sẽ tổn thất thảm trọng, có thể sống được một nửa người đã là kỳ tích, sống sót một phần ba người chính là vận khí nghịch thiên, có khả năng nhất chính là, chỉ còn lại có chục người thậm chí hơn chục người thôi.

- Liều mạng với bọn họ.

Một tia hi vọng cuối cùng tan vỡ, cao thủ Thanh Long Điện sau lưng Hứa Đại Niên mặt xám như tro, cho bọn hắn hi vọng, rồi lại đánh nát nó, quả thật rất tàn nhẫn, bọn hắn đã không có ý định chạy trốn, dưới sự vây công của hơn ngàn người, khả năng có thể chạy trốn được cơ hồ là không có.

- Toàn lực phòng ngự.

Hứa Đại Niên cũng lâm vào tuyệt vọng, nếu như nói trước khi gần ngàn người vây công bọn hắn, còn có thể kiên trì hai ba mươi lần công kích, nhưng bây giờ có thể kiên trì mười lần đã là tốt lắm rồi, thoáng cái gia tăng thêm hơn bốn trăm tên địch nhân, giống như là đè chết một cọng rơm rạ cuối cùng của lạc đà vậy, khiến bọn hắn ngay cả lực lượng dốc sức liều mạng cũng không có.

- Ha ha, các ngươi dừng ở đây rồi.

Thủ lĩnh Hắc Vương môn và thủ lĩnh Toàn Phong Môn lộ ra vẻ như nhìn người chết, bọn hắn sở dĩ không quan tâm đến Hứa Đại Niên kéo dài thời

gian, ngoại trừ cho rằng đại thế đã định ra, quan trọng nhất là đợi hai nhóm người cuối cùng đến, dù sao số lượng của đối phương cũng không ít, bốn trăm người dốc sức liều mạng với gần ngàn người, vẫn có thể khiến bọn hắn chết trên mười thậm chí mấy chục người, đây không phải là việc mà bọn hắn muốn thấy.

Mà bây giờ, mới là đại thế đã định chân chính.

- Tiến công!

Không có chút do dự, thủ lĩnh Hắc Vương môn và thủ lĩnh Toàn Phong Môn vung tay lên, công kích rậm rạp chằng chịt giống như mưa rào, rơi vào Chân Nguyên bình chướng dày đặc, tiếng bạo liệt lách cách trong nháy mắt tăng lên đến cực hạn, màng tai cũng bị đánh rách tả tơi.

. . .

Bên ngoài mấy ngàn dặm, Diệp Trần suất lĩnh đội ngũ chạy đến bên này.

- Bên phía chúng ta có mai phục, nơi Hứa phó điện chủ khẳng định cũng có, không biết bọn hắn có thể chống đỡ được không nữa.

Hình Mỹ Liên âm thầm lo lắng.

- Tiếp theo, có lẽ sẽ có một hồi huyết chiến, mọi người theo sau ta, không được rời khỏi đơn vị, Trần sư muội các ngươi tốt nhất là không cách khỏi ta mười bước, lần này rất nguy hiểm.

Diệp Trần không cho rằng Hứa phó điện chủ có thể giết được bao nhiêu địch nhất, rất có thể ngay cả một người cũng không giết được, nói cách khác, lần này bọn hắn phải đối mặt chính là hơn một ngàn người, nếu chính diện liều mạng thì... căn bản không thể nào, chỉ có điều khiển Kim Long Chiến Xa, giết vào trong bầy địch, khiến địch nhân gò bó tay chân, mặc dù như thế vẫn rất nguy hiểm, là một hồi huyết chiến, mà thắng lợi mấu chốt không phải ở Diệp Trần mà là bên phía Hứa phó điện chủ, nếu như Hứa Phó điện chủ bảo lưu lại được nhân số tương đối, Diệp Trần có lòng tin đại bại địch nhân.

- Vâng, Diệp sư huynh.

Trần Vũ Hân nhu thuận gật đầu, trước đó, nàng còn chưa tham dự qua chiến tranh chính thức, trông thấy địch nhân biến thành từng mảnh nhỏ ngã sập trước mắt, làm cho nàng rất rung động, lúc này nàng mới biết được, thực lực cá nhân trong chiến tranh là nhỏ yếu cỡ nào, sinh tử chẳng quá chỉ trong nháy mắt thôi.

- Ta không cần ngươi bảo hộ.

Lâm Thương Hải âm thầm nắm chặt nắm đấm, chiến đấu phía trước, hắn không hề nghi ngờ đã thua Diệp Trần một bậc, bất quá hai phe đối chiến lần đó, rất khó biết rõ mình giết bao nhiêu người, huyết chiến kế tiếp, hắn sẽ toàn lực ứng phó, thi triển hết sở học.

- Ta cũng nghĩ ngươi cũng không cần sự bảo hộ của ta.

Diệp Trần ngữ khí lạnh nhạt.

. . .

Khoảng cách mấy ngàn dặm đối với Diệp Trần mà nói, cũng chỉ trong thời gian mấy lần hô hấp thôi, nhưng đối với Cường giả Tinh Cực Cảnh lại là một khoảng cách không nhỏ.

Ước chừng thời gian một chén trà qua đi, mọi người rốt cục thấy được nhân mã phe Hứa phó điện chủ cùng với nhân mã thế lực đối địch.

Tràng diện thập phần thảm thiết, số nhân mã mà Hứa Phó điện chủ suất lĩnh đã không còn đủ 300, mỗi lần hô hấp, đều có hàng chục người ngã xuống, mà nhân mã của thế lực đối địch che khuất bầu trời, xem xét sơ qua, tối thiểu cũng có một ngàn ba trăm người, công kích quy mô lớn phảng phất như mưa sao chổi đánh về phía bọn người Hứa phó điện chủ.

- Tất cả mọi người theo ở phía sau, Sát!

Giơ Lôi Kiếp kiếm lên cao, Diệp Trần đứng ở lối vào Kim Long Chiến Xa, tóc đen tung bay.

- Sát!

Những người khác cũng kêu rống lên theo, khí thế như cầu vồng.

- Cái gì?

Cao thủ của Hắc Vương môn và Toàn Phong Môn giật mình quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Trần trên Kim Long Chiến Xa và hơn ba trăm người phía sau hắn.

- Sao có thể, bọn hắn sao lại tới được đây?

Thủ lĩnh Hắc Vương môn khó có thể tiếp nhận sự thật này.

- Bọn hắn tuyệt đối không có khả năng đột phá mai phục, nhất định là vì nguyên nhân nào đó, đi đường vòng chăng.

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn khẳng định nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 734: Ánh Rạng Đông

Cho dù thế nào đi nữa thì bọn hắn đã giết tới đây rồi.

- Vậy thì đã sao, bên phía chúng ta có hơn một ngàn ba trăm người, phân ra một nửa, cũng có hơn sáu trăm người, đủ để đè chết bọn hắn rồi.

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn liếm liếm bờ môi, khua tay nói:

- Người của Toàn Phong Môn nghe lệnh, giết sạch bọn hắn, một tên cũng không để lại.

- Sát!

Cao thủ của Toàn Phong Môn không có một ai kinh hoảng, bọn hắn chiếm được ưu thế tuyệt đối về nhân số, nếu như đánh không lại địch nhân, còn không bằng tự đập đầu chết đi là vừa.

Cứ như vậy, cao thủ của Toàn Phong Môn đi ra bên ngoài, nghênh hướng bọn người Diệp Trần, mà cao thủ của Hắc Vương môn thì tiếp tục vây giết Hứa Đại Niên và đội ngũ Thanh Long Điện phía sau hắn.

- Diệp Phó điện chủ đã đến, mọi người hãy cố kiên trì.

Hứa Đại Niên không biết mình có tâm tình gì nữa, có kích động, có kinh ngạc, có vui mừng, biểu lộ trong một năm của hắn cộng lại cũng không nhiều bằng hiện giờ.

- Ha ha, chúng ta có hi vọng rồi, các huynh đệ, kiên trì thêm chốc lát nữa.

So với Hứa Đại Niên, những người khác thậm chí còn kích động đến lưu

lại nước mắt, từ tuyệt vọng đến có một tia hi vọng, một tia hi vọng lại bị đánh nát, lâm vào tuyệt vọng càng sâu, mà ở trong sự tuyệt vọng chết tiệt đó, Diệp Trần lại mang đến cho bọn họ một ánh rạng đông, giờ này khắc này, hình tượng của Diệp Trần đã in dấu thật sâu vào trong lòng mọi người, một số năm sau, bọn hắn có lẽ sẽ quên hôm nay có một trận chiến như vậy, nhưng tuyệt đối sẽ không quên Diệp Trần, bởi vì Diệp Trần đã trở thành một bộ phận trong tư tưởng của bọn hắn, không thể phân cách.

Nếu như tiềm lực bộc phát ra trong tuyệt vọng là cực lớn, vậy thì lúc hi vọng xuất hiện, tiềm lực mà mọi người bạo phát ra lại càng kinh người, nguyên một đám không để ý đến thương thế trong thân thể, tiêu hao tánh mạng của mình, bọn hắn chỉ có một cách nghĩa, đó chính là sống sót.

Ầm ầm!

Bốn cái bánh xe cực lớn của Kim Long Chiến Xa nhấp nhô, cày ra trên bầu trời một dấu vết rõ ràng, thật lâu không tiêu tan, gần 300 người theo sát đằng sau Kim Long Chiến Xa, nghênh đón đội ngũ của Toàn Phong Môn đang phóng tới, bọn hắn không sợ hãi, bởi vì Diệp Trần đã mang lại cho bọn họ rung động quá lớn, có Diệp Trần ở đây, bọn hắn vững tin rằng thắng lợi sẽ thuộc về bọn hắn, có Diệp Trần ở đây, bọn hắn bách chiến bách thắng.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm. . .

Người còn chưa tiếp xúc, công kích đã trước tiên tiếp xúc cùng một chỗ, bên phía Diệp Trần ăn chút thiệt thòi nhỏ, chết hơn mười người, Toàn Phong Môn một người cũng không chết.

- Ha ha! Giết sạch bọn hắn.

Cao thủ Toàn Phong Môn đắc ý quên hình, vừa lên đã đánh chết hơn mười người của đối phương, việc này đã khiến bọn chúng nâng cao sĩ khí.

Diệp Trần mặt không đổi sắc, thần sắc lãnh khốc, Lôi kiếm kiếm thu vào trong vỏ, hai tay của hắn giơ lên, năm ngón tay mở ra.

XIU.... XIU... XIU.... XIU... XIU.... XIU... XIU.... XIU...!

Một đạo Thanh Liên kiếm khí giống như ánh sáng bắn nhanh ra, mỗi một đầu ngón tay của Diệp Trần đều tương đương với một kích toàn lực do một gã tông sư đạt trình độ cao nhất phát ra, mười ngón tay đầu, chính là mười người, lấy lực của mười người, sự phá hư tạo thành đạt đến gấp mười mấy lần những tên cao thủ Linh Hải Cảnh bình thường.

Lập tức, bên phía Diệp Trần áp chế được đối phương, Kim Long Chiến Xa một đường thế như chẻ tre, xông giết qua.

Mười dặm!

Năm dặm!

Ba dặm!

- Cản bọn hắn lại

Thủ lĩnh của Toàn Phong Môn kinh hãi không hiểu, quát.

- Tăng tốc!

Diệp Trần đoạt lấy quyền khống chế Kim Long Chiến Xa, linh hồn lực và Chân Nguyên đồng thời thúc dục, tốc độ của Kim Long Chiến Xa bạo tăng gấp đôi, thoáng cái đã nhảy vào trong trận doanh quân địch, mở tung một con đường máu.

Chính diện đối chiến, hơn sáu trăm người của Toàn Phong Môn còn có thể bảo trì ưu thế thật lớn, nhưng để Diệp Trần điều khiển Kim Long Chiến Xa xung phong liều chết đi vào, trận doanh của Toàn Phong Môn lập tức hỗn loạn, trong đám người, có địch nhân, cũng có người một nhà, khẳng định không thể công kích loạn được, về phần phòng ngự lại càng buồn cười, phòng ngự do mấy chục người tạo thành căn bản không ngăn được đội ngũ công kích dùng Kim Long Chiến Xa làm mũi tên, chỉ cần một phiên công kích, là có thể mở một đường máu ở phía trước, huyết vũ bắn tung tóe, cực

kỳ thảm thiết.

Tốc độ tiến lên của Kim Long Chiến Xa quá nhanh, nếu như đổi thành một Đại năng Linh Hải Cảnh khác thúc dục, rất có thể xông qua đầu, thoát ly trận doanh quân địch, mà dưới sự không chế của Diệp Trần, Kim Long Chiến Xa giống như Nộ Long, lại như là cá trạch, vọt tới phóng đi trong trận doanh quân địch, giết ra một đường máu dài thẳng tắp.

Từ trên cao bao quát, rõ ràng có thể thấy được trong trận doanh quân địch, xuất hiện vết máu giăng khắp nơi, nhìn thấy mà giật cả mình.

Nhưng bên phía Diệp Trần cũng không phải là không có tổn thất, bởi vì trên Kim Long Chiến Xa chỉ có không đến ba mươi người, những người khác chỉ có thể đi theo đằng sau Kim Long Chiến Xa giống như một cái đuôi vậy, cái đuôi nếu như không thoát ly đội ngũ, còn có thể dựa thế sát nhân, nhưng khi nào thoát li đội ngũ thì sẽ bị đám người bao phủ, qua mấy lần hô hấp, chí ít có hơn ba mươi người theo không kịp đội ngũ, bị bao phủ vào trong trận doanh quân địch.

- Hỗn đãn, tất cả mọi người tản ra, tản ra!

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn muốn nổi điên rồi, lúc này mới qua bao lâu, đã bị giết hơn hai trăm người, toàn bộ cứ như một giấc mộng, hiện giờ mỗi một lần hô hấp, liền có vài chục người chết đi, đây nào phải chiến đấu chứ, căn bản chính là đồ sát, đồ sát trắng trợn.

Bá bá bá. . .

Không cần thủ lĩnh Toàn Phong Môn nhắc nhở, nhưng người còn lại sau khi không kịp phản ứng, nguyên một đám hướng lao về bốn phương tám hướng, như là Thiên Nữ Tán Hoa vậy.

Diệp Trần thờ ơ, đứng ở lối vào Kim Long Chiến Xa hét to nói:

- Tất cả mọi người nghe lệnh, công kích địch nhân ở bên trái phía trước, phân tán công kích.

Tập trung công kích, chỉ có thể đánh chết địch nhân trên một đường thẳng, hoàn toàn lãng phí, mà phân tán công kích, phạm vi công kích không thể nghi ngờ sẽ lớn hơn rất nhiều, hơn nữa Diệp Trần cũng không phải bảo mọi người công kích vào bốn phương tám hướng, tập trung ở bên trái phía trước, như vậy, cho dù phân tán công kích, cũng đủ để khiến cao thủ Toàn Phong Môn lãnh đủ rồi.

Quả nhiên, sau khi địch nhân phân tán ra, tuy rằng cũng đào thoát được khá nhiều, nhưng bởi vì phòng ngự cá nhân có hạn, địch nhân ở bên trái phía trước vẫn bị chết đi từng mảnh, huyết vũ tung tóe phảng phất như trời mưa, về phần Diệp Trần cũng không công kích địch nhân ở bên trái phía trước mà là công kích về bên phải, dưới Thanh Liên kiếm khí của hắn, địch nhân cũng ngã xuống lớp lớp trên bầu trời, nhân số đánh chết ước chừng bằng một phần ba tổng những người khác, phi thường khả quan.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 735: Tâm Tình Sau Khi Thoát Khốn.

- Cái này. . .

Thủ lĩnh Hắc Vương môn xem ngây người, cao thủ của hắc Vương môn cũng thấy mà ngây cả người, thời gian năm lần hô hấp, Toàn Phong Môn rõ ràng bị đánh chết chừng bốn trăm người, trận doanh có cấp bậc rõ ràng bị một kích liền phá, chia năm xẻ bảy, toàn bộ tràng diện nhìn thật giống như một con mèo thật lớn đang đuổi bắt bầy chuột vậy, con chuột thất kinh chạy trốn tứ phía, quân lính tan rã, vô cùng hỗn loạn.

- Tiểu tử này từ đâu tới thế?

Nhãn lực của thủ lĩnh Hắc Vương môn thập phần độc ác, hắn rất rõ ràng, nếu như không phải có Diệp Trần điều khiển Kim Long Chiến Xa, căn bản không thể nào có hiệu quả như vậy được, khiến hắn cảm thấy khủng bố nhất chính là, lúc Diệp Trần điều khiển chiến xa còn có thể kích phát ra vô số kiếm khí giống như ánh sáng mở đường cho đội ngũ nữa.

Nói một cách khác, mất đi Diệp Trần, sức chiến đấu của chi đội ngũ này ít nhất cũng mất hơn phân nửa.

- Mọi người giết ra ngoài.

Hứa Đại Niên và cao thủ Thanh Long Điện phía sau hắn rất thảm, lúc đến hơn bốn trăm người, hiện tại còn thừa lại hơn một trăm người, nếu như không phải có Diệp Trần hấp dẫn hỏa lực, lại phân tán lực chú ý của cao thủ Hắc Vương môn, bọn hắn sớm đã toàn quân bị diệt rồi.

Trong số hơn trăm người còn lại, Đại năng Linh Hải Cảnh vẫn có 30 tên, Cường giả Tinh Cực Cảnh chết gần 300, đây là một con số thập phần đáng sợ, lần trước lúc Hồ Văn Hải bị mai phục, cũng chỉ chết hơn 300 tên Cường

giả Tinh Cực Cảnh mà thôi.

Thừa dịp lực chú ý của cao thủ Hắc Vương môn không tập trung, phản ứng có chút chậm, Hứa Đại Niên rốt cục mang theo cao thủ Thanh Long Điện phá vòng vây thành công, bất quá sau khi phá vòng vây thành công, người của bọn hắn giảm mạnh, chỉ còn chừng tám mươi người, Đại năng Linh Hải Cảnh chết ba người, chưa đủ ba mươi người.

- Sát!

Bên này giết đã đủ rồi, ánh mắt Diệp Trần rời vào trên người cao thủ Hắc Vương môn, vung tay lên, Kim Long Chiến Xa gào thét chuyển hướng, giết tới.

- Tới rồi, tới rồi, nhanh tản ra.

- Không nên để hắn giết vào giữa chúng ta.

Cao thủ Hắc Vương môn toàn là thân kinh bách chiến, cũng bị chiến thuật của Diệp Trần dọa đến sợ vỡ mật, lấy Kim Long Chiến Xa làm mũi tên, giết tới, ai mà chịu nổi.

- Không được tản ra.

Thủ lĩnh Hắc Vương môn bỗng nhiên rống to lên.

Chiến thuật của Diệp Trần có đáng sợ hơn nữa, cũng phải sát nhập vào trong trận hình mới phát huy được tác dụng, cao thủ Toàn Phong Môn sở dĩ bị giết vào, là vì vừa lên đã lựa chọn đối chiến, mà không phải là toàn lực phòng ngự, đợi đến khi phòng ngự thì đã chậm, đã có vết xe đổ, cao thủ Hắc Vương môn chỉ cần tập trung tinh thần toàn lực phòng ngự, tùy thời phản công, sau đó đợi đội ngũ còn sót lại của Toàn Phong Môn hồi khí trở lại, đánh bại bọn người Diệp Trần chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian thôi, nhưng hết thảy đều đã chậm, cao thủ Hắc Vương môn tản ra khai mở, tự nhiên không có biện pháp liên thủ phòng ngự, mà Diệp Trần cách bọn họ chỉ có hơn mười dặm, hai ba lần hô hấp là có thể giết qua rồi.

Một lần hô hấp!

Hai lần hô hấp!

Chưa đến ba lượt hô hấp, Kim Long Chiến Xa mang theo kim quang vô kiên bất tồi, nghiền áp tới, đến mức không khí không ngừng bạo liệt, dưới bánh xe cày ra một dấu vết rõ ràng, một ít người không kịp trốn ra xa, trực tiếp bị từng mảnh công kích xé thành phấn vụn, toàn bộ Kim Long Chiến Xa cùng với đội ngũ phía sau, thật giống như một pháo đài di động vậy, hỏa lực mạnh mẽ, khí thế như cầu vồng.

Sau đội ngũ của Toàn Phong Môn, nhân mã của Hắc Vương môn cũng đã bị đánh tan, số người chết từ mấy người, thoáng cái tăng vọt lên đến hơn mười người, mà con số này vẫn đang không ngừng phóng đại, giống như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, càng lăn càng đồ sộ.

Về phần công kích phân tán của cao thủ Hắc Vương môn, căn bản không cách nào đánh bại vòng phòng ngự của Kim Long Chiến Xa được, mục tiêu tuy nhỏ, nhưng cũng phải có trật tự, ngươi tới thoáng một phát, ta đến thoáng một phát, chẳng khác gì mấy người đang không ngừng công kích thôi, đương nhiên, người trên Kim Long Chiến Xa không có việc gì, nhưng người theo sau Kim Long Chiến Xa thì không được may mắn như thế, không ngừng có người bị đánh chết, máu thị như muốn bao phủ bầu trời.

Từ thời toàn thịnh hơn 340 người, nhân mã phía Diệp Trần hiện giờ đã không đến 240 người, quân số giảm mạnh vẫn vẫn không ngừng đình chỉ.

Đồ sát vẫn còn tiếp tục, cao thủ Hắc Vương môn lọt vào công kích chạy trối chết, còn cao thủ Hắc Vương môn không lọt vào công kích thì công kích ngay ngắn trật tự, từ đó cao thủ Hắc Vương môn tuy rằng tổn thất thảm trọng, nhưng áp lực bên phía Diệp Trần cũng lớn lên, nhân số giảm mạnh đến chừng 200 người.

- Tập hợp với bọn người Hứa phó điện chủ.

Diệp Trần không bị giết chóc che mắt linh trí, quyết định thật nhanh, dẫn theo đội ngũ hội tụ với bên phía Hứa Đại Niên, chuẩn bị lần ngạnh chiến kế tiếp.

- Diệp phó điện chủ, Hứa Đại Niên ta chưa từng bội phục ai, ngươi là ngoại lệ, Hứa Đại Niên ta thiếu ngươi một cái mạng.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm tình của Hứa Đại Niên không tệ, cao thủ Thanh Long Điện ở sau lưng cũng lộ ra biểu lộ kính sợ, Diệp Trần cứu bọn họ một phen, khiến bọn hắn hết sức kính trọng, nhưng giết chóc mà Diệp Trần mang đến, cũng khiến bọn hắn có chỗ sợ hãi, cái gọi là kính sợ có phép, chính là ý tứ này.

Diệp Trần nhảy xuống Kim Long Chiến Xa, nói:

- Tất cả mọi người đều là người của Thanh Long Điện, tự nhiên phải hiệp trợ lẫn nhau, ta chỉ làm đúng trách nhiệm của mình thôi, Hứa phó điện chủ không cần phải cảm tạ ta.

- Ha ha, bất kể nói thế nào, bởi vì có ngươi, ta mới sống sót, nếu như hôm nay có thể bình yên trở về, nhất định sẽ tìm ngươi uống rượu một phen.

Hứa Đại Niên cười nói.

- Tốt.

Diệp Trần cũng không cự tuyệt.

Sau khi đội ngũ hai phe tụ cùng một chỗ, số lượng gia tăng đến chừng 270 người, không bằng một nửa lúc tới, nhưng nếu so với nhân mã phe đối địch, bọn hắn còn tốt hơn nhiều, lần này Thanh Long Điện tuy tổn thất thảm trọng, nhưng tứ đại thế lực đối địch cũng không được sống khá giả, nhân số tổn thất còn trên cả Thanh Long Điện.

Cao thủ Hắc Vương môn cũng không truy kích, thứ bọn hắn cần hiện giờ là thở một ngụm, mà không phải mù quáng giết chóc, hơn nữa, dưới sự xung

phong liều chết của Diệp Trần, tổn thất của bọn hắn không thể nói là không thảm trọng, nhân số trước kia từ hơn 600 người, hạ xuống 380 người, tăng thêm nhân mã còn sót lại của Toàn Phong Môn, chẳng qua chỉ chừng 600 thôi, phải biết rằng vừa mới trước đó, người của bọn hắn còn hơn 1300.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 736: Bị Giết Đến Sợ!

- Tập hợp.

Thủ lĩnh Hắc Vương môn âm trầm, sắc mặt khó coi đến cực điểm, hắn vung tay lên, suất lĩnh đội ngũ tụ cùng một chỗ với cao thủ Toàn Phong Môn, trước mắt chỉ có hợp tác, mới có thể ngưng tụ sĩ khí, tác chiến một mình, căn bản không có khả năng đối chiến đội ngũ của Diệp Trần.

- Liêu huynh, tiếp theo phải làm sao?

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn và thủ lĩnh Hắc Vương môn sóng vai đứng chung một chỗ.

- Sát!

Thủ lĩnh Hắc Vương môn u ám thổ ra một chữ.

Hôm nay, nếu như cứ như vậy trở về, không nói địa vị của hắn ở Hắc Vương môn sẽ hạ thấp, có khả năng bị triệt hồi vị trí phó đường chủ, còn sẽ khiến người khác xem thường, mà nếu như dùng một cái giá lớn thảm trọng để đánh chết bọn Diệp Trần, trở về còn có thể bày ra lý do, dù sao lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoàn toàn là vì nhiều thêm một tên Diệp Trần, hắn tin tưởng, sau khi cấp trên biết được sự đáng sợ của Diệp Trần nhất định sẽ không chỉ trích hắn, ngược lại còn cho hắn là đã làm tốt, vì Hắc Vương môn gạt bỏ đi một địch nhân đáng sợ nữa.

- Giết có được không?

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn do dự, cao thủ của Toàn Phong Môn có hơn 600, hiện giờ đâu rồi, chỉ còn lại có hơn hai trăm người, thảm đến rối tinh rối mù, rất nhiều người còn mang theo tổn thương, Hắc Vương môn so với bọn

hắn thì tốt hơn rất nhiều, chỉ tổn thất một nữa nhân mã thôi.

- Lý huynh, xem ra ngươi bị dọa rồi, ngươi ngẫm lại xem, chúng ta hơn sáu trăm người, còn ngăn không được sự trùng kích của bọn hắn sao? Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, là có thể kéo bọn chúng vào cục diện đối bính, lấy mấy người chúng ta, hoàn toàn có thể hao tổn chết bọn hắn.

Thủ lĩnh Hắc Vương môn cũng không mất đi tỉnh táo, phân tích nói.

- Nói thì nói thế, nhưng ngươi nhìn người của bọn ta đi.

Thủ lĩnh Toàn Phong Môn quay đầu, cười khổ nói.

Nghe vậy, thủ lĩnh của Hắc Vương môn cũng quay đầu, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Nhân số, bọn hắn tuy rằng chiếm ưu thế, nhiều hơn gấp hai lần Thanh Long Điện, nhưng sĩ khí, căn bản không thể đánh đồng, bên phía Diệp Trần sĩ khí như cầu vồng, nguyên một đám trong mắt lập loè tin tưởng và sát khí, mà bên phía bọn hắn thì sao, nguyên một đám sợ đầu sợ đuôi, ánh mắt trốn tránh, rất hiển nhiên là bị Diệp Trần giết đến sợ rồi .

Ngẫm lại cũng đúng, chiến tranh không đáng sợ, nhưng đáng sợ chính là đồ sát thiên về một bên, Diệp Trần mang đến bóng mờ quá sâu cho tâm trí của bọn hắn, sĩ khí căn bản không thể nổi lên được, chung quy vẫn cho rằng Diệp Trần có thể sẽ tiếp tục giết tiến đến, tàn sát bọn hắn, nghiền áp bọn hắn.

- Cứ như vậy buông tha bọn họ, thật sự không cam lòng.

Thủ lĩnh Hắc Vương môn cầm nắm tay thật chặt, thần sắc hung ác.

- Liêu Huynh, nói thật, sợ rằng cho dù sĩ khí của chúng ta không có vấn đề thì cũng chỉ có thể kéo bọn họ vào cục diện đối bính, không có khả năng toàn diệt bọn hắn, nhưng làm như vậy sẽ chỉ khiến chúng ta không công tổn thất rất nhiều nhân mã thôi.

- Sáu trăm người đấu hơn hai trăm bảy mươi người, tuyệt đối có thể chiếm thế thượng phong, đánh tan đối phương, nhưng muốn diệt hết hoàn toàn cũng không phải dễ dàng.

- Hơn nữa, trong đám hơn hai trăm bảy mươi người này còn có tuyệt đỉnh Tông sư như Diệp Trần và Lâm Thanh Hải, hai người bọn họ muốn trốn thì có thể nắm chắc, nói cách khác, kiên trì đối bính thì kết cục sẽ là Diệp Trần và Lâm Thanh Hải chạy thoát, bọn họ tổn thất một phần ba nhân mã.

Giết địch một ngàn, hao tổn tám trăm.

Đây không phải điều thủ lĩnh Toàn Phong môn muốn thấy.

Nói xong, thủ lĩnh Toàn Phong Môn nhìn chằm chằm vào thủ lĩnh Hắc Vương môn.

Hít một hơi thật sâu, thủ lĩnh Hắc Vương Môn trầm giọng nói:

- Ngươi nói không sai, người ta của thật sự không lo lắng chu toàn, lần này trở về ta sẽ phản ánh.

- Cái này được rồi, ta sẽ không ngồi không nhìn người này tồn tại, nhất định sẽ sai cao thủ để đối phó hắn, trừ phi hắn núp trong mai rùa không ra.

Thủ lĩnh Toàn Phong môn lộ ra vẻ tươi cười.

- Tất cả mọi người Hắc Vương môn nghe lệnh, rút lui!

- Tất cả mọi người Toàn Phong môn nghe lệnh, rút lui!

Đạt thành nhận thức chung, hai người dứt khoát hạ mệnh lệnh rút lui.

- Bọn họ lại lui rồi?

Mọi người bên Diệp Trần hai mặt nhìn nhau, bọn họ không nghĩ tới dưới tình huống chiếm ưu thế nhân số địch nhân lại lựa chọn rút lui, thật sự ngoài ý định.

- Ha ha, bọn họ thật sự lui lại, chúng ta thắng lợi!

Thủ lĩnh Hắc Vương môn và thủ lĩnh Toàn Phong môn mang người rời đi, cao thủ Thanh Long điện phát ra tiếng hoan hô, bọn họ không sợ chết nhưng vẫn muốn sống, dù bọn họ có lòng tin nhưng cũng không cho rằng liều mạng cùng địch nhân, có thể không chết thì tốt, dù gì thì số lượng địch nhân cũng gấp hai lần bọn hắn, cái này thì không cách nào bỏ qua.

Nhưng vào lúc này, thủ lĩnh Hắc Vương môn đã lướt đi rất xa, quay đầu giương giọng nói:

- Ta sẽ nhớ kỹ chuyện này, lần sau ta muốn đầu ngươi rơi xuống đất.

- Lần sau, chỉ sợ các ngươi càng không có cơ hội.

Từ đầu đến cuối Diệp Trần đều không bộc lộ ra thực lực mạnh nhất, trong chiến tranh thực lực cá nhân xác thực bị nhỏ lại rất nhiều, dù là Diệp Trần cũng không dám ngạnh kháng quá nhiều công kích, nhưng hắn có Ngự Kiếm thuật, ngự kiếm phi hành mà nói thì tốc độ có thể tăng vọt đến một tình trạng đáng sợ, đừng nói vài trăm người vây giết, cho dù mấy ngàn người vây giết thì hắn cũng có thể đào thoát ra ngoài.

Bất quá ngự kiếm thuật là con bài tẩy của hắn, sẽ không đơn giản bạo lộ.

- Hi vọng đến lúc đó ngươi còn có thể nói ra những lời này.

Bỏ lời nói xuống, thủ lĩnh Hắc Vương môn nhanh chóng mang đám người rời đi, rất nhanh biến mất tại chân trời.

- Hô!

Thở dài một hơi, Hứa Đại Niên lộ ra dáng vui mừng sống sót sau tai nạn.

- Diệp Phó điện củ, không lời nào cảm tạ hết được đại ân của ngài.

Hứa Đại Niên hướng Diệp Trần, ôm quyền nói.

Thu hồi chiến xa Kim Long, Diệp Trần cười nhạt một tiếng.

- Đúng rồi, Diệp Phó điện chủ, các ngươi tới như thế nào, không gặp mai phục sao?

Bọn họ bên này lọt vào mai phục thì bên phía Diệp Trần về cơ bản cũng phải vậy mới phải, cho nên đối với việc Diệp Trần tới đây như thế nào hết sức tò mò, chẳng lẽ Diệp Trần có thể dự đoán cát hung sao.

Diệp Trần nói:

- Giết hết.

- Giết hết?

Hứa Đại Niên không thể lý giải.

Hình Mỹ Liên chen miệng nói:

- Hứa Phó điện chủ, Diệp Phó điện chủ nói không sai, chúng ta là giết hết mà tới, giết toàn bộ nhân mã Thủy Đào tông và Thiên Ưng giáo, đương nhiên, không có Diệp Phó điện chủ mà nói thì chúng ta cũng sẽ giống các ngươi, nhất định sẽ lọt vào mai phục, tổn thất thảm trọng rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 737: Điểm Cống Hiến Kinh Người.

Giết chết hơn một ngàn ba trăm người?

Con mắt Hứa Đại Niên tròn xoe.

Thu xong toàn bộ tài nguyên trên Ngũ Kim đảo và Huyền Linh đảo, kế tiếp mọi người phi hành qua Hỏa sơn đảo.

Thu xong đại lượng Hỏa Vân thạch trung phẩm, mọi người lúc này mới phản hồi Thanh Long điện.

…

Bọn người Diệp Trần phản hồi Thanh Long điện không có bao nhiêu oanh động nhưng sau khi tin tức Diệp Trần tự thân suất lĩnh nhân mã, đánh chết hơn hai ngàn địch nhân tản ra lại khiến toàn bộ Thanh Long điện oanh động.

Đánh chết hơn hai ngàn địch nhân, đây là khái niệm gì, lấy thành tựu Thanh Long điện mấy năm qua cộng lại cũng không nhiều như vậy.

Có thể nói, tràng thắng lợi này là nhẹ nhàng vui vẻ nhất, ít nhất có thể làm cho tứ đại thế lực đối địch đau lòng một thời gian ngắn.

Trong đám hơn hai ngàn người bị đánh chết có hơn sáu trăm người là nhân mã Thủy Đào tông, bảy trăm người là nhân mã Thiên Ưng giáo, hơn bốn trăm nhân mã Toàn Phong môn, môn nhân Hắc Vương môn chết ít nhất, đại khái chết khoảng ba trăm người, chia đều xuống thì từng thế lực đối địch chết năm trăm người.

Trước giờ chưa có thắng lợi nào mà Thanh Long điện uy danh trọng

chấn như vậy.

Nguyên bản nhân tâm Thanh Long điện tan rã, lực ngưng tụ so với địch nhân thì thấp hơn rất nhiều, nhưng sau khi tin tức này tản ra thì phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người là nắm chặt nắm tay, sắc mặt đỏ lên, trong đầu bọn họ tự nhiên hiện ra một bức họa, một kiếm khách vận lam y Diệp Trần, suất lĩnh mấy trăm nhân mã tung hoành chiến trường, không ai địch nổi.

Diệp Trần mang đến cho bọn hắn lòng tin và ý chí chiến đấu lâu dài.

- Nhân mã của Diệp Phó điện chủ đã chết không ít, chúng ta nắm chắc thời gian tới xin gia nhập, nếu chậm trễ thì không tới phiên chúng ta.

- Ha ha, ta đã sớm xin gia nhập.

- Quá không có nghĩa khí, rõ ràng không đợi ta.

Chủ đề này được nhiều người đàm luận nhất.

Đánh chết địch nhân, tất nhiên sẽ được ban thưởng.

Trong đám hơn hai ngàn người, có hơn một ngàn bảy trăm cường giả Tinh Cực Cảnh, đổi thành giá trị cống hiến chính là tám vạn năm nghìn, thập phần khả quan.

Ba trăm đại năng Linh Hải Cảnh, trong đó hai trăm năm mươi là đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, đổi ra là Hai mươi lăm vạn.

Ba mươi tám Chấp sự chiến đấu, giá trị cống hiến mười một vạn bốn ngàn.

Mười lăm tên Đại chấp sự, giá trị cống hiến bảy vạn năm ngàn.

Bốn gã cấp bậc Phó điện chủ, giá trị cống hiến bốn vạn.

Cống hiến tổng cộng lại đạt tới kinh người, năm mươi sáu vạn bốn ngàn, về phần tỉ lệ phân phối, Phó điện chủ gấp hai Đại chấp sự, Đại chấp sự gấp

hai chấp sự chiến đấu, chấp sự chiến đấu gấp hai đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, ít nhất là cường giả Tinh Cực Cảnh, còn đại năng Linh Hải Cảnh bình thường chiếm một phần hai mươi.

Trên cơ bản đều là người của Diệp Trần giết, cho nên những giá trị cống hiến này đều tính trên người bọn họ, không quan hệ cùng bọn người Hứa Đại Niên.

Nhân mã bên Diệp Trần chỉ còn lại hơn hai trăm người, một trăm năm mươi cường giả Tinh Cực Cảnh, hai mươi tám đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, hai mươi bốn chấp sự chiến đấu, bảy đại chấp sự, một Phó điện chủ, dựa theo tỉ lệ phân phối thì giá trị cống hiến cường giả Tinh Cực Cảnh có thể phân đến hai trăm bốn mươi, đại năng Linh Hải Cảnh bình thường đến bốn ngàn sáu bảy trăm, chấp sự chiến đấu hơn chín nghìn, đại chấp sự hơn một vạn tám nghìn, tỉ lệ Diệp Trần cao nhất, giá trị cống hiến có thể lên đến ba vạn bảy ngàn.

Không nói cái khác, riêng phần phân phối giá trị cống hiến đã khiến cho rất nhiều người đỏ mắt, phải biết giá trị cống hiến Long Thần Thiên Cung thập phần đáng giá, không có chiến tranh mà nói thì rất khó kiếm lấy, cũng chỉ chiến tranh mới có thể cho bọn họ nhiều giá trị cống hiến, đây cũng là thủ đoạn Long Thần Thiên Cung kích thích nhiệt tình mọi người.

Muốn nói tới lợi nhuận, tự nhiên là đệ tử Tinh Cực Cảnh Long của Thần Thiên Cung, dựa theo thực lực thì hẳn giá trị cống hiến của mỗi người bọn họ là hai trăm ba bốn mươi, có thể bởi vì thân phận đệ tử nên bọn họ hết lần này tới lần khác đều đã trở thành chấp sự chiến đấu, cho nên dựa theo tính toán tỉ lệ phân phối giá trị cống hiến, phải biết rằng giá trị cống hiến tại Thanh Long điện vô cùng hữu dụng, tại Long Thần Thiên Cung càng hữu dụng, lúc bình thường thì những giá trị cống hiến của đệ tử Tinh Cực Cảnh này không tới một ngàn thì lúc này thoáng cái hơn chín nghìn.

Đương nhiên, bọn họ cũng là những người chiến đấu quên mình trở về, là đệ tử Long Thần Thiên Cung, có thân phận thiên tài, tánh mạng so với cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường trân quý hơn nhiều, hơn nữa lần này

dù có Diệp Trần bảo vệ, bọn họ cũng chết hơn bốn người.

Có hai nhóm người không có giá trị cống hiến.

Một đám là nhân mã Hứa Đại Niên, bọn họ chỉ giết rải rác vài người, bất quá bọn hắn cũng được ban thưởng một ít, mặc dù không có giá trị cống hiến trân quý, nhưng có chút ít còn không hơn, có thể còn sống trở về đã rất thỏa mãn rồi, không yêu cầu gì xa vời hơn.

Một nhóm khác là những người đã chết, lần này ra ngoài có bảy trăm người, khi trở về chỉ có hai trăm bảy mươi người, chết bốn trăm ba mươi người, thật là một con số lớn.

Bọn họ không chiếm được giá trị cống hiến, cũng không chiếm được bất kỳ lợi nhuận gì, bởi vị bọn họ đã chết rồi, nhưng người nhà bọn hắn sẽ được Long Thần Thiên Cung chiếu cố đặc thù, sẽ phái người chuyển một ít tài nguyên tới, làm cho gia tộc bọn hắn xuất hiện càng nhiều cao thủ.

Có nhiều giá trị cống hiến trân quý, có thể cân nhắc căn cứ đến vật phẩm.

Tại Long Thần Thiên Cung, ba trăm giá trị cống hiến là trung phẩm bảo khí, năm trăm tuyệt đỉnh bảo khí, tuyệt đỉnh thượng phẩm bảo khí là năm nghìn, về bảo khí phòng ngự cần nhiều điểm cống hiến hơn một chút, ước chừng gấp đôi bảo khí công kích, mà bán cực phẩm bảo khí công kích, đại khái giá trị cống hiến là ba vạn, bán cực phẩm bảo khí phòng ngự, giá trị cống hiến là bốn vạn năm nghìn.

Diệp Trần lấy giá trị cống hiến có được, dư dả đổi một kiện bán cực phẩm bảo khí công kích, đổi bán cực phẩm bảo khí phòng ngự còn thiếu một ít, cái này nếu đổi là bên ngoài, muốn mua một kiện bảo khí, giá linh thạch lên rất nhiều, rất nhiều người gom góp, tiêu hao toàn bộ thân gia mới mua được bảo khí, mà tại Long Thần Thiên Cung, nếu giá trị cống hiến đủ liền có thể mua lấy.

Ngoại từ có thể đổi bảo khí, giá trị cống hiến tại Long Thần Thiên Cung còn có thể đổi lấy đan dược, bảo thạch, áo nghĩa võ học, bí pháp cùng với linh thạch.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 738: Ngự Kiếm Phi Hành

Theo phương diện này có thể nhìn ra gánh nặng của Long Thần Thiên Cung rất lớn, không đủ tài nguyên rất dễ bị suy sụp, Long Thần Thiên Cung tình nguyện đối đầu cùng tứ đại thế lực đối địch không ngoài nguyên nhân muốn chiếm được nhiều tài nguyên hơn.

Có ba vạn bảy ngàn điểm cống hiến, Diệp Trần không nghĩ tới đổi bảo khí, bảo khí phòng ngự bảo khí công kích hắn đều có, hơn nữa còn là cấp bậc bán cực phẩm, đan dược hắn cũng không thiếu, cái khác càng không cần phải nói, bất quá đối với bí pháp của Long Thần Thiên Cung hắn lại có một ít hứng thú.

Hạ Hầu Tôn từng thi triển qua huyết Hoàng phá sát chỉ, thập phần uy lực, Diệp Trần thấy rõ trong mắt.

Nghĩ đến, cũng không ai cảm thấy tuyệt học của mình nhiều cả, xuất môn ra ngoài, tuyệt học càng nhiều càng tốt, không dễ bị nhìn ra thực lực.

Tại Thanh Long điện có thể hối đoái bình thường nhưng hối đoái đẳng cấp cao như áo nghĩa võ học, bí pháp và các loại bán cực phẩm bảo khí thì phải đi tổng bộ Long Thần Thiên Cung rồi.

Có tư cách đi vào hối đoái đẳng cấp cao, cũng chỉ có Diệp Trần và mấy vị Đại chấp sự, điểm cống hiến những người khác xa xa không đủ.

Ngày hôm đó, Diệp Trần cưỡi trên Phi Hành Khôi Lỗi, hướng tổng bộ Long Thần Thiên Cung bay đi.

Sở dĩ không cần cửa đá truyền tống vì cửa đá truyền tống tiêu hao cực phẩm linh thạch, không có việc gì quan trọng thì không phải dùng đến cửa đá truyền tống, tuy nói Diệp Trần không bị hạn chế, cũng không ai nói gì

nhưng Diệp Trần cũng không muốn làm như vây, dù sao thì Thanh Long điện cũng cách Long Thần Thiên Cung hơn một ngàn năm trăm vạn dặm, phi hành Khôi Lỗi phi hành ước chừng cần một tháng, đương nhiên cưỡi Lôi Khỗi phi hành chỉ là che giấu tai mắt người khác, đợi cách một khoảng khá xa Diệp Trần sẽ thử Ngự Kiếm phi hành một lần.

Tốc độ Ngự Kiếm phi hành của Diệp Trần là nhanh nhất, lúc vừa học xong Diệp Trần có dùng qua, nhưng lúc đó cảnh giới Ngự Kiếm phi hành còn không cao, bây giờ hắn sớm đã tu luyện Ngự Kiếm thuật đến cảnh giới đệ nhị trọng, tự nhiên muốn thử xem tốc độ cực hạn Ngự Kiếm phi hành như thế nào.

- Tốt rồi, hiện tại thử xem tốc độ cực hạn của Ngự Kiếm phi hành a!

Trên hải dương mênh mông, Diệp Trần thu hồi phi hành khôi lỗi, ngón tay dẫn một kiếm quyết, Hoàng Kim Kiếm sau lưng vang đương một tiếng, tự động bay khỏi vỏ, lơ lửng phía trước Diệp Trần.

Phóng ra một bước, Diệp Trần vững vàng đứng trên Hoàng Kim Kiếm.

- Tật!

Lần nữa dẫn động kiếm quyết, Hoàng Kim Kiếm rung lên một chút, dùng tốc độ cực kỳ khủng khiếp bắn đi, tựa như một đạo cực quang đến từ ngoại thiên, mà Diệp Trần đứng bên trên Hoàng Kim Kiếm không có dấu hiệu bị văng ra, bởi vì trong quá tình thi triển Ngự Kiếm phi hành, chân của hắn cùng Hoàng Kim Kiếm đã sinh ra ngàn vạn mối liên hệ, phảng phất mọc rễ, nảy mầm.

- Thật nhanh, nguyên lai nhanh đến mức tận cùng, cảnh tượng hai bên chậm đi, đều không thấy rõ được sự tình gì xuất hiện.

Kỳ thật Diệp Trần lý giải sai rồi, tốc độ thoáng cái tăng lên rất nhiều, ánh mắt người bình thường sẽ không theo kịp, bởi vị bọn họ căn bản không cách nào thích ứng, mà Diệp Trần sở dĩ có thể thích ứng là vị cực hạn của

Diệp Trần xa hơn. Phải biết rằng Linh Hồn lực Diệp Trần mạnh gấp năm lần thường nhân, trừ phi tốc độ thoáng cái tăng gấp năm lần, nếu không không thể nào xuất hiện tình hình không thích ứng đấy.

- Vận tốc hiện tại đại khái khoảng gấp bảy mươi lần vận tốc âm thanh!

- Bảy mươi hai lần!

- Bảy mươi bốn lần!

- Bảy mươi lăm lần!

Lúc đạt với gấp bảy mươi lăm lần vận tốc âm thanh, rốt cục tốc độ Ngự Kiếm phi hành không đề thằng nữa, phảng phất có một cái gông xiêng vô hình chế trụ tốc độ.

- Quá nhanh, thi triển Kiếm Quang Phi Hành thuật, ta chỉ có thể tối đa gấp năm mươi lần vận tốc âm thanh, Ngự Kiếm thuật trực tiếp tăng lên một nửa tốc độ, hơn nữa tiêu hao chân nguyên khi thi triển Kiếm Quang Phi Hành thuật lại nhiều hơn so với khi thi triển Ngự Kiếm phi hành, hẳn là tác dụng của Linh hồn lực.

Gấp bảy mươi lăm lần vận tốc âm thanh là khái niệm gì, tương đương với một lần hít thở có thể bay ra ngoài năm mươi mốt dặm, một canh giờ hơn ba mươi sáu vạn dặm, một ngày hơn bốn trăm bốn mươi vạn dặm, tại thế giới Diệp Trần, một ngày có thể bay quanh địa cầu hơn năm mươi vòng.

- Ngự Kiếm phi hành tiêu hao Linh hồn lưc, tuy rằng cực kỳ nhỏ, nhưng một lúc sau, chung quy cũng sẽ xảy ra vấn đề, bảo trì được vận tốc gấp sáu mươi lần vận tốc âm thanh là tốt rồi.

Đã biết tốc độ cao nhất Ngự Kiếm phi hành là gấp bảy mươi lăm lần vận tốc âm thanh, về sau Diệp Trần dần dần thả chậm tốc độ, bảo trì vận tốc gấp sáu mươi lần vận tốc âm thanh.

Bốn ngày sau, Diệp Trần về tới Long Thần Thiên Cung.

Không đi đến nới khác, Diệp Trần trực tiếp trở lại trụ sở của mình ở Vân Hà Cư, sau đó hắn gọi chấp sự Yến Tư trước kia phụng dưỡng hắn đến.

- Thần Long Sử, ngươi đã trở lại rồi.

Yến Tư có chút kinh ngạc.

- Ân!

Diệp Trần gật gật đầu, hỏi:

- Long Thần Thiên Cung bảo tồn áo nghĩa võ học và bí pháp ở nơi nào, ngươi dẫn ta tới.

- Cái này ta biết rõ, Long Thần Thiên Cung có một bí các, bên trong có áo nghĩa võ học và bí pháp do tiền nhân lưu lại, Thần Long Sử, người theo ta.

Yến Tư dẫn đường phía trước.

Ước chừng qua nửa canh giờ, hai người tới một công trình kiến trúc trước khu vực hạch tâm Long Thần Thiên Cung, bên trong công trình kiến trúc, một tòa lầu các đứng sừng sững, ước chừng cao ba tầng, phong cách cổ xưa tự nhiên, lộ ra một cỗ khí tức đặc thù làm thanh tĩnh lòng người.

- Thần Long Sứ, tòa lầu các này là bí các, ta không thể đi vào, chỉ có thể dẫn ngươi tới đây thôi.

Yến Tư dừng bước lại, nói.

- Chai Luyện Nguyên đan này tặng cho ngươi.

Diệp Trần lấy ra một lọ đan dược từ Linh giới trữ vật đưa cho Yến Tư, lúc hắn tại Diệp gia thường xuyên ban thưởng cho người khác, cho nên trong người có không ít đơn dược hạ phẩm, Luyện Nguyên đan này đối với võ giả Bão Nguyên Cảnh có tác dụng trợ giúp đột phá cảnh giới rất lớn, thuộc về tuyệt đỉnh trung phẩm đan dược.

- A, đa tạ Thần Long Sử!

Yến Tư run rẩy tiếp nhận Luyện Nguyên đan.

Tại Long Thần Thiên Cung cũng có Luyện Nguyên đan, cần bốn trăm điểm cống hiến mới đổi được một lọ, mà điểm cống hiến của nàng mới chỉ là năm mươi, phải biết rằng điểm cống hiến Long Thần Thiên Cung rất đáng giá, một chấp sự Bão Nguyên Cảnh có rất ít người có thể có điểm cống hiến, khi có một trăm điểm thì đã đổi tài nguyên trợ giúp cho mình rồi.

Trước mắt tu vi Yến Tư là Bão Nguyên Cảnh trung kỳ đỉnh phong, có chai Luyện Nguyên đan này, nàng nắm chắc trong ba tháng có thể tăng tu vi tới cảnh giới Bão Nguyên Cảnh hậu kỳ, giảm đi mấy lần khổ công.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 739: Bí Các

Yến Tư lộ vẻ vui sướng, không để ý gì tại khu kiến trúc này nữa.

Bên ngoài bí các có không ít phòng tuyến, Diệp Trần không muốn gặp phiền toái gì, trực tiếp xuất ra lệnh bài Ngũ long, một đường thông suốt.

Đi vào trước cổng chính bí các, một tiếng nói vang lên.

- Người kia dừng bước.

Một trưởng lão hộ thủ lầu một bí các đi ra.

- Tại hạ là Diệp Trần, Thần Long Sứ Long Thần Thiên Cung.

Lệnh bài ngũ long của Diệp Trần theo thường lệ sáng lên.

- Ngươi là Diệp Trần?

Con mắt thủ các trưởng lão sáng lên.

- Không sai.

Thủ các trưởng lão nở một nụ cười.

- Nếu đã là Thần Long Sứ, vậy lão hủ không có tư cách ngăn trở rồi, ta dẫn đường cho ngươi.

- Đa tạ.

Diệp Trần do dự nhưng rồi cũng gật gật đầu, hắn không biết tình hình bí các, Yến Tư cũng chỉ là một chấp sự Bão Nguyên Cảnh, tự nhiên cũng không có khả năng nói cho hắn biết có vật gì hữu dụng, nếu như thủ các

trưởng lão dẫn đường cho hắn thì có thể giảm bớt không ít công phu.

Thủ các trưởng lão họ Điền, tu vi rất cao, cảnh giới sớm đã là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tuy rằng thủ các ở chỗ này không có quyền lực gì, nhưng thành viên Trưởng lão hội đều tôn kính hắn, có thể để hắn tự thân dẫn đường, toàn bộ Long Thần Thiên Cung cũng rải rác không được mấy người.

- Bí các có ba tầng, tầng thứ nhất lưu áo nghĩa võ học cấp thấp và bí pháp Địa cấp đỉnh giai, tầng thứ hai là áo nghĩa võ học trung giai và bí pháp Thiên cấp cấp thấp, tầng thứ ba trên cùng lưu áo nghĩa võ học đẳng cấp cao và bí pháp thiên cấp trung giai, áo nghĩa võ học đẳng cấp cao không nhiều lắm, chỉ có ba môn, tất cả đều do cung chủ sáng tạo nên, bí pháp thiên cấp trung giai cũng chỉ có năm môn.

Thủ các trưởng lão thuộc như lòng bàn tay.

Diệp Trần nói:

- Trước tiên chúng ta đi bí các tầng hai đi!

Áo nghĩa võ học và bí pháp ở tầng một, Diệp Trần không có hứng thú gì.

- Tốt.

Dưới sự dẫn dắt của thủ các trưởng lão, Diệp Trần đi vào bí các tầng hai.

Tuy nói mục đích Diệp Trần đến lần này là vì bí pháp, nhưng đã đến thì quan sát nhiều một chút, áo nghĩa võ học và bí pháp đều phải nhìn, dù sao mỗi loại áo nghĩa võ học đều có chỗ đặc biệt của nó, không chừng sẽ có cái nào đó hữu dụng.

Áo nghĩa võ học và bí pháp thiên cấp đều được ghi lại bên trong ngọc giản, không cách nào quan sát trực tiếp, bất quá bên cạnh ngọc giản sẽ có một bản sách mỏng nhỏ, bên trong có ghi giới thiệu áo nghĩa võ học và bí pháp, cấp cho người lựa chọn một chút lý giải, khỏi phải chọn sai.

- Phong Long phá, võ học phong chi áo nghĩa, dùng phong là chính, ngưng tụ hình rồng, uy lực và linh hoạt thập phần xuất chúng, luyện đến đại thành có thể trong nháy mắt ngưng tụ ra chín khí kình hình đầu rồng, có thể phòng thủ, cũng có thể công kích, đánh giá áo nghĩa võ học trung giai đến Tam Tinh.

- Tam Tinh? Áo nghĩa võ học tại đây còn có phân cấp sao?

Diệp Trần hỏi.

Thủ các trưởng lão nói:

- Áo nghĩa võ học cùng giai cũng phân cao thấp, căn cứ tác dụng và uy lực áo nghĩa võ học, phân biệt từ Nhất Tinh đến Ngũ Tinh, Nhất Tinh thấp nhất, loại này người sáng tạo Áo nghĩa võ học trung giai có thể sáng tạo ra, Nhị Tinh là tiêu chuẩn bình quân, Tam Tinh đã rất cao, tuyệt đại bộ phận tông sư Linh Hải Cảnh có thể sáng tạo ra, cả đời có thể sáng tạo một áo nghĩa võ học trung giai được đánh giá Tam Tinh, đủ để tự ngạo, mà Tứ Tinh, chỉ có người có thiên phú tung hoành mới có thể sáng tạo, Ngũ Tinh là đánh giá cao nhất, sáng tạo ra, nhất định là thiên tài kinh thế.

- Thì ra là thế.

Diệp Trần thầm nghĩ: “Kim Chi Liên Y của ta, hẳn là tiêu chuẩn Tứ Tinh, Lôi Phệ thì là tiêu chuẩn Ngũ Tinh, về phần Kim Chi Cuồng Tiêu đã vượt qua Ngũ Tinh, bất quá về xu hướng áo nghĩa võ học đẳng cấp cao vẫn còn chưa hoàn thiện, chỉ có bốn năm thành hỏa hầu. ”

Âm thầm gật đầu, bí các đánh giá rất thực dụng, những người sáng tạo áo nghĩa võ học kia vẫn không thể đi lên, nếu như lựa chọn một môn áo nghĩa võ học Ngũ Tinh mà đánh giá, cần vô số thời gian mới tham ngộ được, khả năng tiến triển một điểm cũng không có, mà nếu như lựa chọn đánh giá một môn Ngũ Tinh thì dễ dàng hơn rất nhiều, sẽ không xuất hiện hiện tượng vô kế khả thi.

Kế tiếp, Diệp Trần lại xem rất nhiều áo nghĩa võ học trung giai, trên cơ bản áo nghĩa võ học ở bí các tầng hai đều là đánh giá Nhất Tinh, Nhị Tinh, Tam Tinh rất ít, Tứ Tinh càng ít, về phần Ngũ Tinh, áo nghĩa võ học trung giai chỉ sở hữu một phần trăm

Cùng so với áo nghĩa võ học thì bí pháp Thiên cấp cấp thấp rất thưa thớt.

Dù gì thì bí pháp cũng là bí mật bất truyền, bí pháp so với võ học cùng giai thì trân hơn mấy lần thậm chí hơn mười lần, cho nên bí các tầng hai không phải bí pháp Thiên cấp trung giai mà là bí pháp Thiên giai cấp cấp, cùng một cấp độ so với áo nghĩa võ học trung giai.

- Hổ Phách Thể, bí pháp Thiên cấp cấp thấp!

- Huyền Linh Nhãn, bí pháp Thiên cấp cấp thấp!

- Ngưu Ma Phá Sơn Quyết! Bí pháp Thiên cấp cấp thấp!

Bí pháp tuy không nhiều lắm, bất quá thời gian Diệp Trần nhìn cũng rất lâu, trong đó Hổ Phách Thể là một loại bí pháp tu luyện cốt cách, sau khi luyện thành cốt cách thập phần cứng cỏi, đơn giản không bị tổn thương, mà Huyền Linh Nhãn thì là một loại bí pháp đồng thuật, sau khi tu thành có thể dùng mắt thường chứng kiến nguyên khí trong thiên địa, cũng có thể chứng kiến quỹ tích chân nguyên trong thể nội địch nhân, là bí pháp phụ trợ thập phần hữu dụng, Ngưu Ma Phá Sơn Quyết so với cả hai thì càng thêm trân quý, lại là một môn bí pháp vận dụng lực lượng, nếu có cao thủ luyện thể ở chỗ này, tất nhiên sẽ chọn trúng nó.

- Hổ Phách Thể tu luyện cốt cách, luyện đến cuối cùng, độ cứng cốt cách có thể so với trung phẩm Bảo Khí, rất khó bẻ gẫy, những cũng sẽ khiến cốt cách của người tu luyện trở nên vừa thô vừa to, bên ngoài dần dần biến hóa, vẫn nên bỏ qua đi thôi. Huyền Linh Nhãn có thể nhìn thấu nguyên khí phân bố trong thiên địa, Chân Nguyên quỹ tích trong cơ thể địch nhân cũng không có chỗ nào bí mật, tu luyện tới cuối cùng, ngay cả quỹ tịch của niêm hợp thể rắn cũng có thể thấy rõ ràng, một kích phá vỡ, bất quá ta có linh hồn chi

nhãn, tu luyện Huyền Linh Nhãn hoàn toàn lãng phí, Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết không tệ, đến cùng có học hay không?

Diệp Trần hơi do dự, Hổ Phách Thể và Huyền Linh Nhãn hắn không học nhưng Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết lại có thể khiến lực lượng của hắn bộc phát gấp mấy lần, thực lực cận chiến tăng lên một cấp bậc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 740: Áo Nghĩa Võ Học Đẳng Cấp Cao

Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết không tệ, Long Thần Thiên Cung ta có không ít cao thủ luyện thể tu luyện qua Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết, cao thủ luyện thể ngang cấp, căn bản không thể đỡ nổi mấy chiêu của bọn hắn.

Thủ Các trưởng lão khẽ gật đầu, nói với Diệp Trần.

- Điền trưởng lão, mang ta đi bí các tầng ba đi!

Diệp Trần định trước tiên đến bí các tầng ba nhìn xem thử, chỗ đó có năm môn Thiên cấp trung giai bí pháp, nếu có thứ vừa ý thì có nhiều sự lựa chọn hơn rồi.

- Tốt, đi theo ta.

Thủ Các trưởng lão quay người đi đến đầu bậc thang dẫn đến bí các tầng ba.

Bí các tầng ba rất đơn giản, trung ương không có gì, bốn phía phân biệt dùng bát quái phương thức, xếp đặt tám giá sách, trên từng giá sách, có một quả ngọc giản và một bản sách nhỏ hơi mỏng.

Đi vào tầng ba, thủ Các trưởng lão đứng ở một bên, chờ đợi Diệp Trần tự mình lựa chọn.

Bắt đầu từ giá sách đầu tiên bên trái, Diệp Trần từng bước cầm lấy sách nhỏ, mở ra.

Đầu tiên vốn là áo nghĩa võ học đẳng cấp cao Độc Long Toản, Độc Long Toản chỉ ẩn chứa một loại áo nghĩa, chính là thủy áo nghĩa, nhưng muốn tu luyện Độc Long Toản tới cảnh giới cao nhất, phải tìm hiểu thủy áo

nghĩa đến đại thành, mà một khi luyện thành, uy lực của Độc Long Toản có thể khiến cho một ít người có lực lượng phòng ngự cảm thấy sợ hãi, đây là một loại áo nghĩa võ học chuyên môn phá phòng thủ, đánh giá Nhị Tinh.

Cuốn thứ hai là Thanh Long Trảo, ẩn chứa hai loại áo nghĩa, theo thứ tự là mộc chi áo nghĩa và cốt chi áo nghĩa, sự dung hợp của hai chủng áo nghĩa khiến môn áo nghĩa võ học này có tiềm kình phi thường lớn, dưới một trảo, tay chập choạng chân lảo đảo, không thể sử dụng nổi lực lượng, như bị một đầu Cự Long bắt lấy vậy, đánh giá Tam Tinh.

Cuốn thứ ba tên là Hải Chi Lĩnh Vực, cũng ẩn chứa hai loại áo nghĩa, theo thứ tự là thủy áo nghĩa và mộc chi áo nghĩa, Hải chi lĩnh vực là áo nghĩa võ học loại lĩnh vực, về phần cái gì là lĩnh vực, chính là có thể làm cho thực lực bản thân tăng lên, địch nhân bị áp chế dưới lực trường đặc biệt, Hải chi lĩnh vực thập phần cường đại, bởi vì nhất định phải đồng thời tìm hiểu thủy áo nghĩa và mộc chi áo nghĩa đến đại thành, đánh giá cao tới Tứ Tinh.

Không hề nghi ngờ, ba quyển áo nghĩa võ học đẳng cấp cao đều là sáng tạo độc đáo của Long Vương.

- Quá mạnh mẽ!

Diệp Trần sinh lòng cảm khái.

Căn cứ miêu tả trên sách nhỏ, Diệp Trần hoàn toàn có thể mô phỏng trong đầu một vài hình ảnh, một bóng người mơ hồ không ngừng thi triển Độc Long Toản, Thanh Long trảo, Hải chi lĩnh vực, đùa bỡn địch nhân trong lòng bàn tay, một kích giết địch.

- Kim Chi Cuồng Tiêu của ta cho dù tu luyện tới viên mãn, trở thành áo nghĩa võ học đẳng cấp cao, đoán chừng cũng chỉ được đánh giá nhất tinh, căn bản không thể so sánh được.

- Áo nghĩa võ học đẳng cấp cao đã lợi hại như thế, không biết áo nghĩa võ học đỉnh giai sẽ đạt đến mức nào?

Phía trên áo nghĩa võ học đẳng cấp cao, còn có áo nghĩa võ học đỉnh giai, áo nghĩa võ học đỉnh giai đã tiếp cận Thiên Đạo pháp tắc, nhân lực không lường được, hung hiểm vạn phần, kề sát với đại đạo.

Chiến Vương tiền bối từng gặp qua một lão nhân, lão nhân kia một tay chỉ thiên, trên bầu trời lập tức xuất hiện một vòng mặt trời, mặt trời này tuy không lớn bằng mặt trời trên tinh không, nhưng hình thái giống mặt trời như đúc, khủng bố không cách nào tưởng tượng nổi, dựa theo Chiến Vương phỏng đoán, mặt trời kia có lẽ ẩn chứa vài loại áo nghĩa, theo thứ tự là thổ áo nghĩa, hỏa chi áo nghĩa, thủy áo nghĩa, hỏa và nước là đối lập, muốn dung hợp chúng cùng một chỗ, khó khăn vạn phần, ít nhất Chiến Vương không cách nào phỏng đoán được thực lực của lão nhân kia cao bao nhiêu, chỉ biết ngưỡng mộ thôi.

- Tham thì thâm, ta ngay cả Kim Chi Cuồng Tiêu còn chưa tu luyện thành, tiếp tục tham ngộ một môn áo nghĩa võ học đẳng cấp cao, chỉ lãng phí thời gian vô ích thôi, tu luyện, tuy rằng chú ý dũng mãnh tinh tiến, nhưng cũng chú ý nước chảy thành sông, không thể vì tăng lên thực lực mà cưỡng cầu được.

Không nhìn áo nghĩa võ học đẳng cấp cao nhiều, Diệp Trần đi đến trước kệ sách thứ tư.

Thủ Các trưởng lão âm thầm gật đầu, lúc trước hắn đi vào bí các thủ các, từng mê luyến không thôi đối với ba môn áo nghĩa võ học đẳng cấp cao này, không thể cưỡng lại ham muốn được xem lần thứ hai, trái lại tâm trí của Diệp Trần lại rất kiên định, thấy cũng chưa hề thấy, thật sự khiến hắn thán phục.

- Kẻ này tiền đồ bất khả hạn lượng, cuối cùng sẽ có một ngày, cái này phong, cái này vân, cái này nước, đều vì hắn mà động, thành tựu bất thế truyền kỳ.

Thủ Các trưởng lão đã thủ các gần trăm năm, sớm đã luyện một khỏa táo bạo chi tâm thành thông thấu chi tâm, nhìn người không phải nhìn tướng

mạo, mà là nhìn bên trong.

- Thiên cấp trung giai bí pháp, Huyết Khí Tu La!

Thiên cấp trung giai bí pháp so với Thiên cấp cấp thấp bí pháp càng thêm huyền bí, càng cường đại hơn, Huyết Khi Tu La này lại là một môn bí pháp, tu luyện huyết khí, tu luyện tới chút thành tựu, có thể khiến huyết khí tăng lên mấy lần, một thân huyết khí, giống như hoả lò, Quỷ thần bất xâm, tu luyện tới đại thành, có thể ngưng tụ ra ở sau lưng Huyết Khí Tu La, có sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng nổi, sinh mệnh lực cường hoành không có giới hạn.

- Tiến vào bí các này, còn cần tâm tính kiên định a, lấy tâm cảnh của ta, cũng sinh ra một tia táo bạo, không biết những người tới khác, sẽ có biểu hiện gì nữa.

Mỗi người đều có cường giả chi tâm, có người, bởi vì đủ loại nguyên nhân, đã mất đi cường giả chi tâm, mà có người, gặp mạnh càng mạnh, cường giả chi tâm càng phát ra đậm đặc, nhưng mặc kệ có cường giả chi tâm hay không, đi vào bí các, đều phải chịu ảnh hưởng rất lớn, áo nghĩa võ học và bí pháp trong bí các, môn nào không phải kinh thiên địa khiếp quỷ thần chứ, dù biết rõ mình không thể tu luyện, đều sinh ra mơ màng, mọi thứ liên tiếp nhau, do đó mất đi lòng bình tĩnh, có chút không chịu nổi.

Bí các tầng một và tầng hai còn đỡ, lên đến tầng ba, hấp dẫn to lớn, khó có thể tưởng tượng, một một bản bí tịch ở đây nếu lưu lạc ra ngoài, đều sẽ khiến một phen gió tanh mưa máu, Ngũ phẩm tông môn cũng phải tham gia tranh đoạt. Long Thần Thiên Cung chính là Ngũ phẩm tông môn đạt trình độ cao nhất, so với Ngũ phẩm tông môn bình thường mạnh rất nhiều, xuất hiện áo nghĩa võ học đẳng cấp cao và Thiên cấp trung giai bí pháp, há không khiến người khác điên cuồng sao được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 741: Thiên Cấp Trung Giai Bí Pháp - Tiệt Huyết Quỷ Chỉ.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần buông cuốn sách nhỏ miêu tả Huyết Khí Tu La xuống, đi tới giá sách thứ năm.

- Tinh thần bích lũy!

- Huyễn Chi Đồng!

- Cầu tồn đạo!

Môn bí pháp thứ hai là Tinh thần bích lũy, môn thứ ba là Huyễn Chi Đồng, môn thứ tư là Cầu tồn đạo.

Tinh thần bích lũy là một môn bí pháp tu luyện linh hồn lực, sau khi luyện thành, có thể ngăn cản một ít ý chí trùng kích, hoặc là các loại ảo cảnh bẩy rập cảnh trong mơ, tuy rằng không thể trực tiếp tăng thực lực lên, nhưng có thể khiến một người càng thêm hoàn mỹ, càng thêm không sứt mẻ, lực sinh tồn của thể đại tăng.

Huyễn Chi Đồng và Huyền Linh Nhãn cũng giống nhau, là đồng thuật bí pháp, bất đồng chính là, Huyễn Chi Đồng là bí pháp có thể khiến địch nhân sinh ra ảo giác, trừng mắt lên là ảo giác công kích lập tức phát ra, khó lòng phòng bị, vừa nhắm mắt lại, ảo giác tự động tiêu trừ, vô thanh vô tức.

Mà Cầu tồn đạo là đặc thù nhất, người tu luyện cầu tồn đạo, không thể trực tiếp khiến thực lực tăng lên, cũng không có tác dụng phụ trợ, nhưng có thể khiến hoạt mệnh chi tâm của một người thập phần mãnh liệt, không nên xem thường hoạt mệnh chi tâm, khi một người gặp phải tuyệt cảnh, lâm vào cục diện hẳn phải chết, người có hoạt mệnh chi tâm mãnh liệt, sẽ bộc phát ra lực lượng chính mình cũng không thể tin được.

Nhân thể là một cái tiểu vũ trụ, những thứ không biết nhiều lắm, có thể nghiên cứu bản thân đến thấu, đó đã không phải là người nữa, mà là thần.

Đáng tiếc, sự hấp dẫn của ba môn bí pháp nàu đối với Diệp Trần còn không bằng Huyết Khí Tu La, Tinh thần bích lũy mặc dù không tệ, nhưng thiên phú của hắn là linh hồn thiên phú, linh hồn ý chí thập phần mạnh, há có thể dễ dàng lâm vào ảo hoặc là mộng cảnh được, phải biết rằng, ý chí của kiếm khách cực kỳ có xâm lược tính đấy, sẽ không bao giờ tu luyện bí pháp bảo thủ như thế này cả, nói một cách khác, nếu như dựa vào Tinh thần bích lũy để phòng thủ ảo cảnh công kích của địch nhân, như vậy hắn cũng cũng không phải là kiếm khách rồi, bởi vì kiếm đạo ý chí của hắn không đủ kiên định.

Huyễn Chi Đồng Diệp Trần tự nhiên cũng không cần, dựa vào ảo giác để chiến thắng đối phương, không hợp với kiếm đạo của hắn.

Cầu tồn đạo, Diệp Trần từ trước đến nay không thiếu khuyết hoạt mệnh chi tâm, quan trọng nhất là, hắn muốn dùng sự cường đại của bản thân, chiến thắng hết thảy khó khăn.

Năm môn bí pháp hắn loại bốn, còn thừa lại một môn cuối cùng.

- Thiên cấp trung giai bí pháp - Tiệt Huyết Quỷ Chỉ.

Cầm lấy sách nhỏ, Diệp Trần mở ra tờ thứ nhất.

Thật lâu, trên mặt Diệp Trần không lộ ra vẻ gì cả.

- Thật đáng sợ!

Đằng sau bí pháp không có đánh giá tinh cấp, bởi vì chúng có đặc sắc riêng của mình, tác dụng bất đồng, nhưng riêng đằng sau Tiệt Huyết Quỷ Chỉ lại có đánh giá, đánh giá không phải Nhất Tinh, Nhị Tinh hoặc là Tam Tinh, cũng không phải Tứ Tinh, mà là Ngũ Tinh cao nhất, nói cách khác, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ là một trong nhưng bí pháp tốt nhất trong Thiên cấp trung giai bí pháp.

Tiệt huyết có ý tứ là cắt đứt huyết khí, huyết khí làm một trong những căn bản của con người, mất đi huyết khí, tương đương với mất đi tánh mạng tinh hoa, không thể nào sống sót được, mất đi một số nhỏ huyết khí, sức bật, lực phản ứng, lực quan sát, thậm chí cả thể lực, đều hạ thấp trên phạm vi lớn, trạng thái đại ngã.

Quỷ chỉ không có ý tứ gì cụ thể, chỉ là một cái hình dung, hình dung dưới một chỉ, tất cả đều thành quỷ, cho nên gọi là quỷ chỉ.

Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, cắt đứt huyết khí, nhất chỉ thành quỷ.

Độc ác, khí phách, kinh hãi.

Đây là một môn tử vong chi chỉ, tu luyện được chút thành tựu, thì đã có uy lực thập phần đáng sợ, mà tu luyện tới cảnh giới đại thành, không cần tới gần địch nhân, chỉ cần điểm đi một chỉ, thì liền có thể khiến cho huyết khí của địch nhân tự động trôi qua, phảng phất bị dẫn tới địa ngục, tẩm bổ Quỷ thần.

Tiệt Huyết Quỷ Chỉ thập phần khó luyện, không, đã không thể dùng khó luyện để hình dung nữa, bởi vì căn cứ theo miêu tả của Long Vương, vẫn chưa có người nào có thể chính thức tu thành Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, coi như tự thân Long Vương cũng chỉ tu luyện được chút thành tựu, cái đó và tìm hiểu không quan hệ, cần chính là một loại phách lực vô địch phán định sinh tử

- Chọn cái này đi.

Diệp Trần hạ quyết tâm.

Thủ Các trưởng lão thấy Diệp Trần cầm lấy ngọc giản, khẽ nhíu mày

- Thần Long Sử, vốn môn Tiệt Huyết Quỷ Chỉ này, không có mệnh lệnh của Cung Chủ, bất luận kẻ nào cũng không thể tu luyện, nhưng trước khi hắn bế quan đã từng nói qua, thỏa mãn mọi yêu cầu của ngươi, cho nên ngươi có tư cách tu luyện, nhưng ta phải nhắc nhở một chút, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ còn chưa từng có người nào tu luyện thành công, coi như là Cung Chủ cũng

không có, ngươi thực muốn lựa chọn nó sao.

Hắn là muốn tốt cho Diệp Trần, không muốn để Diệp Trần lãng phí thời gian vào tu luyện Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, nếu như có thể tu luyện thành công thì hắn đã không nói rồi, hết lần này tới lần khác Tiệt Huyết Quỷ Chỉ này thập phần quỷ dị, thiên phú của ngươi dù có cao hơn nữa, nhưng nếu không đủ yêu cầu đặc biệt của nó, cũng không có biện pháp tu luyện.

- Ta thử luyện luyện, không cần lo lắng. "

Ngoài miệng nói như thế, nhưng trong Diệp Trần cũng không định chỉ thử tu luyện.

- Nếu đã vậy, ta đây cũng không nhiều lời nữa.

Thủ Các trưởng lão thở dài một hơi, vẫn ngậm miệng lại.

- Tiệt Huyết Quỷ Chỉ này cần bao nhiêu điểm cống hiến?

Diệp Trần hỏi.

Thủ Các trưởng lão cười nói:

- Ngươi là Thần Long Sử, không cần điểm cống hiến, hơn nữa, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ này không phải dùng điểm cống hiến là có thể đổi được.

- Đã như vầy, thì cứ thế đi!

Diệp Trần còn định dùng điểm cống hiến để đổi, bất quá hắn cũng rõ, đừng nói Tiệt Huyết Quỷ Chỉ không thể dùng điểm cống hiến để đổi, cho dù có thể, cũng nhất định là một con số kinh người, tối thiểu cũng trên mười vạn.

Đi vào bí các tầng hai, Diệp Trần nghĩ nghĩ, vẫn không có đi lấy ngọc giản Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết, hôm nay chỉ riêng một môn Tiệt Huyết Quỷ Chỉ đã cần hao phí đại lượng tinh lực rồi, lại đi tu luyện Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết, thời gian tu luyện của Diệp Trần không chừng sẽ bị chia năm

sẻ bảy mất.

Hết thảy đợi đến khi Tiệt Huyết Quỷ Chỉ có chút thành tựu đã rồi nói sau.

- Thần Long Sử, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ ngươi tu luyện là được rồi, không được truyền ra bên ngoài.

Tiễn đưa Diệp Trần đến cửa ra vào bí các, Thủ các trưởng lão nhắc nhở.

Diệp Trần nói:

- Điền trưởng lão yên tâm, Diệp Trần không phải người lỗ mãng.

Nói xong liền cất bước, dần dần rời xa bí các.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 742: Một Tin Xấu Một Tin Tốt

- Ánh mắt của Cung Chủ và tiểu thư thật lợi hại.

Thủ Các trưởng lão thu hồi ánh mắt, phản hồi bí các.

. . .

Bên ngoài Vân Hà Cư, Du trưởng lão chờ ở đó.

- Thần Long Sử!

Nhìn thấy Diệp Trần, Du trưởng lão lộ ra vẻ tươi cười.

- Du trưởng lão, mời vào trong ngồi.

Diệp Trần vung tay lên, trận pháp ở Vân Hà Cư lập tức mở ra.

Dưới trung phẩm phong thụ, trước hồ nước bị mây tía nhuộm thành sắc ửng đỏ, hai người vây quanh một trương bàn đá, chậm rãi thưởng trà.

Nửa ngày, Du trưởng lão đặt chén trà xuống

- Thần Long Sử, tình huống trước mắt của Thanh Long Điện như thế nào?

Diệp Trần khóe miệng nhấc lên:

- Có một tin tốt, một tin xấu, ngươi muốn nghe tin nào trước?

- Tin xấu trước đi!

Du trưởng lão hít sâu một hơi, nghe xong tin tức tốt lại nghe tin tức xấu, tâm tình của hắn sẽ rất trầm trọng, trước hết nghe tin tức xấu, lại nghe tin tức

tốt, nói không chừng sẽ tốt một chút.

- Một tuần lễ trước, lúc ta và Hứa Đại Niên Hứa phó điện chủ vận chuyển tài nguyên, bị mai phục, tổn thất hơn bốn trăm ba mươi người, Đại năng Linh Hải Cảnh chết hai mươi ba, Cường giả Tinh Cực Cảnh hơn bốn trăm.

Hít!

Du trưởng lão hít một hơi khí lãnh, thần sắc biến ảo mấy lần, lần này này Đại năng Linh Hải Cảnh chết hơi ít một chút, nhưng Cường giả Tinh Cực Cảnh thoáng cái đã chết hơn bốn trăm, so với lần tổn thật của Hồ phó điện chủ càng thêm nghiêm trọng, nghe xong tin tức này, hắn cơ hồ hít thở không thông.

Cười khổ một tiếng, Du trưởng lão mạnh mẽ uống hết một ngụm trà.

- Quả nhiên vẫn như thế...

Chợt, thần sắc bắt đầu trở nên lăng lệ ác liệt.

- Để cho ta biết ai là gian tế, nhất định khiến hắn nếm thử sự thống khổ của vạn xà phệ thể.

Không có gian tế, Thanh Long Điện há có thể hai lần lọt vào mai phục, hai lần tổn thất, đã tiếp cận 800 người rồi, đây là một con số khiến lòng người căm phẫn a.

Qua cả nửa ngày, Du trưởng lão cũng không nói ra lời, tâm tình phập phồng.

Thở dài một hơi, Diệp Trần nói:

- Du trưởng lão, không muốn nghe tin tức tốt sao?

- Ngươi nói đi!

Du trưởng lão không trông cậy Diệp Trần có thể nói ra tin tức gì quá tốt.

- Bên ta chết hơn bốn trăm ba mươi người, quân địch chết hơn hai ngàn người, đây có thể được xem là tin tức tốt không?

Diệp Trần nâng chung trà lên, cười nói.

- Địch nhân chết hơn hai ngàn người?

Du trưởng lão nhất thời không kịp phản ứng lại, tương phản quá lớn.

- Ngươi lập lại lần nữa, địch nhân chết bao nhiêu?

- Hơn hai ngàn.

- Hơn hai ngàn! Hơn hai ngàn! Ha ha, rõ ràng chết hơn hai ngàn, tổn nhất còn nhiều hơn chúng ta gấp năm lần, ha ha!

Du trưởng lão cười lớn ra tiếng, tiếng cười chấn cho phong thụ run lên bần bật, phong diệp hỏa hồng phiêu phiêu rơi xuống, theo gió bay múa.

- Thần Long Sử, các người đến cùng làm thế nào mà đánh chết được hơn hai ngàn địch nhân thế?

Du trưởng lão quét sạch phiền muộn, tâm tình vô cùng tốt, vẻ mặt tò mò hỏi.

Diệp Trần cũng không dấu diếm, nói mọi chuyện ngày đó một lần.

Nghe xong, ánh mắt Du trưởng lão nhìn về phía Diệp Trần mang theo kính ý.

- Thần Long Sử quả thật là thần nhân, Du mỗ ta bội phục không thôi.

Tuy rằng Diệp Trần không nói tới mình nhiều, nhưng Du trưởng lão há lại không biết, có thể đánh chết hơn hai ngàn địch nhân, nhân tố mấu chốt chính là Diệp Trần, không có hắn, thì không thể nào tránh khỏi mai phục

được, kết cục sẽ hoàn toàn trái lại, đến lúc đó chỉ có rơi vào kết cục bị quân địch toàn diệt thôi.

- Thần Long Sử, đây là một chuyện đại sự, nếu ngươi không chê phiền toái thì kính xin đi cùng ta đến trưởng lão điện một chuyến, tất cả mọi người đều rất quan tâm tình thế của Thanh Long Điện.

- Tốt.

Diệp Trần không có từ chối.

. . .

Trưởng lão điện, không còn chỗ ngồi.

Đại trưởng lão lộ ra vẻ khó có được, vui vẻ càng ngày càng đậm, cuối cùng cười ha ha thành tiếng, mà Nhị trưởng lão Tam trưởng lão bên cạnh hắn cũng nhao nhao nở nụ cười, đó là một nụ cười như trút được gánh nặng vậy.

Các trường lão khác nào có được hàm súc như Đại trưởng lão, nguyên một đám hoa chân múa tay vui sướng, dùng động tác của từng người để diễn tả cảm giác hưng phấn, tiếng nghị luận quả thật như nước được đun sôi, đùng đùng không dứt, trưởng lão điện chưa từng loạn như vậy bao giờ, nhưng không một người đi ra ngăn cản.

- Giết hơn hai ngàn địch nhân, con số này đã tương đương với tổn thất của Long Thần Thiên Cung ta trong mấy năm qua rồi, đây chỉ là một lần chiến dịch ah.

- Tứ đại thế lực đối địch lần này nên đau lòng rồi, thật hả giận.

- May mắn là chúng ta mời tới Thần Long Sử, bằng không người đau lòng lần này phải là chúng ta rồi.

- Việc này còn cần ngươi nói sao.

Trưởng lão hội tiếng người huyên náo.

Khục khục!

Quá rối loạn, không dễ nói chuyện, Nhị trưởng lão hắng giọng một cái, khiến mọi người im lặng, lập tức nói:

- Thần Long Sử, đệ tử Long Thần Thiên Cung ta chết bao nhiêu?

Điểm mấu chốt của hăn là chết một nữa, tuy rằng trong hàng đệ tử được phái đi, chỉ có ba vị là tu vị Linh Hải Cảnh, mặt khác đều là tu vị Tinh Cực Cảnh, nhưng có thể trở thành đệ tử của Long Thần Thiên Cung đều là thiên tài trong thiên tài, chết một người, tương đương với chết mấy chục Cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường.

- Chết bốn người, đệ tử hạch tâm không chết ai cả.

Diệp Trần thành thật trả lời.

- Tốt.

Nhị trưởng lão thả lỏng một hơi, chết người, xa xa thấp hơn điểm mấu chốt tâm lý của hắn.

- Tiếp tục để bọn hắn ở Thanh Long Điện tôi luyện thoáng một chút, qua lần này, lại đổi một nhóm người qua.

Nghe vậy, Đại trưởng lão gật gật đầu, chiến tranh có thể dễ dàng tôi luyện người nhất, hai lần không chết, bất kể là năng lực sinh tồn hay là tâm tình, đều tăng lên một mảng lớn, đương nhiên, tôi luyện hai lần vậy là đủ rồi, cũng phải cho những đệ tử Long Thần Thiên Cung khác một ít cơ hội.

Sau khi tâm tình được phát tiết, dần dần trì hoãn xuống, Đại trưởng lão mở miệng nói:

- Lần này tứ đại thế lực đối địch tổn thất thảm trọng, nhất định sẽ không bỏ qua, Thần Long Sử, ngươi khó tránh khỏi sẽ trở thành mục tiêu bị bọn

hắn nhắm vào, bọn hắn nhất định sẽ tìm cách trừ khử ngươi đấy.

- Việc này ta biết rõ, Đại trưởng lão yên tâm.

Diệp Trần sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

- Ngươi có năng lực xu cát tị hung (*thích hên tránh xấu), ta tin tưởng ngươi sẽ không có việc gì, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, ngươi có thể bỏ qua bất luận kẻ nào, chỉ cần ngươi sống sót là được rồi.

Đại trưởng lão không cách nào giải thích Diệp Trần vì sao có thể tránh thoát khỏi mai phục, tập kích đối phương, chỉ có thể quy về lực lượng xu cát tị hung huyền bí thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 743: Tu Luyện Tiệt Huyết Quỷ Chỉ

Trong đổ ước với Diệp Trần, Lâm Thương Hải không hề nghi ngờ đã thua, thua một cái dứt khoát, từ khi đi trên con đường kiếm đạo này, Lâm Thương Hải còn chưa bao giờ thua người cùng lứa, bản tính hắn không xấu, nhưng thói quen cao cao tại thượng, dù cách làm người có bình thản hơn nữa, cũng không thể xem như không xảy ra chuyện gì được.

Hắn không oán hận Diệp Trần, chỉ là muốn mình trở nên cường đại hơn thôi, đợi đến ngày khác, lại khiêu chiến vị Kiếm Tông trẻ tuổi mới nổi này..

So sánh với Lâm Thương Hải, bên phía Diệp Trần lộ ra vẻ yên tĩnh hơn rất nhiều.

Bởi vì Diệp Trần đang tu luyện Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, động tĩnh do Tiệt Huyết Quỷ Chỉ tạo thành không lớn, mang đến chỉ có tử tịch và khủng bố thôi.

- Tiệt!

Lẳng lặng đứng dưới một cây đại thụ, Diệp Trần nín thở tập trung tư tưởng, ánh mắt lợi hại, hai ngón trỏ và giữa bên tay phải giương lên, vẽ một cái.

Vô thanh vô tức, nửa đoạn trên cây đại thụ như là bị mất hơi nước, thoáng cái như được hong khô, lá cây lập tức khô héo, vô tình bay xuống, cả cái cây ngoài trừ nửa đoạn dưới, đều đã trở nên khô héo, không có một điểm sinh khí, phảng phất sinh cơ đã bị lau đi rồi.

- Tiệt Huyết Quỷ Chỉ tiệt chính là huyết khí, nhưng trong huyết khí bao hàm tánh mạng tinh hoa, mà cây cối cũng ẩn chứa tánh mạng tinh hoa, cũng có hiệu quả, bất quá hiệu quả chỉ có một nửa, chỉ khi nào đối mặt huyết nhục

thân thể chính thức, mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Tiệt Huyết Quỷ Chỉ quả thật rất khó tu luyện, ngộ tính của Diệp Trần gấp năm lần thường nhân, nhưng vài ngày đầu tiên, vẫn không có đầu mối, về sau, hắn cẩn thận quan sát miểu tả trên sách nhỏ, thể ngộ phán sinh tử cần loại tâm cảnh nào, sau khi có một tia thể ngộ, Diệp Trần mỗi lần tu luyện Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, đều phải dùng kiếm ý chém sạch tạp niệm, rốt cục cũng sơ bộ học xong Tiệt Huyết Quỷ Chỉ.

Đương nhiên, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ lúc này chỉ là nhập môn, cách có chút thành tựu vẫn còn rất xa, tối đa chỉ có thể đối phó với Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường thôi.

Thời gian trôi qua từng ngày, Diệp Trần đã có một tia tiến bộ, tiến bộ này, thập phần nhỏ bé, nếu so hiệu quả của ngày hôm sau và ngày đầu tiên, cơ hồ không có gì khác nhau, chỉ có qua một thời gian ngắn, mới có thể cảm nhân được một chút chênh lệch rất nhỏ.

Theo có chút lý giải với Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, Diệp Trần càng cảm giác được sự quỷ dị và kinh hãi của Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, lúc tu luyện môn chỉ pháp này, hắn ngẫu nhiên có thể chứng kiến một ít tràng cảnh đáng sợ, cả vùng đất hoang vu không chút sinh cơ, vong hồn du đãng, ma trơi đầy trời, nhưng vong hồn kia, nguyên một đám nhìn không ra tướng mạo, trên người bọc vải trắng rách rưới, tử khí nồng đậm.

Diệp Trần không biết, đây là dị tượng, hay là cái gì?

Bất quá Diệp Trần cũng không sợ hãi, nên tu luyện, vẫn tu luyện, hơn nữa hắn phát hiện, lúc tràng cảnh đáng sợ hiện ra trước mắt, việc tu luyện Tiệt Huyết Quỷ Chỉ sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, làm chơi ăn thật, phảng phất có lực lượng vô hình đang phối hợp với hắn vậy.

Cứ như vậy, lại nửa tháng qua đi, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ của Diệp Trần so với lúc mới nhập môn, tiến bộ gấp đôi, một chỉ xuất ra, sinh cơ của cả cây đều bị biến mất, cũng không biết đi nơi nào, mà lúc này, Diệp Trần đã có thể

ngẫu nhiên chứng kiến vong hồn mặc trường bào màu trắng, vong hồn này khác với vong hồn khác, tựa hồ đã có linh trí, tử khí đậm đặc, không cách nào tưởng tượng.

Bên Huyết Chiến Hải, có một tòa đảo khổng lồ trải dài mấy vạn dặm, hình dạng toàn đảo này giống một con bọ cạp, vừa giống như một cái dĩa ăn, đối diện với Huyết Chiến Hải, giống như hình dạng của nó, hòn đảo tên là Hạt Vương đảo, là hòn đảo do bốn thế lực Hắc Vương môn, Toàn Phong môn, Thiên Ưng giáo, Thủy Đào Tông cùng sở hữu, tòa đảo này không có công dụng gì khác, chính là nơi dùng để tập kết binh lực của bốn thế lực lớn, làm như vậy là để cùng chống lại Long Thần Thiên Cung.

Lúc này, trong một tòa đại điện ở trung ương hòn đảo, đường chủ phân đường của bốn thế lực lớn đang thảo luận kịch liệt, hào khí áp lực.

- Mụ nội nhà nó, vậy mà lại tiêu diệt hơn 700 người của Thiên Ưng giáo ta, cơn tức này, Thiên Ưng giáo ta tuyệt đối nuốt không trôi, nhất định phải nợ máu trả bằng máu với tiểu tử của Thanh Long Điện kia.

- Thiên Ưng giáo của ngươi bị giết chết hơn 700 người, số người chết của Thủy Đào Tông ta cũng không ít hơn các ngươi bao nhiêu, ngay cả thúc thúc ta cũng bị trúng độc thủ.

- Tốt rồi, chúng ta tụ cùng một chỗ không phải là để kể khổ, mà là nghĩ biện pháp, làm thế nào để tiêu diệt tiểu tử kia, chỉ cần diệt trừ hắn, Thanh Long Điện chẳng qua chỉ là lão hổ không có nanh vuốt thôi, không đáng giá nhắc tới.

Đường chủ phân đường của Hắc Vương môn Phân là một gã hán tử áo đen cao gầy, thần sắc lãnh khốc.

- Theo ta thấy, tiểu tử kia nhất định là có năng lực xu cát tị hung, có thể cảm ứng được nguy hiểm, cho nên, bất luận mưu kế gì, cũng đều không phát huy được tác dụng quá lớn, chỉ có đường đường chính chính đánh một trận, mới có cơ hội triệt để đánh chết hắn, chấm dứt hậu hoạn.

Đường chủ phân đường Toàn Phong môn tỉnh táo nói.

- Ý của ngươi là, không dựa vào mưu kế, cường sát hắn.

Đường chủ phân đường Thủy Đào Tông là một lão giả áo xanh.

- Không sai.

Đại điện trầm mặc một hồi, đường phủ phân đường Hắc Vương môn, hán tử áo đen là người đầu tiên lên tiếng:

- Ta đồng ý.

- Ta đồng ý.

- Ba nhà các ngươi đều đã đồng ý rồi, ta phản đối cũng vô dụng, đồng ý.

Đường chủ phân đường Toàn Phong môn tuổi vượt qua 50, râu dài tóc dài, một đôi mắt cực kỳ hẹp dài, khóe mắt lóe ra ánh sáng lạnh bức nhân, hắn là đường chủ Âm Phong Đường, một trong ba đường của Toàn Phong Môn, gọi là Hách Lãnh Cực, một thân thực lực, sớm đã đạt tới cấp bậc tông sư đạt trình độ cao nhất, thấy đường chủ của tam đại thế lực đều đồng ý, hắn mở miệng nói:

- Tuy nói không cần mưu kế, nhưng chúng ta phải cần một sách lược, làm thế nào mới có thể khiến tiểu tử kia không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của chúng ta, dù sao hắn cũng có năng lực cảm ứng nguy hiểm.

Lão giả áo xanh của Thủy Đào Tông nói:

- Cảm ứng nguy hiểm, khẳng định có một phạm vi nhất định, ta suy đoán, phạm vi này sẽ không quá lớn, chỉ cần trong chúng ta có một phương đội ngũ hấp dẫn hắn, ba phương đội ngũ khác thì đi vòng qua, cắt đứt đường lui của hắn, còn không phải dễ như trở bàn tay thôi.

Tuổi của lão giả áo xanh so ba người thì lớn hơn nhiều, bất kể là âm mưu quỷ kế, hay là chiến thuật, đều tiện tay niết ra, phong khinh vân đạm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 744: Gian Tế Xuất Hiện.

Đường chủ phân đường Thiên Ưng giáo, một nam tử có mũi cống rãnh nói:

- Vậy do ai hấp dẫn hắn?

- Việc này không cần bắt buộc, mọi người xung phong nhận việc, như vậy đi, ai nguyện ý hấp dẫn đối phương, thu hoạch và sát nhân sổ lần đó, nhân mã của hắn chiếm một nửa.

Hách Lãnh Cực nói.

- Một nửa thu hoạch và sát nhân sổ?

Đường chủ của tam đại thế lực ánh mắt lóe lên.

Tài nguyên có thể khiến Diệp Trần tự mình vận chuyển, khẳng định thập phần phong phú, nếu chia đều thì một nhà chỉ có hai thành rưỡi, còn nếu như có thể được phân một nửa, chỉ là ban thưởng của tông môn đã rất nhiều rồi, điểm cống hiến tất nhiên sẽ bạo tăng gấp đôi, nếu có đủ điểm công hiến rồi, có thể hối đoái một ít tài nguyên trân quý mà bọn hắn muốn, như Linh Năng tinh thạch, cực phẩm linh thạch, bán cực phẩm đan dược, nhưng thứ này đều là thứ mà tông môn không tùy ý ban thưởng cả.

- Ta làm.

Nam tử có mũi cống rãnh của Thiên Ưng giáo làm ra quyết định.

- Chu huynh, ngươi tới hấp dẫn hắn?

Đường chủ tam đại thế lực khác nhìn hắn.

- Không phải chỉ là tạm thời ngăn chặn thôi sao? Có gì ngạc nhiên chứ, ta cũng không tin, hắn có thể làm gì được ta, luận thực lực cá nhân hắn cũng không có lộ ra lực lượng mang tính áp đảo cơ mà.

Thiên Ưng giáo lần trước tổn thất quá thảm trọng, trưởng lão hội đã có không ít người làm khó dễ hắn, việc này khiến hắn cảm thấy rất áp lực, phải biết rằng tranh đấu với Thanh Long Điện ở Huyết Chiến Hải, tuy rằng ngẫu nhiên có một ít nguy hiểm, nhưng tuyệt đối là một chuyện tốt, những đường chủ khác vẫn một mức có chút ngấp nghé, nếu như hắn không thể xuất ra thành tích khiến cao tầng thỏa mãn, rất có thể sẽ bị mất đi phần này.

Quan trọng nhất là, Diệp Trần khiến bọn hắn cảm thấy khó giải quyết chính là năng lực xu cát tị hung, mà không phải thực lực cá nhân, đương nhiên, thực lực cá nhân của Diệp Trần cũng quả thực đáng sợ, tuyệt đối là tồn tại hàng đầu trong số tông sư đạt trình độ cao nhất, cũng may đây không phải một đối một.

- Tốt, nếu Chu huynh đã xung phong nhận việc, chúng ta liền lúc ngươi may mắn thuận lợi.

Tam gia đều tâm động, bất quá cũng có một ít băn khoăn.

. . .

Chuyện đến Huyết Chiến Hải vận chuyển tài nguyên cũng quá bình thường, không nói Long Thần Thiên Cung ở Huyết Chiến Hải có một ngàn đầu linh mạch, riêng quặng kim loại hiếm, mỏ bảo thạch, mỏ năng lượng thủy tinh đều có không ít, đương nhiên, một ít tài nguyên số lượng không nhiều lắm, phẩm chất rất thấp cũng không phiền đến nhân vật cấp bậc phó điện chủ tự mình vận chuyển, chỉ cần để một ít chấp sự chiến đấu hoặc là đại chấp sự vận chuyển là được, hơn nữa, việc vận chuyển không ngờ này, song phương đều có tổn thương, rất ít khi xảy ra chuyện mai phục.

Bình thường mà nói, Long Thần Thiên Cung cách mỗi ba ngày lại có một ít tài nguyên phải vận chuyển về, cách mỗi nửa tháng, thì là tài nguyên

với số lượng lớn, cách mỗi ba tháng, mới có lần vận chuyển tài nguyên khổng lồ cần phó điện chủ đi vận chuyển, ví dụ như Diệp Trần lần trước.

Ngày hôm đó, lại lần nữa tới một nhiệm vụ lớn.

Mục tiêu của nhiệm vụ lớn là vận chuyển tài nguyên từ Thanh Linh Đảo về, Thanh Linh đảo là một trong những đảo tài nguyên trọng yếu nhất của Long Thần Thiên Cung, trên đó chỉ có một đầu linh mạch, nhưng đầu linh mạch này là thượng phẩm linh mạch bình thường, một đầu chống đỡ đã vượt hơn mười đầu trung phẩm linh mạch đạt trình độ cao nhất .

Không cần tranh chấp, Hứa Đại Niên, Ngô Xuyên, cùng với Diệp Trần, ba vị phó điện chủ toàn bộ đều phải xuất động, hợp lực vận chuyển tài nguyên trên Thanh Linh Đảo.

Ban đêm, Diệp Trần không nghỉ ngơi, mà là đi đến bên ngoài nơi ở của Diêu Nhất Phong, mượn Phân Thân Hóa Ảnh khinh công, biến mất trong bóng tối.

Phóng linh hồn lực ra ngoài, vô thanh vô tức bao trùm khắp khu kiến trúc, bất luận cái gì một chúy gió thổi cỏ lay, đều không thể tránh được cảm giác của Diệp Trần.

Trong một gian mật thất, Diêu Nhất Phong cầm lấy điền loa Bảo Khí, đang nói chuyện.

- Lần này ta muốn một lọ bán cực phẩm Tẩy Tủy Đan, một lọ bán cực phẩm Tôi Huyết Đan.

Đối diện đã trầm mặc thoáng một phát, hỏi:

- Nhiệm vụ lần này là gì, xuất động bao nhiêu nhân mã?

- Nhiệm vụ lần này là vận chuyển linh thạch của một đầu thượng phẩm linh mạch bình thường trở về, xuất động nhân mã không dưới một ngàn.

- Diệp Trần kia có trong đó không?

- Có

- Tốt! Ta đáp ứng ngươi.

- Thống khoái.

Trên mặt Diêu Nhất Phong lộ ra hỉ sắc.

Đối diện đã không còn thanh âm nữa, Diêu Nhất Phong tắt đi điền loa Bảo Khí.

- Có bán cực phẩm Tẩy Tủy Đan và Tôi Huyết Đan rồi, thể chất của ta có thể đạt tới tình trạng rất tốt, tu luyện làm chơi ăn thật, Diệp Trần a Diệp Trần, ngươi tuy rằng không phải chết ở trên tay của ta, nhưng là chẳng khác nào do ta giết ngươi, muốn trách thì trách ngươi quá lộ phong mang thôi.

- Vậy sao?

Ngoài mật thất, có thanh âm truyền đến tới.

- Người nào?

Diêu Nhất Phong kinh hãi thất sắc.

Phốc phốc!

Mật thất dùng kim loại đặc thù để chế tạo, thập phần cứng rắn, nhưng lúc này, một đạo kiếm quang hiện lên, vách tường mật thất giống như là đậu thủ, bị cắt ra một cái môn hộ.

Bá!

Một đạo nhân ảnh lướt đi ra.

- Diệp Trần!

Diêu Nhất Phong kinh hãi muốn chết.

- Chính là ta, không thể tưởng được ngươi là gian tế.

- Ngươi có chứng cớ gì?

Diêu Nhất Phong phục hồi tinh thần lại, trầm giọng nói.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, có chút hít một hơi, thanh âm dưới sự thúc dục của Chân Nguyên, truyền tống ra ngoài

- Các vị, Diêu Nhất Phong chính là gian tế, hiện tại đã bị ta bắt lấy.

- Diệp Trần, ngươi dám!

Diêu Nhất Phong vô cùng phẫn nộ.

- Ngươi không phải nói ta không có chứng cớ sao, nếu ta đã không có chứng cớ, vậy ngươi sợ cái gì?

Diệp Trần hỏi lại.

- Hừ! Ngươi dám vu hãm ta, ta sẽ khiến người trả giá thật đắt.

Diêu Nhất Phong hung ác nói.

Chỉ sau chốc lát, Hứa Đại Niên, Ngô Xuyên, thậm chí cả điện chủ Ngụy Long Đào của Thanh Long Điện đều đã tới, nguyên một đám theo lổ hổng của mật thất đi vào trong.

- Diệp Trần, ngươi nói Diêu Nhất Phong chính là gian tế, có chứng cớ gì không.

Ngụy Long Đào mặt không biểu tình nói.

Xoẹt!

Diệp Trần ra tay thập phần tàn nhẫn, ngón tay bắn ra, một đạo kiếm khí

chặt đứt bàn tay Diêu Nhất Phong, huyết thủy phún trào, thò tay khẽ hấp, bàn tay của Diêu Nhất Phon bị nhiếp đi qua, Trữ Vật Linh Giới trên đó tự động bắn ra, rơi vào trên tay Diệp Trần.

- Diệp Trần, ta muốn cả nhà ngươi chết hết sạch, ngươi dám chặt đứt bàn tay của ta sao.

Diêu Nhất Phong căn bản vốn không nghĩ tới Diệp Trần sẽ độc ác như thế, dưới tình huống không có chứng cớ, cũng không chút cố kị chặt đứt bàn tay hắn, lập tức oán độc gào thét.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 745: Xung Đột

Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên có chút động dung, đáy lòng liệt Diệp Trần vào hàng ngũ sát thần không thể động đến.

Trong mắt Ngụy Long Đào hiện lên một tia lệ mang.

- Diệp Trần, cho dù thân phận của ngươi tôn quý, nhưng vu hãm giết hại đồng liêu, ta cũng có quyền lực trách phạt ngươi.

- Có vu hãm hay không, mọi người rất nhanh sẽ biết rõ.

Không uổng phí chút khí lực, Diệp Trần dễ dàng phá vỡ linh hồn ấn ký của Diêu Nhất Phong trên Trữ Vật Linh Giới, linh hồn lực xâm nhập trong đó, sau khi tìm tòi một lần, Diệp Trần rất nhanh lấy ra một Bảo Khí kim loại hình điền loa.

- Truyền âm điền loa!

Hứa Đại Niên thốt ra.

Ngô Xuyên hung dữ nhìn Diêu Nhất Phong, cả giận nói:

- Diêu Nhất Phong, truyền âm điền loa của ngươi từ đâu mà có?

Truyền âm điền loa so với mười kiện bán cực phẩm Bảo Khí còn trân quý hơn, phương pháp luyện chế sớm đã thất truyền, coi như là một ít Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không có, chớ đừng nói chi đến Diêu Nhất Phong.

Diêu Nhất Phong nhịn đau sở, cắn răng nói:

- Ta có truyền âm điền loa rất kỳ quái sao? Mỗi người đều có kỳ ngộ,

truyền âm điền loa này, là ta đạt được từ trong một di tích.

- Nói xạo.

Diệp Trần mở ra truyền âm điền loa, Chân Nguyên dùng tần suất đặc thù truyền vào trong, như là một đoạn mật mã, lúc dài lúc ngắn, chợt mạnh chợt yếu, mà theo Chân Nguyên tiến vào truyền âm điền loa, bên trên điền loa dần dần phát ra quang mang nhàn nhạt, lổ hổng nơi điền loa, liền sinh ra một vòng xoáy năng lượng nhỏ.

- Nghịch chuyển!

Chân Nguyên của Diệp Trần ra, năng lượng vòng xoáy xoay tròn theo phương thức nghịch chuyển.

- Thống khoái.

- Tốt! Ta đáp ứng ngươi.

- Đến ngay đây.

- Diệp Trần kia có trong đó không?

- Nhiệm vụ lần này là vận chuyển linh thạch của một đầu thượng phẩm linh mạch bình thường trở về, xuất động nhân mã không dưới một ngàn..

- Nhiệm vụ lần này là gì, xuất động bao nhiêu nhân mã?

. . .

Từ trong truyền âm điền loa truyền đến lời nói của Diêu Nhất Phong và đối phương, bất quá là chạy ngược lại.

- Ngươi có thủ pháp mở ra truyền âm điền loa?

Diêu Nhất Phong tròng mắt đều lồi ra ngoài, tơ máu lan tràn.

- Giờ ngươi còn muốn chối thế nào nữa?

Bản thân Diệp Trần cũng không biết thủ pháp mở ra truyền âm điền loa, nhưng lúc trước hắn đã dùng linh hôn lực quan sát Diêu Nhất Phong sử dụng qua, linh hồn lực của hắn cường đại cở nào chứ, chi tiết Diêu Nhất Phong mở ra truyền âm điền loa đều bị hắn quan sát rõ ràng, không chút sai sót.

- Diêu Nhất Phong, không thể tưởng được ngươi thật đúng là gian tế.

Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên vô cùng phẫn nộ, con mắt huyết hồng.

- Ngụy. . .

Diêu Nhất Phong thất kinh, vội vàng nhìn về phía điện chủ Thanh Long Điện - Ngụy Long Đào.

Phanh!

Ảo ảnh hiện lên, Ngụy Long Đào vỗ một chưởng vào đầu Diêu Nhất Phong, khiến đầu Diêu Nhất Phong nổ tung, huyết nhục bắn tung tóe.

Trước khi đầu Diêu Nhất Phong nổ bung, Diệp Trần rõ ràng trông thấy trong mắt Diêu Nhất Phong lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, tựa hồ không thể tin được Ngụy Long Đào sẽ tru sát hắn vậy.

Không chỉ có Diêu Nhất Phong không thể tin được, mà ngay cả Hứa Đại Niên, Ngô Xuyên cùng với Diệp Trần cũng không thể tin được, bởi vì Ngụy Long Đào không có quyền lực tru sát Diêu Nhất Phong, dưới tình huống bình thường, phải áp giải Diêu Nhất Phong đến tổng bộ Long Thần Thiên Cung, tiếp nhận trưởng lão hội thẩm vấn.

- Ngụy điện chủ, ngươi có ý gì vậy?

Diệp Trần biểu lộ lạnh xuống, chất vấn.

Ngụy Long Đào thần sắc lạnh như băng nói:

- Bởi vì hắn, Long Thần Thiên Cung ta tổn thất gần ngàn nhân mã, ta từng nói qua, nếu để ta biết ai là gian tế, sẽ đích thân đập chết hắn, giờ đã xác định được hắn là gian tế, ta tự nhiên sẽ không lưu hắn, Diệp phó điện chủ, ngươi có ý kiến gì không?

- Ta đương nhiên là có ý kiến, một, ngươi không có quyền tru sát một đại chấp sự phản bội Long Thần Thiên Cung, bởi vì hắn có khả năng còn bí mật khác, hai, ngươi không chút do dự tru sát Diêu Nhất Phong, chẳng lẽ sợ hắn nói ra chuyện trọng yếu gì đó sao, Diêu Nhất Phong trước khi chết, chính là hộ lên họ của ngươi.

Ánh mắt Diệp Trần nhìn thẳng Ngụy Long Đào.

- Họ Ngụy vô cùng nhiều, ta không cho rằng hắn là gọi ta.

Ngụy Long Đào biểu lộ âm trầm.

- Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.

Diệp Trần nửa bước không lùi.

Đứng ở bên cạnh Ngụy Long Đào và Diệp Trần, Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên có chút khẩn trương, Ngụy Long Đào là điện chủ Thanh Long Điện, đã có ảnh hưởng từ lâu, bọn hắn tuy rằng là phó điện chủ, nhưng cũng không dám đối nghịch với Ngụy Long Đào, ở trong mắt của rất nhiều người, Ngụy Long Đào chính là một nhân vật thiết huyết, tàn nhẫn vô tình, mà Diệp Trần nhìn như tuổi trẻ, nhưng sát khí ẩn trong cơ thể cũng không hề ít hơn Ngụy Long Đào, ở Huyết Chiến Hải, Diệp Trần dẫn đầu mấy trăm nhân mã, tràng cảnh giết ra trong trận doanh quân địch vẫn còn rõ mồn một trước mắt, hơn nữa ngay lúc vừa rồi, Diệp Trần không nói một lời liền trực tiếp chặt đứt bàn tay của Diêu Nhất Phong khiến bọn hắn kinh hãi không thôi.

Hai ngươi giằng co với nhau, giương cung bạt kiếm.

- Điện chủ, Diệp phó điện chủ, có chuyện gì thì cứ từ từ nói, làm gì phải tức giận.

Hứa Đại Niên đi ra điều giải.

- Đúng vậy a, có chuyện gì mọi người ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, không đồng ý còn có cao tầng cơ mà, không cần phải vì chuyện của Diêu Nhất Phong mà sinh ra mâu thuẫn.

Ngô Xuyên tự nhận là tính tình đủ nóng nảy rồi, nhưng ở trước mặt Diệp Trần và Ngụy Long Đào, hắn cũng không tính là gì cả, hai người này, đều là nhân vật hung ác cả.

Diệp Trần cũng không nhìn tới Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên

- Vừa rồi hai vị đều thấy được, Ngụy điện chủ vội vàng đánh chết Diêu Nhất Phong, nhất định muốn che dấu gì đó, Diêu Nhất Phong trước khi chết có hô một chữ ‘ Ngụy ’, ánh mắt cũng nhìn về phía Ngụy điện chủ, hai vị không thể nào không chú ý được.

Diệp Trần không phải thám tử, cũng không phải nhân vật thực quyền đa mưu túc trí, hắn là Diệp Trần, một kiếm khách, hôm nay càng được xưng là Kiếm Tông, hắn tự nhiên có phương thức xử lý của mình, không cần phải điều tra rõ ràng mới xuống tay, hắn cũng không nhiều tinh lực như vậy để đi điều tra, chỉ cần hắn có năm thành nắm chắc xác định đối phương có vấn đề, thì đã không bỏ qua rồi, huống chi, Ngụy Long Đào ở trước mặt hắn đánh chết Diêu Nhất Phong, thì mọi chuyện đã không giống vậy nữa.

Tóm lại, mục tiêu của Diệp Trần là đạp vào kiếm đạo đỉnh phong, mà không phải là chơi âm mưu quỷ kế, hắn rất rõ ràng chủ yếu và thứ yếu, về phần lúc trước hoài nghi Diêu Nhất Phong, vì sao lại không ra tay, bởi vì Diêu Nhất Phong căn bản không để lộ quá nhiều dấu vết, chẳng lẽ chỉ vì đối phương có biểu hiện bất thường liền bắt hắn, nhận định hắn là gian tế sao, làm vậy sẽ chỉ khiến hắn bị mọi người bài xích thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 746: Ngụy Long Đào Có Vấn Đề

Cách làm vừa rồi của Ngụy Long Đào, chỗ nào cũng có vấn đề, hắn không tin đường đường một điện chủ Thanh Long Điện lại không khống chế nổi tâm tình của mình, quan trọng nhất là, Diêu Nhất Phong trước khi chết, ánh mắt nhìn về phía Ngụy Long Đào và hô lên chữ ‘ Ngụy ’ kia, rất đáng hoài nghi.

- Việc này!

Nói thật, Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên cũng hoài nghi Ngụy Long Đào, nhưng tiếc là vào lúc chưa tra rõ mọi chuyện này, bọn hắn không dám vọng động, huống chi, hai người bọn họ cũng không phải là đối thủ của Ngụy Long Đào, bọn hắn vốn định, trước tiên ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, sau đó âm thầm phái người đi Long Thần Thiên Cung, để cho cao tầng phái người đến điều tra, nhưng tiếc là Diệp Trần so với tưởng tượng của bọn hắn càng có sát khí hơn, một bước cũng không lùi.

Ngụy Long Đào chỉ nói một câu.

- Ngươi phải rõ, ta là điện chủ Thanh Long Điện, chuyện nơi đây, do ta làm chủ, ngươi không có quyền chất vấn ta.

- Vậy sao, ngươi cũng phải rõ một điểm, ta là Thần Long Sử của Long Thần Thiên Cung, địa vị ở trên người, đừng nói ngươi là điện chủ Thanh Long Điện, cho dù ngươi là Đại trưởng lão của trưởng lão hội, chỉ cần ta có đầy đủ lý do cho rằng ngươi có vấn đề, cũng không dễ dàng bỏ qua cho ngươi.

Diệp Trần ánh mắt híp lại.

- Ngươi dám dùng tên tuổi của Thần Long Sử để ép ta sao?

Ngụy Long Đào khí thế bừng bừng, không khí trong toàn bộ mật thất còn nặng hơn so với thủy ngân, một ít vật phẩm trong mật thất càng bị trực tiếp bạo liệt ra, lập tức phân giải.

- Có gì không dám.

- Tốt cho một câu có gì không dám, Hứa Phó điện chủ, Ngô Phó điện chủ, hai người các ngươi bắt Diệp Trần lại cho ta, lý do của ta cũng rất đơn giản, hắn biết phương pháp sử dụng truyền âm điền loa, nhất định có vấn đề.

Ngụy Long Đào nắm chặt lại nắm đấm, ánh mắt lập loè vài cái, cuối cùng vẫn động thủ, nói cho cùng, hắn hết sức kiêng kỵ chức vị Thần Long Sử của Diệp Trần, như nếu như đối phương không phải là Thần Long Sử, hắn đã sớm ra tay bắt đối phương, để đối phương biết cái gì là trời cao đất rộng rồi.

- Ngụy điện chủ, xin thứ cho chúng ta không thể tuân mệnh.

Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên không phải người ngu, chỉ cần bọn hắn dám ra tay đối phó Diệp Trần, kết cục tuyệt đối sẽ rất thảm, không nói thực lực của Diệp Trần vẫn còn đó, có bắt được hay không cũng là một vấn đề, chủ yếu nhất chính là, bọn hắn không có quyền bắt Thần Long Sử, làm như vậy, tương đương với đối kháng cả Long Thần Thiên Cung, trưởng lão hội tất nhiên sẽ bắt bọn họ lại, nhốt vào thủy lao.

Đương nhiên, đáy lòng của hai người cũng không muốn nghe theo phân phó của Ngụy Long Đào.

- Hừ!

Ngụy Long Đào có chút tức giận, tuy rằng hắn cũng không cho rằng Hứa Đại Niên vàg Ngô Xuyên dám ra tay đối phó Diệp Trần, nhưng hai người cự tuyệt dứt khoát như vậy, khiến hắn cảm giác uy nghiêm đã bị khiêu khích, việc này ở trước đây, tuyệt đối không thể nào bỏ qua dễ dàng được, nhất định phải giết gà dọa khỉ.

- Ta vẫn là câu nói đó, Diêu Nhất Phong phản bội Long Thần Thiên Cung, ta giết hắn không có bất cứ vấn đề gì, nếu như các ngươi cho rằng ta có vấn đề, thì cứ bẩm lên cao tầng đến điều tra ta đi.

Ngụy Long Đào xoay người ly khai, hắn vì Long Thần Thiên Cung lập nhiều công lao hãn mã, hắn không cho rằng Long Thần Thiên Cung sẽ vì hắn đã giết Diêu Nhất Phong mà làm gì hắn cả.

- Ha ha!

Khẽ cười một tiếng, khí tức của Diệp Trần bắt đầu lăng lệ ác liệt, không khí như thủy ngân trong mật thất, vì cổ khí tức lăng lệ ác liệt này xuất hiện lập tức bị cắt ngàn vạn lần, trong chốc lát, một cổ kiếm thế đáng sợ nhập vào cơ thể mà ra, bắt về phía Ngụy Long Đào.

- Ngụy điện chủ, xin lỗi, thân là Thần Long Sử, ta phải bắt ngươi về Long Thần Thiên Cung, có gì muốn nói, ngươi cứ nói với các trưởng lão của trưởng lão hội đi.

Nói xong, Diệp Trần phóng ra một bước, thò tay bắt Ngụy Long Đào lại.

Phịch một tiếng!

Ngụy Long Đào xoay người chụp một chưởng về phía Diệp Trần, khí kình bốn phía, vách tường của mật thất lập tức bắt đầu vặn vẹo.

- Diệp Trần, đừng tưởng rằng ngươi là Thần Long Sử, hay là thiên tài yêu nghiệt của Chân Linh đại lục thì không coi ai ra gì, giờ ta sẽ cho ngươi biết, cái gì là hối hận.

Ngụy Long Đào phẫn nộ rồi.

- Có hối hận hay không, không có quan hệ gì với ngươi cả.

Diệp Trần ra chiêu trước, loại tốc độ quỷ mị khiến hắn lập tức đến trước người Ngụy Long Đào, một quyền đánh về phía Ngụy Long Đào vội vàng

không kịp chuẩn bị.

Ầm ầm!

Toàn bộ mật thất chia năm xẻ bảy, bụi mù nổi lên bốn phía.

Trong bụi mù mờ mịt, hai đạo nhân ảnh một trước một sau bay ra, sau đó, Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên hơi chật vật chui ra.

- Đánh nhau mất rồi.

Hứa Đại Niên có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Hứa huynh, ngươi có cảm thấy Ngụy điện chủ có vấn đề không?

Ngô Xuyên hỏi.

Hứa Đại Niên trầm tư một lát, nói:

- Có vấn đề.

- Xem ra hai người chúng ta phải xem xét một chút, trước kia ta cũng không nghĩ tới Ngụy điện chủ có vấn đề, nhưng cách làm vừa rồi của Ngụy điện chủ quá kì quái, căn bản không giống với hắn trước đây, bất quá ta ngược lại không nghĩ tới, Diệp phó điện chủ sẽ trực tiếp đối nghịch với Ngụy điện chủ.

- Có lẽ hắn không muốn phiền toái như vậy a!

- Nhưng thực lực của Ngụy điện chủ thâm bất khả trắc, Diệp Trần làm như vậy, có chút lỗ mãng, rất có thể sẽ khiến chính mình bị thương.

- Trước tiên nhìn kĩ đã, nếu thật sự không được, chúng ta sẽ trợ giúp Diệp phó điện chủ một phen, bất cứ giá nào rồi.

Hứa Đại Niên thiếu nợ Diệp Trần một cái mạng, hạ quyết tâm đứng về phía hắn.

Rầm rầm rầm!

Trên không trung đen kịt của Thanh Long đảo, bỗng liên lập lòe ánh sáng chói lọi, lóe lên, giống như ban ngày, lại giống như thế giới kì dị.

- Diệp Trần, ngươi ở trong mắt ta, chỉ là một thiên tài thôi, cái gì là trời cao đất rộng có lẽ ngươi còn chưa thử qua, hôm nay, ta sẽ để cho ngươi biết một chút, để ngươi biết cái mà ngươi gọi là thực lực, căn bản không đáng giá nhắc tới, Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết.

Tu vị của Ngụy Long Đào cũng không cao lắm, cảnh giới chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ, nhưng hắn là một luyện thể cao thủ, bí pháp mà hắn tu luyện Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết ở bí các tầng hai, Thiên cấp cấp thấp bí pháp có thể bộc phát khí lực bản thân lên gấp mấy lần.

- Nhục thân thật cường đại!

Vừa mới giao thủ một phen với Ngụy Long Đào, Diệp Trần kinh hãi không thôi, Đại năng Linh Hải Cảnh tầm thường, tu luyện tới tam giai Linh Khu đã là cao nhất rồi, nhưng Linh Khu của Ngụy Long Đào, vậy mà đạt đến tứ giai, nếu như không phải tu luyện ra một cách bình thường như vậy chính là đã luyện hóa được đại lượng Linh Năng tinh thạch, khó trách đối phương có thể vứng vàng ngồi ở vị trí điện chủ Thanh Long Điện đứng đầu trong năm đại điện, quả nhiên cường hãn đến nghịch thiên, so với Thiên Kiếm Tông còn mạnh hơn nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 747: Siêu Cấp Kịch Chiến. (Thượng)

- Có lẽ không có chuyện như vậy xảy ra đâu.

Diệp Trần khẳng định nói.

- Vậy thì tốt.

Trưởng lão hội sau khi kết thúc, Du trưởng lão lại lần nữa mang theo Diệp Trần đi vào bảo khố, để hắn lựa chọn chiếc chiến xa thứ hai.

Năng lực Diệp Trần không thể nghi ngờ, một chiếc chiến xa đã không đủ dùng, hai chiếc chiến xa, không hề nghi ngờ sẽ khiến cho đội ngũ của Diệp Trần càng cường đại hơn, nếu như không phải Long Thần Thiên Cung chỉ còn lại một chiếc chiến xa, ba chiếc chiến xa toàn bộ đều cho Diệp Trần cũng không có sao.

Chiến xa mới lấy được gọi là Hắc Giao chiến xa, phẩm chất hơi kém Kim Long Chiến Xa một chút, đầu thuồng luồng có thể phun ra thủy đạn.

Nghỉ ngơi cả đêm ở Vân Hà Cư, ngày thứ hai, Diệp Trần lên đường tiến về Thanh Long Điện.

. . .

Nhoáng cái đã qua nửa tháng, Thanh Long Điện rất yên tĩnh.

Chỗ của Lâm Thương Hải ở một góc trên Thanh Long đảo, phương viên trăm dặm ở đó không có người nào, trong nửa tháng này, thường xuyên có kiếm khí trùng thiên, Phong Vân biến sắc.

Bên trong có khí lực do Ngưu Ma Phá Sơn bí quyết bạo phát ra, ngoài có

Chân Nguyên cường hãn, thân hình của Ngụy Long Đào lóe lên, lựa chọn cận chiến với Diệp Trần, chưởng áp bàng bạc, cường thế vô cùng.

BOANG...!

Lôi kiếp kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần một kiếm nghênh đón lấy.

- Kim Chi Liên Y!

Diệp Trần vừa ra tay, chính là một trong tam đại sát chiêu - Kim Chi Liên Y, theo hủy diệt kiếm ý tấn chức đến ngũ giai, Kim Chi Liên Y được thi triển ra lúc này không phải là màu vàng thuần túy mà là ám kim sắc càng thêm bá đạo, càng thêm có tính hủy diệt, "ba" một tiếng, gợn sóng màu vàng lấy Diệp Trần làm trung tâm khuếch tán ra, tốc độ nhanh như mộng ảo, như tách ra một đóa hoa trong hư không.

Keng keng!

Tốc độ của Ngụy Long Đào mặc dù nhanh như thiểm điện nhưng cuối cùng vẫn không nhanh bằng phản ứng của Diệp Trần, đến gần chưa tới ba trượng đã bị trăm đạo gợn sóng màu vàng lợt liều mạng xung đến, gợn sóng màu vàng lợt đáng sợ đến bực nào chứ, chưởng kình của Ngụy Long Đào lập tức bị phấn toái, nhưng căn bản của Ngụy Long Đào chính là khí lực cho nên dù chưởng kình phấn toái, vẫn còn Thiết chưởng của hắn, thiết chưởng oanh kích lên gợn sóng màu vàng lợt lập tức bộc phát ra hàng nghìn hàng vạn đốm lửa năng lượng nhỏ, sóng xung kích như ánh sao vắt ngang trên bầu trời, vô cùng lấp lánh.

- Ngưu Ma Đính Giác!

Sau khi thân hình lui ba bước, Ngụy Long Đào đối chiến một lần nữa, đánh ra một quyền, bắn ra khí kình sắc bén như sừng trâu.

- Trở về!

Diệp Trần hít một hơi sâu, thúc dục hủy diệt kiếm ý đến đỉnh phong,

khiến nơi hắn đứng thoáng cái tối sầm đi, mà Diệp Trần thì biến mất trong tâm mắt của Ngụy Long Đào và Ngô Xuyên Hứa Đại Niên, phảng phất nơi đó có một hắc động, Diệp Trần chính là đang ở trong đó.

Xoẹt!

Một đạo điện quang xẹt qua, kiếm quang màu đen đột ngột trảm kích trên nắm tay Ngụy Long Đào, kình phong sắc bén chặt đứt một luồng tóc dài trên trán đối phương.

Hai người không lùi bửa bước, chống đỡ nhau trong một chỗ, trong hư không sinh ra hắc sắc thiểm điện, đó là năng lượng tập trung lẫn nhau quá mức sinh ra cường lực dòng điện ma sát nhau.

- Diệp Trần lại có thể đấu ngang tay với Ngụy Điện chủ.

Ngô Xuyên kinh ngạc lên tiếng.

Bộ dáng Hứa Đại Niên sợ hãi không dứt, hắn không nghĩ tới thực lực Diệp Trần đã đạt tới trình độ như thế, khó trách được xưng là Kiếm Tông ở Chân Linh đại lục, phải biết rằng Ngụy Long Đào cũng là cao thủ số một số hai của Long Thần Thiên Cung, ngay Đại trưởng lão trưởng lão hội cũng không dám chắc có thể thắng hắn, mấy năm trước trong một trận đấu, Ngụy Long Đào một quyền xé nát một gã đường chủ Hắc Vương môn.

Động tĩnh lớn như thế, mọi người trên Thanh Long đảo không thể không biết, chỉ chốc lát sau tụ tập hàng ngàn người, Trần Vũ Hân, Hình Mỹ Liên và nhóm người Lâm Thương Hải cũng tới.

- Chuyện gì xảy ra, tại sao Diệp phó điện chủ tử chiến cùng điện chủ?

Hình Mỹ Liên che cái miệng nhỏ nhắn, không dám tin vào hai mắt của mình, nàng không phải người ngu, Diệp Trần và Ngụy Long Đào chiến đấu đâu có chỗ nào là tỉ thí, mỗi một chiêu đều vạn phần hung hiểm.

- Chẳng lẽ Ngụy điện chủ là gian tế?

Trần Vũ Hân phát huy trí tưởng tượng của nàng.

- Phó điện chủ là thiên tài nghìn năm hiếm thấy, giờ xem ra không sai, lại có thể cùng điện chủ tranh phong.

- Mặc dù ta không biết vì sao Diệp Phó điện chủ tử đấu cùng Điện chủ nhưng căn bản chúng ta không thể xen tay vào, ở một bên xem cuộc chiến là được.

Mọi người rối rít nghị luận, cảm thán sự cường đại của Diệp Trần.

Một người là phó điện chủ, một người là điện chủ, hai người giao tranh tất có một người tổn thương, về phần ai chiến thắng cuối cùng, chỉ có thể dựa vào lá bài tẩy và thủ đoạn của chính mình thôi.

- Diệp Trần, chết!

Hữu quyền cùng Lôi Kiếp kiếm va chạm nhau, cơ thịt phần lưng của Ngụy Long Đào phồng lên, tả quyền mang theo khí lực vạn quân, oanh kích tới trước mặt Diệp Trần, khí kình bừng bừng.

- Nhất Chỉ Phá Hư!

Diệp Trần không tránh không lùi, ngón trỏ tay trái lóe ra quang mang màu xanh, xuyên dưới cánh tay phải đối phương, một ngón tay điểm trên thiết quyền của Ngụy Long Đào.

“Ba” một tiếng!

Hai người chợt tách ra, lui lại vài trăm thước.

Không có tấn công lần nữa, Ngụy Long Đào kiêng kỵ nhìn Diệp Trần, híp mắt lại, chiến lực của Diệp Trần đã vượt ngoài dự đoán của hắn, cho tới bây giờ hắn đã phát ra bảy tám phần thực lực nhưng không thương tổn chút gì đến đối phương, đổi lại là đường chủ thế lực đối địch, hắn đã sớm một quyền đánh chết đối phương rồi.

- Không tệ, lại có thể ngăn trở nhiều chiêu của ta như vậy!

Ngụy Long Đào dần buông lỏng cơ thể, lực lượng mênh mông cũng đang ngưng tụ từ từ, phảng phất một ngọn núi lửa sắp bộc phát, tùy thời có thể phun ra hàng nghìn hàng vạn đạo năng lượng tích súc, phá hủy tất cả những gì ngăn trở trước mắt.

- Ngươi cũng rất khá, khó trách có thể đứng vững vàng trên vị trí điện chủ Thanh Long điện đứng đầu ngũ đại điện, ngay cả phản đồ Diêu Nhất Phong cũng bị ngươi một quyền đánh gục.

Diệp Trần không định dùng Ngự Kiếm thuật, cho tới bây giờ còn không ai thấy hắn vận dụng Ngự Kiếm thuật, dĩ nhiên hắn cũng không dám coi thường Ngụy Long Đào, đối phương trừ Linh Khu đã đạt tới cấp bốn, khí lực bản thân đã không dưới tám mươi vạn cân ra, Từ Tĩnh ban đầu nói qua từng có một Tông môn, gọi là Thương Mang tông, khí lực của Thái Thượng trưởng lão cùng Tông chủ đều ngoài năm mươi vạn cân, nhất là tông chủ, khí lực cường đại nghịch thiên, mà Ngụy Long Đạo, căn bản khí lực không dưới tông chủ Thương Mang tông kia, hơn nữa tu luyện bí pháp Thiên cấp cấp thấp Ngưu Ma Phá Sơn, khí lực bộc phát gấp mấy lần, đạt tới hơn một trăm nghìn cân, là đối thủ đáng sợ nhất Diệp Trần gặp phải.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 748: Siêu Cấp Kịch Chiến. (Hạ)

- Kế tiếp, ta sẽ toàn lực ứng phó, hi vọng ngươi không bị ta đánh cho tàn phế.

Thân thể Ngụy Long Đào chấn động, thoáng cái y phục trên người bị chấn đến phấn toái, lộ ra khôi giáp uy vũ tinh mỹ bên trong, hắn nắm chặt quả đấm, thân thể uốn cong như cung.

- Hống!

Một cỗ tinh khí lang yên huyết hồng sắc xông thẳng lên tận trời, huyết sắc thiểm điện dao động không ngừng, cả hòn đảo nổi lên một trận gió mạnh mẽ, một số đại thụ chọc trời bị nhổ tận gốc, thổi lên thiên không, hồ nước trên đảo cũng cuốn hết lên, mà tại vị trí Ngụy Long Đào, cát bay đá chạy, hôn thiên ám địa.

- Tinh khí lang yên cụ thể hóa!

Diệp Trần lấy làm kinh hãi, khí huyết của cao thủ luyện thể so với người bình thường thì cường thịnh hơn vô số lần, một khi toàn lực ứng phó, tinh khí không cách nào đình trụ, trừ phi người quan sát là cao thủ luyện thể, nếu không thì không thể dùng mắt thường nhìn qua, nhưng Ngụy Long Đào này đã phá tan tinh khí trói buộc thân mình, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy, có thể nghĩ huyết khí đối phương cường thịnh đến cỡ nào.

- Ngưu Ma cầm giao!

Khí lực bộc phát đến cực hạn, Ngụy Long Đào hóa thành một đạo huyết sắc thiểm điện, lao tới, xuất ra một quyền đối chiến.

Một quyền này ra, Diệp Trần phát hiện khí huyết mình lảo đảo muốn

ngã, dường như bị chia năm xẻ bảy, phải biết rằng khí huyết là căn bản của thân thể, mất đi khí huyết hậu quả không cách nào tưởng tượng, một quyền này cường đại hơn rất nhiều so với khí huyết bản thân Diệp Trần, cự ly cách xa nhưng vẫn thập phần hung hiểm.

- Long cốt hiển hóa!

Bên ngoài da thịt Diệp Trần lan tràn ra một tầng phòng ngự bạch sắc long cốt, tầng phòng ngự Long cốt này hơi mỏng, trong nháy mắt bao trùm toàn thân Diệp Trần, ngay cả mặt cũng che lại, nhìn không rõ tướng mạo, phảng phất mang một bạch sắc diện cụ, chỉ lộ đôi mắt cùng mái tóc dài.

Tầng phòng ngự long cốt xuất hiện, khí huyết Diệp Trần lảo đảo đã ổn định lại, không bị khí huyết ngụy Long Đào ảnh hưởng.

- Lôi Phệ!

Long cốt hiển hóa chẳng qua chỉ là một ý niệm, bản thân Diệp Trần cũng không còn nhàn rỗi, giơ Lôi Kiếp kiếm lên cao cao, một đạo kiếm khí như thiểm điện màu đen tụ trên mũi kiếm, ngưng tụ thành một lôi cầu, lôi cầu hình thành lập tức bắn ra khí tức hủy diệt mãnh liệt.

Oanh!

Một kiếm oanh động, lôi cầu hóa thành một chum tia sáng màu đen bắn về phía Ngụy Long Đào.

- Phá!

Ngụy Long Đào không sợ hãi chút nào, trực tiếp nghênh tiếp lôi cầu.

Tạp sát..

Lôi cầu bạo khai, hình thành thế giới lôi điện, lôi điện hình xoa, lôi điện hình rắn, lôi điện bó buộc, lôi điện cực đại, nhất tề bắn tán loạn tứ phương, bao trùm toàn bộ người đang xem cuộc chiến bên trong, tựa như ngày tận thế

đã tới, không thể trốn.

- Mau lui lại!

Hứa Đại Niên khởi đại chân nguyên hộ thể, hướng mọi người quát lớn.

Phốc!

Mặc dù cách khá xa mọi người nhưng vẫn có một nhóm người miệng phun máu tươi, bị nội thương không nhẹ.

Trung tâm lôi điện bộc phát, Ngụy Long Đào mạnh mẽ đứng thẳng, thiểm điện chưa tới gần đã bị khí huyết mãnh liệt bên ngoài cơ thể hắn tách loãng ra.

- Quá mạnh mẽ, trình độ Linh Hải Cảnh có thể mạnh tới bực này sao.

Hình Mỹ Liên và Trần Vũ Hân trợn mắt há hốc mồm, bất kể là lực lượng Ngụy Long Đào hay chiến lực Diệp Trần đều đã vượt quá Linh Hải Cảnh, tông sư Linh Hải Cảnh đối mặt với Ngụy Long Đào và Diệp Trần, căn bản không chịu nổi một kích.

Phát ra Lôi Phệ, Diệp Trần chủ động công kích, trường kiếm giơ lên cao, khí thế oanh thiên.

Ngụy Long Đào tự nhiên không sợ cận chiến, cùng Diệp Trần một chỗ đối chiến.

Mấy chục hiệp đi qua.

- Tiệt Huyết Quỷ Chỉ!

Lực phản ứng Diệp Trần cao hơn Ngụy Long Đào một đoạn, thình lình thi triển ra Tiệt Huyết Quỷ Chỉ vừa học xong không lâu.

Tiệt Huyết Quỷ Chỉ là bí pháp thiên cấp trung giai đánh giá Ngũ Tinh, một khi thi triển lập tức sinh ra dị tượng, kinh hãi, kinh khủng, tất cả đều tập

trung trên một ngón tay.

- Ngươi lại tu luyện Tiệt Huyết Quỷ Chỉ?

Ngụy Long Đào phảng phất thấy quỷ, vội vàng né tránh rút lui.

Hắn cũng không ít lần đến Bí Các, Bí Các tầng ba cũng đã đi qua, tự nhiên biết Tiệt Huyết Quỷ Chỉ là một môn bí pháp đáng sợ, bởi vì tu luyện quá khó khăn, không ai có thể tu luyện tới đại thành, ngay cả cung chủ Long Vương cũng chỉ tu luyện tới giai đoạn tiểu thành, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ lại không thể dùng giá trị cống hiến để đổi, cho nên Ngụy Long Đào chẳng qua chỉ là xem giới thiệu trên sách nhỏ, không có cách nào học được.

Ngụy Long Đào không kiêng kỵ gì nhưng lại ngại Tiệt Huyết Quỷ Chỉ này.

Có thể nói, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ là khắc tinh của cao thủ luyện thể, bất kể ngươi có bao nhiêu khí huyết cũng phải bị một ngón tay cắt đứt, trở thành quỷ.

Đáng tiếc Ngụy Long Đào trốn mau như thế nào cũng không nhanh bằng tốc độ xuất thủ của Diệp Trần, ngón tay cái vẽ một vòng, trong thể nội Ngụy Long Đào vô thanh vô tức phảng phất yêu ma tràn ngập.

Ngụy Long Đào cẩn thận cảm giác thể nội một chút, tức thì cười lên ha hả.

- Thì ra ngươi mới học xong sơ bộ Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, còn một khoảng lớn đến cảnh giới tiểu thành.

Khí huyết hắn mất đi không ít, nhưng so với tổng số khí huyết toàn thân thì căn bản không ảnh hưởng nhiều lắm.

- Quả nhiên, đối phó Ngụy Long đào là cao thủ luyện thể, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ còn kém, tác dụng rất nhỏ.

Diệp Trần cũng không phải muốn dùng Tiệt Huyết Quỷ Chỉ đánh bại đối phương mà chỉ thí nghiệm, nhưng chỉ có đối mặt với cao thủ ngang cấp, thí nghiệm mới có ý nghĩa, cho dù dùng Tiệt Huyết Quỷ Chỉ đánh bại đối phương cũng không biết uy lực cụ thể của Tiệt Huyết Quỷ Chỉ như thế nào.

- Ngưu ma bạo lực!

Ngụy Long Đào đã biết rõ Tiệt Huyết Quỷ Chỉ không có uy hiếp với hắn, thân thể chấn động, cơ thể xuất ra khí huyết đậm đặc ngưng tụ thành một hư ảnh ma ngưu, ma ngưu này phát ra lực lượng chấn động dã tính nhất, cơ bắp cuồn cuộn, khí thế bễ nghễ.

- Bạo!

Một quyền Ngụy Long Đào đánh về phía Diệp Trần, khí huyết trùng kích tới tầng phòng ngự long cốt của hắn.

- Hảo ngưng luyện khí huyết, chân nguyên hộ thể cơ hồ không bị ảnh hưởng gì.

Diệp Trần lui về sau ba bước, tầng phòng ngự long cốt xuất hiện một ít khe hở rất nhỏ, bất đồng cùng chân nguyên khí huyết là một loại lực lượng nguyên tuyền đặc thù, cho nên chân nguyên hộ thể chống đỡ khó khăn khí tuyết trùng kích, mà khí huyết lại vô pháp trọng thương trực tiếp thân thể, chỉ có thể dao động khí huyết căn bản, nếu như bên ngoài Diệp Trần không có tầng phòng ngự long cốt thì rất có thể khí huyết bị tán loạn, thậm chí nghiêm trọng hơn là khí huyết sụp đổ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 749: Không Kịp Chuẩn Bị, Bạo Lộ Ngự Kiếm Thuật. (Thượng)

Ân? Tầng long cốt này có thể phòng trụ khí huyết trùng kích?

Một lần, hai lần đều như thế, Ngụy Long Đào có ngốc cũng biết tầng phòng ngự long cốt trên da Diệp Trần không đơn giản, tựa hồ ẩn chứa một cỗ khí huyết chấn động đặc thù, cụ thể có thể tăng lực phòng ngự, lại có thể triệt tiêu một bộ phận khí huyết trùng kích, còn lại dưới tình huống khí huyết trùng kích chênh lệch không lớn, căn bản khó có thể dao động đến khí huyết Diệp Trần.

- Như vậy thì sao? Xem ta một quyền đánh bại ngươi.

Như một cuồng ma giết chóc, thân hình Ngụy Long Đào chớp động liên tục, quyền ảnh trùng trùng điệp điệp, mỗi một quyền đều ẩn chứa hơn trăm vạn cân khí lực, lực sát thương khủng bố kinh người, ngẫm lại, tập trung hơn trăm vạn cân lực lượng trên nắm tay, sau đó dùng vận tốc gấp mấy chục lần vận tốc âm thanh thôi động, cái này mạnh mẽ đến bực nào.

Quyền đó và vật thể hơn trăm vạn cân trùng kích với vận tốc gấp mấy chục lần vận tốc âm thanh hoàn toàn không cùng một cấp bậc, vật thể càng lớn phạm vi phá hư càng lớn hơn nhưng lực đạo sẽ phân tán, lực công kích cả hai không chỉ kém gấp mười gấp trăm lần, cho nên hơn trăm vạn cân lực lượng không đáng sợ, đáng sợ chính là trong nháy mắt phát tán ra lực lượng hơn trăm vạn cân này.

Đinh đinh đương đương!

Trường kiếm Diệp Trần huy động, từng vòng gợn sóng màu vàng lợt hướng Ngụy Long Đào công tới, so với gợn sóng màu vàng thuần tùy, uy lực gợn sóng màu vàng lợt này nhỏ hơn không ít, bất quá thắng mặt số lượng,

thế công cuồn cuộn không dứt của Ngụy Long Đào có cuồng mãnh hơn nữa không cách nào tiến lên.

- Đáng giận!

Ngụy Long Đào như đi ngược dòng nước, căn bản không làm gì được Diệp Trần, trái lại Diệp Trần thành thạo, liên tục huy động kiếm chiêu.

Trong cận chiến, nếu Diệp Diệp Trần chỉ là một võ giả chuyên tu chân nguyên có lẽ đã sớm thua bởi Ngụy Long Đào, nhưng Diệp Trần ngoại trừ tu chân nguyên, khí lực bản thân cũng không kém, chừng bốn mươi vạn cân, bốn mươi vạn cân khí lực phối hợp thêm chân nguyên, còn có hủy diệt kiếm ý và áo nghĩa kiếm pháp, mảy may không thua Ngụy Long Đào, mỗi lần trảm kích đều có thể chém trúng chỗ bạc nhược yếu kém của đối phương, làm chơi ăn thật.

Cho nên, không cùng Diệp Trần giao thủ thì không biết Diệp Trần khủng bố như thế nào, chân chính khủng bố của hắn ở chỗ không có khuyết điểm, đại biểu địch nhân không có biện pháp tìm ra lỗ thủng, trái lại chính vì Diệp Trần không có khuyết điểm nên khuyết điểm địch nhân sẽ phóng đại trước mắt hắn.

Công kích Ngụy Long Đào nhìn rất mạnh mẽ, đáng tiếc vẫn còn chút thô ráp, không đủ cẩn thận, gặp được đối thủ chênh lệch so với hắn, một quyền tự nhiên gọn gàng đánh gục, nhưng gặp loại địch thủ không có khuyết điểm liền không có biện pháp nắm giữ toàn cục, rõ ràng là hắn chủ động phát động công kích nhưng về sau lại bị động phòng ngự, đề phòng kiếm pháp xuất quỷ nhập thần của Diệp Trần.

- Làm sao có thể?

Ngụy Long Đào càng đánh càng kinh hãi, chiến lực hắn liên tục tăng lên vốn tưởng rằng có thể áp chế Diệp Trần, đánh cho đối phương tàn phế nhưng tình huống vẫn như lúc mới bắt đầu không thay đổi, chiến lực hắn tăng lên thì chiến lực đối phương cũng đồng dạng tăng lên, hơn nữa đối phương có

thể dùng toàn phần khí lực, không xuất hiện lãng phí cũng không xảy ra hiện tượng không đủ lực lượng.

- Khí lực của ta chừng tám mươi vạn cân, bí pháp ngưu ma phá sơn quyết cũng đã tu luyện đến cảnh giới đệ nhị cảnh, lực lượng bộc phát ra có thể đến một trăm bốn mươi vạn cân, thực lực khác biệt so với hắn căn bản đã sớm không chống đỡ nổi rồi, vì cái gì hắn không những có thể ngăn trở, ngược lại còn có thể áp chế ta.

Tuy thực lực Ngụy Long Đào Điện chủ Thanh Long điện cường hoành vô cùng cũng không hiểu chính mình so với Diệp Trần kém cái gì, hắn cảm giác chiến lực mình so với đối phương mạnh hơn một tia, tuy kiếm ý hủy diệt Diệp Trần mạnh nhưng tu vi chỉ là cảnh giới Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, còn không bằng hắn, huống chi hắn tu luyện chủ yếu không phải chân nguyên mà là khí lực, linh thể cao tới tứ giai, phải biết rằng linh thể tam giai đối với đại năng Linh Hải Cảnh mà nói đã đến đỉnh rồi, linh khu tứ giai là linh khu vương giả, càng có thể dung nạp khí lực nhiều, phòng ngự đơn thuần thập phần đáng sợ, lấy cứng đối cứng, không sợ lực phản chấn.

- Mặc kệ, tu luyện bí pháp Ngưu ma phá sơn đến đệ nhị cảnh giới, là có thể miễn cưỡng thi triển ra Ngưu ma phá sơn quyền, một quyền này ra có thể tăng lực lượng của ta lên tới một trăm sáu mươi vạn cân, thoáng cái gia tăng hai mươi vạn cân, tuyệt đối có thể nghiền áp hắn.

Khí huyết bành trướng, Ngụy Long Đào chuẩn bị công tác xuất sát chiêu cực lớn.

Đối diện, Diệp Trần cũng đang suy nghĩ đánh bại Ngụy Long Đào như thế nào, nếu Ngụy Long Đào chỉ tu chân nguyên, kỳ thật không cần phiền toái như vậy, chỉ cần thi triển Hoàng Long cấm chế, cấm trụ đối phương trong cự ly gần, đáng tiếc Ngụy Long Đào tu luyện chủ yếu là lực lượng, Hoàng Long cấm chế cũng không cách nào cấm trụ hắn.

Kim Chi Cuồng Tiêu, Diệp Trần không nắm chắc, khẳng định Ngụy Long Đào còn có sát chiêu lợi hại, huống chi Ngụy Long Đào còn có linh thể

tứ giai, phòng ngự càng cường thịnh.

- Được rồi, ta đến cùng đã đánh giá thấp sự cường đại của cao thủ luyện thể đỉnh phong.

Kỳ thật cũng không thể trách Diệp Trần đánh giá thấp Ngụy Long Đào, chủ yếu là hắn không gặp được bao nhiêu cao thủ luyện thể, Lâm Thiên tính là một người, đáng tiếc thực lực Diệp Trần tăng lên quá nhanh, vượt qua đối phương rất nhanh cho nên cũng hiểu không sâu về cao thủ luyện thể, về phần chính hắn chỉ có thể coi là gà mờ.

- Diệp Trần, đỡ một quyền của ta!

Lực lượng tích súc đến cực hạn, trên người Ngụy Long Đào nổi lên ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, cả người như là một tiểu mặt trời màu huyết hồng.

Ầm ầm!

Từ xa lao tới, Ngụy Long Đào đánh ra một quyền, khí huyết bên trong bắt đầu khởi động, đột nhiên hư ảnh ngưu ma thu nhỏ lại, hội tụ trên cánh tay phải hắn, phía trước là đầu, đuôi ở phía sau, ngang đầu gào thét, mắt như chuông đồng, không chút nào chần chờ, hư ảnh ngưu ma thoát ly đi ra ngoài nắm đấm Ngụy Long Đào, sừng ngưu hướng về Diệp Trần cách đó không xa.

- Ngụy Điện chủ sử dụng siêu cấp sát chiêu!

Những người đang xem cuộc chiến ở xa như ngừng thở, không nháy mắt lấy một cái.

Đối diện, áo lam trên người Diệp Trần bay phấp phới, tóc dài tung bay, như tơ như kiếm, bởi vì thần sắc lãnh tuấn, đôi mắt vô cùng lăng lệ ác liệt, lãnh mang bên trong bắt đầu ngưng tụ lại như thực chất, phảng phất một đoàn hàn khí, tầm mắt cũng không thể che được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 750: Không Kịp Chuẩn Bị, Bạo Lộ Ngự Kiếm Thuật. (Hạ)

- Kim Chi Cuồng Tiêu!

Bước ra một bước, hai tay Diệp Trần nắm Lôi Kiếp kiếm, dùng lực lượng phá sơn, chém ra kiếm chiêu áo nghĩa chí cường.

Hô!

Một gợn sóng màu vàng lợt bên ngoài xuất ra, nhanh như Cực Quang.

Hư ảnh ngưu ma và gợn sóng màu vàng đụng vào nhau, một âm thanh vang lên, ba động trùng kích, Thiên địa phảng phất như tắt tiếng, chỉ còn lại một khỏa huyết hồng sắc và quang cầu màu vàng lợt đan vào nhau, bên trong quang cầu, hư ảnh ngưu ma và rung động màu vàng lợt chưa tiêu tán, trùng kích nhau lần cuối cùng.

Ầm ầm!

Âm thanh như Thiên địa vỡ tan vang lên, hư ảnh ngưu ma phịch một tiếng tạc toái, gợn sóng màu vàng lợt chỉ còn lại một nhúm ngón tay thô, xuyên thủng hư ảnh ngưu ma, về sau nổ tung thành từng mảnh, thoáng cái kích tại trên ngực Ngụy Long Đào, tốc độ cực nhanh, làm cho đối phương đến thời gian phản ứng cũng không có.

- Sát chiêu Diệp Phó điện chủ lại càng tốt hơn.

Những người đang xem cuộc chiến kinh hô lên tiếng.

- Diệp sư huynh thắng.

Trần Vũ Hân lộ ra vẻ vui mừng, đối với Ngụy Long Đào Điên chủ, nàng

càng hướng về Diệp Trần, dù sao Diệp Trần sớm đã khuất phục nàng.

- Ngụy điện chủ cũng không phải đối thủ Diệp Trần.

Hình Mỹ Liên tuy khâm phục Diệp Trần nhưng uy nghiêm Ngụy Long Đào thâm căn cố đế vài chục năm rồi, đổi là nàng thì lực lượng phản kháng đều không có.

- Ha ha, xem ra không cần chúng ta xuất thủ.

Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên cùng hạ một hơi.

"Phốc" một tiếng!

Ngụy Long Đào ngạc nhiên bay rớt ra ngoài, tuy áo giáp phòng ngự trước ngực là bán cực phẩm áo giáp, lực lượng chiêu kiếm kia có thể cực kỳ tập trung, lại để cho hắn không thể khống chế nổi khí huyết và thân thể mình như trước, xương sườn rung động kẽo kẹt, lần thứ nhất cảm nhận được đau đớn khó nhịn.

Diệp Trần có chút nhíu mày, không lạc quan như những người đang xem cuộc chiến.

Quả nhiên, bay rớt ra ngoài hơn mười dặm, Ngụy Long Đào đã dừng lại, hắn lau đi máu tươi nơi khóe miệng, đều không có chút vấn đề gì, tựa hồ chỉ là một vết thương nhỏ không quan trọng, căn bản không ảnh hưởng đến trạng thái và chiến lực, ngược lại để cho khí thế của hắn càng thêm bưu hãn và khủng bố.

- Diệp Trần, ta phải thừa nhận, ngoài Đại trưởng lão, ta thừa nhận ngươi là tông sư Linh Hải Cảnh thứ nhất, đáng tiếc, cái này còn xa xa không đủ, thực lực của ta không phải ngươi có thể tưởng tượng được, bằng vào lực công kích này, còn không làm tổn thương đến ta.

Ánh mắt Ngụy Long Đào bắt đầu yên tĩnh.

Thở ra một hơi nhẹ nhàng, Diệp Trần tra Lôi Kiếp kiếm vào vỏ, thản nhiên nói:

- Ta không thừa nhận cũng không được, ta đã xem thường thực lực của ngươi, so với bất kỳ một tông sư Linh Hải Cảnh ta gặp phải đều hơn rất nhiều, hoàn toàn chính xác, bằng vào lực công kích này, là không làm gì được ngươi.

- Ngươi đã biết như thế thì thúc thủ chịu trói đi! Tự mình thừa nhận sai lầm trước mặt ta, có lẽ ta sẽ tha thứ cho ngươi, cấp cho ngươi một cái thể diện.

Diệp Trần khẽ lắc đầu, nói:

- Không, ngươi không minh bạch ý của ta, thực lực chân chính của ta còn không có phát huy ra, tuy rằng ta rất không muốn dùng.

- Cái gì? Diệp Phó điện chủ còn chưa xuất ra thực lực chân chánh, nói đùa gì vậy.

- Đúng vậy a! Ngụy điện chủ đã ứng phó toàn lực, phòng ngự cường mãnh vô cùng, Diệp Phó điện chủ không làm gì được hắn cả.

- Ngươi nói có phải Diệp phó điện chủ hù dọa Ngụy điện chủ hay không?

- Ta không biết!

Ngụy Long Đào và Diệp Trần đại chiến, nói cách khác là siêu cấp kịch chiến, đã làm cho bọn hắn trợn mắt há hốc mồm, tư cách nhìn lên cũng không có, hiện tại Diệp Trần nói cho bọn hắn biết hắn còn chưa xuất ra thực lực chân chính, trong lòng mọi người không cách nào tiếp nhận, cảm giác quá không hợp với thói thường.

Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên hai mặt nhìn nhau, có chút kinh hãi.

Về phần Trần Vũ Hân và Hình Mỹ Liên đã trợn tròn mắt.

Hừ!

Ngụy Long Đào hừ lạnh một tiếng, cười nhạo nói:

- Cho tới bây giờ ngươi còn chưa từ bỏ ý định, ta thật không biết phải nên hỏi ngươi là tự đại hay là vô tri nữa.

- Có phải hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết

Không có biện pháp, Diệp Trần quyết định sử dụng Ngự Kiếm thuật, thực lực Ngụy Long Đào vượt quá tưởng tượng của hắn, thực lực cao thủ Luyện thể quá siêu phàm, làm cho hắn không kịp chuẩn bị.

- Xuất chiêu đi! Ta sẽ khiến ngươi tuyệt vọng.

Ngụy Long Đào đối với phòng ngự của mình vô cùng tự tin, hắn căn bản không cho là Diệp Trần có thể công phá phòng ngự của hắn, làm trọng tương hắn, đương nhiên hắn cũng không dám bất cần quá mực, cơ bắp cả người phồng lên, mỗi một tấc bên trong cơ thể đều ẩn chưa năng lượng khủng bố, lộ ra một tầng huyết sắc tinh mang.

Đối diện, Diệp Trần đứng đón gió ở bên ngoài mấy dặm, cũng không rút kiếm, chỉ là ánh mắt của hắn dần dần trở nên sắc bén, khóa chặt khí thế Ngụy Long Đào lại.

Gió đêm gào thét, chúng nhân quan chiến ngừng thở, mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Trần, bọn họ muốn xem thực lực chân chính Diệp Trần.

- Giết!

Trong mắt lóe lên hai điểm hàn quang, tay phải Diệp Trần điểm một điểm, Hoàng kim kiếm sau lưng tự động ra khỏi vỏ, dùng tốc độ nhanh hơn cảm ứng linh hồn lực kích bắn đi, bởi vì tốc độ thực sự quá nhanh, dẫn đến con mắt tất cả mọi người vẫn tập trung trên người Diệp Trần, chờ hắn sử ra

sát chiêu.

- Nguy hiểm!

Ngụy Long Đào tê dại một hồi, ngay sau đó phảng phất như bị điện giật, ma ý từ đỉnh đầu kéo dài xuống đến lòng bàn chân, lại từ dưới lòng bàn chân trở lại đỉnh đầu, đây cũng không phải là ý thức nhắc nhở hắn gặp nguy hiểm, mà là bản năng, trên thực tế trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, tư duy của hắn cũng không kịp vận chuyển.

Thương!

Trên lồng ngực của hắn, bắn lên hỏa tinh giống như dung nham, gió không thổi tan được mùi tanh dày đặc này, sau một khắc, trong miệng Ngụy Long Đào phun ra lượng lớn máu tươi, giống như cưỡi mây đạp gió, trong nháy mắt bay rớt ra ngoài mấy chục dặm, trên đường ngũ quan của hắn đều toát ra huyết thủy, uốn lượn như con rắn nhỏ.

- Ngụy điện chủ thất bại?

Chúng nhân quan chiến có điểm mờ mịt, bọn họ một mực chờ đợi Diệp Trần sử ra siêu cường sát chiêu, từ đầu đến cuối bọn họ chỉ nhìn thấy tay phải Diệp Trần hơi động, miệng Ngụy Điện chủ liền phun máu tươi, bay ngược ra ngoài, không hiểu sao ngực lại bắn lên hỏa tinh như dung nham.

Tê!

Mờ mịt qua đi, mọi người hít vào một hơi khí lạnh, khiến người ta thấy rõ sát chiêu thì không đáng sợ, đáng sợ chính là cái gì bọn họ cũng đều không rõ ràng.

- Trở vào bao!

Diệp Trần chuyển động ý nghĩ một chút, Hoàng Kim kiếm quay về, nháy mắt tra vào trong vỏ kiếm sau lưng Diệp Trần, thu liễm phong mang.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 751: Bắt Giữ Ngụy Long Đào

- Là thanh kiếm này đánh bại Ngụy điện chủ?

Giờ mọi người mới hiểu được, sát chiêu Diệp Trần là một phi kiếm, còn có phải dùng tay ném phi kiếm đi hay không, bọn họ có điểm mơ hồ, bởi vì lúc đo bọn họ chưa kịp chú ý.

- Kiếm Tông Diệp Trần, hoàn toàn xứng đáng.

Ngô Xuyên và Hứa Đại Niên kính nể vạn phần, lúc trước bọn họ biết Diệp Trần là Kiếm Tông, cũng không hề coi là chuyện to tát, nhưng bây giờ bọn họ rõ ràng, bên trong tông sư kiếm đạo, chỉ sợ không có người nào là đối thủ Diệp Trần, Diệp Trần, chính là một đời Kiếm Tông, cho dù tại khu vực đông phương thiển hải cũng không có một tông sư kiếm đạo nào có thể chống lại hắn.

- Ngụy Điện chủ uy chấn Huyết Chiến Hải mấy chục năm lại bị đánh bại, Diệp Phó điện chủ này cường hãn nghịch thiên a, thật không thể tin được

- Ta cũng vậy, vừa nãy ta còn tưởng rằng hắn mạnh miệng nói.

- Chỉ là, chúng ta còn không biết Ngụy Điện chủ tại sao lại đại chiến cùng Diệp Phó điện chủ.

Mọi người sôi nổi nghị luận, cảm khái không ngớt.

Một chiêu kiếm đánh trọng thương Ngụy Long Đào, Diệp Trần đưa tay thu hồi kim kiếm trở về, làm cho đối phương phun ra một ngụm máu tươi lần thứ hai.

- Ngụy Long Đào, người còn lời gì muốn nói?

Ngụy Long Đào đã không còn lực tái chiến, khí lực động một ngón tay đều không có, hắn oán độc nhìn về phía Diệp Trần, nói:

- Đánh bại ta thì làm sao, ngươi cho rằng các vị trưởng lão trưởng lão hội sẽ bênh ngoại nhân, mạnh mẽ trị tội ta sao? Diệp Trần, cái nhục ngày hôm nay, ngày khác tất báo, Ngụy Long Đào ta cùng ngươi không chết không thôi.

- Những lời này, ngươi nên giữ lại để nói với các vị trưởng lão trưởng lão hội, còn lựa chọn tin tưởng ai thì là chuyện của bọn hắn.

Đưa tay nắm lấy Ngụy Long Đào, Diệp Trần nhấc theo đối phương, hướng về truyền tống đại điện bay đi, việc khẩn cấp, hắn không thể không chạy tới Long Thần Thiên Cung.

Chờ Diệp Trần rời khỏi, Trần Vũ Hân và Hình Mỹ Liên hai mặt nhìn nhau, Diệp Trần thô bạo làm các nàng chấn động, đường đường Điện chủ Thanh Long điện, cuối cùng vận mệnh như trước chạy không thoát, Diệp Trần là người thứ nhất, chỉ sợ cũng là người cuối cùng.

Long Thần Thiên Cung, truyền tống đại điện.

Diệp Trần nhấc theo Ngụy Long Đào xuất hiện ở ngoài cửa đá truyện tống đại điện.

- Thần Long Sử!

Bốn tên chấp sự bảo vệ bên trong truyền tống đại điện thấy Diệp Trần, liền mở miệng chào.

Diệp Trần nói:

- Các ngươi đi thông báo hết thảy trưởng lão trưởng lão điện.

- Vâng!

Trước khi đi, bốn tên chấp sự liếc mắt nhìn Ngụy Long Đào một cái, sắc mặt có điểm cổ quái nhưng lại không dám hỏi nhiều, thân hình lóe lên, từng người tách ra.

Bên trong Trưởng lão điện, lần lượt từng tên trưởng lão chạy tới, bất quá khi bọn họ nhìn thấy Ngụy Long Đào bị Diệp Trần áp giải, có chút trợn mắt há mồm, trước tiên không nói Diệp Trần như thế nào bắt Ngụy Long Đào, chỉ nói riêng Ngụy Long Đào có tội tình gì, bọn họ đặc biệt không rõ.

Chỉ chốc lát sau, Tam trưởng lão, Nhị trưởng lão và Đại trưởng lão đều tới.

Dù sao cũng là tam đại trưởng lão, công phu rất cao, ngoại trừ bên ngoài có hơi chút bất ngờ, cũng không biểu hiện ra quá nhiều thần tình.

Hắng giọng một cái, Đại trưởng lão hỏi:

- Thần Long Sử, chuyện gì đã xảy ra?

Diệp Trần đem việc Diêu Nhất Phong là gian tế và sự tình Ngụy Long Đào đánh chết Diêu Nhất Phong lúc trước thuật lại vô cùng tỉ mỉ, sau đó cũng nói ra lý do chính mình hoài nghi Ngụy Long Đào, không thêm mắm thêm muối bất kỳ tình tiết nào trong đó.

Ngụy Long Đào ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Các ngươi là tin tưởng ta, hay tin tưởng hắn?

- Cái này..

Không ít trưởng lão do dự, nói thật, Ngụy Long Đào đánh chết Diêu Nhất Phong đích xác có điểm kỳ quái, nhưng hắn dù sao cũng là Điện chủ Thanh Long điện, quyền cao chức trọng, địa vị chỉ dưới Đại trưởng lão, mà Diệp Trần nói bắt là bắt, bọn hắn liên tưởng đến chính mình, nếu như có một ngày, hắn hoài nghi mình, có phải bất kể quy củ gì cũng bắt mình hay không.

Đương nhiên, Diệp Trần là Thần Long Sử, bọn họ không thể ra mặt nói như vậy được, mặc dù trưởng lão hội là nơi quyết sách, chuyện lớn chuyện nhỏ đều do bọn họ làm chủ, nhưng quyền lực cũng không phải là lớn nhất, trên bọn hắn còn có tả hữu hộ pháp ẩn tàng trong bóng tối.

- Ngụy điện chủ, nếu ngươi không có tội, sẽ không ai làm khó ngươi, ngươi yên tâm. Một tên trưởng lão giao hảo cùng Ngụy Long Đào an ủi hắn, cũng nhanh chóng liếc mắt nhìn Diệp Trần một cái.

- Đúng vậy, Ngụy Điện chủ, ngươi bình tĩnh, đừng nóng, Diệp phó điện chủ cũng chỉ hoài nghi ngươi mà thôi, ngươi đánh chết Diêu Nhất Phong, cũng thật có chút xung động rồi.

Du trưởng lão truyền âm cho Diệp Trần, nói:

- Thần Long Sử, ngươi lần này lỗ mãng rồi, Ngụy Long Đào dù sao cũng là điện chủ Thanh Long điện, giao thiệp không nhỏ, trọng yếu nhất là không đủ chứng cứ, hơn nữa ta dám khẳng định, rất nhiều trưởng lão sẽ vì việc này mà kiêng kị ngươi, dần dần xa lánh ngươi.

Trên mặt Diệp Trần hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

- Lỗ mãng? Ta không cảm thấy thế, nếu như hắn là gian tế, tiếp tục lưu hắn lại Thanh Long điện, thật tai họa vô cùng, còn thành viên trưởng lão hội kiêng kỵ ta, xa lánh ta, ha ha, Du trưởng lão, nói thật, ta đối với quyền lực không mê không luyến, ta chỉ tin tưởng thực lực, có đủ thực lực, có thể chọc thủng thiên đô, quyền lực bất quá chỉ là phù vân mà thôi.

Nghe Diệp Trần nói, Du trưởng lão cười khổ một tiếng, quả thật Diệp Trần nói không sai, thực lực mới là trọng yếu, đáng tiếc, biết là một chuyện, làm được lại là một chuyện khác, hơn nữa không phải người nào cũng như Diệp Trần, tiềm lực vô cùng, tiềm lực của bọn hắn đã dùng hết, chỉ có dựa vào tông môn mới có thể có được một ít tài nguyên, thực lực tiếp tục tăng lên chậm chạp.

- Tình huống cá nhân bất đồng, vấn đề góc độ đối đãi cũng bất đồng, ngược là ta lỗ mãng rồi.

Du trưởng lão vừa rồi cho rằng Diệp Trần quá xúc động mà hành động lỗ mãng, nhưng nghe Diệp Trần nói như vậy, hắn ngược lại có cảm giác mình đã quá lo lắng, Diệp Trần có thể có thành tựu hiện tại, làm sao có thể không phân rõ chính phụ, làm như vậy khẳng định đã cân nhắc kỹ càng.

Trưởng lão hội có hai mươi bốn vị trưởng lão, Diệp Trần nhìn bọn họ nói chuyện, phát hiện chừng bảy tám người có thiên hướng nghiêng về Ngụy Long Đào, tuy bọn hắn che dấu vô cùng tốt, nhưng cũng không thể nào qua được con mắt tinh tường của Diệp Trần, có thể thấy được nhân mạch Ngụy Long Đào cường đại như thế nào.

Bất quá Diệp Trần cũng không để ý, dù trưởng lão hội nhận định Ngụy Long Đào không có tội, có thể tiếp tục làm Điện chủ Thanh Long điện, hắn cũng không có sao, hắn chỉ làm những gì chính mình nên làm, kết quả như thế nào, ảnh hưởng đối với hắn không lớn, đương nhiên, nếu đối phương không biết tự lượng sức mình mà trả thù hắn, hắn cũng sẽ không nén giận mà đáp trả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 752: Tương Kế Tựu Kế. (Thượng)

- Diệp Trần, ngươi làm tốt lắm.

Đúng lúc này, Ngân Kiếm Tông Nhị trưởng lão truyền âm cho Diệp Trần.

Ánh mắt Diệp Trần nhìn về hướng Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão không nhìn Diệp Trần, tiếp tục truyền âm, nói:

- Đối với chúng ta mà nói, có đầy đủ lý do hoài nghi là được rồi, không cần chứng cứ, nếu quả thật phải có chứng cứ mới có thể bắt người thì không biết đến năm nào tháng nào, cho nên ngươi cứ yên tâm, ta và Đại trưởng lão Tam trưởng lão đều cho rằng ngươi làm vô cùng đúng, bọn ta đối với Ngụy Long Đào này đã có hiềm nghi rồi, không thể để cho hắn phản hồi Thanh Long điện, cũng không thể để hắn ly khai Long Thần Thiên Cung, bất quá để người khác không nghĩ rằng ngươi làm vậy là vì tranh quyền đoạt lợi, nên ngươi không thể đảm đương chức vụ Điện chủ Thanh Long điện, ngươi có ý kiến gì có thể trực tiếp nói ra.

- Nhị trưởng lão cứ nói đùa, ta vốn không có hứng thú với quyền lực.

Diệp Trần trả lời.

- Ha ha, vậy là tốt rồi, tân nhiệm Điện chủ Thanh Long điện là ai, ngày mai ngươi sẽ biết, chúng ta sẽ tận lực phối hợp với ngươi.

Nhị trưởng lão không nói dối gì, cũng không phải hắn kiêng kị thân phận Thần Long Sử của Diệp Trần mà nói vậy, hắn cảm thấy cách làm Diệp Trần thực quá tốt, giải quyết một vấn đề khó khăn, muốn bắt trộm thì phải bắt được tang vật, bắt kẻ thông dâm bắt cả đôi, nói là thế nhưng nếu như đợi

nắm rõ được sự tình, tang vật thì đến bao giờ, trước mắt nguy nan gian tế tại Long Thần Thiên Cung, biện pháp giải quyết tốt nhất là bắt giữ kẻ hoài nghi, dù kẻ đó là Điện chủ Thanh Long điện cũng không ngoại lệ.

Khục khục!

Lúc này, Đại trưởng lão hắng giọng một cái, hỏi Ngụy Long Đào:

- Ngụy Điện chủ, đây không phải là vấn đề tin ai không tin ai, ta hỏi ngươi, lúc ngươi đánh chết Diêu Nhất Phong, thực sự là nhất thời xúc động?

- Đúng.

Ngụy Long Đào lạnh lùng gật đầu.

- Bình thường ngươi rất tỉnh táo cơ mà?

- Tỉnh táo như thế nào cũng sẽ có lúc phẫn nộ, Diêu Nhất Phong làm ta rất phẫn nộ, bởi vì hắn mà huynh đệ Long Thần Thiên Cung ta chết rất nhiều.

- Tốt, nếu như ngươi không có vấn đề gì, ngươi vẫn là Điện chủ Thanh Long điện như cũ, bất quá trước đó, ngươi cần tiếp nhận một loạt điều tra, hi vọng ngươi có thể hiểu được.

Đại trưởng lão rốt cuộc vẫn là Đại trưởng lão, xử lý vấn đề khó khăn này một cách vi diệu, trong lời nói hắn không thấy thiên vị Diệp Trần, cũng không thấy thiên vị Ngụy Long Đào, ý tứ mặt ngoài đưa ra lời an ủi Ngụy Long Đào, không có trách cứ đối phương, nhưng không thể để Ngụy Long Đào cư nhiên như vậy thoát tội, lại thể hiện sự tôn trọng với Diệp Trần.

Nghe vậy, sắc mặt Ngụy Long Đào rất khó coi, nói đi nói lại hắn vẫn phải tiếp nhận điều tra, nói cách khác, Đại trưởng lảo đã lựa chọn tin tưởng Diệp Trần.

- Đại trưởng lão, điều này tựa hồ có chút không thỏa đáng a!

Ngụy Long Đào không nói gì, một vị trưởng lão quan hệ phi thường tốt với Ngụy Long Đào đứng dậy nói, là Lưu trưởng lão, bát trưởng lão trưởng lão hội.

Nhị trưởng lão cau mày nói:

- Lưu trưởng lão, không thỏa đáng như thế nào? Ta đồng ý với quyết định của Đại trưởng lão.

- Ta cũng đồng ý.

- Lưu trưởng lão, ta biết rõ ngươi không tin Ngụy điện chủ có tội, chúng ta cũng không tin nhưng vẫn phải điều tra, cho nên ta đồng ý với quyết định của Đại trưởng lão.

- Ta cũng thế.

Trong hai mươi bốn vị trưởng lão, có mười sáu người đồng ý với quyết định của Đại trưởng lão, tám người còn lại dù muốn vì Ngụy Long Đào mà nói chuyện cũng không có ý nghĩa, trưởng lão hội, thiểu số phục tùng đa số.

Lưu trưởng lão cười khổ một tiếng, lực bất tòng tâm nhìn thoáng qua Ngụy Long Đào, lui về sau một bước, giận dữ nói:

- Tất cả mọi người đã đồng ý, Lưu mỗ ta cũng chỉ còn cách phục theo.

- Được rồi, điều tra Ngụy Điện chủ cũng không phải nhằm vào hắn, đợi tra ra hết thảy manh mối, nếu vô tội thì hắn vẫn là Điện chủ Thanh Long điện.

Tam trưởng lão cười tủm tỉm nói.

Đại trưởng lão quay đầu, nhìn về phía Diệp Trần, nói:

- Thần Long Sử, phiền ngươi quan tâm đến sự tình Thanh Long điện, ngày mai chúng ta phái một cao thủ đến Thanh Long điện, tạm thời nắm giữ chức vị Điện chủ, hi vọng các ngươi có thể hài hòa nhau, đồng tâm hiệp lực

chống lại tứ đại thế lực đối địch.

- Yên tâm, đây là phận sự của ta.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Tốt, ngươi về trước đi! Có chuyện gì, ta sẽ phái người thông tri cho ngươi.

Lúc này đã là canh hai, đêm lạnh như nước, Đại trưởng lão biết rõ Thanh Long điện còn có nhiệm vụ vận chuyển tài nguyên, không thể thiếu Diệp Trần.

- Cáo từ!

Diệp Trần liếc qua Ngụy Long Đào, ly khai trưởng lão điện.

Nhìn bóng lưng Diệp Trần khuất dần trong bóng đêm, trong mắt Ngụy Long Đào lóe lên tia lãnh mang.

Lúc Diệp Trần trở lại Thanh Long đảo, Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên đều đang đợi hắn.

- Diệp Phó điện chủ, sự tình như thế nào?

Hứa Đại Niên hỏi.

Diệp Trần nói:

- Ngụy Long Đào tiếp nhận điều tra, ngày mai sẽ có người đến Thanh Long đảo, tạm thời nắm giữ chức vị Điện chủ Thanh Long điện.

- Thật may mắn.

Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên liếc nhau, cùng thở ra một hơi, nếu như Ngụy Long Đào tiếp tục làm Điện chủ Thanh Long điện, người đầu tiên cảm thấy không tự nhiên nhất chính là hai người bọn họ, dù sao bọn hắn cũng

không có thực lực và lực lượng như Diệp Trần, lại không đủ sự ủng hộ, chỉ là Phó điện chủ chịu sự quản hạt của điện chủ Thanh Long điện mà thôi.

- Diệp Phó điện chủ, chúng ta thực hiện nhiệm vụ vận chuyển tài nguyên hôm nay như thế nào? Địch nhân đã biết rõ địa điểm và số lượng nhân mã chúng ta.

Ngô Xuyên đưa ra nghi vấn.

Trong mắt Diệp Trần hiện lên một đạo hàn quang, nói:

- Giữ nguyên kế hoạch, tiến hành.

Thanh Linh Đảo, một tòa tài nguyên trọng đảo gần hạch tâm Huyết Chiến Hải, tòa đảo này có một thượng phẩm linh mạch bình thường, nguyên khí Thiên Địa nồng đậm đáng sợ, cơ hồ hít một hơi tương đương với một võ giả Luyện Khí Cảnh thổ nạp một phút, cư ngụ trường kỳ nơi này, bách bệnh bất xâm, thân thể cường tráng, nếu là sinh con ở đây, hài nhi sinh ra, căn cốt luyện võ nhất định sẽ không kém.

Trên Thanh Linh đảo, nhân công làm việc như ngày thường, vất vả cần cù, nhưng rất khó biết rõ người ngoại giới, đêm qua, có một lượng lớn nhân mã tiềm nhập Thanh Long đảo, ẩn núp tại phụ cận.

- Ba vị, các ngươi yên tâm đi, nhân mã Thiên Ưng giáo ta mang đến chừng một ngàn năm trăm người, cho dù bắt không được cũng không bị bọn hắn đánh tan tác, các ngươi ẩn núp chờ thời cơ bọc đánh phía sau, giết bọn hắn như giết chó, không cần tốn nhiều sức.

Trung niên mũi ưng đường chủ phân đường Thiên Ưng giáo hào ngôn nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 753: Tương Kế Tựu Kế. (Hạ)

- Hi vọng như thế.

Hách Lãnh Cực Đường chủ Âm Phong đường của Toàn Phong môn nói

- Tốt rồi, việc này không nên chậm trễ, Thủy Đào tông ta đi đầu một bước, Chu huynh, nhiệm vụ hấp dẫn đối phương giao cho ngươi rồi. Lão giả áo xanh đường chủ phân đường của Thủy Đào tông vung tay lên, hơn một ngàn nhân mã Thủy Đào tông hướng phía tây nam bay đi.

- Gặp lại!

- Mã đáo thành công.

Hán tử áo đen đường chủ phân đường của Hắc Vương môn và Hách Lãnh Cực đường chủ phân đường của Toàn Phong môn phân biệt bay về phía nam, phía đông nam, chỉ còn lại nhân mã Thiên Ưng giáo.

Thu hồi ánh mắt, trung niên mũi ưng cao giọng nói:

- Các huynh đệ Âm Phong đường, thời điểm phát tài đã đến, một nửa tài nguyên và tài phú cá nhân đều thuộc về chúng ta, hơn nữa có thể có được một nửa điểm cống hiến, đây không phải là chuyện thường xảy ra, chúng ta gặp phải, đúng là vận khí!

- Đường chủ yên tâm, nói không chừng bằng vào nhân mã Thiên Ưng giáo chúng ta có thể tiêu diệt bọn hắn, độc chiếm tài nguyên và tài phú.

Trung niên mũi ưng mập mạp bên cạnh thập phần tin tưởng, nói.

- Đúng, giết sạch địch nhân, độc chiếm tài nguyên.

Dựa theo lệ cũ, tài nguyên chiếm đoạt được sẽ tiến nhập chín thành cho tổng bộ, còn lại một thành sẽ dựa theo tỉ lệ phân phối, cho nên tính tích cực mọi người rất cao, không một ai sợ chết, dù sao không bắt được địch nhân thì chỉ cần ngăn chặn là được rồi, một ngàn năm trăm người cũng không phải là ăn chay, cho dù địch nhân có hai nghìn người cũng không có khả năng tiêu diệt hết bọn hắn, bọn hắn hoàn toàn có thể vừa đánh vừa rút lui.

- Đi!

Trung niên mũi ưng thấy sĩ khí mọi người như cầu vồng, lộ ra thần sắc mãn ý, vung tay lên, dẫn đầu đám người hướng Thanh Linh đảo bay đi.

Rất nhanh, mọi người đi tới hai ngàn dặm phía nam Thanh Linh đảo.

- Tốt rồi, mọi người phân làm ba đội, lập trận địa sẵn sàng nghênh đón địch nhân.

Lần này bất đồng với lần trước, lần trước mai phục là chính, lần này thấy địch nhân liền giết, không cần mai phục, cho nên bọn hắn chỉ cần lúc đám người Diệp Trần chạy tới, là bắt đầu chủ động chém giết.

Một phút trôi qua!

Hai phút trôi qua!

- Đến rồi!

Trong mắt trung niên mũi ưng hiện lên vẻ tàn độc khát máu, trong tầm mắt, ước chừng có một ngàn một trăm người bay tới vị trí bọn hắn, cầm đầu đúng là ba vị Phó điện chủ Diệp Trần, Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên.

- Ha ha, các ngươi đã đến thì đừng có đi nha.

Trung niên mũi ưng hạ một hơi, số lượng địch nhân chỉ có một ngàn một trăm, so với bọn hắn ít hơn bốn trăm, đó là một ưu thế lớn.

- Ngươi nói ngược rồi!

Thần sắc ba người Diệp Trần bình tĩnh.

- Hừ, cuồng vọng, đợi lát nữa ngươi chết thế nào cũng không biết!

Trung niên mũi ưng giơ tay phải lên, như muốn ra lệnh.

Phía đối diện, Diệp Trần cũng giơ tay lên, cao giọng nói:

- Đều xuất hiện đi!

Âm thanh hạo hạo đãng đãng, dưới sự quán chú của Chân nguyên, dùng vận tốc gấp mấy chục lần vận tốc âm thanh truyền ra ngoài, trong khoảnh khắc lan truyền ra phạm vi hơn mấy trăm ngàn dặm.

- Sát!

- Sát!

- Sát!

Phía bắc, phía đông, phía tây, ba phương hướng tất cả có hơn năm ngàn người giết tới đây, phía bắc là nhân mã Hắc Long điện, vận hắc y, phía đông là nhân mã Xích Long điện, vận xích y, phía tây là nhân mã Bạch Long điện, vận bạch y, mặt khác, dẫn đầu nhân mã Bạch Long điện chính là Mạc Phong Điện chủ.

- Sao có thể?

Trung niên mũi ứng trợn mắt há hốc mồm, mặt sắc hoảng sợ, hắn có dù có ngốc, cũng biết mình đã gặp phải mai phục, cho tới nay, đều là bọn hắn mai phục nhân mã Long Thần Thiên Cung, cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày bọn hắn lại gặp phải mai phục của đối phương

- Hỗn đãn, tên kia dám phản bội chúng ta, cung cấp tin tức giả.

Hắn với tư cách là đường chủ phân đường của Thiên Ưng giáo, tự nhiên

biết rõ Thanh Long Điện có nội ứng của bọn hắn, cho nên phản ứng chính là bị phản bội rồi, bị chơi rồi.

- Toàn lực phá vòng vây!

1500 người đấu với 5000 người, trung niên mũi ưng nào có ý nghĩ nào khác, ý niệm duy nhất chính là chạy trốn, có thể trốn bao nhiêu hay bấy nhiêu.

- Đường chủ, phá vòng vây phía bên nào?

Mập mạp âm hiểm tâm thần luống cuống, liền vội vàng hỏi.

- Bên này.

Trung niên mũi ứng chọn chính là phương hướng của Diệp Trần, ba phương hướng khác, hướng nhân số ít nhất cũng có hơn một ngàn ba trăm người, nhiều nhất là một ngàn năm sáu trăm người, mà bên phía Diệp Trần chỉ có một ngàn một trăm người, nhân số ít hơn mấy trăm, lấy lực 1500 người của bọn hắn, tiến lên có lẽ có hi vọng rất lớn.

- Xông!

Giơ tay lên, trung niên mũi ưng dẫn đầu đội ngũ đột tiến về phía bên phải, hắn cũng không ngốc đến trực tiếp liều mạng với Diệp Trần, trước mặt trọng yếu nhất chính là phá vòng vây.

- Sát!

Diệp Trần đứng trên Kim Long Chiến Xa, Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên đứng ở trên Hắc Giao Chiến Xa, lấy hai chiếc chiến xa làm mũi tên, hơn 1100 người phảng phất như hai cái hàng dài, sánh vai cùng đi, giết tới đội ngũ Thiên Ưng giáo, lúc khoảng cách chỉ có ba mươi dặm, bọn người Diệp Trần dẫn đầu đã phát động ra công kích, từng đạo công kích, phảng phất mưa to gió lớn, hung hăng rơi vào trong đội ngũ Thiên Ưng giáo.

- Phòng ngự!

Đội ngũ của Thiên Ưng giáo liên thủ bố trí ra một tầng Chân Nguyên bình chướng dày đặc, đạoChân Nguyên bình chướng này tập trung lực của 1500 người, cường độ phòng ngự của nó cho dù mấy tên nửa bước vương giả liên thủ oanh kích, cũng không phá được, bọn người Diệp Trần dù sao cũng cách khá xa, công kích bị suy yếu rất nhiều, chỉ khiến nó rung động thật nhỏ, phảng phất mưa phùn tạo nên chút gợn sóng lên hồ nước vậy.

- Hứa Phó điện chủ, Ngô Phó điện chủ, bọn hắn đang toàn lực phòng ngự, không rảnh công kích, các người dùng tốc độ cao nhất chặn ở phía trước, chúng ta một trái một phải, ngăn chặn bọn hắn.

Diệp Trần quyết định thật nhanh, nói với Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên.

- Tốt!

Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên dẫn theo sáu bảy trăm người thoát ly đội ngũ, hai cái hàng dài một trái một phải, giáp công đội ngũ Thiên Ưng giáõ, cũng may là đối phương chỉ phòng ngự, nếu như muốn công kích, thì tất nhiên sẽ phải triệt hồi phòng ngự, nếunhư vậy, một phiên công kích, cũng có thể diệt được đa số người của bọn hắn rồi.

- Tăng thêm tốc độ, nhanh!

Trung niên mũi ưng nóng nảy, như nếu như đối phương không phân tán ra, hắn hoàn toàn có thể tổn thất mất một phần nhỏ đội ngũ, chạy ra khỏi vòng vây, dưới tình huống vừa đánh vừa lui, đợi đến lúc đội ngũ của tam đại thế lực khác tiếp viện cũng không thành vấn đề, đến lúc đó liền đến phiên bọn hắn mãnh liệt phản công rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 754: Chiến Tích Kinh Người. (Thượng)

Nhưng nhân mã của Diệp Trần lại thừa dịp của bọn hắn toàn lực phòng ngự, một phân thành hai, một đội nhân mã công kích bọn hắn, trì hoãn tốc độ của bọn hắn, một đội nhân mã khác tạm thời buông tha công kích, dùng tốc độ cao nhất đuổi tới phía trước bọn hắn, cản đường đi lại.

- Đội ngũ bên trái, toàn lực phòng ngự, những người khác, tiến công cho ta.

Trong hoảng loạn, trung niên mũi ứng cũng không mất đi tỉnh táo, bảo đội ngũ bên trái đứng quay lưng về phía nhân mã của Diệp Trần, toàn lực phòng ngự, người của Hứa Đại Niên cùng với Ngô Xuyên ở phía đối diện vứt bỏ phòng ngự, toàn lực tiến công, tốc độ của một ngàn ba trăm người tuy rằng chậm rất nhiều, nhưng vẫn mênh mông bàng bạc, thế không thể đỡ nổi.

Ầm ầm!

Phảng phất vô số pháo hoa tách ra, mấy trăm đạo công kích đành về phía đội ngũ của Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên.

Hứa Đại Niên và Ngô Xuyên cũng không định đối cứng, mục tiêu của bọn hắn là cản đội ngũ Thiên Ưng giáo lại, cho nên, việc đầu tiên bọn hắn cần làm không phải là công kích, mà là ổn định trận hình, dựng thẳng lên phòng ngự.

- Hỗn đản.

Thấy một phiên công kích trôi theo dòng nước, trung niên mũi ưng trở nên âm trầm, địch nhân hiển nhiên đã có trù tính trước, đã cân nhắc các vấn đề có thể xảy ra, nói cách khác, chính mình đã như cá lọt lưới, cho dù giãy dụa thế nào, cũng không thể làm nên chuyện gì cả.

- Các ngươi ngoan độc, tất cả mọi người nghe lệnh, phân thành mười ba đại đội.

Tập trung ở cùng một chỗ, phòng ngự cao, lực công kích cũng cao, nhưng rất dễ bị áp chế, nếu nhân số phân tán ra thì sẽ lập tức chết rất nhiều người, chỉ là theo tính huống trước mắt, là đã lọt vào đầm rồng hang hổ, phân tán ra, còn có thể chạy đi vài đội, tập trung ở cùng một chỗ, tất cả mọi người phải chết.

Bá bá bá bá bá bá bá. . .

Phảng phất như bầy cá dưới đáy nước, đội ngũ Thiên Ưng giáo thoáng cái chia làm mười ba đội, nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể, tràng diện thập phần hỗn loạn.

Đối mặt với loại tình huống này, Diệp Trần dùng bất biến ứng vạn biến, một vòng lại một vòng công kích đánh ra, tiêu diệt một đội lại một đội, mà bản thân của hắn, lại trực tiếp khống chế Kim Long Chiến Xa đánh về phía đội ngũ của trung niên mũi ứng ở phía trước nhất, tốc độ nhanh hơn đối phương gấp đôi.

Xoẹt!

Cuồng phong lạnh thấu xương, Diệp Trần chém ra một kiếm, hắc sắc kiếm khí tựa như khe hở hư không, cách hơn mười dặm xa, đánh vào trong đám người.

Phốc phốc!

Mảng lớn huyết vũ bay tán loạn, một kiếm này, trực tiếp tiêu diệt năm mươi người.

Không có dừng lại, Diệp Trần lại chém ra một kiếm, lôi cầu hắc sắc xẹt qua phía chân trời, chợt, những người khác trên Kim Long Chiến Xa cũng đã đến khoảng cách công kích tốt nhất, nhao nhao phát động công kích mạnh nhất, khí kình bàng bạc phảng phất như tháo nước, thoáng cái nhào tới.

Một phiên công kích, trung niên mũi ưng và đội ngũ của hắn, toàn bộ bị diệt, không thể trách bọn hắn thực lực yếu, chỉ có thể nói, trên Kim Long Chiến Xa đã tập trung chiến lực mạnh nhất, có Diệp Trần, Trần Vũ Hân, La Vân Tùng, Hình Mỹ Liên, chỉ riêng Diệp Trần một người đã chống đỡ vượt qua một nửa chi đội ngũ, nếu như không thể toàn diệt đối phương, vậy thì thật là có quỷ rồi.

Vận mệnh những người khác của Thiên Ưng không khác gì với trung niên mũi ưng cả, tuy rằng một lần đã tạo thành phiền toái cho đội ngũ của Thanh Long Điện nhưng vẫn không cách nào phá vòng vây ra ngoài, đội ngũ từ mười ba chi, chết chỉ còn lại bốn chi, số người không đến bốn trăm

Đợi đến khi đội ngũ ba phương Hắc Long Điện, Bạch Long điện, Xích Long Điện chạy đến, 1300 người của Thiên Ưng giáo đã bị diệt sạch, đương nhiên, cũng không thể nói ba phương đội ngũ này không phát huy ra nổi tác dụng, nếu như không phải bọn hắn, trung niên mũi ưng cũng không lựa chọn chạy trối chết, phân tán đội ngũ, tất nhiên sẽ người chết đập đầu với bọn người Diệp Trần, nếu là vậy thì bọn người Diệp Trần cho dù có thể toàn diệt bọn hắn, cũng phải trả cái giá không nhỏ.

- Ha ha, Diệp Trần, đã lâu không gặp.

Mạc Phong và Diệp Trần cũng coi như rất quen.

Diệp Trần cười nói:

- Đa tạ các vị đến giúp.

- Diệp Phó điện chủ quá khách khí rồi, Thiên Ưng giáo là địch nhân chung của chúng ta, đây là chuyện chúng ta nên làm.

Điện chủ hai điện khác cũng không dám xem Diệp Trần như phó điện chủ, khách khí nói.

Diệp Trần nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, số lượng của ba phương đội ngũ Thủy Đào Tông, Hắc Vương môn, Toàn Phong cũng không ít, đợi lát nữa chúng ta còn có một hồi ngạnh chiến.

- Ai sợ ai, chúng ta tới đây cũng không phải là để ngắm cảnh, kiểu gì cũng phải giết đến nhóm người cuối cùng mới được.

Điện chủ Xích Long Điện là một người chòm râu dài, trên người mang theo ít phỉ khí, giống như là một đầu lĩnh thổ phỉ, bất quá luận thực lực cá nhân, hắn và điện Hắc Long Điện ngang ngang nhau, gần với điện chủ Ngụy Long Đào của Thanh Long Điện.

Điện chủ Hắc Long Điện lại là một trung niên âm lãnh, sát phạt chi khí rất nặng, hắn mở miệng nói:

- Cứ khiến nơi này trở thành ác mộng của bốn thế lực lớn đi!

- Tả điện chủ nói không sai, khiến nơi này, trở thành ác mộng chi địa của bốn thế lực lớn.

Trong mắt Mạc Phong cũng hiện lên ánh sáng lạnh.

Tam đại điện chủ, một đại phó điện chủ, khí tràng khi bốn người đứng chung một chỗ quá cường đại, lập tức trở thành trung tâm khiến mọi người chú mục, Diệp Trần tuy rằng mới làm phó điện chủ không được bao lâu, nhưng chiến tích cá nhân thật sự quá kinh hãi, khí tràng cũng không dưới ba người, ẩn ẩn còn có xu thế lấy hắn làm đầu nữa.

Bốn người tụ trong chốc lát, liền từng người tách ra, cũng giống với trước kia, ba phương đội ngũ Hắc Long Điện, Xích Long Điện cùng với Bạch Long điện phân tán ra, cách xa với bọn người Diệp Trần hơn trăm dặm, khoảng cách này không xa không gần, vừa vặn nằm ngoài phạm vi do xét linh hồn lực của Đại năng Linh Hải Cảnh, có thể nhanh chóng chạy tới trợ giúp, bọn hắn đang đợi, đợi đám nhân mã khác của tam đại thế lực đối chạy tới.

. . .

Đầu tiên chạy tới chính là đội ngũ Toàn Phong môn.

- Không đúng, đội ngũ Thiên Ưng giáo đâu?

Đường chủ Hách Lãnh Cực của Âm Phong đường trong Toàn Phong môn nhíu mày, tốc độ không tự chủ được trì hoãn lại.

- Đội ngũ Thiên Ưng giáo đã bị chúng ta đánh lui, xem ra, các ngươi cũng phải theo gót bọn chúng rồi.

Từ xa xa, thanh âm của Diệp Trần truyền tới.

Hắn cũng không nói gì đến chuyện đội ngũ Thiên Ưng đã toàn diệt, mà là nói đánh lui đối phương, không làm cho đối phương cảnh giác, dù sao toàn diệt và đánh lui, là hai khái niệm khác nhau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 755: Chiến Tích Kinh Người. (Trung)

- Theo gót bọn hắn? Hừ! Cho dù ngươi đánh lui bọn hắn thì như thế nào, kế tiếp, nơi đây chính là nơi táng thân của các ngươi.

Hách Lãnh Cực không nghi ngờ gì, theo hắn thấy thì, Diệp Trần khẳng định dẫn theo không ít nhân mã, nói không chừng còn ngoài 2000, sau khi đánh lui đội ngũ Thiên Ưng giáo, bản thân tổn thương cũng không thấp, chỉ còn lại 1100 người, mà bên hắn lại hơn 1600 người, hơn nữa nhân mã của Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông cũng sắp chạy tới rồi, mọi việc không có chút sơ hở, căn bản không cần lo lắng.

- Sát!

Có lời giải thích cho mình, Hách Lãnh Cực thả lỏng một hơi, vung tay lên, dẫn đầu đội ngũ thẳng hướng bọn người Diệp Trần.

- Toàn lực phòng thủ!

Diệp Trần không chũng bị đối chiến, mà là tổ chức đội ngũ khởi động Chân Nguyên bình chướng.

Rầm rầm rầm oanh. . .

Đại lượng công kích rơi vào trên Chân Nguyên bình chướng, bọn người Diệp Trần lui từng bước về sau, rất nhanh lui hơn mười dặm.

- Sát!

- Sát!

- Sát!

Đúng lúc này, trên trái, bên phải, phải sau bên cạnh Hách Lãnh Cực, ba phương đội ngũ giết tới đây, do khoảng cách vẻn vẹn chỉ hơn một trăm dặm, bọn hắn lại bị bọn người Diệp Trần hấp dẫn đại bộ phần lực chú ý, cho nên chờ bọn hắn phục hồi tinh thần lại, đã trốn không thoát được nữa.

- Ngươi dám gạt ta, đội ngũ Thiên Ưng giáo có phải đã bị toàn diệt rồi không?

Hách Lãnh Cực nổi trận lôi đình, hai mắt phóng hỏa.

- Ngươi biết cũng đã chậm rồi.

Diệp Trần từ chối cho ý kiến.

- Cho dù chết, ta cũng phải kéo các ngươi theo đệm lưng.

Hách Lãnh Cực biết rõ trốn không thoát, suất lĩnh đội ngũ, liều lĩnh phóng tới Diệp Trần, kéo gần khoảng cách hai bên.

- Phản kích!

Diệp Trần trước đó cũng không phải sợ đối phương, mà là phòng ngừa đối phương có cơ hội chạy trốn, lúc này mới từng bước lui về phía sau, kéo đối phương vào nơi mai phục tốt nhất

Hủy bỏ Chân Nguyên bình chướng, hơn một ngàn đạo công kích đánh ra ngoài.

Đại lượng công kích đụng vào nhau, hình thành một mảnh khu vực tử vong lan tràn hơn mười dặm, mà lúc này, nhân mã của Hắc Long Điện, Xích Long Điện cùng với Bạch Long điện đã đến ngoài ba mươi dặm.

Ầm ầm!

Ba phương đội ngũ từng người đánh ra một phiên công kích.

Lập tức, tiếng kêu thảm thiết vang lên mỗi giây lát, tính ra hàng trăm cao

thủ Toàn Phong môn chết thảm tại chỗ, hai phiên công kích qua đi, đội ngũ Toàn Phong môn tiếp bước đội ngũ Thiên Ưng giáo, toàn quân bị diệt, một tên cũng không để lại.

- Ha ha, thống khoái!

Điện chủ Xích Long Điện cho tới bây giờ cũng chưa từng giết sảng khoái như vậy, một đôi mắt đỏ bừng, sát khí ứa ra.

- Diệp Phó điện chủ thật sự là thần nhân, lúc Cung Chủ chưa bế tử quan, tứ đại thế lực đối địch tuy rằng không dám từng bước ép sát, nhưng tổng thể mà nói, cục diện ở Huyết Chiến Hải vẫn muốn áp Long Thần Thiên Cung một bậc, sau khi Cung Chủ bế quan, Long Thần Thiên Cung ta cơ hồ không hề có một trận thắng lớn, ngẫu nhiên hòa nhau một ván, cũng đã không tệ rồi.

- Đúng vậy a, lúc này mới qua nửa canh giờ, chúng ta đã tiêu diệt hơn hai ngàn người, đây tuyệt đối là một hồi thắng lớn.

Trước khi, Diệp Trần chỉ thập phần nổi danh ở Thanh Long Điện, ba diện khác đối với Diệp Trần còn không hiểu rõ lắm, tưởng rằng mèo mù đụng phải chuột chết, hiện tại, cao thủ ba điện đối với Diệp Trần kính sợ có phép, trong mắt bọn hắn, Diệp Trần không phải điện chủ Thanh Long Điện nhưng còn hơn hẳn điện chủ Thanh Long Điện.

- Diệp Trần, có ngươi ở đây, cục diện ở Huyết Chiến Hải này xem như bị chúng ta khống chế rồi.

Mạc Phong cảm thán không thôi, ai có thể ngờ tới, chỉ tới một Diệp Trần, đã khiến cho cục diện của Huyết Chiến Hải nghiêng trời lệch đất, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn chắc chắn sẽ hoài nghi.

- Ta cũng chỉ là có một ít bản lĩnh đặc thù thôi.

Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, linh hồn lực chỉ có thể bao phạm vi một trăm dặm, mà Diệp Trần là năm trăm dặm, đây là một cái ưu thế thật

lớn, không cách nào vượt qua, nếu như không có linh hồn lực, Diệp Trần không có khả năng biết trước tiên cơ của địch, đùa bỡn địch nhân trong lòng bàn tay được.

- Bản lĩnh đặc thù cũng là một bộ phận của thực lực, ngươi so với chúng ta càng thích hợp với việc hành quân đánh giặc hơn đấy.

Hắc Long Điện điện chủ nói.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, không nói gì.

. . .

Cao thủ của Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông vận khí tương đối tốt, trên đường, bọn hắn đụng phải cùng một chỗ, nhân số đạt đến hơn ba nghìn người, hạo hạo đãng đãng* chạy tới.

(* đại quy mô)

Nghênh đón bọn hắn chính là 5000 người, nhiều hơn gần cả 2000 người.

- Lui lại!

Hán tử áo đen đường chủ phân đường của Hắc Vương môn sắc mặt kịch biến, quát lên.

- Đuổi!

Diệp Trần vung tay lên, tập hợp cùng một chỗ với đội ngũ ba điện khác, đuổi theo.

Sở dĩ không có vây quanh đối phương, bởi vì nhân số không đủ, dưới tình huống bình thường, nhân số gấp hơn ba lần đối phương thì vây quanh mới có tác dụng, nếu không sẽ chỉ khiến địch nhân thừa dịp dó tiêu diệt từng bộ phận, dù sao đây không phải là quân đội bình thường, mà là quân đội do cao thủ ngoài Tinh Cực Cảnh tạo thành, không thể dùng lẽ thường đến đối đãi được.

Đội ngũ song phương, một trước một sau, điên cuồng đuổi theo.

Nếu chỉ luận thực lực bình quân, Long Thần Thiên Cung không thể nghi ngờ đã vượt qua tứ đại thế lực đối địch, tổng thể tốc độ cao hơn đối phương không chỉ một bậc, ước chừng một lúc lâu sau, khoảng cách song phương bị thu nhỏ lại đến chừng ba mươi dặm, đạt đến khoảng cách công kích tốt nhất.

Không cần Diệp Trần hạ lệnh, mọi người nhao nhao phát ra tuyệt chiêu, đánh về phía cao thủ Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông.

Ầm ầm!

Cao thủ Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông dưới sự bất đắc dĩ, liên thủ bố trí xong phòng ngự, nhưng cũng vì thế mà tốc độ của bọn hắn dần dần chậm lại, càng không thể nào thoát khỏi bọn người Diệp Trần.

5000 người liên thủ khởi xướng tiến công, chấn cho Chân Nguyên bình chướng của trận doanh đối phương lung lay sắp đổ, gợn sóng nổi lên bốn phía, thỉnh thoảng lại có người miệng phun máu tươi, bị thụ chấn tổn thương.

- Triệu lão, làm sao bây giờ?

Hán tử áo đen đường chủ phân đường của Hắc Vương môn nhìn về phía Thủy Đào Tông lão nhân áo xánh đường chủ phân đường.

Lão nhân áo xanh sắc mặt hết sức khó coi, gằn từng chữ:

- Tiếp tục như vậy, người của chúng ta sẽ bị thương ngày càng nhiều, đợi đến khi tích lũy tới trình độ nhất định thì ngay cả tư cách quyết một trận tử chiến với bọn họ cũng không có nữa, biện pháp tốt nhất trước mắt chính là phản kích, cùng liều mạng ngươi chết ta sống với bọn họ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 756: Chiến Tích Kinh Người. (Hạ)

- Liều nổi sao?

- Liều không được cũng phải liều, nhân số chúng ta cũng không ít, chừng 3200 người, đối phương khoảng 5000 người, không thể không có sức liều mạng được.

- Vậy tốt, liều đi!

Hán tử áo đen cũng không phải là người không quả quyết, bị buộc đến tuyệt cảnh, trong mắt hiện lên hào quang tàn nhẫn muốn thôn phệ người khác, phảng phất từ nhân loại biến thành một đầu hung thú vậy.

- Toàn lực phản công!

Rốt cục, cao thủ của Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông cũng không chạy trốn nữa, mà là xoay người lại, chuẩn bị quyết một trận tử chiến với bọn người Diệp Trần.

- Sát!

Song phương không cần nói câu nào, đối mặt liền giết, sóng công kích lấy ngàn mà tính đối oanh cùng một chỗ, biến khu vực giữa song phương thành một khu vực tử vọng tựa một đầu Tinh Hà, bất luận kẻ nào đi vào, đều bị đánh thành cặn bã trong nháy mắt, xương cốt cũng không còn.

Thời điểm này, chiến lực cá nhân đã không đáng kể nữa, cho dù là Diệp Trần, cũng không cách nào chống lại cả mấy ngàn người, một khi lạc đàn, trong nháy mắt cũng sẽ bị đánh chết, đương nhiên, nếu hắn một lòng muốn chạy trốn thì, nhân số có nhiều hơn nữa cũng không lưu được Diệp Trần, thi triển Ngự Kiếm Thuật, tốc độ của Diệp Trần đã không kém tốc độ công kích

của Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, hoàn toàn có thể bỏ sóng xung kích lại phía sau.

Bành bành bành bành bành bành bành. . .

Mấy ngàn người chém giết thật sự quá đồ sộ, quá kinh khủng, song phương đã không có tâm tư khác, ý niệm duy nhất chính là phát tuyệt chiêu ra ngoài, về phần khác, bọn hắn chẳng muốn nghĩ đến.

Một trận chiến này, một mực giằng co nửa canh giờ, rốt cục, cao thủ Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông xuất hiện xu hướng suy tàn, bọn hắn có thể ngăn cản đến bây giờ, hoàn toàn là vì công kích của bọn người Diệp Trần quá dày đặc, lãng phí rất nhiều, dù sao Chân Nguyên có thể dung hợp cùng một chỗ trong ngắn ngủi, tuyệt chiêu sát chiêu các loại rất khó dung hợp, đụng vào nhau sẽ bị triệt tiêu, trở thành Chân Nguyên lưu thuần túy, lực lượng bị tổn hao nhiều.

Nhưng ưu thế vẫn là ưu thế, theo thời gian trôi qua, bên phía Diệp Trần thủy chung vẫn bảo trì ở trạng thái đỉnh phong, còn bên phía đối phương, bởi vì vẫn một mực toàn lực ứng phó, nên đã bắt đầu có chút không chịu đựng nổi, nhất là Cường giả Tinh Cực Cảnh, bởi vì đã uống đại lượng đan dược, độ tinh khiết của Chân Nguyên một mực giảm xuống, lực công kích giảm rất nhiều, trái lại bên phía Diệp Trần, tần suất nuốt đan dược của Cường giả Tinh Cực Cảnh chưa bằng một nửa đối phương, dù sao bọn hắn nhiều người, không cần ra sức như vậy, chỉ cần chậm rãi hao hết lực lượng đối phương là được rồi.

Ầm ầm!

Lại là một phút đồng hồ qua đi, cao thủ của Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông khó có thể duy trì cục diện thêm được nửa, khu vực bạc nhược bên trái bị đánh ra một lỗ hổng, tính ra có hàng trăm người trở thành một bộ phận trong Chân Nguyên lưu, tan thành mây khói, chỉ còn lại lốm đa lốm đốm Trữ Vật Linh Giới rơi xuống hải dương.

- Mọi người cố gắng chịu đựng cho ta, giết một tên đủ vốn, giết hai tên lời một tên.

Lão nhân áo xanh một bên phát động công kích, một bên ủng hộ sĩ khí.

- Đường chủ nói không sai, dù sao cũng phải chết, sắp chết cũng phải kéo theo đệm lưng mới được.

Không hề nghi ngờ, tuyệt cảnh có thể khiến người ta trở nên điên cuồng, trở nên tâm thần, loại này bệnh tâm thần này trong quân đội do người bình thường tạo thành chỉ sẽ hỏng việc, nhưng trong tông môn đại chiến, thường thường có thể bộc phát ra uy lực khiến người ta sợ hãi, bọn hắn tu vị thấp nhất cũng là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, tiềm lực so với người bình thường cường đại hơn nhiều lắm, dưới trạng thái vong ngã, thậm chí có thể thiêu đốt tánh mạng.

Hổn hển!

Cố ý tập trung công kích, bên phía Diệp Trần cũng đã chết hàng chục người, đương nhiên, bọn hắn sớm đã có chuẩn bị, số lượng đạt tới ngoài mấy ngàn, muốn không chết một người, đó là không thể nào, nếu như đội ngũ song phương đội nhiều hơn gấp mười lần nữa, mỗi bên có mười mấy vạn thì, Diệp Trần nhiều nhất chỉ tin tưởng có thể đánh bại đối phương thôi, tuyệt đối không thể khiến đối phương toàn quân bị diệt được.

Đây là ngoài dự tính do số lượng mang đến.

Đáng tiếc, tiềm lực bộc phát cuối cùng cũng có cực hạn, không thể cứ một mực bộc phát được, mà bên phía Diệp Trần cũng không dám lãnh đạm, nguyên một đám kéo căng thần kinh đến cực hạn, lực công kích luôn cố gắng nâng cao lên, một lần nữa ngăn chặn đối phương, mở rộng nhân số bị đánh chết đến ngoài bảy trăm người.

Nhân số vẫn một mực giảm bớt, tựa như một vòng tuần hoàn ác tính, nhân số tử thương càng nhiều, số người chết càng nhiều, không thể ngừng

lại, như là quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, càng lăn càng không hợp thói thường, khoảng cách quân lính tan rã chỉ có một bước ngắn.

- Chịu không được rồi, tìm đúng cơ hội, chạy trốn thôi.

Lão nhân áo xanh thấy bại cục đã định, truyền âm cho hán tử áo đen đường chủ phân đường của Hắc Vương môn

- Ta biết rõ.

Hán tử áo đen cắn răng.

Khi số người chết của Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông đạt tới ngoài 2000, bỗng nhiên, hơn mười đạo bóng người thoát ly đội ngũ, bay vút về phía sau.

Hai người cầm đầu rõ ràng là lão nhân áo xanh và hán tử áo đen.

- Các ngươi tiếp tục công kích, ta đuổi theo.

Diệp Trần bay lên trời, bên ngoài cơ thể hiện ra năm đạo kiếm quang, kiếm quang không giống với thường ngày, có xu thế phân bố về phía sau, vèo một tiếng, Diệp Trần hóa thành một đạo thanh sắc kiếm quang, lóe lên rồi biến mất.

- Ha ha, sao có thể thiếu ta được.

Điện chủ Xích Long Điện dẫn theo hơn mười người đuổi theo.

Sau đó, điện chủ Hắc Long Điện, điện chủ Bạch Long Điện Mạc Phong cũng từng người dẫn theo hơn mười người bay lên trời, bọn hắn có lưu lại hay không, cũng không có bất cứ quan hệ nào, nếu như hơn bốn nghìn người ngay cả một ngàn địch nhân cũng không bắt được thì còn không bằng hết thảy đều gặp trắc trở, còn sống làm gì nữa.

Trên thực tế cục diện so trong tưởng tượng còn tốt hơn, cao thủ và đường chủ của Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông đều dẫn người chạy trốn,

nào còn tâm tư chiến đấu chứ, lao tán loạn tứ phía như ong vỡ tổ, cho rằng dưới hỗn loạn sẽ có cơ hội chạy trối chết, nhưng bọn hắn làm như vậy, sẽ chỉ khiến mình chết nhanh hơn thôi, tùy tiện một đám công kích bị lệch ra ngoài, đã có thể tiêu diệt nguyên một đám bọn họ, hài cốt không còn rồi.

- Tôn huynh, ta và ngươi từng người tách ra.

Lão nhân áo xanh và hán tử áo đen phân thành hai nhóm, từng người chạy thục mạng.

Diệp Trần đuổi sát phía sau buông tha cho hán tử áo đen, một mình một người đuổi theo hướng lão giả áo xanh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 757: Biến Hóa Của Tông Sư Bảng. (Thượng)

Điện chủ Mạc Phong của Bạch Long Điện sợ Diệp Trần có sơ xuất, cũng đuổi theo sau lão giả áo xanh, về phần điện chủ Hắc Long Điện và điện chủ Xích Long Điện thì liên thủ đuổi theo hán tử áo đen.

Kiếm Quang Phi Hành Thuật mặc dù không nhanh như ngự kiếm phi hành, nhưng dù sao cũng từng là bản lĩnh xuất chúng của Diệp Trần, lập loè một cái có thể đuổi theo mấy dặm đường, chỉ sau chốc lát công phu, khoảng cách của lão nhân áo xanh và hắn đã trong vòng năm mươi dặm.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết.

Trong mắt lão nhân áo xanh hiện ra lục quang, bỗng nhiên xoay người mang theo hơn hai mươi người tiến về phía Diệp Trần, hắn không tin, với lực lượng một người của Diệp Trần có thể chống lại hơn hai mươi người bọn hắn, phải biết rằng thực lực bản thân hắn cũng thập phần cao cường, tuyệt đối cao thủ cấp điện chủ ở Long Thần Thiên Cung.

Riêng mình hắn, hắn cũng chưa hẳn sẽ sợ Diệp Trần.

Hơn hai mươi người, hùng hổ, như là hổ lang, khoảng cách giữa song phương không ngừng được rút ngắn, năm mươi dặm, bốn mươi dặm, ba lăm dặm. . .

- Không tốt!

Mạc Phong biến sắc, hô gấp với người sau lưng:

- Tăng thêm tốc độ, trợ giúp Diệp phó điện chủ.

- Vâng!

Người do Mạc Phong mang đến đều là đại cao thủ tu vị Linh Hải Cảnh hậu kỳ, nguyên một đám thân kinh bách chiến, có thể một mình đảm đương một phía, thấy Diệp Trần gặp nguy hiểm, âm thầm tăng thêm tốc độ, vượt qua cực hạn của bản thân.

Đối mặt hơn hai mươi người đánh tới trước mặt, Diệp Trần vui mừng không sợ, tay phải nắm lấy Lôi Kiếp kiếm, giơ cao khỏi đỉnh, trên mũi kiếm, tản mát ra ám quang mang màu vàng.

- Đi chết đi!

Khi khoảng cách chỉ còn lại ba mươi dặm, lão nhân áo xanh và hơn hai mươi người bên cạnh hắn đồng thời vận Chân Nguyên, muốn phát động tuyệt chiêu.

Đáng tiếc, bọn hắn nhanh, Diệp Trần so với bọn hắn còn nhanh hơn, phát sau mà đến trước.

- Kim Chi Liên Y!

Lôi Kiếp kiếm rơi xuống, một đạo gợn sóng màu vàng lợt bắn nhanh ra, đến mức, bầu trời tối sầm lại, dấu vết màu vàng lợt xoẹt qua giữa bọn hắn.

Phốc phốc, phốc phốc, phốc phốc. . .

Không có bất kỳ lo lắng, hơn hai mươi người kể cả lão nhân áo xanh trong đó, bị một kiếm này đánh thành tro bụi, thượng phẩm Bảo Khí vàTrữ Vật Linh Giới bay tán loạn khắp nơi, hào quang lập loè.

Đến tận đây, hành động lần này, tiếp cận viên mãn, dưới sự dẫn dắt của Diệp Trần, nhân mã mà tứ đại thế lực đối địch tổn thất đạt đến tình trạng đáng sợ, mà chiến tích của Diệp Trần, cũng thuộc về cấp bậc khủng bố, Long Thần Thiên Cung từ trước tới nay, chỉ sợ không ai có thể so chiến tích được với hắn cả.

Mạc Phong sớm đã biết rõ thực lực của Diệp Trần đã không thuộc cấp

bậc của mình nữa, lúc ở Nam Trác Vực vẫn nhiều lần cùng luận bàn với Diệp Trần, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới, Diệp Trần đã đạt tới cấp bậc một kiếm miểu sát hơn hai mươi người, phải biết rằng đối thủ không phải là Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, tu vị đều ở vào Linh Hải Cảnh hậu kỳ, nhất là lão nhân áo xanh, với tư cách là đường chủ phân đường của Thủy Đào Tông, thực lực so với Mạc Phong chỉ cao hơn chứ không thấp, nhưng ở trước mặt Diệp Trần, vẫn giống như Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, không có sức hoàn thủ

- Tên này, chỉ sợ cách nữa bước vương giả chỉ một bước ngắn nữa thôi.

Mạc Phong thầm nghĩ trong lòng.

Nửa bước Vương giả về mặt áo nghĩa, ý chí, cùng với kinh nghiệm chiến đấu cũng không lợi hại hơn tông sư đạt trình độ cao nhất bao nhiêu, về cơ bản là không sai biệt lắm, nửa bước vương giả lợi hại là ở mặt Chân Nguyên, Sinh Tử Cảnh gọi là Vương giả Chân Nguyên, nửa bước vương giả thì gọi là Nửa bước vương giả Chân Nguyên, Nửa bước vương giả Chân Nguyên đã không phải là Chân Nguyên trạng thái dịch nữa, mà là trạng thái cố định, đơn giản liền có thể ngưng tụ thành một khỏa Chân Nguyên thủy tinh, khỏa Chân Nguyên thủy tinh này dù mất đi khống chế, cũng sẽ không tan rả, vẫn một mực bảo tồn được, quan trọng nhất là, Chân Nguyên thủy tinh có thể cung cấp cho người khác tu luyện, thuộc về năng lượng thủy tinh cấp bậc bán cực phẩm, vô cùng trân quý.

Nghe nói, Vương giả Chân Nguyên thậm chí có thể ngưng tụ thành đủ loại bảo thạch, kim cương thậm chí một ít thủy tinh đặc thù, hơn nữa đồ vật do do vương giả Chân Nguyên ngưng tụ ra độ cứng rắn hơn xa bình thường, ví dụ như một khỏa Chân Nguyên bảo thạch, tối thiểu so với bảo thạch đồng cấp khác cũng kiên cố hơn gấp 10 lần.

Thu hồi Trữ Vật Linh Giới và thượng phẩm Bảo Khí có một tí tổn hại, Diệp Trần xoay người nói:

- Mạc đại ca, ngươi trở về chủ trì cục diện một chút, ta đi xem tình

huống bên kia thế nào đã?

Thực lực của đường chủ phân đường Thủy Đào Tông không yếu hơn điện chủ Xích Long Điện và điện chủ Hắc Long Điện chút nào, nếu có một ít bí pháp bảo vệ tánh mạng, rất có thể sẽ đào thoát từ trong tay hai người, Diệp Trần tất nhiên phải qua xem, tranh thủ một tên cũng không để lại.

- Tốt, nghĩ đến việc qua bên kia cũng không cần ta.

Mạc Phong cười khổ lắc đầu, mang đám người quay lại đường lúc trước.

Đợi bọn người Mạc Phong đi xa, Hoàng Kim kiếm sau lưng Diệp Trần tự động ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kim óng ánh xuất hiện dưới lòng bàn chân trước người, một cước giẫm lên, Diệp Trần vận chuyển Chân Nguyên và linh hồn lực, vèo một tiếng, Hoàng Kim kiếm chở Diệp Trần dùng tốc độ gấp mấy chục lần tốc độ âm thanh bắn nhanh ra ngoài, trong hư không lưu lại một đạo vết kiếm rõ ràng như vết rách, thật lâu không tiêu tan.

- Ha ha, chỉ bằng hai người các ngươi cũng muốn lưu ta lại sao.

Lão nhân áo xanh độc đấu điện chủ Xích Long Điện và điện chủ Hắc Long Điện, mặc dù ở vào thế hạ phong tuyệt đối, nhưng vẫn có thể giữ thế không bại, cũng không phải thực lực của hắn mạnh hơn so với hai người, kỳ thật thực lực ba người cũng không hơn kém nhau nhiều lắm, nhưng lão nhân áo xanh có một môn võ học phòng ngự có thuộc tính thủy áo nghĩa cực kỳ lợi hại, môn võ học phòng ngự này như là một gợn nước màu xanh nhạt, bao lão nhân áo xanh vào bên trong, công kích của điện chủ Xích Long Điện và điện chủ Hắc Long Điện vừa đụng đến, không phải bị suy yếu thì bị trượt đi, mười thành lực đạo chỉ còn lại không đến ba bốn thành.

- Lão gia hỏa này thật là lợi hại, xem Xích Mãng Trừu Ti chưởng của ta đây.

Điện chủ Xích Long Điện là một người tính tình nóng nảy, công kích lâu

không được gì, hai mắt trợn lên, phảng phất hai cái chuông đồng, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, đánh ra một chưởng, bốn bốn mười sáu đầu hỏa diễm cự mãng quấn chặt lấy thân thể lão nhân áo xanh, gắt gao ghìm chặt đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 758: Biến Hóa Của Tông Sư Bảng. (Trung)

"PHÁ...! "

Lão nhân áo xanh sắc mặt đỏ lên, từng chưởng một, trong khoảnh khắc đánh nát chín đầu hỏa diễm cự mãng.

- Diệt Tuyệt Đoạn Không Trảm!

Vũ khí của điện chủ Hắc Long Điện là một bả bán cực phẩm hắc đao, một đao chém ra, đao mang như dải lụa mang theo diệt tuyệt chi khí, một đao chém vào gợn nước màu xanh lá bên ngoài cơ thể lão nhân áo xanh, thổi phù một tiếng, một đao kia mặc dù không trảm phá được gợn nước màu xanh lá, nhưng lại khiến nó xuất hiện một lỗ hổng.

- Ha ha!

Điện chủ Xích Long Điện và điện chủ Hắc Long Điện tương đối ăn ý, đao mang mới vừa chém ra một lỗ hổng trên gợn nước màu xanh lá, lập tức thao túng một đầu hỏa diễm Cự Mãng chui đi vào, bất quá lão nhân áo xanh cũng không phải mặt hàng bình thường, gợn nước màu xanh lá cô đọng như thể rắn, thanh hỏa diễm cự mãng dù vào trong cũng không tiến thêm được.

Đáng tiếc, mục đích của điện chủ Xích Long Điện đã đạt được.

- Bạo!

Điện chủ Xích Long Điện khẽ quát một tiếng, đầu hỏa diễm cự mãng kia lập tức bắt đầu bạo phá, trực tiếp tạc hủy gợn nước màu xanh lá, thủy quang văng khắp nơi.

Thân thể cháy đen, lão nhân áo xanh chịu nội thương không nhẹ.

- Hai người các ngươi, một ngày nào đó sẽ chết trên ở trên tay ta.

Lão nhân áo xanh kêu to một tiếng, thất khiếu chảy máu, tóc tai bù xù.

- Đợi ngươi còn sống ly khai đã rồi nói sau.

Lúc điện chủ Xích Long Điện nói chuyện, sáu đầu hỏa diễm cự mãng bên ngoài cơ thể lão nhân áo xanh cũng nhao nhao bạo tạc, ánh lửa bành trướng đụng vào nhau, hình thành đám hỏa diễm cực lớn hình cây nấm.

- Hóa thủy độn!

Nhưng vào lúc này, thân hình lão nhân áo nhanh chuyển một cái, hóa thành một đạo lưu tuyền bích sắc vọt ra, bỏ chạy về phía phương xa, tốc độ nhanh đến vô ảnh vô hình.

- Không tốt!

Điện chủ Xích Long Điện và điện chủ Hắc Long Điện biến sắc, nhanh chóng đuổi theo phía sau.

Lão nhân áo xanh tựa hồ dùng bí pháp tiêu hao tiềm lực, tốc độ càng lúc càng nhanh, bỏ xa hai ngươi hơn mười dặm, lập tức muốn đuổi không kịp.

Đột ngột - -

Xoẹt!

Một đạo kiếm quang màu đen hiện lên, lưu tuyền bích sắc bị phân thành hai nửa, lão nhân áo xanh ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, lập tức bị phanh thây.

Đánh chết lão nhân áo xanh không phải ai khác, đúng là Diệp Trần.

Hắn lúc ở bên ngoài mấy trăm dặm đã cảm ứng được lão nhân áo xanh, ngự kiếm phi hành đổi thành Kiếm Quang Phi Hành Thuật, dùng tốc độ cao nhất chạy xéo hướng lão nhân áo xanh, mang theo tốc độ kinh người, chém

ra một kiếm trong khoảng cách gần.

- Diệp phó điện chủ!

Điện chủ Xích Long Điện thả lỏng một hơi.

- Hai vị không sao chứ?

Điện chủ Xích Long Điện cười nói:

Chúng ta có thể có chuyện gì, bất quá ngược lại không nghĩ tới, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng của lão gia hỏa này cũng không ít.

Vốn là gợn nước màu xanh lá, rồi sau đó lại là Hóa Thủy Độn siêu cường, lão nhân áo xanh luận chiến lực cá nhân tuy rằng tương đương với hai người, nhưng hai người liên thủ cũng rất khó bắt được hắn.

Ngẫm lại cũng đúng, dưới tình huống bình thường, muốn đánh chết cao thủ cùng cấp bậc, trừ phi đối phương không chạy, nếu không cần ba người mới có nắm chắc đánh chết.

Không phải mỗi người đều toàn diện như Diệp Trần.

Lúc ba ngươi quay lại nơi đại chiến, chiến đấu sớm đã chấm dứt, nhân mã của Hắc Vương môn và Thủy Đào Tông toàn quân bị diệt, bên phía Long Thần Thiên Cung thì chết hơn hai trăm người.

Một lần chiến dịch, tứ đại thế lực đối địch tổn thất sáu ngàn nhân mã, không thể không nói, thập phần thê thảm đau đớn, phỏng chừng rất lâu sau cũng không phục hồi nguyên khí được.

Sau khi trở lại Thanh Long Điện, tin tức tốt này bằng tốc độ kinh người truyền khắp Long Thần Thiên Cung, mà Diệp Trần lại lần nữa trở thành tiêu điểm, rất nhiều người đều xưng Diệp Trần là Chiến Thần của Long Thần Thiên Cung, có hắn ở đây, quân đội của Long Thần Thiên Cung có thể bách chiến bách thắng.

Diệp Trần làm ra cống hiến lớn như thế, ban thưởng tự nhiên không thể thiếu, mặc dù phần lớn ban thưởng đối với Diệp Trần vô dụng, nhưng Diệp Trần có Diệp gia, cũng có Lưu Vân Tông, ban thưởng tự nhiên càng nhiều càng tốt, dù sao thân phận của hắn tuy rằng cao, nhưng Long Thần Thiên Cung cũng không phải là do hắn sáng lập ra, hắn tối đa nhất chỉ có thể cầm một ít vật hữu dụng với mình thôi, cũng không thể lợi dụng địa vị của bản thân đều chuyển đại lượng tài nguyên cho Diệp gia và Lưu Vân Tông được, điều này hắn cũng làm không được.

Ngoại trừ ban thưởng, Long Thần Thiên Cung lại trao tặng Diệp Trần một cái Long Thần huân chương, huân chương này là huân chương vinh dự cao nhất về mặt chiến tích cá nhân ở Long Thần Thiên Cung, bản thân cũng là một kiện Bảo Khí đặc thù, có thể chứa đựng đại lượng Chân Nguyên, đại khái tương đương với một phần ba chân nguyên của bản thân Diệp Trần, tuyệt đối có giá trị liên thành.

Về phần những người khác, ngoại trừ ban thưởng, từng người cũng đạt được một quả huân chương, ví dụ như Lâm Thương, Hải Trần Vũ Hân cùng với La Vân Tùng với tư cách là đệ tử Long Thần Thiên Cung, từng người nhận được một quả Thiết Huyết huân chương, đây là huân chương bài danh thứ ba, mặt khác ba vị điện chủ lấy được Chiến Thần huân chương không khác lắm với Thiết Huyết huân chương.

Tóm lại, huân chương phát ra lúc này, so với mười năm bình thường còn nhiều hơn, bởi vì thành tích của mười năm thường ngày cũng không bằng được với lúc này.

. . .

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trên Huyết Chiến Hải mênh mông, chiến hỏa khắp nơi, chiến đấu đã tiến nhập hậu kỳ.

- Ám chi thôn phệ!

Bên cạnh Diệp Trần, một cô gái áo tím che mặt hai tay kết ấn, nhanh đến khiến người hoa mắt, bên ngoài cơ thể nào, một luồng sóng hắc ám thâm thúy nhộn nhạo ra.

Ba!

Bên cạnh thủ lĩnh địch nhân, xuất hiện một khỏa cầu hắc ám không ngừng sụp xoay tròn, khỏa cầu hắc ám này phảng phất một cái lỗ đen, tản mát ra lực hút kinh người, thoáng cái đã nuốt tên địch nhân cường đại này vào, hài cốt không còn, chợt, Hắc Ám cầu phồng lên gấp mấy lần, vặn vẹo biến hình, tựa hồ muốn sụp đổ, sau đó Trữ Vật Linh Giới và thượng phẩm Bảo Khí bị phun ra ngoài.

- Lợi hại!

Diệp Trần khen.

Hắn nhìn ra được, Ám Chi Thôn Phệ này của Mộ Dung Khuynh Thành là bắt chước theo lỗ đen để sáng tạo ra, có tác dụng thôn phệ, cần thôn phệ đủ chất lượng, mới có thể tiêu tán, chôn vùi, nói cách khác, không trả một cái giá lớn, thì không thể nào trốn thoát khỏi sát chiêu này, nếu như thực lực không đủ, chỉ có kết cục bị cắn nuốt thôi.

- Kết cấu còn không quá ổn định, trừ phi ta có thể quan sát được lỗ đen chính thức.

Con mắt Mộ Dung Khuynh Thành nháy một cái, có chút không vừa ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 759: Biến Hóa Của Tông Sư Bảng. (Hạ)

- Ăn một miếng cũng không mập được, tuy rằng chúng ta không thể đi tinh không, nhưng Chân Linh đại lục cũng có một ít hiểm cảnh giống hố đen, nếu có kỳ ngộ thì, nhất định sẽ nhìn thấy.

Thời gian nhoáng cái đã hơn một năm, nửa tháng trước, Mộ Dung Khuynh Thành rốt cục đã sáng tạo ra áo nghĩa võ học hắc ám thuộc về mình - Ám Chi Thôn Phệ, môn áo nghĩa võ học này tuy rằng vẫn chưa hoàn thiện, chỉ có vài phần hỏa hầu, nhưng lực sát thương đã không kém, dù chống lại cao thủ cùng cấp bậc, cũng có tác dụng nhất định, cho nên Mộ Dung Khuynh Thành cũng tạm thời buông tha khổ tu, đi tới Long Thần Thiên Cung.

Nàng sớm đã biết rõ quan hệ giữa Diệp Trần và Từ Tịnh, lần này tới, nguyên bản là muốn gặp Từ Tịnh, nhưng tiếc là Từ Tịnh đã bế quan thật nhiều năm, không ai biết nàng bế quan làm gì, tóm lại, Mộ Dung Khuynh Thành vô ý thức cho rằng, Từ Tịnh là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nàng, tuy rằng nàng cũng không phải rất bài xích Từ Tịnh, nhưng chắc chắn sẽ có nguy cơ ý thức, không thể cho rằng không có việc gì được.

Mà Diệp Trần trong hơn một năm này, đã trải qua hơn mười lần chiến đấu lớn nhỏ, mỗi lần chiến đấu đều lấy thắng lợi để chấm dứt, trong hơn mười lần chiến đấu, tứ đại thế lực đối địch bởi vì đã có phòng bị, bắt đầu chú ý cẩn thận, cho nên thắng lợi tuy rằng thuộc về Diệp Trần, nhưng số lần toàn quân bị diệt đã không còn bao nhiêu nữa, cục diện của Huyết Chiến Hải cũng dần dần ổn định lại, song phương đều có chỗ khắc chế, không hề không chút kiêng kị.

Chinh chiến trong thời gian dài, Diệp Trần cảm thấy có chút không thú vị, đã sinh ra tâm tư từ đi chức vị phó điện chủ, một lần nữa trở về đại lục, mà điện chủ trước mặt của Thanh Long Điện không phải ai khác, chính là

thập bát trưởng lão Du trưởng lão của trưởng lão hội, hắn tạm thời thay thế điện chủ Thanh Long Điện xuất đầu một năm, thực lực tuy rằng không bằng Ngụy Long Đào, thậm chí không bằng điện chủ Hắc Long Điện, Xích Long Điện cùng với Bạch Long Điện, nhưng cũng không kém, có quan hệ mật thiết với Diệp Trần.

Chiến đấu thật sự quá dễ dàng, địch nhân căn bản không làm nên chuyện gì, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Ngươi không ở đây đã hơn một năm, Chân Linh đại lục gió nổi mây phun, hiện tại, xếp thứ nhất trên Tông Sư Bảng tuy rằng vẫn là ngươi, nhưng bài danh kế tiếp đều đã bị những thiên tài khác chiếm cứ, Độc Cô Tuyệt bài danh thứ hai, Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nhiên nổi tiếng, bài danh thứ ba, Bạch Vô Tuyết thứ tư, Yến Phượng Phượng thứ năm, Lục Thiếu Du thứ tám, Hạ Hầu Tôn thứ chín, Tư Đồ Hạo trao đổi Ngự Kiếm Thuật với ngươi đứng thứ mười, Thần Sa Công Chúa vừa qua không hoạt động ở đại lục cùng với Tiêu Sở Hà, sắp xếp thứ mười ba, Bắc Minh Huy thì xếp thứ mười sáu, Sở Trung Thiên cái sau vượt cái trước, sắp xếp đến thứ mười tám, mặt khác Độc Cô Tuyệt đã từng đánh bại đao đạo lão quái vật - Tịch Diệt Đao tông cùng nổi danh với Thiên Kiếm Tông, thanh thế rất lớn

- Biến hóa quả thật rất lớn.

Diệp Trần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thời gian hơn một năm đối với tông sư thế hệ trước mà nói, không có khả năng tiến bộ quá lớn, nhưng là đối với thiên tài đạt trình độ cao nhất mà nói, chính là thời điểm đột nhiên tăng mạnh, hắn không chút nào hoài nghi, qua tiếp một đoạn thời gian ngắn nữa, bài danh thứ nhất của mình trên Tông Sư Bảng cũng không thể bảo trụ nữa, cạnh tranh quá kịch liệt rồi.

Theo thời gian trôi qua, tần suất phát sinh chiến sự ở Huyết Chiến Hải càng ngày càng thấp, trước đây, một tháng tối thiểu cũng phát sinh hơn mười lần chiến đấu, hiện giờ một tháng có thể có một lần cũng đã không tệ rồi, song phương tựa hồ đã có ăn ý, lúc ngươi vận chuyển tài nguyên, ta không đến mai phục ngươi, lúc ta vận chuyển tài nguyên ngươi cũng không được

đến mai phục ta, bằng không, mọi người sẽ toàn diện quyết chiến thực sự.

Rất hiển nhiên, song phương đều chưa làm tốt chuẩn bị toàn diện quyết chiến, Long Thần Thiên Cung là vì Long Vương không xuất quan, trong nội tâm không nắm chắc, không biết trước, tứ đại thế lực đối địch cũng vì kiêng kị Long Vương, sợ làm quá mức, một khi Long Vương xuất quan, khó tránh khỏi muốn lấy lại công đạo.

Không có chiến sự, Diệp Trần tự nhiên không định tiếp tục ngây ngốc ở đây nữa, hắn đi vào Long Thần Thiên Cung, chính là vì vãn hồi cục diện, giờ hắn đã hoàn thành vượt mức rồi.

Ngày hôm đó, Diệp Trần đi vào tổng bộ Long Thần Thiên Cung, trả lại chức vụ phó điện chủ Thanh Long Điện, các vị trưởng lão của trưởng lão hội tuy rằng không nỡ, nhưng cũng biết không cách nào cường lưu, huống hồ, trước mắt Huyết Chiến Hải gần như bình tĩnh, lưu Diệp Trần lại cũng không có việc gì làm, chỉ lãng phí thời gian thôi.

- Chúng ta đi thôi!

Trong truyền tống đại điện, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cùng tiến vào trong truyền tống thạch môn.

. . .

Nam La Tông, truyền tống mật thất.

Ông!

Hai đạo nhân ảnh đi ra từ trong truyền tống thạch môn.

- Diệp Trần.

Long Bích Vân chờ ở bên ngoài truyền tống thạch môn, nhìn thấy Diệp Trần, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

- Long tông chủ!

Diệp Trần ôm quyền.

- Lần này nhờ có ngươi, không nghĩ tới ngươi một người, liền khiến cục diện ở Huyết Chiến Hải xuất hiện nghịch chuyển.

Long Bích Vân tâm tình rất không tồi, cũng khó trách, Diệp Trần giải quyết nguy cơ của Long Thần Thiên Cung, tâm tình của nàng tự nhiên rất tốt, lúc trước Diệp Trần đi qua, nàng căn bản không muốn qua Diệp Trần đi giúp đỡ Long Thần Thiên Cung ngăn chặn tứ đại thế lực đối địch, chỉ cần có thể cân sức ngang tài, thậm chí duy trì cục diện là được, có thể nói, biểu hiện của Diệp Trần đã vượt qua mong muốn của nàng, dọa sợ nàng.

Diệp Trần nói:

- Có thể trợ giúp Long Thần Thiên Cung vượt qua nguy cơ, Diệp Trần rất vinh hạnh, Long tông chủ không cần phải quá khách khí, huống hồ, ta coi như là người của Long Thần Thiên Cung rồi.

- Cũng đúng.

Long Bích Vân cười cười, Diệp Trần tuy rằng từ đi chức vị phó điện chủ Thanh Long Điện Phó, nhưng bản thân vẫn là Thần Long Sử tôn quý.

Hàn huyên vài câu với Long Bích Vân, Diệp Trần liền cùng Mộ Dung Khuynh Thành về tới Diệp gia.

Trong hơn một năm này, Diệp Trần đã trở lại ba lượt, có truyền tống thạch môn, rất là thuận tiện, nếu như không phải vì truyền tống qua tiêu hao cực phẩm linh thạch, Diệp Trần mỗi ngày trở lại mấy lần cũng có thể.

Chinh chiến đã hơn một năm, Diệp Trần có chút hơi miệt, hơn một tuần lễ kế kiếp, hắn không có tu luyện, cũng không có suy nghĩ quá nhiều chuyện, mỗi ngày trải qua sinh hoạt nhàn nhã, tâm sự với cha mẹ, du ngoạn khắp nơi với đệ đệ đệ muội, hoặc là cùng Mộ Dung Khuynh Thành trải qua thế giới của hai người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 760: Lần Tẩy Lễ Thứ Nhất Trong Đời. (Thượng)

Mà cũng trong lúc này, Diệp Trần trải qua một lần tẩy lễ trọng yếu nhất trong đời.

Một lần đêm tối, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành kết hợp với nhau, đêm hôm đó, hai người giày vò đến sáng ngày thứ hai mới dừng lại, thân thể của Mộ Dung Khuynh Thành thập phần hoàn mỹ, bóng loáng như tơ lụa, dáng người cao gầy, cũng không lộ ra vẻ gầy yếu, lại không lộ ra quá mức đầy đặn, thuộc về giữa cả hai, bởi vì hai người đều là tu vị Linh Hải Cảnh, lực bền bỉ kinh người, một đêm hoang đường, ngược lại khiến cho tinh thần bọn họ thập phần tốt, trong mơ hồ, khí chất của hai người đều đã có một ít biến hóa, ít nhất ngày hôm sau, lúc Diệp Thiên Hào Trầm Ngọc Thanh trông thấy Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành liền mỉm cười, tựa hồ đã biết chút gì đó.

Diệp Trần đã 27 tuổi, lần thứ nhất "phá tờ- rinh", luôn luôn có chút xúc động, tìm được cơ hội liền mây mưa với Mộ Dung Khuynh Thành, mà mị lực của Mộ Dung Khuynh Thành thật sự là cực lớn, bởi vì tu luyện chính là ma lực, thân có ma thân, mang đến cho người khác một loại cảm giác cao quý và hấp dẫn, phảng phất tập hợp thể giữa thiên sứ và ma quỷ, trên giường, Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra hết sức chủ động, hoàn toàn trái ngược với vẻ tỉnh táo lúc bình thường.

Tóm lại, trong thời gian ngắn ngủi này, hai người hưởng thụ chỉ là sinh hoạt ao ước uyên ương không ao ước tiên, cảm thấy rất kích tình.

. . .

Sáng sớm không khí tươi mát ướt át, bên ngoài truyền đến tiếng chim con ríu ra ríu rít.

Mở to mắt, Diệp Trần nhìn nhìn Mộ Dung Khuynh Thành nằm ở bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, trong tầm mắt, Mộ Dung Khuynh Thành ngọc thể ngang dọc, chỉ khoát một tấm tơ lụa hơi mỏng, đường cong kinh diễm căn bản không cách nào che dấu, bờ mông đầy đặn nửa kín nửa hở, lộ ra một mảnh trắng như tuyết, bộ ngực thì lộ ra đường cong khoa trương, tựa hồ so với trước đó càng thêm đầy đặn, dưới tơ lụa có hai điểm nhô lên.

- Ngày hôm qua làm mấy lần, có lẽ có năm lần a!

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần toàn thân trần trụi đi xuống giường, vào phòng tắm tẩy trừ thân thể thoáng một phát.

Sau khi rửa mặt xong xuôi, Mộ Dung Khuynh Thành đã tỉnh lại, nàng duỗi cái lưng mệt mỏi, tơ lụa trên người lập tức chảy xuống.

- Tiểu yêu tinh!

Diệp Trần đi qua, hôn đối phương.

Mộ Dung Khuynh Thành nháy nháy hai mắt, hưởng thụ lấy nụ hôn của Diệp Trần.

Lại giằng co cả buổi, Diệp Trần lúc này mới đi ra phòng ngủ, đi vào trong sân.

Sân nhỏ này là một trong những sân nhỏ xa hoa nhất của Diệp gia, bên trong có rừng cây, có hồ nước, có hoa viên, còn có hòn non bộ nước biếc, đình đài lầu các, phảng phất một tiểu thiên đường, hít sâu một hơi, Diệp Trần đeo lấy trường kiếm, đi đến trước hồ nước.

- Trảm!

Hai tay hư nắm không khí, Diệp Trần thẳng tắp đánh xuống.

Hổn hển!

Không khí quay cuồng, bên trên hồ nước xuất hiện một dấu vết thẳng

tắp.

- Kỳ quái, Chân Nguyên của ta tựa hồ tăng trưởng không ít, sắp đột phá đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ.

Diệp Trần có thể cảm nhận được Chân Nguyên bành trướng trong cơ thể, như nước sông cuồn cuộn, không ngớt không dứt, tràn ngập một cổ lực lượng dâng trào muốn phun ra ngoài.

Không nghĩ nhiều, Diệp Trần tĩnh tâm ngưng thần, dần dần tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Trước mắt, ngoại trừ Phá Hư Chỉ, Kim Chi Liên Y, Ngự Kiếm Thuật cùng với Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, những võ học khác sớm đã viên mãn đến không thể viên mãn hơn được nữa.

Mà Phá Hư Chỉ, Diệp Trần từ hơn một năm trước đã tu đến chín thành hỏa hầu, tuy nói viên mãn không phải dễ dàng đạt tới như vậy, nhưng Diệp Trần có cảm giác, chỉ cần có một cơ hội, liền có thể thuận lợi đại thành, đạt tới mười thành viên mãn hỏa hầu.

Kim Chi Liên Y thì gian nan hơn rất nhiều, đây là một môn áo nghĩa võ học đẳng cấp cao, hơn một năm khổ tu và tôi luyện, cũng chỉ khiến hắn từ ba bốn thành hỏa hầu đạt tới bốn năm thành hỏa hầu, bất quá cái này đã rất khủng bố rồi, luận uy lực, đuổi thẳng đến Ngự Kiếm Thuật, không hề yếu hơn Ngự Kiếm Thuật bao nhiêu.

Diệp Trần vẫn cho rằng, trao đổi Ngự Kiếm Thuật Tư Đồ Hạo là một lần thu hoạch lớn nhất từ trước đến nay của hắn, hôm nay, Ngự Kiếm Thuật vẫn dừng lại ở đệ nhị trọng đỉnh phong, nhưng bất kể là tốc độ hay là lực công kích, cũng không thể nghĩ sẽ xếp vào thứ hai, tuyệt đối là siêu cấp đòn sát thủ.

Tư Đồ Hạo có thể đại phóng quang mang trên Tông Sư Bảng, Diệp Trần không biết có nguyên nhân vì mình không, chỉ là việc này cũng không quan

trọng, dù đối phương sắp xếp thứ hai, thậm chí đẩy hắn xuống dưới, hắn cũng không hối hận, đối phương có thể đuổi kịp và vượt lên, đó là thiên phú của đối phương, không có thiên phú, cho dù có cho hắn tài nguyên tốt cỡ nào, cũng sẽ không có thành tựu cực cao, tối đa chỉ tạo ra được một cao thủ hiếm có thôi.

Ngự Kiếm Thuật thật lợi hại, nhưng Diệp Trần cũng không coi thường Tiệt Huyết Quỷ Chỉ.

Môn chỉ thuật này thật sự rất quỷ dị, một chỉ hoạch xuất, dị tượng tỏa ra, thân ảnh vong hồn áo bào trắng kia càng phát ra rõ ràng, có một lần, Diệp Trần thậm chí còn thấy đối phương nhìn hắn cười nữa, hắn không biết đó có phải là ảo giác hay không, bởi vì quá mức chân thực rồi, thật giả khó phân biệt.

Có lẽ Long Vương biết có chuyện gì xảy ra, nhưng Long Vương đang bế quan mất rồi.

- Cảnh giới Ngự Kiếm Thuật đệ nhị trọng đỉnh phong đã ổn định, kế tiếp, có thể trùng kích cảnh giới đệ tam trọng rồi.

Cảnh giới đệ tam trọng có thể phân hoá ra Chân Nguyên phi kiếm, lấy linh hồn lực và kiếm ý của Diệp Trần thi triển ra, uy lực của một thanh Chân Nguyên phi kiếm đều có thể miểu sát tông sư đạt trình độ cao nhất, nếu như là trăm kiếm tề phát, thiên kiếm tề phát, uy lực của nó khó có thể tưởng tượng được, đương nhiên, trong lịch sử, uy lực lớn nhất của Ngự Kiêm Thuật do kiếm khách Linh Hải Cảnh thi triển ra cũng chỉ là bảy mươi hai kiếm tề phát, truyền thuyết có người đạt tới chín chín tám mươi mốt kiếm tề phát, không biết là thật hay giả nữa.

. . .

Nam Phương Vực Quần.

Kim Sa Vực!

Trong tửu lâu rất xa hoa, Sở Trung Thiên cùng với thiên tài của Kim Sa Vực đều ở bên trong uống rượu.

Ngồi ở bên cạnh Sở Trung Thiên chính là sư muội của hắn, La Sát Nữ, tóc tím con mắt màu tím, thập phần xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, dung mạo mỹ lệ.

- Sở huynh, hôm nay ngươi chính là nhân vật nổi danh nhất ở Nam Phương Vực Quần, huynh đệ ta mời ngươi một ly.

Rất hiển nhiên, thiên tài của Kim Sa Vực đều là lấy Sở Trung Thiên như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, dù sao Sở Trung Thiên lúc trước chính tuổi trẻ cự đầu của Nam Phương Vực Quần, hôm nay, Sở Trung Thiên đã là cao thủ Tông Sư Bảng, bài danh trong top 20, phần vinh quang này, đủ để khiến cho cả Nam Phương Vực Quần khiếp sợ, mà Thiên Thư công tử và Lôi Chi Công Chúa tuy rằng vẫn chói mắt như trước, nhưng so với Sở Trung Thiên thì phải kém sắc rất nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 761: Lần Tẩy Lễ Thứ Nhất Trong Đời. (Hạ)

Bởi vì quan hệ với Sở Trung Thiên, tông môn của Sở Trung Thiên ở Nam Phương Vực Quần có thể nói là phong quang vô lượng, người trẻ tuổi gia nhập tông môn đặc biệt nhiều, dù nói thế nào, Ngũ phẩm tông môn cũng là Ngũ phẩm tông môn, là vương giả tông môn, không phải tiểu tông môn có thể so sánh được.

Sở Trung Thiên thần sắc đạm mạc.

Bất quá mọi người cũng đã quen với dạng này của Sở Trung Thiên rồi, Sở Trung Thiên nếu như nói chuyện với vẻ ôn hòa, đó mới là khiến người khác thấy kì đấy.

- Đại sư huynh, ta rót rượu cho ngươi.

La Sát Nữ tên là Chu Mỹ Đình, là nhị sư muội của Sở Trung Thiên, hai người một mực có chút mập mờ, chỉ là Chu Mỹ Đình chung quy vẫn cho rằng Sở Trung Thiên quá bá đạo, thay đổi nữ nhân như thay quần áo, vì thế mới không xuyên phá tầng quan hệ này, nhưng theo Sở Trung Thiên cường thế dừng chân ở Thiên Võ Vực, Chu Mỹ Đình đã bắt đầu có chút ý thức nguy cơ, chủ động duy trì quan hệ giữa song phương, nàng tin tưởng, mình nhất định có thể buộc trái tim Sở Trung Thiên lại.

- Sở huynh, hiện tại ngươi chỉ là tu vị Linh Hải Cảnh trung kỳ, đã có thể xếp trong top 20, chờ ngươi tiến vào Linh Hải Cảnh hậu kỳ, trong thiên hạ, trong cùng đời tuyệt đối không có địch thủ.

- Tôn huynh nói không sai.

Mọi người lấy lòng Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên tiếp nhận chén rượu do Chu Mỹ Đình đưa tới uống một hơi cạn sạch, đạm mạc nói:

- Những người khác ta còn có tự tin này, nhưng Nam Phương Vực Quần còn có một Diệp Trần.

Qua nhiều năm như vậy, Sở Trung Thiên gặp qua rất nhiều thiên tài khủng bố, như đã từng là thanh niên ngũ cự đầu, hai đại yêu nghiệt, cường thế quật khởi - Tư Đồ Hạo, Bắc Minh Huy, cả đám đều không phải vật trong ao, chỉ là ở trong đầu của Sở Trung Thiên có một bức họa diện, đằng sau những thiên tài kia, còn có một bóng lưng cực lớn, bóng lưng này to lớn như thế, cơ hồ che lấp cả phiến thiên không, bao phủ tất cả thiên tài vào trong bóng ma, không thấy rõ diện mục thật sự của hắn, chỉ có thể nhìn thấy được ánh mắt lăng lệ ác liệt giống như kiếm khí kia thôi.

- Phân hoá Chân Nguyên phi kiếm, còn khó hơn so với tưởng tượng của ta a!

Đứng trước hồ nước, Diệp Trần vạch kiếm chỉ, Hoàng kim kiếm tự động ra khỏi vỏ, kiếm khí chằng chịt, xoay vòng quanh đỉnh đầu Diệp Trần hai vòng, Hoàng kim kiếm đột nhiên run lên, phân hoá ra hai Hoàng kim kiếm trông rất sống động, Hoàng kim kiếm này là do Chân Nguyên mô phỏng ra, ba kiếm nhất thể, không có chút phân biệt

Không nên xem thường phân hoá Chân Nguyên phi kiếm, việc này thật sự không dễ dàng, phân hoá Chân Nguyên phi kiếm khó khăn nhất là thuận theo tự nhiên, nếu như cưỡng ép phân hoá Chân Nguyên phi kiếm, đừng nói ba kiếm tề phát, bách kiếm tề phát Diệp Trần cũng biết, nhưng tiếc là dù thế cũng đâu được gì, phân hóa Chân Nguyên phi kiếm được cưỡng ép ra chỉ tương đương với Chân Nguyên công kích bình thường, dù kiếm ý của Diệp Trần rất cao minh, nhưng cũng không có bao nhiêu lực sát thương, tu luyện trong một thời gian ngắn, Diệp Trần tối đa chỉ có thể tự nhiên phân hoá ra hai thanh Chân Nguyên phi kiếm.

Chân Nguyên phi kiếm Chính thức, uy lực tối thiểu cũng phải được một

phần ba bản thể, nếu không liền không đủ viên mãn, uy lực chưa đủ.

- Đi!

Ba đạo bóng kiếm bắn nhanh ra, trảm kích lên một tấm chắn thượng phẩm có chút tàn phá.

Phốc phốc!

Trên tấm chắn lập tức xuất hiện ba lỗ kiếm, lổ kiếm chính giữa cực mỏng, phảng phất như được đánh bóng cẩn thận, lổ kiếm hai bên thì có chút vặn vẹo, sắt lá xoay tròn, một cỗ mùi tanh, như là lưu huỳnh, lại hơi giống trứng thối.

Mặt tấm chắn thượng phẩm bị tàn phá này là chiến lợi phảm của Diệp Trần ở Huyết Chiến Hải, những thứ hoàn hảo, hắn đều giao cho Long Thần Thiên Cung, sau đó Long Thần Thiên Cung lại ban thưởng cho hắn, về phần bị tàn phá thì Diệp Trần lưu lại một bộ phận, còn lại cũng giao cho Long Thần Thiên Cung, hắn phát hiện, dùng thượng phẩm Bảo Khí bị tàn phá để khảo thí lực công kích, thập phần hữu hiệu, dù sao thượng phẩm Bảo Khí cho dù bị tàn phá, cũng không phải trung phẩm Bảo Khí có thể so sánh được, muốn phá hủy nó, cũng không phải là chuyện tông sư Linh Hải Cảnh bình thường có thể làm được, đây là công cụ trắc lực tốt nhất.

- Cũng không tệ lắm, có chừng một phần ba uy lực của bản thể.

Căn cứ quy mô và hình dạng của lổ kiếm, Diệp Trần không khó đoán được uy lực của Chân Nguyên phi kiếm.

PHỐC PHỐC!

Chân Nguyên phi kiếm xuyên qua tấm chắn thượng phẩm tàn phá, một loáng sau liền triệt để tan thành mây khói hóa thành hai sợi khói xanh.

Duy chỉ có Hoàng kim kiếm vẫn lợi hại như trước, không tổn hại mảy may.

Vèo!

Diệp Trần vẽ kiếm chỉ, Hoàng kim kiếm lập tức trở vào bao.

- Diệp Trần, bá mẫu gọi người ăn cơm kìa.

Cách đó không xa, Mộ Dung Khuynh Thành một thân áo tím, không có che mặt đi tới, làn gió thơm tràn ngập.

- Tốt, ta lập tức đi qua, để ta thay quần áo chút đã.

Diệp Trần hôn Mộ Dung Khuynh Thành thoáng một phát, xoay người đi đến trong phòng, phân hoá Chân Nguyên phi kiếm cần tập trung lực chú ý, trên người Diệp Trần đổ ra một chút mồ hôi.

Thời gian qua đi từng ngày, Diệp Trần mỗi ngày nếu không phải tu luyện thì cùng Mộ Dung Khuynh Thành trải qua thế giới của hai người, thập phần phong phú.

Ngày hôm đó, một gã chấp sự Tri Mạc Vấn ở Lạc thành mang đến tin tức.

Nguyên lai là Yến Phượng Phượng gởi thư, bảo Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi Thiên Võ Vực họp mặt, bởi vì đường xá xa xôi, cho nên giao thư cho tổ chức tình báo đệ nhất thiên hạ Tri Mạc Vấn, cửa hàng của Tri Mạc Vấn trải rộng toàn bộ đại lục, thập phần thuận tiện mau lẹ.

Xem xong thư Diệp Trần nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Rất lâu không đi Thiên Võ Vực rồi, ngày mai chúng ta xuất phát.

Thiên Võ Vực đối với phần lớn thiên tài mà nói, chính là thánh địa nhưng đối với Diệp Trần mà nói, cũng không có ý nghĩa gì đặc thù cả, đứng ở trên cao cũng đã lạnh nhạt với mấy cái này rồi.

Đường xá xa xôi, không cần phải dốc toàn lực chạy đi, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thừa lúc phi hành trên khôi lỗi, dùng vận tốc gấp 10 lần

tốc độ âm thanh chậm chạp lướt tới phương hướng Thiên Võ Vực.

Trên đời, người bình thường vô vi, mỗi ngày vì nuôi sống gia đình đi sớm về trễ, cũng có dáng vẻ của đệ tử nhà giàu có, sống mơ mơ màng màng, trên đường đi, Diệp Trần cũng không để phi hành khôi lỗi đi nhanh, theo lướt qua trên không các toàn thành, thấy được một màn từng rất quen thuộc. Nếu như hắn không có linh hồn xuyên việt, vẫn ở thế giới kia thì cuộc sống của hắn, có lẽ hắn sẽ là một thành viên trong số chúng sinh phía dưới, mà bây giờ, hắn đã không sống phiền não nữa, việc muốn truy cầu chính là kiếm đạo đỉnh phong, thăm dò Thiên địa huyền bí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 762: Tây Hải Kiếm Khách

Bất tri bất giác, Diệp Trần phát hiện mình đã thoát ly nhân gian, đạt đến một cấp độ rất cao, người ở phía dưới hắn chính là phàm nhân, người bình thường, có lẽ sinh hoạt vẫn đặc sắc như trước

Nhưng những thứ mà hắn truy đầu sẽ hoàn toàn bất đồng.

Một tháng sau.

Hai người tới Thiên Võ Vực.

Nơi mà Yến Phượng Phượng mời Diệp Trần là một trong thiên hạ thập đại thành thị, Liên Hoa Thành, Liên Hoa Thành toàn thân xanh lam, nguy nga cao ngất, rất xa, Diệp Trần liền thấy được công trình kiến trúc cao lớn liên tiếp trong thành, cao có mấy trăm mét, tựa như một tháp nhọn, thấp, không có điểm đầu không có điểm cuối.

Vèo!

Tốc độ của Phi hành khôi lỗi không giảm, trực tiếp xông vào Liên Hoa Thành.

Bạch Vân tửu quan một trong hai đại tửu lây của Hoa Thành, tuy rằng xa hoa, nhưng không xa xỉ, toàn thân Vân Gian mộc tạo thành, tổng cộng có mười tám tầng mỗi tầng đều cao 20m, chiếm diện tích rất rộng, một tầng có thể dung nạp mấy trăm người, ngồi ở qtầng mười tám của quán rượu tầng, mây trắng của bầu trời tựa như đến gần gần, thò tay liền có thể sờ đến được.

- Diệp Trần!

Tầng thứ mười tám, Yến Phượng Phượng thấy Diệp Trần và Mộ Dung

Khuynh Thành, ở bên cạnh nàng còn có đệ tử Huyền Tông và Hải Vô Nhai, nhân số không ít.

Thu hồi phi hành khôi lỗi, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành trực tiếp bay vào tầng thứ mười tám của quán rượu.

- Đã lâu không gặp.

Diệp Trần ôm quyền.

Hải Vô Nhai cười nói:

- Tiểu tử ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi quên mất chúng ta rồi, đã gần hai năm không gặp rồi a! Lần này phải thống khóai uống một hồi mới được.

- Tốt!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành ngồi xuống, tự rót cho mình một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

- Thống khoái!

Hải Vô Nhai và Yến Phượng Phượng phân biệt uống một ly.

- Diệp sư huynh!

- Diệp sư huynh ngươi tốt!

Đệ tử của Huyền Tông vài đệ tử nhao nhao chào hỏi với Diệp Trần, trong bọn họ rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy chân thân của Diệp Trần, có chút câu nệ.

Diệp Trần cười cười.

- Mọi người thoải mái một chút đi.

Hải Vô Nhai nói:

- Có ngươi ở đây, bọn hắn muốn nhẹ nhõm cũng không được, ngươi không cần để ý tới thân phận trong số thiên tài của ngươi hiện nay, bất quá người khác thì không như vậy được, ngươi cũng đừng quá để ý.

- Đây không phải Kiếm Tông Diệp Trần sao?

- Nguyên lai Yến Phượng Phượng mời chính là hắn.

Quán rượu mỗi một tầng đều có thể dung nạp mấy trăm người, mà có thể đến tầng thứ mười tám, không phải cao tầng của tông môn thì chính là thiên tài đạt trình độ cao nhất, trong đó có rất nhiều người từng thấy qua Diệp Trần, trong đó cũng có một ít người được cho là nhân vật nổi danh ở Thiên Võ Vực, nhưng một sát na trông thấy Diệp Trần, nguyên một đám bắt đầu bát quái, thấp giọng nghị luận, thần sắc kích động.

- Diệp Trần từ khi sau khi đạt được danh xưng Kiếm Tông, mai danh ẩn tích, hơn một năm không có bóng dáng rồi, rất nhiều người đều nói hắn sợ, sợ không đảm đương nổi danh xưng Kiếm Tông, không biết Diệp Trần trở về, những người kia có còn dám nói lời này trước mặt hắn nữa hay không.

- Đương nhiên không dám, bọn hắn cũng chỉ nói sau lưng thôi.

- Điều này cũng đúng, dám nói chính diện không có mấy người a.

Rất nhiều người thấp giọng nghị luận, thỉnh thoảng lại có ánh mắt liếc về phía Diệp Trần.

Trong hơn một năm Diệp Trần ly khai, một lần Tông Sư Bảng mới cũng xuất hiện, Độc Cô Tuyệt xung trận cưỡi ngựa lên trước, sắp xếp đến thứ hai, Đạm Đài Minh Nguyệt không ra thì thôi, vừa ra tay liền kinh diễm toàn trường, bài danh thứ ba, Bạch Vô Tuyết thì thủy chung ở vào cấp độ đính tiêm, bài danh thứ tư, trong top 20, cơ hồ đều bị các đại thiên tài chiếm hết rồi, tông sư thế hệ trước nhao nhao lệch vị, thối lui nhượng chức.

Mà thứ nhất, vẫn là Diệp Trần, trong thời đại thiên tài tầng tầng lớp lớp, liên tục hai năm sắp xếp thứ nhất, cũng chỉ có Diệp Trần một người, nhớ

năm đó, Diệp Trần cũng là một thành viên trong phần đông thiên tài, nhưng đến giờ, danh tiếng của hắn, sớm đã truyền khắp đại lục, chân nhân chưa thấy qua Diệp Trần vô cùng nhiều, nhưng chưa từng nghe qua Diệp Trần lại ít đến đáng thương.

Bất quá nghé con không sợ cọp, cũng có một ít thiên tài mới xuất hiện không tin tưởng Diệp Trần lắm, bọn hắn chỉ thấy sự khủng bộ của Độc Cô Tuyệt, sự kinh diễm của Đạm Đài Minh Nguyên, phong độ nhẹ nhàng của Bạch Vô Tuyết, về phần Diệp Trần, phỏng chừng sớm muốn gì đệ nhất cũng khó mà giữ được,

Dù sao cũng không có ai có thể bảo chứng, trong thời gian hơn một năm này, hắn thủy chung vẫn ở vào thời kỳ phát triển nhanh chóng, không ngừng tiến bộ, đột nhiên tăng mạnh, dưới tình huống không kém nhiều, thời gian hơn một năm có thể cải biến rất nhiều chuyện, ví dụ như sự thay máu của Tông Sư Bảng.

- Kiếm Tông Diệp Trần, có ý tứ?

Một bàn cạnh cửa sổ, có ba gã nam tử trẻ tuổi đang ngồi đó, nam nhân bên tay trái hình thể hùng tráng như tháp, một đôi cánh tay so còn to hơn so với chân của người bình thường, trên lưng đeo đại đao nặng trịch, hai hàng lông mày thập phần to và dài, mắt hổ ẩn chứa năng lượng khủng bố, bên cạnh thanh niên hùng trán là một thải y nử tử, nữ tử mang theo phong tình dị vực, con mắt to tròn, sống mũi cao vút, bờ môi căng mọng kiều diễm ướt át, thoạt nhìn hết sức đẹp đẽ, dáng người vô cùng nóng bỏng, màu da là màu lúa mì hơi nhạt, thập phần khỏe mạnh.

Đối diện hai người chính là người trẻ tuổi còn lại, người này bưng chén rượu, hai tay vô cùng thon dài, phảng phất một sợi trúc tiết, tướng mạo của hắn không thể nói tuấn tú, nhưng cũng chưa tới mức khó coi, hai mắt dài nhỏ, khóe mắt thập phần sắc bén, lúc này khóe miệng của hắn có chút nhếch lên, mang theo một tia tà khí.

Quần áo phục sức của ba người không giống những người khác, tựa hồ

đến từ một nơi rất xa.

- Dám luận kiếm trước mặt Liễu huynh, tự rước lấy nhục.

Thải Y nữ tử không chút nào che dấu thanh âm của mình, giọng dịu dàng cười nói.

- Đúng vậy.

Hùng tráng thanh niên gật đầu.

- Các ngươi là người nào?

Ở một bàn bên cạnh, vài tên thiên tài rất tin phục Diệp Trần nhíu mày, dò hỏi.

- Chúng ta đến từ Tây Hải.

Người trẻ tuổi vẫn lo uống rượu, mắt không thèm liếc qua.

- Tây Hải? Không quản các ngươi từ đâu tới, nhưng làm người tốt nhất là phải tự biết lấy mình, Diệp Trần không phải là người các ngươi có thể tùy ý hạ thấp đâu.

- Thế thì đã saio?

Người trẻ tuổi lắc lư tửu thủy, tửu thủy óng ánh xoay vòng.

- Các ngươi tới từ Tây Hải, ở Chân Linh đại lục một chút thành tựu cũng không có, có tư cách gì mà hạ thấp hắn chứ?

Thải y nữ tử vẻ mặt khinh thường nói:

- Lục Thiếu Du các ngươi có biết không?

- Lục Thiếu Du? Đương nhiên biết, nói đến hắn làm gì?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 763: Kiếm Tông Và Kiếm Tông. (Thượng)

Tuy rằng Diệp Trần, Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt cùng với Yến Phượng Phượng trước sau đã trở thành thanh niên ngũ cự đầu, đẩy bọn người Lục Thiếu Du xuống dưới, nhưng Lục Thiếu Du nói thế nào cũng đã từng là một trong thanh niên ngũ cực đầu, trước mắt thực lực còn không biết đã đến cảnh giới nào nữa.

- Nửa năm trước, Lục Thiếu Du đi qua Tây Hải, nhưng ngay cả mười kiếm của Liễu huynh cũng không tiếp được, người các ngươi gọi là Kiếm Tông Diệp Trần, cũng chưa chắc lợi hại hơn bao nhiêu.

- Cái gì? Lục Thiếu Du không tiếp nổi mười chiêu của đối phương, hơn nữa còn là nửa năm trước.

Lục Thiếu Du của nửa năm trước khẳng định so với lúc trước lợi hại rất nhiều, ngay cả hắn cũng không tiếp được mười kiếm của người trẻ tuổi này, người này đến tột cùng là ai.

- Ngươi không phải là khoác lác a, vu khống, ta không tin Lục Thiếu Du không tiếp nổi mười kiếm của hắn.

Phản ứng đầu tiên của thiên tài nói chuyện chính là không tin, cho rằng đối phương cố ý khuyếch đại sự thật, ví dụ như song phương giao thủ mười chiêu, một phương nào tự cảm giác kiếm pháp kém hơn một chút, trực tiếp nhận thua, tình huống như vậy không phải là không có, còn nếu là sinh tử quyết đấu, đấu đến trên trăm chiêu cũng không phải là vấn đề, nó là hai khái niệm hoàn toàn khác với không tiếp nổi mười ta.

- Nói khoác, các ngươi cứ hỏi người ở Tây Phương Vực Quần hỏi một chút, xem bọn hắn đã từng nghe nói cái tiên Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô

Kiếm chưa.

Thải y nữ tử hừ nói.

Tây Hải Kiếm Tông cũng không phải danh xưng là Tây Hải Kiếm Tông, ý của nó chính là Kiếm Tông ở Tây Hải, mà ly khai đại lục, Diệp Trần cũng có thể gọi là đại lục Kiếm Tông, dù sao danh xưng Diệp Trần là lấy được ở Chân Linh đại lục, chỉ có ở đại lục mới được thừa nhận, trái lại cũng thế.

Rất hiển nhiên, mọi người cũng nghe rõ ý tứ của Tây Hải Kiếm Tông, nguyên một đám hít một hơi khí lạnh, đây rốt cục là xảy ra chuyện gì, thường ngày Tứ đại thiển hải và Chân Linh đại lục đều không có danh xưng Kiếm Tông, không thể tưởng được sau khi xuất hiện một cái Diệp Trần, lại xuất hiện một cái Liễu Vô Kiếm, một người là đại lục Kiếm Tông, một người là Tây Hải Kiếm Tông, song túc đỉnh lập, lưỡng cường tương tranh.

- Nguyên lai hắn cũng là Kiếm Tông, khó trách đối với Diệp Trần không phục.

Mọi người giật mình.

- Tây Hải Kiếm Tông, Diệp Trần, không ngờ ngươi đã có đối thủ rồi.

Hải Vô Nhai cười đối với Diệp Trần nói ra.

- Tây Hải Kiếm Tông thì tính là gì, đại lục chúng ta mới được là chính thống.

Một gã đệ tử của Huyền Tông rất sùng bái Diệp Trần, thấp giọng nói ra.

- Vương sư đệ, không cần phí miệng lưỡi.

Yến Phượng Phượng ngoài miệng nói như thế, nhưng trên mặt lại mang theo nét vui vẻ.

- Vâng, Đại sư tỷ, ta không nói nữa, bất quá tất cả mọi người đều rõ cả mà.

Tên đệ tử này cười hắc hắc.

Diệp Trần cười nhạt nói:

- Có đối thủ là chuyện tốt, chỉ sợ tìm khắp thiên hạ cũng không thấy một đối thủ thôi.

Cao thủ tịch mịch, Diệp Trần tuy rằng còn không phải là Vương giả Sinh Tử Cảnh, nhưng ở cấp độ Linh Hải Cảnh, đã đạt đến cảnh giới khó tìm địch thủ, sự xuất hiện của Liễu Vô Kiếm cũng không khiến hắn khó chịu, ngược lại còn khiến hắn sinh ra vẻ vui mừng, bên ngoài đại lục có Tứ đại thiển hải, bên ngoài tứ đại thiển hải còn có Vô Tận Hải Dương, cao thủ thiên hạ như cá diếc sang sông, hắn thật sự không phải lo không tìm được đối thủ.

Mộ Dung Khuynh Thành rất hiểu rõ Diệp Trần, biết rõ đây là một kiếm đạo kỳ tài khát vọng toàn tâm chiến đấu, trong nội tâm không khỏi sinh ra tự hào, đây là nam nhân của nàng, dưới bàn, bàn tay nhỏ bé nhu nhược như không xương nắm chặt bàn tay Diệp Trần.

Ba thiên tài trước kia chất vấn thải y nữ tử kinh ngạc đến không nói nên lời, đối phương không phải là hạng người vô danh, là Tây Hải Kiếm Tông, địa vị ngang với Diệp Trần, nếu là thế thì việc Lục Thiếu Du không tiếp nổi mười kiếm của đối phương, chí ít có một tia khả năng.

- Như thế nào, sao không nói nữa?

Thải y nữ tử lộ ra vẻ trào phúng.

- Hừ!

Vị thiên tài kia trở về chỗ ngồi, con mắt nhìn về phía Diệp Trần, thải y nữ tử có chút ngửa lên, cao ngạo nói:

- Danh xưng Kiếm Tông không phải người nào cũng có thể đảm đương đâu, nếu như ngươi đủ sáng suốt thì tốt nhất là tự bỏ danh xưng Kiếm Tông

đi, miễn cho tự rước lấy nhục.

- Nạp Lan, người ta có thể xưng là Kiếm Tông, khẳng định có vài phần bổn sự, ít nhất so với Lục Thiếu Du mạnh hơn không ít, ngươi không cần phải hạ thấp người khác.

Liễu Vô Kiếm ngón tay thon dài từ đầu đến cuối cũng không ngẩng đầu lên, tựa hồ như không ai có thể gợi lên hứng thú của hắn vậy, trong miệng thản nhiên nói.

- Liễu huynh, ta nhanh mồm nhanh miệng, nghĩ gì nói nấy, bất quá ta không cho rằng ta nói sai, Cổ huynh, ngươi nói có đúng không?

Thải y nữ tử Nạp Lan hỏi thanh niên hùng tráng.

- Đúng vậy.

Thanh niên hùng tráng gật đầu.

Mộ Dung Khuynh Thành rất rõ, Diệp Trần hoặc là không phản kích, một khi phản kích, chính là một kích lôi đình, rất hiển nhiên, thải y nữ tử vẫn không thể nào khơi lên lửa giận của hắn được, dù sao ngươi bịt được miệng của một người, nhưng không bịt được miệng thiên hạ, nếu như mỗi người đi ra nói ngươi vài câu, liền thập phần phẫn nộ thì tâm tính cũng quá kém, năng lực thừa nhận không đủ, bất quá nàng là nữ nhân của Diệp Trần, mà thải y nữ tử cũng là nữ nhân, nữ nhân tự nhiên phải để nữ nhân tới đối phó, nàng không thể dễ dàng tha thứ cho một nữ nhân dám nói nam nhân của mình được, lập tức mỉa mai nói:

- Thực lực không phải cứ nói là được, ngươi thích nói loạn gì cũng chỉ là tự mình ảo tưởng thôi.

- Ngươi là người nào?

Thải y nữ tử nhướng máy, ngữ khí bất thiện.

- Ta là nữ nhân của hắn, thế ngươi là gì của Tây Hải Kiếm Tông?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi lại.

- Ta là. .

Thải y nữ tử cả buổi cũng không nói được gì, nàng ngưỡng mộ Liễu Vô Kiếm là thực, nhưng nàng cũng không dám nói bạn gái của Liễu Vô Kiếm, một khi nói như thế chắc chắn sẽ khiến đối phương phản cảm, dù sao có quan hệ tốt với Liễu Vô Kiếm vẫn còn mấy người nữa.

- Ngươi muốn chết.

Sắc mặt đỏ lên, thải y nữ tử giơ cánh tay lên, một căn roi Chân Nguyên hồng sắc được ngưng tụ thành hình, đánh về phía Mộ Dung Khuynh Thành ở ngoài chục bước.

- Toái!

Ngón tay của Mộ Dung Khuynh Thành bị nhuộm thành hắc sắc, điểm một chỉ lên đầu roi Chân Nguyên.

PHỐC!

Roi Chân Nguyên bị bạo liệt từng khúc, ở trong tửu lâu nhấc lên một tầng phong bạo, theo cửa sổ xông ra ngoài, phảng phất từng cột sáng đồ sộ bắn ra vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 764: Kiếm Tông Và Kiếm Tông. (Hạ)

- Thật sự có tài, tiếp ta một chiêu Thị Huyết Tam Sát!

Thải y nữ tử biến đổi sắc mặt, thần sắc có chút ngưng trọng, bàn tay lăng không kéo một cái, hồng sắc Chân Nguyên biến ảo thành một đầu Tam Thủ Xích Mãng, đầu Chân Nguyên mãng xà này thập phần quái dị, thân thể rất ngắn, nhưng ba cái đầu lại rất dài, so với thân thể còn dài hơn, có thể trong nháy mắt công kích ba mục tiêu ở rất xa, Tam Thủ Xích Mãng thè cái lưỡi đỏ chót ra, mang theo một cổ hỏa nhiệt chi ý đánh về phía Mộ Dung Khuynh Thành.

- Hắc Ám Thiên Mạc!

Tay phải Mộ Dung Khuynh Thành hư không vẽ trước người một nửa vòng tròn, lập tức, một tầng bình chướng hắc ám sắc bao phủ phiến phương vị này, theo hắc ám bình chướng thành hình, Yến Phượng Phượng và Hải Vô Nhai kinh ngạc phát hiện, bọn họ tựa hồ bị cách ly với ngoại giới rồi.

- Áo nghĩa thật lợi hại.

Hải Vô Nhai vốn tưởng rằng thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành tuy rằng rất cao, nhưng cũng sẽ không cao bao nhiêu, nhưng bây giờ, hắn phát hiện mình ngay cả tin tưởng chiến thắng Mộ Dung Khuynh Thành cũng không có, cười khổ một tiếng, Diệp Trần lợi hại là được rồi, nữ nhân của hắn cũng lợi hại như thế, có còn để cho người khác sống nữa không.

Chỉ có Diệp Trần biết rõ, thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành không chỉ có thế, đừng nói là Hải Vô Nhai, cho dù Yến Phượng Phượng cũng không nhất định có thể đánh bại Mộ Dung Khuynh Thành, Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ phối hợp thêm ma lực, cơ hồ tương tương với một Ma tộc

chân chính, chiến lực có thể nghĩ được.

Ba ba ba ba ba. . .

Tam Thủ Xích Mãng công kích lên Hắc Ám bình chướng, cũng không có dẫn phát nổ lớn, chỉ sinh ra bạo phát rất nhỏ, tựa hồ năng lượng bị Hắc Ám bình chướng hút sạch vậy.

- Không có khả năng?

Thải y nữ tử không nghĩ tới thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành lại cao như thế.

- Ngươi cũng tiếp ta một chiêu.

Tán đi Hắc Ám Thiên Mạc, Mộ Dung Khuynh Thành lại lần nữa điểm một chỉ về phía đối phương, một chỉ này là Thiên Ma Chỉ, dù là không có song dực phối hợp, cũng có được năm sáu phần uy lực.

- Hỏa tinh chi thuẫn!

Thải Y nữ tử vội vàng đưa hai tay vào hư không, ngưng tụ ra một mặt Chân Nguyên thuẫn bài hồng sắc tựa như thủy tinh, mặt ngoài tấm chắn có hoa văn phức tạp, từng đạo ánh sáng màu đỏ di chuyển không ngừng.

Phanh!

Đáng tiếc Thiên Ma Chỉ của Mộ Dung Khuynh Thành là võ học công kích thuần túy, không có một tia tạp chất, dễ dàng liền phá vỡ hỏa tinh chi thuẫn, lập tức muốn làm bị thương thải y nữ tử.

- Liệt!

Nhưng vào lúc này, Liễu Vô Kiếm vẫn bất động âm thanh sắc lại động, hắn nhìn cũng không thèm nhìn, kiếm chỉ tay trái giương lên, bắn ra một đạo kiếm khí bạch sắc như dải lụa, một kiếm cắt ra Thiên Ma Chỉ lực.

- Đi qua!

Bạch sắc kiếm khí phảng phất như cá trong nước, lăng không chuyển hướng, rồi đột nhiên tăng thêm tốc độ, bắn về phía Mộ Dung Khuynh Thành, hắn không phải nhằm vào Mộ Dung Khuynh Thành, nhằm vào chính là Diệp Trần, nếu như Diệp Trần ngay cả một chiêu này của hắn cũng không tiếp được, danh xưng Kiếm Tông này chính là có tiếng không có miếng, không đáng để hắn chú ý.

Bạch sắc kiếm khí nhanh như thiểm điện, Mộ Dung Khuynh Thành toàn lực ứng phó, có lẽ sẽ ngăn được, nhưng nơi này là tửu quán, lúc giao thủ đều có lưu lại vài phần lực, nếu như khống chế nổi lực đạo, khiến tửu lâu bị hủy, tương đương với thua, cho nên nàng không có ra tay, bởi vì nàng biết rõ Diệp Trần muốn động thủ.

Cũng điểm kiếm chỉ, kiếm khí do Diệp Trần tán phát ra so với bạch sắc kiếm khí càng mỏng, càng lợi hại hơn, phảng phất như dao rọc giấy, theo hình dáng của bạch sắc kiếm khí, thoáng cái cắt tới, một phân thành hai, kiếm khí dư thế không tiêu, phản kích đối phương.

- Hảo thủ đoạn.

Liễu Vô Kiếm được xưng là Tây Hải Kiếm Tông trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng, thò tay bắt lấy kiếm khí của Diệp Trần, kiếm kia khí vẫn giãy dụa, giống như cá chạch trơn trượt, nhưng là theo Liễu Vô Kiếm có chút dùng sức, sợi kiếm khí này liền phù một tiếng tan rả.

- Không hổ là đại lục Kiếm Tông, có tư cách làm đối thủ của ta, bất quá chỉ bằng vào chút thực lực này, cũng chỉ mới khiến ta cảm thấy có chút hứng thú thôi, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại, khi đó, lại giao thủ cũng không muộn.

Liễu Vô Kiếm đứng người lên, nói với thải y nữ tử và thanh niên hùng tráng:

- Chúng ta đi thôi!

- Hừ, coi như các ngươi gặp may.

Thải y nữ tử hung hăng trừng mắt liếc Mộ Dung Khuynh Thành.

Lúc ba người đi đến đầu bậc thang, một gã thiên tài nhịn không được nói:

- Sao không giao thủ giờ luôn? Chẳng lẽ ngươi sợ, cho rằng trước mắt thực lực chưa đủ sao?

Liễu Vô Kiếm thản nhiên nói:

- Ta thay thế sư phụ ta, đến gặp lại Thiên Kiếm Tông, chờ ta đánh bại Thiên Kiếm Tông, có rất nhiều cơ hội, đến lúc đó các ngươi có thể tới xem cuộc chiến, địa điểm là ngay chỗ mà các ngươi gọi là Cửu Long Hồ đấy! Chỗ đó cũng khá có ý nghĩa!

- Gặp lại Thiên Kiếm Tông?

Người nói chuyện trợn mắt há hốc mồm, đây chính là kiếm khách truyền kỳ của thế hệ trước, không phải Kiếm Tông, nhưng rất nhiều ngươi cho rằng hắn có thực lực của Kiếm Tông.

- Nhìn thấy Thiên Kiếm Tông, thay ta ân cần thăm hỏi thoáng một phát, trận chiến hơn một năm trước, khiến ta rất vui vẻ.

Thanh âm của Diệp Trần truyền tới.

- Ân cần thăm hỏi?

Ánh mắt của Liễu Vô Kiếm híp lại, thực lực của Thiên Kiếm Tông hắn không biết, nhưng sư phụ hắn từng thua trên tay Thiên Kiếm Tông, hiện tại hắn trò giỏi hơn thầy, sớm đã vượt qua sư phụ, lúc này mới thay thế sư phụ đến đánh bại Thiên Kiếm Tông, nghe khẩu khí của Diệp Trần, rõ ràng đã từng đánh một trận với Thiên Kiếm Tông, về phần ai thắng ai thua, chỉ sợ đã

có đáp án.

- Có ý tứ!

Liễu Vô Kiếm nở nụ cười, đi xuống thang lầu.

Chợt, một thanh âm truyền ra.

- Ngày mười tám tháng chín, Cửu Long Hồ, để cho ta xem Chân Linh đại lục có những thiên tài nào a!

Ngày mười chín tháng tám, là thời gian ước chiến ở Cửu Long Hồ mấy lần trước, ý tứ của Liễu Vô Kiếm rất rõ ràng, muốn ở nơi đầy ý nghĩa này, đánh bại các thiên tài của Chân Linh đại lục, dương uy danh của Tây Hải Kiếm Tông, nhưng nơi hắn đều, đều bị thần phục.

- Quá kiêu ngạo rồi, chẳng lẽ hắn cho rằng, một người liền có thể dễ dàng bình định thiên tài của Chân Linh đại lục ta sao?

Không ít thiên tài lộ ra vẻ không cam lòng.

- Yên tâm, Tây Hải Kiếm Tông hắn tuy rằng mạnh, nhưng Chân Linh đại lục ta thiên tài đỉnh tiêm cũng không ít, Tông Sư Bảng bài danh Top 5, không người nào không phải một mình đảm đương một phương cả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 765: Đế Ngân Bi. (Thượng)

- Đúng, Yến Phượng Phượng bài danh thứ năm, tốc độ thiên hạ vô song, Bạch Vô Tuyết là thanh niên cự đầu thành danh đã lâu, ổn như núi, Đạm Đài Minh Nguyệt thân pháp kỳ tuyệt, kinh diễm linh động, mà đao pháp của Độc Cô Tuyệt, bá tuyệt thiên hạ, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, ngoại trừ bốn người này, đại lục chúng ta còn có Kiếm Tông Diệp Trần, đã hơn một năm qua đi, không biết Diệp Trần đã đạt đến trình độ nào nữa?

- Khẳng định còn mạnh hơn trước kia nữa, về phần mạnh đến trình độ nào thì khó mà nói.

- Chờ xem, ngày mười tám tháng chín vừa đến, là có thể thấy rõ ràng.

Mọi người nhao nhao nghị luận, tinh thần chúng nhân hưng phấn.

- Diệp Trần, dùng trực giác của ta, Tây Hải Kiếm Tông này, chỉ sợ thật sự khó lường, đến lúc đó ngươi phải cẩn thận một chút chứ không được khinh suất đâu.

Hải Vô Nhai nhắc nhở Diệp Trần.

Diệp Trần nói:

- Yên tâm, ta sẽ không xem nhẹ bất cứ người nào, cũng sẽ không đánh giá cao ai cả, lúc chiến đấu, liền sẽ biết rõ thực lực cao thấp.

- Ha ha, nhắc nhở của ta ngược lại dư thừa rồi, ngươi so với ta còn tỉnh táo hơn nhiều.

Hải Vô Nhai cười cười.

Bạch Vân tửu lâu chỉ là nơi tụ hội thứ nhất, sau khi uống rượu xong, hơn hai mươi người ly khai Liên Hoa Thành, bay vút về hướng tây bắc.

Lần tụ hội này cũng không phải chỉ uống chút rượu là xong, uống rượu có thể uống bao lâu chứ.

Bình thường thì tụ hội cỡ lớn kiểu này hoặc là không làm, nhưng nếu làm thì nửa tháng một tháng một lần, mọi người giao lưu với nhau, trò chuyện tình huống gần đây, nếu không thì qua một thời gian dài, cảm tình đạm mạc rồi, đến cuối cùng biến thành bằng hữu bình thường, thậm chí người dưng.

Phải biết rằng võ đạo chi đồ dài dằng dặc, không có hai bên và bằng hữu ủng hộ cũng quá bi ai rồi, võ đạo cũng không phải là mất đi cảm tình, mà là nội liễm nó lại, bằng hữu đáng giá kết giao, là bằng hữu chân chính, bằng hữu không đáng kết giao thì quên đi.

Danh thắng di tích cổ ở Thiên Võ Vực có rất nhiều, trên đường đi, Diệp Trần cũng trông thấy không ít người trẻ tuổi kết bạn thành đàn để du ngoạn, hào hứng tìm một khối đất trống vừa uống rượu, vừa nói chuyện phiếm, sau đó tỷ thí với nhau vài trận, không dùng thắng bại làm mục tiêu, chỉ là nghiệm chứng võ học và kinh nghiệm thoáng một phát .

- Vẫn tinh sơn mạch này là một vạn năm trước do một đám vẫn tinh nện xuống tạo thành, bởi vì sinh cơ trong đất toàn bộ bị sóng xung kích đánh cho xơ xát cho nên sông ngầm bên dưới cũng bị lấp đầy, làm cho nơi này không có một ngọn cỏ, yêu thú không còn, bất quá sâu trong lòng đất, ngược lại thường xuyên phát hiện ra một loại vẫn tinh kết tinh cứng rắn, loại kết tinh này là tài liệu tốt nhất để rèn Bảo Khí.

Yến Phượng Phượng chỉ tay vào một mảnh sơn mạch hoang vu, giải thích nói.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành nhìn sang, Mộ Dung Khuynh Thành ngược lại không có gì, còn Diệp Trần thì âm thầm cắn lưỡi, Vẫn Tinh

sơn mạch này hố nhiều không kể xiết, cái nhỏ nhất cũng có đường kính vài chục dặm, cái lớn nhất rõ ràng lại có đường kính cả ngàn dặm, như một nồi sắt lớn kinh người bị chôn dưới đất vậy, nơi sâu nhất cách mặt đất chừng trăm dặm, võ giả tầm thường rơi vào, căn bản không thể nào bò lên được.

Diệp Trần cảm thấy giật mình, là vì hắn đến từ một thế giới khác, một quả vẫn tinh nhỏ nhất ở đây cũng có thể khiến địa cầu bị bụi sương mù che lấp, sinh vật diệt tuyệt một phần lớn, cũng chỉ có Chân Linh đại lục diện tích bề mặt so với địa cầu lớn hơn vô số lần mới có thể dễ dàng thừa nhận lực trùng kích của vẫn tinh thôi.

Đương nhiên, không thể căn cứ vào sự lớn nhỏ của vẫn thạch để trực tiếp suy đoán vẫn tinh có bao nhiêu được, bởi vì vẫn tinh rơi xuống với tốc độ nhanh, có lực trùng kích, trong vẫn thạch chừng vài chục dặm, vẫn tinh không sai biệt lắm đều lớn chừng vài dặm, mà số kia vẫn thạch đường kính ngàn dặm, phỏng chừng là do một quả vẫn tinh đường kính trăm dặm tạo thành.

Trải qua Vẫn Tinh sơn mạch, mọi người đến trong một mảnh đại hạp cốc.

Phiến đại hạp cốc này còn gọi là Đế Hoàng hạp cốc, toàn bộ dài chín vạn chín nghìn dặm, chỗ rộng nhất đạt đến hơn ngàn dặm, phân phạm vi mấy mươi vạn dặm thành hai khối, là một cái khe lớn thấy mà giật cả mình, phi hành ở trên không, cúi đầu nhìn xuống, rất dễ dàng bị sợ đến ngốc, sinh ra khủng hoảng, dù sao dù là ai trông thấy khe hở lớn như vậy, cũng sẽ hoài nghi đó có phải hay không là thông đạo thông xuống địa ngục, lo lắng mình sẽ bị hút vào, vĩnh viễn không thấy mặt trời.

Đế Hoàng hạp cốc sỡ dĩ được mệnh danh là Đế Hoàng, là vì ở chỗ sâu trong Đế Hoàng hạp cốc, có một tòa Đế Ngân Bi, nghe nói, chỉ có người được Phong đế Vương giả có thể lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bi, Vương giả đỉnh tiêm ngay cả một tia dấu vết cũng không tạo được.

- Đế Ngân Bi đã có mấy vạn năm không có ai có thể lưu lại dấu vết bên

trên rồi hả?

Yến Phượng Phượng nói ra.

Diệp Trần nghi vấn nói:

- Hư Hoàng là Phong đế Vương giả, hắn cũng không cách nào lưu lại sao?

Hải Vô Nhai nói:

- Tiêu chuẩn của thời đại thượng cổ không giống với bây giờ, lấy thực lực của Hư Hoàng, vào thời thượng cổ, chỉ có thể coi là Vương giả đỉnh tiêm thôi, không tính là Phong đế Vương giả.

- Là thế sao!

Diệp Trần gật gật đầu.

- Đi, chúng ta qua đó xem.

Yến Phượng Phượng tăng tốc độ lên, lao vào chỗ sâu trong Đế Hoàng hạp cốc, những người khác theo sát phía sau.

Ước chừng nửa canh giờ qua đi, mọi người đi tới trung bộ của Đế Hoàng hạp cốc.

- Xuống dưới!

Không chút do dự, thân hình Yến Phượng Phượng mở ra, xông vào trong hạp cốc, ba người Diệp Trần Mộ Dung Khuynh Thành Hải Vô Nhai cũng không chút do dự, những người khác thì hai mặt nhìn nhau, cân nhắc trong một sát na rồi mới cắn răng đuổi theo, phảng phất ở sâu trong hạp cốc có gì đó khiến bọn hắn sợ hãi vậy.

Đế hoàng hạp cốc trung bộ là nơi rộng nhất, phạm vi chừng hơn ngàn dặm, ở trong khu vực hơn ngàn dặm, không có một tia khí tức sinh mệnh,

cũng không có bất kỳ vật lẫn lộn, duy chỉ có trung ương mặt đất, đứng sừng sững lấy một tấm bia đá, tấm bia đá này cao chín mươi chín lí, rộng chín mươi chín lí, trên đó có in không ít dấu vết, có vết đao, có vết kiếm, có chưởng ấn, có quyền ấn, có dấu tay, còn có trảo ngấn, xếp đặt theo thứ tự từ trên xuống dưới, nhưng từ ở giữa trở xuống đã không còn dấu vết nào nữa rồi, một mảnh trống không.

Ngoài trăm dặm, mọi người liền dừng thân hình, chậm rãi rơi xuống.

Không phải bọn hắn không muốn tới gần, mà là làm không được, Đế Ngân Bi không phải là tấm bia đá bình thường, khí tức phát ra khiến Chân Nguyên, huyết dịch, thậm chí cả nhịp tim đập của bọn hắn đều bắt đầu bạo động, tùy thời đều có thể bị cổ khí tức này làm tử vong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 766: Đế Ngân Bi. (Hạ)

Yến Phượng Phượng ngưng trọng nói:

- Đế Ngân Bi bản thân chính là một kiện kì vật, người lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bi, mỗi người đều là Phong đế Vương giả kinh thiên động địa, tuy rằng vài vạn năm gần đây, không ai có thể lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bi, nhưng khí tức còn sót lại, vẫn không phải người bình thường có thể thừa nhận được, chúng ta bình thường gọi là đế khí, khí tức của Phong đế Vương giả.

- Đế khí!

Diệp Trần niệm thấp một câu.

Yến Phượng Phượng xoay đầu nói với đệ tử Huyền Tông và Thiên Hải môn:

- Các ngươi lưu lại, không được tới gần quá mức.

Nói xong, Yến Phượng Phượng lại nói với đám người Diệp Trần:

- Chúng ta có thể đi lên phía trước một chút, có thể xem rõ ràng hơn một chút, dấu vết trên đó quỷ phủ thần công, dù là một đạo thô thiển nhất, cũng đại biểu cho thành tựu kinh người, ẩn chứa Thiên địa chí lý.

Đại năng Linh Hải Cảnh tầm thường, tự nhiên không cách nào tiến vào trong vòng trăm dặm, nhưng Yến Phượng Phượng Hải Vô Nhai, Diệp Trần cùng với Mộ Dung Khuynh Thành đều là nhân vật cấp tông sư, tới gần một ít cũng không có việc gì, hơn nữa ở ngoài trăm dặm, thật sự xem không rõ lắm, những đế khí kia đối với cảm giác cùng thị lực đều có hạn chế, che lấp hư thật.

- Tốt!

Diệp Trần cảm thấy hết sức hứng thú với Đế Ngân Bi, hắn từ phía trên đó cảm nhận được vô số sợi ý chí đáng sợ, có kiếm ý đao ý, quyền ý, mỗi một đạo đều khiến hắn cảm thấy rất khiếp sợ, cùng so sánh với ý chí trên đó, hủy diệt kiếm ý của Diệp Trần đều không đáng giá nhắc tới, như đom đóm so với mặt trăng vậy.

Chín mươi dặm!

Tám mươi dặm!

Lúc đến gần bay mươi dặm, Hải Vô Nhai cười khổ một tiếng, hắn nhịn không được rồi.

Ba người Yến Phượng Phượng tiếp tục đi tới.

Bảy mươi dặm!

Sáu mươi dặm!

Mộ Dung Khuynh Thành dừng bước lại, sắc mặt của Yến Phượng Phượng cũng không dễ nhìn, có chút tái nhợt.

"Ngay ở chỗ này a! "

Diệp Trần thần sắc tự nhiên, đế khí ở ngoài sáu mươi dặm, tương đương với sự trùng kích của ngũ giai đỉnh phong kiếm ý, tuy rằng rất mạnh, nhưng Diệp Trần có được ngũ giai hủy diệt kiếm ý tương đương với lục giai kiếm ý bình thường, ngược lại không chịu ảnh hưởng gì, bất quá hắn cũng phải chiếu cố Mộ Dung Khuynh Thành và Yến Phượng Phượng thoáng một chút.

Yến Phượng Phượng bội phục nhìn thoáng qua Diệp Trần, mở miệng nói:

- Đế khí do Đế Ngân Bi phát ra, ẩn chứa ý chí bất đồng, coi chừng kiếm ý và đao ý, chúng là những thứ có tính công kích lớn nhất.

- Ta biết rõ!

Diệp Trần vừa rồi đã gặp phải một đám đế khí ẩn chứa kiếm ý trùng kích, sợi kiếm khí này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, nhưng vẫn như trước, vô cùng lăng lệ ác liệt.

Nâng lên tầm mắt, Diệp Trần thấy được dấu vết ở phía trên nhất, đây là một quyền ấn, quyền ấn tứ tứ phương phương, như là một khối ngọc tỷ ấn lên phía trên, quyền ấn thập phần sâu, bất quá bởi vì niên đại quá lâu, đế khí tràn ngập đi ra có chút suy yếu, nhưng nếu so sánh với dấu vết bên dưới, quyền ần này tràn ngập ra đế khí mênh mông nhất, như là Đế Hoàng cao cao tại thượng, bao quát Thiên địa vậy.

Yến Phượng Phượng giới thiệu nói:

- Quyền ấn thứ nhất là do Phong đế Vương giả thứ nhất ở thời đại thượng cổ lưu lại, Phong đế Vương giả này gọi là Cổ Đế, theo tư liệu lịch sử ghi lại, quyền ấn này, hẳn là Cổ Đế dùng Tứ Phương Đế Quyền đánh ra, mà Tứ Phương Đế Quyền là một trong những áo nghĩa võ học đỉnh giai nổi danh nhất.

Dưới ánh mắt dời, ba người lại thấy được dấu vết thứ hai, đây là một vết cào.

Trảo ngân bình thường tự nhiên sẽ không lọt được vào mắt ba người, chỉ là trảo ngân này, khiến ba người có cảm giác sởn hết cả gai ốc, phảng phất một trảo này trảo không phải Đế Ngân Bi, mà là một phương đại địa, một mảnh núi sông, một khỏa tinh cầu, bất kỳ vật gì dưới một trảo này, đều phải nát bấy, hơn nữa trảo ngấn này, lại tràn ngập ra Ma Đạo ý chí, khiến người khác sinh ra sợ hãi.

- Đây là Phong đế Vương giả kế sau Cổ Đế - Khí Thiên Đế, Khí Thiên Đế đi chính là Ma Đạo, cũng là một trong tam đại ma đạo Vương giả từ trước đến nay của nhân loại, Khí Thiên Đế vào thời kì đỉnh phong đã đi ra

phiến thế giới này, tiến về tinh không, về sau biến mất vô tung, từ nay về sau không ai còn thấy nữa.

Nghe Yến Phượng Phượng vừa nói như vậy, hơn nữa bản thân có được Ma Đạo ý chí, Mộ Dung Khuynh Thành trước mắt sinh ra ảo giác, phảng phất ở trên Đế Ngân Bi thấy được một bóng người, bóng người này vô cùng cao lớn, trên đạt tinh không, dưới giẫm đại địa, âm ảnh bao phủ thế gian, bàn tay chém ra, mảng lớn núi sông tan vỡ, tinh cầu bạo tạc nổ tung.

- Nhân vật thật lợi hại.

Lắc đầu, Mộ Dung Khuynh Thành tỉnh táo lại.

Nàng biết rõ, đây không phải là ảo giác đơn giản như vậy, là vì thông qua Yến Phượng Phượng tự thuật, trong đầu mình đầu tiên đã có một ấn tượng sơ bộ, sau đó đế khí của Khí Thiên Đế trùng kích tới, kết hợp với ấn tượng trong đầu, sinh ra cảm ứng huyễn hoặc khó hiểu.

- Vết kiếm thứ tám là một cái dị số, bản thân không có thực lực Phong đế Vương giả, nhưng lại có thủ đoạn có thể lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bi, danh xưng của hắn là Kiếm Vương.

Yến Phượng Phượng nhìn về phía Diệp Trần.

- Hắn chính là Kiếm Vương!

Diệp Trần thì thào lên tiếng, trong thiên hạ, nhân loại từ trước tới nay, chỉ có một Kiếm Vương, đó chính là Thượng Cổ Kiếm Vương, Chiến Vương sở dĩ không dám xưng là Kiếm Vương, cũng bởi vì tự nhận không đạt tới trình độ như Thượng Cổ Kiếm Vương, không thể tưởng được Kiếm Vương này so trong tưởng tượng còn lợi hại hơn, rõ ràng dùng thân phận Vương giả, lưu lại một đạo vết kiếm trên Đế Ngân Bi, tuy rằng đạo vết kiếm này rất cạn, nhưng khí tức phát ra một điểm cũng không kém, rất có xu thế nghịch hành phạt lục.

- Kiếm Vương về mặt áo nghĩa kiếm pháp tìm hiểu không đủ, nhưng

kiếm đạo ý chí của hắn một điểm cũng không kém sắc Phong đế Vương giả khác, thậm chí còn hơi vượt qua, ta nghĩ, đây là đấu mấu chốt để hắn có thể danh truyền cổ kim, lại có thể tại lưu lại vết kiếm trên Đế Ngân Bi.

Ghi lại về Kiếm Vương tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng có một ít, cho nên Yến Phượng Phượng biết được cũng không ít.

- Ân!

Diệp Trần gật gật đầu.

- Vết kiếm cạn, đại biểu lực công kích không đủ cao, khí tức không kém, thì đại biểu cho kiếm ý mạnh.

Kiếm ý có thể tăng phúc lực công kích, nhưng cũng có hạn độ, rất hiển nhiên, kiếm chiêu ẩn chứa kiếm ý của Kiếm Vương, lực công kích so với Phong đế Vương giả vẫn hơi yếu một ít, bất quá kiếm ý của hắn lại thuộc về hàng đầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 767: Đế Chi Mộ, Tứ Cực Đại Đế. (Thượng)

Tiếp tục nhìn xuống, nguyên một đám dấu vết thấy mà giật mình khắc vào tầm mắt ba người, có chút dấu vết cổ quái, như dấu vết hình xiêng, dấu vết hình tam giác, dấu vết hình lăng, hai điểm một lớn một nhỏ, dấu vết giao nhau, dấu vết âm dương ngư, cũng không biết những Phong đế Vương giả này sử dụng áo nghĩa võ học gì nữa.

- Dấu vết thứ 398 là một Phong đế Vương giả nổi danh nhất vào bảy vạn năm trước, gọi là Tứ Cực Đại Đế, Tứ Cực Đại Đế am hiểu chính là không gian áo nghĩa, lấy chỉ pháp để trứ danh, lúc ở cấp độ Linh Hải Cảnh, đã sáng tạo ra áo nghĩa võ học cấp thấp Phá Hư Chỉ, uy lực hơn xa trung giai áo nghĩa võ học, Phá Hư Chỉ có tất cả bốn thức, mỗi một thức đều đại biểu một loại vận dụng không gian áo nghĩa, uy lực của chỉ thứ tư là lớn nhất, thẳng truy áo nghĩa võ học đẳng cấp cao.

Nói xong, Yến Phượng Phượng cổ quái liếc nhìn Diệp Trần, nàng từng thấy qua Diệp Trần thi triển một môn chỉ pháp không gian áo nghĩa chỉ pháp, đương nhiên, không gian áo nghĩa chỉ pháp từ xưa đến nay có không ít, bất quá Tứ Cực Đại Đế cách hiện giờ tương đối gần, cho nên hình thái thi triển Phá Hư Chỉ cũng có một ít miêu tả, mà chỉ pháp do Diệp Trần thi triển ra, rất giống với Phá Hư Chỉ đệ tam thức của Tứ Cực Đại Đế, cũng chỉ là nhan sắc Chân Nguyên bất đồng thôi.

Ngoài ra, Phá Hư Chỉ của Hạ Hầu Tôn cũng có thể là Phá Hư Chỉ đệ nhị thức của Tứ Cực Đại Đế, không phải chỉ đơn giản là trùng tên.

- Phá Hư Chỉ!

Diệp Trần động dung.

Phá Hư Chỉ đệ tam thức là hắn tìm được ở trong ngọn núi dầu dê ở Thập Vạn Đại Sơn Nam Trác Vực, đồng thời tìm được còn có một cái chìa khóa bạch sắc, trên đó viết ‘ Đế chi mộ, Bạch Dương Tọa' chẳng lẽ Đế chi mộ chính là mộ phần của Tứ Cực Đại Đế, mà cái chìa khóa bạch sắc kia là điểm mấu chốt để mở ra Đế Chi Mộ sao?

- Tứ Cực Đại Đế có bốn vị thuộc hạ, đều là Vương giả Sinh Tử Cảnh, cũng đều là yêu thú, theo thứ tự là Thương Lang Vương, Bạch Dương Vương, Hỏa Điểu Vương, Thiên Hạt Vương, Thương Lang Vương đại biểu chòm Thương Lang, Bạch Dương Vương là chòm Bạch Dương, Hỏa Điểu Vương và Thiên Hạt Vương là chòm Hỏa Điểu và chòm Bọ Cạp, Tứ Cực Đại Đế truyền thủ cho mỗi người bọn hắn một thức Phá Hư Chỉ, khiến bọn hắn cảm ngộ không gian áo nghĩa.

Bạch Dương Vương, chòm Bạch Dương?

Diệp Trần hết thảy đều đã minh bạch, Phá Hư Chỉ mà mình tu luyện đích thật là do Tứ Cực Đại Đế sáng tạo ra, mà Tứ Cực Đại Đế lại truyền Phá Hư Chỉ đệ tam thức cho Bạch Dương Vương, cho nên, cái chìa khóa bạch sắc kia mới có ba chữ Bạch Dương Tọa.

Yến Phượng Phượng tiếp tục nói:

- Tứ Cực Đại Đế và Khí Thiên Đế cũng giống nhau, cũng tiến nhập vào tinh không, biến mất một trăm năm sau mới trở về, nhưng khi hắn trở về, chịu trọng thương không cách nào chữa trị được, tựa hồ trong tinh không gặp phải chuyện gì đó đáng sợ vậy. Có thể cảm giác tánh mạng không còn lâu nữa, Tứ Cực Đại Đế ở trong một cấm địa, kiến tạo nên mộ địa thuộc về mình, mộ địa này ẩn chứa vô số trận pháp và lực lượng kinh thiên của Tứ Cực Đại Đế kích phát ra trước khi chết, Sinh Tử Cảnh Vương giả cưỡng ép hiếp xâm nhập vào, cửu tử nhất sinh.

Về sau, bốn thuộc hạ của hắn cũng nhao nhao chết đi, bọn hắn trước đây là thuộc hạ của Tứ Cực Đại Đế, sau khi chết cũng muốn làm bạn với hắn, nên ở bốn phía mộ địa của Tứ Cực Đại Đế, phân biệt thành lập nên bốn tòa

mộ địa, mà muốn mở ra bốn tòa mộ địa này cần chìa khóa đặc thù, bởi vì bốn mộ địa này và mộ địa của Tứ Cực Đại Đế liền cùng một chỗ nên Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng rất khó xâm nhập

- Nhiều năm như vậy, đã có người nào tìm được mộ địa của Tứ Cực Đại Đế chưa?

Diệp Trần đột nhiên hỏi.

Đế chi mộ, không thể nghi ngờ chính là mộ địa của Tứ Cực Đại Đế.

Yến Phượng Phượng lắc đầu.

- Không rõ ràng lắm, mộ địa của Tứ Cực Đại Đế được kiến tạo trong một cấm địa di động, coi như là Vương giả Sinh Tử Cảnh, cũng rất khó tìm được, mà cho dù tìm được thì nếu không có chìa khóa, cũng chưa chắc có thể mở ra được, về nơi mộ địa của Tứ Cực Đại Đế, vẫn là một chủ đề bí ẩn, vẫn chưa nghe nói có người nào tìm ra được, nhưng phỏng chừng cho dù có thì cũng sẽ không tuyên dương ra ngoài.

- Cũng đúng!

Diệp Trần gật gật đầu, linh hồn lực của hắn thăm dò vào trong Trữ Vật Linh Giới, trên giá sách ở một góc khuất, một cái chìa khóa bạch sắc cực lớn lẳng lặng bày ở đó.

- Tứ Cực Đại Đế là Phong đế Vương giả thập phần nổi tiếng, áo nghĩa võ học không gian của hắn, ngay cả Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng thập phần muốn đạt được, chỉ sợ vừa xuất thế, liền khiến nổi lên gió tanh mưa máu, ngay cả Hư Hoàng, thậm chí cả sư phụ ta, đều muốn xuất động.

Yến Phượng Phượng nói tiếp.

- Đó là đương nhiên.

Lúc ở cấp độ Linh Hải Cảnh, không thể tìm hiểu quá nhiều áo nghĩa, có

mấy môn cũng rất tốt rồi, nhưng đến cấp độ Sinh Tử Cảnh, tùy thời đều có thể đi vào trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, lực lĩnh ngộ bạo tăng vô số lần, lĩnh ngộ áo nghĩa thập phần mau lẹ, kể từ đó, nhu cầu đối với áo nghĩa liền lớn hơn rất nhiều, dù sao áo nghĩa bất đồng kết hợp lại với nhau, không có cùng hiệu quả và uy lực, ngoại trừ áo nghĩa chủ tu, mấy môn áo nghĩa làm sao mà đủ, mà không gian áo nghĩa là một trong những áo nghĩa cường đại nhất, có quan hệ với rất nhiều áo nghĩa khác, chỉ cần có thể đạt được một môn võ học không gian áo nghĩa, tất nhiên có thể có được trợ giúp cực lớn.

Đương nhiên, cấp bậc của Phá Hư Chỉ có chút thấp, Vương giả Sinh Tử Cảnh phỏng chừng cũng không nhiệt tâm lắm, có là tốt nhất, không có cũng không sao cả, Vương giả Sinh Tử Cảnh chính thức vừa ý hẳn là áo nghĩa võ học không gian trung giai, thậm chí áo nghĩa võ học không gian đẳng cấp cao, dù sao Phá Hư Chỉ chỉ là áo nghĩa võ học cấp thấp, uy lực không được như áo nghĩa võ học trung giai, những áo nghĩa võ học không gian như vậy, uy lực ít nhất cũng tương đương với áo nghĩa võ học đỉnh giai.

- Thực lực của ta hiện giờ, còn xa xa không đủ a, Tứ Cực Đại Đế, không gian áo nghĩa võ học, đã trở thành truyền kỳ, ta chỉ có thể xa xa nhìn lên.

Trên áo nghĩa võ học Trung giai có áo nghĩa võ học đẳng cấp cao, có áo nghĩa võ học đỉnh giai, lại hướng lên chính là Thiên Đạo pháp tắc, mà trên Linh Hải Cảnh, có nửa bước vương giả, Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, vương giả đỉnh tiêm, Phong đế Vương giả, mỗi một cấp bậc, cũng như một cái khoảng cách cực lớn, không có ý chí và quyết tâm phá tan hết thảy thì không cách nào vượt qua được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 768: Đế Chi Mộ, Tứ Cực Đại Đế. (Hạ)

Tứ Cực Đại Đế đã đứng ở đỉnh phong thế giới này, mà Diệp Trần, tối đa chỉ là một thiếu niên vừa mới trưởng thành thôi, chênh lệch giữa cả hai còn rất lớn, xa không thể chạm tới được.

Nhìn lên lỗ ngon tay mà Tứ Cực Đại Đế lưu lại trên Đế Ngân Bi, Diệp Trần phảng phất thấy được một cự nhân, hai mắt lạnh lùng của cự nhân bao quát lấy hắn.

Tứ Cực Đại Đế qua đi, chỉ còn lại có mười ba vị Phong đế Vương giả, nhìn ra, theo khoảng cách cách hiện giờ ngày càng gần, khoảng thời gian Phong đế Vương giả lưu lại dấu vết ngày càng dài, giai đoạn trước Thượng Cổ niên đại đến Trung Cổ niên đại, một ngàn năm thì đại khái có một vị Phong đế Vương giả, giai đoạn trước Trung Cổ niên đại đến cận cổ niên đại, đại khái là 1500 năm ra một vị, từ sau cận cổ niên đại thì mấy ngàn năm mới có một vị, cũng không biết là vì nguyên nhân gì khiến cho Phong đế Vương giả càng ngày càng ít, đến thời đại hiện giờ thì trực tiếp ngay cả Phong đế Vương giả chính thức cũng không có, bởi vì chỉ có lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bi, mới xem như Phong đế Vương giả chính thức.

- Một vị Phong đế Vương giả cuối cùng, là một thiên tài kinh thiên động địa, trước hắn vạn năm cũng không có xuất hiện qua một gã Phong đế Vương giả có thể lưu lại dấu vết trên Đế Ngân B, thẳng đến khi hắn xuất hiện, danh xưng của hắn là Nguyên Hoàng, Nguyên Hoàng thiên sinh pháp thể, Chân Nguyên vô cùng vô tận. . .

Khi Yến Phượng Phượng bắt đầu nói đến chuyện của Nguyên Hoàng, trong một sơn cốc cách đó thập phần xa xôi, một hồi đại chiến đang phát sinh.

Song phương đại chiến không phải người khác, đúng là Thiên Kiếm Tông và Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm.

- Thiên Kiếm Tông, xem ra sư phụ ta đã đánh giá cao thực lực của ngươi, vốn không cần ta ra tay, hắn cũng có thể đánh bại ngươi rồi.

Liễu Vô Kiếm một bên kích chiến Thiên Kiếm Tông, một bên còn dư lực nói chuyện.

- Hừ! Hiện tại vừa mới bắt đầu thôi.

Thanh âm của Thiên Kiếm Tông lộ ra có chút dồn dập.

- Thiên kiếm thức, Bạch Giao!

Đồng thời khi nói chuyện, trường kiếm của Thiên Kiếm Tông vẽ một cái, một đạo kiếm khí giống như lụa trắng phá không bắn ra, kiếm khí co duỗi bất định, có thể co có thể thẳng, phảng phất một đầu Bạch Giao linh hoạt xuyên thẳng qua trong hư không, nhanh như thoáng qua, mắt thường không cách nào thấy được.

- Trảm Lãng!

Đối mặt một kiếm này, thân hình Liễu Vô Kiếm lập lòe mấy cái, cả người phảng phất hư không chuyển dời, một kiếm chặt đứt đầu lâu của Bạch Giao kiếm khí

- Quả nhiên là phong cách của hắn!

Thiên Kiếm Tông nhướng mày, nói thật, lúc trước hắn chiến thắng sư phụ của Liễu Vô Kiếm, cũng chỉ là thắng hiểm, phong cách gọn gàng của đối phương gây cho hắn ấn tượng rất sâu, phong cách của Liễu Vô Kiếm rất giống với sư phụ hắn, đương nhiên, cũng không phải nói Liễu Vô Kiếm là đi theo lộ tuyến của sư phụ hắn, chỉ có thể nói, bên phía Tây Hải, phong cách về cơ bản đều giống nhau, sinh hoạt hoàn cảnh bất đồng, lý niệm tự nhiên bất đồng.

- Thiên kiếm thức, Trảm Không!

Một kiếm không có kết quả, Thiên Kiếm Tông lại đánh ra một kiếm, một kiếm này, thập phần tương tự với Trảm Lãng của Liễu Vô Kiếm, gọn gàng, lực quan thiên quân.

- Ha ha! Đây là chiêu thức ngươi căn cứ theo sư phụ ta để sáng tạo ra sao? Nhưng tiếc, sư phụ ta cũng không phải đối thủ của ta, ngươi sao lại là đối thủ của ta được.

Liễu Vô Kiếm bay lên trời, trường kiếm hung mãnh đâm xuống, từng đoàn từng đoàn khí hoàn vây quanh trường kiếm, lập tức xuyên thấu kiếm khí của Thiên Kiếm Tông.

- Thật nhanh!

Thiên Kiếm Tông chấn động, Thiên kiếm thức Trảm Không của hắn là siêu tốc kiếm, không có gì hoa mỹ, lấy ý chí bắn ra tiềm lực kinh người, nhưng sự nhanh chóng của kiếm Liễu Vô Kiếm rõ ràng còn hơn cả hắn, phảng phất loại tốc độ này, đối với hắn mà nói chỉ là bình thường.

- Thiên kiếm thức, kiếm trận!

Rốt cục, Thiên Kiếm Tông lấy ra sát chiêu mạnh nhất, từ trong thể nội thoát ra mười tám chuôi Chân Nguyên trường kiếm, trường kiếm trong tay run lên, mười tám chuôi Chân Nguyên trường kiếm, vây quanh trường kiếm trong tay xoay tròn không ngớt, nhanh chóng tạo thành một cái kiếm trận, kiếm trận vừa thành hình, khí tức lập tức kéo lên một mảng lớn, kiếm khí kinh người động xuyên vân tiêu, san bằng cả sơn cốc, cỏ cây cũng bị hù dọa, đột ngột từ mặt đất mọc lên, tựa như từng thanh tiểu kiếm.

- Đi!

Trường kiếm trong tay vẽ một cái, Thiên Kiếm Tông quát lên một tiếng lớn.

Lập tức!

Kiếm trận bay vút về phía Liễu Vô Kiếm.

- Kiếm trận, có ý tứ!

- Bất quá, cái này xa xa chưa đủ!

- Thiên Kiếm Tông, tiếp ta một kiếm do ta tự nghĩ ra, Di hải kiếm khí!

Liễu Vô Kiếm hai tay cầm kiếm, trường kiếm từ dưới lên trên, mãnh lực vẽ một cái, nhếch lên, tựa hồ một phiến hải dương di động, một cổ đại lực bàng bạc bộc phát, thâm bạch sắc kiếm khí ngưng tụ thành mang tất cả Thiên địa, nghênh hướng kiếm trận trùng kích tới .

Đùng đùng!

Kiếm trận sao có thể chống đỡ được cổ kiếm khí bàng bạc đó, trong nháy mắt đã bị nát bấy, cuốn ngược mà về.

- Nguy hiểm!

Thiên Kiếm Tông hoảng sợ biến sắc, trường kiếm quét ngang, ngăn cản trước người.

Sau một khắc!

Thâm bạch sắc kiếm khí mang tất cả đi qua.

PHỐC!

Phun ra một ngụm máu tươi lớn, Thiên Kiếm Tông bay rớt ra ngoài, giống như lợi tiễn phá không, nhanh chóng như quang.

Người xem trận chiến này không đông lắm, nhưng đều là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy, như Địa Kiếm Tông Từ Nguyên, Nguyên Kiếm Tông giao hảo tốt với Thiên Kiếm Tông, đại đệ tử của Thiên Kiếm Tông - Phong Lôi Kiếm

Tông, những người này mặc dù không nổi danh hơn Thiên Kiếm Tông, nhưng cũng là những cao thủ xếp trong top 10, top 20 trong số tông sư kiếm đạo.

- Sư phụ bị đánh trọng thương.

Số tuổi của Phong Lôi Kiếm Tông vượt qua thất tuần, nhưng nhìn qua như là một tráng niên, hắn há to mồm, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, hắn biết Diệp Trần đánh bại sư phụ Thiên Kiếm Tông, nhưng theo sư phụ hắn nói thì đối phương thắng là nhờ vào Ngự Kiếm thuật, không có Ngự Kiếm thuật thì hai người ngang nhau mà thôi, mà Tây Hải Kiếm Tông, tựa hồ đánh bại sư phụ một cách dễ dàng, thực lực chênh lệch quá lớn.

Ngoài hơn mười dặm, Thiên Kiếm Tông ngừng thế lui, khóe miệng đổ máu, từng tia máu uốn éo như rắn.

- Hảo một chiêu Di hải kiếm khí, đây là kiếm chiêu hùng hồn nhất ta từng gặp, ngươi thực sự mạnh, vượt xa sư phụ ngươi.

Nét mặt Thiên Kiếm Tông ngưng trọng như nước, trong quyết đấu tông sư kiếm đạo, hắn chưa bao giờ bị áp chế như vậy, Diệp Trần sử ra Ngự Kiếm thuật cũng chỉ có thể thắng hắn một hiệp, nếu quyết đấu một trận tử chiến, dù bị đánh chết thì Diệp Trần cũng không tốt lành gì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 769: Nhất Tuyến Thiên Lý. (Thượng)

- Ân? Ngươi vẫn còn chiến lực.

Liễu Vô Kiếm hơi kinh ngạc, một kiếm này của hắn ẩn chứa hai loại áo nghĩa phong thủy, thủy áo nghĩa đã tiểu thành, phong chi áo nghĩa đã gần đạt đến tiểu thành, kết hợp lại, vượt xa áo nghĩa võ học trung giai, hơn nữa vận dụng lực đạo thập phần xảo diệu, áo nghĩa võ học ngang cấp cũng không thể ngăn cản.

- Vừa đúng lúc, trong nhiều năm qua, ta vừa nghiên cứu ra Thiên Kiếm Thức mới, hiện tại mượn ngươi thử chiêu xem sao.

Kiếm Tông thản nhiên nói.

- Ha ha ha!

Nghe vậy, Liễu Vô Kiếm cười lớn.

- Lấy ta thử chiêu, chỉ sợ chiêu kiếm của ngươi ta còn không để vào mắt, bất quá ta cho ngươi một cơ hội, ra tay toàn lực đi.

Tài cao gan lớn, Liễu Vô Kiếm lẳng lặng đợi sát chiêu mạnh nhất của Thiên Kiếm Tông.

Thiên Kiếm Tông cũng không tức giận, cánh tay giơ ra, dựng thẳng trường kiếm trước ngực, thần tình uy nghiêm phảng phất như tiến hành một đại lễ.

- Hội Tâm Nhất Kiếm!

Trường kiếm họa xuất, Thiên Kiếm Tông phát động Thiên Kiếm Thức

mới nghiên cứu ra.

Không ai có thể hình dung một kiếm này nhanh như thế nào, tựa như thời gian cũng ngừng lại, Liễu Vô Kiếm đứng mũi chịu sào có thể cảm nhận một kiếm này đáng sợ như thế nào, nếu lúc trước chiêu kiếm của Thiên Kiếm Tông làm hắn hứng thú, thì hiện tại, Hội Tâm Nhất Kiếm mang đến uy hiếp cho hắn.

- Cực Sát - Thiên Lý Nhất Tuyến!

Thiên Kiếm Tông có Hội Tâm Nhất Kiếm, Liễu Vô Kiếm cũng có lá bài tẩy của mình, lúc trước hắn căn bản không có chú tâm, chỉ thấy tay hắn cầm trường kiếm sắc bén, một đạo ánh sáng màu trắng lăng không bay ra, chỗ va chạm như giao tuyến giữa trời và biển, vừa rộng vừa sâu vô cùng.

PHỐC!

Hội Tâm Nhất Kiếm của Thiên Kiếm Tông cực kỳ lợi hại, kiếm khí ngưng tụ thành một đạo thẳng tắp, mà Thiên Lý Nhất Tuyến của Liễu Vô Kiếm cũng quái dị không kém, cũng ngưng tụ thành một đạo thẳng tắp, bất quá lúc va chạm nhau, thì Hội Tâm Nhất Kiếm của Thiên Kiếm Tông tiêu tán dần, bởi vì một kiếm này của Liễu Vô Kiếm căn bản không có điểm cuối, Hội Tâm Nhất Kiếm dù có cường thịnh trở lại thì cũng làm sao mà ngăn cản chứ.

- Thủy áo nghĩa thật cao thâm.

Thiên Kiếm Tông sao lại không nhìn ra, chiêu kiếm của Liễu Vô Kiếm ẩn chứa hai loại áo nghĩa, nhưng bất đồng với Di Hải Kiếm Khí, chiêu Thiên Lý Nhất Tuyến này, lấy thủy áo nghĩa làm chủ đạo, phát huy thủy áo nghĩa vô cùng nhuần nhuyễn, đối mặt chiêu này, thân giống như ở biển rộng, mặc dù có thể thấy nơi giao tiếp biển trời, nhưng tốc độ quá nhanh, không thể tới được.

Dát chi!

Thiên Lý Nhất Tuyến đánh tan Hội Tâm Nhất Kiếm, Thiên Kiếm Tông né tránh không kịp, lồng ngực hắn bị trúng một kích, tiếng kim khí nổ đùng vang lên, tóc tai Thiên Kiếm Tông tán loạn, miệng phun máu tươi, bay rớt ra ngoài, bất đồng với lần trước, thương thế của hắn thập phần nặng, lục phủ ngũ tạng cơ hồ lệch vị trí, máu huyết không thể lưu chuyển.

- Có thể bức ta thi triển ra Thiên Lý Nhất Tuyến, ngươi cũng nên tự hào rồi, đáng tiếc, tiềm lực của ngươi đã hết, sau này, chênh lệch giữa chúng ta càng lúc càng lớn, không cách nào đền bù.

Thu hồi trường kiếm vào bao, Liễu Vô Kiếm quay sang thanh niên hùng tráng và thải y nữ tử, nói:

- Chúng ta đi!

Bá bá bá!

Ba người phảng phất như phù quang, trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt mọi người.

- Sư phụ, người không sao chứ!

Phong Lôi Kiếm Tông vội vàng chạy tới đỡ Thiên Kiếm Tông.

Sắc mặt Thiên Kiếm Tông xám trắng, yếu ớt nói:

- Không chết được.

Địa Kiếm Tông Từ Nguyên hít sâu một hơi, dò hỏi:

- Thiên Kiếm Tông tiền bối, theo ý người, thực lực Liễu Vô Kiếm này tới bực nào?

- Hắn? Đoán chừng tông sư Linh Hải Cảnh của Chân Linh đại lục, không ai có thể địch nổi hắn.

Thiên Kiếm Tông trầm mặc một chút rồi nói ra.

- Cái gì, làm sao có thể.

Địa Kiếm Tông Từ Nguyên và Nguyên Kiếm Tông đều lộ vẻ khiếp sợ.

- Không phải còn có Diệp Trần sao? Từ Nguyên bật thốt lên.

Thiên Kiếm Tông cười khổ, nói:

- Nhiều năm nay, ta sáng tạo ra Hội Tâm Nhất Kiếm, thực lực tăng tiến không ít, mà mấy năm trước, thực lực Diệp Trần so với ta chỉ cao hơn một hai thành, dù mấy năm qua có thể hắn tiến bộ nhưng nếu đối đầu cùng Liễu Vô Kiếm thì tối đa cũng chỉ ngang tay, nhưng ta có thể cảm giác được, thực lực Liễu Vô Kiếm không chỉ có như vậy, chỉ là hắn không sử ra toàn bộ thủ đoạn và thực lực mà thôi.

Vốn Thiên Kiếm Tông cũng cho rằng thực lực Liễu Vô Kiếm chỉ vỏn vẹn như vậy, nhưng khi hắn sử ra Thiên Lý Nhất Tuyến, hắn lập tức phát giác, nhất định Liễu Vô Tuyến còn lá bài tẩy mạnh hơn, nếu không đối phương căn bản không cuồng ngạo như thế, Diệp Trần muốn thắng hắn, quả thật thiên nan vạn nan.

- Cái này..

Từ Nguyên và Nguyên Kiếm Tông hai mặt nhìn nhau.

- Aizz, hi vọng suy đoán của ta sai lầm.

Thiên Kiếm Tông lắc đầu lần nữa, rồi được Phong Lôi Kiếm Tông đỡ lấy, dứng dậy ly khai.

- Lớn chuyện rồi.

Sắc mặt Từ Nguyên lộ vẻ lo lắng, hắn là tông sư Chân Linh đại lục, không muốn nhìn thấy cảnh toàn bộ Chân Linh đại lục bị một cao thủ Tây Hải trẻ tuổi tung hoành không đối thủ.

- Có lẽ sẽ xoay chuyển được.

Nguyên Kiếm Tông trầm giọng nói.

Sâu trong Bắc Hải, có một mảnh huyền không đảo.

Trung ương quần đảo, là một tòa huyền không đảo hình chùy, hòn đảo này lớn như không có biên giới, trên đó có núi cao thung lũng, rừng già núi lửa, sông dài, bể lớn, bình nguyên sơn cốc, bên rìa huyền không đảo là một mảnh thác nước lớn nhỏ rũ xuống, từ trên huyền không đảo trút xuống, mà bên dưới huyền không đảo cũng có nước chảy xuôi xuống dưới huyền không đảo, xa xa nhìn lại, tựa như thắng địa thiên đường, kỳ quan tiên giới, đồ sộ và tinh xảo, đẹp không sao tả xiết.

Trên huyền không đảo hình chùy, có một cung điện khổng lồ chiếm diện tích mấy ngàn mẫu, trong cung điện, một nam tử trung niên cùng một người trẻ tuổi đứng trước một tấm mô hình đại lục cự đại, căn cứ hình dáng cùng phân bố địa lý, có thể nhìn ra đây là mô hình Chân Linh đại lục.

Phía trên mô hình Chân Linh đại lục, một sợi dây nhỏ óng ánh liên tiếp giăng khắp nơi, che kín toàn bộ trên không mô hình Chân Linh đại lục, nhìn qua một lượt, căn bản không cách nào đếm hết, ít nhất cũng hơn trăm vạn, giao thoa xoắn xuýt cùng một chỗ.

Trung niên nam tử điểm một ngón tay lên trung ương Chân Linh đại lục, nới đó chính là trung ương chi vực - Thiên Vũ vực.

- Thiên Nhi, đây đến Thiên Vũ vực đi.

Người trẻ tuổi cung kính nói:

- Sư phụ, tại sao ta phải tới Thiên Vũ Vực

- Nếu ta đoán không sai, trong tương lai một năm sau, cấm địa chứa mộ địa của Tứ Cực Đại Đế sẽ di động đến khu vực Thiên Vũ vực, ngươi thân mang Phá Hư Chỉ đệ nhất thức và chìa khóa Thiên Hạt Vương, rõ ràng hữu duyên với mộ địa, bất quá duyên phận chỉ đến một lần, ngươi phải tranh thủ

nắm lấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 770: Nhất Tuyến Thiên Lý. (Hạ)

- Mộ địa Tứ Cực Đại Đế di động đến Thiên Vũ vực?

Người trẻ tuổi hít sâu một hơi, khom lưng cung kính nói:

- Xin sư phụ chỉ giáo.

- Nhớ kỹ, Phá Hư Chỉ có tất cả bốn thức, chìa khóa mở ra mộ địa cũng có bốn thanh, ba cái khác có thể đã rơi vào tay người khác, có thể đoạt lấy thì ra tay đoạt, không thể đoạt, thì cùng hắn hợp tác, ta có dự cảm, bốn thức Phá Hư Chỉ và bốn thanh chìa khóa tập hợp lại mới thể tiến vào mộ địa Tứ Cực Đại Đế.

- Sư phụ yên tâm, bằng vào thực lực của ta, trừ phi là nửa bước vương giả và Vương giả Sinh Tử Cảnh, không ai có thể là đối thủ của ta cả.

Trong mắt người trẻ tuổi hiện lên một tia lãnh mang.

- Thực lực của ngươi, vi sư hiểu rất rõ ràng, nhưng Thiên Vũ vực là thánh địa thiên tài, người có thể chống lại có thể không có, nhưng nhất định có người ngươi không giết được.

- Ta không giết được?

Người trẻ tuổi thắc mắc.

- Được rồi, ngươi đi đi!

Nam tử trung niên phất phất tay.

- Sư phụ, đệ tử cáo từ.

Người trẻ tuổi không nói gì nữa, cáo từ, xoay người rời đi, bay lên trời, hướng Chân Linh đại lục lao đi, nháy mắt đã vô ảnh vô tung.

Sau khi người trẻ tuổi rời đi, nam tử trung niên chắp hai tay sau lưng.

- Mộ địa Tứ Cực Đại Đế xuất thế, ta cũng nên đi một chuyến, không biết nhân tài Chân Linh đại lục kia thực lực đến bực nào, hy vọng sẽ không làm ta thất vọng, Long Vương đang bế quan, có lẽ cũng nên xuất quan rồi.

Vung một tay lên, mô hình Chân Linh đại lục ẩn vào trong hư không, thân hình nam tử trung niên trong nháy mắt tiêu thất ở trung ương đại điện.

Đế Hoàng hạp cốc.

Diệp Trần đã sớm rời đi, dấu vết lưu lại trên Đế Ngân Bi, Tứ Cực Đại Đế loáng thoáng lóe lên, giống như ảo giác.

Một tháng sau đó, nhóm người Diệp Trần du lịch rất nhiều địa phương, có kỳ quan thiên nhiên tạo thành, có địa hình do vương giả thời cổ đại chiến mà tạo nên, .. nhiều không kể xiết.

Một tháng qua đi, mọi người tách riêng ra, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chưa trở về Nam Trác Vực, lúc này đã là giữa tháng tám, từ giờ tới ngày mười tám tháng chín chỉ hơn một tháng, không đủ thời gian trở về, định lưu lại Thiên Vũ Vực.

Mà lúc này, tin tức Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm đánh bại Thiên Kiếm Tông truyền đi, cả sự tình ở Bạch Vân tửu lâu ngày đó cũng truyền ra ngoài, hai chuyện kết hợp lại, lập tức gây nên oanh động, ai ai cũng biết, một vị Tây Hải Kiếm Tông, gọi là Liễu Vô Kiếm, ngoại trừ đánh bại Thiên Kiếm Tông, còn thách đấu với tất cả thiên tài Chân Linh đại lục ở Cửu Long hồ, Cửu Long sơn, thời gian ước định là ngày mười tám tháng chín.

Tây Hải Kiếm Tông so tài với đại lục Kiếm Tông, quả thật đáng đặt cược.

Hơn nữa, cuồng ngôn của Liễu Vô Kiếm, khiến Cửu Long hồ sau hai năm, lại lần nữa nghênh đón một thời kì toàn thịnh, đến lúc đó, người tiến về Cửu Long hồ chỉ sợ sẽ vượt xa trước đây, bởi vì lần này khác với lần trước, lần này đại biểu cho tôn nghiêm của Chân Linh đại lục, nếu như tất cả cao thủ Chân Linh đại lục đều thua Liễu Vô Kiếm, chẳng khác nào thừa nhận Chân Linh đại lục không bằng Tây Hải, bắt đầu sa đọa rồi.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, đã sắp đến ngày mười tám tháng chín, mà theo thời gian chuyển dời, đại lượng đại năng Linh Hải Cảnh đều chạy tới các thành trấn phụ cận Cửu Long sơn, Tông sư Linh Hải Cảnh cũng thường xuyên nhìn thấy, đây là chuyện trước đây không thể nào tưởng tượng nổi.

Trong tửu lâu, trong trà lâu, tràn ngập tiếng thảo luận.

- Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm khí thế hung hãn, Thiên Kiếm Tông cũng thua trên tay hắn, ta hiện tại có chút bận tâm, thực lực hắn có thể hơn phần đông thiên tài Thiên Vũ vực hay không.

- Có lẽ không có khả năng a! Nói thế nào thì Chân Linh đại lục ta cũng là địa phương có nhân tài cường thịnh nhất, không phải tứ hải có thể so sánh.

- Không thể nói như vậy, ai nói địa phương khác sẽ không có thiên tài vô địch? Hơn nữa, Tây Hải trong tứ hải vốn cường thế từ trước đến nay, chỉ có Bắc Hải mới có thể so sánh cùng Tây Hải.

- Ai, xem ra đại thế này, so với tưởng tượng của chúng ta còn khủng bố hơn, trong quá khứ Tây Hải và Bắc Hải tuy nhân tài cường thịnh, nhưng không có khả năng xuất hiện siêu cấp thiên tài như Liễu Vô Kiếm, các ngươi nói xem, số Vương giả Sinh Tử Cảnh xuất hiện trong một trăm năm, có thể hơn xa trước kia không

- Rất có thể, trong quá khứ, một trăm năm ước chừng có mười Vương giả Sinh Tử Cảnh, tối đa không vượt quá hai mươi, còn bây giờ, chỉ sợ không hề dưới ba mươi, có lẽ còn hơn nữa…

Thời Thượng cổ, số Vương giả Sinh Tử Cảnh sinh ra mỗi một trăm năm là nhiều nhất, tuy nói không đến mức đâu đâu cũng thấy nhưng lại thập phần đồ sộ, thời Trung cổ, số Vương giả Sinh Tử Cảnh sinh ra mỗi một trăm năm thoáng cái lại giảm gấp đôi, thời Cận cổ lại giảm thêm gấp đôi nữa, đến thời đại bây giờ, đã giảm mạnh không ngớt, nếu như một trăm năm có thể sinh ra ngoài ba mươi Vương giả Sinh Tử Cảnh thì không sai biệt lắm với ngang với trình độ thời kỳ cuối thời Cận cổ.

Gia tộc Độc Cô.

Độc Cô Tuyệt từ Tà Ma động đi ra, thần sắc tự nhiên, không chật vật và sợ hãi như lúc trước, tựa hồ Tà Ma động không còn bất cứ hiệu quả nào đối với hắn.

Đi đến bên cạnh mộc bài cực lớn cách đó không xa, Độc Cô Tuyệt gỡ tờ giấy trắng ghim trên đó xuống.

Nguyên lai Độc Cô Tuyệt bế quan, sợ không biết đến những sự tình bên ngoài, cho nên phân phó người ghi lại những chuyện trong yếu của Thiên Võ Vực, thậm chí Chân Linh đại lục trên giấy, nhờ đó mà Độc Cô Tuyệt bế quan cũng có thể biết rõ sự tình thiên hạ như lòng bàn tay.

- Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm.

Độc Cô Tuyệt chứng kiến sự tình Liễu Vô Kiếm, con mắt dần dần nheo lại.

- Có ý tứ, đánh bại Thiên Kiếm Tông, địa vị có thể ngang với Diệp Trần, tất nhiên không yếu, cũng được, cho ta xem xem ngươi có bao nhiêu thủ đoạn, có tư cách trở thành đối thủ của Độc Cô Tuyệt ta hay không.

Trang giấy bị vò thành một cục, tiêu tán thành tro bụi.

- Tà Ma động đối với ta đã không còn hiệu quả, trừ phi có thể giải khai phong ấn tiến vào tầng kế tiếp, nhưng phong ấn quá yếu, chỉ sợ lũ tà ma sẽ thừa cơ trùng kích phong ấn, đào thoát ra ngoài, làm vậy thật sự không

không ngoan, không vội, chờ ta bước vào cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ rồi nói sau.

Cũng giống như Diệp Trần, Độc Cô Tuyệt cũng bị kẹt lại ở cảnh giới Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, bước vào hậu kỳ là điều tất nhiên, không có một tia lo lắng nhưng cần không ít thời gian.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 771: Thực Lực Của Tùy Tùng

Nghĩ thông suốt, Độc Cô Tuyệt ly khai khỏi Tà ma động.

Bất tri bất giác, đã đến ngày mười sáu tháng chín.

Phụ cận Cửu Long sơn, đại lượng đại năng Linh Hải Cảnh tiến đến Cửu Long sơn, nối liền không dứt.

Ngày mười bảy tháng chín, những người nên đến đều đã đến, tại trung ương Cửu Long sơn, bốn phía Cửu Long hồ, người người tấp nập, thanh âm trùng thiên.

Bá bá bá bá…

Ngày hôm nay, có rất nhiều thiên tài đến, Bạch Vô Tuyết, Yến Phượng Phượng, Lục Thiếu Du, Tư Đồ Hạo, Bắc Minh Huy, Sở Trung Thiên, … Ngoại trừ một vài vị, các tuyệt đỉnh thiên tài danh chấn thiên hạ đều tới đây, muốn xem trình độ của Tây Hải Kiếm Tông tột cùng đến mức nào.

Bên cạnh Lục Thiếu Du, không ít người tụ tập, Bạch Vô Tuyết cũng ở trong đó.

- Lục huynh, nửa năm trước ngươi từng giao thủ cùng Tây Hải Kiếm Tông, thực lực của hắn như thế nào?

Bạch Vô Tuyết hỏi.

Lục Thiếu Du trầm mặc một lúc, chậm rãi nói:

- Rất mạnh!

Nghe vậy, sắc mặt Bạch Vô Tuyết ngưng lại, mọi người đều biết Lục

Thiếu Du rất mạnh, nhưng mạnh đến trình độ nào thì không ai biết, tương đương không có câu trả lời, nhưng Bạch Vô Tuyết hiểu rất rõ Lục Thiếu Du, nếu như Tây Hải Kiếm Tông so với hắn chỉ lợi hại hơn một điểm, hắn tuyệt sẽ không nói ra hai chữ “rất mạnh”, có thể làm hắn nói ra hai chữ ấy, như vậy Tây Hải Kiếm Tông này tuyệt đối là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

- Bất quá nửa năm nay ta không phải không có tiến bộ!

Trong mắt Lục Thiếu Du hiện lên hào quang lạnh như băng.

Bạch Vô Tuyết gật gật đầu, không nói gì.

- Hắc hắc, Ngự Kiếm thuật của ta đã tu luyện đến cảnh giới đệ tam trọng, tuy chỉ có thể xuất ra tam kiếm, nhưng so với Ngự Kiếm thuật đệ nhị trọng thì mạnh hơn gấp đôi, lần trao đổi Linh Tê Nhất Kiếm với Diệp Trần, thì ta đã tìm hiểu đến Khoái chi áo nghĩa, kiếm ý nhanh chóng tăng lên, Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm, để ta nhìn xem ngươi mạnh bao nhiêu a!

Tư Đồ Hạo một mình một người đứng trên núi, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, hắn tự biết không phải là đối thủ của Liễu Vô Kiếm, bất quá đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể đấu với người này một thời gian ngắn đã là tự hào rồi, điều này có thể cho thấy tiềm lực hắn rất cao.

Ý niệm trong đầu chuyển động, Tư Đồ Hạo thầm nghĩ: "Diệp Trần đạt được Ngự Kiếm thuật của ta, cũng không biết tu luyện đến cảnh giới nào, đoán chừng tại đệ nhị trọng, không vượt qua đệ nhị trọng đỉnh phong, đến lúc đó so Ngự Kiếm thuật cùng hắn thoáng một phát, xem ai mạnh hơn ai.

Một đêm đi qua.

Ngày mười tám tháng chín đã đến.

- Ha ha!

Trời vừa mới tờ mờ sáng, ba đạo nhân ảnh phá không mà đến, người cầm đầu không phải Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm thì là ai.

- Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm.

- Liễu Vô Kiếm đến rồi!

Những người ở phụ cận Cửu Long hồ nhao nhao kinh động, mỗi người đều nhìn về phía ba đạo nhân ảnh đang lướt đến, sau đó ánh mắt tập trung trên người người cầm đầu.

Dáng người Liễu Vô Kiếm cũng không cường tráng, có chút gầy, bàn tay hắn nhỏ dài như ngọc trúc nhưng như có ma lực, gương mặt không tính là tuấn tú, đôi mắt hẹp dài sắc bén, cái mũi cao thẳng, liếc nhìn lại thì rất nhanh bị hấp dẫn.

Ánh mắt nhìn quét qua một vòng, Liễu Vô Kiếm không phát hiện ra thân ảnh Diệp Trần, khóe miệng nhấc lên một đường vòng cung.

- Hừ, đại lục Kiếm tông đâu? Chỉ sợ là sợ tới mức không dám tới rồi.

Thải y nữ tử cười lạnh một tiếng.

- Không vội, nơi đấy có không ít người làm ta hứng thú, có thể chơi đùa một phen.

Liễu Vô Kiếm thản nhiên nói.

- Có không ít cao thủ.

Ánh mắt thanh niên hùng tráng đờ đẫn dần dần trở nên lăng lệ ác liệt, nếu như nói trước kia hắn là một tảng đá thì hiện tại là một khối tinh thép, khí tức phát ra, so với Liễu Vô Kiếm thì rõ ràng không kém hơn bao nhiêu, nếu nói Liễu Vô Kiếm là hoa hồng thì hắn là chiếc lá xanh bắt mắt nhất.

- Ngươi là Liễu Vô Kiếm?

Đứng ra đầu tiên là Bắc Minh Huy, thiên tài thường không chịu thua ai, dù biết rõ mình không phải là đối thủ cũng muốn khiêu chiến một phát.

- Ngươi? Còn không làm ta có một chút hứng thú.

Liễu Vô Kiếm nhìn thoáng qua Bắc Minh Huy, lập tức lắc đầu.

- Có hứng thú hay không, ngươi sẽ biết rất nhanh, tiếp một thương của ta!

Bắc Minh Huy lấy ra Ngân Giao trường thương sau lưng, quét ngang một thương qua, khoảng cách vô hình thu hẹp lại, đúng là Thiên Nhai Chỉ Xích.

- Nạp Lan, ngươi tiếp hắn.

Liễu Vô Kiếm nhìn qua thải y nữ tử, nói.

- Được.

Thải y nữ tử nhảy dựng lên, một trường tiên Bảo khí xuất hiện trên tay, lăng không kích quất đến thương mang vô hình, một kích này nhanh đến không thể tưởng tượng, thương mang vô hình như lâm vào vũng bùn, tốc độ đại giảm, rồi sau đó bị tan thành phấn vụn.

- Thật là lợi hại, Bắc Minh này xếp trong hai mươi cao thủ Tông sư bảng, phát ra sát chiêu lại bị nữ tử bên người Liễu Vô Kiếm ngăn chăn.

- Đừng nóng vội, Thiên Nhai Chỉ Xích của Bắc Minh Huy còn có thức thứ hai.

Đối với sát chiêu của Bắc Minh Huy, mọi người hiểu rõ không ít, huống chi đã hơn một năm, không có khả năng Bắc Minh Huy không có tiến bộ, nói không chừng sớm đã nghiên cứu ra đệ tam thức rồi cũng nên.

- Thiên Nhai Chỉ Xích đệ nhị thức!

Quả nhiên, Thiên Nhai Chỉ Xích thức thứ nhất của Bắc Minh Huy bị phá, sắc mặt hắn khẽ biến, lập tức phát động thức thứ hai, sau một khắc, năm đạo ánh sáng màu bạc từ năm hướng khác nhau đồng loạt công kích thải y

nữ tử, tốc độ nhanh hơn so với thức thứ nhất, mà lại ẩn ẩn bí mật hơn.

- Thị Huyết Tam Sát!

Thải y nữ tử cơ hồ ra tay đồng thời với Bắc Minh Huy, thi triển ra Thị Huyết Tam Sát ngày đó dùng với Mộ Dung Khuynh Thành, bảo khí trường tiên thi triển ra Thị Huyết Tam Sát, uy lực còn hơn vài thành, chỉ thấy trường tiên của thải y nữ tử rung lên, một Tam Thủ Xích Mãng lập thức thành hình, Tam Thủ Xích Mãng kích thẳng vào năm đạo ánh sáng màu bạc, PHỐC PHỐC PHỐC! Đầu mãng xà bị kích xuyên qua, nhưng ánh sáng màu bạc cũng tiêu tán dần.

- Nếu thực lực ngươi chỉ như thế này, vậy ngươi phải thua, không thể nghi ngờ gì.

Thải y nữ tử chịu thiệt trên tay Mộ Dung Khuynh Thành, không có nghĩa là nàng không bằng Mộ Dung Khuynh Thành, dù sao ngày đó là ở quán rượu, nàng cũng có chút coi thường, không phát huy thực lực đến mười thành.

Huống chi, thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành vốn rất mạnh, tối thiểu cũng có thể xếp trong top 10 Tông sư bảng.

- Tức cười, thực lực chân chính của ta còn chưa thi triển ra.

Thần sắc Bắc Minh Huy ngưng trọng, ban đầu hắn còn có chút coi thường thải y nữ tử, cho rằng Liễu Vô Kiếm chỉ tùy tiện phái ra, bất quá hiện tại hắn không cho là vậy nữa rồi, thực lực của thải y nữ tử, so với tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn rất nhiều, không toàn lực ứng phó, rất có khả năng thua trận.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 772: Bá Đao. (Thượng)

- Đệ tam thức, Thiên Nhai Vĩnh Cách!

Thân hình hắn phân thành hai, hai Bắc Minh Huy đồng thời thi triển ra Thiên Nhai Chỉ Xích thức thứ nhất, tuy là một thức, nhưng khí tức trái ngược hoàn toàn, phảng phất một cái ngoài sáng, một cái trong tối, hai cỗ khí tức dung hợp lại, Thiên Nhai Chỉ Xích thức thứ nhất lập tức sinh ra dị biến, vô cùng lăng lệ ác liệt, thương mang phóng đại vô hạn, trong nháy mắt bành trướng ra hơn mấy trăm ngàn lần, bay thẳng tới, nhiều đám mây thoáng cái tách ra.

- Bắc Minh Huy đã thật sự nghiên cứu ra đệ tam thức Thiên Nhai Chỉ Xích, chiêu này mà thành, uy danh tất nổi, có thể lên mấy cấp, nói không chừng còn có thể lọt vào top 10 cũng không biết được.

Trong lòng mọi người thất kinh.

- Ân?

Đồng tử thải y nữ tử co rụt lại, chiêu thương này, thật đúng là ngoài dự liệu của nàng, làm nàng sinh ra ảo giác không cách nào ngăn cản.

- Phục Long Liệt Sát!

Dưới áp bách cực lớn, rốt cục thải y nữ tử thi triển ra át chủ bài mạnh nhất, một đạo hồng sắc quán chú quán chú lên trường tiên, trường tiên như một xiềng xích cực lớn, quấn quanh bên ngoài, thoáng cái bao lấy thế tới hung mãnh của thương mang, từng tiếng rít rít vang lên, hỏa tinh bắn tung tóe, trường tiên và thương mang điên cuồng đấu sức, không ai nhường ai, nhưng cuối cùng, thương mang như giao long bị giam khốn, thoáng cái tứ phân ngũ liệt.

- Bại!

Tận dụng thời cơ, thải y nữ tử hất trường tiên lên, cây roi hóa thành xích mãng, kích lên hộ thể chân nguyên của Bắc Minh Huy

PHỐC!

Bắc Minh Huy phun ra một ngụm máu tươi, bay ra ngoài.

- Bắc Minh Huy thất bại!

Mọi người hít một hơi lãnh khí, nếu Liễu Vô Kiếm đánh bại Bắc Minh Huy thì không nói làm gì, dù sao thực lực Liễu Vô Kiếm quá kinh khủng, đằng này Thải y nữ tử chỉ là một tùy tùng của Liễu Vô Kiếm, vậy mà thực lực lại đáng sợ như vậy, Bắc Minh Huy cũng không ngăn cản nổi, điều này làm bọn hắn kinh hãi không thôi.

- Quả nhiên là phong cách của Tây Hải.

Bạch Vô Tuyết đã từng đi qua Tây Hải, võ giả nơi đó, nặng nhất là tốc độ, có thể dùng một đao, liền tuyệt đối không dùng hai đao, thực lực của Bắc Minh Huy tuy rằng chỉ có thể bồi hồi ở thứ mười ba, nhưng là thương tốc, tối thiểu có thể được xếp vào Top 5, nhưng tốc độ ra chiêu của thải y nữ tử một chút cũng không kém cỏi hắn.

- Thật lợi hại, trường tiên kia quả thực xuất quỷ nhập thần, được sử dụng như cánh tay vậy.

- Nàng này đã lợi hại như thế, thật không biết Liễu Vô Kiếm lợi hại tới trình độ nào nữa?

- Xem ra, Liễu Vô Kiếm không định trực tiếp ra tay, muốn muốn khiêu chiến hắn, trước hết phải đánh bại nàng và thanh niên có khí tức bá liệt kia đã.

- Bắc Minh Huy cũng không được, muốn đánh bại nàng, ít nhất phải cần

cao thủ xếp hạng cao hơn Bắc Minh Huy.

Mọi người nhao nhao nghị luận, hơi lo lắng.

- Sở Trung Thiên ta đến tiếp ngươi.

Trên một khối đất bằng cạnh Cửu Long Hồ, Sở Trung Thiên bay lên trời, lướt đến đối diện thải y nữ tử, một thân khí thế hùng hậu bá đạo bộc phát lên, nhấc lên từng đợt gió lốc.

- Sở Trung Thiên ra tay, bất quá bài danh của hắn so với Bắc Minh Huy còn thấp hơn a, Bắc Minh Huy 16, hắn là 18, có thể đối phó được nàng sao?

- Xem ra các ngươi còn không hiểu Sở Trung Thiên lắm, thực lực của hắn tuy rằng so ra chưa hẳn vượt qua Bắc Minh Huy, nhưng thân là cương linh thể, phòng ngự kinh người, nếu quyết tử chiến thì hoàn toàn có thể liều chết với Bắc Minh Huy, thậm chí liều chết với người có bài danh gần phía trước nữa.

Tông Sư Bảng sắp xếp chính là thực lực, nói cách khác, căn cứ vào thực lực chính thức của ngươi để tiến hành bài danh, chỉ là có vài lúc, thực lực không thể nói rõ hết thảy, ví dụ như dưới vài tình huống, người có năng lực sinh tồn mạnh, có thể sinh sinh hao tổn chết người thực lực cao, không hề nghi ngờ, phòng ngự của Sở Trung Thiên ở trong Tông Sư Bảng tuyệt đối số một số hai, liệt hắn vào thứ nhất cũng chưa hẳn là không thể.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta.

Nhãn lực của thải y nữ tử thập phần độc ác, nàng căn cứ khí tức trên thân Sở Trung Thiên, lập tức đoán ra được, thực lực của đối phương cũng không cao hơn Bắc Minh Huy, mà Bắc Minh Huy cũng bại trên tay nàng, người này đi lên cũng chả làm được gì, chỉ khiến nàng lãng phí thời gian thôi.

- Có phải là đối thủ của ngươi không, không phải ngươi nói là được.

Sở Trung Thiên thần sắc lạnh lùng, khí thế nhanh chóng kéo lên, hào quang màu đỏ sậm bên ngoài thân thể lập lòe bất định, phảng phất một mảng mỏng lóe sáng vậy.

- Ồ!

Liễu Vô Kiếm hơi kinh ngạc, nói với thải y nữ tử:

- Nạp Lan, cẩn thận một chút, người này thân phụ Cương Linh Thể, phòng ngự rất cao.

- Cương Linh Thể?

Thải Y nữ tử biến đổi thần sắc, lạnh lùng nói:

- Thì ra là thế, ra tay đi! Cho dù ngươi có Cương linh thể, ta cũng sẽ đánh bại ngươi!

- Hi vọng lát nữa ngươi còn có thể nói những lời này.

Bảo Khí năm đó của Sở Trung Thiên là một thanh bảo giản màu đỏ sậm, hôm nay, Bảo Khí của hắn sớm đã đổi thành bán cực phẩm Bảo Khí, nhan sắc hồng trong là màu bạc, vô cùng trầm trọng, đây là tông môn vì ban thưởng cho Sở Trung Thiên, đã tốn hao một cái giá cực lớn trong hội đấu giá mới có được.

Bảo giản nơi tay, cương nguyên cường hãn của Sở Trung Thiên quán chú vào, giản vây quanh người, lập tức nổi lơ lửng từng hạt hơi bụi màu đỏ, hơi bụi này lóe ra hào quang như mê huyễn, phảng phất như từng khỏa kim cương áp súc mà thành, ẩn chứa năng lượng khủng bố .

- Hồng trần toái vi giản!

Thân hình lóe lên, Sở Trung Thiên hóa thành một đạo ánh sáng đỏ sậm, ngay lập tức đi đên trước người thải y nữ tử mấy chục bước, một giản đánh đi.

- Thị Huyết Tam Sát!

Thải y nữ tử không lùi không tránh, trường tiên run lên, một đầu Tam Thủ Xích Mãng bạo xông mà ra, cái đầu ở giữa nghênh hướng công kích, đầu ở hai bên thì một trái một phải, giáp công bản thể Sở Trung Thiên, rất có ý tứ một kích miểu sát Sở Trung Thiên.

- Toái!

Sở Trung Thiên căn bản không quản cái đầu đánh về phía mình, một giản nện vào cái đầu ở giữa.

Phanh!

Mãng đầu bạo liệt, tan rả thành hư vô.

PHỐC PHỐC!

Sau đó, hai cái đầu mãng xà khác cũng đụng vào hộ thể cương nguyên của Sở Trung Thiên, chỉ là hộ thể cương nguyên của Sở Trung Thiên quá cường hãn, chỉ lõm xuống một mảng lớn, giống như thủy tinh vẫn còn vương vấn không dứt, đơn giản chỉ cần chống xuống dưới, từ khi tu vị tấn thăng đến Linh Hải Cảnh trung kỳ, Sở Trung Thiên đã thật lâu không có bị công phá qua hộ thể cương nguyên rồi, trên Tông Sư Bảng, người có thể công phá hộ thể cương nguyên của hắn, rải rác không có mấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 773: Bá Đao. (Hạ)

- Cái gì, phòng ngự mạnh như vậy sao?

Thải y nữ tử sắc mặt kịch biến, nàng đến cùng vẫn đánh giá thấp cường độ cương nguyên của Sở Trung Thiên.

- Phá Sát bá Long giản!

Thời gian tu lực của trung giai áo nghĩa võ học hơi dài một chút, Sở Trung Thiên bắt lấy cơ hội khó được, dùng ra áo nghĩa võ học cấp thấp Phá Sát Bá Long giản, chỉ thấy một đạo hồng quang hiện lên, một đầu Ma Long khí lưu màu đỏ sậm trùng kích lền người thải y nữ tử.

Hô!

Thải Y nữ tử rút lui hơn mười bước, cũng không có bị thương, áo nghĩa võ học cấp thấp còn không cách nào uy hiếp được nàng, nhưng khí huyết của nàng cũng bị chấn cho có chút phù phiếm.

- Toái Vi Giản!

Phá Sát Bá Long giản qua đi là áo nghĩa võ học cấp thấp Toái Vi Giản, Hồng trần toái vi giản là hắn căn cứ vào Toái vi giản để sáng tạo ra, thuộc về áo nghĩa võ học trung giai, bất quá thải y nữ tử là người Tây Hải, tốc độ ra chiêu quá nhanh, muốn đoạt chiếm thượng phong, chỉ có dùng nguyên một đám áo nghĩa võ học cấp thấp tốc độ thi triển nhanh ngăn chặn đối phương, sau đó chậm rãi từ từ mài cho chết đối phương.

Ầm ầm!

Thải y nữ tử cưỡng ép đón đỡ chiêu này, lại lần nữa rút lui hơn mười

bước.

Sở Trung Thiên từng bước ép sát, Toái vi giản và Phá Sát bá Long giản thay nhau sử dụng, chính giữa chừng từng dừng lại, cả người giống như đoàn gió bão màu đỏ sậm, không ngừng trùng kích đối phương.

Mọi người đang xem cuộc chiến trợn mắt há hốc mồm, bọn hắn không nghĩ tới, thải y nữ tử đánh bại Bắc Minh Huy rõ ràng lại bị Sở Trung Thiên ngăn chặn, không thể nào phản kích nổi.

- Phòng ngự của tên này quả thực mạnh biến thái.

Lý Tiêu Vân và Tĩnh Ngạo Huyên cũng tới, Lý Tiêu Vân cười khổ nói.

- Ngươi có áo nghĩa võ học cấp thấp, ta cũng có.

Thải y nữ tử lần đầu tiên bị người khác làm cho không thể sử dụng áo nghĩa võ học trung giai, chỉ có thể dùng áo nghĩa võ học cấp thấp, trong nội tâm có chút biệt khuất.

- Phong Hỏa Tiên!

Từng đạo bóng roi hỏa hồng sắc quật tới, Thải Y nữ tử cuối cùng cũng chặn được công kích của Sở Trung Thiên, chậm rãi hòa nhau cục diện.

- Hỏa Sơn Giản!

Nhưng vào lúc này, Sở Trung Thiên chợt nhảy ra sau vài trăm mét, hai tay nắm lấy bảo giản, một giản đánh xuống dưới, một giản này, như đại địa rạn nứt, núi lửa bộc phát, tất cả lực lượng được kích phát ra trong nháy mắt, lực đạo vô cùng cuồng mãnh .

Áo nghĩa võ học trung giai dung hợp hỏa thổ - - Hỏa Sơn Giản.

- Đáng giận.

Thải Y nữ tử hai tay chống đỡ phía trước, ngưng tụ ra một mặt tinh

thuẫn màu đỏ.

Cờ- rắc!

Tinh thuẫn màu đỏ vừa thành hình, đã bị giản lực giống như núi lửa bổ một vết rạn nứt, tia lửa bắn tung tóe, nham tương dịch thể bắn tứ tung

- Không cần quá đắc ý, xem Hỏa Vân Công của ta đây!

Thải y nữ tử triệt hồi tinh thuẫn màu đỏ, thân thể nhẹ như không có gì trôi đi ra, phảng phất một mảnh hỏa vân, tốc độ di chuyển của hỏa vân tốc cực nhanh, ngay lập tức liền đến trên không phía bên phải của Sở Trung Thiên, sau một khắc, một đạo bóng roi quấn quanh xuống, trói lấy thân thể Sở Trung Thiên.

Kẽo kẹt kẽo kẹt!

Hộ thể cương nguyên bị xiết ra vài đầu dấu vết, biên giới rạn nứt lan tràn.

Phanh!

Rốt cục, hộ thể cương nguyên của Sở Trung Thiên bị xiết vỡ, bóng roi thoáng cái quấn quanh mặt ngoài thân thể Sở Trung Thiên, tiếp tục quấn chặt.

- Vỡ cho ta!

Sở Trung Thiên bành trướng cơ bắp, hào quang ngoài thân trong nháy mắt lập loè vô số lần, chỉ nghe sụp đổ một tiếng, bóng roi đứt gãy từng khúc, tiêu tán trong vô hình.

- Cương linh thể sao lại mạnh như thế được.

Thải Y nữ tử cơ hồ tuyệt vọng, nàng chưa bao giờ gặp qua Cương linh thể, cho rằng Cương linh thể cũng chỉ mạnh gấp đôi thuộc tính linh thể bình thường thôi, nhưng sự xuất hiện của Sở Trung Thiên làm cho nàng biết rõ,

sự mạnh mẽ của Cương linh thể, vượt quá tưởng tượng của nàng, theo trước mắt thì đây chỉ sợ là thể chất mạnh nhất.

- Nạp Lan, ngươi không thắng được hắn đâu, để ta đến!

Thanh niên hùng tráng trong nháy mắt liền đến bên cạnh thải y nữ tử.

- Cổ huynh!

Thải Y nữ tử có chút không cam lòng.

Liễu Vô Kiếm nói:

- Nạp Lan, trở về.

- Vâng.

Liễu Vô Kiếm nói chuyện, Thải Y nữ tử không thể không nghe.

- Ta gọi là Cổ Liệt, danh xưng Bá Đao Tông, ba đao, liền có thể giải quyết ngươi.

Thanh niên hùng tráng Cổ Liệt dùng ngữ khí bình tĩnh đến cực điểm nói.

- Cuồng ngôn.

Sở Trung Thiên nới lỏng gân cốt, nhìn thẳng Cổ Liệt.

- Đao thứ nhất.

Cổ Liệt đơn giản rút đao, vung đao trảm kích.

Cờ- rắc!

Sở Trung Thiên căn bản không kịp trốn tránh, hộ thể cương nguyên vỡ ra một cái một khe lớn, đao mang trùng kích lên ngoài thân hắn, lộ ra từng tia máu.

- Quá nhanh, căn bản không thấy rõ hắn xuất đao thế nào.

Mọi người ở phụ cận Cửu Long Hồ chấn động.

- Đao thứ hai.

Cổ Liệt thờ ơ chém ra đao thứ hai, đao màn trùng trùng điệp điệp.

Thân thể kịch chấn động, hộ thể Chân Nguyên của Sở Trung Thiên lập tức sụp đổ, nội giáp hơi mỏng lõm xuống một mảnh, cốt cách đau nhức.

- Đao thứ ba

Lần này, cánh tay phải của Cổ Liệt phồng lên một vòng, chiến đao chém ra, trực tiếp lôi ra một dấu vết mãn nguyệt, Sở Trung Thiên vừa lúc ở biên giới mãn nguyệt.

Đ- A- N- G... G!

Sở Trung Thiên rốt cục chặn được trảm kích của Cổ Liệt, nhưng không đợi hắn thả lỏng một hơi, một cổ bàng bạc đại lực theo thân giản truyền đến thân thể hắn, một ngụm nhỏ máu tươi màu đỏ sậm cũng nhịn không được nữa, phun ra, cả người bay ngược ra ngoài.

Ba đao, Sở Trung Thiên bại.

- Thằng này chẳng lẽ cũng siêu cấp cao thủ nhất lưu như Độc Cô Tuyệt sao, quá kinh khủng, xem phòng ngự của Sở Trung Thiên như không có gì, đao tốc nhanh đến đáng sợ.

- Dự cảm của ta càng ngày càng không tốt rồi, địch nhân lần này quá mạnh mẽ, hơn nữa không phải chỉ một người.

Trong tiếng nghị luận của mọi người, Liễu Vô Kiếm cười nhạt một tiếng, tự nhủ:

- Bá Đao của Cổ Liệt, ngay cả ta cũng phải cẩn thận ứng đối, muốn

thắng hắn, phải ngoài ba trăm chiêu, một người chỉ có tu vị Linh Hải Cảnh trung kỳ sao có thể chống đở được hắn, dù là hắn là Cương linh thể cũng không được.

Rất nhiều thiên tài, kể cả Bạch Vô Tuyết đều thay đổi sắc mặt, Bá Đao tông Cổ Liệt, tuyệt đối là một nhân vật thập phần nguy hiểm, trong Tông Sư Bảng, phỏng chừng chỉ có Độc Cô Tuyệt có thể cùng hắn liều đao, về phần ai thắng ai thua, còn không biết được, bởi vì bọn hắn không biết thực lực trước mặt của Độc Cô Tuyệt như thế nào.

Đáng tiếc Độc Cô Tuyệt còn không có chạy đến, người có thể cùng Cổ Liệt liều mạng có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà phần thắng cũng không lớn, dù sao ở đây bài danh cao nhất chính là Bạch Vô Tuyết, Tông Sư Bảng thứ tư, Yến Phượng Phượng thứ năm, những người khác căn bản không thể nào là đối thủ của Cổ Liệt được, ngược lại là Đạm Đài Minh Nguyệt bài danh thứ ba chạy đến, có lẽ còn có một ít phần thắng, nhưng nàng này càng thêm xuất quỷ nhập thần, không dễ dàng ra tay.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 774: Sự Cường Thế Của Độc Cô Tuyệt. (Thượng)

Bên ngoài mấy trăm dặm, hai đạo nhân ảnh sóng vai mà đến.

- Đao pháp thật bá đạo, khó trách Sở Trung Thiên không phải là đối thủ.

Linh hồn lực của Diệp Trần đã thấy được một màn trên không Cửu Long Hồ, hơi có chút giật mình.

Sở Trung Thiên thân phụ Cương linh thể, mỗi lần tăng lên một cảnh giới, thực lực đều tăng lên một bậc lớn, trước mắt, Sở Trung Thiên mặc dù chỉ là tu vị Linh Hải Cảnh trung kỳ, ngay cả Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong cũng không có đạt tới, nhưng cương nguyên của cảnh giới Linh Hải Cảnh trung kỳ cũng không phải thường nhân có thể tưởng tượng được.

Ma lực của Mộ Dung Khuynh Thành so ra vẫn kém xa, đương nhiên, Mộ Dung Khuynh Thành là Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ, phối hợp thêm với ma lực, tương đương với người của Ma tộc, hơn nữa tu vị đã tăng lên tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, từng trải qua trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất một lần, áo nghĩa võ học đột nhiên tăng mạnh, chiến lực so với Sở Trung Thiên còn mạnh hơn.

Nếu như Sở Trung Thiên tăng lên tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, đây tuyệt đối là tồn tại top 3 Tông Sư Bảng, có thể chống lại Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt, ai mạnh ai yếu, cũng khó mà nói được, Sở Trung Thiên ngoại trừ Cương linh thể và Cương nguyên, những phương diện khác cũng kém không ít.

- Đại thế đến, mười năm về sau, ở đây có lẽ có không ít người tiến vào Sinh Tử Cảnh a.

Diệp Trần thở ra một hơi, trong mắt hiện lên hào quang không hiểu.

Huyền Hậu tiến vào Sinh Tử Cảnh ở vào tuổi 35, cái kỷ lục này, cho dù trong đại thế, cũng phi thường hiếm thấy, phỏng chừng người có thể vượt qua nàng rải rác không có mấy, Diệp Trần cũng không nắm chắc có thể trước 35 tuổi tiển vào Sinh Tử Cảnh, dù sao trên Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh còn có nửa bước vương giả, trên nửa bước Vương giả mới là Sinh Tử Cảnh, chỉ là người bị vây khốn ở cửa ải giữa nửa bước vương giả và Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhiều vô số, chứ đừng nói chi đến cửa ai Sinh Tử Cảnh, có thể nói, từ sau Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, mỗi một bước chính là một thâm uyên, mặc ngươi kinh tài kinh diễm, cũng có khả năng một bước thất bại.

Bất quá ở đây đều là do thế ít có đích thiên tài, mười năm về sau, có lẽ có một ít người có thể bước vào Sinh Tử Cảnh, ví dụ như Bạch Vô Tuyết các loại: đợi thanh niên một đời, cũng đã ba chừng mười lăm tuổi, thậm chí vượt qua, mười năm qua đi, khó không thể bước vào Sinh Tử Cảnh.

Mà mười năm sau, bản thân Diệp Trần cũng đã 37 tuổi rồi.

Tốc độ hai người cực nhanh, khoảng cách mấy trăm dặm chẳng qua chỉ trong mấy lần nháy mắt thôi.

- Diệp Trần đến rồi!

Phụ cận Cửu Long Hồ, ngàn vạn ánh mắt nhìn về Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành phía bay xẹt tới, trong nháy mắt, Diệp Trần liền trở thành tiêu điểm.

Hô!

Một ít người thả lỏng một hơi, vẻ lo lắng biến mất, trước đó, Diệp Trần không ở chỗ này, Độc Cô Tuyệt không ở chỗ này, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không ở chỗ này, nhân số mặc dù nhiều, nhưng người lợi hại lại không có mấy, khó tránh khỏi lực lượng chưa đủ, hiện tại Diệp Trần đệ nhất, nguyên một đám phảng phất như tìm được chỗ dựa, không hề bị khí thế của Liễu Vô Kiếm và Cổ Liệt áp bách nữa, vụng trộm thả lỏng một hơi.

- Có Diệp Trần ở đây, phần thắng của Chân Linh đại lục chúng ta tối thiểu cũng gia tăng ba thành, đã có sức liều mạng rồi.

- Đáng tiếc, Độc Cô Tuyệt và Đạm Đài Minh Nguyệt không ở đây, bằng không, phần thắng còn cao hơn nữa.

- Yên tâm, giờ mới là buổi sáng, qua chốc lát nữa, nói không chừng đều đến thôi.

Mọi người ngươi một lời ta một câu, nhao nhao nghị luận .

- Ngươi quả nhiên đến rồi!

Liễu Vô Kiếm nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói:

- Không cần lãng phí thời gian, ta và ngươi quyết một trận thắng bại đi.

- Không!

Liễu Vô Kiếm lắc đầu.

- Ta còn không biết ngươi có tư cách đánh với ta một trận hay không, muốn giao thủ với ta, trước tiên đánh bại Cổ Liệt đã rồi nói sau.

"Cuồng vọng! "

- Thật hung hăng càn quấy.

- Hắn cho rằng nơi này là Tây Hải sao?

Nghe vậy, người đang xem cuộc chiến lòng đầy căm phẫn.

- Diệp Trần, ta đến thay người đánh một trận

Ngay khi Diệp Trần muốn nói, Yến Phượng Phượng lướt đi ra.

Thực lực của Cổ Liệt, Yến Phượng Phượng đã thấy tận mắt qua, quả thật rất lợi hại, nàng không có năm thành nắm chắc, nhưng nàng có ưu thế tốc độ, cho dù không chiến thắng được đối phương, đối phương cũng rất khó làm thương tổn đến nàng, điểm này, những người khác không cách nào so với nàng được, đó là thiên phú của một người.

- Cẩn thận!

Diệp Trần không cự tuyệt, ưu thế và thực lực của Yến Phượng Phượng, hắn rất rõ ràng.

XÍU... UU!!

Đột ngột - -

Hướng Tây Bắc, một đạo lưu quang bay nhanh mà đến, đao khí tung hoành.

- Đều là dùng đao, để cho ta tới chiếu cố hắn đi.

Lưu quang tán đi, bóng người lăng không đứng trên bầu trời, đó là một người trẻ tuổi cao ngạo, không phải Độc Cô Tuyệt thì ai nữa, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Cổ Liệt, đạm mạc nói.

Yến Phượng Phượng chần chờ một chút, lui trở về, nếu Độc Cô Tuyệt đã đến, nàng cũng không cần phải giao thủ với Cổ Liệt nữa, quan trọng nhất là, nàng cảm giác phần thắng của mình không lớn, rất có thể sẽ thua.

- Độc Cô Tuyệt, là Độc Cô Tuyệt, không thể tưởng được hắn chỉ tới chậm hơn Diệp Trần một bước, ta còn đang lo lắng không biết lúc nào hắn sẽ đến đây.

- Ha ha, Diệp Trần đã đến, Độc Cô Tuyệt đã đến, còn gì phải lo lắng nữa.

Độc Cô Tuyệt đến khiến lòng tin của chúng nhân tăng mạnh, lúc trước

bọn hắn còn đang lo lắng Diệp Trần người đơn lực mỏng, hiện giờ hết thảy vấn đề đều đã được giải quyết.

- Xuất đao đi!

Độc Cô Tuyệt lớn tiếng doạ người, dùng tư thế bao quát nhìn về phía Cổ Liệt.

- 99 đao, đánh bại ngươi.

Cổ Liệt ngưng trọng nhìn về phía Độc Cô Tuyệt, hắn có thể cảm nhận được, đao thế trên người đối phương, tuyệt không hề yếu hơn so với hắn, mà lại mang theo một cổ khí tức khiến người tuyệt vọng nữa.

- 99 đao, cho ngươi cả ngàn đao cũng không thể làm thương hại một cọng lông của ta.

Độc Cô Tuyệt cười lạnh.

- Đao thứ nhất.

Cổ Liệt cũng không nói nhảm, trường đao được rút ra, cơ bắp nơi cánh tay phải phồng lên, một đao chặt nghiêng mà ra, cái này vẫn chưa xong, một đao ra, đao thứ hai của Cổ Liệt theo sát mà đến, một đao lại một đao, tổng cộng ra chín đao, đao đao đều là góc chết, nhanh như tia chớp.

Bang bang bang bang. . .

Độc Cô Tuyệt rút ra bảo đao dài nhỏ, bắn tất cả trảm kích của Cổ Liệt ra ngoài, bộ dạng phong khinh vân đạm, tiện tay niết đến.

- Thật là lợi hại, Độc Cô Tuyệt so trước kia mạnh hơn, chín trảm liên tiếp của Cổ Liệt cũng không có biện pháp mang đến cho hắn một tia uy hiếp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 775: Sự Cường Thế Của Độc Cô Tuyệt. (Hạ)

- Độc Cô Tuyệt, đánh bại hắn.

Mọi người rống to lên.

Bên cạnh Lục Thiếu Du, Bạch Vô Tuyết khen:

- Không hổ là một trong yêu nghiệt, biên độ tiến bộ không phải người bình thường có thể sánh được.

Trên Tông Sư Bảng, Bạch Vô Tuyết tuy rằng xếp thứ tư, Độc Cô Tuyệt xếp thứ hai, nhưng nếu toàn lực đánh một trận thì Bạch Vô Tuyết chưa chắc sẽ bại bởi Độc Cô Tuyệt, chỉ là rất rõ ràng, Độc Cô Tuyệt lại mạnh lên, không phải chỉ nửa lần hay một lần, đao pháp tiện tay niết ra, vô cùng thuần thục.

- Diệp Trần, ngươi nói bọn hắn bao nhiêu chiêu phân thắng bại?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi Diệp Trần.

Diệp Trần trầm ngâm trong chốc lát, nói ra:

- Ngoài ba trăm chiêu! Người thắng, hơn phân nửa là Độc Cô Tuyệt.

- Ngươi coi trọng Độc Cô Tuyệt?

- Tuyệt vọng đao ý rất khó khống chế, Độc Cô Tuyệt có thể nội liễm nó, chỉ bộc phát ra một sát na lúc công kích, chứng minh cảnh giới của hắn lại tăng lên rồi.

- Ân, đúng là có chút không giống.

Mộ Dung Khuynh Thành khẽ gật đầu.

- Xuất ra sát chiêu của ngươi đi! Bằng không, ngươi sẽ thất bại vô cùng thảm.

Độc Cô Tuyệt cường thế vô cùng, Cổ Liệt cũng đã bắt đầu bị hắn ảnh hưởng, việc này lúc trước đúng là không thể nào tưởng tượng được, phương thức xuất hiện của người tên Cổ Liệt thật quá bá đạo, ba đao đánh bại Sở Trung Thiên vốn lực phòng ngự số một số hai.

- Cổ huynh, đánh bại hắn cho ta.

Thải y nữ tử hô to lên, rất là khó chịu.

Cổ Liệt không có tâm tư nào quản thải y nữ tử, sự cường đại của Độc Cô Tuyệt, còn nằm ngoài dự đoán của hắn, hắn có loại cảm giác như đang giao thủ với Liễu Vô Kiếm, khắp nơi bị động.

- Luyện Ngục Trảm!

Tinh khí thần tập trung cao độ, Cổ Liệt phi thân lên, một đao lăng không đánh xuống, đao khí màu xám nối thông Thiên địa, tàn nhẫn bá tuyệt.

- Tốt!

Độc Cô Tuyệt không lùi không tránh, bảo đao dài nhỏ trong tay chém tới, khí tức tuyệt vọn bộc phát, khiến bầu trời đều trở nên phù bạch.

Oanh!

Độc Cô Tuyệt rơi xuống, bàn chân lên trên hồ nước, rung động thoáng một chút.

Mà Cổ Liệt thì lăng không lộn mấy vòng, lảo đảo rơi xuống một ngọn núi.

Một chiêu này, Độc Cô Tuyệt hơn một chút.

- Bá tuyệt nhị thập tứ đao!

Cảm thấy sát chiêu đối bính hơi thua một tia, Cổ Liệt một cước đạp nát ngọn núi, thân hình lóe lên, ngay lập tức đi đến trước người Độc Cô Tuyệt, một đao lại một đao chém tới, lựa chọn cận chiến.

Bang bang bang bang...

Độc Cô Tuyệt há có thể sợ hắn, vung đao đón đánh.

Trên hồ nước, trên bầu trời, khắp nơi đều là ánh đao lập loè, khí kình bạo tạc, thân hình của hai người triệt để nhìn không thấy, phảng phất trốn vào trong hư không.

Cờ- rắc!

Từng đạo đao khí lộ ra ngoài, bốn phía Cửu Long Hồ hoàn toàn thay đổi.

- Đối công thật nhanh, quyết đấu giữa đao khách và đao khách so với trong tưởng tượng càng thêm nhiệt huyết sôi trào.

- Quá mạnh mẽ, chúng ta đi lên, chỉ sợ ngay cả bóng ngươi cũng không thấy đã bị miểu sát rồi.

Nghe mọi người nghị luận, Thải Y nữ tử nhíu mày, nàng nguyên lai tưởng rằng Chân Linh đại lục không có cao thủ gì, sớm đã xuống dốc, nhưng sự xuất hiện của Độc Cô Tuyệt, phảng phất một bả khoái đao, chặt đứt lòng tin của nàng với Cổ Liệt, Độc Cô Tuyệt này, thật sự rất mạnh, cũng không biết từ đâu đến nữa.

- Tuyệt Vọng Nhất Đao!

Đồng tử của Độc Cô Tuyệt bắt đầu trở nên sâm bạch, chém ra một đao, tuyệt vọng khí tức tụ thành một đường, nương theo đao khí đánh về phía Cổ Liệt.

- Không tốt!

Cổ Liệt tự nhận là đao tốc rất nhanh, nhưng Độc Cô Tuyệt vậy mà so với hắn còn nhanh hơn một tia, vội vàng cử động đao phong ngăn cản, trọng tâm giảm xuống.

BOANG...!

Tia lửa chói mắt bắn ra, Cổ Liệt hai châm giẫm lên hồ nước trượt ra ngoài, quần áo vỡ tan.

- Tuyệt vọng chi hồ!

Độc Cô Tuyệt đắc thế không buông, đao khí càng tăng lên, bổ ra một cái ảo ảnh yêu hồ, ảo ảnh yêu hồ hình tượng dữ tợn, răng nhọn rậm rạp, khí tức tuyệt vọng vô cùng đầm đặc, một ngụm cắn hướng Cổ Liệt.

- Thiên Tuyệt Bá đao.

Trên ót nổi gân xanh, Cổ Liệt giận dữ quát một tiếng, khí tức hung mãnh bộc phát, cả người tựa hồ biến thành một cự nhân, hai tay cầm đao dùng sức chém ra.

Hổn hển!

Đao mang thê lương trảm lên ảo ảnh yêu hồ.

Rống!

Ảo ảnh yêu hồ bị bổ vỡ trước, há miệng phun ra một cột sáng thảm bạch sắc, đánh trung hộ thể Chân Nguyên của Cổ Liệt, chỉ nghe cờ- rắc một tiếng, hộ thể Chân Nguyên của Cổ Liệt ngay lập tức bị nghiền nát, há mồm nhổ ra một ngụm máu tươi, không tự chủ được bay rớt ra ngoài, ngã xuống ven hồ nước.

Cổ Liệt thất bại, thua ở trên tay Độc Cô Tuyệt, từ đầu tới cuối cũng không chiếm được thượng phong, một tia cũng không có, sự cường thế của Độc Cô Tuyệt, khiến tất cả mọi người khiếp sợ, ngay cả Liễu Vô Kiếm cũng

có chút nhíu mày, cảm thấy Độc Cô Tuyệt khó đối phó, không phải những người khác có thể sánh được.

- Nguyên lai Chân Linh đại lục lợi hại nhất chính là hắn, đại lục Kiếm Tông kia, chỉ là có tiếng không có miếng mà thôi.

Thải y nữ tử nói ra.

- Thú vị, đánh bại tất cả thiên tài của Chân Linh đại lục là mục tiêu lần này đến đây của ta, nhưng nếu như đánh bại không tốn chút công sức nào, cũng quá không có ý nghĩa rồi, xem ra, hắn chính là đối thủ mạnh nhất của ta.

Liễu Vô Kiếm động ý niệm muốn đánh một trận, đối thủ cũng không phải thường xuyên đều có, hắn ở Tây Hải từ trước đến nay vô dịch, thật sự không thú vị chút nào.

- Khó trách hắn có thể đuổi sau lưng Diệp Trần nhanh đến thế, quả thực mạnh không hợp với thói thường, nếu tốc độ tiến bộ của Diệp Trần hơi chậm thì có nguy cơ bị hắn vượt qua rồi.

Lý Tiêu Vân hít sâu một hơi, thầm nhủ.

Lộ tuyến quật khởi của Diệp Trần không thể tưởng tượng nổi, khiến cho Lý Tiêu Vân không dám kết luận vội vàng, Độc Cô Tuyệt tuy mạnh, nhưng cũng không thể nói hắn đã vượt qua Diệp Trần, dù nói thế nào thì Diệp Trần cũng là người của Nam Phương Vực Quần, xét về tình cảm, hắn nghiêng về Diệp Trần hơn.

- Biểu lộ của Diệp Trần rất thản nhiên.

Tĩnh Ngạo Huyên muốn nói gì đó, nhưng chứng kiến thần thái lãnh đạm của Diệp Trần, như có điều suy nghĩ.

- May mắn là không ra tay.

Tư Đồ Hạo nhíu mày lại thành chữ “xuyên”, hắn phát hiện, phần đông thiên tài của Thiên Vũ vực, bắt đầu xuất hiện phân hóa thành hai cực, mạnh càng mạnh, yếu thì tuy đã trở nên mạnh mẽ hơn nhưng chênh lệch về thực lực càng lúc càng lớn, bản thân hắn dường như đã xu thế bị bỏ qua, nhưng đây cũng không phải là điểm tốt gì.

- Cũng thế, không tranh giành trong một sớm một chiều, chỉ tranh giành vĩnh viễn.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt, làm Tư Đồ Hạo thu hồi tự ngạo của mình, đại thế đang đến dần, cấp độ thiên tài dần dần rõ ràng, từng là một trong thanh niên ngũ cự đầu, chỉ có Bạch Vô Tuyết đứng vững tại tuyến đầu cùng với bọn người Diệp Trần Độc Cô Tuyệt, những người khác thì đã bắt đầu gặp khó khăn, lúc này, có thể nhìn ra, ai có tiềm lực tấn cấp Sinh Tử Cảnh, thật giống như lửa thử vàng, người nào chịu đựng được khảo nghiệm thì mới có khả năng không bị loại bỏ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 776: Lục Thiếu Du Bại, Diệp Trần Xuất Hiện. (Thượng)

Nếu như hắn không cố gắng, liền có nguy cơ bị loại bỏ

- Ngươi có tư cách làm đối thủ của ta rồi.

Liễu Vô Kiếm nhìn về phía Độc Cô Tuyệt, chiến ý dần dần tăng lên.

Thương!

Thu đao vào vỏ, Độc Cô Tuyệt như thiểm điện, bay đến trên một ngọn núi, đứng sừng sững chỗ đó, mở miệng nói:

- Kình địch của ta, chỉ có Diệp Trần, chờ ngươi đánh bại hắn rồi nói chuyện sau.

Liễu Vô Kiếm và Diệp Trần đều dùng kiếm, trước khi Diệp Trần bộc lộ ra thực lực thật sự, Độc Cô Tuyệt sẽ không chuyển đối thủ thành Liễu Vô Kiếm.

- Tốt, đánh bại hắn, không khó.

Biểu lộ Liễu Vô Kiếm có chút cứng đờ, Độc Cô Tuyệt cự tuyệt, làm hắn có chút khó chịu, xem ra trong mắt hắn, được hắn thừa nhận thì đã tự hào rồi.

- Liễu Vô Kiếm!

Ngay lúc ánh mắt Liễu Vô Kiếm sắp sửa chuyển hướng sang Diệp Trần, Lục Thiếu Du đi ra trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Liễu Vô Kiếm nhíu mày, nói:

- Nửa năm trước, ngươi không phải đối thủ của ta, hiện tại cũng vậy, ngươi lui ra đi!

- Đúng vậy, ta không nắm chắc có thể thắng ngươi, nhưng ngươi chưa chắc có thể thắng ta đơn giản như nửa năm trước.

Lục Thiếu Du tay nắm chuôi kiếm, nói.

- Nga, xem ra nửa năm nay ngươi tiến triển rất lớn.

- Có tiến triển hay không, ngươi thử khắc biết rõ.

- Hà tất Liễu huynh phải ra tay, ta đến chiếu cố ngươi.

Nửa năm trước, thải y nữ tử xem trận chiến giữa Lục Thiếu Du và Liễu Vô Kiếm, hiểu rõ thực lực Lục Thiếu Du, nàng kiên quyết không tin Lục Thiếu Du trong nửa năm sẽ tiến bộ bao nhiêu, dù sao nửa năm trước, trong mười kiếm của Liễu Vô Kiếm, Lục Thiếu Du đã không chống đỡ nổi, cho nên căn bản không đáng để Liễu Vô Kiếm ra tay.

- Xem chiêu!

Nắm trường tiên trên tay, thải y nữ tử sử ra một chiêu Phong Hỏa Tiên Công hướng phía Lục Thiếu Du đánh đến.

Thấy thế, trong mắt Lục Thiếu Du hiện lên tia lãnh mang lăng lệ ác liệt, trường kiếm lập tức ra khỏi vỏ, chém ra một kiếm, hơn mười đạo kiếm khí hình cung bắn ra, lăng không đánh về hướng Thải y nữ tử.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Tiên ảnh và kiếm khí va chạm, phát ra hàng loạt tiếng nổ vang, nhưng một kiếm này của Lục Thiếu Du cũng không đơn giản, hơn mười đạo kiếm khí, quỹ tích mỗi một đạo đều khác nhau, đâm thẳng, trảm ngang, lại có vòng cung, uy lực thập phần mạnh mẽ, về sau tiên ảnh của thải y nữ tử triệt tiêu dần, có vài đạo kiếm khí nhanh như thiểm điện công kích nàng như

trước.

- Hỏa Tinh Chi Thuẫn!

Thải y nữ tử vội vàng thi triển ra áo nghĩa võ học phòng ngự.

Oanh một tiếng!

Sau một khắc, Thải y nữ tử lui về sau mười bước, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

- Làm sao có thể, nửa năm này, thực lực của hắn cũng phải tăng lên năm thành.

Nàng không thể không giật mình.

Bạch Vô Tuyết khẽ gật đầu, Lục Thiếu Du không phải người dễ dàng sa sút tinh thần, thất bại, sẽ làm hắn tiến bộ nhanh hơn, cái này lúc trước đã nghiệm chứng qua, rất hiển nhiên, nửa năm trước Liễu Vô Kiếm mười kiếm đánh bại hắn, chẳng những không làm Lục Thiếu Du chịu bại, ngược lại khiến hắn tu luyện càng thêm càng thêm điên cuồng, xuất ra tiềm lực chưa từng có, nếu không bây giờ Liễu Vô Kiếm sẽ không ra tay.

- Ra là thế, trước khi đại chiến, cũng nên làm nóng người a! Hi vọng ngươi không làm ta thất vọng.

Vạt áo dài của Liễu Vô Kiếm, cũng giống như mái tóc dài của hắn, tung bay theo gió, lăng không từng bước một về hướng Lục Thiếu Du, cuối cùng đứng ở ngoài trăm bước.

- Ra tay đi!

Liễu Vô Kiếm đứng tại không trung, tay trái chắp sau lưng, nói.

- Sát Không Kiếm Pháp!

Tại thời điểm Liễu Vô Kiếm đi tới gần Lục Thiếu Du, hắn âm thầm tích

súc lực lượng và kiếm thế, trong sát na Liễu Vô Kiếm dừng lại, hắn ra chiêu, khoảng cách không gian tựa hồ bị trực tiếp bỏ qua, Lục Thiếu Du chém ra một kiếm, cuồng phong bay lên, khắp mọi nơi đều là kiếm khí trùng kích.

- Phá!

Tay trái Liễu Vô Kiếm vẫn ở sau lưng như trước, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, xuất ra một kích, giao kích cùng kiếm khí trên hư không, sau đó phá tan kiếm khí.

Nhanh!

Nhanh cực hạn!

Kiếm pháp của Liễu Vô Kiếm so với kiếm chiêu Sát Không Kiếm Pháp của Lục Thiếu Du thì nhanh hơn rất nhiều, dù kiếm khí đầy trời cũng không thể tiến lại gần thân thể hắn được.

- Nhất Kiếm Tru Không!

Lục Thiếu Du tự nhiên biết rõ kiếm pháp Liễu Vô Kiếm nhanh vô cùng, trong thiên hạ, cơ hồ không ai bằng, nhưng hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý nên cũng không kinh hãi, thở ra một hơi, chân nguyên trong cơ thể Lục Thiếu Du bộc phát dâng lên, tuôn ra nhập vào trong trường kiếm trên tay hắn, trường kiếm thoáng méo mó một phát, bay lên với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy được, đâm một kiếm về phía Liễu Vô Kiếm.

Ba!

Phương vị nơi Liễu Vô Kiếm đang đứng sinh ra chiết xạ, thân như ở trong tấm gương, mà cái gương này, tùy thời có thể sụp đổ.

- Lực công kích mạnh đấy, nhưng chẳng thể làm gì được ta.

Liễu Vô Kiếm xuất ra một kiếm, nhất thời kiếm khí hùng hồn bàng bạc khắp nơi, lập tức, bạch sắc kiếm khí tựa hồ như mang tất cả Thiên Địa vào

trong, kiếm thế của Lục Thiếu Du cũng bị nát sạch sẽ, hiệu quả của không gian chiết xạ cũng tan thành mây khói.

Hô!

Biển kiếm khí còn sót lại, kích thẳng về phía Lập Thiếu Du.

- Ân? Nhìn ra được nhược điểm một kiếm này của Lục Thiếu Du.

Bạch Vô Tuyết hiểu rất rõ sát chiêu của Lục Thiếu Du, Nhất Kiếm Tru Không này, nhìn như cách phá toái hư không không xa, kỳ thật chỉ là kĩ xảo, không chỗ nào không có phong, không khí lưu động chính là phong, Nhất Kiếm Tru Không ẩn chứa phong chi áo nghĩa, có thể khiến phong sinh ra bạo loạn, sinh ra hiệu quả không gian bất ổn, kỳ tực khoảng cách phá toái hư không chính thức, còn có chênh lệch rất lớn.

Đương nhiên, dù chỉ là kĩ xảo nhưng cũng không thể coi thường uy lực của Nhất Kiếm tru không này, khuyết điểm duy nhất là phạm vi công kích quá lớn, lực đạo không tập trung, nếu không lực công kích nhất kiếm này tuyệt đối là đệ nhất.

- Loan Phong Trảm!

Đối với kiếm khí màu trắng trước mặt, Lục Thiếu Du không chút hoang mang, trường kiếm trong tay vẽ ra một hình tròn, dẫn xuất kiếm khí phong bạo đánh ra ngoài.

Bùm bùm bùm bùm bùm bùm bùm…

Kiếm khí màu trắng bị nát bấy, hóa thành ngàn vạn tia kiếm, Lục Thiếu Du không cẩn thận bị tia kiếm kích trúng, quần áo bị cắt ra mấy vết rách, ngực cũng trúng một kích, khóe miệng tiết ra tơ máu.

- Xem ra không ổn, tuy thực lực Lục Thiếu Du tiến bộ rất nhanh, có khả năng được xếp lại vào trong thanh niên ngũ cự đầu, nhưng Liễu Vô Kiếm quá mạnh mẽ, chỉ cầm kiếm một tay liền ngăn chặn được Lục Thiếu Du, tựa

hồ vẫn chưa hề nghiêm túc chút nào.

- Đến lượt ta ra tay.

Liễu Vô Kiếm bước ra một bước, lập tức xuất hiện trước người Lục Thiếu Du, trường kiếm trong tay biến mất, đổi thành kiếm mạc màu trắng kích về hướng đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 777: Lục Thiếu Du Bại, Diệp Trần Xuất Hiện. (Hạ)

Đinh đinh đinh đinh!

Hỏa tinh văng khắp nơi, Lục Thiếu Du kiệt lực ngăn cản thế công của Liễu Vô Kiếm, tốc độ ra chiêu càng lúc càng nhanh, bất tri bất giác đã vượt qua cực hạn của mình.

- Đích xác có tiến bộ!

Tay trái của Liễu Vô Kiếm ở sau lưng hạ xuống, thân pháp dần dần linh động, phiêu hốt bất định, kiếm khí bỗng nhiên cuồng bạo như sấm, hung mãnh như sóng.

Phanh!

Không trốn tránh kịp, Lục Thiếu Du bị một đạo kiếm khí bổ trúng, bay ra xa vài trăm thước, khóe miệng chảy máu ngày càng nhiều, nhưng ánh mắt vẫn lóe lên.

- Thu Phong!

Hai tay cầm kiếm, Lục Thiếu Du thi triển ra thành quả nửa năm qua, sát nhiêu mạnh nhất, áo nghĩa kiếm chiêu trung giai Thu Phong.

Kiếm phong màu vàng này, thập phần khủng bố, hướng về phía Liễu Vô Kiếm.

Lông mày Liễu Vô Kiếm nhíu lại, nửa năm trước Lục Thiếu Du không thể nào mạnh như thế, nửa năm sau, có thể đấu với mình gần trăm chiêu, còn nghiên cứu ra sát chiêu mạnh hơn, không chút nào ngừng lại, Liễu Vô Kiếm cũng sử ra sát chiêu Thiên Lý Nhất Tuyến.

Phốc phốc!

Kiếm phong màu vàng cùng kiếm khí va vào nhau, kim phong lập tức bị cắt mở, bất quá kim phong như vô cùng vô tận, kiếm khí một đường đi qua cũng bị ảnh hưởng không ít, sinh ra một luồn sóng xung kích kim bạch lưỡng sắc, trùng kích trên thân hai người.

Phun ra một ngụm máu tươi lớn, Lục Thiếu Du rốt cục không chống đỡ nổi, thân thể nghiêng nghiêng bay rớt ra ngoài, mà Liễu Vô Kiếm cũng lùi mấy chục bước, bị chính diện đánh lui lần thứ nhất.

- Aizz, Lục Thiếu Du cũng thất bại!

- Tuy bại nhưng vinh, nửa năm trước, Lục Thiếu Du không thể chống nổi mười kiếm của Liễu Vô Kiếm, hiện tại một trăm kiếm rồi, thực lực tăng gần một nửa.

- Ân, khẳng định Lục Thiếu Du cũng biết chính mình không thể thắng được, chỉ là muốn nghiệm chứng thực lực của mình thôi.

Tiếp không được mười kiếm, rất nhục, nhưng tiếp trăm kiếm, bất đồng hoàn toàn, dù Liễu Vô Kiếm cũng không có ứng phó toàn lực.

Hô!

Thở ra một hơi, Diệp Trần nói:

- Có lẽ ta nên xuất tràng.

- Đừng chủ quan, xem thường đối phương.

Mộ Dung Khuynh Thành nhắc nhở.

- Ta biết rõ, với thực lực của hắn, ta có muốn chủ quan cũng không được.

Kiếm thế của Diệp Trần đột nhiên phát ra ngoài, như đêm tối lan tràn,

trải rộng toàn bộ khu vực Cửu Long hồ Cửu Long sơn.

Không cần nhắc nhở, thoáng cái mọi người bị hấp dẫn, trong mắt mọi người, Thiên Địa phảng phất đã biến mất, chỉ còn lại một người Diệp Trần, cảm giác bên trong thế giới ấy là một mảnh tĩnh mịch, một ít người gần đó phát hiện ra ngay cả nói chuyện mình cũng không nói nên lời, như sa vào ác mộng, tư duy, thân thể đều không nhúc nhích được.

- Kiếm ý đáng sợ thật.

Bạch Vô Tuyết hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Độc Cô Tuyệt cũng có chút khiếp sợ, tay chân hưng phấn phát run lên, ai cũng không thể khiến cho cảm giác của hắn bồn chồn như thế, chờ đợi như thể.

Kiếm ý đáng sợ của Diệp Trần nhắm về phía Liễu Vô Kiếm nên thải y nữ tử đứng kế bên cũng cảm nhận được, sau khi lùi lại mấy bước, sắc mặt nàng tái nhợt, nói:

- Không thể nào.

Nàng chưa từng thấy qua kiếm ý cấp bậc này, so với Diệp Trần, Liễu Vô Kiếm cũng hơi có chút không bằng, điều này làm nàng khó có thể tiếp thu.

- Liễu Vô Kiếm, hiện tại ngươi nên biết, tại sao ta không giao thủ cùng ngươi rồi chứ. Ngươi, cũng không có tư cách coi rẻ Diệp Trần.

Trong mắt Độc Cô Tuyệt ánh lên tia kỳ dị, thầm nghĩ.

Trường kiếm bên hông rung động không dứt, tựa hồ tùy thời sẽ ra khỏi vỏ, ánh mắt Liễu Vô Kiếm híp lại thành một đường ngang, lãnh mang lạnh như băng lưu động bên trong, rét lạnh như đao, trên người Diệp Trần, hắn cảm nhận được uy hiếp nồng đậm, loại uy hiếp này, không phải là uy hiếp do hắn tự định nghĩa, mà là uy hiếp đến từ bản năng thân thể, bản năng thân thể cũng cảm nhận được uy hiếp, có thể nghĩ thực lực Diệp Trần mạnh đến cỡ

nào.

- Hảo, Liễu Vô Kiếm ta thật sự đã coi thường ngươi, nhưng bất luận như thế nào, ngươi đều phải bại dưới tay ta.

Tay trái đặt tại chuôi kiếm, sống lưng Liễu Vô Kiếm thẳng lên, một cỗ kiếm ý bén nhọn, nghịch lưu xông phá lên tận trời, va chạm cùng kiếm ý của Diệp Trần, nhất thời trong hư không truyền đến tiếng bạo liệt vô cùng vô tận, ý chí phong bạo hỗn loạn tự dưng mà có, khuếch tán đến bốn phương tám hướng.

A!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ những người ở gần, đầu đau như muốn vỡ tung, liền lui ra xa, tránh sự xâm nhập của ý chí phong bạo.

- Ý chí phong bạo, mau lui lại, đây chính là ý chí cấp vương giả.

Trong đám người, có người kinh hô lên tiếng.

Hủy diệt kiếm ý của Diệp Trần cao đến ngũ giai, uy năng tương đương với lục giai bình thường, Kiếm ý của Liễu Vô Kiếm cũng là cấp năm, hơn nữa cũng không phải là kiếm ý bình thường, mà là một loại kiếm ý hi hữu- Vân tiêu kiếm ý, tuy so với Hủy diệt kiếm ý thì kém hơn, nhưng mạnh hơn nhiều so với kiếm ý bình thường, kiếm ý hai người đối nhau tương đương với kiếm ý của hai vương giả Sinh Tử Cảnh đối nhau, có thể tưởng tượng lực sát thương mạnh như thế nào.

Dĩ nhiên, mặc dù kiếm ý hai người cường đại, nhưng dù sao bản thân cũng không phải là Vương giả Sinh Tử Cảnh, vận dụng đối với kiếm ý, yếu hơn Vương giả Sinh Tử Cảnh không ít, chẳng qua, kiếm ý cấp vương giả không phải thứ tầm thường có thể so sánh, không lùi lại mà nói, rất có thể bị phong bạo bóp chết linh hồn, chết thảm tại chỗ.

Bản thân mỗi kiếm ý không có tác dụng nhan sắc bên ngoài nhưng bên trên thì có màu sắc riêng, như Hủy Diệt kiếm ý của Diệp Trần là một màu

đen cắn nuốt vạn vật, không có một tia quang hoa, còn Vân tiêu kiếm ý của Liễu Vô Kiếm lại trong trắng có xanh, không mãnh liệt, cũng không yếu ớt, nhu hòa bay lên theo gió, hai loại kiếm ý bén nhọn va nhau, dẫn đến bầu trời trên Cửu Long sơn cũng biến sắc, màu đen mạnh hơn, áp chế màu trắng, chiếm cứ một phạm vi lớn, màu trắng thủ vững trận địa, tùy thời phản công.

- Tân lãng!

Kiếm ý bị áp chế, Chân nguyên bên trong cơ thể Liễu Vô Kiếm phun trào ra, đều rót vào trường kiếm trong tay hắn, tựa như một cơn sóng lớn màu trắng trên hải dương, chém một kiếm về phía Diệp Trần.

Hổn hển!

Màu đen và màu trắng bị xé rách, một đạo công kích trực tiếp xuyên qua hắc bạch nhị sắc, hướng về phía Diệp Trần trên núi, sở hướng vô địch.

Rút Lôi Kiếp Kiếm ra, Diệp Trần giơ kiếm lên cao.

Kiếm khí màu đen giống như một cái khe trên hư không, nuốt một nửa kiếm khí hình sóng, một nửa kia cũng mai một đi, dần dần tan rã.

- Lợi hại, bất quá thế này vẫn còn chưa đủ.

Liễu Vô Kiếm ha ha cười dài, một thân hắn di động như cầu vồng, trong nháy mắt xuất ra mấy trăm kiếm tấn công hướng Diệp Trần, mỗi một kiếm đều nhanh đến không thể tin được, phảng phất một người hóa thành mấy trăm người, đồng thời chém ra, nhằm vào những chỗ yếu hại của Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 778: Kiếm Tông Chi Chiến

- Quá nhanh, so với khi chiến đấu với Lục Thiếu Du còn nhanh hơn vài phần, con người có thể phát ra kiếm chiêu mạnh như vậy sao?

- Tây Hải Kiếm Tông, không thể coi thường, đây là trận chiến của Kiếm Tông.

- Mau nhìn, kiếm pháp của Diệp Trần cũng quá nhanh, tay và kiếm của hắn đã biến mất, chỉ còn dư lại kiếm khí.

Đang lúc mọi người nghị luận, Diệp Trần nghênh tiếp Liễu Vô Kiếm đang xông tới, Lôi Kiếp Kiếm huy vũ đến mức tận cùng, vừa ngăn trở vừa công kích Liễu Vô Kiếm, không chỉ có như thế, mặc dù thân hình Diệp Trần nghịch lưu bên trong, cũng làm nghịch lưu ngưng trệ ngang bằng với xu thế phản công.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh…

Nếu như nói, Độc Cô Tuyệt chiến đấu với Cổ Liệt, tốc độ và lực lượng đã đạt đến cực hạn, như vậy trận chiến giữa Liễu Vô Kiếm và Diệp Trần, tốc độ và lực lượng đã vượt qua cực hạn, càng siêu việt hơn.

Bởi vị tốc độ quá nhanh, xuất kiếm cũng nhanh, thân ảnh hai người cũng không có biến mất, ngược lại trên bầu trời, nơi nào cũng là thân ảnh hai người, từ mười người biến thành hai mươi, hai mươi biến thành bốn mươi, bốn mươi biến thành tám mươi, hơn một trăm Diệp Trần cùng giao thủ với một trăm Liễu Vô Kiếm, các tư thế giao thủ khác nhau, cùng giơ kiếm chống đỡ, có truy đuổi lẫn nhau, có so đấu kiếm pháp tinh diệu, còn có cách không tỉ thí, kình khí bạo liệt.

Phía xa nơi Cửu Long hồ, chúng nhân quan chiến đều trợn mắt há hốc

mồm.

Nếu không phải nhìn tận mắt, bọn họ tuyệt sẽ không tin tưởng, sẽ có người phát huy kiếm pháp đến cảnh giới siêu việt, không hợp với lẽ thường như vậy, hơn nữa không phải chỉ một mà là cả hai người.

Thực lực của Liễu Vô Kiếm, vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Thực lực của Diệp Trần, cũng làm bọn họ khiếp sợ lần nữa.

Tây Hải Kiếm Tông đối đầu đại lục Kiếm Tông.

Đây là Kiếm Tông chi chiến, trăm năm khó gặp.

- Di Hải kiếm khí.

Thân ảnh Liễu Vô Kiếm biến mất, ngưng tụ thành một đạo nhân ảnh, xuất ra kiếm khí màu trắng thiên hôn địa ám.

Phốc phốc phốc phốc!

Hơn mười thân ảnh Diệp Trần bị phá rớt, phảng phất một tấm khăn lau tro bụi trên thủy tinh, trong nháy mắt trống rỗng một mảng lớn.

- Vô hạn Kim Chi Liên Y!

Gợn sóng màu vàng lợt bộc phát dâng lên, thân hình Diệp Trần di động tới nơi nào, thân ảnh Liễu Vô Kiếm tan biến toàn bộ, lây Diệp Trần làm trung tâm, trong chu vi mấy ngàn thước, tạo thành một thế giới, mà Diệp Trần chính là chúa tể phiến thế giới này.

Cuối cùng ảo ảnh tan biến, bản thể Liễu Vô Kiếm nhằm phía Diệp Trần, trường sam bay múa phần phật, quát khẽ một tiếng:

- Lui!

Vẫn là Di Hải kiếm khí như cũ, Di Hải kiếm khí lần này, biến bầu trời

Cửu Long hồ thành một mảnh hải dương, hiện tại, mảnh hải dương này mang theo một lực lượng bàng bạc đáng sợ, như muốn nuốt thế giới gợn sóng quanh thân Diệp Trần vào trong.

- Chiêu Di Hải Kiếm khí này, quá bàng bạc, căn bản không thể chống đỡ, không biết Diệp Trần ứng phó như thế nào.

Mọi người cũng nhìn ra được Liễu Vô Kiếm đã ứng phó toàn lực, uy lực Di Hải Kiếm khí không thể so với lúc chiến đấu với Lục Thiếu Du nữa, một kiếm xuất ra, di sơn đảo hải, uy thế thập phần kinh khủng, cơ hồ làm sụp đổ một mảng biển rộng, mang đến cho tất cả mọi ngươi một cảm giác bé nhỏ.

- Phá!

Cột sáng kiếm khí màu đen từ trong hải dương phát tiết đi ra, cả hải dương bị nhuộm thành hắc bạch nhị sắc, bên bờ xuất hiện vô số cái khe giống như một vật sáng cự đại, chỉ có điều, ánh sáng phát ra từ trong đó là màu đen, khí tức hủy diệt tùy ý.

Oanh long!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, Diệp Trần phi thân ra.

- Ân? Lại có thể phá được Di Hải kiếm khí do ta toàn lực xuất ra!

Liễu Vô Kiếm hơi giật mình, bất kể là chiến đấu với Thiên Kiếm Tông hay Lục Thiếu Du, hắn cũng không chân chính chú tâm, một chiêu không thành lại đổi thành chiêu khác, mà chiến đấu với Diệp Trần, hắn không thể nào tùy tiện đổi chiêu, lá bài tẩy, dùng trên lưỡi đao, có thể cắt một lần, cũng sẽ không cần dùng đao thứ hai.

Đáng tiếc, hắn như cũ vẫn đánh giá sai thực lực ban đầu của Diệp Trần, Diệp Trần chiến đấu cùng Thiên Kiếm Tông, Kiếm ý hủy diệt cũng không có tăng tới ngũ cấp, có kiếm ý ngũ cấp, Diệp Trần không cần sử ra Ngự Kiếm thuật, cũng có thể đánh bại Thiên Kiếm Tông trong mấy kiếm, hơn nữa, mặc dù Di Hải kiếm khí này thanh thế mạnh mẽ, nhưng thực ra cũng không có

bao nhiêu tác dụng đối với Diệp Trần, phạm vi công kích càng lớn, sơ hở càng nhiều, cho dù không có sơ hở, hắn cũng có thể chế ra sơ hở, xem ra Di Hải kiếm khí trong mắt Lục Thiếu Du, cường đại không thể tin được, nhưng trong mắt Diệp Trần, hắn hoàn toàn có khả năng chế ngự.

- Lôi Phệ!

Thoát thân thành công, Diệp Trần không chút do dự, chém một kiếm về phía Liễu Vô Kiếm, lôi cầu màu đen rạch nứt trường không, mang theo khí tức hủy diệt đi qua.

- Không tốt!

Liễu Vô Kiếm nhìn ra điểm đáng sợ của lôi cầu này, tái xuất Di hải kiếm khí.

Phanh!

Lôi cầu nổ tung, Di Hải kiếm khí bị tạc toái, Liễu Vô Kiếm lùi lại mấy chục bước, vạt áo tung bay.

Diệp Trần tiếp tục truy kích, khắp nơi đều là lôi cầu màu đen bay vút, giống như một pháo đài di động, ánh lửa khắp nơi.

Liễu Vô Kiếm lại lui từng bước, từ từ bị chế trụ.

- Xem ra đệ nhất Tông sư bảng năm nay, vẫn là hắn.

Bạch Vô Tuyết cẩn thận nhìn hai người quyết đấu, lại phân tích trận chiến giữa Liễu Vô Kiếm và Lục Thiếu Du lúc trước, cho ra một kết luận kinh người, thực lực Diệp Trần, ít nhất là gấp hai thực lực Lục Thiếu Du, Liễu Vô Kiếm được xưng là Tây Hải Kiếm Tông, đoán chừng đây là lần thứ nhất bị người khác ngăn cản.

Kiếm Tông Diệp Trần, đã không thể dùng cường thế để hình dung nữa rồi, xác thực mà nói, là lực thống trị, thống trị cả cục diện.

Những người khác đang xem cuộc chiến cũng nhiệt huyết sôi trào, thực lực Diệp Trần bộc phát ra vượt xa tưởng tượng của bọn họ, chẳng những đánh với Liễu Vô Kiếm tới giờ, mà dần dần nắm giữ thế chủ động.

- Hừ, Liễu Vô Kiếm vẫn còn lá bài tẩy chưa bộc lộ ra, các ngươi cứ mở to mắt mà chờ xem!

Thải y nữ tử trên mặt lộ vẻ khinh thường.

- Kiếm Tông Diệp Trần, đúng là rất mạnh, mạnh không hợp với thói thường, đáng tiếc, hắn phải đối đầu chính là Liễu Vô Kiếm, hắn rất đáng sợ, và rất ít người biết hắn đáng sợ như thế nào.

Cổ Liệt chỉ bị thương nhẹ, không đáng lo ngại, hiện tại hắn đứng bên cạnh thải y nữ tử, nhìn hai người chiến đấu, thầm nghĩ.

- Thiên Lý Nhất Tuyến.

Rốt cục, Liễu Vô Kiếm toàn lực sử ra sát chiêu, một đạo bạch sắc kiếm khí ngưng tụ thành nhất tuyến, lao đi như thiểm điện, nhất thời các lôi cầu đều bị chặt đứt, mặc dù lôi cầu bị chặt đứt vẫn không tiêu tan, tiếp tục bắn tới nhưng uy lực nhỏ đi rất nhiều, bị Liễu Vô Kiếm một kiếm đánh bay.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 779: Ai Có Thể Cười Cuối Cùng. (Thượng)

Ổn định cục diện, Liễu Vô Kiếm nín thở ngưng thần, quét ra một kiếm tà ác, ngưng tụ thành một kiếm khí xuyên qua khe hở, hướng về phía Diệp Trần, một kiếm này nếu như trúng mục tiêu, ắt phải bị trọng thương, xét về lực công kich hay tốc độ, đều thập phần kinh khủng.

- Lôi Phệ Ngưng!

Diệp Trần không chút hoang mang, hai tay cầm kiếm, bằng tư thái trầm trọng mau lẹ, chém ra một kiếm, đùng, lôi điện màu đen tụ họp trên mũi kiếm, phát ra, tạo thành một lôi cầu, hình thái lôi cầu thay đổi, từ hình tròn hoàn mỹ biến thành hình bầu dục, lại từ hình bầu dục biến thành hình tròn dẹp, giống như một mai thoi, toàn thân một màu đen.

Sau khi lôi cầu hình thành, nhanh đến mơ hồ, va chạm với kiếm khí, một thanh âm vang lên, kiếm khí màu trắng bị chặt thành hai đoạn, bay qua hai bên Diệp Trần.

Mà hắc sắc lôi cầu, hóa thành chùm tia sáng, đánh thẳng vào Liễu Vô Kiếm.

Dù uy lực giảm đi rất nhiều, bất quá Liễu Vô Kiếm vẫn lui lại mấy bước như cũ, khí huyết rối loạn.

- Không sai, có thể cùng ta đấu ngang tay, ngươi là người thứ nhất, chỉ tiếc, thực lực của ta, không phải ngươi có thể tưởng tượng được, gặp phải ta, là bất hạnh của ngươi, cũng là lúc bắt đầu thất bại của ngươi.

Thần thái Liễu Vô Kiếm thong dong, nhưng ánh mắt trở nên vô cùng bén nhọn, mở miệng nói.

- Đây cũng là những lời ta muốn nói với ngươi.

Con mắt Diệp Trần hơi híp lại, ngưng tụ thành một đường, tinh quang trong mắt phảng phất ngưng tụ thành chùm tia sáng màu bạc, cuồng phong thổi lên, đầu tóc đen bay múa như mây.

- Ha ha, có ý tứ!

Diệp Trần chẳng những là đối thủ mạnh nhất Liễu Vô Kiếm từng gặp, mà cũng là người thứ nhất lấy ánh mắt nhìn người bao quát nhìn hắn, cái này làm hắn giận quá hóa cười, cảm giác như chính mình bị coi thường.

- Ngươi đã có tự tin như vậy, ta sẽ đánh ngươi không còn chút tự tin nào, Liễu Vô Kiếm ta tung hoành Tây Hải mười năm, chưa từng bại một lần, hôm nay cũng như vậy, ta sẽ đánh bại ngươi.

Cắm trường kiếm vào trong vỏ, thân thể Liễu Vô Kiếm có chút nghiêng về phía trước, tay phải đặt lên chuôi kiếm, kiếm thế ngưng tụ không xuất ra, rất nhanh hình thành kiếm thế.

- Vậy sao? Ngươi sẽ thất vọng đấy.

Chỉ xéo Lôi Kiếp kiếm xuống dưới, mũi kiếm phụt ra một đám kiếm quang màu đen, tê tê rung động, tư thế Diệp Trần không thay đổi, ánh mắt nhìn thẳng vào Liễu Vô Kiếm.

- Kình Phá Thủy, Cuồng Sát!

Tích súc kiếm thế đến cực hạn, trong sát na sẽ nổ tung, Liễu Vô Kiếm xuất thủ, OANH.., kiếm thế màu xanh trắng sáng chói lóng lánh phía chân trời, phảng phất như hải dương mênh mông, trong hải dương, một quái vật khổng lồ phá nước mà ra, là một đầu cự kình, không phải chân nguyên ngưng tụ thành mà là kiếm khí ngưng tụ thành hình, cách làm giống nhau với Hồ tuyệt vọng của Độc Cô Tuyệt nhưng kết quả lại khác nhau, so với Hồ tuyệt vọng thì đầu cự kình này càng bá đạo hơn, khí thế đáng sợ.

Cự kình mang theo sát khí lạnh thấu xương, ngẩng đầu lên, mở miệng rộng ra, hướng về phía Diệp Trần mà nuốt lấy, chúng nhân quan chiến đều hoảng sợ, miệng cự kình há to, bên trong tối đen như mực, rộng lớn vô cùng, phảng phất như một cái lỗ đen không ngừng biến lớn, như muốn nuốt mảng thiên địa phía trước vào, bọn hắn vô thức lui ngược lại vài bước.

- Ngươi muốn nuốt, ta liền cho ngươi nuốt!

Giơ cao Lôi Kiếp kiếm qua đầu, hai tay Diệp Trần cầm kiếm, từng dòng điện màu đen tụ tập trên mũi kiếm, sau một khắc, một khỏa Lôi cầu hình thành, xoay tròn cao tốc, rồi bành trướng, to dần ra.

- Đi!

Diệp Trần dụng sức chém ra Lôi Kiếp kiếm, thoáng cái Lôi cầu cực lớn tiến vào trong miệng cự kình, theo cổ họng tiến vào trong cơ thể nó.

Cốt cốt!

Âm thanh trầm đục truyền ra, thế tới cự kình trì hoãn, chậm lại dần, thân thể phồng lên, như là một quả bóng da, và vẫn tiếp tục phồng lên.

Oanh!

Thân thể phồng lên đến cực hạn, cự kình nổ thành phấn vụn, sóng xung kích hắc bạch nhị sắc đan vào nhau, khuếch tán ra thành một vòng tròn, một đám khí lưu như mây hình nấm hai màu trắng đen phóng lên, chọc một lỗ thủng trên nền trời, sâu không thể lường, giờ khắc này, Diệp Trần cảm giác như có một đầu đạn hạt nhân khủng bố nổ tung trước mặt, thân thể bị sóng xung kích thổi bay, thoáng dừng lại một phát rồi bay rớt ra ngoài rất nhanh.

Liễu Vô Kiếm cũng không chịu nổi, hắn không nghĩ tới Lôi Phệ của Diệp Trần còn có nhiều biến hóa như vậy, lúc trước là áp súc lôi cầu, tăng lực ngưng tụ, bây giờ là rót vào đại lượng chân nguyên, tăng lực phá hoại, xem ra quy mô và lực phá hoại của lôi cầu này, ẩn chứa Lôi chi áo nghĩa, vượt qua tiểu thành cảnh giới không ít, tiêu chuẩn tối thiểu có bốn thành.

Lực phá hoại của lôi cầu này thập phần khủng bố, mà lại nổ bên trong cơ thể cự kình, có thể nghĩ uy lực mạnh như thế nào, sóng xung kích không ngừng lan ra, ngưng tụ thành từng vòng tròn lớn, uy lực mãnh liệt.

Cót két..!

Chân nguyên hộ thể phát ra thanh âm khó nghe, Liễu Vô Kiếm chỉ cảm thấy thân thể tê rần, thân bất do kỷ bay rớt ra ngoài, cảnh sắc hai bên rất nhanh rời xa hắn, thành một mảnh mơ hồ.

- Lui nữa!

Từng vòng sóng xung kích quá mãnh liệt, ngoại trừ một số ít người, những người còn lại đều nhao nhao rút lui, triệt thoái ra xa vài dặm, thân ảnh Diệp Trần và Liễu Vô Kiếm đã biến thành hai điểm nhỏ, cũng may vận chuyển chân nguyên đến hai mắt, có thể thấy rõ như trước.

- Sóng kình xung kích thật bá đạo!

Ngọn núi dưới chân thoáng cái hóa thành tro bụi, bọn người Bạch Vô Tuyết nhao nhao nhảy lên, đứng trên hư không, chân nguyên hộ thể lập lòe bất định.

Phá!

Cổ Liệt ngăn tại trước người Thải y nữ tử, chân nguyên hộ thể ngưng tụ ra một đại đao, phân sóng xung kích đến gần ra thành hai nửa, không lan đến gần thải y nữ tử.

- Cái này.. Kình Phá Thủy của Liễu huynh cũng bị phá?

Thải y nữ tử có chút không tiếp nhận được.

Thần sắc Cổ Liệt ngưng trọng nói:

- Hiện tại còn chưa tới thời khắc cuối cùng.

- Đúng, át chủ bài cường đại nhất, Liễu huynh còn chưa có thi triển ra. Thải y nữ tử khôi phục lòng tin đối với Liễu Vô Kiếm, nhìn không nháy mắt về hướng Liễu Vô Kiếm.

Bay ngược ra xa ước chừng bảy tám dặm, Diệp Trần mới ngừng lại, híp mắt lại đề phòng cường quang làm bị thương mắt.

- Có lẽ hắn còn có sát chiêu chưa sử ra, không hổ là Kiếm Tông Tây Hải.

Ngoại trừ chưa thi triển ra Kim Chi Liên Y và Ngự Kiếm Thuật, Diệp Trần đã ứng phó toàn lực, Liễu Vô Kiếm là kiếm khách mạnh nhất hắn gặp từ trước đến này, không thể chủ quan.

- Hảo, có thể phá vỡ Kình Phá Thủy của ta.

Liễu Vô Kiếm thong dong, biểu lộ ngưng trọng như nước, hắn đã phát giác được, không thể dễ dàng đánh bại Diệp Trần như vậy, không xuất ra tất cả vốn liếng, chỉ sợ đối phương một cộng tóc cũng không thương tổn gi, có thể nói, Diệp Trần chính là mội khối đá cản đường lớn nhất kể từ lúc hắn chào đời tới nay, hoặc là bị đá cản đường làm trượt chân, đầu rơi máu chảy, hoặc là vượt qua, tiếp tục tiến lên phía trước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 780: Ai Có Thể Cười Cuối Cùng. (Hạ)

- Ta sẽ không thất bại!

Liễu Vô Kiếm chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thất bại, lúc này cũng vậy.

Hống!

Kiếm ý Vân Tiêu điên cuồng tăng lên, trên thân Liễu Vô Kiếm tản mát ra khí tức tuyệt cường, chân nguyên liên tiếp kéo lên, tựa hồ dùng bí pháp thúc dục, phát huy lực lượng viễn siêu cực hạn, bởi vì kiếm ý đậm đặc quá mức, kiếm ý Vân Tiêu lại thuộc ý sức mạnh kiếm ý, làm cho khí tức bên ngoài cơ thể Liễu Vô Kiếm ngưng tụ thành từng đạo bóng kiếm hư ảnh, đây không phải bóng kiếm do con người tạo ra, mà là tự nhiên tạo thành.

Trong nháy mắt, từng đạo bóng kiếm bao trùm Liễu Vô Kiếm, phảng phất như một con nhím toàn thân mọc gai, kiếm thế lăng lệ ác liệt cực độ khiến không ít người sợ đến ngây người.

- Liễu Vô Kiếm nổi giận rồi, kiếm thế thật đáng sợ.

- Thực lực Liễu Vô Kiếm, quả thực không có chừng mực, không biết Diệp Trần có thể chống đỡ hay không?

- Nhìn xem, Diệp Trần đã xuất ra kiếm ý.

Vốn mọi người bị Liễu Vô Kiếm hấp dẫn, rồi sau đó lực chú ý lại đặt trên người Diệp Trần.

Kiếm ý Hủy Diệt của Diệp Trần, so với Kiếm ý Vân Tiêu của Liễu Vô Kiếm chỉ có hơn chứ không kém, một khi xuất ra toàn lực, khí tức hủy diệt vạn vật kia, quả thực kinh thiên động địa, bầu trời bao phủ bởi một màu đen,

trên không trung, từng đạo tia chớp màu đen vạch phá phía chân trời, mà trên người Diệp Trần, nhưng tụ ra một bóng kiếm cự đại màu đen, bóng kiếm chỉ thoáng phóng xuất ra mũi nhọn, lại chọc thủng một lỗ lớn trên nền trời.

- Huyết Hải Phù Đồ!

Bên kia, cuối cùng Liễu Vô Kiếm đã hình thành tích súc kiếm thế, khí tức bành trường ra làm không gian quanh thân hắn vặn vẹo, bước ra một bước, Liễu Vô Kiếm dùng hết khí lực toàn thân, chém ra một kiếm chí cường, một kiếm vừa ra, gió tanh mưa máu, biển máu lan tràn, vô số huyết sắc bóng kiếm bay trên bầu trời, biến khoảng không trên Cửu Long hồ thành một mảnh huyết sắc luyện gục, kích về phía Diệp Trần.

Đồng thời, kiếm ý tăng lên, hai mắt Diệp Trần lạnh lùng nhìn Liễu Vô Kiếm, hắn nhìn ra được, Liễu Vô Kiếm chẳng những tìm hiểu Phong chi áo nghĩa, Thủy chi áo nghiã, còn tìm hiểu Huyết chi áo nghĩa cực kỳ quỷ dị, mà Huyết Hải Phù Đồ này, tựu là Thủy chi áo nghĩa kết hợp cùng Huyết chi áo nghĩa, thủy và huyết, vốn là đồng dạng, kết hợp lại, uy lực phát ra cực kỳ khủng bố, là một môn áo nghĩa võ học thập phần bá đạo.

- Kim Chi Liên Y!

Huyết chi áo nghĩa kết hợp cùng Thủy chi áo nghĩa cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Diệp Trần kết hợp Kim chi áo nghĩa cùng với Thủy chi áo nghĩa cũng mạnh không kém, Kim sinh Thủy, đồng dạng có quan hệ, cả hai kết hợp lại, uy lực tăng lên rất nhanh, sinh ra một vòng tuần hoàn.

Lôi Kiếp kiếm tản mát ra ánh sáng màu vàng lợt, Diệp Trần xuất ra một kiếm, mang theo kiếm ý hủy diệt khủng bố trảm về hướng Liễu Vô Kiếm.

Phốc phốc!

Một chùm tia sáng rung động màu vàng lợt kích bắn ra, bên trong chùm tia sáng, tầng tầng rung động, một tầng truyền đến, uy lực lại tăng lên,

thoáng cái không biết uy lực tăng lên bao nhiêu làn, oanh kích thẳng vào huyết sắc thế giới.

Đùng đùng!

Huyết sắc bóng kiếm và chùm tia sáng rung động va vào nhau, nát bấy thành từng mảnh, trên huyết hải là một vết kiếm thật sâu, kiếm ý Hủy Diệt tràn ngập tại vết kiếm, không ngừng phá hư kết cấu huyết hải, làm huyết sắc dần dần tan đi.

Thần sắc Liễu Vô Kiếm lạnh như băng, mặt không chút biểu tình, lại chém ra một kiếm, huyết sắc đại dương mênh mông bao trùm thiên địa, chụm bóng kiếm lại thành một mảnh đông nghịt.

PHÁ!

Diệp Trần cũng không nói nhảm gì, liên tiếp múa Lôi Kiếp kiếm, từng chùm tia sáng rung động bắn ra, oanh kích trên huyết sắc thế giới.

Oanh!

Oanh! Oanh!

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai người này chiến đấu, nhật nguyệt như không còn chút ánh sáng nào, cát bay đá chạy, Kiếm phong huyết sắc cuồng bạo và Kiếm phong hắc sắc đan vào nhau, không ngừng xoay tròn, vây quanh hai người, cuối cùng tạo thành một vòi rồng kéo dài vài dặm.

Trong trung tâm gió ốc, hai người không ngừng quấn lấy nhau, tựa hồ không có người ngã xuống, quyết không dừng lại, chỉ có thể có một người đi ra ngoài.

Ực!

Chúng nhân quan chiến, thỉnh thoảng có người nuốt nước miếng cái ực,

phóng thích ra cảm xúc khẩn trương.

Nhìn bên trong vòi rồng, huyết sắc quang mang và hắc sắc quang mang, cùng với năng lượng ma sát tạo ra tia chớp dày đặc, rốt cuộc có người nhịn không được, thốt lên:

- Con mẹ nó quá khoa trương, đồng dạng là Tông sư Linh Hải Cảnh nhưng chênh lệch quá lớn a! Hai người quyết đấu, mà nhìn như là hai đội nhân mã Linh Hải Cảnh quyết đấu, uy lực quá khủng bố.

- Kiếm Tông chi chiến, quả nhiên không phải chúng ta có thể tưởng tượng.

- Không biết bọn hắn, cuối cùng ai có thể cười.

Đối chiến vẫn còn tiếp tục, Diệp Trần đã vận khởi tầng phòng ngự long cốt, Bán cực phẩm áo giáp Hồn Thiên Khải cũng đã khởi động, nguyên một đám ký hiệu màu xanh da trời vặn vẹo dán lên chân nguyên hộ thể, tăng thêm lực phòng ngự cho chân nguyên.

Mặc dù như thế, hắn vẫn cảm thụ không tốt như trước, khí huyết trong cơ thể sôi trào, phảng phất có thể đun sôi nước.

Đối diện, Liễu Vô Kiếm cũng có bán cực phẩm áo giáp, mà một kiện khôi giáp màu xanh trắng, không cùng dạng với Hồn thiên khải của Diệp Trần, khôi giáp này phóng xuất ra một đám mây phù văn, dán lên chân nguyên hộ thể, như là phác họa vài đám mây trắng đơn giản.

Ngoài ra, hắn còn đeo trên cổ một vòng cổ, cũng phóng xuất ra ánh sáng màu lam tối, khởi động đạo phòng ngự thứ hai bên ngoài chân nguyên hộ thể.

Phanh phanh phanh phanh phanh!

Kình khí không ngớt oanh kích lên anh sáng màu lam tối, kích thích từng vòng rung động vặn vẹo, khiến cho Liễu Vô Kiếm thỉnh thoảng lắc lư

rung động thoáng một phát.

- Vòng cổ U Hải của ta, cũng là bán cực phẩm bảo khí, dưới sự bảo vệ của hai tầng phòng ngự, không có khả năng không thể phòng trụ, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào.

Lúc này, đã không so đấu thực lực đơn thuần nữa, mà là lực thừa nhận, ai không chịu nổi trước thì thất bại, không có khả năng thứ hai.

- Liễu Vô Kiếm còn có bán cực phẩm trang sức!

Yến Phượng Phượng có điểm giật mình.

Trong các loại bảo khí, bảo khí phòng ngự thông thường có giá trị gấp hai bảo khí công kích, mà giá trị bảo khí trang sức là gấp ba lần bảo khí công kích.

Sở dĩ mắc như vậy, không phải là bảo khí trang sức có bao nhiêu điểm tốt, kỳ thật bảo khí trang sức chỉ cung cấp trợ giúp hữu hạn, không thể so với bảo khí phòng ngự và bảo khí công kích, mà chính là, bảo khí trang sức rất rất hiếm, mà vật càng hiếm thì càng quý, mặt khác, chỉ có thể mặc một bộ bảo khí phòng ngự trên thân thể, cầm trong tay một hai kiện bảo khí công kích, nhiều hơn nữa chính là lãng phí, nhưng đeo bảo khí trang sức thì khác, bảo khí trang sức có thể tăng chiến lực người đeo lên, đeo càng nhiều tăng càng nhiều, như vòng cổ, vòng tay, thủ trạc, vòng tai, giới chỉ, …

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 781: Chết Lặng. (Thượng)

Không cường điệu mà nói, nếu một Tông sư Linh Hải Cảnh bình thường, mặc trọn vẹn một bán cực phẩm bảo khí phòng ngự, cầm trong tay bán cực phẩm bảo khí công kích, bảo khí trang sức đầy đủ trên người, tất cả đều là cấp bậc bán cực phẩm, thì hai gã Diệp Trần cũng không làm gì được đối phương, trừ phi chân nguyên đối phương hao hết.

Đương nhiên, điều này không thể nào phát sinh, bán cực phẩm bảo khí phòng ngự trọn vẹn, cho dù là tông môn tứ phẩm Hư Không môn cũng không có nhiều, kiếm một bán cực phẩm bảo khí trang sức còn khó hơn kiếm bán cực phẩm phòng ngự rất nhiều, có thể xuất hiện một hai kiện, cũng đã phi thường giỏi rồi.

Cũng chỉ tại thời đại Thượng cổ và thời đại trung cổ, dưới tình huống các phương pháp luyện chế bảo khí không bị thất truyền, sẽ xuất hiện chuyện như vậy.

Thực lực Liễu Vô Kiếm vốn quỷ thần khó lường, hơn nữa một kiện bán cực phẩm bảo khí trang sức này, có thể gia tăng một đại lượng phòng ngự, cứ như vậy đối chiến, Diệp Trần rất có thể sẽ thất bại.

- Tình huống không ổn a! Không nói Liễu Vô Kiếm có thực lực Kiếm Tông, ngay cả bán cực phẩm trang sức cũng có, như thế nào có thể so với hắn.

- Bán cực phẩm vòng cổ phát ra lực phòng ngự tuy không bằng bán cực phẩm khôi giáp, nhưng hiệu quả ít nhất cũng sáu bảy thành, chẳng lẽ Diệp Trần lại bại dưới tay hắn.

Trên mặt mọi người lộ ra thần sắc lo lắng.

Hoàn toàn ngược lại với mọi người chính là thải y nữ tử, trên mặt nàng hiện ra hỉ sắc.

- Kiếm tông đại lục thì sao, còn không nhường đường cho Kiếm tông Tây Hải chúng ta.

Rầm rầm rầm!

Trong long quyển phong (vòi rồng), hai người đã đối chiến hơn trăm chiêu, chiêu nào chiêu nấy đều toàn lực ứng phó, trong nhất thời, đất rung núi chuyển, hôn thiên ám địa.

- Diệp Trần, ngươi nhận thua đi! Ngươi không thể thắng được ta.

Liễu Vô Kiếm có lòng tin chiến thắng, luận phòng ngự, hắn có hai tầng, luận tu vi, ba mươi tuổi hắn đã tiếp cận cảnh giới hậu kỳ đỉnh phong Linh Hải Cảnh, so với Diệp Trần mạnh hơn không ít, cho nên dù Diệp Trần có thể phòng trụ được mà đánh sâu vào, chắc chắn chân nguyên cũng sẽ hao hết, chiến lực hoàn toàn biến mất.

- Còn chưa kết thúc, sao ta phải nhận thua.

Liễu Vô Kiếm có hai tầng phòng ngự, Diệp Trần cảm giác, hiệu quả tầng phòng ngự long cốt tuy rằng không bằng bán cực phẩm trang sức, nhưng cũng không phải là nhỏ, trợ giúp Diệp Trần triệt tiêu không ít kình lực, khỏi bị chấn thương.

- Ngươi sớm muộn sẽ bại dưới tay ta.

Liễu Vô Kiếm âm thầm gia tăng lực đạo, chân nguyên chảy qua như dòng nước.

Áp lực lên Diệp Trần đại tăng, hắn âm thầm nhíu mày, năng lực chiến đấu hắn không thua Liễu Vô Kiếm, bất quá tốt xấu gì thì tu vi đối phương cũng là hậu kỳ đỉnh phong Linh Hải Cảnh, chân nguyên so với hắn thì hùng hậu hơn hai ba thành, chẳng sợ tiêu hao lớn, sau cùng ít nhất có thể còn lại

một thành.

- Tiệt Huyết Quỷ Chỉ có hai phần hỏa hầu, trước tiên đoạn một phần khí huyết của hắn rồi nói.

Tay phải huy động Lôi Kiếp kiếm phóng xuất ra chùm tia sáng gợn sóng, tay trái Diệp Trần hướng Liễu Vô Kiếm vẽ một cái, coi như bút phán quan, quyết định sinh tử người khác, một uy lực không rõ ràng sinh ra, làm cho người ta kinh hãi không hiểu, sinh ra cảm giác khủng hoảng.

Liễu Vô Kiếm nghĩ Diệp Trần muốn dùng chỉ pháp công kích hắn, cười khinh thường, có hai tầng phòng ngự, hắn căn bản không cần lo lắng.

Nhưng lúc Diệp Trần phát xuất điểm chỉ, sắc mặt Liễu Vô Kiếm biến đổi.

Khí huyết trong cơ thể hắn mất đi một đoạn không lý do, giống như bốc hơi mất, một đoạn khí huyết này chỉ chiếm một phần ngàn trong cơ thể hắn, cũng không tính là nhiều, nhưng dù là ai, phát hiện khí huyết trong cơ thể mình tự nhiên biến mất một ít, cũng sẽ bất an.

- Đây là chỉ pháp gì?

Liễu Vô Kiếm âm thầm đề phòng.

- Có hiệu quả, lần này liền hung ác hơn một chút.

Vừa rồi là thử chiêu, Diệp Trần cũng không toàn lực xuất ra Tiệt Huyết Quỷ Chỉ.

- Đoạn!

Chân nguyên ngưng tụ trên mũi kiếm, Diệp Trần lại vạch tới hướng đối phương, bất đồng với lần trước chính là, lần này Diệp Trần họa xuất kiếm chỉ, trong chân nguyên hộ thể Liễu Vô Kiếm, cư nhiên xuất hiện một hư ảnh bàn tay khô héo màu trắng, bàn tay màu trắng thăm dò vào trong cơ thể Liễu

Vô Kiếm, nắm lấy một đạo huyết quang, sau đó bóp chặt, huyết quang tan vỡ, tiêu tán, hóa thành hư vô.

- Ngươi dám đoạn đi khí huyết của ta!

Liễu Vô Kiếm rít gào, vừa sợ vừa giận, một lần đoạn đi nửa thành, đây là khái niệm gì, một người khí huyết căn bản đầy đủ, mới có thể bộc phát ra chiến lực đỉnh điểm, giờ khí huyết thiếu đi nửa thành, tình trạng của hắn nhất thời xấu đi, chiến lực giảm xuống một cấp bậc.

Chúng nhân quan chiến hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng nhìn ra, Diệp Trần thi triển ra một pháp môn quỷ dị, đoạn đi một phần khí huyết của Liễu Vô Kiếm, một loại thủ đoạn đả kích Liễu Vô Kiếm.

- Thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Không nói Liễu Vô Kiếm kinh sợ vô cùng, mà ngay cả Diệp Trần cũng không nghĩ tới, hai phần hỏa hầu Tiệt Huyết Quỷ Chỉ có thể phát huy ra thực lực như thế, một lúc đoạn đi một nửa khí huyết đối phương, hơn nữa hư ảnh bàn tay khô héo màu trắng kia, tràn ngập tử khí, như là một thế giới quỷ dị khác, âm lãnh khủng bố.

Đương nhiên, hai phần hỏa hầu Tiệt Huyết Quỷ Chỉ cũng phải nhìn đối thủ là ai mà thi triển, nếu đối phương là cao thủ luyện thể như Ngụy Long Đào, có thể thể đoạn đi một phần ngàn khí huyết, liền coi là không tệ, không phải vì khí huyết Ngụy Long Đào không nhiều, chủ yếu là khí huyết cao thủ luyện thể cô động cao, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ rất khó đoạn nhiều, giống như tiểu đao cắt thiết bản, đoạn một ít cũng không dễ dàng.

- Tiếp tục đoạn cho ta!

Nếm được ngon ngọt do Tuyệt Huyết quỷ chỉ mang đến, Diệp Trần mừng rỡ, giảm bớt chút khí lực, tay trái lại tiếp tục điểm chỉ, hư ảnh bàn tay khô héo màu trắng xuất hiện lần thứ hai trong chân nguyên hộ thể của Liễu Vô Kiếm.

- Cút ra ngoài cho ta!

Kiếm ý Liễu Vô Kiếm bùng nổ tận trời, đánh một kích vào hư ảnh bàn tay màu trắng.

Hư ảnh bàn tay màu trắng có thể bỏ qua chân nguyên, nhưng không thể bỏ qua kiếm ý, tốc độ chậm đi rất nhiều, mới đoạn được một phần nhỏ khí huyết trong cơ thể Liễu Vô Kiếm, đã bị kiếm ý chém tan đi, mang theo khí huyết biến mất trong mắt Liễu Vô Kiếm.

Lần này, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ lấy một phần trăm khí huyết, so với lần trước thì nhỏ hơn rất nhiều.

- Nguyên lai sử ra Tiệt Huyết Quỷ Chỉ tiêu hao linh hồn lực.

Diệp Trần chợt phát hiện, linh hồn lực của hắn ít đi một phần, căn bản không khiến hắn chú ý, tựa hồ dung nhập vào trong Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, sao đó có rất nhiều biểu hiện kì dị, lấy ra khí huyết địch nhân.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 782: Chết Lặng. (Hạ)

- Diệp Trần, ngươi phải trả giá đắt.

Khí huyết trong cơ thể bị đoạn đi hơn phân nửa, Liễu Vô Kiếm thập phần phẫn nộ, hắn nắm tay trái lên, trên nắm tay lóe lên kim quang chói mắt, đánh một quyền về hướng Diệp Trần.

Oanh!

Uy lực một quyền nay thập phần khủng bố, long quyển phong (vòi rồng) có dấu hiệu tan vỡ.

- Là bí pháp!

Diệp Trần liếc một cái liền nhìn ra, Liễu Vô Kiếm thi triển quyền pháp, không phải áo nghĩa võ học mà là bí pháp, là một loại quyền pháp tích súc lực lượng mấy lần, thậm chí mấy chục lần, một loại bí pháp siêu cường.

- Nhất Chỉ Phá Hư!

Diệp Trần vươn ngón tro ra, điểm một điểm về hướng nắm tay tỏa ra kim quang chói mắt, xuất ra Phá Hư Chỉ không thường xuyên sử dụng.

Phá Hư Chỉ lần này, rõ ràng đã viên mãn, hỏa hầu đạt đến mười thành, đã đạt đến đệ tam thức, uy lực so với Sở Trung Thiên Phá Hư Chỉ đệ nhị thức mạnh hơn không ít, chỉ lực trực tiếp phá không, cùng với kim sắc quyền đụng vào nhau.

Ba!

Lần đầu giao kích, kim sắc quyền chiếm thượng phong, bất quá Phá hư

chỉ là áo nghĩa võ học không gian, am hiểu đồng hóa năng lượng, kim sắc quyền tuy ngăn được nó, nhưng ngược lại lực lượng bị đồng hóa không ít, dần dần suy yếu, nhìn ra, phá hư chỉ và kim sắc quyền cơ hồ đồng quy vu tận.

Chiến đấu đến bây giờ, con bài hai người cơ hồ còn chưa lật ra hết, nhưng người này cũng không làm gì được người kia, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ của Diệp Trần tuy rằng cường đại, nhưng tiêu hao linh hồn lực không nhỏ, không có khả năng sử dụng thường xuyên, nếu kiếm ý Liễu Vô Kiếm tăng đến ngũ giai, lại chú tâm phòng bị thì hiệu quả Tiệt Huyết Quỷ Chỉ cực kỳ bé nhỏ, trừ phi uy lực tăng tiến, nếu không thì hiệu quả không được bao nhiêu.

Biết các thủ đoạn không làm gì được đối phương, hai người tiếp tục đối chiến, nháy mắt cục diện tiến vào hồi gay cấn, long quyển phong gào thét, cuốn hết nước Cửu Long hồ lên tới trời cao, sau đó lại tát rơi xuống, khiến những cơn mưa như trút nước xuống Cửu Long hồ.

- Ta không tin ngươi có thể ngăn được kiếm của ta.

Liễu Vô Kiếm cắn răng một cái, nhằm phía Diệp Trần kích tới, khoảng cách hai bên gần nhau, công kích hiệu quả hơn.

Bất ngờ chính là, Diệp Trần không có lựa chọn giữ khoảng cách an toàn, đón đối phương lao đến, mà lại vung kiếm chém về phía đối phương.

- Cận chiến, chỉ sợ sẽ phân ra thắng bại.

Chúng nhân quan chiến như ngừng thở.

Oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh oanh…

Khoảng cách càng lúc càng gần, hiệu quả công kích không chỉ lớn hơn một hai điểm, mà là gấp đôi, phòng ngự hai người đều có chút ăn không tiêu, khí huyết không ngừng bốc lên.

- Bại cho ta!

Liễu Vô Kiếm dùng hết khí lực toàn thân, chém ra một kiếm, một đạo kiếm ảnh tràn ngập huyết sắc bổ về phía Diệp Trần.

Thanh thế kiếm chiêu Kim Chi Cuồng Tiêu của Diệp Trần so với đối phương không lớn như thế, nhưng lực ngưng tụ cao hơn rất nhiều, dưới khoảng cách gần nhau như vậy, chùm tia sáng gợn sóng xuyên thấu huyết sắc thế giới, kích trúng chân nguyên hộ thể Liễu Vô Kiếm, trái lại chính hắn, cũng bị huyết sắc kiếm ảnh kích trúng vô số lần.

Kêu lên một tiếng đau đớn, hai người bay rớt ra ngoài vài dặm.

- Ta lại đến!

Hai người không hề cố kỳ gì, chuyển thân quay lại tấn công, hoàn toàn không đề phòng công kích của đối phương, chỉ cần có thể kích trúng trên người đối phương, còn mình trúng chiêu, không sao cả.

Phanh…

Trong nháy mắt, Liễu Vô Kiếm trúng ba kiếm, Diệp Trần trúng hai kiếm.

Yết hầu Liễu Vô Kiếm trào ra một cỗ tinh khí, sắc mặt Diệp Trần thì trắng hơn rất nhiều, lực phòng ngự của Liễu Vô Kiếm tuy rằng cao, nhưng cũng không kinh qua được vô số lần đả kích, còn Diệp Trần thì lại có thể chống đỡ công kích của hắn, khiến hắn chấn động, bất quá khi hắn nhìn đến tầng bạch sắc cốt chất phòng ngự trên tay Diệp Trần, liền minh bạch, khẳng định đối phương thi triển bí pháp gì đó, tăng lực phòng ngự lên.

- Ta xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào.

Liễu Vô Kiếm tiếp tục đối chiến cùng Diệp Trần.

Bất quá theo thời gian trôi qua, Liễu Vô Kiếm sợ hãi phát hiện, đối chiến

đến giờ, hắn bắt đầu không chịu nổi, mà Diệp Trần vẫn như trước dũng mãnh vô cùng, dường như vô số lần trúng thương cũng, cũng không ảnh hưởng đến hắn một chút.

- Làm sao có thể?

Liễu Vô Kiếm hoàn toàn không thể hiểu được.

Về phần chúng nhân quan chiến, đã sớm chết lặng.

Có thể từ đầu tới cuối hắn đều cố gắng giữ tỉnh táo, nhưng hắn có thể chú ý được tới chi tiết này hoàn toàn là bởi vì phòng ngự của bản thân hắn rất cao, cho nên hắn vô cùng xem trọng việc phòng ngự, nhưng hắn phát hiện, vô luận là Liễu Vô Kiếm hay là Diệp Trần nữa thì khả năng thừa nhận đều vượt xa hắn.

Liễu Vô Kiếm thì không sao, dù sao thì hắn đã có khôi giáp bán cực phẩm cùng với đồ bảo hộ cũng bán cực phẩm, hơn nữa tu vi của hắn lại là Linh Hải cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chân nguyên hộ thể vô cùng cường hãn, nhưng Diệp Trần chỉ có một bộ khôi giáp bán cực phẩm, tu vi cũng chỉ là Linh Hải cảnh trung kỳ đỉnh phong, dù có bí pháp tăng cường khả năng phòng ngự của bản thân, khả năng phòng ngự cũng không kém Liễu Vô Kiếm là mấy, bất quá, nhìn theo cục diện thì lại vượt xa Liễu Vô Kiếm, Liễu Vô Kiếm đã sắp không chống đỡ nổi nữa, Diệp Trần thì vẫn dũng mãnh như cũ.

- Cho dù ta có một bộ khôi giáp bán cực phẩm đi nữa, phỏng chừng cũng không bằng hắn được.

Tông môn có thể làm ra một kiện bảo khí công kích bán cực phẩm cho Sở Trung Thiên đã phải tốn mất không ít tài lực cùng nhân lực rồi, khôi giáp phòng ngự bán cực phẩm vô cùng hiếm, có linh thạch cũng chưa chắc đã tìm mua được, trừ phi gặp phải hội đấu giá siêu cấp có vô số vật trân bảo thì may ra, cho nên nội giáp trên người Sở Trung Thiên chính là bảo khí phòng ngự thượng phẩm hàng đầu, nếu như có bảo khí phòng ngự bán cực phẩm thì Cổ

Liệt không thể nào gây tổn thương cho hắn được.

Cho dù là một vết thương nhẹ cũng không gây ảnh hưởng tới toàn cục.

Nhưng dù có khôi giáp bán cực phẩm, thực lực xêm xêm với Diệp Trần, Sở Trung Thiên cũng không muốn liều mạng mấy trăm chiêu với Diệp Trần, Liễu Vô Kiếm chính là một ví dụ, lá bài tẩy của Diệp Trần không thể chỉ có chừng ấy được, nếu như cho rằng Diệp Trần chỉ có chút thực lực ấy thì sai rồi, chỗ đáng sợ của hắn chính là toàn bộ chu vi quanh hắn không hề có nhược điểm, cần lực tấn công thì có tấn công, cần lực phòng ngự thì có phòng ngự, ngay cả khả năng hồi phục sức mạnh cũng cao hơn người khác một bậc.

Liễu Vô Kiếm càng đánh càng kinh hãi, càng đánh càng tuyệt vọng, biểu hiện dũng mãnh của Diệp Trần không phải là giả vờ, từ tinh khí thần sung mãn của đối phương cũng có thể thấy được, trái lại, tinh khí thần của chính mình lại tiêu hao không ít, toàn thân đau nhức, xương cốt đều ê ẩm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 783: Con Át Chủ Bài

- Không thể tiếp tục như vậy nữa rồi, chân nguyên của hắn ít nhất cũng còn có ba thành, nếu như muốn nuốt đan dược khôi phục lại chân nguyên tới bốn năm thành gì đó cũng không thành vấn đề, ta không có khả năng tiêu hao chân nguyên của hắn được.

Thần sắc của Liễu Vô Kiếm âm trầm như nước, thầm nghĩ trong lòng.

Đáng tiếc, hắn vẫn đánh giá thấp Diệp Trần như cũ, trên người Diệp Trần còn có cả một bình Thượng thanh đan bán cực phẩm, có thể đủ để giúp chân nguyên khôi phục tới mười thành, đương nhiên, Thượng thanh đan dùng một viên thiếu một viên, Diệp Trần không thể nào dùng Thượng Thanh đan để đối phó với Liễu Vô Kiếm được, dù sao đi nữa thì ngoại trừ Thượng Thanh đan ra, hắn còn có một tấm huân Chương thần long, bên trong chứa đựng hơn ba thành chân nguyên, ít nhất cũng có thể khiến hắn khôi phục tới hơn sáu thành, căn bản không cần lo lắng chuyện tiêu hao hết chân nguyên.

Oanh!

Lại thêm một lần va chạm, Liễu Vô Kiếm cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, một ngụm tiên huyết dâng lên, nhịn không được muốn phun ra nhưng lại bị hắn cố gắng áp xuống.

- Kéo dài khoảng cách.

Liễu Vô Kiếm không muốn cận chiến thêm một chiêu nào với Diệp Trần ở khoảng cách gần nữa, hắn dám khẳng định, lần liều mạng thứ hai, chính mình tuyệt đối có khả năng bị trọng thương.

Phần phật!

Thân ảnh biến chuyển, Liễu Vô Kiếm lùi lại theo đường uốn khúc, mỗi lần tới bước ngoặc thì sẽ lưu lại một đạo nhân ảnh rõ ràng, mà đạo nhân ảnh này thì tồn tại không quá một nháy mắt thì cũng sẽ bị từng chùm tia sáng xuyên thủng, tan thành mây khói, thiếu chút nữa thì có thể làm tổn thương bản thể của Liễu Vô Kiếm.

- A? Thân pháp kỳ diệu thật!

Diệp Trần nhìn ra được, mỗi lần bước ngoặc thì Liễu Vô Kiếm đều có thể tăng tốc nhanh hơn một chút, trước khi bước đi thì lại khiến cho công kích của mình thất bại, như vậy, căn bản không có quy luật đáng nói nào, trừ phi có thể đoán được lộ tuyến lùi lại cũng như tốc độ tăng tốc của đối phương, bất quá, cho dù có đoán được rồi đi chăng nữa thì tốc độ công kích của mình chỉ cần chênh lệch một chút với tốc độ lùi lại của đối phương thì cũng không thể nào chạm được vào hắn, trừ phu dùng Ngự kiếm thuật.

- Trước cứ quan sát một chút xem nó có gì độc đáo!

Thật sự là nếu không tới cuối cùng thì Diệp Trần cũng không muốn để lộ ra Ngự kiếm thuật, nhưng trước mắt, Liễu Vô Kiếm là người duy nhất có thể đánh ngang với hắn, điểm này, ngay cả Độc Cô Tuyệt cũng không bì nổi, Diệp Trần có cảm giác là nói không chừng đối phương còn che giấu con bài tầy của mình, chỉ là không muốn để lộ giống như mình mà thôi.

Diệp Trần đã đoán đúng, Liễu Vô Kiếm đúng là còn con bài tẩy, nhưng con bài tẩy này, không tới giây phút quan trọng nhất thì hắn không muốn dùng tới, thứ nhất là không có đối thủ nào đáng giá để hắn dùng tới nó, thứ hai là một khi để lộ lá bài tẩy này thì nó cũng không còn là lá bài tẩy nữa, tất cả thực lực của mình đều sẽ bị những người khác đoán được, đây không phải chuyện Liễu Vô Kiếm muốn.

Nhưng bây giờ, không sử dụng lá bài tẩy cũng không được nữa, thực lực của Diệp Trần đã vượt xa dự liệu của hắn, nếu tiếp tục liều mạng nữa thì khả năng bại trận của mình tương đối cao, hắn không thể dễ dàng cho phép mình thua dưới tay Diệp Trần, cho nên nhất định phải lật con bài tẩy này lên,

không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi lui ra khoảng hơn mười dặm thì Liễu Vô Kiếm liền dừng lại, đứng vững vàng bên cạnh biên giới gió lốc cuồng phong đang gào thét điên cuồng.

Thấy Diệp Trần không đuổi tới, Liễu Vô Kiếm thở hổn hển mấy cái, chế trụ khí huyết sôi trào cùng với chân nguyên đang có chút hỗn loạn.

- Diệp Trần, ngươi quả thật rất vinh hạnh, ngươi là người đầu tiên trong suốt bấy nhiêu năm qua có thể ép ta phải xuất ra lá bài tẩy mạnh nhất, những kẻ khác đều không xứng đáng.

Liễu Vô Kiếm nói ra lời kinh người.

- Cái gì, Liễu Vô Kiếm còn có lá bài tẩy? Có còn muốn để người ta sống nữa không đây?

- Qúa khoa trương, hồi đầu trận đấu cũng đã kinh thiên động địa rồi, một khi xuất lá bài tẩy mạnh nhất ra thì còn cao hơn nữa, lần này Diệp Trần gặp nguy rồi, lá bài tẩy so ra thì khủng bố hơn rất nhiều so với những chiêu thức đã dùng!

Những người có thực lực sàn sàn như nhau, không phân được thắng bại thì chỉ có cách dùng tới lá bài tẩy để quyết định thắng thua, có thể nói, lá bài tẩy chính là mánh khóe cuối cùng của mỗi vị võ giả, đây cũng chính là nguyên nhân mà không ai dễ dàng để lộ ra lá bài tẩy, một khi đã để lộ thì đã chẳng còn gì đáng nói nữa.

- Liễu Vô Kiếm còn có lá bài tẩy, Diệp Trần liệu có lá bài tẩy hay không? Lá bài tẩy của hắn có phải Ngự kiếm thuật hay không?

Tư Đồ Hạo nhìn về phía Diệp Trần.

- Chắc là không thể nào đâu, cho dù Diệp Trần đã tu luyện được tới tầng thứ ba của Ngự kiếm thuật đi nữa thì chắc cũng không thể nào quá lợi hại

được, chiến lực trước đây của Hưng Diễm cũng đã vượt qua tầng thứ ba của Ngự kiếm thuật rất nhiều rồi, trừ phi có thể tu luyện được tới cảnh giới Thất thập nhị kiếm tề phát trong truyền thuyết, nhưng thời gian quá ngắn, chỉ trong hai năm ngắn ngủi thì không cách nào tu luyện được tới cảnh giới Thất thập nhị kiếm tề phát của Ngự kiếm thuật được, trong lịch sử, tên kiếm khách trong truyền thuyết đã đạt tới cảnh giới này đã tốn mất mấy chục năm mới có thể luyện được, hai năm thì làm được gì.

Hắn theo bản năng cho là lá bài tẩy của Diệp Trần có thể là Ngự kiếm thuật, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy tầng thứ ba của Ngự kiếm thuật không có khả năng cho lắm, chiến lực của hai người thật sự quá cao, Ngự Kiếm thuật cũng đã sắp không có tác dụng nữa rồi.

- Ngươi cũng rất vinh hạnh, có thể chống chọi được tới lúc này, tiếp theo, ta sẽ dùng lá bài tẩy của ta để giao thủ với lá bài tẩy của ngươi.

Lấy thực lực của Liễu Vô Kiếm hiện tại thì tự nhiên không có cách nào có thể bức Diệp Trần thi triển ra Ngự kiếm thuật, chỉ là một khi lá bài tẩy của đối phương được xuất ra thì Diệp Trần không cần cũng phải dùng, sự uy hiếp từ lá bài tẩy của đối phương rất có thể đủ sức làm hắn trọng thương.

- Diệp Trần cũng có lá bài tẩy?

Mọi người trợn mắt, há hốc mồm, mỗi người đều nói không nên lời.

Mặc kệ là thắng thua thế nào đi nữa, tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục Diệp Trần rồi, chiến lực mà Diệp Trần thể hiện ra tuyệt đối là thuộc hàng Kiếm tông, không có chỗ nào là giả tạo cả, có thể nói, có vài người trước kia có vẻ bán tín bán nghi với danh xưng Kiếm tông của Diệp Trần, dù sao thì chuyện nghe nói và thấy tận mắt luôn khác nhau, bọn họ bây giờ chẳng hoài nghi chút nào, ngược lại, nếu như có ai nghi ngờ thì bọn họ nhất định sẽ phản bác lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 784: Ngự Kiếm Thuật Siêu Cường.

Danh xưng Đại lục kiếm tông, không phải Diệp Trần thì còn ai xứng nữa.

Hô!

Độc Cô Tuyệt thở ra một hơi nặng nề, thần kinh căng thẳng thả lỏng không ít.

- Hiện tại ta không phải đối thủ của bọn họ, không cần phải đánh nữa.

Dưới tình huống không biết hai người này còn có lá bài tẩy, tuy là Độc Cô Tuyệt tự nhận phần thắng không lớn, nhưng vẫn có khả năng liều mạng được.

- Diệp Trần, đừng để cho ta thất vọng!

Giữa Liễu Vô Kiếm và Diệp Trần, Độc Cô Tuyệt hơi thiên về phía Diệp Trần, nói thế nào đi nữa thì Diệp Trần cũng là kiếm khách Chân Linh đại lục, còn Liễu Vô Kiếm thì lại tới từ Tây Hải, mục đích của chuyến này chính là đánh bại tất cả thiên tài của Chân Linh đại lục, ngạo thị quần hùng.

Sắc mặt của Liễu Vô Kiếm khẽ biến, sau đó lại ngưng trọng lần nữa.

- Tốt, ta lại không nghĩ tới, ngươi và ta đều giống như nhau, vẫn giữ chắc lá bài tẩy, bất quá, một khi bí kiếm của ta xuất ra thì chính mình cũng không nắm chắc là có thể điều khiển được, có thể sẽ giết ngươi, ngươi cũng đừng trách ta đây lòng dạ độc ác.

Liễu Vô Kiếm không nói sai, hắn thật sự không cách nào khống chế bí kiếm hoàn toàn, quan trọng nhất chính là thực lực của Diệp Trần quá mạnh,

hắn sợ chính mình nếu nương tay thì ngược lại sẽ thua.

- Yên tâm đi, một khi Ngự kiếm thuật của ta xuất ra thì cũng mới có khả năng giết ngươi, cứ đánh toàn lực đi.

Diệp Trần thu hồi Lôi kiếp kiếm, hai tay không có kiếm.

- Thật sự là Ngự kiếm thuật?

Tư Đồ Hạo trợn mắt, chăm chú nhìn Diệp Trần, hắn cũng muốn nhìn xem, Ngự kiếm thuật của Diệp Trần có chỗ nào khác với của hắn.

Hai đại kiếm tông, lăng không mà đứng, giằng co với nhau, bên ngoài, gió lốc vẫn đang gầm thét dữ dội như cũ, một tỉnh một động, toàn bộ thế giới đều giống như dừng lại.

Oanh! Oanh!

Hai người đồng thời phóng tới chỗ đối phương, khí bạo đáng sợ, gió lốc dữ dội cũng không thể che được.

- Bí kiếm Tam thiên tà kiếm!

- Ngự kiếm thuật Tam kiếm tề phát!

Không biết có phải là do trùng hợp hay không, sát chiêu cực mạnh mà hai người xuất ra đều cùng có một chữ 'Tam', Tam thiên kiếm khí của Liễu Vô Kiếm thì là ba đạo kiếm khí màu sắc khác nhau, theo thứ tự là màu lục, màu ngọc bích, màu hồng, mỗi đạo đều ẩn chứa hàm nghĩa sâu xa khác nhau, kiếm khí màu lục ẩn chứa hàm nghĩa phong chi, kiếm khí màu ngọc bích ẩn chứa hàm nghĩa thủy chi, màu hồng ẩn chứa huyết chi, không thể xem thường ba đạo kiếm khí này, ba đạo kiếm khí này chẳng những ẩn chứa võ học sâu xa, còn có bí pháp, phải biết là, một loại bí pháp không ẩn chứa hàm ngĩa sâu xa thuần túy thì thôi, một khi ẩn chứa hàm nghĩa sâu xa thì uy lực thật sự sẽ gia tăng gấp mấy lần.

Ba đạo kiếm khí màu sắc khác nhau kia tấn công về phía Diệp Trần, lực sát thương quả thực không nhỏ.

Còn Hoàng kim kiếm phía sau lưng của Diệp Trần cũng ra khỏi vỏ trong nháy mắt, lăng không nhất chiến, phân ra thành hai thanh chân nguyên Hoàng kim kiếm, ba thanh Hoàng kim kiếm cùng bắn ra, chia ra nghênh hướng ba đạo kiếm khí.

Phốc phốc!

Kiếm khí màu lục cùng với kiếm khí màu hồng bạo liệt xuất ra bị chân nguyên Hoàng kim kiếm đánh nát, kiếm khí màu ngọc bích ở giữa gặp phải chính là bản thể Hoàng kim kiếm, quả thực không chịu nổi một kích, biến thành một luồng khói xanh tiêu tán, ngay cả âm thanh cũng không có phát ra.

- Cái gì, không ổn!

Nhãn tình của Liễu Vô Kiếm nhất thời mở to, Tam Thiên kiếm khí mà hắn vốn rất tự tin vào này, dưới Tam kiếm tề phát của Diệp Trần cư nhiên lại không chịu nổi một kích như vậy, làm sao có thể khiến hắn không giật mình cho được.

Không hề có bất kỳ ý niệm gì trong đầu, suy nghĩ kế tiếp của Liễu Vô Kiếm chính là toàn lực phòng ngự, hắn không tin là hai tầng phòng ngự của mình lại không ngăn cản được Tam kiếm tề phát lực đạo đã suy yếu kia.

Hai tầng phòng ngự của Liễu Vô Kiếm đúng là cường hãn như một tháp hồ đồ, sau khi công phá đồ bảo hộ bán cực phẩm phát ra lá chắn màu u lam, chân nguyên hoàng kim kiếm đã tiêu tán rồi, chính là uy lực của bản thể Hoàng kim kiếm lại gấp ba lần, cường đại hơn rất nhiều.

Phốc xuy!

Tầng phòng ngự đầu tiên bị xuyên thủng, tầng phòng ngự thứ hai bị xuyên thủng, bản thể Hoàng kim kiếm biến thành một đạo kim quang, vọt tới chỗ cổ của Liễu Vô Kiếm.

Sợi dây sinh tử vô cùng mong manh, Liễu Vô Kiếm kịp thời nghiêng người qua, hoàng kim kiếm lướt qua cổ, không hề chạm vào người hắn, thế nhưng, một khắc sau, trên cổ của hắn liền phun ra một lượng máu tươi rất lớn, động mạch chủ bị kiếm khí trên Hoàng kim kiếm cắt đứt, máu phun ra như suối.

Ngự kiếm thuật của Diệp Trần đã vượt qua trình độ Linh Hải cảnh rồi!

Kim quang lóe lên, máu tươi bắn ra, vô cùng kinh diễm, sát dữ lẫm nhiên! (Ý bảo giết rất lẫm liệt)

Một chiêu Tam kiếm tề phát này của Diệp Trần làm cho tất cả mọi người sởn tóc gáy, Tam thiên kiếm khí của Liễu Vô Kiếm đã đủ lợi hại rồi, có thể giết chết đại bộ phận tông sư hàng đầu ngay lập tức, cho dù Độc Cô Tuyệt đi lên cũng khó tránh khỏi cảnh trọng thương gần chết, nhưng dù Tam thiên kiếm khí có lợi hại đi nữa thì Tam kiếm tề phát của Diệp Trần, lực sát thương cũng vượt qua Tam thiên kiếm khí, vừa mới tiếp xúc đã khiến cho Liễu Vô Kiếm trước nay chưa từng bị thương phải chịu thương tích.

Cổ Liệt cùng Thải y nữ tử sợ ngây người, bọn họ từ đầu chí cuối cũng chưa từng nghĩ tới Liễu Vô Kiếm lại thất bại, thật sự là khó có thể chấp nhận được.

- Hừ! Không thể nào, ta cũng đạt tới cảnh giới Tam kiếm tề phát, tại sao lại kém xa như vậy.

Tư Đồ Hạo trừng lớn mắt.

Dưới tình huống không sử dụng kiếm ý, Tư Đồ Hạo tự nhận là Tam kiếm tề phát của Diệp Trần cũng chẳng lợi hại hơn hắn ở đâu cả, nói không chừng còn không thuần thục bằng hắn, thế nhưng hiện tại, Tam kiếm tề phát của Diệp Trần đã cách xa hắn hơn mười con phố, cho dù kiếm ý của đối phương cường đại hơn hắn nhiều hơn nữa cũng không thể nào có được uy lực cỡ đó.

Linh hồn, linh hồn lực!

Đúng, chính là linh hồn lực!

Tư Đồ Hạo đột nhiên hiểu rõ, Diệp Trần nhất định là người sở hữu linh hồn thiên phú, nếu như nói thể chất của Sở Trung Thiên là mạnh nhất hiện nay thì Diệp Trần nói không chừng là linh hồn mạnh nhất, nếu không thì không có cách nào giải thích vì sao Ngự kiếm thuật của hắn lại khủng bố như thế, Ngự kiếm thuật là cần linh hồn lực điều khiển.

Cười khổ vài tiếng, Tư Đồ Hạo đột nhiên có điểm hối hận, chẳng trách đối phương không tiếc hết thảy để trao đổi Ngự kiếm thuật với hắn, hóa ra là người có linh hồn lực trời cho, đối với những người có linh hồn thiên phú mà nói thì Ngự kiếm thuật quả thật là được tạo ra dành cho họ, giá trị không thể đo được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 785: Kết Thúc. (Thượng)

Chỉ là nghĩ lại Tư Đồ Hạo lại cảm thấy dễ chịu.

Không để Ngự kiếm thuật cho Diệp Trần thì thế nào, chính mình vẫn khó mà đuổi theo hắn được, thay vì như thế thì không bằng bồi đắp cho hắn, ít nhất thì mình cũng phải có tới sáu cây Long huyết thảo, tăng thêm ba mươi vạn cân khí lực, lực lượng có thể sánh được với cao thủ luyện thể, trừ thứ đó ra, Linh tê nhất kiếm cũng đã làm cho mình cảm nhận được ý nghĩa sâu xa của chữ nhanh, đối với sự phát triển từ nay về sau hẳn là có tác dụng không thấp.

- Liễu Vô Kiếm thua rồi! Hóa ra là lá bài tẩy của Diệp Trần cũng giống như Tư Đồ Hạo, đều là Ngự kiếm thuật, cao nhân đúng là cao nhân mà, Ngự kiếm thuật ở trên tay Tư Đồ Hạo tuy là cũng lợi hại, nhưng vẫn không bằng Diệp Trần được, Diệp Trần không hổ là Kiếm tông, vật gì đến tay hắn đều phát ra quang mang sáng láng cả.

- Đây là đương nhiên, nhìn con đường phía trước của Diệp Trần tuyệt đối là kinh người, một đường qua ải chém tướng, đánh đâu thắng đó, chưa bao giờ thua trận nào, trèo một mạch lên đỉnh.

- Tốc độ tiến bộ đáng sợ như thế, chỉ sợ là ở giai đoạn cận cổ thời đại trước cũng hiếm thấy.

Sau khi chấn kinh xong thì mọi người đều xem Diệp Trần trở thành nhân vật truyền kỳ.

Xuy xuy xuy...

Máu tươi trên cổ Liễu Vô Kiếm vẫn còn đang phun, rất nhiều người hoài nghi, nếu cứ phun như vậy thì liệu có thể huyết tẫn nhân vong hay không.

Đương nhiên, nếu là mấy võ giả bình thường mà bị như vậy thì đã chết từ lâu rồi, nhưng tu luyện tới mức độ Linh hải cảnh thì ngưng luyện linh khu, mật độ máu cao hơn võ giả bình thường rất nhiều, nói không phải khoa trương chứ một vị Linh hải cảnh bình thường, máu trong người còn có thể chứa đầy mấy ao cá kia, nói gì tới cao thủ bậc này như Liễu Vô Kiếm.

- Hỗn đản!

Sắc mặt trắng bệch không chút máu, Liễu Vô Kiếm tay trái vẽ một vòng trên cổ, vết nứt lập tức khép lại, nhưng sau một khắc lại nứt toạc ra, làm ra những việc này chính là kiếm khí còn sót lại trên thân Hoàng Kim kiếm, cỗ kiếm khí này ẩn chứa kiếm ý hủy diệt, kéo dài không tiêu tán, giống như là không hủy diệt được mục tiêu thì quyết không bỏ qua.

- PHÁ!

Cắn đầu lưỡi, Liễu Vô Kiếm thần sắc dữ tợn khẽ quá một tiếng.

Hô!

Kiếm ý ngút trời dâng lên, cùng với cổ kiếm ý hủy diệt kia động vào nhau, kiếm ý hủy diệt tuy mạnh nhưng dù sao cũng như cánh bèo không rễ, lực bền bỉ không được mấy, rất nhanh liền bị khu trừ, mà kiếm ý hủy diệt tản ra rồi vết nứt trên cổ Liễu Vô Kiếm cũng dần dần khép lại, không chảy máu nữa.

Mọi người đối với chuyện Liễu Vô Kiếm không chết cũng giật mình, sinh mệnh lực của Linh Hải cảnh là vô cùng cường hãn, cắt đứt động mạch chủ nghe thì khủng bố thế thôi, kỳ thực chính là dễ dàng khiến cho người ta mất máu mà chết, nếu như cầm được máu thì chắc chắn sẽ không chết.

Diệp Trần không tiếp tục động thủ, nếu quả thật hắn muốn giết đối phương thì cũng sẽ không chờ tới bây giờ.

- Diệp Trần, Diệp Trần!

Vết nứt trên cổ liền lại, thần sắc của Liễu Vô Kiếm thập phần băng lãnh đáng sợ, trước khi gặp phải Diệp Trần hắn chưa từng thất bại bao giờ, cho tới bây giờ đều là dễ dàng đắc thủ, lúc này đây, ngay cả Tam thiên kiếm khí của hắn cũng đã thi triển ra rồi mà vẫn thảm bại trên tay Diệp Trần như cũ.

Diệp Trần, đánh bại chiến tích bất bại của hắn, làm cho hắn kinh hãi, đồng thời cũng vô cùng phẫn nộ và không cam lòng.

- Còn muốn đánh sao?

Diệp Trần vẻ mặt lạnh nhạt! Lúc ở Bạch Vân tửu lâu, khiêu khích hắn đa phần đều là nữ tử vận y phục sặc sỡ kia, cho nên hắn không giận, Mộ Dung Khuynh Thành giúp hắn giải quyết phiền toái đúng là không còn gì tốt hơn, nhưng không giận không có nghĩa là hắn không để tâm, hắn mà phản kích thì người bình thường chưa chắc đã chịu được, không động thì thôi, một khi động thì sẽ lưu lại ký ức khó có thể quên được cho đối phương.

- Hừ!

Liễu Vô Kiếm hừ lạnh một tiếng, hắn tự nhiên sẽ không đánh tiếp, trước tiên không nói tới chuyện hắn có phải là đối thủ của Diệp Trần hay không, chỉ riêng việc hiện tại chiến lực của hắn cũng chỉ còn lại có ba thành, trạng thái thấp nhất chưa từng có từ trước tới nay.

- Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, ngươi có thể đắc ý nhất thời, chưa hẳn có thể đắc ý cả đời, con đường phía trước của ta vẫn còn rất dài, khi đó, ta sẽ cho ngươi trả giá đắt.

Tu vi của Liễu Vô Kiếm đã là Linh hải hậu kỳ đỉnh phong, hắn cũng không hoài nghi chuyện mình sẽ không thể bước vào cảnh giới Bán Bộ vương giả, một khi hắn trở thành Bán Bộ vương giả thì thực lực sẽ gia tăng gấp mấy lần, Bán Bộ vương giả bình thường cũng sẽ không địch nổi một chiêu của hắn, chứ đừng nói gì tới Diệp Trần, dù sao thì tu vi của Diệp Trần mới chỉ là Linh hải trung kỳ đỉnh phong, khoảng cách tới Bán Bộ phong giả vẫn còn xa lắm.

- Chờ ngươi trở thành Bán Bộ vương giả rồi hãy nói tiếp, khả năng mồm mép có lợi hại cũng không giúp ngươi tiến bộ được.

Diệp Trần mặt không đổi sắc, đợi đối phương trở thành Bán Bộ vương giả thì tu vi của mình tất nhiên cũng là Linh hải hậu kỳ đỉnh phong, đã có kinh nghiệm thiên nhân hợp nhất rồi, sẽ làm hàm nghĩa sâu xa của hắn đột nhiên tăng mạnh, nói không chừng còn có thể tu luyện Kim chi cuồng tiêu tới đại thành, nếu tiến vào Linh hải cảnh hậu kỳ thì linh hồn lực tuy là sẽ không gia tăng, không thể trực tiếp gia tăng lực công kích của Ngự kiếm thuật, nhưng sự lợi hại của Ngự kiếm thuật hiện tại mới bắt đầu, đằng sau còn có Ngũ kiếm tề phát, Thất kiếm tề phát, Cửu kiếm tề phát… Tứ thập cửu kiếm tề phát, … bát thập nhất kiếm tề phát, thậm chí còn có Bách kiếm tề phát vô thượng, lúc đó thực lực của hắn phát triển tới mức nào, chính hắn cũng không cách nào đoán trước được.

- Chúng ta đi!

Liễu Vô Kiếm biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng, thua chính là thua, chỉ có sau này đánh bại được đối phương thì mới có thể bù lại tôn nghiêm của hắn.

- Đi!

Cổ Liệt thở hắt ra một hơi, khiếp sợ nhìn thoáng qua Diệp Trần, sóng vai rời đi cùng với Thải y nữ tử, đuổi theo Liễu Vô Kiếm.

Thải y nữ tử trước khi đi, có chút thấp thỏm, sợ là Diệp Trần sẽ tìm nàng gây chuyện, tên này thật sự quá đáng sợ.

Đợi ba người rời đi rồi, Diệp Trần chậm rãi bình phục khí huyết, trong đầu nhớ lại trước trận chiến.

Không hề nghi ngờ, thực lực của Liễu Vô Kiếm thật sự rất kinh người, hắn không thi triển ra Ngự kiếm thuật chỉ có thể bằng vào uy lực của Bất tử chi thân để áp chế đối phương, chậm rãi tiêu hao sức mạnh của đối phương,

theo tu vi tăng lên, hắn càng ngày càng cảm thấy tin tưởng Bất tử chi thân, đừng thấy Bất tử chi thân không thể trực tiếp gia tăng thực lực lên, nhưng so với trực tiếp gia tăng thực lực thì mạnh hơn nhiều, dù thực lực có cao hơn mình cũng không cần phải sợ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 786: Kết Thúc. (Hạ)

Thật sự là sinh tử ai thắng ai thua còn chưa thể biết được.

Đáng tiếc là hắn còn không thể tìm hiểu được tầng thứ hai của Bất tử chi thân là Đoạn chi trọng sinh, một khi hiểu được Đoạn chi trọng sinh thì chỉ cần đầu không sao, nhưng bộ vị khác đều có thể nhanh chóng trọng sinh, năng lực sinh tồn tăng lên gấp mười, gặp phải đối thủ không thể địch nổi thì đều có thể nắm chắc bảo toàn mạng sống.

Bất quá không vội, hắn có dự cảm là chỉ cần đột phá tới cảnh giới Linh hải hậu kỳ thì hắn sẽ có tư cách tìm hiểu được Đoạn chi trọng sinh.

Trong hư không vô tận, sinh cơ hoàn toàn không có.

Tít ở phía bên kia có một quái vật khổng lồ đang di chuyển nhanh tới nơi này, nhìn từ khoảng cách gần thì con quái vật khổng lồ này giống như một loại vị diện nhỏ, bên ngoài trong suốt, loáng thoáng có thể nhìn thấy núi non sông nước bên trong, cùng với một tòa nhà cực lớn ở giữa.

Tốc độ di chuyển của loại vị diện nhỏ này rất nhanh, đằng sau mang theo một dải khí bay bay như khói, khi đám khí bắt đầu khởi động thì không gian chi lực trong không gian đều bị bức khai, dù là Bán Bộ vương giả không cẩn thận bị đám khí chạm vào cũng muốn tan thành mây khói, thi cốt không còn.

Căn cứ vào tốc độ cùng với phương hướng của loại vị diện nhỏ này thì ước chừng khoảng một tháng sau có thể đi vào bầu trời phía trên Thiên Vũ vực.

Mà theo loại vị diện nhỏ này ngày càng gần thì bốn tấm bia cực lớn lưu lại trên Đế hoàng hạp cốc liền lóe lên liên tiếp, giống như cảm ứng được khí tức vô hình.

Hai bên trong lúc đó liền hình thành liên lạc vi diệu.

Nơi giao giới giữa Bắc hải và Chân linh đại lục, một đạo thân ảnh nhanh chóng lướt tới, nhanh tới mức lưu lại từng đạo phù văn, vô cùng huyền diệu.

- Xoát!

Thân ảnh đột nhiên dừng lại, đứng bất động giữa hư không.

Đây là một thanh niên thoạt nhìn vẫn còn rất trẻ, diện như quan ngọc, mày kiếm mắt sao, ở giữa mi tâm có một phù văn màu lưu ly, phù văn này cũng không phải để trưng bày, khiến cho thanh niên cùng với thiên địa có một tia liên lạc không thể nắm bắt, rất giống trạng thái thiên nhân hợp nhất.

- Tới Chân linh đại lục rồi, đây là lần đầu tiên ta tới Chân linh đại lục.

Ánh mắt của thiếu niên quét qua, tiểu đảo cùng nước biển chung quanh không hề có bí mật gì đáng nói, ánh mắt giống như có thể nhìn thấu tất cả.

- A? Không biết sống chết!

Ánh mắt thoáng dừng lại, thanh niên cười lạnh một tiếng.

- Sát!

Từ bốn phương tám hướng, bay tới mấy trăm tên võ giả, cảnh giới thấp nhất cũng là Tinh cực cảnh, cao nhất chính là Linh hải cảnh hậu kỳ đỉnh phong, đây là thế lực của một bang phái nào đó, nói đúng ra thì là thế lực hải tặc lớn nhất ở nơi giao nhau giữ Bắc Hải và Chân Linh đại lục, chuyên môn chặn đường giết mấy cao thủ đi qua, cướp đoạt của cài của bọn họ, cho dù là tông sư hàng đầu cũng phải vất vả bỏ chạy thục mạng, không dám động võ.

- Ha ha, lại thêm một con dê béo tới đây!

Thủ lĩnh hải tặc là một đại hán xấu xí, trên mặt toàn râu xồm xoàm, tháng này, bọn họ đã chặn giết bảy tám tên Linh hải cảnh rồi, thực lực cao nhất là một tên tông sư Linh hải cảnh, ở đại lục còn có một chút danh khí

như vậy, nhưng một khi gặp phải Hắc sát phỉ là bọn họ thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

- Giết hắn cho ta!

Không hề có một lời thừa thải nào, hắc sát phỉ vung tay lên, đám thủ hạ liền lĩnh mệnh liên thủ tấn công, đánh chết đối phương.

- Muốn chết!

Trong mắt thanh niên hiện lên một tia hàn quang, vỗ tay một cái, chưởng lực màu lưu ly ngưng tụ thành một phù văn méo mó, oanh kích một đám người cưỡi ngựa ở bên phải.

Phốc xuy một tiếng!

Uy lực của chưởng lực hóa thành phù văn quá cường đại, chí ít cũng có ba bốn mươi tên bị phù văn đánh cho nát bấy, thân thể bốc cháy, tan thành mây khói.

- Mạnh như vậy sao!

Đồng tử của tên thủ lĩnh Hắc sát phỉ co lại.

Lúc hắn đang ngây người thì thanh niên đã đánh chết liên tiếp hơn hai trăm tên thành viên của Hắc sát phỉ, về phần khí kình mà đám hắc sát phỉ đánh tới thì hắn chẳng bị dính đòn nào, dùng một loại thân pháp kỳ diệu né tránh.

- Gặp phải cường địch rồi, mau rút lui!

Lúc tên thủ lĩnh hắc sát phỉ la lên thì đã quay người chạy trối chết.

- Chạy được sao!

Lóe lên vài cái, thanh niên đã đuổi tới phía sau lưng của tên thủ lĩnh Hắc sát phỉ, vung tay lên một cái đã dễ dàng phá tan chân nguyên hộ thể của tên

thủ lĩnh Hắc sát phủ, bắt được đầu của đối phương!

- Xin ngài tha mạng!

Mặt mày của tên thủ lĩnh hắc sát phỉ không còn chút máu.

Phốc xuy!

Năm ngón tay của thanh niên co lại, đỉnh đầu của đối phương bốc lên một ngọn lửa có màu lưu ly, rất nhanh liền bị thiêu đốt thành tro tàn.

- Chạy mau lên!

Mấy tên thành viên còn lại của Hắc sát phỉ thấy thủ lĩnh đã bị giết chết thì lý nào lại không rõ, người thanh niên này căn bản không phải dê béo mà là một con mãnh thú, một con mãnh thú ăn thịt người, muốn giết chết hắn là ngại mạng mình dài, nguyên một đám đều sợ mất mật, bỏ chạy thục mạng.

- Lũ rác rưởi!

Thanh niên không đuổi theo, mấy tên này không đáng để hắn đuổi theo.

Thu hồi trữ vật linh giới của tên thủ lĩnh hắc sát phỉ, tiện tay ném vào trong trữ vật linh giới của mình, thanh niên nhìn về Chân Linh đại lục phía xa,

- Ta lâu nay ở Bắc Hải, chỉ mới đi qua thâm hải của Bắc Hải, không biết là ở Chân Linh đại lục này có ai có thể đỡ mười chiêu tám thức của ta.

Đứng yên một lát, bên ngoài cơ thể của thanh niên hiện ra nguyên một đám phù văn màu lưu ly, ký hiệu chậm rãi chuyển động, mang theo hắn bay vút ra ngoài, nhanh như phù quang.

- Qúa kinh khủng!

Thanh niên vừa đi, ngoài trăm dặm liền xuất hiện hai gã Linh hải cảnh đại năng đi ngang qua Bắc Hải, trong lòng bọn họ vốn đang lo sợ sẽ gặp phải

lũ Hắc sát tinh kia, ai biết lại tận mắt nhìn thấy một màn diệt vong của đám Hắc sát tinh đó, mà người xuất thủ chỉ là một thiếu niên tuổi còn rất trẻ.

- Thực lực của người này đúng là kinh thiên động địa, sợ là người đứng đầu trong Bán Bộ vương giả, không biết là từ đâu tới đây, chưa bao giờ gặp qua cả.

- Chân linh thế giới đúng là tàng long ngọa hổ, hơn nữa lại gặp phải đại thế, thiên tài nhiều, hơn xa lúc trước, cơ duyên nhiều, cũng hơn hẳn lúc trước, hai người chúng ta tuy là đã qua độ tuổi cực thịnh, nhưng chưa hẳn là không có cơ duyên, ngược lại, đây còn là cơ hội của chúng ta.

- Nói đúng, đại thế là cơ hội của chúng ta.

Trận chiến Cửu Long hồ mới qua được một tuần, danh xưng kiếm tông của Diệp Trần đã truyền khắp lãnh thổ Thiên Vũ, tăng thêm danh khí so với lúc trước, Diệp Trần hôm nay giống như mặt trời ban trưa, một ít đệ tử tông môn đều lấy Diệp Trần ra làm tấm gương học hỏi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 787: Biến Cố, Cấm Địa Xuất Thế.

Giống như trước kia, mỗi người đều nói Huyền Hậu là thiên đài ngàn năm có một, hiện tại Diệp Trần có khuynh hướng kế thừa danh tiếng này, đương nhiên, cũng chỉ là có khuynh hướng mà thôi, một ngày Diệp Trần không tiến vào Sinh tử cảnh thì liền không có tư cách được so sánh với Huyền Hậu, từ xưa tới nay có không biết bao nhiêu thiên tài kinh tài tuyệt diễm dừng bước ở Linh Hải cảnh hoặc Bán Bộ vương giả, không ai có thể khẳng định là Diệp Trần nhất định có thể trở thành cường giả Sinh tử cảnh, chỉ có thể nói là tiềm lực rất có hy vọng.

Thực lực của Diệp Trần quá mạnh, không cần hỏi, đợi tới tháng sau thì rất có thể Diệp Trần sẽ đứng đầu trên bảng tông sư, hơn nữa bài giới thiệu đã viết xong từ lâu, chính thức xác nhận thân phận kiếm tông của Diệp Trần, chứ không phải chỉ là danh xưng do người ngoài đặt cho hắn.

Thêm nữa, ở thế giới này Diệp Trần liên tục đạt được hạng nhất ba lần trên bảng tông sư, địa vị vững chắc như núi, không thể lung lay được nữa.

ở phụ cận thành thị, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thuê một viên tử xa hoa ở đây.

Trong sân có núi, có nước, chiếm diện tích rất lớn.

Bên cạnh nước biếc, Diệp Trần đang tu luyện Ngự kiếm thuật.

Một trận với Liễu Vô Kiếm, Diệp Trần đã bộc lộ lá bài tẩy cuối cùng ra, hầu như không còn là bí mật nữa, đây không phải chuyện hắn muốn, chuyện cấp bách nhất hiện tại chính là phải tu luyện Tam kiếm tề phát tới cảnh giới Ngũ kiếm tề phát, củng cố lại lá bài tẩy một chút.

Xuy xuy xuy!

Trên mặt nước, ba đạo kim quang xoay quanh, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy năm đạo ảo ảnh, đó là dấu hiệu cho thấy Tam kiếm tề phát sắp sửa tiến tới giai đoạn Ngũ kiếm tề phát.

Một khi tấn cấp tới Ngũ kiếm tề phát thì lực công kích thuần túy mặc dù không đề cao bao nhiêu, nhưng thực lực tác chiến ít nhất cũng dâng lên nửa thành hoặc một thành, cũng như Tam thiên kiếm khí của Liễu Vô Kiếm là ba đạo kiếm khí, với Tam kiếm tề phát thì chỉ có thể bất phân thắng bại, không thể làm gì được đối phương, nhưng Ngũ kiếm tề phát thì lại khác, nhiều hơn hai đạo công kích so với đối phương, hoàn toàn có thể đánh bại đối phương.

Nói tới nói lui, chính là chất lượng cũng liên quan tới số lượng.

Chất lượng có đủ thì cần phải truy cầu số lượng, số lượng đã đủ thì lại tiếp tục truy cầu chất lượng, hai bên đều rất quan trọng, tốt nhất là vẹn toàn cả đôi bên.

Bất quá Ngự kiếm thuật càng về sau lại càng khó tu luyện, tam kiếm tề phát cùng với ngũ kiếm tề phát nhìn thì thấy không kém là mấy, nhưng lại tăng thêm thời gian hao phí so với trước kia, đã hai ba tháng rồi mà vẫn chưa tu luyện thành công, tới Thất kiếm tề phát, Cửu kiếm tề phát thì chỉ sợ là còn phải tốn thời gian lâu hơn rất nhiều nữa.

Đương nhiên, nếu tiến vào cảnh giới Linh hải hậu kỳ thì phỏng chừng là sẽ dễ hơn rất nhiều, dù sao đi nữa thì tu luyện Ngự kiếm thuật, ngoại trừ phải có ngộ tính ra thì cũng liên quan rất lớn tới thực lực bản thân, cảnh giới cao thì tự nhiên sẽ tiến bộ dễ dàng hơn, nếu như tới Sinh tử cảnh thì Diệp Trần tin là một ngày có thể tu luyện được tới Tứ thập cửu kiếm tề phát.

Nhoáng cái đã qua vài ngày, Diệp Trần mỗi ngày đều cảm ngộ được một ít, cảm thấy càng ngày càng thông thuận rồi, có một loại cảm giác như nước chảy thành sông.

- Nhanh!

Diệp Trần khẽ quát một tiếng.

Thương!

Ba đạo kim quang bắn ra, trong nháy mắt liền biến thành năm đạo, nhưng sau đó lại rút về, biến thành ba đạo.

- Nhanh!

Diệp Trần biết rõ, kế tiếp đã không cần phải cố gắng nữa, ngũ kiếm tề phát đã sắp thành rồi.

Oanh!

Thiên Vũ vực có một dãy núi hoang, thập phần cổ xưa.

Ngày hôm qua, phía trên dãy núi hoang truyền tới một tiếng nổ vang trời, tiếng vang qua đi thì là tiếng sấm chớp, gió bão liệt hỏa, còn có mưa đá tuyết rơi, không nên xem thường mấy dị tượng này, sấm chớp cũng không phải sấm chớp bình thường mà là tia chớp được tạo ra sau khi không gian chi lực ma sát, gió lốc là hư không thần phong, liệt hỏa là hư không chi hỏa, mưa đá tuyết rơi cũng nhiễm hư không chi lực, những lực lượng này có thể khiến cho nhiều tên Bán Bộ vương giả tan thành mây khói, mấy vương giả Sinh tử cảnh bị đánh trúng trực tiếp cũng đã bị nội thương không nhẹ, hao tổn tu vi, thập phần đáng sợ.

Theo dị tượng nổ ra là một cỗ chấn động lớn, lấy dãy núi hoang trong Thiên Vũ vực làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hương, bầy trời, ao hồ, đại địa đều là con đường phóng xạ, muốn không cảm ứng được cũng khó, tốc độ lan ra đã không thể dùng vận tốc âm thanh để hình dung được nữa, trong nháy mắt đã lan xa ra hơn mười vạn dặm, đại địa giống như đang có động đất vậy, run rẩy liên tục.

- Xảy ra chuyện gì?

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Động đất sao?

Nhất thời, từng ngôi thành, thôn nhỏ, trấn nhỏ, độc hành khách bên ngoài, cao thủ ẩn sĩ bế quan tu luyện, tất cả mọi người đều cảm giác được, mặt đất đang rung chuyển rất dữ dội, không khí ba động cực kỳ lợi hại, từng đợt cuồng phong quét cả tám phương.

- Cổ chấn động này không tầm thường.

Có cao thủ ẩn sĩ sau khi rời khỏi nơi bế quan ra ngoài, nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ứng ngọn nguồn của chấn động, nhưng bọn họ phát hiện là ngọn nguồn lại ở rất xa, căn bản không cảm ứng tới được.

Huyền Tông!

Bên cạnh hồ nước trên đỉnh Huyền Phù sơn, nữ tử trẻ tuổi ngẩng đầu lên nhìn về phía dãy núi hoang phía xa, ánh mắt giống như xuyên qua hư không nặng nề, có thể thấy được nơi tận cùng của đất trời.

Thu hồi tầm mắt, nữ tử trẻ tuổi với tay nắm lấy một đám không gian chi lực mảnh như tơ, cẩn thận cảm ứng một hồi rồi tự nói:

- Đây là do có một loại vị diện nhỏ đánh vào bích chướng không gian tạo thành, hẳn là có một cỗ cấm địa di động đã xuất thế rồi, cũng được, trước tiên cứ phái Phượng Nhi đi xem sao đã.

Hư Không môn.

Sâu trong đại điện của Hư Không môn.

Trung niên nam tử mặc hoa phục, đầu đội kim quang mở mắt, ánh mắt của hắn giống như ẩn chứa từng mảnh hư không, thôn phệ thiên địa, một màn khủng bố phát sinh, đồng tử của hắn khẽ co lại, mảnh thế giới hư không kia giống như đột nhiên thu nhỏ lại, cảnh sắc cách xa vài chục dặm đột nhiên lóe lên trong mắt hắn, một trăm vạn dặm, hai trăm vạn dặm…Chín trăm vạn dặm.

Hình hình ở dãy núi hoang đã lọt vào trong mắt của hắn.

- Cấm địa xuất thế, cỗ khí tức này là đế khí của Tứ cực đại đế?

Tứ cực đại đế, danh chấn cổ kim, đế khí này là độc nhất vô nhị, không thể nào nhầm lẫn được.

- Cơ duyên của tôn nhi tới rồi, những lão gia hỏa kia cũng nên xuất hiện rồi đây.

Đồng tử trở lại bình thường, ánh mắt của hoa phục nam tử lóe lên, giống như đang tính toán chuyện gì đó, mà có thể khiến cho hắn toan tính thì nhất định không phải chuyện mà Linh hải cảnh có thể cản trở được, có thể ngăn trở được hắn chỉ có vương giả cùng cảnh giới mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 788: Các Phương Danh Tập. (Thượng)

Tà Vương Lâu.

Cổ tháp sau núi.

Một thanh niên mặt mày hẹp dài đi ra, thân thể cao ráo.

- Ha ha, vài chục năm không động thủ, không biết thực lực của mấy người kia tiến triển như thế nào rồi, Yến Khinh Huyên, lần trước ngươi may mắn thắng ta một bậc, lần này chưa chắc đã được vậy đâu.

Thanh niên vừa đi ra thì cây cỏ quang cổ tháp liền sinh trưởng rất quỷ dị, tà khí dày đặc, giống như cây thành tinh vậy.

Nơi tận cùng của Đông hải có một phiến không gian thiên sang bách khổng, mảnh không gian này có vô số lỗ thủng, lớn nhỏ đều có, có dẹt có trong, không khi nào thay đổi, bên trong trống rỗng, thi thoảng phun ra hư không loạn lưu rất đáng sợ, giống như một khối phô mai lớn ở giữa hư không.

Sâu trong không gian, một lão gia tóc trắng xóa nhắm mắt ngồi xếp bằng, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, chỉ là tử khí trên người dần dần ít đi, sinh cơ tràn đầy, nhìn qua không còn là một khúc gỗ mục nữa mà là một cái cây già gặp xuân.

Cùng lúc đó, vương giả khắp nơi ở Thiên Vũ vực đều cảm ứng được, ánh mắt của cả đám đều lóe lên, không ngừng tính toán, thần sắc khác nhau.

Về phần vương giả bên ngoài Thiên Vũ vực thì còn không cảm ứng được chút nào.

- Ngũ kiếm tề phát!

Diệp Trần vài ngày trước cũng cảm ứng thấy được chấn động cực lớn, bất quá hắn lại quyết tâm nhịn xuống, không để ý tới nữa, trước mắt, quan trọng nhất chính là tu luyện tới cảnh giới Ngũ kiếm tề phát của Ngự kiếm thuật, những thứ khác đều không quan trọng.

Thương!

Tay phải kiếm chỉ nhất dẫn, Hoàng kim kiếm liền biến thành một đạo kim quang xuất ra khỏi võ, kiếm khí vô tận, hư không run động một cái, hoàng kim kiếm chia ra làm ba, dừng lại một giây, hai chân nguyên Hoàng kim kiếm hai bên đều tự động chia ra làm hai, Ngũ kiếm tề phát, Diệp Trần rốt cuộc cũng tu luyện tới cảnh giới Ngũ kiếm tề phát, tuy là vẫn còn hơi gượng gạo một chút, nhưng cuối cùng cũng đã thành công, chỉ cần tiếp tục tu luyện thêm nữa thì nhất định có thể thuần thục.

- Đi!

Một ngón tay giơ ra, năm đạo kim quang liền xuyên qua cái thuẫn thượng phẩm ở phía trước, tạo ra năm lỗ kiếm phía trên, tạo thành khói xanh.

Thế này vẫn chưa xong, dưới sự dẫn dắt của linh hồn lực của Diệp Trần, năm đạo kim quang phân tán ra, trong hư không chậm rãi xoay quanh, mỗi một thanh kiếm đều tương đương với ngự kiếm của một ngự kiếm cao thủ, căn bản không nhìn ra là phân ra từ một.

- Trở về!

Ngũ kiếm hợp nhất, Hoàng kim kiếm cắm vào trong vỏ kiếm sau lưng của Diệp Trần.

- Ngũ kiếm tề phát đã luyện thành, không biết là Mộ Dung đã nghe ngóng được tin tức gì?

Chấn động không hề tầm thường, Diệp Trần không thể ra ngoài nghe

ngóng tin tức nhưng Mộ Dung Khuynh Thành vẫn đi được.

….

Dãy núi hoang nơi biên giới của Thiên Vũ vực, có một tông môn lục phẩm là Xích Tiêu Môn, môn chủ Xích Tiêu Môn Xích Tiêu thượng nhân có danh xưng là Linh Hải cảnh tông sư, Xích Tiêu chưởng pháp trên tay vô cùng bá đạo, Linh hải cảnh đại năng bình thường mà tiếp một chưởng của hắn đều sẽ biến thành tro bụi.

Trước đó vài ngày, chấn động mãnh liệt truyền tới từ sâu trong dãy núi hoang, Xích Tiêu Thượng Nhân kịp thời hành động, ra lệnh động viên một phần ba tinh anh đi vào sâu trong dãy núi hoang tìm kiêm nguyên nhân gây nên chấn động, mà bản thân hắn cũng không nhàn rỗi, tập họp lại hết một nửa cao thủ trong môn lại, mỗi người được phát một số lượng lớn đan dược xa xỉ cùng với vài quả lôi hỏa phích lịch đạn, đợi nhận được tin thì lập tức xuất phát.

- Môn chủ!

Bên ngoài Xích Tiêu đại điện, có một người vội vã đi tới.

- Sao rồi? Có tin tức gì không?

Nhãn thần của Xích Tiêu Thượng Nhân phát sáng bắn ra bốn phía, người này là trưởng lão mà hắn đã phái đi tìm nguyên nhân chấn động.

- Môn chủ, vận khí của Xích Tiêu Môn chúng ta tới rồi, sâu trong dãy núi hoang có một cấm địa di động cực lớn, cấm địa di động chạm vào bích chướng không gian nên dừng lại, tạo thành một cái lỗ hổng cực lớn, thiên nguyên khí bên trong vô cùng nồng đậm, khắp nơi đều có linh thảo và linh thụ.

- Khắp nơi đều có linh thảo và linh thụ?

Xích Tiêu Thượng Nhân hít vào một ngụm khí lạnh, cấm địa di động

rộng lớn vô cùng, có linh thảo và linh mộc cũng là chuyện dễ đoán, nhưng như vậy cũng đủ để kinh thế hãi tục rồi.

- Tốt, vận khí tới đây, có ngăn cũng không ngăn được, ngươi mau đưa chúng ta tới chỗ đó, sau khi mọi chuyện thành công thì ta sẽ toàn lực giúp ngươi tăng lên tới cảnh giới Linh hải hậu kỳ, ban thưởng cũng sẽ không thiếu phần của ngươi.

- Vâng, đa tạ môn chủ.

Trên mặt tên này lộ ra vẻ mừng rỡ, hắn bị kẹt lại ở cảnh giới Linh hải cảnh trung kỳ đỉnh phong đã hơn mười năm rồi, theo tư chất cùng ngộ tính của hắn thì muốn tấn thăng lên tới cảnh giới Linh hải hậu kỳ ít nhất cũng phải tốn thêm mấy chục năm nữa cũng chưa chắc đã vượt qua, nhưng có Xích Tiêu Môn toàn lực giúp đỡ thì muốn bước vào cảnh giới Linh hải hậu kỳ cũng không có gì khó.

Dãy núi hoang cũng không lớn lắm, không lớn hơn dãy núi hoang ở biên giới phía Bắc, chỉ là đường núi gập ghềnh hơn, mấy cao thủ của Xích Tiêu Môn cũng phải tốn mất ba ngày mới có thể đi tới chỗ sâu nhất trong dãy núi hoang này được.

Ngẩng đầu, mọi người liền thấy được một màn kinh người, vài trăm trượng giữa không trung, không biết từ lúc nào mà đã xuất hiện một lỗ hổng cực lớn, mà cái lỗ hổng này lại là hình đa giác, chỗ rộng nhất cũng hơn trăm thước, chỗ hẹp nhất thì bảy tám thước, bên cạnh vết nứt trải rộng, phía dưới lỗ hổng là một cái hố to sâu hun hút, bên cạnh hố to là tinh thể rạn nứt, năm màu sáu sắc.

Nhìn vào bên trong lỗ hổng thì hô hấp của Xích Tiêu Thượng Nhân lập tức trở nên dồn dập, thiên địa năng lượng không ngừng tràn ra ngoài từ lỗ hổng, bên trong lỗ hổng, những cây linh thảo hình thái khác nhau mọc khắp nơi trên mặt đất, cách một khoảng sẽ có một cây thương thiên đại thụ, mấy cây thương thiên đại thụ này linh quang cực thịnh, mấy quả trên nhánh cây có khí lưu khác nhau lượn lờ, không khó tưởng tượng, những quả này ẩn

chứa năng lượng loại nào.

- Hạ phẩm, trung phẩm khắp nơi đều có, chỗ sâu hơn nhất định có thượng phẩm linh thảo và linh thụ, đây đúng là cơ duyên của Xích Tiêu Môn ta!

Xích Tiêu Thượng Nhân cười lên ha hả, không nói trong cấm địa di động có bảo bối gì không, chỉ riêng đám linh thảo và linh thụ này cũng có thể khiến cho thực lực của Xích Tiêu Môn tăng lên một bậc, nếu đem trồng mấy linh thảo và linh thụ kia trong dược viên thì cứ vài năm sẽ kết quả một lần, tuyệt đối là một số tiền lớn kinh người.

- Mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ, để ta thử xem xét đã.

Xích Tiêu Thượng Nhân dù sao cũng là môn chủ, không bị tài phú bên trong làm cho mất hết lý trí, hắn lấy ra một thanh hạ phẩm bảo khí bên trong trữ vật linh giới, bắn về phía lỗ hổng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 789: Các Phương Danh Tập. (Hạ)

Vèo!

Hạ phẩm bảo khí biến thành một đạo lưu quang, thuận lợi tiến vào trong lỗ hổng.

- Môn chủ, không có nguy hiểm gì!

Trưởng lão bên cạnh vui mừng nói.

Xích Tiêu Thượng Nhân nói:

- Không vội, thử lại lần nữa xem.

Xích Tiêu Thượng Nhân lại ném ra một thanh hạ phẩm bảo khí, bất quá lướt qua biên giới của lổ hổng.

Phốc xuy!

Một đọa lôi quang trong suốt hiện lên, hạ phẩm bảo khí tan thành mây khói.

Hít sâu một hơi, Xích Tiêu Thượng Nhân nói:

- Mọi người theo ta đi vào, nhớ kỹ, không nên tới gần biên giới của lỗ hổng, tận lực đi vào ở giữa lỗ hổng.

Hiển nhiên là năng lượng tập trung quá nhiều ở biên giới của lỗ hổng, có thứ gì tới gần thì sẽ sinh ra cảm ứng, hủy diệt vật đó ngay.

- Đi!

Xích Tiêu Thượng Nhân dẫn đầu đi vào trong lỗ hổng, chân nguyên hộ thể bên ngoài cơ thể phừng lên, giống như một vòng bảo vệ được chế tạo từ thủy tinh màu đỏ vậy.

Những người khác theo sát ở phía sau.

Mặc dù biết ở giữa lỗ hổng không có nguy hiểm gì, nhưng Xích Tiêu Thượng Nhân vẫn cẩn thận từng li từng tí như cũ, hộ thân chân nguyên bảo vệ bản thân kỳ càng, nhoáng một cái đã tới gần cả ngàn mét, mắt thấy Xích Tiêu Thượng Nhân sắp đi vào bên trong lỗ hổng.

Đúng lúc này….

Rầm rầm rầm!

Lỗ hổng lúc trước còn không có phản ứng gì đột nhiên phát bạo, từng đạo tia chớp trong suốt, lửa còn có gió lốc phun ra từ biên giới của lỗ hổng, tạo thành một cái lưỡi hỏa lực thiên y vô phùng (không có khe hở nào), người của Xích Tiêu Môn toàn bộ đều bị hỏa lực bao vây.

- Mau lui lại!

Sắc mặt của Xích Tiêu Thượng Nhân trắng bệch không còn chút máu, rống to một câu.

Đáng tiếc là đã muộn rồi, hỏa lực đã đánh cho cao thủ mà Xích Tiêu Thượng Nhân mang tới biến thành tro bụi, mà ngay cả chính hắn cũng phun ra mất ngụm tiên huyết.

- Hỗn đản!

Ánh mắt của Xích Tiêu Thượng Nhân cũng sung huyết, đây chính là một nửa cao thủ của Xích Tiêu Môn, trong nháy mắt đã tan thành mây khói, ngay cả một chút vết tích cũng không còn lưu lại, trải qua sự cố lần này, thực lực của Xích Tiêu Môn liền tụt xuống một nửa, từ tông môn lục phẩm nhất đẳng biến thành một cái tông môn lục phẩm trung đẳng, thế này hỏi hắn làm sao

chịu nổi.

Rầm rầm rầm!

Sấm chớp, lửa, gió lốc đánh sâu vào trên hộ thể chân nguyên của Xích Tiêu Thượng Nhân, Xích Tiêu Thượng Nhân giống như bị sét đánh, thất khiếu chảy máu.

- Không được, ta không thể chết được, chỉ cần ta không chết, cũng tìm được đủ bảo bối trong cấm địa thì Xích Tiêu Môn vẫn còn có thể tiếp tục phát triển, ta nói không chừng cũng có thể trở thành Bán Bộ vương giả, tới lúc đó, Xích Tiêu Môn nhất định sẽ cường đại hơn bây giờ nhiều.

Cố nén cơn đau, Xích Tiêu Thượng Nhân không lùi mà tiến, sắp tiến vào bên trong lỗ hổng.

Oanh!

Một đoàn hỏa cầu không chút tạp sắc rơi thẳng lên người Xích Tiêu Thượng Nhân, còn Xích Tiêu Thượng Nhân thì thoáng cái đã bị thiêu thành tro tàn, thượng phẩm bảo khí cùng với trữ vật linh giới còn sót lại cũng bị hút vào sâu trong lỗ hổng, không biết tới nơi nào.

Cao thủ của Xích Tiêu Môn toàn quân bị diệt…

Vài ngày sau, đây là nhóm khách nhân thứ hai tới dãy núi hoang.

Nhóm khách nhân thứ hai chỉ có năm người, một gã thanh niên, ba gã trung niên, một vị lão giả, thanh niên mặc kim y, đầu đội kim quan, toàn hân đầy rẫy khí phách thô bạo, cũng là đại đệ tử của Hư Không Môn, tên là Hạ Hầu Tôn, ba gã trung niên thì đều là tông sư Linh hải cảnh, trong đó có một người là đại trưởng lão phủ tông của Hư Không môn, vị lão giả áo vàng cuối cùng nhìn qua có vẻ là thủ lĩnh của năm người, hình thể hùng tráng, trầm ổn như núi.

- Thái thượng trưởng lão, chúng ta có vào hay không?

Một người trong số ba gã trung niên nói với vị lão giả áo vàng, thái độ rất cung kính.

- Cái lỗ hổng này không đơn giản, biên giới của lỗ hổng có ấn chứa năng lượng hư không, có thể bộc phát ra sấm chớp hư không, hư không chi hỏa, hư không gió lốc, phòng ngự không đủ mà đi vào thì chỉ có một con đường chết, các ngươi theo sát ta, có cái gì không ổn thì lập tức nhanh chóng lùi lại.

Lão giả áo vàng là một trong các thái thượng trưởng lão của Hư Không môn, ở vào cảnh giới Bán Bộ vương giả, thực lực thâm bất khả chắc, là thủ lĩnh của lần hành động này.

- Chúng ta vào thôi!

Trong mắt của Hạ Hầu Tôn lóe lên tia sáng mãnh liệt, Mộ địa của tứ cực đại đế là cơ duyên của hắn, cũng là mấu chốt trước khi hắn bước vào cảnh giới Bán Bộ vương giả.

- Được rồi, vào thôi!

Lão giả áo vàng cũng không e ngại gì chút năng lượng hư không, lắc mình một cái liền lướt tới chỗ lỗ hổng.

Bốn người đi theo sát phía sau hắn.

Rầm rầm rầm!

Quả nhiên, sấm chớp trong suốt, lửa cùng với gió lốc cảm ứng được có năng lượng mãnh liệt đang tới gần thì lập tức bạo phát ra, quang mang lóe lên sáng chói.

A!

Trong ba gã trung niên, phòng ngự của người vừa nói chuyện lúc này là thấp nhất, lập tức bị một đoàn hỏa cầu và một đạo thiểm điện đốt thành tro tàn.

- Không cần lo cho hắn, đi vào!

Lão giả áo vàng cũng không thoải mái gì, năng lượng hư không cũng căn cứ theo năng lượng cường đại mà tăng lực độ công kích lên, tuy nói độ mạnh yếu này không có khả năng vượt qua năng lượng của bản thân hắn, nhưng cũng không chịu nổi, phải toàn tâm toàn ý chống cự, không thể quan tâm bảo vệ người phía sau được.

Bá!

Còn lại bốn người thuận lợi tiến vào trong lỗ hổng.

Kỳ quái chính là nhìn từ bên ngoài thì bên trong lỗ hổng cũng không chỉ có bốn người.

Bốn người đi được một lúc thì lại có thêm một nhóm người nữa, đáng tiếc là trong nhóm người này, thực lực mạnh nhất là Linh hải cảnh tông sư, còn chưa tới gần lỗ hổng thì đã bị năng lượng hư không đánh chết.

Ngay sau đó, lại có không ít người đuổi tới, cả đám đều bị đánh chết, có thể thành công tiến vào lỗ hổng thì chỉ lèo tèo vài người.

Sáng sớm hôm sau.

Hai đạo thân ảnh xuất hiện trên sườn núi đối diện, khí tức của hai người này sâu không thể dò, mi mắt nhắm lại thì không gian liền méo mó một chút, rõ ràng hai gã này là Bán Bộ vương giả hàng thật giá thật.

- Qủy Mộc vương, lần này Mộ địa của tứ cực đại đế xuất thế, Bán bộ vương giả tới đây nhất định không ít, sau này nhất định có Sinh tử cảnh vương giả chạy tới, ta và ngươi muốn nhân cơ hộ kiếm chút đỉnh thì chỉ có thể nhân dịp này thôi.

Người nói chính là một lão giả đen gần thấp bé, cả người giống như chu nho, miệng hô, đối diện hắn lại là một vị trung niên thần sắc đờ đẫn, làn da nhăn nheo không giống con người, giống như là cây cối.

- Địa thử vương, ngươi thích chiếm tiện nghi thì lần này dám tiếp tục chiếm tiện nghi của ta thì ta đánh chết ngươi.

Trung niên vẻ mặt đờ đẫn thản nhiên nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 790: Tiến Nhập Cấm Địa. (Thượng)

Lão giả nhỏ thó kia cười hắc hắc, nói:

- Sẽ không đâu, lần này sẽ không, Mộ địa của tứ cực đại đế nhiều bảo bối như vậy thì còn cần phải chiếm tiện nghi làm gì.

- Đi thôi! Hy vọng lần này ngươi nói thật.

…..

Trong một tiểu viện ở thâm sơn của Thiên Vũ vực, thanh niên có lạc ấn phù văn màu ngọc lưu ly đã tới chỗ này.

- Phong lão, Thiên Nhi bái kiến ngài!

Thanh âm của thanh niên phát ra.

Chỉ chốc lát sau, cửa viện liền két một tiếng rồi mở ra.

- Là Thiên Nhi!

Người mở cửa là một vị lão giả quần áo phiêu phiêu, tóc dài xõa vai, hắn nhìn thấy Thiên Nhi thì trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Thanh niên nói:

- Mộ địa của tứ cực đại đế đã xuất thế, sư phụ lệnh cho ta đi trước cùng với ngài.

- Mộ địa của tứ cực đại đế xuất thế? Chẳng lẽ chấn động chính là dấu hiệu xuất thế?

Lão giả gầy liên tưởng tới chấn động vài ngày trước, giống như trầm tư gì đó.

- Được, ta với ngươi đi!

Gật gật đầu, lão giả tiện tay đóng cửa viện lại rồi đi ra, sóng vai đi tới ngọn nguồn của chấn động với thanh niên, bay tới chỗ dãy núi hoang, chỉ trong chốc lát, cả hai người đã biến mất ở giữa không trung.

Cùng lúc đó, Huyền Tông, Ngục Môn, Tà Vương Lâu, Hư Không môn cùng với mấy đại tông môn ngũ phẩm đứng đầu đều phái người đi tới dãy núi hoang này trước.

Huyền Tông là người mới, trước khi Huyền Hậu trở thành Sinh tử cảnh vương giả thì chỉ là tông môn lục phẩm, nội tình không thể thâm hậu bằng mấy đại tông môn ngũ phẩm khác, Bán Bộ vương giả cùng với tông sư đứng đầu số lượng chẳng có mấy người, thêm cả Yến Phượng Phượng, tổng cộng chỉ có ba người.

- Phượng Nhi, ngươi nói thực lực của cái tên Diệp Trần kia có thể sánh được với Bán Bộ vương giả?

Người hỏi chính là một mỹ phụ trung niên thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi, thướt tha yểu điệu, khí tức của nàng thâm sâu khó dò, căn bản nhìn không thấy, linh hồn lực cũng giống như một xoáy nước vậy.

Yến Phượng Phượng gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, đệ tử tận mắt nhìn thấy.

Trung niên mỹ phụ chính là Tần Liễu thái thượng trưởng lão của Huyền Tông, bản thân cũng là một Bán Bộ vương giả, thân phận của nàng rất cao, đã từng là tông chủ Huyền Tông, là sư phụ của Huyền Hậu, sau khi Huyền Hậu trở thành Bán Bộ Vương Giả thì nàng liền thoái vị, tặng chức tông chủ Huyền Tông cho Huyền Hậu, chính mình trở thành Thái thượng trưởng lão.

Nghe vậy, Tần Liễu suy nghĩ một lúc rồi nói.:

- Chúng ta người không nhiều, có thể mời hắn tới cùng.

Nàng tuy là Bán Bộ Vương Giả, nhưng nếu gặp phải nhân mã của các thế lực khác thì khó tránh khỏi chuyện không ra tay được, dù sao thì Bán Bộ Vương Giả không chỉ có một mình nàng.

- Được.

Yến Phượng Phượng suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu.

Mấy ngày này, Mộ Dung Khuynh Thành cũng không nghe ngóng được tin tức gì, nguồn gốc chấn động lại ở cách chỗ bọn họ ở quá xa, tin tức căn bản không truyền tới được.

Hai người cũng không gấp, Thiên Vũ vực cũng chỉ từng ấy thôi, phỏng chừng là quá vài ngày nữa là có tin tức ngay.

Diệp Trần nhân cơ hội này tiếp tục tu luyện Ngũ kiếm tề phát, tranh thủ đạt được cảnh giới tùy tâm sở dục.

Ngày hôm đó, Yến Phượng Phượng và Tần Liễu đã tới chỗ Diệp Trần ở.

Trong viện, năm người ngồi trong ngôi đình ở giữa hồ nước.

- Diệp Trần tham kiến Tần Liễu tiền bối.

Sau khi biết được thân phận của Tần Liễu thì Diệp Trần cũng thoáng kinh ngạc, hắn thật ra không nghĩ tới người này lại là sư phụ của Huyền Hậu, lại còn từng là tông chủ của Huyền Tông nữa.

Tần Liễu cười nói:

- Đừng làm như người xa lạ thế, Khinh Huyên rất coi trọng ngươi, nói là ngươi là người có hy vọng tiến vào Sinh tử cảnh nhất trong năm năm.

- Năm năm? Yến tiền bối đã đánh giá cao Diệp Trần rồi.

Diệp Trần cười khổ, tuy hắn tin chắc là mình có thể tiến vào Sinh tử cảnh, nhưng thật đúng là không chắc việc có thể bước vào Sinh tử cảnh trong năm năm được.

Tần Liễu nói:

- Ngươi cũng không nên xem nhẹ lời Khinh Huyên nói ra, những lời nàng nói, tám chín phần là sẽ trở thành sự thật, ta đã thấy mấy lần rồi.

- Vậy Diệp Trần phải cảm tạ cát ngôn của Yến tiền bối rồi.

Diệp Trần cười.

Nhấp một ngụm trà, Tần Liễu hỏi:

- Diệp Trần, kiếm ý của ngươi là mấy giai, Phượng Nhi nói là ngươi có Hủy diệt kiếm ý.

Diệp Trần nói:

- Không sai, là hủy diệt kiếm ý ngũ giai.

Tuy đã biết được tình trạng của Diệp Trần từ miệng của Yến Phượng Phượng, nhưng nghe chính miệng Diệp Trần nói ra như vậy, Tần Liễu cũng giật mình kinh ngạc, ngũ giai kiếm ý, lại còn là hủy diệt kiếm ý, uy lực có thể tương đương với kiếm ý lục giai thông thường, đây là trình độ mà cả Sinh tử cảnh cường giả cũng chưa chắc đã đạt được.

- Qủa nhiên là hậu sinh khả úy, Khinh Huyên là vậy, ngươi cũng là vậy.

Tần Liễu cảm thán một tiếng.

Diệp Trần hỏi:

- Tần Liễu tiền bối, người lần này tới là?

Yến Phượng Phượng đáp thay Tần Liễu:

- Diệp Trần, ngươi có biết ngọn nguồn của chấn động kia là gì không?

- Ta vẫn đang nghe ngóng tin tức, là cái gì?

- Nguyên nhân gây ra chấn động là Mộ địa của tứ cực đại đế xuất thế, cấm địa di động đánh lên bích chướng không gian tạo nên ba động, hiện tại, mấy tông môn ngũ phẩm ở Thiên Vũ vực hẳn là đều đã biết, những người khác sẽ chậm hơn một chút, mục đích của ta và sư tôn chính là tới Mộ địa của tứ cực đại đế tra xét, cho nên muốn mời ngươi và Mộ Dung Khuynh Thành tham gia cùng, không biết ý của ngươi thế nào?

Mộ địa của tứ cực đại đế?

Diệp Trần không nghĩ nhiều, gật đầu nói:

- Được!

Hắn có Phá hư chỉ đệ tam thức, lại có một cái chìa khóa màu trắng có hình bạch dương tọa, mộ địa của tứ cực đại đế là cơ duyên của hắn, tự nhiên không thể bỏ qua, cho dù là Tần Liễu tiền bối và Yến Phượng Phượng không tới tìm hắn thì qua một khoảng thời gian nữa, sau khi nghe được tin tức, hắn cũng sẽ tìm tới đó.

Tần Liễu nói:

- Hành trình tới mộ địa của tứ cực đại đế lần này rất hung hiểm tới lúc đó sẽ có rất nhiều Bán Bộ vương giả gia nhập, một ít Bán Bộ vương giả đã tới đại hạn, tuy là cả đời không có khả năng tiến vào Sinh tử cảnh, nhưng thực lực vẫn sâu không thể dò, quanh năm bế quan, cho nên, sẽ có nguy hiểm tới tánh mạng.

- Ta biết.

Diệp Trần gật đầu, hắn còn cách cảnh giới Linh hải hậu kỳ không xa, chỉ

là khoảng cách chỉ như một tấm màn mỏng đó thủy chung không thể đột phá, cơ hội lần này, nói không chừng có thể một bước thành công, một khi tu vi của hắn tiến vào cảnh giới Linh hải hậu kỳ thì cho dù gặp phải Bán Bộ vương giả cũng có thể bảo toàn tính mạng, còn Bán Bộ Vương Giả yếu một chút thì thắng thua thế nào vẫn còn chưa nói trước được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 791: Tiến Nhập Cấm Địa. (Hạ)

- Mộ Dung, ngươi thì sao?

Diệp Trần thật ra có điểm lo lắng cho Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ngươi thế nào thì ta thế ấy!

Mộ Dung Khuynh Thành đáp.

- Tốt lắm!

Diệp Trần tuy là sợ Mộ Dung Khuynh Thành gặp phải nguy hiểm, nhưng hắn cũng biết, khả năng sinh tồn của Mộ Dung Khuynh Thành không thể yếu hơn bất kỳ kẻ nào được, bản thân sở hữu huyết mạch Hoàn mỹ ma nhân và ma lực không nói, trong cơ thể còn có không ít tinh hoa ma lực của yêu ma vương, tinh hoa ma lực là tinh hoa của vương cấp ma lực, lấy khả năng thừa nhận của Mộ Dung Khuynh Thành hiện tại thì một khi bộc phát ra sẽ không giống bình thường, vượt xa lúc trước.

Cứ như vậy, năm người liền đi tới dãy núi hoang.

Mà nguyên bản, thực lực của ba người Tần Liễu và Yến Phượng Phượng cũng không tính là cường đại, sau khi có thêm Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thì lại cường đại hơn một bậc, phải biết là, bản thân Yến Phượng Phượng chính là cao thủ trong năm người đứng đầu bảng tông sư, khí tức ma lực trên người Mộ Dung Khuynh Thành cũng thập phần mạnh mẽ, hơn nữa lại thêm tên vô địch dưới Bán Bộ Vương Giả này, gặp phải bất kỳ nhóm nhân mã nào cũng không tốn chút sức nào, trừ phi đối phương có hai tên Bán Bộ Vương Giả.

Lúc đã vào sâu trong dãy núi hoang thì đã là một lúc lâu sau.

- Ha ha, Huyền Vương, ngươi cũng tới rồi.

Cách đó một khoảng xa, bảy đạo nhân ảnh bay vụt qua đây, khí tức trên người mang theo một tia tà khí, khiến cho người ta có cảm giác nửa chính nửa tà.

- Kim Tuyệt Vương, ngươi có thể tới, ta thì không thể sao?

Danh hiệu của Tần Liễu là Huyền Vương, toàn bộ Bán Bộ vương giả đều là vương giả dự khuyết Sinh tử cảnh cho nên có thể xưng Vương, còn người bị nàng gọi là Kim Tuyệt Vương chính là thái thượng trưởng lão của Tà Vương Lâu, là sư thúc của Tà Vương, thực lực sâu không thể dò, cũng đã từng là lão đối thủ của nàng.

Bá bá bá!

Kim Tuyệt Vương hạ xuống ngọn núi cách đó không xa, quan sát Tần Liễu và mấy người ở cạnh nàng, cười nói:

- Năm người, không tồi, ta còn tưởng là các ngươi chỉ có ba bốn người thôi chứ.

- Nhiều người chưa chắc đã là chuyện tốt, cần tinh chứ không cần nhiều.

Tần Liễu mỉm cười.

- Ha ha, miệng lưỡi lợi hại cũng vô dụng, Tà Vương Lâu của ta cho tới đây giờ đều đứng trên Huyền Tông của ngươi, luận tinh anh, cũng là Tà Vương Lâu của ta nhiều hơn.

Kim Tuyệt Vương đã lâu không ra ngoài, cũng không có ai nhắc tới chuyện Diệp Trần với hắn, cho nên cũng không không biết Diệp Trần và chuyện của hắn.

Hai bên trái phải của Kim Tuyệt Vương còn có sáu người, hai gã thanh niên, hai gã trung niên, hai vị lão giả, trong hai gã thanh niên có một người

Diệp Trần biết, hắn không phải ai khác mà chính là Tư Không Thánh đã lâu không lộ mặt, Tư Không Thánh hôm nay, biểu tình đờ đẫn, không còn khí chất không ai bì nổi như xưa nữa, nhưng lấy nhãn lực của Diệp Trần, tự nhiên nhìn ra, lúc Tư Không Thánh nhìn thấy hắn, ánh mắt mơ hồ thoáng kinh ngạc, kỳ lạ hơn chính là cũng không lộ ra biểu tình gì.

- Tư Không Thánh cũng bị gọi tới, thực lực tất nhiên cũng đạt tới cấp tông sư rồi, không biết hắn làm sao đi tới một bước này được.

Không phải Diệp Trần xem thường Tư Không Thánh, chỉ có thể nói, sau khi nhìn thấy đông đảo thiên tài của Thiên Vũ xong thì Diệp Trần đã chết lặng rồi, thiên phú của Tư Không Thánh chỉ sợ ngay cả trước hạng mười cũng không tới, cho nên khi thấy đối phương có thực lực đứng đầu bảng tông sư thì thật sự khiến hắn giật mình.

Hai bên trái phải của Tư Không Thánh là một người thanh niên có hình xăm trên mặt, bộ dạng khoảng chừng hai lăm hai sáu tuổi, hắn không giống như Tư Không Thánh, đờ đẫn suốt, mà là hiếu kỳ đánh giá Diệp Trần, làm ra vẻ bất cần đời, cái gì cũng đều không thèm để ý.

- Đây thì chưa chắc, bây giờ khác với lúc xưa, chúng ta đi trước một bước đây.

Tần Liễu không có dự định tiếp tục đấu võ mồm với Tư Không Thánh, dần đầu đi về phía lỗ hổng giữa không trung.

Bốn người Diệp Trần theo sát ở phía sau.

ầm ầm ầm!

Năng lượng hư không ử sát biên giới chỗ lỗ hổng cảm ứng được có cá thể năng lượng cường đại đang tiếp cận, từng đạo thiểm điện hư không, hư không chi hỏa cùng với gió lốc hư không bắn ra oanh kích lên trên năm người, trước đó, Tần Liễu đã nhắc nhở qua với ba người là cẩn thận năng lượng hư không, cho nên bốn người đi theo sau Tần Liễu cũng không hề giật

mình, đều tự để chân vô hộ thể đề thăng tới cực điểm, tốc độ ngược lại không giảm mà còn tăng.

- Cẩn thận.

Thân hình của Diệp Trần chợt lóe, che cho bên phải của Mộ Dung Khuynh Thành, oanh kích ở chỗ này thập phần mãnh liệt.

Sắc mặt của Mộ Dung Khuynh Thành hơi tái nhợt, nói:

- Ta không sao.

Tuy nói ma lực hộ thể của nàng thập phần cường đại, so với cao thủ Linh hải cảnh hậu kỳ đỉnh phong thì cường đại hơn không ít, nhưng dù sao đi nữa thì không có khôi giáp cực phẩm, ứng phó với năng lượng hư không cũng không dễ dàng gì, cũng may là nàng còn có Hắc ám thiên mạc, hiệu quả hấp thu năng lượng của nó quả thật rất tốt.

Về phần Diệp Trần thì tu vi cũng không cao lắm, chỉ có tu vi Linh Hải cảnh trung kỳ đỉnh phong, nhưng hắn có bán cực phẩm khôi giáp Hỗn Thiên Khải, có tầng phòng ngự của Long cốt, hơn nữa còn có Bất tử chi thân, ứng phó với năng lượng hư không oanh kích cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Còn bản thể của Yến Phượng Phượng thì lại là Thanh Phượng, thượng phẩm tư chất đứng đầu, trong hai năm này, đã từ cấp chín đề thăng tới cấp mười, là bá chủ tuyệt đối trong yêu thú cấp mười, thân thể cường hãn, không thể tưởng tượng nổi, yêu lực hộ thể cũng so với ma lực hộ thể của Mộ Dung Khuynh Thành cũng không kém hơn, có khi lại càng hùng hậu hơn ấy chứ, trừ thứ đó ra, nàng còn tìm thấy một kiện khôi giáp bán cực phẩm trong bảo tháp, như hổ thêm cánh.

Vất vả nhất có lẽ chính là phong chủ Lâm Cao Minh của Huyền Tông, tu vi của người này cũng không tệ, cũng là Linh Hải hậu kỳ đỉnh phong, đáng tiếc là không có khôi giáp phòng ngự bán cực phẩm, chỉ có thể bằng vào thực lực thâm hậu của bản thân để chống đỡ, khóe miệng trào ra máu tươi.

Nháy mắt, năm người đã bị oanh kích mấy chục lần, vất vả tiến vào trong lỗ hổng, không có ai tử vong.

- Chậc chậc, thảo nào khẩu khí lớn như vậy.

Kim Tuyệt Vương vốn định nhìn một chút rồi chê cười, nhưng lại cười không được.

- Kim Tuyệt Vương, Huyền Tông mấy năm nay đã từng bước đuổi kịp và vượt qua Tà Vương Lâu của ngươi rồi, khẩu khí lớn cũng là chuyện đương nhiên.

Phía xa, lại có thêm một nhóm người nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 792: Thương Lang Bình Nguyên. (Thượng)

Nhóm người này đều mặc cùng một loại y sam, có năm người trên ngực đều viết một chữ Ngục thật lớn, tên còn lại tuy là trên ngực không có chữ Ngục, nhưng trên tay áo lại có, là người của Ngục Môn, thực lực của Ngục Môn so với Tà Vương Lâu thì chỉ có hơn chứ không kém, môn chủ Ngục Môn cũng là vương giả giống với Hư Hoàng, một thân tu vi đủ để so sánh với Lão Long Vương, mà Ngục Vương kế thừa chính là y bát của Ngục Tổ, am hiểu phong ấn, võ học lợi hại nhất chính là Thiên Ngục Phong Ấn Đại Pháp, vô cùng kinh khủng.

Mục Vân Hạc lúc trước cùng xung đột với Lâm Thiên và Diệp Trần chính là đại đệ tử của Ngục Môn, nhưng trong sáu người, không có thân ảnh của Mục Vân Hạc.

- Hình Vương, đã lâu không gặp.

Mắt của Kim Tuyệt Vương nheo lại, muốn nói thực lực của Huyền Vương Tần Liễu rất bí hiểm, chỉ bất quá so với Hình Vương thì hắn lại càng kiêng kỵ Hình Vương hơn, người này là một tên quái tử thủ, nắm giữa một bộ phương pháp phong ấn của Ngục Môn, nếu quyết chiến với hắn, cho dù thắng thì bản thân cũng phải thương gân động cốt.

- Hắc hắc, đúng là đã lâu không gặp, bất quá hiện tại không phải lúc nói nhảm, Ngục Môn ta vào trước, Tà Vương Lâu các ngươi tốt nhất là đừng đụng tới bọn ta, cũng đừng nên tranh thứ gì với Ngục Môn bọn ta, bằng không ta sẽ cho ngươi nếm thử Hình pháp của Hình Vương ta.

- Ai không may còn chưa chắc đâu.

Kim Tuyệt Vương cũng chẳng phải người dễ bị kẻ khác dọa như vậy,

nói không chút khách khí.

- Ha ha! Hẹn gặp lại trong cấm địa.

Hình Vương cười lớn một tiếng, đi vào lỗ hổng, trên đường có một người bị trọng thương thổ huyết, đáng tiếc là không chết.

- Chúng ta cũng đi vào.

Kim Tuyệt Vương dẫn theo nhân mã tiến vào trong đó.

Bên ngoài lỗ hổng, năm người Diệp Trần có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong lỗ hổng, linh thảo mọc khắp nơi trên đất, linh thú che trời, thế nhưng khi đi ra rồi thì lại phát hiện vị trí đứng và cảnh sắc nhìn thấy sẽ hoàn toàn khác nhau, hiển nhiên là cảnh sắc này là do không gian khúc xạ, cũng không biết cấm địa là nơi nào.

Nơi này là một mảnh bình nguyên vô tận, cuồng phong kêu gào quét qua, tạo thành tiếng xé gió bén nhọn.

- Cẩn thận, chúng ta đã bị vây trong trận pháp.

Tần Liễu thấy nhiều hiểu nhiều, liếc mắt liền nhìn ra có một trận pháp cực lớn bao phủ trên bình nguyên, trong trận pháp lại có không ít trận pháp nhỏ hơn, bởi vì đẳng cấp của trận pháp rất cao, đã hòa làm một thể với đất trời tự nhiên, người không có nhãn lực và kiến thức thì căn bản không nhìn ra được.

- Đây là Nghĩ vật trận pháp? (Trận pháp mô phỏng/bắt chước)

Diệp Trần gật đầu.

- A? ngươi cũng biết?

Tần Liễu kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần, Diệp Trần có thể biết được trận pháp cũng đã khiến nàng giật mình rồi, nhưng đối phương chẳng những biết nó có trận pháp mà còn biết được nó là trận pháp gì nữa sao?

Trận pháp có rất nhiều loại, trong đó có một loại là Nghĩ vật trận pháp, Nghĩ vật trận pháp có thể lợi dụng sức mạnh của trận pháp để mô phỏng thành các loại sinh vật, như con người, yêu thú, mãnh thú, thậm chí còn có một số loài cổ quái nào đó nữa, thực lực của những sinh vật mô phỏng được tạo ra này có liên quan tới đẳng cấp của trận pháp, đẳng cấp của trận pháp càng cao thì thực lực của bọn nó lại càng cao, trận pháp lợi hại thì thậm chí còn có thể tạo ra được sinh vật có thể mô phỏng thực lực của Sinh tử cảnh vương giả, tru sát Sinh tử cảnh vương giả.

- Biết một chút!

Diệp Trần không nói rõ.

Linh hồn lực của hắn là gấp năm lần thường nhân, chất lượng tương đương với linh hồn lực của Sinh tử cảnh vương giả, tự nhiên có thể phát giác được trên bình nguyên có trận pháp hay không, về phần có thể nhận biết được trận pháp này là loại nào là bởi vì trí nhớ của Chiến Vương đánh vào trong đầu của hắn có hiểu biết về trận pháp, hắn cũng biết được một chút, chỉ biết được trận pháp này là Nghĩ vật trận pháp.

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Tần Liễu thu hồi sự kinh ngạc của mình, nói với bốn người.

- Vâng, sư tôn.

Yến Phượng Phượng thì không cảm thấy kinh ngạc chút nào, trên người Diệp Trần có rất nhiều bí mật.

Đi một lúc, năm người nhìn thấy một tấm bia đá màu trắng xám, trên tấm bia đá có viết bốn chữ thật lớn – Bình Nguyên Thương Lang.

Tần Liễu nói:

- Nếu như ta đoán không lầm thì đây là Thương Lang trận pháp mà

Thương Lang Vương trong Tứ cực đại đế đã bố trí, thứ mô phỏng ra chính là yêu thú Thương Lang, mọi người cần phải cẩn thận đề phòng.

Lại đi một lúc, gió trên bình nguyên ngày càng mạnh hơn.

Ngao ô!

Xa xa, bảy con sói lớn màu xám đen chạy tới, mấy con sói này có bộ lông thật dài bị gió thổi qua giống như bị gọn lửa màu xám thiêu đốt, đôi mắt hung ác lóe ra quang mang màu đỏ.

Con lao tới đầu tiên chính là con Thương Lang ở bên trái, nó vung ra một trảo, móng vuốt màu xám như muốn vồ lấy cả năm người, chiến lực cường hãn không kém gì tông sư Linh hải cảnh bình thường cả.

- Chết!

Tần Liễu xem như không thấy, tay phải giương lên, một chưởng đánh ra, chưởng lực ngưng luyện giống như thủy tinh, lướt qua bình nguyên, bao lấy một con Thương Lang khác ở bên trong, mấy Thương Lang ở đây đều bị chưởng lực kinh khủng này đánh tan, mà trên bình nguyên cũng xuất hiện thêm một vết kéo thật sâu.

Chân nguyên của Bán Bộ Vương Giả quả nhiên kinh khủng, Diệp Trần cuối cùng cũng biết được sự cường đại của Bán Bộ Vương Giả, không nói cái khác, chỉ riêng chân nguyên cũng không phải chuyện chân nguyên của tu vi Linh hải cảnh hậu kỳ đỉnh phong có thể so sánh được, đã có thể cố thể hóa, mật độ chân nguyên tăng thêm gấp năm gấp sáu lần.

Trừ cái đó ra, Diệp Trần phát hiện không gian trong cấm địa so với không gian bên ngoài vững chắc hơn gấp mười lần, nếu là ở bên ngoài thì công kích của tông sư Linh Hãi cảnh đã có thể khiến cho khong gian bị đánh gãy, thế nhưng bên trong cấm địa, Tần Liễu thân là Bán Bộ Vương Giả mà không thể làm dao động được chút nào.

Tần Liễu cũng cảm giác được không gian này rất kiên cố cho nên khẽ

nhíu mày.

Năm người không hài lòng tới tốc độ chậm lên bay lên trời, đám Thương Lang này còn chưa kịp tới gần thì đã bị Bán Bộ Vương Giả Tần Liễu một chưởng đánh chết, không cần tốn nhiều sức.

Bất quá, hiển nhiên là chỗ lợi hại của trận pháp Thương Lang chỉ vừa mới bắt đầu hiện ra mà thôi, chỉ thấy ở phía xa có một bóng đen dày đặc đang di chuyển tới đây, nhìn qua giống như một đợt sóng đen, tới gần thì mới phát hiện là một đầu Thương Lang có thân hình cực lớn, nhìn lướt qua thì thấy đám Thương Lang chạy tới không có một ngàn thì cũng phải tám trăm, yêu lực dâng trào khiến cho bầu trời của bình nguyên Thương Lan trở nên đen kịt, giơ tay không thấy ngón, chỉ có thể nhìn thấy mấy đôi mắt đỏ bừng, giống như lệ quỷ đòi mạng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 793: Thương Lang Bình Nguyên. (Hạ)

- Mọi người cẩn thận, cố gắng đừng tách nhau ra.

Chuyện thế này Tần Liễu không dám sơ ý chút nào, mấy con Thương Lang được mô phỏng ra từ trận pháp này cũng không có khả năng công kích từ xa, giống như chỉ có thể cận chiến, chỉ là một ngàn con Thương Lang có thực lực như một ngàn tông sư Linh Hải cảnh cùng xông qua cho dù là ai cũng không dám sơ ý.

- Huyền Không ấn!

Thương Lang không thể tấn công từ xa, nhưng Tần Liễu thì có thể, nàng hai tay kết ấn, chân nguyên kinh người ba động dần lan rộng ra từ kết ấn giữa hai tay nàng.

- Đi!

Kết ấn hoàn tất, hai tay của Tần Liễu liền dùng sức thúc về phía bầy sói.

Ba!

Không có tiếng nộ kinh thiên động địa gì, trong bầy Thương Lang đang di động, đột nhiên xuất hiện một chưởng ấn cổ quái, chưởng ấn này bao trùm phạm vi vài trăm thước, chí ít cũng có vài chục con Thương Lang chết dưới một chưởng này, một kích đã tiêu diệt được hơn vài chục con Thương Lang có thực lực tương đương với tông sư Linh Hải cảnh, Tần Liễu trong Bán Bộ Vương Giả tất nhiên cũng là một cao thủ thượng đẳng.

- Đại phượng hoàng trảm!

- Liệt không quyền!

Yến Phượng Phượng và Thái Huyền Phong Phong chủ Lâm Cao Minh cũng đều phát động tấn công, cũng đánh chết bảy tám con Thương Lang, còn không bằng một phần ba của Tần Liễu.

Sau đó Mộ Dung Khuynh Thành dùng Ám chi thôn phệ thôn phệ hết sáu bảy con Thương Lang, chiêu này của nàng vẫn còn cách đại thành rất xa, bất quá luận khả năng quần sát thì đã cao hơn Yến Phượng Phượng và Lâm Cao Minh nhiều, một khi tới đại thành thì uy lực không thể coi thường được.

- Lôi phệ.

Diệp Trần tiêu hao chân nguyên, ngưng tụ ra một quả lôi cầu cực lớn màu đen, lôi cầu vừa bắn ra thì nổ tung giữa bầy Thương Lang, cuồng lôi phệ thể, nhoáng cái đã tiêu diệt hơn hai mươi con Thương Lang, gần bằng Tần Liễu.

- Không hổ là vô địch dưới Bán Bộ Vương Giả.

Tần Liễu nhìn Diệp Trần một cái, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Tốc độ chạy của Thương Lang rất nhanh, sau hai đợt luân phiên công kích thì đám Thương Lang đã chạy tới bên cạnh, vây lấy năm người, yêu lực cuồng cuộn,

Ngao ô! Ngao ô!

Tiếng sói tru thê lương văng lên, toàn bộ Thương Lang ở đây đều phát động công kích mãnh liệt với năm người, trảo mang hiện lên khắp bầu trời.

- Sát!

Đám Thương Lang còn lại cũng có bảy tám trăm con, vô cùng nhiều, Tần Liễu làm đầu tàu gương mẫu, tuyệt chiêu vừa xuất tới chỗ nào thì một mãnh Thương Lang liền bị đánh tán, thế không thể đỡ.

Bốn người Diệp Trần thì làm thành một vòng tròn, giống như một vòng

người lăn vậy, tiến vào trong bầy sói, dù sao thì song quyền nan địch tứ thủ, huống hồ gì còn là bảy tám trăm con Thương Lang.

Mặc dù vậy thì số lượng Thương Lang cũng rất nhiều, hơn nữa mỗi con đều có thực lực của tông sư Linh Hải cảnh, không có khả năng công kích chết hết toàn bộ được, đừng nói là bốn người bọn họ, ngay cả Tần Liễu thi thoảng cũng bị Thương Lang công kích, chỉ là vì chân nguyên hộ thể của nàng quá cường đại cho nên công kích của đám Thương Lang này lên chân nguyên hộ thể của nàng, ngược lại còn bị đánh ngược lại, nện lên một con Thương Lang khác.

Phanh!

Diệp Trần đã trúng hơn mười đòn công kích, chân nguyên hộ thể lung lay đi nhiều, phát sinh ra âm thanh ken két, ba người còn lại thì càng không ổn, sắc mặt ngày càng tái nhợt.

- Không được, Thương Lang quá nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cho dù có giết được toàn bộ chúng nó thì bản thân cũng sẽ bị thương, bất lợi về sau.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần không cho phép nương tay nữa.

- Tam kiếm tề phát!

Kiểm chỉ vừa ra thì Hoàng kim kiếm phía sau Diệp Trần liền ra khỏi võ, chia ra làm ba, hóa thành ba đạo kim quang lao ra ngoài, nhanh như chớp.

Phốc phốc phốc phốc phốc...

Giống như cắt rơm rạ vậy, từng mãnh Thương Lang ngã xuống, nguyên bản số lượng Thương Lang mà Diệp Trần giết chỉ bằng hai phần ba của Tần Liễu, thế nhưng hiện tại đã vượt qua cả Tần Liễu, không phải nói thực lực của hắn vượt qua Tần Liễu mà chỉ có thể nói là Ngự kiếm thuật quá lợi hại, không giống công kích bình thường, công kích một lần sẽ dừng lại một chút, còn Ngự kiếm thuật thì hoàn toàn do linh hồn lực thao túng, căn bản không

hề dừng lại, giết tới đâu tính tới đó, so với cắt cỏ còn khủng bố hơn nhiều.

- Đây là Ngự kiếm thuật!

Con ngươi của Tần Liễu co lại, động tĩnh lớn như vậy, nàng không thể nào không chú ý tới, tốc độ giết Thương Lang của Diệp Trần quả thực không tưởng tượng nổi, Ngự kiếm thuật bình thường nào có lợi hại được như vậy, cho dù nàng có ngốc nghếch thì cũng biết rõ là Diệp Trần nhất định là người có linh hồn thiên phú, Ngự kiếm thuật trên tay hắn, uy lực tăng gấp mấy lần.

Năm trăm!

Ba trăm!

Một trăm!

Chỉ một lát sau, bảy tám trăm con Thương Lang đã bị giết chỉ còn lại một trăm con, mật độ thưa thớt hơn rất nhiều, áp lực của ba người Mộ Dung Khuynh Thành cũng giảm bớt rất nhiều.

- Lạc địa ấn!

Tần Liễu kết ấn lần thứ hai, trong hư không, rơi xuống một chưởng ấn thủy tinh có chu vi vài trăm thước, lấy tốc độ cực nhanh lao xuống, trong nháy mắt khi lao xuống thì xung quanh bình nguyên rung lên, một vòng sóng gợn quét ngang tám hướng, không tới một trăm con Thương Lang lại bị tiêu diệt hơn phân nửa.

Đám Thương Lang còn lại tương đối dễ đối phó, đều bị đánh tan.

Sau khi đã tiêu diệt toàn bộ Thương Lang, Tần Liễu thở ra một hơi, mìm cười nhìn Diệp Trần, nói:

- Lấy thực lực của ngươi, đúng là có thể gây uy hiếp với Bán Bộ Vương Giả bình thường, hành trình lần này, nói không chừng quan trọng là ở chỗ ngươi đây.

Gặp phải địch nhân cường đại, Tần Liễu nhất định sẽ bị Bán Bộ Vương Giả của đối phương kềm chân, không thể phân tâm chiếu cố cho bọn họ, có Diệp Trần ở đây thì lại dễ dàng hơn rất nhiều, trên cơ bản, dưới Bán Bộ Vương Giả thì không ai có thể là đối thủ của Diệp Trần, mà Bán Bộ Vương Giả bình thường thì Diệp Trần cũng có thể dựa vào Ngự kiếm thuật để chống lại.

- Ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Diệp Trần gật đầu.

Kế tiếp, năm người tiếp tục đi tiếp.

…

Bình nguyên Thương Lang là một mảnh đại địa dung nham, toàn bộ đều đỏ bừng, thi thoảng còn có nham thạch nóng rực phun ra, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Dát dát dát dát...

Trên bầu trời truyền tới tiếng kêu kinh khủng, một đầu hỏa điểu có thân hình cực lớn lao về phía lão giả gầy và thanh niên có lạc ấc phù văn màu lưu ly trên trán.

Sắc mặt cả hai thoáng hồng, tuy nói là không có nguy hiểm gì, nhưng vẫn không dễ chịu chút nào, con hỏa điểu này thực lực mỗi con so với đám Thương Lang trên Bình Nguyên Thương Lang đều phải cao hơn một bậc, tốc độ cũng nhanh hơn so với Thương Lang, một lần chúi xuống thì phải nhanh hơn thiểm điện nhiều, nếu như không phải thực lực của hai người mạnh thì chỉ sợ đã sớm bỏ mạng ở đây rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 794: Ác Đấu Bán Bộ Hạt Vương. (Thượng)

- Ngũ phù chưởng!

Bên ngoài cơ thể của thanh niên lượn lờ phù văn màu lưu ly, ngăn trở công kích của hỏa điểu, còn bản thân hắn thì dùng chân nguyên xuất ra một chưởng.

Tách tách ba ba!

Trong hư không, năm đạo phù văn vặn vẹo lao ra, con hỏa điểu này chạm phải phù văn thì thân thể liền thất linh bát lại, sau đó lại bị hỏa diễm bao trùm, thiêu đốt thành tro bụi, hỏa diễm màu lưu ly của thanh niên so với hỏa diễm của hỏa điểu còn phải kinh khủng và lợi hại hơn nhiều.

- Bạo phong chi nha!

Lão giả gầy so với thanh niên thì cường đại hơn rất nhiều, phất tay mọt chiêu thì một đoàn gió lốc mãnh liệt liền nổi lên, quyện thành một đoàn, trong gió lốc, thi thoảng phát ra nhiều lưỡi đao gió như mảnh trăng non, quét ngang chân trời, chém rụng khá nhiều hỏa điểu, làm sạch một mảnh bầu trời.

- Đi nhanh!

Đại bộ phận Nghĩ vật trận pháp không có hiệu quả vây khốn, chỉ cần rời khỏi phạm vi bao phủ của trận pháp thì sẽ không bị trận pháp chi lực công kích, sau khi lão giả gầy đánh chết hết hỏa điều thì thân hình chợt lóe, xông ra từ lỗ hổng của đàn hỏa điểu.

Thanh niên cũng biết mấy con hỏa điểu này khó mà giết sạch được, cố gắng quá thì sẽ chỉ khiến chính mình thương gân động cốt, cho nên lão giả gầy vừa dứt lời thì hắn liền đuổi theo.

Dát dát dát dát dát...

Hàng trăm hỏa điểu trong giống như một cái quang đái hỏa hồng, bám sát theo phía sau của hai người, đáng tiếc là cũng giống như Thương Lang, đám hỏa điểu này không thể công kích từ xa được, chỉ có mấy con hỏa điểu đi đầu là có thể dùng hỏa cầu để công kích hai người mà thôi, tạo thành vô số chấm đỏ nhỏ.

….

- Nóng quá!

Đi qua bình nguyên Thương Lang, năm người Diệp Trần liền đi tới mảnh đất dung nham, nhiệt độ ở chỗ này ít nhất cũng cao gấp trăm lần so với bên ngoài, sắt thép ném xuống đất còn phải tan ra, không khí thì toàn khí lưu cực nóng, võ giả bình thường mà hít một hơi thì nhất định sẽ phỏng chết.

- Ở đây hẳn là trận pháp hỏa điểu, không thích hợp để liều mạng, có cơ hội thì tiến lên.

Tần Liễu nhắc nhở bốn người.

Mặt đấy đầy khe đen sâu hun hút, nham thạch nóng chảy đỏ bừng, khói đen bay đầy trời, hoàn cảnh ở vùng đất dung nham đúng là thập phần ác liệt, sinh mệnh huyết nhục rất khó mà sống được ở đây, cũng chỉ có những thú có hỏa thuộc tính mới có thể sống ở đây được.

Năm người lao vùn vụt trên bầu trời, thỉnh thoáng tách ra né nham thạch nóng bỏng.

Dát!

Đột nhiên.

Trong một ngọn núi lửa cực lớn ở phía trước lao tới một mảnh thủy triều màu đỏ, nhìn gần mới phát hiện đay không phải thủy triều mà là hỏa điểu chi

chít, đám hỏa điểu này cũng không có thực thể, hoàn toàn là do hỏa diểm năng lượng thuần túy ngưng tụ thành, lúc vỗ cánh thì hỏa diễm đằng đằng, nhiệt độ không khí lại tăng thêm mấy lần, nung chảy kim loại.

- Huyền không ấn!

Tần Liễu dần đầu phát động công kích, tiêu diệt một đám hỏa điểu.

Diệp Trần thi triển Ngự kiếm thuật, tam đạo kim quang qua đám hỏa điểu, đi tới nơi nào, một mảnh hỏa điểu lớn liền rơi xuống như mưa, tan thành hư vô.

- Mọi người theo ta tiến lên!

Chân nguyên hộ thể của Tần Liễu đột nhiên phình to lên mấy lần, bao phủ hết cả bốn người vào trong, sau đó một đầu đánh vào trong đàn hỏa điểu dày đặc.

Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch...

Cường đại như chân nguyên hộ thể của Bán Bộ Vương Giả, cho dù phình lớn ra mấy lần cũng không phải cỡ mấy con hỏa điểu cấp tông sư này có thể phá được, từng con hỏa điểu đều bị chân nguyên hộ thể này đụng cho đầu váng mắt hoa, trận hình thất linh bát lạc, căn bản không thể liên hợp lại được nữa.

ầm ầm!

Trong giây lát, ừ hộ thể chân nguyên truyền ra nhiều tiếng hổ, Tần Liễu sắc mặt trắng nhợt, thân hình bị kềm hãm lại.

Hóa ra là có ba con hỏa điểu lớn hơn mấy lần, thực lực không kém hơn Liễu Vô Kiếm là mấy liên thủ tấn công liên tiếp lên hộ thể chân nguyên, ngăn cản năm người Tần Liễu thoát ra.

- Trích tinh thủ!

Tần Liễu quát một tiếng, hai tay trái phải như một con hồ điệp lao ra ngoài, chia ra bẻ gãy cổ của hai con hỏa điều, khí bạo cường liệt cũng đánh văng con còn lại ra ngoài.

- Ngự kiếm thuật!

Diệp Trần nhân cơ hội dẫn động kiếm quyết, hoàng kim kiếm liền xuyên qua thân thể của hỏa điểu.

- Đi!

Tận dụng cơ hội, hỏa điểu phía sau đã lao lên, năm người tăng tốc, chạy nhanh về phía trước, chỉ một lát sau, đã bỏ xa mấy con hỏa điểu phía sau.

Sau bình nguyên Thương Lang là vùng đất dung nham, nơi này toàn là khói mờ dày dặc, khói này có tác dụng cắt đứt linh hồn lực, người đứng trong đám khó, căn bản không thể phân biệt được phương hướng và vị trí, không biết nên đi theo hướng nào thì mới thoát khỏi đám khói được.

- Bạch Dương vương trong tứ cực đại đế am hiểu ảo thuật, trận pháp mà hắn bố trí nhất định là ảo trận, ảo trận không có khả năng công kích, nhưng có thể vây khốn người bên trong, nếu không thể phá giải được ảo trận thì sẽ chết già bên trong ảo trận, cái này không xong rồi.

Tần Liễu không có bản lĩnh thông thiên triệt địa như Huyền Hậu, mặc dù có hiểu biết một chút về ảo trận, nhưng cũng không tính là tinh thông, mà Bạch Dương Vương là ai chứ, là yêu vương cường đại thời cổ đại, trước khi bị tứ cực đại đế thu phục thì tung hoành thiên hạ, khó gặp địch thủ, vương giả cùng cấp gặp phải hắn cũng phải kiêng nể hắn ba phần, rất sợ ảo thuật của hắn, hiện tại, người mạnh nhất trong năm người cũng chính là Bán Bộ Vương Giả Tần Liễu, làm sao có thể phá giải được ảo trận?

- Ta thử xem!

Mộ Dung Khuynh Thành đứng dậy.

- Ngươi?

Tần Liễu kinh ngạc nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành, thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành quả thực không tệ, bất quá dạo gần đây khá bận rộn cho nên Tần Liễu cũng không biết nàng có bản lĩnh gì.

- Tần Liễu tiền bối cứ yên tâm, Mộ Dung có thể ứng phó được.

Diệp Trần hiểu rõ Mộ Dung Khuynh Thành, có thể nói, ma tộc thời thượng cổ cũng không sợ ảo thuật, Mộ Dung Khuynh Thành thừa kế ưu điểm này, một đôi ma nhãn có thể nhìn thấu ảo trận.

Đi tới phía trước, Mộ Dung Khuynh Thành vận chuyển ma lực, truyền tới mắt, sau một khắc, con ngươi của nàng liền biến thành màu vàng, thị lực xuyên thấu ảo trận, thấy được dải đất cực kỳ xa xôi.

- Đi tới đó!

Ngón tay trái của Mộ Dung Khuynh Thành chỉ về phía trước.

- Đi!

Diệp Trần rất tin tưởng Mộ Dung Khuynh Thành.

Ba người Tần Liễu thoáng do dự một chút, cũng đi theo.

Qua mấy canh giờ, mọi người quả nhiên ra khỏi ảo trận.

- Huyết mạch của ma nhân hoàn mỹ quả nhiên danh bất hư truyền, đã có đặc điểm của nhân loại, cũng kế thừa một phần ưu thế của ma tộc.

Tần Liễu triệt để khâm phục Mộ Dung Khuynh Thành, thám hiểm địa phương không biết, tai mắt không linh là chuyện khiến cho người ta khổ não, có Mộ Dung Khuynh Thành ở đây thì không cần lo lắng nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 795: Ác Đấu Bán Bộ Hạt Vương. (Hạ)

- Tiền bối quá khen.

Từ sau khi kết hợp với Diệp Trần thì Mộ Dung Khuynh Thành đã không còn che mặt nữa, lúc trước nàng che mặt là bởi vì trong lòng vẫn chưa quyết định, trước khi gặp được người trong lòng thì không muốn để cho nhiều người nhìn thấy diện mạo của mình, lúc này, nàng khẽ mỉm cười.

- Đẹp thật, giống như Khinh Huyên, đều là nhân gian tuyệt sắc cả!

Dù cho Tần Liễu có là nữ nhân cũng phải thầm khen một tiếng.

Cứ như vậy, năm người đi qua ba trận, đi tới trong trận pháp cuối cùng, trận này là Thiên Hạt Vương đứng đầu trong tứ cực đại đế, trận pháp do Thiên Hạt Vương bố trí là Thiên Hạt trận, Thiên Hạt trận cũng là Nghĩ vật trận pháp, nhưng không khó để tưởng tượng ra là Nghĩ vật trận pháp do Thiên Hạt Vương bố trí ra tất nhiên là cường đại hơn Thương Lang vương và Hỏa Điểu Vương rất nhiều, không phải qua được dễ dàng như vậy.

Một chỗ khác của Thiên Hạt trận, vị lão giả và thanh niên đã rơi vào trong khổ chiến, đối thủ của bọn họ chính là một con hạt yêu cực lớn, hạt yêu bình thường tự nhiên không thể khiến bọn họ rơi vào khổ chiến được, con hạt yêu này đã vượt qua cấp mười rồi, ở giữa cấp mười và cấp mười một, là một con Bán Bộ hạt vương, thực lực cường đại không gì sánh nổi, yêu lực hắc sắc có thể cố thể hóa, ngưng tụ lên trên giáp xác màu đen, phòng ngự cực cao, ngao tử cực lớn thế mạnh lực trầm, xẻ núi san non, cái đuôi xuất quỷ nhập thần lại càng khiến kẻ khác khó mà đề phòng.

- Ngũ phù chưởng!

Thanh niên điều động thiên địa nguyên khí, một chưởng oanh lên trên

giáp lưng của con Bán Bộ hạt vương đó, phù văn uốn éo có khiến cho cố thể yêu lực màu đen tổn hại một chút, nhưng cũng không thể tổn thương tới con hạt vương đó chút nào.

- Thiên Nhi, ngươi cố gắng chế trụ nó, ta chuẩn bị tung sát chiêu.

Lão giả không muốn tiếp tục dây dưa với Bán Bộ hạt vương thêm nữa, hắn dám khẳng định, nếu cứ tiếp tục dây dưa thì không phải bọn họ đánh chết Bán Bộ hạt vương mà là Bán Bộ hạt vương đánh chết bọn họ, yêu lực dự phòng của Bán Bộ hạt vương vốn đã vượt xa bọn họ, hơn nữa còn có Thiên Hạt trận chống đỡ, lại càng như cá gặp nước.

- Được!

Thanh niên cắn răng gật đầu.

….

Khu vực mà Thiên Hạt trận bao phủ là một vùng đất khỉ ho cò gáy, vừa mới đi ra được hơn ngàn dặm đường thì năm người Diệp Trần đã bị hạt yêu cấp năm sáu gì đó tập kích, luận thực lực thì đám hạt yêu này cũng chẳng lợi hại hơn hỏa điều chỗ nào cả, nhưng hạt yêu vốn am hiểu tấn công, cái đuôi dài xuất quỷ nhập thần khó lòng phòng bị, giống như một tên sát thủ âm thầm, hơi chút không để ý thì sẽ bị trúng chiêu.

Nhưng quan trọng nhất chính là phòng ngự của hạt yêu không phải thứ mà hỏa điểu và Thương Lang có thể so sánh được.

Đánh chết hết nhóm hạt yêu này tới nhóm hạt yêu khác, chân nguyên của năm người đã tiêu hao không ít, cũng may là trước đó, ba người Tần Liễu đã mang theo rất nhiều chân nguyên đan dược, còn Mộ Dung Khuynh Thành thì trong cơ thể có tinh hoa ma lực, tốc độ khôi phục ma lực cũng phi thường nhanh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có vấn đề gì.

Tê tê tê tê tê!

Ngay lúc năm người đánh chết con hạt yêu thứ bảy thì thâm sơn phía dưới đột nhiên thoát ra một đám mây đen, trong mây đen, ẩn dấu một con hạt yêu cỡ bằng quả núi nhỏ, con hạt yêu này không những có thể hình lớn gấp mười, mà yêu lực hắc sắc thậm chí còn có thể cố hóa, giống như một lớp áo giác màu đen, bao trùm lên giáp xác, cặp càng cực lớn kia mỗi cái đều bằng một căn phòng, mỗi khi hợp lại đều mang theo tiếng kim loại vang, cái đuôi thật dài phía sau chìm nổi bất định trong mây đen, chỗ móc lóe lên quang mang màu tím, vừa nhìn là biết có kịch độc.

- Bán Bộ hạt vương!

Tần Liễu nhíu mày.

Trong nhân loại có Bán Bộ Vương Giả thì trong yêu thú cũng có Bán Bộ yêu vương, Tần Liễu không ngờ được, trong Hạt Trận này cư nhiên lại có thể ngưng tụ ra một con Bán Bộ hạt vương, tuy rằng khí tức của con Bán Bộ hạt vương này cũng không thâm hậu lắm, tu vi yêu lực là yếu nhất trong Bán Bộ hạt vương, chỉ là so sánh giữa Bán Bộ Vương Giả và Bán Bộ yêu vương thì Bán Bộ yêu vương mạnh hơn không ít, huống hồ gì, Bán Bộ hạt vương bị vây trong Thiên Hạt trận, thực lực có thể phát huy thỏa thích, yêu lực cuồn cuộn không ngừng.

Tê tê!

Bán Bộ hạt vương mà Thiên Hạt trận ngưng tụ ra cũng sẽ không biết nói, thân hình chợt lóe một cái đã mang theo mây đen cuồn cuộn, áp tới chỗ năm người, lúc tới gần năm người, Bán Bộ hạt vương vung một càng ra, giống như một cây kéo cực lớn muốn cắt ngang bầu trời.

- Cút!

Tay phải của Tần Liễu xuất hiện quang mang màu xanh đen, một chưởng kích lên càng của Bán Bộ hạt vương, tạo thành tiếng nổ vang như đập phải kim loại.

Bán Bộ hạt vương không hổ là Bán Bộ hạt vương, giao thủ một chiêu với Tần Liễu xong thì chỉ lui lại phía sau mấy chục bước, cái đuôi phía sau của nó thình lình vung ra, từ phía bên trái tạo thành một đường vòng cung, tấn công về phía Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần.

- Đi!

Khả năng phản ứng của Diệp Trần cũng cực nhạy, cái đuôi của Bán Bộ hạt vương vừa mới huy ra thì hắn liền tịnh khởi kiếm chỉ, hoàng kim kiếm lao vụt ra, ngăn trở cái đuôi của Bán Bộ hạt vương.

- Lạc địa ấn!

Tần Liễu không lùi Bán Bộ, hai tay kết ấn, một chưởng ấn thủy tinh cực lớn giáng xuống từ trên trời, hung hăng nện lên giáp lưng của con Bán Bộ hạt vương này, khiến cho nó bị đè lún xuống, nén lại thành một tòa cự sơn.

- Chúng ta đi!

Một kích đắc thủ, Tần Liễu không muốn tiếp tục dây dưa với Bán Bộ hạt vương, vội giục mọi người rời khỏi, đáng tiếc là Bán Bộ hạt vương bị Thiên Hạt trận hạn chế, cũng không thể công kích từ xa được, nhưng cái đuôi dài kia vẫn có thể kéo ra ngoài được, nặng nề giáng xuống Bán Bộ chân nguyên của Tần Liễu.

Phanh.

Tần Liễu lùi lại hơn mười bước, sắc mặt tái nhợt.

- Bốn người các ngươi toàn lực ngăn chặn nó, ta chuẩn bị tung ra sát chiêu.

Tần Liễu là Bán Bộ Vương Giả, mánh khóe rất nhiều, võ học tuy là chưa chắc đã cao thâm hơn tông sư hàng đầu, nhưng chân nguyên của Bán Bộ Vương Giả không phải thứ mà tông sư hàng đầu có thể so được, tốn chút thời gian, thì chân nguyên ẩn chứa trong sát chiêu càng nhiều hơn, lực sát

thương cũng tăng cao.

- Vâng, sư tôn!

Yến Phượng Phượng không dám chậm trễ, thân hình cuộn lại một vòng trên không trung liền hóa thành một con phượng hoàng toàn thân lượn lờ hỏa diễm màu xanh, ngân dài một tiếng, hai cánh của Yến Phượng Phượng vỗ một cái, hai đạo hỏa diễm thất luyện cực lớn liền một trái một phải tấn công về phía Bán bộ hạt vương, đánh nó bay ra ngoài mấy chục trượng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 796: Biến Địa Linh Thực. (Thượng)

- Thiên ma chỉ!

Phía sau của Mộ Dung Khuynh Thành xuất hiện một đôi cánh đen, trên cánh, quang mang màu đen dũng mãnh tràn vào trong cơ thể, hội tụ tới tay phải của Mộ Dung Khuynh Thành.

- Đi!

Một đạo chỉ lực màu đen hóa thành một cái mặt trời nhỏ, trong nháy mắt liền đánh trúng đầu của Bán bộ hạt vương, kình khí bạo phát.

- Ngự kiếm thuật!

Ngự kiếm thuật là một môn kiếm quyết, tầng công kích thứ nhất và thứ hai đều rất đơn điệu, bắt đầu từ tầng thứ ba thì mánh khóe công kích bắt đầu tăng lên, ngoại trừ đa kiếm tề phát ra thì còn có kiếm quyết công kích khá đặc biệt, Ngự Kiếm Thuật chính là một loại trong số đó, chỉ thấy Diệp Trần kiếm chỉ nhất điểm, Hoàng kim kiếm liền lăng không bắn ra, trên đường, chân nguyên ẩn chứa bên trong Hoàng kim kiếm đột nhiên bành trướng, ngưng tụ thành một đạo kiếm ảnh cực lớn, một kiếm chém lên bối giáp của Bán bộ hạt vương.

Thương!

Hoa lửa văng khắp nơi, một kiếm này, không chỉ chém vỡ được lớp áo giáp yêu lực của Bán bộ hạt vương, còn khiến trên lớp áo giáp thật của nó lưu lại một vết kiếm mờ mờ.

- Uy lực không tồi.

Diệp Trần gật đầu, nghiêm túc mà nói thì lực công kích đơn thuần của Ngự Kiếm Thuật cũng không bằng phi kiếm, nhưng Ngự Kiếm Thuật cũng có chỗ tốt đó chính là thế mạnh lực trầm, có thể đánh mục tiêu văng ra ngoài, trong tầm mắt, Bán bộ hạt vương cuộn thân thể lại, bay ngược ra ngoài.

Hưu!

Một cái bóng đen chợt phá không mà tới, là cái đuôi của Bán bộ hạt vương.

- Ta tới giúp!

Thân hình của Diệp Trần tạo thành một đường cong, từ bên cạnh nghênh hướng đuôi của Bán bộ hạt vương, Lôi kiếp kiếm ra khỏi vỏ, cố sức chém tới.

Thương thương thương thương thương thương thương...

Tốc độ cái đuôi của Bán bộ hạt vương không ngừng giảm dần, cái đuôi thiếu chút nữa đã bắn trúng đầu của Huyền tông Thái huyền phong Phong chủ Lâm Cao Minh.

- Phá!

Lam Cao Minh đánh một quyền lên cái đuôi, giải trừ nguy cơ lần này.

- Được rồi!

Lúc này, Phá phòng sát chiêu của Tần Liễu đã súc thế hoàn tất, chỉ thấy nàng giơ cao tay phải, bên ngoài lòng bàn tay ngưng tụ ra một vầng hào qang màu sắc khác nhau, giống như một cái Hỗn thiên nghi, mà ở giữa của quầng sáng là một quả cầu ăng lượng màu xanh đen, lực lượng nội liễm.

- Đi!

Tần Liễu quát một tiếng, một chưởng liền xuất ra ngoài.

Ô ô!

Cùng với công kích của Hỗn thiên nghi tạo thành tiếng rít chói tai, nặng nề oanh kích lên sau ót của Bán bộ hạt vương, hào quang bên ngoài giống như một cái cương đao, không ngừng xé mở lớp áo giáp yêu lực bên ngoài của Bán bộ hạt vương, lúc lực lượng của hào quang bên ngoài hao hết thì lớp áo giáp bên ngoài đã bị phá thành một cái lỗ lớn, năng lượng xanh đen ở giữa cũng chui vào.

Oanh!

Sau một khắc, đầu của Bán bộ hạt vương nổ tung, thân thể không ngừng co giật lại cho tới lúc tan thành mây khói.

- Lợi hại thật!

Diệp Trần âm thầm khen, một kích đáng sợ như vậy, thảo nào lại cần thời gian nhiều như vậy.

Đánh chết được Bán bộ hạt vương, năm người một đường đi thẳng, không còn thứ gì có thể ngăn trở lối đi của bọn họ.

….

- Bạo phong chi mâu!

Một chỗ khác trong Thiên Hạt trận, lão giả gầy rốt cuộc cũng súc thế hoàn tất, trên tay giữ lấy một thanh trường mâu do gió lốc màu đen ngưng tụ thành, trường mâu không chỉ rung động mà mũi mâu thi thoảng còn co lại dài ra, giống như lưỡi của độc xà.

- Đi!

Cánh tay phải phát lực, lão giả gầy bắn trường mâu về phía Bán bộ hạt vương.

Tạp sát!

Bán bộ hạt vương bị bắn trúng, trong nháy mắt liền bị mấy mũi đao gió xé ra thành nhiều mảnh.

- Đi!

Sắc mặt của lão giả gầy hơi ửng hồng, giống như đã hao sức không ít.

…..

Sau đó, vùng khỉ ho cò gáy, là nhiều tầng màng mỏng vặn vẹo, chiếu ngược lại vô số cảnh vật.

Ong ong!

Năm người Diệp Trần hơi do dự một chút, không bước vào.

Giống như đi qua một tầng sóng nước, năm người xuất hiện tại nơi này.

Hô!

Hít sâu vào một hơi, trong mắt năm người có vẻ khiếp sợ.

Trong tầm mắt, đất trời giống như đã mở rộng hơn rất nhiều, chỗ nào có thể nhìn tới đều thấy được hồ nước, thảo nguyên, kỳ phong san sát, đám mây trắng vắt ngang bầu trời lượn lờ bên cạnh mấy đỉnh núi cao ngất đằng xa, ngẩng đầu, bầu trời xanh trong vắt, thiên địa nguyên khí nồng đậm khiến kẻ khác tức lộn ruột, giống như chỉ tùy tiện hít một hơi đã bằng với mấy ngày khổ tu của các võ giả bình thường khác, tinh thần phấn chấn.

Nhưng điều này còn không đủ để khiến kẻ khác khiếp sợ, thật sự khiến cho mọi người ở đây khiếp sợ chính là linh thảo và linh thụ.

Trên thảo nguyên, thảo mộc mọc đầy khắp nơi, mỗi cây đều xanh tới mức thần kỳ, cứ cách một khoảng thì lại có thể thấy được một đám linh thảo ẩn chứa linh khí, linh khí mà đám linh thảo này phát ra lại làm dịu cỏ cây bình thường chung quanh, có thể thấy mỗi cây đều phát ra sinh cơ tràn đầy.

Trên hồ nước, có lục bình phát ra linh khí dồi dào, có thanh liên cao quý thanh nhã, bên trên, liên hoa màu tím, màu trắng, màu hồng đua nhau khoe sắc, mỗi đóa đều có giá trị làm thuốc, bên dưới liên hoa còn có đàn cá béo mập, linh khí bức nhân.

Chỗ xa hơn, cây cỏ xanh um liên miên không dứt, bên ngoài,số lượng hạ phẩm linh thụ không ít tí nào, ở sâu bên trong thì trung phẩm linh thụ cao vút giống như hạc giữa bầy gà, mà ở chỗ sâu hơn nữa, mơ hồ còn nhìn thấy vài cây đại thụ cao tới tận trời, tuy là không thể phán đoán được phẩm cấp, nhưng cũng không phải vật phàm.

Cao sơn uẩn linh, linh thảo và linh thụ mọc ở trên đó rõ ràng còn hơn hồ nước thảo nguyên cùng với rừng cây một bậc, trên mỗi ngọn núi đều có linh quang lượn lờ không tiêu tán, thập phần bắt mắt.

- Đây là thất tinh lam đã tuyệt chủng bên ngoài.

Tần Liễu dù gì cũng là người đã từng làm tông chủ, đối với tài nguyên linh thảo và linh thụ rất hay để tâm chú ý, nàng ngồi xổm xuống, cẩn thận đào lên một gốc cỏ phát ra tinh quang màu lam nhạt, căn cứ theo linh khí bên ngoài để phán đoán thì gốc cỏ này hẳn là hạ phẩm linh thảo, nhưng nghĩ tới đã tuyệt chủng bên ngoài thì giá trị không thể đo lường được, nếu lấy ra ngoài trông được thì nhất định có thể tạo ra được một lượng lớn thất tinh lam.

Liên tiếp hái hơn mười cây thất tinh lam, Tần Liễu mới đứng dậy, bỏ mấy cây thất tinh lam này vào một giới chỉ không gian có khắc hình mai hoa.

Quay đầu lại, nàng thấy Diệp Trần cư nhiên bỏ linh thảo vào trong trữ vật linh giới, cười nói:

- Trồng linh thực cần lượng lớn thổ nhưỡng, ngươi bỏ vào chậu hoa thì hiệu quả thấp hơn rất nhiều, ta ở đây còn có một cái mai hoa thảo giới, tặng cho ngươi.

Nói xong liền lấy ra một chiếc giới chỉ có khắc hình hoa thảo ném cho Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 797: Biến Địa Linh Thực. (Hạ)

- Hoa thảo giới?

Diệp Trần đã nghe nói qua loại giới chỉ này, trữ vật linh giới là thứ chuyên môn dùng để đựng vật gì đó, còn mai hoa thảo giới thì lại chuyên dùng để trồng linh hoa linh thảo, không gian bên trong rất lớn, bên dưới có thổ nhưỡng, bên trên có treo một ít thái dương thạch, cho hoa cỏ tiến hành quang hợp, một cái hạ phẩm hoa thảo giới, giá trị còn cao hơn trung phẩm trữ vật linh giới nhiều, có tiền chưa chắc đã mua được.

Tiếp nhận hoa thảo giới, Diệp Trần lưu lại linh hồn ấn ký, sau đó linh hồn lực xâm nhập vào trong đó, lọt vào trong tầm mắt chính là một cái không gian thật lớn, khoảng chừng mười mẫu, bên trên có treo một ít thái dương thạch đã dùng hết năng lượng, bên dưới là thổ nhưỡng màu đen, thổ nhưỡng linh khí ảm đạm, hiển nhiên là cái mai hoa thảo giới này đã bỏ không rất lâu, cần dùng linh thạch tới để làm mới lại thổ nhưỡng, đề thăng dinh dưỡng.

- Đa tạ tiền bối.

Diệp Trần chắp tay.

- Không cần phải cảm tạ! Khinh Huyên coi trọng ngươi nhiều như vậy, kẻ làm sư phụ như ta tự nhiên sẽ không keo kiệt.

Tần Liễu mỉm cười, tiếp tục tìm linh thảo.

Có hoa thảo giới, Diệp Trần cũng khá quan tâm tới linh thảo, hạ phẩm linh thảo hắn chỉ chọn một vài loại đã tuyệt chủng, hoặc là rất hiếm ở bên ngoài nhổ vào trồng, mỗi loại mười cây, trung phẩm linh thảo có bao nhiêu thì nhổ bấy nhiêu, về phầm thượng phẩm linh thảo thì càng không cần phải

nói.

Đi tới trước một hồ nước, Tần Liễu cũng hớt một ít lục bình và thanh liên trong hồ vào trồng, nhìn qua thì hoa thảo giới của Tần Liễu cao hơn một bậc so với Hoa thảo giới của Diệp Trần, hoa thảo giới của Diệp Trần bên trong không có hồ nước, cũng không quá lớn, nếu làm hồ nước thì hơi chật.

Năm người đi thẳng, không quá cố sức tìm linh hoa linh thảo.

Chỉ một lúc sau, một rừng cây đã chắn ngang trước mặt.

- Hạ phẩm phong thụ!

Ánh mắt của Tần Liễu sáng lên, tay co lại một cái, một gốc phong diệp đỏ bừng đã bị nhổ tận gốc, chui vào trong hoa thảo giới của Tần Liễu.

- Hạ phẩm xà văn thụ!

- Hạ phẩm tùng thụ!

Năm người đi tới chỗ nào thì gốc linh thụ chỗ đó đều bị nhổ tận gốc, chui vào trong hoa thảo giới của Tần Liễu, không gian trong hoa thảo giới của Diệp Trần không được lớn, chỉ chọn ra một cây tùng khá ít trong đám hạ phẩm linh thụ.

Chỉ thấy không gian trong hoa thảo giới thoáng cái đã vơi đi một nửa, Diệp Trần lắc đầu, để cây tùng lại trên mặt đất, phía sau còn có một gốc trung phẩm linh thụ, một cây hạ phẩm tùng thụ coi như xong.

Trung phẩm linh thụ lớn hơn hạ phẩm linh thụ, đương nhiên, dù có nhỏ hơn đi nữa thì cũng to hơn cây cối bình thường rất nhiều, đi tới một lúc nữa, ngay cả Tần Liễu cũng lực bất tòng tâm, hận hoa thảo giới của mình quá nhỏ, nếu như đủ lớn thì không cần phải phiền não như vậy.

- Cái hoa thảo giới này của ta chỉ là trung phẩm hoa thảo giới, có diện tích năm trăm mẫu, thượng phẩm hoa thảo giới có diện kích năm ngàn mẫu,

còn cực phẩm hoa thảo giới thì có diện tích năm vạn mẫu, đáng tiếc, nếu như ta có một cái hoa thảo giới cực phẩm thì có thể nhổ hết đám linh thụ này vào trồng rồi.

Tần Liễu thập phần tiếc nuối.

Diệp Trần nói:

- Tiền bối, tới phía trước nhìn thử xem sao!

Hạ phẩm linh thụ, trung phẩm linh thụ, Diệp Trần không nhổ một gốc nào cả, nếu có thượng phẩm linh thụ thì hắn vô luận thế nào cũng sẽ không tha, đây chính là vô giá, không, là thứ có giá trị liên quốc, một gốc cây ít nhất cũng đáng giá mấy trăm vạn khối linh thạch thượng phẩm.

- Được!

Tần Liễu cũng vô cùng mong chờ.

Sương trắng lượn lờ, năm người phá không phi hành bên trên rừng cây, linh hồn lực phóng ra xung quanh.

- A, là thượng phẩm linh thụ?

Linh hồn lực của Diệp Trần không giống bình thường, ngoài mấy trăm dặm, hắn cảm ứng được sâu trong rừng cây có một cỗ linh khí dồi dào khuếch tán, phun ra nuốt vào cực kỳ kinh người, giống như lúc ở cổ địa hoang dã nhìn thấy bán cực phẩm trường sinh thụ, cây cối bình thường xung quanh dưới linh khí tư nhuận đó có khuynh hướng linh thụ diễn biến.

Cái cây này, cho dù không phải thượng phẩm linh thụ thì tất nhiên cũng là trung phẩm linh thụ hàng đầu, đương nhiên, có khả năng là thượng phẩm linh thụ, bằng không thì linh khí cũng không dồi dào như vậy, gần bằng bán cực phẩm trường sinh thụ.

Mặc kệ thế nào, cứ đi xem trước đã.

Qua một lúc sau, năm người Diệp Trần liền dừng lại.

- Đúng thật là thượng phẩm linh thụ rồi.

Hai mắt của Tần Liễu tỏa sáng, Huyền Tông cũng có thượng phẩm linh thụ, nhưng chỉ có vài cây, ý nghĩa của mỗi cây đều vô cùng trọng đại, là tài nguyên quan trọng nhất của Huyền Tông, người bình thường căn bản không được phép tới gần.

Trước mắt là một gốc đại thụ mọc đầy quả màu lam, mọc sừng sững trước mắt mọi người, gốc đại thụ này, tán cây che trời, chỉ sợ cũng phải vài dặm, người đứng dưới gốc cây có vẻ cực kỳ nhỏ bé, nếu như có nhàn tình nhã trí thì thậm chí có thể xây dựng thôn trấn ngay dưới gốc cây, đó là chuyện tốt đẹp cỡ nào chứ.

- Là thượng phẩm thủy nguyên quả thụ, thủy nguyên quả đối với chuyện chữa thương điều dưỡng thập phần hữu hiệu, không kém hơn đan dược thượng phẩm, mà gốc thượng phẩm thủy nguyên quả này ít nhất cũng đã đậu mấy ngàn quả, giá trị nhất định lớn hơn một ngàn vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Hô hấp của Tần Liễu cũng đã dồn dập lên.

- Tiền bối, chúc mừng.

Diệp Trần cười khổ một tiếng, gốc thủy nguyên quả thụ này quá lớn, hoa thảo giới của hắn căn bản không chứa nổi, thật sự là hữu tâm vô lực, chỉ có thể chúc mừng Tần Liễu.

- Ha hả, vậy ta không khách khí đâu.

Tần Liễu dọn gọn hoa thảo giới, một vài linh thụ không quan trọng đều ném hết ra, sau đó vận chuyển chân nguyên, phất tay môt cái, gốc thủy nguyên quả thụ liền bị nhổ tận gốc, chậm rãi tiến vào bên trong hoa thảo giới, cho tới khi biến mất không thấy tung ảnh.

Thủy nguyên quả thụ tới tay, tâm tình của Tần Liễu vô cùng tốt, hái xuống năm quả thủy nguyên quả đưa cho năm người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành,

- Thủy Nguyên quả ngoại trừ hiệu quả chữa thương và điều dưỡng ra thì còn có hiệu quả khôi phục thể lực rất lớn, hơn nữa vị ngọt, nhiều nước, mọi người nếm thử xem.

Nói xong, chính nàng cũng cắn trước một miếng.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành nhận lấy quả thủy nguyên quả lớn chừng một bàn tay này, đều tự cắn một miếng:

- Ngọt quá.

Mộ Dung Khuynh Thành khen.

- Đúng là rất ngọt, hơn nữa cũng không ngán.

Diệp Trần gật đầu, thủy nguyên quả vừa vào miệng thì lập tức hóa thành một đạo hơi nước thanh lương tiến vào trong dạ dày, sau đó lấy dạ dày làm trung tâm, khuếch tán ra khắp lục phủ ngũ tạng, tứ chi bách mạch, một chút mệt mỏi lúc trước lập tức tiêu tan thành mây khói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 798: Thu Hoạch Hỏa Lê Thụ, Quyết Đấu! (Thượng)

Tần Liễu cười, nói:

- Tuy là còn chưa tìm được mộ địa, nhưng một gốc thủy nguyên quả thụ cũng coi như là thu hoạch cực lớn rồi, chuyến đi này không tệ, Diệp Trần, Mộ Dung, sau này tới Huyền Tông của chúng ta làm khách, thủy nguyên quả nhất định sẽ biếu các ngươi không ít đâu.

Nàng có thể lấy được thủy nguyên quả thụ này còn nhờ Diệp Trần phát hiện, bằng không thì khu rừng lớn như vậy, rất khó tìm thấy, so với thủy nguyên quả thì thủy nguyên quả thụ mới chính là bảo bối, thủy nguyên quả thì còn có thể mọc tiếp. nhưng không có thủy nguyên quả thụ thì cái gì cũng không có.

- Tiền bối cứ yên tâm, chúng ta sẽ không khách sáo đâu.

Diệp Trần cũng không tiếc nhiều lắm, dù sao đi nữa thì hoa thảo giới của hắn cũng không chứa hết được.

Có thể là vì bù đắp tiếc nuối của Diệp Trần, năm người bay thêm một đoạn nữa, Diệp Trần liền phát hiện một gốc thượng phẩm linh thụ khác, gốc thượng phẩm linh thụ này không lớn như thủy nguyên quả thụ, đại khái cao cỡ một trăm trượng, có chu vi cỡ một dặm, vừa vặn đủ chứa trong hoa thảo giới.

Tần Liễu tấm tắc, nói:

- Đây là thượng phẩm hỏa lê thụ, Diệp Trần, vận khí của ngươi không tồi, gốc hỏa lê thụ này này tuy là không có hỏa hầu thâm như thủy nguyên quả thụ, nhưng cũng có mấy ngàn năm hỏa hầu, hơn nữa cũng vừa vặn trồng vừa trong hoa thảo giới của ngươi, hỏa lê thụ có chứa hỏa thuộc tính, hỏa lê

chẳng những có hiệu quả rất lớn với tu luyện giả có chân nguyên hỏa thuộc tính, hơn nữa còn có tác dụng rèn luyện cơ thể, đề thăng thể chất, đúng rồi, hỏa lê thụ rất hiếm gặp, không chỉ có tác dụng với võ giả nhân loại mà còn có hiệu quả y hệt với các chủng tộc khác, cũng giống như hoàn mỹ ma nhân huyết mạch của Mộ Dung Khuynh Thành vậy, sẽ không bị hạn chế.

Tần Liễu đã có được thủy nguyên quả thụ, nếu còn tranh hỏa lê thụ nữa thì không được phúc hậu cho lắm.

- Vận khí quả thực không tồi.

Diệp Trần nhìn quả lê trông như thủy tinh màu đỏ trên hỏa lê thụ, thỏa mãn gật đầu, rèn luyện cơ thể, đề thăng thể chất, hiệu quả này không khác gì so với linh năng tinh thạch, dù hiệu quả không bằng đi nữa thì cũng có thể bù đắp bằng số lượng, mấy quả trên hỏa lê thụ này ít nhất cũng có một hai ngàn quả!

- Khởi!

Vận chuyển chân nguyên, Diệp Trần muốn nhổ hỏa lê thụ vào trồng.

- Dừng tay!

Đột nhiên, cách xa trăm dặm truyền tới một tiếng quát, hai đạo thân ảnh phá không mà tới, tốc độ nhanh tới mức không tưởng tượng được, là hai tên Bán Bộ Vương Giả.

Diệp Trần thoáng chau mày, hạ thủ không chậm, thuận lợi đưa hỏa lê thụ vào trong hoa thảo giới, sau đó lại điền nhập một lượng lớn linh thạch thượng phẩm xuống thổ nhưỡng bên dưới, bổ sung chất dinh dưỡng nuôi cây, sau đó lại lấy ra một ít năng lượng bổ sung vào thái dương thạch treo phía trên của hoa thảo giới, cho hỏa lê thụ tiến hành quang hợp, để nó sinh trưởng bình thường.

- Muốn chết!

Nhìn thấy hỏa lê thụ biến mất, hai người bay tới không nói không rằng liền liên thủ phát động công kích, tấn công về phía Diệp Trần và người bên cạnh, thanh thế cực lớn.

- Kẻ nào?

Tần Liễu phẫn nộ quát một tiếng, lấy một địch hai, đánh bay kình khí kéo tới.

Bá! Bá!

Hai đạo thân ảnh đứng giữa không trung cách đó hơn mười dặm, một người thân hình cao lớn, vẻ mặt đờ đẫn, da có đường vân không giống nhân loại mà giống như cây cối, vô cùng thô ráp, kẻ còn lại là một tên có thân hình thấp bé, đen gầy dị thường, cái miệng nhọn, con mắt nhỏ xíu phát ra hung quang.

- Là bán bộ yêu vương!

Tần Liễu liếc mắt liền nhìn ra hai người không phải là nhân loại mà là dị loại, trung niên vẻ mặt đờ đẫn rõ ràng là bán bộ yêu vương do thụ mộc tu thành, còn cái tên thấp bé kia cũng là yêu thú tu thành bán bộ yêu vương, nhìn qua thì hẳn là yêu thú họ chuột, tính tình hung ác độc địa, rất giảo hoạt.

Thu hồi hỏa lê thụ, Diệp Trần nghiêng người nhìn về phía hai kẻ đó, chân mày không khỏi nhíu lại, hai gã này là bán bộ yêu vương, chắc chắn không phải hạng mèo chó thông thường, nói không ngoa chứ tùy tiện một tên đi tới là có thể khiến cho bọn họ đau đầu cả nửa ngày, chứ đừng nói gì tới hai tên.

- Lát nữa cẩn thận một chút,

Diệp Trần âm thầm truyền âm cho Mộ Dung Khuynh Thành, bắt hắn để lại hỏa lê thụ này rõ ràng là chuyện không có khả năng, bọn họ cũng không phải cá nằm trên thớt, mặc người chém giết, nếu thật sự quyết tử chiến một trận thì ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết.

- Không cần lo lắng cho ta.

Mộ Dung Khuynh Thành khẽ gật đầu.

- Hai vị, các ngươi vô duyên vô cớ công kích chúng ta, hình như không được lễ phép cho lắm!

Tần Liễu cũng không muốn tranh đấu với hai tên bán bộ yêu vương, liền cố nuốt cơn giận, bình tĩnh nói.

Lão giả mỏ nhọn cười lạnh, nói:

- Để lại hỏa lê thụ thì bọn ta sẽ tha cho các ngươi một con đường sống, nếu như không chịu thì đừng trách bọn ta ra tay độc ác.

- Các ngươi muốn cường đoạt sao!

Tần Liễu nheo mắt lại.

- Giao hỏa lê thụ ra thì bọn ta tự nhiên sẽ không cường đoạt.

Lão giả mỏ nhọn nói, vừa nói vừa đánh giá năm người Tần Liễu, phát hiện tuy là nhân số của đối phương khá nhiều nhưng Bán Bộ Vương Giả chỉ có một, còn lại có tới hai người có tu vi Linh hải hậu kỳ đỉnh phong, một người là yêu thú cấp mười tu thành nhân loại, còn có một người cư nhiên có tu Linh hải cảnh trung kỳ đỉnh phong, chiến lực bình quân yếu hơn bọn hắn rất nhiều.

- Ngại quá, thứ cho bọn ta khó lòng tuân mệnh!

Thanh âm của Tần Liễu trầm xuống, nàng là Bán Bộ Vương Giả, có tôn nghiêm của chính mình, nếu như vừa bị kẻ khác đe dọa vài câu đã giao hỏa lê thụ ra thì đám người Diệp Trần sẽ đánh giá nàng thế nào, cho rằng nàng là kẻ nhát gan, sợ phiền phức, không có cốt khí, cho nên, giao ra hỏa lê thụ là chuyện không thể nào.

- Không giao thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Trong mắt của lão giả nhỏ con lộ ra hung quang, hầu như ngưng thành thực chất, vô cùng đáng sợ, bị hắn liếc mắt một cái thì toàn thân liền run rẩy, có cảm giác như đối mặt với cái chết.

- Bằng vào các ngươi?

Tần Liễu cũng bị chọc giận.

- Qủy Mộc Vương, bốn người bọn chúng giao cho ngươi, sao hả?

Lão giả thấp bé nghiêng đầu, nhìn vào trung niên cao to bên cạnh hỏi.

Trung niên đờ đẫn, nói:

- Được rồi!

- Được, vậy còn lại cứ giao cho ta.

Lão giả thấp bé nghiêng đầu qua, nói với Tần Liễu:

- Lâu rồi chưa giết qua Bán Bộ Vương Giả của nhân loại, ngươi nhìn da mềm thịt non, nhất định là rất ngon.

Sưu!

Đang nói tới đó, lão giả thấp bé đột nhiên biến mất tại chỗ, lăng không đánh về phía Tần Liễu, một tĩnh một động, làm cho người ta có một loại ảo giác phản ứng không kịp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 799: Thu Hoạch Hỏa Lê Thụ, Quyết Đấu! (Hạ)

- Các ngươi tự bảo vệ tốt chính mình.

Tần Liễu không dám chậm trễ, sau khi bỏ lại một câu thì liền nghênh hướng lão giả thấp bé.

Bang bang bang bang!

Một người là bán bộ yêu vương, một người là Bán Bộ Vương Giả, trên đẳng cấp thì hai người đều tương đương với nhau, kình khí va chạm, cây cối chung quanh đều đổ rạp xuống một tảng lớn.

- Hắc hắc, thực lực không tệ, bất quá tốc độ chậm quá.

Thân hình của lão giả thấp bé cứ chợt lóe, hóa thành từng đạo bóng đen vây quanh Tần Liễu mà đánh, Tần Liễu không ngờ tới tốc độ của lão giả thấp bé cư nhiên lại nhanh như vậy, nhất thời có chút trở tay không kịp, vài lần phản kích đều bị đối phương tránh được, tức muốn thổ huyết.

- Ta giao thủ với hắn trước.

Diệp Trần giãn gân cốt, đi lên một bước.

- Ngươi, không được đâu!

Trung niên đờ đẫn lắc đầu.

- Đánh trước rồi hãy nói.

Diệp Trần cho tới bây giờ vẫn chưa giao thủ với Bán Bộ Vương Giả, bán bộ yêu vương cũng là lần đầu tiên, hắn muốn thử xem, bán bộ yêu vương rốt cuộc là lợi hại tới cỡ nào.

- Cũng được, giết ngươi trước rồi lấy hỏa lê thụ sau.

Con ngươi của trung niên đờ đẫn hiện lên màu xanh ánh vàng, quanh thân phát ra hắc khí dày đặc, trong nháy mắt, từ một người trung niên sắc mặt đờ đẫn đã biến thành một con lệ quỷ quỷ khí nặng nề.

Ngâm!

Diệp Trần không dám sơ suất, bên ngoài cơ thể hiện ra năm đạo kiếm quang, kiếm quang bay quanh người, tạo thành kiếm sí giống như cánh chuồn chuồn.

Hưu!

Kiếm quang xé rách bầu trời, Diệp Trần chủ động phát động công kích.

- Chết!

Trung niên đờ đẫn xuất ra một quyền về phía bên phải, đúng nơi Diệp Trần vừa hiện ra.

- Khả năng quan sát tốt như vậy?

Diệp Trần thoáng giật mình, thân hình chợt lóe liền tránh được quyền kình.

ầm ầm!

Một tảng cây cối khá lớn chết khô, bị hắc khí bao phủ, một quyền này của trung niên đờ đẫn không phải chuyện đùa, giống như có hiệu quả lấy đi sinh cơ vậy.

Trung niên đờ đẫn thấy Diệp Trần tránh được một quyền này thì giống như có điểm giật mình, danh xưng của hắn là Qủy Mộc Vương, chính là một gốc quỷ mộc tu thành bán bộ yêu vương, quỷ mộc thuộc tính thuần âm, chỗ sinh trưởng thì toàn bộ cây cỏ đều chết khô, sinh cơ toàn bộ bị hút sạch, cho nên Qủy Mộc Vương thập phần mẫn cảm với sinh cơ, cho dù đối phương có

thiên biến vạn hóa thì đều không thể tránh được nhận biết của hắn, tốc độ của Diệp Trần mặc dù nhanh, nhưng trong mắt hắn, Diệp Trần chẳng khác gì một đoàn sinh cơ, chỉ cần bị đánh trúng thì sinh cơ sẽ biến mất.

- Qủy Mộc Vương, không nên dây dưa với tên tiểu tử đó nữa, giải quyết sớm đi, ả đàn bà này vướng tay vướng chân quá.

Lão giả thấp bé lúc đầu quả thật chiếm chút thượng phong, nhưng hắn đã xem thưởng Tần Liễu rồi, Tần Liễu dù sao cũng từng là tông chủ của Huyền Tông, một thân tu vi sâu không thể dò, là cao thủ hiếm có trong Bán Bộ Vương Giả, chỉ một lát thôi đã làm quen với hoàn cảnh, vài lần phản kích khiến cho lão giả thấp bé chật vật không thôi.

- Ba chiêu giải quyết hắn.

Qủy Mộc Vương thấy lão giả thấp bé có chút vật vã thì ánh mắt đờ đẫn âm lãnh liền tập trung lên người Diệp Trần, hắc khí trên người càng tăng nhiều hơn.

- Diệp sư đệ, đừng nên sơ ý, lượng sức mà làm.

Yến Phượng Phượng sợ Diệp Trần bị thương trên tay Qủy Mộc Vương nên nhắc nhở hắn.

Kiếm khí ngưng tụ ở sau lưng hơi mở ra, Diệp Trần nói:

- Nếu trụ không được thì ta sẽ gọi các ngươi, hiện tại cứ để ta thử một chút đã.

Diệp Trần cũng không có dự định quyết cao thấp với Qủy Mộc Vương, mục đích của hắn có hai, một là xem bán bộ yêu vương rốt cuộc lợi hại tới cỡ nào, sau đó mói tính tiếp, thứ hai là cũng muốn để cho ba người Mộ Dung Khuynh Thành và Yến Phượng Phượng biết được một chút thủ đoạn của Qủy Mộc Vương, nếu thật sự không được thì bốn người liên thủ cũng nắm chắc hơn, hơn nữa hắn tự tin là cho dù đánh không lại Qủy Mộc Vương đi nữa thì cũng có thể toàn mạng trở ra.

- Không nên phí công nữa, trên tay ta thì ngươi nhất định sẽ chết thôi.

Qủy Mộc Vương sao lại không biết dự định của Diệp Trần, bất quá hắn cũng không quan tâm, một con kiến hôi mà cũng muốn khiêu chiến với voi, không gì buồn cười hơn được, kiến hôi dù có nhiều hơn thì chung quy vẫn là kiến hôi.

- Chỉ e là chưa chắc!

Diệp Trần chậm rãi rút Lôi kiếp kiếm ra, kiếm quang xuất vào nhả ra bất định.

- Chờ ngươi chết rồi thì ngươi sẽ biết lời ta nói là thật, chiêu thứ nhất!

Qủy Mộc Vương cũng không muốn dây dưa nữa, hắc khí trên người đột nhiên tăng vọt, quỷ khí dày đặc, sưu sưu sưu, tiếng xé gió vang lên, trong hắc khí, một đằng mạn hắc khí bắn nhanh ra, đánh úp về phía Diệp Trần.

- Lôi phệ!

Bàn chân đạp trên hư không, Diệp Trần mượn lực nhanh chóng lùi về sau, trên đường, hai tay cầm kiếm, một kiếm lăng không phách trảm, lôi cầu màu đen tròn lẳng công hướng đằng mạn.

ầm ầm.

Lôi điện giăng khắp trời, sau khi lôi cầu kịch liệt phát nổ thì sóng xung kích đẩy đằng mạn ra, sức mạnh lôi điện cực mạnh thuận theo đằng mạn, nhanh chóng truyền vào trong bản thể của Qủy Mộc Vương.

Qủy Mộc Vương thờ ơ, mặc kệ sức mạnh lôi điện lan ra, một màn quỷ dị liền phát sinh, sức mạnh lôi điện táo bạo không gì sánh được vừa mới tới gần cơ thể của Qủy Mộc Vương thì liền trở nên chậm chạp hơn hẳn, có vẻ rất ngoan ngoãn, giống như đã bị hút sạch năng lượng, hữu khí vô lực.

- Sinh cơ bị hấp thụ rồi sao?

Trong lòng của Diệp Trần liền cả kinh, sức mạnh lôi điện tuy chỉ là một thuộc tính năng lượng, nhưng cũng có sinh cơ của mình, bất quá là cổ sinh cơ này khác với sinh cơ bình thường mà thôi, giống như một gốc đại thụ chết khô đã lâu, rất nhiều năm cũng không nảy mầm, không hề có chút sinh cơ nào, nhưng có một ngày, một đạo lôi đình bổ xuống, năm sau, đại thụ chết khô lại lần nưa tỏa sáng, phát xuất tân sinh, khai chi tán diệp, này nói rõ, lôi điện không chỉ kích hoạt sinh cơ còn dư lại trong đại thụ chết khô, mà còn cấp thêm chất dinh dưỡng cho nó.

Qủy Mộc Vương rút đi sinh cơ có trong lôi điện, sức mạnh lôi điện mất đi sức mạnh, không còn sức phá hoại cường đại nữa.

Hừ!

Diệp Trần giật mình, Qủy Mộc Vương càng giật mình hơn, hắn đã rút đi sinh cơ của sức mạnh lôi điện, nhưng trong sức mạnh lôi điện này cư nhiên còn có một cỗ ý chí hủy diệt, ý chí hủy diệt phá hư vạn vật, mặc kệ là sinh cơ hay tử khí, đều không chạy thoát khỏi sự phá hoại của cỗ ý chí hủy diệt này, lúc hắn vừa mới hấp thu sinh cơ của lôi điện thì ý chí hủy diệt cũng xâm nhập vào, gây tổn thương cho hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 800: Bất Hủ Trấn

Đôi mắt màu vàng ánh xanh thanh tĩnh đột nhiên nổi lên hung quang, thân hình của Qủy Mộc Vương chấn động, càng nhiều đằng mạn màu đen bắn ra ngoài, mấy sợi đằng mạn này cũng không công kích Diệp Trần mà là phong tỏa không gian bên ngoài của hai người, tạo thành một cái thiên la địa võng, không đường nào thoát.

- Kim chi liên y!

Diệp Trần không dám sơ xuất, một kiếm xuất ra, phá hư dây leo quanh thân.

Tạp sát tạp sát!

Thương thương thương thương thương...

Mấy sợi dây leo cứng rắn vượt quá sức tưởng tượng của Diệp Trần, sau khi chém đứt hơn mười sợi thì kiếm khí liền không còn sức nữa.

- Phá!

Một chiêu phá không ra, kiếm thế của Diệp Trần liền biến đổi, càng nhiều liên y màu ám kim liền phóng xuất ra, khiến cho phạm vi vài trăm trượng xung quanh biến thành một khu toàn ánh ám kim, mấy sợi dây leo được quán chú yêu lực dưới nhiều đợt trùng kích của Diệp Trần thì bắt đầu tan vỡ, sau đó nát vụn.

- Sát chiêu liên phát?

Qủy Mộc Vương thoáng biến sắc.

- Tán hồn quyền!

Nắm tay to cỡ cái bát, Qủy Mộc Vương một quyền đổi hướng đánh tới chỗ của Diệp Trần, một quyền vừa ra thì tạo thành tiếng nổ lớn, kẻ khác tâm phiền ý loạn, khí huyết sôi trào, căn bản không thể tập trung khả năng chú ý, người tâm trí thiếu kiên định thì lập tức sẽ thua trận, rơi vào trạng thái bế tắc.

- Kim chi cuồng tiêu!

Chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, Diệp Trần một kiếm nghênh tới, dùng một chiêu kiếm cực mạnh, Qủy Mộc Vương không phải Liễu Vô Kiếm, dù cho chỉ là một chiêu bình thường cũng phải toàn lực ứng phó.

Oanh!

Kình khí cực lớn bạo phát, phong tỏa mấy sợi dây leo bốn phía, nhưng không có dấu hiệu dừng lại, mà dây ở bên ngoài rừng cây thì toàn bộ gãy nát, một sợi gãy một sợi.

Bất quá nơi này nằm trong cấm địa, không gian thập phần kiên cố, năng lượng lan tỏa đã bị giới hạn không ít, hơn nữa cây cối bên dưới cũng không phải bình thường mà là ngụy linh thụ ở gần linh thụ, cho nên phạm vi lan tỏa cũng không xa, chỉ có một hai dặm.

- A?

Diệp Trần đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, hóa ra là một quyền của Qủy Mộc Vương, ngoại trừ quyền kình ra còn ẩn chứa một cổ lực lượng hút đi sinh cơ, chân nguyên không thể ngăn cản, một phần sắp suy yếu đã tác dụng lên người hắn, làm bại hoại sinh cơ trong người hắn.

- Diệt!

Kiếm ý hủy diệt bạo phát, Diệp Trần phản triệt lại cỗ lực lượng này.

- Chiêu thứ ba, Tán hồn diệt phách, tru sát!

Hai mắt của Qủy Mộc Vương lạnh lẽo, dùng tới sát chiêu cực cao, hắn nói ba chiêu giải quyết Diệp Trần, tự nhiên sẽ không nương tay, một chiêu này, đối phương nhất định phải chết, bởi vì uy lực của Tán hồn diệt phách chính là gấp ba lần tán hồn quyền, quyền kình càng thêm bá đạo, thành loa toàn bộ phát lực.

Ô ô ô ô ô ô...

Tiếng quỷ khóc sói gào nỉ non vang vọng đất trời, đừng nói là Diệp Trần, ngay cả ba người Mộ Dung Khuynh Thành và Yến Phượng Phượng cũng phải dựng tóc gáy, hàn ý nhập thể.

Đôi cánh phía sau của Mộ Dung Khuynh Thành căng thẳng tới cực hạn, một cỗ thiên phú ma lực thuận theo sí bàng căn bộ quán nhập tới trên ngón tay của nàng, chỉ cần Diệp Trần có một chút nguy hiểm thì nàng nhất định sẽ xuất ra Thiên ma chỉ cường đại nhất này, vậy còn chưa đủ, nàng âm thầm điều ra một phần ma lực tinh hoa, kết hợp với ma lực bản thân, trong nhất thời, ma ý quanh thân đại thịnh, giống như một nàng công chúa ma tộc.

- Một chiêu này phải tiếp được.

Diệp Trần huýt sáo một tiếng, chân nguyên dâng lên rồi bạo phát, Hoàng kim kiếm nằm tỏng vỏ ở sau lưng bắn ra một cái, kiếm ý hủy diệt bao trùm bên trên, sau đó mang theo kiếm khí sắc bén vô cùng, tru sát vạn tà bắn ra, trên đường đi, sinh cơ toàn bộ đều bị hủy diệt, so với tán hồn diệt phách của Qủy Mộc Vương cũng không kém chút nào.

Băng!

Quyền kình và hoàng kim kiếm đụng vào nhau, hai cỗ lực lượng khác nhau luân phiên trùng kích đối phương, đều tự chiếm nửa bầu trời, lực lượng tiêu diệt sinh cơ và kiếm ý hủy diệt vô hình giao phong, khó phân thắng bại, đều mang tới ảnh hưởng rất lớn cho đối phương.

- Ngự kiếm thuật!

Qủy Mộc Vương chớp mắt một cái.

Dát chi dát chi!

Tiếng kim loại khiến cho người khác ê răng vang lên, mũi kiếm của Hoàng kim kiếm cư nhiên dưới tác dụng của quyền kình liền uốn cong lại, hóa ra tán hồn diệt phách này là phát lực theo hình xoắn ốc, vô cùng bá đạo và xảo quyệt, Hoàng kim kiếm tuy là vô cùng cứng rắn, nhưng dù sao cũng chỉ là thượng phẩm bảo khí, làm sao chống đỡ được công kích của Bán Bộ Vương Giả, hơi có chút tổn hại, chân nguyên lộ ra.

- Không ổn!

Trong mắt Diệp Trần hiện lên một đạo hàn quang, kiếm chỉ nhất dẫn, hoàng kim kiếm liền chia làm ba, hai đạo kiếm ảnh một trái một phải tấn công Qủy Mộc Vương, mà bản thể hoàng kim kiếm ở giữa thì bị quyền kình đánh tan, bay ngược ra ngoài, quyền kình thế như chẻ tre mang theo uy lực hút đi sinh cơ nhằm về phía Diệp Trần.

- Bất hủ, trấn!

Làm xong tất cả chuyện này, Diệp Trần mặt không đổi sắc, chỉ là nhãn thần lạnh hơn, khẽ quát một tiếng, một cổ khí tức bất diệt lập tức tràn ngập quanh thân.

Phốc!

Phun ra một ngụm nghịch huyết, Diệp Trần bị quyền kình đánh bay ra ngoài, bất quá chỉ là bị thương một chút, không ảnh hưởng tới sinh cơ trong người, thời khắc mấu chốt, hắn đã xuất ra kiếm ý bất hủ chưa từng xử dụng, ngăn cản cỗ sức mạnh hút đi sinh cơ kia, về phần quyền kình tuy là đả thương hắn, nhưng hắn cũng không sợ, có bất tử chi thân, mặc kệ là ngoại thương hay nội thương, đều có thể khôi phục trong nháy mắt, trừ phi thương thế quá nghiêm trọng mà thôi.

Đánh bị thương Diệp Trần, chính Qủy Mộc Vương cũng không khá hơn,

chân nguyên phi kiếm phân hóa ra kia tốc độ cực kỳ nhanh, lấy khả năng phản ứng của hắn cũng chỉ có thể đánh văng được một đạo trong đó, sau đó bị một đạo khác chém trúng hộ thể yêu lực, trùng kích khiến cho hắn khí huyết sôi trào, liên tục lui về sau.

- Thiên ma chỉ!

Nhưng đúng vào lúc này, Mộ Dung Khuynh Thành hung hãn phát động công kích, chỉ lực màu đen đột phá sự phong tỏa của đám dây leo, hóa thành một quả mặt trời nhỏ oanh hướng Qủy Mộc Vương.

Qủy Mộc Vương nhìn cũng không nhìn, phẩy tay một cái, quả cầu màu đen đó liền hôi phi yên diệt, hắn dùng dây leo phong tỏa bốn phía không phải là không có đạo lý, chính là vì để phòng ngừa kẻ khác tiếp viện, hơn nữa cho dù tiếp viện thì sức mạnh cũng sẽ suy yếu không ít, làm sao tổn thương tới hắn được.

- Niết bàn chi hỏa!

Công kích của Yến Phượng Phượng theo sát phía sau, hỏa diễm bất diệt oanh kích lên dây keo, dây leo liền cháy ngay lập tức, yêu lực của bán bộ yêu vương cũng vô pháp tiêu diệt, hỏa diễm theo dây leo cấp tốc lan về phía bản thể của Qủy Mộc Vương, chỉ cần bị niết bàn chi hỏa đốt trúng thì cho dù hắn có là bán bộ yêu vương cũng phải khốn đốn một phen, đây là thiên phú của tư chất thượng phẩm của thanh phượng, không ai có thể địch nổi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 801: Ngự Sử Song Kiếm, Nguy Ky Lai Lâm (Thượng)

- A?!

Tuy là Qủy Mộc Vương cũng đoán được bản thể của Yến Phượng Phượng cũng rất lợi hại, nhưng không nghĩ tới đối phương cư nhiên lại là hậu duệ của phượng hoàng, hậu duệ của phượng hoàng trời sinh có thuộc tính hóa, là khắc tinh của quỷ mộc, có thuộc tính trên áp chế, đây là chuyện mà tu vi cảnh giới cũng vô pháp tiêu trừ được.

Không muốn tiêu hao tâm lực đối kháng với niết bàn chi hỏa, Qủy Mộc Vương lập tức cắt đứt liên hệ với đám dây leo, dây leo giăng đầy trời mất đi không chế, lập tức rơi xuống.

- Liệt không sát!

Thái huyền phong Phong chủ Lâm Cao Minh nắm chắc cơ hội, một quyền kinh vô cùng sắc bén, có chứa lực lượng có thể cắt đứt kim loại liền chém thẳng ra, tạo thành tiếng xé gió bén nhọn.

- Không biết tự lượng sức mình.

Qủy Mộc Vương sao lại phải để ý chút quyền kình đó, yêu lực hộ thể phóng ra ngoài, cổ quyền kình này lập tức bị đánh tan, ngay cả tư cách để hắn động tay cũng không có.

- Mạnh quá!

Lâm Cao Minh thế mới biết, chính mình và bán bộ yêu vương có chênh lệch lớn cỡ nào.

- Ba chiêu cũng không giải quyết được ngươi, xem ta ta thật sự đánh giá

thấp ngươi rồi.

Qủy Mộc Vương phân ra một chút tâm thần chú ý ba người Mộ Dung Khuynh Thành và Yến Phượng Phượng, đại bộ phận tâm thần vẫn tập trung trên người Diệp Trần, hắn có thể cảm giác được, sinh cơ của Diệp Trần không hề yếu bớt, chỉ là có một ít thương tổn, bởi vậy có thể thấy được, thực lực của đối phương cường hãn cỡ nào.

- Như nhau thôi.

Diệp Trần vận chuyển Bất tử chi thân, thương thế trong cơ thể liền nhanh chóng khôi phục, tinh khí thoáng mềm nhũn liền đat tới trạng thái đỉnh phong lần nữa, không giảm bớt chút nào, không chỉ có như vậy, lúc huyêt chiến, khí thế của hắn lại càng thêm ngưng luyện, mang theo sát khí nồng đậm, so với lúc trước càng có tính uy hiếp hơn.

- Không thể nào!

Vẻ mặt đờ đẫn của Qủy Mộc Vương đột nhiên biến sắc, tuy rằng hắn không thể giải quyết Diệp Trần trong ba chiêu, nhưng hắn có tự tin là ba chiêu tiếp theo hoàn toàn có thể đánh chết được Diệp Trần, nhưng chẳng biết đối phương đã thi triển bí pháp gì, thương thế chẳng những khỏi hẳn mà tinh khí thần cũng đã tăng lại tới trạng thái đỉnh phong, khí thế toàn thân không giảm mà còn tăng.

- Không có gì là không thể cả!

Diệp Trần thản nhiên cười một cái, chỉ là mỉm cười, cũng khiến cho người ta có một loại cảm giác rét lạnh như gió đông thổi qua.

Biểu lộ dần dần thu liễm lại, một lần nữa khôi phục vẻ đờ đẫn, Qủy Mộc Vương tỉnh táo suy ngẫm một hồi, chậm rãi nói:

- Thiếu chút nữa đã bị ngươi lừa rồi, bí pháp này của ngươi tất nhiên có một tác dụng phụ rất lớn, một khi tác dụng phụ phát tác thì tất nhiên sẽ phản phệ lại chủ thể.

Hắn không cho rằng có bí pháp gì có thể làm trái quy luật tự nhiên được.

- Thử xem thì biết.

Diệp Trần từ chối cho ý kiến, bí pháp của Bất tử chi thân đúng là có tác dụng phụ, bất quá tác dụng này có thể dùng đan dược khôi phục nguyên khí hoặc linh thảo để bù lại, nói cách khác, chỉ cần hắn có lượng nguyên khí lớn bổ sung thì có thể thi triển Bất tử chi thân rất nhiều lần.

- Qủy Mộc Vương, sao ngươi còn không nhanh giải quyết tên tiểu tử kia?

Lão giả thấp bé căn bản không rảnh phân tâm, theo thời gian trôi qua, tốc độ của hắn đã chẳng còn mấy tác dụng nữa, đối phương tùy tiện phản kích vài lần đã có thể khiến cho hắn bó tay bó chân, phát huy thực lực không được, hắn không thể không thừa nhận, chiến lực của Bán Bộ Vương Giả nhân loại phân ra tuy là không bằng được Bán Bộ yêu vương, nhưng kỹ thuật chiến đấu thì lại vượt qua bọn họ không ít, huống hồ gì, chiến lực của Tần Liễu không thể yếu hơn hắn, thậm chí còn muốn mạnh hơn một chút.

- Ngươi tiếp tục chống đỡ một chút nữa đi!

Qủy Mộc Vương nói.

- Được, ngươi nhất định phải nhanh chóng giải quyết đi.

Lão giả thấp bé không biết Qủy Mộc Vương xảy ra chuyện gì, hắn chỉ biết là hắn có chút hối hận, nếu để cho Qủy Mộc Vương đối phó với Tần Liễu thì cục diện ít nhất cũng là ngang sức ngang tài, dù sao thì Qủy Mộc Vương ngoại trừ tốc độ hơi chậm ra thì những thứ khác đều mạnh hơn hắn không ít.

- Diệp Trần này đúng là không thể đối đãi theo tu vi bên ngoài được.

Tần Liễu khác với lão giả thấp bé, ngoại trừ lúc đầu không thích ứng với tốc độ bên ngoài của lão giả thấp bé ra thì kế tiếp lại thừa sức đối phó, có thể

phân tâm quan sát tình hình bên kia của Diệp Trần, mà tình trạng thì tốt hơn so với tưởng tượng của nàng nhiều.

- Diệp Trần không bị thương?

Thái huyền phong Phong chủ Lâm Cao Minh lần đầu tiên nhìn thấy bất tử chi thân của Diệp Trần, liền cảm thấy ngoài ý muốn, còn Yến Phượng Phượng thì cũng không kinh ngạc là mấy, trận đấu giữa Diệp Trần và Liễu Vô Kiếm hình như đã bộc lộ ra loại năng lực này rồi, khiến cho Liễu Vô Kiếm một chút phản kích chi lực cũng không có, về phần Mộ Dung Khuynh Thành thì lộ ra vẻ an tâm, lúc trước, lúc Diệp Trần tìm được bí pháp Bất tử chi thân thì nàng đang ở bên cạnh hắn.

- Ta không có kiên nhẫn dây dưa với ngươi.

Qủy Mộc Vương là quỷ mộc tu thành Bán Bộ Vương Giả, cho dù không kiên nhẫn thì vẻ mặt cũng không thay đổi gì, bất quá ngữ khí lại thể hiện tâm tình của hắn.

- Thiên la địa võng!

Sưu sưu sưu sưu sưu...

Tiếng xé gió dày đạc vang lên, theo thân thể của Qủy Mộc Vương, lao tới vô số dây leo màu đen, mấy sợi dây leo này lượn lờ khí tức màu đen, tới mức, sinh cơ trong không khí hoàn toàn không còn, một mãnh tĩnh mịch, trong chớp mắt, chất chồng bốn phía, cũng không biết đan xen bao nhiêu tầng, một ít dây leo thậm chí còn cắm rễ xuống đất, hấp thu sinh cơ có trong đất, bồi dưỡng bản thân, tự động phát triển.

- Tên Qủy Mộc Vương đúng là khó giải quyết thật.

Yến Phượng Phượng cũng thử dùng niết bàn chi hỏa để đốt mớ dây leo này, nhưng Qủy Mộc Vương phát giác ra liền cắt đứt dây ngay, không để cho nàng thừa dịp, không chỉ thế, mấy cái dây cắm rễ dưới đất ngày càng nhiều, bắt đầu không bị khống chế, điên cuồng phát triển, cây cối trong

phạm vi vài dặm liền bị ảnh hưởng, nhanh chóng héo khô, nhiều sinh cơ tụ tập lại một chỗ như vậy, tạo thành một vòng tuần hoàn không phá được, thân ảnh của Qủy Mộc Vương và Diệp Trần đã không thấy được, bị bao vây trong một khối cầu lớn do dây leo đan thành, đường kính của khối cầu không nhỏ hơn năm dặm.

- Ngự Kiếm Thuật!

Diệp Trần không có lý gì để cho Qủy Mộc Vương phát huy ưu thế của mình, hoàng kim kiếm bị tổn thương một chút bắn nhanh ra ngoài, lăng không biến lớn, hóa thành một cây cự kiếm, chém về phía Qủy Mộc Vương, cùng lúc đó, tay trái của hắn cũng làm thành kiếm chỉ, một ngón tay điểm ra, trường kiếm màu xanh biếc bên hông cũng bắn nhanh ra, một kiếm hóa thành ba, ba đạo kiếm ảnh tấn công về phía bên trái của Qủy Mộc Vương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 802: Ngự Sử Song Kiếm, Nguy Ky Lai Lâm. (Hạ)

Hắn nhìn ra được, thực lực của Quỷ Mộc Vương tuy là vô cùng đáng sợ, nhưng tốc độ của hắn thì lại khá chậm, từ lúc mới bắt đầu tới giờ đều đứng yên một chỗ.

Băng!

Qủy Mộc Vương một quyền đánh văng Hoàng kim kiếm, lại không thể ngăn được trường kiếm màu xanh kia, yêu lực hộ thể bị bóc vỡ một khối lớn, kiếm khí lưu lại một vệt máu trên vai của hắn, cắt đứt dây leo bay ra ngoài.

- Lợi dụng Ngự Kiếm Thuật chấn động yêu lực hộ thể của ta, sau đó thi triển Ngự kiếm thuật để công phá.

Yêu lực hộ thể của Qủy Mộc Vương rất lợi hại, dưới tình huống bình thường thì Ngự kiếm thuật rất khó mà công phá được yêu lực hộ thể của hắn, cho nên vì phải đối bính với Ngự Kiếm Thuật, cho nên yêu lực hộ thể mới bất ổn, cho phi kiếm có thể thừa dịp đó, nếu như không phải vai của hắn mọc ra một đoạn dây leo thì chỉ sợ không thể chỉ đơn giản là một vết máu như vậy, mà là một miếng thịt rồi.

- Tán hồn quyền!

- Tán Hồn Diệt phách!

Thân thể của Qủy Mộc Vương vẫn không động, đấm ra hai quyền liên hoàn, cái nào cũng mang theo kình quyền rất bá đạo.

Diệp Trần không dám chậm trễ, thi triển hết bản lĩnh của mình ra, một người khống chế hai thanh phi kiếm, Hoàng kim kiếm hóa thành cự kiếm, trường kiếm màu xanh thì chia ra làm ba, chia ra làm năm, kiếm ảnh tràn

ngập, tương đương với cỗ lực lượng của Qủy Mộc Vương, nhất thời, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Đương nhiên, cũng chỉ có linh hồn lực đạt tới trình độ như Diệp Trần thì mới có thể một mình khống chế hai thanh phi kiếm.

Bất quá, mặc dù như thế thì Diệp Trần cũng cảm thấy không được tốt cho lắm, trước mắt nhìn như cân sức cân tài, nhưng Qủy Mộc Vương dù sao cũng là Bán Bộ Vương Giả, mỗi một quyền đều thế đại lực trầm, hắn cần phải dốc hết toàn lực mới có thể ngăn cản được, nếu như không phải có bất tử chi thân, nếu như không phải trong thần long huân chương có chứa một phần ba chân nguyên thì hắn đã sớm thất bại rồi.

Bên ngoài quả cầu bằng dây leo phát ra tiếng nổ lớn.

Ba người Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành dĩ điểm phá diện, bắt đầu công kích quả cầu bằng dây leo, ba người phối hợp ăn ý, đầu tiên là dùng niết bàn chi hỏa để đốt dây, Qủy Mộc Vương bất đắc dĩ, phân tâm điều khiển dây, làm cho đống dây leo bị đốt rơi xuống, thừa cơ hội này, Mộ Dung Khuynh Thành và Thái huyền phong Phong chủ Lâm Cao Minh liền cuồng oanh loạn tạc, muốn nổ xuyên quả cầu bằng dây leo này, cũng chính vì ba người bọn họ hợp lực công kích mới khiến cho Qủy Mộc Vương có chỗ phân tâm, không thể toàn tâm toàn ý công kích Diệp Trần, nếu không thì áp lực của Diệp Trần lại càng lớn.

- Các ngươi đã muốn chết thì ta sẽ cho các ngươi chết.

Yêu lực của Qủy Mộc Vương bừng bừng bộc phát, cuộn lại thành một quả cầu dây leo biết cử động, vô số dây leo giống như một cây roi, co lại hướng về phía ba người, đám dây leo này ẩn chứa yêu lực của Bán Bộ Vương Giả, lực sát thương rất khủng bố, không thua gì một kích toàn lực của một tên tông sư hàng đầu, hàng trăm dây cùng đánh tới, dù thực lực của ba người có cao cường cũng bị ép phải liên tục lùi về sau, không cách nào tới gần.

Thực lực của Bán Bộ yêu vương làm ba người khiếp sợ không thôi.

Lấy một địch bốn mà vẫn chiếm thượng phong.

- Huyền không ấn!

Đột nhiên.

Bên ngoài quả cây dây leo xuất hiện một chưởng ấn cực lớn, nghiền nát dây léo, khiến chúng bay loạn khắp nơi, đen khịt một mảnh, còn Qủy Mộc Vương ở trong thì sắc mặt tái nhợt, khí huyết sôi trào không thôi.

Hóa ra là Tần Liễu đã ra tay, dùng một cái Huyền không ấn đánh lên quả cầu dây leo, thực lực của Tần Liễu không kém hơn Qủy Mộc Vương, Qủy Mộc Vương lại phân tâm ra hai bên, một bên kịch chiến chính diện với Diệp Trần, một bên điều khiển dây leo tấn công ba người Mộ Dung Khuynh Thành, vội vàng không kịp chuẩn bị nên phải chịu thiệt thòi.

- Ngũ kiếm tề phát!

Diệp Trần nắm lấy cơ hội, Hoàng kim kiếm cùng với trường kiếm màu xanh đều tự động chia làm năm, mười đạo kiếm ảnh lao về phía Qủy Mộc Vương!

Thương thương thương thương...

Phốc suy!

Phốc suy!

Sau một loạt tiếng kim loại va chạm vào nhau là lúc yêu lực hộ thể bắt đầu chống đỡ không nổi, bị chém ra vài lỗ hổng, kiếm khí sắc bén liền chui vào, xâm nhập vào bản thể của Qủy Mộc Vương.

- PHÁ...!

Qủy Mộc Vương chế trụ khí huyết, phóng ra yêu lực, giải trừ nguy cơ

lần này.

Cứ như vậy, Qủy Mộc Vương, lão giả thấp bé, Tần Liễu, Diệp Trần, ba người Mộ Dung Khuynh Thành, tổng cộng bảy người, toàn bộ đều bị dồn vào một cuộc chiến dai dẳng, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Bên này đánh tới thiên hôn địa ám, bên ngoài rừng cây, từng đạo nhân ảnh bị hấp dẫn tới, bên tây bắc là lão giả gầy cùng với thanh niên có phù văn màu lưu ly ở trán, phía tây là Kim Tuyệt Vương và cao thủ Tà Vương Lâu, phía bắc là Hình Vương và cao thủ của Ngục môn, còn những hướng khác thì có vài đạo nhân ảnh rải rác, có Bán Bộ Vương Giả của tông môn ngũ phẩm, có thân ảnh là Bán Bộ Vương Giả, nhất thời, có gần mười vị Bán Bộ Vương Giả hội tụ tới đây.

- Ha ha, xem ra là có bảo bối gì tốt xuất thế, bằng không thì cũng sẽ không đánh kịch liệt như vậy.

Kim Tuyệt Vương nhếch mép cười lớn, liếm liếm môi.

- Nếu như thực lực không mạnh thì giết hết cũng không sao.

Sát khí của Hình Vương là nặng nhất, há miệng là nói muốn giết hết bọn Diệp Trần.

- A? là Qủy Mộc Vương!

Phía xa, lão giả gầy nhìn thấy quả cầu dây leo trong rừng, nói.

- Qủy Mộc Vương, người này rất mạnh sao?

Thanh niên hỏi.

Lão giả gầy nói:

- Qủy Mộc Vương là Bán Bộ yêu vương do một cây quỷ mộc tu thành, trời sinh có thể hấp thụ sinh cơ để làm bản thân lớn mạnh, tuyệt chiêu thiên

phú của hắn chính là phóng thích dây leo, tạo thành một quả cầu lớn, vây địch nhân ở bên trong, còn một số dây leo sẽ cắm rễ trong lòng đất, rút đi sinh cơ của cây cỏ bốn phía, giảm bớt tiêu hao cho yêu lực của Qủy Mộc Vương, là tên rất khó chơi, gặp phải hắn, nếu có thể không đánh thì tốt nhất là không đánh.

Tốc độ của mọi người cực kỳ nhanh, chỉ một lát sau đã tới gần chiến địa khoảng một trăm dặm.

- Không ổn, nhiều Bán Bộ Vương Giả như vậy.

Tần Liễu biến sắc, đột nhiên kéo dài khoảng cách.

- Sao hả, ngươi sợ sao?

Lão giả gầy thở ra một hơi, mạnh miệng nói.

Sắc mặt của Tần Liễu không hòa nhã, nói:

- Ngươi xem bốn phía đi.

Nghe vậy, lão giả gầy liền phóng xuất linh hồn lực ra bốn phía, sau một khác, sắc mặt của hắn thay đổi mấy lần, cảm giác trong phạm vi này chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện bảy tám vị Bán Bộ Vương Giả, mỗi tên đều không thể xem thường, còn có hai tên, khí tức vô cùng khủng bố, không kém hơn Tần Liễu chút nào, bất quá rất nhanh, hắn lại cười âm hiểm,

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 803: Hình Phạt Vũ Học. (Thượng)

- Vậy thì có liên quan gì tới ta, tìm được hỏa lê thụ là các ngươi chứ có phải bọn ta đâu, ngươi nói xem, nếu bọn chúng biết được các ngươi tìm thấy hỏa lê thụ thì bọn chúng sẽ làm gì đây.

Sắc mặt của Tần Liễu đanh lại, nói:

- Trên người ngươi chưa chắc đã không có bảo bối gì, cùng lắm thì cá chết lưới rách, tin là bọn họ cũng sẽ không ngại giết thêm một tên đâu.

- Vậy thì để xem ai chết trước.

Ánh mắt của lão giả thấp bé lóe lên không ngừng, giống như đang tính toán chuyện gì đó.

Qủy Mộc Vương lấy một địch bốn, thủy chung không làm gì được Diệp Trần, điều này khiến cho hắn đột nhiên tỉnh ngộ ra là không thể dùng cảnh giới tu vi để phán đoán thực lực của Diệp Trần.

Qủy Mộc Vương tuy rằng không thể tính là Bán Bộ yêu vương hàng đầu, nhưng cũng tính là kẻ nổi bật trong Bán Bộ yêu vương, Bán Bộ yêu vương bình thường không thể nào chống đỡ được tới bây giờ, mà Diệp Trần thì lại bằng vào tu vi Linh hải cảnh trung kỳ đỉnh phong, không chỉ chống đỡ, ngược lại còn mang tới cho hắn một tia uy hiếp, chỉ cần sơ ý một chút tôi thì sẽ bị thương, chuyện này khiến hắn phải xem xét kỹ Diệp Trần lại một lần nữa.

Nếu như đối phương đột phá tới cảnh giới linh hải cảnh hậu kỳ thì chẳng phải là sẽ có địa vị ngang với hắn sao.

Tuy là bị vây trong trận kịch chiến như vậy, nhưng Qủy Mộc Vương

cũng thường xuyên phóng xuất linh hồn lực, chuyện đông đảo Bán Bộ Vương Giả đang tới hắn đã biết rồi.

Thu bớt yêu lực lại, Qủy Mộc Vương không công kích Diệp Trần, quả cầu lớn kín mít không một khe hở kia cũng biến mất, nhanh chóng chui vào trong lòng đất, bất quá, đây không có nghĩa là đám dây này đã không còn tác dụng, tới thời điểm mấu chốt thì sẽ có một lượng sinh cơ rất lớn cung cấp vào để có thể vây khốn được đám người trong phạm vi vài dặm, về phần có thể bị công phá hay không thì để sau hẳng nói.

Diệp Trần không ngốc, tuy rằng việc điều khiển song kiếm khiến hắn không thể phân tâm nhận biết tình hình bên ngoài, nhưng vẻ mặt của Qủy Mộc Vương đã nói cho hắn biết là đã có biến.

Quả nhiên, chờ linh hồn lực của Diệp Trần phóng xuất ra ngoài thì lập tức biết được vì sao Qủy Mộc Vương lại dừng tay.

- Thực lực của Kim Tuyệt Vương và Hình Vương không thua gì Tần Liễu tiền bối, so với Qủy Mộc Vương chỉ hơn chứ không kém., hai người này không phải người mà Qủy Mộc Vương và lão già kia có thể so được, hơn nữa còn có năm vị Bán Bộ Vương Giả khác nữa, hơn hai mươi tên tông sư đứng đầu, nếu như nhằm vào chúng ta thì chỉ thua chứ không thắng được.

Vẻ mặt của Diệp Trần lập tức ngưng trọng.

Cục diện lúc này, đối với bọn ho thật sự rất bất lợi, nói không chừng sẽ trở thành đích ngắm của mọi người.

Bá! Bá!

Không hẹn mà gặp, Diệp Trần và Tần Liễu, sau đó là ba người Mộ Dung Khuynh Thành và Yến Phượng Phượng hai bên trái phải, sau đó lùi lại, tránh cho rơi vào phạm vi bao vây.

Qủy Mộc Vương và lão giả thấp bé cũng cố không tìm năm người gây phiền phức, cũng lùi lại, im lặng quan sát bên ngoài.

Chớp mắt vài cái, Bán Bộ Vương Giả và tông sư đứng đầu hộ tống từ các hướng cũng đã đứng ở cách đó mười dặm, biểu tình khác nhau, có diện vô biểu tình, thần sắc lạnh lùng, có vẻ mặt nghiền ngẫm, mắt lộ hung quang, cũng có kẻ sống chết mặc bây, giống như không muốn ra tay.

- Nhiều Bán Bộ Vương Giả như vậy!

Thái huyền phong Phong chủ Lâm Cao Minh hít một ngụm lãnh khí.

Tần Liễu thấp giọng nói:

- Tổng cộng có bảy vị Bán Bộ Vương Giả, người mạnh nhất trong đó hẳn là Hình Vương của Ngục Môn, Kim Tuyệt Vương của Tà Vương Lâu xếp sau, hai người này, luận thực lực cũng không kém ta, trong năm người còn lại thì có Thiết Thủ Vương của Cổ gia Đông Hoàng thành là mạnh nhất.

Đã từng là tông chủ của Huyền Tông, ngoại trừ Bán Bộ Vương Giả mới sinh ra và Bán Bộ Vương Giả không thích đi lại trên giang hồ ra thì hầu như không ai mà Tần Liễu không nhận ra cả.

- Vị Bán Bộ Vương Giả bên trái này là ai?

Diệp Trần dưa mắt quan sát bảy vị Bán Bộ Vương Giả, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người lão giả mặc y phục thô bên trái.

Tần Liễu liếc mắt nhìn vị lão giả mặc y phục thô bên trái, mở miệng nói:

- Người này là Bán Bộ Vương Giả Trục Ảnh Vương của ngũ phẩm tông môn Ám Ảnh Môn trong Thiên Vũ vực, làm sao vậy?

Diệp Trần nói:

- Trong mấy vị Bán Bộ Vương Giả thì khí tức của hắn là yếu nhất, lúc tình hình nguy cấp thì có thể chọn đột phá từ bên đó.

Tần Liễu không biết Diệp Trần làm sao phân ra được khí tức mạnh yếu, nhưng nàng không có cùng ý kiến với hắn,

- Chiến lực của Trục Ảnh Vương có thể là yếu nhất, nhưng tốc độ của hắn cũng không chậm hơn lão già nhỏ thó lúc này, phong cách chiến đấu cũng rất quỷ dị, rất khó nuốt, nếu đột phá từ phía của hắn sẽ không dễ đâu.

- Đương nhiên là không có khả năng, nhưng tương đối dễ ứng phó, đối với ta mà nói thì ứng phó với loại Bán Bộ Vương Giả chỉ có tốc độ nhanh chứ thực lực không tính là tuyệt đỉnh thì dễ dàng hơn nhiều.

Thực lực của Diệp Trần hiện tại không kém gì Bán Bộ Vương Giả bình thường, cho dù là Qủy Mộc Vương cũng khó mà tổn thương hắn được, khí tức của Trục Ảnh Vương là người yếu nhất trong số Bán Bộ Vương Giả có mặt ở đây, chọn hắn cũng là chuyện không thể tránh được, chứ không phải Diệp Trần không để Trục Ảnh Vương vào mắt.

Tần Liễu ngẫm lại thấy cũng đúng, Ngự kiếm thuật của Diệp Trần vốn đã cực nhanh ròi, muốn dùng tốc độ để tránh đi công kích thì đúng là không có khả năng.

- Ha ha, Địa Thử Vương, ngươi đúng là con ruồi thính mũi mà, lần này lại là thứ gì thu hút ngươi qua đây, còn khiến ngươi đại chiến một hồi đây.

Người nói chính là Thiết Thủ Vương của Cổ gia Đông Hoàng thành, Tần Liễu không biết Qủy Mộc Vương và lão giả thấp bé nhưng hắn biết, hắn còn từng đánh không ít trận với Địa Thử Vương cũng chính là lão giả thấp bé, biết được tập tính của Địa Thử Vương.

Địa Thử Vương miệng cười tâm không cười, nói:

- Thiết Thủ Vương, ngươi đúng là hiểu ta mà, bất quá ta làm gì thì hình như là liên quan gì tới ngươi.

Nói thật thì dục vọng của hắn đối với hỏa lê thụ quá lớn, hắn tình nguyện tốn thêm chút sức nữa cũng không muốn nói ra chuyện hỏa lê thụ đang ở trên người Diệp Trần, bởi vì một khi nói ra rồi thì hy vọng hắn cướp được hỏa lê thụ lại càng nhỏ, hắn không tin Diệp Trần lúc nào cũng sẽ ở

cạnh Tần Liễu.

Hô!

Nghe vậy, Tần Liễu liền thở ra một hơi, xem ra Địa Thử Vương cũng sẽ không nói chuyện này ra, cũng đúng, nói ra thì khác nào từ bỏ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 804: Hình Phạt Vũ Học. (Hạ)

Thiết Thủ Vương tròng mắt vừa chuyển, cười nói:

- Các ngươi bên này có hai vị Bán Bộ Vương Giả, bọn họ bên kia chỉ có một, như vậy thì bảo vật nhất định không phải của các ngươi, cho nên các ngươi muốn cường đoạt, mà nơi này lại là cấm địa thụ lâm, linh thụ không ít, bảo vật chắc là linh thụ, bảo vật có thể khiến Địa Thử Vương ngươi cường đoạt sao có thể là trung phẩm linh thụ được, nhất định là thượng phẩm linh thụ, Địa Thử Vương, ta nói vậy có đúng không?

Thiết Thủ Vương vốn giảo hoạt, nói bừa vài câu đã kể gần đúng hết mọi chuyện, khiến cho đám người Tần Liễu và Diệp Trần đều biến sắc.

Địa Thử Vương cười hắc hắc, không nói gì cả, nếu đối phương đã đoán được rồi thì giấu giếm cũng không nghĩa lý gì.

- Chúng ta đi!

Tần Liễu biết thái độ làm người của Thiết Thủ Vương, vô cùng tham lam, tiếp tục ở lại sẽ không có chuyện gì tốt.

- Huyền Vương, bảo vật nên để lại cho người có đức, để thượng phẩm linh thụ lại rồi hãy đi cũng không muộn.

Trương Tử Hàm cũng không e ngại Huyền Tông, Cổ gia Đông Hoàng Thành cùng sở hữu hai đại vương giả, một là Đông Vương, một là Phá Hư Vương, hai người liên thủ, cho dù không địch lại Huyền Hậu đi nữa thì chí ít cũng có thể khiến cho đối phương kiêng kỵ vài phần, huống hồ nơi này lại là cấm địa, tranh đoạt bảo vật, việc nhân đức không nhường ai, chỉ cần không giết chết đối phương thì Huyền Hậu cũng sẽ không tìm tới bọn họ gây phiền phức.

- Thiết Thủ Vương, đây chỉ là lời nói một phía của ngươi, ngươi nói chúng ta có thượng phẩm linh thụ thì chúng ta sẽ có thượng phẩm linh thụ sao?

Tần Liễu trầm giọng nói.

- Có hay không thì cứ lấy hết mấy thứ trong linh giới ra cho mọi người xem chẳng phải sẽ biết sao?

Hình Vương hai tay ôm ngực, ngữ khí thản nhiên.

- Đúng, lấy ra cho mọi người nhìn xem, nếu như không có thì chúng ta tự nhiên sẽ không tìm ngươi gây chuyện.

- Chúng ta nhiều người như vậy, ngươi cứ để cho bọn ta chút mặt mũi đi.

Sức hấp dẫn của thượng phẩm linh thụ quả thật quá lớn, so với bán cực phẩm bảo khí còn phải quý hơn gấp mười, nếu như tông môn có một gốc thượng phẩm linh thụ thì thực lực tổng thể có thể được nâng lên một bậc, nhưng quan trọng nhất chính là thọ mệnh của thượng phẩm linh thụ ít nhất cũng có hơn một vạn năm, nói cách khác, những năm tháng sắp tới, tác dụng của thượng phẩm linh thụ sẽ cuồn cuộn không ngừng, vô cùng vô tận.

- Muốn chúng ta mở linh giới cũng không phải là không thể được, bất quá, các ngươi cũng phải mở linh giới, trong cấm địa di động này, lẽ nào chỉ có bọn ta tìm thấy bảo vật.

Diệp Trần thấy bản thân đã thành mục tiêu của mọi người, hít sâu một hơi, bình tĩnh nói.

- Tiểu tử, bọn ta đang nói chuyện, nào có phần cho ngươi xen vào, có phải là chán sống rồi không.

Nhãn thần của Thiết Thủ Vương tối lại, hắn sẽ không giết Huyền Vương Tần Liễu, không có nghĩa là hắn sẽ không giết Diệp Trần, chỉ là một con kiến hôi có tu vi Linh Hải cảnh trung kỳ mà cũng dám cò kè mặc cả với bọn

hắn.

- Thiết Thủ Vương, ngươi dọa ai chứ, ra khỏi cấm địa thì ta sẽ cho ngươi biết thế nào là trời cao đất dày.

Tần Liễu cho tới bây giờ còn chưa từng nhịn nhục tới vậy, trong ánh mắt lộ ra sát khí.

- Hắc hắc, ta đợi ngươi.

Thiết Thủ Vương không hề để tâm.

- Trục Ảnh Vương, tránh ra.

Nơi này không thích hợp để ở lâu, Tần Liễu mang theo đám người Diệp Trần, bay vút về phía Trục Ảnh Vương.

- Xin lỗi, đường này không thông.

Trục Ảnh Vương sẽ không bỏ qua cơ hội này, tốc độ của hắn là nhanh nhất, tham vọng chiếm được thượng phẩm linh thụ không thua gì Hình Vương và Kim Tuyệt Vương.

- Không thông cũng phải thông!

Diệp Trần căn bản không muốn nói nhiều với đối phương, kiếm chỉ nhất dẫn, Hoàng kim kiếm và trường kiếm màu lục trong nháy mắt đã ra khỏi vỏ, tựa động chia làm năm, hóa thành mười đạo kiếm ảnh, lao nhanh về phía Trục Ảnh Vương, bởi vì tốc độ quá nhanh, ra tay quá bất ngờ nên Trục Ảnh Vương lúng túng không kịp phản ứng, lúc này đã muộn một bước.

Phanh phanh phanh...

Tiếng nổ tung vang lên, Trục Ảnh Vương bay ngược về sau, khóe miệng rỉ ra vài đạo tơ máu.

Tần Liễu chỉ ra tay chậm hơn Diệp Trần một chút, tay ngọc giơ lên,

chưởng lực ngưng luyện như nước liền quét hết mấy tên tông sư hàng đầu mà Trục Ảnh Vương mang theo văng ra ngoài, giống như đuổi ruồi vậy, căn bản khong cần tốn nhiều công sức.

- Đi!

Chân nguyên hộ thể của Tần Liễu bao phủ lên Lâm Cao Minh, Yến Phượng Phượng hóa thành bản thể thanh phượng, kiếm sí phía sau Diệp Trần vỗ mạnh, hắc quang trên người Mộ Dung Khuynh Thành chợt lóe rồi biến mất, bốn người đột phá vòng vây ra bên ngoài với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã bay ra xa hơn mười dặm.

- Chạy đi đâu!

Tay phải của Thiết Thủ Vương giơ lên, mặt ngoài của bàn tay nổi lên kim chúc quang trạch màu thiết đen, một chưởng chém về phía năm người Diệp Trần.

ầm ầm!

Một chưởng này ẩn chứa hai loại áo nghĩa, phân biệt là kim chi áo nghĩa và thổ chi áo nghĩa, chỉ thấy bầu trời tối sầm lại, một bàn tay sắt cực lớn lao về phía năm người.

- Lạc địa ấn!

Tần Liễu dù sao cũng là Bán Bộ Vương Giả, nàng đã sớm biết là mấy người này sẽ không để cho bọn họ rời khỏi dễ dàng, cho nên trên đường bay đi đã bắt đầu kết ấn, trong nháy mắt khi bàn tay sắt cực lớn kia bay tới thì một chưởng ấn thủy tinh giáng xuống từ trên trời, đè bàn tay kia xuống.

- Hình sát!

Công kích của Thiết Thủ Vương bị triệt tiêu, nhưng phía sau còn có một Hình Vương càng cường đại hơn, chiêu thức của hắn cũng giống như Hình phạt, hai tay hắn kết ấn, trong hư không liền truyền tới tiếng dây xích kêu

leng keng, một màn khiến kẻ khác giật mình phát sinh, sâu trong hư vô, mười sợi xích sắt giáng xuống từ trên trời, chia ra khóa trụ cổ tay của năm người, không khó để đoán, nếu như bị sợi xích sắt này túm lại thì chẳng phải chuyện tốt lành gì.

- Hình Vương, ngươi dám?

Trên mặt Tần Liễu đầy sát khí, đây là hình phạt võ học tiếng tăm lẫy lừng của Hình Vương trong hình sát, một khi bị sợi xích sắt này khóa lại thì chẳng khác gì phạm nhân, tùy người chém giết.

- Huyền diệu độn!

Chân nguyên toàn thân bắn ra, phía trước Tần Liễu xuất hiện một cái môn hộ không rõ, môn hộ vừa xuất hiện thì Tần Liễu liền mang theo Lâm Cao Minh tiến vào, lần thứ hai xuất hiện thì đã đi ra hơn năm mươi dặm, đây là thuấn di chân chính, không có bất kỳ quỹ đạo di động gì.

Bất quá, Tần Liễu lòng như lửa đốt, nàng và Lâm Cao Minh có thể thoát được, nhưng phía sau còn có ba người Yến Phượng Phượng và Diệp Trần.

- Niết bàn chi hỏa!

Yến Phượng Phượng hóa thân thành bản thể thanh phượng, hai cánh đột nhiên vỗ mạnh, niết bàn chi hỏa hung mãnh liền tấn công về phía xích sắt trên hư không, xích sắt bị niết bàn chi hỏa đốt chảy mất một mắt xích, không khóa nàng lại được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 805: Tuyệt Đỉnh Bán Bộ. (Thượng)

- Mộ Dung, ngươi cứ đi đi, ta có cách!

Không kịp dùng chân nguyên truyền âm cho nên Diệp Trần trực tiếp dùng linh hồn truyền âm cho Mộ Dung Khuynh Thành, giống như tâm đầu ý hợp vậy, đây là cách truyền âm mà chỉ có hắn mới biết.

Mộ Dung Khuynh Thành tuy là lo lắng, nhưng cũng biết Diệp Trần đã nói vậy thì nhất định đã nắm chặt, nếu như còn lưu lại thì ngược lại còn khiến hắn lo lắng.

Ma lực tinh hoa dũng mãnh tiến vào cặp cánh đen sau lưng nàng, tốc độ của Mộ Dung Khuynh Thành đã nhanh hơn cả trình độ của Bán Bộ Vương Giả, nháy mắt đã ra được trăm dặm, xích sắt chỉ khóa được một cái hư ảnh.

Hoa lạp lạp!

Tốc độ rơi xuống của xích sắt nhanh như huyễn ảnh, xích sắt cuối cùng chỉ giống như một con rắn nhỏ linh hoạt, quấn hướng cổ tay và thân thể của Diệp Trần, một khi bị quấn lấy thì hậu quả sẽ không tưởng nổi.

- Hóa ảnh thuật!

Thời khắc mấu chốt, thân thể của Diệp Trần liền trở nên hư ảo, chân thân giống như kim thiền thoát xác, từ trong thân thể hư ảo xông ra, mà sợi xích sắt kinh khủng kia thì chỉ khóa được cái bóng của Diệp Trần mà thôi, mà cái bóng của Diệp Trần thì vẫn đang giãy giụa, không khác gì người sống cả.

Tạp sát!

Hình sát không chỉ là xích sắt khóa người lại, sau khi khóa được thì các chiêu sau đó theo nhau mà tới, chỉ trong trong hư không ánh đao chợt lóe, một đạo hình đao hư huyễn chém qua nhân ảnh của Diệp Trần, không có tiên huyết, cái bóng của Diệp Trần chia làm hai, tan thành hư vô.

- Nguy hiểm thật!

Cách đó hơn mười dặm, trán của Diệp Trần đổ mồ hôi lạnh, hắn không nghĩ tới Hình Vương lại cường đại tới mức ấy, nếu như không phải hắn đã tham ngộ ảnh chi áo nghĩa tới tiểu thành, đề thăng khinh công phân thân hóa ảnh tới cảnh giới trung giai áo nghĩa khinh công thì dưới một chiêu này, không chết cũng tàn phế.

- Ân! Ảnh chi áo nghĩa?

Trong mắt Hình Vương hiện lên vẻ kinh ngạc, Tần Liễu có thể tránh được hình sát thì vẫn nằm trong dự liệu của hắn, dù sao thì đối phương luận thực lực cũng không kém hơn hắn được, không tránh được thì mới là chuyện lạ, Yến Phượng Phượng có thể tránh được hắn cũng không quá kinh ngạc, thanh phượng là một trong những yêu thú có phẩm chất cường đại nhất, trong bộ tộc bán yêu thì có bán yêu thủy tổ cửu đầu xà, thanh nhãn bạch lang, thiên hổ và vài loại nữa, đều là yêu thú có tư chất không kém gì thanh phượng, mà niết bàn chi hỏa của thanh phượng lại kế thừa từ phượng hoàng, lực phá hoại không cần nghĩ cũng biết kinh người cỡ nào.

Về phần nữ tử có cặp cánh dơi sau lưng thì nếu như hắn đoán không lầm thì hẳn là huyết mạch của hoàn mỹ ma nhân, tu luyện chính là ma lực, bất quá lúc đầu gần như còn không thể chạy trốn khỏi xích sắt của hắn, giây cuối cùng, ma lực trong cơ thể đối phương bắt đầu khởi động, phẩm chất cực cao, nhất định mà ma lực của vương cấp, cho dù đã bị pha loãng ra thì cũng mang theo sức mạnh to lớn không thể tưởng tượng được, để cho tốc độ của đối phương nhoáng cái đã bạo tăng tới mức khiến cho kẻ khác nhìn mà giận sôi gan, cho nên, đối phương có thể tránh được, Hình Vương vẫn có thể hiểu được.

Duy nhất để cho Hình Vương lộ ra ngạc nhiên chính là Diệp Trần, ảnh chi áo nghĩa là một trong những áo nghĩa khó tham ngộ nhất, luận tốc độ gia thành thì có thể so với phong chi áo nghĩa, lôi chi áo nghĩa và khoái chi áo nghĩa, nhưng luận đào sinh gia thành ảnh chi áo nghĩa lại bao trùm hết cả mấy áo nghĩa đó, hắn rất khó tưởng tượng, đối phương làm sao đẻ tham ngộ ảnh chi áo nghĩa tới cảnh giới cỡ này, đã cách tiểu thành không xa.

- Thú vị lắm, lần này tha cho các ngươi một con đường sống vậy.

Hình Vương không đuổi theo, tốc độ của hắn cũng tương đương với Tần Liễu, thậm chí còn không nhanh bằng, không có khả năng đuổi được, còn ba người khác thì không có tốc độ của ai kém hơn cả.

- Thiên Nhi, mấy thanh niên nhân kia cũng không thể coi thường.

Lão giả gầy nói với thanh niên.

Thanh niên có phù văn màu lưu ly ở giữa trán vẻ mặt lạnh nhạt, nói:

- Đúng là cũng khá.

Niết bàn chi hỏa của Yến Phượng Phượng, ma lực tinh hoa của Mộ Dung Khuynh Thành, ảnh chi áo nghĩa và Ngự kiếm thuật của Diệp Trần khiến hắn cảm thấy có chút hứng thú.

- Khốn kiếp, dám đả thương ta.

Trục Ảnh Vương bị đánh bay ra ngoài phẫn nộ tới cực điểm, hắn đường đường là Bán Bộ Vương Giả, cư nhiên lại bị một tên tôm tép có tu vi Linh Hải cảnh trung kỳ đánh bay ra ngoài, còn bị một chút thương tích nữa, điều này khiến cho hắn không thể chấp nhận nổi, cảm giác bị tát một cái vào mặt, vô cùng xấu hổ.

- Trục Ảnh Vương, cái tên phế vật ngươi, ngay cả ngăn bọn chúng lại cũng không nổi.

Thiết Thủ Vương thu hồi tầm mắt, nhìn Trục Ảnh Vương đầy vẻ khinh thường, châm dầu vào lửa.

A!

Trục Ảnh Vương tức giận gầm lên một tiếng, chỉ tay vào Thiết Thủ Vương, quát:

- Thiết Thủ Vương, ngươi nói lại lần nữa xem.

- Ta nói ngươi là một phế vật.

Ngữ khí của Thiết Thủ Vương đầy vẻ châm chọc.

- Tìm chết!

Trục Ảnh Vương đang giận sôi máu, mắt cũng sung huyết, đâu còn quản chuyện thực lực của Thiết Thủ Vương mạnh hơn hắn, vung tay phóng ám khí đầy trời, mỗi một mũi ám khí đều ẩn chứa chân nguyên của Bán Bộ Vương Giả cùng với võ đạo ý chí vô kiên bất tồi, giống như thiên nữ tán hoa, bay về phía Thiết Thủ Vương.

- Ngươi muốn chết.

Nhãn thần của Thiết Thủ Vương trở nên lạnh lẽo, bàn tay vung lên, ám khí khắp trời đều bị hắn thu lại thành một đoàn, sau đó ném lại về phía Trục Ảnh Vương.

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, Trục Ảnh Vương lảo đảo lùi lại vài bước, lông tóc chẳng bị thương chút nào, nhưng mấy tông sư hàng đầu của Ám ảnh môn đứng bên cạnh hắn lại chết sạch, không còn người nào.

- Qúa tàn nhẫn, Ám ảnh môn lần này tổn thất lớn rồi, thương gân động cốt nhiều quá.

Mấy người đứng xem không ít người âm thầm lắc đầu, tông sư đứng đầu không phải cải trắng, muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu được, lần này tứ cực

đại đế mộ địa xuất thế, các đại tông môn ngũ phẩm cử tới đều là cao thủ đứng đầu, thoáng cái đã chết sạch chỉ còn lại mỗi mình Trục Ảnh Vương, có thể nghĩ được đả kích này đối với Ám ảnh môn lớn cỡ nào.

Giống như bị tạt một gáo nước lạnh lên đầu, Trục Ảnh Vương liền tỉnh táo lại, thấy tông sư đứng đầu của Ám ảnh môn đều chết sạch cả, nhãn thần oán độc, nói:

- Thiết Thủ Vương, ngươi độc ác lắm, bọn họ chưa từng đắc tội với ngươi, ngươi không sợ Ám ảnh môn của ta khai chiến với Cổ gia của ngươi sao.

- Mộ địa của tứ cực đại đế xuất thế, sống chết đều do ý trời, nếu Ám ảnh môn của các ngươi thật sự muốn khai chiến với Cổ gia của ta thì Cổ gia bọn ta chờ, chỉ sợ các ngươi không dám mà thôi.

Thiết Thủ Vương lúc trước cũng có chút tức giận, hạ thủ không biết nặng nhẹ, nhưng hắn không thể nào thừa nhận là mình đã làm sai được, chỉ có thể làm tới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 806: Tuyệt Đỉnh Bán Bộ. (Hạ)

- Được, được lắm, Trục Ảnh Vương ta nhớ kỹ, cao thủ Cổ gia của ngươi tốt nhất là đừng nên gặp phải ta, bằng không thì ta sẽ không để sót lại tên nào.

Bá!

Lưu lại một câu đe dọa, thân thể của Trục Ảnh Vương biến mất theo gió.

- Hừ, chỉ được cái to mồm.

Thiết Thủ Vương phẩy tay áo, trong lòng có chút hối hận, hắn không sợ Trục Ảnh Vương, nhưng cao thủ Cổ gia bên cạnh hắn thì lại không phải là hắn, tuyệt đối không đỡ được tập sát của Trục Ảnh Vương, một lúc tức giận mà chọc giận một kẻ địch, không hối hận là không thể nào.

- Mấy người các ngươi sau này không nên rời xa ta.

Thiết Thủ Vương nhắc nhở cao thủ Cổ gia.

……

Sâu trong dãy núi cách xa đó vạn dặm năm người Diệp Trần dừng lại.

- Tất cả mọi người không sao chứ?

Tần Liễu âm thầm thở ra một hơi, lần này có thể toàn thân trở ra là vô cùng may mắn, bảy vị Bán Bộ Vương Giả, không thể nói đùa như vậy, chỉ cần có ba người xuất thủ thì có thể khiến cho năm người tổn thất thảm trọng, cũng may là Diệp Trần ra tay trước đẩy lùi Trục Ảnh Vương, cho bọn họ thời gian tranh thủ.

- Sư tôn, ta không sao.

Sắc mặt của Yến Phượng Phượng thoáng tái nhợt, niết bàn chi hỏa là bản mệnh hỏa diễm của nàng, không phải là bất tận, cần một khoảng thời gian cực dài mới có thể bù đắp lại được.

- Tiền bối yên tâm, tất cả mọi người đều không có việc gì cả.

Diệp Trần là người gặp nguy hiểm nhất, nhưng cũng là người tiêu hao ít nhất, Yến Phượng Phượng dựa vào niết bàn chi hỏa mà tránh được một kiếp, Mộ Dung Khuynh Thành dựa vào ma lực tinh hoa, hắn thì lại vận dụng ảnh chi áo nghĩa mà thoát được.

- Tốt, kế tiếp chúng ta cần phải hết sức cẩn thận khi tìm kiếm chỗ của mộ địa.

Tần Liễu nhìn thoáng qua mọi người, nói.

Cấm địa rất lớn, gần như vô hạn, năm người cũng không biết mình đang ở chỗ nào trong cấm địa, chỉ có thể bằng vào trực giác, đi một bước tính một bước.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Không biết đi được bao xa, năm người đi tới một khu vực toàn lôi điện.

- Chẳng lẽ nơi này là một cái trận pháp? Lôi điện hung mãnh thật.

Đập thẳng vào mắt trước tiên là mây tích điện đen kín, vô số lôi điện đánh xuống từ trong mấy đám mây đó, đám lôi điện này kinh qua sức mạnh của trận pháp và uy lực càng tăng thêm, vô cùng kinh khủng, cỗ khí tức hủy diệt kia khiến cho kẻ khác kinh hồn táng đảm, cho dù là Bán Bộ Vương Giả cũng không dám coi thường.

- Nhìn xem! Hình như bên trong có một cái nhân ảnh!

Lâm Cao Minh trong lúc vô tình nhìn lướt qua liền kinh hô.

Tần Liễu nhíu mày:

- Người nào ở bên trong, sao không nhanh đi ra?

Nói xong liền nhìn theo ánh mắt của Lâm Cao Minh.

Ba người Diệp Trần cũng nhìn theo.

Dưới trùng kích dày đặc của lôi điện, một đạo nhân ảnh lăng không mà đứng, đặt chân bên bầu trời.

Khiến cho năm người giật mình không phải thứ này mà bọn họ giật mình chính là đạo nhân ảnh này, bên ngoài cơ thể không có chân nguyên hộ thể, lôi điện này, bổ vào đỉnh đầu của hắn, trán, ngực, lưng, hầu như khiến hắn như bị bao phủ bởi một biển lôi điện vậy, nhưng lại không làm gì được hắn, hắn giống như là một vật dẫn, lôi điện theo thân thể của hắn mà truyền xuống dưới mặt đất, tạo thành vô số điện quang.

- Mạnh quá.

Diệp Trần hít một ngụm lãnh khí, hắn nhìn ra được, người này cũng không phải Sinh tử cảnh vương giả gì, giống như Tần Liễu tiền bối vậy, là Bán Bộ Vương Giả, bất quá nếu như đám lôi điện này một kích toàn lực giáng xuống Bán Bộ Vương Giả thì cho dù là Bán Bộ Vương Giả cũng phải khởi động chân nguyên hộ thể thì mới có thể chống lại được, nhưng người này lại vào tay không, giống như hắn là chất dẫn, có khả năng không đếm xỉa gì tới lôi điện.

- Là hắn!

Tần Liễu thốt lên.

- Tần Liễu tiền bối, người này là ai?

Diệp Trần nghi hoặc hỏi.

Tần Liễu nói:

- Trong Bán Bộ Vương Giả cũng phân ra cao thấp, thực lực của ta tuy là không thấp, nhưng cũng không tính là tuyệt đỉnh trong Bán Bộ Vương Giả, Bán Bộ Vương Giả tuyệt đỉnh của Chân Linh đại lục này có ba người, người này chính là một trong ba người đó, là Lôi Linh Vương, thành tựu tại lôi chi áo nghĩa cực kỳ cao, có người nói là một khi hắn có thể tiến vào Sinh tử cảnh thì có thể hạ bệ được Lôi Vương của Lôi Vực, kế thừa danh xưng Lôi Vương, cũng chỉ có hắn mới có thể không để tâm tới lôi điện tương đương với trùng kích của Bán Bộ Vương Giả.

- Lôi Linh Vương!

Diệp Trần đã nghe nói qua, trong Bán Bộ Vương Giả, Lôi Linh Vương là một trong những người mạnh nhất.

- Tứ cực đại đế mộ địa xuất thế, Bán Bộ Vương Giả hầu như đều dốc hết toàn bộ lực lượng, tiếp theo, chúng ta cần phải cẩn thận một chút, thái độ làm người của Lôi Linh Vương tuy là lạnh lùng, nhưng sẽ không lạm sát kẻ vô tội, gặp phải Bán Bộ Vương Giả khác thì chưa chắc gì đã được như vậy.

Tần Liễu không phải lo lắng cho chính mình mà là lo lắng cho đám người Yến Phượng Phượng và Diệp Trần.

Diệp Trần gật đầu, hắn có thể cảm giác được, lần này khác với những lần trước, lúc trước thì địch nhân hắn gặp phải không ai lợi hại hơn mình chỗ nào cả, cho dù đánh không lại đi nữa thì cũng có thể tránh được, mà lần này, đối thủ đều là Bán Bộ Vương Giả, lấy thực lực hiện nay của hắn thì chỉ có thể đánh một trận với Bán Bộ Vương Giả bình thường mà thôi, thực lực của Qủy Mộc Vương hơi yếu hơn của Tần Liễu, nếu như không có ba người Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành kềm hãm Qủy Mộc Vương thì hắn chỉ có thể dựa vào bất tử chi thân để chống lại, sau này, hậu quả thiết tưởng sẽ không thể chịu nổi, dù sao đi nữa thì chân nguyên của Bán Bộ Vương Giả cũng hùng hậu hơn hắn, mà bất tử chi thân thì lại cần tiêu hao nguyên khí.

- Xem ra, phải tận lực tìm cơ hội để đề thăng tu vi lên tới cảnh giới Linh Hải cảnh hậu kỳ, bằng không thì rất nguy hiểm.

Tu vi của Diệp Trần cách Linh Hải cảnh hậu kỳ chỉ có một bước, nói không chừng thì sau một khắc là có thể đột phá, một khi đột phá thì chân nguyên của hắn ít nhất cũng phải hùng hậu hơn ba thành, chất lượng của chân nguyên cũng có thể tiếp tục đề thăng, quan trọng nhất là trong lúc tiến vào Linh Hải cảnh hậu kỳ thì hắn sẽ kinh lịch trạng thái thiên nhân hợp nhất ngắn ngủi, cảm ngộ áo nghĩa, đề thăng áo nghĩa, có rất nhiều chỗ lợi, một lời khó nói hết.

Thân ảnh của Lôi Linh Vương đã biết mất trong lôi hải mênh mông, năm người Diệp Trần tư nhiên sẽ không giống như Lôi Linh Vương, lựa chọn vượt qua phiến khu vực lôi điện này, ngoại trừ Tần Liễu, những người khác tuyệt đối không chống nổi vô cùng vô tận lôi điện oanh kích được, nếu ngạnh kháng thì chỉ có thể tan thành mây khói thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 807: Chiểu Trạch Quái Và Lối Vào Mộ Địa.

Dọc theo biên giới khu vực lôi điện, năm người nhanh chóng bay vút đi.

Nơi này là một thế giới dưới lòng đất lờ mờ, cũng không cao lắm, chỉ trên vài trăm thước, trên đỉnh là bùn đất màu đen cứng rắn, hình thù kỳ quái, sắc bén như đao, mặt ngoài được bao trùm bởi một tầng lực lượng cấm chế, chèo chống phiến thế giới dưới lòng đất này.

Mặt đất, Nguyên Thủy Tùng Lâm, một mảnh đầm lầy, hoàn cảnh ác liệt khắp mọi nơi, âm trầm khủng bố.

Ồ ồ!

Trên mặt đất một mảnh đầm lầy, đột nhiên bốc lên mấy chục bọt khí màu xám, oanh một tiếng, một thân ảnh cực lớn hiện ra, giơ lên nắm đấm chừng cái nồi sắt, đánh về phía Hạ Hầu Tôn ở trên không.

- Cút!

Hạ Hầu Tôn giận dữ quát một tiếng, một chỉ nghênh tiếp.

Ầm ầm!

Thân ảnh cực lớn bị đánh bay xuống dưới, dẫm nát mặt đất trên đầm lầy, nhấc lên bùn sóng màu xám, Hạ Hầu Tôn cũng lảo đảo thân hình, khí huyết sôi trào.

- Lực công kích rõ ràng chỉ yếu hơn ta một bậc.

Hạ Hầu Tôn hết sức kinh ngạc, con mắt nhìn về phía thân ảnh cực lớn phía dưới.

Đây là một quái vật hình người đo đất xám ngưng tụ thành, cũng giống như mảnh đầm lầy này, bên ngoài cơ thể quái vật hình người được phủ một lớp bùn sền sệt, không ngừng chảy xuống, mắt của nó là một đôi mã não thạch màu đen, không có mũi miệng tai, thân cao chừng 3- 4m, tay chân to lớn, dùng Chiểu trạch quái để hình dung là chính xác nhất.

- Ăn ta một búa.

Phủ Tông Lâm Như Hải thân hình lóe lên, ngay lập tức đã đến bên cạnh chiểu trạch quái, hai tay nắm lấy cái búa cực lớn bổ xuống, vô cùng trầm trọng

Cờ- rắc!

Một cách tay của Chiểu trạch quái bị rớt xuống.

NGAO!

Chiểu trạch quái không có miệng, lại phát ra tiếng gầm lên giận dữ, cái chân to dài hữu lực quét ngang ra, đá thẳng vào ót Lâm Như Hải.

Đ- A- N- G... G!

Thời khắc mấu chốt, Lâm Như Hải lấy phủ đầu cực lớn ngăn trước người, nhưng lực lượng của một cước này quá lớn, cả người hắn bay ngược ra ngoài, khí lãng như cầu vồng.

- Phá Hư Chỉ!

Trong mắt Hạ Hầu Tôn hiện lên lệ mang, điểm một chỉ về phía ngực Chiểu trạch quái.

Ba!

Chỉ lực màu vàng xuyên thấu qua ngực nó, cũng làm nát bấy hòn đá màu đen ở bên trong.

Rầm rầm!

Chiểu trạch quái như bị mất xương, mềm nhũn ra, hòa tan thân thể vào đầm lầy, cùng lúc đó, một cổ Thổ chi lực lượng và Thủy chi lực lượng khủng bố phóng xạ ra, tan rả thành hư vô.

- Chiểu trạch quái này, hẳn là do thổ linh và thủy linh kết hợp thành, gọi là chiểu trạch linh, hoặc là chiểu trạch quái, so với thổ linh và thủy linh đơn thuần thì mạnh hơn rất nhiều, trong thể nội ẩn chứa thổ chi lực lượng và thủy chi lực lượng, hơn nữa trời sinh có thể điều khiển hai loại áo nghĩa này, bất quá chiểu trạch quái cũng có nhược điểm, chính là trong thể nội sẽ có một khỏa hạch tâm năng lượng, đánh vỡ hạch tâm năng lượng, có thể triệt để đánh chết nó.

Nói chuyện chính là Thái thượng trưởng lão Kiên Giáp Vương của Hư Không Môn, lấy phòng ngự mà trứ danh, trong Bán Bộ vương giả trên Chân Linh đại lục có rất ít người phòng ngự vượt qua hắn.

Lâm Như Hải cau mày nói:

- Chỉ một đầu chiểu trạch quái mà thực lực đã không yếu hơn ta bao nhiêu, nếu đến thêm bốn năm con nữa, chỉ có thái thượng trưởng lão ngươi có thể đối phó thôi.

Thực lực của hắn tương đương với Hạ Hầu Tôn, tối đa có thể đối phó ba bốn Chiểu trạch quái, nhiều hơn nữa thì không được.

- Đã ba ngày rồi, không biết những người khác có tìm được lối vào mộ địa không nữa.

Cấm địa lớn không bờ bến, năm người Diệp Trần đã bỏ ra thời gian năm ngày, cũng không thể tìm được lối vào một địa, chỉ có thể đi loạn, khắp nơi thử thời vận.

- Để ta nhìn xem!

Diệp Trần tuy rằng không định lộ ra linh hồn chi nhãn, nhưng có thể vận dụng linh hồn lực lên trên hai đồng tử, hiệu quả chừng một phần mười Linh hồn chi nhãn, chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, lúc mở ra lần nữa, đồng tử một mảnh, hai tia sáng màu trắng bạc bắn ra ngoài.

Năm mươi dặm!

Năm trăm dặm!

Năm nghìn dặm!

Ba vạn dặm!

Tầng tầng lớp lớp ảo ảnh hiện lên trước mắt Diệp Trần, ánh mắt như đã vượt qua thời không, trận pháp chi lực trên đường đều không thể ngăn cản.

- Đây là bí pháp gì thế?

Tần Liễu mặt hiện giật mình.

Ánh mắt không ngừng di động, thật lâu, ánh mắt Diệp Trần dừng ở phía đông nam, mở miệng nói:

- Ngoài một vạn tám nghìn phía đông nam có một lối xuống mặt đất, có mấy người đang đi xuống.

- Lối vào dưới mặt đất? Đi qua đó xem!

Tần Liễu nói.

- Tốt!

Thu lại ánh sáng màu trắng bạc trong mắt, Diệp Trần nhắm mắt lại, sau đó lại lần nữa mở ra, linh hồn lực thoáng tiêu hao một ít.

Bá!

Năm ngươi bay nhanh về phía đông nam.

Một nơi rất xa phía trước, có một lối vào dưới mặt đất cổ xư, lối vào có một cầu thang rộng rãi kéo dài xuống dưới, không thể nhìn thấy cuối.

- Ha ha, tại đây hẳn là lối vào mộ địa rồi, đi, xuống dưới thôi.

Người đi vào cấm địa cũng có hơn một ngàn, luôn luôn một ít người vận khí không tệ, có thể rất nhanh chóng tìm được lối vào mộ địa

Giờ phút này, lối vào mộ địa đã tụ tập hơn 10 người, có ba vị Bán bộ Vương giả, mười hai vị tông sư đỉnh tiêm, trước đó, đã có ba bốn người tiến vào.

Bá bá!

Xác định người đi vào trước đó không có nguy hiểm, nguyên một đám người lưu lại đứng ngồi không yên, thân hình lóe lên, theo cầu thang lướt đi, chỉ sau chốc lát công phu, liền biến mất ở cuối cầu tháng, rốt cuộc nhìn không thấy cảm giác không đến nữa.

- Bọn hắn tiến vào, chúng ta cũng đi vào thôi.

Những người còn lại ngay ngăn khởi hành.

Sau nửa canh giờ, năm người Diệp Trần đến chỗ này.

- Chính là trong chỗ này.

Diệp Trần liếc nhìn lối vào dưới mặt đất, nói ra.

- Hẳn là lối vào mộ địa không sai

Tần Liễu dãn ra một hơi, mỉm cười nói.

- Chúng ta đây vào đi thôi!

Mộ Dung Khuynh Thanh vỗ cánh dơi màu đen sau lưng

- Ân, đi vào.

Tần Liễu dẫn đầu hành động bốn người, Diệp Trần đi theo sau nàng.

Đợi khi năm người biến mất phía cuối cầu thang, sau một khối núi đá âm ảnh ở phụ cận hiện ra một đạo nhân ảnh, chính là Trục Ảnh Vương cô đơn chiếc bóng.

- Tiểu tử, đều là vì ngươi, Ám Ảnh môn ta mới chỉ còn lại mình ta, nếu một mình gặp phải ta, ngươi sẽ chết vô cùng thảm.

Bá!

Trục Ảnh Vương cũng lướt đi vào.

Khắc sâu vào tầm mắt chính là thế giới dưới lòng đất lờ mờ, ngẩng đầu nhìn lại, bùn đất màu đen sắc bén như đao, cách mặt đất chỉ chỉ mấy trăm thước, nơi năm người xuất hiện là một vách núi, từ cao nhìn xuống, phía trước nhìn lại, có thể trông thấy Nguyên Thủy Tùng Lâm một mảnh hợp với một mảnh, một dòng sông dài hẹp tĩnh mịch phảng phất như dây thừng, giăng khắp nơi, nhánh sông vô số.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 808: Cuồng Bạo Quang Hoàn. (Thượng)

- Thật là một nơi quỷ dị.

Diệp Trần sâu hít sâu một hơi, hắn có thể cảm nhận được, nơi này nguy cơ trùng trùng, cũng không an tĩnh như biểu hiện.

- Mặc kệ có bao nhiêu quỷ dị, chúng ta đều phải vượt qua.

Tần Liễu cũng cảm giác được nơi này không phải tốt lành gì.

Ah!

Tần Liễu vừa dứt lời, trong Nguyên Thủy Tùng Lâm cách đó không xa, đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, chợt, mấy đạo nhân ảnh lướt ra, như là chim sợ cành cong.

Cây cối của Nguyên Thủy Tùng Lâm đều rất cao lớn, không thấp hơn vách núi bao nhiêu, cho nên sau khi mấy đạo nhân ảnh này lướt ra khỏi tùng lâm thì cách bùn đất màu đen trên đỉnh đã không xa nữa, đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ không bay vút trên không, sợ bùn đất đen kịt ở phía trên có chưa huyền cơ khác.

- Những người này gặp phải tình huống thế nào thế? Vội vàng hấp tấp như vậy!

Yến Phượng Phượng nhíu mày, thân là yêu thú Thanh Phượng, Yến Phượng Phượng cũng không hề sợ vật gì, theo thực lực tăng cường thì hũng hãn chi khí mà chỉ yêu thú mới có cũng dần được lộ ra.

Con ngươi màu vàng tùy ý quét qua, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Ở sâu trong tùng lâm, có không ít sát nhân hoa, thoạt nhìn thì hẳn là một loại cổ xưa nhất.

Muốn nói trong rừng nguy hiểm nhất là vật gì thì đó không phải là yêu thú, cũng không phải nhân loại, mà là các loại sát nhân hoa sát nhân thảo chuyên giết sinh vật này, loại sinh mệnh tùng lâm này, vốn là chiếm cứ địa lợi, tập kích bất ngờ khiến người ta khó lòng phòng bị, hơi không chú ý liền phải nuốt hận.

Năm người lướt trên không tùng lâm thấy được năm người Diệp Trần, sắc mặt hơi đổi, nhanh chóng rời xa nơi đây, bỏ chạy về phía trước.

- Chúng ta xuống dưới.

Thân hình Tần Liễu lóe lên, lướt xuống vách núi.

Bởi vì độ cao của tùng lâm tiếp cận 200m, cách đỉnh chỉ không đến 100m, nham thạch màu đen trên đỉnh, hình thù kỳ quái, có như thạch nhũ, rủ xuống, một mực rủ sâu trong tùng lậm, giống như những chiếc răng nhọn cực lớn, lan tràn bốn phía, tầng tầng lớp lớp, bay vút lên trên không tùng lâm, chẳng những phải tránh né những khối đá màu đen kéo dài xuống còn phải đề phòng những sinh vật nguy hiểm đang âm thầm ẩn giấu.

Chi chi chi chi!

Vừa bay ra ngoài hơn mười dặm, trong khối đá màu đen phía trước đột nhiên có vô số con dơi màu đen xông ra, những con dơi này lớn như chó nuôi trong nhà vậy, con mắt huyết hồng, răng nanh khủng bố, cảm ứng được sự tồn tại của năm người liền lao đến như ong vỡ tổ, đông nghịt vô cùng vô tận.

- Không tốt, là sinh vật hắc ám Ám Ảnh Quỷ Bức.

Tần Liễu lắp bắp kinh hãi, sinh vật hắc ám có quan hệ với Ma tộc, giai vị ngang nhau, hai ba con yêu thú cũng không phải là đối thủ của nó, thập phần cường hoành quỷ dị.

- Lôi phệ!

Giơ Lôi Kiếp kiếm lên cao, Diệp Trần chém một kiếm ra ngoài, lôi cầu màu đen cực lớn như là màu trời màu đen sa xuống, rơi vào trong đàn biên bức.

Ầm ầm!

Lôi quang bắt đầu khởi động, lan tràn ra như mạng nhện, tính ra cũng có hàng trăm Ám Ảnh Quỷ Bức chết dưới một kiếm này, mùi khét ngẹt lan tràn bốn phương

Bốn người Tần Liễu cũng nhao nhao ra tay, đánh về phía đàn biên bức đang tuôn qua.

Nhưng số lượng của Ám Ảnh Quỷ Bức quá nhiều, ban đầu chỉ là một mảnh đông nghịt, đến sau này, quả thực như phô thiên cái địa, tựa như thủy triều màu đen vậy.

C- K- Í- T.. T... T!

Một đầu Ám Ảnh Quỷ Bức trong sắc đen có pha hồng cực lớn trốn trong đàn biên bức, phun một vòng quầng sáng màu đen về phía đoàn người Diệp Trần, quần sáng màu đen cơ hồ bỏ qua hộ thể chân nguyên Chân Nguyên, bao phủ về phía năm người.

- Nguy hiểm!

Cảm ứng lực của Diệp Trần rất nổi tiếng, là đứng đầu trong năm người, hắn là người đầu tiên làm ra phản ứng, lướt ngang hơn mười mét, tránh đi quầng sáng màu đen bao phủ tốc độ của Tần Liễu cũng không chậm, thân hình lóe lên, môn hộ mơ hồ như ẩn như hiện, sau nháy mắt, liền biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lại đã ở ngoài trăm mét, tốc độ của Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành mặc dù nhanh, nhưng phản ứng so Diệp Trần và Tần Liễu thì chậm hơn không ít, không tránh thoát khỏi quầng sáng màu đen, về phần Phong chủ Lâm Cao Minh của Thái Huyền Phong thì không

cần phải nói, trực tiếp bị quầng sáng màu đen vừa vặn bắt trúng.

Ah!

Yến Phượng Phượng vàMộ Dung Khuynh Thành ngược lại không có gì khác thường, nhưng Lâm Cao Minh lại không được thế, trên mặt nổi gân xanh, hai mắt huyết hồng, gần như điên cuồng, ở sâu trong yết hầu phát ra từng đợt tiếng kêu không giống nhân loại, quay người đánh về phía Yến Phượng Phượng ở sau lưng.

Yến Phượng Phượng không thể nói là không bị chút ảnh hương, có lẽ nguyên nhân do bản thể của nàng là Thanh Phượng nên ảnh hưởng rất nhỏ, chỉ là hung hãn chi khí càng lớn hơn thôi, cho nên lúc Lâm Cao Minh đánh về phía nàng, nàng vô thức đánh ra một quyền, một quyền đánh bay đối phương.

Một quyền này Yến Phượng Phượng chỉ dùng bảy tám phần lực, nàng không định đánh bị thương Lâm Cao Minh.

Đáng tiếc là Lâm Cao Minh bị bay rớt ra ngoài lại lâm vào trong đàn biên bức, cả người bị bao vây lại, từng tầng, từng vòng, chỉ sau chốc lát, đã bị bao phủ thành một cự cầu màu đen lớn chừng trăm mét, cự cầu màu đen không ngừng xoay tròn, tràng diện phi thường khủng bố.

- Huyền không ấn!

Tần Liễu thấy tình huống không ổn, một chưởng bổ tới.

Phanh!

Cự cầu màu đen nổ tung, nào còn có thể trông thấy thân ảnh của Lâm Cao Minh nữa, chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng không còn nữa rồi.

- Không nên ngạnh kháng, xuống dưới!

Sắc mặt Tần Liễu biến đổi, đây là lần đầu tiên nàng thấy nhiều Ám Ảnh

Quỷ Bức như vậy, nhất là Ám Ảnh Quỷ Bức thủ lĩnh đang âm thầm ẩn nấp kia, quầng sáng màu đen ban nãy, Tần Liễu có một chút kiến giải, đây là năng lực thiên phú của sinh vật hắc ám, Hắc ám quang hoàn, gia trì lên thân sinh vật hắc ám, có thể khiến thực lực chúng tăng nhiều, hung hãn không sợ chết, gia trì lên thân nhân loại, lại có thể khiên nhân loại mất đi lý trí, triệt để điên cuồng, Lâm Cao Minh không có bản thể yêu thú như Yến Phượng Phượng, có được yêu thú bản thể, cũng không phải như Mộ Dung Khuynh Thành, có được Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ, tương đương với một nửa sinh vật hắc ám, cho nên, trong ba người, chỉ có Lâm Cao Mình là chịu ảnh hưởng thôi.

Bá bá bá!

Thân hình bốn người lóe lên, lướt vào trong rừng.

Chi chi chi chi xèo... xèo C- K- Í- T.. T... T!

Ám Ảnh Quỷ Bức đuổi sát theo, cứ như một dòng sông màu đen chảy ngược vậy.

Xuyên thẳng qua trong rừng, bốn người dễ dàng hơn rất nhiều, cây cối trong tùng lâm rất dày đặc, dây leo trải rộng, Ám Ảnh Quỷ Bức rất khó để đuổi theo, theo thời gian trôi qua, Ám Ảnh Quỷ Bức đuổi ở phía sau càng ngày càng ít, nếu không phải bị bỏ rơi lại thì cũng bị những sinh vật nguy hiểm ăn sạch, vô thanh vô tức.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 809: Cuồng Bạo Quang Hoàn. (Hạ)

- PHÁ...!

Bất quá tùng lâm cũng có sự nguy hiểm của tùng lâm, hơn nữa khó lòng phòng bị, trong bóng tối, một đóa hoa đỏ tươi như một căn phòng nhỏ ngoi lên từ bùn đất, tấn công về phía Diệp Trần bên cạnh, phản ứng của Diệp Trần nhạy cảm đến mức nào chứ, một đạo kiếm khí màu đen xẹt qua, đóa hoa bị phân thành hai, phun ra đại lượng dịch ăn mòn, xuy xuy rung động.

Ngay sau đó, lại có đại lượng sát nhân đằng mạn từ bốn phương tám hướng công kích bốn người, hoàn cảnh trong lòng đất, có lực lượng vô hình bao phủ, ánh sáng ảm đạm, linh hồn lực của bốn người chỉ có thể lan ra ngoài vài trăm mét, mà tốc độ công kích của những dây leo này lại quá nhanh, thẳng đến tới gần thân, mới kịp phản ứng, khiến bốn người luống cuống tay chân, tốc độ đại giảm, cũng may là Ám Ảnh Quỷ Bức truy sát ở sau lưng đã không còn bao nhiêu nữa, cuối cùng xóa được một cái nguy hiểm.

Rốt cục, bốn người xuyên qua phiến tùng lâm này, đi vào khu vực đầm lầy.

- Nếu như không cần thiết thì mọi người tận lực không nên phi hành trên không tùng lâm.

Tần Liễu rất là đau lòng, Lâm Cao Minh là một đại trụ cột của Huyền Tông, năm nay cũng mới hơn chín mươi tuổi, nếu như không chết thì trong những năm tháng còn lại, nói không chừng có thể trở thành Bán bộ Vương giả, trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không phải không thể, cứ như vậy chết đi, là một tổn thất lớn của Huyền Tông .

Yến Phượng Phượng nói:

- Lúc ấy lực đạo của ta nhẹ một chút, hoặc là né nhanh tí là được rồi.

Nàng có chút tự trách, lúc ấy, nàng có thể né tránh được, nhưng trong nội tâm tựa hồ có một cổ lệ khí, không bộc phát không được.

Tần Liễu phất phất tay nói:

- Việc này không có quan hệ với ngươi, ảnh hưởng của cuồng bạo quang hoàn đối với yêu thú so nhân loại còn lớn hơn nữa, bởi vì huyết mạch của ngươi cao quý, cho nên bị ảnh hưởng một chút, ngươi có thể khống chế lý trí của mình, đã rất không dễ rồi.

Dừng một chút, Tần Liễu lại nói:

- Người chết không thể sống lại, kế tiếp, chúng ta nên cẩn thận hơn.

Không cẩn thận không được, trong bốn người còn lại, ngoại trừ nàng, Yến Phượng Phượng Diệp Trần thậm chí cả Mộ Dung Khuynh Thành, đều là thiên tài được Huyền Hậu coi trọng, chết đi một người nào cũng không thể nào tiếp nhận nổi, nếu như toàn quân bị diệt, nàng tuyệt đối không thể quay lại Huyền Tông được.

- Tiền bối yên tâm, chúng ta sẽ bảo vệ tốt bản thân.

Diệp Trần biết rõ gánh nặng của Tần Liễu, kiên định nói.

- Tốt, chúng ta đi!

Tần Liễu thở dài một hơi, ánh mắt trở nên lợi hại.

. . .

- Ta kháo, sao lại nhiều Ám Ảnh quỷ Bức như vậy?

Trên không tùng lâm ở phía sau, đại lượng Ám Ảnh Quỷ Bức bao vây

chặn đánh Trục Ảnh Vương, làm cho Trục Ảnh Vương chật vật không chịu nổi, nếu như chỉ là Ám Ảnh Quỷ Bức bình thường, hắn ngược lại không đến mức chật vật như thế, nhưng cuồng bạo quang hoàn do Ám Ảnh quỷ Bức thủ lĩnh thi triển ra khiến hắn bị ảnh hưởng rất lớn.

- Bách Ảnh Biến!

Hai tay kết ấn, Trục Ảnh Vương một phân thành hai, hai phần thành bốn, . . . , thoáng cái phân ra trăm phân thân, mới thoát ra được sự vây quanh của Ám Ảnh quỷ Bức.

Sau khi Trục Ảnh Vương rời đi, khối đá màu đen trên đỉnh đột nhiên nứt toác ra, một cỗ thạch quan màu đen từ trên trời giáng xuống, bị đông đảo Ám Ảnh quỷ Bức nâng lên.

Ken két!

Nắp thạch quan chậm rãi mở ra, bên trong một mảnh tối như mực.

Qua mấy lần nháy mắt, nắp quan tài triệt để mở ra, khí tức màu đen khủng bố bừng lên, ngưng tụ thành một đoàn trong hư không, bất động tại đó.

PHỐC!

Khí tức màu đen thu liễm lại, một đầu Ám Ảnh Quỷ Bức hình người xuất hiện giữa không trung.

- Hương vị huyết nhục thật ngon!

Ám Ảnh Quỷ Bức hình người cao chừng ba mét, vạm vỡ, làn da hiện nhan sắc kim loại đen kịt, một đôi răng nanh lộ ra ngoài, nhỏ ra từng giọt chất lỏng màu tím, mà ở sau lưng của hắn, là một đôi cánh dơi như mây đen, cánh dơi có một cặp móng vuốt, bén nhọn uốn lượn.

Liếm liếm bờ môi, trong mắt Ám Ảnh Quỷ Bức hình người hiện lên rất

nhiều sắc thái, có cuồng bạo, xảo trá, tàn nhẫn, ác độc, điên cuồng.

- Vương!

Tất cả Ám Ảnh Quỷ Bức vây quanh nó, một ít con thủ lĩnh âm thầm ẩn giấu cũng đi ra, miệng phun tiếng người.

- Các ngươi thật vô dụng, ngay cả một người cũng không ngăn được.

Ám Ảnh Quỷ Bức hình người là Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, nó vẫn một mực ở vào trạng thái ngủ say, chỉ khi nào có hương vị huyết nhục kích thích thì mới có thể thức tỉnh, bất quá không giống với nhân loại, mỗi lần hắn thức tỉnh, đều cần phải chuẩn bị rất nhiều ngày, lúc nhóm người thứ nhất tiến đến, hắn liền thức tỉnh, nhưng chờ hắn chính thức tỉnh lại, đã qua mấy đám người rồi.

Ám Ảnh Quỷ Bức thủ lĩnh cúi đầu xuống, không nói một lời, không thể trách bọn hắn vô dụng, trong ba đợt người trước đó, đều có Bán bộ Vương giả cường đại.

- Tốt rồi, đã ta đi ra thì không người nào đi qua được chỗ này nữa đâu, ồ, lại có người đến.

Thân hình Ám Ảnh Quỷ Bức Vương lóe lên, lập tức biến mất tại nguyên chỗ.

Ngoài mấy chục dặm, ba đạo nhân ảnh nhanh chóng bay vút lấy.

Bỗng nhiên, phía trước bọn hắn tuôn ra mảng lớn hắc khí.

- Khặc khặ- x- xxxxx, lưu lại cả đi!

Thân thể Ám Ảnh Quỷ Bức Vương hiện ra.

- Không tốt, là Bán bộ Vương giả trong sinh vật hắc ám.

Trong ba người cũng có Bán bộ Vương giả, hắn chấn động, bổ một đao

về phía đối phương.

Phốc phốc!

Ánh đao xẹt qua hắc khí, thân thể Ám Ảnh Quỷ Bức Vương vỡ ra, bất quá đây chỉ là tàn ảnh của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, bản thể chính thức của nó xuất hiện trên đỉnh đầu ba người.

- Đi!

Một vòng cuồng bạo quang hoàn màu đen theo thân thể Ám Ảnh Quỷ Bức Vương khuếch tán ra, thoáng cái đã bao phủ ba người vào trong, hộ thể Chân Nguyên không tạo nên bất cứ tác dụng gì cả.

Ah ah ah!

Cuồng bạo quang hoàn do Ám Ảnh Quỷ Bức Vương phóng xuất ra so với Ám Ảnh Quỷ Bức thủ lĩnh còn đáng sợ hơn gấp 10 lần, gồm cả vị Bán bộ Vương giả kia, toàn bộ đều lâm vào trạng thái điên cuồng, chém giết lẫn nhau, rất nhanh, chỉ còn lại mỗi vị Bán bộ Vương giả nhân loại kia thôi.

- Chết!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương nhào tới, cắn người lấy cái cổ của người đó, hung hăng hút máu, trực tiếp hấp đối phương chỉ còn da bọc xương.

- Thật sự quá mỹ vị rồi!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương vứt bỏ thây khô trong tay, liếm liếm khóe miệng, trên mặt hiện lên thần sắc say mê, đã bao nhiêu năm rồi, năm mươi năm, một trăm năm, có lẽ mấy trăm năm, hắn vẫn một mực ở trong trạng thái ngủ say, không thể tưởng được vừa tỉnh lại, đã có một gã Bán bộ Vương giả nhân loại đưa đến cửa. Hút huyết nhục tinh hoa của tên này, hắn có thể cảm giác được, ở sâu trong cơ thể, lực lượng bành trướng đang thức tỉnh, sôi trào, cách thời kì đỉnh phong trước kia đã không xa nữa, nhưng điều kiện tiên quyết là con mồi đủ nhiều

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 810: Chiểu Trạch Vương Đánh Không Chết. (Thượng)

- Chỉ cần lại hút thêm huyết nhục của ba người nữa, dưới Sinh Tử Cảnh, không ai là đối thủ của ta cả.

Vèo!

Hắc khí cuồn cuộn thu nhỏ lại, Ám Ảnh Quỷ Bức Vương ẩn vào hư vô.

. . .

Mặt đất, bên cạnh cửa vào mộ địa, hơn mười người tụ tập chỗ này.

- Thiết Thủ Vương, thật trùng hợp a, lại gặp được ở chỗ này.

Nói chuyện chính là một bán yêu trên đầu có cặp sừng trâu dài, hắn là hắn là Bán bộ Yêu Vương trong Man Ngưu gia tộc - Hoắc Khắc, Man Ngưu gia tộc lấy lực lượng để trứ danh, coi như là lực lượng của Vương tộc Thiên Hổ nhất tộc cũng chưa chắc có thể hơn được bọn hắn.

Thiết Thủ Vương từng quen biết với Hoắc Khắc, cười nói:

- Nguyên lai là Hoắc Khắc, ta còn tưởng rằng Man Ngưu gia tộc ngươi không phái ngươi đến chứ.

Trong lỗ mũi Hoắc Khắc phun ra một cổ bạch khí

- Mộ địa của Tứ Cực Đại Đế xuất thế, Man Ngưu gia tộc ta sao có thể thờ ơ được, Thiết Thủ Vương, tình huống phía dưới còn không rõ, không bằng chúng ta liên thủ, sao hả?

- Việc này tự nhiên không gì tốt bằng rồi, nhưng trước khi liên thủ, chúng ta phải giải quyết chút phiền toái đã.

Thiết thủ Vương không có hảo ý nhìn về phía lão giả gầy gò và thanh niên mi tâm có lạc ân lưu ly phù văn.

- Không cần ngươi ra tay, mình Hoắc Khắc đủ giải quyết bọn hắn rồi.

Man Ngưu gia tộc làm việc toàn dựa vào cơ bắp, cuồng vọng tự đại, Hoắc Khắc cũng không ngoại lệ, kế thừa truyền thống tốt đẹp của Man Ngưu gia tộc.

- Không biết sống chết.

Thanh niên mặt không biểu tình, đạm mạc nói.

- Ngươi dám coi thường ta?

Hoắc Khắc cảm nhận được sự khinh thường của thanh niên, trong mũi phun ra bạch khí ngày càng nhiều, con mắt dần bắt đầu đỏ bừng, phảng phất hai điểm ánh sáng màu đỏ vậy.

- Phong lão, để ta chơi đùa với hắn, ngươi không nên nhúng tay vào.

Phù văn lưu ly trên mi tâm thanh niên lóe lên, liên hệ chặt chẽ với thiên địa.

- Man Ngưu Trùng Chàng!

Hoắc Khắc cũng mặc kệ thanh niên có lực lượng gì, chỉ cần khiến hắn khó chịu, hắn liền tiễn đối phương xuống địa ngục, toàn thân cơ bắp nổi lên, Hoắc Khắc đánh một quyền về phía thanh niên, hư ảnh cự ngưu hắc sắc cất vó chạy vội, há mồm phun ra một thanh âm cao vút.

- Ngũ Phù Chưởng!

Thanh niên chắp tai trái sau lưng, dựng thẳng chưởng đánh ra.

Oanh!

Năm đạo phù văn dán lên hư ảnh man ngưu, dẫn phát ra tiếng nổ tung kinh thiên động địa.

- Có chút thủ đoạn, bất quá vẫn chưa đủ.

Trong mũi Hoắc Khắc phun ra bạch khí vô cùn nóng rực, ẩn ẩn có hỏa tinh toát ra, hai tay hắn chấn động, cơ bắp trên người lần nữa bành trướng, cùng lúc đó, trong hư không phía sau lưng, ngưng kết ra một đầu ma ngưu hư ảnh, mắt nó như chuông đồng, trên người phát ra khí tức Duy Ngã Độc Tôn.

- Rống!

Ma ngưu hư ảnh ngưng kết, lực lượng của Hoắc Khắc tăng gấp đôi, toàn thân phảng phất như có khí lực dùng không hết vậy, hắn hét lớn một tiếng, Phong Vân biến sắc, Thiên địa mất tiếng.

- Chỉ đơn thuần lực lượng thôi là đủ rồi, nhưng người của Man Ngưu bộ tộc quá vụng về, căn bản không biết làm sao để vận dụng lực lượng của mình.

Phù văn lưu ly ở mi tâm lập loè đến mức tận cùng, thanh niên vươn tay phải ra, phù văn vặn vẹo thành từng mảnh, tư hư sang thực, phiêu phù trên lòng bàng tay hắn,

- Lực lượng tuyệt đối chính là thực lực tuyệt đối, bất luận người nào xem thường Man Ngưu gia tộc ta, đều trả giá thật nhiều đấy.

Sừng trâu trên đầu Hoắc Khắc lập lòe hắc quang, PHỐC PHỐC hai tiếng, hai đạo hư ảnh sừng trâu bắn ra, phảng phất hai thanh đại chùy, lại phảng phất hai thanh tiêm thương.

- Phù thuẫn!

Thanh niên tay phải hư dẫn, phù văn vặn vẹo phân lưu phía trên tay trái, một bộ phận hội tụ đến trên tay phải thanh niên, ngưng tụ thành hình thuẫn,

không thể phá vỡ.

Oanh! Oanh!

Phù Văn và hư ảnh sừng trâu đồng thời tan rả.

- Ngưu ma đạp thiên!

Cả người Hoắc Khắc đột ngột mọc lên từ mặt đất, hai tay đại trướng, chân trái cong lên, tay phải kéo dài thẳng tắp, như là một một cái móng trâu, hung hăng đạp về phía các thanh niên ở phía trước, theo hắn cái đạp mạnh này của hắn, lấy thanh niên làm trung tâm, một cái móng trâu cực lớn xuất hiện, không khí so với thủy ngân con nặng hơn.

- Bách Ấn Phù.

Thanh niên cũng không phải dễ trêu, hắn tay phải hắn vạch một vòng tròn trong hư không, mạnh mẽ đẩy lên, hơn mười đạo phù văn vặn vẹo tụ tập thành một cái ấn pháp cổ quái, đánh về phía Hoắc Khắc, ở giữa không trung, không khí trầm trọng như thủy ngân tiếp xúc với ấn tháp, lập tức bỏ trốn về phía bốn phương tám hướng.

Đông!

Như sao chổi va chạm đại địa, một hồi nổ mạnh bộc phát giữa hai người, Ngưu ma hư ảnh và vặn vẹo và phù vân xông tới, tạo nên một hình ảnh kinh tâm động phách.

- Đoạn Sơn Thiết Thủy

Nhưng vào lúc này, Thiết thủ Vương vẫn án binh bất động cũng bỗng nhiên xuất thủ, vừa ra tay đã là Thiết thủ chưởng pháp cực kỳ am hiểu của mình, hiện ra thiết thủ cực lớn sáng bóng như kim loại, một bả nắm hướng thanh niên, một khi nắm trúng, cho dù đối phương của là mình đồng gi sắt, cũng phải bị nắm thành bùn máu.

- Các hạ xem như ta không tồn tại sao.

Lão giả gầy gò giơ tay lên, Nguyệt nha do gió bão ngưng kết này xoẹt qua thiết thủ, cờ- rắc một tiếng, thiết thủ bị chém gãy năm ngón tay., trở thành một lão hổ không răng.

- Ân? Có ý tứ!

Thiết thủ Vương nhìn về phía lão giả gầy gò, trên mặt mang theo vẻ ngưng trọng và ngoài ý muốn.

- Ngưu ma đạp địa!

Hoắc Khắc vẫn còn tiếp tục chiến đầu với nhau, từng đợt sóng động phóng xạ ra, trên đất trải rộng bốn phía.

- Hoắc Khắc, dừng tay a!

Thiết thủ Vương nói với Hoắc Khắc.

- Chiên đấu vẫn còn chưa kết thúc, ta sẽ đánh bại hắn:

Con mắt Hoắc Khắc đỏ bừng, thở hổn hển, cứ như là một con trâu đang phẫn nộ vậy

- Ngươi quên mục đính đến đây là gì rồi sao.

Thiết thủ Vương biết rõ tính tình của mọi người bộ lạc Man Ngưu vốn rất bướng bỉnh, có khích lệ cũng là vô dụng, chỉ có thể cho hắn biết cái gì là nặng nhẹ thôi.

Quả nhiên, Hoắc Khắc lúc trước vẫn còn phẫn nộ hiếu chiến sau khi nghe được câu nói này, liền lộ vẻ do dự, hắn tự nhiên rõ mục đích tới đây của ta để làm gì, nếu như sự tình làm không xong, hắn trở về cũng không biết nói sao đây.

- Thiên Nhi!

Gầy lão giả cũng không muốn liều người chết ta sống với Thiết Thủ Vương và Hoắc Khắc, hiện tại vẫn chưa tới lúc.

- Vâng!

Thanh niên thu tay lại đứng lặng.

- Hai người các ngươi, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua, không biết tôn tính đại danh.

Vừa rồi gầy lão giả mặc dù không bộc phát ra nhiều đòn nguy hiểm, nhưng thiết thủ Vương có dự cảm, thực lực của người này, rất rất mạnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 811: Chiểu Trạch Vương Đánh Không Chết.

Lão giả gầy gò nói:

- Danh tự bất quá chỉ là danh hiệu, thứ cho chúng ta không thể phụng bồi rồi.

Nói xong, thân hình lóe lên, bay vọt tới mộ địa ở hướng tây bắc, thanh niên đi theo phía sau hắn.

Hoắc Khắc đi đến bên cạnh Thiết Thủ Vương, hung ác nói:

- Nếu bọn họ ảnh hưởng đến ta, ta không ngại tiêu diệt bọn hắn.

Thiết thủ Vương híp mắt nói:

- Không nên xem thường bọn hắn, lão đầu kia, rất khó đối phó.

. . .

Vận khí của bốn người Diệp Trần thật không tốt, vừa bay vút liền gặp phải ba đầu Chiểu trạch thủ lĩnh và một đầu Chiểu Trạch Vương, thực lực của Chiểu trạch quái hơn xa Ám Ảnh quỷ Bức, Chiểu trạch quái tương đương với tông sư đỉnh tiêm, thực lực của Chiểu trạch vương cũng phải gấp mấy lần, trong Tông Sư Bảng cũng có thể được xếp vào tóp 5, mà thực lực của Chiểu Trạch Vương quả thực nghịch thiên, Bán bộ Vương giả gặp được nó, chỉ có thể bị xé xác..

Thật vất vả giải quyết ba đầu chiểu trạch quái thủ lĩnh, bốn người Diệp Trần phát hiện không thoát khỏi được Chiểu Trạch Vương.

Chiểu Trạch Vương khác với Chiểu trạch quái bình thường hoặc chiểu

trạch quái thủ lĩnh, năng lượng hạch tâm của nó tựa hồ không ở trong người, thân thể có thể tùy ý dung nhập vào trong chiểu trạch, sau đó lại từ trong chiểu trạch mà xuất hiện ở một phương hướng khác, nói cách khác, trừ phi bốn người trong nháy mắt rời khỏi chiểu trạch, nếu không thì không cách nào thoát khỏi sự truy kích của Chiểu Trạch Vương được.

- Niết Bàn Chi Hỏa!

Sau khi đạt tới thập cấp, Yến Phượng Phượng đã có thể ngưng tụ Niết Bàn đan, Niết Bàn đan này không có tác dụng khác, tựu là dùng để bổ sung Niết Bàn Chi Hỏa thôi, sau khi uống một quả Niết Bàn đan, Yến Phượng Phượng sớm đã khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh, cánh khẽ vỗ, Niết Bàn chi hỏa có niêm phụ tính rất mạnh thiêu hướng Chiểu Trạch Vương.

'Rầm Ào Ào'!

Cánh tay trái của Chiểu Trạch Vương lập tức bốc lửa, nhưng vô dụng, cánh tay này tự động chảy xuống, biến thành một bãi nước bùn, mất đi liên hệ với Chiểu Trạch Vương.

- Kim Chi Cuồng Tiêu!

Diệp Trần một kiếm xuyên thủng đầu của Chiểu Trạch Vương

Mộ Dung Khuynh Thành ra tay cuối cùng, nàng nhanh chóng kết ấn, một đoàn Hắc Ám quang cầu hình thành ở bên cạnh Chiểu Trạch Vương, không ngừng sụp đổ xoay tròn, hấp thu năng lượng của nó, chỉ là năng lượng của Chiểu Trạch Vương cơ hồ vô cùng vô tận, thẳng đến sau khi năng lượng mà Hắc Ám quang cầu hấp thu đã bão hòa, khí tức vẫn không hề yếu đi chút nào.

- Đánh như vậy không chết được đâu, phải tìm được hạch tâm năng lượng của hắn.

Tần Liễu một chưởng đập Chiểu Trạch Vương thành bùn nhão, trông thấy đối phương lại lần nữa ngưng tụ thành công ở cách đó vài chục mét,

không khỏi nhíu mày, nói với ba người.

- Mộ Dung, ngươi có thể thấy được không?

Diệp Trần hỏi Mộ Dung Khuynh Thành, ma nhãn của đối phương có năng lực nhìn thấu hư vọng

- Ta thử xem!

Mộ Dung Khuynh Thành mở ra kim sắc ma nhãn, tìm kiếm dấu vết để lại.

Thật lâu, Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu.

- Tìm không thấy, hắn giống như không có hạch tâm năng lượng vậy.

- Không có hạch tâm năng lượng, không có khả năng.

Tần Liễu khẳng định nói.

Diệp Trần trầm ngâm nói:

- Nhân loại đạt tới Sinh Tử Cảnh, Chân Nguyên có thể dung nhập vào thân thể, có được Bất Tử Chi Thân, Chiểu Trạch Vương có thể có năng lực như vậy hay không, hạch tâm năng lượng đã dung làm 1 thể với chiểu trạch rồi.

Bất Tử Chi Thân của Vương giả Sinh Tử Cảnh vẫn có 1 ít khác nhau với Bất Tử Chi Thân của Diệp Trần, Bất Tử Chi Thân của Diệp Trần, chỉ có thể nói là phiên bản đơn giản hóa thôi, hiệu quả giảm bớt đi nhiều, mười không còn một.

- Bất Tử Chi Thân?

Tần Liễu tựa hồ nghĩ tới điều gì, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ hắn đã tìm hiểu đến cảnh giới vương giả, không có khả năng

ah, nếu vậy thì thực lực ít nhất cũng gấp mấy lần hiện tại, có thể miểu sát chúng ta trong nháy mắt rồi.

Diệp Trần liếc mắt đánh giá chiểu trạch, nói ra:

- Tiền bối, việc này chưa hẳn không có khả năng, chiến đấu đến bây giờ, đã có thể khẳng định, Chiểu Trạch Vương có ngàn vạn quan hệ với chiểu trạch, nói không chừng nguyên nhân vì chiểu trạch nên mới khiến hắn có được Bất Tử Chi Thân, ngoài ra, chiểu trạch này cũng là suối nguồn lực lượng của hắn, chỉ cần không ly khai chiểu trạch, Bất Tử Chi Thân của hắn không thể nào bị công phá được.

Bất Tử Chi Thân của Vương giả Sinh Tử Cảnh có thể bị công phá, bởi vì mỗi lần chịu tổn thương, phải tiêu hao không ít Chân Nguyên, Chân Nguyên hao hết, Bất Tử Chi Thân cũng liền mất đi ý nghĩa, mà lực lượng của Chiểu Trạch Vương lại dung làm 1 thể với lực lượng chiểu trạch, năng lượng vô cùng vô tận, tự nhiên không công phá được.

Tần Liễu âm trầm gật đầu

- Quả thật có khả năng này, bất quá đối với chúng ta mà nói, đây không phải là tin tức tốt, hắn ở trong chiểu trạch, sẽ vĩnh viễn không chết, trừ phi có ai có thể hủy diệt toàn bộ chiểu trạch thôi.

Trốn cũng trốn không thoát, đánh cũng đánh không chết, bốn người thoáng cái bị ngăn cản ở chỗ này.

Các ngươi đã trở thành chất dinh dưỡng của phiến chiểu trạch này a!

Trong lúc bốn người nói chuyện, Chiểu Trạch Vương cao năm mét, toàn thân hạt lục sắc nhảy dựng lên, nắm đấm lớn chừng cái vạc nước xé rách không khí, một quyền đánh qua.

Phanh!

Tần Liễu đón đỡ một quyền của đối phương, thân thể trượt về phía sau.

- Nếu đã không có biện pháp thì để ta ngăn cản nó cho, ngươi lập tức rời khỏi đây đi.

Thực lực của Chiểu Trạch Vương rất mạnh, Tần Liễu tự nhận mình so với đối phương còn kém hơn một bậc, hơn nữa có Bất Tử Chi Thân và suối nguồn lực lượng liên tục không ngừng nữa, vậy nên chỉ có thể để mình cuốn lấy đối phương thôi, Diệp Trần cũng không được.

- Sư tôn!

Trên mặt Yến Phượng Phượng hiện lên vẻ lo lắng.

Tần Liễu nói:

- Yên tâm, các ngươi không ở đây, hi vọng đào thoát của ta càng lớn, Diệp Trần, hãy bảo vệ tốt hai nàng nhé.

Nàng tin tưởng năng lực sinh tồn của Diệp Trần.

Diệp Trần gật gật đầu, nói với Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành:

- Chúng ta đi thôi, không nên gia tăng áp lực thêm cho Tần Liễu tiền bối.

Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành biết rõ Diệp Trần nói có đạo lý, lưu lại, các nàng cũng không làm được gì cả, nhanh chóng rời khỏi chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Bá!

Ba người bỏ chạy về phía trước.

- Đi được rồi chứ?

Thân thể Chiểu Trạch Vương dung nhập vào trong chiểu trạch, lúc xuất hiện lần nữa đã đến phía trước ba người Diệp Trần.

Ông!

Ngay khi Chiểu Trạch Vương sắp sửa ra tay, một cánh cổng ánh sáng mơ hồ liền hiện lên, Tần Liễu lướt ra từ bên trong, một chưởng đánh bay đối phương.

- Đi mau!

Tần Liễu quát khẽ.

- Đi!

Ba người một chút tạp niệm cũng không có, dùng tốc độ cao nhất bay vút.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 812: Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí. (Thượng)

- Cũng tốt, giải quyết ngươi, lại đi giải quyết bọn hắn.

Cặp mắt như lục sắc bảo thạch của Chiểu Trạch Vương nổi lên hào quang lạnh như băng, hắn vươn tay nắm chặt hư không, thấp giọng nói:

- Chiểu Trạch Phún Tuyền!

Oanh!

Chiểu trạch trong phương viên trăm dặm bắt đầu sáng ngời, sau một khắc, một cột chiểu trạch phún tuyền bộc phát dưới chân Tần Liễu, thổ thủy chi lực đan xen cùng một chỗ.

- Lạc Địa Nhĩ!

Tần Liễu thần sắc ngưng trọng, một chưởng đè xuống.

Ù ù long!

Chiểu trạch phún tuyền bị thủy tinh chưởng ấn ngăn trở.

- Bằng vào thực lực của ngươi còn không lưu ta lại được.

Thực lực của Chiểu Trạch Vương cũng chỉ mạnh hơn Tần Liễu một chút thôi, nếu như không phải kiêng kị Bất Tử Chi Thân và lực lượng vô cùng vô tận của đối phương, Tần Liễu đã liên thủ với Diệp Trần đánh trọng thương đối phương rồi, không cần phải chạy trốn chật vật như vậy.

- Không sai, thực lực hiện giờ của ta không làm gì được ngươi.

Chiểu Trạch Vương đình chỉ công kích, thân thể đứng lẳng lặng trên mặt

chiểu trạch.

- Nhưng, đây cũng không phải là thực lực chân chính của ta.

'Rầm Ào Ào'!

Lời vừa nói xong, thân thể của Chiểu Trạch Vương dung nhập vào trong chiểu trạch.

Tần Liễu nhíu mày, đoán không ra đối phương làm vậy là có ý gì.

Rất nhanh, Tần Liễu liền phát hiện sự khác thường của chiểu trạch.

Nhan sắc của chiểu trạch bắt đầu dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được ít đi, phảng phất như có vật gì đó đang hút lấy tinh hoa và năng lượng vậy, lưu lại chỉ còn là bùn đất thôi.

- Đây mới là thực lực chân chính của ta.

Một đoàn lục ảnh chui ra từ trong đầm lầy, một quyền đánh về hướng Tần Liễu.

Căn bản không kịp né tránh và ngăn cản, việc Tần Liễu có thể làm chỉ là giao hai tay vào nhau, cứng rắn thừa nhận công kích của đối phương.

Cờ-rắc!

Hộ thể Chân Nguyên lập tức bị nghiền nát, tiếng kim loại vặn vẹo vang lên, thượng phẩm tí giáp trên cánh tay Tần Liễu triệt để bị hỏng, cốt cách cũng xuất hiện vết nứt, tùy thời đều có thể sụp đổ, mà bản thân nàng cũng như bị sét đánh, thân thể không thể không chế bay rớt ra ngòai, đâm vào khối đá hắc sắc ở trên đỉnh khiến nó trở nên nát bấy.

PHỐC!

Tần Liễu rong miệng phun ra đại lượng máu tươi bị đánh trúng khối đá hắc sắc kinh ngạc nhìn xuống phía dưới, thực lực của Chiểu Trạch Vương so

với lúc trước thì ít nhất phải mạnh hơn gấp bội, không, có lẽ là gấp hai, nếu như nói, trước kia Tần Liễu chỉ hơi kém đối phương một bậc, vậy thì hiện tại cho dù năm nàng cũng không phải là đối thủ của nó.

- Thực lực của ta thế nào.

Chiểu Trạch Vương đứng lẳng lặng trên mặt đất đã có biến đổi lớn, thân cao theo năm mét xuống còn chừng ba mét năm, nhan sắc từ hạt lục sắc biến thành sâu lục sắc, chiều cao thân thể và nhan sắc không phải là biến hóa lớn nhất, mà là bản chất, thân thể của hắn, phảng phất được chế tạo từ nguyên thạch lục sắc thủy tinh, chất lỏng lục sắc không ngừng bài tiết ra ngoài, chảy xuống dưới, lúc chảy xuống lòng bàn chân, lại chui vào trong thể nội lại, tuần hoàn không thôi.

- Thì ra là thế, lúc trước chỉ là nhất trọng hình thái khác của ngươi thôi!

Bay ra từ cảm bẫy, Tần Liễu nuốt viên thuốc tiếp theo, theo dược lực được khai mở, thương thế của Tần Liễu nhanh chóng được khôi phục lại, cốt cách bị đứt gãy cũng liền lại, kín kẽ, đât là một quả đan dược chữa thương bán cực phẩm, giá trị liên thành.

- Không sai.

Bên trong chiếc miệng rộng vỡ ra như thủy tinh của Chiểu Trạch Vương không có hàm rằng, mà lại có rất nhiều dịch nhờn lục sắc.

- Nhị trọng hình thái, trọng thứ nhất là khiến cho ngươi ở trong chiểu trạch sẽ vĩnh viễn không bị giết, nhưng thực lực lại hơi yếu, hình thái trọng thứ hai thì tăng cường thực lực của ngươi, nhưng lại làm cho Bất Tử Chi Thân của ngươi có nhược điểm, chỉ cần tiêu hao hết lực lượng của ngươi, Bất Tử Chi Thân cũng vô dụng.

Tần Liễu không mất đi tỉnh táo, phân tích nói.

- Ngươi rất thông minh, bất quá ngươi cho rằng, ngươi có thể tiêu hao hết lực lượng của ta sao?

Chiểu Trạch Vương một chút cũng không lo lắng, một trọng hình thái khác, lực lượng của hắn liên tục không ngừng, nếu chiểu trạch không hủy diệt, hắn cũng sẽ không hủy diệt, hình thái hiện giờ tuy rằng lực lượng không giảm bớt, không thể liên tục không ngừng, nhưng cũng bằng mấy chục lần Nửa Bước Vương giả bình thường, đối phương có thể tiêu hao hết một phần mười lực lượng của hắn cũng đã đáng quý rồi.

- Không thử thì sao biết được...

Hào quang lóe lên, trong tay Tần Liễu nhiều ra một cái búa cự đại, cái búa tứ tứ phương phương, cực kỳ trầm trọng, áp bách không khí đến không thể nào lưu động nổi.

Ông!

Cổng ánh sáng mơ hồ xuất hiện trước người Chiểu Trạch Vương, Tần Liễu bước ra một bước đánh xuống một búa, lực lượng ầm ầm khuếch tán ra.

Tiếng nổ mạnh kinh thiên bộc phát, Chiểu Trạch Vương bị đánh nát nửa thân thể, theo gió mà tán.

- Lực công kích của ta thế nào hả?

Tần Liễu lại lần nửa huy động cái búa, đánh nát nửa người còn lại của Chiểu Trạch Vương dễ như trở bàn tay, khủng bố đến cực điểm.

- Đây là vũ khí gì thế?

Ngoài vài trăm mét, thân thể của Chiểu Trạch Vương lại lần nữa ngưng tụ, chỉ là thoạt nhìn, khí tức yếu đi không ít, đại khái chỉ bằng bốn phần năm lúc trước, hai búa của Tần Liễu đã tiêu hao hết một phần năm lực lượng của hắn, đây là chuyện không thể nào tưởng tượng, cũng không cách nào lý giải được.

- Ngươi có thể gọi nó ngụy cực phẩm Bảo Khí.

Tần Liễu thở hổn hển, vội vàng nuốt viên bán cực phẩm đan dược đền bù Chân Nguyên tiếp theo, sau đó lại cắn một Thủy Nguyên quả, buông lỏng thân thể, búa trong tay nàng gọi là Phương Thiên chùy, là ngụy cực phẩm bảo khí so với bán cực phẩm Bảo Khí còn cao cấp hơn, ngụy cực phẩm Bảo Khí kỳ thật cũng là cực phẩm Bảo Khí, bởi vì nó là loại kém trong cực phẩm Bảo Khí, là thứ phẩm, cũng giống như cực phẩm Bảo Khí, ngụy cực phẩm Bảo Khí quả thực là một cái lỗ đen thôn phệ Chân Nguyên, lấy tu vị Nửa Bước Vương giả của Tần Liễu mà hai búa cũng tiêu hao mất hai phần ba Chân Nguyên.

- Ngụy cực phẩm Bảo Khí!

Chiểu Trạch Vương tuy rằng là chiểu trạch sinh mạng thể, nhưng không có nghĩa là trí tuệ nó thấp, Phương Thiên chùy trong tay Tần Liễu rõ ràng đã có thể sinh ra uy hiếp trí mạng đối với hắn, tuy rằng hắn tùy thời đều có thể khôi phục đến trạng thái đệ nhất trọng, nhưng rất rõ ràng, hắn không giết được đối phương.

- Đúng vậy, hiện tại ta có thể đi rồi chứ.

Tần Liễu cũng không đi quản thai độ của Chiểu Trạch Vương thế nào, thân hình lóe lên, bắn nhanh đi.

- Hi vọng không phải tất cả mọi người tiến vào đây đều có ngụy cực phẩm Bảo Khí.

Chiểu Trạch Vương đứng trên chiểu trạch, cũng không đuổi theo Tần Liễu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 813: Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí. (Hạ)

- Ta nghĩ, chúng ta có thể liên thủ đối phó hắn.

Trên không tùng lâm, Ám Ảnh Quỷ Bức vô biên vô hạn, ở vị trí trung ương, lão giả gầy gò, thanh niên, Hoắc Khắc, còn có một đám mười mấy người Thiết Thủ Vương bị vây ở chỗ này, mà đối thủ của bọn hắn ngoại trừ đại lượng Ám Ảnh Quỷ Bức, còn có một Ám Ảnh Quỷ Bức Vương khủng bố.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương so với bất kì người nào trong bọn hắn đều cường đại hơn rất nhiều, một chọi một, hai chọi một, bọn hắn cũng không phải là đối thủ, ba chọi một, cũng chỉ có thể miễn cưỡng không bại, Ám Ảnh Quỷ Bức Vương này, mạnh đến đáng sợ, có thực lực quét ngang Nửa Bước Vương giả bình thường.

- Đúng vậy, có lẽ chúng ta nên liên thủ.

Thiết Thủ Vương thần sắc ngưng trọng, nếu như không có lão giả gầy gò và Hoắc Khắc ở đây, mình hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, muốn sống sót, chỉ có thể liên thủ.

- Tiểu tử, chờ ta giết hắn rồi lại giải quyết ngươi sau.

Toàn thân Hoắc Khắc bành trướng cơ bắp, hư ảnh ma ngưu cực lớn huyền phù sau lưng, tùy tiện đánh ra một quyền, liền có đại lượng Ám Ảnh Quỷ Bức bị đánh thành mảnh vỡ, lực lượng của Man Ngưu gia tộc cũng không phải là nói chơi.

- Ta chờ ngươi.

Trên người thanh niên lượn lờ phù văn vặn vọe, trùng kích tới Ám Ảnh

Quỷ Bức bị đẩy lùi ra ngoài.

- Giết ta? Hắc hắc!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương nhếch miệng lộ ra dáng tươi cười khủng bố.

- Mấy người các ngươi, liên thủ phóng thích ra cuồng bạo quang hoàn cho ta!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương phân phó những Ám Ảnh Quỷ Bức thủ lĩnh đang âm thầm ẩn giấu.

- Vâng, Vương!

Ông! Ông! Ông! Ông!

Từng đợt ba động tách ra, bốn năm cái hắc sắc cuồng bạo quang hoàn bao phủ về phía mọi người, diện tích bao phủ chừng vài trăm dặm.

Rống!

Tiếng gầm gừ vang lên, trừ lão giả gầy gò, thanh niên, Hoắc Khắc cùng với Thiết Thủ Vương là chạy ra khỏi sự bao phủ của cuồng bạo quang hoàn ra, những người khác toàn bộ đều lâm vào điên cuồng, chém giết lẫn nhau, chỉ sau chốc lát sau, ngoại trừ bốn người này ra, những người khác đều chết sạch sẽ.

- Hỗn đãn, đi chết đi.

Hoắc Khắc và Thiết Thủ Vương vô cùng phẫn nộ, những người này đều là tông sư đỉnh tiêm của Man Ngưu gia tộc và Cổ gia, là trụ cột của gia tộc, chết một người cũng không phải việc nhỏ, huống chi toàn bộ chết trận.

- Ngưu Ma Bào Hao!

Hoắc Khắc há miệng gào thét, sóng âm khuếch tán, lấy hắn làm trung tâm, Ám Ảnh Quỷ Bức trong phạm vi vài dặm nhao nhao bạo toái, Ám Ảnh

Quỷ Bức ở ngoài vài dặm thì động tác chậm chạp, rơi xuống dưới, luận sức chiến đấu, Hoắc Khắc quả thật không bằng Thiết Thủ Vương và lão giả gầy gò, nhưng luận lực lượng thuần túy, trong ba người, lấy hắn đứng đầu.

- Muốn chết.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương giận dữ, hắc khí bắt đầu khởi động, hắn lập tức bức hướng Hoắc Khắc.

- Người muốn chết là ngươi đấy.

Thiết thủ Vương vươn tay nắm chặc hư không, thiết thủ cực lớn muốn khép lại, nắm vỡ Ám Ảnh Quỷ Bức Vương.

XÍU... UU!!

Tốc độ của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương lại lần nữa tăng vọt, thiết thủ cực lớn bị bỏ lại phía sau.

- Bạo Phong Chi Nha!

Bạo phong mãnh liệt đột nhiên xuất hiện, vô sô phong nhận hình bán nguyệt khuếch tán ra, bao phủ Ám Ảnh Quỷ Bức Vương vào trong, quét ngang trời cao.

Chi chi chi chi xèo... xèo C-K-Í-T.. T... T!

Thủ đoạn của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương làm cho bốn người sợ hãi, trên người hắn tuôn ra đại lượng khói đen, biên bức hắc sắc vô cùng vô tận khuếch tán ra bốn phương tám hướng, một người, tương đương với cả một quân đội biên bức, ngay cả Ám Ảnh Quỷ Bức ở bốn phía cũng bị chen ra xa.

- Ah, Ngưu Ma Bào Hao!

Trên người Hoắc Khắc xuất hiện đầy biên bức, những con biên bức này cắm hàm răng vào thể nội Hoắc Khắc, hút huyết nhục tinh hoa của hắn, rống, Hoắc Khắc gào thét một tiếng, làm vỡ nát một mảng lớn biên bức, nhưng

tiếc là số lượng biên bức lại quá nhiều, lại có càng nhiều biên bức hơn bổ nhào về phía hắn chui vào thể nội hắn, trong chớp mắt, Hoắc Khắc bị hấp thành xương khố, đường đường một nửa Yêu Vương, lập tức chết thảm.

- Thật sự là mỹ vị!

Biên bức hợp làm một thể, thân hình của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương hiện ra, liếm liếm vết máu nơi khóe miệng

- Kháo, tên gia hỏa này rốt cuộc là thứ quỷ gì vậy.

Thiết Thủ Vương sợ hãi, luận sức chiến đấu, Ám Ảnh Quỷ Bức Vương tuy mạnh nhưng vẫn không vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn, chỉ vừa tiếp cận cấp độ Bán Bộ Vương giả tuyệt đỉnh, chỉ là thủ đoạn của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương quá nhiều, tốc độ nhanh, thủ đoạn công kích tầng tầng lớp lớp, cho dù là Bán Bộ Vương giả ngang cấp, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, sớm muộn sẽ bị hắn giết chết, biến thành xác khô.

- Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể tận lực chạy trốn.

Thần sắc lão giả gầy gò ngưng trọng.

- Phong lão, ngươi chạy trước, ta sẽ tới sau.

Thanh niên có vẻ rất tỉnh táo, tựa hồ có chỗ dựa vào.

- Vậy ngươi cẩn thận một chút.

Lão giả gầy gò cũng không hề lo lắng cho thanh niên, đối phương không phải là người bình thường, tuy chiến lực xa xa không bằng Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, lại không bằng chính mình, nhưng năng lực sinh tồn chắc chắn hơn hẳn mình.

- Ta biết rồi.

Lúc nói chuyện, những phù văn uốn lượn quanh thân thanh niên bỗng tăng mấy lần, rậm rạp chằng chịt, tầng tầng lớp lớp, từng tầng từng tầng bao

bọc hắn, tựa như một khỏa đại cầu do vô số phù văn tạo thành, không ngừng xoay tròn.

- Phong độn!

Hô!

Thân ảnh lão giả gầy ốm quyện vào gió rồi biến mất, phảng phất như đã hóa thành một thể với cuồng phong, hắn chính là gió, gió chính là hắn, tuy hai mà một.

Thiết Thủ Vương thấy lão giả gầy ốm đã đi, nhưng thanh niên vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, ánh mắt có chút lóe lên, chợt hóa thành một đạo ánh sáng kim loại phóng đến.

Phanh!

Một tiếng nổ mạnh truyền ra, Ám Ảnh Quỷ Bức Vương nhìn ra ý đồ của Thiết Thủ Vương, hai ba lần đuổi theo, đánh một trảo trên hộ thể Chân nguyên của Thiết Thủ Vương.

Thần kỳ chính là, hộ thể chân nguyên của Thiết Thủ Vương thập phần kiên cố, không hề bị kích phá.

- Ngươi giết không nổi ta đâu!

Thiết Thủ Vương nuốt vào một viên thuốc rồi tiếp tục chạy trốn.

Rầm rầm rầm phanh...

Những tiếng nổ mạnh bộc phát liên tiếp, Thiết Thủ Vương ở giữa không trung quay cuồng bốn phía, hộ thể chân nguyên thủy chung vẫn không vỡ, cẩn thận quan sát, có thể phát hiện hộ thể chân nguyên của hắn không phải là hình bầu dục như những người khác mà là một hộ thể chân nguyên hình khôi giáp, mà cái hộ thể chân nguyên hình khôi giáp này là từ trên khải giáp phòng ngự của Thiết Thủ Vương phát ra.

- Bảo khí phòng ngự!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương đã nhìn ra vấn đề.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 814: Cảm Nhận Sâu Sắc Chưa Đủ Lực Lượng. (Thượng)

- Không sai.

Thiết Thủ Vương cười ha ha, áo giáp trên người hắn có lai lịch lớn, là một kiện Cực phẩm phòng ngự bảo khí duy nhất trong Cổ gia, gọi là Thanh Nguyên Giáp, chỉ cần có Thanh Nguyên Giáp trên người thì chân nguyên của hắn sẽ không bị hao tổn, vì thế phòng ngự không bị công phá.

- Liệt Nguyên Thuật!

Chân nguyên bên ngoài cơ thể Thiết Thủ Vương hừng hực thiêu đốt, tiếp tục bay vút lên.

Nhưng chỉ thế vẫn chưa xong, chân nguyên thiêu đốt Tinh Cực Cảnh cường giả có thể nắm giữ, bí pháp Liệt Nguyên Thuật đáng sợ ở chỗ, có thể tiến hành tầng tầng thiêu đốt, tầng thiêu đốt thứ nhất, chỉ là tốc độ bình thường, tầng thiêu đốt thứ hai, tốc độ của nó sẽ tăng lên ba thành, tầng thiêu đốt thứ ba, tốc độ sẽ lại tăng hơn ba thành so với tầng thứ hai, XÍU... UU! một tiếng, Thiết Thủ Vương hóa thành ánh sáng, lóe lên một cái, thoáng cái đã bỏ Ám Ảnh Quỷ Bức Vương lại sau lưng.

- Ồ, còn có loại thủ đoạn trốn chạy chối chết này, cũng tốt, để cho Chiếu Trạch Vương đối phó ngươi, ta an tâm cầm giữ lấy cửa thứ nhất là được rồi.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương không phải là không đuổi kịp Thiết Thủ Vương, chỉ là thấy không cần phải làm vậy, hắn có cảm giác rằng người tiến vào thế giới dưới lòng đất càng ngày càng nhiều, hắn chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được.

- Ngươi tại sao lại không chạy!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương kỳ quái nhìn về phía thanh niên đang bị đại cầu phù văn bao bọc ở bên trong.

- Ngươi cho rằng ta có thể chạy trốn khỏi ngươi sao?

Thanh niên hỏi lại.

- Cũng đúng, như vậy ngươi nguyện ý thúc thủ chịu trói?

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương không có hứng thú gì đối với thanh niên, tinh hoa huyết nhục của đối phương còn không bằng Bán Bộ Vương giả, nhưng có thể ban thưởng cho thủ hạ.

- Không, vây khốn ngươi rồi ta sẽ đi, Thiên Phù Trận.

Thanh niên quát lớn một tiếng, đại cầu phù văn bên ngoài cơ thể căng phồng lên, biến thành một đại cầu rỗng ruột có đường kính vài dặm, từng đạo phù văn uốn lượn dán trên mặt ngoài đại cầu rỗng ruột, chuyển động có quy luật dọc theo một quỹ tích hình tròn, vô số quang vân uốn lượn kết nối cùng một chỗ, không chê vào đâu được.

Bá!

Làm xong hết thảy, thân hình thanh niên trầm xuống, xuất hiện bên ngoài đại cầu rỗng ruột, bỏ chạy theo hướng lão giả gầy ốm đã rời đi.

- Hừ!

Ánh mắt Ám Ảnh Quỷ Bức Vương lạnh như băng, thân hình lóe lên, liền muốn đuổi theo.

Phanh!

Phù văn ngay ngắn bên trên đại cầu rỗng ruột lập loè hào quang, đẩy Ám Ảnh Quỷ Bức Vương bắn trở lại.

- Phá cho ta!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương biến sắc, đối phương chỉ là một con sâu cái kiến tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng lại có thể bằng lực lượng bản thân mà bố trí ra trận pháp như thế, khiến hắn quả có chút giật mình pha lẫn tức giận.

Ầm ầm!

Đại cầu rỗng ruột tạo thành từ phù văn thoáng lắc lư, ngăn cản lần trùng kích thứ hai của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương.

Phanh!

Phanh!

Trên vách núi, một đạo nhân ảnh đang vọt đến chỗ đại cầu phù văn.

- Mộ địa Tứ Cực Đại Đế ở ngay chỗ này?

Kẻ lầm bầm lầu bầu lưng đeo một thanh chiến đao, mặc áo giáp kim loại bên ngoài để che chắn, nếu có ai là Bán Bộ Vương giả ở chỗ này, tất nhiên sẽ nhận ra thân phận của hắn, người này không phải ai khác, chính là kẻ mạnh nhất trong Bán Bộ Vương giả, Lôi Linh Vương.

- Hình như có không ít kẻ đã vào được.

Lôi Linh Vương nghe được động tĩnh phía trước, ánh mắt bình thản.

Chi chi chi chi!

Khoảng cách hơn mười dặm thoáng một cái đã qua, Lôi Linh Vương chứng kiến ngọn nguồn động tĩnh, một số lượng rất lớn biên bức đang đốt một cái phù văn tạo thành đại cầu, một hình người từ trong đàn dơi đi ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía hắn.

- Một Bán Bộ Vương giả lại tới đây, vận khí của ta cũng coi như không tệ.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương liếm liếm bờ môi, tức giận lúc trước tan thành mây khói, không cần làm gì mà thịt cũng tự đưa tới cửa, làm cho hắn thực hưng phấn.

- Chỉ sợ vận khí của ngươi là vận rủi.

Ánh mắt Lôi Linh Vương quét ngang toàn bộ Lôi Điện.

- Các con, lên cho ta.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương nhìn ra Lôi Linh Vương không phải nhân vật dễ đối phó, đầu tiên để cho thủ hạ Ám Ảnh Quỷ Bức vây quanh đối phương, sau đó tùy thời hành động.

Chi chi chi chi chi chi...

Vô số Ám Ảnh Quỷ Bức đánh về phía Lôi Linh Vương, nhiều không đếm xuể.

- Diệt!

Tay phải dựng thẳng chưởng đao, Lôi Linh Vương nhẹ nhàng phun ra một chữ, bổ tới một chưởng đao.

Ầm ầm!

Lôi Điện đao mang lóe lên rồi biến mất, diệt sạch toàn bộ Ám Ảnh Quỷ Bức đang xông tới, xa xa nhìn lại, như là một cơn thủy triều màu đen bị một đao cắt đứt, trời đất lại yên tĩnh như cũ.

Đồng tử thoáng co lại thành hai điểm, Ám Ảnh Quỷ Bức Vương kinh hãi rối tinh rối mù.

- Có lẽ ngươi có thể chơi cùng với ta.

Lôi Linh Vương nhìn về phía Ám Ảnh Quỷ Bức Vương.

- Đừng cuồng vọng!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương rít một tiếng, cực tốc đánh về phía Lôi Linh Vương, ảo ảnh trùng trùng điệp điệp.

- Cút!

Đối mặt với khí thế hung hãn của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, Lôi Linh Vương lại bổ đến một chưởng đao như trước.

Phốc!

Máu tươi ám sắc vẩy ra, từ vai phải đến bụng bên trái Ám Ảnh Quỷ Bức Vương bị đao cắt một đường máu, cả người thiếu chút nữa bị xẻ thành hai, thấy rõ cả cặn bã xương cốt và nội tạng.

Phanh!

Hắc khí quay cuồng, Ám Ảnh Quỷ Bức Vương chật vật xuất hiện tại vị trí cũ, cúi đầu nhìn nhìn ngực mình, lại nhìn Lôi Linh Vương một thoáng, trong ánh mắt lạnh như băng mang theo một tia kị sợ, tuy thực lực của hắn vẫn chưa khôi phục đến thời kì đỉnh phong, nhưng cũng đã đến trình độ tám chín thành đỉnh phong, mà đối phương chỉ vừa huơ chiến đao một cái đã suýt chút nữa đem hắn phân thây, thực lực bực này, cho dù hắn đang ở thời kì đỉnh phong, cũng không dám chắc thắng.

Huyết nhục chuyển động, vết thương trên người Ám Ảnh Quỷ Bức Vương dần dần liền lại, nhìn không ra một dấu vết bị thương, đây là năng lực thiên phú thuộc về Ám Ảnh Quỷ Bức, giống như Bất Tử Chi Thân vậy.

- Ah! Ngươi có tư cách để cho ta dùng tới đao rồi đấy.

Lôi Linh Vương tay phải nắm chặt chuôi chiến đao sau lưng, chậm rãi rút ra, ánh đao rét lạnh, lưỡi đao sắc bén, hồ quang điện dọc theo lưỡi đao chợt lóe sáng.

- Ngươi có thể đi qua đó.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương hét lên một tiếng, vèo một phát chạy thục mạng ra ngoài, nói đùa gì vậy, đối phương chưa rút đao mà đã suýt nữa giết chết hắn, nếu để cho hắn rút đao, tuyệt đối là cửu tử nhất sinh, thậm chí thập tử vô sinh, hắn vẫn chưa sống đủ đâu, ít nhất hiện giờ hắn chưa muốn chết, đương nhiên, chờ hắn khôi phục đến thời kì đỉnh phong hắn sẽ tìm đối phương tính sổ, còn trước thời kỳ khôi phục đến đỉnh phong, hắn chỉ có cách hạ cái đầu cao quý này xuống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 815: Cảm Nhận Sâu Sắc Chưa Đủ Lực Lượng. (Hạ)

Nếu như Thiết Thủ Vương ở chỗ này, chắc chắn sẽ cả kinh trợn mắt há hốc mồm, cái tên Ám Ảnh Quỷ Bức Vương này giết chóc làm bọn hắn một chết hai trốn, mười không còn một, luận thực lực, đã tiếp cận hoặc là tương đương với cấp bậc Bán Bộ Vương giả tuyệt đỉnh, lại sợ đến mức này, đến tột cùng thực lực Lôi Linh Vương mạnh đến mức nào.

- Rất tốt.

Tra Chiến đao vào bao, Lôi Linh Vương cũng không đi đường vòng, trực tiếp vọt tới hướng bầy Ám Ảnh Quỷ Bức đông đúc, một đường thẳng tiến.

Chi chi chi!

Tất cả Ám Ảnh Quỷ Bức hét lên một tiếng, tránh lui về hai bên, hình thành một con đường rộng rãi.

Đã qua đầm lầy, tốc độ ba người Diệp Trần giảm xuống nhưng vẫn không dám buông lỏng chút nào, ai biết nơi này ngoại trừ quái vật như Chiếu Trạch Vương, còn có hung hiểm khác hay không.

- Thực lực của ta, vẫn còn chưa đủ a.

Trước khi đến, Diệp Trần mặc dù biết thực lực của mình trong Bán Bộ Vương giả chưa phải là gì, nhưng gần đây thuận buồm xuôi gió, thật ra cũng không phải là cảm giác mạnh mẽ gì nhưng ít nhất dưới đáy lòng không còn quá cấp bách, liều lĩnh muốn tăng thực lực lên, nhưng hiện tại, hắn cảm giác sâu sắc thực lực của mình chưa đủ.

Chưa nói đến những sinh vật nguy hiểm nơi đây, chỉ riêng những Bán

Bộ Vương giả vì mộ địa Tứ Cực Đại Đế mà đến, cũng khiến hắn cảm thấy áp bách trầm trọng.

Thực lực của hắn tương đương với Bán Bộ Vương giả bình thường, có một đoạn chênh lệch với những Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm, mà ở phía trên còn có Bán Bộ Vương giả tuyệt đỉnh, Bán Bộ Vương giả tối cường giả, hắn chỉ ở tầng thấp nhất, nhìn những Tông Sư tuyệt đỉnh phía trên mà ghen tị.

Hắn cũng không biết Bán Bộ Vương giả có tổng cộng bao nhiêu người, hắn gặp qua không nhiều, như thiên hạ cửu tông Bán Bộ Vương giả, tứ đại gia tộc Bán Bộ Vương giả, Ngũ phẩm tông môn Bán Bộ Vương giả, còn Bán yêu gia tộc Bán Bộ Vương giả thì rất ít lộ diện, nhưng năng lực sinh tồn của chúng rất mạnh, khi gặp phải có thể đưa hắn vào chỗ chết ngay lập tức, căn bản không thể phản ứng.

Muốn bảo vệ tánh mạng, muốn có thu hoạch trong mộ địa Tứ Cực Đại Đế, phương pháp duy nhất là tăng lên thực lực của mình, nâng cao một bước, không còn cách thứ hai.

- Tìm địa phương an toàn, nhất định phải toàn lực đột phá Linh Hải Cảnh hậu kỳ thậm chí hậu kỳ đỉnh phong.

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

- Diệp Trần, ngươi không sao chớ!

Mộ Dung Khuynh Thành thấy Diệp Trần tâm sự nặng nề, hỏi.

- Không sao, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đợi Tần Liễu tiền bối.

Từng khắc thời gian qua đi, ước chừng một tuần trà, Tần Liễu đã đến.

- Sư tôn!

Yến Phượng Phượng thở nhẹ một hơi.

- Tiền bối, người không sao chứ?

Diệp Trần nói.

Tần Liễu lắc đầu nói:

- May mắn là lúc ấy các ngươi đã đi, bằng không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Chiếu Trạch Vương biến thành hình thái thứ hai, thực lực tăng lên gấp hai lần, không cần Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí, nàng cũng không chịu được vài chiêu.

- Chiếu Trạch Vương kia đâu?

Tần Liễu Nói:

- Hắn vẫn còn, so với lúc trước thì mạnh hơn, đi, trên đường nói sau.

Bên trong phương viên chiểu trạch mấy ngàn dặm, truyền đến một tràng nổ mạnh, ngay sau đó yên tĩnh trở lại.

- Quái vật này đến từ nơi nào?

Không biết qua bao lâu thời gian, Chiếu Trạch Vương chui ra từ bùn nhão, đôi mắt bảo thạch đen kịt, tràn đầy hồi hộp.

Đối phương xuất ra một đao.

Một đao, tựa như tiêu hao hết một nửa lực lượng của hắn, rồi một đao nữa, rất có thể hắn sẽ bị giết chết, tới bây giờ hắn vẫn không nghĩ đến, nhân loại lại có tồn tại nữa bước vương giả cường đại bậc này, chính hắn có Bất Tử Chi Thân, nhưng trước mặt đối phương căn bản không đủ, hắn một đường đi đến đây, khẳng định cũng đã kinh động đến con dơi lớn ngủ say quanh năm kia, nói không chừng cũng có thể giết hắn rồi.

- Đáng chết, mất đi một nửa lực lượng, tối thiểu phải tĩnh dưỡng nửa

tháng trong chiểu trạch này mới có thể khôi phục, lại hao tổn một lần, hắn biết rõ lực lượng chiểu trạch sẽ không đủ dùng, hi vọng con dơi lớn kia bị giết, không có hắn, có thể có nhiều ngươi tới đây thuận lợi, dùng thi thể bọn hắn để tẩm bổ, lực lượng của ta sẽ cường đại hơn, dồi dào hơn.

Chiếu Trạch Vương là do tinh hoa năng lượng của chiểu trạch thai nghén mà thành, về mặt nào đó, hắn như là chiểu trạch, chiểu trạch cũng chính là hắn, cả hai có liên hệ mật thiết với nhau, cùng tiến cùng lui, về phần những Chiếu Trạch Quái và thủ lĩnh Chiếu Trạch Quái kia, là do năng lượng còn sót lại của chiểu trạch thai nghén mà thành, có nhược điểm trời sinh là phòng ngự không cao.

Nếu như có đầy đủ thi thể để chiểu trạch tẩm bổ, thực lực của tất cả Chiếu Trạch Quái sẽ tăng lên, lực lượng của hắn cũng sẽ đạt tới giai đoạn mới.

- Ta có dự cảm, những người đến mộ địa Tứ Cực Đại Đế lần này, sẽ có tử thương thảm thiết.

Phi hành giữa không trung, Tần Liễu thở dài một hơi, nói.

Diệp Trần nói:

- Tứ Cực Đại Đế từ cổ chí kim nổi danh là Phong Đế Vương Giả, mộ địa của hắn xuất thế, không có khả năng không có gió tanh mưa máu, chúng ta bất quá cũng chỉ là tốt thí mà thôi, nhân vật chính là những người kia, không phải chúng ta.

- Ngươi nói không sai.

Tần Liễu biết rõ Diệp Trần nói tới ai, hiện tại, Vương giả khắp nơi đều tới mộ địa Tứ Cực Đại Đế, có hô hào bằng hữu, có lựa chọn kết minh, đồ đệ của nàng là Yến Khinh Huyên đứng cùng một trận tuyến với lão Long Vương Long Thần Thiên Cung, lúc trước còn đuổi giết Cửu U Ma Vương, hủy diệt Cửu U giáo, gây sóng gió tại Nam Trác Vực.

- Bất quá Vương giả chi chiến đều là Vương giả, không quan hệ nhiều lắm với chúng ta.

Vương giả sẽ do Vương giả kềm chế, bọn họ hình thành hai thế đối lập với nhau.

Trong lòng đất, hoàn cảnh không phân rõ trắng đen, đại khái qua nửa ngày thời gian, ba người tới một mảng nham thạch lâm hoang vu.

- Cái kia hình như là mạng nhện.

Ánh mắt Mộ Dung Khuynh Thành lợi hại, phía trước nham thạch sâu trong rừng, này chứng kiến một lưới cái lưới nhện lớn trong suốt, cái mạng nhện này, đường kính ba trăm mét, vận chuyển thị lực có thể phát hiện, một mảnh tơ nhện, đều có phẩm chất như một cánh tay.

- Mọi người chú ý.

Tần Liễu giảm bớt tốc độ, từ từ bay vào nham thạch lâm.

- Cẩn thận.

Không có bất kì dấu hiệu nào, đột nhiên Tần Liễu dính tại trong hư không, phảng phất như bị cái gì đó bao phủ, trong nội tâm nàng nhảy dựng lên, quay đầu lại cảnh cáo ba người Diệp Trần.

Băng băng băng!

Diệp Trần cơ hồ như vô ý thức rút Lôi Kiếp kiếm ra, chém ba kiếm quanh người Tần Liễu, tạo thành hình tam giác, bên trong quá trính đó, có âm thanh dây thép đứt đoạn vang lên.

Tần Liễu thoát khốn mà ra, nhanh chóng lui về phía sau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 816: Bộ Sát Giả, Chu Ti Ẩn Hình

- Đây là Chu Ti ẩn hình!

Thò tay bắt lấy Chu ti ẩn hình dính trên thân thể, Tần Liễu phát giác được, dùng Linh hồn lực cũng khó mà cảm giác, tối đa chỉ cảm ứng sự hiện hữu của nó một chút mà thôi.

- Chu ti ẩn hình?

Diệp Trần nhăn mày lại, vừa rồi hắn không phát hiện tơ nhện tồn tại, dùng Linh hồn lực quan sát qua cũng không cảm ứng được gì, chỉ là có cảm giác không đúng một ít, hiện tại tơ nhện bị trảm phá, ngược lại có thể cảm giác, có thể mô phỏng ra hình dạng mạng nhện trong đầu.

Nhanh như thiểm điện, một đoàn ảo ảnh len lỏi trong hư không, cuối cùng dính tại đâu đó.

Đây là một con Tri Chu lớn, có tám cái chân, phần lưng có hai màu trắng đen, miệng nó phập phồng há ra rồi khép lại, như muốn thôn phệ người.

Rất hiển nhiên, cảm ứng được động tĩnh của mạng nhện, Tri Chu âm thầm ẩn tàng nhanh chóng lao ra, chuẩn bị tơ nhện dự bị bao lấy con mồi, sau đó chậm rãi hưởng thụ, đáng tiếc, Tần Liễu đã thoát khốn mà ra, khiến nó rơi vào khoảng không, nhất thời mất hứng.

Đương nhiên, khí tức Tri Chu này, tối đa chỉ tương đương với tuyệt đỉnh Tông sư mà thôi, cho dù không có Diệp Trần, nó cũng không làm gì được Tần Liễu là Bán Bộ Vương giả, chỉ sợ thoáng cái, lưới bị cắt nát rách thân thể bị chấn toái.

- Là Bộ Sát giả đã tuyệt tích ở ngoại giới.

Thoáng cái, Tần Liễu đã nhận ra thân phận Tri Chu này, Bộ Sát Giả hiện tại vẫn còn tại Chân Linh đại lục nhưng số lượng rất ít ỏi, trên cơ bản đều bị cường giả nhân loại bắt mất, biến nó thành tài phú của chính mình, lợi dụng thân thể nó, nhổ tơ nhện ra để luyện chế thành đạo cụ đặc thù, Bộ Sát Giả này tối đa chỉ có thực lực Tông sư đỉnh tiêm, nhưng Tông sư đỉnh tiêm bị bao phủ, căn bản không có cách nào đào thoát, chỉ có thể mặc cho nó xâm lược, có thể tưởng tượng được nó đáng sợ như thế nào.

Bá!

Bộ Sát Giả thấy không bao phủ được con mồi, lập tức quay người ly khai, tốc độ nhanh như ảo ảnh.

- Chạy đi đâu!

Tần Liễu xuất ra một chưởng, giết chết đối phương ngay tại hư không, máu tươi màu lục văng tung tóe khắp nơi.

Trong nham thạch sâu trong rừng.

- Thái Thượng trưởng lão, cứu ta!

Trong hư không, một lưới lớn ẩn hình bao phủ Phủ Tông Lâm Như Hải và Hạ Hầu Tôn, Kiên Giáp Vương cũng bị bao phủ, nhưng hắn phá vỡ mạng nhện rất nhanh, trốn ra ngoài.

Lâm Như Hải và Hạ Hầu Tôn kinh hoảng trong nội tâm, kêu lên với Kiên Giáp Vương.

- Tốt!

Kiên Giáp Vương huy xuất chân nguyên, nghiền nát mạng nhện đang kéo dính trên thân thể, hòng giải cứu hai người.

Đột ngột, ảo ảnh xuất hiện, hai Bộ Sát Giả cực lớn một trái một phải, phân biệt nhau đánh về phía Lâm Như Hải và Hạ Hầu Tôn, hai Bộ Sát Giả

này, so với Bộ Sát Giả bọn người Diệp Trần gặp thì lớn hơn nhiều, hai Bộ Sát Giả này tản ra khí tức kinh khủng, thực lực tương đương với Bán Bộ Vương giả bình thường.

- Không, cứu ta!

Lâm Như Hải và Hạ Hầu Tôn đồng thời kêu to.

Sắc mặt Kiên Giáp Vương thập phần khó coi, Lâm Như Hải và Hạ Hầu Tôn cách xa nhau mấy chục thước, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn chỉ có thể cứu được một người, dù sao hai thực lực hai Bộ Sát Giả này đều tương đương với Bán Bộ Vương giả, không có khả năng giết chết bọn hắn trong nháy mắt, nếu mạo hiểm rất có thể mất đi hai người.

Kiên Giáp Vương cắn răng, lựa chọn cứu Hạ Hầu Tôn trước, đối với Hư Không môn mà nói, tầm quan trọng của Hạ Hầu Tôn cao hơn Lâm Như Hải, dù đối phương là Đại trưởng lão Hư Không Môn.

- Vì cái gì?

Trong mắt Lâm Như Hải xuất hiện vẻ tuyệt vọng.

Kiên Giáp Vương cũng không nhìn Lâm Như Hải, lập tức đến bên cạnh Hạ Hầu Tôn, chân nguyên cổ động bàng bạc, thoáng cái mạng nhện đã bị phá vỡ, hắn tự tay cứu được Hạ Hầu Tôn.

Ti ti!

Thấy con mồi của mình bị cướp đi, Bộ Sát Giả đang lao về hướng Hạ Hầu Tôn chuyển sang đánh về phía Kiên Giáp Vương.

- Cút!

Kiên Giáp Vương xuất ra một quyền, kích ngay trên đầu Bộ Sát Giả, đồng thời chấn đối phương ra xa ngoài trăm mét, cuối cùng chết tại hư không.

Cùng lúc đó, tiếng hét thảm của Lâm Như Hải bên kia truyền đến, đầu lâu hắn bị răng nanh của Bộ Sát Giả xuyên thủng, lập tức thảm tử.

- Các ngươi đều chết đi.

Ném Hạ Hầu Tôn xuống mặt đất, thần sắc Kiên Giáp Vương âm hàn, thân hình chớp động, lao về phía Bộ Sát Giả vừa giết chết Lâm Như Hải kia, năm ngón tay như móc câu xuất tới.

Phốc!

Thân thể cứng rắn của Bộ Sát Giả nhưng đối với Kiên Giáp Vương chỉ như một tấm gỗ mục, thoáng cái bị chộp xuyên qua, đau nhức giãy dụa, phun ra một đoàn tơ nhện trong suốt về phía Kiên Giáp Vương, đáng tiếc chân nguyên hộ thể của Kiên Giáp Vương không phải tầm thường, tơ nguyên dính tại chân nguyên hộ thể của hắn, không cách nào tiến vào.

- Chết đi!

Kiên Giáp Vương phát lực cánh tay, bàn tay bấu sâu vào đến thể nội Bộ Sát Giả, chân nguyên thổ hệ bộc phát, chỉ nghe "cờ- rắc" vài tiếng, nham thạch bành trường của Bộ Sát Giả không ngừng nứt vỡ, mà nham thạch này là do chân nguyên của Kiên Giáp Vương mô phỏng ra, cứng rắn hơn nham thạch gấp trăm lần, thể nội Bộ Sát Giả không cứng rắn như xác ngoài, há có thể ngăn cản?

Con Bộ Sát Giả kia, thấy đồng bọn bị giết chết như vậy, tỉnh lại từ mê muội, phun ra ngàn vạn đạo tơ nhện, bao phủ cả một diện tích to lớn, nghe rợn cả người, thoáng cái vây Kiên Giáp Vương vào trong, không hề bị đứt đoạn, Bộ Sát Giả tăng tơ nhện nhiều lên, như muốn giết Kiên Giáp Vương cho bằng được.

- Nham sơn thủ hộ!

Chân nguyên hộ thể Thổ hệ của Kiên Giáp Vương lập lòe mấy lần, đại lượng nham thạch bành trướng đi ra, cuối cùng hình thành một tòa nham sơn

cỡ nhỏ, thân ở trong nham sơn, Kiên Giáp Vương khẽ động, mang theo nham sơn oanh kích về phía Bộ Sát Giả.

Tiếng nổ kinh thiên vang lên, Bộ Sát Giả bị oanh tạc thành bùn nhão, đá vụn bay tán loạn, Kiên Vương Giáp Vương nhảy ra, nháy mắt xuất hiện bên cạnh Hạ Hầu Tôn.

- Thái thượng trưởng lão, đa tạ!

Hạ Hầu Tôn vẫn còn sợ hãi, cảm tạ Kiên Giáp Vương.

- Mạng ngươi là do Lâm Như Hải đổi mạng hắn cứu lấy, hãy trân trọng!

Kiên Giáp Vương thản nhiên nói.

- Vâng, Đại trưởng lão, ta sẽ không chết vô ích.

Trong mắt Hạ Hầu Tôn hiện lên dã tâm vô hạn, hắn tha thiết muốn tăng cường lực lượng của mình lên, có đủ thực lực, hắn có thể bảo vệ mình, không cần người khác cứu giúp, đối với sự tình thiếu chút nữa thì chết vừa rồi, Hạ Hầu Tôn rất sầu muộn trong lòng.

- Đi thôi! Phía trước có lẽ có cửa vào.

Lần này, vận khí bốn người Diệp Trần cũng không tệ lắm, trên đường chỉ gặp ba lần phục kích, hai lần trước là Bộ Sát Giả bình thường, lần thứ ba là Vương giả Bộ Sát Giả, bị Tần Liễu kích chưởng thổ huyết, cuối cùng lợi dụng mạng nhện chạy thoát ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 817: Lực Uy Hiếp! (Thượng)

Rất nhanh, bốn người tới được chỗ sâu nhất trong nham sơn.

- Thật nhiều người a.

Từ lúc tiến vào lòng đất đến nay, lần đầu tiên bốn người nhìn thấy nhiều người như vậy, xem xét sơ qua, tối thiểu có hơn ba mươi người, Bán Bộ Vương giả chiếm một phần ba, chừng mười người, trong đó có ba người có khí tức không dưới Kim Tuyệt Vương, một người có khí tức mạnh hơn Kim Tuyệt Vương, tương đương với Hình Vương, căn cứ bọn hắn hoặc là quần áo và trang sức bọn hắn, Diệp Trần nhận ra thế lực của những người này, một người là Hàn Băng Các Bán Bộ Vương giả, một người là bán yêu Vương giả, một người là Bán yêu Vương tộc Thiên Hổ nhất tộc Bán Bộ bán Yêu Vương, còn có Bán Bộ Vương giả Lâm gia, một trong tứ đại gia tộc.

Bốn người Diệp Trần đến, hấp dẫn chú ý không ít người, kể cả Kiên Giáp Vương và Hạ hầu Tôn.

Kiên Giáp Vương nhíu mày, vốn hắn cho rằng, bọn hắn là những người đầu tiên tìm được cửa vào, không thể tưởng được lại có ba mươi người đi trước bọn hắn, không khó tưởng tượng, trừ con đường bọn hắn đi qua, nhất định còn có thông đạo bí mật khác.

Diệp Trần!

Nội tâm Hạ Hầu Tôn bỗng nổi sóng to gió lớn, ánh mắt rét lạnh, lúc Diệp Trần chưa xuất hiện, vẫn là thanh niên ngũ cự đầu bọn hắn thống trị toàn bộ một đời thanh niên, khi đó là thời kì huy hoàng của bọn hắn, nhưng sau khi Diệp Trần xuất hiện, thanh niên ngũ cự đầu bọn hắn dần dần xuống dốc, ngoại trừ Bạch Vô Tuyết vẫn còn thủ vững trận địa, bốn Cự Đầu khác

sớm đã thay người, mà hết thảy chuyện này đều là do Diệp Trần mà thành, Diệp Trần như đã rót sức sống cho cả một đời tuổi trẻ, khiến cho mỗi người đều đột nhiên tiến bộ mạnh mẽ, như Độc Cô Tuyệt, Yến Phượng Phượng, Đạm Đài Minh Nguyệt, và còn có rất nhiều người nữa, mặc kệ Hạ Hầu Tôn có thừa nhận hay không, thời kì huy hoàng của thanh niên ngũ cự đầu chấm dứt, đều là do Diệp Trần gây ra cả.

- Cuộc tranh đấu của chúng ta, giờ mới bắt đầu.

Nắm thật chặt nắm đấm, Hạ Hầu Tôn khắc chế cảm xúc của chính mình, đối với cả cuộc đời mà nói, tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong chỉ là khởi điểm, Sinh Tử Cảnh mới chính là mục đích cả đời.

Diệp Trần không hề chú ý đến Hạ Hầu Tôn, ánh mắt của hắn khẽ quét qua đám người, cuối cùng rơi vào trên huyệt động khổng lồ, huyệt động này, vô cùng to lớn, đường kính lớn nhất có hơn hai ngàn mét, đường kính nhỏ nhất cũng khoảng 1000m, không có quy tắc nào cả, trong động huyệt đen kịt một mảnh, mở to mắt đến cực hạn vẫn không thể nhìn rõ ràng, chỉ có thể căn cứ vào nhiệt phong từ bên trong truyền đến, phân biệt đây không phải là một tử động.

Vốn huyệt động không thể làm cho mọi người dừng lại, dù sao có thể tới được đây cũng không phải là người đơn giản, hoặc là Bán Bộ Vương giả, hoặc là Tông Sư đính tiêm có năng lực sinh tồn rất mạnh, há có thể sợ một cái huyệt động không biết sâu cạn.

Có thể làm cho mọi người dừng bước không tiến, nhất định là có nguyên nhân.

- Các vị, huyệt động này, trên cơ bản là con đường duy nhất dẫn đến mộ địa, nhưng đồng thời, huyệt động này, cũng là sào huyệt của Bộ Sát Giả Chi Hậu, bên trong mạng nhện vô hình che kín, đã có bảy người chết ở bên trong, trong đó có ba người là Bán Bộ Vương giả.

Kẻ nói chính là Bán Bộ Vương giả Lâm gia, Quảng Lâm Vương.

- Bộ Sát Giả Chi Hậu.

Một vài người lộ vẻ sợ hãi.

Nếu như nói Bộ Sát Giả chi Vương thực lực tương đương Bán Bộ Vương giả bình thường, thì Bộ Sát Giả Chi Hậu thực lực tương đương với Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm, đáng sợ nhất chính là, Bộ Sát Giả có địa lợi là những mạng nhện chết người này, thường có thể bắt giết sinh vật có thực lực cao hơn bọn hắn, nói cách khác, muốn đi vào cái huyệt động này, Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm cũng cửu tử nhất sinh, mà tại đây, không có một ai là Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm cả.

- Chúng ta nên làm cái gì bây giờ.

Một gã Bán Bộ Vương giả vừa đến không bao lâu hỏi.

Quảng Lâm Vương nói:

- Nhiều người lực lượng lớn, lúc trước chúng ta ít người, hiện tại đã có ba mươi sáu người, chúng ta có thể hợp lực oanh kích huyệt động, thanh lý hết thảy chướng ngại vật trong huyệt động, nếu như có thể ép Bộ Sát Giả Chi Hậu ra ngoài là tốt nhất, mọi người chúng ta hợp lực, Bộ Sát Giả Chi Hậu tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

- Có thể làm huyệt động sụp đổ hay không.

Có người đưa ra nghi vấn.

- Cái này không cần lo lắng, mọi người cũng có thể chú ý thấy, bên trong thế giới dưới lòng đất có lực lượng vô hình bao phủ, đã hạn chế lực phá hoại của chúng ta.

Quảng Lâm Vương khẳng định.

Tần Liễu gật gật đầu, lúc nàng và Chiếu Trạch Vương chiến đấu, đối phương đột nhiên chuyển biến thành hình thái thứ hai, vác lên một nham

khối màu đen, mà nham khối màu đen rơi vào vẻn vẹn sâu hơn nửa thước, mức cứng rắn không cách nào tưởng tượng, có thể thừa nhận được lực phá hoại tương đương .

- Vậy thì còn chờ cái gì, cùng động thủ đi!

Nghe vậy, mọi người rục rịch, bọn hắn không có ý định độc chiếm bảo vật trong mộ địa, chỉ cần đạt được vài món đã khiến bọn hắn phải mất rất nhiều thời gian tiêu hóa rồi, phải biết rằng Tứ Cực Đại Đế từ cổ chí kim nổi danh Phong Đế Vương giả, hắn còn có bốn gã Yêu Vương cường đại là thủ hạ nữa.

- Tốt, mọi người bay lên trên không huyệt động, ta nói ra tay, mọi người cùng nhau ra tay, đừng chần chờ.

Lúc Quảng Lâm Vương nói chuyện, Bán Bộ Vương Giả Hàn Băng Các cùng Bán Bộ Bán Yêu Vương Thiên Hổ nhất tộc như có như không liếc nhau, trong mắt toát ra sắc thái lạnh như băng.

Số lượng ba mươi sáu người không phải là ít, dù ở đây không phải tuyệt đỉnh Tông Sư, chỉ là Bán Bộ Vương giả, cũng là một lực lượng cực kỳ cường đại rồi, nhưng so với huyệt động chỗ rộng nhất hơn hai ngàn mét mà nói cũng chỉ là muối bỏ biển, quá nhỏ bé, bay đến trên không, không ít người rùng mình lạnh run, huyệt động đen kịt bao quát phía dưới, làm lòng người sinh cảm giác không an toàn.

Không biết có phải cố ý hay không, Quảng Lâm Vương cùng Bán Bộ Vương Giả Hàn Băng Các, Bán Bộ Bán Yêu Vương Thiên Hổ nhất tộc lặng lẽ không tiếng động bay đến chỗ cao nhất, những người khác ở dưới mặt, hắn hét to:

- Mọi người bắt đầu chuẩn bị, tích súc lực lượng, tranh thủ một kích đả thông huyệt động.

- Quảng Lâm Vương, ngươi đừng lo, ba mươi sáu người chúng ta liên

thủ, Bộ Sát Giả Chi Hậu chỉ có thể tan thành mây khói thôi.

- Nói không sai, căn bản không cần phải lo lắng.

Mọi người mười phần tin tưởng, nhanh chóng tích súc lực lượng và sát chiêu cường đại nhất.

- Chúng ta đi lên một chút.

Diệp Trần cảm giác có chút quỷ dị, khí huyết di động, nhìn những kẻ đang ở cao nhất, nói với ba người Tần Liễu Mộ Dung Khuynh Thành.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 818: Lực Uy Hiếp! (Hạ)

- Sao lại đi lên một chút?

Yến Phượng Phượng khó hiểu.

Tần Liễu như có điều suy nghĩ, nói ra:

- Nghe Diệp Trần đi, có lẽ hắn có đạo lý của hắn.

Cứ như vậy, ba người không khiến cho kẻ nào chú ý, bất tri bất giác di chuyển lên phía trên, tính luôn bọn hắn, nơi này có mười ba người.

- Động thủ.

Quảng Lâm Vương quát lớn một tiếng.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm...

Trong nháy mắt, khí kình hoa mỹ từ trên trời giáng xuống, lướt vào trong huyệt động, có đao khí, có kiếm khí, có dấu quyền, có Hóa Hình chân nguyên, có tia chớp Lưỡi Dao Gió. Tuy khí kình nhiều như vậy đối với toàn bộ huyệt động mà nói vẫn rất nhỏ bé như trước, nhưng rất nhanh, khí kình nhỏ bé bộc phát ra lực phá hoại kinh người, huyệt động cực lớn tràn ngập đủ mọi màu sắc, vô số khí kình ma sát lẫn nhau, trong ác ương hình thành một lỗ đen năng lượng, lỗ đen năng lượng một đường xuống, hút vào tất cả những thứ chung quanh.

Mọi người trông thấy rõ ràng, có không ít mạng nhện ẩn hình bị lỗ đen năng lượng giật xuống, hiện ra hình dạng, sau đó bị giật đi vào.

Kết quả này, làm cho mọi người vẻ mặt xúc động.

Huyệt động không biết sâu bao nhiêu, động tĩnh lỗ đen năng lượng tạo thành càng ngày càng xa, cho đến khi không nghe thấy gì nữa.

- Tốt rồi, mọi người làm lại một lần nữa.

Quảng Lâm Vương không yên lòng nói.

Oanh!

Không cần Quảng Lâm Vương nhắc nhở, mọi người vô cùng ăn ý tung ra sát chiêu, khí kình bàng bạc khiến nham bích trong huyệt động bị cạo đi một tầng lại một tầng.

XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!! XÍU... UU!! "

... . . .

Lần thứ hai liên thủ oanh kích qua đi, ở chỗ sâu trong huyệt động, đột nhiên truyền đến tiếng xé gió cực kỳ lợi hại, sau một khắc, hơn mười đạo đường cong màu trắng, phảng phất như Thiên Nữ Tán Hoa, từ trong huyệt động phun tới, bao trùm phần lớn những người trên huyệt động lại.

- Không tốt rồi, đây là tơ nhện của Bộ Sát Giả Chi Hậu.

- Không.

- Nhanh chém đứt nó đi.

- Nó kéo chúng ta đi vào.

Chuyển biến quá đột ngột, rất nhiều người không kịp phản ứng liền bị tơ nhện bền chắc dính trên thân thể, bọc vào, sau đó lôi vào động trong huyệt, còn một vài người phản ứng cực nhanh kiệt lực tránh né tơ nhện xâm nhập, trong bọn người phía dưới Diệp Trần một người tránh né một sợi tơ nhện, bị một sợi tơ nhện khác quấn vào chân nguyên hộ thể, hắn quyết định thật nhanh, phóng chân nguyên hộ thể ra ngoài, đáng tiếc, vài chục sợi tơ nhện đã phun ra, bao bọc toàn bộ thân người hắn.

Cuối cùng cổ chân được kiền trụ cũng bị kéo ngã xuống.

- Cứu ta.

Người này hướng Diệp Trần cùng Tần Liễu cầu cứu.

- Cứu hắn.

Diệp Trần không chút do dự chém ra một kiếm, kiếm khí màu đen cắt trên tơ nhện, loong coong, kiếm khí hủy diệt vậy mà vẫn không thể chặt đứt tơ nhện, chỉ khiến nó nhỏ đi khá nhiều.

- Huyền Khai Chỉ!

Theo sát phía sau, Tần Liễu một ngón tay chặt đứt tơ nhện.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, kẻ vừa được cứu chật vật bay đến bên cạnh bọn Diệp Trần, cảm động đến rơi nước mắt nói:

- Đa tạ ân cứu mạng, Tôn Thiên Lãng ta thiếu nợ các ngươi một cái mạng, về sau có chuyện gì cần ta xuất lực cứ việc phân phó, Tôn Thiên Lãng ta quyết không chối từ.

Diệp Trần nói:

- Tôn huynh về sau cùng mọi người hỗ trợ lẫn nhau a!

Tôn Thiên Lãng cũng là Bán Bộ Vương giả, hợp tác cùng nhau, thực lực của bọn hắn không thể nghi ngờ là sẽ nâng lên một cấp bậc, nếu gặp Quỷ Mộc Vương Địa Thử Vương lần nữa, hoàn toàn có thể áp chế bọn hắn.

- Tốt, tốt.

Tôn Thiên Lãng liên tục gật đầu, chợt nhìn xuống huyệt động, thở dài:

- Quá thảm thiết rồi, ba mươi sáu người chỉ còn thừa lại mười mấy

người, nếu như không phải mấy vị trợ giúp, giờ phút này ta chỉ sợ cũng đã theo gót đi vào trong đó.

Diệp Trần nói:

- Tôn huynh, ngươi cho rằng đây là trùng hợp?

- Chẳng lẽ không phải trùng hợp?

Tôn Thiên Lãng nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần nói tiếp:

- Trước khi ngươi đến, có khoảng bao nhiêu người?

- Ta đến tương đối sớm, lúc đến chỉ có khoảng bảy tám người.

- Lúc trước Quảng Lâm Vương nói, khi trước đã có bảy người bị chết, như vậy từ lúc ngươi tới, có người chết hay không?

- Không có.

Tôn Thiên Lãng lắc đầu.

- Vậy thì đã rõ, chắc chắn trước khi ngươi đến, bọn Quảng Lâm Vương đã động tay, biết rõ Bộ Sát Giả Chi Hậu đáng sợ, hắn đề nghị liên thủ, mục đích diệt trừ Bộ Sát Giả Chi Hậu, thanh lý chướng ngại trong huyệt động là thật, nhưng chưa hẳn không có ý biến chúng ta thành mộc che chắn.

- Ý của ngươi là, bọn hắn biết rõ sẽ phát sinh tình huống như vậy?

Tôn Thiên Lãng tức giận vô cùng.

Diệp Trần nói:

- Ta chỉ là suy đoán, về phần có đúng như vậy hay không ta cũng không biết, có lẽ chỉ là một sự trùng hợp, nhưng Tôn huynh tốt nhất đừng biểu lộ ra

địch ý đối với bọn hắn, đây là một việc thập phần không khôn ngoan.

Hít sâu một hơi, Tôn Thiên Lãng nói:

- Yên tâm, ta sẽ không xúc động.

Trong mười mấy người còn lại, tu vi Bán Bộ Vương Giả bên Quảng Lâm Vương Hàn Băng đã chiếm một nửa, bọn hắn bên này chỉ có năm người, Kiên Giáp Vương cùng Hạ Hầu Tôn không thể trông cậy vào bọn hắn, cho nên một khi bộc phát xung đột, người chịu thiệt hại chỉ là mình.

- Đường kế tiếp còn rất dài, chúng ta cẩn thận một chút là được.

Diệp Trần phát giác được biểu lộ của Tôn Thiên Lãng biến hóa, âm thầm gật đầu, hắn cũng không nhận ra, cứu được một mạng của Tôn Thiên Lãng, liền có thể làm cho đối phương khăng khăng một mực đi theo chính mình, trong lúc sinh tử tồn vong đối phương không giẫm lên một cước là đã phi thường không tệ rồi, chỉ có vạch trần ra bụng dạ khó lường của Quảng Lâm Vương, lại để cho Tôn Thiên Lãng lộ ra cảm giác không an toàn, dần dần ỷ lại bọn hắn, mới có thể khiến đối phương toàn tâm toàn ý góp sức hành động, dù sao bọn Diệp Trần không nhiều, Tôn Thiên Lãng cũng cô độc hành tẩu, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tánh mạng.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng không phải lợi dụng đối phương, đây là có lợi cùng có lợi, nhiều người lực lượng lớn, đây là chân lý thiên cổ không thay đổi.

Vụt vụt!

Nhưng vào lúc này, Tước sấu lão giả và thanh niên, cùng với Thiết Thủ Vương ba người lướt tới.

- Thiết Thủ Vương!

Tần Liễu ánh mắt băng lạnh.

Thiết Thủ Vương cười khan một tiếng:

- Thật đúng là khéo a !

Hắn hiện tại chỉ có một mình, thế lực giảm, không dám lại trêu chọc Tần Liễu.

- Hừ!

Thần sắc lạnh như băng của Tần Liễu không giảm, nhưng cũng sẽ không chủ động công kích Thiết Thủ Vương, bây giờ không phải lúc gây ra chuyện.

- Ha ha!

Ba người tới không bao lâu, một tiếng cười to truyền đến, lôi quang trong nháy mắt chớp lóe.

- Hả?

Bọn Quảng Lâm Vương nhíu mày, nhìn về phía tiếng cười truyền đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 819: Thông Qua. (Thượng)

Bá!

Một đạo lôi quang thân ảnh do hư chuyển thực, là Lôi Linh Vương.

- Lôi Linh Vương, hạnh ngộ.

Quảng Lâm Vương ôm quyền, ngữ khí hơi cung kính, nếu như nói trước đó bọn hắn còn có thể khống chế cục diện, nhưng Lôi Linh Vương vừa đến, cục diện này lập tức thay đổi, dùng thực lực một người của Lôi Linh Vương có thể giết sạch bọn hắn, đây là uy hiếp do thực lực tuyệt đối mang lại

- Lôi Linh Vương!

Kiên Giáp Vương, Thiết Thủ Vương cũng hướng Lôi Linh Vương ôm quyền chào, thể hiện sự tôn trọng hắn.

Mặc dù lão giả gầy gò không ôm quyền, cũng không nói gì, nhưng thần sắc cực kỳ ngưng trọn, rõ ràng nhìn ra thực lực Lôi Linh Vương thâm bất khả trắc, so với bất kì Bán bộ Vương giả nào hắn từng chứng kiến đều mạnh hơn rất nhiều, trình độ cường đại đến mức khó có thể phỏng đoán.

- Tình huống nơi này như thế nào?

Lôi Linh Vương gật đầu, chắp tay đi tới trên không huyệt động, hỏi.

Quảng Lâm Vương nói:

- Bên trong có một Bộ Sát Giả Chi Hậu, đã có hàng chục người chết trong tay nàng, dĩ nhiên, lấy thực lực Lôi Linh Vương ngươi, nhất định Bộ Sát Giả Chi Hậu không làm gì được ngươi.

Lôi Linh Vương phất tay phải lên, nói:

- Một Bộ Sát Giả Chi Hậu không đáng sợ, đáng sợ chính là, bên trong không chỉ có một Bộ Sát Giả Chi Hậu.

Một Bộ Sát Giả Chi Hậu dù có thể mang đến phiền toái cho hắn, cũng không quá mức, nếu có hai đến ba con, chỉ sợ sẽ gặp phiền toái lớn.

- Lôi Linh Vương, tại hạ là Vạn Sĩ Hổ, theo ta thấy, nên đợi thêm một nhóm người tới đây nữa, sau đó mọi người cùng nhau xông lên.

Vạn Sĩ Hổ là Bán bộ Yêu Vương Thiên Hổ nhất tộc, hắn nhìn ra được, Bộ Sát Giả Chi Hậu trong huyệt động, căn bản không thể công kích đối phương từ bên ngoài, chỉ có cách lấy cứng đối cứng, dĩ nhiên, nhân số phải đủ nhiều, mặc dù sẽ có người chết, nhưng số người chết cũng chỉ là một phần nhỏ, những những người khác đều có thể thông qua, quan trọng nhất là, có Lôi Linh Vương, Bán bộ Vương giả mạnh nhất ở đây, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

- Vạn huynh nói không sai, huyệt động sâu không lường được, dò xét đơn thuần bên ngoài chỉ là lãng phí thời gian.

Người nói chính là Bán bộ Vương giả Băng Thương Vương Hàn Băng Các, Hàn Băng Các là một trong chín tông trong thiên hạ, đại đệ tử Đoạn Lãnh Nhai và Diệp Trần có một đoạn ân oán với nhau.

- Đã như vậy, đợi những người đến sau, trên mươi lăm người, chúng ta tiến vào a!

Lôi Linh Vương gật gật đầu, nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mọi người lẳng lặng chờ đợi.

- Nhớ kĩ, lát nữa, mọi người đừng đi cách nhau quá xa.

Có thể nói, xuyên qua huyệt động tiến vào cấm địa là hành động nguy

hiểm nhất từ trước đến nay, Tần Liễu mặc dù có Phương Thiên Chùy, cũng không dám nói có thể đi sống sót đi qua.

- Vâng, sư tôn!

- Tiền bối yên tâm!

Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành rốt rít gật đầu.

Diệp Trần không nói gì, hắn ngồi xuống tu luyện, mặc dù đột phá cảnh giới tựa như nước chảy thành sông, lâu ngày cũng sẽ thành, nhưng đôi khi cũng phải nhờ đến vận khí, vận khí tới, nháy mắt có thể đột phá, giờ phút này, nếu có thể đột phá, thực lực Diệp Trần tự nhiên đại gia tăng, là một chuyện tốt.

Một canh giờ trôi qua, rốt cuộc nhân số đã hơn hai mươi lăm người.

- Các vị, sào huyệt Bộ Sát Giả vô cùng nguy hiểm, một mình đi vào, tuyệt đối thập tử vô sinh, nếu là cùng nhau tiến vào, sinh tử tương đương nhau, bất quá, người không có gan tiến vào, thì không nên đến mộ địa Tứ Cực Đại Đế, bởi vì hắn không có tư cách.

Tài ăn nói của Quảng Lâm Vương rất tốt, một câu nói làm rất nhiều người do dự không quyết, dù sao hắn cũng nói rất đúng, mộ địa Tứ Cực Đại đế có vô số bảo vật, nhưng bảo vật càng nhiều, nguy hiểm cũng càng lớn, một mình đi tới, hung hiểm vô cùng, nếu tới, cũng chỉ là liều mạng vô ích.

- Tốt lắm, tất cả mọi người cùng tiến vào.

Bá bá bá!

Sau khi Quảng Lâm Vương nói xong, mọi người cùng lao về phía huyệt động, trong đó, Lôi Linh Vương nhanh nhất, là con ngựa đầu đàn, hắn quả thực có thực lực này.

Kế tiếp là Quảng Lâm Vương, Vạn Sĩ Hổ, nhóm người Băng Thương

Vương, bọn họ cố ý tới gần Lôi Linh Vương, không cần nói cũng biết chủ ý của bọn họ là gì.

- Ai, quả nhiên không đủ thời gian a!

Lúc ngồi xuống bế quan, Diệp Trần có một tia cảm giác, nếu có thời gian, hắn nắm chắc mười thành có thể đột phát cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, ít nhất cũng năm thành trở lên.

Hai mươi lăm người lướt vào trong huyệt động khổng lồ, giống như một tảng đá nhỏ ném vào biển rộng, không có bất kỳ sóng gợn nào.

Vô thanh vô tức, mọi người tiến vào sâu trong bóng tối.

Dĩ nhiên, nhìn ở bên ngoài, đúng là tối đen không thấy vật gì, bất quá sau khi tiến vào sâu bên trong, không đến nỗi đưa tay lên trước mặt không thấy năm ngón, trước sau một ngàn thước, vẫn có thể thấy rõ ràng, nhưng làm bọn hắn kỳ quái chính là, mặt ngoài huyệt động ngược lại một chút nhìn cũng không tới, một mảng tối đen như mực, phảng phất có thể cắn nuốt bất kỳ tia ánh sáng nào.

Vù vù vù vù!

Hô hấp của Yến Phượng Phượng, Mộ Dung Khuynh Thành rất dồn dập, tim đập rất nhanh, từ trước đến nay các nàng không phải là chưa gặp nguy hiểm sinh tử, nhưng đều là ở ngoài sáng, bây giờ bị vây trong bóng tối, không biết Bộ Sát Giả Chi Hậu phát động công kích từ góc độ nào, bị đối phương công kích, không biết từ nơi nào thì quả là rất đáng sợ, Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành cũng không ngoại lệ.

Lúc bình thường, tâm cảnh hai ngươi không có gì chênh lệch so với Diệp Trần, lúc này, rốt cuộc đã hiển lộ ra chênh lệch chân chính.

Trong năm người, hô hấp Tần Liễu và Tôn Thiên Lãng có hơi dồn dập, duy chỉ có Diệp Trần vẫn bình thường, đối với hắn mà nói, khẩn trương sẽ ảnh hưởng đến bản thân, suy nghĩ sẽ trì trệ lại, động tác cứng nhắc, chỉ sợ

một phần trăm ảnh hưởng cũng có thể nguy đến tính mạng.

- Khó trách, nơi này không thể phát xuất Linh hồn lực ra được, chỉ có thể dựa vào mục lực để dò tìm, nguyên lai là do Hồn thạch.

Rốt cuộc Diệp Trần đã biết vì sao không nhìn tới vách tường trên huyệt động, trên nham bích có vô số tảng đá, ẩn chứa Hồn thạch của khoáng thạch, linh hồn lực bị hạn chế thật lớn, mà hồn thạch ngoại trừ có thể ngăn cách tác dụng linh hồn lực, còn có hiệu quả cắn nuốt ánh sáng, làm ánh sáng không cách nào truyền lại, ánh mắt tự nhiên không cách nào nhìn tới vách tường.

Diệp Trần có thể nhìn ra nơi đây có hồn thạch, bởi vì ban đầu hắn ở Man Hoang cổ địa, nhận không ít hồn thạch, đối với tình huống như thế không xa lạ gì.

- Bất quá, không thể ngăn cản ta.

Con ngươi hắn biến thành màu bạc, mục lực Diệp Trần có thể nhìn thấu, huyệt động trắng như tuyết một màu, thật giống như thế giới hắc bạch, bất kỳ thứ gì cũng đều không thoát khỏi chú ý của hắn, khuyết điểm chính là, Linh hồn lực không thể bao trùm một phạm vi rộng lớn, dù sao thì Diệp Trần cũng chỉ có một đôi mắt, không thể nào quan sát toàn bộ phương vị được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 820: Thông Qua. (Hạ)

Đồng thời, hai mắt Mộ Dung Khuynh Thành cơ hồ bắn ra chùm tia sáng màu vàng, giống như hai ngọn đèn pha nhỏ, xẹt qua dấu vết màu vàng trong bóng tối.

…

Trên nham bích huyệt động có vô số hắc động, những hắc động này đều tương liên với nhau, đường kính nhỏ nhất cũng mười thước, lớn nhất chừng mấy chục thước.

Hắc ảnh nhuyễn động, một vòng tròn cuồn cuộn, một vật thể ước chừng bảy thước di động trên một cánh cửa động, thò đầu ra ngoài dò xét.

Trong thị giới màu đỏ của vật thể đó, hiện ra thân ảnh nhóm người Lôi Linh Vương.

Ti!

Hé miệng, sinh vật tròn vo phun ra một cái lưới lớn màu trắng, bao phủ nhóm người Lôi Linh Vương.

- Mở!

Lực phản ứng của Lôi Linh Vương vô cùng nhạy cảm, xuất trường đao ra khỏi vỏ, chém ngay một đao trên trung ương chu võng, chẳng những bổ chu võng ra lam hai, lực lượng đáng sợ của Lôi điện còn đốt cháy hơn phân nửa chu võng.

Vẫn chưa đủ, Lôi Linh Vương bổ đao thứ hai ra ngay sau đó, đao khí theo quỹ tích của chu võng đánh úp về phía sinh vật tròn vo, cũng chính là

Bộ Sát Giả Chi Hậu.

Bộ Sát Giả Chi Hậu vội vàng co đầu lại, rút sâu vào trong hắc động.

Một tiếng "Cờ- rắc" vang lên.

Nham bích trên huyệt động bị chém một vết dài cả trăm mét, sâu chừng mấy thước, lực lượng Lôi điện lan tràn chung quanh.

- Thái thượng trưởng lão, cứu ta!

Chu võng mặc dù bị bổ làm đôi, lại bị đốt cháy hơn phân nửa, nhưng dư võng còn lại bao phủ lấy hai gã Tông Sư đỉnh tiêm Quảng Lâm Vương và Băng Thương Vương.

Bị cự võng bao lại, dù bọn họ phát xuất chân nguyên hộ thể như thế nào, cũng không cách nào thoát khỏi, lực lượng ẩn chứa trên chu võng mang bọn họ bay đi, tới gần một huyệt động khác trên vách tường.

Quảng Lâm Vương và Băng Thương Vương còn chưa kịp suy nghĩ, liền phát hiện lần này hai người biến mất trong tầm mắt, thì ra từ trên một mặt nham bích khác, phun ta hai đạo tơ nhện màu trắng, lôi bọn họ vào trong hắc động.

- Đáng giận.

Quảng Lâm Vương nắm chặt nắm đấm, trước đó, Lâm gia bọn họ chỉ tổn thất một tuyệt đỉnh tông sự, hiện tại lại tổn thất thêm một người, nếu như không thể nhận được số bảo vật bồi thường, hành động lần này, cái được không bù đủ cái mất.

Sắc mặt Băng Thương Vương so với Quảng Lâm Vương càng khó coi hơn, một gã Tông Sư đỉnh tiêm bị bắt là sư đệ của hắn, sớm biết cấm địa nguy hiểm như thế này, hắn sẽ không mang Tông Sư đỉnh tiêm tới đây, một mình một ngựa đồng dạng với Lôi Linh Vương, chỉ cần cẩn thận sẽ không tổn thương gì.

Dĩ nhiên, dù hắn đề nghị không mang Tông Sư đỉnh tiêm theo, phần lớn người Hàn Băng Các cũng sẽ không đồng ý, một thế lực lớn, nếu có một hai Bán bộ Vương giả, không thể nào phái đi toàn bộ, nhiều nhất chỉ phái một người đi mà thôi, mặc dù Bán bộ Vương giả lợi hại, nhưng đụng phải thế lực đối địch cũng là Bán bộ Vương giả, cơ hồ không chiếm được ưu thế gì, lúc này, sẽ xem Tông Sư đỉnh tiêm bên nào nhiều hơn.

Hơn nữa, không ai ngờ tới, cấm địa nguy hiểm vượt xa tưởng tượng, Tông Sư đỉnh tiêm căn bản khó mà đi tới.

Bộ Sát Giả Chi Hậu cơ hồ bị Lôi Linh Vương chọc giận, thỉnh thoảng phát động công kích về phía hắn, dọc đường bố trí rất nhiều chu võng.

Bất quá, thực lực Lôi Linh Vương quá mạnh mẽ, những chu vòng này căn bản không thể ngăn cản hắn, ngay cả tác dụng trì hoãn cũng không có, đối mặt với mấy lần phản kích của Lôi Linh Vương, Bộ Sát Giả Chi Hậu ít nhiều bị tổn thương, không công kích Lôi Linh Vương nữa, ngược lại chuyển hướng công kích về những người phía sau Lôi Linh Vương.

…

Bộ Sát Giả Chi Hậu trên nham bích huyệt động không công kích đoàn người Lôi Linh Vương, mục tiêu của nó là những người khác.

A! A!

Mỗi một tiếng hét thảm phát ra, đại biểu có một người sa lưới, tới bên giờ, tiếng kêu thảm thiết đã vang lên bảy lần, mang đến bầu không khí khủng khiếp trong bóng tối.

- Cẩn thận!

Chân đạp phi kiếm, Diệp Trần tựa như kiếm quang, xuyên qua bóng tối, theo điểm chỉ của hắn, phi kiếm biến ảo xuất quỷ nhập thần, thỉnh thoảng kích phát ra kiếm khí, kích vào chu võng, hoặc là ngăn trở trong chốc lát, đối với linh hồn chi nhãn của hắn, những chu võng ẩn hình này không cách nào

lọt khỏi mắt hắn, bị nhìn thấy từ rất xa.

Dù thiên phú Ma nhãn của Mộ Dung Khuynh Thành không bằng Linh hồn chi nhãn của Diệp Trần, nhưng có thể phát hiện chu võng, có hai người này, Tần Liễu, Yến Phượng Phượng và Tôn Thiên Lãng căn bản không lo những chu võng xuất quỷ nhập thần này, chỉ cần căn cứ tia nhìn của hai người, sau đó có thể công kích.

- May mắn là ta cùng một chỗ với bọn họ.

Tôn Thiên Lãng thầm hô may mắn, nếu như không cùng một chỗ với Diệp Trần, hắn tuyệt đối không dễ chịu như thế, rất có thể đã bị bắt giết, hắn đã quyết tâm đứng về phía nhóm Diệp Trần, hắn biết rõ, mất đi nhóm người Diệp Trần, cho dù bảo vật có nhiều như thế nào, cũng không thể mang trở về.

A!

Thỉnh thoảng, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, đã có mười một người sa lưới, gần một nửa nhân số.

Lúc này, mọi người cùng thở ra một hơi, bọn họ đã thấy được ánh sáng đỏ rực.

- Nhanh lên, mọi người không được buông lỏng cảnh giác.

Thần kinh Tần Liễu không được thư giãn, ngược lại càng căng thẳng hơn, kinh nghiệm nhiều năm thám hiểm nói cho nàng biết, thời điểm như sắp thoát khỏi nguy hiểm này, ngược lại, là thời khắc nguy hiểm nhất.

Vừa dứt lời, mấy chục chu võng lớn bao trùm tới đây, dưới huyệt động này, ngoài trừ hai Bộ Sát Giả Chi Hậu, còn có đại lượng Đế Vương Bộ Sát Giả.

- Không!

Mắt thấy sắp thoát khỏi nguy hiểm, rất nhiều người vô ý thức buông lỏng thần kinh, nhưng chạm mặt với mấy chục chu võng lớn, trong nháy mắt, bọn họ đều tuyệt vọng.

- Huyền Diệu Nhất Kích!

Tần Liễu quát một tiếng, Phương Thiên Chùy trên tay nàng xuất ra một thông đạo hình chữ nhật sáng rực.

- Mau tiến vào! Tần Liễu lướt vào đầu tiên.

Bốn người Diệp Trần theo sát phía sau.

Rầm rầm rầm!

Thông đạo hình chữ nhật không ngừng bị hư hỏng, lúc này, bốn người đã đi vào trong thông đạo.

Nguy nan trước mắt là thời khắc tốt nhất để thể hiện ra thực lực mạnh yếu của cá nhân.

Kiên Giáp Vương hai tay kết ấn, trực tiếp ngưng tụ ra bên ngoài cơ thể một ngọn núi màu vàng đất, mang theo Hạ Hầu Tôn phóng tới một chỗ khác trong huyệt động, tùy ý để mạng nhện bao trùm, Quảng Lâm vương, Băng Thương Vương cùng với Mặc Sĩ Hổ thì nhẹ nhõm hơn một chút, ba người liên thủ khởi động một vòng bảo hộ cỡ lớn, thế như chẻ tre lão giả gầy gò thi triển ra siêu cường phong độn, mang theo thanh niên dùng một phương thức huyền tuyệt không thể tả bay vút, quỹ tích cũng không có, Thiết Thủ Vương lẻ loi một mình, lộ ra thập phần chật vật, bất quá vận khí của hắn không tệ, chung quy vẫn có thể biến nguy thành an.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 821: Thiên Sinh Đạo Thể. (Thượng)

Về phần Lôi Linh Vương, hai tay hắn giơ đao lên cao, chém ra một đao mang lôi điện chừng mấy ngàn thước, bất luận vật gì ngăn ở phía trước đều tan thành mây khói trong nháy mắt.

Mà những người khác cũng không có thủ đoạn lợi hại như vậy, không quản bọn họ giãy dụa như thế nào, dốc sức liều mạng như thế nào cũng trốn không thoát tầng tầng lớp lớp mạng nhện kia.

Huyền Diệu Nhất Kích ẩn chứa không gian áo nghĩa, có thể dị độ địch nhân vào trong hư không, mười thành thực lực chỉ có thể phát huy được một nữa, là tuyệt chiêu do Huyền Hậu nghiên cứu ra, với tư cách là sư phụ của Huyền Hậu, Tần Liễu về mặt thực lực tuy rằng không bằng Huyền Hậu, nhưng cũng đã từng tài hoa hơn người, kỳ tài thiên phú tung hoành, chẳng những tìm hiểu Huyền Diệu Nhất Kích đến cảnh giới cực cao, lại càng suy diễn ngược lại, nghiên cứu ra một loại hiệu quả khác, cái thông đạo hình chữ nhật phát quang này thoạt nhìn như là một hình hộp chữ nhật, nhưng thật ra là nguyên một đám tọa độ không gian, xuyên thẳng qua trong đó, bốn người Diệp Trần phảng phất như đi vào một thông đạo đinh ốc tràn ngập các loại lưu quang đủ màu sắc.

- Xé rách hư không?

Diệp Trần có chút giật mình.

Tần Liễu giải thích nói:

- Không gian cũng có kết cấu của mình, nếu xem nó như công trình kiến trúc thì có hai loại phương pháp có thể đi vào được, một là dựa vào man lực phá hư vách tường, trực tiếp tiến vào, còn loại kia là mở ra đại môn hoặc là

cửa sổ để đi vào, Huyền diệu nhất kích xem như là loại thứ hai.

- Đương nhiên, không gian ở đây quá ổn định, ta chỉ có thể dựa vào Phương Thiên chùy mới có thể làm được, hiện giờ nó đang sụp đổ, tốc độ chúng ta nên nhanh lên một chút, nếu không cũng sẽ bị lưu vong trong không gian, bị không gian chi lực đồng hóa đấy.

Tiến vào hư không trong cấm địa thập phần nguy hiểm, Tần Liễu làm vậy cũng là vì bất đắc dĩ.

Tiến vào huyệt động có hai mươi lăm người, thông qua huyệt động lại chỉ có mười lăm, số người sống sót hơn phân nửa, nhưng kỳ thật ngay cả một phần mười cũng không tới, bởi vì người sống sót vốn có hi vọng rất lớn có thể sống sót được, người chết đều là thực lực không đủ.

Nói một cách khác, thực lực không đủ, năng lực sinh tồn không đủ, căn bản không nên mơ đến tỉ lệ sinh tồn một nửa, tiến tới phía trước, những người bị chết kia chung quy vẫn cho rằng tỉ lệ sinh tồn hơn phân nửa, không nhất định sẽ đến phiên mình, nếu như lại cho bọn hắn một cơ hội nữa, đa số bọn hắn đều sẽ buông tha cho, đương nhiên, nhân sinh không có lần thứ hai, thời gian cũng sẽ không quay lại, rất nhiều sự chuyện, cần nghĩ lại mà làm sau.

Xuyên qua huyệt động, một mảnh thế giới tịch mịch bộc lộ trước mắt mọi người, còn có kiến trúc mộ địa hắc sắc nhìn không thấy đỉnh kia nữa.

- Đã đến mộ địa rồi

Trên mặt Tôn Thiên Lãng lộ ra thần sắc vui mừng.

- Cuối cùng đã tới!

Tần Liễu thả lỏng một hơi, vận khí của các nàng rất tốt, cho tới bây giờ, chỉ chết mỗi Lâm Cao Minh, những người khác còn sống, bất quá nếu thêm mấy lần nguy cơ nữa thì kết quả khó mà nói được.

- Kế tiếp, mọi người đều dựa vào bổn sự a!

Trong mắt Lôi Linh Vương hiện lên một đạo tinh quang, mục đích hắn tới đây không giống với những người khác, những người khác là vì các loại bảo vật, mà hắn chỉ vì áo nghĩa võ học không gian, chỉ cần tìm hiểu ra không gian áo nghĩa, đối với tương lai của hắn có ích rất lớn.

Ông!

Đồng thời khi Lôi Linh Vương nói chuyện, phụ cận đột nhiên truyền đến một hồi không gian chấn động, ánh mắt mọi người dời qua, sắc mặt kinh ngạc.

Nguyên lai nơi đây còn có một cổng truyền tống, trong đó có năm đạo nhân ảnh truyền tống ra, chia làm hai nhóm, một nhóm là hai gã Tông sư đỉnh tiêm của Hình Vương và Ngục môn, nhóm kia là Đạm Đài Minh Nguyệt và lão giả tóc bạc.

- Ngục môn, Đạm Đài gia tộc!

Ánh mắt Quảng Lâm Vương lập loè, thiên hạ cửu tông và thiên hạ tứ đại gia tộc tuy rằng là một cấp bậc, nhưng về mặt nhận thức thì thiên hạ tứ đại gia tộc nếu so với thiên hạ cửu tông thì yếu đi không ít, tông môn dù sao cũng là tông môn, không phải gia tộc có thể so sánh được, Ngục môn với tư cách là một trong thiên hạ cửu tông, thế lực tuyệt đối trên Lâm gia, mà Hình Vương với tư cách là Bán bộ Vương giả thành danh lâu năm, nghe nói có thực lực Bán bộ Vương giả đỉnh tiêm, Đạm Đài gia tộc thì cũng giống với Lâm gia, cùng là một trong thiên hạ tứ đại gia tộc, thế lực song phương sàn sàn nhau, nhưng tiếc chính là, Đạm Đài gia tộc có thiên tài như Đạm Đài Minh Nguyệt, Lâm gia ngược lại không sánh được.

- Ha ha, vận khí của chúng ta không tệ, không có tới sau mọi người nhiều lắm.

Hình Vương cười ha ha, phân biệt liếc qua Lôi Linh Vương và Tần Liễu,

người trước thì khiến hắn kiêng kị còn trên người người thứ hai lại có mang thượng phẩm linh thụ.

- Hình Vương, đã lâu không gặp.

Lúc trước kia Lôi Linh Vương vừa bước vào cảnh giới Bán bộ Vương giả, Hình Vương cũng đã là nhân vật phong vân trong Bán bộ Vương giả rồi, thời gian qua đi cảnh vật đổi dời, Lôi Linh Vương sóng sau đè sóng trước, bất luận Bán bộ Vương giả nào nhìn thấy hắn đều sẽ dành cho hắn đầy đủ sự tôn trọng.

- Quả thật đã lâu không gặp!

Hình Vương gật đầu.

Mộ địa có năm tòa, hợp thành một đường, tòa mộ địa thứ nhất hẳn là mộ địa của Thương Lang Vương dưới trướng Tứ Cực Đại Đế, địa môn của mộ địa bầy ra hai pho tựng cự lang cao mười trượng ngửa mặt lên trời gào thét, một cổ sát khí khiếp người đập vào mặt.

Diệp Trần dùng Linh hồn chi nhãn chú ý bốn phía thoáng một phát, phát hiện toàn bộ mộ địa được bao phủ trong cấm chế khủng bố, cấm chế chi lực tuy rằng ẩn mà không phát, nhưng khí tức nhàn nhạt phát ra lại khiến người khác sởn hết cả gai ốc, phảng phất tùy thời đều có thể đoạt tánh mạng người, cửa vào duy nhất cính là đại môn vào mộ địa của Thương Lang Vương.

- Quả nhiên cần chìa khóa!

Diệp Trần thấy trên đại môn có một lỗ đút chìa khó lớn chừng chén trà, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, muốn đi vào mộ địa, cần phải có chìa khóa tòa Thương Lang.

- Khai mở!

Đột ngột

Lôi Linh Vương đứng trước đại môn rút đao nổi giận chém một nhát, đao mang lôi điện bá tuyệt thiên hạ bổ lên cánh cửa kim loại, chưa từng có từ trước đến nay.

Oanh!

Cánh cổng kim loại tách ra cường quang, đao mang lôi điện phảng phất như chém lên trên vật thể mềm mại vậy, dùng một tư thái nhanh hơn bắn ngược trở về.

- Ồ!

Lôi Linh Vương kinh dị một tiếng, cử đao phong ngăn trở đao mang do mình phát ra.

- Có lẽ cần một cái chìa khóa?

Quảng Lâm Vương dường như nghĩ gì đó, nhìn về phía mọi người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 822: Thiên Sinh Đạo Thể. (Hạ)

- Thiên Nhi, đi thôi!

Lão giả gầy gò gật đầu với thanh niên, hiện tại tất cả mọi người ở đây, giấu diếm chìa khóa hiển nhiên cũng không có ý nghĩa gì, quan trọng nhất là, mở ra mộ địa, cần bốn thanh chìa khóa, ba cái sau ở trên tay người khác cả rồi.

- Tốt.

Thanh niên đi về hướng đại môn.

Phá Hư Chỉ thức thứ nhất bị hắn thu được?

Hạ Hầu Tôn và Diệp Trần lập tức tỉnh ngộ, bọn hắn cho dù có ngốc, cũng biết thức thứ nhất Phá Hư Chỉ và chìa khóa tòa Thương Lang bị thanh niên thần bí này nhận được.

- Nếu như ta đoán không sai, người kia hẳn là Bạo Phong Vương.

Kiên Giáp Vương nhận ra thân phận của lão giả gầy gò.

- Hắn là ai?

Hạ Hầu Tôn nói chính là thanh niên thần bí.

Kiên Giáp vương nói:

- Bạo Phong Vương là thủ hạ của Không Đế, kẻ này không có gì bất ngờ chính là đệ tử nhỏ nhất của Không Đế, Khương Thiên, có được đạo thể vạn năm khó cầu, là một trong những thể chất mạnh nhất trước mắt, so cương linh thể còn mạnh hơn nữa.

- Khương Thiên?

Hạ Hầu Tôn nheo mắt lại, Kiên Giáp Vương với tư cách là thái thượng trưởng lão của Hư Không Môn, tin tức hẳn là không sai, mà Không Đế lại càng đại danh đỉnh đỉnh, cùng sư phụ hắn, chính là môn chủ của Hư Không Môn, Hư Hoàng Bất Tương sàn sàn nhau, Phong đế Vương giả duy nhất của Bắc Hải .

- Diệp Trần so về hắn thì sao?

Hạ Hầu Tôn vô ý thức hỏi.

Kiên Giáp Vương nói:

- Khó mà nói, nhưng trong mắt ta, Diệp Trần hẳn không phải là đối thủ của hắn.

Đạo thể là thể chất vạn năm khó cầu, ngộ tính siêu quần, là sủng nhi của Thiên địa, có liên hệ mờ mịt với Thiên địa, khác với Cương Linh Thể, Đạo thể về các phương diện đều mạnh, cho nên mới mạnh hơn Cương Linh Thể một bậc, Diệp Trần rất khó sánh được.

- Kẻ này gọi Khương thiên, hai mươi tám tuổi, có lẽ là địch nhân lớn nhất sau này của ngươi đấy, luận tính toàn diện, Độc Cô Tuyệt kém xa hắn.

Tần Liễu nói với Diệp Trần.

- Thật là mạnh!

Diệp Trần khẽ gật đầu, hắn có thể cảm nhận được, Khương Thiên mi tâm có lạc ấn phù văn đi tới chỗ nào thì thiên địa chỗ đó liền lấy hắn làm trung tam, mang đến cho hắn lực uy hiếp rất mạnh.

Đi đến trước cánh cổng kim loại, Khương Thiên từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một cái chìa khóa màu xanh cực lớn, cái chìa khóa cắm vào trong lỗ đút chìa khóa, chậm rãi chuyển động.

Tạch tạch tạch!

Cánh cổng kim loại khôn chút sứt mẻ theo cái chìa khóa chuyển động, mở ra một đường nhỏ.

Két kẹt!

Khương Thiên dùng sức đẩy, cánh cổng kim loại triệt để mở ra.

- Cửa mở!

Mọi người không chút nghĩ ngợi, thân hình lóe lên, bắn vào trong cánh cổng kim loại.

- Đi, chúng ta đi vào.

Tần Liễu và năm người Diệp Trần cũng tiến nhập đại môn.

Một sát na đi vào kia, mọi người thầm kêu không tốt, bọn hắn tựa hồ tiến nhập vào trong một phiến mê thất không gian mất đi phương hướng, thoáng cái đã thất lạc với đồng bạn, chỉ còn lại mỗi mình mình.

- Đây là Vương cấp trận pháp?

Vừa tiến vào mộ địa, Diệp Trần chẳng những phát hiện ánh mắt lọt vào vặn vẹo, linh hồn lực cũng bị vặn vẹo, phảng phất nơi này là một phiến hư không, bất kỳ vật gì cũng không thể vươn ra được, bị không gian chi lực vặn vẹo, đồng hóa, linh hồn chi nhãn tuy rằng có thể trông thấy một ít hình ảnh, nhưng không thể nào cảm giác được khoảnh cách và phương hướng giữa song phương, đây là chuyện trước nay chưa có.

Cho nên Diệp Trần cho rằng, đây là Vương cấp trận pháp, đối với Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng có hiệu quả.

Nhìn qua xa không thể chạm vào hình ảnh Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần liền buông tha tìm kiếm đối phương, chỉ có thể đi một bước tính một bước, hắn không cho rằng trận pháp này chỉ dùng để giết chết bọn hắn,

nếu không sao phải lưu lại chìa khóa làm gì.

Không biết đi bao lâu, Diệp Trần đi ra từ trận pháp, xuất hiện trong một thông đạo âm u, ngọn đèn dầu hai bên tự động phát sáng lên, phát ra tiếng bạo liệt rất nhỏ.

Chừa từng nghĩ nhiều, Diệp Trần tiếp tục đi dọc theo thông đạo.

Ở đằng sau Diệp Trần cách xa nhau ba bức tường, thân ảnh của Khương Thiên hiện ra, cùng lúc đó, hai bức tường ở phương bắc đằng sau Diệp Trần, Đạm Đài Minh Nguyệt một thân áo đỏ, mặt nạ bảo hộ hồng sa cũng hiện thân, khoảng cách của ba người cũng rất gần, nếu như không có vách tường thông đạo ngăn cách, bọn hắn thậm chí còn có thể trông thấy đối phương.

Mộ địa như mê cung, hết sức phức tạp, Diệp Trần dựa vào cảm giác, bước chậm trong thông đạo, tựa hồ cảm nhận được khí tức quen thuộc, Thực Mộng Lang vẫn một mực yên tĩnh trong Ngự Thú Bài xao động lên.

- Yên tĩnh một chút.

Diệp Trần vỗ vỗ Ngự Thú Bài.

Thời gian một chén trà trôi qua, Thực Mộng Lang bên trong Ngự Thú Bài lại lần nữa bắt đầu xao động, so với lần trước, lần này càng thêm kịch liệt, phảng phất có đồ vật gì đó đang hấp dẫn hắn vậy.

- Gần đến rồi, hẳn là phòng luyện đan a!

Diệp Trần có thể cảm giác được ngọn nguồn khiến Thực Mộng Lang xao động, nơi đó truyền đến một tia khí tức đan dược cực kì nhạt.

Men theo khí tức, Diệp Trần từng bước nhích tới gần.

Rất nhanh, tiếng bước chân ngừng lại, Diệp Trần đứng lặng trước một cửa đá, khí tức đan dược đúng là từ bên trong truyền tới.

Duỗi ra hai tay, Diệp Trần dùng sức đẩy cửa đá, cửa đá cũng không có gì

mê hoặc cả, ầm ầm mở ra.

- Đây là, yêu thú bồi dưỡng dịch?

Thạch thất rất lớn, giống như một cái quảng trường, trong thạch thất, một lò luyện đan đứng sửng ở đó, thành lò luyện đan vươn ra một cái đầu sói kim loại, phía dưới đầu sói còn có một máng bằng đá, từng giọt chất lỏng thanh sắc đang từ miệng sói chảy xuống, rót vào trong máng đá, mà máng đá sớm đã được đổ đầy, chất lỏng trong suốt tràng cả ra bên ngoài, khí tức đan dược đậm đặc, tràn ngập trong thạch thất, kéo dài không tiêu tan.

Diệp Trần sở dĩ cho rằng là yêu thú bồi dưỡng dịch, là bởi vì trong đan được này rõ ràng có ẩn chứa khí tức yêu lực, nhân loại rất khó hấp thu.

- Còn có thể sử dụng sao?

Diệp Trần đi đến cạnh máng đá, phát hiện chất lỏng trong máng đá và chất lỏng chảy ra từ miệng sói khác nhau, một cái là trong suốt, không có bất kỳ chất gì, một cái là thanh sắc, rõ ràng ẩn chứa năng lượng cực kỳ cường đại, rất hiển nhiên, chất lỏng thanh sắc này qua một thời gian ngắn sẽ mất đi hiệu lực, năng lượng của chất lỏng trong máng đá đều đá phát huy hết mất, chỉ có lò luyện đan là vẫn còn vận hành thôi.

Xốc lò luyện đan lên, Diệp Trần lông mày nhíu lại, vô cùng kinh ngạc.

Trong lò luyện đan, không có bất kỳ vật gì, chỉ có một thủy tinh thanh sắc, thủy tinh lớn chừng nắm tay, theo lò luyện đan vận chuyển, một tia thanh sắc khí lưu tụ cùng một chỗ, ngưng tụ thành chất lỏng thanh sắc, theo đường ống tiến vào trong đầu sói kim loại, sau đó chảy xuôi xuống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 823: Lưỡng Cường Tương Ngộ. (Thượng)

- Lò luyện đan có thể vận hành bảy vạn năm, có lẽ có quan hệ với trận pháp trong mộ địa, trận pháp có thể hấp thu năng lượng Thiên địa, cung cấp động lực, nhưng miếng thủy tinh này đã luyện hóa được bảy vạn năm, rõ ràng còn không tiêu tán?

Trực giác nói cho Diệp Trần biết, thanh sắc thủy tinh này không đơn giản, ít nhất là bán cực phẩm thủy tinh, rất có thể là cực phẩm thủy tinh, giá trị vô lượng.

Liếc mắt đánh giá thanh sắc thủy tinh, Diệp Trần thò tay ra lấy.

- Thật nặng!

Thanh sắc thủy tinh lớn chừng nắm tay so với tưởng tượng của Diệp Trần còn nặng hơn trăm ngàn lần, lấy khí lực vượt quá mấy mươi vạn cân của hắn, cầm lên cũng không thoải mái, phỏng chừng sơ bộ thì nó không dưới mười vạn cân, loại mật độ này, vượt qua bất luận kim loại nào đã từng biết, nói như vậy, cực phẩm Bảo Khí cũng không có nặng như vậy.

- Thanh sắc thủy tinh và lò luyện đan đều rất hoàn hảo, có thể tiếp tục dùng, vừa vặn dùng để bồi dưỡng Thực Mộng Lang, nói không chừng có thể khiến hắn trở thành Bán bộ Yêu Vương thậm chí Yêu Vương cũng nên.

Thực lực càng cao, càng cần giúp đỡ, thế giới quá lớn, có rất nhiều hiểm địa không biết, về sau có lẽ sẽ có bằng hữu sinh tử chi giao, nhưng bằng hữu cũng sẽ từng người tách ra, luôn luôn sẽ có lúc cô đơn một người, cho nên, bồi dưỡng yêu thú là con đường tốt nhất, bọn hắn sẽ không phản bội, càng sẽ không sinh ra mâu thuẫn với lợi ích bản thân, thời khắc mấu chốt, còn có thể cùng ngươi kề vai chiến đấu nữa.

Mà thời gian bồi dưỡng yêu thú càng ngày càng tốt, thời gian dài, thì có cảm tình, cam tâm tình nguyện hi sinh vì ngươi, thời gian ngắn, tuy rằng không đến mức phản bội, nhưng từ đáy lòng chưa chắc sẽ chấp nhận ngươi,

- Cực phẩm yêu lực thủy tinh!

Một thanh âm đột nhiên truyền tới.

Diệp Trần quay đầu nhìn lại, con mắt dần dần nheo lại, người đến là Khương Thiên, đối phương có mối liên hệ mờ mịt với Thiên địa, công phu che dấu khí tức là nhất lưu, hơn nữa Diệp Trần cũng không thời khắc đều phóng linh hồn lực ra ngoài, cho nên bị đối phương xâm nhập đến vài trăm mét cũng không cảm giác được.

- Ha ha, vận khí của ta không tệ, rõ ràng có thể thấy được cực phẩm yêu lực thủy tinh lớn chừng nắm tay, dưới tình huống bình thường, một khối lớn chừng đầu ngón tay là đã có thể khiến Bán bộ Yêu Vương tranh giành đến người chết ta sống rồi, một khối lớn như vậy, ngay cả Yêu Vương cũng sẽ động tâm.

Khương Thiên mặt mỉm cười, bước tới từng bước.

Thu hồi thanh sắc thủy tinh, Diệp Trần nói:

- Phải là vận khí của ta không tệ mới đúng!

- Ngươi chỉ là người phát hiện thôi, cuối cùng đạt được nó đấy, sẽ là ta.

Khương Thiên lộ ra rất tự tin.

- Cái này cũng không nhất định.

Diệp Trần thu luôn lò luyện đan vào Linh giới trữ vật, lò luyện đan này hẳn không phải là vật phàm, cho nên giá trị cũng rất lớn, không kém sắc bán cực phẩm Bảo Khí, không có lò luyện đan này, Diệp Trần dù có thanh sắc thủy tinh, nhưng không cách nào luyện hóa nó.

- Nhất định hay không nhất định, ngươi rất nhanh sẽ biết, chẳng qua nếu như ta là ngươi, sẽ chủ động giao ra hai đồ vật này, chỉ có như vậy, ngươi mới có cơ hội còn mạng thôi.

Khương Thiên chặn trước cửa đá, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Diệp Trần, phù văn nơi mi tâm dần lóe lên, đó là dấu hiệu muốn động thủ.

- Ngươi rất tự tin, nhưng tiếc là tự tin cũng không giúp ngươi chiến thắng ta được.

Diệp Trần thừa nhận Khương Thiên rất mạnh, dựa theo lời của Tần Liễu, có lẽ thuộc cùng loại với hắn, là loại hình không hề có nhược điểm, nhưng việc này cũng không có nghĩa là đối phương có cơ hội chiến thắng hắn.

Nghe vậy, Khương Thiên nở nụ cười.

- Nếu ta đoán không sai thì ngươi hắn là Kiếm Tông của Chân Linh đại lục, Diệp Trần a! Thật sự đáng tiếc, đây có lẽ là cơ hội lộ mặt cuối cùng của người, về sau, trên đời này, sẽ không còn Kiếm Tông Diệp Trần nữa, ngươi sẽ triệt để vẫn lạc tại đây.

- Ngươi cuồng vọng quá sớm.

Sửa sang quần áo lại một chút, Diệp Trần đứng thẳng lưng, một cổ kiếm khí vô hình đột nhiên phát ra, Lôi Kiếp kiếm boong boong vang lên.

Ngay lúc hai người muốn động thủ, bên ngoài thạch thất bỗng truyền đến tiếng bước chân nhàn nhạt, chủ nhân của tiếng bước chân tựa hồ không có ý định che dấu động tĩnh.

Sau một khắc, một đạo hồng sắc thân ảnh xuất hiện bên ngoài cửa đá.

Là Đạm Đài Minh Nguyệt!

- Hai người này muốn động thủ sao?

Mắt đẹp của Đạm Đài Minh Nguyệt dựng lên, hai người trong tầm mắt

không phải là thế hệ bình thường, một là Kiếm Tông của Chân Linh đại lục, như mặt trời ban trưa, một người là thanh niên cao thủ thần bí, uy hiếp hắn mang đến cho nàng không hề dưới Diệp Trần, so với Độc Cô Tuyệt thậm chí Liễu Vô Kiếm đều nguy hiểm hơn, tuyệt đối là loại nhân vật bất thế.

Ngay lúc hai người muốn động thủ, nàng đến vô cùng không đúng lúc.

- Nữ nhân này không đơn giản.

Con mắt Khương Thiên nhìn liếc qua Đạm Đài Minh Nguyệt, âm thầm cho ra kết luận, nói với Diệp Trần:

- Xem ra ngươi coi như có chút vận khí, sẽ không chết không ai biết đến ở chỗ này.

Tuy nói Đạm Đài Minh Nguyệt không phải nhân vật đơn giản, nhưng Khương Thiên tự tin, chỉ cần trả một cái giá lớn, là có thể đánh chết Diệp Trần, mà cái giá lớn đó, cũng không phải Đạm Đài Minh Nguyệt có thể đối phó được, cho nên, một trận chiến này, là thế phải làm rồi.

- Ngươi nói nhãm nhiều quá, động thủ đi!

Diệp Trần sẽ không xem nhẹ Đạm Đài Minh Nguyệt, đối phương thập phần thần bí, xuất đầu thần bí, nhưng là ý nghĩ của hắn cũng giống với Khương Thiên, một trận chiến này, là thế phải làm, nguyên nhân ngoại trừ có cực phẩm yêu lực thủy tinh cũng chứa quyết tâm một núi không thể có hai hổ, đã trốn không thoát, không bằng cứ toàn lực đánh một trận.

- Nếu ngươi đã không định giao đồ ra, vậy thì phải trả giá bằng tánh mạng a! Ngũ Phù Chưởng!

Phù văn nơi mi tâm đột nhiên sáng lớn, Khương Thiên duỗi tay phải ra, trên năm đầu ngón tay của tay phải, phân biệt hiện ra một đạo phù văn vặn vẹo, theo hắn đánh ra một chưởng, năm đạo phù văn đuổi giết về phía Diệp Trần.

- Phù văn chưởng lực!

Diệp Trần hơi kinh ngạc, lúc thúc dục bán cực phẩm phòng ngự Bảo Khí, cũng sẽ có phù văn dán lên trên hổ thể Chân Nguyên, phù văn chưởng lực của Khương Thiên này có chút cùng loại với phòng ngự phù văn, chỉ có điều nó bày ra không phải là lực phòng ngự mà là lực tiến công thôi.

BOANG...!

Lôi Kiếp kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần chém ra một gợn sóng ám kim sắc, chuẩn bị thăm dò lực phá hoại của phù văn chưởng lực

Phốc phốc!

Gợn sóng ám kim sắc chứa hủy diệt kiếm ý, tiếp xúc với phù văn Chương lực, lập tức bộc phát ra tiếng nổ vang không ngớt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 824: Lưỡng Cường Tương Ngộ. (Hạ)

- Không tốt, là Thiên địa ý chí, trong phù văn chưởng lực này ngoại trừ ẩn chứa võ đạo ý chí chỉ hắn mới có, còn có Thiên địa ý chí nữa.

Thân hình Diệp Trần nhanh chóng thối lui, ở phía trước hắn, năm đầu hỏa lãng lưu ly sắc trùng kích tới, đó là hỏa diễm khí kình do phù văn chưởng lực sau khi nổ tung tạo nên, trong nháy mắt liền xé rách gợn sóng ám kim sắc.

Rầm rầm rầm bang bang!

Thân hình vẽ ra một đường vòng cung, Diệp Trần tránh được lưu ly sắc hỏa diễm, mà vách thạch thất ở gần hắn, nhiều ra năm cái lỗ, cháy đen một mảnh.

- Ồ không tệ, rõ ràng lại tránh được Ngũ Phù Chưởng.

Khương Thiên mỉm cười gật đầu, hai tay không ngừng đánh ra hơn mười đạo Ngũ Phù Phưởng, phù văn vặn vẹo bay vút khắp nơi, phong tỏa tất cả các góc chết.

- Lôi phệ. Ngưng!

Diệp Trần không phải là loại người không hiểu phản kích, sau lưng của hắn ngưng tụ ra năm đạo kiếm dực, hư không bay vút, tốc độ thoáng cái được tăng phúc gấp bội, xuyên thẳng qua trong phù văn vặn vẹo, cùng lúc đó, Lôi Kiếp Kiếm lóe sáng như lôi đình trong tay hắn chém ra một sát chiêu, hắc sắc quang hoàn bắn nhanh ra ngoài.

Ầm ầm!

Hắc sắc quang hoàn nổ tung, cuồng lôi điên cuồng lan tràn.

- Ha ha, ngươi còn non lắm.

Trên không thạch thất, thân ảnh Khương Thiên hiện ra, đánh một chưởng về phía Diệp Trần.

Theo một chưởng này đánh ra, mấy chục gần trăm đạo phù văn chưởng lực giảo sát mà ra, Thiên địa ý chí cuồng bạo khiến người khác như đích thân lâm vào Thiên địa chi kiếp, đừng nói tông sư đỉnh tiêm, coi như là Bán bộ Vương giả bình thường, cũng đừng hòng nhận được chỗ tốt, không trả một cái giá lớn là không thể nào.

Đáng tiếc Diệp Trần không phải là tông sư đỉnh tiêm tầm thường, cũng không phải Bán bộ Vương giả bình thường, hắn là Diệp Trần, đối với cao thủ cùng cấp bậc, không hề có nhược điểm, đối mặt với đông đảo phù văn chưởng lực giảo sát tới, kiếm ý của hắn liên tiếp kéo lên, phá tan Thiên địa ý chí trói buộc, một kiếm vung lên

Một kiếm này, vẫn là Lôi Phệ, nhưng hình thái lại rất lớn, đường kính vượt qua năm mét, coi như một khỏa sao bằng lôi điện lượn lờ ngược dòng từ trên xuống.

Ầm ầm!

Phù văn chưởng lực và cự cầu lôi điện đụng vào nhau, một cổ sóng trùng kích khủng bố bắn ra ngoài, nếu như tòa thạch thất này không có cấm chế bao phủ, tuyệt đối sẽ bị san thành bình địa.

- Cảnh giới Lôi chi áo nghĩa hơn xa có chút thành tựu?

Đạm Đài Minh Nguyệt động dung, nắm giữ đối với áo nghĩa, chia làm ba loại cảnh giới, có chút thành tựu, đại thành, viên mãn, đối với áo nghĩa nào đó nắm giữ vượt qua ba thành, là có chút thành tựu, đạt tới chín thành chín, là đại thành, chiêu Lôi Phệ này của Diệp Trần ẩn chứa lôi chi áo nghĩa, hơn xa có chút thành tựu, tối thiểu cũng đạt tới năm sáu thành hỏa hầu, nếu

không không có khả năng ngưng tụ ra nhiều năng lượng như vậy.

Phần lưng dựa vào vách tường thông đạo bên ngoài thạch thất, Đạm Đài Minh Nguyệt chuyển dời lực chú ý lên người Khương Thiên, đối phương có năng lực có thể khống chế Thiên địa ý chí, cũng làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên, nếu không có thể chất và thiên phú nghịch thiên nào đó, dù ngộ tính siêu quần, cũng không thể nắm giữ Thiên địa ý chí, tuy rằng cái mà Khương Thiên nắm giữ chỉ là Thiên địa ý chí của một phiến Thiên địa mà không phải là cả Thiên địa.

- Đã xong!

Trong thạch thất lớn như cái quảng trường, trên mặt Khương Thiên lộ ra vẻ mỉm cười, bên ngoài cơ thể chẳng biết lúc nào hiện lên ra tầng tầng lớp lớp phù văn lưu ly sắc, phù văn thoáng cái khuếch trương ra, hình thành một cái phù văn cự cầu cự đại, bao phủ Diệp Trần vào trong, chiếm hơn phân nửa thạch thất.

- Chắc có lẽ sẽ không chấm dứt như vậy đâu!

Đạm Đài Minh Nguyệt có thể nhìn ra tính tuyệt đối của phù văn cự cầu, nhưng Diệp Trần cũng không phải là nhân vật dễ đối phó, người khinh thị hắn, hết thảy đều đã thất bại.

Thân ở trong phù văn cự cầu, Diệp Trần có thể cảm giác được, bản thân và thế giới bên ngoài đã mất đi liên hệ, những phù văn này thông qua một mảnh tơ năng lượng dài hẹp kết nối cùng một chỗ, thập phần đặc biệt, tự thành nhất thể, phảng phất như một thế giới hình tròn nho nhỏ vậy, bên trong tồn tại Thiên địa ý chí, mà Thiên địa ý chí mày, hoàn toàn chịu sự không chế của Khương Thiên, nói một cách khác, Khương Thiên chính là Chúa Tể Giả trong đó.

Rầm rầm rầm. . .

Diệp Trần không ngừng huy kiếm trảm kích, hắc sắc kiếm khí giống như

phong bạo mang theo tất cả hướng về phù văn cự cầu, nhưng phù văn cự cầu này có tác dụng phân tán lực đạo, cho dù lực lượng có cường đại hơn nữa, cũng bị phân tán thành hơn mấy trăm ngàn phần, không có uy lực gì cả, tốn công vô ích.

- Kim Chi Cuồng Tiêu!

Toàn thân kiếm ý dâng lên, Diệp Trần chém ra một kiếm chí cường, kiếm khí ngưng thành một nhúm, tựa như như ánh sáng ám kim sắc, bay vút ra ngoài.

Cờ- rắc!

Phù văn cự cầu bị cắt ra một khe hở, khe hở dần dần biến lớn, phù văn vặn vẹo quanh thân đang sụp đổ, tan rã, kiếm khí phát tiết ra ngoài.

- Dung hợp kiếm chiêu?

Khương Thiên hơi kinh ngạc, vội vàng hai tay kết ấn, đánh ra từng phát phù văn chưởng lực để lấp đầy chỗ trống, phảng phất như vá áo vậy

"PHÁ...! "

Chân Nguyên dâng lên, Diệp Trần liên tục công kích lỗ hổng đang không ngừng được đền bù kia, khiến cho nó không khôi phục lập tức được, tranh thủ cơ hội cho mình.

- Ngươi đừng mơ trốn được.

Khương Thiên tức giận, phù văn lưu ly sắc nơi mi tâm rõ ràng tách ra, lơ lửng trong hư không, sau một khắc, lực lượng thần bí bao phủ lên phù văn cự cầu, khe hở bị tách ra dùng tốc độ gấp 10 lần khôi phục lại, tốc độ khôi phục rõ ràng vượt qua tốc độ phá hư của Diệp Trần.

Rất nhanh, phù văn cự cầu đã hoàn mỹ như lúc ban đầu.

- Chết đi! Phù văn giảo sát!

Tay phải nắm chặt, trong mắt Khương Thiên hiện lên vẻ lãnh khốc.

Rầm rầm rầm. . .

Tiếng nổ mạnh tầng tầng lớp lớp, nội tầng phù văn của phù văn cự cầu bao phủ về phía Diệp Trần, phi tốc xoay tròn, như vòi rồng do phù văn tạo thành vậy, vòi rồng bình thường có thể mang đến tổn thương cực lớn cho người bình thường, hủy diệt kiến trúc, vòi rồng do phù văn hình thành lại có thể giao sát bất cứ tông sư đỉnh tiêm nào, Bán bộ Vương giả bình thường cũng phải bị trọng thương, đây là sát chiêu của Khương Thiên, miểu sát hết thảy.

- Không được, phù văn cự cầu này tự thành nhất thể, bên trong ẩn chứa Thiên địa ý chí thuộc về Khương Thiên, muốn phá vỡ phù văn cự cầu, đầu tiên phải khiến nó không còn hoàn mỹ, cách tốt nhất chính là phá vỡ Thiên địa ý chí ở bên trong, để kiếm ý của ta bao trùm hết thảy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 825: Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn. (Thượng)

Rống!

Trán và huyệt thái dương lộ ra gân xanh, Diệp Trần lần đầu tiên không chút cố kị phóng xuất ra hủy diệt kiếm ý, trước đây cho dù có gặp phải Liễu Vô Kiếm, cũng chỉ phát huy bình thường, không hề vượt qua cực hạn, phải biết rằng, thiên tài sở dĩ là thiên tài, bởi vì bọn hắn có thể ở thời khắc mấu chốt, bộc phát ra tiềm lực của bản thân, rất hiển nhiên, trước khi gặp phải Khương Thiên, vẫn chưa có người nào đủ tư cách khiên hắn bộc phát ra tiềm lực cả.

Hủy diệt kiếm ý hơn xa chịu đựng của bản thân bộc phát ra được bao nhiêu uy lực, không có ai biết, nhưng hiện tại, rất nhanh sẽ có kết quả.

Oanh!

Lấy Diệp Trần làm trung tâm, một chùm hắc sắc kiếm ý phóng lên trời, chùm kiếm ý cũng không tấn công cự cầu mà khiến cho Thiên địa ý chí trong nó bắt đầu hỗn loạn, thoát ly sự khống chế của Khương Thiên, dưới hắc sắc kiếm ý, Diệp Trần phảng phất một hủy diệt kiếm khách, cả người được bao phủ trong khí tức hủy diệt, ở nơi hắn đứng, bất luận ý chí nào xâm nhập đến đều bị hủy diệt, hắn tuy rằng không phải là Chúa Tể Giả ở nơi này, nhưng lại là Phá Phôi Giả, bao trùm phía trên Chúa Tể Giả.

- Cái gì, Thiên địa ý chí bị kích phá rồi!

Trên mặt Khương Thiên lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc, phù văn cự cầu là sát chiêu của hắn, lúc trước ngay cả Ám Ảnh Quỷ Bức Vương cũng bị nhốt một thời gian ngắn, khiến hắn thong dong rời đi, hắn cũng không nhận ra, Diệp Trần có thực lực như Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, rất rõ ràng, đối

phương là dùng kiếm ý đánh bại Thiên địa ý chí của hắn, khiến cho phù văn cự cầu bắt đầu trở nên không hoàn mỹ, mà Ám Ảnh Quỷ Bức Vương căn bản không hiểu cái gì huyền ảo là, chỉ biết dùng man lực phá ra thôi.

Cờ- rắc!

Thiên địa ý chí hỗn loạn, phù văn trên phù văn cự cầu dần dần không ổn định, nắm lấy cơ hội, Diệp Trần chém ra một kiếm, ánh sáng ám kim sắc xuyên thấu qua phù văn cự cầu, đánh về hướng Khương Thiên.

- Phong!

Đại lượng phù văn hội tụ thành một tấm chặn, Khương Thiên cách không khống chế nó, ngăn trước người.

Phịch một tiếng, phù văn vẩy ra bốn phía, phi nga như thiêu đốt lên lưu ly sắc hỏa diễm, ánh sáng ám kim sắc dư âm không tan lập tức đánh lên phòng ngự khải giáp của Khương Thiên, khiến cho hắn không cách nào khống chế thân hình, không tự chủ được bị đánh bay ra ngoài, cuối cùng lảo đảo rơi xuống mặt đất, phần lưng dựa vào vách tường thạch thất.

Khục khục!

Ánh sáng ám kim sắc đánh bại phù văn cự cầu tiêu hao một phần lực lượng, đánh bại tấm chắn phù văn lại tiêu hao một phần nữa, lực lượng còn lại liền phá tan áo giáp phòng ngự của Khương Thiên được, chính thức khiến hắn bị thương, khiến lồng ngực của hắn uất ức một ngụm, nhịn không được ho khan hai tiếng.

Ánh mắt híp lại, lưu lộ ra ánh sáng lạnh thấu xương, Khương Thiên rét lạnh nói:

- Xem ra ta ngược lại đã xem thường ngươi, không nghĩ tới ngươi rõ ràng có thể đánh tan phù văn tiểu thế giới của ta.

Hủy diệt kiếm ý bộc phát đến cực hạn Diệp Trần đi ra từ trong phù văn

cự cầu đang sụp đổ, đạm mạc nói:

- Việc này cũng không có ý nghĩa gì cả, sự tình thoát ly sự không chế của ngươi rồi.

- Chưa hẳn.

Bàn tay lưu lại một phù văn Chương ân trên vách tường thạch thất, Khương Thiên cực tốc phóng tới Diệp Trần, một chưởng lăng không áp xuống.

- Phù văn diệt sát chưởng!

Oanh!

Phù văn vặn vẹo cực lớn từ trên trời giáng xuống, bao phủ Diệp Trần vào trng, ý đồ bao trùm thân thể của Diệp Trần.

- Ngũ Kiếm Tề Phát!

Kiếm chỉ tay phải vẽ một cái, Hoàng Kim kiếm sau lưng Diệp Trần tự động ra khỏi vỏ, chia ra làm ba, ba biến thành năm, năm đạo bóng kiếm nghênh hướng phù văn chưởng lực cực lớn.

Tiếng nổ mạnh vang lên, phù văn chưởng lực hóa thàng hỏa diễm lưu ly sắc hừng hực, đốt cháy lấy Hoàng Kim kiếm.

- Tật!

Diệp Trần nhăn mày lại, kiếm chỉ lại vung, Hoàng Kim kiếm bị thiêu đến có chút vặn vẹo chui ra khỏi hỏa diễm, lướt về phía đầu Khương Thiên.

- Toái!

Khương Thiên nhếch miệng cười cười, tay phải vươn ra, một nắm tay lớn do phù văn tạo thành nắm chặt Hoàng Kim kiếm, bàn tay khổng lồ dùng sức nắm chặt, Hoàng Kim kiếm trước đây vốn có chút hư tổn, vừa rồi lại bị

lưu ly sắc hỏa diễm thiêu đốt một chút lập tức bị vỡ thành mấy khối, triệt để biến thành phế phẩm.

Cùng lúc đó, trong miệng Khương Thiên lẩm nhẩm, đọc lên năm chữ

- Phù văn diệt sát chú!

- Nguy hiểm!

Đồng tử Diệp Trần co rụt lại, trong linh hồn lực cảm ứng có vô số phù văn chú ấn thật nhỏ tập kích đến.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần liền muốn né tránh.

Bất quá hắn xem thường những phù văn chú ấn này, phù văn chú ấn không có thật thể, hoàn toàn nhằm vào Diệp Trần mà đến, chỉ sau chốc lát, đã có mấy đạo chú ấn chui vào trong đầu Diệp Trần, lơ lửng trên hư không hồn hải của Diệp Trần, muốn phá hủy phiến hồn hải này.

- Đây là linh hồn công kích!

Diệp Trần lộ vẻ sợ hãi, đây là lần đầu tiên hắn lọt vào linh hồn công kích, hơn nữa đây không phải là linh hồn công kích bình thường mà là võ học linh hồn công kích do linh hồn lực tạo thành, là bí pháp trong bí pháp, Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng chưa hẳn có được võ học linh hồn công kích cao cấp như vậy.

Theo chú ấn phát tác, hồn hải của Diệp Trần nổi lên sóng lớn mãnh liệt.

- Diệt cho ta!

Hủy Diệt Kiếm Hồn vẫn một mực xem hồn hải là lãnh địa của mình đã phát động, vô số hủy diệt kiếm ý giảo sát về phía phù văn chú ấn, triệt để hủy diệt đối hương.

Nhưng rất nhanh, lại có càng nhiều phù vân chú ấn hơn nữa xâm nhập vào.

- Thật cho là ta bất lực sao?

Trong mắt Diệp Trần tràn đầy vẻ khắc nghiệt, Hủy Diệt Kiếm Hồn từ cực tĩnh chuyển thành cực động, nhanh chóng xuyên thẳng qua trên hồn hải của Diệp Trần, đến mức, phù văn chú ấn dầy từng mảnh bị hủy diệt, không hợp lại được, phải biết rằng, hồn hải của Diệp Trần vốn gấp năm lần thường nhân, sao có thể bị hủy diệt đơn giản như thế được, đương nhiên, hắn cũng sẽ không để cho đối phương muốn làm gì thì làm, trước tiên thúc dục Hủy Diệt Kiếm Hồn, dùng kiếm hồn bản thể giảo sát phù văn chú ấn.

- Kiếm hồn bản thể mạnh như thế!

Khương Thiên có thể cảm nhận được, phù văn chú ân do mình bắn ra ngoài đã bị hủy diệt, không phát huy được tác dụng xứng đáng, mà kích phát ra phù văn chú ấn, khiến linh hồn lực của hắn nhanh chóng tiêu hảo, hắn cho dù không cam lòng, cũng không thể không thừa nhận, phù văn diệt sát chú không có hiệu quả với Diệp Trần.

- Hai người này!

Chiếc miệng hồng nhỏ nhắn của Đạm Đài Minh Nguyệt mở ra, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, thực lực của hai người này cũng nằm trong dự đoán của nàng, cho nên nàng cũng không kinh ngạc lắm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 826: Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn. (Hạ)

Thế nhưng Phù văn diệt sát chú của Khương Thiên lại khiến nàng sinh ra cảm giác kinh hãi, công kích bình thường, nàng cho dù ngăn cản không nổi, cũng có thể thong dong ly khai, nhưng linh hồn công kích, căn bản không thể tránh, đối với võ giả giai đoạn hiện tại mà nói, là tất sát kỹ, vừa ra tất sát, chỉ khi đạt đến Sinh Tử Cảnh, mới có tư cách nghiên cứu huyền bí linh hồn, tăng cường linh hồn phòng ngự, nhưng Diệp Trần lại chặn được linh hồn công kích của Khương Thiên, nàng không cách nào tưởng tượng linh hồn của đối phương mạnh đến mức nào nưzx.

"Tiệt Huyết Quỷ Chỉ! "

Tiêu diệt tất cả phù văn chú ấn, Diệp Trần điểm một ngón tay về phía Khương Thiên, có lẽ là sát ý tăng lên, có lẽ là Khương Thiên kích phát chiến ý của Diệp Trần, theo Diệp Trần điểm ra một ngón tay, sau lưng rõ ràng hiện ra một thân ảnh ác quỷ áo trắng như có như không, căn cứ theo giới thiệu của bí pháp Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, chỉ khi nào đạt đến cảnh giới có chút thành tựu, mới có thể ngưng tụ ra Quỷ sai hư ảnh, mà Tiệt Huyết Quỷ Chỉ của Long Vương cũng chỉ là có chút thành tựu thôi.

Đáng tiếc chính là, Quỷ sai hư ảnh chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền tiêu tán, phảng phất chưa từng xuất hiện qua, thế cho nên cũng không khiến Khương Thiên và Đạm Đài Minh Nguyệt chú ý.

Nhưng uy lực của Tiệt Huyết Quỷ Chỉ lại khiến Đạm Đài Minh Nguyệt lại lần nữa động dung, mà Khương Thiên thì có chút bắt đầu kinh hãi.

Một cái quỷ trảo sâm bạch sắc, bỏ qua phòng ngự của hắn, xâm nhập vào trong cơ thể, hung hăng cầm ra một đạo huyết quang nồng đậm.

- Tiệt sát khí huyết bí pháp.

Khương Thiên băng hàn liếc nhìn Diệp Trần, nhanh chóng chạy về phía cửa đá, khí huyết của hắn, trong nháy mắt đã vơi đi không ít, nếu tiếp tục đấu thì hậu quả không thể lường được.

Diệp Trần cũng không định buông tha cho đối phương, thừa cơ lại thi triển hai lần Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, khiến khí tức của Khương Thiên thoáng cái trở nên uể oải.

Vèo!

Khương Thiên rời khỏi thạch thất.

Diệp Trần nhanh chóng đuổi theo.

- Núi cao còn có núi cao hơn, nhưng tiếc Diệp Trần vẫn thủy chung là ngọn núi cao nhất.

Đạm Đài Minh Nguyệt đứng tại chỗ lắc đầu, Diệp Trần trở thành nhân vật phong vân đã nhiều năm rồi, khoảng thời gian đó đã có không ít người khiêu chiến hắn, nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ thất bại, cho dù là Độc Cô Tuyệt cùng nàng nổi danh cũng lần nữa bị nhục, nếu như mỗi thời đại chỉ có một yêu nghiệt thì Diệp Trần không thể nghi ngờ chính là yêu nghiệt đó.

- Diệp Trần, ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn.

Trên đường bay vút, Khương Thiên thấy Diệp Trần thủy chung vẫn đuổi theo ở phía sau, thanh âm băng hàn vô cùng.

Diệp Trần nói:

- Ta nhớ lúc trước ngươi cũng đã nói như vậy.

- Ngươi cho rằng có thể đánh chết ta sao?

Sau lưng Khương Thiên ngưng tụ ra một đôi phù văn sí bàng, cánh khẽ

vỗ, tốc độ lập tức tăng lên, bỏ rơi Diệp Trần rất xa, thiếu chút nữa đã mất đi cảm ứng rồi.

- Tốc độ, cũng là ưu thế của ta.

Khương Thiên quả thật đủ tất cả các mặt, không có bất kỳ nhược điểm nào, nhưng người hắn phải đối mặt chính là Diệp Trần, cũng không hề có nhược điểm, một thanh phi kiếm rơi vào dưới lòng bàn chân Diệp Trần, mang theo Diệp Trần nhanh chóng đuổi theo sau, dần dần kéo khoảng cách gần.

- Hừ, bị lừa rồi.

Diệp Trần không nhìn thấy khóe miệng Khương Thiên lại lộ ra một tia vui vẻ tàn khốc, lúc hắn rời khỏi thạch thất thì cảm ứng bài đột nhiên xuất hiện khí tức của Bạo Phong Vương, hiện giờ hắn đang tới gần Bạo Phong Vương, mà với thực lực của Bạo Phong Vương thì diệt sát Diệp Trần rất dễ dàng, tuy rằng việc này khiến hắn có chút tiếc nuối, không thể tự tay đánh chết Diệp Trần.

Hai người chẳng như di chuyển với tốc độ nhanh đến tận cùng, mà lại mỗi một lần chuyển biến, mỗi một lần gia tốc, cùng với mỗi một lần giảm tốc độ, đều vừa đúng, phảng phất như đã trải qua đo đạc chính xác nhất vậy, Diệp Trần dựa vào chính là linh hồn cường đại, mà Khương Thiên lại dựa vào không chế với vị trí Thiên địa.

- Đi!

Linh hồn lực gấp năm lần thường nhân khiến Diệp Trần thành thạo, hắn một bên tính toán quỹ tích di động, một bên điều khiển phi kiếm công kích Khương Thiên.

Rất hiển nhiên, Khương Thiên về mặt tính toán quỹ tích di động cũng rất thành thạo, không ngừng huy chưởng đón đỡ phi kiếm, phát ra tiếng va chạm đinh đinh đang đang.

- Là Thiên Nhi? Ai đang đuổi giết hắn?

Cách đó ngoài ngàn mét, lão giả gầy gò xuất ra cảm ứng bài trong Trữ Vật Linh Giới, trên đó, điểm đỏ nhanh chóng lóe ra, điều này đại biểu Khương Thiên đang di động với tốc độ cao, nếu không điểm đỏ sẽ không lập loè, cũng sẽ không lập loè nhanh như vậy.

- Bất kể là ai, hắn chết chắc rồi.

Lão giả gầy gò nheo mắt lại, hàn quang bắt đầu khởi động, theo hắn thấy thì người đuổi giết Khương Thiên nhất định là Bán Bộ vương giả có chút danh khí, Phù văn diệt sát chú của Khương Thiên tuy rằng là tất sát kỹ, nhưng linh hồn của Bán Bộ vương giả đã ở vào trạng thái lột xác, sinh ra linh hồn bạc mô, Phù văn diệt sát chú cũng không thể trợ giúp Khương Thiên diệt sát linh hồn của đối phương được, tối đa chỉ khiến linh hồn hắn bị thương thôi, mà dựa vào thực lực bản thân, Khương Thiên cũng không khác lắm với Bán Bộ vương giả bình thường rồi.

Thu hồi cảm ứng bài, thân hình lão giả gầy gò lóe lên, tựa như một trận gió biến mất nguyên tại chỗ.

Diệp Trần phát hiện trong thạch thất cực phẩm yêu lực thủy tinh, Đạm Đài Minh Nguyệt sớm đã ly khai, Thiết Thủ Vương đi ra, hắn lắc đầu, trầm giọng nói:

- Phòng luyện đan của Thương Lang Vương nhất định có không ít bảo bối, không biết đã bị ai mang đi rồi, nếu như ta có thể sớm một chút, đã có thể giết người này, cướp đi bảo bối rồi.

Dấu vết lưu lại từ đại chiến trong thạch thất, Thiết Thủ Vương không thể không chú ý tới, mà có thể bộc phát ra một hồi đại chiến, bảo bối bên trong nhất định không phải đùa.

- Hi vọng kế tiếp, vận khí của ta tốt hơn một chút.

Chân Nguyên chân động, Thiết Thủ Vương bay về phía thông đạo bên

kia, vị trí đó chính là nơi mà Diệp Trần và Khương Thiên từng đi qua.

. . .

- Diệp Trần, tử kỳ của ngươi sẽ tới sớm thôi!

Cách mấy bức tường, Khương Thiên đã cảm giác được sự tồn tại của Phong lão, phát hiện này lập tức khiến hắn dừng lại, xoay người, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Diệp Trần.

- Ngươi cũng chỉ biết cáo mượn oai hùm thôi sao?

Diệp Trần không có năng lực khống chế một bộ phận Thiên địa như Khương Thiên, mà ở trong mộ địa, linh hồn lực cũng không hữu dụng, hắn vận khởi linh hồn chi nhãn, bắt đầu quét bốn phía, rất nhanh, hắn xuyên thấu qua bức tường thông đạo, trông thấy một đạo thân ảnh nhanh chóng lướt tới, thân ảnh tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng theo thần thái của Khương Thiên thì có thể thấy được, đây nhất định là vị Bạo Phong Vương thân hình gầy gò kia.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 827: Tiểu Tử Này Thật Tà Môn. (Thượng)

Ầm ầm!

Lão giả gầy gò Bạo Phong Vương căn bản không lựa chọn đường vòng, trực tiếp đánh đổ bức tường, xuất hiện trong tầm mắt Diệp Trần, hắn đang muốn nói chuyện thì đã thấy trước mắt lôi quang lập loè, một hắc sắc quang hoàn bị áp xúc đến tận cùng đánh về phía hắn

Sau khi biết rõ đối phương là địch không phải bạn, Diệp Trần chẳng muốn nói nhảm, trực tiếp dùng một chiêu Lôi Phệ đã qua áp xúc đánh tới, sau đó xoay người bay vút đi.

PHỐC!

Phất tay diệt hắc sắc quang hoàn, Bạo Phong Vương hừ lạnh nói:

- Chạy thoát sao?

Đồng thời khi nói chuyện, Bạo Phong Vương khẽ vẫy tay, nơi cuối cùng của thông đạo, dựng lên một bức tường gió kín kẽ, ngăn trở đường đi của Diệp Trần.

- Thực lực của Bạo Phong Vương này, chỉ sợ không hề yếu hơn Hình Vương.

Diệp Trần đánh đổ bức tường gió, nhưng tốc độ tạo ra bức tường gió quá nhanh, hắn phá hủy một cái thì cái khác đã hình thành, không ngớt không dứt.

- Thiên Nhi, xảy ra chuyện gì?

Ngăn trở đường đi của Diệp Trần, Bạo Phong Vương không lập tức động thủ, hắn rất kỳ quái, tu vị Diệp Trần chẳng qua là Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, theo đạo lý mà nói, không thể nào là đối thủ của Khương Thiên được, nhưng căn cứ theo tình huống trước kia, rõ ràng là Diệp Trần đang đuổi giết Khương Thiên.

Khương Thiên sắc mặt lúng túng nói:

- Thực lực của hắn không kém, Phù văn diệt sát chú của ta đối với hắn cũng không có hiệu quả, hơn nữa, hắn biết được một môn tiệt sát khi huyết bí pháp, bỏ qua phòng ngự của ta.

- Tiệt sát khí huyết, chẳng lẽ là Tiệt Huyết Quỷ Chỉ?

Lão giả gầy gò Bạo Phong Vương thoáng cái nghĩ đến Tiệt Huyết Quỷ Chỉ của Long Vương, môn chỉ pháp này, thập phần quỷ dị, bỏ qua phòng ngự, bỏ qua quy tắc, luận lực sát thương, so với Phù văn diệt sát chú chỉ hơn chứ không kém, nếu tu luyện tới đại thành, thậm chí có thể dùng thực lực của Bán Bộ vương giả diệt sát Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, thập phần khủng bố.

- Tiểu huynh đệ, giao ra bí pháp Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Ánh mắt lóe lên, Bạo Phong Vương nảy sinh mưu kế.

- Phong lão!

Khương Thiên cũng không định để Diệp Trần còn sống ly khai, hắn và những thiên tài tâm cao khí ngạo khác không giống nhau, thứ hắn truy cầu chính là kết quả, nếu như có thể tự mình đánh chết Diệp Trần thì không còn gì tốt hơn, nếu như không được thì ... không từ thủ đoạn cũng phải giết đối phương.

- Gấp cái gì, trước tiên moi ra bí pháp Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, sau đó lại giết hắn.

Bạo Phong Vương Chân Nguyên truyền âm nói.

- Moi ra Tiệt Huyết Quỷ Chỉ?

Khương Thiên giật mình, chợt khẽ gật đầu, cười nói với Diệp Trần:

- Hiện giờ ngươi chỉ có một con đường có thể đi, đó là giao ra Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, nếu không, chỉ có chết.

- Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, các ngươi cũng biết?

Sắc mặt Diệp Trần không thay đổi.

Bạo Phong Vương vuốt vuốt chòm râu, nói:

- Tiệt Huyết Quỷ Chỉ đại danh đỉnh đỉnh, có ai không biết, Bạo Phong Vương ta nói lời giữ lời, giao ra bí pháp Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, tha cho ngươi một mạng.

Hắn thầm nghĩ trong lòng: Đối với người chết thì không cần thủ tín, đây là luật rừng.

- Tốt.

Diệp Trần đáp ứng không chút do dự.

- Cái gì?

Bạo Phong Vương và Khương Thiên có chút kinh ngạc, Tiệt Huyết Quỷ Chỉ quan trọng đến mức nào chứ, đối phương không chút nghĩ ngợi liền lập tức đáp ứng, khiến bọn hắn không thể tin được.

Bất quá kế tiếp lại khiến bọn hắn phẫn nộ.

Diệp Trần vừa dứt lời liền điểm một chỉ về phía hai người, tiệt sát không ít khí huyết của hai người, nhất là Khương Thiên, lúc trước đã mất đi không ít khí huyết, lại lần nữa lọt vào công kích, hai chân mềm nhũn, thiếu chút

nữa đã ngã trên mặt đất.

Vèo!

Thừa dịp lúc Bạo Phong Vương khí huyết chấn động, lực khống chế giảm bớt đi Diệp Trần thúc dục phi kiếm, liên tiếp công phá mấy bức tường gió, phá vòng vây mà ra.

- Ngươi muốn chết!

Bạo Phong Vương giận dữ, cách không đánh một chưởng về phía Diệp Trần, chưởng lực gió lốc khủng bố ngay cả quỹ tích cũng không có, đánh ở phần lưng Diệp Trần.

Phanh!

Hồn Thiên Khải căn bản không thể nào ngăn trở chưởng lực cường đại này được, Diệp Trần cảm giác ngũ tạng lục phủ lập tức lệch vị trí, cốt cách đứt gãy hơn mười chỗ, một ngụm máu tươi mang theo nội tạng phun ra ngoài, thoáng cái đã gặp phải trọng thương trước nay chưa từng có, mà tông sư đỉnh tiêm bình thường lọt vào một kích này, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

- Ồ, còn chưa chết.

Bạo Phong Vương đuổi sát phía sau, thấy Diệp Trần vẫn chạy thục mạng như trước, không khỏi kinh hãi, hắn không nghĩ đến Diệp Trần lại thân mang Bất Tử Chi Thân, sinh mệnh lực ương ngạnh đến đáng sợ

- Xem ngươi có chết hay không.

Bạo Phong Vương lại đánh một chưởng vào phân lưng Diệp Trần.

Diệp Trần không kịp trốn tránh phảng phất như một cái bao tải rách, hung hăng đụng vào vách tường phía cuối thông đạo, mà ở hai bên của hắn, mỗi bên có một lối đi.

Trong thông đạo bên trái, Thiết Thủ Vương lướt tới, thấy Diệp Trần bị người đánh trọng thương, có chút ngạc nhiên, hắn thoáng cảm ứng lập tức biết rõ người ra tay là ai.

- Bạo Phong Vương, Thiết Thủ Vương ta tặng ngươi một phần đại lễ.

Trước đó lần đầu tiên không đánh chết được đám người Diệp Trần, Thiết Thủ Vương có chút không cam lòng, hiện giờ cơ hội bày ra trước mắt, hắn định ra tay trước đánh chết Diệp Trần, sau đó lại đoạt Trữ Vật Linh Giới của hắn.

Oanh!

Thiết Thủ Vương đánh ra một quyền, một thiết quyền cự đại theo bên cạnh đánh lên thân thể Diệp Trần.

- Thiết Thủ Vương, mộ địa này, cũng sẽ là mộ địa của ngươi đấy.

Liên tiếp ba lượt gặp trọng thương, Diệp Trần cảm giác sinh mệnh lực đang trôi qua nhanh chóng, dựa vào ý chí kinh người, hắn miễn cường chèo chống thân thể, lao về phía thông đạo bên phải.

- Không thể!

Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương đều chấn kinh rồi.

Bọn hắn cũng không phải là Bán Bộ vương giả bình thường, mà là người nổi bật trong số Bán Bộ vương giả, chênh lệch với Bán Bộ vương giả đỉnh tiêm cũng không lớn lắm, đừng nói một gã đại năng Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, coi như là Bán Bộ vương giả bình thường cũng tuyệt đối không thể sống sót được, mà Diệp Trần hết lần này tới lần khác vẫn còn sống.

Nhất là, bọn hắn đã cảm giác được, lục phủ ngũ tạng của Diệp Trần đã rách nát không ít, kinh mạch đứt từng khúc, cốt cách toàn thân đứt gãy gần hết, theo đạo lý mà nói thì ngay cả đi đứng cũng khó khăn, Nhưng Diệp Trần hết lần này tới lần khác vẫn có thể cực tốc bay vút, nhưng so với trước kia

thì có chút không bằng, phảng phất đang bộc phát sinh mệnh lực cuối cùng vậy.

Chỉ có Diệp Trần biết rõ đang xảy ra chuyện gì.

Bất Tử Chi Thân khiến hắn có sinh mệnh lực kinh người, nhưng chỉ bằng vào Bất Tử Chi Thân, cũng không cách nào khiến hắn dưới trạng thái trọng thương gần chất vẫn có thể cực tốc bay vút được, hắn dựa vào chính là là ý chí thiên chuy bách luyện, cái gì là năng lực sinh tồn, chính là dưới cục diện hẳn phải chết, vẫn có ý chí muốn sống kinh người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 828: Tiểu Tử Này Thật Tà Môn. (Hạ)

Trong Bí Các của Long Thần Thiên Cung có một môn bí pháp, gọi là Cầu sinh đạo, người tu luyện Cầu sinh đạo, bất luận dưới tình huống nào, khát vọng muốn sống đều siêu cường, Diệp Trần lúc trước không lựa chọn Cầu sinh đạo, bởi vì hắn tin tưởng mình sẽ không buông tha dù dưới bất cứ tình huống nào, cho nên, chọn hay không chọn, ý nghĩa đối với hắn cũng không lớn lắm.

Dựa vào ý chí đáng sợ, hắn bỏ qua lục phủ ngũ tạng bị nghiền nát, bỏ qua từng khúc kinh mạch đứt gãy, thậm chí bỏ qua xương cốt đã đứt gãy đến không thể điều khiển thân thể, dùng một loại hình thái tánh mạng khác điên cuồng lướt động, loại tình huống này, tốc độ của hắn chỉ tăng chứ không giảm.

- Kẻ này không thể lưu.

Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương sâu hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra sát ý không chút che giấu.

- Chết đi!

Hai người liên thủ phát ra một sát chiêu, khí kình cuồng bạo đem không thể phá vỡ cạo vách tường thông đạo không thể phá vỡ ra một tầng dày đặc, cuối cùng hung hăng đánh lên phần lưng Diệp Trần.

Phần lưng Diệp Trần lõm xuống một mảnh, cốt cách đứt gãy chèn lên lục phủ ngũ tạng, hồn thiên phát ra thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt, tựa hồ tùy thời đều có thể bị nghiền nát, Diệp Trần gầm nhẹ một tiếng, nuốt máu tươi xuống đúng lúc này, một hơi cũng không thể giải tỏa, về phần hai người này, hắn nhất định sẽ giết chết, bất quá trước đó, hắn phải tìm một chỗ, tăng tu vị lên

đến cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ mới được.

Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương không phải Khương Thiên, cũng không phải Diệp Trần, trong thông đạo nhỏ hẹp này, tốc độ bị hạn chế rất nhiều, hơn nữa tốc độ của Diệp Trần và Khương Thiên vốn không kém bọn hắn bao nhiêu, cho nên sau khi quấn hơn mười lối đi, bọn hắn đã mất đi tung tích của Diệp Trần.

- Tiểu tử này thực con mẹ nó tà môn.

Thiết Thủ Vương vừa kinh vừa giận.

Lúc này, Bạo Phong Vương ngược lại nhẹ nhõm xuống, hắn âm thầm buồn cười, cho dù bị Diệp Trần đào thoát thành công thì thế nào, chẳng lẽ hắn còn sợ đối phương trả thù sao, đối phương không báo thù còn may, nếu không, sẽ khiến hắn có đi mà không về.

- Trốn được hòa thường sao trốn được miếu, hắn còn có đồng bạn, chỉ cần bắt được đồng bạn hắn, xem hắn có thể làm nên trò trống gì.

Bạo Phong Vương nhớ mãi không quên Tiệt Huyết Quỷ Chỉ.

- Ta cũng không phải sợ hắn, cho dù thương thế hắn khôi phục thì đã sao, ta chỉ dùng một tay là có thể nghiền chết hắn rồi.

Thiết Thủ Vương nhếch miệng nói.

Vù vù vù…

Kình phong mãnh liệt thổi phần phật bên tai Diệp Trần, giờ phút này, hai mắt Diệp Trần không thể mở ra được, toàn bộ thế giới vô cùng yên tĩnh, cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không thấy được, thầm mong cứ mãi như thế này, tốt nhất là vĩnh viễn không tỉnh lại.

- Không được!

Không biết đã cắn chót lưỡi lần thứ mấy, Diệp Trần cố gắng dùng đau

đớn để tinh thần của mình thoáng tỉnh táo lại, sau đó lấy ra đan dược bổ xung nguyên khí, nuốt vào miệng mình.

Diệp Trần lắc lắc đầu, hắn cảm giác suy nghĩ của mình bị trì hoãn đi rất nhiều, lúc này, một Tông sư Linh Hải Cảnh bình thường cũng có thể đả thương hắn.

- Thực lực của ta vẫn còn quá yếu, đến trình độ này, đối đầu với Tông sư đỉnh tiêm đã không còn là vấn đề nữa, mà Bán bộ Vương giả mới là đối thủ chân chính, muốn sống mà rời khỏi mộ địa, muốn được phong sinh thủy khởi, không để cho người khác khinh thị, chỉ có thể tăng tiến thực lực của chính mình lên.

Hiện tại, ý niệm duy nhất trong đầu Diệp Trần là tìm một chỗ chữa thương, nếu không chữa thương, hắn sẽ chết rất nhanh, sau khi chữa thương, hắn cũng không có ý định hành động ngay lập tức, mà là cố gắng đột phá cảnh giới của mình đến Linh Hải Cảnh hậu kì, đợi đến khi thực lực đầy đủ, lúc ấy tái xuất cũng không muộn.

Bất quá, vấn đề trước mắt là, căn bản không thể tìm thấy địa điểm bế quan, hắn cũng không muốn tùy tiện tìm một chỗ nào đó để chữa thương, như vậy chỉ càng chết nhanh hơn.

- Xem ra thiên tài cũng phải cần vận khí, hy vọng có thể tìm được địa điểm bế quan nhanh chóng.

Diệp Trần cười cười, tự giễu mình, cảm giác như mình không kiên trì nổi nữa.

Sự thật chứng minh, vận khí Diệp Trần thập phần tốt, ước chừng thời gian nửa tuần trà trôi qua, lúc Diệp Trần sắp ngã quỵ, hắn tìm được một thạch thất, bên trên thạch thất này có cửa đá đi vào, bên ngoài có cơ quan mở cửa, Diệp Trần không cân nhắc suy nghĩ gì, xuất ra một quyền đánh nát chốt cửa, cửa đá chậm rãi cất lên, “Bá” một tiếng, Diệp Trần tiến vào, sau đó cửa đá liền đóng lại.

- Số mệnh tích lũy nhiều năm như vậy cũng không uổng phí.

Một ý niệm cuối cùng hiện lên trong đầu Diệp Trần, cuối cùng, hắn ngất đi.

Mà trước khi hắn hôn mê, Bất Tử Chi Thân đã bắt đầu có tác dụng, không ngừng chữa trị nội thương của hắn, từ trong ra ngoài, đan dược hắn nuốt vào cũng hóa thành một cỗ nguyên khí lưu, là nơi cung cấp năng lượng để phát xuất ra hiệu dụng của Bất Tử Chi Thân, dù sao thì Bất Tử Chi Thân cũng tiêu hao năng lượng.

…

Cách xa nơi này, Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày, trên mặt lộ vẻ lo lắng, nàng ẩn ẩn cảm giác được, tựa hồ như có một cái gì đó tương quan với mình gặp uy hiếp, hung hiểm, làm nàng rất không thoải mái, nàng nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc cũng chỉ có Diệp Trần mới có thể làm nàng bất an như thế.

Nhưng rất nhanh, Mộ Dung Khuynh Thành thở phào một hơi, bất an trong lòng tự động tiêu tán, có lẽ Diệp Trần đã thoát khỏi hiểm cảnh.

…

Không biết thời gian qua bao lâu, Diệp Trần tỉnh lại từ giấc ngủ say.

Hắn lấy thủy lậu từ Trữ Vật Linh Giới ra, phát hiện thời gian đã trôi qua ba ngày.

- Ba ngày a!

Diệp Trần thở dài một hơi, bắt đầu dò xét thương thể của bản thân.

Làm hắn kinh hỉ chính là, thương thế của hắn vốn rất nặng, cơ hồ gần như tiếp cận với cái chết, đã khôi phục được ba thành, nguyên nhân là do đan dược tu bổ nguyên khí đã tiêu hao hết, nếu trong ba ngày này, có người cho hắn ăn đan dược vào, rất có thể thương thế sẽ khôi phục đến năm thành.

- Bất quá, đã vượt qua nguy hiểm rồi.

Ngồi xếp bằng dưới đất, Diệp Trần thoáng đánh giá chung quanh một phát, sau khi phát hiện tòa thạch thất trống rỗng này, cũng không chú ý nữa, lại lấy một khỏa đan dược ra, nhét vào trong miệng.

Trong trạng thái hôn mê, Bất Tử Chi Thân tự động vận chuyển, về sau thanh tỉnh lại, Diệp Trần có thể chủ động vận chuyển Bất Tử Chi Thân, tốc độ khôi phục thương thế tăng gấp đôi.

Hai ngày nữa trôi qua, thân thể Diệp Trần đã khôi phục đến chín thành.

- Không có vấn đề gì lớn, thương thế cơ bản không ảnh hưởng gì, kế tiếp, phải toàn lực đột phá đến cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kì a!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 829: Tiềm Tu Trong Mộ Địa.

Từ Linh Hải Cảnh trung kì đỉnh phong đột phá đến Linh Hải Cảnh hậu kì, phi thường khó khăn, có thể nói khó gấp hai ba lần từ Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong lên Linh Hải Cảnh trung kì, dùng Chân Linh đại lục để tính toán, nếu nói có một trăm đại năng Linh Hải Cảnh, trong đó có khoảng chừng sáu mươi Linh Hải Cảnh sơ kì, ba mươi Linh Hải Cảnh trung kì, về phần cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kì, tối đa chỉ hai ba người, chiếm hai, ba phần trăm, có thể tưởng tượng, tu vi tăng tiến đến Linh Hải Cảnh hậu kì khó khăn như thế nào.

Nếu Diệp Trần không phải đã đụng đến bức màn chướng Linh Hải Cảnh hậu kì, hắn cũng không lập tức nghĩ cách đột phá, dù sao cái này cũng không quá hiện thực, đột phá cảnh giới nào dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, một khi đột phá thành công, lúc ấy, chỗ tốt cũng thập phần lớn.

Trong trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, thời gian duy trì càng dài, ước chừng gấp hai bần lúc đột phá từ Linh Hải Cảnh sơ kì đỉnh phong lên Linh Hải Cảnh trung kì, thời gian duy trì trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất gấp hai ba lần, Diệp Trần có dự cảm, các phương diện áo nghĩa của mình đều tăng lên sâu sắc.

Kinh mạch đã tu bổ không sai biệt lắm, Diệp Trần hít sâu một hơi, tiến vào trạng thái linh hoạt kì ảo, chậm rãi vận chuyển chân nguyên, khởi xuất vòng tuần hoàn Đại Chu Thiên.

Chân nguyên vận khởi, bên ngoài cơ thể Diệp Trần hiện ra vầng sáng màu xanh, phảng phất như một pho tượng màu xanh.

Trong đêm, tuy Diệp Trần không tận lực vận chuyển Bất Tử Chi Thân, nhưng thương thế đã triệt để khỏi hẳn ngoài ý muốn, hơn nữa, lần trải qua tuyệt xử phùng sinh này, cường độ thân thể Diệp Trần tăng lên rất nhiều, phảng phất đã trải qua vô vàn hiểm nguy đẫm máu mà trọng sinh, tinh khí so với lúc trước càng mạnh hơn, sung túc hơn.

Hô!

Thở ra một hơi lớn, Diệp Trần tạm dừng tu luyện, hái một quả Hỏa Lê từ Hỏa Lê Thụ bên trong Hoa thảo giới, hung hắn cắn một cái.

Quả Hỏa lê giòn tươi ngon miệng màu đỏ phảng phất như thủy tinh, lúc cắn vào miêng, thân thể tổn thương khỏi hẳn, cường độ thân thể chầm chậm tăng lên.

- Gốc Hỏa Lê thụ này, cần phải bồi dưỡng thật tốt, đáng tiếc là không có Linh thụ bồi dưỡng dịch.

Linh Thụ bồi dưỡng dịch trung phẩm, một năm phát triển tương đương với một trăm năm, nói cách khác, dùng Linh Thụ bồi dưỡng dịch trung phẩm bồi dưỡng Hỏa Lê thụ, hỏa hầu tăng tiến trong một năm có thể so với một trăm năm, Linh Thụ bồi dưỡng dịch trung phẩm đỉnh tiêm, trong một năm, hỏa hầu có thể tăng tiến bằng hỏa hầu hai trăm năm, nếu là Linh Thụ Bồi dưỡng dịch thượng phẩm, tác dụng không lường hết được, một năm phát triển tương đương với năm trăm năm, thậm chí sáu bảy trăm năm, chỉ cần mười năm, có thể biến Hỏa Lê thụ mấy ngàn năm hỏa hầu thành Hỏa Lê thụ vạn năm hỏa hầu.

Hỏa Lê Thụ thượng phẩm vạn năm hỏa hầu, so với bảo khí cực phẩm đều trân quý hơn gấp mấy lần, một Hỏa Lê Thụ mọc ra ít nhất năm ngàn quả Hỏa Lê, mà hiệu quả của mỗi một quả, đều không sai biệt lắm với tinh thạch Linh Năng cấp bậc Linh Hải Cảnh, thập phần kinh người.

Đương nhiên, Hỏa Lê thụ trước mắt Diệp Trần cũng không kém, hỏa hầu đã ngoài ngàn năm, hơn mười quả Hỏa lê, trên cơ bản tương đương với một

khỏa tinh thạch Linh Năng cấp bậc Linh Hải Cảnh.

Ăn trong thời gian dài, hiệu quả mang lại cũng cực lớn.

- Linh thụ bồi dưỡng dịch không dễ luyện chế, về sau ta thử thời vận tại đấu giá hội a!

Thượng phẩm linh thạch trên người Diệp Trần không ít, còn có một ít bảo vật giá trị cực cao, như Hồn thạch, nếu gặp được một phần Linh thụ bồi dưỡng dịch thượng phẩm, Diệp Trần không có khả năng buông tha.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Diệp Trần tiếp tục tu luyện.

…

Trong lúc Diệp Trần tu luyện, đã có một nhóm người đi vào mộ địa Hỏa Điểu Vương trước, bên trong nhóm người, hiển nhiên có Quỷ Mộc Vương và Địa Thử Vương.

Nguyên lai Quỷ Mộc Vương và Địa Thử Vương đã tiến nhập vào mộ địa Thương Lang Vương sớm hơn bọn người Diệp Trần một ngày, đáng tiếc vận khí bọn hắn không tốt, không thu hoạch được gì, đành phải buông tha mộ địa Thương Lang Vương, tiến vào mộ địa Hỏa Điểu Vương thử thời vận, với tư cách là yêu thú, bọn hắn thập phần hy vọng có thể đạt được yêu thuật của bốn vị Yêu Vương truyền thừa lại.

- Không biết chìa khóa thứ hai ở trên tay ai nữa?

Địa Thử Vương thầm nhủ.

- Tôn nhi.

Kiến Giáp Vương nhắc nhở Hạ Hầu Tôn.

- Vâng.

Hạ Hầu Tôn cũng không có ý định độc chiếm mộ địa, ở chỗ này, nhiều

người trông coi như vây, hắn căn bản không cách nào độc chiếm được, hơn nữa một khi mộ địa mở ra, thì không cách nào đóng cửa, những người khác cũng có thể tiến vào như hắn, không bằng cứ thoải mái mở ra mộ địa Hỏa Điểu Vương

- Tại sao lại là những người trẻ tuổi?

Không ít người lộ vẻ nghi hoặc, chiếc chìa khóa thứ nhất trên tay Khương Thiên, chiếc thứ hai trên tay Hạ Hầu Tôn, bọn hắn hoài nghi, chiếc chìa khóa thứ ba thứ tư cũng ở trên tay những người trẻ tuổi, tựa hồ có một quy tắc ngầm nào đó, chỉ những người trẻ tuổi mới đạt được chìa khóa.

Két két..!

Đại môn mộ địa Hỏa Điểu Vương ầm ầm mở ra.

- Đi, đi vào.

- Hỏa Điểu Vương so với Thương Lang Vương thì mạnh hơn nhiều, có lẽ có bảo vật nhiều hơn.

- Hi vọng vận khí của ta tốt một chút.

Mọi người tụ tập ở chỗ này nhao nhao cùng tiến vào mộ địa Hỏa Điểu Vương.

Trên đường phi hành đến, Địa Thử Vương nói với Quỷ Mộc Vương:

- Không biết những người khác có đến chỗ này hay không, có thể đụng bọn chúng thì tốt.

Quỷ Mộc Vương nói:

- Lần này, chúng ta sẽ không để bọn hắn chạy thoát, đánh chết từng tên một.

- Đúng vậy, ta hoài nghi, trên người tên tiểu tử chiến đấu với ngươi có

trọng bảo.

Bên trong ánh mắt của Địa Thử Vương lộ ra hung quang.

Mấy canh giờ sau, Bạo Phong Vương Khương Thiên và Thiết Thủ Vương cũng xuất hiện.

- Nói không chừng, tiểu tử kia đã chết rồi.

Thiết Thủ Vương không biết Diệp Trần bị trọng thương như vậy, lại có thể khôi phục.

- Với hắn mà nói, chết có lẽ tốt hơn, ngược lại sống thì chỉ thống khổ.

- Ha ha, đúng vậy.

Ba người không nói về Diệp Trần nữa, tiến vào trong mộ địa Hỏa Điểu Vương.

Rất nhanh, Tần Liễu và Yến Phượng Phượng cũng xuất hiện.

- Không biết Diệp Trần như thế nào rồi?

Tần Liễu và Yến Phượng Phượng cùng nhíu mày, rồi thân hình hai người lóe lên, lướt vào bên trong tòa mộ địa thứ hai.

…

Từng khắc thời gian qua đi, rốt cuộc Diệp Trần đã tiến vào thời khắc mấu chốt, hắn có thể cảm giác được, chân nguyên trong cơ thể có dấu hiệu lột xác, như là sóng ngầm dưới mặt biển phẳng lặng, tùy thời đều có tiềm năng bộc phát cực lớn, khởi xuất sóng to gió lớn.

- Lúc này không dùng, thì đợi đến khi nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 830: Đột Phá Hậu Kì, Áo Nghĩa Đại Tiến. (Thượng)

Diệp Trần đã từng đánh chết đại bá Mộ Dung Khuynh Thành, đạt được bảy khối Cực phẩm linh thạch, Vương giả Sinh Tử cảnh dùng cực phẩm linh thạch để tu luyện, nguyên khí ẩn chứa trong linh thạch cực kì kinh người, mỗi một khối đều có giá trị cực lớn, trước kia, Diệp Trần không nỡ dùng, hiện tại không muốn dùng cũng không được.

Lấy ra một khối Cực phẩm linh thạch, Diệp Trần nắm trong lòng bàn tay, hấp thu năng lượng bên trong.

Cực phẩm linh thạch không hổ là cực phẩm linh thạch, căn bản không cần luyện hóa, có thể hấp thu trực tiếp, chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần lập tức hùng hậu lên, tuy chân nguyên hấp thu hiện tại không thể trở thành chân nguyên vĩnh cửu của bản thân, là một cỗ ngoại lực, nếu như không có cách nào đột phá, sẽ dần dần tiêu tán đi, nhưng không hề nghi ngờ gì, cỗ ngoại lực này, có thể giúp tỉ lệ đột phá tu vi Diệp Trần lên đến Linh Hải Cảnh hậu kì lớn hơn, cơ hồ tám chín thành.

- Phá a!

Khẽ quát một tiếng trong nội tâm, Diệp Trần cố vận khởi chân nguyên, trùng kích màn chướng kia.

Lần trùng kích thứ nhất, bức màn chướng vô hình lỏng đi chút ít, có dấu hiệu tan rã, lần trùng kích thứ hai, xu thế này càng lớn hơn.

Nhưng Diệp Trần biết rõ, để làm được điều đó, cần một quá trình thật dài, nếu tùy tiện trùng kích một hai lần một mà có thể đột phá, quả thực là một trò đùa.

Bởi vì cái gọi là nhất cổ tác khí có ba lần, hai lần trùng kích sau, Diệp

Trần không lập tức tiếp tục trùng kích, mà là súc thế, bắt đầu một vòng trùng kích mới, mà mỗi vòng trùng kích, chỉ có hai lần, Diệp Trần muốn nhẫn nại, mà một khi nhẫn nại đến cực hạn, hiệu quả bộc phát ra rất lớn.

Vòng trùng kích thứ năm!

Vòng trùng kích thứ sáu!

Vòng trùng kích thứ mười!

Vòng trùng kích thứ hai mươi!

Vòng trùng kích thứ ba mươi!

Bất tri bất giác, thủy lậu khắc độ ở bên cạnh chỉ hướng sáng sớm ngày thứ hai, toàn thân Diệp Trần mồ hôi đầm đìa, tinh thần tập trung cực độ, nhưng ẩn ẩn một tia mỏi mệt.

- Thành hay bại, chính là thời khắc này.

Diệp Trần hít sâu một hơi, tận lực áp chế số lần trùng kích, bắt đầu một vòng trùng kích mới, một vòng, hai vòng, hai vòng qua đi, Diệp Trần không dừng lại, tiếp tục vòng thứ ba, sau đó là vòng thứ tư, lần vòng năm, vòng thứ sáu, thẳng tới vòng thứ mười, càng lúc càng thừa lực, lực lượng lúc này, là đã tích súc cả một đêm, không phải chuyện đùa, cũng là kế hoạch mà Diệp Trần đã sớm dự định.

- Phá cho ta!

Vòng trùng kích thứ mười hai qua đi, Diệp trần phảng phất như nghe được âm thanh nghiền nát, đáng tiếc chỉ trong nháy mắt, không thể hành động một lần mà đột phá được.

Cố lấy dư lực, Diệp Trần cắn răng phát động vòng trùng kích thứ mười ba.

Tựa hồ, bức màn chướng phân cao thấp với Diệp Trần xuất hiện khe hở,

nhưng thủy chung vẫn không bị đột phá, thập phần rắn chắc, như một cái gông xiềng trầm trọng.

Vòng trùng kích thứ mười lăm qua đi, Diệp Trần cảm giác như không còn chút sức lực nào.

Không thể buông thả dễ dàng như vậy, một khi đã buông thả, tương đương với buông thả cố gắng phía trước, một lòng tâm huyết, sẽ lãng phí vô ích, quan trọng nhất là, mất đi cơ hội lần này, Diệp Trần không nắm chắc trong thời gian ngắn có thể đột phá cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kì.

- Vòng thứ mười sáu!

Bờ môi cắn ra máu tươi, gân xanh lộ ra trên trán Diệp Trần.

- Vòng thứ mười bảy!

Con mắt Diệp Trần bắt đầu đỏ lên.

- Vòng thứ mười tám!

- Hống!

Mười tám vòng trùng kích liên tục, đã vượt qua cực hạn của Diệp Trần, lần này không thành công, cũng thành nhân, hắn nhịn không được rống to lên, sóng âm khuếch tán ra bốn phía, chấn tro bụi bay lên, tràn ngập toàn bộ thạch thất, mà trung ương thạch thất, có thể nhìn thấy bóng dáng nhàn nhạt của Diệp Trần, khí tức trên thân hắn như chết nước, không có bất kì tia ba động nào, thập phần quỷ dị.

Đột ngột.

Oanh!

Một cỗ chân nguyên bàng bạc mênh mông cuồn cuộn chấn động phóng lên trời, chấn tan toàn bộ tro bụi vào hư vô, cỗ chân nguyên này chấn động, xa xa gấp mấy lần chân nguyên trước kia của Diệp Trần, hùng hậu hơn, độ

tinh thuần cũng đạt đến một tầng khác, một cấp độ khác.

Cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kì!

Đột phá thành công!

- Thành công rồi!

Tâm tính Diệp Trần vốn bình tĩnh cũng không kiềm chế được tâm tình của mình lúc này, kích động không thôi, lần đột phá này quá gian nan, súc thế một buổi tối, hao tâm tổn trí, thậm chí suýt nữa thất bại nếu hắn không đứng vững trước áp lực, nếu như không phải đã vượt qua cực hạn của chính mình, khả năng thất bại cao đến chín thành, bất quá tất cả đều đã qua đi.

Tu vi hắn hiện tại, đã là Linh Hải Cảnh hậu kì.

Tuy cao hứng, nhưng DIệp Trần vẫn không có đắc ý mà quên rằng, đột phá đến Linh Hải Cảnh hậu kì, không đại biểu cho tu vi hắn lập tức tiến vào Linh Hải Cảnh hậu kì, bởi vì chân nguyên trong thể nội còn chưa hoàn tất chuyển hóa triệt để, chân nguyên phù hợp cùng với thân thể cũng chưa đạt tới trạng thái hoàn mỹ, trước mắt, đầu tiên phải ổn định tu vi lại, sau đó mới thích ứng chân nguyên dần dần.

Đương nhiên, quan trọng nhất là tìm hiểu áo nghĩa.

Chậm rãi thở ra một hơi dài, Diệp Trần nhắm hai mắt lại, tiến vào trong trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, một bên tự động vận chuyển chân nguyên, ổn định tu vi, một bên tìm hiểu các loại áo nghia, hiện tại là thời cơ tốt nhất để tìm hiểu áo nghĩa, bỏ qua lần này, lần sau, không biết đến lúc nào.

- Nguyên lai Lôi chi áo nghĩa còn có thể suy diễn như vậy!

Trong trạng thái Thiên nhân hợp nhất, ngộ tính và năng lực suy diễn của Diệp Trần đạt đến mức tận cùng, trong đầu tự nhiên sinh ra một đoàn tia chớp hư vô, tia chớp tồn tại nhiều nhiều loại hình thái, ẩn chứa Lôi chi áo nghia cực cao, mà Diệp Trần dung hợp tia chớp vào trong Lôi chi áo nghĩa,

quan sát cả hai nhập lại làm một.

Sáu thành!

Bảy thành!

Cảnh giới Lôi chi áo nghĩa trước kia, Diệp Trần chỉ tìm hiểu đến năm thành, hiện tại tăng tiến liên tục, cảnh giới đạt đến bảy thành, đây là khái niệm gì, phải biết rằng Lôi chi áo nghĩa đại thành, bất quá chỉ là chín thành mà thôi, khoảng cách giữa Lôi chi áo nghĩa bảy thành đến Lôi chi áo nghĩa chín thành không tính là rất xa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Lôi Phệ ẩn chứa Lôi chi áo nghĩa, uy lực dần dần tăng lên đến gần nghĩa võ học cấp cao, so với lúc trước, cường đại hơn không chỉ một lần, mà là gia tăng gấp bội.

Ba ba!

Diệp Trần không mở mắt ra, vô thức vươn ra một ngón tay, cách không điểm chỉ, chỉ nghe tiếng sét đánh vang lên, trên vách tường thạch thách phía đối diện xuất hiện một lỗ thủng, xung quanh lỗ thủng cháy đen một mảnh, hiện lên hình dáng tinh thể.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 831: Đột Phá Hậu Kì, Áo Nghĩa Đại Tiến. (Hạ)

- Kim chi áo nghĩa, vô kiên bất tồi!

Lôi chi áo nghĩa không cách nào tiếp tục tiến bộ, ngược lại Diệp Trần tìm hiểu Kim chi áo nghĩa, Diệp Trần bỏ qua Lôi chi áo nghĩa, tìm hiểu Kim chi áo nghĩa, bất quá trời sinh Kim chi áo nghĩa phù hợp với Diệp Trần, lần này tìm hiểu Kim chi áo nghĩa, xa xa lớn hơn Lôi chi áo nghĩa.

Chỉ chốc lát sau, cảnh giới Kim chi áo nghĩa từ bốn thành gần năm thành, đã nhanh chóng nhảy lên tám thành, tiệp cận với thập phần đại thành, vô cùng khủng bố.

Hống!

Điểm ra một ngón tay đồng dạng, đầu ngón tay Diệp Trần bắn ra một vòng rung động ám kim sắc, phảng phất như một đóa hoa tươi kim ám kim sắc lặng yên tách ra, đánh lên vách tường thạch thất, tạo ra vài dấu vết, vẫn chưa xong, ngón tay khác trên bàn tay phải Diệp Trần bắn ra, nhiều đóa hoa tươi ám kim sắc tách ra, phảng phất như làm ảo thuật, Kim chi áo nghĩa dưới sự vận dụng của Diệp Trần liền biến thành mềm mại, đây là dấu hiệu tiếp cận với cảnh giới đại thành.

Lúc này, cảnh giới Lôi chi áo nghĩa của Diệp Trần đã đạt đến bảy thành và Kim chi áo nghĩa đã đạt đến tám thành, trong cả hai áo nghĩa ẩn chưa Lôi Phệ áo nghĩa và Kim chi liên ý, tăng tiến cực lớn, uy lực so với áo nghĩa võ học đẳng cấp cao không kém hơn bao nhiêu.

Hơn nữa, tu vi Diệp Trần lại tăng tiến nhau, đã đột phá đến cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kì.

Tổng hợp ba yếu tố này, thực lực Diệp Trần bạo tăng, Bán bộ Vương giả

bình thường, có thể giết chết ngay lập tức như chém dưa thái rau, thậm chí Bán bộ Vương giả nổi bật cũng không phải là đối thủ của hắn, nếu bây giờ gặp lại Quỷ Mộc Vương, hoặc là Thiết Thủ Vương, hắn sẽ làm cho đối phương nuốt hận tại chỗ.

Thậm chí, bằng vào Bất tử chi thân cường đại của Diệp Trần có thể liều chết với Bán bộ Vương giả đỉnh tiêm, về phần ai thắng ai thua, ai sống ai chết, còn chưa thể biết được.

- Linh tê nhất kiếm đã lâu chưa dùng, lần này có thể đại phóng dị sắc.

Tìm hiểu Lôi chi áo nghĩa và Kim chi áo nghĩa, Diệp Trần vẫn không quên sát chiêu Linh tê nhất kiếm của mình, Linh tê nhất kiếm ẩn chứa hai loại áo nghĩa, theo thứ tự là Mộc chi áo nghĩa và Khoái chi áo nghia, trong một thời gian dài, đại lượng thời gian tu luyện các loại áo nghĩa, nên Mộc chi áo nghĩa đã gần đạt đến tiểu thành cảnh giới, Khoái chi áo nghĩa cũng đồng dạng như thế.

Sở dĩ hắn không dùng đến Linh tê nhất kiếm, vì chiêu này là kiếm chiêu dung hợp, không giống với kiếm chiêu dung hợp khác, nhập vào với Khoái chi áo nghĩa, uy lực Linh tê nhất kiếm cũng không gia tăng bao nhiêu, chỉ là tốc độ nhanh hơn mà thôi, đương nhiên, chất lượng không thay đổi, dưới tình huống tốc độ cực nhanh, uy lực cũng không hơn được, hơn nữa Diệp Trần cũng không am hiểu lắm về hai chủng áo nghĩa này, cho nên hắn mới gặp chút khó khăn, quả thực hắn không đủ thời gian.

Hiện tại, trong trạng thái Thiên nhân hợp nhất, hắn cũng không tổn hao bao nhiêu thời gian, có thể tìm hiểu Mộc chi áo nghĩa và Khoái chi áo nghĩa trong phạm vi lớn.

Bốn thành!

Năm thành!

Sáu thành!

Bốn thành!

Năm thành!

Rất nhanh, cảnh giới Mộc chi áo nghĩa của Diệp Trần đã đạt tới sáu thành, cảnh giới Khoái chi áo nghĩa thì dường như khó tìm hiểu hơn, nhưng cảnh giới hai chủng áo nghĩa này đạt tới năm thành uy lực Linh tê nhất kiếm thoáng cái bạo tăng, phải biết rằng, Lôi chi áo nghĩa của hắn bất quá chỉ là bảy thành mà thôi, hiện tại Mộc chi áo nghĩa đạt tới bảy thành, không kém hơn Lôi chi áo nghĩa bao nhiêu, hơn nữa, Khoái chi áo nghĩa của hắn, uy lực lập tức bao trùm ẩn chứa tại Lôi phệ bên trên Lôi chi áo nghĩa, trừ lần đó ra, tốc độ công kích của Linh tê nhất kiếm so với Lôi Phệ, không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Bất kể là uy lực hay là tốc độ, Linh tê nhất kiếm đều mạnh, nhanh hơn nhiều, hoàn toàn có thể là một trong những át chủ bài của Diệp Trần.

Vù vù vù hô!

Hai ngón tay trên tay phải Diệp Trần vươn ra, điểm chỉ trên hư không vài cái, trên vách tường đối diện chi chít vết kiếm, xem xét giản lược qua, có mấy trăm vết kiếm, mà Diệp Trần chỉ nhìn vài cái thôi.

Đã sủng hạnh Khoái chi áo nghĩa, Diệp Trần tự nhiên sẽ không quên Mạn chi áo nghĩa, Mạn chi áo nghĩa so với Khoái chi áo nghĩa thì khó tìm hiểu hơn, trước kia, Diệp Trần vừa nhập môn, cảnh giới đạt tới hai thành, hiện tại thừa lúc trong trạng thái Thiên nhân hợp nhất, Diệp Trần đã thành công tăng tiến Mạn chi áo nghĩa đến tiểu thành cảnh giới, nhất cử nhất động, đều chậm đến mực tận cùng, thời gian cũng chậm đồng dạng, ngón tay Diệp Trần tiếp xúc với không khí, tựa hồ cũng trở nên thập phần lười biến, không hề nghi ngờ gì, đây là một chiêu có thể ảnh hưởng đến áo nghĩa của người khác.

Tuy nhiên, trước mắt Diệp Trần không có năng lực từ Mạn chi áo nghĩa nghiên cứu ra một tuyệt chiêu nào, sát chiêu, nhưng về nội ở chỗ này, về sau

có rất nhiều cơ hội.

Cuối cùng, thời khắc mấu chốt đã đến.

Kiếm chiêu mạnh nhất của Diệp Trần, không nghi ngờ gì là Kim chi cuồng tiêu, Kim chi cuồng tiêu đồng dạng với Linh tê nhất kiếm, ẩn chứa hai chủng áo nghĩa, theo thứ tự là Kim chi áo nghĩa và Thủy chi áo nghĩa, bất quá chỉ đồng dạng là kiếm chiêu dung hợp, dù cảnh giới áo nghĩa giống nhau, nhưng uy lực xa xa không bằng Kim chi cuồng tiêu, cái này không quan hệ đến bản chất, chỉ là đặc tính bất đồng mà thôi, Linh tê nhất kiếm quan trọng nhất là tốc độ nhanh, Kim chi cuông tiều quan trọng nhất là lực phá hoại.

Kim chi áo nghĩa tự nhiên không cần tìm hiểu rồi, cuối cùng, Diệp Trần đặt tinh lực của mình lên Thủy chi áo nghĩa, áo nghĩa này, không phải là áo nghĩa chủ tu của hắn.

Thủy chi áo nghĩa trước kia, lúc vừa bước vào tiểu thành cảnh giới, bất quá rất nhanh, đột phá tiểu thành cảnh giới lên bốn thành, sau đó là năm thành, cuối cùng định lại tại sáu thành.

Diệp Trần phát hiện, càng về sau, càng khó tìm hiểu áo nghĩa, tuy nói Thủy chi áo nghĩa không phải là áo nghĩa chủ tu của hắn, nhưng vì cảnh giới thấp, cho nên tăng tiến rất nhanh, mà Lôi chi áo nghĩa tăng lên hai thành, vì Lôi chi áo nghĩa khởi điểm rất cao, phù hợp với bản thân Diệp Trần, tiến bộ nhanh là điều tất yếu, không cần nhiều lời.

Cảnh giới Kim chi áo nghĩa đạt đến tám thành, cảnh giới thủy chi áo nghĩa đạt đến sáu thành!

Đây là một đột phá kinh người, trong đó, Kim chi cuồng tiêu ẩn chứa trong hai chủng áo nghĩa này, đã không còn là áo nghĩa võ học trung giai, mà là biến thành áo nghĩa võ học đẳng cấp cao mà từ trước tới nay, chỉ Vương giả Sinh tử cảnh mới có thể có được.

- Trảm!

Diệp Trần kéo lê kiếm chỉ, một màn kì dị phát sinh, kiếm khí Kim chi cuồng tiêu phát ra, đã xảy biến dị, không còn là một chùm tia sáng rung động nữa, mà là một đạo kiếm kính nguyệt nha bàn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 832: Hai Kiếm Kích Sát Địa Thử Vương.(Thượng)

Một tiếng ầm vang.

Vách tường thông đạo cứng rắn gấp mấy lần vách tường thạch thất bị chém ra, kiếm kính vô song.

Diệp Trần hít sâu một hơi, mở to mắt nhìn một màn trước mặt, thật lâu sợ hãi than, nói:

- Gọi là Kim chi cuồng tiêu không thích hợp nữa rồi, nên sửa thành danh tự khác.

- Thiên nguyệt trảm? Không quá chuẩn xác, cũng quá tục.

- Kim phong thủy nguyệt? Cái này được, nhưng không thích hợp cho lắm.

- Tàn nguyệt? Ân, không sai, cái tên Tàn nguyệt này rất có ý cảnh.

- Vậy thì gọi là Tàn nguyệt đi!

Đặt tên cho chiêu thức, cũng là một loại học vấn, phải phù hợp với phong cách của mình, lại phải chuẩn xác với hiệu qua do chiêu thức phát ra, Tàn Nguyệt tuy rằng quá đại chúng, nhưng lại đơn giản, lại hay nữa.

- Ẩn chứa Kim chi áo nghĩa tám thành và Thủy chi áo nghĩa sáu thành, Tàn Nguyệt đã bước chân vào cánh cửa áo nghĩa võ học cao cấp, vách tường thạch thất cứng rắn hơn lối đi trên bức tường gấp mấy lần, ta ban đầu dùng Lôi kiếp kiếm cũng không phá vỡ được lối đi trên bức tường, hiện tại bằng kiếm chiêu này, có thể kích xuyên qua vách tường thạch thất, uy lực tăng lên gấp mấy lần, gần gấp mười lần, thập phần kinh khủng.

Kim chi cuồng tiêu ban đầu, cũng chính là Tàn nguyệt hiện tại, trên danh nghĩa là áo nghĩa võ học cấp cao, nhưng Diệp Trần chỉ nắm giữ năm thành hỏa hầu, hiện tại, chẳng những Tàn Nguyệt là áo nghĩa võ học cấp cao, uy lực cũng đạt tới cấp bậc áo nghĩa võ học cấp cao, quan trọng nhất là, tiềm lực của Tàn nguyệt còn chưa dùng hết, nếu Kim chi áo nghĩa và Thủy chi áo nghĩa đạt đến đại thành cảnh giới, kết hợp lại, Tàn nguyệt tuyệt đối có thể trở thành áo nghĩa võ học đẳng cấp tột cùng.

Dĩ nhiên, điều này quá khó khăn.

Tìm hiểu áo nghĩa, càng về sau càng khó khăn, nhất là cánh cửa đại thành cảnh giới, không có cơ duyên, dù có ngộ tính thì cả đời cũng không bước qua, chứ đừng nói là tăng tiến hai chủng áo nghĩa đến đại thành cảnh giới, sở dĩ Diệp Trần có thể trong trạng thái Thiên nhân hợp nhất, các loại áo nghĩa tăng lên trên phạm vi lớn, là vì linh hồn của hắn mạnh gấp năm lần người bình thường, ngộ tính cũng đồng dạng gấp năm lần người bình thường, như thế mới có tiến bộ kinh người, đổi lại là một người khác, có thể tăng tiến mỗi loại áo nghĩa lên một thành, thành tựu đã không tệ rồi.

- Áo nghĩa ẩn chứa trong kiếm chiêu cũng tăng lên một thành, Không gian áo nghĩa cũng vậy.

Phá hư chỉ là chỉ pháp, mặc dù ẩn chứa Không gian áo nghĩa rất lợi hại, nhưng khi chiến lực tăng lên, tháng trước, tác dụng nó tăng lên cũng không quá lớn, cho nên luân phiên đến cuối cùng, dù sao thì trạng thái Thiên nhân hợp nhất rất ngắn, ai biết lúc nào sẽ kết thúc.

Ban đầu, tìm hiểu Phá hư chỉ đệ tam thức đến mười thành hỏa hầu, cảnh giới Không gian áo nghĩa của Diệp Trần liền đạt đến một thành, nhìn qua như rất thấp, nhưng thật ra không thấp, dù nói như thế nào đi nữa, Không gian áo nghĩa cũng là một trong những áo nghĩa mạnh nhất, Không gian áo nghĩa vừa thành, đại khái tương đương với Lôi Chi Áo nghĩa ba thành, cho nên tăng tiến rất chậm.

Trong trạng thái Thiên nhân hợp nhất, rốt cục Diệp Trần đã nắm rõ ràng

một tia mạch lạc của Không gian áo nghĩa, thong thả tiến triển.

Một thành rưỡi!

Hai thành!

Hai thành rưỡi!

Cuối cùng, Không gian áo nghĩa không đạt đến tiểu thành cảnh giới, chỉ dừng ại ở hai thành.

Diệp Trần rất hài lòng với kết quả này.

Thời gian là chí tôn, không gian là vương giả, những lời này không phải là giả, tuy nói Phá hư chỉ trước mắt không phải là võ học chủ tu của hắn, nhưng ngày sau Diệp Trần không ngại nghiên cứu kiếm chiêu Không gian áo nghĩa, một khi nghiên cứu ra kiếm chiêu Không gian áo nghĩa, thực lực của hắn càng cường đại hơn nhiều.

Trạng thái Thiên nhân hợp nhất quá ngắn, cuối cùng cảnh giới Thủy chi áo nghĩa tăng tiến lên sáu thành, Diệp Trần lại xem xét mỗi loại áo nghĩa một lần, nhìn có tiến triển cái gì mới không, vừa xem chậm chi áo nghĩa, trạng thái Thiên nhân hợp nhất liền tiêu tán, bởi vì mức nước của dòng sông chênh lệch quá lớn so với đại dương, Diệp Trần cảm giác tựa hồ như hắn trì trệ lại không ít, năng lực thôi diễn chậm lại.

- Khoái chi áo nghĩa, Mạn chi áo nghĩa, hai loại này một ngoài sáng, một ở trong tối, chỗ sáng dễ dàng tìm hiểu, chỗ tối, điều kiện tiên quyết là phải bằng chỗ sáng, muốn tăng tiến Mạn chi áo nghĩa, nhất định phải tìm hiểu Khoái chi áo nghĩa đến một cảnh giới nhất định.

Mạn chi áo nghĩa quá thần bí, thế nên Diệp Trần vẫn không cách nào dung nhập vào trong một kiếm chiêu nào, nếu dung nhập mạnh mẽ quá, sẽ dẫn đến bất luân bất loại, uy lực giảm mạnh, tổn hại vô ích.

Hô!

Nặng nề thở ra một hơi, Diệp Trần mở hai mắt ra, hai đạo tinh quang chợt lóe lên rồi biến mất.

- Hai ngày nữa, phải cần hai ngày, chân nguyên của ta mới có thể ổn định hoàn toàn, sẽ không xuất hiện hiện tượng phù phiếm.

Diệp Trần biết rõ mài dao không cần đạo lý đốn củi, hiện tại đi ra ngoài, cố nhiên không cần sợ cái gì, nhưng lúc này không phải là chiến lực đỉnh phong của hắn, sẽ xuất hiện một số vấn đề ngoài ý muốn, khó tránh khỏi hối hận, thay vì như thế, ta chờ thêm hai ngày, ổn định tu vi lại hơn nữa.

Thời gian hai ngày lặng lẽ trôi qua.

Oanh!

Cửa lớn nặng nề của thạch thất ầm ầm tan vỡ, một đạo thân ảnh kích xạ đi ra, tựa hồ như ảo ảnh.

Tuần tra một hồi tại mộ địa Thương Lang Vương, Diệp Trần không phát hiện được một người nào, hắn vừa nghĩ, liền biết ngay mọi người đã đến mộ địa thứ hai, mộ địa Hỏa Điểu Vương.

Mê cung dù phức tạp như thế nào, cũng chỉ là mê cung, bỏ ra chút thời gian là có thể phá giải.

Một canh giờ đi qua, Diệp Trần đi tới trước mộ địa Hỏa Điểu Vương.

- Không biết ai đã ở đây, là ai đã mở ra? Hạ Hầu Tôn chăng?

Người có chìa khóa mở ra mộ địa, tổng cộng có ba người, một chiếc chính mình nắm giữ, một chiếc Khương Thiên nắm giữ, một chiếc là Hạ Hầu Tôn, chìa khóa của Khương Thiên là chiếc chìa khóa thứ nhất, chìa khóa Diệp Trần là chiếc chìa khóa thứ ba, như vậy có một nửa khả năng, chìa khóa của Hạ Hầu Tôn là chiếc chìa khóa thứ hai.

Sưu!

Thân hình chợt lóe lên, Diệp Trần lướt vào trong mộ địa Hỏa Điểu Vương.

Mộ Hỏa Điểu Vương phát ra một hơi thở nóng như lửa, đại năng Linh Hải Cảnh bình thường đi vào, nếu không chú ý, sẽ bị nhiệt khí của hỏa diễm này xâm nhập vào trong cơ thể, tạo thành ám thương, mà theo từng bước xâm nhập, nhiệt khí của hỏa diễm càng ngày càng sắc bén hơn, thập phần hung hiểm.

Kỷ!

Bay vút trong thông đạo màu đỏ sẫm, phía trước Diệp Trần, nhiệt khí đột ngột ngưng tụ thành một con hỏa ô (con quạ?) đánh về phía Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 833: Hai Kiếm Kích Sát Địa Thử Vương. (Hạ)

- Hỏa Điểu Vương so với Thương Lang Vương thì cường đại hơn không chỉ một hai lần, hơi thở trong mộ địa, lại có thể ngưng tụ thành vật thực.

Đánh tan hỏa điểu trong nháy mắt, Diệp Trần thầm nghĩ.

Diệp Trần không biết, không phải Hỏa Điểu Vương mạnh hơn nhiều so với Thương Lang Vương, thật ra thực lực Hỏa Điểu Vương cũng hơn Thương Lang Vương một chút mà thôi, sở dĩ nhiệt khí có thể ngưng tụ thành vật thực, là vì Hỏa Điểu chủ tu hỏa chi áo nghĩa, cùng chính là áo nghĩa tự nhiên, áo nghĩa tự nhiên dễ dàng sinh ra linh tính, qua vài ngàn năm, nhiệt khí trầm tích ở nơi này, tạo thành vật thực cũng không phải kỳ quái.

Tại một đại sảnh trong mộ địa Hỏa Điểu Vương, Quỷ Mộc Vương và Địa Thử Vương đang dùng linh hồn lực của mình lục soát tìm kiếm bảo vật, Địa Thử Vương dùng đến bản lĩnh xuất chúng của hắn, Linh hồn lực ngưng tụ lại thành một Lão thử, vô khổng bất nhập, đây là Địa thử vương có thiên phú trinh sát.

Chi chi!

Dường như linh hồn Lão thử phát hiện ra cái gì đó, kêu lên chi chi!

- Có bảo vật!

Địa Thử Vương lao tới.

- Con mẹ nó, chỉ là một viên Hỏa vân tinh thạch bán cực phẩm.

Hỏa vân tinh thạch bán cực phẩm đối với chân nguyên chủ tu hỏa hệ và đại năng Linh Hải Cảnh hỏa chi áo nghĩa mà nói, là bảo vật khó có được,

nhưng Địa Thử Vương chủ tu thổ hệ, Hỏa vân tinh thạch bất quá chỉ là đồ bình thường, hắn căn bản không để vào mắt, chân chính có thể lọt vào mắt hắn, chính là yêu thuật của Hỏa Điểu Vương.

Quỷ Mộc Vương nói:

- Không cần gấp gáp, đây mới chỉ là mộ địa thứ hai, phía sau còn mộ địa Bạch Dương Vương và mộ địa Thiên Hạt Vương, cuối cùng, mộ địa Tứ Cực Đại đế mới là trọng yếu nhất.

Địa Thử Vương nói:

- Mộ địa Bạch Dương Vương và mộ địa Thiên Hạt Vương chỉ là lý thuyết, mộ địa Tứ cực đại đế đâu đên phiên chúng ta, đó là địa phương của Vương giả Sinh Tử Cảnh, nếu chúng ta đi tới, chỉ có một con đường chết, đáng tiếc, vẫn không gặp phải bọn người kia, đoạt Linh thụ thượng phẩm của bọn hắn, cũng là một thu hoạch lớn.

Quỷ Mộc Vương đờ đẫn nói:

- Ngươi quá vội vã, trong mắt ta, bọn hắn là những người đã chết, bất quá là sớm hay muộn mà thôi.

- Có linh thụ thượng phẩm tới tay, ta mới có thể yên tâm, nếu không, trước tiên chúng ta đi tìm bọn hắn, ta tin bọn hắn không hội tụ lại một chỗ.

- Cũng tốt.

Quỷ Mộc Vương gật gật đầu.

Hai người đang muốn hành động, chợt một thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện tại cửa đại sảnh.

- Người các ngươi đang tìm là ta sao?

Diệp Trần thong dong đi vào đại sảnh.

- Tiểu tử, là ngươi!

Địa Thử Vương quá đỗi vui mừng.

Trong mắt Quỷ Mộc Vương hiện lên tinh quang thập phần kinh khủng, lần trước, nếu như không phải Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành hiệp trợ một bên, hắn tuyệt đối có thể giết chết Diệp Trần.

- Các ngươi đang tìm ta, vừa lúc, ta cũng đang tìm các ngươi.

Thực lực Diệp Trần gia tăng gấp bội, đang muốn tìm người để thử ra sao, hai người này, không thể nghi ngờ gì, là chọn lựa thích hợp nhất.

- Tìm chúng ta làm gì?

Địa Thử Vương từ từ đi tới bên trái Diệp Trần, cùng với Quỷ Mộc Vương một tả một hữu, vây Diệp Trần lại. Diệp Trần thản nhiên nói:

- Giết các ngươi.

- Giết chúng ta? Ha ha!

- Thì ra là thế, khó trách ngươi lại có lòng tin như vậy, thì ra là đã đột phá đến cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kì, nếu ta đoán không sai, áo nghĩa của ngươi cũng có phần tăng tiến, bất quá, chỉ như vậy thôi thì vẫn không đủ nhìn như cũ. Quỷ Mộc Vương liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi Diệp Trần đã đạt đến cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kì, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, các chủng loại áo nghĩa của Diệp Trần cũng sẽ tăng lên, nhưng bất kể áo nghĩa Diệp Trần có tăng lên hay không tăng, Quỷ Mộc Vương cũng không quá quan tâm để ý, ở ngoài mộ địa, sở dĩ Diệp Trần có thể kháng trụ, không phải do thực lực cường đại, mà chỉ là có thể chất Bất tử chi thân mà thôi.

Hắn nào biết rằng, áo nghĩa Diệp Trần tăng lên, không chỉ tăng lên nửa thành mà là vài thành, nếu hắn biết, tuyệt đối sẽ không nói như thế.

- Người chết chính là ngươi!

Diệp Trần không hướng về phía Địa Thử Vương, tốc độ Địa Thử Vương tương đối nhanh chóng, nếu công kích hắn đầu tiên, hắn có thể sẽ chạy thoát, về phần Quỷ Mộc Vương, hoàn toàn là một cái bia thịt.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Đôi mắt Địa Thử Vương bắn ra hung quang, thân hình chớp động liên tiếp, hóa thành mấy trăm đạo thân ảnh công kích Diệp Trần, hòng một kích giết chết đối phương.

Thương!

Diệp Trần không nhìn những thân ảnh chi chít của Địa Thử Vương, xuất Lôi Kiếp kiếm ra khỏi vỏ, vung một kiếm lên, vì tốc độ quá nhanh, Địa Thử Vương và Quỷ Mộc Vương không nhận thấy được.

Linh tê nhất kiếm nhanh đến mức tận cùng.

A!

Địa Thử Vương kêu thảm một tiếng, một cánh tay hắn bay ra ngoài, hắn căn bản không ngờ đến, Diệp Trần nhìn một cái có thể nhìn ra chân thân của hắn, một kiếm chém trúng hắn, tuy nói trên người hắn mặc khôi giáp phòng ngự, nhưng cánh tay không có khôi giáp hộ thủ, cho nên nháy mắt đã bị chặt đứt một cánh tay.

Xoẹt!

Thân hình Diệp Trần phiêu dật vô cùng, đâm Lôi Kiếp kiếm tới, đâm xuyên qua trán Địa Thử Vương, khởi xuất kiếm ý hủy diệt tru diệt linh hồn đối phương.

Hai kiếm!

Địa Thử Vương ngã xuống.

- Cái gì?

Nét mặt Quỷ Mộc Vương như đần độn đi, lộ ra vẻ kinh hãi, thực lực Địa Thử Vương có lẽ không bằng hắn, nhưng tốc độ là ưu thế của đối phương, mà Diệp chỉ nhìn một cái, một kiếm đánh trúng chân thân đối phương, kiếm thứ hai giết chết hắn, thực lực này, đã vượt quá tưởng tượng của hắn, Diệp Trần so với lúc trước đâu chỉ mạnh hơn gấp đôi, thậm chí gấp ba gấp bốn, chỉ có thể dùng hai chữ tà môn để hình dung.

- Thiên la địa võng!

Nét mặt Quỷ Mộc Vương đần độn, không có nghĩa là suy nghĩ và phản ứng của hắn đần độn, chỉ trong nháy mắt, hắn đã phản ứng, da thịt bên ngoài ngọ nguậy, vô số hắc khí lượn lờ chui ra, đan thành một mạn lưới lớn, trùm tới hướng Diệp Trần.

Mà bản thân của hắn, bước ra một bước, lao ra ngoài đại sảnh.

- Vỡ ra!

Đối mặt với mạn lưới lớn phô thiên cái địa, Diệp Trần tiện tay vung ra một kiếm, rung động màu vàng lợt giống như bó hoa tươi phóng ra, trên mạn lưới lớn vỡ ra một lỗ hổng lớn, thân hình chợt lóe, sau khi Diệp Trần ngưng tụ ra năm đạo kiếm quang, đuổi theo hướng Quỷ Mộc Vương.

- Tán hồn diệt phách!

Quỷ Mộc Vương trở tay đánh ra một quyền, quyền kình phát ra tiếng ô ô xé gió, tựa hồ như quỷ đêm khóc nỉ non, làm tóc gáy người ta dựng đứng.

hốc!

Nếu như lúc trước kia, Diệp Trần đương nhiên sẽ bị đánh bay, thụ trọng thương, nhưng giờ không phải như ngày xưa, đối mặt với quyền này, Diệp Trần đâm tới một kiếm, xuyên qua quyền kình, quyền kình dần dần tiêu tán như bọt biển, mà đốm lửa nhỏ sau lưng Quỷ Mộc Vương văng ra khắp nơi, trong miệng phun ra đại lượng mảnh nhỏ nội tạng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 834: Các Ngươi Có Thể Lưu Lại Di Ngôn.

- Giết!

Đánh tan quyền kình, sắc mặt Diệp Trần lãnh khốc, tốc độ Lôi kiếp kiếm nhanh vô cùng, mắt thường không thể nhìn thấy quỹ tích.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy…

Thân hình Quỷ Mộc Vương dừng lại, ngay sau đó, trừ thân thể ra, tứ chi và đỉnh đầu đều bị đoạn thành trăm mảnh, phảng phất như có một kiếm võng xuyên qua thân thể hắn.

- Cái gì, không thể nào, mới có mấy ngày, thực lực của hắn như thế nào lại tăng tiến khủng khiếp như vây.

Bên ngoài đại sảnh, một đạo bóng ma ba động, nhặt lấy linh giới trữ vật của Quỷ Mộc Vương và Địa Thử Vương, Diệp Trần nhìn cũng không nhìn, cất bước rời khỏi đại sảnh, hướng về lối đi bên kia.

Xoẹt!

Không có chút dấu hiệu nào, Diệp Trần xuất kiếm ra trong nháy mắt, rồi tra lại vào bao.

- Ngươi đã sớm biết ta ở chỗ này?

Trục Ảnh Vương hiện thân, sắc mặt hắn trắng bệch, mi tâm có một điểm hồng, gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Trần, khàn khàn nói.

- Ngươi quá tự tin với bản lĩnh ẩn nấp của mình.

Nếu ở thời điểm Diệp Trần đánh chết Địa Thử Vương và Quỷ Mộc

Vương, Trục Ảnh Vương lập tức rời đi, Diệp Trần cũng không có biện pháp gì đối phó với hắn.

- Đáng tiếc, ta không có cơ hội.

Trong mắt Trục Ảnh Vương hiện lên một tia ảo não, ngã xuống.

- Thiết Thủ Vương, hy vọng ngươi không gặp phải ta!

Thu hồi trữ vật linh giới của Trục Ảnh Vương, trong mắt Diệp Trần hiện lên một tia lãnh mang.

Trung ương mộ địa Hỏa Điểu Vương có một khối đất trống, bốn phía vùng đất trống này, có các thông đạo liên tiếp nhau, giống như là đầu mối của cả mộ địa.

Mà ở trung ương khu đất trống, nhân mã hai phe đang giằng co với nhau.

Một bên là Tôn Thiên Lãng và Mộ Dung Khuynh Thành.

Một bên là Bạo Phong Vương, Khương Thiên và Thiết Thủ Vương.

- Bạo Phong Vương, bọn ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi gây khó khăn cho bọn ta. Tôn Thiên Lãng tìm kiếm bọn người Diệp Trần ở mộ địa Hỏa Điểu Vương, tìm được Mộ Dung Khuynh Thành đầu tiên, điều hắn không nghĩ tới chính là, Bạo Phong Vương lại vô duyên vô cớ ngăn cản bọn hắn.

Bạo Phong Vương đạm mạc nói:

- Ngươi không có tư cách gây khó dễ cho ta, nếu tự đoạn một cánh tay, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, về phần nàng ta, phải lưu lại!

- Các ngươi muốn đối phó với Diệp Trần? Bỗng nhiên Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Thiết Thủ Vương cười hắc hắc, nói:

- Nữ nhân thông mình quá cũng không phải là tốt, ngươi chỉ cần biết điều, nghe lời một chút là được rồi.

- Mơ tưởng!

Đôi chân mày của Mộ Dung Khuynh Thành cau lại, ánh mắt hàm sát.

- Chuyện này không phải do ngươi quyết định!

Bàn tay Thiết Thủ Vương xuất ra một trảo, ngưng tụ ra một thiết thủ khổng lồ trên hư không, năm ngón tay thiết thủ như cái móc, bao phủ về hướng Mộ Dung Khuynh Thành.

- Thiên ma chỉ!

Đôi cánh dơi màu đen sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành vẫy mạnh một cái, cuồng phong gáo thét, nàng mượn cỗ lực này, lao đi như một mũi tên, điểm chỉ ra một ngón tay, lăng không đánh về hướng thiết thủ khổng lồ.

Phanh!

Lòng bàn tay thiết thủ khổng lộ bị đánh thành một cái hố nhỏ, nhưng vẫn như cũ, không ngừng phóng tới hướng nàng.

- Hổ Bào Chưởng!

Tôn Thiên Lãng do dự một chút, cắn răng một cái, xuất ra một chưởng đánh về phía thiết thủ, nhất thời, tiếng hổ gầm vang lên, một đầu hoa văn hình cự hổ mãnh liệt bổ nhào ra, thiết thủ đụng phải liền bị chấn toái.

- Ngươi dám động thủ?!

Ánh mắt Thiết Thủ Vương lóe lên sát khí, nhìn về phía Tôn Thiên Lãng.

Tôn Thiên Lãng kiên trì nói:

- Ta với nàng ta là một phe, tự nhiên sẽ xuất thủ, các ngươi tốt nhất không nên được voi đòi tiên.

- Đây là ngươi muốn chết, Bạo Phong Vương, người này giao cho ngươi, thế nào?

Thiết Thủ Vương có lòng tin đánh bại hai người, nhưng hắn không muốn trì hoãn thời gian, quay đầu qua nói với Bạo Phong Vương.

- Có thể!

Bạo Phong Vương vẫy tay, một đoàn gió lốc màu đen trùng kích về hướng Tôn Thiên Lãng.

- Chạy mau!

Tôn Thiên Lãng biết rõ mình không phải là đối thủ của Bạo Phong Vương, nhanh chóng thối lui, đồng thời quát lên với Mộ Dung Khuynh Thành?

- Muốn đào tẩu?

Trên mặt Bạo Phong Vương nở nụ cười, các thông đạo bên bờ khu đất trống bị các đoàn gió lốc màu đen che lấp lại, gió lốc màu đen ngày càng nhiều lên, từng tầng từng tầng, vây quanh khu đất trống, đến một giọt nước cũng không chảy lọt, đừng nói là Bán Bộ Vương giả bình thường, ngay cả Bán Bộ Vương giả nổi bật, cũng không thể thoáng cái xông tới, hoặc là phá vòng vây thoát ra ngoài.

- Các ngươi dù bắt được ta, cũng phải trả giá đắt, Diệt Hồn Ba!

Tay phải Mộ Dung Khuynh Thành vươn ra, xuất ra một khỏa hắc sắc quang đào, nàng dùng sức nắm chặt lại, đại lượng hắc quang hiện lên hình quạt khuếch tán ra ngoài, đánh về phía ba người Thiết Thủ Vương.

Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương vẫn không nhúc nhích, nhưng

sắc mặt Khương Thiên tái đi, nhịn không được lùi lại ba bước.

- Di, võ học công kích linh hồn, đáng tiếc phẩm cấp quá thấp.

Bạo Phong Vương hơi kinh ngạc, hắn như thế nào không nhìn ra, Diệt Hồn Ba là võ học công kích linh hồn, đáng tiếc hắn và Thiết Thủ Vương đều là Bán Bộ Vương giả, linh hồn đã lột xác dần dần, sinh là một tầng linh hồn mỏng, có thể ngăn cản phần lớn công kích linh hồn, mà Khương Thiên không phải là Bán Bộ Vương giả, lại chủ tu Phù Văn Diệt Sát Chú, cho nên không hiểu rõ võ học công kích linh hồn.

- Trước mặt ta, sử dụng võ học công kích linh hồn, quả thực là múa rìu qua mắt thợ, Phù Văn Khôi Lỗi Chú!

Khóe miệng Khương Thiên lộ ra nụ cười tà, trong miệng hắn yên lặng xuất ra từng từ, nhất thời, một đoàn ký hiệu vô hình thật nhỏ đánh dữ dội về phía Mộ Dung Khuynh Thành, những ký hiệu vô hình này, hình dáng vặn vẹo, giống như là bóng người, hết sức quỷ dị.

- Không nghĩ tới Thiên nhi ngay cả Phù Văn Khôi Lỗi Chú cũng tìm hiểu.

Bạo Phong Vương sợ hãi than một tiếng, Phù Văn Diệt Sát Chú chỉ dùng để công kích linh hồn, mà Phù Văn Khôi Lỗi Chú còn có tác dụng điều khiển, một khi bị Phù Văn Khôi Lỗi Chú xâm nhập vào đầu óc, lập tức thân bất do kỷ, không thể điều khiển sống chết của mình, mà hai loại bí pháp này không phải tự nhiên mà nghĩ ra, mà nguồn gốc là từ Khôi Lỗi Môn, cũng là bí thuật bất truyền của Khôi Lỗi Môn.

Sắc mặt Mộ Dung Khuynh Thành đại biến, Phù Văn Khôi Lỗi Chú, tác dụng như danh tự của nó, dùng để điều khiển người khác, nhưng nàng không muốn mình bị người khác thao túng như vậy, yêu kiều quát lên một tiếng, trong nháy mắt thi thiển ra hai chiêu Diệt Hồn Ba liên tiếp, đại lượng hắc quang chồng chất lên nhau, nhằm về phía ký hiệu vô hình.

Phốc phốc phốc phốc phốc!

Diệt Hồn Ba có thể công kích linh hồn, còn Phù Văn Khôi Lỗi Chú chính là điều khiển linh hồn, cho nên chỉ sợ phẩm cấp Diệt Hồn Ba không bằng Phù Văn Khôi Lỗi Chú, như vậy thì không dễ đối phó, chỉ nghe trong hư không truyền đến từng tiếng bạo liệt tinh mịn, tất cả kì hiệu bị mai một dần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 835: Các Ngươi Có Thể Lưu Lại Di Ngôn. (Hạ)

Nhưng vẫn có một đạo ký hiệu vô hình cường thịnh nhất xâm nhập vào trong đầu óc Mộ Dung Khuynh Thành, chiếm cứ hồn hải, cố gắng thao túng linh hồn của nàng.

Mộ Dung Khuynh Thành cắn khóe miệng mình ra máu tươi, thúc dục ma hồn kháng cự lại đạo phù văn này, hồn hải bị nhuộm thành màu lưu ly.

Oanh long!

Bên kia, Tôn Thiên Lãng cũng không khá hơn, bị bạo phong của Bạo Phong Vương đánh hộc máu rơi thẳng xuống mặt đất.

- Các ngươi thật quá đáng, quá vô pháp vô thiên! Tôn Thiên Lãng cả giận nói.

- Bớt nhiều lời đi.

Bạo Phong Vương nhìn uy hiếp của Tôn Thiên Lãng, hắn giơ cao tay phải của mình lên, bạo phong ngưng tụ thành một thanh bạo phong chi mâu, lần này thanh mâu bạo phong này xuất ra, không nghi ngờ gì, Tôn Thiên Lãng hẳn phải chết.

Tê lạp!

Nhưng lúc này, bên ngoài tầng tầng gió lốc vây quanh khu đất trống đột nhiên bị kiếm khí cuồng mãnh đoạn ra, phát ra anh thâm như xé rách vải vóc.

- Người nào?

Ba người Bạo Phong Vương cùng nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

Một kiếm có thể xé rách tầng tầng gió lốc, Bạo Phong Vương không dám coi thường thực lực này, bọn hắn vô ý thức cho rằng, một tên Bán Bộ Vương giả nào đó đi qua đây, gặp phải phong tỏa của gió lốc, tự nhiên không chọn đường vòng.

Nếu là như vậy, bọn hắn cũng không gây khó khăn cho đối phương.

Bá!

Một đạo thân ảnh lướt vào trong, ngay lập tức xuất hiện bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành.

- Là ngươi! Khương Thiên thốt ra.

- Hừ, không nghĩ ngươi bị đánh thể thảm như vậy mà cũng không chết, cũng tốt, ngươi đã tự mình nạp mạng, vậy cũng đừng trách bọn ta.

Nói Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương không kinh ngạc là không thể nào, bọn hắn hết sức rõ ràng, Diệp Trần thụ trọng thương thế kia, dù là Bán Bộ Vương giả bình thường sớm muộn gì cũng sẽ chết, mà Diệp Trần chẳng những khôi phục lại như lúc đầu, mà tựa hồ thực lực và tu vi đều có tiến bộ cực lớn.

Dĩ nhiên, bọn hắn cũng có chút kinh ngạc mà thôi, Diệp Trần có mạnh như thế nào đi chăng nữa, cũng không phải là đối thủ của Bán Bộ Vương giả như bọn hắn.

- Các ngươi có thể lưu lại di ngôn.

Diệp Trần nói ra một câu, ngay lập tức, tay phải vươn lên, điểm chỉ hai điểm lên mi tâm Mộ Dung Khuynh Thành, sau một khắc, Kiếm hồn bất hủ chậm rãi vận chuyển, theo đầu ngón tay Diệp Trần tiến vào hồn hải đối phương.

Kiếm ý bất hủ là Kiếm ý thần kì nhất, mặc dù phẩm cấp không bằng Kiếm ý hủy diệt, nhưng nói về hiệu quả phòng ngự linh hồn, vượt xa Kiếm ý hủy diệt, hơn nữa, Diệp Trần cũng không xuất ra Kiếm ý hủy diệt vào hồn hải Mộ Dung Khuynh Thành, làm như vậy hết sức nguy hiểm, sơ ý một chút, sẽ phá vỡ linh hồn của nàng.

Có Kiếm ý bất hủ tương trợ, rốt cục, Mộ Dung Khuynh Thành cũng bài trừ được những ký hiệu khôi lỗi trong hồn hải nàng, chậm rãi mở hai mắt ra.

- Không sao đâu, mọi chuyện ổn rồi.

Diệp Trần hướng Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu, thu tay lại, xoay người.

- Hắc hắc, đúng là xàm ngôn.

Thiết Thủ Vương phảng phất cười chế nhạo, đối phương trước kia bị hắn đánh như đánh một con chó, giờ lại cuồng ngôn như vậy, hắn cũng không biết cười nhạo đối phương như thế nào nữa, chỉ có thể nói, cảnh giới ngu xuẩn của đối phương đã đến một cấp bậc nhất định rồi.

- Diệp Trần, không cần cứng rắn.

Tôn Thiên Lãng có thể cảm nhận được sự cường đại của Diệp Trần, bất quá đối phương không phải là Bán Bộ Vương giả bình thường, mà là Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương vô cùng cường đại, hai người bọn hắn liên thủ có thể đánh bại Bán Bộ Vương giả đứng đầu, trước mắt, tốt nhất chỉ có thể chạy trốn.

- Tôn huynh, đa tạ.

Diệp Trần chân thành nói.

Tôn Thiên Lãng hoàn toàn có thể rời đi một mình, nhưng hắn lại không làm như vậy.

- Nói gì vậy, Tôn Thiên Lãng ta tuy không phải người tốt, nhưng cũng là người thủ tín, há có thể lật lọng được, hơn nữa, ta vốn là nợ các ngươi một mạng.

- Tốt, nếu Tôn huynh đã chưa từng khiến ta thất vọng, vậy Diệp Trần ta cũng sẽ không khiến Tôn huynh thất vọng.

Diệp Trần lúc ấy lựa chọn cứu Tôn Thiên Lãng, cũng là mang ý muốn lợi dụng, dù sao cứu đối phương, cũng không cần trả giá lớn gì cả, chỉ là tiện tay thôi, tin rằng đối phương cũng có hoài nghi.

Hiện tại, Diệp Trần đã chính thức nhận người đồng bạn Tôn Thiên Lãng này.

- Ta không biết tự tin cúa ngươi là từ nơi nào đến, nhưng loại tự tin này của ngươi, nhưng trong mắt ta chính là ngu xuẩn.

Bạo Phong Vương lên tiếng.

Với tư cách là Bán Bộ Vương giả cùng cấp bậc với Hình Vương, Bạo Phong Vương thuộc về loại không có tiếng tăm gì, nhưng hắn là người biết rõ điểm mấu chốt, không một cái nào dám xem thường hắn cả, phải biết rằng, Bán Bộ Vương giả cũng phân làm nhiều cấp bậc, có Bán Bộ Vương giả bình thường, người nổi bật trong Bán Bộ Vương giả, còn có Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm, trên Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm, chính là Bán Bộ Vương giả tối cường giả, Bạo Phong Vương tuy rằng chưa hẳn có thực lực Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm, nhưng cũng rất gần rồi, đừng nói tu vị Diệp Trần chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ, cho dù có là Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm, một thời nửa khắc cũng không bắt được hắn.

Huống hồ, Bạo Phong Vương thông qua tính toán, suy tính ra thực lực của Diệp Trần tối đa chỉ ở cấp bậc người nổi bậc trong Bán Bộ Vương giả, trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất ngắn ngủi không thể khiến áo nghĩa của Diệp Trần tiến bộ quá nhiều, mỗi thứ tăng lên một thành đã là cao lắm rồi.

- Bạo Phong Vương, ta để đối phó tiểu tử này, ngươi ở một bên đề phòng bọn hắn phá vòng vây

Thiết Thủ Vương nắm chặt nắm đấm lại, tiếng kim loại vang lên.

- Yên tâm, bọn hắn chắp cánh cũng khó thoát.

Bạo Phong Vương hai tay kết ấn, một bức lại một bức phong tường khuếch tán ra, phảng phất như nguyên một đám vòng tròn vậy, vô cùng dày đặc.

- Tiểu tử ngươi có thể chết. . .

Thiết Thủ Vương thấy Bạo Phong Vương đã phong tỏa hiện trường, trên mặt lộ ra một tia dữ tợn, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Diệp Trần, chỉ là một câu của hắn còn chưa nói hết, liền phát hiện Diệp Trần đã cách hắn còn chưa đầy ba trượng, đối phương vung tay lên, vô số lực thiết cát bao phủ đến, mắt thường khó có thể thấy được.

Lực lượng thiết cát lăng lệ ác liệt khiến Thiết Thủ Vương khắp người phát lạnh, đồng tử không tự chủ được co rút lại, giống như hai điểm nhỏ, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Diệp Trần xuất kỳ bất ý phát động công kích trước, vốn là khiến hắn trở tay không kịp, khiến Thiết Thủ Vương hoảng sợ chính là, một kiếm này, hắn thậm chí không nhìn ra quỹ tích kiếm khí công kích, chỉ có thể ẩn ẩn phát giác được trong hư không trải rộng lực lượng thiết cát, mỗi một đạo lực lượng thiết cát, đều có lực uy hiếp mười phần, mà hết thảy chỉ được hoàn thành trong nhát mắt, nhanh đến cực hạn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 836: Đánh Giá Nhầm Thực Lực.

- Tiểu tử này tuyệt đối không thể để cho hắn sống sót rời khỏi được.

Thiết Thủ Vương với tư cách là Bán Bộ Vương giả thành danh lâu năm, thực lực so với Quỷ Mộc vương và Địa Thử Vương còn mạnh hơn, phản ứng không phải hai người đó có thể so sánh được, cơ hồ vô ý thức, hắn hai tay giao nhau, ngăn cản trước người, cùng lúc đó, hộ thể Chân Nguyên bên ngoài cơ thể tăng cường đến cực hạn mình có thể khống chế, từng đạo phù văn theo khải giáp của hắn khuêch tán ra, dán lên hộ thể Chân Nguyên

Boong boong boong boong

Sau một loáng kia, mặt ngoài hộ thể Chân Nguyên của Thiết Thủ Vương xuất hiện vô số ánh lửa hình vòng cung, lấy đường vòng cung trên hộ thể Chân Nguyên trước ngực là nhiều nhất, đan vào cùng một chỗ

- Ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí.

Diệp Trần nheo mắt lại, Linh Tê Nhất Kiếm của hắn, ẩn chứa mộc chi áo nghĩa và khoái chi áo nghĩa, phân biệt đạt đến sáu thành cảnh giới và năm thành cảnh giới, hơn nữa tu vị bản thân hắn đã đạt đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ, độ tinh khiết Chân Nguyên rất cao, uy lực khi thi triển ra Linh Tê Nhất Kiếm tăng lên vài phần, hộ thể Chân Nguyên của Bán Bộ Vương giả tuyệt đối không thể ngăn trở

- Ha ha, ngươi thật khiến ta chấn động, bất quá ta có Thanh Đồng giáp hộ thể, trời sinh đứng ở thế bất bại, xem ngươi làm sao phá được phòng ngự của ta.

Thiết Thủ Vương cất tiếng cười to, thần thái đường hoàng, kỳ thật đáy lòng lại vô cùng giật mình.

Nếu như hắn không có Thanh Đồng giáp, đối mặt một kiếm này, hắn không nắm chắc có thể phòng ngự được, bởi vì một kiếm này thật sự quá nhanh, quá lăng lệ ác liệt, hắn khó có thể tưởng tượng được Diệp Trần sao lại đột nhiên lợi hại nhiều thêm đến thế, quả thực như thành một người khác vậy.

- Ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí quả nhiên danh bất hư truyền, tựa hồ phải tốn chút công phu rồi.

Diệp Trần không nghĩ tới, Thiết Thủ Vương sẽ có ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí phòng thân, bởi như vậy, hắn muốn đánh chết đối phương, độ khó tăng lên gấp mấy lần, cũng may thúc dục ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí cần đại lượng Chân Nguyên, hắn không tin đối phương có thể sử dụng không hạn lượng.

- Lôi phệ.

Linh Tê Nhất Kiếm không được, Diệp Trần lại thi triển ra Lôi phệ, quang hoàn màu đen hơi mỏng một tầng, phảng phất một thanh lôi chi nhận, hung hăng đâm trên hộ thể Chân nguyên của Thiết Thủ Vương.

Ầm ầm

Thiết Thủ Vương hai chân cách mặt đất, bay rớt ra ngoài, Lôi đình cuồng bạo bao vây lấy hắn, khiến hắn trông giống như một tia chớp hình người vậy.

- Thiết Thủ Vương, có cần ta ra tay hay không.

Bạo Phong Vương thần sắc trở nên ngưng trọng, hắn cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, cho là mình xuất hiện ảo giác rồi, hết thảy đều là giả dối.

- Không cần.

Thiết Thủ Vương hung ác đứng người lên, thầm nghĩ: Đã đánh giá thấp

thực lực của tên tiểu tử này rồi, bất quá cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ thủy chung vẫn là cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, phòng ngự sẽ không cao bao nhiêu cả, ta cũng không tin, hắn có thể đỡ được công kích của ta.

- Bạo Kim Thần quyền.

Chân đạp mặt đất một cái, cả người Thiết Thủ Vương đột nhiên mọc lên từ mặt đất, đánh một quyền về phía Diệp Trần ở ngoài trăm mét, theo một quyền này đánh ra, trong hư không hiện ra vô số nắm đấm kim loại, đại lượng nắm đấm kim loại phảng phất như vòi rồng, điên cuồng đập phá ra ngoài

Thực lực của Thiết Thủ Vương, tại thời khắc này toàn bộ đều đã thi triển ra.

- Thiết Thủ Vương, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nếu như đối phương không có ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí, đã sớm chết rồi, bất quá Diệp Trần cũng không gấp, Chân Nguyên của Thiết Thủ Vương có hạn, thúc dục không được bao lâu nữa, lấy lượng chân nguyên của Bán Bộ Vương giả thì có thể thúc dục ba năm lần ngụy cực phẩm công kích Bảo Khí, mà ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí, tối đa chỉ có thể thúc dục thời gian một chén trà nhỏ thôi.

Đối mặt một quyền này, Diệp Trần vung Lôi Kiếp Kiếm lên, trong hư không tách ra gợn sóng màu vàng nhạt, nắm đấm kim loại tất cả đều nát bấy.

- Cái gì, Kim chi áo nghĩa của hắn cũng tiến bộ nhiều như vậy.

Thiết Thủ Vương vẫn cho là uy lực Linh Tê Nhất Kiếm và Lôi phệ của Diệp Trần tiến bộ đã là đại vận rồi, trước đây, cũng không phải không có người dưới trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất có một hai loại áo nghĩa đột nhiên tăng mạnh, nhưng chỉ vẻn vẹn một hai loại thôi, nhưng đến tận bây giờ, Diệp Trần đã bộc lộ ra bốn loại áo nghĩa, theo thứ tự là mộc chi áo nghĩa, khoái chi áo nghĩa, lôi chi áo nghĩa cùng với Kim chi áo nghĩa, mỗi

một loại áo nghĩa đều tiến bộ rất lớn.

- Vô hạn Kim Chi Liên Y.

Diệp Trần không để cho Thiết Thủ Vương có cơ hội thở dốc, Lôi kiếp kiếm vung vẩy liên tiếp, từng đạo gợn sóng màu vàng nhạt lan về phía Thiết Thủ Vương, nhanh chóng tiêu hao Chân Nguyên của đối phương.

- Bạo Phong Vương, mau ra tay.

Thiết Thủ Vương áp lực đại tăng, Chân Nguyên trong cơ thể đã biến mất như lưu thủy, độ tiêu hao Chân nguyên của Thanh Đồng giáp quả thực khủng bố, hắn đã không chịu được nữa rồi.

Không cần Thiết Thủ Vương nói, Bạo Phong Vương đã ra tay, vừa ra tay, đã là Bạo Phong Chi Mâu đắc ý nhất của mình, chỉ thấy trong hư không mâu quang lóe lên, Bạo phong chi mâu xuyên thủng về phía mi tâm Diệp Trần.

Đinh

Tay trái Diệp Trần rút ra một thanh thượng phẩm bảo kiếm, chặt đứt Bạo phong chi mâu, truyền âm nói với Tôn Thiên Lãng và Mộ Dung Khuynh Thành đến đây hiệp trợ:

- Các ngươi không cần ra tay, coi chừng Khương Thiên

Hoặc là không giết, muốn giết, thì phải giết toàn bộ.

- Tốt.

Tôn Thiên Lãng và Mộ Dung Khuynh Thành ngừng bộ pháp, âm thầm khóa chặt thân ảnh Khương Thiên lại, đề phòng hắn chạy trốn

- Bạo phong chi vũ.

Bạo Phong Vương thấy sát chiêu đắc ý nhất của mình cũng không làm gì

được Diệp Trần, nổi giận gầm lên một tiếng, bàn tay vung lên cao, Bao phong chi mâu đầy trời bắn ra ngoài, những bạo phong chi mâu này, uy lực chỉ có một phần trăm bạo phong chi mâu chính tông, nhưng là số lượng lại nhiều hơn mấy chục cả trăm lần, hoàn toàn có thể dùng lượng để thủ thắng

- Bạo Kim Thần quyền.

Thiết Thủ Vương không tiếc tiêu hao lớn lượng Chân Nguyên, thi triển ra sát chiêu cường đại nhất, vô số năm đấm kim loại hóa thành mưa to gió lớn, giảo sát về phía Diệp Trần, loại thanh thế, cuồng bạo này, chỉ sợ có thể dọa Bán Bộ Vương giả bình thường đến ngốc ấy chứ.

Hai người tại thời khắc này, đã dốc sức liều mạng rồi, bọn hắn không muốn Diệp Trần tiếp tục sống sót, Diệp Trần hiện giờ cũng đủ khiến bọn hắn sợ hãi rồi.

Đối mặt với sát chiêu cường đại nhất của hai người, Diệp Trần mặt không đổi sắc, trên thân Lôi Kiếp kiếm, một khỏa lôi cầu màu đen to lớn không gì sánh được sinh ra, càng lúc càng lớn, cuối cùng đạt tới đường kính ngoài 10m, quả thật như một mặt trời đen không phát sáng, tất cả lực lượng lôi điện, đều nội liễm ở trong đó

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 837: Ý Chí Không Đế. (Thượng)

- Đi.

Diệp Trần đánh một kiếm vào chính giữa hai người.

Oanh

Tôn Thiên Lãng ở bên ngoài, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với Khương Thiên, từng người bay ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, mà vòng phong tường hình tròn kia lập tức bị nghiền nát, cuối cùng, lực lượng lôi điện vô cùng vô tận, lấy đất trống làm trung tâm, bắn ra bốn phương tám hướng, thông đạo kết nối các bãi đất trống đều bị lực lượng lôi điện chiếm giữ, nếu như lúc này có người đến thì tất nhiên không dễ chịu rồi.

Thiết Thủ Vương và Bạo Phong Vương đứng mũi chịu sào, bàn chân cày sát mặt đất văng ra ngoài, Thiết Thủ Vương có Thanh Đồng giáp hộ thể, ngược lại không có việc gì, Bạo Phong Vương thì chật vật hơn nhiều, tuy rằng thực lực của hắn so với Thiết Thủ Vương mạnh hơn, nhưng hắn không có ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí hộ thể, ngược lại không bằng Thiết Thủ Vương, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi dày đặc khói đen.

- Kẻ này khó giải quyết, đi.

Bạo Phong Vương sắc mặt khó coi, hắn cho đến giờ cũng chưa từng nghĩ qua, mình sẽ bị một người tuổi còn trẻ bức đến tình trạng thế này, đây quả thực là sỉ nhục

- Ngươi không đi được nữa rồi.

Diệp Trần hai tay cầm kiếm, chém một kiếm về phía Bạo Phong Vương.

Kiêm kình hình nguyệt nha bay vút ra, xẹt qua thân thể Bạo Phong Vương.

Phốc phốc

Đầu và cánh tay trái của Bạo Phong Vương rời cơ thể, máu tươi phun ra, trên bán cực phẩm phòng ngự Bảo Khí, lưu lại một vết kiếm rõ ràng.

Một kiếm.

Bạo Phong Vương vẫn lạc.

Một kiếm này, đúng là kiếm chiêu mạnh nhất của Diệp Trần - Tàn Nguyệt.

Thiết Thủ Vương có ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí hộ thể, Tàn Nguyệt cũng chưa chắc có thể công phá được, nhưng Bạo Phong Vương thì không giống thế, hắn tuyệt đối không ngăn cản được.

- Ngươi vậy mà giết Phong lão.

Khương Thiên không thể tin được nhìn về phía Diệp Trần, mạnh như Phong lão, rõ ràng cứ như vậy bị Diệp Trần giết, khiến hắn vô cùng ngạc nhiên và run lên.

- Giết thì giết thôi, đợi lát nữa liền đến phiên ngươi.

Diệp Trần ngữ khí lạnh nhạt.

- Ngươi nhất định phải chết, Bạo Phong Vương là tay sai đắc lực của sư phụ Không Đế ta, ngươi giết hắn, trong thiên hạ, không ai có thể cứu được ngươi đâu.

Khương Thiên hét lớn một tiếng, lao về phía thông đạo gần đó.

- Lưu lại cho ta.

Tôn Thiên Lãng ngăn đường đi của Khương Thiên lại, Mộ Dung Khuynh Thành thì bao bọc ở bên cạnh

- Cút ngay!

Thực lực của Khương Thiên vô cùng cường đại, trước khi Diệp Trần chưa đột phá cũng phải toàn lực ứng phó, mới có thể miễn cưỡng chống lại đối phương, Tôn Thiên Lãng chặn ở phía trước cho dù là Bán Bộ Vương giả, nhưng chuẩn bị chưa đầy đủ, cũng bị bức lui ra sau hơn mười bước, may mà chưa để cho đối phương đào tẩu được.

Mất đi cơ hội lần này, Khương Thiên lập tức lâm vào khốn cảnh, tuy nói hắn không sợ Tôn Thiên Lãng và Mộ Dung Khuynh Thành liên thủ, trong thời gian ngắn có thể giữ cục diện không thất bại, nhưng muốn phá vòng vây ra ngoài, khó càng thêm khó.

- Diệp Trần, ngươi tốt nhất là thả ta rời đi, lửa giận của Cổ gia ta, ngươi không chịu nổi đâu.

Thiết Thủ Vương đã lạnh buốt trái tim rồi, Diệp Trần đã có thể giết Bạo Phong Vương, khẳng định cũng có thể giết hắn, chỉ là vấn đề thời gian thôi, hắn chỉ có thể kí thác hy vọng lên uy danh của Cổ gia, để Diệp Trần buông tha hắn.

- Ngươi cảm thấy có thể sao?

Diệp Trần lại công kích Thiết Thủ Vương lần nữa, không để cho đối phương có cơ hội thở dốc.

- Ta đối với Cổ gia thập phần trọng yếu, ngươi thật sưm không sợ Vương giả của Cổ gia ta đến đánh chết ngươi sao?

Thiết Thủ Vương sắc lệ nội nhẫm.

- Nếu ta đã giết Bạo Phong Vương thì cũng không định buông tha cho các ngươi rồi.

Hoặc là không giết, muốn giết, phải giết toàn bộ, buông tha bất kỳ người nào, đều sẽ khiến tin tức lộ ra, Diệp Trần cũng không cảm thấy Thiết Thủ Vương sẽ giữ bí mật, đối phương không thể tự tay giết mình, nhất định sẽ lộ tin tức ra cho Không Đế, Không Đế là Phong đế Vương giả đương thời, Vương giả trong Vương giả, một Bạo Phong Vương có lẽ sẽ không khiến đối phương hạ mình đuổi giết mình, nhưng nếu thêm một Khương Thiên nữa thì không biết được.

Bồi dưỡng thiên tài, sao mà khó khăn, nhất là loại tuyệt thế thiên tài thiên sinh đạo thể như Khương Thiên, vạn năm có một, một khi Diệp Trần đánh chết Khương Thiên, lại lộ tin tức ra ngoài, rất khó tưởng tượng được Không Đế sẽ nổi giận đến mức nào, chỉ sợ ngay cả Long Vương cũng không ngăn cản được hắn.

- Hỗn đản, ngươi cái tên điên này, giết Bạo Phong Vương, ngươi nhất định sẽ đắc tội Không Đế, nếu giết ta, hai vị Vương giả của Cổ gia ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi, gặp phải ba vị vương giả đuổi giết, cho dù ngươi có chạy trốn đến Long Thần Thiên Cung, cũng không làm được gì đâu, ngươi nhất định phải chết.

Thiết Thủ Vương gào thét một tiếng, tức đến sùi bọt mép, Chân Nguyên bàng bạc nhập vào cơ thể mà ra, tạo thành hình đinh ốc lên như diều gặp gió, cuối cùng áp súc tại quyền phải, lập tức, nắm tay phải hắn tràn ngập hào quang bức nhân, nắm đấm phảng phất đúc bằng kim loại mang theo lực vạn quân đánh một quyền về phía Diệp Trần.

- Không nên phí công làm gì.

Diệp Trần bước chậm đến, kiếm kình hình nguyệt nha xé rách nắm đấm kim loại, trảm kích lên hộ thể Chân Nguyên của Thiết Thủ Vương, thế không thể đỡ.

Phanh!

Thiết Thủ Vương bắn ngược ra ngoài như mũi tên, đụng vào vách tường

ở mép đất trống, cờ- rắc, vách tường vỡ tan, Thiết Thủ Vương xuyên thấu vách tường, phi tốc bỏ chạy.

Nguyên lai Thiết Thủ Vương thấy mình không phải là đối thủ của Diệp Trần nên bèn mượn lực lượng của Diệp Trần, lập tức phá vỡ vách tường đào tẩu, mà hắn đã thành công được một nửa.

XÍU... UU!!

Diệp Trần há lại để Thiết Thủ Vương chạy thoát, một thanh phi kiếm rơi vào dưới chân, ngự kiếm phi hành, cực tốc đuổi theo Thiết Thủ Vương, cơ hồ chỉ trong nháy mắt liền đuổi tới sau lưng đối phương rồi.

- PHÁ...!

Diệp Trần lại xuất ra một chiêu Tàn Nguyệt.

BENG!

Kiếm kình bị sụp đổ, thân hình Thiết Thủ Vương lảo đảo, tốc độ đại giảm.

- Hắn sao có thể nhanh như vậy?

Thiết Thủ Vương gần như lâm vào tuyệt vọng.

- Chân Nguyên của ngươi có lẽ đã không còn nhiều lắm hả.

Diệp Trần căn bản không sợ Thiết Thủ Vương chạy thoát, sau khi đột phá đến cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, thi triển ngự kiếm phi hành, tốc độ tăng lên một bậc, trái lại Thiết Thủ Vương, đã uống đan dược mấy lần, dược lực chuyển hóa khiến tộc độ Chân Nguyên dần không theo kịp tốc độ tiêu hao.

Một kiếm, hai kiếm, ... , mười kiếm!

Kế tiếp, Thiết Thủ Vương cứ thế nhận lấy mười kiếm của Diệp Trần,

mỗi một kiếm, đều có thể đánh chết bất luận kẻ nào dưới Bán Bộ Vương giả đỉnh tiêm, Thiết Thủ Vương có thể sống đến bây giờ, toàn bộ đều nhờ vào Thanh Đồng giáp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 838: Ý Chí Không Đế. (Hạ)

Bất quá Thanh Đồng giáp tuy rằng lợi hại, nhưng Chân Nguyên của Thiết Thủ Vương lại không theo kịp, lúc thừa nhận kiếm thứ mười, phù văn thanh đồng sắc dán trên hộ thể Chân Nguyên bị nghiền nát thành từng mảnh.

- Chết đi!

Diệp Trần nắm lấy cơ hội, lại chém tới một kiếm.

BOANG...!

Hộ thể Chân Nguyên của Thiết Thủ Vương bị phá vỡ, trên Thanh Đồng giáp bắn ra tia lửa sáng ngời, mà bản thân của hắn, từ mi tâm đến cằm nhiều ra mộ tơ máu, tơ máu dần dần phóng đại, cuối cùng phân thành hai, óc và máu tươi lẫn lộn cùng một chỗ, vô cùng thảm thiết.

Phanh!

Thiết Thủ Vương té ngã trên đất, triệt để chết đi.

- Ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí này quá biến thái rồi.

Hung hăng nhổ ra một ngụm trọc khí, trên mặt Diệp Trần lộ ra một nụ cười khổ.

Ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí coi như là cực phẩm Bảo Khí, chẳng qua là mặt hàng kém trong cực phẩm Bảo Khí, thất bại phẩm thôi, nhưng dù là thất bại phẩm, cũng thập phần đáng sợ, không có cái ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí này, thực lực của Thiết Thủ Vương so với Bạo Phong Vương còn kém hơn một chút, nào có thể chống chọi đến bây giờ.

Tháo bỏ Thanh Đồng giáp trên người Thiết Thủ Vương xuống, lấy đi Trữ Vật Linh Giới của hắn, Diệp Trần xoay người, quay về nơi trước đó.

Bành bành bành bành bành bành...

Khương Thiên vẫn còn đang chiến đấu với Tôn Thiên Lãng và Mộ Dung Khuynh Thành, tiếng nổ mạnh vang lên từng mảnh, không ngớt không dứt, khí kình cuồng bạo cách rất xa cũng có thể cảm giác được.

- Các người không thể giết chết ta đâu.

Chiến lực của Khương Thiên cường hoành phi phàm, lấy một địch hai, cũng không rơi vào thế hạ phong.

- Tiểu tử này quả thực là quái thai.

Tôn Thiên Lãng hít một hơi khí lạnh, qua nhiều năm như vậy, hắn chỉ thấy qua hai quái thai, một là Khương Thiên, một là Diệp Trần, những thiên tài nhìn thấy trước kia, ở trước mặt hai người căn bản không đáng giá nhắc tới, khó trách vẫn một mực nghe người ta nói, đây là một cái đại thế.

- Tôn huynh, Mộ Dung, hắn giao cho ta là được rồi.

Diệp Trần chạy tới.

- Diệp Trần, ngươi giết chết Thiết Thủ Vương rồi hả?

Tôn Thiên Lãng nghiêng đầu trông thấy Diệp Trần, âm thầm thả lỏng một hơi, cùng Mộ Dung Khuynh Thành lui sang một bên.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Trên đời đã không còn Thiết Thủ Vương nữa.

- Tốt, giết tốt lắm, giết luôn hắn thì đại công cáo thành rồi.

Tôn Thiên Lãng hiện giờ đã ngồi cùng thuyền với Diệp Trần, nếu như để

lộ tin tức, hắn cũng sẽ không có kết quả gì tốt, nhưng nếu như giết cả ba người này, thì không có vấn đề rồi, trong mộ địa nhiều người như vậy, ai biết là bọn hắn giết ba người này chứ.

Khương Thiên tỉnh táo nhìn về phía Diệp Trần, nói:

- Diệp Trần, ngươi không cần phải uổng phí khí lực, ngươi tuy rằng có thể đánh chết Phong lão, nhưng lại không thể giết chết ta.

- Ah!

Diệp Trần hơi kinh nghi nhìn về phía Khương Thiên, đã đến lúc này, đối phương còn nói như thế, thì nếu không phải đã điên rồi thì chính là có chỗ dựa dẫm, theo thân thái của Khương Thiên thì rất có thể là loại thứ hai.

- Ta xem xem sao lại không giết nổi ngươi.

Mủi chân điểm mặt đất một cái, Diệp Trần đâm một kiếm về phía trán Khương Thiên.

- Trốn không thoát?

Linh Tê Nhất Kiếm của Diệp Trần quá nhanh, Khương Thiên trơ mắt ếch ra nhìn Lôi kiếp kiếm đâm phá hộ thể Chân Nguyên của mình, đâm về phía mi tâm.

Xoẹt!

Mi tâm vỡ tan, lập tức Khương Thiên phải thân tử đạo tiêu (*) .

Oanh!

Đột ngột, trong cơ thể Khương Thiên bắn ra một đạo quang ảnh, quang ảnh ngưng tụ thành hư ảnh một trung niên nam tử, hai ngón tay nắm mũi kiếm Lôi kiếp kiếm, khiến cho Lôi kiếp kiếm và Diệp Trần ngưng trệ trong hư không, Bán Bộ khó tiến.

- Không Đế.

Đồng tử Diệp Trần co rụt lại, da đầu run lên.

Rút Lôi kiếp kiếm ra Diệp Trần cắn răng một cái, thi triển ra kiếm chiêu mạnh nhất, Tàn Nguyệt, kiếm kình hình nguyệt nha xé rách không khí, nhanh chóng đánh qua.

Đụng một tiếng, kiếm kình hình nguyệt nha sụp đổ, hư ảnh Không Đế không chút sứt mẻ.

- Diệp Trần, ta và ngươi sẽ lại gặp mặt, điều kiện tiên quyết là ngươi có thể sống đến ngày đó.

Thân hình Khương Thiên lóe lên, giống như thuấn di, trong chốc lát liền biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một câu bồi hồi bốn phía.

Tôn Thiên Lãng sắc mặt khó coi.

- Phiền toái lớn rồi, Không Đế rõ ràng lại lưu lại một đạo ý chí trong Hồn Hải của Khương Thiên, đạo ý chí này không tiêu tan, coi như là Bán Bộ Vương giả tối cường giả cũng không giết chết được hắn, hơn nữa có ý chí hộ thể, tốc độ của hắn được tăng phúc đến một tình trạng khó có thể tưởng tượng được, căn bản đuổi không kịp.

- Tính sai!

Diệp Trần trầm mặc một hồi, thở dài.

Đánh một đạo ý chí vào Hồn Hải người khác, thập phần hao tâm tổn sức, coi như là Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không muốn làm nhiều, Khương Thiên chính là trời sinh đạo thể, đạt được sự sủng ái của Không Đế là việc đương nhiên, căn cư theo tình hình vừa rồi, Diệp Trần đại khái suy tính ra, võ đạo ý chí của Không Đế, đã đạt đến thất giai đỉnh phong, mà trong đạo ý chí này, có ẩn chứa một giọt Chân Nguyên của Không Đế, hai thứ phối hợp lại, dưới Sinh Tử Cảnh, quả thật không người nào có thể phá vỡ. Khó trách

Khương Thiên không sợ hãi, trong Hồn Hải có ý chí của Không Đế tồn tại, lúc bình thường sẽ không hiện ra, nhưng một khi kề cận từ vong, Không Dế ý chí sẽ giúp hắn tránh được một kiếp.

- Chúng ta cũng không cần lo lắng quá mức, chỉ một Bạo Phong Vương, chưa chắc sẽ khiến Không Đế tự hạ mình đối phó chúng ta đâu.

Mộ Dung Khuynh Thành nói

- Đúng! Không Đế là thân phận gì, chính là đường đường Phong đế Vương giả, nếu như ra tay đối phó mấy người chúng ta, không khỏi chuyện bé xé ra to.

Tôn Thiên Lãng tự mình an ủi.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Không Đế chắc có lẽ sẽ không tự mình đối phó chúng ta, nhưng cũng không thể buông tha chúng ta được, có lẽ, hắn sẽ dùng thủ đoạn khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi.

Không Đế tự mình đến đây, Diệp Trần đành phải nhận mệnh, dù sao trên Chân Linh đại lục người có thể ngăn cản Không Đế, đoán chừng chỉ có mỗi Hư Hoàng, Long Vương và Huyền Hậu đều kém một chút, mà mình không thể nào cả ngày ở dưới sự bảo vệ của Huyền Hậu và Long Vương được.

Dừng một chút, Diệp Trần tiếp tục nói:

- Ngoại trừ Không Đế, chúng ta còn phải đề phòng sự trả thù của Cổ gia, Tôn huynh, lần này ra ngoài, ngươi tốt nhất tìm một chỗ trốn đi, hoặc là ly khai Chân Linh đại lục, là ta đã liên lụy đến ngươi rồi!

Thở ra một hơi, Tôn Thiên Lãng nói:

- Không có quan hệ với ngươi, đây là ta tự mình lựa chọn, có thể là số mệnh a! Yên tâm, ta cũng không dễ chết như vậy đâu, cùng lắm thì theo lời

ngươi nói, ly khai Chân Linh đại lục, đi đến hải ngoại, thiên hạ to lớn, chả lẽ không có nơi cho ta dừng chân sao.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 839: Phân Chia. (Thượng)

Chỉ sợ ta cũng phải ly khai Chân Linh đại lục, Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Trước đó, Tử Mộc Vương Địa Thử Vương cùng với Trục Ảnh Vương bị hắn giết, không có ai biết, hiện tại lại giết Bạo Phong Vương Thiết Thủ Vương, khó tránh khỏi sẽ khiến người hữu tâm hoài nghi, nếu thế thì không chỉ có Cổ gia muốn tìm hắn tính sổ, thế lực sau lưng Tử Mộc vương Địa Thử Vương cùng với Ám Ảnh môn sau lưng Trục Ảnh Vương đều sẽ không bỏ qua hắn, thoáng cái đắc tội nhiều thế lực như vậy, cuộc sống sau này của Diệp Trần sẽ không khá giả gì.

- Chuyện khác sau này hãy nói, hiện giờ chúng ta kiểm kê tài vật đi.

Giết Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương, Tôn Thiên Lãng mặc dù không xuất lực, nhưng đối phương đánh bạc mạng sống cùng một chiếc thuyền với Diệp Trần, nếu không phân tài vật cho đối phương thì thật không ra làm sao, lần này ly khai cấm địa, Tôn Thiên Lãng khó tránh khỏi phải ly khai Chân Linh đại lục, nhiều tài vật một chút, cũng khiến thời gian đối phương sống khá giả nhiều thêm một chút.

Tôn Thiên Lãng nói:

- Ta cũng không xuất lực gì cả, ngươi chỉ cần cho ta một ít linh thạch là được rồi.

Trữ Vật Linh Giới của Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương cũng không có nhiều thứ, chủ yếu là thượng phẩm linh thạch, sau đó là một ít linh thảo và bảo thạch thủy tinh trân quý, tuy rằng cũng có một ít bảo vật giá trị cực cao, nhưng cũng không nhiều.

Sau công tác thông kê, thượng phẩm linh thạch có tất cả 500 vạn, linh thảo các loại phẩm giai trên trăm gốc, thượng phẩm bảo thạch và thủy tinh cộng lại hơn năm ngàn miếng, mà đáng giá nhất, là một ngàn khối cực phẩm linh thạch

Phân phối theo bình quân, Diệp Trần cho Tôn Thiên Lãng hơn 160 vạn khối thượng phẩm linh thạch, 330 khối cực phẩm linh thạch, Mộ Dung Khuynh Thành cũng như thế.

- Rõ ràng có thể được phân 330 khối cực phẩm linh thạch.

Tôn Thiên Lãng quét mắt qua, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, giữa Bán Bộ Vương Giả Linh Hải Cảnh và Sinh Tử Cảnh cũng có thể dùng thượng phẩm và cực phẩm linh thạch để tu luyện, dùng thượng phẩm linh thạch tu luyện, tiến bộ thập phần chậm chạp, dùng cực phẩm linh thạch tu luyện, tiến bộ nhanh hơn vài lần, trước đó, Tôn Thiên Lãng tổng cộng cũng chỉ có 50 khối cực phẩm linh thạch, cũng không nỡ lấy ra tu luyện, nếu so ra thì, hơn 160 vạn khối thượng phẩm linh thạch ngược lại chẳng khiến người khác chú ý lắm.

Thu hoạch của Tôn Thiên Lãng không nhỏ, nhưng thu hoạch của Diệp Trần lại khiến hắn thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Quỷ Mộc Vương, Địa Thử Vương cùng với Trục Ảnh Vương, ba người tổng cộng dâng lên 600 vạn thượng phẩm linh thạch, hơn tám trăm khối cực phẩm linh thạch, cộng thêm hiện giờ lấy được hơn 160 vạn khối thượng phẩm linh thạch, hơn 330 khối cực phẩm linh thạch, thu hoạch lần này của Diệp Trần là bảy trăm sáu mươi vạn khối thượng phẩm linh thạch, chừng một ngàn hai trăm khối cực phẩm linh thạch.

Mà khi chưa tiến vào mộ địa, thượng phẩm linh thạch của bản thân Diệp Trần so với Bán Bộ Vương Giả còn nhiều hơn, hắn một đường quật khởi đánh chết vô số cường giả, lấy được tài phú tự nhiên cũng không phải thường nhân có thể tưởng tượng được, cộng thêm thu hoạch lần này, thượng phẩm linh thạch của Diệp Trần thình lình vượt qua hàng ngũ 2000 vạn đạt

tới 2100 trăm vạn, khiến người khác nghe mà kinh sợ.

Đương nhiên thu hoạch lần này, có giá trị nhất không phải đông đảo thượng phẩm linh thạch, cũng không phải hơn một ngàn khối cực phẩm linh thạch, mà là một kiện ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí, nếu như ngụy cực phẩm Bảo Khí có bán trên thị trường, như vậy hơn hai ngàn vạn khối thượng phẩm linh thạch nhất định có thể mua được, mấu chốt là, ngụy cực phẩm Bảo Khí thuộc về loại có tiền cũng không mua được, phải biết rằng dù ngươi có linh thạch cũng không mua được, Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường cũng không có một kiện ngụy cực phẩm Bảo Khí, chỉ dùng bán cực phẩm Bảo Khí thôi.

Đông Hoàng thành Cổ gia thuộc về một trong những gia tộc cổ xưa nhất có được ngụy cực phẩm Bảo Khí ngược lại có thể hiểu được, Tần Liễu có một kiện ngụy cực phẩm công kích Bảo Khí, hẳn là vận khí, phỏng chừng tìm được trong một di tích Ngũ phẩm thậm chí Tứ phẩm nào đó, không có có cơ duyên, không thể cưỡng cầu.

Mộ Dung Khuynh Thành lúc này nhắc nhở:

- Diệp Trần, Thanh Đồng giáp kia có lưu lại linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương, nếu không xóa bỏ đi thì nói không chừng sẽ bị Vương giả của Cổ gia cảm ứng được đấy.

- Nàngi nói đúng.

Diệp Trần gật gật đầu, nói với hai người:

- Các ngươi thay ta cảnh giới bốn phía một chút, Thiết Thủ Vương là Bán Bộ Vương Giả, linh hồn dần dần lột xác, linh hồn ấn ký của hắn, không phải dễ xóa như vậy.

Linh hồn của Diệp Trần tương đối cổ quái, gấp năm lần Tông sư Linh Hải Cảnh đồng cấp, luận chất lượng, vượt qua Bán Bộ Vương Giả, tương đương với Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, bất quá linh hồn của Bán

Bộ Vương Giả diễn sinh ra linh hồn bạc mô, hắn lại không có, Diệp Trần nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy linh hồn bạc mô hẳn là hiệu quả đặc thù sinh ra khi linh hồn đến hậu kỳ, không đến cảnh giới nhất định, thì không có được.

Cho nên xóa đi linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương, cần phải tốn một chút thủ đoạn.

- Yên tâm, ở đây cứ giao cho chúng ta.

Tôn Thiên Lãng thu hồi đại lượng linh thạch lại, thần sắc ngưng trọng, nếu như không xóa đi linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương, cái Thanh Đồng giáp này lưu lại trên tay chả khác nào một củ khoai lang phỏng tay, không ai biết tai vạ sẽ đến lúc nào, dù sao một khi mộ địa Tứ Cực Đại Đế mở ra, Vương giả của Cổ gia tất nhiên sẽ chạy đến.

Lấy ra Thanh Đồng giáp, Diệp Trần hít sâu một hơi, linh hồn lực cường hoành xâm nhập vào, tìm kiếm nơi linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương.

Nói chung, trận pháp hạch tâm của Bảo Khí là nơi lạc ấn linh hồn ấn ký tốt nhất, nếu lạc ấn ở nơi khác thì không phải không thể được, nhưng nếu để nơi khác thì việc điều khiển Bảo Khí có vẻ không được thuận lợi lắm, có chút ngăn cách.

Đúng như Diệp Trần đoán, linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương đúng là được lạc ấn ở trận pháp hạch tâm của Thanh Đồng giáp.

Gặp phải sự xâm nhập của linh hồn lực của Diệp Trần, đạo này linh hồn ấn ký này ra sức giãy dụa, thậm chí điều động năng lượng của bản thân Thanh Đồng, công kích linh hồn lực của Diệp Trần.

- Tán!

Linh hồn lực của Diệp Trần cường đại đến cỡ nào chứ, có thể so với Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, linh hồn lực chấn động, năng lượng do linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương vừa mới điều động lên lập tức tan rả, sụp đổ, không làm gì được Diệp Trần mảy may, không chỉ thế, linh hồn ấn

ký của Thiết Thủ Vương chịu lần chấn động này, cũng bắt đầu dao động.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 840: Phân Chia. (Hạ)

- Luyện.

Nhân cơ hội này, linh hồn lực của Diệp Trần chen chúc mà vào, xông vào trận pháp hạch tâm của Thanh Đồng, bắt đầu giao phong với linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương.

Nếu như linh hồn của Diệp Trần chỉ là linh hồn bình thường, thì trong thời gian ngắn cũng không làm gì được linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương, muốn thành công xóa đi đối phương, ít nhất phải ngoài một tháng, thậm chí lâu hơn, nhưng Diệp Trần là người có thiên phú linh hồn, số lượng và chất lượng linh hồn lực đều cao hơn Thiết Thủ Vương rất nhiều, huống chi giờ phút này lưu lại chỉ là một đạo linh hồn ấn ký, sao có thể cùng tranh phong với linh hồn Diệp Trần được.

Thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua, linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương bắt đầu ảm đạm, một tia linh hồn phiêu tán như sương mù, lực lượng không ngừng suy kiệt.

Ah!

Đạo linh hồn ấn ký này mặc dù không có thần trí, nhưng cũng có bản năng cơ bản nhất, ngay khi sắp sửa bị xóa bỏ, phát ra một tiếng hò hét của linh hồn, chợt tan thành mây khói.

Mất đi linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương, Diệp Trần dễ dàng lạc ấn linh hồn ấn ký của mình lên trận pháp hạch tâm của Thanh Đồng giáp, mà linh hồn ấn ký của Diệp Trần, so với Thiết Thủ Vương thì mạnh hơn nhiều, cho dù là Bán Bộ Vương Giả, cũng phải mất mấy tháng mới có thể xóa đi.

Thành công lạc ấn linh hồn ấn ký của mình lên, Chân nguyên của Diệp

Trần rót vào trong, lập tức, Thanh Đồng giáp tản mát ra ánh sáng thanh đồng chói lọi cổ xưa, từng đạo phù văn màu xanh nhạt phập phồng trong đó.

- Thành công rồi hả?

Tôn Thiên Lãng và Mộ Dung Khuynh Thành nhìn qua.

- Đúng vậy.

Diệp Trần gật đầu.

Tôn Thiên Lãng giật mình liếc nhìn Diệp Trần, hắn còn tưởng rằng, Diệp Trần ít nhất phải mất ngoài một canh giờ mới có thể xóa đi linh hồn ấn ký của Thiết Thủ Vương, đây là vì hắn biết rõ Diệp Trần không phải người bình thường rồi đấy, nếu đổi thành những người khác, không có một tháng, nghĩ cũng đừng nghĩ

- Có người đến.

Mộ Dung Khuynh Thành vẫn một mực mở ra thiên phú Ma Nhãn, trong vòng 3000 m, đều trong phạm vi tầm mắt của nàng.

Không mặc Thanh Đồng giáp lên người, Diệp Trần thu hồi nó, dò hỏi:

- Người nào?

- Là Lôi Linh Vương.

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày

- Lôi Linh Vương? Chúng ta tốt nhất là nên đi trước một bước.

Diệp Trần vung Lôi Kiếp kiếm lên, thi thể của Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương bị chém thành hư vô, sau đó thân hình lóe lên, cùng Tôn Thiên Lãng và Mộ Dung Khuynh Thành lao về một thông đạo khác nơi rìa bãi đất trống.

Lôi Linh Vương là một trong những người mạnh nhất ở cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, dưới Sinh Tử Cảnh, hắn là vô địch, Diệp Trần không muốn tiếp xúc quá nhiều với đối phương, dù sao ai biết hắn cùng với Bạo Phong Vương hoặc là Thiết Thủ Vương có giao tình gì không.

Bá

Ba người Diệp Trần vừa đi, thân ảnh của Lôi Linh Vương xuất hiện giữa đất trống.

- Ân? Tại đây từng phát sinh đại chiến?

Ánh mắt Lôi Linh Vương quét qua, vết kiếm trên mặt đất, phá động trên vách tường, không thứ nào không nói cho hắn biết, nơi đây đã phát sinh qua một hồi đại chiến kinh thiên, thực lực của hai bên đều rất cao, trong đó có phá hư chỉ có Bán Bộ Vương Giả đỉnh tiêm mới có thể tạo thành, hết sức kinh người.

- Có ý tứ.

Trong số những người tiến vào mộ địa, ngoại trừ chính hắn là một trong những người mạnh nhất cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, Bán Bộ Vương Giả đỉnh tiêm chí có mỗi Hình Vương, thực lực của Bạo Phong Vương tuy rằng tiếp cận Hình Vương, nhưng còn hơi kém một tí, miễn cưỡng được cho là Bán Bộ Vương Giả đỉnh tiêm.

- Ngoại trừ Phá Hư Chỉ ra, trong bốn đại Yêu Vương, chỉ có Bạch Dương Vương vàThiên Hạt Vương được truyền thụ áo nghĩa võ học không gian khác, hi vọng trong mộ địa Bạch Dương Vương tiếp theo, có thể thu hoạch được gì đó.

Mục đích của Lôi Linh Vương chỉ là áo nghĩa võ học không gian, những thứ khác đều không quan tâm.

. . .

Bên ngoài mộ địa Thương Lang Vương, thỉnh thoảng lại có người chạy tới, có rất nhiều người được truyền tống tới từ truyền tống thạch môn, có người lại từ huyệt động, nhân số ngày càng nhiều, qua một ngày, ít nhất cũng có 50~60 người, ngày hôm sau, nhân số gia tăng đến bảy tám chục người.

- Đều nói càng tiếp cận mộ địa, càng nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, sao một đường đi tới, lại không gặp nguy hiểm gì thế này?

Một lão giả áo vàng kì quái nói.

- Có lẽ chỉ là sai truyền thôi.

- Ta cảm giác không phải, chỉ sợ mê hoặc khác.

- Quản nó có mê hoặc gì, đại môn mộ địa Thương Lang Vương đã mở, chúng ta cứ đi vào là được.

Bá bá bá bá. . .

Phảng phất như châu chấu, phần đông Bán Bộ Vương Giả cùng với tông sư đỉnh tiêm lướt vào mộ địa Thương Lang Vương.

Vèo

Một lát sau, một đạo lục quang lập loè mà đến

Lúc tới gần mộ địa Thương Lang Vương, lục quang hiện ra chân thân, là một lão giả tóc bạc khuôn mặt tiều tụy, vô cùng già nua.

Khí tức của lão giả tóc bạc thập phần pha tạp, hỗn tạp, đã có sinh khí hưng vượng của cây côi, lại có tử khí âm trầm của chập tối, hai loại khí tức dây dưa cùng một chỗ, hết sức quỷ dị.

- Đại nạn của ta sẽ nhanh đến, nếu như không thể có thu hoạch, chỉ sợ cách cái chết cũng không xa nữa.

Lão già tóc bạc liếc mắt đánh giá mộ địa Thương Lang Vương, thân hình

lách vào.

. . .

Trong mộ địa Hỏa Điểu Vương, bốn thân ảnh không giống nhân loại đang lướt nhanh.

Nếu như nhóm người Diệp Trần trông thấy bốn thân ảnh này, nhất định sẽ sởn hết cả gai ốc, bởi vì bốn thân ảnh này không phải ai khác mà chính là Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, Bất Tử Chiểu Trạch Vương, cùng với hai đầu Bộ sát giả chi hậu.

Nguyên lai, sau khi bọn người Diệp Trần tiến vào mộ địa, bốn sinh vật hung ác này cũng đã săn bắt đủ huyết nhục Bán Bộ Vương Giả, chuẩn bị tiến vào mộ địa thử thời vận, bọn hắn cũng không muốn cả đời canh giữ bên ngoài mộ địa, thế giới bên ngoài cấm địa, mới là thế giới bọn hắn hướng tới.

Mà chính vì bọn hắn rời khỏi địa phương trước đây, tiến vào mộ địa, mới khiến cho những người đến sau không gặp phải nguy hiểm gì.

- Hừ, thực lực của ta đã khôi phục đến thời kì đỉnh phong, không người nào có thể đánh chết ta nữa.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương hăng hái, thực lực của hắn, còn trên cả Chiểu Trạch Vương và Bộ Sát Giả Chi Hậu, đội ngũ này lấy hắn cầm đầu, bằng vào cổ lực lượng này, hắn hoàn toàn có thể đạt được không ít bảo vật, sau đó mượn nhờ lực lượng những người khác, rời khỏi cấm địa.

Nếu có cơ duyên thì, hắn nói không chừng có thể trở thành Ma Vương cũng nên.

Mộ địa Hỏa Điểu Vương rất lớn, đất trống chỉ là trung ương mộ địa, sau này còn cả nửa đường phải đi mới tới được mộ địa Bạch Dương Vương

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 841: Thiên Yêu Hỏa Linh Quả. (Thượng)

Vốn đất trống nơi trung ương đã đủ nóng rồi, hỏa nhiệt chi khí thỉnh thoảng lại ngưng tụ thành hỏa điểu các loại hình thái, công kích người từ ngoài đến, nhưng trải qua đất trống, Diệp Trần phát hiện nhiệt độ vẫn tăng lên, từ hơn một ngàn độ tăng lên đến ngoài 2000 độ, vô cùng nóng bỏng.

- Nhiệt độ lúc trước, cũng đã có thể hòa tan sắt thép bình thường rồi, nhiệt độ nơi này, không sai biệt lắm có thể hòa tan kim loại hạ phẩm.

Kim loại cũng có phẩm giai, kim loại hạ phẩm có thể rèn hạ phẩm Bảo Khí, thập phần cứng rắn, kim loại dưới hạ phẩm, chỉ có thể rèn bình khí tầm thường thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Phía trước là một mảnh dung nham, có một lối đi có thể xuống dưới.

- Dung nham, khó trách.

Hết thảy sự vậc ở Chân Linh đại lục không thể dùng đồ vật ở thế giới kia của Diệp Trần để suy luận được, ví dụ như, hợp kim ti- tan ở thế giới kia của Diệp Trần, đến thế giới này, chỉ là kim loại trân quý bình thường, so ra còn kém cả kim loại hạ phẩm, mà dung nham của hai nơi này, cũng không thể đánh đồng, nhiệt độ của dung nham ở Chân Linh đại lục, đơn giản có thể đạt tới đến mấy ngàn độ, căn cứ hoàn cảnh khác nhau, nhiệt độ cũng khác nhau.

Chỉ sau chốc lát công phu, ba người liền tới ngoài dung nham.

Nơi này cũng giống như đất trống trong mộ địa, cũng là một mảnh đất trống lớn, chỉ là mãnh đất trống này, bày đầy nham tương và thạch đầu đỏ bừng như ngọc, mà ở trung ương dung nham, có một cầu tháng hướng xuống

dưới, nhiệt độ nơi đó, so với nhiệt độ quanh thân thì cao hơn nhiều, tựa hồ càng hướng xuống, nhiệt độ càng cao.

- Đi, chúng ta đi vào.

Diệp Trần bỏ qua nhiệt độ cao, vượt qua phía trước, đã đến đầu cầu thang.

Vèo! Vèo!

Mộ Dung Khuynh Thành và Tôn Thiên Lãng theo sau.

Khởi động hộ thể Chân Nguyên, Diệp Trần có chút hít một hơi, bàn chân rơi vào trên cầu thang, đi xuống dưới.

Xuy xuy!

Chất liệu làm cầu thang tuy rằng không dẫn nhiệt, nhưng nhiệt độ mặt ngoài cũng tương đối cao, hộ thể Chân Nguyên tiếp xúc vào liền phát ra thanh âm thiêu đốt rất nhỏ, bốc lên từng đợt khói xanh.

Rất nhanh, ba người men theo cầu thang, đi tới phía dưới.

- Diệp Trần.

Diệp Trần ba người vừa xuống, liền nghe được có người gọi hắn, nghiêng đầu nhìn lại, là Tần Liễu và Yến Phượng Phượng, mà ở cách đó không xa, còn có nhiều người hơn nữa, những người này đứng trải rộng, tạo thành một vòng, trung gian là một hồ nham tương phạm vi trăm mét, nhắc sắc của nham tương không phải là màu đỏ tầm thường và màu vàng, mà là màu đỏ như máu, nhan sắc cực kỳ thuần túy, không có chút tạp chất.

Ở giữa hồ nham thạch, có một vòng hào quang màu da cam từ dưới đáy bốc lên, một cổ năng lượng chấn động vô cùng bàng bạc càn quét bát phương, khiến cho người hô hấp trì trệ.

- Tiền bối.

Ba người Diệp Trần đi tới.

Tần Liễu cười nói:

- Các ngươi không có việc gì là tốt rồi.

- Tình huống nơi này thế nào?

Diệp Trần hỏi.

Yến Phượng Phượng chỉ vào vòng quang mang màu da cam dưới đáy hồ nham thạch nói:

- Dưới đáy hồ nham thạch, có một cây bán cực phẩm Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

- Thiên Yêu Hỏa Linh Quả?

Diệp Trần lần đầu tiên nghe nói.

- Cái gì? Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

Tôn Thiên Lãng kinh ngạc lên tiếng.

Diệp Trần nhìn về phía Tôn Thiên Lãng

- Tôn huynh, ngươi biết Thiên Yêu Hỏa Linh Quả?

Tôn Thiên Lãng nói:

- Thiên Yêu Hỏa Linh Quả ngoài vạn năm hỏa hầu, là cực phẩm linh quả, nuốt một quả, có thể khiến Linh Khu của Vương giả, tăng lên một giai, dưới tình huống bình thường, bất kể là vương giả bình thường, hay Phong đế Vương giả, Linh Khu đều là ngũ giai, sau khi nuốt miếng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả tiếp theo, có thể tăng lên tới lục giai, hỏa hầu càng sâu, biên độ tăng lên càng lớn, tám ngàn năm trước, từng có một Luyện Thể Vương giả,

Linh Khu của hắn cao tới lục giai, cường độ kinh người, một lần dưới cơ duyên xảo hợp, hắn đã nhận được một cây Thiên Yêu Hỏa Linh Quả năm vạn năm hỏa hầu, Linh Khu tăng trực tiếp từ lục giai tăng lên tới bát giai, thoáng cái biến thành Cái thế Vương giả vô địch thiên hạ, ngay cả Phong đế Vương giả cũng không phải là đối thủ.

- Thiên Yêu Hỏa Linh Quả năm vạn năm hỏa hầu có thể tăng lên hai giai Linh Khu, hơn nữa là lục giai tăng lên tới bát giai!

Diệp Trần có chút giật mình, Linh Khu càng về sau, càng khó tăng lên, ngũ giai Linh Khu là tiêu chuẩn bình quân của Vương giả Sinh Tử Cảnh, coi như là Phong đế Vương giả, cũng không quá ngũ giai Linh Khu, nếu là Vương giả lấy Luyện Thể làm lộ tuyến phát triển chủ yếu, ngược lại là có thể đạt tới tiêu chuẩn lục giai, giữa lục giai và ngũ giai, chênh lệch rất lớn, chứ đừng nói chi là bát giai và ngũ giai, tuyệt đối là một trời một vực, quét ngang thiên hạ vương giả chẳng qua chỉ là chuyện đơn giản thôi.

Tôn Thiên Lãng tiếp tục nói:

- Đương nhiên, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả ngoài vạn năm hỏa hầu vạn năm khó gặp, ngoài năm vạn năm hỏa hầu, trong lịch sử chỉ có một lần, dù sao Thiên Yêu Hỏa Linh Quả không giống với linh thảo bình thường, tùy tùy tiện tiện có thể đạt tới hỏa hầu vạn năm trở lên. .

Tần Liễu gật đầu nói:

- Hỏa hầu của gốc Thiên Yêu Hỏa Linh Quả này, tối đa không cao hơn 5000 năm, không thể khiến Linh Khu của chúng ta tăng lên một giai, nhưng tăng lên nửa giai không phải vấn đề, nếu như ở vào tứ giai đỉnh phong, như vậy tăng lên tới ngũ giai là chuyện nắm chắc mười phần.

Ngũ giai Linh Khu, chính là Vương giả Linh Khu rồi!

- Đa số người ở đây là tứ giai Linh Khu, chỉ sợ Thiên Yêu Hỏa Linh Quả này sẽ khiến mọi người điên cuồng mất.

Diệp Trần vận linh hồn chi nhãn lên, trông thấy dưới đáy nham tương có một tiểu thủ màu đỏ tím cao ba thước, trên tiểu thụ, có kết một trái cây màu tíy, thỉnh thoảng có ánh sáng màu đỏ lóe lên ở mặt ngoài.

Tần Liễu nói:

- Người mặc dù nhiều, nhưng có cơ hội lấy được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả thì chỉ có mấy vị, như Hình Vương, Băng Thương Vương, Mặc Sĩ Hổ, Quảng Lâm Vương cùng với Kiên Giáp Vương, đợi Thiên Yêu Hỏa Linh Quả chín, ta một mình một người đi, các ngươi cứ đợi ở phía trên.

Nàng còn không biết thực lực của Diệp Trần đã đạt đến trình độ thập phần đáng sợ, ngay cả Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương đều chết ở trên tay hắn, bất quá cũng không thể trách nàng nhãn lực không đủ, ai biết được, Diệp Trần chỉ đột phá một cái tiểu cảnh giới, thực lực đã có thể tăng phúc vài lần chứ.

- Tiền bối, đợi lát nữa ta và ngươi cùng xuống dưới.

Diệp Trần đối với Thiên Yêu Hỏa Linh Quả có chút động tâm, không ai không muốn Linh Khu của mình càng mạnh hơn một chút cả.

- Ta và người cùng xuống?

Tần Liễu nhíu mày, nhìn về phía Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 842: Thiên Yêu Hỏa Linh Quả. (Hạ)

Mộ Dung Khuynh Thành thay Diệp Trần giải thích nói:

- Tiền bối, Diệp Trần đã đột phá đến cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, thực lực rất mạnh.

Nàng chưa nói Diệp Trần đánh chết Bạo Phong Vương và Thiết Thủ Vương, hiện giờ còn không phải lúc nói.

- Đúng, thực lực của Diệp Trần, nhất định sẽ khiến ngươi chấn động.

Tôn Thiên Lãng ngữ khí khẳng định.

- Ah? Đã như vầy, vậy ngươi nhất định phải cẩn thận.

Tần Liễu còn không tin tưởng lắm, bất quá thực lực trước kia của Diệp Trần quả thật không kém, hiện giờ tu vị tăng lên tới cảm giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, tiến triển có lẽ không nhỏ.

- Đúng rồi, tiền bối, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả này hiệu quả mạnh như thế, Hỏa Linh Quả thụ có thể tài bồi không?!

Thiên Yêu Hỏa Linh Quả chỉ có một quả, nếu như đạt được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả thụ, về sau có thể lần nữa sinh trưởng ra Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, liên tục không ngừng.

Tần Liễu cười khổ nói:

- Nếu như vậy thì tốt rồi, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả thụ hết sức kỳ lạ, sau khi thai nghén ra một quả Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, cũng sẽ bị chết, có Thiên Yêu Hỏa Linh Quả thụ một ngàn năm có thể kết quả, có 5000 năm, có

một vạn năm trở lên, căn bản không rõ quy luật, chỉ có thể dựa vào vận khí, cho nên, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả trong linh quả cùng phẩm giai, thuộc về cấp cao nhất.

- Thì ra là thế.

Diệp Trần còn có ý định đoạt lấy Thiên Yêu Hỏa Linh Quả thủ, linh thực loại cấp bậc này, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Ông!

Đột nhiên, giữa hồ nham thạch nổi lên từng vòng gợn sóng, khuếch tán về phía biên giới, cùng lúc đó, một cổ khí lưu cực kỳ nóng bỏng khuếch tán ra.

- Nóng quá!

Chúng cường giả vây quanh bên cạnh hồ nham tương nhao nhao rút lui, chỉ còn lại mấy người lợi hại nhất còn ngừng ở lại nơi đó.

- Nhiệt độ của khí lưu này, chỉ sợ đã ngoài 5000 độ rồi.

Nhiệt độ rất cao, Diệp Trần đã tính không được nữa, dù sao hắn cũng không có Đo đạc khí để đo nhiệt độ, chỉ có thể dựa theo cảm thụ của mình, đánh giá sơ qua một chút, không chuẩn xác lắm.

Ông!

Ông!

Gợn sóng trong hồ nham tương ngày càng nhiều, đến cuối cùng, toàn bộ mặt hồ nham tương bốc lên nguyên một đám bọt khí cực lớn, bọt khí này màu vàng ròng, sau khi rời khỏi hồ nham tương, đột nhiên vỡ tan, một cổ khí lưu so với trước càng thêm nóng rực khuếch tán ra, ngay cả trên người Diệp Trần cũng đổ mồ hôi, thực lực của hắn tuy rằng mạnh, nhưng tu vị chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ, so ra kém Bán Bộ Vương Giả.

- Thiên Yêu Hỏa Linh Quả thành thục.

Tần Liễu con mắt sáng ngời.

Rất hiển nhiên, những người khác cũng đoán được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả thành thục, nếu không không thể xuất hiện dị tượng vừa rồi được, trong lúc nhất thời, mọi người ở phụ cận hồ nham tương rục rịch, hào khí khẩn trương.

Nhưng kỳ quái chính là, không ai dẫn đầu động thủ trước cả.

Tựa hồ cũng có băn khoăn.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm, liều mạng!

Một gã Bán Bộ Vương Giả thân hình lóe lên, tháo chạy hướng hồ nham tương, mọi người chung quanh thấy thế, lông mày do dự một chút, nhưng cũng không đi ngăn trở.

Tần Liễu nói với Diệp Trần nói:

- Dưới đáy hồ nham thạch hung hiểm không hiểu, người đầu tiên xuống dưới, nguy hiểm phải thừa nhận là nhiều nhất, hơi chút không cẩn thận, đã có tai hoạ ngập đầu, chúng ta cứ đợi đi.

- Ân.

Diệp Trần gật gật đầu, người đầu tiên xuống quả thật nguy hiểm nhất, cho dù có thể đoạt được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ tấn công, Bán Bộ Vương Giả xuống dưới này có lẽ tự nhận thực lực không tệ, ý định vật lộn đọ sức, nếu như thành công, Linh Khu tăng lên tới ngũ giai chỉ trong tầm tay.

Phù phù!

Nham tương văng khắp nơi, Bán Bộ Vương Giả này xông vào hồ nham tương.

Diệp Trần vận linh hồn chi nhãn, cẩn thận nhìn lại.

Dưới đáy hồ nham thạch, ngoại trừ nham tương sôi trào ra, còn có vô số khí lưu nóng rực, những khí lưu này bắt đầu khởi động, đến mặt ngoài thì sẽ hình thành bọt khí, Bán Bộ Vương Giả này không ngừng tránh khỏi khí lưu, dần dần tới gần Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

Lập tức lúc hắn cách Thiên Yêu Hỏa Linh Quả thụ không đến 50m, đột nhiên một đạo khí lưu kim sắc vọt lên.

Một màn kinh người phát sinh, Bán Bộ Vương Giả đang lao xuống dưới này ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, cả người bị khí lưu màu vàng đốt thành tro bụi, chỉ có bán cực phẩm Bảo Khí trên người là còn lưu lại, chìm vào chỗ sâu trong hồ nham tương.

- Khí lưu màu vàng này, rất đáng sợ.

Diệp Trần, ở bên ngoài, hắn cảm thụ không được độ ấm của khí lưu màu vàng, nhưng một gã Bán Bộ Vương Giả cũng đỡ không nổi, rất hiển nhiên, nhiệt độ tuyệt đối rất đáng sợ.

Người đầu tiên đi vào đã chết, những người còn lại bắt đầu do dự, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, bọn họ là tuyệt đối sẽ không buông tha cho Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, nhưng trước đó, nhất định phải thăm dò rõ ràng nguy hiểm dưới hồ nham tương, cho nên bọn hắn đều hi vọng người khác đi xuống trước, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người xuống thực lực không được quá mạnh, nếu như quá mạnh, một khi bị đối phương đoạt được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, bọn hắn sẽ không còn hi vọng gì nữa.

- Thiên Yêu Hỏa Linh Quả đúng là đã chín, nhưng không biết ai là người thứ hai hái xuống.

Diệp Trần chú ý tới Thiên Yêu Hỏa Linh Quả từ từ biến sắc thành màu cam, toàn thân tỏa ra quang mang màu cam, tiểu thụ màu đỏ tím, trái cây màu cam, hết sức khiến người khác chú ý.

Nếu như Diệp Trần là Bán bộ Vương giả, hắn tuyệt đối sẽ là người thứ hai đi xuống, nhưng tu vi của hắn chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kì, chân nguyên hộ thể cũng không phải là mạnh lắm, mà hắn không thể lập tức bộc lộ ra Thanh Đồng Giáp, cho nên nếu mạo muội đi xuống sẽ nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có tình huống thăm dò rõ ràng đáy hồ nham thạch, hắn mới có hành động.

- Nếu mọi người cẩn thận như vậy, vậy thì ta đi trước, hi vọng các ngươi không hối hận!

Thái thượng trưởng lão Kiên Giáp Vương Hư Không môn cười ha ha, thân hình chợt lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang thổ hoàng sắc, lao về phía hồ nham tương.

Phốc!

Mặt ngoài hồ nham tương văng lên một chùm nham tương, Kiên Giáp Vương xông vào.

- Là Kiên Giáp Vương.

Nét mặt mọi người khác thường.

Thực lực Kiên Giáp Vương rất mạnh, so với Hình Vương thì còn mạnh hơn một chút, hơn nữa, lực phòng ngự Kiên Giáp Vương rất cao, dù là Lôi Linh Vương, một trong các Bán bộ Vương giả mạnh nhất cũng kém hơn một bậc, dù khí lưu màu vàng kia có thể đốt một gã Bán bộ Vương giả thành tro bụi, nhưng vẫn không thể chống lại Kiên Giáp Vương.

Tất cả mọi người đang đợi, một khi xác định Kiên Giáp có thể chống lại khí lưu màu vàng, bọn họ đã đi xuống, tranh đoạt Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 843: Lại Đắc Tội Một Thế Lực. (Thượng)

Mật độ nham tương rất cao, lại có rất nhiều ám lưu xung quanh, khiến cho tốc độ lặn xuống của Kiên Giáp Vương rất chậm, trừ lần đó ra, Kiên Giáp Vương cũng không dám đi nhanh, hắn cũng xác định không kháng trụ trực tiếp khí lưu màu vàng, né tránh được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

Lúc khoảng cách giữa Kiên Giáp Vương và Thiên Yêu Hỏa Linh Quả chỉ có năm sáu chục thước, khí lưu màu vàng xuất hiện, tốc độ nhanh như thiểm điện, nháy mắt sẽ đến trước mặt Kiên Giáp Vương.

- Tốc độ thật là nhanh!

Kiên Giáp Vương cả kinh, hoàng sắc quang hoa bên ngoài thân thể bắt đầu khởi động, ngưng tụ thành một núi nhỏ màu đen cao mười thước, khí lưu màu vàng vừa tiếp xúc, lập tức bộc phát ra cường quang, mắt thường có thể nhìn thấy được, ngọn núi màu đen nhanh chóng thu nhỏ lại, phảng phất như bị hòa tan đi.

Nhân cơ hội này, Kiên Giáp Vương vặn vẹo xoay người, né tránh khí lưu màu vàng, tiếp tục lặn xuống.

- Hắn ngăn được khí lưu màu vàng!

Mọi người đang vui vẻ, lập tức cả kinh, trong thời gian ngắn ngủi, Kiên Giáp Vương có thể chống lại khí lưu màu vàng, ngàn vạn lần không thể để đối phương đoạt lấy Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

- Lên.

Tần Liễu khẽ quát một tiếng, giọng nói quyết đoán.

Sưu! Sưu!

Diệp Trần và Tần Liễu cơ hồ như lướt đi cùng lúc, trong khoảnh khắc đi tới bên nham tương trên hồ, thân hinh chợt lóe lên, đi xuống.

Sưu! Sưu! Sưu!

Không chỉ Diệp Trần và Tần Liễu ra tay, những người khác cũng đều hành động, Hình Vương, Quảng Lâm Vương, Vạn Sĩ Hổ, Băng Thương Vương đợi hơn mười tên Bán bộ Vương giả rối rít đi về hướng nham tương hồ, tốc độ mọi người bộc phát đến cực hạn, lúc này tất cả đều liều tốc độ.

Trong chớp mắt, mười mấy người đồng thời lướt vào nham tương hồ, lặn xuống nham thạch dưới đáy hồ.

Càng đến gần Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, khí lưu màu vàng càng nhiều, xuất quỷ nhập thần, lúc này, tốc độ Kiên Giáp Vương như một phần ngàn, thậm chí một phần vạn, căn bản, hắn không dám đối mặt với nhiều khí lưu màu vàng như vậy, chỉ có thể như cá lội, một bên ngăn cản khí lưu màu vàng trong nháy mắt, nhân cơ hội này né tránh, tiếp theo sau đó tới gần, cứ như thế lặp đi lặp lại quá trình này.

Mắt thấy khoảng cách giữa Kiên Giáp Vương và Thiên Yêu Hỏa Linh Quả chỉ còn chưa đầy hai mươi thước, Hình Vương, có thực lực mạnh nhất trong đám người quyết đoán ra tay, chiêu hắn vừa sử ra chính là tuyệt chiêu "Hình Sát", từng suýt đánh chết nhóm người Diệp Trần, xiềng xích nặng nề quấn quanh người cũng xuất ra, phóng về phía Kiên Giáp Vương, khóa tứ chi hắn lại.

Thực lực Kiên Giáp Vương chỉ hơn Hình Vương một chút, bên ngoài cơ thể hắn ngưng tụ ra ngọn núi màu đen lần nữa, va chạm với xiềng xích, phát ra âm thanh kim thiết giao nhau, nhưng kế tiếp lại là một đao ảnh, đánh Kiên Giáp Vương bay ra ngoài, đụng vào một đạo khí lưu màu vàng.

Xuy xuy!

Ngọn núi màu đen kịch liệt thu nhỏ lại, Kiên Giáp Vương vội vàng thoát khỏi phạm vi khí lưu màu vàng.

- Hình Vương, ngươi dám ra tay với ta?

Kiên Giáp Vương phẫn nộ, quát lên.

- Có gì mà không dám.

Hình Vương hừ lạnh.

Có Hình Vương dẫn đầu, lá gan những người khác cũng lớn dần lên, một khi Kiên Giáp Vương đến gần Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, sẽ lập tức phát động công kích, khiến Kiên Giáp Vương vô cùng căm tức, nhưng không thể làm được gì.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều đến phụ cận Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

Mười mấy người, một bên né tránh khí lưu màu vàng, một bên đề phòng những người khác ám toán, dù nhiệt độ khí lưu màu vàng cao, nhưng chỉ cần không tới quá gần Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, tần số xuất hiện cũng không cao, hơn nữa mọi người đều là Bán bộ Vương giả, tương đối lợi hại, nếu khí lưu màu vàng bay tới, thời khắc mấu chốt cũng có thể né tránh ra.

- Hắc hắc, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả chỉ có một quả, nhưng ở đây lại có mười mấy người, chỉ sợ sẽ phân chia không tốt.

Ánh mắt Hình Vương quét nhìn chung quanh một vòng, cười hắc hắc nói.

Giọng nói Băng Thương Vương rét lạnh, nói:

- Người nhiều quá, ít đi một số thì tốt hơn.

Nói xong, hắn nhìn về những Bán bộ Vương giả thực lực yếu hơn với vẻ mặt bất hảo, và nhìn về phía Diệp Trần, người duy nhất không phải là Bán bộ Vương giả.

- Cẩn thận, có lẽ hắn muốn chém giết.

Tần Liễu truyền âm cho Diệp Trần.

- Tiền bối yên tâm, ta tự biết chừng mực.

Diệp Trần có thể cảm giác được, có một tầng cấm chế bao phủ phía dưới nham tương hồ, khiến cho năng lượng không thể nào tập trung lại được, lực công kích bị giảm mạnh, mà mật độ nham tương trong hồ nham tương cũng rất cao, phát ra công kích, ít nhất sẽ bị tiêu hao một nửa, cũng vì thế mà mọi người phát huy ra thực lực cũng không phá vỡ được nham thạch dưới đáy hồ, duy chỉ có đề phòng chính là khí lưu màu vàng, một khi bị công kích trúng, thì sẽ không không chế được thân thể, bất cẩn đụng vào khí lưu màu vàng, quả thật là lành ít dữ nhiều.

- Chết đi!

Trong chúng nhân, gã xui xẻo đầu tiên chính là một Bán bộ Vương giả vóc người gầy gò, hắn gặp phải công kích của Quảng Lâm Vương, thân hình hắn bay ra, sắp đụng vào một đạo khí lưu màu vàng, thời khắc mấu chốt, thân hình hắn thay đổi, mạnh mẽ tránh ra, nhưng người công kích hắn không chỉ một mình Quảng Lâm Vương mà còn cả Vạn Sĩ Hổ.

- Không!

Ánh mắt người này hoảng sợ vô cùng, bị khí lưu màu vàng bao phủ lấy, nháy mắt đã bị hôi phi yên diệt.

- Trốn thôi!

Thấy thế, có hai gã Bán bộ Vương giả tự biết thực lực mình không đủ, liền chạy trốn, bọn họ không sợ chết, nhưng cao thủ phía dưới quả thực nhiều, không thể nào tranh đoạt Thiên Yêu Hỏa Linh Quả được.

Một người chết, hai người rời đi, tại nham thạch dưới đáy hồ chỉ còn lại

mười người.

- Tiểu tử, nơi này cũng không phải địa phương của ngươi.

Băng Thương Vương đột nhiên công kích về phía Diệp Trần, ngoài dự đoán của mọi người.

- Người này!

Trong mọi người, phòng ngự của Diệp Trần thấp nhất, công kích những Bán bộ Vương giả khác căn bản không phá được phòng ngự, nhưng công kích Diệp Trần vẫn có thể, hơn nữa cho dù không phá được phòng ngự, cũng có thể khiến hắn không khống chế được thân thể, đụng vào khí lưu màu vàng.

- Cút!

Diệp Trần vung Lôi Kiếp kiếm lên, xuất ra một đạo rung động màu vàng lợt nghênh đón công kích.

Oanh long!

Dù có cấm chế bao phủ, chỉ sợ nham thạch dưới đáy hồ cũng nổ tung, nham tương quay cuồng.

- Cái gì?

Một thương này của Băng Thương Vương, chỉ dùng năm sáu thành lực lượng, hắn tự nhận, năm sáu thành lực lượng có thể kích bay Diệp Trần bay ra ngoài, nhưng hắn đã sai lầm, người bay rớt ra ngoài lại là bản thân hắn, chủ quan khinh thường đối thủ, hắn căn bản không kịp phản ứng.

Xui xẻo hơn chính là, phía sau Băng Thương Vương, vừa lúc có hai đạo khí lưu màu vàng bay tới cùng lúc công kích vào thân thể Băng Thương Vương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 844: Lại Đắc Tội Một Thế Lực. (Hạ)

Phanh!

Thân thể Băng Thương Vương sáng lên, đầu tiên, bảy lỗ xạ xuất ra cường quang, sau đó thân thể bị chấn toái, tan ra làm một thể với nham tương, trường thương trên tay và khôi giáp phòng ngự trên tay hắn cũng dần dần chím xuống.

- Ách!

Nét mặt Diệp Trần hiện lên vẻ ngạc nhiên, vừa rồi, hắn chẳng qua chỉ là phản kích, căn bản không nghĩ muốn giết Băng Thương Vương, hắn cho rằng, Băng Thương Vương có thể chống đỡ được, nhưng đáng tiếc Băng Thương Vương chỉ thi triển ra năm sáu thành lực lượng, vội vàng không kịp chuẩn bị, thân tử đạo tiêu.

- Ai, lại đắc tội Hàn Băng Các.

Diệp Trần cười khổ.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Mọi người khiếp sợ thực lực Diệp Trần, cho dù Băng Thương Vương khinh thường, nhưng cũng không thể so sánh với Bán bộ Vương giả bình thường, không nghĩ tới một chiêu, người chết lại là hắn, Băng Thương Vương vừa chết, mắt Quảng Lâm Vương và Vạn Sĩ Hổ hiện hung quang, xuất ra chiêu của mình, tấn công về hướng Diệp Trần.

- Các ngươi dám!

Tần Liễu cầm Phương Thiên Chùy trong tay, xuất ra một búa nghênh

tiếp hai người.

Một màn á khẩu của mọi người phát sinh, Quảng Lâm Vương và Vạn Sĩ Hổ vốn không nghĩ Tần Liễu lại xuất ra Ngụy cực phẩm bảo khí công kích Phương Thiên Chùy, nhất thời nối gót theo Băng Thương Vương, bị lực chùy kích bay ra ngoài, đụng vào khí lưu màu vàng, tiêu tán thành tro bụi.

- Tốt, tốt, lại có cả Ngụy cực phẩm báo khí!

Đầu lông mày Hình Vương kéo ra.

Vốn còn lại mười người, nay đã chết ba người, còn lại bảy người.

- Con mẹ nó, không thể ngu ngốc ở lại địa phương này, chạy mau!

Ba người chết liên tiếp, những người còn lại lạnh ngắt trong lòng, bọn họ tình nguyện chiến đấu bên ngoài nham tương hồ, cũng không muốn chiến đấu dưới đáy hồ, vô ý một chút sẽ bị khí lưu màu vàng đốt thành tro bụi, trong chúng nhân, chỉ có Kiên Giáp Vương có thể ngạnh kháng được khí lưu màu vàng trong thời gian ngắn ngủi, những người khác, căn bản không thể.

Cuối cùng, tại nham thạch dưới đáy hồ chỉ còn lại bốn người, theo thứ tự là Tần Liễu, Diệp Trần, Kiên Giáp Vương, Hình Vương, những người khác nửa thì chết nửa thì bỏ chạy.

- Huyền Vương, không nghĩ tới ngươi lại có một kiện Ngụy cực phẩm bảo khí, bất quá, ngươi dám giết Quảng Lâm Vương và Vạn Sĩ Hổ, Lâm gia và Thiên Hổ Nhất tộc sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Hình Vương cũng không úy kị Tần Liễu, hắn là Bán bộ Vương giả đứng đầu, dù Tần Liễu có Ngụy cực phẩm bảo khí, cũng không thể nào áp chế được hắn, nhiều nhất chỉ là ngang tay nhau mà thôi.

Tần Liễu nói:

- Sống chết do mệnh, phú quý tại thiên, muốn không chết, dứt khoát trốn

ở nhà không phải là tốt hơn sao.

Đắc tội với Lâm gia và Thiên Hổ Nhất tộc, mặc dù rất phiền toái, nhưng lúc này nàng cũng không để ý nhiều như vậy, chỉ có thể trách đối phương không cẩn thận.

Hình Vương cười nói:

- Ngươi là sư phụ Huyền Hậu, Lâm gia và Thiên Hổ Nhất Tộc chưa chắc sẽ gây khó dễ với ngươi, nhưng tiểu tử này, lành ít dữ nhiều, nhất là hắn đã đắc tội với Hàn Băng các.

Thế nhưng, hắn còn không biết, Diệp Trần không chỉ đắc tội với Hàn Băng các, mà cả Không Đế, Ám Ảnh môn, Cổ gia, cho nên, đối với Diệp Trần mà nói, phiền toái nhiều lắm, nhưng nhiều thế nào hắn cũng không qua để ý, đi một bước tính một bước.

- Hừ, chết ở chỗ này, thì đó là vận mệnh của bọn hắn, nếu Vương giả sau lưng các ngươi động thủ, sư phụ Khinh Huyên và Long Vương cũng sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Tần Liễu là sư phụ của Huyền Hậu Yến Khinh Huyên, sao lại không biết tính toán của Huyền Hậu, thấy Khinh Huyên và Long Vương hạ quyết tâm muốn bảo vệ Diệp Trần, ai muốn động đến Diệp Trần, chính là động đến bọn họ.

- Long Vương? Còn không biết hắn sống chết như thế nào! Kiên Giáp Vương cười lạnh một bên, nói.

Sự tình Long Vương bế tử quan, cao thủ cấp độ cao không ai không biết, nếu như Long Vương cách đại nạn còn xa, ai cũng sẽ cho hắn mặt mũi, dù sao thực lực chân chính của Long Vương như thế nào, đến nay không một ai biết rõ, chỉ biết là, hắn là Vương giả nhân loại lớn tuổi nhất, đã hơn một ngàn năm tuổi, tu vi đơn thuần của hắn, ngay cả Phong Đế Vương giả cũng chưa chắc đã bằng.

Long Vương cường đại như thế, tự nhiên mọi người sẽ kiêng kị, đáng tiếc, đây là lần thứ hai Long Vương bế tử quan, hi vọng vượt qua không lớn.

- Hai vị, để tránh tổn thương hóa khí, không bằng trước tiên mời hai vị rời khỏi hồ nham tương. Diệp Trần đẩy sự tình đánh chết Băng Thương Vương về phía sau, cười nói.

Sắc mặt Hình Vương lạnh lẽo.

- Tiểu tử, ngươi đang đùa giỡn đấy à?

- Đừng tưởng giết được Băng Thương Vương, là có tư cách nói chuyện trước mặt bọn ta.

Ánh mắt Kiên Giáp Vương sâm lãnh, nhìn về hướng Diệp Trần.

Giết chết Băng Thương Vương, không thể nói thực lực Diệp Trần mạnh hơn Băng Thương Vương, chủ yếu là vì Băng Thương Vương quá chủ quan, nơi này là hồ Nham tương, nếu không khống chế nổi thân thể mình, sẽ có tai họa ngập đầu, nếu là ở bên ngoài, dù Băng Thương Vương chủ quan cũng sẽ không chết thảm như vậy.

Diệp Trần nói:

- Nếu như các ngươi lại chết thảm ở nơi này, chỉ sợ Hư Hoàng và Ngục Vương sau lưng các ngươi cũng không làm gì được ta, giờ các ngươi rời khỏi, giữ lại tánh mạng, bọn ta đạt được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, chẳng phải là tất cả đều vui vẻ, đôi bên cùng có lợi sao.

- Lời như vậy ngươi cũng dám nói ra? Hai mắt Hình Vương nhíu lại, hắn đã động sát tâm.

- Hình Vương, đối thủ của ngươi là ta.

Tần Liễu kì quái liếc nhìn Diệp Trần, Diệp Trần không phải là người mạnh miệng cuồng ngôn, chẳng lẽ thực lực của hắn đã tăng mạnh, đạt đến

mức độ kinh người.

- Tần Liễu tiền bối, Hình Vương giao cho ta, ngươi đi đối phó Kiên Giáp Vương.

Dựa vào Phương Thiên Chủy, trong thời gian ngắn, Tần Liễu có thể ngăn chặn Hình Vương, nhưng một khi chân nguyên tiêu hao quá lớn, Tần Liễu sẽ gặp nguy hiểm, Mà Diệp Trần tình nguyện đối đầu với Hình Vương, phòng ngự Kiên Giáp Vương rất cao, Diệp Trần chưa biết sẽ áp chế đối phương như thế nào.

- Ngươi làm được hay không?

Tần Liễu đương nhiên không muốn chiến đấu với Hình Vương, nhưng nàng vẫn lo lắng cho Diệp Trần.

- Không còn kịp rồi.

Hình Vương cũng không thoải mái nhàn hạ nhìn đối phương giằng co, vận khởi chân nguyên trong thể nội, hai tay nhanh chóng kết ấn, trong nháy mắt, năm đạo xiềng xích phân biệt hướng về tứ chi và cổ Diệp Trần hòng quấn lấy, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Hình phạt võ học - Hình Sát!

Trong các cao thủ Bán Bộ Vương giả tuyệt đỉnh tại Chân Linh đại lục, những người có danh khí lớn nhất, khẳng định có tên Hình Vương, bởi vì hình phạt của hắn vô cùng quỷ dị, từng chiêu từng thức đều giống như hành hình, không cẩn thận sẽ gặp họa bị chặt đầu, cũng vì thế mà một ít Bán Bộ Vương giả tuyệt đỉnh cũng không nguyện ý trêu chọc Hình Vương, cấp cho hắn ba phần mặt mũi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 845: Thực Lực Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người.

Rầm rầm!

Năm đầu khóa sát hạ tốc độ cực nhanh, ở trong nham thạch dưới đáy hồ cũng không giảm tốc độ chút nào, lập tức như muốn quấn lấy thân thể Diệp Trần.

- Đoạn!

Phiêu phù trong nham tương hồ, Diệp Trần cầm Lôi Kiếp kiếm, giơ lên cao, vung ra.

Bang bang bang bang bang bang bang…

Khóa sắt tốc độ cực nhanh, nhưng kiếm của Diệp Trần cơ hồ nhanh hơn, trong thời gian một phần mười cái nháy mắt, đoạn năm đầu khóa sắt đứt gãy thành từng khúc, cũng không biết bị trảm kích bao nhiêu lần.

Khóa sắt khóa người chỉ là khúc dạo đầu, kế tiếp là đao quang, tựa như đao hành hình.

Đáng tiếc, vẫn không thoát được nhãn tình của Diệp Trần.

"Đương" một tên, đao quang bị Diệp Trần chém một kiếm, vỡ tung tóe.

Đến lúc này, sát chiêu Hình Sát suýt giết chết Diệp Trần lúc trước, đã bị phá giải hoàn toàn, mà Diệp Trần không bị mảy may thương tổn nào.

- Diệp Trần hắn...

Tần Liễu giật mình, đối thủ của Diệp Trần là Hình Vương a, một trong những Bán Bộ Vương giả tuyệt đỉnh của Chân Linh đại lục, hình phạt võ học

trong tay, giết người vô số, nhất là sát chiêu Hình Sát này, là một trong những sát chiêu của Hình Vương, lần nào cũng đắc thủ, khổng thể tưởng được lại bị Diệp Trần xuất ra mấy kiếm đã bị hóa giải.

- Tiểu tử này, làm sao có thể?

Tần Liễu giật mình, Kiên Giáp Vương càng giật mình hơn, hắn một mực cho rằng Diệp Trần chỉ là một gã trẻ tuổi, dù là thiên tài nhưng muốn tiến nhập Bán Bộ Vương giả, còn cần thời gian mấy năm nữa, hắn căn bản không xem Diệp Trần là một trong những nhân vật bên trên, hiện tại suy nghĩ của hắn vô cùng hỗn loạn.

Giật mình nhất chính là Hình Vương, hắn rất hiểu rõ sát chiêu của mình, không ai có thể vượt qua hắn, năm cái khóa sắt kia nhìn như chỉ là chân nguyên ngưng tụ thành, nhưng lại ẩn chứa Kim chi áo nghĩa bảy thành, mà đao quang kế tiếp, lại là công kích ẩn chứa Kim chi áo nghĩa.

Vậy mà, Diệp Trần cư nhiên có thể hóa giải trong mấy kiếm!

- Tốt, đỡ một chiêu Trảm đầu đao của ta!

Hình Vương quát lớn, chân nguyên bàng bạc làm nham thạch nóng chảy lách qua một bên, hình thành một quả cầu rỗng ruột đường kính hơn mười thước, tóc dài Hình Vương tung bay, hai tay kết ấn với tốc độ cực nhanh, liên tiếp tạo ra tám đạo ấn pháp, vậy mà chỉ tiêu hao thời gian một phần năm cái nháy mắt mà thôi.

Ầm ầm!

Hồ nham tương bạo động, một bình đài cực lớn bay lên, đại lượng chân nguyên kim hệ ngưng tụ thành một thanh Trảm đầu đao cực lớn, cao cao tại thượng, Diệp Trần, Tần Liễu, Kiên Giáp Vương đều ở trong bình đài, bình đài này cũng do chân nguyên ngưng tụ thành, thập phần cứng rắn, lại có một trường trọng lực, ở bên trong, chân tay nặng nề đi, không thể phát huy ra tốc độ.

- Đây là một trong những át chủ bài của Hình Vương!

Kiên Giáp Vương thở ra một hơi lạnh, hình phạt võ học này quỷ dị ở chỗ rất khó tránh né, Hình sát có thể khóa người, sau đó chém giết, Trảm đầu đao thì giảm đi tốc độ của đối thủ, lại giống như là đao hành hình trong tay đao phủ, có thể tập trung lên mục tiêu, chém một đao xuống, không quản danh khí ngươi lớn bao nhiêu đều phải bị phân thành hai, đầu lâu rơi xuống.

- Quả nhiên thật quỷ dị.

Diệp Trần có thể cảm nhận được, chính mình bị một cỗ trọng lực trói buộc, bó tay bó chân, Trảm đầu đao đối phương đã khóa chặt hắn lại, tóc gáy hắn dựng đứng hết cả lên, đây là bản năng của thân thể, tự động báo hiệu khi cảm ứng được nguy hiểm cận kề.

- Chém!

Hình Vương hét to.

Bá!

Trảm đầu đao treo phía trên chém xuống, đao mang nhanh như ảo ảnh.

Đương!

Diệp Trần giơ Lôi Kiếp kiếm lên cao, chặt Trảm đầu đao.

- Sát chiêu tối hậu Hình Sát đao mang quả có điểm lợi hại, nhưng vẫn là có hạn.

Căn cứ lực đạo truyền đến từ Lôi kiếp kiếm, Diệp Trần phỏng đoán ra lực công kích của Trảm đầu đao.

- Hừ, Trảm đầu đao, đầu không rơi, chí tử phương hưu.

Tay phải Hình Vương cách không điều khiển Trảm đầu đao, lại một đao mang chém xuống.

Đương đương đương đương…

Âm thanh kim thiết giao nhau vang lên không dứt.

- Ồ, khó trách Hình Vương lại tự tin như thế, nguyên lai là Trảm đầu đao, đồng dạng với phi kiếm, có thể công kích không ngừng, hơn nữa mỗi lần công kích lại càng mạnh hơn, làm mục tiêu tinh bì lực tẫn, mệt mỏi, và khi ấy, rất có thể bị Trảm đầu đao thừa dịp trảm đến, đầu lâu rơi xuống đất.

Diệp Trần thầm khen, Hình Vương có thể có tên tuổi lớn như thế, không chỉ là hư danh, mà là sự thật, không có một điểm khoa trương.

Đáng tiếc, đối thủ của hắn chính là mình, Trảm đầu đao có nhanh hơn nữa, nhưng vẫn không thể nhanh hơn Linh Tê Nhất Kiếm của mình được, trong nháy mắt có thể đánh ra mấy trăm kiếm, tốc độ Trảm đầu đao đụng độ hắn, như đụng độ phải dân chơi thứ thiệt.

- Hình Vương, chiêu Trảm đầu đao này của ngươi không được tốt lắm, hiện tại tiếp ta một chiêu.

Đón đỡ Trảm đầu đao lần nữa, bỗng nhiên Diệp Trần xuất ra một kiếm kính hình nguyệt nha hướng về phía Hình Vương, Hình Vương là Bán Bộ Vương giả, Lôi Phệ và Kim Chi Liên Y đều không dùng được, trực tiếp xuất ra kiếm chiêu mạnh nhất là tốt nhất.

Kiếm kình hình nguyệt nha so với kiếm khí hình nguyệt nha nhìn thì không khác nhau lắm, nhưng lực công kích của cả hai lại có sự chênh lệch một trời một vực, kiếm kình hình nguyệt nha này, kình đạo tuần hoàn liên tục, áp súc lại một chỗ, chém thẳng ra ngoài, nham thạch phía trước đều nóng chảy ra, kình đạo vô cùng cường đại.

- Nguy hiểm.

Hình Vương không ngờ được, Diệp Trần ngoài ngăn cản sát chiêu của hắn, lại còn có thể phản kích.

- Ngăn cản hết mọi phồn hoa, Ngục môn!

Hình Vương bất chấp điều khiển Trảm đầu đao, hai tay chập lại, trước người hắn xuất hiện môn cánh cửa lao ngục tràn ngập hắc khí, cửa lao ngục phảng phất lâu năm không tu, ầm ầm đóng lại, giam Hình Vương ở bên trong, hết thảy bên ngoài đều không quan hệ với hắn.

Thương!

Kiếm kính hình trăng lưỡi liềm trảm lên cửa lao ngục, nhưng chỉ trảm phá được mấy thanh sắt.

- Lợi hại, là võ học dung hợp ý nghĩa, hẳn là Kim chi áo nghĩa và Hắc ám áo nghĩa.

Tròng mắt Diệp Trần hơi híp lại.

Hắn nhìn ra được, Hình Vương không có khả năng sáng tạo ra võ học dung hợp áo nghĩa lợi hại như thế, hẳn là do Môn chủ Ngục Vương Ngục môn sáng tạo, chiêu này ẩn chứa huyền ảo quá thâm thúy, không chỉ đơn giản là dung hợp hai chủng áo nghĩa lại làm một, mà có ma lực đặc thù nào đó.

- Ngươi lĩnh ngộ Hắc ám áo nghĩa quá thấp, xem ngươi có thể ngăn được mấy kiếm của ta.

Diệp Trần vung Lôi kiếp kiếm lên, một đạo kiếm kính hình trăng lưỡi liềm bay vút ra ngoài, trảm kích lên cánh cửa lao ngục, cánh cửa lao ngục vững chãi lay động không ngớt.

- Tiểu tử này khó giải quyết, Ngục môn sắp không trụ nổi rồi.

Sắc mặt Hình Vương tái nhợt, trước đó, hắn nhận thức đối thủ của mình là Kiên Giáp Vương, chưa từng nghĩ tới Diệp Trần lại có thể ngăn chặn hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 846: Thực Lực Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người. (Hạ)

- Đi!

Quyết định thật nhanh, ngay trong nháy mắt Ngục môn sắp bị công phá, chân nguyên Hình Vương cô đọng, lên như diều gặp gió, phóng ra bên ngoài hồ nham tương.

Diệp Trần cũng không truy kích, hắn đắc tội với nhiều thế lực rồi, không đến thời điểm bất đắc dĩ, hắn cũng không có ý định sinh tử chiến với Hình Vương, bức đối phương phải rời đi là được rồi.

Hình Vương vừa rời khỏi, nham thạch dưới đay hồ chỉ còn lại ba người, Tần Liễu và Diệp Trần đứng một bên, Kiên Giáp Vương đứng một mình một người.

- Tốt, xem ra chúng ta đều nhìn lầm rồi.

Kiên Giáp Vương vẫn không nhịn được nhìn thoáng qua Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, rồi lách mình lao lên phía trên, hắn đơn thương độc mã, không thể nào là đối thủ của Tần Liễu và Diệp Trần, cho nên cũng không có mệnh hưởng thụ Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, hiện tại đành phải buông bỏ.

Toàn bộ kình địch ly khai, Tần Liễu thở phào một hơi, chợt nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, cứ như hắn là quái vật vậy.

- Khó trách Khinh Huyên đã nói, chỉ cần ngươi tiến vào cảnh giới Sinh Tử Cảnh, thiên hạ không người nào có thể so sánh với ngươi, so với nàng ta còn cường đại hơn, ta trước kia còn không tin, hiện tại có chút tin rồi.

Tu vi Diệp Trần mới là Linh Hải Cảnh hậu kì a, nếu như hắn đạt tới cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, không thể nghi ngờ gì, Bán Bộ vương giả không ai

là đối thủ của hắn, thậm chí nàng còn hoài nghi, Diệp Trần có thể phá vỡ định luật không thể nghịch chuyển trong thiên địa, dùng thân phận Bán Bộ Vương giả, đánh bại Vương giả Sinh Tử Cảnh, đương nhiên, cái này chỉ là hoài nghi mà thôi.

Diệp Trần cười cười, nhìn về phía Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

Tần Liễu nói:

- Thiên yêu Hỏa linh quả này thuộc về ngươi, cho người dùng, có giá trị nhiều hơn ta dùng.

- Đa tạ tiền bối. Diệp Trần không khách khí.

Diệp Trần vận khởi linh hồn chi lực, lực chú ý tăng lên tới cực hạn, sau đó cẩn thận từng li từng tí đến gần cây Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, tránh đi từng đạo khí lưu màu vàng.

Rất nhanh, Diệp Trần đi vào bên cạnh cây Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, thò tay hái Thiên Yêu Hỏa Linh Quả xuống.

Vừa hái Thiên Yêu Hỏa Linh Quả xuống, Tiểu thụ màu tím lập tức mục nát, sau đó hóa thành tro bụi, rốt cuộc không còn tồn tại.

- Nuốt vào Thiên Yêu Hỏa Linh Quả này, Linh Khu của ta quả thật có thể tăng lên tứ giai, bất quá tựa hồ có chút đáng tiếc.

Linh Khu của Bán Bộ Vương Giả là tứ giai, mà tứ giai Linh Khu, là mấu chốt để trở thành Bán Bộ Vương Giả, Diệp Trần tự nhiên không phải tứ giai Linh Khu, lúc trước thông qua Long Huyết Thảo, hắn tăng Linh Khu lên tới tam giai, ngoài lúc đó ra, Linh Khu về cơ bản không tăng lên gì cả, cũng chính là tam giai trung kỳ, nếu Thiên Yêu Hỏa Linh Quả này đã có thể khiến Linh Khu của Bán Bộ Vương Giả tăng lên nửa giai, vậy tự nhiên có thể khiến Linh Khu của Diệp Trần tăng lên một giai hoặc là tiếp cận một giai, từ tam giai đến tứ giai, cơ hồ không có gì bất ổn.

Nhưng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, giờ dùng xong, thật là đáng tiếc, nếu như đợi tới khi Linh Khu đạt tới tứ giai trung kỳ hoặc là đỉnh phong rồi mới phục dụng, thoáng cái có thể tăng lên đến ngũ giai, việc này so với từ tam giai đến tứ giai càng có giá trị, phải biết rằng ngũ giai Linh Khu là tiêu chuẩn bình quân của Vương giả Sinh Tử Cảnh, kỳ thật lúc mới vào Sinh Tử Cảnh, Linh Khu vẫn là tứ giai, dưới tình huống không có ngoại lực, muốn dựa vào cố gắng cá nhân để tăng lên đến ngũ giai, thập phần khó, tối thiểu phải cố gắng vài thập niên thậm chí một trăm năm mới có thể thành công.

Nghĩ nghĩ, Diệp Trần quyết định đợi đến khi tu vị tăng lên đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi nói sau, khi đó nếu như Linh Khu vẫn là tam giai, hắn sẽ dùng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

- Chúng ta lên đi!

Tần Liễu thấy Diệp Trần đạt được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả liền nói.

Ồ ồ ồ ồ. . .

Mặt ngoài hồ nham tương nổi lên nguyên một đám bọt khí kim sắc, rất nhanh, hai đạo nhân ảnh phá nước mà ra.

Lúc đi lên, Diệp Trần phát hiện Kiên Giáp Vương và Hình Vương đã không còn nữa, người còn lại không bằng một nửa trước kia, những người này không ngờ người cuối cùng đạt được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả sẽ là Tần Liễu và Diệp Trần, nguyên một đám ánh mắt lập loè, ngo ngoe muốn động.

- Nếu không muốn chết, tốt nhất là nên an phận đi.

Tần Liễu nhắc nhở những người này.

- Ha ha, ở đâu.

Một ít người nhớ tới biểu lộ âm trầm của Hình Vương và Kiên Giáp Vương lúc rời đi, lập tức biết rõ đã xảy ra chuyện gì, nếu cả Hình Vương và

Kiên Giáp Vương cũng phải chịu thiệt thì dù cho bọn họ một lá gan nữa, cũng không dám chém giết đoạt Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

- Đi thôi!

Diệp Trần không để những người này vào mắt, cùng bọn người Tần Liễu, Mộ Dung... đi lên phía trên.

Trước mộ địa Bạch Dương Vương, Lôi Linh Vương khoanh tròn ngồi dưới đất, kiên nhẫn chờ đợi, ở phía sau hắn, thỉnh thoảng lại có người chạy đến, nhân số ngày càng nhiều.

Ước chừng nửa canh giờ qua đi, năm người Diệp Trần đến.

- Ta đi mở cửa.

Diệp Trần liếc mắt đánh giá mấy người Lôi Linh Vương và Hình Vương, đi đến vị trí đại môn mộ địa.

- Chiếc chìa khóa thứ ba ở trên tay tiểu từ này sao?

Hình Vương nhíu mày, tăng thêm Diệp Trần, bốn thanh chìa khóa đã có ba cái ở trên tay những người trẻ tuổi, mà thực lực của Diệp Trần lại khiến hắn hết sức kiêng kỵ.

- Ha ha, không tệ, không khiến ta đợi quá lâu.

Lôi Linh Vương vươn người đứng dậy.

Két kẹt!

Theo Diệp Trần cắm chìa khóa vào, đại môn mộ địa Bạch Dương Vương ầm ầm mở ra.

Vèo một tiếng, Lôi Linh Vương là người đầu tiên lướt vào.

- Bạch Dương Vương tinh thông ảo thuật, chúng ta cẩn thận một chút.

Tần Liễu đi tới.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Chỉ cần chúng ta không tách rời nhau, có lẽ không có vấn đề gì.

Theo như lời Tần Liễu, mộ địa Bạch Dương Vương tràn ngập các loại trận pháp ảo cảnh, có rất nhiều cái khiến ngươi mệt mỏi, có cái thì khiến người sinh ra ảo giác, còn có cả khiến người lạc lối nữa.

Diệp Trần và Tần Liễu là có thực lực cao nhất, linh hồn lực cũng cường đại nhất, ảo cảnh trận pháp mặc dù có ảnh hưởng với hai người, nhưng rất nhỏ, Mộ Dung Khuynh Thành có được Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ, có sức miễn dịch cường đại với ảo thuật, cũng không có việc gì, về phần Yến Phượng Phượng và Tôn Thiên Lãng thì chịu một ít khổ sở! Người đầu tiên có sáu lần lâm vào trong ảo giác, xem người bên cạnh như địch nhân, còn người thứ hai rốt cuộc vẫn là Bán Bộ Vương Giả, có thể khắc chế chính mình.

- Rốt cục cũng để ta tìm được một môn áo nghĩa võ học không gian!

Trong một mật thất, trên tay Lôi Linh Vương nắm một khối ngọc giản, nhếch miệng cười to.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 847: Thiên Hạt Kiếm. (1)

Hắn tuy rằng là một trong những người mạnh nhất ở cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, nhưng cùng hắn nổi danh còn có hai người, không ai không hi vọng thực lực của mình mạnh lên một chút, áo nghĩa lĩnh ngộ được càng nhiều một chút, lại nói tiếp, Bán Bộ Vương Giả và Sinh Tử Cảnh nhìn như chỉ cách một đường, kỳ thật là cả một thâm uyên, nếu không có cơ duyên, cả đời cũng khó bước vào, trước đó, hắn nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, vì trùng kích Sinh Tử Cảnh mà chuẩn bị.

- Có môn áo nghĩa võ học không gian này rồi, thực lực trì trệ không tiến của ta tất nhiên có thể tiến bộ lần nữa, trùng kích Sinh Tử Cảnh cũng có cơ hội, xem ra ông trời vẫn rất chiếu cố đến ta.

Cẩn thận thu hồi ngọc giản, Lôi Linh Vương tâm tình sung sướng rời khỏi mật thất.

Lúc nhóm người Diệp Trần tiến vào mộ địa Bạch Dương Vương, hơn trăm người đến sau đó cũng đã đến mộ địa Hỏa Điểu Vương, không may, bọn hắn chẳng những không được bảo vật gì, ngược lại còn bị bốn sinh vật nguy hiểm săn giết, nguyên một đám hài cốt không còn.

Một chỗ trong thông đạo, hai gã Bán Bộ Vương Giả bị trói giữa không trung, không cách nào nhúc nhích, bao phủ bọn hắn chính là một tấm mạng nhện vô hình, dùng mắt thường căn bản không thấy được, nếu phóng thích linh hồn lực ra ngoài thì cũng cần phải tìm cẩn thận mới có thể cảm giác được dấu vết để lại, nhưng tiếc là ai mà ngờ tới trong thông đạo lại có mạng nhện chứ, không nghĩ qua là, đã bị bao phủ, sinh tử còn không thể tự định đoạt nữa.

- Hắc hắc! Lại thêm hai người.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương căn bản không nói nhảm gì, một ngụm cắn vào cổ một gã Bán Bộ Vương Giả, hung hăng mút lấy máu huyết.

Mà tên Bán Bộ Vương Giả khác thì trở thành đồ ăn của hai Bộ Sát Giả Chi Hậu, chịu khổ không thôi.

Liếm liếm khóe miệng, Ám Ảnh Quỷ Bức Vương ném thây khô trong tay, cười tà nói:

- Lấy lực lượng của chúng ta, ở chỗ này không có đối thủ, hy vọng có thể gặp được người kia.

Lòng tự trọng của Ám Ảnh Quỷ Bức Vương thập phần mãnh liệt, cho nên phi thường thống hận Lôi Linh Vương đã mang lại sỉ nhục cho hắn, hồi tưởng lại tràng cảnh mình cầu xin tha thứ, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chiểu Trạch Vương ồm ồm nói:

- Hắn rất mạnh, chúng ta tốt nhất vẫn không nên gây với hắn.

Cũng giống với Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, Chiểu Trạch Vương cũng bị Lôi Linh Vương đánh rất thảm, thật vất vả mới giết đủ Bán Bộ Vương Giả, khôi phục lại được thực lực, sau đó thực lực lại càng đạt tới thời kì đỉnh phong, nếu tính sức chiến đấu chính diện thì đã là hàng ngũ Bán Bộ Vương Giả đỉnh tiêm rồi.

- Ngươi nói ta biết rõ, ta có thể cảm giác được, thực lực của ta mạnh hơn rất nhiều.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương khác với những sinh vật khác, trong một trình độ nhất định, chỉ cần hút đủ máu huyết, có thể tăng thực lực lên, cùng nhau đi tới, số lượng Bán Bộ Vương Giả mà hắn đánh chết chừng bảy tám người, thực lực sớm đã siêu việt thời kì cường thịnh, đạt tới độ cao mới, đây cũng là suối nguồn khiến hắn tràn đầy tự tin.

- Đi thôi!

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương không muốn nhiều lời, đi ở phía trước.

Ở mộ địa Bạch Dương Vương, bọn người Diệp Trần không có thu hoạch gì, qua cả buổi, năm người tới trước mộ địa Thiên Hạt Vương, vượt ngoài ý định chính là, đại môn mộ địa Thiên Hạt Vương đã mở ra, cũng không biết người có chìa khóa thứ tư là ai nữa, có phải là người trẻ tuổi không?

Đi tại trong thông đạo mộ địa Thiên Hạt Vương, Tần Liễu nói:

- Thiên Hạt Vương là Yêu Vương cường đại nhất dưới trướng Tứ Cực Đại Đế, hắn là yêu thú kiếm khách hiếm có, ưa thích sử dụng kiếm, cảnh giới kiếm pháp cũng rất cao, lúc ấy, có người thậm chí xưng hắn là Thiên Hạt Kiếm Vương.

- Thiên Hạt Vương là yêu thú kiếm khách, ưa thích sưu tầm kiếm, nói không chừng trong mộ địa của hắn có kiếm trủng cũng nên.

Kiếm trủng có nghĩa là phần mộ của kiếm, có chút thực lực cường đại của Kiếm Vương, trước khi chết, ngoại trừ kiến tạo mộ địa cho mình, cũng sẽ kiến tạo cho thanh kiếm thân yêu của mình một cái kiếm trủng, trong kiếm trủng ngoại trừ có thanh mình yêu thích nhất, còn có rất nhiều bảo kiếm sưu tầm được nữa.

- Thiên Hạt Vương là kiếm khách?

Diệp Trần cảm thấy rất mới lạ.

Tần Liễu gật đầu:

- Đúng, bảo kiếm của Thiên Hạt Vương vào lúc ấy cũng thập phần nổi danh, gọi là Thiên Hạt Kiếm, nghe nói là do hắn tự mình chế tạo, tài liệu dùng đến đều là tài liệu cực phẩm, trong đó một ít bí kỹ, ở Chân Linh đại lục căn bản không có, chỉ có trên một ít tinh cầu trong tinh không mới có thể tìm được, bởi vì có vài tinh cầu ẩn chứa năng lượng đặc thù, khiến cho Thiên

Hạt Kiếm của hắn cũng kế thừa cổ lực lượng này, lực sát thương tăng nhiều, so với cực phẩm bảo kiếm bình thường mạnh hơn không ít, đương nhiên, ta chỉ là suy đoán, có lẽ Thiên Hạt Vương sẽ không kiến tạo kiếm trủng.

- Hi vọng vận khí không tệ!

Chiến Vương bội kiếm trong Trữ Vật Linh Giới của Diệp Trần cũng là cực phẩm bảo kiếm, nhưng nó không được trọn vẹn, không chút lực lượng, nếu chế tạo lại lần nữa thì đã không có ý nghĩa gì nữa, bất quá Chiến Vương bội kiếm không trọn vẹn cũng có giá trị, nếu như Diệp Trần muốn đúc kiếm, có thể đề luyện ra một ít tài liệu hữu dụng trong Chiến Vương bội kiếm, giảm bớt đi một phen khổ công.

Mộ địa Thiên Hạt Vương là tòa mộ địa lớn nhất trong bốn tòa mộ địa Yêu Vương, đi hơn nửa ngày, năm người cũng chưa đi đến cuối

- Ân? Có kiếm khí!

Diệp Trần đi ở phía trước bỗng nhiên nhướng mày, tinh tế cảm ứng đến.

- Có kiếm khách đang chiến đấu?

Tần Liễu nghi vấn.

Diệp Trần khẽ lắc đầu:

- Không, kiếm khí này khác với kiếm khí được phát ra, là khí tức của kiếm, rất nhiều loại!

Diệp Trần là kiếm khách, đối với kiếm khí thập phần mẫn cảm.

- Rất có thể là kiếm trủng!

Tần Liễu con mắt sáng ngời.

- Đi theo ta. . .

Bằng vào cảm ứng vi diệu với kiếm khí, Diệp Trần đi trước dẫn đường.

Ba chuyển bốn chuyển, Diệp Trần năm người bất tri bất giác đi vào trước một thạch môn khổng lồ, thạch cửa mở ra một nửa, vô số loại kiếm khí lộ ra ngoài, muốn cắt đứt không khí xung quanh.

- Quả nhiên là kiếm trủng.

Tần Liễu ngữ khí khẳng định.

- Đã có người tiến vào.

Diệp Trần liếc mắt đánh giá thạch môn mở ra một nửa, thân hình lóe lên, lướt đi vào.

- Thật nhiều kiếm.

Năm người vừa tiến đến, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm rung động, Yến Phượng Phượng và Mộ Dung Khuynh Thành càng ngẩng đầu, há to mồm.

Chỉ thấy trong tầm mắt, khắp nơi đều là kiếm, bên trong kiếm trủng, cao thấp phập phồng, chỗ thấp cũng cắm kiếm, chỗ cao cũng cắm kiếm, cơ hồ cách mỗi vài bước, liềm có một thanh kiếm cắm trên mặt đất, phóng mắt nhìn lại, toàn bộ kiếm trủng căn bản không thấy cuối, một mảnh kiếm sơn kiếm hải.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 848: Thiên Hạt Kiếm. (2)

- Đây là hạ phẩm bảo kiếm!

Diệp Trần vuốt ve một thanh kiếm, nói ra.

Mộ Dung Khuynh Thành kỳ quái nói:

- Đã trải qua vài vạn năm, hạ phẩm bảo kiếm lẽ ra không cách nào lưu lại mới đúng chứ, sao kiếm ở đây, thoạt nhìn lại không có tổn thương gì hết.

Diệp Trần nói:

- Nếu như ta đoán không sai, theo thời gian trôi qua, kiếm trong kiếm trủng đã có cảm ứng lẫn nhau, có thể dùng kiếm khí tẩm bổ đối phương, còn đối phương cũng sẽ làm vậy, kiếm ở đây có ngàn vạn, ngàn vạn đạo kiếm khí bồi hồi bốn phía, trở thành những vật tẩm bổ tốt nhất cho những thanh kiếm này, cho nên, vài vạn năm qua đi, kiếm ở đây, ngược lại càng phát ra sắc bén, không có tổn thương.

Yến Phượng Phượng nói:

- Nói không chừng ở đây thực sự có Thiên Hạt Kiếm, đi tìm thôi.

- Tựa hồ không dễ dàng ah, những thanh kiếm này, khí tức không khác nhau lắm, chúng dường như đang che dấu khí tức.

Mộ Dung Khuynh Thành liếc mắt đánh giá bốn phía, nhìn không ra nguyên cớ.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Ngươi nói không sai, kiếm có linh tính, sẽ không khua chiến gióng

trống phóng thích ra khí tức của mình, cho nên muốn tìm được hảo kiếm, đối với kiếm phải hiểu rất rõ, phải có một đôi tuệ nhãn, cũng tốt, ta ngược lại muốn nhìn, trong thể trong ngàn vạn bảo kiếm, tìm được Thiên Hạt Kiếm hay không.

Bên trong Kiếm trủng, kiếm nhiều vô cùng, nhìn lại một cái, phảng phất như một kiếm hải, từng ngọn kiếm sơn, vô số kiếm khí cách không tấn công, phát ra âm thanh kim thiết.

Diệp Trần đi một mình ở phía trước, dần dần xâm nhập.

- Kiếm khí thật cường đại!

Bên ngoài, cảm thụ Kiếm khí trong Kiếm trủng không cường đại lắm, nhưng càng xâm nhập sâu vào, kiếm khí vô ảnh càng ngày càng nhiều hướng về phía Diệp Trần, tựa hồ như muốn cắt hắn thành ngàn vạn mảnh, đến chết mới thôi, ngàn vạn bảo kiếm tích lũy từ kiếm khí, uy lực không phải chuyện đùa.

Hơn nữa, Diệp Trần phát hiện, bị vô số bảo kiếm vờn quanh, tầm mắt và linh hồn lực xuất hiện lẫn lộn, dùng mắt thường nhìn, dùng linh hồn lực cảm ứng, căn bản không thể phân biệt được một điểm đặc thù nào của chuôi bảo kiếm kia, thậm chí sinh ra ảo giác, đâu đâu cũng thấy kiếm.

- Xem ra, chỉ có thể đối phó bằng trực giác.

Thần sắc Diệp Trần không thay đổi, kiên định tiêu sái đi xuống, dụng tâm kêu gọi cảm ứng kiếm.

Trong Kiếm trủng to lớn, cơ hồ không có một thanh kiếm nào giống nhau.

Không phải là màu sắc khác nhau, ngay cả hình dáng cũng thiên kì bách quái, có bảo kiếm cao hơn người, bề rộng cực lớn, không dưới mấy ngàn cân, lại có một bảo kiếm dài không bằng một cánh tay, chiều rộng một ngón tay, nói là bảo kiếm, thật ra là giống một chủy thủ hơn, có bảo kiếm đầy răng

cưa, đầy tà khí, có vài bảo kiếm mũi kiếm chẻ ra, giống như lưỡi rắn, lại có bảo kiếm vô cùng hoa lệ, đủ loại bảo thạch thủy tinh nhiều màu sắc vây quanh, còn có bảo kiếm thập phần đơn giản, chỉ dùng hai khối gỗ kẹp thân kiếm, không phác họa hoa văn nào.

Nhiều bảo kiếm như vậy, nhiều hình dáng, nhiều khí tức, cũng không ai biết, những thanh bảo kiếm kia chẳng qua chỉ có vẻ bề ngoài, bản chất thực ra không cường đại bao nhiêu.

- Thiên Hạt Kiếm, Thiên Hạt Kiếm ở đâu?

Trước khi nhóm người Diệp Trần đến, đã có một gã Bán bộ Vương giả tiến vào.

Gã Bán bộ Vương giả là một kiếm khách, xưng hào Kim Kiếm Vương, chủ tu chân nguyên kim hệ, chủ tu áo nghĩa cũng là Kim chi áo nghĩa, một tay kiếm pháp vô cùng bén nhọn, vô kiên bất tồi, hiển thị rõ sắc bén và kiên quyết, trong những Bán bộ Vương giả, danh khí không nhỏ.

Trong Kiếm Trủng, có thể có một thanh cực phẩm bảo kiếm đã không tệ rồi, mà không nghi ngờ chút nào, Kiếm Trủng của Thiên Hạt Vương, Thiên Hạt Kiếm khẳng định là cường đại nhất, nhưng trong Kiếm trủng có nhiều kiếm lắm, những thanh kiếm này, có linh tính, cũng không có ý buông thả khí tức của mình, ngược lại có hàng vạn hàng nghìn kiếm khí ẩn núp sau khí tức, nghe nhìn lẫn lộn, như vậy, tìm kiếm Thiên Hạt Kiếm khó càng thêm khó.

Đối với Kim Kiếm Vương mà nói, Bán cực phẩm bảo kiếm, ngoại trừ có thể bán được một số thượng phẩm linh thạch, còn lại không có bất cứ ý nghĩa gì, cho nên mục tiêu của hắn chỉ có một, đó chính là Thiên Hạt Kiếm.

- Ta không tin, ta không tìm được Thiên Hạt Kiếm.

Kim Kiếm Vương thập phần tự tin, hắn tin mình có thể tìm được Thiên Hạt Kiếm, nếu như không có tự tin, hắn không sẽ không lấy thân phận là một

kiếm khách, trở thành Bán bộ Vương giả.

Bất chợt, một kim quang lóe lên rồi biến mất, hấp dẫn sự chú ý của Kim Kiếm Vương.

Trong một cái hố nhỏ, có cắm một thanh đạm kim sắc bảo kiếm, thân kiếm dài nhỏ, có khắc hai chữ "Kim Anh", mặc dù thanh kiếm này cố ẩn đi khí tức, nhưng phong duệ ý của bản thân không cách nào ẩn tàng đi được, chỉ cần tiến lại phụ cận là có thể cảm nhận được kiếm khí kim loại có thể đoạn linh hồn này.

- Hảo bảo kiếm, hơn nữa còn là bảo kiếm Kim hệ.

Trên mặt Kim Kiếm Vương lộ ra thần sắc vui mừng, đưa tay ra, định rút thanh kiếm lên.

Bất quá, khi bàn tay hắn đưa ra một nửa, Kim Kiếm Vương lại do dự, mục tiêu của hắn chính là Thiên Hạt Kiếm, rất hiển nhiên, thanh kiếm này không thể nào là Thiên Hạt Kiếm, không có nghe nói Thiên Hạt Kiếm thuộc Kim hệ, bản thân Thiên Hạt Vương cũng không phải là Yêu thú Kim hệ, hơn nữa trên chuôi thanh kiếm này có khắc hai chữ "Kim Anh", chắc là tên thanh kiếm này.

- Kim Anh Kiếm không tầm thường, có thể là cực phẩm bảo kiếm, không thể bỏ qua, lấy xong Kim Anh Kiếm, ta lại đi tìm Thiên Hạt Kiếm.

Do dự một chút, Kim Kiếm Vương nắm chặt chuôi Kim Anh Kiếm, rút ra.

Thương!

Thanh kiếm xuất ra, một đạo kiếm khí kim sắc phóng lên cao, quanh quẩn trên tầng không Kiếm trủng, cùng lúc đó, hàng trăm bảo kiếm quanh thân kêu vang lên, tựa hồ triều bái thanh kiếm trong tay Kim Kiếm Vương, thấy thế, Kim Kiếm Vương thở phào một hơi, tâm thần chìm vào trong Kim Anh Kiếm, xác định phẩm cấp Kim Anh Kiếm.

Kiếm càng cao cấp, càng ẩn tàng đi khí tức của nó, càng khó có thể xác nhận, không giống bảo kiếm hạ phẩm, sờ một cái là biết ngay.

Một lúc lâu sau, trên mặt Kim Kiếm Vương hiện lên vẻ thất vọng vô cùng, Kim Anh Kiếm không phải là cực phẩm bảo kiếm, thậm chỉ cũng không phải bán cực phẩm bảo kiếm, chỉ là một thanh thượng phẩm bảo kiếm, đối với hắn, chính là một khối phế liệu, một điểm giá trị cũng không có.

Trong cơn buồn bực, Kim Kiếm Vương phát tiết, rút ra một thanh trường kiếm bình thường bên cạnh.

- Làm sao có thể?

Làm Kim Kiếm Vương giật mình chính là, thanh bảo kiếm bình thường tiện tay rút ra này, lại tỏa ra quang mang băng lam sắc, kiếm khí kinh hoàng phóng ra bốn phía xung quanh, đung đưa quanh thân bảo kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 849: Thiên Hạt Kiếm. (3)

- Là bán cực phẩm bảo kiếm!

Xem xét tinh tế một chút, Kim Kiếm Vương phát hiện, đây là một thanh bán cực phẩm bảo kiếm, vậy mà trước đó, Kim Kiếm Vương chỉ xem nó là một thanh bảo kiếm hạ phẩm bình thường, căn bản không có chú ý.

- Chẳng lẽ trong Kiếm trủng này, kiếm cắm ở càng cao, phẩm gia tuy nói không đến mức quá thấp, nhưng tỉ lệ xuất hiện kiếm tốt rất thấp, mà thoạt nhìn qua những thanh kiếm bình thường, thậm chí không ra gì, lại có khả năng là kiếm tốt, thậm chí là cực phẩm bảo khí.

Nhận thức được điều này, Kim Kiếm Vương thập phần phấn chấn, rốt cuộc hắn cũng đã tìm được quy luật.

- Kiếm có kiếm cốt, kiếm cốt mạnh, kiếm khí mạnh.

Diệp Trần giống như đang cưỡi ngựa xem hoa, xuyên qua kiếm hải kiếm sơn, thỉnh thoảng gặp phải một thanh kiếm có kiếm cốt thanh kỳ, liền nắm lên xem.

Có thể phát hiện, bảo kiếm mà Diệp Trần chạm đến, cũng không nhất định cùng phong cách, có bảo kiếm, cường thế cao điệu, phong mang tất lộ, có bảo kiếm, trầm ổn như nước, ôn nhuận không tiếng động, có bảo kiếm, cổ phác vô hoa, đại xảo vô công, hắn không giống với Kim Kiếm Vương, chỉ chú trọng kiếm khí, rồi sau đó vô tình rút ra một thanh kiếm phong cách cổ xưa, liền cho rằng không có gì thỏa đáng.

Mà với Diệp Trần, khí thế mạnh, phong cách hình thức cổ xưa cũng chi là vẻ bề ngoài, có lẽ có vận khí tốt mới gặp được một thanh kiếm tốt, nhưng đại đa số đều thất vọng.

Bảo kiếm càng cường đại, càng có linh tính, mà bảo kiếm có linh tính, thì không phải là một vật chết, có kiếm cốt, giống với loài người, bên trong cơ thể loài ngoài có xương cốt, một số đại sư cũng dùng thanh kỳ xương cốt để hình danh tiềm lực thiên tài, cho nên hảo bảo kiếm cũng có hảo kiếm cốt.

Dĩ nhiên, mọi sự đều không có gì tuyệt đối, nói không chừng thì Kiếm cốt bất chính, kiếm khí không mạnh lại là kiếm tốt, nhưng mỗi người đều am hiểu những lĩnh vực khác nhau, không cách nào cưỡng cầu.

Một đường đi tới, Diệp Trần cũng thấy một số bán cực phẩm bảo kiếm, bất quá hắn không rút ra, trước khi tìm được Thiên Hạt Kiếm, hắn không biết rút ra thanh kiếm gì, không phải là hắn nhận thức được điều gì, mà là một loại trực giác, Kiếm trong kiếm trủng, trải qua vài ngàn năm, linh tính cực kì cường đại, phẩm cấp vượt xa bảo kiếm cùng cấp, giờ phút này, nếu hắn rút ra một thanh kiếm khác, là không tôn trọng Thiên Hạt Kiếm, mà như vậy thì rất có thể sẽ mất đi Thiên Hạt Kiếm.

Về phần nhóm người Tần Liễu, bọn họ không băn khoăn nhiều, thấy một số thanh kiếm tốt liền rút ra, nhưng sau khi mỗi người rút ra, bỗng nhiên kiếm khí bên trong kiếm trủng bắt đầu chỉa mũi nhọn về bọn họ, kiếm khí bên trong kiếm trủng lúc trước đều là tự nhiên tạo thành, hiện tại kiếm khí này là do vô số bảo kiếm vọng lại, mạnh hơn trước gấp mười lần, dù là Tần Liễu cũng không dễ chịu gì, không rút kiếm lần nào nữa.

- Di, có rất nhiều kiếm giống nhau như đúc?

Qua thời gian một tuần trà, mọi người chăm chú nhìn lại như hoa mắt, ngoài mấy chục thước phía trước, có một mảnh đất lớn cắm nhiều thanh kiếm giống nhau như đúc, nhưng thanh kiếm này, dài chừng bốn thước hai, thân kiếm màu bạc, chuôi màu đen huyền, mang bộ dáng một con hắc hạt, đuôi hắc hạt là điểm cuối của chuôi kiếm, hai cái càng lớn của hắc hạt mở ra, tạo thành kiếm ngạc, bảo vệ bàn tay kiếm khách, mà ở vị trí trung ương kiếm ngạc, còn sinh ra hai hạt hồng sắc bảo thạch, giống như ánh mắt của hắc hạt vậy.

Thân kiếm trong bạc có tím, được phun ra từ trong miệng hắc hạt, sắc bén vô cùng, chỉ cần khí tức, liền tạo cho người khác một loại cảm giác không cách nào thừa nhận nổi.

- Thiên Hạt Kiếm, nhất định là Thiên Hạt Kiếm, nhưng tại sao lại nhiều như vậy.

Hô hấp Tần Liễu khẽ gia tốc, thầm nhủ.

- Chỉ có một thanh là Thiên Hạt Kiếm thật sự, những cái khác đều là chế phẩm bắt chước.

Ngoài miệng Mộ Dung Khuynh Thành nói như vậy, nhưng khi nàng vận khởi Ma nhãn, phát hiện thanh kiếm nào cũng giống nhau như đúc, ngay cả cường độ khí tức cũng giống nhau, căn bản không thể phân biệt được một điểm đặc thù nào của từng thanh.

- Thiên Hạt Kiếm chân chính, chỉ có một.

Nét mặt Diệp Trần ngưng trọng, từng bước đi tới.

- Ha ha, tới trước được trước, Thiên Hạt Kiếm này là của ta, đợi ta trở về sẽ từ từ phân biệt. Ngay khi Diệp Trần đi tới, từ một phương hướng khác, một đạo thân ảnh cũng đi ra, là Kim Kiếm Vương, hắn nhìn thấy nhiều Thiên Hạt Kiếm như vậy, trên mặt lộ vẻ mừng rõ, vung tay lên, chân nguyên hóa thành một bàn tay khổng lồ, thu tất cả Thiên Hạt Kiếm vào trong trữ vật linh giới.

- Không biết tự lượng sức mình.

Diệp Trần cũng không ngăn trở, trên mặt lộ ra vẻ cười nhạo.

Ngâm!

Diệp Trần vừa dứt lời, hàng trăm Thiên Hạt Kiếm kêu vang, kiếm khí màu tím xuất ra, hội tụ lại cùng một chỗ, tạo thành một kiếm cương khổng lồ

màu tím, kích một kích về Bàn tay chân nguyên của Kim Kiếm Vương, sau đó hướng bản thể Kim Kiếm Vương chém tới.

- Cái gì?!

Kim Kiếm Vương kinh hãi, xuất ra bảo kiếm của mình, ngăn chặn phía trước thân mình.

Tạp sát!

Bảo kiếm trong tay Kim Kiếm Vương là Bán cực phẩm bảo kiếm, tên là Tuyệt Kim Kiếm, bầu bạn với Kim Kiếm Vương đã mười mấy năm, nhiễm máu tươi của vô số cường giả, nhưng khi đón đỡ công kích của kiếm cương màu tím, Tuyệt Kim Kiếm lập tức bị đánh gãy, phảng phất như thủy tinh, từng khúc bị phá toái, một cỗ kiếm khí kinh hoàng nhất thời phá toái Tuyệt Kim Kiếm, đánh thẳng vào chân nguyên hộ thể Kim Kiếm Vương.

Phốc!

Há mồm phun ra đại lượng máu tươi, Kim Kiếm Vương bay rớt ra ngoài, dọc đường đánh bay không biết có bao nhiêu bảo kiếm đang bay loạn xạ, thật giống như phi kiếm.

Nhóm người Tần Liễu bị cảnh tượng trước mắt làm khiếp sợ, hàng trăm Thiên Hạt Kiếm tự động phát ra kiếm khí, đánh một gã Bán bộ Kiếm Vương đến hộc máu, ngay cả Bán cực phẩm bảo khí cũng dính một kích mà phá toái, nếu như không có Bán cực phẩm bảo kiếm ngăn chặn kiếm phong, Kiếm cương màu tìm rất có thể đã chém chết Kim Kiếm Vương.

- Bên trong tất có Thiên Hạt Kiếm!

Tần Liễu càng thêm xác định suy nghĩ của mình, chỉ sợ Thiên Hạt Kiếm ở nơi này, cho dù là đều thượng phẩm bảo kiếm, cũng không thể nào đánh gãy một thanh bán cực phẩm bảo kiếm, bán cực phẩm bảo kiếm nếu dễ bị đánh nát như vậy, cũng không phải là Bán cực phẩm bảo kiếm rồi, phải biết rằng, Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, cũng không thể một kích phá

toái Bán cực phẩm bảo kiếm được, trừ phi Bán cực phẩm bảo kiếm không có chủ nhân.

- Đáng giận, sao lại như thế này.

Kim Kiếm Vương đã bị trọng thương, té trên mặt đất không bò dậy nổi, cẩn thận quan sát, có thể thấy lồng ngực của hắn, y phục phá toái đã kết tinh lại, biến thành những viên bi, mà da trước ngực, cũng kết tinh một phần, đều có vết rách.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 850: Thiên Hạt Kiếm. (4)

Uy lực Kiếm cương màu tím kinh khủng dị thường, mà đây lại là dưới tình huống không có chủ nhân, tự động phát xuất ra uy lực.

- Trong nháy mắt vừa rồi, có ba ‘ Thiên Hạt Kiếm ’ dẫn đầu kích phát ra kiếm khí, những ‘ Thiên Hạt Kiếm ’ khác theo sát phía sau.

Diệp Trần thấy rõ ràng, tính ra hàng trăm ‘ Thiên Hạt Kiếm ’ nhìn như cùng lúc phát ra kiếm khí, kỳ thật chỉ có ba thành là nhanh nhất, tựa hồ có tác dụng dẫn đạo.

- Bất quá Thiên Hạt Kiếm hính thức, chỉ có một thanh!

Diệp Trần cất bước tiến tới đông đảo ‘ Thiên Hạt Kiếm ’

- Ân? Khí tức của ba thành đều giống nhau, kiếm cốt cũng không sai biệt lắm, không phân cao thấp?

Diệp Trần cũng không nhổ ra thanh ‘ Thiên Hạt Kiếm ’ nào cả, chỉ phân biệt sờ sờ thoáng một phát, cảm thụ khí tức khác nhau rất nhỏ và xúc cảm thân kiếm mang lại cho hắn, nhưng kết quả lại khiến hắn rất khó hiểu, ba thanh kiếm này mặc kệ xét theo phương diện nào, đều giống nhau cả.

- Diệp Trần, Thiên Hạt Kiếm ở trong ba thanh kiếm này sao?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Diệp Trần lắc đầu

- Ta cũng không biết!

Một lát trước đó, hắn nhận định Thiên Hạt Kiếm chính thức ở trong ba

thanh kiếm này, nhưng bây giờ, hắn không dám khẳng định rồi, tất cả mọi thứ của ba thanh kiếm này, cho dù có một ít khác biệt rất nhỏ, cũng thuộc về một loại cấp độ đồng nhất.

- Ba thanh kiếm này, đến cùng thanh nào mới là Thiên Hạt Kiếm?

Diệp Trần đứng lặng ở trung ương ba thanh kiếm, cúi đầu suy tư.

- Hay là ta đã đoán sai rồi, Thiên Hạt Kiếm, chính thức không ở trong đó.

Lập tức, trong đầu Diệp Trần nổi lên ý niệm mới.

- Đúng, là có khả năng này.

- Nếu như nói, dẫn đầu phát ra kiếm khí là Thiên Hạt Kiếm, như vậy, có lẽ chí có một thanh, không thể có ba thanh được, nguyên nhân xuất hiện ba thanh, rất có thể là Thiên Hạt Kiếm đang mê hoặc ta, chuyển dời lực chú ý của ta lên thân ba thanh kiếm này, mà nó lại giấu ở chỗ nào.

- Không thể tưởng được ta thiếu chút nữa đã bị một thanh kiếm lừa gạt.

Ngẩng đầu, trên mặt Diệp Trần lộ ra vẻ vui vẻ.

- Ngươi không phải.

"Ngươi cũng không phải. "

...

Thả chậm bước chân trong đông đảo ‘ Thiên Hạt Kiếm ’, Diệp Trần sờ sờ một thanh lại một thành, biện pháp này rất ngu, nhưng cũng thực dụng nhất, dù sao Thiên Hạt Kiếm ở đây, cũng chỉ năm sáu trăm thanh, chậm rãi sờ sờ cũng không tốn thời gian qua dài, hắn cũng không muốn bị Thiên Hạt Kiếm lừa gạt nữa.

- Tựa hồ tựu là ngươi!

Ước chừng sờ sờ hơn ba trăm thanh ‘ Thiên Hạt Kiếm ’, Diệp Trần rốt cục tìm được một thanh kiếm có khả năng là Thiên Hạt Kiếm nhất

Sờ trên thanh kiếm này, lúc đầu không có dị dạng gì, nhưng hơi vuốt thẳng trong chốc lát, lập tức cảm nhận được có một loại lực lượng cực kỳ bá đạo ngo ngoe muốn động, theo loại cảm giác này tăng lên, con mắt Diệp Trần nhìn qua, trên thân kiếm có tử ý nhàn nhạt lóe lên, không quan sát cẩn thận, rất dễ dàng đổ vào.

- Tần Liễu tiền bối đã từng nói qua, trong Thiên Hạt Kiếm có một loại tài liệu lấy từ một tinh cầu trong tinh không, ẩn chứa lực lượng đặc thù, những thanh kiếm khác đều không có ba động này, chỉ có thanh kiếm nầy có thôi.

Bảo Khí có lực lượng đặc thù, loại tình huống này rất hiếm thấy, bình thường đều là được kề thừa từ tài liệu, không thể làm bộ được.

Thanh kiếm nầy mười phần chắc chín là hàng thật rồi.

- Không cần nhiều lời, ta cũng nhận biết.

Diệp Trần rất tin tưởng lựa chọn của mình, kiếm khách tối kỵ nhất chính là do do dự dự.

BOANG...!

Tay nắm chuôi kiếm, Diệp Trần dùng sức rút Thiên Hạt Kiếm ra.

Trong chốc lát lúc Diệp Trần rút Thiên Hạt Kiếm ra, trên Thiên Hạt Kiếm chợt lóe lên vầng sáng tử sắc, dưới vầng sáng tử sắc chiếu xuống, mặt đất ở phụ cận và Thiên Hạt Kiếm khác, dùng tốc độ cực nhanh kết thành kết tinh tử sắc, kết tinh từng bước mở rộng, cuối cùng bao trùm phạm vi mấy chục thước.

- Đây là lực lượng gì?

Diệp Trần nhíu lông mày lại, tay trái sờ sờ lên chuôi một thanh ‘ Thiên Hạt Kiếm ’ bên cạnh, sau đó có chút dùng sức nắm chặt, đụng một tiếng, một màn khiến Diệp Trần kinh ngạc phát sinh, chuôi ‘ Thiên Hạt Kiếm ’ ít nhất cũng là trung phẩm này, rõ ràng lại như thủy tinh tử sắc, bị nắm nát.

- Tử Tinh Thiết, không thể tưởng được trong Thiên Hạt Kiếm sẽ có Tử Tinh thiết.

Tần Liễu thốt ra.

Yến Phượng Phượng hỏi:

- Sư tôn, cái gì là Tử Tinh Thiết, ta sao lại chưa nghe nói qua?

Tần Liễu nói:

- Trong cực phẩm kim loại, cũng có phân ra ưu khuyết, mà nổi danh nhất là thập đại danh thiết, Tử Tinh thiết đúng là trong thập đại danh thiết, bài danh thứ bảy, Tử Tinh thiết ẩn chứa lực lượng kết tinh hóa, đại bộ phận vật thể, chỉ cần bị ánh sáng tím chiếu qua, lập tức kết tinh, cho dù là tài liệu cùng phẩm gia, bị ánh sáng tím chiếu khá lâu, cũng sẽ xuất hiện tổn thương, cực kỳ bá đạo.

- Thanh kiếm này chính là Thiên Hạt Kiếm?

Mộ Dung Khuynh Thành cảm giác Thiên Hạt Kiếm trong tay Diệp Trần tựa hồ ngoại trừ ánh sáng tím lợi hại một chút, những thứ khác đều rất bình thường, bằng không, sau khi rút ra sao một chút động tĩnh cũng không có.

Ngân!

Mộ Dung Khuynh Thành vừa dứt lời, Thiên Hạt Kiếm trong tay Diệp Trần đột nhiên bắt đầu phóng lớn, từ bốn xích hai biến thành một trượng, hai trượng, ba trượng, ... , mười trượng, Thiên Hạt Kiếm cực lớn mười trượng, so với cả người Diệp Trần thì hơn không biết bao nhiêu lần, đã không thể nào nhìn thấy thân ảnh Diệp Trần nữa rồi.

Thiên Hạt Kiếm biến lớn, động tĩnh tạo thành thập phần khủng bố, kiếm khí trong kiếm trủng, càng lúc càng mạnh mẻ, giống như gió lốc, sau một khắc, tất cả bảo kiếm tự động rút ra, lơ lửng giữa không trung, lấy Thiên Hạt Kiếm làm trung tâm, chậm rãi xoay tròn, như là Vạn Kiếm triều bái.

- Đây mới thực là Thiên Hạt Kiếm?

Kim Kiếm Vương tròn xoe mắt.

- Quả nhiên là cực phẩm bảo kiếm, Thiên Hạt Kiếm!

Diệp Trần cười ha ha, Thiên Hạt Kiếm lớn mười trượng, thập phần trầm trọng, sợ có hơn vạn cân, cử động trên tay, như giơ lên một tòa núi nhỏ, trong nhận thức của hắn, chỉ có một ít bán cực phẩm Bảo Khí đặc thù là có thể biến lớn ra, cũng chỉ có cực phẩm Bảo Khí mới có công hiệu này thôi, mà hắn vừa rồi đã kiểm tra cẩn thận, đây thật là cực phẩm bảo kiếm, hàng thật giá thật.

- Diệp Trần, chúc mừng, Thiên Hạt Kiếm ẩn chứa Tử Tinh thiết, cho dù trong cực phẩm Bảo Khí, cũng thuộc về lợi khí nhất lưu.

Tần Liễu thập phần hâm mộ vận khí của Diệp Trần, có bao nhiêu Vương giả Sinh Tử Cảnh muốn một thanh cực phẩm Bảo Khí tốt cũng không được, mà Diệp Trần chẳng qua chỉ là tu vị Linh Hải Cảnh hậu kỳ mà đã có một thanh cực phẩm bảo kiếm rồi, nói ra, khẳng định khiến vô số người đỏ mắt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 851: Thiên Hạt Kiếm. (5)

- Cái này khả năng chính là cơ duyên của ta a!

Diệp Trần đang lạc ấn linh hồn ấn ký lên Thiên Hạt Kiếm, nếu không làm thế thì không có biện pháp khiến Thiên Hạt Kiếm nhỏ đi, Thiên Hạt Kiếm không biến nhỏ, chẳng những chiếm không gian lớn, cũng không cách nào sử dụng nữa.

- Đúng, ngươi là một trong những người có chìa khóa, tất nhiên có cơ duyên không nhỏ, Thiên Hạt Kiếm vốn nên do ngươi đạt được.

Tần Liễu ngẫm lại cũng đúng, bốn cái chìa khóa, bốn người đạt được, người lấy được, là người có Đại Khí Vận, cơ duyên phong phú.

Lạc ấn linh hồn ấn ký lên Thiên Hạt Kiếm thập phần đơn giản, trải qua vài vạn năm, linh hồn ấn ký do Thiên Hạt Vương khắc lên trên Thiên Hạt Kiếm đã sớm tiêu hao không còn gì, Thiên Hạt Kiếm lúc này, là vật vô chủ, lạc ấn linh hồn ấn ký lên vật vô chủ, không có bất cứ trở ngại nào cả, chỉ là hơi phức tạp một chút thôi.

Rất nhanh, Diệp Trần thành công tại lạc ấn lên Thiên Hạt Kiếm linh hồn ấn ký của mình.

- Nhỏ lại.

Diệp Trần thông qua linh hồn ấn ký, khống chế được Thiên Hạt Kiếm.

Hô!

Thiên Hạt Kiếm trở về nhỏ như ban đầu, bốn xích hai thốn.

Tay phải nắm chặt Thiên Hạt Kiếm, Diệp Trần không rót vào Chân Nguyên, tùy ý huy vũ hai cái.

Xoạt xoạt!

Trong hư không, xuất hiện hai đạo tinh ngấn, đó là biểu hiện không khí bị kết tinh hóa, có thể tưởng tượng, dù là một người bình thường, nắm Thiên Hạt Kiếm, cũng có thể giết chết một võ giả lợi lại, điều kiện tiên quyết là hắn có thể nhấc lên được, Thiên Hạt Kiếm này, chừng hơn vạn cân nặng, khí lực của Diệp Trần vượt qua bốn mươi vạn cân, cộng thêm sức bật Chân Nguyên rất mạnh, không dưới mấy mươi vạn cân, mới có thể vung lên.

- Thanh Thiên Hạt Kiếm này là cực phẩm bảo kiếm, ngươi có lẽ nên giao cho ta thì có thể sống lâu vài năm, nếu không ta để lộ tin tức, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Kim Kiếm Vương chẳng biết lúc nào đã điều dưỡng tốt thân thể, đứng lên, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào kiếm trong tay Diệp Trần, ồm ồm nói.

Diệp Trần liếc mắt đánh giá Kim Kiếm Vương:

- Chỉ sợ ngươi cũng không giữ được?

- Ta có thủ đoạn của ta, ngươi tốt nhất nghĩ cho kĩ, nghĩ sai thì hỏng hết, có thể sẽ tha cho ngươi một mạng, đương nhiên, ta cũng sẽ không lấy không ngươi Thiên Hạt Kiếm, ta sẽ đền bù nhất định cho ngươi, trái lại, nếu như ngươi không đáp ứng, như vậy việc ngươi đạt được Thiên Hạt Kiếm sẽ bị tiết lộ ra ngoài, tin rằng số lượng Vương giả Sinh Tử Cảnh ngấp nghé Thiên Hạt Kiếm cũng không ít đâu.

- Thật có lỗi, không có khả năng.

Diệp Trần thần sắc lạnh như băng.

- Vậy ngươi cũng đừng trách ta.

Vèo một tiếng, Kim Kiếm Vương lao khỏi kiếm trủng, tốc độ tăng lên tới cực hạn, rất hiển nhiên, hắn cũng sợ Diệp Trần và Tần Liễu liên thủ.

- Không thể lưu hắn!

Tần Liễu lấy ra Phương Thiên chùy, muốn ra tay.

- Tiền bối, để cho ta tới.

Diệp Trần tự nhiên sẽ không bỏ qua Kim Kiếm Vương, như nếu như đối phương không uy hiếp hắn, hắn có lẽ sẽ hơi chút do dự, sẽ không lập tức hạ sát thủ, nhưng hiện giờ, đã không như vậy nữa rồi đối phương hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Cầm trong tay Thiên Hạt Kiếm, Diệp Trần giơ lên cao, Chân Nguyên hùng hậu theo huyệt lao cùng trên lòng bàn tay, quán chú vào trong Thiên Hạt Kiếm.

Ngân!

Ánh sáng tím như hoa trên Thiên Hạt Kiếm tăng mạnh, sáng lên một vầng sáng tử sắc, cùng lúc đó, mũi kiếm diễn sinh ra một vòng kiếm quang tử sắc, phun ra nuốt vào bất định.

- Đi!

Trên trán Diệp Trần lộ ra một sợi gân xanh, hai tay vung lên, Thiên Hạt Kiếm chém xuống.

Không ai có thể hình dung một kiếm này kinh diễm đến cỡ nào, thời gian trong kiếm trủng, phảng phất như chậm lại, cho đến bất động, tất cả vật thể vận động, đều dừng lại một khắc này, mà tốc độ bay vút của Kim Kiếm Vương, càng ngày càng chậm, bản thân của hắn lại không phát giác ra chút nào.

Kiếm quang tử sắc, tựa như lưu quang tử sắc bay vút trong vũ trụ tinh

không, trong nháy mắt chém vào sau lưng Kim Kiếm Vương, làm cho đối phương ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Cờ- rắc!

Thân thể của Kim Kiếm Vương trực tiếp một phân thành hai, thế còn chưa hết, thi thể bị phân thành hai nửa, lập tức kết tinh hóa, như một khố tử sắc thủy tinh, sau khi tử sắc kiếm quang bổ ra thân thể Kim Kiếm Vương, dư thế không tiêu, vách tường kiếm trủng cũng bị đánh thủng, đánh lên vách tường thông đạo ở đối diện, vách tường thông đạo ở đối diện tự nhiên ngăn không được, cứ như vậy, tử sắc kiếm quang không biết đã đánh thủng bao nhiêu mặt vách tường, mới dừng lại.

Phanh!

Hai nửa thi thể kết tinh hóa rơi trên mặt đất, ngã nát bấy.

Một kiếm, Kim Kiếm Vương chết thảm, hơn nữa còn là loại chí tử không chút dây dưa.

Hô!

Trông thấy Kim Kiếm Vương bị giết chết, Diệp Trần trùng điệp thở ra một hơi, mặt sắc vô cùng tái nhợt, giọt giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, một kiếm vừa rồi kia, rõ ràng đã rút toàn bộ Chân Nguyên trong cơ thể hắn, không lưu lại chút mảy may, tựa hồ hận không thể hút luôn cả máu huyết của hắn ra ngoài vậy, loại cảm giác mất mác khi Chân Nguyên tiêu hao sạch sẽ này, khiến Diệp Trần hết sức yếu ớt, Thiên Hạt Kiếm cũng nắm không nổi, chạm vào mặt đất.

- Thiên Hạt Kiếm này, quả thật chính là một hắc động không thể lấp đầy.

Diệp Trần ẩn ẩn phát giác được, một thân Chân Nguyên của mình, cũng chưa hẳn có thể khiến Thiên Hạt Kiếm phát huy ra một kiếm toàn lực, có thể có năm sáu thành uy lực, đã rất tốt, có lẽ phải tới cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, mới có thể hoàn toàn phát huy ra tác dụng của Thiên Hạt Kiếm.

- Cũng may ta có Thần Long huân chương.

Thần Long huân chương là huân chương cao nhất của Long Thần Thiên Cung, đồng thời cũng là một kiện bảo vật, có thể chứa đựng Chân nguyên tương đương với một phần ba Diệp Trần.

Kích hoạt Thần Long huân chương, đại lượng Chân Nguyên quán chú vào trong cơ thể Diệp Trần, Chân Nguyên này đồng căn đồng nguyên với Chân Nguyên của Diệp Trần, không có một tia xung đột.

- Thật là đáng sợ!

Bọn người Tần Liễu Mộ Dung Khuynh Thành âm thầm tắc luỡi, một kiếm này của Diệp Trần không có bất kỳ huyền ảo nào, cũng chỉ là chân nguyên rót vào Thiên Hạt kiếm, sau đó chém ra một đạo kiếm quang thôi, nhưng uy lực đạo kiếm quang này, vô cùng khủng bố, Phương Thiên chùy trong tay Tần Liễu coi như là Cực Phẩm Bảo Khí thấp kém, luận uy lực, chỉ sợ không bằng một phần ba Thiên Hạt kiếm, đây còn là vì Diệp Trần không thể nào phát huy ra uy lực cực hạn của Thiên Hạt kiếm đấy, nếu không, Phương Thiên chùy ngay cả một phần năm cũng chưa hẳn bằng được.

- Diệp Trần, Thiên Hạt kiếm là Vô Thượng bảo vật, cho dù uy lực lớn, cũng không thể sử dụng tùy tiện được, một khi bị Vương giả Sinh Tử Cảnh biết ngươi có Thiên Hạt kiếm, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Tần Liễu nhắc nhở Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 852: Vương Giả Đều Xuất Hiện. (Thượng)

- Đúng, Vương giả Sinh Tử Cảnh không có Cực Phẩm Bảo Khí rất nhiều, mà Thiên Hạt kiếm hiển nhiên không phải là Cực Phẩm Bảo Khí bình thường, nó sẽ khiến các Vương giả trở nên điên cuồng đấy.

Tôn Thiên Lãng thu hồi ánh mắt trên thân Thiên Hạt kiếm, gật đầu nói.

- Không cần lo cho ta.

Diệp Trần đương nhiên biết rõ đạo lý tài vật không thể lộ ra ngoài, chỉ có dưới tình huống không có chút sơ hở nào, mới có thể sử dụng.

Trong kiếm trủng, bảo kiếm rất nhiều, sau khi thu Thiên Hạt kiếm, Diệp Trần lại thu bảy tám chuôi bán Cực phẩm bảo kiếm cùng với mấy trăm chuôi Thượng phẩm bảo kiếm, bốn người Tần Liễu cũng thu không ít, lấy đi toàn bộ bảo kiếm ngoài Trung phẩm, bảo kiếm còn thừa lại trong kiếm trủng, đột nhiên gãy ngang, sau đó nhanh chóng mục nát, nguyên lai những Hạ phẩm bảo kiếm và Trung phẩm bảo kiếm này sở dĩ có thể bảo tồn vài vạn năm, là vì kiếm trủng có một không gian phong kín, lại có đông đảo kiếm khí ma luyện, hiện giờ chủ kiếm đã bị lấy đi, Hạ phẩm bảo kiếm và Trung phẩm bảo kiếm lập tức sụp đổ.

- Chúng ta đi!

Năm người Diệp Trần rời khỏi kiếm trủng.

Đa số bảo vật trong mộ địa Thương Lang Vương, Hỏa Điểu Vương, Bạch Dương Vương cùng với Thiên Hạt Vương rất nhiều, người tiến vào đây, miễn là còn sống, cơ hồ đều có thu hoạch, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, nếu so với mộ địa Tứ Cực Đại Đế, bốn tòa mộ địa trước chẳng qua chỉ là tiểu đả tiểu nháo thôi.

Mộ địa Tứ Cực Đại Đế chính là Đế Chi Mộ, mà Tứ Cực Đại Đế cũng không phải là Phong Đế Vương giả ngày nay, mà là loại thiên cổ anh hùng có thể lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bia, nếu phục sinh lại, chỉ cần một tay là đủ để khiến thế giới Chân Linh này mây mưa thất thường, khống chế thiên hạ rồi, cái gì Hư Hoàng, cái gì Không Đế, đều là phù vân, cũng chỉ có Phong Đế Vương Giả có thể lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bia mới có thể cùng hắn tranh phong, đáng tiếc, thời đại hôm nay, đã không còn loại Phong Đế Vương giả này nữa rồi.

Mộ địa Tứ Cực Đại Đế mặc dù tốt, nhưng mọi người cũng biết, tiếp theo đã tới phiên Vương giả Sinh Tử Cảnh ra sân, bọn hắn chỉ có thể đứng bên cạnh thôi, nếu vận khí tốt thì có thể lượm lặt được chút gì đó, điều kiện tiên quyết là, mộ địa Tứ Cực Đại Đế không có gì nguy hiểm, đương nhiên, khả năng này rất nhỏ.

Thông qua mộ địa Thiên Hạt Vương, năm người Diệp Trần đi đến một quảng trưởng rộng lớn.

Toàn bộ quảng trường được tạo thành từ cự thạch huyền thanh sắc, ở bốn góc quảng trương, phân biệt đứng sừng sững một pho tượng, có phong tượng Thương Lang, pho tượng Hỏa Điểu, pho tượng Bạch Dương, cùng với pho tượng Thiên Hạt, mà ở trung ương quảng trường, một pho tượng nhân loại càng thêm cao lớn sững sừng đứng đó, pho tượng nhân loại này cao chừng trăm mét, chỉ dùng một loại cự thạch không biết tên tạo thành, mặt ngoài pho tượng hiện lên đại khí quang huy cổ xưa.

Pho tượng nhân loại thần sắc trang nghiệm, vai rộng chân dài, tay phải đưa ra ngoài, cái tay này không có gì khác lạ, nhưng lại mang đến cho người khác một loại cảm giác lật tung Thiên Địa, trùng tạo tứ cực ảo giác, cho dù là Diệp Trần, tim cũng đập rộn lên, bị khí thế của pho tượng trùng kích thoáng một phát.

- Pho tượng Tứ Cực Đại Đế!

Tần Liễu ngửa đầu, ngữ khí sùng kính.

Tôn Thiên Lãng nói:

- Nhân kiệt cái thế bảy vạn năm trước, hắn nếu như còn sống trên đời, vậy thì cao minh đến mức nào chứ, bất kể hạng thiên tài nào, hạng Vương giả nào, đều phải bị bao phủ dưới bóng mờ của hắn.

Đã rất lâu không sinh ra Phong Đế Vương giả có thể lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bia rồi, Hư Hoàng đã thử qua, nhưng không được, Không Đế thử qua, cũng không được, từ khi sau thời đại vị Phong Đế Vương giả Nguyên Hoàng, người cuối cùng lưu được dấu vết trên Đế Ngân Bia, đã có vô số người thử qua, nhưng đều đã thất bại, tạo thành một cái cổ nhân luận điệu không cách nào vượt qua được, cho rằng thời đại này, đã xuống dốc rồi, không thể sinh ra loại cái thế nhân kiệt kinh thiên động địa như thế nữa.

- Hắn đến rồi.

- Hắn có mang theo chiếc chìa khóa thứ ba!

Năm người Diệp Trần đến, hấp dẫn sự chú ý của không ít người, bất quá ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Diệp Trầc, bởi vì hắn có chìa khóa của chòm Bạch Dương

- Diệp Trần.

Đạm Đài Minh Nguyệt đã đi tới.

- Chuyện gì?

Đạm Đài Minh Nguyệt nói:

- Ta có chìa khóa thứ tư, cộng thêm chìa khóa của Khương Thiên, Hạ Hầu Tôn cùng với ngươi nữa, vừa vặn bốn thanh, có thể mở ra đại môn mộ địa Tứ Cực Đại Đế rồi.

- Chiếc chìa khóa thứ tư ở trên người ngươi?

Diệp Trần sớm đã hoài nghi, không thể tưởng được chìa khóa của chòm

Thiên Hạt thật sự ở trên người đối phương, như vậy đối phương khẳng định cũng đã tập luyện qua thức mạnh nhất của Phá Hư Chỉ- - thức thứ tư.

- Không sai.

Đạm Đài Minh Nguyệt gật đầu.

- Có thể, chúng ta đi qua đi!

Diệp Trần cũng không từ chối, chiếc chìa khóa thứ ba ở trên người hắn, hắn không qua cũng phải qua, nếu không sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

- Cửa chuẩn bị rồi.

Mọi người thấy bốn người Diệp Trần Đạm Đài Minh Nguyệt đi đến đại môn mộ địa, nguyên một đám ngừng thở, không nháy mắt lấy một cái nhìn chằm chằm vào đại môn mộ địa.

- Bắt đầu.

Đạm Đài Minh Nguyệt dẫn đầu cắm chìa khóa của mình vào.

Khương Thiên liếc qua Diệp Trần, cũng đâm vào chía khóa của mình.

Sau đó là Hạ Hầu Tôn, Diệp Trần.

Bốn thanh chìa khóa đồng loạt cắm vào, đại môn mộ địa lập tức bắn ra một cổ hào quang khiến người khác không thể nhìn thẳng, một cổ đại lực bàng bạc, đánh bay bốn người ra ngoài.

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Đại môn mộ địa không lập tức mở ra, mà là bay ra bốn đạo hào quang rất nhỏ, phân biệt bắn về phía bốn người Diệp Trần, tốc độ cực nhanh.

Diệp Trần lanh tay lẹ mắt, thò tay bắt lấy hào quang bắn về phía mình.

Mở ra tay, là một khối ngọc giản.

- Ngọc giản?

Diệp Trần mặt lộ vẻ nghi hoặc, theo hắn biết, ngọc giản là để tồn trữ áo nghĩa võ học hoặc là bí pháp đẳng cấp cao thôi.

Nghiêng đầu nhìn về phía ba người Đạm Đài Minh Nguyệt, Diệp Trần phát hiện bọn hắn cũng đoạt được một khối ngọc giản, nguyên một đám mặt lộ vẻ khác thường.

- Ngọc giản, nhất định là võ học của Tứ Cực Đại Đế.

- Đạt được chìa khóa rõ ràng có nhiều chỗ tốt như vậy.

Mọi người trên quảng trường hô hấp dồn dập, hận không thể đi lên cướp đoạt, bất quá bọn hắn lại không dám quang minh chính đại làm thế, nhiều nhất chỉ vụng trộm ngấp nghé thôi.

- Xem đã nói sau.

Linh hồn lực của Diệp Trần xâm nhập vào trong ngọc giản.

Cùng lúc đó, trước bốn tòa mộ địa xuất hiện một đám khách không mời mà đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 853: Vương Giả Đều Xuất Hiện. (Hạ)

Đám khách không mời này quá cường đại, thân hình lập lòe một cái, liền giống như thuấn di vậy, có thể xuất hiện ở bất kì vị trí nào, ngay cả vách tường thông đạo cũng không thể ngăn cản bọn hắn, bọn hắn không phải là người bình thường, mà chính là Vương giả Sinh Tử Cảnh hàng thật giá thật.

- Ha ha, vận khí không tệ, rõ ràng thoáng cái lại gặp được bốn tánh mạng dị loại, cái này hẳn là Ám Ảnh Quỷ Bức a, có thể bồi dưỡng thành dị loại sát thủ, Chiếu Trạch Vương này có thể để bảo vệ sơn môn, hai Bộ Sát Giả Chi Hậu này, có thể sản xuất vô số tơ nhện ngàn năm.

Vách tường thông đạo cứng rắn nhộn nhạo như gợn nước, một hắc y lão đầu đi ra từ vách tường thông đạo, hắc y lão đầu ánh mắt không có gì khác lạ, nhưng Ám Ảnh Quỷ Bức Vương bị hắn nhìn chằm chằm vào, cảm giác thân thể đều chết lặng, không cách nào nhúc nhích.

- Là Vương giả Sinh Tử Cảnh, đáng chết, nơi này sao có thể có Vương giả Sinh Tử Cảnh tới chứ.

Ám Ảnh Quỷ Bức Vương trước đây còn hăng hái giờ mặt mũi tràn đầy tuyệt vọng, gặp được Vương giả Sinh Tử Cảnh, chạy trốn đã là hy vọng xa vời rồi, mà ngay cả tự sát cũng không thể làm được ấy chứ.

Xèo... xèo!

Bộ Sát Giả Chi Hậu phát ra tiếng xèo xèo loạn xạ, trong con mắt nhỏ tràn đầy sợ hãi.

- Không cần sợ, ta sẽ không giết các ngươi đâu.

Hắc y lão giả tay khẽ vẫy, Ám Ảnh Quỷ Bức Vương thân bất do kỷ bị

bắt tới, sau đó hóa thành một đoàn hắc mang, tiến vào trong Ngự Thú Bài bên hông hắc y lão giả.

Thu Ám Ảnh Quỷ Bức Vương, hắc y lão giả lại chụp vào Chiếu Trạch Vương.

- Dạ Quỷ Vương, tánh mạng Chiểu trạch này để lại cho ta đi.

Vách tường thông đạo đối diện hiện lên một gợn sóng màu vàng đất, một trung niên thân thể hùng tráng cao lớn đi ra, vung tay lên, trói buộc của hắc y lão giả trên người Chiếu Trạch Vương lập tức bị đánh tan, sau đó Chiếu Trạch Vương bị trung niên cao lớn bên kia thu lại.

- Ngự Thú Vương, ngươi dám tranh với ta sao.

Hắc y lão giả Dạ Quỷ Vương tròng mắt hơi híp, sát khí lộ ra, đây là ánh mắt chỉ siêu cấp sát thủ mới có, nó trược tiếp kích thẳng vào linh hồn.

- Có gì không dám.

Trên người Ngự Thú Vương nổi lên một vầng sáng màu vàng đất, ngoài thân vết rách trải rộng, thoạt nhìn thập phần cứng rắn, nhìn ra được, nếu so sánh với lần trước khi ở vị diện chiến trường, tu vị của Ngự Thú Vương rất có tiến triển, hẳn là đã luyện hóa được hai khỏa Thông Nguyên Tinh giao dịch được với Hắc Lôi Vương, tu vi gia tăng lên bốn mươi năm.

- Hừ, kẻ đần mới chính diện chiến đấu với người, bất quá coi chừng một ngày sẽ chết dưới ám sát của ta đấy.

Sát khí trên người Dạ Quỷ Vương vừa lên liền thu lại, tu vị của hắn cũng chỉ tương đương với Ngự Thú Vương, nhưng Ngự Thú Vương tu luyện Thổ hệ chân nguyên, chủ tu lại là Thổ Chi Áo Nghĩa, về mặt phòng ngự, hơn xa Vương giả đồng cấp, mà Dạ Quỷ Vương am hiểu lại là ám sát, sao có thể chính diện chống lại đối phương được, vậy không hợp với phong cách của hắn.

- Ngươi có bổn sự đó rồi hẳn nói.

Ngự Thú Vương một chút cũng không sợ Dạ Quỷ Vương, Vương giả Sinh Tử Cảnh trừ phi không chết không ngớt, nếu không sẽ rất ít khi xảy ra quyết đấu sinh tử, dù sao đánh không chết đối phương, sẽ nhiều thêm một kẻ địch khiến đêm ngủ không yên giấc.

Bộ Sát Giả Chi Hậu còn lại trước mặt hai vị Vương giả chính thức, lạnh đến phát run, nào có hương vị và hung ác của Bộ Sát Giả nữa, giống như thỏ trắng bé nhỏ đáng thương vậy.

- Thu!

- Thu!

Ngự Thú Vương và Dạ Quỷ Vương khẽ vẫy tay, riêng mình thu một Bộ Sát Giả Chi Hậu.

Bất quá sự tình lại không thuận lợi như vậy, trong hư không, không lý do xuất hiện hai tấm lưới lớn, bao phủ Ngự Thú Vương và Dạ Quỷ Vương.

- Người nào!

Ngự Thú Vương và Dạ Quỷ Vương kinh hãi, có thể bao phủ bọn hắn, tự nhiên là Vương giả Sinh Tử Cảnh, hơn nữa tu vị khẳng định trên bọn họ

- Hai vị thật to gan, dám ở trước mặt ta thu Tri Chu nhất mạch.

Phía trên thông đạo, gợn nước màu đen lưu chuyển, một cái vương tọa hạ xuống, vương tọa được buộc bằng một sợi tơ mỏng, ngồi ở trên vương tọa chính là một thiếu phụ diễm lệ mặc trường bào màu đen, bờ môi đỏ tía, trên trán thiếu phụ có bốn con mắt, chăm chú khép kín, khiến cho nàng vừa xinh đẹp, vừa nguy hiểm.

- Hắc Sơn Nữ Vương!

Dạ Quỷ Vương thân hình uốn éo, thoát ra từ lưới nhện, chau mày, nổi

lên thoái ý.

Hắc Sơn Nữ Vương này, không phải là nhân loại, mà là một đầu Tri Chu yêu tu thành Yêu Vương, trong ngang cấp, thực lực ủa Yêu Vương vốn trên cả nhân loại, đáng sợ hơn chính là, tu vị của Hắc Sơn Nữ Vương này ít nhất có tám trăm năm, hai người bọn họ cộng lại cũng không phải là đối thủ.

- Hắc Sơn Nữ Vương, người không biết không có tội, hai Bộ Sát Giả Chi Hậu này, thuộc về ngươi đấy.

Ngự Thú Vương thi triển thủ đoạn, giãy dụa khỏi lưới nhện, bất đắc dĩ nói.

Hắc Sơn Nữ Vương không trả lời, ngồi ngay ngắn trên vương tọa, nói với hai Bộ Sát Giả Chi Hậu:

- Tiểu gia hỏa, may mắn gặp được ta, nếu không các ngươi tựu phải trở thành sủng vật của người khác rồi.

Nói đến hai chữ sủng vật, trong mắt Hắc Sơn Nữ Vương hiện lên cừu hận.

Ông!

Ngay lúc ba người giằng co, một cổ không gian chấn động từ rất xa phóng tới, khí tức to lớn bao la mờ mịt khiến cho ba người không nổi lên nổi ý niệm phản kháng trong đầu.

- Là Huyền Hậu!

Ngự Thú Vương lẩm bẩm nói.

Ban đầu, ở bên trong chiến trường, một tia ý chí hình chiếu của Huyền Hậu đã khiến bọn hắn cảm thấy uy hiếp, lúc này Huyền Hậu đích thân tới, cỗ khí thế này, nếu so với ý chí hình chiếu thì còn mạnh hơn nhiều.

Về sự tình Huyền Hậu, nói ba ngày ba đêm cũng không hết, chỉ biết là

ngàn năm qua, nàng là Vương giả Sinh Tử Cảnh trẻ tuổi nhất bước vào cảnh giới Sinh Tử Cảnh, so với Ngự Thú Vương thì trẻ hơn nhiều lắm, nhưng luận thực lực, Ngự Thú Vương thúc ngựa đuổi cũng không kịp, rất nhiều người không cách nào tưởng tượng được, Huyền Hậu tấn cấp Vương giả Sinh Tử Cảnh không được mấy năm, làm sao đã có thực lực Vương giả đỉnh cấp, có thể so với Long Vương, Tà Vương cùng với Ngục Vương, những Vương giả đỉnh cấp khác.

Tư chất yêu nghiệt, lại có thực lực Vương giả đỉnh cấp, thủ đoạn quỷ thần khó lường, làm cho thanh thế Huyền Hậu thập phần cường đại, đủ để tất cả Vương giả trong thiên hạ kiêng kị, thế nên áp lực lên ba người, có thể nghĩ được.

- Huyền Hậu đã đến, mấy vị khác khẳng định cũng đến.

Hắc Sơn Nữ Vương đã quen kiêu ngạo, nhưng đối mặt với Huyền Hậu, cũng cúi đầu xuống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 854: Huyền Hậu Giá Lâm. (Thượng)

Nguyên điểm chấn động không gian cách nơi này rất xa, đoán chừng lối vào cấm địa vẫn còn, muốn chạy tới nơi này, Vương giả Sinh tử cảnh bình thường ước chừng cần thời gian một tuần trò, Vương giả đỉnh cấp thì cần thời gian một phần ba tuần trà, dù sao không gian trong cấm địa này, thập phần vững chắc, tốc độ xuyên thẳng qua không gian này chậm hơn ngoại giới không ít, nhất là trong mộ địa, có trận pháp vận chuyển, dù là Vương giả Sinh tử cảnh cũng cần tiến đến đại môn, liền kích phát tất cả trận pháp, thậm chí là trận pháp mộ địa Tứ Cực Đại Đế.

Sau khi thu hồi hai Bộ Sát Giả, Hắc Sơn Nữ Vương cũng không gây khó khăn với Ngự Thú Vương và Dạ Quỷ Vương, ngồi ngay ngắn trên vương tọa, lao đến phía trước, vách thông đạo cứng rắn vang lên.

Trước đại môn mộ địa Tứ Cực đại đế, trên mặt Diệp Trần lộ ra vẻ khiếp sợ, hắn không phải lấy được áo nghĩa võ học, cũng không lấy được bí pháp, mà là không gian áo nghĩa trụ cột so với hai thứ kia còn trân quý hơn.

- Không gian áo nghĩa của Tứ Cực Đại Đế đạt thành tựu cao, tuyệt đối là Đại viên mãn, đã đạt tới trình độ không thể tiến thêm được nữa, nếu tiến thêm một bước chính là Thiên Đạo pháp tắc rồi, không gian áo nghĩa trụ cột do hắn quy nạp ra, có thể khiến ta tìm hiểu không gian áo nghĩa dễ dàng hơn.

Quy nạp một loại áo nghĩa trụ cột nào đó phải ở môn áo nghĩa đó, đạt đến trình độ Đại viên mãn, nếu không quy nạp áo nghĩa trụ cột, tất nhiên sẽ sai lầm và nhầm lẫn, lui một bước mà nói, áo nghĩa không viên mãn, không có khả năng quy nạp ra cơ sở áo nghĩa, bởi vì chính hắn cũng không minh bạch hoàn toàn.

- Tứ cực đại đế không hổ là nhân kiệt Không gian áo nghĩa cái thế cường

đại nhất, một khi sáng tạo ra đến viên mãn, tạo ra Không gian áo nghĩa võ học lợi hại như thế nào, ít nhất cũng là cấp bậc đỉnh phong, đã có cơ sở Không gian áo nghĩa này, trong thời gian ngắn, cảnh giới Không gian áo nghĩa của ta có thể vượt qua tiểu thành cảnh giới.

Cảnh giới Không gian áo nghĩa hiện tại của Diệp Trần đã dừng lại ở hai thành tám phần, khoảng cách đến tiểu thành cảnh giới không xa, bất qua cảnh giới áo nghĩa có ba cửa khó khăn nhất, một cửa là tiểu thành, một cửa là đại thành, cái còn lại là Viên mãn, dựa theo phỏng đoán đạt đến tiểu thành cảnh giới của mình trước kia, cần thời gian ít nhất là nửa năm.

- Không biết ba người khác như thế nào rồi? Diệp Trần nghiêng đầu nhìn về phía ba người Đạm Đài Minh Nguyệt.

Biểu lộ của ba người khác thường, tựa hồ như Khương Thiên đã nhận được cái gì tốt lắm, nắm chặt quyền đầu của mình, ánh mắt lóe lên vẻ lăng lệ ác liệt, Hạ Hầu Tôn tức thì hăng hái, một loại dã tâm ẩn chứa trong khí thế khuếch tán ra, mà Đạm Đài Minh Nguyệt chỉ nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Trần, mỉm cười.

- Thu hoạch của ba người rất lớn a, cũng đúng, tất cả mọi người đều có chìa khóa, không có khả năng một mình ta được chỗ tốt, dựa vào bài danh của chìa khóa, thu hoạch của Đạm Đài Minh Nguyệt còn tốt hơn so với ta.

- Bất quá, cái đó với ta không sao cả, quản chuyện người khác làm gì, chỉ cần thu hoạch hợp tâm ý ta là tốt rồi.

Cơ sở Không gian áo nghĩa thập phần trân quý, đã đến cảnh giới Sinh Tử Cảnh, bất kể là có nguyện ý hay không, đều cần tham ngộ một ít Không gian áo nghĩa, dù sao địa phương mọi người sinh sống, cũng chính là một không gian.

- Người nào giết Bán bộ Vương giả Cổ gia ta.

Oanh!

Trong trung ương của tứ cực quảng trưởng, không gian giống như mặt gương bị vỡ vụn, một cỗ khí tức phá hư đáng sợ như nghiền nát không gian hiển lộ ra, làm từng đạo khí lưu tại quảng tràng trở nên cuông bạo dị thường, cùng lúc đó, một lão giả áo bào màu vàng đi ra, trong đôi mắt ẩn chứa sát cơ.

- Phá Hư Vương!

- Phá Hư Vương Cổ gia đến rồi!

Mọi người đều kinh hãi, Cổ gia có hai gã Vương giả Sinh tử cảnh, một là Đông Vương, một là Phá Hư Vương, lão giả áo bào màu vàng đúng là Phá Hư Vương.

Phá Hư Vương tới lần này, không phải vì báo thù cho Thiết Thủ Vương, đương nhiên, nếu như bối cảnh của đối thủ nhỏ yếu thì cũng không có gì đáng nói tới, lần này hắn đến là vì Thanh Đồng giáp, Thanh đồng giáp là Ngụy cực phẩm bảo khí phòng ngự, có linh thạch nhiều như thế nào cũng không mua được, Cổ gia sao có thể để Thanh Đồng giáp rơi vào tay người khác.

Đối với Vương giả Sinh tử cảnh mà nói, Ngụy cực phẩm bảo khí tương đương với Cực phẩm bảo khí, loại này tại Cổ gia thì thập phần trân quý, và cũng chỉ gia tộc Đông Hoàng cổ xưa mới dư thừa Ngụy cực phẩm bảo khí cho Bán bộ Vương giả mang thường xuyên, nhưng không có nghĩa là Cổ gia không quan tâm đến Ngụy cực phẩm bảo khí, ngược lại, bọn hắn rất quan tâm, Ngụy cực phẩm bảo khí tuyệt đối được coi là truyền thế chi bảo của Cổ gia.

Thời điểm Phá Hư Vương xuất hiện, Vương giả Sinh tử cảnh khác cũng tới không ít, trong bọn họ, đều có Bán bộ Vương giả thuộc thế lực của mình thảm tử trong cấm địa, bất quá bọn hắn không đồng dạng với Phá Hư Vương, vừa lên là lấy thế đè người, chủ yếu là những Bán bộ Vương giả phái ra đều không có Ngụy cực phẩm bảo khí, lại nói, Bán bộ Vương giả có thể xuất hiện trong cấm địa, nếu một người không có hậu thuẫn phía sau, lại hạ độc thủ với đối phương, vậy thì chẳng khác gì tuyên chiến với thế lực

phía sau đối phương, đây là thập phần không khôn ngoan.

- Phá Hư Vương đã đến, không biết Đông Vương có đến hay không.

- Có lẽ đã đến, chắc đang âm thầm ẩn tàng ở đâu đó, yên lặng theo dõi kì biến, hoặc là chưa tới. Vương giả Sinh tử cảnh ở đây nhao nhao nghị luận vụng trộm.

Vương giả Chân Linh đại lục, đại khái chia làm bốn cấp bậc, đẳng cấp thứ nhất là Phong đế Vương giả, cấp bậc thứ hai là đỉnh cấp Vương giả, cấp bậc thứ ba là Vương giả bình thường, Cổ gia tuy không phải là một trong tứ đại gia tộc trong thiên hạ, nhưng cũng không yếu bao nhiêu, nhất là Đông Vương, thực lực trước kia là Thượng đẳng Vương giả, vậy mà tứ đại gia tộc trong thiên hạ cũng không dám coi thường Cổ gia, mà những cao tầng Chân Linh đại lục, cũng tôn Cổ gia thành đại gia tộc thứ năm trong thiên hạ.

- Phá Hư Vương tiền bối, ta biết ai giết chết Thiết Thủ Vương. Quảng trường yên tĩnh một lát, chợt một giọng nói vang lên.

- Ân? Phá Hư Vương nhìn về hướng âm thanh vừa phát ra.

Cùng lúc đó, đại bộ phận người chung quanh cũng nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Diệp Trần cau mày, hắn đã biết, người vừa lên tiếng là Khương Thiên.

- Ngươi là ai? Phá Hư Vương hỏi.

Khương Thiên tự ngạo nói:

- Ta là Khương Thiên, sư phụ ta là Bắc Hải Không Đế.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 855: Huyền Hậu Giá Lâm. (Hạ)

- Môn hạ đệ tử của Bắc Hải Không Đế!

Ánh mắt những Vương giả Sinh Tử Cảnh nhìn về phía Khương Thiên lập tức thay đổi, bọn hắn chả coi Khương Thiên vào đâu, nhưng sư phụ Không Đế của hắn là một đại danh, có thể so với Hư Hoàng, đáng tiếc chỉ một mực ở tại Bắc Hải, cho nên người bình thường ở Chân Linh đại lục cũng không biết tới.

- Nguyên lai là đệ tử Không Đế, ngươi biết ai giết Bán bộ Vương giả của Cổ gia ta? Thanh âm Phá Hư Vương nhu hòa đi.

Ánh mắt Khương Thiên nhìn về phía Diệp Trần, nói.

- Thời điểm Thiết Thủ Vương chết, ta có mặt tại hiện trường, trợ thủ đắc lực của sư phụ ta là Bạo Phong Vương cũng chết dưới tay hắn, mà kẻ ra tay, chính là hắn. Ngón tay Khương Thiên chỉ về phía Diệp Trần.

- Hắn? Ánh mắt mọi người tập trung lên người Diệp Trần.

- Tu vi Linh Hải Cảnh hậu kì?

Một vài Vương giả Sinh tử cảnh không nhịn được nhíu mày, một người trẻ tuổi tu vi Linh Hải Cảnh hậu kì, lại có thể giết chết hai gã Bán bộ Vương giả, chiến tích bực này quả thật kinh người.

- Là Diệp Trần!

- Diệp Trần cư nhiên có thể giết chết Thiết Thủ Vương và Bạo Phong Vương!

- Thật là đáng sợ!

Vương giả Sinh tử cảnh không nhận ra Diệp Trần nhưng những Vương giả và tuyệt đỉnh Tông sư khác nhận ra, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm.

- Diệp Trần!

Mộ Dung Khuynh Thành có chút khẩn trương, nắm chặt bàn tay Diệp Trần.

Diệp Trần nhẹ thở ra một hơi, nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Nàng đừng lo lắng, hắn sẽ không làm gì ta.

- Diệp Trần, ngươi yên tâm, hắn tối đa chỉ hù dọa ngươi thôi.

Tần Liễu cũng đã giết vài Bán bộ Vương giả, nhưng nàng căn bản không quan tâm, có cạnh tranh, sẽ có tử vong, huống chi chỉ một Cổ gia, há có thể gây khó dễ cho bọn họ.

- Kẻ này là Diệp Trần a!

Bên cạnh Đạm Đài Minh Nguyệt, chẳng biết lúc nào hiện ra khí tức của một mỹ phụ trung niên, linh hoạt kì ảo, tựa hồ so với tất cả Vương giả Sinh tử cảnh ở đây đều mạnh hơn.

- Là tổ nãi nãi!

Đạm Đài Minh Nguyệt gật gật đầu, mỹ phụ trung niên này không phải là ai khác, mà chính là Nguyệt Hậu, Vương giả Sinh tử cảnh của Đạm Đài gia tộc, cũng là đương kim tộc trưởng, trước khi Huyền Hậu xuất hiện, Nguyệt Hậu được cho là đệ nhất nữ vương của nhân loại, thực lực thâm bất khả trắc, và cũng nhờ Nguyệt Hậu mà Đạm Đài gia tộc mới có thể vững vàng đứng trong tứ đại gia tộc.

- Quả nhiên là thiếu niên nhân kiệt.

Nguyệt Hậu thập phần thưởng thức Diệp Trần, nàng rất rõ ràng sự tích của Diệp Trần, cảm thán thế gian lại có bực kì tài như thế này, đều hạ Minh Nguyệt và tiểu tử Độc Cô gia xuống dưới hắn.

- Có vẻ như ngươi là Diệp Trần, nghe đồn nơi ngoại giới, ngươi là thiên tài kinh diễm, hôm nay vừa thấy, quả nhiên có vài phần môn đạo, bất quá ngươi lại giết Bán bộ Vương giả của Cổ gia ta, lại đoạt lấy Thanh đồng giáp của hắn, có phải là không để Cổ gia ta vào mắt hay không.

Phá Hư Vương sững sờ, sau khi biết rõ thân phận Diệp Trần, hắn đã bỏ đi ý định đánh chết đối phương, dù sao hắn cũng không nghĩ cách báo thù cho Thiết Thủ Vương, chỉ là muốn đoạt lại Thanh đồng giáp, mặt khác, sẽ tất yếu làm cho đối phương nếm mùi đau khổ.

- Thiết Thủ Vương muốn giết ta, cho nên ta giết hắn, Thanh đồng giáp là chiến lợi phẩm của ta.

Diệp Trần trả lời rất đơn giản, Thiết Thủ Vương muốn giết hắn, hắn đương nhiên sẽ không để đối phương giết mình, về phần Thanh đồng giáp, là chiến lợi phẩm của hắn, đương nhiên, cũng không phải không thể thương lượng.

- Có đảm lượng, bất quá chỉ bằng vào lời nói của một mình ngươi thì không rõ ràng, như vậy đi, ngươi trả Thanh đồng giáp lại, mặt khác đi cùng ta đến Cổ gia thỉnh tội, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

- Thanh đồng giáp là chiến lợi phẩm của ta, Cổ gia các ngươi muốn thu hồi lại, ít nhất cũng phải bù cho ta một điểm tổn thất, về phần đến Cổ gia thỉnh tội, thứ cho ta nói thẳng là không thể, bởi vì ta không có làm sai.

- Chỉ sợ, ngươi không được phép cò kè mặc cả. Phá Hư Vương căn bản không có ý tứ thương lượng với Diệp Trần, ánh mắt lộ ra tia sắc bén.

- Phá Hư Vương, ngươi muốn như thế nào? Tần Liễu đi ra.

- Tông chủ Huyền Tông, chuyện này không quan hệ với Huyền Tông của ngươi. Phá Hư Vương hết sức kiêng kị Huyền Hậu sau lưng Tần Liễu, cho nên đối với Tần Liễu coi như là khách khí.

- Ai nói không quan hệ với Huyền Tông ta? Ngay tại thời điểm Tần Liễu nói chuyện, trên tầng không quảng trường, xuất hiện một hồi mênh mông cuồn cuộn chấn động không gian, một cánh cửa không gian hoa lệ hiện ra.

- Là nàng ta!

Nguyệt Hậu ngẩng đầu, trận trận tinh quang trong mắt lóe lên, làm không gian trước người nàng vặn vẹo đi.

Bên trong cánh cửa không gian, một cô gái áo trắng bước ra, lập tức, khí lưu cuồng bạo trên quảng trường lập tức tĩnh lặng lại, dường như chuột thấy mèo, không cách nào nhúc nhích được, mắt cô gái áo trắng như ngôi sao, ba búi tóc đen như thác nước, tuy rằng vẻ mặt bình thản, bất hỉ bất nộ, nhưng có một cỗ khí thế bễ nghễ thiên hạ tự nhiên bốc phát ra, đông đảo Vương giả Sinh tử cảnh trước mặt nàng đều như phai mờ, ảm đạm đi.

Huyền Hậu Yến Khinh Huyên giá lâm.

Diệp Trần hít sâu một hơi, mỗi lần nhìn thấy Huyền Hậu, đều có cảm giác bất đồng, lần thứ nhất gặp Huyền Hậu, Huyền Hậu chỉ như một nữ tử bình thường đang nuôi cá ven hồ, trên người không có chút khí thế đặc thù nào, lần này nhìn thấy Huyền Hậu, Diệp Trần nhớ tới sự rung động khi nhìn thấy bức họa của Huyền Hậu, Huyền Hậu trên bức họa, mang đến cho người ta một cảm giác phong hoa tuyệt đại, bễ nghễ thiên hạ.

- Phá Hư Vương, ngươi muốn giải Diệp Trần đến Cổ gia thỉnh tội?

Đi ra từ bên trong cánh cửa không gian, Diệp Trần nhìn về phía Phá Hư Vương.

Da mặt Phá Hư Vương giật giật, cười khan nói:

- Bán bộ Vương giả Cổ gia ta không thể chết vô ích, đương nhiên, Cổ gia ta cũng không thể không nể mặt mũi của ngươi và Long Vương, chỉ là muốn hắn đến thỉnh tội mà thôi, sẽ không làm khó hắn.

Nếu như không có Huyền Hậu và Long Vương, Phá Hư Vương đã sớm một quyền đánh chết Diệp Trần, để hắn về Cổ gia thỉnh tội, là đã rất nể mặt mũi hai người rồi.

- Chết, đó là nghệ không bằng người, như vậy đi, nếu ngươi có thể ngăn cản được một chỉ của ta, ta sẽ không quản chuyện Diệp Trần nữa, ý ngươi thế nào?

Huyền Hậu lạnh nhạt nói.

- Một chỉ?

Trên mặt Phá Hư Vương lộ vẻ do dự, nếu là Vương giả Sinh tử cảnh khác, đừng nói một chỉ, đại chiến ba trăm hiệp hắn cũng không sợ, bất quá, thực lực Huyền Hậu quá mạnh mẽ, dù chỉ là điểm chỉ thôi, cũng không phải Vương giả Sinh tử cảnh tầm thường có thể chống đỡ được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 856: Hai Đạo Khí Tức.

- Thế nào? Ngươi không dám? Vậy thì đừng quản chuyện này nữa.

Huyền Hậu hừ một tiếng.

- Được, một chỉ thì một chỉ, ta không tin một chỉ của ngươi có thể làm gì được ta.

Phá Hư Vương cũng có ngạo khí của mình, tu vi của hắn đã đạt sáu trăm năm, mà tu vi Huyền Hậu, tối đa chỉ là một ngàn năm mà thôi, trọng yếu nhất là, hắn mặc cực phẩm phòng ngự khôi giáp trên người, quyền sáo trên tay cũng là Ngụy cực phẩm bảo khí, nếu liều mạng, có thể ngăn trở được nhất chỉ của Huyền Hậu.

Vù!

Bên ngoài thân thể Phá Hư Vương lóe lên quang mang xích hoàng sắc, quang mang như tơ, đan dệt thành một cái kén, vững vàng thủ hộ Phá Hư Vương bên trong, cùng lúc đó, thân thể Phá Hư Vương cúi thấp xuống, nắm chặt hữu quyền lại, một vầng sáng chân nguyên ngưng kết trên cổ tay, vầng sáng này ẩn chứa Phá Hư áo nghĩa cực kì bá đạo, mỗi một vầng sáng, đều có thể san bằng một tòa sơn mạch nhỏ, hiện tại đang ở trên cổ tay Phá Hư Vương.

- Đến đi! Phá Hư Vương gầm nhẹ, hai mắt rừng rực như ánh đuốc.

- Xem ra ngươi đã chuẩn bị xong.

Huyền Hậu giơ tay phải lên, “phốc” một tiếng, đầu ngón tay trỏ bốc lên một đoàn hỏa diễm trong suốt, hỏa diễm trong suốt vừa ra, trong nháy mắt, nhiệt độ trong quảng trường giảm xuống gấp trăm lần, từng tầng từng tầng

băng sương kết lại trên mặt đất, chỉ có pho tượng Tứ cực đại đế là không bị băng sương bao trùm.

- Cảnh giới Băng sương áo nghĩa không kém gì ta.

Các chủ Hàn Băng Các cũng tới, mái đầu hắn bạc trắng, sắc mặt cực kì kinh ngạc,áo nghĩa chủ tu của Huyền Hậu không phải là Băng sương áo nghĩa, thậm chí trước kia, rất ít khi nhìn thấy Huyền Hậu thi triển Băng sương áo nghĩa, rất hiển nhiên, Băng sương áo nghĩa này, chỉ là một trong những áo nghĩa phụ trợ của Huyền Hậu.

- Tiếp chiêu!

Theo hướng Huyền Hậu điểm chỉ về Phá Hư Vương, hỏa diễm trong suốt hóa thành một bó tia sáng trong suốt, tu vi Sinh tử cảnh trở xuống khó có thể cảm ứng được tốc độ.

- Lại dùng võ học Băng sương áo nghĩa đối phó với ta.

Phá Hư Vương đại hỉ, quyền sáo bao trùm hữu quyền đánh ra, quyền kình gia trị trên vầng sáng chân nguyên tại cổ tay hắn đánh ra ngoài.

Phanh!

Một đóa băng hoa phóng ra trong hư không, quyền kình của Phá Hư Vương đủ để san bằng một ngọn núi, băng hoa hoàn toàn bị đông lại, động năng lập tức thanh linh, mà sau khi quyền kình bị băng hoa đông lại, bỗng nhiên bắn ra một vầng sáng trong suốt.

Cánh tay phải Phá Hư Vương bị vầng sáng trong suốt lan đến, trong nháy mắt liền bị đông lại.

- Cái gì!

Trên mặt Phá Hư Vương lộ vẻ kinh hãi tột độ, lấy thủ chưởng tay trái làm đao, xẹt qua bả vai cánh tay phải, tạp sát, cánh tay phải nối liền với vai

phải bị đứt đoạn, rơi xuống đất, chẳng những không nghiền nát, ngược lại còn đóng băng mặt đất phụ cận quảng trường lại, tầng băng dày đến vài mét.

- Điều này sao có thể? Băng sương áo nghĩa đã đạt tới cảnh giới đại thành.

Từng lớp băng mới đông lại lạnh lẽo vô cùng, đó chính là Băng sương áo nghĩa, cảnh giới hiện tại cũng đã đạt đến đại thành, nhưng rõ ràng, Băng sương áo nghĩa chỉ là áo nghĩa phụ trợ của Huyền Hậu, vậy mà đã đạt tới đại thành cảnh giới, phải biết rằng, càng về sau, càng khó tìm hiểu áo nghĩa, mấy trăm năm không có một tia tiến bộ gì cũng là điều bình thường, mà mỗi một tia tiến bộ, lực chiến đấu cũng sẽ tăng mạnh.

- Quả thật quá kinh người, áo nghĩa phụ trợ cũng đã đạt đến cảnh giới đại thành, người khác sống như thế nào đây.

Nguyệt Hậu cười khổ một tiếng, Băng sương áo nghĩa cảnh giới đại thành cũng không làm sắc mặt nàng thay đổi, mà điều làm nàng biến sắc chính là, Băng sương áo nghĩa của đối phương đã đạt tới cảnh giới đại thành, rất có khả năng là áo nghĩa chủ tu đã viên mãn.

Đương nhiên, áo nghĩa viên mãn cũng có phân chia cao thấp, áo nghĩa viên mãn dễ tìm hiểu và áo nghĩa viên mãn khó tìm hiểu chênh lệch cực lớn, nếu hai áo nghĩa này đụng độ nhau, dưới tình huống tu vi tương đương, rất có khả năng áo nghĩa viên mãn dễ tìm hiểu bị áo nghĩa viên mãn khó tìm hiểu kích sát, đây chính là chênh lệch.

Nhưng bất kể như thế nào, có thể tìm hiểu một áo nghĩa đến viên mãn, đã cực kì kinh người rồi.

- Không hổ là Huyền Hậu, chỉ tùy tiện xuất ra một chiêu cũng có uy lực bậc này.

Hô!

Bên cạnh Phá Hư Vương, bỗng nhiên hiện ra một quả cầu ánh sáng,

quang cầu cấp tốc bành trường ra đến vài mét, một bóng người đi ra từ trong quang cầu.

- Đông Vương.

Huyền Hậu nhìn về thân ảnh vừa đi ra khỏi quang cầu.

Đây là một trung niên vận văn sĩ bào, tướng mạo nho nhã, đôi lông mi cực kì hẹp và dài, mắt như mắt phượng, hắn giơ giơ ống tay áo lên, băng sương bốn phương tám hướng trên mặt đất tản ra, dần tan thành mây khói, lộ ra một mảng đất trống.

- Là Đông Vương!

- Không ngờ Đông Vương cũng tới.

- Cũng đúng, mộ địa Tứ Cực Đại Đế xuất thế, thực lực như Đông Vương, như thế nào có thể ngồi không.

Đông Vương trong mắt đông đảo Vương giả Sinh tử cảnh, phân lượng rất nặng, dù sao Chân Linh đại lục cùng với Tứ đại thiển hải, cũng chỉ có vài Phong đế Vương giả, đỉnh cấp Vương giả không vượt quá đầu ngón tay hai bàn tay, Đông Vương có thể tính là nhân vật có trọng lượng nhất dưới đỉnh cấp Vương giả.

- Ngươi không sao chứ?

Đông Vương nghiêng đầu nhìn về ánh tay bị đứt đoạn của Phá Hư Vương.

- Không sao.

Ngoài miệng Phá Hư Vương nói như thế, nhưng trong lòng lại sợ hãi không thôi, nếu như hắn không phải chớp thời cơ, cấp tốc chém cánh tay phải của mình xuống, hàn băng khí kia rất có khả năng lan ra toàn thân, lúc đó, dù không chết, cũng chịu thương thế thập phần kinh người.

Xì xì!

Vận chuyển Bất tử chi thân, cánh tay phải bị đứt rời của Phá Hư Vương nhanh chóng mọc ra, mà chân nguyên Phá Hư Vương cũng ngay lập tức bị mất một đoạn nhỏ, phần chân nguyên hao tổn này, khôi phục không dễ dàng, cần một thời gian đả tọa tu luyện rất dài.

- Đông Vương, ta cũng muốn so hai chiêu với ngươi.

Huyền Hậu khẽ phe phẩy ống tay áo, mở miệng nói.

Đông Vương mỉm cười, đáp:

- Còn nhiều cơ hội lần sau mà.

So chiêu với Huyền Hậu, Đông Vương không có lòng tin, cũng cảm thấy không cần thiết, Vương giả Sinh tử cảnh giao thủ, cần phải có ý nghĩa, không có ít nghĩa, rất ít người sẽ giao thủ.

- Diệp Trần, xem như ngươi may mắn, Thanh Đồng giáp tạm thời để cho ngươi bảo quản.

Đông Vương nhìn chăm chú Diệp Trần một cái, cái nhìn này, mang lại vô vàn ảo giác cho Diệp Trần, phảng phất như bị thế giới vứt bỏ đi, lâm vào bên trong một mảng hỗn độn, mà ánh mắt kia của Đông Vương, không có một tia cảm tình nào, trực tiếp tiến vào hồn hải Diệp Trần.

- Đông Vương tiền bối đã nói như vậy, Diệp Trần sẽ cố gắng hết sức.

Diệp Trần thoáng kinh ngạc trong lòng, trong cái nháy mắt vừa nãy, thế giới như biến đi, chỉ còn lại Đông Vương đang nhìn chăm chú về phía hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 857: Long Vương Đã Đến. (Thượng)

- Vương giả Sinh tử cảnh nắm giữ một tia linh hồn huyền bí, cho dù Kiếm hồn hay vũ hồn cấp năm cũng giống nhau cả, uy năng Vương giả Sinh tử cảnh biểu hiện ra đều vượt xa cảnh giới dưới Sinh Tử Cảnh, mà ý chí võ đạo của Đông Vương này, gần như là lục giai đỉnh phong.

Huyền Hậu hừ lạnh một tiếng, không nói gì, hốt nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn về phía xa nơi hư không, ở một nơi nào đó, có một cỗ khí tức cực kì mạnh mẽ, vượt xa tưởng tượng của nàng đang cực tốc bay đến.

Cỗ khí tức vô cùng cường đại, thế nhưng một đạo khí tức khác, chỉ có hơn chứ không kém, dường như đè ép cả phiến hư không, người chưa tới, cỗ đại khí huy hoàng đã đến, chấn kinh thiên địa.

Hai đạo khí tức cách không giao kích, tất cả mọi người ở đây đều yên tĩnh đi, không dám xuất ngôn.

- Là sư phụ.

Khương Thiên có thể cảm nhận được hơi thở của sư phụ Không Đế, lại có thêm một người nữa, không sai, đúng là có thêm Hư Hoàng, chỉ có Hư Hoàng mới mang loại đại khí này, làm ngộp cả đất trời.

- Hai vị Phong đế vương giả!

Diệp Trần đã sớm nghe qua tên tuổi của Hư Hoàng, hiện giờ đã gặp được, về phần Không Đế, danh tiếng trên đại lục mặc dù không bằng Hư Hoàng, nhưng với những người biết chuyện, Không Đế và Hư Hoàng tự nhiên đã là một bậc cao nhân, không chỉ có như thế, mỗi một vị Vương giả Sinh Tử Cảnh ở đây, trong mắt người bình thường, đều là nhân vật truyền kỳ, hắn mặc dù có thể nhìn thấy, không phải vận khí, mà là hắn đã muốn

chạm đến cấp bậc này, dù sao ở đây thực lực thấp nhất đều là những tông sư đứng đầu.

Oanh! Oanh!

Âm thanh vang lên như bọt nước vỡ tan, hai vòng hào quang cùng lúc hiện ra, từ trong hào quang, hai vị quân lâm thiên hạ bước ra, quả là long hổ song hành, uy vũ vô cùng, chỉ riêng thân ảnh đã mang đến cho người ta một cảm giác rất áp lực, vừa giống như trời, lại giống cả đất, thương mang mênh mông, gió cát cuồn cuộn điên cuồng.

Không Đế!

Hư Hoàng!

Đồng thời bước xuống!

- Lăng Thiên Hư, đã nhiều năm như vậy, thực lực của ngươi còn có thể phát triển thêm một bậc, bội phục.

Không Đế là một trung niên anh vĩ, bả vai rộng lớn giống như có thể mang cả trời đất, mũi rất cao và thẳng, môi mỏng, đôi mắt tựa như hai hắc động, ánh mắt thập phần tập trung, nhưng rốt cuộc vẫn không thể biết hắn đang nhìn về phía nào, cứ liếc qua nhìn lại, tất thảy mọi thứ như đều bị hút vào ánh mắt đó.

- Thực lực của ngươi cao sâu không lường được, chỉ sợ chừng hai năm nữa, ta cũng không phải đối thủ của ngươi.

Hư Hoàng là một nam tử trung niên mặc hoa phục, đầu đội Kim Quan, ánh mắt của hắn, giống như ẩn chứa từng phiến hư không, thôn tính cả đất trời, tuy nói nông sâu không thấy được, hơi kém Không Đế một bậc, nhưng cả người Hư Hoàng toát ra một loại khí thôn sơn hà, bao trùm nhật nguyệt.

- Ngươi thật là tâng bốc ta quá cao a!

Không Đế ảm đạm cười, ánh mắt nhìn vào pho tượng Tứ Cực Đại Đế giữa quảng trường Tứ Cực.

Ánh mắt Hư Hoàng cũng dừng lại trên pho tượng.

Không Đế thở dài:

- Ta và ngươi mặc dù đạt tới cùng một bậc, nhưng so với cổ nhân cũng không thể bằng, không biết từng bước đã gần hơn chưa, thật sự cái gì mới là cảnh giới.

- Đi đến thì sẽ biết.

Hư Hoàng thần tình lạnh nhạt.

- Là như vậy.

Không Đế khẽ nhếch đầu, ánh mắt cao ngạo, bên trong ẩn chứa điều gì, người thường khó mà tưởng tượng được dã tâm, khát vọng, cho đến khí phách.

- Sư phụ!

Khương Thiên hai ba bước đã đi tới, chắp tay hành lễ.

- Là ai giết Liên Phong?

Không Đế khẽ gật đầu, dò hỏi.

Nghe vậy, Khương Thiên nhìn về phía Diệp Trần.

- Ta đã hiểu.

Không Đế nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trần.

- Không tệ, không tệ, Lăng Thiên Hư, không ngờ Chân Linh đại lục của ngươi lại có thể xuất hiện kỳ tài như thế, đồ đệ ngươi cũng không bằng.

Hư Hoàng nói:

- Chuyện của Tiểu bối, ta không muốn quản, mỗi người đều có phúc khí, bất quá lệnh đồ hình như chịu thiệt trong tay hắn.

- Ha ha, đúng vậy!

Không Đế nói xong, liếc mắt nhìn Khương Thiên một cái.

Khương Thiên vội vàng cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

- Không Đế, Hư Hoàng!

Huyền Hậu thấy manh mối tựa hồ không thích hợp, liền đứng dậy.

- Tiểu nha đầu, vài thập niên không thấy, khí tức của ngươi ngay cả ta cũng không nhận ra rồi.

So sánh với Không Đế, Huyền Hậu Yến Khinh Huyên chỉ như một tiểu nha đầu.

Huyền Hậu cười nói:

- Nói thật, mọi người bảo thực lực ta với các ngươi tương đồng, nhưng đúng chỉ là mang tính biểu tượng.

Trong mắt thế nhân, Huyền Hậu tài mạo song toàn, nhân phẩm của nàng càng cao hơn, chính vì vậy mà làm cho nàng cao thêm một bậc, nhưng chính nàng cũng thấy không được như vậy, phong đế vương giả chính là phong đế vương giả, đứng đầu vương giả mạnh hơn đi nữa, cùng phong đế vương giả cũng có chênh lệch không nhỏ.

- Đây cũng không phải là khen tặng ngươi, ngay cả Khương Kiến ta cũng còn chưa cần phải khen ngợi nữa là.

Không Đế lắc đầu, thật sự không hề khen tặng Huyền Hậu- Yến Khinh Huyên, mười năm nay, phong đế vương giả và vương giả đỉnh tiêm đã không

còn ranh giới rõ ràng nữa, thập phần mơ hồ, mà thực lực của Huyền Hậu quả thật không thể làm cho người khác xem thường, phải biết rằng đến trình độ này của bọn hắn, tu vi thâm ảo mặc dù cũng rất trọng yếu, nhưng chưa hẳn đã vạn vô nhất thất, dù có một chút thủ đoạn huyền ảo có thể dùng để lấy yếu thắng mạnh, sinh tử cảnh, chính là một huyền ảo cảnh giới.

Huyền Hậu lắc đầu cười, không hề biện giải, đương nhiên, so với Không Đế chưa chắc đã hơn, nhưng ít ra còn có có một chút năng lực tự bảo vệ mình.

Ánh mắt của Huyền Hậu lại dời người Không Đế một lần nữa, nhìn về phía Diệp Trần, nói:

- Khương Kiến ta sẽ không ỷ lớn hiếp nhỏ, nhưng cũng không phải là không quan tâm đến thủ hạ, nếu không có ai biết làm thủ hạ của ta, giúp ta làm việc, ngươi giết Bạo Phong vương, thì thực lực của ngươi cũng đủ mạnh, nhưng thật ra trước khi sát hại đối phương ngươi cũng có thể giữ lại cho hắn một mạng, xem ra ảnh hưởng trên đại lục của Khương Kiến Không ta còn chưa đủ.

Không Đế thanh âm mặc dù không ẩn chứa sát khí, nhưng đám người Tần Liễu vừa nghe xong thì tóc gáy trên người dựng thẳng, hô hấp của Diệp Trần lại đột nhiên tăng nhanh.

Không Đế yếu hưng sư vấn tội!

- Không Đế!

Huyền Hậu nhíu mày.

Không Đế cũng không quay đầu lại, nói:

- Yên nha đầu, chuyện này, ta không thể bỏ mặc, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không lấy tính mệnh của hắn, cũng sẽ không khiến hắn không làm được chuyện gì.

- Vậy ý người là?

Trong lòng Huyền Hậu bất giác nảy lên ý nghĩ, nhưng cũng không cách nào đoán được ý tứ của Không Đế.

- Tiền bối, giết Bạo Phong vương, quả thật là ta nhất thời xúc động, không biết ngươi muốn ta trả giá thứ gì?

Diệp Trần không có ý định cãi lại đối phương, lại cãi với phong đế vương giả kia là một chuyện rất ngu xuẩn, chẳng khác gì chọc giận đối phương, chỉ làm bản thân hi sinh vô ích mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 858: Long Vương Đã Đến. (Hạ)

Không Đế hơi ngoài ý muốn, nói:

- Yên tâm, chuyện này đối với ngươi chưa hẳn đã xấu, ngược lại còn là chuyện tốt, ngươi rất đáng được nhận một cực phẩm bảo kiếm!

Không Đế vừa dứt lời, trong lòng Diệp Trần lộp bộp hạ xuống, thầm kêu không xong, hắn chưa từng nghĩ, Không Đế lại có thể nhìn thấu trữ vật Linh Giới, nhìn đến vật phẩm bên trong, đây quả thực là kỹ thuật thần kỳ chưa nghe bao giờ, hắn há có thể không sợ hãi.

Quả nhiên, khi Diệp Trần nhìn khắp bốn phía, phát hiện ngoại trừ một số nhỏ người ngoài, thần sắc những người khác nhìn về phía hắn thay đổi, có tham lam, có sát ý, có hảo ý, có vui sướng khi người gặp họa. . .

- Tiền bối. . .

Diệp Trần mở miệng muốn nói chuyện, định phân trần điều gì.

Không Đế lắc đầu,

- Ngươi không cần thử ta, phẩm cấp trữ vật Linh Giới cũng chỉ là trung phẩm, ta sao lại nhìn không thấu, ý của ta ngươi hiểu được, muốn mạng sống, muốn lập công chuộc tội, triệt tiêu tội đánh chết Liên Phong, giao cực phẩm bảo kiếm ra đây, nếu không trên trời dưới đất, ai cũng không thể cứu được ngươi.

- Xác thật có cực phẩm bảo kiếm, bản thân ta không chú ý.

Lúc Không Đế nói chuyện, Hư Hoàng cũng thi triển thủ đoạn, liếc mắt một cái nhìn xuyên Diệp Trần trữ vật Linh Giới, ở trong Trữ Vật Linh Giới

của Diệp Trần, Thiên Hạt kiếm phù phiếm ở chính giữa, tách ra một vầng sáng màu tím, từng hột kết tinh màu tím lơ lửng ở bốn phía, xa hoa, kiếm khí sắc bén.

- Không Đế, cực phẩm bảo kiếm này là chiến lợi phẩm của cá nhân Diệp Trần, ngươi làm như vậy, có phải là không nhân từ rồi không, ngoài việc này ta có thể thay hắn đáp ứng ngươi yêu cầu khác.

Huyền Hậu tự nhiên sẽ không để cho Diệp Trần giao ra Thiên Hạt kiếm, không nói làm vậy đối với danh dự của nàng sẽ có ảnh hưởng gì, chỉ riêng cực phẩm bảo kiếm, đã rất khó làm cho người ta tâm cam tình nguyện giao ra rồi, đợi khi Diệp Trần tiến vào sinh tử cảnh, lại có thêm một thanh cực phẩm bảo kiếm, có thể cho thực lực của hắn thêm phần mạnh mẽ.

- Yên nha đầu, ngươi có biết Khương Kiến Không ta nói một không hai, ta đã cho ngươi mặt mũi rồi, nếu không không cần ta động thủ cũng tuyệt đối đã nắm chắc khiến hắn biến mất khỏi thế giới này rồi.

Thanh âm Không Đế lạnh lùng.

- Ta đây tự nhiên biết, nhưng yêu cầu này, thứ không thể tòng mệnh.

Huyền Hậu khép mắt lại, rồi lại mở ra, trong trẻo nhưng lạnh lùng, sau lưng như có một cánh cửa không gian nặng nề, cũng không biết là nặng như thế nào.

- Yên nha đầu, vậy ngươi nghĩ ta hiện tại nên làm như thế nào?

Không Đế chắp sau lưng tay phải nhẹ nhàng nắm chặt quyền, không gian quanh thân đột nhiên vặn vẹo bể tan tành, sinh ra vô số nếp nhănmàu đen, phần đông Sinh Tử Cảnh vương giả chung quanh khiếp sợ, Không Đế cũng không vận chuyển chân nguyên, chỉ nắm chặt quyền, là có thể chấn Phá Hư Không, bậc thủ đoạn này, quả thực ngoài sức tưởng tượng.

- Muốn làm gì thì làm đi!

Huyền Hậu thập phần rõ ràng, muốn làm cho đối phương đánh mất chủ ý, so với lên trời còn khó hơn, một khi đã như vậy, không cần lãng phí miệng lưỡi, chỉ có thể đánh một trận hết sức.

- Tốt!

Không Đế quát to một tiếng tốt, một quyền đánh về phía Huyền Hậu.

Huyền Hậu dĩ nhiên không sợ, cánh cửa không gian sau lưng, do hư chuyển thực, Huyền Hậu như bị nuốt sống đi vào, Không Đế tiến lại hướng đó, thân ở giữa cánh cửa không gian, giống như dẫn tới một nơi xa xôi, vĩnh viễn cũng không thể tới.

Oanh oanh oanh rầm rầm. . .

Không Đế phát quyền, Hạo Nhiên cương mãnh, kích phá từng đợt nặng nề vào cánh cửa không gian, nhưng hình như bất kỳ vật gì đều không thể ngăn cản quyền của hắn.

Chỉ là, Không Đế càng tấn công, tốc độ cánh cửa không gian cũng càng nhanh, bảo trì cân bằng, khiến cho quyền kính không thể lại gần Huyền Hậu.

- Đây là Huyền Diệu vạn trọng môn sao?

Nhãn tình Không Đế nheo lại, thần sắc ngưng trọng không ít.

Những người khác cũng bội phục Huyền Hậu không thôi, Huyền Hậu huyền diệu chi đạo, bác đại tinh thâm, huyền ảo vô cùng, so với huyền diệu chi đạo tiền nhiệm Tu Luyện Giả - - Huyền Diệu Vương, chỉ có hơn chứ không kém, sóng sau xô sóng trước, toàn là tài năng tự thân của Huyền Hậu.

Hư Hoàng ở một bên xem cuộc chiến, biểu tình lạnh nhạt, Không Đế cùng Huyền Hậu đánh một trận, với hắn mà nói, cuộc chiến đang xem rất có giá trị, có thể cho hắn dễ dàng đánh giá được yếu điểm Không Đế và Huyền Hậu.

- Huyền Diệu vạn trọng môn mặc dù được xưng không người nào có thể phá, nhưng chưa hẳn có thể ngăn được ta.

Khí tức trên thân Không Đế càng cường đại, thật hiển nhiên, hắn chuẩn bị tấn công chính thức.

Nhưng vào lúc này, thân hình Không Đế bỗng nhiên dừng lại, nhìn lại hư không.

- Ha ha, Khương Kiến Không, gây chiến làm gì, đại gia ngồi xuống cùng nhau nói chuyện là được.

Khí tức vô cùng kinh khủng, đột nhiên xuất hiện, toàn bộ không gian quảng trường Tứ Cực trên không, chuyển động nặng nề, lập tức, một luồng khí so với Hư Hoàng cùng Không Đế còn cường đại hơn, từ trên trời giáng xuống, đừng nói những người từ sinh tử cảnh trở xuống không chịu nổi, mà ngay cả một vài Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường cũng cảm giác thân hình trầm trọng rất nhiều, bó tay bó chân.

- Này là bao nhiêu năm tu vi, 1500 năm, 2000 năm?

- Là Long Vương, chỉ có tu vi Long Vương mới có thể vượt qua Không Đế cùng Hư Hoàng.

- Long Vương cũng tới, xem ra hắn bế tử quan thành công.

Mọi người tâm tư thay đổi thật nhanh, lập tức đoán được là ai.

Tuy nói Long Vương không phải phong đế vương giả, lại là vương giả lớn tuổi nhất trong nhân loại, tu vi thâm sâu, không người nào có thể biết, chỉ biết là, tu vi của hắn, đương kim phong đế vương giả đều không thể so sánh, cho tới nay, Long Vương luôn có được danh hiệu thiên hạ đệ nhất phong đế vương giả, thậm chí có kẻ còn coi hắn là phong đế vương giả hữu thực vô danh.

- Lão Long Vương cũng tới!

Tần Liễu thở nhẹ một hơi, trên mặt hiện vẻ vui mừng.

Cờ- rắc!

Không gian quảng trường Tứ Cực mở ra một vết rách, vẻ mặt Lão Long Vương hiền lành, cất bước ra đi, tóc hắn trắng xoá, tinh thần vẫn hết sức tráng kiện, tựa hồ còn có thể sống rất nhiều năm nữa, thần khí so với những sinh tử cảnh vương giả tuổi không lớn kia còn tràn đầy hơn nhiều.

- Long Vương tiền bối.

Đám người Diệp Trần hành lễ.

Long Vương phất phất tay, cười nói với Diệp Trần:

- Diệp Trần, Không Đế tiền bối chỉ là nói giỡn với ngươi đấy, không cần để trong lòng.

- Nói giỡn hay không, cái này hình như còn chưa chắc?

Không Đế tự nhiên không phải là nói giỡn với Diệp Trần, nhưng hắn đối với Long Vương rất kiêng kị, sống hơn một nghìn năm, ai mà không biết Long Vương có nhiều thủ đoạn, hắn có lòng tin là sẽ chiến thắng Long Vương, nhưng cho rằng, chiến thắng Long Vương, cần trả một cái giá vô cùng nghiêm trọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 859: Ly Khai Chân Linh Đại Lục. (Thượng)

Quan trọng nhất là, dùng lực lượng một người, hắn cũng không nắm chắc có thể đồng thời đối phó Long Vương và Huyền Hậu hay không.

- Không Đế, Bạo Phong Vương chết, ta thật đáng tiếc, nhưng được làm vua thua làm giặc, chỉ đơn giản như vậy, chúng ta cũng phải chấp nhận.

Huyền diệu vạn trọng môn từ từ tản đi, Huyền Hậu từ trong hư không đi ra.

- Hay cho một câu được làm vua thua làm giặc, tốt, hôm nay ta để lại cho Lão Long Vương và Yến nha đầu chút mặt mũi, không chấp nhặt cùng ngươi, nhưng ngày sau không phải thế đâu.

Không Đế thu liễm khí thế bức nhân trên người, ngữ khí lạnh nhạt.

Mộ địa Tứ Cực Đại đế mở ra, những thứ đồ vật bên trong có thể khiến hắn đưa vào mắt ít càng thêm ít, nếu chỉ vì cực phẩm bảo kiếm mà khai chiến cùng Huyền Hậu và Long Vương, ngược lại chỉ tiện nghi cho Hư Hoàng, hắn không thể chắc chắn sẽ không bị thương khi Huyền Hậu liên thủ cùng Long Vương.

Nghe vậy, Long Vương cười nói:

- Diệp Trần, còn không mau cám ơn Không Đế tiền bối của ngươi đi.

- Đa tạ Không Đế tiền bối đã không so đo.

Diệp Trần cũng là người biết tiến biết lùi, tại thực lực tuyệt đối trước mặt, thời điểm nên cúi đầu hay là muốn cúi đầu, cái đó và khuất phục không giống nhau.

- Không cần cám ơn ta, chỉ là hôm nay thôi.

Không Đế phất phất tay, không hề nhìn Diệp Trần.

Khi mọi người đangnói chuyện, càng ngày càng nhiều sinh tử cảnh vương giả chạy tới, có đỉnh cấp vương giả Tà Vương, Ngục Vương, cũng có một vài Thần Long độc hành vương giả, còn có một số vương giả chưa hề nghe nói đến, hẳn là loại vương giả này ẩn thế, không có tiếng tăm gì.

- Diệp Trần, sau khi rời khỏi đây, ngươi cáo biệt thân nhân của ngươi, chuẩn bị ly khai Chân Linh Đại lục đi!

Huyền Hậu vung tay áo, tạo ra một cái bình chướng vô hình, phòng ngừa ngoại nhân nghe được thanh âm của bọn hắn.

- Khinh Huyên nói cũng đúng, phần đông Vương giả tại Chân Linh Đại lục, nhân loại vương giả chỉ vẻn vẹn hơn 100 người, cộng thêm những loại vương giả khác, rắc rối phức tạp, sự tình ngươi đạt được Thiên Hạt Kiếm không phải bí mật. Tiếp tục lưu lại Chân Linh Đại lục sẽ vô cùng nguy hiểm, Khinh Huyên và Lão Long Vương không thể lúc nào nơi nào cũng xuất hiện trước mặt ngươi được.

Tần Liễu cũng nói.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Cái này ta cũng có chuẩn bị tâm lý, đến lúc ly khai Chân Linh đại lục rồi.

Hắn đắc tội không ít Vương giả sinh tử cảnh, tuy nói những vương giả sinh tử cảnh này hết sức kiêng kỵ Huyền Hậu và Long Vương, không dám ở bên ngoài đánh chết hắn, nhưng nếu muốn ám sát hắn thì có rất nhiều thủ đoạn, ở đây, dựa vào người khác cuối cùng cũng chỉ là hạ sách, dựa vào mình mới là vương đạo.

- Ta sẽ đi cùng ngươi.

Mộ Dung Khuynh Thành siết chặt bàn tay Diệp Trần.

Diệp Trần nghiêng đầu cười cười, có nữ nhân yêu mến đi cùng, đến nơi nào cũng không sao cả.

- Diệp Trần, ngươi yên tâm, người nhà của ngươi, không người nào dám động đến, cũng sẽ không ai có thể xúc phạm, mà Long thần Thiên Cung ta, cũng sẽ bảo đảm an toàn cho bọn họ.

Long Vương nói tiếp:

- Về phần Từ Tĩnh, ngươi cũng không cần lo lắng, nàng không giống với các ngươi, chờ đến lúc các ngươi gặp mặt lần nữa sẽ biết thân phận của nàng, đến lúc đó, phải nhờ vào chính các ngươi bảo vệ mình rồi.

- Nhớ kỹ, trước khi trở thành sinh tử cảnh vương giả, tốt nhất không nên quay trở lại, không phải tất cả mọi người đều hi vọng ngươi trở thành Sinh tử cảnh vương giả đâu, mà ta cũng chỉ có vài năm sống tốt nữa thôi.

- Long Vương tiền bối.

Mặt Diệp Trần hiện lên vẻ lo lắng.

Long Vương cười khoát khoát tay.

- Sống hơn một nghìn năm, ta cũng không ham muốn nữa, nếu có thể trước khi chết nhìn các ngươi lớn lên thì không còn gì tốt hơn, ta nói thật, nói không chừng Long thần Thiên Cung còn phải nhờ vào ngươi bảo vệ.

Diệp Trần nghiêm mặt nói:

- Tiền bối yên tâm, chỉ cần Diệp Trần còn một hơi thở thì sẽ không để cho Long thần Thiên Cung biến mất, đương nhiên, tiền bối nhất định có thể hảo hảo sống sót, ngươi đã nhiều lần xông qua tử quan rồi.

Long Vương nói:

- Không thể nào, sự tình bất quá tam, tình huống của ta, chính ta rõ ràng nhất.

Lúc này, Huyền Hậu thở dài:

- Đây là một đại thế, cũng là một thời kì náo động, tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, không ai biết được, Diệp Trần, Mộ Dung, Phượng nhi, ba người các ngươi là những thiên tài ta xem trọng, nhất định phải cố gắng, nắm giữ vận mệnh của mình.

- Sư phụ, ta biết rồi.

Yến Phượng Phượng thần sắc kiên định.

- Diệp Trần và Mộ Dung cũng sẽ như thế.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành liếc nhau, gật gật đầu.

- Tốt rồi, chuyện kế tiếp các ngươi không xen tay vào được, nhớ kỹ, mau rời khỏi Chân Linh Đại lục, đi càng xa càng tốt.

Huyền Hậu không muốn hù dọa bọn họ quá mức, nhưng tất yếu là muốn mang đến cảm giác áp bách cho bọn họ.

- Tiền bối, cáo từ.

Diệp Trần cũng không phải người chậm chạp, ôm quyền ly khai.

Nhìn đám người Diệp Trần rời đi, Long Vương nói:

- Người có cơ duyên, chỉ có thể là bọn hắn rồi.

- Hắn không phải vật trong ao.

Huyền Hậu một mực nhìn không thấu Diệp Trần, tương lai Diệp Trần có bao nhiêu thành tựu, ai cũng không thể dự đoán.

. . .

Ly khai mộ địa, năm người Diệp Trần rời đi theo đường cũ, rất nhanh liền ra khỏi cấm địa, ra đến bên ngoài.

- Diệp Trần, ta không có gánh nặng trên người, hiện tại sẽ chuẩn bị ly khai Chân Linh Đại lục, nhưng ta sẽ đi biển sâu ngoài biển cạn, nếu phương hướng của các ngươi giống như ta, nói không chừng sẽ gặp được tại biển.

Tôn Thiên Lãng cũng không có hậu thuẫn vững chắc, nếu không ly khai chỉ có một con đường chết, cho nên hắn phải ly khai Chân Linh Đại lục.

- Tôn huynh, lần này liên lụy ngươi rồi.

Diệp Trần thật lòng xin lỗi.

Tôn Thiên Lãng không vui nói:

- Nói gì vậy, nếu như không có các ngươi, ta đã sớm chết ở bên trong rồi, hiện tại cái mạng này là nhặt đấy, còn được đến không ít chỗ tốt, Diệp Trần, nếu như ngươi coi ta là bằng hữu, cho dù là bằng hữu bình thường, về sau đừng nói đến chuyện này nữa.

- Được, ta không nói tới nữa.

Diệp Trần cũng cảm giác mình quá không dứt khoát.

- Đã như vậy, sau này còn gặp lại, sinh thời, ta cũng có thể bước vào Sinh tử cảnh.

Tôn Thiên Lãng ha ha cười, chạy đi mất hút.

Một người rời đi, bốn người Diệp Trần vừa vặn cùng đường, cùng trở về một chỗ.

Còn cách Huyền Tông không xa, bốn người tách ra.

- Diệp Trần, sau này còn gặp lại.

Yến Phượng Phượng tư thế hiên ngang đứng trên ngọn núi, nói:

- Lần sau gặp mặt, chúng ta đều là Vương giả sinh tử cảnh.

- Nhất định.

Trải qua đồng cam cộng khổ, Diệp Trần sớm đã coi Yến Phượng Phượng là bằng hữu tốt nhất, không cần lý do gì vẫn có thể vì đối phương xông pha khói lửa sinh tử.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 860: Ly Khai Chân Linh Đại Lục. (Hạ)

- Diệp Trần, hảo hảo sống sót.

Tần Liễu là trưởng bối, dặn dò.

. . .

Thiên Vũ Vực chỉ cách Nam Trác Vực một đoạn ngắn, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cưỡi phi hành khôi lỗi, bay vút gấp mười lần vận tốc âm thanh.

Ngồi trên lưng phi hành khôi lỗi, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Diệp Trần, thời gian cấp bách, ngươi không cần theo ta quay về Mộ Dung gia tộc, ta tự mình trở về là được.

- Vậy ngươi cẩn thận một chút.

Diệp Trần cảm thấy có lý.

- Ừ. Đúng rồi, chúng ta ly khai Chân Linh Đại lục, đi nơi nào?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Diệp Trần nghiêng nhìn phía nam. Nói:

- Chỗ đó có ta mấy người bằng hữu, đầu tiên đến biển cạn phía nam, sau đó đến vô tận chi hải, địa điểm tập hợp ngay tại Nam Trác Vực gần biển quốc gia Thiên Nam quốc.

Thiên Nam quốc là một tiểu quốc gia trong Nam Trác Vực, gần biển cạn phía nam, cách Thiên Phong Quốc cũng không xa lắm.

- Tốt.

Sau khi chia tay Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần lập tức hướng về Diệp gia bay đến.

. . .

Diệp gia.

- Ngươi phải ly khai Đại lục?

Diệp Thiên Hào khó hiểu.

Diệp Trần không thể không đem sự tình kể cho cha mẹ.

Trầm Ngọc Thanh tuy trên mặt không muốn, nhưng vẫn nói:

- Nhớ kỹ, ở bên ngoài phải cẩn thận một chút, lúc nên nhượng bộ thì cứ nhượng bộ, để tránh gây thù hằn quá nhiều.

- Mẫu thân, con đã biết, phụ thân, người cũng không nên lo lắng, lần này con ly khai Đại lục chỉ tối đa năm năm, đối với võ giả chúng ta mà nói, năm năm rất ngắn ngủi.

Tinh Cực cảnh cường giả có thể sống 200 tuổi, phụ mẫu Diệp Trần cùng Diệp gia để lại rất nhiều tài nguyên, trùng kích Linh Hải cảnh không phải là không có. Một khi trở thành đại năng Linh Hải cảnh, thì có 300 năm tuổi thọ, năm năm so với 300 năm, hoàn toàn chính xác là không đáng nhắc tới.

Mặt khác có đệ đệ muội muội ở nhà, Diệp Trần cũng có thể yên tâm ly khai.

- Tốt, chỉ cần ngươi bình an là tốt rồi.

Trên mặt Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh không hề khó chịu mà chỉ có tự hào, Diệp Trần là một truyền kỳ của Chân Linh Đại lục, bọn hắn với tư cách cha mẹ Diệp Trần, sớm đã cảm thấy mỹ mãn.

Lần nữa trở lại Lưu Vân Tông, Diệp Trần không khỏi cảm thán Lưu Vân Tông đã thay đổi rất nhiều, so với Lưu Vân Tông lúc trước, Lưu Vân Tông hiện tại quy mô lớn hơn không chỉ gấp mười lần, cao thủ trong tông càng là như mây, trước kia chỉ có một Tinh Cực cảnh cường giả, giờ đã phát triển đến hơn mười người, nhất là các đệ tử nòng cốt lúc trước đều là Tinh Cực cảnh cảnh giới, mà trong đó người nổi bật như La Hàn Sơn, Chu Mai cùng với đám người Trương Hạo Nhiên, đã đạt đến Linh Hải cảnh cảnh giới, hôm nay Lưu Vân Tông không dựa vào Diệp Trần, cũng là lục phẩm tông môn hết sức quan trọng trong Nam Trác Vực.

Đương nhiên, đây hết thảy đều là Diệp Trần mang đến, thiên tài phải có thiên phú, cũng phải có tài nguyên, trong hoàn cảnh tài nguyên sung túc thì thiên phú mới có thể phát huy được tác dụng vô cùng, dù sao không phải ai cũng có thể có thiên đại cơ duyên, một vài thiên tài vận khí không tốt, cũng bởi vì không có tài nguyên, việc tăng lên cảnh giới mới trở nên vô cùng chậm chạp.

Nhìn thấy Diệp Trần, những đại đệ tử của Diệp Trần đều vô cùng cảm khái, bọn hắn thành tựu mặc dù không bằng Diệp Trần, nhưng ở Nam Trác Vực, là cao thủ một mình đảm đương một phía, sớm đã vượt qua mộng tưởng trước kia của bọn hắn, bọn hắn làm sao không rõ, Lưu Vân Tông phát triển là vì Diệp Trần, lúc trước Diệp Trần đạt được vị trí đệ nhất Tiềm Long Bảng, liền mang đến cho Lưu Vân tông vận khí cực lớn.

- Diệp Trần, mọi sự cẩn thận.

Lưu Vân tông tông chủ La Hàn Sơn đã lấy Đại sư tỷ Chu Mai làm vợ, hai người đã có hài tử, là một nữ hài.

Bên cạnh, Chu Mai nhiều hơn một phần thành thục khí chất cười nói:

- Ngươi vĩnh viễn là niềm kiêu ngạo của Lưu Vân Tông, ta và Hàn Sơn thường xuyên nhớ lại thời điểm cùng là đệ tử.

Diệp Trần quả không giống người thường, Chu Mai nói không thầm mến

Diệp Trần là không thể nào, trên thực tế, mười phần thiếu nữ Lưu Vân tông đều thầm mến Diệp Trần cả, nhưng các nàng chỉ có thể để ở trong lòng, bởi vì Diệp Trần cuối cùng cũng không cùng loại người với họ.

- Ha ha!

Diệp Trần cười cười, có đôi khi hắn cũng rất nhớ.

- Diệp Trần, bảo trọng.

Trương Hạo Nhiên trở nên trầm mặc vỗ vỗ bả vai Diệp Trần.

- Sẽ như vậy.

Diệp Trần nghiêng đầu nhìn kỹ tông môn, nhìn "Đệ tử" của hắn, mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng sau đó xoay người lướt đến Thanh Phong Sơn.

. . .

Thiên Nam quốc, một ngọn núi gần biển.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cầm tay nhau đứng trên đỉnh núi nhìn cảnh biển phía xa, mặt trời đỏ rực chậm rãi mọc lên, chiếu bóng lưng của hai người dài lênh khênh trên mặt đất, tà áo tung bay.

Nam Phương Thiển Hải không có phức tạp như đại lục và các thiển hải khác, ở đây chỉ có một liên minh Nam Phương Thiển Hải do vô số thế lực hình thành, đương nhiên cũng không phải nói những thế lực ở đây đoàn kết mà do uy hiếp từ các thế lực ở biển sâu quá lớn, bất đắc dĩ bọn họ mới phải đoàn kết lại để chống địch!

Lần trước đến Nam Phương Thiển Hải, Diệp Trần còn chưa đạt tới tu vi Linh Hải Cảnh nên mới bị đám người Ngạo gia đuổi giết tới. Lần này đến đây, Diệp Trần đã là Linh Hải Cảnh hậu kỳ, luận thực lực thì đã có thể so với Bán Bộ Vương Giả đỉnh phong. Nhưng khi hồi tưởng lại tràng cảnh chiến tranh ở cao nguyên hải để lần trước vẫn còn sợ hãi. Lần đó, không phải là

cuộc chiến giữa một hai thế lực với nhau mà là cả liên minh Nam Phương Thiển Hải cùng với liên minh thế lực biển sâu chiến đấu. Lúc hắn tham dự thì chỉ mới là bắt đầu tràng chiến, song phương căn bản chưa tập trung nhiều.

- Chúng ta đi đâu?

Diệp Trần còn chưa nói với Mộ Dung Khuynh Thành về việc ở Nam Phương Thiển Hải này nên nàng còn chưa biết tới nơi này làm gì?

- Ta có chút giao tình với Thuỷ Viên động phủ nên trước hết đi tới đó đã.

Từ biệt vài năm, cũng không biết Tôn Tiểu Kim cùng với Vương Xà hôm nay thế nào rồi?

...

Trên hải dương mênh mông có một phi hành khôi lỗi mang theo hai đạo thân ảnh phá không bay đến.

- Phía dưới là Thuỷ Viên động phủ rồi!

Diệp Trần vừa muốn thu hồi phi hành khôi lỗi thì hai tròng mắt khẽ híp lại.

- Ăn một gậy của ta đi!

Bên dưới, nước biển bạo động, một cây thiết côn màu bạc càng lúc càng dài ra, cuối cùng mang theo xu thế như lôi đình cuồng nộ, hoá thành một cây cột chống trời đánh tới Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành. Tuy thực lực hiện tại của Mộ Dung Khuynh Thành cũng đã đạt tới Bán Bộ Vương Giả nhưng đối mặt với một côn này nàng vẫn có cảm giác không thể tránh né được, trong tầm mắt của nàng lúc này ngoại trừ một côn này ra thì không còn thứ gì khác.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 861: Kiểm Tra Thực Lực Vương Xà. (Thượng)

- Là bằng hữu cũ của ta!

Diệp Trần khẽ cười một tiếng, đưa tay rút Lôi Kiếp Kiếm chém ra một kiếm, một kiếm vừa xuất, thiên địa bỗng trở nên hôn ám, làm cho kiếm quang càng thêm mỹ lệ.

"C- H- O- A- N- G ....!"

Côn kiếm giao kích, Diệp Trần kinh nghi một tiếng, nhịn không được phải lui về sau mấy bước, lực xung kích cuồng mãnh đem nước biển trong phạm vi hươn trăm dặm xung quanh lột bỏ một tầng.

"Ầm! Ầm! ..."

Một cột nước phóng thẳng lên trên cao, bên trong là một Hỗn thế viên hầu tay cầm một cây thiết côn màu bạc. Viên hầu chân tay đều rất dài, cơ bắp hết sức nổi bật, răng nanh cũng từ trong miệng duỗi thẳng ra cực kỳ bén nhọn, đôi đồng tử màu vàng kim khiến viên hầu càng thêm hung lệ.

- Tôn huynh, vừa gặp lại đã cho ta một phần đại lễ a!

Diệp Trần ngưng lại thế lui, cười nói.

Hỗn thế viên hầu này chính là Tôn Tiểu Kim, hôm nay Tôn Tiểu Kim toàn thân lông đen lúc trước đã biến thành màu ngân đen, thân hình hơi gầy hơn một chút nhưng lại khiến cho hắn càng thêm hung mãnh, tràn đầy bạo lực, cảm giác so với lúc trước mạnh mẽ hơn không chỉ mười lần.

- Là viên hầu yêu thú?

Mộ Dung Khuynh Thành giật mình.

Diệp Trần giới thiệu hai người với nhau:

- Mộ Dung, đây là Tôn Tiểu Kim của Thuỷ Viên động phủ, lúc trước đã từng cứu ta một mạng. Tôn huynh, đây là nữ nhân của ta, tên là Mộ Dung Khuynh Thành.

Sau khi hai bên chào hỏi nhau, Tôn Tiểu Kim liền đưa mắt đánh giá Diệp Trần từ trên xuống dưới, nói:

- Diệp huynh, ngươi là Linh Hải Cảnh hậu kỳ?

- Không sai!

Diệp Trần gật đầu.

Tôn Tiểu Kim nói:

- Ta đã là Bán Bộ Yêu Vương nhưng không ngờ một côn xuất kỳ bất ý của ta cũng chỉ có thể khiến ngươi lui lại vài bước!

Hải để cao nguyên, chiến tranh vẫn còn tiếp diễn chưa chấm đứt, Tôn Tiểu Kim đã kinh qua trăm ngàn trận đánh, cảnh giới cuồng tăng, một năm trước đã đột phá tới Bán Bộ Yêu Vương. Huyết mạch Xích Kim Hung Viên trong cơ thể cũng đã kích hoạt đại bộ phận nên mới biến bộ lông đen nhánh của hắn thành màu ngân đen, đồng tử cũng biến thành màu vàng, sức chiến đấu so với Bán Bộ Yêu Vương bình thường còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Diệp Trần vừa tới gần phạm vi của Thuỷ Viên động phủ thì Tôn Tiểu Kim đã biết nên hắn mới muốn thử xem thực lực của Diệp Trần thế nào, do đó mới có một màn vừa rồi.

Nhưng sự thật lại khiến hắn rất giật mình, hắn tiến bộ cực tốc, nhưng Diệp Trần cũng không hề kém hắn chút nào, Diệp Trần đối mặt với một côn

xuất kỳ bất ý của hắn mà chỉ lui lại vài bước nhỏ, cũng không hề có dấu hiệu thở gấp.

- Xuất kỳ bất ý cũng không tính là gì, Bán Bộ Vương Giả có thể khiến cho ta phải lui về sau vài bước cũng không có mấy người đâu, Tôn huynh khiêm tốn rồi!

Diệp Trần cũng cảm thán với tiềm lực của Tôn Tiểu Kim, Yến Phượng Phượng tuy cũng có tư chất thượng phẩm đỉnh tiêm nhất, so với Tôn Tiểu Kim còn tốt hơn một chút, nhưng mà ở trong cảnh giới như nhau, chiếc lực của nàng chưa chắn có thể vượt qua được Tôn Tiểu Kim. Điều này không phải nói Yến Phượng Phượng không mạnh mà do thiên phú trời sinh của nàng là khống hoả vô cùng lợi hại, nhưng Tôn Tiểu Kim có huyết mạch Xích Kim Hung Viên lại hoàn toàn vì giết chóc mà sinh, hay có thể nói hắn trời sinh chính là đấu giả!

- Hôm nay ngươi là khách nên ta sẽ không tìm ngươi luận bàn, để vài ngày nữa chúng ta nhất định phải luận bàn một lần đó!

Nếu là người khác thì Tôn Tiểu Kim hắn căn bản khinh thường cùng đối phương luận bàn nhưng Diệp Trần thì khác. Gặp Diệp Trần, chiến ý của Tôn Tiểu Kim thập phần mãnh liệt, đối với hắn thì có thể thắng được Diệp Trần so với chiến thắng cả trăm tên Bán Bộ Vương Giả khác còn có ý nghĩa hơn nhiều.

- Ha ha ha ...

Diệp Trần cười sảng khoái, hắn cũng rất thích sự thẳng tính này của Tôn Tiểu Kim.

...

Thuỷ Viên động phủ.

Tôn Thái cười ha hả nói:

- Diệp Trần, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi!

Vừa rồi Tôn Tiểu Kim giao thủ một chiêu với Diệp Trần hắn đương nhiên cũng thấy là hai người ngang tay, nhưng mà điều đáng nói chính là tu vi song phương chênh lệch hẳn một cấp độ a!

- Tôn tiền bối quá khen.

Diệp Trần ôm quyền nói.

- Ngươi lần này tới Thuỷ Viên động phủ chắc cũng không phải chỉ thuần tuý là đến thăm chúng ta đó chứ?

Tôn Thái vừa phân phó người châm trà cho Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vừa hỏi.

Diệp Trần nói:

- Diệp mỗ đắc tội một ít Vương giả cho nên phải tạm thời rời khỏi đại lục một thời gian ra bên ngoài xông xáo. Lần này tới đây, đầu tiên là muốn vấn an tiền bối cùng Tôn huynh, hai là xem hai người Vương Xà với Vương Mị như thế nào rồi. Một hai ngày sau ta sẽ rời đi.

Tôn Thái gật đầu:

- Đi ra bên ngoài xông xáo cũng rất tốt, thế giới bên ngoài rất rộng lớn, đời này ngươi có thể thăm dò được một hai phần mười cũng đã rất khó rồi!

Mấy người uống trà nói chuyện một lát thì Vương Xà và Vương Mị đã tới.

- Diệp đại ca!

- Chào Diệp đại ca!

Vương Xà và Vương Mị vừa mới vào đại sảnh thấy Diệp Trần thì trên mặt Vương Xà không khỏi lộ vẻ vui mừng, nhanh chân bước tới trước.

Diệp Trần đứng lên, vỗ vỗ vai của Vương Xà, cười nói:

- Nhiều năm không gặp, hiện giờ ngươi cũng đã lớn rồi!

Lúc hắn rời đi lần trước thì Vương Xà vẫn còn là một thiếu niên.

- Diệp đại ca, ngươi tới là muốn mang bọn ta rời đi sao?

Trên mặt Vương Xà có chút chờ mong hỏi. Người trong Thuỷ Viên động phủ đối xử với hai người bọn họ không tệ nhưng mà ân huệ của Diệp Trần đối với hai người bọn hắn suốt đời không thể nào quên được, hắn vẫn luôn mong ước được cùng với Diệp Trần bước vào giang hồ.

Diệp Trần lắc đầu cười nói:

- Không được, sau này rồi tính!

Thâm hải quá nguy hiểm, nhiều người cùng đi cũng không phải là chuyện tốt.

- Vậy à!

Vẻ thất vọng trên mặt Vương Xà thoáng hiện lên rồi hắn chợt chú ý tới Mộ Dung Khuynh Thành đứng bên cạnh Diệp Trần, hỏi:

- Diệp đại ca, vị này là?

- Nàng là Mộ Dung Khuynh Thành, là nữ nhân của ta!

- Chào đại tẩu!

Vương Xà rất nhu thuận chào hỏi.

- Chào đệ!

Trên mặt Mộ Dung Khuynh Thành không khỏi có chút ngượng ngùng mở lời chào.

- Nhiều năm không gặp, mà các ngươi đã đột phá lên Linh Hải Cảnh, để ta xem thử thực lực của các ngươi tiến bộ như thế nào?

Diệp Trần muốn thử xem thực lực của hai người Vương Xà như thế nào.

- Hảo!

Vương Xà lập tức hưng phấn gật đầu.

...

Trên một phải đất trống rộng rãi trong Thuỷ Viên động phủ, một đám Thuỷ Viên nhân vây thành một vòng bên ngoài, Tôn Thái và Tôn Tiểu Kim cũng ở trong đó.

Ở giữa khoảng đất, Diệp Trần đứng đối diện với Vương Xà và Vương Mị, nói:

- Hai người các ngươi cùng xuất thủ một lượt đi, ta chỉ dùng tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ cùng các ngươi đấu!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 862: Kiểm Tra Thực Lực Vương Xà. (Hạ)

Tu vi của hai người tăng lên quá nhanh, nhất là Vương Xà càng là phát sau vượt lên trước, hiện tại đã đạt tới Linh Hải Cảnh trung kỳ. Điều này tuy một phần cũng có nguyên nhân của huyết mạch kết tinh, những cường giả khác khó có thể so sánh được. Bất quá, cảnh giới tuy tăng nhanh nhưng thực lực chưa chắc theo kịp!

- Diệp đại ca, chúng ta chuẩn bị ra tay đó!

Vương Xà và Vương Mị đều biết thực lực của Diệp Trần rất đáng sợ, hai người bọn hắn có huyết mạch Cửu Đầu Xà, bình thường Linh Hải Cảnh hậu kỳ đại năng giả cũng không phải là đối thủ của hai người nhưng khi đối mặt với Diệp Trần thì hai người vẫn phải toàn lực ứng phó mới được.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Hoả xà vũ!

- Phong mãng trừu sát!

Vương Xà tìm hiểu là Hoả chi áo nghĩa, phối hợp với huyết mạch Cửu Đầu Xà thì lực sát thương rất kinh người. Vương Mị thì tìm hiểu Phong chi áo nghĩa cùng với Vương Xà hỗ trợ lẫn nhau.

Diệp Trần lắc lắc đầu, một ngón tay lăng lệ điểm ra, hai con đại xà bằng chân nguyên lập tức bị cắt đôi.

- Đem bổn sự lớn nhất của hai người xuất ra đi, trình độ tìm hiểu áo nghĩa của hai người vẫn còn có chút thấp!

Mặc dù chỉ sử dụng tu vi Linh Hải Cảnh sơ kỳ nhưng một ngón tay vừa

rồi của Diệp Trần hoàn toàn có thể miễu sát cả hai người, mà điều này hắn không thể nào khiến hắn vừa lòng được.

- Hảo!

Hai người Vương Xà lập tức chăm chú, khí tức trên thân đại thịnh, cùng lúc đó, sau lưng hai người đều hiện lên hư ảnh đại xà, một cái là hư ảnh Bát Đầu Xà, một cái là Thất Đầu Xà. Bát Đầu Xà là của Vương Xà, Vương Mị thì hơi kém hơn một chút nhưng vẫn rất lợi hại.

"Rít rít rít rít ...."

Hai cái hư ảnh đại xà bao bọc trong hoả diễm nóng rực của và cuồng phong sắc bén đồng thời công kích tới Diệp Trần.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Diệp Trần điểm một chỉ bắn tới một đầu đại xà.

Đột nhiên, Bát Đầu Xà của Vương Xà lại hiện ra thêm một cái đầu nữa biến thành Cửu Đầu Xà. Chín cái đầu rắn dùng một quỹ tích huyền ảo tương hợp với nhau tấn công tới Diệp Trần. Một tích tắt này thời gian phảng phát như bất động, chín cái đầu rắn nà cũng không phải đơn giản chỉ là những con số.

- Hoàn mỹ bán yêu huyết mạch?

Diệp Trần kinh nghi một tiếng, hắn không ngờ Vương Xà có thể đem huyết mạch Cửu Đầu Xà tăng lên trình độ hoàn mỹ, đồng dạng với hoàn mỹ nhân ma huyết mạch của Mộ Dung Khuynh Thành!

- Phá!

Diệp Trần mạnh mẽ dùng một ngón tay đánh tan hư ảnh Cửu Đầu Xà.

- Diệp đại ca, chúng ta thắng không nổi a!

Vương Xà sau khi bị bức lui ra sau hơn mười bước liền mở miệng nói.

Diệp Trần nói:

- Xem như khôn tệ, bất quá hai người các ngươi quá chú trọng vào huyết mạch Cửu Đầu Xà nên về mặt lĩnh ngộ áo nghĩa vẫn còn quá thấp. Vương Xà, xem ra ngươi đã đạt tới trình độ hoàn mỹ Cửu Đầu Xà huyết mạch a!

- Diệp đại ca, ta đã luyện hoá ba khoả huyết mạch kết tinh nên mới có thể ổn dịnh được hoàn mỹ Cửu Đầu Xà huyết mạch!

Vương Xà và Vương Mị lúc đầu rất hăng hái, hai người đều cho răng có thể đuổi theo sau lưng của Diệp Trần, sẽ không thua kém Diệp Trần quá xa nhưng hiện tại xem ra bọn hắn nghĩ quá dễ dàng rồi. Diệp Trần đã tự hạn chế tu vi ở Linh Hải Cảnh sơ kỳ, lại dùng chỉ thay kiếm mà vẫn có thể dễ dàng đánh bại hai người. Điều này nói lên hai bên căn bản không cùng một cấp bậc, ít nhất cũng chênh lệch tới vài cấp a!

Sau khi khảo sát thực lực của hai người Vương Xà, Tôn Tiểu Kim cũng nhịn không được kích động. Diệp Trần cũng nhìn ra được tâm tình của hắn nên đề nghị ra bên ngoài Thuỷ Viên động phủ luận bàn với hắn một chút.

Đã đạt tới Bán Bộ Yêu Vương nên thực lực của Tôn Tiểu Kim rất mạnh, tuyệt đối có thực lực đỉnh tiêm trong Bán Bộ Yêu Vương. Khi cứng đối cứng thì Diệp Trần chỉ nhỉnh hơn hắn một chút, bất quá khi một chiều Tàn Nguyệt của Diệp Trần vừa ra thì Tôn Tiểu Kim lập tức bị đánh bay, thua nửa chiêu.

Ở lại Thuỷ Viên động phủ một ngày, giữa trưa ngày thứ hai, hai người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành liền rời đi.

Trên không gian rộng lớn vô bờ của hải dương mênh mông, một cái phi hành khôi lỗi đang cấp tốc lướt đi.

- Vô Tận Hải không hổ là Vô Tận Hải, thật là hoang vắng, liên tục phi hành hơn mười ngày mà ngay cả một bóng người cũng không thấy!

Trên lưng phi hành khôi lỗi có một cái nhà gỗ nhỏ, đây là khôi lỗi ốc mà Diệp Trần lấy được từ trong di chỉ phân đường của Khôi Lỗi Môn. Khôi lỗi ốc cũng không lớn lắm, đặt lên lưng phi hành khôi lỗi cũng vừa, lúc này Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đang nằm trong phòng, vừa uống trà vừa ăn trái cây vừa nói chuyện phiếm với nhau.

Nhẹ nhàng cắn một ngụm hoả lê, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Bất kể là nhân loại hay yêu thú, phần lớn đều sẽ tập trung lại với nhau, Vô Tận Hải lớn như vậy, thời gian dài không nhìn thấy ai cũng là chuyện bình thường.

Nhổ ra mấy cái hột trái cây trong miệng, Diệp Trần nói:

- May mắn là có nàng theo ta lưu lạc, nếu không thật là rất nhàm chán a!

Nếu chỉ một người một mình lưu lạc thì nếu không có việc gì đại đa số thời gian đều sẽ dùng cho tu luyện, nhưng nhiều khi tu luyện cũng rất nhàm chán a.

Nói xong, Diệp Trần ôm Mộ Dung Khuynh Thành, tay phải lần mò vào trong vạt áo của đối phương ...

Hắc hắc!

...

Nhoáng cái đã bốn năm ngày trôi qua.

Hôm nay, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành rốt cuộc đã gặp được một người.

Diệp Trần từ trong khôi lỗi ốc đi ra đứng trên phi hành khôi lỗi nhìn về phía người kia đang ở xa xa bay tới.

Người này tu vi cũng không yếu, cũng là Linh Hải Cảnh hậu kỳ như Diệp Trần, tuổi ước chừng bốn mươi, trong ánh mắt đầy vẻ thận trọng và

cảnh giác. Khi hắn đi tới cách vài dặm thì dừng lại không tiến thêm nữa.

- Tại hạ là Diệp Trần, không biết huynh đài là?

Diệp Trần mỉm cười nói.

- Tại hạ là Lưu Hải!

- Nguyên lai là Lưu huynh!

Diệp Trần ôm quyền chào.

Lưu Hải thấy Diệp Trần cũng không giống ác nhân nên cũng vội vàng hoàn lễ.

Diệp Trần nhìn về phía sau lưng Lưu Hải, hỏi:

- Lưu huynh trông dáng vẻ đang rất vội vàng, không biết có phải đang bị thứ gì đó truy đuổi không?

Lưu Hải cười khổ hỏi:

- Diệp huynh có lẽ là vừa mới tới nơi này?

- Đúng vậy!

Diệp Trần gật đầu xác nhận.

Trầm mặt một lát, Lưu Hải nói:

- Nơi này là một hung địa, ta khuyên ngươi mau chóng rời khỏi chỗ này đi!

- Hung địa?

Trên mặt Diệp Trần lộ vẻ kinh ngạc, hỏi:

- Lưu huynh, vì cái gì mà nơi này lại là hung địa, Diệp Trần rất hiếu kỳ!

- Ngươi có từng nghe nói về truyền thuyết Thôn Phệ Đảo chưa?

- Chưa từng!

Diệp Trần lắc đầu nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 863: Truyền Thuyết Thôn Phệ Đảo. (Thượng)

- Trong phạm vi trăm vạn dặm quanh đây tương truyền có một hòn đảo gọi là Thôn Phệ Đảo chuyên môn cắn nuốt những người đi vào, chưa từng có người có thể thoát ra. KHông biết có phải trùng hợp hay không, nhưng nơi này lại có rất nhiều bảo vật, rất nhiều người có vận khí tốt đã từng ở chỗ này thu được không ít bảo vật trân quý không cách nào đánh giá được giá trị. Không dối gạt Diệp huynh, ta tới đây cũng là vì muốn thử thời vận, nhưng khi nãy lại nghe được một ít âm thanh kỳ quái cho nên ta mới cuốn quýt chạy đi như vậy, khiến Diệp huynh chê cười rồi!

Lưu Hải chậm rãi giải thích.

"Thôn Phệ Đảo? Bảo vật rất nhiều sao?"

Diệp Trần thầm nói.

- Diệp huynh, nếu không có việc gì thì tại hạ xin đi trước!

Lưu Hải nói.

- Hảo, đa tạ Lưu huynh cung cấp thông tin.

- Cáo từ!

Sau khi ôm quyền với Diệp Trần, Lưu Hải liền hoá thành một đạo lưu quang, rất nhanh biến mất ở chân trời.

Xoay người đi vào trong khôi lỗi ốc, Diệp Trần nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Không biết lời hắn nói là thật hay giả nhỉ?

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Có lẽ Thôn Phệ Đảo giống với Mê Vụ Cấm Khu!

- Ừm, loại địa phương này tốt nhất vẫn nên kính nhi viễn chi là được!

Không ai có ai nguyện ý đi vào địa phương hiểm địa không có đường ra cả. Diệp Trần lúc trước là bất đắc dĩ mới phải xông vào Mê Vụ Cấm Khu, nếu đổi lại là dưới tình huống khác, hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

...

Theo như lời của Lưu Hải thì phụ cận Thôn Phệ Đảo hấp dẫn rất nhiều người tới, cho nên ước chừng phi hành mười mấy vạn dặm thì Diệp Trần thấy một hòn đảo rất xanh tươi, trên đảo ngoài trừ đại lượng cây cối ra, còn có không ít kiến trúc, trông có vẻ rất phồn hoa.

- Chúng ta đi vào nhìn xem thế nào.

Diệp Trần khống chế phi hành khôi lỗi từ từ tiếp cận hòn đảo.

- Quả thật rất náo nhiệt!

Trên không trung hòn đảo, Diệp Trần có chút kinh ngạc nhìn xuống. Hòn đảo này cũng không phải là nơi cư trú tạm thời, ở trên đảo cũng có những thôn trấn, trong trấn có rất nhiều võ giả, tu vi thấp nhất đều là Tinh Cực Cảnh, ngẫu nhiên còn có thể thấy được một vài Bán Bộ Vương Giả thâm bất khả trắc.

- Diệp Trần, chúng ta xuống dưới đi!

Đã hơn nửa tháng liên tục phi hành nên Mộ Dung Khuynh Thành liền đề nghị đi xuống dưới xem.

- Được!

Thu hồi phi hành khôi lỗi, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành đáp

xuống một con đường rộng lớn bên dưới. Trên con đường có rất nhiều người bày hàng bán:

- Cực phẩm Thuỷ linh thạch, đổi lấy ba trăm vạn khối Thượng phẩm linh thạch, người hữu ý đến xem ...

- Mười khoả Cực phẩm Hoả Vân Thạch, đổi một trăm năm mươi vạn khối Thượng phẩm linh thạch, không muốn mua chớ quấy rầy.

Những khẩu hiệu của các quầy hàng này làm cho Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành không khỏi kinh ngạc.

- Thật kỳ quái!

Mộ Dung Khuynh Thành nhịn không được, lên tiếng nói.

- Đúng là rất kỳ quái, bọn họ không sợ bị người ta cướp sao?

Ở những nơi thế này, để lộ tài phú của bản thân là một hành động rất không sáng suốt, trừ khi là ngươi đối với thực lực của bản thân thập phần tự tin. Nhưng Diệp Trần nhìn tới nhìn lui cũng không thể nào thấy được mấy tên chủ quầy hàng này có thể bảo trụ được tài phú bản thân, bởi vì bọn họ tu vi cao nhất cũng chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà thôi.

- Hắc hắc, hai vị mới tới nơi này?

Một trung niên bày hàng gần đó mở miệng hỏi.

- Đúng vậy, chúng ta vừa mới tới đảo này.

Diệp Trần trả lời.

- Hòn đảo này gọi là Thuỷ Tinh đảo, hai vị có lẽ còn không biết, Thuỷ Tinh đảo cũng không phải không có quy củ mà nó là một hòn đảo có quy củ thập phần nghiêm khắc. Khống chế Thuỷ Tinh đảo là Hắc Thuỷ liên minh, trong Hắc Thuỷ liên minh, Ngũ phẩm thế lực cũng có hơn hai mươi, Lục phẩm thế lực thì tới hàng trăm, nếu muốn ở chỗ này nháo sự thì sẽ gặp phải

sự đuổi giết của các cao thủ Hắc Thuy liên minh.

Người trung niên giải thích.

- Thì ra là thế!

Diệp Trần gật gật đầu, kỳ thật trong lòng hắn vẫn còn nghi hoặc, thầm nghĩ cho dù ở chỗ này rất an toàn nhưng cũng không cần phải quang minh chính đại bày biện các loại bảo vật ra như thế này.

Tựa hồ như nhìn thấy nghi hoặc của Diệp Trần, trung niên giải thích tiếp:

- Những chủ quầy ở đây sở dĩ vội vàng muốn đổi bảo vật của mình thành Thượng phẩm linh thạch như vậy là vì Hắc Thuỷ liên minh nắm giữ được phương pháp chế tạo thuỷ tinh chân nguyên, hơn nữa còn bán ra ngoài, chỉ cần ngươi có đủ linh thạch thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

- Thuỷ tinh chân nguyên? Bán ra ngoài?

Diệp Trần chấn động.

Thuỷ tinh chân nguyên cho dù là Bán Bộ Vương Giả cũng khó có thể chế tạo được, những Bán Bộ Vương Giả có thể chế tạo được có thể đếm trên đầu ngón tay. Chỉ có Sinh Tử Cảnh Vương Giả mới có thể chế tạo được, nhưng Sinh Tử Cảnh Vương Giả cũng không có khả năng đem toàn bộ thuỷ tinh chân nguyên của mình bán ra ngoài, bởi vì họ không thiếu linh thạch và nhân lực cũng có hạn. Nếu mỗi ngày đều chế tạo thuỷ tinh chân nguyên thì thời gian đâu mà tu luyện!

Thuỷ tinh chân nguyên tác dụng rất lớn, nếu dùng để tu luyện thì có thể nói là làm một ăn hai mươi, tại Chân Linh Đại lục, thuỷ tinh chân nguyên có thể nói là bảo vật có tiền cũng không mua được, không có bất cứ tông môn nào nguyện ý đem thuỷ chân nguyên ra bán cả.

- Thâm hải thật đúng là thiên kỳ bách quái!

Diệp Trần lắc đầu cười khổ.

Mộ Dung Khuynh Thành nói với người trung niên:

- Thật sự có thể dùng linh thạch mua thuỷ tinh chân nguyên sao? Bao nhiêu Thượng phẩm linh thạch một khối?

- Bởi vì thuỷ tinh chân nguyên quá trân quý cho nên tại Thuỷ Tinh đảo một vạn khối Thượng phẩm linh thạch mới đổi được một khối Hạ phẩm thuỷ tinh chân nguyên, một trăm vạn Thượng phẩm linh thạch mới đổi được một viên Trung phẩm thuỷ tinh chân nguyên, về phần Thượng phẩm thuỷ tinh chân nguyên thì Hắc Thuỷ liên minh hiện tại không có.

Thuỷ tinh chân nguyên cũng chia phẩm giai, vừa bước vào Sinh Tử Cảnh tối đa chỉ có thể chế tạo Hạ phẩm thuỷ tinh chân nguyên, tu vi đạt tới hơn ngàn năm mới có thể chế tạo được Trung phẩm thuỷ tinh chân nguyên.

- Không biết có thể đổi ở nơi nào?

Diệp Trần muốn nhanh đến xem thế nào.

Người trung niên chỉ về phía toà nhà hình tháp ở cuối đường, nói:

- Chỗ toà nhà hình tháp kia kìa, có thấy không? Bên trong có cao thủ của Hắc Thuỷ liên minh quản lý, các ngươi đi vào sẽ có người tiếp đãi.

- Cám ơn đã nói cho chúng ta biết!

Hai người Diệp Trần liền cáo từ người trung niên rồi hướng chỗ toà nhà hình tháp đi đến.

Bên ngoài toà nhà hình tháp này không có hộ vệ nên hai người Diệp Trần trực tiếp đi vào trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 864: Truyền Thuyết Thôn Phệ Đảo. (Hạ)

- Các ngươi đến đổi thuỷ tinh chân nguyên?

Vừa mới vào trong, thì có một đại hán to khoẻ lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy!

Diệp Trần thoáng đánh giá xung thì phát hiện ở lầu một có mấy người, nhưng ở lầu hai lại có không ít cao thủ khí tức khó dò hẳn là cao thủ của Hắc Thuỷ liên minh.

- Vậy các người trước hết đến chỗ này đăng ký đã!

Đại hán xuất ra một khối tinh thể sáu cạnh như ngọc mà không phải ngọc, bề ngoài khối tinh thể phát ra một tầng hào quang. Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành quan sát một lát thì hai mắt không khỏi nhíu lại, hai người phát hiện ra hình ảnh của hai người đã bị thu vào bên trong khối tinh thể này, bên cạnh còn có ngày đi vào Thuỷ Tinh đảo.

- Hảo!

Thu hồi khối tinh thể, đại hán nói:

- Bởi vì các ngươi tới Thuỷ Tinh đảo chưa đủ một năm cho nên một tháng các ngươi chỉ có thể đổi được mười khối Hạ phẩm thuỷ tinh chân nguyên mà thôi!

- Vừa rồi có người nói không phải có thể vô hạn đổi sao?

Diệp Trần hỏi.

- Người đó khẳng định là không nói rõ ràng cho các người, quy củ của

chúng ta ở đây là như vậy, nhưng nếu các ngươi nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ của Hắc Thuỷ liên minh chúng ta thì chẳng những có thể huỷ bỏ kỳ hạn một năm mà khi đổi thuỷ tinh chân nguyên còn có thể giảm còn chín mươi phần trăm.

- Nhận nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?

- Mỗi đầu tháng, trên quảng trường Thuỷ Tinh đảo đều có bảng thông báo nhiệm vụ, đến khí đó các người có thể quyết định tiếp nhận nhiệm vụ trong đó.

- Như vậy thì trước hết cho chúng ta đổi hai mươi khối Hạ phẩm thuỷ tinh chân nguyên!

Diệp Trần lấy ra hai mươi rương Thượng phẩm linh thạch để trên mặt đất.

- Số lượng vừa vặn!

Đại hán mở ra từng rương kiểm tra rồi gật gật đầu, sau đó từ trong trữ vật linh giới lấy ra hai mươi khối thuỷ tinh sáng bóng đưa cho Diệp Trần.

Rời khỏi toà nhà hình tháp, Diệp Trần nói:

- Không ngờ ở sâu trong thâm hải còn có một hòn đảo như thế này!

- Thế giới quá rộng lớn, cái gì cũng có thể có! Diệp Trần, chúng ta có nên ở đây một thời gian ngắn không?

Mộ Dung Khuynh Thành vuốt vuốt thuỷ tinh chân nguyên trong tay hỏi.

- Dù sao cũng không có chuyện gì, ở chỗ này một thời gian cũng được.

Diệp Trần nói rồi hai người đi tìm một tửu lâu ở lại.

Sau đó, Diệp Trần bắt đầu luyện hoá thuỷ tinh chân nguyên.

Thuỷ tinh chân nguyên là chân nguyên ngưng kết thành thể rắn, nhưng cũng không phải nói cứ áp súc chân nguyên của bản thân thành thuỷ tinh là được mà còn phải đem một ít thuộc tính bên trong chân nguyên xoá bỏ để nó biến thành thuỷ tinh cho người khác cũng có thể sử dụng được thì lúc đó nó mới chính thức là thuỷ tinh chân nguyên. Nói ví dụ, nếu như ngươi có chân nguyên Thổ thuộc tính thì khi trực tiếp áp súc thành thuỷ tinh cũng không phải là thuần tuý thuỷ tinh chân nguyên mà là Thổ thuỷ tinh chân nguyên, chẳng những độ ổn định thấp mà còn dễ dàng bị tan rã và cũng chỉ có thể để cho những tu luyện giả tu luyện Thổ thuộc tính có thể hấp thu, công dụng rất thấp.

Thuỷ tinh chân nguyên không hổ là thuỷ tinh chân nguyên, chỉ dùng năm khối, Diệp Trần đã đã đem tu vi từ Linh Hải Cảnh hậu kỳ tăng lên Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Nếu đổi thành Thượng phẩm linh thạch thì tối thiểu cũng phải cần mấy tháng thời gian mới được!

- Từ Linh Hải Cảnh hậu kỳ tăng tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cần thuỷ tinh chân nguyên cũng không nhiều, hai mươi khối chỉ dùng năm khối.

Bởi vì Mộ Dung Khuynh Thành tu luyện là ma lực cho nên thuỷ tinh chân nguyên đối với nàng vô dụng, vì vậy hai mươi khối thuỷ tinh đều để cho Diệp Trần dùng.

Thu hồi thuỷ tinh chân nguyên còn thừa, Diệp Trần ngẫm lại một chút rồi lấy ra Thiên Yêu Hoả Linh Quả.

Hiện tại dùng Thiên Yêu Hoả Linh Quả thì thân thể Diệp Trần có thể tăng lên tứ giai, có được điều kiện tiên quyết tiến vào Bán Bộ Vương Giả, nếu không còn không biết tới lúc nào mới có thể trở thành Bán Bộ Vương Giả được.

Đương nhiên, làm vậy có chút đáng tiếc, dù sao Thiên Yêu Hoả Linh Quả cũng có thể giúp tứ giai linh thể tăng lên ngũ giai, từ tam giai tăng lên tứ giai có chút đại tài tiểu dụng. Nhưng mà thời gian không đợi người, Diệp

Trần không thể đợi tới lúc thân thể đạt tới tứ giai mới dùng Thiên Yêu Hoả Linh Quả được.

- Đã ăn hoả lê nhiều ngày như vậy, cường độ linh thể của ta cũng có chút tăng trưởng, đại khái đã tiếp cận tam giai đỉnh phong, không biết sau khi luyện hoá Thiên Yêu Hoả Linh Quả có thể tăng tới trình độ nào đây?

Giơ Thiên Yêu Hoả Linh Quả quả trong tay lên, Diệp Trần tinh tế ngắm nhìn một lúc rồi đem bỏ vào miệng nhai mạnh hai cái.

Nóng!

Khi nuốt Thiên Yêu Hoả Linh Quả vào thì cảm giác đầu tiên chính là nóng, không phải nóng từ bên ngoài mà nóng từ trong ra, phảng phất như cơ thể bị nung cháy vậy.

- Nóng quá!

Diệp Trần vội vàng cởi bỏ toàn thân quần áo, trần truồng ngồi xếp bằng trên giường.

Đáng tiếc là làm như vậy vẫn không cảm thấy bớt nóng chút nào, từ bên ngoài nhìn lại thì có thể thấy được toàn thân thể cường tráng của Diệp Trần dâng lên một tầng sương mù bạch sắc, ẩn ẩn còn có một chút hồng sắc.

Hồng sắc càng lúc càng nhiều, cuối cùng hoàn toàn thay thế bạch sắc khí hình thành một luồng hồng sắc khí lưu đem cái giường tạo thành từ một loại gỗ quý nào đó thành tro bụi một cách vô thanh vô tức.

- Không hổ là Thiên Yêu Hoả Linh Quả!

Diệp Trần sợ cả tửu quán bị đốt cháy hoá thành tro bụi nên không thể không lấy Tháp Thuẫn từ trong trữ vật linh giới ra rồi leo lên đó ngồi. Có Tháp Thuẫn cách nhiệt, trong phòng tuy nhiệt độ vẫn nóng như bếp lò nhưng hồng sắc khí lưu không cách Diệp Trần quá xa.

Một phút trôi qua!

Hai phút trôi qua!

Nửa canh giờ trôi qua!

Một canh giờ trôi qua!

Trong một canh giờ này, Diệp Trần cảm giác như bản thân liên tục bị nham thạch nóng chảy thiêu đốt, từ cơ thịt, huyết dịch, kinh mạch đến cốt cách không có chỗ nào không bị nung. Có đôi khi toàn thân nóng rát, đau đớn khó chịu nổi, có đôi khi toàn thân cảm giác như có trăm ngàn con kiến điên cuồng cắn xé, đôi lúc toàn thân đột nhiên có rút không thể tự động điều khiển được, càng về sau, con mắt của Diệp Trần cũng trở thành một màu hoả hồng.

- Thật đúng là con mẹ nó đau mà!

Diệp Trần tự nhận bản thân không thiếu nghị lực nhưng giờ phút này hắn vẫn không chịu được rống to một tiếng.

Sau khi đau đớn qua đi, toàn thân không còn chỗ nào đau nhức nữa thì một cổ hàn khí cực kỳ sảng khoái tự nhiên bộc phát ra. Bởi vì tương phản quá lớn, khiến cho Diệp Trần nhịn không được ngân lên một tiếng thoải mái, toàn thân mười vạn tám ngàn lỗ chân lông đều vô cùng thoải mái.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 865: Phương Đông Hạo, Mạnh Hiểu Linh.

- Trước rèn luyện, sau đó lại tẩm bổ, thì ra là thế!

Vừa rồi, mỗi một tấc da thịt xương cốt máu huyết của Diệp Trần đều bị rèn luyện, một ít tạp chất khó thanh trừ đều bị nung khô sạch sẽ, sau đó năng lượng trong Thiên Yêu Hoả Linh Quả bắt đầu điều dưỡng cho toàn thân Diệp Trần khiến cho thân thể của hắn đạt tới một trình độ rất cao, một dạng như tiến hoá.

Nếu có người ở đây và đồng thời có năng lực thấu thị thì có thể thấy huyết nhục của Diệp Trần gần như trong suốt, huyết dịch phảng phất như hồng sắc thuỷ tinh, cốt cách khi kim loại tản ra bạch sắc, trông vô cùng rực rỡ.

- Tứ giai linh thể, thành!

Sau khi luồng hàn khí biến mất, hồng sắc trong mắt Diệp Trần cũng dần nội liễm.

Ngẩng đầu lên, Diệp Trần nắm chặt song quyền đấm mạnh tới trước, lực lượng cường đại khiến cho không gian đều chấn động, những đồ đạc trong phòng đổ ngã khắp nơi.

- Đã tiếp cận tứ giai đỉnh phong, vừa vặn tăng lên một giai!

Tứ giai linh thể là Vương giả linh thể, cường độ thân thể đạt tới mức này, không nói khoa trương chứ Diệp Trần không cần dựa vào hộ thệ chân nguyên thì Tinh Cực Cảnh cường giả toàn lực công kích cũng đừng hi vọng có thể tổn thương hắn một chút nào. Cho dù là Linh Hải Cảnh đại năng giả cũng không cách nào làm cho Diệp Trần trọng thương, chỉ có Linh Hải Cảnh Tông Sư hoặc là Bán Bộ Vương Giả mới có thể ở dưới tình huống hắn

không phòng ngự đưa hắn vào chỗ chết.

Linh thể là đại biểu cho cường độ thân thể, cùng với lực lượng không có bao nhiêu quan hệ, mặc dù không có quan hệ lớn thì cũng có chút quan hệ nào đó, Diệp Trần có thể phát giác được khí lực của bản thân thoáng cái đã từ khoảng bốn mươi vạn cân tăng lên tới bốn mươi năm vạn cân, tăng đúng năm vạn cân. Đừng xem thường năm vạn cân khí lực này, bởi vì khí lực càng lên cao càng khó tăng lên.

- Tứ giai linh thể đã thành, con đường tiến tới Bán Bộ Vương Giả đã không còn trở ngại!

Mặc vào quần áo tử tế, Diệp Trần đẩy cửa đi ra ngoài.

...

Thuỷ Tinh đảo có rất nhiều tửu quán, phong cách cũng không đồng nhất.

Trên lầu hai một tửu quán mang phong cách cổ xưa, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đang ngồi gần cửa sổ.

- Chân Linh Đại Luc, bất kỳ một tửu quán nào cũng đều có các cao thủ ăn cơm uống rượu thường xuyên a!

Mộ Dung Khuynh Thành liếc mắt nhìn xung quanh, có chút cảm thán nói.

Diệp Trần nói:

- Ngày mai đã là ngày đầu tháng, người đến Thuỷ Tinh đảo rõ ràng nhiều hơn!

- Ừm, không biết có nhiệm vụ gì đây?

Thuỷ tinh chân nguyên không ai ngại nhiều cả, Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong muốn đột phá tới Bán Bộ Vương Giả cần có đại lượng chân nguyên tích luỹ. Mà Bán Bộ Vương Giả cần tích luỹ chân nguyên càng nhiều

hơn gấp mười lần, từ xưa đế nay sở dĩ không có bao nhiêu người có thể tấn cấp lên Sinh Tử Cảnh Vương Giả cũng bởi vì chân nguyên không đủ, kỳ thực những Sinh Tử Cảnh vừa tấn chức về mặt lĩnh ngộ áo nghĩa cũng không lợi hại hơn Bán Bộ Vương Giả bao nhiêu.

"Lộp cộp, lộp cộp ..."

Từ cầu thang truyền tới tiếng bước chân, rất nhanh một nam một nữ xuất hiện.

Nam tử nhìn rất trẻ, khoảng hai lăm hai sáu tuổi so với Diệp Trần cũng không lớn hơn bao nhiêu. Nữ tử thì rất xinh đẹp, mục quang hàm tình dụ hoặc, đôi mị nhãn của nàng phảng phất như có thể phóng điện, mỗi khi nàng quét mắt tới đâu, đều khiến cho người nơi đó tâm tình phập phồng không yên.

Khi ánh mắt nàng rơi trên người Diệp Trần thì không khỏi sáng ngời. Diệp Trần ở nơi này quả thật có chút như hạc giữa bầy gà. Thật ra Diệp Trần cũng không phải loại mỹ nam tử khiến cho ai cũng phải thán phục nhưng Diệp Trần lại có vẻ rất tuấn tú, nhất là khí chất trên người trầm ổn như nước mà hàm ẩn sự sắc lạnh, đối với nữ nhân đúng là mười phần sát thương a!

Nhưng khi mục quang của nữ tử này chiếu lên người Mộ Dung Khuynh Thành thì không khỏi hừ lạnh một tiếng. Mộ Dung Khuynh Thành đã lâu rồi không còn mang theo mạng che mặt cho nên chưa nói tới khí chất, chỉ nói riêng về tướng mạo đã có thể xem là trong ức vạn người mới có một. Khí thất thánh khiết cùng với dung mạo tuyệt mỹ khó có nữ tử nào có thể so sánh được.

Xuất phát từ tâm lý ghen tị của nữ nhân, nử tử kia đối với Mộ Dung Khuynh Thành sinh ra sự căm thù vi diệu.

- Không ngờ ở một nơi hoang tàn vắng vẻ thế này lại có được mỹ nữ như vậy!

Tên nam tử đi cùng nữ tử kia khi nhìn thấy Mộ Dung Khuynh Thành thì không khỏi đưa mắt nhìn thêm vài lần, cảm thấy Mộ Dung Khuynh Thành so với nữ tử bên cạnh hắn từ bất luận phương diện nào cũng chiếm thượng phong.

- Tại hạ Đông Phương Hạo, hai vị, có thể ngồi cùng không?

Thanh niên có vẻ vô cùng phong độ mỉm cười bước tới, nói.

Diệp Trần nâng chung trà lên, nói:

- Xin lỗi, chúng ta không có thói quen ngồi chung với người lạ!

- Ách!

Động Phương Hạo đưa mắt nhìn Mộ Dung Khuynh Thành dò hỏi.

Mộ Dung Khuynh Thành căn bản không có để ý tới hắn.

- Hạo ca, chúng ta ngồi ở đây đi!

Nữ tử xinh đẹp bên cạnh, thấy nam tử của mình có chút xấu hổ liền chỉ vào cái bàn bên cạnh, nói.

- Hảo!

Phương Đông Hạo thuận thế ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị đã mang hoa quả và nước trà lên cho hai người.

Sau khi uống một ngụm trà, Phương Đông Hạo cười nói:

- Hai vị cũng là đến Thuỷ Tinh đảo làm nhiệm vụ sao?

- Không nhất định!

Diệp Trần trả lời.

- Ngày mai là ngày đầu tháng, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của Hắc Thuỷ liên minh là có thể vô hạn đổi được thuỷ tinh chân nguyên, đối với chúng ta mà nói là mười phận dụ hoặc, ta bây giờ là cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, chân nguyên cần tích luỹ quá nhiều!

Nói qua nói lại, Phương Đông Hạo tận lực nói ra cảnh giới của bản thân.

Phương Đông Hạo năm nay mới ba mươi bốn tuổi, có thể ở độ tuổi này tiến nhập cảnh giới Bán Bộ Vương Giả tuyệt đối là thiên tài hiếm thấy, đây cũng là nguyên nhân hắn luôn kiêu ngạo.

- Bất quá các hạ cũng không tệ, mới bao nhiêu tuổi đã có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cần có đủ cơ duyên thì bước vào Bán Bộ Vương Giả không thành vấn đề gì. Nếu như không ngại thì ngày mai chúng ta cùng nhận nhiệm vụ thế nào, nhiều người thì an toàn hơn?

Phương Đông Hạo mặc dù không nói rõ nhưng ý tứ là khi gặp phải nguy hiểm, bằng vào tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong của ngươi thì có thể làm được gì chứ, ngươi chết không sao nhưng để liên luỵ một mỹ nữ tuyệt sắc bên cạnh mới gọi là đáng tiếc.

- Hai vị, ta gọi là Mạnh Hiểu Linh, Hạo ca nói đúng đó, nhiều người thì an toàn hơn, có Hạo ca ở đây thì Bán Bộ Vương Giả bình thường cũng không phải địch thủ!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 866: Thực Lực Không Tệ. (Thượng)

Mạnh Hiểu Linh tuy thấy Diệp Trần không tồi nhưng nàng cũng không phải hoa si, Phương Đông Hạo không chỉ có dáng người tuấn tú mà thực lực cũng xuất chúng. Trong đồng lứa ở phương viên mấy ngàn vạn dặm quanh đây chưa chắc có thể tìm được người thứ hai ưu tú như hắn. So với PHương Đông Hạo thì Diệp Trần vẫn kém hơn một chút, cho nên nàng đương nhiên là giúp đỡ Phương Đông Hạo nói chuyện.

- Ta sẽ xem xét đề nghị của các ngươi.

Diệp Trần đứng lên chuẩn bị thanh toán tiền.

Phương Đông Hạo cũng đứng lên, lễ phép nói:

- Còn không biết danh tự của hai vị, có thể cho ta biết không?

- Diệp Trần. Còn đây là nữ nhân của ta Mộ Dung Khuynh Thành.

Dứt lời, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cùng nhau đi xuống lầu.

Phương Đông Hạo mỉm cười nhìn hai người rời đi.

- Mộ Dung Khuynh Thành, khuynh thành khuynh quốc, quả thật người như tên, vì cái gì không để cho ta gặp được sớm hơn chứ?

Phương Đông Hạo lầm bầm.

- Sao? Ngươi động tâm à?

Mạnh Hiểu Linh thấy Phương Đông Hạo nhìn theo bóng lưng của Mộ Dung Khuynh Thành đến lúc khuất hẳn thì có chút ghen ghét nói.

- Ta và ngươi là thanh mai trúc mã, ngươi còn không biết cách làm người của ta sao? Ta vĩnh viễn sẽ không từ bỏ ngươi, mà ta cuối cùng cũng sẽ có một ngày trở thành Phong Đế Vương Giả đứng trên đầu chúng sinh!

Phương Đông Hạo ngạo nghễ nói.

- Ngươi nhất định có thể trở thành Phong Đế Vương Giả!

Mạnh Hiểu Linh bị mấy câu của Phương Đông Hạo làm cho xuân tâm nhộn nhạo. Không có nữ nhân nào không muốn nhìn thấy thời khác nam nhân của mình đứng trên đỉnh phong huy hoàng sử thi lưu danh. Tuy nói nàng có tâm lý độc chiếm nhưng nàng cũng minh bạch, loại nam nhân như Phương Đông Hạo mà chỉ bằng nàng thì không thể nào trói buộc đối phương được nên nàng cũng không ngại sẽ có thêm mấy tỷ muội.

- Nếu ngươi muốn có được nàng sợ là không dễ dàng!

Mạnh Hiểu Linh tiếp lời.

- Sao vậy? Ngươi không ghen à?

Phương Đông Hạo cười cười nhìn Mạnh Hiểu Linh hỏi.

- Ta ghen thì có thể ngăn cản được ngươi sao?

Lúc nói những lời này, Mạnh Hiểu Linh có chút tiếc thay cho Diệp Trần bởi vì nàng biết rõ Phương Đông Hạo là loại người không đạt được mục đích sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Một đêm trôi qua rất nhanh. Sáng sớm ngày hôm sau, trên quảng trường của Thuỷ Tinh đảo đã tụ tập mấy ngàn người.

- Nhiệm vụ thứ nhất rất đơn giản, ta nhận được.

- Ta cũng nhận.

- Nhiệm vụ trông có vẻ đơn giản a! Mấy nhiệm vụ tiếp theo cũng vậy!

Mọi người phát hiện, những nhiệm vụ đầu tiên mặc dù không giống nhau nhưng độ khó rất thấp, cả đám không hiểu được Hắc Thuỷ liên minh đưa những nhiệm vụ đơn giản này ra làm gì, bọn họ chỉ cần phẩy tay một chút là xong, chẳng lẽ họ muốn dùng những nhiệm vụ này để hấp dẫn nhiều người tới?

Đương nhiên, mọi người chỉ suy đoán trong lòng mà thôi, đối với họ thì nhiệm vụ càng đơn giản càng tốt, làm xong nhiệm vụ này là có thể được đổi vô hạn thuỷ tinh chân nguyên.

Bên cạnh bảng danh sách nhiệm vụ có mấy cao thủ của Hắc Thuỷ liên minh đang đứng, một người đầu mục trong đó cười lạnh, nói:

- Đừng tưởng rằng những nhiệm vụ này đơn giản. Đúng, bản thân nhiệm vụ thì nhìn như đơn giản nhưng các ngươi đừng quên đây là đâu!

Được vị đầu lĩnh này nhắc nhở, mọi người mới giật mình vỡ lẽ, nơi đây chính là khu vực có Thôn Phệ Đảo trong truyền thuyết a, nếu bị thôn phệ vào thì chỉ có đi mà không có về, đụng phải Thôn Phệ Đảo thì nhiệm vụ nhìn như đơn giản cũng trở thành vô cùng khó khăn!

- Mẹ nó, Thôn Phệ Đảo chỉ là truyền thuyết, nếu gặp phải chỉ có thể trách bản thân không may, nếu sợ hãi thì ta đã không đến đây!

- Đúng, ai sợ!

Những người đến đây, kẻ tài cao gan lớn cũng không ít cho nên căn bản không có mấy người tỏ ra sợ hãi.

- Chúng ta nhận nhiệm vụ nào đây?

Diệp Trần liếc nhìn danh sách nhiệm vụ rồi hỏi Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cái thứ hai đi! Nhiệm vụ này muốn chúng ta đi tìm kiếm địa đồ thượng cổ di tích.

- Tốt, vậy lấy cái đó, tiền thù lao cũng không thấp!

Mỗi nhiệm vụ đều có thù lao tương ứng, đương nhiên, tiền thù lao của nhiệm vụ đầu tiên là thấp nhất, nhiệm vụ thứ hai thì phân ra ba cấp thù lao: Tinh Cực Cảnh cường giả một ngàn khối Thượng phẩm linh thạch, Linh Hải Cảnh đại năng giả hai vạn khối, Bán bộ Vương Giả mười vạn khối. Chuyện này nếu là ở địa phương khác thì có vẻ rất khó tin bởi vì tiền thù lao của một Linh Hải Cảnh Tông Sư bình thường ít nhất cũng đã là năm vạn khối Thượng phẩm linh thạch rồi.

Nhưng ở chỗ này, mọi người không phải vì tiền thù lao nhiệm vụ mà tới, nếu không có tiền thù lao thì thực sự cũng không sao nhưng Hắc Thuỷ liên minh đưa thêm tiền thù lao để kích thích thêm hứng thú cho mọi người.

Những thù lao này tất nhiên là phải sau khi hoàn thành nhiệm vụ mới có thể nhận, chưa hoàn thành nhiệm vụ thì một khối cũng đừng mong.

- Các ngươi chọn nhiệm vụ thứ hai sao? Thật trùng hợp!

Cách đó không xa, Phương Đông Hạo nghe thấy đối thoại của hai người Diệp Trần thì lộ vẻ mỉm cười.

Kỳ thật hắn vẫn chưa có quyết định chọn nhiệm vụ nào mà cố ý chờ hai người Diệp Trần quyết định rồi chọn theo, bởi vì như vậy thì hắn mới có cơ hội đi chung với hai người.

- Đúng là trùng hợp!

Diệp Trần cười nhạt một tiếng rồi hỏi Mộ Dung Khuynh Thành:

- Muốn đổi cái khác không?

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày, nói:

- Không cần, chúng ta đổi thì bọn hắn cũng sẽ đổi theo thôi, vẽ vời chi cho thêm chuyện. Ta thật sự muốn nhìn xem bọn họ muốn chơi trò gì với chúng ta. Nếu phiền toái đã tìm tới cửa thì trốn tránh cũng không phải biện pháp.

- Chúng ta thật đúng là có duyên, đáng tiếc là nhiệm vụ sắp bắt đầu rồi, nếu không ta nhất định sẽ đãi hai người uống rượu!

Phương Đông Hạo cười nói.

- Ha ha, Hạo ca rất ít mời người khác uống rượu đó nha!

Mạnh Hiểu Linh bồi thêm một câu.

Nhưng vào lúc này, các cao thủ của Hắc Thuỷ liên minh bên cạnh danh sách nhiệm vụ đã tách ra thành ba tổ. Thủ lĩnh tổ một hét lớn:

- Ai nhận nhiệm vụ thứ nhất, đến chỗ ta tập hợp.

- Ai nhận nhiệm vụ thứ hai, đến chỗ ta tập hợp.

- Còn có người dẫn đội sao?

Phương Đông Hạo nhíu nhíu mày, nói.

Tổng cộng có mười nhiệm vụ, bình quân chia ra thì mỗi nhiệm vụ có mấy trăm người nhân. Tổ của Diệp Trần ước chừng có hơn hai trăm người, trong đó Tinh Cực Cảnh cường giả có hơn một trăm.

- Các ngươi nghe cho kỹ, ta là người dẫn đội của các ngươi, hết thảy đều phải nghe ta chỉ huy, nếu có ai không nghe theo lời chỉ huy của ta cố ý gây rối ta sẽ cho hắn lập tức rời khỏi đội, trong vòng một năm sẽ huỷ tư cách nhận nhiệm vụ của kẻ đó, Hắc Thuỷ liên minh không chào đón người như vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 867: Thực Lực Không Tệ. (Hạ)

Thủ lĩnh của tổ thứ hai là một trung niên tóc xám, tu vi Bán bộ Vương Giả, bên cạnh hắn còn có hai người là Linh Hải Cảnh Tông Sư đỉnh phong, cũng xem là một đội hình cường đại. Chỉ sợ cũng chỉ có tổ chức lớn mạnh như Hắc Thuỷ liên minh mới có thể xuất ra nhiều Bán bộ Vương Giả và Linh Hải Cảnh Tông Sư như vậy.

- Yên tâm, các ngươi muốn làm gì thì làm, chỉ cần các ngươi không bắt ta đi chịu chết là được!

Một tên trung niên bộ mặt đầy râu ria, bộ dáng hung ác đứng bên cạnh Diệp Trần cao giọng nói. Hắn cũng là một cường giả Bán bộ Vương Giả, trong tổ này hắn và Phương Đông Hạo có tu vi cao nhất.

- Tốt, ta tin tưởng các ngươi cũng sẽ không làm ra chuyện gì điên rồ!

Trung niên tóc xám gật gật đầu nói.

- Như vậy thì chúng ta lên đường thôi, thời gian không đợi người a!

Trung niên tóc xám cũng không nhiều lời thêm, trực tiếp cùng với hai gã Linh Hải Cảnh Tông Sư bên cạnh bay lên cao, hướng chỗ phương xa xa phóng đi.

- Đi!

Đám người Diệp Trần cũng lập tức theo phía sau.

...

Trên không trung hải dương cách Thuỷ Tinh đảo hơn năm mươi vạn

dặm đang có hơn hai trăm người đang phiêu phù đứng đó, trung niên tóc xám nói:

- Vị trí của Cổ di tích kia có lẽ ở dưới dáy biển trong khu vực này, mọi người ngàn vạn lần đừng tụt lại phía sau, sâu bên dưới nguy hiểm không chỗ nào không có!

- Chỉ cần không gặp phải Hải Yêu Vương là được!

Trung niên bộ mặt hung ác nói.

Phương Đông Hạo khoanh tay trước ngực, tự tin nói:

- Diệp huynh, Mộ Dung cô nương, đợi lát nữa các ngươi theo ta thành một đội, ta sẽ bảo vệ cho các ngươi bình yên vô sự!

Mộ Dung Khuynh Thành nhàn nhạt nói:

- Chúng ta tự bảo vệ tốt chính mình!

- Ha ha, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất a!

Trên đường đi, Phương Đông Hạo thường xuyên tìm cơ hội nói chuyện với Diệp Trần, nhưng thật ra hắn chỉ lấy Diệp Trần làm cầu nối để nói chuyện với Mộ Dung Khuynh Thành, đáng tiếc là vẫn không có kết quả. Mộ Dung Khuynh Thành tuy nhìn khí chất cao quý đoan trang không giống loại người cự tuyệt người khác từ ngoài ngàn dặm, nhưng Phương Đông Hạo lại không thể nào tiếp cận được nàng.

Lúc này, trong lòng Phương Đông Hạo chỉ hận sao không có nguy hiểm gị thật lớn xuất hiện để hắn có thể hảo hảo mà biểu hiện một phen.

Diệp Trần thì thờ ơ lạnh nhạt, nếu không phải Phương Đông Hạo vẫn còn đúng mực thì hắn cũng không ngại cho đối phương biết đất cao bao nhiêu, đất dày bao nhiêu!

- Xuống dưới!

Ba người trung niên tóc xám dẫn đầu chui vào trong mặt nước biển.

"Ùm ùm ùm ... ùm ùm ùm ...."

Chỉ một thoáng sau hơn hai trăm người đã dung nhập vào trong nước biển, trên không trung không còn một bóng người.

Thâm hải sở dĩ gọi là thâm hải bởi ở nơi này chẳng những vô cùng nguy hiểm mà còn có rất nhiều yêu vật thiên kỳ bách quái, quan trọng nhất là mực nước rất sâu. Ở đây độ sâu mười vạn mét, hai mươi vạn mét là bình thường, những Tinh Cực Cảnh cường giả bình thường cũng khó mà đi thăm dò xuống được, cho nên những người đi tới Thuỷ TInh đảo nhận nhiệm vụ tu vi ít nhất cũng phải là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ.

Ước hừng lặn xuống tầm mười mấy vạn mét, bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện rất nhiều điểm sáng, những điểm sáng này đang hướng phía đám người Diệp Trần nhanh chóng lại gần.

Trung niên tóc xám hơi híp mắt lại, dùng chân nguyên phát âm ra:

- Mọi người cẩn thận, đây là Thâm Hải Độc Giác Điện Man Chỉnh!

Thâm hải Độc giác điện man chỉnh trong cơ thể ẩn chứa lôi điện lực cường đại, khi tạo thành quy mô thì thập phần đáng sợ, ở trong thâm hải rất thường gặp phải chúng.

- Công kích!

Không cần có người ra lệnh, mọi người đều chủ động phát động công kích, từng đạo kiếm khí, đao khí, quyền ảnh ... bổ nhào vào bầy Độc giác điện man chỉnh.

Thanh âm "Ùng ùng ..." liên tục vang lên không dứt. Bầy Độc giác điện mang chỉnh bị công kích thì càng nổi giận, lôi điện trên thân thể điên cuồng phóng ra đem phương viên hơn mười dặm nơi này biến thành một khu vực

toàn lôi điện.

Sau một lát chiến đấu kịch liệt, Độc giác điện man chỉnh bị giết tới thất linh bát lạc.

"Ầm! Ầm! ..."

Bất chợt, một con Độc giác điện man chỉnh cực lớn lay động cái đuôi, phi tốc lao tới, điện mang trên người nó đem nước biển xung quanh bốc hơi sạch sẽ biến thành một vùng chân không cực lớn trong lòng biển.

- Là Độc giác điện man chỉnh Vương!

Mọi người cả kinh.

Con Độc giác điện man chỉnh này chính là thủ lĩnh của bầy Độc giác điện man chỉnh đã đạt tới Bán bộ Yêu Vương. HÌnh thể chẳng những cực lớn mà yêu lực trùng thiên, lôi điện lực trên thân nó cực kỳ đáng sợ, những Bán bộ Vương Giả bình thường gặp phải nó chỉ có thể chạy trốn chứ không thể địch nổi.

Trong Bán bộ Yêu Vương ở thâm hải thì Độc giác điện man chỉnh Vương chính là một phương bá chủ, lôi điện lực của nó không ai dám xem thường!

Độc giác điện man chỉnh Vương vừa xuất hiện khiến cho mọi người cẩn thận hơn, trung niên tóc xám lúc này cũng không có lên tiếng mà hai tay ôm ngực nhìn về phía tên trung niên hung ác và Phương Đông Hạo.

Trừ trung niên tóc xám ra thì ở đây hai người này là hai người duy nhất có tu vi Bán bộ Vương Giả.

- Ta đến!

Phương Đông Hạo liếc mắt nhìn Mộ Dung Khuynh Thành một cái rồi đi tới trước.

- Hắc hắc!

Tên trung niên hung ác thấy có người thay hắn dọn dẹp thì trong miệng phát ra tiếng cười rất khó nghe.

Độc giác điện man chỉnh Vương cảm nhận được khí tức cường đại trên người Phương Đông Hạo thì đôi đồng tử của nó của thoáng co rút lại, ẩn chứa hung quang tàn bạo.

- Nếu ngươi là Bạch Cốt Sa Vương thì có lẽ ta còn kiêng kỵ một chút, nhưng ngươi chỉ là một con Độc Giác Điện Man Chỉnh Vương mà cũng dám đi ra ngăn trở ta!

Phương Đông Hạo giơ một tay lên, một cây thiết côn dài bốn năm thước lập tức xuất hiện. Cây thiết côn này là một kiện Cực phẩm bảo khí, nhìn có vể rất trầm trọng giống như dùng cả một ngọn trọng sơn luyện chế mà thành vậy.

"Ầm! Ầm! ..."

Độc giác điện man chỉnh Vương bị Phương Đông Hạo chọc giận, lôi điện trong có thể nó điên cuồng tuôn ra oanh kích tới Phương Đông Hạo. Đối mặt với tràng diện đồ sộ thế này, không ít người sắc mặt tái nhợt, bọn họ tự nhận bản thân kho đối mặt với vô cùng lôi điện lực như vậy thì một nhịp hô hấp cũng không duy trì nổi!

- Chết!

Thân hình Phương Đông Hạo loé lên lướt tới trên lưng Độc giác điện man chỉnh Vương, trên đường gặp phải lôi điện lực đều bị cây thiết côn trong tay hắn đánh tan.

Tốc độ của Phương Đông Hạo cực nhanh lại bao hàm hư thực kết hợp khiến cho Độc giác điện man chỉnh Vương không thể nào tập trung được động tác của hắn nên nó chỉ có thể quay cuồng thân thể gia tăng phạm vi công kích của lôi điện lực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 868: Không Nên Hỏi Đừng Hỏi! (Thượng)

Độc giác điện man chỉnh Vương trong lúc đang xoay vòng vòng thì Phương Đông Hạo đột nhiên xuất hiện tung ra một côn.

- Liệt địa thức!

Phương Đông Hạo nện thảng một côn lên đầu của Độc giác điện man chỉnh Vương.

"Ông!"

Hoàng sắc quang mang tăng vọt, đem cả thân hình Độc giác điện man chỉnh Vương bao trùm vào trong. Sau một khắc thân thể của Độc giác điện man chỉnh Vương liền chia năm xẻ bảy, những chỗ bị đứt lìa không hề có một chút huyết dịch nào chảy ra mà toàn bộ đã bị hoá đá.

- Có ý tứ, rất mạnh!

Trung niên hung ác có chút ngoài ý muốn, nói.

- Trong đám người lần này, có lẽ thực lực của hắn là mạnh nhất!

Trung niên tóc xám thầm nghĩ.

Mạnh Hiểu Linh nhìn Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cười nói:

- Loại thâm hải yêu thú như Độc giác điện man chỉnh Vương này Hạo ca có thể dễ dàng giết vài đầu, ngay cả Bạch Cốt Sa Vương cực độ tàn nhẫn cũng chưa hẳn là đối thủ của Hạo ca đó! Có hắn ở đây, chúng ta rất an toàn, không cần phải lo lắng!

- Thực lực không tệ!

Diệp Trần khẽ gật gật đầu nói.

- Phì ...

Mạnh Hiểu Linh thiếu chút nữa cười ra tiếng, đối phương chỉ là một tên Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong vậy mà dám nói thực lực nam nhân của nàng không tệ!

Khi đầu Độc Giác Điện Man Vương vừa chết thì đám Độc Giác Điện Man còn lại lập tức tháo chạy tán loạn, trong chốc lát đã biến mất vô ảnh vô tung.

- Đã lâu không có hoạt động gân cốt, đáng tiếc vẫn chưa đã ghiền!

Thu hồi thiết côn, Phương Đông Hạo đưa ra bộ mặt chưa thoả mãn, nói.

- Tên Phương Đông Hạo này đúng là mạnh a!

- Ta đã thấy không ít Bán bộ Vương Giả nhưng chưa thấy ai hung mãnh như hắn. Vừa rồi chính là một đầu Độc Giác Điện Man Vương hẳn hoi, vậy mà chỉ một chiêu của hắn đã có thể đánh nó chia năm xẻ bảy!

- Bán bộ Vương Giả cũng có phân chia cao thấp, tên Phương Đông Hạo này chắc hẳn là đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả!

Mọi người thấy Phương Đông Hạo chỉ một côn đã giết chết tươi một đầu Độc Giác Điện Man Vương thì lập tức nhao nhao nghị luận, không ít nữ tử còn đưa đẩy ánh mắt lập lờ về phía hắn.

- Hảo, chúng ta tiếp tục đi!

Trung niên tóc xám liếc mắt nhìn Phương Đông Hạo vài lần rồi cao giọng nói.

Dưới sự dẫn dắt của trung niên tóc xám, đội ngũ tiếp tục lặn sâu xuống dưới, bất quá không khí trong đội ngũ đã không còn trầm lặng như lúc trước. Rất nhiều người đã bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau, chủ đề cơ bản đều

tập trung lên người Phương Đông Hạo: trẻ tuổi, thực lực cường ... Phương Đông Hạo thoáng chốc đã trở thành tâm điểm trong đội ngũ

Trong đội ngũ, Phương Đông Hạo nhìn Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cười nói:

- Đầu Độc Giác Điện Man Vương vừa rồi thực lực cũng không tính là mạnh, nó ước chừng chỉ có khoảng ba ngàn năm tuổi, lần trước ta gặp phải một đầu Độc Giác Điện Man Vương năm ngàn năm tuổi, phải mất không ít khí lực mới có thể đánh bại được nó!

Tuổi thọ của yêu thú so với nhân loại dài hơn nhiều, một ít yêu thú họ quy thậm chí còn có thể sống qua mấy vạn năm, thậm chí mười vạn năm, nhân loại có thúc ngựa cũng còn kém xa. Nhưng nhân loại lại có ưu thế khác, nhân loại mặc dù tuổi thọ ngắn, người bình thường tối đa chỉ sống được một trăm tuổi, bất quá ông trời luôn công bình, nên ngộ tính của nhân loại rất mạnh, giúp cho nhân loại có thể trong thời gian ngắn lĩnh ngộ được áo nghĩa. Yêu thú ở phương diện này thì kém hơn rất nhiều, cho dù tiêu tốn mấy trăm năm cũng chưa chắc hơn được nhân loại tìm hiểu vài năm. Cho nên đối yêu thú, khả năng hoá thành nhân hình rất trọng yếu! Chỉ cần có thể hoá thành nhân hình thì ngộ tính của chúng liền có thể tiếp cận với nhân loại. Mà yêu thú hoá hình cũng cùng thiên phú và ngộ tính có quan hệ rất lớn, giống như Yến Phượng Phượng từ sớm đã có thể hoá hình.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, không nói gì.

Phương Đông Hạo thấy vậy thì có chút mất hứng, nên chuyển mắt sang Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Mộ Dung cô nương, trên người của cô nương toả ra khí tức tựa hồ không phải chân nguyên, ta từ sớm đã thắc mắc, không biết cô nương có thể nói cho ta biết không?

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Không thể!

- Có cái gì mà khó nói chứ, mọi người đều như bằng hữu mà!

Mạnh Hiểu Linh lập tức chen miệng giúp đỡ Phương Đông Hạo.

Phương Đông Hạo mỉm cười nhìn Mộ Dung Khuynh Thành, yên lặng xem nàng trả lời.

Sắc mặt Diệp Trần lạnh xuống:

- Hai vị, có những chuyện tốt nhất đừng nên hỏi tới!

- Ngươi!

Phương Đông Hạo tự nhận là khí độ hơn xa thường nhân nhưng thái độ của Diệp Trần làm cho hắn rất căm tức. Đối phương rõ rằng không xem hắn vào trong mắt, nếu không phải có Mộ Dung Khuynh Thành ở đây thì hắn sớm đã không nhịn rồi. Chỉ là một tên có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà cũng dám nói năng với hắn như vậy sao!

- Thật sự không biết lượng sức mình!

Mạnh Hiểu Linh cũng không thích thái độ của Diệp Trần nên nhỏ giọng nói.

- Xem ra chúng ta không có chung chủ đề, tụ lại một chỗ cũng không có ý nghĩa!

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày nói rồi kéo ra khoảng cách với hai người Phương Đông Hạo.

Diệp Trần cũng lên tiếng:

- Hai vị, về sau nếu không có việc gì thì tốt nhất đừng quấy rầy chúng ta, ta không phải là người tốt tính đâu!

Dứt lời, hắn liền đi tới bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành.

Sắc mặt Phương Đông Hạo rất khó coi, ánh mắt rất âm trầm.

- Tức chết bổn cô nương, hai gia hoả này đúng là không biết tốt xấu mà!

Mạnh Hiểu Linh nghiến răng nghiến lợi nói.

- Bọn chúng sẽ có lúc phải hối hận, sớm thôi!

Ngũ khí của Phương Đông Hạo cũng không kém phần lạnh lẽo.

...

Tốc độ mọi người lặn xuống rất nhanh, chỉ chốc lát công phu sau đã lặn xuống độ sâu hơn mười tám vạn mét, ở độ sâu này thuỷ áp vô cùng khủng bố, tuyệt đối có thể đem một khối thép lớn ép thành viên bi, cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường cho dù đến được đây thì cũng chỉ còn là một viên bi thịt.

- Vị trí của Cổ di tích có lẽ sắp tới rồi, mọi người cẩn thận một chút!

Trung niên tóc xám lên tiếng nhắc nhở.

- Có thứ gì đó đang tiến tới gần, là thâm hải Thực Nhân Ngư!

Diệp Trần cảm ứng được từ xa xa có đại lượng Thực Nhân Ngư đang tiến lại gần. Thực Nhân Ngư ở đây hình thể rất nhỏ, chỉ bằng khoảng cỡ ngón tay giữa. Bất quá đối với loại yêu thú quần cư này thì hình thể càng nhỏ thì lực sát thương lại càng lớn. Nếu nơi nào bị một đàn Thực Nhân Nhân lấy đơn vị là hàng nghìn lướt qua thì tuyệt đối là một hồi tai nạn.

Rất nhanh, những người khác cũng cảm ứng được đám Thực Ngân Ngư đang lại gần, mọi người thần sắc đều vô cùng lo lắng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 869: Không Nên Hỏi Đừng Hỏi! (Hạ)

- Hừ, không có ta, xem các người làm sao ngăn cản?

Phương Đông Hạo đã từng chứng kiến sự đáng sợ của Thực Nhân Ngư. Thực Nhân Ngư sức chiến đấu đơn thể không cao, một Bão Nguyên Cảnh võ giả cũng dễ dàng đối phó nhưng Thực Nhân Ngử ở thâm hải có hai đặc điểm, một là thân thể cứng rắn, hai là hàm răng vô cùng sắc bén. Thân thể của chúng cứng rắn tới mức Linh Hải Cảnh đại năng giả cũng không thể một kích có thể giết chết được, hàm răng của chúng thì có thể cắn thủng hộ thể chân nguyên của Linh Hải Cảnh đại năng giả. Một khi Thực Nhân Nhân ở thâm hải hình thành quy mô lớn thì cho dù là Bán bộ Vương Giả cũng phải tránh lui.

- Đúng là phiền toái!

Trung niên tóc xám dùng linh hồn lực thăm dò vào trong trữ vật linh giới tìm kiếm vật gì đó.

Tốc độ của đàn Thực Nhân Ngư này rất nhanh, chỉ vài cái chớp mắt đã tới gần, cùng lúc đó trung niên tóc xám cũng ném ra một viên dược hoàn màu xanh lá. Từng sợi khí tức màu xanh lá phiêu phù ra, đáng tiếc tốc độ khuếch tán không quá nhanh, không bằng với tốc độ công kích của Thực Nhân Ngư.

- A a a a a a ....

Chỉ trong một chốc lát, cường giả Tinh Cực Cảnh đã chết mấy người! Đối mặt với đám hung vật thâm hải Thực Nhân Ngư này hộ thể chân nguyên của Tinh Cực Cảnh cường giả không khác gì tờ giấy.

Diệp Trần lúc này cũng lọt vào sự công kích của đại lượng Thực Nhân

Ngư.

Hộ thể ma nguyên của Mộ Dung Khuynh Thành có thể so với hộ thể chân nguyên của Bán bộ Vương Giả cho nên đám Thực Nhân Ngư nhất thời bám vào cũng không thể nào công phá được, tất cả đều bị bắn ngược ra sau.

Thấy cảnh này, Phương Đông Hạo có chút ngoài ý muốn, hắn vốn có ý định muốn tiến tới giúp đỡ một chút để cho Mộ Dung Khuynh Thành biết rõ người có thể cứu nàng là ai. Nhưng mà dự định này không thành rồi, bởi vì Mộ Dung Khuynh Thành đã có thể bảo mệnh thì Diệp Trần chưa chắc không thể bảo mệnh, nhưng cho dù Diệp Trần không chết thì chắc chắn cũng sẽ chật vật không chịu nổi.

Đáng tiếc là hắn đã xem thường khoái kiếm của Diệp Trần.

Bất luận con Thực Nhân Ngư nào tới gần Diệp Trần đều bị một kiếm xẻ đôi, chỉ trong một thóang mà đã có mấy trăm con Thực Nhân NGư chết dưới kiếm của hắn, toàn bộ đều bị xẻ đôi, không biết được là Diệp Trần đã xuất kiếm lúc nào.

- Hả? Xuất kiếm nhanh như vậy?

Phương Đông Hạo lúc này đã thừa nhận bản thân đã xem thường Diệp Trần.

- Hạo ca, hắn tựa hồ không dễ trêu a!

Mạnh Hiểu Linh càng giật mình hơn Phương Đông Hạo. Nàng chưa từng thấy ai có thể xuất kiếm nhanh tới trình độ như Diệp Trần!

Hít sâu một hơi, Phương Đông Hạo nói:

- Kiếm cho dù có nhanh cũng không là gì, ta là Bán bộ Vương Giả, hắn là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhất định không phải đối thủ của ta. Kiếm của hắn cho dù có nhanh hơn nữa thì có thể phá được phòng ngự của ta sao? Mà ta thì chỉ cần một chiêu là có thể xé xác hắn rồi!

Khí tức màu xanh lá của viên dược hoàn rốt cuộc đã tràn ngập khắp nơi, đám Thực Nhân Ngư khi nhận ra được khí tức này thì lập tức như thiêu thân lao vào lửa, điên cuồng dùng tốc độ nhanh nhất căn nuốt những luồng khí tức màu xanh lá này.

Một tràng cảnh khủng bố lập tức phát sinh! Những con Thực Nhân Ngư khác khi thấy những con Thực Nhân Ngư vừa nuốt luồng khí tức màu xanh lá thì đôi mắt liền trở nên đỏ lòm nhanh chóng phân thây đối phương, sau đó tranh nhau cắn xé thi thể thôn phệ rồi tiếp tục điên cuồng thôn phệ những con Thực Nhân Ngư khác.

Cứ như vậy, số lượng Thực Nhân Ngư càng ngày càng ít, đến cuối cùng chỉ còn lại một con Thực Nhân Ngư có cái bựng rất to bơi qua bơi lại một chút rồi không còn tiếng động gì nữa.

- Đây là dược hoàn gì mà đáng sợ như vậy?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Trung niên tóc xám thoả mãn nói:

- Đây là đòn sát thủ mà Hắc Thuỷ liên minh đặc biệt chế ra để đối phó với Thực Nhân Ngư. Đừng nhìn một viên dược hoàn nho nhỏ như vậy mà xem thường, tài liệu dùng để luyện chế nó nếu đổi thành Thượng phẩm linh thạch phải dùng mấy trăm vạn để tính, đồng thời có thể giết chết được mấy ngàn vạn con Thực Nhân Ngư. Lúc này ta ra dùng cũng là có chút bất đắc dĩ!

Tài liệu luyện chế ra dược hoàn màu xanh lá kia thập phần hiếm thấy, mỗi một loại trong đó đều có giá trị liên thành. Sau đó còn phải được Luyện dược đại sư tinh luyện ra tinh hoa, trải qua chín chín tám mươi mốt ngày luyện chế mới có thể thành công, mà xác xuất thất bại cũng cao tới năm thành!

- Không biết quý liên minh có bán ra loại dược hoàn này không?

Có người lập tức hỏi.

- Chỉ cần ngươi có đủ Thượng phẩm linh thạch thì có thể thương lượng!

- Ách, thật đúng là ta không dậy nổi!

Một quả dược hoàn như vậy trị giá ít nhất mấy trăm vạn Thượng phẩm linh thạch, cho dù là Bán bộ Vương Giả cũng không có nhiều tài phú như vậy a!

Mặc dù là có dược hoàn đối phó với Thực Nhân Ngư nhưng số lượng thương vong cũng thảm trọng. Thô lược tính toán thì Tinh Cực Cảnh cường giả ít nhất cũng chết bốn năm mươi người, Linh Hải Cảnh đại năng giả chết hơn mười người! Thoáng cái đã chết đi một phần tư số người, khiến cho sắc mặt của trung niên tóc xám rất khó coi.

- Diệp Trần, ngươi có cảm thấy kỳ quái không? Tên cao thủ của Hắc Thuỷ liên minh này tựa hồ rất để ý số lượng người thương vong, theo bình thường thì đúng ra hắn không cần quan tâm tới mới hợp lý!

Mộ Dung Khuynh Thành nhìn ra có điểm không đúng.

- Đúng là có chút kỳ quái, hơn nữa không chỉ có điểm này, ví dụ như Hắc Thuỷ liên minh phân bổ nhiệm vụ, ví dụ như vô hạn đổi Thuỷ tinh chân nguyên ....

Diệp Trần từ đầu đã nhìn ra Thuỷ TInh đảo có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng hắn suy đoán không ra nguyên nhân vì sao.

- Xem ra chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu nói.

- Yên tâm, chỉ cần không gặp phải Sinh Tử Cảnh Vương giả thì ta nắm chắc có thể chạy thoát được!

Đây chính là nguyên nhân Diệp Trần bất động thanh sắc.

- Đến rồi!

Sau khi tiếp tục đi sâu xuống mấy ngàn mét, trung niên tóc xám thở phào một hơi, cao hứng hô lên.

Trước mặt mọi người lúc này có một lối vào cực lớn ở dưới đáy biển, bên ngoài cửa có vô số chu hảo thảo lan tràng, nếu không nhìn kỹ thì khó mà nhìn ra được.

- ĐI, đi vào thôi!

Trung niên tóc xám dẫn đầu đi vào trong.

- Đi thôi!

Mọi người nhiều ít cũng có chút nhíu mày rồi theo đi vào.

- Hắc hắc!

Tên trung niên hung ác tựa hồ cũng cảm giác được có điểm gì đó là lạ nên hắn tận lực thả chậm tốc độ đi theo phía sau mọi người tiến vào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 870: Xem Ra Là Người Muốn Chết! (Thượng)

- Cẩn thận một chút!

Diệp Trần nắm tay Mộ Dung Khuynh Thành, hai người cùng nhau tiến vào bên trong.

Cái cửa vào này rất sâu, phảng phát như một khe nứt ở dưới đáy biển, không ai biết nó thông tới hướng nào. Nếu không phải hiện tại người đông thế mạnh thì thật sự không ai sám một mình tiến vào đây!

Ước chừng đi được khoảng thời gian một chén trà nhỏ, hai mắt mọi người toả sáng, rốt cuộc cũng đã thông qua cửa vào đi vào trong thế giới dưới đáy biển.

Diệp Trần quét mắt nhìn bốn phía nói:

- Nơi này có chút cổ quái!

- Cổ quái sao? Ta không nhìn ra được ở đây có cửa vào Cổ di tích!

Mộ Dung Khuynh Thành lắc lắc đầu, nàng thật sự nhìn không ra cái gì!

- Nàng để ý xem, nơi này không có cảm giác của Cổ di tích lâu năm không có người tới phủ đầy bụi bặm hay đại loại như vậy. Tựa hồ nơi này thường xuyên có người đến nên đã phá hư khung cảnh tự nhiên ở đây!

Nghe Diệp Trần nó vậy, Mộ Dung Khuynh Thành lập tức nhận ra. nàng không có tâm tư kín đáo như Diệp Trần nhưng cũng không phải ngu ngốc.

- Nếu có động tĩnh gì thì lập tức rời đi!

Diệp Trần ngưng trọng nói.

- Ừm!

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu, cẩn thận tới sát bên cạnh Diệp Trần.

- Mọi người đi theo phía sau ta, đừng làm loạn trận hình!

Trung niên tóc xám đi phía trước truyền âm nhắc nhở.

- Không phải là tìm kiếm Cổ di tích sao? Hiện tại đã tìm được tại sao còn chưa trở về?

Có người lên tiếng thắc mắc.

Một tên Tông Sư đi bên cạnh trung niên tóc xám lạnh lùng nói:

- Nếu không muốn đi thì hiện giờ ngươi có thể trở về, ta không ngăn cản!

- Ta chỉ nói vậy thôi!

Người vừa lên tiếng lập tức im lặng.

Cổ di tích rất lớn, đầu tiên là một cái đại sảnh, sau đó là một thông đạo thẳng tắp. Hai bên thông đạo đều có một chiếc đèn chiếu sáng, phảng phất như dẫn đường cho mọi người. Sau một phút đồng hồ, mọi người rốt cuộc cũng đi xuyên qua thông đạo, đi vào một mảnh đất bằng phẳng rộng rãi.

Phía trước dải đất bằng này là một cái thạch môn cực lớn, ở trung tâm dải đất là một cái lục mang tinh. Bên trong lục mang tinh khắc rất nhiều phù văn khó hiểu, những phù văn này cũng không phải dùng để trang trí bởi vì trên bề mặt phù văn tràn ngập khí tức năng lượng, thỉnh thoảng còn có lưu quang loé lên.

"Ầm! Ầm! ..."

Đột ngột thông đạo phía sau lưng mọi người bị phong kín đem mọi người nhốt lại đây.

- Chuyện gì xảy ra?

- Chuện gì vậy?

- Đáng chết, chúng ta đã bị nhốt ở đây!

Sự việc xảy ra quá đột ngột nên có rất nhiều người vẫn đang còn mờ mịt không hiểu chuyện gì xảy ra. Một số khác thì thất kinh, nơi này cách mặt biển hơn mười tám vạn mét, không ai muốn bản thân bị nhốt ở đây không cách nào ra ngoài.

- Mẹ nó, không phải chỉ là một cái miệng cống thôi sao? Có cái gì phải cuống lên? Xem ta phá nó!

Một gã Linh Hải Cảnh Tông Sư bước ra giơ tay phải lên, trên quyền đầu của hắn toả ra một đoàn hoả diễm màu đỏ, sau đó hắn hung hăng nện lên cửa sập.

"Ầm! Ầm! ..."

Cửa sập không chút sứt mẻ, một chút đá vụn cũng không hề văng ra.

- Cái gì?

Tên Linh Hải Cảnh Tông Sư này vẫn không tin nên điên cuồng công kích lên cửa sâp.

- Mọi người cùng nhau công kích!

Thấy cửa sập phá không mở, có người liền hiệu triệu mọi ngươi cùng nhau phá.

- Một ... hai ... ba! Công kích!

"Rầm rầm rầm ..."

Hơn trăm đạo công kích tập trung lên cửa sập khiến cho nó thoáng chút

lắc lư rớt xuống một ít tro bụi nhưng vẫn không bị phá mở!

- Tránh ra cho ta!

Tên trung niên hung ác đẩy mọi người ra, bước tới trước.

- Một mình ngươi liệu có được không?

Một số người có chút khó hiểu, hỏi.

- Để hắn đến đi, chúng ta công kích mặc dù nhiều nhưng do võ học mọi người phức tạp, có chút khắc chế chân nguyên của nhau cho nên không phát huy ra được uy lực đáng có!

- Thì ra là vậy, ta quên mất điểm này!

Suy nghĩ cẩn thận mấu chốt trong đó, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người tên trung niên hung ác. Trong đám người chỉ có ba Bán bộ Vương Giả, mà tên trung niên hung ác này là một trong đó, tuy họ không biết thực lực của hắn như thế nào nhưng chắc cũng sẽ không quá kém. Bán bộ Vương Giả thuỷ chung vẫn là Bán bộ Vương Giả!

Tập trung tư tưởng đứng trước cửa sập, trung niên hung ác hít sâu một hơi, theo cái hít hơi của hắn, không gian xung quanh thân hình hắn có chút vặn vẹo, từng đoàn khí lưu mày đen toả ra, khí tức điên cuồng tăng lên vô cùng đáng sợ.

- Phá!

Hắn gầm lên một tiếng rồi bổ thẳng một chưởng lên cửa sập.

"Oanh!"

Cửa sập lắc lư với tần suất lớn hơn trước đó nhiều, tro bụi mù mịt che khuất cả tầm mắt.

- Chắc chắn vậy sao!

Tên trung niên hung ác biến sắc.

- Chúng ta liên thủ!

Phương Đông Hạo cũng không nhịn được nữa, đứng sóng vai với tên trung niên hung ác.

- Nếu có thể phá mở được thì chúng ta cũng sẽ không bị dẫn dụ tới chỗ này!

Diệp Trần lắc lắc đầu, lườm mắt nhìn về phía ba người trung niên tóc xám

Tên trung niên tóc xám cũng rất nhạy cảm đối, nghiêng đầu tìm nơi ánh mắt chiếu tới.

Bất quá Diệp Trần đã sớm thu hồi ánh mắt lại.

- Cuồng lan trảm!

- Liệt địa thức!

Tên trung niên hung ác và Phương Đông Hạo thi triển tuyệt học của bản thân cùng lúc công kích lên cửa sập.

"Rầm rầm rầm ..."

Cửa sập mãnh liệt chấn động, trên bề mặt xuất hiện một vết nứt.

- Sắp phá rồi!

Mọi người thấy thế thì đại hỉ.

- Một lần nữa!

Phương Đông Hạo nói với tên trung niên hung ác.

- Hảo!

Tâm tình của tên trung niên hung ác cũng không tệ, chỉ cần phá vỡ cái cửa sập này là có thể thoát khốn mà ra.

- Hừ!

Tên trung niên tóc xám thầm hừ lạnh một tiếng, tựa hồ đối với việc đám người này cho rằng có thể phá vỡ được cửa sập rất khinh thường.

- Làm sao có thể chứ?

Dưới ánh mắt khó có thể tin được của mọi người, tên trung niên hung ác và Phương Đông Hạo liên thủ công kích lần này lại không hề làm cho cửa sập rung động chút nào, bởi vì trên về mặt của cửa sập đột nhiên hiện lên một vầng sáng nhu hoà đem công kích của hai người đẩy ngược về phía hai người.

"Phốc phốc phốc ..."

Do không kịp chuẩn bị nên hai người Phương Đông Hạo đều liên tục thổ huyết bay ngược ra sau, hai chân xoạt trên mặt đất kéo dài một đoạn xa mới dùng lại được.

- Như vậy thì làm sao có thể phá mở được?

Sắc mặt của Phương Đông Hạo thập phần khó coi.

Diệp Trần thở dài một hơi, lên tiếng nói:

- Hai vị không cần phải uổng sức làm gì, chúng ta đã bị dẫn dụ tới đây thì đã không có khả năng chạy thoát được nữa!

- Ngươi có ý gì?

Phương Đông Hạo dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 871: Xem Ra Là Người Muốn Chết! (Hạ)

Diệp Trần nói:

- Các ngươi cho rằng chúng ta bị nhốt ở nơi này là bởi vì cơ quan của Cổ di tích mà không phải do có người cố ý làm sao?

- Ý ngươi muốn nói là có người cố ý muốn đưa chúng ta tới đây?

Tên trung niên hung ác lập tức đã hiểu được ý của Diệp Trần.

- Cái này thì nên hỏi hắn.

Diệp Trần đưa ngón tay chỉ về phía tên trung niên tóc xám.

- Làm càn!

- Không biết sống chết!

Hai tên Tông Sư đứng bên canh tên trung niên tóc xám lập tức mở miệng mắng chửi Diệp Trần.

Diệp Trần cười lạnh, nói:

- Nếu đã đem chúng ta tới đây thì các ngươi đã thành công rồi, sao còn không chịu cởi mặt nạ ra!

- Ha ha ha ...

Tên trung niên tóc xám lớn tiếng cười ha hả, trong tiếng cười của hắn ẩn chứa sự đắc ý cùng một chút khâm phục.

- Ta không ngờ tâm tư của ngươi kín đáo như vậy, không ngờ lại bị

ngươi phát hiện, ngươi làm sao nhận ra được?

Sau khi cười xong hắn liền nhìn Diệp Trần hỏi.

- Ngay từ đầu ta chỉ hoài nghi nhưng khi vừa tiến vào Cổ di tích thì ta đã bắt đầu nghi ngờ ngươi!

- Ồ, vậy sao ngươi không trốn?

- Hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ có thể hại chết người, mà lúc đó ta muốn trốn cũng đã không được rồi, các ngươi không có khả năng không có hậu thủ!

- Ngươi đoán không sai, ngay sát na các ngươi vừa bước vào trong Cổ di tích này thì các ngươi đã vô phương thoát ra rồi. Mà đem các ngươi vào nơi này chính là bước thứ hai! Ta không thể không khâm phục ngươi, những người khác cho dù có hoài nghi thì cũng sẽ không nghĩ tới ta, cũng sẽ không đem mục tiêu đặt lên người ta. Cho nên nói, thực lực cũng không phải là nhất, năng lực sinh tồn của ngươi vượt qua tất cả mọi người ở đây!

Tên trung niên tóc xám rất thưởng thức Diệp Trần, đương nhiên đó là hắn còn chưa biết thực lực của Diệp Trần mà chỉ cho rằng Diệp Trần có tâm tư kín đáo mà thôi.

- Không cần khâm phục ta, kỳ thật ta mới khâm phục Hắc Thuỷ liên minh các ngươi, dự mưu lớn như vậy hiển nhiên là muốn đem tất cả mọi người một mẻ hốt gọn. Nếu ta không đoán sau thì kế hoạch của các ngươi hẳn là có liên quan tới Thôn Phệ Đảo, đúng không?

Diệp Trần mỉm cười, từ tốn nói.

Không chỉ tên trung niên tóc xám mà ngay cả hai tên Linh Hải Cảnh Tông Sư bên cạnh hắn cũng phải hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ bằng vào một ít dấu hiệu mà Diệp Trần đã có thể đơn giản nói rõ được kế hoạch của bọn chúng thì cái này không thể dùng chữ tâm tư kín đáo để hình dung nữa rồi. Năng lực phân tích thật đáng sợ!

- Hắn nói có đúng không?

Tên trung niên hung ác trên mặt đầy sát khí, hỏi.

- Thật là buồn cười, đến lúc này còn hỏi ta câu đó?

Tên trung niên tóc xám cười lạnh, nói.

- Ngươi đã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Tên trung niên hung ác đúng là không phải hạng tốt lành gì. Trước giờ chỉ có hắn chơi đùa người khác, đã khi nào bị người khác chơi đùa như vậy đâu! Lần này khiến cho hắn cảm giác vạn phần phẫn nộ.

"Oanh!"

Tay phải hắn dựng thẳng đứng lên, lấy chưởng làm đao, trên chưởng đao của hắn ngưng tụ ra một cái lưỡi cưa màu đen nhạt lập tức bổ mạnh về phía ba người tên trung niên áo xám.

"Phanh!"

Một kích này lập tức bị một quầng sáng mỏng màu lục ngăn trở, ba người trung niên tóc xám vẫn đứng vững như bàn thạch tại chỗ nhưng mặt đất dưới chân ba người lại tự động di động đưa ba người lùi gần vào trong vách tường. Nhìn màng lục quang bao phủ trên vách tường này thì chỉ sợ cho dù là mười Bán bộ Vương Giả cũng khó có khả năng phá vỡ được. Mà ba người trung niên tóc xám vẫn có thể xuyên thấu mà quầng lục quang nhìn đám người Diệp Trần, mấy người Diệp Trần cũng đồng dạng có thể thấy được ba người bọn chúng.

- Ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội tấn công?

Trên mặt tên trung niên áo xám đầy vẻ trào phúng.

- Ta, con mẹ ngươi!

Tên trung niên hung ác điên cuồng công kích lên quầng lục quang khiến cho nó liên tục gợn sóng như sóng nước, đáng tiếc là lực phòng ngự của quầng lục quang này quá biến thái. Mặc cho hắn công kích thế nào cũng không thể làm gì được nó, chỉ tốn công vô ích.

- Mọi người cùng nhau xông lên!

Sau khi biết rõ người chủ mưu đằng sau là Hắc Thuỷ liên minh và ba tên trung niên tóc xám kia thì mọi người đều vô cùng phẫn nộ, chỉ hận không thể băm vằm tên trung niên tóc xám thành trăm ngàn mảnh.

"Ầm! Ầm! ..."

"Ầm! Ầm! ..."

Quầng lục quang bị công kích giống như đại dương dậy sóng!

Phương Đông Hạo và Mạnh Hiểu Linh cũng gia nhập vào trong đám người công kích, duy chỉ có Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vẫn đứng một bên không hề động thủ, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt.

Thật lâu sau, khí kình tán đi nhưng quầng lục quang vẫn không hề có chút tổn hại nào.

- Vô dụng thôi, đã tiến vào chỗ này thì đừng uổng phí sức lực nữa!

Diệp Trần rất tỉnh táo nói.

- Ngươi đã sớm biết thì tại sao không nói cho chúng ta biết? Đồ Lão Tam ta sẽ hảo hảo dạy ngươi biết cách làm người, bạn gái của ngươi, ta cũng sẽ thay ngươi chăm sóc!

Tên trung niên hung ác tự xưng là Đồ Lão Tam nghẹn một bụng tức khí, hắn đã không làm gì được ba người trung niên tóc xám, lập tức chuyển sự tức giận lên đầu Diệp Trần. Lúc này trong đầu hắn chỉ muốn giết Diệp Trần rồi sau đó hưởng lạc trên người Mộ Dung Khuynh Thành để phát tiết cho

thống khoái!

Dứt lời, trên mặt Đồ Lão Tam hiện lên nụ cười dâm tà, giống như Mộ Dung Khuynh Thành đã là vật trong tay hắn vậy!

- Muốn chết!

Trong mắt Phương Đông Hạo, sát khí loé lên rồi biến mất, hắn cũng rất thích khi Đồ Lão Tam muốn giết Diệp Trần, đợi Diệp Trần bị giết rồi thì hắn có thể quang minh chính đại cứu Mộ Dung Khuynh Thành, nhất cữ lưỡng tiện!

- Xem ra là người chán sống rồi!

Thần sắc Diệp Trần lạnh như băng, sát khí nồng nặc. Mấy người đang đứng gần Đồ Lão Tam lập tức lui về phía sau, vô cùng khiếp sợ với sát khí của Diệp Trần phát ra.

- Người trẻ tuổi kia có sát khí thật khủng khiếp, so với Bán bộ Vương Giả còn khủng bố hơn mấy lần!

- Ừm, đúng là làm cho người ta khó hiểu!

- Sát khí dày đặc thì có cái rắm gì, tất cả đều phải dựa vào thực lực để nói chuyện, ta thấy hắn xui xẻo rồi, chỉ sợ trong vòng một hai chiêu lập tức sẽ bị giết chết, đáng tiếc cho mỹ nữ kia a!

Mọi người tuy sợ hãi sát khí của Diệp Trần nhưng không ai cho rằng hắn có thể toàn mạng trên tay Đồ Lão Tam bởi vì song phương chênh lệch quá xa.

- Ta chán sống?

Đồ Lão Tam nhếch miệng cười nói:

- Hảo, lát nữa ta sẽ không trực tiếp giết ngươi mà sẽ cho ngươi nếm thử tư vị thừa sống thiếu chết!

- Nói xong chưa? Hiện tại ngươi có thể chậm rãi mà chết rồi, sẽ rất chậm đấy!

Diệp Trần dứa lời thì rút Lôi Kiếp Kiếm ra chém thẳng một kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 872: Thôn Phệ Đảo – Thánh Linh!

"Phựt!"

Máu tươi bắn ra, toàn bộ cánh tay phải của Đồ Lão Tam đã bị chém đứt, bởi vì quá mức đột ngột nên máu tươi phun ra thành vòi bắn ra xa tới bảy tám mét!

- Cái gì?

Mọi người đều trợn mắt há mồm, kết quả này cùng với cảnh tượng trong đầu bọn họ hoàn toàn trái ngược! Đồ Lão Tam nói thế nào thì cũng là Bán bộ Vương Giả hàng thật giá thật, nhưng rõ ràng lại bị Diệp Trần một kiếm chém rụng cánh tay!

- Không thể nào!

Đồ Lão Tam nổi giận gầm lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt, không biết là do quá đau hay là sợ hãi, hoặc là cả hai?

- Không có gì là không thể!

Diệp Trần lại chém ra một kiếm, kiếm nhanh đến nỗi thời gian để cho Đồ Lão Tam phản ứng cũng không có, cánh tay trái liền bị chặt đứt!

- Hãy tha cho ta một mạng, ta cam đoan sẽ không tiếp tục trêu chọc ngươi!

Đồ Lão Tam thập phần sợ hãi, hiện tại mọi người đang bị rơi vào bẫy của Hắc Thuỷ liên minh nhưng ít ra vẫn còn hi vọng sống a!

- Ngươi quá ngu xuẩn!

Diệp Trần không có chút cảm tình nào, Lôi Kiếp Kiếm giơ cao lên.

- Con mẹ ngươi, mọi người cùng nhau xông lên giết chết hắn!

Đồ Lão Tam tuyệt vọng điên cuồng rú lên, đáng tiếc không có ai nghe theo lời hắn. Hiện tại đối nghịch với Diệp Trần không phải là muốn chết sao?

Lắc lắc đầu, Diệp Trần nắm Lôi Kiếp Kiếm chém ra một chiêu Lôi Phệ!

Mất đi hai cánh tay, Đồ Lão Tam đã mât đi năng lực phản kích nên hắn trực tiếp bị hắc lôi cầu thôn phệ vào trong. Lôi cầu vặn vẹo bành trướng, từng tiếng bạo tạc mãnh liệt vang lên, thất khiếu của Đồ Lão Tam đều bị lôi điện phong kín, làn da trên người có thấy được đang nhanh chóng cháy đen, rạn nứt, cuối cùng khô quắp!

"Phanh!"

Thi thể của Đồ Lão Tam ngã xuống mặt đất chia năm xẻ bảy không khác gì một khối than khô. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, mọi người tuyệt đối sẽ không cho rằng đây là một cái thi thể!

Phương Đông Hạo liếc nhìn những mảnh thi thể đen thui trên mặt đất rồi liếc nhìn Diệp Trần, sắc mặt thập phần khó coi. Từ lúc gặp mặt cho tới nay hắn chỉ coi Diệp Trần là một tên cao thủ có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cho dù có thể vượt cấp chiến đấu cũng chỉ có thể tương đương với một Bán bộ Vương Giả bình thường mà thôi, so với hắn chênh lệch quá lớn. Thế nhưng hắn ngàn vạn lần không thể nào biêt được Diệp Trần tu vi tuy không cao nhưng chiếc lực so với trong trí tưởng tượng của hắn cao hơn không chỉ vài lần. Mạnh như Đồ Lão Tam cũng trụ không quá ba kiếm, mặc dù trong đó cũng có chút chủ quan của đối phương.

- Nguyên lai hắn lợi hại như vậy!

Mạnh Hiểu Linh vô thức thì thào.

Đằng sau quầng lục quang, tên trung niên tóc xám cũng nói:

- Ta thật sự không ngờ được ngươi mới là người mạnh nhất trong đội ngũ này!

- Thực lực cường thì sao chứ? Không phải vẫn bị Hắc Thuỷ liên minh các ngươi tính kế sao?

Diệp Trần thu kiếm vào vỏ, thản nhiên nói.

- Ha ha, tựa hồ ngươi cũng không có chút khẩn trương nào a!

Tên trung niên tóc xám cười nói.

- Lúc này nếu khẩn trương mà có tác dụng thì ta cũng không ngại khẩn trương một chút xem sao!

Vừa nói chuyện, Diệp Trần vừa đánh giá bốn phía, cuối cùng ánh mắt hắn đọng lại trên Lục Mang Tinh dưới chân. Vừa rồi hắn cũng không quá chú ý tới Lục Mang Tinh này!

Trung niên tóc xám thấy Diệp Trần chú ý tới Lục Mang Tinh thì nói:

- Vô dụng thôi, qua một lúc nữa tất cả các ngươi đều sẽ bị Thôn Phệ Đảo cắn nuốt vào trong mà khu vực các ngươi đang đứng chính là một trong các đường đi thông tới Thôn Phệ Đảo.

- Ra là vậy!

Trung niên tóc xám vừa nói ra thì mọi người lập tức giật mình. Hắc Thuỷ liên minh quả thật có liên hệ tới Thôn Phệ Đảo, còn về phần liên hệ như thế nào thì bọn họ không thể nào biết được mà tạm thời cũng không muốn biết. Lúc này rất nhiều người đã cảm thấy tuyệt vọng, bọn họ hận thời gian sao không đảo ngược ngược lại để bọn họ có thể rời khỏi kiếp nạn này!

"Ông!"

Đột nhiên Lục Mang Tinh tản mát ra năng lượng chấn động mãnh liệt, cổ năng lượng chấn động này so với mười tên Bán bộ Vương Giả đồng thời phóng thích chân nguyên còn cường đại hơn. Khi Lục Mang Tinh đã hoàn toàn kích hoạt, thạch môn trước mặt mọi người ầm ầm mở ra, bên trong hiện lên một vòng xoáy năng lượng đang điên cuồng xoáy tròn thôn phệ tất thảy mọi thứ vào trong.

- Khônggggg!

Do quá đột ngột nên có hơn phân nửa người lập tức bị vòng xoáy năng lượng hút vào trong. Không ai có thể biết được đầu bên của của vòng xoáy năng lượng là cái gì đang chờ đợi mình.

Lực thôn phệ của vòng xoáy năng lượng quá mức cường đại, đám người Diệp Trần giở hết thủ đoạn ra cũng chỉ có thể làm cho bản thân bị hút vào chậm hơn một chút mà thôi!

Đợi khi vòng xoáy năng lượng biến mất, thạch môn đóng lại, quầng lục quang trên vách tường cũng tự động tan ra, ba người trung niên tóc xám từ từ đi tới.

- Lại có một đám đi vào, thật đúng là nhẹ nhõm!

Tên Tông Sư bên trái trung niên tóc xám cười nói.

- Ngươi thấy nhẹ nhõm sao? Hắc Thuỷ liên minh của chúng ta thừa nhận áp lực không nhỏ, gần đây khẩu vị của đám Sinh Tử Cảnh Vương Giả càng lúc càng lớn. Nếu không cung cấp đủ Thuỷ tinh chân nguyên cho bọn họ thì những chuyện này sớm sẽ bị lộ ra, đến lúc đó Hắc Thuỷ liên minh chúng ta chắc chắn sẽ rất khốn đốn!

Trung niên tóc xám thở dài nói.

- Khẩu vị của họ có lớn thì cũng có điểm mấu chốt a! Dù sao Sinh Tử Cảnh Vương Giả của Hắc Thuỷ liên minh chúng ta cũng không ít!

Tên Tông Sư còn lại cũng lên tiếng.

- Ngươi thì biết cái gì! Thế giới của Vương giả không phải dễ dàng nói chuyện như vậy!

- Vậy sao?

- Đi thôi, trở về trả nhiệm vụ!

...

Nơi này là thế giới kỳ quái, phóng nhãn nhìn quanh thì trên bầu trời là thất thải hỗn độn, biển màu đen, và một tiểu đảo hình dạng lục giác, không còn gì khác nữa.

- Đây là đâu?

Đứng trên không trung, đám người Diệp Trần lộ vẻ nghi hoặc.

- Quản nó là ở đâu, không chết là tốt rồi!

Sau khi nghi hoặc, trên mặt mọi người đều toát ra vẻ mừng rỡ như điên, vốn tưởng rằng phải chết nhưng không ngờ lại có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, đây mới là điều trọng yếu!

- Đừng cao hứng quá sớm!

Diệp Trần biết Hắc Thuỷ liên minh sẽ không có hảo tâm như vậy, hắn có dự cảm, không chết so với chết còn đáng sợ hơn. Chết là hết, nhưng không chết thì sẽ còn phải đối đầu với những thứ không biết ở nơi này đang chờ bọn họ.

Mọi người đang chuẩn bị đi lên đảo thì hư không phía trước đột nhiên truyền tới một hồi chấn động, một bóng người trong suốt ngưng tụ thành, sau lưng có một cặp cánh cũng trong suốt.

- Chào các ngươi, nơi đây là Thôn Phệ Đảo, cac ngươi có thể gọi ta là

Thánh Linh!

Người trong suốt nói với mọi người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 873: Hắc Sơn Khu. (Thượng)

- Thánh Linh? Có ý tứ gì?

- Cái này các ngươi không cần biết. Tiếp theo ta sẽ nói quy tắc của Thôn Phệ Đảo cho các ngươi. Quy tắc của Thôn Phệ Đảo chính là cung cấp Thuỷ tinh chân nguyên. Tu vi Tinh Cực Cảnh mỗi tháng cung cấp mười khối Thuỷ tinh chân nguyên, Tu vi Linh Hải Cảnh mỗi tháng là năm mươi khối, Bán bộ Vương Giả mỗi tháng là một trăm khối!

- Này, chúng ta tới đâu để tìm Thuỷ tinh chân nguyên chứ?

Có người lên tiếng hỏi.

Người trong suốt vẫn lãnh tĩnh nói:

- Ở Thôn Phệ Đảo thì các ngươi có thể tự mình chế tạo Thuỷ tinh chân nguyên. Hiện tai các ngươi có thể thử xem!

- Tự mình có thể chế tạo Thuỷ tinh chân nguyên?

Tuyệt đại bộ phận mọi người đều không tin. Bình thường chỉ có một ít Bán bộ Vương Giả mới có thể tự mình chế tạo ra được Thuỷ tinh chân nguyên, tu vi như bọn họ căn bản không làm được.

Nhưng do hiếu kỳ, mọi người đều bắt đầu thử xem.

- Thực sự có thể chế tạo Thuỷ tinh chân nguyên!

Chỉ chốc lát sau đã có người kinh hô lên.

Mọi người phát hiện chỉ cần bọn họ áp súc chân nguyên là chân nguyên sẽ kết tinh. Một ít thuộc tính tạp chất bên trong sẽ tự động bị bài trừ trở nên

vô cùng thuần tuý. Đương nhiên bởi vì thời gian quá ngắn nên mọi người chế tạo ra Thuỷ tinh chân nguyên phi thường không ổn định, vừa mất khống chế là lập tức tan rã.

- Thực sự có thể chế tạo Thuỷ tinh chân nguyên? Chẳng lẽ Thuỷ tinh chân nguyên của Hắc Thuỷ liên minh đều từ đây mà ra?

- Khống kiếp, đám người Hắc Thuỷ liên minh lừa gạt chúng ta tới đây nhất định là muốn chúng ta làm lao công chế tạo Thuỷ tinh chân nguyên cho bọn họ, làm gì có chuyện tốt như vậy! Hừ!

Một gã Linh Hải Cảnh Tông Sư cảm thấy Thánh LInh cũng không có gì đáng sợ, nên nói:

- Chúng ta chế tạo ra Thuỷ tinh chân nguyên vì sao phải cung cấp cho các ngươi?

- Bởi vì đây là quy tắc của Thôn Phệ Đảo!

Thanh Linh lãnh đạm trả lời.

- Quy tắc chó má, ta hỏi ngươi, chúng ta làm sao mới có thể đi ra ngoài?

Thánh Linh nói:

- Đi ra ngoài rất đơn giản, Tinh Cực Cảnh có đủ một vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên, Linh Hải Cảnh năm vạn khối, Bán bộ Vương Giả mười vạn khối là có thể đi ra ngoài!

- Tinh Cực Cảnh phải có một vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên? Xin hỏi, Tinh Cực Cảnh một tháng có thể chế tạod dược bao nhiêu Thuỷ tinh chân nguyên?

- Mười lăm khối!

- Mười lăm khối? Các ngươi đùa với bọn ta hả? Một vạn khối tính ra cũng phải sau bảy mươi năm ư?

- Đây là quy tắc!

Không ít người trong mắt đã lộ hung quang.

Ngữ khí của Thánh Linh vẫn lãnh đạm như trước, không hề có chút biến hoá nào.

- Đủ Thuỷ tinh chân nguyên là có thể đi ra ngoài!

- ĐI chết đi!

Có ba người lập tức liên thủ tấn công Thánh Linh.

"Phốc phốc phốc ..."

Cặp cánh của Thánh Linh khẽ vỗ một cái, ba người kia liền thổ huyết bắn ngược lại.

- Tại Thôn Phệ Đảo, cho dù là Sinh Tử Cảnh Vương Giả cũng không phải là đối thủ của ta, các người đừng phí sức. Mặt khắc, các người phải nhớ kỹ, nếu như các ngươi lười biếng, một tháng không giao đủ số lượng Thuỷ tinh chân nguyên quy định thì các ngươi sẽ chịu sự trừng phạt của ta. Ngoài ra, ở đây không được giết người, nếu người giết người thì nhiệm vụ của người bị ngươi giết sẽ gộp vào cho ngươi. Hay nói cách khác, vốn ngươi là Tinh Cực Cảnh cường giả chỉ cần giao hết một vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên là có thể rời đi nhưng ngươi giết một Tinh Cực Cảnh cường giả khác thì phải giao hai vạn khối mới được đi!

Thánh Linh vừa nói vậy, thì Diệp Trần chau mày, nói:

- Không đúng!

- Diệp Trần, cái gì không đúng?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Diệp Trần trả lời:

- Nếu giao đủ Thuỷ tinh chân nguyên là có thể ra ngoài thì sự tình trên Thôn Phệ Đảo hẳn đã bại lộ ra ngoài, nhưng thực tế thì ở bên ngoài Thôn Phệ Đảo vẫn là một truyền thuyết!

- Ý ngươi nói là không thể đi ra được?

- Rất có thể là vậy!

- Tên Thánh Linh kia gạt chúng ta?

- Ta không biết, chúng ta cứ hành sự theo hoàn cảnh đi!

Thôn Phệ Đảo quá kỳ quái, hiện tại Diệp Trần cũng không có đầu mối nên hắn chỉ có thể cố gắng quan sát một thời gian rồi mới quyết định được.

Sau khi biết rõ không thể đánh thắng được Thánh Linh, mọi người đều mang vẻ mặt đau khổ. Dựa theo lời nói của Thánh Linh thì Thôn Phệ Đảo này chính là một cái nhà giam, một cái nhà giam có nhiệm vụ. Nếu không làm xong nhiệm vụ sẽ bị trừng phạt, mà số lượng Thuỷ tinh chân nguyên cần có nhiều như vậy thì tới năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành nhiệm vụ đây?

- Các người đều xuất hiện từ hướng này, vậy thì ngay ở chỗ Thôn Phệ Đảo số ba làm việc đi!

Thánh Linh đưa ngón tảy chỉ về phía hòn đảo bên dưới nói, sau đó liền biến mất không thấy nữa.

- Đi hay không đây?

Không ít người do dự.

- Có thể không đi sao? Ngươi có biện pháp ly khai à?

- Đi! Trước hế xem tình hình thế nào đã!

Cứ như vậy, mọi người đi tới Thôn Phệ Đảo số ba.

Diện tích của Thôn Phệ Đảo số ba cũng không lớn, chỉ có thể gọi là một tiểu đảo nhưng người trên đảo cũng không ít, phải tình bằng đơn vị hàng ngàn. Một số người đang ở trong sơn động của mình tu luyện, một số người đang chế tạo Thuỷ tinh chân nguyên, một số người thì hoặc là nói chuyện phiếm hoặc là đang bàn luận võ học.

- Nhìn kìa, lại có một đám không may tới!

- Chắc là lại bị Hắc Thuỷ liên minh lừa tới!

Mấy người đang nói chuyện phiếm khi thấy đám người Diệp Trần thì ngữ khí có chút ha hả và một chút đờ đẫn.

- Hắc Thuỷ liên minh đúng là lừa gạt được không ít người!

Mộ Dung Khuynh Thành khi thấy trên đảo có tới mấy vạn người thì không khỏi giật mình. Phải biết rằng Thôn Phệ Đảo có tới sáu hòn tiểu đảo hợp thành. Cộng cả sáu tiểu đảo lại thì nhân số ít nhất cũng trên mười vạn người, mà trong mười vạn người này tu vi thấp nhất đều là Tinh Cực Cảnh, cao nhất là Bán bộ Vương Giả, nếu có thể thu phục được bọn họ thì đây tuyệt đối là một cổ lực lượng vô cùng đáng sợ.

- Năm tháng tích luỹ được nhiều như vậy cũng không có gì kỳ quái!

Con ngươi Diệp Trần đảo một vòng, nói:

- Nhìn đám người này ở đây chắc đã không ít năm, mặc dù không chết nhưng cũng không khác gì cái xác không hồn!

Nghe vậy, Mộ Dung Khuynh Thành thoáng đánh giá mọi người trên đảo một chút thì phát hiện trong một trăm người sẽ có vài người thần sắc đờ đẫn, cái gì cũng không quan tâm, đôi con ngươi dần như đã hoàn toàn mất đi tiêu điểm.

- Chúng ta có thể trở thành như vậy hay không?

Trên mặt Mộ Dung Khuynh Thành có chút lo lắng, hỏi.

Nhẹ thở ra một hơi, Diệp Trần cười lạnh nói:

- Muốn giam ta thì cũng phải xem nơi này có đủ để dung được ta hay không mới được!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 874: Hắc Sơn Khu. (Trung)

Tên Thánh Linh kia nói Sinh Tử Cảnh Vương Giả ở đây cũng không phải là đối thủ của hắn nhưng thực tế thì nơi này cũng không có Sinh Tử Cảnh Vương giả, từ đó có thể thấy được Sinh Tử Cảnh Vương Giả có thể là không làm gì được Thánh Linh nhưng cũng không e ngại hắn, cho nên chỉ có trở thành Sinh Tử Cảnh Vương Giả thì mới có hi vọng ra ngoài. Đương nhiên đó là chuyện của sau này, nói không chừng chưa cần đạt tới Sinh Tử Cảnh Vương Giả cũng đã có thể ra ngoài rồi!

- Này, các ngươi mới tới chắc vẫn chưa biết quy củ nơi này, bọn ta cũng rãnh rỗi, sẽ nói cho các ngươi một chút!

Một trung niên cao lớn chất phát đi tới, nói.

- Thứ nhất, ở Thôn Phệ Đảo mỗi người đều có động phủ của riêng mình, nếu các ngươi muốn có chỗ để nghỉ ngơi thì phải tự mình tạo động phủ, động phủ phải cách động phủ của người khác hơn năm mươi mét, cho nên không thể quá lớn. Thứ hai, trong đảo có một thánh địa tu luyện, trừ ngày cuối cùng mỗi tuần ra thì đều có thể đi vào tu luyện, đương nhiên là phải có thứ tự. Thứ ba, ngày cuối cùng mỗi tháng là ngày giao nộp Thuỷ tinh chân nguyên. Các người ngàn vạn lần đừng quên, về phần giao ở đâu thì các ngươi không cần phải lo lắng. Lúc tạo động phủ xong thì sẽ có một thạch đàn xuất hiện, các ngươi chỉ cần đem Thuỷ tinh chân nguyên đặt lên thạch đàn là được.

- Được rồi, cứ như vậy đi, các ngươi nhanh chóng tìm chỗ tự tạo động phủ cho mình! Núi đá ở chỗ này rất cứng đó!

Dứt lời, trung niên chất phác phẩy phẩy tay rời đi.

...

Bởi vì hòn đảo cũng không lớn lắm nên địa điểm có thể tạo động phủ cũng không nhiều. Trên đảo chỉ có vài toà tiểu sơn, lúc này chúng đã không khác gì tổ ong, căn bản không có chỗ có thể tạo động phủ. Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành tìm kiếm khá lâu mới tìm được một sườn núi đào ra một cái động phủ.

Sở dĩ phải chọn bên trong núi đá để tạo động phủ là do Diệp Trần phát hiện núi đá ở đây thập phần cứng rắn, nhưng lại có tác dụng ngăn cách linh hồn lực. Linh hồn lực của Linh Hải Cảnh đại năng giả ở trong núi đá tối đa chỉ có thể lan ra ngoài mười mét, Bán bộ Vương Giả cũng không vượt quá ba mươi mét. Linh hồn lực của Diệp Trần mặc dù mạnh nhưng cũng chỉ có thể lan ra tầm năm mươi mét.

Sau khi tạo xong động phủ, trong hư không đột nhiên truyền tới từng trận chấn động, một cái thạch đàn từ trong hư không từ từ ngưng tụ thành thực chất chậm rãi rơi xuống.

- Thôn Phệ Đảo tựa hồ có thiên địa pháp tắc của chính nó!

Diệp Trần có điều suy ngẫm.

- Ngươi nói xem tên Thánh Linh kia là thứ gì?

Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên liên tưởng tới tên Thánh Linh kia.

Diệp Trần nói:

- Hắn chính là quản lý của phiến thiên địa này, còn về phần hắn có phải là sinh mạng hay không thì ta cũng không biết! Ta có cảm giác nơi này có một địa vị rất lớn, lớn đến mức ngay cả Sinh Tử Cảnh Vương Giả cũng kiêng kị, nếu không tên Thánh Linh kia cũng không nói Sinh Tử Cảnh Vương Giả cũng không làm gì được hắn.

- Vậy là bất hảo rồi!

Mộ Dung Khuynh Thành nhăn đôi mi thanh tú lại.

- Hôm nay mới là ngày đầu tiên, còn có rất nhiều việc chưa rõ ràng lắm, từ từ sẽ biết!

Diệp Trần lấy khôi lỗi ốc từ trong Trữ vật linh giới ra đặt ở chính giữa động phủ, hắn cũng không muốn ngủ trên nền đá cứng rắn.

...

Tinh Cực Cảnh mỗi tháng có thể chế tạo được khoảng mười lăm viên Thuỷ tinh chân nguyên, bình quân là hai ngày một viên. Khả năng chế tạo của Linh Hải Cảnh là gấp đôi Tinh Cực Cảnh, mỗi tháng bảy mươi lăm viên, bình quân hai ngày năm viên.

Bốn ngày kế tiếp, Diệp Trần chế tạo mười một viên Thuỷ tinh chân nguyên, cao hơn tiêu chuẩn bình quân một viên. Về phần Mộ Dung Khuynh Thành chế tạo ra là thuỷ tinh ma lực, được tới mười lăm viên, năng lực chế tạo so với Diệp Trần mạnh hơn không ít, dù sao thì ma lực vốn là dạng năng lượng cao cấp hơn chân nguyên.

- Không biết thuỷ tinh ma lực có hữu dụng không?

Mộ Dung Khuynh Thành lo lắng nói.

Diệp Trần nói:

Trên Thôn Phệ Đảo không chỉ có nhân loại mà còn có yêu thú, mà yêu thú lại chế toạ ra thuỷ tinh yêu lực, nói vậy thì thuỷ tinh ma lực cũng có thể hữu dụng!

- Hi vọng là vậy!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu.

- Đi, ở trung tâm đảo có một cái thánh địa tu luyện, chúng ta tới đó xem!

Bốn ngày chế tạo được mười một viên Thuỷ tinh chân nguyên, một tháng ít nhất cũng chế tạo được tám mươi viên. Mà Linh Hải Cảnh chỉ cần

giao ra năm mươi viên là được, vẫn còn dư ra ba mươi viên để xài.

- Ừm!

Mộ Dung Khuynh Thành cùng Diệp Trần rời khỏi động phủ.

Hòn đảo không lớn nên hai người vừa ra khỏi động phủ liền có thể thấy được những người trên đảo.

- Tháng này ta mới chế tạo được mười sáu viên Thuỷ tinh chân nguyên, mười viên giao nhiệm vụ còn ba viên giao cho tên quản lý của Hắc Thuỷ liên minh, chỉ còn có ba viên mà ngươi thoáng cái muốn thu hai viên, vậy tháng này ta không phải là mất công toi sao?

Cách đó không xa, một gã Tinh Cực Cảnh đang lớn tiếng ồn ào.

- Ta mặc kệ tháng này ngươi chế tạo được bao nhiêu viên Thuỷ tinh chân nguyên, ta bảo ngươi giao thì giao, nếu không ta sẽ lấy đi toàn bộ Thuỷ tinh chân nguyên của ngươi, để cho ngươi bị Thánh Linh trừng phạt. Sự trừng phạt của Thánh Linh ta tin cũng có rất nhiều người biết nó có bao nhiêu thống khổ, ngươi không ngại thử xem?

Nói chuyện là một trung niên tướng mạo thập phần âm lãnh. Ở sau lưng hắn còn có hơn mười tên Linh Hải Cảnh bộ dáng rất hùng hổ.

- Người đừng khinh người quá đáng.

Giọng điệu của tên Tinh Cực Cảnh kia hơi chút yếu xuống.

- Ta khinh ngươi thì sao? Nhanh lên, ta không có rãnh rỗi cùng ngươi dông dài!

Tên trung niên kia đã có chút nóng nảy.

Cuối cùng tên Tinh Cực Cảnh cũng phải giao ra hai viên Thuỷ tinh chân nguyên rồi tức giận rời đi.

- Ai, ở đâu cũng vậy a!

Ở cách Diệp Trần không xa, một lão nhân lắc lắc đầu nói.

Diệp Trần nghiên đầu nhìn sang, hỏi:

- Lão tiền bối, đây là chuyện gì vậy?

- Còn có thể là chuyện gì? Đó là đám xã hội đen ở đây!

Lão đầu này tu vi cũng không kém, là một cường giả Linh Hải Cảnh hậu kỳ.

- Xã hội đen? Trừ Hắc Thuỷ liên minh ra, ở đây còn có xã hội đen khác?

Mộ Dung Khuynh Thành có chút khó hiểu.

Lão đầu giải thích:

- Ở Thôn Phệ Đảo này ngoài trừ Thánh Linh thì Hắc Thuỷ liên minh chính là quản lý lớn nhất. Cả sáu đảo đều bị bọn chúng thống trị, mỗi đảo cũng có không ít xã hội đen. Ở đảo số ba chúng ta đang ở đây phân thành ba mươi khu, mỗi khu đều có một đám xã hội đen thống trị. Khu của chúng ta gọi là Hắc Sơn khu, thống trị nhóm xã hội đen ở Hắc Sơn khu này là một tên Bán bộ Vương Giả gọi là Lang Vương. Quy củ của Lang Vương là: chỉ cần là người ở trong Hắc Sơn khu, Tinh Cực Cảnh mỗi tháng giao ra hai viên Thuỷ tinh chân nguyên, Linh Hải Cảnh thì mười khối, Bán bộ Vương Giả miễn!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 875: Hắc Sơn Khu. (Hạ)

- Chẳng lẽ Hắc Thuỷ liên minh mặc kệ?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi tiếp.

Lão đầu bĩu môi, nói:

- Đều là cá mè một lứa, kỳ thật đám xã hội đen này đều do Hắc Thuỷ liên minh bố trí nhằm để quản lý các đảo cho tốt, nếu không để xảy ra tạo phản thì Hắc Thuỷ liên minh cũng rât đau đầu.

- Thì ra là thế!

Diệp Trần gật gật đầu.

- Các ngươi là người mới tới?

Lão đầu thấy Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành rất lạ mặt nên hỏi.

- Vâng!

- Bây giờ đang là đầu tháng, sẽ không có người tới thu Thuỷ tinh chân nguyên của các ngươi, nhưng sau khi hết tháng này các ngươi cũng sẽ gặp phải tình cảnh như vậy! Nhớ kỹ, không nên đối kháng với thế lực của Lang Vương, càng không nên đối kháng với Hắc Thuỷ liên minh, nếu không người bị thiệt chỉ có thể là các ngươi!

- Đa tạ lão tiền bối đã nhắc nhở!

Diệp Trần ôm quyền nói rồi cùng Mộ Dung Khuynh Thành hướng phía trung tâm đảo bay đi.

Trên đường, Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Thôn Phệ Đảo này so với trong tưởng tượng còn loạn hơn nhiều. Chỉ một cái tiểu đảo số ba này đã phân thành ba mươi khu, mỗi khu ít nhất cũng có bảy tám trăm người, trong đó chín thành là Tinh Cực Cảnh, mỗi tháng cũng có thể thu hơn một ngàn viên Thuỷ tinh chân nguyên, Linh Hải Cảnh cũng khoảng gần một thành, mỗi tháng cũng có thể thu được tầm một ngàn viên Thuỷ tinh chân nguyên. Cộng lại cũng hơn hai ngàn khối, đúng là một tài sản không ít!

Diệp Trần lắc lắc đầu, nói:

- Không đơn giản như vậy, Hắc Thuỷ liên minh chắc chắn sẽ không để cho Lang Vương ăn một mình, hơn phân nữa là Hắc Thuỷ liên minh nuốt rồi, Lang Vương chắc hẳn chỉ có thể kiếm được chút canh!

Thánh địa tu luyện là một sơn cốc ở trung tâm đảo, lúc hai người Diệp Trần đến thì ở bên ngoài sơn cốc đã có không ít người đang xếp hàng.

- Nhiều người như vậy?

Mộ Dung Khuynh Thành thấy hàng người ít nhất cũng hơn một trăm.

- Hay chúng ta cứ đi về trước rồi tính!

Diệp Trần kỳ thật cũng không xem trọng thánh địa tu luyện gì, hắn chỉ thiếu chút nữa là bước vào cảnh giới Bán bộ Vương Giả, Mộ Dung Khuynh Thành cũng không khác là mấy. Tu luyện đã không còn bao nhiêu tác dụng.

Lúc đám người Diệp Trần tới đây là đầu tháng, tất cả Thuỷ tinh chân nguyên chế tạo ra đều bỏ vào trong Trữ vật linh giới, còn chưa tới lúc giao nộp.

Nháy mắt đã hai mươi ngày trôi qua, khoảng cách đến cuối tháng ngày càng gần.

Trong khoảng thời gian này Diệp Trần tổng cộng chế tạo ra năm mươi lăm viên Thuỷ tinh chân nguyên, Mộ Dung Khuynh Thành thì chế tạo ra bảy mươi lăm viên thuỷ tinh ma lực, đã vượt qua quy định nhiệm vụ không ít.

- Tháng này có thể thư thả một chút hay không? Ta lích luỹ chân nguyên nên đã dùng không ít Thuỷ tinh chân nguyên, tới cuối tháng tối đa chỉ có sáu mươi viên, đưa các ngươi mười khối thì không đủ giao nhiệm vụ!

Tình cảnh giống như lần trước lần nữa phát sinh, bất quá lần này đối tượng bị thu lại là một tên Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Xin lỗi, bắt buộc phải giao, nhanh lên!

Thủ hạ của Lang Vương không hề nói bất luận cái gì đến tình cảm.

Tên Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong khẽ cắn răng giao ra mười viên Thuỷ tinh chân nguyên. Nguyên lai, tháng này hắn vừa vặn từ Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong đột phá lên Linh Hải Cảnh hậu kỳ, sau khi dùng mấy viên Thuỷ tinh chân nguyên đã tăng lên Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng do lỡ dùng không ít nên mới bị hao hụt Thuỷ tinh chân nguyên,

- Nè, hai người các ngươi tới đây, giao ra Thuỷ tinh chân nguyên, mỗi người mười khối!

Thu hồi Thuỷ tinh chân nguyên vừa thu lại, tên thủ hạ của Lang Vương chú ý tới hai người Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không suy nghĩ nhiều, mỗi cuối tháng đến đầu tháng thì đám xã hội đen này đến để thu Thuỷ tinh chân nguyên, dù sao một khu cũng gần ngàn người, muốn thu hết cũng không ít ngày.

- Để cho Lang Vương của các ngươi tới nói chuyện với ta!

Diệp Trần không chút hoang mang, chậm rãi nói.

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Lang Vương là người ngươi muốn gặp là gặp sao?

Mấy tên thủ hạ của Lang Vương lập tức vây tới, cầm đầu chính là tên trung niên âm lãnh lần trước.

- Ta để cho các ngươi đi gọi Lang Vương cũng vì tốt cho các ngươi thôi!

Trải qua nhiều ngày ở đây, Diệp Trần đối với tình huống ở Hắc Sơn khu này cũng đã biết khá nhiều. Tên Lang Vương này ở đảo số ba không tính là lợi hại nhất nhưng lại là tên tàn nhẫn nhất, nếu không hắn cũng không thể thu được nhiều Thuỷ tinh chân nguyên như vậy.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Thấy Diệp Trần kiêu ngạo như vậy, đám người này gần đây đã quen thói bá đạo làm sao có thể nhịn được. Lập tức có bốn tên Linh Hải Cảnh hậu kỳ nhảy tới liên thủ công kích Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

Diệp Trần căn bản không cần rút kiếm, trực tiếp điểm ra một kiếm chỉ.

"Phốc phốc phốc ..."

Dù chỉ là một cái kiếm chỉ nhưng bốn tên kia cũng không thể thừa nhận nổi, cả bốn tên như bốn cái bao tải bay ngược ra sau.

- Lợi hại!

- Đánh chết đám gia hoả khốn kiếp này đi!

Chỉ một thoáng đã có không ít người vây quanh nơi này, thấy Diệp Trần chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà có thể một chiêu đồng thời đánh bại bốn tên thủ hạ của Lang Vương thì trong lòng rất sảng khoái.

- Tiểu tử, khó trách lại kiêu ngạo như vậy, nguyên lai cũng có vài phần thủ đoạn!

Cặp mắt của tên trung niên âm lãnh nhíu lại, hàng quang đột khởi, hắn phất phất tay để cho toàn bộ thủ hạ của hắn xông lên.

- Giết!

- Đi chết đi!

Có thể trở thành thủ hạ của Lang Vương thì tu vi thấp nhất cũng là Linh Hải Cảnh trung kỳ. Hơn mười tên cao thủ đã ngoài Linh Hải Cảnh trung kỳ hung hăn đánh về phía Diệp Trần, sát khi trùng thiên.

Đang tiếc, thực lực của Diệp Trần cùng với tu vi của hắn chênh lệch rất lớn, hắn là loại thiên tài có thể vượt cấp chiến đấu dễ dàng, cho nên vừa mới bắt đầu thì kết quả đã định rồi.

Nhìn thấy mười mấy tên thủ hạ của mình bị đánh thổ huyết bay ngược lại, tên trung niên âm lãnh đã không bình tĩnh được nữa. Thân hình hắn loé lên, một trảo chụp xuống đỉnh đầu Diệp Trần. Trảo kình lăng lệ phảng phất muốn bóp nát đầu Diệp Trần!

"Xoẹt!"

Tốc độ ra chiêu của tên trung niên âm lãnh nhanh nhưng tốc độ của Diệp Trần còn nhanh hơn. Cánh tay hắn khẽ động, kiếm chỉ đã điểm lên cổ của tên trung niên âm lãnh, lục mang trên đầu ngón tay co duỗi bất định, chỉ cần tên trung niên âm lãnh kia tiến thêm một chút xíu nữa thì lập tức sẽ bị chỉ mang xuyên thủng cổ họng.

- Ngươi không chết là do quy tắc ở nơi này không cho phép, và ta cũng muốn ngươi đi nhắn tin cho ta!

Diệp Trần cười lạnh, nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 876: Đánh Bại Lang Vương. (Thượng)

Trán tên trung niên âm lãnh đầy mồ hôi lạnh, tốc độ xuất chiêu của Diệp Trần quá nhanh, hắn căn bản không thấy được đối phương ra tay thế nào. Thẳng đến khi cổ họng cảm giác có một tia hàn ý thì hắn mới phát giác ra đối phương đã ra tay rồi. Nếu không phải hắn kịp thời dừng lại thì chỉ sơ hiện giờ hắn đã là một cái xác không hồn rồi!

Đương nhiên, cho dù hắn muốn chết thì Diệp Trần cũng sẽ không để hắn trên trên tay mình, Diệp Trần còn chưa có ngu tới mức như vậy.

Thu hồi kiếm chỉ, Diệp Trần nói:

- Kêu Lang Vương tới đây nói chuyện với ta!

- Ngươi sẽ hối hận!

Tên trung niên âm lãnh cuống quýt lui lại hơn mười bước, hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói.

- Vậy thì phải xem Lang Vương có đủ bổn sự hay không!

Ngữ khí của Diệp Trần rất lạnh nhạt.

- Chúng ta đi!

Tên trung niên âm lãnh liền mang theo đám thủ hạ rời đi.

Động phủ của Lang Vương rất lớn, trong vòng ba trăm mét xung quanh không hề có bất luận động phủ nào khác. Trong đại sảnh động phủ, sắc mặt Lang Vương vô cùng âm trầm nhìn tên trung niên âm lãnh.

- Ngươi nói hắn chẳng những không giao Thuỷ tinh chân nguyên mà còn

muốn gặp ta?

- Vâng, ngoài ra hắn còn đánh bị thương chúng ta!

Tên trung niên âm lãnh cúi đầu nói.

Trong mắt Lang Vương hung quang lập loè:

- Xem ta tên tuổi của Lang Vương ta vẫn chưa đủ hung ác, ngay cả Hắc Sơn khu cũng có người dám không phục ta!

- Dẫn ta tới đó, ta sẽ cho hắn biết hai chữ hối hận viết như thế nào!

...

Diện tích của Hắc Sơn khu không lớn bao nhiêu, nên chỉ tầm khoảng thời gian uống cạn chung trà thì Lang Vương đã mang theo một đám người bay tới. Khí tức hung ác của hắn làm cho không ít người kinh hồn táng đởm.

- Lang Vương đến, không biết hắn sẽ ứng phó thế nào?

- Thật không sáng suốt, Thôn Phệ Đảo số ba của chúng ta cũng chỉ có hơn hai mươi Bán bộ Vương Giả mà thôi, Lang Vương cho dù không xếp vào Top ba thì cũng là Top năm. Mà có một số thủ lĩnh hắc thế lực tu vi cũng chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà thôi.

- Có lẽ tên kia là một thiên tài của thế lực lớn nào đó, đã quen cao cao tại thượng rồi cũng nên!

Đám người xung quanh nhao nhao nghị luận.

- Ngươi là ai? Xưng tên đi!

Phiêu phù giữa không trung, Lang Vương nhìn xuống Diệp Trần, trầm giọng quát.

- Diệp Trần! Chắc hẳn các hạ là Lang Vương!

Diệp Trần ngẩng đầu, lạnh nhạt nói.

- Đã biết mà còn không chịu quỳ xuống cầu xin tha thứ?

Diệp Trần lạnh lùng cười, nói:

- Chỉ bằng ngươi? Còn không đủ tư cách!

- Muốn chết!

Đám thủ hạ của Lang VƯơng lập tức giận dữ.

- Hảo, có đảm lượng, bất quá đảm lượng lớn bao nhiêu thì ta sẽ cho ngươi thê thảm bấy nhiêu. Quỳ Phong, thay ta thử xem hắn có bao nhiêu phân lượng!

Trong đôi mắt của Lang Vương loé lên hung quang, nói với một trung niên dáng dấp phiêu dật bên cạnh.

- Vâng!

Trung niên phiêu dật thân hình hơi biến hoá, lập tức một biến hai, hai biến bốn, bốn biến tám. Thoáng cái hắn đã huyễn hoá ra tám hư ảnh như thật như ảo vây quanh Diệp Trần.

- Phong áo nghĩa, còn có một chút Ảnh áo nghĩa!

Diệp Trần hơi chút kinh ngạc, trung niên phiêu dật kia tu vi cũng chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong như hắn nhưng nếu đã có thể được Lang Vương coi trọng thì tất nhiên phải có chỗ hơn người. Nhìn thân pháp của hắn thì xác thực là rất mạnh mẽ, khinh công thân pháp rất khó dung nhập với áo nghĩa nhưng hắn lại làm được.

- Ta đã từng đánh trọng thương một tên Bán bộ Vương Giả, hi vọng ngươi có thể kiên trì được chốc lát!

Quỳ Phong nhếch miệng cười tàn khốc.

- Có thể đánh trọng thương Bán bộ Vương Giả, bằng tu vi của ngươi coi như không tệ!

Diệp Trần sao có thể bị ngôn từ của đối phương hù doạ? Đừng nói đối phương có thể đánh trọng thương một tên Bán bộ Vương Giả, cho dù có đánh chết thì thế nào?

- Hữm? Là cuồng vọng tự đại hay là có chỗ dựa?

Quỳ Phong bị biểu lộ của Diệp Trần làm cho do dự, hắn có thể dùng tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đánh trọng thương một tên Bán bộ Vương Giả thì thực lực đã vượt qua cao thủ cùng cấp. Phải biết rằng có thể trở thành Bán bộ Vương Giả thì không ai không có thiên tư hơn người, nhưng dối phương tựa hồ không chút kinh ngạc nào!

- Quỳ Phong, người còn do dự cái gì?

Lang Vương mất kiên nhẫn nói.

- Vâng!

Quỳ Phong hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên lăng lệ.

- Long Quyển Sát!

"Vèo vèo vèo ..."

Tám đạo thân ảnh của hắn đồng thời động, nhanh chóng chuyển động xung quanh Diệp Trần giống như một cái vòi rồng cực lớn muốn xé nát Diệp Trần.

"Véooo ..."

Vòi rồng càng lúc càng mạnh, Quỳ Phong ra tay, vừa ra tay thì hàn tinh loạn thiểm khiến vòi rồng như biến thành vô số lưỡi đao đang xoay tròn.

Thân ở trong vòi rồng, biểu lộ của Diệp Trần vẫn rất tự nhiên, tay phải

hắn điểm ra một kiếm chỉ.

"Choang!"

Hoả tính tán loạn bên trong, một đạo hàn quang bắn thẳng ra ngoài vòi rồng, rồi sau đó vòi rồng lập tức dừng lại.

- Cái gì? Quỳ Phong bại?

Khi vòi rồng dừng lai thì mọi người đều trợn mắt há mồm.

Hổ khẩu tay phải của Quỳ Phong đổ máu không thể cử động được. Mà Diệp Trần vẫn đứng nguyên chỗ cũ không hề di động, chỉ có kiếm chỉ của hắng đang điểm ngay mi tâm của Quỳ Phong, mơ hồ có thể thấy được kiếm khí sắc bén đang không ngừng co duỗi.

- Làm sao có thể?

Đừng nói người khác, mà ngay cả Quỳ Phong cũng không tin được. Hắn dùng tốc độ thật nhanh để di động rồi cả tám thân ảnh của hắn đồng loạt ra tay, vốn tưởng có thể một chiêu đánh bại Diệp Trần, nhưng không ngờ Diệp Trần vẫn có thể nhận ra được chân thân của hắn, hơn nữa chỉ dùng một ngón tay đánh bay đoản đao của hắn. Bất kể là nhãn lực, lực công kích, độ chính xác đều cao hơn hắn không chỉ vài lần!

- Một chiêu đánh bại Quỳ Phong, chẳng lẽ hắn tu luyện bí thuật gì đó?

Lang Vương cũng không cho rằng Quỳ Phong có thể đánh bại Diệp Trần, hắn chỉ muốn tìm một đối thủ để thử thực lực của Diệp Trần như thế nào thôi. Nhưng hắn không ngờ được Quỳ Phong bị đánh bại chỉ trong một chiêu, cái gì cũng không thể điều tra được.

Đương nhiên, đây cũng không đồng nghĩa với việc thực lực của Diệp Trần mạnh hơn Quỳ Phong. Cái này có thể nói là do kỹ xảo chiến đấu của Diệp Trần quá tốt, vượt trên Quỳ Phong. Bất quá, khi đối mặt với thực lực cường đại thì kỹ xảo gì cũng vô dụng! Kỹ xảo tốt có thể phá vỡ phòng ngự

sao? Kỹ xảo tốt có thể tránh thoát được sát chiêu sao? Có thể, nhưng đó là ở trong tình huống thực lực không quá chênh lệch mà thôi.

- Lợi hại, bất quá sự may mắn của ngươi dừng ở đây thôi!

Lang Vương tiến tới, một quyền công kích Diệp Trần. Một quyền này phảng phất như thiên mã lưu tinh, lại giống như nham thạch nóng chảy khiến cho người ta như lâm vào ảo giác.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 877: Đánh Bại Lang Vương. (Hạ)

- Thực lực của tên Lang Vương này cũng tương đương với Tần Liễu tiền bối!

Diệp Trần liếc mắt đã nhìn ra trong võ học của Lang Vương ẩn chứ Hoả và Thổ hai loại áo nghĩa. Đương nhiên, Hoả Thổ áo nghĩa kết hợp do mỗi người thi triển ra đều bất đồng.

"Phanh!"

Diệp Trần vẫn không rút kiếm, hắn điểm ra một kiếm chỉ, một khoải lôi cầu ngưng tụ lại phóng tới Lang Vương, bộc phát ra khí lưu nóng bỏng vô cùng cuồng bạo.

- Hả? Cản được!

Lang Vương không tin, quyền đầu giống như mưa sao chổi điên cuồng công kích Diệp Trần. Một quyền so với một quyền càng mãnh liệt hơn, hung ác hơn. Hắn không tin Diệp Trần có thể thừa nhận được trọng kích liên tiếp như vậy.

"Bành bành bành bành bành ..."

Âm thanh khí kình va chạm liên tục vang lên, bùn đất trên đảo bị đánh bay một lớp, bất quá Diệp Trần vẫn không hề lui lai nửa bước.

- Đến phiên ta!

"Choang!"

Diệp Trần rút Lôi Kiếp Kiếm ra, kiếm quang loé lên rồi đâm thẳng tới.

- Quá nhanh, tránh không được!

Lang Vương thập phần kinh hãi, hắn phát hiện vô luận muốn tránh như thế nào cũng không thể thoát khỏi một kiếm này. Bởi vì một kiếm này nhanh đến không thể tưởng nổi.

Một kiếm này chính là Linh tê nhất kiếm của Diệp Trần. Linh tê nhất kiếm vừa ra thì không mấy Bán bộ Vương Giả có thể ngăn trở được.

- Cho dù không tránh được thì sao! Trước hết phá được hộ thể chân nguyên của ta rồi hãy nói!

Lang Vương thầm nói.

"Xoẹt!"

Linh tê nhất kiếm không chỉ nhanh mà lực công kích cũng phi thường đáng sợ. Gần như chỉ một sát na đã đâm thủng hộ thể chân nguyên của Lan Vương rồi tiếp tục đâm vào lồng ngực hắn.

"Phốc!"

Bán Cực phẩm bảo giáp của Lang Vương thoáng vặn vẹo, bản thân hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi bay ngược ra sau.

- Lang Vương cũng bại?

- Tên này rốt cuộc là ai?

Đám người Hắc Sơn khu đã thấy không ít người tự tin nhưng tất cả đều không có ngoại lệ, toàn bộ đều bị Lang Vương đánh bại, kết cục vô cùng bi thảm. Mà Diệp Trần xuất hiện phảng phất như mặt trời hé sáng sau màn mưa, phá vỡ tầng mây âm u toả sáng rực rỡ.

- Hắc Sơn khu muốn thay đổi rồi!

Không ít người thầm nghĩ trong lòng.

- Đem Trữ vật linh giới của bọn họ toàn bộ thu lại!

Diệp Trần cũng không phải người tốt lành gì, hắn cũng muốn rời khỏi đây cho nên làm sao có thể hạ thủ lưu tình với hắc thế lực nơi đây! Cho nên hắn bảo Mộ Dung Khuynh Thành đi lấy tất cả Trữ vật linh giới của đối phương về.

- Đừng quá phận!

Đám thủ hạ của Lang Vương quá sợ hãi nhưng vẫn cố gắng mạnh miệng.

Diệp Trần nói:

- Đừng ép ta hạ độc thủ, ở đây tuy không cho giết người nhưng không nói là không thể đánh tàn phế. Nếu ta chặt đứt cánh tay của các ngươi thì để xem các ngươi làm sao có thể chế tạo Thuỷ tinh chân nguyên? Cho nên, không nên ép ta!

Mộ Dung Khuynh Thành lấy Trữ vật linh giới của đám thủ hạ Lang Vương, còn riêng Lang Vương tất nhiên do Diệp Trần tự mình động thủ.

- Tiểu tử, nếu ngươi không muốn chết ta khuyên ngươi tốt nhất không nên đánh chủ ý lên Thuỷ tinh chân nguyên. Loại chuyện này không phải chưa từng phát sinh qua, trước kia cũng từng có người lợi hại hơn người xuất hiện, nhưng chỉ cần hắn đánh chủ ý lên Thuỷ tinh chân nguyên thì kết cục rất thảm!

Ngữ khí của Lang Vương lạnh băng nói.

- Ngươi đang doạ ta?

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, ánh mắt như đao.

Cảm giác được sát khí lạnh thấu xương của Diệp Trần, Lang Vương cũng không dám quá mức hung hăng, nói:

- Không phải ta hù doạ ngươi, chúng ta thu được Thuỷ tinh chân nguyên cũng chỉ giữ được một phần ba, đại bộ phận đều phải đưa lên trên, về phần đưa cho ai thì trong lòng ngươi cũng rõ!

Mỗi khu nộp lên tỉ lệ không giống nhau. Lang Vương ở đây cũng thuộc về nhân vật Top năm, số Thuỷ tinh chân nguyên thu được cũng dựa theo tỉ lệ tám hai mà chia. Hai thành quy về cho thế lực của hắn, còn tám thành còn lại đều đưa lên cho Hắc Thuỷ liên minh. Cả Hắc Sơn khu một tháng ước chừng có thể thu được khoảng từ hai ngàn bốn trăm viên Thuỷ tinh chân nguyên. Hai thành ước chừng bốn trăm tám mươi viên, tính ra cũng không ít. Ở các khu yếu nhược khác tỉ lệ phân phối đều là một chính hoặc là nửa thành và chín thành rưỡi.

Tháng này, Lang Vương đã thu được không ít Thuỷ tinh chân nguyên, nếu như toàn bộ bị Diệp Trần lấy đi thì hắn không cách nào đào ra tám thành Thuỷ tinh chân nguyên nộp lên cho Hắc Thuỷ liên minh, đến lúc đó Hắc Thuỷ liên minh nhất định sẽ đi tìm Diệp Trần.

- Yên tâm, đến lúc đó ta sẽ nói chuyện với Hắc Thuỷ liên minh!

Diệp Trần làm sao có thể không biết được điều này!

Mặc dù biết Lang Vương là thủ lĩnh ở Hắc Sơn khu này thì Thuỷ tinh chân nguyên hẳn là không ít nhưng khi Diệp Trần tra xét Trữ vật linh giới của hắn vẫn không khỏi giật mình.

Thuỷ tinh chân nguyên chất đầy trong một cái rương nhỏ, ước chừng không ít hơn năm ngàn viên, phải biết rằng ở Thuỷ Tinh đảo, năm ngàn Hạ phẩm Thuỷ tinh chân nguyên tính ra cũng phải năm trăm triệu Thượng phẩm linh thạch!

Sắc mặt của Lang Vương vô cùng bối rối, trong cái rương đó tổng cộng có năm ngàn bốn trăm viên Thuỷ tinh chân nguyên, mà chỉ có sáu trăm viên là vừa thu được, bốn ngàn tám trăm viên còn lại đều là tư sản của hắn tích luỹ trong nhiều năm.

Tại Thôn Phệ Đảo, Bán bộ Vương Giả mỗi tháng phải giao một trăm viên Thuỷ tinh chân nguyên, mà một tháng Bán bộ Vương Giả ước chừng cũng chỉ có thể chế tạo được một trăm ba một trăm bốn mươi viên mà thôi. Lang Vương một tháng chế tạo được một trăm bốn mươi viên, trong đó có một trăm viên phải giao nộp, một tháng cũng chỉ lưu lại được khoảng bốn mươi viên thì đã có ba mươi viên phải giao cho Hắc Thuỷ liên minh, cho nên hắn cũng chỉ còn có mười viên. Do hắn là thủ lĩnh của hắc thế lực Hắc Sơn khu nên thu nhập thêm cũng không ít, trong hai thành thu được hàng tháng hắn cầm trong đó ba thành, một tháng cũng hơn một trăm viên.

Nói cách khác, bốn ngàn tám trăm viên Thuỷ tinh chân nguyên này Lang Vương cần tích luỹ khoảng bốn năm mới có được, nếu hắn có dùng Thuỷ tinh chân nguyên tu luyện thì ít ít cũng phải năm sáu năm mới đủ.

- Đừng nói là ta không cho ngươi cơ hội, ta để lại cho ngươi một trăm viên Thuỷ tinh chân nguyên.

Lấy cái rương ra, Diệp Trần để lại đúng một trăm viên cho Lang Vương.

...

- Chỗ nàng có được bao nhiêu Thuỷ tinh chân nguyên?

Trên đường đi, Diệp Trần hỏi Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Đại bộ phận đều nằm trong tay Lang Vương, cộng thêm một số bọn họ tự lưu lại thì cũng chí có tám trăm viên.

- Cũng không tệ, góp gió thành bão, góp cát thành tháp!

Diệp Trần rất hài lòng.

- Kế tiếp chúng ta sẽ làm gì? Hắc Thuỷ liên minh đoán chừng rất nhanh sẽ tìm tới chúng ta!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 878: Vơ Vét Thuỷ Tinh Chân Nguyên.

Diệp Trần nói:

- Nếu dựa vào chính mình thì ít nhất cũng phải hơn năm mươi năm mới có cơ hội thoát ra ngoài. Ta và nàng cũng không thể chờ được thời gian dài như vậy, về phần đợi đến lúc trở thành Sinh Tử Cảnh Vương Giả thì quá hư vô, cho nên muốn làm chuyện phi thường thì phải đi trên con đường phi thường, những hắc thế lực này là lựa chọn không tệ!

- Ngươi định một mẻ hốt trọn?

- Vì cái gì không làm?

Diệp Trần cũng không phải loại người thích tuân theo quy củ, quỷ củ được tạo ra chính là để cho người ta tới phá a, nếu cảm thấy không cần thiết thì cứ trực tiếp bỏ qua.

...

- Trảo Ảnh Vương đang ở đâu?

Đi tới Hắc Nguyên khu bên cạnh Hắc Sơn khu, Diệp Trần bắt một tên Linh Hải Cảnh đại năng giả hỏi.

- Ở hướng kia, cách đây bảy tám trăm dặm!

Người này vừa bị Diệp Trần bắt được thì không cách nào nhúc nhích nên run rẩy nói.

- Đa tạ!

Diệp Trần buông đối phương ra.

Thũ lĩnh hắc thế lực ở Hắc Nguyên khu gọi là Trảo Ảnh Vương, căn cứ theo lời đồn thì thực lực yếu hơn Lang Vương không ít.

Vừa tiến vào khu vực của Trảo Ảnh Vương, Diệp Trần không nói lời nào, một quyền trực tiếp đánh ra.

"Oanh!"

Đất núi rung chuyển, khói bụi mù mịt.

- Tên nào muốn chết?

Một thân ảnh bay vút ra.

Nghênh đón hắn là một đoạ kiếm quang sắc bén, kiếm quang loé lên, thân ảnh Trảo Ảnh Vương bay ngược ra sau, há mồm phun ra một ngụm máu lớn.

Ở đây xảy ra động tĩnh lớn như vậy, thủ hạ của Trảo Ảnh Vương không thể nào không biết, đáng tiếc bọn chúng còn chưa biết tình huống như thế nào đã cảm thấy hắc ảnh trùng điệp trước mặt rồi thay nhau bắn ngược ra sau. Trên đường bay ngược, bọn hắn mới thấy được người ra tay công kích bọn hắn là một tuyệt sắc mỹ nữ trên lưng có một cặp cánh màu đen.

- Hai người này là ai? Đúng là thần tượng của ta, một chiêu đã đánh cho Trảo Ảnh Vương u mê, một cái rắm cũng không dám phóng!

Đợi khi Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi rồi thì những người thấy một màn vừa rồi đều trợn mắt há mồm, trong nội tâm kính ngưỡng vạn phần.

- Bao nhiêu?

Diệp Trần theo thường lệ hỏi Mộ Dung Khuynh Thành thu được bao nhiêu Thuỷ tinh chân nguyên.

- Sáu trăm lẻ năm viên!

- Cũng tạm được, ở chỗ ta thu được ba ngàn tám trăm viên.

...

Thôn Phệ Đảo số ba có ba mươi khu, lấy Hắc Sơn khu làm trung tâm, các khu còn lại toàn bộ đều bị Diệp Trần càn quét một lần, chỉ còn mấy đại khu là chưa đi mà thôi.

Càn quét hơn hai mươi hắc khu, Diệp Trần vơ vét được Thuỷ tinh chân nguyên đã tới năm vạn, nếu như hắn chỉ có một mình thì đã có thể đem Thuỷ tinh chân nguyên giao cho Thánh Linh rồi rời khỏi đây, nhưng điều kiện tiên quyết là Thánh Linh không lừa gạt bọn hắn.

- Tổng cộng có năm vạn hai ngàn một trăm viên Thuỷ tinh chân nguyên.

Mộ Dung Khuynh Thành kiểm kê số lượng Thuỷ tinh chân nguyên thu thập được.

- Còn lại ba khu thì Hoàng Sa khu và Thiết Lĩnh khu không đáng lo, nhưng mà tên Bạo Viêm Vương ở Bích Thuỷ khu lại có chút khó giải quyết!

Có thể làm cho Diệp Trần nói khó giải quyết thì đã nói lên thực lực của người đó đã đạt tới trình độ đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả rồi.

- Ừm, nghe nói lúc Bạo Viêm Vương mới tới Thôn Phệ Đảo thì đã có thực lực đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả. Mà hắn đến đây cũng đã hơn mười năm, trong mười năm này không có khả năng không chút tiến bộ nào. Ngoài ra, hắn còn là một trong những thủ lĩnh hắc thế lực sớm nhất ở đây. Nếu không phải có Hắc Thuỷ liên minh áp chế thì chỉ sợ hắn sớm đã thống nhất cả cái đảo số ba này rôi.

- Khó giải quyết là khó giải quyết, bất quá vận khí có lẽ không kém như vậy!

Diệp Trần lo lắng là Bạo Viêm Vương từ trước đã là đỉnh tiêm Bán bộ

Vương Giả, mặc dù ở đây không có tự do nhưng Thuỷ tinh chân nguyên lại rất nhiều, rất nhiều. Mà hắn còn là thủ lĩnh của hắc thế lực, chắc chắn Thuỷ tinh chân nguyên dùng để tu luyện sẽ không ít. Mà Diệp Trần tu vi tuy lúc tu vi đạt tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, thực lực có chút tiến bộ nhưng khoảng cách tới đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả vẫn còn một chút chênh lệch.

- Đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả cũng không dễ dàng đạt được như vậy, thiên phú và ngộ tính cũng rất trọng yếu!

Mộ Dung Khuynh Thành không quá lo lắng.

Diệp Trần nghe vậy cũng thấy có lý:

- Trước hết cứ đem hai cái hắc khu kia giải quyết trước đã!

...

Trên đường bên ngoài Thiết Lĩnh khu.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đã hỏi thăm chỗ ở của Bạo Viêm Vương, hiện giờ hai người đang từ Thiết Lĩnh khu chạy tới đó. Diệp Trần cười nói:

- Đại khu đúng là đại khu, hai hắc thế lực ở đây lại có tới một vạn năm ngàn viên Thuỷ tinh chân nguyên. Không biết tên Bạo Viêm Vương này có bao nhiêu Thuỷ tinh chân nguyên đây?

- Ha ha, ta đúng là lần đầu tiên đi làm việc cướp đoạt như thế này.

- Mạnh được yếu thua, thay vì làm người tuân thủ quy tắc, còn không bằng làm người khống chế quy tắc, mặc dù chỉ là trong một phạm vi nhỏ!

Đừng nhìn Diệp Trần thường ngày rất ôn hoà, đối xử với mọi người rất lễ độ, để ở trong một thế giới hoà bình thì hắn chính là một phần từ tri thức lễ nghĩa đàng hoàng. Nhưng bản tính hắn là một người thích nắm thế chủ động, không thích gây chuyện nhưng cũng không sợ phiền phức. Thật chất

con người bên trong của hắn chính là loại thiết huyết, đây cũng là lý do tại sao hắn có thể nhanh chóng thích ứng với thế giới này như vậy.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng hiểu rõ Diệp Trần, từ lần đầu tiên nàng gặp Diệp Trần đã cảm thấy Diệp Trần có chỗ khác người, nhưng vẫn luôn không biết là khác ở điểm nào. Theo thời gian hai người gần gũi ngày càng nhiều thì nàng cũng dần dần phát hiện ra Diệp Trần là loại người có thể thích ứng với bất kỳ hoàn cảnh nào. Hắn giống như một ngọn cỏ giữ chốn đồng hoang, mặc dù không kiều diễm như hoa nhưng lại ương ngạnh hơn nhiều. Hắn tựa như một thanh bảo kiềm bình thường luôn nội liễm, đến thời cơ thích hợp là một kiếm phong hầu. Chỉ sợ có thả hắn tới một nơi có hoàn cảnh ác liệt hơn gấp mười gấp trăm lần hắn vẫn có thể sống tốt rồi sẽ phong sinh khởi thuỷ, không ai có thể che lấp được hào quang của hắn.

Ngôi sao không có chói mắt như mặt trời, nhưng khi ngươi đến trong vũ trụ sẽ phát hiện ra có những ngôi sao còn to lớn hơn mặt trời nhiều.

- Ai?

Bích Thuỷ khu là khu lớn nhất trên đảo số ba này, nhân số còn nhiều hơn Hắc Sơn khu mấy lần. Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành một đường lao thẳng tới đã khiến cho thủ hạ của Bạo Viêm Vương chú ý.

- Đến tìm Bạo Viêm Vương!

Tốc độ của của Mộ Dung Khuynh Thành bộc phát, hai cánh khẽ vỗ, thân hình giống như quỷ mị xuyên thẳng qua, đám thủ hạ của Bạo Viêm Vương lập tức thổ huyết bay ngược ra sau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 879: Bạo Viêm Áo Nghĩa. (Thượng)

- Xuống cho ta!

Một lam ảnh phóng lên, một ánh đao bổ về phía Mộ Dung Khuynh Thành.

Thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành không kém Bán bộ Vương Giả, nàng lật cổ tay một cái, một hắc sắc đao quang đánh ra.

"Choang!"

Khí kình cuốn lên khắp nơi, người tới chật vật lui về, hai chân lún sâu xuóng đất tạo thành một cái hố to.

- Cao thủ!

Người vừa công kích Mộ Dung Khuynh Thành là đại tướng số một bên người Bạo Viêm Vương. Hắn tới Thôn Phệ Đảo đã nhiều năm nên cũng đã tấn chức lên Bán bộ Vương Giả. Bởi vì nhân số ở Bích Thuỷ khu quá đống nên hắn đi theo Bạo Viêm VƯơng kiếm chén canh so với các thủ lĩnh ở khu khác còn nhiều hơn. Hơn nữa thực lực của Bạo Viêm Vương vô cùng mạnh mẽ nên Hắc Thuỷ liên minh cũng không muốn áp chế quá mạnh. Do đó hắn mới một mực ở lại Bích Thuỷ khu này mà không muốn đi làm thủ lĩnh ở những khu khác.

Hắn cho rằng dùng thực lực của hắn, đối phó với Mộ Dung Khuynh Thành không có vấn đề gì, nhưng không ngờ chỉ một chiêu đã rơi xuống hạ phong.

- Thiết Lục, ai tới gây sự?

Trong ngọn núi trước mặt Diệp Trần, ánh lửa lưu động, một thanh âm trầm ổn truyền tới, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác như một ngọn núi lửa sắp bộc phát.

- Lão đại, ngươi tốt nhất nên đi ra một chút!

Thiết Lục cảm giác bản thân hắn không thể nào chế trụ được hai người này.

"Oanh!"

Thiết Lục vừa dứt lời, ngọn núi kia khẽ rung lên, một đạo hoả quang từ đỉnh núi bắn ra, cơ hồ chỉ loé lên một cái đã tới bên cạnh Thiết Lục.

- Thật nhanh!

Tròng mắt Mộ Dung Khuynh Thành co lại, nàng có thể cảm giác được tốc độ của Bạo Viêm Vương không phải do chân nguyên cường đại mà là sự vận dụng áo nghĩa. Hắn có thể dùng một phần lực để bộc phát ra hai thậm chí ba phần lực.

- Các ngươi là ai?

Bạo Viêm Vương đánh giá Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, trên người hắn toả ra hoả quang lóng lánh.

- Danh tự có trọng yếu như vậy không?

Diệp Trần cũng đang đánh giá Bạo Viêm Vương. Cảnh giới của đối phương không hề nghi ngờ là Bán bộ Vương Giả, nhưng so với Lang VƯơng thì chân nguyên của Bạo Viêm Vương càng thêm hùng hậu ngưng thực, phảng phất như có có một ngọn núi lửa đang áp súc trong người hắn. Người chưa tới nhưng đã tạo ra một loại áp bách nặng nề, Diệp Trần đoán chừng lượng chân nguyên của Bạo Viêm Vương ít nhất cũng gấp ba lần Lang Vương, nhưng nếu nói về độ tinh thuần thì Diệp Trần lại hơn gấp mười lần.

- Tu vi cảnh giới của tên này đã tiếp cận Lôi Linh Vương rồi. Không biết thực lực thì như thế nào?

Tu vi là tu vi, nhưng nếu áo nghĩa lĩnh ngộ không đủ thì thực lực cách biệt rất lớn.

- Ta không cần biết các ngươi là ai, đã đi vào Bích Thuỷ khu của ta thì cũng đừng mong rời đi, hoặc là làm thủ hạ của ta hoặc là chết!

Mộ Dung Khuynh Thành có thể một chiêu đánh bại Thiết Lục thì thực lực chắc chắn rất mạnh. Diệp Trần mặc dù chưa động thủ nhưng với nhãn lực của Bạo Viêm Vương tự nhiên có thể nhìn ra sự uy hiếp từ Diệp Trần so với Mộ Dung Khuynh Thành chỉ hơn chứ không kém!

- Làm thủ hạ của ngươi? Phải nhìn xem ngươi có thực lực này không đã!

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Bạo Viêm Vương nói:

- Mấy hôm trước cũng có một cặp nam nữ trẻ tuổi tới khiêu chiến ta, nhưng hiện tại đang bị nhốt trong ngục của Bích Thuỷ khu. Tên thanh niên kia thực lực không tệ, tuổi còn nhỏ mà đã có chiến lực đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả, ngươi cho rằng thực lực của ngươi hơn hắn sao?

- Thử xem chẳng phải sẽ biết sao?

Diệp Trần vừa nghe liền biết cặp nam nữ kia không ai khác ngoài Phương Đông Hạo và Mạnh Hiểu Linh. Thực lực của Phương Đông Hạo rất mạnh nhưng vẫn không phải là đối thủ của Bạo Viêm Vương, nói vậy thì thực lực của Bạo Viêm Vương rất đáng sợ. Bất quá điều này vừa vặn phù hợp ý nguyện của Diệp Trần. Những tên Bán bộ Vương Giả lúc trước thực lực quá yếu, nên một phần ba thực lực của hắn cũng chưa thể thi triển ra.

- Xem ra ngươi rất tự tin!

Bạo Viêm Vương muốn thăm dò Diệp Trần nhưng thấy Diệp Trần vẫn bất động thanh sắc thì không khỏi chú ý hơn. Hắn không cho rằng với tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong của Diệp Trần có thể phát huy ra được chiến lực thượng đẳng.

- Lão đại, đừng chủ quan!

Trận đại chiến mấy ngày trước Thiết Lục hắn cũng chứng kiến. Hắn có thể nhìn ra để đối phó Phương Đông Hạo, Bạo Viêm Vương đã xuất ra chín thành thực lực, chiến thắng không hề nhẹ nhàng.

- Yên tâm!

Bạo Viêm Vương phất phất tay nói.

- Kiên nhẫn của ta có giới hạn, tên thanh niên khiêu chiến ta mấy ngày trước ta cũng cho bọn hắn một cơ hội, chỉ nhốt bọn chúng ba tháng. Nhưng các ngươi thì không có vân khí tốt như vậy đâu, nếu không ai cũng cho rằng Bạo Viêm Vương ta dễ tính mất!

Bạo Viêm Vương cũng có chút buồn bực, hắn mới đánh bại Phương Đông Hạo chưa được vài ngày thì lại thêm một tên khác tới. Chẳng lẽ tất cả đều cho rằng Bạo Viêm Vương hắn dễ khi dễ sao? Đương nhiên lúc này hắn vẫn chưa biết Diệp Trần đã càn quét sạch sẽ hai mươi chín khu vực khác, hiện tại chỉ còn một khu của hắn!

"Choang!"

Diệp Trần không hề nhiều lời, chậm rãi rút Lôi Kiếp Kiếm ra. Điện quang như tơ loé lên trên lưỡi kiếm, không khí vô thanh vô tức bị xé ra.

- Tiếp chiêu!

Diệp Trần giơ cao Lôi Kiếp Kiếm lên chém ra một kiếm.

Hoàng quang rung động xé rách trường không, không gian giữa hai

người phảng phất như biến thành một cái hồ nước gợn sóng.

- Đúng là có thực lực để tự tin!

Bạo Viêm Vương cũng không dám lãnh đạm, trên tay hắn đột nhiên nhiều thêm một thanh thiết chuỳ mày đỏ sậm cực lớn. Thiết chuỳ toả ra hoả diễm lượng lờ, hào quang chói mắt, một chuỳ nhanh chóng đánh tới.

"Bành bành bành bành ..."

Bích Thuỷ khu núi non trùng điệp không ít nhưng hai người vừa ra tay thì một mảng lớn núi lập tức sụp đổ giống như sơn băng địa liệt.

- Chẳng lẽ là Bạo Viêm áo nghĩa?

Lần đầu giao thủ, Diệp Trần đã phát hiện ra Hoả áo nghĩa của Bạo Viêm Vương rất khác với những người khác. Nếu nói đơn thuần Hoả áo nghĩa chỉ là cực kỳ nóng cháy thì Bạo Viêm áo nghĩa lại như lôi đình, bạo liệt điên cuồng!

Diệp Trần đoán đúng, Bạo Viêm Vương lĩnh ngộ đúng là Bạo Viêm áo nghĩa.

Bạo Viêm áo nghĩa kỳ thật cũng là Hoả áo nghĩa, chỉ là đã bỏ đi một phần nhu của Hoả áo nghĩa để tăng cường công kích, làm cho lực phá hoại càng tăng trên diện rộng. Đương nhiên, điều này cũng không đồng nghĩa là Bạo Viêm áo nghĩa tốt hơn Hoả áo nghĩa. Phải biết rằng vạn vật đều có đạo lý tồn tại của riêng mình. Một phần nhu trong Hoả áo nghĩa cũng không phải là vô dụng, nói cách khác, Hoả áo nghĩa cũng có phân âm dương, mà Bạo Viêm áo nghĩa là thiên về cương dương!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 880: Bạo Viêm Áo Nghĩa. (Hạ)

- Hữm, Kim Thuỷ dung hợp áo nghĩa? Còn có loại Kiếm Ý này?

Bạo Viêm Vương cũng giật mình, công kích của Diệp Trần ẩn chứa Kim áo nghĩa cùng Thuỷ áo nghĩa, hai loại áo nghĩa dung hợp lại hỗ trợ lẫn nhau, liên tục tuần hoàn. Trình độ dung hợp đã thập phần cao, nhưng Kiếm Ý của Diệp Trần rõ ràng cường địa hơn, khiến cho Bạo VIêm Vương càng thêm cẩn thận.

- Hoả hải cửu trọng lãng!

Bạo Viêm Vương lĩnh ngộ được Bạo Viêm áo nghĩa nên khi chiến đấu đều luôn thích chủ công. Một chiêu ngăn trở công kích Diệp Trần vừa xong hắn liền nhanh chóng phát động phản kích. Hoả hồng thiết chuỳ của hắn liên tục chấn động chín lần trong hư không, cửu trọng bạo liệt hoả lãng trọng điệp cùng một chỗ đánh tới Diệp Trần.

"Ba! Ba! Ba! ..."

Không gian liên tục vặn vẹo, uy lực của cửu trọng hoả lãng cường đại không thể tương được, cả phiến không gian phảng phất như sắp không chịu nổi!

- Lợi hại!

Diệp Trần sau khi chém ra một kiếm đã tiếp tục giơ Lôi Kiếp Kiếm lên, trên mũi kiếm, một đoàn hắc sám lôi cầu nhanh chóng hình thành, siêu tốc xoay tròn bành tướng lên. Ngay khi Bạo Viêm Vương phản kích thì thể tích của lôi cầu đã vượt qua khi xưa đạt tới đường kính vài chục mét. Hắc sắc lôi cầu khiến cho bầu trời cũng thất sắc, lúc này trong nó không khác gì một cái mặt trời màu đen, vô cùng khủng bố.

- Đi!

Diệp Trần chém ra một kiếm.

"Xoẹt!"

Hắc lôi cầu thật lớn bay vụt tới trước, đột phá hạn chế không gian như truy tinh cản nguyệt.

"Đông!"

Chỉ một thoáng qua, hắc lôi cầu đã va chạm với cửu trọng hoả lãng bộc phát ra thanh âm đinh tai nhức óc. Loại chấn động này so với sao băng va chạm với mặt đất cũng không hề kém hơn chút nào, từng vòng không gian gợn sóng lan ra bốn phương tám hướng.

- Thập tam trọng lãng!

Bạo Viêm Vương cường đại không phải giả mà là hàng thật giá thật. Hắn mạnh mẽ đột phá sóng xung kích bay vút tới Diệp Trần, thiết chuỳ trong tay liên tiếp vung lên đánh ra tầng tầng lớp lớp hoả hải, mượn xu thế của sóng lửa, tốc độ của hắn bạo tăng trùng kích tới Diệp Trần.

"Rầm rầm rầm ..."

Diệp Trần không hề biến sắc, Lôi Kiếp Kiếm tuỳ ý vung lên, một vòng hoàng quang rung động bắn ra, chống đỡ trung kích của hoả hải.

Trong nháy mắt đó Diệp Trần đã chém ra mười ba kiếm, mười ba vòng rung động lấy hắn làm trung tâm lặng yên khuếch tán.

Bạo Viêm Vương bằng vào tốc độ kinh người vây quanh Diệp Trần mà đánh, trông không khác gì đoán tạo sư đang rèn khối kim loại thập phần cứng rắn vậy!

Đáng tiếc khối kim loại Diệp Trần này thật sự quá cứng rắn, không hề để cho Bạo Viêm Vương chút mặt mũi nào, mặc cho hắn đem ra bao nhiêu khí

lực cũng không cách nào đánh trúng được, chỉ có thể lãng phí sức lực.

- Bạo Viêm chấn!

Rốt cuộc, Bạo Viêm Vương xuất ra sát chiêu ẩn giấu, một chuỳ đập xuống.

Một chuỳ này vừa ra, không gian phía trước cực độ vặn vẹo, hoả lãng phảng phất như sóng âm điên cuồng chấn động. Lúc trước Bạo Viêm Vương dựa vào một chuỳ này đã đuổi giết không biết bao nhiêu Bán bộ Vương Giả, cho dù là cường giả đồng cấp với hắn cũng không dám ngạnh kháng.

"Oanh!"

Hoả lãng xông tới, Diệp Trần bị đánh bay đi hơn mười dặm, trên người dính theo một đám hoả tinh.

- Hừ, dưới một chuỳ này của ta, ngươi hẳn đã thụ nội thương. Loại nội thương này trong thời gian ngăn không cách nào điều dưỡng tốt được!

Bạo Viêm Vương rất rõ ràng uy lực của Bạo Viêm chấn, hắn không cho rằng Diệp Trần có thể may mắn thoát khỏi, trừ khi đối phương đang mặc Nguỵ cực phẩm bảo giáp, nhưng mà Nguỵ cực phẩm bảo giáp cực kỳ hiếm thấy, không phải ai cũng có được.

Diệp Trần đúng thật là có Nguỵ cực phẩm bảo giáp, chính là kiện Thanh Đồng Giáp thu được của Thiết Thủ Vương, nhưng hắn không hề kích phát. Bạo Viêm chấn này của Bạo Viêm Vương lực phá hoại mặc dù vô cùng lớn nhưng chỉ bằng vào chút đó vẫn chưa đủ làm hắn bị thương. Có thể làm hắn phải lùi lại hơn mười dặm đã là rất không tồi rồi!

- Sát chiêu rất cường hãn!

Diệp Trần dừng lại, mỉm cười nói.

- Ngươi không bị thương?

Bạo Viêm Vương nhíu mày!

Diệp Trần lắc lắc cánh tay, tầng phòng ngự bằng long cốt bên ngoài da rút đi, cơ bắp có chút mỏi nhừ. Trong sát na vừa rồi hắn ngoại trừ không thi triển ra át chủ bài mạnh nhất thì đã toàn lực ứng phó. Mặc dù là như vậy nhưng Bạo Viêm chấn vẫn khiến cho nội tạng của hắn một chút chấn động nhỏ. Bất quá Diệp Trần có bất tử chi thân, chỉ trong sát na đã khỏi hẳn.

- Mạnh như vậy? Có thể tiếp được Bạo Viêm chấn của lão đại mà một chút tổn thương cũng không có?

Thiết Lục trợn mắt há mồm, thập phần giật mình.

Giật mình còn có đám người của Bích Thuỷ khu, bọn họ sinh hoạt ở đây đã không ít năm nhưng còn chưa từng thấy ai có thể đem Bạo Viêm Vương bức tới mức này!

- Bạo Viêm Chấn của ngươi ta đã kiến thức, hiện tại ngươi cũng nên kiến thức Tàn Nguyệt của ta đi!

Nếu như không phải muốn lý giải cấp độ thực lực của Bạo Viêm Vương và cảm thực chi tiết thực lực của bản thân thì Diệp Trần đã không dây dưa với đối phương tới lúc này.

Hiện tại đã nên chấm dứt!

- Đến đi!

Bạo Viêm Vương đã sẵn sàng đón nhận, hai mắt chăm chú nhìn Diệp Trần.

Nụ cười trên mặt Diệp Trần thu liễm lại, bàn tay không nhẹ không nặng nắm Lôi Kiếp Kiếm, một kiếm như hành vân lưu thuỷ chém ra, phảng phất như một dòng thuỷ ngân lưu động.

- Không ổn!

Hai con mắt Bạo Viêm Vương mở lớn ra, trong tầm mắt hắn, thiên địa đã triệt để biến mất chỉ còn lại một đạo loan nguyệt kiếm khí màu đen phá không mà đến. Hắc sắc kiếm khí càng lúc càng lớn, ngay cả ánh mắt của hắn cũng dung nạp vào trong, loại cảm giác này giống như bản thân rơi vào trong tinh không, trơ mắt nhìn một khoả tinh cầu lao đến mà hữu tâm vô lực.

"Oanh!"

Hắc sắc kiếm khí đảo loạn cảm giác về thời gian của Bạo Viêm Vương, hắn vừa mới đưa tay lên được một chút thì liền cảm giác được thân thể như bị sét đánh bay ngược ra sau, một ngụm máu tươi phun mạnh ra ngoài.

"Crắc!"

Một kiếm này chẳng những chém bay Bạo Viêm Vương mà còn đem cả cái sơn mạch phía sau hắn phân thành hai nửa, đất đá hai bên sơn mạch liên tục sụp đổ, thanh âm ầm ầm liên tục vang lên không dứt!

- Động phủ của ta!

Trên Thôn Phệ Đảo những nơi có thể tạo động phủ không nhiều lắm, ngươi không có khả năng tạo động phủ trên mặt đất được, cho nên các ngọn núi, sườn đất cao đều là những nơi được tuyển chọn làm động phủ. Bích Thuỷ khu là đệ nhất khu trên Thôn Phệ Đảo số ba nên sơn lĩnh nhiều nhất, động phủ cũng nhiều nhất. Lúc trước Diệp Trần và Bạo Viêm Vương đại chiến cũng đã phá huỷ không ít động phủ, hiện tại càng thảm hơn, gần một phần ba động phủ của Bích Thuỷ khu đều bị huỷ. May mắn là động tĩnh ở bên ngoài quá lớn nên tuyệt đại đa số mọi người đều đã rời khỏi động phủ của mình, nên mới không có thương vong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 881: Mười Bảy Vạn Năm Ngàn Khối. (Thượng)

Nhìn toàn cảnh đổ nát trước mặt, mọi người khóc không ra nước mắt.

Đương nhiên, so với việc động phủ bị huỷ thì thực lực của Diệp Trần càng khiến cho bọn họ khiếp sợ hơn cả trăm lần. Bạo Viêm Vương là ai? Chính là đệ nhất Bán bộ Vương Giả ở Thôn Phệ Đảo số ba này, ngay cả Hắc Thuỷ liên minh cũng không muốn áp chế hắn quá mạnh, còn cho hắn đặc quyền nhất định. Trong ba mươi khu ở đây, chỉ có Bích Thuỷ khu là có tỉ lệ phân phối Thuỷ tinh chân nguyên cao nhất là bảy ba là đủ để thể hiện thực lực của Bạo Viêm Vương rồi!

"Phốc!"

Uy lực của loan nguyệt kiếm khí quá lớn, nhưng tác dụng lại sâu, Bạo Viêm Vương cảm giác như ngũ tạng lục phủ đều muốn phun ra ngoài, máu tươi không ngừng phún ra.

Cuối cùng, thẳng đến khi thân hình hắn liên tiếp đụng nát ba bốn ngọn ngúi thì mới dừng lại, nhưng chiến lực của hắn chỉ sợ mười phần không còn được một.

Một kiếm! Bạo Viêm Vương bại!

- Uy lực của Tàn Nguyệt có chút lớn a!

Tu vi đột phá tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Diệp Trần đúng là lần đầu tiên thi triển ra Tàn Nguyệt. Kết quả làm hắn rất hài lòng, cho dù là cường giả đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả như Bạo Viêm Vương cũng không chịu nổi một kích, nếu không phải Diệp Trần sợ Bạo Viêm Vương chết nên đã thu lại một phần lực thì chỉ sợ hiện tại Bạo Viêm Vương đã là một cái xác không hồn rồi.

Mặc dù vậy, uy lực của Tàn Nguyệt vẫn có chút vượt quá dự kiến của Diệp Trần.

Nhưng ngẫm lại hắn thấy cũng hợp lý.

Trong các áo nghĩa võ học của Diệp Trần thì Tàn Nguyệt là một chiêu huyền ảo nhất, trong đó ẩn chứa tám thành Kim áo nghĩa, sáu thành Thuỷ áo nghĩa, hai loại áo nghĩa kết hợp không phải là một cộng một đơn giản như vậy mà là gia tăng mấy lần. Cho dù ở trong các Cao cấp áo nghĩa võ học thì Tàn Nguyệt cũng có thể xếp vào những hạng trước.

- Lão đại bại!

Sắc mặt Thiết Lục tái nhợt. Thực lực của Diệp Trần mạnh đến không thể tưởng tượng nổi hắn không có cách nào tin được, hơn nữa thoạt nhìn tuổi của Diệp Trần còn rất trẻ, chỉ tầm khoảng hai mươi tuổi mà thôi, số tuổi thật chắc cũng không quá ba mươi a!

- Đi thu Thuỷ tinh chân nguyên đi!

Diệp Trần không hề do dự bảo Mộ Dung Khuynh Thành tập trung thủ hạ của Bạo Viêm Vương lại thu chiến lợi phẩm. Diệp Trần tin tưởng hắn dùng một kiếm đánh bại Bạo Viêm Vương đã đủ lực uy hiếp rồi, nếu thật sự có gia hoả nào không có mắt vậy thì khẳng định đầu tên đó toàn đất nung.

Bích Thuỷ khu không hổ là đệ nhất khu, thu hoạch so với những khu khác nhiều hơn mấy lần.

Thủ hạ của Bạo Viêm Vương tổng cộng cống hiến ba ngàn khối Thuỷ tinh chân nguyên, bản thân Bạo Viêm Vương cống hiến hai vạn khối, cộng lại là hai vạn ba ngàn khối. Thêm với sáu vạn bảy ngàn khối trước đó thì tổng số Thuỷ tinh chân nguyên hai người Diệp Trần thu được lúc này đã trên mười vạn khối, cũng đủ cho hai người rời khỏi đây rồi.

Đương nhiên hiện tại Diệp Trần còn chưa có ý định rời đi.

Thôn Phệ Đảo này là có thể ngộ chứ không thể cầu, một viên Thuỷ tinh chân nguyên ở Thuỷ Tinh đảo có giá mười vạn khối Thượng phẩm linh thạch, một con số kinh người, nếu là ở địa phương khác, thậm chí có thể đổi được hai mươi vạn khối Thượng phẩm linh thạch.

Cho nên Diệp Trần dự định ở lại đây vơ vét đủ Thuỷ tinh chân nguyên đã. Hắn chẳng những muốn chuẩn bị cho bản thân trở thành Bán bộ Vương Giả mà còn chuẩn bị cho khi đột phá Sinh Tử Cảnh.

Đáng tiếc là Thuỷ tinh chân nguyên đối với Mộ Dung Khuynh Thành vô dụng, nàng cần chính là thuỷ tinh ma lực, mà thuỷ tinh ma lực ở Chân Linh đại lục cực kỳ thưa thớt. Người tu luyện ma lực đến Thôn Phệ Đảo này ngoài trừ Mộ Dung Khuynh Thành ra thì không có ai khác nữa, cho nên đành phải nhìn vào Mộ Dung Khuynh Thành tự thân cố gắng rồi.

Vì suy nghĩ cho Mộ Dung Khuynh Thành nên Diệp Trần quyết định ở lại đây chơi thêm một thời gian nữa để cho Mộ Dung Khuynh Thành có thể chế tạo thêm một ít thuỷ tinh ma lực. Với năng lực của nàng thì một tháng có thể tạo ra hơn trăm khối, bốn tháng gần năm trăm khối. Với năm trăm khối thuỷ tinh ma lực cũng để cho nàng tu luyện tới Sinh Tử Cảnh rồi. Về phần sau Sinh Tử Cảnh thì sẽ có tính toán khác.

- Là hắn!

Phương Đông Hạo và Mạnh Hiểu Linh rời khỏi nhà giam lẫn trong đám người xung quanh. Thực tế thì nhà giam ở đây không thể giam được hai người nhưng hai người lại không dám rời đi. Một khi rời đi tất nhiên sẽ chọc giận Bạo Viêm Vương, cho nên hai người bất kể là tự nguyên hay bị ép đều phải ngoan ngoãn ở trong nhà giam ngây ngốc ba tháng. Lúc này một mảng lớn sơn lĩnh bị phá vỡ, hai người mới từ trong nhà giam đi ra. Khi biết Diệp Trần đánh bại Bạo Viêm Vương thì cảm xúc vô cùng phức tạp.

Từ lúc mới gặp Diệp Trần, hai người căn bản không để Diệp Trần vào trong mắt, nhưng theo thời gian trôi qua, Diệp Trần vô tình hay cố ý bộc lộ thực lực đều khiến cho hai người từng chút một tăng cao đánh giá với Diệp

Trần. Thẳng đến khi Diệp Trần giết chết Đồ Lão Tam hai người rốt cuộc mới biết Diệp Trần không phải là một con dê, nếu ai chọc giân hắn thì sẽ gặp phải phản kích vô cùng tàn bạo. Bất quá lúc đó Phương Đông Hạo vẫn rất tự tin, tuy Diệp Trần giết chết Đồ Lão Tam nhưng hắn cũng không cho rằng thực lực của Diệp Trần mạnh hơn hắn cùng lắm chỉ sàn sàn với hắn mà thôi. Nhưng giờ khắc này, Diệp Trần đánh bại Bạo VIêm Vương đã gián tiếp chứng minh thực lực của hắn mạnh hơn Phương Đông Hạo nhiều.

- Đáng chết!

Phương Đông Hạo nắm chặt quyền đầu, nghiến răng nói.

- Hạo ca, sau này chúng ta không nên tìm hắn phiền toái nữa!

Mạnh Hiểu Linh vô tình liếc thấy thần sắc bất hảo của Phương Đông Hạo thì vội vàng nói.

Phương Đông Hạo hung ác nói:

- Ngươi nói ta không bằng hắn?

- Không, ta không có ý đó, kỳ thật chúng ta với bọn họ không có đại thù gì!

Mạnh Hiểu Linh kỳ thật muốn nói là Phương Đông Hạo năm nay đã hơn ba mươi tuổi, nhưng Diệp Trần vẫn còn rất trẻ, bất kể là thiên phú hay ngộ tính thì Phương Đông Hạo đều kém xa Diệp Trần. Cho dù Phương Đông Hạo có thể tiếp tục tiến bộ, chẳng lẽ Diệp Trần không tiến? Nói không ngoa, Diệp Trần vẫn còn đang ở thời kỳ phát triển cao độ, mà Phương Đông Hạo đã dần ổn định phát triển, khả năng đột nhiên tăng mạnh vô cùng thấp.

- Hừ!

Phương Đông Hạo phất mạnh tay áo một cái, vẻ không cam hiện rõ trong mắt hắn.

Nhìn về hư không phía bắc, Diệp Trần tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, thở dài một hơi sau đó quay đầu nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Đi Thôn Phệ Đảo số bốn!

Thôn Phệ Đảo số ba tổng cộng thu được mười vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên, Thôn Phệ Đảo số bốn cho dù có chệnh lệch cũng sẽ không quá nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 882: Mười Bảy Vạn Năm Ngàn Khối. (Hạ)

Giờ phút này các hắc thế lực trên đảo số bốn còn chưa biết được bọn hắn đang sắp gặp phải một hồi tai nạn!

...

Trên hòn đảo số một của Thôn Phệ Đảo có một ngọn núi hùng vĩ đâm thẳng vào tầng mây, trên núi cung điện mọc lên san sát, vàng son lông lẫy, uy nghiêm vô cùng.

Trong cung điện trên đỉnh núi có tiếng nói chuyện truyền ra,

- Các ngươi nói các ngươi bị một nam một nữ cướp sạch?

Ngồi ở thủ toạ là một trung niên hùng trắc mặc hắc y tơ vàng. Hắn là người của Hắc Thuỷ liên minh trú đóng ở Thôn Phệ Đảo làm tổng quản gọi là Tư Mã tổng quản.

- Vâng, người trẻ tuổi kia rất mạnh, chúng ta ngay cả một kiếm của hắn cũng không tiếp được!

Phía dưới đang có hơn hai mươi người đang khom lưng mà đứng. Lang Vương đứng đầu tiên, tiếp theo là thủ lĩnh của hắc thế lực bài danh phía sau ...

- Một kiếm cũng không tiếp được?

Hai mắt Tư Mã tổng quản híp lại, căn cứ theo lời của đám thủ lĩnh hắc thế lực này thì hắn đã có thể đoán được thực lực của Diệp Trần. Nếu hắn đoán không sai thì thực lực của Diệp Trần tuyệt đối là đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả, về phần là ở cấp độ nào thì tin tức còn chưa đủ để phán định.

"Vèo! Vèo!"

Lại có hai đạo nhân anh tiến vào cung điện.

- Cái gì? Là Hoàng Sa Vương và Thiết Lĩnh Vương!

Tất cả mọi người đều nhận ra ngươi tới chính là thủ lĩnh của Thiết Lĩnh khu và Hoàng Sa khu. Hai người này đều là nhân vật thuộc vào Top ba!

- Các ngươi cũng bị cướp sạch?

Tư Mã tổng quản nhíu mày.

Thiết Lĩnh Vương sắc mặt tái nhợt, tinh khí thần uể oải liếc mắt dò xét mọi cười rồi cười khổ nói:

- Đúng vậy, tên trẻ tuổi kia quá lợi hại!

- Nếu các ngươi đều đã bại thì có lẽ hắn sẽ tới Bích Thuỷ khu, chúng ta cứ chờ thêm một chút!

Tư Mã tổng quản bất động thanh sắc. Người mạnh nhất trên đảo số ba là Bạo Viêm Vương, nếu chờ một lúc lâu mà không thấy Bạo Viêm Vương đến thì nói rã Diệp Trần đã bại, nhưng nếu Bạo Viêm Vương tới thì sự việc không ổn rồi.

Ước chừng khoảng một chén trà nhỏ thời gian đi qua.

"Vèo!"

Một đạo nhân ảnh bay vút lên đỉnh núi rồi xuất hiện trong cung điện.

- Bạo Viêm Vương!

Mọi người thầm hít một ngụm lãnh khí, họn họ tự nhiên biết là Bạo Viêm Vương tất nhiên sẽ không tới đây để khoe khoang thành tích đánh bại Diệp Trần. Như vậy sự tình đã rất rõ ràng là Bạo Viêm Vương cũng bị đánh

bại.

- Ngươi không cần nói gì cả!

Tư Mã tổng quản xem sắc mặt của Bạo Viêm Vương thì đã biết hắn bại, hơn nữa còn bị thương không nhẹ, khí tức bạc ngược hỗn loạn.

Tư Mã tổng quản phất phất tay, nói:

- Các ngươi lui ra hết đi, chuyện tiếp theo sẽ do Hắc Thuỷ liên minh ta quản!

- Vâng

Đám người Lang Vương lập tức lui ra.

Bạo Viêm Vương có chút buồn bực, giờ hắn mới biết bị cướp sạch không chỉ có hắn mà toàn bộ các thế lực trên đảo số ba đều bị cướp sạch. Người trẻ tuổi kia quả thật là ăn gan hùm mật gấu mà, chẳng lẽ hắn không biết thế lực cường đại nhất trên Thôn Phệ Đảo không phải là các hắc thế lực mà là Hắc Thuỷ liên minh sao?

...

Diệp Trần lúc này còn không biết bởi vì hắn mà phát sinh một màn trong cung điện kia, mà cho dù có biết thì hắn cũng không thèm để ý. Từ lúc cướp sạch của Lang Vương thì hắn đã không có ý định muốn chung sống hoà bình với Hắc Thuỷ liên minh rồi, hai bên nhất định sẽ phân ra một trận sống mái.

Thôn Phệ Đảo số bốn, các thủ lĩnh hắc thế lực khóc không ra nước mắt. Ngay vừa rồi tất cả Thuỷ tinh chân nguyên của bọn hắn toàn bộ đều bị cướp sạch, đối phương coi như cũng còn tốt, lưu lại cho bọn họ số Thuỷ tinh chân nguyên phải giao nộp tháng này cho Thánh Linh, không đến mức để cho họ bị Thánh Linh trừng phạt. Nếu toàn bộ thân gia bị cướp sạch, cho dù là người tốt tính cũng sẽ chịu không nổi a!

- Đảo số bốn chênh lệch một chút so với đảo số ba, Bán bộ Vương Giả mạnh nhất ở đây cũng chỉ cỡ như Lang Vương!

Diệp Trần có chút thất vọng.

Sau khi cướp sạch toàn bộ đảo số bốn thì trong tay hắn đã có thêm bảy vạn năm ngàn khối Thuỷ tinh chân nguyên, cộng thêm số cướp được ở đảo số ba thì tổng số đã là mười bảy vạn năm ngàn khối. Nếu số Thuỷ tinh chân nguyên này lọt ra ngoại giới chắc chắn sẽ khiến mọi người điên cuồng, cho dù Sinh Tử Cảnh Vương Giả cũng sẽ động tâm âm thầm cướp đoạt a!

Đảo số bốn tuy thu được Thuỷ tinh chân nguyên không bằng đảo số ba nhưng có một tin tức tốt là ở đây có một tên thủ lĩnh hắc thế lực là hắc ám sinh vật, ma lực tu luyện tuy không thuần tuý nhưng thuỷ tinh ma lực tạo ra là hàng thật giá thật. Do đó, số thuỷ tinh ma lực của Mộ Dung Khuynh Thành thoáng cái đã nhiều hơn hai ngàn khối!

"Vút vút vút ..."

Trên hắc hải mênh mông, một đoàn lưu quang cực lớn lưu tốc phi hành.

Khi Diệp Trần ở Thôn Phệ Đảo số 4 cướp Thuỷ tinh chân nguyên thì Hắc Thuỷ liên minh đã phái ra cao thủ bay tới chỗ này, bởi vì khoảng cách cũng không quá gần nên khi Diệp Trần đã càn quét toàn bộ đảo số bốn thì đám cao thủ Hắc Thuỷ liên minh mới tới nơi.

- Được lắm, hai người này căn bản không đem Hắc Thuỷ liên minh chúng ta để vào mắt!

Thấy địa hình bị phá hư bên dưới, một gã Bán bộ Vương Giả bên cạnh Tư Mã tổng quản hai mắt híp lại, trầm giọng nói.

Tư Mã tổng quản nói:

- Mấy chục năm quá, không phải không có người khiêu chiến quyền thống trị nơi đây của Hắc Thuỷ liên minh chúng ta nhưng không một ai có

thể thành công!

- Tổng quản, bất thị mãnh long bất quá giang, hai người tuy biết rõ Thôn Phệ Đảo là do Hắc Thuỷ liên minh chúng ta thống trị mà còn dám làm như thế thì nói không chừng hai người này có vài phần bản lĩnh, không thể chủ quan!

Một lão giả khô gầy nhắc nhở Tư Mã tổng quản.

Tư Mã tổng quản gật gật đầu, nói:

- Ta biết, sư tử vồ thỏ cũng phải xuất toàn lực, đợi lát nữa các ngươi toàn lực ứng phó cho ta, không được lưu thủ!

- Vâng!

Đám cao thủ Hắc Thuỷ liên minh đồng thanh đáp lời.

...

Trên hắc hải khoảng nối giữa đảo số bốn và đảo số năm, Diệp Trần đột nhiên dừng lại, thản nhiên nói:

- Bọn họ đến rồi!

- Đám Hắc Thuỷ liên minh cũng xem trọng chúng ta a, phái tới toàn là Bán bộ Vương Giả.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng chú ý tới những độn quang ở xa xa.

Diệp Trần nói:

- Đỉnh tiêm Tông Sư tới cũng không có tác dụng gì, chắc chắn Hắc Thuỷ liên minh cũng rõ điều này!

Có một số đỉnh tiêm Tông Sư thực lực cực mạnh có thể giết chết Bán bộ Vương Giả bình thường, chống lại được Bán bộ Vương Giả lợi hại nhưng

đối với đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả thì không có chút tác dụng gì. Huống chi Diệp Trần còn có thể đánh bại Bạo Viêm Vương, rõ ràng cho thấy thực lực đã là cường giả số một số hai trong đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 883: Quét Ngang! (Thượng)

Hơn mười đạo độn quang bay vút tới, đứng đối diện Diệp Trần cách vài dặm.

- Xưng tên đi!

Một gã Bán bộ Vương Giả quát lớn.

- Chắc hẳn chư vị là cao thủ của Hắc Thuỷ liên minh, không biết tìm ta có chuyện gì?

Diệp Trần hỏi lại.

Tư Mã tổng quản cau mày:

- Thôn Phệ Đảo là do Hắc Thuỷ liên minh chúng ta thống trị, ngươi dám bỏ qua quy củ nơi này, cướp sạch Thuỷ tinh chân nguyên, ngươi nói xem chúng ta tìm ngươi làm gì?

- Các ngươi thống trị? Ta quả thật không biết a!

Diệp Trần giả bộ kinh ngạc, nói.

- Tiểu tử, bớt hung hăng đi, hiện tại thúc thủ chịu trói còn có thể lưu được một mạng!

Mấy tên Bán bộ Vương Giả tính tình nóng nảy không chịu được khẩu khí của Diệp Trần, cả giận quát.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Ta chỉ biết Thôn Phệ Đảo do Thánh Linh thống trị, các ngươi lừa gạt

Thánh Linh để cho đám người ở đây làm lao công cho các ngươi. Mà những hắc thế lực kia chính là những con quỷ hút máu, hút sạch máu tươi của những người ở đây. Cho nên ta cướp sạch của bọn chúng là thay trời hành đạo!

- Tốt cho một câu thay trời hành đạo! Nhưng ngươi cũng phải hiểu đạo lý mạnh được yếu thua là một trong những pháp tắc vĩnh viễn không thể thay đổi được trong thiên đạo pháp tắc!

Tư Mã tổng quản mặt không chút biểu tình, nói.

- Đúng vậy, mạnh được yếu thua là đạo lý vĩnh hằng bất biến. Nơi nào có sinh mạng thì nơi đó sẽ có mâu thuẫn có tranh đấu. Mà ta cùng với các ngươi cũng không quan hệ tới việc ai đúng ai sai, chỉ có ai mạnh mà yếu mà thôi! Quy củ bất quá chỉ là một cái cớ, mạnh được yếu thua mới là vương đạo.

- Nói hay lắm, có rất ít người có thể thấu triệt được điều này!

Tư Mã tổng quản lắc lắc đầu:

- Bất quá ngươi rất ngu xuẩn, ngươi không nên khiêu chiến quyền uy của Hắc Thuỷ liên minh ta! Lên!

Tư Mã tổng quản vung tay lên, hơn mười tên Bán bộ Vương Giả sa lưng hắn lập tức phóng ra.

Người phát động công kích đầu tiên là một ác hán, hai tay của hắn giống như hai cánh quạt lớn, một chưởng bổ về phía Diệp Trần. Một chường này vừa ra mặt biển cũng bị lõm xuống hình thành một cái chưởng ấn cực lớn, khí kình bàng bạc toả ra.

Theo sát phía sau là lão giả khô gầy, hắn hít sâu một hơi, không khí xung quanh giống như bị hút sạch, mà bản thân hắn từ khô gầy đột nhiên trở nên mập mạp vô cùng, ngay cả gương mặt cũng núc ních không khác gì quả bóng da. Hắn quát lớn một tiếng, một quyền như lôi đình cuồng mãnh bổ ra

khiến cho sóng biển dâng cao, vô cùng khủng bố.

Cùng lúc đó, hoả hình, ảo ảnh trọng điệp, hoàng quang kim khí, thương mang rét lạnh ... giống như bão táp mưa sa tấn công tới, không cho Diệp Trần một chỗ nào có thể tránh né.

- Cút!

Diệp Trần rút Lôi Kiếp Kiếm ra, không lùi mà tiến lên nghênh đón. Hắn chém ra một chiêu Kim Chi Liên Y đánh bay tên trung niên ác hán khiến đối phương phun ra mấy ngụm máu lớn. Sau đó lại một kiếm cực tốc đâm về phía lão giả từ khô gầy biến thành mập mạp kia, kiếm khí lăng lệ khiến cho cánh tay đối phương máu tươi đầm đìa. Tiếp đó, Diệp Trần lại cách không điểm một chỉ, đánh bại những đối thủ còn lại. Chiêu thức liên tiếp như vậy chỉ hoàn thành trong một thoáng thời gian. Ngay cả ảo ảnh trọng điệp cũng chỉ có thể lướt sát qua người Diệp Trần, không tạo thành chút tổn thương nào, hoàng kim đao khí cũng bị một ngón tay của hắn cắt đứt, uy lực đại giảm.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không nhàn rỗi, giao thủ với nàng là một tên Bán bộ Vương Giả dùng trường thương. Hai người dùng nhanh đánh nhanh, huyễn hoá ra vô số thân ảnh, hắc sắc hồ quang và thương mang liên tục giao kích trên hư không, không thấy được chân thân.

- Tiểu tử này quá mạnh!

Trung niên ác hán bị một kiếm đánh bay kia đang ổn định lại thân hình, phát hiện lục phủ ngũ tạng của mình đã bị tổn thương không nhỏ, chiến lực hạ thấp. Đây là còn do đối phương phân tán lực công kích đối phó những người khác, không cách nào phát huy một kích tới cực hạn, nếu không thương thế của hắn không chỉ có vậy.

- Vô chiến thể của ta vậy mà bị phá?

Lão giả khô gầy lại khôi phục lại bộ dáng gầy như que củi, trong lòng vô

cùng chấn động.

Trong một thoáng giao thủ, hơn mười tên Bán bộ Vương Giả vây công Diệp Trần đã có hơn phân nửa bị thương ở trình độ khác nhau, những người còn lại tuy không bị thương nhưng cũng không làm gì được Diệp Trần.

- Cửu kiếm tề phát!

Đột nhiên, kiếm chỉ trên tay trái Diệp Trần dẫn động, một thanh bảo kiếm từ bên hông hắn tự động thoát ra khỏi vỏ. Đây là một trong những thanh Bán cực phẩm bảo kiếm mà Diệp Trần lấy được từ trong kiếm mộ của Thiên Hạt Vương, uy lực cực mạnh, còn hơn cả Lôi Kiếp Kiếm. Trên thân kiếm hiện rõ hai chữ Tàn Huyết!

Lúc trước thi triển Ngự Kiếm Thuật, Diệp Trần chưa bao giờ dùng qua Bán cực phẩm bảo kiếm, một là do không cần dùng, hai là để che giấu một chiêu này. Sau này các phương diện áo nghĩa của Diệp Trần đều tiến bộ thần tốc, Ngự Kiếm Thuật trở nên thoáng yếu hơn, không bì kịp những võ học khác của Diệp Trần.

Nhưng hiện tại, Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần lại có không ít tiến bộ, từ năm kiếm đã phát triển thành chín kiếm cùng phát. Hơn nữa bảo kiếm còn là một thanh Bán cực phẩm bảo kiếm, hai thứ điệp gia tạo nên lực công kích đã không kém gì Kim Chi Liên Y, tiếp cận tới Tàn Nguyệt rồi.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Chín lưỡi kiếm kích bắn ra, chín tên Bán bộ Vương Giả thổ huyết bắn ngược ra sau, vị trí ngực của bảo giáp phòng thân đều có một vết cắt sâu hoắm.

- Ngự Kiếm Thuật!

Tư Mã tổng quản một mực quan sát thực lực của Diệp Trần, chỉ cần có thể thăm dò được chi tiết của Diệp Trần là hắn lập tức có thể thi triển sát chiêu giết chết Diệp Trần. Nhưng vừa rồi khi thấy chín đạo kiếm ảnh kích

bắn ra hắn kiềm không được thốt lên. Ngự Kiếm Thuật bất kể ở ở Chân Linh Đại Lục hay ở thâm hải đều là kiếm thuật đã thất truyền, không ngờ ở trên tay Diệp Trần hắn lại chứng kiến được kiếm thuật thất truyền này.

Hơn mười tên Bán bộ Vương Giả vây công Diệp Trần đã có chín người trọng thương, mấy người còn lại cũng không ổn lắm, nhưng Diệp Trần thì khí tức vẫn vững vàng, tiến thối đúng mực.

- Tất cả lui lại!

Tư Mã tổng quản sắc mặt âm trầm, Bán bộ Vương Giả hắn mang đến không ai không phải là hảo thủ trong hảo thủ, nhưng không ngờ lại không tiếp được vài chiêu của Diệp Trần. Sớm biết như vậy thì ngay từ đầu hắn đã gia nhập chiến đấu, không để cho Diệp Trần có cơ hội đánh thủ hạ của hắn trọng thương. Sau đó dùng ưu thế đông người áp chế Diệp Trần thì Diệp Trần chắc chắn khó thoát.

Trong tay Tư Mã tổng quản nhiều thêm một cây trường trượng, hắn khẽ quát một tiếng, vung trượng đánh tới. trường trượng sáng bóng như lưu quang của hằng tinh toả ra vạn trượng hào quang bạo kích tớ Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 884: Quét Ngang! (Hạ)

- Hữm? Cây trượng này có cổ quái!

Diệp Trần kinh dị một tiếng, đưa kiếm ngăn trở trước người.

"Choang!"

Tiếng kim thiết va mạnh vang lên, Diệp Trần thoáng bị đẩy lui vài bước, khí lưu quanh thân vũ động liên tục, ẩn ẩn còn có tiếng long ngâm vang lên.

- Đồ Nhân Trảm!

Tư Mã tổng quản lại vung trường trượng lên, trượng ảnh trầm trọng khiến cho bề mặt hắc hải bên dưới vỡ ra một cái cự động, thâm bất khả trắc.

"Choang!"

Diệp Trần lại lần nữa bị bức lui mấy bước, khí huyết dâng trào.

- Không hổ là Tư Mã tổng quản, rõ ràng có thể ngăn được tiểu tử kia!

Đám cao thủ Hắc Thuỷ liên minh lúc này đã lui lại thật xa, vẻ mặt đầy kinh hỉ.

- Vẫn chưa đủ, Tư Mã tổng quản sớm đã là đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả, hơn nữa cây trượng trên tay hắn là Đồ Long Trượng, là phỏng chế phẩm của Diệt Long Trượng, những đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả bình thường căn bản không thể chống được quá mười chiêu của hắn!

- Diệt Long Trượng!

Diệp Trần cũng nghe được lời của đám cao thủ này nói vào tai, trong

lòng thầm suy nghĩ gì đó.

- Tiếp thêm một trượng của ta!

Tư Mã tổng quản hùng hổ lao tới, trượng ảnh giăng đầy trời, chiêu chiêu đoạt mệnh.

Đúng như lời của đám cao thủ Hắc Thuỷ liên minh, cây trượng trong tay Tư Mã tổng quản là một kiện phỏng chế phẩm của Diệt Long Trượng. Diệt Long Trượng kia kém Nguỵ cực phẩm bảo khí nhưng cũng là bảo khí đứng đầu trong Bán cực phẩm bảo khí, hơn nữa còn có đặc tính đồ long. Gọi là đồ long kỳ thật cũng để nâng cao thêm ý nghĩa uy lực của nó. Theo truyền thuyết thì sinh mệnh lực của loài Long vô cùng cường đại, những chiêu số có thể đánh chết cường giả ngang cấp thì tuyệt đối không thể đánh chết được nó, nhưng nếu chiêu số có thể giết chết được Long thì hoàn toàn dư sức đánh chết nhân loại cùng cấp, bởi vì sinh mệnh lực của nhân loại so với Long kém hơn tới mấy bậc.

- Ngươi có Diệt Long Trượng thì ta có Đoạn Huyết Quỷ Chỉ!

Diệp Trần đưa tay trái lên, một ngón tay điểm tới Tư Mã tổng quản.

"Xoẹt!"

Một luồng khí huyết ngưng luyện từ trong cơ thể của Tư Mã tổng quản lập tức biến mất.

- Cái gì?

Tư Mã tổng quản kinh hãi, cuống quýt giơ Diệt Long Trượng lên ngăn cản Đoạn Huyết Quỷ Chỉ của Diệp Trần.

Diệt Long Trượng và Đoạn Huyết Quỷ Chỉ dây dưa một chỗ, cả hai đồng thời triệt tiêu lẫn nhau, chỉ còn lại hiệu quả cực kỳ nhỏ.

- Thì ra là vậy!

Diệp Trần đại khái đã hiểu được hiệu quả của Diệt Long Trượng.

- Đồ Long trảm!

Tư Mã tổng quản hết sức kiêng kị đối với Đoạn Huyết Quỷ Chỉ của Diệp Trần, chân nguyên trong cơ thể hắn dũng động, hơn phân nửa quán chú vào trong Diệt Long Trượng rồi bổ mạnh xuống.

Một trượng này ẩn ẩn có khí thế dời núi lấp biển, nhật nguyệt cũng phải ảm đạm.

- Tàn Nguyệt!

Diệp Trần vung kiếm lên bổ ra một cái hắc sắc loan nguyệt kiếm kình. Kiếm kình vừa ra, nhật nguyệt mất đi sánh sáng, trên bề mặt hắc hải, trọng lực toàn bộ tiêu tán, phảng phất như có cái sao chổi cực lớn chuẩn bị mang đến sự huỷ diệt cho nơi này vậy.

"Ầm! Ầm! ..."

Hắc hải lõm xuống hình một nửa vòng trong, thuỷ trụ xông lên tới tận trời. Còn tên Tư Mã tổng quản miệng phun máu, thân hình cùng Diệt Long Trượng bị đánh bay ngược ra sau rồi rớt xuống mặt biển, chìm sâu xuống dưới, không biết sống chết ra sao!

Tàn Huyết kiếm lơ lửng trên đỉnh đầu Diệp Trần, mũi kiếm lộ ra một vòng huyết quang ông ông minh hưởng, tay trái bắt kiếm chỉ, Diệp Trần nói:

- Mạnh được yếu thua, tình thế lúc này có lẽ các ngươi đã rất rõ ràng, đừng nên tiếp tục vọng động làm ra những chuyện ngu xuẩn nữa!

"Vụt!"

Dứt lời, kiếm chỉ bên tay trái Diệp Trần điểm một cái, Tàn Huyết kiếm hoá thành một đạo huyết quang đánh về phía tên Bán bộ Vương Giả dùng thương đang đánh với Mộ Dung Khuynh Thành.

Tên Bán bộ Vương Giả này xem như không tệ, thời khắc mấu chốt còn có thể giơ trường thương lên chắn trước người. Đáng tiếc, Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần đã đạt tới cảnh giới cửu kiếm tề phát, hắn có thể ngăn trở được bản thể của Tàn Huyết kiếm nhưng lại bị ảnh kiếm công kích trở tay không kịp, miệng phun máu bay ngược ra sau.

Trong lúc nhất thời, tất cả cao thủ Hắc Thuỷ liên minh Tư Mã tổng quản mang đến cơ hồ đều trọng thương, ngay bản thân Tư Mã tổng quản cũng không biết sống chết ra sao!

Dưới sự uy hiếp của Diệp Trần, không một ai dám động, mà cho dù dám đông cũng không làm được gì. Thực lực của bọn hắn hiện tại đã không bằng lúc đầu, trong cơ thể còn ẩn chứa một tia Huỷ Diệt Kiếm Ý khó thanh trừ, nếu hơi chút chủ quan lập tức sẽ bị Kiếm Ý xâm nhập vào linh hồn gây tổn thương.

Sau khi vơ vét Thuỷ tinh chân nguyên của đám người này, Diệp Trần có chút ngoài ý muốn bởi vì Thuỷ tinh chân nguyên của đám người này rất ít, tối đa cũng chí có năm sáu trăm khối, người ít nhất thì chỉ hơn một trăm khối, tổng cộng cũng không đến ba ngàn khối, còn không bằng một gã thủ lĩnh hắc thế lực.

Diệp Trần không biết là Hắc Thuỷ liên minh cùng với với đám hắc thế lực bất đồng, Thuỷ tinh chân nguyên của bọn hắn toàn bộ đều chứa trong kho chứ không mang theo trên người. Nếu bọn họ được lệnh rời khỏi Thôn Phệ Đảo thì Hắc Thuỷ liên minh chắc chắn sẽ đền bủ Thuỷ tinh chân nguyên cho họ. Đám thủ lĩnh hắc thế lực ở đây tuy có nhiều Thuỷ tinh chân nguyên nhưng đáng tiếc là bọn hắn không cách nào di ra ngoài, giống như những con dê béo bị nhốt trong chuồng vậy!

Tư Mã tổng quản cũng không chết, khi hắn vừa ngoi lên khỏi mặt biển thì liền bị Diệp Trần chế trụ, Trữ vật linh giới mang trên ngón tay của hắn cũng bị Diệp Trần đoạt đi.

- Ngươi dám?

Tư Mã tổng quản quá sợ hãi, hắn không ngờ Diệp Trần lại lớn mật như vậy, ngay cả Thuỷ tinh chân nguyên của Hắc Thuỷ liên minh mà cũng dám cướp.

- Bây giờ còn dám nói lời như vậy? Ngươi không cảm thấy là quá buồn cười sao?

Xoá đi linh hồn ấn ký trên Trữ vật linh giới của đối phương, Diệp Trần phân ra một tia thần thức tiến vào thăm dò.

- Chậc chậc, xem ra ngươi ở Thôn Phệ Đảo này hẳn là có địa vị cao nhất, bên trong Trữ vật linh giới có tới hơn mười vạn Thuỷ tinh chân nguyên a!

Bán bộ Vương Giả chỉ cần có đủ mười vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên liền có thể đi ra ngoài, đối phương rõ ràng có thể tuỳ thời ra vào Thôn Phệ Đảo a!

- Ngươi sẽ hối hận!

Tư Mã tổng quản biết không phải là đối thủ của Diệp Trần cho nên tuỳ ý để Diệp Trần lấy đi hơn mười vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên của hắn.

- Cái đó sau này mới biết được!

Thu hồi Thuỷ tinh chân nguyên, Diệp Trần hướng Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu một cái rồi hướng Thôn Phệ Đảo số năm bay đi.

- Tổng quản, chúng ta nên làm gì bây giờ? Thực lực của tiểu tử này so với trong tưởng tượng của chúng ta còn mạnh hơn mấy lần, dùng lực lượng của chúng ta tuyệt đối không thể bắt được hắn!

Mấy tên cao thủ Hắc Thuỷ liên minh liền bay tới bên cạnh Tư Mã tổng quản nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 885: Càng Nợ Càng Nhiều.

Sắc mặt Tư Mã tổng quản âm trầm, nói:

- Trước hết cứ để cho hắn hung hăng càn quấy một thời gian đi, ta sẽ tự mình đi ra ngoài thỉnh Đại thái tử.

- Thỉnh Đại thái tử?

Lão giả khô gầy cả kinh, nói:

- Đai thái tử ghét nhất là phiền toái, tiểu tử này tuy mạnh nhưng không cần phải kinh động tới Đại thái tử a!

Đại thái tử trong miệng bọn hắn chính là đệ nhất Bán bộ Vương Giả của Hắc Thuỷ liên minh cũng là nhân vật đầu lĩnh không thể dao động trong cường giả thanh niên đồng lứa. Tuy bọn hắn chưa thấy Đại thái tử ra tay nhưng nghe nói Đại thái tử đã là người mạnh nhất trong Bán bộ Vương Giả (Bán bộ Vương Giả tối cường giả), dưới Sinh Tử Cảnh cơ hồ không có đối thủ.

Tư Mã tổng quản lắc đầu:

- Người này rất mạnh, gọi những người khác tới cũng không đảm bảo, chỉ có thỉnh Đại thái tử mới có thể bảo đảm nhất!

Hắn cũng không tin Diệp Trần có thực lực Bán bộ Vương Giả tối cường giả. Bán bộ Vương Giả tối cường giả rất ít, so với Sinh Tử Cảnh Vương Giả còn ít hơn nhiều, có một số người có thể trở thành Sinh Tử Cảnh Vương Giả nhưng trước đó chưa chắc đã là Bán bộ Vương Giả tối cường giả mà từ đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả đột phá thẳng lên Sinh Tử Cảnh.

Cũng giống như ở Chân Linh Đại lục, nhân tài xuất hiện lớp lớp, Bán bộ Vương Giả tuy nói không quá nhiều nhưng số lượng cũng không ít, mà Bán bộ Vương Giả tối cường giả chỉ có ba người.

- Hắc hắc, có Đại thái tử xuất mã tự nhiên là bảo đảm, tiểu tử này cho dù có mạnh hơn cũng không cách nào làm được gì dưới tay Đại thái tử!

Thấy Tư Mã tổng quản đã quyết định, đám cao thủ Hắc Thuỷ liên minh còn lại đều lộ ra vẻ tươi cười.

...

Nhân số trên đảo số năm ít hơn đảo số bốn gần một nửa, đảo số sáu càng ít hơn chỉ có ba bốn ngàn người. Sau khi cướp sạch các hắc thế lực thì Diệp Trần tổng cộng thu được ba vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên, mặc dù ít nhưng có còn hơn không.

- Hiện tại Thuỷ tinh chân nguyên của chúng ta đã vượt quá ba mươi vạn khối, có muốn đi ra ngoài chưa?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Diệp Trần gật gật đầu:

- Chúng ta chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, hai người chỉ cần giao nộp mười vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên là có thể đi ra ngoài, vẫn còn dư hơn hai mươi van khối. Thuỷ tinh ma lực cho nàng cũng đã có. Ừm, đi ra ngoài đi!

Diệp Trần nhiều ít vẫn còn có chút kiêng kị Hắc Thuỷ liên minh, nếu có một Sinh Tử Cảnh Vương Giả đến thì hắn có muốn trốn cũng không thoát.

Lấy thạch đàn tự nhiên sinh ra trong động phủ của mình, Diệp Trần bỏ mười vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên lên đó.

"Ông!"

Thạch đàn toả ra một vàng sáng tang thương, Thuỷ tinh chân nguyên liền biến mất không thấy gì nữa.

Kế tiếp cũng không còn động tĩnh gì nữa, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vẫn còn ở trong phiến thiên địa này.

- Gạt chúng ta?

Sắc mặt Diệp Trần vô cùng khó coi.

- Quy tắc là không có gạt người!

Đúng vào lúc này, trong hư không truyền tới một luồng chấn động cổ quái, thân ảnh Thánh Linh dần dần thành hình.

Mộ Dung Khuynh Thành nhìn chằm chằm vào Thánh Linh, nói:

- Như vậy thì tại sao chúng ta không thể rời đi?

Thánh Linh nói:

- Các ngươi giết chết ba mươi bốn người, Thuỷ tinh chân nguyên của bọn hắn còn chưa giao xong, những phần còn thiếu các ngươi phải bổ sung, tổng cộng là năm mươi hai vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên.

- Bà nội ngươi!

Điềm tĩnh như Diệp Trần lúc này cũng không khỏi chửi thề.

Hắn cướp sạch bốn tiểu đảo khó khăn lắm mới vơ vét được hơn ba mươi vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên, vốn tưởng rằng đã dư để rời khỏi đây, nhưng không ngờ được vẫn không đủ, nợ càng nhiều hơn. Cho dù có đem hơn hai mươi vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên còn lại đưa ra thì vẫn còn thiếu hơn ba mươi vạn khối. Đây quả thực là gạt người mà, nếu dựa theo thuyết pháp như vậy chẳng phải cả đời đều không thể rời khỏi đây sao?

- Ngươi không gạt chúng ta?

Mộ Dung Khuynh Thành cũng thấy có chút hoang đường.

- Tự các ngươi xem đi!

Thánh Linh phất tay phải trong hư không một cái, một hồ hình ảnh lưu động xuất hiện trước mặt hai người.

Lúc cướp đảo số ba và số bốn, Diệp Trần tự nhận là bản thân không có ngộ sát ai, nhưng đó cũng chỉ là hắn tự nhận mà thôi, bởi vì linh hồn lực của hắn chỉ có thể thăm dò vào trong đất đá nơi này năm mươi mét cho nên cũng không thể xác định bản thân có ngộ khác ai hay không. Nhưng từ hình ảnh trước mắt thì hắn đã ngộ sát không ít người, tất cả đều là những người đang ở trong động phủ chế tạo Thuỷ tinh chân nguyên không kịp chạy ra ngoài.

- Quy tắc không biết gạt người, cho nên lời ta nói đều là sự thật, chỉ cần các người giao đủ Thuỷ tinh chân nguyên là có thể rời khỏi Thôn Phệ Đảo!

Ngữ khí của Thánh Linh vẫn bình thản như trước.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần nói:

- Được, ta tin ngươi sẽ không gạt ta, nhưng ngươi có thể nói cho ta biết giữa ngươi và đám người Hắc Thuỷ liên minh có hiệp nghị gì không?

Thánh Linh nói:

- Trong bọn họ có một vị Sinh Tử Cảnh Vương Giả cường đại đã từng hiệp nghị với ta, về phần chi tiết thì không thể nói cho các ngươi!

Dứt lời, thân ảnh của Thánh Linh liền biến mất.

- So với trong tưởng tượng còn khó hơn!

Diệp Trần không thể không thừa nhận, những việc hắn đã làm lúc trước toàn là công cốc, trái lại còn thiếu nợ hơn ba mươi vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên.

- Một là không làm, đã làm thì làm cho xong!

Mộ Dung Khuynh Thành kiên định nói.

- Cũng chỉ có thể như vậy!

Ánh mắt Diệp Trần xuyên qua mênh mông hắc hải rơi vào hòn đảo số ba, nơi đó còn đảo số hai và đảo số một.

...

Điểm kết tuyến giữa Thôn Phệ Đảo và ngoại giới, thân ảnh Tư Mã tổng quản chậm rãi hiện ra, hắn không hề dừng lại, trực tiếp hướng Thuỷ Tinh đảo bay đi, tốc độ đề thăng tới cực hạn.

Ước chừng qua một thời thần thời gian, Tư Mã tổng quản đã tới Thuỷ Tinh đảo.

Trên Thuỷ Tinh đảo đóng quân không ít Bán bộ Vương Giả, khi bọn họ cảm ứng được khí tức của Tư Mã tổng quản thì thầm kỳ quái. Hôm nay không phải lúc vận chuyển Thuỷ tinh chân nguyên mà sao Tư Mã tổng quản lại đi ra ngoài? Chẳng lẽ xảy ra đại sự gì sao?

- Tư Mã, sao ngươi lại tự tiện rời khỏi Thôn Phệ Đảo?

Một tên Bán bộ Vương Giả chào hỏi.

Tư Mã tổng quản nói:

- Phương trưởng lão, chuyện rất dài dòng, có một cường nhân đến Thôn Phệ Đảo, hắn đang điên cuồng cướp bóc Thuỷ tinh chân nguyên khắp nơi.

- Dạng cường nhân gì mà ngay cả ngươi cũng không thu thập được?

Phương trưởng lão biết rõ thực lực của Tư Mã tổng quản, Bán bộ Vương Giả có thể khiến hắn thất thủ ít càng thêm ít, chẳng lẽ đối phương là Bán bộ Vương Giả tối cường giả?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 886: Đại Thái Tử Vương Thái Nhất. (Thượng)

- Hắn rất mạnh, ngoại trừ Bán bộ Vương Giả tối cường giả ra thì ai đi cũng không an toàn! Đại thái tử có tại Thuỷ Tinh đảo không?

- Vận khí của ngươi không tệ, nửa tháng trước Đại thái tử vừa trở về, hiện tại đang bế quan trên Thuỷ Tinh đảo, ta giúp ngươi đi thông báo một chút!

Phương trưởng lão cũng biết sự tình khẩn cấp.

- Đa tạ!

Tư Mã tổng quản ôm quyền nói.

...

Gần một canh giờ, Diệp Trần đã cướp sạch hòn đảo số hai, đảo số hai này cao thủ rất nhiều, cường giả cỡ Bạo Liệt Vương cũng có tới hai người, cỡ Lang Vương cũng không ít, nhưng gặp phải Diệp Trần thì tất cả đều chỉ có thất bại.

Vơ vét sạch đảo số hai, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành liền đi vào đảo số một. Nhân số trên đảo số một vượt qua tám vạn, lại không hề có bất kỳ hắc thế lực nào bởi vì nó trực thuộc vào sự quản lý của Hắc Thuỷ liên minh. Đảo số một cũng giống đảo số ba, có ba mươi khu, mỗi khu đều có cao thủ của Hắc Thuỷ liên minh đóng giữ. Do không có hắc thế lực nên Diệp Trần trực tiếp đem mấy tên cao thủ Hắc Thuỷ liên minh này cướp sạch một lần, không buông tha một ai.

- Đảo số hai chúng ta thu được mười ba vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên, không ngờ đảo số một lại nhiều hơn gấp đôi, có tới hai mươi bảy

vạn khối, cộng lại cũng hơn bốn mươi vạn.

Bốn mươi vạn công thêm hai mươi vạn lúc trước đã đủ bổ khuyết khoảng nợ năm mươi hai vạn, bất quá Diệp Trần biết là con số này vẫn chưa đủ, khi hắn cướp đảo số một và số hai không có khả năng không ngộ sát ai bởi vì động phủ trên Thôn Phệ Đảo quá dày đặc.

Quả nhiên, Thánh Linh lại xuất hiện.

- Cộng thêm số ngươi các ngươi ngộ sát lần trước tổng cộng là năm mươi người, tương đương với cần có bảy mươi lăm vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên bù vào.

Thánh Linh hờ hững nói.

- Bảy mươi lăm vạn, còn thiếu mười lăm vạn!

Lần này Diệp Trần rất bình tĩnh, ánh mắt của hắn tập trung vào ngọn núi cực lớn trên đảo số một. Nơi đó có một toà cung điện là tổng bộ của Hắc Thuỷ liên minh đóng trú ở Thôn Phệ Đảo.

Thôn Phệ Đảo có sáu tiểu đảo, nhân số ở đảo số một nhiều nhất, chừng tám vạn, đảo số hai ít hớn, chừng sáu vạn, đảo số ba hơn ba vạn, đảo số bốn gần ba vạn, đảo số năm một vạn rưỡi, đảo số sáu chỉ có ba bốn ngàn. Tổng cộng nhân số cả sáu tiểu đảo vượt quá hai mươi vạn người, tuy nhiên đại bộ phận đều là Tinh Cực Cảnh, Linh Hải Cảnh không đến một phần mười. Nhưng với nhân số như vậy, dựa theo quy củ của Hắc Thuỷ liên minh thì một Tinh Cực Cảnh một tháng cũng phải giao cho Hắc Thuỷ liên minh ba khối Thuỷ tinh chân nguyên, Linh Hải Cảnh là mười lăm khối. Một tháng tồn trữ được số lượng Thuỷ tinh chân nguyên cũng hết sức kinh người.

Hơn nữa những hắc thế lực kia thu được Thuỷ tinh chân nguyên đại bộ phận cũng quy về cho Hắc Thuỷ liên minh, nói cách khác, Hắc Thuỷ liên minh một tháng có hai phần thu nhập, một phần là do tất cả mọi người nộp lên, một phần là do hắc thế lực nộp lên.

Diệp Trần muốn trả hết nợ cho Thánh Linh để rời khỏi đây thì chỉ có thể đánh chủ ý lên Hắc Thuỷ liên minh!

- Là ai?

Trên ngọn núi khổng lồ này, cao thủ nhiều như mây, từng đạo thân ảnh từ trong cung điện lướt ra như những tia chớp.

- Hống!

Tốc độ của Diệp Trần không giảm, Huỷ Diệt kiếm ý mênh mông tràn ra, mang theo ý chí phá vỡ hết thảy một đường thẳng tắp quét tới. Loại kiếm ý cuồng bạo không có chút tạp chất nào này làm cho thân thể đám cao thủ của Hắc Thuỷ liên minh lạnh buốt, linh hồn tê cứng, vô thanh vô tức, thực vật trên núi trong nháy mắt chết hết, không còn chút sinh cơ nào.

Lúc này, những người võ đạo ý chí không đạt tới ngũ giai hoặc không phải là cường giả Bán bộ Vương Giả thì căn bản không còn một chút dũng khí nào!

- Chúng ta đi vào thôi!

Thoáng cái, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đã đi tới bên ngoài cung điện trên đỉnh núi.

- Người đến dừng lại!

Đột nhiên, bốn gã Bán bộ Vương Giả thực lực không kém Lang Vương bay tới, muốn cản hai người Diệp Trần lại.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, rút Lôi Kiếp Kiếm ra hướng tứ phương chém bốn kiếm. Bốn đạo hắc sắc kiếm khí cơ hồ cùng lúc chém ra, bốn người như thế nào đi tới thì như thế đó đi về, đồng thời còn há miệng phun ra đại lượng máu tươi.

"Crắc!"

Chém bay bốn người, Diệp Trần lại giơ cao Lôi Kiếp Kiếm lên chém xuống, cung điện lộng lẫy trước mặt lập tức phân thành hai nhưng bổ một quả trái cây vậy.

- Ở đây không có!

Diệp Trần đảo mắt qua, không phát hiện được chỗ nào có khả năng cất chứa Thuỷ tinh chân nguyên, nhưng hắn cũng không vội, lại chém ra một kiếm, nửa cung điện bên trái lại tiếp tục phân làm hai.

Cứ như vậy, Diệp Trần đông một kiếm, tay một kiếm, cung điện khí thế bàng bạc lúc này không khác gì một cái bánh liên tục bị cắt ra từng khối một ngã trái ngã phải.

- Thuỷ tinh kho, tìm được rồi!

Khi chém ra kiếm thứ mười tám thì gặp phải lực cản, trong mắt Diệp Trần bắn ra một đạo ánh sáng lạnh, chuyển thành hai tay cầm kiếm bổ mạnh xuống.

"Oanh!"

Một mảng lớn hào quang phóng ra, khiến không gian trước mặt hai người toả sáng.

Đây chính là kho chứa Thuỷ tinh chân nguyên dùng thuỷ tinh tạo thành, thuỷ tinh này cũng không phải là Thuỷ tinh chân nguyên mà là một loại năng lượng thuỷ tinh có thể dùng để bố trí trận pháp. Vừa rồi gặp phải lực cản là do trận pháp gây ra, hiện tại đã bị Diệp Trần mạnh mẽ chém vỡ.

Gian phòng thuỷ tinh bị phá vỡ, lộ ra một bệ đá bên trong, trên bệ đá lơ lửng một quang cầu, bên trong quang cầu là một Trữ vật linh giới.

Bước tới quang cầu, Diệp Trần thò tay vào.

"Phanh!"

Quang cầu đột nhiên run lên, đem bàn tay Diệp Trần bắn ngược lại, không thể nào phát lực được.

- Là Không gian lực!

Diệp Trần phát hiện ra trên quang cầu này ẩn chứa một loại Không gian lực thuần tuý, công kích bình thường khó có thể làm gì được nó. Nếu mạnh mẽ công kích sẽ khiến cho quang cầu phá vỡ không gian trốn vào hư không, nói cách khác, nếu không biết cách cởi bỏ thì dưới Sinh Tử Cảnh không ai có thể lấy được Trữ vật linh giới trong khối quang cầu này cả.

Nhẹ thở ra một hơi, Diệp Trần đưa ngón tay trỏ bên trái duỗi ra, không gian phía trước đột nhiên văn vẹo, tản ra ba động mãnh liệt, cùng với kết cấu của quang cầu giống nhau, đều là Không gian lực!

- Phá!

Ngón tay của Diệp Trần đâm vào quang cầu.

"Ba!"

Một âm thanh như bóng nước bị vỡ vang lên, quang cầu biến mất, Trữ vật linh giới trong đó liền rơi vào trong tay Diệp Trần.

Phóng thần thức vào trong thăm dò thì phát hiện không có ấn ký, Diệp Trần lập tức dùng linh hồn lực đi tra xét.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 887: Đại Thái Tử Vương Thái Nhất. (Hạ)

- Thật là lớn!

Không gian bên trong cái Trữ vật linh giới này so với trong tưởng tượng của Diệp Trần còn lớn hơn nhiều, phải lớn hơn hai mười lần so với Trung phẩm Trữ vật linh giới giống như một cái quảng trường vậy. Mà trên cái quảng trường này chất đầy những cái rương cao cỡ nửa thân người vạm vỡ, toàn bộ những cái rương này đều mở ra, bên trong lấp loé ánh sáng thuỷ tinh lấp lánh.

- Mười rương, một trăm rương, hai trăm rương ...

Số rương rất nhiều, cơ hồ đem trọn một phần tư quảng trường phủ kín, đếm sơ qua thì tầm hai trăm đến hai trăm năm mươi rương. Căn cứ theo thể tích của Thuỷ tinh chân nguyên và thể tích của rương thì có thể ước tính được một rương có khoảng vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên, hơn hai trăm rương tức là hơn hai trăm vạn khối!

- Nàng xem!

Diệp Trần đem Trữ vật linh giới đưa cho Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành tiếp lấy Trữ vật linh giới rồi đưa linh hồn lực vào thăm dò.

- Nhiều như vậy? Hắc Thuỷ liên minh một tháng có thể thu vào hơn hai trăm vạn khói Thuỷ tinh chân nguyên?

Mộ Dung Khuynh Thành có chút nghi hoặc.

Diệp Trần lắc đầu:

- Có lẽ không chỉ một tháng, mà là ba tháng. Tháng này còn chưa hết, đoán chừng chỉ mới lấy được một bộ phận, căn cứ vào đây thì Hắc Thuỷ liên minh một tháng thu được khoảng một trăm vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên, về phần mấy tháng sẽ vận chuyển đi một lần thì không rõ!

Nếu muốn vận chuyển đi thì khẳng định phải có Bán bộ Vương Giả tới vận chuyển, mà Bán bộ Vương Giả muốn đi ra ngoài thì phải giao ra mười vạn Thuỷ tinh chân nguyên, một người thì không an toàn, mà nhiều người thì con số Thuỷ tinh chân nguyên phải giao ra không phải nhỏ. Hắc Thuỷ liên minh chắc chắn là cân nhắc vấn đề này nên mới không thể mỗi tháng đều vận chuyển một lần được, nếu không Diệp Trần làm sao có thể chiếm được tiện nghi này?

- Lần này không ngộ sát ai, dư trả mười lăm vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên còn nợ rồi!

Diệp Trần thở dài một hơi, trên mặt lộ vẻ tươi cười nói.

Hơn hai trặm van Thuỷ tinh chân nguyên giá trị vô lượng, thêm một cái Thượng phẩm Trữ vật linh giới giá trị liên thành, hai người tuy là bị Hắc Thuỷ liên minh lừa đến đây nhưng thu hoạch được chừng này cũng đủ để bù lại rồi.

- Chúng ta nên đi ra ngoài thôi!

Diệp Trần lấy ra thạch bàn ...

Đột nhiên không gian bên trên ngọn núi này xuất hiện một hồi ba động, hai đạo nhân ảnh hiện ra.

Một người là Tư Mã tổng quản, một người là thanh niên mặc hoa phục đầu đội kim quan tuổi ước chừng hơn ba mươi, tuổi thực chắc cũng phải hơn bốn mươi, trong đôi mắt hẹp dài của hắn phát ra sát khí như ngưng thành thực chất. Vừa xuất hiện, hắn đã khoá chặt Diệp Trần ở trong cung điện.

- Là Đại thái tử, Đại thái tử đến!

Đám cao thủ Hắc Thuỷ liên minh vừa thấy Tư Mã tổng quản và hoa phục thanh niên xuất hiện thì trên mặt lộ vẻ cuồng hỉ, sau đó dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần cũng đánh giá tên hoa phục thanh niên, thầm nghĩ: "Tu vi thật thâm hậu, so với Bạo Viêm Vương còn cao hơn gấp đôi, hẳn là Bán bộ Vương Giả tối cường giả?"

- Đại thái tử, chính là hắn!

Tư Mã tổng quản quét mắt nhìn một vòng xung quanh cung điện bị tàn phá đổ nát, cuối cùng ánh mắt dùng trên bệ đá ở giữ kho thuỷ tinh thì thấy quang cầu đã biến mất, vẻ mặt hắn đột nhiên giống như gặp quỷ, quát lên:

- Ngươi dám cướp thuỷ tinh kho của Hắc Thuỷ liên minh ta?

Hắc Thuỷ liên minh ở trên Thôn Phệ Đảo thu Thuỷ tinh chân nguyên xong qua mỗi sáu tháng mới đưa ra bên ngoài một lần, lần này mới không đến ba tháng nhưng số lượng Thuỷ tinh chân nguyên bên trong kho cũng hơn hai trăm vạn khối, bây giờ đã bị cướp sạch.

- Nhưng thứ này xem như là Hắc Thuỷ liên minh các ngươi đền bù tổn thất cho ta đi!

Diệp Trần giả bộ hồ đồ không thèm để ý sự giận dữ của Tư Mã tổng quản.

- Ngươi!

Sắc mặt Tư Mã tổng quản lập tức tái nhợt.

- Xưng tên đi!

Hoa phục thanh niên nãy giờ vẫn bất động thanh sắc, thẳng đến khi nghe Tư Mã tổng quản nói Diệp Trần đã cướp sạch thuỷ tinh kho thì sắc mặt hắn liền trở nên âm hàn, sát khí lộ rõ.

- Các hạ sao không tự giới thiệu?

Diệp Trần nói.

- Vương Thái Nhất!

Hoa phục thanh niên dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống, nói.

- Diệp Trần!

Gật gật đầu, Diệp Trần báo thẳng tính danh của mình.

- Diệp Trần? Chưa từng nghe qua, bất quá cũng không sao, trả lại Thuỷ tinh chân nguyên ta có thể lưu cho ngươi được toàn thây, nếu không cả ngươi và nữ nhân của ngươi đều sẽ sống không bằng chết!

Thanh âm của Vương Thái Nhất trầm thấp vô cùng, còn mang theo một cổ hàn ý thấu xương.

- Thật có lỗi, hiện tại quyền lựa chọn đang ở trong tay ta!

Diệp Trần lấy ra mười lăm vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên ném vào trong thạch đàn.

- Tìm chết!

Vương Thái Nhất phẫn nộ, năm ngón tay căng ra, một chưởng áp mạnh xuống Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

"Hống!"

Tiếng long ngâm vang lên, năm ngón tay của Vương Thái Nhất phát ra một đoàn khí kình hẹp dài, năm luồng khí kình như năm con thuỷ long quấn cùng một chỗ áp xuống đỉnh núi. Giờ khắc này, vạn vật đều như tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng long ngâm âm trầm khủng bố vang lên từng đợt, không gian bên ngoài cả ngọn núi đều trở nên vặn vẹo.

- Quả nhiên là Bán bộ Vương Giả tối cường giả!

Đồng tử Diệp Trần rụt lại.

"Ông!"

Ngay khi năm con thuỷ long kia áp tới, thân hình của Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đồng thời biến mất. Năm con thuỷ long mất đi mục tiêu, lập tức đem cả ngọn núi đập thành phấn vụn, long thân uốn lượn bên trong lòng đất, rồi xông lên trời, tràng cảnh giống như ngày tận thế vậy.

- Ngươi chết chắc rồi, trên trời dưới đất không chỗ nào ngươi có thể dung thân được!

Trong hai mắt Vương Thái Nhất đầy sát khí, phảng phất có thể xuyên thấu hư không. Ngay sát na Diệp Trần biến mất thì có một thanh âm như có như không truyền tới tai Diệp Trần.

- Ta chờ ngươi!

Thanh âm của Diệp Trần từ trong hư không truyền tới.

- Hừ!

Nghe thanh âm của Diệp Trần, nắm tay phải của Vương Thái Nhất siết chặt lại nhìn đại địa hỗn loạn bên dưới.

- Đại thái tử, tên hỗn đản này đã mang đi hơn hai trăm vạn Thuỷ tinh chân nguyên, tuyệt đối không thể để hắn thoát!

Tư Mã tổng quản bị chọc giận muốn điên rồi. Tuy thực lực của Diệp Trần quá cường hãn, thuỷ tinh kho bị cướp mất không quan hệ nhiều lắm tới hắn nhưng Hắc Thuỷ liên minh không có khả năng không xử phạt hắn, mà cái vị trí tổng quản thơm lừng này của hắn cũng tuyệt đối khó giữ!

Vương Thái Nhất lạnh như băng nói:

- Không phải người của Hắc Thuỷ liên minh ta, khi truyền tốn ra khỏi Thôn Phệ Đảo chỉ có thể xuất hiện ở một nơi chính là Hỗn Loạn Ma Hải. Sau khi rời khỏi đây ta sẽ mang theo một nhóm người đuổi giết hắn, còn ngươi tự mình tới liên minh tổng bộ thỉnh tội đi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 888: Ngươi Cũng Là … (Thượng)

Dứt lời, Vương Thái Nhất lấy ra số Thuỷ tinh chân nguyên đã chuẩn bị trước ném thẳng lên không trung. Thuỷ tinh chân nguyên trực tiếp biến mất, thân ảnh của hắn cũng dần mờ đi.

Không gian truyền tống đối với người mới lần đầu trải nghiệm thì rất khó thích ứng. Nhưng Diệp Trần cũng không phải lần đầu truyền tống, theo lý thì cũng không quá mức chật vật nhưng sự thật lại ngược lại. Từ Thôn Phệ Đảo truyền tống ra, bất kể là Diệp Trần hay Mộ Dung Khuynh Thành đều hết sức khó chịu, cả người như muốn hôn mê, không cách nào suy nghĩ rõ ràng được, toàn thân huyết dịch cùng chân nguyên bắt đầu hỗn loạn không chịu nỗi, phảng phất như muốn phá thể mà ra.

Loại trạng thái này không biết kéo dài bao lâu, hư vô hỗn độn trong tầm mắt dần dần xuất hiện một vầng sáng. Ánh sáng vô cùng chói mắt, phảng phất như một thanh kiếm bằng hào quang ngưng tụ lại đâm thẳng vào mắt.

"Ba!" một tiếng.

Hai người từ trong thế giới hỗn độn truyền tống ra.

- Truyền tống thật quỷ dị!

Diệp Trần tạm thời còn không có khôi phục lại cảm giác bình thương nên hắn dứt khoát phiêu phù tại chỗ bất động chậm rãi chờ cho thân thể chậm rãi khôi phục lại. Mộ Dung Khuynh Thành ở bên cạnh cũng như vậy.

Ước chừng sau khoảng thời gian mười nhịp hô hấp, hai người đã triệt để khôi phục lại bình thường.

- Trước kia ta cho rằng Thôn Phệ Đảo là một vị diện bị thất lạc, hiện tại

xem ra không đơn giản như vậy!

Diệp Trần liếc mắt dò xét bốn phía, phất hiện nơi này là một hải dương mênh mông bát ngát thì thở phào một hơi, nói với Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu nói:

- Quy tắc của Thôn Phệ Đảo khác với quy tắc ở Chân Linh Đại Lục, nếu là một vị diện thất lạc thì quy tắc đại khái cũng tương hợp với Chân Linh Đại Lục mới đúng.

Diệp Trần nói:

- Chuyện của Thôn Phệ Đảo sau này lại cân nhắc sau. Phiến hải dương này có chút không tầm thường!

Hải dương dưới chân hai người không khác gì những mảnh hải dương khác, cũng không có chỗ nào kỳ lạ nhưng Diệp Trần lại có cảm giác ở bên dưới hải dương vô cùng hắc ám và thô bạo. Ngay cả những sinh vật như tôm cá nho nhỏ cũng khiến cho hắn có cảm giác lành lạnh.

- Là ma khí!

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

- Ma khí?

Diệp Trần giật mình, khó trách hắn lại có cảm giác quen thuộc, nguyên lại là ma khí.

Mộ Dung Khuynh Thành nói tiếp:

- Ta có thể cảm giác được, ma khí phát ra từ đáy biển, càng đi sâu xuống dưới thì ma khí càng thịnh!

- Vậy nơi này chẳng phải là thiên đường của nàng sao?

Diệp Trần cười cười nói.

- Ma khí ở đây thật nồng đậm, nhưng lại bị pha tạp!

Mộ Dung Khuynh Thành có ma lực tinh thuần nên tựa hồ cảm ứng được gì đó, hướng mắt nhìn về phía bắc.

Ở phía bắc không biết từ lúc nào đã xuất hiện một mảng lớn điểm đen, tốc độ của những điểm đen này phi thường nhanh, nháy mắt trước còn ở chân trời, nháy mắt sau đã đến hơn trặm dặm bên ngoài. Hơn nữa còn dùng tốc độ kinh người hướng chỗ Diệp Trần bay vút tới. Người bình thường nếu gặp phải tình huống này thì sớm đã nhanh chóng bỏ chạy nhưng Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chưa rõ ràng tình huống thì tự nhiên sẽ không lảng tránh, để tránh phát sinh hiểu lầm không đáng có.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Những điểm đen này đều là người, những người này phân thành hai nhóm, nhóm phía trước chỉ có khoảng bảy tám người, nhóm phía sau tầm hơn ba mươi người. Song phương hiện tại đang truy đuổi nhau! Khiến Diệp Trần kinh ngạc là mấy người phía trước, đằng sau lưng rõ ràng có hư ảnh yêu thú, mà nhóm người đằng sau thì trên người đều có ma khí nhàn nhạt chấn động.

- Là Bán yêu tộc và Nhân Ma tộc!

Diệp Trần kinh hô.

- Vâng!

Thần sắc của Mộ Dung Khuynh Thành cũng hơi ngưng trọng.

Lúc này khoảng cách của hai nhóm người này tới hai người Diệp Trần chỉ còn vài dặm, nhóm bảy tám người ở phía trước do một bạch y nữ tử cầm đầu. Lúc này bạch y nữ tử như lâm phải đại địch, liên tục nhìn quanh, khi ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thì hai

mắt chớp chớp tựa hồ như có ý định gì đó.

- Hẳn là Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc, tâm địa cũng không phải xấu!

Hư ảnh Bạch Hồ sau lưng bạch y nữ tử thập phần rõ ràng, trên trán Bạch Hồ còn có một ấn ký hình loan nguyệt màu bạc nên Diệp Trần cũng không khó đoán ra đối phương là hậu đại của Ngân Nguyệt Bạch Hồ Vương và nhân loại. Về phần hai con mắt của bạch y nữ tử này chớp chớp là ý muốn bảo hai người nên chạy đi.

- Tiểu thư, chúng ta ngăn cản bọn chúng, ngươi mau chạy đi!

Một tên thanh niên bên cạnh bạch y nữ thấy sắp bị đám Nhân Ma vây quanh thì lo lắng nói.

Bạch y nữ tử nói:

- Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc chúng ta không phải là bán yêu Hồ tộc bình thường, chưa từng có tộc nhân bỏ chạy một mình!

- Tiểu thư, lúc này không nên tranh luận nữa, ngươi lưu lại cũng không có bất kỳ tác dụng gì, chỉ cần sau này ngươi có thể báo thù cho chúng ta là được rồi!

Lão giả bên phải bạch y nữ tử cũng khuyên bảo.

Bạch y nữ tử cười khổ nói:

- Các ngươi cho rằng ta có thể chạy thoát sao? Cho dù có thể thoát được nhất thời thì như thế nào? Kết quả cũng vẫn bị bọn chúng truy đuổi mà thôi, đến lúc đó chỉ có một mình ta thì không bằng hiện tại còn có các ngươi cùng nhau dốc sức liều mạng, nói không chừng còn có một đường sinh cơ!

- Ha ha, như thế nào không trốn nữa? Truy đuổi các ngươi ba ngày ba đêm còn tưởng rằng có thể tiếp tục chơi đùa thêm nhiều ngày nữa a!

Người cầm đầu đám Nhân Ma là một tên trung niên nam tử có thân thể

cường tráng dị thường. Nửa thân trên của hắn, cơ bắp như từng khối kim loại hình giọt nước, hai cánh tay của hắn đã thoát ly hình thái nhân loại biến thành hai cánh tay tráng kiện màu đen, ở trên khuỷu tay và bả vài đều có hai cây bạch cốt sắc bén kéo dài ra. Trên bàn tay nắm trường mâu của hắn, móng tay cong dài bén nhọn, loé ra một tầng hắc quang yêu dị.

Cũng đồng dạng với tên trung niên Nhân Ma cầm đầu, đám Nhân Ma xung quanh hắn nửa thân trên đều có bộ bị khác với thường nhân, như yêu như ma.

- Trạng thái ma hoá!

Diệp Trần nhìn ra được đám Nhân Ma kia đều có thể ma hoá, hơn nữa bộ vị ma hoá còn dị thường dữ tợn hung ác hơn xa so với Nhân Ma ở Chân Linh Đại Lục.

- Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc chúng ta không thù không oán với Nhân Ma tộc các ngươi, vì sao các ngươi lại liên tục bức bách chúng ta? Thực sự cho rằng Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc chúng ta dễ khi dễ sao?

Bạch y nữ tử nắm chặt một thanh kiếm ngân bạch sắc, thần sắc nghiêm nghị nói.

- Hắc hắc, ai mà không biết Hỗn Loạn Ma Hải là địa bàn của Nhân Ma tộc bọn ta? Nếu đã tới đây thì phải chịu sự quản lý của chúng ta, hiện tại các ngươi nên bỏ vũ khí xuống, ngoan ngoãn theo chúng ta trở về, nói không chừng các ngươi còn có thể bảo toàn được một mạng, nếu không chỉ có con đường chết!

Trung niên Nhân Ma nhếch miệng nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 889: Ngươi Cũng Là … (Hạ)

- Đừng cho rằng ta không biết chủ ý của Nhân Ma tộc các ngươi. Mấy năm gần đây, Bán Yêu nhân ở Hỗn Loạn Ma Hải mất tích nhiều không kể xiết, hơn phân nửa là bị các ngươi bắt đi!

Bạch y nữ tử cũng không muốn tới Hỗn Loạn Ma Hải này bởi vì Hỗn Loạn Ma Hải ma khí hưng thịnh lại thập phần tà ác, bất quá ở trong hoàn cảnh đặc thù như vậy nên nơi này lại có thể sinh trưởng một ít linh dược quý hiếm kỳ lạ, mà bạch y nữ vì muốn tìm Ma Ngân Thảo nên mới tới đây.

- Đã biết thì còn nhiều lời làm gì! Các ngươi bây giờ ngoan ngoãn theo bọn ta trở về hay là muốn chiến đấu một hồi đây?

Hai tay của trung niên Nhân Ma bị một tầng hắc khí bao phủ, phẳng phất như ma trơi đang thiêu đốt cánh tay hắn vậy.

- Mơ tưởng!

Bạch y nữ tử cắn răng nói.

- Đã như vậy thì đừng trách chúng ta độc ác!

Thần tình của tên Nhân Ma lúc này càng thêm âm hàn hung ác, nhưng hắn cũng không có lập tức hướng đám người bạch y nữ tử động thủ mà thấp giọng nói với một gã Nhân Ma bên cạnh:

- Thiết Cốt, ngươi dẫn một đội vây quanh hai người kia, nếu như bọn chúng thúc thủ chịu trói thì tốt, không thì cứ giết tên trẻ tuổi kia đi cho ta!

- Vâng!

Tên gọi là Thiết Cốt kia, thân thể so với tên trung niên Nhân Ma còn cường tráng hơn rất nhiều, nửa thân trên của hắn như một toà núi nhỏ, cánh tay to cỡ nửa thân người thường của hắn phủ một thần cốt giáp màu đen, cốt giáp này là từ trong cơ thể hắn sinh ra, thập phần dày đặc!

- Không ngờ vừa tới đây thì lại phải giao thủ với đám Nhân Ma này!

Diệp Trần sao có thể không nhìn ra đám Nhân Ma không muốn buông tha cho hai người bọn hắn.

- Nhân Ma và nhân loại bình thường cũng không khác biệt gì, chỉ khác là có phải địch nhân hay không thôi!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không bởi vì đối phương cũng là Nhân Ma mà sinh ra hảo cảm. Những người ở đây đã biến chất rồi, khí tức thập phần thô bạo, mười phần khát máu.

- Lên!

Trung niên ma nhân vung tay lên, hơn hai mươi tên Nhân Ma đánh về phía đám người bạch y nữ tử.

Mà tên Thiết Cốt kia lại dẫn theo mười tên Nhân Ma khác hướng chỗ hai người Diệp Trần phóng tới.

Chỉ trong nháy mắt, hai người Diệp Trần đã bị vây vào trong.

- Tiểu tử, tự phong bế chân nguyên ta sẽ tha cho một mạng!

Tựa hồ như khí chất trên người Mộ Dung Khuynh Thành đối với hắn có lực hấp dẫn kinh người nên tên Nhân Ma gọi là Thiết Cốt này không nhằm vào nàng mà hung ác quát Diệp Trần.

- Chỉ bằng các ngươi?

Diệp Trần liếc mắt đánh giá mấy tên Nhân Ma này, trừ tên mở miệng nói chuyện ra thì những tên còn lại không ai là Bán bộ Ma Vương cả. Đương

nhiên, Nhân Ma một khi ma hoá thì thực lực sẽ tăng gấp đôi cho nên những tên Nhân Ma này mặc dù chưa đạt tới Bán bộ Ma Vương nhưng cũng có thể chống lại được một ít Bán bộ Vương Giả bình thường.

- Xem ra là ngươi muốn tìm chết!

Thiết Cốt nheo mắt lại, bàn tay vung lên.

- Giết!

Lập tức có năm tên Nhân Ma lao thẳng tới Diệp Trần.

Năm tên Nhân Ma có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ cũng đủ khiến cho Bán bộ Vương Giả tầm thường phải lui bước. Thiết Cốt nghĩ rằng Diệp Trần chỉ mới có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong chắc chắn không đỡ nổi một chiêu.

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại phủ định hoàn toàn suy nghĩ của hắn.

Diệp Trần ngay cả kiếm cũng không rút ra, bàn tay phải điểm chỉ tuỳ ý vung lên, Kim Chi Liên Y tràn ra, năm tên Nhân Ma vừa lao tới lập tức thổ huyết, trên ngực nhiều thêm một vết kiếm đụng tới xương, sau đó thân hình bọn chúng rơi thẳng xuống dưới.

- Toàn bộ lên cho ta, hai ngươi các ngươi đi đối phó nữ nhân kia, nhất định phải bắt sống!

Thiết Cốt chấn động, lập tức quát lên.

- Đến bao nhiêu, chết bấy nhiêu!

Ngón tay Diệp Trần như ảo ảnh, đầu ngón tay ngưng tự ra một khoả tiểu lôi cầu.

"Phốc phốc phốc ..."

Ba thanh âm nhẹ nhàng vang lên, trên trán của ba tên Nhân Ma lập tức

xuất hiện một lỗ chủng cháy đen. Lỗ thủng nhìn qua cũng không lớn nhưng phía sau gáy lại bị bắn thành một đoàn hư vô, não tuỷ không còn chút gì. Bọn hắn còn không thấy rõ Diệp Trần ra tay như thế nào thì đã chết rồi.

Bên kia, hai tên Nhân Ma giao thủ với Mộ Dung Khuynh Thành cũng hoảng sợ, ma khí trên người bọn chúng công kích lên người nàng thì lập tức biến mất, không tạo thành chút uy hiếp nào, phảng phất như thân thể của nàng là một cái hắc động cắn nuốt ma khí vậy.

"Xoẹt!"

Một chưởng đao bổ ra, Mộ Dung Khuynh Thành nhẹ nhàng chặt bay đầu tên Nhân Ma này.

Tên Nhân Ma còn lại thừa cơ đánh một quyền về phía nàng.

Mộ Dung Khuynh Thành phát sau mà tới trước, tay phải chụp ngay sau ót đối phương, ma lực tinh thuần tới cực điểm ẩn chứa trong lòng bàn tay nàng.

- Ngươi cũng là ...

Cặp mắt tên Nhân Ma này trừng lớn lên, hắn có thể cảm giác được thứ ẩn chứa trong bàn tay của Mộ Dung Khuynh Thành không phải là chân nguyên mà là ma lực vô cùng thuần tuý. Loại ma lực này chỉ hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch mới có thể có được, hơn nữa còn là nữ giới, nếu có thể đem tin tức này trở về thì Nhân Ma nhất tộc chắc chắn sẽ chấn động, đáng tiếc là hắn không có cơ hội này.

Bàn tay Mộ Dung Khuynh Thành khẽ vận sức, đầu của đối phương lập tức chôn vùi.

Không có tâm tư bận tâm tới bên Mộ Dung Khuynh Thành, toàn bộ tâm tư của Thiết Cốt đều tập trung trên người Diệp Trần, chỉ trong một cái nháy mắt, tám gã Nhân Ma vây công Diệp Trần toàn bộ đã chết, mà bản thân hắn cũng không phải đối thủ của Diệp Trần, toàn thân bị đánh kịch liệt đau đớn,

xương cốt muốn vỡ vụn.

- Cái giáp phiến này lực phòng ngự không tệ!

Diệp Trần ung dung nói ra một câu, một ngón tay chợt xuyên qua lớp phòng ngự của Thiết Cốt đâm xuyên cổ họng.

"Phốc phốc phốc ..."

Máu tươi tanh hôi phun ra, Thiết Cốt đưa tay bụm cổ họng ngửa mặt lên trời rơi xuống dưới.

Bên kia, đám người bạch y nữ tử bị hơn hai mươi tên Nhân Ma vây công, tình huống cực kỳ nguy hiểm, có thể miễn cưỡng chống đỡ tới lúc này thứ nhất nhờ vào ưu thế tốc độ và sự linh hoạt của Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc, thứ hai là hư ảnh Bạch Hồ sau lưng bạch y nữ tử vô cùng linh động, dấu ấn hình loan nguyệt trên trán nó thỉnh thoảng phát ra một vầng sáng bạc chói loà. Nhưng vầng sáng này chiếu lên người tộc nhân của nàng thì chiến lưc của họ đại tăng, hung hãng không sợ chết.

Nhưng mà đám người Nhân Ma không chỉ nhiều mà số lượng cao thủ cũng vượt quá Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc, bọn hắn sở dĩ muốn dây dưa tới lúc này chính là vì không muốn bị thương vong người nào, lấy toàn thắng làm trọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 890: Hoàn Toàn Ma Hoá. (Thượng)

Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì đám người Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc căn bản không lật nổi sóng gió gì.

- Cái gì? Thiết Cốt bị đánh chết?

Tên trung niên Nhân Ma nãy cũng không có quá tập trung tinh thần, lúc này liếc qua chiến trường bên Diệp Trần thì vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng Thiết Cốt đưa tay bụm lấy cổ họng, đầu ngửa lên trời, thân thể thì đang rơi xuống bên dưới, máu tươi từ khe hở bàn tay bắn ra khắp nơi. Mà Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thì lông tóc không hề tổn hao chút nào khiến cho hắn vô cùng khiếp sợ.

Thực lực của Thiết Cốt tuy không bằng hắn nhưng lực phòng ngự của cốt giáp ma hoá kia thì ngay cả hắn cũng không dám khinh thường.

- Đừng dây dưa nữa, ngoại trừ nàng ta, toàn bộ giết hết!

Tên trung niên Nhân Ma quyết định thật nhanh tốc chiến tốc thắng. Trước hết bắt giữ bạch y nữ tử rồi sau đó chỉnh đốn nhân thủ toàn lực ứng phó hai người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, hắn muốn đối phương phải trả một cái giá lớn cho hắn.

Dứt lời, bản thân hắn cũng cầm trường mâu trong tay tấn công tới bạch y nữ tử.

Tu vi của bạch y nữ tử không kém, là một Bán bộ Yêu Vương hàng thật giá thật, thân pháp của nàng rất linh động, xiêm y phấp phới, dùng kiếm nghênh địch.

"Choang!"

Mâu ảnh giống như một đầu ác long và kiếm khí hình bán nguyệt màu bạc đụng vào nhau, bộc phát ra ngàn vạn quang điểm.

"Phốc!"

Luận độ linh hoạt thì bạch y nữ tử cao hơn trung niên Nhân Ma nhưng luận lực công kích thì nàng kém hơn đối phương không ít, chỉ ngắn ngủi một lần công kích mà nàng đã bị đánh cho thổ huyết, máu tươi nhuộm đỏ cả vạt áo trắng trước ngực.

- Bại cho ta!

Thần sắc tên trung niên Nhân Ma dữ tợn, cánh tay ma hoá của hắn vung vẩy trường mâu dùng thế thiên quân vạn đình quét ngang về phía bạch y nữ tử. Đối với một kích lôi đình này, bạch y nữ tử chắc chắn sẽ không tránh khỏi.

"Choang!"

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo kiếm khí hình loan nguyệt từ đằng xa bay vút tới giống như một tia cực quang, phát sau mà đến trước kích lên trường mâu của tên trung niên Nhân Ma. Trường mâu bị kích rơi, hổ khẩu của trung niên Nhân Ma rách toát.

Ngay sau đó một tiếng "Phốc" vang lên, trường mâu bị đánh văng ra kia xuyên thẳng qua đầu một tên Nhân Ma khác, mà kiếm khí thế đi vẫn còn, kình lực hạo lãng, toàn bộ đám Nhân Ma kể cả tên trung niên kia đều bị quét bay ra ngoài chết thảm.

Nguyên lai, ngay thời khắc mấu chốt Diệp Trần đã ra tay. Hắn vừa ra tay là dùng ngay chiêu Tàn Nguyệt!

- A a a a a ...

Bạch y nữ tử kêu lên một tiếng kinh hãi.

- Là hắn!

Sau khi áp lực đã giảm đi, đám người Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc mới chú ý tới người ra tay cứu bọn hắn chính là Diệp Trần đang cầm Lôi Kiếp Kiếm đằng xa.

- Hừ!

Chỉ một kiếm mà đám Nhân Ma tộc đã thương vong thảm trọng, chỉ còn lại vài ba tên. Tên trung niên Nhân Ma bị kiếm khí của Diệp Trần đánh bay ra ngoài mấy dặm, xương cốt toàn thân như muốn đứt rời, nhất là hai tay, cơ hồi đã mất đi cảm giác, không thể giơ lên được nữa.

Ngẩng đầu lên, hắn dùng ánh mắt oán độc nhìn về phía Diệp Trần, điềm nhiên nói:

- Ngươi chết chắc rồi, ở Hỗn Loạn Ma Hải này còn chưa có ai dám khiêu khích Nhân Ma tộc chúng ta đâu!

- Kẻ đi giết người cũng có lúc sẽ chết!

Nếu như đối phương không chủ động trêu chọc mình thì Diệp Trần sẽ không hạ độc thủ như vậy, nhưng đối phương đã dám nổi sát tâm thì cũng đừng nên trách hắn.

- Hừ, ta ngược lại muốn nhìn, ngươi như thế nào giết được ta!

Tên trung niên Nhân Ma ngửa đầu lên trời gào thét, từng vòng hắc khí tà ác khiếch tán ra, những vòng hắc khí này giống như vật còn sống vậy, chúng quấn quanh đám Nhân Ma bị thương bên cạnh hắn khiến cho đám Nhân Ma kia liên tục gào thét thống khổ, sau đó toàn thân chúng như bị tháo nước, chỉ còn lại cái xác khô, toàn bộ huyết nhục đều tiến vào trong thể nội của hắn.

"Lục bục ...."

Bộ dáng của tên trung niên Nhân Ma vặn vẹo bành trướng, phảng phất

như có vô số rắn đang di động dưới da hắn, trong cực độ hung lệ, khiến cho người ta có cảm giác sởn hết gai ốc.

"Ầm! Ầm! ..."

Ma khí trên người tên trung niên Nhân Ma vốn đã rất nồng đậm, nhưng sau khi thôn phệ đại lượng tinh khí huyết nhục của đồng bọn thì ma khí của hắn lập tức biến hoá, ngay cả bầu trời cũng tụ tập vô số mây đen, những tia chớp màu đen phát ra tiếng sấm đùng đùng không dứt, sau đó một đạo tia chớp bắn thẳng xuống người hắn, dần dần ma khí quanh người hắn nội liễm lại hiện ra bộ dáng của hắn.

Yêu Ma!

Tên trung niên Nhân Ma này cũng không hoàn toàn giống Yêu Ma, làn da trên người hắn đã hoá thành chất sừng đen kịt, vị trí khuỷu tay, vai, đầu gối, mắt cá chân đều có những đoạn bạch cốt bén nhọn kéo dài ra. Bàn chân và bàn tay của hắn đều biến thành móng vuốt sắc như đao loé lên sắc tím đen. Đôi mắt toả ra huyết hồng sắc, ngay cả tròng trắng mắt cũng không còn chút nào.

"Grảo grào grào grào ..."

Sau khi ma hoá toàn thân, tên trung niên Nhân Ma lập tức phát ra một tiếng gầm rú về phía Diệp Trần, trong thanh âm của hắn có thể nhận ra những thuộc tính nhân loại trên người hắn đã triệt để biến mất, chỉ còn lại sự tàn nhẫn thô bạo và lãnh huyết vô tình.

- Coi chừng, Nhân Ma hoàn toàn ma hóa tuy mất đi đại bộ phận lý trí nhưng tốc độ và lực lượng đều bạo tăng, tương đương với dùng sinh mệnh lực tiêu hao, năng lực tái sinh cũng gia tăng gấp đôi!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng là một thành viên của Nhân Ma tộc nên đối với việc ma hoá thập phần rõ ràng. Ma hoá một phận cũng đã có tác dụng phụ ăn mòn thần trí chứ đừng nói tới ma hoá toàn thân. Nhân Ma hoàn

toàn ma hoá tuy tuổi thọ đại giảm nhưng thực lực lại tương đương khủng bố.

- Ta đúng là lần đầu tiên nhìn thấy một người hoàn toàn ma hoá!

Diệp Trần cũng biết việc hoàn toàn ma hoá này, võ giả trên Chân Linh Đại Lục sở dĩ nhằm vào Nhân Ma tộc cũng một phần vì nguyên nhân này. Đương nhiên trong mắt Diệp Trần thì Nhân Ma tộc căn bản không có uy hiếp gì cả, dù sao Nhân Ma quá ít, không thể tạo được sóng gió gì.

- Đa tạ công tử đã cứu giúp!

Đám người bạch y nữ tử cũng nhìn ra được tên trung niên Nhân Ma này rất khủng bố nên cả đám liền bay vút tới bên cạnh Diệp Trần.

Diệp Trần nói:

- Tiện tay mà thôi, không cần cảm tạ!

- Công tử đừng nên chủ quan, Nhân Ma tộc sở dĩ có thể xưng bá tại Hỗn Loạn Ma Hải này bởi vì ngoài trừ nơi này là Ma Hải mà còn bởi vì bọn họ có thể hoàn toàn ma hoá. Tên trung niên kia ở trong Nhân Ma tộc cũng là một trong những Bán bộ Ma Vương lợi hại, khi hắn đã hoàn toàn ma hoá thì rất đáng sợ!

Hiển nhiên, bạch y nữ tử cũng có một ít hiểu biết đối với Nhân Ma tộc nơi đây.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 891: Hoàn Toàn Ma Hoá. (Hạ)

Diệp Trần gật gật đầu.

- Các ngươi đều phải chết, khặc khặc!

Tên trung niên Nhân Ma kia cong gối xuống bật người mạnh tới trước. Khoảng cách vài dặm phảng phất không đáng kể với hắn, thậm chí ngay cả Diệp Trần cũng không thể nhìn rõ được quỹ tích di động của hắn.

"Choang!"

Trong lúc mọi người còn đang ngốc trệ thì Diệp Trần đã ra tay, một kiếm bổ thẳng tới ma trảo của tên trung niên Nhân Ma kia, hoả tinh bắn ra khắp nơi.

"Choang!"

"Choang!"

"Choang! ..."

Ngay sau đó, tên trung niên Nhân Ma phát động công kích liên tục, lúc này trừ Diệp Trần ra những người khác đều không thấy được rõ ràng quỹ tích di động của hắn, nếu không có Diệp Trần chỉ sợ toàn bộ đám người ở đây đã bị miễu sát. Tốc độc khủng bố tới mức này sẽ tạo ra lực sát thương cũng không kém phần khủng bố.

Bằng vào Linh tê nhất kiếm, Diệp Trần tuy không nhìn thấu được quỹ tích di động của đối phương nhưng vẫn có thể phát sau tới trước ngăn trở được công kích của đối phương.

- Đi chết đi!

Công kích hồi lâu không hiệu quả, tên trung niên Nhân Ma càng thêm thô bạo, hai mắt đỏ bừng.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Tốc độ hai người giao thủ quá nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng được.

Đột nhiên, Diệp Trần khẽ quát một tiếng:

- Cửu kiếm tề phát!

"Choang!" một tiếng, Tàn Huyết kiếm bên hông Diệp Trần thoát ra khỏi vỏ, dưới sự điều khiển của Diệp Trần nó nhanh chóng phân ra làm ba làm năm rồi làm chín đạo Tàn Huyết kiếm. Chín đạo kiếm ảnh đi động nhanh như cực quang, cho dù là tên trung niên Nhân Ma kia cũng không có khả năng tránh thoát toàn bộ, bị trảm kích liên tục.

"Bá!"

Tên trung niên Nhân Ma đạp mạnh hai chân trên hư không, thoát khỏi phạm vi công kích của phi kiếm.

Phần bụng, lưng cùng với chân của hắn lúc này có mấy vết kiếm sâu tới tận xương, nhất là một vết kiếm thương ở ngực là do Linh tê nhất kiếm của Diệp Trần tạo thành, kiếm khí xuyên thấu qua da đả thương nội phủ của hắn.

Thế nhưng, chỉ sau một thoáng, tất cả đều phải nhíu mày lại. Bởi vì những vết thương trên người hắn lúc này đang tự động nhúc nhích, giống như có vô số con trùng đang động đậy trong đó vậy. Sau một hồi thì làn da của hắn đã hoàn toàn lành lặn lại như lúc đầu, trên bề mặt chỉ còn lưu lại một vết sẹo nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra.

- Năng lực tái sinh thật mạnh!

Diệp Trần lần đầu tiên nhìn thấy năng lực có thể so sánh với Bất Tử Chi Thân của hắn trên người một người dưới Sinh Tử Cảnh khác. Chỉ bằng vào điểm này thì tên trung niên Nhân Ma kia hoàn toàn có thể mài chết cường giả có thực lực tương đương hắn một cách chậm rãi a.

- Hắc hắc, để ta xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào?

Tên trung niên Nhân Ma hung hãn nói.

- Phóng tới đi!

Ngón tay trái cả Diệp Trần khẽ điểm, Tàn Huyết kiếm một lần nữa từ một hoá thành chín đạo kiếm ảnh kích bắn ra.

- Cút cho ta!

Tên trung niên Nhân Ma hét lớn một tiếng, thân hình hắn xoay tròn cực nhanh, các gai nhọn trên người hắn cũng kịch liệt xoay tròn theo, đem từng đạo kiếm ảnh đánh bay đi. Sau đó mượn quán tính xoay tròn, thân hình hắn loé lên phóng tới bên cạnh Diệp Trần.

- Kiếm quang phi hành thuật!

Chân nguyên bên ngoài cơ thể Diệp Trần bắt đầu khởi động, năm đạo kiếm quang ở sau lưng hắn tạo thành một cặp cánh chim đơn giản, "Vụt!" một tiếng, thân hình hắn nhanh chóng tránh đi.

"Phốc phốc phốc ..."

Tên trung niên Nhân Ma hiện giờ đã không còn lý trí, nhưng bản năng chiến đấu lại cường đại hơn, ba cây tiêm thứ sau lưng hắn xếp theo hình tam giác xạ kích tới Diệp Trần.

"Keng keng ..."

Diệp Trần không ngờ tới đối phương còn có chiêu này nên không kịp chuẩn bị chỉ có thể đánh bay hai cây tiêm thứ, cây thứ ba cắm lên hộ thể

chân nguyên của hắn khiến hộ thể chân nguyên của hắn lập tức sụp đổ. Ngay lúc này, Diệp Trần đã kích hoạt Thanh Đồng Giáp khiến cho lực phòng ngự đột nhiên tăng lên rất nhiều.

- Chết đi!

Tên trung niên Nhân Ma lại tiếp tục lao tới.

- Người chết là ngươi!

Diệp Trần ngừng thế lui lại, không hề tránh né, cũng đồng thời lao tới trước.

"Ầm! Ầm! ..."

Hai người cứng đối cứng dẫn phát một trận biển động hướng bốn phía khuếch tán ra, sóng biển nhấc cao hơn trăममét.

Dưới chân hai người mặt biển lõm xuống thành hình một cái hố, bởi vì quán tính quá mãnh liệt của hai người nên đã đột nhiên sinh ra hiệu quả thời gian tĩnh chỉ tức thời.

Thời gian tĩnh chỉ vừa biến mất, thủ trảo bên trái của tên trung niên Nhân Ma nắm chặt lại kích lên ngực Diệp Trần, mà Diệp Trần cũng không có ngăn đỡ một quyền này, hắn giơ Lôi Kiếp Kiếm lên, bổ thẳng tới đầu tên trung niên Nhân Ma.

"Phốc phốc phốc ..."

Một thân hình không đầu bắn ngược ra xa, mà Diệp Trần cũng bay ngược lại phía sau, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Thực lực của tên trung niên Nhân ma cũng không mạnh lắm so với Diệp Trần, tốc độ và lực lượng của hắn rất cường hãn nhưng kiếm của Diệp Trần lại nhanh hơn, áo nghĩa võ học cũng mạnh. Sở dĩ có kết quả này, nguyên nhân không phải do thực lực mà là nằm ở vấn đề trí tuệ.

Tên trung niên Nhân Ma sau khi hoàn toàn ma hoá, linh trí đã đã thất lạc hơn phân nửa chỉ toàn tâm toàn ý muốn giết chết Diệp Trần không thèm để ý tới sinh tử của bản thân. Loại hung hãn không sợ chết thế này mặc dù cũng có cái tốt nhưng nếu chỉ có như vậy thì hoàn toàn là tìm chết.

Sau khi nhận ra được nhược điểm của tên trung niên Nhân Ma sau khi hoàn toàn ma hoá, Diệp Trần mới cứng rắn ngạnh kháng một quyền của đối phương, sau đó phản giết.

- Trí tuệ là thứ không thể thiếu của cao cấp sinh vật a!

Diệp Trần lắc lắc đầu.

Đương nhiên, cũng không phải Diệp Trần trào phúng tên trung niên Nhân Ma là ngu xuẩn, bởi vì nếu không ma hoá hoàn toàn thì hắn vẫn không phải là đối thủ của Diệp Trần.

- Chết?

Hai con ngươi của bạch y nữ tử co rút lại, vẻ mặt đầy kinh ngạc, Diệp Trần cường đại vượt quá sự tưởng tượng của nàng. Trong toàn bộ Bán bộ Yêu Vương của Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc căn bản không ai có thể làm đối thủ của Diệp Trần!

- Tiểu thư, người này có lẽ là một đệ tử của siêu cấp tông môn hoặc siêu cấp gia tộc nào đó. Hắn tới Hỗn Loạn Ma Hải này hơn phân nửa là vì thí luyện để tôi luyện bản thân.

Lão giả bên cạnh bạch y nữ tử nói.

Càng là thế lực cường đại càng có thể đào tạo được nhiều đệ tử ưu tú, cả hai đều có quan hệ mật thiết. Có thể xưng là siêu cấp thế lực thì ít nhất cũng phải là Ngũ phẩm, thậm chí là Tứ phẩm. Lão giã nghĩ bối cảnh của Diệp Trần tuyệt đối thập phần đáng sợ, không phải thường nhân có thể tưởng tượng được.

- Cát trưởng lão, ta mặc kệ hắn là ai, ta chỉ biết là hắn đã cứu tính mạng của chúng ta!

Bạch y nữ tử mở miệng nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 892: Hỗn Loạn Ma Hải. (Thượng)

- Đúng vậy!

Cát trưởng lão mỉm cười, hiếu kỳ đánh giá Diệp Trần.

Tên trung niên Nhân Ma bị chém bay đầu đã chết đến không thể chết hơn được nữa, trên cổ hắn bắn ra đại lượng máu tươi, huyết nhục cũng liên tục nhúc nhích tựa hồ muốn tái sinh lại sinh mạng cho hắn nhưng chưa tới Sinh Tử Cảnh thì không thể lấy huyết trọng sinh được, cho nên hắn vẫn không tránh khỏi cái chết.

"Rầm rầm rầm ..."

Giãy dụa một hồi, thi thể không đầu của hắn rơi xuống mặt biển.

Một trận chiến này, hơn ba mươi tên Nhân Ma đều toàn bộ chết hết!

- Tiểu nữ tử Nguyệt Băng Tâm, là đệ tử trong Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc, không biết tính danh của công tử là?

Hít sâu một hơi, Nguyệt Băng Tâm chậm rãi đi tới trước người Diệp Trần, hỏi.

- Tại hạ là Diệp Trần!

Thu hồi Lôi Kiếp Kiếm, Diệp Trần nhìn Nguyệt Băng Tâm nói.

- Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Diệp công tử nếu không ngại thì có thể cùng Mộ Dung cô nương đi tới nhà ta làm khách, ta sẽ khoản đãi thật tốt cho hai vị!

Diệp Trần lắc đầu, nói:

- Cái này không cần, ta đối với nơi này còn chưa quen thuộc, ngươi giới thiệu cho ta một chút là được rồi, coi như là báo đáp ơn cứu mạng đi!

- Hai vị không biết nơi này?

Nguyệt Băng Tâm hỏi.

- Ta chỉ nghe các ngươi nói nơi này là Hỗn Loạn Ma Hải nhưng vẫn không biết được tình huống cụ thể.

Nguyệt Băng Tâm gật gật đầu, nói:

- Nơi này đúng là Hỗn Loạn Ma Hải, sở dĩ nó được gọi là Hỗn Loạn Ma Hải là bởi vì ở dưới đáy biển có vô cùng vô tận ma khí, đem cả phiến hải dương này biến thành Ma Hải. Do ma khí hưng thịnh nên ở Hỗn Loạn Ma Hải có không ít thế lực, nhưng thế lực chiếm vị trí bá chủ chính là Nhân Ma nhất tộc, nghe nói Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải là từ nơi khác đến đây từ mấy trăm năm trước. Mà mấy trăm năm trước nơi này vẫn chỉ là một hải dương bình thường, không hề có một Nhân Ma tộc nhân nào.

Thanh âm êm tai của Nguyệt Băng Tâm vang lên.

Mấy trăm năm trước mới tới đậy? Là từ đâu mà tới? Chẳng lẽ ở một nơi nào đó còn có đại lượng Nhân Ma sao? Nghe vậy, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đều nghi hoặc, nhưng từ ngữ khí của Nguyệt Băng Tâm thì hình như cũng không quá tinh tường tình huống của Nhân Ma tộc nơi này.

- Thế lực Nhân Ma tôc nơi này thế nào?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Nguyệt Băng Tâm thành thật nói:

- Mạnh đến khủng khiếp. Tại Hỗn Loạn Ma Hải này tập chung đại lượng Nhân Ma gia tộc, mỗi một gia tộc đều có Ma Vương trấn thủ, gia tộc mạnh nhất có tới ba Ma Vương. Nghe nói trong đó có một vị rất có khả năng là

Nhân Ma Hoàng!

- Nhân Ma Hoàng? Thật sao?

Mộ Dung Khuynh Thành có chút kinh ngạc, ở Chân Linh Đại Lục cũng có Nhân Ma Vương hơn nữa có tới hai người, nhưng không có ai là Nhân Ma Hoàng, không ngờ ở Hỗn Loạn Ma Hải này lại có.

- Đây chỉ là lời đồn mà thôi, nhưng ta cho rằng hơn năm thành không phải là giả, nếu không những Ngũ phẩm thế lực xung quanh đây cũng không cần phải kiêng kỵ Hỗn Loạn Ma Hải như vậy. Mà trăm năm trước, ở Hỗn Loạn Ma Hải đã phát sinh một hồi kinh thế đại chiến, quy mô của trận chiến đó rất lớn, ngay cả Thiên Đỉnh Thiên cũng bị xé rách, không gian thác loạn, nghe nói là do một Phong Đế Vương Giả và Nhân Ma Hoàng đại chiến gây nên.

Nguyệt Băng Tâm biết gì nói đó.

"Có lẽ Hỗn Loạn Ma Hải này chính là đại bản doanh của Nhân Ma nhất tộc."

Trước kia Diệp Trần vẫn cho rằng Nhân Ma nhất tộc cũng không có gì nguy hiểm bởi vì số lượng Nhân Ma Vương và Nhân Ma không nhiều, hiện tại thì suy nghĩ của hắn đã thay đổi rồi, bởi vì còn có một nơi như Hỗn Loạn Ma Hải có đại lượng Nhân Ma như thế này.

- Nơi này không nên ở lâu, Nhân Ma tộc ở nơi này có chăn nuôi mấy trăm vạn Tức Dực Hắc Ma Trùng. Tứ Dực Hắc Ma Trùng cũng không có bao nhiêu linh trí nhưng lại có thể đem cảnh tượng nhìn thấy được thu về, cho nên bọn chúng chính là tai mắt mà Nhân Ma tộc bố trí khắp nơi trong Hỗn Loạn Ma Hải này. Nếu bị chúng phát hiện thì chúng ta có chắp cánh cũng khó thoát!

Tựa hồ nghĩ tới cái gì, Nguyệt Băng Tâm lo lắng nói.

Diệp Trần nghe nàng nói vậy thì cũng kinh ngạc với mức độ khống chế

của Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải này. Tứ Dực Hắc Ma Trùng, lúc hắn còn là một Ngưng Chân Cảnh đã từng thấy Thi Quỷ Đạo Nhân nuôi dưỡng. Tứ Dực Hắc Ma Trùng nói về chiến lực chỉ tương đương với tam cấp yêu thú nhưng nếu dùng số lượng trăm vạn mà tính thì thập phần đáng sợ, quan trọng nhất là bọn chúng không phải dùng để chiến đấu mà là một loại ma trùng dùng để điều tra tin tức và theo dõi.

- Đã như vậy thì chúng ta rời đi trước rồi nói sau.

Diệp Trần cũng không có cuồng vọng tới mức cho rằng bản thân hắn có thể khiêu chiến cả Nhân Ma nhất tộc nên hướng Nguyệt Băng Tâm gật gật đầu, nói.

Ngay khi đám người Diệp Trần rời đi không lâu thì từ phương xa đột nhiên truyền tới đại lượng thanh âm "Rít rít ...", chỉ một thoáng sau, một đoàn hắc vân rất nhanh di động tới. Đây cũng không phải thật sự là hắc vân mà là do đại lượng côn trùng màu đen tập trung lại mà thành. Nhìn sơ qua thì số lượng không dưới mấy ngàn con.

Những con côn trùng này so với Tứ Dực Hắc Ma Trùng Diệp Trần đã từng thấy giống nhau như đúc, chỉ có điều là hình thể nhỏ hơn, chỉ dài có khoảng ba tấc, trên lưng có bốn cái cánh mỏng màu đen, phần đầu rất tròn, trên đó có rất nhiều con mắt màu bạc, những cảnh vật xung quanh đều thu vào trong những con mắt này.

"Ào ào ào ..."

Một con yêu thú cấp năm thuỷ ngư tưởng rằng đám côn trùng này là con mồi nào đó, nên mạnh mẽ phóng ra khỏi mặt nước, há cái miệng rộng đầy răng nhọn ra.

"Ông!"

Kỷ luật của đám Tứ Dực Hắc Ma Trùng này rất nghiêm minh, nhưng mấy chục con ở rìa bên ngoài không chịu nỗi sự hấp dẫn, đột nhiên thoát thỏi

đội hình, vỗ mạnh bốn cánh tạo thành những tia ô quang xuyên qua thân hình con thuỷ ngư cấp năm kia. Chỉ trong thoáng chốc, con thuỷ ngư kia chỉ còn lại là một cái xác cá thủng lỗ chỗ rơi xuống mặt nước.

Cảm thấy mỹ mãn, mấy chục con Tứ Dực Hắc Ma Trùng này mới vỗ cánh đuổi theo đội ngũ.

Nếu Diệp Trần ở chỗ này nhất định sẽ rất giật mình. Tứ Dực Hắc Ma Trùng trong ấn tượng của hắn tối đa cũng chỉ có thực lực tam cấp yêu thú, cho dù có vài chục con thì cũng không có khả năng chỉ trong nháy mắt miễu sát như vậy. Như vậy thì đám Tứ Dực Hắc Ma Trùng này chắc chắn không phải là tam cấp mà phải là tứ cấp trở lên.

...

Hỗn Loạn Ma Hải rất rộng lớn và có vô số hòn đảo.

Trên một hòn đảo bình thường không có gì đặc biệt, đám người Nguyệt Băng Tâm đang cùng hai người Diệp Trần nói lời cáo từ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 893: Hỗn Loạn Ma Hải. (Hạ)

- Diệp công tử, Mộ Dung cô nương, chúng ta cáo từ trước, nếu có thời gian thì đến nhà chúng ta một chút, Ngân Nguyệt Bạch Hồ tộc chúng ta nằm ở một hòn đảo gọi là Nguyệt Quang Đảo ở hướng tây bắc cách đây khoảng năm ngàn vạn dặm.

Thanh âm thanh thuý của Nguyệt Băng Tâm vang lên.

- Được, có thời gian ta sẽ tới quý tộc làm khách!

Diệp Trần gật đầu nói.

Nguyệt Băng Tâm cười, nói:

- Chúng ta còn có việc, xin đi trước!

- Chúng ta đi!

Dứt lời, nàng liền mang theo tộc nhân bay đi.

Nhìn đám người Nguyệt Băng Tâm rời đi, Diệp Trần nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Ở đây cách chỗ chiến đấu vừa rồi quá gần, rất không an toàn, chúng ta nên tìm một hòn đảo khác bế quan tu luyện đi!

Ở Thôn Phệ Đảo thu được đại lượng Thuỷ tinh chân nguyên và Thuỷ tinh ma lực cũng đủ cho hai người tiêu xài cho nên hai người dự định muốn trong thời gian ngắn đột phá tới Bán bộ Vương Giả.

- Ừm!

Trong cơ thể Mộ Dung Khuynh Thành vẫn còn ma lực tinh hoa, trong thời gian ngắn đột phá lên Bán bộ Vương Giả có tỷ lệ thành công rất lớn.

Ngồi trên phi hành khôi lỗi ba ngày ba đêm, hai người mới tới được một hòn đảo hoang vu.

Sau khi tự khai mở động phủ của riêng mình, hai người chính thức bế quan.

...

Nháy mắt, đã hơn nửa tháng trôi qua.

Tin tức hơn ba mươi tên Nhân Ma bị giết chết đã sớm truyền về Nhân Ma tộc, ở trong Nhân Ma tộc tạo nên một chấn động không nhỏ.

Mấy ngày gần đây, Tứ Dực Hắc Ma Trùng ở trên không trung Ma Hải càng lúc càng nhiều. Trong một đám Tứ Dực Hắc Ma Trùng còn có một ít Lục Dực Hắc Ma Trùng thể tích nhỏ hơn một chút. Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên khiến cho các võ giả ở Hỗn Loạn Ma Hải thấp thỏm bất yên.

Ở phía đông nam xa xôi, một cự đại kim điểu có sải cánh dài hơn mười ba mét đang mang theo hơn mười người hướng Hỗn Loạn Ma Hải bay đến.

- Đại thái tử, Hỗn Loạn Ma Hải là thế lực của Nhân Ma nhất tộc, chúng ta đi vào chỉ sợ sẽ gây chú ý không cần thiết!

Trên lưng con kim điểu khổng lồ này, người cầm đầu chính là Đại thái tử của Hắc Thuỷ liên minh Vương Thái Nhất, lúc này một lão giả cao lớn đang đứng bên cạnh hắn nói.

Vương Thái Nhất chắp tay sau lưng, nhìn lướt qua cảnh sắc trước mặt, nói:

- Nhân Ma nhất tộc tuy thế đại nhưng Hắc Thuỷ liên minh chúng ta cũng không yếu, tin rằng đám Nhân Ma tộc kia sẽ không cố ý đụng tới chúng ta,

mà còn phải cho Hắc Thuỷ liên minh chúng ta một chút mặt mũi. Về phần tiểu tử kia, mặc kệ hắn trốn nơi nào, ta cũng sẽ bắt được hắn, Thuỷ tinh chân nguyên của Hắc Thuỷ liên minh ta không phải ai cũng có thể độc chiếm được!

Hơn hai trăm vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên không phải là một con số nhỏ, phải biết rằng, Thôn Phệ Đảo tuy là do Hắc Thuỷ liên minh khống chế nhưng Hắc Thuỷ liên minh ngoài trừ bản thân tiêu hao ra còn phải trích ra một bộ phận tỏ ý giao hảo với các Sinh Tử Cảnh Vương Giả khác. Do đó, Hắc Thuỷ liên minh một năm cũng chỉ có chừng trăm vạn khối Thuỷ tinh chân nguyên để dùng mà thôi. Diệp Trần một lần cướp đi hơn hai trặm vạn khối, cũng tương đương với số lượng tồn kho hai năm của Hắc Thuỷ liên minh!

- Đại thái tử, lời ngươi nói không phải không có đạo lý nhưng Hỗn Loạn Ma Hải vô cùng rộng lớn, muốn tìm hai người cũng không phải việc dễ dàng. Ta lo lắng là bọn chúng sẽ bị người của Nhân Ma tộc bắt đi, Nhân Ma nhất tộc gần đây rất bá đạo, chắc chắn sẽ không nhổ ra số Thuỷ tinh chân nguyên đó đâu!

Lão giả cao lớn lo lắng nói.

- Vậy thì phải hi vọng mệnh của hai người bọn chúng dài một chút, nếu bị người của Nhân Ma tộc bắt lấy thì đúng là thập tử vô sinh!

Hiển nhiên, Vương Thái Nhất cũng hết sức kiêng kỵ đối với thế lực của Nhân Ma tộc nơi này, bởi vì đây cũng là một thế lực khủng bố mà Hắc Thuỷ liên minh cũng không dễ dàng chọc vào.

Vương Thái Nhất đang truy tìm hai người Diệp Trần thì đám cao thủ của Nhân Ma tộc cũng đang tìm kiếm hung thủ diệt sát tộc nhân của bọn chúng.

Cho tới lúc này, Nhân Ma nhất tộc vẫn luôn là chúa tể ở Hỗn Loạn Ma Hải này, chỉ cần thập đại Nhân Ma gia tộc nguyện ý ra lệnh một tiếng là có thể nhổ tận gốc tất cả các thế lực khác ở Hỗn Loạn Ma Hải này, không bất

kỳ thế lực nào có thể thoát được.

Hiện tại, có người ở Hỗn Loạn Ma Hải diệt sát hơn ba mươi tộc nhân của Nhân Ma nhất tộc bọn chúng, trong đó còn có ba tên Bán bộ Ma Vương, quả thật là không thể tha thứ được.

Số lượng của nhân loại thì Nhân Ma nhất tộc không thể nào so sánh được, nhân loại số lượng quá nhiều, phải dùng đơn vị ngàn tỷ để tính, nhiều hơn Nhân Ma tộc trăm ngàn lần, cho nên cho dù nhân loại có chết nhiều hơn cũng không thành vấn đề gì lớn. Nhưng năng lực sinh sản của Nhân Ma tộc rất kém, mà số lượng lại ít cho nên một tên Bán bộ Ma Vương chính là tài sản quý báu của bọn chúng, là một trong những hi vọng có thể trở thành Nhân Ma Vương, bây giờ thoáng cái đã chết mất ba người, tuyệt đối là một tổn thất không nhỏ.

Cho nên, lần này Nhân Ma tộc xuất động không ít cao thủ, so với bất kỳ lần nào trong dĩ vãng đều nhiều hơn.

Chỉ tính riêng Nhân Ma có tu vi ngoài Linh Hải Cảnh trung kỳ đã có hơn sáu trăm người, Bán bộ Ma Vương sáu người.

Sáu trăm Linh Hải Cảnh Nhân Ma phần thành ba đội, mỗi đội do hai gã Bán bộ Ma Vương dẫn đầu. Ngoài ra còn có thêm cả trăm vạn Tứ Dực Hắc Ma Trùng cũng phân thành ba nhóm tạo thành con mắt điều tra ho ba đội ngũ. Chỉ cần có người nào khả nghi xuất hiện trong tầm mắt của Tứ Dực Hắc Ma Trùng là bọn họ có thể phát hiện lập tức tăng tốc đuổi tới.

Như thế còn chưa đủ để biểu hiện sự coi trọng sự tình lần này của Nhân Ma tộc, ngoài trừ Linh Hải Cảnh và Bán bộ Ma Vương ra thì Nhân Ma tộc còn xuất động một vị Nhân Ma Vương hàng thật giá thật.

Nhân Ma Vương chính là Vương giả của Nhân Ma tộc, dưới tình huống tu vi tương đương thì phải có hai Sinh Tử Cảnh Vương Giả mới có thể chống lại được.

"Ông ông ông ông ..."

Lấy địa điểm phát sinh sự tình là trung tâm, từng đoàn từng đoàn Tứ Dực Hắc Ma Trùng bay vút ra ngoài như một cái thiên la địa võng, chậm rãi trải rộng ra xung quanh. Đợi khi cái thiên la địa võng này thành hình thì đúng là trời cao không đường chạy, địa ngục không lối vào, trừ khí tiến vào vào Kinh Diễm Thiên hoặc Thái Cực Thiên thì may ra. Nhưng lưỡng trọng thiên này cũng không thể ở lâu được, ở Kinh Diễm Thiên tràn ngập các lại nguyên khí thuần tuý, tiến vào đó, chân nguyên sẽ gia tốc tiêu hao. Mà Thái Cực Thiên càng thêm bá đạo, tốc độ tiêu hao chân nguyên còn nhanh gấp mười lần ở Kinh Diễm Thiên!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 894: Nghiên Cứu Kiếm Pháp Không Gian Áo Nghĩa.

Vị trí phát sinh sự việc trên hải dương, một đoàn hắc khí bỗng nhiên hiện ra, trong hắc khí là một lão giả tráng kiện toàn thân hắc ý, khí thế khủng bố.

Lão giả tráng kiện này đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Rất nhanh hắn đã tìm được một bộ hài cốt dưới đáy biển. Bộ hài cốt này chính là một thi thể của Nhân Ma, sau khi bị yêu thú dưới đáy biển gặm nhắm một thời gian thì huyết nhục đã mơ hồ, chỉ còn lại một chút thịt vụn còn bám trên đám xương trắng. Bộ hài cốt này bị một cỗ lực lượng huyền diệu nhấc lên khỏi mặt biển, lơ lửng trước mặt lão giả.

Lão giả duỗi tay phải ra, cách không phát lực, mạnh mẽ hấp một cái.

"Xoẹt!"

Một tiếng xé gió khó có thể nghe thấy vang lên, theo hấp lực của lão giả phát ra, bên trong bộ hài cốt có một luồng khí tức như có như không tuôn ra.

Cẩn thận nắm lấy luồng khí tức này, lão giả dường như cảm thụ được cái gì đó.

- Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, Huỷ Diệt kiếm ý?

Một lát sau, lão giả chậm rãi nói ra một câu.

Nếu như Diệp Trần có mặt ở đây nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ, người này chỉ từ một luồng khí tức còn sót lại trên một cái thi thể lại có thể phân biệt được tu vi và kiếm ý của hắn! Phần thủ đoạn này đã không phải là một Bán bộ Vương Giả có thể làm được!

Có thể làm được chỉ có thể là Sinh Tử Cảnh Vương Giả!

- Bằng tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà có thể giết chết Bán bộ Ma Vương của Nhân Ma tộc ta, chẳng lẽ là Huyết Kiếm Cung? Không có khả năng, thiếu chủ của Huyết Kiếm Cung tuy cũng có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhưng thực lực còn không bì kịp người này, hơn nữa tên thiếu chủ Huyết Kiếm Cung kia cũng không lĩnh ngộ Huỷ Diệt kiếm ý. Nhưng ngoại trừ hắn ra thì Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong của Huyết Kiếm Cung không có mấy ai có thể vượt cấp chiến đấu như vậy!

Đôi mắt của lão giả vô cùng thâm thuý, âm thầm phỏng đoán.

- Không cần biết có phải là người của Huyết Kiếm Cung không, nếu dám giết chết Bán bộ Ma Vương của Nhân Ma tộc ta thì đều phải trả một cái giá lớn!

Thở ra một hơi, ánh mắt của hắc y lão giả trở nên lăng lệ, bộ hài cốt trước mặt không chịu nổi áp lực tử ánh mắt của lão, phanh một tiếng bạo liệt ra, hoá thành hư vô.

...

Từ Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong muốn đột phá lên Bán bộ Vương Giả cảnh giới là một lần đột phá rất lớn, đồng thời cũng mở ra một bắt đầu hoàn toàn mới.

Dưới Bán bộ Vương Giả, trong kinh mạch vẫn là dùng chân nguyên vận hành, kinh mạch bị hao tổn thì chân nguyên sẽ mất linh, chiến lực đại giảm. Nhưng khi đạt tới Bán bộ Vương Giả thì không chỉ kinh mạch mà ngay cả huyết dịch cũng có thể dung nạp chân nguyên, chỉ khi nào hoàn toàn đem chân nguyên dung nhập vào trong huyết dịch tạo thành một thể hoàn mỹ thì mới tính là chính thức đạt tới cảnh giới Bán bộ Vương Giả.

Nhưng muốn làm được điều này thì muôn vàn khó khăn, nếu không có thiên phú cùng nghị lực siêu cường thì cảnh giới Bán bộ Vương Giả chỉ là

hoa trong gương, trăng trong nước chỉ có thể nhìn mà không sờ được.

Chân nguyên dung hợp với huyết dịch, đây không phải là một chuyện an toàn, hơi bất cẩn một chút là có thể khiến cho huyết dịch hoại tử, cơ năng thân thể biến đổi, trong một sớm một chiều trở thành một lão nhân sắp chết.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Bán bộ Vương Giả đa số chỉ xuất hiện trong Tứ Ngũ phẩm thế lực, còn những thế lực dưới cấp độ này tỷ lệ xuất hiện Bán bộ Vương Giả rất ít.

Ngũ phẩm thế lực đào tạo ra một Bán bộ Vương Giả cho dù xảy ra sự cố thì cũng có Sinh Tử Cảnh Vương Giả hỗ trợ điều thuận khí huyết, hoặc là có thể trả một cái giá lớn luyện chế một ít đan dược trân quý chuyên trị liệu huyết dịch hoại tử, còn nếu vẫn không được thì có thể tiến hành trực tiếp thay máu.

Tóm lại, chỉ cần có Sinh Tử Cảnh thì nhanh chóng đào tạo ra một Bán bộ Vương Giả cũng không có quá nhiều nguy hiểm, nếu một lần không được thì có thể để thân thể khôi phục thử lại lần nữa.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với những người có thể trùng kích lên cảnh giới Bán bộ Vương Giả, còn với những người không có năng lực thì không cần để ý làm gì.

Diệp Trần trước mắt đã củng cố cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, trên lý luận là có thể trùng kích cảnh giới Bán bộ Vương Giả, tuy ở tình huống bình thường, nếu không có nhiều năm tích luỹ chân nguyên thì muốn trùng kích lên Bán bộ Vương Giả khả năng thành công rất thấp, nhưng không phải là không thể thành công.

Trong động phủ đơn giản rộng rãi của mình, Diệp Trần xếp bằng trên mặt đất, ngũ tâm hướng thiên.

Trong cơ thể, chân nguyên từ trong đan điền lưu chuyển, chậm rãi rót vào trong huyết dịch thử dung hợp.

Lượng huyết dịch trong cơ thể người rất nhiều, trích ra một chút thì không đáng kể, nhưng muốn đột phá Bán bộ Vương Giả không phải dễ, thực sự không thể thoáng cái là có thể dung hợp toàn bộ được. Chỉ cần trước hết dung hợp một bộ phận, sau đó lần lượt tiến hành tuần hoàn hoàn mỹ dung hợp là được. Quá trình này rất phức tạp và cũng rất chậm chạp, cần phải có kiên nhẫn vô cùng, một tia vội vàng xao động là lập tức hỏng việc.

Lúc mới bắt đầu, quá trình rất thuận lợi, ngắn ngủi nửa tháng thời gian, Diệp Trần mỗi ngày đều có tiến bộ, khoảng cách chân nguyên và huyết dịch hoàn mỹ dung hợp càng lúc càng gần.

Bất quá, theo thời gian trôi qua, Diệp Trần phát hiện càng về sau tiến bộ càng chậm, hiện tại đã vài ngày trôi qua nhưng một chút tiến bộ cũng không có.

Nguyên lai, chân nguyên và huyết dịch dung hợp cũng có thời gian, quá thời gian này thì chân nguyên sẽ tách khỏi huyết dịch, chỉ khi có thể hoàn mỹ dung hợp thì chân nguyên mới vĩnh cửu dung hợp với huyết dịch không còn hiện tượng tách rời nữa, nhưng muốn làm được điều này thì khó càng thêm khó.

Tốc độ lưu động của huyết dịch không tính là rất nhanh nhưng để hoàn thành một cái hoàn mỹ dung hợp thì lại rất khó, mỗi khi quá trình dung hợp được một nửa thì chân nguyên vừa dung hợp được lúc đầu đã bắt đầu tách ra, chân nguyên dung hợp sau thì lại tiếp tục không ngừng dung hợp nên chỉ có thể duy trì được một sự cân đối mà thôi.

- Không được, chân nguyên tích luỹ còn chưa đủ, mới dung hợp được với huyết dịch một chút đã khiến tốc độ lưu chuyển của huyết dịch nhanh hơn, trái tim của ta chịu không nổi!

Diệp Trần dám trùng kích cảnh giới Bán bộ Vương Giả là dựa vào Bất Tử Thân, một ít tiểu tổn thương không cần quan tâm, nhưng khi trái tim chịu tải quá lớn thì đã vượt quá năng lực của Bất Tử Thân rồi, tối đa chỉ có thể thoáng đẩy lên khả năng phụ tải một chút mà thôi, dù sao trái tim cũng là

một trong những đại nhược điểm của thân thể, không giống những bộ vị khác.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 895: Vụ Ẩn Kết Giới. (Thượng)

- Phù!

Mở mắt ra, Diệp Trần dùng sức thở mạnh một hơi rồi đứng lên.

- Không biết Mộ Dung như thế nào rồi? Ma lực của nàng rất tinh thuần, tứ giai ma thân so với linh thể của ta còn cường đại hơn nhiều, có lẽ sẽ có tỷ lệ thành công rất lớn.

Trong cơ thể Mộ Dung Khuynh Thành có ma lực tinh hoa, hơn nữa còn là Vương cấp ma lực tinh hoa, hiệu quả rèn luyện cơ thể rất tốt. Ở trên Thôn Phệ Đảo, ma thân của nàng đã đạt tới tứ giai, đã đủ điều kiện trùng kích lên Bán bộ Ma Vương.

Lắc lắc đầu, Diệp Trần đi ra động phủ, bên ngoài là một khu vực hoàn toàn trống trải.

- Ta đã đạt được Không gian áo nghĩa trụ cột đã không ít thời gian, trước giờ Không gian áo nghĩa vẫn bình ổn tăng lên, hiện giờ đã tiếp cận bốn thành, Phá Hư Chỉ đã có uy lực vượt qua Kim Chi Liên Y, đáng tiếc Phá Hư Chỉ không thể dùng bảo kiếm tăng phúc, mà biến hoá cũng quá ít, nếu có thể dựa vào Không gian áo nghĩa sáng tạo ra Không gian áo nghĩa kiếm pháp thuộc về ta thì uy lực hẳn có thể sánh được với Tàn Nguyệt.

Áo nghĩa võ học phối hợp với bảo khí mới có thể tạo ra uy lực cường đại hơn, muốn tăng phúc cho Phá Hư Chỉ thì phải có một cái bảo khí thủ sáo, nhưng Diệp Trần chỉ dùng kiếm, nếu trên tay mang thêm một cái thủ sáo sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Do đó sáng tạo ra Không gian áo nghĩa kiếm pháp đối với Diệp Trần có tác dụng rất lớn. Không gian áo nghĩa là một trong những áo nghĩa mạnh

nhất, một thành Không gian áo nghĩa cũng tương đương với ba thành áo nghĩa khác. Một khi Không gian áo nghĩa có thể tăng lên tới bốn năm thành thì khi sáng tạo ra Không gian áo nghĩa kiếm pháp sẽ có uy lực vượt qua Tàn Nguyệt, quan trọng hơn là Không gian áo nghĩa kiếm pháp quỷ dị khó lường, khó lòng phòng bị, lực uy hiếp so với Tàn Nguyệt còn mạnh hơn nhiều.

Đứng trên bãi đất trống, Diệp Trần nhắm hai mắt lại, trong đầu xuất hiện hình ảnh một kiếm khách đang thi triển kiếm pháp, kiếm pháp này thập phần quỷ dị khó lường. Một kiếm phát ra còn cách mục tiêu rất xa nhưng chỉ sau một chớp mắt thì mục tiêu đã bị huỷ diệt, hơn nữa kiếm pháp này vô cùng nhanh, tạo ra hiệu quả không gian gấp khúc, dùng mắt nhìn căn bản không thể phân biệt được quỹ tích xuất kiếm, làm cho người ta không khỏi run sợ.

"Choang!"

Diệp Trần mở mạnh hai mắt ra, đưa tay rút Lôi Kiếp Kiếm, dựa theo trực giác chém ra bảy bảy bốn mươi chín kiếm, một kiếm so với một kiếm càng nhanh hơn.

Có thể thấy được, động tác của Diệp Trần so với kiếm khách trong đầu hắn hoàn toàn giống nhau, một chút khác biệt cũng không có, chỉ là hiệu quả khi thi triển kiếm pháp không chênh lệch còn xa. Kiếm pháp của Diệp Trần chỉ có thể khiến cho quỹ tích kiếm xuất mơ hồ xuất hiện vô số ảo ảnh, không cách nào tạo ra hiệu quả không gian gấp khúc được.

"Crắc crắc ..."

Mặc dù như vậy, cự thạch quanh thân hắn cũng bị nghiền nát hàng loạt, mặt đất dưới chân hắn cũng xuất hiện vô số vết nứt trải rộng ra. Đây không phải là hiệu quả do kiếm khí tạo thành mà do Không gian lực thông qua kiếm pháp tạo nên.

Lĩnh ngộ Không gian áo nghĩa tới một trình độ nhất định, thì dưới Sinh Tử Cảnh không ai có thể đỡ được một kiếm của Diệp Trần. Dù có thì một kiếm của Diệp Trần phát ra còn có khả năng xé rách không gian, dưới Sinh

Tử Cảnh, ai có phòng ngự có thể ngăn cản được vết rách không gian cắn nuốt?

Giữa không trung cách hòn đảo vài dặm, một con Tứ Dực Hắc Ma Trùng không biết từ lúc nào đã xuất hiện nơi đó, con ma trùng này thân thể không chút nào sứt mẻ, bốn cánh sau lưng chấng động rất có quy luật, bảo trì thân hình nó hoàn toàn cân bằng, liếc nhìn qua giống như nó đang đậu giữa hư không vậy.

Trong những con mắt giăng đầy trên cái đầu tròn của nó lúc này đang xuất hiện cảnh tượng trên đảo, những cảnh tượng này có gần có xa, ly kỳ nhất là tựa hồ còn có công năng phóng đại thu nhỏ, chỉ chốc lát sau, trong mắt của nó đã xuất hiện một bóng người.

Người này, không ai khác ngoài Diệp Trần.

...

Diệp Trần vẫn không biết bản thân đang bị một con Tứ Dực Hắc Ma Trùng nhìn chằm chằm, dù sao hắn cũng không phải người sắt, lúc nào cũng có thể liên tục phóng linh hồn lực ra ngoài. Nếu linh hồn lực tiêu hao quá độ thì khả năng khôi phục rất chậm, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc khôi phục lại như cũ.

Luyện kiếm pháp nửa ngày, Diệp Trần cảm giác chỗ động phủ của Mộ Dung Khuynh Thành vẫn không có động tĩnh gì thì biết nàng vẫn đang cố gắng trùng kích cảnh giới Bán bộ Ma Vương nên cũng không đi quấy rầy. Tuy nói hắng trùng kích lên Bán bộ Vương Giả thất bại nhưng ngoại trừ việc này hắn cũng có không ít việc muốn đi làm.

Ví dụ như tìm hiểu Không gian áo nghĩa.

Ở trong mộ địa của Tứ Cực Đại Đế đạt được Không gian áo nghĩa trụ cột có thể nói là một vật báu vô giá, có nó, tốc độ tìm hiểu Không gian áo nghĩa của Diệp Trần tối thiểu tăng lên mấy lần, mà bản thân hắn đã có năng

lực lĩnh ngộ mạnh hơn người khác mấy lần, hai thứ điệp gia lên thì có thể nói tộc độ lĩnh ngộ của hắn cao hơn người khác mười lần, thậm chí là hai mươi lần.

Trở lại trong động phủ, Diệp Trần xếp bằng ngồi xuống đất, sau khi hít sâu một hơi, hắn liền tiến vào một trạng thái kỳ ảo, rồi sau đó Linh hồn lực vô hình vô chất phóng xuất ra bên ngoài, khuếch tán đến phạm vi đến vài trăm mét.

Linh hồn lực phóng xuất ra phạm vi càng nhỏ thì tiêu hao càng ít, trong phạm vi vài trăm mét thì đối với Linh hồn lực của Diệp Trần duy trì liên tục mười ngày nửa tháng cũng không thành vấn đề.

Linh hồn lực là một loại đa cảm giác mạnh mẽ hơn ngũ giác, dưới sự khống chế của Diệp Trần, không gian trong phạm vi vài trăm mét Linh hồn lực hắn bao phủ bắt đầu chấn động.

Thật ra thì không gian thời khắc nào cũng đang chấn động nhưng chấn động này rất nhỏ, nhỏ đến như không có nhưng đúng là vẫn có.

Không gian là một thứ hư vô mờ mịt khó có thể nắm bắt được.

Linh hồn lực cũng đồng dạng là một thứ hư vô mờ mịt không thể cầm nắm được.

Chỉ có dùng Linh hồn lực mới có thể nắm bắt được Không gian chấn động, đây cũng là nguyên nhân vì sao tất cả Sinh Tử Cảnh đều có thể nắm giữa Không gian áo nghĩa, bởi vì Linh hồn lực của họ quá mức cường đại.

Căn cứ tri thức trụ cột của Không gian áo nghĩa trong đầu, Diệp Trần một bên dùng Linh hồn lực nắm bắt Không gian chấn động, một bên lĩnh ngộ Không gian áo nghĩa.

Trong động phủ bên cạnh, Mộ Dung Khuynh Thành vẫn đang khoanh chân ngồi im không nhúc nhích.

Trên người nàng thỉnh thoảng phát ra một tầng hắc quang, những tầng hắc quang này khi thì cường thịnh khi thì ảm đạm khi thì bành trướng khi thì nội liễm, đem quả động phủ liên tục lập loè trong bóng tối.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 896: Vụ Ẩn Kết Giới. (Trung)

Giờ phút này, Mộ Dung Khuynh Thành đang ở giai đoạn trùng Bán bộ Vương Giả cuối cùng.

Nàng bất đồng với Diệp Trần, trong cơ thể nàng có ma lực tinh hoa, luyện hoá ra ma lực vô cùng tinh thuần. Nếu không phải bị giới hạn cảnh giới thì luyện hoá ra ma lực cấp bậc Bán bộ Ma Vương cũng không chơi, dù sao ma lực tinh hoa của nàng cũng là một bộ phận tinh hoa ma lực của một vị Yêu Ma Vương. Nói là luyện hoá, thì kỳ thật phải dùng từ pha loãng thì đúng hơn, ma lực tinh hoa sau khi pha loãng rồi mới luyện hoá thành ma lực của nàng.

Có ma lực tinh thuần như thế, Mộ Dung Khuynh Thành trùng kích cảnh giới Bán bộ Ma Vương tự nhiên so với nhân loại và những Nhân Ma khác thì khả năng thành công cao hơn nhiều.

Ngoài ra, nàng còn là một hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch, và đồng thời tu thành tứ giai ma thể, cấp độ tính mạng của nàng so với nhân loại cũng cao cấp hơn, tiếp cận với tính mạng của Ma tộc.

Cho nên, năng lực tái tạo huyết dịch của trái tim nàng cũng rất cường đại, khả năng phụ tải của trái tim cũng viễn siêu nhân loại, ví dụ như Diệp Trần là điển hình. Ở lúc bình thường, tốc độ huyết dịch trong người nàng lưu chuyển cũng không khác gì nhân loại, nhưng hiện tại tốc độ huyết dịch lưu chuyển trong người nàng đã đạt tới một tốc độ kinh người, nhịp tim có thể hù chết người ta bởi vì không thể gọi là nhịp tim đập nữa mà phải gọi là chấn động.

"Ào ào ..."

Huyết dịch lúc bình thường lưu động cũng không phát ra thanh âm, nhưng hiện tại huyết dịch lưu chuyển trong người nàng lại phát ra thanh âm như tiếng nước suối chảy trong núi ra. Tốc độ lưu chuyển nhanh như vậy cũng không cho gương mặt trắng nõn của nàng đỏ bùng, càng khiến cho nàng thêm kiều diễm. Ở trên đỉnh đầu nàng, bạch vụ lượn lờ, ẩn hiện huyết hồng sắc, còn có một chút mùi huyết tinh.

...

- Chính là chỗ này!

Một ngày trôi qua, có một nhóm người không mời mà tới trên hải dương gần hòn đảo hai người Diệp Trần đang bế quan.

Đám người này chính là một đội ngũ của Nhân Ma tộc, tổng cộng có hai trăm lẻ hai người, trong đó có hai Bán bộ Ma Vương và hai trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma.

Bọn chúng có thể tìm tới đây, cũng là nhờ con Tứ Dực Hắc Ma Trùng kia truyền tin tức về.

Về phần tại sao chỉ mất một ngày mới tới được đây là bởi vì bọn chúng ở cách nơi này cũng không xa, vừa nhận được tin tức liền chạy đến.

- Bạch Yểm, bằng vào hai chúng ta chỉ sợ còn chưa đủ, trước hết chúng ta tốt nhất là làm ra một cái kết giới phong bế cả hòn đảo này không cho bọn chúng chạy thoát!

Một gã Bán bộ Ma Vương bộ dáng mập mạp nói.

Tên gọi là Bach Yểm bộ dáng thập phần quỷ dị, đầu trọc lóc, cả phần đầu đều có rất nhiều điểm trắng lấm tấm, ngay cả đôi mắt của hắn lòng trắng cũng nhiều, đồng tử không có bao nhiêu, nhìn vào phảng phất như chỉ có hai chấm đen nhỏ xíu. Ngay cả lông mi cũng không có, toàn thân hắn lộ ra vẻ âm tà hung ác.

- Vậy cũng tốt, dùng Vụ ẩn kết giới đi!

Bạch Yểm gật gật đầu, giương mắt nhìn chằm chằm vào hòn đảo phía trước.

- Các ngươi, một trăm lẻ tám người bao vây quanh hòn đảo này rồi thi triển Vụ ẩn kết giới phong bế toàn đảo cho ta. Không được để cho bất cứ thứ gì đi ra, ngay cả một con côn trùng cũng không được!

Tên Bán bộ Ma Vương mập mạp ra lệnh.

- Vâng!

Không cần phải điểm danh, tự động có một trăm lẻ tám tên Nhân Ma bước tới, dọc theo hòn đảo bay vút đi.

Nhìn đám thủ hạ lĩnh mệnh rời đi, tên mập mạp thở dài nói:

- Dám ở Hỗn Loạn Ma Hải này giết tộc nhân của Nhân Ma tộc chúng ta, cũng không biết đối phương có địa vị gì? Chẳng lẽ là Bán bộ Vương Giả của Huyết Kiếm Cung hay là người của Khô Lâu Đảo?

Bạch Yểm cười lạnh nói:

- Huyết Kiếm Cung cũng được, Khô Lâu Đảo cũng được, dám giết người của Nhân Ma tộc chúng ta thì phải trả giá thật lớn!

- Đây là tự nhiên, Huyết Kiếm Cung và Khô Lâu Đảo tuy thế lớn nhưng so với Nhân Ma tộc chúng ta vẫn còn kém không ít!

Tên Bán bộ Ma Vương mập mạp cười, nói.

Khi hai người đang nói chuyện thì xung quanh hoàn đảo phía trước bỗng nhiên có một trăm lẻ tám hắc khí trụ đen kịt bay lên, khí trụ tạo thành một hình vòng cung ở trên không giao nhau ở trung tâm trên hư không đoả. Sau một khắc, cả hòn đảo bị một vầng hắc quang bao lại, cảnh tượng bên trong văn vẹo một hồi rồi triệt để biến mất, hắc quang cũng dần vụ hoá, từ bên

ngoài nhìn vào nơi này phảng phất như không có một hòn đảo nào mà chỉ có hắc vụ trùng trùng.

- Thành công !

Thấy vậy, tên Bán bộ Ma Vương mập mạp thở phào một hơi, vẻ tươi cười trên mặt càng sáng hơn.

- Ta đi gặp hắn!

Dứt lời, thân hình Bạch Yểm loé lên, hướng vào trong hắc vụ.

- Bạch Yểm, không nên vọng động!

Tên Bán bộ Ma Vương mập mạp cả kinh.

- Yên tâm, ngươi còn không tin vào thực lực của ta sao? Huống hồ có Vụ ẩn kết giới hỗ trợ, ta tiến có thể công, lui có thể ra!

Thanh âm nhàn nhạt của Bạch Yểm truyền lại.

Thực lực của Bạch Yểm đương nhiên mập mạp cũng biết rõ. Hơn nửa tháng trước, một trong ba tên Bán bộ Ma Vương bị giết chết thì tên có thực lực mạnh nhất tên là Cổ Lực, Cổ Lực ở bên trong Nhân Ma tộc cũng là một lợi hại Bán bộ Ma Vương nhưng mà thực lực của Bạch Yểm còn cao hơn Cổ Lực một bậc, thuộc về đỉnh tiêm Bán bộ Ma Vương, trong ngang cấp thì một Nhân Ma có thể tương đương với hai nhân loại nên thực lực của Bạch Yểm đối địch với hai tên đỉnh tiêm Bán bộ Vương Giả không thành vấn đề.

Nhưng từ kết quả đối phương có thể đánh chết ba tên Bán bộ Ma Vương trong đó có cả Cổ Lực và hơn ba mươi tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma thì thực lực cũng không phải đùa, lấy thực lực của Bạch Yểm chưa chắc có thể chiếm được chỗ tốt!

Cũng may, đúng như Bạch Yểm nói, có Vụ ẩn kết giới hỗ trợ thì hắn đúng là tiến có thể công mà lùi thi có thể trở ra, vấn đề an toàn có lẽ không

cần lo lắng.

- Cũng được, trước hết xem thử thực lực ngươi thế nào, nếu có thể giải quyết luôn thì càng tốt, không cần phải gọi thêm nhân thủ tới.

Nghĩ đến đây, tên mập mạp cũng theo sau.

Trên đảo, Diệp Trần đang tìm hiểu Không gian áo nghĩa thì cảm giác có chút không đúng. Lúc trước hắn còn có thể cảm nhận được động tĩnh cuồng phong thổi qua sơn thể, nhưng hiện tại phong bất động, cả hòn đảo chìm trong một mảnh tĩnh lặng bất thường, phảng phất như đã cùng với ngoại giới cách ly hoàn toàn.

"Ông!"

Linh hồn lực vốn đang khuếch tán trong phạm vi mấy trăm mét lập tức bao trùm cả hòn đảo, sau đó tiếp tục tản ra bên ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 897: Vụ Ẩn Kết Giới. (Hạ)

- Hửm? Là kết giới!

Linh hồn lực của Diệp Trần bị một tầng bình chướng ngăn cản, phảng phất như lâm vào trong vũng bùn, mà trong cảm giác của Linh hồn lực thì khắp nơi đều là một mảnh hắc vụ vô biên vô hạn.

"Xoẹt!"

Kiếm quang loé lên, Diệp Trần phá núi mà ra, xuất hiện trên không trung của hòn đảo.

Trong tầm mắt, hải dương bên ngoài đảo đã biến mất, chỉ còn lại là trùng trùng điệp điệp hắc vụ, so với cảm giác bằng Linh hồn lực không khác gì nhau.

Nhưng vào lúc này, trong màn hắc vụ dày đặc kia đột nhiên lộ ra một lổ hổng, hai thân ảnh lướt vào.

- Nhân Ma!

Tròng mắt Diệp Trần híp lại.

Hai tên Nhân Ma này chính là hai người Bạch Yểm và mập mạp, bọn hắn cũng đã chú ý tới Diệp Trần.

- Là ngươi giết tộc nhân của Nhân Ma tộc chúng ta?

Tên mập mạp quát lên.

Diệp Trần bất động thanh sắc nói:

- Các ngươi phong bế cả hòn đảo chỉ sợ là không phải chỉ đến để hỏi ta có phải là không thủ hay không, cần gì phải nhiều lời!

Dùng sự bá đạo của Nhân Ma tộc ở nơi này thì chỉ cần là người bị hiềm nghi thì bất kể là có phải hung thủ hay không cũng khó mà thoát khỏi độc thủ của chúng.

- Như vậy ngươi chính là hung thủ!

Bạch Yểm lạnh lung đánh giá Diệp Trần rồi nói.

- Không sai!

Diệp Trần cũng không có ý định giấu diếm, có giấu diếm cũng không có ý nghĩa.

- Rất tốt, có thể giết chết Cổ Lực nói rõ ngươi cũng có vài phần thực lực. Để Bạch Yểm ta tới lãnh giáo một chút!

Bạch Yểm nghe Diệp Trần mở miệng thừa nhận thì toàn thân sát khí phóng xuất.

- Thích thì cứ tới!

Diệp Trần có phần nắm chắc nhất định sẽ phá vỡ được kết giới bởi vì kết giới kỳ thật cũng là một phương pháp vận dụng của Không gian áo nghĩa, chẳng qua là dùng trận pháp thúc dục mà thôi. Bằng vào Phá Hư Chỉ thì muốn đánh ra một cái thông đạo mở ra một lối thoát cũng không khó. Nhưng hiện tại hắn không thể rời khỏi đây được, bởi vì Mộ Dung Khuynh Thành còn chưa xuất quan, nói rõ là nàng đang ở thời khắc mấu chốt trùng kích lên Bán bộ Ma Vương cảnh giới. Nếu đột nhiên bị gián đoạn thì sau này phải mất tới gian rất lâu mới có thể một lần nữa trùng kích lên cảnh giới Bán bộ Ma Vương.

Cho nên trước mắt chỉ có thể đi từng bước tính từng bước mà thôi.

- Đa Long, ngươi không cần ra tay, ta sẽ đối phó hắn!

Bạch Yểm nói với tên Bán bộ Ma Vương mập mạp.

- Ngươi cẩn thận một chút!

Đa Long nói xong thì lui về sau một bước, ánh mắt hữu ý vô ý liếc về chỗ động phủ Mộ Dung Khuynh Thành đang bế quan tu luyện, hàn quang trong mắt ẩn hiện.

Bạch Yểm cũng không phải là hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch, nên tu luyện vẫn là chân nguyên, bất quá chân nguyên của hắn ẩn chứa đại lượng ma khí, ma khí này hỗn hợp cùng một chỗ với chân nguyên, chẳng những không làm giảm lực phá hoại của chân nguyên mà ngược lại còn khiến nó cuồng bạo hơn.

Theo Bạch Yểm toàn lực vận chuyển chân nguyên, bên ngoài cơ thể của hắn xuất hiện một vòng khí lưu màu xám trắng kịch kiệt xoay tròn xung quanh hắn. Lực áp bách đáng sợ càn quét ra bốn phương tám hướng, xua tan rất nhiều hắc vụ đang vây quanh hòn đảo, một ít hòn tiểu sơn trên đảo cũng bị khí áp của hắn ép thành tro bụi bay toán loạn trong không trung.

- Tu vi này tuy so ra kém Vương Thái Nhất của Hắc Thuỷ liên minh nhưng không kém Bạo Viêm Vương chút nào. Luận lực áp bách thì Bạo Viêm Vương còn kém một chút. Xem ra Nhân Ma tộc không hổ là chúa tể ở Hỗn Loạn Ma Hải này, tài nguyên hẳn là nhiều tới mức không thể tưởng tượng được.

Bán bộ Vương Giả là một quá trình tích luỹ chân nguyên, chân nguyên càng nhiều càng có hi vọng đạt tới Bán bộ Vương Giả đỉnh phong, có cơ hội trùng kích lên Sinh Tử Cảnh. Nếu chân nguyên tích luỹ không đủ thì không thể nào trùng kích lên Sinh Tử Cảnh được.

Bán bộ Vương Giả tích luỹ chân nguyên thập phần khó khăn, nếu dùng Thượng phẩm linh thạch để tu luyện thì cho dù hơn trăm năm cũng chưa

chắc đạt tới cảnh giới Bán bộ Vương Giả đỉnh phong, nếu dùng Cực phẩm linh thạch tu luyện thì tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều. Nhưng tốt nhất vẫn là dùng Thuỷ tinh chân nguyên, nó không khác gì một con đường tắt rút ngắn đi rất nhiều thời gian tu luyện.

Đáng tiếc, Cực phẩm linh thạch rất khó tìm, Ngũ phẩm tông môn cũng không có bao nhiêu, mà Thuỷ tinh chân nguyên thì chỉ có Sinh Tử Cảnh Vương Giả mới có thể chế tạo ra.

Bạo Viêm Vương có thể có được tu vi thâm hậu như vậy là bởi vì hắn ở Thôn Phệ Đảo mỗi tháng đều có không ít Thuỷ tinh chân nguyên để tu luyện. Vương Thái Nhất có tu vi gấp hai lần Bạo Viêm Vương, còn ẩn ẩn có thực lực Bán bộ Vương Giả tối cường giả thì cũng là bởi vì hắn là một nhân vật trọng yếu của Hắc Thuỷ liên minh, Thuỷ tinh chân nguyên không sợ thiếu.

Lôi Linh Vương ở Chân Linh Đại Lục mới là hàng thật giá thật là một trong những Bán bộ Vương Giả tối cường giả. Hắn không thể nào có vô số Cực phẩm linh thạch để tu luyện, mà Thuỷ tinh chân nguyên càng không có khả năng. Đoán chừng là hắn có cơ duyên nào đó đạt được một bảo vật có thể làm tăng lên tu vi, dù sao tuổi của hắn cũng không lớn, nếu dựa vào tích luỹ thì tối thiểu cũng phải mất mấy chục năm mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy.

Cho nên, Diệp Trần rất rõ ràng, võ giả tu luyện thì thiên phú là rất trọng yếu nhưng tài nguyên cũng quan trọng không kém. Ví dụ như ở cảnh giới Bán bộ Vương Giả, nếu ngươi có được tài nguyên sung túc, thì tốc độ tăng trưởng tu vi phải nhanh hơn thường nhân gấp mười lần, mấy chục lần!

"Oanh!"

Bạch Yểm bước tới một bước, năng lượng chấn động bốn phía, hắn khẽ quát một tiếng, hai tay hoá thành vô số thủ ảnh, hướng Diệp Trần phát động công kích mãnh liệt.

Không gian trước mặt Bạch Yểm thoáng vặn vẹo, đại lượng khí kình

xám bạch sắc như những đạo phong nhận sắc bén kích bắn ra, có xoay tròn bắn tới, có mạnh mẽ bổ xuống, có đâm thẳng, có va chạm cải biến quỹ tích ... trong nháy mắt, rậm rạp chằn chịt xám, bạch khí kình như một cái thiên la địa võng bao phủ xuống thân hình Diệp Trần.

Ánh mắt Diệp Trần trở nên sắc bén, đem quỹ tích của từng đạo khí kình nhìn rõ trong mắt sau đó mới rút Lôi Kiếp Kiếm ra, vừa đâm, vừa chém vừa quét ... xám bạch sắc khí kình tuy nhiều nhưng không có một đạo nào có thể tiếp cận Diệp Trần trong vòng một trượng, phảng phất như một trượng này là một cái tuyệt đối lĩnh vực, bất kỳ vật gì cũng không thể tới gần.

"Choang!"

Trong hư không, một số khì kình va chạm vào nhau, lần nữa cải biến lộ tuyến công kích.

Bất quá cũng chỉ là phí công, Linh tê nhất kiếm của Diệp Trần nhanh tới cực hạn, vô thanh vô tức, có một số khí kình rõ ràng tấn công sau lưng Diệp Trần nhưng Diệp Trần lại có thể chăn trước khiến khí kình vừa tới gần phạm vi một trượng quanh hắn đã bị đánh nát, căn bản không thấy được Diệp Trần đã phản kích lúc nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 898: Đánh Bại Bạch Yểm.

Kiếm pháp của Diệp Trần dưới Sinh Tử Cảnh đã đạt tới cảnh giới quỷ thần khó lường, bất luận công kích kỹ xảo nào đều không thể dùng được trước mặt hắn.

Tựa hồ biết rõ điểm này, Bạch Yểm cũng buông tha cho khoái kích, cải biến thành trọng kích sát chiêu.

- Hư Vô Bách Kích Trảm!

Bạch Yểm hét lớn một tiếng, cánh tay phải của hắn lập tức biến thành một thanh cốt nhận, mặt ngoài cốt nhận cũng có xám bạch sắc khí lưu lượn lờ, hướng Diệp Trần phát ra một kích tuyệt cường.

"Xoẹt!"

Xám bạch sắc đao khí dùng khí thế vô cùng bá đạo tấn công.

Thân hình Diệp Trần nghiêng nghiêng bây lên trên, đón đầu đao khí, một kiếm quét tới, Kim Chi Liên Y chấn động, phá huỷ sát chiêu của Bạch Yểm.

Cùng lúc đó, tay trái Diệp Trần cũng làm tạo thế một kiếm chỉ điểm tới Bạch Yểm.

- Đi!

Tàn Huyết kiếm ra khỏi vỏ, hoá thành chín đạo kiếm ảnh bắn thẳng tới Bạch Yểm.

- Ngự kiếm công kích!

Bạch Yểm chấn động, đây là một kiếm thuật đã thất truyền, hắn cũng đã từng nghe nói đến. Nghe nói từ thời cổ đại, là thời đại của kiếm khách, thời gian đó kiếm khách vô cùng nhiều mà Ngự Kiếm Thuật thời kỳ đó cũng có rất nhiều sắc thái truyền kỳ. Kiếm thuật này đối với yêu cầu về Linh hồn lực cực kỳ cao, nếu không phải người có thiên phú về Linh hồn lực thì không thể phát huy được tinh tuý của môn kiếm thuật này. Phi kiếm thông qua Ngự Kiếm Thuật thi triển có tốc độ vô cùng nhanh, thường thường địch nhân còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một kiếm xuyên tim, hoặc là một kiếm mất đầu, khó lòng phòng bị. Nếu có thể tu luyện tới cảnh giới cao nhất, thì một lần có thể đạt tới tám mươi mốt kiếm tề phát, khiến cho người nghe đã sợ mất mật, tránh xa thật xa.

Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần tuy chỉ đạt tới chín kiếm tề phát nhưng không nên xem thường, bởi vì tốc độ của phi kiếm quả thật rất khủng bố.

Căn bản không kịp ra chiêu ngăn cản, Bạch Yểm đưa hai tay lên bắt chéo trước mặt, thân thể cuộn lại thành một khối, xám bạch sắc khí lưu điên cuồng xoay tròn quanh người hắn khiến hắn trông giống như một khối xám bạch sắc quang cầu.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

"Xoẹt!"

Chín đạo kiếm ảnh đại bộ phận đều bị đẩy lui, chỉ có bản thể Tàn Huyết kiếm có lực công kích mạnh nhất, thoáng cái đã đâm thủng hộ thể chân nguyên của Bạch Yểm, tiếp tục muốn tấn công lên thân thể của hắn.

- Cút cho ta!

Thân hình đang cuộn tròn của Bạch Yểm mở rộng ra, chân nguyên trong cơ thể mạnh mẽ vận chuyển xuất ra, phảng phất như một vầng thái dương màu xám trắng đang phát ra toàn bộ năng lượng của mình, đánh lên bản thể của Tàn Huyết kiếm.

- Chân nguyên thật mạnh mẽ!

Trong mắt Diệp Trần hơi híp lại, một kiếm này của hắn đã đủ có thể ám sát đại bộ phận Bán bộ Vương Giả. Hơn nửa tháng trước, tên trung niên Nhân Ma kia sau khi hoàn toàn ma hoá đối mặt với công kích của Ngự Kiếm Thuật cũng không thoát khỏi bị tổn thương, không ngờ Bạch Yểm so với tên trung niên Nhân Ma kia sau khi hoàn toàn ma hoá còn mạnh hơn không ít, Ngự Kiếm Thuật không có hiệu quả đối với hắn.

Sau khi đánh bay bản thể của Tàn Huyết kiếm, Bạch Yểm vội vàng lui lại phía sau, trên cánh tay của hắn có một vết kiếm thương nhàn nhạt, vết kiếm này chỉ làm bị thương da thịt, kiếm khí ẩn chứa bên trong sớm đã bị chân nguyên của hắn bức ra ngoài. Cái này còn bởi vì Diệp Trần chỉ mới có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nếu Diệp Trần đã đột phá lên Bán bộ Vương Giả thì chỉ một kiếm này cũng đủ để diệt sát hắn rồi.

- Bạch Yểm, ngăn cản hắn!

Đúng lúc này, Đa Long đột nhiên dùng chân nguyên truyền âm cho Bạch Yểm.

- Ngươi muốn làm gì?

Bạch Yểm cũng truyền âm hỏi lại.

- Chỗ kia có đồng bạn của hắn, có lẽ là đang bế quang tu luyện, chỉ cần bắt được đồng bạn của hắn thì sẽ khẽ hắn ném chuột sợ vỡ lọ, chúng ta cũng có thể dễ dàng bắt sống được bọn chúng trở về!

Đa Long và Bạch Yểm đều hiểu được nếu có thể bắt sống Diệp Trần thì so với việc có thể giết chết Diệp Trần tốt hơn nhiều, hiện tại Đa Long cũng đã xác định được vị trí cụ thể của đồng bạn Diệp Trần.

- Hảo!

Bạch Yểm khẽ gật đầu, hắn cũng không phải là người quang minh chính

đại gì, vì mục đích không từ thủ đoạn chính là phong cách hành sự của đại bộ phân Nhân Ma bọn hắn.

"Ông!"

Trong tay Bạch Yểm nhiều thêm một cái thiết thuẫn cực lớn, hắn thầm nghĩ: "Cận chiến mới là ưu thế của Nhân Ma chúng ta, kế tiếp để xem ngươi làm sao có thể ngăn cản?"

"Vụt" một tiếng, Bạch Yểm tay cầm thiết thuẫn phóng tới chỗ Diệp Trần.

- Nếu tiếp tục kéo dài thì không phải là biện pháp, nơi này đã bị phát hiện, thời gian càng dài thì đám Nhân Ma tộc sẽ càng chạy tới càng nhiều, trước hết giải quyết hai tên này đã!

Diệp Trần đã hạ sát tâm, không định kéo dài thời gian thêm nữa.

- Tàn Nguyệt!

Hai tay cầm kiếm, Diệp Trần bổ mạnh một kiếm xuống, một đạo kiếm khí hình loan nguyệt bắn mạnh ra, trong hư không rõ ràng lưu lại một vết kiếm thật sâu, thật lâu không tiêu tan.

Đối mặt một kiếm này, Bạch Yểm cảm giác như cả thiên địa đều đã không còn, hình dáng của Diệp Trần cũng không còn, hắng giống như lọt vào một thế giới trống rỗng, không hề có giới hạn, trước mặt chỉ có một đạo hắc sắc kiếm kình toả ra khí tức lạnh thấu xương.

- Nhất định phải đỡ được!

Bạch Yểm bỏ qua công kích, thiết thuẫn cực lớn ngăn trước người, thân thể hắn núp phía sau, chân nguyên điên cuồng rót vào trong thiết thuẫn khiến cho xám bạch sắc khí kình trên bề mặt thiết thuẫn nhanh chóng phóng đại, phảng phất như một toà tiểu sơn chắn trước người hắn.

"Ầm! Ầm! ..."

Hoả tinh liên tục bắn ra, thiết thuẫn trong tay Bạch Yểm đã xuất hiện vết rách, vết rách dùng vết kiếm ở giữa làm trung tâm lan ra bốn phía, âm thanh kim loại gãy vỡ liên tục vang lên, nếu không phải chân nguyên của Bạch Yểm đủ cường thì thiết thuẫn sớm đã nghiền nát rồi.

"Oanh!"

Bạch Yểm cùng thiết thuẫn của hắn bắn mạnh ra sau, hắn tới cũng nhanh mà lùi cũng cực nhanh, hơn nữa còn lăng không phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Bên kia, ngay sát na Diệp Trần thi triển Tàn Nguyệt thì tên Đa Long cũng cực tốc phóng tới chỗ Mộ Dung Khuynh Thành bế quan.

Nhưng hắn không ngờ là Bạch Yểm lại bị đánh bại nhanh như vậy, thời gian cho hắn không được nhiều lắm, hắn trước hết phải trước một bước bắt được đồng bạn của Diệp Trần thì mới có thể uy hiếp được Diệp Trần.

- Cút!

Khi Diệp Trần phát hiện hành động của Đa Long thì đối phương đã cách động phủ của Mộ Dung Khuynh Thành không xa, kiếm khí bình thường khó có thể đuổi kịp. Thần sắc Diệp Trần lạnh lẽo, ngón trỏ tay trái duỗi ra, Phá Hư Chỉ bắn thẳng tới Đa Long.

Quỹ tích của một chỉ này không thể thấy rõ được, nhưng chỉ thoáng cái không gian quanh thân Đa LOng đã vặn vẹo, chỉ lực bàng bạc đem đối phương đánh bay ra ngoài, thân hình trên không trung không ngừng xoay tròn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 899: Lục Đại Bán Bộ Nhân Ma Vương.

"Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! ..."

Sau một chỉ hiệu quả, Diệp Trần liên tục thi triển Phá Hư Chỉ, không gian xung quanh tên Đa Long cũng liên tục vặn vẹo rồi nổ bung ra.

- Chỉ lực thật lợi hại!

Đa Long quá sợ hãi, liên tiếp lui lại phía sau, căn bản khó có thể tới gần động phủ của Mộ Dung Khuynh Thành.

- Đi!

Hét lớn một tiếng, Đa Long không ham chiến mà hướng hắc vụ xung quanh bay vút tới, cũng hướng Bạch Yểm rống lớn một tiếng.

Thần sắc Diệp Trần càng lúc càng lạnh, nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng lực lượng của kết giới thập phần huyền phí, mới vừa tiến vào hắc vụ vài chục thước Diệp Trần đã mất đi tung tích của hai người, mà bản thân hắn cũng sắp mất đi phương hướng trong hắc vụ.

Bất đắc dĩ, Diệp Trần đành phải rời khỏi hắc vụ trở lại không trung trên hòn đảo.

Bên ngoài kết giới, Bạch Yểm không ngừng thổ huyết.

- Chúng ta đã xem thường hắn rồi!

Đa Long thấy bộ dạng này của Bạch Yểm thì sắc mặt âm trầm nói.

Bạch Yểm phất phất tay:

- Ta cần vận công điều tức một chút, đừng cho người khác quấy rầy ta!

Hắn bị thương quá nặng, dù có thể chất Nhân Ma cũng khó mà chịu nổi.

Sau khi hạ xuống trên một tảng đá ngầm cực lớn bên ngoài hòn đảo, Bạch Yểm lập tức ngồi xếp bằng lấy một khoả đan được màu hoả hồng trong Trữ vật linh giới ra nuốt vào, rồi nhắm mắt lại, toàn lực chữa thương.

- Bị thương nặng như vậy sao?

Đa Long vốn cho rằng Bạch Yểm chỉ bị trọng thương bình thường nhưng không ngờ đối phương ngay cả nói chuyện cũng phải cố sức, hơn nữa còn lấy ra Huyết Nguyên Đan có tiếng tăm lừng lẫy trong Nhân Ma tộc. Loại đan dược này chuyên dùng để trị liệu thương thế vô cùng nặng, cho dù bọn họ là Bán bộ Nhân Ma Vương thì cũng chỉ có một khoả, dùng hết thì phải chờ tới năm sau mới có hi vọng có được một khoả nữa.

- Lần này không thể dùng đơn đả độc đấu mà giải quyết được rồi, phải đợi bốn tên kia cùng tới thì mới có thể sử dụng ma vân đánh chết hắn.

Đa Long thầm nghĩ.

Trên đảo, trong kết giới.

Diệp Trần thu hồi Lôi Kiếp Kiếm rồi liếc nhìn động phủ của Mộ Dung Khuynh Thành.

- Không biết tới lúc nào Mộ Dung mới có thể chấm dứt bế quan? Nàng có thành công trùng kích cảnh giới Bán bộ Nhân Ma Vương không?

Diệp Trần có chút do dự, nếu như Mộ Dung Khuynh Thành còn cần rất nhiều ngày nữa mới có thể chấm dứt bế quan thì tình hình nghiêm trọng rồi. Ở chỗ này nhiều thêm một ngày thì càng thêm một phần nguy hiểm, ai cũng không biết được Nhân Ma tộc sẽ phái tới thêm bao nhiêu nhân thủ. Nếu có đại lượng Linh Hải Cảnh Nhân Ma và thêm vài tên Bán bộ Nhân Ma Vương nữa thì hắn cũng chỉ có đường trốn mà thôi. Nhưng hắn còn lo lắng hơn là có

thể Nhân Ma tộc sẽ phái ra một tên Nhân Ma Vương!

Sinh Tử Cảnh Vương Giả là cường giả đỉnh phong ở Chân Linh thế giới, chỉ có đạt tới cảnh giới này mới có thể lên trời xuống đất tự do. Sinh Tử Cảnh Vương Giả rất khó bị giết chết, bọn họ người yếu nhất cũng đều đã luyện thành Đoạn Chi Trọng Sinh, chỉ cần không bị huỷ diệt phần đầu và tâm mạch thì không thể nào chết được. Nếu có thể luyện tới Huyết Nhục Diễn Sinh cảnh giới thì cho dù có bị đánh thành bánh thịt cũng có thể trọng sinh, mà lợi hại nhất là cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh, chỉ cần còn một giọt máu là có thể tuỳ thời trọng sinh!

Nếu bị một tên Nhân Ma Vương đuổi giết tuyệt đối là một chuyện cực kỳ khinh khủng.

- Mặc kệ những cái này, đợi thêm một ngày nữa nếu không được thì đành phải kinh động Mộ Dung, lập tức phá vỡ kết giới rời khỏi đây ngay!

Diệp Trần thầm nghĩ.

- Nhưng mà phá vỡ kết giới ta chỉ có nhất định nắm chắc, cũng không nhất định thành công, nhân cơ hội này nên thoáng tìm hiểu Không gian áo nghĩa thêm một chút. Ta hiện giờ chỉ cách bốn thành Không gian áo nghĩa chỉ một bước ngắn, nói không chừng rất nhanh có thể đạt tới!

Một thành Không gian áo nghĩa tương đương với ba thành áo nghĩa bình thường. Bốn thành Không gian áo nghĩa như vậy có thể tương đương với mười hai thành áo nghĩa bình thường, so với viên mãn áo nghĩa bình thường còn lợi hại hơn, một khi Diệp Trần có thể đạt tới cảnh giới này thì chỉ cần bàng vào Phá Hư Chỉ, uy lực cũng không kém Tàn Nguyệt.

Sau khi trở lại động phủ của mình, Diệp Trần tiếp tục tham ngộ Không gian áo nghĩa,

Trong động phủ của Mộ Dung Khuynh Thành, tần suất rung động của hắc quang ngày lúc càng nhanh, bạch vụ đã tràn ngập cả không gian động

phủ, hơi nóng hầm hập, đưa tay không thấy được năm ngón.

Trong động phủ, toàn thân Mộ Dung Khuynh Thành cũng bị bao phủ trong bạch vụ dày đặc, màn bạch vụ này chính là bạch vụ từ đầu nàng bốc lên tạo thành. Lúc này sắc mặt của nàng hiện lên sắc đỏ không bình thường, đôi môi nhợt nhat, không còn vẻ ướt át như lúc trước nữa.

Huyết dịch gia tốc lưu động khiến cho dưỡng khí trong cơ thể nàng bốc hơi rất nhanh, cho dù nàng có huyết mạch hoàn mỹ Nhân Ma cũng không chịu được sự mất nước như thế này, dù sao nàng vẫn còn là huyết nhục thân thể mà không phải là năng lượng thể, mà nước đối với huyết nhục tính mạng thập phần trọng yếu.

Thời gian từ từ trôi qua, hơi nước từ trên người Mộ Dung Khuynh Thành bốc ra càng lúc càng nhiều, môi nàng cũng bắt đầu khô nứt, mái tóc đen dài mượt mà của nàng cũng dần trở nên xơ xác, hô hấp của nàng càng lúc càng nặng nề.

...

Tối đến, ánh trăng dần treo trên nền trời.

Cả trong lẫn ngoài kết giới đều đang giành giật từng giây từng phút.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Từ phương xa đột nhiên truyền tới một tràng tiếng xé gió với tốc độ cực nhanh, mới đầu còn nghe như có như không nhưng chỉ chớp mắt sau đã có thể nghe rõ ràng.

- Họ đến!

Đa Long lộ ra vẻ mặt vui mừng, vươn người đứng dậy bây lên không trung.

- Ha ha, Đa Long, không ngờ là các ngươi đến trước một bước đó, còn

cẩn thận bố trí Vụ ẩn kết giới!

Hơn hai trăm người bay đến, người nói chuyện là một gã hồng bào Nhân Ma, thân hình khôi ngô cao lớn, trên mặt có một ít lân phiến màu đen.

- Hắc Lân, là do các ngươi tới chậm a!

Đa LOng cười nói.

- Đúng là chậm một chút, bên hướng chúng ta cũng có mấy người hiềm nghi, nhưng thực lực quá yếu, căn bản không phải hung thủ nên ta đã tiện tay giết luôn rồi.

Hắc Lân cũng cười nói.

- Ừm, giết cũng đúng!

- Ồ, Bạch Yểm làm sao lại bị thương? Ai đánh hắn bị thương?

Một tên hôi bào Nhân Ma đứng bên cạnh Hắc Lân ngạc nhiên hỏi.

Hắc Lân nghe vậy cũng đưa mắt nhìn tới.

Sắc mặt Đa Long trầm xuống:

- Chúng ta đã cùng tên hung thủ giết tộc nhân của chúng ta giao thủ, Bạch Yểm là bị hắn đánh bị thương.

- Người này mạnh như vậy? Ngươi nói lại tỉ mỉ ta nghe xem.

Thần sắc Hắc Lân cũng trở nên ngưng trọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 900: Lục Đại Bán Bộ Nhân Ma Vương. (Hạ)

Đa Long đem sự tình một năm một mười nói rõ lại một lần cho hai người nghe.

- Bạch Yểm suýt chết trong tay hắn!

Hắc Lân trầm giọng nói.

Thực lực của Bạch Yểm là mạnh nhất trong đám người bọn hắn, vậy mà cũng thảm bại dưới tay Diệp Trần thì có thể thấy thực lực của Diệp Trần mạnh như thế nào.

- Ta mới đầu còn định đi vào giết chết hắn, xem ra không khả thi rồi!

Tên hôi bào Nhân ma liếc mắt nhìn về phía kết giới nói.

- Đúng vậy, hiện tại Bạch Yểm đang khôi phục thương thế, dựa vào ba người chúng ta cũng không có bao nhiêu nắm chắc, đương nhiên nếu có thêm mấy trăm tộc nhân thì cũng không cần e ngại hắn. Chỉ cần hắn không chạy trốn thì muốn đánh chết hắn cũng không phải khó, nhưng khả năng để hắn chạy thoát rất lớn, một khi để hắn chạy mất thì muốn tìm lại được hắn không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

- Đợi đám người Lam Huyết chạy tới, sáu người chúng ta liên thủ cùng phối hợp với ma vân thì cho dù hắn có là Bán bộ Vương Giả tối cường giả cũng chạy không thoát!

- Ừm, chúng ta ráng đợi thêm một chút đi!

Ba người chọn một khối đá ngầm tuỳ ý ngồi xếp bằng, lẳng lặng chờ đợi.

...

Thời gian nhanh chóng trôi đi, trên hải dương, một vầng sáng màu cam dần dần hiện lên, chỉ thoáng chốc đã toả ra vô số tia nắng ấm bao phủ cả hải dương mênh mông.

Chỗ động phủ của Diệp Trần mạnh mẽ truyền ra một luồng chấn động không gian. Dưới tác dụng của cổ chấn động này, cả ngọn núi đều vặn vẹo, phảng nhất như ngọn núi là do thuỷ nguyên khí hoàn toàn tạo thành, vô cùng huyền ảo.

Không gian chấn động tần suất càng lúc càng cao, ngọn núi cũng càng lúc càng vặn vẹo.

Cuối cùng một tiếng "Oành!" vang lên.

Cả ngọn núi phảng phất như một tấm kính bị gấp thành vô số khối, hỗn loạn một động, trên đống loạn thạch đó, thân hình Diệp Trần đang phiêu phù mà đứng, tóc dài tung bay. Lúc này dùng mắt thường có thể thấy được không gian xung quanh hắn liên tục vặn vẹo; phảng phất như hắn không phải đang hiện diện ở mảnh không gian này vậy.

- Bốn thành Không gian áo nghĩa, thành!

Hai mắt mở ra, trên mặt Diệp Trần không khỏi lộ vẻ mỉm cười vui mừng.

Không gian áo nghĩa trụ cột của Tứ Cực Đại Đế quá trân quý, có thứ này, Diệp Trần so với trước kia tự mình tìm hiểu đã bước lên một cấp độ hoàn toàn khác nhau. Lúc trước hắn lãng phí rất nhiều thời gian, nhưng có Không gian áo nghĩa trụ cột phối hợp thì tốc độ lĩnh ngộ của hắn có thể nói là thần tốc. Nếu chưa hiểu được thì không có gì đáng nói nhưng một khi hiểu được thì sẽ giống như phản ứng tuần hoàn, một đạo hiểu trăm đạo thông.

Bốn thành Không gian áo nghĩa tương đương với mười hai thành áo nghĩa bình thường, chỉ sợ tuyệt đại bộ phân Sinh Tử Cảnh Vương Giả lĩnh

ngộ Không gian áo nghĩa cũng không bì kịp hắn, dù sao ngộ tính của hắn vốn đã hơn thường nhân gấp năm lần, có thêm Không gian áo nghĩa trụ cột thì ưu thế triển hiện quá rõ ràng.

-Tiếp theo ta nên bắt đầu sáng tạo Không gian áo nghĩa kiếm pháp của riêng ta, chỉ có sáng tạo ra thứ của riêng mình thì mới có thể đem Không gian áo nghĩa phát huy được hoàn toàn tác dụng!

Áo nghĩa võ học của người khác thì thuỷ chung vẫn là của người khác, không thể cảm thụ sâu sắc được như của chính mình!

- Hửm? Mộ Dung đã có tiến triển!

Phiêu phù giữa không trng, Diệp Trần cảm ứng được chỗ động phủ của Mộ Dung Khuynh Thành truyền tới ma lực chấn động cường đại, cỗ ma lực chấn động này đã không còn thuộc về cấp độ Linh Hải Cảnh mà đã tiếp cận cấp bậc Bán bộ Vương Giả, rất hiển nhiên, Mộ Dung Khuynh Thành rất nhanh sẽ có thể đột phá được.

...

- Ha ha, các ngươi đều đến rồi à!

Ngay khi Diệp Trần vừa xuất quan thì bên ngoài kết giới lại có thêm một đám Nhân Ma nữa tới, đám Nhân Ma này nhân số cũng là hai trăm lẻ hai người, cộng thêm đám người đã tới trước thì toàn bộ cao thủ Nhân Ma tộc phái ra lần này đã tụ tập đông đủ.

- Chỉ chờ ngươi thôi!

Hắc Lân thở phào một hơi, cười nói.

- Sao vậy? Người bên trong kết giới rất khó đối phó sao? Ngay cả bốn người các ngươi cũng không làm gì được?

Hai tên Bán bộ Nhân Ma Vương mới tới, có một tên có làn da màu lam,

gương mặt biểu lộ đờ đẫn. Người vừa lên tiếng hỏi chính là hắn.

- So với trong tưởng tượng còn khó chơi hơn nhiều, bất quá hiện tại nhân số của chúng ta đã tụ tập đông đủ, cho dù hắn có chắp cánh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn theo chúng ta trở về!

- Bạch Yểm cũng đã trị thương xong!

Lúc này, Đa Long cũng mở miệng nói.

- Ừm, cũng tới lúc rồi!

Ước chừng qua thêm thời gian một chén trà nhỏ, Bạch Yểm vốn đang ngồi xếp bằng trên tảng đá ngầm cũng mở mắt ra, chân nguyên bành trướng ra ngoài, đem tảng đá ngầm hắn ngồi ép thành nát bấy, sóng biển dâng trào! Bạch Yểm vươn người đứng dậy, bây đến bên cạnh năm người, vẻ mặt đầy sát khí, nói:

- Động thủ đi!

- Đi!

Đa Long ra lệnh cho đám Linh Hải Cảnh Nhân Ma mở ra một lổ hổng trên kết giới.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Sáu người lách mình tiến vào trong, sau đó đám Linh Hải Cảnh Nhân Ma cũng theo vào.

Sau đó lổ hổng trên kết giới liền khép lại, bên ngoài chỉ còn lại một trăm lẻ tám tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma phụ trách chống đỡ kết giới.

- Sáu tên Bán bộ Nhân Ma Vương, năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma!

Sắc mặt Diệp Trần hết sức khó coi, hắn không ngờ lại có nhiều cường

địch như vậy. Bạch Yểm vốn đã không kém mà hiện giờ còn tăng thêm năm tên Bán bộ Nhân Ma Vương khác nữa. Huống chi số lượng Linh Hải Cảnh Nhân Ma cũng lên tới năm trăm tên, đủ để quét ngang Bán bộ Vương Giả a!

Diệp Trần giật mình, đám người Bạch Yểm cũng giật mình, nhưng bọn hắn không phải giật mình vì Diệp Trần mà là vì chỗ Mộ Dung Khuynh Thành đang bế quang.

Nơi đó rõ ràng đang truyền ra ma lực chấn động vô cùng tinh thuần. Phải biết rằng ma lực chỉ có hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch mới có thể tu luyện được, nhân loại và các Nhân Ma bình thường căn bản không thể nào tu luyện ra được. Chẳng lẻ đồng bạn của tên này lại là một mỹ nhân có huyết mạch Nhân Ma hoàn mỹ?

Hơn nữa, từ cổ ma lực chấn động này mà xem thì đối phương tựa hộ đang trong lúc đột phá quan trọng, là đột phá tới Bán bộ Nhân Ma Vương trở thành hoàn mỹ Bán bộ Nhân Ma Vương!

Điều này có nghĩa là Mộ Dung Khuynh Thành chính là Bán bộ Nhân Ma Vương hoàn mỹ nhất trong các Bán bộ Nhân Ma Vương, bởi vì nàng tu luyện chính là ma lực mà ma lực vốn đã cao cấp hơn chân nguyên, một Nhân Ma bình thường trong chiến đấu đồng cấp thì rất dễ dàng có thể miễu sát một đối thủ không hề tu luyện ma lực. Đây chính là chênh lệch!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 901: Ma Vân Lục Hợp! (Thượng)

Ngoài ra, sáu người Bạch Yểm vốn là thành viên của Nhân Ma tộc nên cũng biết người có Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ thì có thể thức tỉnh thiên phú. Năng lực của thiên phú sẽ tăng lên theo cảnh giới, càng lúc càng trở nên khủng bố, càng lúc càng khoa trương. Ví dụ như có thiên phú năng lực phòng ngự thì theo cảnh giới tăng lên, tầng phòng ngự này sẽ càng lúc càng cường đại cho dù địch nhân có tu vi cao hơn rất nhiều cũng không dễ dàng phá vỡ được.

Lần này bọn hắn tới đây mục đích chỉ là muốn bắt hoặc giết chết hung thủ, nhưng không ngờ lại gặp được một Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ.

Sáu ngươi đưa mắt nhìn nhau.

- Ha ha ha ...

Hắc Lân lớn tiếng cười ha hả, nói với năm người kia:

- Đây đúng là vận khí của chúng ta, Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ cho dù ở Hỗn Loạn Ma Hải chúng ta cũng chỉ có thể bồi dưỡng được hai người, một có tu vi Linh Hải Cảnh trung kỳ, một vẫn còn là Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, nếu có thể bắt người này mang về thì đám người tộc trưởng nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh, Thuỷ tinh chân nguyên và Cực phẩm linh thạch chắc chắn không thiếu!

- Không biết nàng ta từ đâu đến? Ngoại trừ Hỗn Loạn Ma Hải ra, chẳng lẽ còn Nhân Ma gia tộc khác có thể bồi dưỡng được Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ sao?

Đa Long nghi vấn.

Tên Nhân Ma da xanh vốn được gọi là Lam Huyết nói:

- Ở Hỗn Loạn Ma Hải ta có thập đại Nhân Ma gia tộc nhưng kỳ thật ở thời cổ đại Nhân Ma tộc chúng ta đâu chỉ có mười gia tộc, lúc đó ít nhất cũng trên trăm gia tộc, nhưng theo tuế nguyệt trôi qua, một vài gia tộc đã dần xuống dốc rồi hoàn toàn biến mất, cũng có một vài gia tộc luôn ẩn thân trong bóng tối. Không phải ở Chân Linh Đại Lục còn có một cái Vũ Văn gia tộc sao? Nghe nói Vũ Văn gia tộc cũng có hai Nhân Ma Vương toạ trấn, nàng nói không chừng là người của Vũ Văn gia tộc!

- Quản đếch gì cái Vũ Văn gia tộc đó, chẳng lẽ bọn chúng còn dám đối chọi với thập đại gia tộc chúng ta sao? Lúc trước, kế hoạch của tộc trưởng không phải là muốn tiến vào Chân Linh Đại Lục đem Vũ Văn gia tộc di dời tới đây để cho Nhân Ma tộc chúng ta trở thành thập nhất đại Nhân Ma gia tộc sao? Nếu bọn chúng có thể bồi dưỡng được Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ thì cũng nên vì Nhân Ma tộc mà thuần phục!

- Ha ha, xem ra thời kỳ phục hưng của Nhân Ma tộc chúng ta đã đến rồi, Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải chúng ta cuối cùng sẽ có một ngày thống nhất cả Chân Linh Đại Lục này!

Diệp Trần nghe thấy mấy người này nói chuyện thì không khỏi nhíu mày, hắn không ngờ được bàn tay của đám Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải này lại thò ra xa như vậy, còn đánh chỉ ý lên Nhân Ma gia tộc trên Chân Linh Đại Lục. Nếu Vũ Văn gia tộc di chuyển tới đây thì Mô Dung gia tộc cùng với những Nhân Ma gia tộc khác khẳng định cũng chạy không thoát! Dù sao thực lực của họ quá yếu, không có khả năng đối kháng với thập đại Nhân Ma gia tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải này. Đừng nói là bọn họ, bất kỳ một thế lực nào ở Chân Linh Đại Lục từ bên ngoài nhìn vào cũng không thể nào so được với Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải!

Mộ Dung Khuynh Thành bị bọn chúng nhìn chằm chằm tuyệt đối mà một việc vô cùng rắc rối.

- Ta chủ quan rồi, nếu sớm biết như vậy thì ta tình nguyện phá hư đột

phá của Mộ Dung để rời khỏi chỗ này!

Diệp Trần híp mắt lại, hàn quang bắt đầu vũ động.

- Nhưng theo sử sách của Nhân Ma tộc chúng ta lưu lại thì Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ một khi có thể đột phá lên hoàn mỹ Bán bộ Nhân Ma Vương thì chiến lực vô song, bằng sáu người chúng ta và năm trăm tộc nhân Linh Hải Cảnh ở nơi muốn đánh bại hoặc giết chết nàng thì không khó, nhưng muốn bắt nàng thì không dễ!

Hôi bào Nhân Ma cau mày nói.

Bạch Yểm phát thanh âm đầy sát khí, nói:

- Không cần phải phiền phức lôi thôi như vậy, chúng ta cứ toàn lực đánh nàng trọng thương rồi cứ thế mang nàng về là được!

- Cũng đúng, cho dù nàng có trở thành Bán bộ Nhân Ma Vương thì cũng cần phải có thời gian để quen thuộc lực lượng mới, không có khả năng vừa đột phá đã có thể vận dụng lực lượng tự thân đến cực hạn được.

Đa Long gật gật đầu nói.

Sáu người không hề có ý định gây trở ngại quá trình đột phá của Mộ Dung Khuynh Thành, dù sao Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ đột phá cũng không phải chuyện đùa, một khi bị cắt đứt giữa chừng thì ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Nếu bất cẩn mang theo một phế vật trở về thì bọn hắn chỉ có nước lãnh chịu sự trừng phạt khủng bố mà thôi. Cho nên, bọn hắn chỉ có thể cố gắng đợi cho Mộ Dung Khuynh Thành đột phá xong mới động thủ bắt sống nàng. Dù sao bọn hắn cũng có ưu thế về quân số, căn bản không hề lo lắng gì.

- Trước đó, chúng ta cứ giải quyết cái tên phiền toái kia đi đã!

Bạch Yểm nhìn về phía Diệp Trần, hai mắt đầy lãnh ý nói.

- Đã có Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ thì tên này cũng không cần lưu lại, tránh để sinh chuyện!

Hắc Lân cười lạnh, nói.

- Xem ra các ngươi rất tự tin!

Diệp Trần âm trầm tích súc năng lượng, Huỷ Diệt kiếm ý đang nội liễm trong hồn hải cũng tuỳ thời chuẩn bị phát tiết!

- Ngươi cảm thấy bằng vào thực lực liên hợp của chúng ta mà còn không đủ lòng tin sao?

Lam Huyết mỉa mai nhìn Diệp Trần, nói.

- Đừng nói nhảm với hắn nữa, cùng động thủ giết hắn đi!

Năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma liên thủ công kích tạo thành lực phá hoại cực lớn, một lần cũng đủ có thể huỷ diệt cả hòn đảo này, cho nên sáu người quyết định tự mình động thủ đánh chết Diệp Trần. Với khả năng khống chế của bọn hắn thì chỉ cần thoáng chú ý một chút thì sẽ không tạo thành áp lực quá lớn cho hòn đảo.

- Hảo, ta cũng muốn giết sạch các ngươi!

Thân hình Diệp Trần đột nhiên nghiêng về phía trước, Lôi Kiếp Kiếm không hề có dấu hiệu gì đã nằm trong tay hắn, sau đó hướng sáu người phát ra một kiếm Tàn Nguyệt.

"Ngân!"

Hắc sắc loan nguyệt kiếm kình phảng phất như muốn thôn phệ của thiên địa, cả không trung đều trở nên hôn ám, mất đi ánh sáng soi rọi. Nương theo kiếm kình, Huỷ Diệt kiếm ý thuần tuý cũng dũng mãnh tràn ra, phảng phất như phong bạo đột nộ.

Giờ khắc này, Diệp Trần đã đem lực lượng của hắn phát huy tới cực

hạn!

- Đáng chết, cẩn thận!

Bạch Yểm đã từng nếm qua sự lợi hại của một chiêu này nên hắn quát lớn một tiếng, xám bạch sắc chân nguyên từ trong cơ thể hắn nhánh chóng bành trướng, cuồn cuộn phóng tới phía trước.

Mấy người còn lại cũng đã từ miệng của Đa LOng biết được Diệp Trần một một chiêu kiếm pháp cực kỳ cường đại, đối mặt với một chiêu này, nhất định không thể khinh thường, phải liên thủ phòng ngự, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên cả năm người đều vận chuyển chân nguyên tới cực hạn, đồng loạt phát ra tụ hợp với chân nguyên của Bạch Yểm một chỗ hình thành một dòng thất thải ban lan đại hà chân nguyên, chắn trước hắc sắc kiếm kình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 902: Ma Vân Lục Hợp! (Hạ)

"Ầm! Ầm! ..."

Hắc sắc kiếm kình chém lên chân nguyên đại hà bạo phát ra lực lượng vô cùng khủng bố khiến cho kết giới xung quanh liên tục vặn vẹo, trùng trùng điệp điệp hắc vân liên tiếp bị chôn vùi để lộ ra một quảng trống lớn.

Nhật nguyệt vô quang, thiên địa biến sắc!

Toàn bộ Linh Hải Cảnh Nhân Ma đứng quan chiến đều chấn động đến mất cả cảm giác, không cảm thụ được bất kỳ động tĩnh nào, phảng phất như mảnh thời không nơi này đã hoàn toàn ngưng trệ.

"Đông!"

Không biết qua bao lâu, có lẽ là rất dài, có lẽ cũng chỉ trong nháy mắt, mọi người mới khôi phục lại tri giác. Nhưng tràng nổ mạnh kế tiếp lại khiến cho bọn họ choáng váng đầu óc, hết thảy trước mắt đều chỉ là màu đen, suýt nữa đã từ trên không trung ngã dúi xuống đất.

Sáu người Bạch Yểm đứng mũi chịu sào, thân bất do kỷ bay ngược ra sau, khoé miệng tiết ra một tia máu tươi, sắc mặt tái nhợt!

Mà Diệp Trần cũng lui ra sau hơn mười bước, quần áo phấp phới.

- Mạnh như vậy? Hợp lực của sáu người chúng ta mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn trở, nếu một đấu một thì chẳng phải là hữu tử vô sinh sao?

Hắc Lân vô cùng kinh hãi.

Đa Long nói:

- Xuất ra Ma Vân Tác đi, nếu không chúng ta muốn đánh chết hắn khả năng rất thấp, trừ khi để cho toàn bộ năm trăm tộc nhân đồng thời ra tay.

- Ừm, tên này nhất định phải dùng Ma Vân Tác đối phó mới được!

Ánh mắt tên hồi bào Nhân Ma loé lên một tia u ám, trong tay đột nhiên xuất hiện một đoạn hắc sắc toả liên (xích), ở phần đầu có một cái móc câu nối liền với toả liên, phần đuôi có một vòng tròn không liền nhau, trên vòng tròn còn có một cái mắt xích tựa hồ như dùng để gắn vật gì vào đó.

Toả liên rõ ràng là một kiện bảo khí phát ra ba động thập phần cường đại, nhưng bằng vào nhãn lực của Diệp Trần thì sợi toả liên thì là một kiện Bán Cực phẩm bảo khí, không biết có bí mật gì?

- Kết nối!

Lam Huyết hét to một tiếng.

"Cạch cạch cạch ..."

Một màn ly kỳ phát sinh, cái mắt xích ở phần đuôi toả liên trong tay sáu người lại có thể kết nối với nhau, hoàn toàn đan xen khiến cho toả liên trong tay sáu người thành một thể.

- Giết!

Sáu người đồng thời nắm lấy toả liên lăng không quăng tới Diệp Trần.

"Oành!"

Một ngọn núi chỉ bị một sợi toả liên thoáng quét qua đã lập tức hoá thành mạt phấn tung bay khắp nơi.

Năm sợi toả liên còn lại không hề phân biệt trước sau, đồng thời công kích tới Diệp Trần, trên bề mặt của toả liên, hắc khí lưu chuyển không ngừng, khiến cho toả liên trông rất thô giống như năm đầu hắc sắc giao long muốn đem Diệp Trần xoắn thành từng mảnh nhỏ.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Thân hình Diệp Trần loé lên, nắm Lôi Kiếp Kiếm liều mạng chém mạnh về phía năm sợi toả liên.

Nhất thời, một cỗ lực lượng vô cùng khủng bố từ trên toả liên truyền tới, thông qua Lôi Kiếp Kiếm truyền vào trong thân thể Diệp Trần, khiến Diệp Trần bị đẩy mạnh ra sau. Tuy nói đã có chuẩn bị nhưng Diệp Trần không ngờ uy lực của toả liên lại mạnh như vậy, có lẽ toả liên không hẳn là Bán Cực phẩm bảo khí mà phải là Nguỵ Cực phẩm bảo khí mới đúng.

Sáu người hợp lực thi triển Nguỵ Cực phẩm bảo khí tuy hành động có chút bất tiện nhưng chân nguyên lại vô cùng sung túc, dù sao chân nguyên của sáu người hợp lại không phải chân nguyên của một người có thể so sánh được. Diệp Trần rốt cuộc đã hiểu được tác dụng của Ma Vân Tác theo lời sáu người bọn chúng nói. Có Ma Vân Tác này thì sáu người hoàn toàn có thể cùng Bán bộ Vương Giả tối cường giả ngạnh kháng a!

- Cái gì, không đánh chết hắn? Cũng không thể khiến hắn bị thương?

Đa Long cả kinh.

- Thì ra là thế, trên người hắn có Nguỵ Cực phẩm phòng ngự bảo khí, khó trách không hề bị thương.

Bạch Yểm thấy trên bề mặt hộ thể chân nguyên của Diệp Trần có Thanh Đồng phù văn thì liền hiểu được nguyên do.

- Hừ, cho dù Nguỵ Cực phẩm phòng ngự bảo khí thì thế nào? Tu vi của hắn chẳng quả chỉ mới là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, căn bản không cách nào phát huy được toàn bộ uy lực của Nguỵ Cực phẩm phòng ngự bảo khí, hơn nữa muốn thúc dục Nguỵ Cực phẩm phòng ngự bảo khí cần phải có đại lượng chân nguyên, hắn có thể chống đỡ được mấy lần?

- Giết!

Nghĩ đến đây, sáu người tiếp tục vung toả liên lên, công kích Diệp Trần, hắc sắc khí lưu trên toả liên gặp phải cái gì là phá huỷ cái đó.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Diệp Trần không ngừng huy kiếm phản kích, bởi vì kiêng kỵ lực sát thương của toả liên nên hắn chỉ có thể cách không phát ra kiếm khí để ngăn cản toả liên.

Nhưng mà kiếm khí cách không phát ra dù sao cũng kém hơn bản thể bảo kiếm công kích nên chỉ có thể thoáng ngăn đỡ được một sát na liền bị toả liên nghiền nát.

Bất đắc dĩ, Diệp Trần mỗi lần cứng đối cứng với toả liên khí huyết đều sôi trào, cấp tốc lui lại phía sau.

- Chết đi!

Bạch Yểm cùng với Hắc Lân có tu vi cao nhất trong sáu người nên hai đoạn toả liên trong tay hai người như song long xuất hải, một trái một phải công kích Diệp Trần. Sự liên hợp của Ma Vân Tác mang đến áp lực rất đáng sợ khiến không gian xung quanh Diệp Trần đều đông lại, khó có thể né tránh.

Giờ khắc này, Diệp Trần đã bất chấp tất cả, liên tiếp phát ra bốn đạo Phá Hư Chỉ đánh lên hai đoạn toả liên. Không gian lập tức vặn vẹo, Ma Vân Tác tuy rằng cường đại nhưng cũng bị Phá Hư Chỉ làm cho chệch đi quỹ tích công kích.

- Không gian áo nghĩa!

Đồng tử Hắc Vân co rút lại.

- Không gian áo nghĩa của hắn lại mạnh hơn trước rất nhiều!

Đa Long là người duy nhất chứng kiến được Phá Hư Chỉ của Diệp Trần,

lúc này hắn có thể nhận ra được Phá Hư Chỉ của Diệp Trần đã cường đại hơn nhiều, cho nên mới có thể đem lộ tuyến công kích của Ma Vân Tác làm chệch đi.

Thân hình hướng phía sau nhanh chóng lướt đi, một chút thời gian Diệp Trần cũng không dám lãng phí, từ trong Trữ vật linh giới lấy ra hai khoả Thượng Thanh Đan, một khoả nuốt vào bụng, một khoả giấu trong miệng. Thượng Thanh Đan này chính là Bán Cực phẩm đan dược mà Long Thần Thiên Cung cấp cho hắn, chẳng những có thể nhanh chóng khôi phục chân nguyên mà còn không có tác dụng phụ, đáng tiếc là chỉ có một lọ, dùng một khoả là thiếu một khoả nên bình thường hắn không nỡ sử dụng.

Thương Thanh Đan vừa vào trong bụng liền như một thanh tuyền xuôi theo tứ chi bách hải nhanh chóng khôi phục chân nguyên đang dần hao mòn của Diệp Trần.

- Đồng loạt ra tay, thi triển Lục Hợp Trận, hắn có Bán Cực phẩm đan dược khôi phục chân nguyên.

Lam Huyết thấy khí tức chân nguyên của Diệp Trần lại trở nên cường thịnh thì lập tức biến sắc, lớn tiếng nói với năm người còn lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 903: Mộ Dung Khuynh Thành Tấn Cấp.

- Lại phải vận dụng Lục Hợp Trận để giết hắn, hắn có chết cũng đáng được tự hào!

Sự khó chơi của Diệp Trần đã khiến cho thần sắc của sáu người đều ngưng trọng. Ma Vân Tác chính là bảo khí truyền thừa của Nhân Ma tộc, có thể chia làm sáu phần cũng có thể tổ hợp thành một kiện Nguỵ Cực phẩm bảo khí, tương ứng với Ma Vân Tác còn có một bộ Lục Hợp Trận pháp. Lục Hợp Trận kết hợp với Ma Vân Tác chẳng những có thể vây khốn địch nhân mà còn có thể làm cho địch nhân bị dày vò cho kiệt lực rồi bị xoắn giết. Chiêu này vốn dùng để đối phó với Bán bộ Vương Giả tối cường giả nhưng không ngờ lần này lại phải dùng trên người một tên chỉ có ti vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong như Diệp Trần!

Sáu người tiêu hao cũng đã không ít, vận dụng Lục Hợp Trận yêu cầu đối với chân nguyên rất lớn, cho nên sau người đồng thời nuốt vào một viên đan dược để khôi phục chân nguyên.

- Lục Hợp Trận! Phong bế thiên địa!

Sáu người phân ra sáu hướng đem Diệp Trần vây vào giữa tạo thành trận hình Lục Hợp Trận, hắc sắc khí lưu khủng bố mênh mông trên toả liên thông qua sáu người phát ra hình thành lục đạo hắc sắc khí trụ liên tiếp với nhau tạo thành một cái hắc sắc quang mạc phong bế Diệp Trần ở bên trong, không đường nào có thể trốn ra được.

Thân ở trong Lục Hợp Trận, Diệp Trần đã không còn nhìn thấy cảnh tượng trên đảo, xung quanh chỉ toàn là hắc khí cuồn cuộn như vô cùng vô tận.

- Trận pháp thật huyền diệu!

Chân nguyên của Diệp Trần đã khôi phục được tám phần nên tạm thời không phải lo lắng chân nguyên bị khô kiệt, nhưng tình thế trước mắt lại khiến hắn không thể lạc quan được.

Trong không gian hu vô tràn ngập hắc khí này, bỗng nhiên có một sợ toả liên lượn lờ hắc khí không biết từ phương hướng nào công kích đến Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không dám liều mạng dùng Phá Hư Chỉ làm vặn vẹo quỹ tích công kích của toả liên. Nhưng sau một khắc, lại có thêm năm sợi toả liên khác đột nhiên xuất hiện, bởi vì nhìn không được xuất phát điểm của toả liên nên Diệp Trần phản ứng luôn chậm một nhịp, trong năm sợi toả liên hắn chỉ có thể tránh được ba sợi, còn hai hai sợi vẫn như ác long giương nanh múa vuốt xông đến.

- Kiếm quang phi hành thuật!

Sau lưng ngưng tụ ra kiếm dực, thân hình Diệp Trần loé lên hiểm hiểm tránh được công kích của hai sợi toả liên.

"Vù vù vù ..."

Một lần công kích thất bại, lần công kích thứ hai đã đến, sáu sợi toả liên vần vũ trong hư không tạo thành một cái thiên la địa võng, mà Diệp Trần phảng phát như khỉ đu dây, tuỳ thời đều có thể bị đánh trúng.

- Tiếp tục như vậy không được, chẳng lẽ phải dùng Thiên Hạt Kiếm?

Thân ở trong Lục Hợp Trận, Diệp Trần đã rơi vào hạ phong, sớm muộn cũng sẽ bị đánh bại mà chết. Giờ khắc này ngoại trừ Thiên Hạt Kiếm ra thì Diệp Trần đã không còn thủ đoạn nào khác để có thể phá vỡ được Lục Hợp Trận này, nhưng nếu vận dụng Thiên Hạt Kiếm thì hậu quả rất lớn.

Thiên Hạt Kiếm chính là bội kiếm của Thiên Hạt Vương dưới trướng Tứ

Cực Đại Đế, bên trong ẩn chứa Tử Tinh Thiết một trong thập đại kỳ thiết, kiếm khí một khi thôi phát lập tức có thể khiến cho vật thể tiếp xúc tới nó bị kết tinh hoá thành mảnh nhỏ, uy lực vô cùng bá đạo, mạnh mẽ hơn những Cực phẩm bảo khí bình thường khác.

Nhưng mà, với chân nguyên của Diệp Trần thì chỉ có thể sử dụng được Thiên Hạt Kiếm một lần, sau một lần đó thì chân nguyên sẽ hoàn toàn khô kiệt. Tuy nói hắn có Thần Long Chương, bên trong có ba thành chân nguyên của hắn, tuỳ thời có thể bổ sung thêm vào nửa lọ Thượng Thanh Đang thì cũng có thể rất nhanh khôi phục được chân nguyên. Nhưng chớ quên, bên ngoài vẫn còn có năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma, dù hắn có thể phá được Lục Hợp Trận, giết chết sáu tên Bán bộ Nhân Ma Vương thì vẫn phải đối mặt với năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma đó. Một kích liên thủ của năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân ma tuyệt đối là huỷ thiên diệt địa, đừng nói là hắn, cho dù là Bán bộ Vương Giả tối cường giả cũng chỉ có chết!

Chưa nói đến những vấn đề này, khi Thiên Hạt Kiếm vừa ra thì Diệp Trần nhất định phải đem toàn bộ người chứng kiến diệt khẩu, bởi vì Thiên Hạt Kiếm quá trân quý, đám Nhân Ma này nếu có người có thể thoát trở về báo tin tức cho Nhân Ma Vương trong Nhân Ma tộc bọn chúng thì đến lúc đó người đuổi giết hắn không còn là Linh Hải Cảnh và Bán bộ Nhân Ma Vương nữa mà là chân chính Nhân Ma Vương. Với thực lực của hắn hiện nay, đối mặt với cường giả như Nhân Ma Vương thì chỉ có một con đường chết!

Mà hắn có thể hoàn toàn diệt sát tất cả đám người ở đây sao? Rõ ràng là không thể!

Khả năng lớn nhất chính là hắn diệt sát sáu tên Bán bộ Nhân Ma Vương, sau đó bị năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma diệt sát, khả năng này cao tới chín thành!

- Mặc kệ đi, hiện tại ta vẫn chưa tới thời khắc sinh tử tồn vong, nếu đến bước đường cùng, cho dù chết ta cũng sẽ lấy Thiên Hạt Kiếm ra đùa chết bọn ngươi!

Lo trước lo sau không phải là tính cách của Diệp Trần, nhưng hắn cũng không phải người lỗ mãng nên hắn quyết định trước mắt chờ chút đã, đợi Mộ Dung Khuynh Thành đột phá lên cảnh giới Bán bộ Nhân Ma Vương thành công rồi cùng hắn liên thủ phá Lục Hợp Trận này rồi mở ra một cái thông đạo trên kết giới rời khỏi đây!

"Mộ Dung, nàng phải nhanh lên một chút a!"

Diệp Trần đã cảm giác được bản thân không thể duy trì được thêm bao lâu.

Trong động phủ của Mộ Dung Khuynh Thành.

"Ông!"

Từng đợt ba động cường đại của ma lực khuếch tán ra, Mộ Dung Khuynh Thành ở giữa trung tâm của ba động, toàn thân đã ướt đẫm, trong chốc lát lại khô ráo, bạch vụ dày đặc vẫn từ đỉnh đầu nàng toát ra không ngừng, mà sắc mặt nàng lúc này đã thập phần tái nhợt, đôi môi nứt nẻ, làn da cũng trở nên nhăn nhúm, mái tóc cũng biến thành khô khốc, không còn một chút ánh sáng nào.

Nhưng ngay lúc này, một luồng ma lực chấn động càn khủng bố hơn khuếch tán ra, cả ngọn núi ầm ầm rung chuyển, những luồng hắc quang theo những khe hở trên bề mặt vách núi bắn ra ngoài khiến cho cả ngọn núi như một con nhím thật lớn, gai nhọn trên người là những đạo hắc tuyến như kiếm khí sắc bén.

- A!

Một tiếng thét thanh thuý xuyển thủng thiên thanh vang lên, Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên mở lớn hai mắt phóng ra một luồng khí tức thâm bất khả trắc, vô cùng lăng lệ, mái tóc dài trên đầu nàng vũ động trông như hắc sắc hoả diễm lượn lờ.

"Oanh!"

Bạch vụ nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng phát tiết ra ngoài, hai tay Mộ Dung Khuynh Thành mở ra, thân thể hơi uốn lượn, hơi nước trong thiên địa lấy nàng làm trung tâm cấp tốc phóng tới dung nhập vào trong thể nội của nàng, thoải mái bù đắp cho thân thể khô héo của nàng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 904: Mộ Dung Khuynh Thành Tấn Cấp. (Hạ)

Dùng mắt thường có thể thấy được mái tóc đen dài của nàng nhanh chóng trở nên mềm mại đen tuyền, trên bề mặt còn lưu chuyển một tia hắc quang thâm thuý. Làn da của nàng cũng khôi phục lại sự trắng nõn mịn màng như xưa, không có một chút khuyết điểm nào, đôi môi khô kiệt của nàng cũng nhanh chóng trở nên đỏ mọng ướt át.

- Nàng đã đột phá, đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh giết chết tên kia đi!

Hắc Lân có dự cảm không tốt, quát lớn một tiếng.

Cùng lúc đó, hắn dùng chân nguyên truyền âm cho năm trăm tên tộc nhân để bọn hắn cản Mộ Dung Khuynh Thành lại, đừng cho nàng tới đây phá hư Lục Hợp Trân.

Trong Lục Hợp Trận, tần suất công kích của toả liên càng lúc càng nhanh, rất khó phân biệt được quỹ tích công kích, nếu không phải Diệp Trần có Nguỵ Cực phẩm phòng ngự bảo khí, Thần Long Chương, Thượng Thanh Đan và Phá Hư Chỉ thì sớm đã bị xoắn thành bánh thịt rồi.

Trên thực tế, thực lực của Diệp Trần tuy không bì kịp Bán bộ Vương Giả tối cường giả nhưng năng lực sinh tồn còn mạnh hơn cả Bán bộ Vương Giả tối cường giả nhiều. Bán bộ Vương Giả tối cường giả mạnh hơn Diệp Trần chỉ là về mặt công kích và số lượng chân nguyên mà thôi, xét về phản ứng, phòng ngự, kỹ xảo thì chưa chắc có thể qua được Diệp Trần.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Diệp Trần có thể kiên trì tới tận bây giờ.

Tần suất công kích của toả liên bạo tăng, áp lực của Diệp Trần cũng lớn

hơn mấy lần, chật vật không chịu nổi.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Nhưng khiến cho đám người Bạch Yểm khó có thể tin là Diệp Trần lại thi triển ra một bộ Không gian áo nghĩa kiếm pháp, bộ kiếm pháp này vẫn còn rất nhiều chỗ thủng, chưa hoàn toàn dung hợp với Không gian áo nghĩa nên uy lực cũng không quá mạnh, thế nhưng bởi vì bộ kiếm pháp này ẩn chứa Không gian áo nghĩa nên có tác dụng thay đổi quỹ tích công kích của toả liên, phát ra tác dụng tứ lạng bạt thiên cân!

- Tiểu tử này sao lại khó chơi như vậy chứ!

Đa Long không khỏi mở miệng mắng.

- Đi chết đi!

Sáu người vận chuyển chân nguyên, toàn lực vẫy động toả liên, điên cuồng công kích tới Diệp Trần khiến cho tần suất công kích lại bạo tăng gấp đôi, chân nguyên trong thể nội như nước lũ trào ra.

"Phốc!"

Song quyền nan địch tứ thủ, Không gian áo nghĩa kiếm pháp của Diệp Trần vẫn chưa hoàn thiện nên khó có thể ngăn cản tần suất công kích như vũ bão của toả liên lúc này được. Sau mấy lần bị toả liên đánh trúng, hộ thể chân nguyên có Thanh Đồng Giáp tăng phúc đã ảm đạm đi một chút, một cổ lực lượng bá đạo xuyên thấu qua hộ thể chân nguyên xông vào thân thể Diệp Trần, cho dù lực đạo đã suy yếu những vẫn khiến hắn phải phun ra một ngụm máu lớn.

Mộ Dung Khuynh Thành thẳng đến lúc này mới có thể tự nhiên khống chế được ma lực trong thể nội, nàng nghiêng đầu nhìn ra thì thấy sáu tên Bán bộ Nhân Ma Vương đang thi triển Lục Hợp Trận, bên trong là một màn đen kịt nhìn không thấy bất luận thứ gì, nhưng chỉ cần không phải kẻ đần thì lập tức có thể biết được ở bên trong hẳn là Diệp Trần.

- Ngăn nàng lại.

Năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma chặn phía trước Mộ Dung Khuynh Thành, vũ khí đều vung lên loé ra đủ loại hào quang, chỉ cần người cầm đầu ra lệnh một tiếng là họ có thể lập tức liên thủ phát động công kích.

Mộ Dung Khuynh Thành lạnh lùng cười! "Bành!" một tiếng, sau lưng nàng đột nhiên xuất hiện một cặp hắc sắc điểu dực cực lớn, trên bề mặt cánh, hắc khí lưu động không ngừng giống như một tầng hắc sắc hoả diễm. Hai cánh khẽ động một cái, thân hình Mộ Dung Khuynh Thành lập tức biến mất tại chỗ, xuất hiện ngay sau lưng năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma.

- Quá nhanh!

Đám Linh Hải Cảnh Nhân Ma đều trợn mắt há mồm, tốc độ này thì ngay cả phản ứng của bọn hắn còn theo không kịp thì làm sao mà đánh? Hoàn mỹ Bán bộ Nhân Ma Vương quả thật đáng sợ, nhất là người có năng lực thiên phú về tốc độ.

Đám Linh Hải Cảnh Nhân Ma chỉ có thể trơ mắt nhìn Mộ Dung Khuynh Thành lướt tới chỗ Diệp Trần, giờ phút này bọn hắn không dám công kích, bởi vì dưới liên thủ công kích của bọn hắn bất kể là địch nhân hay là sáu Bán bộ Nhân Ma Vương bên bọn hắn đều nằm trong phạm vi công kích.

- Nàng ta tới rồi, nhanh chóng thúc dục ngoại trận, chỉ cần cho chúng ta thêm một chút thời gian là có thể diệt sát tên tiểu tử kia!

Mấy người Bạch Yểm mỗi thời khắc đều chú ý tới động tĩnh của Mộ Dung Khuynh Thành, thấy năm trăm tộc nhân không thể ngăn cản được nàng, thì bọn hắn không khỏi biến sắc, mỗi người đều tự nuốt vào một viên đan dược khôi phục chân nguyên rồi toàn lực thúc dục Ma Vân Tác khiến cho hắc khí điên cuồng xoay tròn kích hoạt sáu sợi toả liên, tại thêm một tầng màng mỏng bên ngoài Lục Hợp Trận xem như là một tầng bảo hộ tạm thời cho bọn hắn.

Mộ Dung Khuynh Thành thấy thế thì tay phải dựng lên, một cái chưởng đao bổ mạnh xuống.

"Phanh!"

Tầng màng mỏng bên ngoài của sáu người điên cuồng vặn vẹo khiến cho sắc mặt cả sáu người đều tái nhợt.

- Hữm? Không phá được?

Mộ Dung Khuynh Thành nhướng mày, tiến gần tới, hai tay nhanh chóng kết thủ ấn, bởi vì tốc độ đôi tay quá nhanh nên trong như trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện một cái thủ ảnh hình tròn, cùng lúc đó lực lượng hắc ám vô cùng thâm thuý từ trên người nàng bộc phát ra.

- Ám chi thôn phệ!

Kết ấn hoàn tất, hai tay Mộ Dung Khuynh Thành đẩy về phía trước.

"Ầm! Ầm! ..."

Trên bề mặt màng mỏng lập tức xuất hiện một quả cầu năng lượng hắc ám không ngừng xoay tròn, quả cầu này phảng phất như một cái hắc động, phát ra hấp lực kinh người khiến cho màng mỏng bên ngoài thân người của sáu người Bạch Yểm mất đi sự ổn định, khi thì bành trướng khi thì co rút lại, tựa hồ như tuỳ thời đều có thể bị sụp đổ.

- Mơ tưởng!

Sáu người đồng thời hét to, chân nguyên như nước lũ rót vào trong Ma Vân Tác, ổn định tầng màng mỏng bên ngoài.

- Hừ!

Mộ Dung Khuynh Thành hừ lạnh một tiếng, hai tay một lần nữa kết ấn, ngưng tụ ra viên hắc cầu thứ hai, dưới sự giáp công của hai viên hắc cầu, tầng màng mỏng rốt cuộc chịu không nổi, "Ầm! Ầm! ..." sụp đổ.

"Phốc phốc phốc ..."

Tầng màng mỏng bị phá, sáu người đồng thời thổ huyết, chân nguyên xáo động.

- Phá!

Mượn cơ hội này, Mộ Dung Khuynh Thành đánh ra một chưởng hướng về Đa Long đang ở gần nàng nhất, trong sáu người, chỉ cần một người bị thương hoặc là xuất hiện tìn trạng mất cân đối thì Lục Hợp Trận không cần công cũng tự phá.

- Đáng chết!

Bất đắc dĩ, Đa Long buông tha công kích Diệp Trần, thân thể nhanh chóng dời đi tránh né chưởng kình của Mộ Dung Khuynh Thành, mà theo thân thể hắn di chuyển thì trận hình cũng lập tức xuất hiện sơ hở tạo thành một lỗ hổn. Kim quang loé lên, Diệp Trần từ trong lỗ hổng lướt ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 905: Phá Kết Giới Ra Ngoài.

- May mắn là nàng kịp thời đột phá!

Bộ dáng của Diệp Trần lúc này rất chật vật, quần áo rách toát, khoé miệng cũng vương tơ máu, cũng may là hắn có Bất Tử Thân nên những thương thế này hắn cũng không cần để ý. Đương nhiên, nếu Mộ Dung Khuynh Thành tới chậm một chút thì tình huống của hắn rất khó nói a!

- Sao chàng không đánh thức ta?

Nhìn năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma và sáu tên Bán bộ Nhân Ma Vương xung quanh, Mộ Dung Khuynh Thành không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nàng trách móc tại sao đối mặt với nhiều địch nhân như vậy mà Diệp Trần không chịu đánh thức nàng từ trong tu luyện để cùng nhau rời khỏi đây chứ không phải đưa bản thân vào hiểm cảnh để tranh thủ cho nàng một chút thời gian!

- Không có việc gì, nàng còn không tin ta sao? Ta không phải là không có đòn sát thủ, chỉ là không thể tuỳ tiện sử dụng mà thôi!

Diệp Trần đương nhiên là nói đến Thiên Hạt Kiếm.

- Chàng đó, nếu như ta đột phá chậm hơn một chút thì dù chàng có Thiên Hạt Kiếm cũng chưa chắc có thể an toàn!

Mộ Dung Khuynh Thành đưa mắt đánh giá sáu tên Bán bộ Nhân Ma Vương rồi quay đầu nhìn về phía năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma sau lưng đang lẳng lặng đứng đó. Đội hình này không phải để chơi a!

- Đi ra ngoài trước rồi tính, kết giới này ta có thể phá ra được một lỗ hổng!

Mộ Dung Khuynh Thành đột phá cũng khiến cho Diệp Trần thở phào một hơi, hắn nghĩ bản thân kéo dài thời gian là đúng, vậy mới có thể mang lợi tình thế tốt nhất cho Mộ Dung Khuynh Thành, hiện tại chỉ cần phải phá vỡ kết giới là có thể thoát!

- Muốn đi? Không dễ đâu!

Sáu người Bạch Yểm đều bị khí chất của Mộ Dung Khuynh Thành hấp dẫn, so với Mộ Dung Khuynh Thành thì hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch trong Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải bọn hắn còn kém xa. Mộ Dung Khuynh Thành tựa hồ mới đúng là hoàn mỹ nhất, không hề có một chút khuyết điểm nào.

Hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch đến cỡ này, nếu bọn hắn đã gặp được thì không có lý do gì buông tha, nhất định phải bắt trở về cho bằng được.

- Cô nương, bọn ta và cô nương đều là Nhân Ma tộc, mà cô nương lại là hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch, chỉ cần cô nương theo chúng ta trở về, ta dám cam đoan Nhân Ma tộc chúng ta nhất định sẽ tôn cô nương làm Thánh Nữ. So với việc cùng hắn lưu lạc chân trời góc biển còn thoải mái hơn nhiều, tin rằng cô nương sẽ có lựa chọn sáng suốt.

Đa Long thuyết giáo.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Ta có gia tộc của ta, không cần phải gia nhập vào nhất mạnh của Hỗn Loạn Ma Hải.

- Ha ha, nếu như ta đoán không sai thì cô nương hẳn là đến từ Nhân Ma tộc của Chân Linh Đại Lục! Bọn hắn thật sự quá yếu, làm tổn hại uy nghiêm Nhân Ma tộc chúng ta, hơn nữa, không chỉ là cô nương mà sau này toàn bộ Nhân Ma tộc trên Chân Linh thế giới này đều sẽ gia nhập vào trong Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải chúng ta.

Đa Long mỉm cười nói.

- Việc đó thì sau này hẳn hay!

Dứt lời Mộ Dung Khuynh Thành liền nắm lấy bàn tay Diệp Trần, âm thầm tích súc ma lực, trong lòng Diệp Trần khẽ động, lập tức hiểu ý của nàng.

- Sau này? Chỉ sợ không ổn đâu, không bằng trước hết các ngươi tới Nhân Ma tộc chúng ta làm khách đã!

Chỉ cần hai người tiến vào trong địa bàn của Nhân Ma tộc thì chuyện gì còn cần phải thương lượng sao?

- Cái này ... Đi!

Mộ Dung Khuynh Thành vừa nói được một nửa thì hai cánh sau lưng nàng vỗ mạnh, một vồng hắc quang từ trên người nàng phát ra, mang theo Diệp Trần phi tốc hướng tới chỗ kết giới. Tốc độ của nàng phải nói là khủng khiếp, chỉ thấy hắc quang vừa loé lên đã biến mất, không khác gì thuấn di.

- Đáng chết, ngăn nàng lại!

Sáu người sớm đã đề phòng Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chạy trốn nên khi hai người vừa biến mất tại chỗ thì toả liên trong tay bọn hắn cũng đồng thời hướng chỗ hai người vụt tới. Ma Vân Tác dù sao cũng là Nguỵ Cực phẩm bảo khí, một khi thúc dục thì tốc độ cũng rất khủng bố.

Đáng tiếc là tốc độ của Mộ Dung Khuynh Thành cũng không chậm hơn so với Ma Vân Tác công kích, thêm nữa là nàng chủ động phóng đi trước nên cũng kéo ra được một khoảng cách nhất định. Ma Vân Tác dù thúc dục thế nào cũng chỉ có thể chậm chậm kéo gần khoảng cách chứ không cách nào thoáng cái đánh trúng hai người được.

Hòn đảo này cũng không tính là nhỏ, nhưng cũng không phải là rất lớn cho nên hai người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành rất nhanh đã tới biên giới kết giới, Ma Vân Tác vẫn liên tục truy theo phía sau.

- Phá Hư Chỉ!

Diệp Trần thúc dục Không gian áo nghĩa, dùng Phá Hư Chỉ đâm thẳng về phía kết giới.

Bằng mắt thường có thể thấy được, bề mặt kết giới không ngừng vặn vẹo, phập phồng bất định.

"Ba!"

Một thông đạo hình xoắn ốc lập tức xuất hiện trước mặt hai người, trên vách thông đạo ẩn hiện lân tinh óng ánh, đây là biểu hiện của Không gian lực.

- Nhanh đi ra ngoài!

Tận dụng cơ hội, hai người nhanh chóng phóng vào trong thông đạo.

- Làm sao có thể chứ? Bọn họ có thể phá vỡ được kết giới dễ dàng như vậy?

Sáu người Bạch Yểm không khỏi sợ hãi, Vụ ẩn kết giới là một trong số ít trận pháp của Nhân Ma tộc, bọn hắn tuy biết Diệp Trần có lĩnh ngộ Không gian áo nghĩa, nhưng với tu vi và cảnh giới của Diệp Trần thì khó có thể phá vỡ được kết giới, thế nhưng cảnh tượng trước mắt đã nói cho họ biết, Diệp Trần rõ ràng có năng lực dễ dàng phá vỡ kết giới, bảo sao họ không chấn kinh?

Diệp Trần có thể phá vỡ kết giới, tự nhiên không đơn giản chỉ dựa vào Không gian áo nghĩa, mà còn có Linh Hồn Nhãn của hắn. Có năng lực của Linh Hồn Nhãn, hắn lập tức có thể nhìn ra chỗ sơ hở của kết giới. Dù sao những người thi triển kết giới này không phải ai cũng đều thuần thục cho nên Diệp Trần mới có nắm chắc phá vỡ được kết giới.

Đúng là hắn đã thành công!

Không cần sáu người Bạch Yểm chỉ đạo, năm trăm tên Linh Hải Cảnh Nhân Ma từ lúc hai người Diệp Trần bắt đầu chạy trốn thì cũng bắt đầu phát động công kích, cho nên ngay khi hai người vừa tiến vào thông đạo, mấy trăm đạo công kích như bão tố rậm rập chằng chịt cũng đồng thời ập tới.

"Vèo!"

Đáng tiếc, hai người Diệp Trần đã nhanh hơn một nhịp tiến vào trong thông đạo.

"Rầm rầm rầm ..."

Tất cả công kích đều rơi trên kết giới và thông đạo, phát ra đừng đợt tiếng nổ đinh tai. Thông đạo lập tức sụp đổ, cuộn theo hướng hai người Diệp Trần.

- Mau mở kết giới ra!

Đa Long thông qua phương pháp đặc thù truyền âm cho tộc nhân ở bên ngoài.

Đám Linh Hải Cảnh Nhân Ma bên ngoài tuy không biết ở bên trong phát sinh chuyện gì nhưng cũng cảm giác được kết giới đang kịch liệt chấn động chứng tỏ có người đang cưỡng ép phá vỡ kết giới để đi ra. Cho nên khi Đa Long vừa ra lệnh, bọn chúng liền lập tức đình chỉ vận chuyển kết giới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 906: Lão Tổ. (Thượng)

"Ba!"

Trùng trung điệp điệp hắc khí nhanh chóng tản ra, cuồng phong từ bên ngoài hải dương vù vù thổi vào khiến cả hòn đảo lập lờ hiện ra trong vô cùng huyền ảo.

- Kết giới biến mất!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đồng thời cảm giác được áp lực giảm mạnh, quay đầu nhìn lại thì đã thấy hòn đảo khôi phục lại bộ dáng vốn có, không còn bất kỳ thứ gì che đậy!

- Mặc kệ đi, trước hết rời khỏi đây đã!

Không có kết giới, tốc độ của Mộ Dung Khuynh Thành một lần nữa bạo thăng, đôi cánh sau lưng nàng mang theo Diệp Trần giống như một tia hắc quang cấp tốc phóng tới phương xa bỏ chạy.

Sau khi chạy được hơn mười dặm, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên cảm giác được một sự nguy hiểm vô cùng đáng sợ đánh úp tới, quay đầu nhìn lại, hai người không khỏi thất sắc.

Trong tầm mắt hai người, một sợi toả liên tô to tới vài thước đang cuồng nộ phóng đến như bão táp. Ngay cả mặt biển cũng bị dẫn động sóng gió ngập trời, mây trắng trên thiên không cũng bị phách tan, không ít hòn đảo nhỏ gần đó cũng nhanh chóng sụp đổ hoá thành tro bụi. Sợi toả liên này uy thế quá khủng bố đi!

Mà ở đầu bên kia của toả liên thì đang nằm trong tay của Bạch Yểm. Chẳng biết từ lúc nào Ma Vân Tác đã một lần nữa tổ hợp biến thành một sợi

toả liên rất dài. Bạch Yểm tay cầm toả liên, toàn lực vận chuyển chân nguyên huy vũ toả liên công kích.

Trên đường lao tới, toả liên tự động biến lớn, biến dài hơn cho nên mới có một màn vừa rồi.

- Đây mới là uy lực chân chính của Nguỵ Cực phẩm bảo khí a! Hình thái lúc trước chỉ là để phối hợp thi triển trận pháp, nhưng uy lực lại bị phân tán, lực công kích chỉ hơn Bán Cực phẩm bảo khí vài lần!

Diệp Trần hiện giờ mới hiểu được Ma Vân Tác có bao nhiêu đáng sợ, Nguỵ Cực phẩm bảo khí có bao nhiêu đáng sợ. Thanh Đồng Giáp cùng với Ma Vân Tác là đồng cấp bảo khí nhưng mà tu vi của Diệp Trần chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nên không thể phát huy hoàn toàn được uy lực của nó.

"Ầm! Ầm! ..."

Ma Vân Tác uy thế hung mãnh hướng hai người vút tới!

- Tàn Nguyệt!

- Thiên Ma Chỉ!

Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành đồng thời xoay người lại phát ra một chiêu mạnh nhất đánh tới toả liên.

Hắc sắc loan nguyệt kiếm khí ẩn chứa Kim và Thuỷ hai loại áo nghĩa, vừa sắc bén vừa cứng cỏi, uy lực rất lớn. Một kiếm chém ra, hư không phảng phất như bị cắt mở, mặc dù chưa va chạm với toả liên nhưng kiếm thế lăng lệ đã phóng tới trước.

Hắc sắc chỉ lực của Mộ Dung Khuynh Thành chính là kỹ năng thiên phú Thiên Ma Chỉ, dùng thực lực hoàn mỹ Bán bộ Nhân Ma Vương của nàng thi triển ra, uy lực so với dĩ vãng mạnh hơn gấp mười lần, một ngón tay chỉ ra, hắc sắc chỉ lực phát ra một tầng hắc mang như thuỷ tinh phóng thẳng tới

trước.

"Oành!"

Loan nguyệt kiếm kình cùng với hắc sắc chỉ lực cùng nhau đánh lên toả liên tạo ra lực trùng kích vô cùng mãnh liệt quét ngang bát phương, hòn đảo bên dưới bành một tiếng nổ thành tro bụi, mặt biển trong phạm vi trăm dặm xung quanh cũng bị lõm xuống tới mấy ngàn thước, bầu trời cũng xuất hiện một vết rách thật lớn, đó chính là Thiên Đỉnh Thiên bị xé rách ra mà thành. Song phương ra tay uy lực đã ẩn ẩn vượt qua trận quyết đấu giữa hai Bán bộ Vương Giả tối cường giả!

Ba động trùng kích không chỉ chôn vùi mọi thứ xung quanh mà còn khiến cho Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thổ huyết, thân hình như mũi tên bắn ra xa.

Bạch Yểm cũng thổ huyết không ít, Tàn Nguyệt của Diệp Trần cùng với Thiên Ma Chỉ của Mộ Dung Khuynh Thành nếu chỉ gặp phải một cái thì hắn còn có thể đánh tan nhưng đồng thời gặp phải cả hai thì hắn vẫn chưa đủ lực để phá. Hơn nữa, Ma Vân Tác là Nguỵ Cực phẩm bảo khí, nhu cầu về chân nguyên khi sử dụng nó rất lớn, chỉ thoáng cái mà chân nguyên trong người hắn đã không còn bao nhiêu, khiến hắn nhất thời vô cùng suy yếu, bị thương so với hai người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành còn nặng hơn.

- Không lưu bọn hắn được sao?

Hắc Lân đứng bên cạnh sắc mặt âm tràm, tốc độ của Mộ Dung Khuynh Thành quá nhanh, khoảng cách song phương đã kéo dài ra gần trăm dặm, có liều mạng đuổi theo cũng không kịp.

Bạch Yểm gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh hai người Diệp Trần ở xa xa, nói:

- Không hổ là hoàn mỹ Bán bộ Nhân Ma Vương, chỉ vừa mới đột phá mà đã tiếp cận thực lực của Bán bộ Vương Giả tối cường giả! Nếu cho nàng

thêm ít thời gian thì trở thành Bán bộ Vương Giả tối cường giả là chắc chắn!

Đa Long đứng một bên, cười khổ nói:

- Còn tiểu tử kia, tu vi tuy không cao nhưng áo nghĩa võ học lại vô cùng tinh thâm, đem thực lực của hắn phát huy trên mười thành, cũng may là hắn còn chưa trở thành Bán bộ Vương Giả, nếu không chúng ta đối mặt chính là một Bán bộ Vương Giả tối cường giả a!

- Mặc dù không bắt được bọn chúng, nhưng chúng ta cũng không phải không có thu hoạch, phát hiện được tung tích của một hoàn mỹ Bán bộ Nhân Ma Vương thì tộc trưởng ít nhiều cũng sẽ ban thưởng cho chúng ta một ít Thuỷ tinh chân nguyên và Cực phẩm linh thạch, so với hai bàn tay trắng vẫn hơn!

Lam Huyết mở lời coi như tự an ủi.

Một hơi phi độn ra mấy vạn dặm, Mộ Dung Khuynh Thành và Diệp Trần mới thoáng giảm tốc độ xuống, bảo trì tốc độ bình thường mà lướt đi.

- Nguỵ Cực phẩm bảo khí đúng là đáng sợ, thực lực của tên kia không bằng hai chúng ta nhưng lại có thể phát huy ra uy lực vượt qua chúng ta!

Mấy vết thương nhỏ đối với hai người không thành vấn đề gì, Diệp Trần có Bất Tử Thân nên sớm đã khôi phục, Mộ Dung Khuynh Thành bản thân là hoàn mỹ Bán bộ Nhân Ma Vương, tứ giai ma thân cũng không phải để chơi, tốc độ khôi phục mặc dù kém Diệp Trần nhưng cũng không bao lâu đã khỏi hẳn.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Toả liên kia hẳn là một kiện đỉnh tiêm Nguỵ Cực phẩm bảo khí!

Bán Cực phẩm bảo khí là phỏng chế phẩm của Cực phẩm bảo khí, uy lực không đạt tới một nửa Cực phẩm bảo khí, mà Nguỵ Cực phẩm bảo khí là bảo khí thấp kém nhất trong Cực phẩm bảo khí. Nhưng đã thuộc về phạm trù

Cực phẩm bảo khí thì uy lực tất nhiên phải hơn được một nửa uy lực của Cực phẩm bảo khí bình thường. Mà Bán Cực phẩm bảo khí cũng không phải tất cả đều kém hơn Nguỵ Cực phẩm bảo khí, có một vài kiện Bán Cực phẩm bảo khí có uy lực cường đại không kém gì một kiện Nguỵ Cực phẩm bảo khí! Nhưng mà Ma Vân Tác uy lực thực sự quá cường đại, với sự liên thủ của hai người mà cũng chỉ thoáng ngăn chặn được mà thôi, bản thân cũng không tránh khỏi bị tổn thương, nếu đổi thành là hai người khác chỉ sợ lập tức đã bị miễu sát.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 907: Lão Tổ. (Hạ)

- Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải này có địa vị như chúa tể, thủ đoạn thông thiên, xem ra nơi này không thể ở lâu được, phải nhanh chóng rời khỏi!

Lúc trước hai người đã cố ý tránh xa địa điểm phát sinh tranh đấu lần trước hơn trăm vạn dặm vậy mà vẫn bị tìm ra thì có thể thấy được khả năng khống chế của Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải này là cường hãn như thế nào, nói là thủ đoạn thông thiên cũng không quá!

Hai người lúc này không hề chần chờ, lựa chọn một hướng bảo trì tốc độ phi hành liên tục phóng tới.

Sau khi hai người trốn thoát, đám người Bạch Yểm cũng chỉ ở lại vị trí hòn đảo một lát rồi lập tức lên đường phản hồi về tổng bộ Nhân Ma tộc. Bọn hắn muốn đem tin tức về việc phát hiện hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch bẩm báo lên để cho mặt trên định đoạt.

Hơn sáu trăm người đang trên đường chạy về thì, hắc y lão nhân của Nhân Ma tộc cũng đang vội vàng phi hành chạy tới.

Thân hình lập loé trong hư không, tốc độ của lão giả vô cùng khủng khiếp, chớp mắt trước còn ở ngoài mười mấy vạn dặm, chớp mắt sau đã đến trước mặt.

Hắc khí hiện ra, lão giả dừng lại, tiến hành điều tra.

Lão giả nhắm hai mắt lại, Linh hồn lực vô hình vô chất hướng bốn phương tám hướng lan ra bao trùm phạm vi mấy vạn dặm. Thấy không có gì khác thường, hai tay của lão liên tiếp kết ấn rồi khẽ quát một tiếng, Linh hồn lực như bị pha loãng ra, diện tích bao trùm lại lớn thêm mấy lần, tiếp cận tới

phạm vi hai mươi vạn dặm.

- Ồ?

Lão giả mở lớn hai mắt, sắc mặt khác thường.

"Phốc!"

Hắc khi tiêu tán, thân hình của lão cũng biến mất tại chỗ.

Sáu người Bạch Yểm đang dẫn theo sáu trăm tộc nhân rất nhanh phi hành thì đột nhiên không gian trước mặt có một đoàn hắc khí hiện ra, một hắc y lão gia theo đó hiện thân.

- Lão tổ!

Đám người Bạch Yểm chấn động, nhao nhao khom người hành lễ, sáu trăm tộc nhân phía sau trực tiếp quỳ trên không trung, không dám ngẩng đầu lên.

Hắc y lão giả này không phải ai khác mà chính là một trong các Nhân Ma Vương của Nhân Ma tộc. Nhân Ma Vương dù ở bất kỳ nơi nào đều là tồn tại cực kỳ khủng bố, ở trong Nhân Ma tộc lão được gọi là lão tổ bởi vì niên kỷ của lão cũng rất lớn, ít nhất cũng hơn mấy trăm tuổi rồi, nên xưng hô lão tổ coi như không sai.

- Đứng lên đi!

Hắc y lão giả mặt không chút biểu tình, nói.

- Vâng!

Mấy người Bạch Yểm và các tộc nhân phía sau nhao nhao đứng lên.

- Nhìn bộ dáng các ngươi thì tựa hồ mới cùng với người ta ác chiến?

Hắc y lão giả hỏi.

Đa Long lập tức tiến lên nói:

- Lão tổ, chúng ta đã tìm được hung thủ nhưng chúng ta vô dụng, đã để cho hắn chạy thoát!

- Các ngươi có sáu người, phối hợp thêm Ma Vân Tác cùng với sáu trăm tộc nhân mà không lưu được đối phương? Chẳng lẽ hắn là Bán bộ Vương Giả tối cường giả?

Sắc mặt hắc y lão giả trầm xuống.

Hắc Lân lập tức giải thích:

- Lão tổ, hắn cũng không phải Bán bộ Vương Giả tối cường giả nhưng hắn lại nắm giữ Không gian áo nghĩa cực kỳ cao thâm, có thể làm thay đổi quỹ tích công kích của Ma Vân Tác, hơn nữa thực lực của hắn cũng đã tiếp cận Bán bộ Vương Giả tối cường giả, kiếm pháp quỷ dị khó lường, cực kỳ khó chơi!

- Nắm giữ Không gian áo nghĩa? Cái này cũng khó trách! Không gian áo nghĩa là một trong những áo nghĩa mạnh nhất, có rất nhiều diệu dụng, không thể dùng lẽ thường để tính được. Các ngươi không lưu được hắn cũng có thể hiểu được, nhưng nhìn sắc mặt các ngươi chỉ sợ đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu?

Hắc y lão giả nhìn sắc mặt đám người Bạch Yểm, hỏi ngược lại.

- Lão tổ anh minh!

Đa Long chắp tay nói:

- Hắn có thể chạy thoát là nhờ có đồng bạn của hắn. Mà vị đồng bạn kia thân phận không tầm thường, là một hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch, đồng thời cũng vừa tấn cấp lên Bán bộ Nhân Ma Vương có năng lực thiên phú về tốc độ.

- Hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch, nói nhanh ta nghe!

Sắc mặt hắc y lão giả lập tức biến đổi, không còn bộ dáng thong dong như trước nữa.

Đa Long không dám chậm trễ, nói:

- Theo chúng ta phỏng đoán thì có lẽ nàng ta đến từ Chân Linh Đại Lục, lúc đối thoại với nàng ta, nàng ta cũng không phủ nhận. Ta nghĩ Hỗn Loạn Ma Hải nhất mạch chúng ta có nên hay không đem nhất mạch ở Chân Linh Đại Lục thu nạp vào làm lớn mạnh Nhân Ma tộc chúng ta?

Hắc y lão giả trừng mắt nhìn Đa Long, quát:

- Chuyện này không phải việc ngươi cần quan tâm, không nên hỏi nhiều!

- Vâng!

Đa Long cả kinh, lập tức cúi đầu xuống.

- Chân Linh Đại Lục cũng không phải một nơi yên ổn đâu! Nơi đó Vương Giả như mây, so với bất luận nơi nào đều nhiều hơn rất nhiều. Nhất mạch Nhân Ma tộc của chúng ta muốn thu chiếm được nhất tộc ở Chân Linh Đại Lục cần phải bàn bạc kỹ hơn, không thể gấp rút rước lấy tai hoạ!

Đừng thấy Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải thế lớn, so với bất kỳ thế lực nào ở Chân Linh Đại Lục cũng mạnh hơn nhiều nhưng Chân Linh Đại Lục không phải chỉ đơn giản như bề ngoài như vậy! Chân Linh Đại Lục được xưng là Bách Vương Chi Địa, Sinh Tử Cảnh Vương Giả ở đó trước nay chưa bao giờ thấp hơn con số một trăm, đây chỉ mới tính số lượng Vương Giả của nhân loại, nếu không thêm yêu thú và các dị loại khác thì Sinh Tử Cảnh Vương Giả còn nhiều hơn nhiều. Nếu lỗ mãng xông vào thì cho dù là Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải này cũng khó mà toàn thân trở về, nếu không thì nhất mạch Hỗn Loạn Ma Hải bọn hắn sớm đã đem nhất mạch ở Chân Linh Đại Lục di chuyển tới đây rồi.

- Được rồi, các ngươi đi về đem chuyện này thông báo lên trên đi, ta sẽ đuổi theo bọn chúng!

Hắc y lão gia đối với sự tình lần này hết sức coi trọng, hận không thể lập tức đuổi kịp hai người Diệp Trần để bắt lấy người có hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch kia. Đáng tiếc là thời gian đã trôi qua hai ngày, đối phương ít nhất cũng đã chạy xa hơn mấy trăm vạn dặm, với năng lực của hắn cũng không thể trong thời gian ngắn tìm được.

- Vâng!

Sáu người Đa Long lập tức mang theo sáu trăm tộc nhân bay nhanh đi.

- Hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch! Hắc hắc!

Hắc y lão giả lạnh lùng cười cười, thân thể liền hoá thành một đoàn hắc khí tiêu tán giữa không trung.

Hỗn Loạn Ma Hải chiếm cứ vùng biển tới mấy ngàn vạn dặm, năm ngày sau, hai người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đã rời khỏi phạm vi Hỗn Loạn Ma Hải tiến vào phạm vi hải dương bên ngoài!

Lúc này hai người cũng không tiếp tục chạy đi mà tìm một hòn đảo vắng vẻ để dừng chân nghỉ ngơi.

Mộ Dung Khuynh Thành bởi vì mới vừa đột phá lên Bán bộ Nhân Ma Vương không lâu nên cảnh giới còn chưa kịp củng cố nên muốn mượn cơ hội này củng cố và làm quen với lực lượng mới của bản thân. Ngoài ra nàng còn có đại lượng Thuỷ tinh ma lực, cũng đủ cho nàng sau khi củng cố cảnh giới tiếp tục gia tăng ma lực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 908: Sư Thiếu Bảo. (Thượng)

Về phần Diệp Trần, tuy tạm thời còn chưa đột phá lên Bán bộ Vương Giả nhưng Không gian áo nghĩa của hắn đã lĩnh ngộ tới bốn thành, Không gian áo nghĩa kiếm pháp cũng chỉ mới có hình thức ban đầu, chỉ cần có thời gian thì muốn sáng tạo ra một bộ Không gian áo nghĩa kiếm pháp cũng không khó.

Một khi Không gian áo nghĩa kiếm pháp thành hình thì sức chiến đấu của Diệp Trần tự nhiên là nước lên thuyền lên, thực lực có thể sánh ngang với cường giả Bán bộ Vương Giả tối cường giả. Hơn nữa, Không gian áo nghĩa có rất nhiều diệu dụng, Diệp Trần cũng đã hiểu được một ít, vẻn vẹn chỉ một ít này cũng đã khiến hắn vô cùng thoả mãn. Khi chống lại đám Bán bộ Nhân Ma Vương kia nếu không có Không gian áo nghĩa thì hắn sớm đã bại trận rồi!

Thời gian như thoi đưa, nháy mắt đã một tuần trôi qua.

- Phá!

Trong một sơn mạch ở trung tâm hòn đảo, Diệp Trần tay cầm Lôi Kiếp Kiếm chém ra một kiếm. Ngọn núi trước mặt lập tức vặn vẹo rồi sau đó giống như một tấm gương vỡ ra.

- Không gian áo nghĩa thật là lợi hại, bộ kiếm pháp này tuy chưa thể coi là thành hình nhưng uy lực đã không kém Tàn Nguyệt, hơn nữa lại rất khó phòng bị. Chỉ cần bị kiếm thế bao phủ thì thân như ở trong gương, khó có thể tránh thoát được, nếu đối thủ có thực lực hơi yếu một chút thì cũng sẽ như tấm gương, lập tức bị nghiền nát thành ngàn vạn khối!

Diệp Trần cũng bị lực sát thương của bộ kiếm pháp này làm cho chấn

kinh!

- Tên nhân loại này thật là lợi hại, rời xa hắn càng xa càng tốt!

Sâu trong biển nước, hải thú rất nhiều, mấy ngày này trên hòn đảo này đột nhiên có hai nhân loại tới đã khiến cho không ít hải thú chú ý. Đám hải thú vừa rồi mới chạy đi cũng có thực lực không kém Bán bộ Vương Giả của nhân loại, bọn chúng thấy kiếm pháp của Diệp Trần lợi hại như vậy thì đâu còn dám đánh chủ ý gì nữa, lập tức tránh thật xa!

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, cũng không quá để ý tới đám hải thú kia. Thủ đoạn ẩn nấp của chúng tuy thập phần cao siêu, như hoà cùng một thể với nước biển nhưng với Linh hồn lực nhạy cảm của Diệp Trần thì không thể thoát được. Sở dĩ hắn không muốn làm khó bọn chúng là vì nơi này là thâm hải, là địa bàn của hải thú, nếu có thể không gây chuyện thì tận lực không đi gây chuyện.

- Một kiếm này đã có sáu bảy thành hoả hầu, cũng nên có một cái tên!

Hồi tưởng lại tràng cảnh vừa rồi, Diệp Trần thầm nói:

- Vậy gọi là Kính Hoa Phá Diệt đi!

Một kiếm này chém ra, cả ngọn núi phảng như biến thành một tấm gương, sau đó liền bị nghiền nát làm cho người ta có cảm giác thập phần hư ảo, cho nên đặt cái tên là Kính Hoa Phá Diệt cũng không sai. Vừa khúc chiết lại mộng ảo, đằng sau thêm vào hai chữ Phá Diệt tức thì đem người ta kéo về trong sự tàn khốc. Kính hoa tuy đẹp nhưng cũng có lúc bị vỡ nát, mà kiếm vốn là dùng để giết chóc, kiếm chiêu cũng chính vì giết chóc mà ra đời.

- Kính Hoa Phá Diệt!

- Kính Hoa Phá Diệt!

Diệp Trần liên tiếp nhắn lại cái tên này hai lần rồi cười cười:

- Không gian áo nghiã thật nhiều diệu dụng, chiêu này chỉ là một loại vận dụng trong đó, kế tiếp ta còn có thể sáng tạo ra chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, mà Không gian áo nghĩa kiếm pháp cũng sẽ trở thành kiếm pháp mạnh nhất của ta!

Nguyên lý của Kính Hoa Phá Diệt cũng không khó hiểu, khi kiếm khí phát ra sẽ đem Không gian lực phát ra ngoài khoá chặt mục tiêu lại, sau đó đột nhiên ngưng kết giống như đóng băng đối phương, rồi dưới tác dụng của kiếm khí sẽ kích sát đối thủ thành mảnh vỡ.

Nguyên lý không khó nhưng muốn biến thành kiếm chiêu lại không đơn giản như vậy. Đầu tiên phải lĩnh ngộ được Không gian áo nghĩa đến một tình trạng tinh thâm nhất định, tiếp theo còn phải dung hợp cùng với kiếm pháp không chút khe hở nào, nếu không sẽ khiến cho đổi thủ tìm được sơ hở thoát khốn mà ra, lúc đó chiều này cũng cáo phá.

Lại hai tuần nữa đi qua, Kính Hoa Phá Diệt của Diệp Trần càng lúc càng thuần thục , hoả hầu đã từ sáu bảy thành tăng lên tới tám thành. Diệp Trần có thể cảm giác được theo một chiêu này dần dần hoàn thiện thì Không gian áo nghĩa gần đây vẫn luôn đình trệ cũng đang ổn định tăng lên. Không gian áo nghĩa tăng lên thì hắn thi triển ra Kính Hoa Phá Diệt càng thêm thuần thục, hai thứ hỗ trợ cho nhau làm cho tiến cảnh của hắn càng nhanh hơn.

"Ầm! Ầm! ..."

Hôm nay, một ngọn núi ở phía tây sơn mạch run lên, cường liệt chấn động ma lực lấy một điểm làm trung tâm hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

- Mộ Dung xuất quan!

Diệp Trần quay đầu nhìn lại.

Một tuần trước Mộ Dung Khuynh Thành đã củng cố xong cảnh giới, một tuần tiếp theo nàng một mực dùng Thuỷ tinh ma lực thúc đẩy ma lực tăng

lên. Thuỷ tinh ma lực không hổ là Thuỷ tinh ma lực, chỉ gần một tuần mà tu vi của nàng đã tăng hơn gấp đôi, phát ra chấn động ma lực so với hai tuần trước mạnh hơn rất nhiều, ngay cả không gian cũng bị rung động theo.

Tay phải vươn ra, Mộ Dung Khuynh Thành nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

"Phốc!"

Ma lực dũng mãnh tràn ra, ngọn núi dày đến mấy trăm trượng trực tiếp bị đục thủng, so với đậu hủ không khác gì nhau.

Thân hình Mộ Dung Khuynh Thành hoá thành một đạo hắc quang bay ra khỏi ngọn núi.

- Xem ra tu vi của nàng đã tăng mạnh khoảng gấp đôi a!

Diệp Trần mỉm cười, căn cứ theo khí tức trên người Mộ Dung Khuynh Thành phỏng đoán.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Vốn là tu vi của ta không có khả năng trong một tuần tăng lên gấp đôi, nhưng trong cơ thể ta vẫn còn sót lại ma lực tinh hoa, khi ta bước vào cảnh giới Bán bộ Nhân Ma Vương thì nó tự động pha loãng ra dung nhập vào trong ma lực của ta!

- Ma lực tinh hoa không phải thường vật, nàng có thể có dược nó chính là cơ duyên của nàng!

Hồi tưởng lại lúc trước, Diệp Trần không khỏi cảm thán ma lực tinh hoa mang đến chỗ tốt cho Mộ Dung Khuynh Thành không ít. Nếu không có ma lực tinh hoa thì ở thế giới vô cùng thưa thớt ma khí này, Mộ Dung Khuynh Thành tấn cấp sẽ thập phần khó khăn, người khác tăng lên hai cảnh giới thì nàng chưa hẳn có thể tăng lên một cảnh giới, có thể nói ma lực tinh hoa cũng chính là thành tựu hôm nay của Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ma lực tinh hoa này còn có huyển ảo khác!

Tay trái Mộ Dung Khuynh Thành duỗi ra, một hắc sắc tinh thể cỡ một quả táo từ từ bay lên.

Diệp Trần kinh ngạc nói:

- Nàng đã có thể khống chế được ma lực tinh hoả?

- Ừm, nhưng chỉ có thể khống chế nó thoát ra khỏi cơ thể mà không tiêu tán thôi!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu, tiếp tục nói:

- Ta có thể cảm giác được ở bên trong nó còn có một thứ gì đó, hình như là võ học của Ma tộc, mấy ngày gần đây, trong đầu ta mơ hồ xuất hiện một ít đoạn tin tức ngắn ngửi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 909: Sư Thiếu Bảo. (Hạ)

- Trong vị diện chiến trường, Yêu Ma Vương bị phong ấn vô số năm, ma lực đã bị xói mòn nghiêm trọng, một vạn không đủ một, mặc dù như thế Lôi Vương, Ngự Thú Vương và Thiểm Linh Vương liên thủ cũng suýt bị hắn giết chết. Từ đó có thể thấy được lúc hắn ở thời kỳ đỉnh phong ít nhất đã có thực lực Phong Đế Vương Giả, ma lực tinh hoa của hắn có chút ít huyền ảo cũng có thể hiểu được!

Diệp Trần đánh giá khối ma lực tinh hoa còn sót lại này thì phát hiện nó cũng cùng loại với Thuỷ tinh ma lực, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau, bên trong nó tồn tại rất nhiều hoa văn thâm thuý phức tạp, những hoa văn này cũng không phải vật chết mà đang chậm rãi lưu động, thỉnh thoảng còn biến hoá hình thái.

- Không gian áo nghĩa kiếm pháp của ta đã có bảy tám thành hoả hầu, uy lực đã vượt qua Tàn Nguyệt, tu vi của nàng cũng đã củng cố đồng thời còn tăng lên gấp đôi, hiện tại cũng nên rời đi rồi!

Diệp Trần nói.

- Đi thôi!

Dừng lại đây cũng đã nhiều ngày, cũng tới lúc rời đi rồi, Mộ Dung Khuynh Thành cũng không có dị nghị gì.

...

Thâm hải vô biên vô hạn, tựa hồ như vĩnh viễn không có giới hạn ...

Phi hành trên hải dương liên tục bảy ngày bảy đêm, hai người đã vượt qua khoảng cách cả ngàn vạn dặm, đi vào một hải vực hoàn toàn mới. Phiến

hải vực này ở trên hải đồ được gọi là Bảo Quang hải vực. Sở dĩ được gọi là Bảo Quang hải vực là bởi vì nơi này có rất nhiều di tích, trong một số di tích đã xuất thế thường xuyên có người đi vào thám hiểm thu được bảo vật thường nhân tha thiết mơ ước nên dần dà phiến hải vực này cũng nổi danh.

Diệp Trần tốn hao đại lượng linh thạch mới mua được một phần hải đồ cho nên quyết định tới đây thử thời vận. Thiên Hạt Kiếm trong tay hắn quả thật là một tên đại phá sản như hắn không kham nổi nó, mà các loại bảo khí như Lôi Kiếp Kiếm thì đã bắt đầu không chịu nổi uy lực của hắn rồi, cho nên hắn cần có một kiện Nguỵ Cực phẩm bảo kiếm hoặc là Bán Cực phẩm bảo kiếm càng mạnh càng tốt.

Mà Mộ Dung Khuynh Thành hiện tại cũng không có một đôi thủ sáo vừa tay.

- Nghe nói Bảo Quang hải vực rất phồn vinh, nơi đó thường xuyên cử hành đấu giá hội, có lẽ chúng ta không cần phải đi thám hiểm cũng có thể thu được thứ mình cần.

Mộ Dung Khuynh Thành mỉm cười nói.

- Hy vọng là vậy!

Diệp Trần cũng gật gật đầu đồng ý.

Tứ Phương Đảo là một hòn đảo nổi danh ở Bảo Quang hải vực, cả hòn đảo rất rộng lớn, có hình tứ phương nên được gọi là Tứ Phương Đảo.

Các thế lực ở trên đảo cũng rất nhiều, có nhân loại tông môn, có thế lực yêu thú, hải thú, còn có một số tổ chức của các dị loại khác ... tóm lại, ở đây có thể gặp phải rất nhiều sinh mạng thể kỳ quái khác nhau.

Có thế lực đương nhiên là phải có sinh ý, mà sinh ý ở nơi này nổi tiếng nhất không thể nghi ngờ chính là đấu giá hội, tiếp theo là các cửa hàng, phố tài liệu, tửu lâu ...

Bởi vì tính đặc thù của Bảo Quang hải vực cho nên ở đây có rất nhiều cường giả xuất hiện, rất dễ gặp được. Linh Hải Cảnh ở nơi này nhiều như củ cải trắng trên đường, Bán bộ Vương Giả có thể gặp được khắp nơi. Có thể nói cường giả ở nơi này rất không đáng tiền mà cũng rất đáng tiền!

Trên bầu trời hải dương gần Tứ Phương Đảo đang có rất nhiều thân ảnh lăng không mà đứng, mà cách những thân ảnh này hơn mười dặm bên ngoài có hai đạo thân ảnh đang kịch liệt giao chiến! Chiến hoả trùng thiên, khí kình mãnh liệt toả ra quang mang còn hơn cả ánh sáng trên trời.

- Cẩu tạp chủng, ăn một quyền của ta đi!

Trong hai người đang hăng say chiến đấu có một người là một thanh niên tóc vàng, một là đại hán miệng rộng mặt chữ điền có làn da màu đỏ đồng. Hai người hung hăng chém giết, khí kình nhấc lên tầng cột sóng biển cao tới mấy trăm thước. Trong lúc chiến đấu, thanh niên tóc vàng quát lớn một tiếng, chân đạp sóng biển, đánh một quyền về phía tên đại hán mặt đỏ.

Một quyền này ẩn chứa không phải là chân nguyên mà là yêu lực vô cùng đậm đặc, yêu lực hiện lên hoàng kim sắc vô cùng chói mắt.

- Tiểu súc sinh, để gia gia ta lột da ngươi!

Đại hán mặt đỏ cũng không phải thứ vừa, đại đao trong tay hắn vung vẩy như chớp giật, tuyết bạch đao quang phảng phất như long quyển phong cắn nuốt hoàng kim quyền, sau đó tiếp tục phóng thẳng tới chỗ thanh niên tóc vàng. Đao thế cực kỳ hung mãnh khiến người ta kinh hồn tán đởm.

- Nơi này cao thủ thật nhiều, trong những người đang quan chiến thì hơn hai phần mười đã là Bán bộ Vương Giả rồi!

Trong đám người, chẳng biết từ lúc nào nhiều thêm hai thân ảnh một nam một nữ. Hai thân ảnh này không ai khác chính là Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành! Diệp Trần đưa mắt liếc nhìn xung quanh, không khỏi sợ hãi than.

Mộ Dung Khuynh Thành bị trận chiến phía xa hấp dẫn, nói:

- Tên thanh niên tóc vàng kia hẳn là Bán bộ Yêu Vương, không biết bản thế là yêu thú gi?

- Tiểu thư là người mới đến phải không? Ngay cả Hoàng Kim Sư tộc thiếu chủ Sư Thiếu Bảo mà cũng không ra!

Một gã thanh niên mặc hoa phục, bộ dáng anh tuấn đứng gần đó bị thanh âm thanh thuý của Mộ Dung Khuynh Thành hấp dẫn, nghiêng đầu nhìn qua thì bị dung nhan khuynh quốc khuynh thành của Diệp Trần hớp hồn thì hai mắt không khỏi sáng ngời, nói.

- Hoàng Kim Sư tộc?

Mộ Dung Khuynh Thành đúng là chưa từng nghe nói qua.

Diệp Trần ngược lại có nghe nói qua.

- Hoàng Kim Sư tộc lực lớn vô cùng, tu luyện ra yêu lực gọi là Hoàng Kim yêu lực, ở trong bách thú cũng có thể xếp vào hạng đầu. Thời thượng cổ, nghe nói có hơn trăm loài yêu thú có tư chất đỉnh tiêm, những yêu thú này được gọi là chung là Bách thú, Hoàng Kim Sư chính là một trong số đó cùng với các yêu thú như Cửu Đầu Xà, Thiên Hổ, Thanh Nhãn Bạch Lang, ngay cả bản thể của Yến Phượng Phượng cũng là một trong Bách thú hơn nữa bài danh còn trên cả Hoàng Kim Sư, dù sao Thanh Loan cũng chính là hậu duệ của Phượng Hoàng.

- Ồ ngươi biết không ít a!

Tên hoa phục thanh niên dò xét nhìn Diệp Trần, thấy Diệp Trần bất quá chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong thì không khỏi lộ vẻ khinh thường. Hắn cho rằng Diệp Trần chính là tuỳ tùng của Mộ Dung Khuynh Thành, mà một tên tuỳ tùng thì hắn đâu có xem ra gì, nên hắng giọng trợn mắt nhìn Diệp Trần một cái rồi quay sang nói với Mộ Dung Khuynh Thành:

- Sư Thiếu Bảo chính là thiên tài ngàn năm khó gặp của Hoàng Kim Sư tộc, chiến lực rất đáng sợ, ngay cả ta nếu gặp phải hắn cũng không có mấy phần thắng, về tên đại hán mặt đỏ kia gọi là Hồng Ngạo Khôn. Hai người bởi vì tranh cãi nên mới hoá thành đại chiến thế này, nhìn bộ dạng chắc là không phân sinh tử sẽ không xong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 910: Dưỡng Tâm Thảo. (Thượng)

"Ầm! Ầm! ..."

Hoa phục thanh niên đang nói thì tình hình chiến đấu bên kia đã tới giai đoạn gây cấn.

"Hống!"

Một tiếng rống to trầm đục vang lên, Sư Thiếu Bảo đột nhiên hiện ra bản thể, hoá thành một con Hoàng Kim sư tử lớn hơn mười trượng. Con Hoàng Kim Sư này tứ chi thô to, móng vuốt sắc bén, toàn thân đều là hoàng kim mao lập loè phảng phất như do hoàng kim tạo thành. Hắn rống tiếp một tiếng, kim quang bắn ra bốn phía, bật mạnh lên không, đột ngột xuất hiện trên đầu Hồng Ngạo Khôn, một cước đạp xuống.

Chiến lực của Hồng Ngạo Khôn so với Sư Thiếu Bảo khi ở nhân hình cũng mạnh ngang nhau, nhưng lúc này Sư Thiếu Bảo đã khôi phục chân thân thì hắn đâu phải là đối thủ, bị một cước đạp trúng, toàn thân hắn tóe máu.

Sư Thiếu Bảo hung tàn thành tính, sau một cước đánh bị thương Hồng Ngạo Khôn thì cái đầu cực lớn của hắn chúi xuống cạp lấy thân thể của Hồng Ngạo Khôn hung hăn cắn xé.

"Phốc phốc phốc ..."

Thân thể Hồng Ngạo Khôn lập tức bị cắn thành hai đoạn, máu tươi phun tứ tung, chết thảm tại chỗ.

"Hống!"

Phun thi thể của Hồng Ngạo Khôn ra, Sư Thiếu Bảo ngửa đầu lên trời

rống lớn, bộc phát ra một cổ khí thế duy ngã độc tôn, chấn nhiếp không ít người xung quanh.

- Không hổ là thiên tài ngàn năm khó gặp của Hoàng Kim Sư tộc, một khi hiện ra bản thể thì thực lực tăng vọt mấy lần! Hồng Ngạo Khôn cũng được coi là Bán bộ Vương Giả lợi hại nhưng cũng bị ngạnh sinh cắn thành hai đoạn!

Mọi người ở đây đối với việc một tên Bán bộ Vương Giả chết thảm như đã quen. Ở Bảo Quang hải vực này, mỗi ngày đều có không ít cường giả chết đi, mà bọn hắn thì vẫn cứ vui vẻ đứng xem náo nhiệt.

- Đây là tên Bán bộ Vương Giả thứ hai mà Sư Thiếu Bảo đã giết chết trong tháng này a! Chậc chậc, Hoàng Kim Sư quả nhiên dũng mãnh!

Tên hoa phục thanh niên cũng nổi lên một cổ chiến ý, cao ngạo nói.

- Chúng ta đi thôi!

Chiến đấu đã chấm dứt, Sư Thiếu Bảo là người cười cuối cùng, Diệp Trần cũng đã nhận thức được thực lực của một Bán bộ Yêu Vương của yêu thú có tư chất đỉnh tiêm.

- Ừm!

Mộ Dung Khuynh Thành đi theo sau Diệp Trần.

- Chuyện gì vậy? Một tuỳ tùng lại có thể bảo chủ nhân đi theo?

Trên mặt hoa phục thanh niên lộ vẻ bất hảo, nhưng cũng không thể nói gì được, dù sao Mộ Dung Khuynh Thành không phản đối thì hắn nói được gì chứ!

- Vị tiểu thư này, tại hạ Lâm Vũ Hiên, hãy nhớ kỹ!

Lâm Vũ Hiên dùng chân nguyên truyền âm cho Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành thoáng dừng lại một chút nhưng cũng không nói gì, tiếp tục theo sau Diệp Trần bay tới Tứ Phương Đảo.

Trong một toà cự đại thành thị trên Tứ Phương Đảo dài rộng đều vượt hơn mười dặm, Diệp Trần đang ở trên đường cái thoáng nhìn quanh tìm kiếm một cửa hàng bán địa đồ.

- Lão bản, cho ta một phần địa đồ của Tứ Phương Thành!

Diệp Trần đi tới trước quầy, nói với chưởng quầy.

- Được, đây là địa đồ của ngươi, mười khối Thượng phẩm linh thạch.

Lão bản từ trong quầy hàng lấy ra một phần địa đồ đã chuẩn bị trước đặt lên mặt quầy, nói.

Một phần địa đồ thành thị giá mười khối Thượng phẩm linh thạch?

Khoé miệng Diệp Trần thoáng giựt giựt nhưng cũng không nói gì.

Đi ra khỏi cửa hàng, Mộ Dung Khuynh Thành cười nói:

- Chàng cũng được xem là một cường giả có thân gia trên trăm vạn, không cần phải quan tâm tới mười khối Thượng phẩm linh thạch chứ!

- Giá cả đúng là bởi vì ở từng địa phương khác nhau mà khác nhau, bất quá so với những nơi khác thì giá cả ở đây cũng quá cao đi!

Trong một thành thị bình thường thì một tấm địa đồ cao lắm cũng chỉ mấy lượng bạc, cho dù là loại siêu cấp thành thị như Vũ Thành thì cũng chỉ tốn vài khối Hạ phẩm linh thạch mà thôi, so với nơi này quả thật là trên trời dưới đất!

Đương nhiên, giá mắc như vậy cũng có thể hiểu được, những người tới nơi này đa số đều đã ngoài Linh Hải Cảnh, nếu lấy giá bằng Hạ phẩm linh thạch thì mấy người này quả thật là không thể lấy đâu ra bởi vì trên người họ

đều là Thượng phẩm linh thạch, ngay cả Trung phẩm linh thạch cũng ít nữa là!

Địa đồ của Tứ Phương thành rất kỹ càng, trên mỗi con đường có cái gì đều được đánh dấu rõ ràng, đầy đủ.

- Đến phố tài liệu nhìn một chút xem có thể tìm được thứ chúng ta cần không.

Trùng kích lên cảnh giới Bán bộ Vương Giả không phải là không có đường tắt. Căn cứ theo trí nhớ của Chiến Vương thì có một loại Bán Cực phẩm linh thảo gọi là Hộ Tâm Hoa có thể bảo hộ tâm mạch, nếu có thể đem nó luyện chế thành Hộ Tâm Đan thì hiệu quả còn tăng gấp đôi. Có Hộ Tâm Hoa thì khi trùng kích cảnh giới Bán bộ Vương Giả, tốc độ lưu động huyết dịch trong cơ thể Diệp Trần có thể nhanh hơn rất nhiều, chỉ cần không vượt quá ngưỡng thì không cần lo lắng tâm mạch không thừa nhận nổi.

Phố tài liệu cách chỗ hai người Diệp Trần ba con đường, nơi này có rất nhiều cửa hàng bán tài liệu, còn có một ít cửa hàng tạp hoá, những đồ vật bày bán nơi này phần lớn đều không có giá trị gì nhưng cũng thỉnh thoảng có được một hai bảo bối giá trị liên thành, phải xem vân khí cùng nhãn lực của bản thân thế nào.

Đi tới phố tài liệu đầu tiên, hai người Diệp Trần liền đi vào cửa hàng đầu tiên.

- Nhị vị khách quan, tuỳ ý mà xem, đồ vật của cửa hàng chúng ta đảm bảo giá cả tốt hơn so với các cửa hàng khác!

Lão bản của cửa hàng nhiệt tình đi tới mời chào.

Diệp Trần khẽ gật đầu.

Cửa hiệu này phần lớn đều là Trung phẩm tài liệu, Thượng phẩm rất ít, còn Bán Cực phẩm tài liệu thì toàn bộ đều niêm phong bên trong quầy, chỉ có thể xuyên thấu qua tấm thuỷ tinh mà nhìn. Ở trong góc còn có một ít tài

liệu không phân biệt được phẩm cấp, không biết tác dụng như thế nào, bởi vì quanh năm suốt tháng bị nhồi nhét nơi đó nên đã đống không ít bụi.

- Nơi này cũng có Hồn Thạch nhưng số lượng không nhiều lắm!

Trên một giá gỗ ở phía đông, Diệp Trần thấy mấy khối Hồn Thạch màu đen, dùng Linh hồn lực đảo qua thì lập tức bị vầng sáng màu bạc bên ngoài Hồn Thạch ngăn cản, tuy không thể hoàn toàn ngăn cản nhưng cũng tạo thành một ít hạn chế đối với Linh hồn lực, hơn nữa ở đây chỉ có mấy khối, chỉ khi nào có rất nhiều mới có tác dụng ngăn cản Linh hồn lực dò xét.

Nhưng không thể nghi ngờ, mấy khối Hồn Thạch này đều là hàng thật giá thật.

- Một khối Hồn Thạch cỡ nắm tay trên thị trường ước chừng năm ngàn khối Thượng phẩm linh thạch, mấy khối Hồn Thạch ở đây đều chỉ bằng nửa nắm tay, kê giá là bốn ngàn khối Thượng phẩm linh thạch cũng không tính là gạt người.

Diệp Trần đưa mắt dò xét đồ vật xung quanh.

- Lão bản, mấy khối Hồn Thạch này còn nữa không?

Nhưng đúng lúc này có một người đi tới cầm Hồn Thạch trên giá hỏi lão bản.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 911: Dưỡng Tâm Thảo. (Hạ)

Lão bản thấy khách hỏi thì cười nói:

- Có, có, bên trong vẫn còn tồn kho một ít, bất quá là ta để lại cho bản thân dùng, ngươi xem giá tiền ...

Lão bàn chà xát hai tay, nói.

- Yên tâm, có bao nhiêu ta muốn bấy nhiêu, còn tăng thêm năm phần trăm giá trị!

Người này toàn thân bạch y, khí độ ung dung, rõ ràng là một nhân vật cao tầng trong tông phái nào đó. Hắn đi thu mua Hồn Thạch chỉ sợ cũng là nhiệm vụ tông môn giao cho. Một tông môn cường đại thì nhất định phải có trận pháp thủ hộ ngăn cách được Linh hồn lực dò xét, mà thứ này thì không thể thiếu Hồn Thạch được, cho nên Hồn Thạch đối với nhiều người là vô dụng nhưng đối với tông môn lại có đại tác dụng.

- Hảo, đi theo ta, Tiểu Phương, giúp ta trông cửa hàng!

Lão bản bày ra bộ dáng hớn hở, mang theo bạch y nhân tiến vào trong.

- Đi thôi, đến cửa hàng khác nhìn xem sao.

Ở trong cửa hàng này dạo một vòng, Diệp Trần không thấy được thứ gì tốt nên cùng với Mộ Dung Khuynh Thành đi ra ngoài đường lớn. Sau đó Diệp Trần liên tiếp đi qua bảy tám cửa hàng tài liệu mới tìm được ba gốc Dưỡng Tâm Thảo, hai gốc Dung Linh Thảo, và bộ đoá Băng Linh Hoa.

Dưỡng Tâm Thảo là đỉnh tiêm Thượng phẩm linh thảo, hình dáng khác với Hộ Tâm Thảo nhưng lại có kết quả giống nhau. Nhưng bất đồng với Hộ

Tâm Thảo là, Hộ Tâm Thảo chỉ trọng ở một chữ Hộ, trong một khoảng thời gian nhất định sẽ có công năng phòng hộ cực kỳ cường đại, mà Dưỡng Tâm Thảo thì có tác dụng bảo dưỡng làm cho tâm mạch cường đại lại, theo thời gian dài thì tâm mạch tự nhiên cũng có thể thừa nhận được áp lực lớn hơn.

Ba gốc Dưỡng Tâm Thảo có lẽ có thể giúp cho khả năng trùng kích lên Bán bộ Vương Giả của Diệp Trần thành công lớn một chút, nhưng cuối cùng có thành công hay không thì Diệp Trần tạm thời không biết.

Về phần Dung Linh Thảo cũng là một Thượng phẩm linh thảo, đây là một loại linh thảo cực kỳ đặc thù, loại linh thảo này có thể giúp cho thời gian huyết dịch và chân nguyên dung hợp dài ra. Nếu khoảng thời gian này đủ dài thì không cần Hộ Tâm Hoa hay Dưỡng Tâm Thảo, Diệp Trần đều có thể khiến cho chân nguyên và huyết dịch dung hợp thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, thành công bước vào Bán bộ Vương Giả, đáng tiếc là hiện tại chỉ có hai gốc, vẫn quá ít một chút.

Mà Băng Linh Hoa chỉ dùng để phòng ngừa vạn nhất, nếu nhất thời nội tạng không thể thừa nhận được áp lực quá lớn thì có thể dùng Băng Linh Hoa làm chậm lại tốc độ lưu động của huyết dịch để cho áp lực lên tâm mạch giảm xuống, không đến mức xuất hiện tình huống huyết dịch hoại tử.

Kết hợp ba loại linh thảo sử dụng, xác suất thành công không nghi ngờ gì sẽ tăng gấp đôi, nhưng thật ra, luận hiệu quả thì vẫn kém Hộ Tâm Hoa, dù sao tác dụng của Hộ Tâm Hoa tuy là ngắn hạn nhưng cũng được một tuần thời gian, trong khoảng thời gian này Diệp Trần hoàn toàn có thể không cần lo lắng về công năng của tâm mạch bị thương tổng.

Ba gốc Dưỡng Tâm Thảo, Diệp Trần tốn tám mươi vạn khối Thượng phẩm linh thạch, Dung Linh Thảo một gốc là hai mươi vạn, hai gốc là bốn mươi vạn, Băng Linh Thảo thì chỉ có tám vạn một đoá, tổng cộng tất cả là một trăm hai mươi tám vạn khối Thượng phẩm linh thạch, so với cùng cấp linh thảo khác còn trân quý hơn mấy lần.

Sở dĩ mắc như vậy bởi vì ai cũng biết ba loại linh thảo này là dùng để trợ

giúp trùng kích lên cảnh giới Bán bộ Vương Giả. Có thể đột phát đến Bán bộ Vương Giả thì hơn trăm vạn Thượng phẩm linh thạch có là gì?

- Ài, Dưỡng Tâm Thảo cần phải có thời gian dài, trong một thời gian ngắn không thể giúp ta đột phá lên Bán bộ Vương Giả được. Nếu có thể tìm được Hộ Tâm Hoa thì tốt rồi!

Diệp Trần thở dài một hơi, căn cứ theo địa đồ trong tay, cùng Mộ Dung Khuynh Thành đi vào một phố tài liệu khác.

Một ngày rất nhanh trôi qua.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cơ hồ đã đi tất cả các cửa hàng tài liệu nơi này, nhưng không hề tìm được một chút tăm hơi nào của Hộ Tâm Hoa, tuy nhiên cũng thu được tin tức là nửa năm trước trong đấu giá hội có xuất hiện tung tích Hộ Tâm Hoa, được người ta dùng giá năm trăm vạn Thượng phẩm linh thạch mua đi.

Mặc kệ ở đâu thì Hộ Tâm Hoa đều là bảo vật khó kiếm, thậm chí so với một ít trân quý Cực phẩm tài liệu còn quý hơn, chưa chắc có tiền đã mua được.

Dù sao trong Ngũ phẩm, thậm chí là Tứ phẩm tông môn, cường giả Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không ít. Nếu Hộ Tâm Hoa xuất hiện thì chắc chắn sẽ bị cướp đoạt điên cuồng, không có khả năng lưu lạc ra bên ngoài, cho nên những người có thể có được Hộ Tâm Hoa không được bao nhiêu.

Cùng Diệp Trần đi dạo một vòng, Mộ Dung Khuynh Thành cũng có chút thu hoạch. Nàng mua toàn là linh thảo có ma tính, những linh thảo này giá trị đều không cao, thậm chí còn được mua một tặng một. Ở Chân Linh thế giới, người tu luyện ma lực quả thật quá ít, người tu luyện công pháp ma đạo cũng không nhiều, cho nên nàng mua mấy chục loại tài liệu chỉ tốn hơn mười vạn khối Thượng phẩm linh thạch, không thể không nói là chiếm đại tiện nghi.

Sau khi tìm được một tửu lâu có tiểu viện, hai người liền vào ở.

Đêm tối đến, gió lạnh gào thét.

Lúc này, Diệp Trần đang khoanh chân ngồi trong mật thất đặc chế của tửu lâu điều tức, trên vách mật thất có mấy còn đèn nhỏ toả ra ánh sáng chíu rọi cả không gian nơi này.

Điều tức chốc lát, Diệp Trần mở hai mắt ra, từ trong Trữ vật linh giới lấy ra ba gốc Dưỡng Tâm Thảo.

Ba gốc Dưỡng Tâm Thảo này hoả hầu không giống nhau, hoả hầu cao nhất là năm ngàn hai trăm năm, thấp nhất chỉ có ba ngàn ba trăm năm.

Lấy gốc ba ngàn ba trăm năm ra, Diệp Trần há miệng khẽ hấp một cái, dược lực bên trong Dưỡng Tâm Thảo hoá thành huyết quang óng ánh chảy vào trong miệng Diệp Trần.

"Ực Ực!"

Huyết quang óng ánh vừ vào trong cơ thể lập tức bao bọc quanh tâm tạng, dưới trạng thái nội thị, Diệp Trần có thể thấy rõ tâm mạch của mình phủ thêm một tầng huyết quang. Tầng huyết quang này không ngừng nhúc nhích, một ít tơ máu thẩm thấu vào bên trong chăm sóc cho tâm tạng.

Ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, Diệp Trần cảm giác tâm tạng truyền tới một luồng cảm giác thanh mát, rồi sau đó lại là nóng bức. Hai loại cảm giác cực đoan này phân ra từng đợt truyền đến, cuối cùng Diệp Trần cũng không rõ ràng được là mát hay nóng nữa cho nên dứt khoát mặc kệ, tuỳ ý để Dưỡng Tâm Thảo chăm sóc tâm tạng.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đã ở tửu lâu hơn ba ngày.

Trong ba ngày này, gốc Dưỡng Tâm Thảo ba ngàn ba trăm năm hoả hầu kia đã có hơn một nửa dược lực được dung nhập vào trong tâm mạch của

Diệp Trần. Lúc này Diệp Trần rõ ràng có thể cảm giác được tâm mạch của hắn cường đại hơn nhiều, nhịp đập mặc dù không cải biến nhưng so với lúc trước thì rất trầm ổn, mạnh mẽ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 912: Di Tích Chân Thuỷ Cung. (Thượng)

Hôm nay, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi vào một trà lâu trên quảng trường của Tứ Phương Thành. Trong trà lâu này tập trung rất nhiều cường giả đang tìm kiếm tổ đội. Tại sao phải tổ đội? Tự nhiên là vì tìm kiếm di tích!

Trong di tích nguy hiểm quá nhiều, nếu đơn thương độc mã rất có thể sẽ táng thân trong đó!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành vừa tiến vào trà lâu, cũng không có tham gia náo nhiệt mà tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống gọi hai chén trà ngồi đối ẩm.

Trà lâu rất lớn, chia thành bốn tầng, ở giữa trống rỗng cho nên cả bốn tầng đều có thể thấy được nhau. Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đang ngồi ở phía đông lầu hai.

Người trong trà lâu tuy rất nhiều nhưng không ồn ào, mọi người hoặc là giống hai người Diệp Trần ngồi uống trà nhắm mắt dưỡng thần hoặc là cùng với hảo hữu tìm một chỗ thấp giọng thương thảo, tất cả trong rất có trật tự.

- Nhị vị khách quan, trà của khách quan đây!

Tiểu nhị bước chân rất nhẹ đi tới trước mặt Diệp Trần rồi nhẹ nhàng nói.

Diệp Trần gật đầu, bảo đối phương đặt chén trà xuống.

Nâng chén trà còn nóng lên, Diệp Trần khẽ kê lên miệng thổi vài hơi, thừa dịp này đưa mắt bắt đầu quan sát những người trong trà lâu.

Lầu một không có gì để xem, tất cả đều Linh Hải Cảnh, một Bán bộ

Vương Giả cũng không có, ánh mắt Diệp Trần bắt đầu đảo qua tầng hai.

Trong lầu hai, có một người khiến cho Diệp Trần chú ý, chính là hoàng y nữ tử ngồi ở phía tây, nữ tử này ước chừng hơn ba mươi tuổi, gương mặt kiều diễm, mũi cao thẳng, mắt to đen lấy còn mang theo một chút thâm trầm. Ánh mắt của nàng rất phân tán, không hề có tiêu điểm. Điều khiến cho Diệp Trần chú ý không phải là dung mạo của nàng mà là khí tức cổ quái được nàng che giấu rất kĩ trên người, loại khí tức này cực kỳ âm nhu, giống như giòi trong xương vậy.

"Không biết là yêu thú gì tu thành?"

Diệp Trần thầm nghĩ.

Ngay khi Diệp Trần dò xét hoàng y nữ tử thì nàng dường như cũng cảm ứng được, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trần, trên mặt lộ ra vẻ mặt ôn hoà, nhưng nụ cười của nàng lại khiến cho Diệp Trần phát lạnh.

"Không dễ chọc!"

Diệp Trần phán cho đối phương một nhận định.

So với lầu hai thì người gây chú ý của Diệp Trần ở lầu ba không ít, có một cặp song sinh huynh đệ, thân hình cường tráng như thép, mỗi người đều đeo một cái hoa tai phân biệt tai trái và tai phải. Còn có một trung niên văn sĩ tay ôm kiếm đang nhắm mắt dưỡng thần, một lão phu nhân gương mặt tiều tuỵ nhưng khí tức lại âm độc, một gã mập mạp đầu trọc lóc có hình xăm, còn có một lão đầu cổ quái luôn mặc áo mưa ...

- Bán bộ Vương Giả ở trong tửu lâu này tới mấy chục người, trong đó có bảy tám người ta nhìn không thấu, chỉ sợ đã tiếp cận tới Bán bộ Vương Giả tối cường giả!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng quan sát mọi người trong trà lâu, nói.

Diệp Trần nói:

- Hoàng y nữ tử ở lầu hai cùng với lão đầu mặc áo mưa ở tầng ba có lẽ là mạnh nhất, những người khác cũng không yếu, đều là những cường giả khó gặp!

Hoàng y nữ tử và lão đầu mặc áo mưa gây cho Diệp Trần cảm giác uy hiếp lớn nhất, chỉ sợ không kém bao nhiêu với Bán bộ Vương Giả tối cường giả.

- Nhãn lực của ta so với chàng còn kém một chút, hai người này ta không nhìn ra được cái gì không đúng!

Mộ Dung Khuynh Thành một lần nữa dò xét hoàng y nữ tử và lão đầu mặc áo mưa rồi lắc lắc đầu, nói. Nàng không có được cảm ứng khủng bố như Diệp Trần!

Diệp Trần cười cười, nói:

- Chỉ là cảm giác đầu tiên mà thôi, có lẽ vẫn có nhiều người còn che giấu rất sâu!

Trong trà lâu rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có một vài người từ trong các gian phòng riêng rời đi khiến cho trà lâu càng lúc càng vắng, không khí càng thêm yên tĩnh.

- Nhìn kìa, hoàng y nữ tử được mời đi!

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Diệp Trần nhìn sang thì thấy một tiểu nhị của trà lâu mời hoàng y nữ tử đi vào trong một gian phòng.

Qua thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, tiểu nhị kia lại tới mời hai huynh đệ song sinh.

Lại qua thêm nửa chén trà nhỏ, tiểu nhị đi đến trước mặt Mộ Dung Khuynh Thành, nói:

- Vị tiểu thư này, chủ nhân bên trong gian phòng kia mời tiểu thư qua một chút!

- Hửm?

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không kinh ngạc, bởi vì mọi người đến đây đều có chung mục đích là muốn tìm tổ đội cùng nhau đi thám hiểm di tích!

- Ta đi cùng hắn!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng biết với tu vi của Diệp Trần sẽ bị người ta khinh thường, bởi vì trong thiên hạ có mấy người như Diệp Trần có thể đem chuyện vượt cấp chém giết trở thành như ăn cơm? Những người khác cùng lắm chỉ có thể chống lại với Bán bộ Vương Giả bình thường, còn có giết được hay không lại là một chuyện khác!

Tiểu nhị hiển nhiên cũng đã được phân phó, nói:

- Vậy thì cùng đi a!

Đi theo phía sau tiểu nhị, hai người tới trước cửa phòng mở ra rồi đi vào trong.

"Xem ra trên vách tượng có khảm Hồn Thạch làm trận pháp!"

Vừa vào trong phòng, Diệp Trần cũng không có phát hiện mê hoặc gì, Linh hồn lực vẫn có thể thẩm thấu ra bên ngoài nhưng ở bên ngoài thì Linh hồn lực không thể nào thẩm thấu vào trong đây được.

Trong phòng đang có chín người ngồi, ngoài trừ hoàng y nữ tử và huynh đệ song sinh kia ra thì còn có hai thanh niên, một mỹ phụ, hai đại hán và một lão giả. Người ngồi ở thủ toạ là một đại hán có làn da màu cổ đồng, trên da thịt có những hoa văn như kim loại khắc lên, đôi mắt của người này thanh minh rạng rỡ, phảng phất như hai khoả bảo thạch màu đen vậy.

- Chuyện gì thế này? Một tên Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng có thể gia nhập đội ngũ của chúng ta ư?

Mỹ phụ tỏ ra thần sắc cay nghiệt, thầm nói.

- Hắc hắc, tiểu tử, ngươi đi nhầm cửa rồi!

Một tên trong cặp huynh đệ song sinh cười hắc hắc nói.

Hai gã thanh niên thì biểu lộ khác nhau, một tên lộ vẻ trào phúng, một tên thì không chút biểu tình, đối với chuyện gì cũng thờ ơ. Mà ánh mắt của một tên đại hán mặt vàng khè thì không hề cố kỵ lộ ra vẻ dâm tà, Linh hồn lực trực tiếp phóng ra quét tới Diệp Trần, tựa hồ muốn cho Diệp Trần xấu mặt.

Cổ đồng đại hán và hoàng y nữ tử ngược lại vẫn bất động thanh sắc theo dõi bì biến.

- Hừ!

Diệp Trần hừ nhẹ một tiếng, Linh hồn lực phản kích ngược lại.

Tên đại hán mặt vàng cảm giác linh hồn chấn động, thân thể mất tự chủ run rẩy một hồi. Càng khiến cho hắn hoảng sợ là Linh hồn lực của Diệp Trần giống như một thanh kiếm sắc bén cắn xén Linh hồn lực của hắn khiến cho hắn có cảm giác trong mắt Diệp Trần hắn không khác gì một con cá nằm chờ Diệp Trần chém giết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 913: Di Tích Chân Thuỷ Cung. (Hạ)

Những người còn lại khi thấy đại hán mặt vàng chịu thiệt thì ánh mắt nhìn về Diệp Trần không khỏi biến đổi. Tên đại hán mặt vàng này dù gì cũng là Bán bộ Vương Giả, Linh hồn lực tất nhiên không yếu đã có thể ngưng thực được một chút. Có thể đả thương Linh hồn lực của hắn thì mấy người ngồi ở đây không mấy ai làm được. Cho nên lúc này mọi người đều đã xem trọng Diệp Trần hơn vài phần, thái độ khinh khỉnh cũng đã thu liễm lại, ít nhất cũng là biểu hiện ra như thế.

- Hai vị, mời ngồi!

Cổ đồng đại hán thu liễm dị sắc, đưa tay ra thản nhiên nói.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Ánh mắt của Diệp Trần khẽ đảo qua Lâm Vũ Hiên ngồi bên cạnh Cổ đồng đại hán rồi cũng bất động thanh sắc ngồi xuống không chút câu nệ nào.

- Hai vị, ta đã thoả thuận tốt với mấy vị ở đây, chúng ta sẽ cùng di tới một di tích thám hiểm, tất cả mọi người đều đã đồng ý, nhìn hai vị có vẻ thực lực cũng không kém nên cũng muốn mời hai người gia nhập.

Cổ đồng đại hán lúc đầu cũng không hề xem trọng Diệp Trần mà chỉ muốn mời Mộ Dung Khuynh Thành, đương nhiên hắn không thể nào mở miệng nói ra lời như vậy được. Hơn nữa, biểu hiện của Diệp Trần vừa rồi cũng không có vẻ yếu như bề ngoài, tên đại hán mặt vàng rõ ràng là một Bán bộ Vương Giả nhưng so đấu về Linh hồn lực lại bị ăn thiệt thòi không nhỏ đã nói lên tất cả.

Diệp Trần nói:

- Nói tiếp đi!

Cổ đồng đại hán và tất cả mọi người đều có chút giật mình, trong hai người giống như Diệp Trần là người làm chủ! Chẳng lẽ tên tiểu tử này có vài phần bổn sự hay chỉ là trên danh nghĩa?

Cổ đồng đại hán hắng giọng nói:

- Hai vị nếu như đồng ý thì ta sẽ nói tiếp, nếu hai vị không đồng ý thì xin mời rời đi à, ta phát hiện ra cái di tích này tạm thời còn không có mấy người biết, cho nên không thể để rò rỉ tin tức!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành liếc mắt nhìn nhau rồi Diệp Trần trầm ngâm nói:

- Chúng ta đồng ý.

- Hảo! Chỗ di tích này rất lớn, chỗ ta phát hiện bất quá chỉ là một bộ phận trong đó mà thôi, nhưng mặc dù chỉ là một bộ phận nhưng không phải là đùa, bởi vì nó là di tích của Chân Thuỷ Cung.

Cổ đồng đại hán cười, nói.

- Di tích Chân Thuỷ Cung?

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đều mờ mịt, chưa từng nghe qua.

Lâm Vũ Hiên chen miệng nói:

- Chân Thuỷ Cung từng là một Tứ phẩm tông môn cường đại nhất ở phiến hải vực này. Thế lực của nó lúc đó rất lớn, không bất kỳ Tứ phẩm thế lực nào ở hiện tại có thể so sánh được. Lúc Chân Thuỷ Cung cường thịnh nhất tổng cộng xuất hiện mười ba vị Sinh Tử Cảnh Vương Giả, cung chủ lúc đó cũng là một trong những vị Phong Đế Vương Giả cường đại nhất - Chân Thuỷ Đại Đế!

- Nhất môn mười ba Vương! Chân Thuỷ Đại Đế!

Diệp Trần cả kinh, Chân Thuỷ Cung này lúc cường thịnh nhất xác thực là thập phần đáng sợ. Những tông môn hiện nay không có cái nào có được mười ba Sinh Tử Cảnh Vương Giả chứ đừng nói tới Phong Đế Vương Giả. Phong Đế Vương Giả ở thời đó là hàng thật giá thật Phong Đế Vương Giả a, là cường giả có thể lưu lại dấu ấn trên Đế Ngân Bia!

Bất quá bất cứ tông môn nào cho dù có huy hoàng đến đâu cũng sẽ có lúc lụi tàn, ngay cả Chân Thuỷ Cung hiện tại cũng chỉ còn là một phế tích lẳng lặng nằm yên dưới đáy biển vô số năm tháng.

- Có một việc ta phải nhắc nhở các vị, di tích này bị cấm chế bao phủ nên không biết bên trong tại sao lại diễn sinh rất nhiều tánh mạng dị thường đáng sợ. Ta mời các vị cùng lập đội tiến vào là vì giúp nhau chiếu ứng để có thể thuận lợi thu được bảo vật trong đó.

Cổ đồng đại hán nói.

- Được, lúc nào đi?

Di tích này bình thường sẽ có bảo khí, nên Diệp Trần không hề do dự, dứt khoát đáp ứng.

- Tránh đêm dài lắm mộng, hơn nữa ta cũng sợ có người để lộ tin tức nên khi chúng ta vừa ra khỏi gian phòng này cũng là lúc bắt đầu khởi hành, các vị có dị nghị gì không?

Cổ đồng đại hán đảo mắt quanh phòng, hỏi.

- Chúng ta còn có thể dị nghị gì chứ! Lúc nào khởi hành cũng như nhau!

Huynh đệ song sinh đồng thời lên tiếng.

- Ta cũng không ý kiến!

Tên thanh niên lạnh lùng gật đầu, nói.

Những người còn lại tự nhiên cũng không có ý kiến gì, mọi người đi tới Bảo Quang hải vực này là vì cái gì? Không phải đều vì thử vận khí để đạt được bảo vật sao?

- Hảo, tạm thời chưa vội, chúng ta nghỉ ngơi chốc lát uống trà rồi cùng nhau khởi hành!

Cổ đồng đại hán cũng không định mời thêm người khác nữa mà thoả mãn gật gật đầu, nhẹ nhàng rung cái chuông nhỏ trong phòng phân phó người mang nước trà và bánh ngọt.

Sau khi uống trà, ăn một ít bánh ngọt, cổ đồng đại hắn đứng lên, nói:

- Đi thôi!

Hỗn Loạn Ma Hải đã cách Chân Linh Đại Lục rất xa, Bảo Quang hải vực cách Chân Linh Đại Lục còn xa hơn, đã ở sâu phía trông thâm hải phía nam. Ở chỗ này, người rất thưa thớt, hải thú thì nhiều, bất quá, bởi vì hoàn cảnh ác liệt nên hải thú ở đây rất huyết tính tàn bạo, trí tuệ thì thấp kém.

Mười một người phi hành trên trông khung, thỉng thoảng cũng lọt vào công kích của hải thú bên dưới và phi cầm yêu thú ở trên không, hơn nữa bọn chúng tập trung thành đoàn lấy ngàn lấy vạn con một lần mà tính, khiến cho mọi người dính phiền phức không thôi, tốc độ di chuyển chậm lại không ít.

Thẳng đến ba ngày sau, mọi người mới đi tới mục tiêu.

Cổ đồng đại hán tên là Kim Vạn Song, đã lăn lộn ở vùng biển này không ít, những năm nay vận khí cũng tốt cộng với năng lực biết nắm bắt thời thế của mình, hắn đã thu được không ít bảo vật. Cũng vì những bảo vật này mà bản thân hắn đã trải qua không ít tràng đấu, một thân thực lực sớm đã đạt tới cảnh giới rất cao trong các Bán bộ Vương Giả. Tuy rất ít người chứng kiến hắn ra tay nên không biết thực lực của hắn cụ thể là thế nào nhưng không ai dám xem thường hắn, bởi vì trong những người lăn lộn ở vùng biển này vài

chục năm nay, chỉ có hắn vẫn còn sống thoải mái.

Đứng trước đội ngũ, Kim Vạn Song quay đầu lại nói:

- Di tích nằm ngay dưới mặt biển, ở độ sâu khoảng ba mươi vạn mét, nhớ kỹ phải theo sát ta! Bên ngoài di tích có một trận pháp thuỷ hệ khổng lồ, trận pháp này tuy không phải khó chơi nhưng chỉ hơi bất cẩn sẽ bị công kích. Chắc mọi người cũng hiểu được ở dưới độ sâu đó mà tạo thành động tĩnh quá lớn thì sẽ có hậu quả gì!

- Điều này chúng ta tự nhiên biết, cứ đi theo ngươi là được!

Lão giả duy nhất trong đội ngủ mở miệng nói, lão giả này trên mặt đầy nếp nhăn, tạo cho người ta cảm giác phong sương từng trải cùng tuế nguyệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 914: Thanh Đồng Giáp Sĩ.

- Hảo, đi xuống dưới thôi!

Thân hình Kim Vạn Song loé lên, hoá thành một đạo kim hồng bắn thẳng xuống dưới.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Đám người Diệp Trần nhanh chóng theo sau, một tấc không rời.

Độ sâu ba mươi vạn mét đối với cường giả Linh Hải Cảnh bình thường là một độ sâu cực kỳ nguy hiểm, bởi vì thuỷ áp nơi này rất mạnh, chỉ cần hộ thể chân nguyên bị một lỗ thủng nhỏ thôi thì chỉ trong nháy mắt sẽ bị thuỷ áp ép thành bánh thịt, cho dù là Bán bộ Vương Giả mất đi hộ thể chân nguyên cũng có nhất định nguy hiểm đến tính mạng.

Bất quá trong mười một người ngoại trừ Diệp Trần thì tất cả đều là Bán bộ Vương Giả, cho nên chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không vấn đề gì nghiêm trọng.

Rất nhanh, mọi người đã đến độ sâu ba mươi vạn mét bên dưới, thuỷ áp khổng lồ nơi này khiến cho tốc độ của họ càng ngày càng chậm, không bằng một phần trăm khi ở trên lục địa.

Đáy biển thâm hải cũng không phải là một mảnh đen kịt, nơi này có rất nhiều vật có thể phát sáng, như san hô, các loại sinh vật nhỏ phần đuôi chiếu sáng ...

Khoảng cách tới đáy biển ước chừng còn khoảng vài chục thước, mọi người đều cẩn thận vận chuyển chân nguyên hộ thể, chậm chạp lặn xuống dưới.

Qua thời gian một chén trà, thanh âm thông qua chân nguyên của Kim Vạn Song truyền tới:

- Đến rồi, nơi này chính là bên ngoài di tích, là nơi thuỷ hệ trận pháp bao phủ, mọi người cẩn thận, đi theo ta!

Mọi người gật đầu, ánh mắt hướng về phía trước nhìn lại thì lờ mờ thấy được ở dưới đáy biển có một quần cột đá bằng bạch ngọc cao mấy chục thước dựng sừng sững nơi đó. Trên bề mặt cột đá điêu khắc rất nhiều hoa văn phức tạp, thỉnh thoảng còn có lam quang lưu chuyển hấp dẫn không ít tiểu sinh vật hình cầu có khả năng phát sáng tới gần.

Kim Vạn Song phất phất tay, bắt đầu hướng chỗ cột đá bơi tới quần thạch trụ (rất nhiều cột đá tập trung lại).

Không biết quần thạch trụ này bao phủ phạm vi bao lớn, nếu không có Kim Vạn Song dẫn đường phía trước thì mọi người rất có thể đã lạc hướng trong đám thạch trụ này rồi. Trận pháp sỡ dĩ gọi là trận pháp bởi vì nó không có sơ hở quá lớn, ví dụ như nơi nhìn như rất an toàn, lại có thể là nơi nguy hiểm nhất, cho nên không có người nào dám bơi tới gần thạch trụ mà luôn bảo trì khoảng cách tầm mười mét.

"Những thạch trụ này có không ít đã gãy nát, nếu dọc theo những thach trụ bị tổn hại này đi tới thì sẽ không kích phát trận pháp!"

Diệp Trần rốt cuộc cũng đã nhìn ra được chút môn đạo.

Quần thạch trụ cho dù có lớn cỡ nào thì cũng phải có cực hạn, mọi người theo phía sau Kim Vạn Song vòng qua vòng lại cuối cùng mới có thể ra khỏi phạm vi quần thạch trụ đi vào một khu kiến trúc vô cùng to lớn nhưng bị tàn phá không ít. Khu kiến trúc này, cái cao nhất có hơn ngàn mét vững chải đứng dưới đáy biển, thấp nhất là một cái cổng vòm nhưng độ cao ít nhất cũng bảy tám chục mét.

Kim Vạn Song hiển nhiên cũng không phải lần đầu tiên tới đây, nên hắn

giải thích:

- Nơi này chính là nơi ta phát hiện ra di tích, bất quá ta chỉ mới thăm dò chưa tới một phần mười. Cái cổng vòm kia chính là lối vào duy nhất, chúng ta cần phải phá vỡ cấm chế trên cổng vòm mới có thể đi vào!

- Cái này đơn giản, để chúng ta lên!

Hai huynh đệ song sinh bước tới, người anh lấy ra một cây phủ cao cỡ thân người, người em thì lấy ra hai thanh khảm đao.

Kim Vạn Song cũng không phản đối, cấm chế trên cổng vòm cũng không phải rất cao siêu, lấy thực lực của hai người cũng dư sức phá vỡ. Nếu như còn không phá mở được thì cái di tích này cũng không cần tiếp tục tiến vào, bởi vì nó quá mức nguy hiểm.

"Hống!"

Hai huynh đệ đồng thời quát khẽ một tiếng, phủ cùng đao đồng thời phi tóc bổ về phía cổng vòm, tốc độ cực nhanh, mặc dù đang ở dưới đáy biển cũng khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

"Crắc crắc ..."

Cổng vòm loé lên một vầng sáng, lập tức mở ra một đại động.

- Đi, đi vào!

Kim Vạn Song dẫn đầu lướt vào trong.

Mọi người vừa toàn bộ tiến vào trong thì ngay lập tức cổng vòm cũng khôi phục lại như lúc đầu, từ bên ngoài nhìn không ra có gì khác thường.

Di tích bị tàn phá không ít, kiến trúc ngã trái ngã phải, có rất nhiều chỗ mặt đất cũng sụp đổ, bên trong bốc lên hắc khí cuồn cuộn thâm bất khả trắc. Thoạt nhìn đều khiến mọi người đầu váng mắt hoa không biết ở đây đã từng phát sinh chuyện gì mà thành ra thế này.

Diệp Trần dùng Linh hồn lực cảm ứng qua thì ẩn ẩn cảm giác được có một tia khí tức âm tà, Linh hồn lực thoáng nhiễm một chút khí tức này mà trong lòng Diệp Trần đã sinh ra ảo giác cùng với dấu hiệu như trớ trú.

- Nơi này có chút bất thường!

Diệp Trần dùng chân nguyên truyền âm cho Mộ Dung Khuynh Thành để cho nàng đề phòng.

- Ta cũng cảm giác được, vừa rồi ta dùng Ma Nhãn quan sát thì phát hiện có môt cái bóng mơ hồ chợt loé lên trong khu kiến trúc phía trước.

Mộ Dung Khuynh Thành trả lời.

- Sống ở đâu thì theo phong tục ở đó, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn là được!

Diệp Trần cũng không phải loại người lúc nào cũng phập phồng lo lắng trước sau.

Dọc theo những thông đạo có thể đi, mọi người rất nhanh đã xâm nhập vào sâu trong khu kiến trúc đi tới một hành lang khúc khuỷu.

Hai bên hành lang có không ít cột đá điêu khắc phù điêu những Thanh đồng giáp sĩ bộ dáng rất cổ quái với nhiều tư thế khác nhau, đặc biệt là vũ khí của chúng giống như bị ngạnh sinh từ bên ngoài cắm thẳng vào vị trí bàn tay của chúng trên cột đá vậy.

- Nơi này ta chưa đi tới!

Kim Vạn Song chỉ nói một câu rồi tiếp tục đi tới.

- Cũng chỉ là vật trang trí mà thôi!

Hai tên song sinh không kiêng nể gì, tây sờ một cái, đông chạm một cái, thậm chí còn muốn kéo vũ khí của thanh đồng giáp sĩ ra coi cho rõ!

Hành lang này tương đối dài, thoáng cái mọi người đã đi tới trung tâm hành lang.

"Cạch!"

Một thanh âm rất nhỏ truyền tới.

- Tiếng gì vậy?

Trung niên phụ nhân dừng lại hỏi.

- Cẩn thận!

Mấy người đi phía sau ngẩng đầu lên thì thấy Thanh đồng giáp sĩ ở trên cột đá bên phải trung niên phụ nhân đột nhiên mở mắt phóng ra hai luồng huyết quang.

"Ầm! Ầm! ..."

Thanh đồng giáp sĩ nhảy xuống, trong tay cầm một thanh Trảm mã đao bổ mạnh về phía cái đầu của trung niên phụ nhân.

Sự việc xảy ra quá nhanh, Thanh đồng giáp sĩ giống như đột phá hạn chế không gian đột nhiên xuất hiện phía trên đầu trung niên phụ nhân. Diệp Trần nhận ra Thanh đồng giáp sĩ cùng cột đá kia không phải liền một khối mà do trận pháp tạo thành, cho nên khi Thanh đồng giáp sĩ nhảy xuống, trên cột đá vẫn còn phù điêu của Thanh đồng giáp sĩ, tuy nhiên phù điêu này không còn chân thật như trước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 915: Tự Bạo Ly Hoả Trùng. (Thượng)

Trung niên phụ nhân cũng không phải tôm tép, thực lực của nàng rất mạnh, ngoại trừ Lôi Linh Vương và Vương Thái Nhất của Hắc Thuỷ liên minh ra thì Diệp Trần chưa gặp người nào khác có thể mạnh hơn nàng. Đương nhiên, sau khi đi vào Tứ Phương Đảo thì Diệp Trần đã bỏ đi những nhận thức so sánh trước kia, bởi vì nơi này Bán bộ Vương Giả thâm bất khả trắc không ít. Mười một người nơi này không có ai là đơn giản cả! Nếu trở mặt, Diệp Trần cũng không dám khinh thường một ai, khoảng cách hắn vô địch dưới Sinh Tử Cảnh còn rất xa.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, thân hình trung niên phụ nhân nhẹ lay động một chút lưu lại tại chỗ một tàn ảnh vô cùng sống động bị một đao của Thanh đồng giáp sĩ phân thành hai, lập tức tan rã.

- Dám đánh chủ ý lên lão nương?

Trung niên phụ nhân tức giận nói, ngón tay khẽ vẫy, một sợi tơ mỏng màu đen lập tức quấn quanh trên cổ Thanh đồng giáp sĩ, nàng dùng sức kéo một cái, cái đầu của Thanh đồng giáp sĩ lập tức bị cắt rời.

- Đi nhanh!

Kim Vạn Song kinh nghiệm phong phú, hắn liếc mắt đã nhìn ra thực lực của Thanh đồng giáp sĩ này cũng tương đương với một Bán bộ Vương Giả bình thường. Trung niên phụ nhân vừa rồi không chết là nhờ thực lực của nàng cao cường, nhưng mà trong hành lang này, Thanh đồng giáp sĩ đâu phải chí có vài chục mà tới hàng trăm! Mười một người đối mặt với hàng trăm Thanh đồng giáp sĩ cũng không phải sự tình dễ chịu gì!

"Cạch cạch cạch cạch ..."

Kim Vạn Song vừa dứt lời, tất cả Thanh đồng chiến sĩ trong hành lang đều sống lại, đem cả hành lang vây kín như nêm cối, không có chỗ hở nào.

"Choang!"

Diệp Trần huy kiếm chém lên người một tên Thanh đồng giáp sĩ, nhưng áo giáp của nó quá cứng rắn, một kiếm của Diệp Trần chỉ có thể lưu lại vết kiếm nhàn nhạt trên đó, tựa hồ chỉ có những chỗ không được áo giáp bao phủ mới là chỗ nhược điểm của nó như mắt, cổ, mặt!

- Đi!

- Con mẹ nó, nhiều vậy!

Mọi người không muốn liều mạng với đám Thanh đồng chiến sĩ này nên cong chân chạy như điên, tất cả Thanh đồng giáp sĩ cản phía trước đều bị đánh bay ra hai bên mở ra một thông đạo vừa cho một người qua.

Lúc này, bản lĩnh của mỗi người đã sơ lộ ra.

Thủ đoạn công kích của Kim Vạn Song rất tự nhiên, không có khí thế mênh mông hoa lệ nhưng lại rất hữu hiệu, vừa chuẩn, không hề lãng phí một chút khí lực nào, cũng không uổng phí một chút khí lực nào.

Kinh nghiệm của lão giả trong đội cũng không kém gì Kim Vạn Song, bàn tay khô gầy của lão nhìn như chậm nhưng lại thật nhanh vung đẩy, Thanh đồng giáp sĩ hai bên hắn đều bị ép chặt vào nhau, không làm được gì lão.

Đại hán mặt vàng tuy đã từng ăn phải thiệt thòi trên tay Diệp Trần nhưng thực lực quả thật không hề yếu, một tay hắn cầm thuẫn, một tay cầm trường mâu, bước chân vững vàng, mượn lực tá lực.

Tên thanh niên lạnh lùng cũng giống Diệp Trần là một kiếm khách, kiếm của hắn cực nhanh, Thanh đồng giáp sĩ bị kiếm khí của hắn đánh bay ra ngoài là nằm im bất động tại chỗ.

Mà Lâm Vũ Hiên thì lộ ra vẻ mặt thiếu kinh nghiệm, chiêu thức đại khai đại hợp khí kình dũng mãnh, những Thanh đồng giáp sĩ bị hắn đánh trúng thì áo giáp đều bị vỡ ra, nhìn qua thì uy thế vô cùng nhưng ở nơi nguy hiểm như thế này thì làm vậy là quá lãng phí chân nguyên.

Hoàng y nữ tử không hổ là một trong những người Diệp Trần nhìn không thấu, nàng từ đầu đến cuối đều không hề ra tay nhưng những Thanh đồng giáp sĩ xung quanh ngay cả một chéo áo của nàng cũng không chạm tới được.

Trừ những người này ra, còn có hai người so với Lâm Vũ Hiên càng không kiêng nể gì cả, chính là hai huynh đệ song sinh kia. Hai người, một người cầm đại phủ, một người cầm song đao manh mẽ công tới trước, những tên Thanh đồng giáp sĩ làm gì chịu nổi hai tên như lang như hổ này, lập tức bị đánh thất tinh bát lạc.

Bất quá, hai người so với Lâm Vũ Hiên có chút bất đồng đó là hai người đều chỉ dựa vào khí lực của bản thân, chân nguyên không hao tổn bao nhiêu, nhìn thanh thế thì to lớn nhưng thật ra không tiêu hao gì nhiều.

Còn trung niên phụ nhân thì không ứng phó được nhiều Thanh đồng giáp sĩ như vậy, có thể thấy được nàng chủ tu theo lộ tuyến âm độc. Nếu một đối một hoặc một đối hai thì nàng ứng phó so với người khác dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng nếu địch nhân đạt tới một số lượng lớn thì nàng trở nên yếu thế, cũng may là thân pháp của nàng không tệ, ở thời khắc mấu chốt đều có thể tránh được công kích của Thanh đồng giáp sĩ, theo sát phía sau đội ngũ.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành cũng đi phía sau đội ngũ, ở phía trước hai người là huynh đệ song sinh kia, sau lưng chính là trung niên phụ nhân.

Mộ Dung Khuynh Thành có ưu thế về tốc độ nên tự nhiên vô cùng thong dong.

"Choang! Choang! Choang! ..."

Diệp Trần cũng rất nhàn nhã, Lôi Kiếp Kiếm như chậm thực nhanh chém ra, mỗi một kiếm đều vừa vặn chặn đứng công kích của Thanh đồng giáp sĩ, nhìn qua giống như là đám Thanh đồng giáp sĩ này tự động nhảy vào kiếm của hắn vậy!

Trung niên phụ nhân lúc trước còn có chút xem thường Diệp Trần, cho rằng Diệp Trần ngoại trừ Linh hồn lực ra thì không còn thứ gì đáng trọng dụng, nhưng giờ khắc này nàng đã không còn nghĩ như vậy nữa. Trong mười một người ở đây thì thoải mái nhất không ai ngoài Diệp Trần, cái này cũng không phải thực lực hắn cao nhất mà do năng lực khống chế và năm bắt thời cơ của hắn mạnh nhất.

- Tiểu tử này cũng có bản lĩnh, không phải dễ chơi a! Về sau nếu có xảy ra tranh chấp thì ta cũng nên nhìn tình huống cẩn thận trước rồi nói!

Có thể hỗn tới trình độ này thì không ai không có nhãn quang sắc bén, nếu tranh chấp với một người bản thân không có nắm chắc thì đó là việc không có lý trí chút nào!

Thanh đồng giáp sĩ trong hành lang giống như thuỷ triều, mà mọi người thì giống như con thuyền đang mạnh mẽ ngược dòng thuỷ triều.

Ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, mọi người bình yên vô sự thông qua được đoạn hành lang kia. Quay người nhìn lại thì tất cả Thanh đồng giáp sĩ đều tự mình dung nhập vào trong những cột đá hai bên hành lang hoà với phù điêu làm một thể.

- Mọi người không sao chứ?

Kim Vạn Song thở dài một hơi, đảo mắt qua mọi người, hỏi.

- Khá ổn, tiếp tục đi tới đi!

Thanh đồng giáp sĩ đối với bọn họ chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng hữu kinh vô hiểm. Bất luận người nào trong này đặt ở bên ngoài đều là tồn tại gần như vô địch dưới Sinh Tử Cảnh Vương Giả, thì làm sao có thể có việc gì

được.

- Vậy là tốt rồi!

Kim Vạn Song tiếp tục dẫn đường, hắn cũng tin tưởng những người này không ai là đại phiền toái cả. Lúc hắn mời người cũng đã suy tính kỹ lưỡng, không phải ai cũng có tuỳ tiện mời vào. Đương nhiên, trong trà lâu lúc đó ngoạ hổ tàng long, hẳn cũng chỉ mời được một bộ phận mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 916: Tự Bạo Ly Hoả Trùng. (Hạ)

Thông qua hành lang khúc khuỷu kia, mọi người đi vào một đại sảnh có mười cây trụ thật lớn chống đỡ. Cái đại sảnh này giống như một nơi dùng để nghỉ ngơi, hai bên đều có những phòng nghỉ, ngoài ra không còn thứ gì khác. Mọi người trực tiếp rời khỏi đại sảnh này theo thông đạo đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi đại sảnh, mọi người bỗng nhiên ngừng bước lại.

Trước mắt mọi người là một mảng rừng cây bị một con đường nhỏ phân làm hai. Con đường này chính là lối đi duy nhất để thông qua rừng cây. Trong rừng cây lập loè rất nhiều điểm sáng màu đỏ phảng phất như có vô số con đóm đóm đang bay múa trong đó.

Kim Vạn Song hít sâu một hơi, tiếp tục dẫn đầu bước tới.

Trên con đường nhỏ u tĩnh, phía trước là sương mù trùng trùng điệp điệp thâm bất khả trắc, cây cối hai bên cũng rất rậm rạp mang theo một vẻ tĩnh mịch và u tĩnh.

- Thật là đẹp!

Một con đom đóm từ trên một cây đại thụ gần đó xà xuống dừng trên bờ vai của đệ đệ trong hai huynh đệ song sinh.

Đệ đệ song sinh bị con đom đóm này hấp dẫn nên đưa tay muốn bắt nó.

"Oanh!"

Một luồng liệt hoả cường liệt đột nhiên bùng lên tạo ra khí lãng mạnh mẽ khiến bước chân của mười người còn lại có chút hỗn loạn, mắt mở không ra mà tên song sinh đệ đệ kia thì toàn bộ cánh tay phải đã cháy đen thui, khói

xanh bóc lên nghi ngút.

- Lão đệ!

Song sinh ca ca bị doạ giật mình không thôi.

- Mẹ nó, con đom đóm này lại có thể phát nổ a!

Song sinh đệ đệ ngẩng đầu lên nhìn ca ca của mình mỉm cười. Cánh tay phải đen thùi của hắn khẽ vẫy môt cái, quần áo hoá thành tro tàn rơi xuống, lộ ra da thịt bên trong.

- Mạnh thật!

Trong mắt Diệp Trần híp lại.

Uy lực bạo tạc của con đom đóm kia có thể nói là khủng bố, chỉ sợ không kém một kích toàn lực của Bán bộ Vương Giả bình thường vậy mà tên song sinh đệ đệ kia nắm nó trong tay lại không hề có việc gì, thì có thể thấy được lực phòng ngự của hắn cường hãn cỡ nào. Nếu đổi thành người khác thì có lẽ cánh tay kia đã báo hỏng rồi.

- Đây là Tự bạo Ly Hoả Trùng!

Lão giả trừng lớn hai mắt, gằn từng chữ.

- Tự bạo Ly Hoả Trùng?

Những người khác đều nhìn về phía lão, vẻ mặt khó hiểu.

Trên mặt lão giả thoáng hiện vẻ hoảng sợ, nói:

- Đó là một loại hung trùng từ thời thượng cổ, hiện nay đã tuyệt tích, chỉ cần một con Tự bạo Ly Hoả Trùng phát nổ thì sẽ hấp dẫn toàn bộ đám Tự bạo Ly Hoả Trùng khác tới. Nơi này hẳn là Ly Hoả Lâm, mộ địa của cường giả! Muốn sống thì nhanh chóng rời khỏi đây đi!

- Chạy? Chạy hướng nào?

Mọi người nhìn trước nhìn sau đều là sương mù dày đặc, tiến thoái lưỡng nan. Tiến tới thì không biết sẽ đi tới đâu, lui lại thì quãng đường cũng không ngắn. Huống chi bọn họ tới đây là để tầm bảo làm sao muốn lui lại chứ! Nhưng so với tiểu mệnh của mình thì lui lại tựa hồ cũng không có gì đáng xấu hổ!

- Tiến lên!

Thần sắc Kim Vạn Song kiên nghị, dẫn đầu lao nhanh tới trước.

- Đi theo hắn!

Giờ khắc này, mọi người đều đồng tâm hiệp lực!

Bất quá, khi thấy trong màn sương mù phía trước có vô số quang điểm thì mọi người lập tức dừng bước, đưa mắt nhìn nhau.

- Bên trái, bên phải cũng có!

- Chẳng lẽ chúng muốn bức chúng ta lui lại sao?

Trong lúc mọi người còn đang nghị luận thì song sinh huynh đệ đã liên thủ phát ra một đạo phủ quang và hai đạo đao quang nhanh như thiểm điện trảm kích vào màng sương mù.

"Ầm! Ầm! ..."

Âm thanh bạo nổ không ngừng vang vọng trong thiên địa, ánh lửa đem cả Ly Hoả Lâm chiếu sáng rõ ràng, sương mù trên con đường nhỏ phía trước cũng bị sóng xung kích thổi bay không còn!

Mọi người nhìn về phía trước thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Trước mặt không chỉ có phô thiên cái địa Tự bạo Ly Hoả Trùng mà còn có không ít con Tự bạo Ly Hoả Trùng có rất lớn, phải cỡ một nắm tay bình thường, phần đuôi loé ra lam sắc quang mang.

Nhưng ở phía sau, Tự bạo Ly Hoả Trùng mặc dù nhiều nhưng thưa thớt hơn phía trước nhiều, không bằng một phần trăm. Tự bạo Ly Hoả Trùng ở hai bên trái phải thì nhiều hơn phía sau một chút.

Kim Vạn Song quay đầu lại nói:

- Đây là con đường duy nhất, hoặc là tiến lên hoặc là lui về sau. Nếu lui lại thì lần thám hiểm di tích này coi như vô duyên với chúng ta, trừ khi có thể tìm được biện pháp giải quyết đám Tự bạo Ly Hoả Trùng này! Chúng ta là một đội ngũ tất nhiên phải cùng tiến cùng lui, hiện tại bắt đầu biểu quyết, ai ủng hộ tiến lên thì tiến tới một bước, ủng hộ lui lại thì lui về sau một bước!

Ly Hoả Trùng dần dần tới gần, nên thời gian cho mọi người cũng không nhiều.

- Tiến lên!

Tên thanh niên lạnh lùng là người đầu tiên lên tiếng, bước về phía trước một bước.

- Ta cũng đồng ý tiến lên.

Hoàng y nữ tử là người thứ hai.

- Đồng ý!

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đồng thời bước về phía trước.

...

Cuối cùng chỉ còn lại lão giả và trung niên phụ nhân là không tỏ thái độ, Lâm Vũ Hiên thì thoáng do dự một chút vẫn tiến tới một bước.

- Chín so với hai, chúng ta không cần nhiều lời nữa chứ?

Lão giả hít sâu một hơi, bình phục tâm thần, nói:

- Vậy thì ... tiến lên!

Sắc mặt trung niên phụ nhân khổ sở, để cho một mình nàng lui về sau thì nàng làm không được, bảo vật động nhân tâm, sau khi trở về chắc chắn sẽ hối hận không thôi!

Lúc này, lão giả lại nói:

- Tự bạo Ly Hoả Trùng sẽ bị huyết khí hấp dẫn, chỉ khi nào tới gần nó thì nó mới tiến lại gần chúng ta. Chúng ta tốc độ phải nhanh, không nên mưu đồ tiêu diệt chúng!

- Mặt khác, nội liễm huyết khí, nó cũng sẽ không đến gần!

Hoàng y nữ tử bỗng nhiên nói.

Lão giả cười khổ, nói:

- Làm sao dễ dàng như vậy, nội liễm huyết khí đối với Tự bạo Ly Hoả Trùng vô dụng, chỉ cần ngươi là người sống thì nó sẽ cảm ứng được chấn động huyết khí của ngươi!

Hoàng y nữ tử cười cười không nói gì nữa.

"Chẳng lẽ nàng có thể làm được một bước kia?"

Diệp Trần phát hiện trên mặt hoàng y nữ tử thoáng hiện lên thần sắc không cho là đúng nên thầm nghi hoặc.

- Hảo, mọi người đều đã thống nhất thì tiếp theo đừng nên có tâm tư khác nữa. Tất cả hãy đem tất cả những thứ có thể phòng ngự được toàn bộ lấy ra đi, không nên sợ lãng phí!

Kim Vạn Song kích hoạt phòng ngự bảo giáp, vũ khí cũng cất đi, chỉ cầm lấy hai tấm chắn một lớn một nhỏ.

Những người khác cũng bắt chước Kim Vạn Song tay cầm tấm chắn, kích hoạt phòng ngự bảo giáp. Một thân võ trang phòng ngự đầy đủ giống như càn binh sắp đi đánh trận vậy.

- Tiến lên!

Mười một người dùng tốc độ nhanh nhất bay vụt tới trước, bởi vì có một cổ lực lượng vô hình trong di tích quấy nhiễu nên tốc độ mọi người chỉ bằng khoảng một phần trăm so với ở trên lục địa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 917: Năm Trăm Triệu Thượng Phẩm Linh Thạch. (Thượng)

Tự bạo Ly Hoả Trùng là một loại hung trùng rất mẫn cảm với huyết khí. Mọi người đều vận chuyển chân nguyên nên huyết khí càng thêm dày đặc, độ hấp dẫn đối với đám hung trùng này càng lớn. Cho nên có vài con bị kích thích phóng tới, sau đó là từng bầy, rồi từng mảng lớn ... phóng mắt nhìn lại chỉ thấy đầy trời đều là quang điểm bủa vây.

"Rầm rầm rầm ..."

Ánh lửa bao phủ mọi người bên trong, xen lẫn còn có từng đợt âm thanh kim loại nổ vang lên, đó là âm thanh do Tự bạo Ly Hoả Trùng trùng kích lên tấm chắn tạo thành.

- Đi!

Tấm chắn Thượng phẩm trên tay báo hỏng, Diệp Trần chấn động chân nguyên, tấm chắn mang theo một mảng Tự bạo Ly Hoả Trùng bay nhanh ra xa, sau đó trong tay lại xuất hiện một tấm chắn khác, mà tấm chắn vừa bị hắn đẩy đi kia mang theo một đoàn ánh lửa nóng bỏng biến mất ở phía xa.

Tốc độ hư hỏng của tấm chắn quá nhanh, Thượng phẩm bảo khiêng cũng không kiên trì được bao lâu, chỉ có Bán Cực phẩm bảo khiêng mới có thể hơi ngăn cản được tần suất bạo tạc như thế này! Đáng tiếc, bảo khiêng vốn là một trong những bảo khí có số lượng rất ít, Bán Cực phẩm bảo khiêng trên người mỗi người cũng chỉ có một hai kiện, tối đa cũng chỉ cam lòng xuất ra một kiện mà thôi, không ai muốn đem toàn bộ Bán Cực phẩm bảo khiêng của mình ra tiêu hao với đám Tự bạo Ly Hoả Trùng này. Do đó, Thượng phẩm bảo khiêng lúc này không khác gì tiêu hao phẩm, chỉ vài chục nhịp hô hấp mà mọi người đã thay đổi mấy chục tấm chắn, nghe rợn cả người!

"Phanh!"

Đột nhiên một tiếng nổ mạnh gấp mười lần bình thường vang lên, đem trận hình của mọi người chia năm xẻ bảy.

Diệp Trần nhìn lại thì chẳng biết lúc nào mấy con Tự bạo Ly Hoả Trung lớn bằng nắm tay, phần đuôi toả ra màu lam quang mang kia cũng đã tham dự vào công kích. Uy lực tự bạo của chúng gấp mười lần những con Tự bạo Ly Hoả trùng bình thường!

Mọi người sau khi bị phân tán ra, không ai dám ý nghĩ gì khác, tốc độ chẳng những không giảm mà ngược lại dùng bí pháp thúc dục cho tốc độ bạo tăng lên. Đương nhiên, không ai ngu ngốc hướng tới gần đám Tự bạo Ly Hoả Trùng màu xanh lam kia mà đều kiệt lực tránh đi. Cho dù tránh không được thì cũng sẽ phát ra một đạo công kích đánh nó văng ra xa.

Thời gian trôi qua, mọi người càng lúc càng cảm thấy được sự đáng sợ của Tự bạo Ly Hoả Trùng.

Những công kích bình thường đối với chúng là vô dụng, bên ngoài cơ thể chúng có một lớp màng mỏng vô hình có tác dụng hoá giải kình khí, cho nên chỉ có những chiêu thức cực độ cô đọng mới có thể cách không đánh trúng khiến chúng nó nổ tung ra. Mà đám Tự bạo Ly Hoả Trùng này còn có thể xuyên qua hộ thể chân nguyên của mọi người ở một trình độ nhất định, nếu trên tay mọi người không có tấm chắn thì sớm đã bị bạo tạc thành trăm ngàn mảnh rồi.

- Hắc Ám Lực Trường!

Chỗ Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành có hơn mười con Tự bạo Ly Hoả Trùng màu xanh lam phóng tới, tốc độ phá không của bọn chúng cực nhanh, nhưng Mộ Dung Khuynh Thành cũng không kém. Lúc này, sắc mặt của nàng rất nghiêm túc, trên thân người bỗng nhiên hiện liên điện hồ màu tím đen, theo đó một luồng từ trường gấp khúc lan ra tác dụng lên đám Tự bạo Ly Hoả Trùng kia khiến bọn chúng bị bắn ra xa không cách nào tới gần

hai người được.

Mộ Dung Khuynh Thành lúc vẫn còn là Bão Nguyên Cảnh thì đã nắm giữ Thiên Ma Lực Trận, mà hôm nay tất nhiên Thiên Ma Lực Trận đã không còn đủ dùng nên nàng căn cứ theo đặc tính của nó lấy Hắc Ám áo nghĩa làm cơ sở tạo nên Hắc ám Lực Trường. So với Thiên Ma Lực Trận thì Hắc Ám Lực Trường đã là hai cấp bậc không thể so sánh.

Có Hắc Ám Lực Trường thủ hộ, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thoáng cái đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

- Không ngờ ở trong hoàn cảnh này, lực trường lại có tác dụng lớn như vậy!

Diệp Trần có chút cảm thán.

Hắc Ám Lực Trường của Mộ Dung Khuynh Thành còn chưa đạt tới cảnh giới cao thâm, nếu dùng để đối phó với Bán bộ Vương Giả thì còn có chút miễn cưỡng, hiệu quả không được bao nhiêu, nhưng nếu dùng đối phó đám côn trùng hung hăng này thì dư sức, đây cũng là một dạng như đạo lý quả quýt dày có móng tay nhọn.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Lúc trước ta còn chưa hiểu rõ đặc điểm của đám hung trùng này, nên mới thử dung Hắc Ám Lực Trường thử xem sao, không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy!

Diệp Trần cười nói:

- Có Hắc Ám Lực Trường thì nơi này đã có thể đi lại tự nhiên rồi!

Chỗ hai người bỗng nhiên an tĩnh lại, tự nhiên cũng khiến cho những người khác hoài nghi, lập tức có người dùng Linh hồn lực phóng tới dò xét.

- Ồ!

Hai mắt trung niên phụ nhân sáng ngời, lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Trong tất cả mọi người ở đây thì nàng ta là người chật vật nhất. Liên tục bị tạc nổ như vậy đã khiến cho nàng bị thụ thương không nhẹ, nếu không nhờ có tu vi cao thâm và mấy môn bí pháp phòng thân thì thương thế của nàng đã rất nghiêm trọng hoặc là phân thân toái cốt rồi. Mặc dù vậy nhưng nàng cũng sớm đã có cảm giác tuyệt vọng, con đường nhỏ này phảng phất như không có đầu cuối vậy, mà đám hung trung kia cũng đồng dạng như vô cùng vô tận!

Nếu còn tiếp tục như vậy thì nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị nổ banh xác mà chết mất!

Lúc này, nàng thấy Mộ Dung Khuynh Thành có thể khắc chế được đám hung trùng kia thì làm sao lại không cuồng hỉ cho được! Bất chấp đám Ly Hoả Trùng xung quanh, nàng mãnh liệt thúc dục chân nguyên, giữ chặt tấm chắn phóng tới chỗ Mộ Dung Khuynh Thành tìm hỗ trợ.

Không chỉ trung niên phụ nhân, những người còn lại cũng nhanh chóng phóng tới gần hai người Diệp Trần. Trong bọn họ tuy cũng có người tự tin có thể xông qua con đường nhỏ này nhưng chắc chắn bản thân sẽ tiêu hao không ít chân nguyên và khí lực. Lúc này đột nhiên xuất hiện một nơi có thể tránh đầu sóng ngọn gió thì ngu gì mà không chạy tới tìm hỗ trợ!

"Ông!"

Trung niên phụ nhân vừa muốn tới gần thì không ngờ bị một cổ lực trường vô hình bắn ngược lại. Nếu là lúc bình thường thì nàng tất nhiên có thể phá vỡ được cổ lực trường này nhưng hiện giờ cổ lực trường này lại chính là hi vọng sống sót của nàng a!

- Ngươi!

Vẻ mặt trung niên phụ nhân đầy biệt khuất và phẫn nộ.

- Cô nương, mọi người bây giờ là một đội, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau

chứ! Như vậy đi, ta thay bọn họ đáp ứng, chỉ cần tìm được bảo vật, chẳng những cô nương là người đầu tiên được lựa chọn mà còn được thêm một thành, như thế nào? Mọi người có đồng ý không?

Kim Vạn Song không hổ là một người có kinh nghiệm phong phú, lúc này hắn biết rõ không phải là lúc nên tranh luận hơn thua, nếu không không ai có được lợi ích gì cả, hơn nữa trước khi đến đây mọi người cũng không nghĩ tới có lúc phải tìm hỗ trợ che chở của người khác. Chung một đội ngũ thì đúng nhưng cùng với việc được ngươi khác hỗ trợ bảo vệ lại là một việc hoàn toàn khác hẳn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 918: Năm Trăm Triệu Thượng Phẩm Linh Thạch. (Hạ)

Dứt lời, Kim Vạn Song quay đầu nhìn mọi người, hắn tin rằng mọi người sẽ có lựa chọn chuẩn xác.

- Nhiều hơn một thành thì một thành, nhưng chỉ ở lần đầu tiên mà thôi!

Song sinh huynh đệ đồng thời gật đầu rồi đồng thời lắc lắc đầu, nói.

- Được, ta không ý kiến!

- Ta cũng vậy!

Tất cả mọi người đều đồng ý, con đường này không biết còn bao xa, bọn họ không dám lấy tính mạng của bản thân ra đặt cược a!

- Cho bọn họ vào đi!

Diệp Trần nói với Mộ Dung Khuynh Thành.

Mộ Dung Khuynh Thành khẽ gật đầu, Hắc Ám Lực Trường mở ra một lỗ hổng cho mọi người tiến vào.

"Ba!"

Khi mọi người tiến vào thì đám Tự bạo Ly Hoả Trùng cũng men theo huyết khí muốn theo vào nhưng lúc này Hắc Ám Lực Trường đã bít kín lại lỗ hổng đẩy bọn chúng bắn ra xa loạn thành một đoàn.

Tiếp tục duy trì Hắc Ám Lực Trường, Mộ Dung Khuynh Thành mang theo mọi người tiếp tục phi hành về phía trước.

Kỳ thật, lúc đầu nàng không cho trung niên phụ nhân tiến vào cũng

không phải là ích kỉ mà do lòng tự trọng của nàng. Nếu ngươi muốn tiến vào là vào, vậy thì ngươi xem ta là cái gì? Cho nên nàng không hề nhượng bộ, muốn bảo trì lập trường của mình. Nếu không làm như vậy thì người khác lấn được một bước sẽ tiếp tục lấn thêm bước thứ hai, rồi đem chuyện này trở thành hiển nhiên. Tuy không đến mức gây ra mâu thuẫn không thể hoá giải nhưng nàng vẫn tránh trước là tốt nhất.

Diệp Trần lúc nãy không ngăn cản cũng bởi vì hắn biết rõ Mộ Dung Khuynh Thành tại sao lại làm như vậy cho nên sau khi để mọi người tỏ rõ thái độ thì hắn mới để cho Mộ Dung Khuynh Thành cho bọn họ vào.

Chiều dài của con đường nhỏ này vượt quá sự tưởng tượng của mọi người, sau khi phi hành liên tục hơn thời gian uống cạn một chung trà mà vẫn chưa thấy đầu cuối của con đường đâu. Lúc này, sự khó chịu trong lòng mọi người đã không còn lại chút gì, so với một thành bảo vật thì bọn họ đã không hề thiệt thòi gì mà ngược lại còn kiếm được nhiều hơn. Với chiều dài của con đường này thì trong lòng bọn họ đã rất rõ ràng là rất khó có thể bình yên vượt qua, ít nhiều cũng phải trả một cái giá lớn, thậm chí trả luôn cả tính mạng của bản thân. Hơn nữa, lúc này còn chưa thấy được đầu cuối thì không biết con đường này còn kéo dài bao nhiêu nữa?

Kim Vạn Song cũng đồng dạng có suy nghĩ như vậy, nên hắn mỉm cười nhìn Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Đa tạ!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu không nói gì.

Lại qua thêm thời gian cỡ một chung trà, mọi người rốt cuộc đã thấy được đầu cuối của con đường, tất cả đều thở phào một hơi.

Qua hết con đường nhỏ, mọi người đồng thời hạ xuống mặt đất. Quay đầu nhìn lại thì thấy đám Tự bạo Ly Hoả Trùng kia vẫn còn đang bay loạn xạ tìm kiếm con mồi. Qua một lúc tựa hồ như thật sự không còn cảm ứng được huyết khí nên bọn chúng bắt đầu tản ra bay vào trong Ly Hoả Lâm không

còn bóng dáng.

- Cuối cùng cũng thông qua!

Kim Vạn Song cười ha hả, nói.

- Lực trường này của ngươi rất đặc thù, hẳn là dùng áo nghĩa thôi động đúng không?

Hoàng y nữ tử hứng thú đánh giá Mộ Dung Khuynh Thành.

- Như nhau thôi!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng trả lại một câu đầy ý vị.

Hoàng y nữ tử thoáng sững sờ rồi hơi chút kinh ngạc lui sang một bên, không nói gì nữa.

- Nàng ta quả thật là mạt trác a!

Diệp Trần nói.

Lúc trước hai người cũng đã chú ý, khi mọi người lọt vào công kích của đám Tự bạo Ly Hoả Trùng thì mười người bọn họ đều luống cuống tay chân nhưng chỉ có hoàng y nữ tử là quanh thân có rất ít Tự bạo Ly Hoả Trùng, liên tưởng tới lời nàng ta nói lúc trước chỉ cần nội liễm huyết khí thì sẽ không lọt vào công kích thì cũng không khó đoán ra một chút ý vị gì đó.

Đương nhiên, mọi người biết những người còn lại cũng không phải người ngu ngốc, tất nhiên cũng đã nhìn ra sự kỳ lạ của hoàng y nữ tử, chỉ là không nói ra mà thôi.

Sau khi đi ra khỏi con đường nhỏ cực kỳ nguy hiểm kia thì trước mặt mọi người là một cung điện vô cùng lộng lẫy. Đại môn của cung điện hiện đang đóng chặt tản ra khí thế vô cùng mênh mông.

- Mở ra!

Kim Vạn Song nhìn ra đại môn cung điện không có cấm chế bao phủ nên đưa tay cách không đập tới một chưởng.

"Ầm! Ầm! ..."

Đại môn đã đóng im ỉm không biết bao nhiêu năm tháng kia chậm rãi cót két mở ra. Mỗi người lúc này đều ngưng khí, nhìn chằm chằm vào mặt sau đại môn đang dần mở rộng ra, sợ bỏ qua một khắc quan trọng nào đó.

Rốt cuộc đại môn cũng hoàn toàn mở ra, một luồng sáng linh khí đột nhiên từ trong đại môn phóng ra. Mọi người không ai ngờ tới sẽ gặp chuyện này nên không ai kịp phản ứng, lập tức bị luồng sáng linh khí của bao phủ. Nhưng là không ai bị thương cả, mà ngược lại tinh thần trở nên thập phần sảng khoái. Luồng linh khí này cũng không có tính công kích nên bọn họ tận tình hấp thu!

- Đây là linh khí do linh thạch phát ra!

Trung niên phụ nhân cả kinh thốt lên.

- Cần phải có bao nhiêu linh thạch mới có thể hội tụ được luồng linh khí nồng đậm như thế này chứ? Chỉ mới một thoáng mà chân nguyên của ta đã khôi phục được không ít!

Song sinh huynh đệ cũng há to miệng nói.

- Đi vào trước đã!

Kim Vạn Song hít sâu một hơi, dẫn đầu bước đi vào.

Mọi người cũng lập tức theo sau.

Cung điện này vô cùng lớn, bốn phía đều vô cùng tráng lệ, trên vách tường treo đầy các ngọn đèn bằng thuỷ tinh lóng lánh, mặt đất đều được lót bằng ngọc thạch giá trị xa xỉ. Mà ở trong cung điện khắc một cái trận pháp cực lớn hình tròn, ở trung tâm có khắc vô số hoa văn vô cùng tinh mỹ hấp

dẫn ánh mắt mọi người. Nhưng thứ hấp dẫn lại không phải là trận pháp là là đống linh thạch ở bên trong trận pháp!

Một ngọn núi nhỏ bằng linh thạch a! Mà tất cả đều là Thượng phẩm linh thạch, bên cạnh ngọn núi linh thạch còn có bảy tám cái rương nhỏ đã mở ra, bên trong bày đủ lại bảo thạch đủ các thuộc tính và màu sắc, hồng lam lục hăc hoàng tím .... gì đều có cả.

- Nhiều Thượng phẩm linh thạch như vậy? Không biết là bao nhiêu nữa!

- Còn có bảy tám rương năng lượng bảo thạch!

Mọi người đều trợn mắt há mồm.

Lão giả là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, hắng giọng nói:

- Thượng phẩm linh thạch ở đây ít nhất cũng là năm trăm triệu khối, năng lượng bảo thạch đủ bảy rương.

- Chuyến đi này không tệ a! Rất không tệ!

Đại hán mặt vàng vui cười hớn hở.

Bọn họ tuy đúng là vì bảo vật mà đến, Thượng phẩm linh thạch thật sự cũng không để trong lòng, nhưng khi số lượng Thượng phẩm linh thạch đạt đến một con số khổng lồ thì không ai lại không động tâm, bọn họ cũng không ngoại lệ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 919: Vì Tài Phú Mà Chiến! (Thượng)

Phải biết rằng, với thân gia của bọn họ thì cũng chỉ có khoảng một hai ngàn vạn Thượng phẩm linh thạch mà thôi, đó là trong tình huống không có thứ gì để tiêu, nếu như gặp phải một vật phẩm có giá trị xa xỉ nào đó thì thân gia của bọn họ lập tức sẽ xẹp xuống không ít!

Năm trăm triệu Thượng phẩm linh thạch chia đều xuống thì mỗi người ít nhất cũng có bốn năm ngàn vạn, cộng thêm số năng lượng bảo thạch thì thu hoạch ít nhất cũng được năm sáu ngàn vạn!

Năm sáu ngàn vạn là khái niệm gì? Không sai biệt lắm tương đương với thân gia của mười Bán bộ Vương Giả a. Với thân gia này mà tiến vào đại hình đấu giá hội thì cơ hồ không khác gì đại phú hào có thể áp chết quần hùng. Đương nhiên là với điều kiện không có Sinh Tử Cảnh Vương Giả tham gia! Năm sáu ngàn vạn tuy nhiều, nhưng đối với một Sinh Tử Cảnh Vương Giả mà nói thì cũng không tính là nhiều lắm. Sinh Tử Cảnh Vương Giả bọn họ chỉ cần tuỳ tiện tiến vào một số Vương giả cấm địa hoặc là tiến vào tinh không thu thập một ít bảo vật cũng có thể bán với giá thành từ ngàn vạn tới trăm triệu! Hoàn toàn không có khả năng so sánh!

Nhưng bất kể thế nào, năm sáu ngàn vạn đối với tuyệt đại bộ phân Bán bộ Vương Giả mà nói chính là một món tài phú khổng lồ, nếu gặp được tuyệt đối sẽ không buông tha.

Kim Vạn Song thở mạnh một hơi, mở miệng nói:

- Dựa theo ước định lúc trước thì lần này Mộ Dung Khuynh Thành sẽ được phân thêm một thành bảo vật. Hay nói cách khác, đống Thượng phẩm linh thạch này sẽ chia ra một phần giao trước cho nàng, phần còn lại sẽ tiếp tục chia đều cho mười một người, mọi người có ý kiến gì không?

Kim Vạn Song cũng không bị số linh thạch khổng lồ trước mặt làm cho mụ mẫm đầu óc. Uy tín chính là điều kiện cơ bản để tạo thành một đội ngũ, nếu hiện tại bởi vì số Thượng phẩm linh thạch này mà không giữ lời thì người làm sao có thể trông cậy những lần sau người khác sẽ tin tưởng ngươi? Với tư cách là đội trưởng của đội ngũ này, Kim Vạn Song có nghĩa vụ phải đảm bảo uy tín, hắn không thể bởi vì bản thân mình là làm cho đội ngũ này phân rã!

Lui một bước mà nói thì cả di tích này bọn họ còn chưa thăm dò được một phần ba, tiếp sau chắc chắn sẽ còn có bảo vật khác, không cần phải vì một nhóm bảo vật đầu tiên mà sinh ra mâu thuẫn, đây là một việc làm vô cùng ngu xuẩn!

- Một thành tức là hơn năm ngàn vạn Thượng phẩm linh thạch a!

Song sinh huynh đệ vốn là người tham tiền nên có chút không nỡ.

- Sao? Nhị vị không có ý định thủ tín à?

Sắc mặt Kim Vạn Song liền sầm xuống.

- Làm sao có thể chứ! Năm ngàn vạn tuy nhiều, nếu chia đều xuống cũng chỉ có mấy trăm vạn, huynh đệ chúng ta hai người cũng không đến nổi tham lam như vậy!

Song sinh ca ca nhếch miệng cười nói.

- Ta nghe theo ca ca ta!

Song sinh đệ đệ cũng nói.

- Những người khác thì sao?

Kim Vạn Song nhìn về những người còn lại.

- Ta không có ý kiến, lúc trước đã hứa thì làm sao có thể đổi ý? Mấy trăm vạn Thượng phẩm linh thạch còn chưa đến mức để cho ta ném đi thể

diện của mình!

Trung niên phụ nhân hừ một tiếng, nói.

Mấy người khó chơi nhất đều đã đồng ý, những người khác tự nhiên cũng không có dị nghị gì.

- Tốt, hiện tại bắt đầu kiểm kê số lượng Thượng phẩm linh thạch!

Kim Vạn Song lộ ra bộ dáng tươi cười, đi tới trước.

Diệp Trần thấy thế cũng cười nhạt một tiếng! Một cái Hắc Ám Lực Trường mà kiếm được hẳn năm ngàn vạn Thượng phẩm linh thạch, đây đúng là một bút mua bán rất tốt a!

Đáng tiếc, có một số việc thường không được như ý. Đang lúc mọi người chuẩn bị kiểm kê số lượng Thượng phẩm linh thạch thì chỗ một truyền tống trận khác trong cung điện đột nhiên xuất hiện một nhóm người. Nhóm người này số lượng tuy kém bên này nhưng uy thế phát ra rõ ràng chỉ hơn chứ không kém.

Mà người cầm đầu của đám người này chính là thiếu chủ của Hoàng Kim Sư tộc Sư Thiếu Bảo. Dáng người của Sư Thiếu Bảo cực cao, chừng hai mét hai, bả vai rộng lớn, vẻ mặt cương nghị, hai con ngươi màu vàng kim tản ra kim sắc quang mang chói mắt, khí thế mạnh mẽ.

Nếu chỉ vẻn vẹn như vậy thì còn chưa đủ khiến cho Diệp Trần lo lắng, nhưng trong mấy người đứng bên cạnh bên Sư Thiếu Bảo lại có mấy người mà lúc ở trong trà lâu Diệp Trần nhìn không thấu như: tên mập mạp đầu trọc có hình xăm, tên văn sĩ tay ôm kiếm, trung niên phụ nhân có khí tức âm độc và cả lão đầu kỳ quái luôn mặt áo mưa nữa!

Ngoài những người này ra thì những người khác Diệp Trần mặc dù chưa gặp qua nhưng không một ai có thể xem thường được bởi vì không có ai là kém hơn với đám người Diệp Trần bên này mà thậm chí còn mạnh hơn.

Thấy có khách không mời đột nhiên xuất hiện, đám người Kim Vạn Song đều căng thẳng, nhìn chằm chằm vào đối phương, hào khí giương cung bạt kiếm lập tức xuất hiện trong cung điện.

- Chỉ sợ phải đại chiến một trận rồi!

Mộ Dung Khuynh Thành ngưng trọng nói.

Diệp Trần gật gật đầu, nói:

- Trừ khi tất cả mọi người có thể ngồi xuống cùng chia đều linh thạch, mà chuyện này hiển nhiên là không có khả năng, cho nên chỉ có thể đại chiến một hồi!

Những trận chiến phát sinh do tài phú và bảo vật trong cổ di tích quả thật là như cơm bữa, nếu không có chiến đấu chém giết mới đúng là kỳ quái cho nên mọi người cũng sớm đã tạo thành thói quen rồi, do đó cũng sẽ không hề oán hận câu nào và cũng không lùi bước.

- Ha ha, nhiều Thượng phẩm linh thạch như vậy! Quả nhiên là lão thiên chiếu cố Sư Thiếu Bảo ta!

Vừa từ trong truyền tống trận đi ra, Sư Thiếu Bảo đã cuồng vọng cười thật lớn, một đầu tóc vàng kim tung bay giống như một ngọn lửa kim sắc vậy!

- Hắc hắc, ta thấy có mấy con ruồi đang vo ve!

Tên mập mạp đầu trọc đứng bên cạnh Sư Thiếu Bảo không khác gì một quả cầu thịt, nhưng miệng lưỡi thì quá bất hảo, vừa lên tiếng đã hạ thấp đám người Diệp Trần, không khác gì Sư Thiếu Bảo căn bản không coi mấy người Diệp Trần ra gì.

- Cứ đập chết là xong!

Trung niên phụ nhân bên phía Sư Thiếu Bảo tuy dung mạo không được

như trung niên phụ nhân bên này, dáng người cũng khá thô nhưng khí chất lại vô cùng âm độc, người bị đôi mắt ti hí của nàng ta nhìn chằm chằm vào thì không khác gì như có một con độc xà đang nhìn mình vậy.

Bên này, Kim Vạn Song cũng không nói lời nào mà nhìn về phía những người còn lại. Bởi vì lúc này không phải là trận chiến của một người mà là đội chiến cho nên cần phải hỏi ý kiến của tất cả. Nếu có mấy người không đồng ý thì trận chiến này cũng không cần phải tiến hành, bởi vì dù có đánh cũng đánh không lại!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 920: Vì Tài Phú Mà Chiến! (Hạ)

- Ai cản đường, giết!

Tên thanh niên lạnh lùng vốn ít nói thì lúc này lại phun ra bốn chữ.

Kim Vạn Song khẽ gật đầu rồi tiếp tục nhìn những người còn lại.

- Người nào dám cản huynh đệ chúng ta phát tài thì đều phải chết, giết chết những người như vậy cũng là niềm vui thú của huynh đệ chúng ta a!

Song sinh huynh đệ tính tình rất nóng nảy, nếu bắt bọn họ lui bước thì so với giết bọn họ còn khó chịu hơn. Lúc này hai huynh đệ này đã nhịn không được muốn động thủ, trong ánh mắt cũng bộc phát ra dã tính tàn bạo đầu còn bộ dáng ngốc ngốc như lúc trước nữa!

Lúc Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành tiến vào trong trà lâu thì cũng đã nhận ra được tính cách của hai huynh đệ này, cho nên Diệp Trần biết rõ hai người này không thể dùng bề ngoài của họ để đối xử được.

- Cô nàng kia không tệ a!

Đại hán mặt vàng đã nếm qua thiệt thòi trên tay Diệp Trần nên trên đường đi vẫn luôn dùng ánh mắt dâm tà dò xét Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng cũng chỉ là vụng trộm mà thôi. Lúc này bản tính dâm tà của hắn đã hoàn toàn hiển lộ qua cặp mắt háu háu đổ dồn lên người của một nữ tử trẻ tuổi đứng bên phải Sư Thiếu Bảo. Ánh mắt của hắn phảng phất như có thể xuyên thấu qua y phục đối phương, nhìn rõ tường tận tới chân tơ kẽ tóc vậy!

- Già rồi a, cũng không sống được bao nhiêu năm nữa a!

Lão giả duy nhất trong đội ngũ thở dài một hơi, nói ra một câu có vẻ hơi

lành lạnh gáy.

- Lão phụ kia giao cho ta!

Trung niên phụ nhân rất phản cảm với trung niên phụ nhân bên đối phương bởi vì nàng ta quá xấu!

Hiện tại chỉ có hoàng y nữ tử, Lâm Vũ Hiên cùng với hai người Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành là chưa tỏ thái độ, bất quá lúc này Kim Vạn Song đã thu hồi ánh mắt không tiếp tục có tý tứ muốn hỏi nữa. Bởi vì hoàng y nữ tử hắn nhìn không thấu, mà nếu đối phương là dạng người lương thiện thì hắn có thể tự sát tại chỗ a. Còn Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành thì hắn xem sát khí trên người hai người thì biết rõ hai người này đã giết không ít người, nhất là Diệp Trần, sát khí trên người hắn so với người khác đều dày đặc hơn nhiều nên Kim Vạn Song thừa nhận bản thân đã xem thường Diệp Trần. Có lẽ tiểu tử này so với trong tưởng tượng của hắn còn đáng sợ hơn nhiều a!

Còn Lâm Vũ Hiên là loại tuổi trẻ khinh cuồng, loại người này chính xác là nghé con không sợ cọp!

"Hống!"

Cặp huynh đệ song sinh kia đột nhiên gào lên, nhấc chân giẫm mạnh một cái, sát khí cùng dã tính mạnh liệt bộc phát, chỉ hận không thể lập tức xông tới chém giết!

- Một đám kiến hôi mà cũng dám ở trước mặt ta kêu gào? Hừ, ta sẽ xé nát các ngươi thành từng mảnh nhỏ!

Sư Thiếu Bảo cao ngạo dùng âm thanh đầy lãnh ý nói.

- Sư Thiếu Bảo, ta từ lâu đã rất muốn thỉnh giáo thực lực của ngươi, hôm nay vừa lúc để ta xem thử là là ngươi mạnh hay ta mạnh, xem ai có thể là người cười cuối cùng!

Lâm Vũ Hiên bước tới, nói.

- Cuồng vọng!

Một tên thanh niên sau lưng Sư Thiếu Bảo cũng bước tới, người này so với Lâm Vũ Hiên còn trẻ tuổi hơn một chút chỉ tầm khoảng hơn hai mươi tuổi, gương mặt trắng hồng như thao phấn, trong tay cầm một cái quạt.

- Có phải cuồng vọng hay không thì các ngươi rất nhanh sẽ biết thôi. Sư Thiếu Bảo, có dám cùng ta một trận chiến không? Nếu không dám thì hãy lập tức cút đi!

Lâm Vũ Hiên cũng lấy ra vũ khí của mình, là một cây chiến kích.

Hiện tại, đội ngũ hai bên đều tương đương, bên nào cũng có cao thủ cho nên không ai muốn nhượng bộ. Làm như vậy thì chẳng những mất hết thể diện mà lòng tự tôn cũng không cho phép, mà cường giả chú trọng nhất chính là tự tôn của bản thân, trừ khi gặp phải đối thủ quá cường hãn, bản thân tự cảm thấy không phải là đối thủ thì mời đem tự tôn của mình thu lại. Nhưng khi gặp phải đối thủ mà bọn họ cho rằng không phải là không thể thắng thì làm sao có thể nhượng bộ cho được!

Lúc này, không khí trong cung điện hết sức căng thẳng!

- Ngươi không xứng làm đối thủ của ta, Triệu Sĩ Văn, ngươi tới bồi hắn đi!

Sư Thiếu Bảo nói với tên thanh niên mặt trắng tay cầm quạt.

- Được thôi!

Tên thanh niên mặt trắng lại bước tới trước, đứng ở giữa tràng, cái đầu hơi ngẩng cao lên dùng ánh mắt cao ngạo nhìn về phía Lâm Vũ Hiên.

- Vậy thì chiến a!

Sắc mặt Lâm Vũ Hiên trắng xanh, tinh quang trong hai mắt như ngưng

thành thực chất bắn thẳng tới trước giống như muốn xuyên thủng đối phương, đồng thời thân hình hắn cũng phóng tới trước.

- Tìm chết!

Tên thanh niên mặt trắng cũng tiến lên phản kích.

- Hai chúng ta chơi đùa một chút!

Hiện tại không phải là lúc khiêu chiến hay luận bàn mà đang vì tài phú mà chiến, làm sao có thể ung dung ngồi xem người khác chiến đấu được chứ. Cho nên trung niên phụ nhân của hai bên đều không hẹn mà cùng nhau chậm rãi đi về phía đối phương, khi khoảng cách giữ hai người còn lại khoảng trăm mét thì thân hình hai người đồng thời hoá thành hai luồng ảo ảnh muốn mê hoặc đối phương. Động tác này của hai người càng lộ ra sát cơ thâm trầm.

"Hống!"

Sư Thiếu Bảo cũng tung người lên, hoàng kim yêu lực từ trong thân thể hắn bạo phát ra quét ngang cả cung điện khiến mọi người đều bị chấn động huyết khí, âm thầm hoảng sợ.

Đây chính là một siêu cấp cường giả thế hệ trẻ a, đồng thời cũng là sự cao ngạo của Hoàng Kim Sư tộc. Trước giờ hắn luôn không để cho ai được phép làm trái ý hắn cho nên lúc này hắn đã muốn động thủ rồi!

- Giao hắn cho ta!

Là đội trưởng bên Kim Vạn Song cũng biết lúc nào nên làm cái gì, hắn cũng tiến lên một bước, làn da màu cổ đồng của hắn đột nhiên sáng bóng hơn một chút, khi hắn đi tới bước thứ mười thì cả người phảng phất như đã biến thành một khối kim loại hình người, tản phát ra ánh sáng bén nhọn và vô cùng trầm trọng.

- Các ngươi giết sạch bọn chúng cho ta, không lưu một ai!

Lúc Sư Thiếu Bảo phóng tới Kim Vạn Song thì cũng lớn giọng quát.

"Oanh!"

Tràng diện lập tức sôi trào, câu nói này của Sư Thiếu Bảo không khác gì mồi lửa, khiến cho mọi người đều lộ ra sát khi vô cùng hung hãn xông vào nhau.

- Giết!

Thanh niên lạnh lùng tìm tới trung niên văn sĩ ôm trường kiếm làm đối thủ, cả hai đều là cao thủ kiếm khách cho nên một khi ra tay là chỉ thấy toàn là kiếm ảnh, không thấy người đâu nữa. Những người đang chiến đấu gần đó cũng tránh xa ra một đoạn. Kiếm khách chính là cao thủ có lực công kích cực mạnh, nếu thực lực tương đồng thì kiếm khách sẽ trội hơn một phần, cho nên khi hai kiếm khách kịch chiến thì tuyệt đối là một cảnh tượng rất hùng hồn đáng sợ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 921: Kinh Thiên Huyết Chiến! (Thượng)

- Lão già, chiến đi!

Lão giả tang thương bên phía Diệp Trần, thân hình nhẹ nhàng bay tới trước mặt lão giả cổ quái bên đối phương, nói.

Lão giả cổ quái thấy lảo giả vẻ mặt tang thương này đi tới thì bĩu môi, nói:

- Ta ghét nhất là ở gần những lão đầu tử, vừa già lại vừa thối, đổi, đổi, đổi ....

- Chỉ sợ là không được như ngươi mong muốn a!

Lão giả tang thương cười hắc hắc nói, trong tay đột nhiên nhiều thêm một đoản trượng màu đen đập mạnh tới.

- Muốn chết!

Thân hình lão giả cổ quái loé lên tránh đi một kích này, trong lúc né tránh, trên đầu hai người đột nhiên rơi xuống một trận mưa nhỏ, mưa bụi rơi trên áo mưa trên người của lão lập tức khiến lão trông như quỷ hồn đứng trong mưa, vô cùng tà khí.

- Ngươi cũng không dễ chơi a!

Lão giả tang thương cau mày, cùng đối phương triền đấu.

Đại hán mặt vàng vốn định tìm tới nữ tử trẻ tuổi kia, bất quá vừa đi được nửa đường thì bị tên mập mạp đầu trọc chặn lại thì sắc mặt hắn không khỏi tím đen, một tay cầm thuẫn, một tay cầm trường mâu điên cuồng tấn công

tên mập mạp đầu trọc giống như kẻ thù không đội trời chung vậy.

Còn hai huynh đệ song sinh thì cùng nhau đối chiến với một gia hoả che mặt. Cự phủ của tên ca ca như đại sơn khuynh đảo, song đao của đệ đệ thì như nước trôi lửa cháy, hai người phối hợp không chê vào đâu được khiến cho tên gia hoả che mặt chật vật không thôi.

Còn lại ba người thì hoàng y nữ tử tuỳ tiện tìm một người vung tay triền đấu, nhìn ra nàng cũng không xuất ra bao nhiêu bổn sự, mà đối thủ của Mộ Dung Khuynh Thành chính là nữ tử trẻ tuổi bị tên đại hán mặt vàng nhìn trúng kia.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Diệp Trần.

- Xem ra chỉ còn lại có hai chúng ta a!

Đứng đối diện Diệp Trần là một trung niên khô gầu đang đưa ra bộ dạng tươi cười rất khó coi, ngón tay như que củi của hắn thì đang ngoáy ngoáy lỗ tai.

- Đúng vậy a!

Diệp Trần nhẹ nhàng cười cười.

- Đã như vậy thì cũng đừng lãng phí thời gian nữa, ta nhường ngươi ba chiêu, như thế nào?

Tên trung niên khô gầy vừa ngoáy tai vừa nói.

- Vậy cũng được!

Diệp Trần bước từng bước một tới trước, trên mặt cũng đồng dạng nở nụ cười thập phần ôn hoà. Nhìn qua giống như hai người đang tỷ thí với nhau chứ không phải chuẩn bị chiến đấu sinh tử.

"Xoẹt!"

Khi Diệp Trần bước ra một bước thì Lôi Kiếp Kiếm cũng đã ra khỏi vỏ, một kiếm nhanh chóng xẹt qua thân thể đối phương, tốc độ cực nhanh làm cho không khí cũng không kịp chấn động. Tên trung niên khô gầy còn không cảm giác được Diệp Trần đã xuất kiếm mà chỉ thấy được thân hình Diệp Trần nhoáng lên một cái rồi hết.

Nếu là kiếm khách bình thường thì lúc này đã thu kiếm vào vỏ, bởi vì đối phương đã chết rồi, nhưng khoé miệng Diệp Trần lại nhếch lên một nụ cười lạnh, bỗng nhiên xoay người đâm ra một kiếm.

"Đinh!"

Hoả quang loé lên, một đạo thân ảnh bắn ngược về phía sau.

Tên trung niên vừa rồi xuất hiện trước mặt Diệp Trần thật ra chỉ là một cái phân thân mà thôi, chỉ là cái phân thân này rất giống thật, dùng Linh hồn lực dò xét cũng khó nhìn ra sơ hở. Hơn nữa trong thời điểm mấu chốt đang chiến đấu sinh tử thế này thì có bao nhiêu người đủ bình tĩnh suy đoán tỉ mỉ chứ! Nhưng không ngờ tên trung niên khô gầy kia sớm đã dự mưu, tựa hồ từ lúc song phương còn chưa bắt đầu chiến đấu thì hắn đã xuất ra phân thân rồi, còn chân thân của hắn thì sớm đã nấu ở một nơi khác tìm thời cơ phát động tập kích.

Đáng tiếc là hắn gặp phải Diệp Trần! Linh hồn lực của Diệp Trần mạnh hơn thường nhân gấp năm lần, cộng thêm tính cách luôn cẩn trọng a! Trung niên khô gầy từ trước tới giờ đều là hắn đi đánh lén người khác chứ làm gì có người nào đánh lén được hắn. Cho nên lần này đối chiến với Diệp Trần hắn mang theo tâm tư đùa giỡn đối phương, dù sao cũng không tổn thất gì!

Nhưng Diệp Trần phản kích làm cho hắn thập phần kinh ngạc, những người chết dưới thủ đoạn này của hắn nhiều không kể siết đến nỗi hắn cũng không nhớ được đã giết bao nhiêu người bằng một chiêu này. Ngoài trừ những người có thực lực cực kỳ cao thâm hắn không đánh lén được ra thì Diệp Trần là đệ nhất nhân dùng ti vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong nhìn thấu một chiêu này của hắn, bảo sao hắn không kinh hãi cho được.

- Sao thế? Không phải ngươi nói nhường ta ba chiêu sao?

Diệp Trần cười cười, hỏi.

Trung niên khô gầy thu liễm vẻ kinh ngạc trên mặt, đồng thời cười nói:

- Ta chỉ nói là phân thân của ta nhường ngươi ba chiêu chứ đâu nói là chân thân của ta nhường, tại ngươi nghe không rõ mà thôi!

- Ồ, vậy sao? Nếu không để ta nhường cho ngươi ba chiêu, thế nào?

- Ngươi nhường cho ta ba chiêu?

Tên trung niên khô gầy có chút phát mộng.

Bất quá hắn nghĩ Diệp Trần đang bày ra âm mưu, nên lắc đầu, nói:

- Không cần, ta sợ lọt vào bẫy của ngươi a, nói thật là cho tới bây giờ ta còn chưa từng thấy qua người nào còn trẻ tuổi như ngươi mà đã là một lão hồ ly rồi!

- Ha ha, quá khen, chúng ta thử chiêu một chút đi!

Diệp Trần bỗng nhiên xuất kích, Lôi Kiếp Kiếm ở trong hư không tạo nên một đường vòng cung trong suốt, mũi kiếm trực chỉ ngay yết hầu của trung niên khô gầy. Kiếm chưa tới mà một cổ kiếm khí lăng lệ đã khoá chặt đối phương, cho dù thủ đoạn của đối phương có tới ngàn vạn thì cũng đường mơ tưởng mê hoặc được Diệp Trần.

- Muốn ngạnh cứng à!

Trong lòng trung niên khô gầy thầm kêu xui xẻo, bàn tay như que củi của hắn nhanh chóng múa lên, từng hắc sắc quỷ chưởng loé lên công kích vào những điểm yếu trên người Diệp Trần.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Hai người đều dùng nhanh đánh nhanh, chém giết túi bụi, thực lực của trung niên khô gầy khiến cho Diệp Trần không thể xem thường được. Diệp Trần có thể khẳng định trong những người ở đây, trừ một số ít ra thì những cặp chiến đấu khác đều có thực lực tương đương, muốn chiến thắng đối thủ không trả giá lớn một chút là không được cho nên Diệp Trần cũng không dám khẳng định có thể dễ dàng thắng được trung niên khô gầy này, bởi vì hiện giờ sát chiêu của song phương đều chưa thi triển, vẫn còn ở giai đoạn thăm dò.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Trong cung điện, thoáng chốc đã nổ ra mười tràng chiến đấu, Kim Vạn Song với Sư Thiếu Bảo, thanh niên lạnh lùng với trung niên văn sĩ, Lâm Vũ Hiên với thanh niên mặt trắng, một đôi trung niên phụ nhân, tang thương lão giả với cổ quái lão giả, song sinh huynh đệ với tên đeo mặt nạ, hoàng y nữ tử với một đại hán có râu quai nón, đại hán mặt vàng với mập mạp đầu trọc, Mộ Dung Khuynh Thành với nữ tử trẻ tuổi và Diệp Trần với trung niên khô gầy.

Mười tràng chiến đều tự tách ra chiếm cứ một khối khu vực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 922: Kinh Thiên Huyết Chiến! (Hạ)

Cả cung điện đều trở thành chiến trường, duy chỉ có khu vực trận pháp ở trung tâm có Thượng phẩm linh thạch là không có chiến đấu dính tới. Cũng may mắn là chỗ đó có trận pháp bao phủ nếu không với khí kình điệp gia lúc này tác dụng lên thì tất nhiên sẽ đem toàn bộ năm trăm triệu linh thạch kia huỷ diệt không còn chút gì.

Ngoài ra, bản thân cả cung điện cũng có cấm chế thủ hộ, cho nên mọi người có thả tay chiến đấu cũng không thể nào làm rung chuyển được cung điện. Mỗi khi có công kích đánh lên vách tường thì đều một màn quang mang hấp thu vô thanh vô tức, không chút ảnh hưởng nào.

Chiến đấu quá mức kịch liệt, tất cả mọi người đều đang liều mạng mà chiến. Mười tràng chiến này đều thuộc đẳng cấp cực cao, song phương chiến đấu không ai không thâm tàng bất lộ, mỗi người đều là cường giả hiếm có dưới Sinh Tử Cảnh, sát chiêu vô số, sát thủ giản cũng không ít.

Đương nhiên, tràng chiến rung động nhất tự nhiên là giữa hai người Kim Vạn Song và Sư Thiếu Bảo. Hai người ở trong đội ngũ của mình đều có thực lực xếp vào loại đỉnh tiêm, lúc này cả hai người đều không hề giữ lại gì, thi triển toàn bộ sở học dốc sức liều mạng tấn công đối phương.

- Sư Vương Trảo!

Sư Thiếu Bảo nổi giận gầm lên một tiếng, tay phải đột nhiên biến thành một cái sư trảo cực lớn đánh về phía Kim Vạn Song, kình khí tản ra mãnh liệt, ngay cả không gian cũng trở nên vặn vẹo.

"Choang!"

Kim Vạn Song cũng không yếu thế, duỗi một bàn tay ra rồi nắm chặt lại,

trên quyền đầu của hắn loé lên ánh sáng bạch ngân chói mắt nhưng so với bạch ngân còn cứng rắn hơn rất nhiều. Quyền đầu của Kim Vạn Song đánh mạnh lên Sư Vương Trảo, đồng thời Kim Vạn Song cũng đá một cước nhằm vào đầu Sư Thiếu Bảo.

- Muốn chết?

Tay trái Sư Thiếu Bảo duỗi ra bắt lấy mắt cá chân của Kim Vạn Song, sau đó cánh tay phát lực hất lên lăng không xoay tròn mấy vòng. Người bình thường nếu bị quay như vậy chắc chắn đã đầu váng mắt hoa nhưng Kim Vạn Song đâu phải phàm nhân, không hề ảnh hưởng gì, hai tay hắn vẫn liên tục xuất kích, đánh lên hộ thể chân nguyên của Sư Thiếu Bảo khiến cho đối phương huyết khí chấn động.

- Cút!

Sư Thiếu bảo nổi giận gầm lên một tiếng ném Kim Vạn Song ra xa.

"Bành!" một tiếng, hai chân Kim Vạn Song dẫm nát vách tường cung điện, mượn lực bắn ngược lại tiếp tục công kích Sư Thiếu Bảo, thực lực và phản ứng cường hãn phải nói là đáng sợ.

"Hống!"

Sư Thiếu Bảo chịu không được bị tấn công như vậy nên khôi phục chân thân, không khí đột nhiên vặn vẹo, một đầu Hoàng Kim Sư cực lớn xuất hiện trước mắt mọi người. Đầu Hoàng Kim Sư này tứ chi thô to, móng vuốt sắc bén,cái bờm trên vai kéo xuống trước ngực là một màu vàng óng ánh như do hoàng kim tạo thành, so với toàn thân ngân sắc của Kim Vạn Song phân biệt rất rõ ràng.

"Hống!"

Sư Thiếu Bảo một lần nữa tức giận gầm lên, thân thể đột nhiên nhảy lên không trung công kích tới Kim Vạn Song. Với thân thể không lồ của nó thì một bước chân bằng vô số bước của người bình thường, chỉ nhoáng một cái

đã xuất hiện trên đỉnh đầu Kim Vạn Song, chân trước hung hãn đạp mạnh xuống giống như thái sơn áp đỉnh.

- Mơ tưởng!

Hai cánh tay Kim Vạn Song bắt chéo lại giơ cao lên đỉnh đầu ngăn trở một cước này.

"Phành!"

Hai người tiếp tục giằng co. Sư Thiếu Bảo biến thành chân thân thì tính tình càng thêm cuồng bạo, làm sao có thể chịu được cục diện thế này. Trảo phải của hắn khẽ động, cái đầu cự đại đồng thời nhắm ngay sọ đầu của Kim Vạn Song cạp xuống. Nếu một nhát cắn này mà trúng mục tiêu thì tuyệt đối là Kim Vạn Song sẽ bị xé làm hai, không hề có bất kỳ may mắn nào.

Bất quá Kim Vạn Song cũng không phải chỉ có chút bổn sự như vậy, hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời, tóc tai dựng thẳng lên giống như những cái gai nhím màu bạc. Tay trái hắn hung hắn nắm chặt lại nện mạnh vào hàm răng cực lớn của Sư Thiếu Bảo phát ra âm thanh kim thiết va đập cực lớn.

Sư Thiếu Bảo bị đẩy lui một bước, hàm răng cũng xuất hiện vết rách nhỏ thì rất phẫn nộ, đây là lần đầu tiên hắn chịu thiệt thòi như vậy!

Ngoại trừ tràng đấu giữ Kim Vạn Song và Sư Thiếu Bảo bên này thì những tràng chiến còn lại cũng rất thảm liệt, mặc dù không tạo thành động tĩnh lớn nhưng lại dị thường hung hiểm.

Thanh niên lạnh lùng và trung niên văn sĩ đã giao thủ mấy trăm chiêu, trong mấy trăm chiêu này song phương đều ăn thiệt thòi không ít. Dù sao hai người cũng là kiếm khách, một khi thấy được sơ hở là lập tức chém tới, dùng nhanh đánh nhanh nên chỉ hơi có một chút khuyết điểm là lập tức bị thương.

Trên vai thanh niên lạnh lùng trúng một kiếm, ngực cũng có một vết máu. Mà trung niên khô gầy tóc tai thì rối bù, phần bụng cũng dính một kiếm! Hai người xem như ngang tài ngang sức, muốn phân ra thắng bại còn

rất sớm.

Trong chiến đấu ngang cấp muốn phân ra thắng bại thì phải chờ đến khúc cuối, bởi vì chỉ có đến lúc đó, sơ hở xuất hiện càng nhiều, nguy hiểm trí mạng càng lớn.

Theo thời gian chiến đấu càng lâu thì dần dần cũng đã có người bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

Người đầu tiên rơi vào thế hạ phong chính là đại hắn mặt vàng, đối thủ của hắn chính là tên mập mạp đầu trọc. Mập mạp này khó chơi vô cùng, chân nguyên hắn tu luyện cũng đồng dạng như đống mỡ trên người hắn, bị trường mâu đâm vào giống lại bị nhu nhuyễn mất lực khiến cho đại hán mặt vàng càng đánh càng vô lực, trên người liên tục xuất hiện vết thương, bị ép tới không ngốc đầu lên được.

- Hai huynh đệ các ngươi đều là man nhân a, vừa vặn ta chưa từng giao thủ với Bán bộ Vương Giả có man lực như vậy, để nhìn xem man lực của các ngươi đại hay chưởng kình của ta mạnh!

Mập mạp đầu trọc quét mắt nhìn qua song sinh huynh đệ đang vây công tên đeo mặt nạ.

Hai huynh đệ này mỗi người đều là siêu cường Bán bộ Vương Giả, lấy hai đánh một đương nhiên chiếm thế thượng phong khiến cho tên đeo mặt nạ kia liên tục thổ huyết, nếu không phải do hai huynh đệ này chiêu thức biến hoá quá ít thì tên đeo mặt nạ này sớm đã bị chém thành thịt vụn rồi.

Mập mạp đầu trọc tung người lên nhẹ như yến bay đến bên cạnh tên đeo mặt nạ, một ngón tay ục ịt của hắn vươn ra đỡ một búa bổ xuống của song sinh ca ca.

Song sinh ca ca tên là Đạt Nhĩ Hùng, đệ đệ là Đạt Nhĩ Ba là tộc nhân của thâm hải Man tộc. Đạt Nhĩ huynh đệ ở trong Man tộc cũng được xem là thiên tài nổi bật, bởi vì chịu không nổi quy củ của Man tộc nên hai người

mới chạy ra bên ngoài lưu lạc khắp nơi dựa vào lực phòng ngự siêu cường và sự liên thủ của hai người mà một mực phong sinh thuỷ khởi, cho tới hiện tại vẫn chưa nếm phải thua thiệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 923: Phân Thân Cùng Ảnh Áo Nghĩa. (Thượng)

Cho nên khi thấy tên mập mạp đầu trọc như con heo kia chạy tới ngăn cản sự liên thủ của hai người thì Đạt Nhĩ Hùng bạo nộ, từ một tay cầm búa chuyển thành hai tay, lực đạo tăng thêm gấp đôi.

"Kétttttt!"

Mập mạp đầu trọc thừa nhận áp lực quá mãnh liệt, đầu gối có chút mềm nhũn ra, bàn chân dọng mạnh xuống mặt đất cung điện tạo ra âm thanh như kim loại ma sát.

- Khá lắm, một thân khí lực cũng tiếp cận trăm vạn cân a!

Hai mắt mập map trợn tròn lên, trên trán nổi đầy gân xanh, hắn điên cuồng hét lớn một tiếng, thân người giống như trái bóng bắn mạnh tới như một viên đạn thịt nhắm ngay hướng Đạt Nhĩ Hùng.

- Đại ca!

Đạt Nhĩ Ba đưa mắt nhìn Đạt Nhĩ Hùng.

Đạt Nhĩ Hùng phất tay nói:

- Tên đeo mặt nạ kia giao cho đệ, còn con heo này để ta chiếu cố. Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được làm mất mặt uy danh Đạt Nhĩ huynh đệ chúng ta!

- Nhất định sẽ không, máu nóng của đệ sôi lên rồi đây!

Đạt Nhĩ Ba nghiêng đầu nhìn về phía tên đeo mặt nạ, hai mắt như hai ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, dã tính cường đại trong cơ thể lại kéo lên.

- Mẹ nó, thằng điên!

Tên đeo mặt nạ khổ không thể ta, hai tên này lực lượng quá biến thái, không khác gì quái vật, chỉ sợ cao thủ luyện thể đồng cấp cũng phải kém sắc ba phần.

"Xem ra không xuất ra hai mươi thành lực lượng là không được rồi!"

Trong mắt tên đeo mặt nạ loé lên hàn quang.

Bên này, mập mạp đầu trọc giúp tên đeo mặt nạ chia sẻ áp lực thì bên kia trung niên phụ nhân cũng đi trợ giúp đại hán có râu quai nón đối phó hoàng y nữ tử. Nàng nhìn ra thực lực của hoàng y nữ tử thâm bất khả trắc, đại hán có râu quai nón hơn phân nửa không phải là đối thủ. Nếu đối phương tập trung thì đại hán có râu quai nón sớm đã xong đời rồi. Còn về phần Sư Thiếu Bảo, trung niên văn sĩ và lão giả cổ quái thì đều không cần nàng trợ giúp bởi vì đối thủ của những người này cũng không chênh lệch bao nhiêu.

- A, tới thêm một người, muốn lấy nhiều đánh ít sao?

Bàn tay hết sức nhỏ nhắn của hoàng y nữ tử nhẹ nhàng vỗ một cái hoá giải lực công kích của đại hán râu quai nón, đồng thời một luồng nhu kình đẩy thân hình nàng lùi lại. Bàn chân nhẹ nhàng điểm một cái, hoàng y nữ tử mỉm cười nói, tay trái khoanh tròn trên hư không cố định một cây ngân châm tại chỗ.

- Nhu áo nghĩa!

Trung niên phụ nhân bước từng bước một tới.

- Đúng vậy, ngươi cũng tìm hiểu Nhu áo nghĩa a!

Hoàng y nữ tử nói.

Trung niên phụ nhân không trực tiếp trả lời mà nói với đại hán râu quai nón"

- Ngươi tìm hiểu là Cương áo nghĩa, ta là Nhu áo nghĩa, chúng ta liên thủ đối phó nàng ta!

- Hảo!

Đại hán râu quai nón không hề do dự đáp ứng. Hoàng y nữ tử tạo cho hắn uy hiếp quá lớn, nàng ta cứ như con dòi trong xương, dính vào một chút là rất khó thoát ra. Hắn cũng không biết đối phương dùng bao nhiêu thực lực nhưng bản thân hắn đã phát ra chín thành thực lực mà vẫn vô dụng, bởi vì hắn đề thăng lực đạo thì đối phương cũng đồng dạng tăng lên cho nên hắn không dám đem toàn bộ thực lực cực hạn của bản thân ra dùng.

Do vậy khi nghe trung niên phụ nhân đề nghị liên thủ hắn tự nhiên sẽ không từ chối.

Hai người một trái một phải bao vây hoàng y nữ tử ở giữa.

Hoàng y nữ tử phảng phất như không nhìn thấy, mỉm cười nói:

- Xem ra, nếu ta không dùng vài phần bản lĩnh chỉ sợ sẽ bị các ngươi đánh chết mất a!

- Phóng ngựa tới đi!

Trung niên phụ nhân vận chuyển chân nguyên tụ khí ngưng thần. Nếu có thể nhìn xuyên vào trong cơ thể nàng thì có thể thấy được có mấy cây ngân châm đang dọc theo kinh mạch của nàng tiến tới đầu ngón tay, bàn chân, đầu gối, khuỷu tay ... phản phất như thân thể nàng chính là một kiện vũ khí, ở bất kỳ chỗ nào cũng có thể phóng ra ngân châm, đưa địch nhân vào chỗ chết.

So sánh với tràng chiến sát cơ ẩn giấu bên này thì tràng chiến bên cạnh đó nóng bỏng hơn nhiều. Đó là tràng chiến giữa Lâm Vũ Hiên và thanh niên mặt trắng.

Lâm Vũ Hiên nếu đã dám khiêu chiến Sư Thiếu Bảo thì tự nhiên cũng có vài phần bổn sự. Thanh đồng chiến kích trên tay hắn vung vẩy lên không

khác gì một đầu thanh long đang giương nanh múa vuốt. Thanh long gào thét, khí kình hùng hồn điên cuồng loạn tạc oanh kích lên thanh niên mặt trắng, thanh thế rất kinh người.

Phong cách chiến đấu của tên thanh niên mặt trắng cũng tương đồng như tướng mạo của hắn, thiên hướng âm nhu, bất quá âm nhu của hắn so với hoàng y nữ tử rất khác nhau. Âm nhu của hoàng y nữ tử gây cho người ta cảm giác trong bông có kim mà âm nhu của hắn thì lại lộ vẻ bá đạo nhiều hơn một chút.

Vung cây quạt lên, tên thanh niên mặt trắng hoá thành một một luồng âm ảnh bắn thẳng tới thanh long kích mang, tay trái của hắn cũng không nhàn rỗi, thỉnh thoảng bất ngờ phát ra một chưởng đánh tới Lâm Vũ Hiên, nhưng chưởng kình lại liên tục không dứt, từng vòng gợn sóng như trên mặt nước xuất hiện trong không gian tác động lên động tác của Lâm Vũ Hiên.

- Phi Long phá thuỷ!

Lâm Vũ Hiên giận dữ hét lên một tiếng, thân hình đột ngột phóng lên cao, tay cầm chiến kích đâm mạnh xuống mang theo khí thế bễ nghễ thiên hạ, thanh long kích mang nhất phi trùng thiên.

- Tới rất tốt!

Tên thanh niên mặt trắng dùng cây quạt trong tay liên tiếp chém ra ba kích lên thanh long kích mang. Hai người thoáng lướt qua nhau.

"Phốc!" một tiếng, Lâm Vũ Hiên phun ra một búng máu, lảo đảo trượt qua sau lưng đối phương mà thanh niên mặt trắng cũng không dễ chịu gì, bờ vai hắn cũng nứt toát, máu tươi bắn tung toé.

Chỉ một chiêu, hai người đồng thời bị thương!

"Ầm! Ầm! ..."

Cách đó không xa, trên không trung, một luồng khí kình mãnh liệt nổ

bung ra hướng bốn phương tám hướng lan toả, một bên là kình khí thuần tuý màu trắng bá đạo cô đọng, một bên lại tối đen như mực, thâm thuý âm u.

Hai người giao chiến ở đây chính là Mộ Dung Khuynh Thành và nữ tử trẻ tuổi, hai người, một người tu luyện võ học thuần tuý cương mãnh, một người tu luyện hắc ám võ học, có thể nói là kỳ phùng địch thủ, không ai làm gì được đối phương, chỉ có thể liên tục liều mạng hi vọng có thể dựa trên sự bền bỉ áp đảo đối phương.

- Hắc Ám Lực Trường!

Đang ở trên không trung, ngoài thân Mộ Dung Khuynh Thành bỗng nhiên lập loè quang điện màu tím đen, một luồng lực trường uốn khúc bao phủ lên người nữ tử trẻ tuổi.

"Phốc!"

Sức đẩy của luồng lực trường này rất mạnh, nữ tử trẻ tuổi vốn sẽ không bị nó ảnh hưởng được nhưng hai người đã liều mạng không ít lần, sớm đã tiêu hao không ít, cộng thêm một kích liều mạng vừa rồi, khí huyết vẫn còn đang sôi trào chưa kịp điều chỉnh trạng thái, ai ngờ Mộ Dung Khuynh Thành còn tàng một chiêu này khiến cho nàng ta bị kích bắn ra xa, miệng phún máu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 924: Phân Thân Cùng Ảnh Áo Nghĩa. (Hạ)

- Trở lại đây!

Tay phải của Mộ Dung Khuynh Thành lăng không tụ trảo, ngạnh sanh dùng Hắc Ám Lực Trường kéo đối phương ngược về.

- Đừng khinh người quá đáng!

Bạch sắc chân nguyên trên người nữ tử trẻ tuổi phừng lên giống như một ngọn lửa màu trắng, nàng quát khẽ một tiếng, tung ra một quyền hướng tới Mộ Dung Khuynh Thành, bạch quang đại phóng.

"Bá!"

Sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên mọc ra một cặp cánh màu đen, hư không tiêu thất trước mặt nữ tử trẻ tuổi, một quyền kia cũng lập tức mất đi mục tiêu!

- Bất hảo!

Nữ tử trẻ tuổi vội vàng xoay người vung quyền.

"Phanh!" một tiếng, Mộ Dung Khuynh Thành bay ngược ra sau, nữ tử trẻ tuổi lại phún máu.

Bảo Quang hải vực là căn cứ của cường giả, có thể nói là cường giả như mây. Mà Tứ Phương Đảo chính là một trong số ít những hòn đảo phồn hoa ở hải vực này, cho nên cường giả tập trung ở đây không hề thiếu. Hai đội ngũ đang đại chiến trong cung điện lúc này nếu ở tại địa bàn của mình thì tuyệt đối là tồn tại gần như vô địch dưới Sinh Tử Cảnh, nhưng đáng tiếc ở nơi này cường giả đồng cấp lại không thiếu, không ai dám tự xưng vô địch thủ ở đây,

cho nên muốn áp chết được đối phương là chuyện không dễ dàng chút nào.

Tên trung niên khô gầy đang chiến đấu với Diệp Trần cũng như vậy, mặc dù hắn có tướng mạo xấu xí nhưng nếu đem hắn quăng vào Chân Linh Đại Lục thì trong Bán bộ Vương Giả cho dù không lọt vào Top năm thì cũng là Top mười!

Chỉ là lần này hắn rất không may, bởi vì hắn gặp phải Diệp Trần!

Kỹ xảo chiến đấu của hắn ở trong mắt Diệp Trần không đáng một xu, bao nhiêu thủ đoạn của hắn ở trước mặt Diệp Trần đều không có đất dụng võ. Bởi vì Diệp Trần chính là loại cường giả không có nhược điểm, muốn đánh bại được hắn thì nhất định phải dùng ưu thế áp đảo hoàn toàn mới được, ngoài ra không còn cách nào khác.

Tên trung niên khô gầy bị kiếm pháp quỷ thần khó lường của Diệp Trần làm cho chật vật không chịu nổi, một thân khinh công quỷ dị của hắn lúc này trở thành tuyệt chiêu giữ mạng, ngay cả một chút thượng phong cũng không chiếm được!

- Ta không tin có tà!

Tên trung niên khô gầy đã bị đánh đến sắp điên, thân thể hắn từ một hoá thành chín, chín đạo thân ảnh vây quanh Diệp Trần mà đánh, có đôi khi là hai đánh một, khi là ba đánh một, có đôi lục một phân thân phải liều mình chịu chết để những phân thân khác cùng với bản thể tranh thủ cơ hội tung ra bất cứ thủ đoạn nào để đối phó Diệp Trần.

- Đi!

Diệp Trần phóng lên cao, tay trái điểm về phía trước.

"Choang!"

Chín đạo kiếm ảnh đồng thời bắn ra.

"Phốc phốc phốc ..."

Tất cả phân thân của trung niên khô gầy đều bị quét sạch, ngay cả bản thể cũng bị đánh lui lại mấy bước.

- Chết đi!

Nhưng đúng vào lúc này, sau lưng Diệp Trần đột nhiên nhiều ra một tên trung niên khô gầy nữa, mà cái bản thể bị đánh lui vừa rồi lại bùm một tiếng hoá thành khói xanh tán đi. Nguyên lai phân thân bí pháp của hắn là một Thiên giai trung cấp bí pháp cực kỳ cường đại, chẳng những có thể phân ra phân thân mà còn có thể phân ra một cái giả thân. Cái giả thân này ngoại trừ không có huyết nhục cốt tách ra thì cơ hồ không khác gì bản thể, chỉ có một nhược điểm là muốn ngưng tụ ra giả thân thì cần tiêu hao bốn thành chân nguyên, cho nên thẳng đến lúc này hắn mới chịu thi triển.

Quỷ trảo như tia chớp xuyên qua đầu Diệp Trần.

- Không đúng!

Tên trung niên khô gầy biến sắc bởi vì một trảo vừa rồi hắn không cảm giác được thực thể của Diệp Trần mà chỉ là một mảnh hư vô.

- Ngươi có phân thân bí pháp thì ta cũng có võ học Ảnh áo nghĩa!

Bản thể Diệp Trần đột nhiên xuất hiện sau lưng tên trung niên khô gầy, một kiếm đâm xuyên mi tâm đối phương từ sau ra trước.

"Roẹt!"

Rút kiếm ra, Diệp Trần phi thân lui lại phía sau, mà tên trung niên khô gầy cũng đồng thời rơi xuống dưới. Đây chính là bản thể của hắn chứ không phải là phân thân cũng không phải là giả thân! Hắn không ngờ Diệp Trần còn lĩnh ngộ được Ảnh áo nghĩa, hơn nữa còn rất tinh thâm, ngay cả hắn cũng không nhìn ra chút nào.

- Phù!

Hạ xuống mặt đất, Diệp Trần thở nhẹ một hơi, thầm nghĩ: "Đúng là mệt!"

Chiến đấu với trung niên khô gầy này, Diệp Trần cũng không có thi triển ra sát chiêu chủ bài của mình bởi vì phân thân của đối phương quá nhiều, sát chiêu căn bản không thể tập trung được nên không có thời gian để thi triển. Nếu cưỡng ép vận dụng sát chiêu chỉ là lãng phí chân nguyên mà thôi. Đương nhiên Diệp Trần cũng có nắm chắc có thể dùng Kính Hoa Phá Diệt đánh chết đối phương nhưng hiện tại hắn còn chưa muốn bạo lộ bản thân.

Sau khi đánh chết trung niên khô gầy, Diệp Trần đứng nguyên tại chỗ không đi trợ giúp bất kỳ ai, bởi vì hắn nhìn ra không có ai cần trợ giúp cả.

Kim Vạn Song đối chiến với Sư Thiếu Bảo vẫn luôn chiếm được một chút thượng phong.

Thanh niên lạnh lùng với trung niên văn sĩ đều là kiếm khách, nếu Diệp Trần tiến tới hỗ trợ ngược lại sẽ bị thanh niên lạnh lùng phản cảm.

Còn Lâm Vũ Hiên với bản tính cao ngạo thì làm sao chấp nhận để người khác hỗ trợ!

Song sinh huynh đệ thì tính cách quái đản, không đoán được nên tốt nhất vẫn không nên tuỳ tiện nhúng tay vào. Còn hoàng y nữ tử, Diệp Trần không hề cảm thấy nàng cần có sự trợ giúp nào, nếu hắn tiến tới cũng chỉ là vẽ rắn thêm chân làm thêm chuyện ruồi bu. Mà Mộ Dung Khuynh Thành cũng đang chiếm cứ thượng phong, tiếp theo một thời gian ngắn nữa là hoàn toàn có thể giải quyết đối thủ rồi.

Cuối cùng, lão giả tang thương và lão giả cổ quái thì rất khó nói. Cách chiến đấu của lão giả tang thương lấy nhanh, chuẩn, độc là chính. Mà lão giả cổ quái phong cách chiến đấu cũng y chang cách ăn mặc của lão, vô cùng kỳ quái, nhìn không hiểu được! Có đôi khi rõ ràng là lão công kích thẳng sẽ tốt

hơn nhưng lão lại cứ công kích theo đường vòng cung, có đôi khi cần liều mạng thì lão lại thối lui, lúc cần lui lại dốc sức liều mạng ... tóm lại là không thể theo lẽ thường mà phỏng đoán được, cũng không thể dùng tư duy của người bình thường đến mà lý giải được.

Thu hồi ánh mắt lại, Diệp Trần xoay người nhìn về phía ngọn linh thạch tiểu sơn ở trung tâm cung điện.

Cái núi linh thạch nhỏ này với số lượng Thượng phẩm linh thạch khổng lồ như thế mà có thể bảo tồn được qua vô tận tuế nguyệt thì trực tiếp qua quan hệ với trận pháp bên dưới. Nếu Diệp Trần đoán không sai thì trận pháp này gọi là Khoá Linh Trận, có thể đem linh khí phong bế ở bên trong không tán ra ngoài.

Khoá Linh Trận ngoại trừ hiệu quả phong bế linh khí thì còn có lực phòng ngự rất cường đại, bởi vì khí kình của các tràng chiến đấu trong cung điện mãnh liệt như vậy khi dính lên trận pháp liền bị dời sang chỗ khác, không cách nào ảnh hưởng tới nó được. Bất quá Khoá Linh Trận cũng không phải chuyên về phòng ngự cho nên sau vô số lần bị trùng kích cũng đã có chút lập loè bất định.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 925: Thắng Thảm. (Thượng)

Diệp Trần cũng không dám tự tiện phá vỡ trận pháp thu linh thạch! Hắn sợ khi trận pháp vừa phá mở thì Thượng phẩm linh thạch bên trong sẽ lập tức bị kình khí hỗn loạn lúc này đánh cho nát vụn! Nếu năm trăm triệu Thượng phẩm linh thạch này mà bị đánh nát vụn thì ngay cả hắn cũng không thể tha thứ cho mình chứ đừng nói là người khác.

Cho nên, mặc dù hiện tại nhàn rỗi không có việc gì nhưng Diệp Trần cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn chứ không thể làm gì được cả.

- Tứ Tượng Thiên Tuyệt Kiếm Trận!

- Vẫn Sát Vô Cực Kiếm!

Hai đại tuyệt đỉnh kiếm khách quyết đấu đã hấp dẫn sự chú ý của Diệp Trần, trung niên văn sĩ và thanh niên lạnh lùng đều thi triển sát chiêu chuẩn bị quyết một trận thắng thua phân ra sinh tử. Sát chiêu của trung niên văn sĩ ẩn chứa tứ tượng, theo thứ tự là Mộc áo nghĩa, Kim áo nghĩa, Hoả áo nghĩa và Thuỷ áo nghĩa. Đương nhiên tứ đại áo nghĩa này cũng không có dung hợp mà tự động tách ra hỗ trợ lẫn nhau. Liên tiếp bốn kiếm chém ra đem tất cả đường lùi, đường tiến của thanh niên lạnh lùng khoá lại mang theo ý muốn diệt sát. Mà sát chiêu của thanh niên lạnh lùng dung hợp Thổ áo nghĩa và Kim áo nghĩa vừa có sự trầm trọng của thổ vừa có sự sắc bén của Kim, không nhiều biến hoá nhưng một kiếm đâm ra trần quỷ khó tránh, tập trung vào sơ hở của trung niên văn sĩ mà tới.

- Lợi hại, hai người này bất kỳ người nào cũng có thể cùng ta tranh cao thấp, nếu không thi triển Kính Hoa Phá Diệt thì ta muốn chiến thắng bọn họ khả năng rất thấp, cho dù thi triển Kính Hoa Phá Diệt đoán chừng cũng chỉ có bảy thành đánh bại được họ.

Tư duy Diệp Trần cực nhanh phân tích thực lực của hai người này, cũng lấy bản thân ra làm đối tượng so sánh.

Nói thì chậm, nhưng thực tế lại rất nhanh, sát chiêu của hai người đều như tốc độ ánh sáng bộc phát công kích vào nhau phát ra trăm ngàn đạo hàn tinh, cho dù là Diệp Trần trong nháy mắt đó cũng không biết được bên trong phát sinh chuyện gì, chỉ có thể căn cứ theo quỹ tích của trăm ngàn đạo hàn tinh kia phán đoán.

"Phốc!"

Hàn tinh tan đi, một luồng máu tươi phun cao tới bảy tám thước hiện ra, trung niên văn sĩ đầu ngửa lên trời, trên cổ có một vết kiếm dữ tợn, yết hầu hoàn toàn bị cắt đứt, xương cột sống cũng đứt lìa, không cách nào giữ được sức nặng của cái đầu hắn.

Sát chiêu cùng ra, trung niên văn sĩ chết!

Diệp Trần đưa mắt nhìn về phía tên thanh niên lạnh lùng thì thấy hắn cũng bị thương, hơn nữa bị thương rất nặng, cả ngực trái và ngực phải của hắn đều bị xuyên thủng, trên hai đùi cũng có một vết kiếm thật sâu, máu tươi cuồng phun khiến cả người hắn như một huyết nhân.

- Một chết, một trọng thương! Đây chính là quyết đấu của kiếm khách!

Diệp Trần cảm thán một tiếng.

"Choang!"

Sau khi đánh chết trung niên văn sĩ, thân thể thanh niên lạnh lùng cũng mềm nhũn, trường kiếm chống trên mặt đất, hai gối khuỵu xuống, há miệng phun ra từng búng máu, cả người ướt sũng vừa máu tươi vừa mồ hôi. Lúc này, đừng nói là Bán bộ Vương Giả cho dù chỉ là một Tinh Cực Cảnh cường giả cũng dư sức giết hắn.

Vết thương trên đùi và ngực phải cũng không phải vết thương trí mạng,

nhưng vết thương ở ngực trái lại vô cùng nguy hiểm chỉ thiếu một chút nữa là cả trái tim của hắn cũng bị xuyên thủng rồi. Có thể nói, hắn còn có thể sống sót thì hết bảy tám phần là do vận khí! Tên trung niên văn sĩ tuyệt đối là kiếm khách đáng sợ nhất mà hắn từng gặp, có khả năng giết chết hắn!

- Chết đi!

Đúng lúc này, một cái sư trảo cực lớn bỗng nhiên chụp về phía thanh niên lạnh lùng. Cực lớn sư trảo toả ra kim quang chói lọi, móng vuốt sắc bén, mà chủ nhân của cái sư trảo này không ai khác ngoái Sư Thiếu Bảo. Nguyên lai, Sư Thiếu Bảo và Kim Vạn Song sau khi cứng rắn va chạm một kích thì bị bắn ngược ra ngoài, mà vị trí của hắn vừa lúc gần bên cạnh thanh niên lạnh lùng cũng vừa vặn thấy thanh niên lạnh lùng vừa giết chết trung niên văn sĩ nhưng bản thân đã bị thương nặng, do đó Sư Thiếu Bảo thuận tay vung ra một trảo muốn đưa thanh niên lạnh lùng vào chỗ chết.

Lúc này thanh niên lạnh lùng ngay cả khí lực để đứng lên còn không có chứ đừng nói là huy kiếm ngăn cản, cho nên nếu không có gì ngoài ý muốn thì hắn chết chắc rồi!

"Choang!"

Nhưng việc ngoài ý muốn đã phát sinh, một thanh trường kiếm đã ngăn trở sư trảo của Sư Thiếu Bảo. Người này không ai khác ngoài Diệp Trần!

- Ngươi muốn chết!

Sư Thiếu Bảo há cái miệng sư tử cực lớn của hắn, nhìn chằm chằm Diệp Trần nói.

Diệp Trần mỉm cười:

- Chúng ta là địch nhân, nên ta làm sao có thể cho ngươi như nguyện!

Trả lời Diệp Trần chính là một tiếng gầm giận dữ, Sư Thiếu Bảo uốn mình một cái, một cái sư trảo khác chụp tới Diệp Trần, kim mang như điện.

- Trở về!

Diệp Trần hai tay cầm kiếm, một cái hắc sắc lôi cầu ngưng tụ trên đầu kiếm rồi lập tức bạo phát mà ra, bắn thẳng tới sư trảo của Sư Thiếu Bảo.

"Rầm!"

Sau khi hiện ra chân thân thì bộ phận cứng rắn nhất trên người Sư Thiếu Bảo chính sư trảo của hắn, một kiếm này của Diệp Trần tuy không làm cho hắn bị thương nhưng cũng đánh hắn bay ngược lại phía sau. Tiếp đó một thân ảnh màu bạc cũng nhanh chóng phóng tới tung ra một quyền lên ngực hắn phát ra một thanh âm như lôi đình.

Sau khi đánh ra một quyền này, Kim Vạn Song cũng không thừa thế xông lên mà lập tức lui lại tránh lọt vào sự phản công bạo nộ của Sư Thiếu Bảo.

Quả nhiên, sau khi trúng phải một quyền tuyệt cường như vậy, miệng mồm Sư Thiếu Bảo đã đầy máu, nhưng hắn cũng không hề tránh né mà hung hãn lao tới phản công. Bị thương đau đớn khiến cho Sư Thiếu Bảo tấn công càng thêm điên cuồng hơn rất nhiều.

Đáng tiếc Kim Vạn Song làm sao có thể để hắn như nguyện!

Phản công không có kết quả, Sư Thiếu Bảo lăng không hạ xuống, tứ chi chạm đất, trên ngực có một quyền ấn nhỏ, thất khiếu chảy máu, thụ nội thương không nhẹ.

Nếu hắn không phải là thiên tài của Hoàng Kim Sư tộc, trong cơ thể có huyết mạch tôn quý nhất, thân thể cường hoành vô cùng thì một quyền này cho dù hắn không chết cũng phải trọng thương. Nhưng thực lực của hắn vốn ngang bằng với Kim Vạn Song, nếu lúc trước thì hắn có tự tin mài chết Kim Vạn Song nhưng hiện tại thân thụ thương nên hắn tất nhiên đã không còn là đối thủ của Kim Vạn Song.

Nghiêng đầu nhìn về những người khác, Sư Thiếu Bảo càng thêm trầm

mặc.

Ngoài trừ lão giả cổ quái ra thì những người khác đều gặp phải đối thủ rất khó chơi, hoặc là gặp phải những đối thủ thâm bất khả trắc, không khác gì lão giả cổ quái kia cho nên cục diện không thể khả quan chút nào, nếu tiếp tục như vậy thì bọn hắn rất có thể sẽ bị đối phương tiêu diệt từng người một.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 926: Thắng Thảm. (Hạ)

- Rút lui!

Sư Thiếu Bảo hét lớn một tiếng rồi thân hình nhanh chóng hướng tới truyền tống trận.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Sư Thiếu Bảo vừa dứt lời, thì đã có hai người đồng thời lao theo, một người là nữ tử trẻ tuổi, một người là tên đeo mặt nạ toàn thân đẫm máu. Cả hai người đều gặp phải đối thủ hết sức lợi hại! Đối thủ của nữ tử trẻ tuổi là Mộ Dung Khuynh Thành có tốc độ cực nhanh cộng thêm Hắc Ám võ học quỷ dị khó lường còn têm đeo mặt nạ thì đụng phải Đạt Nhĩ Ba một thân thể như quái vật đánh khong chết, cho nên hai người đã sớm có tâm tư thoái lui.

- Muốn rút sao? Hắc hắc, thực lực của các ngươi không tệ, lão đầu tử không chơi với các ngươi nữa!

Lão giả cổ quái xuyên thẳng qua làn mưa bụi trên không trung, thân hình phiêu hốt bỏ qua lão giả tang thương hướng nhanh tới truyền tống trận mà đi, tạo thành vô số huyễn ảnh sau lưng.

Trung niên phụ nhân thấy tình huống bất hảo cũng bỏ đại hán râu quái nón chạy đi.

Tên thanh niên mặt trắng có chút không may, hắn đang lui lại thì đụng phải tên mập mạp đầu trọc cũng đang lui lại, mà khinh công của tên mập mạp này quá mạnh mẽ nên một búa của Đạt Nhĩ Hùng không chém trúng hắn mà lại chém lên người tên thanh niên mặt trắng đem hắn phân thành hai khúc, huyết thuỷ phun đầy trời.

Thấy địch nhân chạy trốn, mấy người Kim Vạn Song cũng không ra tay ngăn trở, bởi vì giặc cùng đường chớ đuổi, nếu bức đối phương tới tuyệt cảnh thì tất nhiên đối phương sẽ điên cuồng phản công, khi đó sẽ tạo thành thương vong không đáng có.

- Chúng ta đi!

Truyền tống trận đã kích hoạt, hào quang lóng lánh, Sư Thiếu Bảo lạnh lùng nói.

Tên đeo mặt nạ nhìn về phía đại hán râu quai nón đằng xa, nói:

- Còn một người nữa.

Sư Thiếu Bảo lắc đầu:

- Hắn không sống được!

Hắn vừa dứt lời thì liến thấy hoàng y nữ tử thân hoá thành lưu quang quấn quanh tên đại hán râu quai nón giống như một đầu đại xà màu vàng vậy.

"Crắc crắc ..."

Trong cơ thể tên đại hán râu quai nón không ngừng phát ra thanh âm bạo nứt, đợi khi hoàng y nữ tử rời ra thì thân thể hắn liền mềm nhũn sụp xuống như một đóng thịt nhầy.

Chỉ một thoáng, toàn thân xương cốt của hắn đã đều bị nghiền nát.

Thực lực của hoàng y nữ tử cũng khiến cho mọi người khiếp sợ!

"Vù!"

Hào quang trên truyền tống trận loé sáng, mấy người Sư Thiếu Bảo liền biến mất trong cung điện.

- Ta nợ ngươi một mạng!

Thanh niên lạnh lùng nói với Diệp Trần.

Diệp Trần thu kiếm vào vỏ, nói:

- Hắn cũng là địch nhân của ta!

- Việc nào ra việc đó, cái mạng này ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi!

Dứt lời, thanh niên lạnh lùng ngồi xuống đất, nhắm mắt bắt đầu chữa thương.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, đi tới chỗ những người còn lại.

Ngân quang trên người Kim Vạn Song cũng rút xuống rồi liếc mắt nhìn xung quanh, sau khi thấy trung niên phụ nhân và đại hán mặt vàng đã chết thì không khỏi thở dài một hơi. Mười người hắn mời đi cùng đều là hảo thủ, bất quá gặp được những hảo thủ đồng cấp thì việc chết hay bị thương là không thể tránh khỏi.

Cũng may địch nhân chết nhiều hơn, bọn họ chết hai nhưng đối phương chết bốn, nhiều hơn bên họ gấp đôi.

Lần đại chiến này tuy thắng nhưng lại là thắng thảm a!

Người chết không thể sống lại, huống hồ mọi người đối với trung niên phụ nhân và đại hán mặt vàng cũng không có bao nhiêu cảm tình sâu đậm, ngay cả tình cảm bằng hữu bình thường còn không có, tự nhiên sẽ không khổ sở thương tâm mà chỉ có chút tiếc nuối cho bọn họ mà thôi.

Người chết thì chết, nhưng tài bảo thì vẫn phải phân, không thể phủ nhận hai người chết đi thì những người còn lại đều sẽ được phân thêm một phần tài bảo nữa khiến cho mọi người lúc này đều có chút cảm xúc phức tạp.

Kim Vạn Song hắng giọng, nói:

- Hiện tại chúng ta còn lại chín người, trong chín người thì Mộ Dung cô nương có hai thành, chúng ta mỗi người một thành, hiện tại bắt đầu phá trận, kiểm kê số lượng Thượng phẩm linh thạch.

Dứt lời, Kim Vạn Song liền bước vào tới trước Khoá Linh Trận.

- Kiaaaa ...

Ngân quang trên bàn tay hắn loé sáng, một chưởng đánh mạnh vào hư không, một vòng hào quang màu vàng nhạt loé lên trong hư không, đây chính là hào quang do Khoá Linh Trận phát ra. Theo một chưởng của Kim Vạn Song đánh xuống, hào quang của trận pháp liên tục chấn động, khi tỏ khi mờ.

Kim Vạn Song đã có kinh nghiệm về phương diện này, bàn tay áp đánh lên màn hào quang tiếp tục quét ngang một đường.

Một tiếng "Ba!" vang lên, Khoá Linh Trận đã bị phá, linh khí nồng đậm từ bên trong thoát ra, trong khoảnh khắc cả cung điện đã tràn ngập linh khí.

- Hắc hắc ...

Song sinh huynh đệ bật cười hắc hắc, nhìn đống tài phú khổng lồ trước mặt, hai người không khỏi vui vẻ.

Cũng đồng dạng như hai người, mỗi người đều lộ ra bộ dáng tươi cười, bao nhiêu không khí sát phạt sau đại chiến đều tan thành mây khói, ngay cả cái chết của trung niên phụ nhân và đại hán mặt vàng cũng đã bị vứt ra sau lưng, giờ khắc này không ai nghĩ đến hai người bọn họ, bọn họ chỉ nghĩ là bản thân sẽ có được bao nhiêu Thượng phẩm linh thạch.

- Mọi người bắt đầu kiểm kê!

Kim Vạn Song quay đầu nói với mọi người.

...

Với Linh hồn lực khổng lồ của mỗi người nên tốc độ kiểm kê Thượng phẩm linh thạch rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã hoàn tất.

- Bên ta có tám ngàn một trăm vạn.

- Bên ta bảy ngàn năm trăm vạn.

- Tám ngàn bốn trăm vạn.

...

Trừ thanh niên lạnh lùng vẫn còn đang chữa thương thì tám người còn lại đều tham gia kiểm kê, tổng số lượng là sáu trăm triệu bốn ngàn tám trăm vạn, nhiều hơn ước tính khoảng một tỷ (mười ức), tuyệt đối là một đại thu hoạch, cho dù tiếp theo không có thêm thu hoạch gì thì mọi người cũng đã xem như thắng lợi trở về!

Kim Vạn Song cười nói:

- Tổng cộng sáu trăm triệu bốn ngàn tám trăm vạn khối, một thành tức là sáu ngàn bốn trăm tám mươi vạn khối, Mộ Dung cô nương lấy hai thành là một trăm triệu hai ngàn chín trăm sáu mươi vạn khối. Hiện tại mỗi người bắt đầu lấy phần của mình, không được cầm nhiều hơn, tất nhiên cũng đừng cầm ít hơn!

- So với trong ước tính còn nhiều hơn a!

Thượng phẩm linh thạch của Diệp Trần vốn đã vượt qua ba ngàn vạn tầm ba ngàn sáu trăm vạn, cộng thêm sáu ngàn bốn trăm tám mươi vạn khối lúc này cũng đã vượt quá một ức. Tài phú khổng lồ như vậy, so với tuyệt đại bộ phận Lục phẩm thế lực còn nhiều hơn, nếu nhưg không phải ở Thôn Phệ Đảo đoạt được một cái Thượng phẩm Trữ vật linh giới thì nhiều Thượng phẩm linh thạch như vậy quả cái Trung phẩm Trữ vật linh giới đúng là chứa không đủ!

Thu hoạch của Mộ Dung Khuynh Thành là nhiều nhất, cái này cũng là

nhờ Hắc Ám Lực Trường của nàng nên mới có thể một mình chiếm hai phần a!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 927: Huyền Âm Tháp.

Sau khi thu lại Thượng phẩm linh thạch của mình, ánh mắt của mọi người lại rơi vào bảy rương năng lượng thuỷ tinh.

Năng lượng thuỷ tinh phân chia phức tạp hơn nhiều, bởi vì chủng loại của chúng quá nhiều, mà nhu cầu của mỗi người đều không giống nhau. Nhưng năng lượng thuỷ tinh cùng với linh thạch cũng giống nhau đều có thể dùng để tu luyện, ví dụ người tu luyện chân nguyên hoả hệ có thể dùng Hoả hệ năng lượng thuỷ tinh tu luyện, hiệu quả so với cùng phẩm cấp linh thạch còn lớn hơn!

- Trước hết kiểm kê xem có bao nhiêu năng lượng thuỷ tinh các hệ!

Kim Vạn Song cau mày, nói.

Rất nhanh, số năng lượng thuỷ tinh cũng đã kiểm kê xong.

Thượng phẩm năng lượng thuỷ tinh tổng cộng bảy vạn khối, một rương là một vạn khối.

Trong đó, Kim hệ năng lượng thuỷ tinh tám ngàn khối, Mộc hệ năng lượng thuỷ tinh một vạn khối, Thuỷ hệ năng lượng thuỷ tinh một vạn hai ngàn khối, Hoả hệ năng lượng thuỷ tinh một vạn một ngàn khối, Thổ hệ năng lượng thuỷ tinh một vạn ba ngàn khối, Phong hệ năng lượng thuỷ tinh bảy ngàn khối, Lôi hệ năng lượng thuỷ tinh năm ngàn khối, Ám hệ năng lượng và Quang hệ năng lượng thuỷ tinh mỗi hệ hai ngàn khối.

Chín hệ năng lượng đều có, căn cứ độ trân quý thì tất nhiên là Ám hệ cùng Quang hệ là trân quý nhất.

Kim Vạn Song nói:

- Bảy vạn khối năng lượng thuỷ tinh, chín người chia đều thì mỗi người là bảy ngàn bảu trăm bảy mươi bảy khối, ta tu luyện là Kim hệ chân nguyên, trong đội ngũ ta xem cũng không có ai tu luyện Kim hệ chân nguyên, như thế ta liền cầm bảy ngàn bảy trăm bảy mươi bảy khối Kim hệ năng lượng thuỷ tinh!

- Ta muốn hai ngàn khối Ám hệ năng lượng thuỷ tinh, những hệ khác sao cũng được.

Mộ Dung Khuynh Thành lên tiếng.

Diệp Trần nói:

- Ta thì hệ nào cũng được.

Diệp Trần tu luyện chân nguyên không hề ẩn chứa bất kỳ thuộc tính nào, là chân nguyên thuần tuý nhất.

Do ba người đã lên tiếng, nên việc phân chia dễ dàng hơn nhiều. Trong chín người thì người tu luyện chuyên một hệ chân nguyên là không nhiều, hơn nữa cũng không trùng hợp nhau cho nên cũng không xảy ra tranh giành gì. Diệp Trần mỗi hệ đều lấy một ít, những năng lượng thuỷ tinh này cho dù không dùng để tu luyện thì cũng có thể cất giữ xem như là tài phú của bản thân.

Sau khi phân chia xong hết năng lượng thuỷ tinh thì cả cung điện đã không còn lại gì có thể phân chia.

- Hảo, phân chia đã xong, mọi người tạm thời ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, đem thương thế của mình trị liệu đi đã.

Kim Vạn Song mở miệng nói.

Trong chín người, bị thương nặng nhất là thanh niên lạnh lùng, tiếp theo là Lâm Vũ Hiên, Kim Vạn Song đại chiến với Sư Thiếu Bảo trên người cũng có một ít vết thương nhẹ, còn lại sáu người đều không có bị thương nhưng số

chân nguyên tiêu hao cũng cần phải bổ sung một chút. Lúc này, thời gian cũng không gấp gáp nên mọi người cũng không lãng phí đan dược đi trị thương, mà ngồi xếp bằng bắt đầu vận công khôi phục chân nguyên.

Nửa ngày sau, trừ thanh niên lạnh lùng ra thì tất cả mọi người đều đã khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Một ngày sau, thanh niên lạnh lùng cũng đình chỉ chữa thương, thương thế của hắn trong nhất thời cũng không thể khỏi hẳn được, bất quá dùng đan dược trân quý trị liệu nên cũng đã khá hơn bảy tám phần. Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian của mọi người cho nên đình chỉ chữa thương.

- Chúng ta đi thôi!

Kim Vạn Song vung tay lên, hướng bên ngoài cung điện đi ra.

Bên ngoài cung điện có hai con đường, một trái một phải, mọi người chọn hướng bên phải mà đi.

Dọc theo con đường, mọi người từ từ đi tới khu vực trọng yếu nhất của cái di tích này, bốn phía có rất nhiều kiến trúc, âm khí trầm trầm.

Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên ghé sát tai Diệp Trần, nói:

- Vừa rồi ta thấy một cái bóng mơ hồ, không phải ảo giác!

Diệp Trần động dung, ngay cả luồng nhiệt khí Mộ Dung Khuynh Thành thổi vào lỗ tai hắn cũng không để ý.

Vừa đi, Diệp Trần vừa trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nơi này không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc cũng không phải việc gì tốt! Chân Thuỷ Cung bị huỷ diệt hơn phân nữa cùng với việc này có quan hệ, mà di tích này cũng biến thành một hung địa!

- Có cần nhắc nhở bọn họ không?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Diệp Trần lắc đầu nói:

- Có nói thì bọn họ cũng sẽ không rời đi, dù sao thám hiểm cổ di tích vốn đã là một việc cực kỳ nguy hiểm, bọn họ sao có thể chỉ vì một cái bóng mơ hồ nào đó mà bị doạ chạy được? Lúc này nói cho bọn họ chỉ tổ làm cho bọn họ mất tập trung mà thôi!

Diệp Trần thi triển Linh Hồn Nhãn, tự nhiên cũng có thể phát hiện cái bóng mơ hồ kia nhưng dưới tình huống bình thường thì hắn không cách nào cảm ứng được nó. Mà Mộ Dung Khuynh Thành thì khác, nàng tu luyện là ma lực, bản thân còn có huyết mạch hoàn mỹ Nhân Ma, đối với những thứ tà vật như vậy thập phần mẫn cảm, trong mọi người chỉ có mình nàng là có thể phát hiện ra cái bóng mơ hồ kia đang theo dõi bọn họ.

- Ừm, có lý!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu.

- Được rồi, mặc kệ cái bóng mơ hồ kia là người hay quỷ, nhất định sẽ đến lúc nó bại lộ tung tích, đến lúc đó chúng ta cứ tuỳ hoàn cảnh mà hành động!

Diệp Trần đối với những tà vật như vậy cũng không quá kiêng kỵ, dù sao Huỷ Diệt kiếm ý và Bất Hủ kiếm ý của hắn cũng chuyên môn khắc chế đám tà vật như vậy.

Con đường này cũng rất khúc khuỷu, chuyển ngoặt liên tục, chỉ chốc lát sau, mọi người đã xuyên qua đám kiếm trúc âm u kia tới trước một toà tháp cao lớn uy nghiêm. Toà tháp này có diện tích còn lớn hơn những trang viên bình thường gấp mười lần, can tới ngàn mét, chừng ba mươi ba tầng.

Toà tháp này chính là kiến trúc cao lớn nhất trong cả di tích này.

Trước cửa tần thứ nhất của toà tháp có khắc ba chữ lớn: "Huyền Âm

Tháp!"

- Huyền Âm Tháp, chẳng lẽ cái di tích này là nơi ở của Huyền Âm Vương, một trong các Sinh Tử Cảnh Vương Giả của Chân Thuỷ Cung?

Kim Vạn Song phỏng đoán.

Chân Thuỷ Cung ở thời kỳ đỉnh phong nhất có một Phong Đế Vương Giả và mười ba Sinh Tử Cảnh Vương Giả, thanh thế như mặt trời giữa trưa cho nên một Sinh Tử Cảnh Vương Giả lúc đó ở trong cung sẽ có địa vị vô cùng tôn quý, có thể nắm giữ một phương thế lực cũng là bình thường.

- Huyền Âm Vương đã chết, trong toà tháp này khẳng định là có tài phú cả đời tích luỹ của hắn!

Đạt Nhĩ Hùng ha hả cười nói.

Lão giả tang thương nói:

- Có phải Huyền Âm Vương không cũng không nhất định, bất quá cái Huyền Âm Tháp này âm khí quá nặng, cơ hồ là nơi có âm khí nặng nhất ở trong di tích!

- Sợ thì có thể rời đi, dù sao cái Huyền Âm Tháp này ta nhất định sẽ đi vào.

Đạt Nhĩ Ba cùng ca ca hắn, không biết sợ là gì!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 928: Bốn Kiện Bảo Khí. (Thượng)

- Lão phu đã một bó niên kỷ rồi, làm gì còn sợ chết, chỉ là không muốn chết một cách vô ích mà thôi!

Lão giả tang thương cũng không chấp nhặt lời nói của Đạt Nhĩ Ba.

Lâm Vũ Hiên lên tiếng:

- Huyền Âm Tháp ẩn chứa trọng bảo, đây là điều chắc chắn, ta nhất định sẽ đi vào xem, nếu không sẽ hối hận cả đời.

Lâm Vũ Hiên là người có cơ duyên khá lớn, hắn có được thực lực như ngày hôm nay cũng bởi vì đã gặp không ít cơ duyên đạt được không ít bảo vật cho nên Huyền Âm Tháp này trong mắt hắn chính là một cái bảo địa, về phần nguy hiểm là chuyện rất bình thường, nếu không có nguy hiểm thì làm gì có giá trị đi thám hiểm!

Là đội trưởng của đội ngũ này nên Kim Vạn Song lên tiếng:

- Các vị, Huyền Âm Tháo trên cơ bản chính là nơi có giá trị nhất của cả cái di tích này, mà chúng ta tới đây cũng là vì bảo vật, ta cũng đồng ý đi vào, nếu có ai không đồng ý thì có thể ở ngoài tháp chờ, hoặc cũng có thể tự mình đi những chỗ khác thăm dò.

Kim Vạn Song đã tỏ thái độ, mọi người cũng biết là không phải không thể tiến vào vào, nhưng lưu ở bên ngoài nếu như đụng phải những đám người khác thì làm sao? Về phần đi thăm dò những chỗ khác một mình thì càng nguy hiểm hơn, dù sao ai cũng nhìn ra được, nơi này cũng không phải là nơi bình yên ôn hoà!

Cho nên, mặc kệ Huyền Âm Tháp có bao nhiêu nguy hiểm, đi vào là lựa

chọn hiển nhiên, về phần tình huống khác thì tới đó rồi tính!

Đại môn của Huyền Âm Tháp âm khí thâm trầm giống như một cái thông đạo đi thông âm phủ vậy, trong mơ hồ lộ ra hung khí cực độ khủng bố. Linh Hải Cảnh đứng trước cửa tháp chắc chắc đều sinh ra sự sợ hãi từ trong linh hồn chứ đừng nói là bước vào trong. Nhưng điều này không bao gồm chín người Diệp Trần, bọn họ chẳng những là Bán bộ Vương Giả hơn nữa còn là những tồn tại gần như vô địch trong Bán bộ Vương Giả, trừ Sinh Tử Cảnh Vương Giả ra thì không ai có thể dễ dàng giết được họ cả.

Hung khí nơi này tuy khiến bọn họ không thoải mái nhưng cũng không làm cho bọn họ sợ hãi, con đường tiến lên Sinh Tử Cảnh vốn luôn bập bềnh nhấp nhô, sát cơ khắp nơi, cho nên chỉ một cái hung khí làm sao có thể khiến cho bọn họ sợ hãi được!

"Két két két ..."

Đẩy cửa ra, chín người bước vào trong.

Sau khi cả chín người đều đã đi vào thì đại môn tự động đóng lại phát ra thanh âm như vọng lên từ cửu u vậy.

Lúc chín người vừa tiến vào thì tầng thứ nhất tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng rất nhanh thanh âm hoả diễm thiêu đốt vang lên, hai hàng lửa dán sát vách tường bắt đầu từ vị trí chín người đang đứng kéo dài vào sâu bên trong.

Chỉ một thoáng, cả tầng thứ nhất đã bao trùm bởi ánh sáng màu xanh âm u. Tuy có ánh sáng nhưng không sáng ngời, cũng không ảm đạm nhưng lại có cảm giác lạnh như băng.

Diệp Trần tuỳ ý dò xét bốn phía, bỗng nhiên con ngươi co rụt lại, gằn từng chữ:

- Những ngọn lửa này đều phát ra từ xương cốt!

- Cái gì?

Nghe vậy, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía ánh lửa.

Trên vách tường có một sợi xích sắt xuyên qua huyệt bách hội của không ít đầu lâu, ngọn lửa màu xanh phát ra từ trong những cái đầu lâu này, bởi vì ánh lửa không quá rõ ràng và còn toả về phía trước nên vách tường vẫn là một màu đen kịt như trước, mắt thường khó có thể nhìn xuyên được cho nên mọi người lúc đầu cũng không chú ý, đến khi nghe Diệp Trần nhắc nhở thì mọi người mới chú ý tới cái này, tất cả đều không khỏi hít vào một hơi lãnh khí.

- Dùng đầu lâu để thắp sáng, quả thật là cách làm vô cùng tà ác!

Lão giả tang thương cau mày, đánh giá bốn phía nói.

Lâm Vũ Hiên cũng nói:

- Chẳng lẻ Chân Thuỷ Cung là một cái tà ác tông môn? Do đó mới bị mọi người căm hận tiêu diệt?

- Điều này không có cách nào khảo chứng được, bất quá nhìn tình hình trước mắt thì cũng rất có khả năng, có lẽ Chân Thuỷ Cung đã vận dụng cấm thuật tà ác nào đó nên dẫn tới sự cắn trả đáng sợ như vậy!

Kim Vạn Song nói.

- Được rồi, quản làm gì mấy cái đầu lâu đó với sự tà ác của Chân Thuỷ Cung. Chúng ta tới nơi này cũng không phải để bàn luận về sự tốt xấu cảu Chân Thuỷ Cung, chúng ta tới là để tìm bảo vật!

Huynh đệ song sinh có chút mất kiên nhẫn nói.

- Nói cũng đúng, chúng ta tiếp tục đi.

Kim Vạn Song đưa chân nhanh chóng tiến về phía trước.

Sau khi chín người tiến vào trong Huyền Âm Tháp khoảng nửa canh giờ thì bên ngoài Huyền Âm Tháo đến một đám người quen, đám người này không ai khác ngoài đám người Sư Thiếu Bảo.

Bọn họ sau khi truyền tống ra ngoài cung điện thì tìm một chỗ khôi phục khoảng hai ngày rồi mới hướng toà kiến trúc cao lớn nhất di tích này đi tới, do đó mới chậm hơn đám người Diệp Trần một bước.

- Huyền Âm Tháp này sao lại có âm khí thâm trầm như vậy?

Trung niên phụ nhân nhíu mày nói.

- Sợ hãi cũng không làm được gì!

Sư Thiếu Bảo dẫn đầu không chút do dự đẩy đại môn Huyền Âm Tháp ra đi vào trong, mấy người trung niên phụ nhân cũng khẽ cắn môi theo vào.

...

Mười tám tầng bên dưới Huyền Âm Tháp đều trống trải không có vật gì, chín người tiếp tục tiến lên tầng mười chín. Tầng mười chín này so với mười tám tầng dưới thì âm khí càng thêm thâm trầm hơn nhiều, từng luồng hàn phong không biết từ nơi nào thổi tới khiến cho mọi người không khỏi dựng tóc gáy.

- Mọi người cẩn thận một chút.

Kim Vạn Song nhắc nhở.

- Ừm, âm khí nơi này rất nặng, hơn nữa thường xuyên có chấn động quỷ dị, không thể chủ quan!

Trong mắt lão giả tang thương hiện lên vẻ cận thẩn, nhưng cái này không đại biểu cho hắn sợ chết! Người sợ chết chưa hẳn sẽ cẩn thận mà người cẩn thận thì hơn phân nửa là vì không muốn chết một cách vô ích.

Đạt Nhĩ Hùng nói:

- Không phải ta kiệt ngạo bất tuân nhưng ta cảm thấy chúng ta căn bản không cần phải lo lắng cái gì. Chúng ta đều là những cường giả gần như vô địch dưới Sinh Tử Cảnh, có thể ép chúng ta vào chỗ chết chỉ có cấp bậc như Sinh Tử Cảnh mới được. Đương nhiên, nếu như gặp phải dạng tồn tại khủng bố như vậy thì chỉ có thể tính là chúng ta không may, cho dù có cẩn thận cũng không có tác dụng gì. Ngoài ra ta không tin có một người nào có thể thoáng cái giết chết được cả chín người chúng ta!

Lão giả tang thương nghe nói vậy thì nhịn không được, nói:

- Bán bộ Vương Giả tối cường giả thì tính sao đây? Cường giả cấp bậc đó muốn giết ngươi cũng không khó a!

Đạt Nhĩ Hùng hơi sững sờ, nửa ngày cũng không phản bác được câu nào. Bọn hắn tuy ở địa bàn của mình được xưng là tồn tại vô địch dưới Sinh Tử Cảnh nhưng so với Bán bộ Vương Giả tối cường giả thì vẫn còn chút chênh lệch. Bởi vì Bán bộ Vương Giả tối cường giả mới thực sự là tồn tại tiếp cận gần nhất với Sinh Tử Cảnh Vương Giả, mới chính thức là những tồn tại vô địch dưới Sinh Tử Cảnh Vương Giả. Những cường giả như vậy muốn giết bất kỳ ai trong chín người tự nhiên là không khó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 929: Bốn Kiện Bảo Khí. (Hạ)

Đạt Nhĩ Hùng giải thích:

- Bán bộ Vương Giả tối cường giả tự nhiên có thể giết ta, nhưng cũng không thể đồng thời đối phó với tất cả chúng ta!

- Vậy ngươi cho rằng địch nhân chỉ có một người sao?

Lão giả tang thương cười lạnh nói.

Thấy hai người tranh cãi, Diệp Trần cười nhạt một tiếng. Lão giả tang thương lo lắng không phải không có lý, bọn họ tuy đều là tinh anh trên Tứ Phương Đảo nhưng nếu một mình gặp phải Bán bộ Vương Giả tối cường giả thì cũng chỉ có bại không thắng. Mà ngoài trừ những cường giả như Sinh Tử Cảnh Vương Giả, Bán bộ Vương Giả tối cường giả ra thì những thứ có thể giết chết họ cũng không ít, như: một ít cơ quan quỷ dị, kỳ độc, năng lượng có thuộc tính chôn vùi ... cũng có thể dễ dàng giết chết bọn họ. Song sinh huynh đệ sở dĩ không kiêng nể gì cả, đoán chừng là hai người cho rằng dựa vào sự cường ngạnh của bản thân thì không cần phải lo lắng bị tập kích.

- Được rồi, các ngươi thực là phiền phức!

Lâm Vũ Hiên không nhịn được, trầm giọng nói.

Tầng mười chín hữu kinh vô hiểm.

Tầng hai mươi ... tầng hai mươi bảy.

- Mẹ nó, cái gì cũng không có, chắc bên trên cũng không có cái gì quá!

Lại đi qua bảy tầng, mọi người đều không gặp được bất kỳ thứ gì, không

có bảo vật cũng không có nguy hiểm cho nên rất là nhàm chán. Lúc này mọi người tình nguyện gặp phải một chút nguy hiểm cũng được, ít nhất cũng có việc để làm a!

Bất tri bất giác, mọi người đã lên tới tầng ba mươi hai, chỉ còn cách tầng cao nhất một mặt tường mà thôi, mà ở tầng này rốt cuộc cũng đã xuất hiện một ít đồ vật.

Trên một bệ đá hình tứ phương, có bốn kiện bảo vật, theo thứ tự là: bảo kiếm, hàng ma xử (vũ khí dạng chày), tử kim bát và một khối ngọc.

Ngoài bốn thứ này ra thì bên cạnh còn đặt một bộ tranh thuỷ mặc mở ra một nửa, tựa hồ vẽ một người nào đó.

- Bảo khí!

Hai mắt của mọi người đều sáng ngời.

Cái Huyền Âm Tháp này đã khiến cho bọn họ rất thất vọng, vốn tưởng rằng nơi này sẽ có bảo vật như núi, nhưng không ngờ đi qua mấy chục tầng mà ngay cả một kiện bảo vật cũng không thấy mà toàn là âm khí âm trầm khủng bố.

Giờ phút này, nhìn thấy trên bệ đá có bốn kiện bảo vật, thì lòng tham của mọi người cũng nổi lên, ánh mắt nhìn về những người khác cũng có chút bất thiện.

Bảo khí thì chỉ có bốn kiện mà còn để ở tầng thứ ba mươi hai thì tất nhiên không phải là phàm vật, nhưng nơi này có tới chín người, cho dù muốn phân chia cũng không cách nào phân được.

Do đó, chỉ có một cách giải quyết mà thôi.

Diệp Trần cảm giác được hào khí bất ổn, nên nói:

- Còng chưa biết phẩm cấp của bảo khí thế nào, trước hết không cần phải

biểu hiện thái độ người chết ta sống như vậy!

Bốn kiện bảo khí trên bệ đá, uy năng đều nội liễm, từ bên ngoài nhìn vào không thể nào phân biệt được phẩm cấp, bất quá nếu đã có thể đặt ở nơi này có lẽ cũng không thấp hơn Bán Cực phẩm bảo khí, Diệp Trần suy đoán rất có thể là Nguỵ Cực phẩm bảo khí!

Đương nhiên, trước khi chưa xác định phẩm cấp mà vội vàng nội chiến thì quả thật là ngu xuẩn.

- Hắn nói đúng!

Kim Vạn Song hít sâu một hơi, bình tĩnh nói.

- Như vậy thì làm sao xác định phẩm cấp đây? Ta không tin tưởng giao cho người khác đi xác định, muốn xác định thì ta phải tự mình đi xác định!

Lâm Vũ Hiên nói.

- Đúng, ai biết người xác định đầu tiên có đem bảo khí chiếm lấy hay không, tuy nói hắn không dám lấy toàn bộ nhưng cướp lấy một hai kiện sau đó thừa dịp mọi người tranh đoạt chạy ra ngoài Huyền Âm Tháp thì ai cũng không được gì hắn!

Đạt Nhĩ Hùng tâm tư cũng không có thô hào như vẻ bề ngoài.

- Rất đơn giản, chúng ta cách không công kích bảo khí, bảo khí sẽ tự mình phóng ra uy năng của nó để ngăn cản!

Bảo khí tự thân cũng có lực lượng, chỉ có điều lực lượng này là bị động, không cách nào chủ động công kích được. Nhưng nếu dưới tình huống bị công kích thì sẽ kích phát lực lượng của nó phản kích ngăn cản. Diệp Trần thản nhiên nói.

- Hảo, cứ làm như vậy đi!

Đề nghị của Diệp Trần liền được mọi người tán thành.

- Ta đến!

Kim Vạn Song đứng ra, tay nắm thành quyền, cách không đánh ra. Trong không khí lập tức truyền đến tiếng bạo liệt nhàn nhạt, quyền kình thoáng cái đã đánh nát bấy bệ đá, cuồng bạo khí kình trùng kích lên vách tường của Huyền Âm Tháp thì bị bắn ngược trở lại đem bốn kiện bảo khí cùng với bức tranh thuỷ mặc lơ lửng giữa không trung tầng ba mươi hai.

"Ông! Ông! Ông! Ông!"

Bảo kiếm, Hàn ma xử, Tử kim bát cùng với Thước ngọc đều phóng ra uy năng của bản thân, mỗi kiện đều toả ra hào quang bất đồng. Bảo kiếm toả ra hào quang hồng sắc, Hàn ma xử là hoàng sắc, Tử kim bát là tử kim sắc, Thước ngọc là một màu bạch sắc thuần khiết. Bốn loại quang mang hoà cùng một chỗ khiến cho không khí cả tầng ba mươi hai như sệt lại, không gian như bị đông cứng.

Kỳ quái là không biết bức tranh thuỷ mặc kia làm bằng vật liệu gì mà dưới sự trình kích của khí kình cuồng bạo do Kim Vạn Song đánh ra và bốn kiện bảo khí mà vẫn không chút tổn hại nào, cũng không toả ra bất luận hào quang gì. Nó vẫn bình thường như trước, chỉ là toàn bộ bức tranh đều đã mở ra.

- Nguỵ Cực phẩm bảo khí! Cả bốn đều là Nguỵ Cực phẩm bảo khí!

Hô hấp mọi người đều trở nên dồn dập.

"Oanh!"

Cơ hồ là ngay khi phẩm cấp bảo khí được xác định thì một con toàn phong bằng năng lượng màu xanh toả ra, hai mắt của Lâm Vũ Hiên đỏ hồng, chân nguyên mạnh mẽ phóng ra tạo ra lực phá hoại cường đại, thoáng cái đã phá vỡ tác dụng đông đặc không gian do bốn kiến bảo khí tạo thành, sau đó thân hình hắn như một mũi tên bắn nhanh đi.

- Dám đoạt bảo vật của huynh đệ ta?

Song sinh huynh đệ cũng điên cuồng hét lên, cơ bắp toàn thân vồng lên, loé ra lưu quang thực chất, hai người hạ gối bắn người ra giống như hai con tinh tinh cực lớn, tốc độ không kém Lâm Vũ Hiên bao nhiêu, đồng thời mỗi người cũng lấy ra vũ khí của mình chuẩn bị chém giết.

Phản ứng của ba người rất nhanh nhưng phản ứng của những người khác cũng không chậm! Toàn thân Kim Vạn Song toả ra ngân quang chói loà, hoá thành một đoàn ngân ảnh theo sát phía sau, thân thể của hắn, quyền đầu của hắn chính là vũ khí, đôi mắt giống như kim loại tạo thành của hắn băng lãnh vô tình.

Lão giả tang thương khinh công nhẹ nhàng nhanh lẹ triển khai giống như một con biên bức cực lớn. Lúc này hắn nhất quyết sẽ không đem bảo vật nhường cho bất kỳ ai, ai dám ngăn cản hắn đều đừng trách hắn độc ác!

Hoàng y nữ tử thì khẽ cau mày, hai tay khoanh trước ngực lui về sau một bước bàng quan, không có ý định xông lên tranh đoạt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 930: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (1)

Thanh niên lạnh lùng cũng như vậy, không có tiến lên tranh đoạt, tựa hộ như cảm thấy thương thế của mình chưa khỏi, tranh đoạt cũng không có bao nhiêu hi vọng. Đương nhiên đây chỉ là cách nhìn của những người khác, kỳ thật ở trong lòng hắn là đang kiêng kị Diệp Trần. Bảo vật mà hắn muốn đoạt chính là thanh bảo kiếm toả ra hồng quang kia, mà Diệp Trần cũng là một kiếm khách, nếu cùng lên tranh đoạt thì tất nhiên hai người sẽ phải có một trận chiến mà hắn thì cảm thấy hiện tại không tranh lại Diệp Trần!

- Diệp Trần, ta không lên đâu, chàng lên đi!

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày, lắc đầu nói.

Diệp Trần liếc nhìn hoàng y nữ tử rồi nhìn Mộ Dung Khuynh Thành như hiểu được gì đó, mở miệng nói:

- Được!

Sau lưng ngưng tụ kiếm dực, thân hình Diệp Trần loé lên giống như một đạo kiếm quang phát sau mà đến trước đuổi theo năm người phía trước.

Lâm Vũ Hiên dù sao cũng là người lao lên đầu tiên, hắn vung tay định bắt lấy kiện bảo khí dài duy nhất trong bốn kiện bảo vật là Hàng Ma Xử.

- Buông!

Song sinh huynh đệ nhìn trúng cũng là Hàng Ma Xử, Đạt Nhĩ Hùng vung cự phủ lên bổ một nhát về phía Lâm Vũ Hiên.

- Đáng chết!

Lâm Vũ Hiên bất đắc dĩ đành phải giơ chiến kích nên ngăn trở một búa này, cả người lập tức bị đánh bay ra ngoài.

- Đệ đệ, ta lượt trận, ngươi đi lấy!

Đạt Nhĩ Hùng nói với Đạt Nhĩ Ba.

- Được!

Đạt Nhĩ Ba gầm lên một tiếng, phóng nhanh tới Hàng Ma Xử.

- Xin lỗi, kiện hàng ma xử này cũng là bảo vật là muốn.

Kim Vạn Song hoá thành một đoàn kim loại hình người mở ra song quyền đánh tới Đạt Nhĩ Ba.

- Hừ, muốn có được bảo vật thì phải qua được ta trước đã!

Đạt Nhĩ Hùng ngăn cản ở phía trước, hoành búa chắn ngang.

- Hắc hắc, ta chỉ muốn kiện tử kim bát kia thôi!

Lão giả tang thương nhẹ cười một tiếng, đặt mục tiêu lên kiện tử kim bát, bằng khinh công thân pháp của hắn, trong nháy mắt là có thể đoạt được.

- Mơ tưởng!

Lâm Vũ Hiên tuy coi trọng hàng ma xử nhưng cũng không bỏ qua những bảo khí khác, chiến kích liên tiếp đâm ra một chục cái.

"Choang!"

Lão giả tang thương và Lâm Vũ Hiên đều liều mạng công kích một chiêu, sóng xung kích tán ra khiến mọi người đều phải lui lại một bước, bốn kiện bảo vật cũng bị đẩy văng ra.

"Vụt!"

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang hiện lên, nhắm thẳng tới bảo kiếm toả ra hồng quang lao tới.

- Tiểu tử, dừng lại!

Đạt Nhĩ Ba vốn chút xíu nữa đã bắt được hàng ma xử nhưng ai ngờ sóng xung kích lại đánh bay hàng ma xử ra xa gần với kiện bảo kiếm mà Diệp Trần muốn đoạt. Cho nên song đao của hắn vung lên bổ thẳng tới Diệp Trần.

- Hoá Ảnh Bạo!

Thân hình Diệp Trần đột nhiên bạo nổ hoá thành vô số bóng ảnh khuếch tán ra, đao ảnh hiện lên xoắn nát không ít bóng ảnh của Diệp Trần nhưng bản thể Diệp Trần đã tiến tới thêm vài bước.

- Truy Phong thập bát đả!

Công kích của Đạt Nhĩ Ba vừa thất bại thì công kích của lão giả tang thương đã tới, hắc sắc đoản trượng trên tay hắn phóng ra vô số ảo ảnh bao trùm về phía Diệp Trần.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Diệp Trần và lão giả tang thương giao thủ mấy chục chiêu nhưng không ai làm gì được ai.

Trong lúc nhất thời, cả tầng ba mươi hai liền rối loạn, sáu người đang tranh đoạt bảo khí ai cũng không muốn đối phương đoạt được bảo khí nên đều công kích lẫn nhau nhằm kéo chân đối phương. Có đôi lúc rõ ràng vừa kịch chiến với nhau lại đồng thời xoay sang liên thủ công kích người khác.

- Nhân tính a!

Hoàng y nữ tử dựa lưng vào vách tường Huyền Âm Tháp lạnh lùng cười nói.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng nói:

- Ngươi không đi tranh đoạt bảo khí là bởi vì những bảo khí này đều có khí tức phá tà cùng với yêu lực của ngươi không hợp a!

- Ha ha, ta tu luyện là yêu lực mà ngươi tu luyện hẳn cũng không phải là chân nguyên! Nếu ta đoán không nhầm thì ngươi hẳn là hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch của Nhân Ma tộc, tu luyện là ma lực đại danh đỉnh đỉnh đối với khí tức phá tà càng thêm mẫn cảm!

- Đúng vậy!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng chẳng để ý đến việc đối phương nhìn rõ được thân phận của nàng, mà nàng vốn cũng không có ý định giấu diếm.

- Nhân Ma tộc là đến từ Ma tộc, bản tính thích âm u, nhưng ngươi tại sao lại đi cùng với tên tiểu tử kia? Kiếm khí trên người hắn quang minh chính đại, vạn tà bất phá, cùng với ma lực của ngươi rất khắc nhau a!

Hoàng y nữ tử nháy nháy mắt, hiếu kỳ nói.

- Vậy ngươi nói xem, Nhân Ma tộc làm sao mà có?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi ngược lại.

- Ách!

Hoàng y nữ tử tức cười.

Nhân Ma tộc tự nhiên là do Ma tộc cùng với Nhân tộc thông hôn mà thành, Ma tộc có thể kết hợp với Nhân tộc thì thì đối phương là một hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch tất nhiên cũng có thể kết hợp với Nhân tộc, không có gì kỳ quái.

Hai người nhỏ to nói chuyện với nhau còn thanh niên lạnh lùng thì xếp bằng trong một góc tĩnh tâm chữa thương. Nếu là người bình thường chỉ sợ đã bị bốn kiện bảo khí kia làm cho phân tâm, dù biết rõ bản thân không chiếm được thì cũng không thể nào tĩnh tâm được!

- Thực lực của hắn rất mạnh, lúc đầu cũng không ai có thể ngờ được a!

Hoàng y nữ tử đánh giá sáu người đang chiến đấu bên kia, rất nhanh Diệp Trần đã hấp dẫn sự chú ý của nàng, luận thực lực Diệp Trần xác thực không kém bất luân người nào, phải biết rằng, trong mọi người thì tu vi của Diệp Trần là thấp nhất chỉ mới là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong!

- Thực lực của hắn còn chưa có thể hiện!

Mộ Dung Khuynh Thành thản nhiên nói.

- Hả?

Hoàng y nữ tử liếc mắt nhìn Mộ Dung Khuynh Thành.

- Diệp huynh đệ, thực lực của ngươi không tệ, nhưng so với ta vẫn còn kém một chút!

Bốn kiện bảo khí thỉnh thoảng tụ lại một chỗ khiến cho tràng hỗn chiến càng thêm gây cấn, lần này lại tụ gần chỗ của Kim Vạn Song và Diệp Trần. Kim Vạn Song ở trong đội ngũ có thực lực xem như đứng đầu, ngoại trừ hoàng y nữ tử ẩn giấu quá sâu ra thì cơ hồ không ai có thể mạnh hơn hắn. Toàn thân hắn toả ra ngân quang chói loà như một khối bạc hình người trùng kích tới Diệp Trần.

- Hắc hắc, trước hết giải quyết tên có tu vi thấp nhất rồi nói!

Con ngươi Lâm Vũ Hiên đảo một vòng, đồng dạng đem mục tiêu đặt lên người Diệp Trần, bất kể công hay tư thì hắn đều muốn bài trừ Diệp Trần ra ngoài. Về công, Diệp Trần có tu vi yếu nhất, tuy thực lực không kém nhưng hộ thể chân nguyên lại yếu hơn mọi người rất nhiều. Về tư, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành có quan hệ khăng khít, khiến trong lòng hắn có chút khó chịu, cái này chính là tâm lý đố kỵ trời sinh của nam nhân!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 931: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (2)

Cho nên, vì không muốn Diệp Trần có thể đoạt được bảo khí đồng thời để khiến cho bản thân hắn thoải mái nên hắn lập tức giơ chiến kích lên công kích tới Diệp Trần.

- Huynh đệ ta cũng tới tham gia náo nhiệt a!

Huynh đệ song sinh nhìn bề ngoài thì có vể thô lỗ nhưng tâm tư cũng rất khôn khéo. Sáu người cùng tranh đoạt bảo khí nếu có thể loại bỏ được một người thì độ khó sẽ giảm xuống không ít a!

Lão giả tang thương lúc này cũng không dám mạo hiểm cướp đoạt bảo khí, hắn sợ làm cho mọi người tức giận lại liên thủ đối phó hắn. Với thực của hắn cùng lúc đối phó với năm người chắc chắn là trọng thương nên khi thấy những người khác đồng thời đối phó Diệp Trần thì tự nhiên là hắn rất mừng rỡ, đồng thời cũng vung đoản trượng vây công Diệp Trần.

Trong lúc nhất thời năm người liền liên thủ phát động công kích về phía Diệp Trần.

- Vô sỉ!

Mộ Dung Khuynh Thành tức giân.

- Xem ra phải thi triển tuyệt chiêu rồi!

Diệp Trần bất đắc dĩ nghỉ, hắn không ngờ một chiều này lại bị "người một nhà" bức thi triển a!

Diệp Trần trước kia lấy một địch năm cho dù dùng chiêu thức gì cũng không được, chỉ có Kính Hoa Phá Diệt căn cứ theo Không Gian Áo Nghĩa

sáng tạo ra mới có tác dụng thôi. Kính Hoa Phá Diệt, ngưng không thành kính, phạm vi công kích có thể lớn có thể nhỏ, có thể xa có thể gần, là một chiêu không hề có nhược điểm.

Tuy nói Kính Hoa Phá Diệt chỉ có bảy tám phần hỏa hầu, chưa triệt để thuần thục, nhưng dùng để đối phó với năm cường giả cùng cấp với mình, có lẽ cũng đủ rồi.

Hai tay nắm lấy Lôi Kiếp Kiếm, Diệp Trần trong nháy mắt tiến vào trạng thái tĩnh lặng, ánh mắt xa xưa vô biên, giống như cả phiến hư không đều tập trung xuống hắn, mà Lôi Kiếp Kiếm trong tay hắn lại đột ngột bắt đầu vặn vẹo, trong chốc lát biến mất trong tầm mắt mọi người.

Có lẽ là trong một sát na kia, có lẽ đã qua thời gian thật lâu, Diệp Trần như nhanh như chậm chém ra một kiếm này khiến cả phiến hư không đều đang chấn động.

- Không tốt!

Nội tâm năm người đồng thời cả kinh kêu lên một tiếng, Không Gian Áo Nghĩa quá bác đại tinh thâm, hơn nữa lại có liên hệ huyền diệu với Thời Gian Áo Nghĩa, Diệp Trần chém ra một kiếm này, bọn hắn cũng cảm nhận được thời gian đã chậm đi rất nhiều, thế nên công kích mà mình phát ra ngoài lại chậm chạp tới gần Diệp Trần, đợi đến khi Diệp Trần một kiếm ngang nhiên chém ra, bọn hắn cảm giác thời gian cơ hồ bị đông cứng lại, trừ tư duy, ngay cả động tác bản thân cũng trở nên chậm chạp, bó tay bó chân, nội tâm hoảng sợ, chiến ý hạ thấp đến cực điểm.

Cảm thụ bất đồng với năm người, hoàng y nữ tử, Mộ Dung Khuynh Thành, cùng với thanh niên lạnh lùng mở to mắt, rõ ràng trông thấy một kiếm này của Diệp Trần nhanh đến cực hạn, rõ ràng là năm người dẫn đầu công kích, lại biến thành Diệp Trần phát sau mà đến trước, công kích năm người.

Vị trí bất đồng, cảm thụ bất đồng, đây là biến hóa do Không Gian Áo

Nghĩa mang đến.

Trong vô thanh vô tức, năm người ở trong hư không, bắt đầu vặn vẹo không chút quy luật nào, năm ngươi thân như đang ở trong một mặt gương, biểu lộ không ngừng biến hóa, mà cái gương này, tùy thời đều có thể bị nghiền nát, năm người tự nhiên khó có thể may mắn thoát khỏi.

- Có nên giết bọn hắn không?

Diệp Trần có chút do dự

Chợt --

Phanh!

Trong gương, Kim Vạn Song bạo liệt mà ra, hư ảo thủy tinh bắn ra bốn phía, Kim Vạn Song toàn thân ngân chói nhổ ra một ngụm máu tươi, bay vút mà ra, sắc mặt tái nhợt.

Theo sát phía sau, lão giả tang thương và song bào thai huynh đệ đồng thời thoát khốn mà ra, sắc mặt tái nhợt, thần sắc hoảng sợ.

Xếp cuối cùng là Lâm Vũ Hiên, bất kể là cường độ tu vị Chân Nguyên, cùng với kinh nghiệm, hắn đều không bì kịp với bốn người trước, có thể đi ra, hoàn toàn là do tấm gương đã có sơ hơ, mặc dù như thế, hắn cũng bị thương rất nghiêm trọng, thất khiếu chảy máu, trên người bị hư ảo thủy tinh cắt mất mấy chục chỗ, máu tươi nhuộm đỏ cả quần áo.

- Thoáng cái công kích cả năm ngươi, chung quy vẫn có chút miễn cưỡng.

Diệp Trần cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Kính Hoa Phá Diệt công kích bất luận người nào trong đó, đều có được tác dụng tuyệt sát, nhưng đồng thời công kích năm người, thì lại có chút miễn cường, dù sao năm người này cũng không phải thế hệ tầm thường, mà là năm cường giả cùng cấp bậc với hắn, nếu như không phải Kính Hoa Phá Diệt ẩn chứa Không

Gian Áo Nghĩa quá mức quỷ dị khủng bố, nào có khả năng thiếu chút nữa giết hết sạch bọn hắn chứ.

- Sao có thể chứ, Không Gian Áo Nghĩa của hắn, sao lại đạt đến cảnh giới khủng bố như vậy được?

Kim Vạn Song lòng còn sợ hãi, ngẩn người sững sờ nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

- Không Gian Áo Nghĩa như thế cũng bỏ đi, nhưng kiếm chiêu căn cứ theo Không Gian Áo Nghĩa sáng tạo ra này cũng thật đáng sợ a! Mặc kệ xem xét từ phương diện nào cũng không hề có nhược điểm, thứ này sao lại có thể do một người trẻ tuổi sáng tạo ra được chứ!

Cùng phe với Kim Vạn Song, lão giả tang thương lại càng khiếp sự sức sáng tạo của Diệp Trần, sáng tạo áo nghĩa võ học, là một thiên phú quan trọng ngang với tìm hiểu áo nghĩa, cũng là Không Gian Áo Nghĩa, cùng một cảnh giới, sáng tạo ra áo nghĩa võ học Không Gian chưa hẳn sẽ có uy lực tương đương nhau, đây là tầm quan trọng của sức sáng tạo, tuy nói, uy lực cũng không phải hết thảy, có áo nghĩa võ học cũng không chú trọng lắm đến uy lực, nhưng bất kể như thế nào, Kính Hoa Phá Diệt của Diệp Trần cũng đều khiến lão giả tang thương hoảng sợ.

Song bào thai huynh đệ gần đây không sợ trời không sợ đất cũng phi thường giật mình, Đạt Nhĩ Ba nói:

- Vậy mà lại khiến hai huynh đệ chúng ta bị thương, hắn là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả sao?

- Cho dù không phải, cũng không sai biệt lắm a, chỉ là có chút bất đồng.

Đạt Nhĩ Hùng, Đạt Nhĩ Ba suy nghĩ thêm, lấy riêng chiêu này mà nói, coi như là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả đụng phải cũng phải tạm lánh mũi nhọn, bất quá phương diện khác, Diệp Trần nếu so với Bán Bộ Vương Giả tối cường giả thì lại yếu hơn không ít.

- Vì cái gì?

Lâm Vũ Hiên tràn đầy khó hiểu, hắn khó hiểu, Diệp Trần so hắn còn nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng sao lại có thể tham ngộ ra Không Gian Áo Nghĩa, sao lại có thể sáng tạo ra kiếm chiêu lợi hại như thế, cơ hồ chỉ dưới một kiếm, liền khiến bọn hắn mất đi tin tưởng chiến đấu.

- Ngưng không thành kính, hảo thủ đoạn.

Hoàng y nữ tử thở dài.

Vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt của thanh niên lạnh lùng lại lần nữa thu lại, lần nữa tiếng vào trong trạng thái chữa thương, nhưng lần này, hắn phải mất rất lâu mới bình tĩnh lại được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 932: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (3)

Không Gian Áo Nghĩa, có uy lực gấp ba lần áo nghĩa bình thường, lúc thôi động, cần Chân Nguyên gấp chín lần, xem ra, nhất định phải nhanh chóng trở thành Bán Bộ Vương Giả, như thế mới có đủ Chân Nguyên để tiêu xài, nếu không gặp phải cường địch, Kính Hoa Phá Diệt cũng không thi triển được bao nhiêu lần cả.

Có chút thở ra một hơi, thân hình Diệp Trần lóe lên, đi đầu lướt tới Đăng Cao Vọng Viễn Đồ và bảo kiếm tỏa ra ánh sáng màu đỏ, hai đồ vật này, hắn bắt buộc phải có

Thấy thế, năm người hung hăng cắn răng một cái, bọn hắn tuy rằng không cách nào chống lại Diệp Trần, bất quá, nếu như Diệp Trần cướp đi tất cả bảo vật, bọn hắn cũng phải liều mạng, dù sao những thứ này đều là ngụy cực phẩm Bảo Khí a, lần này lỡ mất dịp tốt, lần sau không biết bao giờ mới gặp lại được nữa.

Con mắt của năm người nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, thần sắc phức tạp.

Bá!

Đăng Cao Vọng Viễn Đồ bị Diệp Trần nhiếp tới, ném vào trong Trữ Vật Linh Giới, chợt, Diệp Trần cầm trên tay bảo kiếm tách ra ánh sáng màu đỏ, cầm kiếm xem xét, tới gần vị trí chuôi kiếm, có khắc hai chữ cổ chính khí nghiêm nghi - Phá Tà.

- Hảo kiếm.

Diệp Trần có thể cảm nhận được, Phá Tà Kiếm có kiếm khí cương trực công chính, thập phần phù hợp với kiếm đạo của hắn, không xuất hiện bất kỳ

bài xích nào.

Hai kiện bảo vật đến tay, Diệp Trần đánh giá những bảo vật khác, Hàng Ma Xử dài hơn hai mét, toàn thân kim chói, tách ra vầng sáng màu vàng, vầng sáng màu vàng này mang đến cho người ta cảm giác tâm bình khí hòa, lại ẩn chứa lực lượng phá tà vô cùng khủng bố, phảng phất cầm trong tay, liền không cần e ngại bất kỳ tà vật nào cả. Cách Hàng Ma Xử không xa, Tử Kim Bát lớn chừng cái bát, toàn thân như được rèn từ tử kim, nhưng Diệp Trần rất rõ ràng, Tử Kim bình thường không thể nào rèn ra ngụy cực phẩm bảo khí được.

Kiện bảo vật cuối cùng là Ngọc Xích, Ngọc Xích nhan sắc thuần trắng, dài hai xích năm, mặt ngoài phác hoạ một đầu dị thú điềm lành, dị thú chân đạp đám mây, ánh mắt tường hòa.

Trông thấy Diệp Trần đánh giá Bảo Khí khác, năm người Kim Vạn Song liền trở nên khẩn trương, bọn hắn không muốn tranh đấu với Diệp Trần, nhưng bọn hắn cũng sẽ không buông tha cho Bảo Khí, cho nên, thập phần để ý đến Diệp Trần lựa chọn cái gì, là buông tha cho Bảo Khí? Hay là thu toàn bộ?

- Các ngươi yên tâm, ta không tham lam như các ngươi tưởng tượng đâu.

Diệp Trần cũng không cướp đi ba kiện Bảo Khí cuối cùng, thứ nhất, hắn đã có được Đăng Cao Vọng Viễn Đồ và Phá Tà Kiếm rồi, thứ hai, năm người này cũng không phải dễ trêu, nếu bức bọn họ, rất có thể họ sẽ cùng mình quyết một trận tử chiến, hắn cũng không thể bảo chứng có thể đồng thời đánh chết năm người mà minh không chết, thứ ba, cho dù hắn có thực lực mạnh mẽ tuyệt đối cũng sẽ lưu lại cho người khác một con đường, dù sao với hắn mà nói, ba kiện Bảo Khí kia cho dù cầm tới tay, cũng chỉ có thể mang đi giao dịch, lưu trên tay quá lãng phí.

Nắm lấy Phá Tà Kiếm, Diệp Trần lướt đến bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành.

Hô!

Năm người Kim Vạn Song đồng thời thở ra một hơi, thần kinh căng cứng được buông lỏng, bọn hắn hơi cảm kích liếc mắt nhìn Diệp Trần, đổi thành bọn hắn thì hơn phân nữa sẻ hốt gọn một mẻ, dù sao ngụy cực phẩm Bảo Khí cũng vô cùng trân quý, dù bản thân mình không cần, cũng có thể phó thác cho đấu giá hội, bán đấu giá, hoặc có thể đến một ít nơi giao dịch cao cấp, giao dịch thứ mà mình cần.

- Diệp huynh đệ, Kim Vạn Song ta nói một tiếng xin lỗi với người, mặt khác đa tạ.

Kim Vạn Song ôm quyền một cái, nói ra.

- Lão hủ cũng thế.

Lão giả tang thương cười khổ nói.

Diệp Trần khẽ gật đầu, không nói gì, thế giới này, coi trọng nhất vẫn là thực lực, về phần mấy người này đến cùng nghĩ như thế nào, cũng chỉ là râu ria thôi.

Loại bớt cường địch Diệp Trần này, năm người bắt đầu một vòng tranh đoạt mới.

Cuối cùng nhất, vẫn là Kim Vạn Song kỹ cao hơn một bậc, đạt được Hàng Ma Xử, toàn thân trở ra, sau đó, lão giả tang thương đạt được Tử Kim Bát, cũng thoát li chiến trường.

Lâm Vũ Hiên một mình một người làm sao có thể là đối thủ của song bào thai huynh đệ chứ, Ngọc Xích bị song bào thai huynh đệ cướp đi, chỉ còn lại có hắn là không thu hoạch được gì.

Hừ!

Lâm Vũ Hiên mặt không biểu tình, không nhìn tới mọi người, ngược lại

đánh giá thanh lầu tầng ba người hai tiến vào tầng ba mươi ba, trên đó, có lẽ vẫn còn bảo vật.

Trong Phá Tà Kiếm cũng không để lại linh hồn ấn ký, Diệp Trần rất dễ dàng lạc ấn xuống linh hồn ấn ký của mình, sau đó rót vào Chân Nguyên, dần dần quen thuộc một ít tác dụng của Phá Tà Kiếm.

Xoẹt!

Phá Tà Kiếm kéo dài ra vài thước Phá Tà kiếm mang, xuy xuy rung động, Mộ Dung Khuynh Thành tròng mắt hơi híp, kìm lòng không được rút lui hai bước, Phá Tà Kiếm mang lại cho nàng cảm giác có chút không thoải mái.

- Kiếm này lực lượng phá tà quá mạnh mẽ, chỉ sợ là mạnh nhất trong bốn kiện Bảo Khí, cũng khó trách ngươi cảm thấy không thoải mái.

Diệp Trần thu Phá Tà Kiếm vào trong vỏ, thu lại kiếm quang.

Kiếm, vốn công kích mạnh nhất, Hàng Ma Xử thì dùng để hàng ma phục yêu, Tử Kim Bát hẳn là để trấn áp, Ngọc Xích dường như chỉ dùng để hộ thần, lực công kích không bì kịp với Phá Tà Kiếm và Hàng Ma Xử.

- Ân, không biết là ai lưu lại.

Mộ Dung Khuynh Thành nói.

Diệp Trần nhìn về phía cầu thang dẫn đến tầng ba mươi ba, nói:

- Tốt nhất là không phải như ta tưởng tượng.

Không chỉ có Phá Tà Kiếm không có lạc ấn linh hồn ấn ký, Hàng Ma Xử, Tử Kim bát cùng với Ngọc Xích cũng đều như vậy, có ba kiện bảo vật này, thực lực của Kim Vạn Song, lão giả tang thương, còn có song bào thai ca ca Đạt Nhĩ Hùng đều sẽ tăng vọt lần nữa, dù gặp phải Bán Bộ Vương Giả tối cường giả cũng có thể đánh một phen.

- Nếu chư vị đã đạt được Bảo Khí thì cũng đến lúc đi tầng ba mươi ba rồi.

Đúng lúc này, hoàng y nữ tử nói.

- Tầng ba mươi hai đã có bốn kiện ngụy cực phẩm Bảo Khí, tầng ba mươi ba khẳng định phải đi

- Song bào thai huynh đệ cảm thấy chưa đủ, Ngọc Xích mặc dù tốt, nhưng cũng không phù hợp với mỹ quan của hai người họ, nếu có thể đạt được một hai kiện ngụy cực phẩm Bảo Khí bá đạo thì tốt rồi.

- Đi thôi!

Kim Vạn Song tay mang theo Hàng Ma Xử, uy thế càng đậm.

Thổ ra một ngụm trọc khí, thanh niên lạnh lùng đứng lên, thương thế của hắn đã khôi phục được tám chín phần, lần tranh đoạt kế tiếp, hắn sẽ không đứng ngoài quan sát nữa.

Men theo đầu bậc thang, chín người đi đến tầng thứ ba mươi ba.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 933: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (4)

Lâm Vũ Hiên đi đằng trước, dưới Kính Hoa Phá Diệt của Diệp Trần, hắn bị thương nặng nhất, bất quá khác với thanh niên lạnh lùng, hắn bị thương, cũng không phải là bị thương khắp thân thể, cho nên sau khí nuốt vài khỏa đan dược trân quý, đã khôi phục gần như trọn vẹn những vết thương, dù sao với tư cách là Bán Bộ Vương Giả, một ít đan dược trị thương trong thời gian ngắn vẫn có thể sưu tập được, bất quá cũng chính vì như thế, nhu cầu của Bán Bộ Vương Giả đối với cực phẩm linh thạch và bảo vật rất cao, bởi vì bọn hắn tiêu hao thật sự quá lớn.

Diệp Trần eo mang Phá Tà Kiếm, cùng Mộ Dung Khuynh Thành đi ở cuối cùng.

- Tầng ba mươi ba, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

Diệp Trần chung quy vẫn cảm giác được, bốn kiện ngụy cực phẩm Phá tà Bảo Khí và Đăng Cao Vọng Viễn Đồ cũng không phải tùy ý đặt ở tầng ba hai, mà là có tác dụng gì khác, Huyền Âm Tháp âm khí tràn ngập, cho tới giờ mọi người đều không gặp phải nguy hiểm gì, nói không chừng tầng ba mươi ba sẽ bộc phát ra nguy hiểm trước đó chưa từng có.

Diệp Trần buông tha cho ba kiện Phá tà Bảo Khí khác, cũng có nguyên nhân vì việc này, dù sao mình hắn cũng không thể nào điều khiển cả bốn kiện Phá tà Bảo Khí, cho dù có thể điều khiển, cũng không cách nào phát huy ra uy lực lớn nhất, mà Mộ Dung Khuynh Thành và hoàng y nữ tử, một là Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ, một là yêu thú chưa biết đến, tự nhiên cũng không thể nào đụng vào Phá tà Bảo Khí được.

Đi đến cuối thang lầu, mọi người dừng lại.

Ngăn trước bọn hắn là một cái cửa đá, mặt ngoài cửa đá điêu khắc những đường cong phức tạp, những đường cong này nhan sắc không đồng nhất, tổng cộng chia làm năm loại, theo thứ tự là kim, thanh, lục, hồng, hoàng, đường cong năm loại nhan sắc đan vào cùng một chỗ, cuối cùng hội tụ vào cửa đá, nơi đó là một lỗ khảm, ẩn ẩn có ngũ sắc lưu quang lập loè, kết nối tất cả các đường cong lại.

- Đây là Ngũ Hành trận pháp, cần Ngũ Hành năng lượng mới có thể mở ra.

Kim Vạn Song đối với trận pháp có chút nghiên cứu, nói ra.

- Chín người chúng ta ở đây, tu luyện Chân Nguyên Ngũ Hành thuộc tính chỉ có ba, không gom đủ Ngũ Hành năng lượng ah!

Lão giả tang thương nhíu mày, Kim Vạn Song tu luyện là kim thuộc tính Chân Nguyên. Lâm Vũ Hiên là mộc thuộc tính Chân Nguyên, hoàng y nữ tử là thủy thuộc tính, còn lại thì không thể đồng đều được.

Diệp Trần nói:

- Có lẽ có thể dùng những vật khác thay thế a, ví dụ như năng lượng thủy tinh?

Kim Vạn Song gật gật đầu.

- Đúng vậy, chưa hẳn cần Chân Nguyên Ngũ Hành thuộc tính, thủy tinh Ngũ Hành năng lượng cũng có thể.

Nói xong, Kim Vạn Song tiến lên phía trước một bước, nói ra:

- Ta trước tiến rót vào Chân Nguyên kim thuộc tính, xem thử cần bao nhiêu mới có thể thõa mãn nhu cầu.

Tay phải chống vào trong lỗ khảm, Kim Vạn Song vận chuyển Chân Nguyên, chậm rãi rót vào.

Theo Kim Vạn Song rót vào kim thuộc tính Chân Nguyên, cửa đã hiện lên đường cong màu vàng, bỗng nhiên sáng lên một đoạn, sau đó chậm rãi kéo dài. . .

Thời gian trôi qua một lát, Kim Vạn Song nói:

- Không được, Ngũ Hành trận pháp này cần quá nhiều năng lượng, cho dù ta hao hết Chân Nguyên, cũng không có biện pháp thỏa mãn yêu cầu.

Tất cả mọi người phát hiện, đường cong màu vàng trên cửa đá, mới sáng lên chưa đến một phần mười, vẫn còn kém rất nhiều.

- Xem ra nhất định phải dùng năng lượng thủy tinh rồi.

Ngũ Hành trận pháp cần quá nhiều năng lượng, dù ở đây có năm người tu luyện Chân Nguyên Ngũ Hành thuộc tính cũng không thể thõa mãn đủ, nói một cách khác, nếu như không phải chín người đạt được đại lượng năng lượng thủy tinh, muốn đi vào tầng ba mươi ba, quả thật không có khả năng, những người khác, cũng làm không được.

- Như vậy, mọi người phân biệt gom góp chín trăm khối năng lượng thủy tinh kim thể, năng lượng thủy tinh bốn hệ mộc thủy hỏa thổ tất cả một ngàn, nếu dư ra thì trả lại cho mọi người, còn nếu thiếu thì lại bổ sung vào.

Năng lượng thủy tinh thập phần quý trọng, một khối thượng phẩm năng lượng thủy tinh tương đương với một ngàn khối thượng phẩm linh thạch, để một hai người bỏ ra, hiển nhiên không được công bằng rồi.

Gom góp năng lượng thủy tinh, do Kim Vạn Song làm.

Có thể phát hiện, lỗ khảm trước cửa đá có thể chủ động hấp thu Ngũ Hành năng lượng của năng lượng thủy tinh, mà đường cong ngũ sắc trên cửa đá, cũng dần dần sáng lên, lấy lỗ khảm làm trung tâm, lan tràn về bốn phương tám hướng, chậm chạp mà ổn định.

- Không đủ, các hệ năng lượng thủy tinh, phân biệt lại gom góp 100

khối.

Đường cong ngũ sắc trên cửa đá, còn kém một đoạn không ngắn vẫn chưa sáng lên, Kim Vạn Song quay đầu lại nói.

- Đây

Mọi người lại gom góp ra 500 năng lượng thủy tinh, mỗi hệ 100 khối.

Tiếp nhận năng lượng thủy tinh, Kim Vạn Song toàn bộ quăng vào.

Ông!

Đường cong ngũ sắc trên cửa đá, đều sáng lên, cả cửa đá tản mát ra ngũ sắc quang mang, hào quang đan vào cùng một chỗ, trong hư không hình thành nên một hư ảnh Ngũ Hành trận pháp phức tạp.

Ầm ầm!

Cửa đá lên tiếng mà ra.

- Cái Ngũ Hành trận pháp này thật đúng là quá tham ăn, tiêu hao hết 5400 khối năng lượng thủy tinh.

Đạt Nhĩ Ba bĩu môi, 5400 khối năng lượng thủy tinh, tương đương với năm trăm bốn mươi vạn thượng phẩm linh thạch.

- Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, chỉ sợ một thời nửa khắc cũng không thể nào mở ra được a!

Căn cứ vào mức thôn phệ năng lượng của Ngũ Hành trận pháp, Diệp Trần nghĩ đến một điểm nữa, có Ngũ Hành trận pháp này thủ hộ, đừng nói là Bán Bộ Vương Giả, coi như Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, trong thời gian ngắn cũng không cách nào công phá, về phần có thể xé rách hư không, trực tiếp đi vào hay không, hắn cũng không biết.

Hô!

Cửa đá hoàn toàn mở ra, một cổ gió lạnh mạnh mẽ bỗng thổi ra, chín người tuy nói khởi động hộ thể Chân Nguyên, nhưng bị cơn gió lạnh này thổi trúng lại lui lại mấy bước, máu trong cơ thể phảng phất bắt đầu đông lại, hàn ý vô cùng, xen lẫn một tia uy hiếp linh hồn.

Chín người không biết một sát na khi bọn hắn mở ra cửa đá, một cốt sáng ngũ sắc theo Huyền Âm Tháp xông thẳng lên trời, trong khoảnh khắc đó, cột sáng ngũ sắc đột phá nước biển sâu 30 vạn mét, bắn vào trên không, sau đó một đường thẳng lên, xé rách kinh diễm thiên, thái cực thiên, cùng không biết cuối cùng đã đột phá tới đâu nữa.

Trong phạm vi mấy vạn dặm, tất cả mọi người đều có thể trông thấy cột sáng ngũ sắc dưới tiếp biển, trên tiếp thương khung này, bên ngoài mấy vạn dặm, trên tứ phương đảo rộng mấy nghìn vạn dặm, đa số mọi người đều có thể cảm nhận được cổ ba động này, bất quá vì khoảng cách quá xa, nên không cách nào biết được cỗ chấn động đó là từ nơi nào truyền đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 934: Kính Hoa Phá Diệt Lần Đầu Tiên Hiển Lộ. (5)

- Ngũ Hành năng lượng!

Một nơi cách tứ phương đảo rất xa, hắc khí nổi bật, Nhân Ma Vương của Nhân Ma nhất tộc hiện thân, hắn nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ứng nơi phát ra chấn động Ngũ Hành năng lượng.

- Đây là chấn động sau khi phong ấn bị phá giải, nhất định có tuyệt thế bảo vật gì đó xuất thế.

Hắc y lão giả do dự một sát na kia, chợt quyết định, tạm thời buông tha tìm kiếm Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ, cơ duyên như thế, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, trước tiên đạt được bảo vật, sau đó lại tìm kiếm Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ cũng không muộn.

Ba!

Hắc khí tiêu tan, hắc y lão giả biến mất tại chỗ.

Chín người còn không biết, động tĩnh sinh ra do bọn hắn cởi bỏ Ngũ Hành trận pháp, đã hấp dẫn một vị Nhân Ma Vương chạy đến, bọn hắn lúc này, đã tiến vào tầng ba mươi ba.

Một khắc khi mọi người đi vào tầng ba mươi ba, tất cả chong đèn trong nháy mắt sáng lên, cùng lúc đó, ánh mắt mọi người lại rơi vào năm cổ quan tài ở trung ương tầng ba mươi ba, năm cổ quan tài này, cổ chính giữa lớn nhất, tứ giác phân biệt có bốn quan tài nhỏ vờn quanh.

Quan tài không biết dùng chất liệu gỗ gì chế tạo, phát ra âm khí, thập phần dày đặc, cách rất xa, cũng có thể cảm giác được có một cổ âm khí xâm nhập vào trong cơ thể đông lại huyết dịch.

- Trong mỗi một cổ quan tài đều có một kiện Bảo Khí.

Con mắt song bào thai huynh đệ bắt đầu lóe sáng lên, Bảo Khí ở tầng ba mươi hai cũng đã là ngụy cực phẩm Bảo Khí rồi, như vậy tầng ba mươi ba thì sao, không nói thứ khác, Bảo Khí trong quan tài chính giữa, mười phần là cực phẩm Bảo Khí.

Cực phẩm Bảo Khí!

Trừ Diệp Trần và một ít người ra, ánh mắt những người khác đều bắt đầu nóng cháy, hận không thể lập tức tiến lên cướp Bảo Khí vào trong tay.

Hành động đầu tiên là Lâm Vũ Hiên, trong sáu người tranh đoạt Bảo Khí ở tầng ba mươi hai, chỉ có mình hắn là không được Bảo Khí, việc này khiến hắn rất không cam lòng, dĩ vãng, hắn gần đây thuận buồn xuôi gió, gia nhập bất kỳ đội ngũ nào cũng là tồn tài chói mắt nhất trong đó, nhưng trong đội ngũ này, hắn phát hiện, mình lại ở kế cuối, mỗi người trong đó đều không hề yếu hơn hắn, có người rõ ràng còn mạnh hơn hắn rất nhiều, việc này khiến hắn gần đây kiêu ngạo làm sao chịu nổi chứ.

Vèo!

Hộ thể Chân Nguyên lóng lánh, Lâm Vũ Hiên phóng tới quan tài cách gần hắn nhất.

- Không nên vọng động.

Kim Vạn Song và lão giả tang thương đồng thời nhắc nhở Lâm Vũ Hiên.

Lâm Vũ Hiên cười lạnh một tiếng, tốc độ không giảm.

- Đến tay.

Lóe lên mấy cái, Lâm Vũ Hiên xuất hiện bên cạnh một cổ quan tài, thò tay nắm lấy Bảo Khí trên đó, đây là một thanh chiến kích, là một trong những vũ khí hắn muốn nhất.

- Lạnh quá!

Nắm lên chiến kích, Lâm Vũ Hiên bỗng nhiên bắt đầu lạnh run, chiến kích này phảng phất như được chế tạo từ Vạn Niên Huyền Băng, một cổ âm khí cực lạnh theo bàn tay hắn kéo dài thẳng đến cánh tay, toàn bộ cánh tay phải đều bị một lớp băng mỏng màu xanh da trời bao phủ, rét lạnh thấu xương.

Oanh!

Đột ngột..

Quan tài trước mặt Lâm Vũ Hiên dựng thẳng lên, tựa hồ có người nào đó trong quan tài đánh bay nắp, chợt, một bóng người ngồi dậy, đây là một trung niên nam tử sắc mặt cực kỳ tài nhợt, hai mắt mở ra, không có đồng tử, chỉ có tròng trắng mắt.

- Không tốt.

Lâm Vũ Hiên biết rõ đã lớn chuyện, vội vàng lui ra sau, nhưng hắn đã bị âm khí xâm nhập vào trong cơ thể, tốc độ phản ứng bị chậm đi một nhịp

BA~!

Trung niên nam tử bắt lấy cánh tay phải của Lâm Vũ Hiên, dùng sức kéo một cái.

- Ah!

Lâm Vũ Hiên kêu lên thảm thiết, toàn bộ cánh tay phải đều bị đối phương giật xuống, không có máu tươi chảy ra, máu tươi đều đã bị âm khí đông cứng lại rồi.

Kéo đứt cánh tay phải của Lâm Vũ Hiên, chiến kích lọt vào tay trung niên nam tử, hắn sửa chữa người một cái rồi nhảy ra, chiến kích lăng không vẽ một cái, cắt bay đầu lâu của Lâm Vũ Hiên.

- Người chết phục sinh?

Diệp Trần tròng mắt hơi híp, tay nắm vào chuôi Phá Tà Kiếm.

Trung niên nam tử nhếch miệng cười cười, trên người hắn bắn ra hấp lực vô cùng, máu tươi ấm áp trong cơ thể Lâm Vũ Hiên theo chỗ đứt gãy phun ra ngoài, trung niên nam tử há miệng hút vào, theo máu tươi rót thể, mọi người rõ ràng phát hiện, sắc mặt tái nhợt của trung niên nam tử đã hồng nhuận hơn không ít, ít nhất không phải trắng bệch và nhăn nheo của người già như trước kia nữa, đã có chút co dãn.

Rầm rầm rầm!

Trung niên nam tử vững vàng đứng trên mặt đất, vung tay lên, trừ cổ quan tài ở chính người, nắp ba cổ quan tài khác đều tung lên, Bảo Khí đặt trên quan tài lọt vào trong quan tài, sau một khắc, một màn kinh người phát sinh, trong ba cổ quan tài đều có một bóng người ngồi dậy.

Theo thứ tự là lão giả âm tà, phu nhân tráng niệm và một thanh niên gầy yếu.

Ba người từng người nắm lấy Bảo Khí, nhảy ra từ trong quan tài, song song đứng thẳng với trung niên nam tử, âm khí vô cùng từ trong người bọn họ phun trào ra, muốn đóng băng vạn vật lại.

- Điều này sao có thể, người chết ít nhất đã trên vạn năm, còn có thể phục sinh, đây là vi phạm đại đạo, thiên lý không dung a.

Lão giả tang thương lẩm bẩm nói.

Kim Vạn Song nói:

- Căn cứ ghi lại, Chân Thủy Cung đã bị diệt vào 1 vạn 5000 năm trước, nói cách khác, những người này, đã chết chừng 1 vạn 5000 năm rồi.

- 1 vạn 5000 năm ah, coi như là Vương giả Sinh Tử Cảnh thì bạch cốt

cũng nên biến thành hóa thạch rồi, bộ dáng của bốn người này, không giống như là Vương giả Sinh Tử Cảnh.

Diệp Trần dùng linh hồn chi nhãn đánh giá bốn người trung niên nam tử, hắn phát hiện, trên người đối phương cũng không có Chân Nguyên hoặc là năng lượng khác, chỉ có âm khí đông lại vạn vật, âm khí này là từ trong cơ thể sinh sôi ra, đã dung làm một thể, âm khí bất diệt, về phần có ý thức hay không, chỉ có trời mới biết.

Hoàng y nữ tử phân tích nói:

- Bọn hắn hẳn là bị một loại bí pháp tà ác niêm phong đặt vào quan tài, tuy rằng người đã chết đi, nhưng trong cơ thể sinh cơ bất diệt, trải qua trên vạn năm hàm dưỡng, đã dung làm một thể với âm khí, trở thành một loại tánh mạng khác rồi.

- Không phải người, không phải thi thể, là một loại tánh mạng khác?

Tất cả mọi người nhíu mày, việc này đã vượt ra ngoài tưởng tượng của bọn hắn rồi.

- Giả thần giả quỷ, xem Đạt Nhĩ Ba ta diệt bọn hắn.

Đạt Nhĩ Ba bước ra một bước, song đao giao nhau, bổ ra một ánh đao hình Thập tự, bay vút về phía trung niên nam tử cầm đầu..

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 935: Âm Khí Bất Diệt, Thân Thể Bất Diệt. (1)

PHỐC!

Không biết trung niên nam tử phản ứng quá chậm, hay là tốc độ công kích của Đạt Nhĩ Ba quá nhanh, ánh đao Thập tự chuẩn xác đánh trúng ngực đối phương, kéo ra vết thường hình chữ thập, miệng vết thương, âm khí mông lung tràn ngập, không hề nhìn thấy máu tươi tung tóe ra.

- Tự động phục hồi như cũ!

Lão giả tang thương lẩm bẩm nói.

Mọi người nhìn lại vết thương của trung niên nam tử, chỗ đó, âm khí mông lung hóa thành huyết nhục thực chất, miệng vết thương được phục hồi lại như cũ, từ bên ngoài nhìn vào, một chút dấu vết cũng không có.

Trung niên nam tử cúi đầu nhìn ngực, tựa hồ một ánh đạo thập tự này của Đạt Nhĩ Ba đã khiến ý thức của hắn bừng tỉnh, chợt, hắn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài, tiếng kêu gào như gào khóc thảm thiết, giống như Dạ Quỷ đòi mạng vậy, chong đèn của tầng ba mươi ba đều bị kết một tầng băng sương, ngọn đèn dầu sáng tối bất định, cuối cùng cũng không bị dập tắt, một cổ sóng âm vô hình vô chất, hướng phía bọn người Diệp Trần khuếch tán đến.

Trừ Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với hoàng y nữ tử, những người khác đều rên lên một tiếng, Linh hồn chấn động không thôi. Bọn hắn không có linh hồn lực gấp năm lần thường nhân như Diệp Trần, không có Hủy Diệt Kiếm Hồn và Bất Hủ kiếm hồn như hắn, không có Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ như Mộ Dung Khuynh Thành, không có Ma Hồn như nàng, không thâm bất khả trắc như hoàng y nữ tử, bằng vào linh hồn bạc mô mà

Bán Bộ Vương Giả mới có rất khó triệt tiêu hoàn toàn được sóng âm.

Trong vô thành vô tức, trung niên nam tử biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến trước người Đạt Nhĩ Ba, hắn cầm trong tay chiến kích, một kích đâm về đầu của hắn.

- Cút ngay!

Đạt Nhĩ Ba không ngờ tốc độ trung niên nam tử lại nhanh như vậy, nhất thời có chút trở tay không kịp, man nhân dã tính, khiến hắn quên đi sinh tử, song đao giao nhau, liều lĩnh chém về phía cổ trung niên nam tử, hai người mà bắt đầu tử chiến.

Xoẹt!

Chiến kích của trung niên nam tử, đâm rách hộ thể chân nguyên của Đạt Nhĩ Ba, đâm vào xương cốt đối phương, lưu lại một lỗ máu nho nhỏ, huyết thủy ngưng kết.

Mà song đao của Đạt Nhĩ Ba cũng thiếu chút nữa đã chặt đầu lâu của trung niên nam tử xuống, vết đao giao nhau, cơ hồ đã xỏ xuyên qua lồng ngực của đối phương.

- Đệ đệ!

Đạt Nhĩ Hùng nổi giận gầm lên một tiếng, một tay cầm búa, một tay cầm Ngọc Xích, bổ lên người trung niên nam tử.

Cự Phủ chỉ khiến thân thể trung niên nam tử vỡ ra một lỗ hổng, mà Ngọc Xích, rõ ràng lại giống như xuân dương hóa huyết, làm tan rã một ít âm khí của đối phương.

Mặt trung niên nam tử khẽ biến, vội vàng rút lui, Đạt Nhĩ Hùng đuổi theo không buông, Cự Phủ và Ngọc Xích giao tương vung vẩy, bao phủ trung niên nam tử.

Bá!

Thân thể trung niên nam tử đột nhiên tan rả, hóa thành một đạo âm khí mông lung, trở lại tại chỗ, đứng cùng với ba người khác, vết thương trên người hắn đã hoàn toàn khôi phục lại như cũ, bất quá tinh tế quan sát thì có thể phát hiện ra âm khí đã thoáng mỏng đi một tia.

- Ngọc Xích có thể lột bỏ được âm khí của hắn.

Diệp Trần đưa ra được một kết luận, liếc mắt với Mộ Dung Khuynh Thành.

- Đệ đệ.

Đạt Nhĩ Hùng buông tha đuổi giết trung niên nam tử, trở về trước người Đạt Nhĩ Ba, đong đưa thân thể của hắn.

Đạt Nhĩ Ba đồng tử phóng đại, hai mắt vô thần, ở trên xương cốt của hắn, có một lỗ máu chừng ngón tay, âm khí ứa ra.

- Đã chết rồi!

Lão giả tang thương đáng tiếc lắc đầu, trong nháy mắt vừa rồi thực sự quá nhanh, bọn hắn căn bản không kịp viện thủ.

- Lăn con mẹ ngươi đi.

Đạt Nhĩ Hùng chửi ầm lên, lập tức lại gào khóc.

- Ta xem, nơi này không nên ở lâu.

Thanh niên lạnh lùng cau màu, nói ra.

Hoàng y nữ tử gật gật đầu

- Âm khí bất diệt, bọn hắn liền bất diệt, ngoài ra, còn một cổ quan tài còn chưa mở nữa.

Đạt Nhĩ Ba có thể nói là cường hoành, nhưng vẫn không ngăn được một kích của trung niên nam tử, đủ để thấy thực lực của hắn có bao nhiêu đáng sợ, đương nhiên, việc này cũng có quan hệ với việc chiến kích là ngụy cực phẩm Bảo Khí, mà trừ bốn người trung niên nam tử ra, nhân vật trong quan tài chính giữa, chỉ sợ càng kinh người hơn nữa, nói không chừng chính là di thể của Huyền Âm Vương.

- Chỉ sợ đi không được!

Mộ Dung Khuynh Thành bỗng nhiên nói.

- Sao lại đi không được?

Mọi người quay đầu lại.

Chẳng biết lúc nào, cửa vào tầng ba mươi ba trước kia, đã bị bốn cổ quan tài che khuất, quan tài âm khí lượn lờ, tự thành nhất thể.

Phanh!

Kim Vạn Song cầm trong tay Hàng Ma Xử, một xử đánh qua.

Kim quang đại phóng, nắp quan tài lay động không ngớt, âm khí bị kim quang diệt không ít.

- Đáng chết.

Lão giả tang thương giơ Tử Kim Bát lên, trong Tử Kim Bát bắn ra một đạo Tử Kim hào quang, chiếu lên âm khí ở mặt ngoài quan tài, trong tiếng xuy xuy, âm khí như gặp phải khắc tinh, nhao nhao chôn vùi, nhưng làm bọn hắn nhíu mày là mặc kệ âm khí bị tiêu diệt bao nhiêu, đều có số lương âm khí ngang nhau từ trong nắp quan tài chui ra, tựa hồ nắp quan tài là suối nguồn của âm khí vậy.

Trong lúc đó, Diệp Trần rút Phá Tà Kiếm ra, một kiếm chém lên lên âm khí, Phá Tà Kiếm không hổ là có lực công kích mạnh nhất trong bốn kiện

Phá tà Bảo Khí, đại lượng âm khí bị chém chết, thiếu chút nữa đã đánh tới bản thể nắp quan tài rồi, nhưng cuối cùng vẫn vô lực.

Thấy bọn người Diệp Trần công kích nắp quan tài, bốn người trung niên nam tử ngay ngắn hành động, hóa thành mông lung âm khí, lao về phía mọi người, nếu không ngăn cản thì rất có thể sẽ bị đông cứng huyết dịch, cho nên mọi người không thể không buông tha cho công kích nắp quan tài, quay người tới đại chiến.

Căn cứ theo tình huống trước đó,, mọi người dĩ nhiên biết được, Phá tà Bảo Khí là khắc tinh của tánh mạng thể nào, bốn người có được Phá tà Bảo Khí, từng người tách ra, phân biệt đại chiến, ba người khác thì ở một bên hỗ trợ, xua đi âm khí của đối phương.

Đệ đệ Đạt Nhĩ Ba bị giết chết, Đạt Nhĩ Hùng đối với trung niên nam tử hận thấu xương, thu hồi Cự Phủ, nắm lấy Ngọc Xích điên cuồng công kích đối phương, ở cạnh phụ trợ hắn là thanh niên lạnh lùng.

Bên kia, Kim Vạn Song một mình một người đối phó phu nhân tráng kiện, mà lão giả tang thương và Hoàng y nữ tử thì đối phó với lão giả âm tà, về phần Mộ Dung Khuynh Thành tự nhiên cùng một chỗ với Diệp Trần, cùng đại chiến với thanh niên gầy yếu.

- Ám Để Thôn Phệ!

Mộ Dung Khuynh Thành hai tay kết ấn, ở bên cạnh thanh niên gầy yếu ngưng tụ ra một Hắc Ám quang cầu không ngừng sụp đổ xoay tròn, thôn phệ đối phương vào trong, nhưng âm khí trên người đối phương thật sự quá thịnh, ngược lại đông cứng Hắc Ám quang cầu lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 936: Âm Khí Bất Diệt, Thân Thể Bất Diệt. (2)

Hô!

Thanh niên gầy yếu hóa thành âm khí, đánh về hướng Mộ Dung Khuynh Thành.

- Trảm!

Cầm trong tay Phá Tà Kiếm, Diệp Trần tiến bước, một kiếm gọt hướng âm khí.

Xoẹt một tiếng, âm khí bị chém tan không ít, thanh niên gầy yếu lại lần nữa hiện ra thân thể, cùng đại chiến với Diệp Trần, không phân tâm đối phó Mộ Dung Khuynh Thành nữa.

Phá Tà Kiếm và Bảo Khí của đối phương đều là ngụy cực phẩm Bảo Khí, một ẩn chứa Phá tà lực lượng, một ẩn chứa Tà ác lực lượng, thủy hỏa bất dung, nhưng Diệp Trần bất đắc dĩ phát hiện ra mặc kệ hắn lột bỏ bao nhiêu âm khí của thanh niên gầy yếu, trong tầng ba mươi ba đều có âm khí bổ sung cho đối phương, khiến hắn tốn công vô ích.

- Ta xem ngươi có bao nhiêu âm khí bổ dưỡng.

Diệp Trần nheo mắt lại, Phá Tà Kiếm trong tay, vung vẩy đến mức tận cùng, Linh Tê Nhất Kiếm lập tức thi triển ra, vô số bóng kiếm bao phủ xuống đối phương.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy. . .

Luận kĩ xảo chiến đấu, thanh niên gầy yếu sao bì kịp được với Diệp Trần, trên người bị kiếm khí cắt rách tung tóe, vết kiếm trải rộng, hoàn toàn

đang ở hạ phong.

- Tàn Nguyệt!

Một hơi chém ra mấy trăm kiếm, Diệp Trần giương cánh tay lên, một đạo kiếm khí hình trắng lưỡi liềm được chém ra, vượt qua người thanh niên gầy yếu.

Một kiếm này uy lực thật sự quá lớn, thanh niên gầy yếu một phân thành hai, âm khí giảm bớt đi non nửa, lực lượng suy yếu rất lớn.

Trừ Diệp Trần bên này, những người khác cũng dần chiếm cứ thượng phong, dù sao có Phá tà Bảo Khí nơi tay, trời sinh khắc chế tà vật, nếu không phải đối phương có âm khí bổ dưỡng, sớm đã bị đánh đến vô cùng suy yếu rồi.

- Toái!

Hàng Ma Xử trong tay Kim Vạn Song, khí phách vô cùng, một xử nổ nát nửa người phu nhân tráng kiện, đại lượng kim quang quét ngang tại chỗ.

- Thu!

Lão giả tang thương cầm trong tay Tử Kim Bát, đạo đạo Tử Kim hào quang kích xạ, đánh cho lão giả âm tà đối diện đến thiên sang bách khổng, thỉnh thoảng cũng có âm khí bị hút vào trong Tử Kim Bát, luyện hóa thành hư vô.

Mà Ngọc Xích của Đạt Nhĩ Hùng có công dụng hộ thân, dưới cận thân chiến đấu, trung niên nam tử cũng không phải đối thủ của hắn, bị Ngọc Xích lột bỏ một tầng lại một tầng âm khí.

Theo âm khí trong tháp ngày càng mỏng mạnh, cỗ quan tài ở giữa lặng yên không một tiếng động đột nhiên lay động một chút, vì tất cả mọi người đều đang đại chiến cho nên không chú ý đến điểm này.

Nắp quan tài rung một chút sau đó dần dần biên độ lay động càng lúc càng lớn. . .

Bảy người đại chiến chỗ này, lối vào, bọn người Sư Thiếu Bảo bị nắp quan tài ngăn trở đường đi, thi triển đủ loại thủ đoạn nhưng có có thể lay động nửa phần.

- Đáng giận!

Sư Thiếu Bảo hóa thành chân thân nổi giận gầm lên một tiếng, phun ra một đạo kim quang đánh lên nắp quan tài, trong tiếng ầm ầm, sáu người bị lực lượng nắm quan tài bắn ra chấn ngược ra ngoài, trở lại tầng ba mươi hai.

Ngoài Huyền Âm Tháp, chẳng biết lúc nào xuất hiện một hắc y lão giả, ánh mắt hắc y lão giả nhìn vào tầng ba mươi ba ở đỉnh cao nhất, thân thể đột nhiên tiêu tan.

Chỉ chốc lát sau công phu, hắn lại bị chấn trở về.

- Rõ ràng không cách nào xé rách hư không, tiến vào trong đó.

Trên mặt hắc y lão giả lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Cũng thế, cái tháp này càng kì dị, bảo vật lại càng trân quý.

Hắc y lão giả cười hắc hắc, cất bước đi vào tầng thứ nhất Huyền Âm tháp, dần dần chui vào trong bóng tối.

- Kính Hoa Phá Diệt!

Tầng ba mươi ba Huyền Âm Tháp, Diệp Trần đã lột bỏ âm khí của thanh niên gầy yếu chỉ còn lại một phần năm, một phần năm này vô luận thể nào cũng không thể lột bỏ được nữa, tốc độ khôi phục âm khí của đối phương, chỉ chậm hơn một chút so với tốc độ lột bỏ âm khí của hắn, mà Diệp Trần lại không có cách nào cứ bảo trì sát thương đối phương được, dù sao thực lực đối phương cũng có chút cường đại, lại có ngụy cực phẩm Tà ác Bảo Khí nơi

tay, đối với Diệp Trần vẫn có lực uy hiếp nhất định, thấy khó có thể dùng thủ đoạn khác đánh chết đối phương, Diệp Trần thừa dịp lúc âm khí của thanh niên gầy yếu suy yếu nhất, thi triển ra kiếm chiêu Không Gian Áo Nghĩa -- Kính Hoa Phá Diệt.

Một kiếm chém ra, không gian nơi thanh niên gầy yếu vặn vẹo, cả ngươi như bị khảm nạm vào trong gương, dù biến hóa thành mông lung âm khí, tả xung hữu đột, cũng khó có thể chạy trốn ra ngoài, phanh một tiếng, ‘ tấm gương ’ bị nghiền nát, thanh niên gầy yếu bị không gian chi lực xoắn thành hư vô.

- Ân?

Diệp Trần tròng mắt hơi híp, trong tầm mắt, một đoàn bóng mờ mông lung đột nhiên xuất hiện, là thanh niên gầy yếu, thân thể của đối phương đã nhạt đến mức không thể nào nhìn thấy, nếu như không phải Diệp Trần ánh mắt nhạy cảm, rất khó phát giác được biến hóa này

Bóng mờ mông lung không ngừng vặn vẹo biến hình, tựa hồ muốn khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh, nhưng cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, tan rả thành hư vô.

- Rốt cục cũng chết.

Cái gọi là âm khí bất diệt, thân thể bất diệt, nghe quả thực rất lợi hại, nhưng chỉ cần trong thời gian ngắn làm phai mờ âm khí của đối phương, làm cho đối phương không đủ lực lượng để hấp thu âm khí xung quanh thì có thể triệt để đánh chết. Đương nhiên, dưới tình huống thực lực không kém nhiều, phi thường khó, lại không thể để đối phương đánh trúng mục tiêu, một khi bị đánh trúng thì âm khí xâm thể, vậy thì toi đời. Diệp Trần có thể triệt để đánh chết thanh niên gầy yếu là vì có Phá Tà Kiếm và Kính Hoa Phá Diệt, thiếu bất luận một loại nào, hắn cũng khó có thể thành công.

Hô!

Thổ ra một ngụm trọc khí, con mắt Diệp Trần thoáng nhìn, chú ý tới thi thể Lâm Vũ Hiên cách đó không xa, cơ hồ vô ý thức, Diệp Trần thò tay khẽ hấp, hấp Trữ Vật Linh Giới của Lâm Vũ Hiên tới. Sau đó tiện tay ném vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình..

Mộ Dung Khuynh Thành đi tới, nói:

- Âm khí này quả thật khó chơi, cũng không phải âm khí tầm thường, phảng phất có được tánh mạng của mình.

Diệp Trần nói:

- Nguyên khí có thể sinh ra tánh mạng, ví dụ như Phong Linh, Lôi linh, âm khí có lẽ cũng có thể đản sinh ra các loại Âm linh Tà Linh.

Một ít nơi âm khí hội tụ thì có thể đản sinh ra Tà Linh. Bất quá Tà Linh này thực lực cũng không cao, chỉ có thể quấy phá người bình thường và một ít võ giả cấp thấp, gặp được võ giả cao cấp liền thúc thủ vô sách. Mà một ít Cực Âm Chi Địa đản sinh ra Tà Linh cũng hết sức đáng sợ. Bốn người thanh niên gầy yếu, không phải người, không phải thi thể, nói không chừng là tánh mạng kết hợp với Tà Linh cũng nên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 937: Linh Hồn Sóng Âm.

Diệp Trần có thể đánh chết thanh niên gầy yếu, ba người khác lại không được, bọn hắn mặc dù có Phá tà Bảo Khí, nhưng lại không có thủ đoạn có thể một lần làm phai mờ đại lượng âm khí, từ phương diện này có thể thấy được, Kính Hoa Phá Diệt của Diệp Trần có bao nhiêu đáng sợ.

- Lôi Phệ!

Bỏ qua khoảng cách, Diệp Trần phát ra một Lôi cầu, bắn về phía phu nhân tráng kiện chiến đấu với Kim Vạn Song.

Oanh một tiếng!

Đại lượng Lôi đình bắn ra, thân thể phu nhân tráng kiện hư ảo hơn rất nhiều, đây là hiện tượng âm khí bị hao tổn quá nhiều, Lôi Phệ của Diệp Trần ẩn chứa lực lượng lôi điện mãnh liệt, đối với âm khí có khắc chế. Hủy diệt kiếm ý thì lại khắc chế vạn vật, dung hợp thêm với lực lượng phá tà của Phá Tà Kiếm, đơn thuần hiệu quả làm phai mờ âm khí cũng không kém gì Kính Hoa Phá Diệt, thậm chí còn hơn lúc trước. Sỡ dĩ không dùng để đối phó với thanh niên gầy yếu kia, là vì đó là chính diện quyết đấu, trong tay đối phương còn nắm giữ một kiện ngụy cực phẩm tà ác Bảo Khí, Lôi Phệ khó có thể có hiệu quả, nhưng hiện giờ lại không giống, đây là đánh lén.

Cơ hội khó được, Kim Vạn Song nắm trong tay Hàng Ma Xử, hóa thành đạo đạo kim quang, liên tiếp chém ra mấy chục xử với phu nhân tráng kiện, đánh cho phu nhân tráng kiện ngay cả chạy trốn cũng không thể, chỉ có thể bị từng chút một bị phai mờ âm khí, sau cùng lại theo gót thanh niên gầy yếu.

- Đa tạ!

Kim Vạn Song hướng Diệp Trần gật gật đầu.

Chết mất hai, còn lại hai tự nhiên không đáng lo nữa, bốn kiện Phá tà Bảo Khí liên thủ đánh xuống, bốn tánh mạng tà ác liền tan thành mây khói.

Đáng giá nhất là Tà ác Bảo Khí trong tay đối phương sau khi mất đi chủ nhân liền sinh ra vết rách, sau đó phanh một tiếng tạc toái, hóa thành âm khí nồng đậm, hội tụ vào Bảo Khí đặt trên quan tài ở chính giữa, chợt chui vào trong đó.

- Tình huống không ổn ah!

Mọi người lúc này mới phát hiện ra, chẳng biết lúc nào, nắp quan tài ở chính giữa đã lệch về một bên không ít, mở ra một lổ hổng.

- Nhanh đánh bay lối ra.

Lão giả tang thương sởn hết cả gai ốc, nắm lấy Tử Kim Bát, quay người công kích nắp quan tai che lấy lối đi, đạo đạo tử kim sắc quang mang kích xạ ra.

Những người khác đều không hai lời, toàn lực oanh kích nắp quan tài.

Nắp quan tài dưới sự luân phiên oanh kích của bảy người, không ngừng lay động, âm khí hỗn loạn không chịu nổi, lúc này, thần sắc của hoàng y nữ tử cũng bắt đầu chăm chú, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một thanh huyền thanh sắc đại giản, huyền thanh sắc đại giản phát ra uy áp, rõ ràng không kém chút nào Phá Tà Kiếm của Diệp Trần cùng với những Phá tà Bảo Khí khác, rõ ràng cũng là một kiện ngụy cực phẩm Bảo Khí.

Tay phải cầm huyền thanh sắc đại giản, hoàng y nữ tử quát một tiếng, một giản đánh lên nắp quan tài.

Ầm ầm!

Uy lực một giản này thậm chí còn vượt qua cả Kính Hoa Phá Diệt của

Diệp Trần, quang mang huyền thanh sắc mãnh liệt giống như một vòng nắng gắt, từ từ bay lên, bốc hơi đại lượng âm khí.

- Cái này?

Mọi người giật mình nhìn về phía hoàng y nữ tử.

- Là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả.

Mộ Dung Khuynh Thành thấp giọng nói.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Che dấu đủ sâu, có ngụy cực phẩm Bảo Khí nơi tay, đoán chừng Bán Bộ Vương Giả tối cường giả bình thường cũng không phải đối thủ của nàng.

Ngụy cực phẩm Bảo Khí có thể khiến thực lực một người gia tăng gấp bội, hoàng y nữ tử vốn là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, cầm trong tay ngụy cực phẩm Bảo Khí, có thể là tồn tại "vô địch" dưới Sinh Tử Cảnh, trừ phi đối cũng là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, có ngụy cực phẩm Bảo Khí, nếu không không thể nào là đối thủ.

Nắp quan tài lay động khắp nơi, khe hở càng lúc càng lớn.

Nhưng vào lúc này, âm khí của tầng ba mươi ba Huyền Âm Tháp bỗng nhiên xoay tròn mãnh liệt, sau đó lại giống như cái phễu, chảy ngược vào quan tài ở chính giữa kia, thanh thế to lớn như thế, khiến mọi người thân thể lạnh như băng, trên hộ thể Chân Nguyên kết một tầng băng sương.

- Nhanh!

Kim Vạn Song quát.

Rầm rầm rầm bang bang. . .

Ngũ sắc hào quang trộn lẫn vào nhau, giờ khắc này, mọi người không giữ lại chút nào nữa.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Oanh!

Nắp quan tài của quan tài ở chính giữa kia đột nhiên tung bay, một bóng người bay thẳng lên, tay phải duỗi ra, bắt lấy Bảo Khí ở giữa không trung.

Diệp Trần một bên công kích, một bên quay đầu lại nhìn lại, không khỏi cảm thấy xiết chặt.

Đi ra rồi!

Lần này ra ngoài là một lão giả màu vàng mặt không chút biểu tình, y phục trên người rách tung toé, tùy thời đều có khả năng bị phong hóa, trên tay hắn, nắm một thanh binh khí kì quái, vũ khí này, phảng phất như hai thanh bảo kiếm song song khảm nạm vào cùng một chỗ, có hai mũi kiếm, tí ti kiếm quang sâm lãnh phun ra từ hai lưỡi kiếm, đông lại hư không.

- Là Huyền Âm Vương, nhất định là Huyền Âm Vương, lần này chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lão giả tang thương cơ hồ tuyệt vọng, theo lão giả áo vàng phát ra âm khí cường thịnh mà xem thì tuyệt đối hắn đã từng là Vương giả Sinh Tử Cảnh, mà thanh binh khí kì quái kia, tất nhiên cũng là cực phẩm Bảo Khí, trong hai cái, bất luận cái nào cũng đều có thể giết chết bọn hắn chứ đừng nói đến cả hai.

- Chết!

- Chết!

- Chết!

Không giống với bốn tánh mạng tà ác xuất hiện lúc trước, ' Huyền Âm Vương ’ chỉ đơn giản nói mấy chữ, nhưng lại khiến mọi người gặp phải một hồi tai nạn cực lớn.

Chữ chết thứ nhất phát ra, bảy người đều bay rớt ra ngoài, đập vào vách tường, đầu hỗn loạn, trái tim nơi lồng ngực nảy lên không ngừng, so với bình thường nhanh hơn gấp mấy chục lần, huyết dịch toàn thân chảy ngược, tứ chi chết lặng. Chữ chết thứ hai phát ra, trong bảy người trừ Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với hoàng y nữ tử, còn có Đạt Nhĩ Hùng nữa ra, ba người khác đều thất khiếu chảy máu, tiếng tim đập như trống.

- Linh hồn Âm Ba công kích.

Diệp Trần hoảng sợ.

Linh hồn Âm Ba công kích, tựu là khiến linh hồn dùng hình thái sóng âm khuếch tán ra ngoài, đã có thể xúc phạm tới linh hồn, lại tạo thành áp bách cực lớn với thân thể nữa, cả hai thứ nếu có cái nào yếu ớt không đủ, đều sẽ bị đánh chết, bất kể là linh hồn tử vong, hay là tử vong, đều là tử vong.

- Bất Hủ, trấn!

Diệp Trần đầu tiên nghĩ đến không phải mình, mà là Mộ Dung Khuynh Thành, thân thể đối phương, tuy rằng là Nhân Ma thân thể hoàn mỹ, nhưng về mặt linh hồn cũng không cường đại lắm, rất có thể linh hồn sẽ bị diệt sát, trong thời khắc sinh tử này, trên hồn hải của Diệp Trần Bất Hủ kiếm hồn đã lâu không đột phá rốt cục thành công ngưng luyện ra, hóa thành tứ giai Bất Hủ kiếm hồn, nhưng lúc này, Diệp Trần lại căn bản không biết Bất Hủ kiếm hồn đột phá, hắn chỉ biết toàn lực thúc dục Bất Hủ kiếm hồn, phóng xuất ra Bất Hủ kiếm ý mênh mông vĩnh hằng thủ hộ Mộ Dung Khuynh Thành.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 938: Tà Ma Chi Chiến. (Thượng)

Chữ chết thứ ba rốt cục cũng đến.

Phanh! Phanh! Phanh!

Đầu Kim Vạn Song, lão giả tang thương còn có còn có thanh niên lạnh lùng đều bạo liệt, máu tươi cuồng phun, đây là kết quả tạo thành sau khi linh hồn sụp đổ, Chân Nguyên không bị khống chế, trong người va chạm cuồng loạn, thập phần kinh hãi.

PHỐC!

Hoàng y nữ tử tuy rằng là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, linh hồn bạc mô vô cùng cường đại, nhưng cũng không chống cự nổi Linh hồn Âm Ba công kích của Huyền Âm Vương, há mồm phun ra một đạo máu tươi, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm.

Mà Mộ Dung Khuynh Thành có Bất Hủ kiếm ý của Diệp Trần thủ hộ, không đến mức linh hồn sụp đổ, nhưng linh hồn sóng âm này cũng có một bộ phận xuyên thấu qua Bất Hủ kiếm ý, đánh lên hồn hải Mộ Dung Khuynh Thành, khiến nàng lâm vào hôn mê, không biết sinh tử.

Về phần Diệp Trần, đã bị đau khổ dày vò, linh hồn lực của hắn, gấp năm lần thường nhân, nhưng vì cũng chưa sinh ra linh hồn bạc mô nên khiến cho linh hồn sóng âm trực tiếp xông vào hồn hải của hắn, điên cuồng càng quét trong hồn hải, tạo nên sóng gió to lớn.

Cảm giác chủ nhân gặp phải nguy cơ, Hủy Diệt Kiếm Hồn và Bất Hủ kiếm hồn tách ra quang huy chói lọi, chiếu rọi hồn hải, thanh trừ dị chủng linh hồn sóng âm.

Trong bảy người, chỉ có Đạt Nhĩ Hùng không phát sinh bất cứ tình huống nào cả, quả thực khiến người khác kỳ quái.

- Chẳng lẽ phải chết chỗ này sao?

Diệp Trần cuối cùng sống qua linh hồn sóng âm, nhìn qua Huyền Âm Vương lơ lửng trên không trung, trên mặt hắn lộ ra chút đắng chát, đối phương nói ra ba chữ chết, thiếu chút nữa đã kích giết bọn hắn, nếu như một chiêu đánh tới, đây tuyệt đối là thập tử vô sinh.

Ầm ầm!

Dị biến xảy ra, nắp quan tài che chắn lối đi, đã bị lực lượng khổng lồ công kích, văng tung tóe khắp nơi.

Một hắc y lão giả dáng người không cao, nhưng khí thế sâu như biển đi đến.

Hắc y lão giả hiển nhiên không ngờ tới, sau khi đả thông chướng ngại lại gặp phải một lão giả áo vàng trôi nổi giữa không trùng ở tầng ba mươi ba, y phục trên người lão giả áo vàng đã gần ở trạng thái phong hóa, âm khí nồng đậm phiêu tán trên người hắn, như muốn đông cứng không gian xung quanh lại vậy.

- Tà Linh Vương, không đúng, giống như Tà Linh những không phải Tà Linh.

Với tư cách là Nhân Ma Vương của Nhân Ma nhất tộc, hắc y lão giả kiến thức rộng rãi, hắn nhìn ra, lão giả áo vàng này, cũng không đơn giản chỉ là Tà Linh, mà là một loại tánh mạng so với Tà Linh càng thêm tà ác, vi phạm đại đạo, thiên lý không dung, một khi bại lộ trong thế giới bình thường, sẽ gặp phải Thiên Đạo Thần Lôi oanh kích, bất quá đây lại là trong Huyền Âm Tháp, Thiên Cơ bị che mắt, không cảm ứng được sự hiện hữu của hắn.

Ngoại trừ lão giả áo vàng, hắc y lão giả còn cảm ứng được ba tánh mạng

khác hắn quay đầu xem xét, con mắt không khỏi sáng ngời, trong ba người may mắn sống sót, năng lượng chấn động do cô gái tuyệt sắc có dung nhan khuynh thành kia lại là ma lực, ma lực mà chỉ có Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ mới có thể tu luyện, mà có được Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn cho dù có ngốc, cũng biết người này đúng là Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ theo lời của tộc nhân, không thể tưởng được hắn vô tình ý tìm kiếm Nhân Ma huyết mạch hoàn mỹ, hết lần này tới lần khác đối phương lại tự động đưa tới cửa, có một câu thế nào nhỉ, thực sự là đạp phá thiết hài vô mịch xử đắc lai toàn bất phí công phu.

- Nhân Ma Vương!

Diệp Trần và hoàng y nữ tử tròng mắt hơi híp, chỉ có Nhân Ma Vương, trong Chân Nguyên mới xen lẫn Ma khí không cách nào che giấu, nói cách khác, ma khí đã tương đương với thuộc tính trong Chân Nguyên của hắn, ví dụ như hỏa thuộc tính Chân Nguyên, có thể xưng là ma hỏa thuộc tính Chân Nguyên, so với hỏa thuộc tính Chân Nguyên bình thường thì mạnh hơn rất nhiều.

Nơi này không nên ở lâu!

Diệp Trần có dự cảm rất không tốt, đối phương, vô cùng có khả năng là vì Mộ Dung mà đến, hiện giờ Mộ Dung trọng đã bị hôn mê, hết thảy chỉ có thể dựa vào hắn thôi.

Tay trái ôm lấy Mộ Dung. Diệp Trần đứng lên, con mắt chằm chằm vào hắc y lão giả, di động thân thể. Xoạch, lúc lướt qua bên cạnh Đạt Nhĩ Hùng, Đạt Nhĩ Hùng bị Diệp Trần đẩy ngã xuống đất, nguyên lai thân thể của Đạt Nhĩ Hùng thập phần cường hoành, linh hồn âm ba của lão giả áo vàng Huyền Âm Vương tuy rằng đánh tan linh hồn của hắn, nhưng lại không thể làm cho nhục thân hắn xuất hiện tổn thương được, cho nên bề ngoài mới nhìn như không có dị dạng gì, nhưng kỳ thật đã bị chết.

- Ngươi muốn đi nơi nào?

Tay phải hắc y lão giả duỗi ra, cười tủm tỉm nói.

- Ly khai nơi này.

Diệp Trần âm thầm tích súc Chân Nguyên, con mắt vô ý hữu ý liếc nhìn Phá Tà Kiếm dưới chân.

- Nếu như ta đoán không sai, người là người giết nhiều tộc nhân của ta nhất, hiện giờ ngươi không được đi đâu cả, nơi này chính là mộ địa của ngươi.

Hắc y lão giả tay phải lăng không một trảo.

Còn kém nửa bước, chỉ kém nửa bước nữa là Diệp Trần đã có thể dẫm lên Phá Tà Kiếm, nhưng úc này, hắn và Mộ Dung trong lòng ngực bắt đầu bị một cổ lực lượng vô hình trói buộc, bàn chân lăng không lơ lửng, không cách nào nhúc nhích, Nhân Ma Vương một trảo chi lực, đã đã vượt qua cực hạn của Bán Bộ Vương Giả, không tự mình thể nghiệm, rất khó phỏng đoán Nhân Ma Vương ở cảnh giới Sinh Tử Cảnh mạnh bao nhiêu, loại cường đại này, đã tới trình độ tùy tâm sở dục rồi.

Ầm ầm á!

Hắc y lão giả dùng sức thập phần xảo diệu, không làm bị thương Mộ Dung một phần một hào, lại làm cho Diệp Trần như bị Cự Mãng cuốn lấy, cốt cách phát ra tiếng kêu không chịu nổi, Chân Nguyên vừa mới vận khởi, đơn giản liền bị chặt đứt ngọn nguồn, tiếp theo vô lực.

Phía bên phải, hoàng y nữ tử ngừng thở, nhìn một màn này, trong lòng nàng âm thầm đáng tiếc, Diệp Trần nhìn không thấu nàng, nàng làm sao nhìn thấu được Diệp Trần chứ, sự thật đã chứng minh trực giác của nàng, Diệp Trần, thần bí hơn xa tưởng tượng của nàng, tất cả mọi người chết rồi, chỉ có nàng và Diệp Trần là bình yên vô sự, mà nàng là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, tu vị của Diệp Trần chỉ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong mà thôi.

Đáng tiếc, nhân tài như thế, hiện tại cũng phải chết rồi, mà chính nàng, bản thân cũng khó bảo toàn, hi vọng vị Nhân Ma Vương này, tâm tình tốt một chút a.

Thời khắc mấu chốt, lão giả áo vàng Huyền Âm Vương cứu được Diệp Trần một mạng.

- Chết!

Huyền Âm Vương cảm ứng được sự bất thường của hắc y lão giả, tay phải cầm binh khí cổ quái, dùng lực bổ xuống, khí kình khủng bố, ngay cả hư không trong Huyền Âm Tháp tựa hồ cũng như bị chém ra, hắc y lão giả nếu không phải buông Diệp Trần, không toàn lực ứng phó, rất có thể tổn thương dưới một kích này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 939: Tà Ma Chi Chiến. (Hạ)

Buông ra Diệp Trần, hắc y lão giả hai tay ngay ngắn đẩy về phía trước.

Ầm ầm!

Năng lượng do Huyền Âm Vương phát tới lạnh như băng tà ác, ma khí Chân Nguyên do hắc y lão giả phát tới, bá đạo hắc ám, hai loại lực lượng đối đầu tới nhau, tạo thành động tĩnh như tận thế, Diệp Trần không cần nhìn cũng có thể cảm giác được, ở trung ương tầng ba mươi ba, có một đoàn hủy diệt phong bạo cuốn tới, nếu như chậm trễ rời khỏi tầng ba mươi ba, mười phần sẽ bị triệt để chôn vùi.

- Trốn!

Không có bất kỳ niệm tưởng, Diệp Trần một cước dẫm lên Phá Tà Kiếm, Ngự Kiếm Thuật thi triển, ngụy cực phẩm bảo kiếm Phá Tà Kiếm tựa như một đạo quang, lập tức chạy ra khỏi tầng ba mươi ba, thậm chí hắn ngay cả thời gian nhặt lấy Trữ Vật Linh Giới cũng không có, chậm trễ bất cứ một chút thời gian nào, đều sẽ khiến hắn phải trả một cái giá lớn bằng tánh mạng của mình.

Ngự kiếm phi hành, bên ngoài thân thể Diệp Trần cũng lan tràn ra một tầng chất sừng màu trắng, đúng là tầng long cốt phòng ngự, bên ngoài tầng long cốt phòng ngự, là hổ thể chân nguyên lạc ấn lấy Thanh Đồng phù văn, hai đại phòng ngự điệp gia cùng một chỗ, đây là phòng ngực mạnh nhất của hắn.

Diệp Trần nhanh, hoàng y nữ tử cũng không chậm.

Giờ phút này, nàng rốt cục đã bại lộ ra thân phận yêu thú của mình, chỉ thấy thân thể nàng uốn éo, biến thành một đầu đại xà tựa như tạo thành từ

thủy tinh vàng, đầu thủy tinh đại xà màu vàng này, nơi to nhất là cái eo, nơi mảnh nhất là cổ, chỉ rộng chừng bắp chân, trên đầu còn có một cái sừng nhỏ dài màu vàng nhạt, lóe ra hoàng sắc quang mang thuần túy.

Vèo một tiếng!

Hoàng y nữ tử hóa thành thủy tinh đại xà màu vàng, nhanh như thiểm điện xuyên thẳng ra ngoài theo lối vào tầng ba mươi ba, theo sát sau lưng Diệp Trần.

Tốc độ lan tràn của hủy diệt phong bạo quá nhanh, toàn bộ tầng ba mươi ba đều bị hủy diệt phong bạo cuốn đi, thi thể của bọn người Kim Vạn Song trong chốc lát tan thành mây khói, ngay cả Trữ Vật Linh Giới cũng bị chậm rãi ăn mòn, cho đến khi biến mất không còn lại chút gì, sau một khắc này, hủy diệt phong bạo chui ra theo cửa vào tầng ba mươi ba, một đường thế như chẻ tre, không có bất kỳ vật gì có thể ngăn cản.

Lúc Diệp Trần đi vào tầng ba mươi mốt, cuối cùng bị hủy diệt phong bạo đuổi theo, lực lượng cường đại ép vào thân, Diệp Trần chỉ cảm giác mình trong nháy mắt như lâm vào hải dương vô hạn, trên hải dương, sóng cả mãnh liệt, sóng to gió lớn, căn bản không cách nào khống chế phương hướng ngự kiếm phi hành được.

- Nhất định phải chống đỡ!

Phối hợp Hộ thể Chân nguyên phối hợp với Thanh Đồng giáp kích phát ra lung lay sắp đổ, nhan sắc nhanh chóng trở nên ảm đạm. Thanh Đồng phù văn ba ba vài tiếng, tan rã mấy miếng, Diệp Trần ôm chặt lấy Mộ Dung Khuynh Thành, bảo vệ phía trước đối phương. Hủy diệt phong bạo cho dù đánh bại hộ thể Chân Nguyên của hắn, cũng sẽ không làm bị thương Mộ Dung trước.

Lảo đảo, Diệp Trần ôm Mộ Dung bị vọt tới tầng ba mươi, Hủy diệt phong bạo cuối cùng đã yếu đi không ít, nhưng khiến hắn biến sắc chính là, tầng ba mươi ba, lại lần nữa truyền đến một tiếng vang thật lớn, một cổ chấn

động mênh mông cuồn cuộn, theo thân tháp Huyền Âm Tháp truyền xuống phía dưới.

- Không tốt.

Sắc mặt Diệp Trần ngưng trọng như nước, luồng hủy diệt phong bạo thứ nhất chưa tán đi, nếu đợt thứ hai mà đuổi tới thì hai cổ hủy diệt phong bạo điệp gia, đây tuyệt đối là cửu tử nhất sinh.

Một bên ngự kiếm phi hành, một bên trong đầu Diệp Trần nổi lên rất nhiều ý niệm.

Quá yếu!

Vẫn còn quá yếu.

Một lần đối bính của Vương giả Sinh Tử Cảnh, phong bạo sinh ra đã có thể khiến ta cửu tử nhất sinh, đây đã là do nhanh chân thoát được rồi, nếu như trốn chậm thì giờ cũng đã chết rồi, đây là lực lượng của Vương giả Sinh Tử Cảnh sao? Tùy tiện một tia, đều có khả năng giết chết bất luận cường giả nào dưới Sinh Tử Cảnh, nếu như không có Thanh Đồng giáp, không có Ngự Kiếm Thuật, ta hiện giờ còn sống không?

Diệp Trần lần đầu tiên cảm nhận được rõ rệt chênh lệch giữa mình và Vương giả Sinh Tử Cảnh, loại chênh lệch này, phảng phất như một hào rộng không thể nào vượt qua được vậy.

Hộ thể Chân Nguyên không ngừng suy yếu, dư âm của luồng hủy diệt phong bạo thứ nhất đã không thể tổn thương đến hắn nữa, nhưng nguy cơ lớn hơn đã đến, đợt hủy diệt phong bạo thứ hai đuổi theo, tuy nói theo thời gian trôi qua, cũng trở nên yếu đi rất nhiều, chỉ khi nào điệp gia với dư âm của luồng hủy diệt phong bạo thứ nhất, uy lực mới bằng được hủy diệt phong bạo thời kỳ toàn thình, cũng không kém chút nào.

- Ngươi thiếu nợ ta một cái nhân tình!

Sau lưng lóe lên ánh sáng màu vang, một đầu thủy tinh đại xà màu vàng cực lớn bao lấy Diệp Trần, cơ hồ trong cùng thời gian, hủy diệt phong bạo kinh khủng vọt lên trên, bao phủ ba người vào trong.

Diệp Trần phát hiện, hoàng sắc quang mang bên ngoài cơ thể thủy tinh đại xà màu vàng này, có hiệu quả đặc thù có thể suy yếu hủy diệt phong bạo, giống như một con rắn nước ngược dòng từ trên xuống vậy, nước tuy rằng có lực cản, nhưng dưới sự du động của nàng, lực cản nhỏ đi rất nhiều, tốc độ ngược còn nhanh hơn so với Diệp Trần ngự kiếm phi hành.

- Cái này. . .

Diệp Trần có thể cảm giác được, thủ đoạn của hoàng y nữ tử thập phần không giống người thường.

Thủy tinh đại xà màu vàng miệng phun tiếng người.

- Đây là năng lực thiên phú của ta.

- Thì ra là thế, đa tạ rồi, ta quả thật thiếu nợ ngươi một nhân tình!

Nợ nhân tình là khó trả nhất, cũng không thể dễ dàng thiếu nợ được.

- Ha ha, trước tiên tránh được một kiếp này đã rồi nói sau.

Hủy diệt phong bạo quá mạnh mẽ rồi, đợt hủy diệt phong bạo thứ ba thứ tư thứ năm đã sinh ra đời, rất khó tưởng tượng, hai ngươi ở tầng ba mươi ba đang tiến hành chiến đấu thế nào nữa, mà giờ phút này bọn hắn vẫn còn ở tầng 24, phía dưới, còn có rất nhiều tầng, hủy diệt phong bạo thông suốt xuống phía dưới, sẽ một mực trùng kích đến tầng thứ nhất Huyền Âm Tháp, ra khỏi Huyền Âm Tháp, mới thực sự an toàn.

Ah! Ah!

Vừa tới tầng 23, hai người Diệp Trần chợt nghe đến vài tiếng kêu thảm thiết, phóng mắt nhìn lại, trong bọn người Sư Thiếu Bảo, có mấy người bị

hủy diệt phong bạo xé rách đến thất linh bát lạc, còn sống sót chỉ còn lại Sư Thiếu Báo và lão giả cổ quái, những người khác toàn quân bị diệt.

Tầng thứ 22!

Tầng 21!

Tầng 20!

Tầng 19!

Đợt hủy diệt phong bạo thứ ba đã điệp gia lên, thủy chung khiến hủy diệt phong bạo bảo trì lấy uy lực vốn có, sau đó đợt thứ tư, đợt thứ năm, hủy diệt phong bạo chỉ có tăng chứ không giảm, bên trong Huyền Âm Tháp phảng phất tràn ra vô lượng quang, chiếu sáng toàn bộ Huyền Âm Tháp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 940: Trái Tim Càng Mạnh Hơn Nữa. (Thượng)

Tầng thứ nhất!

Thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua, bốn đạo thân ảnh lướt ra, mỗi người sắc mặt tái nhợt, thất khiếu chảy máu, Sư Thiếu Bảo sớm đã khôi phục Hoàng Kim Sư Tử chân thân, bộ lông màu vàng trên người lộ ra một mảnh trụi lụi, sau khi chật vật gầm rú một tiếng liền chạy vội ra ngoài, lão giả cổ quái nói nhỏ một tiếng, cũng đi ra.

Thủy tinh đại xà màu vàng hóa thành hoàng y nữ tử, nàng cười cười, nói:

- Sau này còn gặp lại.

Nói xong, nhổ ra một ngụm máu tươi, ly khai nơi đây.

- Thật đúng là hiểm!

Tầng long cốt phòng ngự trên người Diệp Trần rút về, ôm Mộ Dung Khuynh Thành lảo đảo ly khai.

Không biết đã qua bao lâu, lại có một đạo nhân ảnh lướt ra ngoài, người này chính là hắc y lão giả, hắc y lão giả giờ phút này, so với bọn người Diệp Trần càng thêm chật vật, khí tức trên thân yếu đi rất nhiều, nơi bả vai còn có một vết ngấn, cơ bắp bên trong tuy rằng không chút tổn hao, nhưng Vương giả Sinh Tử Cảnh có Bất Tử Chi Thân, nói không chừng ở đây đã từng bị chặt đứt qua cũng nên.

- Huyền Âm Vương sau khi chết vậy mà càng mạnh hơn nữa, thật tà ác.

Hắc y lão giả sắc mặt không cam lòng xé rách không gian, biến mất

không thấy gì nữa.

Sau khi hắc y lão giả rời đi, Huyền Âm Vương muốn xuyên ra khỏi Huyền Âm Tháp, thoát ly trói buộc, bất quá hắn một chân vừa phóng ra, trên không phiến hải dương này, chợt ngưng tụ ra một hắc động, trong hắc động, một đạo tia chớp kim sắc đâm rách Thương Khung, tựa như thuấn di bổ vào cái chân kia của Huyền Âm Vương.

Đùng!

Toàn bộ chân của Huyền Âm Vương bị kim sắc hỏa diễm đốt thành tro bụi, cũng lan tràn về phía thân thể, nhưng lúc tiến vào trong Huyền Âm Tháp, kim sắc hỏa diễm lại tự động dập tắt, mà Huyền Âm Vương cũng buông tha cho ý định rời khỏi Huyền Âm Tháp.

Trên không hải dương, thân ảnh hắc y lão giả hiện ra, hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy lỗ đen chậm rãi thu lại, biểu hiện trên mặt biến hóa mấy lần.

- Huyền Âm Tháp tuy rằng hạn chế tự do của Huyền Âm Vương nhưng lại giúp cho chiến lực của hắn gia tăng gấp đôi, thật là đáng chết, không thể tưởng được dưới một trận chiến, rõ ràng khiến ta tổn thất mấy trăm năm tu vị, mấy trăm năm tu vị này, tối thiểu phải kể tới tháng tiếp theo mới có thể bổ sung được.

Thần sắc của hắc y lão giả thập phần lúng túng, tổn thất đại lượng tu vị, tuy không nói đến mức khiến chiến lực của hắn hạ thấp, nhưng lực bền bỉ không thể nghi ngờ đã bị ảnh hưởng rất lớn, trọng yếu nhất là, tổn thất tu vị nếu không được đền bù lập tức, thời gian kéo dài càng lâu thì càng khó bổ sung.

- Bọn hắn có lẽ vẫn chưa trốn được xa, có nên đuổi theo hay không đây?

Trên mặt hắc y lão giả hiện lên vẻ chần chờ.

PHỐC!

Chợt, hắc y lão giả há mồm phun ra một đạo máu tươi mang theo hàn khí, máu tươi hiện lên màu xám, tiếp xúc với không khí lập tức phát ra thanh âm xuy xuy ăn mòn.

- Đáng giận, trước tiên thanh trừ âm khí trong cơ thể đã rồi nói sau.

Cảm giác được âm khí trong cơ thể quá nhiều, đối với khôi phục tu vị hình thành trợ ngại, hắc y lão giả buông tha ý định tìm kiếm Mộ Dung Khuynh Thành, với hắn mà nói, chỉ cần khôi phục trạng thái, tìm kiếm một người không phải quá dễ dàng sao, không cần phải khiến mình quá chật vật.

Ba!

Thân ảnh tiêu tan tựa như bọt biển màu đen, hắc y lão giả biến mất vô tung vô ảnh.

. . .

Diệp Trần mang theo Mộ Dung Khuynh Thành, không lập tức rời khỏi di tích, mà tìm một nơi vắng vẻ tránh vào.

Nếu quay về theo đường cũ thì không thể nghi ngờ phải gặp gỡ đom đóm tự bạo, Diệp Trần không nắm chắc có thể mang theo Mộ Dung đã hôn mê bình yên vô sự rời khỏi nơi đây, trước tiên đợi Mộ Dung khôi phục thần trí đã rồi nói sau.

Bất quá Diệp Trần cũng có chút lo nghĩ, hôn mê sau khi linh hồn bị chấn động, lúc nào có thể khôi phục, thực khó mà nói, có khả năng hiện giờ có thể khôi phục, có khả năng rất lâu cũng không tỉnh lại được, việc này phải xem vận khí, cũng phải xem linh hồn Mộ Dung đến cùng có ngưng thực không.

Trải đệm chăn lên mặt đất, Diệp Trần cẩn thận từng li từng tí đặt Mộ Dung lên, đánh giá khuôn mặt tái nhợt tinh xảo của đối phương, Diệp Trần nhẹ thở dài một cái, khoanh chân ngồi một bên, bắt đầu điều tức chữa thương.

Đổi thành người bình thường, dưới hủy diệt phong bạo càng quét thì sẽ phải chịu tổn thương nghiêm trọng, trong vòng ba năm ngày không cách nào khôi phục được, cũng may Diệp Trần có được Bất Tử Chi Thân sơ cấp nhất, chỉ cần thương thế không lan đến căn bản, thì bình thường có thể khỏi hẳn trong thời gian ngắn, những thứ này ngược lại không cần lo lắng.

Thời gian trôi qua, Diệp Trần chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, mở to mắt.

- Không thể tưởng được lần này nhân họa đắc phúc, Linh hồn âm ba của Huyền Âm Vương khiến phụ tải của trái tim ta tăng rất nhiều, thực sự kích phát ra hiệu quả của Dưỡng Tâm Thảo, vốn phải mất thêm nhiều tháng nữa dược hiệu của gốc Dưỡng Tâm Thảo này mới có thể luyện hóa vào trong trái tim, hiện giờ chỉ cần một tuần là đã không sai biệt lắm rồi.

- Nhân cơ hội này, ta cũng thử trùng kích cảnh giới Bán Bộ Vương Giả lần nữa xem sao, dù không thể tấn chức, cũng có thể thuần thục một chút.

Nói được thì làm được, Diệp Trần bắt đầu trùng kích cảnh giới Bán Bộ Vương Giả lần hai.

Đã đến giờ ngày thứ năm.

Hôm nay, Mộ Dung Khuynh Thành rên rỉ một tiếng, tỉnh lại từ trong hôn mê.

- Ta không chết!

Mộ Dung Khuynh Thành cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hiện giờ tỉnh lại, chứng minh chính mình chỉ bị hôn mê, lúc ấy linh hồn một mảnh hỗn loạn, còn tưởng rằng đã chết chắc rồi nữa.

Nghiêng đầu, Mộ Dung Khuynh Thành trông thấy Diệp Trần khoanh tròn ngồi dưới đất, trên người tản mát ra sương mù lượn lờ, nóng hổi, phảng phất như tới cạnh lò bếp vậy.

Thấy Diệp Trần đang chạy nước rút đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, Mộ Dung Khuynh Thành không có đi quấy rầy, đứng lên từ chăn đệm, nàng khoanh chân ngồi dưới đất, hít sâu một hơi, chậm rãi tiến vào trong trạng thái điều tức.

Ngày thứ tám!

Diệp Trần tỉnh lại.

Hô!

- Quả nhiên vẫn chưa được, xem ra, cần phải luyện hóa hoàn toàn ba gốc Dưỡng Tâm Thảo mới có thể tiến vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả được, bất quá gốc Dưỡng Tâm Thảo đầu tiên cuối cùng luyện hóa thành công rồi.

Bên cạnh, Mộ Dung Khuynh Thành phát giác được động tĩnh của Diệp Trần, mở to mắt.

- Vẫn không thành công sao?

Diệp Trần vui vẻ nói:

- Nàng đã tỉnh rồi!

- Ân, cảm giác mình như đã nằm một giấc chiêm bao vậy!

Mộ Dung Khuynh Thành ôm tới, có thể còn sống, là Thượng Thiên ban ân, nàng không nỡ chết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 941: Trái Tim Càng Mạnh Hơn Nữa. (Hạ)

- Tỉnh là tốt rồi, về phần chạy nước rút đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, không gấp, sớm muộn gì cũng sẽ thành công thôi.

Lúc Mộ Dung Khuynh Thành còn chưa tỉnh, Diệp Trần chung quy vẫn cảm giác mình không tiến vào trạng thái tập trung được, trong đó có quá nhiều lo lắng, linh hồn căn bản của một người, rất là phiền toái.

Ôm Mộ Dung, Diệp Trần đứng người lên nói:

- Nếu đã tỉnh rồi, chúng ta trước tiên rời khỏi đây đã, có gì thì nói sau, đây cũng không phải nơi tốt lành gì.

- Huyền Âm Vương như thế nào?

Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên hỏi, nàng không biết Diệp Trần làm sao có thể bình yên mang nàng rời khỏi.

Diệp Trần cười nói:

- Đã ăn chút thiệt thòi, Nhân Ma Vương của Nhân Ma nhất tộc tới, hắn đại chiến một hồi với Huyền Âm Vương, ta liền nhân cơ hội này rời khỏi tầng ba mươi ba, bằng không, chúng ta muốn sống sót ly khai, là chuyện không có khả năng, về phần Huyền Âm Vương và Nhân Ma Vương, ta nghĩ có lẽ đều còn sống, đến tầng thứ kia của bọn hắn, muốn giết chết đối phương, rất khó rất khó.

- Là Nhân Ma Vương của Hỗn Loạn Ma Hải!

Mộ Dung Khuynh Thành kinh ngạc nói.

- Hẳn vậy, kế tiếp trong khoảng thời gian này, ta sẽ cố gắng tiến vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, bằng không gặp phải bọn hắn, căn bản không có sức hoàn thủ.

Tuy nói tiến vào cảm giới Bán Bộ Vương Giả, Diệp Trần cũng không thể nào là đối thủ của Vương giả Sinh Tử Cảnh, nhưng có đại lượng Chân Nguyên thủy tinh, trong trình độ nhất định hắn có thể nhanh chóng tăng lên tu vị, tu vị đầy đủ, hơn nữa với thủ đoạn của bản thân, vẫn tốt hơn một chút, chung quy vẫn tốt hơn một chút so với không có chút hy vọng nào.

Mộ Dung Khuynh Thành tỉnh táo lại, hai người rời khỏi di tích nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhưng đom đóm tự bạo kia vẫn như trước không làm gì được Hắc Ám Lực Trường của Mộ Dung.

Ly khai di tích, lặn dưới đáy biển một khoảng thời gian rất lâu, thẳng đến khi rời khỏi mười mấy vạn dặm, mới từ trong nước biển phá nước mà ra.

Hô!

Hô hấp không khí trong lành, hai người như sống lại lần nữa.

- Trước tiên tìm một hòn đảo không người đã.

Diệp Trần nhìn bốn phía, nói với Mộ Dung.

- Ta có cảm giác tu vị của mình có thể tăng lên lần nữa!

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu.

. . .

Tìm kiếm một hòn đảo trên Vô Tận Hải dương là một chuyện quá đơn giả, không đến nửa ngày, hai người đã tìm được một chỗ tương đối.

Sau khi luyện hóa dược hiệu của gốc Dưỡng Tâm Thảo đầu tiên, Diệp Trần bắt đầu nuốt gốc Dưỡng Tâm Thảo thứ hai, trong lúc luyện hóa Dưỡng Tâm Thảo, hắn một bên tìm hiểu Không Gian Áo Nghĩa trụ cột, một bên

nghiên cứu Kính Hoa Phá Diệt, hai cái này hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau nghiên cứu, có được chỗ tốt không thể tưởng tượng nổi.

Kính Hoa Phá Diệt với tư cách là môn áo nghĩa kiếm pháp không gian đầu tiên của Diệp Trần, vì Diệp Trần mở ra một đại môn, theo nghiên cứu ngày càng sâu với Kính Hoa Phá Diệt, Diệp Trần càng ngày càng cảm giác được sự bác đại tinh thâm của Không Gian Áo Nghĩa. Nơi của mọi người ở, là ở giữa không gian, không gian không phải một cái hộp, mà là một vật chứa đựng hết thảy mọi thứ, ngay cả thời gian cũng có liên hệ không thể tách rời với vật chứa này.

Kính Hoa Phá Diệt tăng lên hỏa hầu, Diệp Trần ẩn ẩn cảm giác được những thứ mình trông thấy không quá giống với trước kia. Dĩ vãng chỉ là cực hạn ở mặt ngoài, hiện tại, hắn đã có thể phân tích sâu vào trong, theo đó có lẽ sơ kỳ có chút không thích ứng được, cảm thấy thập phần thâm ảo, nhưng một quen thuộc, đối với con đường sau này sẽ có được tác dụng thôi động khó có thể tưởng tượng được.

- PHÁ...!

Một kiếm hoạch xuất, nước biển ở bờ đồng hòn đảo trở nên vặn vẹo, bỗng nhiên phân thành vô số tầng, mỗi một tầng đều phảng phất một vật chứa bằng thủy tinh.

Đụng một tiếng!

Không gian chi lực bao phủ trong phạm vi nước biển đều nát bấy, sóng biển trùng thiên.

- Không sai biệt lắm có phần hỏa hầu a!

Phá Tà Kiếm vào vỏ, Diệp Trần tùy ý để sóng biển ập vào người, cọ rửa thân thể.

Bất tri bất giác, một tháng qua đi.

Gốc Dưỡng Tâm Thảo thứ hai được luyện hóa thành công, so với lúc trước, cường độ trái tim của Diệp Trần đâu chỉ hơn gấp mấy lần, dưới tình huống huyết dịch gia tốc, trái tim giống như sấm động, phát ra thanh âm thùng thùng, thanh âm này, khiến thổ địa ở phụ cận cũng rung lên, tro bụi lan tràn.

Có một lần, Diệp Trần lẻn vào trong nước biển, thanh âm trái tim nhảy lên, thậm chí đánh chết một đầu tứ cấp yêu thú, từng vòng gợn sóng, dùng Diệp Trần làm trung tâm, khuếch tán về phía bốn phương tám hướng, rất khó tưởng tượng được, độ mạnh yếu nhịp đập trái tim của Diệp Trần đã đến trình độ nào rồi.

Bất quá thế vẫn chưa xong, Diệp Trần chính thức luyện hóa gốc Dưỡng Tâm Thảo thứ ba, gốc Dưỡng Tâm Thảo thứ ba này luyện hóa thành công, hắn muốn chạy nước rút đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, lần này chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại.

Bên kia.

Khí tức ma lực cường thịnh xông lên trời, bầu trời bị nhuộm thành màu đen, gió lốc màu đen mãnh liệt vây quanh hòn đảo.

Tu vị của Mộ Dung Khuynh Thàn rõ ràng nâng cao một bước, càng ngày càng tiếp cận Bán Bộ Vương Giả thành danh lâu năm, ngoài ra, theo tu vị tăng lên, cường độ Linh hồn bạc mô của Bán Bộ Vương Giả cũng sẽ tăng lên, như hoàng y nữ tử là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, đụng phải Linh hồn âm ba của Huyền Âm Vương cũng chỉ bị một ít tổn thương, sẽ không xuất hiện tình huống bị hôn mê, đó chính là tác dụng của linh hồn bạc mô.

Mà Diệp Trần thân mang Ngũ giai Hủy Diệt Kiếm Hồn, Tứ giai Bất Hủ kiếm hồn, cùng với linh hồn lực gấp năm lần thường nhân, cái đó chỉ sợ dù không phải là Bán Bộ Vương Giả, cũng có thể hoàn toàn chống cực linh hồn âm ba của Huyền Âm Vương, so với hoàng y nữ tử, chỉ có hơn chứ không kém, một khi chờ hắn tiến vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, sinh ra Linh hồn bạc mô, chỉ sợ trong Vương giả Sinh Tử Cảnh, cũng rất khó có người có

thể dùng linh hồn lực công kích hắn.

Trừ phi là một ít bí pháp công kích linh hồn Thiên cấp đẳng cấp cao cực đoan đáng sợ, hoặc là bí pháp công kích linh hồn Thiên cấp đỉnh giai có tính diệt tuyệt.

Lại một tháng qua đi.

Trong nước biển, chợt nhấc lên một đạo sóng lớn, sóng lớn hiện lên vòng tròn, đột nhiên khuếch tán ra, thế vẫn chưa xong, trung tâm vòng sóng lớn này, một thủy tinh cầu cực lớn đột nhiên sinh ra, một mực bành trướng đến chừng mấy chục thước, mới hung mãnh bạo tạc nổ tung, hơi nước ngập trời.

Đông đông đông đông đông đông đông!

Thanh âm chấn động kịch liệt, ở trên hòn đảo cũng có thể nghe thấy được, một ít chim biển cả kinh vẫy cánh, cuống quít ly khai nơi này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 942: Tiến Vào Bán Bộ Vương Giả. (Thượng)

- Ba gốc Dưỡng Tâm Thảo rõ ràng khiến trái tim của ta mạnh đến bực này, như thế xem ra, lần này trùng kích cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, xác xuất thành công tối thiểu cũng ngoài bảy thành.

Diệp Trần theo trong nước biển phá nước mà ra, đứng trên một khối đá ngầm.

Diệp Trần không biết là, ba gốc Dưỡng Tâm Thảo có thể khiến trái tim hắn tăng đến mức như hiện giờ, chủ yếu là có quan hệ với việc hắn có được Bất Tử Chi Thân, bởi vì nhân thể bản thân có cực hạn, dược lực quá lớn, sẽ lãng phí rất nhiều, thân thể thoáng cái cũng không thể nào chịu nổi, đổi thành một người khác, luyện hóa ba gốc Dưỡng Tâm Thảo, hiệu quả chưa hẳn lớn như Diệp Trần luyện hóa một cây Dưỡng Tâm Thảo, bởi vì Diệp Trần có Bất Tử Chi Thân, có thể phát huy tiềm lực bản thân đến mức lớn nhất, dược lực hấp thu cơ hồ giống như không có đáy, hơn nữa một khi có tổn thương gì, Bất Tử Chi Thân cũng sẽ hỗ trợ chữa trị, chỉ cần không phải trái tim bạo toái thì không có vấn đề gì cả.

Cho nên, Bất Tử Chi Thân nhìn như có rất nhiều râu ria, kỳ thật tình huống chân thật như thế nào, không người nào biết rõ, ít nhất Diệp Trần không rõ ràng lắm.

Mộ Dung Khuynh Thành đã xuất quan, hiện giờ tu vị ma lực của nàng, so với lúc trong di tích không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, ma lực thoáng vận chuyển liền sẽ khiến bầu trời phụ cận hòn đảo tối sầm xuống, ma phong gào thét, phảng phất đi vào trong một thế giới Hắc Ám vậy. Theo Diệp Trần đoán chừng, trước mắt Mộ Dung Khuynh Thành, luận tu vị, không sai biệt lắm đạt tới trình độ Bán Bộ Vương Giả trung giai, mà hoàng y nữ tử rõ ràng là đẳng cấp cao.

Đây là khác nhau khi có hay không ma lực thủy tinh.

Có Mộ Dung Khuynh Thành ở đây, Diệp Trần có thể yên lòng bế quan đột phá.

Trong động phủ rộng rãi, Diệp Trần xếp bằng trên bệ đá, ngũ tâm hướng lên, nhanh chóng tiến vào trong trạng thái tu luyện hết sức chăm chú.

Ồ ồ!

Tâm thần hữu ý vô ý dưới sự khống chế, Chân nguyên trong đan điền Diệp Trần chậm chạp hữu lực xoay tròn, từng tia từng tia Chân Nguyên tuôn ra từ trong đan điền, chảy vào trong mạch máu, sau đó dưới sự kéo xuống của huyết dịch, bắt đầu trùng kích cảnh giới Bán Bộ Vương Giả.

Mạch máu trong cơ thể người nhiều không kể siết, trừ giác mạc, bộ lông, móng tay, và bên trên ngoài da ra, mạch máu trải rộng toàn thân, theo cấu tạo của mạch máu mà công năng bất động, chia làm ba loại động mạch, tĩnh mạch và mao mạch. Trùng kích cảnh giới Bán Bộ Vương Giả tự nhiên không cần dung nhập cả ba loại mạch vào trong Chân Nguyên, chỉ cần khiến Chân Nguyên tuần hoàn hoàn mỹ trong huyết dịch ở động mạch là đủ.

Huyết dịch bắt đầu gia tăng tốc độ, tần suất nhảy lên của trái tim Diệp Trần cũng ngày càng cao, một cổ một trướng, phảng phất một cây dừa, lại như nắm chặt nắm đấm, thập phần hữu lực, thanh âm thùng thùng không ngớt không dứt, không khí trong trong động phủ cũng trở nên chấn động, khuếch tán ra bên ngoài.

- Tốt, so với lần đầu tiên thuận lợi hơn mấy lần!

Cảm giác được sự cường đại của trái tim, tin tưởng của Diệp Trần càng cao, tâm thần dưới sự khống chế, tốc độ chảy của huyết dịch lại lần nữa tăng cao, đạt tới tình trạng thường nhân khó có thể tưởng tượng nổi.

Bất quá vì phòng ngừa vạn nhất, Diệp Trần vẫn nuốt gốc Dung Linh thảo tiếp theo, Dung Linh thảo có thể khiến thời gian kết hợp giữa Chân

Nguyên và huyết dịch ngày càng dài, nếu đủ số lượng Dung Linh thảo thì thậm chí không cần Hộ Tâm hoa hoặc là Dưỡng Tâm Thảo, có thể trực tiếp chạy nước rút đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả. Nhưng tiếc Dung Linh thảo cũng không phải rau cải trắng, Diệp Trần ở Tứ Phương thành, cũng chỉ sưu tầm được hai gốc thôi.

Vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông, Diệp Trần có thể cảm giác được, lần chạy nước rút đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả này không quá mười ngày.

Lúc Diệp Trần chạy nước rút đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, bên ngoài cũng không bình tĩnh.

Trong nước biển sóng cả mãnh liệt, chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái đầu lớn chừng tòa thành, đây là một đầu cự kình. Trên đầu cự kình, có hai con mắt màu xanh da trời, lóe ra tí ti điện mang, hai con mắt ở giữa lại là tinh hồng sắc, lóe ra huyết tinh tàn nhẫn .

Đây là một đầu Tứ Nhãn Lôi Kình cảnh giới Bán Bộ Yêu Vương. Kình là một loại có hình thể lớn nhất trong cách động vật biển, nghe nói Tứ Nhãn Lôi Kình lớn nhất có thể so sánh được với một tòa thành thị, một ngụm có thể nuốt vào nửa thành thị, diệt sát vô số sinh linh.

Hình thể cực lớn, đại biểu yêu lực trong cơ thể vô cùng bàng bạc, Tứ Nhãn Lôi Kình mới vừa xuất hiện, trong phạm vi mấy trăm dặm lập tức lâm vào trạng thái bất động quỉ dị, trong bọt nước ngưng kết trên không, gió đình chỉ lưu động, hết thảy vật thể đều bị đống kết.

- Nhân loại nhỏ yếu, giao toàn bộ tài phú trên người ra đây.

Tứ Nhãn Lôi Kình hướng phía Mộ Dung Khuynh Thành phát ra thanh âm như sấm rền.

Mộ Dung Khuynh Thành đứng trên một khối đá ngầm cao ngất, nàng thản nhiên nói:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, vừa vặn lấy ngươi làm vật thí nghiệm.

Tu vị tăng lên, Mộ Dung Khuynh Thành đang muốn tìm người nghiệm chứng một chút, Tứ Nhãn Lôi Kình thuộc về loại có hình thể siêu lớn trong hải thú, là một đối thủ không tệ.

- Muốn chết.

Tứ Nhãn Lôi Kình giận dữ, mở cái miệng khổng lồ ra, cột nước mang theo dòng điện vừa thô vừa to xông lên mà ra, trùng kích hướng Mộ Dung Khuynh Thành có thân hình tương đối nhỏ bé..

Mộ Dung Khuynh Thành không dám khinh thường, vươn tay phải ra, chống đỡ trước người.

Ầm ầm!

Một nửa vòng tròn màu đen sinh ra đời, bảo hộ cả nửa hòn đảo vào trong, dưới sự trùng kích của cột nước mấy trăm mét, tóe lên thủy hoa khắp trời, mà những dòng điện lớn chừng cánh tay kia, cũng không cách nào xuyên thấu qua bình chướng làm cho Mộ Dung Khuynh Thành bị tổn thương được.

Áo nghĩa võ học Hắc Ám Hệ -- Hắc Ám Thiên Mạc!

- Đi chết đi!

Công kích cường đại nhất của hải thú không phải là công kích năng lượng, mà là công kích thân thể, chỉ thấy Tứ Nhãn Lôi Kình khổng lồ như núi nhảy dựng lên, bầu trời tối sầm một mảnh, cả hòn đảo đều bị bao phủ dưới bóng mờ, vù vù, từ trên trời giáng xuống, Tứ Nhãn Lôi Kình toàn thân lượn lờ dòng điện, hung hăng vọt tới Mộ Dung Khuynh Thành.

- Ám để thôn phệ!

Mộ Dung Khuynh Thành sợ ảnh hướng đến Diệp Trần đang đột phá, hai tay nàng nhanh chóng kết ấn, sau khi kết ấn hoàn tất, tay phải hư không phất một cái.

Trong chốc lát, bốn Hắc Ám quang cầu xếp thành một lượt lăng không ngưng kết, không ngừng sụp đổ xoay tròn, giống như bốn lỗ đen loại nhỏ vậy.

Tứ Nhãn Lôi Kình tiếp xúc với Hắc Ám quang cầu, lập tức cảm giác được lực đạo trùng kích đã biến mất hơn phân nữa, yêu lực trong cơ thể trôi đi như dòng nước, đều rót vào trong Hắc Ám quang cầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 943: Tiến Vào Bán Bộ Vương Giả. (Hạ)

Hắc Ám quang cầu này, có tác dụng dụng thôn thể lực đạo và năng lượng.

- Cút!

Thân thể cao gầy nhỏ bé đột nhiên mọc lên từ mặt đất Mộ Dung Khuynh Thành đánh một chưởng vào giữa trán Tứ Nhãn Lôi Kình, ma lực bàng bạc mênh mông cuồn cuộn dâng lên bộc phát, thoáng cái đã đẩy bay Tứ Nhãn Lôi Kình ra xa hơn mười dặm, sóng xung kích tạo ra khiến đám mây trên bầu trời và kinh diễm thiên kéo ra một khe rãnh.

- Yêu lực thật hùng hậu.

Trong nháy mắt bàn tay tiếp xúc với Tứ Nhãn Lôi Kình, Mộ Dung Khuynh Thành cảm giác yêu lực của đối phương không bị giảm đi bao nhiêu cả, từ khi nàng trở thành Bán Bộ Vương Giả đến nay, dung lượng thôn phệ của Ám Để Thôn Phệ đã tăng lên không chỉ gấp mười lần, cho dù là Bán Bộ Vương Giả bị trúng mục tiêu, cũng phải mất chừng một phần mười năng lượng, nếu bị trúng liên tiếp thì căn bản không cần chiến đấu, Chân Nguyên của đối phương sẽ bị trực tiếp bị cắn nuốt sạch sẽ.

Yêu lực của Tứ Nhãn Lôi Kình có thể nói là vô cùng vô tận, bốn chiêu Ám Để Thôn Phệ đánh trúng đối phương, tối đa chỉ thôn phệ được 1% yêu lực, hiệu quả cực kỳ bé nhỏ.

- Quần Kình Loạn Vũ!

Với tư cách là Bán Bộ Yêu Vương, Tứ Nhãn Lôi Kình không thể nào chỉ có chút thủ đoạn như vậy được, chỉ thấy ngoài thân nó tia điện đại phóng, mấy trăm đầu cự kình do nước biển ngưng kết thành sinh ra đời, những cự

kình này, hình thể không bằng 1% Tứ Nhãn Lôi Kình, bất quá số lượng lại đông đảo, toàn thân lôi điện lập loè, keng keng rung động.

Mấy trăm đầu cự kình theo gió vượt sóng, vọt tới phía Mộ Dung Khuynh Thành, cuồng oanh loạn tạc.

Mộ Dung Khuynh Thành mặt không đổi sắc, dòng điện màu tím đen bên ngoài cơ thể phi tốc toán loạn, một cổ lực trường vô hình lấy nàng làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, lập tức lan đến gần mấy trăm đầu cự kình, dưới tác dụng của lực trường, cự kình mỗi lần tiến lên trước một bước, đều phải thừa nhận áp lực gấp mười lần, chưa tới gần hòn đảo liền sụp đổ tan rã, lại lần nữa biến thành nước biển.

- Đây là năng lực của lực trường gì vậy.

Hai mắt ở trung ương của Tứ Nhãn Lôi Kình hơi híp lại, lực trường bình thường, tuyệt không không có uy lực lớn như thế được, Quần Kình Loạn Vũ này của hắn, chính là một trong những đòn sát thủ mạnh nhất, nhưng ngay cả tới gần đối phương cũng không làm được, thực lực của nàng này đã vượt qua sự tưởng tượng của nó rồi.

- Ta sẽ còn đến nữa.

Tứ Nhãn Lôi Kình chìm vào trong đáy biển, thân thể nguy nga như núi biến mất không thấy gì nữa.

Bay bổng rơi đáp xuống đá ngầm ở gần đó, Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày.

- Hình thể của hải thú bình thường đều cực lớn, yêu lực vô cùng mênh mông cuồn cuộn, muốn giết chết chúng, không phải là một chuyện dễ dàng, trừ phi có thể một kích phá phòng thủ, đánh trúng chỗ hiểm của chúng.

Vừa rồi một chưởng kia, Mộ Dung Khuynh Thành đã làm bị thương Tứ Nhãn Lôi Kình, nhưng rất rõ ràng, đối với hình thể cực lớn, chút thương thế đó chỉ có thể xem là thương thế nhỏ, ngay cả tư cách khiến Tứ Nhãn Lôi

Kình đau đớn cũng không có, hải thú được gọi là thành lũy di động, không phải không có đạo lý.

Thủ hộ trên hòn đảo, Mộ Dung Khuynh Thành vẫn không nhúc nhích, linh hồn lực thỉnh thoảng lại quét ra ngoài.

. . .

Trong động phủ trên hòn đảo.

Diệp Trần đã tiến vào thời khắc mấu chốt, huyết dịch kéo Chân Nguyên, chỉ thiếu chút nữa là hoàn thành tuần hoàn hoàn mỹ, một bước này, cũng là bước gian nan nhất.

Lấy ra gốc Dung Linh thảo thứ hai cũng là cuối cùng, Diệp Trần không chút do dự nuốt xuông, lập tức, một cổ dược lực mát lạnh sền sệt thẩm thấu vào trong mạch máu, khiến cho độ kết hợp của huyết dịch trong mạch mấu và Chân Nguyên rất cao, trong khoảng thời gian ngắn không có dấu hiệu bị chia lìa.

- Thành hay bại chính là trong lần hành động này.

Diệp Trần tâm thần khẽ động, huyết dịch nhanh chóng gia tốc, năng lực thừa nhận của trái tim dần đến cực hạn, thanh âm thùng thùng không ngớt không dứt.

- Nhanh!

- Nhanh!

Trên người Diệp Trần lượn lờ sương mù nóng hổi, trong sương mù, ẩn hiện ánh sáng màu đỏ, đây là hiện tượng khi hơi nước bị bốc hơi nghiêm trọng, mang ra khí huyết.

Trong trạng thái nội thị, Diệp Trần có thể chứng kiến, toàn bộ mạch máu trong động mạch, huyết dịch Chân Nguyên đã không sai biệt lắm cấu thành

nên tuần hoàn hoàn mỹ, chỉ chênh lệch một chút thôi, nhưng một chút kia, là mấu chốt liên quan đến trùng kích cảnh giới Bán Bộ Vương Giả có thành công được hay không.

- Đột phá cho ta a!

Hít sâu một hơi, Diệp Trần gia tốc huyết dịch đến trạng thái siêu phụ tải, trái tim trong nháy mắt có tổn hại rất nhỏ, mao mạch bị đứt rất nhiều.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, một cổ Chân Nguyên chấn động mênh mông cuồn cuộn lấy động phủ làm trung tâm, quét ngang bát phương, bầu trời thoáng cái tập kết một mảng mây đen lớn, mưa to, tia chớp lôi mịch, nguyên khí rung chuyển kịch liệt, dẫn phát ra Phong Bạo ác liệt, đây là phản ứng của thiên nhiên đối với hoàn cảnh biến hóa xung quanh.

Ngâm!

Đột ngột.

Một đạo kiếm khí cực lớn, xông thẳng lên trời, xé rách Thiên địa.

- Đột phá thành công! Kiếm khí này...?

Mộ Dung Khuynh Thành nghiêng đầu sang chỗ khác, trên mặt vui vẻ, không hề nghi ngờ, từ giờ khắc này, Diệp Trần chính thức bước vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, bất quá kiếm khí đáng sợ này, có chút không giống người thường, không giống với kiếm khí do bảo khí kích phát ra, có chứa tính chất đặc biệt,

Trên mặt Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra vẻ suy tư, Diệp Trần trước đó, tu luyện là Thanh Liên Kiếm Quyết, Thanh Liên Kiếm Quyết thuộc về công pháp Địa cấp đỉnh giai, mà ở trên công pháp Địa cấp đỉnh giai, kỳ thật còn có công pháp Thiên cấp, công pháp Thiên cấp cũng không phải người nào cũng có thể tu luyện thành công được, cái đó và ngộ tính mặc dù có quan hệ,

nhưng cũng không phải quan hệ trực tiếp, ngược lại có quan hệ trực tiếp với Chân Nguyên và cảnh giới.

Nói chung, chỉ có Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể sáng tạo ra công pháp Thiên cấp thích hợp cho mình thôi, đương nhiên, việc này cần một thời gian tương đối dài, ít thì mấy chục năm, nhiều thì trên trăm năm, dưới Sinh Tử Cảnh, cho dù ngộ tính cực cao, cũng không có biện pháp sáng tạo ra Thiên cấp công pháp, bởi vì dưới Sinh Tử Cảnh, cảnh giới Chân Nguyên không có khả năng ủng hộ công pháp Thiên cấp vận chuyển, tự nhiên sẽ hình thành hạn chế.

Bất quá vẫn có ngoại lệ chính là, có chút công pháp Địa cấp đỉnh giai có thể tăng lên phẩm giai, ví dụ như Thanh Liên Kiếm Quyết chính là một cái, Thanh Liên Kiếm Quyết nguyên bản vốn là công pháp Địa cấp đỉnh giai, một khi tăng lên, tự nhiên là công pháp Thiên cấp .

Động tĩnh như thế, Mộ Dung Khuynh Thành không thể tưởng tượng ra khả năng khác được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 944: Thiên Cấp Công Pháp Thanh Liên Kiếm Quyết. (Thượng)

Mộ Dung Khuynh Thành suy đoán đúng vậy, lúc Diệp Trần đột phá đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, xác thực đã tăng Thanh Liên Kiếm Quyết lên tới Thiên cấp phẩm giai.

Kỳ thật có lẽ trước kia, Diệp Trần đã cảm thấy Thanh Liên Kiếm Quyết đang bị trói buộc, phảng phất như có một chướng ngại vô hình cản trở Thanh Liên Kiếm Quyết đột phá, bởi vì kinh nghiệm của Chiến Vương không giống với Diệp Trần, Chiến Vương là lúc đến Sinh Tử Cảnh, tự mình sáng tạo nên một Thiên cấp công pháp, cho nên kinh nghiệm của Chiến Vương không thể nào giải thích được chuyện này, Diệp Trần lúc ấy cũng không nghĩ nhiều.

Hôm nay nghĩ đến, đây là do tính đặc thù của Thanh Liên Kiếm Quyết tạo thành, dù sao lúc trước đạt được bí tịch Thanh Liên Kiếm Quyết thì trên đó cũng có viết, Thanh Liên Kiếm Quyết và Thanh Liên kiếm pháp cũng có thể đột phá, về sau Thanh Liên kiếm pháp diễn sinh ra Thiên cấp võ học, chính là áo nghĩa võ học - Sinh Sinh Bất Tức, Thanh Liên Kiếm Quyết lại không có động tĩnh gì.

- Thiên cấp võ học, tức là áo nghĩa võ học, Thiên cấp công pháp, tuy nói không có quan hệ nhiều lắm với áo nghĩa, nhưng lại ẩn chứa lực lượng không lường được như Thiên Đạo, Chiến Vương tiền bối tự nghĩ ra Thiên cấp công pháp chính là Bạch Kim Kiếm Thể, về mặt phòng ngự thì vương giả tầm thường rất khó tổn thương đến hắn, không biết Thiên cấp công pháp Thanh Liên Kiếm Quyết này của ta có hiệu quả đặc thù gì nữa.

Toàn thân Diệp Trần tách ra khí lưu màu xanh mãnh liệt, những khí lưu màu xanh này, lợi hại dị thường, thoáng tổ hợp, có thể hình thành kiếm khí vô kiên bất tồi, vừa rồi đạo kiếm khí xé rách Thiên địa kia chính là do khi lưu màu xanh đột nhiên bắn ra, hình thành một đạo kiếm khí.

- Tán!

Diệp Trần khẽ quát một tiếng, thao túng khí lưu màu xanh trên người tản ra.

Ba!

Phảng phất một bọt biển màu xanh sinh ra đời, khí lưu màu xanh lấy Diệp Trần làm trung tâm, khuếch tán ra, xa xa nhìn lại, Diệp Trần phảng phất lọt vào một cái lồng khí màu xanh cực lớn, bên trong lồng khí, khí lưu màu xanh không chút quy luật xoay tròn, xoay quanh, khó có thể tìm được quy luật.

- Ngưng!

Đối với Thanh Liên Kiếm Quyết, Diệp Trần đã rất quen thuộc, cho nên dù là Thanh Liên Kiếm Quyết tăng lên tới Thiên cấp phẩm giai, Diệp Trần cũng ẩn ẩn biết được chút gì đó, ngâm ngâm, vô số tiếng kiếm ngân vang tiếng vang lên, trong cái lồng khí màu xanh kia ngưng tụ ra vô số chuôi bảo kiếm màu xanh.

- Đây chẳng lẽ là lĩnh vực của kiếm khách - Kiếm Vực sao?!

Diệp Trần lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Không, hẳn là hình thức ban đầu của Kiếm Vực, Kiếm Vực chính thức, sẽ có quy tắc đặc biệt, quy tắc này là do bản thân người phóng thích điều khiển.

. . .

- Đại ca, nữ nhân kia ở trên hòn đảo phía trước.

Ngoài mấy ngàn dặm, bốn đạo thân ảnh bay nhanh mà đến. Bốn đạo nhân ảnh này, theo thứ tự là một đầu cự kình bốn mắt, một đầu song đầu quái mãng, một Hỏa Diễm Cự Điểu, cùng với một đại hán mũi ưng đứng

trên lưng chim, trên cánh tay đại hán, mang theo vẩy cá, phần lưng lại là một cặp cánh màu xám, phát ra yêu lực chấn động tựa hồ ẩn chứa hải loại thuộc tính phong và thủy.

Đại hán mũi ưng thoả mãn gật gật đầu, nói với cự kình

- Ở dưới biển rất khó gặp được Bán Bộ Vương Giả nhân loại hành động một mình chớ đừng nói chi đến một cô gái xinh đẹp, ngươi làm không tệ, chờ ta bắt được nữ tử nhân loại kia, tài phú của nàng, ta sẽ chia cho ngươi một chút.

- Đa tạ đại ca.

Tứ nhãn cự kình mở ra cái miệng sâu hoàm, hải thú sâu dưới biển, gần đây thiếu khuyết linh thạch tu luyện, cho nên nhân loại cường giả, là một trong các con mồi bọn hắn thích nhất.

- Đến!

Khoảng cách mấy ngàn dặm đối với một hải thủ cảnh giới Bán Bộ Yêu Vương mà nói, chẳng qua chỉ trong mười mấy lần nháy mắt thôi, chỉ chốc lát sau, bốn yêu thú đã đến cạnh hòn đảo.

- Chính là ở đây!

Mộ Dung Khuynh Thành đã sớm phát giác được đối phương đã đến.

Tứ nhãn cự kình cười quái dị nói:

- Ta nói rồi, ta sẽ quay lại, không thể tưởng được ngươi lại vô lễ như thế, ở mãi chỗ này không đi!

- Lấy thực lực của đám các ngươi, không cần phải đi.

Dòng điện màu tím đen tán loạn ngoài cơ thể, trong lúc Mộ Dung Khuynh Thành nói chuyện, Hắc Ám lực trường khuếch trương ra, bao phủ phạm vi hơn mười dặm.

- Đại ca, nàng này quá kiêu ngạo, để ta tới giao huấn nàng một chút.

Song đầu quái mãng xung phong nhận việc.

Đại hán mũi ứng liếc mắt dò xét Mộ Dung Khuynh Thành, trong ấn tượng của hắn, vẫn chưa bao giờ thấy được nữ tử nhân loại bì kịp với sáu bảy phần của đối phương, lập tức, trong mắt hiện lên ánh mắt dâm tà, tay nâng cằm lên, nói với song đầu quái mãng:

- Không được tổn thương nàng.

- Ta biết chừng mực mà.

Song đầu quái mãng hình thể không nhỏ hơn bao nhiêu so với cự kình, luận chiều dài, còn hơn cả tứ nhãn cực kình, chỉ thấy nó cuốn thân thể lại, hai cái đầu lâu cực lớn ngẩng lên cao, bao quát lấy Mộ Dung Khuynh Thành, cái lưỡi màu đỏ thật dài phun ra nuốt vào bất định, tựa như hai cây trường mâu dài mấy chục thước vậy.

- Hiện giờ đầu hàng thì có thể tránh khỏi đau khổ da thịt, kiên nhẫn của ta rất có hạn.

Thực lực của song đầu quái mãng so với tứ nhãn cự kình còn cường đại hơn, nó từ trong miệng tứ nhãn cự kình biết được, thực lực của nàng này chưa hẳn mạnh hơn tứ nhãn cự kình, chỉ có năng lực lực trường là hơi lợi hại một chút, khiến đòn sát thủ của nó không có tác dụng gì, song đầu quái mãng cũng không kiêng kị lực trường gì cả, năng lực của nó không giống với tứ nhãn cự kình.

- Trảm!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không nói nhãm với đối phương, thân thể nhảy đến giữa không trung, liên tiếp bổ mấy chục cái về phía song đầu quái mãng.

Bang bang bang bang BOANG...!

Phi Thiên Ám Sát Trảm mặc dù chỉ là áo nghĩa võ học cấp thấp, nhưng tốc độ lại nhanh, song đầu quái mãng dưới sự khinh thường, bị mấy chục ánh đao hắc ám sắc bổ lên lân phiên rắn chắc.

Dưới cơn đau đớn, song đầu quái mãng rít lên một tiếng, cái đầu bên trái phun ra một cột nước cao áp về phía Mộ Dung Khuynh Thành, cái đầu bên phải hướng Mộ Dung Khuynh Thành phun ra nọc độc màu đen, cột nước cao áp thuần túy dựa vào lực trùng kích để đả thương người nhưng nọc độc màu đen lại không giống thế, bất luận yêu thú gì một khi đạt tới cửu cấp thập cấp, nọc độc đều không còn là nọc độc đơn thuần nữa, mà là nọc độc can trường hỗn tạp với Chân Nguyên, chớ đừng nói chi là nọc độc do hải thú cấp độ Bán Bộ Yêu Vương phun ra, một khi bị chất động này dính vào người sẽ thập phần phiền toái.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 945: Thiên Cấp Công Pháp Thanh Liên Kiếm Quyết. (Hạ)

'Rầm Ào Ào'!

Cánh sau lưng mở rộng ra , Mộ Dung Khuynh Thành lóe lên, tránh khỏi cột nước cao áp và nọc độc màu đen, xuất hiện trên không trung.

- Diệt Hồn Ba.

Tay nắm một khỏa quang cầu màu đen, Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên nắm chặt.

Phanh!

Quang cầu màu đen bị nắm chặt, một cổ sóng phóng xạ xen lẫn linh hồn công kích đánh về phía song đầu quái mãng.

Song đầu quái mãng hú lên quái dị, thân thể trở mình quay tới, lăn lộn trong nước biển, lăn qua lăn lại, linh hồn công kích ẩn chứa trong Diệt Hồn Ba mặc dù không đến mức khiến nó chết, nhưng lại khiến linh hồn của nó chấn động không thôi, mà hải thú về mặt linh hồn lại yếu kém hơn nhân loại rất nhiều.

Đây là sự đáng sợ của linh hôn công kích.

- Thiên Ma Chỉ!

Mộ Dung Khuynh Thành nắm lấy cơ hội, lại là một môn võ học Ma tộc -- Thiên Ma Chỉ thi triển đi ra, chỉ lực màu đen tựa như mặt trời nhỏ màu đen, đánh về hướng song đầu quái mãng.

Ầm ầm!

Quang diễm đỏ thẫm bay múa tư tán, thời khắc mấu chốt, Hỏa Diễm Cự Điểu phun ra một hỏa cầu đỏ thẫm, đụng vào mặt trời nhỏ màu đen.

Trên lưng Hỏa Diễm Cự Điểu, đại hán mũi ưng vỗ tay cười nói:

- Không tệ, không tệ, lão Tứ và lão Nhị yêu lực đều chịu thiệt trên tay ngươi, thực lực của ngươi, chỉ sợ trong Bán Bộ Vương Giả nhân loại cũng thuộc về đỉnh tiêm.

Hải thú vốn là một loại yêu thú, bởi vì hình thể cực lớn, yêu lực vô cùng, dưới tình huống bình thường, mười Bán Bộ Vương Giả nhân loại mới có thể chống lại một đầu hải thú cảnh giới Bán Bộ Yêu Vương, nhưng chính vì cường đại, hải thú sinh ra đời Bán Bộ Yêu Vương thập phần khó khăn, biển sâu lớn như vậy, hải thú cấp bậc Bán Bộ Yêu Vương chưa hẳn nhiều hơn nhân loại bao nhiêu, Hải Thú Vương thì tuyệt đối ít hơn nhân loại nhiều.

- Hãy bớt sàm ngôn đi, lên một lượt a!

Mộ Dung Khuynh Thành nhíu mày, hải thú quả nhiên đáng sợ hơn yêu thú trên đại lục, chủ yếu là vì hải thù cực lớn, yêu lực khủng bố đến rối tinh rối mù, tuy nói năng lượng và thân thể chưa hẳn giống nhau, nhưng kém gấp mấy trăm lần là không hề nghi ngờ.

- Mộ Dung, ta đến rồi đây!

Động phủ trên hòn đảo nổ tung, Diệp Trần một thân áo lam bay xẹt tới, sóng vai mà đứng với Mộ Dung Khuynh Thành, nhìn tứ yêu ở trong tầm mắt.

- Thì ra người nàng thủ hộ chính là ngươi a! Vừa mới tiến vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, có thể làm được trò gì chứ!

Đại hán mũi ưng cẩn thận dò xét Diệp Trần, phát hiện Chân Nguyên chấn động của hắn so với Mộ Dung Khuynh Thành chênh lệch rất nhiều, chỉ mới bước vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả thôi.

- Kiếm Vực!

Diệp Trần cái gì cũng không nói, con mắt có chút nhíu lại, vầng sáng màu xanh bỗng nhiên từ người hắn khuếch trương ra ngoài, trong nháy mắt lan tràn đến phạm vi trên trăm dặm.

- Đây là cái gì?

Đại hán mũi ưng ở vào trong phạm vi bị vầng sáng màu xanh bao phủ, hắn tự tay hư không trảo thoáng một phát, cảm giác những khí lưu màu xanh này có chút đâm người.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, tay phải đẩy về phía bốn người.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy. . .

Không có bất kỳ dấu hiệu, khí lưu màu xanh ngưng kết thành một chuôi bảo kiếm màu xanh, mỗi một chuôi bảo kiếm đều ẩn chứa ngũ giai hủy diệt kiếm ý, có lẽ đơn thuần lực công kích, không bì kịp với công kích bình thường của Diệp Trần, nhưng số lượng nhiều, cũng sẽ sinh ra lực sát thương mang tính diệt tuyệt.

Bảo kiếm màu xanh lấy vạn mà đếm phi tốc bắn tới, tứ yêu toàn bộ đều nằm trong phạm vi công kích.

- Coi chừng.

Đại hán mũi ưng không dám khinh thường, khởi động một vòng hộ thể yêu lực, bên ngoài thân thể tam yêu khác cũng bắt đầu khởi động yêu lực, ngăn cản bảo kiếm màu xanh công kích.

Bảo kiếm màu xanh quá nhiều, tựa như bão tố, dốc sức liều mạng bắn đi, hiệu quả như vậy, cũng như Đại năng Linh Hải Cảnh tính bằng hàng nhìn toàn lực công kích một lần vậy, không có bất kỳ lo lắng ngăn chặn tứ yêu, sau đó điên cuồng suy yếu phòng ngự của bọn hắn.

- Thật đáng sợ, mau lui lại!

Đại hán mũi ưng hoảng sợ, hộ thể yêu lực của hắn, căn bản không thể ngăn được nhiều bảo kiếm màu xanh như vậy, đây nào phải là đơn đả độc đấu chứ, rõ ràng là quần ẩu, mấy vạn quần ẩu bốn, bọn hắn không phải Hải Thú Vương, không cách nào bỏ qua loại công kích này được..

Đầu tiên gặp phải là tứ nhãn cự kình, thân thể của hắn to lớn nhất, cho nên lọt vào công kích nhiều nhất, gần như một phần ba công kích đều vọt về phía nó.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Phảng phất như thịt nhão, tứ nhãn cự kình bị bảo kiếm màu xanh bắn đến thiên sang bách khổng (*), bị giảo sát thành một mảnh bùn máu, mà nước biển chỗ hắn cũng bị phân cách thành vô số phần, nhất thời không cách nào khép lại được.

Chết đi sau đó là song đầu quái mãng, kết cục của nó, so với tứ nhãn cự kình cũng không khá hơn chút nào.

Hỏa Diễm Cự Điểu tốc độ tương đối nhanh, chở đại hán mũi ưng nhanh chóng bay ra khỏi phạm vi bao phủ của kiếm vực, lông vũ màu đỏ trên người, cơ hồ bị bảo kiếm màu xanh trảm quang, trụi lủi một mảnh, cũng may vì ở vào vị trí biên giới của Kiếm Vực cho nên trốn vừa nhanh, không bị lập tức giết chết.

- Chạy thoát sao?

Diệp Trần rút Phá Tà Kiếm ra, chém ra một chiêu Tàn Nguyệt.

Kiếm hình hình trăng lưỡi liềm màu, đem trăng tròn trên bầu trời đều cho so xuống dưới, vượt qua người Hỏa Diễm Cự Điểu.

Phốc phốc!

Hỏa Diễm Cự Điểu và đại hán mũi ưng trong nháy mắt bị phanh thây

Mộ Dung Khuynh Thành đối với việc Diệp Trần thuấn sát Hỏa Diễm Cự Điểu và đại hán mũi ưng cũng không giật mình lắm, lúc chưa tiến vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, Diệp Trần đã có thực lực tiếp cận Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, hôm nay tu vị tăng trưởng gấp bội, một thân thực lực tự nhiên nước lên thì thuyền lên, đạt tới tình trạng thâm bất khả trắc, bất quá Kiếm Vực của Diệp Trần lại khiến nàng đại khai nhãn giới.

- Ta nghĩ nàng cũng nhìn ra được, bất luận một thanh bảo kiếm màu xanh nào trong Kiếm Vực, lực công kích cũng không mạnh lắm, cũng chỉ tương đương với cấp độ Linh Hải Cảnh hậu kỳ, dù sao bảo kiếm màu xanh cũng chỉ là kiếm khí biến ảo, không có Bảo Khí tăng phúc, không dùng áo nghĩa võ học thúc dục, đơn thuần chỉ là lực sát thương thôi, nhưng bảo kiếm màu xanh tính bằng đơn vị hàng nghìn đồng loạt bắn ra, loại thanh thế này, không thua gì mấy ngàn tên Đại năng Linh Hải Cảnh hậu kỳ liên thủ phát ra một kích cả.

- Đây là biến hóa do Thanh Liên Kiếm Quyết mang đến sao?

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Thanh Liên Kiếm Quyết tăng lên thành Thiên cấp công pháp, có nhiều rất nhiều diệu dụng, trước mắt chỉ mới phát hiện ra được Kiếm Vực, đương nhiên, Thiên cấp công pháp rốt cuộc vẫn là Thiên cấp công pháp, tốc độ không phục Chân Nguyên tốc so với trước đây nhanh hơn gấp 10 lần, tốc độ vận chuyển Chân Nguyên cũng cực nhanh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 946: Nơi Giao Dịch Huy Hoàng. (Thượng)

Công pháp bình thường sẽ không tăng lên quá nhiều sức chiến đấu, nhưng lại thập phần trọng yếu, ngẫm lại xem, chiến đấu thời gian dài, không thể luôn dựa vào ăn đan dược được, ăn nhiều đan dược, sẽ khiến Chân Nguyên pha tạp, hỗn tạp, điều động không nổi, cho nên, tốc độ khôi phục Chân Nguyên của bản thân nhất định phải khả quan, lúc này công pháp có phẩm giai cao liền lộ ra ưu thế rõ ràng, tiếp theo, lúc chiến đấu, song phương dưới tình huống liều mạng với nhau, sẽ sinh ra cứng ngắc, ngươi có công pháp phẩm giai cao có thể nhanh chóng vận chuyển Chân Nguyên, khu trừ cứng ngắc, đây là một ưu thế không thể bỏ qua được.

Cuối cùng, công pháp phẩm giai cao, tu luyện cũng nhanh, nói không khoa trương chứ Bán Bộ Vương Giả bình thường khổ tu trăm năm, thành quả chưa hẳn cao hơn Diệp Trần khổ tu mười năm, Thiên cấp công pháp và Địa cấp đỉnh giai công pháp, chênh lệch không thể tính toán theo lẽ thường được.

Huống chi, Thiên cấp công pháp bình thường đều có lực lượng đặc thù, ví dụ như Kiếm Vực của Diệp Trần, Kiếm Vực này dùng tốt có thể khiến Diệp Trần bỏ qua quần ẩu, gặp được mấy ngàn Đại năng Linh Hải Cảnh hậu kỳ rốt cuộc không cần chạy trốn nữa, một người cũng có thể diệt sạch bọn hắn.

Nếu là trước đây, chỉ có thể tránh lui ba thước.

- Kiếm Vực, khó trách!

Mộ Dung Khuynh Thành giật mình, lĩnh vực, là một tồn tại cực kì đặc thù, coi như là Vương giả Sinh Tử Cảnh, cũng không mấy người có được lĩnh vực, Kiếm vực của Diệp Trần tuy rằng còn không tính là lĩnh vực chính

thức, không hình thành quy tắc chi lực, nhưng trong cùng cấp độ, tuyệt đối là một đại sát thủ giản.

Diệp Trần sơ bộ bước vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, còn chưa kịp dùng Chân Nguyên thủy tinh tăng lên tu vị, giải quyết tứ yêu, Diệp Trần ý định lại tốn một khoảng thời gian ngắn, tăng tu vị lên đến cực hạn bản thân có thể điều khiển, nếu không nhiều Chân Nguyên thủy tinh như vậy ở trên người cũng quá lãng phí.

Lúc ở Linh Hải Cảnh hậu kỳ, Diệp Trần chỉ tốn không đến mười khối Chân Nguyên thủy tinh đã tăng tu vị lên tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi, nhưng sau khi đạt tới cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, số lượng này liền gia tăng lên gấp bội. Cũng không phải nói, Chân nguyên của Bán Bộ Vương Giả hùng hậu gấp mấy trăm lần Linh Hải Cảnh hậu kỳ, vậy cũng quá khoa trương rồi, chủ yếu là, Chân nguyên của Bán Bộ Vương Giả càng thêm tinh thuần, đã tinh thuần đến một tình trạng hà khắc, cái này cũng giống như vàng vậy, vàng độ tinh khiết không cao, cùng giá cả, không có người nào cam lòng bán cả. Nhưng đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, hoàn toàn là chọn xương cốt trong trứng gà, một tia khuyết điểm nhỏ nhặt nào cũng đều phải bị vứt bỏ.

Bất quá lúc này không người nào ghét bỏ Chân Nguyên của mình quá tinh thuần cả, hận không thể khiến Chân Nguyên càng tinh thuần càng tốt, bởi vì Chân Nguyên tinh thuần, cũng sẽ khiến hi vọng đột phá đến Sinh Tử Cảnh nhiều thêm một ít.

Tiêu hao 800 khối Chân Nguyên thủy tinh, tu vị của Diệp Trần rốt cục cũng đến cực hạn bản thân có thể điều khiển được, nhiều hơn nữa, liền khống chế không nổi, được không bù mất, mà lúc này, tu vị của Diệp Trần đã thình lình đuổi theo Mộ Dung Khuynh Thành, linh hồn lực cùng với phẩm giai công pháp của hai người kém quá lớn, đây cũng không có biện pháp nào.

- Cấp độ Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, ta căn bản không cách nào phát huy ra được uy lực của Phá Tà Kiếm, chớ đừng nói chi đến Thiên Hạt

Kiếm, Phá Tà Kiếm là ngụy cực phẩm Bảo Khí, cần quá nhiều Chân Nguyên, hiện giờ ta toàn lực thúc dục Phá Tà Kiếm, cũng mới chỉ thi triển ra được chừng năm lần thôi.

Trong Huyền Âm Tháp, Diệp Trần nắm lấy Phá Tà Kiếm, cũng chỉ lợi hại hơn Lôi Kiếp Kiếm một chút, đương nhiên, khi tương đối coi trọng phá tà chi lực của Phá Tà Kiếm, cũng không coi trọng uy lực lắm.

Diệp Trần có thể cách hơn trăm dặm, một kiếm trảm chết đại hán mũi ưng và Hỏa Diễm Cự Điểu, chính là do đã hoàn toàn kích phát ra uy lực của Phá Tà Kiếm, nếu không khoảng cách xa như thế, uy lực sẽ yếu đi rất nhiều, dù sao cái này khác với Kiếm Vực, trong phạm vi bị Kiếm Vực bao phủ, công kích sẽ không bị suy yếu.

Tu vị tăng lên đến cực hạn bản thân có thể điều khiển, cũng nên ly khai rồi.

Không đi Tứ Phương Đảo, hai người mất năm ngày năm đêm, đi vào vào một hòn đảo phồn hoa trên vùng biển Bảo Quang -- Bảo Thạch quần đảo.

Bảo Thạch quần đảo một mình một đảo không bì kịp với Tứ Phương đảo, nhưng cộng lại, tổng diện tích gấp mười lần tứ phương đảo, xa xa nhìn lại, chỉ thấy trên biển lớn, phảng phất khảm nạm mấy chục khỏa bảo thạch nhan sắc bất đồng, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tản ra hào quang xinh đẹp.

Bảo Thạch quần đảo lấy nhan sắc quần đảo để mệnh danh, như Trạm Lam đảo, Hỏa Hồng đảo, Chanh Sắc đảo, hai ngươi đối với nơi này cũng không quen thuộc lắm, đáp xuống vị trí biên giới Trạm Lam đảo.

Hai người vừa đáp xuống đất, đã có một nữ tử tuổi không lớn lắm chạy tới, tu vị không cao không thấp, là cảnh giới Tinh Cực Cảnh sơ kỳ.

- Chào mừng hai vị đã tới quần đảo Bảo Thạch, ta gọi Vương Lan, có thể làm dẫn đường cho các ngươi, các ngươi có cái gì không biết, cũng có

thể hỏi ta, giá cả rất rẻ, chỉ cần 5000 khối trung phẩm linh thạch là được.

Nữ tử trẻ tuổi Vương Lan có chút chờ đợi nhìn về phía Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

Diệp Trần nói:

- Bảo Thạch quần đảo trung phẩm linh thạch và thượng phẩm linh thạch hối đoái như thế nào?

Vương Lan trung thực nói:

- Biển sâu bảo vật nhiều, linh thạch thiếu, ở Bảo Thạch quần đảo, một khối thượng phẩm linh thạch đại khái có thể đổi tám mươi khối trung phẩm linh thạch.

- Ah, tỉ lệ hối đoái rất cao ah!

Nói chung, một khối thượng phẩm linh thạch ít nhất có thể đổi được ngoài 50 khối trung phẩm linh thạch, sáu bảy mươi khối cũng rất bình thường, vượt qua bảy mươi, cũng rất cao, về phần một đổi một trăm, bình thường chỉ xuất hiện trong đấu giá hội, tỉ lệ hối đoái trên thị trường cũng không cao như vậy.

- Đây là bốn mươi khối thượng phẩm linh thạch, xem như trả cho ngươi một nửa, còn một nửa cho ngươi, hiện giờ ngươi dẫn chúng ta đến chợ giao dịch Bảo Khí cao cấp đi, càng cao cấp càng tốt.

Mộ Dung Khuynh Thành đưa cho Vương Lan mười khối thượng phẩm linh thạch.

- Đa tạ!

Trên mặt Vương Lan lộ vẻ vui mừng nhận lấy thượng phẩm linh thạch.

- Tốt, mang bọn ta đi đi!

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Đi bên này!

Vương Lan bay lên trời, mang theo hai người bay về phía Bảo Thạch quần đảo.

- Bảo Thạch quần đảo, hòn đảo có màu đỏ bình thường đều là mua bán Bảo Khí, hòn đảo màu hồng cấp bậc thấp nhất, bình thường chỉ mua bán trung thượng phẩm Bảo Khí, hòn đảo hỏa hồng là thượng phẩm Bảo Khí và đỉnh cấp Bảo Khí, trên hòn đảo hỏa hồng, còn hòn đảo đỏ thẫm, nơi đó ngẫu nhiên có thể trông ngụy cực phẩm Bảo Khí. Là nơi mua bán Bảo Khí cao cấp nhất ở Bảo Thạch quần đảo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 947: Nơi Giao Dịch Huy Hoàng. (Hạ)

Trên đường, Vương Lan giới thiệu cho hai người.

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi:

- Ngươi nói là, trên hòn đảo đỏ thẫm có xuất hiện ngụy cực phẩm Bảo Khí?

Vương Lan gật gật đầu.

- Lên núi kiếm ăn xuống sông uống nước, Bảo Quang Hải Vực bảo vật đông đảo, thường xuyên có người đạt được một ít cực phẩm bảo vật, bản thân bọn hắn không dùng được, đặt ở trên người cũng lo lắng, cho nên liền lấy ra bán đi, sau đó mua một ít đồ vật mình cần, nếu vận khí của hai vị tốt thì nói không chừng có thể mua được Bảo Khí tiện tay đấy, bất quá giá cả ở đây rất cao, hai vị tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, không nói gì.

Trải qua một phen nói chuyện, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành biết rõ, Vương Lan sinh trưởng ở một nơi trong quần đảo Bảo Thạch, bình thường trừ tu luyện, cũng chỉ dẫn đường cho người khác, Cường giả Tinh Cực Cảnh dẫn đường cho người khác, tuy rằng hơi mất mặt, nhưng kiếm được rất nhiều linh thạch, dù sao có thể tới Bảo Thạch quần đảo, về cơ bản đều là Đại năng Linh Hải Cảnh, trên người ít nhất cũng có mấy vạn khối thậm chí mấy chục vạn khối thượng phẩm linh thạch, sẽ không cò kè mặc cả với ngươi, mà một gã Cường giả Tinh Cực Cảnh bình thường, thân gia tối đa cũng chừng mười vạn khối trung phẩm linh thạch, tương đương với mấy ngàn khối thượng phẩm linh thạch. Mang một lần, có thể an tâm tu luyện rất lâu, đương nhiên, loại sinh ý này cũng không nên làm quá nhiều, người đoạt

mối làm ăn quá nhiều, cần dựa vào vận khí còn có nhãn lực nữa.

Chỉ sau chốc lát công phu, ba người tới Thâm Hồng đảo.

- Chợ giao dịch bảo khí lớn nhất ở Thâm Hồng đảo tọa lạc ở khu giao dịch Huy Hoàng ở trung ương đảo. Tiến vào bên trong yêu cầu thấp nhất là tu vị Linh Hải Cảnh.

Vương Lan đi phía trước nói.

Đến bên ngoài khu giao dịch Huy Hoàng, Mộ Dung Khuynh Thành dừng lại, đưa cho Vương Lan bốn mươi khối thượng phẩm linh thạch, nói:

- Ngươi chờ ở chỗ này, lát nữa chúng ta sẽ ra, còn phiền ngươi làm dẫn đường cho chúng ta nữa

Trước sau tám mươi khối thượng phẩm linh thạch, đối với Mộ Dung mà nói, chẳng qua chỉ là mưa bụi, nàng ở trong di tích Huyền Âm Vương đạt được thượng phẩm linh thạch vượt qua cả ức, thường nhân khó có thể tưởng tượng được.

- Tốt.

Vương Lan nhu thuận chờ bên ngoài, lần này gặp được khách hàng lớn, tuy rằng tu vị hai người nàng nhìn không thấu, nhưng nhìn từ cách ra tay thì ít nhất cũng là Đại năng Linh Hải Cảnh hậu kỳ thân gia phong phú.

Tiến vào nơi giao dịch Huy Hoàng, hai người chen chúc trong đám người một chút, bên trong Đại năng Linh Hải Cảnh quá nhiều, lấy ngàn mà tính, phóng mắt nhìn lại, nơi giao dịch Huy Hoàng cực kỳ rộng lớn lại chật ních người, thanh âm nghị luận sôi nổi từ rất xa truyền đến.

- Phong Lôi côn, thượng phẩm Bảo Khí, 30 vạn thượng phẩm linh thạch!

- Luyện Hỏa kiếm, thượng phẩm Bảo Khí, ba mươi hai vạn thượng phẩm linh thạch.

- Huyễn Thải hộ giáp, thượng phẩm Bảo Khí, 50 vạn thượng phẩm linh thạch.

- Thần Phong ngoa, thượng phẩm Bảo Khí, bốn mươi tám vạn thượng phẩm linh thạch.

Nơi giao dịch Huy Hoàng, trong mua bán Bảo Khí, Bảo Khí kém cỏi nhất cũng là thượng phẩm Bảo Khí đỉnh tiêm, đương nhiên, theo như lời Vương Lan nói, Bảo Khí ở đây xác thực thiên quý, thượng phẩm Bảo Khí bình thường, sẽ không vượt qua mười vạn khối thượng phẩm linh thạch, tuy rằng thấp nhất ở đây cũng là thượng phẩm Bảo Khí đỉnh tiêm, nhưng so với bên ngoài thì đắt hơn chừng mười vạn khối thượng phẩm linh thạch, cũng may, nơi này có thể cò kè mặc cả, ngươi có thể ra giá thì cũng có người sẽ cò kè mặc cả với ngươi.

Đi khắp khu giao dịch Huy Hoàng, hai người tìm được một đầu bậc thang, đây là đi thông tầng thứ hai, có bốn gã Đại năng Linh Hải Cảnh thủ ở đó.

- Thật có lỗi, tu vị không đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ, không được đi lên.

Bốn người ngăn một gã trung niên có tu vị Linh Hải Cảnh trung kỳ.

- Ta có linh thạch.

Người trung niên này không cam lòng.

- Thật có lỗi, đây là quy củ.

Thủ vệ bất động thanh sắc.

Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành cảm thấy kỳ quái, tu vị thấp, không có nghĩa là tài phú thiếu, nơi giao dịch này quy củ thật đúng là kỳ quái.

Hai người không có bất kỳ dừng lại, đi lên tầng thứ hai.

Bốn thủ vệ này cẩn thận liếc mắt đánh giá Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, trong nội tâm khiếp sợ, bọn hắn rõ ràng một chút cũng nhìn không thấu tu vị của hai người, chỉ có một loại giải thích, hai người này, đều là Bán Bộ Vương Giả, Bảo Quang Hải Vực, Bán Bộ Vương Giả đông đảo, bọn hắn mới là Vương ở nơi này.

- Mời!

Bốn người mở ra con đường.

Đi vào tầng hai khu giao dịch Huy Hoàng, hai người không trông thấy nhiều người lắm, nơi này rất rộng rãi, phỏng chừng cũng chỉ có trăm người, bất quá ở đây mua bán Bảo Khí phẩm giai phi thường cao, tất cả đều là bán cực phẩm Bảo Khí, sạp hàng bình thường đều cách nhau cực xa, sẽ không xuất hiện tình huống chen chúc.

- Đây là nơi giao dịch Huy Hoàng, chẳng lẽ ngươi định cường đoạt bảo vật của ngươi khác sao

Diệp Trần hướng về phía hắn, phát ra khí thế nhiếp người, tuy rằng tu vị của hắn chỉ là Bán Bộ Vương Giả trung giai, nhưng luận khí thế, dưới Sinh Tử Cảnh không sợ bất luận kẻ nào cả.

Hô!

Đến cấp bậc Bán Bộ Vương Giả, khí thế đã thực chất hóa, có lực sát thường không tầm thường rồi, chỉ thấy dùng Diệp Trần làm trung tâm, hư không mạnh mẽ nhoáng một cái, khí thế sóng xung kích trong suốt khuếch tán ra ngoài, dù ở đây đều là Bán Bộ Vương Giả, cũng không khỏi biến sắc, một ít người thực lực hơi kém, nhịn không được rút lui nửa bước, cũng may nơi giao dịch Huy Hoàng đã bị cấm chế bao phủ, sẽ không dễ dàng sụp đổ.

- Khí thế thật cường đại.

Trong đám người, vài tên nam nữ trẻ tuổi thưa thớt bị khí thế của Diệp Trần hấp dẫn ánh mắt, bọn hắn không nghĩ tới, khí thế của Diệp Trần lại

cường đại như vậy.

- Hắc hắc, lại dám ở Bảo Thạch quần đảo mạo phạm ta.

Lão giả đen gầy hơi híp tròng mắt, một cổ khí thế không chút yếu kém nghênh đón lấu, đụng vào cùng một chỗ với khí thế sóng xung kích của Diệp Trần, trong hư không truyền đến thanh âm đè ép kẽo kẹt, tựa hồ đã không chịu nổi khí thế của hai người nữa, rên rỉ lấy.

- Ở Bảo Thạch quần đảo Bán Bộ Vương Giả tối cường giả vẻn vẹn chỉ có hai người, Hắc Diệu Vương đúng là là một trong đó, nghe nói Hắc Diệu chưởng pháp của Hắc Diệu Vương tính trong cấp bậc Bán Bộ Vương Giả tối cường giả cũng không dám ngạnh kháng chính diện, hôm nay xem xét, quả thật vô cùng cường đại, chỉ là khí thế, đã khiến người khác sinh lòng tuyệt vọng rồi.

- Hắc Diệu Vương tất nhiên là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả hàng thật giá thật, không biết tiểu tử này có lai lịch gì nữa, tựa hồ không biết Hắc Diệu Vương, bằng không cũng sẽ không nổi lên xung đột với hắn đâu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 948: Phong Ba. (Thượng)

- Người trẻ tuổi đều có ngạo khí, bất quá kẻ này, tu vị không tính tuyệt đỉnh, đại khái ở trình độ Bán Bộ Vương Giả trung giai a, khí thế cư nhiên lại mạnh như thế.

- Khí thế mạnh, nguyên nhân có rất nhiều, trong khí thế của kẻ này, ẩn chứa kiếm ý vô cùng lăng lệ ác liệt, có lẽ về mặt kiếm ý, có ưu thế người thường không thể với tới nổi.

- Ân, có đạo lý, bất quá vẫn là quá xúc động, nổi lên xung đột với một Bán Bộ Vương Giả tối cường giả thành danh lâu năm, đó là tự tìm phiền phức.

Mọi người thấp giọng nghị luận.

- Nguyên lai là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, khó trách kiêu ngạo như vậy!

Tu vị không có nghĩa là hết thảy, tu vị của Hắc Diệu Vương cố nhiên là trình độ Bán Bộ Vương Giả đỉnh tiêm, nhưng không có nghĩa là là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, bất quá Diệp Trần từ trong khí thế của đối phương phát giác ra được thực lực đối phương rất mạnh, bây giờ nghe mọi người nghị luận, lập tức giật mình, nguyên lai lại là một Bán Bộ Vương Giả tối cường giả.

- Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, bằng không Bảo Thạch quần đảo này, chính là nơi táng thân của ngươi!

Hắc Diệu Vương lạnh lùng cười cười, hắn ở Bảo Thạch quần đảo có tên tuổi rất lớn, hơn nữa làm việc tâm ngoan thủ lạt, dám cùng hắn đối nghịch, không có mấy, nếu không phải đây là nơi giao dịch Huy Hoàng, hắn nào

khách khí như vậy, đã trực tiếp đánh chết Diệp Trần, ném vào biển cho cá ăn rồi.

- Là nơi táng thân của ai còn không nhất định, nhưng hiện giờ, ngươi ngoan ngoãn câm miệng cho ta.

Trong mắt Diệp Trần bắn ra tinh quang, tựa như hai khỏa bảo thạch tản ra kiếm quang tuyệt thế, cót kẹtzz, hư không chấn động, kiếm khí khủng bố mênh mông cuồn cuộn xông lên mà ra, ập về phía Hắc Diệu Vương.

Hắc Diệu Vương không ngờ được Diệp Trần còn có dư lực, hắn không thể không thừa nhận, kiếm đạo ý chí của đối phương, so với võ đạo ý chí của hắn còn cao hơn, về mặt khí thế, hắn không có biện pháp chiếm được thượng phong, kêu rên một tiếng, võ đạo ý chí trên hồn hải của Hắc Diệu Vương cũng xông lên mà ra, hình thành một màng mỏng không nhìn thấy ngăn cản ở phía trước.

BA~!

Không có tiếng nổ mạnh kinh tâm động phách, thân thể Hắc Diệu Vương nhoáng một cái, chân trái rút lui nửa bước. Diệp Trần thì không có chút sứt mẻ nào cả.

Trên khuôn mặt đen gầy của Hắc Diệu Vương có chút xấu hổ, khí thế và võ đạo ý chí của hắn trong Bán Bộ Vương Giả tối cường giả tuy nói không phải hàng đầu, nhưng cũng không yếu, lại bại bởi Diệp Trần nửa bậc, việc này khiến khuôn mặt mo của hắn không dễ nhìn lắm, phảng phất bị hung hăng tát một bạt tai vậy.

- Ngươi muốn chết!

Trong kẽ răng Hắc Diệu Vương rít ra mấy chữ, thần sắc rét lạnh, mà tay phải của hắn, nổi lên một tầng hắc sắc quang mang lóe sáng, nhiệt độ nóng bỏng, dần dần kéo lên, đây là dấu hiệu muốn vận dụng Hắc Diệu chưởng pháp rồi.

- Hắc Diệu Vương muốn động thủ, nơi này chính là nơi giao dịch Huy Hoàng a!

Mọi người cả kinh.

- Phụng bồi đến cùng.

Diệp Trần thân hình bất động, Phá Tà Kiếm bên hông boong boong vang lên, kiếm khí lăng lệ ác liệt xuyên thấu qua vỏ kiếm phát ra, giống như đao thép cạo xương vậy.

- Các ngươi đang làm gì đó.

Ngay khi hai người đang muốn động thủ, quản sự nơi giao dịch Huy Hoàng rốt cục ra mặt, từ cầu thang đi tới một cẩm y lão giả, bên cạnh là hai trung niên, ba người đều là Bán Bộ Vương Giả, cẩm y lão giả tu vị cao nhất, cũng là trình độ Bán Bộ Vương Giả đẳng cấp cao.

Lên tiếng đúng là cẩm y lão giả.

Bước nhanh đi tới, cẩm y lão giả sắc mặt âm trầm, mở miệng nói:

- Nơi này là nơi giao dịch Huy Hoàng, không phải nơi cho các ngươi chiến đấu.

- Nguyên lai là Hà quản sự.

Hắc mang lóe sáng trên bàn tay phải Hắc Diệu Vương ảm đạm lại, bàn tay đặt sau lưng, trên mặt miễn cưỡng nhấc lên một dáng tươi cười khó coi.

- Ngươi còn không ngừng tay sao?

Ánh mắt sắc bén của cẩm y lão giả trừng hướng Diệp Trần.

- Ngươi có trông thấy hắn muốn động thủ không.

Mộ Dung Khuynh Thành cảm giác cẩm y lão giả quá khí thế khinh

người, kiếm của Diệp Trần cũng không có rút ra, nói gì đếm động thủ, ngược lại đã thiên vị Hắc Diệu Vương rồi.

BOANG...!

Diệp Trần lạnh lùng liếc mắt nhìn Hắc Diệu Vương, sau đó lườm liếc cẩm y lão giả, Phá Tà Kiếm tự động rút ra một tấc, sau đó hung hăng cắm vào, kích thích tiếng kiếm minh vô cùng chói tai, tựa như có người tại dùng dụng cụ sắt bén gọt thủy tinh vậy.

Cẩm y lão giả sắc mặt tái nhợt, Diệp Trần tuy rằng không nói chuyện, nhưng cử động lần này, không thể thi ngờ là đang gây hấn với hắn, không coi hắn ra gì cả.

- Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Cẩm y lão giả nghiêng đầu hỏi Hắc Diệu Vương.

Hắc Diệu Vương hắc hắc cười lạnh.

- Kẻ này không có mắt, lại dám tranh đoạt Bảo Khí với ta, ngươi bảo mặt mo này của ta nên đặt vào đâu đây, cho nên mở miệng giáo huấn hắn hai câu, không thể tưởng được hắn lại cực đoan như thế, còn muốn động thủ với ta nữa, nếu không phải ta cố kị nơi giao dịch Huy Hoàng của ngươi, đã sớm đánh chết hắn rồi.

- Người đúng là trợn mắt nói láo, Ám Ảnh giáp này, ta đã mua lại, là ngươi muốn cưỡng đoạt, chẳng lẽ nơi giao dịch Huy Hoàng lại cho phép người khác cưỡng đoạt vật phẩm của người khác sao?

Mộ Dung Khuynh Thành trên mặt nổi sương lạnh.

Diệp Trần đạm mạc nói:

- Chư vị ở đây có thể làm chứng

- Làm chứng, ai làm chứng cho ngươi?

Hắc Diệu Vương cười lạnh không ngớt, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng.

Thấy ánh mắt Hắc Diệu Vương quét tới, mọi người nhao nhao dời ánh mắt, trong bọn họ tuy rằng cũng có người không phải nhát gan sợ phiền phức, nhưng cũng không muốn vì người khác mà đắc tội với Hắc Diệu Vương, muốn sống được tốt, sống được lâu, có một số việc, có thể không quan tâm thì nên bỏ qua,

Cuối cùng, ánh mắt của Hắc Diệu Vương rơi vào trên người lão giả bán Ám Ảnh giáp.

Lão giả cũng không dời ánh mắt, thần sắc không thay đổi nói:

- Lão hủ chỉ bán Bảo Khí, các ngươi ai ra linh thạch, chính là của người đó.

- Ai ra linh thạch là của người đó sao? Nàng tựa hồ còn chưa giao linh thạch a!

Hắc Diệu Vương lộ ra dáng tươi cươi như đã nắm đại cục trong tay.

- Đúng vậy, nhưng ta đã đáp ứng bán cho nàng.

Lão giả có việc gấp, không muốn sinh thêm sự cố, đương nhiên, hắn cũng không muốn lấy lương tâm nói chuyện, đành phải chi tiết kể ra sự thật.

- Ngươi yên tâm, nàng giao bao nhiêu linh thạch, ta theo đó mà làm, mặt khác thêm 50 vạn thượng phẩm linh thạch nữa.

Hắc Diệu Vương ngày hôm qua đã trông thấy Ám Ảnh giáp, nhưng lúc đó trên người hắn không có nhiều thượng phẩm linh thạch như vậy, trọn vẹn chênh lệch 1000 vạn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 949: Phong Ba. (Hạ)

Vì muốn đạt được Ám Ảnh giáp, hắn vận dụng người một nhà, mượn rất nhiều thượng phẩm linh thạch, đến một giờ trước, rốt cục gom góp đủ 3400 vạn thượng phẩm linh thạch, nhưng khiến hắn phẫn nộ là, lại có người đoạt trước một bước, thiếu chút nữa đã mua đi Ám Ảnh giáp, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn vội vàng phẫn nộ xao động như thế.

- Việc này tựa hồ không ổn đâu.

Lão giả hơi khó xử.

- Có gì không ổn, Ám Ảnh giáp này của ngươi chưa bán đi, việc này không trái với quy củ của nơi giao dịch Huy Hoàng a!

Hắc Diệu Vương nhìn về phía cẩm y lão giả.

Cẩm y lão giả liếc mắt nhìn Diệp Trần, khẽ gật đầu.

- Nơi giao dịch có quy củ của nơi giao dịch, chỉ cần không trái với, liền vô sự, nếu Hắc Diệu Vương đã trả nhiều ra 50 vạn thượng phẩm linh thạch vậy thì ngươi cứ bán cho hắn đi!

Cẩm y lão giả là tổng quan sự nơi giao dịch huy hoàng, thực lực tiếp cận Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, Hắc Diệu Vương nổi danh lừng lẫy ở Bảo Thạch quần đảo, mặc kệ là công hay tư, cẩm y lão giả đều không muốn sinh ra mâu thuẫn với Hắc Diệu Vương, huống chi, thái độ kiệt ngao bất tuần vừa rồi của Diệp Trần đã khiến hắn hết sức bất mãn nên cố ý thiên vị Hắc Diệu Vương.

Diệp Trần sâu hít sâu một hơi, nói với Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Mộ Dung, đưa cho hắn 3400 vạn thượng phẩm linh thạch, chúng ta đi.

Nghe vậy, Mộ Dung Khuynh Thành không nhìn bọn người Hắc Diệu Vương nữa, thu Ám Ảnh giáp vào, sau đó lấy ra ba hạ phẩm Trữ Vật Linh Giới đã chuẩn bị tốt, đưa cho lão giả, trong đó là 3000 400 vạn thượng phẩm linh thạch, không nhiều không ít.

- Ngươi. . .

Hắc Diệu Vương khóe mắt.

Lão giả kiểm lại một chút linh thạch trong ba Trữ Vật Linh Giới, gật đầu nói:

- Vừa vặn.

Cùng lúc đó, hắn cũng âm thầm truyền âm cho Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành

- Hai vị, thật không có ý tứ, lão hủ thật sự có việc gấp, không muốn chọc Hắc Diệu Vương, nhiều ra một trăm vạn thượng phẩm linh thạch, ta sẽ lén trả lại cho các ngươi.

Diệp Trần hồi âm nói:

- Ta biết rõ nỗi khổ tâm của ngươi, một trăm vạn thượng phẩm linh thạch cũng không cần trả cho chúng ta, dù sao Ám Ảnh giáp cũng có giá trị này.

- Vậy thì đa tạ.

Lão giả hơi cảm kích.

- Bảo vật phỏng tay, các ngươi thật muốn cầm sao?

Hắc Diệu Vương đã vì Ám Ảnh giáp mà thao tâm tổn trí, hiện tại giờ "con vịt" đến tay lại bay mất, tâm tình hắn không khỏi bạo lên như sấm.

- Nơi giao dịch Huy Hoàng thật đúng là bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh ah!

Diệp Trần mỉa mai nhìn về phía cẩm y lão giả.

Cẩm y lão giả sắc mặt càng ngày càng khó coi, đối với Hắc Diệu Vương quát khẽ nói:

- Hắc Diệu Vương, không nên vọng động, đây không phải là bên ngoài!

Vù vù vù hô!

Hắc Diệu Vương thở gấp ra mấy hơi, cuối cùng không động thủ, hắn có thể không cho Hà quản sự mặt mũi, nhưng không thể không cho nơi giao dịch Huy Hoàng mặt mũi được, giết người ở chỗ này, tương đương với phá quy củ.

- Yên tâm, chỉ cần bọn hắn vẫn còn ở Bảo Thạch quần đảo, Ám Ảnh giáp sớm muộn cũng là của ngươi, đến lúc đó cũng không cần giao linh thạch.

Cẩm y lão giả truyền âm cho Hắc Diệu Vương một câu, quay người mang người ly khai.

- Chúng ta cũng đi.

Diệp Trần lôi kéo Mộ Dung Khuynh Thành ly khai.

Lúc đi đến đầu bậc thang, Diệp Trần quay đầu, hướng Hắc Diệu Vương nói:

- Tin tưởng ngươi sẽ không buông tha cho Ám Ảnh giáp, bọn chúng ta đợi ngươi!

Nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, có một số việc, cần dựa vào thực lực, Hắc Diệu Vương không đến tìm bọn hắn thì còn may, tìm, đó là tự tìm đường chết.

Hắc Diệu Vương nắm thật chặt tay trái, hắc diệu hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, tản mát ra sóng nhiệt kinh người, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, thầm hận nói:

- Bảo Thạch quần đảo không nên động võ, nhưng khi ra ngoài, ta sẽ khiến các ngươi muốn sống không được muốn chết không xong.

Bán Bộ Vương Giả tối cường giả mặc kệ ở nơi nào đều là tồn tại khiến người khác kinh sợ, số lượng của bọn hắn còn ít hơn cả Vương giả Sinh Tử Cảnh, Hắc Diệu Vương với tư cách là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả thanh danh lâu năm, dù là cao thủ cùng cấp bậc cũng vô cùng kiêng kị hắn, dù sao sống càng lâu, càng cay độc, đây là khiếm khuyết của người tân tấn.

Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành ở trước mặt Hắc Diệu Vương lấy đi Ám Ảnh giáp, đây không thể nghi ngờ đã khiêu chiến điểm mấu chốt của Hắc Diệu Vương, có trời mới biết Ám Ảnh giáp có bao nhiêu trọng yếu đối với hắn, Bán Bộ Vương Giả tối cường giả phối hợp thêm ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí, đây tuyệt đối gần như là phòng ngự vô địch dưới Sinh Tử Cảnh, ý nghĩa trọng đại.

Đợi sau khi Hắc Diệu Vương cũng rời đi, mọi người nhỏ giọng nghị luận.

- Triệt để đắc tội một vị Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, quá không sáng suốt, chỉ sợ đến lúc đó chẳng những mất đi Ám Ảnh giáp mà ngay cả bản thân cũng phải chịu tai họa.

- Ám Ảnh giáp không phải chuyện đùa, có lẽ sau khi được trang bị thêm, có thể giữ được một mạng từ trên tay Hắc Diệu Vương.

Nói chuyện là một thanh niên, hắn cảm thấy một cô gái tuyệt sắc như Mộ Dung Khuynh Thành mà lại chết trên tay Hắc Diệu Vương cũng quá đáng tiếc, thầm nói.

Một gã đại hán tráng kiện bên cạnh đầu nhìn về phía hắn.

- Ngươi vừa tới Bảo Thạch quần đảo không lâu a! Nếu như đến lâu, ngươi đã biết rõ, đây là chuyện không có khả năng, Hắc Diệu Vương với tư cách là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả thành danh lâu năm, thực lực thâm bất khả trắc, Hắc Diệu chưởng pháp của hắn, ẩn chứa hỏa thổ hai chủng áo nghĩa, hơn nữa dung hợp đến trình độ cực cao, về mặt phá phòng thủ thập phần đáng sợ, một chưởng hai chưởng tuy không giết được bọn hắn, nhưng đánh nhiều thêm mấy chưởng, cho dù có Ám Ảnh giáp hộ thể, cũng phải bị đánh chết, trừ phi Chân Nguyên của bọn hắn có thể thúc dục Ám Ảnh giáp trong thời gian dài.

Thúc dục ngụy cực phẩm Bảo Khí, cần đại lượng Chân Nguyên, Bán Bộ Vương Giả tầm thường, căn bản không thúc dục được mấy lần, tuy nói ngụy cực phẩm phòng ngự Bảo Khí không giống công kích Bảo Khí, thời gian duy trì hơi dài, nhưng cũng chỉ là trì hoãn tử vong thôi, dù sao lực công kích của Bán Bộ Vương Giả tối cường giả vốn vô cùng cường đại, mà Hắc Diệu chưởng pháp của Hắc Diệu Vương lại am hiểu phá phòng thủ.

- Cái này, chắc chắn sẽ có ngoài ý muốn.

- Nào có nhiều ngoài ý muốn như vậy chứ

. . .

Ra khỏi nơi giao dịch Huy Hoàng, hai người trông thấy Vương Lan ở trong góc.

Vương Lan chào đón, nói:

- Hai vị còn có gì phân phó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 950: Lực Trường Cường Đại. (Thượng)

Mua được Ám Ảnh giáp, Mộ Dung Khuynh Thành tâm tình không tệ, trực tiếp ném cho đối phương 100 khối thượng phẩm linh thạch, nói:

- Ngươi có biết tòa đảo nào thanh tịnh một chút, thích hợp cho người ở không, mang bọn ta đi đi.

- Hòn đảo màu xanh da trời đa số đều tương đối thanh tĩnh, trong đó U Lam đảo tốt nhất, nơi đó có đủ loại phong cách kiến trúc, có sân nhỏ xa hoa, kiến trúc lâm viên, kiến trúc lâu đài cổ, thậm chí còn có kiến trúc lòng đất, bất quá chỉ có Bán Bộ Vương Giả mới có tư cách lên đảo thôi.

Vương Lan đối với việc trong Bảo Thạch quần đảo rất quen thuộc, êm tai nói.

- Vậy tốt, mang bọn ta tới đó đi.

Diệp Trần gật gật đầu.

Vương Lan sững sờ, chợt cuống quít thốt lên:

- Ah

Lời nói của Diệp Trần, không thể nghi ngờ đã nói cho nàng biết, bọn hắn chính là Bán Bộ Vương Giả.

U Lan đảo không cho phép người dưới Bán Bộ Vương Giả tiến vào, nhưng nếu là dẫn người đi vào thì không có vấn đề gì, dù sao có vài Bán Bộ Vương Giả thích được người khác phục thị, cũng không thể ngay cả người phục thị cũng không để đi vào! Cho nên, Vương Lan lấy thân phận người dẫn được, đi theo hai người đi lên U Lan đảo.

Trên U Lan đảo, cơ hồ không có kiến trúc buôn bán, tất cả đều là khu dân cư, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chọn một lâm viên cực lớn để ở.

Lâm viên thu giá cũng không cao, một tháng chỉ một ngàn thượng phẩm linh thạch, tựa hồ cũng không muốn kiếm linh thạch của Bán Bộ Vương Giả, thầm nghĩ để bọn họ trú ở Bảo Thạch quần đảo, hưởng thụ đãi ngộ tôn quý.

Ám Ảnh giáp nơi tay, Mộ Dung Khuynh Thành trở lại trong phòng, chuẩn bị lạc ấn linh hồn ấn ký, Diệp Trần thì xem phong cảnh trong lương đình trước hồ một lát, về phần Vương Lan, Diệp Trần phân cho nàng một tiểu viện độc lập, ở ngay bên cạnh, ẩn ẩn có thể nghe được tiếng khí kình tiếng xé gió truyền đến, có lẽ đang tu luyện võ học.

Trên hồ nước bích lục, phủ kín thủy tiên, nhiều đóa hoa sen nhan sắc khác nhau chập chờn trong gió, cao thượng xinh đẹp, trừ vài lương đình nghỉ mát tương liên ra, trên hồ nước, còn có một cầu đá xám trắng do nham thạch tạo thành, theo phương hướng của Diệp Trần mà xem thì mặt trời buổi chiều và cầu đá lúc lên lúc xuống, tình thơ ý hoạ.

Diệp Trần là người tùy tâm sở dục, nằm ngửa trong lương đình, ngủ khò khò.

Không biết đã ngủ bao lâu, trên bầu trời có một ánh sáng màu vàng vẽ một cái mà qua, phảng phất như một đạo lưu tinh như có như không vạch phá bầu trời, ồ, tiếng kêu kinh ngạc vang lên, ánh sáng màu vàng đổi phương hướng, hướng lâm viên của Diệp Trần mà đến, cuối cùng rơi vào trong lương đình.

Diệp Trần mở to mắt, cười nói:

- Ngươi cũng ở Bảo Thạch quần đảo sao?

Người tới không phải ai khác mà chính là hoàng y nữ tử ở trong Huyền Âm Vương di tích.

- Hoàng Mai, còn không biết danh tự của ngươi!

Hoàng y nữ tử vui vẻ dạt dào ngồi ở ghế đá, tự châm cho mình một ly trà.

Diệp Trần ngồi ở đối diện đối phương, nói:

- Diệp Trần.

- Tên rất hay, ta nghe nói, trong nơi giao dịch Huy Hoành trên Thâm Hồng đảo, có một nam một nữ đắc tội Hắc Diệu Vương, không phải là hai người các ngươi chứ?

Hoàng Mai như có điều suy nghĩ.

Diệp Trần cười cười, xem như đồng ý.

- Thực lực Hắc Diệu Vương rất mạnh, các ngươi tốt nhất không nên chủ quan, nếu có thể thì tốt nhất không nên liều mạng, Hắc Diệu chưởng pháp của hắn, hết sức lợi hại, thiên phú năng lực của ta cũng có chút chịu không nổi, đã nhiều năm như vậy, Hắc Diệu chưởng pháp của hắn, có lẽ đã nâng cao một bước a.

Diệp Trần nói:

- Nói như vậy, ngươi đã giao thủ với hắn sao?

Bán Bộ Vương Giả tối cường giả mạnh bao nhiêu, Diệp Trần còn không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định Bán Bộ Vương Giả tối cường giả tuyệt đối không làm gì được hắn.

- Ân, ồ, ngươi đã tiến vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả sao?

Hoàng Mai gật gật đầu, chợt kinh nghi một tiếng, lúc đến nàng cũng không chú ý nhiều đến tu vị của Diệp Trần, vừa rồi trong lúc vô tình dò xét thoáng một chút, mới phát hiện Diệp Trần đã là Bán Bộ Vương Giả, Diệp Trần lúc còn ở Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cũng đã thâm bất khả trắc,

giờ đã tiến vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả, không biết đã ở trình độ nào rồi.

- Ha ha!

Cười cười, Hoàng Mai nói:

- Xem ra ta đã lo lắng không công rồi!

Nói thật, lúc ở Huyền Âm Tháp, Hoàng Mai tuy cảm thấy Diệp Trần không dễ chọc, nhưng nếu nàng toàn lực ứng phó, vẫn có tự tin chiến thắng Diệp Trần, dù sao Bán Bộ Vương Giả tối cường giả cũng không phải nói chơi, huống chi, nàng cũng có ngụy cực phẩm Bảo Khí, Bán Bộ Vương Giả tối cường giả phối hợp thêm ngụy cực phẩm Bảo Khí, có thể bộc phát ra lực chiến đấu thường nhân khó có thể tưởng tượng nổi.

Phải biết rằng, ngụy cực phẩm Bảo Khí đối với Bán Bộ Vương Giả mà nói, vẫn có yêu cầu rất cao, Bán Bộ Vương Giả tầm thường, căn bản không sử dụng được mấy lần, mà Chân nguyên của Bán Bộ Vương Giả tối cường giả vô cùng hùng hậu, có thể phát huy tác dụng của ngụy cực phẩm Bảo Khí đến một độ cao mới.

Bất quá Diệp Trần bây giờ là Bán Bộ Vương Giả, thực lực tất nhiên tăng gấp đôi, Hắc Diệu Vương hơn phân nửa sẽ phải ăn phải thiệt thòi.

Đương nhiên, nàng còn không biết, Diệp Trần trở thành Bán Bộ Vương Giả cũng không giống với người khác, người khác cũng chỉ là Chân Nguyên nhiều thêm chút ít, tinh thuần thêm chút ít, Diệp Trần thì lại tấn thăng Thanh Liên Kiếm Quyết đến Thiên cấp công pháp. Cộng thêm mới đào móc ra được Kiếm Vực hình thức ban đầu, bất kể là quần chiến, hay là đơn đả độc đấu đều là một tồn tại kinh khủng cả.

Trò chuyện chừng thời gian một chén trà, Hoàng Mai ly khai.

Vài ngày sau, Mộ Dung Khuynh Thành chẳng những xóa đi linh hồn ấn kí trong Ám Ảnh giáp mà còn lạc ấn cả linh hồn ấn ký của mình vào trong

đó nữa.

Ám Ảnh giáp với tư cách là ngụy cực phẩm Bảo Khí, có thể làm ra điều chỉnh rất nhỏ trong một trình độ nhất định, ví dụ như Mộ Dung Khuynh Thành là nữ tính, cho nên Ám Ảnh giáp trở nên nhỏ hơn trước không ít, trước ngực lại lồi ra thêm hai khối, mặc lên người, không có cảm giác gì không thoải mái cả, thập phần bó sát.

Trong sân, Diệp Trần cười nói:

- Trước thử xem Thiên Tinh lực trường cường độ thế nào đi?

- Được.

Mộ Dung Khuynh Thành không sử dụng Hắc Ám lực trường, ma lực rót vào trong Ám Ảnh giáp, kích phát ra Thiên Tinh lực trường kèm theo trong Ám Ảnh giáp.

Ba!

Một vòng gợn sóng trong suốt khuếch tán ra ngoài.

Đứng ở đối diện Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần cảm giác hư không sền sệt đi rất nhiều, làm động tác gì cũng đều cố hết sức, không thể tùy tâm sở dục, mà theo Mộ Dung Khuynh Thành điều khiển Thiên Tinh lực trường, một cỗ lực bài xích tác dụng lên người Diệp Trần, như Thiên địa đại lực vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 951: Lực Trường Cường Đại. (Hạ)

Đạp đạp đạp!

Diệp Trần lui ra phía sau mấy bước.

- Cũng không tệ lắm.

Diệp Trần vừa nói dứt lời, bỗng nhiên sức đẩy biến thành lực hút, kéo hắn qua, dưới sự bất đắc dĩ, hắn đành phải tăng mạnh Chân Nguyên tuần hoàn, triệt tiêu cỗ lực hút này.

- Giờ thử xem hiệu quả khi Thiên Tinh lực trường và Hắc Ám lực trường dung hợp lại a!

Cường độ Thiên Tinh lực trường phi thường khả quan, Diệp Trần xem chừng, mình coi như toàn lực vận chuyển Chân Nguyên, cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng không nhỏ, khoảng cách Mộ Dung Khuynh Thành càng gần, chịu ảnh hưởng càng lớn, cũng khó trách Hắc Diệu Vương lại coi trọng như thế, dù sao cao thủ quyết đấu, một tia chênh lệch cũng là yếu tố dẫn đến thắng thua rồi.

Bên ngoài thân thể Mộ Dung Khuynh Thành lóe ra dòng điện màu tím đen, trong tiếng xì xì, không gian đột nhiên nhoáng một cái, cảnh tượng của cả sân nhỏ đột nhiên bắt đầu mơ hồ.

Xoẹt!

Dưới sự vội vàng không kịp chuẩn bị, Diệp Trần bị một cổ sức đẩy vô cùng mạnh mẽ tuyệt đối bài xích ra ngoài, dù là toàn lực vận chuyển Chân Nguyên, cũng không làm nên chuyện gì, khoảng cách của hắn và Mộ Dung Khuynh Thành quá gần nhau, hơn nữa trình độ hùng hậu Chân Nguyên của

hắn chỉ tương đương so với Mộ Dung Khuynh Thành, độ tinh thuần của ma lực đối phương còn tinh thuần hơn cả hắn.

- Quá mạnh mẽ!

Diệp Trần trực tiếp bị ép vào trên vách tường của sân nhỏ, nếu như không phải Mộ Dung Khuynh Thành thu liễm sức đẩy, hắn tuyệt đối sẽ bị đẩy đi xa hơn nữa, hơn nữa sẽ phải chịu một ít tổn thương, căn bản không cách nào tới gần được.

Thu liễm sức đẩy, Mộ Dung Khuynh Thành bỗng nhiên chuyển biến lực trường, biến thành lực hút, Hắc Ám lực trường dưới sự tăng phúc của Thiên Tinh lực trường, lực hút trở nên cực mạnh, giống như lỗ đen vậy, Diệp Trần bị trực tiếp hấp qua, Diệp Trần giống như đang xuyên việt trong hư không vậy.

- Kiếm Vực!

Thời khắc mấu chốt, Diệp Trần phóng xuất ra Kiếm Vực, đan vào cùng một chỗ với Hắc Ám lực trường của Mộ Dung Khuynh Thành.

Kiếm Vực tuy rằng không phải lực trường, nhưng lại có lực phòng hộ và công kích cực kỳ cường đại, Hắc Ám lực trường trải qua tầng tầng suy yếu, đối với Diệp Trần đã sinh ra không nhiều ảnh hưởng lắm.

Ba!

Dòng điện màu tím đen bên ngoài thân thể Mộ Dung Khuynh Thành tán đi, lực trường thu liễm.

Cũng thu hồi Kiếm Vực, Diệp Trần khen:

- Quả thực mạnh đến không thể tưởng nổi, coi như là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, cũng không cách nào tới gần nàng, chỉ có thể công kích từ xa mà thôi.

Lực trường đối với vật thể có tính chỉnh thể có tác dụng cực đại, nhưng đối với công kích năng lượng lại yếu hơn rất nhiều, bởi vì năng lượng chỉ là tạm thời tụ cùng một thể, chưa tính là chỉnh thể, đương nhiên, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút suy yếu không thể bỏ qua được..

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Ám Ảnh giáp này còn có tác dụng khác!

- Tác dụng gì?

Hô!

Ảm đạm quang ảnh lóe lên, Mộ Dung Khuynh Thành đột ngột xuất hiện trước mắt Diệp Trần.

- Tăng phúc tốc độ.

Diệp Trần con mắt sáng ngời.

Tốc độ của Mộ Dung Khuynh Thành vốn đã nhanh, phối hợp thêm Ám Ảnh giáp, tốc độ chỉ sợ là có một không hai trong Bán Bộ Vương Giả.

Đạt được Ám Ảnh giáp, thực lực Mộ Dung Khuynh Thành trong lúc vô hình tăng lên rất nhiều, năng lực bảo vệ tính mạng càng gia tăng gấp bội, lấy tu vi ma lực của Mộ Dung Khuynh Thành, đại khái có thể thúc dục Ám Ảnh giáp trong thời gian một phút đồng hồ, trong thời khắc này, dù là Bán bộ Vương giả tối cường giả cũng không có khả năng bắt được nàng.

Bất quá, dù sao phòng ngự và bảo vệ tính mạng cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ, muốn chính thức tăng thực lực lên, vẫn cần một kiện bảo khí công khí cực kỳ sắc bén.

Vương Lan với tư cách là người dẫn đường cho hai người, tự nhiên vì hai người mà bày mưu tính kế.

- Quần đảo Bảo Thạch, hàng năm đều cử hành một hội đấu giá lớn, địa

điểm cử hành hội đấu giá ở Bảo Thạch quần đảo là ở chính giữa Hoàng Kim đảo, có thể trở thành vật phẩm đấu giá, không có món nào không phải là tinh phẩm trong tinh phẩm, tuy rằng ta không có đi qua, nhưng cũng có nghe nói, cấp bậc vật phẩm đấu giá thấp nhất chỗ đó đều là thượng phẩm đỉnh tiêm, bán cực phẩm chiếm đại đa số, vật phẩm đấu giá ở đây có thể khiến Bán bộ Vương giả điên cuồng, có đôi khi, Vương giả Sinh Tử Cảnh sẽ cho người đến đây tham dự đấu giá.

- Khoảng cách đến lần đấu giá này, còn bao lâu thời gian?

Diệp Trần khẽ động trong nội tâm, hỏi.

Vương Lan nói:

- Đại khái thời gian còn nửa tháng, trong nửa tháng này, tốt nhất hai vị nên chuẩn bị linh thạch nhiều một chút.

- Nửa tháng, khá tốt.

Diệp Trần gật gật đầu, về phần linh thạch, bọn hắn căn bản không thiếu, tuy rằng Mộ Dung Khuynh Thành đã dùng xong ba triệu bốn trăm vạn linh thạch thượng phẩm, nhưng lượng linh thạch thượng phẩm còn lại cũng chừng bảy trăm ngàn vạn, mà sau khi Diệp Trần đạt được Trữ vật linh giới của Lâm Vũ Hiên, linh thạch thượng phẩm nhiều tới một trăm triệu tám ngàn vạn, nếu không phải Huyền Âm Vương quá mức lợi hại, hắn không có thời gian để đạt được Trữ Vật linh giới của những người khác, nếu không, linh thạch của hắn tuyệt đối đến vài ức.

Càng là võ giả cao cấp, càng cảm giác không thấy thời gian xói mòn, thường thường trong lúc lơ đãng, một tháng trôi qua rất nhanh, mà đối với người bình thường thì một tháng rất dài, rất nhiều chuyện có thể qua một đêm mà phất lên, cũng có thể qua một đêm mà phá sản.

Trong một tháng này, Diệp Trần ngoại trừ cố gắng tăng tiến tu vi mình lên, thời gian khác đều tu luyện Tàn Nguyệt và Kính Hoa Phá Diệt, đương

nhiên, Không gian áo nghĩa trụ cột vẫn là trọng yếu nhất.

Tàn Nguyệt là võ học áo nghĩa dung hợp, phân biệt ẩn chứa tám phần Kim chi áo nghĩa và sáu thành Thủy áo nghĩa, tuy hôm nay đã bị Kính Hoa Phá Diệt vượt qua, nhưng vẫn như trước có không ít tiềm lực, huống chi, Kính Hoa Phá Diệt quá mức tiêu hao chân nguyên, tiêu hao hơn nhiều hơn Tàn Nguyệt một ít.

Muốn tăng lên Kim chi áo nghĩa và Thủy áo nghĩa, tự nhiên muôn vàn khó khăn, dù sao thì trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất chỉ có lúc đột phá cảnh giới, cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đến cảnh giới Bán bộ Vương giả, nói là đột phá cảnh giới, kỳ thật chỉ là một thời kỳ quá độ thôi.

Trong thời gian ngắn không cách nào tăng lên áo nghĩa, Diệp Trần cũng không để tâm vào chuyện vụn vặt, chỉ nghiên cứu phương hướng dung hợp Kim chi áo nghĩa và Thủy áo nghĩa.

Một tháng thời gian này cũng không phí công, trình độ dung hợp gia tăng, Diệp Trần cũng cảm giác được uy lực của Tàn Nguyệt cũng mạnh mẽ hơn, tốc độ thi triển cũng nhanh hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 952: Hội Đấu Giá Hoàng Kim Đảo

Kính Hoa Phá Diệt ẩn chứa Không gian áo nghĩa, luận uy lực Không gian áo nghĩa đơn thuần tăng lên bốn thành, đã tương đương với mười hai thành áo nghĩa bình thường, cao hơn hai thành so với áo nghĩa bình thường viên mãn, đây là đòn sát thủ của Diệp Trần, cũng là sát chiêu siêu cấp không dễ dàng thi triển ra.

Cảm nhận được sự cường đại của Nhân Ma Vương, Diệp Trần cảm thấy nhất định phải mau chóng tu luyện Kính Hoa Phá Diệt đến viên mãn, tuy nói là tu luyện đến viên mãn, vẫn như trước sẽ bị Nhân Ma Vương vây giết, nhưng ít ra có một tia hi vọng, có một chút tiến bộ vẫn tốt hơn so với trước kia.

Ba!

Chém ra một kiếm, hòn non bộ trong sân vặn vẹo, bỗng nhiên biến mất.

Đứng bên cạnh trong sân, vô tình thấy một màn như vậy, Vương Lan hoảng sợ không thôi, triệt để phá hủy một hòn non bộ, nàng cũng có thể làm được, võ giả Ngưng Chân cảnh cũng có thể làm được, quá đơn giản, nhưng làm như Diệp Trần, không một tia khí kình nào tràn ra, hòn non bộ trực tiếp biến mất vô ảnh vô tung, như chưa từng thấy qua.

Đương nhiên hòn non bộ sẽ không biến mất, chỉ là bị uy lực không gian thôn phệ, thứ đồ vật yếu ớt như thế này, quá trình biến mất có thể trực tiếp tỉnh lược.

Nửa tháng lại qua đi, hội đấu giá Hoàng Kim đảo đã bắt đầu.

Hôm nay, dưới sự hướng dẫn của Vương Lan, ba người hướng về Hoàng Kim đảo chính giữa Bảo Thạch quần đảo bay vút đi.

Hoàng Kim đảo sớm đã tấp nập người, trên hòn đảo, ánh mặt trời chiếu xuống nổi lên màu vàng kim nhàn nhạt, trong đám người trên Hoàng Kim đảo, không phải Đại năng Linh Hải Cảnh thì cũng là Bán bộ Vương Giả, tuyệt không có người nào dưới Linh Hải Cảnh.

Vương Lan nói:

- Ta không thể đi lên Hoàng Kim đảo, chỉ đưa các người đến đây thôi.

- Ngươi cứ về lâm viên trước, có lẽ còn có chỗ cần đến ngươi.

Dù sao Vương Lan cũng là người sinh trưởng ở Bảo Thạch quần đảo này, đối với nơi này lại quen thuộc, bất quá, không ly khai Bảo Thạch quần đảo này, thì làm người dẫn đường là lựa chọn tốt nhất, có thể giảm bớt được không ít thời gian

Bên trên Hoàng kim đảo, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi đến kiến trúc duy nhất cực lớn trên đảo.

Phòng đấu giá Hoàng Kim đảo, toàn thân đúng là chế tạo từ hoàng kim, ánh mặt trời chiếu xuống, ánh lên kim quang lóng lánh chói mắt, so với bất luận công trình kiến trúc nào ở thế giới Diệp Trần đều đồ sộ hơn gấp trăm lần, nếu dời cả qua, tuyệt đối sẽ được gọi là kỳ tích lớn nhất.

XIU XIU XIU XIU XIU..

Người trên Hoàng kim đảo đã đủ nhiều, nhưng từng đoàn người vẫn như cũ đáp xuống trên đảo, trong đó không thiếu Bán bộ Vương giả khí thế kinh người.

- Chúng ta đi vào thôi.

Tại cửa ra vào phòng đấu giá, hai người Diệp Trần cất bước tiến vào.

Phòng đấu giá Hoàng kim đảo, ở giữa không có gian khách quý gì, hàng phía trước là đại lượng thính phòng, rậm rạp chằng chịt, xếp sau là từng khối

trống trải vòng ra, bên ngoài mỗi một khối, đều có lan can hoàng kim cách ly, bên trong đặt một cái bàn cùng với mấy trương ghế da mềm, bên cạnh là một thị nữ mỹ mạo đứng thẳng.

Diệp Trần tự nhiên không muốn lách vào cùng một chỗ với những người khác, ngồi ở phía sau với Mộ Dung Khuynh Thành.

Trên thực tế, địa phương Diệp Trần chọn, cũng là chuẩn bị cho Bán bộ Vương giả.

Ngồi lên ghế da, thị nữ mỹ mạo rót nước trà cho hai người, trên mặt bàn còn có hoa quả tươi mới và bánh ngọt.

- Không ít người!

Dựa vào thành ghế, Diệp Trần nâng chén trà nên uống một ngụm.

- Hắc Diệu Vương cũng tới.

Mộ Dung Khuynh Thành trông thấy Hắc Diệu Vương ở bên cạnh.

Hiển nhiên Hắc Diệu Vương cũng trông thấy hai người, không chút nào che dấu sát cơ trong mắt, khiến những người chung quanh hắn đều nhao nhanh lui ra, không dám ngồi quá thân cận.

Diệp Trần nhẹ nhàng cười cười, cũng không nhìn đối phương.

Thời gian dần qua, trong thính phòng đấu giá cũng dần dần đầy người ngồi, mà ở chỗ trống trải phía sau, cũng có rất nhiều vị Bán bộ Vương giả ngồi.

Trong những Bán bộ Vương giả này, có không ít người đáng giá chú ý.

Ví dự như Sư Thiếu Bảo không biết tiến vào Bảo Thạch quần đảo lúc nào, lão giả cổ quái mặc áo mưa, cùng với Hoàng Mai Diệp Trần đã từng chứng kiến qua.

Trừ những người đó ra, còn có một vài người khiến Diệp Trần chú ý.

Ví dụ như hai bạch y nữ tử, một người niên kỷ hơi lớn, ước chừng hơn ba mươi tuổi, dung mạo đoan trang, một người tuổi hơn hai mươi, ngũ quan tinh xảo linh động, là Nguyệt Băng Tâm của Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc, trên trán hai người đều có một quang vân loan nguyệt màu bạc.

Nguyệt Băng Tâm cảm nhận được ánh mắt Diệp Trần, nhìn về hướng bên này, sau khi nhận ra Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, trên mặt lộ vẻ kinh hỉ, tươi cười.

- Diệp công tử, không thể tưởng được lại có thể nhìn thấy ngươi ở chỗ này.

Nguyệt Băng Tâm truyền âm tới.

Diệp Trần nói:

- Rất là xảo hợp, xem ra Nguyệt Quang đảo Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc các ngươi, khoảng cách tới Bảo Thạch quần đảo không tính quá xa.

- Cũng không xa lắm.

Nguyệt Băng Tâm nói.

- Băng Tâm, ngươi đang nói chuyện với ai vậy?

Nữ tử đoan trang bên cạnh Nguyệt Băng Tâm nhìn Nguyệt Băng Tâm đang hướng về vị trí Diệp Trần mà nói chuyện, trân mặt lộ vẻ kỳ quái, dò hỏi.

- Dì nhỏ, hắn là Diệp công tử Diệp Trần, tại Hỗn loạn Ma hải, hắn đã giết cao thủ Nhân ma nhất tộc, cứu tính mạng của ta.

- Nha, là hắn à, vậy thì ngươi phải hảo hảo cảm tạ bọn hắn.

Nữ tử đoan trang hướng về phía Diệp Trần mỉm cười, trong thần sắc

mang theo một tia cảm kích, nếu như không có Diệp Trần, Nguyệt Băng Tâm đã bị người Nhân Ma nhất tộc bắt được, với thực lực Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc, căn bản không có biện pháp vọt tới Nhân ma nhất tộc cứu người.

- Hai vị, ta là Nguyệt Linh Sương, là dì nhỏ Nguyệt Băng Tâm, đa tạ các ngươi đã cứu mạng Nguyệt Băng Tâm, nếu có phiền toái gì, nghĩa bất dung từ.

Diệp Trần nói:

- Chỉ là tiện tay thôi.

Trò chuyện trong chốc lát, song phương liền đình chỉ trao đổi.

Trong lúc này, Nguyệt Linh Sương chú ý tới Hắc Diệu Vương thỉnh thoảng nhìn chằm chằm vào Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, bừng bừng sát khí, chau mày nói:

- Băng Tâm, chỉ sợ tình cảnh ân nhân của ngươi không ổn, ta nhìn Hắc Diệu Vương có xung đột rất lớn với hắn, tựa hồ muốn nhanh chóng giải quyết.

- Vậy thì làm sao xử lý?

Nguyệt Băng Tâm ngược lại không có chú ý tới những lời này, lập tức gấp lên, tên tuổi Hắc Diệu Vương nàng cũng đã nghe qua, dưới Sinh Tử Cảnh, có rất ít người là đối thủ của hắn, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đắc tội hắn, chỉ sợ lành ít dữ nhiều, khó có thể ly khai Bảo Thạch quần đảo.

- Dì nhỏ, ngươi cứu bọn họ đi.

Nguyệt Băng Tâm kéo kéo ống tay áo Nguyệt Linh Sương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 953: Tử Diễm Ma Quang Chú Kiếm Thuật (Thượng)

- Không cần ngươi nói, ta cũng sẽ không nhìn bọn hắn chờ chết, chỉ là, với thực lực Hắc Diệu Vương, ta cũng không nắm chắc có thể đánh lui hắn, cũng không thể bảo hộ bọn hắn cả đời, trừ phi hắn chịu đến Nguyệt Quang đảo chúng ta làm khách, ngây ngốc ở lại Nguyệt Quang đảo một thời gian ngắn, tin tưởng Hắc Diệu Vương sẽ không dám dừng lại bên cạnh Nguyệt Quang đảo, sau khi Hắc Diệu Vương vừa đi, hắn có thể yên lặng ly khai không một tiếng động.

Nguyệt Linh Sương là thiên tài ngàn năm khó gặp của Nguyệt Quang đảo, đã dám nói bảo hộ Diệp Trần, tự nhiên cũng là Bán bộ Vương giả tối cường giả.

Thấy dì nhỏ nói ra lời này, Nguyệt Băng Tâm thở phào một hơi, đợi đến khi Hội đấu giá kết thúc, nàng nhất định sẽ nói Diệp Trần đến Nguyệt Quang đảo.

Thời gian một tuần trà trôi qua, cơ hồ phòng đấu giá không còn chỗ ngồi.

Đấu giá sư đứng ở trên đài, sau khi nói một vài lời giới thiệu liền vung tay lên, hai thị nữ mỹ mạo bưng một mâm tròn đi tới, hội đấu giá bắt đầu.

Theo như lời Vương Lan nói, vật phẩm đấu giá cấp độ thấp nhất, cũng bảo khí thượng phẩm đỉnh tiêm, kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên là một thanh dao găm bắn ra hàn quang bốn phía, nhan sắc đỏ tươi, phảng phất như thấm đầy máu tươi, giá khởi điểm ban đầu là mười lăm vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Sau một phen ra giá, dao găm đỏ tươi được một ngươi dùng ba lăm vạn

khối linh thạch thượng phẩm mua lấy.

Hơn mười kiện vật phẩm đấu giá đã được mua, hội đấu giá tiến vào giai đoạn sau, vật phẩm đấu giá kế tiếp, đều là Bảo khí bán cực phẩm, hoặc là linh thảo vô cùng trân quý, hoặc là tài liệu hi hữu ngay cả danh tự cũng đều không nghe nói qua, hoặc là một bảo khí làm mọi người điên cuồng.

- Kiện vật phẩm đấu giá thứ ba mươi, một đóa Hộ tâm hoa.

Trên đài, mặt mày đấu giá sư hồng hào, kêu lên vật phẩm đấu giá kế tiếp.

- Hộ Tâm hoa!

Diệp Trần cười khổ một tiếng, trước khi đột phá Bán bộ Vương giả, hắn vẫn muốn tìm được một đóa Hộ Tâm hoa, chỉ là một mực không được như ý, không thể tưởng được sau khi hắn trở thành Bán bộ Vương giả, hắn lại nhìn thấy Hộ Tâm hoa, quả thật là trời đưa đất đẩy mà, khiến người ta không thể không cười khổ.

Đương nhiên, mặc dù Hộ Tâm hoa vô dụng với hắn, nhưng đối với người chưa đột phá đến Bán bộ Vương giả lại thập phần hữu dụng, Diệp Trần quyết định mua lại, lưu cho Diệp gia với tư cách bảo vật.

Bất quá, hiển nhiên Diệp Trần đã đánh giá thấp lực truy cầu của mọi người đối với Hộ Tâm hoa, những người tu vi Linh Hải Cảnh kia tự nhiên có thể bỏ qua, nhưng một ít Bán bộ Vương giả đã bắt đầu nhao nhao lên đấu giá, trong bọn họ, không ít người đằng sau có tông môn, đây là cống hiến cho tông môn, lúc đó tông môn sẽ cho bọn hắn không ít tài phú.

- Bảy mươi vạn!

- Bảy mươi lăm vạn!

- Bảy mươi tám vạn!

Nguyên giá khởi điểm Hộ Tâm hoa là năm mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm, không hề nghĩ ngợi gì, trực tiếp thêm hai mươi vạn, tựa hồ muốn chấn nhiếp người khác, nhưng tiếc là tất cả mọi người ở đây không thèm nể mặt mũi, chê cười, giá thị trường một cây dưỡng tâm thảo là gần ba mươi vạn, Hộ Tâm hoa là linh hoa với tư cách là vật thiết yếu để tiến vào Bán bộ Vương giả, mọi người làm sao có thể bị hai mươi vạn hù dọa được.

- Một trăm vạn.

Nguyệt Linh Sương, dì nhỏ Nguyệt Băng Tâm giơ tay lên.

- Một trăm mười vạn.

Người vừa ra giá là Thiếu chủ Hoàng Kim Sư tộc Sư Thiếu Bảo.

- Một trăm hai mươi vạn.

Hoàng Mai cũng ra giá.

Vốn Diệp Trần định kêu giá, nhưng nhìn Hoàng Mai có hứng thú, thoáng do dự một phát rồi thả tay xuống, Hoàng Mai đã giúp hắn tại Huyền Âm tháp một lần, nếu như nàng bắt buộc phải có Hộ Tâm hoa, Diệp Trần quyết định buông tha Hộ Tâm hoa, đương nhiên, nếu như đối phương chủ động buông tha, hắn vẫn sẽ đấu giá.

- Một trăm bốn mươi vạn.

Lần này không phải ai khác đấu giá, chính là cẩm y lão giả quản sự tại huy hoàng giao dịch.

- Hai trăm vạn.

Nguyệt Linh Sương với tư cách là thiên tài ngàn năm của Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc, khẳng định không ít tài phú.

- Hừ, ba trăm vạn.

Sư Thiếu Bảo cười lạnh một tiếng, tăng giá một trăm vạn.

Mộ Dung Khuynh Thành không có ý định đấu giá, cười nói:

- Xem ra đóa Hộ Tâm hoa này ngày một tăng giá.

- Vật này quý hiếm, mặc dù phẩm giai Hộ Tâm hoa chỉ là Bán cực phẩm, nhưng giá trị tuyệt đối sẽ không cực hạn tại Bán cực phẩm.

Diệp Trần nói.

- Năm trăm vạn.

Vẻ mặt Hoàng Mai vui vẻ, hung hăng tăng thêm hai trăm vạn, hành động này chấn trụ tất cả mọi người.

Năm trăm vạn linh thạch thượng phẩm không phải là một con số bình thường, tuyệt đại bộ phận Bán bộ Vương giả đều không có nhiều tài phú như vậy, mà mặc dù Hộ Tâm có ý nghĩa trọng đại với tông môn, nhưng dùng để gia tăng một gã Bán bộ Vương giả, đôi khi không thể cân nhắc sự tình phiến diện như vậy, có năm trăm vạn linh thạch thượng phẩm, nói không chừng có thể tạo ra thêm một Bán bộ Vương giả, dù sao thì không phải ai cũng cần Hộ Tâm hoa mới có thể tiến vào Bán bộ Vương giả, ví dụ như Diệp Trần, nếu không nhanh chóng trở thành Bán bộ Vương giả, hoàn toàn có thể đợi hơn mấy tháng, hoặc là nửa năm, một năm, mà một nửa năm, một năm thời gian, đối với đại năng Linh Hải Cảnh mà nói thì chả là gì.

Cho nên, dù cao ngạo như Sư Thiếu Bảo cũng buông tha, không đáng để ra giá nhiều như vậy.

- Năm trăm vạn?

Nguyệt Linh Sương cũng đồng dạng không hề đấu giá, nhìn về phía Hoàng Mai với vẻ hứng thú.

- Năm trăm mười vạn.

Cẩm y lão giả quản sự vẫn không buông tha, cắn răng nói.

- Năm trăm năm mươi vạn.

Biểu lộ Hoàng Mai tự nhiên.

- Hừ!

Thở ra một hơi, lão giả quản sự dựa lưng vào ghế da, không hề ra giá nữa.

- Năm trăm năm mươi vặn lần một, năm trăm năm mươi vạn lần hai, năm trăm năm mươi vạn lần ba, thành giao!

Đấu giá sư đánh cái búa xuống, trên mặt tràn đầy hưng phấn, Hộ Tâm hoa không phải lúc nào cũng có, nhưng có thể đấu giá được năm trăm năm mươi vạn, tuyệt đối vượt quá dự kiến của hắn.

Vài món vật phẩm đấu giá kế tiếp, giá cả đều không vượt qua một trăm năm mươi vạn, kém xa Hộ Tâm hoa, hào khí phòng đấu giá cũng hơi hạ thấp một chút.

- Kiện vật phẩm đấu giá thứ bốn mươi, một bộ bảo khí đỉnh tiêm, phân biệt bao gồm áo giáp, nẹp chân, giày, hộ thủ, che tay, giá khởi điểm là hai trăm năm mươi vạn khối linh thạch thượng phẩm.

Sau khi Hộ Tâm hoa, lại thêm một vật phẩm cao phẩm lên sàn đấu giá.

Một bộ bảo khí không trọn vẹn, Bán bộ Vương giả đều chướng mắt, bất quá trọn vẹn, thì không giống vậy, luận phòng ngự, vượt qua đại bộ phận cực phẩm Bảo khí phòng ngự, ngoài ra, mặc Bảo khí trọn vẹn, còn có tác dungh tăng phúc các phương diện, ví dụ như tăng tốc độ, tốc độ công kích, lực công kích.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 954: Tử Diễm Ma Quang Chú Kiếm Thuật (Hạ)

Mọi người nhớ thanks ủng hộ ™†™ Rita ™†™ nhé!

- Ba trăm vạn.

Quả nhiên, không ít Bán bộ Vương giả đều động tâm, bọn hắn không có ngụy Cực phẩm bảo khí, vậy bộ Bảo khí đỉnh tiêm tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

- Ba trăm năm mươi vạn.

- Bốn trăm vạn.

...

Cuối cùng, bộ Bảo khí này, được một gã Bán bộ Vương giả dùng sáu trăm vạn linh thạch thượng phẩm mua lại.

...

- Kiện vật phẩm đấu giá thứ bốn mươi tám, một đôi bao tay tử diễm, phẩm giai Bán cực phẩm, mô phỏng theo bao tay Sí Diễm Thần Quang nổi danh nhất trong Tam đại cực phẩm trong mười vạn năm qua, bao tay Tử diễm ma quang này, ẩn chứa lực lượng hỏa diễm và lực lượng hắc ám, trong phần đông Bán cực phẩm bảo khí công kích, tuyệt đối đứng đầu, không kém hơn đại bộ phận ngụy cực phẩm Bảo khí, giá khởi điểm là tám trăm vạn linh thạch thượng phẩm, mỗi lần đấu giá không thể ít hơn năm mươi vạn, hiện bắt đầu đấu giá.

Nếu như nói phẩm cấp bộ bảo khí kia xem như quan trọng, thì bao tay Tử diễm ma quang là siêu cấp quan trọng, không kém hơn đại bộ phận ngụy

Cực phẩm bảo khí, đều khiến Bán bộ Vương giả điên cuồng, đừng nói chi là hai bao tay này còn ẩn chứa lực lượng hỏa diễm và lực lượng Hắc ám.

Đấu giá sư vừa dứt lời, Hắc Diệu Vương lớn tiếng nói:

- Một ngàn vạn.

- Cái gì? Hắc Diệu Vương cũng tham gia đấu giá, không phải hắn cũng có một bao tay ngụy cực phẩm sao?

Mọi người giật mình.

- Các ngươi còn không biết, bao tay kia của Hắc Diệu Vương không hoàn chỉnh, huống chi, Bao tay tử diễm ma quang này còn ẩn chứa lực lượng hỏa diễm và lực lượng hắc ám, Chân nguyên của Hắc Diệu Vương lại là thuộc tính hỏa, tìm hiểu áo nghĩa cũng có hỏa chi áo nghĩa, sao thể không đấu giá.

- Thì ra là thế, xem ra, hai cái bao tay tử diễm ma quang này thuộc về Hắc Diệu Vương rồi.

- Có lẽ là như vậy a.

Bất kể là thân gia hay là thực lực, không phải người bình thường có thể so sánh với Hắc Diệu Vương, dù người ta không uy hiếp ngươi, bất quá ngươi cạnh tranh quá mức với hắn thì cũng làm hắn tức giận, nói không chừng còn tìm cơ hội giết ngươi, cướp lấy bao tay Tử diễm ma quang của ngươi.

Nguyên những người có tâm tư đấu giá với Hắc Diệu Vương đều trầm mặc xuống.

- Mộ Dung, xem ra chúng ta đúng là oan gia đối đầu của Hắc Diệu Vương rồi.

Diệp Trần cười rộ lên.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng cười cười đồng dạng, nhấc tay nói:

- Một ngàn hai trăm vạn.

- Lại là ngươi.

Hắc Diệu Vương nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành, ánh mắt vô tình lạnh như băng.

- Như thế nào, ngươi không chơi nổi sao?

Diệp Trần gẩy gẩy ngón tay.

- Hừ, một ngàn năm trăm vạn.

Hắc Diệu Vương nghiêng đầu sang chỗ khác, hiện tại hắn có chừng ba triệu bốn trăm vạn khối linh thạch thượng phẩm, đối phương đã hơn ba nghìn vạn, bất quá, hắn không tin mình cạnh tranh không bằng Mộ Dung Khuynh Thành.

- Một ngàn sáu trăm vạn.

Lần đấu giá này không phải là Mộ Dung Khuynh Thành, mà là một đại hán khôi ngô mặt chữ quốc, cánh tay người này thật dài, bàn tay vừa thô vừa to, xem xét như là công phu trên tay hết sức lợi hại.

- Là Xích Hỏa Vương, náo nhiệt a.

Đại hán mặt chữ quốc cũng cực có danh tiếng tại Bảo Thạch quần đảo, thuộc về loại cao thủ ít có đối thủ dưới Bán bộ Vương giả tối cường giả, tương đương với Kim Vạn Song mấy tháng trước cùng tổ với Diệp Trần, nhưng có thể còn mạnh hơn một chút, Xích Hỏa Vương dám tranh giành với Hắc Diệu Vương, hạ không ít quyết tâm, dù sao Bao tay tử diễm ma quang chỉ có thể ngộ chứ không thể tìm, một khi đạt được, thực lực của hắn tất nhiên có thể tăng lên nhanh chóng.

- Một ngàn tám trăm vạn.

Mộ Dung Khuynh Thành không tăng giá lên tới tình trạng không hợp với thói thường, nàng cảm thấy, hơn hai nghìn vạn, không sai biệt lắm là mấu chốt của những người này.

- Một ngàn chín trăm vạn.

Hắc Diệu Vương thoáng do dự một phát, thêm một trăm vạn.

- Một ngàn chín trăm năm mươi vạn.

Xích Hỏa Vương thêm năm mươi vạn.

- Hai ngàn vạn.

Mộ Dung Khuynh Thành lại ra giá.

- Đáng giận!

Hắc Diệu Vương liếc Mộ Dung Khuynh Thành, ánh mắt thoáng lập lòe một phát, vậy mà không hề đấu giá, tựa hồ như buông tha.

Diệp Trần nhìn mặt mà nói chuyện, tự nhiên biết rõ Hắc Diệu Vương không có ý buông tha, có lẽ có ý định giết hai người bọn họ, như vậy thì cũng không cần giao ra linh thạch.

- Hai ngàn lẻ năm mươi vạn.

Xích Hỏa Vương hung hăng cắn răng một cái, toàn bộ gia sản của hắn chỉ có một ngàn tám trăm vạn, mà một ít bảo vật trên người hắn, tối đa có thể hối đoái ba trăm vạn khối linh thạch thượng phẩm, đây đã là cực hạn của hắn, nhiều hơn nữa thì không thể, gọi hết giá, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Khuynh Thành.

- Hai ngàn một trăm vạn.

Mộ Dung Khuynh Thành lạnh nhạt nói.

Hô!

Trùng trùng điệp điệp nhổ ra một ngụm trọc khí, trên mặt Xích Hỏa Vương lộ vẻ tức giận, không lên tiếng nữa.

- Hai ngàn một trăm vạn lần thứ nhất, một ngàn hai trăm vạn lần thứ hai, một ngàn hai trăm vạn lần thứ ba, thành giao, chúc mừng cô nương này.

Đấu giá sư đánh mạnh cái búa xuống.

Rất nhanh, có người đem bao tay Tử diễm ma quang tới, Mộ Dung Khuynh Thành cũng đưa cho đối phương một ngàn hai trăm vạn linh thạch thượng phẩm.

- Linh hồn ấn ký bên trong bao tay này tương đối mạnh, ta giúp nàng luyện hóa a!

Mộ Dung Khuynh Thành muốn luyện hóa, chỉ sợ phải cần thời gian mấy ngày, mà Diệp Trần luyện hóa, tối đa chỉ mà chén trà, phải biết rằng lúc tu vi hắn ở Hậu kỳ Linh Hải Cảnh, có thể luyện hóa linh hồn ấn ký Bán bộ Vương giả trong thời gian ngắn, hiện tại cảnh giới của hắn đã là Bán bộ Vương giả, tuy rằng linh hồn lực không có gì tiến triển, bất quá cường độ lại gia tăng lên mấy lần.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Diệp Trần quyết định giúp Mộ Dung Khuynh Thành mau chóng trang bị bao tay Tử diễm ma quang, sau đó, trong thời gian kế tiếp, mau chóng hòa hợp.

Bao tay Tử diễm ma quang là một đôi bao tay màu đen có đường vân tử kim xen lẫn, sờ lên thấy mềm, trơn bóng, không có bao nhiêu sức nặng, mặt sau bao tay có một đóa đồ án tử diễm, dưới sự lưu chuyển sáng bóng, phảng phất như thiêu đốt, thập phần kỳ diệu.

Tiếp nhận bao tay Tử diễm ma quang, Diệp Trần xuất ra linh hồn lực thâm nhập vào, dễ dàng như trở bàn tay, xóa đi linh hồn ấn ký bên trong.

Chưa đến một chén trà thời gian, liền thành công.

Mang lên bao tay Tử diễm ma quang, Mộ Dung Khuynh Thành dần dần hướng lạc ấn bên trong thuộc về mình, chỉ có lạc ấn linh hồn ấn ký, mới có thể phát huy uy năng hai bao tay này đến cực hạn.

Mà lúc hai người bận làm việc này, đã có vài kiện bảo vật được đấu giá trên đài đấu giá.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 955: Đắc Thủ Chú Kiếm Thuật Li Khai (Thượng)

Mọi người nhớ thanks ủng hộ ™†™ Rita ™†™ nhé!

- Kiện vật phẩm đấu giá thứ năm mươi, một quả ngọc giản Chú kiếm thuật.

Đấu giá sư hít sâu một hơi, cao giọng nói.

- Chú kiếm thuật!

Tròng mắt Diệp Trần hơi híp lại, tinh quang lập lòe.

Đấu giá sư nói tiếp:

- Ngọc giản Chú kiếm thuật này, ẩn chứa toàn bộ tri thức chế tạo Hạ phẩm bảo kiếm đến Bán cực phẩm bảo kiếm, thậm chí, còn ẩn chứa một vài bộ phận tri thức chế tạo Cực phẩm bảo kiếm, nếu như có thể thông hiểu đạo lý, không phải không có khả năng chế tạo ra Cực phẩm bảo kiếm.

- Cái gì, tri thức chế tạo Cực phẩm bảo kiếm cũng có.

Mọi người trong phòng đấu giá khiếp sợ.

Tại thời cổ đại, ngành sản xuất chế tạo Bảo khí thập phần phát đạt, nhưng theo thời gian chuyển dời, rất nhiều tri thức đều xói mòn, hiện tại, có thể rèn Bảo khí, cao nhất chỉ là Bán cực phẩm, hơn nữa là chỉ một ít thế lực siêu cấp nắm giữ được, tuy nói tri thức chế tạo Cực phẩm bảo khí chưa hẳn không có, nhưng có rất ít người nghe nói qua.

- Đương nhiên, sẽ không khỏi có người cảm thấy như phòng đấu giá Hoàng kim đảo lừa gạt mọi người, ta thanh minh lần nữa, tri thức chế tạo

Cực phẩm bảo kiếm bên trong ngọc giản Chú kiếm thuật này, chỉ ẩn chứa một điểm, hơn nữa thập phần không trọn vẹn.

Đấu giá sư không dám nói lời quá vẹn toàn, hay nói giỡn, những người có mặt ở đây, có ít người có bối cảnh thập phần thâm hậu, nếu như nói quá vẹn toàn, thế lực sau lưng tất nhiên sẽ tìm đến phòng đấu giá.

- Cho dù không có tri thức chế tạo cực phẩm bảo khí, ngọc giản Chú Kiếm Thuật này, đối với tông môn mà nói, cũng có được tác dụng cự đại.

Diệp Trần ngưng trọng nói.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu.

- Nắm giữ tri thức bên trong ngọc giản Chú Kiếm thuật, có thể liên tục không ngừng chế tạo ra bảo kiếm, có đầy đủ thời gian, tông môn nắm giữ Chú Kiếm Thuật, có thể dùng để bồi dưỡng một nhóm lớn đại sư đúc kiếm, sản lượng lớn bảo kiếm, đây là không có biện pháp cân nhắc đến tiền tài.

- Ngọc giản Chú Kiếm thuật, giá khởi điểm là một ngàn năm trăm vạn, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn năm mươi vạn, bắt đầu đấu giá.

Nói rõ tình huống, đấu giá sư lớn tiếng nói.

- Một ngàn sáu trăm vạn.

Quản sự nơi giao dịch huy hoàng đấu giá đầu tiên.

- Một ngàn tám trăm vạn.

Nguyệt Linh Sương duỗi tay phải ra, thanh âm kiên định hữu lực.

- Ngọc giản Chú Kiếm Thuật này, tối thiểu phải ba ngàn vạn trở lên mới có người rời bỏ đấu giá.

Diệp Trần không gấp, nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm trà.

Như sở liệu của Diệp Trần, giá ngọc giản Chú Kiếm Thuật liên tiếp tăng lên, phảng phất như đồng dạng với hỏa tiễn, người có hứng thú với ngọc giản Chú Kiếm Thuật, không chỉ là ba người phía trước, Hoàng Mai, Xích Hỏa Vương, một ít Bán bộ Vương giả có bối cảnh thật lớn, toàn bộ đều tham gia đấu giá, khiến âm thanh tăng giá Chú Kiếm thuật không có đình chỉ.

- Ba ngàn năm trăm vạn.

Thanh âm quản sự gì đó vang lên.

- Ba ngàn tám trăm vạn.

Lần này, Nguyệt Linh Sương tựa hồ như hạ quyết tâm, muốn mang ngọc giản Chú Kiếm thuật về cho Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc, dù sao thì nó quá trọng yếu với gia tộc.

- Bốn ngàn vạn.

Sư Thiếu Bảo đã rời phòng đấu giá, tài phú trên người hắn xa xa không đủ, mà phòng đấu giá lại không ủng hộ ký sổ, mà Hoàng Mai thân là Bán bộ Vương giả tối cường giả, thân gia không phải người bình thường có thể tưởng tượng được, hơn nữa đoạt được di tích Huyền Âm Vương, chỉ sợ thân gia hắn đã tiếp cận một trăm triệu, hoặc là vượt qua một trăm triệu, bắt đầu ôm bốn ngàn vạn mà bay bổng.

Nguyệt Linh Sương cười khổ với Nguyệt Băng Tâm, nói:

- Sớm biết như vậy thì đã mang nhiều thượng phẩm linh thạch tới, bằng không cũng không trở thành hữu tâm vô lực.

- Dì nhỏ, Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc chúng ta không nhiều người sử dụng kiếm, hay là thôi đi a.

Nguyệt Băng Tâm đề nghị nói.

- Ân, nhìn bọn hắn cạnh tranh a!

Nắm hai tay lại, Nguyệt Linh Sương tựa lưng vào ghế da, trầm tĩnh lại.

Đấu giá vẫn còn tiếp tục, trừ Hà quản sự và Hoàng Mai đối với ngọc giản Chú Kiếm thuật là tình thế bắt buộc, còn một Bán bộ Vương giả danh khí không tính là lớn lắm vẫn cắn răng không buông tha.

- Còn lại ba người, ta có thể tham dự được rồi.

Diệp Trần băn khoăn rất nhiều, hắn sợ đến cuối cùng chỉ còn lại một mình Hoàng Mai, chính mình cũng không nên đấu giá, mà không đấu giá cũng không nên, mặc dù Hoàng Mai có ân với hắn, nhưng hắn cũng cần ngọc giản Chú Kiếm Thuật.

- Năm ngàn vạn.

Đặt chén trà xuống, Diệp Trần duỗi tay phải ra.

- Lại là hắn.

Vẻ mặt quản sự lộ vẻ tức giận.

- Nguyên lai Diệp công tử cũng có hứng thú với ngọc giản Chú kiếm thuật.

Hoàng Mai nhìn về phía Diệp Trần, truyền âm nói.

Diệp Trần nói:

- Thật có lỗi, ta có hứng thú với ngọc giản Chú kiếm thuật này, như vậy đi, chờ ta cạnh tranh, tất cả đồ vật bên trong trừ tri thức chế tạo cực phẩm bảo kiếm, toàn bộ đều chia sẻ cho ngươi, ta suy nghĩ, ngươi cũng nghĩ rằng tri thức chế tạo cực phẩm bảo kiếm bên trong, hi vọng quá xa vời a.

- Đúng vậy, tri thức chế tạo cực phẩm bảo kiếm không trọn vẹn không có tác dụng nhiều lắm, đã như vậy, ta đây sẽ giúp ngươi hoàn thành ước vọng a!

Lập tức, Hoàng Mai buông tha đấu giá.

- Năm ngàn một trăm vạn.

Hà quản sự một bên báo giá, một bên truyền âm cho Diệp Trần.

- Vị tiểu huynh đệ này, ta là quản sự nơi giao dịch huy hoàng, trước kia giữa chúng ta tựa hồ có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng ta với tư cách là quản sự nơi giao dịch, có một số việc thân bất do kỷ, nếu như tiểu huynh đệ buông tha đấu giá, ta có thể bao biện, cho ngươi một lệnh bài huy hoàng, về sau chỉ cần ngươi tới quầy bán hàng nơi giao dịch huy hoàng ta thì có thể không thu phí tổn cho ngươi.

Phí tổn tại quầy bán hàng nơi giao dịch huy hoàng không thấp, tầng một năm phần trăm, tầng hai bốn phần trăm, tầng ba ba phần trăm, nói cách khác, bán đi một kiện bảo vật trị giá một ngàn vạn, có thể giảm bớt ba mươi vạn phí tổn, lần một lần hai tựa hồ không nhiều lắm, nhưng dùng thời gian dài có thể giảm bớt một số linh thạch rất lớn.

Diệp Trần cười lạnh, một lệnh bài huy hoàng liền bảo mình buông tha, quản sự này thật đúng là không có thành ý, hơn nữa giọng điệu này ít nhiều mang theo uy hiếp, tựa hồ muốn nói không muốn cho mặt mũi thì không biết xấu hổ.

Đương nhiên, nếu đổi thành những người khác có lẽ sẽ đồng ý, nhưng Diệp Trần căn bản không cần cân nhắc, dù sao hắn cũng không ở lại Bảo Thạch quần đảo lâu dài, lệnh bài huy hoàng đối với hắn một điểm hữu dụng cũng không có.

- Năm ngàn hai trăm vạn.

Diệp Trần tiếp tục báo giá.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 956: Đắc Thủ Chú Kiếm Thuật Li Khai (Hạ)

- Xem ra tiểu huynh đệ không có ý định cho nơi giao dịch huy hoàng mặt mũi.

Sắc mặt Hà quản sự trầm xuống, khóe miệng mang theo một tia sát ý.

- Đương nhiên muốn cho mặt mũi nơi giao dịch huy hoàng, nhưng ngươi không có tư cách thay thế nơi giao dịch huy hoàng.

Ngữ khí Diệp Trần mỉa mai.

- Hi vọng ngươi không phải hối hận.

Hà quản sự cắn răng nói một câu, không hề thử thuyết phục Diệp Trần.

Lúc tăng giá lên năm ngàn sáu trăm vạn, Hà quản sự buông tha, linh thạch hắn có thể điều động, cũng chỉ có năm sáu trăm ngàn, kỳ thật giá trong lòng hắn vốn không cao hơn sáu trăm ngàn, dù sao thì tri thức bên trong ngọc giản Chú Kiếm thuật, đến tột cùng có tác dụng lớn như thế nào, trong lòng hắn cũng không rõ ngọn nguồn, nếu mua về mà không đáng giá thì cũng lỗ vốn.

- Năm ngàn tám trăm vạn.

Cuối cùng, chỉ còn lại một người cạnh tranh với Diệp Trần.

Kiếm khí trên thân người này lăng lệ ác liệt, đúng là một gã Bán bộ Kiếm Vương, tông môn hắn là Vạn Kiếm môn, khoảng cách không tính là rất xa tới Bảo Thạch quần đảo, trong môn phái, toàn bộ cơ bản đều dùng kiếm, mà ngọc giản Chú Kiếm thuật này đến tay, Vạn Kiếm môn không thể bỏ qua tác dụng.

- Sáu ngàn vạn.

Thần sắc Diệp Trần có chút ngưng trọng, xem ra người này sớm đã có chuẩn bị a.

Hai ngươi đấu giá với nhau, rất nhanh, giá cả tăng lên bảy ngàn vạn, con số cự đại này làm mọi người trong phòng đấu giá hít một hơi lãnh khí, bảy ngàn vạn thượng phẩm linh thạch, bán bọn họ cũng không đủ giá này, nếu có nhiều linh thạch như vậy, hoàn toàn có thể trang bị cho mình đến tận răng.

- Bảy ngàn một trăm vạn.

Thần sắc Diệp Trần ngưng trọng một thì thần sắc đối phương ngưng trọng mười, Vạn kiếm môn có một phân bộ tại Bảo Thạch quần đảo, cho nên hắn mới có nhiều linh thạch như vậy, nhưng linh thạch Diệp Trần thì tựa hồ không nắm chắc, không biết trước, vô luận hắn có bao nhiêu, Diệp Trần có thể không chút do dự tăng giá lên, cái này khiến hắn tin tưởng cũng không có.

- Bảy ngàn năm trăm vạn.

Thở ra một hơi, Diệp Trần tăng một hơi thêm bốn trăm vạn, ngọc giản Chú Kiếm thuật, hắn không phải muốn vì hiện tại mà là về sau, sau khi trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh thì có bổn sự ngao du tinh không, nếu tìm được ít tài liệu cực phẩm, chính mình có thể chế tạo ra cực phẩm bảo kiếm, điều này thú vị đến hạng gì, tuy nếu phương diện tri thức chế tạo cực phẩm bảo kiếm trong ngọc giản Chú Kiếm thuật này không nhiều lắm, nhưng đặt nền móng thì không có vấn đề a.

Đối phương trầm mặc, bảy ngàn năm trăm vạn, hắn không theo nổi.

Đấu giá sư đợi một lát, thấy không có người nào tiếp tục tăng giá, biết rõ bảy ngàn năm trăm vạn đã là cực hạn, cầm cái búa trên tay đi đến trước bàn đấu giá, cao giọng nói:

- Bảy ngàn năm trăm vạn, còn có ai muốn tăng giá không, nếu không có

ai thì ngọc giản Chú Kiếm thuật liền thuộc về vị tiểu huynh đệ này.

Không có ai lên tiếng.

- Tốt, bảy ngàn năm trăm vạn lần thứ nhất, bảy ngàn năm trăm vạn lần thứ hai, bảy ngàn năm trăm vạn lần thứ ba, thành giao, chúc mừng vị tiểu huynh đệ này.

Hô to một tiếng, đấu giá sư đánh cái búa xuống.

Rất nhanh, có người đưa ngọc giản Chú Kiếm Thuật tới, Diệp Trần không nói hai lời đưa cho đối phương bảy ngàn năm trăm vạn thượng phẩm linh thạch.

Ngọc giản Chú kiếm thuật là vật phẩm đấu giá áp trục lần đấu giá này, đến đây, đấu giá hội cũng chấm dứt, có người tính toán qua, tổng giá trị lần đấu này, cao tới bốn trăm triệu hai ngàn vạn, so với ngày thường thì cao hơn ba bốn lần, tuyệt đối là đấu giá hội cỡ lớn mười năm khó gặp.

Lúc ly khai, Hắc Diệu Vương và Hà quản sự lạnh lùng liếc nhìn Diệp Trần, tên Bán bộ Kiếm Vương Vạn Kiếm môn kia cũng nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

- Xem ra không nên ở nơi này lâu.

Diệp Trần thầm than một tiếng, hắn không sợ Hắc Diệu Vương, bất quá nơi giao dịch huy hoàng sau lưng Hà quản sự và Vạn Kiếm môn sau lưng gã Bán bộ Kiếm Vương kia, hắn không thể không kiêng kị, ai biết được có thể có tên Vương giả Sinh Tử Cảnh nào nhắm trúng ngọc giản Chú Kiếm thuật mà tới hay không.

- Đi, về lâm viên trước.

Bảo Thạch quần đảo khẳng định không có Vương giả Sinh Tử Cảnh, trong thời gian ngắn ở đây, Diệp Trần làm ít sự tình hữu dụng.

Ly khai phòng đấu giá Hoàng Kim đảo, hai người ngựa không dừng vó trở lại lâm viên.

- Lúc này, trời đã tối.

Trong phòng ngủ, Diệp Trần lấy ngọc giản Chú Kiếm Thuật ra, thâm nhập linh hồn lực của mình vào.

Ông!

Một cỗ ý mát lạnh chợt xông vào đầu Diệp Trần, hóa thành vô số ký tự thật nhỏ hỗn loạn, ký hiệu sắp đặt một lần nữa, cuối cùng biến thành từng trang sách tri thức Chú Kiếm Thuật nguyên vẹn, từ hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cho đến bán cực phẩm, cấp độ rõ ràng, sau Bán cực phẩm còn có một ít quyển sách nói về tri thức chế tạo Bán cực phẩm bảo kiếm, phi thường ngắn, không có trọn vẹn.

- Quả nhiên là thật.

Diệp Trần thoáng mô phỏng trong đầu một phút, tuy cảm thấy nội dung Chú Kiếm thuật không phải là giả, nhưng với tư cách là một kiếm khách, luôn luôn có một ít trực giác không rõ đạo lý.

- Bất quá chế tạo bảo kiếm, sơ kỳ cần hao phí đại lượng tài liệu, cho dù là thiên tài đúc kiếm, cũng không có khả năng lần thứ nhất liền có thể thành công, thành công, cũng không có nghĩa là cái gì, Chú Kiếm thuật bác đại tinh thâm, muốn thông hiểu đạo lý, không phải là sự tình ngày một ngày hai, cũng không phải lần thứ hai chế tạo có thể hiểu rõ hơn.

Trời đã tối đen, một đêm vô sự.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Trần bảo Vương Lan dẫn đường cho bọn hắn đến hoàng sắc hệ đảo.

Hoàng sắc đảo chủ yếu bán các loại tài liệu như linh thảo, khoáng thạch trân quý, căn cứ vào phẩm giai cao thấp của tài liệu, chia làm đạm hoàng

đảo, minh hoàng đảo, chanh hoàng đảo, tài liệu trên đạm hoàng đảo là từ hạ phẩm đến trung phẩm, tài liệu trên minh hoàng đảo là từ trung phẩm đến thượng phẩm, tài liệu trên chanh hoàng đảo là từ thượng phẩm đến bán cực phẩm.

Về phần có thể gặp phải tài liệu cực phẩm hay không, cần dựa vào vận khí.

Không trực tiếp lên chanh hoàng đảo, ba người Diệp Trần lên đạm hoàng đảo đầu tiên.

Mặt không đổi sắc, Diệp Trần mua một hơi vạn tài liệu hạ phẩm, mấy ngàn tài liệu trung phẩm, trong lúc nhất thời, tài liệu chế tạo bảo khí tại đạm hoàng đảo đều trở nên khan hiếm.

Theo hồ lô vẽ hồ lô, Diệp Trần lại quét sách tài liệu trên minh hoàng đảo và chanh hoàng đảo, thu mua tổng cộng một vạn hai ngàn tài liệu hạ phẩm bất đồng, năm ngàn tài liệu trung phẩm bất đồng, tài liệu thượng phẩm và tài liệu bán cực phẩm công lại cũng hai ngàn.

Thậm chí tài liệu cực phẩm đều có ba phần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 957: Sinh Tử Huyền Quan (Thượng)

Mọi người nhớ thanks ủng hộ ™†™ Rita ™†™ nhé!

Nếu không phải có một Thượng phẩm trữ vật linh giới cùng với phần đông Hạ phẩm và trung phẩm trữ vật linh giới, nhiều tài liệu như vậy, Diệp Trần căn bản không chứa nổi.

Mua tài liệu xong, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành chuẩn bị ly khai, thế lực tại Bảo Thạch quần đảo rất nhiều, lưu lại thì hơn phân nửa đều không phải là chuyện tốt lành gì.

- Hắc Diệu Vương đại nhân, bọn hắn đi rồi.

Trong trà lâu, một người đi đến bên cạnh Hắc Diệu Vương, nói.

- Làm tốt lắm.

Hắc Diệu Vương đặt chén trà trong tay xuống, mãnh liệt đứng lên, sát khí trên mặt tản ra bốn phía, vô cùng âm lãnh.

Ly khai quần đảo Bảo Thạch, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đi một đường về hướng nam, bên ngoài ức vạn dặm, có một địa phương Chiến Vương đã từng đi qua, sở dĩ nguyên nhân Diệp Trần đi vào vùng biển sâu phía nam cũng là phương diện này, hắn muốn nhìn một chút, nơi đó có phải giống như trong trí nhớ Chiến Vương hay không.

Qua một đêm, Mộ Dung Khuynh Thành đã tế luyện linh hồn ấn ký bên trong bao tay Tử diễm ma quang thuộc về mình, bao tay nàng mang theo, chính là bao tay Tử diễm ma quang, bao tay tử diễm này có kèm theo lực lượng, tính ăn mòn cực kỳ cường đại.

Thu tử diễm lại, bên ngoài bao tay lại hiện ra một vòng quang vân nhàn nhạt màu đen, đây là Hắc ám quang do lực lượng hắc ám hình thành, đối với thiên hướng năng lượng thể nội của võ giả Hắc ám, có tác dụng tăng tiến cực lớn, còn cụ thể tăng tiến bao nhiêu, cần một cuộc chiến đấu để xem xét.

Phía sau hai người hơn một ngàn dặm, một đạo hắc mang lóe sáng ngang trời cao, dùng tốc độ kinh người đuổi tới, hắn di chuyển cực nhanh, nhanh như điện chớp cũng không thể hình dung.

- Thuộc về ta, tất nhiên sẽ thuộc về ta.

Hắc mang lóe lên, ánh mắt Hắc Diệu Vương lạnh như băng, không mang theo bất cứ một tia cảm tình nào, "XIU! " một tiếng, tốc độ hắn lại gia tăng, hắc mang loáng thoáng lóe lên, tinh hoàn bật lên.

- Có người đến!

Diệp Trần cảm ứng được chấn động cường đại đang đuổi theo sau lưng rất nhanh.

Xoay người lại, Diệp Trần đứng sóng vai cùng Mộ Dung Khuynh Thành.

Bá!

Hắc mang lóe lên, Hắc Diệu Vương xuất hiện đối diện ngoài mười dặm với hai người.

- Các ngươi thật sự can đảm, lại không tăng tốc độ tới mức nhanh nhất để chạy chốn.

Hắc Diệu Vương có chút ngoài ý muốn, tốc độ Bán bộ Vương giả bình thường sẽ không chênh lệch quá nhiều, mặc dù hắn có tự tin sẽ đuổi theo được Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng không nghĩ lại nhanh như vậy.

- Tại sao chúng ta phải né tránh ngươi, trên thực tế, chúng ta cũng đang chờ ngươi tới, cũng may là ngươi không làm chúng ta thất vọng.

Diệp Trần đạm mạc nói.

- Cuồng vọng!

Hắc Diệu Vương bị thái độ của Diệp Trần chọc giận, hắc mang bắn ra quanh thân, lóe sáng lên như mặt trời màu đen, khí thế cường đại khiến cho thủy triều trên hải dương nổi lên mãnh liệt.

- Diệp Trần, để ta ra tay.

Mộ Dung Khuynh Thành bước ra ngoài.

- Cũng tốt, thí nghiệm thoáng một phút xem bao tay Tử diễm ma quang và Ám Ảnh Giáp mạnh bao nhiêu.

Diệp Trần gật gật đầu.

Có Ám Ảnh giáp, dù Mộ Dung Khuynh Thành đối mặt với Bán bộ Vương giả tối cường giả, thành danh lâu năm như Hắc Diệu Vương, cũng có thể dựng lên thế bất bại, mà có bao tay Tử diễm ma quang, lực công kích Mộ Dung Khuynh Thành có thể đấu với đa số Bán bộ Vương giả tối cường giả, đến tột cùng thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành mạnh bao nhiêu, Diệp Trần đều không phỏng đoán xác thực được, bởi vì dù là hắn cũng chưa giao thủ với Bán bộ Vương giả tối cường giả.

- Hắc hắc, ngươi đây là cho nữ nhân của ngươi chịu chết, đừng tưởng rằng có Ám Ảnh giáp và bao tay Tử diễm ma quang thì ta không làm gì được nàng ta, Bán bộ Vương giả tối cường giả, các ngươi vĩnh viễn không thể nào lý giải.

Hắc Diệu Vương giận quá hóa cười, hắc mang trên người càng thêm chói mắt, anh sáng màu đen chướng mắt cơ hồ chiếu thông thấu phạm vi mấy trăm dặm.

- Bên kia muốn khai chiến.

Ở ngoài mấy ngàn dặm, không ít người chạy tới.

Theo thứ tự là Hoàng Mai, Nguyệt Linh Sương, Nguyệt Băng Tâm, Xích Hỏa Vương, Hà quản sự và một vài Bán bộ Vương giả tin tức linh thông.

Tốc độ Hoàng Mai nhanh nhất, di động phi tốc tựa như một đạo ánh sáng màu vàng lập lòe, mỗi một lần lập lòe đều vượt qua khoảng hơn trăm dặm.

Xích Hỏa Vương gần với Hoàng Mai, toàn thân đều là hỏa diễm, giống như là một lưu tinh hỏa diễm bay vụt ngang qua, hỏa mang vô cùng chói mắt.

Hà quản sự mang bốn gã Bán bộ Vương giả đến, ý tứ thế nào, không người nào biết được, tốc độ năm người rất nhanh, rõ ràng đều là cao thủ nhất lưu bên trong Bán bộ Vương giả.

Nguyệt Linh Sương có lẽ không tăng tốc độ bản thân lên cực hạn, cùng Nguyệt Băng Tâm một trái một phải, hoạch xuất hai mảnh quang mang màu bạc, lướt về hướng mặt trời màu đen lóng lánh phía trước.

- Dì nhỏ, nhanh lên.

Nguyệt Băng Tâm nghẹn sức chân khí, không ngừng gia tốc.

- Ta đến đây!

Nguyệt Linh Sương cười khổ một tiếng, một tay bắt lấy cánh tay Nguyệt Băng Tâm, hư ảnh Ngân Nguyệt Bạch Hồ bỗng hiện ra phía sau lưng, bá một tiếng, thoáng cái tốc độ tăng lên vô số lần, mãnh liệt nhìn lại, phảng phất như nhảy lên hư không, làm người ta vô cùng sợ hãi.

Bá bá bá bá...

Trước sau gần hai mươi người, ngay ngắn bay vút về vị trí ba người

Diệp Trần.

Ba người Diệp Trần tự nhiên cũng cảm ứng được mọi người đang đến, phân biệt liếc mắt nhìn.

- Lại là quên cáo biệt với Nguyệt Băng Tâm.

Diệp Trần vội vàng ly khai, tuy rằng xảo ngộ Nguyệt Băng Tâm tại phòng đấu giá hoàng kim đảo, kế tiếp lại chưa từng gặp mặt.

- Diệp công tử, thực lực người này rất mạnh, hãy để dì nhỏ ta giúp ngươi a!

Xa xa, thanh âm Nguyệt Băng Tâm được chân nguyên bọc vào, truyền âm vào tai Diệp Trần.

- Đa tạ hảo ý của nàng, bất quá vẫn là không cần.

Diệp Trần nhẹ nhàng cự tuyệt.

Nguyệt Băng Tâm vội la lên:

- Bán bộ Vương giả tối cường giả không đơn giản như ngươi suy nghĩ, bọn hắn không giống với Bán bộ Vương giả bình thường, đã luyện Chân Nguyên vào đến cốt tủy.

Luyện Chân Nguyên vào trong mạch máu, nhưng đạt tới cảnh giới Bán bộ Vương giả, Chân nguyên tràn ngập toàn bộ ba loại mạch máu, thời điểm này, yêu cầu luyện chân nguyên vào trong xương tủy, một khi làm được bước này, chẳng những Chân Nguyên hùng hậu vô cùng, độ tinh thuần lúc trước không thể so sánh, thời điểm này, chỉ cần võ học áo nghĩa, vũ hồn đều đạt tiêu chuẩn, liền có thể xưng là Bán bộ Vương giả tối cường giả.

- Ta biết rõ.

Diệp Trần như thế nào không biết Bán bộ Vương giả cường đại, vẻn vẹn sai cách Chân Nguyên, thủ đoạn tầm thường không thể đền bù.

- Đã biết rõ, sao ngươi còn liều mạng?

Nguyệt Băng Tâm khó hiểu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 958: Sinh Tử Huyền Quan (Hạ)

- Băng Tâm, ta đến nói với hắn.

Nguyệt Linh Sương chặn Nguyệt Băng Tâm lại, nói với Diệp Trần:

- Diệp công tử, có lẽ ngươi có một ít lý giải với Bán bộ Vương giả tối cường giả, nhưng tuyệt đối không thể lý giải nhiều hơn ta, bởi vì ta là Bán bộ Vương giả tối cường giả, Chân nguyên luyện đến tận xương tủy chỉ là cơ bản nhất, Vũ hồn cũng chưa chắc lợi hại bao nhiêu so với đại bộ phận Bán Bộ Vương giả, chỉ là cường độ gia tăng một chút mà thôi, cấp bậc vẫn là đồng dạng, mà áo nghĩa võ học, ta đã từng nghe Băng Tâm nói qua, áo nghĩa võ học của ngươi không kém hơn Bán bộ Vương giả tối cường giả một điểm nào, thậm chí còn hơn, chỉ là..

Nguyệt Linh Sương dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Bán bộ Vương giả tối cường giả chỉ là danh xưng, kỳ thật, đạt tới cảnh giới này, đã là đệ nhất trọng Sinh tử huyền quan, cái gọi là Sinh Tử huyền quan, như một cây cầu thông đến Vương giả Sinh Tử Cảnh, có tam trọng, nếu vượt qua tam trọng, liền chính thức trở thành Vương Giả Sinh Tử Cảnh, nhưng đạt tới đệ nhất trọng thì đơn giản, đạt tới đệ nhị trọng thì lại thập phần gian nan, chính vì gian nan, nên tầm chênh lệch giữa mỗi một trọng đều không nhỏ, theo suy đoán của ta, một năm trước Hắc Diệu Vương đã vọt tới đệ nhị trọng, thực lực so với Bán bộ Vương giả đệ nhất trọng Sinh Tử huyền quan mạnh nhất thì mạnh hơn rất nhiều.

- Nguyệt tiền bối ở trọng nào?

Diệp Trần hỏi.

Nguyệt Linh Sương nói:

- Ta trước mắt là đệ nhất trọng Sinh Tử Huyền quan đỉnh phong, bất quá có lực lượng huyết mạch Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc, đấu với đệ nhị trọng Sinh Tử huyền quan một trận thì cũng không khó khăn gì.

- Tuy rất cảm tạ hảo ý của tiền bối, nhưng Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành có tự tin chiến một trận với Hắc Diệu Vương, Nguyệt tiền bối ở đây lược trận cho vãn bối là tốt rồi.

Có được trí nhớ Chiến Vương, trên việc tu luyện đồ vật, cơ hồ không gì Diệp Trần không biết, bất quá, Mộ Dung Khuynh Thanh lại có ma lực là lực lượng hắc ám, chưa nói có thể đánh một trận với Hắc Diệu Vương, mà chính hắn, lại càng không cần phải nói.

- A, tính toán, ta biết rõ người trẻ tuổi đều có ngạo khí, có lẽ các ngươi xác thật sẽ làm ta chấn động.

Nguyệt Linh Sương lắc đầu, đã không thuyết phục được Diệp Trần, hãy để bọn hắn nếm đau khổ rồi nói sau, dù sao thì mình tự nhiên ở một bên lược trận, thời khắc mấu chốt có thể xuất thủ tương trợ.

- Diệp công tử, Mộ Dung tiểu thư, các ngươi cẩn thận.

Nguyệt Băng Tâm thấy dì nhỏ nói vậy mà đối phương vẫn thập phần tin tưởng thì cũng không khuyên nữa, nàng ẩn ẩn có cảm giác, Diệp Trần có lẽ thực sự làm các nàng chấn động.

- Diệp Trần, Mộ Dung cô nương, ta tin các ngươi sẽ làm Hắc Diệu Vương chịu thiệt thòi lớn.

Không giống với Nguyệt Linh Sương, Hoàng Mai đối với Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành có thể nói là hiểu rõ, nàng xem ra, hai người này đã không còn thuộc một loại với mình, đương nhiên Mộ Dung Khuynh Thành xác thực phi nhân, thực lực siêu nhân nhất đẳng có thể lý giải, Diệp Trần tức thì không thuộc về nhân loại.

- Ha ha.

Diệp Trần cười cười.

Chỉ chốc lát sau, người chạy tới xem cuộc chiến đều dừng lại, xa xa quan chiến.

- Hắc Diệu Vương lấy một địch hai, chưa hẳn có thể nắm mười phần, bất quá bảy tám phần thì có thể, không biết thực lực chân chính hai người này như thế nào.

Ngươi chạy tới, không có một nhân vật bình thường nào, nhãn lực cực cao, tuy nói Hắc Diệu Vương là Bán bộ Vương giả tối cường giả, thành danh đã lâu năm, nhưng đối phương có ngụy cực phẩm bảo khí, nói không chừng không chỉ một hai kiện, sở dĩ bọn hắn tới, một nửa là xem náo nhiệt, nửa còn lại là có ý định đục nước béo cò.

Liếm liếm bờ môi, Hắc Diệu Vương cười lạnh nói:

- Đã lâu rồi không đại khai sát giới, hôm nay cho hai ngươi biết một chút thực lực của ta.

Sự tình hắn đạt tới đệ nhị trọng Sinh Tử huyền quan, không có mấy người biết õ, chỉ có Bán bộ Vương giả tối cường giả mới có thể phát giác.

- Mộ Dung, cẩn thận một chút.

Diệp Trần nhắc nhở Mộ Dung Khuynh Thành.

- Biết rõ, muội sẽ không chủ quan.

Mộ Dung Khuynh Thành bay ra ngoài, đứng trước người Hắc Diệu Vương ngoài năm dặm.

- Cái gì, một người độc đấu Hắc Diệu Vương?

- Ta còn tưởng rằng tiểu tử kia có vài phần bổn sự, không thể tưởng được phải dựa vào nữ nhân, chỉ dựa vào thực lực nữ nhân này, muốn chống lại Hắc Diệu Vương, một thành hi vọng cũng không có.

- Coi như là tự tin, cũng là tự tin cuồng vọng, chẳng lẽ bọn hắn cho rằng Bán bộ Vương giả tối cường giả đơn giản lắm sao?

Mặt mũi mọi người tràn đầy vẻ khó hiểu, chợt lại lộ ra vẻ tiếc hận, chỉ sợ hai người này vẫn lạc.

- Chết đi!

Hắc Diệu Vương không nhàn hạ thoải mái dông dài với hai người, hắc mang quanh thân lóe lên, tựa như thuấn di, cực tốc bay về hướng Mộ Dung Khuynh Thành, năm ngón tay phải mở ra, hắc mang lóe sáng ẩn hiện.

- Lui!

Mộ Dung Khuynh Thành quát một tiếng, dòng điện màu tím đen bên ngoài thân thể nổi lên, lập tức kích phát Ám Ảnh giáp, một cỗ lực trường cường đại vô hình vô chất, lấy hắn làm trung tâm, hung mãnh phóng xạ ra, bởi vì lực trường quá mức cường đại, từ trường trong thiên địa đều thoáng bị vặn vẹo, Phong Hỏa Lôi Điện thoáng ẩn hiện.

Ba!

Một màn kinh người phát sinh, Hắc Diệu Vương đang tới lại bay lùi ra ngoài, lực phản tác dụng khủng bố khiến sắc mặt hắn tái nhợt, tròng mắt đều lồi cả ra.

Lần này không giống với luận bàn cùng Diệp Trần lần trước, Mộ Dung Khuynh Thành thúc dục lực trường hắc ám đến cực hạn, dung hợp lực trường Thiên Tinh, dù là Bán bộ Vương giả tối cường giả cũng đừng mong có thể chống đỡ trực tiếp, Mộ Dung Khuynh Thành phát huy uy lực cường đại của Ám Ảnh giáp vô cùng tinh tế.

- Lực trường thật cường đại!

Nguyệt Linh Sương hít một hơi lãnh khí, với tư cách là Bán bộ Vương

giả tối cường giả, bất luận kẻ nào nàng cũng đều tinh tường, muốn dùng sức bài xích bọn họ ra ngoài, cần bao nhiêu lực lượng, dù sao Chân nguyên Bán bộ Vương giả tối cường giả cũng đã đạt tới đỉnh phong Bán bộ Vương giả.

- Quả nhiên là vậy.

Hoàng Mai mỉm cười, nàng đã sớm được chứng kiến Hắc ám lực trường của Mộ Dung Khuynh Thành, bất quá khi dùng Hắc ám lực trường, nàng còn không để vào mắt, nhưng bây giờ thấy Hắc ám lực trường kia, nàng liền muốn tán thưởng, nghĩ đến có lẽ là công lao của Ám Ảnh giáp kia.

- Rõ ràng Hắc Diệu Vương bị lực trường đẩy lui, cái này cũng quá khoa trương a!

- Ám Ảnh giáp, nhất định là Ám Ảnh giáp, khó trách nàng ta không tiếc hết thảy mà trở mặt với Hắc Diệu Vương, mua lấy Ám Ảnh giáp, nếu ta đoán không sai, bản thân nàng ta tu luyện qua lực trường, phối hợp thêm lực trường Thiên tinh do Ám Ảnh giáp bổ sung, uy lực hai đại lực trường như vậy, không đơn giản chỉ là một phép cộng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 959: Thực Lực Chân Chính Của Hắc Diệu Vương (Thượng)

- Ta nói nàng ta làm sao có thể đơn đả độc đấu với Hắc Diệu Vương, nguyên lai là có át chủ bài.

Mọi người đều nhao nhao nghị luận, khiếp sợ không thôi.

- Hừ, Ám Ảnh giáp là ngụy cực phẩm bảo khí, thúc dục nó, cần đại lượng Chân nguyên, nhìn ngươi có thể chống đỡ tới khi nào.

Ánh mắt Hà quản sự lập lòe, âm thầm cười lạnh.

- Dì nhỏ, Mộ Dung tiểu thư có lực trường cường đại như thế, Hắc Diệu Vương đều không thể áp sát, có phải đã tạo dựng thế bất bại hay không.

Nguyệt Băng Tâm vui vẻ nói.

Nguyệt Linh Sương lắc đầu.

- Ngụy cực phẩm bảo khí không phải chuyện đùa, bất quá, nói dựng thế bất bại thì còn quá sớm, trừ phi nàng ta có thể một mực thúc dục bảo khí phòng ngự trên người, nếu không thì kết cục vẫn sẽ không cải biến như trước, nhiều nhất chỉ kéo dài thời gian ra mà thôi.

Thối lui ra ngoài mấy chục dặm, Hắc Diệu Vương mới ngừng thân thể lại, giờ phút này, hắn hô hấp dồn dập, lồng ngực phập phồng, đột nhiên xuất hiện lực lượng bài xích, mặc dù hắn không bị tổn thương quá lớn nhưng cũng không dễ chịu gì, vừa rồi, trong nháy mắt đó, vì nguyên nhân quán tính nên trái tim hắn cơ hồ đạt đến cực hạn, dù sao thì lúc cực tốc tiến về phía trước, bị người ta đẩy lui, thoáng cái ra xa hơn mười dặm thì cũng không dễ chịu gì, tu vi thiếu một ít, đã có thể bị lực lượng bài xích trực tiếp giết chết.

- Tốt, tốt.

Hắc Diệu Vương nói hai tiếng tốt liên tiếp.

Hắn thật sự không nghĩ tới đối phương còn có ngón này, trách không được vì Ám Ảnh giáp mà không để mình vào mắt, nguyên lai là đánh chủ ý vào lực trường Thiên tinh của Ám Ảnh giáp.

- Bất quá, ngươi cho rằng có lực trường hộ thân thì ta không làm gì được ngươi sao?

Hắc Diệu Vương gắt gao nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Khuynh Thành, thừa cơ khôi phục lại sức lực.

Mộ Dung Khuynh Thành thản nhiên nói:

- Là tự ngươi nói, ta cũng không nói.

- Hắc hắc.

Hắc Diệu Vương cười dữ tợn một tiếng.

- Khoảng cách lực trường càng xa, chịu ảnh hưởng càng nhỏ, không biết ngươi có thể ngăn trở ta công kích từ xa không hay?

Đại đa số tình huống, công kích khoảng cách gần mới là công kích cường đại nhất, bất quá với thực lực Hắc Diệu Vương, khoảng cách được kéo xa một chút thì công kich cũng không suy yếu bao nhiêu, lực sát thương vẫn khủng bố như trước, lực trường hắc ám của Mộ Dung Khuynh Thành, khiến hắn bỏ đi ý định kết thúc chiến đấu trong nháy mắt, bởi vì hắn biết rõ ý định này không thực tế.

- Phóng ngựa tới đây đi.

Bên ngoài thân thể Mộ Dung Khuynh Thành lóe lên dòng điện màu tím đen, thần sắc cũng không có biến hóa.

- Hiện tại ngươi sẽ biết, cái gì gọi là chênh lệch.

Hắc Diệu Vương đã hoàn toàn khôi phục, hắn không nhanh không chậm tới gần Mộ Dung Khuynh Thành, tựa hồ muốn đánh giá khoảng cách nào tới Mộ Dung Khuynh Thành là an toàn nhất.

- Ám chi thôn phệ.

Hắc Diệu Vương không công tới, Mộ Dung Khuynh Thành phát động công kích trước tiên, hai tay nàng nhanh chóng kết ấn, trong nháy mắt sau đó, một hắc ám quang cầu không ngừng xoau tròn sinh ra bên người Hắc Diệu Vương, hấp lực cường đại hung mãnh bộc phát, phảng phất như muốn thôn phệ Hắc Diệu Vương.

- Toái!

Vừa phát hiện động tĩnh bên người, Hắc Diệu Vương liền phản ứng, sau khi hét lớn một tiếng, hắn vỗ một chưởng lên hắc ám quang cầu, lực lượng thấu chưởng mà ra.

Phanh!

Hắc ám quang cầu không hề kiến công, lập tức bạo toái.

- Không hổ là Bán bộ Vương giả tối cường giả.

Diệp Trần thấy Hắc Diệu Vương dễ dàng chấn nát hắc ám quang cầu, có chút sợ hãi thán phục, Hắc ám quang cầu này không phải năng lượng hợp thể tụ tập bình thường, muốn đánh nát nó cần lực phá hoại cực kỳ khủng bố.

- Phi Thiên Ám Sát trảm.

Mộ Dung Khuynh Thành tự nhiên sẽ không cho rằng một chiêu Ám Chi Thôn Phệ có thể giải quyết được Hắc Diệu Vương, chỉ là thu hẹp khoảng cách song phương lại, sau đó dùng hắc ám lực trường ảnh hưởng động tác Hắc Diệu Vương, giảm thực lực của hắn xuống, so sánh cái này thì chênh

lệch giữa nàng và Hắc Diệu Vương không lớn lắm.

Bá!

Quang ảnh lóe lên, Mộ Dung Khuynh Thành lập tức tới gần Hắc Diệu Vương, hai tay hiện lên chưởng đao, liên tục bổ ra, trong hư không xuất hiện từng đạo ánh đao màu đen như dải lụa.

- Đáng giận.

Như dự đoán của Mộ Dung Khuynh Thành, Hắc Ám Vương bị hắc ám lực trường này bao phủ, được cái này mất cái khác, đôi khi muốn lui về sau một bước thì lại bị kéo về trước một bước, lúc muốn tiến lên một bước thì lại bị lực lượng bài xích bức lui về, mười thành thực lực, liền không thể phát huy ra bốn năm thành, bị Mộ Dung Khuynh Thành đè nặng, nếu hắn không có trụ cột cao, thực lực kinh người, chỉ sợ trong chốc lát liền bị Mộ Dung Khuynh Thành chém chết.

- Lực trường này quá biến thái, Hắc Diệu Vương là Bán bộ Vương giả thành danh lâu năm, rõ ràng lại bị áp chế, rơi vào thế hạ phong, ngay cả phản công cũng không có.

- Nguyên lai tưởng rằng Hắc Diệu Vương sẽ áp chế nàng ta, không cần tốn nhiều sức, hiện tại xem ra không dễ dàng như vậy, yên lặng theo dõi kỳ biến a!

- Thiên Ma chỉ!

Thân hình mở ra, thoáng cái Mộ Dung Khuynh Thành kéo giãn khoảng cách ra, điểm chỉ ra Nhất chỉ mạnh nhất.

Phốc!

Có bao tay Tử diễm ma quang tăng phúc, uy lực Thiên Ma chỉ cực kỳ đáng sợ, chẳng những lực lượng hắc ám cường đại hơn, mặt ngoài còn có kèm theo một tầng tử diễm, hư không cháy vặn vẹo không thôi, tựa hồ tùy

thời đều có thể bị đốt thành hư vô.

- Ngươi thực cho rằng ta không làm gì được ngươi.

- Hắc diệu chưởng pháp thức thứ nhất, Hắc diệu đại thủ ấn.

Sắc mặt Hắc Diệu Vương đỏ bừng, hắn đề mạnh Chân Nguyên, kiệt lực triệt tiêu tác dụng Hắc ám lực trường trên người mình, sau đó khép năm ngón tay phải lại, ngón cái dán tại biên giới lòng bàn tay, đẩy một chưởng hướng về phía Mộ Dung Khuynh Thành, khí thế bàng bạc.

Hắc ám lực trường vặn vẹo, Đại thủ ấn màu đen lóe sáng, ngược dòng từ trên xuống, đụng vào một chỗ với Thiên ma chỉ của Mộ Dung Khuynh Thành.

Ầm ầm!

Lực lượng cuồng bạo chấn động, như núi lửa bộc phát, biển cả gầm thét, mang tất cả trên không ra, lực lượng cuồn cuộn mênh mông trùng kích xuống, trong phạm vi mấy ngàn dặm trên hải dương như run rẩy, dấy lên từng đạo sóng lớn kinh thiên, không ngừng gào thét.

Cùng lúc đó, hai đạo thân ảnh lui ra ngoài, bị cỗ lực lượng này trùng kích, không ngăn được thân thể.

- Hỏa thổ dung hợp áo nghĩa võ học sao?

Sắc mặt Mộ Dung Khuynh Thành hơi tái nhợt, dù hắc ám lực trường ảnh hưởng lên Hắc Diệu Vương, lại có Ám Ảnh giáp hộ thân, nhưng khí huyết trong thể nội và Chân Nguyên vẫn sôi trào như trước, một chưởng này, ẩn chướng thuộc tính phá vỡ phòng thủ mãnh liệt, nếu không có Ám Ảnh giáp, không chết thì cũng tàn phế.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 960: Thực Lực Chân Chính Của Hắc Diệu Vương (Hạ)

Hắc Diệu Vương cũng không chịu nổi, vốn bị Hắc ám lực trường bao phủ, hắn không thể nào phát huy thực lực đến cực hạn, hơn nữa Mộ Dung Khuynh Thành còn có bao tay Tử diễm ma quang, có thể tăng phúc lực công kích lên cảnh giới mới, so sánh cái này, hắn không hề chiếm được một chút tiện nghi nào.

- Thời gian đã qua nửa khắc, Chân nguyên người đã tiêu hao hơn phân nửa a, mà ta thì một thành cũng không tiêu hết!

Cuối cùng, Bán bộ Vương giả tối cường giả vẫn là Bán bộ Vương giả tối cường giả, Hắc Diệu Vương điều chỉnh trạng thái tốt rất nhanh, sau đó lại đánh ra một chưởng về hướng Mộ Dung Khuynh Thành, lần này, hắn không dám động thủ cận thân, sợ Mộ Dung Khuynh Thành phi tốc tiếp cận, dùng Hắc ám lực trường ảnh hưởng hắn.

Phanh!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không nói lời nào, thi triển ra Thiên Ma chỉ lần nữa, đối công viễn trình với Hắc Diệu Vương, từng vòng lực lượng phong bạo khuếch tán trên bầu trời.

- Mộ Dung, phát huy ưu thế tốc độ của nàng, thân phận huyết mạch Nhân ma hoàn mỹ của nàng, không cần phải che dấu.

Lúc này, Diệp Trần dùng Chân nguyên truyền âm cho Mộ Dung Khuynh Thành.

Cắn cắn bờ môi, Mộ Dung Khuynh Thành khẽ gật đầu.

Tốc độ, là thiên phú nàng kế thừa từ Ma tộc, nếu không phát huy ưu thế

tốc độ ra, đối công viễn trình với Hắc Diệu Vương, sớm muộn gì cũng tiêu hao hết ma lực.

Rầm ào ào!

Mảng lớn khí lưu màu đen bộc phát, sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành mở ra một đôi cánh dơi màu đen cực lớn, cánh dơi khẽ động, thân ảnh Mộ Dung Khuynh Thành lập tức biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện thì đã đến chỗ Hắc Diệu Vương trên không.

- Diệt Hồn Ba!

Trên tay nắm giữ một khỏa quang cầu màu đen, Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên chấn toái nó.

Hô!

Hắc quang ẩn chứa công kích linh hồn khuếch tán ra hình quạt, bao phủ Hắc Diệu Vương vào bên trong.

Hắc Diệu Vương bị chấn bay ra ngoài, lực công kích thuần túy của Diệt Hồn Ba cũng không lớn lắm, cho nên hắn cũng không bị tổn thương gì, bất quá trong đó có ẩn chứa công kích linh hồn, khiến hắn trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, không kịp có phản ứng, thoáng cái liền rơi xuống thế hạ phong.

- Cánh dơi màu đen, nàng ta có huyết mạch Nhân ma nhất tộc hoàn mỹ!

Có người kinh hô lên tiếng.

Trước khi chiến đấu, mọi người đều biết thân phận Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng không nghĩ rằng nàng lại có huyết mạch Nhân ma nhất tộc hoàn mỹ, dù sao huyết mạch Nhân ma hoàn mỹ thập phần khan hiếm, Hỗn loạn Ma Hải cường đại khủng bố, cũng chỉ có hai huyết mạch Nhân ma hoàn mỹ mà thôi.

Thế nhưng cánh dơi màu đen vừa hiện, muốn mọi người không biết thân phận Mộ Dung Khuynh Thành cũng khó hăn, bởi vì cái đó rất giống với hình tượng nhân viên trên điển tịch Ma tộc.

- Cái này! Băng Tâm, đây là xảy ra chuyện gì?

Nguyệt Linh Sương nhìn về phía Nguyệt Băng Tâm.

Nguyệt Băng Tâm nói:

- Ta chỉ biết nàng ta là Nhân ma, không biết nàng lại có huyết mạch Nhân ma hoàn mỹ, bất quá tại Hỗn loạn Ma Hải, nàng ta giết không ít người, có lẽ không thuộc về Hỗn loạn Ma Hải.

- Không thuộc về Hỗn loạn Ma Hải.

Trên mặt Nguyệt Linh Sương hiện vẻ trầm tư, chậm rãi nói:

- Tựa hồ là ta lo ngại, ngoại trừ Hỗn loạn Ma Hải, địa phương khác cũng có Nhân ma nhất tộc, khoảng cách bên ngoài Chân Linh đại lục ức vạn dặm có Nhân ma nhất tộc, có lẽ bọn hắn đến từ chỗ đó.

- Rất tốt, lại có thể bức ta đến bực này, ngươi cũng đủ tự hào rồi, thế nhưng vẫn còn chưa đủ, hiện tại ta sẽ cho ngươi xem thực lực chân chính của ta.

Lùi nhanh thân hình lại, Hắc Diệu Vương kéo khoảng cách ra xa xa, vừa nói, hắc mang lóe sáng trên người hắn, càng lúc càng nồng đậm, càng ngày càng chói mắt, bất đồng với ma lực của Mộ Dung Khuynh Thành, Chân nguyên Hắc Diệu Vương mang đến một cảm giác như cả đại địa hóa thành khô cằn nóng bỏng.

Ông!

Chân nguyên Hắc Diệu Vương chấn động, mạnh mẽ tăng lên một cấp độ, sóng nhiệt khủng bố, lấy hắn làm trung tâm, lan ra bốn phương tám

hướng.

- Đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan.

Trong mắt Nguyệt Linh Sương bắn ra tinh quang, trước đó, Hắc Diệu Vương một mực dùng lực lượng đệ nhất trọng Sinh Tử Huyền Quan chống lại Mộ Dung Khuynh Thành, hiện tại, rốt cục hắn đã bộc lộ ra thực lực chân chính.

- Xem ra ta đã xem thường thực lực Hắc Diệu Vương!

Đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan mạnh bao nhiêu, Diệp Trần không rõ ngọn nguồn, bất quá lúc trước Hắc Diệu Vương dùng thực lực đệ nhất trọng Sinh Tử huyền quan mà đấu với Mộ Dung Khuynh Thành bất phân thắng bại, có thể nghĩ đệ nhị trọng sẽ cường đại đến cỡ nào, hơn nữa Mộ Dung Khuynh Thành có thể chống lại Hắc Diệu Vương, là không để đối phương tiếp cận chiếm tiện nghi, hiện tại Hắc Diệu Vương bộc lộ ra thực lực chân chính, dù Hắc Ám lực trường có hiệu quả thì cũng giảm đi nhiều.

- Bán bộ Vương giả tối cường giả, quả nhiên không thể khinh thường.

Tiến nhập Vương giả Sinh Tử Cảnh, chưa hẳn trước đó là Bán bộ Vương giả tối cường giả, trên thực tế, tuyệt đại bộ phận sẽ nhảy qua quá trình này, trực tiếp từ Đỉnh phong Bán bộ Vương giả đột phát đến Sinh Tử Cảnh, nhưng vì vậy mà không thể nghi ngờ trụ cột thiếu đi một ít, sau khi trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, Bất tử chi thân có thể đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh, thuộc về hàng Sinh Tử Cảnh thông thường, mà nếu như trước trở thành Bán bộ Vương giả tối cường giả, lại đột phá đến Sinh Tử Cảnh, có thể trực tiếp đạt tới cảnh giới thứ hai của Bất Tử Chi Thân Huyết Nhục Diễn Sinh, lực sinh tồn đại tăng, trụ cột vững chắc.

Sở dĩ sẽ xuất hiện hai loại tình huống, kỳ thật cũng có quan hệ với trụ cột và tiềm lực, về phần có chi tiết khác hay không, tỉ mỉ và nhân tố, không ai có thể nói rõ ràng.

Cho nên, cả thế giới Chân Linh xuất hiện loại cục diện này, có người dừng bước tại Đỉnh phong Bán bộ Vương giả, cả đời không thể tiến thêm một bước, mà một khi vận khí bộc phát, liền trực tiếp tiến nhập vào Vương giả Sinh Tử Cảnh, mà có người sau khi đạt được Đỉnh phong Bán bộ Vương giả, bởi vì có trụ cột vững chắc và tiềm lực cao, có thể tiến vào cảnh giới Bán bộ Vương giả tối cường giả, sau đó một bước liền có thể thông thấu cảnh giới Sinh Tử Cảnh.

Tuy rằng người phía trước chiếm tuyệt đại bộ phận, nhưng đây cũng chỉ là số đếm, dù sao thì số lượng Đỉnh phong Bán bộ Vương giả so với số lượng Bán bộ Vương giả tối cường giả thì nhiều hơn rất nhiều lần, số lượng trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng tự nhiên nhiều hơn.

Người thứ hai chưa chắc có thể trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, bất quá tỉ lệ thập phần lớn, cơ hồ tỉ lệ có thể đạt tới ba phần tư.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 961: Một Kiếm Đánh Bay Hắc Diệu Vương (Thượng)

Tổng thể mà nói, trong một trăm năm, tân tấn Vương giả Sinh Tử Cảnh, có một thành là Bán bộ Vương giả tối cường giả tân tấn, chín thành là Đỉnh phong Bán bộ Vương giả tân tấn, bởi vậy, Bán bộ Vương giả tối cường giả có thể nói là một đường ranh giới tiềm lực, có thể trở thành Bán bộ Vương giả tối cường giả, tiềm lực cực cao, sau khi trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, so với Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường thì lợi hại hơn rất nhiều, không thể trở thành Bán bộ Vương giả tối cường giả, tiềm lực thấp hơn một cấp độ.

Hắc Diệu Vương có thể trở thành Bán bộ Vương giả tối cường giả, tiềm lực tự nhiên không kém, đương nhiên, Diệp Trần cũng không dám khẳng định đối phương nhất định dựa vào tiềm lực chính mình mà trở thành Bán bộ Vương giả tối cường giả, tuy thế giới Chân Linh rất rộng lớn, nói không chừng có một ít thiên tài dị bảo có thể gia tăng tiềm lực bản thân.

- Hắc hắc, chết đi, Hắc Diệu Đại Thủ Ấn.

Tăng thực lực lên đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan, Hắc Diệu Vương hét lớn một tiếng, xuất ra một chưởng về phía Mộ Dung Khuynh Thành, Thủ ấn cự đại như che khuất cả mặt trời, hỏa nhiệt khí lãng làm một mảng lớn sóng biển bốc hơi lên trời.

Bá!

Không muốn chống lại chính diện với Hắc Diệu Vương, cánh dơi màu đen sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành khẽ động một cái, biến mất tại chỗ ngay lập tức, nàng may mắn có ưu thế về tốc độ, phối hợp thêm tác dụng tăng phúc tốc độ của Ám Ảnh giáp, Hắc Diệu Vương thật đúng là khó có thể khóa chặt nàng lại.

- Chạy đi đâu?

Hắc Diệu Vương liên tiếp đánh ra mấy chục chưởng, chưởng lực nóng rực liên tiếp bắn ra.

Bá bá bá bá bá bá bá...

Mộ Dung Khuynh Thành không ngừng lập lòe trong hư không, hết tránh chưởng lực này lại tránh chưởng lực kia, tốc độ tuyệt cường khiến những người quan chiến đều ngây ngốc.

- Thiên ma chỉ.

Bất thình lình, Mộ Dung Khuynh Thành xuất ra Thiên Ma chỉ, bắn về hướng Hắc Diệu Vương.

Thế nhưng thực lực Hắc Diệu Vương tăng tiến lên đệ nhị trọng Sinh tử huyền quan, chiến lực không phải chuyện đùa, một chưởng như một mặt trời màu đen nhỏ liền đánh bay Thiên ma chỉ.

Thiên ma chỉ rớt xuống mặt ngoài hải dương, tạo nên một dấu vết đáng sợ, cuối cùng một tiếng "Phanh" bộc phát, tạo ra một hố to đường kính vài chục mét.

- Diệt Hồn Ba!

Mộ Dung Khuynh Thành cảm giác ma lực mình sắp hao hết, đến bây giờ, nàng cũng chỉ vận dụng tuyệt chiêu rải rác, đại bộ phận tình huống đều dùng công kích bình thường chống lại Hắc Diệu Vương, không phải nàng cố ý như thế mà là Ám Ảnh giáp và Bao tay Tử diễm ma quang tiêu ma hao lực quá mức, nếu không phải lúc sau đối chiến nàng mới kích phát Ám Ảnh giáp, chỉ sợ ma lực nàng đã sớm tiêu hao hết.

Mặc dù như thế, sau khi xuất ra Diệt Hồn Ba này, mười thành ma lực của nàng đã không còn một thành.

Phạm vi công kích Diệt Hồn Ba quá lớn, tốc độ cũng nhanh, Hắc Diệu Vương thấy chính mình không thể tránh né, thúc dục ý chí võ đạo, bố trí ra một bính chướng ý chí trước người.

Ba ba ba!

Bình chướng ý chí ngăn cản công kích linh hồn, Chân nguyên hộ thể ngăn cản năng lượng công kích của Diệt Hồn Ba, lông tóc Hắc Diệu Vương không bị tổn thương bao nhiêu, không bị đánh bay ra ngoài như lần trước.

- Ma lực quyền.

Đột ngột, tốc độ Mộ Dung Khuynh Thành tăng mạnh, ngay lập tức xuất hiện trước người Hắc Diệu Vương.

- Không tốt!

Hắc Diệu Vương tăng Chân nguyên bản thân lên tới cực hạn, hắc quang bộc phát, cả người hắn đồng dạng như một mặt trời màu đen hình người, bốc cháy hừng hực, từng mảng lớn hỏa diễm màu đen lượn lờ dâng lên, ẩn chứa lực lượng khủng bố làm khô cằn đất đai.

Vừa làm xong xuôi hết thảy, công kích của Mộ Dung Khuynh Thành liền tiến đến.

Tay phải Mộ Dung Khuynh Thành nắm lại thành nắm đấm, trên nắm tay, luồng khí hắc sắc ma lực co chặt lại, mạnh mẽ oanh kích lên Chân nguyên hộ thể của Hắc Diệu Vương.

Phanh!

Một quyền này, lực trầm thế lớn, ma lực vô cùng bá đạo bạo phát ra.

Vèo một tiếng, Hắc Diệu Vương bay rớt ra ngoài, trước khi bay rớt ra, hắn cắn răng, vỗ một chưởng lên ma lực hộ thể của Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng tiếc là hắn không kịp phát huy toàn lực một chưởng này thì đã

bị đánh bay ra ngoài, trong hư không xuất hiện một dấu vết màu đen lóe sáng.

Phốc!

Mộ Dung Khuynh Thành há mồm phun ra đại lượng máu tươi, sau Thiên Ma chỉ là Ma lực quyền, là loại võ học thứ hai nàng kế thừa từ Ma tộc, so với Thiên Ma chỉ thì Ma Lực quyền càng tiêu hao ma lực nhiều hơn, áp súc đại lượng ma lực lên nắm tay, gây tổn thương cho địch nhân gấp bội, nhưng tiếc là ma lực nàng vốn không nhiều lắm, một khi thi triển Ma lực quyền, liền tiêu hao một lượng lớn ma lực, làm Ám Ảnh giáp cũng ảm đạm đi, cũng may là Hắc Diệu Vương đã bị đánh bay ra ngoài, không hoàn toàn đánh ra một chưởng, nếu không thì thụ một chưởng này, không chỉ đơn giản là thổ huyết như vậy.

So với Mộ Dung Khuynh Thành, Hắc Diệu Vương cũng không chịu nổi, hắn không có ngụy cực phẩm phòng ngự bảo khí, hoàn toàn dựa vào Chân nguyên hộ thể của bản thân để ngăn cản Ma lực quyền của Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng Ma lực quyền đâu phải dễ dàng chống cự như vậy, cho nên, lần thứ nhất hắn bị Mộ Dung Khuynh Thành đánh bị thương.

Khóe miệng chảy ra máu tươi, Hắc Diệu Vương đứng ở ngoài mười dặm, hai mắt đỏ bừng, tựa hồ không thể tin nổi chính mình lại bị Mộ Dung Khuynh Thành đánh bị thương.

- Đây là áo nghĩa võ học gì, thật là lợi hại, lực công kích thoáng cái gia tăng gấp bội, có thể đánh thương đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan.

- Chưa hẳn là áo nghĩa võ học a, có thể là bí pháp!

Có người đưa ra nghi vấn.

- Xác thực không phải là áo nghĩa võ học, cũng không phải là bí pháp, nếu như ta đoán không sai, đây là võ học Ma tộc kế thừa từ Nhân Ma nhất tộc, võ học ma tộc, chủng loại gì cũng có, đây là một loại võ học áp súc ma

lực của Ma tộc.

Mọi người vô cùng chấn động, dù Hắc Diệu Vương không có ngụy cực phẩm phòng ngự bảo khí, ít nhất cũng có một kiện Bán cực phẩm phòng ngự bảo khí khá mạnh mẽ, hơn nữa tu vi lại vượt xa Mộ Dung Khuynh Thành, đã đạt tới đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan, có thể nghĩ lực phòng ngự mạnh như thế nào.

Chỉ là, vẫn bị tổn thương trên tay Mộ Dung Khuynh Thành.

Ma lực quyền này quả là bá đạo.

- Mộ Dung, kế tiếp hãy để ta!

Mộ Dung Khuynh Thành đơn đả độc đấu với Hắc Diệu Vương, Diệp Trần rất tán thành, dù sao cũng khó mà gặp được Bán bộ Vương giả tối cường giả, lần quyết đấu này, bọn hắn có thể nhìn thấy chiến lực của Bán bộ Vương giả tối cường giả một cách rõ ràng, nhìn Mộ Dung Khuynh Thành chống lại với Bán bộ Vương giả có vài phần nắm chắc, hiện tại ma lực của nàng đã tiêu hao hết, lại bị thụ một điểm tổn thương, Diệp Trần tự nhiên muốn đứng ra.

Mộ Dung Khuynh Thành khẽ gật đầu, thối lui đến bên cạnh Diệp Trần.

- Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ muốn buông tha?

- Có thể không buông tha sao? Ngươi không thấy ma lực nàng ta đã tiêu hao hết rồi à, không có ma lực, tùy tiện một người đều có thể đánh chết nàng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 962: Một Kiếm Đánh Bay Hắc Diệu Vương (Hạ)

- Cũng đúng, ma lực không giống với chân nguyên, trên cơ bản không có đan dược gì có thể bổ sung, đây cũng là khuyết điểm của huyết mạch Nhân ma hoàn mỹ.

Chứng kiến Mộ Dung Khuynh Thành lui ra, mọi người đều âm thầm thở dài, Hắc Diệu Vương cuối cùng vẫn là Hắc Diệu Vương, không phải người bình thường có thể đối phó, sử dụng hết thủ đoạn cũng chỉ có thể kéo dài một thời gian ngắn mà thôi, hiện tại, trong hai người, còn ai có thể ngăn cản, chỉ sợ tiểu tử kia lại càng không thể.

Hắc Diệu Vương chỉ thụ một điểm tổn thương nhỏ, không ảnh hưởng đến toàn cục, hắn bay xẹt tới rất nhanh, thanh âm vô cùng rét lạnh, nói:

- Đúng vậy, cuối cùng có thể thoáng làm tổn thương ta, nhưng tiếc là sức bền quá ít, vừa rồi đối với ta mà nói thì chỉ là nóng người thôi.

- Như vậy, hiện tại chính thức bắt đầu đi!

Chân đạp lên hư không, Diệp Trần đi từng bước một tới, đứng cách Hắc Diệu Vương mười dặm, mặt đối mặt.

- Chính thức bắt đầu? Chỉ bằng vào ngươi?

Hắc Diệu Vương phảng phất như nghe được chuyện buồn cười nhất, cười lên ha hả.

- Không thể nào! Chẳng lẽ thực lực hắn mạnh hơn nữ nhân kia? Tu vi hắn cũng chỉ là Trung giai Bán bộ Vương giả, không cao hơn ta a.

- Đoán chừng là cho rằng Hắc Diệu Vương tiêu hao không ít Chân

nguyên, lại bị thương, muốn dùng xa luân chiến để đánh bại hắn.

- Đánh bại cái rắm, điểm tổn thương ấy đối với Hắc Diệu Vương thì có tính là gì, tuy tu vi tiểu tử này chắc cũng tương đương với nữ nhân kia, nhưng một là Chân nguyên, một là ma lực, căn bản không thể so sánh, luận võ học mà nói thì Ma lực quyền vô cùng bá đạo, cho dù áo nghĩa võ học hắn không tệ, đoán chừng kiếm ý cũng chỉ lợi hại một điểm, nhưng tiếc là dưới đại đa số tình huống, ý chí kém hơn, không cách nào phát huy nổi tác dụng quyết định.

Mọi người há to mồm, không cách nào lý giải vì sao Diệp Trần tự tin như thế.

- Dì nhỏ!

Nguyệt Băng Tâm lại có chút lo lắng, Hắc Diệu Vương mạnh đến đáng sợ, Mộ Dung Khuynh Thành sử ra hết thủ đoạn cũng không thể làm gì hắn, cuối cùng ma lực hao hết, bây giờ chỉ sợ Diệp Trần gặp nguy hiểm.

- Trước tiên xem như thế nào rồi hẵng nói.

Thần sắc Nguyệt Linh Sương ngưng trọng, một khi Diệp Trần không địch lại Hắc Diệu Vương, nàng sẽ xuất thủ tương trợ, cho nên phải nắm bắt thời cơ cực kì chuẩn xác, lệch một tia cũng không thể.

- Cho ta xem thực lực chân chính của ngươi a!

Trong mọi người, chỉ có Hoàng Mai là thập phần tin tưởng Diệp Trần, thầm nói.

Ngừng cười to, Hắc Diệu Vương liếm liếm bờ môi, nói:

- Đừng tưởng rằng ta vừa trải qua đại chiến thì thực lực tổn hại, cho ngươi biết, nhiệt huyết ta vừa sôi trào lên, hi vọng ngươi có thể tiếp được một chiêu của ta, nếu không tiếp được thì ngươi chết đi!

Oanh!

Hắc quang bộc phát, Hắc Diệu Vương cực tốc phóng về phía Diệp Trần, xuất ra một chưởng.

Hắc Diêu Đại Thủ Ấn, xuất kích!

BOANG..!

Phá Tà kiếm lập tức ra khỏi võ, tay Diệp Trần cầm Phá Tà kiếm, thân hình nghiêng về phía trước, bá một tiếng, tận dụng thời cơ không thể tưởng tượng nổi, thừa cơ đột kích ra ngoài, qua sát bên người Hắc Diệu Vương, lập tức xuất ra một vòng kiếm ảnh Hắc sắc Nguyệt nha, xẹt qua thân thể Hắc Diệu Vương.

Sự tình vô cùng chấn động mọi người phát sinh, chỉ một lần giao thủ, Hắc Diệu Vương liền bị chém bay ra ngoài, quần áo trước ngực vỡ tan, lưu lại một vết kiếm trên khải giáp Bán cực phẩm trên người hắn, mà bản thân hắn, há mồm phun ra đại lượng máu tươi, tròng mắt đều lồi hết lên.

Một kiếm, Hắc Diệu Vương liền bị đánh bay ra ngoài.

- Cái này, điều này sao có thể?

Không chỉ Nguyệt Linh Sương và Nguyệt Băng Tâm giật mình, ngoại trừ Hoàng Mai và Mộ Dung Khuynh Thành, tất cả mọi người đều giật mình đến tột đỉnh, thậm chí hoài nghi mình có bị hoa mắt hay không, hoặc là xuất hiện ảo giác, bằng không sao lại phát sinh một màn Hắc Diệu Vương bị một kiếm của Diệp Trần đánh bay ra ngoài.

Tu vi cảnh giới của Hắc Diệu Vương hơn Diệp Trần đến ba cấp bậc, Diệp Trần là trung giai Bán bộ Vương giả, phía trên còn có đẳng cấp cao hơn, sau đó là đệ nhất trọng Sinh Tử Huyền Quan, đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan, tu vi chênh lệch vẻn vẹn, kéo chênh lệch giữa song phương ra một trình đột thật lớn.

Nếu Hắc Diệu Vương một chưởng kích thương Diệp Trần, ít nhất cũng là cân sức ngang tài, không rơi vào thế hạ phong, thế mới đúng, nhưng ai biết được Diệp Trần lại khủng bố như vậy, vừa thấy mặt liền chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, cũng không đi truy kích đối phương.

Lúc cảnh giới hắn còn ở Hậu kỳ đỉnh phong Linh Hải Cảnh, cầm Lôi Kiếp kiếm trong tay thì đã tiếp cận với thực lực Bán bộ Vương giả tối cường giả, hiện tại cảnh giới hắn đã là Trung giai Bán bộ Vương giả, dù không có Phá Tà kiếm, cũng tự tin có thể chống lại Hắc Diệu Vương Đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan, hơn nữa lại dùng Phá Tà Kiếm, có thể nghĩ kết quả như thế nào.

Nói về phần ưu thế, Diệp Trần xác thực chênh lệch với Hắc Diệu Vương rất nhiều, nhưng không nên quên, áo nghĩa võ học Tàn Nguyệt của Diệp Trần là một đòn sát thủ, dù Hắc Diệu chưởng pháp của Hắc Diệu Vương cường thịnh trở lại thì cũng yếu hơn không ít, luận ý chí, Kiếm ý hủy diệt của Diệp Trần đã sớm đạt tới ngũ giai, tương đương với kiếm ý lục giai bình thường, mà ý chí võ đạo của Hắc Diệu Vương bất quá chỉ là tứ giai đỉnh phong, chênh lệch chỉ nửa giai.

Ý chí chênh lệch nửa giai, so với tu vi càng khó đền bù, dưới tình huống lực chiến đấu không sai biệt lắm, trụ đến cuối cùng thường là người có ý chí rất cao, về phần nguyên nhân, rất đơn giản, huyết nhục là tính mạng của con người, chiến đấu trong thời gian dài, trạng thái tổng hội hạ thấp, ví dụ như Chân nguyên giảm bớt, thể lực không thể chống đỡ, nhưng chỉ cần người không chết thì ý chí chấn động cũng không lớn, thậm chí sẽ càng đánh càng hăng.

Có thể nói, ý chí có cao hay không, cũng quyết định đến tiềm lực của một người.

- Quả là thế, thật đúng là để ta nhìn thấy ngươi có cơ hội trở thành nhân vật truyền kỳ.

Hoàng Mai mỉm cười, từ xưa đến nay, mỗi thời đều sinh ra cường giả cái thế, nhưng mỗi thời cũng chỉ có một hai nhân vật truyền kỳ như vậy mà thôi.

Hiện tại, thời này còn không có nhân vật truyền kỳ gì, những Phong đế Vương giả kia tuy mạnh nhưng chỉ là những cường giả cái thế, không tính là nhân vật truyền kỳ, bất quá tình huống mấy năm trước hoặc là mười năm trước đã bắt đầu biến đổi, vô số thiên tài xuất thế, một biến thái, một yêu nghiệt, tất cả mọi người đều suy đoán, có lẽ vài thập niên sau, cả thế giới Chân Linh sẽ phát sinh biến hóa vô cùng lớn, đợi quần tinh thiên tài lớn lên, nói không chừng thế giới Chân Linh có thể đạt tới một thời kỳ cường thịnh, không thua gì Sơ kỳ cận cổ, thậm chí ngang với thời kì Trung cổ, Hoàng Mai lưu lạc biển sâu nhiều năm, Diệp Trần là người đầu tiên làm nàng sinh ra ý niệm này, quả thực, Diệp Trần thật sự vô cùng biến thái, có chút phá vỡ cân bằng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 963: Áp Chế Tuyệt Đối

- Ngừng cho ta!

Hắc Diệu Vương bộc phát Chân nguyên đến cực hạn, ngừng thân hình lại, bóp xuống bàn chân đang đứng trên hư không, không ngừng vặn vẹo.

Ngẩng đầu lên, Hắc Diệu Vương nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

Vừa rồi, trong nháy mắt đó, Diệp Trần chỉ làm ra hai động tác, tiến lên và xuất kích, nhưng chính hai động tác này lại làm hắn thúc thủ vô sách, phảng phất như nhất cử nhất động của chính mình đều bị đối phương sớm tính toán ra, mặc kệ chính mình lựa chọn như thế nào, kết cục cũng sẽ không cải biến.

Càng làm cho hắn giật mình chính là, trong nháy mắt, tốc độ Diệp Trần bạo phát, vượt qua tốc độ Mộ Dung Khuynh Thành, cái này là sức bật bực nào.

Mộ Dung Khuynh Thành một bên chữa thương, một bên quan chiến, Diệp Trần một kiếm đánh bay Hắc Diệu Vương cũng không ngoài ý liệu của nàng, không có ai tinh tường hơn so với nàng, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu, tốc độ xuất kích của Diệp Trần rất nhanh, hắn giống như một tuyệt thế bảo kiếm, không ra khỏi vỏ thì thôi, chứ khi đã xuất ra thì tức thì sẽ đả thương người.

- Rất tốt, ngươi đáng để ta bộc lộ ra tuyệt chiêu ẩn giấu.

Chiến một trận với Mộ Dung Khuynh Thành, Hắc Diệu Vương có không ít chủ bài không dùng ra, tuy nguyên nhân trong đó là Hắc ám lực trường, làm hắn không cách nào tiếp cận được nàng, nhưng thêm nữa là Hắc Diệu Vương không muốn sử ra, đối với hắn, tuy Mộ Dung Khuynh Thành khó

chơi, nhưng còn chưa đáng để hắn tung ra tuyệt chiêu ẩn giấu.

- Vậy thì để ta biết một chút nội tình về Bán bộ Vương giả tối cường giả a!

Cầm Phá Tà Kiếm trong tay, Diệp Trần lăng không đạp lên hư không, cuồng phong quét qua quần áo màu xanh da trời, bay múa phần phật, tựa như một cây cờ xí màu xanh da trời.

- Hắc Diệu Vương bắt đầu chăm chú rồi!

Những người đang quan chiến thấp giọng nghị luận về Hắc Diệu Vương.

Trước đó, Hắc Diệu Vương cũng không thi triển ra tuyệt chiêu gì, từ đầu đến cuối, chỉ dùng Hắc diệu chưởng pháp thức thứ nhất, phải biết rằng, tác dụng của tuyệt chiêu vô cùng lớn, dưới tình huống thực lực không chênh lệch nhau nhiều, tuyệt chiêu thường là mấu chốt để phân ra thắng bại, mà theo cảnh giới tăng lên, có thể cho rằng điều kiện tuyệt chiêu càng ngày càng hà khắc, nhất là một ít bí pháp Thiên cấp, hoàn toàn tồn tại, quỷ dị và khủng bố, không phải mọi người không có ý kiến, một ít người dùng bí pháp thuấn sát người khác.

Uông!

Lúc mọi người nghị luận thì Hắc Diệu Vương đã ra tay, vừa ra tay, tựa hồ là đại sát chiêu, chỉ thấy hắn nhảy lên cao, như đại bàng giương cánh, như Thái sơn áp đỉnh, khí cơ mênh mông cuồn cộn, che lấp nhật nguyệt, đảo loạn âm dương, nhìn Hắc Diệu Vương bay vút trên bầu trời, áp lực bắt đầu dâng lên trong lòng mọi người, bọn hắn cảm giác như thiên địa mông lung một mảng, hỗn loạn không chịu nổi, phảng phất như là ngày tận thế.

- Đây mới thực sự là Hắc diệu đại thủ ấn, tiếp chiêu.

Trên bầu trời, Hắc Diệu Vương rống to như sấm, áp xuống một chưởng, bàn tay càng lúc càng lớn, cuối cùng xuất chưởng ra, một chỉ đất khô cằn ngưng tụ thành một bàn tay cực lớn, đánh về hướng Diệp Trần, trên bàn tay,

vết rách trải rộng, nham thạch nóng bỏng quay cuồng, bốc lên từng đợt quang yên màu đen.

- Tâm cơ thật sâu.

Diệp Trần cười lạnh, nếu như nói Hắc Diệu Đại Thủ Ấn lúc trước có sáu bảy thành hỏa hầu, vậy thì Hắc Diệu Đại Thủ Ấn hiện tại có tám chín thành, tiếp cận đại thành hỏa hầu, nhìn nham thạch cháy đen che kín lòng bàn tay, cơ hội không thực tế, toàn bộ uy lực ẩn chứa trong nội bộ.

Thế nhưng, cái này còn chưa đủ.

Trong hư không, Phá Tà Kiếm huyễn hóa ra một đóa bạch kiếm hoa, Diệp Trần giương cánh tay lên, Phá Tà Kiếm vạch phá không khí, sau một khắc, bảy đạo kiếm khí mảnh như sợi tóc thoát ra, bay cao, nhanh chóng hướng về bàn tay cháy đen, vô thanh vô tức.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Một màn kinh người phát sinh, kiếm khí dài nhỏ nhìn như vô hại, sau khi tiếp xúc với bàn tay cháy đen, lập tức chiếm thế thượng phong tuyệt đối, thảy thấy năm ngón tay dẫn đầu bàn tay cháy đen bị chém đứt, thoát ly bàn tay, tan thành tro bụi, sau đó, đạo kiếm khí thứ sáu vạch phá lòng bàn tay cháy đen, đạo kiếm khí thứ bảy xuyên thấu qua, tựa như Hoa thiên tế phá tan ranh giới nhật nguyệt.

Hắc Diệu Đại Thủ Ấn bị PHÁ!

- Cái gì?!

Kiếm khí chưa tới, kiếm ý nghiêm nghị đã đập vào mặt khiến da đầu Hắc Diệu Vương run lên.

Kiếm khí thật sự quá nhanh, chính bởi vì quá nhanh cho nên vô kiên bất tồi, không có gì không chém, không có gì không phá, thời điểm này, Hắc Diệu Vương muốn tránh cũng không tránh được, hắn khẳng định chỉ cần

mình làm ra động tác tránh né sẽ bị kiếm khí chém trúng.

- Phong!

Ranh giữ chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, gân xanh nổi trên trán Hắc Diệu Vương, chân nguyên hùng hậu, đồng dạng như núi lửa phun trào, điên cuồng phun ra gia cố chân nguyên hộ thể hòng ngăn cản kiếm khí.

BOANG..!

Sau một khắc, kiếm khí trảm lên chân nguyên hộ thể của Hắc Diệu Vương, Chân nguyên hộ thể của Hắc Diệu Vương vang lên thanh âm kim loại va chạm, đơn giản chỉ cần gọt ra một đầu vết kiếm, nếu không thì trước kiếm khí phá vỡ lòng bàn tay cháy đen này, phá vỡ Chân nguyên hộ thể không khó.

- Hắc Diệu Vương, nếu ngươi chỉ có vài phần bổn sự như vậy, thì làm ta thất vọng rồi.

Chẳng biết từ lúc nào, Diệp Trần đã đến trước mặt Hắc Diệu Vương, hai người mặt đối mặt với nhau, một người cả kinh hoảng sợ, một người thần sắc lạnh như băng, xoẹt, Diệp Trần giương kiếm, đâm một kiếm lên Chân nguyên hộ thể của Hắc Diệu Vương.

- Không!

Hắc Diệu Vương nổi giận, gầm lên một tiếng, thân hình liền chuyển, phân ra vài Hắc Diệu Vương, mỗi một cái phân thân đều trông rất sống động, khó có thể phân biệt thật giả.

- Là bí pháp ve sầu thoát xác của Hắc Diệu Vương.

Không ít người thầm hô trong lòng, bí pháp ve sầu thoát xác là bí pháp Thiên cấp đẳng cấp cao, rất khó tu luyện, một khi tu luyện tới đại thành, chỉ cần thực lực song phương không sai biệt lớn lắm, vậy thì tuyệt không có khả năng bị giết chết, ngay cả khả năng kích thương cũng khó, nghe nói Hắc

Diệu Vương tu luyện bí pháp ve sầu thoát xác đã có chút thành tựu, cường giả đừng cấp đừng mơ tưởng có thể đụng đến hắn.

Bí pháp này vừa ra, Diệp Trần đã phí công hơn phân nửa.

Nào có thể đoán được, kết quả hoàn toàn bất đồng với suy nghĩ của bọn họ.

Phá Tà Kiếm của Diệp Trần như dòi trong xương, men theo quỹ tích không thể tưởng tượng nổi, đâm rách một Hắc Diệu Vương, cuối cùng một điểm kiếm quang lập lòe, ảm đạm nhạt nhòa.

Bên ngoài hơn mười dặm, Hắc Diệu Vương chật vật hiển hiện, hắn cúi đầu xuống, sắc mặt hết sức khó coi, tại vị trí đùi hắn có kiếm lỗ kiếm, máu tươi đỏ sậm tứa ra nhuộm đỏ quần áo, hắn đã thi triển bí pháp ve sầu thoát xác mà vẫn không thể hoàn toàn tránh được công kích của Diệp Trần, có thể nghĩ nhãn lực, kỹ xảo và tốc độ xuất kiếm của Diệp Trần đã đạt tới cảnh giới như thế nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 964: Hắn Phản Chết Không Thể Nghi Ngờ (Thượng)

Mọi người nhớ thanks ủng hộ ™†™ Rita ™†™ nhé!

Kiếm khách đáng sợ như thế, không chỉ Hắc Diệu Vương cảm thấy không ổn mà những người khác cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhất là Hà quản sự và Nguyệt Linh Sương, sắc mặt hai người một âm trầm, một kinh ngạc, về phần Nguyệt Băng Tâm, nàng đã sớm ngây ngốc, nàng như thế nào biết rõ, mấy tháng không gặp mà thực lực Diệp Trần đã khủng bố như vậy rồi.

Giũ vết máu trên thân Phá Tà Kiếm, Diệp Trần hơi kinh ngạc, kiếm kỹ hắn đánh bại Hắc Diệu Đại Thủ Ấn và công kích của Hắn Diệu Vương đều là Linh Tê Nhất Kiếm, theo thực lực hắn tăng lên, Linh Tế Nhất Kiếm đã phát huy ra tinh túy của hắn, tuy lực phá hoại không bằng Tàn Nguyệt, nhưng lực sát thương cũng thập phần cường hãn.

Đương nhiên, không phải người nào cũng có thể thi triển Linh Tê Nhất Kiếm đến cực hạn, chỉ người có thiên phú như Diệp Trần mới có thể làm được như thế, bởi vì tốc độ quá nhanh, linh hồn lực sẽ không theo kịp, sẽ xuất hiện hiện tượng không thể khống chế, trong lúc vô hình, tiềm lực ngăn chặn Linh Tê Nhất Kiếm, không có biện pháp xuất kích toàn lực.

Hắc Diệu Vương có thể tránh khỏi Linh Tê Nhất Kiếm trảm sát, không hề nghi ngờ gì là công lao của bí pháp, môn bí pháp này, thật sự phi thường hữu dụng.

- Đi!

Tay trái chỉ một kiếm, thần sắc Diệp Trần lạnh lùng.

BOANG..!

Bên hông Diệp Trần, Lôi Kiếp kiếm tự động xuất ra khỏi vỏ, tựa như lôi điện xuyên thẳng vào hư không, cực tốc hướng về phía Hắc Diệu Vương.

Ngự Kiếm Thuật!

Đương!

Một quyền Hắc Diệu Vương đánh bay Lôi Kiếp Kiếm, nhưng Ngự Kiếm thuật như thế nào có thể bị phá như vậy, tu vi Diệp Trần tiến vào cảnh giới Bán bộ Vương giả, tuy rằng linh hồn lực không tăng lên, nhưng sinh ra nhiều màng linh hồn mỏng, cường độ linh hồn tăng nhiều, Ngự Kiếm Thuật xưa đâu bằng nay.

Thân hình lay động, Hắc Diệu Vương liên tục lui về phía sau, không thể ngăn được thân thể.

- Thập ngũ kiếm tề phát!

Cách không điều khiển Lôi Kiếp Kiếm, Diệp Trần chỉ kiếm chúi xuống, đột nhiên Lôi Kiếp Kiếm phân hóa ra thập tứ chuôi Chân nguyên phi kiếm, cùng với bản thể Lôi Kiếp Kiếm, đồng loạt công kích về hướng Hắc Diệu Vương, thế đi như điện, cuồng phong sậu vũ.

Khí huyết trong cơ thể Hắc Diệu Vương sôi trào, căn bản không có thời gian điều chỉnh trạng thái, chỉ có thể ngăn cản công kích của phi kiếm một cách bị động, Chân nguyên hộ thể càng ngày càng mỏng.

- Ngay cả Ngự Kiếm Thuật thất truyền cũng tinh thông, rốt cuộc người này là ai?

- Rõ ràng Hắc Diệu Vương bị áp chế, hơn nữa lại là áp chế tuyệt đối.

Diệp Trần cường hãn như vậy, làm mọi người sinh ra hứng thú với thân phận của hắn.

- Diệp công tử thắng rồi.

Nguyệt Băng Tâm vui vẻ nói.

- Chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Nguyệt Linh Sương nhíu mày.

- Hắc Diệu Vương, ngươi vẫn còn chờ cái gì, đừng nói là ngươi không giết nổi hắn.

Đúng lúc này, Hà quản sự dùng Chân nguyên truyền âm cho Hắc Diệu Vương.

- Ngươi cho rằng dễ đối phó với tiểu tử này lắm sao?

Hắc Diệu Vương một bên luống cuống chân tay ngăn cản công kích của phi kiếm, một bên thẹn quá hóa giận, dùng Chân nguyên phản hồi truyền âm, không thể không nói, Đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan vẫn là Đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan, Chân nguyên hộ thể cường hãn dị thường, dù Hắc Diệu Vương đổ một lượng lớn Chân nguyên vào phi kiếm, trong lúc nhất thời Chân nguyên cũng không thể gây tổn thương đến hắn, trừ phi là bản thể Lôi Kiếp Kiếm công kích, nhưng Hắc Diệu Vương cũng không phải người ngu, há có thể để Lôi Kiếp Kiếm tiếp cận.

- Hắc hắc, Hắc Diệu Vương ngươi có thể uy chấn mấy chục năm tại Bảo Thạch quần đảo, chắc chắc ẩn giấu không ít thủ đoạn, bằng không sớm đã bại trận rồi.

Hà quản sự tựa hồ tin tưởng vững chắc Hắc Diệu Vương có thể lật ngược thế cờ.

- Hừ, xem ra ngươi nghiên cứu ta rất sâu.

Hắc Diệu Vương hừ lạnh một tiếng, cũng không giải thích.

Đương đương đương đương đương đương đương...

Thập ngũ thanh phi kiếm điên cuồng công kích quanh Hắc Diệu Vương,

nhất là bản thể Lôi Kiếp kiếm, mỗi một lần công kích đều là khí thế vạn quân lôi đình, tóe lên từng mảnh vụn lôi hỏa nhỏ.

- Hắc Tinh bạo!

Thủ lâu tất bại, Hắc Diệu Vương cũng không thể không rõ đạo lý kia, đập bay bản thể Lôi Kiếp Kiếm, Hắc Diệu Vương hét lớn một tiếng, đột nhiên cuộn thân mình lại, mà theo hắn cuộn mình lại, từng mảng hắc quang nóng bỏng bộc phát, trong một phần trăm thời gian cái nháy mắt, ầm ầm sụp đổ, áp súc bên ngoài cơ thể Hắc Diệu Vương.

Sau một khắc, một khỏa thổ cầu cháy đen đường kính hai mét bao Hắc Diệu Vương vào bên trong, mặt ngoài thổ cầu, độ ấm kinh người, rắn chắc không thể tưởng tượng nổi, cho nên Chân nguyên phi kiếm công kích chỉ có thể bắn ra vô số hỏa tinh, chém ra dấu vết dài hẹp mờ mờ.

- Bạo!

Tiếng quát khẽ truyền ra từ trong thổ cầu.

Ầm ầm!

Thổ cầu cháy đen như là một tiểu tinh thần, ầm ầm bộc phát, lực trùng kích cường đại quét ngang bốn phương tám hướng, chẳng những phá Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần mà còn làm đứt đoạn mũi kiếm Lôi Kiếp Kiếm, về phần Chân nguyên phi kiếm, sớm đã tan thành tro bụi, không còn tồn tại.

Xoẹt!

Một đạo hàn quang màu xanh da trời kích xạ đến, Diệp Trần duỗi hai ngón tay ra kẹp lấy nó.

Đây là mũi kiếm Lôi Kiếp Kiếm.

- Hỏa thổ dung hợp áo nghĩa!

Nhãn lực Diệp Trần cực cao, hắn nhìn ra được tinh bạo của Hắc Diệu

Vương là căn cứ vào tinh thần bạo tạc mà nghiên cứu ra tuyệt chiêu này, Sinh Tử Cảnh tại thế giới Chân Linh có thể ngao du tinh không, hàng lâm trên những ngôi sao xinh đẹp, những ngôi sao này, nhỏ thì rất nhỏ, Vương giả Sinh Tử Cảnh hoàn toàn có thể phá hủy nó, bất quá khi ngôi sao nhỏ bạo tạc, Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường đều lùi ra ba thước, sợ bị cuồng vào vụ bạo tạc, tuy nói Tinh bạo của Hắc Diệu Vương thập phần thô lậu nhưng đối với cường giả đồng cấp thì không thể nghi ngờ là thập phần khủng bố.

Một kích phá vỡ Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần, khí thế của Hắc Diệu Vương đại tăng, hắc mang lóe sáng, sôi trào bên ngoài cơ thể hắn, tựa như hỏa diễm màu đen.

- Có thể bức ta đến bực này, ngươi là người thứ nhất, và cũng là người cuối cùng.

Thanh âm Hắc Diệu Vương như lôi đình, cuồn cuộn mà đến, sóng âm cuồng bạo nhấc lên từng đợt sóng cồn ngập trời, khí thế kinh người.

- Vậy sao?

Diệp Trần mặt không đổi sắc, vung tay vứt bỏ mũi kiếm Lôi Kiếp Kiếm trong tay.

- Vốn ta không định bộc lộ ra quá nhiều át chủ bài, nhưng ngươi lại làm ta phá lệ, cho nên ngươi đi chết đi! Hắc Diệu Vương chưởng pháp thức thứ hai, Liệt Hỏa đại địa!

Bay lên trời, tay phải Hắc Diệu Vương cháy đen một mảng, đẩy về hướng Diệp Trần.

Ầm ầm!

Vầng sáng màu đen và hỏa mang đỏ thẫm đan vào cùng một chỗ, bộc phát như núi lửa, như vỏ trái đất rạn nứt, không gian chỗ Diệp Trần đang đứng, toàn bộ như bị dìm ngập, từ bên ngoài nhìn vào, căn bản không cách

nào chứng kiến được thân ảnh Diệp Trần, tình huống chỗ đó như thế nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 965: Hẳn Phải Chết Không Thể Nghi Ngờ. (Hạ)

- Mau nhìn, nguyên khí chỗ đó như sắp nổ tung.

Mọi người chỉ vào bầu trời bị dìm ngập, trợn mắt há hốc mồm, nói.

Mọi người chứng kiến đều hít một hơi lãnh khí.

Màu đỏ thẫm đan vào bầu trời, sấm sét vang dội, gió táp mưa sa, sóng lửa trùng thiên, thẳng lên trời cao, còn có đạo đạo cường quang nương theo, tử, bạch, lục, hắc, cái gì cần có đều có, cũng không biết ẩn chứa bao nhiêu sắc màu, bao nhiêu chủng nguyên khí.

- Thế này thì còn sống được sao?

Mọi người thật sự không thể tưởng được, thực lực Hắc Diệu Vương lại cường đại đến mức như vậy, một chưởng liền biến một phương không gian thành kíp nổ.

- Chỉ sợ kẻ này lành ít dữ nhiều!

Có người thở dài.

- Đúng vậy a, thực lực của hắn quá mạnh, nếu Hắc Diệu Vương không bộc lộ ra át chủ bài thì không thể đánh lại hắn, nhưng dù sao hắn cũng còn trẻ, nội tình không sâu, sao có thể so với Bán bộ Vương giả tối cường giả như Hắc Diệu Vương, lại thành danh đã lâu năm, Hắc Diệu Vương tùy tiện thi triển ra một át chủ bài cũng có thể hóa giải ưu thế của hắn, triệt để lật ngược thế cờ.

- Dì nhỏ!

Nguyệt Băng Tâm thấy thế, có chút vội vàng.

Con mắt Nguyệt Linh Sương có chút nheo lại, ngưng trọng nói:

- Ta có thể cảm giác được, khí tức hắn không biến mất, ngược lại còn mạnh mẽ hơn!

- Khí tức mạnh mẽ hơn? Chẳng lẽ Diệp công tử đang súc thế phản kích?

Nghe Nguyệt Linh Sương nói, Nguyệt Băng Tâm thở phào một hơi, kinh hỉ lên tiếng.

- Có lẽ vậy a!

Nguyệt Linh Sương cũng không biết.

- PHÁ..!

Thanh âm Diệp Trần vang lên, như thần lôi cửu thiên, bất cứ vật gì cũng không thể ngăn cách, không cách nào suy yếu, theo tiếng hét lớn này, bầu trời bị dìm ngập liền nổi sóng mãnh liệt, ngũ sắc quang hoa phát lên, phảng phát như hóa thành sóng biển, vô số năng lượng tập trung lên một chỗ sóng biển.

Xoẹt!

Sau một khắc, một đạo kiếm quang màu đen cuốn ra, xé rách năng lượng sóng biển, vỡ ra một lổ hổng cực lớn, thân ảnh Diệp Trần lướt ra theo lỗ hổng, hướng về phía Hắc Diệu Vương chém ra bảy bảy bốn chín kiếm, mỗi một kiếm đều nhanh đến tuyệt đỉnh.

- Ve sầu thoát xác!

Thần sắc Hắc Diệu Vương âm trầm, thân thể liên tục chuyển động, lưu lại từng đạo đạo thân ảnh rất sống động, sau khi lưu lại bảy bảy bốn chín đạo thân ảnh, đột nhiên Hắc Diệu Vương đánh về phía Diệp Trần, trên đường đến xuất ra mấy chục Hắc Diệu Đại Thủ Ấn, giờ khắc này, hắn chuẩn bị ứng

phó toàn lực, thực lực Diệp Trần đã vượt quá dự đoán của hắn, rõ ràng có thể phá Liệt hỏa đại địa của hắn mà tiến hành phản kích.

Bởi vì khoảng cách lần này quá xa, Linh Tê Nhất Kiếm của Diệp Trần không thể làm bị thương Hắc Diệu Vương, nhưng phân thân của Hắc Diệu Vương thì phá tan không còn một mảnh.

Bốn chín kiếm qua đi, khí tức Diệp Trần lập tức trì trệ, đây là hiện tượng dùng hết lực đạo.

Nhưng vào lúc này, Hắc Diệu Vương lại đang lao về phía trước, tuy năng lực nắm bắt thời cơ của hắn không bằng Diệp Trần, nhưng cũng thập phần đáng sợ, không hổ là Bán bộ Vương giả tối cường giả, thân kinh bách chiến lâu năm.

Đáng tiếc, người hắn đối mặt lại là Diệp Trần, trong chiến đấu đồng cấp, chưa ai từng đánh bại được Diệp Trần.

- Kiếm bộ!

Người như kiếm quang, Diệp Trần xuyên thẳng qua vô số thủ ấn cháy đen, một đường thoáng qua, nhanh như ánh mặt trời, Hắc Diệu Vương chỉ cảm thấy hoa mắt, Diệp Trần đã tới trước người hắn, về phần chưởng ấn đánh ra ngoài thì hoàn toàn vô công.

- Như thế nào lại nhanh như vậy!

Hắc Diệu Vương quá sợ hãi, trong lần giao thủ lần thứ nhất, hắn đã cảm giác được sức bật của Diệp Trần rất mạnh, nhưng lần này, so với lần thứ nhất thì nhanh hơn rất nhiều, mà lại còn vô cùng xảo trá, nói là thân pháp hắn, không bằng nói một loại kiếm pháp, một loại kiếm pháp lấy thân thể làm kiếm.

Hắc Diệu Vương không biết Kiếm bộ của Diệp Trần là kiếm pháp chi ý, kiếm pháp tự nhiên vô cùng nhanh, hơn nữa quỹ tích lại thiên biến vạn hóa, không khoa trường mà nói, dù Mộ Dung Khuynh Thành có tốc độ thiên phú,

nhưng tốc độ bộc phát trong cự ly ngắn như vậy vẫn có chỗ thua kém Diệp Trần.

Trên thực tế Diệp Trần có thể nhanh hơn, Thanh Liên Kiếm Quyết của hắn, đã đề thăng công pháp Thiên cấp đối với Kiếm bộ, tăng phúc không thể tưởng tượng nổi, dù sao thì cũng là công pháp tu luyện của kiếm khách, một khi kiếm khách thi triển Kiếm bộ, tự nhiên có quan hệ hỗ trợ lẫn nhau.

Lúc đến gần, Diệp Trần chém một kiếm về hướng Hắc Diệu Vương, một kiếm này, kích phát ra kiếm khí màu đen như dải lụa, chém về phía Hắc Diệu Vương.

Hắc Diệu Vương phản ứng chậm nửa nhịp, nhưng dưới nguy cơ sinh tử, vô ý thức thi triển ra ve sầu thoát xác, dùng phân thân ngăn trở một kiếm của Diệp Trần, chân thân tức thì hướng về phía bên phải bay vút đi, nhưng dù sao hắn cũng là kẻ đã trải qua vô số trận chiến, kinh nghiệm đầy mình, liền không quên phát ra công kích, ngăn cản Diệp Trần tiếp cận.

- Thật đúng là tên cáo già!

Diệp Trần cũng không hạ thủ lưu tình, đến bây giờ, ngoại trừ không xuất ra Kính Hoa Phá Diệt và Kiếm Vực, thì hầu như hắn đã xuất ra toàn lực, đổi thành một Bán bộ Vương giả tối cường giả vừa bước vào đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan thì sớm đã bị đánh bại, thậm chí bị giết chết, nhưng Hắc Diệu Vương bất đồng, chẳng những tu vi hắn thâm hậu, mà át chủ bài cũng tầng tầng lớp lớp, nhất là bí pháp ve sầu thoát xác đã giúp hắn tránh thoát sát kiếm của Diệp Trần mấy lần.

Cho nên, dù Diệp Trần một mực chiếm thế thượng phong, những cũng không thể tạo thành tổn thương thực chất lên Hắc Diệu Vương.

Về phần tại sao không thi triển ra Kính Hoa Phá Diệt và Kiếm Vực, Diệp Trần cũng đồng dạng suy nghĩ như Hắc Diệu Vương, ở đây có nhiều người như vậy, bộc lộ ra át chủ bài cuối cùng là lựa chọn thập phần không sáng suốt, Kính Hoa Phá Diệt ẩn chứa không gian áo nghĩa, Kiếm Vực là

lĩnh vực kiếm khách, cả hai đều không thể tùy ý sử dụng, trừ phi không có người ở đây, hoặc là bất đắc dĩ.

- Bất quá, ta đã xem thấu huyền bí ve sầu thoát xác.

Dây dưa đến bây giờ, cuối cùng Diệp Trần cũng đã nhìn ra nhược điểm của ve sầu thoát xác, hoặc là nói đã nhìn ra nhược điểm của Hắc Diệu Vương.

Lần này, Hắc Diệu Vương chạy trời không khỏi nắng.

- Đáng giận, chẳng lẽ phải thi triển ra Hắc Diệu chưởng pháp đệ tam thức?

Kéo dài khoảng cách ra, trên mặt Hắc Diệu Vương lộ vẻ do dự, hắn hô phong hoán vũ tại Bảo Thạch quần đảo, uy danh hiển hách, đây cũng là vì hắn không bạo lộ át chủ bài mạnh nhất, với điều kiện tiên quyết là người khác không nhìn thấy, một khi bị người khác xem thấu thì không còn là bí mật, đây là thập phần nguy hiểm, cao thủ quyết đấu, đôi khi trọng yếu không phải là thực lực mà là xuất kỳ bất ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 966: Nhất Kiếm Phong Hầu. (Thượng)

Tại Bảo Thạch quần đảo, có hai đại Bán bộ Vương giả tối cường giả, một là hắn, một là Hoàng Mai, hắn dám khẳng định, một khi hắn thi triển ra Hắc Diệu chưởng pháp đệ tam thức, Hoàng Mai nhất định sẽ nghiên cứu chiêu thức này của hắn trong thời gian dài, lần sau quyết đấu với Hoàng Mai, không nghi ngờ gì sẽ chịu thiệt thòi lớn.

- Mặc kệ, không thi triển Hắc diệu chưởng pháp đệ tam thức, hôm nay xác định rõ ràng là không bắt được tiểu tử này, sự tình về sau, sau này hãy nói.

Thay đổi tâm tư thật nhanh, Hắc Diệu Vương đưa ra chủ ý rất nhanh.

- Một chưởng này, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lạnh lùng nhìn Diệp Trần, Hắc Diệu Vương phảng phất như đang nhìn người chết, hắn không hoài nghi chút nào, lần này Diệp Trần sẽ chết dưới tay hắn, không có bất kỳ lo lắng gì, bởi vì một chưởng này, chính hắn cũng không nắm giữ hoàn toàn, một khi thi triển thì không cách nào khống chế, chỉ có thể mặc hắn phát triển, muốn thu chiêu cũng không cách nào thu chiêu được.

- Đừng nhiều lời, phóng ngựa tới đây đi.

Diệp Trần hơi kinh ngạc, biểu lộ của Hắc Diệu Vương nói cho hắn biết, sát chiêu kế tiếp của đối phương, chỉ sợ không phải chuyện đùa, bất quá hắn không sợ hãi chút nào, ngược lại có chút chờ ong, hắn ngược lại muốn nhìn, át chủ bài chung cực của Hắc Diệu Vương, đến tột cùng có huyền ảo gì.

Phải biết rằng, ngoại trừ Kính Hoa Phá Diệt, Kiếm Vực và Tàn Nguyệt hắn không thi triển ra, bởi vì Phá Tà Kiếm thật sự qua tiêu hao chân nguyên,

trừ Linh Tê Nhất Kiếm, dùng tuyệt chiêu khác một lần thì ít nhất tiêu hao một thành Chân nguyên, căn bản không có biện pháp thi triển ra mấy lần.

Thở ra một hơi, Hà quản sự mỉm cười, nhẹ nhõm nói:

- Chấm dứt rồi.

- Hà quản sự, làm sao ngươi biết?

Một gã Bán bộ Vương giả tại nơi giao dịch huy hoàng hỏi.

Hà quản sự thần bí nói:

- Ngươi cứ xem a, một chưởng này vừa ra, tỉ lệ còn sống của kẻ này gần như không còn.

Ông!

Sau lưng Nguyệt Linh Sương, hiện ra hư ảnh Ngân Nguyệt Bạch Hồ, nàng có thể cảm giác được, lúc này Diệp Trần thực sự gặp nguy hiểm, chỉ sợ còn nguy hiểm tới tính mạng, không chuẩn bị sẵn sàng, căn bản không kịp cứu viện.

- Lão gia hỏa này ngay cả đệ tam thức cũng sáng tạo ra.

Hoàng Mai nhíu mày, lần trước giao thủ với Hắc Diệu Vương là mười năm trước, khi đó Hắc Diệu Vương chỉ sáng tạo ra hai thức, thức thứ ba còn xa xa không tới.

Chẳng biết từ lúc nào, gió như ngừng thổi, mây trên bầy trời đều đình chỉ di dộng, phảng phất như đọng lại, trở thành một bộ tranh phong cảnh, mà sóng biển phía dưới, lúc vọt cao mấy trăm thước cũng cứng lại, một chút bọt nước phiêu phù điểm trên đỉnh sóng.

Thiên hạ đều yên tĩnh, vạn vật đều ngừng lại.

Hai mắt Hắc Diệu Vương bắn ra chùm tia sáng màu đen, không mang

theo bất cứ tia cảm tình nào, không gian vặn vẹo, hắn nhảy dựng lên, độ cao càng tăng, khí thế của hắn cũng tăng theo, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa tràn ngập ra ngoài.

- Phần Thiên Diệt!

Cuối cùng, khí thế đạt tới tình trạng không thể tăng lên nữa, Hắc Diệu Vương ra tay, tay trái khoác lên trên cánh tay phải, năm ngón tay phải Hắc Diệu Vương mở ra, chụp về Diệp Trần phía trước hơn mười dặm, một chưởng này, trực tiếp khóa chặt phiến thiên không chỗ Diệp Trần lại.

Diệp Trần kinh ngạc phát hiện, bốn phía không gian đều vặn vẹo kịch liệt, đừng nói né tránh mà ngay cả tiến lên đều khó có khả năng, Phần Thiên Diệt của Hắc Diệu Vương, đã sắp đến tình trạng phá toái hư không, tuy rằng không ẩn chứa không gian áo nghĩa, nhưng lực phá hoại vô cùng đáng sợ.

Bành bành bành bành bành bành bành...

Sự tình đáng sợ hơn phát sinh, mảnh không gian này, sản sinh ra vô số hỏa cầu, nhưng hỏa cầu này lớn nhỏ không đều, nhỏ thì chỉ bằng nắm đấm, màu đỏ thẫm, lớn thì lớn như căn phòng, màu đỏ đen, hàng trăm hàng ngàn khỏa hỏa cầu vây quanh Diệp Trần, sau đó điên cuồng bạo tạc.

Lúc ở trong khu vực nổ tung, Diệp Trần có thể cảm nhận được, hỏa cầu nhỏ nhất đều có lực phá hoại bằng với Đại năng Linh Hải Cảnh bình thường, hỏa cầu lớn nhất, ngay cả Bán bộ Vương giả đều muốn lùi ra ba thước, hàng trăm hàng ngàn khỏa hỏa cầu đồng loạt nổ tung, uy lực cộng hưởng cùng một chỗ, chỉ sợ dưới Sinh Tử Cảnh thì không người nào có thể chống đỡ được, Hắc Diệu Vương như thế nào có thể sáng tạo ra sát chiêu sắc bén bực này.

Đáng tiếc, uy lực lớn, không có nghĩa là chiêu thức lợi hại, thời gian Phần Thiên Diệt súc thế quá dài, không có ai ngây ngốc đừng yên một chỗ mà chịu công kích.

Thi triển Kiếm Bộ, thời điểm hỏa cầu bạo tạc, lóe lên, bành bành bành, một ít sóng lửa trùng kích lên người Diệp Trần, bị Diệp Trần đơn giản phá đi, chỉ khi sóng lửa cộng hưởng cùng một chỗ, không cách nào phá giải thì Diệp Trần mới chém ra một kiếm, xé mở ra một lối đi.

Khóe miệng Hắc Diệu Vương nhếch lên vẻ tươi cười lãnh khốc, năm ngón tay phải thu lại, khẽ quát:

- Diệt!

Ngang!

Tiếng rồng ngâm vang lên, hỏa cầu bạo liệt hình thành sóng lửa, bay vượt qua, tổ hợp lại cùng một chỗ, hình thành một đầu hỏa long có thể đốt cháy thiên địa, hỏa long ngửa mặt lên trời thét dài, giương nanh múa vuốt, khiến trạng thái một mảnh chân không trở nên nóng bỏng.

Hô!

Ánh sáng màu đỏ lóe lên, Hỏa Long cực tốc hướng về phía Diệp Trần, trong mắt mọi người, tốc độ Hỏa long tựa hồ cũng không phải rất nhanh, nhưng hai ba lần đã đuổi tới.

- Đoạn!

Cho tới bây giờ, Diệp Trần đã gần kề toàn lực thúc dục Phá Tà Kiếm một lần, một lần là phá vỡ tuyệt chiêu của Hắc Diệu Vương, thời điểm Liệt hỏa đại địa, thời gian khác, Diệp Trần tối đa chỉ phóng xuất ra năm thành uy năng Phá Tà kiếm mà thôi, không phải hắn không muốn ứng phó toàn lực mà là Phá Tà kiếm quá tiêu hao chân nguyên, dùng số lượng Chân nguyên của hắn, chỉ có thể thúc dục toàn lực năm lần.

Chính vì Phá Tà kiếm thập phần tiêu hao chân nguyên nên uy lực đặc biệt lớn, lần này, Diệp Trần cũng không thi triển đại sát chiêu gì, mà là xuất ra Kim Chi Liên Y, rung động màu vàng lợt khuếch tán ra, Hỏa long đang giương nanh múa vuốt liền bị trực tiếp chém đứt đầu lâu, hỏa tinh văng khắp

nơi.

- Ngươi cho rằng chấm dứt như vậy sao?

Hắc Diệu Vương cười lạnh, Chân nguyên bàng bạc lao thẳng ra, hội tụ trên Hỏa Long, "ba" một tiếng, Hỏa Long mọc ra đầu lâu mới, hạ miệng rộng ra, đớp về hướng thân thể Diệp Trần.

- Tàn Nguyệt!

Thần sắc Diệp Trần không thay đổi, Phá Tà Kiếm nhô lên cao, vung vẩy một vòng, quét ra một kiếm, lập tức, kiếm kình màu đen hình Nguyệt Nha, tựa như Tàn Nguyệt giáng hạ nhân gian, vượt qua thân thể Hỏa Long.

Đùng đùng!

Hỏa Long dũng mãnh, vô cùng phi thường, nhưng vẫn như trước chạy không thoát vận mệnh bị nghiền áp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 967: Nhất Kiếm Phong Hầu. (Hạ)

Phóng thích hoàn toàn uy năng Phá Tà Kiếm, phối hợp với Kính Hoa Phá Diệt và Tàn Nguyệt, lực phá hoại to lớn, ngay cả Diệp Trần cũng không thể ước đoán.

- Không có khả năng!

Tròng mắt Hắc Diệu Vương trợn tròn, uy lực Phần Thiên Diệt có bao nhiêu phần, hắn đều rõ ràng, Diệp Trần rõ ràng lại có thể phá vỡ Phần Thiên Diệt một cách đơn giản, đả kích này với hắn, cơ hồ là tính hủy diệt, hiện tại, chiến ý của hắn hạ thấp mãnh liệt, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm, chính là núi xanh còn đó lo gì không có củi đun.

Trốn!

Thân hình Hắc Diệu Vương lóe lên, bay vút ra ngoài.

Hừ nhẹ một tiếng, tay trái Diệp Trần chỉ một chỉ, Tàn Huyết Kiếm tự động xuất ra khỏi vỏ, đuổi theo vô cùng nhanh chóng, hung hăng trảm lên Chân nguyên hộ thể của Hắc Diệu Vương.

BOANG..!

Hỏa tinh văng khắp nơi, một đầu vết kiếm lưu lại trên Chân nguyên hộ thể Hắc Diệu Vương, mà bản thân hắn cũng bị lực lượng khổng lồ của Tàn Huyết Kiếm kích bay ra ngoài, không khống chế nổi thân thể.

Kiếm quang vạch phá bầu trời, ngay lập tức Diệp Trần xuất hiện tại phụ cận Hắc Diệu Vương, đâm ra một kiếm.

- Muốn giết ta, mơ tưởng.

Hắc Diệu Vương rống to một tiếng, lại thi triển ra Bí pháp thiên cấp đẳng cấp cao Ve sầu thoát xác, bí pháp này, đã cứu mạng hắn không vô số lần, lần này cũng sẽ không ngoại lệ,

Thế nhưng, dường như Diệp Trần chỉ đợi có như vậy.

Diệp Trần đâm Phá Tà Kiếm ra, dùng linh hồn lực đều không thể bắt kịp tốc độ Phá Tà Kiếm, một kiếm đâm thủng Chân nguyên hộ thể của Hắc Diệu Vương, xuyên qua cổ họng đối phương, vị trí phía sau cổ hắn chảy ra một dòng máu tươi màu đỏ sậm, mà bên cạnh hắn, còn có một cỗ phân thân, hình ảnh rất sống động.

Tuyệt chiêu Liệt Hỏa đại địa, Phần Thiên Diệt, ngay cả Ve sầu thoát xác của Hắc Diệu Vương cũng bị phá vỡ, nhưng bất đồng với hai lần trước, lần này, hắn cũng mất đi tính mạng.

Nhất kiếm phong hầu!

Tất cả mọi người, kể cả Nguyệt Linh Sương, ánh mắt đều bắt đầu ngưng trệ đi, ngơ ngơ ngác ngác, tựa hồ không nghĩ tới Hắc Diệu Vương lại chết nhanh như vậy.

Rõ ràng mấy lần trước, Diệp Trần không thể làm gì được bí pháp Ve sầu thoát xác của Hắc Diệu Vương, vì cái gì mà lần này, Hắc Diệu Vương ngay cả chỗ trốn chạy cũng không có, trong chốc lát bị Diệp Trần đâm chết.

Hắc Diệu Vương còn chưa chết hẳn, ánh mắt của hắn rơi vào lỗ thủng trên cổ họng do Phá Tà Kiếm đâm xuyên qua, như muốn nói điều gì, nhưng cái gì cũng nói không ra lời, thanh âm như bị Phá Tà Kiếm chặn lại, như là bản thân hắn bị nhất kiếm phong hầu, đột nhiên xuất hiện.

Máu tươi không ngừng phun ra, Hắc Diệu Vương dùng tia khí lực cuối cùng truyền âm cho linh hồn Diệp Trần.

- Vì cái gì, vì cái gì mà ngươi có thể phá vỡ bí pháp Ve sầu thoát xác của ta?

Người đã chết, Diệp Trần không cần phải làm đối phương chết không nhắm mắt, truyền âm phản hồi nói:

- Ve sầu thoát xác có tính mê hoặc rất mạnh, nhưng đối với ta thì tính mê hoặc ấy không có bao nhiêu tác dụng, mấy lần trước ngươi có thể chạy thoát là vì ve sầu thoát xác rất nhanh, dù kiếm pháp ta cũng rất nhanh, nhưng chỉ cần kiếm đầu tiên đâm trúng phân thân thì bất luận kiếm kế tiếp như thế nào đều không thể giết chết ngươi, cho nên kiếm thứ nhất vừa rồi chỉ là hư chiêu, sát chiêu chính thức là kiếm thứ hai, chính là một kiếm này.

- Thì ra là thế!

Hắc Diệu Vương hiểu ra, trong ánh mắt có ảm đạm, có hối tiếc, có vẻ không cam lòng, ..., đủ loại cảm xúc, trong nháy mắt tập trung lại.

Hắc Diệu Vương minh bạch, nhưng những người khác chưa hẳn đã minh bạch.

- Cái này.. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Kẻ này như thế nào có thể phá vỡ bí pháp Ve sầu thoát xác của Hắc Diệu Vương, một kiếm kia, so với trước thì cũng không nhanh hơn bao nhiêu a!

- Chẳng lẽ là Hắc Diệu Vương bị trọng thương, trạng thái không tốt nên Ve sầu thoát xác lộ ra nhược điểm?

- Tuy ta không biết đã phát sinh chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, vấn đề người nào chết, vấn đề sinh tử lúc này đã không phải là vấn đề của Hắc Diệu Vương nữa.

- Thật đáng sợ, vốn là phá vỡ Liệt Hỏa đại địa và Phần Thiên Diệt của Hắc Diệu Vương, hiện tại lại phá Ve sầu thoát xác, thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

Tuyệt chiêu bảo vệ tính mạng bị phá mất, đối với bất kỳ người nào cũng là một đả kích tàn khốc.

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, tại sao loại chuyện này lại xuất hiện.

Người không chịu tiếp nhận sự tình không phải ai khác mà chính là Hà quản sự, hắn là một trong số ít người từng chứng kiến uy lực Phần Thiên Diệt, cho nên nhận định Hắc Diệu Vương nhất định có thể đánh chết Diệp Trần, trừ lần đó ra, bí pháp ve sầu thoát xác của Hắc Diệu Vương, cho đến nay vẫn không có người nào có thể phá giải.

Hiểu rõ Hắc Diệu Vương, hắn không thể nào chấp nhận sự thật Diệp Trần một kiếm đâm chết Hắc Diệu Vương, hắn không cách nào lý giải, tu vi hai người kém nhau như thế, vì sao thắng lợi cuối cùng lại là Diệp Trần, không có gì hoang đường như vậy.

Lần này, hắn mang bốn gã Bán bộ Vương giả tới là để ngăn trở những người khác nhúng tay vào, chỉ cần Hắc Diệu Vương giết chết Diệp Trần là hắn có thể dùng điều kiện phong phú đả động Hắc Diệu Vương, đạt lấy ngọc giản Chú Kiếm Thuật vốn thuộc về Diệp Trần, mang ngọc giản Chú Kiếm Thuật về, hắn tất nhiên sẽ được thượng diện ban thưởng.

Nhưng kết quả bây giờ lại hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của hắn.

- Rõ ràng lại có thể đơn giản phá vỡ bí pháp Ve sầu thoát xác, chỉ sợ cũng chỉ có hắn mới có thể phá a!

Hoàng Mai là người biết rõ Diệp Trần phá giải Ve sầu thoát xác như thế nào, bất quá, muốn phá giải bí pháp này, tốc độ ra chiêu phải đầy đủ nhanh, mà kiếm pháp của kiếm khách rất nhanh, Diệp Trần càng là kiếm khách đỉnh cấp, cho nên hắn có thể phá, người khác dù có xem thấu cũng chưa chắc có thể phá.

- Việc trọng đại mười năm một lần, một năm nữa sẽ bắt đầu, có lẽ hắn sẽ tham dự a!

Hoàng Mai thầm nghĩ.

Hô!

Chậm rãi thở ra một hơi, hư ảnh Ngân Nguyệt Bạch Hồ sau lưng Nguyệt Linh Sương dần dần ảm đạm, sau khi thu lại, nàng cảm thán nói:

- Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, tuy ta là thiên tài ngàn năm khó gặp tại Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc, nhưng thiên tài tuyệt thế tại thế giới Chân Linh rất nhiều, người trước mắt này cũng đủ để thế nhân khiếp sợ.

Niên kỷ Nguyệt Linh Sương cũng không lớn, năm nay cũng mới hơn ba mươi tuổi.

Một kiếm đâm thủng cổ họng, con mắt Hắc Diệu Vương chậm rãi nhắm lại, khí tức sinh mệnh trên người cũng trở nên như có như không.

Đột ngột.

Hắc Diệu Vương mở to hai mắt ra, trong ánh mắt tràn ngập vẻ vô cùng oán độc và điên cuồng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 968: Dự Khuyết Bảng Sinh Tử Cảnh. (Thượng)

Phải chết, tất cả các ngươi phải chết cùng ta!

Cưỡng ép nói chuyện, lỗ thủng trên cổ họng Hắc Diệu Vương lại giãn ra, thanh âm do Chân nguyên chấn động truyền tới, vặn vẹo ác độc.

Chỉ trong mấy cái nháy mắt, thân thể Hắc Diệu Vương bành trướng, hắc sắc quang mang lóe sáng, chiếu thông thấu da thịt hắn, có thể chứng kiến nội tạng bên trong, nhưng nhìn đan điền hắn lại phát hiện có một đoàn hắc sắc quang mang không ngừng xoay tròn, bành trướng, mà ở mi tâm đối phương cũng xuất hiện một vết rạch, ý chí võ đạo tỏa ra.

Lúc sắp chết, Hắc Diệu Vương thúc dục bí pháp, muốn tự bạo thân thể và hồn hải mình, một gã Bán bộ Vương giả mạnh nhất đã đạt đến đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan tự bạo, hơn nữa lại là tự bạo song trọng, có thể nghĩ uy lực lớn như thế nào, cho dù Bán bộ Vương giả mạnh nhất bị cuốn vào trong cũng lành ít dữ nhiều.

- Tên khốn kiếp!

Mọi người thấy thế đều kinh hãi, điên cuồng chạy thục mạng ra ngoài, khoảng cách bọn hắn đến hai người chỉ có vài chục dặm, loại khoảng cách này còn chưa đủ để ngạnh kháng một gã Bán bộ Vương giả mạnh nhất tự bạo, chỉ sợ khoảng cách trăm dặm cũng không an toàn, cho nên chạy càng xa càng tốt.

- Tự bạo!

Lông mày Diệp Trần nhíu mạnh một cái, khoảng cách giữa hắn và Hắc Diệu Vương là gần nhất, gần trong gang tấc, nếu đối phương tự bạo, hắn tuyệt đối chạy không thoát.

- Ha ha, thắng ta thì thế nào, ngươi vẫn chết thôi.

Hắc Diệu Vương vô cùng vui vẻ, bộ dáng tươi cười vặn vẹo.

- Muốn tự bạo, trước tiên phải hỏi ta đã.

Thần sắc Diệp Trần nghiêm túc lên, mi tâm chợt vỡ ra, bắt đầu khởi động vầng sáng màu bạc.

- Đây là cái gì? Con mắt thứ ba?

Hắc Diệu Vương cảm thấy không ổn, vết rách trên mi tâm Diệp Trần giống như con mắt dọc màu bạc, chỉ là con mắt dọc này không có đồng tử, nhưng hắn có thể cảm giác được thị lực con mắt dọc này xuyên thấu ngạch cốt của hắn, chứng kiến hồn hải hắn, một cỗ uy áp linh hồn nguy nga mênh môn gắt gao khóa chặt hắn lại.

PHỐC!

Một chùm tia sáng màu bạc bắn ra từ con mắt dọc của Diệp Trần, tiến vào hồn hải Hắc Diệu Vương, vốn hồn hải Hắc Diệu Vương đang long trời lở đất, bờ biên giới sắp sụp đổ, tùy thời đều có thể bạo phá, nhưng chùm tia sáng màu bạc vừa tiến vào, hồn hải lập tức bị đục lỗ, chút ý thức còn sót lại của Hắc Diệu Vương cũng bị chôn vùi theo.

Giải trừ nguy cơ tự bạo của hồn hải, chút ý thức còn sót lại của Hắc Diệu Vương biến mất, Chân nguyên trong cơ thể hắn không chuẩn bị đến trình độ mấu chốt, liền tự bạo, chỉ nghe "phanh" một tiếng, thân thể Hắc Diệu Vương liền tan thành tro bụi, một cỗ hắc sắc quang mang bạo phát, lóe sáng lên, trong khoảnh khắc hóa thành một khỏa hắc sắc hỏa cầu lớn vài dặm, trong nháy mắt thôn phệ thân ảnh Diệp Trần vào trong.

- Diệp Trần!

Mộ Dung Khuynh Thành lo lắng, hét lên, nàng là người duy nhất không rời khỏi nơi đây.

- Đừng lo, huynh không sao!

Chợt, thanh âm Diệp Trần truyền vào tai Mộ Dung Khuynh Thành.

Trung ương hỏa cầu màu đen là một vàng Chân nguyên hộ thể màu vàng xanh nhạt, một mực thủ hộ thân thể Diệp Trần, hắc sắc quang mang trùng kích phía trên, chỉ có thể kích thích thành từng vòng rung động, không cách nào dao động mảy may nào, theo năng lượng tán đi, thân ảnh Diệp Trần dần dần hiện ra.

- May mắn là ta đã ngăn chặn hắn tự bạo song trọng thành công, nếu không thì dù ta có mặc Thanh đồng giáp cũng bị nổ thành thịt nát, khó có thể giữ được mạng sống.

Tinh thần Diệp Trần có chút uể oải, sắc mặt lộ vẻ mỏi mệt.

Song trọng tự bạo là một loại bí pháp Ngọc thạch câu phần thập phần khủng bố, một khi Hắc Diệu Vương thi triển thành công, Chân nguyên cuồng bạo phối hợp với ý chí võ đạo bộc phát, đừng nói tu vi Diệp Trần dưới Sinh Tử Cảnh, bất luận kẻ nào cũng đều không thể chống lại được, không thể nắm giữ sinh tử của mình.

Cũng may là tại thời khắc mấu chốt, Diệp Trần thi triển ra năng lực thiên phú Linh hồn chi nhãn, linh hồn chi nhãn sơ kỳ chỉ có thể quan sát bên trong sự vật trong phạm vi lớn, nhưng cảnh giới Diệp Trần tăng lên, hôm nay đã là Bán bộ Vương giả, Linh hồn chi nhãn đã diễn sinh ra Linh hồn chi quang.

Linh hồn chi quang kỳ thật là linh hồn lực cao độ tụ tập biểu hiện nên, có hiệu quả công kích linh hồn rất mạnh, tương đương với bí pháp công kích linh hồn, dưới sự đả kích của Linh hồn chi quang, hồn hải Hắc Diệu Vương bị đục thủng, ý thức cũng tiêu tán theo, hồn hải tự nhiên tự bạo, tan thành mây khói, Chân nguyên trong cơ thể hắn bắt đầu tự động bạo loạn, không thể đạt tới trạng thái tự bạo lớn nhất, chỉ tương đương với Chân nguyên tự bạo của Bán bộ Vương giả bình thường nhất mà thôi, không làm gì được Thanh đồng giáp của Diệp Trần.

Nếu uy lực tự bạo Chân nguyên của Hắc Diệu Vương lớn nhất, Diệp Trần lãnh trọn thì không chết cũng tàn phế, thập phần nguy hiểm.

Bất quá đây là lần đầu thi triển Linh hồn chi quang, Diệp Trần cũng không phải bình yên vô sự, linh hồn lực hắn thoáng cái tiêu giảm hơn một nửa, muốn khôi phục lại như cũ, tối thiểu cũng cần mấy tháng thời gian, tuy trong lúc này, chiến lực hắn không có bị tổn hại, nhưng đã không còn khả năng thi triển Linh hồn chi quang lần nữa, bằng không thì linh hồn lực sẽ tiêu hao sạch sẽ, như vậy thì rất nguy hiểm.

Đây cũng là nguyên nhân tinh thần Diệp Trần có chút uể oải.

- Uy lực tự bạo yếu như vậy sao?

Mọi người bỏ chạy ra bốn phương tám hướng đều đình chỉ thân hình lại, Hắc Diệu Vương thi triển song trọng tự bạo, uy lực quá yếu, căn bản không thể ảnh hưởng ra xa như vậy, đoán cũng cũng chỉ hơn mười dặm.

- Không đúng, uy lực tự bạo không ẩn chứa ý chí võ đạo!

Có người kịp phản ứng.

- Có lẽ đúng như ngươi nói, chẳng lẽ kẻ này thi triển thủ đoạn gì, ngăn cản hồn hải Hắc Diệu Vương tự bạo.

Mọi người vì lo chạy trốn nên không chú ý sát na phát sinh sự tình kia, cho nên không ai chứng kiến Diệp Trần thi triển Linh hồn chi quang, chỉ có thể ám tự suy đoán.

- Ngay cả Song trọng tự bạo cũng có thể ngăn cản, Băng Tâm, về sau ngươi không cần lo lắng cho ân nhân của ngươi đâu, với thực lực của hắn, có thể ít hiếp được người khác dưới Sinh Tử Cảnh, ít càng thêm ít.

Mặc dù vừa rồi Nguyệt Linh Sương không có bỏ chạy, nhưng lui ra xa hơn mười dặm, Hắc Diệu Vương thi triển song trọng tự bạo, nàng không cách nào ngăn cản được, cũng không có thời gian cứu Diệp Trần, điều duy

nhất có thể làm là lui về phía sau.

Nguyệt Băng Tâm hỏi:

- Dì nhỏ, ngươi nói Diệp công tử có đủ tư cách để xếp vào dự khuyết bảng Sinh Tử Cảnh hay không?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 969: Dự Khuyết Bảng Sinh Tử Cảnh. (Hạ)

Nguyệt Linh Sương sững sờ, chợt nói:

- Rất khó, bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh chỉ lấy thiên tài kinh thế dưới năm sáu mươi tuổi, mà lại chỉ có ba mươi sáu người, muốn xếp vào, có thể nghĩ khó khăn như thế nào, dù sao thế giới Chân Linh quá lớn, thiên tài cũng quá nhiều, mà Dự khuyết bảng Sinh Tử Cảnh này, không chỉ riêng nhân loại mà còn có yêu thú, hải thú, bán yêu, nhân ma và các chủng tộc khác, trong phần đông chủng tộc như vậy, lựa chọn ra ba mươi sáu danh tự đề thăng trên dự khuyết bảng Sinh Tử Cảnh, có thể nghĩ khó khăn như thế nào.

- Thế nhưng ta cảm thấy Diệp công tử rất mạnh, nói không chừng hiện tại còn là người mạnh nhất.

Nguyệt Băng Tâm mới có nhận thức với Diệp Trần, cho nên nhận định đối phương nhất định thâm bất khả trắc.

- Hắc Diệu Vương không phải thiên tài kinh thế, cho nên tu vi đạt tới đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan mà lại bại dưới tay ân nhân ngươi, mà trong Dự khuyết bảng Sinh Tử Cảnh, mỗi một người đều là thiên tài kinh thế, tất cả bọn hắn đều có thể chiến đấu với cường nhân vượt cấp, ta chỉ thấy qua một người có tu vi Trung giai Bán bộ Vương giả có thể đánh bại Đệ nhị trọng Sinh Tử Huyền Quan, bài danh gần kề hai mươi mấy vị, mà trong Dự khuyết bảng Sinh Tử Cảnh, mười người đầu tiên, tu vi toàn bộ đã đạt tới Đệ nhất trọng Sinh Tử Huyền Quan hoặc ngoài Đệ nhất trọng Sinh Tử Huyền Quan, mấy năm qua đi, có lẽ Đỉnh phong Đệ nhất trọng Sinh Tử Huyền Quan cũng đã có.

Nguyệt Linh Sương cũng không phủ định Diệp Trần, nếu một màn này phát sinh ở mấy năm trước, nàng liền nghĩ rằng Diệp Trần có thể xếp vào Dự

khuyết bảng Sinh Tử Cảnh, bất quá hiện tại, có chút hão huyền, dù sao tất cả mọi người đều là thiên tài kinh thế, ngươi có thể khiêu chiến vượt cấp, ta cũng có thể, thời điểm lúc này là hơn nhau ở tu vi.

- Như vậy a!

Nguyệt Băng Tâm cũng không nghĩ tới là muốn xếp vào Dự khuyết bảng Sinh Tử Cảnh lại khó khăn như vậy.

- Chúng ta đi!

Hà quản sự chứng kiến Diệp Trần giết chết Hắc Diệu Vương, ánh mắt lập lòe mấy lần, cuối cùng vẫn mang người ly khai, dùng lực lượng năm người bọn hắn, căn bản không thể chiến thắng Diệp Trần.

Năm người Hà quản sự vừa đi, những người khác cũng nhao nhao ly khai, cuối cùng chỉ còn lại ba người Hoàng Mai, Nguyệt Linh Sương và Nguyệt Băng Tâm.

- Ha ha, chiến thắng Hắc Diệu Vương, hôm nay ngươi cũng là Bán bộ Vương giả tối cường giả.

Hoàng Mai đi tới, cười tủm tỉm, nói.

Rũ bỏ vết máu trên thân Phá Tà Kiếm, Diệp Trần cười nhạt một tiếng.

- Chỉ là hư danh mà thôi!

Giết chết Hắc Diệu Vương, hắn xác thực đủ tư cách được xưng tụng là Bán bộ Vương giả tối cường giả, nhưng chỉ tại Bảo Thạch quần đảo hắn mới là Bán bộ Vương giả tối cường giả, bởi vì đến địa phương khác, người khác đâu biết ngươi có thể chiến đấu vượt cấp như vậy.

Cho nên, trên ý nghĩa là Bán bộ Vương giả tối cường giả, tu vi ít nhất cũng phải là Đệ nhất trọng Sinh Tử Huyền Quan.

- Diệp công tử.

Nguyệt Băng Tâm và Nguyệt Linh Sương cũng đi tới.

Diệp Trần xin lỗi, nói:

- Thật có lỗi, vội vàng ly khai, quên chào hỏi với các ngươi.

- Không có việc gì.

Nguyệt Băng Tâm cười cười.

- Diệp công tử thực không đến Nguyệt Quang đảo làm khách sao?

Nói xong, nàng nhìn Diệp Trần với vẻ chờ mong.

- Về sau có cơ hội rồi tới sau!

Nguyệt Quang đảo có Vương giả Sinh Tử Cảnh tọa trấn, Diệp Trần không có thói quen đi vào đại bản doanh người khác.

Trong thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, sau khi ba người Hoàng Mai, Nguyệt Linh Sương và Nguyệt Băng Tâm tách ra, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành một mực hướng về phía nam bay đi, rất nhanh đã biến mất tại cuối chân trời.

Vùng biển Bảo quang vô cùng bao la, hai người cưỡi Khôi lỗi phi hành, bay năm ngày vẫn chưa ly khai khỏi hải vực này, cuối cùng, hai người đáp xuống một ngọn núi lửa trên đảo.

Đảo núi lửa hiện lên hình thoi, trên thượng diện có tổng cộng hai ngọn núi lửa lớn, mười một ngọn núi lửa nhỏ, núi lửa cao ngất như chùy, ở miệng núi lửa thường xuyên nhìn thấy ánh sáng màu đỏ lập lòe, tựa hồ tùy thời đều có thể phun trào ra nham nhạch nóng chảy.

- Nơi đây cách địa phương chúng ta muốn tới, đoán chừng còn xa ức vạn dặm, trước tiên không cần vội, chúng ta có thể tu luyện ở chỗ này một thời gian ngắn, vừa vặn ta cũng muốn tham ngộ Chú Kiếm Thuật thoáng một

phút.

Một gã kiếm khách, nếu như có thể am hiểu đúc kiếm thuật, đối với kiếm đạo có thể có lý giải càng sâu.

- Ân, muội đối với tìm hiểu võ học cũng có chút chưa vững.

Mộ Dung Khuynh Thành gật gật đầu, nội tình của nàng so với Diệp Trần thì cao hơn rất nhiều, không biết làm sao mà võ học tăng tiến, tu vi bắt đầu không theo kịp, nếu như võ học của nàng đạt tới cảnh giới cao, Hắc Diệu Vương chưa hẳn đã là đối thủ của nàng, dù sao uy lực ma lực vẫn mạnh hơn năng lượng chân nguyên.

Cứ như vậy, hai người một tu luyện võ học, một tham ngộ đúc kiếm, an ổn tại đảo núi lửa.

Quá trình đúc kiếm không tính là rất phiền phức, nhưng lại cần kiên nhẫn lớn, điểm này Diệp Trần cũng không thiếu, trái lại rất ưu tú.

Thời gian trôi qua cực nhanh, nháy quá đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, rốt cục Diệp Trần đã nắm giữ được bí quyết chế tạo hạ phẩm bảo kiếm, chế tạo thành công ra một thanh hạ phẩm bảo kiếm hàng thật giá thật.

Thanh hạ phẩm bảo kiếm này rất bình thường, thậm chí có chút ít thô ráp, luận phẩm chất thì thuộc về bảo kiếm cấp thấp trong hạ phẩm bảo kiếm, bất quá nó có ý nghĩa rất lớn với Diệp Trần, bởi vì đây là bước đầu tiên hắn tham ngộ từ Chú Kiếm Thuật, cũng là bước trọng yếu nhất.

Bên trong trữ vật linh giới, tài liệu kim loại hạ phẩm rất nhiều, chừng hơn vạn phần, sau khi thành công lần thứ nhất, Diệp Trần mất ăn mất ngủ chế tạo thanh bảo kiếm thứ hai, thanh bảo kiếm thứ ba, thậm chí nhiều hơn nữa hạ phẩm bảo kiếm, hắn không vội chế tạo trung phẩm bảo kiếm, bất cứ chuyện gì, trụ cột cũng đều rất quan trọng, nếu trụ cột không vững chắc, ngày sau tất nhiên sẽ xảy ra vấn đề, cái này đúng là đạo lý mài đao cũng

không mất kỹ thuật đốn củi.

Bên trong núi lửa cực lớn, có một hồ nham thạch nóng chảy, một gã thanh niên áo lam cầm cái búa trong tay, đang nện lên kiếm khí.

Đương đương đương đương đương...

Cái búa là hạ phẩm búa chuyên nghiệp, quán chú tí ti Chân nguyên, có thể khiến hắn càng thêm lực lượng, đơn giản có thể cải biến hình dạng vi diệu của kiếm khí.

Tại nham bích trong núi lửa, giắt từng dãy bảo kiếm, đều là hạ phẩm bảo kiếm, những hạ phẩm bảo kiếm tỏa ra từng hào quang có màu sắc không đồng nhất, có màu đỏ, có màu xanh da trời, màu xanh lá, màu tím, màu đen, màu vàng, còn có mây mù lượn lờ hoặc là hơi nước tràn ngập.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 970: Đúc Kiếm. (Thượng)

Thuộc tính bảo kiếm có liên hệ với tài liệu chế tạo, kim loại có thuộc tính hỏa, tất nhiên sẽ chế tạo ra bảo kiếm thuộc tính hỏa, kim loại có thuộc tính phong, tự nhiên sẽ chế tạo ra bảo kiếm thuộc tính phong, trừ mấy thuộc tính đó ra, còn có một ít những vật khác pha bên trong kim loại, ví dụ như Hỏa vân thạch, Lôi diệu thạch, các loại bảo thạch ẩn chứa thuộc tính năng lượng, bảo thạch này pha vào tài liệu chế tạo bảo kiếm, uy lực sẽ càng tăng.

Một thân ảnh yểu điệu hạ xuống miệng núi lửa, chính là Mộ Dung Khuynh Thành.

Nàng không quấy rầy Diệp Trần mà đi đên nham bích bên cạnh núi lửa đang giắt bảo kiếm.

- Mấy ngày nay huynh đã chế tạo được nhiều như vậy sao?

Mộ Dung Khuynh Thành hơi kinh ngạc, tốc độ chế tạo bảo kiếm của Diệp Trần càng lúc càng nhanh, lúc mới bắt đầu, mất ba ngày mới chế tạo được thanh bảo kiếm đầu tiên, kế tiếp, thời gian rút ngắn lại rất nhanh, đến bây giờ, vài ngày có thể chế tạo hơn mười thanh bảo kiếm, đương nhiên, cái này có quan hệ với Diệp Trần là Bán bộ Vương giả, võ giả bình thường chế tạo bảo kiếm, mấy tháng một năm đều có, không thể đánh đồng.

Lây một thanh hạ phẩm bảo kiếm thuộc thuộc tính hỏa, Mộ Dung Khuynh Thành tùy ý phất phất.

- Phẩm chất cũng có đề thăng, thanh bảo kiếm này không kém hạ phẩm bảo kiếm tiêu chuẩn bình thường.

- Ồ, tiêu chuẩn thanh bảo kiếm này là trung đẳng.

- Bình thường!

- Bình thường!

- Trung đẳng!

Trong gần trăm thanh hạ phẩm bảo kiếm, bình thường chiếm đa số, trung đẳng chí có ba thanh.

- Thử thanh này xem.

Lúc này, Diệp Trần đi tới, đưa hạ phẩm bảo kiếm trong tay cho Mộ Dung Khuynh Thành.

- Là thuộc tính lôi!

Tiếp nhận bảo kiếm, Mộ Dung Khuynh Thành cảm nhận được lực lượng Lôi điện bên trong.

- Đúng vậy, có thể Lôi chi áo nghĩa và Kim chi của ta có thành tựu lớn nên chế tạo hạ phẩm bảo kiếm thuộc tính lôi và thuộc tính kim có phần thuận buồm xuôi gió, hơn nữa một thanh này, ta lại có sáng kiến mới bên trong, có lẽ sẽ làm nàng giật mình.

Diệp Trần cười nói.

- Vậy sao?

Mộ Dung Khuynh Thành không dám quán chú quá nhiều ma lực vào, sợ vỡ tan thanh bảo kiếm, "Xùy.. ", quán chú tí ti ma lực thuộc tính lôi vào, bảo kiếm tách ra hắc sắc điện quang, Mộ Dung Khuynh Thành nhẹ nhàng vung lên, một tảng đá lớn bên hồ nham thạch nóng chảy liền bị phân thành hai nửa.

- Kiếm khí hủy diệt!

Rốt cục Mộ Dung Khuynh Thành đã biết vì sao Diệp Trần nói có thể dọa

nàng nhảy dựng, chính là bên trong hạ phẩm bảo kiếm này, rõ ràng có thể kích phát kiếm khí hủy diệt, kiếm khí hủy diệt có chứa kiếm ý hủy diệt, so với kiếm khí bình thường thì uy lực lớn không chỉ gấp đôi, có đặc tính hủy diệt.

- Ha ha, thế nào?

Diệp Trần rất cao hứng, hắn phát giác, chế tạo bảo kiếm thập phần khoái hoạt, hơn nữa có thể lấy từ bên trong ra một ít đồ vật hữu ích với hắn.

Con mắt Mộ Dung Khuynh Thành tỏa sáng, nói:

- Thanh hạ phẩm bảo kiếm thuộc tính lôi này, vẫn là trung đẳng như cũ, bất quá có kiếm khí hủy diệt, thượng đẳng hạ phẩm bảo kiếm đều xa xa không bằng nó, nếu như phân phát cho đệ tử tông môn hoặc là đệ tử gia tộc, có thể tăng thực lực của bọn hắn lên gấp đôi.

Diệp Trần gật gật đầu.

- Ý của nàng cũng giống ta, Chú Kiếm Thuật đối với thế lực tông môn mà nói thì thập phần trọng yếu, mà thông qua những bảo kiếm ta chế tạo qua, giá trị của nó càng to lớn.

Mặc dù Diệp Trần không dùng hạ phẩm bảo kiếm, nhưng đối với đệ tử Lưu Vân Tông hoặc là đệ tử Diệp gia mà nói thì rất trọng yếu, dù sao thì thực lực bọn hắn không đủ, không có khả năng cầm trung phẩm bảo kiếm, thậm chí thượng phẩm bảo kiếm chạy khắp nơi, chưa nói không thể phát huy ra uy lực của bảo kiếm mà là mang theo đồ vật giá trị có thể khiến bọn hắn chết không có chỗ chôn, cho nên, thực lực phải phối hợp với bảo kiếm phù hợp.

Mộ Dung Khuynh Thành cười nói:

- Mộ Dung gia tộc của muội cũng không thiếu đệ tử dùng kiếm, đến lúc đó cần phải phân cho muội một điểm.

Mua hạ phẩm bảo kiếm, làm sao có thể so sánh với hạ phẩm bảo kiếm có đặc tính hủy diệt do Diệp Trần chế tạo ra.

- Yêu tâm, huynh còn rất nhiều tài liệu.

Ngừng một chút, Diệp Trần lại nói:

- Hơn nữa, huynh còn có ý định dung nhập kiếm ý bất hủ vào trong bảo kiếm, nàng cũng biết kiếm ý bất hủ cường đại như thế nào.

- Đúng vậy a, nhưng kiếm ý bất hủ là kiếm ý căn bản của huynh mà.

Mộ Dung Khuynh Thành há có thể không biết Kiếm ý bất hủ cường đại, Kiếm ý bất hủ quả thực bất hủ, năm đó Chiến Vương Kiếm ý bất hủ tại Thiên Tiệm Hạp, năm trăm năm sau mới tiêu tán, nếu như dung nhập kiếm ý Bất hủ vào trong hạ phẩm bảo kiếm, ngoại trừ có thể tăng uy lực bên ngoài lên, còn có thể tăng độ cứng rắn của bảo kiếm, uy lực tăng lên, tuy rằng kiếm ý hủy diệt chưa hẳn siêu việt, nhưng bên trên chế tạo bảo kiếm thì Kiếm ý bất hủ càng tốt hơn.

Trò chuyện với Diệp Trần một hồi, Mộ Dung Khuynh Thành ly khai khỏi núi lửa, tiếp tục tham ngộ võ học, Diệp Trần tức thì toàn tâm toàn ý vùi đầu vào chế tạo bảo kiếm.

Thoáng cái, một tháng đã trôi qua.

Trong một tháng này, Diệp Trần đã chế tạo ra hơn bảy trăm thanh hạ phẩm bảo kiếm, tiêu chuẩn chế tạo ra cao hơn mấy lần, dù ngẫu nhiên có mất tiêu chuẩn, chế tạo ra hạ phẩm bảo kiếm, phẩm chất ít nhất cũng là trung đẳng, lúc bình thường có thể chế tạo ra thượng đẳng hạ phẩm bảo kiếm.

Mà hạ phẩm bảo khí thuộc tính lôi và thuộc tính kim, Diệp Trần đã có thể chế tạo các loại phẩm chất siêu cấp nhất, có thể nói là đột phá trọng đại nhất.

Rầm ào ào!

Cầm trên tay một siêu hạng hạ phẩm bảo kiếm vừa chế tạo ra, Diệp Trần trảm một kiếm lên trên mặt hồ nham thạch nóng chảy đối diện, kiếm khí mãnh liệt kéo ra một khe rãnh cực lớn trên măt hồ nham thạch nóng chảy, kiếm khí tràn ngập.

- Uy lực này, lợi hại hơn trung phẩm bảo kiếm bình thường không ít.

Trên mặt Diệp Trần tràn đầy dáng vẻ tươi cười, hắn có thể tưởng tượng, đệ tử Diệp gia hoặc là đệ tử Lưu Vân Tông, cầm trong tay hạ phẩm bảo kiếm do hắn chế tạo ra, thực lực sẽ tăng lên tới mức nào.

Nếu yên ổn ở trong nhà, vĩnh viễn sẽ không hiểu được những khó khăn bên ngoài, như Diệp Trần khi đó, nếu như không trải qua rất nhiều nguy hiểm thì cũng không phát triển tới mức như bây giờ, cho nên có một kiện bảo kiếm vừa tay, đúng là phúc khí của bọn hắn.

- Căn cơ hạ phẩm Chú kiếm thuật của ta đã rất kiên cố, nhưng khoảng cách đến mục tiêu dự định vẫn còn rất xa, tất cả các loại bảo kiếm chế tạo ra, đều là siêu hạng hạ phẩm bảo kiếm, vận dụng tình trạng hạ phẩm Chú kiếm thuật đến mức lô hỏa thuần thanh, đăng phong tạo cực, mở ra một nghiên cứu phẩm chất Chú kiếm thuật mới!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 971: Đúc Kiếm. (Hạ)

Kỳ thật, hiện tại Diệp Trần đã có thể chế tạo trung phẩm bảo kiếm, bất quá hắn không gấp, hắn muốn Hạ phẩm Chú kiếm thuật đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, sau đó Trung phẩm Chú Kiếm thuật cũng đạt tới cảnh giới này, kể từ đó, ngày sau mới có một ít nắm chắc, chế tạo ra cực phẩm bảo kiếm.

Bằng không, chẳng phải là người nào học tập qua Chú kiếm thuật, đều có thể chế tạo cực phẩm bảo kiếm sao?

Xa xa không đơn giản như vậy.

Diệp Trần cũng không nghĩ phương diện tham ngộ Chú kiếm thuật lại đi xa đến như vậy.

Nửa tháng kế tiếp, Diệp Trần càng thêm tiến bộ thần tốc, chẳng những phẩm hạng hạ phẩm bảo kiếm chế tạo ra đều là siêu hạng, số lượng càng vượt qua số lượng nghiêm chỉnh trong tháng thước, đạt tới hơn chín trăm thanh bảo kiếm, trong đó có một nửa ẩn chứa kiếm khí hủy diệt, một nửa ẩn chứa kiếm khí bất hủ, thuộc về hai nhãn hiệu.

Trên thực tế, nếu có đại sư đúc kiếm ở chỗ này, nhất định sẽ bị thành quả của Diệp Trần dọa sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Một tháng rưỡi, chế tạo ra một ngàn sáu, bảy trăm thanh hạ phẩm bảo kiếm, coi như là Bán bộ Vương giả, cũng không có khoa trương như vậy chứ, Bán bộ Vương giả tầm thường, thành quả có thể được một phần ba của Diệp Trần là rất không tồi rồi, hơn nữa không có khả năng toàn bộ bảo kiếm chế tạo ra đều là đỉnh tiêm trong cấp bậc, cái này đã thuộc về đúc kiếm sư hạ phẩm truyền kỳ rồi, có trời mới biết thiên phú đúc kiếm của Diệp Trần cao

bao nhiêu.

Diệp Trần cũng ẩn ẩn biết rõ, thành quả một tháng rưỡi của mình cũng có chút khoa trương, hắn nghĩ tới nghĩ lui, cho rằng có quan hệ với kinh nghiệm của chính mình, Chiến Vương, Thiết Kiếm Vương, Song Kiếm Vương, Kiếm ý bất ủ, Kiếm ý hủy diệt, Kiếm ý sát lục, tam đại kiếm ý tụ tập trên thân, khiến hắn có ưu thế may mắn đối với đúc kiếm, tổng hợp lại, có thể trong quá trình đúc kiếm, sáng kiến của mình lại tăng lên.

Cứ như thế, hắn có thể đạt tới mức này.

Đổi thành một thiên tài kiếm đạo khác không thua Diệp Trần, đều không thể làm được bước này, bởi vì cái này thật sự không thể tưởng tượng.

Đương nhiên, một tháng rưỡi chế tạo ra một ngàn sáu, bảy trăm thanh bảo kiếm, chủ yếu là bảo kiếm phẩm giai thấp, đổi thành trung phẩm bảo kiếm, đoán chừng rút ngắn lại mấy lần, thượng phẩm bảo kiếm lại rút ngắn thêm mấy lần nữa, Bán cực phẩm bảo kiếm cũng như thế, đến phẩm giai cực phẩm, mấy tháng có thể chế tạo ra một thanh xem như không tệ rồi, điều kiện tiên quyết là có thể chế tạo ra không đã.

Nửa tháng trước, hơn chín trăm thanh hạ phẩm bảo kiếm, một tháng sau, Diệp Trần chế tạo hơn một ngàn hai trăm thanh hạ phẩm bảo kiếm, tổng cộng lại gần ba ngàn chuôi.

- Sử dụng hết tài liệu hạ phẩm chế tạo ra hai ngàn tám trăm tám mươi thanh hạ phẩm bảo kiếm, cũng không tệ lắm.

Nhìn từng dãy hạ phẩm bảo kiếm rậm rạp chẳng chịt bên trên nham bích núi lửa, Diệp Trần thở ra một hơi, học tập đúc kiếm, có thể nói là một ngành sản xuất đốt tiền, hơn một vạn tài liệu hạ phẩm là mấy ngàn vạn khối linh thạch hạ phẩm, đổi thành linh thạch thượng phẩm tương đương là một vạn khối, hạ phẩm tông môn tầm thường, làm sao có thể tiêu hao nhiều linh thạch như vậy được.

Cho nên, dù hạ phẩm tông môn có tri thức rèn khí, bồi dưỡng được hạ phẩm đoán tạo sư, cũng chỉ có thể rèn ra trung đẳng hạ phẩm bảo khí, xa xa không thể bằng Diệp Trần.

- Rốt cục đã có thể chế tạo ra trung phẩm bảo kiếm.

Hiện tại, Diệp Trần nhắm mắt lại cũng có thể chế tạo ra một thanh siêu hạng hạ phẩm bảo kiếm, tại hạ phẩm Chú kiếm thuật, không nói đăng phong tạo cực thì ít nhất cũng đạt tới mức lô hỏa thuần thanh.

Chuẩn bị tốt tài liệu trung phẩm, Diệp Trần lập tức bắt đầu chế tạo trung phẩm bảo kiếm.

Một tuần sau, thanh trung phẩm bảo kiếm đầu tiên ra lò.

Thanh trung phẩm bảo kiếm này, dài ba thước tám, Huyền Thanh kiếm, hàn quang lập lòe trên thân kiếm, tràn ngập hỏa diễm tí ti, hơi rót vào một chút Chân nguyên, kiếm quang hỏa diễm bắn ra, xuy xuy rung động.

Đây là hiệu quả nắm vững trụ cột, thanh trung phẩm bảo kiếm này có thuộc tính hỏa, phẩm chất rõ ràng không phải cấp thấp mà là trung đẳng, phải biết rằng phẩm cấp thanh hạ phẩm bảo kiếm đầu tiên Diệp Trần chế tạo ra là cấp thấp, mà chế tạo trung phẩm bảo kiếm, độ khó gia tăng không chỉ gấp đôi ít ba, ít nhất độ khó hơn năm lần.

- Một mình ta chế tạo bảo kiếm trong một năm, chỉ sợ có thể làm bất luận tông môn kiếm phái thất phẩm nào cũng không lo không có bảo kiếm để dùng.

Diệp Trần cười cười, tự nhủ.

- Thế nhưng Tông môn kiếm phái thất phẩm cũng không có Bán bộ Vương giả, cũng không có Bán bộ Vương giả nào lại là đúc kiếm sư truyền kỳ.

Mộ Dung Khuynh Thành hạ xuống từ miệng núi lửa.

- Đúng thế.

Diệp Trần gật gật đầu, tông môn thất phẩm sinh ra một gã Bán bộ Vương giả đã là kỳ tích, mà Bán bộ Vương giả lại là đúc kiếm sư truyền kỳ, cái kia không phải là kỳ tích nữa mà là truyền kỳ, bất quá quay đầu ngẫm lại, chính mình tựa hồ phù hợp với hai cái này, khong phải Lưu Vân Tông và Diệp gia là thế lực thất phẩm sao?

- Nàng tu luyện thế nào rồi?

Diệp Trần hỏi.

Mộ Dung Khuynh Thành nói:

- Một tuần trước Ám chi thôn phệ đã viên mãn, cuối tuần này tu luyện Ma lực quyền.

- Tiến triển cũng không tệ lắm.

Ám chi thôn phệ cũng không phải là áo nghĩa võ học đẳng cấp cao, chỉ là thuộc áo nghĩa võ học đỉnh phong trung giai, bất quá Hắc ám áo nghĩa vốn quỷ dị bá đạo, tu luyện tới viên mãn, đối với tăng phúc thực lực Mộ Dung Khuynh Thành thì có tác dụng không có, trọng yếu nhất là, có Ám chi thôn phệ quá độ, Hắc ám áo nghia của Mộ Dung Khuynh Thành có tiến bộ rất lớn, kế tiếp có thể bắt tay vào sáng tạo áo nghĩa võ học đẳng cấp cao.

Về phầm võ học Ma lực quyền của Ma tộc, tiềm lực môn quyền pháp này rất lớn, dưới tình huống lĩnh ngộ sơ bộ, Mộ Dung Khuynh Thành có thể kích thương Hắc Diệu Vương, có thể nghĩ, một khi Ma Lực Quyền đại thành, uy lực sẽ như mạnh như thế nào, chỉ sợ không kém hơn đại bộ phận áo nghĩa võ học đẳng cấp cao.

Đồng dạng với hai tháng trước, hai người trò chuyện trong chốc lát, thoáng an ủi vuốt ve một phút, liền tách ra, tiếp tục làm việc của chính mình.

Đạt tới Linh Hải Cảnh, tuổi thọ đạt tới ba trăm năm, cần gì phải để ý

sớm tối, tiến nhập Sinh Tử Cảnh, tức thì tuổi thọ tăng lên một ngàn năm, tương đương với mười cuộc đời của người bình thường.

Chế tạo trung phẩm bảo kiếm, so với chế tạo hạ phẩm bảo kiếm thì vất vả nhiều hơn, hiệu suất cũng thấp hơn, sau khi thuần thục, một ngày cũng chỉ có thể chế tạo ra năm sáu thanh trung phẩm bảo kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 972: Ma Vương Hàng Lâm

Cũng may là Diệp Trần có lòng kiên nhẫn, đối lập với những đúc kiếm sư tu vi Ngưng Thực Cảnh hoặc là Bão Nguyên Cảnh kia, hiệu suất của hắn có thể nói là kinh người, tu vi cao, làm chuyện gì cũng nhanh, cũng như là khai phong cho trung phẩm bảo kiếm đầu cần phiền toái như vậy, ngón tay rà một vòng trên lưỡi kiếm, đều sắc bén hơn so với bất cứ cái gì.

- Hạ phẩm bảo kiếm, không thể chứa nạp nhiều kiếm ý, uy lực tăng phúc cũng có hạn, quả nhiên không giống với trung phẩm bảo kiếm, không biết sau khi ta có thể chế tạo thượng đẳng hoặc là siêu hạng thượng phẩm bảo kiếm, uy lực có thể đạt tới cấp bậc Bán cực phẩm hay không, có lẽ sẽ có a!

Kiếm ý hủy diệt ngũ giai và Kiếm ý bất hủ tứ giai cường đại cỡ nào, dung nạp một tia thì có uy lực cực lớn, đổi thành Bán bộ Vương giả khác, căn bản không thể làm được điểm này, bởi vì phẩm giai kiếm ý bọn hắn không cao như Diệp Trần, không có uy lực cường đại như Diệp Trần, càng không cách nào trường tồn, dù là dùng thủ đoạn đặc thù niêm phong cất vào trong kho bảo kiếm, đều xa xa không thể bằng Diệp Trần, ngược lại bởi vì trình tự làm việc nhiều, cố sức nên hao tâm tổn trí.

...

Lúc Diệp Trần chế tạo ra Trung phẩm bảo kiếm, có một người đang tìm bọn hắn, người này không phải ai khác chính là hắc y lão giả bị Huyền Âm Vương đánh trọng thương tại Huyền Âm tháp.

Hắc y lão giả bị Huyền Âm Vương chặt đứt một cánh tay, trái tim lại bị ảnh hưởng thoáng một phút, tổn thất mấy trăm năm tu vi, cũng may Nhân ma nhất tộc tại Hỗn loạn ma hải có gia nghiệp lớn, không ít thiên tài địa bảo, qua mấy tháng thời gian, tu vi gần như khôi phục, thực lực đạt tới thời kỳ

đỉnh phong.

Tu vi hồi phục, Hắc ý lão giả lập tức phản hồi vùng biển Bảo quang, tìm kiếm tung tích Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành khắp nơi.

- Không thể tưởng được kẻ này lại có thể đánh chết Hắc Diệu Vương, năng lực không nhỏ, bất quá nếu gặp ta, dù có thủ đoạn thông thiên cũng phải bỏ trốn.

Hắc y lão giả cười lạnh một tiếng.

XIU.. UU!!

Hắc y lão giả nghiền nát không gian, phi hành trong không gian, cách mỗi mười vạn dặm sẽ ra ngoài thoáng một phút, linh hồn lực vô cùng vô tận lan ra ngoài, phạm vi mười vặn dặm đều dưới sự khống chế của hắn, bất luận ngọn gió thổi ngọn cỏ lay nào, đều không thể gạt được cảm ứng của hắn.

Đi qua cả buổi, hắc y lão giả nhíu mày.

- Chẳng lẽ bọn hắn đã cải biến phương hướng, hay là một đường phi hành hướng nam không dừng lại một lần nào.

Mỗi lần xuất hiện, khoảng cách đều là mười vạn dặm, so với tốc độ phi hành của Bán bộ Vương giả thì nhanh hơn mấy trăm lần, thời gian phi hành nửa ngày tương đương với Bán bộ Vương giả phi hành một hai trăm ngày, tìm không ra, chỉ có hai nguyên nhân, một là đối phương cải biến lộ tuyến, hai là đối phương đang ở phía trước.

- Ta không tin các ngươi có thể trốn đi đâu!

"Ba" một tiếng!

Hắc y lão giả nghiền nát không gian lần nữa, biến mất không thấy gì nữa.

...

- Rốt cục đã chế tạo ra một thanh Siêu hạng trung phẩm bảo kiếm!

Bên trong núi lửa, Diệp Trần cầm một thanh bảo kiếm màu vàng, cẩn thận xem xét.

Thanh bảo kiếm này, chuôi kiếm là tử kim sắc, thân kiếm dài nhỏ, có màu vàng kim óng ánh, hai bên thân kiếm có hoa văn tinh mỹ khuếch tán ra, mang đến cho thanh kiếm này một tia tôn quý và lăng lệ ác liệt, như Đại tướng quân thân chinh ra ngoài chiến trận, vương khí và sát khí tràn ngập.

Xùy! ~~

Cầm thanh kiếm, Diệp Trần chém một kiếm lên hồ nham thạch nóng chảy đối diện, tách nham hồ nóng chảy ra thành một khe rãnh sâu mấy mét, rộng một xích, kiếm khí vẫn không tiêu tán đi, rõ ràng đánh bại nham bích núi lửa, lao ra núi lửa, kiếm quang lăng lệ ác liệt, phảng phất vô kiên bất tồi.

- Không ngoài dự liệu của ta, uy lực thanh kiếm này đã tương đương với Trung đẳng thượng phẩm bảo kiếm.

Bảo kiếm màu vàng ẩn chứa Kiếm ý bất hủ, thân kiếm so với bất luận trung phẩm bảo kiếm nào đều chắc chắn hơn rất nhiều, có thể liều mạng với thượng phẩm bảo kiếm, mà kiếm khí, tức thì vô kiên bất tồi, rất khó phá hủy, có tính bền dẻo đáng sợ, cái này là kiếm khí bất hủ cường đại, kiếm khí hủy diệt chú trọng lực phá hoại, kiếm khí Bất hủ chú trọng độ cứng cỏi bản thân, đồng dạng với Diệp Trần, kiếm ý hủy diệt chủ sát phạt, kiếm ý bất hủ trấn áp bản thân, một trong một ngoài phối hợp hoàn mỹ với nhau.

- Kế tiếp, đề cao cường điệu phẩm chất trung phẩm bảo kiếm, tranh thủ tăng tỉ lệ chế tạo thành công siêu hạng trung phẩm bảo kiếm vượt qua ba thành.

Trước mắt, Diệp Trần có bốn thành tỷ lệ chế tạo ra trung đẳng trung phẩm bảo kiếm, ba thành tỷ lệ chế tạo ra thượng đẳng trung phẩm bảo kiếm, tỉ lệ chế tạo ra siêu hạng trung phẩm bảo kiếm không đến một thành, đây là

thanh duy nhất thành công, cũng là thanh kiếm đầy ý chí của Diệp Trần nhất.

- Đã vậy, gọi ngươi là Phá Quân a!

Duỗi ngón trỏ tay phải ra, Diệp Trần khắc hai chữ cổ Phá Quân lên trên thân kiếm, có tu vi Bán bộ Vương giả và Hai đại kiếm ý, khắc hai chữ lên thân trung phẩm bảo kiếm, cũng đồng dạng với ăn cơm uống nước, không cần tốn nhiều sức, mà dưới sự khống chế của hắn, loại khắc chữ này sẽ không hư hao đến phẩm chất Phá Quân kiếm.

Mà Phá Quân kiếm, là bảo kiếm thứ nhất của hắn.

Tiện tay ném Phá Quân kiếm vào trong Trữ vật linh giới, Diệp Trần tiếp tục chế tạo ra trung phẩm bảo kiếm, học tập các loại trung phẩm Chú kiếm thuật đã tới tình trạng Lô hỏa thuần thanh, hắn liền có ý định ly khai khỏi đảo núi lửa với Mộ Dung Khuynh Thành, dù sao cũng không thể một mực sống ở chỗ này, nhưng vẫn tiếp tục học tập Chú Kiếm Thuật.

Thoáng cái, lại hai ngày trôi qua.

Diệp Trần chế tạo thành công hai thanh siêu hạng trung phẩm bảo kiếm, tỷ lệ tiếp cận hai thành, hai thanh bảo kiếm này, một là thuộc tính lôi, ẩn chứa kiếm ý hủy diệt, một là thuộc tính thủy, ẩn chứa kiếm ý bất hủ, uy lực đã đuổi kịp và vượt qua Phá Quân kiếm, tức thì thuộc tính thủy hơi có phần không bằng.

- Ân, vì cái gì mà ta có dự cảm bất hảo!

Bỗng nhiên, Diệp Trần ngẩng đầu lên, bên ngoài bầu trời miệng núi lửa, chỉ lớn chừng cái bồn rửa mặt, mây trắng chậm rãi bay, gió nhẹ thổi trên bầu trời.

Bên ngoài mấy vạn dặm, một hắc y lão giả hiện ra từ trong hư không.

Trước sau như một phóng xuất ra linh hồn lực, bao trùm phạm vi mười vạn dặm, bất quá hắc y lão giả cũng không ôm hi vọng gì.

Vô thanh vô tức, linh hồn lực xẹt qua mấy vạn dặm bên ngoài đảo núi lửa.

- Ha ha!

Đột ngột, hắc y lão giả cười lên ha hả.

Ở trên đảo núi lửa có hai người sinh hoạt, một nam một nữ, không phải là Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành hắn đang tìm kiếm thì là ai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 973: Thiên Hạt Kiếm Trong Tay. (Thượng)

Lần này, ta xem các ngươi trốn chỗ nào.

Hắc y lão giả phá không gian ra, tiến vào trong hư không.

- Không tốt, là Vương giả Sinh Tử Cảnh!

Bên trong núi lửa, sắc mặt Diệp Trần đại biến, linh hồn lực hắn cùng cấp bậc với Vương giả Sinh Tử Cảnh, linh hồn lực hắc y lão giả cảm ứng được hắn, hắn cũng cảm ứng được cỗ linh hồn lực này tồn tại, con mắt màu bạc trên mi tâm vừa đóng lại, giờ phút này, không cần vận dụng Linh hồn chi nhãn, người tới rõ ràng là Vương giả Sinh Tử Cảnh, hơn nữa có tám phần bất thiện.

Ầm ầm!

Núi lửa bị đánh ra một cái động lớn, Diệp Trần bay vút ra ngoài.

- Mộ Dung, đi mau!

Diệp Trần quát khẽ về hướng Mộ Dung Khuynh Thành cách đó không xa.

- Đi?

Mộ Dung Khuynh Thành thấy thần sắc Diệp Trần lạnh lùng như vậy, giật mình trong lòng, có thể làm thần sắc Diệp Trần kịch biến như vậy, không thể nào là chuyện tốt.

Ma khí quay cuồng, một đôi cánh dơi màu đen cực lớn mở rộng ra phía sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành, thân hình lóe lên, phá không mà đi, Diệp

Trần ở đằng sau nàng.

- Đi được rồi chứ!

Phong vân đảo núi lửa biến sắc, chẳng biết từ lúc nào, một lồng năng lượng xoay tròn chế trụ đại bộ phận đảo núi lửa, giống như đảo một cái chén lớn vậy

Đụng một tiếng, Mộ Dung Khuynh Thành xuất ra một quyền oanh kích lên lồng năng lượng, kích điểm rung động, nhưng thoáng cái không cách nào phá vỡ.

- Kính Hoa Phá Diệt!

Xuất Phá Tà Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần thi triển ra sát chiêu ẩn giấu, dụng sức oanh kích lên lồng năng lượng.

Kính Hoa Phá Diệt ẩn chứa không gian áo nghĩa, trời sinh có đặc tính phá vỡ bình chướng, rõ ràng làm lồng năng lượng phía trước bắt đầu vặn vẹo, xuất hiện một lỗ hổng như có như không.

Hai người đang muốn lao ra lỗ hổng.

- Lại có thể tìm hiểu được kiếm chiêu không gian áo nghĩa!

Hắc y lão giả kinh hãi, mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, tại phương diện áo nghĩa võ học, hắn không thể sánh bằng Diệp Trần.

- Đáng tiếc, tốn công vô ích!

Tay phải hắc y lão giả xuất ra một trảo trên hư không, lồng năng lượng đang vặn vẹo khép lại, nhanh chóng gia cố, dày đến ba thước, nhô lên như một khối lớn.

Diệp Trần cưỡng ép kiềm chế xúc động muốn lấy Thiên Hạt Kiếm ra, hắc y lão giả tới gần, cho dù có lấy Thiên Hạt Kiếm phá vỡ lồng năng lượng thì cũng không cách nào thoát được khống chế của lão. Nếu đã như vậy thì

còn không bằng yên lặng theo dõi kỳ biến rồi quyết định sau, nếu không một khi Thiên Hạt Kiếm xuất thế sẽ sinh ra rất nhiều chuyện khó lường.

Quan trọng nhất là Thiên Hạt Kiếm so với Phá Tà Kiếm thì chân nguyên hao phí phải hơn gấp đôi, một kiếm xuất ra gần như rút sạch toàn bộ chân nguyên của hắn, chẳng khác gì là tìm đường chết.

Diệp Trần xoay người lại, sắc mặt âm trầm, nói:

- Các hạ tìm chúng ta có chuyện gì?

Hắc y lão giả hư không bước tới, cười nói:

- Chỉ có hai việc, một là mang nàng đi, hai là giết ngươi!

- Ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách?

Vận chuyển Thanh Liên Kiếm Quyết, chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần nhanh chóng súc tích tới cực hạn, Huỷ Diệt Kiếm Hồn và Bất Hủ Kiếm Hồn liên tục rung động tựa hồ tuỳ thời đều có thể bay ra nghênh chiến. Hắc y lão giả là Nhân Ma Vương, chiến lực mạnh như thế nào không thể đoán được, Diệp Trần phải đem thực lực phát huy tới cực hạn, thậm chí viễn siêu cực hạn may ra mới có thể có một tia hi vọng chống lại đối phương.

- Cá chết lưới rách? Chỉ bằng ngươi?

Hắc y lão giả đứng ở bên ngoài mấy chục dặm khinh thường nói.

- Muội lui lại sau một chút!

Diệp Trần cảm thấy một trận chiến này khó mà tránh được, trận chiến này chỉ sợ là trận chiến hung hiểm nhất từ khi hắn xuất đạo tới nay. Cho nên hắn nghiêng đầu qua bảo Mộ Dung Khuynh Thành lui lại phía sau hơn mười dặm để tránh cho dư âm cuộc chiến vô ý làm nàng bị thương đồng thời nếu có cơ hội nàng cũng có thể một mình chạy trốn được.

- Huynh cẩn thận!

Mộ Dung Khuynh Thành ngoan ngoãn lui lại phía sau, nhưng nếu để cho nàng một mình chạy trốn là tuyệt đối không có khả năng, nhưng hiện tại nàng sẽ không làm cho Diệp Trần bị phân tâm!

- Ừm!

Diệp Trần gật đầu, ánh mắt một lần nữa tập trung lên người hắc y lão giả.

- Xem ra ngươi sẽ không thúc thủ chịu trói?

Hắc y lão giả nói.

Diệp Trần nói:

- Diệp Trần ta từ khi xuất đạo cho tới nay chưa bao giờ cam chịu thúc thủ chịu trói bao giờ, lần này không, sau này càng không! Muốn giết ta thì cứ tới đi!

Dứt lời, Diệp Trần lấy ra mười viên Thượng Thanh Đan ngậm trong miệng để đến thời khắc mấu chốt có thể nhanh chóng khôi phục chân nguyên.

Hắc y lão giả đã nắm chắc thắng lợi trong tay nên cũng không hề ngăn cản hành động của Diệp Trần mà dùng thanh âm lăng lệ hỏi:

- Chuẩn bị tốt chưa?

- Tới đi!

- Ha ha, chết cho ta!

Từ khoảng cách hơn mười dặm, hắc y lão giả tung một chưởng đánh về phía Diệp Trần, một chưởng này cũng không hề thôi động áo nghĩa võ học gì mà chỉ đơn thuần là chưởng kình. Nhưng mà một chưởng bình thường của Nhân Ma Vương đánh ra cũng vô cùng khủng bố! Một chưởng này vừa ra,

những đám mây trên bầu trời gia tốc gấp trăm lần, rồi trực tiếp bị chưởng áp huỷ đi hơn một nửa.

Một chưởng này của hắc y lão giả khiến cho những vật thể xung quanh lập tức bị nghiền nát bay loạn khắp nơi, ngay cả không khí cũng bị rút hết trở thành một vùng chân không tuyệt tối, cùng lúc đó trên bầu trời ma khí quay cuồng nhanh chóng áp xuống.

Nếu chỉ là như vậy thì vẫn chưa thể khiến Diệp Trần biến sắc, nhưng thứ có thể khiến hắn biến sắc chính là không gian trước mặt hắn phảng phất như một tấm gương rạn nứt, bị nghiền nát thành trăm ngàn khối, so với uy lực của Kính Hoa Phá Diệt không chỉ hơn gấp đôi!

Diệp Trần quát lớn một tiếng, mấy chiêu như Tàn Nguyệt lúc này có xuất ra cũng chỉ làm trò cười mà thôi, khí lưu màu xanh lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán, trong nháy mắt Kiếm Vực đã bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, một thanh kiếm màu xanh nhanh chóng ngưng tụ nhắm thẳng phía trước bắn đi.

- Hữm? Là Kiếm Vực sao?

Tâm tư hắc y lão giả biến chuyển rất nhanh, lão có chút kinh ngạc, những Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương có được Kiếm Vực không quá ba người, trong đó lão biết một người, uy lực của Kiếm Vực rất lớn bao hàm công phòng nhất thể. Nếu là một Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương sử dụng Kiếm Vực bao vây lão vào trong thì lúc này ý niệm duy nhất trong đầu lão chính là chạy thật nhanh. Nếu chạy không thoát thì chỉ có thể nếm mùi bị Kiếm Vực từ từ mài mòn mà chết, một điểm hi vọng sống cũng không có!

Đáng tiếc là Kiếm Vực của Diệp Trần chỉ mới là hình thức ban đầu, bản thân tu vi cũng kém lão một đại cảnh giới, đừng nói là Kiếm Vực hình thức ban đầu, cho dù Diệp Trần có nắm giữ Kiếm Vực chính thức thì lão cũng không sợ. Sở dĩ lão giật mình là vì Diệp Trần có thể nắm giữ Kiếm Vực quá sớm, vượt quá lẽ thường!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 974: Thiên Hạt Kiếm Trong Tay. (Hạ)

Chỉ có Kiếm Vực còn chưa đủ, Diệp Trần xuất ra Phá Tà Kiếm vung lên cao, một chiêu Kính Hoa Phá Diệt nương theo thanh kiếm màu xánh trùng kích tới.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

"Crắc ..."

"Ầm! Ầm! ..."

Vô số âm thanh va chạm kịch liệt vang lên, khoảng giữ Diệp Trần và hắc y lão giả phảng phất như có thêm một đoạn tinh hà, trong tinh hà kiếm quang chói lọi toả ra hào quang chói mắt, những vết cắt vừa hẹp vừa dài lại trong suốt kéo dài ra bốn phía giống như những cây thần đao vô cùng sắc bén cắt nát mọi vật trên đường đi.

Cuối cùng, sau khi tất cả khí kình tan rã hoá thành năng lượng nguyên thuỷ thì chỉ còn một cái đại hắc thủ xuyên qua đám năng lượng nhiều màu sắc kia mạnh mẽ đánh lên hộ thể chân nguyên của Diệp Trần.

"Phốc!"

Diệp Trần há miệng phun ra một ngụm máu lớn, mặc dù đã có Ngụy cực phẩm bảo khí Thanh Đồng Giáp hộ thể mà hắn vẫn không chịu nổi một kích. Trên lồng ngực hắn thoáng in một dấu tay cực lớn, một cỗ lực lượng bàng đại từ Thanh Đồng Giáp nhanh chóng truyền vào thân thể hắn khiến cho hắn cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều nát bấy, lồng ngực cơ hồ như bị đánh lõm vào, lồi ra phía sau lưng!

- Quá mạnh!

Diệp Trần có thể không chết, một là nhờ có Thanh Đồng Giáp, hai là bên ngoài tầng da thịt còn có một tầng Long cốt phòng ngự, ba là hắn tu luyện Bất Tử Thân, sinh mệnh lực cường ngạnh. Mặc dù như vậy đã đem một chưởng vừa rồi của hắc y lão giả làm suy yếu đi nhưng vẫn khiến cho hắn thiếu chút nữa phân thây rồi!

Sự cường đại của Nhân Ma Vương, Diệp Trần cuối cùng cũng đã kiến thức được, chênh lệch giữa hai người không thể dùng lời nào mà nói được, hoàn toàn không cùng một cấp độ!

- Ực!

Nuốt một viên Thượng Thanh Đan vào, Diệp Trần lại từ trong Trữ vật linh giới lấy ra một viên Thượng phẩm đan dược hồi phục nguyên khí nhét vào miệng rồi lập tức nuốt xuống.

- Không thể nào? Sao lại không đánh chết hắn?

Hắc y lão giả cảm thấy rất ngoài ý muốn, Sinh Tử Cảnh Vương Giả mạnh như thế nào! Ít nhất cũng có năng lực xuyên toa không gian, một chưởng vừa rồi của lão tuy đã bị Kính Hoa Phá Diệt của Diệp Trần triệt tiêu không ít nhưng uy lực còn sót lại vẫn dư sức giết chết một Bán bộ Vương Giả tối cường giả, cho dù đối phương có mặc Nguỵ Cực phẩm bảo giáp cũng không tránh được.

- Hừ, xem ra ta đã xem thường ngươi!

Hắc y lão giả chắp tay đứng giữa hư không, trong mắt lão nhiều thêm một phần ngưng trọng, nếu cho Diệp Trần thêm một thời gian nữa tiến vào Sinh Tử Cảnh thì tuyệt đối sẽ là một địch nhân vô cùng đáng sợ. Nếu đã là địch nhân thì phải diệt trừ ngay tức khắc, nếu để cho đối phương tiếp tục phát triển thì hậu quả khó lường.

Thân thể Diệp Trần khuỵ xuống, tinh thần uể oải, khí tức mệt mỏi, phảng phất như một cây nến cạn lung lay trước gió, tuỳ thời đều có thể bị

dập tắt. Bất quá, ánh mắt của Diệp Trần vẫn thập phần sáng ngời, chăm chú nhìn vào hắc y lão giả. Lúc này, trong cơ thể hắn, dược lực đang không ngừng hoá thành nguyên khí sôi trào, dưới sự vận chuyển của Bất Tử Thân, nhanh chóng chữa trị cho cơ thể, khôi phục sinh cơ.

Chỉ thoáng cái, khí tức của Diệp Trần lại tăng lên, khôi phục lại trạng thái toàn thịnh khiến cho hắc y lão giả biến sắc. Lão nhìn thấy cái gì? Là một Bán bộ Vương Giả lĩnh ngộ được Bất Tử Thân, đây chính là năng lực chỉ có Sinh Tử Cảnh Vương Giả mơi có được, mà một trong những đặc điểm của Sinh Tử Cảnh Vương Giả!

- Không đúng, còn chưa đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh!

Bất Tử Thân của hắc y lão giả là Đoạn Chi Trọng Sinh, tự nhiên có thể nhìn ra cấp độ Bất Tử Thân của Diệp Trần có tốc độ khôi phục xa xa còn chưa đạt tới Đoạn Chi Trọng Sinh. Tuy nhiên cũng không thể khinh thường được, dù sao vừa rồi Diệp Trần vừa mới trọng thương nặng mà thoáng cái đã khôi phục lại rồi!

- Để ta xem ngươi còn có thể chống đỡ được mấy chưởng?

Vẫn không dùng áo nghĩa võ học, hắc y lão giả vươn tay phải ra muốn đánh tiếp một chưởng về phía Diệp Trần, lão tin chắc một chưởng này tuyệt đối có thể đưa Diệp Trần vào chỗ chết. Ngay lúc Diệp Trần còn toàn thịnh mà còn bị lão đánh cho trọng thương nặng như vậy thì hiện tại còn chưa khôi phục hoàn toàn thì thế nào?

- Ma Lực Quyền!

Đột nhiên, hai cánh dơi sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành toả ra hắc sắc quang mang rồi đập mạnh một cái, tốc độ của nàng bạo tăng tới cực hạn, chưa tới một phần trăm cái nháy mắt, nàng đã vọt tới trên đầu hắc y lão giả, một quyền mạnh mẽ đánh xuống.

Một quyền này không khác gì một cái tiểu hắc sắc thái dương, vô kiên

bất tồi.

Không biết là hắc y lão giả phản ứng không kịp hay là không quan tâm tới công kích của Mộ Dung Khuynh Thành mà hắn tuỳ ý để cho một quyền của nàng đánh tới.

"Oanh!"

Khi quyền kình tới cách lão khoảng ba thước thì một tầng hắc chướng hiện lên ngăn trở khiến cho kình khí hung mãnh của Mộ Dung Khuynh Thành bị đẩy ngược lên không trung.

"Ba!"

Tầng hắc chướng bị nghiền nát, Mộ Dung Khuynh Thành cũng bị đánh bay ra xa.

Hắc y lão giả cười nói:

- Không hổ là hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch! Bí mật trên người rất nhiều, một quyền này của ngươi ẩn chứa ma lực Vương cấp chưa thuần tuý, nếu không cũng không có khả năng đánh nát bình chướng chân nguyên của ta! Cũng tốt, tiềm lực của ngươi càng lớn thì bí mật càng nhiều, đối với Nhân Ma tộc chúng ta càng thêm hữu ích!

- Ngay cả một quyền ẩn chứa ma lực tinh hoa cũng không thể đụng tới lão ta sao?

Trên mặt Mộ Dung Khuynh Thành hiện lên vẻ đắng chát, ma lực tinh hoa trong cơ thể nàng có độ thuần khiết tương đương với ma lực Vương cấp, mà theo nàng tiến vào Bán bộ Vương Giả thì ma lực tinh hoa mặc dù bị pha loãng cũng tiếp cận tới ma lực Vương cấp, phối hợp thêm Ma Lực Quyền thì nàng vốn tưởng rằng có thể thoáng uy hiếp hắc y lão giả một chút, nhưng không ngờ đối phương quá cường đại, hoàn toàn vượt qua dự kiến của nàng!

Hoặc có thể nói, nàng chưa bao giờ chính thức kiến giải sự cường đại

của Sinh Tử Cảnh Vương Giả cho nên trong lòng chỉ có một cái phán định mà thôi.

- Lục Hợp Phong Thiên Trận!

Thu liễm bộ dáng tươi cười lại, hắc y lão gia đưa tay ném sáu khối thuỷ tinh trụ tới trước, thuỷ tinh trụ xuyên thẳng qua hư không bao bọc bốn phía Mộ Dung Khuynh Thành. Chỉ sau một tích tắt, những thuỷ tinh trụ này toả ra một màn sáng nối tiếp nhau tạo thành một cái không gian phong bế bằng thuỷ tinh nhốt Mộ Dung Khuynh Thành vào đó.

- Ngươi ở trong đó suy nghĩ cho tốt đi! Đợi khi ta giết hắn xong sẽ mang ngươi trở về!

Hắc y lão giả không hề nhìn Mộ Dung Khuynh Thành nữa mà đưa tầm mắt về phía Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 975: Nó Có Thể Thắng Ngươi! (Thượng)

Thương thế của Diệp Trần lúc này đã hoàn toàn khôi phục, khí tức bạo tăng, một năm trước, Bất Tử Thân của hắn đã ẩn ẩn chạm tới giai đoạn thứ hai là Đoạn Chi Trọng Sinh, tốc độ khôi phục vượt xa lúc trước. Một chưởng vừa rồi của hắc y lão giả tuy khiến hắn bị thương rất nặng nhưng chỉ cần không phá nát thân thể hắn thì hắn vẫn có thể khôi phục rất nhanh, đương nhiên, sơ cấp Bất Tử Thân cũng có cực hạn, hắn không dám khẳng định bản thân có thể thừa nhận được mấy lần trọng kích như vậy, nói không chừng chỉ thêm một kích nữa là thân thể hắn sẽ sụp đổ!

"Không thể bị kích trúng lần nữa!"

Diệp Trần liếc mắt nhìn Mộ Dung Khuynh Thành đang bị nhốt trong không gian thuỷ tinh, ánh mắt lộ ra vẻ kiên quyết. Trữ vật linh giới của hắn loé lên, một thanh tuyệt thế hảo kiếm hung uy cuồng mãnh xuất hiện trong tay Diệp Trần. Kiếm chưa xuất khỏi vỏ mà kiếm khí sát phạt thiên hạ đã toả ra bát phương.

Cầm Thiên Hạt Kiếm trong tay, khí thế của Diệp Trần một lần nữa tăng mạnh, phảng phất như chưa từng có trước nay, giờ khắc này, hắn ẩn ẩn đã có tư thái có thể chống lại được hắc y lão giả rồi!

Bị luồng kiếm khí vô hình hữu chất kia trùng kích lên người khiến cho đồng tử của hắc y lão giả co rút lại thành hai điểm cực nhỏ: "Cực phẩm bảo kiếm, đúng là Cực phẩm bảo kiếm! Chỉ có Cực phẩm bảo kiếm mới uy thế như vậy, mà đây cũng không phải là Cực phẩm bảo kiếm bình thường, kiếm khí không ngờ lại mãnh liệt như vậy!"

Trái tim hắc y lão giả đập nhanh lên, tuy hắn không cần kiếm nhưng cũng không ngại lấy thêm một thanh bảo kiếm để dự phòng một thủ đoạn

công kích khác. Lui lại một bước, nếu hắn có thể thu được thanh Cực phẩm bảo kiếm này thì cũng có thể giao dịch với Sinh Tử Cảnh Vương Giả khác đổi lấy thứ mình cần.

- Tiểu tử, thanh kiếm đó giao cho ta thì ngươi còn thể được toàn thây!

Hắc y lão giả hít một hơi thật sâu, âm trầm nói.

- Muốn có nó? Trước hết phải hỏi ý nó đã!

Diệp Trần dùng hai tay nâng kiếm lên cao, một luồng tử sắc quang hoa cũng theo đó dâng lên, hư không quanh hắn bao phủ trong tử quang ngưng kết thành vô số tinh hạt màu tím. Những tinh hạt này mặc dù phần lớn là màu tím nhưng nếu nhìn kỹ vẫn thấy có những màu khác xen lẫn vào như tím vàng, tím lục, tím kim sắc ... rõ ràng là những Thiên Địa nguyên khí thuộc tính khác nhau bị kết tinh lại mà thành.

- Là Tử Tinh Thiết, một trong thập đại kỳ thiết!

Thấy chỗ đặc dị của Thiên Hạt Kiếm, hắc y lão giả càng thêm quyết tâm muốn có được nó! Tử Tinh Thiết là loại vật liệu rất hi hữu, một thanh Cực phẩm bảo kiếm ẩn chứa Tử Tinh Thiết, ít nhất cũng đã tự nâng giá trị của nó lên thêm ba thành!

- Buông tay cho ta!

Thân hình hắc y lão giả như quỷ mị, nhanh chóng tới gần Diệp Trần, hai tay lao hiện ra vẻ sáng bóng như kim loại, muốn trực tiếp đoạt lấy Thiên Hạt Kiếm trên tay Diệp Trần.

"Đinh!"

Tốc độ của hắc y lão giả quá nhanh nên Diệp Trần dứt khoát nhắm mắt lại, dựa vào Linh hồn lực và trực giác vung một kiếm chém tới giao kích với đối phương.

Một chiêu Linh tê nhất kiếm.

Thiên Hạt Kiếm rõ ràng chém trúng vật thể nào đó, nhưng cùng lúc đó, một cổ đại lực bàng bạc xuyên thấu qua Thiên Hạt Kiếm truyền vào cơ thể Diệp Trần.

"Véo!"

Diệp Trần và cả Thiên Hạt Kiếm đồng thời bị đánh bay ngược ra sau, bay theo phía trước người hắn chính là sóng xung kích của một cái quyền kình màu tím đen.

Hắc y lão giả vẫn đứng yên tại chỗ bất động, không hề bị đánh lui lại nhưng trên bàn tay của lão lại nhiều thêm một vết máu nhàn nhạt, bề ngoài của vết thương còn có một tầng tinh phiến màu tím đang lan ra bao trùm cả cánh tay của lão, ngay cả huyết dịch bên trong cũng đang dần bị kết tinh lại!

"Roảng!"

Hắc y lão giả quán chú chân nguyên mạnh mẽ tập trung lên bàn tay bức nát đám kết tinh kia rồi liếm môi nói:

- Năng lực kết tinh thật cường đại, rõ ràng có thể sinh ra một chút uy hiếp đối với ta!

Nếu như Diệp Trần không phải là Bán bộ Vương Giả trung giai, mà có thực Sinh Tử Huyền Quan đệ nhất trọng hoặc đệ nhị trọng thì hắc y lão giả cũng khó có thể đơn giản bức được lực lượng kết tinh của Thiên Hạt Kiếm ra ngoài như vậy. Cổ lực lượng này rất quỷ dị, tựa hồ bất cứ thứ gì đều có thể kết tinh được.

Diệp Trần bị đánh bay ngược ra sau, hai cánh tay vô cùng đau đớn. Thực lực của Nhân Ma Vương quá cường hãn, mặc dù đã có Thiên Hạt Kiếm ngăn cách mà vẫn khiến cho hai cánh tay của hắn chịu áp lực thật lớn, nếu đổi thành Phá Tà Kiếm thì chỉ sợ hai cánh tay của hắn đã gãy nát rồi!

- Đang tiếc, bảo kiếm như thế nhưng ngươi lại không xứng!

Hắc y lão giả một lần nữa đánh tới, lần này, thân pháp của lão còn quỷ mị hơn lúc trước, giống như một cái bóng ảnh lập loè trong hư không vậy. Mà lần này lão cũng không cứng đối cứng muốn trực tiếp đánh chết Diệp Trần nữa, tựa hồ như muốn trước hết đoạt lấy Thiên Hạt Kiếm rồi giết người sau, hoặc cũng có thể là lão mang tâm tư muốn vờn chuột!

Một thành mười, mười thành trăm, trăm thành ngàn, trong hư không, khắp nơi đều là thân ảnh của hắc y lão giả liên tục lập loè bất định. Ngay cả thiên không cũng bị những thân ảnh của lão ảnh hưởng trở nên tối đen lại giúp lão càng dễ dàng di động hơn.

- Linh Hồng Nhãn, mở!

Linh hồn lực của Diệp Trần đã không theo kịp tiết tấu của hắc y lão giả, trong cảm ứng của hắn khắp nơi đều là hắc y lão giả đang tràn ngập hàn ý tập trung vào hắn. Một con mắt màu bạc đột nhiên xuất hiện ở mi tâm Diệp Trần, đồng thời hai mắt của hắn cũng nhắm lại!

Trong thế giới màu bạc này, tốc độ của hắc y lão giả liền chậm lại, càng lúc càng chậm, rốt cuộc đạt tới trình độ Diệp Trần có thể phản ứng được. Giờ khắc này, Diệp Trần quả thật giống như đang xem phim vậy, nhưng người trong phim lần này tuỳ thời đều có thể đưa hắn vào chỗ chết!

- Ồ, lại có năng lực mới!

Hắc y lão giả đã thấy được quá nhiều kỳ tích trên người Diệp Trần: Kiếm Vực, Thiên Hạt Kiếm, Linh Hồn Nhãn. Lão rất muốn biết, tại lúc Diệp Trần gặp phải tuyệt cảnh thì còn có thể xuất ra thêm con át chủ bài nào nữa không? Đây cũng là một phần nguyên nhân vì sao lão không lập tức muốn giết chết Diệp Trần, bởi vì trong mắt lão, Thiên Hạt Kiếm đã là vật trong lòng bàn tay rồi, mà con cá đã nằm trên thớt như Diệp Trần còn có thể làm gì được nữa?

Vô thanh vô tức, hắc y lão giả đã xuất hiện trước mặt Diệp Trần, một trảo đánh ra.

- Ta đang đợi ngươi tới đây!

Tốc độ ra chiêu của Diệp Trần tuy không nhanh bằng đối phương nhưng do đã mở Linh Hồn Nhãn nên hắn đã thấy rõ từng động tác của đối phương. Một khi đối phương tới gần thì hắn đã có chuẩn bị sẵn sàng, một kiếm chém tới. Một kiếm này chính là một chiêu Tàn Nguyệt dùng Thiên Hạt Kiếm thi triển ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 976: Nó Có Thể Thắng Ngươi! (Hạ)

Một lưỡi kiếm hình trăng lưỡi liềm màu tím đen, mặt ngoài còn có một tầng thuỷ tinh mỏng nhanh chóng kích lên bàn tay của hắc y lão giả. Đại lượng tinh thể màu tím bộc phát ra giống như một tràng pháo hoa thuần tử sắc nở rộ vậy. Ở trong màn pháo hoa màu tím này hai người nhanh chóng lui ngược ra sau.

- Phù!

Liên tục thở hồng hộc, Diệp Trần vội vàng nuốt xuống ba viên Thượng Thanh Đan! Từ lúc giao chiến tới bây giờ, Diệp Trần đã liên tục dùng tám viên Thượng Thanh Đan, hiện tại chỉ còn có hai viên, đây cũng là lý do vì sao hắn có thể liên tục hai lần thúc dục Thiên Hạt Kiếm.

Cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể đang nhanh chóng khôi phục, con mắt màu bạc dọc theo mi tâm của Diệp Trần gắt gao nhìn chằm chằm vào hắc y lão giả, không dám có chút buông lỏng nào.

Hơn mười dặm bên ngoài, hộ thể chân nguyên của hắc y lão giả hơn một nửa đã bị kết tinh, hai cánh tay của lão cũng bị một tầng tinh thể màu tím bao phủ kèm theo lực sát thương kinh người, cho dù lão thân là Nhân Ma Vương cũng chịu không ít ảnh hưởng.

- Đúng là một thanh Cực phẩm bảo kiếm cường đại!

Hắc y lão giả tựa hồ như không thèm để ý tới những tinh thể bám trên người, thân thể lão chấn động một cái chấn đám tinh thể nát bấy. Lực lượng kết tinh căn bản không thể xâm nhập vào trong cơ thể lão chút nào. Đây là chính là sự chênh lệch về tu vi không cách nào đền bù được, ngay cả Cực phẩm bảo kiếm cũng không thể!

- Vẫn không được sao?

Diệp Trần nhíu mày lại, đây là lần đầu tiên hắn có một trận chiến không có chút hi vọng nào như thế này. Cho dù lúc trước khi còn ở Bão Nguyên Cảnh, gặp dược Kim Hoàng đạo nhân của Huyền Không Sơn hắn cũng không hề có cảm giác tuyệt vọng. Cảm giác tuyệt vọng này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới chiến ý khi chiến đấu!

- Cho dù không có hi vọng thì ta cũng phải tạo ra hi vọng!

Nhanh chóng chém đứt những cảm xúc tuyệt vọng trong lòng, ánh mắt Diệp Trần càng thêm lăng lệ, phảng phất như bản thân hắn đã đột phá một cái giới hạn nào đó để tiến thêm một bước, đạt tới một đỉnh cao mới!

- Còn chưa mất hi vọng? Ha ha, cũng tốt, nếu mất hi vọng quá sớm thì cũng không thú vị gì!

Hắc y lão giả là một Nhân Ma Vương, việc giết một cường giả cảnh giới thấp hơn đối với lão cũng không vui vẻ gì, bởi vì khi giết một con kiến hôi thì ai sẽ để ý vui hay không vui chứ? Nhưng nếu con kiến hôi kia hết sức kỳ lạ thì nếu thoáng cái đã giết chết đi cũng không thú vị lắm!

- Kính Hoa Phá Diệt!

Ngay khi hắc y lão giả lên tiếng thì Diệp Trần đã chủ động ra tay. Một kiếm xuất ra, hư không lập tức bị phủ lên một tầng màu tím, kịch liệt vặn vẹo, nhanh chóng lan tới chỗ hắc y lão giả. Chỉ sau một sát na, hắc y lão giả phảng phất như lạc vào một thế giới khác. Nếu như nói Kính Hoa Phá Diệt lúc trước như một tấm gương thì lần này dùng Thiên Hạt Kiếm thi triển ra lại giống như một mảnh tinh mạc màu tím cực lớn.

- Toái!

Diệp Trần khẽ quát một tiếng, toàn thân chân nguyên đều bị Thiên Hạt Kiếm rút sạch!

Một tiếng "Phanh!" cực lớn vang lên, tinh mạc màu tím lập tức bị nghiền nát, hắc y lão giả ở bên trong đó cũng vỡ thành ngàn vạn khối tiêu tán bốn phương.

- Không đúng!

Sau khi nuốt luôn hai viên Thượng Thanh Đan cuối cùng, Diệp Trần phi tốc lui lại phía sau.

"Ầm! Ầm! ..."

Chỉ một sát na sau đó, chỗ Diệp Trần vừa đứng lức trước lập tức bị lõm xuống một mảng lớn, không gian bị phá ra một cái đại động, những vết rách không gian cũng từ trong cái đại động đó lan ra ngoài.

Chẳng biết từ lúc nào, hắc y lão giả đã thoát khỏi Kính Hoa Phá Diệt tới gần chỗ Diệp Trần đứng công kích.

- Nếu ngươi là một thành viên của Nhân Ma tộc chúng ta thì tốt rồi!

Nói thật, hắc y lão giả chưa bao giờ gặp được thiên tài nào ưu tú như Diệp Trần, bất kể là áo nghĩa võ học, ý chí kiếm đạo, năng lực thiên phú, kỹ xảo chiến đấu, lực phản ứng đều rất mạnh. Hai tên Hoàn mỹ nhân ma huyết mạch trong tộc của lão tuy cũng ưu tú nhưng đó là nhờ có huyết mạch mà ưu tú, xét về ngộ tính thì xa xa không bì kịp Diệp Trần!

- Kính Hoa Phá Diệt không thể tập trung vào lão được!

Ở xa xa, sắc mặt của Diệp Trần cực kỳ khó coi, rất hiển nhiên, một màn vừa rồi chỉ là ảo giác, hắc y lão giả căn bản không bị nhốt trong tinh mạc, có lẽ một tích tắc trước đó lão đã phá toái hư không chui vào trong hư không rồi. Tuy có Thiên Hạt Kiếm tăng phúc, Kính Hoa Phá Diệt cũng có thể ảnh hưởng tới trong hư không nhưng không mạnh lắm, không làm gì được hắc y lão giả cả!

Có thể nói, Sinh Tử Cảnh Vương Giả chênh lệch với Bán bộ Vương Giả

không chỉ là tu vi mà lớn nhất chính là khả năng phá toái hư không!

- Đáng tiếc, đáng tiếc ngươi không phải người của tộc ta!

Thần sắc của hắc y lão giả đột nhiên trầm xuống, sát cơ mãnh liệt, giờ khắc này, lão đã quyết định giết Diệp Trần, bởi vì đối phương căn bản đã không còn khả năng có thêm át chủ bài nào nữa!

Thấy hắc y lão giả dâng lên sát khí mãnh liệt, thần sắc của Diệp Trần lại quỷ dị giãn ra, chân nguyên trong cơ thể dưới dược lực của hai viên Thượng Thanh Đan đã khôi phục được bảy tám phần, sau đó Diệp Trần lại khai mở Long Thần Huân Chương. Đại lượng chân nguyên ập vào trong cơ thể, kéo chân nguyên hắn khôi phục tới chín thành!

- Ta xác thực không thắng được ngươi, nhưng nó có thể!

Trữ vật linh giới trong tay trái Diệp Trần loé lên, một cuốn tranh thuỷ mặc hiện ra, đón gió bay phất phơ.

- Đây là?

Hắc y lão giả tập trung nhìn về bức tranh thuỷ mặc trong tay Diệp Trần.

Đây là một vọng viễn đồ, trong tranh có một người đang đứng trên đỉnh núi nhìn về phương xa, mặc dù không thấy được mặt nhưng chỉ một bóng lưng cũng đã khiến cho người ta có cảm giác thật hùng vĩ mà phiêu dật.

Giơ bức tranh thuỷ mặc lên cao, Diệp Trần vận chuyển chân nguyên, nhanh chóng rót vào trong đó.

"Ông!"

Một màn kỳ dị xảy ra, theo chân nguyên của Diệp Trần rót vào, bức tranh thuỷ mặc như sống lại, đỉnh núi hoá thành thực chất, bóng lưng trong tranh tựa hồ như đang vung tay áo từ bên trong bức tranh được thổi ra bên ngoài

Bóng lưng xoay người lại, khuôn mặt mơ hồ, nhưng đôi mắt lại toả sáng tựa như có thể xem thấu cả thế giới nhìn thẳng lên người hắc y lão giả.

"Thùm thụp ..."

Hắc y lão giả giật mình không thôi, chỉ một ánh mắt của đối phương xuyên thấu qua bức tranh rơi vào trên người lão mà có thể khiến cho lão cảm thây áp lực cực kỳ cường đại.

- Ngươi mang bức tranh này ra thì nguy cơ di tích Chân Thuỷ Cung sau này ngươi phải đi hoá giải!

Mặt dù ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắc y lão giả nhưng người trong tranh lại nói với Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 977: Nguyên Hoàng Ra, Nhân Ma Hoàng Hiện. (Thượng)

Diệp Trần hít sâu một hơi, hỏi:

- Tiền bối, nguy cơ di tích Chân Thuỷ Cung là cái gì? Là người chết phục sinh sao?

- Nếu đơn giản như thế thì tốt rồi!

Người trong tranh cảm thán một tiếng.

- Tiền bối là ai?

Diệp Trần cả gan hỏi.

- Nguyên Thương Hải!

- Nguyên Thương Hải? Cái tên này sao nghe quen như vậy?

Trên mặt hắc y lão giả lộ vẻ suy tư rồi bỗng nhiên chuyển thành kịch biến, cả kinh kêu lên:

- Nguyên Hoàng Nguyên Thương Hải! Ngươi là Nguyên Hoàng?

- Nguyên Hoàng?

Diệp Trần cũng kinh sợ, vết ấn ký cuối cùng trên tấm Đế Ngấn Bia ở Chân Linh Đại Lục chính là của Nguyên Hoàng. Nguyên Hoàng trời sinh pháp thể, chân nguyên có thể nói là vô cùng vô tận, nếu như người trong tranh thật sự là Nguyên Hoàng vậy thì quá khó tin ...

Người trong tranh cười nhạt một tiếng nói:

- Nguyên lai vẫn còn có người nhớ rõ tên của ta!

Người trong tranh nói như vậy thì chẳng khác nào đã thừa nhận hắn đúng là vị Phong Đế Vương Giả cuối cùng trên Chân Linh Đại Lục có thể lưu lại ấn ký trên Đế Ấn Bia - Nguyên Hoàng!

- Tiền bối yên tâm, nếu có năng lực, Diệp Trần nguyện ý đi hoá giải cái nguy cơ di tích Chân Thuỷ Cung kia, nếu không đủ năng lực thì xem như tiền bối nhìn lầm người!

Diệp Trần trịnh trọng nói.

- Nhìn lầm người? Ha ha, ngươi ngược lại rất thành thật!

Nguyên Hoàng cười nói.

Sắc mặt hắc y lão giả biến đổi mấy lần, cuối cùng thần sắc dữ tợn, nói:

- Cho dù ngươi là Nguyên Hoàng thì thế nào? Nguyên Hoàng chính thức đã chết, ngươi chẳng qua chỉ là một đạo hình ảnh tàn lưu lại của hắn mà thôi, ngươi cho rằng bằng vào một cái hình chiếu của ngươi mà có thể chiến thắng ta sao?

- Thử xem chẳng phải sẽ biết sao!

Nguyên Hoàng bước một bước phóng ra khỏi bức tranh, xuất hiện trong thế giới thực. Vết thuỷ mặc trên người hắn dần dần nhạt đi, nhìn lại không có khác gì một chân thân. Duy chỉ có khi dùng Linh hồn lực cảm ứng mới có thể phát hiện khối thân thể này có chút mơ hồ hư ảo, không chân thật mà thôi!

- Thử thì thử, xem ta đánh bại ngươi thế nào! Ma Ngấn Diệt!

Lúc chiến đấu với Diệp Trần, hắc y lão giả không có thi triển ra áo nghĩa võ học, nhưng với hình ảnh của Nguyên Hoàng thì bất đồng. Trước khi không biết được thực lực rõ ràng của đối phương, hắc y lão giả vẫn cẩn thận

một chút, nếu không người bị thiệt chỉ có thể là lão.

Một chưởng xuất ra, trong hư không lập tức hiện ra một đạo hắc ám liệt ngân giống như một cái lạc ấn muốn khắc lên hình chiếu của Nguyên Hoàng, vô cùng bá đạo cường thế, không cách nào né tránh.

Trong mắt Diệp Trần híp lại. Nếu vừa rồi hắc y lão giả sử dụng áo nghĩa võ học thì cho dù hắn có Thiên Hạt Kiếm cũng không thể nào ngăn chặn được! Chênh lệch giữa hai bên thật sự quá lớn!

- Áo nghĩa quá thấp!

Hình chiếu Nguyên Hoàng lắc đầu, điểm một ngón tay lên đạo hắc ám liệt ngân, sau đó tuỳ ý vạch một vòng tròn.

"Phốc!"

Đạo hắc ám liệt ngân lập tức tan vỡ phảng phất như chưa từng tồn tại!

- Khốn kiếp, Ma Đạo Trường Hà!

Hắc y lão giả rống lớn một tiếng, chân nguyên thúc dục tới cực hạn, quanh thân lão bắn ra hắc sắc quang mang chói mắt, hay tay lão duỗi ra, đẩy mạnh về phía hình chiếu của Nguyên Hoàng, phảng phất như muốn ngạnh sinh chùi đi hình chiếu của Nguyên Hoàng vậy.

- Võ học của Ma tộc sao?

Nhìn dòng sông màu đen sền sệt nhanh chóng lao tới kia, hình chiếu Nguyên Hoàng vẫn lộ ra biểu hiện lạnh nhạt, một quyền đơn giản đánh ra.

"Oanh!"

Dòng sông màu đen lập tức bạo liệt, bắn ra vô số giọt nước màu đen giống như không gian ở giữa hai người đột nhiên xuất hiện một đoàn suối phun trào vậy.

Một quyền này của hình chiếu Nguyên Hoàng đã đạt tới trình độ vang dội cổ kim!

- Không thể nào, chỉ là một cái hình chiếu, làm sao có thể mạnh như vậy?

Hắc y lão giả bị chấn bay ngược ra sau hơn mười dặm mới có thể dừng lại.

- Ngươi quá yếu! Võ học cấp thấp, võ đạo ý chí cấp thấp, đây là trình độ của Sinh Tử Cảnh Vương Giả hiện nay sao?

Hình chiếu Nguyên Hoàng chắp tay đứng tại chỗ thản nhiên nói.

- Đừng quá kiêu ngạo, thời đại thuộc về ngươi sớm đã qua rồi!

Hắc y lão giả tóc tai rối mù, trên hai tay lão hiện ra những đường vân màu đen trông rất quỷ dị nhanh chóng bao trùm cả bàn tay. Theo những đường hắc vân này thành hình thì khí thế của lão càng cao thêm, chân nguyên chấn động vô cùng khủng bố, làm cho cả không gian như lắc lư xuất hiện từng vết rách dài rộng.

- Ồ, ngươi đã đem Cực phẩm thủ sáo luyện nhập vào trong cơ thể, xem như cũng được!

Hình chiếu Nguyên Hoàng khẽ nhíu mày rồi gật gật đầu nói.

- Đi chết đi!

Hắc y lão giả lúc này đã mặc kệ đối phương là ai, chỉ cần là người ngăn cản lão đều phải chết. Một chưởng xuất ra, một đạo hắc ám liệt ngân càng thêm thâm thuý nhanh chóng kích tới hình chiếu của Nguyên Hoàng.

Hình chiếu của Nguyên Hoàng mặt không đổi sắc, thân hình nhoáng một cái, phảng phất như đã biến mất khỏi không gian, đột ngột xuất hiện ở phía sau hơn mười dặm, đạo hắc ám liệt ngân kia không thể khắc ấn lên hình

chiếu Nguyên Hoàng nên chỉ có thể lạc ấn tại trong hư không thật lâu không tiêu tán.

- Thủ đoạn này! Thân pháp này!

Diệp Trần là lần đầu tiên chứng kiến hai đại Sinh Tử Cảnh Vương Giả giao thủ với nhau. Thủ đoạn của hắc y lão giả làm hắn rất khiếp sợ, rõ ràng có thể lưu ấn ký trong hư không thật lâu không tán. Nếu cái này mà khắc lên trên người thì không phải cũng không cách nào khép lại, bị tra tấn dày vò liên tục sao? Mà thân pháp của Nguyên Hoàng càng thêm thần bí khó lường. Hắn di động giống như đã bỏ qua lực cản không gian làm cho hắc y lão giả không cách nào khoá chặt hắn được.

Hắc y lão giả so với Diệp Trần còn khiếp sợ hơn trăm lần, sự cường đại của Ma Ngấn Diệt ở đây lão là người rõ ràng nhất. Loại thủ đoạn này chỉ có thể ngạnh kháng chứ không cách nào né tránh được, bởi vì đạo hắc ám liệt ngân kia đã tập trung vào khí tức sinh mệnh của ngươi, đến chết không thôi. Cho dù ngươi có trốn trong hư không cũng không được. Lúc trước hình chiếu của Nguyên Hoàng có thể dùng một ngón tay phá đi hắc ám liệt ngân lão còn có thể chấp nhận được, bởi vì Ma Ngấn Diệt đúng là có thể phá huỷ được, nhưng lần này hình chiếu của Nguyên Hoàng lại có thể tránh né, khiến cho Ma Ngấn Diệt mất đi mục tiêu phải lạc ấn trong hư không!

- Thân thể này của ta năng lượng có hạn, không dây dưa với ngươi nữa! Kiếm, đến!

HÌnh chiếu Nguyên Hoàng từ khoảng cách hơn mười dặm vẫy tay một cái, Phá Tà Kiếm ở bên hông Diệp Trần tự động ra khỏi võ bay thẳng vào tay hắn, mà Diệp Trần ngay cả phản ứng cũng không kịp!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 978: Nguyên Hoàng Ra, Nhân Ma Hoàng Hiện. (Hạ)

Phá Tà Kiếm?

Diệp Trần khó hiểu, theo lý thì Thiên Hạt Kiếm so với Phá Tà Kiếm cường đại hơn, nếu hình chiếu của Nguyên Hoàng cầm Thiên Hạt Kiếm chém giết hắc y lão giả sẽ không cần tốn bao nhiêu sức lực a!

Hình chiếu Nguyên Hoàng tựa hồ biết rõ tâm tư của Diệp Trần, nói:

- Phá Tà Kiếm ẩn chứa phá tà chi lực, chuyên nhằm vào Nhân Ma tộc, mà thanh Cực phẩm bảo kiếm kia của ngươi tiêu hao quá nhiều chân nguyên, dùng thân thể hiện tại của ta không cách nào thừa nhận quá nhiều tiêu hao, hơn nữa, đối với ta thì Phá Tà Kiếm đủ dùng rồi!

- Thì ra là vậy!

Diệp Trần gật gật đầu, hình chiếu của Nguyên Hoàng dù sao cũng không phải là bản thân Nguyên Hoàng, không thể có được chân nguyên vô cùng vô tận, năng lượng chỉ có hạn, cho nên nếu có thể ít tiêu hao bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu.

- Hư Nguyên Trảm!

Cầm Phá Tà Kiếm trong tay, ánh mắt của hình chiếu Nguyên Hoàng thoáng trở nên lăng lệ, một tay đơn giản vung kiếm lên, Phá Tà Kiếm kích phát ra một đạo kiếm khí như vô hình, chém mạnh tới hắc y lão giả.

- A!

Hắc y lão giả hét lớn một tiếng, lão rõ ràng không cảm ứng được quỹ tích của một kiếm này, nhưng trực giác cho lão biết nếu bị trúng một kiếm

này, tuyệt đối là cửu tử nhất sinh!

- Ma Thiểm!

Thân thể lão trở nên lập loè phóng vụt đi.

"Phốc phốc phốc ..."

Vô hình kiếm khí trên lên thân thể hư ảo của hắc y lão giả, nhìn như thất bại nhưng Diệp Trần biết là không phải như vậy bởi vì có huyết thuỷ bắn ra, còn ẩn ẩn có một tiếng rên rỉ đau đớn truyền ra.

Quả nhiên, thân thể hư ảo tan vỡ, một cánh tay thật từ chỗ đó rơi xuống, bị kiếm khí nghiền thành huyết vụ rồi hoá thành hư vô.

Ở cách đó một khoảng xa, thân hình hắc y lão giả hiện ra, sắc mặt lão tái nhợt, cánh tay phải dĩ nhiên đã cụt!

- Vì sao? Vì sao ta vẫn bị chém trúng?

Thần sắc của lão lúc này đầy kinh hãi, Ma Thiểm cũng là võ học Ma tộc. Võ học của Ma tộc tuy không cần lĩnh ngộ áo nghĩa nhưng trên thực tế Ma Thiểm lại có ẩn chứa không gian lực, chỉ có điều là bất đồng hình thức với Không Gian áo nghĩa mà thôi, bản chất không có gì khác nhau.

Vốn tưởng rằng thi triển Ma Thiểm là có thể tránh được, nhưng nào ngờ lão vẫn bị chém đứt một cánh tay phải!

Hình chiếu Nguyên Hoàng nói:

- Vận khí của ngươi không tệ, thực lực hiện tại của ta so với chân thân của ta chênh lệch quá nhiều, hơn nữa Hư Nguyên Trảm là một chiêu yếu nhất của ta, những võ học khác quá tiêu hao năng lượng!

Diệp Trần trợn mắt há mồm, thực lực của hình chiếu Nguyên Hoàng khẳng định xa xa không bằng được chân thân, chênh lệch rất lớn, Hư Nguyên Trảm lại là một chiêu yếu nhất của hắn nhưng dù là vậy mà hắc y

lão giả thân là một Nhân Ma Vương ở trước mặt hắn vẫn chịu không nổi một kích, bởi vậy có thể đoán chân thân Nguyên Hoàng cường đại tới mức nào!

- Bất quá, ta đã nhìn thấy quỹ tích di động của ngươi, nên lần này, diệt!

HÌnh chiếu của Nguyên Hoàng lần thứ hai vung Phá Tà Kiếm lên chém ra!

- Không!

Hắc y lão giả hoảng sợ trốn nhanh vào trong hư không mà chạy thục mạng, nhưng dưới sự truy kích của Hư Nguyên Trảm, không gian giới tuyến trở nên trong suốt, Diệp Trần có thể nhìn rõ được hắc y lão giả đang chạy thục mạng trong hư không vô cùng chật vật, thần sắc hoảng sợ!

- Uy phong thật lớn a! Không hổ là Nguyên Hoàng một thời hô phong hoán vũ!

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên rơi xuống vô số cánh hoa màu đen, những cánh hoa này chỉ cỡ một cái đồng tiền, hoa văn rõ ràng, tính chất nhu hoà so với những cánh hoa bình thường không khác gì nhau. Số lượng cánh hoa rất nhiều, phảng phất như vô cùng vô tận phủ khắp không gian như hoa vũ. Những cánh hoa này cũng bỏ qua không gian giới tuyến sau khi xuất hiện liền tiếp tục rơi xuống, trong nháy mắt chạm đất lập tức biến mất.

"Phốc!"

Sau lưng hắc y lão giả là nơi tập trung nhiều cánh hoa nhất, đột nhiên một hắc y nữ tử hoa lệ xinh đẹp xuất hiện nơi đó. Nữ tử này dáng người cao gầy, hai con người là màu đỏ nhạt, bộ ngực cao ngất tăng một phần thì dư mà giảm một phần thì thiếu, rất vừa vặn cân xứng. Tay phải nàng khẽ vẫy một cái, một cổ lực lượng vô hình chấn động, chém ra.

"Xoẹt!"

Vô hình kiếm khí lập tức tiêu thất trong hư không!

- Đại tộc trưởng!

Nghe thanh âm của nữ tử này, thần kinh đang căng cứng của hắc y lão giả thả lỏng xuống, trên mặt liền lộ vẻ may mắn, rồi nhanh chóng xoay người cung kính hành lễ với hắc y nữ tử.

- Đại tộc trưởng của Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải, chẳng phải là Nhân Ma Hoàng sao?

Diệp Trần thầm kêu bất ổn, Nhân Ma tộc có chia ra các tộc chi, những tộc trưởng các chi chỉ gọi là tộc trưởng, chỉ có người đứng đầu cả Nhân Ma tộc mới được gọi đại tộc trưởng!

- Ồ, một cường giả đến. Tiểu tử ngươi đắc tội cũng không ít người a!

Hình chiếu Nguyên Hoàng khẽ nhăn mày, bất đắc dĩ nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần cười khổ nói:

- Cái gì đến sẽ đến, có trốn cũng không được!

Rất hiển nhiên, đối phương là vì Mộ Dung Khuynh Thành mà đến, nếu chỉ vì hắn thì còn chưa đủ để Nhân Ma Hoàng phải tự mình xuất động!

- Nàng là Hoàn mỹ nhân ma huyết mạch mà ngươi nói?

Hắc y nữ tử nhìn về phía Mộ Dung Khuynh Thành đang bị nhốt trong thuỷ tinh không gian, hỏi hắc y lão giả.

- Vâng, đúng là nàng, hơn nữa nàng ta tu luyện là thuần khiết ma lực!

Hắc y lão giả vừa nói vừa vận chuyển Bất Tử Thân khôi phục lại cánh tay phải bị chém đứt. Huyết nhục ở vai phải của lão liên tục nhúc nhích, rồi cánh tay phải của lão lập tức dài ra, theo đó khí tức của lão cũng hạ thấp một đoạn. Rất hiển nhiên, một kiếm vừa rồi của hình chiếu Nguyên Hoàng đã đoạn đi không ít tu vi của lão.

Đánh giá cánh dơi sau lưng Mộ Dung Khuynh Thành, hắc y nữ tử gật gật đầu nói:

- Thức tỉnh là thiên phú tốc độ, không tệ, không tệ!

- Đại tộc trưởng, ngài hãy giết bọn chúng đi!

Sát khí của hắc y lão giả nổi lên nhìn về phía hình chiếu Nguyên Hoàng và Diệp Trần, vừa rồi thiếu chút nữa lão đã mất mạng rồi!

- Chuyện này không cần ngươi bận tâm, hơn nữa ngươi cũng quá tùy tiện rồi!

Hắc y nữ tử cách không vẫy tay một cái, một sợi tơ bạch sắc từ trong cơ thể của hắc y lão giả liền bay ra. Sợi tơ này ẩn chứa lực lượng tịnh hoá cực kỳ bá đạo, khí tức không hề lộ ra ngoài cho nên nó ẩn nấu trong cơ thể là hắc y lão giả vẫn không hề phát hiện.

- Phá tà chi lực!

Hắc y lão giả giật mình, thứ này tuy sẽ không khiến hắn chết nhưng sẽ mài mòn tu vi của hắn không cách nào khôi phục được. Đáng sợ hơn là, nếu ở lúc hắn đang suy yếu, cổ phá tà chi lực này đột nhiên bộc phát thì cho dù hắn không chết cũng sẽ rơi vào cảnh tẩu hoả nhập ma.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 979: Giải Quyết Hoà Bình. (Thượng)

"Phụp!"

Hắc y nữ tử chà xát hai ngón tay một cái, sợi tơ phá tà chi lực lập tức hoá thành hư vô, sau đó ánh mắt nàng rơi lên người hình chiếu của Nguyên Hoàng, nói:

- Chỉ là một cái hình chiếu, không có khả năng có chiến lực mạnh như vậy, nếu ta đoán không sai thì năm đó ngươi khẳng định đã đem một bộ phận chân nguyên của mình phong ấn vào trong bức tranh kia, chỉ có như vậy thì hình chiếu này của ngươi mới có thực lực siêu việt Sinh Tử Cảnh Vương Giả bình thường được!

- Kiến thức không tệ!

Hình chiếu Nguyên Hoàng cười nhạt nói.

- Không dám, đạt tới cảnh giới như ta hiện tại luôn có được một chút nhãn lực là bình thường!

Từ trong hư không đi ra, hắc y nữ tử lơ lửng ở ngoài mười dặm, hắc y lão giả cũng theo sát phía sau nàng.

- Các người là vì nàng ta mà đến?

Hình chiếu của Nguyên Hoàng đã nhìn ra Mộ Dung Khuynh Thành đang bị nhốt trong thuỷ tinh không gian cũng là một Nhân Ma, hơn nữa còn là Hoàn mỹ nhân ma huyết mạch. Hắn cho rằng nàng là bị Diệp Trần mang theo trốn ra ngoài nên mới bị tộc nhân của nàng truy giết theo.

- Không sai!

Hắc y nữ tử gật đầu nói.

Hình chiếu Nguyên Hoàng cười nói:

- Tiểu tử này ưu tú như thế, làm rể cho Nhân Ma tộc các ngươi thì quá tốt rồi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?

Hắc y nữ tử nói:

- Có lẽ ngươi đoán sai rồi! Trước đây, ta không biết bọn hắn, chỉ là ta không muốn một Hoàn mỹ nhân ma huyết mạch như vậy phải lưu lạc ở bên ngoài thôi!

- Nguyên lai là thấy được đồ tốt nên muốn thu về à!

Hình chiếu Nguyên Hoàng có chút giật mình hiểu ra.

- Đúng vậy!

- Nếu là như vậy thì tiểu tử này với các ngươi coi như là không oán không cừu, mà các người còn muốn cướp đoạt nữ nhân của hắn, còn muốn giết hắn, cũng quá quắt thật a!

Trong đôi mắt của hình chiếu Nguyên Hoàng phát ra một luồng ánh sáng lạnh.

Hắc y lão giả đột nhiên chen miệng vào nói:

- Giết hắn là vì hắn đã giết không ít tộc nhân của chúng ta, nếu buông tha cho hắn, thì những tộc nhân của chúng ta không phải là chết vô ích sao?

- Tộc nhân của Nhân Ma tộc các ngươi chết đi chắc hẳn cũng không phải là thiên tài gì. Mà tiểu tử này lại là thiên tài hiếm thấy, giết hắn chẳng phải là rất phí phạm sao? Huống hồ ta còn cần hắn làm một việc, nên càng không cho phép các ngươi giết hắn!

Hắc y nữ tử cười lạnh:

- Ngươi cho rằng, người có thể ngăn cản ta?

- Hơn phân nửa khả năng là không thể!

Hình chiếu Nguyên Hoàng đưa mắt dò xét hắc y nữ tử một chút rồi lắc đầu nói.

- Như vậy, ta muốn giết hắn còn không phải là chuyện tuỳ theo tâm ý của ta sao!

- Ta có lẽ ngăn cản không được ngươi, nhưng ngươi nên biết những cường giả Phong Đế Vương Giả chính thức sẽ có một ít thủ đoạn đoạt thiên địa tạo hoá. Không khéo là vô số năm qua trí nhớ của ta vẫn không hề bị quên lãng, ta nghĩ có lẽ để ngươi nếm thử uy lực của nó xem thế nào!

- Ngươi uy hiếp ta?

Hắc y nữ tử híp mắt lại, khí tức thập phần nguy hiểm.

- Không tính là uy hiếp, chỉ là một chút cảnh cáo thôi!

Hắc y nữ tử trầm mặt không nói gì, nhưng khí tức trên người càng ngày càng trở nên nguy hiểm, càng lúc càng đáng sợ, tựa hồ tuỳ thời đều có thể ra tay diệt sát Diệp Trần và hình chiếu của Nguyên Hoàng.

- Phù!

Thở mạnh một hơi, khí tức nguy hiểm trên người hắc y nữ tử đột ngột tán đi, cười nhạt nói:

- Có ý tứ, xem ra ngươi đã nhìn thấu được ta!

- Ha ha, nói không chừng là ta đang lừa ngươi, ngươi có thể thử một lần mà!

Hắc y lão giả bị hình chiếu của Nguyên Hoàng đánh cho rất thảm, thiếu chút nữa đã mất mạng cho nên lão mớm lời cho hắc y nữa tử:

- Đại tộc trưởng, hắn nhất định là mạnh miệng thôi, dùng thực lực của ngài cản bản không cần kiêng kị hắn, cho dù bản thể của hắn không chết, tự mình tới đây cũng chưa chắc có thể làm gì được ngài!

- Câm miệng!

Hắc y nữ tử lạnh lùng nhìn hắc y lão giả quát.

- Vâng!

Hắc y lão giả ở trước mặt hắc y nữ tử không dám phản kháng chút nào.

- Ngươi thắng!

Hắc y nữ tử buông tha ý định thăm dò, về phần lời nói của hắc y lão giả nàng căn bản không cân nhắc qua. Nếu như bản thể của Nguyên Hoàng không chết cho dù có ba người như nàng cũng không phải là đối thủ! Người có thể lưu lại ấn ký trên Đế Ngấn Bia đâu phải là những Phong Đế Vương Giả bình thường. Nhìn hình chiếu của Nguyên Hoàng có vẻ như "suy yếu không chịu nổi", nàng có chín thành chín có thể diệt sát được hắn nhưng đáng tiếc, đúng như lời hắn nói, những Phong Đế Vương Giả chính thức luôn có một ít thủ đoạn đoạt thiên địa tạo hoá, loại thủ đoạn này vô cùng huyền diệu, không dùng chiến lực để xét được, một khi bị trúng phải, cho dù thực lực có cao hơn gấp đôi nói không chừng cũng phải nuốt hận cho nên nàng không muốn đi đánh bạc như vậy.

Chuyển mắt lên người Diệp Trần, hắc y nữ tử nói:

- Ngươi yên tâm, ta vốn cũng không có ý định giết ngươi, nếu không ta cũng sẽ không tự mình chạy tới đây, ta cũng không có năng lực biết trước tương lai!

Nàng luôn bế quan nên đối với việc của Mộ Dung Khuynh Thành cũng không biết. Khi nàng vừa xuất quan thì mới biết được tin tức này, lúc đó nàng nghĩ muốn để cho Mộ Dung Khuynh Thành cam tâm tình nguyện gia nhập vào Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải thì không thể giết Diệp Trần.

Nếu không trừ khi xoá bỏ đi trí nhớ của Mộ Dung Khuynh Thành thì không thể nào xoá đi được oán giận tràn ngập trong lòng. Cũng may là trên người những Nhân Ma Vương của Nhân Ma tộc đều có mang theo cảm ứng châu, bằng vào vật này nàng mới có thể nhánh chóng đuổi tới đây kịp thời cứu được một mạng cho hắc y lão giả.

Tâm tư của Diệp Trần xoay chuyển rất nhanh, hắn cảm thấy hắc y nữ tử không hề nói ngoa, cũng không cần phải gạt hắn, nếu như bản thân hắn không có cái bức tranh thuỷ mặc ẩn chứa hình chiếu của Nguyên Hoàng thì với một vị Nhân Ma Vương đã đủ để mạnh mẽ mang Mộ Dung Khuynh Thành đi rồi, cần gì nàng phải tự mình chạy tới lãng phí thời gian?

- Có lẽ là vậy!

Diệp Trần từ chối cho ý kiến.

- Nàng, ta nhất định phải mang theo!

Hắc y nữ tử chém đinh chặt sắt nói.

Trên mặt hình chiếu Nguyên Hoàng hiện lên vẻ bất đắc dĩ:

- Xem ra là không có biện pháp giải quyết hoà bình rồi!

Dứt lời, trên đỉnh đầu hắn hiện ra ba đoá hoa hư ảo, một đỏ một vàng một lam vừa hoà lẫn vừa tách ra ba luồng sáng huyền diệu khác nhau.

- Quả thật không có gạt ta!

Hắc y nữ tử thấy phản ứng của hình chiếu Nguyên Hoàng thì lên tiếng:

- Chuyện này cũng có thể giải quyết hoà bình, ta có lòng tin thuyết phục được hắn!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 980: Giải Quyết Hoà Bình. (Hạ)

- Ồ, vậy thì ta mỏi mắt chờ xem!

Tuy nói vậy nhưng ba đoá hoa trên đầu hắn vẫn đứng nguyên bất động không hề thu lại.

Hắc y nữ tử hơi kiêng kị liếc nhìn ba đoá hoa đó, rồi đưa mắt nhìn Diệp Trần nói tiếp:

- Ngươi có thể tu luyện tới mức này, chứng minh ngươi rất chấp nhất với việc leo lên đỉnh phong, ngày sau rất có thể ngươi sẽ là Kiếm Vương, thậm chí có thể là Kiếm Hoàng!

- Cám ơn khích lệ của ngươi!

Diệp Trần mặt không đổi sắc, yên lặng nghe đối phương nói tiếp.

- Nhưng ngươi có từng nghĩ tới, nàng đi theo ngươi thì sẽ thực sự sẽ bước vào Sinh Tử Cảnh sao? Nàng là Hoàn mỹ nhân ma, đây là sự thật không thể cải biến được, trong phiến thiên địa này ma khí cực độ thưa thớt, căn bản không thích hợp tu luyện ma lực, ta không biết là nàng làm thế nào có thể tu luyện tới cảnh giới Bán bộ Nhân Ma Vương nhưng ta có thể khẳng định nếu như không có biến hoá kinh thiên động địa gì thì nàng vĩnh viễn cũng không có khả năng trở thành Nhân Ma Vương!

- Hoàn mỹ Nhân Ma Vương ở Chân Linh thế giới chưa từng xuất hiện qua sao?

Diệp Trần hỏi.

- Có, nhưng lần gần đây nhất đã hơn vạn năm, vạn năm trở lại đây không

hề có một ai, cho dù ở vạn năm trước cũng cần phải có thiên đại cơ duyên mới có thể thành công đồng thời còn phải tiêu hao một đoạn thời gian cực dài, lúc đó dung mạo đã không thể nào giữ gìn như trước nữa!

HÌnh chiếu Nguyên Hoàng cười khổ nói:

- Nàng ta nói không sai, Chân Linh thế giới không thích hợp cho người tu luyện ma lực. Ma lực là năng lượng Ma tộc tu luyện, mà bọn họ không thuộc về thế giới này!

- Ngươi cũng có thể đánh cuộc một lần, nhưng ta sợ ngươi sẽ hối hận, dưới Sinh Tử Cảnh chỉ có ba trăm năm tuổi thọ, đợi khi nàng hơn một trăm tuổi, thậm chí hơn hai trăm tuổi mới trở thành Sinh Tử Cảnh Vương Giả thì khi đó nàng đã già lão rồi, ngươi lúc đó vẫn sẽ yêu thích nàng ư, hai người ở cùng một chỗ sẽ thích hợp sao?

Hắc y nữ tử chăm chú nhìn Diệp Trần, nói.

Thần sắc của Diệp Trần không ngừng biến hoá, trên thực tế hắn đã sắp bị thuyết phục rồi, đối phương nói trúng ngay điểm hắn lo lắng nhất! Mộ Dung Khuynh Thành có Thuỷ tinh ma lực trên người, nhưng tối đa cũng chỉ có thể giúp nàng tăng tới Sinh Tử Huyền Quan đệ nhất trọng, mà ma lực tinh hoa đã cực kỳ nhỏ bé, đã không còn lại bao nhiêu, muốn đột phá tới Sinh Tử Cảnh độ khó quá lớn. Cho dù là tuyệt thế thiên tài của nhân loại đều không thể nắm chắc có thể tấn chức lên Sinh Tử Cảnh Vương Giả. Huống chi là người tu luyện ma lực như Mộ Dung Khuynh Thành? Lui lại một bước mà nói, cho dù có được rất nhiều Thuỷ tinh ma lực thì cũng chỉ có thể tăng thêm một chút hi vọng, tỷ lệ tấn chức vẫn không bằng được nhân loại bình thường, bởi vì muốn đột phá Sinh Tử Cảnh không chỉ cần đại lượng năng lượng mà còn cần phải có hoàn cảnh thích hợp.

Hắc y nữ tử cũng nhìn ra được Diệp Trần đang phân vân, nên tiếp tục nói:

- Nàng là Hoàn mỹ nhân ma huyết mạch, tại Hỗn Loạn Ma Hải này địa

vị của nàng rất cao, ta sẽ toàn tâm toàn ý tài bồi cho nàng, cho nàng trở thành quan môn đệ tử của ta. Hoàn cảnh ở Hỗn Loạn Ma Hải ngươi cũng biết là nơi cực độ thích hợp để tu luyện ma lực, ở đây tỷ lệ nàng có thể đột phá lên Sinh Tử Cảnh sẽ không thấp hơn ngươi. Đợi khi nàng đã trở thành Nhân Ma Vương thì thiên hạ to lớn nơi đâu mà không thể đi? Nếu như ngươi không sợ ta gây bất lợi với ngươi thì ta đối với nàng càng sẽ không làm như vậy!

Vẻ do dự tán đi, Diệp Trần trầm trọng gật đầu nói:

- Tốt, ta đồng ý để nàng theo ngươi, nhưng nếu ngươi đối với nàng không tốt hoặc là làm gì bất lợi với nàng, chỉ cần ta không chết, sớm muộn gì ta cũng sẽ diệt sạch Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải các ngươi! Hoàn toàn diệt sạch!

"Hảo tiểu tử!" Hắc y nữ tử vừa sợ vừa giận, còn chưa có người nào dám ở trước mặt nàng uy hiếp nàng như vậy! Nhưng dù sao đối phương cũng đã đáp ứng rồi:

- Chuyện này, không có khả năng xảy ra, ngươi yên tâm đi, lần này ta tha cho ngươi tội bất kính nhưng lần sau ngươi nên cẩn thận!

- Hắc hắc, có phách lực!

Hình chiếu Nguyên Hoàng cũng rất thích tính cách của Diệp Trần.

- Bất quá, nàng ta vẫn cần ngươi đi thuyết phục!

Hắc y nữ tử vung tay lên, thuỷ tinh không gian đang nhốt Mộ Dung Khuynh Thành lập tức tan biến.

- Cho ta chút thời gian!

Thân hình Diệp Trần loé lên lướt tới bên cạnh Mộ Dung Khuynh Thành.

Sau nửa giờ nói chuyện, Mộ Dung Khuynh Thành đã đáp ứng, hai người

lần này tách ra là để cho sau này có thể ở bên nhau lâu hơn, nàng không phải người chỉ biết nữ nhi tình trưởng, huống chi tu vi nàng mà thấp kém, ở bên cạnh Diệp Trần chỉ làm vướng víu hắn, đây là điều mà nàng không hề muốn thấy!

- Chúng ta đi thôi!

Hắc y nữ tử vẫy tay về phía Mộ Dung Khuynh Thành, ôn hòa nói.

- Diệp Trần!

Mộ Dung Khuynh Thành đi được vài bước lại quay đầu nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần mỉm cười nói:

- Đi đi! Dùng tư chất của muội, ở Hỗn Loạn Ma Hải chỉ cần khoảng ba năm năm là có thể trở thành Nhân Ma Vương rồi, đến lúc đó huynh và muội lại cùng nhau ngao du tinh không, thăm dò thế giới!

- Ừm!

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu mạnh một cái rồi kiên định đi theo hắc y nữ tử.

Trên mặt hắc y nữ tử lộ vẻ vui mừng, Nhân Ma tộc nhìn thì cường đại nhưng nhân số quá ít so với số lượng của nhân loại quả thật không đáng nhắc đến. Cho nên có nhiều thêm một phần lực lượng sẽ có nhiều thêm một phần hi vọng, nàng có lòng tin có thể bồi dưỡng Mộ Dung Khuynh Thành thành trụ cột của Nhân Ma tộc!

- Đi thôi!

Hắc y nữ tử vung tay lên, hoa vũ màu đen lại phủ xuống đầy trời rồi sau đó lập tức bung mạnh ra, đem nàng cùng với Mộ Dung Khuynh Thành bao phủ vào trong và lập tức hoá thành một đạo hắc sắc quang điểm biến mất

không thấy gì nữa.

- Hừ!

Hắc y lão giả lạnh lùng nhìn Diệp Trần một cái rồi cũng biến mất theo.

- Giải quyết hoà bình cũng tốt, bằng không chúng ta chỉ sợ sẽ lành ít dữ nhiều!

Hình chiếu Nguyên Hoàng cười khổ nói.

Thật sâu thở ra một hơi, phảng phất như muốn đuổi sự chua xót khi Mộ Dung Khuynh Thành rời đi ra khỏi lòng, Diệp Trần xoay người lại, cung kính nói với hình chiếu Nguyên Hoàng:

- Đa tạ tiền bối đã tương trợ, Diệp Trần cả đời không quên!

Tuy hắn không cho rằng Nhân Ma Hoàng chạy tới đây chỉ vì muốn giết hắn, nói không chừng đúng theo lời nàng nói là muốn ngăn cản hắc y lão giả nên mới chạy tới, nhưng mặc kệ thế nào thì hình chiếu Nguyên Hoàng ra tay tương trợ hắn cũng là thật!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 981: Năm Mươi Đạo Tặc. (Thượng)

HÌnh chiếu Nguyên Hoàng nói:

- Ta với ngươi cũng không cần phải dùng mấy thứ khuôn sáo như vậy, ta hiện tại bất quá chỉ là một cái hình chiếu mà thôi, ai lấy được bức tranh thì ta sẽ giúp người đó chỉ cần tâm địa hắn không quá xấu xa là được!

- Tiền bối, theo lời ngài nói lúc trước thì nguy cơ di tích Chân Thuỷ Cung rốt cuộc là cái gì? Ngài có thể nói rõ hơn không?

Diệp Trần hiếu kỳ hỏi.

- Thời kỳ thượng cổ, Ma tộc cùng với Nhân tộc tranh đoạt quyền khống chế Chân Linh Đại Lục lấy việc Ma tộc thất bại mà kết thúc. Theo ta được biết thì Ma tộc cũng không phải người của thế giới này, bọn chúng là đến từ thế giới bên ngoài, trừ Ma tộc ra còn có những chủng tộc khác xâm nhập vào Chân Linh thế giới, chỉ có điều là số lượng của chúng quá ít, ẩn nấp hành động không muốn người khác để ý tới. Chân Thuỷ Cung chính là bị cường giả của một trong các ngoại tộc như vậy tiêu diệt rồi tiến hành kế hoạch gì đó không muốn người khác biết nên mới biến Chân Thuỷ Cung thành một cái hung địa như vậy. Khi ta đi vào thăm dò thì không phát hiện ra cái gì, về sau ta liên thủ với các Vương giả khác đem cả cái Chân Thuỷ Cung phong ấn lại rồi nhấn chìm xuống đáy biển, kỳ vọng hậu nhân có thể phát hiện ra gì đó rồi giải trừ đi cái nguy cơ tiềm ẩn này.

Hình chiếu Nguyên Hoàng từ từ nói.

- Ma tộc không phải người của thế giới này?

Diệp Trần có chút kinh ngạc, hắn đúng là lần đầu tiên nghe được bí văn này, mà di tích Chân Thuỷ Cung cũng có liên quan tới một ngoại tộc khác,

manh mối rất quỷ dị. Xem ra, Chân Linh thế giới cũng không phải an toàn như trong tưởng tượng, các chủng tộc ngoại giới vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nơi này.

- Tiền bối yên tâm, chỉ cần Diệp Trần có năng lực, nhất định sẽ giải trừ nguy cơ này, nghĩa bất dung từ!

Diệp Trần kiên định nói.

Hình chiếu Nguyên Hoàng cười nói:

- Không vội, cái phong ấn kia vẫn còn kiên trì được một đoạn thời gian, nói không chừng còn không cần đến người ra lực, trừ khi có ngoại lực bài trừ phong ấn!

- Nói như vậy thì ta còn một đoạn thời rất dài để chuẩn bị a!

Diệp Trần thở phào một hơi, hắn thiếu nhất chính là thời gian!

Hình chiếu Nguyên Hoàng cẩn thận dò xét trên người Diệp Trần một lúc rồi nói:

- Ta có thể nhận ra ngươi chính là một trong những nhân vật chính của thời đại này, số mệnh vô cùng hùng hậu, chỉ cần không chết non thì sớm muộn cũng sẽ là nhân vật kinh thiên động địa! Thật là hoài niệm a, nếu như chúng ta ở cùng một thời đại thì nói không chừng ta đã có đối thủ cạnh tranh rồi!

Người có thể làm cho Nguyên Hoàng coi trọng không có mấy, phải biết rằng ở thời đại của Nguyên Hoàng hắn có thể nói là tung hoành vô địch thủ, hô phong hoán vũ, những người ở thời đại hiện tại vẫn rất tôn sùng hắn, cho rằng hắn cho dù ở trong phần lớn các Phong Đế Vương Giả từ cổ chí kim cũng thuộc về hàng cường giả bài danh hàng đầu!

- Tiền bối quá lời rồi!

Khi chưa đạt tới cấp bậc như Nguyên Hoàng, Diệp Trần cảm thấy cần phải khiêm tốn một chút, hào khí vạn trượng không phải lúc nào cũng có thể dùng được.

Hình chiếu Nguyên Hoàng nói:

- Nhanh bước vào Sinh Tử Cảnh đi, đến lúc đó ngươi sẽ phát hiện thế giới này to lớn thế nào, kỳ diệu thế nào, nếu có thể thăm dò được thì không chỗ nào không thú vị!

- Ta sẽ cố gắng!

Diệp Trần kiên định nói.

- Tốt, sau này nếu không có nguy hiểm tới tính mạng thì không cần lấy bức tranh thuỷ mặc này ra nữa. Năng lượng còn thừa lại của ta không nhiều lắm, ý chí tiến vào trong thế giới thực cũng sẽ dần dần bị hao tổn đi!

Dứt lời, hắn liền bước vào trong bức tranh thuỷ mặc, một lần nữa ngưng tụ thành bóng lưng đứng bất động nhìn về phía xa trong tranh.

- Đa tạ tiền bối!

Diệp Trần thầm nói khẽ một tiếng rồi thu bức tranh vào trong Trữ vật linh giới.

Trong hư không, hắc y nữ tử thấy Mộ Dung Khuynh Thành rầu rĩ không vui thì nhu hoà nói:

- Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, ngươi và hắn sớm muộn cũng sẽ gặp lại!

Mộ Dung Khuynh Thành không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

Hắc y nữ tử nói tiếp:

- Ngươi thân là nhân ma nên cũng có trách nhiệm bảo hộ cho Nhân Ma

tộc chúng ta. Ngươi cũng biết, Nhân Ma tộc chúng ta nhìn như sóng êm gió lặng nhưng nguy cơ lại tiềm tàng, chỉ hơi không cẩn thận thì rất có khả năng sẽ bị diệt tộc. Bất kể là vì hắn hay là vì ngươi, vì gia tộc của ngươi thì ngươi đều cần phải cường đại lên, nếu không tương lại ngươi sẽ phải hối hận tại sao bản thân lại yếu như vậy!

Mộ Dung Khuynh Thành cũng nghe ra ngữ điệu có chút mỏi mệt của hắc y nữ tử nên hỏi lại:

- Nhân Ma tộc chúng ta trước giờ tuy không mấy hoà hợp với Nhân tộc nhưng cũng không tới trình độ như ngươi nói?

- Ngươi chưa đạt tới trình độ như ta hiện tại đương nhiên không biết được nguy cơ của Nhân Ma tộc! Ta hỏi ngươi, nếu một ngày kia Ma tộc cùng Nhân tộc tranh đấu thì ngươi sẽ chọn bên nào làm trận doanh?

Mộ Dung Khuynh Thành cả kinh:

- Ma tộc không phải đã bị diệt sao?

- Ma tộc làm sao có thể bị diệt được! Bọn hắn căn bản không phải là một chủng tộc ở Chân Linh thế giới này, bọn hắn là ngoại tộc từ Ngoại Vực Thế Giới đến, là một chủng tộc cường đại ở một thế giới khác! Khi bọn hắn một lần nữa tiến vào Chân Linh thế giới thì sẽ là thời điểm Nhân Ma đại chiến lần thứ hai phát sinh, mà Nhân Ma tộc chúng ta lúc đó sẽ bị kẹt ở giữa!

- Cái này, vô số năm qua đi, cũng không thấy Ma tộc có hành động gì, chắc lẽ sẽ không trùng hợp như vậy đâu!

Sinh Tử Cảnh Vương Giả chỉ có tuổi thọ một ngàn năm, ở trong vòng ngàn năm đó có thể phát sinh Nhân Ma đại chiến thì Mộ Dung Khuynh Thành cảm thấy tỷ lệ này thập phần nhỏ, ít có khả năng phát sinh.

- Phòng ngừa thôi, huống hồ ta cũng không phải không có căn cứ mà nói như vậy. Tóm lại, ngươi phải nhanh trở nên cường đại, phải cường đại tới trình độ nhân vật đỉnh phong của thế giới, khi đó ngươi mới có quyền lên

tiếng, mới có tư cách tranh thủ quyền sinh tồn cho Nhân Ma tộc chúng ta!

- Tiền bối, ngài sẽ chọn trận doanh nào?

Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên nói.

- Ta?

Hắc y nữ tử cười khổ một tiếng nói:

- Ta lựa chọn bên nào, mà dù không lựa chọn thì hai bên đều sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Lựa chọn Ma tộc, chúng ta chỉ là những đám người hạ đẳng, lựa chọn Nhân tộc thì bọn họ nhất định sẽ đề phòng chúng ta sẽ phản bội, chỉ cần có người trong lòng có chút tâm kế châm ngòi một chút thì Nhân Ma tộc chúng ta rất có thể sẽ diệt vong!

- Là ta, ta sẽ chọn Nhân tộc!

Mộ Dung Khuynh Thành kiên định nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 982: Năm Mươi Đạo Tặc. (Hạ)

Nàng sinh ra và lớn lên ở Chân Linh thế giới này, trong thân thể cũng có một nửa huyết thống của nhân loại, về tình về lý đều nên chọn Nhân tộc.

- Hiện tại lựa chọn cũng không có chút ý nghĩa nào!

Hắc y nữ tử không hề nói thêm gì nhưng trong lòng lại thầm than một tiếng. Hi vọng sự tình nói ra hôm nay tốt nhất sẽ không phát sinh, ít nhất là không nên phát sinh trong lúc sinh thời của nàng!

Không có Mộ Dung Khuynh Thành tương bồi, Diệp Trần không hề cưỡi trên phi hành khôi lỗi mà chỉ dựa vào chân nguyên một mực hướng về phía nam bay đi.

Gần nửa tháng sau, Diệp Trần mới dừng lại nhìn mảnh hải dương bên dưới, thầm nói:

- Hàn Thiết Thành có lẽ ngay ở bên dưới!

Mi tâm vỡ ra, con mắt dọc màu bạc nhìn xuống bên dưới, trong thế giới màu bạc này nước biển như trở nên trong suốt, bên dưới đáy biển có một thành thị cực kỳ mênh mông nguy nga toạ lạc ở đó. Bên ngoài thành thị có một cái lồng khí bao bọc lại, thỉnh thoảng còn có người ra ra vào vào rất phồn hoa.

Khép con mắt màu bạc lại, Diệp Trần hít sâu một hơi, thân hình loé lên lướt nhanh xuống mặt nước biển bên dưới, nhanh chóng hướng tới Hàn Thiết Thành.

Hàn Thiết Thành là một toà thành thập phần cổ xưa ở Chân Linh thế giới, nghe nói toàn bộ tường thành đều là dùng hàn thiết ngàn năm để kiến

tạo nên! Hàn thiết ngàn năm tuy không phải rất trân quý nhưng cũng không phải muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, muốn dùng hàn thiết ngàn năm để kiến tạo tường thành thì không biết số lượng kinh khủng mới con số nào?

Lựa chọn đi tới Hàn Thiết Thành, một phần là muốn tìm hiểu nơi này, hai là Diệp Trần biết ở Hàn Thiết Thành tài liệu rất phong phú, lượng giao dịch cũng rất lớn, có lẽ ở đây sẽ tìm được một ít Cực phẩm tài liệu để chuẩn bị cho việc hắn chế tạo Cực phẩm bảo kiếm sau này! Dù sao khoảng cách tới Sinh Tử Cảnh của Diệp Trần đã không còn xa nữa cho nên tích luỹ một ít tài liệu cũng không phải chuyện xấu!

Hàn Thiết Thành có tám cửa lớn, những chỗ khác không cho phép xông qua, muốn xông qua cũng không được!

Diệp Trần rơi xuống bên ngoài cửa thành ở phía bắc.

Diệp Trần không bị kiểm tra gì, trực tiếp được cho vào trong.

Ở những thành thị khác, phồn hoa nhất nhất định là các tửu lâu nhưng ở Hàn Thiết Thành này, nơi phồn hoa náo nhiệt nhất chính là nơi giao dịch tài liệu. Đi trên đường, tuỳ ý có thể thấy được rất nhiều sạp hàng bày bán đủ loại tài liệu, trên những sạp hàng này còn có rất nhiều tài liệu Diệp Trần còn chưa từng thấy qua lần nào.

Mới đến đây nên Diệp Trần còn chưa quen thuộc, do đó hắn đi khắp nơi một chút, thuận tiện mua một ít tài liệu để đúc kiếm. Trung phẩm, Thượng phẩm đều không buông tha, chú kiếm thuật càng về sau thì tiến triển càng chậm, muốn đạt tới cảnh giới lô hoả thuần thanh thì cần phải chế tạo thêm thật nhiều bảo kiếm để tích luỹ kinh nghiệm.

Lúc chạng vạng tối, Diệp Trần đi vào trong một tửu lâu.

- Nghe nói gì chưa? Gần đây có một chi thương đội bị một trong tam đại đạo tặc đoàn là Huyết Hải Ngũ Thập Đạo tiêu diệt, tất cả các tài vật đều bị cướp sạch, nam giết, nữ bắt đi!

- Tin tức này cũng không phải mới, vài ngày trước đã nghe nói rồi, việc này khiến cho các thương đội trong Hàn Thiết Thành không dám tuỳ ý ra khỏi thành nữa, hiện tại bọn họ đang chiêu binh mãi mã thêm thành viên bảo vệ cho sung túc rồi mới dám ra khỏi thành. Huyết Hải Ngũ Thập Đạo này quả thật khiến cho người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật!

- Ngũ Thập Đạo chính là thế lực thần bí nhất ở Huyết Hải, bất luận một tên đạo tặc nào trong đó ra ngoài đều có thể trở thành một phương bá chủ.

- Không phải việc của chúng ta, chúng ta chỉ cần không đi qua Huyết Hải là được rồi!

Diệp Trần vừa ngồi xuống thì đã nghe không ít người nghị luận về đoàn đạo tặc Huyết Hải Ngũ Thập Đạo này, Diệp Trần cũng không để ý mà gọi một ít thức ăn và rượu lên một mình ngồi hưởng thụ.

Sau khi cơm nước no nê, Diệp Trần liền rời đi.

Ngay khi vừa ra khỏi cửa, một lam y nữ tử đi ngang qua Diệp Trần, hai người tựa hồ đều cảm ứng được khí tức đối phương nên đều nao nao.

"Hàn Thiết Thành này không hổ là một toà thanh thị hết sức quan trọng ở thâm hải phía nam, đúng là ngoạ hổ tàng long!"

Vừa đi trên đường, Diệp Trần vừa thầm nghĩ.

Trong lòng lam y nữ tử vừa rồi cũng rất hiếu kỳ về Diệp Trần, tu vi của đối phương bất quá chỉ là Bán bộ Vương Giả trung giai, nhưng ở sâu bên trong đối phương lại mang cho nàng áp lực cực kỳ cường đại. Nếu chỉ là một Bán bộ Vương Giả bình thường thì căn bản không thể gây cho nàng áp lực như vậy được. Nhưng bằng vào trực giác trời sinh vô cùng nhạy cảm của nàng thì đối với những thứ ẩn giấu thập phần mẫn cảm.

"Sinh Tử Bí Cảnh mười năm một lần chỉ còn hơn nửa năm nữa là bắt đầu, những thanh niên cường giả đã bắt đầu xuất hiện rồi, không thể khinh thường được!"

Trong đầu vừa nhoáng lên ý niệm như vậy, lam y nữ tử muốn quay người lại nhìn Diệp Trần một lần nữa nhưng đáng tiếc là bóng dáng Diệp Trần đã mất hút trên đường rồi!

...

Hàn Thiết Thành là đại thành giao dịch tài liệu nên ngoài trừ tài liệu rất nhiều ra còn có không ít Luyện Đan Sự và Luyện Khí Sư.

Luyện Đan Sư cần có đan lô, Luyện Khí Sư thì cần có hoả lô, ngoài ra còn phải có hoàn cảnh thích hợp để luyện đan hoặc luyện khí.

Sau khi thuê một cái tiểu viện thích hợp cho Luyện Khí Sư, Diệp Trần bắt đầu chú tạo Trung phẩm báo kiếm tôi luyện kỹ nghệ.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

"Đương! Đương! Đương! ..."

Trong phòng nhiệt độ bắt đầu tăng cao, ánh lửa thông thấu, Diệp Trần cầm trong tay một cái búa liên tục gõ, cái búa này cũng là một Trung phẩm chuỷ tử, mỗi một lần gõ xuống đều là lực lượng đồng đều như nhau, đồng thời còn có một cổ lực lượng kỳ lạ cọ rửa tài liệu, khơi thông kiếm mạch.

Liên tiếp bốn năm ngày đi qua, Diệp Trần rốt cuộc đã có thể trăm phần trăm chú tạo ra thượng đẳng Trung phẩm bảo kiếm, tỷ lệ thành công của siêu hạng Trung phẩm bảo kiếm cũng vượt quá ba thành tiếp cận bốn thành. Điều này đại biểu cho Trung phẩm chú kiếm thuật của hắn đã dần thuần thục, khoảng cách tới cảnh giới lô hoả thuần thành đã không còn quá xa.

Hôm nay, Diệp Trần đi dạo trên một còn đường tập trung rất nhiều thương đội, cờ xí của các thương đội phấp phới tung bay ngợp mắt.

- Thanh Dương thương đội cần thuê cao thủ đi tới Huyết Thiên đại lục, Linh Hải Cảnh hậu kỳ cần một trăm người, mỗi người mười lăm vạn khối Thượng phẩm linh thạch, Bán bộ Vương Giả mười người, mỗi người một

trăm vạn khối Thượng phẩm linh thạch, trước giao một thành, khi đến nơi sẽ thanh toán toàn bộ!

- Liêm Đao thương đội thuê cao thủ đi tới Huyết Thiên đại lục ..

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 983: Lam Y Nữ Tử, Lôi Linh Vương.(Thượng)

Trên đường, thương đội cũng đến vài chục cái, tiểu thương đội thì chỉ cần mười mấy người, tối đa không quá ba mươi, đại thương đội thì cần hơn trăm người, ra giá cũng rất cao, do đó có thể đoán được hàng hoá của họ tổng giá trị cao cỡ nào!

- Những người này hoặc là bán yêu, hoặc là cao thủ ma đạo, thậm chí còn có cả yêu thú. Mà cũng đúng, Huyết Thiên đại lục là đại lục yêu ma tung hoành, người chính đạo ở đó rất hiếm!

Huyết Thiên đại lục là đại lục Chiến Vương đã từng đi qua, phiến đại lục này so với Chân Linh Đại Lục thì nhỏ hơn rất nhiều nhưng nơi đó lại là thiên đường của yêu ma, cực kỳ hỗn loạn. So với Huyết Thiên Đại Lục thì Chân Linh Đại Lục có vẻ yên tĩnh hơn gấp trăm lần.

- Viên Nguyệt thương đội cần thuê cao thủ, Linh Hải Cảnh hậu kỳ không giới hạn, mỗi người hai mươi vạn khối Thượng phẩm linh thạch, Bán bộ Vương Giả ba mươi người, mỗi người một trăm hai mươi vạn khối Thượng phẩm linh thạch, Bán bộ Vương Giả tối cường giả ba trăm vạn khối Thượng phẩm linh thạch.

Những thương đội khác ra giá đã đủ cao rồi nhưng Viên Nguyệt thương đội này ra giá còn cao hơn một hai thành. Hơn nữa còn cố ý thuê Bán bộ Vương Giả tối cường giả với giá cao tới ba trăm vạn khối Thượng phẩm linh thạch. Nếu như tập hợp đủ nhân số thì số linh thạch bỏ ra cũng phải gần ức Thượng phẩm linh thạch.

- Ta kháo, Viên Nguyệt thương đội đúng là tài đại khí thô, mỗi lần đều đè trên đầu chúng ta!

- Có biện pháp nào chứ, Viên Nguyệt thương đội là người của Viên Nguyệt Hội mà VIên Nguyệt Hội lại là một trong lưỡng đại thương hội ở Huyết Thiên Đại Lục, thế lực trải rộng trên khắp cả đại lục, cùng với vùng biển xung quanh. Tài phú của họ không cách nào đoán được, gần ức Thượng phẩm linh thạch đối với họ mà nói cũng chỉ là muối bỏ bể mà thôi!

Những thủ lĩnh thương đội khác cực kỳ hâm mộ nhìn Viên NGuyệt thương đội.

- Ta một suất!

- Ta cũng vậy!

- Ha ha, ta cũng đang muốn trở về Huyết Thiên Đại Lục!

Những người tới con phố này đều là cường giả, tu vi kém nhất cũng là Linh Hải Cảnh trung kỳ, tu vi cao nhất tự nhiên là Bán bộ Vương Giả. Vốn các thương đội khác vẫn còn đang treo giá nhưng Viên Nguyệt thương đội vừa báo giá thì hơn một phần ba số người ở đầy đã đầu nhập vào.

Rất nhanh, Viên Nguyệt thương đội đã mướn được hai ba trăm Linh Hải Cảnh hậu kỳ, Bán bộ Vương Giả cũng có gần mười người. Nhưng thủ lĩnh của Viên Nguyệt thương đội vẫn chưa thấy hài lòng, Hàn Thiết Thành muốn tới Huyết Thiên Đại Lục phải đi qua Huyết Hải, mà ở Huyết Hải lại có đoàn đạo tặc Thập Ngũ Đạo cực kỳ tà ác. Viên Nguyệt thương đội lại giống như cây to đón gió lớn, chắc chắn sẽ là mục tiêu mà Ngũ Thập Đạo lựa chọn cho nên Viên Nguyệt thương đội phải thuê đủ cường giả mới có khả năng khởi hành được!

- Thủ lĩnh, cường giả ở Hàn Thiết Thành mặc dù nhiều, người của các thế lực ở thâm hải phía nam hay Huyết Thiên Đại Lục ... hầu như đều có cả. Nhưng không phải bất luận kẻ nào cũng nguyện ý tiếp nhận dạng nhiệm vụ nguy hiểm như thế này, chỉ sợ lần này phải đợi thêm mấy ngày, đến khi thuê đủ cường giả thì mớ có khả năng khởi hành!

Viên Nguyệt thương đội có bốn Bán bộ Vương Giả, người vừa nói chuyện là một trung niên tầm năm mươi tuổi, trên người đầy ma khí, rõ ràng là một cao thủ ma đạo.

Thủ lĩnh của Viên Nguyệt thương đội chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ, hắn lắc đầu nói:

- Không được, Ngũ Thập Đao chắc chắn có thám tử ở Hàn Thiết Thành, càng kéo dài thời gian thì bọn chúng sẽ càng chuẩn bị kỹ càng hơn, hôm nay chúng ta phải khởi hành, không thể để cho chúng có thời gian chuẩn bị được!

Trung niên kia cảm thấy cũng có lý, thầm hận nói:

- Ngũ Thập Đạo cũng quá càn rỡ đi, không biết vì cái gì mà vẫn không có người đi tiêu diệt bọn chúng chứ?

- Không đơn giản như vậy, lịch sử của Ngũ Thập Đạo đã có mấy ngàn năm, chết một người thì sẽ lập tức có người mới bổ sung, bọn chúng hẳn là dựa vào một tổ chức cực kỳ cường đại ở sau lưng để hành động nên giết không chết được! Hơn nữa, trong bọn chúng còn có cả Sinh Tử Cảnh Vương Giả, rất phiền toái!

Ngũ Thập Đạo chỉ là những người biểu hiện ra bên ngoài, với tư cách là thủ lĩnh một chi thương độ của Viên NGuyệt Hội, hắn biết được so với người khác nhiều hơn nhiều.

- Chỗ các người còn cần người không?

Lúc này, Diệp Trần đi tới dò hỏi.

- Bán bộ Vương Giả! Cần!

Thủ lĩnh thương đội là một lão giả mập mạp, thấy có một Bán bộ Vương Giả tới thì trên mặt lập tức vui vẻ nhận lời.

- Đây là mười hai vạn khối Thượng phẩm linh thạch, số còn lại khi đến Huyết Thiên Đại Lục sẽ đưa hết cho ngươi, đây là quy củ.

Lão giả mập mạp lập tức giao tiền đặt cọc cho Diệp Trần.

Diệp Trần đối với số tiền thuê này cũng không để ý gì, hắn vốn là muốn tới Huyết Thiên Đại Lục nên chỉ xem như là thuận đường đi chung.

Sau đó, Diệp Trần đứng một bên nhắm mắt dưỡng thần, lẳng lặng chờ tới lúc khởi hành.

- Thêm ta nữa!

Chợt, Diệp Trần nghe thấy thanh âm thanh thuý của một nữ nhân thì mở mắt ra nhìn. Diệp Trần kinh ngạc phát hiện nữ nhân kia lại chính là lam y nữ tử mấy ngày trước hắn thoáng chạm mặt ở bên ngoài tửu lâu. Nàng có tướng mạo rất mỹ lệ, trên lưng đeo một thanh đao dài nhỏ, nhìn tư thế rất hiên ngang, rất có phong thái nữ trung hào kiệt!

Diệp Trần nhìn nàng thì đồng thời nàng cũng nhìn Diệp Trần.

- Xin chào, ta gọi là Lam Sơn Mi.

Lam y nữ tử tự giới thiệu.

- Diệp Trần!

Cảm ứng của Diệp Trần rất nhạy cảm, hắn nhìn ra được Lam Sơn Mi tuy có vẻ rất bình thản nhưng ẩn trong ánh mắt lại có sát khí, hiển nhiên cũng là một cường giả tu luyện theo đường ma đạo, tu vi so với Hắc Diệu Vương yếu hơn một chút nhưng cũng đã là Sinh Tử Huyền Quan đệ nhất trọng cảnh giới!

Lão giả mập mạp hết sức hứng khởi, vốn hắn đã không ôm hi vọng gì nhiều nhưng không ngờ trước khi khởi hành lại có một Bán bộ Vương Giả tối cường giả gia nhập. Có một vị Bán bộ Vương Giả tối cường giả áp trận

thì thượng đội không thể nghi ngờ sẽ an toàn hơn rất nhiều.

- Tốt, chúng ta đi thôi!

Dứt lời, lão liền vung tay lên.

- Đợi một chút, còn cần người không?

Một thanh âm rất quen thuộc lọt vào tai Diệp Trần, hắn quay đầu lại nhìn thì không khỏi kinh ngạc nói:

- Lôi Linh Vương!

Người tới chính là Lôi Linh Vương, một trong những Bán bộ Vương Giả tối cường giả của Chân Linh Đại Lục.

- Ha ha, quá tốt, lại là một Bán bộ Vương Giả tối cường giả, hơn nữa người này tu vi cũng rất cao cường, ít nhất cũng là Sinh Tử Huyền Quan đệ nhị trọng a!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 984: Lam Y Nữ Tử, Lôi Linh Vương.(Hạ)

Lão giả mập mạp cùng với bốn vị Bán bộ Vương Giả của Viên Nguyệt thương đội thập phần hưng phấn! Liên tiếp có hai Bán bộ Vương Giả tối cường giả gia nhập, hôm nay có thể nói là Viên Nguyệt thương đội rất may mắn a!

Đối với yêu cầu của Lôi Linh Vương, lão giả mập mạp từ nhiên sẽ không từ chối, rất dứt khoát đưa cho đối phương ba mươi vạn khối Thượng phẩm linh thạch mời vào thương đội.

- Ngươi là Diệp Trần!

Lôi Linh Vương cũng nhận ra Diệp Trần, cười nói.

Diệp Trần có chút cảm khái, nói:

- Không ngờ ở chỗ này cũng gặp được ngươi, đúng là xảo hợp!

- Đúng vậy!

Lôi Linh Vương cũng rất cảm khái, khoảng cách giữa Hàn Thiết Thành với Chân Linh Đại Lục cũng phải cả ức vạn dặm, ở một nơi xa xôi như vậy mà có thể gặp được "người quen" thì thật là hiếm có. Hơn nữa, càng khiến Lôi Linh Vương ngoài ý muốn là Diệp Trần đã là Bán bộ Vương Giả trung giai, lấy thiên phú của Diệp Trần thì chỉ sợ cũng có đủ thực lực chống lại Bán bộ Vương Giả tối cường giả a!

Ra khỏi Hàn Thiết Thành, hơn mười người bọn họ đồng thời hướng phía nam lao đi.

Trên đường, Diệp Trần cùng với Lôi Linh Vương cũng không chỉ thỉnh

thoảng trò chuyện một chút.

- Cường giả bên ngoài đúng là quá nhiều, không giống như ở Chân Linh Đại Lục, những cường giả như chúng ta nếu không bế quan thì đại đa số cũng sẽ chạy ra hải ngoại, người ở lại Chân Linh Đại Lục cũng không có mấy!

Lôi Linh Vương cảm thán nói.

Diệp Trần nói:

- Bán bộ Vương Giả ở Chân Linh Đại Lục không nhiều sao?

Từ lúc rời khỏi Chân Linh Đại Lục, Diệp Trần đã gặp được rất nhiều Bán bộ Vương Giả, điều này làm cho hắn nghi hoặc tự hỏi chẳng lẽ Bán bộ Vương Giả ở Chân Linh Đại Lục không sánh bằng thâm hải phía nam này sao? Tuy nói lúc ở Chân Linh Đại Lục hắn không có lẫn vào vòng luẩn quẩn của các Bán bộ Vương Giả nhưng ở trong mộ địa của Tứ Cực Đại Đế hắn cũng gặp được một nhóm Bán bộ Vương Giả.

Lôi Linh Vương nói:

- Đương nhiên không phải, lần ở mộ địa của Tứ Cực Đại Đế đó chỉ là một số nhỏ, còn có một số ở trong các tông môn, và nhiều nhất là đi khắp nơi thám hiểm tìm cơ duyên ma luyện bản thân, căn bản không có ở trên Chân Linh Đại Lục.

- Như vậy à!

Diệp Trần gật gật đầu, đạt đến cảnh giới Bán bộ Vương Giả, muốn trùng kích lên Sinh Tử Cảnh thì tất nhiên không thể nhàn rỗi được, mỗi người đều phải theo đuổi mục tiêu bản thân đề ra để hoàn thành tâm nguyện!

Lôi Linh Vương lại nói:

- Ngươi đã đạt tới cảnh giới Bán bộ Vương Giả thì mười năm một lần

Sinh Tử Bí Cảnh ngươi không thể bỏ qua a. Đến lúc đó, nươi sẽ gặp được rất nhiều tuyệt thế thiên tài như ngươi!

- Chuyện này ta biết, dù sao ở Huyết Thiên Đại Lục cũng có cửa vào, ta đi vào từ đó cũng được.

Diệp Trần không có khả năng không biết đến Sinh Tử Bí Cảnh, trong trí nhớ của Chiến Vương có lưu lại về chuyện này.

- Biết là tốt, đúng rồi, lúc trước ta cũng đã từng đi qua Sinh Tử Bí Cảnh, ở bên trong đó Chân Linh Đại Lục chúng ta phải đoàn kết lại nếu không sẽ rất dễ bị các thiên tài ở những nơi khác khi dễ. Cho nên ngươi cần liên lạc với mấy người trên bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, bọn họ là: La Thiên Đô ...

- Chân Linh Đại Lục chúng ta cũng có thiên tài trên bảng Sinh Tử Cảnh dự khuyết sao?

Chuyện này đúng là Diệp Trần chưa từng nghe nói qua.

- Nói về thiên tài thì bọn họ đương nhiên so ra kém thế hệ của các ngươi nhưng bọn họ cũng đã hơn bốn mươi tuổi, tu vi rất cao, nếu không phải ta đã vượt tuổi quy định thì ta nhất định sẽ dẫn ngươi đi gặp bọn họ!

...

Từ trong miệng Lôi Linh Vương, Diệp Trần biết được rất nhiều việc, đám thiên tài thế hệ bọn hắn tuy thập phần cường thịnh, huy hoàng vô cùng nhưng những thiên tài ở những thế hệ trước cũng không kém. Có mấy người so với thanh niên tứ đại cự đầu hiện nay cũng không hơn kém lắm, chưa tới bốn mươi tuổi đã bước vào cảnh giới Bán bộ Vương Giả, thậm chí có thể đề danh trên bảng Sinh Tử Cảnh dự khuyết. Lần này bọn họ tất cả đều đã tiếp cận năm mươi tuổi, mười năm trôi qua thì tu vi cùng thực lực là rất đáng sợ.

Điều này cũng giải thích cho việc gì sao trên Tông Sư bảng ở Chân Linh Đại Lục ngoại trừ đám thiên tài thế hệ Diệp Trần ra thì không có những thiên tài bốn năm mươi tuổi ở thế hệ trước, bởi vì những thiên tài thế hệ trước đại

đa số đã trở thành Bán bộ Vương Giả, tự nhiên sẽ không đi tranh giành bài danh trên cái Tông Sư bảng đó làm gì, tông sư là tông sư, làm sao có thể so sánh được với Bán bộ Vương Giả!

Về phần Bán bộ Vương Giả tối cường giả thì ở Chân Linh Đại Lục không phải chỉ có ba người, theo Lôi Linh Vương biết thì có năm, có thể còn có thêm một vài người thường xuyên bế quan không ra mặt hoặc là quanh năm rèn luyện ở bên ngoài, có lẽ ít nhất cũng trên mười người! Chân Linh Đại Lục xa xa không chỉ đơn giản như bề ngoài như vậy, nếu không Chân Linh Đại Lục cũng không thể nào được xưng là địa phương có số mệnh hùng hậu nhất trên Chân Linh thế giới này!

Mặt khác, Diệp Trần cũng từ trong miệng Lôi Linh Vương biết được những thiên tài thế hệ này của Chân Linh Đại Lục đã có không ít người trở thành Bán bộ Vương Giả: Bạch Vô Tuyết là người đầu tiên, tiếp theo là Lục Thiểu Du, Hạ Hầu Tôn, Tiêu Sở Hà, Thần Sa công chúa ... về phần mấy người Độc Cô Tuyệt thì lúc Lôi Linh Vương rời đi bọn họ vẫn chưa đột phá, đoán chừng hiện tại cũng đã đột phá rồi!

Tóm lại, những thiên tài của Chân Linh Đại Lục ai cũng đã bắt đầu tiến giai, nói về thiên phú tu luyện, Diệp Trần kỳ thật cũng không có ưu thế gì, mọi người không hơn kém nhau bao nhiêu.

- Lôi Linh Vương, ngươi là Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng cảnh giới?

Diệp Trần hỏi.

Lôi Linh Vương cười nói:

- Bị ngươi nhìn ra rồi, không sai, ta đã đạt tới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, tranh thủ trước bảy mươi tuổi có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh!

Lôi Linh Vương lúc trước cũng là một tuyệt thế thiên tài, đương nhiên không thể so được với Huyền Hậu. Huyền Hậu ở tuổi ba mươi lăm trở thành

Sinh Tử Cảnh Vương Giả, nhưng không phải chưa từng có người chỉ kém hơn nàng một chút, ở tuổi ba mươi sáu, ba mươi bảy tiến vào Sinh Tử Cảnh. Sinh Tử Cảnh là cảnh giới cao nhất trên Chân Linh thế giới, không phải nói muốn đột phá là đột phá, muốn đột phá chẳng những cần có thiên phú, đôi khi cũng cần phải có vận khí. Rất có thể trước khi trở thành Sinh Tử Cảnh, ngươi là thiên tài số một số hai nhưng đột phá vào Sinh Tử Cảnh chậm hơn người khác không phải là không có!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 985: Ngũ Thập Đạo Gặp Tam Đại Sát Tinh. (Thượng)

- Diệp công tử, các ngươi tới từ Chân Linh Đại Lục à?

Hai người đang nói chuyện thì Lam Sơn Mi đột nhiên xen vào.

Diệp Trần gật đầu nói:

- Không sai!

Hắn và Lôi Linh Vương cũng không có dùng chân nguyên truyền âm nên Lam Sơn Mi cũng có thể nghe được.

- Ta từ trước tới giờ vẫn có lòng ngưỡng mộ Chân Linh Đại Lục, nghe nói nơi đó chính là trung tâm của Chân Linh thế giới, Huyết Thiên Đại Lục cũng là một phần bị phân liệt ra từ Chân Linh Đại Lục.

Lam Sơn Mi này kiến thức cũng không ít.

Lôi Linh Vương cười hắc hắc nói:

- Nghe nói ở Huyết Thiên Đại Lục yêu ma chiếm đa số, ngươi tu luyện là công pháp ma đạo, chắc hẳn ở Huyết Thiên Đại Lục cũng là một thiên tài tuyệt thế nổi danh đường thời chứ hả?

- Không dám nhận, thực lực của các hạ mới thực khiến cho ta bội phục!

Lam Sơn Mi hết sức kiêng kị với Lôi Linh Vương, đối phương cũng giống như nàng, đều dùng đao nhưng tu vi của đối phương lại cao hơn nàng tới hai trọng. Nàng biết nàng có thể vượt cấp chiến đấu nhưng đối phương cũng không phải người bình thường. Tuy từ tướng mạo nhìn xem thì đối phương không thể gọi là thanh niên, thuộc về trung niên nhân nhưng căn cứ

theo khí tức sinh mệnh thì đối phương bất quá chỉ mới hơn năm mươi tuổi một chút. Hơn năm mươi tuổi đạt tới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng thì lúc trước chắc hẳn cũng là một tuyệt thế thiên tài!

Lam Sơn Mi hết sức nhạy cảm với khí tức sinh mệnh. Lôi Linh Vương sở dĩ nhìn như một trung niên, chủ yếu là do hắn đãn vận dụng một loại bí pháp làm tuổi họ bị giảm mất năm năm, cho nên so với bạn đồng lứa có vẻ già hơn khoảng mười tuổi. Chiếu theo tuổi thọ ba trăm năm của Linh Hải Cảnh thì hơn năm mươi bất quá chỉ là một thanh niên mà thôi.

Hàn Thiết Thành nằm dưới đáy biển nên rất nhanh mọi người đã vọt lên tụ tập ở trên không trung.

- Mọi người lên đây!

Lão giả mập mạp xoay Trữ vật linh giới trên ngón tay một vòng, lập tức một cái khôi lỗi thuyền cực lớn hiện ra trước mắt mọi người khiến cho ai cũng hai mắt toả sáng.

Cái khôi lỗi thuyền này dài chừng sáu bảy chục mét, rộng hơn mười mét, bên ngàoi bao phủ một tầng quang mang màu vàng nhạt, ở vị trí đầu thuyền và đuôi thuyền còn có vài chục cái khôi lỗi pháo.

- Là Thượng phẩm khôi lỗi thuyền!

Diệp Trần cười nói.

Thượng phẩm khôi lỗi thuyền tuy không thể uy hiếp được Bán bộ Vương Giả nhưng đối với Linh Hải Cảnh thì lại có lực sát thương không thấp, tiết kiệm được rất nhiều nhân lực, trọng yếu nhất là ngồi trên khôi lỗi thuyền thoải mái hơn nhiều, dù sao muốn tới Huyết Thiên Đại Lục cũng không phải một hai ngày là được.

Tất cả mọi người lên thuyền thì thuyền cũng bắt đầu khởi động.

Tốc độ của khôi lỗi thuyền rất nhanh, so với phi hành khôi lỗi của Diệp

Trần nhanh hơn nhiều, trong nháy mắt có thể vượt qua hơn mười dặm nhưng ngồi ở trên thuyền lại không hề cảm thấy chút gió thổi nào, có thể đứng ở đầu thuyền ngắm phong cảnh rất thoải mái.

Lão giả mập mạp đi tới đầu thuyền, nói với Lôi Linh Vương và Lam Sơn Mi:

- Cảm tạ hai vị đã tiếp nhận bảo hộ cho Viên Nguyệt thương đội chúng tôi!

Lôi Linh Vương nói:

- Chúng ta là người được thê cho nên cũng không cần phải cảm tạ hay không cảm tạ gì cả!

- Mặc kệ thế nào thì có hai người ở đây, thương đội sẽ an toàn hơn rất nhiều. Khi tới nơi ta sẽ tặng cho hai vị lệnh bài khách quý của Viên Nguyệt thương hội, về sau chỉ cần hai vị đến giao dịch ở Viên Nguyệt thương hội, hết thảy đều dùng chín mươi phần trăm giá, hơn nữa sẽ ưu tiên trước!

Lão giả mập mạp rất khôn khéo, mặc kệ là ở đâu, Bán bộ Vương Giả tối cường giả đều rất hiếm thấy, nếu có thể dùng một cái thẻ khách quý làm cho đối phương sinh ra hảo cảm với Viên Nguyệt thương hội thì chỉ có lợi chứ không hại, cấp trên chắc chắn sẽ ủng hộ hắn.

...

Sau khi khôi lỗi thuyền phi hành ba ngày thì đã tới hải phận Huyết Hải.

- Đã đến Huyết Hải, mọi người cẩn thận một chút!

Lão giả mập mạp đi lên boong tàu nhắc nhở mọi người.

- Yên tâm đi, chúng ta có hai vị Bán bộ Vương Giả tối cường giả, trừ khi Ngũ Thập Đạo tập thể xuất động, nếu không chúng chỉ có ôm hận mà về!

Tất cả mọi người rất buông lỏng, dù sao có hai vị Bán bộ Vương Giả tối

cường giả ở đây thì còn lo lắng cái gì chứ?

Lão giả mập mạp cười lắc đầu, hắn biết mọi người nói có lý nhưng vẫn muốn mọi người chuẩn bị tốt cho việc chiến đấu.

Ngày đầu tiên bình yên vô sự.

Ngày hôm sau vẫn gió yên sóng lặng.

Ngày thứ ba, đã có một chút vấn đề, thường thường cách một đoạn thời gian sẽ có một cổ Linh hồn lực cường đại quét tới không kiêng nể gì cả.

- Xem ra chúng ta bị người ta nhìn chằm chằm vào rồi!

Diệp Trần men theo hướng phát ra Linh hồn lực thì thấy không ít người, những người này tất cả đều là một thân quần áo dính đầy máu, đằng đằng sát khí, hẳn là thế lực của Ngũ Thập Đạo.

- Không đến thì thôi, đã đến thì vừa vặn để cho Ma Đao của ta kiến huyết!

Lam Sơn Mi hời hợt nói.

Giữa trưa ngày hôm sau, khôi lỗi thuyền đã bị bốn năm trăm người vây quanh.

Nhìn năm mươi người cầm đầu, một ít người trên thuyền lập tức hoảng sợ:

- Ngũ Thập Đạo, là Ngũ Thập Đạo, trời ạ, bọn chúng toàn bộ đều đến!

- Vận khí của chúng ta cũng quá kém a! Thoáng cái đã đụng phải toàn bộ Ngũ Thập Đạo!

Có người sắc mặt tái nhợt, nói.

Diệp Trần nhìn năm mươi tên đạo tặc cầm đầu thì phát hiện trong đó có

ba mươi tên là Linh Hải Cảnh hậu kỳ, mười bảy tên là Bán bộ Vương Giả, ba tên là Bán bộ Vương Giả tối cường giả.

- Rất lâu rồi không hề đại chiến một trận a!

Hai mắt Lôi Linh Vương lôi điện lập loè, chiến ý sôi trào.

Một trong ba tên cầm đầu Ngũ Thập Đạo, trên mặt đầy vết sẹo, liếm liếm môi nói:

- Viên Nguyệt thương đội là con dê béo lớn nhất, sao có thể buông tha được, lần này huyết tẩy Viên Nguyệt thương đội, thu hoạch tài vật ít nhất cũng có ba ức Thượng phẩm linh thạch a!

- Ba ức? Ngươi quá coi thường Viên Nguyệt thương đội rồi, ta cá là phải ít nhất năm ức!

Một lão phụ trên mặt đầy lông mao ở bên cạnh nói.

- Được rồi, chúng ta không nên chủ quan, trên thuyền có hai tên Bán bộ Vương Giả tối cường giả, vừa lên là phải cuốn lấy chúng không để chúng có cơ hội làm tổn thất người của chúng ta!

Đứng ở giữa là một trung niên cao lớn, trên đỉnh đầu hắn còn có vây cá, con mắt thì lòng trắng rất nhiều, trông vô cùng quỷ dị.

- Nếu không có Bán bộ Vương Giả tối cường giả thì ta nghĩ bọn chúng cũng không dám khởi hành về Huyết Thiên Đại Lục!

Lão phụ thần thái thập phần độc ác nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 986: Ngũ Thập Đạo Gặp Tam Đại Sát Tinh. (Trung)

Trên niên cao lớn tiến tới một bước, cao giọng nói:

- Những thành viên Viên Nguyệt thương đội ở trên thuyền, các ngươi giao ra hàng hoá và thêm một ức Thượng phẩm linh thạch ta sẽ thả các ngươi đi, nếu không giết không tha!

Lão giả mập mạp đứng ở đầu thuyền, nói:

- Ngươi hẳn là người đứng đầu Ngũ Thập Đạo - Phách Vương Ngư! Viên Nguyệt thương đội chúng ta cùng với Ngũ Thập Đạo các ngươi không thù không oán, kính xin mau tránh ra, đừng gây ra hiểu lầm!

- Hiểu lầm?

Trung niên cao lớn cười ha hả, lộ ra hàm răng bén nhọn, nói:

- Trong mắt của Ngũ Thập Đạo bọn ta chưa từng thấy sự hiểu lầm mà chỉ có sự phục tùng! Nếu không phục, toàn bộ giết sạch! Ta hỏi lại một câu: có phục hay không phục?

Nghe vậy, lão giả mập mạp rất lo lắng, năm mươi tên đạo tặc kia có ba tên là Bán bộ Vương Giả tối cường giả, mười bảy tên Bán bộ Vương Giả, mà bên này họn họ chỉ có hai Bán bộ Vương Giả tối cường giả, Bán bộ Vương Giả cũng chỉ mười bốn người kém đối phương không ít. Ngoài ra, ba mươi tên còn lại mặc dù chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong hoặc là thập cấp yêu thú nhưng có thể đứng trong hàng ngũ đầu tiên của Ngũ Thập Đạo thì hiển nhiên thực lực không kém, rất có thể có thực lực chém giết với Bán bộ Vương Giả!

Mà hắn lo lắng nhất là địch nhân người đông thế mạnh, những cao thủ

bên hắn chỉ dùng tiền thuê tới, có thể lâm trân bỏ chạy hay không?

Lo lắng của lão giả mập mạp không phải không có đạo lý, một ít người trên thuyền lúc này đã bị khí thế của Ngũ Thập Đạo doạ sợ rồi.

Lam Sơn Mi thấy vậy, lạnh lùng nói:

- Huyết Hải Ngũ Thập Đạo chưa bao giờ lưu người sống, các ngươi có từng nghe nói qua bọn chúng buông tha cho ai chưa?

Lam Sơn Mi vừa dứt lời thì mọi người cũng bừng tỉnh, đúng vậy, đã gặp phải Ngũ Thập Đạo thì không thể lâm trận bỏ trốn, nếu không đoàn kết thì chỉ có chết thảm hơn mà thôi!

- Sợ cái gì? Liều mạng với chúng chưa chắc chúng ta đã bại!

- Mọi người cùng nhau xông lên!

Mọi người đồng thời hô to.

Thần sắc trung niên cao lớn lạnh lẽo:

- Muốn chết? Giết sạch toàn bộ cho ta!

Hắn vừa vung tay lên thì những thành viên Ngũ Thập Đạo sau lưng hắn nhanh chóng phóng tới phát ra công kích về phía khôi lỗi thuyền.

- Lên!

Lam Sơn Mi, Lôi Linh Vương và Diệp Trần ba người xông tới trước rời khỏi khôi lỗi thuyền, những người khác cũng theo ra, liên thủ phát động phản kích!

Trên khôi lỗi thuyền, khôi lỗi pháo đồng thời kích bắn phun ra hoả quang cường liệt. Còn những thành viên của Viên Nguyệt thương đội không hề rời khỏi thuyền, bọn họ phải bảo vệ cho lão giả mập mạp và hàng hoá của thương đội, nhưng đứng trên thuyền bọn họ vẫn dùng viễn kích tấn công

đám cườn đạo của Ngũ Thập Đạo.

Đại chiến trong nháy mắt đã trở nên kịch liệt, bởi gì nhân số ít hơn gần một nữa nên bên thương đội thoáng cái đã chết hơn hai mươi người.

- Giết chết một nhóm trước đi!

Ánh mắt Lam Sơn Mi loé lên, thân hình hoá thành một đạo hắc tuyến như một tia chớp màu đen lướt vào trong trận doanh của đối phương, sau một khắc, hồng sắc đao quang cuồng bạo phóng xuất, mỗi một ánh đao đều mang đi hơn mười tánh mạng, chỉ mấy cái chớp mắt đã có gần trăm người chết dưới đao của nàng, trong đó có cả sáu tên đạo tặc, thậm chí còn có một tên là Bán bộ Vương Giả nhưng vẫn như trước chỉ một đao là giải quyết.

Hai con mắt của trung niên cao lớn như muốn nứt ra, quá lớn:

- Quỷ Bà, ngươi còn đứng ngay ra đó làm gì? Nhanh đi ngăn nàng ta lại!

Tốc độ của Lam Sơn Mi quá nhanh, khi song phương còn chưa chính thức tiếp xúc thì nàng đã xâm nhập vào trong trận doanh của địch khiến cho đối phương không kịp phản ứng nên mới nhanh chóng bị nàng giết mất hơn trăm người, tổn thất thảm trọng như vậy. Mà thực lực của Lam Sơn Mi cũng làm cho trung niên cao lớn kinh hãi không thôi.

Quỷ Bà chính là lão phụ mặt đầy lông tơ kia, tu vi của bà ta rất cao đã đạt tới Sinh Tử Huyền Quan đệ nhị trọng, vũ khí là một cặp thiết trảo hàn quang lập loè. "Vèo" một tiếng, bà ta như một khỉ chỉ nhấp nhổm mấy lần đã vượt qua đầu vô số thủ hạ xuất hiện trước mặt Lam Sơn Mi.

- Tiểu oa nữ, chết đi!

Vừa vung thiết trảo xuất kích, Quỷ Bà vừa cười dữ tợn nói.

- Ai chết còn chưa biết!

Vũ khí của Lam Sơn Mi là cây trường đao ken kịt, cây trường đao này

khi được chân nguyên quán chú vào thỉ tản mát ra một luồng khí lưu đỏ sậm, nàng cũng lập tức xuất một đao giao kích với Quỷ Bà.

"Choang!"

Thân thể của Quỷ Bà lập tức bị bắn ngược ra sau.

- Là bí quyết ma đạo của Ma Đạo Tông! Ngươi là Ma Đao Lam Sơn Mi!

Quỷ Bà lớn tiếng kinh hô, Ma Đao Tông là một siêu cấp tông môn rất nổi danh trên Huyết Thiên Đại Lục. Ma Đao bí quyết chính là tuyệt kỹ bí truyền của Ma Đao Tông, phương pháp phát lực rất khác với những đao khách khác, vô cùng bá đạo và còn ẩn chứ ám kình.

- Biết là được rồi!

Lam Sơn Mi nhanh chóng đuổi theo, giữa đường, những địch nhân nàng thấy được, mặc dù không lại gần nhưng vẫn bị đao khí của nàng xoắn thành huyết vụ!

- Mê Tà, ngươi tới hỗ trợ đi!

Trung niên cao lớn không ngờ chỉ một chiêu mà Quỷ Bà đã rơi vào thế hạ phong, rồi khi nghe Quỷ Bà hô lên thân phận của đối phương, trong lòng hắn không khỏi giật mình, vội vàng gọi thêm người chạy tới bên kia hỗ trợ Quỷ Bà.

- Ma Đao Lam Sơn Mi, nếu có thể bắt được nàng ta ta phải hảo hảo hưởng thụ một phen, hắc hắc, Quỷ Bà, ta tới giúp ngươi đây!

Mê Tà âm hiểm cười một tiếng, thân hình trở nên vặn vẹo giống như một đạo ảo ảnh biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã tới ngay sau lưng Lam Sơn Mi.

Lam Sơn Mi cảm ứng rất nhạy cảm, Mê Tà vừa xuất hiện đã bị nàng phát hiện, Ma Đao quay ngược lại quét thẳng về phía Mê Tà.

- Nữ nhân mà hung hăng như vậy là không tốt đâu!

Mê Ta nhẹ nhàng bay ngược ra sau tránh một đao kia giống như thân thể không hề có chút sức nặng nào vậy.

- Hắc hắc, Diệp Trần, chúng ta cũng lên đi!

Lôi Linh Vương vừa dứt lới thì thân hình đã bắn thẳng ra ngoài, trường đao đồng thời xuất ra khỏi vỏ, hai tay cầm đao lăng không bổ mạnh xuống.

"Ầm! Ầm! ..."

Một đạo lôi điện đao mang cực lớn ngang trời hoành xuống, trên đường nó lướt qua lưu lại bảy tám mươi thi thể bị cháy đen thui của địch nhân rồi lập tức nát bấy thành trăm ngàn khối. Một đao chi uy của Lôi Linh Vương càng khủng bố hơn cả Lam Sơn Mi. Đương nhiên, điều này cũng có quan hệ với cách dùng đao đại khai đại hợp của hắn mà đao của Lam Sơn Mi lấy nhanh là chính!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 987: Ngũ Thập Đạo Gặp Tam Đại Sát Tinh. (Hạ)

- Khốn khiếp, ở đâu ra lại xuất hiện cao thủ bậc này?

Trung niên cao lớn vừa chuẩn bị đại khai sát giới thì đã bị một đao của Lôi Linh Vương doạ cho giật mình.

- Ta tới tiếp ngươi!

Thanh cương xoa trên tay trái của trung niên cao lớn rung lên, một đạo xoa ảnh màu lam bay vụt ra tấn công Lôi Linh Vương. Hắn tuy chỉ có tu vi Sinh Tử Huyền Quan đệ nhị trọng nhưng bản thể hắn lại là Phách Vương Ngư, trời sinh đã có thể vượt cấp chiến đấu, nếu không cũng không thể trở thành người đứng đầu Ngũ Thập Đạo.

"Đinh! Đinh! Đinh! ..."

Hai người rất nhanh đã quấn lấy nhau đại chiến.

- Đều rất mạnh a!

Diệp Trần đem chiến lực của Lam Sơn Mi và Lôi Linh Vương thu vào trong mắt phân tích. Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi có phương pháp vân kình rất đặc biệt, phối hợp thêm áo nghĩa võ học cơ hồ có thể nói là vô kiên bất tồi, không gì không phá được, thập phần bá đạo. Mà đao pháp của Lôi Linh Vương thì đại khai đại hợp kết hợp với thân thể có lực lượng cường mãnh không khác gì một luyện thể cao thủ của hắn thì lực công kích cũng vô cùng khủng bố.

- Liên thủ giết hắn!

Diệp Trần một mình lẻ loi đứng giữa không trung, đối diện là mười mấy

tên thủ hạ của Ngũ Thập Đạo đang nhìn chằm chằm vào hắn rồi liên thủ phát động công kích muốn biến hắn thành huyết vụ.

"Phụp!"

Diệp Trần đột nhiên biến mất tại chỗ.

- Nhị thập thất kiếm tề phát!

Trên không trung, tay trái Diệp Trần điểm một chỉ, Tàn Huyết Kiếm tự động xuất vỏ, từ một phân thành hai mươi bảy đạo kiếm khí bắn nhanh ra.

"Vụt! Vụt! Vụt! ..."

Ngự Kiếm Thuật tuy đối mặt với Bán bộ Vương Giả tối cường giả không có chút tác dụng tuyệt sát nào nhưng dùng để đối phó với một ít tên Linh Hải Cảnh hoặc là thấp hơn thì quá dễ dàng, không khác gì đang xiên đậu hủ! Hai mươi bảy đạo kiếm ảnh chỉ một lần xuất ra đã đem nhóm địch nhân trước mặt diệt sát sạch sẽ.

- Cũng lợi hại như vậy!

Đứng trên đầu thuyền, lão giả mập mạo thấy vũ lực của Lôi Linh Vương và Lam Sơn Mi mạnh mẽ như vậy thì vô cùng mừng rỡ, thầm nghĩ lần này nói không chừng sẽ hữu kinh vô hiểm, có thể thuận lợi trở về Huyết Thiên Đại Lục. Nhưng khi Diệp Trần vừa xuất ra Ngự Kiếm Thuật thì vẻ mừng rỡ trên mặt lão lập tức trở nên cuồng hỉ. Không ngờ người thanh niên này lại có thể tinh thông Ngự Kiếm Thuật đã thất truyền từ lâu kia, hơn nữa đã đạt tới cảnh giới nhị thập thất kiếm tề phát!

Diệp Trần có thể dùng nhị thập thất kiếm tề phát cũng là nhờ có quá trình chú kiếm thời gian trước. Trong quá trình chú kiếm, lý giải đối với kiếm đạo của hắn một khắc cũng không ngừng gia tăng, nếu như không có thu hoạch lớn như vậy thì hắn cũng sẽ không ở dưới tình huống tu vi không hề tăng tiến chút nào mà toàn tâm toàn ý dùng đại lượng thời gian vào việc chú kiếm như vậy. Dù sao Sinh Tử Bí Cảnh cũng chỉ còn hơn nửa năm nữa

là mở ra, nếu thể càng mạnh hơn thì làm sao mà đi?

Ngự Kiếm Thuật quá mức sắc bén, có thể nói ngoại trừ Kiếm Vực, những chiêu thức khác của Diệp Trần không có chiêu nào có thể giết người vừa nhanh vừa đơn giản như vậy.

- Đi!

Linh hồn lực phóng ra ngoài, Diệp Trần gia tăng khống chế với mỗi đạo kiếm ảnh, khiến cho hai mươi bảy đạo kiếm ảnh xông vào phạm vi đại chiến của song phương chém giết địch nhân.

Những thành viên của Viên Nguyệt thương đội phát hiện địch nhân đang cùng mình huyết chiến đột nhiên đã bị chém bay đầu, chết thảm tại chỗ! Một mà này không ngừng lặp đi lặp lại, số lượng địch nhân nhanh chóng giảm bớt, qua một lúc thì số lượng của chúng đã không còn đủ trăm người, vô cùng thê thảm.

- A! Tại sao lại như vậy?

Trung niên cao lớn bị Lôi Linh Vương một đao bức lui, hắn liếc mắt nhìn tình hình chiến đấu xung quanh thì không khỏi trợn mắt há mồm, trong lòng điên cuồng hét lên.

Lôi Linh Vương cười hắc hắc nói:

- Muốn đối phó hắn thì nhất định phải có một Bán bộ Vương Giả tối cường giả xuất mã, đáng tiếc là các ngươi không đủ nhân thủ!

- Mê Tà, đem tiểu tử kia diệt trước đi!

Khẽ cắn môi, trung niên cao lớn dùnh linh hồn truyền âm cho Mê Tà đi đối phó Diệp Trần. Hắn cho rằng, Quỷ Bà có thể chống đỡ với Lam Sơn Mi một thời gian ngắn, chỉ cần trong khoảng thời gian này Mê Tà có thể đánh chết Diệp Trần là được.

- Ngươi trước tiên nên chiếu cố cho mình thì hơn!

Lôi Linh Vương hay tay cầm đao bổ mạnh tới, lôi điện đao mang như khai thiên tích địa trực tiếp đánh trung niên cao lớn chui thẳng xuống dưới biển.

"Ầm! Ầm! ..."

Một quái vật khổng lồ phá nước mà ra, đây là một đầu Phách Vương Ngư cực lớn, trên thân nó toả ra ngũ thải ban lan, gia xương trải rộng, trong miệng là hàm răng vô cùng sắc bén. Trung niên cao lớn đã quyết định liều mạng nên khôi phục bản thể muốn triệt để diệt sát Lôi Linh Vương.

Bên kia, Mê Ta cùng Quỷ Bà tách ra đánh về phía Diệp Trần.

- Tiểu tử, gặp phải ta thì coi như là ngươi không may rồi! Mê Tà ta thích nhất là giết những người tương đối mạnh như ngươi!

Lúc Mê Tà nói chuyện thì một vòng rung động trong suốt khuếch tán ra, những người bị vòng rung động này dính vào lập tức bị lâm vào huyễn cảnh, chẳng phân biệt được địch ta, điên cuồng giết chóc!

- Dùng huyễn cảnh đối phó ta?

Diệp Trần cười lạnh một tiếng, giả bộ như lâm vào huyễn cảnh, ánh mắt trở nên ngốc trệ.

- Ha ha, đi chết đi!

Nhân cơ hội này, Mê Tà phi tốc lao tới, vung một chưởng chụp lên đầu Diệp Trần. Nếu một chưởng này mà trúng thì cái đầu của Diệp Trần chắc chắn sẽ vỡ nát.

Đột nhiên ... một đạo kiếm quang lăng lệ loé lên, một cái đầu bay lượn trên không trung lao thẳng về phía chân trời.

Một kiếm! Mê Tà chết!

Mê Tà dùng huyễn cảnh đối phó Diệp Trần là một sai lầm vô cùng lớn, lúc trước Diệp Trần ở trong huyễn cảnh của Thực Mộng Lang còn có thể nháy mắt thanh tỉnh, mà huyễn cảnh của Mê Tà tuy mạnh nhưng hắn đã đánh giá sai Linh hồn lực của Diệp Trần. Linh hồn lực của Diệp Trần chẳng những không so với hắn yếu hơn mà phải nói là mạnh hơn rất nhiều, đã thuộc về cấp độ của Sinh Tử Cảnh Vương Giả!

Nếu như không phải huyễn cảnh, Diệp Trần phải dùng Kính Hoa Phá Diệt mới có thể một kiếm diệt sát được Mê Tà chứ không giống như hiện tại chỉ một kiếm rất bình thường đã chém bay đầu của Mê Tà!

- A a a a .... tha mạng .... tha mạng a!

Xa xa, một hài từ lông dài vô cùng xấu xí phi tốc bỏ chạy, đó chính là bản thể của Quỷ Bà, truy theo sát phía sau chính là Lam Sơn Mi.

Lam Sơn Mi vốn có thể dễ dàng giết chết Quỷ Bà nhưng do có Mê Tà gia nhập vào tạo ra huyễn cảnh đối phó nàng nên làm cho độ chính xác đao pháp của nàng bị lệch đi rất nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 988: Huyết Thiên Đại Lục Tri Mạc Vấn.(Thượng)

Nhưng khi Mê Tà vừa rời khỏi thì nàng lại lập tức chiếm thế thượng phong tuyệt đối, chỉ ba đao đã truy giết Quỷ Bà phải chật vật chạy trối chết.

- Ma trảm!

Một đao nhanh chóng phát ra, Lam Sơn Mi lập tức dừng truy kích.

"Phốc phốc phốc ..."

Thân thể của Quỷ Bà lập tức phân thành hai, máu tươi tanh tưởi bắn tung toé khắp nơi.

Bên kia, Lôi Linh Vương nhảy lên mạnh lên trên đầu Phách Vương Ngư, hai tay cầm ngược bảo đao cắm phập vào trong thân thể đối phương.

- Lôi trảm!

"Ầm! Ầm! ..."

Vô số tie sát tập kết lên người Lôi Linh Vương rồi theo bảo đao của hắn truyền thẳng vào trong thân thể của Phách Vương Ngư.

Âm thanh "Bùng! Bùng! ..." vang lên không ngớt. Thên thể Phách Vương Ngư lập tức bị cháy đen thui, sinh cơ đoạn diệt, đã chết không thể chết lại được nữa.

- Cái gì? Chết hết rồi?

Đám người còn lại của Ngũ Thập Đạo thấy Phách Vương Ngư, Quỷ Bà, Mê Tà tam đại Bán bộ Vương Giả tối cường giả toàn bộ đều chết thảm thì thần sắc ngốc trệ, chiến ý không thể nào phát ra nổi nữa.

Mà bên Viên Nguyệt thương đội, khí thế đại thịnh phảng phất như vừa uống thuốc đại bổ, hăng hái chém giết địch nhân mãnh liệt hơn nhiều. Thủ lĩnh của đối phương đã chết thì còn sợ gì nữa? Hơn nữa bọn họ còn chiếm ưu thế về nhân số, vượt hơn đối phương tới vài lần!

Lão giả mập mạp cũng vô cùng cao hứng, vẻ mặt đầy nhẹ nhõm.

Ngũ Thập Đạo nghe tin đã khiến người ta sợ mất mật nhưng đáng tiếc là bọn hắn lại gặp phải tam đại sát tinh, mỗi người đều là cường giả sát phạt quyết đoán, vũ lực tuyệt cường.

Chân Linh Đại Lục có tứ đại vực quần và một cái Thiên Vũ Vực ở trung tâm còn Huyết Thiên Đại Lục không có vực quần nhưn có tổng cộng mười ba vực, Thiết Huyết Vực chính là một trong đó, ở phía tây của Huyết Thiên Đại Lục.

Thiết Huyết Vực rất lớn, so với Lôi Vực ở Chân Linh Đại Lục còn lớn hơn, chỉ kém Thiên Vũ Vực một chút.

Muốn tới được Thiết Huyết Vực, Diệp Trần phải đi qua hơn bảy ngàn vạn dặm lộ trình, dùng phi hành khôi lỗi quá chậm nên Diệp Trần trực tiếp phi hành tới.

Trên Huyết Hải mênh mông, cuồng phong lạnh thấu xương, sóng biển ba đào mãnh liệt.

"Vụt! Vụt! Vụt!"

Ba đại huyết ảnh từ trong hư không xuất hiện, từ trên cao nhìn xuống.

- Không ngờ Ngũ Thập Đạo chúng ta tỉ mỉ bồi dưỡng chỉ trong vòng một ngày đã toàn quân bị diệt, các ngươi có điều tra được là ai làm không?

Huyết ảnh ở giữ hình thể mơ hồ, rõ ràng không phải là chân thân mà chỉ là một cái hình chiếu nhưng lại ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Huyết ảnh trên đầu có một cặp sưng cong, nói:

- Ta điều tra được hơn nửa tháng trước có một chi thương đội của Viên Nguyệt thương hội từ Hàn Thiết Thành xuất phát đi về Huyết Thiên Đại Lục đã thuê không ít cao thủ, người cũng chúng ta sau khi thu được tin tức đã ở chỗ này mai phục, nhưng sau đó liền mất đi tin tức!

- Viên Nguyệt thương hội, hừ!

Huyết ảnh bên phải rõ ràng là nữ, trên lưng có một đôi huyết dực mơ hồ, nàng hừ lạnh nói:

- Viên Nguyệt thương đội không có khả năng có cao thủ lợi hại nào có thể tiêu diệt cả Ngũ Thập Đạo. Người tiêu diệt bọn họ chỉ có thể là cao thủ trong đám người được thue, chỉ cần có thể bắt được một người là có thể hỏi ra là ai!

Huyết ảnh ở giữa gật gật đầu:

- Không nên vọng động với Viên Nguyệt thương hội, nếu chúng ta trả thù chúng thì chỉ tổ phá hư sự cân bằng vi diệu giữa song phương, chúng ta chỉ cần bắt lấy đầu sỏ gây chuyện là được. Chuyện này giao cho Huyết Ngưu ngươi xử lý, đừng làm cho ta thất vọng!

- Đại ca yên tâm!

Huyết ảnh có sừng lập tức bảo chứng.

Huyết ảnh và nữ huyết ảnh ở giữa cũng dần dần nhạt đi rồi biến mất phảng phất giống như chưa bao giờ tồn tại. Huyết ảnh có sừng mở miệng rộng, ánh mắt huyết hồng.

Lúc trước, trên đường đi Thiết Huyết Vực, Diệp Trần không có gặp phải loại tình huống tập sát thế này. Dù sao thì thực lực của hắn hiện giờ cũng là Bán Bộ Vương Giả trung giai, điều này đủ để những cuồng ma điên cuồng giết người cũng phải tỉnh táo lại.

Ở Huyết Thiên đại lục chớ có hỏi đến yêu vương, cho dù là Chân Linh đại lực yêu vương nhiều vô số nhưng Diệp Trần muốn gặp mặt bọn chúng cũng là một điều khó khăn.

Dọc trên đường đi, Diệp Trần cũng đã có chút lý giải đối với Huyết Thiên đại lực. Huyết Thiên đại lục, chủng tộc lớn nhất, cường đại nhất chính là yêu thú.. Dĩ nhiên tông môn yêu thú cũng nhiều nhất, mà mười yêu tông lớn nhất cường thịnh nhất trở thành bá chủ của Huyết Thiên đại lực.

Đứng thứ hai là bộ tộc nhân loại, không thể không nói Chân Linh đại lục là thế giới thuộc về nhân loại. Tuy số lượng yêu thú nhiều hơn nhân loại gấp nhiều lần, thế nhưng vị trí độc tôn lại thuộc về nhân loại chứ không phải yêu thú. Tuy ở Huyết Thiên đại lục, bộ tộc yêu thú cường đại nhất nhưng thế lực của nhân loại cũng không yếu nhược.

Nhân loại sinh hoạt ở Huyết Thiên đại lục, hầu như đều tu luyện ma đạo, tu luyện chính đạo rát ít. Cho dù có đi chăng nữa thì cũng chỉ qua một thời gian, phương hướng tu luyện của bọn họ cũng dần chuyển sang ma đạo. Bởi vì chính đạo muốn sinh tồn ở Huyết Thiên đại lực quá khó khăn. Ở đây không hề có phải tría, tất cả dùng nắm tay để nói chuyện. Chỉ tần một chút xích mích hỏ thôi, cũng có thể sinh ra oán hận, tiếp đó là sát khí. Đây chính là đạo lý ở trên Huyết Thiên đại lục.

Chủng tộc đứng thứ ba chính là chủng tộc yêu thú có một nửa huyết thống là yêu thú. Ở Chân Linh đại lục số lượng nửa yêu này vô cùng thưa thớt, không hề được coi là một chủng tộc. Thế nhưng ở Huyết Thiên đại lục nửa yêu chính là chủng tộc mạnh thứ ba. Số lượng cư nhiên có tới vài ức, chủ yếu sinh sống theo hình thức đại gia tộc, uy danh hiển hách hơn gia tộc nửa yêu ở Chân Linh đại lục, cường thịnh hơn vài lần.

Ở Huyết Thiên đại lục cũng có ma nhân, chỉ là do số lượng của chúng tộc này rất thưa thớt, các gia tộc ma nhân đều tụ tập sống cùng một chỗ, hình thành nên một bộ tộc ma nhân ở Huyết Thiên đại lục. Tổng thể thế lực thua xa bộ tộc ma nhân ở Hỗn Loạn Ma Hải. Nhưng so với bộ tộc ma nhân ở Chân Linh đại lục thì mạnh hơn rất nhiều.

Bốn chủng tộc lớn, bình thường vẫn hay xảy ra mâu thuẫn, chiến loạn không ngừng nghỉ. Nhưng bộ tộc yêu thú ở Huyết Thiên đại lục được công nhận là bá chủ cho nên ba bộ tộc còn lại đều e ngại ba phần. Bọn họ đều tận lực không đắc tội quá mức đối với bộ tộc yêu thú.

Thiết Huyết Vực là nơi an lạc của một trong mười đại yêu tông - Thiết Đề yêu tông.

Một tuần sau, Diệp Trần đi tới Thiết Huyết Vực. Căn chứ vào ký ức của Chiến Vương, Diệp Trần biết được Bất Hủ kiếm tông tọa lạc trên Huyền Thiết Sơn - Thiết Huyết Vực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 989: Huyết Thiên Đại Lục Tri Mạc Vấn. (Hạ)

Huyền Thiết Sơn thừa thãi huyền thiết, đây là địa phương lý tưởng để kiến tạo tông môn. Chí ít các đệ tử trong tông môn cũng không bởi vì không có bảo kiếm thuận tay là phiền não.

Đi tới Huyền Thiết Sơn, xuất phát từ tâm tư cẩn thận, Diệp Trần không có gióng trống khua chiêng bay thẳng vào trong núi. Hắn lựa chọn phương thức tốn sức hơn là phi hành thấp dọc theo những ngọn núi nhỏ.

- Ân! Ở đây vì sao lại có nhiều yêu thú đến như vậy?

Phi hành trên đường, Diệp Trần nhăn mày. Bên trong Huyền Thiết Sơn có thể thấy được yêu thú, yêu thú cấp một, yêu thú cấp hai, yêu thú cấp ba...đếm không kể xiết. Đối với một tông môn nhân loại bình thường, không có khả năng xung quanh tông lại có nhiều yêu thú đến như vậy. Nếu không đệ tử tông môn làm sao có thể đi ra ngoài được. Chung quy không thể mang tính mệnh đệ tử ra đùa giỡn.

- Sự tình tựa hồ có điều không thích hợp.

Trong lòng Diệp Trần có dự cảm không tốt.

Thân là Bán bộ Vương Giả, năng lực tiềm hành của Diệp Trần rất mạnh. Chí ít không phải là yêu thú cấp thấp có thể phát hiện được. Cho dù gặp phải yêu thú cấp chính, cấp mười đã biến thần thì cũng khó có thể phát hiện ra được tung tích của Diệp Trần.

Lại bay qua một ngọn núi, Diệp Trần cảm giác được khoảng cách giữa các ngọn núi không tính là xa, tương đối gần nhau.

Cười khúc khích!

Bàn tay chấn động, hai bên trái phải của một ngọn núi rung chuyển. Một đại động được tạo ra ở lưng chừng núi. Chui vào trong động, Diệp Trần lại tiếp tục tiến hành kiến tạo không gian bên trong.

- Khai!

Hai mắt Diệp Trần nhắm nghiền, con mắt ngân sắc ở mi tâm mở ra.

Trong ngân sắc thế giới, Diệp Trần thông qua không gian cự ly, sự vật trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh đều hiển thị rõ ràng. Rốt cuộc, Diệp trần cũng tìm thấy được một tông môn ở trên Huyền Thiết Sơn đang bị yêu thú vây khốn. Vừa nhìn thấy cảnh này, Diệp Trần không khỏi cười khổ.

Tông môn ở trên Huyền Thiết Sơn bị yêu thú vây khốn cũng không phải là Bất Hủ Kiếm Tông mà là tông môn yêu thú. Trước cửa lớn của tông môn này có một tấm đá thật lớn, viết ba chữ. Yêu Lang Tông.

- Yêu Lang Tông ở chỗ này, vậy Bất Hủ Kiếm Tông ở chỗ nào. Lẽ nào đã bị Yêu Lang Tông tiêu diệt. Diệp Trần nghĩ có chút châm chọc. Ở Chân Linh đại lục, yêu thú là đối tượng bị nhân loại truy sát. Còn ở Huyết Thiên đại lục, yêu thú trở thành chủ nhân, tuy rằng yêu thú cấp thấp vẫn như trước vẫn khó tránh khỏi số phận bị truy sát. Đơn giản là trí tuệ của chúng vẫn còn thấp.

- Trong Yêu Lang Tông hẳn là có tồn tại yêu vương. Đi hỏi bọn chúng chẳng khác nào đi tìm đường chết cả.

Phun ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần chấn vỡ loạn thạch lấp kín cửa động, thân hình thiểm lược bay ra ngoài, rời khỏi Huyền Thiết Sơn.

Thiết Huyết Vực, Thiết Huyết thành chủ thành.

Trong thành, nhân loại, nửa yêu cùng với ma nhân chiếm đại đa số, số lượng yêu thú rất ít. Ở Chân Linh đại lục, yêu thú muốn hóa thành hình người thì phải đạt đến cấp chín, còn ở Huyết Thiên đại lục, yêu thú hóa hình sớm hơn một chút. Đại khái đến cấp bảy là có thể biến hóa. Có người nói,

mười đại yêu tông của Huyết Thiên đại lục đã liên thủ cùng nhau nghiên cứu ra Hóa Hình Đan. Đan này để cho yêu thú sử dụng trước khi hóa hình. Thế nhưng yêu thú ngoài cấp bảy vẫn không thể nào so sánh được với số lượng nhân loại cùng với nửa yêu, ma nhân được.

Nhìn thú nhân to cao đi ngang qua bên cạnh, Diệp Trần thầm nghĩ:

- Thôn phệ một quả Phong Hỏa đan, lại sử dụng cực phẩm thủy tinh yêu lực. Thực Mộng Lang đã nhanh chóng trở thành Bán Bộ Yêu Vương. Không biết lần này có thể biến hóa hay không. BIến hóa thành công thì sẽ để hắn đi theo bên cạnh ta.

Trong yêu thú cũng có ngoại tộc, bọn họ trời sinh không dễ dàng biến hóa, lại có trời sinh dễ dàng biến hóa. Rất khó để có thể phân định rõ ràng.

Một gã tu luyện ma đạo Linh Hải cảnh đại năng đi tới, chân nguyên Diệp Trần truyền âm tới hỏi:

- Xin hỏi một chút! Ở Thiết Huyết Vực có tông môn nhân loại nào tên là Bất Hủ Kiếm Tông không?

Người này sửng sốt, ánh mắt rơi trên người Diệp Trần, nhất thời trở nên cung kính, chắp tay đáp:

- Bất Hủ Kiếm Tông, tại hạ không có nghe nói qua. Tại hạ đã ở Thiết Huyết Vực sinh sống nhiều năm. Cho tới bây giờ cũng không có nghe thấy tông môn nào tên là Bất Hủ Kiếm Tông. Có lẽ nào các hạ nhớ nhầm.

- Như vậy ngươi có biết ở Thiết Huyết thành có chỗ nào có thể hỏi thăm tin tức.

- Đi qua con đường cái này, quẹo phải, các hạ sẽ thấy một tòa lầu các. Trước cửa có tấm biển ghi ba chữ Tam Đại Tự. Nơi đó là địa phương chuyên môn cung cấp tin tức, đám người ở đó đối với tin tức trên toàn Huyết Thiên đại lục rất nhanh nhạy. Mà bọn họ cũng có quy củ của mình, không bao giờ cung cấp những tin tức bình thường.

Cái gì! Biết chớ có hỏi!

Diệp Trần thất kinh, sinh ý biết chớ có hỏi cư nhiên lại chạy tới Huyết Thiên đại lục. Bỗng nhiên thần tình Diệp Trần trở nên nghiêm túc, hắn vốn tưởng rằng biết chớ có hỏi cho dù có bối cảnh lớn thế nào đi chăng nữa thì cũng không quá khoa trương. Nhưng hiện tại Diệp Trần không cho là như vậy. Ở Chân Linh đại lục, thế lực của biết chớ có hỏi tuy không tranh giành thiên hạ nhưng cũng rất kinh hãi. Không ai muốn trêu chọc bọn họ.

- Hoan nghênh các hạ tới biết chớ có hỏi. Xin hỏi các hạ muốn nghe tin tức gì?

Chấp sự của biết chớ có hỏi là một lão giả nhân loại.

Diệp Trần nói:

- Xin hỏi, biết chớ có hỏi ở đây cùng với biết chớ có hỏi ở Chân Linh đại lục có quan hệ gì?

Diệp Trần ngẫm lại một hồi, vẫn quyết định hỏi.

Lão giả sang sảng cười nói:

- Một nhà quan hệ, xem ra ngươi tới từ Chân Linh đại lục.

Diệp Trần không có phủ nhận, tiếp tục nói:

- Ta muốn nghe tất cả những tin tức liên quan đến Bất Hủ Kiếm Tông. Thời gian kiến tông khoảng chừng sáu trăm năm trước.

- Bất Hủ Kiếm Tông, để ta tìm xem.

Lão giả từ quầy hàng tìm một quyển sách dầy cộp, không ngừng lật mở từng trang.

Rất nhanh, lão giả ngẩng đầu:

- Bất Hủ Kiếm Tông theo như lời ngươi nói là do Chiến Vương sáng lập ra? Nói chính xác chính là nó.

- Không tồi.

Diệp Trần vui vẻ đáp.

Lão giả than thở:

- HIện tại Bất Hủ Kiếm Tông không còn được gọi là Bất Hủ Kiếm Tông nữa mà sửa thành Trường Thiên phái. Trường Thiên chính là tên thật của chiến vương. Về phẩm cấp tông môn, đã sớm rơi xuống lục phẩm.

- Ở nơi nào?

Diệp Trần vội vã hỏi.

- Phái tây Thiết Huyết Thành khoảng chừng một nghìn ba trăn vạn dặm có một tòa sơn mạch. Trường Thiên phái tọa lạc ở nơi đó. Cho ngươi một lời khuyên, hiện giờ Trường Thiên phái bốn bề thọ địch, ngươi tốt nhất không nên dính líu tới. Bằng không rất khó thoát thân, thậm chí còn dẫn tới họa sát thân.

- Đa tạ! Thế nhưng ta nhất định phải đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 990: Các Ngươi Kiên Trì! Tất Có Giá Trị. (Thượng)

Diệp Trần ném ra linh thạch rồi rời khỏi biết chớ có hỏi.

Tiễn Diệp Trần ly khai, lão giả từ trong quầy hàng tìm kiếm một bức họa. Bức họa vẽ khuôn mặt của một người, người đó chính là Diệp Trần.

- Đệ nhất thiên tài của Chân Linh đại lục Diệp Trần. Quả nhiên là hắn.

Một nghìn ba trăn vạn dặm, đối với Diệp Trần cũng chỉ tốn một ngày một đêm phi hành. Phía xa xa, Diệp Trần đã thấy một tòa Đại Hình Sơn. Không biết vì sao núi noi cây cỏ ở đây rất tươi tốt, non xanh nước biếc như tranh họa đồ. Thế nhưng quang cảnh nơi đây lại khiến Diệp Trần có cảm giác nặng nề của tuổi già. Tựa hồ giống như lão niên đã đến tuổi xế chiều. Tùy thời đều có thể trút hơi thở cuối cùng, vĩnh biệt trần gian.

- Bất Hủ Kiếm Tông, đến tột cùng đã gặp phải tai ương gì. Không những phải đổi tên thành Trường Thiên phái, mà cảnh tượng tông môn cũng rất thê thảm.

- Nhờ có Chiến Vương mà ta mới tìm hiểu được bất hủ kiếm ý. Tuy rằng đây không phải là nguyên nhân chính để ta có được thành tựu như ngày hôm nay, nhưng cũng không thể bỏ qua. Tông môn của Chiến Vương gặp nạn, ta không có khả năng đứng nhìn, bằng không ta sẽ cảm thấy thẹn với Chiến Vương, làm tâm cảnh của ta không thể nào tiến bước.

Nguyên bản Diệp Trần muốn đến Bất Hủ Kiếm Tông nhìn xem Bất Hủ Kiếm Tông hiện giờ như thế nào. Nếu như Bất Hủ Kiếm Tông cường thịnh, cao thủ nhiều như mây. Vậy thì Diệp Trần sẽ yên lặng rời đi, không mang đến phiền phức cho đối phương, cũng không nghĩ tới việc trở thành tông chủ Bất Hủ Kiếm Tông.

Thế nhưng hiện giờ Bất Hủ Kiếm Tông đang gặp nạn. Thậm chí còn phải đổi tên thành Trường Thiên pháo. Diệp Trần không thể không quản.

Hô!

Diệp Trần thở dài, thân hình chợt lóe, tăng tốc độ phi hành.

Ở trung tâm những dãy núi có một ngọn núi cao lớn, hùng vĩ non xanh nước biết. Ngọn núi này rất khác biết, nó không có đỉnh núi. Giống như bị một người nào đó dùng một đao chém mất đỉnh núi, tạo ra một mặt bằng phẳng vậy.

Ở trên đó tọa lạc một khu kiến trục thật lớn, cao thấp đan xen nhau. Ngoại trừ dáng vẻ tang thương, già nua nề ở ngoài ra thì cũng coi như là một địa phương không tồi.

Phía dưới ngọn núi có một tấm bia đá lớn. Trên đó có khắc ba chữ: Trường Thiên pháo.

Lúc này hai đệ tử đứng gác cổng lên núi đang trò chuyện với nhau thì một người lưng đeo bao quần áo đi xuống núi.

- Cao Sư huynh, huynh xin nghỉ về thăm nhà à?

Thấy có người hạ sơn, một đệ tử gác của tươi cười hỏi thăm.

Thanh niên đang lững thững đi xuống núi, lắc đầu nói:

- Các vị. Tại hạ thật cao hứng khi được cùng làm sư huynh đệ với các vị trong mấy năm qua. Sau này, chúng ta có thể không còn được gặp lại nhau nữa. Có lẽ đến một lúc nào đó ta cũng không thể nào nhớ được các vị là ai!

- Cao Sư huynh, ngươi đây là?

Tên đệ tử gác cổng nghe vậy, sắc mặt liền ảm đạm, tựa hồ đoán được ý tứ của người được xưng là Cao Sư huynh.

Thanh niên kia không tiếp tục nói chuyện, hai nữ đệ tử đi bên cạnh hắn thương cảm hắn:

- Chúng ta quyết định ly khai Trường Thiên phái. Sau này sẽ không trở về nữa.

- Vì sao? Vì sao phải rời khỏi Trường Thiên phái. Tông chủ đối đãi với mấy người các ngươi không tốt sao? Tại sao các ngươi lại muốn rời khỏi tông môn lúc này. Trường Thiên phái thực sự không còn người nối nghiệp nữa sao?

Một tên đệ tử gác cổng, tính tình tương đối thẳng thắn, nhìn thẳng mặt thanh niên nhân mà hét lớn.

Một đệ tử gác cổng khác, tuổi tác lớn hơn một chút lắc đầu nói:

- Ngô sư đệ. Không nên nói Cao Sư huynh như vậy. Chắc hẳn hắn cũng có nỗi khổ của mình.

- Nỗi khổ gì chứ. Cái thực sự đau khổ không phải là Trường Thiên phái sau này lụi bạn, bị các tông môn khác khi dễ? Còn có khả năng bị diệt sao? Ngô Trường Hưng ta tuy thiên tư kém cỏi, nhưng vì tông môn ta càng thêm khắc khổ tu luyện. Tài nguyên tu luyện không thể so được với những người khác, nhưng ta sẽ lấy thời gian để bù vào. Bị người khác vũ nhục, đối với cái đó chẳng đáng để ta để ý tới. Mà điều đó còn làm cho ý chí chiến đấu của ta tăng cao. Ta muốn một ngày nào đó đứng ở Trường Thiên phái, nhìn Trường Thiên phái ngạo thị thiên địa.

Ngô Trường Hưng không cam lòng rống hận. Khóe mắt hắn cay cay.

- Ngô sư đệ!

Thanh niên được gọi là Cao Sư huynh kinh ngạc nhìn Ngô Trường Hưng. Trong ấn tượng của hắn, Ngô Sư đệ ở trong môn phái là một người vui vẻ, người nói ta nói, lúc nào cũng vui vẻ tươi cười. Mà trước đây hắn cũng thường bị các sư huynh cười nhạo. Thật không ai có thể nghĩ được sâu

trong nội tâm của hắn lại có một tính cách như vậy.

- Ta!

Thanh niên nhân nói không nên lời. Hắn ở Trường Thiên phái coi như là một thiên tài. Ngày đầu tiên gia nhập Trường Thiên phái, hắn đã âm thầm thề rằng một ngày nào đó, bằng vào thiên phú của chính mình sẽ giúp cho Trường Thiên phái trở nên hưng thịnh. Cho đến ngày hôm nay, hắn đã quên mất lời thề hôm nào, bởi vì hiện thực quá tàn khốc. Cho dù hắn có thiên phú cao tới đâu, nhưng không có tài nguyên, hắn so với những đệ tử bình thường mà có tài nguyên để tu luyện chẳng khác nhau là bao.

- Ngươi đi đi! Coi như Ngô Trường Hưng ta nhìn lầm người. Cao Chí Viễn, từ nay về sau, ngươi không còn là đối tượng mà ta sùng bái nữa. Ta cũng không có một người huynh đệ như ngươi.

Ngô Trường Hưng quay mặt đi, không thèm nhìn Cao Chí Viễn.

Ai!

Những đệ tử gác cổng khác đều thở dài một hơi, đồng dạng cũng không thèm nói lại.

- Tên đệ tử này tính tình thật ngay thẳng. Trung tâm đáng quý, tuy tu vi mới chỉ là Tinh Cực Cảnh, nhưng nếu bồi dưỡng cẩn thận có thể đảm đương vị trí trụ cột trong tông môn.

Đứng bên cạnh một gốc cây đại thị, Diệp Trần âm thầm quan sát tất cả.

Lấy tu vi Bán Bộ Vương Giả của mình, chỉ cần không kiêng nể gì cả thì những đệ tử này không thể nào phát hiện ra hắn. Diệp Trần hoàn toàn ẩn mình trong bóng râm của cái cây cổ thụ.

Hắt xì!

Nắm chặt nắm tay, trong ánh mắt Cao Chí Viễn hiện lên thần sắc thống

khổ. Chỉ là thần sắc thống khổ này ẩn dấu rất sâu, người khác khó mà nhận ra được.

- Các ngươi không nên nói như vậy.

Hai nữ đệ tử đứng bên cạnh Cao Chí Viễn khóc lóc biện bạch.

Ách!

Mọi người thấy vậy liền quay qua nhìn nữ đệ tử này. Nàng tên là Lý Thúy, là một người theo đuổi Cao Chí Viễn. Trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Lý Thúy vừa khóc lóc vừa nói:

- Các ngươi thì biết cái gì. Các ngươi cũng biết vì cái gì mà Cao Sư huynh ly khai Trường Thiên phái, nỗ lực của huynh ấy nhiều ít ra sao? Các ngươi cái gì cũng không biết, còn ở chỗ này rống cái gì!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 991: Các Ngươi Kiên Trì!Tất Có Giá Trị. (Hạ)

- Lý sư muội!

Cao Chí Viễn nghiêm khắc chặn lời Lý Thúy.

Lý Thúy nhìn Cao Chí Viễn lớn tiếng nói:

- Cao Sư huynh, ta vẫn luôn thích ngươi. Trước đây thích ngươi, hiện tại cũng thích ngươi. Cho nên có một số việc ta không thể không nói. Vì sao người chịu tổn thương luôn luôn là ngươi. Ta không chịu được.

- Lý sư tỷ. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Một gã đệ tử gác cổng nói.

Lý Thúy đau thương nói:

- Các ngươi hẳn đều biết, gia tộc Cao Sư huynh là gia tộc thất phẩm. Người thừa kế có mấy người, chỉ có một mình Cao Sư huynh mà thôi. Nếu như đứng ở Trường Thiên phái, Cao Sư huynh phải từ bỏ thân phận thừa kế gia tộc. Thế nhưng hắn vẫn không hề nói qua, hắn không muốn để cho người khác biến được hắn đang rất thống khổ.

Cao Chí Viễn lãnh tĩnh nói:

- Nếu Lý sư muội đã nói ra, ta cũng không phủ nhận. Xác thực hiện tại ta không còn là người thừa kế của Cao gia. Nhưng ta không hối hận. Ta chưa bao giờ muốn làm gia chủ Cao gia. Ta thích ở tông môn, vì ở đây ta có được sự tự do.

- Thế còn vị hôn thê của ngươi. Nàng ấy chờ ngươi mấy năm, thấy ngươi

khăng khăng một mực muốn ở lại Trường Thiên phái nên đã cùng ngươi giải trừ hôn ước. Nàng cho rằng ngươi ở Trường Thiên phái không có tiền đồ. Ta còn nghe nói nàng đã lấy mọt thiên tài đệ tử của Cực Thiên Tông tốt hơn ngươi rất nhiều.

- Lý Thúy! Không nói nữa!

Con mắt Cao Chí Viễn cay cay, hắn trừng mắt nhìn Lý Thúy.

Lý Thúy bị dọa, cho tới bây giờ nàng vẫn chưa thấy qua Cao Chí Viễn có bộ dạng đáng sợ như vậy.

- Cao Chí Viễn!

Diệp Trần vốn tưởng rằng Cao Chí Viễn ở Trường Thiên phái không có tiền đồ nên mới rời khỏi Trường Thiên phái. Thế nhưng không nghĩ tới đối phương nỗ lực nhiều như vậy, vứt bỏ nhiều thứ như vậy. Điều này nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Tu li Linh Hải Cảnh sơ kỳ. Thiên phú cực cao. Không tồi, không tồi. Ta có tài nguyên sung túc, chỉ cần mấy năm sẽ giúp cho hắn đạt được tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

Diệp Trần nhìn ra được, tâm cảnh cảnh giới của Cao Chí Viễn rất cao. Nếu như có tài nguyên sung túc thì đã sớm bước vào cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ. Về phần tài nguyên không khó kiếm, có khó chính là cảnh giơi tâm cảnh khó mà tu luyện được. Cái này cần phải lịch lãm rèn luyện trong sinh tử mới đạt được.

- Tiểu Đường! Vì sao ngươi không hiểu ta.

Trong ánh mắt Cao Chí Viễn tràn ngập sự thống khổ. Hắn không hề giải thích mà chỉ lẩm bẩm nói.

Nhìn thấy Cao Chí Viễn có biểu tình như vậy, Ngô Trường Hưng cũng cảm thấy hối hận tại sao mình lại mắng hắn. Ngô Trường Hưng đi đến trước

mặt Cao Chí Viễn cúi lạy, khom người thật sâu:

- Cao Sư huynh, ta trách oan cho huynh. Huynh đánh mắng ta đều được.

- Không thể trách đệ được.

Cao Chí Viễn lắc đầu:

- Là tâm chí ta không có kiên định.

Nói xong Cao Chí Viễn nhìn về phía Lý Thúy nói:

- Lý sư muội, đa tạ ngươi luôn đứng về phía ta.

Lý Thúy kinh ngạc khi Cao Chí Viễn nói với mình như vậy.

Cao Chí Viễn lại nói:

- Việc này coi chư kết thúc. Không cần phải nói nữa. Ta chỉ có thể giấu kín ở trong lòng. Hiện tại mọi người đều đã biết cả rồi, ta cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Ta quyết định sẽ vĩnh viễn không ly khai Trường Thiên phái. Có thể trước đây ta không kiên trì. Nhưng hiện tại đã không có trở ngại, vì sao không thể cố gắng kiên trì. Điều này chỉ có thể trách ý chí của ta không được kiên định. Vẫn cho rằng mình làm đúng. Thực không nghĩ ra, bản thân ta vẫn có việc làm sai!

- Di!

Diệp Trần bỗng nhiên phát hiện lực lượng ý chí của Cao Chí Viễn đột nhiên tăng thêm một mảng lớn. Đây là tâm cảnh đột phá. Thực sự khó mà cầu được.

- Cao sư huynh, ngươi không ly khai nữa?

Không chỉ những đệ tử gác cổng kinh ngạc mà ngay cả Lý Thúy đứng ở bên cạnh cũng giật mình không thôi.

- Đúng! Ta sẽ không rời bỏ Trường Thiên phái. Trước đây ta vì gia tộc mà sống, vì Tiểu Đường mà sống. Hiện tại, ta nên vì chính bản thân ta mà shoongs.

- Ta cũng không rời bỏ Trường Thiên phái.

Lý Thúy mở miệng nói.

- Ách! Lý sư muội, không phải mẫu thân muội bị bệnh nặng sao? Muội cần phải trở về chăm sóc!

Cao Chí Viễn không giải thích được nói.

Lý Thúy ngượng cười nói:

- Mà muội lừa huynh.

- Ngươi nha!

Cao Chí Viễn đối với đối phương cũng không có biện pháp. Hai người đều không ly khai nữa. Lúc này hai người nữa cũng đi theo Cao Chí Viễn hạ sơn ném bao quần áo xuống:

- Ta cũng không ly khai nữa. Mẹ nó! Ta sống ở Trường Thiên phái đã mười năm, hiện tại ly khai chẳng phải chịu thua hay sao?

- Các ngươi đều không ly khai, ta có thể nào ly khai sao?

Những đệ tử định hạ sơn đều ném bao quần áo xuống đất. Kỳ thực bên trong cũng không có đồ vật gì. Chỉ là hình thức mà thôi.

- Ha ha! Tất cả mọi người không ly khai nữa.

Ngô Trường Hưng mừng rỡ như điên.

- Đúng! Không ly khai nữa.

Mặt khác, vài đệ tử gác cổng cũng phóng xuất dáng vẻ tươi cười.

Thấy bộ dáng tươi cười của các sư đệ. Cao Chí Viễn cảm thấy rất thỏa mãn. Hắn thích Trường Thiên phái, bởi vì nơi này chính là nhà của hắn. Các sư đệ, sư muội sống với nhau rất hòa thuận vui vẻ. Trưởng bối trong tông môn đều quan tâm đến các đệ tử hết mực. Chính điều này khiến cho hắn không muốn rời bỏ Trường Thiên phái chút nào.

- Ha ha ha!

Một tiếng cười to vang lên. Trên sơn đạo, đột nhiên một trận gió to nổi lên. Trận gió này đến rất đột ngột, ngay cả bầu trời cũng phải biến trước. Không chỉ những đệ tử đứng trên sơn đạo giật mình vô cùng, mà ngay cả những trưởng lão trong tông môn cũng biến sắc. Bọn họ nhanh chóng phóng xuất linh hồn lực xuống dưới chân núi dò xét.

- Là Bán Bộ Vương Giả. Không tốt. Lẽ nào người này tìm tới Trường Thiên phái chúng ta gây phiền phức?

Không trách được bọn họ lại ngạc nhiên như thế. Thật sự Trường Thiên phái gặp rất nhiều tai nạn. Người đến gây sự rất nhiều. Nhiều như vậy, nhưng bọn họ vẫn phải chấp nhận nín nhịn.

Bá!

Một đại nhân ảnh xuất hiện trước đám người Cao Chí Viễn.

- Ngươi là ai?

Cao Chí Viễn phóng xuất toàn bộ chân nguyên của mình, hắn nhìn Diệp Trần không rời. Bản thân Cao Chí Viễn cũng khiếp sợ, thực lực của Diệp Trần so với hắn cao hơn gấp trăm lần.

- Ta là.....người của Trường Thiên phái.

Diệp Trần cười tủm tỉm nói.

- Không có khả năng! Ta cho tới bây giờ chauw từng thấy qua ngươi.

Ngô Trường Hưng không tin phản bác.

- Không tin, vậy cùng ta lên núi.

Diệp Trần chậm rãi đi lên núi.

Cao Chí Viễn do dự một chút liền đi theo. Hắn cảm ứng được trên người Diệp Trần không có tỏa ra sát khí. Cho dù Diệp Trần không phải là người Trường Thiên phái thì cũng không đến Trường Thiên phái gây sự.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 992: Trường Thiên Phái Rung Động (Thượng)

Đi lên phía trước, Diệp Trần quay đầu lại nói với chúng đệ tử:

- Các ngươi rất khá, rất kiên trì. Cũng có giá trị. Từ nay về sau Trường Thiên phái sẽ không còn là Trường Thiên phái mà các ngươi từng biết nữa.

Diệp Trần không biết nguyên nhân vì sao mà Trường Thiên phái lại thành ra nỗng nỗi như thế này. Nhưng Diệp Trần đã đi đến Trường Thiên phái, hắn sẽ không để cho Trường Thiên phái tiếp tục tình cảnh như hiện nay nữa. Cho dù có tốn hao tâm tư cũng đáng giá. Đương nhiên Diệp Trần cũng không vì thế mà sao nhãng việc tu luyện. Thế giới này cường giả vi tôn. Có thực lực mới có tất cả.

Sải bước đi về phía trước, theo sai Diệp Trần là một đám đệ tử.

- Cao sư huynh, ngươi nói hắn là ai?

Lý Thúy đi bên cạnh Cao Chí Viễn truyền âm nói.

- Nếu như là địch nhân thì không cần khách khí đối với chung ta như vậy. Cho nên thân phận địch nhân có thể bài trừ.

Cao Chí Viễn lắc đầu nói. Hắn cũng không rõ Diệp Trần là ai. Bản thân hắn cũng chỉ có thể căn cứ vào suy đoán của mình mà phân tích ra một chút. Đáng tiếc cho dù hắn suy nghĩ thế nào đi chăng nữa thì cũng không có cách nào lý giải được. Vì sao Diệp Trần nói hắn là người của Trường Thiên phái. Trường Thiên phái cũng không có thiên tài kinh khủng như vậy.

Bản thân Cao Chí Viễn có thiên phú, nếu như có đủ tài nguyên, hắn có đủ tự tin để tu luyện đến cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ. Nhưng so với Diệp Trần thì không đáng nhắc tới. Đối phương ở bên cạnh nghe lén bọn họ

nói chuyện thật lâu mà bản thân hắn không thể nào phát hiện được, một điểm dấu hiệu cũng không có. Hơn nữa từ khí tức mà đối phương loáng thoáng tỏa ra, Cao Chí Viễn cảm giác được đây là một cao thủ tuyệt định.

Đây là dạng thiên tài gì!

- Tuổi của hắn còn rất trẻ a!

Ngô Trường Hưng luôn luôn thẳng tính, lúc nào cũng nói trực tiếp cho nên thanh âm tuy rất nhệ nhưng mọi người đều nghe được.

Ngô Trường Hưng chưa nói dứt lời, mọi người đều để ý đến tướng mạo của Diệp Trần. Bởi vì khí tức của Diệp Trần quá mạnh mẽ cho nên lúc đầu mọi người cũng không dám ngó nhìn.

Diệp Trần nhìn qua có bộ dáng chừng hai mươi hai tuổi. Nói cách khác, khi hắn đột phá Tinh Cực Cảnh tuổi của hắn nhiều nhất cũng chỉ là hai mươi hai mà tôi. Bởi vì võ giả dưới tinh cực cảnh tuổi thọ so với người thường không khác biệt là mấy, đều trên dưới một trăm tuổi. Nếu như Diệp Trần đột phá Tinh Cực Cảnh ở độ tuổi lớn hơn hai mươi hai, không có khả năng tướng mạo giữ nguyên được ở độ tuổi trên dưới hai mươi hai.

Hai mươi hai tuổi đột phát Tinh Cực Cảnh, hay nói đúng hơn là đột phá đến Linh Hải Cảnh. Lấy loại suy đoán này mà nói, Diệp Trần đột phá Tinh Cực Cảnh hẳn là còn sớm hơn mấy năm. Có thể là mười bảy hoặc mười tám tuổi.

- Mười bảy mười tám tuổi đã trở thành cường giả Tinh Cực Cảnh, điều này...

Ngay cả Cao Chí Viễn cũng toàn bộ đệ tử đi theo phía sau Diệp Trần cũng phải ngây ngốc. Ở trên Huyết Thiên đại lục, gần một ngàn năm qua không có một ai có thể đột phá Tinh Cực Cảnh vào năm mười bảy mười tám tuổi. Thấp nhất cũng là mười chín tuổi. Mà hiện giờ lại có người phá vỡ được kỷ lục đó.

(Chú ý: Võ giả dưới Tinh Cực Cảnh chỉ có thọ mệnh một trăm năm, tốc độ lão hóa vẫn giống như người bình thường. Cường giả Tinh Cực Cảnh có thọ mệnh hai tăm năm, tốc độ lão hóa giảm đi phân nửa. Linh Hải Cảnh có thọ nguyên ba trăm năm, tốc độ lão hóa chỉ còn lại một phần ba. Ba năm tính là một năm.)

Chỉ là bọn họ không biết, kỳ thực Diệp Trần cũng là năm mười chín tuổi mới đột phá Tinh Cực Cảnh. So với Huyền Hậu vẫn chậm hơn một năm. Chỉ là từ Tinh Cực Cảnh đột phát lên Linh Hải Cảnh, tốc độ quá nhanh, cho nên nhìn qua tuổi còn rất trẻ, ước chừng hơn hai mươi tuổi.

Diệp Trần cùng mọi người chậm rãi đi lên núi, mà lúc này cao thủ Trường Thiên phái cũng đã tề tựu đầy đủ. Cao thủ Linh Hải cảnh hậu kỳ ba người, Linh Hải Cảnh trung kỳ chín người. Linh Hải Cảnh sơ kỳ hai mươi người. Tổng cộng có ba mươi hai gã cao thủ Linh Hải Cảnh. Tính thêm cả Cao Chí Viễn nữa là người thứ ba mươi ba. Một tông môn lục phẩm mà có tới ba mươi ba cường giả Linh Hải Cảnh, so với tông môn lục phẩm ở Nam Trác Vực cường đại hơn rất nhiều.

- Tông chủ, người này rất trẻ tuổi, nhìn qua rất thân thiện lại có không địch ý. Nhưng chúng ta chưa bao giờ tiếp xúc với người này. Không biết người này là ai?

Trong ba vị cao thủ Linh Hải Cảnh hậu kỳ, một lão giả tóc xám trắng năm mươi tuổi đứng ở giữa nói.

Nam tử năm mươi tuoir là tông chủ Trường Thiên phái, khí chất nho nhã, trán gian, toát ra một tia uể oải rất khó phát hiện. Trầm mặc hồi lâu, hắn mở miệng nói:

- Ta cũng chưa từng thấy qua người này. Thế nhưng không được sơ ý. Có những người thích tiên lễ hậu binh. Không thể không đề phòng.

- Tông chủ nói đúng. Dĩ vãng bọn họ đều trực tiếp đánh lên núi, làm nhục Trường Thiên phái ta. Thế nhưng mấy năm gần đây, những người này

càng thêm ghê tởm, luôn luồn dùng những thủ đoạn độc ác, muốn vờn chúng ta tức chết. Dám trêu đùa Trương Thiên phái ta, hôm nay ta quyết định cho dù có chết cũng phải liều mạng với hắn.

- Lưu trưởng lão, không nên xung động nhất thời. Đợi hắn lên núi không phải sẽ rõ ràng hay sao.

Ánh mắt Lý Trường Phong chăm chú nhìn chằm chằm vào Hạ Sơn Lộ, thần kinh căng thẳng nói.

Phía sau các vị trưởng lão Trường Thiên phái là chấp sự cùng mấy nghìn đệ tử, bọn họ cũng giống như mấy vị trưởng lão, đôi mắt chăm chú nhìn xuongs chân núi. Có người trên trán đã xuất hiện những giọt mồ hôi.

- Tuổi còn trẻ như vậy.

Đệ tử Trường Thiên phái có thể phóng xuất linh hồn lực rất ít, đại đa số chỉ có thể phóng xuất tinh thần lực. Nhưng Diệp Trần đã đạt tới cảnh giới này, kiếm ý lại cao. Cho chù có đứng đó đi chăng nữa thì tinh thần lực cũng không thể nào cảm ứng được. Chỉ có linh hồn lực mới có khả năng phát hiện.

Cho nên khi Diệp Trần xuất hiện trong tầm mắt của mọi người thì không ít người thở dài.

- Chẳng nhẽ đệ nhất thiên tài Cực Thiên Tông Lệnh Hồ Dực?

Có một vài đệ tử âm thầm suy đoán.

- Tông chủ!

Sau khi lên núi, đám người Cao Chí Viễn không hề đi theo sau Diệp Trần nữa mà phản hồi vào trong trận doanh của Trường Thiên phái. Tất cả mọi người đều đối mặt với Diệp Trần.

- Trở về là tốt rồi.

Một vị Linh Hải Cảnh hậu kỳ ở trên trái Lý Trường Phong vui mừng nhìn Cao Chí Viễn. Hắn từ trong ánh mắt Cao Chí Viễn thấy được quyết tâm của đối phương. Đây chính là hỉ sự của Trường Thiên phái.

- Tông chủ, trưởng lão Chí Viễn có lỗi.!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 993: Trường Thiên Phái Rung Động (Hạ)

Cao Chí Viễn xấu hổ cúi đầu.

- Chí Viễn! Chính chúng ta mới là người có lỗi. Ngươi không cần phải xấu hổ. Hiệ tại, chuyện này tạm thời gác lại.

Lý Trường Phong mỉm cười nhìn Cao Chí Viễn an ủi. Sau đó ảnh mắt một lần nữa rơi trên người Diệp Trần:

- Xin hỏi vị thiếu hiệp này đến Trường Thiên phái ta có đại sự gì?

Lý Trường Phong hỏi.

Diệp Trần quan sát đội hình Trường Thiên phái, khẽ nhíu mày. Đối với một tông môn lục phẩm mà nói cao thủ không tính là ít, nhưng đệ tử lại quá ít. Cư nhiên chỉ có mấy nghìn người. Trong khi một tông môn lục phẩm bình thường đã có tới mấy vạn thậm chí mười vạn đệ tử.

Diệp Trần nhíu mày khiến Cho Lý Trường Phong cảm nhận được đối phương đang khinh thường mình, ngữ khí không khỏi nặng nề nói:

- Trường Thiên phái ta tuy ít người nhưng cũng không phải là đám ô hợp. Các hạ đến Trường Thiên phái ta rốt cuộc là có chuyện gì. Không có chuyện gì để nói thỉnh hạ sơn, ta không tiễn.

Thở dài một hơi, thần sắc Diệp Trần chăm chú nói:

- Nghiêm túc mà nói, ta cũng có thể coi như là đệ tử Chiến Vương!

- Ngươi nói cái gì?

Con mắt Lý Trường Phong mở to. Hai mắt chiếu sáng, đối phương nói

hắn là đệ tử của Chiến Vương. Lẽ nào CHiến Vương còn chưa chết?

Không chỉ có Lý Trường Phong mà Trường Thiên phái từ trên xuống dưới đều rung động. Nguyên danh Trường Thiên phái là Bất Hủ Kiếm Tông. Đây là sự tình mà rất nhiều người biết. Bất Hủ Kiếm Tông do Chiến Vương sáng lập. Nói cách khác Chiến Vương chính là tổ sư khai sáng ra Bất Hủ Kiếm Tông hay Trường Thiên phái. Sự tích của hắn vẫn khiến cho Trường Thiên phái cảm thấy tự hào. Mà ở Huyết Thiên đại lục có rất nhiều người kinh nể Chiến Vương, kể cả địch nhân của hắn.

- Vị thiếu hiệp! Ngươi nói ngươi là đệ tử của Chiến Vương tổ sư gia. Lẽ nào Chiến Vương tổ sư gia còn chưa có chết?

Cao thủ Linh Hải Cảnh hậu kỳ hai bên trái phải Lý Trường Phong chờ mong nhìn Diệp Trần trả lời.

Chiến Vương sáng lập ra Bất Hủ Kiếm tông cũng chỉ tại vị được một trăm năm rồi biến mất. Hiện tại thời gian trôi qua cũng chỉ chừng bảy trăm năm. Nếu như Chiến Vương thực sự chưa chết thì Trường Thiên phái có thể khôi phục cái tên Bất Hủ Kiếm tông. Mộn hạ đệ tử cũng không nghẹn khuất. Bọn họ có thể quang minh chính đại nói cho người khác biết ta là đệ tử của Bất Hủ Kiếm Tông. Bất Hủ Kiếm Tông cũng sẽ trong một thời gian ngắn khôi phục lại như thời kỳ hưng thịnh. Trở thành tông môn ngũ phẩm trên Huyết Thiê đại lục.

Diệp Trần khẽ lắc đầu nói:

- Không! Chiến Vương tiền bối đã chết rồi.

Tuy rằng Diệp Trần cũng hi vọng Chiến Vương không chết. Thế nhưng một người sống há lại có thể cất giữ ký ức cùng kho tàng vào bên trong một thanh bội kiếm. Có thể làm được bước này chỉ có một khả năng người đó đã chết. Bọn họ đã chết chỉ để lại một điểm linh trí bất diệt bám vào một kiện vật thể nào đó.

- Lão tổ chết lúc nào?

Lý Trường Phong hô hấp gấp gáp, sắc mặt tái nhợt hỏi.

- Phỏng chừng là năm trăm năm trước!

Diệp Trần không thể nào xác định, lại nói:

- Ta có bội kiếm của Chiến Vương tiền bối, trong đó có lưu giữ một phần linh trí của tiền bối. Cũng nhờ linh trí đó nói cho ta rất nhiều thứ, ta cũng đươcn lợi không ít. Chính vì thế ta mới nói bản thân ta có thể coi như là đệ tử của Chiến Vương tiền bối!

- Có bằng chứng không?

- Tự nhiên là đó!

Diệp Trần lấy ra bội kiếm của Chiến Vương bị sứt mẻ, lại mở miệng nói:

- Thanh kiếm này là của Chiến Vương tiền bối. Hắn còn nói nếu như các ngươi không tin thì có thể nói ra tên của một kiện vật phẩm - Uyên Ương Thạch!

- Uyên Ương Thạch.

Thanh âm Lý Trường Phong run run. Hắn từ trong trữ vật linh giới lấy ra một quả ngọc thạch. Bên trong ngọc thạch quang thải lưu động, mơ hồ giống như một đôi uyên ương. Uyên Ương Thạch này là thê tử của Chiến Vương đưa cho hắn. Mà thê tử của hắn chính là chủ mẫu đời thứ nhất của Lý gia.

Về phần Lý Trường Phong chính là hậu đại của Chiến Vương và thê tử. Uyên Ương Thạch này truyền qua nhiều đời cho tới nay chính là để một ngay kia bằng vào Uyên Ương Thạch mà phân biệt.

Chiến Vương tên Lý Trường Thiên.

- Xem ra ngươi chính là hậu đại của Chiến Vương tiền bối.

Diệp Trần thở dài một hơi.

- Chết! Quả thực đã chết rồi. Ta thực hi vọng ngươi không có tới Trường Thiên phái.

Lý Trường Phong tràn ngập sự đau khổ. Diệp Trần không tới thì hắn vẫn còn hy vọng chờ đợi, một ngày nào đó lão tổ tông sẽ trở về Huyết Thiên đại lục, trở về Trường Thiên phái. Hi vọng này chính là động lực để Trường Thiên phái duy trì cho tới ngày hôm nay. Nhưng hiện giờ hi vọng đã tan biến.

- Chiến Vương thực sự đã chết!

Đại đa số người của Trường Thiên phái vô cùng buồn bã. Đúng lúc Diệp Trần đang muốn nói, bỗng nhiên nhẫn thần sắc bén nhìn lên một tòa kiến trúc to lớn trên ngọn núi phía xa.

- Tiểu tặc phương nào đến đây xỉ nhục Trường Thiên phái ta.

Bá!

Một đạo huyễn ảnh, cực nhanh bay vút tới, người chưa tới một đạo kiếm ảnh đã đánh tới Diệp Trần. Kiếm này nhanh như thiểm điện, mau lẹ như gió, bên trong ẩn chưa Lôi chi ái nghĩa cùng với Phong chi áo nghĩa. Không gian xung quanh đều sản sinh sóng gợn kịch liệt, cuồng phong gào thét.

- Ân! Trường Thiên phái còn có Bán Bộ Vương Giả? Ta quả thật đã xem nhẹ Trường Thiên phái!

Diệp Trần liếc mắt nhìn ra tu vi của đối phương.

- Thái thượng trưởng lão, không nên!

Đám người Lý Trường Phong kinh khủng, bon họ tuy cũng biết Diệp Trần là Bán Bộ Vương Giả. Thực lực cường đại. Nhưng thái thượng trưởng lão đã tiến vào Bán Bộ Vương Giả hơn trăm năm, tu vi thâm hậu, kiếm kỹ

sắc bén. Được xưng hào Kiếm Si.

Biết được thân phận của Diệp Trần, mọi người cũng coi Diệp Trần là người một nhà, sao lại nguyện ý để thái thượng trưởng lão một kiếm giết chết Diệp Trần.

- Vô phương.

Diệp Trần đàm đạm nhất tiết, lười nhác giơ ngón tay lên.

- Hắn muốn làm gì?

Mọi người nhướng mày, nghĩ Diệp Trần tuy có thực lực cường đại nhưng khả dĩ đã ngăn trở được một kiếm của thái thượng trưởng lão.

Thái thượng trưởng lão của Trường Thiên phái là một lão giả mặc trường bào màu xám, tốc độ của hắn cực nhanh. Hầu như trong thời gian nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Trần. Một kiếm đã đâm đến, kiếm quang hoàng hoàng, sắc bén vô cùng.

Tốc độ công kích của thái thượng trưởng lão vô cùng nhanh, nhưng Diệp Trần vươn hai ngón tay lên còn nhanh hơn. Đi sau đến trước, giống như Diệp Trần đang chờ đợi thái thượng trưởng lão công kích. Ngón tay của Diệp Trần cứng như kim cương, kiếm quang bắn tới cương mãnh như vậy hắn đơn giản dùng hai ngón tay kẹp lấy kiếm của đối phương, hai mắt cũng bốc hỏa.

- Kẹp lấy?

Lý Trường Phong há hốc mồm kinh ngạc, hớp một ngụm lãnh khí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 994: Nguy Cơ Của Trường Thiên Phái (Thượng)

- Dĩ nhiên chỉ lấy tay không kẹp lấy kiếm của thái thượng trưởng lão. Điều này sao có thể?

Lý Trường Phòng cùng đông đảo trưởng lão phí sau, kể cả mấy nghìn đệ tử Trường Thiên phái đều mở to mắt ngây ngốc chứng kiến. Bọn hắn ngơ ngác nhìn ngón tay Diệp Trần. Hai ngón tay thon dài như ngọc, nhìn qua thập phần nhẵn nhụi nhưng chỉ là hai ngón tay lại có thể kẹp lấy thanh kiếm của thái thượng trưởng lão mà không hề bị tổn thương.

- Thực lực khá lớn, so với Tần Liễu tiền bối không sai biệt lắm. Tu vi hẳn là Bán Bộ Vương Giả hạ giai.

Những cường giả khi đã bước vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả không hề lấy tu vi cao thấp để bình phán thực lực. Ý chí võ đạo và áo nghĩ võ học mới chính là thứ để chứng mình thực lực của một người. Thái thượng trưởng lão của Trường Thiên phái có thể có được thực lực này đã là rất khá. Ở Chân Linh đại lục, chín phần những cường giả có tu vi Bán Bộ Vương Giả cũng chỉ là Bán Bộ Vương Giả bình thường. Không phải do tu vi của bọn họ không cao mà chủ yếu do ảnh hưởng của thiên phú, tuyệt học sáng tạo ra không được lợi hại.

- Tinh Điểm Bạo!

Thấy kiếm của mình bị Diệp Trần dễ dàng kẹp lấy, thái thượng trưởng lão hét to một tiếng, cổ tay run lên, mũi kiếm rung động bộc phát ra ánh sáng tinh quang. Một cỗ lực lượng kỳ tuyệt xuyên thấu qua bảo kiếm truyền lên ngón tay Diệp Trần. Thái thượng trưởng lão muốn đánh gãy ngón tay của Diệp Trần.

- Ân? Kiếm kỹ rất tinh diệu!

Đầu lông mày Diệp Trần hơi nhíu lại, ngón tay tùy thời rung động đánh tan cỗ lực lượng lày. Cùng lúc đó ngón tay trỏ chạm vào mũi kiếm.

Thương!

Bảo kiếm trong tay thái thượng trưởng lão tuy rằng chỉ là bán cực phẩm bảo kiếm, một mặt hàng bình thường nhưng không có khả năng bị Diệp Trần dùng ba ngón tay đoạn gãy. Huống chi Diệp Trần vẫn chưa toàn lực ứng phó. Bảo kiếm chưa đoạn nhưng thái thượng trưởng lão Trường Thiên phái không chịu đựng được lực phản chấn. Bảo kiếm uốn lượng thái thượng trưởng lão phun ra một ngụm tiên huyết, suýt chút nữa bay ra ngoài.

- Tiền bối! Hay là dừng tay đi!

Diệp Trần không có thừa thắng truy kích. Chủ động lui lại phía sau mười bước nói với thái thượng trưởng lão Trường Thiên phái.

Thế nhưng thái thượng trưởng lão Trường Thiên phái lại không có dừng tay, ngược lại hắn càng nổi giận, gầm lên một tiếng. Trong ngáy mắt bắn ra quang mang thảm liệt, kiếm quang lần thứ hai công kích Diệp Trần. Kiếm quang bắn ra một đường vòng cung tuyệt đẹp. Những hòn giả sơn ở xung quanh bị kiếm khí chém thành mảnh vụn.

- Chẳng lẽ đầu óc thái thượng trưởng lão Trường Thiên phái có vẫn đề sao.

Diệp Trần nhăn lại, sắc mặt trầm xuống.

Thi triển kiếm bộ, Diệp Trần hoàn toàn không thèm để ý tới kiếm quang hình cung kia. Trong nháy mắt hắn xuất hiện trước mặt thái thượng trưởng lão. Một quyền đánh tới ẩn chứa lực lượng mười nghìn cân. Đây chính là tuyệt học Lôi Phệ của Diệp Trần vô cùng bá đạo.

Ầm ầm!

Thái thượng trưởng lão Trường Thiên phái bay thẳng ra ngoài, tóc bị đánh cháy xơ xác, đầu tóc bù xù.

- A!

Thái thượng trưởng lão còn muốn tái chiến, điên cuồng vùng dậy tiếp tục tấn công.

Thấy thế, Diệp Trần cũng không có gì để nói. Hắn có thể cảm giác được vị thái thưởng trưởng lão không bình thường này không chỉ độc hành độc đoán mà còn không biết phân tích thực lực đối thủ chỉ biết tấn công ngu ngốc.

- Thái thượng trưởng lão. Là ta. Lý Trường Phong.

Thừa dịp Diệp Trần đẩy lùi thái thượng trưởng lão, Lý Trường Phong nắm lấy cơ hội này chắn trước người đối phương . Trong mắt đầy hổ thẹn nói:

- Trường....Phong. Ngươi là Lý Trường Phong. Ta nhận ra ngươi.

Thái thượng trưởng lão thanh tỉnh một ít. Không có nhìn về phía Diệp Trần.

- Thái thượng trưởng lão! Hắn là đệ tử của lão tổ tông, là bằng hữu của Trường Thiên phái chúng ta. Không phải đến làm nhục Trường Thiên phái, người yên tâm.

Lý Trường Phong từng bước lý giải cho thái thượng trưởng lão.

- A! Là bằng hữu, không phải đến làm nhục Trường Thiên phái chúng ta. Như vậy thì ta yên tâm.

Sắc mặt thái thượng trưởng lão ngây ngốc cười rộ lên, nhãn thần nhu hòa.

Nhìn thấy một màn này, chóp mũi Lý Trường Phong đau xót, nước mắt

thiếu chút nữa chảy xuống. Mà một ít nữ trưởng lão cùng nữ đệ tử không nhịn được che miệng làm giảm giọng khóc.

- Lý tiền bối, vị tiền bối này vì sao?

Diệp Trần hỏi.

- Xoay người lại, Lý Trường Phong hít sâu một hơi, nói rằng:

- Thần khí của thái thượng trưởng lão không được rõ ràng. Khiến ngươi phải chê cười rồi.

- Nguyên lai là như vậy.

Diệp Trần có điểm hoài nghi. Thần chí thái thượng trưởng lão không ổn là thật. Chỉ là bên trong hắn còn có ẩn tình. Bằng không mọi người Trường Thiên phái cũng không khả năng xuất hiện biểu tình phẫn nộ cùng bi thương.

Lý Trường Phong không muốn dây dưa về vấn đề này thêm chút nào, hắn miễn cưỡng lộ ra bộ dáng tươi cười nói:

- Ngươi xem ta đãi khách thật có chút thất thố. Ngay cả tên thiếu hiệp còn chưa có biết. Không biết thiếu hiệp tên là gì?

- Tại hạ Diệp Trần.

Diệp Trần ôm quyền nói.

- Ta đây hô thẳng tính danh của ngươi đi!

Lý Trường Phong gật đầu. Lúc này hắn lấy thân phận người đứng đầu Trường Thiên phái nói:

- Hảo! Diệp Trần thiếu hiệp không phải là địch nhân, tất cả mọi người giải tán đi.

Tông chủ lên tiếng, tất cả mọi người tốp năm tốp ba tản ra. Lý Trường

Phong cùng với đông đảo trưởng lão vẫn ở lại cùng với Diệp Trần đi đến đại điện nghị sử của Trường Thiên phái. Về phần thái thượng trưởng lão không thèm để ý tới bất cứ kẻ nào, cười khúc khích bay trở về ngọn núi của mình. Chỉ sau một hồi, trên cái sân rộng không còn một bóng người.

- Bên trong đại điện nghị sự.

Lý Trường Phong mở đầu câu chuyện hỏi Diệp Trần:

- Diệp Trần. Ngươi có phải là người đến từ Chân Linh đại lục?

Theo như tư liệu ghi chép của Lý gia, Chiến Vương đến từ Chân Linh đại lục, không phải là người của Huyết Thiên đại lục. Diệp Trần chắc hẳn hơn phân nửa là đến từ Chân Linh đại lục.

Diệp Trần gật đầu:

- Không tồi.

- Vậy ngươi lần này đến đây, trừ việc nói cho chúng ta biết sự tình của lão tổ tông thì còn chuyện gì khác nữa?

Trong lòng Lý Trường Phong không có chờ mong, mà hắn cảm thấy cũng không có gì phải chờ mong cả. Thực lực Diệp Trần so với thái thượng trưởng lão cường đại hơn rất nhiều. Tối thiểu cũng là cường giả Bán Bộ Vương Giả đứng đầu. Nếu như có một vị Bán Bộ Vương giả đứng đầu tọa trấn thì Trường Thiên phái sẽ cường đại hơn rất nhiều. Không dễ dàng bị người khác khi dễ.

Diệp Trần thành thật nói:

- Chiến Vương tiền bối có giao phó cho ta, để ta đến Huyết Thiên đại lục nhìn xem Bất Hủ Kiếm Tông mà ông năm xưa khổ cực khai sáng ra hiện giờ thế nào. Tuy rằng hắn không có nói ra muốn ta trợ giúp các ngươi, nhưng Diệp mỗ là người có tình có nghĩa. Tự nhiên cũng không vì Trường Thiên phái gặp khó khăn mà bỏ mặc. Lý tiền bối không ngại thì Diệp mỗ có thể ở

Trường Thiên phái làm cái chức thái thượng trưởng lão.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 995: Nguy Cơ Của Trường Thiên Phái (Hạ)

- Ngươi nguyện ý trở thành người của Trường Thiên phái.

Hai mắt Lý Trường Phong sáng ngời, hô hấp gấp gáp. Trong đại điện thần sắc của các trưởng lão đều mừng rỡ không thôi. Với tình cảnh của Trường Thiên phái hiện nay, thực sự quá khó khăn. Nhu cầu cấp bách nhất hiện nay chính là cần có cao thủ tọa trấn.

- Diệp mỗ ở Chân Linh đại lúc cũng có gia tộc và tông môn. Cho nên không có khả năng toàn tâm gia nhập vào Trường Thiên phái. Cũng chỉ có thể giúp đỡ Trường Thiên phái vượt qua giai đoạn khó khăn. Đến khi Trường Thiên phái có thể tự thân chống đỡ với địch nhân thì ta sẽ rời đi.

- Ngươi nguyện ý gia nhập Trường Thiên phái, ta đã vui vẻ đến cực điểm, sao có thể để ý đến những sự tình khác. Như vậy đi! Nếu như ngươi đã nói thì hãy làm thái thượng trưởng lão thứ hai của Trường Thiên phái. Thường ngày tông môn cũng không gây phiền phức cho ngươi. Ngươi có thể an tâm tu luyện.

Lý Trường Phong hiển nhiên không thể để Diệp Trần trở thành một vị trưởng lão trong tông môn. Chưa nói đến bối phận của Diệp Trần, chỉ tính riêng thực lực hắn cũng có tư cách trở thành thái thượng trưởng lão.

Diệp Trần cũng không có từ chối. Ở Lưu Vân Tông hắn cũng là thái thượng trưởng lão. Ở Trường Thiên phái làm chức thái thượng trưởng lão cũng không quá đáng. Chí ít rất thanh nhàn, sẽ không làm lỡ thời gian tu luyện.

Xác định được chức vị của Diệp Trần, trọng tâm câu chuyện rất nhanh được chuyển qua một đề tài khác. Trò chuyện một hồi, Diệp Trần cũng đi

vào vấn đề thắc mắc của bản thân:

- Tông chủ! Bất Hủ Kiếm Tông đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phải đổi tên thành Trường Thiên phái? Đệ tửu sao lại ít như vậy?

Lý Trường Phong tự hồ sớm bietes Diệp Trần sẽ hỏi chuyện này, hắn thẳng thắn hồi đáp:

- Việc này nói đến thì rất dài. Ta sẽ tóm lược cho ngươi nghe một lần.

- Khi lão tổ tông còn đang ở Huyết Thiên đại lục, Bất Hủ Kiếm Tông giống như mặt trời ban trưa. Chấp sự cùng đệ tử cũng lên đến mấy trăm vạn. Một là trong hai tông môn bá chủ của Thiết Huyết Vực. Ngay cả Thiết Đề yêu tông là một trong thập đại yêu tông cũng bị chúng ta trấn áp. Nơi nào có sinh mệnh là nơi đó sẽ xảy ra phân tranh. Nguyên nhân chính là do Bất Hủ Kiếm Tông quá mức cường đại. Khi Bất Hủ Kiếm Tông cùng với các tông môn có thế lực khác tranh đấu, khó tránh khỏi việc xảy ra những cuộc chiến tàn khốc, kinh thiên động địa.

Diệp Trân gật đầu. Tông môn cường đại, xác thực sẽ dẫn đến việc phương diện hành sự có chút bá đạo. Đắc tội không ít thế lực.

- Lão tổ tông lúc đó còn tại vị thì không sao. Nhưng khi lão tổ tông rời khỏi Huyết Thiên đại lục thì một ít thế lực bắt đầu rục rịch. Cũng may bọn họ cũng không biết lão tổ tông khi nào trở về cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thế nhưng qua một hai trăm năm, lão tổ tông vẫn không trở về. Mà người trên Huyết Thiên đại lục lại đồn đại rằng lão tổ tông ở Chân Linh đại lục bị người biết chết. Các thế lực kia được thể phát động công kích.

Đến lúc này, Lý Trường Phong nắm chặt nắm tay nói:

- Vừa mới bắt đầu, bọn họ cũng chỉ là cố ý gây khó dễ cho Bất Hủ Kiếm Tông ta. Về sau chuyển sang quang mình chính đại áp bách. Thậm chí bắt đầu liệp sát cao thủ Bất Hủ Kiếm Tông. Nhất là Thiết Đề Tông, suất lĩnh đại

lượng nhân mã cùng với những tông môn đối địch với Bất Hủ Kiếm Tông câu thông với nhau hiệp lực diệt trừ Bất Hủ Kiếm Tông. Nếu không phải Huyết Thiên đại lục có quy định vương giả Sinh Tử Cảnh hoặc yêu vương không thể tự mình xuất thủ tiêu diệt tông môn không có vương giả thì Bất Hủ Kiếm Tông ta đã sớm trở thành lịch sử.

- Huyết Thiên đại lục cũng có quy tắc này.

Diệp Trần suy nghĩ rồi nói:

- Không tồi! May mà có quy tắc này mới dể cho Bất Hủ Kiếm Tông ta có cơi hội sinh tồn. Thế nhưng địch nhân rất nhiều, lại cường đại. Bất Hủ Kiếm Tông chống đỡ không được bao lâu thì một vị Phong Đế Vương Giả thần bí xuất hiện. Hắn ngăn chặn đông đảo địch nhân muốn đuổi tận giết tuyệt Bất Hủ Kiếm Tông. Đồng thời hắn cũng đề nghị đổi tên tông môn. Sau khi sửa đổi, hắn không cho bất kỳ kẻ nào tiếp tục tấn công Bất Hủ Kiếm Tông nữa. Nếu như có người làm trái, giết không ta!

- Phong Đế Vương Giả thần bí?

Diệp Trần bừng tỉnh, nghe Lý Trường Thanh nói như vậy, hắn cũng hiểu được nếu như không có ngoại lực tương trợ thì Bất Hủ Kiếm Tông không có khả năng tồn tại cho tới ngày hôm nay. Nguyên lai là có Phong Đế Vương Giả tương trợ.

- Bất Hủ Kiếm Tông cải danh thành Trường Thiên phái, di chuyển tông môn khỏi Huyền Thiết Sơn. Mà Huyền Thiết Sơn cũng bị Yêu Lang Tông chiếm đóng. Còn Trường Thiên phái ta đến địa phương không có tiếng tăm gì này.

- Thế nhưng địch nhân vẫn như cũ không có buông tha cho chúng ta. Bọn họ vận động không ít thế lực tiến hành chèn ép Trường Thiên phái. Tuyệt không thể cho Trường Thiên phái có cơ hội phát triển trở lại. Mà Trường Thiên phái bị tổn thương nghiêm trọng, không bằng một phần mười thời kỳ cường thịnh, tự nhiên bị chèn ép rất thảm. Đệ tử càng ngày càng ít.

Cao thủ thần bí thất tung. Cho tới ngày hôm nay, từ trên xuống dưới Trường Thiên phái cũng chỉ có chừng mấy nghìn người.

Diệp Trần lại tiếp tục nói:

- Xung quanh có những thế lực nào?

- Xung quanh đều có tông môn lục phẩm hoặc là gia tộc lợi hại. Phân biệt là Cực Thiên Tông, Đại Địa Chi Hùng gia tộc, Ngốc Ưng cốc...

Thiết Huyết Vực rất lớn, gấp hai lần Chân Linh đại lục. Ở Thiết Huyết đại lục thì Thiết Huyết Vực là một trong năm vực lớn.

Một vực lớn như vậy, thế lực tự nhiên rất nhiều. Trừ bỏ tông môn ngũ phẩm không nối, riêng tông môn lục phẩm cũng đã có hơn mười cái. Trường Thiên phái nằm ở tây bộ Thiết Huyết Vực. Tông môn lục phẩm xung quanh cũng có đến ba cái, phân biệt là Cực Thiên Tông, Đại Địa Chi HÙng gia tộc, Ngốc Ưng Cốc. Mà ba tông môn lục phẩm này đều nhằm vào Trường Thiên phái. Có thể thấy Trường Thiên phái chịu áp lực như thế nào.

Từ Lý Trường Phong, Diệp Trần biết được thế lực của ba tông môn này vô cùng cường đại.

Cực Thiên Tông là tông môn tu ma. Trong tông môn sở hữu ba cường giả Bán Bộ Vương Giả, đệ tử hơn mười vạn. Đây là tông môn lục phẩm lớn nhất ở Thiết Huyết Vực.

Đại Địa Chi Hùng gia tộc là một gia tộc nửa yêu. Trong tộc có hai cường giả Bán Bộ nửa Yêu Vương, tộc nhân có hơn mười vạn. Thực lực Đại Địa Chi Hùng gia tộc không những cường đại mà bọn họ còn có huyết mạch của Đại Địa Hùng Vương.

Ngốc Ưng Cốc là tông môn của yêu thú. Trong tông môn yêu thú phi cầm là chính, Bán Bộ Yêu Vương cũng có hai vị. Một vị là Hôi Ưng Vương, một vị là Phi Ưng Vương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 996: Cảnh Giới Bán Bộ Vương Giả Cao Giai.(Thượng)

Đối mặt với sự chèn ép của ba tông môn lớn, Trường Thiên phái không thể nào phát triển được. Có thể không bị diệt đã là rất cố gắng rồi.

Cười khổ một tiếng, Lý Trường Phong lại nói:

- Ba tông môn kia dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đối phó với Trường Thiên phái ta. Cứ có một đệ tử Trường Thiên phái hạ sơn đi tìm cơ duyên, nếu bị bọn họ phát hiện thì sẽ bị liệp sát. Cuối cùng Trường Thiên phái chúng ta bị nhốt chết ở trong ngọn núi nho nhỏ này. Tài nguyên càng ngày càng ít, có rất nhiều đệ tử thiên phú không tồi, nhưng do giới hạn về tài nguyên mà cảnh giới đề thăng vô cùng chậm. Thiếu tài nguyên tự nhiên không có mấy đệ tử nguyện ý muốn ở lại Trường Thiên phái. Mấy năm gần đây, số đệ tử gia nhập tông môn thậm chí không được đến năm mươi người.

Tài nguyên của một tông môn là điều căn bản phải có. Đoạn tuyệt con đường tìm kiếm tài nguyên cũng bằng đoạn tuyệt hi vọng của tông môn. Thủ đoạn thật độc ác!

- Tông chủ! Vì sao không để Trường Thiên phái di chuyển đến một địa phương khác trên Huyết Thiên đại lục?

Diệp Trần không tin ba tông môn kia cũng di chuyển theo Trường Thiên phái, đi ra bên ngoài. Đến lúc đó Trường Thiên phái sẽ có cơ hội tiếp tục phát triển. Chứ cứ đứng ở chỗ này thì chỉ có chờ chết mà thôi.

Lý Trường Phong nói:

- Đề nghị này chúng ta cũng đã sớm nghĩ đến. Nhưng không thể thực hiện được. Tuy rằng có thể tránh thoát được sự áp bách của ba tông môn kia, thế nhưng trong quá trình di chuyển sẽ gặp phải sự nguy hiểm. Rất có thể

dẫn đến họa diệt tông. Trường Thiên phái sẽ trở thành lịch sử. Ở chỗ này, tuy rằng khó có thể phát triển được, thậm chí còn chịu sự sỉ nhục của ba tông môn. Ngược lại có thể bảo tồn căn cơ của Trường Thiên phái. Dù sao thì vị Phong Đế Vương Giả kia cũng đã có khẩu lệnh, cho nên bọn họ cũng không dám tấn công quy mô lớn lên núi, diệt Trường Thiên phái ta.

- Cũng đúng!

Diệp Trần cũng không có nghĩ đến điểm ấy. Ở thế giới này nơi đâu cũng rất nguy hiểm. Không thể không nói trong lúc di chuyển rất nguy hiêm. Tỷ như gặp phải Huyết Hải Ngũ Thập đạo tặc. Không chỉ cần một phần ba Huyết Hải Ngũ Thập đạo tặc cũng có thể đơn giản diệt trừ Trường Thiên phái.

- Tông chủ yên tâm. Có ta ở đây, ba tông môn kia không đáng nhắc tới. Đệ tử Trường Thiên phái sẽ càng ngày càng nhiều.

Diệp Trần biết mình phải cấp cho Lý Trường Phong một ít tin tưởng.

- Ba tông môn kia không đáng nhắc tới?

Lý Trường Phong nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, hỏi:

- Xin hỏi Diệp Trưởng lão là Bán Bộ Vương Giả đứng đầu.

Diệp Trần thản nhiên cười nói:

- Sau này ngươi sẽ biết!

Hiện tại nói cho đối phương, đối phương cũng không quá tin tưởng. Mà Diệp Trần chung quy không thể để con bài chưa lật tẩy của mình bại lộ quá sớm. Cứ để bọn họ đoán mò, như vậy mới chiếm được không ít lòng tin của mọi người.

Tuy Diệp Trần không có nói cụ thể thực lực của bản thân mình như thế nào, thế nhưng những trưởng lão ở đây đều hưng phấn vô cùng. Diệp Trần

có thể đơn giản đánh thắng thái thượng trưởng lão thì tám chín phần mười là người đứng đầu trong Bán Bộ Vương Giả. Về trên Bán Bộ Vương Giả, bọn họ không dám nghĩ tới.

Có một vị đứng đầu Bán Bộ Vương Giả tọa trấn, điều này cũng khiến cho ba tông môn kia phải kiêng kỵ. Không dám khi nhục quá mức Trường Thiên phái ta.

Diệp Trần quang vinh trở thành thái thượng trưởng lão của Trường Thiên phái, đây là một đại sự lớn. Ngày thứ hai, Lý Trường Phong để mọi người tập trung ở cái sân rộng trước đại điện nghị sự, tuyên bố thân phận thái thượng trưởng lão của Diệp Trần.

- Thái thượng trưởng lão còn trẻ tuổi như vậy?

Đúng như những gì Lý Trường Phong dự liệu, nghe được tin này tất cả mọi người đều giật mình. Tuy không ai hoài nghi Diệp Trần có đủ tư cách hay không, nhưng bọn họ đều biết ngày hôm qua Diệp Trần chỉ dùng hai ngón tay có thể kẹp chặt kiếm của thái thượng trưởng lão. Một quyền đánh văng hắn.

- Có hai thái thượng trưởng lão, Trường Thiên phái ta ngày sau sẽ thay đổi, cuộc sống cũng sẽ khá giả hơn.

- Đây là khẳng định, thực lực của Diệp trưởng lão so với Lục trưởng lão mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nếu như Lục trưởng lão có thể khôi phục được thần trí. Như vậy Trường Thiên phái ta đã mạnh lại càng mạnh hơn.

Đông đảo đệ tử đều nghị luận.

Nhìn mấy nghìn đệ tử Trường Thiên phái, Diệp Trần nghiêng đầu nói với Lý Trường Phong:

- Tông chủ! Ta xem trong hàng đệ tử, đại bộ phận đều có tâm cảnh rất cao. Thế nhưng tu vi lại thấp, linh thạch cấp cho bọn họ không có đủ sao?

Lý Trường Phong lúng túng nói:

- Linh thạch Trường Thiên phái còn một chút tồn kho, thế nhưng cũng không còn nhiều. Mấy trăm năm qua chúng ta không hề nhập thế. Linh thạch tồn kho càng ngày càng ít. Nhất là thượng phẩm linh thạch hầu như không còn. Ngay cả ta cũng phải dùng linh thạch trung phẩm để tu luyện.

Diệp Trần cũng không nghĩ tới Trường Thiên phái lại thê thảm đến nông nỗi này.

- Nếu tông chủ tin lời ta nói thì từ hôm nay trở đi lấy toàn bộ linh thạch tồn kho lấy hết ra cấp cho đệ tử tu luyện. Về phần uy hiếp của ba tông môn kia sẽ do ta xử lý. Tin tưởng ta, Trường Thiên phái sẽ tìm được lôi ra.

- Hảo!

Lý Trường Phong khẽ cắn môi đáp ứng. Diệp Trần ở trong lòng hắn cũng có phân lượng, mà bản thân hắn cũng hiểu được cái ngày mà Trường Thiên phái vùng lên sắp tới rồi.

Lấy ra một túi trữ vật linh giới hạ phẩm, Diệp Trần đưa tới tay Lý Trường Phong:

- Trong này có một trăm vạn linh thạch thượng phẩm. Không nên từ chối. Đối với ta mà nói chỗ này không tính là cái gì, thế nhưng đối với Trường Thiên phái rất trọng yếu.

Diệp Trần sẽ không bao dưỡng Trường Thiên phái, thế nhưng lúc đầu cũng cần phải giúp đỡ bọn họ chống đỡ qua giai đoạn khó khăn này. Dù sao hiện tại Trường Thiên phái cũng không thể ra ngoài tầm bảo được. Mà một trăm vạn khối linh thạch thượng phẩm này đúng như Diệp Trần nói đối với hắn không tính là gì cả. Sau khi tiêu diệt Huyết Hải Ngũ Thập đạo tặc linh thạch thượng phẩm của hắn cũng lên tới một ức.

- Điều này!

Lý Trường Phong run rẩy tiếp nhận một trăm vạn khối linh thạch thượng phẩm. Số lượng này không thể coi là lớn thế nhưng đối với một tông lục phẩm bình thường không thể có được số lượng như vậy. May ra cũng chỉ có tông môn lục phẩm cường đại mới có được số linh thạch thượng phẩm nhiều như vậy.

Làm thái thượng trưởng lão sẽ có một ngọn núi thuộc về chính mình. Ở trên đỉnh núi, kiến tạo một toàn cung điện, Diệp Trần liền đi vào trong.

Thoáng chốc đã qua mấy ngày.

Ba ngày qua, Diệp trần tập trung thời gian vào việc đúc bảo kiếm trung phẩm, buổi tối mới chuyên tâm tu luyện, nỗ lực đề thăng tu vi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 997: Cảnh Giới Bán Bộ Vương Giả Cao Giai.(Hạ)

Buổi tối ngày hôm nay, Diệp Trần vừa kết thúc quá trình tu luyện.

- Cảnh giới Bán Bộ Vương Giả rất khó đề thăng. Mấy tháng qua, rốt cuộc cũng có thể đột phá đến Bán Bộ Vương Giả cao giai.

Trên mặt Diệp Trần không khỏi lộ vẻ tươi cười. Tu vi đề thăng, chỉ cần có đủ tiềm lực, sớm muộn gì cũng đạt được mục tiêu. Thé nhưng mặc kệ vì sao đề thăng thì đều cần tốn một lượng thời gian nhất định. Mà Diệp Trần hiện giờ thiếu chính là thời gian. Chính vì thế mà bản thân hắn nghĩ tiến bộ sao quá chậm.

Chờ hắn đạt được cảnh giới Bán Bộ Vương Giả cao giai, thực lực tự nhiên được nâng cao lên một bước.

- Ta ở Trường Thiên phái cũng đã được mấy ngày, không bằng ra ngoài kiểm tra các đệ tử một chút.

Nhàn rỗi buồn chán. Diệp Trần bỗng nhiên ngoại phóng linh hồn lực, bao quát Trường Thiên phái.

Linh hồn lực Diệp Trần thuộc về cấp bậc Sinh Tử Cảnh. Linh hồn lực ngoại phóng, dưới SInh Tử Cảnh không một ai có thể phát hiện.

Buổi tối, còn có rất nhiều đệ tử không ngủ, đại đa số đều nỗ lực tu luyện hoặc là bế quan đả tọa, không thì cũng diễn luyện võ học. Chăm chỉ không gì sánh được.

Đương nhiên cũng có chút ít đệ tử không tu luyện mà cùng nhau nói chuyện phiếm.

- Tân nhậm thái thượng trưởng lão thật tài giỏi. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có tu vi Bán Bộ Vương Giả. Nếu như ta có thể đạt được cảnh giới nhu vậy thì có thể bảo hộ được Trường Thiên phái rồi.

- Ngươi đó! Cũng chỉ tu luyện được có vài chục năm! Bán Bộ Vương Giả không phải nói là có thể làm được. Chúng ta cũng chỉ mới có tu vi Tinh Cực Cảnh thôi.

- Thì ta cũng chỉ cảm khái thế thôi.

- Ta đương nhiên biết, bất quá cũng không nên nghĩ điều gì quá xa vời.

- Đa tạ!

- Ai, nếu như thần trí Lục trưởng lão khôi phục lại được thì tốt rồi. Hai Bán Bộ Vương Giả, như vậy thực lực Trường Thiên phái chúng ta sẽ mạnh lên rất nhiều.

Trong mắt Diệp Trần hiện lên vẻ hiếu kỳ, từ trong miệng hai gã đệ tử này Lục trưởng lão hẳn là vị thái thượng trưởng lão mặc trường báo màu xám kia. Không biết hắn đã xảy ra chuyện gì.

- Không thể không nói, Đại Địa Chi Hùng gia tộc kia quá ghê tởm. Nhất là cái tên Nham Hùng Vương, thập phần độc ác, nhiều lần khi nhục Trường Thiên phái ta. Lục trưởng lão cũng vì trúng một chưởng của hắn mới trở nên si ngốc ngây ngô như vậy. Chỉ còn nhận được mỗi tông chủ.

- Lục trưởng lão quá thương cảm!

...

Thu liễm linh hồn lực, Diệp Trần âm thầm nhíu mày nói:

- Nguyên lai Lục trưởng lão bị người ta đánh cho si ngốc. Đại Địa Chi Hùng - Nham Hùng Vương. Lẽ nào có thực lực Bán Bộ Vương Giả đứng đầu.

Đại Địa Chi Hùng, một thú trong trăm thú cùng với Cửu Đầu Xà và Hoàng Kim sư tử cùng một cấp bậc. Trong người đều chảy huyết mạch nửa yêu, thiên phú dị bẩn, lực lượng lớn vô cùng. Có khả năng vượt cấp chiến đấu. Đương nhiên huyết mạch cũng không quá nồng, so với nhân loại bình thường cũng chỉ lợi hại hơn một chút mà thôi.

...

Một ngày một đêm lại trôi qua, trung phẩm chú kiếm thuật của Diệp Trần càng ngày càng lợi hại, hiện tại đã có tới chín phần mười xác suốt đúc ra dược bảo kiếm trung phẩm. Đợi đến khi trung phẩm chú kiếm thuật đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh thì Diệp Trần có thể đục được bảo kiếm thượng phẩm rồi. Đây chính là một bước tiến dài.

Trong mật thất.

Diệp Trần ngồi xếp bằng trên bãi đá, hai tay đều nắm một khối thủy tinh chân nguyên, hấp thu chân nguyên lực ở bên trong vào cơ thể.

Trong mật thất xuất hiện từng đợt sóng gợn, không ngừng khuếch tán ra xung quanh, chạm vào vách tường trên mật thất, tiếp theo chấn nát thành bột phấn. Đây chính là lực áp bách khi chân nguyên đề thăng.

- Ông!

Rột đột nhiên một cỗ chân nguyên bàng bạc khuếch tán ra ngoài, mật thất triệt để đổ nát, đã vụn bay loạn xạ. Khí lưu như kiếm.

Trên một ngọn núi, một đạo kiếm khí bay thẳng lên trời cao rồi biến mất không thấy đâu. Rất nhiều ở Trường Thiên phái ngước nhìn kiếm khí đáng sợ, trong lòng khiếp sợ.

Hô!

Thở ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần mở mắt, lẩm bẩm:

- Rốt cuộc cũng đề tăng tới Bán Bộ Vương Giả cao giai, độ tinh khiết chân nguyên tăng lên không nhiều lắm. Chỉ là số lượng chân nguyên thoáng cái đã tăng gấp đôi, đủ để thi triển mười lần phá tà kiếm.

Bước vào Bán Bộ Vương Giả cao giai, chính là trùng kích sinh tử huyền quan. Diệp Trần bất tri bất giác đi tới giới tuyến này. Thực lực đề thăng không phải một điển hay nửa điểm như vậy.

Hiện tại là ban ngày, đệ tử Trường Thiên phái không dám tùy ý hạ sơn. Cho nên hầu như người Trường Thiên phái đều chú ý tới một màn này. Tông chủ, trưởng lão, đệ tử, ai ai cũng quan tâm.

- Tông chủ! Diệp trưởng lão xem ra có đột phá?

Một đại trưởng lão Trường Thiên phái trong môn cười tủm tỉm cười nói với Lý Trường Phong.

Lý Trường Phong cũng vui vẻ núi:

- Đây là chuyện tốt đẹp. Diệp Trưởng lão không hổ tuổi còn trẻ mà đã bước vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả. Tiến độ quả nhiên thần tốc.

- Tông chủ. Tu vi Diệp trưởng lão đề thăng, chúng ta cũng nên đến chúc mừng một phen.

Nhị trưởng lão có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ cũng rất linh mẫn đề nghị nói.

Lý Trường Phong gật đầu nói:

- Cũng đúng. Cấp bậc lễ nghĩa không thể thiếu.

Cứ như vậy, Lý Trường Phong mang theo các bị trưởng lão và một vài đệ tử hạch tâm trong tông môn đến chúc mừng Diệp Trần, thập phần long trọng.

Diệp Trần tuy rằng không thích, nhưng dù sao đối phương cũng có ý tốt.

Mà hiện giờ hắn cũng là thái thượng trưởng lão trong tông môn, đương nhiên cũng phải tiếp nhận ý tốt của đói phương.

- Cao Chí Viễn ngươi lưu lại.

Lúc mọi người gần đi, Diệp Trần gọi Cao Chí Viễn.

- Gọi?

Cao Chí Viễn có điểm kinh ngạc.

Lý Trường Phong cũng rất kinh ngạc, hắn không biết vì sao Diệp Trần gỡi Cao Chí Viễn ở lại, thế nhưng hơn phân nửa là có lợi cho Cao Chí Viễn, nhân tiện nói:

- Chí Viễn, Diệp trưởng lão lưu ngươi lại, ngươi ở lại đi!

- Rõ! Tông chủ.

Cao Chí Viễn ở lại.

Đợi mọi người đi hết, Diệp Trần nói với Cao Chí Viễn:

- Ta đã âm thầm quan sát ngươi, tâm cảnh của ngươi đã đạt tới cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ. Chỉ cần có tài nguyên thì trong một khoảng thời gian ngắn là có thể đề thăng được cảnh giới tu vi. Đặt được cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong cũng không khó khăn.

Cao Chí Viễn ôm quyền nói:

- Đa tạ Diệp trưởng lão khích lệ, nhưng Trường Thiên phái tài nguyên thiếu hụt, có thể có chút thượng phẩm linh thạch để tu luyện, Chi Viễn đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Hắn từ tông chủ biết được, Trường Thiên phái có thể phát linh thạch thượng phẩm cho chúng đệ tử tu luyện cũng là do Diệp Trần đưa cho.

- Hiện nay Trường Thiên phái vẫn còn rất yếu, cao thủ không nhiều lắm. Chỉ dựa vào một mình ta cũng không thể chân chính khiến cho Trường Thiên phái chuyển mình lớn mạnh được. Còn cần vào sự nỗ lực của các ngươi nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 998: Lệnh Hồ Dực.(Thượng)

Một tông môn không thể không có cao thủ tọa trấn, nhưng cũng không thể không có lực lượng trung kiên. Cao thủ tọa trấn tông môn cũng chỉ để dùng hù dọa đối phương mà thôi. Lực lượng trung kiên mới là chuyện mà Diệp Trần quan tâm, nếu lực lượng này yếu kém chẳng phải chuyện gì Diệp Trần cũng phải quan tâm hay sao. Như vậy hắn lấy đâu ra thời gian để mà tu luyện nữa.

- Chí Viễn tự tin trong một hoặc hai năm tới có thể đề thăng tu vi lên Linh Hải Cảnh hậu kỳ.

Cao Chí Viễn kiên định nói.

- Hai năm quá dài.

Diệp Trần lắc đầu, hắn lấy ra mười khối chân nguyên thủy tinh từ trong trữ vật linh giới đưa cho Cao Chí Viễn.

- Đây là chân nguyên thủy tinh, đủ để cho ngươi đề thăng tu vi đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Về phần phải mất bao lâu mới có thể đạt được mục tiêu thì phải xem vào căn cơ cùng sự cố gắng của ngươi.

Tâm cảnh cao tới đâu, nhưng cơ sở bản thân yếu kém cũng chỉ giống như thùng rỗng kêu to, không phải trong một thời gian ngắn mà thực hiện được.

- Chân nguyên thủy tinh!

Cao Chí Viễn thất kinh. Đây chính là vật phẩm tu luyện so với cực phẩm linh thạch còn tốt hơn. Lẽ nào Diệp Trần có thể cô động ra chân nguyên thủy tinh của chính mình.

Điều này chỉ có vương giả Sinh Tử Cảnh đại năng mới có thể cô động ra chân nguyên thủy tinh. Mà cũng chỉ có một bộ phận cực nhỏ Bán Bộ Vương Giả mới làm được điều này. Cao Chí Viễn cho rằng mười viên chân nguyên thủy tinh này là do chính Diệp Trần ngưng luyện ra, cũng không nghĩ xem Diệp Trần vì một lý do khác mà có được.

- Đi thôi!

Diệp Trần phất tay.

- Đa tạ Diệp trưởng lão.

Cao Chí Viễn cảm kích, rời khỏi đại đại của thái thượng trưởng lão. Có chân nguyên thủy tinh này hắn tự tin trong vòng nửa tháng có thể đột phá tới Linh Hải Cảnh trung kỳ. Về phần Linh Hải Cảnh hậu kỳ còn phải xem tình huống sau đó thế nào.

- Kiếm vực!

Chỗ sâu nhất bên trong một tòa núi nhỏ, quanh thân Diệp Trần khí lưu màu xanh tràn ngập, trong nháy mắt bao trùng phương viên mấy trăm dặm.

Ngâm! Ngâm!

Vô số tiếng kiếm ngâm vang lên, trong hư không ngưng kết ra một thanh bảo kiếm màu xanh. Thân kiếm bảo kiếm hẹp dài, hàn quang lóe ra, vô cùng đáng sợ.

- Đi!

Diệp Trần khẽ quát một tiếng.

Xuy xuy xuy xuy...!

Phỏng chừng hơn vạn thanh bảo kiếm màu xanh chụm lại tạo thành mọt thanh bảo kiếm màu xanh ti lớn bắn ra ngoài xuyên qua đỉnh của ngọn núi đối diện. Tốc độ cực kỳ kinh người, so với Ngự Kiếm Thuật không biết

nhanh hơn biết bao nhiêu lần.

Vô thanh vô tức, đỉnh núi của ngọn núi đối diện giống như bị phong hóa. Gió thổi qua, vô số bui bay đầy trời. Đỉnh núi của ngọn núi đối diện cứ như thế mà tiêu tán.

- Đột phá đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả cao giai, phạm vi kiếm vực bao trùm tăng lên một vòng, lực công kích cũng cường hãn hơn rất nhiều. Mỗi một thanh bảo kiếm màu xanh đều có uy lực một kích toàn lực của cao thủ Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Tuy nói là cao thủ Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong trong nháy mắt có thể xuất ra rất nhiều công kích. Nhưng lấy mấy vạn thanh bảo kiếm màu sắc cũng tương đương với một vòng tấn công của gần nghìn dã cao thủ Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Có thể đơn giản diệt sát Bán Bộ Vương Giả tối cường giả và Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng. Nếu gặp phải Sinh Tửu huyền quan đệ nhị trọng cũng lãnh ít dữ nhiều.

Tác dụng của kiếm vực vô cùng lớn. Mặc kệ là đơn đả độc đấu hay là đối mặt với một đám cao thủ, đều có lực sát thương rất lớn.

...

Lại một ngày đêm nữa trôi qua, trung phẩm chủ kiếm thuật của Diệp Trần rốt cục cũng đạt tới mức độ lô hỏa thuần thanh. Kế tiếp hắn có thể đúc bảo kiếm thượng phẩm.

Chỉ là Diệp Trần đến lúc đó thì dừng tay.

Tâm tư Diệp Trần hiện giờ lại đặt tất cả lên việc tìm hiểu áo nghĩa. Càng về sao áo nghĩa càng khó đề thăng. Cho dù ngươi có thiên phú kinh thiên cùng ngộ tính kinh người cũng không có biện phát trong một sớm một chiều đề thăng áo nghĩa. Điểm này Diệp Trần có thể cảm nhận được.

Chỉ là qua thời gian dài đúc bảo kiểm, Diệp Trần đối với kim chi áo nghĩa có thêm cảm ngộ. Còn kém một bước nữa thôi là có thể lâm trận đột phát.

- Sở hữu hệ kim, đều là kim nguyên khí hậu thiên diễn biến mà thành. Thế nhưng có hệ kim rất khó phá hủy, có hệ kim lại chỉ là phế liệu, có thể bẻ gãy một cách dễ dàng. Đây chính là sự sắp đặt khác nhau của kim nguyên tạo thành.

- Chỉ cần nắm rõ được quy luật ở bên trong, việc kim chi áo nghĩa đột phá cũng không quá mức khó khăn.

Diệp Trần thầm quyết tâm tìm hiểu kim chi áo nghĩa.

Nửa tháng sau, trên người Diệp Trần phóng suất ra ánh hòa quang màu vàng vô cùng lợi hại, toàn thân phảng phất giống như được bảo kiếm sắc bén bảo vệ. Phong mang phảng phất có thể đâm người bị thương.

- Kim chi áo nghĩa rốt cuộc cũng đã đạt được chín thành cảnh giới.

Đứng ở trên núi, Diệp Trần có thể cảm giác được kim nguyên khí trong thiên địa đối với hắn vô cùng thân thiết. Đơn giản nắm bắt được chúng trong tay. Đồng thời so với trước đây thì tiện tay hơn rất nhiều.

- Trảm!

Tay phải giơ thẳng lên cao, Diệp Trần dùng tay thay kiếm chém xuống.

Cười khúc khích!

Nguyệt Nha Hình Kiếm Kính màu đen chợt lóe qua, liên tiếp có hơn mười ngọn núi bị chém thành hai nửa. Bất luận là thứ gì, dưới kiếm kính đều không thể ngăn trở.

- Chín thành kim chi áo nghĩa. Sáu thành thủy chi ái nghĩa. Tàn Nguyện có uy lực không tệ. Đáng tiếc, nếu như thủy chi áo nghĩa có thể đề thăng tới chín thành cảnh giới thì tốt rồi. Hai thứ tương sinh với nhau, dưới tình huống dung hợp, chỉ sợ uy lực không chỉ tăng gấp hai lần.

Chưa từng có nhiều phiền não, Diệp Trần cũng không có hy vọng xa với

bước Sinh Tử Cảnh. Điều hắn quan tâm hiện nay chính là khiến cho áo nghĩa đạt tới viên mãn. Cái Diệp Trần cần bây giờ chính là tích lũy, ở phương diện áo nghĩa cảnh giới càng cao thì càng dễ đột phát Sinh Tử Cảnh.

...

Nửa tháng đã trôi qua. Trong lúc đó, Diệp Trần chỉ tiện tay đúc được hai thanh bảo kiếm thượng phẩm, thời gian còn lại đều tu luyện để đề thăng thực lực.

Tuy chỉ là tiện tay nhưng trung phẩm chú kiếm thuật đã tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh nên bảo kiếm thượng phẩm của Diệp Trần cũng có thể xếp hàng giữa.

Trên núi, Diệp Trần cầm kiếm huy vĩ, không gian bị cắt gọt không ngừng. Giống như một chiếc giương được vừa mới ngưng đọng thì bị nghiền nát. Không gian lực chung quan tiêu tán, kinh khủng vô cùng.

- Ân? Đây là tình huống gì?

Thu kiếm đứng lặng người hồi lâu, Diệp Trần phóng xuất linh hồn lực bao trùm toàn bộ Trường Thiên phái.

Trên sân rộng trước nghị sự đại điện có một đám người cùng với ba thanh niên đang giằng co.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 999: Lệnh Hồ Dực.(Hạ)

Ba thanh niên này gồm hai nam một nữ. Nam tử đúng chung với nữ tử ước chừng hai mươi nhăm tuổi, mặc hắc y, tướng mạo anh tuấn, ngọc thụ lâm phong. Trên người ngạo khí cùng với sự kinh thường không hề ẩn giấu.

Nữ tử đứng bên cạnh hắn cũng vô cùng xinh đẹp. Tuy rằng thua Mộ Dung Khuynh Thành nhưng cũng thuộc hàng tuyệt sắc. Đôi mắt cực kỳ động nhân, giống như bảo thạch.

Mà thanh niên mặc thanh y đứng sau hai người lại càng kinh người. Tu vi của hắn không ai nhìn ra, hắn chỉ chắp tay phía sau, biểu tình bình thản.

Bên phía Trường Thiên phái, người dẫn đầu là Cao Chí Viễn.

Nhìn thanh niên anh tuần đứng bên cạnh nữ tử, sắc mặt Cao Chí Viễn hiện lên một tia thống khổ. Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi nói:

- Ngươi tới nơi này làm gì, cười nhạo ta sao?

Nữ tử xinh đẹp đánh giá Cao Chí Viễn, nói:

- Thực không nghĩ ra ngươi đã đạt tới cảnh giới Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Thực nằm ngoài dự liệu của ta. Đáng tiếc ngươi vẫn một mực muốn là đệ tử của Trường Thiên phái. Cho nên cuộc đời ngươi cũng đã được định trước, không thể nào trở thành Bán Bộ Vương Giả.

- Như vậy thì làm sao, hơn nữa ta tin tưởng, Trường Thiên phái của ta sẽ quật khỏi.

Cao Chí Viễn trong vòng một tháng tu luyện, tu vi từ Linh Hải Cảnh sơ kỳ thăng lên Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Tốc độ tấn giai cực nhanh,

không thể tưởng tượng nổi. Điều này cũng nhờ chân nguyên thủy tinh mà Diệp Trần cho hắn. Bằng không chỉ dựa là thượng phẩm linh thạch cũng không thể nhanh như vậy được.

- Ngươi không nên tự mình dối mình. Đương nhiên, ngươi hiện tại lam sao đối với ta cũng không phải là vẫn đề gì quan trọng. Ta chỉ muốn nhìn ngươi từ đây rơi xuống phía dưới mà thôi.

Nữ tử xinh đẹp lắc đầu.

- Lý sư tỷ, ba người này là ai?

Có nhiều đệ tử Trường Thiên phái không xuống núi bao giờ, căn bản không nhận ra ba người này, chỉ có thể hỏi thăm Lý Thúy.

Lý Thúy nói:

- Người mặc hắc y chính là thiên tài của Cực Thiên Tông. Người mặc thanh y chính là đệ nhất thiên tài Lệnh Hồ Dực. Còn nữ tử kia chính là vị hôn thê trước đây của Cao sư huynh, Mạc Tiểu Đường.

Giải thích xong cho các sư đệ, Lý Thúy im lặng, lo lắng nhìn Cao Chí Viễn.

-Cái gì! Lệnh Hồ Dực, còn có Vân Tiêu Thủy.

Chúng đệ tử kinh hĩa. Lệnh Hồ Dực chính là đệ nhất thiên tài của Cực Thiên Tông. Mấy năm trước đã trở thành Bán Bộ Vương Giả, là một trong ba Bán Bộ Vương Giả của Cực Thiên Tông. Mà Vân Tiêu Thủy tuy rằng không phải là Bán Bộ Vương Giả nhưng xũng là một Linh Hải Cảnh tông sư vô cùng đáng sợ, thực lực rất cường đại.

Có thể nói, trước đây Trường Thiên phái, ngoại trừ thái thượng trưởng lão Lục trưởng lão ra thì không còn ai là đối thủ của Lệnh Hồ Dực và Vân Tiêu Thủy.

- Nghe Tiểu Đường nói, thiên phú của ngươi thập phần đáng sợ, mười sáu tuổi đã lĩnh ngộ được kiếm ý, hơn nữa kiếm ý rất đặc thù. Ta cũng muốn xem xem kiếm ý của ngươi như thế nào.

Vân Tiêu Thủy mặc hắc y cố ý ôm Mặc Tiểu Đường vào trong lòng nhằm châm chọc nhìn Cao Chí Viễn.

Trên mặt Cao Chí Viễn không khỏi co quắp, thế nhưng rất nhanh hắn lại bình tĩnh trở lại. Dù sao thì Mặc Tiểu Đường cùng hắn đã giải trừ hôn ước. Lúc này bọn họ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa. Mà bản thân hắn cũng đã quyết định buông tha cho đối phương. Hít một hơi thật sâu, hắn thản nhiên nói:

- Thực lực, không phải nhìn qua là có thể phân biệt được.

- A! Xem ra ngươi là một người rất tự tin.

Vân Tiêu Thủy nhếch miệng người, mang theo một tia ác ý. Hắn tuy ở cùng một chỗ với Mạc Tiểu Đường, thế nhưng hắn vẫn nhìn ra được Mạc Tiểu Đường vẫn chưa thôi nhớ nhưng Cao Chí Viễn. Điều này làm hắn rất không thoải mái. Lần này đến Trường Thiên phái là chủ ý của hắn. Hắn muốn ở trước mặt Mạc Tiểu Đường xỉ nhục Cao Chí Viễn. Hắn muốn nàng biết ai mới chân chính là thiên tài.

- Tông chủ! Chúng ta có nên qua đó ngăn cản hay không?

Bên trong nghị sự đại điện, một vị trưởng lão sắc mặt lo lắng nói với Lý Trường Phòng.

Lý Trường Phong nói:

- Đây là sự tình của đám tiểu bối, tạm thời không nên quấy rối. Nếu như chúng ta xuất hiện, sự tình sẽ không thể nào giải quyết.

Kỳ thực cho dù bọn họ có xuất hiện đi chăng nữa thì cũng không làm được gì cả. Lệnh Hồ Dực và Vân Tiêu Thủy đều là những người mà bọn họ

không chọc được. Mà trong bọn họ cũng không có ai là đối thủ của hai người này. Đương nhiên đến một mức nào đó, bọn họ không muốn xuất hiện cũng phải xuất hiện. Dù sao cũng là tông chủ Trường Thiên phái, dù ít dù nhiều cũng cần phải giữ gìn tôn nghiêm của Trường Thiên phái.

- Thế nhưng Chí Viễn không thể nào là đối thủ của Vân Tiêu Thủy! Hắn chỉ vừa mới đột phát lên Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Nếu như đối phương tới muộn mấy tháng thì tốt rồi.

Đại trưởng lão không chút nghi ngờ thiên phú của Cao Chí Viễn, chỉ là lần này Vân Tiêu Thủy cũng không phải là Tỉnh Du Đăng.

- Chúng ta phải tin tưởng Chí Viễn. Mấy năm gần gây hắn rất ít khi thể hiện thực lực của mình.

Trong lòng Lý Trường Phong đối với Cao Chí Viễn có lòng tin không nhỏ. Nếu như hắn có thể từ trên tay của Vân Tiêu Thủy sống sót trở ra là kết cục hay nhất. Như vậy cũng cấp cho Trường Thiên phái một chút mặt mũi, đồng thời động viên tinh thần các đệ tử.

Trên ngọn núi thái thượng trưởng lão, Diệp Trần kỳ quái nói:

- Lục trưởng lão vì sao không đứng ra?

Sau một khắc, Diệp Trần bừng tỉnh.

Lúc trước Lục trưởng lão nhằm vào hắn bởi vì bản thân hắn không che giấu tu vi của mình. Lúc đó Lục trưởng lão cảm ứng được. Hiện tại, Lệnh Hồ Dực không có bại lộ khí tức của bản thân, Lục trưởng lão tự nhiên không cảm ứng được. Lục trưởng lão thần trí không rõ nhưng trong tiềm thức ý nghĩ bảo vệ Trường Thiên phái rất sâu. Chỉ khi phát hiện ra Bán Bộ Vương Giả hắn mới ra tay.

- Khí tức của Cao Chí Viễn không yếu, lần này cũng với Vân Tiêu Thủy quyết đấu cũng không phải là không có phần thắng. Cái này phải nhìn xem hắn trên phương diện lĩnh ngộ áo nghĩa như thế nào. Đúng rồi! Hắn còn lĩnh

ngộ được một kiếm ý đặc thù. Không biết là loại kiếm ý gì?

Ý niệm không ngừng hiện lên trong đầu Diệp Trần. Hắn tiếp tục dùng linh hồn lực quan sát.

- Ngươi đã tự tin như vậy thì chúng ta luận bàn một chút. Thế nào? Yên tâm! Ta sẽ không đánh chết ngươi.

Vân Tiêu Thủy liếm liếm môi, đề nghị nói.

- Hảo! Có thể.

Cao Chí Viễn hít một hơi thật sâu, rồi đáp ứng. Hắn dám khẳng định cho dù mình không đáp ứng thì đối phương cũng sẽ không thèm bỏ qua. Đã như vậy còn không bằng đối phương giao thủ một lần.

- Cao sư huynh, ngươi cẩn thận.

Lý Thúy ở phía sau nhắc nhở.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1000: Nỗi Khổi Tâm Của Mạc Tiểu Đường

- Cao sư huynh, nhất định phải đánh bại hắn.

Ngô Trường Hưng có chút cố kỵ nhưng hắn vẫn ở phía sau lớn tiếng cổ vũ Cao Chí Viễn.

- Ta biết!

Nhãn thần Cao Chí Viễn ngưng trọng, ánh mắt hắn vô cùng lợi hại. Đột phá tới cảnh giới Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, hắn kinh lịch qua một lần thiên nhân hợp nhất. Trên phương diện áo nghĩa cũng có tiến bộ. Nhưng Vân Tiêu Thủy so với hắn ở trạng thái thiên nhân hợp nhất càng cường đại hơn, áo nghĩa cũng tìm hiểu sâu hơn hắn. Điểm duy nhất Cao Chí Viễn hơn Vân Tiêu Thủy chính là kiếm ý. Nếu muốn đánh thắng Vân Tiêu Thủy, Cao Chí Viễn cũng chỉ dựa vào kiếm ý mới có hi vọng.

Đối phương dù thế nào cũng là Linh Hải Cảnh tông sư.

- Chí Viễn! Hi vọng ngươi chớ có trách ta.

Mạc Tiểu Đường âm thầm nói trong lòng.

Trên sân rộng, mọi người đồng loạt lui về phí sau vài chục bước, tạo khoảng trống cho hai người luận bàn. Lúc này Cao Chí Viễn và Vân Tiêu Thủy đứng cách nhau chừng trăm bước.

- Tiếp chiêu!

Vân Tiêu Thủy không có Cao Chí Viễn thời gian chuẩn bị, bản thân hắn cũng muốn trong thời gian ngắn nhất đánh bại Cao Chí Viễn. Có như vậy bản thân hắn mới có thể hung hăng dẫm nát đối phương dưới bàn chân.

Thân hình chợt lóe, thân hình Vân Tiêu Thủy như nước chảy mây trôi chạy tới gần Cao Chí Viễn. Nắm tay phải nắm chặt phóng xuất ra quang vựng màu đen khiến cho không gian xung quanh không những rung động mà còn gãy khúc. Một quyền mang theo khí thế kinh người đánh tới đỉnh đầu Cao Chí Viễn.

- Đại Địa Liệt.

Kiếm xuất khỏi vỏ, Cao Chí Viễn khẽ quát một tiếng, thân thể hơi hướng về phía trước nghênh đón một quyền của Vân Tiêu Thủy. Bảo kiếm sắc bén, kiếm quang kịch liệt rung động khiến cho mọi người đứng xem có một cảm giác bá đạo.

Phanh!

Chiêu đầu tiên, hai người cũng chỉ dò xét xem thực lực đối phương mạnh yếu ra sao. Cho nên chiêu thứ nhất hoàn toàn là cứng đối cứng. Kình khí bạo tạc, lấy hai người làm trung tâm bắn ra bốn phương tám hướng. Mặt đất bị kình khí cày nát, tạo thành những khe nứt giống như mạng nhện.

Sau một khác, hai người đồng thời lui ra sau, Vân Tiêu Thủy thối lui mười bước, còn Cao Chí Viễn chỉ lùi lại phía sau bảy bước.

- Cao sư huynh chiếm thượng phong!

Đệ tử Trường Thiên phái kinh hỉ.

- Không! Chiếm thượng phong là Vân Tiêu Thủy.

Một gã đệ tử hạch tâm có tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, lắc đầu nói. Sắc mặt hắn ngưng trọng.

- Vì sao nói như vậy. Cao sư huynh chỉ thối lui có bảy trước, Vân Tiêu Thủy lại thối lui tới mười bước!

- Nhìn qua tràng diện có vẻ như Cao sư huynh đang chiếm thượng

phong, nhưng Vân Tiêu Thủy không có thi triển võ học, gần như một quyền vừa rồi chỉ là công kích bình thường.

Nói như vậy tất cả mọi người đều minh bạch. Tất cả không khỏi lo lắng cho Cao Chí Viễn.

- Không hổ là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Ta thi triển thổ chi áo nghĩa võ học cũng chỉ chiếm được một chút thượng phong.

Cao Chí Viễn không dám sơ ý. Con mắt nhìn chằm chằm vào Vân Tiêu Thủy.

- Ha ha! Cũng chẳng có gì cả. Tiếp một chiêu nữa của ta.

Vân Tiêu Thủy cười lớn một tiếng, lần thứ hai đánh về phía Cao Chí Viễn, nắm tay của hắn ngưng tụ là lôi quang cường liệt, giống như một đạo thiên lôi từ trên trời bổ xuống.

Cao Chí Viễn tinh thông hai loại áo nghĩa. Một là thổ chi áo nghĩa, hai là hỏa chi áo nghĩa. Lần này hắn thi triển hỏa chi áo nghĩa kiếm pháp. Kiếm pháp bạo liệt hỏa diễm, sức bất rất mạnh, hung hiểm chặn lại một quyền của Vân Tiêu Thủy.

Ba!

Lôi quang đại thịnh, Cao Chí Viễn bị đánh bay ra ngoài, mà thân hình Vân Tiêu Thủy chỉ hơi lảo đảo vài cái.

- Lôi Quang Bộ!

Bàn chân Vân Tiêu Thủy giống như dẫm lên lôi quang, tốc độ của hắn nhanh như sét đánh, đuổi theo Cao Chí Viễn.

- Thiên Lôi Thập Bát quyền!

Khoảng cách chừng mười bước, Vân Tiêu Thủy liên tục xuất hiền, quyền quang màu hồng thật giống như thiên lôi. Một đạo rồi lại một đạo,

nhanh không thể tưởng tượng được.

Chỉ tiếp được mười lăm quyền, Cao Chí Viễn đã bị thổ huyết. Luận thiên phú cùng ngộ tính Vân Tiêu Thủy cũng không hơn kém Cao Chí Viễn bao nhiêu. Chỉ là tu vi của đối phương cao hơn, cho nên bại trận là kết cục đã được định trước.

- Ngã xuống cho ta.

Quyền thứ mười sáu đánh tới, thần sắc Vân Tiêu Thủy dữ tợn, một quyền đánh tới bụng Cao Chí Viễn. Hắn chuẩn bị dùng một quyền này phế đi Cao Chí Viễn, để đối phương sau này trở thành phế vật, không thể tu luyện. Như vậy Mạc Tiểu Đường mới triệt để hết hi vọng, toàn tâm toàn ý đi theo hắn.

- Vân Tiêu Thủy, ngươi không phải nói sẽ không khiến hắn bị thương nặng?

Mạc Tiểu Đường bỗng nhiên kêu to.

Vân Tiêu Thủy chẳng quan tâm, quyền thế đáng sợ vẫn đánh tới.

- Liệt Diễm Kiếm!

Vào thời điểm mấu chốt, Cao Chí Viễn thi triển ra kiếm pháp lợi hại nhất của mình hỏa thổ dung hợp áo nghĩa kiếm pháp. Một kiếm này chế trụ đòn công kích của Vân Tiêu Thủy.

- Di! Dĩ nhiên bị ngăn trở, chỉ là một quyền này nhìn ngươi làm sao ngăn trở.

Quyền thứ mười bảy của Vân Tiêu Thủy đánh đớn, đáng sợ hơn quyền thứ mười sáu rất nhiều.

- Không nên!

Ngay lúc Vân Tiêu Thủy sắp sửa công kích Cao Chí Viễn thì Mạc Tiểu

Đường đột nhiên xuất thủ. Tay nàng giơ lên, ba đóa Thiết Lê Hoa bay ra ngoài tạo thành hình tam giác bao phủ lấy Vân Tiêu Thủy. Nếu như Vân Tiêu Thủy công kích Cao Chí Viễn thì sẽ lọt vào sự công kích của Thiết Lê Hoa, bản thân bị trọng thương.

- Hừ!

Trong mắt Lệnh Hồ Dực hiện lên một tia sắc bén.

Phía sau tiếng xé gió kéo tới, trên mặt Vân Tiêu Thủy kịch biến, thân hình chợt lóe, tách ra khỏi sự công kích của Thiết Lê Hoa. Đương nhiên hắn cũng mất đi cơ hội công kích Cao Chi Viễn.

- Tiểu Đường, ngươi làm gì vậy?

Vân Tiêu Thủy xanh mặt.

Mạc Tiểu Đường không có đáp lời, nàng kiên định đi tới trước mặt Cao Chí Viễn chắn trước người hắn.

- Ngươi rốt cuộc muốn là gì?

Vân Tiêu Thủy có dự cảm không tốt.

-Vân sư đệ, lẽ nào ngươi còn không có nhìn ra sao? Nàng đang trêu đùa ngươi!

Lệnh Hồ Dực đột nhiên mở miệng nói.

- Trêu đùa ta?

Vân Tiêu Thủy không tin nhìn về phía Mạc Tiểu Đường, thấp giọng nói:

- Tiểu Đường! Mau tránh ra, hiện tại tránh ra ta coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Không nên ép ta.

- Không!

Mạc Tiểu Đường kiên định lắc đầu.

- Hỗn đản! Không ngờ lời đại sư huynh nói là sự thực, ngươi cho tới bây giờ cũng không có thích ta, chỉ một mực lừa dối ta.

Vân Tiêu Thủy thấy Mạc Tiểu Đường chết cũng không tránh ra, rống lên tức giận.

Ngoài dự liệu của Cao Chí Viễn, Mạc Tiểu Đường dĩ nhiên là thừa nhận.

- Vân Tiêu Thủy, ta xác thực cho tới bây giờ cũng không có thích ngươi. Bởi vì ta chỉ thích mỗi mình Chí Viễn mà thôi. Ta ở cùng một chỗ với ngươi, chỉ để chọc tức hắn, khiến hắn rời khỏi Trường Thiên phái. Như vậy hắn mới có cơ hội phát triển

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1001: Cút Xuống Cho Ta (Thượng)

Lần này Vân Tiêu Thủy đến Trường Thiên phái chính là do Mạc Tiểu Đường bày ra. Nàng vẫn có ý định cố ý trước mặt Vân Tiêu Thủy nói Cao Chí Viễn có thiên phú cao hơn hắn. Ngộ tính cũng rất cường đại. Theo như nàng nhận định, với tính cách cao ngạo của Vân Tiêu Thủy, hắn chắc chắn sẽ tìm đến Cao Chí Viễn. Đến lúc đó lấy tu vi cường đại của Vân Tiêu Thủy sẽ dễ dàng đánh bại được Cao Chí Viễn. Từ đó khiến cho Cao Chí Viễn bị đả kích, để hắn tỉnh ngộ rời khỏi Trường Thiên phái.

Nghe được Mạc Tiểu Đường nói như vậy, Vân Tiêu Thủy cũng tỉnh ngộ. Trách không được nữ nhân này chủ động tiếp cận hắn nhưng lại bất hòa không quá mức thân cận. Nhất nhất đều giữ khoảng cách, nguyên lai đối phương chưa từng thích mình, chỉ muốn lợi dụng mình để đả kích Cao Chí Viễn.

- Tiểu Đường, ngươi?

Cao Chí Viễn giật mình nhìn Mạc Tiểu Đường.

Mạc Tiểu Đường nhu tình nhìn Cao Chí Viễn:

- Chí Viễn, từ năm mười ba tuổi, lần đầu tiên thấy ngươi ta đã thích ngươi rồi. Mỗi năm trôi qua, ta lại càng thích ngươi hơn. Ta sao chỉ vì một lý do đơn giản mà có thể bỏ ngươi chứ. Ở cùng một chỗ với người khác là ý muốn của ta, ta muốn ngươi bị đả kích. Ta không muốn tiền đồ của ngươi bị chôn vùi cùng Trường Thiên phái, ta không muốn Trường Thiên phái làm hỏng ngươi. Ta không muốn ngươi là một người bình thường suốt đời, mà phải oai phong một cõi. Về phần ta, không thể nói ta ham hư vinh, ta chỉ muốn yên lặng nhìn ngươi bước lên thành công.

- Vậy vì sao ngươi không để hắn đánh bại ta. Có lẽ như vậy ta sẽ ly khai Trường Thiên phái, điên cuồng đề thăng thực lực.

Cao Chí Viễn nói.

Mạc Tiểu Đường cười khổ một tiếng:

- Ta đã cho rằng mình có thể khống chế được tâm tình của chính mình. Thế nhưng ta phát hiện ra ta không làm được. Khi ngươi đối mặt với nguy hiểm, trong đầu ta chỉ có một ý niệm duy nhất là ngăn cản hắn. Liều lĩnh ngăn cản hắn.

Lấy tính tình độc ác của Vân Tiêu Thủy, cho dù không giết chết Cao Chí Viễn thì cũng phải đánh cho hắn thành tàn phế. Đây là điều mà Mạc Tiểu Đường không muốn nhìn thấy. Ước nguyện ban đầu của nàng với Vân Tiêu Thủy chỉ là đánh bại Cao Chí Viễn mà thôi, chứ không phải phế hắn.

- Tâm cơ đủ cao thâm. Nhưng vẫn có chút thâm tình.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Trần không khỏi cảm khái một tiếng.

- Mạc Tiểu Đường! Con tiện nhân này, ngươi vậy mà cũng lừa dối ta. Ngươi có biết lừa dối ta sẽ có kết cục như thế nào không?

Vân Tiêu Thủy phẫn nộ đến cực điểm, hắn từ nhỏ lớn lên luôn là đối tượng được mọi người chú ý. Cho dù ở Cực Thiên Tông, phía trên có Lệnh Hồ Dực áp đảo nhưng hắn vẫn được ân ửng. Theo như hắn thấy Mạc Tiểu Đường tiếp cận hắn chính bởi vì bản thân ưu tú. Thế nhưng ngày hôm nay, Mạc Tiểu Đường lại nói ra những lời như vậy, khiến cho bản thân hắn chịu khuất nhục. Hắn thề, hắn muốn hủy hoại nữ nhân này.

- Vân Tiêu Thủy! Có chuyện gì thì ta và ngươi giải quyết với nhau.

Cao Chí Viễn cảm thụ được sát khí cùng sự phẫn nộ của Vân Tiêu Thủy. Hắn chủ động đứng ra.

- Ngươi không nên gấp gáp, ta sẽ đánh ngươi thành tàn phế. Cho ngươi đời này kiếp này thành phế nhân.

Trong lúc nói chuyện, Vân Tiêu Thủy vận chuyển chân nguyên đến cực hạn, chân nguyên màu đen phóng thẳng lên cao, khí thế kinh người không gì sánh được.

- Nơi này là Trường Thiên phái, chớ có làm càn!

Lý Trường Phong cùng với các vị trưởng lão đi tới ngăn cản. Vân Tiêu Thủy muốn phế Cao Chí Viễn, bọn họ không thể mặc kệ ngồi xem. Bằng không Trường Thiên phái cũng không cần tồn tại nữa.

- Làm càn thì làm sao nào?

Lệnh Hồ Dực nhẹ nhàng hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lý Trường Phong.

- Lệnh Hồ Dực, lẽ nào ngươi muốn làm trái khẩu lệnh của vị đại nhân kia. Bất luận kẻ nào cũng không thể giết người ở Trường Thiên phái. Ngươi muốn trái lệnh?

Lệnh Hồ Dực nói:

- Chỉ biết lấy người kia ra đe dọa sao. Đáng tiếc, sư đệ ta chỉ đến luận bàn tỉ võ, cũng không có tính là trái lệnh. Đương nhiên, đao kiếm không có mắt, xuất hiện chút ít tổn thương, điều này không thể nào tránh khỏi. Mong rằng các ngươi không nên nhúng tay vào. Nếu không ta cũng không ngại giáo huấn các ngươi một phen.

Lệnh Hồ Dực nói lời này, Lý Trường Phong cùng các vị trưởng lão cứng họng, không nói được gì.

- Thiết trưởng lão, ngươi đi thỉnh Lục trưởng lão, Tiếu trưởng lão.Ngươi đi mời Diệp trưởng lão nữa.

Lý Trường Phong tự nhiên biết mình không phải là đối thủ của Lệnh Hồ Dực. Thiên phú của người này rất kinh người, vừa bước vào Bán Bộ Vương Giả. Hiện tại xem ra chỉ có Diệp trưởng lão mới có thể đánh lại Lệnh Hồ Dực. Nhưng muốn ngăn cản hắn thì còn cần Lục trưởng lão phối hợp.

- Không cần đi mời ta. Tình huống ở đây ta đều đã biết cả.

Thanh âm của Diệp Trần hóa thành một đạo chân nguyên rơi vào trong Lý Trường Phong.

Diệp Trân lại nói tiếp:

- Cao Chí Viễn đang đối mặt với sự đột phá. Nếu như hắn đột phát đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ chưa chắc đã không phải là đối thủ của Vân Tiêu Thủy. Tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ.

- Chí Viễn đối mặt với đột phát?

Lý Trường Phong kinh ngạc nhìn về phía Cao Chí Viễn, rồi nói với hai vị trưởng lão bên cạnh:

- Trước tiên chờ một chút đã.

Lúc này chân nguyên Cao Chí Viễn sôi trào, bộc phát ra khí tức Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, đồng thời một cỗ hơi thở cường đại toát ra tựa hồ không có chừng mực. Nhãn thần Cao Chí Viễn càng lúc càng sáng, giống như hai ngọn đèn sáng, bắn ra ánh sáng ngọc quang mang.

Thiên phú tu luyện của Cao Chí Viễn không kém hơn Vân Tiêu Thủy bao nhiêu. Sở dĩ tu vi của hắn thăng tiến chậm chạp là do tài nguyên của Trường Thiên phái thiếu thốn, không chỉ thiếu linh thạch mà các loại tài nguyên phụ trợ cũng thiếu thốn. Dưới tình huống nhiều người thiếu thịt, tự nhiên tu vi của Cao Chí Viễn không có khả năng tăng nhanh như Vân Tiêu Thủy sớm đạt tới cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Chỉ còn kém một bước nữa là trở thành Bán Bộ Vương Giả.

Thế nhưng, sự xuất hiện của Diệp Trần đã khiến cho Trường Thiên phái thay đổi. Trường Thiên phái không chỉ tạm thời giải quyết được vấn đề thiếu thốn linh thạch mà Cao Chí Viễn cũng có được mười khối chân nguyên thủy tinh. Chỉ dùng ba khối hắn đã đề thăng tu vi lên Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Đáng tiếc thời gian của hắn quá ít, nếu không việc đột phá một cảnh giới nữa là chuyện rất đơn giản. Chung quy vẫn là thiếu thời gian.

Nhân sinh thường thường đều có những kịch tính của nó. Mạc Tiểu Đường vẫn là một bóng trong lòng Cao Chí Viễn, một ma chướng không có khả năng có thể nói quên là quên được. Ngoài miệng nói quên nhưng đêm khuya tĩnh lặng, trong đầu vẫn hiện lên những hồi ức. Cái loại đau lòng này, không ai có thể lý giải được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1002: Cút Xuống Cho Ta (Trung)

Sau khi Mạc Tiểu Đường biểu lộ tâm ý, tâm cảnh Cao Chí Viễn lại có một bước đột phá mới. Mặc kệ là tu luyện ma đạo hay là chính đạo. Chỉ cần hiểu rõ tâm cảnh thì có thể đạt được thành tựu to lớn. Cũng không phải người tốt có hảo báo, người xấu tựu bị sét đánh chết.

Hiểu rõ được tâm chỉnh, toàn thân Cao Chí Viễn tràn ngập tinh lực, trạng thái hoàn hảo trước đó chưa từng có. Bình cảnh vô hình ở phía trước ở giờ khác này vô cùng mềm yếu, giống như tuyết xuân đang hòa tan.

Giờ khắc này, Cao Chí Viễn bộc phát ra tiềm lực, tu vi của hắn chuẩn bị đột phá.

- Muốn đột phá, nằm mơ đi!

Vân Tiêu Thủy đánh một quyền tới Cao Chí Viễn.

- Đê tiện!

Đệ tử của Trường Thiên phái kêu to, nhưng bọn hắn không ngăn kịp.

- Vân Tiêu Thủy, ngươi không cảm thấy mất mặt sao?

Hai tay Mạc Tiểu Đường xuất thủ, vô số Thiết Lê Hoa từ ống tay áo nàng bắn ra giống như xạ kích liên miên không dứt.

- Ngươi muốn chết!

Vân Tiêu Thủy nhìn thấy Mạc Tiểu Đường che chở cho Cao Chí Viễn. Quyền kinh mang theo lôi quang thanh thế kinh người đánh tới Mạc Tiểu Đường.

- Lê hoa chi thuẫn!

Mạc Tiểu Đường không hề lùi bước, hai tay vẽ thành một bức tranh nửa vòng cung, cuối cùng tiếp xúc cùng một chỗ. Nhất thời một đóa Lê Hoa chân nguyên to lớn bao quanh thân thể của nàng vào trong. Đóa Lê Hoa chân nguyên này phân minh ẩn chứa lực lượng mộc chi áo nghĩa và thủy chi áo nghĩa.

Ầm ầm!

Lê Hoa chân nguyên bị nghiền nát, Mạc Tiểu Đường phun ra một ngụm tiên huyết. Tu vi của nàng cũng là Linh Hải Cảnh hậu kỳ, so với Vân Tiêu Thủy thì yếu hơn rất nhiều, áo nghĩa cũng không hiểu sâu bằng đối phương. Tự nhiên không chịu được một kích lửa giận, có thể chống đỡ được mà không lùi bước đã ra khá lắm rồi.

- Ngươi thực sự cho rằng ta không dám giết ngươi.

Vân Tiêu Thủy phẫn nộ. Mạc Tiểu Đường năm lần bảy lượt khiêu chiến điểm cực hạn của hắn, khiến cho hắn động sát tâm.

- Tiểu Đường, để ta lên đi!

Đúng lúc này, khí tức trên người Cao Chí Viễn vô cùng bình ổn, không có tiếp tục thăng tiến. Mà chân nguyên ba động của hắn dĩ nhiên là cấp bậc Linh Hải Cảnh hậu kỳ.

- Cho dù ngươi đột phá thì sao, kết quả vẫn như trước không hề thay đổi.

Vân Tiêu Thủy không muốn thấy Cao Chí Viễn đột phá đến Linh Hải Cảnh hậy kỳ, nhưng đối phương chân chính đột phát, hắn cũng không lo lắng. Theo như hắn thấy Cao Chí Viễn vừa mới đột phá, chân nguyên còn không có ổn định. Trạng thái thiên nhân hợp nhất còn chưa có kết thúc, mà thực lực đối phương đề thăng không đến mức thái quá.

Theo như lời Vân Tiêu Thủy, xác thực chân nguyên của Cao Chí Viễn

chưa có ổn định. Chỉ là vừa rồi hắn một mực lo đột phá hỏa chi áo nghĩa. Trước đây hỏa chi áo nghĩa của hắn cũng đã đối mặt với đột phá, nhưng lần này lại nước chảy thành sông, thuận lợi hơn không biết bao nhiêu lần.

- Ngươi cẩn thận một chút!

Mạc Tiểu Đường nhắc nhỏ.

- Ta sẽ chú ý!

Cao Chí Viễn mỉm cười với Mạc Tiểu Đương, chăm chú nhìn Vân Tiêu Thủy.

Thối lui vào trong đám người, Mạc Tiểu Đường nhìn hai người, đầu long này cau lại.

Vân Tiêu Thủy mở đầu công kíc, vừa lên chính là Thiên Lôi Thập Bát quyền mà vừa rồi đánh cho Cao Chí Viễn thổ huyết, thế nhưng khí thế lần này đáng sợ hơn lần trước rất nhiều. Quyền ảnh hiện lên lôi điện, thiểm điện ngang trời.

Giơ kiếm đón đỡ, Cao Chí Viễn đơn giản phá liền mười sáu quyền đầu tiên.

- Quyền thứ mười bảy!

Vân Tiêu Thủy nổi giận, gầm lên một tiếng. Quyền ảnh lôi điện hóa thành một con lôi long, dương nanh múa vuốt đánh về phía Cao Chí Viễn, thế đi như điện.

- Liệt Diễm Kiếm!

Cao Chí Viễn lăng không nhảy lên, một kiếm chém xuống, thổi phù một tiếng, lôi long bị chặt đứt đầu. Dư thế kiếm khí chưa tiêu, tiếp tục công kích Vân Tiêu Thủy/

- Đây là kiếm khí gì?

Quyền thứ mười tám của Vân Tiêu Thủy không kịp xuất ra, hắn bị bức phải lui về phía sau. Kiếm khí của Cao Chí Viễn phát ra hỏa diễm, so với trong tưởng tượng còn cứng cỏi hơi, rất khó diệt. Không chỉ phá được quyền thứ mười bảy của Vân Tiêu Thủy là dư thế của kiếm khí còn lưu lại hơn phân nửa thực lực.

- Quả nhiên là Bất Hủ kiếm ý!

Khoog biết từ khi nào, Diệp Trần đã đứng ở trên đỉnh đại điện nghị sự. Thế nhưng mọi người ở đây không một ai phát hiện ra hắn. Bản thân Diệp Trần hoàn mỹ dung nhập vào trong bóng râm trên nóc nhà. Nếu không tỉ mỉ quan sát thì ngay cả Bán Bộ Vương Giả cũng không thể nào phát hiện được. Đây là chỗ đặc biệt của ảnh chi áo nghĩa.

Đúng như Diệp Trần nói, kiếm ý của Cao Chí Viễn chính là Bất Hủ. Đương nhiên kiếm ý của Cao Chí Viễn không thể nào so sánh được với Diệp Trần. Diệp Trần ngoại trừ Bất Hủ kiếm ý ra còn có Hủy Diệt kiếm ý. Nếu như Hủy Diệt kiếm ý dung nhập vào trong Sát Lục kiếm ý thì cho dù là Bất Hủ kiếm ý có cường đại như thế nào đi nữa đối mặt với kiếm ý dung hợp này cũng trở nên tầm thường. Đơn giản đây là kiếm ý siêu cường công thủ toàn diện.

- Thần quang lôi long quyền!

Thiên lôi thập bát quyền cần có chính là tích lũy khí thế, nếu không tích lũy được lại đánh ra quyền thứ mười tám thì uy lực sẽ thua xa quyền thứ mười bảy. Chính vì thế mà Vân Tiêu Thủy liền thay đổi võ học, đánh ra một quyền ẩn chứa thủy chi áo nghĩa và lôi chi áo nghĩa.

Phụt!

Hỏa diễm kiếm khí bị tắt, hơi nước nồng nặc bắn tới trước mặt Cao Chí Viễn. Ẩn chứa trong đó là một tia lôi điện đánh lên người Cao Chí Viễn khiến cho tóc tai của hắn dựng thẳng đứng lên, thân thể bị chế trụ không có

khí lực.

Cùng lúc đó một con lôi long màu đen rít gào trùng kích lên người Cao Chí Viễn.

- A! Phá cho ta!

Toàn thân Cao Chí Viễn cháy đen, khóe miệng chảy ra rất nhiều tiên huyết. Ánh mắt Vân Tiêu Thủy giật mình nhìn Cao Chí Viễn. Hắn không ngờ một kiếm của Cao Chí Viễn lại có thể chém đôi lôi long màu đen của hắn.

- Không có khả năng! Vì sao hắn còn có thể xuất ra kiếm khí?

Vân Tiêu Thủy kinh hãi, phản ứng vô hình trở nên chậm chạm.

Chỉ có Diệp Trần và Lệnh Hồ Dực là nhìn ra, Cao Chí Viễn ở thời điểm mấu chốt chân nguyên đề thăng, không hề để ý tới di chứng mạnh lẽ phá hủy sát chiêu của Vân Tiêu Thủy. Đương nhiên nỗi lực của hắn cũng phải trả giá đắt, kinh mạch trong cơ thể hầu như đã đứt đoạn, chân nguyên hỗn loạn. Lúc này hắn cũng chỉ dựa vào sức lực của bản thân mà chống đỡ xuất ra một kiếm cuối cùng về phía Vân Tiêu Thủy liền vô lực.

- Vân sư đệ! Ngươi làm sao vậy?

Lệnh Hồ Dực không có khả năng mở mắt trừng trừng nhìn Cao Chí Viễn đánh bại Vân Tiêu Thủy, miệng hắn đề tỉnh Vân Tiêu Thủy nhưng thực chất âm thầm dùng âm lãng công kích Cao Chí Viễn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1003: Cút Xuống Cho Ta (Hạ)

Bán Bộ Vương Giả sinh ra âm lãng tuy không thể giết chết Linh Hải Cảnh hậu kỳ nhưng để đối phương bị ảnh hưởng là điều có thể.

Mà với tình cảnh của Cao Chí Viễn lúc này, làm sao có thể chống đỡ được.

Phụt!

Một ngụm tiên huyết phun ra, trong mắt Cao Chí Viễn hiện lên một tia kiên nghị. Hắn dùng hết khí lực cuối cùng đâm một kiếm về phía Vân Tiêu Thủy.

- Muốn chết!

Lệnh Hồ Dực thầm giận, cách không điểm chỉ bắn ra.

Ba!

Đáng tiếc, chỉ kính của Lệnh Hồ Dực chưa có hiệu quả thì một đạo kiếm khí như sợi tóc đã phát chỉ kính của hắn. Không có sự ngăn trở nào, một kiếm cuối cùng của Cao Chí Viễn tự nhiên đâm xuyên qua thân thể của Vân Tiêu Thủy. Đồng thời thân thể của hắn cũng bị đánh văng ra ngoài, ngửa mặt lên trời phun ra vô số tiên huyết, toàn thân bị hỏa diễm bao vây.

- Người nào! Cút xuống cho ta!

Lệnh Hồ Dực nhìn về phía đỉnh mãi của nghị sự đại điện, quát lên một tiếng chói tai. Khí tức Bán Bộ Vương Giả bộc phát phóng thẳng lên cao, thay đổi bất ngờ.

- Nếu như sư đệ của ngươi cùng đệ tử Trường Thiên phái của ta luận bàn thì ngươi xen tay vào làm gì?

Trên đỉnh nghị sự đại điện, bóng đen cử động, hóa thành một người mặc áo lam. Chính là Diệp Trần, hắn lạnh lùng cười, thân hình chợt lóe xuất hiện ở trung tâm sân lớn.

- Là Diệp trưởng lão.

- Diệp trưởng lão tới!

Đệ tử Trường Thiên phái thở ra một hơi trọc khí. Lệnh Hồ Dực cấp cho bọn họ áp lực quá lớn. Một pho tượng thiên tài Bán Bộ Vương Giả có bao nhiêu cường đại, không người nào biết. Chỉ có những thiên tài Bán Bộ Vương Giả mới có thể chống đỡ. Không thể nghi ngờ, Diệp Trần và Lệnh Hồ Dực cùng một cấp bậc.

- Ngươi là người phương nào? Ta chưa từng nghe qua Trường Thiên phái có vị Bán Bộ Vương Giả thứ hai.

Lệnh Hồ Dực thấy Diệp Trần so với hắn còn trẻ tuổi hơn, sát ý kiềm chế ở trong lòng, lạnh lùng nói.

- Bất tài, tại hạ là tân nhậm thái thượng trưởng lão của Trường Thiên phái.

Diệp Trần có thể cảm giác được tu vi của Lệnh Hồ Dực và hắn tương đương nhau đều là Bán Bộ Vương Giả cao giai. Chỉ là khí tưc của Lệnh Hồ Dực so với Hắc Diệu Vương còn mạnh hơn.

- Thái thượng trưởng lão của Trường Thiên phái?

Lệnh Hồ Dực nhướng mày. Trường Thiên Phái từ lúc nào có một Bán Bộ Vương Giả trẻ tuổi như vậy. Chẳng lẽ bí mật bồi dưỡng. Không có khả năng, coi như bí mật bồi dưỡng làm sao có thể thoát khỏi sự giám thị của ba tông môn lớn. Chỉ có một lời giải thích duy nhất, người này từ bên ngoài tới

Trường Thiên phái, hắn cùng Trường Thiên phái có quan hệ sâu xa như thế nào.

- Hay là bọn họ không có nói cho ngươi biết tình của của Trường Thiên phái. Ta khuyên ngươi một câu, tốt nhất là nên ly khai Trường Thiên phái. Bằng không ngươi sẽ hối hận vì đã đến đây.

Lệnh Hồ Dực cũng không vội vã động thủ. Tu vi của Diệp Trần và hắn tương đương nhau, hắn muốn đánh bại đối phương không phải là điều dễ dàng.

-Tình cảnh của Trường Thiên phái ra sao ta tự nhiên biết rõ ràng. Nếu không làm sao ta lại nhận chức vị thái thượng trưởng lão của Trường Thiên phái. Có ta ở đây sẽ không cho phép ngoại nhân đễ vũ nhục Trường Thiên phái. Mặc kệ là Cực Thiên Tông cũng vậy, Ngốc Ưng Cốc cũng chẳng sao hay là Đại Địa Chi Hùng gia tộc cũng khẳng khác gì. Tất cả đều không có khả năng đứng trước mặt ta mà vũ nhục Trường Thiên phái.

Nghe vậy Lệnh Hồ Dực giận giữ cười lớn. Hắn khuyên bảo như vậy đã cấp cho Diệp Trần không ít mặt mũi. Nghĩ không ra đối phương không cấp cho bản thân hắn mặt mũi mà còn không để ba tông môn lớn vào trong mắt.

- Xem ra, ngươi không thấy quan tài không rơi lệ!

Con mắt Lệnh Hồ Dực híp lại, sát khí nổi lên bốn phía.

- Cực Thiên Tông có lòng, vậy tiếp một kiếm của ta.

Một đạo kiếm khí màu trắng từ chỗ ở của Lục trưởng lão bắn tới. Người phát ra kiếm khí hiển nhiên là Lục trưởng lão. Tuy Lục trưởng lão thần trí không rõ ràng, không phân biết được ai với ai. Nhưng đối với khí tức Bán Bộ Vương Giả của ba tông môn lớn vô cùng quyên thuộc. Cực Thiên Tông là tông môn tu ma. Trong Cực Thiên Tông, ma công lợi hại nhất chính là ma công mà Lệnh Hồ Dực tu luyện. Ma công này tự nhiên chính là tiêu chí của Cực Thiên Tông. Cho nên khi Lục trưởng lão cảm ứng được cỗ hơi thở này

mới kêu lên xuất một kiếm đánh tới.

- Muốn chết.

Lệnh Hồ Dực nắm tay phải lại, cách không đánh tới.

Phụt một tiếng!

Kiếm khí của Lục trưởng lão bị quyền kinh cách không đánh nát, theo gió mà tiêu tán. Dư thế quyền kính chưa tiêu đánh lên chân nguyên hộ thể của hắn, khiến hắn bay ngược về phía sau.

Lệnh Hồ Dực còn muốn ra tay đánh cho Lục trưởng lão bị thương nặng. Nhưng Diệp Trần đã rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm vừa ra đã phát ra kiếm ý lạnh thấu xương, giống như một cơn lốc hủy diệt tập kích Lệnh Hồ Dực. Lúc này Lệnh Hồ Dực không còn tâm trạng đối phó với Lục trưởng lão nữa, hắn cảm giác được chỉ cần bản thân hơi sơ ý một chút thôi sẽ trả giá đắt.

- Hủy Diệt kiếm ý! Thảo nào ngươi kiêu ngạo như vậy!

Nhãn thần Lệnh Hồ Dực ngưng trọng, Cao Chí Viễn vừa rồi sử dụng Bất Hủ kiếm ý đã nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng bản thân hắn còn chưa để vào trong mắt. Thế nhưng Hủy Diệt kiếm ý của Diệp Trần tuyệt đối không phải Cao Chí Viễn có thể so được. Chỉ sợ đã đạt tới tứ giai đỉnh phong, thậm chí là ngũ giai.

Hơn nữa trên phương diện công kích, Hủy Diệt kiếm ý đáng sợn hơn Bất Hủ kiếm ý rất nhiều.

- Chỉ là kiếm ý cao không có nghĩa là thực lực cũng cao! Ma Phong thần quyền!

Chân phai tiến về phía trước một bước, cánh tay phải Lệnh Hồ Dực huyễn hóa ra vô số tàn ảnh, quyền phong màu đen phô thiên cái diện đánh tới Diệp Trần. Trong quyền phong này ẩn chứa phong chi áo nghĩa và hắc ám áo nghĩa, giống như một cơn gió hắc ám, đi đến đâu người chết đến đó,

thanh thế rất kinh người.

- Lùi lại!

Phá Tà kiếm trên tay, Diệp Trần tà tà vung lên, Tàn Nguyệt kiếm kính xé rách quyền phong màu đen, nghịch lưu mà lên.

- Không tốt!

Kiếm chiêu Tàn Nguyệt của Diệp Trần quá cường đại. Lệnh Hồ Dực có dự cảm ngay cả chân nguyên hộ thể của mình cũng không thể nào ngăn trở được kiếm kinh này.

Bá!

Hắc sắc huyễn ảnh chợt lóe lên, Lệnh Hồ Dực bay lên cao.

Mất đi lục tiêu, hắc sắc kiếm đánh một đường thẳng tắp bay đi thật xa rồi mới tiêu tán.

- Ma Phong Thiên Khấp!

Lệnh Hồ Dực đang muốn thi triển chiêu thức tối hậu trong Ma Phong thần quyền, thế nhưng thức mở đầu còn chưa có thi triển hết, Diệp Trần đã xuất hiện ở trước mặt hắn. Bất đắc dĩ Lệnh Hồ Dực nện một quyền lên thân Phá Tà kiếm của Diệp Tràn. Cả hai người đều bắn lên trời cao, ngay cả ngọn núi cao nhất Trường Thiên phái cũng chỉ còn lại một điểm đen.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1004: Lệnh Hồ Dực Bị Thương Nặng (Thượng)

- Vì sao tộc độ nhanh như vậy?

Lệnh Hồ Dực hoảng sợ.

- Ở đây hẳn là sẽ không lan đến ngọn núi cao nhất Trường Thiên phái.

Trên trời cao, Lệnh Hồ Dực và Diệp Trần đứng cách nhau vài dặm. Phá Tà kiếm trên tay Diệp Trần xuất ra kiếm quang vô cùng sắc bén, co duỗi không ổn định.

- Ngươi rốt cục là người phương nào?

Diệp Trần thể hiện thực lực đáng sợ như vậy khiến cho Lệnh Hồ Dực phải kinh hãi. Hắn tuy không nằm trong bẳng dự khuyết Sinh Tử Cảnh của Huyết Thiên đại lúc, nhưng hắn tự nhận cho dù là thành viên dự khuyết Sinh Tử Cảnh cũng có vài người không phải là đối thủ của hắn. Hắn bất quá chỉ sinh muộn mấy năm mà thôi, còn chưa có tiến nhập Sinh Tử bí cảnh.

- Ta là ai không quan trong. Quan trọng là ngươi nên trở về nói cho mọi người một chút. Đừng để người Cực Thiên Tông đến đây rước lấy nhục nhã.

Diệp Trần thản nhiên đáp.

- Cuồng vọng! Ngươi cho rằng có thể đánh thắng được ta.

Lệnh Hồ Dực quát lên một tiếng, chân nguyên trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn, quyền sáo trên tay tản mát ra một vòng quang hoàn bá đạo. Cái bao tay này là do Lệnh Hồ Dực may mắn có được, là một đôi ngụy cực phẩm quyền sao. Dựa vào đôi quyền sao nào hắn mới dạm ngạnh kháng kiếm khí của Diệp Trần.

- Diệp trưởng lão cư nhiên bức lui đệ nhất thiên tài Lệnh Hồ Dực?

- Thật mạnh quá. Diệp trưởng lão đến tột cùng có lai lịch như thế nào?

Mọi người ở Trường Thiên phái tuy biết Diệp Trần có quan hệ với Chiến Vương nhưng thận phận của hắn thì không một người nào biết được. Cho nên mọi người đối với Diệp Trần vô cùng hiếu kỳ, bởi vì với thiên phú và thực lực của Diệp Trần như vậy hắn không có khả năng là một người vô danh. Rất có thể là một nhân vật oai phong lẫm liệt.

Trên sân rộng Lục trưởng lão và Lý Trưởng Phong đứng chung một chỗ. Lục trưởng lão không có giống như lần trước liều lĩnh tấn công Lệnh Hồ Dực, bởi vì có Diệp Trần đang đánh nhau với Lệnh Hồ Dực. Tuy thần trí của Lục trưởng lão không rõ ràng nhưng bản năng vẫn còn đó.

- Các ngươi dẫn Chí Viễn đi nghỉ ngơi trước.

Lý Trường Phong phân phó cho vài tên chấp sự mang Cao Chí Viễn đi nghỉ ngơi. Sau đó ánh mắt lại để ý lên cao. Lệnh Hồ Dực không phải là một người dễ đánh bại. Hiện tại chỉ có Diệp Trần mới có khả năng đó. Nếu như ngay cả Diệp Trần cũng không thể nào đánh bại được Lệnh Hồ Dực thì sau này Trường Thiên phái không thể sống nổi.

Đinh đinh đang đang!

Quang mang rực rỡ ở trên không trung không ngừng lóe sáng. Diệp Trần và Lệnh Hồ Dực giao tranh rất kịch liệt, tốc độ xuất chiêu của hai người rất nhanh, đám người Lý Trường Phong muốn nhìn thấu cũng không được. Cả hai người đều là thiên tài, thân kinh bác chiến, cuộc chiến kịch liệt không thể dùng lực công kích để mà hình dung. Ngoài tốc độ, kinh nghiệm ra thì đây còn là cuộc chiến đấu về thiên phú.

- Ma Phong Thiên Khấp!

Lần này, Lệnh Hồ Dực thuận lợi thi triển ra thức mạnh nhất của Ma Phong Thần Quyền. Một thức này mang theo phong chi áo nghĩa và hắc ám

áo nghĩa kết hợp với nhau. Một quyền này đánh ra tạo thành một con lốc đen sẫm vù vù rung động. Trong mơ hồ có thể nghe được tiếng khóc rống, giống như trời đất đang khóc.

- Quả nhiên so với Hắc Diệu Vương mạnh hơn rất nhiều!

Tuổi của Hắc Diệu Vương quá lớn, theo lý thuyết không có khả năng bước vào Sinh Tử huyền quan. Nhưng hắn hết lần này tới lần khác vẫn có gắng bước vào. Chỉ là luận thực lực Hắc Diệu Vương không vằng Lệnh Hồ Dực, lại càng không giống như Lôi Linh Vương. Lôi Linh Vương là cường giả Bán Bộ Vương Giả mạnh nhất đáng sợ nhất mà Diệp Trần đã gặp. Nếu như không sử dụng Thiên Hạt Kiếm, không gọi ra Nguyên Hoàn Ảnh Tượng, Diệp Trần cũng không nắm chắc thắng được Lôi Linh Vương.

Đối mặt với một quyền tuyệt cường của Lệnh Hồ Dực, Diệp Trần cũng không tránh né. Phá Tà Kiếm thẳng tắp chém tới, trong hư không xuất hiện một đạo kiếm khí hình cung kinh diễm màu đen.

Khi Tàn Nguyệt kiếm khí của Diệp Trần xuất ra, Ma Phong Thiên Khấp của Lệnh Hồ Dực yếu nhược hơn không ít. Hai đòn công kích của hai người chạm nhau, quyền phong bắt đầu khởi động như nước thủy triều lập tức bị bổ ra làm đôi, căn bản không thể ngăn trở một chút nào. Lệnh Hồ Dực cả kinh liên tục xuất quyền mới trung hòa được một kiếm này.

Thế nhưng, chiêu tiếp theo của Diệp Trần lập tức đánh tới.

Xích!

Trong hư không kiếm quang chợt lóe lên, Diệp Trần đột ngột đi tới trước mặt Lệnh Hồ Dực. Một kiếm đâm tới, bởi vì tốc độ một kiếm này quá nhanh, lại không có quỹ tích cố định. Một lỗ kiếm nhỏ như sợi tóc xuất hiện trên chân nguyên hộ thể của Lệnh Hồ Dực.

Thương một tiếng!

Ngực Lệnh Hồ Dực tóe lên hỏa tinh, toàn thân bay ngược về phía sau

chừng ba bốn dặm, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

- Đây là tốc độ kiếm gì?

Trong lòng Lệnh Hồ Dực phát lạnh. Quỹ tích di động của Diệp Trần hắn miễn cưỡng có thể thấy rõ. Thế nhưng quỹ tích xuất kiếm của Diệp Trần hắn một điểm cũng không cảm ứng được. Ở Huyết Thiên đại lục hắn không phải chưa có giao tiếp qua với thiên tài đứng đầu trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Cũng có một, hai vị cùng với hắn đã giao thủ qua, thế nhưng không có một ai có được tốc độ xuất thủ như Diệp Trần.

Cúi đầu nhìn ngực của mình, con ngươi Lệnh Hồ Dực co rụt lại. Áo giáp bán cực phẩm mặc ở trên người cư nhiên bị đâm thủng một lỗ nhỏ. Chỉ kém ba phần là có thể triệt để đục một lỗ.

Tê!

Trên cái sân rộng ở ngọn núi cao nhất Trường Thiên phái, mọi người nhịn không được hít một ngụm lãnh khí. Diệp Trần lại có thể đánh bại Lệnh Hồ Dực một cách dễ dàng như vậy. Điều này làm cho bọn hắn giật mình vô cùng. Chỉ nhìn một kiếm kia vùa xuất ra, lực công kích cường đại của Tàn Nguyệt bị lãng quên một cách nhanh chóng. Đối với người dùng kiếm tốc độ sử dụng kiếm của họ mới là điều đáng sợ. Ngẫm lại khi hai cao thủ giao đấu, một người còn chưa có động mà người kia đã xuất ra một kiếm. Đó là dạng thực lực kinh khủng đến như thế nào.

- Thực lực của Diệp Trưởng lão quả thật cường đại vô cùng. Lệnh Hồ Dực ở Huyết Thiên đại lục tiếng tăm lừng lẫy, là một thanh niên thiên tài. Thế mà cũng không chống đỡ được bao nhiêu lâu.

- Không thể như vậy được!

Một kiếm vừa rồi Lệnh Hồ Dực căn bản không cảm ứng được.

- Nếu như Diệp trưởng lão có thể chỉ dạy cho chúng ta làm sao có thể xuất kiếm nhanh được như vậy thì tốt biết mấy.

Một kiếm thông minh sắc sảo của Diệp Trần, bọn họ tự nhiên muốn học cũng không được. Trừ phi là tham ngộ được khoái chi áo nghĩa. Diệp Trần ở trên phương diện xuất kiếm đích xác đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực. Cho dù là vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không nhất định làm được giống như hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1005: Lệnh Hồ Dực Bị Thương Nặng (Trung)

Còn muốn đánh nữa?

Diệp Trần không có dự định đánh chết Lệnh Hồ Dực. Các thế lực ở Thiết Huyết Vực có căn cơ rất sâu, không cần phải chuyện gì cũng là tuyệt. Dù sao hắn còn ở Trường Thiên phái này dài dài.

- Thắng bại chưa phân, không nên đắc ý quá sớm.

Sắc mặt Lệnh Hồ Dực xám xịt, hắng giọng nói. Trước mặt một người tuổi tác so với hắn còn trẻ hơn, thực lực còn muốn kinh nhân hơn. Khiến cho bản thân hắn một điểm mặt mũi cũng không có. Đồng thời thực lực cường đại của Diệp Trần lại chiến cho Lệnh Hồ Dực chấn động đến tận sâu trong thâm tâm. Hắn nghĩ không ra ở trên Huyết Thiên đại lục nay hoặc mà những hải vực xung quanh còn có nhân vật nào như Diệp Trần.

Diệp Trần thấy Lệnh Hồ Dực chưa có từ bỏ ý định, thấy đối phương còn có thủ đoạn chưa có thi triển ra. Nhưng bản thân hắn cũng không sợ. Dưới Sinh Tử Cảnh có thể khiến cho Diệp Trần kiêng kị cũng không có mấy người. Mà những người đó, Diệp Trần cũng đã gặp qua một, hai người.

Phá Tà Kiếm ở trên tay của Diệp Trần không nhìn thấy thân kiếm, chỉ có thể thấy được những lỗ trống trên thân kiếm. Những lỗ kiếm này giống hệt như tuyệt chiêu Ma Ngân Diệt của hắc y lão giả. Dĩ nhiên ở trên hư không có thể lưu lại một tia vết tích.

Uy lực một kiếm thông minh sắc xảo này so ra kém hơn Tàn Nguyệt nhưng nói đến hiệu quả thì hơn xa. Mà cũng không thể so sanh xem hai kiếm cái nào hơn cái nào. Khi tốc độ kiếm nhanh đến một trình độ nhất định, trừ phi phòng ngự cực cao, nếu không ai gặp phải cũng chỉ thẹn bản thân mình

thực lực không đủ mà thôi.

Về phần có thể ở trên hư không lưu ngân là do kiếm ý của Diệp Trần quá cường đại, Hủy Diệt kiếm ý ngũ giai, tương đương với kiếm ý bình thường lục giai đã có thể ảnh hưởng tới cấu tạo không gian. Nếu như không phải thực lực của Diệp Trần còn hơi yếu không thể phối hợp kiếm ý với nhau, bằng không chỉ bằng vào Hủy Diệt kiếm ý ngũ giai cộng thêm phủ xuống ý chí chiếu hình có thể ở ngoài nghìn vạn dặm giết địch. Đây chính là thủ đoạn của vương giả Sinh Tử Cảnh tài năng.

Lệnh Hồ Dực làm sao có thể tránh thoát được một kiếm này của Diệp Trần. Kiếm ý cường đại kia giống như linh hồn lực hoàn toàn tập trung vào hắn. Mặc kệ Lệnh Hồ Dực giãy dụa như thế nào cũng không có biện pháp thoát đi, phảng phất giống như mắc phải màng nhện, mặc kệ ngươi muốn làm gì thì làm.

Phụt!

Bán cực phẩm áo giáp xuất hiện trên người Lệnh Hồ Dực xuất hiện một lỗ kiếm. Sắc mặt Lệnh Hồ Dực càng lúc càng tái nhợt, trong miệng thỉnh thoảng phun ra một ngụm tiên huyết.

- Còn không chịu lý khai!

Diệp Trần đến bây giờ mới chỉ xuất ra sáu thành thực lực. Tu vi đối phương cùng hắn tương đương vậy mà không xứng để cho Diệp Trần toàn lực ứng phó. Cho tới nay bản thân Diệp Trần đều vượt cấp khiêp chiến. Cho dù gặp phải thiên tài đứng đầu cũng như vậy, huống chi chỉ là một Lệnh Hồ Dực.

Xích!

Lúc này đây!

Lỗ kiếm phảng phất xuyên phá hư không, xuất ra vô số đường chỉ màu đen xuyên thấu qua ngực của Lệnh Hồ Dực.

Oa!

Bán cực phẩm áo giáp trên người Lệnh Hồ Dực rốt cuộc cũng bị phá hỏng, hắn phum ra một ngụm máu lớn. Lệnh Hồ Dực cảm giác được sinh cơ bản thân mình bị một kiếm này lấy đi không ít. Xương cột sống hình như cũng có một lỗ kiếm nho nhỏ. Kiếm ý kinh khủng dĩ nhiên lại tấn công vào cốt tủy của hắn.

Sự cường đại của Diệp Trần khiến cho bản thân Lệnh Hồ Dực giận sôi sùng sục.

- Ghê tởm! Đây là ngươi bức ta! Cực Thiên Ma Thể!

Hộ thể chân nguyên của Lệnh Hồ Dực bỗng nhiên co rút lại, bám chặt vào mặt ngoài da thịt. Vừa nhìn qua thân thể hắn phảng phất giống như biến thành kim cương màu đen, không giống như nhân thể.

- Công pháp thiên cấp?

Diệp Trần nhướng mày.

- Không thích hợp, tựa hồ không xong!

Thiên cấp công pháp không thể truyền thừa, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà tìm hiểu. Cũng chỉ có một vài biện pháp đặc thù để tham khảo. Nhưng tham khảo thiệp cấp công pháp cũng không hoàn mỹ. So với việc Diệp Trần dựa vào chính mình tìm hiểu Thanh Liên kiếm quyết, mặc kệ là cơ sở hay dị năng đặc thù thì kém hơn rất nhiều.

- Ta muốn phế bỏ ngươi!

Như dự liệu của Diệp Trần, Cực Thiên Ma Thể của Lệnh Hồ Dực không phải do tự bản thân hắn tìm hiểu được. Đây là một vị vương giả Sinh Tử Cảnh trong lịch sử của Cực Thiên Tông từ Cực Thiên Ma Công diễn hóa ra công pháp thiên cấp. Đồng dạng là Cực Thiên Ma Công nhưng có thể diễ biến ra công pháp thiên cấp không giống nhau. Nhưng mặc kệ là loại nào đi

chăng nữa cũng rất khó tham khảo. Lệnh Hồ Dực có thể tham khảo được, nói lên thiên phú của hắn rất cao.

Cực Thiên Ma Thể có công dụng cường điệu, kích thích hoạt tính của thân thể, để thân thể ở trên phương diện phản ứng, tốc độ bạo tăng. Khả năng vận dụng chân nguyên cũng đạt đến cực hạn, so với việc vận dụng chân nguyên của một vị vương giả Sinh Tử Cảnh là như nhau. Tóm lại so với Bán Bộ Vương Giả thì cường đại hơn rất nhiều.

Bá!

Tốc độ của Lệnh Hồ Dực nhanh hơn trước rất nhiều, dĩ nhiên vượt qua tốc độ di chuyển của Diệp Trần. Hiển nhiên Cực Thiên Ma Thể này có thể mang đến cho hắn sự tăng phục cực đại.

- Cửu Phong Thiên Khấp.

Đồng dạng chiêu thức, nhưng giờ khắc này trên tay Lệnh Hồ Dực thi triển ra uy lực tuyệt luân, trình độ dung hợp áo nghĩa tăng cao thêm một bậc. Khả năng vận dụng chân nguyên cũng tăng lên rất nhiều.

- Thiên cấp công pháp này cũng không kém. Không biết Cực Thiên Ma Thể chân chính và Chiến Vương Bạch Kim Kiếm Thể khi xuất ra sẽ như thế nào.

Sắc mặt Diệp Trần không hề biến đổi. Nếu như hắn nguyện ý, có thể thi triển kiếm vực ngay lập tưc, để cho Lệnh Hồ Dực lâm vào cảnh xử tử lăng trì. Nhưng dù cho không có kiếm vực, chỉ với Kính Hoa Tan Biến, Diệp Trần cũng khiến cho Lệnh Hồ Dực bị thương nặng.

Chỉ là đối phương không đáng để cho hắn bại lộ nhiều con bài chưa lật.

- Phá!

Hai tay cầm kiếm, lần thứ hai Diệp Trần thi triển ra sát chiêu kiếm đạo Tàn Nguyệt. Lần Tàn Nguyệt có ẩn chứa đặc tính hủy diệt cường liệt. Đây

chính là hiệu quả của việc Hủy Diệt kiếm ý hoàn toàn gia trì vào trong chiêu thức.

Chỉ thấy một vòng tàn nguyệt màu đen ở trên hư không chợt lóe lên rồi biến mất, lưu lại vết tích rất dữ tợn.

Huyết hoa đầy trời , Lệnh Hồ Dực vì sao tới, lại vì sao trở về?

Trên ngực Lệnh Hồ Dực, bán cực phẩm áo giáp đã hoàn toàn tan vỡ. Vết kiếm huyết sắc hầu như cắt ngang ngực hắn, tiên huyết từ đó chảy ra xối xả.

- Vì sao?

Lệnh Hồ Dực không có một chút năng lực phản kháng. Trên mặt hắn tràn ngập sự kinh ngạc, không thể tin tưởng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1006: Lệnh Hồ Dực Bị Thương Nặng (Hạ)

Cực Thiên Ma Thể là con bài chưa lật lớn nhất của hắn, cũng là thứ mà hắn cậy vào để tiến nhập Sinh Tử bí cảnh lần này. Vậy mà lại bị phá vỡ một cách dễ dàng như vậy. Mà nhìn qua Diệp Trần một điểm lao lực cũng không có.

Hắn nào đâu biết rằng, Diệp Trần đã cường đại đến trình độ không thể dùng lý thuyết để suy đoán. Muốn đánh thắng được Diệp Trần mà tu vi không chiếm được ưu thế căn bản không có hi vọng thắng lợi. Đối với một thiên tài, vượt cấp khiêu chiến trở thành món ăn thúc uống của họ. Diệp Trần vượt cấp khiêu chiến đã trở thành một điều cơ bản của hắn. Rõ ràng trận chiến này hai người không cùng một cấp bậc.

- Điều này, quá cường đại!

Mọi người ở Trường Thiên phái mở to mắt nhìn. Nhãn lực của bọn họ không có bao nhiêu, bọn họ chỉ biết Lệnh Hồ Dực mặc kề đề thăng thực lực lên như thế nào cũng giống như một món đồ chơi trên tay của Diệp Trần vậy. Đơn giản bị hành hạ. Đồng dạng là thiên tài mà chênh lệch cũng quá lớn đi!

Chậm rãi rơi xuống sân rộng trên ngọn núi cao nhất, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ, sắc mặt như thường.

Diệp Trần không có ý định đi nhìn Lệnh Hồ Dực. Đối phương nhận một kích toàn lực của hắn không trải qua mấy năm tĩnh dưỡng cũng đừng nghĩ đến việc khôi phục lại đến thời kỳ toàn thịnh. Chỉ với Hủy Diệt kiếm ý thôi cũng đủ khiến cho đối phương đau đầu rồi. Đây chính là kiếm ý không có gì không hủy được. Ngay cả vương giả Sinh Tử Cảnh cũng khó thanh trừ.

Chậm rãi thở dài một hơi, Diệp Trần ngẩng cổ nhìn lên trời. Không biết ở Chân Linh đại lục, bọn họ đã đạt tới trình độ nào. Lấy tiềm lực của Độc Cô Tuyệt, hẳn so với Lệnh Hồ Dực cường đại hơn mấy lần. Đạm Thai Minh Nguyệt cũng có thể như vậy, còn có con quái vật Sở Trung Thiên nữa.

Diệp Trần không biết thiên tài ở các địa phương khác như thế nào, nhưng ở Chân Linh đại lục, hắn tối coi trọng chính là ba người này.

Độc Cô Tuyệt với Tuyệt Vọng đao ý thực lực so với Diệp Trần lúc đó cũng chỉ hơn kém nhau một đường chỉ.

Đạm Thai Minh Nguyệt ở trong mộ phần của Tứ Cực đại đế đoạt được chỗ tốt so với không gian áo nghĩa của Diệp Trần còn hoàn hảo hơn. Mà thiên phú của nàng cũng chẳng kém gì Độc Cô Tuyệt. Thực lực khó lường.

Sở Trung Thiên, luận ngộ tính cùng thiên phú là kém cỏi nhất, thậm chí bài danh còn không có nằm trong top hai mươi. Thế nhưng hắn có Cương Linh Thể vạn năm khó gặp. Đây có thể so với Nguyên Hoàng Pháp Thể thể chất.

Bản thân bị trọng thương, Lệnh Hồ Dực và Vân Tiêu Thủy xám xịt rời Trường Thiên phái, Mạc Tiểu Đường là đệ tử của Cực Thiên Tông nên cũng đi theo trở về. Trước khi đi, nàng ủy thác người cho Cao Chí Viễn biết, lần này trở về nàng sẽ thoát ly Cực Thiên Tông gia nhập Trường Thiên phái.

Diệp Trần lắc đầu, chuyện của Mạc Tiểu Đường chỉ sợ còn gặp phải những điều trắc trở phía trước. Đương nhiên nếu như Cực Thiên Tông có thể thả người, đó là điều tốt nhất.

Đánh bại Lệnh Hồ Dực, Diệp Trần ở Trường Thiên phái đối với mọi người là một liều thuốc an thần. Tâm trạng ủ rũ khi suốt ngày bị các tông môn khác sỉ nhục đã không còn, thay vào đó là tinh thần phân chấn. Mấy năm nay, Trường Thiên phái đã chịu quá nhiều sỉ nhục rồi, giờ đây cơ hội quật khởi của Trường Thiên phái đã đến.

Trở lại ngọn núi của mình, Diệp Trần bài trừ tạp niệm, tiếp tục tìm hiểu áo nghĩa, tu luyện kiếm pháp.

- Kính Hoa Phá Diệt đã viên mãn rồi, Tàn Nguyệt cũng có chút tiến bộ. Nhưng khả năng hữu dụng của nó lại không bằng Linh Tê Nhất Kiếm. Khoái chi áo nghĩa có tiến bộ, mạn chi áo nghĩa hẳn ra cũng theo đó mà tiến bộ đi!

Tàn Nguyệt chú trọng công kích, Kính Hoa Phá Diệt chú trọng vây khốn và công kích và một điểm. Linh Tê Nhất Kiếm trên phương diện công kích kém hai kiếm kia nhưng tác dụng của nó lại không nhỏ chút nào. Nếu gặp phải người có thực lực tương đương với hắn. Linh Tê Nhất Kiếm nói không chừng có thể tạo được tác dụng trọng yếu trong việc phân định thắng bại.

...

Cực Thiên Tông.

Thấy Lệnh Hồ Dực và Vân Tiêu Thủy thương nặng trở về, Cực Thiên Tông rung động. Từ tông chủ, thái thượng trưởng lão cho tới đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn đều khiếp sợ dị thường. Vân Tiêu Thủy thương nặng trở về còn chưa tính, dù sao Vân Tiêu Thủy cũng chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Mà Lệnh Hồ Dực chân chính là Bán Bộ Vương Giả, thực lực cũng lọt vào trong top những Bán Bộ Vương Giả mạnh nhất, vậy thì ai có thể đả thương hắn đến mức như vậy? Lẽ nào lọt vào sự vây công của một nhóm Bán Bộ Vương Giả?

Trên đại điện Cực Thiên Tông.

Sắc mặt tông chủ Cực Thiên Tông và thái thượng trưởng lão đều không tốt chút nào. Bọn họ từ trong miệng hai người Lệnh Hồ Dực biết được nguyên nhân sự tình lần này. Bọn họ thực sự nghĩ không ra Trường Thiên phái từ đâu lấy ra một Bán Bộ Vương Giả trẻ tuổi như vậy. Ngay cả Lệnh Hồ Dực cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Ngươi và hắn đã giao thủ, chắc chắn biết rõ thực lực của hắn đã đạt

được đến trình độ nào rồi chứ?

Thái thượng trưởng lão của Cực Thiên Tông là một vị lão giả mặc trường bào màu xám, lưng hùm vai gấu, tinh khí tràn đầy. Đôi mắt giống như lang ưng, mười phần dã tính. Hắn chăm chú nhìn vào Lệnh Hồ Dực dò hỏi.

Lệnh Hồ Dực chính là đại đệ tử của Cực Thiên Tông, đại vị so với thái thượng trưởng lão cũng không thấp, gần với tông chủ. Lúc này Lệnh Hồ Dực mới bình tĩnh lại, mở miệng nói:

- Ta đã cùng với Hổ Thiếu của Thiên Hổ Yêu Tông giao thủ, theo như ta thấy ngay cả Hổ Thiếu cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhiều nhất cũng chỉ có thể cân tìa ngang sức mà thôi.

- Hổ thiếu cũng không phải là đối thủ của hắn?

Tông chủ Cực Thiên Tông là nhị gia gia của Lệnh Hồ Dực, gọi là Lệnh Hồ Hầu. Nghe thấy Lệnh Hồ Dực phân tích như vậy chân màu không khỏi cau lại. Thiên Thổ Yêu Tông ở Thiết Huyết đại lục là một trong thập đại yêu tông, thế lực so với Thiết Đề yêu tông ở Thiết Yêu Vực còn mạnh hơn rất nhiều. Mà Hổ thiếu của Thiên Hổ yêu tông là thiên tài đứng đầu trong bộ tộc yêu thú, dĩ nhiên có thể đạt được cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng đỉnh phong. Ở trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh cũng đứng thứ mười lăm. Năm ngoái Lệnh Hồ Dực cùng với hắn giao thủ đã bị một trảo của Hổ thiếu phá vỡ hộ thể chân nguyên, dưỡng thương một tháng mới khôi phục.

- Không có khả năng! Hổ thiếu cùng với ngươi đánh một trận, cũng không có toàn lực ứng phó!

Lão giả mặc áo xám không muốn sỉ nhục Lệnh Hồ Dực, nhưng sự thực vẫn là sự thực. Hổ thiếu là hậu đại của bộ tộc Thiên Hổ. Huyết mạch Thiên Hổ rất thuần khiết, tuy rằng không thể so sánh đươc với tổ tiên thiên hổ nhưng mà cũng rất đáng sợ. Hơn nữa tu vi cũng đã đạt tới cảnh giới Sinh Tử

huyền quan đệ nhất trọng đỉnh phong. Thực lực đáng sợ như vậy, cho dù là hai Lệnh Hồ Dực cũng không phải đối thủ của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1007: Bát Đại Yêu Thiếu (Thượng)

Lệnh Hồ Dực gật đầu:

- Cho nên ta mới nói Hổ thiếu nhiều nhất mới cùng hắn cân tài cân sức.

Là thiên tài, Lệnh Hồ Dực cũng có ngạo khí, bại bởi Diệp Trần đối với hắn là một việc rất khó tiếp nhận. Nhưng còn không đến mức bản thân hắn phủ nhận thực lực của Diệp Trần. Theo như hắn thấy Hổ thiếu chắc gì đã mạnh hơn Diệp Trần. Cũng là người tám lạng người nửa cân mà thôi.

Mà bản thân Lệnh Hồ Dực muốn chiến thắng Hổ thiếu và Diệp Trần thì cũng lại đề thăng tu vi lên Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng.

Khái!

Lệnh Hồ Dực thụ thương vô cùng nghiêm trọng, nói xong những lời này liền phun ra một ngụm tiên huyết.

- Ngươi trước tiên xuống dưới nghỉ ngơi đi!

Lệnh Hồ Hầu quan tâm nói.

- Nhị thúc, lần này ta sẽ bế quan trường kỳ, mãi cho đến khi Sinh Tử bí cảnh bắt đầu mới xuất môn.

Đã bị trọng thương như vậy, Bán Bộ Vương Giả bình thường không mất mấy tháng bế quan cũng không nhất định có thê khôi phục. Lệnh Hồ Dực đã có toàn bộ Cực Thiên Tông chống đỡ, tài nguyên sung túc, hắn nắm chắc trong vòng một tháng có thể triệt để khỏi hẳn. Thời gian kế tiếp hắn sẽ cố gắng chạy nước rút cố gắng đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng. Hắn có cảm giác, hành trình Sinh Tử bí cảnh lần này sẽ giúp cho bản

thân hắn cường thịnh lên rất nhiều, sẽ vượt xa hiện giờ. Mục tiêu của hắn là phải vào được trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

...

Ngọn núi xanh tươi, mây trắng lượn lờ.

Trên đỉnh núi, một đạo thân ảnh màu xanh đứng yên bất động, bảo kiếm trong tay không ngừng đâm ra lúc nhanh lúc chập.

Xuy xuy xuy xuy!

Vết kiếm lóe ra dừng lại ở trên hư không chừng một tức thời gian rồi mới tán đi.

Cách đó không xa, Cao Chí Viễn từng bước bước lên đỉnh núi thấy Diệp Trần đang luyện kiếm. Hắn lẳng lặng đứng yên một chỗ chờ, ánh mắt nhìn Diệp Trần vô cùng chăm chú.

- Hư không lưu ngân, khoảng cách đến phá toái không gian không còn xa nữa.

Cao Chí Viễn đối với thực lực của Diệp Trần có nhận thức mới. Hắn không phải người không có kiến thức, mà vô cùng rõ ràng. Có thể khiến làm được hư không lưu ngân là một việc không dễ dàng gì. Một kiếm này của Diệp Trần đại biểu cho việc tiếp cận với lực lượng phá toái không gian. Lực lượng này rất đáng sợ.

- Ngươi đã đến rồi!

Diệp Trần thu kiếm vào vỏ, xoay người lại.

- Bái kiến Diệp Trưởng lão.

Diệp Trần phất tay nói:

- Tuổi tác của ta so với ngươi không sai biệt lắm, không cần đa lễ

Diệp Trần quan sát Cao Chí Viễn một lượt rồi nói:

- Xem ra ngươi đã khỏi hẳn. Tu vi cũng đề thăng tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Tiến triển so với dự liệu của ta nhanh hơn một chút.

- Ta còn phải cảm tạ đan dược trị thương và chân nguyên thủy tinh của Diệp trưởng lão.

Đánh với Vân Tiêu Thủy một trận, kinh mạch của Cao Chí Viễn gần như đã đứt thành từng khíc. Cũng may Diệp Trần cái gì cũng có chút ít nhưng một ít thiên tài địa bảo thì không thiếu. Hắn tùy tiện lấy ra vài loại bảo vật trân quý liền khiến cho thương thế của Cao Chí Viễn trong khoảng thời gian ngắn triệt để khôi phục. Tu vi cũng nâng cao một bước đạt tới cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong.

- Gọi ngươi qua đây, là muốn ngươi kể cho ta nghe về những thanh niên đồng lứa ở trên Huyết Thiên đại lục.

Sinh Tử bí cảnh còn hai tháng nữa là mở cửa, Diệp Trần cũng cần phải biết được tình huống của những người tham gia.

Cao Chí Viễn biết thanh niên đồng lứa trong miệng Diệp Trần là những tuyệt đỉnh thiên tài trong năm mươi năm qua. Mà độ tuổi của những thiên tài này không hề chênh lệch nhau là mấy, đều còn rất trẻ.

Chỉnh lý lại một chút thông tin trong đầu mình, Cao Chí Viễn bắt đầu nói:

- Ở Huyết Thiên đại lục có năm mươi người tiến vào bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Chỉ là trong những năm gần đây ở Huyết Thiên đại lục người ta thường nhắc tới bát đại yêu thiếu cùng với tứ ma.

- Bát đại yêu thiếu, tứ ma?

Diệp Trần cau mày suy tư.

Cao Chí Viễn lại nói:

- Trong bát đại yêu thiếu có năm yêu thú, ba nửa yêu. Trong tứ ma có một người là ma nhân, ba người còn lại là nhân loại.

- Trước tiên nói về bát đại yêu thiết.

- Trong bát đại yêu thiếu, người dẫn đầu chính là Tượng thiếu của Chiến Tượng Tông, đứng thứ ba trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Sở hữu huyết mạch của thượng cổ chiến tượng. Thần lực vô địch, chỉ bằng vào lực lượng thân thể, không có mấy người có thể là đối thủ của hắn. Có người nói, lực lượng thân thể của hắn từ lâu đã vượt qua trăm vạn cân.

- Vượt qua trăm vạn cân, đích xác không thể coi thường.

Diệp Trần không khỏi nghĩ tới Yến Phượng Phượng. Đều là yêu thú trong một trăm yêu thú, huyết mạch của Yến Phượng Phượng vô cùng thuần khiết, hơn nữa lại là huyết mạch của thanh phượng. Một vài yêu thú trong trăm thú tuy rằng một đời đều có truyền thừa xuống dưới nhưng huyết mạch lực lượng chỉ sợ là càng ngày càng ít. Hậu đại rất khó xuất hiện một người có huyết mạch thuần khiết. Đây là sự tình không có biện pháp nào để khắc phục.

Thật giống như nửa yêu, ở Huyết Thiên đại lục ai cũng biết có hơn một nghìn ức nửa yêu nhưng sinh hoạt thành gia tộc phỏng chừng không có đến một phần nghìn. Đa phần nửa yêu đều sống với người bình thường, chỉ còn lại một tia huyết thống nửa yêu thôi. Ở Chân Linh đại lục thành viên của gia tộc nửa yêu rất thưa thớt nhưng người có huyết mạch nửa yêu cũng có tới trăm ức.

Trên thực tế, nửa yêu và nhân loại không có đường ranh giới phân cách. Nửa yêu bình thường nhất nói hắn là nhân loại cũng không phải không đúng.

Tượng thiếu có thể trở thành người đúng đầu bát đại yêu thiếu, chỉ sợ huyết mạch thượng cổ chiến tượng của hắn đã gần tiếp cận với tổ tiên rồi.

Hơn nữa theo như Diệp Trần biết, yêu thú có thể thông qua thiên phú của bản thân và thủ đoạn đặc thù để tiến hành phản tổ. Nếu như phản tổ thành công, sẽ trở thành thành viên độc nhất vô nhị trong bách thú. Huyết mạch trong cơ thể không có người nào có.

- Đứng thứ hai trong bát đại yêu thiếu chính là Xà thiếu. Hắn là đệ tử của gia tộc nửa yêu, gia tộc Cửu Đầu Xà. Huyết mạch Cửu Đầu Xà đã kích hoạt đến tận cùng, đứng thứ bảy trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, cũng là đối thủ của Tượng thiếu trong vài thập niên gần đây.

Ách, Huyết Thiên đại lục cũng có gia tộc Cửu Đầu Xà?

Diệp Trần sửng sốt.

Diệp Trần dĩ nhiên lại đi bồi dưỡng hai thành biên của gia tôc Cửu Đầu Xà, chính là Vương Xà và Vương Mị. Vương Xà không sai biệt lắm cũng đã kích phát huyết mạch Cửu Đầu Xà rồi. Chỉ là tu vi còn kém một chút. Không nghĩ ra ở Cửu Đầu Xà gia tộc ở Chân Linh gia tộc lại bị diệt môn. Ở Huyết Thiên đại lục lại còn có một chi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1008: Bát Đại Yêu Thiếu (Hạ)

ột chi gia tộc Cửu Đầu Xà này phỏng chừng so với gia tộc Cửu Đầu Xà ở Chân Linh đại lục cường đại hơn gấp trăm lần. Dù sao Vương Xà gia tộc cũng chỉ là gia tộc cửu phẩm bình thường mà thôi.

- Đứng thứ ba chính là Ưng thiếu. Hắn không có tiến nhập vào trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, là thiên tài mới nổi trong những năm gần đây.

- Thứ tư là Hổ thiếu, đứng thứ hai mươi ba trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, là thiên tài của Thiên Hổ Yêu Tông.

- Bốn yêu thiếu khác bài danh không phân biệt được trước sau. Phân biệt là Sa thiếu, Báo nữ, Lang thiếu, Điệp nữ. Hai người đầu là yêu thú, hai người sau mà nửa yêu, thực lực cũng rất cường đại. Bọn họ cũng giống như Ưng thiếu đều là những thiên tài mới nổi trong những năm gần đây.

Nghe vậy, Diệp Trần gật đầu. Thanh niên thiên tài trẻ tuổi ở Huyết Thiên đại lục hẳn là nằm trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Còn những người còn lại cũng chỉ mới nổi những năm gần đây mà thôi, giống như thiên tài ở Chân Linh đại lục vậy.

- Diệp trưởng lão, thực lực của ngươi ta nhìn khong thống. Chỉ là theo ta thấy trong bát đại yêu thiếu cũng chỉ có Tượng thiếu và Xà thiếu là đáng để ngươi quan tâm. Những người khác hẳn không phải là đối thủ của ngươi.

Lệnh Hồ Dực là một thành viên trong tứ ma. Tứ ma và bát đại yêu thú rất nổi danh. Mà ngay cả Diệp Trần cũng không phải là đối thủ của Diệp Trần, có thể thấy được trong bát đại yêu thiếu và tứ ma không có mấy người có thể sanh vai cùng với Diệp Trần.

Nghĩ tới đây Cao Chí Viễn thập phần hiếu kỳ với thân phận của Diệp

Trần. Nhìn qua tuổi của Diệp Trần còn rất trẻ, tuyệt đối còn chưa quá ba mươi tuổi. Nhưng thực lực của hắn quỷ thần khó lường. Suy đoán lớn mật một chút Diệp Trần ở Chân Linh đại lục chỉ sợ là thiên tài đỉnh phong được vạn người kính ngưỡng.

- Vậy tứ ma thì sao?

Diệp Trần hỏi.

Cao Chí Viễn trả lời:

- Tứ ma lấy Bất Tử ma thiếu làm người đứng đầu, hắn là đại đệ tử của Bất Tử ma tông. Bản thân tu luyện chính là Cửu Chuyển Bất Tử Ma Công. Nghe nói ba năm trước đây, hắn tu luyện Cửu Chuyển Bất Tử Ma Công tiến giai lên công pháp thiên cấp. Sở hữu Bất Tử Ma Thân sơ giai, tu vi của hắn cũng rất đáng sợ, đã đạt đến cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng. Bài danh so với Tượng thiếu thấp hơn một chút, đứng thứ năm trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

- Cửu Chuyển Bất Tử Ma Công? Bất Tử Ma Thân sơ giai?

Trên mặt Diệp Trần lộ ra vẻ trầm tư, nếu như hắn đoán không sai thì Cửu Chuyển Bất Tử Ma Công hẳn là cùng loại với công pháp Bất Tử Chi Thân. Về sau, khi tiến giai lên thiên cấp công pháp đều có được dị năng đặc thù chính là Bất Tử Chi Thân.

Không nghĩ ra lại còn có loại công pháp như vậy tồn tại, hơn nữa Bất Tử ma thiếu này dĩ nhiên lại giống Diệp Trần, chưa tiến vào Sinh Tử Cảnh đã có thể đề thăng công pháp thành công pháp thiên cấp. Thiên phú và năng lực vô cùng hiếm thấy.

- Nói như thế, không phải Bất Tử ma thiếu và Tượng thiếu cùng Xà thiếu là thanh niên thiên tài cũng một cấp bậc sao? Tại sao trong số bọn họ, Tượng thiếu lại là người mạnh nhất?

Diệp Trần tùy ý nói.

Cao Chí Viễn lắc đầu:

- Không thể nói như vậy, bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh mười năm thay đổi một lần. Lúc đó Tượng thiếu thần lực vô địch, không ai có thể cùng với hắn cứng đối cứng, ngay cả Bất Tử ma thiếu cũng không ngoại lệ. Mà Bất Tử ma thiếu cũng là người duy nhất có thể liều mạng giao thủ với Tượng thiếu hơn trăm chiêu. Nếu như có bài danh trước Tượng thiếu thì bản thân hắn cũng không bao giờ lựa chọn lấy cứng đối cứng.

- Được rồi, trong mười năm này, bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh có ai thực sự trở thành Sinh Tử Cảnh không?

Diệp Trần đột nhiên hỏi.

Cao Chí Viễn giải thích nói:

- Có! Hiện này thành viên trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh có tất cả ba mươi hai người, mặt khác bốn người đều đã trở thành vương giả Sinh Tử Cảnh. Tượng thiếu nguyên đứng ở vị trí thứ năm nhưng do người đứng đầu và đứng thứ hai đều đã trở thành vương giả Sinh Tử Cảnh cho nên với tài năng của hắn liền nhảy lên hai bậc, đứng thứ ba trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

- Thì ra là thế!

Diệp Trần gật đầu, au ở trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh mà trở thành vương giả Sinh Tử Cảnh sẽ tự động xá tên, thứ tự cũng vì thế mà thay đổi.

- Người đứng thứ hai trong tứ ma chính là Thiết Cuồng Tôn của bộ tộc ma nhân. Tuy Thiết Cuồng Tôn không phải là ma nhân có huyết mạch hoàn mỹ, thế nhưng hắn khi ở trạng thái ma hóa không bị mất đi lý trí. Thái độ làm người của hắn rất cao ngạo và ngông cuồng, hỉ nộ vô thường, có lẽ là do ảnh hưởng của việc ma hóa.

- Thiết Cuồng Tôn đứng thứ hai mươi hai trong bảng dự khuyết Sinh Tử

Cảnh, so với Hổ thiếu còn cao hơn một thứ tự.

- Đứng thứ ba trong tứ ma chính là ma nữ Đao Lam Sơn Mi. Nàng là đại đệ tử của Ma Đao Tông, là nhân tài kiệt xuất mới xuất hiện trong mười năm trở lại đây. Đồng thời nàng cùng với Ưng thiếu trong bát đại yêu thiếu được xưng là yêu ma song tử tinh. Tiềm lực ít nhất có thể tiến vào top ba người đứng đầu trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

Cao Chí Viễn từ từ nói.

Quả nhiên!

Diệp Trần điềm đạm, thản nhiên cười. Lấy tu vi cùng thực lực của ma nữ Đao Lam Sơn Mu không tiến nhập vào hàng ngũ tứ ma là không có khả năng. Hơn nữa nghe ý tứ của Cao Chí Viễn thì nàng và Ưng thiếu là thiên tài kiệt xuất của Huyết Thiên đại lục. Tượng thiếu, Xà thiếu cùng Bất Tử ma thiếu tuy rằng thực lực cao nhưng thiên phú cùng ngộ tính phỏng chừng cũng không hơn được nàng.

Về phần Lệnh Hồ Dực tự nhiên cũng không thể coi thường. Căn cứ và khí tức sinh mệnh, phỏng chừng hắn cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, so với đám người Bạch Vô Tuyết thì nhỏ tuổi hơn một chút. Tu vi cũng rất cường đại, dĩ nhiên đạt tới cảnh giới Bán Bộ Vương Giả cao giai. Nếu là ở Chân Linh đại lục, tuyệt đối là một nhân vật phong vân.

Diệp Trần thở dài một hơi, điều hắn quan tâm bây giờ chính là Mạc Tiểu Đường sẽ gặp nạn ở Cực Thiên Tông. Cho dù nàng có thoát ly Cực Thiên Tông thì cũng khó có thể gia nhập Trường Thiên phái. Lại nghĩ đến Cực Thiên Tông hẳn từ Lệnh Hồ Dực biết được phần nào thực lực của mình, bọn họ không thể chống lại cùng với không chết không ngớt. Không bằng yên lặng chờ biến động.

Diệp Trần cũng biết Cao Chí Viễn cũng rất đau đầu, lo lắng cho vị hôn thê Mạc Tiểu Đường của mình. Tình cảm của hai người rất sâu đậm, mà nử đệ tử Lý Thủy của Trường Thiên phái đối với hắn cũng thật lòng. Chỉ tiếc là

Cao Chí Viễn đối với nàng lại không có tình cảm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1009: Trường Sinh Phái Không Người Cứu (Thượng)

Nói chuyện hơn nửa cảnh giờ, Diệp Trần cũng biết được những điều mình quan tâm. Lấy một thanh bảo kiếm tử sắc từ trong trữ vật linh giới ra, Diệp Trần cấp cho Cao Chí Viễn.

- Ngươi là đại đệ tử của Trường Thiên phái, không thể không có bảo kiếm thuận tay được. Thanh kiếm này tặng cho ngươi.

Cao Chí Viễn tiếp nhận, vừa nhìn vừa kĩnh hãi nói:

- Bán cực phẩm bảo kiếm!

Bán cực phẩm bảo kiếm không phải là rau cải trắng, chỉ có Bán Bộ Vương Giả mới có khả năng sở hữu. Vậy là Diệp Trần lại có thể đơn giản lấy ra tặng cho Cao Chí Viễn. Điều này khiến cho Cao Chí Viễn càng thêm tò mò về vị Diệp trưởng lão này.

- Ngươi cũng nên trở về đi!

Diệp Trần đối với một thanh bán cực phẩm bảo kiếm không có coi trọng. Ở trong mộ phần của Thiên Hạt Vương Kiếm, Diệp Trần có được không ít hảo kiếm, đây cũng chỉ là một thanh trong số đó mà thôi. Bản thân Diệp Trần đối với bán cực phẩm bảo kiếm không còn có hứng thú. Người giàu lại càng giàu, người nghèo lại càng nghèo, điều này cũng có thể áp dụng lên võ giả.

Lại nửa tháng qua đi, thời gian Sinh Tử bí cảnh mở ra chỉ còn một tháng nữa. Trong lúc này, Linh Tê Nhất Kiếm của Diệp Trần rốt cuộc cũng đột phát. Uy lực và tộc độ được nâng cao một bước. Mà khoái chi áo nghĩa cũng tử năm thành cảnh giới đề thăng lên sáu thành cảnh giới. Đáng tiếc, mạn chi áo nghĩa không thể đề thăng. Phỏng chừng phải chờ đến khi khoái chi áo

nghĩa đề thăng lên bảy thành thì mới có thể đề thăng lên một thành.

Linh Tê Nhất Kiếm ẩn chứa sáu thành khoái chi áo nghĩa và sáu thành mộc chi áo nghĩa, sản sinh ra sự cân đối vi diệu. Kiếm tốc và uy lực quả thực bạo tăng. Theo như Diệp Trần thấy, trên phương diện dung hợp áo nghĩa thì hai đại áo nghĩa cảnh giới tương đương nhau có tác dụng rất lớn.

- Tàn Nguyệt ẩn chứa chín thành kim chi áo nghĩa, sáu thành thủy chi áo nghĩa, hai đại áo nghĩa cảnh giới chênh lệch nhau quá lớn, muốn cân đối được rất khó. Về sau chỉ có tận lực tìm hiểu thủy chi áo nghĩa, còn kim chi áo nghĩa thuận theo tự nhiên đi.

Loạn Ma Vực. Ma Đao Tông.

Trên ngọn núi của Ma nữ.

- Sư tỷ, thỉnh chỉ giáo!

Một gã nam đệ tử Ma Đao Tông chăm chú nhìn Lam Sơn Mi, bảo đao trong tay buông thõng, chạm mặt đất.

- Đến đây đi!

Lam Sơn Mi cũng không có rút đao, đạm nhiên nói.

- Sư tỷ cẩn thận!

Tu vi tên đệ tử này không thấp, dĩ nhiên đạt tới cảnh giới Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong. Đương nhiên so với Lam Sơn Mi còn kém xa. Chỉ là trong lúc hai người luận bàn cũng không có vận dụng chân nguyên, ý chí. Hai người chỉ giao thủ bằng vào lực lượng thân thể mà thôi.

Một đao chém ra, bảo đao trong tay nam đệ tử rung động, đao quang mơ hồ. Đây chính là bí quyết xuất đao vận kình chỉ có Ma Đao Tông mới có.

- Còn chưa đủ hoàn mỹ, có quá nhiều kẽ hở.

Lam Sơn Mi hóa tay thành đao, chém về phía trước một đao.

Thương một tiếng!

Bảo đao trong tay nam đệ tử bay ra ngoài, tà tà rơi trên mặt đất.

- Các ngươi cùng lên!

Lam Sơn Mi nhìn về phía tám gã đệ tử nói.

Tam tên đệ tử này cũng không có từ chối. Đại sư tỷ Lam Sơn Mi không chỉ có tu vi cao cường mà dưới tình huống không sử dụng chân nguyên cùng ý chí, đệ tử Ma Đao Tông dưới Sinh Tử Cảnh không ai có thể địch nổi một đao của nàng.

Thương thương thương thương thương...

Tám thanh đao bay vút ra ngoài, Lam Sơn Mi ngay cả một sợi tóc cũng không bị thương.

- Mi nhi! Ma đao bí quyết của con đã đại thành rồi, lần này ra ngoài lịch lãm xem ra thu hoạch không ít.

Mây đen bao trùm lên ngọn nũi, một lão giả cao to, trên mặt nở nụ cười nói.

- Hắn hẳn là sẽ không kiêng kỵ ma đao bí quyết đi!

Trong đầu Lam Sơn Mi hiện lên tràng cảnh một kiếm của Diệp Trần trảm bay đầu tam thủ lĩnh của Ngũ Thập Đạo. Một kiếm kia, nhanh đến đáng sợ, thực sự là ngoài sức tưởng tượng.

Nê Long Sơn là một tòa núi nhỏ cách Trường Thiên phái hơn tám trăm dặm. Từ tên của ngọn núi có thể thấy được nó rất bình thường.

- Trưởng lão, dưới chân núi Nê Long Sơn này thực sự có một mỏ trung phẩm linh thạch thượng đẳng.

Trung niên nam tử hàm hậu đứng phía trước lão giả nói.

Dáng vẻ tươi cười nói:

- Không tồi, vừa ra ngoài dò xét đã có được kết quả. Xem ra chính là ông trời ban thưởng cho Trường Thiên phái ta.

Tài nguyên của Trường Thiên phái thiếu hụt trầm trọng. Nếu như có được một mỏ trung phẩm linh thạch thượng đẳng này, tất nhiên có thể duy trì phát triển hơn mười năm. Chờ đến khi có thêm nhiều đệ tử gia nhập, cũng sẽ không vì linh thạch mà phiền não.

Cùng ngày hôm đó, hai người nhanh chóng trở về truyền tin tức.

Sau khi Lý Trường Phong biết tin tức, vừa mừng vừa lo. Nê Long Sơn nằm trong phạm vi quản hạt của Trường Thiên phái. Theo lý mà nói hẳn thuộc về Trường Thiên phái. Thế nhưng một khi tin tức để lộ ra ngoài, chỉ sợ Trường Thiên phái sẽ mất mỏ linh thạch này. Ba tông môn lớn kia, sẽ không đứng nhìn Trường Thiên phái khai thác mỏ linh thạch dễ dàng như vậy được.

- Thông tri xuống phía dưới, toàn lực đào móc linh thạch. Có thể đào móc bao nhiêu thì đào. Số linh thạch đào móc được chuyển về tông môn ngay trong ngày.

Về đến Trường Thiên phái thì số linh thạch này sẽ thuộc về bọn họ.

Đáng tiếc, thiên hạ không có gì là không ngoài sức dự liệu. Tin tức Trường Thiên phái phát hiện ra Nê Long Sơn có mỏ trung phẩm linh thạch thượng đẳng vẫn bị ba tông môn biết được. Tuy không có ai để lộ tin tức nhưng ba tông môn cũng phái rất nhiều người giam thị Trường Thiên phái. Chỉ cần để lộ một tia manh mối, bọn họ đều có thể điều tra ra tất cả.

- Người của Trường Thiên phái, toàn bộ cút hết khỏi phạm vi Nê Long Sơn, bằng không giết không ta.

Ở trên đỉnh Nê Long Sơn, xuất hiện ba đợt nhân mã. Một nhóm người

mặc hắc bạch trường sam, phía sau có thêu hình ngốc ưng hung mãnh. Là người của Ngốc Ưng Cốc. Một nhóm người thân hình cao lớn, trước ngực có theeo một đầu gấu thật lớn, là Đại Địa Chi Hùng gia tộc. Còn một bên nhân mã tới chính là Cực Thiên Tông.

Ngữ khí càn rõ chính là đầu mục của Đại Địa Chi Hùng gia tộc. Đại Địa Chi Hùng gia tộc, luôn luôn có tính tình nóng nảy, hơi động tý là giết chóc..

Thái thượng trưởng lão của Trường Thiên phái là Lục trưởng lão chính là bị một vị Bán Bộ Vương Giả của Đại Địa Chi Hùng gia tộc đánh cho thần chí không rõ, thự lực không tiến mà lùi.

- Các vị, nơi này là phạm vi thế lực của Trường Thiên phái ta. Các ngươi làm như vậy chính là phá hủy quy củ.

Một vị trưởng lão của Trường Thiên phái đứng dậy nói. Mỏ trung phẩm linh thạch thượng đănt này bọn họ đã đào bới được vài ngày. Ngay cả một phần nghĩn cũng chưa có đạt được, làm sao có thể bỏ qua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1010: Trường Sinh Phái Không Người Cứu (Hạ)

- Quy củ, Đại Địa Chi Hùng gia tộc chúng ta chính là quy chủ.

Phụt!

Một đầu mục của Địa Địa Chi Hùng gia tộc đánh ra một trưởng, vị trưởng lão Trường Thiên phái vừa đưa ra ý kiến bị đánh thành huyết vụ.

- Lâm trưởng lão!

Mọi người của Trường Thiên phái nghiến răng nghiến lợi nhìn người này.

- Hỗn đản, tìm chết!

Từ trong một của động Nê Long Sơn, Lục trưởng lão bay ra ngoài, một kiếm chém về phía tên đầu mục Đại Địa Chi Hùng gia tộc.

Ầm âm!

Một kiếm này cũng không có hiệu quả, một vị lão giả lưng hùm vai gấu của Đại Địa Chi Hùng gia tộc đi tới, một quyền của hắn đánh nát kiếm khí, nhếch miệng nhe răng cười nói:

- Lục Hữu Danh, xem ra lần trước ngươi ăn không đủ vị đắng. Lần này để ngươi ngu ngốc thêm một chút nữa.

- Là ngươi!

Con mắt Lục trưởng lão phiếm hồng, thần chí của hắn không rõ nhưng đối với người này, ấn tượng trong đầu hắn vô cùng sâu đậm.

- Sáu vị Bán Bộ Vương giả, không biết vị thiên tài Bán Bộ Vương giả kia có thể giả bộ làm rùa đen rút đầu hay không.

Trong nhân mã Cực Thiên Tông, thái thượng trưởng lão ẩn mình trong đám đệ tử cười nhạt nói.

Lệnh Hồ Hầu nói:

- Lấy thực lực của người này chống lại sáu Bán Bộ Vương Giả, nhất định sẽ thất bại. Trường Thiên phái không có người cứu.

Lệnh Hồ Hầu tùy ý để Mạc Tiểu Đường thoát ly Cực Thiên Tông, gia nhập Trường Thiên phái chính vì tránh để cho Cực Thiên Tông một mình đối mặt với Diệp Trần. Tuy ba tông môn đều nhằm vào Trường Thiên phái nhưng trong đó cũng không phải không có mâu thuẫn giữa ba tông môn. Sự canh tranh của ba tông môn chưa từng ngừng nghỉ. Cực Thiên Tông vì muốn bảo vệ chính mình, mà nhẫn nhịn một chút, không thể hành động theo cảm tình.

Về phần hiện tại, ba tông môn liên thủ tấn công, Diệp Trần tự nhiên khó có thể trở mình.

Rống!

Lục Hữu Danh thần thái điên cuồng, liều lĩnh công kích lão giả hung ác, mỗi một kiếm đều là sát chiêu, tàn chiêu lưỡng bại cầu thương.

- Hừ, muốn chết!

Phía sau lưng lảo giả hung ác là hư ảnh Đại Địa Chi Hùng khổng lồ như một ngọn núi, một vòng hào quang màu vàng đất hồn hậu cuộn sóng khếch tán ra tứ phía xung quanh, khiến cho không khí vô cùng trần trọng.

Ầm ầm!

Một quyền đánh tới, không gian gãy khúc.

Một quyền này, phảng phát ngưng tụ lực lượng của một tòa cự sơn.

Phụt!

Đấu pháp lưỡng bại cầu thương của Lục Hữu Danh chỉ có thể để lại trên ngực của lão giả hung ác một vết kiếm như có như không. Mà bản thân hắn lại phun ra một ngụm tiên huyết, bay ngược ra ngoài.

- Không biết tự lượng sức mình, ngươi ở thời kỳ toàn thịnh còn không phải là đối thủ của ta. Hiện tại thần trí không rõ ràng lại càng không phải là đối thủ của ta.

Lão giả hung ác khinh thường cười nhạt.

- Sinh Tử bí cảnh sắp sửa mở cửa, cũng nên nhất lão vĩnh dật! (ý nói hành sự một lần, nhàn nhã cả đời)

Bán Bộ Vương giả đối với nguyên khí ba động hết sức mẫn cảm. Tuy rằng khoảng cách là hơn tám trăm dặm nhưng Diệp Trần vẫn có thể cảm ứng được có một trận chiến diễn ra ở Nê Long Sơn. Đứng lên, thân hình nhoáng lên, Diệp Trần biến mất khỏi đại điện thái thượng trưởng lão.

Tám trăm dặm đối với Diệp Trần mà nói chỉ là vài lần hô hấp mà thôi. Từ xa, Diệp Trần thấy được ở Nê Long Sơn, trên không trung có ba đội nhân mã. Mà ba đội nhân mã này, tự nhiên chính là Ngốc Ưng Cốc, Đại Địa Chi Hùng gia tộc, và cực thiên tông. Lão giả có hư ảnh Đại Địa Chi Hùng ở sau lưng kia hẳn là Bán Bộ nửa yêu vương của Đại Địa Chi Hùng gia tộc.

Lục Hữu Danh thổ huyết bay ngược ra sau, mọi người Trường Thiên phái hoảng hốt lo sợ. Bọn họ thấy Diệp Trần đã đến thì lại kinh hỉ không thôi.

- Diệp trưởng lão tới.

- Có Diệp trưởng lão, bọn họ sẽ không dám mạnh mẽ cướp đoạt linh thạch.

- Đúng! Trường Thiên phái độc chiếm linh thạch tự nhiên không có khả năng. Nhưng chỉ cần một phần tư cũng đủ để phát triển mười năm.

Đệ tử Trường Thiên phái không tin chỉ dựa vào một mình Diệp Trần lại có thể dọa lui được ba đội nhân ma của ba tông môn. Chỉ là nếu như có Diệp Trần ở đây cùng với Lục trưởng lão thì còn có hy vọng đàm phán, không còn là con cá trên thớt gỗ. Cho dù ngươi xâm lược nhưng với thực lực của Diệp Trần không phải Bán Bộ Vương Giả tầm thường không thể bằng được.

- Ngươi chính là Bán Bộ Vương Giả mới của Trường Thiên phái, nhìn qua tuổi còn rất trẻ!

Lão giả hung ác là một trong ba Bán Bộ nửa yêu vương của Đại Địa Chi Hùng gia tộc gọi là Man Hùng Vương. Lệnh Hồ Dực thương nặng rời khỏi Trường Thiên phái. Đại Địa Chi Hùng gia tộc cũng có cơ sở ngầm giám sát Trường Thiên phái, mà Man Hùng Vương chỉ cho rằng Lệnh Hồ Dực bị thương là do Lục Hữu Danh và Diệp Trần liên thủ kích thương.

- Cho ngươi một lựa chọn. Lập tức mang theo nhân mã ly khai khỏi phạm vi thế lực của Trường Thiên phái, bằng không tự gánh lấy hậu quả. Về phần hắn, giết!

Diệp Trần cũng không có rút kiếm, cách một điểm chỉ về phía một tiểu đầu mục của Đại Địa Chi Hùng gia tộc. Chính đối phương đã giết một gã trưởng lão của Trường Thiên phái.

Phụt!

Hời hợt, trên trán đối phương hiện ra một lỗ to bằng đầu ngón tay, ngửa mặt lên trời ngã xuống đất. Sinh cơ đã đoạn.

Xôn xao!

Người của ba tông môn hai mặt nhìn nhau. Người này thật đúng là càn rỡ, vừa đến, vừa lên tiếng liền giét một cao thủ của Đại Địa Chi Hùng gia tộc. Một điểm cũng không để bọn họ vào mắt.

- Tiểu súc sinh. Ngươi muốn chết!

Man Hùng Vương giận giữ, Đại Địa Chi Hùng hư ảnh sau lưng bỗng chấn động, hào quang màu vàng đất cuộn sóng, mang tất cả hướng Diệp Trần. Mà bản thân Man Hùng Vương khom người phát một quyền sấm sét tới đầu Diệp Trần. Một quyền này đến đánh lên một ngọn núi lớn, chắn chắn ngọn núi này sẽ bị đánh nát.

Ngón tay thứ hai của tay phải giơ lên, Diệp Trần lạnh lùng cười. Dùng ngón tay làm kiếm, Diệp Trần vẽ ra một kiếm hoàn mỹ phản kích lại Man Hùng Vương.

Ầm ầm!

Hư không giống như bị xé thành hai nửa, kiếm quang hình cung màu đen xé tan quyền kình của Man Hùng Vương, dư thế chưa tan tiếp tục chém lên thân thể của đối phương.

Leng keng một tiếng. Áo giáp Man Hùng Vương mặc trên người xuất hiện một cái khe. Man Hùng Vương chỉ thấy kiếm khí mạnh mẽ vô cùng xuyên thấu qua áo giá truyền vào trong cơ thể hắn cắt đoạn sinh cơ. Lục phủ ngũ tạng trong nháy mắt xuất hiện rất nhiều vết thương trần trọng.

Man Hùng Vương thổ huyết, bay ngược về phía sau.

- Cái gì? Man Hùng Vương cư nhiên bị thương?

Một màn này khiến cho nhiều người ngạc nhiên há hốc mồn, khép lại không được.

Man Hùng Vương tuy chưa có đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan nhưng cũng sử hữu huyết mạnh nửa yêu Đại Địa Chi Hùng, thực lực so với Bán Bộ Vương Giả nhân loại mạnh hơn rất nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1011: Nhất Lao Vĩnh Dật

Diệp Trần dưới tình huống không dùng bảo khí lại có thể dùng ngón tay để thương Man Hùng Vương, bảo làm sao mọi người không sợ hãi cho được.

- Đại Địa Chi Lao!

Man Hùng Vương bị đả thương, một vị Bán Bộ nửa yêu vương của Đại Địa Chi Hùng gia tộc khác đứng dậy. Hai tay hắn kết ấn, trong thiên địa thổ nguyên khí vô cùng nồng đậm cuồn cuộn tập kích Diệp Trần. Trong nháy mắt hình thành một khối lập phương màu vàng đất vây xung quanh người Diệp Trần.

- Linh Hùng Vương xuất thủ, hẳn là có thể vây khốn hắn một đoạn thời gian.

- Chiêu tiếp theo của Linh Hùng Vương mới là lợi hại nhất.

Trong lúc mọi người nghị luận, Linh Hùng Vương nhếch miệng nhe răng cười, tay phải ngửa lên rồi lại úp xuống, hắn cao giọng quát:

- Phiên Sơn Ấn!

Thổ nguyên khí kinh người vận chuyển, một tòa cự sơn màu vàng đất từ trên trời cao rơi xuống, phảng phất giống như lưu tinh, đập xuống khối lập phương màu vàng đất kia.

Một đập này, cho dù mà thiết nhân cũng bị đập cho thương nặng.

Đáng tiếc, cũng phải xem đối tượng ra tay là ai.

Mặt ngoài khối lập phương màu vàng đất xuất hiện một vết kiếm đen kịt,

đại lượng kiếm quang giống như một nửa cung tròn từ trong vết kiếm đó phóng xuất ra ngoài. Ngọn núi màu vàng đất và Linh Hùng Vương đều nằm trong phạm vi công kích của kiếm quang. Kiếm quang chợt lóe, phụt phụt hai tiếng.

Ngọn núi màu vàng đất xuất hiện vết nứt rồi tan rã hóa thành hư vô. Ngay sau đó Linh Hùng Vương cũng giống hết như Man Hùng Vương thổ huyết bay ngược ra ngoài, bị nội thương không nhẹ.

- Điều này! Vì sao lại như thế?

Vẻ mặt Linh Hùng Vương không thể tin tưởng.

-Diệp trưởng lão thật mạnh, Man Hùng Vương và Linh Hùng Vương của Đại Địa Chi Hùng gia tộc hoàn toàn không phải là đối thủ. Ngay cả một chiêu cũng không đỡ được.

- Thật tốt quá, Diệp trưởng lão càng mạnh. Trường Thiên phái chúng ta càng có hi vọng quật khởi. Ba tông môn kia sau này cũng không còn dám vũ nhục Trường Thiên phái chúng ta nữa.

Đệ tử Trường Thiên phái đại hỉ.

- Tình huống không ổn, lẽ nào lời nói của Dực nhi là sự thực. Thực lực người này so với Hổ thiếu chỉ có hơn chứ không có kém.

Lệnh Hồ Hầu nhíu mày.

Hổ thiếu là một trong bát đại yêu thiếu, tu vi đã đạt đến cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng. Nếu như Hổ thiếu ở đây, cho dù là sáu Bán Bộ Vương Giả cũng không thể nào bắt được hắn. Đây là Bán Bộ Vương Giả cường đại, thực lực không thể đánh giá.

- Tông chủ, ngươi và Linh Hùng Vương am hiểu thủ đoạn phong khốn. Nếu không bắt được hắn thì chúng ta cũng không cần phải sợ, dù sao chúng ta cũng không phải là Bán Bộ Vương Giả bình thường.

Thái thượng trưởng lão Cực Thiên Tông âm trầm nói.

- Ân!

Lệnh Hồ Hầu khẽ gật đầu. Hắn tự tin đối với thủ đoạn vây khốn của mình. Linh HÙng Vương cũng không thể vây khốn được Diệp Trần nhưng nếu hai người liên thủ thì việc vây khốn Diệp Trần trong vài lần hô hấp không phải không thể. Mà trong vài lần hô hấp này đủ để hoàn thành một kích trí mạng.

- Các ngươi, cùng lên đi! Ta cũng muốn nhanh chóng giải quyết các ngươi, cho các ngươi nằm giường một năm rưỡi.

Giữa không trung, Diệp Trần cầm trong tay Phá Tà Kiếm, ánh mắt rơi trên người Bán Bộ Vương Giả của ba tông môn. Lần này hắn dự định sử dụng thủ đoạn độc ác, để cho bọn họ thương nặng hơn cả Lệnh HỒ Dực. Kể từ đó cho dù có tài liệu trân quý chưa thương đi năng nữa cũng không có khả năng trong một khoảng thời gian ngắn khôi phục.

- Thật đúng là cuồng vọng. Lẽ nào ngươi cho rằng chỉ bằng vào lực của một mình ngươi lại có thể chống lại sáu người chúng ta.

Hai Bán Bộ Yêu Vương của Ngốc Ưng Cốc đứng dậy, cả hai đều mũi ưng và môi bạc. Con ngươi giống như hắc động, không giống như mắt người. Hai người này là Phi Ưng Vương và Hôi Ưng Vương của Ngốc Ưng Cốc.

Lập tức, thái thượng trưởng lão và Lệnh Hồ Hầu của Cực Thiên Tông cũng đứng đậy cùng với Man Hùng Vương và Linh Hùng Vương sắc mắt tái nhợt vây Diệp Trần vào chính giữ. Còn những người khác đều thối lui ra bên ngoài hơn mười dặm, không dám đến quá gần phạm vi giao chiến.

- Người này vướng tay chân, chúng ta liên thủ bắt hắn. Để xem Trường Thiên phái còn có cái gì trông cậy vào.

Linh Hùng Vương lau giọt máu trên khóe miệng, nhãn thần nhìn về phía

Lệnh Hồ Hầu.

Lệnh Hồ Hầu nhìn không chớp mắt, chăm chứ nhìn Diệp Trần.

- Xuất thủ!

Từ trước đến nay Lệnh Hồ Hầu luôn quả đoán thẳng thắn, trước tiên hướng Diệp Trần phát động thế tiến công, chỉ thấy hai tay hắn hợp lại rồi chia ra. Trước mặt Diệp Trần chợt xuất hiện một quả bóng năng lượng màu bạc, hấp lực vô cùng mạnh mẽ hút Diệp Trần vào bên trong.

- Ân?

Diệp Trần có thể cảm giác được, cỗ hấp lực này ảnh hưởng đến tốc độ của hắn. Cho dù tốc độ của hắn có đề thăng đến cực hạn cũng không thể nào thoát khỏi cỗ hấp lực này.

Quả nhiên Bán Bộ Vương Giả có thủ đoạn đặc thù cũng rất đáng sợ. Cho dù thực lực của hắn không cao nhưng khi vận dụng thủ đoạn đặc thù đều không thể coi thường bỏ qua.

- Đại Địa Chi Lao.

Linh Hùng Vương phản ứng cũng không chậm. Lệnh Hồ Hầu vừa mới xuất thủ, hắn trong nháy mắt cũng kết ấn. Nhất thời một khối lập phương màu vàng đất bao xung quanh Diệp Trần.

- Dùng nhau giết hắn!

Thấy Diệp Trần bị hai thủ đoạn vây khốn, vây khốn ở bên trong. Những người còn lại lộ ra vẻ hưng phấn. Hôi Ưng Vương và Phi Ưng Vương hai tay như cánh chém ra vô số phong nhận. Những phong nhận này kích liệt xoay tròn, cọ sát không gian tạo ra hỏa tinh chói mắt. Man HÙng Vương và thái thượng trưởng lão của Cực Thiên Tông một người xuất quyền một người xuất cước giáp công khối lập phương màu vàng đất. Thế đi như điện, mà Linh Hùng Vương lại tiếp tục xuất ra ngọn núi màu vàng đất từ trên trời

giáng xuống.

Về phần Lệnh Hồ Hầu, quanh thân hắn bắn ra vô số kình khí lưu quang màu đen. Kình khí lưu quang lấy khối lập phương màu vàng đất và quả cầu năng lượng màu đen làm trung tấm bắn xuyên qua. Xuy xuy rung động.

Sáu Bán Bộ Vương Giả liên thủ, trong đó hai người có thủ đoạn vây khốn, vây khốn được Diệp Trần. Ngoài thực lực bạo vọng ra thì ngay cả Bán Bộ Vương Giả tối cường giả cũng bị chém chết trong nháy mắt.

Theo như bọn họ thấy, Diệp Trần lành ít dữ nhiều.

- Diệp trưởng lão!

Đệ tử Trường Thiên phái vô cùng lo lắng.

Lục Hữu Danh quát một tiếng, muốn tiến lên hỗ trợ. Thế nhưng Hôi Ưng Vương của Ngốc Ưng Cốc đã sớm có phòng bị. Phía sau xuất hiện một đôi cánh, một cánh quạt một cái, cuồng phong gáo thét, khắp bầu trời phong nhận xuất hiện công kích Lục Hữu Danh ngăn cản đối phương tới gần.

Bên trong khối lập phương màu vàng đất, sắc mặt Diệp Trần bất biến. Linh hồn lực hắn ngoại phóng, có thể cảm ứng được sáu đạo công kích vây giết đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1012: Thiên Tài Cấp Thiên Vương

Hô!

Phá Tà Kiếm nhẹ nhàng vung lên, không hề xuất hiện một tia hỏa khí.

Trong thời gian chốc lát, khối lập phương màu vàng đất và quả cầu năng lượng màu đen bắt đầu nứt vỡ. Cùng lúc đó, bất cứ thứ gì ở trước mặt không gian lực đều có thể gãy khúc, biến mất.

Ba ba ba ba....

Sáu đạo công kích tấn công khối lập phương màu vàng đất, dường như đầu nhập vào trong nước, xuất hiện vô số trận rung động rồi biến mất không thấy đâu.

- Đây là không gian áo nghĩa!

Lệnh Hồ Hầu kinh hãi nói.

- Cư nhiên có thể dùng không gian áo nghĩa phá thế tiến công của ta.

Đám người Linh Hùng Vương sắc mặt xấu xí. Không gian áo nghĩa được xưng là một trong những áo nghĩa cực mạnh. Không phải là không có đạo lý, loại áo nghĩa này bao dung tất cả, cũng hủy diệt tất cả. Ngoại trừ thời gian áo nghĩa có thể tạo ra ảnh hưởng ra thì không có bất cứ áo nghĩa nào có khả năng siêu việt hơn nó.

Khối lập phương màu vàng đất và quả cầu năng lượng màu đen nứt vỡ tan biến. Diệp Trần từ trong đó đi ra, lông tóc cũng không bị thương. Hắn liếc mắt nhìn thoáng qua Linh Hùng Vương và Man Hùng Vương.

- Trước tiên giải quyết các ngươi!

Xích!

Kiếm quang chợt lóe, Diệp Trần chợt biến mất tại chỗ, lần thứ hai xuất hiện là trước mặt Linh Hùng Vương, một kiếm đâm tới.

Quá nhanh.

Tốc độ của Diệp Trần nhanh không thể nào tưởng tượng nổi. Tốc độ xuất kiếm nhanh đối nỗi Linh Hùng Vương không có phả ứng nào. Linh Hùng Vương vừa mới giơ cánh tay lên, đã bị một kiếm đâm xuyên qua ngực, mũi kiếm xuyên thấu ra phía lưng, một dòng máu hồng theo đó mà chảy ra ngoài.

Cổ tay run lên, Diệp Trần rút Phá Tà Kiếm ra, nghiêng người đánh về phía Man Hùng Vương.

- Hảo ngoan!

Ngực Linh Hùng Vương xuất hiện một lỗ kiếm bằng hai ngón tay. Hủy Diệt kiếm khí sác bén ở trong cơ thể Linh Hùng Vương không ngừng tàn sát ngang dọc một cách bừa bãi, giống như có vô số thanh kiếm nhỏ cắt đoạn lục phủ ngũ tạng của hắn. Cốt cách huyết nhục, chân nguyên không ngừng tiêu tán. Hiện giờ Linh Hùng Vương ngay cả đứng cũng không đứng dậy được.

Man Hùng Vương mở mắt trừng trưng nhìn Linh Hùng Vương bị thương nặng. Hắn không kịp kêu cứu viện, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, một quyền đánh tới Diệp Trần. Thế nhưng thân hình Diệp Trần chợt lóe, biến mất trong tầm mắt hắn. Xuy! Một khắc sau, trên ngực Man Hùng Vương xuất hiện hai đạo kiếm khí giao nhau, trông rất dữ tợn, kinh khủng, xuyên thấu lục phủ ngũ tạng, toàn thân coi như bị xé rách. Oanh một tiếng bắn nhanh ra ngoài, rơi xuống đất.

- Kế tiếp là các ngươi!

Thân hình Diệp Trần phiêu đật trên không trung, ánh mắt hắn rơi trên người Lệnh Hồ Hầu và thái thượng trưởng lão Cực Thiên Tông.

- Tiểu bối, chớ càn rỡ.

Thái thượng trưởng lão Cực Thiên Tông kinh sợ không gì sánh được. Toàn thân hắn nhảy dựng lên, đùi phải giống như một cây cung kéo căng đá về phía Diệp Trần mấy trăm cước. Chân ảnh khắp bầu trời phảng phất giống như mưa rơi, bao trùm xuống dưới, tránh cũng không thể tránh, lui cũng không thể lui.

- Một kiếm cũng đủ!

Quanh thân Diệp Trần bắn ra kim quang và bích quang, ẩn chưa kim chi áo nghĩa và thủy chi áo nghĩa. Tàn Nguyệt trong khoảng khắc liền thi triển ra.

Bầu trời tối sầm lại, xuất hiện một ánh trăng tàn màu đen.

Ngay sau đó chân ảnh khắp bầu trời đều tan biến. Tất cả kiếm kính đều đánh lên áo giáp hộ thể của thái thượng trưởng lão Cực Thiên Tông. Trên trời cao, huyết vũ như mưa rơi.

- Dừng tay!

Diệp Trần xuất thủ quá nhanh, quá ngoan. Lệnh Hồ Hầu đến tận lúc này mới kịp phản ứng. Hai tay hắn hợp lại chia ra, quả cầu năng lượng mày đen xuất hiện trước mặt Diệp Trần. Chỉ là lần này Diệp Trần sẽ không để cho đối phương đắc thủ. Kiếm vung lên, quả cầu năng lượng màu đen vừa mới sinh ra liền bị phân thành hai nửa.

- Tiệt Huyết Quỷ Chỉ!

Tay trái Diệp Trần giơ lên, cách không điểm chỉ về phía Lệnh Hồ Hầu. Đến cuối cùng Diệp Trần cũng không thèm nhìn hắn lấy một cái.

Cho tới bây giờ Lệnh Hồ Hầu còn chưa có thấy qua võ học nào quỷ dị như vậy. Một chỉ này của Diệp Trần vô hình vô ảnh, trực tiếp xuyên qua chân nguyên hộ thể và bán cực phẩm áo giáp của hắn. Cứ như thế, vô cùng đơn giản xuyên qua thân thể hắn. Máu huyết dâng trào! Máu huyết của Bán Bộ Vương Giả rất nhiều, có thể so với một trăm nghìn người bình thường hợp lại. Lúc này toàn thân Lệnh Hồ Hầu đều là máu, khiến hắn gióng như mặt chời chiều đang dần tan biến.

- A!

Hốt hoảng gầm một tiếng. Cho tới bây giừ Lệnh Hồ Hầu mới cảm giác được thân thể mình vô cùng mệt mỏi, ngay cả một điểm khí lực cũng không có. Khí huyết trong cơ thể hắn đã mất đi một phần ba. Một phần ba khí huyết này, nếu như chậm rãi mất đi hắn có thể thừa nhận được. Nhưng nếu thoáng cái liền mất đi, khiến cho hắn không chỉ bị thương mà ngay cả trạng thái tinh thần cũng gặp phải đả kích trầm trọng.

- Sậu Phong Cấp Vũ!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1013: Thiên Tài Cấp Thiên Vương.

Hôi Ưng Vương và Phi Ưng Vương đều là yêu thú loại ưng. Hai yêu thú trên phương diện tìm hiểu áo nghĩa so với Linh Hải Cảnh đại năng bình thường còn thấp hơn nhiều. Tuy ngộ tính thấp nhưng yêu thú lại có ưu điểm mà nhân loại không sánh được. Không chỉ yêu lực hồn hậu vô cùng mà còn sở hữu năng lực thiên phú. Trong đó Phi Ưng Vương có năng lực thiên phú là dùng bắn lông chim để tấn công.

Khắp trời đều là lông chim, ngay cả cọng lông cũng trong suốt như ngọc.

Diệp Trần nhìn ra lông chim này ẩn chứa yêu lực vô cùng hồn hậu. Yêu lực ở bên trong không ngừng tuần hoàn, đến một lúc nào đó sẽ phát nổ, phá tan lông chim.

- Thiên phú không tồi.

- Phá!

Kiếm chỉ Diệp Trần dẫn động. Tàn Huyết Kiếm xuất khỏi vỏ, chia ra làm ba mươi ba. Ba mươi ba kiếm ảnh cấu thành một kiếm xà, tốc độ cực nhanh, lông chim kia trong nháy mắt bị chém thành hai, bộc phát ra màn pháo hoa yêu lực vô cùng rung động.

- Đi!

Phá xong năng lực thiên phú của Phi Ưng Vương, ba mươi ba kiếm ảnh lại cấu thành xà kiếm tấn công đối phương.

- Không tốt!

Phi Ưng Vương lăng không, hóa thành một con chim thật lớn định bay lên cao. Chỉ là hắn chưa kịp hành động thì kiếm xà đã chém tới. Phi Ưng Vương liền rơi xuống, tiếng kêu thảm thiên từ xa cũng có thể nghe thấy.

- Ngươi dám đả thương chất nhi của ta!

Yêu thú vốn có tính tình hung ác độc địa. Hôi Ưng Vương thấy chất nhi của mình bị Diệp Trần chặt đứt cánh, thương thế trầm trọng. Hai mắt hắn lúc này hóa thành huyết hồng, căn bản không hề úy kỵ thực lực của Diệp Trần. Hôi Ưng Vương mạnh mẽ phát động công kích, thân thể hắn biến hóa, những móng vuốt sắc bén xuất hiện trên trời cao bao vây xung quanh Diệp Trần. Năng lực thiên phú của Hôi Ưng Vương chính là khiến cho lợi trảo trở nên cứng rắn.

Thương!

Phá Tà Kiếm giơ lên, Diệp Trần ngăn trở một trảo vô cùng mạnh mẽ này.

- Đi tìm chết!

Hôi Ưng Vương hai lần chịu khổ, móng vuốt hóa huyễn thành vô số trảo ảnh. Mà Phá Tà Kiếm của Diệp Trần va chạm cùng một chỗ phát ra đại lượng hỏa tinh.

Xuất hiện khe hở, Diệp Trần lui về phía sau rồi lại đâm ra một kiếm.

Một kiếm này đi xuyên qua khe hở giữa hai móng vuôt của Hôi Ưng Vương. Kiếm khí đánh lên ngực Hôi Ưng Vương, một vết kiếm xuất hiện trước ngực hắn, long chim bay tứ tung.

- Trở về!

Cùng lúc đó, Diệp Trần lại xuất ra vô số kiếm xà tấn tông Hôi Ưng Vương.

Máu huyết giống như suốt phun tuôn trào ra ngoài. Hôi Ưng Vương kêu thảm một tiếng, hắn từ trên cao rơi xuống dưới, thân thể không lồ rơi xuống mặt đất tạo thành một hố sâu.

Từ đó, sáu Bán Bộ Vương Giả toàn bộ chiến bại. Thương thế của bọn họ so với Lệnh Hồ Dực còn trầm trọng hơn.

Linh Hùng Vương bị một kiếm xuyên qua ngực. Man Hùng Vương bị chặt đứt xương sườn cùng một phần sinh cơ bị đoạn, lục phủ ngũ tạng bị phát nát. Thái thượng trưởng lão của Cực Thiên Tông cùng với Lệnh Hồ Hầu đều mất đi một phần ba máu huyết, ngoài ra tinh thần bị thương nặng, mặt trắng như tờ giấy. Phi Ưng Vương tương đối thảm thương, một cánh bị chém đứt, còn không biết có thể đứng dậy được nữa hay không. Xương cột sống của Hôi Ưng Vương bị ngự kiếm thuật hóa thành kiếm xà chém đoạn.

Sáu Bán Bộ Vương Giả, đến hùng hổ, vậy mà bây giờ toàn quân bị diệt. Nếu như không phải Diệp Trần hạ thủ lưu tình thì sáu người này một người cũng không sống được.

Diệp Trần hạ thủ lưu tinh cũng bởi vì hắn biết tình cảnh Trường Thiên phái hiện giờ và ba tông môn có quan hê với nhau. Nhưng nếu như ra tay quá nặng đối với ba tông môn này có thể sẽ chọc giận bá chủ Thiết Huyết Vực Thiết Đề yêu tông. Bởi vậy mà bây giờ còn chưa phải thời điểm thích hợp.

Hô!

Thở dài một hơi, Diệp Trần cho Phá Tà Kiếm vào trong vỏ, hướng tới nhân mã của ba tông môn nói:

- Còn không mau cút!

Nhân ma ba tông môn ngây người. Sáu Bán Bộ Vương Giả đều là anh hùng một phương thế mà trên tay Diệp Trần ngay cả một chiêu cũng không tiếp được. Một người so với một người lại càng thảm hơn. Rốt cuộc tân thái

thượng trưởng lão của Trường Thiên phái là người đến từ phương nào. Ở Huyết Thiên đại lục lúc nào xuất hiện một người có thể so với bát đại yêu thiếu cùng tứ ma. Không người này cho dù là bát đại yêu thiếu hay là tứ ma cũng không phải là đối thú của hăn.

- Đi mau!

Nhân mã Cực Thiên Tông phản ứng đầu tiên. Bọn họ nhanh chóng mang theo Lệnh Hồ Hầu và thái thượng trưởng lão chật vật rời đi. Nhân mã Đại Địa Chi HÙng và Ngốc Ưng Cốc cũng tỉnh táo lại, dường như rất sợ Diệp Trần sẽ hạ sát thủ. Bọn họ tuy xuất phát chậm nhưng rời đi lại nhanh hơn. Chỉ trong chốc lát, trên Nê Long Sơn vắng vẻ không còn ai, chỉ có mình Diệp Trần, đúng đó giữa đất trời.

Tiếng hoan hô vang lên. Đệ tử Trường Thiên phái mừng như điên. Bao nhiêu năm qua Trường Thiên phái chư có được uy phong như vậy. Ba tông môn ở trước mặt Diệp Trần chỉ giống như gà như chó. Không cần tốn quá nhiều sức có thể dọa cho bọn họ chạy té khói.

- Cái gì bát đại yêu thú, cái gì tứ ma. Ta dám khẳng định Diệp trưởng lão ở Chân Linh đại lục nhất định là thiên tài cấp Thiên Vương. Uy phong lừng lẫy.

- Huyết Thiên đại lục cũng sắp thay đổi rồi. Ta thực muốn nhìn qua bát đại yêu thiếu và tứ ma gặp phải Diệp trưởng lão sẽ có tràng cảnh như thế nào.

- Khẳng định toàn bộ Huyết Thiên đại lục phải khiến sợ.

Thanh âm ầm ĩ, nối liền không dứt. Đệ tử Trường Thiên phái rất tôn sùng Diệp Trần. Với những gì vừa trải qua, đủ để mọi người tôn sùng Diệp Trần như thần linh.

Xa xa, đám người Lý Trường Phong và Cao Chí Viễn không biết từ đâu chạy lại, bởi vì Diệp Trần và sáu Bán Bộ Vương Giả đại chiến mà không có

dám tới gần. Lúc này biểu tình của họ so với những người khác còn quá khích hơn. Con mắt Lý Trường Phong cũng đã ươn ướt.

Nữ đệ tử Trường Thiên phái tuy rằng đều là hảo cô nương, ái mộ hư vinh không tính là nghiên trọng, có thể có người đó không thích người cường đại. Nhưng Diệp Trần lại trẻ tuổi như vậy, nhìn qua cũng chỉ tầm hai mươi, cho nên trái tim cũng đập nhanh hơn, trong đầu không ngừng xuất hiện tràng cảnh Diệp Trần xuất kiếm đả thương đối thủ. Trong cảm nhận của càng nàng chỉ sợ Diệp Trần đã thành tiêu chuẩn tối cao để các nàng kén chồng.

Cho dù là Lý Thúy và Mạc Tiểu Đường, trong lòng cũng có cảm giác khác thường.

Áo lam phiêu dật, tóc đen bị gió thổi qua. Diệp Trần đối với biểu tình của mọi người không để ý, mở miêng nói:

- Sự tình đã được giải quyết, ta sẽ không ở lại nữa. Tông chủ, ta về trước.

Nói xong, thân hình Diệp Trần vừa chuyển, hóa thành một đạo kiếm quang biến mất.

- Đa tạ!

Lý Trường Phong nhìn bóng lưng Diệp Trần đi xa, yên lặng nói.

Cao Chí Viễn cảm khái nói:

- Có vài ngươi đã định trước sẽ là thiên tài. Hắn chính là một thiên tài. Mà ta cho dù có gia nhập tông môn ngũ phẩm, tài nguyên dồi dào cũng chỉ có thể nhìn bóng bưng của hắn mà thôi. Không nên cùng hắn so sánh!

- Ngươi không thể nào so bì với hắn được. Hắn sau này cũng sẽ không ở lại Trường Thiên phái. Trường Thiên phái sau này cũng chỉ có thể nhờ vào các ngươi mà bảo trụ.

Lý Trường Phong nhắc nhở Cao Chí Viễn.

Tông chủ nói đúng. Chí Viễn sẽ không để người thất vọng!

Cực Thiên Tông và Ngốc Ưng Cốc cùng Đại Địa Chi Hùng gia tộc, ba thế lực không chỉ ở Thiết Huyết Vực hoàn toàn xứng đáng làm ba tông môn lục phẩm có thực lực cường đại mà ngay cả ở trên Huyết Thiên đại lục, trong số các tông môn lục phẩm cũng có tiếng tăm. Vốn ba tông môn này nhằm vào Trường Thiên phái. Điều này khiến cho mọi người cảm thấy bọn họ khi dễ người quá đáng, không phải muốn bức chết người khác hay sao? Quá độc ác!

Thế nhưng gần đây có một đoạn tin tức khiến cho mọi người kinh hãi.

Ba thế lực hùng hổ đi tới Trường Thiên phái muốn chiếm lấy mỏ linh thạch mà Trường Thiên phái mới phát hiện ra. Thế nhưng cuối cùng lại chạy trối chết, quân lính tan rã. Có người nói đánh bại ba thế lực lớn này chính là một người còn trẻ tuổi có cảnh giới Bán Bộ Vương Giả. Thủ đoạn kiếm pháp quỷ thần khó lường.

Nói chung, danh khí của Diệp Trần tại Thiết Huyết Vực lan truyền rất nhanh. Có rất nhiều người suy đoán xem Diệp Trần là thần thánh phương nào. Ở Huyết Thiên đại lục cũng không có nhân vật nhất hào như vậy. Có thể hay không từ một tông môn cường đại hay một gia tộc cường đại lánh đời nào đó xuất hiện. Đương nhiên, mặc kệ hắn từ đâu tới nhưng trong mắt mọi người Diệp Trần đã ngang hàng với bát đại yêu thiếu và tứ ma rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1014: Sinh Tử Môn Xuất Hiện. Thiên Tài Tập Hợp

Một trong thập đại yêu tông, Thiết Đề yêu tông.

Trong điện bộ Thiết Đề yêu tông, ánh lửa hồng chiếu sáng cả đại điện. Người ta có thể dễ dàng thấy được cả đại điện này được làm bằng kim loại, cộng thêm bầu không khí hiện tại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Trên thủ tọa yêu điện cao bằng mười tòa nhà có một ngưu đầu nhân thật lớn ngồi trên đó. Ngưu đầu nhân vạm vỡ như núi, da thịt săn chắc, người khác nhìn thấy sẽ có cảm giác ngưu đầu nhân này mình đồng da sắt, đao kiếm không thể làm thương hắn được.

- Ngươi nói điều đó là sự thực. Bán Bộ Vương Giả của Cực Thiên Tông, Ngốc Ưng Cốc, Đại Địa Chi Hùng gia tộc đều bị một người trẻ tuổi đánh bại.

Ánh mắt ngưu đầu nhân như một ngọn lửa, bắn ra hai đạo quang trụ màu hồng dàu lớn mười trượng bao phủ nam tử mỏ nhọn đang đứng ở trung tâm yêu điện.

Nam tử mỏ nhọn không dám ngẩng đầu, cẩn thận nói:

- Điều đó hoàn toàn chính xác, thuộc hạ không dám lừa gạt!

- Hắn dùng vũ khí gì?

Ngưu đầu nhân hỏi.

- Kiếm!

-Kiếm?

Mi mắt ngưu đầu nhân nhíu lại, bắn ra quang trụ màu hồng lúc ẩn lúc hiện.

- Lẽ nào đến từ Thiên Kiếm đại lục?

....

Kế tiếp những ngày sau đó không có một thế lực hay một nhân vật nào dám đế trêu trọc Trường Thiên phái. Mà qua mấy ngày tích cực khai thác mỏ quặng linh thạch ở Nê Long Sơn cũng giúp cho Trường Thiên phái tăng số lượng tích trữ linh thạch lên rất nhiều lần. Điều này khiến cho Trường Thiên phái từ trên xuống dưới đều vui mừng không thôi.

Trong chớp mắt đã hơn một tháng trôi qua.

Hôm nay, Huyết Thiên đại lục, Chân Linh đại lục cùng với một số đại lục không biết tên đều có chung một ngọn núi thật lớn tràn ngập khí tức cổ xưa. Mạch núi này chính là Man Hoang Sơn. Trên bầu trời Man Hoang Sơn không gian gãy khúc, một cơn lốc bắt đầu vận chuyển. Từ bên trong đánh ra sấm sét không ngừng. Thanh Đồng đại môn nhìn có vẻ cổ xưa từ trong sấm sét chậm rãi hiện lên.

Thanh Đồng đại môn này mặt ngoài lang lổ cũ kỹ, dường như từ thời viễn cổ xuyên qua tới đây. Mà khí tức kinh hồn nó phát ra khiến cho yêu thú trong Man Hoang Sơn ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám. Tốc độ thời gian bỗng nhiên trôi đi chậm lại, bất luận sinh vật gì đến chỗ này đều cảm thụ được nỗi sợ hãi tận sâu trong linh hồn.

Sinh Tử môn xuất hiện.

Cả ba đại lục lớn xung quanh Man Hoang Sơn đều có những thay đổi bất ngờ.

...

Chân Linh đại lục.

Lả tả lả tả lả tả bá...

Từng đạo quang mang từ bốn phương tám hướng chạy tới chỗ sâu nhất trong Man Hoang Sơn. Những quang mang này tất cả đều là thanh niên, bề ngoài nhìn qua cũng chỉ trên dưới ba mươi tuổi. Đương nhiên tuổi tác thực sự của bọn họ cũng phải trên bốn mươi tiếp cận năm mươi tuổi. Tuy thần tình mọi người lãnh túc hay là nhãn thần bốc lửa nhưng khí chất trên người mỗi người đều là trong vạn có một.

Trừ lần đó ra, những thanh niên đi tới Man Hoang Sơn đều có tu vi Bán Bộ Vương giả. Một số thanh niên thậm chí còn tản mát ra khí tức Sinh Tử nhàn nhạt, điều này đại biểu cho tu vi của bọn họ đã đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan.

Lúc này ở một bên Thanh Đồng đại môn, đã tụ tập không ít người.

Trong những người này, có rất nhiều người mà Diệp Trần quen biết. Bạch Vô Tuyế, Hạ Hầu Tôn, Lục Thiếu Du, Tiêu Sở Hà, Bắc Minh Huy, Liên Vô Hoa, Thượng Quan Phi, Tư Đồ Hạo, cũng chỉ còn có Diệp Trần là chưa thấy xuất hiện.

- Người không ít a!

Bạch Vô Tuyết đạm nhiên nói.

Lục Thiếu Du đưa mắt nhìn những người khác xung quanh lạnh lùng nói:

- Trong cửa vào Sinh Tử bí cảnh của Chân Linh đại lục chỉ có một người. Có thể đến, chắc chắn sẽ đến. Nghĩ đến sẽ không có một ai bỏ qua cơ hội tiến nhập Sinh Tử bí cảnh.

-Đúng vậy, Sinh Tử bí cảnh, vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới mở cửa.

Bạch Vô Tuyết gật đầu.

Rầm rầm rầm rầm.

Xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng đánh nhau, hai đạo thân ảnh không ngừng đan xen như thiểm điện, kiếm khí và chưởng lực bay lượn khắp trời.

- Tới rồi Sinh Tử bí cảnh, ta sẽ cùng ngươi quyết phân thắng bại.

Huyễn ảnh trọng điệp, một người xuất hiện ngoài của lớn Thanh Đồng. Người này chính là Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm. Đương nhiên tu vi của hắn hiện nay đã bước vào Bán Bộ Vương Giả, gọi hắn là Tây Hải Kiếm Tông đã không còn thích hợp nữa.

- Tùy thời phụng bồi.

Người còn lại là Khương Thiên đệ tử của Không Đế, hắn cười lạnh một tiếng rồi rơi xuống ngọn núi phía đối diện.

Hai người tuy rằng không phải người của Chân Linh đại lục nhưng của vào Sinh Tử bí cảnh ở chỗ này, cho nên bọn họ đều phải qua đây. Hai người đều là thiên chi kiêu tử, một người kiếm pháp siêu tuyệt, một người sở hữu tu chất thiên nhân hợp nhất. Chỉ vì nhìn nhau không hợp mắt mà trên đường đến đây đánh nhau một hồi. Đánh nhau thẳng đến tận Man Hoang Sơn mà vẫn chưa phân thắng bại.

- Đều là một đám biến thái.

Từng cùng Diệp Trần trao đổi qua ngự kiếm thuật, Tư Đồ Hạo bĩu môi. Thiên phú của hắn rất cao, thế nhưng cùng với những người này so sanh thì lại không bằng.

Phía chân trời, hai đạo quang điểm một tả một hữu xuất hiện. Một đạo là thanh sắc, một đạo là bích sắc. Một hỏa một thủy, xung khắc như nước với lửa.

- Yến Phượng Phượng tới!

Bạch Vô Tuyết cười cười.

- Còn có Sa Nhược Tình.

Thanh sắc hỏa diễm và bích sắc thủy cầu hạ xuống, chính là Yến Phượng Phượng và Thần Sa công chúa Sa Nhược Tình. Hai người đều là yêu thú, khí tức vô cùng mạnh mẽ vượt xa những Bán Bộ Vương Giả đồng cấp khác.

Chỉ là, ngay khi hai người vừa hạ xuống, ngoài xa phía đối diện xuất hiện một đạo thân ảnh màu đỏ phiêu hốt phi hành đến. Mọi người đều nhận ra người này là Đạm Thai Minh Nguyệt.

Luận thiên phú mà nói, hiện nay ở Chân Linh đại lục lấy Độc Cô Tuyệt và Đạm Thai Minh Nguyệt mà vi tôn. Tất cả mọi người đều kém xa bọn họ.

- Ha ha! Cút cho ta!

Hốt!

Một đạo quang ảnh màu hồng đấu đá lung tung, cư nhiên Khương Thiên không thể nào tránh nẽ kịp bị đánh bay ra ngoài. Quang ảnh thành hình, một thanh niên mặc trường bào màu đỏ xuất hiện.

Sở Trung Thiên.

- Ngươi muốn chết!

Khương Thiên không có bị thương, hắn bay vút lên cao, sắt mặt trầm trọng, hắng giọng nhìn chằm chằm vào Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên cười hắc hắc:

- Vừa mới bước vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả không lâu, thực sự rất ngữa tay. Đến đây đi! Ta thật muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu cường đại.

- Cái gì! Vừa mơi bước vào Bán Bộ Vương Giả mà đã mạnh mẽ như

vậy?

Ở đây người nào không phải là long phượng trong chúng nhất, nghe được Sở Trung Thiên nói như vậy, cả đám giật mình dị thường. Tu vi của Khương Thiên đã đạt tới cảnh giới Bán Bộ Vương Giả cao giai, thực lực vô cùng mạnh, đồng cấp bậc khó ai có thể ngăn cản được hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1015: Sinh Tử Bí Cảnh Mở. (Thượng)

Mà Sở Trung Thiên chỉ là Bán Bộ Vương Giả trung giai mà thôi. Vậy mà có thể đánh bay Khương Thiên, đối phương ngay cả khả năng tránh né cũng không được.

- Cương Linh thể! Thảo nào!

Bạch Vô Tuyết lắc đầu cười khổ, loại thể chất này, mấy người bọn họ cũng phải đố kị.

Sở Trung Thiên là Cương Linh thể, tu vi rất khó đề thăng. Chỉ là từ Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong đến cảnh giới Bán Bộ Vương Giả đối với Cương Linh Thể lại đơn giản đến nỗi không thể nào đơn giản hơn. Chỉ cần chân nguyên trong người hình thành một lần tuần hoàn hoàn mỹ là có thể thành. Điều này cùng với thể chất không có quan hệ gì.

Thậm chí bởi vì Cương Linh thể mà Sở Trung Thiên so với người khác lại càng dễ trở thành Bán Bộ Vương Giả hơn. Đơn giản do trái tim của hắn quá mạnh mẽ, đây cũng chính là ưu thế mà người khác khó có được.

- Hỗn đản! Bách Phù Chưởng.

Khương Thiên chính là một nhân vật một khi đã ra tay sẽ không bao giờ hoàn thủ. Tay hắn giương lên, cả bầu trời xuất hiện chưởng lực tấn công Sở Trung Thiên. So với Ngũ Phù Chưởng thì Bách Phù Chưởng có uy lực đầu chỉ hơn gấp đôi gấp ba. Trong lòng vô cùng tức giận, Khương Thiên sử dụng ngay sát chiêu của mình.

- Hắc hắc! Tới hay lắm!

Trong tay Sở Trung Thiên xuất hiện một thanh bảo giản, một giản

nghênh đón Bách Phù Chưởng của Khương Thiên.

Qaung mang màu hồng sáng lạn kinh khủng, phảng phất giống như một thái dương bạo phát một vòng màu ám hồng, bao phủ toàn bộ chưởng lực.

Khương Thiên cũng không phải dễ chọc, chưởng lực của hắn tuy tiêu tán rất nhiều nhưng dưới sự không chế của hắn, những chưởng lực còn lại ưng tụ thành một chưởng lực thật lớn, tỏa ra quang mang màu đỏ sậm chống lại.

Hai người lần đầu gia thủ, nhìn quan tương đương sàn sàn như nhau.

- Đừng chặn đường.

Sở Trung Thiên kiêu ngạo, còn có một người lại bá đạo hơn. Một đạo ánh đao màu trắng lớn hơn nghìn trượng xuất hiện phía chân trời chém tới phía hai người Sở Trung Thiên và Khương Thiên.

Ầm ầm!

Sở Trung Thiên và Khương Thiên đều tự tách nhau ra.

Hưu!

Độc Cô Ngạo với mái tóc màu trắng ngạo nghễ mà đến. Khí tức của hắn vô cùng kinh khủng, những người bị hắn nhìn đến đều như rơi vào cửu u, tràn đầy tuyệt vọng.

Diệp Trần đi rồi, thực lực Độc Cô Tuyệt tiến triển cực nhanh, đương nhiên hắn mơ hồ vẫn còn chưa phải là đối thủ của Liễu Vô Kiếm. Thế nhưng nửa năm trước đánh một trận, không ngờ Liễu Vô Kiếm lại rơi xuống hạ phong.

- A! Rất mạnh a!

Sở Trung Thiên liếm liếm môi.

Sinh Tử bí cảnh sắp mở, kỳ thực mọi người không có ý định ở địa

phương này phân thắng bại. Bất quá cũng chỉ là ý tứ, ý tứ mà thôi. Cho nên Sở Trung Thiên và Khương Thiên cũng thuận thế thu tay lại, không có tiếp tục đanh nhau nữa.

Khoảng thời gian một chén trà trôi qua. Từ viên phương xuất hiện bảy đạo thân ảnh dắt tay nhau và đến. Bảy người này phi hành mà đến, khí tức trên người toát ra cho thấy có người đã bước vào Sinh Tử huyền quan. Trong bảy người có năm nam, hai nữ.

- Là đám người La Thiên.

Bạch Vô Tuyết thất thần một lúc.

Đừng xem chỉ mấy năm trước những người này ít xuất hiện trong mắt mọi người. Nhưng dưới mạng lưới thông tin từ nhiều nguồn, mọi người cũng biết được những người này là ai. Bọn họ đều mà những thiên tài trẻ tuổi đã từng tiến nhập Sinh Tử bí cảnh, bọn họ cũng đã sớm đạt được cảnh giới Bán Bộ Vương Giả từ rất lâu rồi.

Bảy người này, lấy La Thiên là người mạnh mẽ nhất, đứng thứ hai trên bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Sáu người còn lại đều là thanh viên trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

- Huyền Hậu! Lôi Linh Vương! La Thiên! Bọn họ đều đồng trang lứa với nhau nhưng chỉ có Huyền Hậu là vượt qua tất cả, sớm trở thành vương giả Sinh Tử Cảnh có một không hai trong thiên hạ.

- Đúng vậy! Lại nói, La Thiên so với Huyền Hậu kém một lần tiến nhập Sinh Tử bí cảnh nên mới bị rớt lại phía sau. Nhưng dù sao cũng là người đứng đầu một thời đại.

Mọi người đều nhao nhao nghị luận rồi nhìn bảy người.

- Hiện tại thanh niên nhân, tính tình đều rất nóng nảy!

Thanh niên tóc dài bên cảnh La Thiên nhếch miệng cười, ánh mắt dừng

lại trên người Sở Trung Thiên, Khương Thiên cùng với Độc Cô Tuyệt.

La Thiên cười nhạo nói:

- Hình như ngươi rất già thì phải.

- Ha ha! So với bọn họ, chúng ta cũng tính là đã già rồi. Nếu như chúng ta là người thường, thì tuổi tác cũng cách nhau năm mươi tuổi chứ ít à.

Năm mươi năm đối với người thường mà nói chính là nửa đời người. Nhưng nếu có một ngày bước vào Sinh Tử Cảnh trở thành vương giả thì năm mươi năm này không tính là cái gì.

- Sinh Tử bí cảnh ẩn chứa Sinh Tử thạch. Sinh Tử thạch này có thể giúp chúng ta cảm ngộ Sinh Tử, đề thăng tâm cảnh. Đáng tiếc dưới tình huống người nhiều thịt thiếu, chắc chắn có đến hơn phân nửa người ở đây không thể đoạt được. La sư huynh, ngươi đã là Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong. Chỉ cần có được mấy khỏa Sinh Tử thạch nữa nói không chừng có thể trở thành vương giả ngay trong Sinh Tử bí cảnh.

Trong bảy người một nữ tử tóc màu nâu nhạt mở miệng nói.

- Sinh Tử Cảnh nào có dễ dàng đạt được như vậy!

La Thiên cười khổ một tiếng, tu vi bị vây ở Bán Bộ Vương Giả cao giai một thời gian, chỉ cần một viên Sinh Tử thạch có chín thành đạt được cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng. Thế nhưng từ đệ nhất trọng đến đệ nhị trọng cần hai khối Sinh Tử thạch cũng không có đến chín thành hi vọng. Từ nhị trọng đến tam trọng cần Sinh Tử thạch gấp bội. Từ tam trọng đỉnh phong đến Sinh Tử Cảnh chân chính cũng không phải cần Sinh Tử thạch là được, cái này còn cần một điểm cơ duyên, một điểm vận khí nữa.

Trong Sinh Tử bí cảnh thì Sinh Tử thạch không phải chỗ nào cũng có. Mỗi một giới đều có hơn phân nửa người là không chiếm được Sinh Tử thạch. Những người đạt được một viên Sinh Tử thạch cũng rất khá rồi, số người có được hai viên hoặc hơn hai viên có thể nói là đếm trên đầu ngón

tay. Người nào may mắn có được Sinh Tử thạch tâm cảnh và thực lực đều tăng vọt.

Tốc độ bảy người cực nhanh, thoáng chốc bên cạnh Thanh Đồng đại môn đã xuất hiện bảy đạo thân ảnh.

- Bạch Vô Tuyết, Lục Thiếu Du. Bốn người các ngươi tương hỗ tranh phong đã hơn mười năm, thật sự là hiếm thấy.

La Thiên quan sát bốn người Bạch Vô Tuyết nói.

- Cõ lẽ đã đạt được mục tiêu ước định từ trước đi!

Thanh niên tóc dài bên cạnh La Thiên nở nụ cười nói.

Bạch Vô Tuyết, Lục Thiếu Du, Hạ Hầu Tôn, Tiêu Sở Hà, bốn người đều là anh hùng thiếu niên vẫn luôn sát cảnh cùng nhau. Hơn mười năm qua bốn người này tuy rằng không thể giống như mặt trời ban trưa Diệp Trần, Độc Cô Tuyệt cùng với Đạm Thai Minh Nguyệt là ba đại yêu nghiệt siêu việt. Nhưng lúc đó bọn họ cạnh tranh chưa bao giờ gián đoạn cảnh tranh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1016: Sinh Tử Bí Cảnh Mở.(Hạ)

- Có đối thủ, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt. La sư huynh ngươi nói có đúng không!

Sư huynh là kính xưng, không nhất định chỉ có đồng môn sư huynh đệ mới xưng hô như vậy. Bạch Vô Tuyết nhỏ tuổi hơn La Thiên tới vài chục năm. Xưng hô với hắn một tiếng su huynh cũng không quá đáng.

- Nói cũng đúng!

La Thiên gật đầu.

- Các ngươi đã bước vào cảnh giới Bán Bô Vương Giả. Tiến nhập vào Sinh Tử bí cảnh lần này nếu như vận khí không kém hẳn là có thể kiếm được một khối Sinh Tử thạch. Nói không chừng đến lúc đó, các ngươi cùng chúng ta có thể luận bàn một phen.

Muốn đột phá tu vi bước vào Sinh Tử Cảnh quả thật quá khó khăn. La Thiên cũng không dám bảo chứng mình có thể trở thành vương giả Sinh Tử Cảnh. Kể từ đó chênh lệch giữa hắn và đám người Bạch Vô Tuyết càng ngày càng nhỏ. Sớm muộn gì cũng sẽ bị vây ở cảnh giới của hắn hiện nay. Khi đó, song phương chắc chắn sẽ hình thành quan hệ cạnh tranh.

- Mấy thanh niên nhân kia, nhìn qua khí tức rất cường thịnh nha!

Thanh niên tóc dài cười tủm tỉm, nhìn vào Độc Cô Tuyệt và Sở Trung Thiên.

Bạch Vô Tuyết nói:

- Xấu hổ! Mấy người chúng ta không phải là đối thủ của bọn hắn.

Không thể nghi ngờ, Độc Cô Tuyệt, Đạm Thai Minh Nguyệt, Sở Trung Thiên, Liễu Vô Kiếm, Khương Thiên đều là những thanh niên cao thủ đứng đầu. Yến Phượng Phượng cũng miễn cưỡng đứng vào được cấp bậc này. Kế tiếp mới là thanh niên ngũ đại cự đầu và Bắc Minh Huy cùng một số ít thiên tài ưu tú. Cuối cùng với là những thanh niên thiên tài khác.

Sở Trung Thiên từ trong ánh mắt của những người này biết được bọn họ đang thảo luận về mình và mấy người Độc Cô Tuyệt. Hắn chỉ bĩu môi không nói gì.

Hắn có thể vượt cấp khiêu chiến, những cũng phải xem đối tượng là ai. La Thiên là thiên tài đứng đầu một thời, hắn cũng có khả năng vượt cấp khiêu chiến. Hơn nữa tu vi của La Thiên hiện giờ là Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong. Sở Trung Thiên nếu đi khiêu chiến, phỏng chừng không tiếp nổi mấy chiêu.

Nếu muốn chống lại thì tu vi hắn ít nhất cũng phải đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan.

Giống như Sở Trung Thiên, bọn người Độc Cô Thiên và Khương Thiên đều bảo trì trầm mặc.

....

Người đi tới bên cạnh Thanh Đồng đại môn càng ngày càng nhiều. Không chỉ có người của Chân Linh đại lục mà còn có những thiên tài của đại lục hải vực xung quanh.

Số người của Chân Linh đại lục là nhiều nhất, ước chừng trên dưới ba mươi người, chiếm hơn phân nửa tân thiên tài mới xuất thế trong những năm gần đây. Mà những thiên tài đến từ biển hoặc biển sâu cũng chỉ có chừng năm mươi người.

Mỗi thời mỗi khắc trôi qua, số lượng người đến càng ngày càng ít. Có một số người khí tức thập phần kinh khủng, không có mấy người có thể nhận

thức. Dù sao thiên tài trong biển sau và Chân Linh đại lục cũng không thể nào cùng xuất hiện.

Chi dát!

Thời gian như trôi qua, tới tận lúc trạng vạng, Thanh Đồng đại môn bỗng nhiên mở ra. Những thanh âm vang vọng từ thời viễn cổ khiến cho mọi người run lên.

- Sinh Tử bí cảnh đã mở! Chúng ta đi vào.

Bảy người La Thiên dẫn đầu tiến nhập vào trong Sinh Tử bí cảnh.

Ngay sau đó, những người khác cũng nối liền không dứt đi vào. Chỉ trong chốc lát công phu, bóng người ngoài của lớn Thanh Đồng đã thưa thớt rất nhiều.

- Xem ra, hắn sẽ không tới!

Sở Trung Thiên hít một tiếng, tiến nhập Sinh Tử môn.

- Ngươi chắc chắn sẽ đến!

Độc Cô Tuyệt là người cuối cùng đi vào.

Tất cả mọi người đều đã đi vào thế nhưng Thanh Đồng đại môn vẫn chưa đóng. Bởi vì mặt trời chiều còn chưa hạ sơn, thế giới còn chưa có rơi vào hắc ám.

Hưu!

Từ viễn phương một đạo thân ảnh cực nhanh phi hành đến.

Bóng người rơi xuống đất. Chính là một người quen của Diệp Trần, Vương Thái Nhất đại thái tử của Hắc Thủy Liên Minh.

- Sinh Tử bí cảnh, bỏ qua một lần, chính là hối hận cả đời. Tiểu tử kia

hơn phân nửa cũng đã bước vào Sinh Tử bí cảnh. Đến lúc đó ta sẽ đi tìm hắn.

Vương Thái Nhất nổi lên một nụ cười nhạt. Bản thân hắn chính là Bán Bộ Vương Giả tối cường giả, hắn cũng là thanh viên trên bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, bài danh thứ tám. Trong mắt hắn Diệp Trần cho dù có trở thành Bán Bộ Vương Giả nhưng cũng không thể nào là đối thủ của hắn. Đến lúc đó hắn sẽ khiến cho Diệp Trần phải phun ra chân nguyên thủy tinh.

Chỉ là khi Vương Thái Nhất đang muốn bước vào Sinh Tử môn thì hắn cảm ứng được một đạo khí tức. Vương Thái Nhất liền quay đầu lại nhìn.

Quang diễm màu hoàng kim chói mắt, phá không mà đến. Trong quang diễm là một thân ảnh cao ráo, tóc đen như mực xuất hiện.

- Ân! Là cao thủ luyện thể!

Đầu lông mày Vương Thái Nhất nhíu lại.

- Vị tiểu thư này, tại hạ là Vương Thái Nhất, không biết....

Làm bộ dáng tươi cười, Vương Thái Nhất đứng trước Thanh Đồng đại môn muốn kết giao bằng hữu.

- Cút!

Quang diễm màu hoàng kim thế như trẻ tre, căn bản không nhìn Vương Thái Nhất một lần, trực tiếp xông qua Thanh Đồng đại môn. Bị quang diễm quệt qua, Vương Thái Nhất chật vật tránh né, sắc mặt trắng bệch.

- Ghê sợ! Nữ tử này là ai?

Thần sắc Vương Thái nhất không tốt lắm, hắn có ý định kết giao vậy mà lại bị đối phương không coi ra gì. CHỉ là thực lực của đối phương khiến cho hắn càng hoang sợ. Chỉ mới bị quang diễm màu hoàng kim kia quệt qua một cái mà khí huyết hắn sôi trào. Vương Thái Nhất cảm giác đối phương dường

như không phải người mà là một đầu cự long.

- Hừ!

Hừ nhẹ một tiếng, Vương Thái Nhất cũng đi vào.

...

Huyết Thiên đại lục.

Trước Thanh Đồng đại môn trên Man Hoang Sơn cũng tụ tập rất nhiều thanh niên Bán Bộ Vương Giả.

Ngoại trừ bát đại yêu thiếu, tứ ma cùng với một vài người tuy rằng tên tuổi không bằng nhưng cũng là thiên tài. Có người đến từ Huyết Thiên đại lục, có người đến từ hải ngoại. Nhân số ước chừng bốn mươi người.

- Lệnh Hồ Dực, nghe nói ngươi thua trên tay một người không biết có đúng không.

Hổ thiếu khoanh tay trước ngực cười nói.

Lệnh Hồ Dực đạm nhiên nói:

- Không nhọc ngươi quan tâm.

- Hắc hắc! Nói như thế nào chúng ta cũng là người cùng một đại lục. Tiểu tử kia lai lịch thần bí. Nếu như để ta gặp được, nói không chững sẽ thay người xả giận.

- Chờ ngươi gặp được rồi hẵng nói!

Trong mắt Lệnh Hồ Dực hiện lên một tia quỷ dị. Thực lực của Diệp Trân hắn rõ ràng hơn phân nửa. Theo như Lệnh Hồ Dực thấy nếu Hổ thiếu gặp phải Diệp Trần chắc chắn sẽ bại trận. Đương nhiên điều đó với hắn không quan trọng. Bản thân hắn cũng không cần nói cho đối phương biết làm gì.

- Hổ thiếu, cẩn thận lật thuyền trong mương. Đầu năm nay điều gì cũng có thể xảy ra.

Lam Sơn Mi bình thản nói.

- Lật thuyền trong mương. Đó chỉ là hành vi của kẻ ngu dốt. Ngươi cho rằng điều đó sẽ xuất hiện trên người ta?

Hổ thiếu khinh thường cười nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1017: Tử Khí Thiết! Lang Thiếu!

- Điều này cũng không nhất định.

Lam Sơn Mi châm chọc.

- Ngươi!

Hổ thiếu tàn bạo chừng mắt nhìn Lam Sơn Mi. Trong lời nói của đối phương, đều có ý nhắm vào hắn.

- Vì sao? Những điều ta nói đều là lời nói thật.

Nửa thời gian trước, sự tích của Diệp Trần tuy rằng không đến mức truyền khắp Huyết Thiên đại lục. Nhưng là đệ tử Ma Đao Tông Lam Sơn Mi làm sao lại không biết được. Lúc nghe được tin tức này, nàng trực tiếp nghĩ đến Diệp Trần. Theo như nhận thức của nàng cũng chỉ có Diệp Trần mới có thực lực này.

- Hừ!

Hổ thiếu không muốn cùng Lam Sơn Mi cãi cọ. Nữ tử này là đại đệ tử của Ma Đao Tông. Nhìn qua như hoa như ngọc thế nhưng tính tình vô cùng hung tàn. Hổ thiếu còn chưa có chuẩn bị tốt cho việc cùng đối phương trở mặt. Chờ khi bước vào Sinh Tử bí cảnh, tìm được mấy khối Sinh Tử thạch, hắn sẽ cùng đối phương tính sổ.

Từ rất xa, Diệp Trần đã thấy được Thanh Đồng đại môn đứng sừng sững trong thiên địa. Cùng với đó là đông đảo thanh niên cao thủ.

- Người không ít nha!

Diệp Trần lẩm bẩm một câu.

Diệp Trần đến, tự nhiên những người khác cũng cảm ứng được.

- Người này ta chưa từng tháy qua.

Bát đại yêu thiếu, tứ mà cùng đông đảo thanh niên nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, có hiếu kỳ, có không hảo ý còn có thiện ý.

Lệnh Hồ Dực nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu. Hắn chưa đột phá tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan không có khả năng trở thành đối thủ của Diệp Trần.

- Ngươi đã đến rồi!

Lam Sơn Mi nhận thấy được khí tức của Diệp Trần đã tăng lên, nàng biết hắn đã bước vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả cao giai. Chỉ là không biết thực lực đã đạt đến trình độ nào.

- Sinh Tử bí cảnh mười năm một lần, sao lại bỏ qua được!

Diệp Trần mỉm cười nói chuyện cùng Lam Sơn Mi.

- Không tồi, chỉ có Sinh Tử bí cảnh mới có thể rút ngắn thời gian ta bước vào Sinh Tử Cảnh.

Lam Sơn Mi và Diệp Trần trò chuyện vô cùng thân mật khiến cho không ít người kinh ngạc. Ma nữ Lam Sơn Mi tuyệt đối không phải là một người thân thiện, rất khó có thể thấy được nàng cùng với một người khác phái nói chuyện vài câu.

- Lam muội, hắn là ai vậy? Vì sao không giới thiệu một chút!

Hai người đang nói chuyện có một thanh niên cao lớn, tóc màu xanh đi tới, không ngừng đánh giá Diệp Trần. Người này không phải ai khác chính là Bất Tử ma thiếu đứng đầu tứ ma. Mà việc Bất Tử ma thiếu truy cầu Lam Sơn Mi ai ai cũng biết.

Lam Sơn Mi nhíu mày nói:

- Hắn là bằng hữu của ta, Diệp Trần.

- Nguyên lai là Diệp huynh, có cơ hội chúng ta hảo hảo nhận thức một chút. Ngươi cùng Lam muội trò chuyện rất vui vẻ, vậy ta cùng ngươi nói chuyện chắc cũng sẽ như thế.

Bất Tử ma thiếu nói chuyện, ngữ khí ám chỉ, tựa hồ nói cho Diệp Trần biết hắn và Lam Sơn Mi quan hệ rất tốt, ai ai cũng biết.

- Sinh Tử môn cũng sắp mở rồi.

Diệp Trần không thèm để ý đến Bất Tử ma thiếu, nhìn về phía Thanh Đồng đại môn.

Ách!

Mọi người mắt trừng miệng mở to hình chữ o. Không ai có thể nghĩ đến Diệp Trần này dĩ nhiên lại cuồng ngạo như vậy.

Bất Tử ma thiếu cũng có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh hắn che giấu sự xấu hổ, chỉ nhìn về phía Diệp Trần, nhẫn thần thỉnh thoảng hiện lên hàn quang.

Mặt trời chiều ngả về tây, Thanh Đồng đại môn ầm ầm mở ra. Khí từ cổ xưa dâng lên.

- Ha ha, Sinh Tử môn đã mở!

- Ta là người đầu tiên tiến nhập vào Sinh Tử bí cảnh! Ha ha!

Thanh niên Bán Bộ Vương Giả tụ tập ở bên ngoài của Thanh Đồng đại lôn cũng có gần năm mươi người. Lúc này mọi người thấy Thanh Đồng đại môn mở ra đều cấp tốc phi hành như giống như con nít được ra ngoài dạo chơi, tiến vào bên trong Thanh Đồng đại môn. Chẳng mấy chốc mà trước

của Thanh Đồng đại môn không còn lấy một bóng người.

Bất Tử ma thiếu nhìn chằm chằm Diệp Trần hướng Lam Sơn Mi nói:

- Lam muội, ta đi trước một bước, tới bên trong nhớ tìm ta đó!

Mỗi một người khi bước vào trong Sinh Tử môn đều được truyền tống đến một vị trí bất kỳ không ai giống ai. Cho nên Bất Tử ma thiếu mới không cần phải cùng Lam Sơn Mi đồng thời tiến nhập. Mà bản thân hắn cũng muốn sớm tiến vào Sinh Tử bí cảnh càng sớm càng tốt.

- Diệp Trần, ta đi trước một bước.

Tuổi tác Lam Sơn Mi so với Diệp Trần còn lớn hơn vài tuổi. Tu vi của nàng cũng đã đạt tới Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng đỉnh phong. Thế nhưng nàng cũng giống như Diệp Trần đều là lần đầu tiên tiến vào trong Sinh Tử bí cảnh. Thân hình nhoáng lên, Lam Sơn Mi phá không mà đi, ngay lập tức nàng biến mất sau Sinh Tử môn.

Diệp Trần gật đầu, nhìn mọi người tiến vào bên trong Sinh Tử môn, trong đó bao quát có cả Hoàng Kim Sư Tộc - Sư Thiếu Bảo.

- Sinh Tử bí cảnh, mười năm mở ra một lần, trong khi ba tháng này không biết Ma Hoàng có thể để Mộ Dung đến đây hay không.

Đợi một hồi, mặt trời cũng dần dần hạ xuống đỉnh núi. Của Sinh Tử bí cảnh có dấu hiệu muốn đóng lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1018: Tử Khí Thiết! Lang Thiếu!

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần cũng không muốn chờ đợi nữa, thân hình thoáng động hắn liền tiến nhập vào trong Sinh Tử bí cảnh. Ngay sau đó, Sinh Tử môn ầm ầm đóng lại, biến mất trong hư không.

...

Đây là một mảnh bình nguyên vạn phần quỷ dị. Nói nó quỷ dị cũng không phải không có đạo lý. Trên mặt đất có một vài địa phương có cây cỏ sinh trưởng, sinh cơ dào dạt. Lại có một vài địa phương không có một ngọn cỏ, hoang vắng vô cùng. Mà hai loại địa phương này cũng không có ranh giới xác định, bởi vì giờ khắc này nơi đây có thể sinh cơ dạt dào, hoa cỏ xanh tươi tốt nhưng một khắc sau không chừng cây cỏ bắt đầu héo rũ, sinh cơ tiêu tán. Mà đang là một địa phương hoang vắng, thoáng cái lại dạt dào sinh cơ, cây cỏ đua nhau đâm trồi nảy lộc. Tốc độ sinh trưởng rất kinh người, chỉ một cái nháy mắt mà cây cỏ đã phủ kín mặt đất.

Sống hay chết!

Phồn thịnh hay khô hạn!

Đây là những mô tả chân thực nhất về nơi đây!

- Hay cho một câu Sinh Tử bí cảnh!

Vừa truyền tống vào trong Sinh Tử bí cảnh, Diệp Trần nhìn thấy một màn này, trong lòng rung động. Tốc độ thực vật sinh trưởng từ đâm chồi nảy lộc cho đến phát triểm tươi tốt, bản thân Diệp Trần tìm hiểu mộc chi áo nghĩa cũng có thể làm được điều đó. Nhưng bản thân Diệp Trần tự nhận rằng không thể nào làm được giống như Sinh Tử bí cảnh, làm cho cây cỏ phát triển thuận theo tự nhiên, biến mình thành thiên đạo.

Sinh Tử bí cảnh, tựa hồ ẩn chưa Sinh Tử luân hồi. Sinh không phải là khởi đầu, Chết cũng không phải là đích đến. Sinh Tử đối với một người cũng chỉ là tuần hoàn mà thôi.

Lệ!

Trên đỉnh đầu, bỗng nhiên truyền đến một tiếng ưng xuyên thấu linh hồn.

Diệp Trần ngẩng đầu lên nhìn, hắn thấy hai đạo khí lưu màu xanh đan vào nhau trên bầu trời. Một con Thương Ưng hình thành, hình thể Thương Ưng nhìn không được rõ, giống như nó không có sinh mệnh, thế nhưng tốc độ của nó rất nhanh. Một khắc trước còn ở trên trời cao vạn trượng, một khắc sau móng vuốt của nó đã cách Diệp Trần không tới ba thước.

Diệp Trần không dám sơ ý. Phá Tà Kiếm liền xuất khỏi vỏ, một kiếm đâm trúng ngực Thương Ưng.

Cười khúc khích!

Không có tiên huyết từ trong thân thể Thương Ưng chảy ra. Nhưng thân thể Thương Ưng dần dần hóa thành hai đạo khí lưu rồi tiêu tán trong thiên địa.

Đây là Sinh Tử khí.

Thương Ưng chính là do Sinh Tử khí biến ảo mà thành.

- Xem ra thật sự không thể sơ ý! Nơi đây cũng chỉ mới là vùng ngoài của Sinh Tử bí cảnh mà thôi. Đi tới Sinh Tử hung linh mới có thể xuất hiện Bán Bộ Vương Giả lớp giữa. Những Bán Bộ Vương Giả thực lực tầm thường, không có thủ đoạn lợi hại sợ rằng thoáng cái đã bay đầu.

Trong Sinh Tử hing linh, Sinh Tử khí biến ảo mà thành một loại thực thể phi sinh mệnh hung tính bá đạo. Loại thực thể này chỉ có thể sinh ra tại Sinh Tử bí cảnh, hình dạng của thực thể cũng rất đa hình đa dạng.

- Đáng tiếc, chỉ vừa mới hình thành. Thực lực tuy mạnh nhưng trong cơ thể lại không có Sinh Tử thạch.

Diệp Trần lắc đầu, Sinh Tử bí cảnh ẩn chứa Sinh Tử thạch. Sinh Tử thạch này thông thường ở trong cơ thể Sinh Tử hung linh mà sinh ra. Ra trong cơ thể Sinh Tử hung linh nếu đã sinh ra được Sinh Tử thạch thì rất khó có thể đánh tan thân thể của nó. Tỷ như con Thương Ưng vừa rồi, nếu trong cơ thể nó có Sinh Tử thach thì Diệp Trần không có khả năng một kiếm đánh tan nó.

Bay được một đoạn đường, ở phía xa tận chân trời, bỗng nhiên bộc phát ra năng lượng ba động kinh người. Có người ở đó đại chiến.

- Mời vừa tiến vào Sinh Tử bí cảnh mà đã khai chiến. Lẽ nào phát hiện ra Sinh Tử thạch?

Đầu lông mày nhíu lại, Diệp Trần không những không kìm hãm tốc độ mà còn tăng lên tới tối đa,hóa thành một đạo kiếm quang bay vút đi.

Trên một bình nguyên mênh mông vô bờ, hai đạo thân ảnh không ngừng đan xen vào nhau. Sóng xung kích cuồng bạo bay tứ tung, mặt đất trên bình nguyên cũng xuất hiện những cái hố lớn, những khe nứt thật lớn.

- Sinh Tử thạch này là do ta thiên tân vạn khổ đánh chết hung linh mới đoạt được. Thức thời mau rời đi, bằng không có ngươi không có ta.

Thanh niên mặc hoàng y (y phục màu vàng) và thanh niên mặc hạt y (y phục làm bằng vải thô) giao thủ, đồng thời lên tiếng dọa nạt đối phương.

Thanh niên mặc hạt y cười nhạt nói:

- Thắng làm vua! Thua làm giặc! Sinh Tử thạch này há lại có thể để cho ngươi đoạt được. Tốt nhất là để ta đến giúp ngươi bảo quản thật tốt.

- Hỗn đản! Ngươi khinh người quá đáng!

Thanh niên mặc hoàng y tức giận vô cùng. Trong Sinh Tử bí cảnh chia ra làm ba khu vực. Phân biệt là khu vực hạch tâm, khu vực nội vi, khu vực ngoại vi. Nếu như nói toàn bộ Sinh Tử bí cảnh là một cái vòng tròn mà nó thì khu vực hạch tâm đương nhiên là ở trung tâm của vòng tròn, còn khi vực nội vi vây xung quanh khu vực hạch tâm được khu vực ngoại vi bao phủ. Khu vực ngoại vi cũng là khu vực nằm ngoài cùng.

Khu vực ngoại vi an toàn nhất, nhưng tương đương với việc Sinh Tử thạch ít nhất. Một số người thực lực kém cỏi, chỉ có thể ở bên trong khu vực ngoại vi tận lực tìm kiếm. Nhưng có chín thành là không thể nào tìm được Sinh Tử thạch. Nếu như có thể tìm được một viên Sinh Tử thạch, phải nói vận khí của ngươi là tuyệt đối.

Thanh niên hoàng y vừa mới phát hiện ra một đầu hung tinh, ngoài ý muốn của hắn chính là đầu hung linh này dĩ nhiên có thể chiến đấu ba trăm hiệp với hắn mới bị đánh tan thân thể. Để hắn mừng rỡ như điên chính là trong thân thể hung linh này thực sự tồn tại Sinh Tử thạch. Một viên Sinh Tử thạch này đủ để cho hắn đột phát cảnh giới Sinh Tử huyền quan.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1019: Tử Khí Thiết! Lang Thiếu!

Đáng tiếc, Sinh Tử thạch còn chưa có thu lại thì bị người khác phát hiện ra.

Thình thịch thình thịch thình thịch...

Hai người điên cuồng giao thủ, dư ba của cuộc chiến đấu lan xa tới mấy trăm dặm xung quanh bình nguyên, rung động không ngớt, phảng phất giống như có vô số Cự Tượng (voi lớn - chắc là voi ma mút đi di cư) chạy qua vậy

Phụt!

Một ngụm tiên huyết phun ra ngoài, toàn thân thanh niên hoàng y bay ngược ra ngoài.

Một thân hình theo sát phía sau, chính là thanh niên hạt y vừa đánh một quyền vào ót của thanh niên hoàng y. Nhất thời quyền kình cuồng bạo nổ nát đầu thanh niên hoàng y.

Kẻ khác không giải thích được một màn này, chỉ thấy sau khi đầu thanh niên hoàng y nổ tung, toàn thân mất đi sự điều khiển của bộ não, máu huyết tuôn trào, thân thể từ trên không trung rơi xuống.

Cùng lúc đó một viên Sinh Tử thạch huyền phù giữa không trung. Cầm lấy Sinh Tử thạch, thanh niên hạt y cười điên cuồng. Có viên Sinh Tử thạch này, chỉ cần vận khí của hắn không kém thì có thể đột phát tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan. Dù sao đa phần người đi Sinh Tử bí cảnh đều có tiềm lực rất cao, dù không có Sinh Tử thạch đều có khả năng lớn đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan. Bọn họ không phải là hạng người tầm thường.

Sinh Tử thạch bất quá cũng chỉ giúp cho bọn họ giảm bớt chút ít thời

gian mà thôi. Đương nhiên, những thiên tài này luôn trong tình trạng thiếu thời gian.

- Ân, có người tới!

Thanh niên hạt y biến sắc, Sinh Tử thạch dung nhập vào trong thân thể, tốc độ tăng lên một cách chóng mặt, trong chớp mắt ở phía chân trời đã biến mất không thấy đâu.

- Chạy cũng rất nhanh!

Từ rất xa, Diệp Trần chạy tới, hắn nhìn địa phương thanh niên hạt y biến mất mà có chút tiếc nuối. Một viên Sinh Tử thạch có chính thành tỷ lệ giúp cho Bán Bộ Vương Giả đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan. Tuy nói rằng thiên tài không phải ai cũng có tu vi Bán Bộ Vương Giả cao giai. Nhưng một khi đã đến nơi này, ai mà không là thiên tài cơ chứ.

Man Hoang Sơn Mạch Huyết Thiên đại lục, tại địa phương Sinh Tử môn xuất hiện.

Ba!

Không gian dao động, một thanh niên hoàng y xuất hiện.

- Ghê tởm! Thù này không báo, thề không làm người.

Thần tình thanh niên hoàng y vô cùng độc ác, dữ tợn kinh khủng.

...

Khu vực ngoại vi Sinh Tử bí cảnh có rất ít Sinh Tử thạch. Diệp Trần không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian, hắn từ từ tiến sâu vào bên trong.

- Thiên niên sinh khí thảo!

- Sinh chi quả!

Bên trong Sinh Tử bí cảnh cũng không phải là một mảnh tử địa, ở đây đồng dạng cũng có một ít cây cỏ linh dược. Sinh Khí Thảo và Sinh Chỉ Quả đều có tác dụng trị liệu những thương thế nặng.

Khi hỏa hầu đạt tới một số năm nhất định, thậm chó có thể khiến cho xương cốt, da thịt con người tái sinh, giá trị liên thành.

Linh thảo và linh quả có tác dụng trị liệu thương thế hiếm thấy dị thường. Diệp Trần tự nhiên không bỏ qua, tất cả đều được hắn thu vào bên trong trữ vật linh giới.

Tiệp tục đi về phía trước, Diệp Tràn thỉnh thoảng phóng ra linh hồn lực quan sát xung quanh. Chỉ cần duy trì phạm vi linh hồn lực bao phủ trong một khoảng nhất định, sẽ không quá tiêu hao linh hồn lực, từ đó có thể quan sát sự vật xung quanh bản thân mình.

Linh hồn lực từ trên một tảng đá dò xét qua, Diệp Trần tựa hồ phát hiện được điều gì đó. Linh hồn lực lần thứ hai dò xét.

- Hảo! Tử khí thật nồng nặc!

Dừng chân, Diệp Trần rơi xuống bên cạnh nham thạch.

Khối nham thạch này trông phổ thông, bình thường đến nỗi không thể nào bình thường hơn. Nham thạch màu xám trắng, thế nhưng nếu quan sát một cách tỉ mỉ thì có thể phát hiện ra mặt ngoài nham thạch có khí tức màu xám lượn lờ xung quanh. Khí tức màu xám này mà cùng với cây cỏ xung quanh tiếp xúc, cây cỏ liền héo rũ, sinh cơ trên mặt đất hoàn toàn bị diệt.

- Lên!

Tay Diệp Trần tìm tòi một hồi, rồi một cỗ hấp lực bắn ra.

Ầm ầm!

Khối nham thạch này trực tiếp bị Diệp Trần nâng từ dưới đất lên. Bàn

tay nhẹ nhàng chấn động, nham thạch bị nghiền nát.

Nham thạch bị nghiền nát, bên trong nó xuất hiện một khối quặng sắt màu đen. Khí tức màu xám bên ngoài khối quặng sắt này giống như đang hô hấp, không ngừng phun ra hút nào. Chân nguyên của Diệp Trần vừa mới tiếp xúc vào liền có hiện tượng tan nát, tiêu tán.

- Tử khí thiết!

Diệp Trần chậm rãi phun ra một từ.

Tử khí thiết là một cực phẩm trong hệ kim. Tuy rằng không có được xếp vào trong thập đại kỳ thiết nhưng cũng là cực phẩm hệ kim hiếm có. Diệp Trần sở hữu chú kiếm thuật, ngày sau có thể đúc được cực phẩm bảo kiếm, đối với cực phẩm hệ kim cũng có nhu cầu lớn. Tử khí thiết đối với hắn cũng chẳng khác nào một viên Sinh Tử thạch.

- Ha ha! Vận khí của ngươi không tồi, cư nhiên lại có thể tìm được một khối quặng sát tử khí lớn như vậy. Chỉ cần luyện hóa một chút, có thể tinh luyện ra một khối tử khí thiết to bằng cây long nhãn. Thương lượng với ngươi một câu, năm trăm vạn thượng phẩm linh thạch bán khối quặng thủ khí thiết này cho ta.

Cách đó không xa, một đạo thân ảnh bay vút tới. Hắn nhìn chăm chú vào quặng sắt tử khí thiết trong tay Diệp Trần, nhãn thần tham lam.

- Năm trăm vạn thượng phẩm linh thạch. Ngươi ta trêu đùa ta sao?

Diệp Trần từ lâu đã chú ý tới đối phương, bởi vì trước đó hai người không có phát sinh ra lợi ích phân tranh, mặc dù khoảng cách không xa nhưng cũng không có phát sinh xung đột.

- Bổn tọa là đại đệ tử Bạch Lang yêu tông, nhân xưng Lang thiếu. Nghĩ đến ngươi hẳn là đã nghe qua tên của ta. Cấp cho ta một chút mặt mũi, năm trăm vạn thượng phẩm linh thạch, bán cho ta!

Bạch Lang yêu tông là một trong thập đại yêu tông. Lang thiếu là một trong bát đại yêu thiếu. Người bình thường nếu nghe được còn có chút kiêng kỵ, đích xác sẽ bán cho hắn. Nói xong câu đó, Lang thiếu cười tủm tỉm nhìn Diệp Trần, đợi đối phương giao ra quặng sắt tử khí.

- Năm trăm vạn thượng phẩm linh thạch mà dám kêu ta bán cho ngươi!

Diệp Trần cười nhạt.

- Nói như vậy, ngươi dự định không cho ta một chút mặt mũi?

Thần tình Lang thiếu kìm hãm, tử khí thiết tuy rằng là cực phẩm hệ kim nhưng mà dù sao cũng không có khả năng có giá năm trăm vạn thượng phẩm linh thạch. Đối phương cho rằng hắn làm trò cười, căn bản không có ý định bán cho hắn.

- Ta không bán thì làm sao?

Thu hồi quặng sắt tử khí vào trong trữ vật linh giới, Diệp Trần đạm nhiên nhìn đối phương.

- Cho ngươi năm trăm vạn thượng phẩm linh thạch đổi lấy một cục diện bình an vô sự là chuyện tốt. Chỉ là ngươi đã không biết xấu hổ, ta đây cũng không cần phải vì ngươi mà suy nghĩ. Hiện tại, cho dù ngươi có cầu ta trao đổi tử khí quặng sắt này cũng vô dụng.

Thần tình Lang thiếu dữ tợn, khóe miệng lộ ra hai cái răng nanh trắng muốt.

- Ngươi nghĩ ngươi là ai?

Bát đại yêu thiếu, thực lực Tượng thiếu là mạnh nhất. Thứ hai là Xà thiếu, thứ ba Ưng thiếu, thứ tư Hổ thiếu. Ngoài bốn người này ra những người còn lại không phân biệt trước sau. Lang thiếu là một trong số đó, nếu như chỉ một Lang thiếu mà Diệp Trần không có đối phó được thì hắn cũng không cần lăn lộn trên giang hồ nữa. Hiển nhiên, tên Lang thiếu này không

biết rằng bản thân hắn đang làm ra hành động vô cùng sai lầm.

- Ngươi muốn chết!

Con mắt Lang thiếu híp lại, thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ, lần thứ hai xuất hiện là cách Diệp Trần ba trượng.

Tay hắn lộ ra, nguyên bản một bàn tay nhân loại, đột nhiên biến hóa thành một cự trảo, đầu ngón tay sắc bén, giống như lưỡi dao, hàn quang sắc bén. Phạm vi xung quanh cự trảo xuất hiện hiện tượng không gian bị gãy khúc, gợn sóng.

Lang thiếu nói động thủ là động thủ. Người bình thường đâu có tiếp được.

- Chết đi!

Một trảo này ngay lập tức tới gần Diệp Trần, hướng tới đầu Diệp Trần chụp lấy.

Xuy!

Trên người Diệp Trần xuất hiện bốn đạo hàn quang vừa hẹp vừa dài, thân hình giống như bị cào rách. Thế nhưng, Lang thiếu nhìn thấy một màn này, trong lòng lại cảm thấy lạnh cả người. Nếu như là thực thể sao có thể không có tiên huyết. Cho dù không có tiên huyết chí ít cũng phải có biểu hiện bị trở ngại chứ. Chân nguyên hộ thể của Bản Bộ Vương Giả cũng không phải làm từ đậu hũ a.

- Tàn ảnh?

Sắc mặt Lang thiếu kịch biến, chợt xoay người huy trảo.

- Tốc độ quá chậm.

Trong tầm mắt, Diệp Trần cầm bảo kiếm trong tay, một kiếm đâm tới. Trong hư không xuất hiện một điểm hàn tinh, đây là do kiếm pháp nhanh tới

mức tận cùng mà xuất hiện hiện tượng này.

Cười khúc khích!

Phá Tà Kiếm đâm vào vai Lang thiếu, mà lợi trảo của Lang thiếu vung lên một hồi, căn bản không có đụng tới thân thể Diệp Trần.

- Ngươi trốn không thoát đâu!

Lang thiếu có thể xếp vào một trong bát đại yêu thiếu thì cũng không phải là một yêu thú bình thường. Hắn mở miệng hướng về phía Diệp Trần, một quang cầu màu xanh hình thành trong yết hầu của hắn chuẩn bị phun ra.

Cự ly của hai người trong lúc đó chỉ có vài thước, cự ly gần như vậy dưới Bào Hao Đạn oanh kích của Lang thiếu, Diệp Trần khó mà có thể tránh thoát được.

- Ân! Đã quên ngươi là yêu thú!

Trong đầu xuất hiện lên một ý niệm, Diệp Trần sớm rút Phá Tà Kiếm. Lúc Phá Tà Kiếm rút ra, thân thể Lang thiếu cũng vì thế mà run rẩy lay động, quỹ tích quang cầu màu xanh phun ra tự nhiên cũng bị thay đổi. Quang cầu màu xanh chỉ bay ngang qua ma sát với chân nguyên hộ thể ở bên vai của Diệp Trần tóe ra tia lửa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1020: Sinh Tử Kiều! (1)

Kiếm Đạo Độc Tôn

Tác giả: Kiếm Du Thái Hư

Chương 1020: Sinh Tử kiều! (1)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvanda

Một kích không trúng, Lang thiếu nhanh chóng lui lại phía sau, bởi vì tốc độ quá nhanh mà lúc Phá Tà Kiếm rút ra khỏi thân thể Lang thiếu cũng mang theo một tia máu tươi, khiến sắc mặt hắn tái nhợt.

Điều khiến sắc mặt Lang thiếu càng thêm tái nhợt chính là khi Phá Tà Kiếm rút khỏi thân thể hắn một ly thì dừng lại không có rút ra nữa. Tiếp sau đó Diệp Trần lại áp sát thân thể hắn, một loạt những hành động này khiến cho Bào Hoa Đạn của hắn bắn không trung Diệp Trần. Thấy được năng lực phản ứng của đối phương đáng sợ như vậy, Lang thiếu âm thầm hối hận. Nếu như hắn sớm biết thực lực Diệp Trần cường đại như vậy, hắn sẽ không vì một khối quặng sắt tử khí mà cùng đối phương trở thành kẻ địch.

- Chuyện này là do bản thân ta sai! Quặng sắt tử khí kia là của ngươi, ta liền ly khai!

Chuyện đã tới nước này, Lang thiếu biết thoát thân trước mới là đúng đắn. Sinh Tử bí cảnh tuy không thể chân chính giết chết ngươi nhưng nếu trúng một vết thương trí mệnh sẽ bị truyền tống ra ngoài. Đến lúc đó Sinh Tử thạch sẽ vô duyên với hắn. Về phần sau khi thoát thân hắn sẽ mau chóng tìm một viên Sinh Tử thạch để đề thăng tu vi tới Sinh Tử huyền quan đệ nhất

trọng. Đến lúc đó sẽ tìm Diệp Trần tính sổ cũng không muộn.

- Ngươi sẽ ly khai, nhưng là ly khai Sinh Tử bí cảnh!

Tốc độ Diệp Trần bạo tăng, kiếm quang lướt qua cổ Lang thiếu.

Phụt!

Một cái đầu lâu từ trên không trung rơi xuống đất. Thân thể Lang thiếu cũng từ từ nhạt dần, cuối cùng biến mất trong Sinh Tử bí cảnh.

Thu kiếm vào vỏ, Diệp Trần xuất hiện tại vị trí cuối cùng Lang thiếu đứng trước khi biến mất.

- Đối phó với những yêu thú kiểu này cần phải lưu loát, sạch sẽ!

Diệp Trần rất rõ, thực lực Lang thiếu không chỉ có như vậy. Là yêu thú, Lang thiếu nếu như không thể biến hóa về bản thể thì hắn cũng không thể nào thi triển ra thiên phú yêu thú của mình. Chỉ cần không cho hắn thể hiện ra thiên phú của mình, mà Lang thiếu có muốn thể hiện ra thiên phú của mình thì cũng không có thời gian. Không kịp! Dù sao kiếm pháp của Diệp Trần cũng rất nhanh, sao có thể để cho Lang thiếu có cơ hội phát huy thiên phú của mình.

Có thể nói, Lang thiếu rất oan uổng.

Đương nhiên, không phải nói Lang thiếu thua một cách oan uổng mà là hắn bị bại quá nhanh. Trước sau xuất thủ chưa được hai lần.

Bên trong Man Hoang Sơn Mạch.

Oanh!

Một ngọn núi gần đó nát bấy, Lang thiếu tức giận run người.

- Ghê tởm! Ghê tởm! Ghê tởm! Ta cư nhiên bị truyền tống ra khỏi Sinh Tử bí cảnh. Mười năm, cuối cùng lại đổi được kết quả này! Ta không cam

lòng, không cam lòng.

Lang thiếu ngửa mặt lên trời rống hận. Tiếng gầm gừ thê lương kinh khủng.

- Ngươi chờ cho ta! Bạch Lang yêu tông sẽ không bỏ qua cho ngươi. Lúc ta tra ra thân phận của ngươi cũng là tử kỳ của ngươi.

Trong mắt Lang thiếu tràn đầy vẻ oán độc. Không có Sinh Tử thạch, hắn muốn bước vào Sinh Tử huyền quan càng tốn nhiều thời gian. Chỉ sợ rằng khi Sinh Tử bí cảnh đóng lại, thứ hạng của hắn trong bát đại yêu thiếu cũng là dưới cùng. Đây là điều hắn không thể dễ dàng tha thứ.

- Hừ! Cho dù ngươi có đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan, nhưng gặp phải yêu vương chân chính cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Thân hình chợt lóe, Lang thiếu rời khỏi Man Hoang Sơn Mạch, trở về Bạch Lang yêu tông.

...

'Đánh chết' Lang thiếu, đối với Diệp Trần chỉ là một chuyện nhỏ, hắn cũng không có để chuyện này trong lòng. Sinh Tử bí cảnh mười năm mở ra một lần, thừa cơ hội lần này hắn phải nhanh chóng đề thăng tu vi tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan. Đương nhiên, đệ nhất trọng không phải là mục tiêu cuối cùng. Mục tiêu cuối cùng của Diệp Trần chính là đệ tam trọng, chỉ có đạt tới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng hắn mới nắm chắc có thể chống lại vương giả Sinh Tử Cảnh.

- Phía trước là khu vực nội vi.

Khu vực ngoại vi rất rộng, kế tiếp vài ngày sau đó, Diệp Trần tuy không có bắt gặp được một người nào, nhưng cũng gặp được vài đầu hung linh. Thế nhưng xác suất trong cơ thể Sinh Tử hung linh ở khu vực ngoại vi có Sinh Tử thạch quá nhỏ. Trong một trăm đầu chưa chắc có được một đầu có Sinh Tử thạch. Mấy ngày hôm trước, người nọ có thể đạt được Sinh Tử thạch, quả

thực vận may *** chó.

Hôm nay, Diệp Trần cũng thấy được bóng người, hơn nữa không phải mà một người, hai người mà là một đoàn.

Bầu trời nơi đây có hai màu sắc, bầu trời hai màu sắc không biết cao bao nhiêu, dài bao nhiêu để phân cách khu vực nội vi và ngoại vi. Trong kí ức của Chiến Vương, Diệp Trần biết, bầu trời hai màu sắc này chính là do Sinh Tử khí biến thành. Muốn dùng sức mạnh phá vỡ nó là hành vi muốn tự sát. Nếu muốn từ khu vực ngoại vi tiến vào trong khu vực nội vi thì phải đi qua Sinh Tử kiều.

Lúc này, Sinh Tử kiều hơi nghiêng, trên đó tụ tập hơn mười nhân ảnh, tất cả đều là thanh niên thiên tài mà Diệp Trần thấy được trên Man Hoang Sơn Mạch ở Huyết Thiên đại lục.

- Ta không tin Sinh Tử kiều có thể ngăn được ta!

Một người ở bên cạnh Sinh Tử kiều bồi hồi một lúc lâu. Cuối cùng hắn hạ quyết tâm, cất bước đi lên Sinh Tử kiều, thần thái kiên định.

Bá!

Hạ xuống mặt đất, Diệp Trần nhìn đối phương làm sao có thể thông qua Sinh Tử kiều.

- A! Là ngươi!

Thanh niên hắc y đứng trước Diệp Trần quay đầu lại nhìn về phía hắn, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười.

- Ngươi là Thiết Cuồng Tôn?

Diệp Trần nhìn qua đối phương. Đối phương không phải là yêu thú, tu vi cũng đã tới cảnh giới SInh Tử huyền quan đệ nhị trọng đỉnh phong. Trong Huyết Thiên đại lục, tựa hồ cũng chỉ có Thiết Cuồng Tôn là phù hợp. Dù sao

trong Tứ ma, Bất Tử ma thiếu, Lam Sơn Mi và Lệnh Hồ Dực, Diệp Trần đều đã gặp qua.

Chỉ là hắn cũng không dám khẳng định đi tới Sinh Tử bí cảnh không chỉ có riêng thiên tài Huyết Thiên đại luc. Một ít thiên tài ở hải ngoại cũng tới.

- Không tồi!

Thiết Cuồng Tôn cười nói:

- Ta còn lần đầu tiên thấy có người không cấp cho Bất Tử ma thiếu mặt mũi. Ngươi rất hợp ý ta!

- Người kính ta một thước, ta kính hắn một trượng! Không hơn!

- Ha ha! Chỉ là ngươi cần phải cẩn thận, Bất Tử ma thiếu thực lực rất mạnh, mạnh tới mức cực hạn. Bất Tử ma công của hắn đủ để cho hắn lập uy. Ta tuy không biết ngươi vì cái gì không có lo lắng mà đối nghịch với hắn nhưng ngươi cũng nên nhanh chóng đề thăng tu vi là tốt nhất.

Thiết Cuồng Tôn trước mắt và Thiết Cuồng Tôn trong lời đồn tựa hồ không phải là một người. Nghe đồn, Thiết Cuồng Tôn bởi vì nắm giữ năng lực ma hóa hoàn toàn mà không đi lý trí cho nên thái độ làm người rất cao ngạo, hỉ nộ vô thường. Nhưng Thiết Cuồng Tôn trước mắt khiến cho Diệp Trần cảm thụ được một tia thiện ý từ đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1021: Sinh Tử Kiều! (2)

- Đa tạ đã nhắc nhở.

Diệp Trần gật đầu.

- Được rồi, không nói nhiều nữa. Ta cũng tin tưởng ngươi không phải là loại người lỗ mãng này.

Thiết Cuồng Tôn quay đầu đi, ánh mắt lại nhìn vào người thanh niên đang đi trên Sinh Tử kiều.

Sinh Tử kiều cũng không tính quá dài. Ước chừng chỉ cần đi khoảng trăm bước là có thể tiến vào bên trong khu vực nội vi. Thanh niên đi trên Sinh Tử kiều còn chưa đi được mấy bước liền bị công kích lần thứ nhất. Chỉ thấy hai trắc điêu thạch giống như sinh vật sống, mở to cái miệng phun ra từng đạo từng đạo ánh sáng. Ánh sáng có xu thế mạnh dần, càng ngày càng dày đặc. Tên thanh niên kia ngạnh sinh được một lúc liền bị đánh lui trở về, miệng phun tiên huyết.

- Ghê tởm! Đi trên cây cầu này căn bản không có địa phương nào để tránh né.

Thanh niên kia vô cùng không cam lòng, nhưng hắn cũng không muốn thủ lại. Đệ nhất công kích đã như vậy rồi thì đệ nhị công kích rồi đệ tam công kích sẽ như thế nào? Nếu như bị 'đánh chết' rồi truyền tống ra khỏi Sinh Tử bí cảnh thì càng mệt hơn. Dù khu vực ngoại vi có rộng lớn nhưng vẫn còn có hi vọng có được Sinh Tử thạch.

- Ta đi trước một bước.

Thiết Cuồng Tôn đứng trước Diệp Trần nói một câu rồi bước lên Sinh

Tử kiều.

Là tồn tại đứng thứ hai trong tứ ma, công kích trên Sinh Tử kiều đối với Thiết Cuồng Tôn mà nói không đáng nhắc tới. Chỉ trong chốc lát, Thiết Cuồng Tôn thông qua Sinh Tử kiều tiến nhập vào trong khu vực nội vi.

- Xem ra cũng không có quá khó khăn!

Diệp Trần đang muốn bước lên Sinh Tử kiều, đột nhiên một đạo nhân ảnh từ bầu trời trên đỉnh đầu xẹt qua, trực tiếp dừng trước Sinh Tử kiều. Người này cũng giống như Thiết Cuồng Tôn không để công kích của Sinh Tử kiều vào trong mắt. Hắn đi tới giữa Sinh Tử kiều thì quay đầu lại, vung tay lên ở trên Sinh Tử kiều bố trí một bức tường khí. Sau đó cố định bức tường khí này bằng mấy khối thủy tinh, lúc này bức tường khí mới ổn định.

- Hắc hắc! Lưu cho các ngươi một lễ gặp mặt!

Nói xong, người này thông qua Sinh Tử kiều tới bên kia.

- Ghê tởm! Người này là ai?

Sinh Tử kiều vốn khó thông qua. Ở ngay giữa cầu làm một bức tường khí, điều này không phải có ý định không để cho bọn họ thông qua hay sao?

- Ta biết hắn! Hắn là Đoạn Lãng đứng thứ ba trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Chuyện tình hắn thích làm nhất chính là lợi mình hại người. Lần trước Sinh Tử bí cảnh mở ra, có không ít người bị hắn đùa giỡn đến ngu người, lãng phí rất nhiều thời gian.

Người vừa mới nói chính là một thanh niên nhìn qua chừng ba mươi tuổi. Nhưng tuổi tác thực sự của hắn chỉ sợ cũng phải đến năm mươi rồi. Nghĩ đến, lần trước Sinh Tử bí cảnh mở ra, bản thân hắn cũng đi vào, cũng bị Đoạn Lãng đùa giỡn một hồi, hoặc là đã thấy người khác vì Đoạn Lãng chịu khổ nên mới biết.

- Tên Đoạn Lãng này âm hiểm như vậy. Tu vi của hắn cũng đã tới cảnh

giới Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng. Vậy mà vẫn muốn gây khó khăn cho chúng ta, không cho chúng ta qua Sinh Tử kiều! Quá đê tiện.

- Chúng ta liên thủ phá đổ bức tường khí này. Sinh Tử kiều ngăn cản người đi qua, hắn là sẽ không có ngăn cản kình khí đi qua đi!

Có người đề nghị nói.

- Đúng! Dùng kình khí cách không oanh kích, chúng ta nhiều người như vậy, tốn một chút thời gian phá đổ bức tường khí này rất dễ dàng.

Nghe vậy, nhãn thần mọi người sáng lên.

- Vô dụng!

Diệp Trần lắc đầu nói.

- Vô dụng? Ngươi đã thử qua?

Những người này quay đầu về phía Diệp Trần nghi hoặc hỏi.

- Sinh Tử kiều! Mặc kệ là người hay năng lượng đều không thể không có trở ngại mà thông qua. Bởi vì hai trắc điêu thạch vừa rồi đồng dạng đều là công kích năng lượng. Bức tường khí kia không bị công kích là do nó được đặt ở khu vực an toàn.

Đang nói chuyện, Diệp Trần vung tay lên, một đạo kình khí bắn ra.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Đạo kình khí này vừa mới bay qua Sinh Tử kiều, hai trắc điêu thạch liền mở rộng miệng, phun ra từng đạo ánh sáng đánh tan đạo kình khí này.

- Cái gì? Ngay cả kình khí cũng không thể thông qua?

- Chết tiệt! Tên Đoạn Lãng này thật ghê tởm!

- Xem ra chúng ta hay là đi tìm Sinh Tử kiều khác đi. Trừ phi có thể đợi Bán Bộ Vương Giả tối cường giả xuất hiện. Chỉ có bọn họ mới có khả năng phá bức tường khí do Đoạn Lãng lưu lại.

- Đi thôi! Đừng ở chỗ này mà lãng phí thời gian nữa.

Một số người chuẩn bị ly khai.

- Không cần tìm Sinh Tử kiều khác. Bức tường khí này ta có thể phá được.

Người nói chính là Diệp Trần, cước bộ hắn bình thản đi về phía trước. Bước đi trên Sinh Tử kiều được vài bước thì hai trắc điêu thạch phun ra từng đạo ánh sáng về phía Diệp Trần, thế nhưng những đạo ánh sáng này chưa tới gần Diệp Trần đều bị chia làm hai, giống như có một võng kiếm vô hình bao quanh Diệp Trần vậy.

- Kiếm tốc thật nhanh!

Ở đây, người nào không phải là thiên tài. Bản thân vừa bước vào Bán Bộ Vương giả cho nên bọn họ không thể nào thấy được quỹ tích xuất kiếm của Diệp Trần. Nhưng ít ra bọn họ có thể biết được vừa rồi Diệp Trần có xuất kiếm. Đi sau đến trước, trong nháy mắt, không biết hắn đã xuất ra bao nhiêu kiếm, chỉ biết đợt công kích thứ nhất đã bị phá.

Rất nhanh, Diệp Trần đi tới bên cạnh bước tường khí.

Không cần súc lực, Diệp Trần trực tiếp xuất kiếm.

Xích!

Trên bức tường khí hiện lên một vết kiếm. Sau một khắc, bức tường khí tan biến.

- Kiếm khách thật đáng sợ. Tu vi của hắn chỉ là Bán Bộ Vương Giả cao giai nhưng vì sao lực công kích lại cường đại như vậy.

Mọi người há mồm, mở to mắt ngây ngốc nhìn một màn vừa rồi. Bản thân Đoạn Lãng có tu vi Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng. Bức trường khí hắn lưu lại, tuy lực phòng ngự không tính là cùng cấp bậc với tu vi của hắn nhưng muốn thoáng cái phá vỡ nó chí ít cũng phải là người có tu vi Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng mới có thể làm được.

Bức tường khí Đoạn Lãng lưu lại ở một vị trí rất xảo diệu, vừa đúng ngay địa phương không bị trắc điêu thạch công kích. Tường khí vừa tan biến, Diệp Trần đi về phía trước một bước, trắc điêu thạch nhất thời cảm ứng, từng đạo ánh sáng lại đánh tới Diệp Trần. Đổi lại những người khác, cần tốn chút thời gian để phá vỡ được bức tường khí này, nhưng bọn hắn lại không có thời gian để làm việc đó. Bởi vì trong lúc công kích bức tường khí, trắc điêu thạch ở phía sau Diệp Trần đã công kích hắn. Trừ phi là người có thực lực cực mạnh, chỉ trong nháy mắt có thể phá được bức tường khí này. Bằng không sẽ bị những ánh sáng từ phía sau đánh cho trọng thương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1022: Sinh Tử Huyền Quan Đệ Nhất Trọng (1)

Hay nói theo một cách khác, đi tới giữa Sinh Tử kiều, đi về phía trước cũng bị công kích, mà lui về phía sau cũng sẽ bị công kích. Nếu như cứ hùng hùng hổ hổ bừa xông vào sẽ bị đánh nát ngay lập tức, không có khả năng xuất hiện việc bị đánh bay trở ra khỏi Sinh Tử kiều, trừ phi ngay cả đợt công kích thứ nhất ngươi cũng chưa xông qua được.

Dễ dàng thông qua Sinh Tử kiều, Diệp Trần không hề gặp một chút trở ngại nào tiến nhập vào bên trong khu vực nội vi. Về phần những người phía sau, muốn thông qua Sinh Tử kiều thì phải dựa vào bản lãnh của họ.

Trong khu vực nội vi, mật độ Sinh Tử hung linh so với khu vực ngoại vi lớn hơn gấp mấy lần. Ở khu vực ngoại vi vài ngày gặp được một đầu Sinh Tử hung linh đã tính như vận khí tốt. Ở bên trong khu vực nội vi, hầu như ngày nào cũng có thể gặp được một đầu Sinh Tử hung linh.

Đáng tiếc, cho dù là trong khu vực nội vi đi chăng nữa thì tỉ lệ trong cơ thể Sinh Tử hung linh có Sinh Tử thạch cũng không cao. Năm mươi đầu Sinh Tử hung linh cũng chỉ có thể có một Sinh Tử hung linh có Sinh Tử thạch trong cơ thể. Đây đã là tỷ lệ cao nhất rồi.

Phụt!

Đánh chết một đầu Sinh Tử hunh linh trâu rừng, Diệp Trần lắc đầu. Trong cơ thể con Sinh Tử hung linh này không có Sinh Tử thạch.

- Thảo nào mỗi lần Sinh Tử bí cảnh mở ra, có đến phân nửa người là không chiếm được Sinh Tử thạch. Trong những người còn lại có đến sáu thành chỉ có thể có được một khối. Muốn có được Sinh Tử thạch, thực lực không chỉ cần cao cường mà cũng phải cần có vận khí tốt. Không có vận khí

cho dù ngươi có tiêu diệt năm mươi đầu Sinh Tử hung linh cũng thua người khác giết một đầu.

- Cũng may là có thể ngây ngốc ở Sinh Tử bí cảnh ba tháng. Hiện tại mới có hơn mười ngày. Còn chừng hai tháng nữa, không phải vội!

Diệp Trần cũng không có nóng lòng, trong khu vực nội vi không chiếm được Sinh Tử thạch thì còn có khu vực nội vi. Nơi nào có tỷ lệ Sinh Tử thạch cao cũng là nơi giao tranh của các cao thủ.

Thời gian Diệp Trần liệp sát Sinh Tử hung linh, những người khác cũng không nhàn rỗi. Mỗi lần tiến nhập vào trong Sinh Tử bí cảnh cũng có đến hơn một trăm người, xấp xỉ hai trăm người. Người có thể đi vào trong khu vực nội vi không được một trăm thì cũng phải tám mươi.

Nếu như không phải khu vực nội vi cũng rất lớn, nói không chừng Diệp Trần có thể gặp được những người này.

Hổn hển!

Ánh đao màu trắng xuyên phá không gian, một đao bổ ra mạnh mẽ đánh lên thân thể của Mãnh Hổ hung linh.

Mãnh Hổ hung linh cũng có thực lực rất cường đại, bị một đao bổ chúng, cư nhiên không có tiêu tán. Thân thể nó hơi gập lại, rít gào đánh về phía Độc Cô Tuyệt.

- Chết!

Mái tóc bạc Độc Cô Tuyệt phất phơ trong gió, thần tình lạnh lùng, trường đao ngay lập tức lướt ngang qua đầu Mãnh Hổ hung linh.

Phanh!

Mãnh Hổ hung linh mất mạng ngay lập tức, thân thể tiêu tán. Mà sau khi thân thể nó tiêu tán, một viên thạch có hai đạo khí lưu lượn lờ xung quanh

xuất hiện giữa không trung.

- Sinh Tử thạch!

Nhãn thần lạnh lùng của Độc Cô Tuyệt cũng phải sáng lên.

Làm đệ nhất thiên tài của Độc Cô gia tộc, Độc Cô Tuyệt không có nhiều chân nguyên thủy tinh giống như Diệp Trần. Chỉ là trong gia tộc có vương giả Sinh Tử Cảnh tồn tại, cho nên muốn có có một ít chân nguyên thủy tinh để tu luyện cũng không phải khó. Dựa vào chân nguyên thủy tinh cùng với thiên phú tu luyện cực cao của mình, Độc Cô Tuyệt cũng bước vào cảnh giới Bán Bộ Vương Giả cao giai. Chỉ cần vận khí không kém, có được một viên Sinh Tử thạch, hắn hoàn toàn có thể đột phá lên Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng.

- Xem ra, khoảng cách giữa ta và bọn họ sẽ nhỏ đi nhiều.

Trong lòng Độc Cô Tuyệt, bọn họ là những tồn tại hàng đầu trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

Bên kia!

- Ha ha! Vận khí của ta không kém, chỉ mới giết hai mươi đầu hung linh đã có được một viên Sinh Tử thạch. Ta có Cương Linh thể, đến khi cảnh giới đề thăng tới Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng, còn có ai có thể gây cho ta cảm giác áp lực?

Sở Trọng Thiên để cho Sinh Tử thạch dung nhập vào trong cơ thể. Hắn rõ ràng có thể cảm giác được Sinh Tử thạch đang giúp cho tâm cảnh của hắn đề thăng. Quá trình này diễn ra rất thong thả, duy trì liên tục không dứt.

- Không được, làm thiên tài một đời không phải mong muốn của ta. Ta muốn vượt lên trước bọn họ. Thế nhưng Độc Cô Tuyệt, Đạm Thai Minh Nguyệt, còn có Liễu Vô Kiếm, Khương Thiên, đám người này cũng không dễ chọc. Nếu như cảnh giới bọn họ cao hơn ta, ta muốn chiến thắng bọn họ cũng sẽ gặp không ít khó khăn.

Bản thân ngộ tính của Sở Trung Thiên không tính là cao. Trong đoàn người tiến nhập vào trong Sinh Tử bí cảnh chỉ sợ là người có ngộ tính tối nhất. Cho nên một viên Sinh Tử thạch đối với hắn quá ít ỏi, hay nhất là có nhiều hơn một viên Sinh Tử thạch. Có như vậy cảnh giới của hắn mới nhanh chóng đột phá đến Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng. Như thế mới tốt.

Nháy mắt, đã hơn hai mươi ngày trôi qua.

Trong lúc này, bên trong khu vực nội vi, quá nửa số người đã có được một viên Sinh Tử thạch, tâm cảnh đề thăng không ít. Có một số người thậm chí còn đề thăng cảnh giới. Lòng tin của bọn họ tăng lên gấp trăm lần.

Vận khí của Diệp Trần, nói như thế nào đây?

Ngoan soa!

Tiến nhập vào bên trong khu vực nội vi, Diệp Trần tổng cộng chém giết hai mươi lăm đầu hung linh, cư nhiên một viên Sinh Tử thạch cũng không có.

- Hai đầu Sinh Tử hung linh, hi vọng vận khí tốt một chút.

Hôm nay, Diệp Trần đụng phải hai đầu Sinh Tử hung linh đi cùng với nhau. Đây là chuyện tình chưa từng ra trong quá khứ. Sinh Tử hung linh đều là đơn độc hành động.

- Đi!

Tàn Huyết Kiếm rời vỏ, hóa thành ba mươi ba kiếm ảnh bắn tới hai đầu hung linh.

Cười khúc khích!

Dưới sự công kích ngự kiếm thuật của Diệp Trần, hai đầu hung linh trở mình không nổi. Thân thể bị kiếm ảnh xuyên thủng vài trăm lỗ, lập tức tiêu tán.

- Có!

Con mắt Diệp Trần híp lại.

Trong hai đầu hung linh, có một đầu có Sinh Tử thạch. Cầm Sinh Tử thạch trong tay, Diệp Trần tinh tế quan sát một phen, hắn có thể cảm nhận được linh hồn lực đối với Sinh Tử thạch phát sinh ra một cảm giác huyền diệu. Cái loại cảm giác này giống như lần những lần kinh lịch của Diệp Trần, vượt qua sinh tử, huyết chiến. Tâm cảnh cứ như thế thong thả đề thăng.

- Sinh Tử thạch, giúp cho người ta cảm nhận được sinh tử. Thảo nào vật này có thể đề thăng tâm cảnh con người. Nhưng Sinh Tử thạch dù sao cũng chỉ là ngoại vật. Có nó, có thể giúp đề thăng cảnh giới trong phạm vi nhỏ, nhưng nếu như muốn đạt tới Sinh Tử Cảnh, Sinh Tử thạch không thể giúp được gì, tỷ lệ của nó là rất nhỏ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1023: Sinh Tử Huyền Quan Đệ Nhất Trọng (2)

Vận chuyển chân nguyên, Sinh Tử thạch tự nhiên dung nhập vào trong thân thể. Diệp Trần linh mẫn phát hiện, bên ngoài cơ thể của mình dĩ nhiên sản sinh ra khí tức sinh tử nhàn nhạt. Nếu như không quan sát tỉ mỉ thì rất khó để phát hiện.

- Khí tức sinh tử này là do Sinh Tử thạch phát động, rất khó giấu diếm. Hi vọng không có người nào gần đây gây phiền toái.

Diệp Trần minh bạch, Sinh Tử thạch dung nhập vào trong cơ thể rùi cũng có thể bị cướp đoạt. Chỉ cần 'giết chết' đối phương, Sinh Tử thạch ở trong cơ thể của hắn sẽ xuất hiện. Trừ phi năng lượng Sinh Tử thạch đã hao hết thì mới không bị người khác phát hiện ra.

Nửa tháng qua, có vài người đã có được tới hai viên Sinh Tử thạch.

Diệp Trần tuy không có được hai viên Sinh Tử thạch. Thế nhưng Sinh Tử thạch trong cơ thể hắn đã hoàn toàn tiêu hao hết năng lượng. Mà cảnh giới của hắn lúc này cũng đã đề thăng lên Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng.

Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng, giúp cho Diệp Trần có được số lượng chân nguyên nhiều hơn gấp đôi so với thời gì Bán Bộ Vương Giả cao giai. Khi tu vi của bản thân còn là Bán Bộ Vương Giả cao giai, Diệp Trần có thể thôi động Phá Tà Kiếm mười lần. Hiện tại với lượng chân nguyên dồi dào, hắn có thể thôi động hai mươi lần. Ngoài ra, chất lượng chân nguyên cũng có đề thăng, so với quá khứ tinh khiết hơn rất nhiều.

Trừ lần đó ra, Diệp Trần mơ hồ cảm ứng được bản thân mình đối với sinh tử càng thêm hiểu biết, đối với khả năng vận dụng chân nguyên tự nhiên như nước lên thuyền lên.

Cảnh giới Sinh Tử huyền quan! Huyền không phải điều quan trọng nhất. Cảm ngộ sinh tử mới là quan trọng nhất.

- Bán Bộ Vương Giả cao giai và Bán Bộ Vương Giả tối cường giả chênh lệch không phải một hai điểm. Lấy tính huống thiên phú cùng ngộ tính giống nhau, người sau có thể giết chết người trước mà không cần tốn nhiều sức. Lấy thực lực của ta hiện tại, không biết gặp phải vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường nhất có thể nắm chắc mấy phần có thể chống lại.

Lần trước cùng Ma Vương đại chiến, Diệp Trần đã xuất ra toàn bộ thực lực. Thiên Hạt Kiếm cũng đã dùng, thế nhưng một điểm cũng không làm gì được đối phương. Đối phương tuy cũng bị trúng chiêu vài lần nhưng ngay cả lông tóc cũng không bị ảnh hưởng. Thực sự chênh lệch là quá lớn.

Đương nhiên, lần trước Diệp Trần mới chỉ có tu vi Bán Bộ Vương Giả trung giai, chênh lệch trong đó không phải lớn mà là cực lớn. Bản thân Diệp Trần muốn chống lại Ma Vương tự nhiên không có khả năng, mà chống lại vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường cũng không có mấy hi vọng. Nhưng ít ra còn có thể rút ra được kết luận " ở cảnh giới Bán Bộ Vương Giả sơ giai, chân nguyên và động mạch máu kết hợp hoàn thành một vòng tuần hoàn. Ở cảnh giới trung giai, chân nguyên và tĩnh mạch máu kết hợp. Mà ở cảnh giới cao giai, chân nguyên cùng với từng mạch máu kết hợp. Về phần cảnh giới Sinh Tử huyền quan, chân nguyên dĩ nhiên từng bước cùng với thân thể huyết nhục kết hợp.

Cảm ngộ sinh tử giúp cho tâm cảnh đề thăng. Tâm cảnh đề tăng, tốc độ tu vi đề thăng cũng là làm ít công to. Dưới năng lực khống chế thân thể vô cùng cường hãn, tâm cảnh cao là duyên cơ giúp cho tu vi tiến triển cực nhảnh, giống như đại đệ tử Cao Chí Viễn của Trường Thiên phái vậy.

Qua ba ngày thời gian, Diệp Trần cũng đã khiến cho tu vi của bản thân ổn định trở lại. Sau đó hắn một đường hướng tới chỗ sâu nhất trong khu vực nội vi.

Không biết có phải bởi vì Sinh Tử kiều ở phía trước hay không, hay là

do có duyên cơ khác mà dọc trên đường đi, Diệp Trần đụng phải không ít thanh niên thiên tài. Có yêu thú, có nhân loại, có nửa yêu, ma nhân thì ít hơi rất khó thấy được một người.

- Có người ở đó đại chiến! Đi! Qua đó xem!

Những thanh niên thiên tài đi đến Sinh Tử bí cảnh, ngoại trừ vì Sinh Tử thạch ra cũng là để có thể nhìn thấy thực lực của những thanh niên thiên tài khác. Việc phát sinh đại chiến đối với bọn họ có lực hấp dẫn rất lớn.

- Chiến đấu trong khu vực nội vi, chỉ sợ so với khu vực ngoại vi ác liệt hơn rất nhiều.

Diệp Trần thầm nghĩ.

Đi về phía trước chừng vài trăm dặm, Diệp Trần cũng tới được nơi xảy ra chiến đấu.

- Nhiều người như vậy?

Ánh mắt đảo qua, Diệp Trần vô cùng kinh ngạc.

Núi non kéo dài liên miên đến tận phía chân trời. Hai đoàn người đang ở thế giằng co nhau. Có một đám người lấy Hổ thiếu và một gã thanh niên mũi ưng là trung tâm. Một đám khác thì lấy thanh niên tóc dài và tông phát nữ tử làm trung tâm. Hổ thiếu và thanh niên mũi ưng đại biểu cho Huyết Thiên đại lục. Mà thanh niên tóc dài và nữ tử tông phát đại biểu cho Chân Linh đại lục. Diệp Trần ở trong đám người này cũng thấy được mấy người quen Bắc Minh Huy cùng Tư Đồ Hạo.

Diệp Trần đến, chỉ hấp dẫn ảnh mắt của ba người. Lúc này lực chú ý của tất cả đều trên hai đoàn người chuẩn bị đại chiến.

- Thiên tài Chân Linh đại lục không có gì cả!

Một thanh niên bữu hãn, đầu mọc sừng vung trường thương lên. Mũi

thương nhọn hóa thành một đầu rắn thật lớn, hung hăng đánh về phía thanh niên thấp lùn.

Phut!

Hộ thể chân nguyên của thanh niên thấp lùn bị công phát, hắn phun huyết bay ngược trở về.

- Ha ha!

Đánh bại đối thủ, thanh niên bưu hãn, kiêu ngoại cười to, không ai bì nổi.

- Thiên tài Chân Linh đại lục quá yếu. Đã thua hai tràng rồi, Chân Linh đại lục cũng chỉ như vậy mà thôi, bị Huyết Thiên đại lục chúng ta bỏ xa ở phía sau.

- Ân, nói có ký! Chân Linh đại lục nhiều thiên tài như thế nhưng lại thiếu tinh anh. Mà Huyết Thiên đại lục của ta có bát đại yêu thiếu, tứ ma đều là tinh anh trong tinh anh.

Bên phía Huyết Thiên đại lục, thanh thế đại thịnh, ai ai cũng đều nghị luận rầm rộ, không thèm để thiên tài Chân Linh đại lục vào mắt, mắt hàm khinh người.

- Ếch ngồi đáy giếng!

Bắc Minh Huy đứng dậy.

- Ngươi nói ai ếch ngồi đáy giếng?

Trường thương của thanh niên bưu hãn chỉ về phía Bắc Minh Huy.

Bắc Minh Huy cười nhạt:

- Nói chính là các ngươi. Đừng tưởng rằng chiến thắng được hai người của Chân Linh đại lục chúng ta mà tưởng bở. Tựu nói cho các ngươi biết

trước một chút, chờ đến khi các ngươi gặp được thiên tài chân chính của Chân Linh đại lục cũng đừng có mà ngây ngốc ngạc nhiên.

- Xuy! Ngươi nói thật buồn cười!

Thanh niên bữu hãn căn bản không tin.

- Hãy bớt sàm ngôn đi. Ngươi dùng thương, ta cũng dùng thương, xem ta làm sao đánh bại ngươi.

Trong tay Bắc Minh Huy xuất hiện một cây ngân giao trường thương. Trường thương thân sáng như tuyết.

- Phóng ngựa qua đây ta sẽ cho các ngươi tâm phục khẩu phục!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1024: Diệp Trần Là Ai? (1)

Thanh niên bưu hãn, thoáng ngưng trọng đúng lên. Hắn có thể cảm giác được thương ý của Bắc Minh Huy vô cùng cường đại. Đây là thương khách chân chính.

- Thiên Nhai Chỉ Xích tam thức, Thiên Nhai Vĩnh Cách!

Bắc Minh Huy vừa lên, tựu xuất ra Thiên Nhai Chỉ Xích tam thức. Chỉ thấy thân hình hắn phân thành hai. Hai Bắc Minh Huy đồng thời thi triển Thiên Nhai Chỉ Xích nhất thức. Tuy rằng chỉ là thức thứ nhất, nhưng khí tức tuyệt nhiên tương phản. Một người ở ngoài sáng, một người ở trong tối, hai cỗ hơi thở dung hợp cùng một chỗ làm cho Thiên Nhai Chỉ Xích sản sinh ra dị biến. Mũi thương sắc bén không gì so được phóng đại lên vô hạn, trong nháy mắt bành trướng gấp mấy trăm nghìn lần. Đồng thời, thương ý chăm chú tập trung vào thanh niên bưu hãn.

- Không tốt! Chiêu thức lợi hại.

Thanh niên bữu hãn huy trường thương, trong người liền phóng ra một dòng xoáy, thúc dục thôn phệ mũi thương nhọn của Bắc Minh Huy.

Thình thịch Thình thịch Thình thịch!

Dòng xoáy tan vỡ, mũi thương của Bắc Minh Huy cũng theo đó bị nghiền nát. Nhưng thế tiến công của Bắc Minh Huy cũng không có đình chỉ.

- Thiên Nhai Chỉ Xích tứ thức, Thập Phương Vô Địch!

Nếu như nói Thiên Nhai Chỉ Xích tam thức là do hai chiêu nhất thức dung hợp mà thành, như vậy Thiên Nhai Chỉ Xích tứ thức chính là do hai chiêu nhị thức dung hợp mà thành. Uy lực đâu chỉ có lớn hơn gấp đôi, gấp

ba. Mấy năm qua Bắc Minh Huy đã sáng tạo ra tam thức, còn tứ thức cũng chỉ mới tìm hiểu được không lâu trước đây.

Cười khúc khích!

Thanh niên bưu hãn chặn bảy đạp tia sáng ngân sắc, cuối cùng ba đạo tia sáng ngân sắc bắn trúng bụng hắn, thân thể thanh niên bưu hãn mạnh mẽ bay ngược về phía sau, tiên huyết phun ra như mưa.

- Hảo!

Rốt cục cũng đánh thắng được một ván, thanh niên thiên tài bên phía Chân Linh đại lục trầm trồ khen ngợi.

- Bắc Minh Huy này tiềm lực quả nhiên cường đại., vừa mới bước vào Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng đã có thực lực vượt qua thiên tài đồng cấp.

Thanh niên tóc dài nói với nữ tử tông phát.

- Ân! Thiên tài Chân Linh đại lục chúng ta ngoại trừ Độc Cô Tuyệt, Đạm Thai Minh Nguyệt, Sở Trung Thiên cùng với Yến Phượng Phượng thì Bắc Minh Huy này cũng có tiềm lực rất mạnh.

Tông phát nữ tử gật đầu.

- Ngay cả đệ tứ thức cũng đã sáng tạo ra!

Diệp Trần cười cười, chiêu thức võ học càng về sau càng khó sáng tạo. Nhớ đến trước kia Bắc Minh Huy cùng mình khiêu chiến chỉ mới có thức thứ nhất. Về sau lại có thức thứ hai và thứ ba. Tiến bộ không thể không hài lòng.

- Còn có ai qua đây lĩnh giáo cao chiêu?

Bắc Minh Huy cao giọng nói.

- Ta đến.

Bên phía Huyết Thiên đại lục chắc chắn sẽ không phục, một gã thanh niên mặt đen ti tới.

Sau ba chiêu, tên thanh niên mặt đen này đồng dạng thổ huyết bay ngược về sau.

Bắc Minh Huy cường đại, ở Chân Linh đại lục cũng rất nổi danh. Cho dù so sánh với đám người Độc Cô Tuyệt thì cũng chỉ kém một chút xíu mà thôi. Không thể bỏ qua hắn như thế được. Ngày hôm nay, hắn lần đâu tiên cùng với thiên tài Huyết Thiên đại lục quyết đấu, liên tiếp thắng được hai trận, cường thế không gì sánh được.

- Hòa! Huyết Thiên đại lục thắng được hai trận, Chân Linh đại lục chúng ta cũng thắng được hai trận.

- Không biết kế tiếp sẽ là ai qua đây tiếp chiến?

Thiên tài Chân Linh đại lục cũng bắt đầu nghị luận.

- Quên đi, tránh phiền phức, một mình ta sẽ quét ngang các ngươi.

Hổ thiếu đứng dậy, trên trán hắn nhàn nhạt xuất hiện hổ văn. Hắn vừa đứng lên, một cỗ khí tức oai vũ phóng ra, tất cả mọi người phảng phất nghe được từ trong hư không truyền đến tiếng hổ gầm. Người có thực lực yếu một chút, thậm chí không thể nào khống chế được thân thể mình.

Trong bộ tộc nửa yêu ở Chân Linh đại lục cũng có gia tộc Thiên Hổ. Mà tổ tiên của Hổ thiếu cũng là Thiên Hổ, huyết mạch Thiên Hổ chảy trong người hắn so với gia tộc Thiên Hổ nửa yêu nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần. Nói hắn là Thiên Hổ cũng không quá đáng. Bởi vì huyết mạch của hắn đã tiếp cận rất gần tới tổ tiên Thiên Hổ rồi.

- Huyết mạch yêu thú thật cường đại.

Bắc Minh Huy nheo mắt lại, da đầu tê dại. Ở Chân Linh đại lục, Yến Phượng Phượng tuy có ngộ tính không cao nhưng bản thể của nàng lại là thanh phương, cho nên thực lực cường hãn không gì sánh được. Tuy nói so với Độc Cô Tuyệt yếu nhược hơn một điểm nhưng Độc Cô Tuyệt không có khả năng đánh bại nàng. Nhiều nhất chỉ là chiếm một chút ít thượng phong mà thôi. Mà Hổ thiếu này không chỉ có huyết mạch yêu thú không hề yếu nhược hơn Yến Phượng Phương, mà tu vi của hắn lại là Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng đỉnh phong.

- Hổ thiếu! Đây là khi dễ người a!

Vẻ mặt thanh niên mũi ứng có phần tiếu ý.

- Chuẩn bị tốt chưa?

Hổ thiếu bễ nghễ nhìn về phía Bắc Minh Huy.

- Ra chiêu đi!

Thân thể Bắc Minh Huy lại phân thành hai, một tả một hữu sóng vai đứng đó.

- Vậy chết đi!

Thân hình Hổ thiếu chợt lóe, mạnh mẽ giống như hổ, lao thẳng tới phía trước. Trên đường bay tới, tay phải hắn biến hóa thành hổ trảo thật lớn, xé rách hư không.

- Thật nhanh.

Bắc Minh Huy chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Hổ thiếu đã đánh tới rồi. Không kịp tránh né, hai Bắc Minh Huy liền xuất ra Thiên Nhai Chỉ Xích nhị thức, giáp công Hổ thiếu.

- Phá!

Hổ thiếu vung tay lên, mười đạo ánh sáng ngân sắc kéo tới bị cào rách.

Bất chợt ở mông hắn xuất hiện một cái đuôi đánh lên người Bắc Minh Huy khiến cho thân thể hắn nát bấy, hóa thành quang điểm bay khắp bầu trời.

Bị đánh chết là phân thân, bản thể Bắc Minh Huy nhanh chóng lùi về phía sau, một lồng gian màu xanh từ trên trời giáng xuống vây khốn Hổ thiếu.

Vẻ mặt Hổ thiếu lộ ra vẻ trào phúng.

- Lẽ nào ngươi cho là như thế có thể vây khốn được ta?

- Tự nhiên không có khả năng, nhưng cũng có thể giúp cho ta tranh thủ một chút thời gian.

Trước đó Bắc Minh Huy không có thời gian để xuất ra thức thứ tư, chỏ là hai thức thứ hai đơn độc mà thôi. Có lao lung vây khốn Hổ thiếu, Bắc Minh Huy cũng thành công thi triển ra thứ thứ tư. Mười đạo tia sáng ngan sắc thác loạn công kích Hổ thiếu, quỹ tích không đồng nhất.

- Thiên Hổ Bào Hao!

Đối mặt với sát chiêu của Bắc Minh Huy, thần tình Hổ thiếu vẫn tự nhiên như không. Hắn bỗng nhiên há mồm rít gào, một tiếng rít gào phát ra, thời gian giống như dừng lại, không gian chấn động gãy khúc.

Ầm ầm!

Lao lung bị nghiền nát, mười đạo tia sáng ngân sắc bị lực lượng vô hình phá hỏng quỹ tĩnh, bản thân Hổ thiếu cũng không có lấy một tia tổn thương, mà khóe miệng Bắc Minh Huy lại tràn ra tiên huyết.

- Ẩn chứa ý chí công kích!

Trong lòng Bắc Minh Huy kinh hãi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1025: Diệp Trần Là Ai? (2)

Bí pháp ẩn chứa ý chí công kích không phải không có. Loại bí pháp này và bí pháp công kích linh hồn giống nhau, hiếm thấy vô cùng. Nhưng Thiên Hổ Bào Hao của Hổ thiếu cũng không phải là bí pháp mà là năng lực thiên phú. Bí pháp cần phải học tập, nhưng năng lực thiên phú sẽ theo tu về đề thăng mà đề thăng, càng ngày càng đáng sợ.

Thương!

Thân hình chợt lóe, một trảo của Hổ thiếu bắn về phía Bắc Minh Huy. Bắc Minh Huy phản ứng cũng coi như là nhanh, ngân giao trường thương gác ở trước ngực, chặn một trảo này. Chỉ là lực lượng ẩn chưa trong một trảo này vô cùng cường đại, theo trường thương truyền lên thân thể Bắc Minh Huy, toàn thân hắn bị đánh văng ra ngoài, lăng không phun ra tiên huyết.

Khéo thay Bắc Minh Huy lại rơi trúng vị trí của Diệp Trần.

- Diệp Trần!

Bắc Minh Huy thốt ra.

- Diệp Trần, Diệp Trần là ai?

Người của Huyết Thiên đại lục hầu như không nhận ra Diệp Trần.

Thế nhưng đám người Chân Linh đại lục, có rất nhiều người biến sắc. Diệp Trần là ai, chỉ sợ không có ai không biết. Diệp Trần đi phía trước, Độc Cô Tuyệt cũng phải cúi đầu đi phía sau, không dám ngẩng lên. Cái gì Liễu Vô Kiếm, Khương Thiên, Sở Trung Thiên đều thua ở trên tay hắn, hoặc là không dám khiêu chiến.

- Hắn chính là Diệp Trần.

Thanh niên tóc dài hiếu kỳ nhìn lại, danh tiếng của Diệp Trần trong mấy năm trở lại đây vô cùng lớn. Bản thân thanh niên tóc dài cũng là người của Chân Linh đại lục, nhưng hắn lại ra hải ngoại để tu luyện. Sau khi trở về thì Diệp Trần đã ly khai Chân Linh đại lục, không biết tung tích hiện đang ở đâu. Thế nhưng cho dù là trà lâu hay tửu lâu, đường lớn ngõ nhỏ người đàm luận về Diệp Trần không hề ít.

Căn bản không cần cố ý hỏi thăm, ấn tượng đầu tiên của người thanh niên tóc dài đối với Diệp Trần là thiên tài, yêu nghiệt, là vô địch trong những người cùng thế hệ. Từ khi xuất đạo đến nay, chưa có một ai có thể đánh bại hắn.

Một thân tiếng tăm lừng lẫy như vậy, đủ để vị thanh niên tóc dài này đối với Diệp Trần sản sinh ra hứng thú cường liệt. Hắn muốn hảo hảo nhìn một chút, xem vị thiên tài trẻ tuổi này đến tốt cùng đạt được trình độ gì. Hắn có phải giống như Huyền Hậu, có được tư chất vô địch thiê hạ.

- Độc Cô Tuyệt cuồng ngạo, Đạm Thai Minh Nguyệt linh hoạt kỳ ảo. Còn Diệp Trần? Người này mang đến cho ngươi cảm giác gì?

Tông phát nữ tử cũng vô cùng hứng thú với Diệp Trần, nàng quay đầu lại hỏi thanh niên tóc dài.

Vị thanh niên tóc dài này suy nghĩ trong chốc lát, rồi mới mở miệng nói:

- Hẳn là tất cả đi!

- Tất cả?

Nữ tử tông phát vô cùng kinh ngạc, hỏi lại.

- Khí chất kiếm khách vô cùng sắc bén, thế nhưng hắn lại khác hẳn với những kiếm khách khác. Đây là ấn tượng đầu tiên trong đầu ta.

Thanh niên tóc dài bình thản nói.

- Đúng vậy! Ta cũng thấy hắn chẳng giống một kiếm khách chút nào.

Tông phát nữ tử khẽ gật đầu.

Nếu như không phải bọn họ đối với Diệp Trần có một sự hiểu biết nhất định thì chắc chắn bọn họ sẽ không nhận xét, đánh giá như vậy. Bởi vì ở Chân Linh đại lục, những chuyện liên quan đến Diệp Trần rất nhiều. Bất kể là việc lớn hay việc nhỏ, chỉ cần liên qua đến Diệp Trần là người ở Chân Linh đại lục đều biết đến. Chính vì thế mà hai người này mới có thể nói ra cảm nhận của bản thân được.

Đổi lại là người khác lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Trần, chưa nghe qua danh tiếng của Diệp Trần, tuyệt đối không thể nào có được cảm thụ sâu như vậy.

- Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không đến. Xem ra lần này lại có cái hay để xem.

Bắc Minh Huy lau máu trên khóe miệng, nhếch miệng cười nói.

- Truy cầu đỉnh phong chính là mộng tưởng của ta. Điều này cũng là mộng tưởng của rất nhiều võ giả. Ta tại sao lại không đến.

Thần tình Diệp Trần đạm nhiên nói.

- Trò chuyện xong chưa! Xong rồi thì chết đi cho ta.

Hổ thiếu không buông tha công kích Bắc Minh Huy, tay phải vừa huy một trảo, một hổ trảo khổng lồ, ước chừng một trăm trượng xuất hiện trên không trung. Hổ trảo khổng lồ hung hăng xé rách không gian, đánh về phía Diệp Trần và Bắc Minh Huy, tựa hồ có dự định tận diệt.

Thương!

Đối với một trảo này của Hổ thiếu, Diệp Trần nhìn cũng không thèm

nhìn, hắn rút kiếm chém một nhát, kiếm khí kinh khủng không chỉ chém nát hổ trảo mà còn dư thế chém tới Hổ thiếu.

- Di!

Thân thể Hổ thiếu nghiêng sang một bên, thân thể hắn bắn dựng lên, trong hung hiểm tránh được kiếm khí.

- Vẫn cường đại như xưa!

Tư Đồ Hạo đứng lẫn trong đám người cười khổ, hắn lập tức bộc lộ ra sự bội phục của mình với Diệp Trần.

- Nghĩ không ra ngươi là người ở Chân Linh đại lục, hơn nữa tựa hồ rất có danh tiếng.

Hổ thiếu không dám khinh thị Diệp Trần nũa. Một trảo vừa rồi của hắn đã dùng đến bảy thành thực lực. Thế nhưng vẫn bị một kiếm tiện tay của Diệp Trần đơn giả đánh nát, không những thế dư thế của nó còn suýt chút nữa giết chết hắn.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta.

Diệp Trần lắc đầu nói.

- Ngươi xem thường ta!

Trên mặt Hổ thiếu hiện lên bộ dáng tươi cười lạnh lẽo.

- Ngươi đắc tội với Bất Tử ma thiếu, sớm muộn gì hắn cũng sẽ ra mặt giải quyết ngươi. Chỉ là trước đó, ta thật sự muốn nhìn xem, ngươi có cái gì mà nói rằng ta không phải là đối thủ của ngươi.

Thân là một trong bát đại yêu thiếu, Hổ thiếu không thể nào vì một câu nói của Diệp Trần mà sợ hãi được. Bằng không hắn sẽ làm mất đi cái uy danh bát đại yêu thiế của mình.

Vừa nói, thân thể Hổ thiếu đồng thời chấn động. Lực lượng so với trước lại càng cường đại kinh khủng hơn nữa. Trong hư không tiếng hổ gầm liên miên không dứt, đến mây và gió cũng phải biến sắc.

Đi tới Sinh Tử bí cảnh, Hổ thiếu đã có được một viên Sinh Tử thạch. Tuy rằng không thể nói rằng có thể từ Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng đỉnh phong mà đột phá lên đệ tam trọng. Nhưng cũng không phải là một điểm tiến bộ cũng không có. Chỉ riêng khí thế áp bách đã cường đại hơn trước rất nhiều, khi phát ra cũng rất thành thạo.

Chiếc áo lam mặc trên người tự lay động, kiếm thế của Diệp Trần sắc bén, kiếm rút ra khỏi vỏ chỉ về phía Hổ thiếu đang oai vũ xông tới.

Thương! Thương!

Khí thế của hai người mạnh mẽ tiếp xúc với nhau, phát sinh ra những tiếng nổ lớn. Không gian cũng theo đó mà nứt gãy. Đáng tiếc, tình huống giằng co như thế này chỉ diễn ra trong chốc lát. Một khắc sau, Hổ thiếu lảo đảo lùi về sau ba bước. Y phục trước ngực y vị đánh nát.

Không hề nghi ngờ, kiếm thế của Diệp Trần so với tiếng gầm của Hổ thiếu càng oai vũ hơn, lực sát thương cũng cường đại hơn.

- Vì sao kiếm thế của hắn lại cường đại như vậy?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1026: Một Kiếm Ám Sát.

Sắc mặt Hổ thiếu biến ảo mấy lần. Trong nháy mắt hắn hiểu được, nếu như liều mạng trên phương diện khí thế, hắn không có khả năng là đối thủ của Diệp Trần. Hổ thiếu cảm giác được khi đối mặt với Diệp Trần chẳng khác nào đối mặt với Tượng thiếu, khí thế của hắn hoàn toàn nằm ở thế hạ phong.

- Cùng với Diệp Trần so khí thế!

Bắc Minh Huy cười nhạt, chợt hắn dùng chân nguyên truyền âm cho Diệp Trần.

- Cẩn thận, Thiên Hổ Bào Hao của hắn rất cổ quái, ẩn chứa ý chí trùng kích, có thể chấn động không gian.

- Ta đã thấy!

Diệp Tràn gật đầu, ở trên cổ địa hoang dã, Yến Phượng Phượng cùng với Mặc Sĩ của gia tộc Thiên Hổ thuộc bộ tộc nửa yêu giao thủ qua. Lúc đó, bản thân hắn cũng đã thấy Mặc Si thi triển Thiên Hổ Bào Hao. Uy lực tuy rằng xa xa không được như Hổ thiếu, thế nhưng về bản chất là như nhau.

- Xem chiêu!

Hổ thiếu phát sinh rống giận, thân hình nhoáng lên, một trảo bổ tới..

Lần này, Hổ thiếu không có bảo lưu thực lực như lúc nãy nữa. Mười thành thực lực của hắn đều được thi triển, yêu lực hình thành hổ trảo thật lớn tạo ra thanh thế rất lớn.

Thần sắc Diệp Trần không hề thay đổi, hắn bước tới một bước nghên

ngang tiếp đón. Phá Tà Kiếm cũng đã được rút ra khỏi vỏ.

Diệp Trần khác Bắc Minh Huy. Bắc Minh Huy đối mặt với Diệp Trần không có đến bao nhiêu thời gian phản ứng. Mười thành thực lực cũng chỉ có thể thể hiện được tám phần. Mà kiếm bộ của Diệp Trần cực nhanh, tuy xuất sau nhưng đến trước, không chỉ nhanh hơn Hổ thiếu mà khả năng xuất thủ cũng vượt xa so với đối phương. Phá Tà Kiếm lóe lên, trong hư không xuất hiện một điểm hàn tinh.

Xuy!

Hổ thiếu không thể nào nghĩ được, chính mình xuất chiêu trước nhưng vẫn bị rơi vào thế hạ phong. Mắt thấy hộ thể chân nguyên sẽ bị đâm thủng, cái đuôi sau lưng hắn vòng lên phía trước, định cùng với Diệp Trần lâm vào cục diện lưỡng bại cầu thương. Hắn có đủ tự tin, chính mình nhiều nhất chỉ bị vêt thương nhẹ, còn Diệp Trần chính là bị thương rất nặng.

Thân thể yêu thu so với thân thể của nhân loại cường đại hơn rất nhiều.

Chỉ là! Hắn đã tính sai.

Diệp Trần sau khi đâm ra một kiếm liễn triệt thoái về phía sau một bước. Cái đuôi của Hổ thiếu cũng chỉ vừa lướt qua ngực Diệp Trần. Mà hổ trảo yêu lực kia cũng không thể nào làm Diệp Trần bị thương được.

Leng keng!

Vai của Hổ thiếu bị đâm một kiếm, hỏa tinh văng khắp nơi. Áo giáp Hổ thiếu mặc bên trong cũng không phải vật phàm. Chỉ sợ nếu không phải mà bán cực phẩm áo giáp đỉnh phong thì cũng phải là ngụy cực phẩm áo giáp.

Khóe miệng tràn ra tiên huyết, Hổ thiếu liếm liếm môi, nuốt tiên huyết vào bụng. Hắn hung hăng nói:

- Thảo nào cuồng vọng như vậy. Nguyên lại kiếm pháp của ngươi đã thành một phái riêng.

Đối mặt với khoái kiếm của Diệp Trần, Hổ thiếu chỉ bị một vết thương nhẹ là nhờ vào ngụy cực phẩm áo giáp.

- Tốc độ kiếm pháp nhanh như vậy, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

Thanh niên tóc dài và tông phát nữ tử hai mắt sáng ngời.

- Thế nhưng thực lực của ta cũng không chỉ có như vậy. Hãy kiến thưc một chút thực lưc chân chính của ta đi!

Thân thể Hổ thiếu ở trong hư không trong nháy mắt biến hó thành một con hổ màu bạc cao mấy trượng, dài mười mấy trượng. Hổ văn in trên trán hắn hai chữ " Vương Thiên" oai vũ mênh mông cuồn cuộn, tỏa ánh hào quang ra tám hướng.

- Huyết mạch Thiên Hổ quả thực nồng nặc đến cực điểm.

Thiên Hổ chân chính, da lông có màu bạch kim. Mà màu lông bản thể của Hổ thiếu là màu bạc, xem ra chỉ còn kém chút xíu nữa là có thể đạt tới màu bạch kim.

Sau khi biến hóa thành bản thể, chiến lực của Hổ thiếu lần thứ hai được đề thăng. Cái đuôi dài của hắn giống như muốn xé ngang trời, chỉ dao động không thôi mà đã khiến cho không gian đứt gãy.

Nhưng cho dù Hổ thiếu có lấy bản thể ra tác chiến, đối mặt với Diệp Trần cũng không thể nào chiếm được một điểm thượng phong. Ngược lại bản thân hắn còn bại nhanh hơn. Trên người lưu lại một vết kiếm, tiên huyết đầy người.

Diệ Trần cường đại không chỉ chấn kinh Hổ thiếu mà cũng chấn kinh những thiên tài khác ở Chân Linh đại lực và Huyết Thiên đại lục. Thiên tài ở Chân Linh đại lục thì hoàn hảo, dù sao danh tiếng của Diệp Trần ở đây rất lớn. Thế nhưng thiên tài ở Huyết Thiên đại lục cũng là lần đầu tiên nhận thức Diệp Trần. Bọn hắn thấy Diệp Trần có thể khiến cho Hổ thiếu đứng thứ tư trong bát đại yêu thiếu trở nên thê thảm như vậy cũng khiếp sợ không thôi.

Trong mắt mở trừng trừng vào tràng cảnh trước mắt, bọn họ không thể tin được những gì đang diễn ra.

- Chỉ sợ người này không phải là một nhân vật đơn giản ở Chân Linh đại lục!

Thanh niên mũi ưng nhìn chằm chằm vào trận chiến, con mắt híp lại.

- Ha ha! Thực lực như vậy, cũng không cần lo lắng. Chỉ sợ lấy thực lực của hắn cũng không thể nào là đối thủ của ngươi.

Tông phát nữ tử buông ra một hơi thở dài. Từ biểu hiện của Diệp Trận, thực là rất kinh diễm. Lấy tu vi Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng mà có thể áp bách Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng đỉnh phong như Hổ thiếu không thể dậy nổi. Nhưng vẫn còn kém hơn thanh niên tóc dài.

Phải biết rằng người thanh niên tóc dài này, ở mười năm trước đã được liệt vào bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Ở Chân Linh đại lục, thực lực cũng rất gần với La Thiên.

- Đích xác không cần lo lắng. Chỉ là đây không phải là chiến lực của cùng của hắn.

Thanh niên tóc dài nói.

- Lẽ nào hắn còn chưa thể hiện hết chiến lực của bản thân.

Tông phát nữ tử nghi hoặc hỏi lại.

Trong khi đó Hổ thiếu càng đánh càng kinh hãi, càng đánh càng vô lực. Mặc kệ hắn tấn công Diệp Trần như thế nào cũng không gây ra uy hiếp đối với Diệp Trần. Ngược lại Diệp Trần chỉ cần tùy ý chém ra một kiếm là có thể lưu lại trên người hắn một vết thương. Biến hóa thành bản thể khiến cho chiến lực của Hổ thiếu đại tăng. Nhưng ngựa cực phẩm áo giáp cũng vì thế mà bị thu liễm vào trong cơ thể, lực phòng ngự giảm xuống rất nhiều.

- Ghê tởm!

Hổ thiếu đứng trên không trung, yêu lực dâng trào hướng tới Diệp Trần oanh tác một cách điên cuồng. Hắn dự định lấy tu vi cao hơn để áp chế đối phương.

- Tàn Nguyệt!

Diệp Trần một thân áo lam bay phấp phới, một kiếm thẳng tắp chém uống. Kiếm kính Tàn Nguyền xuyên quan yêu lực đánh lên thân thể Hổ thiếu, tiên huyết văng khắp nơi.

- Thiên Hổ Bào Hao!

Hổ thiếu một thân đẫm máu những vẫn hăng hái chiến đấu. Rốt cuộc hắn cũng thi triển ra năng lực thiên phú của mình là Thiên Hổ Bào Hao. Dưới trạng thái bản thể, uy lực của Thiên Hổ Bào Hao còn lớn hơn gấp mấy lần. Không gian bị chấn động mà nứt vỡ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1027: Từ Tĩnh Tái Hiện.(1)

Quỹ tích kiếm khí của Diệp Trần cũng bị ảnh hưởng, Thiên Hổ Bào Hao ẩn chứa ý chí âm ba lướt sát qua thân thể của Diệp Trần.

- Ân?

Sắc mặt Diệp Trần hơi đổi. Thiên Hổ Bào Hao có thể sản sinh ra chấn động không gian. Một luồng ý chí luôn luôn tiền ẩn, giống như kiếm khách ở dưới nước luyện kiếm, ngược dòng chảy là khiến quỹ tích xuất kiếm bị ảnh hưởng. Về phần ẩn chứ ý chí âm ba bị hắn bỏ qua. Hủy Diệt kiếm ý đã đạt tới ngũ giai, có thể làm cho ý chí bị thương.

- Ha ha! Chết đi!

Thấy quỹ tích xuất kiếm của Diệp Trần bị ảnh hưởng chếch đi chỗ khác. Hổ thiếu cười điên cuồng, hắn lăng không tung một trảo về phía Diệp Trần. Một trảo này đủ để người ta phải đứt đoạn kinh mạch mà chết, vô cùng kinh khủng.

- Kẻ chết chính là ngươi!

Quỷ dị, tại vị trí Diệp Trần đang đứng lại sản sinh là những đợt chấn động trong không gian là trung hòa đi lực ảnh hưởng của Thiên Hổ Bào Hao. Giống như huyễn ảnh, quỹ tích xuất kiếm của Diệp Trần được điều chỉnh, theo kẽ hở của Hổ thiếu, một kiếm ám sát đánh tới đâm vào yếu hầu của Hổ thiếu.

- Ách!

Tiếng cười điên cuồng của Hổ thiếu cũng phải dừng lại, con mắt mở trừng trừng.

- Dừng tay! Ưng Kích Trường Không!

Thanh niên mũi ưng giận giữ hét lên một tiếng. Yêu lực bàng bạc hung lệ quán nhập vào trong cơ thể biến thành một hùng ưng yêu lực đánh về phía Diệp Trần.

- Khinh Chân Linh đại lục chúng ta không có người?

Thân hình thanh niên tóc dài lóe lên, so với gió không chỉ nhanh hơn gấp trăm lần.

Ầm ầm!

Tốc độ của thanh niên tóc dài quá nhanh. Tuy nói khoảng cách giữa hắn và Diệp Trần tương đối gần. Nhưng một là năng lượng công kích của một người, hai là một người sử dụng thân pháp, trên lý thuyết năng lượng công kích hẳn là nhanh hơn, cho nên phải đến đích trước. Thế nhưng thanh niên tóc dài hết lần này đến lần khác lại có thể cản được yêu lực hùng ưng của thanh niên mũi ưng. Một chưởng rồi lại một đao, yêu lực hùng ưng bị đánh tan nát không còn một mảnh.

- Tốc độ nhanh như vậy?

thanh niên mũi ưng có chút kinh ngạc.

- Hảo! Lực công kích rất lớn!

Thanh niên tóc dài cũng đồng dạng giật mình, tuy hắn dùng một chưởng đánh tan yêu lực hùng ưng, nhưng mà bàn tay hắn cũng phải tê rân một chút, khí huyết trong lúc nhất thời khó lưu thông.

- Ngươi là người phương nào, có dám xưng tên ra không!

Thanh niên mũi ưng lạnh lẽo nói.

Biểu tình thanh niên tóc dài đạm mạc nói:

- Phong Phiêu Linh!

- Phong Phiêu Linh bài danh thứ mười bốn trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh? Thảo nào lại có thực lực như vậy.

Thanh niên mũi ưng bừng tỉnh, trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, mỗi một người nằm trong đó đều là cường giả. Nếu như có thể nằm trong top mười, vậy thực lực cao hơn Hổ thiếu rất nhiều.

- Ngươi là người phương nào?

Phương Phiêu Linh phản vấn.

- Ưng thiếu!

- Ưng thiếu! Một trong bát đại yêu thiếu!

Phong Phiêu Linh có nghe nói qua tên tuổi của Ưng thiếu. Người này và Diệp Trần, Độc Cô Tuyệt của Chân Linh đại lục giống nhau, đều có một thân thực lực thâm bất khả trắc. Hắn ở Huyết Thiên đại lục cũng thuộc dạng hậu sinh khả úy, thực lực hơn xa Hổ thiếu. Có người nói ngay cả một gã thanh niên thiên tài đứng thứ mười bảy trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh cũng thua một cách lãng xẹt trên tay Ưng thiếu.

Xuy!

Kiếm bạt ra, tiên huyết bắn tung tóe, Diệp Trần lui về phía sau ba bước.

- Ngươi dám giết ta! Sau này ta sẽ cho ngươi....hối....

Tay Hổ thiếu giữ chặt cổ họng vừa mới bị Diệp Trần chém qua, máu tươi không ngừng chảy ra, hắn nói chuyện cũng có phần khó khăn. Một kiếm này của Diệp Trần hình như là xuyên thủng yết hầu của Hổ thiếu, nhưng kiếm khí hủy diệt cường đại đã theo vết thương đó ăn mòn sinh cơ của hắn, khiến cho lục phủ ngũ tạng của Hổ thiếu nát bấy.

- Đã bước vào Sinh Tử bí cảnh thì nên chuẩn bị tốt tâm lý bị sớm đẩy ra

ngoài.

Diệp Trần không để thái độ uy hiếp của Hổ thiếu ở trong lòng. Nếu sợ này sợ kia, tốt nhất không nên đi vào Sinh Tử bí cảnh.

- Mệnh...chờ.....!

Khó khăn nói một câu không rõ ràng, thân thể Hổ thiếu từ từ nhạt dần, cuối cùng cũng biến mất khỏi Sinh Tử bí cảnh.

- Thật sự đúng là một địa phương kỳ diệu!

Diệp Trần thoáng nhíu mày. Sinh Tử bí cảnh tựu giống như là nơi đẻ cho bọn họ chém giết sống mái với nhau. Thế nhưng lại không hoàn toàn chết đi, đơn giản chỉ bị truyền tống ra ngoài bí cảnh mà thôi. Đương nhiên nếu như sớm bị truyền tông ra khỏi bí cảnh, tổn thất cũng rất lớn.

Một kiếm giết chết Hổ thiếu của Diệp Trần khiến cho đao đảo thanh niên cường giả của Huyết Thiên đại lực bất ngờ, trong lòng không khỏi khiếp sợ. Người có can đảm khiêu chiến với hắn thật sự không có mấy người. Đối phương ngay cả Hổ thiếu còn có thể giết chết, vậy bọn họ làm sao là đối thủ của hắn được.

- Ngươi đã giết Hổ thiếu, để hắn sớm rời khỏi Sinh Tử bí cảnh. Sau khi rời khỏi đây, ngươi sẽ gặp phải phiền toái rất lớn. Đáng tiếc, giờ có hối hận đã chậm!

Ưng thiếu không có ý định nói khoác mà không biết ngượng lấy một địch hai. Diệp Trần cùng liên thủ với Phong Phiêu Linh đủ để uy hiếp đến sinh mệnh của hắn. Dù sao quan hệ của hắn và Hổ thiếu cũng không thuộc dạng thân thiết. Bất quá cũng chỉ là người cùng đại lục quen biết nhau mà thôi. Lúc này trong mắt Ưng thiếu, Diệp Trần giống như một người đã chết vạy.

Phong Phiêu Linh cười nhạt nói:

- Diệp Trần ở Chân Linh đại lục cũng có vương giả Sinh Tử Cảnh che chở. Huyền Hậu chắc hẳn là ngươi cũng biết. Thiên Hổ yêu tông của ngươi có ai dám chống lại Huyền Hậu.

- Huyền Hậu!

Ưng thiếu nghe Phong Phiêu Linh nói như vậy, đích xác rất kinh ngạc. Huyền Hậu không chỉ là đệ nhất thiên tài ở Chân Linh đại lục hàng nghìn năm qua, cũng là đệ nhất thiên tài của Chân Linh thế giới. Năm đó một đường vô địch nàng bước lên Sinh Tử Cảnh không ai có thể cản bước. Điều này làm chấn động Chân Linh thế giới một đoạn thời gian dài. Nếu Huyền Hậu thực sự che chở cho Diệp Trần, chỉ sợ Thiên Hổ yêu tông cũng không dám vọng động.

- Nước xa không cứu được lửa gần. Huống hồ các ngươi cho rằng thập đại yêu tông của Huyết Thiên đại lục ta không có vương giả. Các ngươi muốn làm gì thì làm.

Bỏ lại một câu nói dữ tợn, Ưng thiếu xoay người hóa thành một đạo hồng quang rời đi. Thẳng đến khi bóng ảnh của hắn tiêu thất thì thanh niên cường giả của Huyết Thiên đại lục cũng tự giác rời đi. Bọn họ âm thần quan sát Diệp Trần, nhớ kỹ mặt hắn để sau này có gặp phải còn biết đường chạy sớm. Nếu không lại bị đối phương đánh chết để rồi bị truyền tống ra khỏi Sinh Tử bí cảnh, khiến cho bọn họ tiếc hận.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1028: Từ Tĩnh Tái Hiện. (2)

Đợi khi người của Huyết Thiên đại lục rời đi hết, Phong Phiêu Linh mới đi tới trước mặt Diệp Tràn nói:

- Đã sớm muốn gặp mặt ngươi. Tại hạ Phong Lâu Phong Phiêu Linh.

Phong Lâu là một trong cửu tông ở Chân Linh đại lục cùng với Tà Vương lâu được xưng là song lâu.

- Đỉnh Vương Môn, Kỷ Hải Nhược!

Tông phát nữ tử cũng đi tới nói.

Đinh Vương Môn, mặc dù không có nằm trong cửu tông nhưng cũng là một tông môn ngũ phẩm cường đại. Mà Kỷ Hải Nhược lại đứng thứ mười tám trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

- Lưu Vân Tông, Diệp Trần!

Diệp Trần gật đầu mỉm cười, tự giới thiệu một chút.

Phong Phiêu Linh cười cười:

- Chúng ta đều biết ngươi xuất thân từ Diệp gia, là thái thượng trưởng lão của Lưu Vân Tông. Là thiên tài đứng đầu trong số các thiên tài ở Chân Linh đại lục. Trong các thiên tài ở Chân Linh đại lục, ngươi là người có bối cảnh thấp nhất, cũng là người khiến cho ta bội phục nhất.

Ba người cũng không tự cao tự đại, trò chuyện với nhau rất rôm rả.

- Được rồi, Diệp Trần! Ngươi giết chết Hổ thiếu, chỉ sợ Thiên Hổ yêu tông không bỏ qua. Ngươi tốt nhất nên cẩn thận.

Phong Phiêu Linh nhắc nhở Diệp Trần.

- Đúng vậy! Thiên Hổ yêu tông tuy không đấu lại Huyền tông nhưng vẫn có thể vây giết ngươi ở Huyết Thiên đại lục. Vương giả Sinh Tử Cảnh giữa hai đại lục rất ít khi giao lưu với nhau, cũng rất ít khi đến địa bàn của đối phương.

Kỷ Hải Nhược gật đầu.

Diệp Trần cười khổ nói:

- Ta không chỉ giết Hổ thiếu, trước đó ta cũng đã giết cả Lang thiếu!

- Cái gì? Ngươi còn giết Lang thiếu! Thật không biết nói ngươi như thế nào nữa.

Kỷ Hải Nhược mở to mắt nhìn Diệp Trần. Bọn họ cùng với Diệp Trần hoàn toàn khác nhau. Sau khi bọn họ rời khỏi Sinh Tử bí cảnh được truyền tống về Chân Linh đại lục. Cho nên cho dù có giết thiên tài của Huyết Thiên đại lục cũng không sao. Cho dù thế lực của hắn ở Huyết Thiên đại lục có cường đại đến mấy cũng không dám tới Chân Linh đại lục tìm bọn họ tính sổ.

- Ai!

Phong Phiêu Linh lắc đầu, lực bất tòng tâm.

- Đi một bước tính một bước. Ta vẫn có cơ hội xông qua cửa ải khó khăn này.

Diệp Trần không phải là người hay sợ hãi. Hắn có tự tin, chỉ cần tu vi đề thăng tới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng. Như vậy, cho dù có gặp phải Sinh Tử Cảnh vương giả cũng có thể chống lại. Dù sao so với những vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, trên nhiều khía cạnh mà nói hắn cũng không có thua kém bao nhiêu. Ngược lại còn có phần siêu việt hơn, tỷ như hủy diệt kiếm ý ngũ giai hay trên phương diện áo nghĩa võ học. Duy nhất chỉ có một

điểm thua thiệt chính là chân nguyên cùng cường độ thân thể là không bằng.

- Hi vọng như vậy đi!

Trong nội tâm Phong Phiêu Linh và Kỷ Hải Nhược cũng không nghĩ Diệp Trần sẽ ngã xuống. Một thiên tài như vậy, nếu chết đi thì thật đang tiếc, cuộc sống cũng mất đi một phần đặc sắc.

- Diệp Trần! Lần này đa tạ ngươi.

Thương thế của Bắc Minh Huy không tính là nặng, hơn nữa Sinh Tử bí cảnh cũng có khả năng giúp cho thương thế khôi phục nhanh chóng. Sau khi thương thế khôi phục, Bắc Minh Huy ôm quyền cảm tạ Diệp Trần.

- Không có gì! Chúng ta đều là người của Chân Linh đại lục, nội bộ cạnh tranh thì về Chân Linh đại lục cạnh tranh. Còn gặp phải loại chuyện như thế này, ta cũng không muốn khoanh tay đứng nhìn.

Diệp Trần nói.

- Ngươi nói đúng!

Bắc Minh Huy đối với Diệp Trần có nhận thức mới. Nội tâm không chỉ coi hắn trở thành đối thủ cả đời này mà còn là một vị bằng hữu tốt.

Lại một hồi, Diệp Trần cùng Tư Đồ Hạo hàn huyên một hồi. Khi xưa Tư Đồ Hạo và Diệp Trần vẫn thường đối địch với nhau, dần dà về sau hai người biến chiến thanh thành bằng hữu, thỉnh thoảng vẫn cùng nhau trao đổi võ học.

Sự kiện bên này vừa mới kết thúc, phía bên kia của khu vực nội viện cũng xảy ra một hồi đánh đám kịch liệt. Chiến đầu phát sinh, động tĩnh rất lớn nhưng chung quanh lại không có người xem.

Song phương là một nam một nữ. Nam thân thể cường tráng, khí thế cực kỳ phách liệt. So với Sở Trung Thiên người này cũng không thua kém chút

nào. Vũ khí của hắn chính là song kiếm, tay phải cầm một thanh cự kiếm giơ cao, tay trái cầm một thanh kiếm mỏng manh giơ ngang mặt. Hai thanh kiếm một to một nhỏ, một nặng một nhẹ phối hợp lại với nhau đúng là thiên y vô phùng, kiếm quang kinh người.

Nữ tử thì một thân xá y ôn nhu, nếu như Diệp Trần ở chỗ này, thần tình nhất định sẽ rung động. Bơi vì xá y nữ tử này không phải là ai khác, chính là Từ Tĩnh đã biến mất từ nhiều năm trước. Lúc này Từ Tĩnh, ngoại trừ một thân ôn nhu, an tĩnh biểu hiện ra bên ngoài thì còn có thêm một tia khí phách.

Rầm rầm rầm.

Hai người chiến đấu đã đến thời điểm mấu chốt, quả thực giống như vô số lưu tinh từ trên trời rơi xuống.

- Tiếp một kiếm của ta!

Tay phải của vị thanh niên lực lưỡng cầm cự kiếm, một kiếm lực phách chém xuống, kiếm quang khổng lồ vô cùng, kiếm chưa tới nhưng mặt đất đã xuất hiện vết kiếm kéo dài tới hơn mười dặm.

Hét lên một tiếng, quyền đầu của Từ Tĩnh giã nên thân cự kiếm, hỏa tinh văng khắp nơi. Lực đạo của nàng thoạt nhìn nhẹ nhàng yếu đuối nhưng nó lại khiến cho thanh niên lực lưỡng kia thiếu chút nữa đánh rơi cự kiếm trong tay. Nắm tay của Từ Tĩnh giống như ẩn chứa một tòa cự sơn, một mảnh đại dương mênh mông.

- Nữ tử này vì sao lại có lực lượng đáng sợ như vậy.

Thanh niên lực lưỡng hoảng hốt. Hắn nhìn ra được Từ Tĩnh là cao thủ luyện thể, hơn nữa cũng không có giống như những cao thủ luyện thể khác. Bản thân hắn cũng coi như một cao thủ luyện thể, cho nên hắn biết được một quyền vừa rồi của Từ Tĩnh đáng sợ đến cực điểm. Kiếm pháp của hắn căn bản không có biện pháp thi triển một cách liên tục được.

- Phách Kiếm Hầu ta không tin không làm gì được ngươi.

Phách Kiếm Hầu là người đến từ Thiên Kiếm đại lục, là một trong người thiên tài của Thiên Kiếm đại lục. Hắn am hiểu nhất chính là song kiếm sát lục kiếm đạo. Thời gian trước, ngay cả Bán Bộ Vương Giả tối cường giả cũng không có tư cách khiến cho hắn xuất ra song kiếm. Nhưng thực lực của Từ Tĩnh lại khác, đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn. Không xuất ra song kiếm, chỉ sợ hắn không tiếp được ba chiêu.

- Ám sát kiếm!

Thân thể mất đi cân đối trong nháy mắt, thanh kiếm mỏng ở tay trái Phách Kiếm Hầu chỉ về phía Từ Tĩnh, kiếm quang mờ mịt ảm đạm, nếu như không để ý người ta rất dễ dàng bỏ qua nó.

Từ Tĩnh cũng không nhìn lấy một cái, ngón tay bắn đạn chỉ về phía thanh kiếm mỏng này của Phách Kiếm Hầu.

Đinh một tiếng.

Thanh kiếm mỏng này bị bắn bật ra. Chân phải dựng thẳng lên, một cước của Từ Tĩnh bổ thẳng vào ngực của Phách Kiếm Hầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1029: Hung Linh Đỉnh Giai. (1)

Phanh!

Giống như đạn pháo, Phách Kiếm Hầu bị đánh bay vụt ra ngoài. Có thể ngụy cực phẩm áo giáp đứng đầu trong bán cực phẩm áo giáp nhưng dưới một cước của Từ Tĩnh nó cũng phải sứt mẻ không ít. Phách Kiếm Hầu thụ thương, phun ra một ngụm tiên huyết.

- Con mẹ nó, sao lại mạnh đến như vậy.

Trong lòng Phách Kiếm Hầu không cam lòng, hắn mạnh mẽ ức chế thân thể đang không ngừng thối lui, lực phản chấn khiến cho hắn lần thứ hai phun ra một ngụm mày tưới, sắc mặt tái nhợt không gì so được.

- Chiêu thức lợi hại nhất của ta chính là căn tứ theo sát lục kiếm đạo mà sáng tạo ra. Sát Lục Chi Tinh, chịu chết đi!

Hít một hơi thật sâu, Phách Kiếm Hầu nhảy dựng lên, từ trên cao nhìn xuống song kiếm giao nhay cùng chém, kiếm quang lóng lánh đan vào nhau thành chữ thập. Giống như một ngôi sao trên bầu trời sát phạt sắc bén.

- Toái Tinh Quyền!

Đứng yên một chỗ bất động, mái tóc dài của Từ Tĩnh tung bay theo gió. Nàng nhảy lên giống như hỏa diễm, đánh ra một quyền. Không gian tĩnh lặng, bầu trời chợt tối sầm lại, tinh quang ở chung quanh lóe ra giống như bản thân đang đi tới tinh không vậy. Một viên tinh cầu tan biết, mà ở vị trí khỏa tinh cầu này chính là Phách Kiếm Hầu.

Thân thể Phách Kiếm Hầu từ từ nhạt dần, có thể nhìn thấy trên thân thể đang từ từ biến mất kia có một lỗ hổng lớn, không hề có máu chảy ra.

Từ Tĩnh thản nhiên nhìn Phách Kiếm Hầu biến mất, nói:

- Đồng dạng là kiếm khách nhưng kiếm pháp của ngươi so với một người thì kém xa.

Trong đầu nàng hiện lên dáng vẻ của Diệp Tràn.

- Hắn là ai vậy!

Phách Kiếm Hầu rất muốn hỏi Từ Tĩnh, người mà nàng nói tới là ai. Đáng tiếc là hắn đã chết, lần thứ hai xuất hiện ở trên Thiên Kiếm đại lục.

Tiến vào trong Sinh Tử bí cảnh là vì Sinh Tử thạch, nhân số nhiều nhưng số liệu Sinh Tử thạch lại ít, cho nên đám người Diệp Trần và Phong Phiêu Linh cũng không có cùng nhau lập thành một đội cùng nhau liệp sát hung linh. Rất nhanh bọn họ liền chia tay nhau.

Trong khu vực nội vi, Sinh Tử hung linh cũng rất đông, có đôi khi vận khí tốt có thể thấy được hai hay ba đầu Sinh Tử hung linh đi cùng một chỗ. Cũng có khi có thể thấy được một vài Sinh Tử hung linh quỷ dị, nhưng không có hung linh hình thái u hồn. Những hung linh có thể tự bạo là những hung linh có thể không được cường đại nhưng rất khó lòng phòng bị.

Xuy!

Kiếm quang xuyên qua một yên vụ hung linh, yên vụ hung linh dần tan rã, một viên Sinh Tử thạch phiêu phù giữa không trung.

- Cuối cùng có có được viên Sinh Tử thạch thứ hai.

Cùng đám người Phong Phiêu Linh chia tay nhau nửa tháng, mỗi ngày Diệp Trần đều liệp sát đến hai đầu Sinh Tử hung linh. Nửa tháng quan, hắn đã đánh chết hơn hai mươi bốn đầu Sinh Tử hung linh, cho tới bây giờ cũng đã có được viên Sinh Tử thạch thứ hai. Điều này không dễ dàng một chút nào.

- Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng đến Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng cần hai viên Sinh Tử thạch, còn cần một viên nữa ta có thể nắm chắc được việc tiến vào Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng.

Trong lòng bàn tay, chân nguyên vận chuyển, Sinh Tử thạch dung nhập vào trong cơ thể, Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

- Hay trước tiên đi tìm Sinh Tử kiều!

Sinh Tử kiều nhất định phải tìm thấy, muốn từ khu vực nội vi đi thông đến khu vực hạch tâm cần đi qua Sinh Tử kiều. Chỉ là tọa độ có Sinh Tử kiều tiền vào khu vực hạch tâm không nhiều như từ khu vực ngoại vi tiến vào khu vực nội vi.

Trên đường đi, Diệp Trần bỗng nhiên ngừng lại.

Xa xa, một tiếng rông giận không cam lòng.

- Vì sao! Đây là vì sao. Hai khỏa Sinh Tử thạch mà vẫn chưa thể giúp ta tiến nhập vào cảnh giới Sinh Tử huyền quan. Chăng lẽ tiềm lực của ta lại thực sự kém xa người khác.

Tiếng rống hận phát sinh ra từ một thanh niên tướng mạo bình thường, tu vi không thấp, cũng có cảnh giới Bán Bộ Vương Giả cao giai, chân nguyên tương đối hồn hậu.

Lắc đầu, một màn này, Diệp Trần đã nhìn thấy lần thứ hai.

Đi tới Sinh Tử bí cảnh đều là những thanh niên thiên tài đứng đầu. Tiềm lực hùng hậu, những cũng không phải ai cũng có được vận khí thuận lợi đột phát cảnh giới. Ngoại trừ một phần là do vận khí ra thì còn có quan hệ tới việc căn cơ bất ổn. Mỗi lần Sinh Tử bí cảnh mở ra, có hơn phân số người là có thể có được Sinh Tử cảnh, thế nhưng trong những người đó, người có thể đột phá cảnh giới chưa chắc có tới một phần tư số người.

Tìm tòi hết ba ngày, Diệp Trần cuối cùng cũng tìm thấy được Sinh Tử

kiều đi thông vào khu vực hạch tâm.

Bên cạnh Sinh Tử kiều không có một bóng người.

Trực tiếp cất bước đi lên Sinh Tử kiều, Diệp Trần một mình một người đi tới.

Ong ong ong ong ong...

Sinh Tử kiều đi thông sang khu vực hạch tâm khác với Sinh Tử kiều đi thông sang khu vực nội vi. Thạch điêu trên Sinh Tử kiều đi thông sang khu vực hạch tâm phát sinh ra những tiếng gầm gữ, âm lãng tạo thành những đợt sóng trong không khí công kích Diệp Trần. Những âm lãng này ngoại trừ lực sát thương vô cùng cường đại ra thì còn có khả năng khiến cho thân thể tê dại. Chân nguyên phù phiếm, nếu như không cẩn thận sẽ bị âm lãng chấn thương ngay.

- Chỉ sợ không có tu vi Sinh Tư huyền quan đệ nhất trọng đỉnh phong, khó có thể thông qua Sinh Tử kiều, âm lãng quá cường đại.

Diệp Trần vẫn bước đi trầm ổn về phía trước. Luận thực lực của hắn tự nhiên không chỉ vượt xa Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng đỉnh phong nhưng nếu luận về tu vi. Với cảnh giới hiện nay của Diệp Trần khi thạch điêu phát sinh ra âm lãng ẩn chứa Sinh Tử khí. Mỗi khi Sinh Tử khí rung động năng lượng công kích và hộ thể chân nguyên đều không có biện pháp hoàn toàn đánh tan âm lãng. Cho nên yêu cầu đối với tu vi rất cao.

- Quá chậm!

Dựa vào tu vi, Diệp Trần đích xác không thể nào thông qua được Sinh Tử kiều. Nếu như cứ cố gắng thông qua thì sẽ chân nguyên tiêu hao không ít, hơn nữa bản thân hắn không cần phải tìm khổ như vậy.

Kiếm vực phóng xuất ra ngoài, âm lãng nhất thời bị trung hòa.

Thân hình Diệp Trần chợt lóe, xẹt qua Sinh Tử kiều.

- Người vừa rồi, vì sao lại có thể dễ dàng thông qua Sinh Tử kiều như vậy?

Ở cách đó rất xa, có một thanh niên thiên tài chú ý tới một màn này. Trên mặt hắn không khỏi hiện lên sự nghi hoặc.

Theo như hắn biết, cho dù là thiên tài có cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng cũng không thể dễ dàng thông qua Sinh Tử kiều như vậy. Mà Sinh Tử huyền qua đệ tam trọng mới có thể dễ dàng thông qua, nhưng cũng không thể có biểu hiện giống như Diệp Trần, thân hình chợt lóe lên là trực tiếp xông qua Sinh Tử kiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1030: Hung Linh Đỉnh Giai.(2)

Trước đó hắn không có chứng kiến lúc đầu Diệp Trần bước lên Sinh Tử kiều.

- Lẽ nào Sinh Tử kiều ở đây có vấn đề!

Sắc mặt thanh niên này trở nên vui mừng.

Sưu!

Thanh niên không có chút do dự, nhanh chóng phi hành bay ra xông lên Sinh Tử kiều.

Ong ong!

Gần hai vòng âm lãng, thân thể thanh niên nhân này thổ huyết bay ngược ra sau. Tần suất chấn động cường đại như vậy khiến cho quần áo của hắn bị nghiền nát, cả người trần truồng.

- Kháo! Đùa ta sao!

Thanh niên thầm chửi.

...

- Khảo! Sinh Tử hung linh ở đây vì sao lại lợi hại như vậy!

Ở trong khu vực hạch tâm, một gã thanh niên thiên tài Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng đỉnh phong bị một đầu hung linh hình xà xuyên thấu qua thân thể, bị truyền tông ra Sinh Tử bí cảnh.

- Sớm biết biết vậy không tiến vào trong khu vực hạch tâm nữa!

- Quá mạnh mẽ. Sinh Tử hung linh ở đây quả thật quá biến thái.

Một màn này, cũng diễn ra ở rất nhiều nơi ở trong khu vực hạch tâm. Bị 'phản sát' không chỉ có Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng mà cũng có Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng.

- Là hunh linh cao giai?

Không quá dễ dàng giết chết một đầu Sinh Tử hung linh, Ưng thiếu lầm bẩm.

Sinh Tử hung linh ở trong Sinh Tử bí cảnh cũng không có phẩm giai. Chỉ là con người ta dựa và cấp bậc của người chiến đấu với Sinh Tử hung linh và quá trình diễn ra chiến đấu mà định ra phẩm giai của Sinh Tử hung linh. Sinh Tử hung linh có tất cả tứ giai.

Phân biệt là hạ giai hung linh, trung giai hung linh, cao giai hung linh, đỉnh giai hung linh.

Hạ giai hung linh xuất hiện nhiều ở khu vực ngoại vi. Trung giai hung linh xuất hiện nhiều trong khu vực nội vi. Mà cao giai hung linh và đỉnh giai hung linh xuất hiện nhiều ở khu vực hạch tâm.

Hung linh hạ giai và hung linh trung giai không tính là mạnh. Nhưng cao giai hung linh yếu nhất cũng phải là người có Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng mới có khả năng đối đầu, cũng có khi phải đạt tới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng. Về phần hung linh đỉnh giai, thì không phải đơn phương nhất mã có thể giết chết được. Cho dù là Tượng thiếu hay Bất Tử ma thiếu nếu gặp phải hung linh đỉnh giai cũng phải chạy trốn, sợ bị giết chết.

Mà có thể đơn độc giết hung linh đỉnh giai, sợ rằng nghìn năm qua chỉ có vài người có thể làm được. Trong đó có một người là Huyền Hậu.

- Sơ ý quá!

Khu vưc hạch tâm rất gần với vị trí trung tâm. Trên mặt Liễu Vô Kiếm

hiện lên thần sắc không cam lòng. Phần eo của hắn bị chém đứt, thân thể từ từ nhạt dần.

Ở phía sau hắn không xa, một hung linh hình người đầu sừng đứng vững ở đó. Hình thể của hắn thập phần rõ ràng, da dường như làm bằng lân goáp. Nếu như có linh trí, để hắn trở thành một sinh mệnh cũng không quá đáng. Khí thế của đầu Sinh Tử hung linh rất hung tàn, vô cùng kinh khủng.

Kỳ thực Liễu Vô Kiếm nếu như cẩn thận một chút. Khi gặp phải đầu Sinh Tử hung lình này lập tức chạy trốn thì vẫn còn cơ hội sống sốt. Nhưng hắn lại không có, hắn cho rằng dựa vào Sinh Tử thạch đề thăng tu vi lên cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng là có thể ở Sinh Tử bí cảnh đi nghênh ngang.

Hắn sai rồi!

...

- Thiếu chút nữa thì chết rồi!

Mặc khác, ở một địa điểm khác, Yến Phượng Phương cũng thở dài một hơi, trong lòng không khỏi sợ hãi nhìn về viễn phương.

Đầu Sinh Tử hung linh kia cực kỳ kinh khủng, nếu như không phải tốc độ của nàng nhanh, dưới tình huống giao thủ cùng đối phương, đảm bảo nàng không có cơ hội thoát thân.

...

- Không thích hợp! Vì sao hung linh đỉnh giai lại có thể dễ dàng đụng tới như vậy. Nhớ kỹ lần trước tới tận hạch tâm của khu vực hạch tâm ta mới gặp phải mấy đầu.

Vẻ mặt La Thiên không giải thích được.

- Chẳng lẽ bởi vì lần này, chất lượng thiên tài rất cao, nhân số nhiều.

La Thiên suy nghĩ tính toán.

...

- Không hổ là hung linh cao giai!

Giết chết một đầu hung linh trung giai Diệp Trần không cần tốn một ít khí lực. Giết một đầu cao giai hung linh, tuy rằng vẫn nhẹ nhàng như trước. Nhưng muốn không cần tốn sức đó là điều không có khả năng. Nhất là những hung linh u hồn và hung linh tự bạo, hai chủng loại hung linh này rất khó đối phó. Thanh niên cường giả dưới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng nếu gặp phải hai đầu hung linh này đều chật vật đối phó, thật sự rất khó phòng bị.

Diện tích khu vực hạch tâm không lớn, số lượng Sinh Tử hung linh nhìn qua có vẻ như khong bằng khu vực nội vi nhưng mật độ phân bố lại dày đặc hơn rất nhiều. Dọc theo đường đi, Diệp Trần nhìn thấy không ít người bị hung linh cao giai liệp sát, truyền tống ra khỏi Sinh Tử bí cảnh. Những người có thể lưu lại đều là tinh anh trong tinh anh, cường giả trong cường giả.

Đối mặt với hai đầu hung linh cao giai, Diệp Trần xuất một chiêu, Tàn Huyết Kiếm hóa thành ba mươi ba kiếm ảnh bắn tới, thế đi như điện.

Phụt phụt phụt phụt phụt phụt phụt.....

Giống như thiên nữ tán hóa, lưu tinh kiếm vũ. Hai đầu hung linh cao giai ở ngoài vài dặm bị xuyể thủng như tổ ỏng.

Một viên Sinh Tử thạch phiêu phù giữa không chung.

- Sinh Tử thạch!

Cực ly cách chừng hơn mười dặm, hai đạo thân ảnh lăng không bay đến. Xa xa bọn họ cảm ứng được Sinh Tử khí tức của Sinh Tử thạch, nhãn thần sáng lên.

- Tiểu tử! Không muốn chết, mau cút.

Trong đó có một người hướng về phía Diệp Trần hét lớn.

Diệp Trần hoàn toàn coi thường đối phương, bàn tay tìm tòi co rụt lại, hấp lực cường hãn bắn ra Sinh Tử thạch bá một tiếng rơi vào trong tay Diệp Trần.

- Viên Sinh Tử thach thứ ba!

Khóe miệng Diệp Trần lộ ra một nụ cười tươi sáng, để Sinh Tử thạch dung nhập vào trong cơ thể.

- Ngươi muốn chết!

Hai người đều là thanh niên thiên tài Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng, mà Diệp Trần một mình một người chỉ có tu vi Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng. Nguyên bản bọn họ cho rằng Diệp Trần sẽ kiêng kỵ thực lực của bọn họ, buông tha cho viên Sinh Tử thạch này. Ai biết, Diệp Trần hoàn toàn khinh thường bọn họ.

Rầm rầm!

Chân nguyên của hai người bắn ra, khí thế xa xa trùng kích về phía Diệp Trần, trực chờ chuẩn bị xuất thủ.

Ngao ngô!

Nhưng vào lúc này, dưới nền đất một đầu cự lang hung linh từ dưới đất chui lên, chặn phía trức hai người.

Cự lang hung linh giống như một ngọn núi nhỏ, bộ lông trên người trông rất sống động, phát ra khí tức hung tàn hầu như hóa thành thực chất. Chỉ có hung linh cao giai mới có thể phát ra khí thế như vậy. Nếu như đối đầu, không cần nhắc đến, tuyệt đối trong nháy mắt bị miểu sát.

- Ở đây vì sao có hung linh đỉnh giai?

Hai ngườ kinh hãi muốn chết, con mắt trừng trừng dại ra.

- Chạy mau!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1031: Xé Rách Không Gian. (1)

Một người quát to một tiếng, xoay người phi độn ra ngoài. Căn bản hắn không dám đối mặt với hung linh cự lang.

Thế nhưng tốc độ của hung linh cự lang so với bọn họ còn nhanh hơn. Hơn nữa khoảng cách giữa đôi bên không xa, chỉ cần trong vài cái chớp mắt liền bị đuổi sát.

Cười khúc khich!

Hữu trảo giơ lên, một người bị xé thành hai nửa, thân thể va chạm, tên còn lại hóa thành huyết vụ.

Với chiến lực này của hung linh cự lang, muốn giết thanh niên thiên tài Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng là việc không cần lo lắng.

- Đây chính là hung linh đỉnh giai?

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, nhãn thần ngưng trọng vô cùng. Giết chết hai người, hung linh cự lang quay đầu lại, ánh mắt tàn độc nhìn về phía Diệp Trần. Tuy rằng hắn không có linh trí nhưng hắn có thể cảm giác được Diệp Trần và những người khác không hề giống nhau. Những người khác gặp phải những tồn tại như nó tuyệt đối sẽ tránh xa ba thước, không ai dám ở nguyên tại chỗ. Nhưng Diệp Trần từ đầu đến chờ vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Sưu!

Chi sau cự lang hung linh khẽ đạp, thân hình bắn mạnh về phía Diệp Trần.

Trong trí nhớ của Chiến Vương có tin tức của hung linh đỉnh giai. Tuy

rằng Chiến Vương là một thiên tài kinh diễm, thế nhưng ngày trước khi hắn bước vào Sinh Tử bí cảnh, mất một ngày một đêm mới có thể đánh chết được một đầu hung linh đỉnh giai. Từ đó có thể thấy được một đầu hung linh đỉnh giai có bao nhiều cường đại và kinh khủng.

Tốc độ của hung linh cự lang vô cùng kỳ quái, mê huyễn quang ảnh chợt lóe lên liền xuất hiện ở trước mặt Diệp Trần. Hữu trảo tráng kiện hung hăng chụp tới, không gian liền xuất hiện một cái khe, đại biểu cho đối phương có năng lực xé rách không gian. Tuy rằng còn kém với vương giả Sinh Tử Cảnh, nhưng không phải ai cũng có dũng cảm đối phó với một đầu hung linh đỉnh giai.

- Dĩ nhiên có thể xé rách không gian!

Con ngươi Diệp Trần co rụt lại, chiến lực của hung linh cự lang vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Chân nguyên trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn của cực hạn. Máu trong cơ thể cũng muốn bốc hơi, cuối cùng toàn bộ lực lượng đều dồn lên cánh tay phải truyền sang thân Phá Tà Kiếm. Phá Tà Kiếm phóng xuất kiếm quang như ngọc, một kiếm tà ác chém xuống.

Leng keng, ba!

Móng vuốt của hung linh cự lang và Phá Tà Kiếm va chạm vào nhau, không gian giao động, tạo ra mấy cái khe đen kịt. Những cái khe nứt này tồn tại không được bao lâu thì tan vỡ. Dưới lực lượng xé rách không gian, Phá Tà Kiếm của Diệp Tràn uốn lượn thành một đường cong kinh người, mạnh mẽ bắn ngược trở lại đẩy Diệp Trân bắn xa ra khoảng ba bốn dặm.

Cùng lúc đó, một cỗ sóng gợn đáng sợ truyền đến. Tại địa phương hai người vừa giao thủ, mặt đất nứt ra làm hai, tạo ra một cái khe sâu hơn mười trượng, rộng vài ba trượng.

- Thật mạnh!

Dưới Sinh Tử Cảnh, Diệp Trần lần đầu tiên lâm vào thế hạ phong, lực

công kích của hung linh cự lang không hề nghi ngờ mạnh hơn hắn rất nhiều.

Sưu!

Trong chốc lát dừng lại ở trên không trung kia, hung linh cự lang lần thứ hai đánh về phía Diệp Trần, trên đường tấn công, không gian nứt vỡ khó về mà phân biệt được.

Có được bất tử chi thân, Diệp Trần không bị tổn thương một chút nào cả. Bàn chân hắn nhẹ nhàng giẫm lên mặt đất, thân thể một lần nữa nhảy lên cao. Phá Tà Kiếm trong tay bắn ra trăm điểm hàn tinh, đây chính là kiếm pháp có tốc độ nhanh nhất của hắn Linh Tê Nhất Kiếm. Linh Tê Nhất Kiếm vừa ra, Diệp Trận vận dụng lực lượng phát huy nó đến cực hạn, mỗi một kiếm đều chém tới kẽ hở của hung linh cự lang.

Ngao ô!

Hung linh cự lang rít gào một tiếng, va chạm với vô số điểm hàn tinh đan xen vào nhau giống như chiếc võng. Sau một khắc, bên ngoài thân thể khổng lồ của nó xuất hiện rất nhiều lõ kiếm. Lỗ kiếm bạo tạc, từ một cái lỗ nhỏ dần dần biến lớn thành nắm tay. Cự lang hung linh dừng lại ở giữa không trung trong chớp mắt, xuất hiện hiện tượng bất động.

- Tàn Nguyệt!

Hai tay càm kiếm, Diệp Trần chém ra một kiếm phách lực.

Cười khúc khích!

Tàn nguyệt hắc sắc chém qua người hung linh cự lang, theo như tính toán vừa vặn chém lên ngực nó. Thiếu chút nữa thân thể của hung linh cự lang bị chém đứt thành hai phàn, quang mang chớp động.

Thế nhưng hung linh đỉnh giai chính là không thể đơn gian mà đánh tan nó được. Nhận một kiếm Tàn Nguyệt của Diệp Trần mà nó vẫn như trước sinh long hoạt hổ như thường. Hai cái chân trước thật lớn huy về phía Diệp

Trần, sát đầu ngón chân có những cái khe đen kịt nho nhỏ ẩn chứa hấp lực thật lớn.

Khi một tiếng!

Tốc độ công kích của hung linh cự lang quá nhanh, Diệp Trần chỉ kịp giơ kiếm lên chặn phong ba. Dưới lực lượng xé rách không gian, toàn thân Diệp Trần tà tà bay ra ngoài. Cuối cùng, chân chạm mặt đất, trượt đi xa ngoài mười dặm, mặt đất cũng theo đó mà xuất hiện hai cái khe rãnh dấu chân thật sâu.

- Cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng vẫn còn có điểm thấp.

Nhíu mày, trong cơ thể Diệp Trần xuất hiện một ít ám thương. Cũng may bất tử thân đang chữa trị những ám thương này. Đây chính là cơ năng điều trị thân thể của bất tử chi thân.

- Lẽ nào phải vận dụng Thiên Hạt Kiếm!

Diệp Trần hơi do dự.

- Không được! Thiên Hạt Kiếm là thủ đoạn cuối cùng của ta, không đến lúc sinh tử sống còn, tốt nhất không nên ỷ lại vào nó. Bằng sau một ngày nào đó sinh ra tính ỷ lại, cảnh giới sẽ khó có thể đề thăng được. Cái được không bù đủ cái mất. Xem ra phải toàn lực ứng phó.

Thân thể chấn động, Diệp Trần phóng xuất ra kiếm vực, bao bọc hung linh cự lang ở trong đó.

Kiếm vực là lĩnh vực của kiếm khách. Ngoại trừ phương diện công kích có lực sát thương thật lớn ra thì còn có năng lực áp bách đối thủ. Nguyên bản tốc độ hung linh cự lang rất nhanh thế nhưng dưới sự áp bách của kiếm vực, tốc độ của nó thoáng chậm hơn một phần năm. Trong nháy mắt, Diệp Trần chầm chạm đứng lên.

Có kiếm vực, Diệp Trần ứng phó với hung linh cự lang dễ dàng hơn rất

nhiều. Chí ít tốc độ di chuyển và tốc độ công kích của đối phương không hề làm cho hắn mệt mỏi ứng phó nữa.

Đương nhiên, tốc độ di chuyển và tốc độ công kích tuy chậm đi nhưng dù sao hung linh cự lang cũng là hung linh đỉnh giai. Lực công kích của Diệp Trần căn bản không có khả năng làm cho nó bị thương nặng, nhiều nhất chỉ có thể tạo ra một ít vết thương nhỏ, không làm nên chuyện gì. Mà khi hung linh cự lang phản kích mười lần có một lần phản kích có tác dụng lên người Diệp Trần.

- Sinh Tử khí của hung linh đỉnh giai hùng hậu thái quá, hoàn toàn có thể dây dưa để chân nguyên của ta tiêu hao sách sẽ, sau đó mới đánh chết ta. Thảo nào hồi đó Chiến Vương cũng phải hao phí một ngày một đêm mới có thể đánh chết được hung linh đỉnh giai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1032: Xé Rách Không Gian. (2)

Diệp Trần cảm thán một tiếng, nhãn thần sắc bén.

- Kính Hoa Phá Diệt!

Bứt lui nhanh về phía sau, Phá Tà Kiếm trong tay của Diệp Trần tạo ra ảnh hưởng tới không gian lực vô hình. Nhìn qua, người ta còn tưởng rằng Phá Tà Kiếm bị nứt vỡ, căn bản không thể nào nhìn thấy được quỹ tích xuất kiếm, phảng phất giống như nơi nơi đều là phạm vi công kích của Phá Tà Kiếm.

Hung linh cự lang tránh không thể tránh, nó trở thành mục tiêu bất động để mặc cho Phá Tà Kiếm công kích.

Ông!

Sau một khắc, hung linh cự lang bị phong tỏa ở trong một không gian giống như một cái gương. Tấm gương không gian kịch liệt nứt vỡ, chợt ầm ầm đổ nát. Trong hư không xuất hiện một cái khe đen kịt, hấp lực hỗn loạn. Dựa vào một chiêu Kính Hoa Phá Diệt, Diệp Trần cũng có năng lực nghiền nát không gian.

Ngao ngô!

Thân thể hung linh cự lang xuất hiện vô số vết rách dữ tợn. Mỗi một vết rách đều hằn sâu vào trong thể thể của nó. Vết rách sâu nhất thiếu chút nữa chia đôi thân thể của hung linh cự lang ra làm hai. Có thể thấy lực phá hoại của Kính Hoa Phá Diệt vượt quá xa một kiếm Tàn Nguyệt.

- Di! Là một lệnh bài!

Xuyên thấu qua vết rách, Diệp Trần ở trong thân thể hung linh cự lang thấy được một lệnh bài làm bằng đá.

- Là Sinh Tử lệnh bài!

Trong đầu Diệp Trần hiện lên thông tin về khối lệnh bài này.

Trong Sinh Tử bí cảnh chia ra làm ba khu vực, phân biệt là khu vực ngoại vi, khu vực nội vi, khu vực hạch tâm. Trong khu vực hạch tâm có một tòa Sinh Tử điện. Tiến nhập vào trong Sinh Tử điện thì cần phải có được một khối Sinh Tử lệnh bài.

Hay nói cách khác Sinh Tử lệnh bài chính là giấy thông hành để ngươi có thể di vào Sinh Tử điện.

- Chỉ là nếu như muốn giết chết đầu hinh linh đỉnh giai này vẫn như trước không có khả năng quá lớn!

Diệp Trần bất đắc dĩ cười khổ. Trong tầm mắt hắn, thân thể hung linh cự lang bị thương năng, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục của nó rất nhanh. Đương nhiên, trong lúc thân thể hung linh cự lang khôi phục thì Sinh Tử khí của nó cũng giảm đi rất nhiều, không còn hùng hậu như lúc trước nữa. Thế nhưng nơi này là Sinh Tử bí cảnh, không nơi nào không có Sinh Tử khí. Hung linh cự lang có thể dựa theo bản năng bắt đầu hấp thu Sinh Tử khí ở xung quanh để bù đắp cho bản thân.

- Một là lập tức chạy trốn. Hai là lấy thực lực tuyệt đối đánh tan thân thể của nó. Ba là bị nó đánh chết.

Diệp Trần đối với hung linh đỉnh giai càng có thêm những hiểu biết sâu xa.

Hầu như trong chớp mắt, chiến lực của hung linh cự lang đã khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong. Không biết có phải cảm giác của Diệp Trần có phần sai lầm hay không mà đầu hung linh cự lang này so với lúc trước càng mạnh mẽ hơn một phần. Khí tức hung tàn cũng có thể khiến cho không gian xung

quanh sản sinh ra dao động rất nhỏ.

- Sát!

Lòng tin không thể nào lay chuyển, Diệp Trần không lùi bước mà tiến tới. Giơ kiếm nghênh chiến với hung linh cự lang. Phá Tà Kiếm trên tay hắn phong xuất ra kiếm khí xé rách không gian.

Ầm ầm!

Một người một lang, lần thứ hai bắt đầu đại chiến. Kình khí dao động cuồng bạo, quét ngang tám phương, cách vạn dặm cũng có thể cảm ứng được.

- Người nào đang đại chiến?

- Dao động lực lượng đáng sợ như vậy, lẽ nào có người đang liên thủ đối phó với hung linh đỉnh giai.

- Trong người hung linh đỉnh giai có thể ẩn chứa Sinh Tử lệnh bài. Có Sinh Tử lệnh bài mới có thể đi vào Sinh Tử điện. Xem ra có người không nhịn được bặt đầu hợp tác tìm kiếm.

Trong khu vực hạch tâm, thanh niên cường giả tuy rằng không nhiều lắm, đại đa số đã bị truyền tông ra ngoài. Nhưng bởi vì khu vực hạch tâm tuy rất lớn, tương quan khoảng cách lại không tính là xa. Cảm ứng được động tĩnh của cuộc chiến giữa Diệp Trần và hung linh cự lang có khoảng sáu bảy người.

Chỉ là bọn họ không cho rằng chỉ có một người đang đơn độc chống lại hung linh cự lang. Hung linh đỉnh giai không phải là một người đơn thân độc mã mà có thể chống lại.

Bọn họ rất muốn chạy qua nhìn một chút, đáng tiếc bọn họ lại không dám. Trong Sinh Tử bí cảnh, người người đều là đối thủ, bọn họ qua đó chỉ là tự tìm đường chết cho mình mà thôi. Nếu như không bị hung linh đỉnh

giai giết chết, thì cũng bị những người kia liên thủ lại giết chết. Cho nên cuối cùng cũng phải nhẫn nại, không đi xem.

Hiện tại cục diện của Diệp Trần phi thường không ổn, hung linh cự lang dường như là một cái máy, vĩnh viễn không biết đau đớn, vĩnh viễn không biết mệt mỏi. Chiến đấu đã lâu, thời gian gằng co cũng đã quá hai canh giờ nhưng hung linh cự lang vẫn như trước duy trì trạng thái đỉnh phong. Mà Diệp Trần bắt đầu không chịu được áp lực của cuộc chiến, thân thể bắt đầu có cảm giác mệt mỏi.

Diệp Trần dù sao cũng chỉ là một người binh thường. Sinh mệnh huyết nhục cũng có cực hạn.

Leng keng!

Hoảng tinh văng khắp nơi. Diệp Trần lần đầu tiên bị hung linh cự lang chính diện đánh trúng. Y phục trước ngực bị nghiền nát. Ngụy cực phẩm áo giáp Thanh Đồng cũng bộc phát ra hỏa tinh nóng cháy.

Phun ra một ngụm tiên huyết, Diệp Trần hoàn toàn bị quẳng ra ngoài. Kiếm vực đang vận chuyển cũng bị sụp đổ.

- Không tốt!

Kiệt lực vận chuyển bất tử chi thân, khôi phục thương thế. Diệp Trần thi triển kiếm bộ đến cực hạn, thân thể chợt lóe, tách ra khỏi thế công kích liên hoàn của hung linh cự lang.

Rông!

Trong miệng phát ra tiếng gầm gừ, hung linh cự lang quay đầu đi, phun ra một đạo Sinh Tử khí ngưng kết thành quang trụ. Quang trụ nghiền nát không gian, thoáng cái đánh về phía Diệp Trần.

Thân thể quằn quại, Diệp Trần từ từ bị lún sâu xuống mặt đất.

Rầm rầm Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm oanh...

Hung linh cự lang không dễ dàng buông tha cho Diệp Trần. Ý nghĩa sinh tồn của chúng nó chính là giết chết bất luận người nào tiến vào trong Sinh Tử bí cảnh.

Mặt đất quằn quại, chấn động. Thổ địa trong phương viên hơn mười dặm, phảng phất giống như một âu nước sôi. Nước sôi sùng sục, tạo thành những đợt sóng đất, nếu như có người nào lẻn vào bên dưới nền đất có thể phát hiện trong phạm vi hơn mười dặm, đất ở xung quanh đều biến thành cát, cũng đang không ngừng cuồn cuộn chấn động. Bị vây trong hoàn cảnh ác liệt này, coi như là Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng cũng lành ít dữ nhiều.

Hướng tới mặt đất điên cuồng tấn công mấy trăm lần. Hung linh cự lang ngửa mặt lên trời há mồm, một viên Sinh Tử khí tuần hoàn hình thành một quang cầu được ném xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Mặt đất bạo tạc giống như suối phun, bầu trời cũng biến thành màu xám, mông lung một vùng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1033: Phong Chi Kiếm Trận. (1)

Đứng trong hư không, hung linh cự lang đình chỉ công kích. Nó có thể cảm ứng được dưới nền đất không có dao động của sinh mệnh. Nhân loại khó chơi này rốt cuộc đã chết rồi.

- Sinh Tử luân hồi, sinh không phải khởi điểm, chết không phải tới hạn.

Vốn dưới nền đất không có dao đông sinh mệnh, đột nhiên bắt ra sinh cơ cường liệt, trên một vùng đất bị phá nát thành một đống hỗn độn, cây cỏ bắt đầu sinh trưởng, bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ sinh trưởng của nó. Chỉ trong chốc lát, phương viên mấy trăm dặm liền biến thành ốc đảo.

Mặt đất sụp đổ, Diệp Trần phá đất bay lên, khí tức tăng vọt.

Lúc này hắn đã đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng. Sinh Tử khí mơ hồ tuần hoàn sinh sôi bất diệt.

- Thực sự phải cám ơn ngươi.

Ngẩng đầu, Diệp Trần nhìn về phía hung linh cự lang đang chuẩn bị rời đi. Ánh mắt cường liệt chiến ý.

Bá!

Hung linh cự lang không có cảm tình, không biết kinh ngạc vì sao con người này lại không có chết. Nó thiểm điện xẹt qua, lại tiếp tục tấn công điên cuồng.

Không lùi không tránh, Diệp Trần cầm Phá Tà Kiếm vung lên, mũi kiếm xẹt qua không gian thời gian, xé mở một cái khe đen kịt nhỏ dài.

Xé rách không gian, hiện tại Diệp Trần cũng có thể làm được, hắn có thể cảm giác được mũi kiếm xé rách không gian thời gian, phảng phất đột phá sự cản trở, kiếm tốc không ngừng đề thăng uy lực. Dường nhe cái khe hẹp dài và nhỏ kia đang giúp cho Phá Tà Kiếm gia tăng kiếm tốc.

Ba!

Hữu trảo của hung linh cự lang và Phá Tà kiếm cùng va chạm một chỗ. Lần va chạm này không có phát sinh ra thanh âm kinh thiên động địa, mà hình như một bình thủy tinh trong nháy mắt bị nghiền nát. Đương nhiên, không có khả năng bình thủy tinh bị nghiền nát, thứ bị nghiền nát chính là không gian. Hung linh cự lang và Diệp Trần điều sở hữu năng lực xé rách không gian. Khi lực lượng hai người va chạm cùng một chỗ, hầu như tương đương với một kích toàn lực của vương giả Sinh Tử Cảnh.

Lần đầu hung linh cự lang bị Diệp Trần đẩy lùi.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng bị đẩy lui trăm bước.

- Hiện tại, lực công kích của nó và ta tương đương nhau. Thế nhưng luận kỹ xảo chiến đấu, nó xa xa còn không bằng ta.

Trên mặt hiện lên bộ dáng tươi cười, thân hình Diệp Trần chợt lóe, lấy tốc độ siêu việt hơn trước tấn công hung linh cự lang, trên đường công kích, không gian sản sinh ra những nếp nhăn nhè nhẹ.

Hung linh cự lang không có linh trí, không biết được tâm tình nó như thế nào. Thấy Diệp Trần công kích tới nó lập tức đứng vững tại chỗ, chuẩn bị nghênh chiến.

- Linh Tê Nhất Kiếm!

Khi cự ly của hai người không đến trăm mét, Diệp Trần bỗng nhiên đâm ra một kiếm, cổ tay run run...

Phụt phụt phụt phụt phụt...

Hư không bị đâm thành vô số cái khe thật nhỏ. Hung linh cự lang chưa tới gần, thân thể đã xuất hiện nghìn vết thương, trăm lỗ hổng. Hiên giờ nó giống như một cái sàng vậy.

Chỉ là hung linh đỉnh giai không có dễ dàng giết chết như vậy. Những thương thế này đối với hung linh cự lang mà nói cũng không có nguy hiểm đến tính mạng của nó, khó có thể đánh tan nó được..

Cự miệng mở ra, hung linh cự lang hướng tới Diệp Trần phun ra một viên quang cầu ẩn chứa Sinh Tử khí. Quang cầu xuyên thủng hư không, ngay lập tức xuất hiện trước người Diệp Trần.

- Tàn Nguyệt!

Diệp Trần lăng không phiêu hốt, Phá Tà Kiếm chém ngang một chém, tàn nguyệt hắc sắc chém quang cầu thành hai, kiếm kính cường đại đồng dạng đục lỗ không gian xung quanh.

Hung linh cự lang có thể cảm nhận được thực lực của Diệp Trần đang biến hóa. Cự miệng liên tiếp mở ra, một viên quang cầu do Sinh Tử khí ngưng kết mà thành lại một lần nữa công kích Diệp Trần.

Đối mặt với vô số quang cầu, Diệp Trần không dám chậm trễ, hắn phóng xuất ra kiếm vực. Kiếm vực bao phủ xung quanh, không gian dường như kiên cố hơn rất nhiều. Quang cầu xuyên thủng không gian mà đến, uy lực suy giảm đi rất nhiều, tốc độ cũng chậm hơn rất nhiều. Cuối cùng bị Diệp Trần đánh nát một cách đơn giản.

Đánh nát quang cầu, Diệp Trần cấp tốc áp sát hung linh cự lang, thừa dịp đối phương đang trong quá trình hấp thu Sinh Tử khí, một kiếm lại chém tới, chính là Kính Hoa Phá Diệt.

Hung linh cự lang bị phong tỏa trong một không gian đặc thù, không gian nghiền nát, thân thể cũng bị nghiền nát biến thành trăn nghìn khối, giống như một tấm gương bị đánh vỡ.

Uy lực Kính Hoa Phá Diệt vốn thập phần kinh khủng, tại thời điểm Diệp Trần chưa có được khả năng xé rách không gian thì đã có được lực sát thương nghiền nát không gian. Hiện tại tu vi Diệp Trần đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền qua đệ nhị trọng. Kính Hoa Phát Diệt cũng nhờ đó mà được tăng cường uy lực. Một kiếm liền giết chết hung linh cự lạng.

Hung linh cự lang vừa chết, thân thể tan biến, một khối Sinh Tử lệnh bài xuất hiện, tản mát ra dao động đặc thù.

- Rốt cuộc cũng đánh chết!

Diệp Trần thở dài một hơi, nếu như hunh linh cự lang không chết thì hắn bắt buộc phải lấy Thiên Hạt Kiếm ra trực tiếp một kiếm giết chết hắn. Dù sao trong khoảng thời gian ngắn Diệp Trần không có khả năng tiếp tục đột phát. Mà hung linh cự lang càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh, không biết mệt mỏi là gì.

Sinh Tử lệnh bài tới tay, Diệp Trần tinh tế quan sát một chút sau đó hắn thu Sinh Tử lệnh bài vào trong trữ vật linh giới.

- Viên Sinh Tử thạch thứ nhất giúp ta đột phá lên cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng. Viên thứ hai tuy rằng không giúp cho ta tiếp tục đột phá nhưng dưới áp lực mà hung linh đỉnh giai mang lại lại khiến cho ta tiếp tục đột phá. Hiện tại ta còn thiếu ba viên Sinh Tử thạch nữa mới có thể đột phá lên Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng.

Sau khi rời khỏi Sinh Tử bí cảnh, còn có phiền phức đang chờ đợi Diệp Trần. Diệp Trần không có biện pháp dễ dàng đối phó. Trong máy ngày cuối cùng hắn buộc phải tìm được ba viên Sinh Tử thạch.

- Tiếp tục liệp sát đi! Sinh Tử hung linh ở khu vực hạch tâm vô cùng hữu hạn, liệp sát xong cũng chỉ có thể chờ vào vận khí ở Sinh Tử điện.

Thân hình chợt lóe, Diệp Trần biến mất tại chỗ.

Huyế Thiên đại lục, Vạn Lang bình nguyên Bạch Lang tông.

Bạch Lang tông là một trong thập đại yêu tông. Kiến trúc diện tích vô cùng rộng lớn. Gồm ba tầng trong, ba tầng ngoài. Ba tầng ngoài đại đa số đều là nhân lang. Những nhân lang này đẳng cấp thấp nhất cũng là cấp năm. Tuy rằng không thể hóa thành hình người nhưng do có thủ đoạn đặc thù mà bọn họ đều có thể đứng thẳng người để hoạt động. Trong khi đó, ba tầng trong tuy nói cũng có nhân lang, nhưng tất cả đều đã hóa thành hình thái nhân loại. Có thể hóa thành hình thái nhân loại, đẳng cấp tự nhiên không thấp. Ít nhất cũng phải đạt được cấp bảy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1034: Phong Chi Kiếm Trận. (2)

- Di! Lang thiếu vì sao trở về. Sinh Tử bí cảnh không phải còn chưa có kết thúc sao?

- Không thích hợp. Lẽ nào Lang thiếu ở trong Sinh Tử bí cảnh bị người ta đánh chết?

- Có khả năng này.

Phía dưới chúng lang yêu nghị luận, thần tình kinh hãi.

- Lang nhi! Chuyện gì xảy ra?

Trong một tòa cung điện ở khu vực hạch tâm Bạch Lang tông. Một lão giả tóc trắng xóa đi ra. Ánh mắt lão giả xanh mượt, con ngươi dựng đứng lên.

Sưu!

Lang thiếu hóa thành một đạo hồng quang hạ xuống.

- Thái thượng trưởng lão! Ta bị người ta đánh chết!

Lang thiếu mặt đầy xấu hổ, mang theo sự ức chế phẫn nộ và nghẹn khuất.

- Cái gì! Ngươi bị ai đánh chết. Là người của Huyết Thiên đại lục hay là Chân Linh đại lục. Hay là Thiên Kiếm đại lục.

Lão giả tóc trắng, sắc mặt âm trầm truy vấn.

- Là một nhân loại ở Huyết Thiên đại lục.

- Nhân loại? Người giết ngươi là một nhân loại thiên tài ở Huyết Thiên đại lục. Nhân loại thiên tài chỉ có tứ ma mới có. Trong tứ ma, Lệnh Hồ Dực hẳn không phải là đối thủ của ngươi. Bất Tử ma thiếu và Thiết Cuồng Tôn cùng Ma Nữ Đao bọn họ hẳn biết quy củ của Huyết Thiên đại lục?

Lang thiếu lắc đầu:

- Không phải bọn hắn, là một nhân loại mà cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua. Hắn cùng với Ma Nữ Đao Lam Sơn Mi có chút quan hệ. Hắn mặc áo lam, vũ khí là kiếm, bề ngoài chỉ khoảng chừng hai mươi tuổi.

- Mặc kệ hắn là ai, ta muốn hắn chết không có chỗ chôn. Nếu hắn ở Huyết Thiên đại lục có tông môn, Bạch Lang tông ta sẽ diệt tông môn của hắn, trảm thảo trừ căn.

Ngữ khí của lão giả tốc trắng dày đặc.

...

Hổ Khiếu sơn mạch, Thiên Hổ yêu tông.

Bên trong Thiên Hổ đại điện.

- Người giết ngươi không phải là tứ ma, là một kiếm khách nhân loại? Hơn nữa cùng với Ma Đao tông tiểu oa nhi Lam Sơn Mi có quan hệ. Chết tiệt!

Tông chủ Thiên Hổ yêu tông ở trong tông, thấy Hổ thiếu đột nhiên trở về giật mình vô cùng. Hỏi qua một hồi, mới biết hắn bị một thiên tài nhân loại sử dụng kiếm đánh chết. Làm sao không phẫn nộ cho được.

- Ngươi trước bế quan đi. Không đạt được Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng, không được đi ra. Đây là hình phạt dành cho ngươi.

Tông chủ Thiên Hổ yêu tông lạnh lùng nói với Hổ thiếu.

- Vâng!

Hổ thiếu cũng biets chính mình bị người ta đánh chết là do thực lực không đủ. Hắn cam tâm tình nguyện tiếp thu hình phạt. Chỉ là trong nội tâm hắn đối với Diệp Trần vô cùng thống hận. Nếu như không phải đối phương đánh chết hắn, hắn hoàn toàn có cơ hội tìm được đủ Sinh Tử thạch đột phát lên cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng.

...

Trong khu vực hạch tâm của Sinh Tử bí cảnh, bên trong một sơn cốc, Phong Phiêu Linh vừa mới đánh chết một đầu hung linh cao giai tương đối cường hãn. Vận khí của hắn khá tốt. Bên trong cơ thể của đầu hung linh cao giai này vừa hay có một viên Sinh Tử thạch.

- Xem ra có hi vọng đột phá lên Sinh Tử huyền qua đệ tam trọng.

Vừa muốn xoay người rời đi, thân thể Phong Phiêu Linh chợt dừng lại. Bầu trời phía trên sơn cốc không biết từ khi nào xuất hiện một gã thanh niên mặc lục y. Tuy trên tay thanh niên này không có kiếm nhưng kiếm ý cường liệt đang tập trung trên người Phong Phiêu Linh. Chỉ cần thân thể Phong Phiêu Linh khẽ động, lục y thanh niên sẽ dành cho Phong Phiêu Linh một kích đáng sợ.

- Kiếm Trận Hậu. Nguyên lai là ngươi!

Trên mặt Phong Phiêu Linh hiện lên sự bất đắc dĩ.

Kiếm Trận Hậu là một trong thập kiếm của Thiên Kiếm đại lục, bài danh thứ tư trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Lần trước tiến vào trong Sinh Tử bí cảnh, Phong Phiêu Linh đã được kiến thức qua thực lực của Kiếm Trận Hậu. Có thể nói ngoại trừ La Thiên của Chân Linh đại lục ra, không ai là đối thủ của Kiếm Trận Hậu, hắn lại càng không.

- Để ta động thủ hay là ngươi tự sát!

Kiếm Trận Hậu thản nhiên nói.

- Tuy rằng ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng muốn ta tự sát là điều không thể xảy ra.

Phong Phiêu Linh thu liễm sự bất đắc dĩ lại, trầm giọng nói.

- Tốt! Xem ra ngươi cũng không phải là ngươi không có thực lực.

Kiếm Trận Hậu vung tay lên, bốn thanh thượng phẩm bảo kiếm xuất hiện trước người hắn, lượn lờ bất động.

- Trốn!

Không có bất luận ý niệm gì, Phong Phiêu Linh xoay người chạy trốn, thực lực của Kiếm Trận Hậu không phải là người như hắn có thể đối phó được. Chạy trối chết còn có một tia hi vọng.

Phong Phiêu Linh am hiểu phong chi áo nghĩa, tốc độ cực nhanh, thân hình chợt lóe lên đã bay xa hơn trăm dặm. Có cảm giác như hắn có được sự trợ giúp từ gió nên mới có thể bay nhanh như vậy.

- Thoát được rồi chứ?

Kiếm Trận Hậu liếc nhìn về phương xa, tay phải khẽ giơ lên sau đó hướng tới phương hướng Phong Phiêu Linh chạy trốn điểm một cái.

Xuy! Xuy! Xuy! Xuy!

Bốn thanh thượng phẩm bảo kiếm vụt bay với tốc độ điện quang, trên đường đi do ma sát với không khí mà tóe lửa. Đồng thời bốn thanh kiếm cấu thành một kiếm trận, một kiếm phía trước ba kiếm phía sau. Mà bên ngoài kiếm trận gió xoáy lượn lờ. Chính nhờ gió xoáy này nên tốc độ phi thành của nó mới nhanh đến như vậy.

Phong chi kiếm trận.

Phụt!

Tốc độ của Phong Phiêu Linh rất nhanh, thế nhưng tốc độ của Phong chi kiếm trận còn nhanh hơn. Kiếm trận chợt lóe, trên người Phong Phiêu Linh xuất hiện một cái động ở giữa ngực. Thân thể từ từ nhạt đi.

- Cư nhiên ngay cả bán cực phẩm áo giáp cũng có thể xuyên thủng một cách đơn giản. Kiếm Trận Hậu quả nhiên danh bất hư truyền. Tuy ra phải trở lại Chân Linh đại lục nhưng vẫn còn đó một Diệp Trần khiến ngươi bận tâm!

Cười khổ một tiếng, Phong Phiêu Linh biến mất khỏi Sinh Tử bí cảnh, chỉ để lại một viên Sinh Tử thạch phiêu phù ở không trung.

Kiếm Trận Hậu thong thả bay tới, đưa tay bắt lấy viên Sinh Tử thạch rồi dung nhập vào trong cơ thể.

- Chân Linh đại lục ngày càng sa sút, La Thiên không biết thực lực của ngươi đã đạt tới trình độ nào.

- Là Phong Phiêu Linh.

Từ rất xa, Diệp Trần thấy thân thể Phong Phiêu Linh xuyên thủng, biến mất tại Sinh Tử bí cảnh. Chợt một lục y thanh niên xuất hiện ở nơi đó.

- Lấy ngự kiếm thuật khu sử kiếm trận! Hừ!

Diệp Trần nhanh chóng bay tới.

- Ân?

Kiếm Trận Hầu nghiêng đầu kỳ quái nhìn về phía Diệp Trần. Người bình thường kiến thưc qua thực lực của hắn chạy trốn còn không kịp. Đằng này đối phương chủ động đến gần, ánh mắt tản ra sát khí nhè nhẹ.

- Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng. Thực lực không thấp, đang tiếc quá ngu xuẩn.

Kiếm Trận Hầu xoay người, lạnh lùng nhìn Diệp Trần.

- Xưng tên ra đi! Ta không giết người vô danh.

Diệp Trần nói:

- Ngươi hẳn là Kiếm Trận Hầu của Thiên Kiếm đại lục.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1035: Kiếm Trận Đối Ngự Kiếm Thuật. (1)

Diệp Trần đã nghe Phong Phiêu Linh nói qua về thập kiếm của Thiên Kiếm đại lục.

- Xem ra ngươi biết ta.

Kiếm Trận Hầu đau chiêu nhìn Diệp Trần.

- Đúng vậy! Ta là Diệp Trần, là người sẽ giết ngươi!

- Giết ta! Chỉ sợ ngươi không có bổn sự này.

Kiếm Trận Hậu bài danh thứ tư trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Tu vi từ lâu đã đạt tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng. Phối hợp với kiếm trận, cho dù là Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đồng cấp cũng bị hắn chém giết. Mà tu vi của Diệp Trần và Phong Phiêu Linh tương đương, cho dù có thể tiếp hắn ba chiêu đã là không tồi.

- Phải?

Diệp Trần từ chối cho ý kiến.

- Ta nhìn ra được ngươi cũng sử dụng kiếm! Xuất kiếm ra đi! Bằng không, ngươi ngay cả cơ hội rút kiếm cũng không có.

Kiếm Trận Hậu có thể cảm nhận được kiếm ý của Diệp Trần. Rất manhj, có lẽ đây là điều mà đối phương tự tin. Đáng tiếc, kiếm ý lợi hại cũng khó có thể bù đắp được tu vi và thủ đoạn công kích chênh lệch.

Diệp Trần lắc đầu cười, thân hình chợt phi về phía trước, rất nhanh đến gần Kiếm Trần Hầu. Người đến Phá Tà Kiếm trong nháy mắt rút ra, một

kiếm đâm về phía trước.

Linh Tê Nhất Kiếm!

Khoảng cách giữa hai người là hơn trăm mét, thế nhưng Linh Tê Nhất Kiếm mà Diệp Trần vừa xuất ra, cự ly trăm mét hoàn toàn bị xóa bỏ. Phá Tà Kiếm đâm tới, kiếm khí như sợi tóc đến gần Kiếm Trận Hậu. Trong hư không xuất hiện kiếm đen kịt, khổng lồ đánh lên chân nguyên hộ thể của Kiếm Trận Hâu. Xuy một tiếng! Chân nguyên hộ thể bị xuyên thủng.

- Cái gì?

Kiếm Trận Hậu kinh ngạc. Một kiếm này của Diệp Trần không chỉ nhanh đến bất ngờ, quỹ tích bất định, càng kinh khủng hơn chính là một kiếm xuyên thủng không gian, lực công kích đáng sợ như vậy, khiến cho Kiếm Trận Hậu cũng vô cùng sợ hãi.

- Phá cho ta!

Lúc này Kiếm Trận Hậu biết việc xem thường Diệp Trần, đánh đồng hắn với Phong Phiêu Linh là ngu xuẩn đến mức nào. Thưc lực của Diệp Trần cường đại vô cùng, ngay cả không gian cũng có thể xuyên thủng. Không kịp vận chuyển kiếm trận, ngón trỏ tay phải Kiếm Trận Hậu vươn ra, đàu ngón tay lóe lê ngân quang, giống như hợp kim đúc thành. Ngón tay không ngừng điểm liên sợi tóc kiếm khí.

Con mắt Diệp Trần híp lại. Kiếm Trận Hậu của không hổ là kiếm khách đỉnh cấp của Thiên Kiếm đại lục. Cư nhiên có thể sớm chặn Linh Tế Nhất Kiếm. Đương nhiên hắn đỡ được cũng là khoảng cách giữa hai người khá xa. Nếu như gần hơn một chút nữa, khi thi triển Linh Tê Nhất Kiếm, Kiếm Trận Hậu trừ phi có tốc độ xuất thủ ngang ngửa Diệp Trần thì mới có thể đỡ được một kiếm này.

Thương!

Cười khúc khích!

Đầu ngón tay và kiếm khí chạm vào nhau, bắn ra vô số hỏa tinh. Lập Tức đầu ngón tay bị đâm thủng một lỗ nhỏ, tiên huyết theo đó mà chảy ra.

- Không tốt!

Kiếm Trận Hậu có thể cảm giác được một cỗ kiếm khí vô hình đáng sợ đang theo ngón tay xâm nhập vào trong cơ thể. Nếu như bị kiếm khí này xâm nhập vào trong cơ thể, tuy không đến mức bị thương năng nhưng nội thương là điều không thể tránh khỏi. Từ đó chiến lự cũng suy giảm, bản thân hắn khống muốn nhìn thấy kết cục này. Hắn có điểm hối hận, không nên khinh thường đối phương.

Thân hình lui nhanh, tay trái Kiếm Trận Hậu cầm cánh tay phải, chân nguyên vận chuyển đến cực hạn, nhanh chóng bức kiếm khí vô hình ra khỏi cánh tay phải, không để cho nó có cơ hội xâm nhập.

Bức ra kiếm khí, Kiếm Trận Hậu ngẩng đầu, thận trọng nhìn về phía Diệp Trần.

Tuy rằng sơ ý, hắn không hề sử dụng kiếm trận, nhưng ngón tay trỏ ở bàn tay phải cũng hắn cũng đã vận dụng chiêu thức đăc ý của mình là Ngân Quang Liệt Kim Chỉ. Ngân Quang Liệt Kim Chỉ không phải là áo nghĩa võ học, mà là một môn bí pháp thiên cấp trung giai, vô cùng cường đại. Thế nhưng kiếm chiêu của Diệp Trần lại có thể xuyên thủng qua Ngân Quang Liệt Kim Chỉ, khiến cho bản thân hắn chịu thua thiệt.

- Chỉ pháp rất lợi hại!

Diệp Trần bình thản đánh giá.

Uy lực của Linh Tê Nhất Kiếm tuy kém hơn Tàn Nguyệt và Kính Hoa Phá Diệt thế nhưng không phải một người bình thương có thể chống đỡ được. Kiếm Trận Hậu có thể dùng một ngón tay mà khử đi một nửa uy lực của Linh Tê Nhất Kiếm cùng chỉ pháp có quan hệ mật thiết với nhau.

- Xuất ra thực lực mạnh nhất của ngươi đi! Bằng không chiến đấu rất

nhanh sẽ kết thúc!

Lời nói của Diệp Tràn có thể thấy được hắn tự tin vào thực lực của mình. Từ khi xuất đạo đến nay, hắn còn chưa có thấy người nào lấy kiếm trận làm thủ đoạn công kích. Ngay cả Thiên Kiếm Khách của Chân Linh đại lục tuy cũng có sử dụng qua kiếm trận, nhưng kiếm trận của hắn ẩn chưa năng lượng chứ không phải ẩn chưa ngự kiếm thuật, cũng không ẩn chứa sự ảo diệu của kiếm trận.

- Thật đúng là cuồng vọng!

Kiếm Trận Hậu nội giận. Cho tới bây giờ chỉ có hắn coi rẻ đối phương, nghĩ không ra ngày hôm nay lại bị Diệp Trần coi rẻ. Hắn quyết định sử dụng kiếm trận chậm rãi giết chết Diệp Trần. Nếu như đánh chết quá nhanh như vậy sẽ tiện nghi cho đối phương.

- Phong chi kiếm trận!

Kiếm chỉ về hướng Diệp Trần, Kiếm Trận Hậu quát lên một tiếng chói tai.

Xích!

Bốn thanh kiếm một trước ba sau, dường như giống một con chim đang bay lượn, gió xoáy màu xanh ở chung quanh giúp cho kiếm trận bay nhanh hơn. Kiếm trận này không chỉ ẩn chứa lực kiếm trận mà còn có kiếm ý cường đại của Kiếm Trận Hậu.

- Nhị Thập Thất Kiếm Tề Phát!

Thần tình Diệp Trần tự nhiên, đồng dạng kiếm chỉ điểm ra, bên không Tàn Huyết Kiếm tự động bay ra khỏi vỏ, một phân thành hai mươi bảy. Hai mươi bảy đạo kiếm ảnh nghênh đón Phong chi kiếm trận.

- Dĩ nhiên cũng sử dụng ngự kiếm thuật!

Kiếm Trận Hậu kinh hãi.

- Đáng tiếc! Ngự kiếm thuật của ta phối hợp với kiếm trận, tuy lực và tốc độ tăng lên vài lần. Ngự kiếm thuật đơn thuần không thể nào chống lại.

Kiếm Trận Hậu cũng là một người có thiên phú không tồi. Linh hồn của hắn cường đại gấp hai người bình thường, nhưng vẫn thua Diệp Trần. Linh hồn của Diệp Trần cường đại gấp năm người bình thường. Tuy nhiên Kiếm Trận Hậu vẫn có đủ tư cách để kiêu ngạo.

Cách cách!

Phong chi kiếm trận và hai mươi bảy đạo kiếm ảnh va chạm với nhau. Trong hư không bắn ra vô số kiếm quang, kiếm khí sắc bén cắt nát sơn cốc thành bột phát. Dưới mặt đất biến thành một mảnh hỗn độn.

Hai mươi bảy đạo kiếm ảnh, so với Phong chi kiếm trận càng mạnh hơn một bậc. Sau khi công phá Phong chi kiếm trận, vận còn dư lại mười đại kiếm ảnh bắn về phía Kiếm Trận Hậu.

- Không có khả năng!

Kiếm Trận Hậu nghĩ như thế nào cũng không rõ, Phong chi kiếm trận vì sao lại kém ngự kiếm thuật của Diệp Trần. Rõ ràng ngự kiếm thuật có bao nhiêu cường đại, bản thân hắn biết rõ ràng. Hắn lúc đầu cũng tu luyện ngự kiếm thuât, về sau mới chuyển sang tu kiếm trận.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1036: Kiếm Trận Đối Ngự Kiếm Thuật(2)

Ba!

Một đạo Phong chi kiếm trận không thể nào chống lại ngự kiếm thuật của Diệp Trần. Trước người Kiếm Trận Hậu lại xuất hiện bốn thanh thượng phẩm bảo kiếm. Phong chi kiếm trận bắn ra ngoài cùng với hơn mười kiếm ảnh đồng quy vu tận.

Triệu hồi tám thanh thượng phẩm bảo kiếm. Kiếm Trận Hậu nhìn về phía Diệp Trần, ánh mắt không giống như lúc trước. Thực lực của đối phương cường đại hơn hắn tưởng. Hoàn toàn không theo lẽ thường để tính toán.

- Phong chi kiếm trận của ta chỉ là kiếm trận yếu nhất. Nhìn ngươi làm sao có thể chống lại Bạo phong kiếm trận.

Thương thương!

Trữ vật linh giới của Kiếm Trận Hậu chưa đựng rất nhiều thượng phẩm bảo kiếm. Chỉ thấy trữ vật linh giới chợt lóe sáng, tám thanh thượng phẩm bảo kiếm xuất hiện cùng với tám thanh thượng phẩm bảo kiếm lúc đầu giống hệt nhau đều là phong thuộc tính.

- Đi!

Mười sáu thanh kiếm cấu thành một kiếm trận rất phức tạp hơn Phong chi kiếm trận rất nhiều. Nó giống như bạo phong lao về phía Diệp Trần. Trên trời dưới đất đều đầy rẫy kiếm khí cường đại cùng cuồng phong gào thét.

- Ba mươi chín kiếm tề phát!

Diệp Trần ở trên ngự kiếm thuật cũng có thành tựu. Tuy không thể nói đến mức có một không hai nhưng ít ra hiện nay chưa có ai có thể siêu việt hơn hắn. Hắn cùng trao đổi ngự kiếm thuật với Tư Đồ Hạo, hiện nay cũng đã đạt tới cảnh giới chín mươi kiếm cùng xuất rồi.

Ba mươi chín kiếm ảnh, lấy Bạo phong kiếm trận làm mục tiêu, lấy số lượng mà thủ thắng.

Thình thịch Thình thịch thình thịch thình thịch....

Uy lực của Bạo phong kiếm trận không thể coi thường, lần này hai người ngang nhau, Bạo phong kiếm trận và ba mươi chín kiếm ảnh cùng tan vỡ. Bảo kiếm bay ngược trở về.

- Ngự kiếm thuật của người này, cuối cùng đã đạt tới cảnh giới gì?

Sắc mặt Kiếm Trận Hậu vô cùng khó nhìn. Bởi vì hắn không có để tâm tư lãng phí trên ngự kiếm thuật, cho nên bản thân hắn cũng chỉ khó khăn lắm mới có thể xuất ra hai mươi lăm kiếm. Từ đó có thể thấy hắn rất mạnh mẽ rồi. Hơn nữa kiếm trận đối với ngự kiếm thuật không có đòi hỏi cảnh giới phải cao bởi vì kiếm trận là một chính thể, không phải là những tồn tại bất đồng. Hai mươi lắm kiếm cùng xuất ra đã đủ để cho Kiếm Trận Hậu thi triển bất cứ kiếm trận sở học nào của hắn.

Nhìn về phía mười sáu thanh bảo kiếm phong thuộc tính phiêu phù trước mắt. Sắc mặt Kiếm Trận Hậu trùng xuống. Trong những bảo kiếm này có mấy thanh xuất hiện tổn thương, uy lực đại giảm. Tuy rằng trong trữ vật linh giơi của hắn vẫn còn có thượng phẩm bảo kiếm thế nhưng cũng có hạn. Đây là do hắn tốn hao vô số thời gian mới sưu tập được số thượng phẩm bảo kiếm này.

Bá!

Thu hồi bảo kiếm phong thuộc tính, Kiếm Trận Hậu hít một hơi. Ba mươi sáu thanh thượng phẩm bảo kiếm lôi thuộc tính hiện ra, điện quang

chớp động.

- Đây là kiếm trận mạnh nhất của ta. Chính là Bôn lôi kiếm trận. Nếu như ngự kiếm thuật của ngươi chỉ có như thế, như vậy ngươi hẳn phải chết!

Nhãn thần Kiếm Trận Hậu băng lãnh nói.

- Ta nói rồi! Hãy xuất ra toàn bộ thực lực của ngươi đi. Bằng không! Chiến đâu rất nhanh sẽ kết thúc.

- Muốn chết!

Kiếm Trận Hậu khẽ quát một tiếng. Bảo kiếm lôi thuộc tính trước người cấp tốc cấu thành Bôn lôi kiếm trận, theo kiếm trận hình thành, đại lượng lôi điện thu liễm vào một chỗ từng bước cường hóa kiếm trận. Uy lực không ngừng đề thăng, kiếm trận nhanh chóng về vụt về phía Diệp Trần. Không gian không ngừng chấn động.

- Mau nhìn, nơi đó có phát sinh đại chiến!

-Là Kiếm Trận Hậu, còn ngươi kia là ai?

Nơi này xuất hiện đại chiến đã hấp dẫn hai người ở phụ cận. Hai người này đề là kiếm khách. Kiếm thế trên người rất cường đại. Nếu có ai nhận thức bọn họ thì nhất định sẽ nhận ra bọn họ chính là thập kiếm của Thiên Kiếm đại lục, Cự Kiếm Hầu và Đoản Kiếm Hàu.

- Là Diệp Trần!

- Nghĩ không ra ở chỗ này gặp được thiên tài kiếm đạo truyền kỳ của Chân Linh đại lục.

Bên kia cũng có ba người xuất hiện. Ba người này đều đến từ Chân Linh đại lục. La Thiên, Phong Phiêu Linh cùng với Kỷ Hải Nhược đều là thanh niên thiên tài cùng một thời đại, cũng rất nổi danh trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Về phần vì sao biết được Diệp Trần là bởi vì bọn họ đã xem qua

bức họa của Diệp Trần, tự nhiên ra nhận ra.

- Tình huống không ổn lắm. Đối thủ của Diệp Trần là Kiếm Trận Hậu. Kiếm Trận Hậu đứng thứ tư trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Cho dù là La sư huynh gặp gỡ hắn cũng không dám nói có thể chiến thắng đối phương. Diệp Trần dù sao cũng thua một điểm.

Thanh niên hùng tráng nhíu mày nói.

- Đúng là như vậy! Chỉ là Diệp Trần có thể bức Kiếm Trận Hậu xuất ra Bôn lôi kiếm trận đã cực kỳ đáng sợ. Hiện tại chỉ khiếm khuyets và tu vi cảnh giới mà thôi.

Trong lòng ba người lo lắng.

- Ha ha! Tiểu tử này thật sự rất lợi hại. Đáng tiếc, Bôn lôi kiếm trận của Kiếm Trận Hậu là kiếm trận cường đại nhất. Chỉ sợ sau chiêu này là có thể giết chết tiểu tử này.

Cự Kiếm Hầu lấy tay xoa cằm, ánh mắt chăm chú theo dõi trận chiến, hắc hắc cười nói.

- Bên kia không phải mấy lão bằng hữu Chân Linh đại lực sao. Chờ Kiếm Trận Hậu giết tiểu tử này không thể buông tha bọn họ.

Ánh mắt Đoản Kiếm Hầu rơi trên ba người Chân Linh đại lục.

Bầu trời trên sơn cốc, Kiếm Trận Hậu và Diệp Trần cách xa nhau vài dặm.

- Chết đi!

Kiếm chỉ một điểm, Bôn lôi kiếm trận, lôi quang đại phóng. Ngay lập tức bổ tới Diệp Trần. Toàn bộ thế giới đều bị nhuộm đẫm một màu lam sắc, hồ quang lóe ra.

...Phong chi kiếm trận và Bạo phong kiếm trận là kiếm trận phong thuộc

tính. Cần phải có tạo nghệ cực cao đối với phong chi áo nghĩa mới có được. Mà Bôn lôi kiếm trận là kiếm trận thuộc tính lôi, đối với lôi chi áo nghĩa có yêu cầu rất cao. Nếu như lôi chi áo nghĩa không đạt được tiêu chuẩn, thì Bôn lôi kiếm trận sẽ gặp phải kẽ hở, có lỗ thủng, uy lực không thể nào đạt được đến cực hạn.

Bôn lôi kiếm trận có uy lực cực hạn cường đại bao nhiêu thì Kiếm Trận Hậu cũng không biết, bởi vì muốn vận dụng Bôn lôi kiếm trận lên đến cực hạn thì lôi chi áo nghĩa phải đạt đến cảnh giới đại thành. Hiện nay, Kiếm Trận Hậu mới chỉ có thể tìm hiểu lôi chi áo nghĩa đến cửu thành. Đương nhiên, so với mười năm trước, Kiếm Trận Hậu tiến bộ lên rất nhiều. Mười năm trước, lôi chi áo nghĩa của hắn mới chỉ có thất thành mà thôi.

Mặc dù lôi chi áo nghĩa mới đạt tới chín thành cảnh giới, chưa có đạt tới đại thành. Thế nhưng khi phối hợp lên Bôn lôi kiếm trận thì uy lực của nó không phải cường giả Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng bình thường có thể chống lại. Kiếm trận vừa ra, toàn bộ thiên địa đều có tiếng sấm rền vang.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1037: Sinh Tử Điện (1)

Lôi nguyên khí vô tận hội tự vào trong kiếm trận. Sấm sét đánh lên kiếm trận khiến cho kiếm trận bắt đầu biến đổi.

Ba ba ba ba ba!

Không gian không ngừng bị nghiền nát, Bôn lôi kiếm trận giống như thiểm điện hư không tấn công Diệp Trần.

- Kiếm trận thật mạnh mẽ, chỉ sợ kiếm xà thuật cũng không có biện pháp chống lại.

Ngự kiếm thuật, có ẩn chứa kiếm quyết có tính công kích. Lúc đầu cự kiếm thuật chính là một loại đơn giản nhất.. Mà kiếm xà thuật muốn đạt được khả năng thi triển ba mươi ba kiếm cùng xuất cũng có yêu cầu rất cao về ngự kiếm thuât. Hơn nữa kiếm xà thuật cũng có phần giống Phong chi kiếm trận, Bạo phong kiếm trận và Bôn lôi kiếm trận của Kiếm Trận Hậu, cũng ẩn chứa một chút kiếm trận ảo diệu.

- Một kiếm xà thuật không được thì hai cái!

Trong đầu không ngừng suy nghĩ đối sách, hai tay Diệp Trần cũng giơ lên, hướng tới Bôn lôi kiếm trận trên không trung điểm tới.

Thương! Thương!

Tàn Huyết Kiếm và một thanh bán cực phẩm bảo kiếm khác là Hắc Hạt Kiếm tự động ra khỏi vỏ. Hai thanh bảo kiếm đều từ biến hóa thành ba mươi ba kiếm ảnh. Kiếm ảnh bay trên hư không tạo thành một tổ hợp, biến thành hai kiếm xà lóe ra hàn quang. Hai người chiến đấu, từ xa nhìn lại giống như hai đại xà ngân quang giao nhau đi tới. Trong hư không tràn đầy tiếng kiếm

ngân.

Ầm ầm!

Bôn lôi kiếm trận và hai kiếm xà thuật cùng va chạm một chỗ. Không gian nhất thời nứt vỡ, nghiền nát. Kiếm quang cuồn cuộn mênh mông, để toàn bộ sơn cốc phía dưới hóa thành bình nguyên. Trong đó uy lực lớn nhất là mấy đạo kiếm quang, trên mặt đất còn lưu lại vài vết kiếm thâm bất khả trắc giống như vực sâu. Trên trời cao lôi điện bay loạn, kiếm khí ngang dọc, một cảnh tượng tận thế xuất hiện.

Bôn lôi kiếm trận dù sao cũng là kiếm trận cực mạnh của Kiếm Trận Hậu, chỉ bằng vào kiếm xà thuật khó có thể chống lại. Lôi quang của bôn lôi kiếm trận ảm đạm đi rất nhiều. Sau khi phá vỡ sự ngăn trở của hai kiếm xà thuật tiếp tục hướng tới Diệp Trần công kích. Trên đường đi điện quang sáng lạng.

- Kiếm trận này rốt cuộc là kiếm trận gì.

Lắc đầu, tay phải Diệp Trần cầm Phá Tà Kiếm mạnh mẽ rút ra. Một kiếm kính tàn nguyệt rơi vào trong biển sấm chớp đánh lên kiếm trận, cường ngạnh chém lên kiếm trận.

Rầm lạp!

Vô số điện quang lóe ra, bảo kiếm bay loạn. Có phân nửa bảo kiếm xuất hiện một lỗ hổng ở thân kiếm.

- Trở về.

Kiếm Trận Hậu vừa tức giận vừa kinh hãi, vội vã triệu hồi đông đảo bảo kiếm lôi thuộc tính.

Thu bảo kiếm lôi thuộc tính trở về, Kiếm Trận Haaij nhìn thoáng qua, phẫn nộ nói:

- Ghê tởm!

Ba mươi sáu thanh bảo kiếm lôi thuộc tính, có mười ba thanh xuất hiện một lỗ hổng, quang mang ảm đạm.

- Không có khả năng, Bôn lôi kiếm trận của Kiếm Trận Hậu lại bị phá?

Sắc mặt Cự Kiếm Hầu không thể nào tin được, cái miệng há to hết cỡ không thể khép kín.

- Cư nhiên có thể phân tâm vận dụng hai ngự kiếm thuật. Người này từ đâu chạy tới vậy. Hơn nữa một kiếm cuối cùng kia có vẻ giống như Nguyệt Hoa Trảm của Tinh Kiếm Hậu.

Đoản Kiếm Hầu ngưng trọng nói.

Bên phía Chân Linh đại lục, thanh niên thân hình hùng vĩ hít một hơi thật sâu.

- Thật không thể tưởng tượng được. Thực sự không thể tưởng tượng được. Thảo nào từ thời Huyền Hậu tới nay thiên tài truyền kỳ đều rơi lên người Diệp Trần, mà không phải là Độc Cô Tuyệt và Đạm Thai Minh Nguyệt. Hắn vậy mà lại có thân phận đệ tử của tông môn cửu phẩm, từ khi xuất đạo chưa bao giờ bại. Đến Thiên Võ Vực, với một thân võ học gây áp lực cho Độc Cô Tuyệt và đông đảo thiên tài, cuối cùng đăng quang. HIện tại mới qua được mấy năm mà thanh niên thiên tài một thời như chúng ta cũng cảm thấy được lực ám mà hắn gây ra.

Thanh niên thiên tài cũ, luận thiên phú có phần thua kém tân thanh niên thiên tài. Chỉ là bọn họ có thời gian tích lũy, theo lý thuyết tân thanh niên thiên tài muốn đuổi kịp thanh niên thiên tài cũ cần phải có vài chục năm thì may ra mới đạt được. Thế nhưng rất rõ ràng, Diệp Trần chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã hoàn toàn tích lũy đầy đủ kinh nghiệm, không cần phải chờ thêm mấy năm nữa.

- Lợi hại!

Mặt khác, hai người cười khổ một tiếng. Bọn họ đối với Diệp Trần cũng phải kính nể ba phần.

- Phi hành kiếm trận!

Kiếm Trận Hậu cũng là một người thắn, thấy ngay cả Bôn lôi kiếm trận cường đại nhất của mình không thể nào làm được gì Diệp Trần, lập tức lấy ra mười hai thanh bảo kiếm phong thuộc tính, cấu thành một phi điểu kiếm trận. Kiếm trận xuất hiện dưới bàn chân Trận Kiếm Hậu, nâng hắn bay cực nhanh ra ngoài. Chỉ thấy một đạo hào quang lóe lên, đã biến mất ở phía chân trời.

Ách!

Diệp Trần không nghĩ tới Kiếm Trận Hậu này lại thẳng thắn đến như vậy. Hơn nữa phi hành kiếm trận này tốc độ quá nhanh. Hắn hiện tại cho dù muốn đuổi theo khẳng định cũng không đuổi kịp. Nhưng mà tốc độ của kiếm trận so với ngự kiếm thuật của hắn vẫn chậm hơn một chút.

- Người như thế này thật sự khó chơi hơn rất nhiều!

Tra Phá Tà Kiếm vào vỏ, Diệp Trần quay đầu lại nhìn về phía Cự Kiếm Hầu và Đoản Kiếm Hầu cùng với ba người của Chân Linh đại lục.

Đi!

Sắc mặt Cự Kiếm Hầu và Đoản Kiếm Hầu khẽ biến, hai người vội vã phi độn chạy trốn. Thực lực của bọn họ không tính là đứng đầu, gặp phải Diệp Trần chỉ có thể chịu chết mà thôi. Huống chi cách đó không xa còn có ba "lão bằng hữu" đang nhìn chằm chằm.

- Chạy cũng rất nhanh.

Thanh niên cường tráng cười lạnh một tiếng. Đều là thiên tài của Chân Linh đại lục, Diệp Trần cũng biết được ba người này là ai, hắn đến gần ba người.

Ba người này ở trên Chân Linh đại lục cũng là những thiên tài nổi bật một thời. Đám người La Thiên, Phong Phiêu Linh, Kỷ Hải Nhược được xưng là thất kiệt của Chân Linh đại lục, đều được liệt vào bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Bối cảnh của bọn họ cũng rất hùng hậu. Tất cả đều xuất thân từ ngũ phẩm tông môn hoặc là ngũ phẩm gia tộc. Trong dó thanh niên có thân thể hùng vĩ là Tần Thiên Hùng. Đến từ Tần gia thuộc tứ đại gia tộc.

- Diệp Trần, nếu như không ngại chúng ta có thể cùng nhau tìm kiếm Sinh Tử điện, thế nào?

Tần Thiên Hùng đề nghị nói.

- Hảo!

Diệp Trần gật đầu. Sau khi hắn đánh chết hung linh cự lang, mới chỉ đoạt được một viên Sinh Tử thạch. Bây giờ còn thiếu hai khỏa SInh Tử thạch. Mà Sinh Tử hung linh ở trong khu vực hạch tâm, hầu như đã bị chém giết hết. Rất khó tìm được một đầu nữa. So với việc lãng phí thời gian đi tìm hung linh cao giai thì không bằng nhanh chóng thử thời vận đi tìm Sinh Tử diện. Dù sao thời gian Sinh Tử bí cảnh đóng cửa không còn xa. Có thêm người trong đội cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1038: Sinh Tử Điện (2)

Thấy Diệp Trần đồng ý, sắc mặt ba người trở nên vui vẻ. Nói thật, ba người bọn họ liên thủ, tự nhiên không sợ gặp phải hung linh cao giai. Thế nhưng gặp phải hung linh đỉnh giai, chỉ sợ cũng phải chết mất một người. Hiện tại nếu có thêm Diệp Trần, chi dù có đụng phải hung linh đỉnh giai cũng có thể chống lại một phen. Nói không chừng có thể đánh chết hung linh đỉnh giai, kiếm được một khối Sinh Tử lệnh bài.

Sinh Tử điện nằm ở trung tâm của khu vực hạch tâm. Không tính là khó tìm, bốn người sóng vai nhau phi hành về phía trung tâm.

Khong biết có phải vận khí của ba người Tần Thiên Hùng quá kém hay không, hay là do vận khí của Diệp Trần tốt lên mà đi được khoảng chừng năm nghìn dặm, bốn người gặp được hai đầu cao giai hu hồn hung linh và ba đầu cao giai hung linh tự bạo. Ngoại trừ Diệp Trần và Tần Thiên Hùng ra thì hai người khác bị mọt hung linh u hồn xuyên thấu thân thể, một người bị hung linh tự bạo tạc chết. Chính vì tình huống phát sinh bất ngờ làm cho Diệp Trần không kịp thời cứu viện.

- Tình huống lần này và lần trước khác nhau. Lần trước không có nhiều cao giai hung linh hội tụ cùng một chỗ như vậy.

Sắc mặt Tần Thiên Hùng xấu xí nói.

- Cẩn thận!

Diệp Trần nhắc nhỏ đối phương.

...

Sinh Tử điện là một tòa đại điện có hai màu hắc bạch đan xen vào nhau.

Quy mô cực kỳ khổng lồ, liếc mắt nhìn cũng không thể nào thấy được biên giới của cung điện. Tòa cung điện này dường như giống một thành phố lớn.

Trước cửa lớn của Sinh Tử điện có một cái sân rộng, tụ tập không ít thanh niên cường giả.

Thanh niên cường giả có thể ở lại khu vực hạch tâm, lại có thể đến trước Sinh Tử điện, tự nhiên không tầm thường. Tất nhiên tất cả đều là tinh anh trong tinh anh. Cường giả trong cường giả. Huyết Thiên đại lục có bảy người, phân biệt là Tượng thiếu, Xà thiếu, Ưng thiếu, Bất Tử ma thiếu, Thiết Cuồng Tôn, Lam Sơn Mi cùng với Lệnh Hồ Dực. Thiên Kiếm đại lục có sáu người, trong đó có ba ngườiKiếm Trận Hậu, Cự Kiếm Hầu, Đoản Kiếm Hầu. Bên phía Chân Linh đại lục, nhân số nhiều hơn, có La Thiên, Kỷ Hải Nhược, Bạch Vô Tuyết, Lục Thiếu Du, Hạ Hầu Tôn, Tiêu Sở Hà, Độc Vô Tuyệt, Đạm Thai Minh Nguyệt, Sở Trung Thiên, Yến Phượng Phượng. Tổng cộng có mười người.

Ngoại trừ ba đại lục lớn ra thì còn có người ở hải ngoại cũng có chừng mười người. Mà trong đó cũng có hai người quen biết với Diệp Trần là tiểu Nguyệt Linh Sương của Nguyệt Băng Tâm. Một người là đại thái tử Vương Thái của Hắc Thủy Liên Minh.

- Nhiều cường giả như vậy!

Sắc mặt Vương Thái có chút khó coi, thanh niên cường giả trước của Sinh Tử điện cũng là người có vận khí tốt, không có gặp phải nguy hiểm gì lớn. Nhưng cũng có nhiều người dựa vào một thân thực lực xông pha mà tới. Có mấy người, khiến cho Vương Thái phải cảm thấy sợ hãi, tỷ như Tượng thiếu của Huyết Thiên đại lục, thanh niên vân sam của Thiên Kiếm đại lục, La Thiên của Chân Linh đại lục. Ba người này, luận tu vi đều là Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong, khí tức rất kinh khủng.

- Quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Không biết DIệp Trần có đến hay không. Lấy tiềm lực của hắn muốn xông vào khu vực hạch tâm không khó. Chỉ là sợ hắn đụng phải một ít siêu cấp cường giả, bị

giết chết.

Nguyệt Linh Sương có thể đi tới Sinh Tử điện, vận khí chiếm phần lớn. Nàng tự nhiên sẽ không hoài nghi tiềm lực của Diệp Trần. Chỉ là trong Sinh Tử bí cảnh, không chỉ cần có thực lực cao mà còn cần một điểm vận khí. Vận khí không tốt, đụng phải những thiên tài đứng đầu bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, chính là lành ít dữ nhiều.

Hưu!

Phía sau nhóm thanh niên thiên tài Huyết Thiên đại lục có một đạo thân ảnh được bao phủ bởi quang diễm bay tới với tốc độ cực nhanh. Loáng thoáng có thể nhìn ra đó là một nữ tử.

- Ân!

Ánh mặt mọi người nhìn tới. Thế nhưng trong lòng bọn họ lại không có một ai có thể nhận ra người đang tới là ai.

Đương nhiên ngoại trừ một người.

- Là nàng!

Vương Thái liếc mắt nhìn nữ tử đang phi hành đến, con mắt híp lại. Tiến nhập vào trong Sinh Tử bí cảnh, hắn đã đụng phải nữ tử này. Hơn nữa còn bị nàng mạnh mẽ khi nhục. Trong lòng hắn tự nhiên để lại ấn tượng sâu sắc.

- Hừ! Cư nhiên lại từ phía trên đám người Huyết Thiên đại lục bay qua. Chỉ sợ sẽ gặp phải đau khổ.

Vương Thái lạnh lùng cười.

- Hạ xuống cho ta.

Xà thiếu mặt mày dài nhỏ, tính cách âm lãng. Phía sau lưng hắn xuất hiện một hư ảnh cửu đầu xa. Hư ảnh cửu đầu xa cao tới trăm trượng, trong đó có một cái đầu rắn mọc sừng trông rất giữ tợn, đánh về phía đạo quang

diễm kia.

Phanh!

Bên trong quang diễm, Từ Tĩnh để lộ một tay ra ngoài nắm lên chiếc sừng trên đầu ắn. Cố sức rút ra, nhất thời ngay cả gốc rễ của chiếc rừng cũng bị nhổ ra khỏi đầu nó. Lực đạo kinh khủng lan truyền từ đầu rắn xuống thân thể của nó. Hơn nửa thân thể bị nghiền nát, kình khí cường đại long trời lở đất, phóng xạ bay ra ngoài.

- Nữ tử này là ai? Thật mạnh! Xà thiếu cũng không ngăn được nàng?

Mọi người lấy làm kinh hãi.

Ở trước mặt mọi người, mặt mũi bị mất hét, Xà thiếu cảm thấy tức giận nhưng hắn cũng không dám xem thường Từ Tĩnh nữa. Cửu đầu xà, mỗi một đầu đều có một năng lực đặc biệt. Đầu xà có sừng vừa bị nổ tan nát kia là đầu xà có lực lượng lớn nhất. Ở Huyết Thiên đại lục ngoại trừ Tượng thiếu ra, không có bất kỳ ai dám cùng với đầu xà có sừng này đối diện trực tiệp. Thế nhưng đối mặt với Từ Tĩnh, cư nhiên lại không đỡ được một chiêu tiện tay của nàng. Từ đó có thể thấy được thực lực của Từ Tĩnh kinh khủng đến mức nào.

- Phong Vũ Lôi Băng!

Xà thiếu quát một tiếng, hư ảnh cửu đầu xà ở phía sau, có bốn đầu rắn lao tới phun về phía Từ Tĩnh phong nhận, thủy cầu, lôi điện cùng băng sương. Bốn loại năng lượng phân biệt rõ ràng. Cho dù là cường giả có cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng gặp phải cũng phải tránh lui ba thước, không dám đón đỡ.

- Phá!

Trên người Từ Tĩnh, quang diễm hoàng kim phun ra, mái tóc dài bay lượn trong gió. Một quyền đánh tới không gian chấn động, xuất hiên mấy cái lỗ hổng đen kịt.

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, bốn loại năng lượng được Từ Tĩnh xuất ra liền quay trở về.

- Lực lượng thật cường đại!

Bên phía Huyết Thiên đại lục, mọi người đều nghị luận, nhất là Tượng thiếu, ánh mắt sáng ngời. Hắn và Hổ thiếu khác nay, trong cơ thể hắn có huyết mạch Chiến Tượng đã phản tổ thành công, cùng với tổ tiên Thượng Cổ Chiến Tượng hoàn toàn giống nhau. Trời sinh lực lượng lớn vô cùng. Một quyền đánh ra vượt xa trăm vạn cân. Mà lực lượng của Từ Tĩnh cũng khiến cho bản thân hắn thấy cái mình thích mà thèm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1039: Ngươi Có Sinh Tử Lệnh Bài? (1)

- Chiến Tượng bộ tộc của ta, tôn trọng lực lượng. Lực lượng chính là tất cả. Lực lượng của nữ tử này không phải chuyện đùa, hơn nữa tựa hồ còn là yêu thú.

Trong lòng Tượng thiếu nổi lên một điểm tâm tư, ánh mắt nhìn về phía Từ Tĩnh không rời.

- Hiện tại nhìn ngươi làm sao có thể ngăn cản được ta!

Xà thiếu đam lao phải theo lao. Bản thân hắn có điểm hối hận khi đã trêu chọc Từ Tĩnh. Làm chim đầu đàn, nếu như đã xuất thủ thì không được bỏ dở nửa chừng. Bằng không người khác còn tưởng rằng bản thân hắn sợ đối phương.

Thân thể lại một lần nữa đứng lên, Xà thiếu hướng tới Từ Tĩnh phát động ra thế công mãnh liệt. Hư ảnh cửu đầu xà thật lớn phía sau, chín đầu rắn đồng thời vũ động khiến cho không gian xung quanh cũng phải dao động theo. Từ đầu rắn sở hữu một năng lực đặc biệt, hoặc là đánh hoặc là phun ra năng lượng thuộc tính các loại, hoặc là mở miệng rộng sản sinh ra hấp lực và lực ràng buộc không gì so sánh được.

Ở trong bách thú, cửu đầu xà cũng được xếp vào hạng đầu. Trong cơ thể Xà thiếu tuy chỉ có hơn phân nửa huyết mạch của cửa đầu xà, thuộc về bán yêu. Thế nhưng ngộ tính của hắn còn vượt xa yêu thú, điều này khiến cho chiến lực của hắn cường đại lên rất nhiều không thua kém gì những yêu thú cường đại khác. Bằng không hắn cũng không có khả năng cùng với Tượng thiếu tranh phong, kẻ tám lạng, người nửa cân.

Thình thịch, thình thịch thình thịch!

Quang diễm hoàng kim từ bên ngoài cơ thể Từ Tĩnh sản sinh ra khí lực cường đại đến mức tận cùng. Một quyền một cước của nàng không chỉ sản sinh ra uy năng vô cùng mà còn nhanh như thiểm điện. Thế công của Xà thiếu mặc kệ cường đại đến mức nào cũng không thể nào đột phá phòng ngự bên ngoài của Từ Tĩnh. Ngược lại hắn bị Từ Tĩnh liên tục đẩy lui về phía sau, cước bộ đứng không vững.

- Quá cường đại!

Mọi người xung quanh nhìn cuộc chiến không khỏi líu lưỡi. Xà thiếu là ai, chính là người đứng thứ năm trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Có thể nói, người có thể sánh vai cùng hắn cũng đều đã xuất hiện ở đây. Mà Từ Tĩnh rất rõ ràng là một người mới, nhìn qua cũng chỉ có bộ dáng hơn hai mươi tuổi, cư nhiên có thể đánh cho Xà thiếu chật vật như vậy.

- Ngươi tiếp một quyền của ta!

Quang diễm hoàng kim bạo phát. Trong tiếng quát của Từ Tĩnh, một quyền hướng vè phía Xà thiếu.

Chốc lát sau, bầu trời tối sầm xuống, hỏa tinh lóe ra giống như ngân hà. Trong ngân hà đen kịt khó lường, một viên tinh cầu tan biến. Vị trí tan biến chính là vị trí của Xà thiếu.

- Dừng lại cho ta!

Mí mắt Xà thiếu điên cuồng nhảy lên. Nguy hiểm đang hiện ra trước mắt, chỉ thấy song chưởng hắn giao nhau ngăn cản trước ngực và đầu. Cùng lúc đó, hư ảnh cửu đầu xà ở phía sau, chín đầu rắn đan vào cùng một chỗ, đồng dạng che chắn trước người Xa thiếu, hình thành một tấm lá chắn thật lớn thủ hộ cho Xà thiếu.

Ầm ầm!

Quyền pháp có dị tượng quá mức bá đạo, hư ảnh cửu đầu xà tầng tầng bị nghiền nát. Cuối cùng hộ thể chân nguyên của Xà thiếu cũng bị nghiền nát.

Song chưởng Xà thiếu giao nhau lập tức truyền đến một cỡ lực lượng vô cùng lớn. Cỗ lực lượng này vượt xa khả năng cực hạn của Xà thiếu. Không thể nào chống đỡ được, chân hắn bám chặt vào mặt đất lướt nhanh về phía sau.

Phụt!

Trượt dài đủ mười dặm, thân hình Xà thiếu mới ổn định trở lại, hắn phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt vô cùng ảm đạm.

Xà thiếu bại.

Da đầu Vương Thái tê dại. Trong lòng hắn thầm may mắn hay trước đó không có đi trêu chọc đối phương. Bằng không hắn cũng không ngăn cản được một quyền của nàng. Dù sao bản thân thực lực của hắn còn kém Xà thiếu không ít.

Đánh bại Xà thiếu, Từ Tĩnh trực tiếp bay về phía thanh niên cường giả Chân Linh đại lục.

- Là người của Chân Linh đại lục?

La Thiên giật mình. Đám người Độc Cô Tuyệt cũng phải nhíu mày.

Lúc nào Chân Linh đại lục lại có một thiên tài yêu nghiệt như vậy. Hơn nữa thoạt nhìn so với người khác còn mạnh mẽ hơn, chí ít Độc Cô Tuyệt và Sở Trung Thiên cũng không có tự tin chiến thắng đối phương.

- Ha ha! La Thiên, Chân Linh đại lục của ngươi cũng không tệ lắm. Có thể xuất ra được một siêu cường giả như vậy. Chỉ là hình như ngươi không có nhận biết nàng.

Tượng thiếu đối với việc Từ Tĩnh có thể đánh bại Xà thiếu, ít nhiều có điểm kinh ngạc. Chỉ là hắn tự tin, bản thân hắn phản tổ thành công sẽ không thua bất luận kẻ nào. Kể cả La Thiên.

La Thiên đạm nhiên cười:

- Tượng thiếu. Siêu cường giả của Chân Linh đại lục ta có rất nhiều. Có cơ hội ngươi nên kiến thức một chút.

- Vậy sao? Ta đây mỏi mắt mong chờ.

Tượng thiếu không để ý đến lời nói của La Thiên. Chẳng nhẽ những thiên tài mới của Chân Linh đại lục mỗi người đều có thực lực tương đương Xà thiếu. Đừng nói giỡn.

Bên phía Thiên Kiếm đại lục, thanh niên vân sam cười nói:

- Sinh Tử điện chuẩn bị mở cửa, một lát nữa một khối Sinh Tử lệnh bài chỉ có thể cho bốn người đi vào. Lát nữa có hung linh đỉnh giai chạy ra, phương án phân phối từ ngay lúc này hẳn là không có sớm. Miễn cho đến lúc đó lại xảy ra tranh chấp không đáng có?

Đơn phương nhất mã hầu như không có ai có thể đánh chết được hung linh đỉnh giai. Muốn đánh chết một đầu hung linh đỉnh giai phải liên thủ. Giống như Sinh Tử điện mở ra lần trước, gặp phải hung linh đỉnh giai, giết chết hung linh đỉnh giai là có thể đoạt được Sinh Tử lệnh bài.

- Tinh Kiếm Hậu, ngươi nói nên phân phối như thế nào?

Tượng thiếu phản vấn.

Tinh kiếm Hậu thân là người đứng đầu trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, cũng là người đứng đầu thập kiếm ở Thiên Kiếm đại lục. Một thân thực lực thâm bất khả trắc, là thanh niên cường giả mà Tượng thiếu kiêng kỵ nhất.

Tinh Kiếm Hậu nói:

- Như vậy đi! Chúng ta gồm ba đại lục tính là ba đội hình. Hải ngoại tính là một đội hình. Bốn đội hình sẽ thay phiên nhau lần lượt tiến lên. Bắt đầu từ

Chân Linh đại lục đi!

- Tốt! Ta không có ý kiến.

La Thiên gật đầu.

- Ta cũng không có ý kiến!

Tượng thiếu cũng gật đầu đồng ý.

Bốn đội hình lớn tự chiếm cứ một phương vị, lặng lẽ chờ đọi.

Ông!

Trên sân rộng, đột nhiên truyền đến một trận dao động không gian khó chịu. Một hung linh hình người, trên đầu mọc một chiếc sừng hiện ra.

- Rống!

Hung linh hình người ngửa mặt lên trời rít gào, khí tức hung tần đáng sợ được phóng ra hướng tới bốn phương tám hướng. Cho dù là Tinh Kiếm Hậu, Tượng thiếu cùng với La Thiên cũng cảm thấy áp lực cực lớn.

Nếu như Liễu Vô Kiếm ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, đầu hung linh đỉnh giai này chính là đầu hung linh đã đánh chết hắn. Hiện tại cư nhiên từ viễn phương truyền tống tới, xuất hiện ở trước Sinh Tử điện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1040: Ngươi Có Sinh Tử Lệnh Bài? (2)

- Mọi người đừng lưu thủ, liên thủ đánh chết nó.

La Thiên hét lớn một tiếng, là người phát động công kích đầu tiên. Những người khác cũng không dám chậm trễ, đều xuất ra tuyệt chiêu của bản thân. Cả Từ Tĩnh nữa thì Chân Linh đại lục có tổng cộng mười một người. Mỗi người ai đều là thiên tài tuyệt đỉnh liên thủ công kích, uy lực cực lớn cho dù là hung linh đỉnh giai cũng không đỡ được.

Chỉ trong vài lần chớp mắt, hung linh hình người đã bị đánh nát, một khối Sinh Tử lệnh bài xuất hiện. Rất nhanh đầu hung linh đỉnh giai thứ hai được truyền tống tới.

Dựa theo ước định trước đó, đầu hung linh đỉnh giai này đến lượt đội hình hải ngoại công kích. Đội hình hải ngoại tuy nhân số kém Chân Linh đại lục, nhưng dưới sự liên thủ của bọn họ cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết đầu hung linh đỉnh giai này, đoạt được một khối Sinh Tử lệnh bài.

Kế tiếp đó là Huyết Thiên đại lục và Thiên Kiếm đại lục.

Một vòng kết thúc, từng đội hình đều có khối Sinh Tử lệnh bài đầu tiên cho mình, có thể giúp cho bốn người tiến nhập vào trong Sinh Tử Cảnh. Ba đội hình chỉ thiếu một khối, còn Chân Linh đại lục còn thiếu hai khối.

- Quá dễ dàng!

Nguyệt Linh Sương cảm thán. Nàng trước đó đã gặp phải hung linh đỉnh giai, sợ đến mức chạy trối chết. Hiện tại hung linh đỉnh giai đơn giản bị giết dễ dàng như vậy, căn bản không tốn bao nhiêu khí lực.

Có thể nói bốn đội hình ở đây, đội hình ở Chân Linh đại lục là đứng đầu.

Mà bốn thanh niên siêu cường giả đứng đầu cũng là người dẫn dắt bốn đội hình.

Đợt thứ hai kết thúc, bốn đội hình lại có được một khối Sinh Tử lệnh bài nữa.

- Chúng ta còn thiếu một khối!

Trong lòng La Thiên thầm nghĩ.

- Diệp Trần vì sao còn không có đến?

Sinh Tử điện một khi mở ra hung linh đỉnh giai sẽ không xuất hiện nữa. Lẽ nào hắn đã bji đánh chết? Hay là bị chết trên tay của hung linh đỉnh giai?

Kỷ Hải Nhược có gặp qua Diệp Trần, biết được thực lực của Diệp Trần rất mạnh. Trong số thanh niên cường giả ở đây, người có thể so với hắn không có được mười người.

Ngoại trừ Kỷ Hải Nhược ra cũng có mấy người trong đầu hiện lên hình ảnh của Diệp Trần. Tỷ như Độc Cô Tuyệt, Sở Trung Thiên, Từ Tĩnh. Còn có đám người Lam Sơn Mi.

-Xuất hiện rồi!

Nhãn tình La Thiên sáng lên, trong tầm mắt xuất hiện một đầu hung linh đỉnh giai.

- Sát!

Người ở Chân Linh đại lục không lưu tình một chút nào. Chỉ có Từ Tĩnh, Độc Cô Tuyệt và Sở Trung Thiên là không có xuất thủ. Bọn họ tựa hồ không muốn nhanh chóng giải quyết đầu hung linh đỉnh giai này. Bởi vậy mà đầu hung linh đỉnh giai này cũng phải trải qua một hồi chém giết, thì đội hình Chân Linh đại lục mới giết được. Sinh Tử điện mở ra, người không tới kịp sẽ mất đi cơ hội tiến nhập vào trong Sinh Tử điện.

Sinh Tử điện có một quy tắc tồn tại đặc biệt.

Mặc dù Chân Linh đại lục người đông thế mạnh, tuy có vài người không ra tay nhưng vẫn có thể diệt sát được đầu hung linh đỉnh giai này.Thời gian non nửa chém trà nhỏ trôi qua, một khối Sinh Tử lệnh bài xuất hiện.

Trong đầu La Thiên suy tư nhìn về phía ba người không xuất thủ, hắn chỉ biết than thầm một tiếng.

Hắt xì!

Đại môn Sinh Tử điện chậm rãi mở ra. Trên sân rộng, hung linh đỉnh giai không còn xuất hiện nữa.

- Chúng ta đi vào!

Người của Huyết Thiên đại lục dẫn đầu đi vào Sinh Tử điện trước, hai khối Sinh Tử lệnh bài cũng theo đó mà biến mất.

Sau đó mà Thiên Kiếm đại lục và hải ngoại.

- Chúng ta cũng vào đi thôi.

La Thiên đi đầu nói.

- Không còn kịp rồi!

Độc Cô Tuyệt có chút thất vọng. Kỳ thực ba khối leenhju bài đủ để cho mười hai người đi vào. Chân Linh đại lục có mười một người, nếu như Diệp Trần tới kịp thì vẫn còn cơ hội.

Tiến vào cuối cùng là Từ Tĩnh. Trước khi tiến vòa nàng quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, rồi mới bước vào.

Ba!

Khối Sinh Tử lệnh bài cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Một khối Sinh Tử bệnh bài chỉ có tác dụng trong một thời gian nhất định. Vượt qua thời gian này, khối Sinh Tử lệnh bài kia sẽ bị thu hồi.

- Không xong, chúng ta tới chậm.

Xa xa có hai đạo thân ảnh bay vút đến. Người vừa nói là Tần Thiên Hùng.

- Chưa chắc!

Diệp Trần lấy từ trong trữ vật linh giới ra một khối Sinh Tử lệnh bài.

- Cái gì? Ngươi có Sinh Tử lệnh bài?

Tần Thiên Hùng kinh ngạc, hắn tựa hộ gần như á khẩu.

Tần Thiên Hùng nhìn thấy Sinh Tử lệnh bài giật mình , ánh mắt dị thường nhìn về phía Diệp Trần. Mà Diệp Trần cũng không thèm để ý đến biểu hiện của Tần Thiên Hùng lúc này, hắn ném Sinh Tử lệnh bài vào đại môn Sinh Tử điện. Đại môn Sinh Tử điện đã mở ra, có một tàng năng lượng tráo hắc bạch đan xen vào nhau. Sinh Tử lệnh bài dán lên năng lượng tráo, năng lượng tráo lập tức mở ra một lỗ hổng.

- Đi! Chúng ta đi vào!

Diệp Trần lắc mình tiến vào trong Sinh Tử điện.

- Diệp Trần này, nhất định sẽ khiến cho cả thiên hạ phải khiếp sợ!

Tần Thiên Hùng tuy rằng không có hỏi Diệp Trần từ đâu mà có Sinh Tử lệnh bài, nhưng hắn biết muốn có Sinh Tử lệnh bài thì chỉ có hai cách. Một là cùng với những người khác liên thủ đánh chết một đầu hung linh đỉnh giai. Hai là một mình một người đánh chết một đầu hung linh đỉnh giai. Khả năng trước rất khó xảy ra vì ở trong Sinh Tử bí cảnh, mọi người rất khó gặp được nhau để liên thủ giết chết hung linh đỉnh giai.

Vừa tiến vào Sinh Tử điện, lập tức có tới mười hai ánh mắ nhìn về phía

Diệp Trần. Chủ nhân những ánh mắt này đều là những thanh niên cường giả tuyệt thế, ánh mắt như đao như kiếm. Cho dù là Diệp Trần cũng không thể bỏ qua. Về phần Tần Thiên Hùng, thân thể khẽ run rẩy, thiếu chút nữa không chịu đựng được.

- Diệp Trần!

- Diệp Trần! Ngươi cuối cùng cũng tới.

- Diệp Trần! Đã lâu không gặp!

- Diệp sư đệ.

Diệp Trần thật giống như một minh tinh siêu cấp, trở thành đối tượng để mọi người nhìn chăm chú. Tần Thiên Hùng thân là một trong thất kiệt của Chân Linh đại lục, theo lý thuyết cũng được coi là có danh tiếng. Thế nhưng giờ khắc này hắn trở thành một người mà không ai quan tâm đến hắn. Đi theo phía sau Diệp Trần, hầu như không có ai để ý đến hắn. Dường như mọi người bỏ qua sự tồn tại của hắn.

- Người này là ai? Vì sao lại nhận được sự quan tâm như vậy!

- Kỳ quái! Một tân nhân, vì sao được hoan nghênh như vậy.

Người của Huyết Thiên đại lục và Thiên Kiếm đại lục không thể nào giải thích được.

Kiếm Trận Hậu, Cự Kiếm Hầu cùng với Đoản Kiếm Hầu nhìn thấy Diệp Trần xuất hiện, thần sắc bị kiềm hãn. Kiếm Trong mắt Kiếm Trận Hậu hiện lên hàn quang, Cự Kiếm Hầu và Đoản Kiếm Hầu thì cực kỳ kiêng kỵ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1041: Bài Danh Sinh Mệnh Khí Tức. (1)

Thực lực của Diệp Trần bọn họ đã tận mắt chứng kiến. Bọn họ đối với Diệp Trận cũng rất quan tâm, nhưng lại chưa có phát giác ra được điểm kỳ quái, lấy thực lực của Diệp Trần không có khả năng không có được một chút danh khí.

- Được rồi! Hắn vào bằng cách nào, không có Sinh Tử lệnh bài là không thể nào tiến nhập vào trong Sinh Tử điện. Lẽ nào hắn có thực lực đánh chết được hung linh đỉnh giai?

- Không có khả năng a! Hẳn là cùng với những người khác liên thủ đánh chết một đầu hung linh đỉnh giai. Ngươi không thấy bên cạnh hắn còn có một người sao.

- Ân! Phỏng chừng người liên thủ cùng hắn không ít. Chỉ là cuối cùng chỉ còn lại hai người bọn họ sống sót.

Hầu như tất cả mọi người đều không tin Diệp Trần có thực lực có thể một mình đánh chết hung linh đỉnh giai. Hoặc nói là bọn họ không muốn tin tưởng, trong lòng liền cấp ra một cái lý do hợp lý để thuyết phục bản thân.

Thanh âm phía trước không khiến cho vẻ mặt của Diệp Trần biến sắc. Thanh âm mềm mại cuối cùng của một người lại khiến cho tâm linh Diệp Trần run lên. Ánh mắt hắn hơi đảo qua đoàn người, cuối cùng rơi trên một người có tướng mạo xinh đẹp, thần thái an tĩnh nhìn lên người nữ tử này.

Từ Tĩnh!

Thời gian xa cách nhiều năm, hai người rốt cuộc cũng có ngày gặp lại.

Ánh mắt Từ Tĩnh cũng nhìn về phía Diệp Trần. Bốn mắt nhìn nhau, ánh

mắt của hai người trước và nay khác nhau rất nhiều. Trong ánh mắt của Từ Tĩnh không có chút khí phách nào. Thay vào đó là sự mềm mại, còn có chút mừng rỡ.

Trên mặt hiện lên dáng vẻ tươi cười. Diệp Trần đi về phía Từ Tĩnh.

- Từ Tĩnh sư tỷ!

Diệp Trần có thói quen xung hô với Từ Tĩnh là Từ Tĩnh sư tỷ. Điều này đại biểu cho lòng hắn không hề thay đỏi. Không đợi đối phương nói gì, hắn đột nhiên ôm nàng vào trong lòng. Thân thể mềm mại của đối phương nhu thuận rúc vào trong lồng ngực của hắn.

Ánh mắt Từ Tĩnh không khỏi bất ngờ, trên mặt hiện lên một tia đỏ ứng.

Điều này!

Mọi người ở bên trong Sinh Tử điện sợ ngây người. Phải đến nửa ngày mọi người mới hoàn hồn trở lại. Vốn là một thiếu nữ xinh đẹp cưỡng hãn, thực không ngờ lại là nữ nhân của Diệp Trần. Điều này làm cho rất nhiều người có tham niệm hoàn toàn thất vọng.

Tượng thiếu hừ lạnh một tiếng, nắm chặt nắm tay lại. Hắn tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy Từ Tĩnh, nhưng trong lòng đã coi Từ Tĩnh là nữ nhân của mình. Diệp Trần ôm Từ Tĩnh, để cho hắn cảm giác được trái tim mình đang đau đớn.

- Yến Phượng Phượng. Đây là bạn gái của Diệp Trần? Ta vì sao nghe nói, bạn hắn của hắn là một người của bộ tộc ma nhân mà.

Kỷ Hải Nhược hỏi Yến Phượng Phượng.

Yến Phượng Phượng không xác định nói:

- Hẳn là cả hai đều là bạn gái của hắn đi!

Nàng cũng chưa từng thấy Từ Tĩnh. Từ Tĩnh từ rất sớm đã được Long

Vương đưa đến Long Thần Thiên Cung. Chỉ có người của Nam Trác Vực mới có thể biết được một ít tin tức về nàng.

- A! Nguyên lai là như vậy. Diệp Trần này cũng có số đào hoa đó chứ.

- Ngươi không phải là cũng có tâm tư đối với Diệp sư đệ đó chứ! Ngàn vạn lần không nên có lỗi với Phong Phiêu Linh sư huynh nha!

- Ngươi nói cái gì!

Ôm chặt lấy Từ Tĩnh, Diệp Trần phát hiện tưởng niệm của mình đối với Từ Tĩnh rất là chân thật. Hai người nhận thức nhau sớm hơn Mộ Dung Khuynh Thành. Ngoại trừ Mộ Dung Khuynh Thành ra, Từ Tĩnh là người hiểu hắn nhất.

Thở dài một hơi, Từ Tĩnh nhẹ giọng nói:

- Diệp sư đệ. Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ quên ta chứ.

- Vì sao?

Thời gian trôi qua, để hai người đối với đối phương có sự tưởng niệm vô cùng nồng đậm. Trước đây hai người còn giấu kín tâm tư của bản thân, khi gặp nhau không có làm ra cử động gì khác người. Chỉ là hiện tại tất cả giống như nước chảy thành sông, rất tự nhiên. Không có gì có thể ngăn trở được hai người đến với nhau.

Diệp Trần buông Từ Tĩnh ra, tỉ mỉ đánh giá đối phương.

Nhiều năm không thấy, Từ Tĩnh không có nhiều thay đổi. Chỉ có một cỗ anh khí đặc biệt của nữ tử. Điều khiến cho Diệp Trần cảm thấy kỳ quái là khí lực trong cơ thể Từ Tĩnh có điểm đặ thù. Khí lực trong cơ thể nàng không giống như khí lực trong cơ thể nhân loại rèn đúc ra. Có phần giống như yêu thú. Nhưng mà yêu thú tầm thường không thể nào có được khí lực đặc biệt như vậy. Khi hai người ở gần cùng một chỗ. Long lực trong cơ thể Diệp Trần bắt đầu rục rịch.

Từ Tĩnh tự hồ nhận ra Diệp Trần nhìn ra chút gì.

- Diệp sư đệ. Kỳ thực ta không phải là nhân loại!

- Ta cũng đã đoán được một ít!

Diệp Trần trước đó có nghe qua thân thế của Từ Tĩnh. Nàng nói, lúc đầu ký ức của nàng chỉ bắt đầu từ năm mười tuổi, trước mười tuổi thì trống rỗng. Đến khi Long Vương và Diệp Trần tiếp xúc nhau có quan sát qua Từ Tĩnh. Có thể Diệp Trần không biết được lai lịch đặc thù của Từ Tĩnh, nhưng sau khi gặp lại thấy nàng biến hóa như vậy, nhiều ít có thể đoán ra được một chút.

- Ta là người của Long tộc!

Từ Tĩnh đem bí mật của bản thân nói cho Diệp Trần.

- Long tộc?

Trái tim Diệp Trần rung động.

- Như vậy khí lực trong cơ thể ngươi là Long lực?

Thảo nào Diệp Trần cảm giác được Long lực trong cơ thể mình rục rịch. Ngoại trừ long lực ra còn có á long lực. Long lực là lực lượng thuần khiết của cự long. Long lực khác hoàn toàn á Long lực, mức độ cường đại của nó càng lớn hơn gấp bội.

- Ân! Ta là tộc nhân của long tộc Hoàng kim cự long. Khí lực mà ta tu luyện ra còn được gọi là hoàng kim long lực. Bởi vì nguyên nhân đặc thì, khi ta mới sinh ra đời đã chuyển hóa qua hình thái nhân loại. Sau đó vẫn ngủ say, mãi đến mười năm sau ta mới được dưỡng phụ mẫu tìm được. Lúc đó, ta và những người khác giống nhau, sống một cuộc sống bình thường.

Từ Tĩnh nhẹ nhàng nói.

- Mặc kệ ngươi là nhân loại hay là hoàng kim cự long. Ta chỉ cần biết

ngươi là Từ Tĩnh sư tỷ là tốt ròi!

Trong lòng Diệp Trần không có một chút bài xích.

Ầm ầm long!

Bên cạnh chỗ mọi người đang tụ tập, có một cái mật thất thật lớn xuất hiện. Mật thất hình lập phương từ dưới đất mọc lên cao cả chục trượng. Phía trước mật thất đột nhiên xuất hiện một tấm bia đá, trên đó có khắc ghi tên của ba mươi sáu người trên đó. Ở đây, có không ít người được liệt trong số đó. Chỉ có điều bài danh không giống nhau mà thôi.

- Đây là danh sách bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh lần trước.

Có người thốt ra.

Trên tấm bia đá, bài danh thứ nhất cùng thứ nhì không có mặt. Tinh Kiếm Hậu bài danh thứ ba, La Thiên thứ tứ, Tượng thiếu thứ năm, Kiếm Trận Hậu thứ sáu, Xà thiếu thứ bảy. Ngoài ra còn có Phong Phiêu Linh, Kỷ Hải Nhược, Tần Thiên Hung, Phách Kiếm Hầu, Hổ thiếu...

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1042: Bài Danh Sinh Mệnh Khí Tức. (2)

Ầm ầm!

Lại có một tấm bia đá rơi xuống trên một mảnh đất trống.

Mọi người đối với Sinh Tử bí cảnh đều hiển rất rõ, biết đây là bia đá Sinh Tử, còn có chút lực lượng kỳ dị. Chỉ cần ở trên đó khắc tên mình lên thì có thể biết được Sinh Mệnh khí tức trong cơ thể nhiều ít như nào. Tấm bia đá sẽ căn cứ theo Sinh Mệnh khí tức cường đại nhiều ít mà tính thứ tự xếp hạng lần đầu. Tất nhiên chỉ có tính tham khảo mà thôi. Còn phải thông qua quy tắc bài danh chân chính nữa.

Người đầu tiên đi tới là một thanh niên cường giả của hải ngoại.

Thế nhưng đến người thứ hai và thứ ba đi lên, Sinh Mệnh khí tức của gã thanh niên đầu tiên đi lên trở nên nhỏ yếu nhất. Theo như Diệp Trần biết, Sinh Tử bia đá này căn thứ theo cảnh giới tu vi và Sinh Mệnh của bản thân mà tiến hành xếp hạng. Tỷ như hai người vừa lên đều là nhân loại, cảnh giới cao tự nhiên Sinh Mệnh khí tức cao. Đồng dạng, mọt người là yêu thú mà một người là nhân loại, dưới tình huống cảnh giới tương đương thì thông thường Sinh Mệnh khí tức của yêu thú cao hơn.

Rất nhanh, đã có mười mấy người đi tới.

- Ta thử xem!

Diệp Trần đi về phía trước, dùng chỉ lực khắc tên mình lên trên tấm bía đá.

Bá!

Hai chữ Diệp Trần vừa mới xuất hiện, lập tức chạy lên bài danh đệ nhất.

- Di! Sinh Mệnh khí tức cũng rất cao, phía dưới có tới mười mấy yêu thú có cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng. Sinh Mệnh khí tức còn thua cả hắn.

Không ít người lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Lệnh Hồ Dực cũng đi tới, ngay cả bài danh thứ ba cũng không có đạt được. Dù sao hắn cũng không phải là yêu thú, cảnh giới cũng không có chiếm ưu thế.

Kế tiếp, ngoại trừ Bất Tử ma thiếu, Tinh Kiếm Hậu và Sở Trung Thiên ra hầu như thanh niên cường giả đã lên hết. Đáng tiếc, bài danh đệ nhất vẫn như trước là của Diệp Trần. Điều này làm cho rất nhiều người không giải thích được. Phải biết rằng La Thiên và Thiết Cuồng Tôn đều là cường giả Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng, tất cả bọn họ cũng là nhân loại nhưng không có được Sinh Mệnh khí tức cường đại như Diệp Trần.

- Diệp Trần này chỉ sợ không đơn giản như vậy.

La Thiên thầm nghĩ.

- Ghê tởm! Sinh Mệnh khí tức vậy mà còn cao hơn cả ta.

Vương Thái lúc trước thực sự tự tin có thể nhấc tay một cái là giết chết được Diệp Trần. Hiện tại dĩ nhiên Sinh Mệnh khí tức của hắn không bằng được người ta, điều này khiến cho Vương Thái khó có thể tiếp thu được.

- Hừ! Nhất định là tu luyện thủ đoạn bảo mệnh nào đó, có thể khiến cho Sinh Mệnh khí tức cao hơn thường nhân. Chỉ là bảo mệnh cũng không tính là chiến lực.

Vương Thái cũng không quên trên người Diệp Trần có rất nhiều chân nguyên thủy tinh. Những thứ này đều là tài vật của Hắc Thủy liên minh.

- Tinh Kiếm Hậu lên rồi. Lấy tu vi cảnh giới của Tinh Kiếm Hậu, hẳn là đệ nhất đi!

Dưới ánh mắt của mọi người, Tinh Kiếm Hậu đi lên.

Bá!

Bài danh thứ hai.

Tinh Kiếm Hậu cũng không thể nào vượt qua được Diệp Trần.

- Có ý tứ?

Tinh Kiếm Hậu thật không có tức giận, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt.

Yến Phượng Phượng đứng thứ ba, Thần Sa công chúa Sa Nhược Tình đứng thứ năm. Thanh niên cường giả hết người này đến người khác đều đi lên nhưng chưa có một ai có thể vượt qua Diệp Trần.

- Ha ha! Ta đến thử xem!

Độc Cô Tuyệt, Đạm Thai Minh Nguyệt bài danh cũng không được tốt lắm. Sở Trung Thiên có Cương Linh Thể còn chưa có lên.

Lần này , bài danh của Diệp Trần thiếu chút nữa bị kéo hạ. Sinh Mệnh khí tức của Sở Trung Thiên vô cùng cường đại, vài lần xông lên vị trí đệ nhất nhưng mà Sinh Mệnh khí tức của Diệp Trần cũng kiên trì mười phần, giữ vững vị trí đệ nhất.

Xà thiếu đã khôi phục thương thế. Hắn cười lạnh một tiếng, hắn nghĩ bản thân mình đứng như nhất hẳn không là vấn đề. Cuối cùng bài danh của hắn là thứ ba. Dù sao lấy tu vi cảnh giới của hắn cũng siêu việt hơn rất nhiều người. Cảnh giới cũng sơm đạt tới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong. Lại còn có phân nửa huyết mạch cửu đầu xà.

Đi tới trước tấm bia đá Sinh Tử, Xà thiếu nhanh chóng khắc tên mình

lên.

Bá!

Đệ nhị.

Sinh Mệnh khí tức của Xà thiếu cũng không thể nào vượt qua Diệp Trần. Trong lúc nhất thời, ồ lên tiếng ồn từ bốn phía.

- Chuyện gì xảy ra? Những người khác không vượt lên trước, còn có khả năng có lý do này lý do kia. Thế nhưng Xà thiếu tu vi cảnh giới đã đạt tới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong, lại có phân nửa huyết mạch cửu đầu xà. Theo lý thuyết hẳn là phải vượt lên trước.

- Lẽ nào Diệp Trần không phải là nhân loại?

- Khẳng định là nhân loại. Mọi người ở đây cũng không phải là người mù.

Mọi người đối với kết quả này rất không giải thích được.

- Không có khả năng?

Suy nghĩ trong đầu Xà thiếu đầu tiên chính là tấm bia đá Sinh Tử đã xảy ra vấn đề.

- Hắc hắc! Xà thiếu! Xem ra nhiều năm như vậy ngươi cũng nên chuyên chú tu luyện đi!

Bất Tử ma thiếu nhếch miệng cười, đi tới tấm bia đá Sinh Tử khắc tên mình lên đó.

Đệ nhất!

Rốt cục, cũng có người vượt lên trên Diệp Trần. Người đó chính là Bất Tử ma thiếu, đứng đầu Tứ Ma của Huyết Thiên đại lục.

- Quả nhiên là do Bất Tử Thân.

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Bất Tử Thân chính là năng lực cơ bản của vương giả Sinh Tử Cảnh. Sở hữu Bất Tử Thân, Sinh Mệnh khí tức tự nhiên rất mạnh. Mà Diệp Trần lại có Bất Tử Thân, Bất Tử ma thiếu cũng có Bất Tử Thân. Lúc này, căn cứ theo tu vi cảnh giới mà bài danh cao thấp.

Thấy Bất Tử ma thiếu vượt qua Diệp Trần, mọi người cũng xác định được tấm bia đá Sinh Tử không có xảy ra vấn đề gì ngoài ý muốn. Sinh Mệnh khí tưc của Diệp Trần đích xác rất mạnh, đứng trên tuyệt đại bộ phận người ở đây.

Cuối cùng chỉ còn lại có Tượng thiếu và Từ Tĩnh là không có trắc thí.

Lần trước, Sinh Mệnh khí tức của Tượng thiếu đứng dưới Bất Tử ma thiếu. Lần này ai cao ai thấp còn chưa có biết được.

Trong số những người ở đây, Bất Tử ma thiếu chỉ kiêng kỵ ba người. Một người là Tinh Kiếm Hậu, một người là La Thiên. Người còn lại chính là Tượng thiếu. Trong ba người này, Bất Tử ma thiếu lại kiêng kỵ nhất Tượng thiếu. Bởi vì hai người kia tuy rằng rất mạnh, nhưng cũng có một ngày trúng chiêu mà thụ thương, duy chỉ có Tượng thiếu có lực phòng ngự vô cùng đáng sợ, chuyên môn khắc chế hắn.

Thấy Tượng thiếu bước lên đài trắc thí, con mắt Bất Tử ma thiếu híp lại. Nếu như Sinh Mệnh khí tức của Tượng thiếu thấp hơn hắn, như vậy lần này Bất Tử ma thiếu có nhiều hơn một phần nắm chắc chiến thắng Tượng thiếu. Thậm chí còn có hi vọng tranh đoạt bài danh đệ nhất bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1043: Đối Chiến Tích Phân. (1)

Tượng thiếu rất thoải mãi. Hắn biết rõ, Sinh Mệnh khí tức của mình có bao nhiêu cường đại.

Lưu tên mình trên bảng Sinh Tử.

Bá!

Đệ nhất!

Tượng thiếu vượt qua Diệp Trần, vượt qua Bất Tử ma thiếu, chễm trệ ngồi ở vị trí thứ nhất.

- Xem ra lần này Tượng thiếu có cơ hội tranh giành bài danh đệ nhất bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh a.

- Lần trước Sinh Mệnh khí tức của Bất Tử ma thiếu đứng thứ nhất, hiện giờ Tượng thiếu lại siêu việt vượt qua, chênh lệch chẳng phải càng lúc càng lớn?

- Không thể nói như vậy. Nói không chừng Bất Tử ma thiếu còn có thủ đoạn lợi hại hơn. Dù sao thì qua nhiều năm như vậy, rất khó nắm chắc được đối phương có bao nhiêu tiến bộ.

- Ân! Có đạo lý! Sinh Mệnh khí tức cũng chỉ được dùng để tham khảo thôi.

Mọi người đều nghị luận.

- Từ Tĩnh sư tỷ, ngươi đến đi.

Diệp Trần buông tay Từ Tĩnh để nàng đi lên trắc thí.

- Ân!

Từ Tĩnh gật đầu, chậm rãi bước lên.

Người khác không biết chứ Diệp Trần biết rất rõ Sinh Mệnh khí tức của Từ Tĩnh. Khẳng định là đệ nhất. Hoàng kim cự long, đây chính là yêu thú trong truyền thuyết của Chân Linh thế giới. Là một cự long chân chính. Truyền thuyết ở Chân Linh thế giới có nói không chỉ có cự long mà ngay cả á long đều là lông phượng, sừng lân. Hay nói cách khác, hoàng kim cự long chính là tồn tại vượt qua cả bách thú thượng cổ.

Không ngoài dự đoán của Diệp Trần. Từ Tĩnh vừa khắc tên mình lên bia đá Sinh Tử, liền đoạt ngay vị trí thứ nhất. Tên nàng mơ hồ phóng ra kim quang, vô cùng thần thánh.

Một màn này khiến cho rất nhiều người ngây ngốc mắt mở to, miệng há hốc. Cả đám mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Từ Tĩnh, tựa hồ đang suy đoán thân phận của nàng.

- Ta đã phản tổ thành công vậy mà vẫn bị chèn ép.

Tượng thiếu có thể biết Từ Tĩnh không phải là nhân loại, cũng khác hẳn với bất cứ yêu thú nào khác.

- Cũng tốt! Những nữ nhân kia không xứng với ta. Chỉ có như vậy mới đáng giá để ta theo đuổi. Về phần tiểu tử kia, tìm cơ hội đánh chết hắn.

Sắc mặt Tượng thiếu đằng đằng sát khí nhìn về phía Diệp Trần.

Ông!

Phía trước tấm bia Sinh Tử đột nhiên truyền đến một trận dao động không gian, một bóng người không rõ xuất hiện.

Bóng người này không hề thể hiện sắc thái biểu tình nào, băng lãnh nói:

- Lần bài danh này, vẫn giống như trước kia, xếp hạng theo tích phân đối

chiến. Mỗi một người đều phải chiến đấu với những người còn lại một lần. Thắng một trận sẽ có một điểm tích phân, thua sẽ không có điểm. Cuối cùng người đứng đầu sẽ được thưởng cho ba viên Sinh Tử thạch, thứ hai và thứ ba được thưởng cho hai viên Sinh Tử thạch. Từ thứ tư đến thứ mười thưởng cho một viên Sinh Tử thạch.

- Đệ nhất được thưởng ba viên Sinh Tử thạch. Thứ hai và thứ ba cũng có hai khỏa!

Trên mặt Diệp Trần lộ ra bộ dáng tươi cười. Hiện tại hắn còn thiếu hai viên Sinh Tử thạch nữa là có thể đột phá lên Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng. Một ngày đột phá lên Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng, như vậy hắn có thể nắm chắc chống lại vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường.

- Bắt đầu tích phân đối chiến.

Bóng người không rõ biến mất.

Chợt, bốn phía mật thất xuất hiện ba mươi sáu cái hắc động. Hấp lực của hắc động bắn ra vô cùng mạnh mẽ, phân biệt hút từng người vào trong đó. Diệp Trần và Từ Tĩnh cũng bị hút vào.

Lần thứ hai xuất hiện, Diệp Trần tới một căn mật thất nhỏ. Phía trước mật thất là một viên thủy tinh thật lớn. Xuyên thấu qua thủy tinh có thể nhìn thấy được bốn phía bên trong mật thất.

Đúng lúc này, trên tấm bia đá Sinh Tử hiện lên hai cái tên.

Là Huyết Thiên đại lục Lam Sơn Mi và Chân Linh đại lục Cự Kiếm Hầu.

Ca!

Bức tường trong mật thất mở ra hai lỗ hổng. Lam Sơn Mi và Cự Kiếm Hầu bước ra. Nguyên lai bên trong mật thất, bức tường dường như được làm từ nham thạch. Nhưng tất cả đều là ngụy trang. Từ trong mật thất nhỏ nhìn

ra, có thể thấy rõ được những bức tường này do thủy tinh đặc thù chế tạo thành. Có thể nhìn ra ngoài nhưng không thể nào đi ra.

Đại mật thất rộng chừng một cây số, thực sự rất rộng lớn. Lam Sơn Mi và Cự Kiếm Hầu cách xa nhau vài trăm thước giằng co nhau.

- Chết đi!

Vũ khí của Cự Kiếm Hầu là một thanh đại cự kiếm. Hắn rất nhanh tới gần Lam Sơn Mi. Cự kiếm giơ lên, hướng tới Lam Sơn Mi chém tới. Kiếm khí như rồng.

- Đinh!

Đao pháp của Lam Sơn Mi vô cùng bá đạo. Một đao liền đánh bay cự kiếm của Cự Kiếm Hầu. Sau đó đao phong chém tới một tia xẹt qua đầu Cự Kiếm Hầu, tiên huyết văng khắp nơi.

- Lợi hại. Không hổ mà Ma Nữ Đao Lam Sơn Mi.

- Ma đao bí quyết của ma đao tông chính là đòn sát thủ trong cận chiến.

Lam Sơn Mi có thể dùng hai đao giải quyết Cự Kiếm Hầu, điều này khiến cho không ít người kinh hô.

- Đáng sợ!

Trong mật thất, thân thể Cự Kiếm Hầu ngưng tụ đứng lên, lông tóc cũng không bị thương. Trong Sinh Tử điện, không cần lo lắng tới việc tử vong.

Trận chiến của hai người kết thuc, trên tấm bia đá Sinh Tử hiện lên hai cái tên. Là Độc Cô Tuyệt và Ưng thiếu.

- Không biết thực lực Độc Cô Tuyệt đã đạt tới trình độ nào rồi?

Trong mật thất, Diệp Trần nhìn chăm chú vào Độc Cô Tuyệt. Tóc của đối phương bạc trắng, cả người tỏa ra sát khí và lệ khí sắc bén, phảng phất

giống như vì giết chóc mà sinh ra.

- Ưng Kích Trường Không!

Ưng thiếu căn bản không để Độc Cô Tuyệt vào mắt. Hắn ở Huyết Thiên đại lục là cao cấp thiên tài, cùng với Lam Sơn Mi được xưng mà yêu ma song tử tinh. Thiên phú cùng ngộ tính còn muốn vượt qua Tượng thiếu và Bất Tử ma thiếu. Nếu như không phải mới hơn ba mươi tuổi, so với Tượng thiếu và Bất Tử ma thiếu nhỏ hơn mười tuổi thì không biết chừng thanh niên đồng lứa ở Huyết Thiên đại lục lấy hắn vi tôn cũng nên.

Năng lực thiên phú ẩn chứa yêu lực hùng ưng đánh về phía Độc Cô Tuyệt, thế đi nhanh như thiểm điện. Sinh Mệnh khí tức của Độc Cô Tuyệt tập trung lại một điểm.

Sắc mặt Độc Cô Tuyệt không lộ ra bất cứ biểu tình gì.

Thương!

Đao xuất ra khỏi vỏ, một đao chém tới.

Rầm! Yêu lực hùng ưng phân thành hai mảnh. Đao quang trắng bệch vẫn tiếp tục chém tới, muốn đoạt lấy thủ cấp của Ưng thiếu.

Da đầu Ưng thiếu tê dại. Đây là đao pháp gì. Cư nhiên có thể khiến cho hắn cảm nhận được sự tuyệt vọng từ sâu thẳm trong linh hồn. Hét lên một tiếng, thân thể Ưng thiếu biến thành một đầu ưng thật lớn, bay thẳng lên trời, tránh được đao quang.

- Tránh được rồi?

Động tác của Ưng thiếu rất nhanh, nhưng động tác của Độc Cô Tuyệt còn nhanh hơn. Hắn đồng dạng nhảy lên cao chém ra đao thứ hai.

Cười khúc khích!

Một cánh của Ưng thiếu bị đao này chém đứt, máu chảy lênh láng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1044: Đối Chiến Tích Phân. (2)

Đao thứ ba. Trước ngực Ưng thiếu xuất hiện một cái động lớn. Đao quang xuyên thủng thân thể hắn.

- Đao pháp thật lợi hại. Đây là đao khách của Chân Linh đại lục?

Lam Sơn Mi nhăn mặt, đồng dạng là đao khách, có hai người khiến cho nàng phải kiêng kỵ. Một là Lôi Linh Vương, một người là Độc Cô Tuyệt. Nếu như nói Lôi Linh Vương có đao pháp mở rộng hướng tới vô địch thì đao pháp của Độc Cô Tuyệt chính là tuyệt vọng.

Trận chiến thứ ba là Tinh Kiếm Hậu và Kỷ Hải Nhược.

- Ra chiêu đi!

Tinh Kiếm Hậu hướng Kỷ Hải Nhược thản nhiên nói.

- Nhanh như vậy đã gặp phải hắn?

Kỷ Hải Nhược cảm thấy bất đắc dĩ, lấy thực lực của nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của Tinh Kiếm Hậu. Đương nhiên, kêu nàng chịu thua là điều không có khả năng. Ngay cả bại cũng phải tranh tài một hồi.

Oanh!

Hai tay tạo thành hình vòng tròn, trước người Kỷ Hải Nhược xuất hiện một đồng đỉnh chân nguyên thật lớn. Chân nguyên đồng đỉnh này xuất hiện tạo ra thanh thế mênh mông cuồn cuộn. Đây chính là thủ đoạn công kích độc hữu của Đỉnh Vương Môn.

Xuy!

Tinh Kiếm Hậu đứng bất động một chỗ, bảo kiếm trong tay vung lên, một điểm tinh quang xuyên thấu qua Đồng Đỉnh Chân Nguyên, xuyên qua yết hầu của Kỷ Hải Nhược.

Kỷ Hải Nhược bại!

Chênh lệch quá lớn!

- Tinh Kiếm Hậu không hổ là Tinh Kiếm Hậu.

- Hắn chính là đệ nhất kiếm khách trong thanh niên đồng lứa của Chân Linh thế giới.

Kiếm pháp của Tinh Kiếm Hậu đã có rất nhiều người xem qua rồi.

- Kiếm pháp lợi hại, chỉ là rốt cuộc có phải là đệ nhất kiềm khách hay không thì còn quá sớm để quyết định.

Sở Trung Thiên không phục. Nếu như muốn hắn chọn một người là đệ nhất kiếm khách thì chỉ có Diệp Trần.

Tích phân đối chiến tiến hành rất nhiều, sở dĩ nhanh là do tất cả mọi người đều xuất ra một bộ phận đòn xát thủ. Nghĩ nhanh một chút giải quyết trận đấu để người khác không nhìn ra được mánh khóe. Dù sao thì khi thực lực của hai người không cách biệt nhau lắm, đòn sát thủ cuối cùng rất trọng yếu. Kỹ xảo chiến đấu của cá nhân cũng rất trọng yêu, muốn xử lý sự việc một cách công bằng là không có khả năng. Chỉ có thể do cá nhân lựa chọn.

Sinh Mệnh khí tức của Từ Tĩnh rất cao, bài danh đệ nhất, không biết có phải trùng hợp hay không mà đối thủ của nàng là người có Sinh Mệnh khí tức thấp nhất. Kết quả có thể nghĩ.

Tấm bia đá Sinh Tử chợt lóe lên. Diệp Trần và Đoản Kiếm Hầu lên đài.

Nhìn thấy đối thủ của chính mình là Diệp Trần, Đoản Kiếm Hầu thầm kêu không may. Hắn tình nguyện muốn giao thủ với Diệp Trần muộn một

chút. Thực không nghĩ tới lại được gặp hắn ở ngay trận chiến đầu tiên.

- Chỉ cần chống đỡ một chiêu là được.

Đoản Kiếm Hầu cấp cho bản thân một mục tiêu cho trận chiến này.

Chiến đấu bắt đầu.

Xuy!

Chiến đấu kết thúc!

Giữa mi tâm Đoản Kiếm Hầu xuất hiện một lỗ kiếm.

Một trận chiến kết thúc quá nhanh. Nhanh đến nỗi nhiều người còn không có chuẩn bị sẵn sàng. Rất nhiều người muốn được nhìn thấy một hồi quyết đấu đặc sắc không gì so sánh được. Thế nhưng vừa mới lấy lại tinh thần thì trện đấu đã kế thúc. Một điểm dư vị cũng không có.

- Cái gì thế! Đoản Kiếm Hầu cũng không phải dễ dàng bị đánh bại như thế chứ! Tốt xấu gì cũng phải kiên trì được đôi ba chiêu mới phải?

Tốc độ xuất kiếm của Diệp Trần mặc dù nhanh, nhưng đại bộ phận người ở đây cho rằng Đoản Kiếm Hầu sơ ý. Bằng không lấy thực lực của Đoảm Kiếm Hầu là thập kiếm của Thiên Kiếm đại lục, không có khả năng ngay cả một kiếm cũng không tiếp được.

Đoản Kiếm Hầu khóc không ra nước mắt. Sơ ý cái rắm. Hắn thực sự không tiếp nổi một kiếm. Một kiếm này của Diệp Trần không chỉ nhanh hơn nữa lại không có quỹ tích. Chỉnh bản thân hắn muốn chống đỡ cũng không được.

- Mẹ nó! Cuối cùng cũng kết thúc. Tuy rằng có một điểm mất mặt, nhưng những người khác chưa chắc đã sống tốt được. Ta đợi xem bọn hắn bị chê cười như thế nào!

Người tựu là như thế. Chính bản thân mình không được thì cũng hi vọng

những người khác không được. Không đoạt được thì đạp đổ, chính là đạo lý này.

- Kiếm thật nhanh!

Người khác không nhìn ra môn đạo, không có nghĩa là Tinh Kiếm Hậu không nhìn ra môn đạo. Trong đám người ở đây, ngoại trừ Đoản Kiếm Hầu ra thì chỉ còn mình hắn có thể hiểu được một kiếm vừa rồi của Diệp Trần có bao nhiêu đáng sợ.

- Có ý tứ! Rốt cuộc cũng có thể tìm được một người để ta đánh một trận đánh kiếm khách thực sự!

Tinh Kiếm Hậu lộ ra bộ dáng tươi cười hiếm có.

Thiên Kiếm đại lục, ngoại trừ Tinh Kiếm Hậu và Kiếm Trận Hâu là hai kiếm khách siêu cường ra thì còn có một thiên tài kiếm khách nữa chính là Tuyết Kiếm Hầu. Bề ngoài của Tuyết Kiếm Hầu cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, cùng với Diệp Trần và Độc Cô Tuyệt không sai biệt lắm. Tuổi tác thực sự phỏng chừng là trên ba mươi tuổi, tướng mạo hắn cực kỳ thanh tú, giống như một đại nam hài. Chỉ là khi Tuyết Kiếm Hầu lên tràng, có năm người ở Thiên Kiếm đại lục, trong đó có cả Tinh Kiếm Hậu cũng phải biến sắc, hành động cũng phải cận thận. Thực lực của Tuyết Kiếm Hầu cường đại đến mức nào, đám người bọi họ không ai biết. Nhất là có sự tồn tại của Sinh Tử bí cảnh, tu vi cảnh giới của Tuyết Kiếm Hầu sẽ tăng lên rất nhiều, như hổ thêm cánh vậy.

Đối thủ của Tuyết Kiếm Hầu là Lục Thiếu Du, cũng sử dụng kiếm.

Hai người đứng cách xa nhau chừng trăm mét. Lục Thiếu Du một điểm cũng không dám sơ ý. Tuy trên người Tuyết Kiếm Hầu không có tản mát ra bất kỳ kiếm thế nào nhưng thân là một kiếm khách, hắn cảm nhận được thực lực của Tuyết Kiếm Hầu tuyệt đối là thâm bất khả trắc. Cực kỳ đáng sợ, dường như là một hồ nước sâu, nhìn không thấy đáy.

Toàn trường im ắng, hai người cũng không có ai xuất thủ trước.

Thời gian trôi qua khoảng chừng một phần tư chén trà nhỏ, không ít người bắt đầu mất kiên nhẫn.

Thương!

Lục Thiếu Du xuất kiếm, kiếm vừa ra, trong hư không xuất hiện đầy khí lưu sắc bén. Những khí lưu này lợi hại vô cùng. Không chỗ nào không có, là do kiếm khí ngưng tụ mà thành.

Tuyết Kiếm Hầu mỉm cười, dáng cười vô cùng xán lạn.

Hoa tuyết, đột nhiên không biết từ đâu rơi xuống.

- Đẹp quá!

Kỷ Hải Nhược không nhịn được thầm nghĩ.

Hoa tuyết càng lúc càng lớn, một tia máu loãng bắn ra, nhiễm đỏ cả một bông hoa tuyết lớn, giống như một bức tranh thủy mặc điểm thêm một chút sắc tiên vậy.

Lục Thiếu Du thất bại.

Từ đầu chí cuối, Lục Thiếu Du thủy chung không thể thấy được Tuyết Kiếm Hầu xuất kiếm như thế nào.

- Tuyết chi áo nghĩa, Thủy chi áo nghĩa, cư nhiên đều đạt được tám phần mười cảnh giới.

Diệp Trần hít sâu một hơi, thực lực Tuyết Kiếm Hầu hoàn toàn nằm ngoài sự liệu của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1045: Chấn Kinh.

Tuyết chi áo nghĩa kỳ thực là một nhánh của thủy chi áo nghĩa. Nhưng lại có chút biến hóa khác nhau ở hậu thiên. Khi hai loại áo nghĩa này kết hợp với nhau khiến cho kiếm pháp của Tuyết Kiếm Hầu trở nên chí nhu chí thiện. Kết quả này khác với việc những áo nghĩa khác nhau kết hợp thành, ý nghĩa cũng không giống nhau. Tỷ như phong chi áo nghĩa kết hợp với hỏa chi áo nghĩa, kim chi áo nghĩa kết hợp hợp với thổ chi áo nghĩa có biến hóa rất lớn. Nhưng tuyết chi áo nghĩa và thủy chi áo nghĩa kết hợp với nhau lại giống như hợp nhất làm một.

- Xem ra cần phải chú ý đến những kiếm khách khác nhiều hơn mới được.

Đầu lông mày Tinh Kiếm Hậu giãn ra, đạm thanh nhất tiếu.

- Ha ha! Đến lượt ta!

Sở Trung Thiên từ mật thất nhỏ đi ra.

- Ba chiêu đánh bại ngươi!

Sở Trung Thiên đánh giá Vương Thái một hồi rồi nói.

- Nằm mơ!

Da mặt Vương Thái co rúm lại.

- Chiêu thứ nhất!

Chiêu thức không có gì là cường đại, Sở Trung Thiên hoàn toàn lấy lực áo người, bảo giản ám hồng trên tay hắn phóng xuất ra quang mang chói lọi,

nóng cháy không gì so sánh được.

Oanh!

Vương Thái bị một quyền này đánh lui bốn bước, y phục trước ngực cũng bị cháy đen.

- Chiêu thứ hai!

Sở Trung Thiên giống như một con ngựa hoang thoát khỏi sự trói buộc của dây cương, cuồng bạo mà đến.

- Đi tìm chết!

Bàn tay lộ ra, chân nguyên Vương Thái vận chuyển đến cực hạn. Năm ngón tay phóng xuất ra năm con thủy long giống nhau được tạo từ kình khí. Kình khí đều hướng về phía Sở Trung Thiên công kích.

- Phá! Phá! Phá!

Hơi nước tràn ngập, hồng quang lóe ra, Vương Thái hoàn toàn mất đi thế tiến công. Thấy đối phương đang dần bước vào thế yếu, Sở Trung Thiên giống như một đầu mãnh thú từ thời viễn cổ, nhe nanh múa vuốt, thế như chẻ tre đánh tới Vương Thái.

- Chiêu thứ ba!

Bảo giản dựng thẳng lên. Sở Trung Thiên bổ một giản xuống dưới.

- Phụt!

Há mồn phun ra một ngụm tiên huyết lớn. Ngực Vương Thái xuất hiện một cái động xuyên qua cơ thể. Lục phủ ngũ tàng cũng bị nghiền nát.

- Người này bạo lực thái quá.

Mấy người của Chân Linh đại lục thẳng thắn lắc đầu, vì Vương Thái mà

cảm thấy bi ai.

Đối thủ của Đạm Thai Minh Nguyệt là Nguyệt Linh Sương. Tên của hai người đều có chữ ' Nguyệt '. Khi xuất thủ dường như cũng như ánh trăng nước chảy (nguyệt quang lưu thủy), mở ảo vô hình.

Dù sao Đạm Thai Minh Nguyệt cũng thuộc dạng thiên tài cấp yêu nghiệt ở Chân Linh đại lục. Nguyệt Linh Sương thi triển hết mọi thủ đoạn cũng không thể nào làm gì được đối phương. Cuối cùng phải nhận lấy thất bại. Nàng thua tâm phục khẩu phục.

Tượng thiếu bước vào tràng đấu, lập tức dấy lên một bầu không khí nóng bỏng.

Đổi thủ của hắn không phải ai khác chính là người đi cùng Diệp Trần vào Sinh Tử điện, Tần Thiên Hùng.

Kết quả không ngoài dự đoán. Một quyền của Tượng thiếu đánh tới, phảng phất giống như làm cho không gian tan vỡ. Tần Thiên Hùng thiếu chút nữa biến thành huyết vụ.

Tiếp sau đó là Bất Tử ma thiếu, La Thiên. Cả đám đều quét ngang đối thủ. Phỏng chừng ngay cả phân nửa thực lực cũng chưa có xuất ra. Dù sao người có thể khiến cho bọn họ xuất ra phân nửa thực lực cũng rất ít.

Vòng thứ nhất nhanh chóng kết thúc. Thời gian diễn ra vòng này cũng mất đến nửa canh giờ.

Tuy rằng mới chỉ diễn ra một vòng, nhưng từ trong một vòng thi đấu này không khó để nhận ra, thực lực ai cường đại, ai thâm bất khả trắc. Những người khác mặc kệ có nguyện ý hay không cũng phải làm nền cho bọn họ.

Vòng thứ hai!

Vòng thứ ba!

...

Luận chiến liên tiếp diễn ra sáu vòng, rất nhiều người cũng đại khái nhìn ra được một chút.

Huyết Thiên đại lục có Tượng thiếu, Bất Tử ma thiếu, Lam Sơn Mi là mạnh nhất.

Thiên Kiếm đại lục có Tinh Kiếm Hậu, Tuyết Kiếm Hậu cùng Kiếm Trận Hậu là mạnh nhất.

Chân Linh đại lục tương đối biến thái. Hầu như phân nửa số người của bọn họ đều rất mạnh. Tỷ như La Thiên, Diệp Trần, Từ Tĩnh, Độc Cô Tuyệt, Sở Trung Thiên, Đạm Thai Minh Nguyệt, Yến Phượng Phương.

Đội hình bên phía hải ngoại thì có Thần Sa công chúa Sa Nhược Tình và Khương Thiên tương đối xuất sắc.

Vòng thứ bảy, trận thứ năm tích phân chiến.

Diệp Trần đấu với Vương Thái.

- Đã lâu không gặp!

Diệp Trần nhìn Vương Thái mỉm cười nói.

- Chết tiệt!

Vẻ mặt Vương Thái ngưng trọng, sáu trận chiến trước, hắn đã nhìn ra bản thân mình không phải là đối thủ của Diệp Trần. Lúc này mới qua bao lâu chứ, không ngờ Diệp Trần đã có được thành tựu tới mức này. Điều này khiến cho hắn thập phần không cam lòng và nghẹn khuất.

Chiến đấu kết thúc, Diệp Trần xoay người tiến vào bên trong mật thất.

Mi tâm Vương Thái xuất hiện một vết kiếm đang rỉ máu.

- Xem ra ta đã đánh giá thấp hắn!

Nguyệt Linh Sương đi vào Sinh Tử bí cảnh đã chuẩn bị tình huống xấu nhất có thể bị người ta đánh chết. Đám tuyệt thế thiên tài mọc lên như nấm. Theo nàng tiên đoán Diệp Trần muốn tiến nhập vào bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh là rất khó. Thế nhưng hiện tại, Diệp Trần đang tranh đoạt vị trí trong top năm người đứng đầu bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh. Chỉ có thể nói nàng quá lạc hậu đi. Sinh Tử bí cảnh lần này, không hề giống với những lần trước một chút nào.

Vòng tích phân chiến đấu thứ tám, Kiếm Trận Hậu bị Khương Thiên đánh bại khiến cho mọi người lưu ý. Sau đó Yến Phượng Phượng bị Bất Tử ma thiếu đánh bại. Bất Tử ma thiếu có bất tử thân, thực lực vô cùng cường đại.

Vòng tích phân chiến đấu thứ chín.

Sở Trung Thiên đánh với Bất Tử ma thiếu.

Rống!

Sở Trung Thiên một điểm cũng không dám sơ ý, hắn để thực lực đề thăng tới cực hạn. Bất Tử ma thiếu đứng thứ năm trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh lần trước. Lần này tranh đoạt ba vị trí đứng đầu. Theo như nhiều người quan sát, ngoại trừ Tinh Kiếm Hậu, La Thiên và Tượng Thiếu ra thì có rất ít người có thể cùng với hắn tranh phong. Đương nhiên còn có thêm một người nữa là Tuyết Kiếm Hầu, kiếm pháp của Tuyết Kiếm Hầu thực sự là quá tuyệt mỹ. Cho đến bay giờ hầu như không có một ai có thể tiếp nổi một kiếm của hắn.

Kiếm pháp của Diệp Tràn tuy sắc bén, cũng là một kiếm giết địch, thế nhưng nhiều người cho rằng hắn không thể nào bằng được Tuyết Kiếm Hầu. Tự nhiên cũng không bằng được Bất Tử ma thiếu.

- Phá!

Hỏa thổ cương quyền đánh ra. Toàn thân Sở Trung Thiên nhảy dụng lên, một giản bổ về phía Bất Tử ma thiếu.

Khi!

Bất Tử ma thiếu nhếch miệng cười nhạt, một quyền nệt xuống bảo giản của Sở Trung Thiên.

Lực lượng thật lớn, Sở Trung Thiên bay ngược ra ngoài.

- Hỗn thế ma quyền!

Bất Tử ma thiếu giết tới, quyền pháp cương mãnh vô cùng.

Thình thịch, thình thịch thình thịch...

Hai người lấy công đối công, căn bản không có phòng ngự làm gì. Đúng như những gì bọn họ thể hiện trên tràng đấu, phòng ngự chỉ là dư thừa, duy nhất có thể làm chính là tận lực sức mình công kích đối phương, phát tiết trên người đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1046: Sự Khủng Bố Của Diệp Trần. (1)

- Quá biến thái! Thế này còn là người sao?

- Không hổ là Bất Tử ma thiếu. Hắn có thể cùng với Tượng thiếu liều mạng trên trăm chiêu.

- Sở Trung Thiên này cũng rất lợi hại. Cư nhiên có thể cùng Bất Tử ma thiếu liều mạng đánh qua vài chục chiêu như vậy.

Mọi người từ đầu đến giờ ít thấy được trận chiến nào đặc sắc như vậy. Cả đám mở to mắt, rất sợ bỏ qua bất cứ một chi tiết hấp dẫn, đặc sắc nào.

- Đây là bất tử thân.

Sở Trung Thiên chống đỡ không được. Hắn là người, là thân thể huyết nhục. Cho dù có Cương Linh Thể nhưng cũng chỉ có hạn. Mà Bất Tử ma thiếu hoàn toàn là đánh không chết. Mặc kệ công kích cường đại đến mức nào đều không làm gì được hắn.

Dần dần, khóe miệng Sở Trung Thiên chảy xuống một dòng máu. Máu chảy ra càng ngày càng nhiều.

- Có thể đánh với ta được từng đó chiêu, ngươi cũng có thể tự hào!

Bất Tử ma thiếu cất tiếng cười to, quyền pháp công kích càng ngày càng mạnh mẽ, càng lúc càng bá đạo.

Đẩy cánh tay phải của Sở Trung Thiên ra, một quyền cỏa Bất Tử ma thiếu đánh lên ngực đối phương.

Tạp sát!

Xương sườn của Sở Trung Thiên bị đánh gãy toàn bộ, trong đó có một cái đâm vào trái tim.

Bất Tử ma thiếu thắng!

- Người này!

Tuy Bất Tử ma thiếu thắng trận nhưng toàn thân hắn cũng đổ mồ hôi lạnh. Tu vi của đối phương là Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng, hắn là đệ tam trọng đỉnh phong. Chiếm tiện nghi rất lớn, thế nhưng cho dù là như vậy một trận chiến này chiến thắng cũng rất gian nan.

Vòng đấu thứ mười diễn ra. Một giọng hát mang thiệu điệu bộ rất nặng vang lên.

Bất Tử ma thiếu và Diệp Trần. Cho tới bây giờ Bất Tử ma thiếu đánh với người của Chân Linh đại lục nhiều nhất, ngoại những người thực lực bình thường ra thì hắn cũng đá đánh bại hai nhân vật đứng đầu. Một người là Yến Phượng Phương, một người là Sở Trung Thiên. Hiện tại đến Diệp Tràn.

- Thật đúng là đại náo động!

Tượng thiếu cười cười. Hắn không cho rằng tu vi của Diệp Trần có tư cách chống lại Bất Tử ma thiếu.

- hi vọng không nên bị Bất Tử ma thiếu là giảm nhuệ khí. Bằng không không có thú vị.

Tinh Kiếm Hậu lắc đầu. Hắn cũng cho rằng Diệp Trần không thể nào thắng được Bất Tử ma thiếu. Cái này cùng với thực lực quan hệ không nhiều. Bất Tử ma thiếu có bất tử thân, cho dù thực lực có cao hơn hắn cũng không thể chiến thắng hắn. Trừ phi cao hơn rất nhiều, thậm chí là cách biệt.

Bảng dự khuyết Sinh Tử cảnh lần trước Bất Tử ma thiếu đứng thứ năm. Mấy bị phía sau cũng không kém, nhưng đều thua trên tay hắn.

Rất nhiều người không xem trọng Diệp Trần. Ngoại trừ một số ít người ở Chân Linh đại lục ra thì không mấy người xem trọng hắn.

- Một mình đánh chết hung linh đỉnh giai. Vì sao không có khả năng chiến thắng Bất Tử ma thiếu. Chờ xem khiếp sợ đi!

Tiểu mật thất ở bốn phương tám hướng đều có kích thước giống nahu, dài rộng ước chừng một ngàn mét. Hiện tại ở mật thất trung tâm Diệp Trần và Bất Tử ma thiếu đang giằng co.

- Ngươi rất không may!

Bất Tử ma thiếu nhếch miệng cười nói.

- Vì sao lại bất hạnh?

Diệp Trần hỏi lại.

- Gặp được ta chính là sự bất hạnh của ngươi!

Trong nội tâm Bất Tử ma thiếu, Lam Sơn Mi chính là nữ nhân của hắn, hắn không có phép nàng có bất kỳ hảo cảm nào đối với một nam nhân khác. Diệp Trần đã phạm vào điều tối kỵ của hắn, tương tự đã xúc động vào nghịch lân của hắn.

- Những lời này còn có thể hiểu theo một ý nghĩa khác.

Diệp Trần thản nhiên nói.

- Hiện tại mạnh miệng cũng vô dụng. Chờ một lát, ngươi muốn mạnh miệng cũng không được.

- Lên!

Nói xong một câu, Bất Tử ma thiếu quát lên một tiếng, khí thế cuồng bạo bá liệt phấp phới mà ra. Sương mù đen như mực, khí lưu xoắn động trong mật thất do vòng xoáy khí lưu di chuyển mà thành. Bất Tử ma thiếu

mãnh liệt vận chuyển chân nguyên, một chưởng đánh ra, chưởng lực giống như biển gầm, uy lực bành trướng mênh mông cuồn cuộn đánh tới Diệp Trần.

Trọc Thế Ma Thường!

- Ồ! Bất Tử ma thiếu vậy mà lại sử dụng chưởng pháp này, kỳ quái!

- Xem ra! Bất Tử ma thiếu có ý định khác, có lẽ hắn cho rằng Diệp Trần không đủ để cho hắn thi triểm những quyền pháp khác.

Dĩ vàng Bất Tử ma thiếu ít khi cùng với người khác giao chiến, nhưng hắn chưa bao giờ thi triển chưởng pháp. Lần này phá lệ khiến cho người khác cảm thấy kinh ngạc.

Ma đạo chân nguyên của Bất Tử ma thiếu vô cùng hùng hậu, chỉ sợ so với cường giả Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong còn hùng hậu hơn mấy lần. Chưởng lực có xu thế bành trướng, bao trùm lấy Diệp Trần ở bên trong, rồi bất chợt bộc phát, hình thành một cỗ kình khí trên không trung, đánh tới.

Nếu như chưởng lực cả Bất Tử ma thiếu là đại dương mênh mông, mà Diệp Trần đối với đại dương mênh mông giống như là một chiếc thuyền lá nhỏ. Bất quá trên chiếc thuyền nhỏ là một vị kiếm khách tuyệt thế. Cho dù là đưa thân vào đại dương mênh mông cũng vẫn như núi thái sơn, nhẹ nhàng không có gì. Linh hồn lực phóng ra ngoài, tốc độ kình khí bành trước đến gần Diệp Trần thì chậm lại, sau đó đứng im bất động.

Diệp Trần xuất kiếm, trong nháy mắt không biết hắn xuất ra bao nhiêu kiếm, mảnh kiếm khí nhỏ như sợi tóc ngược dòng tiến lên, men theo sóng lớn, quỹ tích như có như không, phát tán ra ngoài.

Xuy xuy xuy xuy.... Một màn kinh người phát sinh!

Vô số kiếm khí men theo chưởng lực của Bất Tử ma thiếu, ngược dòng từ trên xuống. Bất Tử ma thiếu với tư cách là người tấn công, vận mà giờ

đây lại trở tay không kịp. Hắn bị mấy đạo kiếm khí này xuyên thủng hàng phòng ngự, trên người hiện lên vết máu.

- Đây là?

Tinh Kiếm Hậu cùng với Tuyết Kiếm Hầu động tâm.

Quỹ tích xuất kiếm của Diệp Trần là dựa vào chưởng lực mà đánh tới. Chưởng lực của Bất Tử ma thiếu giống như một mạch nước ngầm hỗn loạn, bên trong ẩn chứa vô số những lực đạo bất đồng. Sơ hở duy nhất chính là những khe hở do lực đạo bất đồng đó tạo ra. Chỉ cần để ý một chút là có thể nhìn ra được, nhưng chưa chắc đã hiểu được. Bởi vì không chỉ yêu cầu ngươi phải có nhãn quang tinh tường mà trong lúc xuất chiêu độ mạnh yếu phải chuẩn mực, thiếu một chút cũng sẽ thất bại trong gang tấc.

- Lợi hại. Bất quá chỉ là dựa vào kỹ xảo mà thôi. Bằng vào điểm ấy không thể nào thắng được Bất Tử ma thiếu.

Tinh Kiếm Hậu thi liễm thần sắc kinh ngạc, khẽ lắc đầu.

- Không ngờ có thể phá được Trọc Thế Uông Dương của ta!

Bất Tử ma thiếu ít nhiều cũng có chút kinh ngạc. Trước khi chiến đấu, hắn đã nhìn ra được Diệp Trần có được kỹ xảo kiếm pháp vô cùng cao minh. Cho nên vừa rồi hắn mới vứt bỏ quyền pháp, chuẩn bị dùng ma chưởng Trọc Thế Uông Dương để vây khốn đối phương, làm cho kỹ xảo của đối phương khó có thể phát huy được uy lực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1047: Sự Khủng Bố Của Diệp Trần. (2)

Thế nhưng hắn không nghĩ tới, Diệp Trần lại có kỹ xảo kiếm pháp đạt tới bậc trình độ này.

- Trọc Thế Thiên Tai!

Hai tay Bất Tử ma thiếu đẩy chuyển, chưởng lực giống như nước lũ từ tay hắn xuất ra, hội tụ thành một cỗ lực lượng. Cỗ lực lượng này không ngừng xoay tròn rồi sụp đổ, lực đạo càng ngày càng tập trung. Càng ngày càng cô đọng. Diệp Trần muốn tìm ra sơ hở là không thể nào làm được. Lực lượng cường đại không ngừng xoay tròn, làm cho khí lưu xung quanh bị hấp thụ tới, ngưng tụ thành song chưởng xuất hiện trước mặt Bất Tử ma thiếu.

- Bạo!

Lợi dụng kỹ xảo áp xúc xoay tròn, bên trong song chưởng của Bất Tử ma thiếu ẩn chứa lực lượng vô cùng khủng bố, đánh về phía Diệp Trần.

- Oanh!

Lực lượng bộc phát như lũ quét, ngay cả mặt đất cũng phải rạn nứt. Thiên tại tận thế có lực lượng vô cùng vô tận, bắt đầu từ Bất Tử ma thiếu phun trào về phía Diệp Trần. Chấn động vô cùng mạnh mẽ, dù cho có bức tường thủy tinh trong suốt thì mọi người vẫn cảm nhận được.

- Diệp Trần sẽ thua!

Một chưởng này của Bất Tử ma thiếu có uy áp quá lớn, lục lượng áp súc bộc phát cho tới bây giờ đều rất khủng bố. Trọc thế thiên tai của Bất Tử ma thiếu cực kỳ cao minh, kỹ xảo áp xúc lực lượng vô cùng hoàn mỹ, không những thế còn phối hợp thêm thủy chi áo nghĩa cùng hắc ám áo nghĩa. Trừ

một số ít người ra thì tuyệt đối không ai có thể ngăn cản được.

- Dùng lực áp người. Chỉ là ngươi tìm nhầm đối tượng rồi.

Diệp Trần đạp một bước phóng tới, Hủy Diệt kiếm ý từ bốn phương tám hướng tích tụ lại, bất luận là khí lưu gì lao tới đều bị quét sạch không còn một mảnh. Tay phải năm chặt Phá Tà Kiếm, giơ lên cao.

Một được cong tuyệt mỹ được vẽ ra!

Phốc! phốc!

Không gian tan vỡ, Tàn Nguyệt thoáng hiện trên hư không rồi lại biến mất không thấy đâu. Chỉ thấy chưởng lực mà Bất Tử ma thiếu áp súc lực lượng bộc phát ra lập tức bị phân thành hai, phảng phất giống như có vô số đá ngầm ngăn cản phía trước vậy. Chưởng lực hung mãnh như thế vậy mà bị đẩy qua một bên, không cách nào tiến lên phía trước.

Trọng yếu nhất là cái tòa đá ngầm này lại có thể di động. Sau khi căt chưởng lực ra làm hai thì Tàn Nguyệt xuất hiện trước mặt Bất Tử ma thiếu, trùng trùng điệp điệp chém lên người hắn.

Ầm ầm!

Hộ thể chân nguyên của Bất Tử ma thiếu tan vỡ, phun ra một ngụm máu tươi, cả thân thể bay ngược về phía sau, nện trên vách tường mật thất, phát ra tiếng nổ mạnh.

Hiệp một! Bất Tử ma thiếu thảm bại.

Oa!

Mọi người kinh ngạc đến ngây người!

Chiến lực của Diệp Trần tựa hồ cho đến bây giờ mới được bày ra, khiến cho mọi người khiếp sợ.

- Kim chi áo nghĩa của ta đã đạt tới chín thành. Đã bước một chân vào đại thành. Thủy chi áo nghĩa cũng có được sáu thành. Mà Tàn Nguyệt này lại căn cứ vào sự tiến hóa của kim chi áo nghĩa mà tăng lên uy lực. Kim sinh Thủy, chỉ cần kim chi áo nghĩa không dứt thì lực lượng liên miên không dứt. Luận sức bật không hề kém Trọc Thế Thiên Tại chút nào. Lực lực lượng, Trọc Thế Thiên Tai có thúc ngựa chạy cũng đuổi không kịp.

Tàn Nguyệt của Diệp Trần trong đoạn thời gian này có tiến bộ rất lớn, chín thành kim chi áo nghĩa không phải chuyện chơi. Phải biết rằng áo nghĩa càng lên cao càng khó đề thăng cảnh giới, phải nói là vô cùng gian nan. Rất nhiều vương giả Sinh Tử Cảnh cũng chỉ vẻn vẹn có được một môn áo nghĩa đạt tới đại thành mà thôi. Áo nghĩa viên mãn, đoán chừng chỉ có tuyệt thế cường giả như Huyền Hậu mới có thể làm được. Mà nhiều môn áo nghĩa đạt được viên mãn chính là điều kiện để trở thành vương giả đế vương.

Khục khục khục!

Bò lên từ mặt đất, Bất Tử ma thiếu ho ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

- Ta không phục!

Bên ngoài cơ thể Bất Tử ma thiếu có một đoàn khí mưu màu đen lưu động, rồi dung nhập vào trong thể nội của hắn.

Sau một khắc! Thương thế của Bất Tử ma thiếu triệt để khỏi hẳn, sắc mặt trầm ổn vô cùng.

- Rất tốt! Ta vốn đang suy nghĩ, đơn giản giải quyết ngươi như vậy thật sự không thú vị chút nào. Xẻma ta cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy.

Bất Tử ma thiếu lau vết máu tươi trên khóe miệng, từng câu từng chữ lạnh như băng.

- Mới vừa rồi là ngươi chủ công, hiện tại đến phiên ta!

Diệp Trần không thèm để ý tới lời nói của Bất Tử ma thiếu ở trong lòng.

Thi triển kiếm bộ, tốc độ của Diệp Trần bộc phát đến cực hạn, từ xa quan sát giống như một vòng kiếm quang bay vút, ngay lập tức xuất hiện trước người Bất Tử ma thiếu, một kiếm đâm tới.

Kiếm bộ, chính là bộ pháp vô cùng cường đại của Diệp Trần. Hắn phải kết hợp ba loại kiếm đạo lớn mới có thể thành công. Cự ly bộc phát tốc độ của hắn rất nhanh, không ai bằng. Bất Tử ma thiếu căn bản không kịp phản ứng đã bị một kiếm chém qua cổ họng.

- Ngươi không giết được ta đâu!

Cổ họng vị đâm trúng, Bất Tử ma thiếu làm như không thấy, ánh mắt hắn cuồng nhiệt, tay trái dựng thẳng hình thành một chưởng. Tay phải nắm lại, một chưởng một quyền với khoảng cách gần như vậy đánh lên lồng ngực của Diệp Trần.

Đối với việc Bất Tử ma thiếu sử dụng phương pháp ngọc thạch câu phần này. Một là thực lực cùng hắn không hơn không kém, hoặc là so với cao hơn hẳn một bậc, bằng không cũng bị đánh thừa sống thiếu chết.

Thanh niên cường giả Chân Linh đại lục giống như đang nín thở chờ đợi. Bất Tử ma thiếu có được bất tửu chi thân thật sự đáng sợ. Bọn hắn cũng không biết được Diệp Trần sẽ đối mặt với loại cục diện này như thế nào.

- Diệp Trần. Ngươi sẽ có biện pháp!

Sở Trung Thiên ở trận trước đã thua trên tay Bất Tử ma thần, hắn tin tưởng vào Diệp Trần. Cho dù Bất Tử ma thiếu có kinh khủng cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể bằng được Diệp Trần.

Diệp Trần cũng có bất tử chi thân, chỉ là so với bất tử chi thân của Bất Tử ma thiếu kém hơn một bậc. Đơn giản là do bất tử chi thân của Bất Tử ma thiếu còn được sự trợ giúp của Bất Tử ma công, ưu thế tự nhiên lộ ra. Bất quá cho dù dùng thương tổn đổi thương tổn với đối phương thì Diệp Trần

vẫn như trước nắm chắc một kiếm giết chết Bất Tử ma thiếu. Đương nhiên hắn phải xuất ra Kính Hoa Phá Diệt mới được.

Kính Hoa Phá Diệp vừa xuất ra, Bất Tử ma thiếu ngay cả khả năng chống đỡ cũng không có.

Phải biết rằng hung linh đỉnh giai cũng không thể nào đỡ được Kính Hoa Tán Diệt của hắn. Nhưng lúc này Diệp Trần lại không có ý định sử dụng Kính Hoa Phá Diệt. Sau khi rời khỏi Sinh Tử bí cảnh, hắn còn phải đối mặt với rất nhiều điều bất lợi. Mặt khác, đối ngày sau của hắn chính là vương giả Sinh Tử Cảnh. Ánh mắt phải phóng lên thật cao, không thể thiển cận nhìn trước mắt được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1048: Không Gian Thuấn Di. (1)

Đối mặt với một quyền một chưởng giao phong của Bất Tử ma thiếu, Diệp Trần không lùi không tránh, Kiếm Vực đột nhiên phóng ra, kiếm áp khổng lồ xuất hiện. Lập tức khiến cho Bất Tử ma thiếu bất động, hắn không thể động đậy được. Khoảng cách giữa hai người lúc này thực sự quá gần, khoảng cách kiếm vực càng gần thì thừa nhận kiếm áp càng lớn. Cho dù Bất Tử ma thiếu có cường thịnh trở lại cũng không chịu nổi áp bách của kiếm vực.

Phá Tà Kiếm giơ lên, hắn chém qua cổ họng của Bất Tử ma thiếu! Phốc phốc! Đầu của Bất Tử ma thiếu bay lên cao, máu tươi phun ra ra như mửa.

Diệp Trần thắng.

- Cái gì! Diệp Trần cứ như vậy mà giết chết Bất Tử ma thiếu?

Trong mắt những người ở đây, bọn họ thấy được thân thể Bất Tử ma thiếu đột nhiên trì trệ, như kẻ đần vậy. Cuối cùng bị một kiếm của Diệp Trần chém bay đầu mà không thể làm gì được. Bản thân Bất Tử ma thiếu có cảnh giới tu vi Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong nhưng nếu như bị chém bay đầu thì cũng không thể nào sống sót được. Dù sao đầu lâu cũng không phải cánh tay hay chân. Đó chính là một bộ phận trọng yếu nhất của cơ thể.

Kiếm Vực biến mất, Diệp Trần thu kiếm vào vỏ. Hắn xoay người đi vào trong mật thất của mình.

Đoàn người đang xem cuộc chiến, toàn bộ ngay ngốc nhìn kết quả này.

Diệp Trần thực sự đáng sợ, quả thực đã để lại trong lòng mọi người ấn tượng rất mạnh. Ngay cả Bất Tử ma thiếu cũng giống như kẻ đần bị hắn giết

chết. Những người khác làm sao có thể chống lại đây.

- Đây rốt cuộc là loại năng lực gì?

Cũng có người trầm tư suy nghĩ.

- Quá mạnh mẽ!

Sở Trung Thiên hít một hơi thật sâu, hắn vốn tưởng rằng, hắn đã tiếp cận rất gần Diệp Trần rồi, thậm chí là có thể cùng đối phương sánh vai. Nhưng hiện giờ mới phát hiện, bản thân hắn nếu như đối mặt với Diệp Trần ngay cả nửa thành nắm chắc cũng không có. Phòng ngự mãnh mẽ thì được cái gì, hắn vẫn thua như thường.

- Ta vậy mà lại thua. Điều này sao có thể?

Một khác trước, Bất Tử ma thiếu còn cao cao tại thượng, nói với Diệp Trần đụng phải hắn là điều bất hạnh của đối phương. Lúc này mới trải qua bai lâu chứ. Chính mình thua đến thảm hại, thương tích đầy mình. Điều này tương phản với những gì hắn tuy nghĩ trong lòng, Bất Tử ma thiếu gần như muốn phát điên. Trong đầu hắn không ngừng hiện lên hình cảnh Lam Sơn Mi trào phúng nhìn mình. Điều này càng khiến cho hắn thêm phẫn nộ và khuất nhục.

Bên trong mật thất, Bất Tử ma thiếu nắm chặt song quyền, móng tay đâm rách cả da, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

- Kiếm áp khổng lồ, cuối cùng là năng lực gì đây?

Tinh Kiếm Hậu cũng là một kiếm khách siêu tuyệt. Thời khắc Diệp Trần phóng xuất ra kiếm áp, hắn cũng cảm nhận được. Trong nội tâm hết sức tò mò. Thế nhưng Diệp Trần đối với loại năng lực này không chế rất thành thạo, cho nên vừa thả ra liền thu ngay tức khắc. Cho dù là Tinh Kiếm Hậu có cảm nhận được nhưng cũng không hiểu rõ đó là cái gì, chỉ có thể không ngừng suy đoán trong lòng.

- Kiếm áp? Xem ra không thể để cho hắn đến gần.

Tuyết Kiếm Hầu khẽ nhíu mày, kiếm áp chỉ có thời điểm kiếm khách công kích mà sinh ra. Cho nên nó có phạm vi có hạn, tác dụng cũng có hạn. Mà kiếm áp này lại có thể phóng xuất ra từ trong cơ thể, điều này mới là đáng sợ.

- Diệp sư đệ vẫn là Diệp sư đệ, tiến bộ kinh người không thể nào tưởng tượng được.

Trên mặt Từ Tĩnh lộ ra vẻ tươi cười hiếm có. Trên thế giới này nàng là người đầu tiên phát giác ra được tiềm lực kinh người của Diệp Trần. Lúc hai người còn là đệ tử của Lưu Vân Tông, nàng đã tiên đoán được Diệp Trần sex trở thành một kiếm khách vô địch. Hiện tại Diệp Trần còn cách mục tiêu này không còn bao xa.

Những nhân vật có thực lực đứng đầu ở đây có nhiều hơn mười người. Cho nên xác xuất hai người có thực lực mạnh đối chiến sớm với nhau là rất cao. Đến lúc đó lại bộc phát ra những trận chiến kinh thiên.

Thiết Cuồng Tôn và Đạm Thai Minh Nguyệt.

Trên tấm bia đá Sinh Tử hiện lên hai dòng chữ.

- Là Thiết Cuồng Tôn a! Cho tới bây giờ hắn còn chưa có hoàn toàn ma hóa. Không biết Đạm Thai Minh Nguyệt có thể khiến cho hắn toàn lực ứng phó hay khong.

- Những nhân vật có thực lực đứng đầu, còn hơn phân nửa thực lực chưa có thể hiện ra. Thắng bại rất khó nói.

Cho tới bây giờ Thiết Cuồng Tôn rất ít khi xuất hiện, nhưng không phải người nào cũng dám xem thường hắn. Đơn giản chỉ mỗi việc ma hóa mà không mất đi lý trí thôi cũng đủ để cho người khác hết sức kiêng kỵ.

Hai nhân vật có thực lực nằm trong top đầu, đối chiến với nhau, so với

những trận đấu của những người có thực lực bình thường thì đặc sắc hơn rất nhiều.

Rống!

Hơn mười chiêu qua đi, Thiết Cuồng Tôn biết rõ, nếu như không toàn lực ứng phó thì không làm gì được Đạm Thai Minh Nguyệt. Hắn quyết định thật nhanh, nhanh chóng tiến vào trạng thái ma hóa hoàn toàn.

Cơ bắp, khung xương trong chớp mắt biến đổi. Thiết Cuồng Tôn biesn thành một Ma Nhân tồn tại vì giết chóc, tốc độ cùng lực lượng tăng lên gấp bội.

- Sát!

Thiết Cuồng Tôn xuất hiện ngay trước người Đạm Thai Minh Nguyệt, vung ra một chảo.

Quá nhanh!

Đại Thai Minh Nguyệt không có khả năng né tránh. Nếu như dùng cứng đối cứng thì nàng lại không phải là đối thủ của Thiết Cuồng Tôn đang trong trạng thái ma hóa.

Ông!

Nhưng vào lúc này, không gian xung quanh Đạm Thai Minh Nguyệt vị vặn vẹo, nàng biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Một trảo của Thiết Cuồng Tôn chộp vào không khí.

- Thân pháp không gian áo nghĩa!

Mọi người kinh hô một tiếng.

Không gian áo nghĩa là một trong những áo nghĩa mạnh nhất, cũng là một loại áo nghĩa có tác dụng rất cao. Nếu như dung nhập áo nghĩa này vào

trong thân pháp thì có thể thuẩn di. Thuấn di dài hay ngắn cùng với trình độ hiểu biết về không gian áo nghĩa có quan hệ rất lớn.

Đối mặt với Đạm Thai Minh Nguyệt có thân pháp không gian áo nghĩa, chiến lực Thiết Cuồng Tôn tuy cao hơn một bậc nhưng cũng chỉ có một kết cục thất bại.

- Ta có được trụ cột không gian áo nghĩa, Đạm Thai Minh Nguyệt đoạt được thân pháp không gian áo nghĩa. Không biết Hạ Hầu Tôn cùng Khương Thiên đoạt được cái gì nhỉ?

Trong một phần của tứ cực đại đế, Diệp Trần, Đạm Thai Minh Nguyệt, Khương Thiên cùng Hạ Hầu Tôn đều nắm giữ một thức Phá Hư Chỉ để làm chìa khóa. Cho nên bốn người đều có được chỗ tốt riêng.

Đánh bại Thiết Cuồng Thôn, nhân khí Đạm Thai Minh Nguyệt cao thêm một bước, đồng dạng lọt vào top năm người trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

Kết tiếp. Lam Sơn Mi và Kiếm Trận Hậu.

Ma đao bí quyết của Lam Sơn Mi cho dù là cận chiến hay viễn chiến đều cường đại hơn phong chi kiếm trận và bạo phong kiếm trận của Kiếm Trận Hậu rất nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1049: Không Gian Thuấn Di. (2)

Đơn giản bị Lam Sơn Mi chém một dao là tiêu tán. Ngay cả bôn lôi kiếm trận cũng không cải thiện được gì. Cuối cùng Lam Sơn Mi chỉ tốn ba đao để kết thúc trận đấu giành được thắng lợi.

Một trận chiến cao trào nữa lại diễn ra. Cuộc chiến thứ năm trong vòng đấu này là Độc Cô Tuyệt và Xà thiếu.

Tuy Xà thiếu ở bên ngoài Sinh Tử điện bị Từ Tĩnh đánh bại, thế nhưng không có người nào cho rằng thực lực của hắn yếu. Chủ yếu là do thực lực của Từ Tĩnh quá cường đại. Lực lượng sợ rằng đã vượt qua trăm vạn cân. Không những thế Sinh Mệnh khí tức của nàng còn đứng thứ nhất trên tất cả mọi người.

Xà thiếu cũng không kém, Độc Cô Tuyệt tự nhiên cũng không yếu.

Thế nhưng hai bên chiến đáu, tất nhiên sẽ có kẻ thắng người thua.

Đao pháp cảu Độc Cô Tuyệt tràn ngập tuyệt vọng cùng lệ khí. Cộng thêm một đầu tóc trắng làm cho hắn giống như một tà thần. Xà thiếu đối mặt với đao pháp của Độc Cô Tuyệt liên tiếp bại lui. Trong nội tâm vô cùng khiếp sợ.

- Cửu Xà nhập thể!

Không có cách nào khác, Xà thiếu buộc phải thi triển ra bí pháp vốn dùng để đối phó với bọn người Tượng thiếu. Môn bí pháp này là bí pháp bất truyền của gia tộc Cửu Đầu Xà. Nếu như cảnh giới không đủ mà đi tu luyện thì sẽ khiến cho bản thân gặp phải nguy hại, ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này. Nhưng Xà thiếu bất chấp tất cả, hắn không để ý nhiều như vậy. Bởi vì Sinh Tử điện lần này mà Xà thiếu không hề cố kỵ thi triển Cửu Xà nhập thể,

không thèm để ý đến tổn thương sau này. Đã tiến vào Sinh Tử điện thì phải toàn lực ứng phó nhằm kiếm được thứ hạng cao nhất.

Hư ảnh cửu đầu xà nhanh chóng thu nhỏ lại. Sau đó dung nhập vào trong cơ thể Xà thiếu. Lập tức, thân thể Xà thiếu tuôn ra khí tức yêu lực mãnh liệt. Cỗ khí tức yêu lực này hung hãn dị thường, khí thế Xà thiếu cũng phóng đại ra vô hạn. So với Tượng thiếu cũng không thua kém bao nhiêu.

- Đây là bí pháp thiên yêu!

Trong đầu Tượng thiếu hiện lên một từ.

Bí pháp thiên yêu là một loại bí pháp vô cùng cường đại. Bí pháp này tự nhiên chỉ có yêu thú hoặc là bán yêu có huyết mạch yêu thú mới có thể tu luyện. Một khi thiên yêu bí pháp thành công liền có thể khiến cho lực lượng huyết mạch xâm nhập vào trong cơ thể, giúp thực lực bản thân bạo tăng. Nếu thi triển thiên yêu bí pháp là yêu thú, thì còn có thể tạo ra uy lực càng cường đại hơn.

Với tư cách là bán yêu hoàn mỹ. Huyết mạch cửu đầu xà trong cơ thể Xà thiếu cũng có được một nửa so với tổ tiên. Chỉ cần nhiêu đó thôi cũng đủ để cho hắn thi triển thiên yêu bí pháp, khiến cho lực lượng huyết mạch xâm nhập vào trong cơ thể. Lúc này huyết mạch nhân loại bị áp chết hoàn toàn.

- Chết đi!

Xà thiếu sau khi gia tăng chiến lực thì nhất cử nhất động không có bất kỳ trói buộc nào. Có đôi khi rõ ràng là chính diện công kích người, nói không chừng một khắc sau hắn đã xuất hiện bên cạnh ngươi. Sức bật cùng độ mềm dẻo tương đối kinh người.

Độc Cô Tuyệt liên tiếp chém ra mất đao đều không làm gì được Xà thiếu, tình thế thay đổi, bản thân hắn rơi vào thế hạ phong.

- Triền sát!

Không tìm được khe hở, Xà thiếu bỗng nhiên đột phá chân nguyên hộ thể của Độc Cô Tuyệt. Thân thể mềm mại không có xương rõ ràng chỉ có chừng một mét tám vậy mà kéo dài ra đến ba bốn mét. Giống như hắn biến thành một con mãng xà vậy.

Đại xà quấn quanh chân nguyên hộ thể của Độc Cô Tuyệt, lực lượng vô cùng khủng bố. Trừ khi khí lực của Độc Cô Tuyệt lớn hơn Xà thiếu mười lần. Bằng không không có khả năng thoát khỏi. Cũng không có loại khả năng thứ hai.

- Buồn nôn!

Con mắt Độc Cô Tuyệt đột nhiên nhắm lại. Đến khi hắn mở ra thì cơn mắt liền tái nhợt. Liếc nhìn lại giống như linh hồn hắn bị rút đi chỉ còn phần xác. Mà thân thể Xà thiếu quấn quanh người Độc Cô Tuyệt, Độc Cô Tuyệt cúi đầu xuống. Hai người trong nhất thời bốn mắt nhìn nhau.

Ah!

Xà thiếu kêu thảm một tiếng, giống như bị sét đánh từ trên thân thể Độc Cô Tuyệt nhảy xuống.

Mặt Độc Cô Tuyệt không có biểu, giơ tay lên chém xuống, chém giết Xà thiếu.

Độc Cô Tuyệt thắng!

Lần trước, những người bài danh top đầu trên bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh ngoại trừ Tinh Kiếm Hậu, La Thiên ra thì đều đã thua một trận. Tất cả đều thua trên tay những thanh niên thiên tài mới nổi. Sự tình này trước đây rất ít phát sinh. Mỗi lần Sinh Tử bí cảnh mở ra, có thể xuất hiện hai ba nhân vật siêu cường mới đã không dễ dàng rồi. Vậy mà lần này lại xuất hiện cả một đống.

Thần Sa công chúa Sa Nhược Tình đấu với La Thiên.

La Thiên ở trên bảng dự khuyết Sinh Tử cảnh đứng thứ hai. Thực lực của hắn thâm bất khả trắc. Đối mặt với sự công kích mãnh liệt của Sa Nhược Tình, bên ngoài cơ thể hắn ngưng tụ ra chín đầu lôi long.

Cửu long hộ thân.

Sa Nhược Tình công chúa không phá được chín đầu lôi long này. Tự nhiên là bị đánh bại.

Kế tiếp Diệp Trần cũng biết được Khương Thiên ở trong mộ phần của tứ cực đại đế đoạt được một môn võ học không gian áo nghĩa hộ thể. Bằng vào môn không gian hộ thể võ học này hắn cũng có thể cùng lới Tinh Kiếm Hậu đánh một trận ngang sức. Bất quá cảnh giới tu vi của hai người chênh nhau không ít, lợi thế vẫn thuộc về Tinh Kiếm Hậu.

- Không gian áo nghĩa có thể đồng hóa năng lượng. Thôn phệ năng lượng.

Diệp Trần đối với không gian áo nghĩa có sự hiểu biết rất sâu sắc.

Trên tấm bia đá Sinh Tử lại hiện lên hai chứ.

Diệp Trần đối Đạm Thai Minh Nguyệt.

- Diệp Trần ta biết ngươi ở mộ phần của tứ cực đại đế đoạt được một môn võ học về không gian áo nghĩa. Nếu như ngươi không dùng nó thì không thể nào phá được không gian thuấn di của ta.

Đạm Thai Minh Nguyệt đối với không gian thuấn di vô cùng tự tin. Đây là một môn áo nghĩa thân pháp có đẳng cấp rất cao.

- Cũng chưa chắc. Mời.

Diệp Trần gật đầu.

- Tốt! Coi chừng.

Đại Thai Minh Nguyệt không có lập tức thi triển không gian thuấ di. Hiện tại vẫn còn quá sớm để thi triển nó. Thân pháp của nàng linh hoạt, phiêu hốt vô cùng, tựa như ánh trăng sáng rơi rụng.

Tay nàng giơ lên thành chưởng ngưng tụ ra một ánh trăng, ánh trăng như cối xay tỏa ra ánh sáng trong suốt chói lọi, chiếu về phía Diệp Trần.

- Tàn Nguyệt!

Một kiếm của Diệp Trần chém qua, ánh trăng sụp đổ. Kiếm khí lạnh thấu xương bức tới trước măt Đạm Thai Minh Nguyệt.

- Nguyệt Phách Vô Hình.

Bá!

Thân thể Đạm Thai Minh Nguyệt phảng phất hóa thành ánh trăng. Ánh trăng vô hình, xuyên qua kiếm kính. Ngay lập tức đã tiếp cận Diệp Trần. Liên tiếp đánh ra tám tám sáu mươi tư chưởng. Sáu mươi tử chưởng này công kích liên tục, ẩn chứa trong đó là trận pháp bao phủ Diệp Trần ở bên trong. Ánh trăng bộ phát so với trăng sáng tự nhiên còn mạnh hơn gấp mấy lần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1050: Kiếm Pháp Hoa Lệ. (1)

- Quá chậm.

Diệp Trần chẳng biết lúc nào xuất hiện ở đằng sau lưng Đạm Thai Minh Nguyệt. Đâm tới một kiếm.

- Không chậm! Chính là vừa đủ.

Thân thể Đạm Thai Minh Nguyệt vặn vẹo biến mất, đồng dạng xuất hiện sau lưng Diệp Trần.

Khóe miệng nàng nở một nụ cười tươi rói. Đạm Thai Minh Nguyệt xuất chưởng đánh vào lưng Diệp Trần.

Phốc!

Thân thể Diệp Trần bị nghiền nát, không thấy máu bắn ra. Chỉ là một cỗ phan thân.

Nguyên lai Diệp Trần biết được Đạm Thai Minh Nguyệt có không gian thuấn di. Trừ phi thi triển Kính Hoa Phá Diệt thì không thể nào đánh bại được đối phương. Không thể đánh bại được đối phương cho nên Diệp Trần mới dùng một cỗ tàn ảnh để lừa nàng.

Nếu như là người bình thường gặp phải loại cục diện này nhất định sẽ chấn kinh. Bất quá khóe miệng Đạm Thai Minh Nguyệt lại nở ra nụ cười, không hề thu liễm chút nào. Thân thể nàng như ánh trăng sụp đổ, hóa thành những đốm sáng chẳng biết được lúc nào xuất hiện ở một địa điểm khác. Mà địa điểm này chính là ở phía sau lưng Diệp Trần.

Mọi người đang xem cuộc chiến như lọt vào trong xương mù. Chỉ có

một số người có thể nhìn ra. Đạm Thai Minh Nguyệt lần thứ hai sử dụng không gian thuấn di, lưu lại một phân thân tàn ảnh. Sau đó tiếp tục sử dụng không gian thuấn di, nàng tựa hồ không có ngờ tới Diệp Trần đang đứng trước mặt nàng không phải chân thân.

- Diệp Trần, ngươi thua!

Tay phải của Đạm Thai Minh Nguyệt, không mang theo một tia khói lửa chi khí chụp vào phía sau lưng của Diệp Trần, tốc độ như chậm nhưng thật nhanh, cho dù là Diệp Trần, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn tránh thoát được.

- Không hổ là không gian thuấn di thân pháp, luận tốc độ di chuyển, không có biện pháp siêu việt nàng.

Diệp Trần làm nhiều như vậy, thầm nghĩ để chứng minh một việc, chính là muốn tìm hiểu không gian thuấn di thân pháp của Đạm Thai Minh Nguyệt, đạt tới cảnh giới gì, nếu như chỉ học được sơ bộ, vấn đề sẽ không lớn, hắn đối với lý giải Không Gian Áo Nghĩa, có thể đánh bại đối phương rất đơn giản, nhưng vừa rồi cũng đã chứng minh, không gian thần di thân pháp của Đạm Thai Minh Nguyệt, đã tiến dần từng bước.

Xì xì xì xì...

Đạm Thai Minh Nguyệt đánh ra một chưởng này, không thể làm Diệp Trần bị thương, cánh tay phải và thân thể của Diệp Trần, xông tới như một thanh bảo kiếm, bảo kiếm như độc xà thổ tín, lập tức va chạm với bàn tay đánh tới của Đạm Thai Minh Nguyệt, lực lượng cường đại triệt tiêu lẫn nhau, phát ra âm thanh bén nhẹ ghê người.

Đạm Thai Minh Nguyệt liền lùi lại hơn mười bước, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần.

Đối phương, sớm đã biết rõ sẽ xuất hiện loại cục diện này?

Xoay người, Diệp Trần mỉm cười nói:

- Không Gian Áo Nghĩa của ngươi có lẽ đã tiểu thành a, khó trách có thể thi triển ra không gian thuấn di.

Không gian thuấn di, cần phải di động dọc theo quỹ tích chấn động của không gian, đối với Không Gian Áo Nghĩa phải có lý giải thâm sâu, khó có thể làm được chuyện này, Đạm Thai Minh Nguyệt không hổ là yêu nghiệt cấp thiên tài, nếu Diệp Trần không xuất hiện trước, thì được xưng là hai đại yêu nghiệt sánh ngang với Độc Cô Tuyệt.

- Đúng vậy, nhưng vẫn bị ngươi tính toán!

Đạm Thai Minh Nguyệt gật gật đầu, không có phủ nhận, nàng đã sớm dùng đến Phá Hư Chỉ, dựa vào Phá Hư Chỉ, đương nhiên nàng tìm hiểu ra Không Gian Áo Nghĩa, thời điểm lúc trước đạt được không gian thuấn di thân pháp, Không Gian Áo Nghĩa của nàng đã đạt tới cảnh giới hai thành, cho nên có thể trong vòng một hai năm ngắn ngủi, đem không gian thuấn di thân pháp tu luyện tới tình trạng hiện giờ.

- Không tính là tính toán, nếu ngay cả không gian thuấn di thân pháp mà ta không cẩn thận, thì ta chính là đồ bỏ đi.

Diệp Trần lắc đầu.

- Ngươi đúng là người đáng sợ, cơ hồ là không có sơ hở.

Trong nội tâm Đạm Thai Minh Nguyệt thầm than một tiếng, mở miệng nói:

- Tuy không thể đánh bại ngươi, nhưng ngươi cũng không pháp được không gian thuấn di thân pháp của ta, không biết kế tiếp ngươi sẽ làm như thế nào?

- Thuấn di, cũng cần phải có thời gian, chỉ cần có thời gian, ta có thể tìm ra biện pháp có thể phá vỡ.

Diệp Trần lạnh nhạt nói ra.

- Ha ha, nếu ngươi đã có tự tin như thế, vậy thì bắt đầu đi!

Không gian vặn vẹo. Bỗng nhiên Đạm Thai Minh Nguyệt xuất hiện pháp bên phải của Diệp Trần. Sau đó lại xuất hiện ở bên trái của Diệp Trần, bốn phương tám hướng, khắp nơi đều là thân ảnh của Đạm Thai Minh Nguyệt. Mục đích Đạm Thai Minh Nguyệt làm như thế, trong lòng của Diệp Trần minh bạch, đối phương muốn mượn không gian thuấn di. Làm cho không gian sinh ra chấn động, bốn phương tám hướng đều là chấn động, tạo ra cảm giác hỗn loạn cho người khác.

Diệp Trần không biết là, Đạm Thai Minh Nguyệt như vậy làm, nguyên nhân lớn nhất vì hắn là đối thủ của nàng, nàng cũng không cho rằng, Diệp Trần có thể đánh bại dễ dàng như vậy, tình huống lúc trước đã chứng minh.

Không gian chấn động tràn ngập bốn phương tám hướng, Đạm Thai Minh Nguyệt vô thanh vô tức xuất hiện. Dẫn dắt không gian chấn động, thân ảnh cực kỳ bé nhỏ, giấu mình trong không gian chấn động.

Bàn tay giơ lên, Đạm Thai Minh Nguyệt sắp ra tay.

- Kiếm Vực!

Kiếm áp bàn bạc, từ trong cơ thể của Diệp Trần phát ra, lập tức tác dụng lên thân thể của Đạm Thai Minh Nguyệt, làm cho thân hình của nàng đình trệ, cho nên không cách nào ra tay được.

Một điểm hàn quang sáng lên, Diệp Trần xuất kiếm.

Rất nhanh!

Nhanh đến mức Đạm Thai Minh Nguyệt suýt nữa bị đánh chết.

Phốc!

Một vòi máu tươi bay tá lả, thân ảnh của Đạm Thai Minh Nguyệt biến mất.

Thời khắc mấu chốt, Đạm Thai Minh Nguyệt cưỡng ép vận dụng không gian thuấn di, từ trong Kiếm Vực. Thuấn di ra ngoài, nhưng bởi vì Diệp Trần xuất kiếm quá nhanh, cho nên nàng bị đâm trúng bả vai, lưu lại một vết kiếm trên vai.

- Đây là kiếm áp!

Xa xa, Đạm Thai Minh Nguyệt nhìn qua.

Diệp Trần dùng kiếm áp đối phó Bất Tử Ma Thiểu, Đạm Thai Minh Nguyệt không có khả năng không biết, hiện tại, rốt cuộc nàng cũng tự thể nghiệm, rất mạnh, thập phần mạnh mẽ, không có không gian thuấn di, nàng đã sớm bại, không có một cơ hội hoàn thủ.

- Quả nhiên khó chơi, nhưng đã có sơ hở!

Mỉm cười, Diệp Trần đi về hướng của Đạm Thai Minh Nguyệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1051: Kiếm Pháp Hoa Lệ. (2)

Trên mặt của Đạm Thai Minh Nguyệt lộ ra thần sắc nghi ngờ, không biết Diệp Trần muốn làm cái gì.

Thời điểm khoảng cách giữa hai người còn không tới hai mươi mét, Đạm Thai Minh Nguyệt nhịn không được, thân hình vặn vẹo, thuấn di ra ngoài.

- Ngay vào lúc này!

Diệp Trần cũng nhân cơ hội Đạm Thai Minh Nguyệt còn không có biến mất, đã xuất kiếm, kiếm đầm về phía bên phải, một kiếm này, đâm thủng không gian, lộ ra một lổ kiếm đen kịt.

Phốc phốc!

Thân ảnh của Đạm Thai Minh Nguyệt hiện ra, vị trí ngực trái là trái tim bị trúng một kiếm, bởi vì một kiếm này ngay cả không gian cũng đâm thủng, trái tim của nàng, cũng bị Không Gian Chi Lực nát bấy.

Đạm Thai Minh Nguyệt rất muốn hỏi, Diệp Trần làm cách nào làm được như thế.

Nhưng mà, nàng không còn thời gian hỏi.

- Rốt cuộc là sơ hở chỗ nào?

Trong mật thất, Đạm Thai Minh Nguyệt thì thào tự hỏi.

- Không gian thuấn di, trong nháy mắt, cũng cần thời gian, đại biểu cho quỹ tích di động, có thời gian khu động, chỉ cần dựa theo quỹ tích chấn động

của không gian, có thể sớm chặn đường.

Diệp Trần có thể làm được, không có nghĩa là người khác cũng có thể làm được, linh hồn lực của Diệp Trần, mạnh hơn thường nhân gấp năm lần, đồng thời cũng tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, mà tạo nghệ của Không Gian Áo Nghĩa, đã vượt qua Đạm Thai Minh Nguyệt, phá vỡ không gian thuấn di thân pháp, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đương nhiên, cũng không phải nói, trừ Diệp Trần, không có người nào là đối thủ của Đạm Thai Minh Nguyệt.

Không có đánh qua, không ai biết đối phương sẽ có thủ đoạn gì.

Diệp Trần cường đại không cần nhiều lời, không gian thuấn di thân pháp của Đạm Thai Minh Nguyệt, làm cho không ít người lộ ra vẻ mặt trầm tư, nếu cho bọn họ đối mặt với Đạm Thai Minh Nguyệt, sẽ không biết nên ứng phó thế nào, rất hiển nhiên, bọn họ không có khả năng giống như Diệp Trần, nhìn thấu sơ hở, sớm xuất kích.

Kế tiếp, Độc Cô Tuyệt và Lam Sơn Mi chiến đấu với nhau.

Hai người đều là đao khách, trên phương diện đao pháp, đều có ngọn cờ riêng, một người tinh thông Ma Đao bí quyết, cận chiến mạnh mẽ không hợp thói thường, một người dùng Đao Ý thôi động đao pháp, giống như Tà Thần.

Đinh đinh đang đang!

Trong mật thất rộng và cao ngàn mét, đao và đao va chạm bắn ra hoa lửa khắp nơi.

- Kỷ xảo đao pháp xuất quỷ nhập thần!

Bàn tay của Độc Cô Tuyệt tê dại, thiếu chút nữa không cầm được trường đao trong tay.

Độc Cô Tuyệt không sống khá giả, Lam Sơn Mi cũng không khác gì,

nàng âm thầm nhíu mày, đao pháp của Độc Cô Tuyệt, tán phát ra lực lượng quá mạnh mẽ, Ma Đao bí quyết mặc dù có thể chấn động trường đao của đối phương, nhưng vẫn có lực phản chấn truyền trở lại, nếu như lực lượng của nàng xuất đao là chín mươi, lực lượng xuất đao của Độc Cô Tuyệt ít nhất cũng là chín mươi lăm.

- Ma Trảm!

Hai tay cầm đao, Lam Sơn Mi vung đao chém ra. Ánh đao mơ hồ, trong nháy mắt, cũng không biết chấn động bao nhiêu lần, không gian đều bị đánh rách tả tơi.

- Tuyệt Đao!

Đao pháp của Độc Cô Tuyệt, dùng Tuyệt Vọng Đao Ý thôi động, Tuyệt Vọng Đao Ý càng mạnh, đao pháp cũng càng mạnh, chỉ thấy hai tay cầm đao của Độc Cô Tuyệt. Một đao đánh ra. Ánh đao trắng bệch, vạch phá không gian.

Đ-A-N-G...G!

Đao và đao giao kích với nhau, cánh tay của Độc Cô Tuyệt, sinh ra tê liệt trong nháy mắt.

Lam Sơn Mi xem chuẩn cơ hội, thừa dịp cánh tay của Độc Cô Tuyệt tê liệt trong nháy mắt, Ma Đao đã chém ra, đầu lâu của Độc Cô Tuyệt bay lên.

Lam Sơn Mi thắng!

- Thua!

Mọi người của Chân Linh Đại Lục lộ ra vẻ giật mình.

- Nếu như tu vi và cảnh giới của hắn bằng ta, thua chính là ta.

Lam Sơn Mi cười khổ một tiếng, còn chưa tiến vào Sinh Tử Bí Cảnh, tu vi của nàng đã đạt tới Sinh Tử Huyền Quan đệ nhất trọng đỉnh phong, hiện

tại, tu vi của nàng đã đột phá tới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, mà Độc Cô Tuyệt chỉ là đệ nhị trọng, tu vi có chênh lệch, nàng mới có thể làm cho đối thủ tê liệt trong nháy mắt.

Lúc này đã tiến hành hai mươi hai luân điểm tích lũy chiến.

Hai mươi ba luân.

Trận đấu kế tiếp diễn ra.

Tuyết Kiếm Hầu đấu với Đạm Thai Minh Nguyệt.

Đều là kiếm khách, Diệp Trần đánh bại Đạm Thai Minh Nguyệt, rất nhiều người muốn biết, Tuyết Kiếm Hầu có thể đánh bại Đạm Thai Minh Nguyệt hay không, nếu như không cách nào đánh bại, nhiều người hơn nữa cũng không ai là đối thủ của Diệp Trần.

Tất cả mọi người biết rõ đây là sự thật.

Trên trận, Tuyết Kiếm Hầu và Đạm Thai Minh Nguyệt đứng đối mặt với nhau.

- Tên Tuyết Kiếm Hầu này, không thể coi thường.

Đạm Thai Minh Nguyệt không có nhìn thấy vẻ táo bạo trên người của Tuyết Kiếm Hầu, đối phương giống như một vũng nước sâu, không hề bận tâm.

Ông!

Đạm Thai Minh Nguyệt chuyển động, vừa vào trận đã sử dụng không gian thuấn di thân pháp, lúc này xuất hiện ở sau lưng Tuyết Kiếm Hầu, một chưởng đánh qua.

Thân hình Tuyết Kiếm Hầu nhoáng một cái, đã quay người lại xuất kiếm.

Làm cho tất cả mọi người xôn xao chính là một chưởng của Đạm Thai Minh Nguyệt, là hư chiêu, lực đạo cũng không có dùng, thấy Tuyết Kiếm Hầu có động tác, lập tức thu chưởng thuấn di, xuất hiện ở phía trước của Tuyết Kiếm Hầu.

Nhưng một màn đặc sắc đã xảy ra.

Tuyết Kiếm Hầu căn bản không có quay người, động tác trước đó chỉ là động tác giả mà thôi, Đạm Thai Minh Nguyệt hiện ra trước mặt của hắn, vừa vặn quay mắt về phía hắn, bông tuyết bay múa đầy trời, kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, chẳng biết lúc nào đã xuất vỏ, kiếm khí lạnh thấu xương, vô cùng băng hàn.

Một đạo tơ máu phất phơ, máu nhuộm đỏ cả đám bông tuyết đang bay đầy trời.

- Thật đáng sợ!

Xa xa, Đạm Thai Minh Nguyệt lòng còn sợ hãi, vị trí biên giới cổ của nàng, đã xuất hiện một vết kiếm nhàn nhạt, nếu như không phải nàng phản ứng nhanh, trong sát na vừa rồi, cổ họng đã bị đâm thủng.

- Lợi hại, rõ ràng có thể căn cứ vào cuộc chiến đấu giữa ta và Đạm Thai Minh Nguyệt, nắm giữ được nhiều thứ như thế.

Con mắt của Diệp Trần sáng ngời, hắn nhìn ra, năng lực học tập của Tuyết Kiếm Hầu rất mạnh, dễ dàng nắm giữ biện pháp mình đối phó Đạm Thai Minh Nguyệt, về phần có thể chính thức phá vỡ không gian thuấn di thân pháp hay không, cũng không sao cả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1052: Quyết Đấu Đỉnh Phong (1)

Chiến đấu đã tiến hành mười mấy lượt, Đạm Thai Minh Nguyệt không cách nào làm gì Tuyết Kiếm Hầu, cảm giác của đối phương, đúng là vô cùng lợi hại, yếu hơn, kém hơn Diệp Trần, trọng yếu nhất là kiếm pháp của đối phương, khó lòng phòng bị, nếu như nói kiếm pháp của Diệp Trần tràn ngập sức bật nhanh chóng, như vậy kiếm pháp của Tuyết Kiếm Hầu chính là hoa lệ.

- Tuyết Vũ Trường Thiên!

Oanh!

Binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, Tuyết Kiếm Hầu, chủ động công kích, kiếm pháp của hắn, rất hoa lệ, nhanh đến mức tận cùng, Mạn Thiên Phi Tuyết bay lả tả, trong mật thất, không có chỗ nào không có tuyết rơi, trong nhất thời, tất cả mọi người không nhìn thấy hai người đang chiến đấu, chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ mà thôi.

Phốc phốc!

Bên trong Mạn Thiên Phi Tuyết, vết kiếm lóe lên rồi biến mất, vết kiếm cuối cùng, máu tươi phun ra, kiếm đâm vào giữa yết hầu của Đạm Thai Minh Nguyệt.

- Quá lợi hại, ta còn cho rằng Diệp Trần mạnh hơn Tuyết Kiếm Hầu, hiện tại ta không cho rằng như vậy, tên Tuyết Kiếm Hầu này, quả thực mạnh không hợp thói thường, kiếm pháp hoa lệ mộng ảo.

- Tuyết Kiếm Hầu như thế nào đánh bại Đạm Thai Minh Nguyệt, ngươi có nhìn ra không.

- Nếu ta có thể nhìn ra, có khả năng tranh đoạt top 5 không?

Tuyết Kiếm Hầu cường đại, chinh phục tuyệt đại bộ phận người ở đây, hiện tại cho dù là một nhóm người của Chân Linh Đại Lục, đều sinh ra hoài nghi với Diệp Trần, Diệp Trần đúng là rất mạnh, nhưng tên Tuyết Kiếm Hầu này, cũng rất cường đại a.

- Lần này Diệp Trần nguy hiểm!

Lục Thiểu Du và Tuyết Kiếm Hầu đã giao thủ, rất rõ ràng biết rõ Tuyết Kiếm Hầu đáng sợ đến cỡ nào, một vị kiếm khách, nếu như có thể làm được nhanh độc chuẩn, chỉ thuộc về kiếm khách nhất lưu, nếu như có thể làm ra kiếm pháp tỉ mỉ, chỉ có thể tính toán là kiếm khách siêu nhất lưu, kiếm pháp của Tuyết Kiếm Hầu dưới tình huống tỉ mỉ, kiếm pháp lại hoa lệ mộng ảo, rất rõ ràng, kiếm pháp tỉ mỉ đã đạt tới mức lô hỏa thuần thành, đăng phong tạo cực.

- Không có đánh qua, không ai biết được kết quả, cần gì phải suy đoán chứ.

Bạch Vô Tuyết lắc đầu.

Chiến đấu tích phân tiến thành rất nhanh, trong Sinh Tử Điện, sẽ không có tử vong, cho nên tất cả mọi người đều xuất đòn sát thủ, tranh thủ một kích giết địch, sẽ không giống như ở bên ngoài, trước thăm dò một phen, sau đó mới dần dần tăng thực lực lên, dù sao mạng chỉ có một, vừa ra đã liều mạng, không phải ngươi chết thì ta vong, có mấy cái mạng cũng không đủ.

Vòng thứ hai mươi ba luân kết thúc!

Vòng thứ hai mươi bốn luân bắt đầu.

Chiến đấu trận đầu chính là Từ Tĩnh đánh với Bất Tử Ma Thiểu.

Bất Tử Ma Thiểu Bất Tử Chi Thân, làm cho rất nhiều người cảm thấy vô cùng kiêng kỵ, không phải mỗi người đều có năng lực như Diệp Trần, có thể

trong nháy mắt thông qua kiếm áp chế trụ Bất Tử Ma Thiểu, đơn giản đánh chết đối phương, bọn họ muốn giết Bất Tử Ma Thiểu, chỉ có thực lực cao hơn Bất Tử Ma Thiểu một đoạn mới có hi vọng, nếu không thuần túy là bị ngược đãi.

Nhưng lần này bị ngược đãi không phải là Từ Tĩnh, mà là Bất Tử Ma Thiểu.

Phanh!

Quyền đối với quyền, sóng xung kích cuồng bạo quét ngan bốn phương tám hướng.

Cánh tay phải của Bất Tử Ma Thiểu văng tung tóe từng khú, miệng phun máu tươi chảy ra.

Từ Tĩnh có Hoàng Kim Long Lực, vượt qua trăm vạn cân, không phải Bất Tử Chi Thân có thể ngăn cản, hơn nữa so sánh với khí lực bình thường, Hoàng Kim Long Lực càng thêm tinh thuần, đặc tính bá đạo, thuộc về khí lực đỉnh cấp.

- Khôi phục cho ta.

Bất Tử Ma Thiểu Bất Tử Chi Thân. Khó khăn lắm mới đạt tới tới Đoạn Chi Trọng Sinh, đây là Bất Tử Ma Công đề thăng thành Thiên cấp công pháp có được ưu thế tiên thiên, vận chuyển Bất Tử Ma Công, cánh tay phải của Bất Tử Ma Thiểu lại một lần nữa mọc dài ra, nắm tay phải nắm chặt, âm thanh cót két, giống như tiếng sắt thép bị nghiền nát.

- Độc Long Quyền!

Từ Tĩnh làm sao mà cho hắn cơ hội tập hợp, quang diếm màu hoàng kim phun trào, phá không mà đến, một quyền đánh lên hộ thể chân nguyên của Bất Tử Ma Thiểu, hộ thể chân nguyên bị Từ Tĩnh công kích, cũng không có gì khác với đậu hủ, dễ dàng đánh ra một cái động, nắm đấm có Hoàng Kim Long Lực lượn lờ, làm cho áp giáp của Bất Tử Ma Thiểu bị lõm xuống một

phiến.

Phanh!

Huyết vụ bắn ra, lục phủ ngũ tạng của Bất Tử Ma Thiểu bị đánh nát bấy.

- Mạnh không hợp thói thường a, Bất Tử Ma Thiểu cứ như vậy bị ngược đãi đến chết.

- Thực lực của nàng ta, tối thiểu nhất có thể xếp vào top 3 Sinh Tử Cảnh Dự Khuyết Bảng, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn.

So sánh với quyết đấu kỷ xảo, phương thức chiến đấu của Từ Tĩnh chính là nghiền nát, làm cho mọi người cảm thấy khâm phục khẩu phục, huống chi, nhìn thấy một mỹ nữ nhu mì biến thành một chiến thần, cũng là một chuyện đầy ý vị.

Kế tiếp, cũng có một ít nhân vật đứng đầu chiến đấu với nhau.

Nhưng những cuộc chiến đấu này tranh đoạt top 5 trở về sau, cho nên không có bao nhiêu hưng phấn.

Trước mắt tranh đoạt lựa chọn năm người đứng đầu top 5, có tới tám người, theo thứ tự chính là Tinh Kiếm Hậu, Tuyết Kiếm Hầu, La Thiên Đô, Diệp Trần, Từ Tĩnh, Đạm Thai Minh Nguyệt, Bất Tử Ma Thiếu với Lam Sơn Mi, tuy có khả năng xuất hiện kết quả bất ngờ, sẽ có kỳ tích xảy ra, nhưng tích phân chiến đấu tới bây giờ, loại khả năng này quá nhỏ, ít có khả năng phát sinh.

Tuyết Kiếm Hầu đấu với Lam Sơn Mi!

Đây là cuộc chiến đấu thứ hai của vòng thứ hai mươi bốn luân, bắt đầu một hồi chiến đấu đỉnh phong.

Tuyết Kiếm Hầu, là kiếm đạo yêu nghiệt của Thiên Kiếm đại lục, một tay kiếm pháp, hoa lệ mộng ảo, nhất là một kiếm đánh chết Đạm Thai Minh

Nguyệt, làm cho rất nhiều người sợ hãi, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng nhìn thấy kiếm pháp hoa lệ và đáng sợ như thế.

Ma Nũ Đao Lam Sơn Mi, là đệ nhất đao khách của Huyết Thiên đại lục, cũng là thanh niên đệ nhất đao khách của Chân Linh thế giới, ít nhất trước mắt là như thế, Độc Cô Tuyệt muốn siêu việt nàng, không phải đơn giản như vậy.

Kiếm khách và dao khách quyết đấu, cho tới bây giờ đều là kích động nhân tâm.

Huống chi hai người đều có địa vị trong giới kiếm khách và đao khách, đều là số một số hai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1053: Quyết Đấu Đỉnh Phong. (2)

Lam Sơn Mi biết rõ Tuyết Kiếm Hầu đáng sợ, không dám mạo hiểm công kích, Ma Đao màu đen vung lên, đánh ra một đạo đao khí giống như dải lựa màu đen, chém về phía Tuyết Kiếm Hầu.

Thân hình Tuyết Kiếm Hầu chớp động liên tục, giống như biến thành ảo ảnh, khi đao khí màu đen sắp chém tới, kiếm xuất ra khỏi vỏ, bông tuyết bay múa đầy trời, Tuyết Kiếm Hầu xuất kiếm.

- Kiếm thật nhanh!

Đồng tử Lam Sơn Mi co rút lại, vội vàng vung đao ngăn cản.

Đinh một tiếng.

Lam Sơn Mi lui về phía sau mấy bước, thân hình lảo đảo, bốn phía chung quanh nàng, đều có dấu vết của kiếm khí bị vỡ nát lưu lại.

- Ngăn cản được, không hổ là Ma Nữ Đao!

Một kiếm này của Tuyết Kiếm Hầu, cho tới bây giờ, còn chưa có ai ngăn cản được mà lông tóc không bị tổn hao chút nào, cho dù tốc độ di chuyển nhanh nhất như Đạm Thai Minh Nguyệt, cũng suýt chút nữa bị đam trúng cổ họng.

- Tuyết Vũ Phân Phi!

Bông tuyết không hề rơi xuống, bay tán loạn phất phới, đâm về phía Lam Sơn Mi.

Những bông tuyết này, là kiếm khí của Tuyết Kiếm Hầu ngưng tụ thành,

vô cùng lạnh lẽo, vô cùng lăng lệ ác liệt, nếu như không cố gắng phòng bị, chân nguyên hộ thể cũng không đỡ nổi.

- Phá!

Lam Sơn Mi quát một tiếng, Ma Đao màu đen vung vẫy phòng thủ cẩn thận, gió thổi không tiến, toàn bộ bông tuyết đầy trời bị một màn đao vũ màu đen ngăn cản lại.

- Ồ!

Tuyết Kiếm Hầu kêu nhẹ một tiếng, ánh mắt sáng lên.

Đao pháp của Lam Sơn Mi, ẩn chứa lực lượng chấn động, kiếm khí ngưng tụ thành bông tuyết, vốn cũng không phải dễ ngăn cản như vậy, nhưng gặp phải lực lượng chấn động này, lập tức tan rã ra, biến thành khí lưu vô hình.

- Ma Trảm!

Màn đao màu đen bị nghiền nát, bỗng nhiên thân thể Lam Sơn Mi vọt tới trước, Ma Đao cũng vung lên, bổ ra một ánh đao màu đen, ánh đao mơ hồ, không gian cũng bị đánh rách tả tơi.

Trong mật thất, con mắt Độc Cô Tuyệt lạnh như băng, chính là một đao kia, đã đánh bại hắn.

Ánh đao nhanh như sấm sét, lóe lên trong tức thì.

Boang...

Một đạo hỏa tinh lấy Tuyết Kiếm Hầu làm trung tâm văng ra khắp nơi, chói mắt sáng lạn.

Đao kiếm không ngừng giao kích lực và lực đạo phản chấn đã làm cho Lam Sơn Mi rút lui hơn mười bước, nàng kinh ngạc nói:

- Không ngờ lại dựa vào lực xoay tròn để phá Ma Trảm của ta?

Ma Trảm, là đao chiêu tuyệt cường khi tu luyện Ma Đao bí quyết tới đại thành mới có thể thi triển ra, bên trong ẩn chứa lực lượng chấn động, viễn siêu đao chiêu bình thường, dưới một đao này, cho dù lực đạo xuất đao của Độc Cô Tuyệt mạnh hơn nàng, cũng phải nuốt hận, có thể thấy được một đao kia đáng sợ đến thế nào.

Mà ánh đao bị Tuyết Kiếm Hầu lại đánh tan, thân thể xoay tròn, trường kiếm cũng xoay tròn theo, mượn Toàn Chuyển Chi Lực, không ngừng suy yếu lực lượng chấn động ẩn chứa trong Ma Trảm.

- Đao khách đúng là đáng sợ, kiếm khách cũng đáng sợ!

Mọi người khiếp sợ, bất kể là Ma Trảm của Lam Sơn Mi, hay là kiếm pháp xoay tròn của Tuyết Kiếm Hầu, đều mạng tới mức khủng bố.

Mặt khác, Lam Sơn Mi từ khi khai chiến đến nay, đều là thanh niên cường giả giao thủ nhiều chiêu nhất với Tuyết Kiếm Hầu, đổi thành những người khác, đã sớm bại.

- Dùng thực lực của ta, muốn đánh bại hắn, là không thể nào, chỉ có thể thi triển một chiêu kia.

Trong đầu Lam Sơn Mi hiện ra suy nghĩ này, ánh mắt lãnh diễm.

Bá!

Lam Sơn Mi nhanh chóng tới gần Tuyết Kiếm Hầu, Ma Đao màu đen giấu bên hông.

Trực giác nói cho Tuyết Kiếm Hầu biết, một đao này của Lam Sơn Mi thập phần đáng sợ, thần sắc hắn cũng ngưng trọng cực độ, không dám có chút chủ quan và qua loa.

- Phá Diệt Trảm!

Cánh tay phải mơ hồ, Lam Sơn Mi lập tức phát ra một đao, một đao này, thần suất chấn động còn cao hơn cả Ma Trảm, thế cho nên một đao này chưa phát ra hoàn toàn, cánh tay của Lam Sơn Mi đã toác ra, máu bay tung tóe, đây là hiện tượng thân thể không chịu nổi tần suất chấn động của chiêu thức mà tạo thành.

Một đao xuất ra, không gian bị đánh rách tả tơi, sau đó tan vỡ.

- Thống khoái, chỉ có bên trong Sinh Tử Điện, ta mới dám liều lĩnh thi triển một đao này.

Một đao phát ra, tinh khí thần của Lam Sơn Mi giống như biến mất.

- Băng Điểm Nhất Kiếm!

Thần sắc của Tuyết Kiếm Hầu, ngưng trọng chưa từng cớ, kiếm của hắn, cơ hồ va chạm cùng lúc với đao của Lam Sơn Mi , đồng thời xuất ra, quỹ tích băng lam, Ma Đao sát qua, bởi vì trên Ma Đao ẩn chứa lực lượng chấn động quá mạnh mẽ, làm cho Tuyết Kiếm Hầu vốn muốn đâm vào cổ họng của Lam Sơn Mi, chếch đi ra ngoài, cuối cùng đâm trúng vai trái của đối phương.

Cờ-rắc!

Vai trái của Lam Sơn Mi bị đóng băng, nhanh chóng lan tràn xuống ngực và bụng, phanh một tiếng,một nửa thân thể của Lam Sơn Mi bị băng điêu nghiền nát.

Lam Sơn Mi bại!

Trái lại Tuyết Kiếm Hầu, cánh tay trái của hắn bị chém đứt từ khuỷu tay trở xuống, huyết thủy nhiễm đầy đất.

Lần đầu tiên, Tuyết Kiếm Hầu bị trọng thương, đoạn một tay.

Trong mật thất, Lam Sơn Mi cảm thán một tiếng.

- Phá Diệt Trảm chỉ khi tu luyện Ma Đao bí quyết tới cảnh giới đại viên mãn mới có thể sử dụng, nếu như ở bên ngoài, một đao kia phát ra, bản thân sẽ bị trọng thương khủng bố, là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, đáng tiếc, không thể thắng được hắn, lực lượng một kiếm kia, ngưng tụ thành một điểm, không tiết ra ngoài chút nào, cũng không giống như Ma Đao a, cả thân thể của ta cũng bị băng tuyết nghiền nát.

- Đặc sắc, đúng là quá đặc sắc.

Một trận chiến này, có thể nói là trận chiến đỉnh phong, kiếm pháp của Tuyết Kiếm Hầu và đao pháp của Lam Sơn Mi, đã làm cho tuyệt đại đa số người ở đây xem đã mắt.

- Một là lực lượng chấn động, một là áp súc lực lượng, vô cùng khó chơi.

Diệp Trần thu tất cả vào trong mắt.

Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi, hắn đã sớm nhìn thấy, lực sát thương thập phần khủng bố, giống như máy cắt kim loại ở kiếp trước của Diệp Trần, chỉ cần đầy đủ lực chấn động, thậm chí có thể đơn giản cắt đứt sắt thép.

Tuyết Kiếm Hầu dùng Băng Điểm Nhất Kiếm, đem toàn bộ lực lượng áp súc lên mũi kiếm, so với lực lượng hỗn loạn như Bất Tử Ma Thiểu thì nguy hiểm hơn nhiều, băng điểm trên mũi kiếm nội liễm, lực sát thương cũng cực lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1054: Quyết Đấu Đỉnh Phong. (3)

Lam Sơn Ma và Tuyết Kiếm Hầu chiến đấu xong, vòng thứ hai mươi bốn luân chỉ còn lại một cuộc chiến cuối cùng.

Mọi người đều nhìn lên Sinh Tử Bảng.

Hai cái tên sáng lên.

Diệp Trần đấu với Tinh Kiếm Hậu!

- Trời ạ, lại một hồi chiến đấu đỉnh phong, hơn nữa còn là kiếm khách đấu với kiếm khách.

- Tinh Kiếm Hậu trên danh nghĩa là đệ nhất kiếm khách của Thiên Kiếm đại lục, thực lực cao cường, thâm bất khả trắc, chỉ sợ không dưới Tuyết Kiếm Hầu, mà tên Diệp Trần này, từ những gì đã biểu hiện ra, còn thua kém một chút, nhưng nói không chừng còn có sát chiêu lợi hại hơn.

- Không biết hai người ai sẽ thắng đây!

- Hơn phân nửa là Tinh Kiếm Hậu a! Hắn là đệ nhất nhân lần thanh niên dư khuyết bảng của Sinh Tử Cảnh, tu vi cảnh giới cũng đạt tới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, chênh lệch không nhỏ.

- Ân, khả năng Diệp Trần thắng quá nhỏ, chắc không sánh bằng một trận chiến của Lam Sơn Mi và Tuyết Kiếm Hầu đây, ngàn vạn lần đừng mong tổn thương được Tinh Kiếm Hậu, bình bình đạm đạm.

Một lớp đã san bằng, một lớp khác lại thay, trận chiến giữa Diệp Trần và Tinh Kiếm Hậu, hấp dẫn nghị luận của mọi người.

- Tinh Kiếm Hậu Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật ba năm trước đây đã đạt tới sát thứ tư, không biết ba năm qua đi, có luyện thành sát thứ năm hay không, nếu như đã tu luyện thành, Diệp Trần tuyệt không đối không có hi vọng thắng lợi.

La Thiên Đô nhíu mày, với tư cách là tồn tại thứ hai trên dự khuyết bảng Sinh Tử Cảnh, hắn không có khả năng chưa từng giao thủ với Tinh Kiếm Hậu, mười năm trước, khi đó Tinh Kiếm Hậu mới hoàn thành sát thứ ba, nhưng với sát thứ ba này, hắn không đỡ nổi một kích, sau đó bảy năm, thực lực La Thiên Đô tiến bộ rất nhiều, vốn có tâm đi tìm Tinh Kiếm Hậu luận bàn một chút, biết được Tinh Kiếm Hậu đã luyện thành công sát thứ tư, đã bỏ ý định này.

- Tinh Kiếm Hậu và Diệp Trần sao?

Trên gương mặt thanh tú của Tuyết Kiếm Hầu xuất hiện vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, hai người này, đều không thể coi thường, nhất là Tinh Kiếm Hậu, Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật của hắn, là Thượng Cổ kiếm thuật, uy lực vô cùng, nghe nói, Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, uy lực của sát thứ hai mạnh hơn sát thứ nhất gấp đôi, uy lực của sát thứ ba mạnh hơn sát thứ hai gấp đôi, từ đó suy ra, sau khi đạt tới cảnh giới sát thứ sáu, có thể đánh chết Cự Long đồng cấp, sát thứ bảy có thể dùng thực lực mạnh nhất của nửa bước Vương giả, đánh chết một gã Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường.

Tuổi tác bề ngoài của Tinh Kiếm Hậu chừng ba mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, có chút tuấn lãng, mặc trên người một kiện vân sâm rộng thùng thình, quần áo phiêu động, nhẹ như không có gì, làm cho người ta cảm giác phiêu dật nhẹ nhàng.

Diệp Trần thì tuổi còn rất trẻ, tuổi bề ngoài không tới hai mươi, một thân áo lam, tướng mạo thanh tú tuấn dật, ánh mắt bình thản, không rõ sâu cạn, con ngươi đen kịt giống như vực sâu, có thể dung nạp tất cả, bao dung tất cả.

Hai đại kiếm khách từ từ đi tới đối diện với nhau, lúc cách xa nhau trăm mét, hai người dừng lại.

- Kiếm này, tên là Tham Lang Kiếm!

Tinh Kiếm Hậu rút trường kiếm ra, thân kiếm hàn quang lập loè, sát khí bốn phía, đúng vậy, kiếm cũng có sát khí, so với nhân loại còn thêm thuần túy, không có một tia tạp chất.

- Phá Tà Kiếm!

Phá Tà Kiếm của Diệp Trần còn chưa rút ra khỏi vỏ, nhưng dưới sự thúc dục của Diệp Trần, chỉ lộ ra một điểm, chỉ có một điểm, một cổ kiếm khí nghiêm nghị công chính cương trực phá không mà ra.

- Hảo kiếm!

Con mắt Tinh Kiếm Hậu sáng ngời, Phá Tà Kiếm của Diệp Trần, cũng không kém cỏi hơn Tham Lang Kiếm của hắn, có thể nói là ngụy Cực phẩm bảo kiếm.

- Cẩn thận, ta sẽ dùng toàn lực ứng phó!

Nắm Tham Lang Kiếm trong tay, con mắt Tinh Kiếm Hậu dần dần băng lãnh.

- Thất Tinh Điểm Sát, sát thứ nhất!

Vốn mọi người cho rằng, Tinh Kiếm Hậu sẽ dùng các loại kiếm pháp khác dò xét Diệp Trần một chút. Không nghĩ tới hắn trực tiếp sử dụng Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, tuy nhiên chỉ là sát thứ nhất.

Phốc!

Thất Tinh Điểm Sát, Điểm Sát Thị Sinh Mệnh.

Trước mắt có tinh quang lóe lên, Diệp Trần cảm giác được một cổ kiếm khí vô tình lạnh như băng đập thẳng vào mặt, cổ kiếm khí này quá đột nhiên, quá quỷ dị.

Đinh!

Phá Tà Kiếm xuất vỏ, Diệp Trần nhìn không chớp mắt, trường kiếm bay lên, phá vỡ kiếm khí.

- Sát thứ hai, Tinh Thiểm!

Ba!

Thân ảnh Tinh Kiếm Hậu, lập lòe như ngôi sao, bỗng nhiên tối sầm lại, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến trước người Diệp Trần, Tham Lang Kiếm mang theo sát khí thuần túy, giết tới.

Sát thứ hai, trong kiếm pháp ẩn chứa bộ pháp, cả hai hỗ trợ lẫn nhau.

Một kiếm này, nhanh không thể tưởng tượng nổi, bộ pháp và kiếm pháp dung hợp thành một thể, mượn lực vọt tới trước, uy lực của thanh kiếm này, tăng lên một cảnh giới hoàn toàn mới.

Nếu như nói đao pháp của Lam Sơn Mi chính là lực lượng chấn động, thì chiêu Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu chính là áp súc lực lượng, thì lực lượng của Tinh Kiếm Hậu chính mà mũi gai nhọn, có thể đâm thủng tất cả vật chất cường đại hơn.

Choang!

Hoa lửa bắn ra khắp nơi!

Diệp Trần huy động Phá Tà Kiếm, phong bế kiếm thứ hai của Tinh Kiếm Hậu.

Nhưng trên thân của Tham Lang Kiếm ấn chứa lực lượng của gai nhọn, không phải dễ tiêu trừ như vậy, hai chân của Diệp Trần chạm lên mặt đất, trượt về phía sau, một đường trượt đều lưu lại hoa lửa.

- Sát thứ ba, Tinh Tuyệt!s

Tinh Kiếm Hậu đắc thế không buông tha người, bỗng nhiên Tham Lang Kiếm thu về, lại đâm ra, một đâm này, tốc độ còn muốn nhanh hơn so với trước kai, đem lực lượng của gai nhọn nâng lên tầm cao mới.

- Đây là Tinh Kiếm Hậu sao? Quá ác! Một kiếm hợp với một kiếm.

Diệp Trần căn bản không có cách phản kích.

- Không hổ là Tinh Kiếm Hậu, không ra tay thì thôi, ra tay chính là sát kiếm!

Trong khoảng thời gian ngắn, những người quan sát cuộc chiến không ai lên tiếng, nhưng trong đầu của tất cả mọi người đều xuất hiện ý niệm giống nhau trong đầu.

Vụt vụt vụt...

Một kiếm này của Tinh Kiếm Hậu đâm trật, cũng không phải hắn không đủ chuẩn xác, mà là vì Phá Tà Kiếm của Diệp Trần, va chạm với Tham Lam Kiếm, càng làm cho ahwns động dung là, kiếm của Diệp Trần, rõ ràng ẩn chứa chấn động tần suất cao, lực lượng chấn động giao kích cùng một chỗ, truyền vào trong thân Tham Lam Kiếm, làm cho lực đạo của Tham Lam Kiếm biến mất một nửa, làm cho kiếm mất đi độ chuẩn xác.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1055: Quyết Đấu Đỉnh Phong. (4)

- Lực lượng chấn động!

Con mắt Lam Sơn Mi trợn tròn.

Trong kiếm của hắn ẩn chứa lực lượng chấn động, hơn nữa còn không có yếu hơn nàng là bao nhiêu.

- Tạm thời học, không có khả năng, vậy tại sao cả hai lại giống nhau như vậy?

Suy nghĩ đầu tiên của Tuyết Kiếm Hậu chính là Diệp Trần học trộm Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi, sau đó chuyển hóa làm kiếm pháp, nhưng suy nghĩ một lúc, hắn phủ nhận cái ý niệm này, Ma Đao bí quyết, cũng không phải áo nghĩa, cần thiên chuy bách luyện, mới có thể có thành tựu, thân thể chưa quen thuộc với lực lượng chấn động, không cách nào trong thời gian ngắn đánh ra một kiếm chấn động này.

Hơn nữa, hắn nhìn ra kiếm pháp chấn động của Diệp Trần hoàn toàn khác nhau với Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi, Ma Đao bí quyết, thân đao chấn động dẫn tới năng lượng chấn động, từ trong ra ngoài, mà kiếm pháp chấn động của Diệp Trần, hình như dùng Kim Chi Áo Nghĩa thôi động kiếm pháp, từ ngoài vào trong, cả hai ai ưu ai kém, khó mà nói được.

Vèo!

Một kiếm vô công, Tinh Kiếm Hậu lách mình bay ngược về sau, kinh nghi nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không nhìn Tinh Kiếm Hậu, hắn ngẩng đầu, nhìn về phía mật thất nhỏ của Lam Sơn Mi, mặc dù mật thất nhỏ có một lớp thủy

tinh trong suốt, từ bên ngoài nhìn vào, không thấy gì cả.

- Nhìn ta?

Lam Sơn Mi chú ý tới ánh mắt của Diệp Trần.

Thu hồi ánh mắt, khóe miệng của Diệp Trần lộ ra nụ cười, cái kiếm pháp chấn động này, hắn từ trên Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi mà có linh cảm.

Trước kia, hắn đã từng lên đấu giá hội, đấu giá mua được một môn võ học áo nghĩa tên là Kim Diệu Chấn Sát Kiếm.

Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, từ cái tên mà nói, chữ "Chấn" chính là chấn động, đương nhiên phải ẩn chứa lực lượng chấn động.

Nhưng Kim Diệu Chấn Sát Kiếm lại không sử dụng năng lượng, mà dùng kiếm quang hoặc kiếm khí chấn động, không liên quan đến thân kiếm chấn động, dựa vào môn kiếm pháp này, Diệp Trần đã từng thuận lợi làm mọi việc, nhưng theo thời gian qua đi, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm dần dần không thích hợp, chỉ bằng vào năng lượng chấn động, rất khó đánh bại cao thủ cùng cấp bậc.

Nhưng mà, Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi, đã làm cho Diệp Trần sinh ra linh cảm mới.

Ma Đao bí quyết dùng thân đao chấn động, sau đó dùng thân đao làm môi giới, chấn động năng lượng, cả hai điệp gia, uy lực kinh người, bất kể là cận chiến hay là viễn chiến, đều mạnh không hợp thói thường, đã như vầy, hắn cũng thay đổi Kim Diệu Chấn Sát Kiếm theo cách này một chút.

Phải biết rằng Kim Chi Áo Nghĩa của hắn đã đạt tới cảnh giới chín thành. Ưu thế tiên thiên cực lớn, Kim Diệu Chấn Sát Kiếm tầm thường ở trong tay của hắn, uy lực không kém, bài trừ đối phương là tuyệt đỉnh thiên tài ra, nếu là nửa bước Vương giả người bình thường, cũng chưa chắc đỡ nổi Kim Diệu Chấn Sát Kiếm.

Một khi Kim Diệu Chấn Sát Kiếm đạt được cải tiến, uy lực sẽ tăng lên mấy lần thậm chí là mười lần, trở thành sát thủ giản cường đại trong tay của Diệp Trần.

- Rất nhiều thứ, đều cần một cơ hội, mà lần này là cơ hội của Kim Diệu Chấn Sát Kiếm thoát thai hoán cốt.

Lúc trước tu luyện Kim Diệu Chấn Sát Kiếm, đã làm cho Diệp Trần lý giải về lực lượng chấn động rất sâu, phối hợp thêm cảnh giới chín thành của Kim Chi Áo Nghĩa, trụ cột thập phần vững chắc, cho nên chỉ thông qua quan sát kỷ xảo thi triển Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi, Diệp Trần đã có thể nắm giữa chấn động kiếp pháp, dùng năng lượng chấn động để dẫn động thân kiếm chấn động, từ ngoài vào trong, sau đó lại từ trong ra ngoài.

- Lực lượng chấn động ta lý giải không ít, nhưng thân thể vẫn chưa thích ứng với chấn động cao độ như thế này, không có biện pháp đẩy lực lượng chấn động lên cảnh giới rất cao.

Trong nội tâm Diệp Trần cảm thán.

Biết là một chuyện, nhưng có thể vận dụng hoàn toàn hay không lại là chuyện khác, hắn cũng không phải là Lam Sơn Mi, quanh năm suốt tháng tu luyện Ma Đao bí quyết, thân thể đã thích ứng với lực lượng chấn động.

- Lợi hại, rõ ràng dựa vào kiếm pháp chấn động để phá giải sát thứ ba của ta!

Trong mắt Tinh Kiếm Hậu bắn ra hào quang cuồng nhiệt.

- Sát thứ tư, Quần Tinh!

Hít sâu một hơi, Tinh Kiếm Hậu sải bước ra, thân thể công kích tới trước, Tham Lang Kiếm trong tay, trong nháy mắt đã đâm ra mấy chục kiếm, mỗi một kiếm, đều ẩn chứa lực lượng gai nhọn, mỗi một kiếm, đều có tinh quang xuất hiện, mà tinh quang này, ma sát với không gian, chui vào bên trong.

- Đây chính là sát thứ tư?

La Thiên Đô nhìn thấu qua tấm thủy tinh, nhìn chăm chú vào tràng cảnh bên dưới.

- Vậy gọi đây là Chấn Kiếm Quyết a!

Diệp Trần buông tha ý định sử dụng Chấn Kiếm Quyết đối phó sát thứ tư của Tinh Kiếm Hậu, Chấn Kiếm Quyết, hắn còn chưa quen thuộc, không cách nào vận dụng lô hỏa thuần thanh, dùng Chấn Kiếm Quyết không quá quen thuộc đối địch, rất rõ ràng chính là khuyết điểm đi đối phó sở trường của người khác, thập phần ngu xuẩn, dù sao uy lực của sát thứ tư lớn hơn sát thứ ba gấp đôi mà.

- Kiếm Vực!

Kiếm áp khổng lồ, từ trên người Diệp Trần lóe ra, lập tức tác dụng lên người của Tinh Kiếm Hậu.

- Là kiếm áp!

Tinh Kiếm Hậu sẽ không quên Diệp Trần thông qua kiếm áp, một kiếm kích giết Bất Tử Ma Thiểu, nhưng hắn vẫn xem thường uy lực của cổ kiếm áp này, đột nhiên thân thể trì trệ, sát thứ tư xuất hiện sơ hở.

Một điểm hàn tinh sáng lên, Diệp Trần xuất kiếm.

Phốc phốc...

Một đám máy huyết bay lả tả, đôi má của Tinh Kiếm Hậu xuất hiện vết kiếm.

Thời khắc mấu chốt, hắn cưỡng ép thân thể tránh đi, tránh khỏi một kiếm tất sát này.

- Phá!

Khóe miệng của Tinh Kiếm Hậu xuất hiện tơ máu, sát thứ tư bị cắt đứt, làm cho hắn phải thừa nhận lực cắn trả không nhỏ, chân nguyên trào lên, Tham Lam Kiếm trong tay Tinh Kiếm Hậu, bộc phát ra ánh sáng chói mắt, một kiếm quét ra, ánh sáng bắn ra, làm cho mật thất mờ tối, trong nháy mắt bị hào quang bao phủ.

Nguyệt Hoa Trảm!

Đây là kiếm pháp áo nghĩa mà Tinh Kiếm Hậu tự mình nghĩ ra.

- Tàn Nguyệt!

Nguyệt Hoa Trảm của Tinh Kiếm Hậu, có ánh trăng vàng nhạt, Tàn Nguyệt của Diệp Trần, lộ ra ánh sáng màu đen thâm bất khả trắc, một màu vàng nhạt một tối đen, hai chủng màu sắc bất đồng va chạm với nhau, riêng phần mình chiếm cứ nửa giang sơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1056: Kiếm Chi Quy Tắc. (1)

Phanh!

Khí lãng phun trào, hai người đều bay ngược về phía sau.

Điểm khác biệt là, Tinh Kiếm Hậu nhổ ra ngụm máu tươi, cưỡng ép thân thể dừng lại, đã làm cho nội phủ của hắn bị chấn thường, sát thứ tư bị cắt đứt, làm cho tổn thương của hắn tăng thêm, sau đó lại liều mạng với Diệp Trần, rốt cuộc làm cho hắn không áp chế nổi nữa.

Lau lau máu tươi trên khóe miệng, Tinh Kiếm Hậu lạnh như băng nói ra:

- Ngươi rất vinh hạnh, trở thành người đầu tiên nhìn thấy sát thứ năm của Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, kiếm này vừa xuất ra, bản thân ta cũng không cách nào khống chế nổi.

Diệp Trần và Tinh Kiếm Hậu chiến đấu, đã vượt qua tưởng tượng của nhiều người, bọn họ không nghĩ tới, một phen quyết đấu này, có hại chịu thiệt lại là Tinh Kiếm Hậu, Tinh Kiếm Hậu Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật không thể bảo là không được, đổi thành Tuyết Kiếm Hầu và Diệp Trần ra thì bất cứ kiếm khách nào khác, đoán chừng tiếp được sát thứ nhất là quá sức rồi.

Nhưng Diệp Trần giống như đang sáng tạo kỳ tích, tiếp sát thứ nhất, như ăn cơm uống nước, hắn cũng thành công phong bế sát thứ hai, không tổn thương mảy may, sát thứ ba hắn dùng kiếm pháp chấn động triệt tiêu, thậm chí sát thứ tư còn chưa thi triển ra, đã bị kiếm áp khổng lồ chen ngang, làm chuyển hướng, cũng làm Tinh Kiếm Hậu ăn chút thiệt hại.

Mọi người ở đây không thể không thừa nhận, bọn hắn xem thường Diệp Trần, kiếm pháp của Diệp Trần, đúng là không có hoa lệ như Tuyết Kiếm

Hầu, sát khí nghiêm nghị không không sánh kịp Tinh Kiếm Hậu, nhưng kiếm pháp của hắn, cho tới bây giờ đều có hiệu suất cao, không cần hoa lệ, không cần sát khí nghiêm nghị, ta chỉ cần tiếp được một kiếm của ngươi, đã làm ngươi bị thương.

Có thể nói, kiếm pháp của Diệp Trần, dứt bỏ các thứ đồ vật không cần, chỉ còn lại tinh túy thuần túy nhất.

Kiếm đạo của hắn, cũng khác biệt với những người khác.

Nhưng không hề nghi ngờ, kiếm pháp của hắn rất mạnh, thấy rõ lực và tốc độ phản ứng cũng là cấp bậc siêu nhất lưu, đối phó hắn, chỉ có thể dùng thực lực tuyệt đối, hoặc là sát chiêu siêu cường, những thứ khác đều là vô dụng.

Nghe được Tinh Kiếm Hậu nói muốn sử dụng sát thứ năm của Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, ánh mắt của mọi người đều nhìn vào thân thể Diệp Trần, không biết Diệp Trần sẽ đối phó như thế nào, kiếm pháp của Diệp Trần, đương nhiên không cần phải nói, nhưng cho dù kiếm pháp có mạnh hơn nữa, cũng có cực hạn, vượt qua cái cực hạn này, kiếm pháp có mạnh hơn cũng vô dụng, cả hai có thực lực tương đương nhau, muốn phân ra thắng bại, chỉ có thể dựa vào đòn sát thủ.

Mà đòn sát thủ thường thường cũng phân mạnh yếu với nhau.

- Quả nhiên là đã nghiên cứu ra sát thứ năm!

La Thiên Đô thầm than một tiếng, không cần giao thủ, hắn đã biết mình không phải là đối thủ của Tinh Kiếm Hậu, ngay cả tiếp được sát thứ tư hay không hắn còn không biết, chớ nói gì tới sát thứ năm đây!

- Sát thứ năm của Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, đúng là biến thái! May mắn là ta không có phản tổ thành công, bằng không một điểm hi vọng cũng không có.

Bờ môi của hắn giật giật nói ra.

- Sát thứ năm sao?

Diệp Trần nhíu mày, nói thật, nếu không thi triển là Kính Hoa Phá Diệt, thực lực bên ngoài của hắn, cũng không cao hơn Tinh Kiếm Hậu, dù sao tu vi chênh lệch, hắn là cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ nhị trọng, đối phương là Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, bất kể là số lượng chân nguyên hay là chất lượng, đều có chênh lệch không nhỏ, trừ việc đó ra, tuổi giữa hai người, vượt qua mười năm, đại biểu cho việc Tinh Kiếm Hậu nghiên cứu kiếm pháp nhiều hơn mười năm.

Mà không thi triển Kính Hoa Phá Diệt, Diệp Trần căn bản không thể giết chết đỉnh giai hung linh, năng lực khôi phục của đỉnh gia hung linh, khiến cho nó không sợ đại bộ phận công kích, ví dụ như Tinh Kiếm Hậu, Bất Tử Ma Thiểu và La Thiên Đô, có thể đánh một trận với đỉnh giai hung linh, nhưng một lúc sau, bọn họ có thể thoải mái đánh chết đỉnh giai hung linh, bởi vì chiêu thức của bọn họ, không cách nào thoải mái phá hủy đỉnh giai hung linh.

- Xem ra chỉ có thể bạo lộ Kiếm Vực!

Trước khi Diệp Trần chỉ cần hơi phóng thích Kiếm Vực, lợi dụng nó kiếm áp của nó đề chế trụ người khác, uy năng của Kiếm Vực, không có chính thức bày ra.

- Sát thứ năm, Tinh Vẫn Chi Sát!

Thân hình Tinh Kiếm Hậu, bay vút lên, tốc độ cực nhanh, đã không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, cả thân thể giống như sao băng lao nhanh trong vũ trụ, xuyên qua vô tận hư không, đánh giết về phía Diệp Trần, đáng sợ hơn chính là thời điểm kiếm của hắn phá không, Tinh Kiếm Hậu và Tham Lang Kiếm Nhân Kiếm Hợp Nhất, bên ngoài cơ thể bắn ra lực trường của ngôi sao, mà lực trường của ngôi sao này không lấy lực lượng của Tinh Kiếm Hậu, mà nói lấy từ lực lượng của Tinh Vẫn Chi Sát.

Tinh Kiếm Hậu có tự tin, một kiếm này, có thể tuyệt sát Diệp Trần.

Cho dù kiếm áp củ Diệp Trần tác dụng lên người của hắn, nhưng cũng bị lực trường của ngôi sao triệt tiêu đại bộ phận, kiếm áp còn lại không đủ sức để ảnh hưởng tới thân thể của hắn và quỹ tích xuất kiếm.

- Nguy hiểm!

Tóc gáy của La Thiê Đô dựng đứng, nháy mắt cũng không nháy mắt.

- Một kiếm này, đúng là quá đáng sợ.

Đều là kiếm khách cho nên trái tim của La Thiên Đô nhưng đình chỉ, bị uy thế của một kiếm này làm rung động, hắn có cảm giác, cho dù bản thân có thêm ba người, cũng bị một kiếm này đánh chết, điểm này là khẳng định.

- Một kiếm này dẫn động lực lượng hạch tâm của ngôi sao, không hổ là Thượng Cổ kiếm thuật!

Con mắt Tuyết Kiếm Hầu sáng lên, hận không thể thay thế Diệp Trần chiến đấu một trận với Tinh Kiếm Hậu, hắn muốn xem, hắn muốn biết Băng Điểm Nhất Kiếm của mình, có thể chống lại sát thứ năm của Tinh Kiếm Hậu hay không.

- Chấm dứt!

Tham Lang Kiếm trong tay Tinh Kiếm Hậu đánh ra, lực lượng gai nhọn bộc phát tới cực điểm, giờ khắc này, Tham Lang Kiếm bắn ra tinh quang bạo tạc giống như ngôi sao đang nổ tung, vô cùng nhanh, vô cùng sáng lạn.

Tinh Vẫn Chi Sát!

Đây là ánh sáng của ngôi sao khi nó tử vong.

- Tên Tinh Kiếm Hậu này, khoảng cách đột phá đến Sinh Tử Cảnh chỉ còn một bước mà thôi.

Diệp Trần động dung, Tinh Vẫn Chi Sát, ẩn chứa tử vong chi đạo, nói rõ khoảng cách của đối phương tới Sinh Tử Cảnh không còn xa, Sinh Tử Cảnh,

đương nhiên phải tìm hiểu Sinh Tử.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1057: Kiếm Chi Quy Tắc. (2)

- Kiếm Vực!

Không dám lãnh đạm, Diệp Trần toàn lực vận chuyển Thanh Liên Kiếm Quyết, uy năng của Kiếm Vực, hoàn toàn phóng xuất ra.

- Vô dụng!

Kiếm của Tinh Kiếm Hậu, còn cách Diệp Trần không tới ba trượng, thời gian giống như chậm lại, mũi kiếm ẩn chứa lực bạo tạc của một ngôi sao, từng chút từng chút tiếp cận mi tâm của Diệp Trần.

- Kiếm Chi Quy Tắc!

Trong nội tâm Diệp Trần mặc niệm.

Một khắc sau đó.

Một màn đầy kinh hãi diễn ra, một kiếm tất sát của Tinh Kiếm Hậu, một kiếm tất sát, rõ ràng không tự chủ được chếch ra ngoài, giống như đang quấn quanh thân của Diệp Trần, có quy tắc này tồn tại, mà cái quy tắc này, bị Diệp Trần khống chế.

- Không có khả năng!

Trong nội tâm của Tinh Kiếm Hậu gào thét.

Tốc độ thời gian trôi qua nhanh hơn, đương nhiên, đây chỉ là ảo giác mà thôi, một kiếm tất sát của Tinh Kiếm Hậu, đâm không được, quỹ tích lệch đi rất lớn, không thể đánh trúng ai cả.

Trong một sát na đó, Phá Tà Kiếm trong tay của Diệp Trần đánh ra

ngoài, đâm thủng cổ họng của Tinh Kiếm Hậu, bởi vì bản thân của Tinh Kiếm Hậu bị quán tính tác động, Phá Tà Kiếm của hắn chỉ đưa ra một chút, máu tươi phun đầy trời, bắn ra như suối.

Phanh!

Tinh Kiếm Hậu té lăn trên đất, trượng ra ngoài, khí tức cũng không còn.

Mà Diệp Trần, từ đầu đến cuối, cũng chưa từng nhúc nhích nửa phần.

- Kiếm Vực! Đây là Kiếm Vực!

Thẳng cho tới lúc này, rốt cuộc có người cả kinh kêu lên một tiếng.

Kiếm Vực, là lĩnh vực của kiếm khách, cho dù là Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương, có được Kiếm Vực có thể đếm đầu trên đầu ngón tay, một tay cũng có thể đếm hết, một gã kiếm khách, mỗi ngày luyện kiếm, hàng tháng luyện kiếm, mỗi năm luyện kiếm, trên người sẽ chứa đựng kiếm khí cực mạnh, mà khi tu luyện công pháp và công pháp kiếm đạo, cả hai sẽ sinh ra cộng minh, loại cộng minh này, bình thường sẽ không hiện ra, thẳng cho đến khi công pháp kiếm đạo đột phá Thiên cấp, thẳng cho đến khi kiếm khách lý giải đối với kiếm đạo, đạt tới một độ cao mà thường nhân khó có thể với tới, loại cộng minh này sẽ bạo phát ra, hình thành Kiếm Vực.

Kiếm Vực, có thể ảnh hưởng rất lớn đối với kiếm khách không có Kiếm Vực, chỉ cần ngươi là một gã kiếm khách, trong tay ngươi có kiếm, hoặc trong lòng có kiếm, đều chạy không khỏi loại ảnh hưởng này, đây là một loại ảnh hưởng từ bên trong, bởi vì Kiếm Vực, vốn là tồn tại tinh hoa của kiếm đạo, bất cứ hình thức biểu đạt của kiếm đạo nào, đều nằm trong phạm vi ảnh hưởng của nó, huyền diệu dị thường.

Đương nhiên, muốn ảnh hưởng thì thực lực phải không kém, hoặc là trên mình kiếm khách, Kiếm Vực phải có ẩn chứa quy tắc, đó chính là Kiếm Chi Quy Tắc, Kiếm Chi Quy Tắc một khi sinh ra đời, Kiếm Vực mới được tính toàn là hình thành sơ bộ, chưa tính là hình thức ban đầu.

- Rốt cuộc tìm được một tên kiếm khách có thể phân thắng bại với ta rồi!

Trong mắt của Tuyết Kiếm Hầu bắn ra kiếm khí thập phần đáng sợ, nếu như có người ở cùng phòng với Tuyết Kiếm Hầu, nhất định sẽ thập phần rung động, đây còn là Tuyết Kiếm Hầu sao?

Kiếm Vực vừa ra, Diệp Trần ở trong mắt của mọi người, đã trở nên vô cùng đáng sợ, Kiếm Vực, người xem thì thấy dễ dàng, nhưng mà, người có thể có được Kiếm Vực, thành tựu trên con đường kiếm đạo, không phải người bình thường có thể so sánh được, kiếm khách tầm thường, có năng lực đem công pháp kiếm đạo của mình tăng lên công pháp Thiên cấp sao? Kiếm khách tầm thường, có thể lý giải kiếm đạo đạt tới trình độ người thường không với tới sao? Không có khả năng.

Cho nên có được Kiếm Vực, chính là biểu hiện của một gã kiếm khách có tài hoa kinh người.

Thua, đúng là bình thường, chẳng trách ai, chỉ có thể oán ngươi thành tựu trên con đường kiếm đạo không bằng người ta mà thôi.

- Ở bên ngoài Thiên Kiếm đại lục ta, không ngờ còn có người luyện thành Kiếm Vực, hơn nữa không phải là Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương.

Trong mật thất nhỏ, Tinh Kiếm Hậu hít sâu một hơi, khiếp sợ vạn phần, cả Chân Linh thế giới, những người có Kiếm Vực được biết đến, toàn bộ đều ở trên Thiên Kiếm đại lục, Thiên Kiếm đại lục, đối với kiếm khách mà nói, là một địa phương may mắn.

Nếu không cũng không có khả năng gọi là Thiên Kiếm đại lục.

Diệp Trần có được Kiếm Vực, quả thật là dị số.

Hô!

Từ từ thở ra một hơi, Diệp Trần thu hồi Phá Tà Kiếm.

Lời nói thật, Tinh Kiếm Hậu dùng Tinh Vẫn Chi Sát, luận lực sát thương đã không kém cỏi hơn Kính Hoa Phá Diệt bao nhiêu, tuy vẫn như trước không có khả năng giết được hung linh đỉnh giải, nhưng lại có thực lực đánh chết tất cả những hung linh dưới đỉnh giai, đây không phải vấn đề thực lực, mà là vấn đề khôi phục của hung linh đỉnh giai, Tinh Vẫn Chi Sát, lực lượng gai nhọn, cho dù có thể đâm thủng hung linh đỉnh giai, nhưng cũng không đâm chết.

Nếu như không phải Kiếm Vực sinh ra đời một tia Kiếm Chi Quy Tắc, Diệp Trần muốn chiến thắng Tinh Kiếm Hậu, có lẽ phải sử dụng tới Kính Hoa Phá Diệt.

- Đoán chừng khi lần Sinh Tử Bí Cảnh này đóng cửa, không mất bao nhiêu năm, hắn có thể sẽ thành tựu Sinh Tử Cảnh Vương giả a!

Trước khi trở lại mật thất, Diệp Trần liếc mắt nhìn về mật thất nhỏ của Tinh Kiếm Hậu.

Bởi vì Diệp Trần và Tinh Kiếm Hậu chiến đấu một trận quá mức rung động, cho nên khi vòng hai mươi lăm luân bắt đầu, hơn mười cuộc chiến đấu này không có gì đáng xem, khẩu vị của mọi người đã tăng lên rồi.

Nhưng loại cục diện này không duy trì được bao lâu.

Bởi vì trong chiến đấu của vòng thứ hai mươi lăm luân, lại có hai đại nhân vật tranh top 5 đụng nhau, là Từ Tĩnh quyết đấu với Lam Sơn Mi.

Thực lực của Lam Sơn Mi đúng là rất đáng sợ, nhưng nàng gặp phải Từ Tĩnh, thân là Hoàng Kim Cự Long, Từ Tĩnh ẩn dấu thực lực có bao nhiêu, Diệp Trần cũng không biết, chỉ biết là, một trận chiến với Lam Sơn Mi, Từ Tĩnh chiến thắng đối phương dễ như trở bàn tay, Ma Đao bí quyết bị nắm đấm của Từ Tĩnh đánh nát, lực lượng chấn động tan rã.

Mà đối thủ của Diệp Trần ở cuộc chiến đấu thứ hai của vòng hai mươi lăm luân là Sở Trung Thiên, kết quả có thể nghĩ.

Vòng thứ hai mươi sáu, thứ hai mươi bảy, mỗi một vòng đều có một trận quyết đấu đặc sắc.

Vòng thứ hai mươi tám, Tuyết Kiếm Hầu chống lại La Thiên Đô.

Kết quả cuối cùng là, La Thiên Đô bại, Tuyết Kiếm Hầu giống như không bị Kiếm Vực của Diệp Trần hù dọa, mỗi người đều có thể nhìn thấy chiến ý của y đề cao.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1058: Nhị Giai Thánh Long Quyền. (1)

- Cái này Tuyết Kiếm Hầu, chẳng lẽ còn có cái gì át chủ bài không có bộc lộ ra đến?

Không ít người có điểm nghi vấn.

Đánh bại La Thiên Đô, Tuyết Kiếm Hầu liếc mắt hướng về phía Diệp Trần, chiến ý trong mắt, không che dấu chút nào.

- Ân?

Khuôn mặt Diệp Trần có chút động đậy, hắn không rõ Tuyết Kiếm Hầu lấy tự tin ở đâu ra, nhưng không có khả năng không có lửa làm sao có khói, đối phương nhất định có át chủ bài cuối cùng.

Quyết đấu có thể làm cho Diệp Trần vừa ý không nhiều, quyết đấu tầm thường, Diệp Trần chọn lọc tự nhiên bỏ qua, trong đầu buồn bực ở trong mật thất nghiên cứu Chấn Kiếm Quyết.

Chấn Kiếm Quyết, là kiếm quyết thoát thai từ Kim Diệu Chấn Sát Kiếm mà ra, cho nên cũng được tính là kiếm pháp Kim Chi Áo Nghĩa.

Kim Chi Áo Nghĩa là áo nghĩa, đương nhiên không cách nào chấn động, nhưng chân nguyên ẩn chứa Kim Chi Áo Nghĩa, lại có thể chấn động, dùng chân nguyên chấn động, làm cho thân kiếm chấn động, sau đó thân kiếm chấn động lại tăng cường chân nguyên chấn động, đây là lộ tuyến phát triển của Diệp Trần, có thể nói là bí quyết trái ngược hoàn toàn với Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi.

Đương nhiên, hiệu quả vẫn nhất trí.

Do trong thể nội ẩn chứa Long chi lực, thân phụ Bất Tử Chi Thân, thân thể Diệp Trần rất mạnh, cơ hồ tương đương với Lam Sơn Mi trường kỳ tu luyện Ma Đao bí quyết, chuyện duy nhất hắn phải làm chính là làm cho thân thể quen thuộc với lực lượng chấn động, hiệu suất nhất thể hóa, không có một tia hao tổn.

Đây là một quá trình thiên chuy bách luyện, cũng may linh hồn lực của Diệp Trần, gấp năm lần so với thường nhân, đối với trình độ quên thuộc của thân thể, cũng hơn xa so với người bình thường, ngược lại có thể tiết kiệm đại lượng thời gian.

Xoẹt!

Lấy một thanh bảo kiếm Trung phẩm ra, Diệp Trần chém ra một kiếm, kiếm quang mơ hồ.

Ba!

Bảo kiếm Trung phẩm làm sao có thể thừa nhận chấn động cường độ cao như thế chứ, đứt đoạn từng khúc.

Lại lấy ra một thanh bảo kiếm Thượng phẩm bình thường, Diệp Trần tiếp tục thi triển Chấn Kiếm Quyết.

Két kẹt!

Lực lượng chấn động của Chấn Kiếm Quyết quá mạnh mẽ, mặc dù bảo kiêm Thượng phẩm trong tay không đứt đoạn, nhưng cũng xuất hiện tổn hại, mặt ngoài của thân kiếm xuát hiện vết rách rất nhỏ.

- Xem ra, thi triển Chấn Kiếm Quyết, bảo kiếm phải cao hơn Thượng phẩm, bằng không rất khó có thể thi triển nguyên vẹn.

Diệp Trần lắc đầu, hiện tại hắn đối với việc vận dụng Chấn Kiếm Quyết, còn không có đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh, cứ như vậy, bảo kiếm Thượng phẩm bình thường khó có thể nguyên vẹn, nếu tu luyện Chấn Kiếm

Quyết tới tình trạng đại thành, chỉ sợ chỉ có bảo kiếm bán Cực phẩm mới có thể làm cho hắn thi triển thuận lợi.

Nhưng nếu quyết đấu với người ta, bảo kiếm bán Cực phẩm cũng không an toàn, liều mấy lần, chắc chắn sẽ bị phế, chiến đấu cùng cấp độ, không quá nhẹ nhàng.

Cuộc chiến thứ ba của vòng thứ hai mươi tám, Diệp Trần và Lam Sơn Mi đụng nhau.

- Xem ra có người tham khảo rồi!

Diệp Trần rất rõ ràng, Mi Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi, ẩn chứa lực lượng chấn động còn cao hơn hắn, nếu như có thể dùng Chấn Kiếm Quyết giao thủ với hắn một phen, có thể đạt được không ít kinh nghiệm và cảm ngộ.

Cùng Lam Sơn Mi đối chiến, Diệp Trần rút Phá Tà Kiếm ra.

- Coi chừng!

Lam Sơn Mi giống như nhìn ra tâm tư của Diệp Trần, thân hình xông lên, trước dùng đao chiêu bình thường chém tới.

Phá Tà Kiếm trong tay Diệp Trần, nghênh đón.

Đang!

Gợn sóng không gian từ vị trí giao kích của đao kiếm khuếch tán ra ngoài.

- Lực lượng chấn động thật mạnh!

Diệp Trần có thể cảm nhận được, lực lượng chấn động của Chân Kiếm Quyết và lực lượng chấn động trùng kích của Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi, cuối cùng nhất, lực lượng chấn động của Ma Đao bí quyết vẫn cao hơn một chút, lực lượng phản chấn truyền vào trong thân kiếm, tuy cổ lực lượng

chấn động còn sót lại này rất nhỏ, không làm gì được Diệp Trần, nhưng uy lực cũng không thể nào.

Đương đương đương đương đương...

Trong nháy mắt hai người đã giao thủ mấy mươi lần, gợn sóng không gian lan tràn ra bốn phía.

- Kế tiếp ta sẽ dùng Ma Trảm!

Lam Mi Sơn nhắc nhở Diệp Trần.

- Đa tạ!

Diệp Trần sao không nhìn ra Lam Sơn Mi cố tình trợ giúp hắn thể nghiệm lực lượng chấn động chứ, trong nội tâm cảm kích.

Ánh đao màu đen, một mảnh mơ hồ, không gian cũng bị đánh rách tả tơi, Lam Sơn Mi đã dùng Ma Trảm, đương nhiên phải dùng toàn lực ứng phó, không dám lưu thủ chút nào.

Ông!

Phá Tà Kiếm chấn động tần suất cao, phát ra âm thanh ông ông, mà hai tay cầm kiếm, Diệp Trần đi vài bước, giơ kiếm lên, chống chọi với Ma Đao của Lam Sơn Mi.

Ngang!

Lần này không chỉ không gian xuất hiện gợn sóng, lực lượng chấn động của ánh đao nghiền nát kiềm quang, đánh cho mặt đất dưới chân biến thành một mảnh mơ hồ, tiếng ma sát chói tai của kim loại vang lên, làm cho lòng người kích động.

Rầm rầm rầm rầm rầm... Âm thanh chấn động nổ liên tiếp.

Thân thể cứng đờ, thiếu chút nữa Diệp Trần không cầm nổi Phá Tà

Kiếm.

Trong nháy mắt Ma Trảm bạo phát lực lượng chấn động của mình, đạt đến cực hạn, đã vượt qua Chấn Kiếm Quyết của hắn rất nhiều, nếu như sát thủ giản cường đại nhất của Diệp Trần chính là Chấn Kiếm Quyết, như vậy Diệp Trần đã thua, bởi vì thân thể của hắn đã cứng đờ, tất nhiên sẽ dừng lại, Lam Sơn Mi hoàn toàn có thể trong lúc hắn dừng lại này, một đao chém giết chính mình.

- Cảm tạ!

Diệp Trần thu kiếm đứng lặng.

- Chúng ta đang luận bàn, đối với ta cũng có chỗ tốt nhất định, muốn tìm được một người có thể biết rõ lực lượng chấn động không thua kém ta thì không có bao nhiêu người cả, rất khó tìm.

Tu luyện cùng một loại lực lượng có thể luận bàn với nhau, đây là cách gia tăng lực lượng tốt nhất, trong quá trình cả hai thể nghiệm với nhau, cũng là quá trình tiến bộ.

Một trận chiến này, Lam Mi Sơn nhận thua mà chấm dứt.

Diệp Trần có chút băn khoăn, nếu như không phải muốn đạt được ban thưởng Sinh Tử Thạch, hắn sẽ chủ động nhận thua, hư danh, đối với hắn không có nhiều sức hấp dẫn.

Cuộc chiến đấu cuối cùng của vòng hai mươi tám, chính là trận đấu của Tượng Thiểu và Từ Tĩnh.

Thực lực của Tượng Thiểu không cần nói nhiều, trong các lần chiến đấu trước, hắn đã đánh bại nhiều vị nhân vật đứng đầu, một thân lực lượng, rung chuyển trời đất, tuyệt đối vượt qua trăm vạn cân, cho dù là Đạm Thai Minh Nguyệt có không gian thuấn di thân pháp, tại ở trước mặt Tượng Thiểu không đáng nhắc tới, một quyền của Tượng Thiểu đánh ra, lực lượng cường đại trực tiếp vặn vẹo quỹ tích chấn động của không gian, làm cho Đạm Thai

Minh Nguyệt không cách nào thuấn di thành công.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1059: Nhị Giai Thánh Long Quyền. (2)

Mà Từ Tĩnh, có thể nói là người có khả năng tranh đoạt tam cường nhất, Lam Sơn Mi thực lực rất mạnh, trong một trận chiến với Tuyết Kiếm Hầu, chặt đứt một cánh tay của Tuyết Kiếm Hầu, nhưng gặp phải Từ Tĩnh, không có bất kỳ kháng cự nào, lực lượng của Từ Tĩnh, cực đoan cô đọng, lực lượng chấn động đối với nàng ta không có chút tác dụng nào.

Mà trận quyết đấu của Từ Tĩnh và Tượng Thiểu, tuyệt đối là trận quyết đấu lực lượng cường đại nhất trong suốt các trận chiến tới giờ.

- Lực lượng ngươi rất cường đại, không dưới ta, nếu như ngươi nguyện ý làm nữ nhân của ta, bại bởi ngươi cũng không sao cả.

Nhu cầu của Tượng Thiểu đối với Sinh Tử Thạch không phải rất lớn, hắn đã đạt tới cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, tác dụng của mấy khỏa Sinh Tử Thạch cũng không có bao nhiêu, không cách nào trợ giúp hắn đột phá đến Sinh Tử Cảnh.

- Buồn cười.

Trên mặt của Từ Tĩnh lộ ra nét trào phúng.

- Hừ! Đừng tưởng rằng lực lượng không kém ta, thì có thể đứng ở thế bất bại, Tượng Tông của ta, dùng tu luyện lực lượng làm chủ, có một ít bí pháp tăng cường lực lượng, gia tăng khí lực gấp bội.

Sắc mặt Tượng Thiểu trầm xuống.

- Độc Long Quyền!

Từ Tĩnh chẳng muốn nói nhảm với Tượng Thiểu, Hoàng Kim Quang

Diễm bên ngoài cơ thể phun trào, một quyền đánh thẳng vào lồng ngực Tượng Thiểu, thế quyền cực kỳ nhanh chóng, giống như hỏa lực của đạn bay ra khỏi nòng.

- Chiến Tượng Quyền!

Tượng Thiểu đã sớm đề phòng Từ Tĩnh, gặp đối phương đánh một quyền tới, tay phải nắm lại, đồng dạng đánh ra một quyền.

Quyền và quyền giao kích, lập tức tạo ra một hồi nổ lớn, không khí trong mật thất, đều bạo liệt ra, giống như có vô số quả bom nổ tập thể, mà biên giới nắm đấm của hai người, không gian nghiền nát vặn vẹo.

- Toái Tinh Quyền!

Từ Tĩnh nửa bước không lùi, lại đánh ra một quyền, lập tức, ánh sáng trong mật thất tối lại, ngôi sao lập loè, một ngôi sao bị nghiền nát xuất hiện ở vị trí của Tượng Thiểu.

- Tượng Vương Thủ Hộ!

Hai tay Tượng Thiểu ngăn cản thế công, một hư ảnh yêu thú hình dạng con voi bao phủ thân thể hắn lại.

Ầm ầm!

Uy lực của Toái Tinh Quyền, vô cùng mênh mông, mà Từ Tĩnh tiến vào Sinh Tử Cảnh, một quyền này thậm chí có thể nghiền nát một ngôi sao nhỏ, dù Tượng Thiểu có bí pháp thủ hộ, nhưng cả thân thể bị lật tung, khí huyết sôi trào, sắc mặt ửng hồng.

- Tượng Vương Bào Hao!

Không muốn bị Từ Tĩnh đánh bại, Tượng Thiểu hít sâu một hơi, ngực cổ, giống như một cái động, hắn mở miệng ra, bạo phát ra tiếng hét giống như tiếng sấm, gợn sóng không gian xuất hiện, lập tức, lấy hắn làm trung

tâm, một vòng hào quang trong suốt khuếch tán ra ngoài, bài trừ tất cả khí lưu.

Thân thể Từ Tĩnh bị ngăn cản một chút, không có thể nhân dịp này thừa thắng truy kích.

- Ta sẽ cho ngươi nhìn xem, uy lực bí pháp mạnh nhất của ta.

Yêu thú tu luyện khí lực, đều không cần khôi phục trạng thái bản thể để chiến đấu, bởi vì hình thái của nhân loại mới thích hợp để bộc phát nhất, hình thái yêu thú, lực lượng tuy gia tăng gấp bội, nhưng quá phân tán, giống như một khúc cây lớn và một tú hoa châm, tú hoa châm, có thể dễ dàng đâm rách khúc cây.

Mà trạng thái hình người, cái mũi của Tượng Thiểu, phát sinh biến hóa, không ngừng kéo dài ra, cuối cùng biến thành cái mũi, thân thể của hắn, cũng biến lớn lên, cơ bắp và cốt cách vừa thô vừa to, trước kia Tượng Thiểu chỉ cao hơn hai mét, hiện tại thân thể của hắn cao ba mét, đứng ở nơi đó, giống như một tòa núi nhỏ, lấp kín vách tường.

- Bát Hoang Mãnh Tượng Quyền!

Khí lực bộc phát, nắm tay phải của Tượng Thiểu mang theo khí tức Mang Hoang, đánh về phía Từ Tĩnh, mọi người giống nghe thấy thời đại Man Hoang, nghe được âm thanh của thời đại đó.

- Chỉ là bí pháp Thiên cấp cao cấp mà thôi, nhị giai Thánh Long Quyền!

Từ Tĩnh đánh ra một quyền, khí tức hoàng kim, ngưng tụ thành một đầu cự long màu vang mang theo khí tức thần thánh, cự long màu vàng cương mãnh bá đạo, đơn giản đánh bại một quyền của Tượng Thiểu, đánh lên người của hắn.

Phốc!

Tượng Thiểu trực tiếp hóa thành huyết vụ.

- Ngươi là người sao?

- Chẳng lẽ nàng là một đầu Long?

Từ Tĩnh bạo lực, làm cho tất cả mọi người nghẹn họng trân trối, kể cả Diệp Trần cũng trợn mắt há hốc mồm, hắn có thể khẳng định, một quyền này của Từ Tĩnh, hoàn toàn có thể đánh chết một đầu hung linh đỉnh giai.

- Lực lượng của cự long đúng là không thể suy tính theo lẽ thường được, huống chi đầu cự long này lại là tồn tại cao cấp nhất, Hoàng Kim Cự Long chứ!

Diệp Trần nhanh chóng tiếp nhận sự cường đại của Hoàng Kim Cự Long.

- Cự long có khả năng sinh sản cực thấp, hẳn là trong cơ thể ẩn chứa huyết mạch á long của cự long a.

Tinh Kiếm Hậu không biết thân phận của Từ Tĩnh, nhưng hắn cũng nhìn ra, Chân Linh thế giới không có khả năng có cự long tồn tại, cự long có nhiều khủng bố, trên kiếm phổ Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật có ghi lại, dù là đem Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật tu luyện tới cảnh giới thứ sáu, cũng chỉ có thể đánh chết một đầu cự long đồng cấp bình thường mà thôi, mà hắn hiện giờ ngay cả sát thứ năm cũng không có nắm giữ hoàn toàn a.

Có thể nói, cự long là tồn tại bao trùm phía trên Ma tộc, so với Nhân tộc còn cao cấp hơn nhiều, nhưng từ trước tới nay cự long rất thưa thớt, điểm này đã làm cho chúng lâm vào hoàn cảnh xấu.

Vòng đấu thứ hai mươi tám luân chấm dứt, vòng đấu thú hai mươi chín luân đã bắt đầu và nhanh chóng đi tới chấm dứt, nhưng tâm tình của rất nhiều người càng kích động, bởi vì quyết đấu đỉnh phong còn chưa chấm dứt, như Tuyết Kiếm Hầu, Diệp Trần, Từ Tĩnh, ba người cho tới bây giờ, cũng chưa có ai bại, ai có thể chính thức cười đến cuối cùng, vẫn khó biết được.

Trừ việc đó ra, Tinh Kiếm Hậu, La Thiên Đô,Tượng Thiểu, Lam Sơn Mi, tuy trước sau đều thua, nhưng kỳ thật thực lực vẫn cường đại, rõ như ban ngày, quyết đấu đỉnh phong của bọn họ, lực hấp dẫn đối với mọi người vẫn lớn như trước.

Tráng thú hai của vòng đấu thứ hai mươi chín, đối thủ của Diệp Trần chính là La Thiên Đô.

Với tư cách là người đứng đầu Thất Kiệt của Chân Linh Đại Lục, trên Sinh Tử dự khuyết bảng bài danh thứ hai, thực lực của La Thiên Đô, không ai dám bỏ qua, tuy Tuyết Kiếm Hầu chiến thắng hắn, nhưng bản thân cũng bị tổn thương nhất định.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1060: Lại Thấy Kiếm Vực. (1)

- Cửu Long Hộ Thể!

Đối mặt với Diệp Trần, La Thiên Đô không dám khinh thường, chân nguyên bắt đầu khởi động, bên ngoài cơ thể ngưng tụ ra chín đầu Lôi Long hộ thân, phân biệt đều ẩn chứa Lôi Chi Áo Nghĩa, Cửu Long Hộ Thể cũng không phải võ học phòng ngự bình thường, phải nói là bảy phần thủ ba phần công, Lôi Long gào thét, trong đó có hai đầu Lôi Long lao về phía Diệp Trần.

Bành bành bành bành bành bành bành...

La Thiên Đô không sai biệt lắm là thanh niên có công thủ cân đối nhất, bất luận kẻ nào, đều đừng mong chiến thắng hắn dễ dàng, Diệp Trần thông minh sắc xảo dùng Tàn Nguyệt, đấu với hắn.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, chiến đấu cũng càng ngày càng kịch liệt.

- Kiếm Vực!

Kiếm áp bàng bạc tác dụng lên người của La Thiên Đô, La Thiên Đô lập tức trì trệ.

- Chuyển cho ta!

Áp lực trên đầu thật lớn, bên ngoài thân thể của La Thiên Đô vẫn còn bảy đầu Lôi Long, cưỡng ép du động, xoay tròn vòng quanh La Thiên Đô, tận lực giảm bớt sơ hở xuống nhỏ nhất.

Ông!

Một kích sắc xảo này mặc dù nhanh, nhưng cần đánh trúng chỗ yếu hại của mục tiêu mới được, có bảy đầu Lôi Long hộ thể, bộ vị yếu hại của La Thiên Đô không có lộ ra ngoài, cho nên Diệp Trần buông tha sử dụng một kiếm này, thúc dục Chấn Kiếm Quyết, một kiếm xuyên thấu qua khe hở của Lôi Long, đánh vào vị trí bụng của La Thiên Đô.

Phanh!

Lực lượng chấn động mãnh liệt xuyên thấu qua mũi kiếm, truyền ngược lại cơ thể của La Thiên Đô, sau một khắc, miệng của La Thiên Đô phun máu tươi, bảy đầu Lôi Long quanh cơ thể bắt đầu tan rả.

Diệp Trần thắng!

- Thanh niên cường giả thế hệ trước lại bại một người a, hơn nữa cũng không phải một hai lần.

Trong mọi người đang xem cuộc chiến, có người nói ra.

- Đại thế là thế, viễn siêu dĩ vãng, xuất hiện nhân vật thiên tài mới khủng bố hơn trước, vài thập niên trước kia Huyền Hậu chói mắt nhất, mà bây giờ, đã có ba người có thể tranh giành cao thấp với Huyền Hậu rồi a.

Vòng đấu thứ hai mươi chín, đã có nhân vật đỉnh cấp xuất hiện.

Tuyết Kiếm Hầu đấu với Tượng Thiểu.

Tượng Thiểu sử dụng Bát Hoang Mãnh Tượng Quyền, uy năng vô lượng, cấp bậc đạt tới Thiên cấp cap cấp, tuy không tu luyện tới đại thành, nhưng đã có vài phần khí thế giống như tổ tiên.

Rống!

Tượng Thiểu thân cao ba mét điên cuồng lao tới, nắm đấm cực lớn giống như mũi khoan, đánh về phía Tuyết Kiếm Hầu.

- Băng Điểm Nhất Kiếm!

Trường kiếm trắng như tuyết trong tay của Tuyết Kiếm Hầu đâm tới.

CỜ...RẮC!

Nắm đấm của Tượng Thiểu bị đóng băng, băng sương dày tới ba thước, sau một khắc bị đống băng, cánh tay của Tượng Thiểu, triệt để nát bấy.

Đương nhiên, Tuyết Kiếm Hầu cũng không chịu nổi, cả thân thể bị Bát Hoang Mãnh Tượng Quyền đánh bay ra ngoài, lăng không nhổ ra mấy ngụm máu đỏ tươi, nóng hôi hổi.

- Tuyết Vũ Trường Thiên!

Tuyết rơi xuống như mạn thiên hoa vũ, thân thể Tuyết Kiếm Hầu lăng không chuyển hướng, một kiếm giải quyết Tượng Thiểu.

- Quả nhiên, Tượng Thiểu không phải là đối thủ của Tuyết Kiếm Hầu.

- Không biết Tuyết Kiếm Hầu và Tinh Kiếm Hậu ai mạnh, Tinh Kiếm Hậu tuy bại bởi Diệp Trần, nhưng đó là vì bị Kiếm Vực khắc chế, Kiếm Vực tồn tại, làm cho chênh lệch giữa kiếm khách với nhau lớn hơn, thậm chí gấp mười lần, chăm chú mà nói, Tinh Kiếm Hậu Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật sát thứ năm, là một môn kiếm chiêu tuyệt sát.

Tinh Kiếm Hậu sát thứ năm, làm cho rất nhiều người rung động, một kiếm kia đánh ra tinh quang, chính là Tinh Thần Vẫn Lạc chi quang, cho dù nhìn thấy một kiếm này nữa, đều có cảm giác giống như nhìn thấy tử vong, chứ đừng nói là đối chiến với hắn, nếu Diệp Trần không có Kiếm Vực, hơn phân nửa là bị một kiếm này đánh chết, không có chỗ trống hoàn thủ.

Đương nhiên, rất nhiều người đang hoài nghi, Diệp Trần có đòn sát thủ khác hay không.

Điều này có khả năng!

Kiếm Vực tuy cường đại, nhưng tác dụng khá lớn khi nhắm vào kiếm

khách, nhưng nếu là cường giả khác, tác dụng sẽ nhỏ hơn, cho nên bộc lộ ra, không có gì, dù sao không phải người nào cũng là kiếm khách, tối đa chỉ bị một chút áp chế mà thôi.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu như mình là kiếm khách, có một môn sát thủ giản cực mạnh khác mà không phải là Kiếm Vực, bản thân mình nhất định bạo lộ ra Kiếm Vực trước, đòn sát thủ lưu đến cuối cùng.

Nhưng mà, đây chỉ là phỏng đoán của mọi người mà thôi, không đến thời khắc cuối cùng, không ai biết được kết quả.

Vóng đấu thứ đấu thứ ba mươi, Tinh Kiếm Hậu lên sân khấu.

Đối thủ của hắn, chính là Lam Sơn Mi.

Tuy tích lũy chiến trong Sinh Tử Điện còn chưa kết thúc, nhưng trong suy nghĩ của mọi người, thực lực của Lam Sơn Mi, tuyệt đối là tiến vào top 5, xếp hạng sau cũng có thể là top 5, Tượng Thiểu và La Thiên Đô, chưa chắc là đối thủ của Lam Sơn Mi, trong trận chiến giữa Lam Sơn Mi và Tinh Kiếm Hậu, cũng có thể thấy được một chút mánh khóe, đương nhiên, Lam Sơn Mi bại bởi Tinh Kiếm Hậu khả năng cao tới chín thành, cho nên nói là Top 5, cao nhất chỉ là thứ năm, không có khả năng vọt tới thứ tư.

- Ma Trảm!

Một hơi tiếp được tam sát của Tinh Kiếm Hậu, Lam Sơn Mi thúc dục Ma Đao, thi triển Ma Trảm có lực lượng chấn động rất mạnh.

Ánh đao màu đen mơ hồ, trảm phá không gian, đánh về phía Tinh Kiếm Hậu.

- Sát thứ tư, Quần Tinh!

Lực lượng gai nhọn, Tinh Kiếm Hậu liên tiếp đâm ra mấy chục mấy trăm kiếm, mỗi một kiếm đều có lực xuyên thủng vô cùng.

Đinh đinh đang đang!

Phốc!

Bả vai và phần bụng của Lam Sơn Mi bị trúng một kiếm, máu tươi phun ra như suối.

- Phá Diệt Trảm!

Lam Sơn Mi biết rõ bản thân của mình không cách nào là đối thủ của Tinh Kiếm Hậu, nhưng nàng muốn thể nghiệm sự lợi hại sát thứ năm của Tinh Kiếm Hậu, mà thể nghiệm này đối với nàng rất quan trọng.

- Thành toàn cho ngươi!

Sát thứ năm của Tinh Kiếm Hậu đánh ra, thân thể giống như cực quang, xuyên thẳng ra ngoài, một kiếm đánh ra, mũi kiếm bộc phát ra lực bạo tạc của ngôi sau bị nổ tung, phi thường chói mắt.

- Đây là tử vong chi đạo?

Một kiếm giữa yết hầu của Lam Sơn Mi, sinh cơ trong cơ thể đều bị diệt.

- Lực lượng chấn động đúng là lợi hại!

Cánh tay trái của Tinh Kiếm Hậu huyết nhục mơ hồ, nhưng vẫn tốt hơn Tuyết Kiếm Hầu rất nhiều, ít nhất là cánh tay này không bị chém đứt, chỉ bị sượt qua mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1061: Lại Thấy Kiếm Vực. (2)

Trong vòng đấu thứ ba mươi, Tinh Kiếm Hậu cũng đánh bại Tượng Thiểu, sát thứ năm của Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật là kiếm thuật tuyệt sát, trong số đối thủ ở đây, cho dù có lực phòng ngự mạnh như Tượng Thiểu cũng không cách nào ngắn được một kiếm này.

- So với Băng Điểm Nhất Kiếm thì lợi hại hơn nhiều, không biết Tuyết Kiếm Hầu còn át chủ bài gì không?

Trong ánh mắt của Diệp Trần, trong lòng của hắn biết rõ, Tuyết Kiếm Hầu Băng Điểm Nhất Kiếm, tuy lực lượng của kiếm áp súc tới cực điểm, thập phần đáng sợ, nhưng so với tử vong chi đạo sát thứ năm của Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, còn kém hơn rất nhiều.

Trong vòng đấu thứ ba mươi mốt, Tinh Kiếm Hậu không ngừng cố gắng đánh bại La Thiên Đô, mà Lam Sơn Mi dùng cái giá lớn là bị trọng thương, chiến thắng Tượng Thiểu, mọi người suy đoán là đúng.

Vòng đấu thứ ba mươi hai, lại là một hồi quyết đấu đỉnh phong giữa kiếm khách với kiếm khách.

Tinh Kiếm Hậu quyết đấu với Tuyết Kiếm Hầu.

Hai đại thiên tài mới và cũ của Thiên Kiếm đại lục, đấu với nhau.

Nếu thua Tuyết Kiếm Hầu thì hắn không cách nào đấu một trận với Diệp Trần, nếu thắng, còn có một tia hi vọng.

- Tuyết Kiếm Hầu, ta đã sớm muốn chiến một trận với ngươi.

- Ta cũng thế.

Thần sắc của Tuyết Kiếm Hầu lạnh nhạt như nước.

- Bắt đầu đi!

Tinh Kiếm Hậu lao về phía Tuyết Kiếm Hầu, sát thứ nhất và sát thứ hai không cần sử dụng, trực tiếp sử dụng sát thứ ba, hắn đối với kiếm pháp của Tuyết Kiếm Hầu cũng có chút lý giải, hoa lệ nhưng lộ ra sát khí lạnh như băng, không cần thăm dò.

- Tuyết Vũ Phân Phi!

Bông tuyết bay đầy trời, chém về phía Tinh Kiếm Hậu.

Bùm bùm cách cách!

Hai người cân sắc ngang tài.

- Sát thứ tư!

Mấy chục mấy trăm đạo tinh quang sáng lóng lánh, tinh quang rực rỡ.

- Tuyết Vũ Trường Thiên!

Một kiếm này, đã phá vỡ không gian thuấn di thân pháp của Đạm Thai Minh Nguyệt, một kiếm xuất ra, lông ngỗng tuyết rơi nhiều như dòng nước xiết, hội tụ thành một mảnh dài hẹp, trong mật thất lớn này, đều nằm trong phạm vi công kích của Tuyết Kiếm Hầu, Đạm Thai Minh Nguyệt không cách nào thoát khỏi phạm vi của mật thất, cho nên không cách nào chiến thắng Tuyết Kiếm Hầu.

Quần Tinh đấu với Tuyết Vũ Trường Thiên, vẫn như trước, không phân trên dưới.

- Ngươi xuất sát thứ năm ra đi!

Tuyết Kiếm Hầu một kiếm như hoa, kiếm thế tuyết bay đầy trời bay phất phơ, vết kiếm cuối cùng, chính là Tinh Kiếm Hậu.

Linh hồn lực của Tinh Kiếm Hậu xuyên qua bông tuyết bay đầy trời, có thể nhìn thấy kiếm trong tay của Tuyết Kiếm Hầu đã ngưng tụ thành một quả cầu năng lượng, mà năng lượng trong quả cầu này, đang áp súc vô số kiếm khí, một khi bộc phát, có thể dễ dàng xé rách phòng ngự của hắn, đem hắn đông thành tượng băng, sau đó triệt để nát bấy.

Rầm rầm rầm!

Tuyết bay đầy trời bị đẩy ra, Tinh Kiếm Hậu tay cầm Tham Lang Kiếm, Nhân Kiếm Hợp Nhất, lực trường cường đại của ngôi sao, làm cho hắn bỏ qua rất nhiều hoàn cảnh ác liệt, một kiếm đâm ra, lực lượng nổ tung của ngôi sao sinh ra tử vong chi đạo.

Mũi kiếm và mũi kiếm nhanh chóng tiếp cận nhau.

Cuối cùng!

Giao kích với nhau!

Xuy xuy xuy xuy!

Đầu tiên là Tuyết Kiếm Hầu sử dụng Băng Điểm Nhát Kiếm, vô số khí đông khuếch tán lại ma thành, đem mặt đất xung quanh, phủ lên một tầng băng lạnh, rồi sau đó, một điểm kiếm khí này bộc phát, giống như kiếm khí phong bạo mang tất cả đi, rất khó tưởng tượng, một kiếm như vậy đâm vào cơ thể, sẽ bộc phát ra dạng uy lực gì.

- Ngươi thua rồi!

Kiếm thế của Tinh Kiếm Hậu hơi yếu, nhưng vẫn như trước, đâm xuyên qua kiếm khí phong bạo, khóa chặt đầu lâu của Tuyết Kiếm Hầu, một kiếm trực tiếp giết qua, diệt sinh cơ của hắn.

- Tử vong chi đạo? Có lẽ khoảng cách Sinh Tử Huyền Cảnh của hắn không còn xa a!

Sắc mặt Tuyết Kiếm Hầu vô cùng bình tĩnh, trong đầu xuất hiện ý niệm này.

- Quá cường đại, Tuyết Kiếm Hầu không cách nào ngăn cản nổi.

Mọi người giống như đang nhìn thấy tình cảnh Tuyết Kiếm Hậu bị đánh chết.

- Át chủ bài, mau xuất ra đi chứ?

Ánh mắt của Diệp Trần, thủy chung nhìn chăm chú lên người Tuyết Kiếm Hầu, hắn có thể nhìn thấy, sắc mặt Tuyết Kiếm Hầu rất bình tĩnh, đây không phải là biết rõ thất bại mà bình tĩnh, mà là một loại ý tứ nhàn nhã dạo chơi.

Xùy!

Một đám tóc đen bị gọt đi, kiếm của Tinh Kiếm Hậu, không thể tưởng tượng nổi đã đâm trật, mà chỗ đó, tồn tại một quy tắc, quy tắc vặn vẹo quỹ tích xuất kiếm của Tinh Kiếm Hậu.

Oanh!

Cả Sinh Tử Điện sôi trào.

Tuyết Kiếm Hầu cũng có được Kiếm Vực, Kiếm Vực giống như Diệp Trần!

Lợi dụng Kiếm Vực vặn vẹo một kiếm tuyệt sát của Tinh Kiếm Hậu, tay phải Tuyết Kiếm Hầu nhấc lên, hào quang từ trường kiếm trắng như tuyết lóe lên, đâm thủng cổ họng của Tinh Kiếm Hậu.

Tuyết Kiếm Hậu thắng.

Trong bốn phía của mật thất, tâm tình mọi người kích động lửa nóng.

Bọn họ thật sự không nghĩ tới, Tuyết Kiếm Hầu còn nắm chắc át chủ

bài, hơn nữa còn là Kiếm Vực giống như Diệp Trần, Kiếm Vực đại biểu cái gì, không ai không biết, điều này đại biểu cho người có được Kiếm Vực, trên phương diện kiếm đạo, có tiềm lực vượt qua sức tưởng tượng của người khác, bọn họ là Vương trong kiếm khách, đồng cấp không còn địch thủ.

- Thiên Kiếm đại lục không hổ là thánh địa may mắn của kiếm khách, từ trước tới nay, có không ít kiếm khách Kiếm Vực sinh ra ở đây, hiện tại là Tuyết Kiếm Hầu.

- Đây cũng là nguyên nhân thiên phú kiếm đạo của Tuyết Kiếm Hầu vô cùng khủng bố, bằng không trên cơ bản Chân Linh Đại Lục không có kiếm khách, vì cái gì mà số lượng kiếm khách nắm giữ Kiếm Vực có thể đếm hết trên một bàn tay.

Sinh Tử Điện không cách nào dùng chân nguyên truyền âm, nhưng có thể dùng linh hồn truyền âm, không ít người đang trao đổi bằng cách này.

- Đây là đương nhiên.

Tuyết Kiếm Hầu vừa xuất Kiếm Vực, địa vị lập tức tăng lên trình độ bình khởi bình tọa với Diệp Trần, thậm chí, rất nhiều người có xu hướng nghiêng về phía Tuyết Kiếm Hầu, bởi vì Tuyết Kiếm Hầu trừ Kiếm Vực ra, Băng Điểm Nhất Kiếm vô cùng đáng sợ, hai bên kết hợp, hình như Diệp Trần yếu hơn một chút.

- Kiếm Vực! Chẳng lẽ hắn đã thông qua Kiếm Giới tầng thứ bảy?

Trong mật thất, Tinh Kiếm Hậu nghẹn họng trân trối mà nhìn.

Thiên Kiếm đại lục là thánh địa của kiếm khách cũng không phải là không có đạo lý, trên Thiên Kiếm đại lục, có một Thiên Kiếm lớn như ngọn núi, nghe nói, chuôi kiếm nầy từ trên trời rơi xuống, cắm ở trung ương Thiên Kiếm đại lục, hội tụ kiếm khí của thiên hạ, kiếm khách tu luyện ở đây, có thể sẽ dễ dàng đạt thành tựu hơn ở những nơi khác, cái tên Thiên Kiếm đại lục, bởi vì thế mà có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1062: Kiếm Khách Mạnh Nhất Quyết Chiến, Bắt Đầu. (1)

Thiên Kiếm cao tới ngàn trượng, bên trong ẩn chứa một không gian kỳ bí, được người Thiên Kiếm đại lục xem là Kiếm Giới.

Kiếm Giới có bao nhiêu tầng, không ai biết, chỉ biết là táng mạnh huyết nhục không cách nào đi vào, chỉ có thể dùng tinh thần tưởng niệm thành hình thể thức tiến vào Kiếm Giới, sao đó sấm quan.

Tinh Kiếm Hậu đã tiến vào Kiếm Giới, nhưng hắn sấm quan cao nhất là tầng sáu, đến tầng thứ bảy lập tức bị giết chết, bởi vì trong đó kiếm khách quá nhiều, mỗi thời khắc đều có người tiến vào, giết được một, mười người, ngươi có thể giết chết một trăm, một ngàn? Căn bản không có khả năng, một ít Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương bình thường, đều không thể xông qua tầng thứ bảy, bởi vì đối thủ bên trong, có trụ cột giống như ngươi, nhưng kiếm pháp khác biệt mà thôi.

Cho đến khi xông qua tầng thứ bảy, chỉ có nắm giữ Kiếm Vực, sau đó vặn vẹo quỹ tích xuất kiếm của họ. Nếu không, chỉ có thể bị chôn sống đè chết.

Chỗ tốt sau khi sấm quan của Kiếm Giới, đó chính là không cần lo lắng tử vong, trong quá trình chiến đấu thiên chuy bách luyện, dần dần mài dũa kiếm đạo của mình, nắm giữ tinh hoa, Thiên Kiếm đại lục có thể sinh ra đời nhiều vị Kiếm Vực Kiếm Vương, cũng là do sự tồn tại của Kiếm Giới.

- Ta không có Kiếm Vực, vĩnh viễn không phải là đối thủ của bọn họ!

Tinh Kiếm Hậu nắm chặc nắm đấm, trong ánh mắt bắn ra ý chí chiến đấu mãnh liệt, hắn không có vì vậy mà uể oải, trái lại, Diệp Trần và Tuyết Kiếm Hầu xuất hiện, đã cấp cho hắn động lực, hắn còn muốn cảm tạ hai

người này, không có hai người này kích thích, hắn không có khả năng có cảm giác động lực kích thích như thế này.

- Kiếm Vực, chính là vinh dự chung cực của kiếm khách ở Chân Linh đại lục này.

Lục Thiểu Du hít sâu một hơi, giống như quyết định cái gì đó.

Hai đại kiếm đạo kỳ tài Diệp Trần và Tuyết Kiếm Hầu xuất hiện, rất nhiều người không thể chờ đợi được muốn xem hai người chiến đấu, Kiếm Vực và Kiếm Vực sẽ là tình cảnh gì.

- Kiếm Vực, khó trách!

Diệp Trần giật mình.

Hắn cũng không ngờ rằng, trừ mình ra, những người khác không có khả năng có được Kiếm Vực, mà mình trước kia, có người nắm giữ Kiếm Vực, hơn nữa không chỉ có một, Tuyết Kiếm Hầu nắm giữ Kiếm Vực cũng không phải là chuyện không thể tiếp nhận, dù sao Tuyết Kiếm Hầu là kiếm khách đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ của Thiên Kiếm đại lục, chuyện này xảy ra trên người của hắn, không có gì kỳ quái.

- Cũng tốt, trong thanh niên đồng lứa, chỉ có một mình ta có được Kiếm Vực, muốn luận bàn cũng không có biện pháp luận bàn, cũng không có biện pháp xác minh chỗ kỳ diệu của Kiếm Vực.

Trong mắt Diệp Trần bắn ra chiến ý dày đặc.

Trong quyết đấu của vòng thứ ba mươi hai, ảm đạm thất sắc.

Vòng thứ ba mươi ba, trái tim mọi người như thắt lại.

Từ Tĩnh gặp Tinh Kiếm Hậu.

Trừ Diệp Trần và Tuyết Kiếm Hầu, người làm cho Tinh Kiếm Hậu không có nắm chắc nhất chính là Từ Tĩnh, không, chăm chú mà nói, hắn tình

nguyện gặp gỡ Diệp Trần và Tuyết Kiếm Hầu, cũng không muốn gặp gỡ Từ Tĩnh, bởi vì Diệp Trần còn có Tuyết Kiếm Hầu so đấu kiếm pháp, ai thắng ai thua, cũng có thể, mà đấu với Từ Tĩnh là so đấu thực lực tuyệt đối.

Từ Tĩnh có nhị giai Thánh Long Quyền, đem Tượng Thiểu đánh thành huyết vụ, lực sát thương kinh khủng như vậy, một điểm cũng không dưới sát thứ năm của Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, thậm chí ẩn ẩn vượt qua.

Luận phạm vi công kích, sát thứ năm cũng không sánh bằng nhị giai Thánh Long Quyền.

- Trận chiến này, hung hiểm.

Thần sắc Tinh Kiếm Hậu ngưng trọng như nước, ánh mắt khóa chặt Từ Tĩnh.

- Toái Tinh Quyền!

Từ Tĩnh vừa lên đã xuất ra tuyệt chiêu siêu cường, đột nhiên ánh sáng trong mật thất tối sầm lại, ting quang lập loè, hư ảnh một ngôi sao bị hủy diệt xuất hiện tại vị trí của Tinh Kiếm Hậu.

- Nguyệt Hoa Trảm!

Tinh Kiếm Hậu bị buộc đến mức không thể thi triển Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, Tham Lang Kiếm vội vàng giương lên, ánh trăng ngưng thực bắn ra ngoài, lóng lánh cả nửa mật thất.

- Độc Long Quyền!

Thân thể xông tới, bị một quyền của Từ Tĩnh đánh ra, quyền kình xuyên thủng, có một điểm giống như Tinh Kiếm Hậu Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, nhưng Độc Long Quyền của Từ Tĩnh, còn ẩn chứa toản(xoắn ốc) chi lực.

- Mạnh như vậy?

Rốt cuộc Tinh Kiếm Hậu cũng cảm nhận được tâm tình của Tượng Thiểu, quyền pháp của Từ Tĩnh, nhìn thì rất trực tiếp, nhưng mỗi một quyền đánh ra, không gian giống như đông cứng lại, áp bách đối thủ, khiến cho đối thủ không cách nào di chuyển nhanh chóng, chỉ có thể đón đở, mà đón đở quyền của Từ Tĩnh, đó là không biết sống chết, lực lượng của đối phương, đã vượt qua Tượng Thiểu, càng thêm cô đọng.

- Sát thứ tư, Quần Tinh!

Sắc mặt hung ác, Tinh Kiếm Hậu trực tiếp thi triển ra sát thứ tư Quần Tình, Độc Long Quyền của Từ Tĩnh, tuy có thể đục lỗ trên phòng ngự của hắn, nhưng trên người của hắn có trên trăm đạo kiếm khí, ít nhất là trong nhất thời nửa khắc không bị Từ Tĩnh xuyên phá.

Đấu pháp lưỡng bại câu thương!

Đúng vậy, Tinh Kiếm Hậu không chú ý nhiều như vậy, sát thứ năm hắn không cách nào nắm giữ, cưỡng ép thi triển, chỉ làm uy lực hạ thấp, xuất hiện sơ hở.

Ân?

Tròng mắt Từ Tĩnh híp lại, thân thể bỗng nhiên dừng lại, bàn chân giẫm mạnh lên mặt đất mật thất, hai tay mở ra, quang diễm hoàng kim giống như Thái Cực Đồ, hội tụ ở trước người thành một vòng xoáy màu vàng.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC...

Số lượng kiếm khí lọt vào trong vòng xoáy màu vàng này, lập tức bị quấy nát.

- Ngay vào lúc này!

Tinh Kiếm Hậu vì tranh thủ cho mình một cơ hội, thân thể triệt thoái ra phía sau hơn mười bước, kéo dài khoảng cách, rồi sau đó, sát thứ năm xuất hiện, Tham Lang Kiếm ẩn chứa lực nổ tung của ngôi sao, đâm tới, không

gian giống như mất đi ý nghĩa, thời gian cũng biến thành chậm lại, mũi kiếm của Tham Lang Kiếm, còn cách Từ Tĩnh không đến ba thước.

Ngang!

Loáng thoáng, có âm thanh Long ngâm truyền ra, Từ Tĩnh đối mặt với một kiếm tuyệt sát này, sắc mặt cũng thập phần ngưng trọng, nàng đúng là Hoàng Kim Cự Long, nhưng mà, nàng vẫn chưa có chuyển hóa hoàn toàn thành công, nàng chuyển hóa thành hình thía nhân loại, thủ đoạn thông thiên, trước khi không có người nào cho rằng nàng là cự long, bởi vì lúc ấy nàng chính là nhân loại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1063: Kiếm Khách Mạnh Nhất Quyết Chiến, Bắt Đầu. (2)

Ở trong Hóa Long Trì của Long Thần Thiên Cung, Từ Tĩnh đã ngâm nhiều năm, cũng gần như chuyển hóa hơn một nửa.

Nếu như không phải Sinh Tử Bí Cảnh mở ra, Long Vương sẽ không cho phép nàng xuất quan.

- Nàng muốn làm gì?

Trong lòng của mọi người kêu to.

Trong tầm mắt, Từ Tĩnh thò tay trái ra, rõ ràng là muốn dùng tay bắt lấy Tham Lang Kiếm mà Tinh Kiếm Hậu đang đâm tới, nàng xem sát thứ năm của Tinh Kiếm Hậu, xem thành cái dạng gì?

- Muốn chết!

Tinh Kiếm Hậu cười lạnh.

Âm vang!

Từ Tĩnh bắt lấy Tham Lang Kiếm, bắt lấy một kiếm nhanh như ánh sáng này, nắm chặt vào lòng bàn tay, ma sat với thân Tham Lang Kiếm, bộc phát ra tạp âm làm cho người ta phải chết ngay tức khắc, xèo...xèo, lực lượng gai nhọn của Tham Lang Kiếm quá cường đại, bàn tay Từ Tĩnh chấn động, gai nhọn của Tham Lang Kiếm đâm về phía trước một đoạn, còn kém một tấc là đâm trúng bả vai của Từ Tĩnh.

Chỉ cần đâm vào, có thể lập tức diệt sát tất cả sinh cơ của Từ Tĩnh.

Sát thứ năm, Tinh Vẫn Chi Sát cũng không phải chuyện đùa.

Quang diễm màu vàng phun trào, khí lực của Từ Tĩnh, thúc dục đến cực hạn, móng tay trắng đột nhiên bén nhọn, cầm chặt Tham Lang Kiếm, không cho nó tiến lên.

Cùng lúc đó, tay trái Từ Tĩnh nắm lại, đánh ra một quyền.

Thánh Long Quyền!

Phốc!

Một con cự long màu vàng mang theo khí tức thần thánh đánh Tinh Kiếm Hậu thành huyết vụ, ngay cả áp giáp và Tham Lang Kiếm cũng biến mất.

Cuối cùng, Từ Tĩnh dùng một màn kinh người, chiến thắng Tinh Kiếm Hậu.

Hí!

Âm thanh hít một ngụm lãnh khí vang lên khắp nơi, mọi người há to mồm, không khép lại được.

- Biến thái, không ngờ lại dùng tay bắt lấy Tham Lang Kiếm của ta, phá tan Tinh Vẫn Chi Sát.

Trong mật thất, Tinh Kiếm Hậu thật lâu mới hồi thần trở lại.

Tinh Vẫn Chi Sát, ẩn chứa lực lượng gai nhọn không gì sánh kịp, có thể tưởng tượng từ sức nổ tung của ngôi sao kết hợp với tử vong chi lực là khủng bố tới cỡ nào, tuy nói bao tay của Từ Tĩnh chính là một Cực phẩm ngụy bảo khí, không có trực tiếp xúc với Tham Lang Kiếm, nhưng lực lượng truyền ra, vẫn thập phần đáng sợ như trước, dưới Sinh Tử Cảnh, cánh tay của bất cứ kẻ nào cũng biến thành tàn phế, căn bản không có khả năng tiếp được.

Nếu như có thể dùng tay tiếp được một chiêu này, như vậy Tinh Vẫn Chi Sát đã không còn gọi là Tinh Vẫn Chi Sát.

Nhưng Từ Tĩnh hết lần này tới lần khác đã làm được.

Điều này cần lực lượng cường đại và năng lực thừa nhận của thân thể đạt tới cỡ nào.

Tuyết Kiếm Hầu cũng bị một màn kinh diễm này làm sững sờ, ánh mắt có chút ngây ngốc.

- Hoàng Kim Cự Long chính là Hoàng Kim Cự Long, là tồn tại trong truyền thuyết.

Diệp Trần cười khổ một tiếng, từ cấp độ táng mạng, Hoàng Kim Cư Long cao hơn nhân loại rất nhiều lần, đổi thành những người khác dùng tay ngăn cản Tinh Vẫn Chi Sát, sẽ chết rất thảm.

Một trận chiến của Từ Tĩnh quá mức kinh diễm, quá mức kinh người, chiến đấu kế tiếp, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Vòng chiến đấu thứ ba mươi ba.

Mọi người lấy lại tinh thần.

Trên Sinh Tử Bảng, có hai cái tên sáng lên.

Tên của Tuyết Kiếm Hầu và tên của Diệp Trần.

Hai đại kiếm đạo kỳ tài, rốt cuộc cũng phải chiến với nhau.

Kiếm pháp quyết đấu với kiếm pháp.

Kiếm Vực quyết đấu Kiếm Vực!

Ai có thể cười đến cuối cùng, đây chính là nghi vấn trong lòng của mọi người.

Giờ phút này, không có người nào suy nghĩ tới những tạp niệm nữa, Từ Tĩnh chế tạo ra một màn kinh người vừa rồi cũng bị bài trừ ra ngoài, con mắt

nhìn chằm chằm vào hai người phía dưới.

- Rốt cuộc hai người cũng đấu với nhau!

Tinh Kiếm Hậu cũng ném phiền muộn trước đó ra khỏi đầu, ánh mắt nhìn vào người của Tuyết Kiếm Hầu và Diệp Trần.

Cho dù hai người không cần Kiếm Vực, cũng chỉ kém hơn mình một phần, nguyên nhân trong đó là vì chênh lệch tu vi, dù sao mình là cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, mà hai người chỉ có cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ nhị trọng, nếu như tu vi của hai người đề thăng lên tam trọng, chưa chắc hắn có thể thắng, thậm chí đối với Tuyết Kiếm Hầu, hắn còn thất bại, một chiêu Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, uy lực cực lớn.

Một khi hai người dùng tới Kiếm Vực, nhằm vào thực lực của kiếm khách, thì uy lực sẽ tăng tới mười lần, chỉ cần không phải Sinh Tử Cảnh, chỉ cần gặp hai người này không có sức chiến một trận, Kiếm Vực khắc chế đối với kiếm khách, tác dụng quá lớn, Kiếm Chi Quy Tắc có thể đơn giản vặn vẹo quỹ tích xuất kiếm của đối thủ, mà công kích của bọn họ, càng thêm mạnh mẽ.

- Phần thắng, Tuyết Kiếm Hầu có thể sẽ cao hơn một chút.

Trong lòng Tinh Kiếm Hậu thầm nghĩ.

Trong mật thất, Diệp Trần và Tuyết Kiếm Hầu đứng cách xa nhau hàng trăm mét.

- Nếu chúng ta không sử dụng Kiếm Vực, ngươi không phải là đối thủ của ta, trừ phi ngươi còn có đòn sát thủ mạnh hơn nữa.

Tuyết Kiếm Hầu thản nhiên nói ra.

- Vậy sao?

Diệp Trần từ chối cho ý kiến.

Xác thực, giống như lời của Tuyết Kiếm Hầu nói, trừ Kiếm Vực, biểu hiện thực lực mà mình thể hiện ra trước kia, xác thực yếu hơn Tuyết Kiếm Hầu một chút, Băng Điểm Nhất Kiếm của đối phương, là sát thủ giản cường đại nhất, mà đòn sát thủ của mình còn chưa lấy ra, đương nhiên là kém hơn một bậc, đây là sự thật.

Diệp Trần có nắm chắc, Kính Hoa Phá Diệt vừa xuất ra, có thể lập tức đánh chết Tuyết Kiếm Hầu, sát thứ năm của Tinh Kiếm Hậu chính là Tinh Vẫn Chi Sát, mà Kính Hoa Phá Diệt của hắn, cũng là đòn tất sát, hơn nữa còn cường đại hơn so với Tinh Vẫn Chi Sát, cường đại đến mức một kiếm có thể giết chết hung linh đỉnh giai, không có chút lo lắng.

Nhưng mà, Kính Hoa Phá Diệt của hắn, hắn không muốn thi triển ra.

Đây là át chủ bài của hắn, át chủ bài chỉ dùng để đối phó với Sinh Tử Cảnh Vương giả, trước mắt tuy không có gì nắm chắc, nhưng chỉ cần tu vi đạt tới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, cầm Thiên Hạt Kiếm trong tay. Diệp Trần có tự tin, có thể chống lại Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, không bị giết chết, cho nên, hiện tại vẫn không thể dùng.

Không thể để cho Sinh Tử Cảnh Vương giả của Huyết Thiên đại lục có cảnh giác, ví dụ như Lang Thiểu tông môn Yêu Vương, Hổ Thiểu tông môn Yêu Vương, hai Yêu Vương này hơn phân nửa là không từ bỏ ý đồ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1064: Kiếm Vực Quyết Đấu Kiếm Vực. (1)

Dù sao Sinh Tử Bí Cảnh mười năm mở ra một lần, trừ việc đó ra. tu vi và cảnh giới của Lang Thiểu và Hổ Thiểu, đương nhiên yếu hơn người khác một mảng lớn.

Nhưng Sinh Tử Thạch ở bên ngoài không có.

- Ta và ngươi đều có Kiếm Vực, ẩn chứa Kiếm Chi Quy Tắc cũng không sai biệt lắm, nếu như ngươi không ngại, trước tiên chúng ta cứ quyết đấu bình thường.

Tuyết Kiếm Hầu đưa ra đề nghị.

- Tốt!

Diệp Trần gật đầu không chút do dự.

- Diệp Trần muốn thế nào? Thực lực của Tuyết Kiếm Hầu, rõ như ban ngày. Không cần Kiếm Vực, hắn cũng không cách nào thắng Tuyết Kiếm Hầu.

Nghe vậy, ánh mắt của người Chân Linh đại lực âm thầm sốt ruột.

- Quyết đấu không cần Kiếm Vực?

Huyết Thiên đại lực và Thiên Kiếm đại lục cũng lắc đầu.

Bọn họ đều không cho rằng, dưới tình huống không cần Kiếm Vực, Diệp Trần có thể chiến thắng Tuyết Kiếm Hầu, luận kiếm pháp, cũng chỉ có Tinh Kiếm Hậu mới có thể áp chế Tinh Kiếm Hầu một đầu.

- Cẩn thận!

Tuyết Kiếm Hầu xuất thủ trước, bông tuyết bay múa đầy trời, hướng phía Diệp Trần đánh tới, những bông tuyết này, là kiếm khí ngưng kết mà thành, mỗi một mảnh bông tuyết, đều là lực lượng áp súc tới cực hạn, một khi bạo phát ra, có thể dễ dàng xuyên thấu chân nguyên hộ thể.

Ông!

Phá Tà Kiếm chấn động, tay Diệp Trần cầm Phá Tà Kiếm, đánh ra một đạo kiếm mạc chung quanh thân thể.

Bùm bùm cách cách!

Bông tuyết bị chấn khai, phát ra tiếng vỡ nát, mặc dù Chấn Kiếm Quyết của Diệp Trận không có lợi hại bằng Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi, nhưng những kiếm khí áp súc thành bông tuyết này, còn không tới một phần mười của Băng Điểm Nhất Kiếm, đương nhiên không làm gì được Diệp Trần.

Bông tuyết càng rơi xuống càng lớn, Tuyết Kiếm Hầu đánh chúng về phía Diệp Trần, trường kiếm trắng như tuyết giơ lên, khắp nơi đều là kiếm khí hình dáng bông tuyết, bên trong sự hoa lệ là sát khí lạnh như băng.

Kiếm pháp của Diệp Trần, không có sự hoa lệ như Tuyết Kiếm Hầu, nhưng kiếm pháp của Diệp Trần rất nhanh, còn vượt trên Tuyết Kiếm Hầu, nhanh và rất chuẩn, phát huy đến cực hạn trong tay của hắn.

Đinh đinh đang đang!

Hai người đánh tới trên mặt đất tới không trung, lại dọc theo vách tường mật thất vách mà đánh, trong lúc nhất thời, chỉ thấy bông tuyết và kiếm khí, không nhìn thấy thân ảnh của hai người.

- Tàn Nguyệt!

Bàn chân giẫm lên vách tường giống như trên đất bằng, Diệp Trần chém ra một kiếm, một chiêu Tàn Nguyệt thoáng hiện ra.

Sắc mặt Tuyết Kiếm Hầu ngưng trọng, luận kỹ xảo kiếm pháp, hắn rõ ràng có chỗ thua kém Diệp Trần, hai người chiến đấu, từ đầu tới giờ chưa dùng tới sát chiêu, luôn luôn sử dụng chiêu thức bình thường, trong quyết đấu, hắn từ từ cảm giác được, trụ cột của Diệp Trần, thập phần cường đại, một ít chi tiết nhỏ không ngờ trở thành cơ hội của đối phương.

Đột nhiê thân thể xoay tròn, trường kiếm trắng như tuyết chuyển một vòng.

Boang!

Dựa vào kiếm pháp xoay tròn,Tuyết Kiếm Hầu ngăn cản được Tàn Nguyệt của Diệp Trần.

Nhưng lực đạo cực lớn đã làm cho hắn té xuống vách tường, rơi vào mặt đất trong mật thất, bước chân lảo đảo.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy. . .

Trước mặt là hàn tinh đầy trời, thân hình Diệp Trần, giấu ở phía sau hàn tinh, giống như ngủ đông, độc xà ở ẩn, tùy thời đánh hắn một kích trí mạng.

- Tuyết Vũ Trường Thiên!

Bông tuyết đại thịnh, kiếm quang của Tuyết Kiếm Hầu cũng đại thịnh, bông tuyết rậm rạp chằng chịt được một cổ kiếm khí vô hình dẫn dắt, giống như nước chảy, hội tụ cùng một chỗ.

Tích tích ba ba!

Tiếng nổ vang của kiếm khí vang lên không dứt, thân thể hai người nát bấy trong bông tuyết, như ẩn như hiện.

- Phá!

Chấn Kiếm Quyết bị Diệp Trần thúc dục đến cực hạn, Phá Tà Kiếm lướt qua bông tuyết bay đầy trời, xé mở ra một vết kiếm cực nhỏ, chém về phía

Tuyết Kiếm Hầu.

Tuyết Kiếm Hầu không thể không thừa nhận, chính mình chủ quan, rõ ràng bị Diệp Trần bắt lấy một cơ hội, áp chế đến bây giờ, cho dù là kiếm chiêu phạm vi lớn như Tuyết Vũ Trường Thiên được thi triển ra, cũng không làm được chuyện gì.

- Thật đáng sợ!

Lúc này mọi người mới lý giải được sự cường đại của Diệp Trần.

Hắn cường đại nhưng ít khi biểu hiện, bất hiện sơn bất lộ thủy, chỉ có giao thủ với hắn, mới có thể cảm nhận được thiên phú kiếm đạo kinh tài tuyệt diễm, Tuyết Kiếm Hầu không có thi triển Băng Điểm Nhất Kiếm, rõ ràng là không có cơ hội phản kích, chỉ có thể bị động chống đỡ.

Ầm ầm!

Hoa lửa bắn ra khắp nơi, hòa tan đại lượng bông tuyết.

Tuyết Kiếm Hầu trượt đi trên mặt đát, mặt đất phủ kín băng sương mặt đất, làm cho tốt độ trượt đi của hắn cũng nhanh hơn, thân thể lưu lại một loạt tàn ảnh.

- Mượn băng sương kéo dài khoảng cách sao?

Lông mày Diệp Trần nhíu lại, không có tiếp tục truy kích.

Khoảng cách đã bị kéo ra, mạo muội tiến lên, sẽ làm cho chính mình lâm vào cục diện bị động mà thôi.

Xa xa đấy, Tuyết Kiếm Hầu nhìn qua.

- Ngươi đúng là rất mạnh, nhưng mà, không có kiếm chiêu cường đại, nhất định sẽ thất bại.

Điều chỉnh khí tức, âm thanh của Tuyết Kiếm Hầu truyền tới.

- Kiếm chiêu chỉ dùng để giết người, đánh không trúng người, cường đại hơn nữa cũng không làm gì được.

Diệp Trần lẳng lặng đứng yên.

- Đã như vậy, ta muốn xem ngươi làm cách nào tiếp Băng Điểm Nhất Kiếm của ta.

Tuyết Kiếm Hầu đã điều chỉnh khí tức tới trạng thái đỉnh phong, thân hình lóe lên, bay tới, chân không chạm đất, giống như muốn lướt đi.

- Băng Điểm Nhất Kiếm sắp xuất ra, không biết Diệp Trần làm cách nào tiếp được.

- Không ngăn được a, trừ phi thúc dục Kiếm Vực.

Trong lòng mọi người, đều truyền âm băng linh hồn cho những người quen của mình, tâm tình kích động.

Thời điểm khoảng cách giữa hai người không tới mười mét, Tuyết Kiếm Hầu xuất kiếm, một kiếm đánh ra, bông tuyết bay múa quanh hắn ngưng kết lại, đồng dạng, trường kiếm trắng như tuyết của hắn, đâm ra một cái, chỗ mũi kiếm, một quả cầu bằng năng lượng đang từ từ sinh ra, đâm về phía Diệp Trần.

Không gian bị đâm thủng, biên giới đông lại.

- Quá nhanh, không có khả năng né tránh.

Khoảng cách mười mét, đối với kiếm khách đỉnh cấp mà nói, có thể trực tiếp bỏ qua, không có người nào có thể tỏng khoảng cách ngắn như thế mà né tránh được, như vậy chẳng phải là tốc độ di chuyển đã vượt qua tốc độ xuất kiếm rồi sao, chuyện này không có khả năng.

Phá Tà Kiếm chấn động, Diệp Trần cũng đâm ra một kiếm, kiếm của hắn nhanh chóng, nhanh hơn cả Tuyết Kiếm Hầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1065: Kiếm Vực Quyết Đấu Kiếm Vực. (2)

- Dùng kiếm pháp chấn động để đối phó Băng Điểm Nhất Kiếm của ta?

Tuyết KiếmHầu không biết Diệp Trần làm gì, Băng Điểm Nhất Kiếm, so với Phá Diệt Trảm của Lam Sơn Mi còn mạnh hơn ba phần, mà kiếm pháp chấn động của Diệp Trần, còn không bằng Ma Trảm của Lam Sơn Mi.

Choang!

Một kiếm đâm ra, tay trái của Diệp Trần nắm chặt Tàn Huyết Kiếm bên hông, rút ra, sau đó cũng đâm ra, vẫn là Chấn Kiếm Quyết như trước.

Song kiếm!

Nhất tâm nhị dụng!

Chỉ có Diệp Trần mới có thể làm được chuyện này trong lúc chiến đấu kịch liệt, nhất tâm nhị dụng, hơn nữa còn có thể bảo trì thực lực đỉnh phong, không có mảy may yết bớt.

- Song kiếm!

Song kiếm Diệp Trần, tại Nam Phương Vực Quần Vũ Đạo Trà Hội đã bày ra, hắn khó có thể lý giải, vì sao Diệp Trần lại có thể sử dụng hai thanh kiếm, đều có thể thể hiện ra uy lực mạnh nhất.

Phanh!

Diệp Trần Phá Tà Kiếm, cùng trường kiếm của Tuyết Kiếm Hầu giao kích với nhau, lực lượng chấn động và lực lượng áp súc va chạm với nhau, triệt tiêu lẫn nhau, khiến cho không khí cũng nổ tung.

Mà Tàn Huyết Kiếm trong tay trái của Diệp Trần, cũng đã tới trước mặt của Tuyết Kiếm Hầu, chỉ thiếu chút nữa, đâm thủng yếu hầu của hắn.

Không có người nào nghĩ tới, cục diện biến thành như vậy.

Cũng không có ai sẽ nghĩ tới, Diệp Trần lại dùng song kiếm phá tan Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, tuy uy lực cực lớn, có mục tiêu là thân thể Diệp Trần, nhưng Diệp Trần lại có thêm một thanh kiếm, cũng có thể đâm thủng yếu hầu của Tuyết Kiếm Hầu, so sánh với nhau, ngược lại là Diệp Trần chiếm cứ một tia thượng phong.

Sau khi Băng Điểm Nhất Kiếm bị Chấn Kiếm Quyết làm suy yếu, quỹ tích hơi chút chếch đi, vốn kiếm này phải đâm vào cổ họng của Diệp Trần, biến thành đâm vào lồng ngực của Diệp Trần, nếu như Diệp Trần phòng ngự mạnh hơn một chút, nói không chừng có thể lưu lại, mà Tuyết Kiếm Hầu sẽ bị Diệp Trần một kiếm đâm trúng yết hầu, khi đó hắn phải chết không thể nghi ngờ.

- Kiếm Vực!

- Kiếm Vực!

Hai người đồng thời thúc dục Kiếm Vực, Kiếm Chi Quy Tắc tràn ngập.

Xoẹt!

Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, đâm không trúng, quỹ tích chếch đi thật lớn, mà kiếm khí phong bạo hiện ra, cũng bị Kiếm Chi Quy Tắc ảnh hưởng, không có một tia bắn về phía Diệp Trần, toàn bộ quỹ tích vặn vẹo.

Kiếm Vực, chẳng những có thể ảnh hưởng tới quỹ tích xuất kiếm, chỉ cần có hình thức của kiếm, thi triển công kích, đều có thể ảnh hưởng, thập phần kỳ diệu và bá đạo.

Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, thất bại, kiếm của Diệp Trần, đương nhiên cũng thất bại.

Hai người đồng thời thúc dục Kiếm Vực, ảnh hưởng lẫn nhau, ai cũng không tổn thương được ai, ai cũng không làm gì được ai.

- Kiếm Vực đúng là quá cường đại, một kiếm khách nếu như không có Kiếm Vực, chiến đấu với bọn họ, quả thực là muốn chết, chỉ có hai kiếm khách có Kiếm Vực, mới có thể đấu một trận.

Mọi người ngừng thở, đối với bọn họ mà nói, quyết đấu của kiếm khách đỉnh phong bực này, cả đời cũng chưa chắc nhìn thấy một lần, dù sao cả Chân Linh thế giới, kiếm khách có được Kiếm Vực, cũng không quá nhiều, hai cánh tay cũng có thể đếm hết.

Mọi người thập phần chú ý trận chiến này, Tinh Kiếm Hậu và Diệp Trần đương nhiên càng thêm chú ý, tuy quan sát Kiếm Vực thi triển, nhưng bọn họ không có khả năng nắm giữa cách Kiếm Vực được sinh ra, nhưng lý giải nhiều một chút cũng không phải là không tốt.

Bá!

Đồng thời thúc dục Kiếm Vực, hai người đều bay ngược về sau, cẩn thận nhìn đối phương.

- Có Kiếm Vực, sát chiêu đã không có ý nghĩa, chỉ xem là việc phí chân nguyên mà thôi.

Tuyết Kiếm Hầu nhíu mày, suy nghĩ nên làm cách nào đánh bại Diệp Trần.

- Kiếm Vực sẽ triệt tiêu lẫn nhau, nhưng chỉ có thể triệt tiêu hơn phân nửa, còn lại phân nửa, cũng đủ để ảnh hưởng tới quỹ tích xuất kiếm.

Trong một sát na vừa rồi, Diệp Trần có thể cảm giác được Kiếm Vực bị áp chế một ít, đương nhiên, đối phương cũng như hắn.

- Xem ra, chỉ có thể thăm dò cực hạn của Kiếm Vực.

Diệp Trần cũng chưa từng giao thủ với kiếm khách có được Kiếm Vực, cho nên không cách nào quan sát tỉ mỉ về Kiếm Vực, hắn cũng không rõ ràng, bây giờ là một cơ hội, làm sao hắn bỏ qua cơ hội lý giải về Kiếm Vực chứ.

Hai người giằng co một lát.

Bỗng nhiên.

Xuất kiếm!

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy xuy xuy. . .

Hơi buồn cười, nhưng một chút buồn cười lại không xảy ra, hai người giống như những đứa trẻ học kiếm, đâm thê nào, cũng không trùng đối phương, trảm thế nào, cũng không trảm được đối phương, nhanh và chuẩn là siêu nhất lưu, biến thành bất nhập lưu.

Kiếm khí mãnh liệt, lưu chuyển lung tung trong Kiếm Vực của hai người, sau đó phát tiết ra ngoài.

- Linh Tê Nhất Kiếm!

Phá Tà Kiếm huy động, đánh ra hàn trăm điểm hàn tinh bắn về phía Tuyết Kiếm Hầu.

- Tuyết Vũ Trường Thiên!

Tuyết Kiếm Hầu cũng nghĩ tới điểm nỳ, thi triển ra Tuyết Vũ Trường Thiên có phạm vi công kích lớn nhất, nhất thời, bông tuyết bay múa đầy trời, bành trướng, lao về phía Diệp Trần.

Xùy!

Một đám tóc của Diệp Trần bị kiếm khí bắn hàn cắt qua, hàn khí bốn

phía.

Mà trên gương mặt của Tuyết Kiếm Hầu, hiện ra một vết máu nhàn nhạt, một giọt máu chảy xuống.

- Thì ra là thế.

Con mắt Diệp Trần sáng lên.

Kiếm Vực, là có cực hạn, bất cứ vật gì cũng có cực hạn, đã có cực hạn, thì Kiếm Vực Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương cũng có thể bị giết chết, chỉ cần trong nháy mắt phát ra công kích đủ nhiều, làm cho Kiếm Vực không cách nào khống chế hết, xuất hiện chỗ sơ suất, cái này giống như bắt cá, bắt cá nhiều, luôn luôn có cá lọt lưới.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do Kiếm Vực của hai người chưa đủ mạnh, cũng chỉ mới sinh ra một tia Kiếm Chi Quy Tắc, nếu như Kiếm Chi Quy Tắc thập phần cường đại, sẽ không có hiệu quả như vậy.

Trừ việc đó ra, thì Kiếm Vực của hai người có quan hệ và triệt tiêu lẫn nhau.

Đổi thành một kiếm khách không có Kiếm Vực, cho dù trong nháy mắt hắn có thể phả ra công kích gấp mười lần, cũng không làm nên chuyện gì.

Bởi vì, đây chính là quyết đấu giữa Kiếm Vực và Kiếm Vực.

- Linh Tê Nhất Kiếm, Song Phân!

Tay phải Phá Tà Kiếm, tay trái Tàn Huyết Kiếm, Diệp Trần nhất tâm nhị dụng, đồng thời thi triển ra một kiếm Linh Tê Nhất Kiếm, nhân đôi hàn tinh, kích xạ đánh về phía Tuyết Kiếm Hầu, rậm rạp chằng chịt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1066: Kiếm Vực Quyết Đấu Kiếm Vực. (3)

- Không tốt!

Tuyết Kiếm Hầu không có công kích Diệp Trần, toàn lực phòng thủ, bông tuyết đầy trời tập trung quanh thân của hắn, hình thành một bình chướng bằng bông tuyết không thể xuyên thủng, kiệt lực triệt tiêu Linh Tê Nhất Kiếm của Diệp Trần.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Bông tuyết ẩn chứa kiếm khí áp súc, hàn tinh đánh lên, bông tuyết lập tức bạo phá, trong lúc nhất thời, Diệp Trần cũng không phá nổi phòng thủ của Tuyết Kiếm Hầu, hai người giằng co với nhau.

- Tuyết Kiếm Hầu bị áp chế!

- Nhưng Diệp Trần cũng không công phá được phòng thủ của Tuyết Kiếm Hầu! Chẳng lẽ cứ thế bất phân thắng bại sao?

Mọi người thông qua linh hồn lực truyền âm cho nhau, trao đổi với nhau.

Ầm!

Bình chướng bông tuyết bị phá, đánh tan toàn bộ công kích của Diệp Trần.

Khoảng cách bị kéo ra, Tuyết Kiếm Hầu bay vào không trung, Kiếm Vực khuếch trương, bao trùm cả mật thất, sau một khắc, một loạt chuôi trường kiếm màu bạc hiện ra trên không trung, thô sơ giản lược, chí ít có mấy ngàn chuôi.

Kiếm Vực công kích!

Chỉ cần ở trong phạm vi bao phủ của Kiếm Vực, liền không tránh khỏi Kiếm Vực công kích.

- Rất tốt, so đấu xem Kiếm Vực của ai mạnh hơn a!

Diệp Trần cũng bay lên, phía trước, hiện ra mấy ngàn chuôi trường kiếm màu xanh, mũi kiếm hàn quang lập loè, Kiếm Ý um tùm.

- Quyết đấu Kiếm Vực!

Mọi người mở to mắt!

Tiếng xé gió phát ra, lọt vào trong tai của mọi người, mấy ngàn chuôi trường kiếm màu bạc và mấy ngàn chuôi trường kiếm màu xanh lóe lên, giống như hai mưa sao chổi đụng nhau.

Tích tích ba ba!

Mỗi thời mỗi khắc, đều có vài chục chuôi trường kiếm màu bạc và màu xanh bị trừ khử, mỗi thời mỗi khắc, lại có trường kiếm màu bạc và màu xanh được sinh ra.

Chiến đấu kịch liệt, đã vượt qua tưởng tượng của mọi người.

- Phân!

Tròng mắt Diệp Trần híp lại, trên trăm thanh trường kiếm màu xanh thoát ra, xẹt qua một vòng cung, tiến đến bân cạnh Tuyết Kiếm Hầu.

- Ngăn cản cho ta!

Tuyết Kiếm Hầu điều khiển trên trăm chuôi trường kiếm màu bạc ngăn trở.

- Lại phân!

Diệp Trần tiếp tục phân ra trên trăm thanh trường kiếm màu xanh, từ các góc độ công kích Tuyết Kiếm Hầu.

- Linh hồn lực quá mạnh a!

Mọi người sợ hãi thán phục, đồng thời điều khiển năm đám trường kiếm đánh nhau, điều này cần linh hồn lực cực mạnh a, nhưng ngẫm lại nhất tâm nhị dụng của Diệp Trần có thể hoàn mỹ như vậy, cũng không kỳ quái.

- Lại ngăn cản!

Thần sắc Tuyết Kiếm Hầu lạnh lùng, năm đám trường kiếm thoát ly ra, đối công với năm đạo trường kiếm màu xanh.

- Linh hồn lực của tên Tuyết Kiếm Hầu này cũng không yếu, đoán chừng là gấp hai ba lần thường nhân a.

Dưới tình huống bình thường, người có ngộ tính cao, linh hồn lực đều rất mạnh, vượt qua người bình thường, ví dụ như Diệp Trần có linh hồn lực gấp năm lần người bình thường, ngộ tính thập phần cao, tuy nhiên trước đó mười bốn năm, mới không có xuyên việt qua, cất bước muộn hơn người khác rất nhiều, nhưng ở trên phương diện tìm hiểu áo nghĩa, đã siêu việt người khác, có một không hai trong thiên hạ.

- Lần này nhìn ngươi làm cách nào ngăn cản?

Diệp Trần một hơi tách ra mười đám trường kiếm màu xanh, từ các góc độ đánh về phía Tuyết Kiếm Hầu, vong cung ưu mỹ xếp đặt ngay ngắn, biểu hiện lực khống chế của Diệp Trần đối với trường kiếm màu xanh.

- Linh hồn lực còn mạnh hơn so với ta rất nhiều?

Tuyết Kiếm Hầu nhướng mày, bỗng nhiên linh hồn lực bộc phát ra.

Bí pháp tăng phúc linh hồn.

Về phương diện linh hồn, có bí pháp công kích, bí pháp phòng ngự,

đương nhiên sẽ có bí pháp tăng phúc. So sánh mà nói, bí pháp tăng phúc khó có được, giá trị gấp vài lần so với bí pháp công kích và phòng ngự. Bởi vì một khi linh hôn đạt được tăng phúc, lại thi triển bí pháp công kích và bí pháp phòng ngự, sẽ đạt tới tình trạng đáng sợ.

Linh hồn lực bạo tăng, lực khống chế của Tuyết Kiếm Hầu đối với trường kiếm màu bạc, lập tức trở nên thành thạo, phân mười đám trường kiếm màu bạc ra, ngăn cản thế công của trường kiếm màu xanh.

- Biến thái, hai đại biến thái.

Không ít người hít một hơi lãnh khí, trong nội tâm thầm mắng.

Trong tầm mắt, mười đám trường kiếm và mười đám trường kiếm màu xanh, đang giao thủ với nhau, nói một cách khác, tương đương với hai người đều có thể khống chế mười người, dùng các phương pháp khác nhau giao thủ, điều này cần lực khống chế kinh khủng tới mức nào.

- Nha, bí pháp tăng phúc linh hồn!

Diệp Trần nhìn ra được, linh hồn lực của Tuyết Kiếm Hầu, thoáng cái tăng lên trình độ tương đương hắn, không còn chênh lệch nữa.

- Đáng tiếc, tăng phúc linh hồn lực, cuối cùng đã vượt qua cực hạn của ngươi, mà ta sớm đã quen thuộc với linh hồn lực khổng lồ, không có một chút gánh nặng.

Ý niệm này xuất hiện trong đầu, Diệp Trần điều khiển mười đám trường kiếm màu xanh, phương thức công kích từ từ tinh diệu, hoặc là đâm kích, hoặc là trảm kích, hoặc là bên trên, tuy chỉ là công kích đơn giản, nhưng thập phần tấn mãnh, không chút do dự trì hoãn, trái lại Tuyết Kiếm Hầu, phương thức công kích khô khan hơn rất nhiều.

Nếu nói mười thanh trường kiếm màu bạc của Tuyết Kiếm Hầu là mười tên kiếm khách nhị lưu, như vậy mười thanh trường kiếm màu xanh của Diệp Trần, chính là mười tên kiếm khách nhất lưu, kém một cấp bậc.

Đinh đinh đang đang!

Tuyết Kiếm Hầu điều khiển đám quân lính trường kiếm màu bạc của mình, bị đánh tơi tả, lập tức sẽ đám trường kiếm màu xanh giết tới trước mặt.

- Ta không thể thua.

Ý chí của Tuyết Kiếm Hầu đầy kiêng định, hắn không chịu thua, nhưng nếu có thể không thua, hắn kiên quyết không thua, nhưng nếu không thua thì không bao giờ có hi vọng đi tới ngày vô địch, số mệnh như cầu vồng a.

Có đôi khi, ý niệm trong đầu, có thể quyết định cả đời.

- Linh Hồn Bí Kiếm!

Ánh mắt xuyên thấu qua vô số trường kiếm, đánh lên người Diệp Trần, mi tâm của Tuyết Kiếm Hầu, hiện ra một thanh trường kiếm linh hồn vô hình không màu, vô ảnh vô tướng đánh về phía Diệp Trần.

Bí pháp công kích linh hồn!

Sau khi thi triển ra bí pháp tăng phúc linh hồn lại xuất bí pháp công kích linh hồn!

Người đang xem cuộc chiến cảm ứng được linh hồn chấn động đặc thù, làm sao không biết, Tuyết Kiếm Hầu thi triển linh hồn công kích, muốn dùng linh hồn công kích, đánh bại Diệp Trần.

Đương nhiên, không có người nào nói gì.

Linh hồn công kích cũng là công kích, cũng không phải thủ đoạn hèn hạ gì, ngược lại đến Sinh Tử Cảnh, tác dụng của linh hồn càng ngày càng trọng yếu, ngươi không có lộ tuyến phát triển linh hồn của mình, nhưng trên thành tựu linh hồn, nhất định không thể quá yếu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1067: Bài Danh Sinh Tử Dự Khuyết Bảng. (1)

- Muốn tổn thương linh hồn đối phương, sau đó một lần hành động đánh bại hắn.

Tinh Kiếm Hậu đoán được tâm tư của Tuyết Kiếm Hầu, nói như vậy, đối chiến ngang cấp, linh hồn công kích rất khó tiêu diệt một linh hồn nửa bước Vương giả, bởi vì đạt tới cảnh giới nửa bước Vương giả, linh hồn đã sinh ra một lớp màng mỏng, cảnh giới càng cao, màng mỏng linh hồn càng mạnh, trừ việc đó ra, võ đạo ý chí và kiếm đạo ý chí, đều có tác dụng phóng chống linh hồn công kích, cho nên, dù kẻ đó không tu luyện bí pháp linh hồn, muốn dùng linh hồn công kích đánh chết đối phương, là chuyện không có khả năng.

Linh hồn, chỉ là phụ trợ, tuy rất trọng yếu, nhưng rất khó một kích giết địch.

Tốc độ công kích linh hồn tương đối nhanh, siêu việt bất cứ năng lượng công kích hay vật chất công kích nào, lập tức bắn tới trên người Diệp Trần.

- Linh Hồn Chi Quang!

Diệp Trần không có khả năng để tiểu kiếm linh hồn của đối phương bắn trúng, bởi vì tiểu kiếm này được bí pháp tăng phúc, chỉ sợ có thể làm linh hồn hắn bị tổn thương.

Phốc!

Mi tâm mở ra, thụ nhãn xuất hiện, bắn đi một tia sáng linh hồn, trùng kích lên tiểu kiếm linh hồn kia.

Tiểu kiếm bằng linh hồn kia làm sao có thể là đối thủ của Diệp Trần cơ

chứ, dù sao sau khi linh hồn của Tuyết Kiếm Hầu được tăng phúc, cũng chỉ ngang với Diệp Trần mà thôi, nhưng sự mạnh yếu khi khống chế linh hồn lại không bằng, cả hai đánh nhau, tiểu kiếm linh hồn bị nghiền nát, mà Linh Hồn Chi Quang cũng ảm đạm đi rất nhiều, trùng kích lên thần hồn của Tuyết Kiếm Hầu.

Sắc mặt tái nhợt, khống chế Kiếm Vực của Tuyết Kiếm Hầu, đã biến mất.

Phốc phốc!

Đại lượng bảo kiếm màu xanh bắn tới, đánh lên người của Tuyết Kiếm Hầu, Tuyết Kiếm Hầu lập tức hóa thành huyết vụ.

- Hắn có thụ nhãn sao?

Rất nhiều người chú ý tới con mắt vừa mở ra trên mi tâm của Diệp Trần, thứ này và trong truyền thuyết ghi lại, tương tự nhau.

Thụ nhãn ở mi tâm có huyết nhục và tính mạng, rất ít, nhân loại có thụ nhãn ở mi tâm, ức hàng tỉ năm khó có một, nhưng người nào có khả năng khai mở thụ nhãn, như vậy có thể khẳng định, trên người hắn, nhất định sinh ra biến hóa, ví dụ như, phương diện nào đó có thiên phú cực kỳ cường hãn, có được năng lực thiên phú, mà thiên phú này, là thượng thiên ban cho.

- Thiên phú phương diện linh hồn? Là Linh Hồn Chi Nhãn!

Có người kêu to.

Người có thể khai mở Linh Hồn Chi Nhãn, thiên phú linh hồn nhất định vô cùng cưỡng hãn, nhưng trái lại, người có thiên phú linh hồn cưỡng hãn, chưa hẳn có thể khai mở Linh Hồn Chi Nhãn, bởi vì tỷ lệ sinh ra Linh Hồn Chi Nhãn, tỷ lệ rất nhỏ, nhỏ đến mức không đáng kể, mà nguyên nhân trong đó, không có người nào có thể lý giải.

Tục truyền, một khi khai mở Linh Hồn Chi Nhãn, trong cơ thể sẽ ẩn

chứa lực lượng truyền thừa, mà hậu đại của hắn hoặc nhiều hoặc ít sẽ tiếp nhận một chút lực lượng truyền thừa này, phương diện linh hồn lực vô cùng cường hãn, đương nhiên, độ khó khi đời sau khai mở Linh Hồn Chi Nhãn rất cao, chỉ là thiên phú linh hồn cường đại mà thôi.

Có thể nói, có Linh Hồn Chi Nhãn, hậu đại của Diệp Trần có thể hưởng phúc, khởi điểm của bọn họ, trời sinh cao hơn người khác, lại càng dễ có thành tựu.

- Đúng là thiên phú cường hãn, một khi hắn tiến vào Sinh Tử Cảnh, địa vị còn cao hơn so với Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường rất nhiều, nói chuyện cũng càng có sức nặng.

Ở đây đều là thiên tài trong thiên tài, ánh mắt bọn họ rất cao, dã tâm cũng rất lớn, mục đích cuối cùng của bọn họ, chính là trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, trở thành một thành viên hết sức quan trọng của Chân Linh thế giới, nhưng bọn họ hoặc nhiều hoặc ít nghe nói, Sinh Tử Cảnh mới chỉ là bắt đầu, trong thời gian một ngàn năm, có lẽ sẽ làm cho một người bắt đầu từ Luyện Khí Cảnh tiến vào Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhưng nếu lấy thời gian trong đó, thời gian chín trăm năm, ngươi chưa hẳn có thể đạt tới Sinh Tử Cảnh đỉnh phong.

Chín trăm năm, sao mà dài dằng dặc, bình thường kết hôn sinh con, hậu đại của ngươi cũng kết hôn sinh con, cũng đã trôi qua hơn mười đời rồi.

- Đây chính là Linh Hồn Chi Nhãn trong truyền thuyết?

Trong mật thất, sắc mặt Tuyết Kiếm Hầu ngưng trọng, Diệp Trần mang tới áp lực cho hắn, thập phần lớn, các phương diện đều không kém gì hắn, trên linh hồn còn mạnh hơn hắn gấp đôi.

- Đến Sinh Tử Cảnh, lại quyết một trận thắng thua a!

Đánh bại Tuyết Kiếm Hầu, Diệp Trần không hề nghi ngờ trở thành thanh niên kiếm khách đệ nhất Chân Linh thế giới, kế tiếp, mục tiêu của hắn là

Sinh Tử Cảnh, đối thủ của hắn, chính là đủ loại Sinh Tử Cảnh Vương giả và Yêu Vương, tuổi tác, đã không còn ý nghĩa, bởi vì khi đó, đối thủ của hắn sẽ biến thành những lão quái vật sống mấy trăm mấy ngàn năm.

Vòng thứ ba mươi ba chấm dứt.

Vòng thứ ba mươi bốn, đã bắt đầu trận chiến thứ hai.

Mà vòng này, Từ Tĩnh không thể tránh khỏi việc gặp phải Tuyết Kiếm Hầu.

Hai người muốn nói ai mạnh, đúng là khó nói, Tuyết Kiếm Hầu có Kiếm Vực, có thể áp chế đối thủ, nhưng cũng phải nhìn đối thủ là ai, Từ Tĩnh dùng tay tiếp lấy sát thứ năm của Tinh Kiếm Hậu mà không hề hấn gì, Kiếm Vực có thể tạo thành tác dụng cực lớn với nàng, hay là không có ảnh gì thì khó biết được, mà Thánh Long Quyền của Từ Tĩnh, uy lực vô cùng, một khi Tuyết Kiếm Hầu trúng chiêu, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Trên trận, Tuyết Kiếm Hầu tập trung tinh thần, chăm chú nhìn chằm chằm lên Từ Tĩnh, hắn có thể bỏ qua bất cứ kẻ nào, cho dù là Diệp Trần, lúc ấy hắn cũng có tự tin, nhưng chống lại Từ Tĩnh, hắn không có tin tưởng tất thắng, hắn không có khả năng lừa gạt cảm xúc của bản thân mình.

- Tuyết Vũ Phân Phi!

Tuyết Kiếm Hầu trước dùng một chiêu Tuyết Vũ Phân Phi để thăm dò.

Lập tức, tuyết rơi nhiều như mạn thiên phi vũ, bao phủ Từ Tĩnh.

Hai tay đánh ra, một vòng xoáy cực lớn xuất hiện trước người của Từ Tĩnh, bao phủ và cắn nuốt tất cả bông tuyết bay tới nàng, xoắn thành phấn vụn.

- Toái Tinh Quyền!

Vòng xoáy tản ra màu vàng, Từ Tĩnh bước ra một bước, một cổ khí thế

cực mạnh áp tới Tuyết Kiếm Hầu, cùng lúc đó, hư ảnh ngôi sao lập lòe một ngôi sao bị nghiền nát xuất hiện ở vị trí của Tuyết Kiếm HầU

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1068: Bài Danh Sinh Tử Dự Khuyết Bảng. (2)

- Kiếm Vực!

Kiếm áp khổng lồ, từ trên người Tuyết Kiếm Hầu phát ra, không gian giống như ngưng kết lại, so với bình thường càng chắc chắn hơn, quyền của Từ Tĩnh, tiến vào phạm vi bao phủ của Kiếm Vực, lập tức bị không gian này ngăn cản, giống như cá bơi trong nước, dẫn động nước biến hóa, lực cản tản ra.

Mượn lực áp bách của Kiếm Vực, Tuyết Kiếm Hầu giơ trường kiếm lên, liên tiếp đâm ra ba kiếm.

Ầm ầm!

Khí kình bạo phá, một vòng khí lưu cực lớn khuếch tán ra ngoài.

- Băng Điểm Nhất Kiếm.

Có Kiếm Vực, Tuyết Kiếm Hầu bỏ qua khí kình bạo phá và sóng xung kích, phi tốc lướt về phía Từ Tĩnh, trên đường lao tới, đột nhiên trường kiếm đâm ra, giống như độc xà thổ tín, nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Thăm dò đã qua, chính là sát chiêu.

- Sẽ không dùng tay không tiếp chứ?

Có người nhịn không được nói ra.

Diệp Trần không biết mọi người đang suy nghĩ gì, nhưng hắn khẳng định biết rõ, Từ Tĩnh sẽ không dùng tay đón Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, Băng Điểm Nhất Kiếm, ẩn chứa băng hàn cực mạnh, một

khí băng hàn bộc phát, đủ để đóng băng nàng, tuy nói không có khả năng chính thức chế trụ, nhưng chỉ cần thân thể cứng ngắc trong sát na, chính là cơ hội của Tuyết Kiếm Hầu.

Quả nhiên, Từ Tĩnh không dùng tay đón đỡ.

Nàng một cước đập mạnh lên mặt đất, trực tiếp đạp ra một cái hố to nửa xích trong mật thất, phải biết rằng mật thất của Sinh Tử Điện, cực kỳ cứng rắn, mọi người công kích, cũng chỉ lưu lại một ít dấu vết thì bỏ đi, nhưng một cước của Từ Tĩnh, trực tiếp chế tạo một hố to, có thể thấy được lực lượng của nàng là bao nhiêu.

Một cước đạp lên mặt đất, thân thể Từ Tĩnh lui lại, mà sóng xung kích cũng trợ giúp Từ Tĩnh, làm tốc độ của nàng nhanh hơn, trong quá trình rút lui, trên nắm tay của Từ Tĩnh, xuất hiện kim quang.

- Nhị giai Thánh Long Quyền!

Một quyền đánh ra, tiếng Long ngâm rống lớn, khí tức vô cùng thần thánh từ trên người cự long màu vàng tản ra.

Xuy xuy!

Rầm rầm!

Băng Điểm Nhất Kiếm và cự long màu vàng đụng vào nhau, kiếm khí phong bạo phát ra, khí đông mãnh liệt, trực tiếp đông cứng mặt đất, băng sương dày ba thước, nhưng cho dù kiếm khí phong bạo có cường đại hơn nữa, cũng không ngăn được thế tiến của cự long màu vàng, cự long màu vàng vượt qua tất cả đánh giết lên người Tuyết Kiếm Hầu.

Phốc!

Tuyết Kiếm Hầu lập tức hóa thành huyết vụ, áo giáp và trường kiệm được truyền tống ra khỏi mật thất.

Từ Tĩnh thắng!

- Đúng là đáng sợ!

Mọi người đang khiếp sợ thực lực của Từ Tĩnh, mạnh như Tuyết Kiếm Hầu, cũng không đỡ nổi sát chiêu của nàng, còn có ai có thể ngăn nàng đây.

- Bạn gái của Diệp sư đệ, đúng là không tầm thường a!

Yến Phượng Phượng thân là Thanh Phượng trong bách thú, tiềm lực kinh người, so sánh thực lực cũng không thua kém những thiên tài đỉnh cấp của Chân Linh đại lực, tuy nói cảnh giới của nang hơi thấp, nhưng nếu như tăng lên Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, có thể mạnh hơn cả Tượng Thiểu, nhưng cuối cùng vẫn kém Tuyết Kiếm Hầu, Diệp Trần, mà Từ Tĩnh cũng là cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ nhị trọng, đã có chiến lực như thế, không thể nói là không làm người ta sợ hãi.

Huyết mạch yêu thú, quyết định chiến lực của khủng bố của yêu thú đó.

- Chỉ còn lại Diệp Trần và Từ Tĩnh quyết đấu.

Không biết ai đã dùng linh hồn lực nói ra một câu này.

- Người ta có quan hệ tình lữ, nếu đánh nhau, cũng chỉ là nhường tới nhường lui mà thôi!

Cũng có người nói ra.

Vòng thứ ba mươi lăm diễn ra.

Không hề ngoài ý muốn, Diệp Trần và Từ Tĩnh đấu với nhau.

Diệp Trần sờ sờ đầu.

- Ta đánh không lại ngươi.

Hắn nói là sự thật, cũng không phải sự thật, uy lực của Kính Hoa Phá

Diệt và Thánh Phong Quyền, đều khá lớn, thực khó mà nói, khả năng lớn nhất, hai người đồng quy vu tận, nếu như đổi thành người khác, hắn không ngại thử xem, nhưng đổi thành Từ Tĩnh, cũng không cần phải thử, dù sao ba khỏa Sinh Tử Thạch hoặc hai khỏa Sinh Tử Thạch, ý nghĩa đối với hắn cũng như nhau, đều chỉ có thể làm cho hắn tăng lên tới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng.

Mà Từ Tĩnh trên vai gánh trách nhiệm nặng nề, áp lực của nàng rất lớn, Long Vương không sống được bao nhiêu năm nữa, Long Vương vừa chết, cả Long Thần Thiên Cung, phải nhờ vào Từ Tĩnh chống đỡ, áp lực có thể nghĩ.

- Ngươi sớm trở về một chút, trở lại Chân Linh đại lục.

Từ Tĩnh so với Diệp Trần càng không coi trọng cái bài danh đệ nhất Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng, nàng giơ chưởng lên, một chưởng chấn vỡ tâm mạch của mình, sau đó thân thể mờ nhạt, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến trong mật thất.

Từ Tĩnh làm ra cử động này, làm cho Diệp Trần rất rung động.

Thật lâu, hắn thở ra một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn về phía mật thất của Từ Tĩnh, vô cùng thâm tình, chờ ta, ta sẽ trở lại, hơn nữa là dùng thân phận Sinh Tử Cảnh Vương giả trở lại.

Nhìn thấy một màn này, rất nhiều người đều ghen ghét Diệp Trần.

Nữ nhân tốt như vậy, tại sao bản thân mình không gặp được.

- Đúng là cảm động!

Kỷ Hải Nhược biết rõ một ít tin tức của Diệp Trần, Diệp Trần rời khỏi Chân Linh đại lục, có chút bất đắc dĩ, đương nhiên Từ Tĩnh cũng biết tình huống của Diệp Trần, cho nên rất dứt khoát buông tha cho bài danh đệ nhất, tranh thủ cho Diệp Trần một khỏa Sinh Tử Thạch hiếm có, một khỏa Sinh Tử Thạch tuy không có khả năng giúp cho Diệp Trần đạt tới cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, nhưng ít nhất giảm bớt rất nhiều

thời gian.

Ông!

Một vòng cuối cùng đã chấm dứt, bài danh trên Sinh Tử Bảng đã có biến hóa.

Đệ nhất danh, Diệp Trần.

Đệ nhị danh, Từ Tĩnh.

Đệ tam danh, Tuyết Kiếm Hầu.

Đệ tứ danh, Tinh Kiếm Hậu.

Đệ ngũ danh, Lam Sơn Mi.

Những người khác, đệ lục danh là Tượng Thiểu, đệ thất danh La Thiên Đô, đệ bát danh Bất Tử Ma Thiểu, đệ cửu danh Đạm Thai Minh Nguyệt, đệ thập nhị danh Độc Cô Tuyệt, đệ thập tam danh Sở Trung Thiên, đệ thập thất danh Yến Phượng Phượng.

Mặc dù Đạm Thai Minh Nguyệt có không gian thuấn di thân pháp, ai cũng nhìn vào, bại bởi Từ Tĩnh, là vì Từ Tĩnh còn mạnh hơn cả Tượng Thiểu, lực lượng đủ sức làm quỷ tích không gian vặn vẹo, bại bởi Tinh Kiếm Hậu, là vì khoảng cách Tinh Kiếm Hậu đạt tới Sinh Tử Cảnh chỉ một bước, một trận chiến với Lam Sơn Mi, ngược lại thiếu chút nữa thắng Lam Sơn Mi, nhưng cuối cùng lại bị Phá Diệt Trảm của Lam Sơn Mi giết chết, Phá Diệt Trảm ẩn chứa lực lượng chấn động cực kỳ khủng bố, lực lượng chấn động có thể truyền qua không gian, đương nhiên có thể đánh bại Lam Sơn Mi, mà La Thiên Đô thì bằng vào Cửu Long Hộ Thể, từ từ mài chết Đạm Thai Minh Nguyệt, Bất Tử Ma Thiểu dựa vào Bất Tử Chi Thân, cộng thêm Ma Chưởng có phạm vi lớn phong tỏa không gian.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1069: Tìm Hiểu Thủy Chi Áo Nghĩa. (1)

Cho nên Đạm Thai Minh Nguyệt chỉ có thể xếp thứ chín, nhưng nàng lại có lực uy hiếp đại đa số người.

Bài danh trên Sinh Tử Bảng đã xác định, không có biến hóa nữa.

Bài danh top 10, sẽ nhận được phần thường của riêng mình, ở trước người xuất hiện Sinh Tử Thạch, chủ động dung nhập vào trong cơ thể, đệ nhất danh là Diệp Trần đạt được ba khỏa, Từ Tĩnh và Tuyết Kiếm Hầu đều đạt được hai khỏa, bài danh thứ tư tới thứ mười, chỉ có một khỏa.

Ba khỏa Sinh Tử Thạch chủ động dung nhập vào trong cơ thể, tăng thêm hai khỏa trước đó, trong cơ thể Diệp Trần đã có năm khỏa Sinh Tử Thạch, bốn khỏa Sinh Tử Thạch đã đủ cho hắn tăng lên cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, còn lại chỉ còn một khỏa, hắn dùng nó để tinh tiến cảnh giới, có thể dễ dàng đạt tới cảnh giới tam trọng đỉnh phong.

Mà một khi đạt tới cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, khoảng cách Sinh Tử Cảnh, chỉ còn một bước ngắn.

- Khoảng cách Sinh Tử Bí Cảnh đóng cửa, chỉ còn lại hai mươi ngày, có lẽ có thể tăng lên tới cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, trong thời gian này, ta cũng mượn Sinh Tử Bí Cảnh, tìm hiểu Thủy Chi Áo Nghĩa một chút.

Bên trong Sinh Tử Điện, có một lâm viên kỳ dị, bên trong một bông hoa một cọng cỏ, một núi một nước, đều phi thường huyền diệu, chẳng những ẩn chứa Sinh Tử Luân Hồi, cũng ẩn chứa các loại tinh túy áo nghĩa, đợi lát nữa, bọn hắn sẽ được truyền tống vào trong lâm viên này, cho tới Sinh Tử Bí Cảnh đóng cửa.

Mà thời điểm Diệp Trần trầm tư, Sinh Tử Bảng phát ra hào quang, phá tan Sinh Tử Điện, đi vào trên không Sinh Tử Bí Cảnh, rồi sau đó phóng lên trời, giống như một tòa núi cao, cho dù thanh niên cường giả bên ngoài khu vực Sinh Tử Bí Cảnh, cũng có thể nhìn thấy những chữ trên Sinh Tử Bảng.

- Cái gì, Diệp Trần đệ nhất danh, Diệp Trần là ai?

- Tinh Kiếm Hậu không ngờ rớt khỏi vị trí, sắp xếp đến thứ tư, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Tượng Thiểu và La Thiên Đô bài danh cũng hạ thấp, ngay cả top 5 cũng không vào được.

Những thanh niên cường giả đứng ở khu vực bên ngoài nhìn thấy mà nghẹn họng trân trối, bởi vì thứ hạng mà giật mình.

Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng top 10, không ngờ có tới năm nhân vật mới, trong đó bốn nhân vật mới sắp xếp đến top 5, điều nầy sao mà không làm cho họ kinh hãi, không cả kinh được chứ.

- Diệp Trần, ha ha, là Diệp Trần, là Chân Linh đại lục chúng ta!

- Diệp Trần rời khỏi Chân Linh đại lục, ta còn tưởng rằng hắn sẽ yên lặng, không thể ngờ là hắn còn kinh khủng hơn lúc ở Chân Linh đại lục, biến thành đệ nhất danh của Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng.

Thanh niên cường giả của Chân Linh đại lục hết sức kích động, cũng không phải bọn họ có bao nhiêu hảo cảm với Diệp Trần. Mà là xuất phát từ một loại khâm phục với tuyệt thế thiên tài, huống chi, Diệp Trần đến từ Chân Linh đại lục, vài thập niên trước. Chân Linh đại lục sinh ra Huyền Hậu, hiện tại, lại ra một Diệp Trần, loại cảm giác tự hào này, rất khó lý giải.

Bên ngoài có mưa gió, nhưng bên trong Sinh Tử Điện lại không biết, cũng không thèm để ý.

Ông!

Tất cả mọi người được truyền tống từ trong mật thất ra ngoài, hội tụ cùng một chỗ, lập tức, vách tường phía trước mật thất, bỗng nhiên mở ra, một đạo hào quang chói mắt tiến vào.

Bạo lộ trong mắt mọi người là một tòa lâm viên, một tòa lâm viên rộng lớn trước mặt, những thứ này chỉ là một góc của băng sơn mà thôi.

- Là lâm viên của Sinh Tử Điện.

Lâm viên của Sinh Tử Điện, hội tụ tất cả tinh hoa của Sinh Tử Bí Cảnh, ở bên trong, ngươi có thể cảm nhận Sinh Tử Luân Hồi một cách trực quan, cảm nhận được áo nghĩa vận chuyển.

Giờ này khắc này, cho dù là thong dong bình tĩnh như Tuyết Kiếm Hầu cũng kích động, mái tóc tuyết trắng, thần sắc lãnh khốc như Độc Cô Tuyệt, con mắt phát ra lửa nóng.

Không có trao đổi, không có âm thanh, mọi người trật tự tiến vào lâm viên.

- Từ Tĩnh sư tỷ, chúng ta cùng đi vào!

Diệp Trần nắm lấy bàn tay nhỏ bé nhu nhược không xương của Từ Tĩnh.

- Ân!

Từ Tĩnh gật gật đầu.

Tiến vào lâm viên, đột nhiên thông đạo sau lưng đóng cửa lại.

- Đúng là địa phương kỳ diệu, hoa này, đụng vào sẽ héo rũ, tử vong, sau đó lại sinh trưởng lần nữa.

Bàn tay của Từ Tĩnh vươn ra đụng vào một đoa hoa, không thể ngờ là đóa hoa nhìn thì rất kiều diễm này, mỗi lần bị tiếp xúc, lập tức héo rũ tử vong, trong vài cái nháy mắt, lại khôi phục bộ dáng như trước kia.

- Sinh Tử Luân Hồi, cộng thêm Mộc Chi Áo Nghĩa!

Diệp Trần cảm khái một tiếng.

Tiến vào Sinh Tử Bí Cảnh, là cơ hội khó có được trong mười năm, hai người không muốn lãng phí nói chuyện yêu đương, giúp nhau vuốt ve an ủi một lát, sau đó tách ra.

Trong tay vẫn còn lưu lại mùi hương, hơi ôn nhuận, Diệp Trần hít sâu một hơi, trong nội tâm rất là thỏa mãn.

- Hiện tại ly biệt, nhưng sau này sẽ gặp lại nhau, trước tăng thực lực lên quan trọng hơn.

Bài trừ tạp niệm, Diệp Trần cẩn thận quan sát mỗi nhánh cây cọng cỏ trong lâm viên.

Đi một lát, Diệp Trần nhìn thấy rất nhiều đang tìm hiểu, có người tìm hiểu tảng đá, có người tìm hiểu cây cỏ, có người thì tiến vào một hang động dưới mặt đất, nhiệt độ trong độ rất cao, dưới đáy chính là nham thạch nóng chảy

- Kim Chi Áo Nghĩa của ta đã đạt tới chín thành, muốn tăng lên, rất khó, Lôi Chi Áo Nghĩa bảy thành, độ khó khi đề thăng cũng không nhỏ, Mộc Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa sáu thành, Khoái Chi Áo Nghĩa năm thành, Mạn Chi Áo Nghĩa ba thành, Không Gian Áo Nghĩa bốn thành, Ảnh Chi Áo Nghĩa ba thành.

- Khoái Chi Áo Nghĩa, Mạn Chi Áo Nghĩa, Không Gian Áo Nghĩa, Ảnh Chi Áo Nghĩa đều là hư không phiêu miểu, chỉ sợ trong hai mươi ngày không có khả năng tăng tiến, dù sao Không Gian Áo Nghĩa, ta có trụ cột Không Gian Áo Nghĩa, cũng không vội trong nhất thời, còn lại Mộc Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa, trước nên tìm hiểu Thủy Chi Áo Nghĩa thì thực tế hơn.

Tàn Nguyệt, ẩn chứa chín thành Kim Chi Áo Nghĩa và sáu thành Thủy

Chi Áo Nghĩa, rất không công bằng, nếu như Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa bằng nhau, như vậy uy lực sẽ tăng lên gấp bội, tuyệt đối có thể vượt qua Kính Hoa Phá Diệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1070: Tìm Hiểu Thủy Chi Áo Nghĩa. (2)

Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, ẩn chứa tám phần Thủy Chi Áo Nghĩa và tám phần Băng Chi Áo Nghĩa, cho nên uy lực mới lớn như vậy, nhưng Diệp Trần cũng phát hiện, đối phương không có khả năng dung hợp hoàn toàn hai loại áo nghĩa này với nhau, chỉ sơ bộ dung hợp, nếu như dung hợp tới trình độ cao, uy lực sẽ tiếp tục gia tăng, đạt tới tình trạng khủng bố.

- Không nói có thể tăng Thủy Chi Áo Nghĩa tới chín thành cảnh giới, chỉ cần có thể tăng lên một thành, ta đã cảm thấy mỹ mãn.

Diệp Trần cũng không có trông mong gì cao xa, thời gian hai mươi ngày, thời gian thật cấp bách.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần bắt đầu tìm kiếm những nơi có nước.

Một lát sau, Diệp Trần đã dừng bước trước một cái hồ nước lớn.

Bên cạnh hồ nước, đã có không ít người ở chỗ này, tất cả mọi người đamg tĩnh tâm tìm hiểu, không ai quấy rầy ai.

Hồ nước rất lớn, Diệp Trần chọn một nơi không có ai mà tìm hiểu.

Bàn chân dẫm vào hồ nước, hồ nước lập tức phát sinh biến hóa kịch liệt, gợn sóng nhanh chóng khuếch tán, cũng nhanh chóng thu liễm, vòng đi vòng lại, không có một tia dừng lại.

Thời gian bốn ngày trôi qua.

- Tử Vong Chi Đạo, đây chính là Tử Vong Chi Đạo!

Trên một tòa núi hoang, trên người Độc Cô Tuyệt tràn ngập khí tức tử vong nồng đậm, phối hợp với mái tóc tuyết trắng, lộ ra vẻ kinh tâm động phách.

Nơi đây biến hóa, hấp dẫn không ít người chú ý, hơn mười đạo linh hồn lực quan sát nơi này.

- Là hắn!

Độc Cô Tuyệt mới ba mươi tuổi, danh khí không nhỏ, hơn nữa dùng Tuyệt Vọng Đao Ý để thôi động đao pháp, cho nên rất nhiều người có ấn tượng với hắn rất sâu, mà bài danh của hắn cũng không thấp, thứ mười hai trên Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng.

- Tử khí áp chế sinh khí?

Diệp Trần cũng chú ý tới, thần sắc kinh ngạc.

Sau khi đạt tới cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan, trên thân của mỗi người đều mang theo khí tức sinh tử, khí tức sinh tử, đương nhiên là sinh khí và tử khí, hiện tại, tử khí của Độc Cô Tuyệt áp chế sinh khí, nói rõ đối phương ở Tử Vong Chi Đạo, có một ít tìm hiểu, nhanh chóng tiếp cận Tinh Kiếm Hậu.

XÍU...UU!!

Độc Cô Tuyệt cầm đao trong tay, một đao chém ra, đao mang trắng bệch, càng thêm thâm thúy, linh hồn lực và đao mang tiếp xúc, lập tức cảm nhận được nguy cơ tử vong mãnh liệt.

- Không thể ngờ là hắn nhanh chóng tìm hiểu được Tử Vong Chi Đạo!

Ngẫm lại, Diệp Trần có thể hiểu được Độc Cô Tuyệt vì cái gì chọn lựa như vậy.

Tuyệt Vọng Đao Ý, vốn là tiếp vận tử vong, so với những người khác, Độc Cô Tuyệt càng dễ dàng lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo, đây là ưu thế của

hắn.

- Hiện tại Độc Cô Tuyệt, trừ những người trong top 5, từ thứ sáu tới thứ mười khó có người là đối thủ.

Vừa tiến vào thực lực đã tiến bộ một mảnh lớn, đoán chừng Độc Cô Tuyệt là đệ nhất.

Tĩnh tâm lại, bài trừ tạp niệm, Diệp Trần tiếp tục tham ngộ Thủy Chi Áo Nghĩa.

Ba ngày sau.

Dưới lòng bàn chân Diệp Trần rung động, gia tốc mấy lần, khiến cho những người bên cạnh hồ nước chú ý.

- Thủy Chi Áo Nghĩa của hắn tăng lên thật nhanh!

- Không hổ là đệ nhất danh Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng.

Ánh mắt những người này nóng bỏng, tiếp tục đi tìm hiểu Thủy Chi Áo Nghĩa.

- Bảy thành, so với tưởng tượng của ta còn nhanh hơn nhiều, xem ra nguyên nhân là do lâm viên này ẩn chứa Sinh Tử Luân Hồi.

Áo nghĩa và Sinh Tử Luân Hồi dây dưa với nhau, tìm hiểu, lại càng dễ, đương nhiên, đó cũng là vì linh hồn của Diệp Trần gấp năm lần thường nhân, ngộ tính siêu cường.

- Đã như vầy, nên đặt mục tiêu lớn hơn, Thủy Chi Áo Nghĩa tranh thủ đạt tới cảnh giới tám thành.

Không có tiếp tục ngừng lại ở tại chỗ này, Diệp Trần rời khỏi hồ nước.

Đối với nơi này, hắn đã quen thuộc, trong lâm viên còn có những nơi khác có nước.

...

- Phong Chi Áo Nghĩa, thì ra là thế!

Trên một điểm cao, Lam Sơn Mi không ngừng vung đao, bên trong đao pháp ẩn chứa lực lượng chấn động và Hắc Ám Áo Nghĩa, lại có thêm một loại Phong Chi Áo Nghĩa.

Phong Chi Áo Nghĩa và lực lượng chấn động thập phần chuẩn xác, mỗi đao Lam Sơn Mi chém ra, đều ẩn chứa cảm giác xé rách mãnh liệt.

- Đúng là kinh khủng.

Người ở gần đó, nhao nhao tránh ra, cách nàng một khoảng thật xa.

Tuy nói Lam Sơn Mi thu liễm lực lượng, chỉ vung đao khoảng cách gần, không có phát ra đao khí, nhưng đao pháp ẩn chứa Phong Chi Áo Nghĩa, lực lượng chấn động còn mạnh hơn nữa, có thể thông qua không gian, truyền bá ra địa phương rất xa, hoa cỏ cây cối xung quanh, đều bị chấn nát, tuy nhiên rất nhanh lại sinh trưởng.

- Lam Sơn Mi này, nói không cùng còn mạnh hơn so với Tinh Kiếm Hậu.

- Nếu gặp phải Tuyết Kiếm Hầu đoán chừng có lực để liều mạng.

Có người nghị luận.

Thác nước ầm ầm hạ xuống, rơi vào trên người Diệp Trần, Diệp Trần nhắm mắt lại.

Hồ nước lúc trước, là tĩnh thủy (nước yên lặng), hiện tại là thác nước, chính là động thủy (nước chuyển động), yên tĩnh và chuyển động, thể hiện Thủy Chi Áo Nghĩa, cũng có khác nhau.

Hai ngày qua đi.

Diệp Trần mở to mắt, đột nhiên chém ra một kiếm.

Xùy!

Phá Tà Kiếm chém ra một hào quang trong suốt, xuyên phá thác nước.

- Không đúng!

Diệp Trần tiếp tục nhắm mắt lại.

Lâm viên bao hàm toàn diện, một chỗ hẻo lánh khác, chỗ đó cũng là một hồ nước, nhưng hồ nước này, kết thành băng, băng và nước hỗn hợp với nhau, vừa nhìn là biết rõ mạnh yếu, theo tuy cách thể hiện khác nhau, nhưng tuy hai mà một, bởi vì băng vào bất cứ lúc nào cũng thể hóa thành nước, nước cũng có thể biến thành băng, chỉ có ở trong lâm viên Sinh Tử Điện, mới xuất hiện chuyện này.

Băng Thủy dung hợp.

Một khối băng xuất hiện, Tuyết Kiếm Hầu rút trường kiếm trắng như tuyết ra, một kiếm đâm ra, một kiếm này, là Băng Điểm Nhất Kiếm, nhưng lực lượng, đã nội liễm, không có chút tán dật.

Điều này đại biểu Băng Điểm Nhất Kiếm của hắn, Thủy Chi Áo Nghĩa và Băng Chi Áo Nghĩa đã dung hợp tới trình độ rất cao.

- Uy lực đại khái tăng lên gấp hai lần!

Trong miệng Tuyết Kiếm Hầu thốt ra một câu kinh người.

Trong bài danh chiến của Sinh Tử Bí Cảnh, bộc lộ ra rất nhiều tuyệt chiêu, nếu như nói Thánh Long Quyền của Từ Tĩnh là đệ nhất, Tinh Kiếm Hậu sát thứ năm của Tinh Vẫn Chi Sát hẳn là thứ hai, mà thứ ba, chính là Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, Băng Điểm Nhất Kiếm luận uy lực, đúng là chênh lệch rất nhiều với Tinh Vẫn Chi Sát, nhưng không kém quá nhiều, hiện tại Băng Điểm Nhất Kiếm đã tăng gấp đôi uy lực, không hề

nghi ngờ, đã vượt qua Tinh Vẫn Chi Sát của Tinh Kiếm Hậu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1071: Thu Thủy Kiếm Quyết. (1)

Trọng yếu nhất là, Băng Điểm Nhất Kiếm ẩn chứa lực lượng áp súc, một khi đâm vào trong cơ thể đối thủ, sẽ sinh ra khí tức băng hàn không gì sánh kiệp và kiếm khí phong bạo, giờ này khắc này, chỉ sợ Tuyết Kiếm Hầu có thể đánh chết hung linh đỉnh giai.

- Thời gian vẫn còn, tranh thủ tiến thêm một bước.

Tuyết Kiếm Hầu không có ý định dừng lại, tiếp tục ở trong lâm viên tìm hiểu áo nghĩa, áo nghĩa hắn tinh thông chỉ có hai chủng, theo thứ tự là Thủy Chi Áo Nghĩa và Băng Chi Áo Nghĩa, hai chủng áo nghĩa này đều đạt tới cảnh giới tám thành, muốn tăng lên tới chín thành, độ khó thập phần lớn, cũng lãng phí thời gian của hắn, không bằng đem thời gian này đi dung hợp áo nghĩa.

Đếm ngược ngày thứ ba!

Dưới thác nước!

Ầm!

Một thanh trường kiếm màu vàng nhạt đột nhiên chém ra vàng sáng, kiếm quang vô cùng sắc bén, vừa mềm và dai, hai chủng hương vị bất đồng dung hợp với nhau, khiến cho một kiếm này, cắt đứt thác nước, xé rách không gian, lực đạo không có một tia tán dật ra ngoài, toàn bộ ẩn chứa trong một kiếm, một kiếm này, chí cương chí cường, chí nhu chí nhận.

Kim sinh Thủy, Thủy bao dung Kim!

- Thủy Chi Áo Nghĩa, cũng đạt tới tám thành!

Diệp Trần từ trong thác nước đi ra, vận chuyển chân nguyên, nước trên người bốc hơi hết.

Đầu ngày thứ bảy, Diệp Trần đem Thủy Chi Áo Nghĩa tăng lên tới cảnh giới bảy thành, sau mười ngày, Thủy Chi Áo Nghĩa lại tăng lên tới cảnh giới tám thành, thời gian còn lại, Thủy Chi Áo Nghĩa không có khả năng tăng lên nữa, quá không thực tế.

Đứng bên cạnh thác nước, Diệp Trần vẫn còn dư vị hàm súc của một kiếm kia.

Một kiếm vừa rồi, cũng không phải Tàn Nguyệt, kỳ thật Tàn Nguyệt vẫn còn thô ráp, Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa bất kể tăng lên thế nào, đều bị hạn chế ở bộ phận uy lực, giống như võ học áo nghĩa bình thường, dung nạp áo nghĩa có hạn, khi cảnh giới áo nghĩa tăng lên rất cao, nên sáng tạo ra võ học áo nghĩa trung cấp, sau đó là võ học áo nghĩa cao cấp.

Cho nên, cảnh giới áo nghĩa càng cao, càng dung nạp nhiều áo nghĩa thì chiêu thức càng mạnh.

Võ học đẳng cấp cao, uy lực có lớn có nhỏ, uy lực lớn thì đẳng cấp võ học càng cao, lực sát thương nói không chừng đã vượt qua võ học áo nghĩa đê đẳng gấp mười lần hai mươi lần.

Cho nên đẳng cấp võ học áo nghĩa cũng chia ra không ít đẳng cấp.

Võ học áo nghĩa đê đẳng nhất của võ học cao cấp là bình thường nhất trong đám võ học áo nghĩa cao cấp, sau đó là võ học áo nghĩa hạ vị trong võ học cao cấp, võ học áo nghĩa trung vị, võ học áo nghĩa thượng vị, còn có võ học áo nghĩa viên mãn.

Luận cấp bậc của Tàn Nguyệt, chỉ là võ học áo nghĩa hạ vị, mà một kiếm vừa rồi, không sai biệt lắm đạt tới võ học áo nghĩa trung vị, cả hai đều còn quá kém, đừng nhìn đẳng cấp cao hơn một ít, uy lực hơn kém nhau mấy lần.

Trước kia, Diệp Trần cho rằng, Tàn Nguyệt có tiềm lực tấn thăng thành

võ học áo nghĩa cao cấp, chỉ cần Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa đại thành là có thể, hiện tại xem ra, hoàn toàn không có khả năng, cảnh giới càng cao, góc độ nhìn sự vật không giống nhau, khi đó cho rằng có thể, chỉ là khi đó, hắn cũng chỉ có thể sáng tạo ra Tàn Nguyệt mà thôi.

Khi đó sáng tạo ra, tạo ra kiếm chiêu, làm sao so với hiện tại?

- Kim Chi Áo Nghĩa chín thành, Thủy Chi Áo Nghĩa tám phần, khoảng cách đại thành còn rất xa, chớ đừng nói chi là viên mãn, một kiếm này, nói không chừng đến lúc nào đó hắn không dùng tới nữa, cho nên, căn cứ vào Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa tăng lên, hắn có sáng tạo ra chiêu thức mới, tạo ra kiếm chiêu cường đại hơn, không bằng cứ gọi chung là sáng tạo kiếm pháp.

Cùng một loạt kiếm chiêu, quy nạp vào một bộ kiếm pháp, cũng có thể đề thăng thực lực.

- Vậy gọi là Thu Thủy Kiếm Quyết đi!

- Tàn Nguyệt là chiêu thứ nhất trong Thu Thủy Kiếm Quyết, một kiếm này là chiêu thức thứ hai, kế tiếp còn có chiêu thứ ba, chiêu thứ tư, chiêu thứ năm, mãi cho đến khi Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa viên mãn mới thôi.

Thuy Thủy Kiếm Quyết, rất có ý cảnh!

Tên của kiếm pháp tự nghĩ ra, nên cũng phải có tên của kiếm chiêu.

Nghĩ đến lúc thi triển một kiếm lúc nãy, kiếm khí vô cùng ngưng đọng, không có một tia tiết ra ngoài, kiếm quang chí cương chí cường, chí nhu chí nhận, trong đầu Diệp Trần hiện ra một từ: Ngưng Thủy!

Thủy, chí nhu, Ngưng Thủy, ý nghĩa chính là cô đọng nước, có thể chặt đứt sắt thép, có chứa hương vị chí cương chí cường.

Ngưng Thủy!

Tên của chiêu thứ hai trong Thu Thủy Kiếm Quyết.

- Ngưng Thủy đã thành, nhưng Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa còn cần dung hợp thêm một bước, trình độ dung hợp càng cao, kiếm khí càng cô đọng, dễ dàng chặt đứt vật chất.

Bài trừ tạp niệm, Diệp Trần tiếp tục cân nhắc kiếm chiêu Ngưng Thủy.

Bất tri bất giác, đã đến ngày cuối cùng Sinh Tử Bí Cảnh đóng cửa, lúc này, rất nhiều người đình chỉ tìm hiểu áo nghĩa, cùng tỷ thí với nhau.

Trong trung ương lâm viên, là một khoảng đất trống cực lớn, tất cả mọi người tụ tập ở chỗ này.

- Độc Cô Tuyệt đến!

Cách đó không xa, một thanh niên mái tóc tuyết trắng đi tới, chính là Độc Cô Tuyệt.

- Có thể chiến với ta một trận hay không?

Độc Cô Tuyệt nhìn Bất Tử Ma Thiểu nói ra.

- Muốn chết!

Bất Tử Ma Thiểu cười lạnh, từ trong đám người đi ra.

Tìm hiểu hai mươi ngày, Bất Tử Ma Thiểu cũng có một ít thu hoạch, Thủy Chi Áo Nghĩa từ cảnh giới sáu thành tăng lên bảy thành, Hắc Ám Áo Nghĩa tuy không có tăng lên, nhưng đã làm cho thực lực của hắn tăng lên không ít.

- Bất Tử Ma Thiểu bài danh thứ tám, Độc Cô Tuyệt bài danh thứ mười hai, tuy Độc Cô Tuyệt có tiến bộ rất lớn, chắc chắn Bất Tử Ma Thiểu cũng có tiến bộ, một trận chiến này khó nói!

Người vây xem bên cạnh thấp giọng nghị luận.

- Tiếp đao!

Độc Cô Tuyệt xuất đao, vừa đánh ra xuất đao chiêu cường đại nhất của mình, ánh đao trắng bệch, ẩn chứa Tử Vong Chi Đạo, một đao phát ra, giống như có thể chém đứt sinh cơ của vạn vật, hơn nữa so với trước kia, một đao này, càng thêm nhanh, càng thêm hung ác, tất cả cảm xúc mặt trái của Độc Cô Tuyệt giống như dung nhập vào trong đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1072: Thu Thủy Kiếm Quyết. (2)

- Không có khả năng, mạnh như vậy!

Da đầu Bất Tử Ma Thiểu run lên, đồng tử co lại thành chấm nhỏ, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, đột nhiên đánh ra một quyền, chính là Hỗn Thế Ma Quyền thành danh của hắn.

Vụt!

Ánh đao sát qua quyền kình, quyền kình lập tức tán loạn, Độc Cô Tuyệt thế như chẻ tre, một đao trảm lên vị trí cổ của Bất Tử Ma Thiểu, hung hăng chém qua.

Phốc phốc!

Cổ của Bất Tử Ma Thiểu phun ra đại lượng máu tươi, giống như suối phun, cả người lung la lung lay, thân hình lảo đảo.

- Chết!

Thân hình Độc Cô Tuyệt chuyển động, trường đao chém qua cổ của Bất Tử Ma Thiểu.

Phốc!

Một cái đầu lâu bay lên, con mắt mở ra, bên trong ẩn chứa ý tứ bất khả tư nghị.

Sau một khắc, thi thể của Bất Tử Ma Thiểu truyền tống ra khỏi Sinh Tử Bí Cảnh, phục sinh ở bên ngoài.

Hí!

Âm thanh hít một ngụm lãnh khí vang lên, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Độc Cô Tuyệt.

Thời gian hai mươi ngày, Độc Cô Tuyệt tiến bộ lớn như thế, một đao đã làm Bất Tử Ma Thiểu mất đi sức chiến đấu, đao thứ hai lấy đầu của Bất Tử Ma Thiểu.

- Khủng bố, thiên tài của Chân Linh đại lục nhiều như vậy, tên nào cũng khủng bố cả.

- Một đao tuyệt sát rất mạnh!

Cầu nhỏ đối diện, Lam Sơn Mi vỗ vỗ tay.

- Chiến a!

Chiến ý Độc Cô Tuyệt sôi trào.

Lam Sơn Mi lắc đầu.

- Bây giờ ngươi không phải là đối thủ của ta, cho dù ngươi có lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo.

- Không phải do ngươi!

Độc Cô Tuyệt bổ nhào tới, ánh đao tử vong lại hiện ra.

- Ta nói rồi, ngươi còn chưa phải là đối thủ của ta!

Lam Sơn Mi thân là người trong ma đạo, sao có thể sợ hãi, nếu Độc Cô Tuyệt cưỡng ép đối chiến với nàng, vậy nàng cũng không ngại tiễn đối phương một đoạn đường, rời khỏi Sinh Tử Bí Cảnh.

- Ma Trảm!

Ánh đao màu đen mơ hồ, ẩn chứa lực lượng chấn động viễn siêu dĩ vãng.

Đ-A-N-G...G!

Thân thể Độc Cô Tuyệt lui về phía sau.

Lam Sơn Mi đuổi sát, bay sượt qua người đối phương, PHỐC, đại lượng máu tươi phun ra, mi tâm của Độc Cô Tuyệt vỡ ra một vết đao, một mực kéo dài đến vị trí cổ họng.

Độc Cô Tuyệt bại!

Thu đao vào vỏ, sắc mặt Lam Sơn Mi bình tĩnh.

- Hắc hắc, tuyệt thế thiên tài của Huyết Thiên đại lục chúng ta, cũng không kém cỏi Chân Linh đại lục, Độc Cô Tuyệt mạnh như vậy, hai đao giết chết Bất Tử Ma Thiểu, vẫn thua Lam Sơn Mi.

Thanh niên cường giả của Huyết Thiên đại lục sinh ra cảm giác tự hào.

- Xem ra, Tinh Kiếm Hậu và Tuyết Kiếm Hầu đến rồi.

Lúc này, đến phiên người Thiên Kiếm đại lục nói chuyện.

Tinh Kiếm Hậu từ phía đông đi tới, Tuyết Kiếm Hầu từ phía tây đi tới, làm cho mọi người kinh ngạc là, ánh mắt hai người lướt qua mọi người, trực tiếp nhìn lên người đối phương, hiện ra chiến ý đậm đặc.

- Chuyện gì xảy ra, Tinh Kiếm Hậu và Tuyết Kiếm Hầu muốn chiến với nhau?

Người của Thiên Kiếm đại lục nhíu mày.

- Tinh Kiếm Hậu, ta không cần Kiếm Vực, muốn chiến với ngươi một trận.

Âm thanh Tuyết Kiếm Hầu bình thản, chiến ý lại càng dày đặc.

- Như vậy, ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Tinh Kiếm Hậu cười lạnh.

- Xuất kiếm đi, ta sẽ dùng sát thứ năm của Thất Tinh Điểm Sát Kiếm Thuật, Tinh Vẫn Chi Sát.

Trong kiếm khách, Tinh Vẫn Chi Sát của Tinh Kiếm Hậu là mạnh nhất, cho nên Tuyết Kiếm Hầu muốn dùng Băng Điểm Nhất Kiếm đánh chết đối phương.

- Tốt, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Tinh Kiếm Hậu cũng không nói nhảm, rút Tham Lang Kiếm ra, một kiếm cách không đâm tới, một kiếm này, vẫn khủng bố như trước, ẩn chứa Tử Vong Chi Quang của ngôi sao bạo tạc, người có ý chí phát hiện, Tinh Kiếm Hậu lý giải đối với Tử Vong Chi Đạo, càng thêm khắc sâu, một kiếm này so với trước kia, càng thêm mượt mà, gần tới đại thành.

Tuyết Kiếm Hầu mặt không đổi sắc, trong nháy mắt rút trường kiếm ra, một kiếm nghênh đón, kiếm khí không chút tán dật, hoàn toàn tụ tập vào mũi kiếm, hình thành một khỏa thủy tinh châu bằng năng lượng.

Ầm ầm!

Đại lượng khí lạnh tán dật ra, mặt đất bị đống kết, mọi người chật vật lui về phía sau.

- Băng Điểm Nhất Kiếm của ngươi, uy lực tăng lên gấp đôi.

Nửa người của Tinh Kiếm Hậu đều bị băng phong, bên ngoài có nhiều vết rạn.

- Tinh Vẫn Chi Sát của ngươi cũng không yếu.

Tuyết Kiếm Hầu cúi đầu nhìn phần bụng, nơi đó bị xuyên thủng một lỗ máu, sinh cơ trong cơ thể từ lỗ máu đó, trực tiếp bị diệt sạch.

Cờ-rắc!

Nửa người của Tinh Kiếm Hậu bị nứt vỡ, tính cả áo giáp và Tham Lang Kiếm của hắn cũng truyền tống ra khỏi Sinh Tử Bí Cảnh.

Tuy khí lực của Tuyết Kiếm Hầu cũng rất nhiều, nhưng không chết.

Một trận chiến này, Tuyết Kiếm Hầu thắng thảm.

- Ha ha, Thổ Chi Áo Nghĩa của ta đã đạt tới bảy thành, ai dám chiến một trận với ta.

Ầm ầm, đại địa rung rung, một bóng người cao lớn đi tới, chính là Tượng Thiểu.

Tượng Thiểu hăng hái, với tư cách là người dùng khí lực làm chủ tu, trừ nghiên tu lực lượng áo nghĩa ra, còn tìm hiểu một môn Thổ Chi Áo Nghĩa, cảnh giới Thổ Chi Áo Nghĩa tăng lên, làm cho hắn có tin tưởng mười phần, phải biết rằng hắn là yêu thú, ngộ tính không tính là rất cao, nhưng ưu thế thân thể rất mạnh, cho nên dù phương diện áo nghĩa có chút tiến bộ, thực lực của hắn bạo tăng.

Xa xa, Tượng Thiểu nhìn thấy bóng dáng của Diệp Trần đi tới, ngón tay hắn chỉ qua.

- Diệp Trần, có dám chiến một trận.

Lực ảnh hưởng của kiếm khách với Kiếm Vực rất lớn, đối với cường giả khác, lực ảnh hưởng chỉ còn lại lực áp bách, mà hắn là cao thủ luyện thể, áp bách của Kiếm Vực là nhỏ nhất.

- Bại tướng dưới tay, vì sao không dám.

Thời gian hai ngày, làm cho Diệp Trần đối với kiếm chiêu Ngưng Thủy có lý giải càng thêm khắc sâu, Kim sinh Thủy rất hàm súc, cuối cùng hắn cũng lĩnh ngộ triệt để, phát ra tác dụng cân đối của dung hợp, thấy thời gian còn thừa không có mấy, Diệp Trần liền rời khỏi thác nước, hướng nơi này đi

tới, không thể ngờ là Tượng Thiểu vừa có tiến bộ, đã có ý định lấy hắn lập uy, đương nhiên hắn không cho đối phương quá nhiều mặt mũi.

- Hừ, trước khác nay khác, phóng Kiếm Vực của ngươi ra đi!

Tượng Thiểu đối với bài danh thứ sáu của mình, thập phần khó chịu, càng làm cho hắn khó chịu là, Diệp Trần lại xếp thứ nhất, với hắn mà nói, Diệp Trần có Kiếm Vực hay không, ảnh hưởng cũng không lớn với hắn, hắn cũng không phải Bất Tử Ma Thiểu trước kia, bị Kiếm Vực khắc chế, là cứng ngắc tại chỗ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1073: Uy Lực Ngưng Thủy.(1)

- Đối phó ngươi, không cần Kiếm Vực!

Diệp Trần đương nhiên cũng biết, Kiếm Vực không cách nào áp chế được cao thể luyện thể như Từ Tĩnh và Tượng Thiểu, đương nhiên, có Kiếm Vực cũng làm cho hắn nhẹ nhàng hơn một chút.

- Không cần Kiếm Vực?

Mọi người kinh ngạc.

Trong chiến đấu bài danh, Diệp Trần đánh bại Tượng Thiểu, dựa vào chính là Kiếm Vực, dùng Kiếm Vực thoáng ngăn chặn Tượng Thiểu, sau đó một kiếm đâm thủng con mắt của Tượng Thiểu.

Khi đó bọn hắn cho rằng, trong miệng Tượng Thiểu không quan tâm Kiếm Vực của Diệp Trần, kỳ thật hoặc nhiều hoặc ít có chút kiêng kị.

Mà bây giờ, Diệp Trần đã nói rõ không cần Kiếm Vực, đương nhiên không thể lật lọng, kể từ đó, hắn dựa vào cái gì đánh bại Tượng Thiểu, hắn có tiến bộ, Tượng Thiểu tiến bộ cũng không nhỏ.

Nghe được Diệp Trần không cần Kiếm Vực, hắn cũng có chút ít ngoài ý muốn, rồi sau đó là kinh hỉ, Diệp Trần cậy vào Kiếm Vực đánh bại hắn, cho nên hắn cho rằng, Diệp Trần không có khả năng buông tha cho ưu thế Kiếm Vực. Đã như vầy, hắn còn không hào phóng một chút, chủ động làm cho đối phương phóng thích Kiếm Vực, nhưng hắn không ngờ, Diệp Trần không biết xảy ra vấn đề ở đây, rõ ràng quăng Kiếm Vực không cần.

- Dõng dạc thế, tiếp ta một quyền!

Thân thể bành trướng cao ba mét, Tượng Thiểu sải bước, đánh về phía Diệp Trần, giơ nắm đầm to như cái bát lên, mạnh mẽ đánh ra một quyền, khí tức man hoang nồng đậm tràn ngập ra xung quanh, ẩn ẩn hiện ra hư ảnh bách tượng(voi) gầm rống.

Bát Hoang Mãnh Tượng Quyền!

Quyền này vừa ra. Mọi người lập tức cảm nhận được một cổ trầm trọng, rất rõ ràng, Thổ Chi Áo Nghĩa của Tượng Thiểu có tinh tiến, làm làm gia tăng uy lực cực lớn cho Bát Hoang Mãnh Tượng Quyền.

- Diệp Trần, ta cho ngươi nhìn tuyệt chiêu của ta a!

Tuyết Kiếm Hầu cũng không có cảm thấy Diệp Trần cố lộng huyền hư, đối phương có thể bài danh hạng nhất, tuyệt đối không ngu.

Ngâm!

Đối mặt với Bát Hoang Mãnh Tượng Quyền của Tượng Thiểu, Diệp Trần xuất kiếm, kiếm vừa ra khỏi vỏ, một kiếm nhìn thì chậm nhưng cực nhanh. Phá Tà Kiếm đánh ra thủy quang nhàn nhạt.

Thật nhanh!

Đây là ấn tượng đầu tiên của mọi người.

Ấn tượng thứ hai chính là thật bá đạo, thật mềm dẻo!

Kiếm chiêu Ngưng Thủy của Diệp Trần, đã ẩn chứa chí cương chí cường của Kim,, lại ẩn chứa chí nhu chí nhận của Thủy, so với Tàn Nguyệt, trình độ tinh diệu cao hơn vô số lần.

Xùy!

Giống như âm thanh của lửa đốt bông vải, Phá Tà Kiếm, trực tiếp đục lỗ trên quyền kình của Tượng Thiểu, cuối cùng trùng trùng điệp điệp đánh lên nắm đấm của Tượng Thiểu.

Bùm bùm cách cách!

Kiếm khí cô đọng cực độ. Xuyên thấu qua bao tay của Tượng Thiểu, truyền lên cánh tay phải của hắn cánh tay phải phát ra âm thanh nứt vỡ, lập tức có huyết vụ bắn ra.

Phốc phốc!

Kiếm thứ hai, Diệp Trần đâm thủng cổ họng của Tượng Thiểu!

Mở to hai mắt, Tượng Thiểu ôm hận truyền tống ra khỏi Sinh Tử Bí Cảnh.

- Chuyện này...

- Hình như so với Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu còn cường đại hơn.

- Chẳng lẽ đây là thành quả tu luyện hai mươi ngày của hắn?

Nếu như nói Độc Cô Tuyệt và Lam Sơn Mi tiến bộ đã tương đương kinh người, Tuyết Kiếm Hầu tiến bộ là kinh hãi, như vậy tiến bộ của Diệp Trần, chỉ có thể dùng khủng bố để hình dung.

Phải biết rằng thời gian bài danh chiến, kiếm chiêu của Diệp Trần, xa xa không bằng Băng Điểm Nhất Kiếm của Tuyết Kiếm Hầu, hiện tại rõ ràng bao trùm trênTuyết Kiếm Hầu, uy lực tăng lên mấy lần không ngớt.

- Chiêu này tên gì?

Tuyết Kiếm Hầu ngưng trọng hỏi.

- Ngưng Thủy!

Diệp Trần trả lời.

- Tốt một chiêu Ngưng Thủy!

Tuyết Kiếm Hầu có thể nhìn ra được, chiêu này của Diệp Trần, đồng dạng ẩn chứa lực lượng áp súc, nhưng điểm khác biệt là, loại lực lượng này của hắn, dùng phương thức truyền lại mà phát ra ngoài, mà Băng Điểm Nhất Kiếm của hắn, chính là bộc phát, vận dụng lực lượng giống nhau, phóng thích khác nhau, chế tạo ra hai chiêu hoàn toàn khác biệt.

Trừ mấy người đại chiến vừa rồi ra, những người khác tiến bộ cũng không lớn, cho nên cũng chỉ tỷ thí với nhau, rất ít thấy máu.

Buổi chiều, Từ Tĩnh đi ra.

Thời gian nửa ngày quá ít, hai người cũng bất giác cảm thấy thời gian trôi qua nhanh.

Rốt cục, dấu hiệu Sinh Tử Bí Cảnh đóng cửa hiện ra, mọi người đều bị truyền tống ra ngoài.

- Sớm trở lại một chút!

Thân ảnh Từ Tĩnh từ từ nhạt dần.

- Ta sẽ!

Thân ảnh của Diệp Trần cũng nhạt dần.

Ông!

Phiến không gian vặn vẹo, tất cả mọi người ròi khỏi Sinh Tử Bí Cảnh.

...

Huyết Thiên đại lục!

Trên không Man Hoang sơn mạch.

Không gian không ngừng nhúc nhích, một bóng người lướt đi.

- Diệp Trần!

Lam Sơn Mi đi tới gần Diệp Trần.

- Có việc?

Diệp Trần hỏi.

Lam Sơn Mi nói ra:

- Ngươi không phải là người Huyết Thiên đại lục chúng ta, đánh chết Hổ Thiểu, mà Yêu Vương của tông môn Hổ Thiểu, hơn phân nửa là không tử bỏ ý đồ, cho nên, ngươi phải nhanh chóng rời khỏi Huyết Thiên đại lục, tốt nhất là trở về Chân Linh đại lục, dừng lại thêm một ngày, sẽ nguy hiểm thêm một ngày, Sinh Tử Cảnh Yêu Vương tuy không hiển nhiên đánh chết ngươi, nhưng sẽ cho ngươi thừa nhận thống khổ khó chịu được.

Diệp Trần đánh chết Hổ Thiểu, từ trong miệng của những người khác, rơi vào tai Lam Sơn Mi.

Diệp Trần lắc đầu.

- Khoảng cách Chân Linh đại lục và Huyết Thiên đại lục chừng ức vạn dặm, hiện tại trốn, đã không kịp, hơn nữa ta cũng không có ý định bỏ trốn.

Lam Sơn Mi trầm mặc, lập tức nói:

- Không thử một lần, làm sao biết?

- Yêu Vương có thể xuyên thẳng qua hư không, thời gian một lát có thể đi được mấy trăm vạn dặm, ta vừa trốn, hơn phân nửa là bọn chúng sẽ ra tay đối phó ta, không bằng cứ lưu lại Huyết Thiên đại lục, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Trừ nguyên nhân này ra, Diệp Trần cũng muốn thủ hộ Trường Thiên

Phái, hắn không thể vừa đi, làm cho Trường Thiên Phái thừa nhận hậu quả.

Ai biết ngày sau Trường Thiên Phái thừa nhận khuất nhục như thế nào chứ.

Thấy thần sắc Diệp Trần kiên định, Lam Sơn Mi thấy khuyên bảo vô dụng, trong mắt Diệp Trần, nàng thậm chí chiến ý cực kỳ mờ mịt, không biết có phải là ảo giác của mình hay không.

- Đã như vầy, ta sẽ nói một chút về Yêu Vương của Thiên Hổ Yêu Tông.

- Thiên Hổ Yêu Tông, có hai đại Yêu Vương, vừa là Thiên Hổ Vương, là tông chủ của Thiên Hổ Yêu Tông, vừa là Huyết Hổ Vương, Thiên Hổ Yêu còn là thái thượng trưởng lão Thiên Hổ Yêu Tông, Thiên Hổ Vương, ba hơn trăm năm trước trở thành Yêu Vương, đã từng trong tinh không, dùng lực lượng một người, đánh chết ba đầu Vương cấp Tinh Không Cự Thú, một góc tinh cầu loại nhỏ bị hắn trảo mất, chiến lực của hắn, không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường có thể so sánh được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1074: Uy Lực Ngưng Thủy.(2)

Lam Sơn Mi nói những chuyện này, là tông môn trưởng bối nói cho nàng biết.

- Đánh chết ba đầu Vương cấp Tinh Không Cự Thú!

Diệp Trần nhíu mày, trên lục địa, có yêu thú, trong tinh không, có Tinh Không Cự Thú, những Tinh Không Cự Thú này, không cách nào xông qua cấm chế tam trọng thiên, đi vào Chân Linh thế giới, nhưng chiến lực thập phần đáng sợ, một đấu một, Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường tuyệt đối không phải đối thủ của một đầu Vương cấp Tinh Không Cự Thú, một ít Vương cấp Tinh Không Cự Thú lợi hại, thậm chí có thể với Vương giả phong Đế.

- Thiên Hổ Vương, ta không phải là đối thủ, chẳng lẽ cần Nguyên Hoàng xuất mã?

Vẻn vẹn nghe được tin tức này, trong nội tâm Diệp Trần liền mát lạnh một nửa, Chiến Vương đã chết năm trăm năm trước, khi đó Thiên Hổ Vương còn chưa trở thành Yêu Vương, cho nên hắn chưa từng nghe qua tin tức về Thiên Hổ Vương.

- Huyết Hổ Vương, năm trăm năm đã lf Yêu Vương, là sư phụ của Thiên Hổ Vương, đương nhiên, chiến lực của hắn không có đáng sợ như Thiên Hổ Vương, nhưng cũng không phải chuyện đùa, một đấu một, cũng có thể giết chết Vương cấp Tinh Không Cự Thú.

Đối với Thiên Hổ Vương, Huyết Hổ Vương đã làm Diệp Trần hít sâu một hơi, cái tồn tại này, tuy hắn không có nắm chắc được chút nào, nhưng ít nhất hắn không có tuyệt vọng.

- Ta biết rõ ngươi chiến lực phi phàm, có lẽ có thực lực chống lại một ít người vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhưng Thiên Hổ Vương và Huyết Hổ Vương, tuyệt đối không phải ngươi có thể địch nổi.

Trực giác của Lam Mi Sơn thập phần lợi hại, bài danh chiến từ đầu đến cuối, nàng đều cảm thấy Diệp Trần che dấu một ít thực lực, cho nên mới nói ra lời này.

- Không biết Bạch Lang Tông có Yêu Vương không?

Diệp Trần mở miệng hỏi thăm.

- Cái gì? Ngươi còn đắc tội Bạch Lang Tông?

Lam Sơn Mi mở to cái miệng ra, trợn mắt há hốc mồm.

Diệp Trần sờ sờ cái mũi, cười khổ một tiếng.

- Hi vọng có người tới cứu ngươi a!

Lam Sơn Mi đã không còn kinh ngạc và lo lắng.

- Bạch Lang Tông, cũng có hai đại Yêu Vương, là Bạch Lang Vương, là Cự Lang Vương, Bạch Lang Vương là tông chủ Bạch Lang Tông, chiến lực so với Thiên Hổ Vương không kém nhiều, nhưng so với Huyết Hổ Vương thì mạnh hơn rất nhiều, Cự Lang Vương, hai trăm năm trước trở thành Yêu Vương, nghe nói, hắn trở thành Yêu Vương, rất kỳ quặc, không phải dùng cách bình thường tiến vào Sinh Tử Cảnh, cho nên chiến lực cũng chỉ tương đương với Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, Bạch Lang Vương thậm chí không cho hắn tiến vào tinh không, sợ hắn vẫn lạc.

- Thiên Hổ Vương, Bạch Lang Vương, ta khó có khả năng trở thành đối thủ của họ, Huyết Hổ Vương, thực lực đoán chừng mạnh hơn ta một ít, duy chỉ có Cự Lang Vương, dễ đối phó hơn một chút, nhưng cũng phải toàn lực ứng phó mới được.

Tin tức Lam Sơn Mi nói ra, đối với hắn có tác dụng rất lớn, ít nhất tâm lý của hắn có chút nắm chắc.

- Thật sự không được, ngươi đi tới Ma Đao Tông của ta đi!

Lam Sơn Mi thập phần không đành lòng nhìn Diệp Trần vẫn lạc, nếu như Diệp Trần không vẫn lạc, thế gian này, cần thời gian rất lâu mới xuất hiện Vương giả kinh diễm a.

Nhưng mà, những lời này vừa nói ra, Lam Sơn Mi lại hối hận, cũng không phải nàng không muốn cứu Diệp Trần, mà là Ma Đao Tông có quy củ của Ma Đao Tông, Lam Sơn Mi làm như vậy, sẽ rước lấy đại địch cho Ma Đao Tông.

Huống chi, đây chỉ là cách nghĩ của nàng, sư phụ và Thái Thượng trưởng lão sao có thể để nàng làm ẩu chứ.

- Không cần, ta có chút biện pháp đối phó.

Diệp Trần không phải điên, nếu như không địch lại, hắn sẽ dùng Cao Vọng Viễn Đồ, để cho Nguyên Hoàng trợ giúp hắn đào thoát, dùng thực lực Nguyên Hoàng, Vương giả phong Đế đều kiêng kị, huống chi là Thiên Hổ Vương và Bạch Lang Vương, đương nhiên, có thể không dùng Cao Vọng Viễn Đồ là tốt nhất, dù sao Nguyên Hoàng cũng không phải là Nguyên Hoàng lúc trước, chỉ dùng bí pháp niêm phong hình ảnh, lực lượng dùng một ít sẽ ít một chút, không cách nào đền bù, trước khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, vẫn dùng nó một cách thỏa đáng.

- Ngươi chờ một chút!

Lam Sơn Mi từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra mọt quả ngọc phù, vận chuyển chân nguyên, một chữ tiến vào trong ngọc phù, chợt tay nàng ném đi, ngọc phù tiến vào hư không, biến mất không thấy.

Oanh!

Đúng lúc này, trên bầu trời xa xa, đột nhiên vỡ tan, một lão già tóc bạc đi tới, trên người yêu lực bành trướng, như sóng biển, như thực chất.

- Không tốt, là Cự Lang Vương!

Lam Sơn Mi thấp giọng kinh hô.

Cự Lang Vương, Thái Thượng trưởng lão của Bạch Lang Tông, hai trăm năm trước trở thành Yêu Vương, tuy nói trở thành Yêu Vương rất kỳ quặc, nhưng cũng không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả mới tấn cấp có thể so sánh.

- Là Bạch Lang Tông Cự Lang Vương, hắn tới làm gì?

- Chỉ sợ vì Lang Thiểu mà tới!

Huyết Thiên đại lục, có rất nhiều thiến niên cường giả không có rời đi, một ít rời đi nhưng sau đó lại quay về, đứng ở xa xa quan sát.

Lão già tóc bạc Cự Lang Vương dùng ánh mắt dò xét một vòng, cuối cùng nhìn vào trên người Diệp Trần, ánh mắt của hắn, xanh mơn mởn, đồng tử mở to.

- Là ngươi giết Lang nhi?

Căn cứ theo miêu ta của Lang Thiểu, hắn liếc đã nhận ra Diệp Trần.

- Nếu như ngươi nói là Lang Thiểu, đúng là ta giết!

Lúc này phủ nhận đã không có ý nghĩa, Diệp Trần gật đầu.

- Ngươi có biết tội của ngươi không?

Cự Lang Vương hét to.

- Có tội gì?

- Tiểu tử, đến lúc này, ngươi còn gian ngoan mất linh, Sinh Tử Bí Cảnh

chính là địa phương làm cho mọi người cộng đồng tiến bộ, ngươi giết đệ tử Bạch Lang Tông ta, làm cho hắn mất đi cơ hội tranh đoạt Sinh Tử Thạch, đây chính là tội, ngươi còn không biết tội của ngươi?

Con mắt Cự Lang Vương nheo lại, khí thế hung ác tràn ngập.

- Hắn muốn giết ta, bị ta giết, nếu ngươi muốn giảng đạo lý, ta sẽ nói với ngươi, rõ ràng, ta muốn biết ta có tội hay không a.

- Ta nói ngươi có tội, là ngươi có tội, đừng vội sính miệng lưỡi lợi hại, hiện tại cho ngươi một lựa chọn, cùng ta trở lại Bạch Lang Tông, chịu khổ trăm năm, trăm năm sau, thả ngươi tự do.

Cự Lang Vương căn bản không cho Diệp Trần cơ hội tranh luận, nhận định hắn có tội.

- Trăm năm!

Lam Sơn Mi biến sắc, một trăm năm sau người và vật sớm đã không còn, đây chẳng phải là giết chết tiềm lực và thiên phú của người ta sao?

- Thật có lỗi, một năm cũng không được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1075: Yêu Vương Cự Lang Vương.(1)

Diệp Trần lắc đầu.

- Không phải do ngươi!

Cự Lang Vương thân là Yêu Vương, đương nhiên giết Diệp Trần đúng là không tốt, mà mục tiêu của hắn lần này chính là bắt về, thân hình lóe lên, Cự Lang Vương giống như quỷ mị, lập tức xuất hiện trước người Diệp Trần, tay phải thò ra, một cổ lực lượng trói buộc bắn ra, ngưng tụ yêu lực trói Diệp Trần lại.

Cầm Nã Vũ Học, Khốn Thân Chưởng!

Yêu lực thành hình tròn, nhanh chóng áp súc, Diệp Trần thân là người ở bên trong, cảm thấy lực áp bách đến từ bốn phương tám hướng, nếu như không lập tức làm ra phản ứng, bị yêu lực này trói, sẽ áp súc hắn lại, không cách nào nhúc nhích, đương nhiên cũng mất đi chiến lực, mặc cho người ta chém giết, vô kế khả thị!

- Kiếm Vực!

- Ngưng Thủy!

Nghĩ là làm ngay, tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chiến lực Diệp Trần bộc phát, Kiếm Vực mạnh mẽ phóng thích ra, giảm bớt tốc độ yêu lực trói buộc, tranh thủ cơ hội cho mình, cùng lúc đó, tayn phải hắn rút kiếm, một kiếm đánh ra, thủy quang màu vàng nhạt không chói mắt, cũng không làm cho người ta cảm giác kinh diễm, nhưng yêu lực trói buộc dưới một kiếm này, lập tức bị đục lỗ.

Phanh!

Bàn tay của Cự Lang Vương va chạm với Phá Tà Kiếm, kích thích một luồng sóng không gian rung động và khe hỡ.

- Kiếm khí thật cổ quái.

Cự Lang Vương bay ngược, tay phải đặt sau lưng, cẩn thận quan sát, có thể phát hiện tay phải của hắn run rẩy rất nhỏ, quần áo trên cánh tay phải, cũng có một tia tổn hại.

- Yêu Vương đúng là Yêu Vương!

Khóe miệng Diệp Trần tiết ra máu tươi, cả người bay ngược về sau, về phần yêu lực trói buộc, sớm đã bị tan rã.

Hai người lần đầu giao thủ, Diệp Trần chỉ thua nửa trù.

- Cái gì?

- Không có khả năng?

Đám thanh niên cường giả lưu lại không thể không lau lau mắt mà nhìn, nhìn xem mình có bị ảo giác hay không, dùng thực lực của Cự Lang Vương, còn không cách nào áp chế được Diệp Trần, đánh bay đối phương, bản thân cũng phải lui lại.

- hắn đã tăng lên cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng!

Con mắt Thiết Cuồng Tôn sáng ngời, đồng dạng có được Sinh Tử Thạch, tâm tình tăng lên không giống nhau, có người, rất nhanh có thể tăng cảnh giới, có người, mấy tháng cũng khó khăn, còn có người, thậm chí không cách nào tăng lên, sau khi bài danh chiến kết thúc, có mười người đạt được Sinh Tử Thạch, nhưng trong vòng hai mươi ngày, không ai có thể tăng lên cảnh giới, bởi vì thời gian quá ngắn, cần nhiều thời gian, dù sao Sinh Tử Huyền Quan đệ nhị trọng đến đệ tam trọng, cần luyện hóa bốn khỏa Sinh Tử Thạch.

Rất hiển nhiên, lúc Diệp Trần và Tượng Thiểu chiến một trận, không có bạo lộ tu vi của chính mình, dùng tu vi cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ nhị trọng, hai kiếm đã giải quyết được đối phương.

- Hảo tiểu tử, khó trách càn rỡ như vậy, nhưng ngươi tìm nhầm đối tượng càn rỡ rồi.

Cánh tay phải của Cự Lang Vương đã khôi phục bình thường, ngữ khí um tùm.

- Cự Lang Vương, hiện tại đi đi, ngươi còn có thể giữ lại một chút mặt mũi.

Sau một lần liều mạng với Cự Lang Vương, làm cho Diệp Trần thăm dò rõ ràng yêu lực và sức bật của Cự Lang Vương, xác thực rất mạnh, nhưng không phải không thể địch nổi.

- Ngươi muốn chết, hiện tại ta quyết định, ta sẽ bắt ngươi trở về Bạch Lang Tông, làm cho ngươi mỗi ngày phải thừa nhận thống khổ lột da rút gân.

Cự Lang Vương hét lớn một tiếng, yêu lực bành trưởng nổ tung, đem không gian dài hẹp áp súc lại.

- Bách Lang Đạp Thiên Chưởng!

Một chưởng đánh ra, giống như có hàng trăm con yêu lang đang chạy qua, lao về phía Diệp Trần, mỗi một đầu cự lang, ẩn chứa yêu lực cực lớn, cũng chỉ có yêu thú mới có thể làm được như vậy, đổi thành Sinh Tử Cảnh Vương giả nhân loại, trừ phi tu vi vượt qua năm trăm năm, nếu không một lần công kích, phải hao phí mấy thành năng lượng.

Đối mặt với hàng trăm con yêu lang, Kiếm Vực của Diệp Trần đã thúc dục tới cực hạn, kiếm áp làm chúng giảm tốc độ, rồi sau đó một kiếm chém ra, không gian vặn vẹo cứng lại, áp súc thành một tấm gương.

- Kính Hoa Phá Diệt, phá!

Phanh!

Tấm gương nổ tan, tất cả yêu lang do yêu lực ngưng tụ thành, đều nát bấy.

XÍU...UU!!

Thi triển kiếm bộ, cả người Diệp Trần như kiếm quang, xuyên thẳng ra ngoài, ngay lập tức tiến tới trước người Cự Lang Vương, một kiếm đâm ra, Thu Thủy Kiếm Quyết thức thứ hai, Ngưng Thủy!

- Không tốt!

Cự Lang Vương vội vàng xé rách không gian, muốn tiến vào hư không, nhưng dưới áp lực của Kiếm Vực, không gian cứng lại, tốc độ của hắn chậm lại, bị Diệp Trần một kiếm đâm trúng hộ thể yêu lực, lập tức, kiếm khí cô đọng tới cực điểm, lập tức xuyên thấu qua hộ thể yêu lực của hắn, truyền vào trong cơ thể của hắn.

Phốc!

Há mồm phun ra một ngụm máu tươi, Cự Lang Vương bị chém lui về phía sau, thân hình lảo đảo đảo mình đạp một cái, đạp nát một tòa cự sơn trong Man Hoang sơn mạch.

- Hộ thể yêu lực của Yêu Vương đúng là cường đại, dùng Ngưng Thủy, cũng không có khả năng đâm thủng một cách dễ dàng, chỉ có thể tạo ra một vết thương nhỏ cho hắn, rất nhanh có thể khôi phục.

Đừng nhìn Cự Lang Vương giống như rất thê thảm, nhưng Diệp Trần thập phần tinh tường, một kiếm này, nhưng làm gì được Cự Lang Vương, tràng diện chỉ để mình nhìn mà thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của Diệp Trần.

Kể cả Lam Sơn Mi, ánh mắt của đám thanh niên cường giả vây xem cũng ngây ngốc, thật lâu không nói nên lời

- Hắn có thực lực địch nổi Sinh Tử Cảnh Vương giả!

Không biết ai nói một câu.

- Đáng giận, hắn rõ ràng vẫn dấu kín thực lực, với thực lực này của hắn, trong chiến đấu bài danh, căn bản không cần mệt mỏi như vậy, hoàn toàn có thể dễ dàng đánh bại bất cứ kẻ nào.

Diệp Trần có thể kích thương Cự Lang Vương, dựa vào không phải Kiếm Vực, cũng không phải Ngưng Thủy, mà là Kính Hoa Phá Diệt, Kính Hoa Phá Diệt phá vỡ tuyệt chiêu của Cự Lang Vương, mới khiến cho Diệp Trần có được cơ hội, nếu như trong chiến đấu bài danh, Diệp Trần thi triển ra Kính Hoa Phá Diệt, ai có thể địch lại hắn? Cho dù là bạn gái Từ Tĩnh của Diệp Trần, cũng không ngăn nổi.

Oanh!

Đại lượng đá vụn bay loạn, bắn ra khắp nỏi, Cự Lang Vương xông lên, đạp lên hư không.

- Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc!

Cự Lang Vương chưa từng bị khuất nhục như thế, hắn đường đường là Yêu Vương, không ngờ bị tiểu tử không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả đánh bị thương, chuyện này truyền đi, thanh danh của hắn sẽ bị hủy, khuất nhục cực lớn, làm cho hắn nổi sát tâm, quản hắn khỉ gió gì quy định bất thành văn, trong lòng của hắn nảy sinh ác độc, muốn ngay tại chỗ giết chết Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1076: Yêu Vương Cự Lang Vương.(2)

Ngao!

Ngửa mặt lên trời tru một tiếng, thân thể Cự Lang Vương lăng không lăn một vòng, biến thành một đầu cự lang lông xám, thân dài tám trượng, thân cao ba trượng, con mắt cự lang sáng như đèn pha, ánh mắt hội tụ thành chùm sáng, chiếu ra ngoài, thân thể cường tráng, bộ lông như kim loại, móng vuốt sắc bén như đao, biểu hiện chiến lực cường đại của hắn.

Đứng bất động tại chỗ, cự long đánh ra một trảo, không gian lập tức bị cào rách.

Vèo một tiếng!

Sau một khắc, Cự Lang Vương lao về phía Diệp Trần, hình thể cực lớn, khiến tốc độ chạy nhanh như bay, so với hình thái nhân loại còn nhanh hơn, cả thân thể nhạt dần, chỉ còn lại một loạt tàn ánh màu xám.

Diệp Trần làm sao cho nó tiến lại gần chứ, hai tay nắm chặt Phá Tà Kiếm, chém ra một kiếm.

Không gian vặn vẹo bị áp xúc, hóa thành tấm gương, thân thể Cự Lang Vương, định dạng trong gương.

Phanh!

Tấm gương nổ, vết máu trên người Cự Lang Vương trải rộng, máu tươi tuôn ra như suối, chảy xuôi xuống.

- Khôi phục!

Thúc dục Bất Tử Chi Thân, những dòng máu tươi kia đảo lưu, một lần nữa trở lại trong thân thể Cự Lang Vương, miệng vết thương vỡ ra, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy khép lại, bộ lông đã sinh trưởng lại.

- Đoạn Huyết Quỷ Chỉ!

Thấy thế, Diệp Trần tuyệt đối không kinh ngạc, nếu như Yêu Vương dễ đánh bại như vậy, đã không gọi là Yêu Vương, hai chân điểm một cái, cả thân thể Diệp Trần biến thành băng lãnh khắc nghiệt, khí thế ngưng mà không phát, giống như một cái lỗ đen cực lớn, giấu ở trong cơ thể hắn, trói buộc khí thế không cho nó tản ra ngoài.

Một màn kinh người xảy ra, sau lưng Diệp Trần, hiện ra một quỷ ảnh bạch bào, trên mặt quỷ ảnh mơ hồ, không có gương mặt, hắn nhếch miệng cười cười, lộ ra cái miệng lớn đen kịt.

Quỷ ảnh cười cười, xen lẫn giữa chân thật và hư ảo.

Ngón trở tay trái như móc câu, Diệp Trần kéo lê đi.

Mà một màn quỷ dị xảy ra, quỷ ảnh bạch bào vươn tay ra, chui vào trong hư không, lúc xuất hiện lần nữa, đã đến trước người Cự Lang Vương, tiến vào trong cơ thể hắn.

Sau đó lấy ra rất nhiều máu tươi.

Ngao!

Cự Lang Vương sợ hãi, đây là bí pháp gì, không ngờ có thể cách không cầm ra máu huyết của hắn.

Người khác không biết, chính hắn rõ ràng nhất, tuy hắn là Yêu Vương, nhưng cũng không phải là Yêu Vương theo cách bình thường, yêu lực trong cơ thể hắn, cũng không có dung hợp làm một thể với huyết nhục của hắn, còn có một bộ phận nhỏ máu huyết bình thường, đây là nhược điểm của hắn, nhưng cái nhược điểm này, là trong người, cho nên Cự Lang Vương cũng

không lo lắng.

Nhưng mà bí pháp vừa rồi của Diệp Trần, lại làm nhược điểm của hắn bạo phát ra, nếu như không phải vì nhược điểm này, thì Quỷ Thủ, cũng không có khả năng lấy được máu huyết của hắn, chỉ có thể cầm ra một ít yêu lực mà thôi, bởi vì huyết nhục và yêu lực của Yêu Vương, tuy hai mà một.

Bị lấy ra đại lượng máu huyết, khí tức sinh mệnh của Cự Lang Vương lập tức sinh ra suy sụp, hiện ra thần sắc mệt mỏi..

- Ta là Yêu Vương, làm sao có thể bị nhân loại đánh bại chứ?

Thân thể Cự Lang Vương chấn động, bộ lông màu xám như kim loại dựng đứng lên, hình thể bành trướng hơn trước gấp mấy lần, ngón chân móng vuốt của hắn, lại lần nữa kéo dài, đầu ngón tay hiện ra quang mang, vô cùng lợi hại.

Chịu đựng mỏi mệt, Cự Lang Vương giơ trảo lên, mạnh mẽ đánh ra một trảo.

- U Lam Thiết Trảo!

Yêu thú tư chất thượng phẩm, đều có năng lực thiên phú, năng lực thiên phú của Cự Lang Vương chính là U Lam Thiết Trảo, một trảo đánh ra, có thể xé rách rất nhiều vật chất cường đại.

- Là năng lực thiên phú!

Diệp Trần lập tức thi triển Đoạn Huyết Quỷ Chỉ và mang tới dị tượng, nụ cười của quỷ ảo bạch y đã tiên tán, tay phải cầm Phá Tà Kiếm, Diệp Trần tăng mạnh chân nguyên, Thu Thủy Kiếm Quyết thức thứ hai, Ngưng Thủy đánh ra.

Phanh!

Rốt cuộc U Lam Thiết Trảo cũng là năng lực thiên phú của Yêu Vương

đánh ra, chiêu Ngưng Thủy tiếp xúc tới, lập tức tán loạn, tuy kiếm khí còn sót lại cũng đánh lên người Cự Lang Vương, nhưng cuối cùng vẫn không cách nào xuyên thấu hộ thân yêu lực của đối phương, mà U Lam Thiết Trảo, lại hung hăng xé rách hộ thân chân nguyên của Diệp Trần.

PHỐC!

Phun một ngụm máu tươi ra, Diệp Trần bị thương, Thanh Đồng Giáp không có biện pháp .

Thân thể bay ra ngoài, cuối cùng, Diệp Trần rơi vào trên đỉnh một ngọn núi cao thẳng tắp như kiếm.

- Thực lực của Cự Lang Vương không bằng Ma Vương, đoán chừng cũng không sai biệt lắm với cường giả Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, nhưng lại có nhược điểm, huyết nhục không có dung hợp hoàn toàn với yêu lực, tuy hai mà một.

Diệp Trần thi triển Đoạn Huyết Quỷ Chỉ, vốn muốn tiêu hao một bộ phận yêu lực của Cự Lang Vương, bởi vì huyết nhục và yêu lực của Yêu Vương đã hợp nhất, chỉ có thể tiêu hao yêu lực của bọn họ, nhưng hắn không nghĩ tới, chỉ một chiêu này, đã lấy ra đại lượng huyết nhục của Cự Lang Vương, làm cho đối phương suy yếu rất nhiều, điều này còn tổn thất lớn hơn cả việc tiêu hao yêu lực.

Nhưng mà, Yêu Vương dù sao cũng là Yêu Vương. Chỉ dựa vào thủ đoạn này, cuối cùng người bại sẽ là Diệp Trần, bởi vì Diệp Trần tiêu hao không nổi, yêu lực và năng lượng trong cơ thể của Cự Lang Vương, thật sự rất nhiều, đoán chừng cũng cao hơn hắn gấp mấy chục lần, Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường cũng còn kém hắn, chỉ cần không bị vết thương trí mạng, đối phương có thể đơn giản khôi phục thực lực thời kỳ toàn thịnh, chỉ tiêu hao một bộ phận nhỏ yêu lực mà thôi.

- Đi chết đi!

Cự Lang Vương lại đánh ra một trảo, vẫn là năng lực thiên phú như trước, U Lam Thiết Trảo.

- Toái!

Đứng ở trên ngọn núi, Diệp Trần thi triển Kính Hoa Phá Diệt, đánh nát U Lam Thiết Trảo.

Hai người đánh nhau rất nhanh, dùng công đối công, Cự Lang Vương vốn có ưu thế xuyên thẳng qua không gian, nhưng Diệp Trần có Kiếm Vực, có thể gia cố không gian, làm cho Cự Lang Vương muốn phá vỡ không gian, cần tiêu hao nhiều yêu lực, tốc độ cũng chậm lại gấp đôi, sau đó, hắn dứt khoát buông tha cho việc xuyên phá không gian, trực tiếp chiến đấu hăng hái với Diệp Trần.

Chân nguyên như dòng nước trôi qua, thần sắc Diệp Trần ngưng trọng.

- Xem ra, nhất định phỉa dùng Thiên Hạt Kiếm.

Nếu không dùng Thiên Hạt Kiếm, chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần, không còn lại bao nhiêu.

Uống!

Một kiếm trảm ra, bức lui Cự Lang Vương.

Thừa diệp này, Diệp Trần thu hồi Phá Tà Kiếm, trong tay nhiều ra một thanh trường kiếm màu có màu tím yêu dị, bá đạo, chuôi kiếm màu đen huyền, giống như con bò cạp, chính là Cực phẩm bảo kiếm, Thiên Hạt Kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1077: Ba Năm Sau, Ta Không Ngăn Cản Ngươi.(1)

- Ngưng Thủy!

Thiên Hạt Kiếm trong tay, trong nháy mắt Diệp Trần đánh ra chiêu thứ hai của Thu Thủy Kiếm Quyết.

Ngâm!

Kiếm khí vô cùng co động, xuyên thủng không gian, biên giới vết nứt không gian, nhanh chóng kết tinh hóa.

Cờ-rắc!

Cự Lang Vương hộ thể yêu lực, rốt cuộc không gánh nổi kiếm khí trùng kích, bị kết tinh hóa thành màu tím xuyên thủng, kiếm kính đánh lên vị trí vai phải của hắn thoáng cái xuyên thấu qua.

Lập tức, cả vai phải của Cự Lang Vương biến thành kết tinh, dưới tác dụng của Ngưng Thủy, kết tinh này bộc phát ra lực lượng, ầm ầm nghiền nát, hóa thành quang vũ đầy trời.

NGAO!

Cự Lang Vương gào lên một tiếng thê thảm.

- Là Cực phẩm bảo kiếm, đáng giận, không ngờ ngươi lại có Cực phẩm bảo kiếm!

Thân thể thiếu một khối, Cự Lang Vương cơ hồ dùng thân thể đụng nát không gian, xuất hiện ở ngoài trăm dặm, vận chuyển Bất Tử Chi Thân, thân thể thiếu một khối, thịt nhúc nhích, lấy mắt thường có thể thấy được nó đang

lấp đầy, nhưng cũng vào lúc này, khí tức của hắn đã suy yếu, một kiếm vừa rồi của Diệp Trần, đã làm hắn bị thương nội phủ, lực lượng kết tinh hóa cũng truyền vào trong, mà cảnh giới Bất Tử Chi Thân của hắn, chỉ là Đoạn Chi Trọng Sinh sơ kỳ, có thể chữa trị đơn giản, giờ này khắc này, hắn chỉ dựa vào yêu lực khổng lồ ngăn cản thương thế, không cho nó bộc phát, cũng không phải chân chánh chữa trị thân thể.

- Ngươi có Cực phẩm bảo kiếm?

Ngoài trăm dặm, Cự Lang Vương nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

- Thế thì sao nào?

Thiên Hạt Kiếm chỉ xéo vào mặt đất, kiếm quang màu tím lóe lên, Diệp Trần thản nhiên nói ra.

- Chuyện hôm nay, nếu như không tính toán, Cự Lang Vương ta thề, nhất định phải giết ngươi.

Cự Lang Vương hận không thể lập tức giết chết toàn bộ những tên đang xem cuộc chiến, như vậy, sẽ không ai biết rõ hắn bị Diệp Trần đánh thê thảm như thế, nhưng hắn không dám, ở đây đều là thanh niên cường giả, đều có được bối cảnh thật lớn, sau lưng cũng có Yêu Vương và Sinh Tử Cảnh Vương giả, cho nên, hắn chỉ có ngày sau đánh chết Diệp Trần, mới có thể rửa nhục.

- Nếu như ngươi không đi, cũng đừng đi nữa.

Diệp Trần lại chém ra một kiếm, kiếm khí như lưu tinh, truy kích qua.

Cự Lang Vương trừng mắt, kẹp lấy cái đuôi chui vào không gian.

Phốc!

Kiếm khí cũng phá vỡ không gian, biến mất không thấy gì nữa.

Loáng thoáng, mọi người giống như nghe được tiếng gầm gừ của Cự

Lang Vương, đưa mắt nhìn nhau.

Hô!

Chân nguyên thoáng cái ít đi năm thành, làm cho Diệp Trần thập phần mệt mỏi, cảnh giới nửa bước Vương giả trung giai, hắn có thể toàn lực thi triển năm lần Phá Tà Kiếm, đẳng cấp cao, là mười lần, Sinh Tử Huyền Quan đệ nhất trọng, hai mươi lần, đệ nhị trọng bốn mươi lần, đệ tam trọng, tám mươi lần.

Mà nãy giờ, hắn ít nhất toàn lực thi triển hai mươi lần Phá Tà Kiếm, hao tổn một phần tư chân nguyên, rồi sau đó Thiên Hạt Kiếm, tốc độ tiêu hao chân nguyên càng khủng bố, chỉ hai kiếm, đã làm cho chân nguyên mất đi năm thành, đổi lại, thời kỳ toàn thịnh, Diệp Trần chỉ có thể thi triển năm sáu lần Thiên Hạt kiếm.

Đương nhiên, Thiên Hạt kiếm tiêu hao chân nguyên khủng bố như vậy, bởi vì nó là Cực phẩm bảo kiếm, cũng thuộc về nhân vật lợi hại, mà ngụy Cực phẩm bảo kiếm Phá Tà Kiếm đại khái chỉ có không tới một nửa uy lực của Cực phẩm bảo kiếm bình thường, cả hai chênh lệch thập phần lớn.

Dựa vào Thiên Hạt kiếm, Diệp Trần mới có thể chính thức đánh trọng thương Cự Lang Vương, làm cho đối phương chật vật mà trốn.

Xuất ra đại lượng chân nguyên kết tinh, Diệp Trần nhanh chóng luyện hóa, đền bù chân nguyên bị tổn thất.

- Cự Lang Vương bị đánh chạy, Diệp Trần chiến thắng Cự Lang Vương!

- Vượt cấp chiến thắng Cự Lang Vương, điều này sao có thể?

- Quá kinh khủng, nhớ ngày đó, Huyền Hậu ở cảnh giới này, cũng chỉ có thể chống lại Sinh Tử Cảnh Vương giả, không cách nào đánh bại, Diệp Trần lại làm được.

Dùng thân phận nửa bước Vương giả mạnh nhất, chống lại Sinh Tử

Cảnh Vương giả, từ xưa đến nay, chỉ có một ít người làm được, nhưng đánh bại Sinh Tử Cảnh Vương giả, ít nhất gần mấy vạn năm nay, một cũng không làm được.

Đương nhiên, thanh niên cường giả xem cuộc chiến cũng rất rõ ràng, Diệp Trần chính là dựa vào Thiên Hạt kiếm mới làm được một bước này, mà trước kia Huyền Hậu cũng không có Cực phẩm bảo khí, chỉ dựa vào thực lực bản thân.

Mặc dù như thế, thực lực bản thân Diệp Trần, cũng không yếu hơn so với Huyền Hậu, cùng một cấp bậc với Huyền Hậu.

- Tin tức này truyền đi, cả Chân Linh thế giới sẽ oanh động a!

Có người nói ra.

- Nhất định sẽ oanh động, xuất hiện một kẻ kinh tài tuyệt diễm giống như Huyền Hậu, làm sao mà không oanh động, một khi hắn bước vào Sinh Tử Cảnh, sẽ khủng bố tới cỡ nào a!

Lệnh Hồ Dực kinh ngạc nhìn Diệp Trần, thầm nghĩ trong lòng: Cực Thiên Tông và hắn đối địch, là đúng hay sai? Chỉ cần hắn không chết, Cực Thiên Tông sẽ không có ngày yên lành a.

Tính toán! Mặc kệ hắn có chết hay không, Cực Thiên Tông tốt nhất không nên trêu chọc hắn vẫn hơn.

Diệp Trần không biết là, cũng bởi vì biểu hiện của hắn, làm cho Lệnh Hồ Dực không sinh ra ý niệm đối địch trong đầu với hắn, cũng làm cho Trường Thiên Phái ít đi một đại địch.

Lệnh Hồ Dực không muốn đánh bạc, Diệp Trần xuất hiện, làm cho hắn biết, thời gian của hắn, không thể lãng phí trên những chuyện vụn vặt, nhất định phải toàn tâm toàn ý tu luyện mới được.

Thở ra thật sâu, Lệnh Hồ Dực quay người rời đi.

Những người khác cũng rời đi, trước khi đi, ánh mắt đều nhìn vào người Diệp Trần, giống như muốn nhớ rõ dấu ấn của hắn trong đầu của mình, không quản khỉ gió bọn họ có thừa nhận hay không, chỉ cần Diệp Trần không chết, tương lai nhất định sẽ là nhân vật phong vân hết sức quan trọng của Chân Linh thế giới.

- Diệp Trần, xem ra ta lo lắng hơi thừa a!

Lam Sơn Mi cười khổ nói ra.

Diệp Trần cũng không có đình chỉ luyện hóa chân nguyên thủy tinh, nói ra:

- Ta cũng muốn cám ơn ngươi.

Nói xong, ánh mắt của hắn liếc nhìn sâu trong hư không, giống như vô tình ý.

Ở sâu trong hư không.

Một thân ảnh nam tử khô gầy xuất vuốt ve chồm râu.

- Ánh mắt Mi nhi không tệ, tiểu tử này, có tư chất vấn đỉnh thiên hạ, cần phải để bọn họ tiếp xúc nhiều a, khi tất yếu, Ma Đao Tông cũng nên biểu hiện chút thành ý, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi còn tốt hơn so với thuê hoa trên gấm.

Thân hình lóe lên, nam tử trung niên lập tức biến mất.

...

Trong hư không của Thiên Hổ Yêu Tông và Man Hoang sơn, một bạch y nữ tử ngừng lại ở đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1078: Ba Năm Sau, Ta Không Ngăn Cản Ngươi. (2)

Trước người của nàng, mà một đạo ánh sáng, bên trong đạo ánh sáng đó, có cảnh tượng của Man Hoang sơn mạch, Diệp Trần và Lam Sơn Mi xuất hiện ở trong ánh sáng, trông rất sống động.

- Xem ra ta không cần trực tiếp ra mặt.

Bạch y nữ tử cười cười.

- Nhưng mà chuyện này, mới là phiền toái!

Bàn tay phất một cái, đạo ánh sáng này tiêu tán, bạch y nữ tử xoay người, ánh mắt nhìn vào chỗ sâu trong hư không.

Chỉ chốc lát công phu, một thân ảnh nam tử khôi ngô khí phách bay xẹt tới.

Nam tử trung niên mặc bạch kim sắc chiến y, trên người khí phách và Vương khí thập phần cường đại, Không Gian Chi Lực lượn lờ chung quanh hắn, không cách nào tới gần một phân.

- Thiên Hổ Vương, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ!

Bạch y nữ tử lạnh nhạt nói.

- Huyền Hậu, không thể ngờ là ngươi dám đến Huyết Thiên đại lục của ta!

Thiên Hổ Vương chau mày, trầm giọng nói ra.

- Nơi này cũng không phải là tuyệt địa gì, vì cái gì mà ta không thể tới.

Huyền Hậu không thèm để ý chút nào.

- Ngươi có chủ tâm ngăn cản ta!

Tròng mắt Thiên Hổ Vương hơi híp lại.

- Ba năm, ba năm sau, ta sẽ không ngăn ngươi.

- Ba năm, nói giỡn, ai biết ba năm sau hắn có trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả hay không, không có khả năng.

Thiên Hổ Vương lập tức bác bỏ.

Hai người chiến đấu, không ai biết kết quả.

Sau khi Thiên Hổ Vương trở về, lập tức tuyên bố bế quan, mãi cho tới ba năm sau mới xuất quan, đương nhiên, chuyện này nói sau.

- Diệp Trần, ta phải trở về Ma Đao Tông, chính ngươi cẩn thận một chút.

Man Hoang sơn mạch, chỉ còn lại Diệp Trần và Lam Sơn Mi hai người, thấy chân nguyên của Diệp Trần khôi phục không sai biệt lắm, Lam Sơn Mi mở miệng cáo từ.

- Tốt, sau này có chuyện gì cần ta hỗ trợ, cứ việc nói.

Đình chỉ luyện hóa chân nguyên thủy tinh, Diệp Trần chân thành nói ra.

Lam Sơn Mi cười nói:

- Nhất định.

Hiện tại không cần Diệp Trần hỗ trợ, không có nghĩa là sau này không cần.

Vèo!

Nói xong, Lam Sơn Mi hóa thành cầu vòng màu đen, biến mất ở phương

xa.

Nhìn qua bóng lưng của Lam Sơn Mi rời đi, Diệp Trần nghiêng đầu, liếc nhìn về phương hướng Thiên Hổ Yêu Tông, không biết có phải hắn gặp ảo giác hay không, hắn và Cự Lang Vương chiến một trận, luôn luôn có cảm giác bị quan sát, hơn nữa không chỉ một người, nhưng hắn cảm thấy cảm giác này, cũng không mang theo ác ý, một cổ cảm giác thậm chí rất thân thiết.

- Đa tạ!

Diệp Trần lầm bầm một câu, hướng về phía Trường Thiên Phái bay đi.

...

Trường Thiên Phái, quảng trường trước đại điện.

Diệp Trần hạ xuống.

- Thái Thượng trưởng lão.

Đám đệ tử đi ngang qua nhao nhao cúi đầu chào.

- Ba tháng đã qua, Diệp trưởng lão trở lại, không biết Thái Thượng trưởng lão xếp hạng thứ mấy trên Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng?

Có đệ tử thấp giọng nghị luận.

- Dùng thực lực của Diệp trưởng lão dễ dàng đánh bại Lệnh Hồ Dực, sắp xếp trước hai mươi hẳn là không thành vấn đề, có lẽ càng gần phía trước.

- Ta đoán top 10, ngươi không thấy khí tức của Diệp trưởng lão đã khủng bố hơn vô số lần so với trước kia à.

- Trước hai mươi không sai biệt lắm, về phần Top 10, đoán chừng rất không có khả năng a. Không nói Huyết Thiên đại lục chúng ta có bát đại yêu thiểu, tứ ma, những đại lục khác cũng có nhân vật kinh tài tuyệt diễm, muốn

xông vào Top 10, rất khó khăn.

Diệp Trần không có tận lực che giấu khí tức của mình, Trường Thiên Phái cao thủ Linh Hải Cảnh cũng nhao nhao bị kinh động, bất kể là bế quan, hay là tu luyện võ học, hoặc là uống trà, toàn bộ đều bay ra khỏi nơi ở của mình, đi vào quảng trường.

- Diệp trưởng lão!

- Chúc mừng Diệp trưởng lão đã trở về!

Cầm đầu chính là tông chủ Lý Trường Phong của Trường Thiên Phái.

Diệp Trần cười cười, nói.

- Đã ba tháng, Trường Thiên Phái không có gì chứ?

Lý Trường Phong nói:

- Nhờ phúc của Diệp trưởng lão, ba tháng này, không có người nào tới quấy rầy Trường Thiên Phái ta, còn về linh mạch, cũng không sai biệt lắm bị khai thác sạch sẽ.

- Như vậy cũng tốt!

Ba đại tông môn thương gân động cốt, cũng không ngờ không thừa dịp hắn không ở đây, quấy rối Trường Thiên Phái.

- Diệp trưởng lão, Sinh Tử Bí Cảnh đã đóng cửa, với thực lực của Diệp trưởng lão, có lẽ bài danh rất cao a?

Lý Trường Phong thấy trên mặt Diệp Trần không có uất khí, khí tức cũng khủng bố hơn mấy lần, biết rõ Diệp Trần ra ngoài thuận lợi, mới cả gan hỏi.

- Xem như đệ nhất a!

- Ta đi bế quan một chút đây!

Nói xong, Diệp Trần lách mình bay về phía ngọn núi của mình.

Diệp Trần rời đi, những người nghe đượcc câu này, đều kinh ngạc đến ngây người.

- Xem như đệ nhất?

Đó không phải là đệ nhất sao?

Hí!

Kể cả Lý trường Phong bên trong, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Bát đại yêu thiểu, tứ ma, những tuyệt thế thiên tài của đại lục khác, không ngờ toàn bộ thua trên tay của Diệp Trần, đây quả thực là tin tức kinh thiên động địa.

Trường Thiên Phái sôi trào!

...

Trở lại ngọn núi, Diệp Trần lập tức bế quan.

Tu vi cảnh giới của hắn, thật sự là Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, nhưng bản thân của hắn còn chưa quen thuộc với cổ lực lượng bạo tăng này, căn cơ tu vi cũng chưa vững chắc.

Phải bế quan mấy ngày, củng cố cảnh giới trước mắt.

Một buổi sáng bảy ngày sau.

Diệp Trần thuận lợi xuất quan.

- Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, quả nhiên vô cùng kỳ diệu, trong

lúc mơ hồ, đối với Sinh Tử Luân Hồi trong thiên địa đều có thể thấy rõ một ít, nhưng rất mơ hồ a.

Cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan, trên người có chứa khí tức sinh tử, kỳ thật đã tiếp xúc tới tính mạng chi đạo và tử vong chi đạo, chỉ có điều không cách nào nắm giữ, không cách nào vận dụng mà thôi.

Độc Cô Tuyệt đã nắm giữa một tia tử vong chi đạo, mới có thể đột nhiên tăng mạnh.

Tinh Kiếm Hậu Tinh Vẫn Chi Sát cũng là như thế.

- Không vội, tính mạng chi đạo và tử vong chi đạo ta đều nắm giữ, nhưng không phải hiện tại, hiện tại phải làm chính là chế tạo Thượng phẩm bảo kiếm.

Tu vi bản thân đột nhiên tăng mạnh, nhưng Diệp Trần không có bỏ qua tu vi kiếm đạo.

Trong quá trình đúc kiếm, cũng là quá trình ngộ kiếm, không ngừng thể ngộ, không ngừng đột phá chính mình, vô hạn tuần hoàn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1079: Ngũ Giai Bất Hủ Kiếm Hồn.

Sinh Tử Bí Cảnh, Diệp Trần một đường vô địch, cuối cùng tin tức sắp xếp đệ nhất danh trên Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng, ở ba khối đại lục, kể cả hải ngoại cũng lưu truyền, người đời sợ hãi.

Bọn họ sợ hãi không phải là Diệp Trần vô địch, mà là tuổi của Diệp Trần, từ tin tức thanh niên cường giả mang về, Diệp Trần tối đa không vượt quá ba mươi tuổi, là người trẻ tuổi nhất trong mọi người.

Không tới ba mươi tuổi, đệ nhất danh Sinh Tử dự khuyết bảng!

Đây không phải là Huyền Hậu sao?

Không!

Diệp Trần chính là Diệp Trần, không phải bất luận một bóng người nào cả.

Hắn vô địch, hắn đánh bại các đối thủ cường đại mà vượt lên, Tuyết Kiếm Hầu, Tinh Kiếm Hậu, một người lại một người, đều có thể coi là một đời thiên kiêu, không người có thể địch.

Nhưng bọn họ đều dừng bước trước Diệp Trần, đều thất bại.

Về phần Diệp Trần và Từ Tĩnh ai là chân chính thứ nhất, còn có nhiều tranh chấp, nhưng tranh chấp này không có bao nhiêu ý nghĩa, hai người là tình lữ, tương lai nhất định sẽ khiếp sợ thiên hạ.

Chân Linh thế giới đều phải sợ hãi!

Huyết Thiên đại lục là đại lục chấn động nhất.

Cự Lang Vương bại, Bạch Lang Tông Thái Thượng trưởng lão Cự Lang Vương bại!

Người đánh bại hắn, không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả, không phải Yêu Vương, mà là một người trẻ tuổi cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, người tuổi trẻ kia, chính là đệ nhất nhân trên Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng.

Dùng cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng, đánh bại Cự Lang Vương, thành tựu bậc này, vài vạn năm qua, không người nào có thể làm được, Huyền Hậu cầm Cực phẩm bảo khí trong tay, có lẽ cũng có thể ở cảnh giới này đánh bại Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, nhưng cuối cùng không có diễn ra, mà bây giờ, loại chuyện này đã diễn ra.

Danh tiếng của Diệp Trần, triệt để nổ tung Huyết Thiên đại lục.

Đúng vậy.

Là nổ tung!

Huyết Thiên đại lục cũng biết, có lẽ không bao lâu nữa, nhưng đại lục khác cũng đồng dạng truyền ra tên tuổi của Diệp Trần.

Cũng giống như Huyền Hậu lúc trước, không người không biết.

...

- Diệp Trần, ngươi xác định chính là hắn?

Một tòa cung điện trong lòng đất, ba đạo Huyết Ảnh hiện ra theo hình tam giác, Huyết Ảnh có khí tức mạnh nhất mở miệng hỏi.

Huyết Ảnh có sừng cong gật gật đầu.

- Căn cứ miêu tả tướng mạo, tám chín phần mười.

- Trường Thiên Phái trải qua năm trăm năm, thủy chung không có bị

diệt, có chút cổ quái, tạm thời không nên động tới.

Trầm mặc trong chốc lát, Huyết Ảnh cầm đầu nói ra.

- Chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha hắn?

Huyết Ảnh sau lưng có đôi huyết cánh nữ tính khó hiểu.

- Không nên vọng động, thế giới của chúng ta, còn không đủ lực lượng để ương ngạnh, trên thực tế, chúng ta vẫn dấu kín trong âm u, một khi đi ra khỏi Hắc Ám. Đứng thẳng dưới ánh mặt trời, sẽ mất đi chỗ đứng chân, khiến cho cường giả thế giới này cảnh giác, đương nhiên, bọn hắn đã cảnh giác, hình như đã phát giác ra sự tồn tại của chúng ta.

Trong lời nói của Huyết Ảnh cầm đầu không chút hoang mang.

- Đây là một đại uy hiếp, hiện tại hắn còn chưa phát triển xong!

Huyết Ảnh nữ tính không cam lòng.

- Yên tâm, đối với uy hiếp, chúng ta không có khả năng buông tha, cái gọi là Chiến Vương cũng phải chết, giống như trước kia không thể đánh chết Huyền Hậu, sai lầm này đã làm cho chúng ta tiếc nuối, kế tiếp, để cho người phát ngôn của chúng ta làm đi!

- Những người phát ngôn này quá yếu ớt, tuy trên thế giới này cũng là cường giả Sinh Tử Cảnh, nhưng thuộc về cường giả đê đẳng nhất.

- Ha ha!

Huyết Ảnh cầm đầu cười cười.

- Người mạnh như Huyền Hậu, chúng ta cũng không cách nào khống chế, kẻ yếu, cũng có chỗ tốt của kẻ yếu, không dễ dàng khiến cho người ta cảnh giác.

- Hiện tại bảo người phát ngôn đánh chết hắn sao?

Huyết Ảnh sừng cong lên tiếng hỏi thăm.

Khẽ lắc đầu, Huyết Ảnh cầm đầu nói:

- Không nên mất đi kiên nhẫn, ta không hi vọng lại xuất hiện sai lầm, hơn nữa chúng ta còn chuyện trọng yếu hơn phải làm, bỏ niêm phong nguyền rủa đại nhân và làm cho bọn chúng Khủng Cụ đại nhân, bỏ niêm phong bọn họ, chúng ta không cần cách nào che giấu trong bóng tối, đã có thể quang minh chính đại hô hấp không khí trên thế giới này.

- Kiên trì vô số năm, nhưng những phong ấn kia quá mạnh mẽ.

Huyết Ảnh nữ tính có chút mỏi mệt.

- Không vội, chậm thì trăm năm, nhanh thì mấy chục năm, sẽ có thể cởi bỏ phong ấn.

Huyết Ảnh cầm đầu cũng có chút trầm mặc.

Đột nhiên, Huyết Ảnh sừng cong mở miệng nói:

- Có lẽ không cần chúng ta ra tay, thế giới này, thế lực hắn đắc tội không ít.

Hắn nói là Diệp Trần.

Huyết Ảnh nữ tính khinh thường nói:

- Thế giới này, căn bản không bao giờ đoàn kết.

- Sai, các ngươi đều sai.

Huyết Ảnh cầm đầu ngưng trọng nói:

- Nếu như thế giới này, một mảnh tường hòa, đó mới là may mắn của chúng ta, cường giả, chính là ma luyện từ giết chóc ra, giống như dưỡng cổ, cường giả thôn phệ kẻ yếu, cuối cùng một cường giả sẽ vượt qua tất cả kẻ

yếu mà tỏa sáng.

- Tốt, Ma Giác, ngươi tiếp tục quan sát tên nhân loại trẻ tuổi kia, không nên hành động thiếu suy nghĩ.

- Vâng!

Huyết Ảnh sừng cong gật đầu nói ra.

- Tan họp!

Huyết Ảnh cầm đầu tản ra, giống như lực lượng bị rút đi.

...

Đương đương đương đương!

Thiết chùy đánh lên kim loại phát ra âm thanh không ngớt không dứt.

Dưới mặt đất có một đám hỏa diễm, khí tức nóng bỏng, lao nhanh ra, một người tuổi trẻ, cầm trong tay thiết chùy, gõ lấy một phôi kiếm.

Theo tiếng chùy gõ xuống, phôi kiếm càng ngày càng sắc bén, càng ngày càng có tính công kích.

Suốt một tháng, Diệp Trần một mực chế tạo Thượng phẩm bảo kiếm, toàn bộ tinh lực, đều đặt vào trong đó, hắn có thể cảm giác được, đúc kiếm, cũng là quá trình tu luyện, một loại tu luyện hậu tích bạc phát.

Không biết gõ bao nhiêu lần, Diệp Trần tâm linh phúc chí, thiết chùy giơ lên cao, trên người tràn ngập lực lượng bất hủ, một chùy gõ xuống.

Đ-A-N-G...G!

Một cái đập xuống này, thật lâu không dứt, âm thanh giống như bất hủ, thủy chung không tiêu tán.

Mà bảo kiếm chưa đúc tạo thành kia, tràn ngập lực lượng bất hủ, viễn siêu bất cứ thanh kiếm nào mà Diệp Trần chế tạo ra trước đó, một khi chế tạo thành công, uy năng có thể nghĩ.

- Ngũ giai Bất Hủ Kiếm Hồn, rốt cuộc thành!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1080: Đoạn Chi Trọng Sinh, Tử Vong Chi Đạo. (1)

Buông thiết chùy ra, trên mặt Diệp Trần hiểu ra.

Bất hủ, thế nào là bất hủ?

Trên thực tế, bất hủ là một loại tinh thần.

Cũng không phải tồn tại thật thể.

Mà ngũ giai Bất Hủ Kiếm Hồn hình thành, trong đầu Diệp Trần tràn ngập kiếm hồn hủy diệt chấn động, hai đại Kiếm Hồn, giai vị nhất trí, rốt cục sinh ra cộng minh, hủy diệt và bất hủ cộng minh.

Mà dưới cổ cộng minh này, tu vi cảnh giới của Diệp Trầ, bỗng nhiên viên mãn, đạt tới cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong.

Cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, toàn thân cao thấp tất cả huyết nhục của Diệp Trần, tất cả chân nguyên ngưng kết, trong kinh mạch ẩn chứa chân nguyên, trong máu ẩn chứa chân nguyên, da thịt trong cũng ẩn chứa chân nguyên, nội phủ đồng dạng ẩn chứa chân nguyên, trừ cốt cách ra, bản thân Diệp Trần là một tấm bọt biển siêu cấp, chân nguyên như nước, đều bị bọt biển hấp thu.

Mà đan điền, vẫn có tác dụng không thể thay thế như trước kia, nó là lực lượng nguồn suối, là một trong những hạch tâm của nhân thể.

- Không sai biệt lắm đã đạt tới Bất Tử Chi Thân đệ nhất trọng cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh!

Chân nguyên tuy kết hợp với huyết nhục, nhưng muốn đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh, còn cần dung hợp chân nguyên vào cốt cách, dù sao

trên thân thể có rất nhiều cốt cách, huyết nhục bị cắt đứt, có thể khôi phục, cốt cách thì sao?

Cũng không thể khôi phục như huyết nhục, là cốt cách a, đây không phỉa là con sâu róm mềm xốp a.

Chân nguyên dung nhập cốt cách, quá trình này đối với Diệp Trần mà nói, không tính rất khó, trước đây, hắn đã chạm tới cảnh của Đoạn Chi Trọng Sinh, chỉ có điều trụ cột không đủ.

Thời gian trôi qua, gần bảy ngày,, Diệp Trần đã thành công, từ nay về sau, hắn cũng có được năng lực Đoạn Chi Trọng Sinh, tiêu hao chỉ là chân nguyên mà thôi, không cần phải nữa nuốt nguyên khí đền bù hoặc là đan dược Tiên Thiên nguyên khí.

- Đẳng cấp cao nửa bước Vương giả tiến vào Sinh Tử Cảnh, Bất Tử Chi Thân tối đa chỉ có thể đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh sơ kỳ, Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong tiến vào Sinh Tử Cảnh, Bất Tử Chi Thân có thể đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh đỉnh phong, khoảng cách Huyết Nhục Diễn Sinh bất quá chỉ là một bước ngắn, mà ta đã đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh sơ kỳ, một khi bước vào Sinh Tử Cảnh. Bất Tử Chi Thân ít nhất là Huyết Nhục Diễn Sinh sơ kỳ, đạt tới trung kỳ. Hậu kỳ, cũng có khả năng rất lớn.

Cái gì là bước vào cảnh giới Sinh Tử Cảnh, khác nhau rất lớn, đẳng cấp cao nửa bước Vương giả bước vào Sinh Tử Cảnh, chỉ là Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thương nhất, cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong bước vào Sinh Tử Cảnh, đó là loại tiềm lực cực lớn a, chỉ cần tu vi theo kịp, có thể nhanh chóng tiến bộ, tiến triển cực nhanh.

Mà loại giống như Diệp Trần, còn không có thành tựu Sinh Tử Cảnh Vương giả, đã có được năng lực Đoạn Chi Trọng Sinh, có thể nói là thập phần hiếm thấy, trong đồng cấp, cũng chỉ có Bất Tử Ma Thiểu là có thể làm được.

Chợt, Diệp Trần cười khổ một tiếng.

Không có đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh, chân nguyên trong cơ thể của hắn tràn đầy, không cách nào gia tăng, nhưng bây giờ chỉ còn lại một chút chân nguyên còn lại trong người.

Đương nhiên, đây cũng không phải nói chân nguyên tiêu thất đi, mà là bị tế bào thôn phệ.

Chân nguyên và nhân thể hợp nhất, tuy hai mà một, nói là nói như vậy, kỳ thật vẫn lấy thân thể làm chủ đạo.

Một khi chiến đấu thập phần thảm thiết, chân nguyên tiêu hao quá nhanh, cũng có thể đem chân nguyên trong tế bào ép ra, bởi vì thời điểm hợp nhất, vẫn còn ở giai đoạn sơ bộ, đằng sau còn có Đoạn Chi Trọng Sinh trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong. Huyết Nhục Diễn Sinh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong. . .

Thậm chí cả cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh.

- Khó trách chân nguyên của Bất Tử Ma Thiểu, nếu so với đồng cấp nhân loại Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong còn hùng hồn hơn mấy lần, một khi đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh, có thể dung nạp thêm chân nguyên, tu vi đề thăng nhanh hơn.

Tu vi Linh Hải Cảnh, chỉ có đan điền có thể chứa đựng chân nguyên, kinh mạch chỉ là thông đạo vận hành, lúc nửa bước Vương giả cảnh giới, huyết dịch cũng có thể chứa đựng chân nguyên, tới cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan, huyết nhục cũng có thể ẩn chứa chân ngueyen, hiện tại, cả thân thể Diệp Trần đều có thể ẩn chứa chân nguyên, tiên thiên chân nguyên, đương nhiên không đủ.

- Cũng may là ta có đại lượng chân nguyên thủy tinh a!

Diệp Trần cười cười, ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu luyện hóa chân nguyên thủy tinh.

Một trăm khối!

Một ngàn khối!

Một vạn khối!

Năm vạn khối!

Tiêu hao suốt năm vạn khối chân nguyên thủy tinh, Diệp Trần mới cảm giác được thân thể no đủ không thể tiếp tục luyện hóa chân nguyên.

Mà lúc này hắn, chân nguyên hùng hậu gấp ba.

Hoàn toàn không kém cỏi Bất Tử Ma Thiểu.

Thiên Hạt Kiếm cũng có thể thúc dục một hơi ngoài mười lăm lần, tiếp cận hai mươi lần.

Lực lượng Phá Tà Kiếm có thể dùng tùy ý.

- Lực lượng đáng sợ!

Toàn thân tràn ngập lực lượng, loại cảm giác này không phải là người nào cũng có thể cảm giác được, trước mắt Diệp Trần cũng có cảm giác này, bên móng tay của mình, đều ẩn chứa lực lượng đáng sợ, đơn giản có thể xé rách sắt thép, vạch phá bảo khí.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng tinh tường, chiến lực của miunhf, cũng không cách nào gia tăng, bởi vì độ tinh khiết của chân nguyên không có đề cao, chỉ hùng hậu gấp ba lần mà thôi.

Sau một ngày, chuôi Thượng phẩm bảo kiếm chưa hoàn thành cũng chế tạo thành công.

Chuỗi bảo kiếm này, màu sắc vàng ròng, giống như dùng vàng để chế tạo thành, phẩm chất siêu hạng Thượng phẩm, đây cũng là thanh bảo kiếm siêu hạng Thượng phẩm đầu tiên Diệp Trần chế tạo.

Tuy nói phẩm chất là siêu hạng Thượng phẩm, nhưng luận uy lực, chỉ có thể tương đương với bán Cực phẩm bảo khí, tương đương với ngụy Cực phẩm bảo khí bình thường, bởi vì bên trong ẩn chứa Bất Hủ Kiếm Ý, thập phần khủng bố, đại khái là tam giai đỉnh phong, Diệp Trần dùng, không có hiệu quả gì, đổi thành những kiếm khách khác dùng, hiệu quả rất lớn, lăng không chém ra Bất Hủ Kiếm Ý tam giai đỉnh phong, đủ để chiến thắng đối thủ cường đại hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1081: Đoạn Chi Trọng Sinh, Tử Vong Chi Đạo. (2)

- Chỉ là siêu hạng Thượng phẩm, còn chưa thể xưng là bất hủ, vậy gọi ngươi là Bách Thế đi!

Bách Thế, ý nói chính là muôn đời, chính là vạn năm!

Chuôi kiếm nầy, bởi vì ẩn chứa Bất Hủ Kiếm Ý, ít nhất có thể bảo tồn một vạn năm, không hư hao chút nào, gia tộc dưới Ngũ phẩm, đủ để làm truyền thế bảo kiếm.

Cờ-rắc!

Rất dễ dàng, Diệp Trần dùng Bách Thế chém đứt một thanh Thượng phẩm bảo kiếm khác.

...

Tu vi cảnh giới viên mãn, Bất Hủ Kiếm Hồn đề thăng làm ngũ giai, cùng ngũ giai Hủy Diệt Kiếm Hồn hô ứng cộng minh, trên thực lực tăng lớn, luôn cố gắng hoàn thiện mình.

Kế tiếp, Diệp Trần từ từ chế tạo Thượng phẩm bảo kiếm, bắt đầu lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo.

Có linh hồn lực gấp năm lần người bình thường, tu vi Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, Diệp Trần một khi chuyên chú làm việc gì đó, tiến bộ là thập phần lớn.

Chỉ hơn mười ngày, Diệp Trần đã cảm ngộ ra một tia Tử Vong Chi Đạo tồn tại.

- Quá mơ hồ, khó trách sơ kỳ, chỉ có công kích cường đại nhất, mới có thể ẩn chứa một tia Tử Vong Chi Đạo.

Tinh Kiếm Hậu Tinh Vẫn Chi Sát, Độc Cô Tuyệt Tuyệt Vọng Chi Đao, đều là chiêu thức công kích mạnh nhất của bọn họ, mà chiêu thức bình thường của bọn họ, cũng không ẩn chứa Tử Vong Chi Đạo, bởi vì bọn họ cảm ngộ cũng không sâu.

Đương nhiên, tiến vào Sinh Tử Cảnh, cũng không phải người nào cũng hoàn toàn lĩnh ngộ Sinh Mệnh Chi Đạo cùng Tử Vong Chi Đạo, bởi vì, Sinh Tử Cảnh Vương giả đều làm không được.

Chỉ cần Sinh Mệnh Chi Đạo và Tử Vong Chi Đạo lĩnh ngộ một phần nhỏ, sau đó cộng minh với nhau, có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh.

Xùy!

Cầm Phá Tà Kiếm trong tay, Diệp Trần chém ra một kiếm, kiếm khí hoàn toàn nội liễm.

Chính là thức thứ hai của Thu Thủy Kiếm Quyết, Ngưng Thủy!

Sở dĩ Kính Hoa Pha Diệt cường đại, là vì Không Gian Áo Nghĩa lợi hại, nhưng Tử Vong Chi Đạo cần loại sát thương đơn thuần cường đại nhất, cho nên chiêu thức Ngưng Thủy càng thích hợp nhất.

- Không đúng!

Diệp Trần lắc đầu, thu kiếm đứng lặng, nhíu mày suy nghĩ.

Xùy!

Lại chém ra một kiếm.

- Vẫn không đúng!

...

Tổng bộ Hắc Thủy liên minh, trên một hòn đảo cực lớn.

Đại điện nằm ở trung ương hòn đảo.

- Huyết Thiên đại lục Diệp Trần và Chân Linh đại lục Diệp Trần lại là cùng một người?

Trên bảo tọa, bàn tay hắc y nam tử đang nắm lấy lan can màu kim sắc, xoạch xoạch tiếng nổ.

- Lão sư, hiện tại hắn còn chưa tiến vào Sinh Tử Cảnh Vương giả, chúng ta còn có cơ hội, một khi hắn tiến vào Sinh Tử Cảnh, vậy thì phiền toái.

Vương Thái Nhất nói ra.

Vương Thái Nhất cũng không phải người Chân Linh đại lục, chạy về Hắc Thủy liên minh, thời gian cũng cần nhiều tháng.

- Ta biết rõ, ta kiêng kuj chính là Huyền Hậu và Long Vương!

Nam tử hắc y gật đầu.

- Long Vương và Huyền Hậu tại Chân Linh đại lục, nước xa không cứu được lửa gần, huống chi, bọn họ cũng không dám đối kháng với Hắc Thủy liên minh chúng ta!

Vương Thái Nhất cũng không đem Long Vương và Huyền Hậu để vào mắt, Hắc Thủy liên minh là một đại liên minh, Sinh Tử Cảnh Vương giả rất đông, cũng không thiếu những Sinh Tử Cảnh Vương giả lợi hại.

- Có thể không đắc tội bọn họ ngoài sáng là tốt nhất.

Hắc y nam tử là một trong những cự đầu của Hắc Thủy liên minh, hắn biết rõ Long Vương và Huyền Hậu đáng sợ, nếu thật sự đánh, Hắc Thủy liên minh chưa hẳn có thể chiếm được thượng phong.

- Nhưng mà, độc chiếm hơn hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh của Hắc

Thủy liên minh, hắn phải chết không thể nghi ngờ, phải đánh chết hắn trước khi hắn tiến vào Sinh Tử Cảnh.

Hơn hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh, đối với Hắc Thủy liên minh mà nói đã là một con số cực lớn, phải biết rằng Hắc Thủy liên minh có rất nhiều Vương giả, ở bên ngoài Hắc Thủy liên minh, còn có những Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng đến phân một chén canh, thiểu hơn hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh, Hắc Thủy liên minh phải tự mình bổ sung, tổn thất thật lớn.

Không cho Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh, là vì một khi Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh, cần đại lượng chân nguyên thủy tinh để tăng tu vi, ai biết hơn hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh còn thừa lại bao nhiêu.

- Như vậy, ta phái hai gã Vương giả và ngươi đi tới Huyết Thiên đại lục, nhớ kỹ, vụng trộm làm việc, không nên bạo lộ thân phận, phải nhất kích tất sát.

Hắc y nam tử đình chỉ đánh lên lan can, khắc nghiệt nói ra.

- Vâng!

Vương Thái Nhất gật đầu.

- Tốt, ngươi đi xuống trước, ta liên hệ với những tên Vương giả rãnh rỗi một chút.

Sinh Tử Cảnh Vương giả đều có chuyện phải làm, hoặc là bế quan, hoặc là đi tầm bảo ở khắp Chân Linh thế giới, hoặc là tiến vào tinh không, có rất ít nhàn rỗi.

...

Xùy! Xùy!

Xùy! Xùy! Xùy!

Những ngày này, mỗi ngày Diệp Trần đều thi triển mấy trăm ngàn lần chiêu Ngưng Thủy, cảm ngộ Tử Vong Chi Đạo, nếu không phải tu vi tăng lên, chân nguyên gấp ba trước kia, nếu không chân nguyên theo không kịp.

Đối với không khí một hơi đâm mấy chục kiếm, bỗng nhiên Diệp Trần nghiên thân.

- Phá!

Kiếm kính nội liễm, một kiếm của Diệp Trần đâm thủng cây đại thụ chọc trời đối diện.

-'Rầm Ào Ào!

Đại thục chọc trời dùng tốc độ bằng mắt thường héo rũ đi, vỏ cây biến thành màu đen, sinh cơ diệt sạch.

- Rốt cuộc cũng thành công!

Một kiếm này, ẩn chứa Tử Vong Chi Đạo, diệt sạch sinh cơ của đại thụ, nếu như đâm vào cơ thể con người, đương nhiên sẽ diệt sạch sinh cơ của người đó, thập phần bá đạo.

Nhưng mà, so với Tinh Vẫn Chi Sát của Tinh Kiếm Hậu, một kiếm này ẩn chứa Tử Vong Chi Đạo ít hơn nhiều, sinh cơ của cây cối, làm sao so được với sinh cơ của cường giả.

Nhưng Diệp Trần đã rất hài lòng, chỉ cần sờ chuẩn con đường, còn sợ không tiến bộ sao?

Hiện tại, Diệp Trần có nắm chắc, không dựa vào Thiên Hạt Kiếm, đã có thể đánh Cự Lang Vương trọng thương.

Trầm tư một lát, Diệp Trần từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một khối huyền thạch màu đen, nhưng lại là Tử Khí Thiết Quáng Thạch.

Tử Khí Thiết Quáng Thạch, đến từ Sinh Tử Bí Cảnh, trời sinh đã ẩn

chứa Tử Vong Chi Đạo, phóng trên mặt đất, có có thể làm thổ địa chung quanh mất đi sinh cơ, đặt bên cạnh thực vật, sẽ làm cho thực vật lặp tức héo rũ, đặt ở đầu một con sông nhỏ, thậm chí có thể làm cho nước sông khô cạn dần, nước sông biến thành nước đọng.

Mà thiết quáng thạch chết tiệt này, Diệp Trần tự tin có thể lĩnh ngộ thêm Tử Vong Chi Đạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1082: Suy Đoán Của Diệp Trần.(1)

Trong tinh không bao la bát ngát, một đạo lưu quang nhanh chóng xẹt qua.

Lưu quang bay qua đám mây thiên thạch, xẹt qua từng khỏa tinh cầu loại nhỏ, cuối cùng đi vào một khỏa tinh cầu rách nát và nóng bức.

Khỏa tinh cầu rách nát này thập phần nhỏ, đường kính không đến sáu nghìn dặm, mặt ngoài vết rách trải rộng, nham thạch nóng chảy lan tràn, giống như đã bị thương nghiêm trọng, không khí trầm lặng.

Bá!

Lưu quang rơi xuống, biến thành một nam tử hắc y.

- Thiên Âm Vương, ngươi tìm ta có việc.

Nam tử hắc y đi tới, bỗng nhiên trên tinh cầu rách nát này có một đạo lưu quang khác bay tới, cuối cùng rơi xuống đối diện nam tử hắc y.

Đây là một lão già mặt vàng, tướng mạo vô cùng xấu xí, trên mặt có rất nhiều gỗ, trong đôi măt tròng đen nhiều hơn tròng trắng, lộ ra vị hung ác dị thường, làm cho người ta không rét mà run.

- Độc Hỏa Vương, xem ra tu vi của ngươi lại có tinh tiến ah!

Nam tử hắc y cười nói.

Đây là Độc Hỏa Vương, cũng là Sinh Tử Cảnh Vương giả trong Hắc Thủy liên minh.

Độc Hỏa Vương nháy mắt mấy cái.

- Ta tu luyện ở hạch tâm của tinh cầu này hơn ba mươi năm, nếu như không có tiến bộ, ta nên đập đầu vào đậu hủ chết đi cho rồi. Ngược lại là Thiên Âm Vương ngươi rỗi rãnh a, cũng đúng, tu vi của ngươi sớm đã đạt tới chín trăm năm, không so với chúng ta, nếu tu vi của ta vượt qua chín trăm năm, ta cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt, tìm hơn vài chục nữ tử mỹ mạo mà tiết dục hỏa.

Nghe vậy, nam tử hắc y cười lạnh, ngươi còn thiếu nữ nhân? Hài cốt mỹ nhân trên tinh cầu này, đoán chừng có hơn một ngàn a!

- Ta tìm ngươi có chuyện!

- Chuyện gì? Ngươi không thể tự mình hoàn thành sao?

Độc Hỏa Vương lập tức cảnh giác.

- Ngươi giúp ta giết một người.

Nam tử hắc y nói ra.

- Ha ha ha ha...

Nghe vậy, Độc Hỏa Vương cười lớn, cười làm cho nam tử hắc y nhíu mày, sắc mặt âm trầm.

- Không có ý tứ!

Độc Hỏa Vương vẫn có chút sợ hãi với nam tử hắc y này, Hắc Thủy liên minh Thiên Âm Vương, đây là một trong mấy đại cự đầu a, hắn ngưng cười, hỏi:

- Thiên Âm Vương, cũng không nên trách ta, ngươi biết, thực lực của ta còn không bằng một phần mười của ngươi, chuyện ngươi làm không được, ta sao có thể làm được, chẳng phải ngươi muốn ta đi chịu chết sao?

- Tuy ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng muốn ta đi chịu chết, ta không làm!

Độc Hỏa Vương chính là Sinh Tử Cảnh Vương giả của Hắc Thủy liên minh, nhưng không phải là thủ hạ của Thiên Âm Vương, Hắc Thủy liên minh, chỉ có quan hệ liên minh, một ít chuyện nhỏ có thể giúp đỡ chút, chuyện lớn phải thương lượng.

- Ai nói cho ngươi chịu chết!

Thần sắc Thiên Âm Vương hòa hoãn.

- Ta cho ngươi giết người, cũng không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả, cũng không phải Yêu Vương, mà là một tiểu tử nhân loại cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng.

- Ta đúng là kỳ quái, giết hắn, cần phải nhờ ta sao? Lại nói ngươi ra tya, tùy tiện thổi một cái cũng có thể giết hắn!

Tròng mắt Độc Hỏa Vương trợn tròn, hồ nghi đầy mặt.

- Thực lực kẻ này, không thể coi thường, hắn là đệ nhất danh của Sinh Tử Cảnh dự khuyết bảng lần này, dưới Sinh Tử Cảnh, không có người nào là đối thủ của hắn, chỉ có Sinh Tử Cảnh Vương giả, mới có thể đánh chết hắn, về phần ta vì cái gì mà không ra mặt, là vì kẻ này có hậu trường là Long Vương và Huyền Hậu, ngươi cũng biết, ta đại biểu cho cả Hắc Thủy liên minh, có một số việc, không thể ra mặt động thủ, không tốt khi động thủ, cho dù không có phong hiểm gì!

Trong miệng Thiên Âm Vương nói như thế, kỳ thật hắn cũng không phải kiêng kị Long Vương và Huyền Hậu, dù sao Diệp Trần ở trong Huyết Thiên đại lục, giết Diệp Trần, ai biết hung thủ là ai, hắn kiêng kị chính là vị tồn tại đỉnh cấp đang thủ hộ Trường Thiên Phái, những ngày này, hắn đã sớm điều tra tu liệu về Trường Thiên Phái, đương nhiên biết được rất nhiều chi tiết tỉ mỉ.

Có thể đạt độ cao bây giờ, Thiên Âm Vương luôn luôn cẩn thận hết mức, tuy nói vị tồn tại đỉnh cấp thủ hộ Trường Thiên Phái, có lẽ sớm rời đi, nhưng

hắn muốn thăm dò một chút, đơn giản là không muốn mạo hiểm, nếu không một khi vẫn lạc, chẳng còn lại gì cả.

- Thiên Âm Vương, ngươi muốn cho ta chết, bây giờ ngươi có thể động thủ, bảo ta đắc tội Long Vương và Huyền Hậu, ngươi cảm thấy ta dễ khi dễ sao.

Độc Hỏa Vương giận dữ, kéo dài một khoảng cách.

Thiên Âm Vương chán nản.

- Ngươi trước hãy nghe ta nói hết, kẻ này, cũng không phải ở Chân Linh đại lục, hắn đang ở Huyết Thiên đại lục, ngươi giết hắn, không có người nào biết.

- Huyết Thiên đại lục?

Độc Hỏa Vương suy nghĩ một lát, rất dứt khoát lắc đầu.

- Không làm, đây là chuyện của ngươi, không có liên quan đến ta, ngươi tìm người khác đi.

Hắn mới không tin trong chuyện này không có phong hiểm gì.

- Nếu như cộng thêm hai khỏa tinh cầu liệt hỏa thì sao, mặt khác, trên người hắn còn có hơn hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh của Hắc Thủy liên minh, ta đáp ứng cho ngươi một phần mười.

Tâm tư chính thức của Thiên Âm Vương chính là chân nguyên thủy tinh và tài phú trên người của Diệp Trần, giết Diệp Trần, đạt được chân nguyên thủy tinh, hắn đương nhiên có ý định độc chiếm, dù sao người biết chuyện chỉ có hắn, Độc Hỏa Vương và đệ tử Vương Thái Nhất.

- Ngươi có tinh cầu liệt hỏa?

Con mắt Độc Hỏa Vương lóe sáng, tràn ngập tham lam.

Tinh cầu liệt hỏa, một khỏa có thể làm cho hắn tăng tu vi lên mười năm, hai khỏa chính là hai mươi năm, có thể giảm bớt rất nhiều năm khổ công, đây là bảo vật hiếm có.

Mặt khác, hơn hai mươi vạn khối chân nguyên thủy tinh cũng không thể coi thường, đại khái cũng có thể gia tăng tu vi của hắn rất nhiều năm.

- Đương nhiên có!

Thiên Âm Vương lấy ra một khỏa tinh thạch sáng chói hào quang hỏa hồng, tản ra hào quang như mộng như ảo.

- Tinh cầu liệt hỏa, đáng chết, tại sao ta không tìm được chứ.

Độc Hỏa Vương hận không thể lập tức đoạt được, do dự một chút, hắn nói:

- Ta muốn một phần năm chân nguyên thủy tinh.

- Không được, một phần mười là đã rất nhiều rồi.

- Một phần sáu!

Cuối cùng nhất, hai người dùng hai khỏa tinh cầu liệt hỏa, một phần tám chân nguyên thủy tinh để làm điều kiện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1083: Suy Đoán Của Diệp Trần.(2)

- Đúng là gia hỏa tham lam.

Rời khỏi tinh cầu rách nát, Thiên Âm Vương cũng có chút đau thịt.

Hai khỏa tinh cầu liệt hỏa có giá trị cực cao, tuy nói hắn không dùng được, nhưng có thể dùng nó để trao đổi bảo vật với người khác, cũng may hắn và Độc Hỏa Vương đã nói, đối phương có ngụy Cực phẩm bảo kiếm và ngụy Cực phẩm áo giáp, đều thuộc về hắn. Không thể xâm chiếm, mà hai kiện ngụy Cực phẩm bảo khí, đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng là đồ vật không tệ.

Về phần Cực phẩm bảo kiếm, nghĩ đến cũng không thể khiến Độc Hỏa Vương bỏ đi tâm tư, Thiên Âm Vương đáp ứng, đối phương có thể lấy được Cực phẩm bảo kiếm và một phần năm tài phú.

- Thật không nghĩ tới, một kẻ còn không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả, lại có Cực phẩm bảo kiếm, đúng là niềm vui ngoài ý muốn, đáng tiếc ta không thể mạo hiểm.

Một Độc Hỏa Vương còn chưa đủ, có được Thiên Hạt Kiếm, Diệp Trần ngay cả Cự Lang Vương còn có thể đánh bại, Độc Hỏa Vương tuy so với Cự Lang Vương mạnh hơn không ít, nhưng không an toàn.

Nhưng mà Thiên Âm Vương đã có rất nhiều nhân tuyển tốt, người nọ, không có tham lam như Độc Hỏa Vương, năm đó nếu như không phải mình cứu hắn, hắn đã sớm mất mạng.

Lưu quang xẹt qua, Thiên Âm Vương biến mất ở sâu trong tinh không.

...

Diệp Trần còn không biết, cự đầu của Hắc Thủy liên minh là Thiên Âm Vương, rõ ràng thỉnh hai vị Sinh Tử Cảnh Vương giả để đối phó hắn, đương nhiên, cho dù biết rõ, hắn cũng không sợ hãi, tuy nói thực lực bản thân hắn không đủ bảo hiểm, nhưng hắn còn có Vọng Viễn Đồ, có Vọng Viễn Đồ, cho dù là thiên Âm Vương tự mình đến, cũng không kiếm được chỗ tốt.

Ngoại giới có mưa gió, Diệp Trần cũng không quan tâm, cũng chú ý không được, hắn đắm chìm trong lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo.

- Tử vong, tử khí!

XÍU...UU!!

Quan sát Tử Khí Thiết Quáng Thạch một lát, Diệp Trần rút Phát Tà Kiếm ra, bỗng nhiên đâm ra một kiếm.

Trong không khí nhộn nhạo tử khí vô hình, một đường ánh sáng xẹt qua.

- Không được, không đủ nội liễm.

Tử khí tràn ngập, lực sát thương tuy nhỏ, nhất định phải phối hợp với Ngưng Thủy, truyền lực bộc phát và trong cơ thể đối phương, như vậy mới có thể tạo thành phá hư trí mạng.

- Đáng tiếc, nếu như hiện giờ ta có năng lực đúc một thanh tử khí kiếm, có thể nhanh chóng cảm ngộ Tử Vong Chi Đạo.

Có tử khí đúc ra một thanh Cực phẩm bảo kiếm, trong quá trình rèn đúc sẽ lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo.

...

- Cái mặt nạ da người này đúng là không tệ, xem ra, về sau ta cũng nên học tập phương pháp chế tạo mặt nạ da người một chút, chuẩn bị cho khi cần.

Trên bầu trời cách Trường Thiên Phái chừng vạn dặm, ba đạo nhân ảnh

dùng tốc độ cực nhanh bay tới, trung tâm là nam tử mặt trắng, cười hắc hắc nói ra.

- Độc Hỏa Vương, Huyết Thủ Vương, ta đợi các ngươi ở chỗ này, nhớ kỹ lời lão sư nói, cần nhất kích tất sát, không nên làm cho người khác chú ý.

Nam tử với khuôn mặt xấu xí nói ra.

- Nói lời vô dụng làm gì, giết một tiểu gia hỏa mà thôi, một mình ta cũng có thể làm được, huống chi là đánh lén.

Độc Hỏa Vương cải biến dung mạo bĩu môi.

- Hi vọng các ngươi có thể thuận lợi thành công.

Thanh niên xấu xí chính là Vương Thái Nhất, tuy hắn không phải là Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhưng Thiên Âm Vương vẫn cho hắn tới cùng.

- Ngươi yên tâm, Huyết Chi Áo Nghĩa của ta, sẽ cho hắn chết ngay lập tức.

Một vị rung niên mặt đen lạnh lùng nói ra.

- Tốt, các ngươi lên đường đi!

Vương Thái Nhất che dấu trong một cánh rừng rậm.

- Đi!

Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương nghiền nát không gian, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Trần những ngày này đều ở trong sơn mạch phái sau Trường Thiên Phái mà luyện kiếm, lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo, không có người nào đi quấy rầy, ngày hôm nay, Diệp Trần nhướng mày, vừa rồi rõ ràng cảm nhận được một đạo linh hồn lực quan sát.

- Là linh hồn lực của Vương cấp.

Linh hồn lực của Sinh Tử Cảnh Vương giả, thập phần ẩn nấp, dưới Sinh Tử Cảnh, căn bản không cảm ứng được, nhưng Diệp Trần là người có thiên phú linh hồn, từ chất lượng, hoàn toàn không thua kém Sinh Tử Cảnh Vương giả, cho nên mới có thể phát giác.

- Không là lại có hai đạo!

Ánh mắt Diệp Trần ngưng trọng, nhưng biểu hiện ra, hắn giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, toàn tâm toàn ý luyện kiếm, ngay cả Tử Vong Chi Đạo cũng không cần, chỉ là đơn thuần là kiếm chiêu.

- Là ai muốn đối phó ta?

Trong nội tâm, Diệp Trần đang suy đoán.

- Chẳng lẽ là vì chuyện Thiên Hạt Kiếm?

Vô ý thức, Diệp Trần cho rằng Sinh Tử Cảnh Vương giả ngấp nghé Thiên Hạt Kiếm, đến giết người đoạt kiếm, nhưng dựa theo đạo lý, Huyết Thiên đại lục có lẽ không có người nào dám hiển nhiên đi vào Trường Thiên Phái giết người đoạt kiếm cả, dù sao Trường Thiên Phái nhiều năm như vậy có thể không ngã, là vì mấy trăm năm, có một vị Vương giả phong Đế nói chuyện, không được quy mô xâm chiếm Trường Thiên Phái.

Sinh Tử Cảnh Vương giả và Yêu Vương đương nhiên cũng liệt vào trong đó.

Ở sâu trong hư không, linh hồn lực Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương, xuyên thấu qua không gian bích chướng, rơi vào trê người Diệp Trần.

- Cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, không phải nói chỉ có cảnh giới đệ tam trọngsao?

Độc Hỏa Vương kêu lên một tiếng, đừng nhìn đệ tam trọng và đệ tam trọng đỉnh phong, đều là cùng cảnh giới, nhưng khác nhau cũng không nhỏ, đạt tới đệ tam trọng đỉnh phong, năng lượng và huyết nhục trong cơ thể dung hợp làm một thể, có thể dung nạp năng lượng cũng nhiều hơn, trừ việc đó ra, trên tâm cảnh viên mãn, có thể cho bản thân võ giả vận dụng năng lượng, càng thêm tiện tay, chiến lực tăng lên.

- Độc Hỏa Vương, ngươi sợ?

Huyết Thủ Vương lộ ra vẻ trào phúng!

Độc Hỏa Vương giống như bị giẫm phải đuôi, thiếu chút nữa nhảy lên.

- Huyết Thủ Vương, ngươi có ý tứ gì? Cho dù hắn càng lợi hại, cũng không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả, ta chẳng qua là kinh ngạc thôi, hơn nữa ta khuyên ngươi tốt nhất không nên chủ quan, hắn có Cực phẩm bảo kiếm nơi tay, ngay cả Cự Lang Vương đều không địch lại hắn, tuy nói hai chúng ta đều mạnh hơn Cự Lang Vương, nhưng nếu không tốt, cũng có khả năng bị thương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1084: Huyết Chiến Thảm Thiết.

Độc Hỏa Vương từ trước tới nay làm việc cẩn thận, đem tánh mạng của mình thập phần trọng yếu, nếu không phải lần này có hấp dẫn quá lớn, khó có thể cự tuyệt, hắn tuyệt đối không mạo muội tới đây.

- Yên tâm, đối với bất cứ người nào, ta cũng không chủ quan, nếu không Thiên Âm Vương cũng không mời ta.

Huyết Thủ Vương không có bởi vì đối phương không phải là Sinh Tử Cảnh Vương giả, là một sát thủ, với tư cách sát thủ, năng lực cơ bản nhất đó là không được khinh thường, dù đối mặt với người bình thường, tâm tình cũng phải cứng như sắt đá, Nhất Kích Tất Sát.

Bĩu môi, Độc Hỏa Vương cũng biết Huyết Thủ Vương là một gia hỏa rất đáng sợ, hắn đáng sợ, không phải thực lực đáng sợ, mà là tâm linh không bị bất cứ chấn động nào mà đáng sợ.

Loại người này nếu không ra tay thì thôi, ra tay là lôi đình nhất kích.

- Tốt, động thủ đi, phải nhớ là dùng sát chiêu!

Độc Hỏa Vương liếm liếm bờ môi, mang theo thần sắc dữ tợn.

Trong đôi mắt của Huyết Thủ Vương không hề bận tâm, nhưng loại không coi thường này, không thể nghi ngờ càng làm cho người ta rung động.

Vận chuyển chân nguyên, khí tức của hai người đề thăng.

- Ra tay!

Cờ-rắc!

Không gian vỡ tan, Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương hiện ra, khí tức của hai người, đã đề thăng tới cực hạn, đạt tới điểm tới hạn, miệng của Độc Hỏa Vương mở ra, hào quang màu đỏ hiện ra, đôi bàn tay của Huyết Thủ Vương, đủ như ngọc, ẩn chứa lực lượng khủng bố.

- Kính Hoa Phá Diệt!

Bọn hắn nhanh, Diệp Trần còn nhanh hơn.

Hai người vừa có động tác, chưa phá vỡ không gian, Diệp Trần đã lấy ra Thiên Hạt Kiếm, trong nháy mắt rút ra, hai người đã phá vỡ không gian, Diệp Trần đã súc thế Kính Hoa Phá Diệt hoàn tất, một kiếm chém ra, không gian chấn động mênh mông và ẩn chứa kiếm khí Không Gian Áo Nghĩa, tràn ngập áp súc, đông lại.

Ách!

Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương bị đông cứng trong tấm gương, thần sắc có chút ngốc trệ, đối với tình huống như vậy, Diệp Trần làm sao không biết có người muốn ra tay đánh lén hắn, làm sao không biết vị trí đánh lén của bọn họ ở nơi nào?

Trùng hợp?

Kẻ đần cũng biết đây không phải trùng hợp!

Cách giải thích duy nhất, Diệp Trần có được linh hồn lực của Sinh Tử Cảnh Vương giả. Dựa vào linh hồn lực siêu cường, ngược dòng tìm hiểu được nơi của bọn họ, sau đó sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu không, căn bản không cách nào giải thích vì cái gì bọn họ vừa ra tới, đã bị công kích.

- Đáng giận!

Ý niệm trong đầu hiện ra trong nháy nháy mắt, Độc Hỏa Vương và

Huyết Thủ Vương thân hình vặn vẹo, muốn giãy dụa phá vỡ trói buộc của Không Gian Chi Lực.

Nhưng bọn họ đã xem thương uy lực của Kính Hoa Phá Diệt, hơn nữa trở tay không kịp, tâm lý xuất hiện tương phản, chậm trễ không thời gian, đợi đến lúc hai người có phản ứng, tấm gương đã nghiền nát.

Nghiền nát thành trăm ngàn vạn khối, mỗi một khối đều giống như lưỡi dao sắc bén.

Phốc xuy phốc xuy phốc xuy phốc xuy!

Phanh thây xé xác có tư vị gì, đây là tư vị lúc này.

Hộ thân chân nguyên của Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương bị cắt mở, phòng ngự trên khải giáp xuất hiện vết rách, những nơi không có bảo khí phòng ngự, vết máu trải rộng, giăng khắp nơi, mà mặt nạ da người của hai người, cũng bị xé rách, huyết nhục mơ hồ, trong một sát na, hai người gặp phải đả kích khủng bố.

- Tiểu tử, ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Độc Hỏa Vương gầm gừ một câu, ngay cả Không Gian Chi Lực cũng không thể ngăn cách, cả sơn mạch đều bị chấn động, giống như sóng âm này, có uy lực phá hủy cả tòa sơn mạch loại nhỏ này.

- Còn chưa đủ!

Bằng vào Kính Hoa Phá Diệt có thể làm Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương bị thương, chẳng những làm cho sát chiêu của hai người nghẹn trở lại, bản thân cũng sinh ra cứng ngắc, nhưng Diệp Trần biết rõ điều này còn xa mới đủ, đối phương có Bất Tử Chi Thân, chút thương thế ấy, rất nhanh có thể khôi phục, chờ bọn họ khôi phục, chính mình lấy một địch hai, sẽ nguy hiểm.

Mi tâm tràn ra, thụ nhãn mở ra.

Vô thanh vô tức, một chùm tia sáng màu bạc bắn ra ngoài, bỏ qua Không Gian Chi Lực tràn ngập, bỏ qua hộ thể nguyên lực của Độc Hỏa Vương, trực tiếp tiến vào trong thần hồn của Độc Hỏa Vương.

Độc Hỏa Vương rên rỉ một tiếng, Diệp Trần không dừng lại chút nào, cầm Thiên Hạt Kiếm trong tay, thân hình lướt tới, tiến tới bên cạnh Huyết Thủ Vương, một kiếm đâm ra.

Thu Thủy Kiếm Quyết thức thứ hai, Ngưng Thủy!

Luận lực sát thương đơn thuần, Ngưng Thủy đã vượt qua Kính Hoa Phá Diệt, bởi vì, Ngưng Thủy lúc này, trừ ẩn chứa Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa, còn ẩn chứa Tử Vong Chi Đạo.

Một kiếm đâm ra, nguy cơ tủ vong bao phủ Huyết Thủ Vương.

Trước kia Huyết Thủ Vương cũng đã làm sát thủ, bất kể là tâm lý hay sức thừa nhận, tốc độ phản ứng, đều vượt qua Độc Hỏa Vương một ít, vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, hai tay hắn giao nhau, ngăn tại trước trán.

Xùy!

Thiên Hạt Kiếm đâm phá ngay hai tay giao nhau của Huyết Thủ Vương, chênh lệch một tấc là có thể đâm xuyên thấu qua.

Phanh!

Quang mang đầy trời tán loạn, hai tay Huyết Thủ Vương biến thành kết tinh màu tím, triệt để tan vỡ, trừ lần việc đó, một cổ lực lượng diệt sạch sinh cơ, cũng từ chỗ đứt tay của Huyết Thủ Vương lan ra khắp toàn thân của hắn.

- Là Tử Vong Chi Đạo!

Hai tay nát bấy, trên mặt Huyết Thủ Vương cũng không có một tia thống khổ, giống như hai tay bị nát bấy, không phải của hắn, nhưng đối với một kiếm của Diệp Trần ẩn chứa Tử Vong Chi Đạo, hắn có chút kinh ngạc, bởi vì

lúc hắn tiến vào Sinh Tử Cảnh, lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo nhiều hơn, nếu như Diệp Trần lại lĩnh ngộ Sinh Mệnh Chi Đạo tương đương với một nửa Tử Vong Chi Đạo, vậy thì hắn có thể thuận lợi tiến vào Sinh Tử Cảnh, trở thành Vương giả đích thật.

- Nhưng dùng Tử Vong Chi Đạo đối phó ta, còn chưa đủ nhìn.

Trong thể nội của Huyết Thủ Vương, bắn ra tử khí cường đại, thoáng cái đã đánh tan tử khí tiến công của Diệp Trần.

- Đáng tiếc!

Từ chỗ hai tay Huyết Thủ Vương giao nhau, ngăn cản một kiếm này, Diệp Trần đã biết rõ bản thân mình đánh mất cơ hội tốt nhất giết hắn, làm Sinh Tử Cảnh Vương giả, không có khả năng không lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo, nếu như một kiếm này đâm trúng chỗ hiểm của Huyết Thủ Vương, Diệp Trần tự tin, Tử Vong Chi Đạo phối hợp Ngưng Thủy, có thể đánh Huyết Thủ Vương trọng thương sắp chết, một kiếm bị mất mạng cũng không phải không có khả năng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1085: Hỏa Độc.(1)

Một kiếm vô công, Diệp Trần nhanh chóng thối lui về phía sau, Kiếm Vực cường đại phóng xuất ra, đem bốn phía tràn ngập Không Gian Chi Lực đều trấn áp, khiến cho uy năng Kiếm Vực càng thêm khủng bố.

- Đi!

Đạo ánh sáng màu xanh trên bảo kiếm ngưng kết, hướng về phía Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương bắn qua, giống như vạn mũi tên cùng bắn, thanh thế to lớn, loại chiến đấu thảm thiết này, không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Hai tay nát bấy nhanh chóng sinh trưởng, bị thương trên người đã lắp đầy, con mắt không ẩn chứa cảm tình của Huyết Thủ Vương nhìn chăm chú vào Diệp Trần, sâu trong đồng tử, mang theo một ít kiêng kỵ, thân là sát thủ, hắn kiêng kỵ nhất chính là loại tâm linh không hề bận tâm, trong chiến đấu, có thể phát huy ra lực lượng vô cùng cường đại, thậm chí siêu việt cực hạn con người.

Không hề nghi ngờ, Diệp Trần chính là loại người này, từ khi bắt đầu trói buộc hai người, đối phương đã công kích, một khâu hợp với một khâu, mỗi một khâu, đều thập phần hung hiểm, chỉ cần bọn họ hơi có chủ quan, hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi, rất khó tưởng tượng, trong thời gian ngắn như vậy, trong đầu của Diệp Trần làm cách nào sinh ra kế hoạch chặt chẽ như vậy.

Đinh đinh đang đang!

Hộ thân chân nguyên của Sinh Tử Cảnh Vương giả, thập phần chắc chắn, ngàn vạn bảo kiếm kích bắn xuyên qua, toàn bộ bị bắn ra, hoa lửa bắn

ra xung quanh, mỗi một khỏa đều có thể hòa tan đại lượng núi đá.

- Sai lầm, có lẽ là lấy tên này làm mục tiêu.

Tâm lý tố chất và năng lực phản ứng của Huyết Thủ Vương, làm cho Diệp Trần kinh ngạc, trái ngược với tên còn lại, phương diện này nếu so với người kia thì kém hơn rất niều, chỉ thuộc về tiêu chuẩn Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường.

Đương nhiên, điều này cũng không làm khó Diệp Trần, Diệp Trần cũng không muốn nghiên cứu tính cách của hai người, nếu như nghiên cứu qua, hắn tuyệt đối sẽ không dùng người này làm mục tiêu công kích đầu tiên.

Phốc!

Chùm tia sáng màu bạc bắn ra, Diệp Trần phát động linh hồn chi quang về phía Huyết Thủ Vương.

Đã bị Kiếm Vực áp chế va công kích, tốc độ phản ứng của Huyết Thủ Vương mau lẹ, thân thể cũng theo không kịp, cho nên linh hồn chi quang, xông vào trong thần hải.

Sắc mặt thoáng tái nhợt, thần sắc của Huyết Thủ Vương có chút hoảng hốt.

Linh hồn của Sinh Tử Cảnh Vương giả có màng mỏng, thập phần cường đại, nhưng Diệp Trần có năng lực thiên phú linh hồn - linh hồn chi quang, linh hồn màng mỏng đã bị linh hồn chi quang công kích, lập tức chấn động, linh hồn mê muội một hồi.

- Sát!

Đã dùng Huyết Thủ Vương làm mục tiêu công kích đầu tiên, Diệp Trần tuyệt đối không sửa đối tượng, mà linh hồn chi quang của hắn có thể công kích ba lần, nếu như không phải đạt tới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, linh hồn lực có chút cao hơn, nếu như không phải Bất Hủ Kiếm

Hồn đạt tới ngũ giai, đã sinh ra cộng minh với Hủy Diệt Kiếm Hồn, linh hồn lực càng thêm cô đọng, hai lần linh hồn chi quang, đã làm cho linh hồn của Diệp Trần triệt để khô cạn, trạng thái ngã xuống đến tình trạng đáng sợ.

Mà bây giờ, linh hồn lực của thần hải, đã đạt tới cảnh giới cao.

Người như kiếm quang, Diệp Trần lao về phía Huyết Thủ Vương, Kiếm Vực tồn tại, đã làm tốc độ của hắn nhanh hơn, càng khó có thể bắt được, trong chốc lát, khoảng cách của hắn và Huyết Thủ Vương chưa đủ ba trượng.

Một kiếm đâm ra.

Ngưng Thủy!

- Tiểu tử, đi chết đi.

Độc Hỏa Vương đã từ mê muội tỉnh táo lại, vận dụng hộ thể chân nguyên ngăn cản ngàn vạn bảo kiếm, hắn khẽ nhếch miệng lên, tử hồng sắc quang mang lóe lên, cuối cùng phun ra.

Dung hợp áo nghĩa, Độc Hỏa Viêm Bạo!

- Nhất định phải đánh chết hắn!

Trên mặt Diệp Trần một mảnh khắc nghiệt, hoàn toàn không thấy công kích khủng bố của Độc Hỏa Vương, một kiếm đâm trúng mi tâm của Huyết Thủ Vương, lập tức, một cổ lực lượng phối hợp với tử khí truyền lại, bộc phát trong đầu của Huyết Thủ Vương.

Phanh!

Đầu của Huyết Thủ Vương nổ nát, sinh cơ không còn.

Sau một khắc, công kích của Độc Hỏa Vương đã tới bên cạnh Diệp Trần, sinh ra lực nổ tung cực mạnh, mà hỏa diễm đỏ tím, chẳng những vô cùng nóng bỏng, càng ẩn chứa liệt hỏa kịch độc.

Khoảng cách giữa ngọn núi chính của Trường Thiên Phái và chiến trường chừng mấy ngàn dặm, nhưng tất cả mọi người trong Trường Thiên Phái cũng cảm nhận được lực lượng xung kích cường đại truyền tới, cuồng phong rung động ô ô, thậm chí cây cối cũng bị thổi gãy, hoa cỏ bị nhổ tận gốc, sau đó xoắn thành phấn vụn.

- Đây là cuộc chiến của Vương giả!

Đồng tử Lý Trường Phong co rụt lại, lẩm bẩm nói ra.

- Tông chủ, Diệp trưởng lão tu luyện ở ngay trong khu vực hạch tâm? Chúng ta?

Trên mặt của Cao Chí Viễn đầy lo lắng.

- Chúng ta có biện pháp nào!

Trường Thiên phái Đại trưởng lão cười đắng chát.

- Sinh Tử Cảnh Vương giả tiện tay một kích, cũng có thể diệt Trường Thiên Phái chúng ta, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện Diệp trưởng lão có thể gặp dữ hóa lành, đánh lui Sinh Tử Cảnh Vương giả xâm phạm.

Tin tức Diệp Trần đánh trọng thương Cự Lang Vương, sớm đã truyền vào tai Trường Thiên Phái, từ trên xuống dưới Trường Thiên Phái đều biết rõ, đều bị có lòng kính sợ Diệp Trần, đem hắn là tồn tại có thể địch lại Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường.

Oanh!

Đột ngột, núi đá rung chuyển một hồi, không ít kiến trúc trên Trường Thiên Phái bị lực lượng truyền tới làm sụp đổ.

Sau một khắc, ở ngoài ngàn dặm, một khỏa hỏa cầu màu tím bay lên, cách ngàn dặm, giống như ở trước mặt, có thể thấy được cái hỏa cầu này, to lớn đến cỡ nào.

XÍU...UU!!

Hỏa cầu bay lên, một đạo lưu quang phá không mà đến, cuối cùng bắn thủng đại điện Trường Thiên Phái trên ngọn núi chính, cắm thật sâu vào mặt đất, lưu lại một lỗ thủng đen kịt.

- Đây là cái gì?

Mọi người cả kinh!

- Hình như là bảo kiếm?

Trong nội tâm Lý Trường Phong cả kinh, quyết định thật nhanh, một chưởng chấn nát mặt đất, chấn đạo lưu quang kia ra, chính là một vỏ kiếm.

- Là vỏ bảo kiếm của Diệp trưởng lão.

Có người nhận ra.

Diệp Trần đem Phá Tà Kiếm bên hông, mọi người gặp qua rất nhiều lần.

Tay nắm lấy vỏ Phá Tà Kiếm, trên mặt Lý Trường Phong vẻ lo lắng càng tăng thêm, lần đại chiến này, tất nhiên còn vượt qua lần chiến đấu với Cự Lang Vương, nếu không vỏ kiếm cũng không bay tới đây.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1086: Hỏa Độc.(2)

Hỏa cầu bay lên, trong nội tâm Độc Hỏa Vương vô cùng khoái ý.

Độc Hỏa Viêm Bạo là sát chiêu cường đại nhất của hắn, đừng nói là một tiểu gia hỏa cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, cho dù là Sinh Tử Cảnh Vương giả, cũng không dám dùng thân thể ngạng kháng, hắn dám khẳng định, Diệp Trần ngay cả bột xương cũng không còn, chết không toàn thây.

- Đáng tiếc Huyết Thủ Vương.

Độc Hỏa Vương nghĩ mãi mà không rõ, Diệp Trần làm cách nào có thể đánh giết Huyết Thủ Vương?

Hỏa cầu dần dần thu nhỏ lại, màu đỏ tía biến thành đỏ thẫm, lại từ đỏ thẫm biến thành cam hồng, lập tức phốc một tiếng, tan rả thành hư vô, giống như chưa từng tồn tại trên đời.

Chỉ còn lại một cái hố to, nham thạch nóng chảy từ trên mặt đất phun lên, có thể chứng minh tính chân thật vừa rồi.

- Không có khả năng!

Độc Hỏa Vương biến sắc, hắn nhìn thấy Diệp Trần, Diệp Trần cầm song kiếm.

Giữa không trung, hình tượng của Diệp Trần có thể dùng thảm thiết để hình dung, song kiếm của hắn giao nhau. Ngăn cản ở ngực, trừ đầu và thân thể ra, địa phương khác cháy đen một mảnh, hai chân càng trực tiếp biến mất, hắn cầm Phá Tà Kiếm và Thiên Hạt Kiếm, từ bên ngoài xem xét, cùng than cốc không có gì khác nhau, loáng thoáng, có âm thanh bạo liệt từ trong

hai tay của hắn truyền ra.

Trong nháy mắt đánh chết Huyết Thủ Vương. Diệp Trần lập tức đổi công làm thủ, Hủy Diệt Kiếm Ý cũng đổi thành Bất Hủ Kiếm Ý, Bất Hủ Kiếm Ý, chủ trấn áp và phòng thủ, mặc dù như thế, hắn cũng chỉ có thể bảo vệ bộ phận trọng yếu nhất của cơ thể, hai chân trực tiếp bị hỏa kình thiêu đốt không còn, ngay cả vỏ Phá Tà Kiếm bên hông cũng bị đánh văng ra ngoài, không biết bay đi đâu.

Chợt.

Hai tay Diệp Trần biến thành hỏa đoàn, đốt thành hư vô, Phá Tà Kiếm và Thiên Hạt Kiếm mất đi khống chế, rơi xuống, nương theo rơi xuống còn có Trữ Vật Linh Giới.

- Của ta!

Lực chú ý của Độc Hỏa Vương chuyển dời lên thân Thiên Hạt Kiếm, thân hình khẽ động, hắn liền bổ nhào tới.

- Kiếm Xà Thuật!

Ngâm! Ngâm!

Phá Tà Kiếm và Thiên Hạt Kiếm khẽ run lên, riêng phần mình chia làm ba mươi ba bóng kiếm, tổng cộng sáu mười sáu bóng kiếm tạo thành kiếm xà lóng lánh, xoắn về phía Độc Hỏa Vương.

Độc Hỏa Vương ngăn cản Phá Tà Kiếm, lại không ngăn được Thiên Hạt Kiếm, hai tay và hai chân, bị xoắn thành huyết vụ, may mà vào thời khắc mấu chốt, trong miệng của hắn phun ra một đạo hỏa quang, đánh bay bóng kiếm đánh về phía đầu lâu.

Thiên Hạt Kiếm và Phá Tà Kiếm bay ngược về sau, lơ lửng trên đỉnh đầu của Diệp Trần.

Huyết nhục nhúc nhích, xương cốt nẩy mầm, hai tay và hai chân của Diệp Trần dài ra, tay phải nâng lên, Trữ Vật Linh Giới tự động bay lên ngón tay, lập tức hào quang lóe lên, Diệp Trần thay đổi một kiện quần áo màu xanh da trời.

- Đoạn Chi Trọng Sinh?

Độc Hỏa Vương ức chế kinh hãi trong lòng, thốt ra.

- Đáng chết Thiên Âm Vương, tin tức trọng yếu như vậy mà không có điều tra ra.

Độc Hỏa Vương hận Thiên Âm Vương muốn chết, Diệp Trần xác thực không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhưng hắn lại có linh hồn lực của Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhưng lại lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo, hiện tại ngay cả Đoạn Chi Trọng Sinh cũng lĩnh ngộ ra.

Tiếp tục đánh nữa, hắn không biết Diệp Trần sẽ toát ra năng lực mới gì.

Nhưng quay đầy ngẫm lại, Độc Hỏa Vương lại cảm thấy không thể trách Thiên Âm Vương, Diệp Trần có những năng lực này, đều cực kỳ cường đại, chắc chắn sẽ không tùy ý bạo lộ ra, Thiên Âm Vương không điều tra ra, cũng là bình thường.

Thúc dục Bất Tử Chi Thân, tứ chi Độc Hỏa Vương dài ra, trên người cũng đổi bộ quần áo mới.

- Diệp Trần, xem ra chúng ta đã xem thường ngươi rồi.

Độc Hỏa Vương kiêng kị nhìn Diệp Trần.

- Ngươi là ai?

Diệp Trần hỏi, che dấu năng lực, hắn luôn làm thế, không đến thời khắc mấu chốt, hắn sẽ không bao giờ bộc lộ át chủ bài ra, giống như lúc ở bên trong Sinh Tử Bí Cảnh, hắn sẽ không bộc lộ chiêu Kính Hoa Phá Diệt, bởi vì

hắn biết rõ, bình thường không chú ý những chi tiết này, đến thời khắc mấu chốt, hối hận không kịp.

- Ta là ai không trọng yếu, trọng yếu là, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Độc Hỏa Vương không tin tưởng một điểm tổn thương đều không có, Độc Hỏa Vương hắn trừ lực sát thương đơn thuần ra, còn ẩn chứa hỏa độc cường liệt, những hỏa độc này, giống như giòi trong xương, rất khó trừ sạch, một khi hỏa độc công tâm, trừ khi là Sinh Tử Cảnh Vương giả thì khó mà cứu được.

- Vậy sao?

Lúc nói chuyện, Diệp Trần từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một quả trái cây màu trắng, đây là Sinh Chi Quả đạt được trong Sinh Tử Bí Cảnh, ẩn chứa đại lượng khí tức sinh mệnh, đúng như Độc Hỏa Vương sở liệu, trong cơ thể hắn, xác thực lưu lại hỏa độc khó thanh trừ, những hỏa độc này, không ngừng cắn nuốt sinh cơ của hắn, đang tấn công về phía trái tim của hắn.

Sinh Chi Quả, hóa thành sinh mệnh chi dịch dung nhập vào trong lục phủ ngũ tạng của hắn, bổ sung sinh cơ mất đi, Diệp Trần có chút thở không ra hơi, tạm thời không có gì nguy hiểm tới tánh mạng.

- Dùng chân nguyên của ngươi, thúc dục Bất Tử Chi Thân, có lẽ tiêu hao rất lớn a!

Nghĩ đến cái gì đó, Độc Hỏa Vương nhếch miệng cười dữ tợn.

- Ngươi thử là biết rõ a!

Linh hồn lực khẽ động, Thiên Hạt Kiếm và Phá Tà Kiếm bay vào trong tay Diệp Trần.

Độc Hỏa Vương thập phần âm hiểm, há miệng phun ra sát chiêu, hỏa trụ

màu tím, vô cùng nóng bỏng, không gian sôi trào, từng đợt bọt khí bốc lên.

- Diệt!

Diệp Trần giơ cao Thiên Hạt Kiếm lên, một kiếm bổ ra.

Ông!

Không gian vặn vẹo cứng lại, đem hỏa trụ màu tím phong bế bên trong, rồi sau đó nghiền nát thành trăm ngàn khối.

- Ta muốn nhìn ngươi có thể chống đỡ tới khi nào?

Độc Hỏa Vương nói rõ muốn tiêu hao chân nguyên của Diệp Trần, há mồm phun ra một đạo hỏa trụ màu tím, cách xa vài dặm oanh kích Diệp Trần.

Hắn không dám dây dưa với Diệp Trần, linh hồn chi quang của Diệp Trần, vẫn làm cho lòng của hắn sợ hãi, Huyết Thủ Vương cũng bị linh hồn chi quang đánh trúng, linh hồn mê muội mới chết, nếu không, dùng thực lực của Diệp Trần, làm sao có thể lập tức đánh chết Huyết Thủ Vương, linh hồn chi quang của Diệp Trần, quả thực không kém cỏi bí pháp linh hông đạt tới Thiên cấp cao cấp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1087: Tinh Thần Độc Hỏa Toản. (1)

- Hừ!

Diệp Trần hừ lạnh một tiếng, Độc Hỏa Vương cho rằng chân nguyên của hắn không còn bao nhiều, kỳ thật trong cơ thể hắn còn lưu sáu bảy thành chân nguyên, khôi phục Bất Tử Chi Thân chỉ dùng ba thành, nhưng không có nghĩa là hắn tùy ý tiêu xài chân nguyên, mà hỏa độc, dưới mắt nhìn thì không cách nào uy hiếp được Diệp Trần, nhưng hắn đã dùng một nửa chân nguyên để ngăn chặn hỏa độc, nếu không mất đi chân nguyên trấn áp, hỏa độc công tâm, không càn Độc Hỏa Vương giết hắn, hắn đã bị hỏa độc giết chết trước rồi.

- Ngưng Thủy!

Tay trái cầm Phá Tà Kiếm thi triển Kính Hoa Phá Diệt, tay phải cầm Thiên Hạt Kiếm, đánh ra một kiếm cách không, kiếm khí màu tím xuyên thấu hư không, điên cuồng tấn công Độc Hỏa Vương.

Độc Hỏa Vương bị dọa kêu to một tiếng.

- Nhất tâm nhị dụng, nhất tâm nhị dụng hoàn mỹ nhất?

Nhất tâm nhị dụng, cũng không ít người làm được, nhưng làm được như Diệp Trần, nhất tâm nhị dụng hoàn mỹ, là trợ thủ đắc lực đồng thời thi triển sát chiêu khác nhau, không có bao nhiêu người làm được, Độc Hỏa Vương tự nhận là mình làm không được.

- Độc Hỏa Chướng!

Tay trái hoa nửa vòng tròn, trước người của Độc Hỏa Vương, ngưng tụ ra một đạo bình chướng màu tím hình vòng cung.

Phanh!

Kiếm khí tấn công lên bình chướng màu tím, kích thích từng vòng rung động.

Kêu rên một tiếng, Độc Hỏa Vương nhảy ngược ra sau mấy bước, vừa mới chuẩn bị thi triển Độc Hỏa Viêm Bạo cũng dừng lại, không phát ra được.

- Tận dụng thời cơ!

Diệp Trần nhanh chóng lao tới, tay trái sử dụng Kính Hoa Phá Diệt, tay phải dùng Ngưng Thủy, một trái một phải, giống như hóa thành hai người, mãnh liệt công kích về phía Độc Hỏa Vương.

Bành bành bành bành bành bành bành...

Độc Hỏa Vương vừa lui lại lui nữa, khóe miệng tiết ra máu tươi.

- Chân nguyên của tiểu tử này rốt cuộc còn bao nhiêu? Tại sao hỏa độc trong cơ thể của hắn còn không bộc phát?

Độc Hỏa Vương dần dần sinh ra thoái ý, từ đầu đến cuối, hắn đều đánh giá thấp Diệp Trần, cho nên không có đánh giá đúng về thực lực của Diệp Trần, trong lòng của hắn lại không có ngọn nguồn.

- Lui!

Đột nhiên không gian bạo tạc, Độc Hỏa Vương muốn trốn vào trong hư không.

- Kính Hoa Phá Diệt, ngưng cho ta!

Trên người của Diệp Trần bốc lên nhiệt khí, dùng Thiên Hạt Kiếm thi triển Kính Hoa Phá Diệt.

Một màn buồn cười phát sinh, Độc Hỏa Vương bị kẹt ở trong bình

chướng không gian, nửa người ở bên ngoài, nửa người ở trong hư không, thân thể chật vật không chịu nổi.

Không gian tan vỡ.

Thân thể lộ ra ngoài của Độc Hỏa Vương bị nghiền nát thành trăm ngàn khối, huyết quang bay đầy trời.

- Diệp Trần, ngươi nhất định phải chết, ta sẽ báo thù!

Ở sâu trong hư không, truyền ra tiếng gầm gừ điên cuồng của Độc Hỏa Vương.

Diệp Trần không để ý tới lời nói của Độc Hỏa Vương, hắn há mồm phun ra một ngụm màu đỏ tươi, máu tươi không còn một tia sinh cơ, chỉ có hỏa độc, kỳ thật thời điểm này, hắn đã tiếp cận dầu hết đèn tắt, vừa rồi dùng chân nguyên áp chế hỏa độc, rút một bộ phận, thi triển Kính Hoa Phá Diệt, hỏa độc bắt đầu phản công, chân nguyên liên tiếp bại lui, nếu như Độc Hỏa Vương lại kiên trì trong chốc lát, chết sẽ là Diệp Trần.

Đáng tiếc đối phương bị dọa sợ chạy đi.

- Hỏa độc này đúng là phiến toái!

Lấy ra đại lượng chân nguyên thủy tinh, Diệp Trần toàn lực luyện hóa, con mắt nhắm lại.

Lúc chạng vạng tối, trời chiều hạ xuống đỉnh núi, sắc trời u tối.

- Thực sự không thể khôi phục triệt để a, nhưng muốn thanh trừ hỏa độc, chỉ sợ không phải dễ dàng.

Diệp Trần có thể cảm giác được, hỏa độc trong thể nội không thể áp chế và không thể khu trừ, nhưng thập phần ương ngạnh, giống như giòi trong xương, chậm rãi ăn mòn huyết nhục và cốt cách của hắn, tuy nói hắn đã tu luyện tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh, thế nhưng Đoạn Chi Trọng Sinh

chỉ nhằm vào tứ chi, thân thể là trụ cột nên một khi bị vết thương trí mạng, vẫn nguy hiểm cực độ.

- Mặc kệ, trong thời gian ngắn thanh trừ không được hỏa độc, một lúc sau, có lẽ không có vấn đề.

Diệp Trần không có đem vấn đề hỏa độc là chuyện gì to tát, hắn không phải người bình thường, thân thể cũng không phải thân thể phàm trần, hỏa độc muốn ăn mòn chết hắn, hơn phân nửa là không có khả năng.

Nghiêng đầu, Diệp Trần nhìn thấy rất nhiều người.

Cao tầng Trường Thiên Phái đều đến.

- Diệp trưởng lão.

Thấy Diệp Trần tỉnh lại, Lý Trường Phong thở ra một hơi.

Diệp Trần khẽ gật đầu.

- Làm cho các ngươi lo lắng.

- Diệp trưởng lão khách khí, Diệp trưởng lão gặp dữ hóa lành, là chuyện may mắn của Trường Thiên Phái chúng ta. Đúng rồi, không biết Sinh Tử Cảnh Vương giả nhắm vào Diệp trưởng lão là người nào? Có phải là nhắm vào Trường Thiên Phái chúng ta không?

Chiến đấu vừa kết thúc, Lý Trường Phong đã lập tức chạy tới, nhưng Diệp Trần đang khôi phục lại, cho nên bọn họ đứng ở bên cạnh mà chờ đợi, không có lên tiếng quấy rầy.

Diệp Trần lắc đầu.

- Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng hơn phân nửa là không phỉa nhắm vào Trường Thiên Phái.

Đây thuần túy là trực giác.

- Tốt rồi, ta muốn bế quan chữa thương! Không có việc gì, tốt nhất đừng tới quấy rầy ta.

Hỏa độc ở trong thể nội, bao nhiêu là phiền toái, ngăn chặn nó cũng tốn không ít thời gian.

Vèo!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần bay về ngọn núi thuộc về mình.

Trong mật thất của Thái Thượng trưởng lão ở dưới mặt đất, Diệp Trần xếp bằng trên một bệ đá, trên tay cầm một Trữ Vật Linh Giới.

- Không biết Sinh Tử Cảnh Vương giả tài phú sẽ có bao nhiêu?

Đánh chết Huyết Thủ Vương, Diệp Trần cũng nhận được Trữ Vật Linh Giới của Huyết Thủ Vương, kể cả áp giáp và bao tay, áo giáp là đỉnh tiêm bán Cực phẩm khải giáp, cái bao tay tốt một chút là ngụy Cực phẩm bao tay, trong Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng phân chia cao thấp, không hề nghi ngờ, bất kể là Cự Lang Vương, hay vẫn là Độc Hỏa Vương, Huyết Thủ Vương, đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, thực lực cao thấp không phải cực lớn, trên người không có Cực phẩm bảo khí cũng là chuyện rất bình thường, cho nên không phải người nào cũng có cơ duyên giống như Diệp Trần.

Bằng vào linh hồn lực cường hãn, Diệp Trần xóa đi linh hồn ấn ký của Huyết Thủ Vương ở lại Trữ Vật Linh Giới và cho linh hồn lực của mình xâm nhập vào.

Tài phú của Huyết Thủ Vương, trong quy trong củ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1088: Tinh Thần Độc Hỏa Toản. (2)

Cực phẩm linh thạch hơn ba vạn khối.

Thượng phẩm linh thạch hơn năm ngàn vạn khối.

Cực phẩm tài liệu có ba loại, theo thứ tự bình thường nhất là Cực phẩm Kim Chúc Tinh Thần Thiết, cùng với ba mươi khối Cực phẩm Hỏa Vân Thạch, còn có mười ba khối Cực phẩm Hàn Băng Thạch.

Tinh Thần Thiết, là tài liệu phổ biến nhất trong quá trình chế tạo bảo khí Cực phẩm, ví dụ như Diệp Trần có Tử Khí Thiết, nhưng một khối Tử Khí Thiết dùng để chế tạo Cực phẩm bảo kiếm khẳng định không đủ, cho nên cần phải gia nhập tài liệu kim loại cực phẩm khác, mà Tinh Thần Thiết không thể nghi ngờ rất phù hợp với loại thêm vào này, tuy nói phổ biến, nhưng tỷ lệ phù hợp rất cao, sẽ không bị kim loại khác bài xích, cũng không bài xích kim loại khác.

Trữ Vật Linh Giới của Huyết Thủ Vương Tinh Thần Thiết có mấy vạn cân, nhưng thê tích cực nhỏ, cũng làm người ta nhức đầu, quần đảo trên đám bảo thạch, Diệp Trần tìm được ba phần Cực phẩm tài liệu, cũng tìm được một khối Tinh Thần Thiết nhỏ bằng nắm tay, cả hai thêm vào, chế tạo một thanh Cực phẩm bảo kiếm có lẽ không sai biệt lắm.

Về phần Hỏa Vân Thạch và Hàn Băng Thạch, đồng dạng là tài liệu rất tốt khi chế tạo Cực phẩm bảo khí, Hỏa Vân Thạch có thể cho vào bảo khí biến thành thuộc tính Hỏa, Hàn Băng Thạch tắc thì có thể làm cho bảo khí có thể biến thành thuộc tính Băng, rất hiếm có.

Diệp Trần quần đảo trong đám bảo thạch tìm được hai loại tài liệu khác, theo thứ tự là Kê Đản Đại Tiểu Phong Sào Thiết và một khối Trường Xích

Đồng lớn bằng ngón trỏ, Diệp Trần có năm loại Cực phẩm tài liệu.

Trừ những thứ đó ra, bên trong Trữ Vật Linh Giới cuả Huyết Thủ Vương còn có đại lượng Thượng phẩm tài liệu và bán Cực phẩm tài liệu.

- Thứ này tốt, chế tạo Thượng phẩm bảo kiếm và bán Cực phẩm bảo kiếm cũng là tài liệu không thể thiếu.

Diệp Trần mua sắm rất nhiều tài liệu Thượng phẩm và bán Cực phẩm, nhưng không bù đắp nổi tiêu hao, muốn học tập quá trình đúc Thượng phẩm bảo kiếm tới tình trạng lô hỏa thuần thanh, chút tài liệu này không đủ, chớ đừng nói chi là bán Cực phẩm tài liệu.

sTrữ Vật Linh Giới của Diệp Trần là Thượng phẩm Trữ Vật Linh Giới, so với Trữ Vật Linh Giới của Huyết Thủ Vương còn tốt hơn, một tia ý thức thu toàn bộ tài liệu của Huyết Thủ Vương vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình, Diệp Trần bắt đầu kiểm kê một phen.

Linh thạch!

Cực phẩm linh thạch, tổng cộng năm vạn khối.

Thượng phẩm linh thạch, vượt qua một ức sáu ngàn vạn khối.

Cực phẩm tài liệu năm phần, theo thứ tự là Tinh Thần Thiết, Phong Sào Thiết, Xích Đồng, Hỏa Vân Thạch và Hàn Băng Thạch.

Nhưng vật phẩm trân quý khác, theo thứ tự là hơn hai trăm vạn khối Chân Vô Thủy Tinh, một gốc ba ngàn năm hỏa hầu Thượng phẩm Hỏa Lệ Thụ, một số Hồn Thạch.

Những thứ này vô cùng trân quý, Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng chưa chắc có được, trừ những này ra, trong Trữ Vật Linh Giới của Diệp Trần có đủ loại vật phẩm, Thượng phẩm tài liệu, Thượng phẩm linh thảo, tất cả phẩm cấp bảo khí...

Tài phú của Huyết Thủ Vương không tính là rất nhiều, nhưng cũng dễ lý giải.

Đến cấp độ Sinh Tử Cảnh, trọng yếu nhất là tăng tu vi lên, có vật gì tốt, khẳng định sẽ trao đổi với người khác, hoặc là dùng Cực phẩm linh thạch mua sắm, có thể nói, tu vi Sinh Tử Cảnh Vương giả chính là tài phú cực lớn, đáng tiếc là tài phú này bị bản thân tiêu hóa, ngoại nhân cũng không chiếm được.

Hô!

Thở ra một hơi, lực chú ý của Diệp Trần từ Trữ Vật Linh Giới chuyển dời lên hỏa độc trong người.

Một ngày chưa diệt trừ hỏa độc, một ngày là tai họa, Diệp Trần cũng không muốn trong lúc chiến đấu với người khác, còn phải phân chân nguyên ra trấn áp hỏa độc.

Vận chuyển Thanh Liên Kiếm Quyết, cả thân thể Diệp Trần biến thành thanh sắc quang mang, cũng không kết hợp với thân thể, dấu hiệu thúc dục công pháp, toàn thân, không chỗ này không ngưng thực.

Dưới tinh huống nội thị, Diệp Trần hơi cau mày.

Những hỏa độc này, rõ ràng chiếm lấy một bộ phân thân thể của hắn, hỏa độc lan tràn trong phạm vi này, tất cả tế bào nhiếm phải hỏa độc, biến thành đại bản doanh của hỏa độc, sinh cơ trong tế bào, cũng biến thành chất dinh dưỡng của hỏa độc, lớn mạnh thanh thế của nó.

Nội thị tăng cường đến cực hạn, Diệp Trần không khỏi hít một hơi lãnh khí, hỏa độc nhìn thì bị trấn áp, nhưng làm cho da đầu của hắn rung lên, phàm là những thứ không phải hỏa độc tiếp xúc với nó, đều bị chuyển hóa, chuyển hóa thành hỏa độc, loại quá trình này rất nhỏ bé, nhỏ bé đến mức khó phát giác.

- Xem ra xem thường tính nguy hại của hỏa độc này rồi.

Diệp Trần ngẫm lại, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra vài cọng Thượng phẩm linh thảo Băng thuộc tính, sau khi lấy ra, nuốt vào trong bụng.

Linh dịch lạnh buốt từ từ khuếch tán trong lục phủ ngũ tạng, tứ chi bách mạch, duy chỉ có trong phạm vi lan tràn của hỏa độc ra, những nơi còn lại đều bị ảnh hưởng bởi linh dịch, tốc độ hỏa độc thôn phệ sinh cơ cũng biến thành chậm lại.

Thấy thế, Diệp Trần nuốt vào một hơi mười gốc Thượng phẩm linh thảo Băng thuộc tính, khiến cho thân thể đều lạnh buốt, nhiệt độ cơ thể hạ thấp xuống dưới người bình thường, giống như một khối hàn băng.

- Thượng phẩm linh thảo Băng thuộc tính đã không còn, chỉ sợ khó có thể ức chế a!

Lúc này Diệp Trần mới coi trọng hỏa độc.

Cái hỏa đọc này ương ngạnh hơn so với độc bình thường, có khác biệt cực lớn.

- Đúng, nhìn xem Cực phẩm Hàn Băng Thạch có hữu dụng hay không a.

Diệp Trần không dám đem Hàn Băng Thạch nuốt vào trong bụng, nhưng có thể đeo lên trên thân thể, ảnh hưởng tới hỏa độc trong thể nội.

- Khá lạnh!

Hàn Băng Thạch cầm lên tay khá lạnh, có thể dùng để làm thân thể hạ thấp nhiệt độ, bởi vì hiện tại Diệp Trần cần phải dung Hàn Băng Thạch để áp chế hỏa độc, cho nên không dùng nó luyện khí rồi.

Làn da bên ngoài, đông thành một lớp băng sương, giờ phút này nếu có cường giả Tinh Cực Cảnh tới gần Diệp Trần, lập tức sẽ tổn thương do giá rét, đứng gần đó, chỉ sợ có thể đông thành tượng băng, sinh cơ đều không có.

Chịu đựng băng hàn thấu xương, Diệp Trần cười khổ, liếc nhìn Cao

Vọng Viễn Đồ.

- Có lẽ Vô Hoàng tiền bối biết rõ hỏa độc này a!

Mở Cao Vọng Viễn Đồ ra, Diệp Trần tiến vào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1089: Tinh Thần Độc Hỏa Toản. (3)

Ông!

Một bóng người như sống lại, quay người đi ra khỏi tranh thuỷ mặc.

- Lại có phiền toái gì?

Hình thành lên tiếng hỏi.

Diệp Trần nói:

- Vô Hoàng tiền bối, ngươi cũng biết trong thể nội của ta là hỏa độc gì hay không?

Kỳ thật không cần Diệp Trần hỏi, hình ảnh Vô Hoàng đã phát giác dị thường của Diệp Trần, nhiệt độ cơ thể của đối phương, so với băng sơn còn thấp hơn, tiếp tục nữa, bản thân sẽ bị chết cóng.

Bàn tay khoác lên bờ vai của Diệp Trần, hình ảnh Vô Hoàng thúc dục năng lượng, tiến vào trong thể nội của Diệp Trần, thật lâu, hắn ngưng trọng nói:

- Đây là Tinh Thần Hỏa Độc.

- Tinh Thần Hỏa Độc?

Hình ảnh Vô Hoàng giải thích, nói ra:

- Ở hạch tâm của ngôi sao, trừ nhiệt độ cao ra, còn có hỏa độc, bình thường những hỏa độc này sẽ không tập trung ở cùng một chỗ, thập phần phân tán, tính nguy hại cũng không lớn, nhưng theo thời gian trôi qua, hạch tâm của ngôi sao, tỷ lệ hỏa độc ngưng tụ một chỗ là rất cao, hình thành Tinh

Thần Độc Hỏa Toản, mà Tinh Thần Độc Hỏa Toản, mật độ hỏa độc thập phần cao, cũng dần dần phát sinh dị biến, biến thành một loại kỳ độc, khó có thể thanh trừ.

- Ngươi động thủ với ai, thực lực như thế nào?

Hình ảnh Vô Hoàng hỏi.

- Là một Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường.

Độc Hỏa Vương cũng không tính là Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, so với Cự Lang Vương cường đại hơn không ít.

Nghe vậy, hình ảnh Vô Hoàng nói ra:

- Dùng thực lực của hắn, không có khả năng đem Độc Chi Áo Nghĩa và Hỏa Chi Áo Nghĩa tới cảnh giới cực cao, cho nên không sánh nổi với Tinh Thần Thần Độc Toản, nếu như ta đoán không sai, khẳng định hắn có Tinh Thần Độc Hỏa Toản, sau đó thúc dục hỏa độc bên trong, dung hợp với lực lượng của bản thân, công kích ngươi.

- Tinh Thần Độc Hỏa Toản, khó trách!

Diệp Trần giật mình, Độc Hỏa Vương với tư cách là một nhân loại, lại dùng miệng phun trào năng lượng, trong thể nội của đối phương có Tinh Thần Độc Hỏa Toản, phối hợp công kích.

- Vậy làm cách nào để thanh trừ đây?

Hình ảnh Vô Hoàng lắc đầu.

- Rất khó, nếu như ta không chết, thanh trừ Tinh Thần Độc Hỏa Toản, thập phần đơn giản, nhưng ta hiện tại, tuy thể nội phong ấn nhiều năng lượng, nhưng dù sao cũng không phải người sống, cưỡng ép giúp ngươi thanh trừ Tinh Thần Độc Toản, một khi khống chế không tốt, sẽ làm thân thể ngươi tan vỡ, trừ phi ngươi có thể đem Đoạn Chi Trọng Sinh tu luyện tới

cảnh giới hậu kỳ, ta mới dám thử một lần, nhưng nếu như ngươi tu luyện tới Đoạn Chi Trọng Sinh hậu kỳ, có lẽ cũng không cần ta hỗ trợ, từ từ thanh trừ, có thể thành công.

- Đương nhiên, trừ việc đó ra, cũng không phải không có biện pháp, ít nhất ta có thể nghĩ ra tới bốn biện pháp.

Rốt cuộc Nguyên Hoàng cũng là nhân vật phong vân một cỏi năm đó, một thân thực lực, cũng là Vương giả phong Đế, thực lực sếp ở hàng đầu, thực lực cao như thế, kiến thức đương nhiên không kém.

- Cái gì? Bốn?

Diệp Trần hỏi.

- Một là tăng giai vị thân thể lên, bây giờ thân thể của ngươi là tứ giai, nếu như tăng lên tới ngũ giai, Tinh Thần Hỏa Độc, thanh trừ rất dễ dàng, ngươi cũng biết, thân thể tăng lên nhất giai còn khó hơn lên trời, thân thể tứ giai, chỉ là tiêu chuẩn Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, thân thể ngũ giai chính là tiêu chuẩn bình quân, tứ giai và ngũ giai, khác nhau cực lớn, sức đề kháng với độc tố khác nhau tới mười lần.

- Thân thể ngũ giai, nói dễ vậy sao.

Diệp Trần cười khổ, thân thể của hắn có thể tăng lên tứ giai, chính là nhờ ăn được một quả Thiên Yêu Hỏa Linh Quả năm ngàn năm hỏa hầu, không có Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, hắn muốn tăng giai vị của thân thể lên, ít nhất phải hao phí mấy tháng thậm chí lâu hơn nửa năm, hiện tại làm cho thân thể tăng lên ngũ giai, đoán chừng so với việc tiến vào Sinh Tử Cảnh còn muốn khó hơn mấy lần.

Hình ảnh Nguyên Hoàng đương nhiên biết việc tăng giai vị thân thể lên rất khó, cười nói:

- Tăng lên bình thường, đúng là rất không có khả năng, hao phí thời gian quá dài, Tinh Thần Hỏa Độc đã sớm đánh vào tim của ngươi, ta nói là, ngươi

phải tìm kiếm một ít thiên tài địa bảo để tăng giai vị thân thể lên, mà hiệu quả tốt nhất ở phương diện này chính là Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, lví dụ như Long Lân Quả, đương nhiên, nếu như ngươi có thể tìm được huyết dịch mới thay của Cự Long Vương, hiệu quả cũng không kém gì so với Long Lân Quả.

- Cự Long Vương!

Diệp Trần nhíu mày, Từ Tĩnh là Hoàng Kim Cự Long, hoàn toàn phù hợp với điều kiện, nhưng Từ Tĩnh chưa hoàn toàn chuyển hóa thành Hoàng Kim Cự Long. Hơn nữa cũng không phải Cự Long Vương, đợi tới khi nàng triệt để phù hợp với điều kiện, cũng quá muộn.

- Thứ hai là gì?

Đệ tiên rất khó khăn, bất kể là tìm kiếm Thiên Yêu Hỏa Linh Quả. Long Lân Quả, hoặc là máu mới thay của Cự Long Vương, đều là chuyện cực kỳ khó khăn.

- Thứ hai thì đơn giản hơn một chút, ngươi trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả.

Nguyên Hoàng cười cười, tiếp tục nói:

- Đợi ngươi trở thàn Sinh Tử Cảnh Vương giả, không nói trước chân nguyên chiết xuất thành chân nguyên Vương cấp. Cảnh giới Bất Tử Chi Thân cũng sẽ đạt tới cảnh giới Huyết Nhục Diễn Sinh, Cho dù là Tinh Thần Hỏa Độc, cũng không khác gì so với tạp chất.

Chuyện này đúng là đơn giản hơn một chút, có thể trực tiếp đem Bất Tử Chi Thân tu luyện tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh hậu kỳ. Tuy trăm sông đổ về một biển, nhưng biện pháp giải quyết cũng không giống nhau.

Diệp Trần chỉ cần lĩnh ngộ một ít Sinh Mệnh Chi Đạo, tấn chức Sinh Tử Cảnh, có nắm chắc.

Đương nhiên, ký thác vào việc tiến vào Sinh Tử Cảnh, có chút không an toàn, ai biết thời gian sẽ dài bao lâu, ngắn thì dăm ba tháng, lâu là ba năm năm, cũng có thể.

- Loại thứ ba, đối với ngươi mà nói là khó khăn nhất, cũng là đơn giản nhất, đem Hủy Diệt Kiếm Ý của ngươi, tăng lên tới lục giai, dùng lục giai Hủy Diệt Kiếm Ý, chém giết hoạt tính trong Tinh Thần Hỏa Độc, hoạt tính vừa mất, Tinh Thần Hỏa Độc sẽ biến thành tử vật, có thể khu trừ rất dễ dàng.

Chém giết hoạt tính của Tinh Thần Hỏa Độc, chuyện này cần tính toán chuyên sâu, dù sao thường nhân khó có thể lý giải, hỏa độc chính là một loại độc, cần có hoạt tính

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1090: Hóa Độc Đại Pháp.

- Ngũ giai đỉnh phong Hủy Diệt Kiếm Ý, nói thật, ngươi làm cho ta rất giật mình, đổi thành độc bình thường, căn bản là không làm gì được ngươi, mật độ Tinh Thần Hỏa Độc không đủ, cũng không làm gì được ngươi, đáng tiếc mật độ Tinh Thần Hỏa Độc trong người của ngươi rất cao, sinh ra dị biến, biến thành kỳ độc, chỉ có thất giai Kiếm Ý bình thường mới có thể chém giết hoạt tính, đổi thành Hủy Diệt Kiếm Ý, chỉ cần lục giai.

Nguyên Hoàng đối với Diệp Trần rất thưởng thức, loại người kiếm đạo kỳ tài có tiềm lực như hắn, cho dù đặt ở thời đại Thượng Cổ Trung Cổ, đều là thiên tài phi thường khủng bố, võ đạo ý chí hoặc là kiếm đạo ý chí cùng với thân thể, càng cao, càng khó tăng lên, nếu như nói thân thể tứ giai chính là tiêu chuẩn của Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, như vậy ngũ giai võ đạo ý chí cũng là tiêu chuẩn của Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, lục giai võ đạo ý chí là tiêu chuẩn bình quân, Diệp Trần đã vượt qua tiêu chuẩn bình quân, bởi vì ngũ giai đỉnh phong Hủy Diệt Kiếm Ý tương đương với lục giai đỉnh phong Kiếm Ý.

- Chuyện này đúng là dễ hơn một chút.

Nghe vậy, Diệp Trần khẽ gật đầu.

Một mình ngũ giai đỉnh phong Hủy Diệt Kiếm Ý, rất khó tăng lên tới lục giai, nhưng hắn lại khác, hắn còn có ngũ giai Bất Hủ Kiếm Ý, hai đại Kiếm Ý cộng minh lẫn nhau, đề thăng thập phần nhanh, gần đây, hắn đã cảm giác được Hủy Diệt Kiếm Ý có dấu hiệu tấn chức.

Một khi Hủy Diệt Kiếm Ý tăng lên tới lục giai, chiến lực của Diệp Trần, không nói gia tăng gấp bội, ít nhất cũng là tăng vọt, càng đến hậu kỳ, giai vị và chênh lệch giai vị, sẽ biến thành cực lớn, giống như tứ giai và ngũ giai,

không bằng chênh lệch ngũ giai và lục giai, lục giai và thất giai, không bằng chênh lệch thất giai đến bát giai, trong truyền thuyết, đến Cửu giai thậm chí thập giai, mỗi khi tiến nhất giai, chênh lệch giống như trời và đất.

- Loại thứ tư, có thể giải quyết vấn đề của ngươi nhanh nhất, đó là tìm một Vương giả đỉnh cấp giúp ngươi trừ độc, tốt nhất là có thành tựu trên con đường hóa độc, thật sự không được, tìm Vương giả tu luyện Băng Chi Áo Nghĩa đỉnh cấp, chỉ có hai chủng Vương giả đỉnh cấp này, hóa giải Tinh Thần Hỏa Độc biến dị rất dễ dàng, không có nguy hiểm gì.

- Đúng rồi, Nhân Ma Hoàng đúng là không tệ, nàng có thể giúp ngươi trừ độc.

Hình ảnh Nguyên Hoàng nghĩ đến cái gì đó.

Nguyên Hoàng đầu tiên nghĩ đến là Nhân Ma Hoàng, bởi vì Nhân Ma Hoàng trong mắt hắn, chính là Vương giả có thực lực cao nhất, nhưng đầu tiên Diệp Trần nghĩ đến Huyền Hậu, thực lực Huyền Hậu, có lẽ có chút ít không bằng Nhân Ma Hoàng, nhưng về phương diện hóa giải kỳ độc, Nhân Ma Hoàng có lẽ không sánh bằng nàng, thuật nghiệp có chuyên tấn công, đạo lý cũng từ nơi đó mà thông.

- Xem tình huống a!

Tìm Nhân Ma Hoàng, còn không bằng tìm Huyền Hậu, người phía trước chưa chắc sẽ đáp ứng, người thứ hai lại tin cậy nhiều hơn, tuy nói hắn không thể trở lại Chân Linh đại lục, nhưng cũng có thể nhờ người truyền tin tức.

- Cũng phải, người ta chưa chắc sẽ cứu ngươi.

Hình ảnh Nguyên Hoàng gật đầu.

- Trước đó, ta sẽ truyền thụ cho ngươi môn bí pháp Hóa Độc Đại Pháp.

- Hóa Độc Đại Pháp?

Diệp Trần nghe xong, đã biết rõ môn bí pháp này không giống bình thường.

- Hóa Độc Đại Pháp, thuộc về bí pháp Thiên cấp cao cấp, chỉ có thể dùng để cứu người và tự cứu, không nên khinh thường nó, nếu như không phải thời gian không cho phép, bằng vào Hóa Độc Đại Pháp, có thể dễ dàng hóa giải Tinh Thần Hỏa Độc, ta truyền thụ cho ngươi Hóa Độc Đại Pháp, ngươi phải mau chóng tu luyện thành công, như thế mới có thể ức chế Tinh Thần Hỏa Độc biến dị trong người ngươi, không cần dựa vào năng lượng Băng thuộc tính ức chế.

Nguyên Hoàng thân là nhân vật cái thế của một thời đại, cơ hồ cái gì cũng biết một chút, cấp độ càng cao, gặp phải nguy hiểm càng lớn, càng thiên kì bách quái, những thứ hiểu được càng ít, năng lực sinh tồn sẽ nhỏ, hiểu được nhiều thứ, cái gì cũng không lo.

Cái gọi là kỹ nhiều không áp thân đúng là đạo lý này.

- Tốt!

Diệp Trần dùng sức gật đầu.

- Không nên bài xích.

Hình ảnh Nguyên Hoàng điểm một ngón tay trên mi tâm của Diệp Trần.

Trong chốc lát, trong đầu Diệp Trần hiện ra một quyển sách bí pháp phức tạp.

Ba lượt hô hấp qua đi, hình ảnh Nguyên Hoàng thu hồi ngón tay.

Mở to mắt, Diệp Trần cảm kích nói:

- Đa tạ tiền bối.

- Không cần cảm tạ ta, thực lực ngươi càng cao, thủ đoạn càng nhiều, ngày sau bảo tồn hi vọng Chân Linh thế giới càng lớn, Thượng Cổ, Trung

Cổ, Cận Cổ đều không chiến đấu xong, cần phải dựa vào ngươi, dựa vào các ngươi.

Hình ảnh Nguyên Hoàng thở dài một hơi.

Diệp Trần biết rõ Nguyên Hoàng nói là cái gì, hỏi:

- Ta cần đạt tới cảnh giớ gìi, mới có thể?

- Ít nhất phải đạt tới cảnh giới của ta hiện giờ!

Diệp Trần im lặng, cảnh giới như Nguyên Hoàng, lúc này đã không có.

- Đương nhiên, vẻn vẹn một mình ngươi, còn chưa đủ, thời đại của ta, người có thực lực giống như Nhân Ma Hoàng rất nhiều, mặc dù như thế, một khi đại chiến xảy ra, đều vẫn lạc, người thế giới khác rất cường đại, có một ít thậm chí không kém cỏi ta, nếu như nói Chân Linh thế giới là một văn minh cấp thấp, thì văn minh của bọn họ là cao cấp, từ Thượng Cổ tới nay, chúng ta chống lại bọn họ, tranh thủ một tia hi vọng sinh tồn cho hậu đại, ta hi vọng, cái thế giới thuộc về chúng ta, sẽ tiếp tục tồn tại.

Hình ảnh Nguyên Hoàng nhìn Diệp Trần.

- Kiếm trong tay của ta, tất nhiên sẽ nhuộm máu của cường giả thế giới khác.

Diệp Trần nghiêm nghị.

- Ta tin tưởng ngươi có thể làm được, nhưng điều kiện tiên quyết là, ngươi có thể ương ngạnh sống sót, cuối cùng ngươi phải nhớ kỹ, cường giả từ trong giết chóc mà phát triển, bất kể là thế giới khác, hay là cùng một thế giới, chỉ cần là địch nhân, không nên nhân từ nương tay, đáng chết thì phải giết, không nên giết, cũng phải làm uy hiếp hạ xuống thấp nhất, có lẽ ngươi hiểu ý của ta.

Thần sắc hình ảnh Nguyên Hoàng lạnh lùng.

- Diệp Trần ghi nhớ.

Nguyên Hoàng giờ phút này, mà là Nguyên Hoàng thiên hạ vô địch, nhân từ nương tay, cho tới bây giờ không phải là lựa chọn chính xác, nhất là trong thế giới cường giả mới có thể sinh tồn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1091: Cấm Địa Vương Cấp. (1)

Diệp Trần có thể tưởng tượng, Nguyên Hoàng năm đó trèo lên đỉnh, tất nhiên phải giẫm lên vô số thi thể, có cùng một thế giới, cũng có thế giới khác.

- Nghĩa đến cũng không cần ta lo lắng, ngươi tham ngộ Hủy Diệt Kiếm Ý, ở phương diện này không phải là vấn đề.

- Tốt, nên truyền thụ ta đã truyền thụ, nên hỏi ta cũng nói, hết thảy cần nhờ vào chính ngươi.

Hình ảnh Nguyên Hoàng ảnh đi vào Cao Vọng Viễn Đồ của mình, dung nhập vào bên trong bóng người thủy mặc, đưa lưng về phía thế giới bên ngoài.

Thu hồi Cao Vọng Viễn Đồ, Diệp Trần trầm mặc một lát.

- Sinh Tử Cảnh là khởi điểm, đường sau này, còn rất dài, nhưng rất hợp ý của ta.

Diệp Trần rất hưởng thụ quá trình cường đại của mình.

...

Tu luyện Hóa Độc Đại Pháp độ khó thập phần cao, trình tự cũng rất nhiều, muốn nhập môn, đầu tiên phải học được thông qua Hóa Độc Đại Pháp, cấu tạo cơ bản hình thành độc tố, từ vĩ mô, tiến vào vi mô, tiếp theo là phải phân giải độc tố, bởi vì có chút kỳ độc, một khi phân giải, tính nguy hại không còn lớn.

Cuối cùng là thông qua Hóa Độc Đại Pháp, từng bước luyện hóa.

Ba bước này, làm được bước đầu tiên, xem như là nhập môn, hai bước sau, chính là thành tựu cơ sở, toàn bộ làm được, mới xem như tiểu thành.

Sau tiểu thành, phải đem Hóa Độc Đại PHáp chuyển hóa làm bản năng.

Sở dĩ muốn chuyển hóa làm bản năng, chủ yếu là vì có một ít độc tố có tốc độ lan truyền rất nhanh, ngươi trúng phải loại độc này, nếu chậm trễ, ngươi sẽ thua, hơn nữa thua là mất mạng.

Làm được một bước này, chính là đại thành.

Về phần viên mãn, là một bước gian nan nhất.

Hóa Độc Đại Pháp đạt tới cảnh giới viên mãn, trong cơ thể sẽ sinh ra năng lực hóa giải độc tố vô cùng kỳ diệu, loại năng lượng hóa độc này, có linh tính, đã dung hợp thành bản năng của ngươi, tuyệt đại bộ phận độc tố tiếp xúc với thân thể, lập tức bị phân giải luyện hóa, giống như gặp phải khắc tinh.

- Trước nhập môn rồi nói sau.

Xếp bằng ngồi trên bệ đá, Diệp Trần bắt đầu tu luyện Hóa Độc Đại Pháp.

Hóa Độc Đại Pháp không hổ là bí pháp Thiên cấp đẳng cấp cao, đột khí khi tu luyện cao gấp năm lần bí pháp Thiên cấp trung giai Đoạn Huyết Quỷ Chỉ, hao phí một tuần lễ, Diệp Trần mới sơ bộ nhập môn, có thể thông qua Hóa Độc Đại Pháp, quan sát cấu thành cơ bản của Tinh Thần Hỏa Độc, nhưng loại quan sát này, cũng không có nghĩa là Diệp Trần có thể phân giải Tinh Thần Hỏa Độc.

Lại một tuần sau, Diệp Trần có thể làm được bước phân giải Tinh Thần Hỏa Độc, hoàn thành bước thứ hai.

Đáng tiếc, chỉ có thể phân giải Tinh Thần Hỏa Độc lan tràn, cũng chỉ là tiên phong của Tinh Thần Hỏa Độc, giảm tính nguy hại của nó xuống, muốn

trừ tận gốc Tinh Thần Hỏa Độc, không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Hơn nữa, Diệp Trần phân giải tiên phong của Tinh Thần Hỏa Độc, đã chuyển hóa Tinh Thần Hỏa Độc thành chân nguyên, lớn mạnh chính mình, chăm chú mà nói, tốc độ Diệp Trần phân giải, còn không sánh kịp tốc độ chuyển hóa chân nguyên của Tinh Thần Hỏa Độc, một lúc sau, thời điểm Tinh Thần Hỏa Độc càng lớn mạnh, Diệp Trần cũng không phải là đối thủ, trong cơ thể biến thành thiên hạ của Tinh Thần Hỏa Độc.

- Phải đạt tới bước thứ ba, đem Hóa Độc Đại Pháp tu luyện tới cảnh giới tiểu thành.

Cảnh giới tiểu thành của Hóa Độc Đại Pháp, có thể luyện hóa phân giải Tinh Thần Hỏa Độc, không nói chuyện trừ tận gốc Tinh Thần Hỏa Độc, ít nhất không thể để cho Tinh Thần Hỏa Độckhông kiêng nể gì mà chuyển hóa chân nguyên, lớn mạnh chính mình, mà bản thân mình trong khoảng thời gian đó, tìm kiếm biện pháp khác giải trừ Tinh Thần Hỏa Độc.

...

Huyết Thiên đại lục, là đại lục thú hai của Chân Linh thế giới, diện tích tuy nói chỉ có một nửa của Chân Linh đại lục, nhưng chỗ rộng nhất cũng có gần ba ngàn vạn dặm, nơi hẹp nhất là hơn một ngàn tám trăm vạn dặm, giống như một cây dừa cực lớn, dùng nó ví von cũng không giống lắm, nhưng chỉ có thế mới tình dung được.

Giống như Chân Linh đại lục, trên Huyết Thiên đại tràn ngập tuyệt địa, cấm địa, có chút tuyệt địa cấm địa, ngay cả Sinh Tử Cảnh Vương giả đi vào, đều sinh tử khó biết, được xưng là Vương cấp cấm địa.

Huyết Quang Hải, là cấm địa bài danh thứ tư của Huyết Thiên đại lục.

Tên gọi là Huyết Quang Hải, cũng không phải là biển thật sự, Huyết Quang Hải, nằm ở phía đông Thiết Huyết Vực, trong đó, quanh năm có

huyết sắc khí lưu phiêu động, giống như biển máu, cho nên được gọi là Huyết Quang Hải.

Huyết Quang Hải có hai đại nguy hiểm.

Thứ nhất là Huyết Ma, Huyết Quang Hải là địa phương Huyết Ma sinh sôi, Huyết Ma bên trong, số lượng thập phần nhiều, ai cũng không rõ ràng có bao nhiêu, từ hạ vị Huyết Ma, trung vị Huyết Ma, thượng vị Huyết Ma, Huyết Ma Tướng, Huyết Ma Vương, cái gì cần có đều có, bởi vì quy tắc Huyết Quang Hải đặc thù, lực lượng mênh mông, cho nên Huyết Quang Hải đối với Yêu Vương và Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng không có biện pháp đem Huyết Ma trong Huyết Quang Hải này xóa đi, chỉ có thể mặc cho chúng tồn tại, chỉ cần Huyết Ma không đi ra là tốt rồi.

Thứ hai là hỗn loạn ý chí.

Nếu ngây ngốc lâu trong Huyết Quang Hải, sẽ bị hỗn loạn ý chí xâm nhập, nhẹ thì biến thành tên điên, nặng thì biến thành khát máu, trở thành dị loại của Huyết Ma.

Bởi vì có hai đại nguy hiểm này tồn tại, khiến cho dài danh của Huyết Quang Hải không nằm trong top 3 Vương cấp cấm địa, nhưng danh khí so với tam đại cấm địa kia, làm cho người ta sợ Huyết Quang Hải hơn cả.

- Lão Thường, chúng ta đã không gặp nhau hơn trăm năm, lần thứ hai lại đến Huyết Quang Hải a.

Lối vào Huyết Quang Hải, không gian nghiền nát, hai gã trung niên đi tới.

- Đúng vậy a, trăm năm thương hải tang điền, hậu đại của cũng ta đã già, hầu tử, lần trước chúng ta ba người đi vào, lúc đi ra chỉ còn hai người, lần này, ta và ngươi nhất định phải còn sống đi ra.

Trung niên tuổi râu dài chừng năm mươi cảm khái nói ra.

Trung niên xấu xí bị gọi là hầu tử, lại không phải nhân loại, mà là một đầu hầu tử tu thành Yêu Vương, hắn gật đầu.

- Nhất định, lần này phải còn sống đi ra, ta đem Cực phẩm hầu nhi tửu ta trân tang hơn hai trăm năm, lấy ra cùng ngươi chia xẻ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1092: Cấm Địa Vương Cấp. (2)

- Ngươi cái tên này, lúc này mới phân ra cho ta, thực keo kiệt, cũng phải, vì Cực phẩm hầu nhi tửu của ngươi, ta cũng phải sống sót, bằng không lỗ lớn.

Nếu có người kiến thức rộng rãi ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, trung niên râu dài và trung niên xấu xí này là Vương giả độc hành của Huyết Thiên đại lục, theo thứ tự là Vô Thường Thương Vương cùng Thiết Hầu Vương.

Vô Thường Thương Vương và Thiết Hầu Vương tuy không cùng một chủng tộc, một là nhân loại, một là yêu thú, nhưng giao tình thập phần tốt, có thể nói là huynh đệ dị loại sinh tử chi giao, trăm năm trước, bọn họ còn có một huynh đệ, cũng là Yêu Vương, gọi là Hắc Giác Vương, đáng tiếc trong quá trình lưu lạc trong Huyết Quang Hải, Hắc Giác Vương bị Huyết Ma Vương trong Huyết Quang Hải đánh chết.

- Đi, đi vào, lần này cho dù như thế nào, cũng phải đạt được một đóa Huyết Tinh Hoa.

Vô Thường Thương Vương thân hình lóe lên, lướt vào trong Huyết Quang Hải.

Thiết Hầu Vương theo sát đi vào.

...

Vài ngày sau, ở cửa vào Huyết Quang Hải xuất hiện mưa to, bầu trời tối tăm mờ mịt một mảnh, mây đen áp đỉnh.

XÍU...UU!!

Một đạo kiếm quang vạch phá bầu trời, bay nhanh tới.

Khoảng cách lối vào không đến trăm mét, kiếm quang thu lại, một thân ảnh trẻ tuổi hiện ra, một đầu tóc dài, một thân áo lam rộng thùng thình, chính là Diệp Trần.

Đem Hóa Độc Đại Pháp tu luyện tới cảnh giới tiểu thành, có thể tạm thời áp chế Tinh Thần Hỏa Độc, Diệp Trần liền đình chỉ tu luyện, bắt đầu làm chuẩn bị hóa giải Tinh Thần Hỏa Độc.

Trải qua hỏi thăm, Diệp Trần biết rõ, tại Thiết Huyết vực, có một chỗ Vương cấp cấm địa, tên là Huyết Quang Hải, trong Huyết Quang Hải có một loại khoáng vật không phải là thực vật là Huyết Tinh Hoa, phục dụng vào, có thể tăng cường độ thân thể, căn cứ vào số năm hỏa hầu của Huyết Tinh Hoa, hiệu quả lớn nhỏ khác nhau, Huyết Tinh Hoa hơn vạn năm hỏa hầu, có thể tăng một nửa cường độ thân thể, đương nhiên, chỉ dưới thân thể ngũ giai, thân thể ngũ giai tăng lên thân thể lục giai, nếu không có Huyết Tinh Hoa mười vạn năm hỏa hầu là chuyện không thể nào.

Tuy hiệu quả của Huyết Tinh Hoa còn kém xa Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, nhưng trước mắt đối với Diệp Trần mà nói, là vật có nhu cầu cấp bách, dù không thể giúp hắn tăng thân thể lên ngũ giai, nhưng cũng có khả năng tăng cường độ thân thể của hắn lên một ít, đề cao năng lực kháng độc của bản thân.

- Huyết Quang Hải đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả mà nói chính là hiểm địa, hỗn loạn ý chí ta có thể không sợ, chỉ cần không phải quá không hợp thói thường là được, nhưng Huyết Ma Vương, không thể không phòng.

Huyết Ma, là do máu mà sinh ra, thiên biến vạn hóa, cũng không có hình thái cụ thể, cùng người đối địch, nếu có sơ hở, nó hóa thành huyết quang chui vào trong cơ thể ngươi, cho dù ngươi có thiên đại bổn sự, cũng chỉ có thể ôm hận mà chết.

- Nhưng Huyết Tinh Hoa, tình thế bắt buộc a.

Thân hình nhoáng một cáu, Diệp Trần hóa thành một đạo kiếm quang lướt vào Huyết Quang Hải.

...

Huyết Quang Hải, bên trong có càn khôn, liếc nhìn lại, vô biên vô hạn, bên ngoài có mưa to, nhưng ở bên trong không có chút động tĩnh nào, bầu trời là một màu hồng, mặt đất, bị huyết sắc khí lưu bao trùm, huyết sắc khí lưu chìm nổi bất định, giống như đang ở trong một biển huyết quang, mà biển này, vẫn còn phát ra huyết sắc quang mang.

- Quy tắc đúng là rất mạnh a.

Diệp Trần vừa tiến vào Huyết Quang Hải, lập tức cảm giác được thân thể trầm xuống, đi được mấy chục thước, áp lực bốn phía áp lên thân thể, gấp trăm lần so với ngoại giới, lực hút cũng gấp trăm lần so với ngoại giới.

Về phần linh hồn lực, cũng chỉ có thể khuếch tán ra ngoài hơn mười dặm.

- Cũng may người đi vào Huyết Quang Hải này, cũng không phải quy tắc cứng nhắc a.

Huyết Quang Hải, căn cứ vào tu vi của người tiến vào, mà điều động áp lực, ví dụ như, Diệp Trần là cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, áp lực là gấp trăm lần, nhưng nếu như là Sinh Tử Cảnh Vương giả, áp lực gấp nghìn lần, kể từ đó, chênh lệch của song phương không phải quá lớn, vẫn bào tri trong phạm vi vốn có.

Bằng không thì, với áp lực gấp trăm lần này, đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả chẳng là gì, bọn họ vẫn có thể phi hành nhanh chóng như trước, Diệp Trần có đuổi cũng không kịp, nhưng bọn họ dễ dàng đuổi bắt Diệp Trần a.

Vèo!

Huyết sắc khí lưu ngưng tụ, một đạo huyết quang đánh về phía Diệp Trần.

- Chết!

Ngón tay Diệp Trần điểm một cái, một đạo kiếm quang cắn nát huyết quang, Hủy Diệt Kiếm Ý làm cho huyết quang không cách nào ngưng tụ được nữa.

Phi hành sát đấtm Diệp Trần tiến vào sâu trong Huyết Quang Hải.

...

Một ngày qua đi, Diệp Trần đại khái cũng lý giải một ít về Huyết Quang Hải.

Huyết Ma trong Huyết Quang Hải, lúc bình thường, đều giấu ở bên trong huyết sắc khí lưu, một khi có người tới gần, dẫn động huyết sắc khí lưu, bọn chúng sẽ hóa thành huyết quang, điên cuồng công kích, nếu như ngươi vận khí không tốt, dẫn động huyết sắc khí lưu đúng vào thân thể của Huyết Ma, vậy ngươi sẽ thảm, lập tức bị Huyết Ma hút sạch huyết nhục.

Diệp Trần đúng phải một lần, cũng may chỉ là một đầu Huyết Ma bình thường, tương đương với nhân loại Linh Hải Cảnh đại năng, mà Hủy Diệt Kiếm Ý và Bất Hủ Kiếm Ý của Diệp Trần lại là khắc tinh của nó, hậu quả có thể nghĩ.

- Không hổ là Huyết Quang Hải, quá hung hiểm.

Thân ở trong huyết sắc khí lưu, Diệp Trần cảm khái một tiếng, Huyết Quang Hải, khắp nơi đều là huyết sắc khí lưu, nói một cách khác, khắp nơi đều có thể ẩn giấu Huyết Ma, gặp được Huyết Ma dưới Huyết Ma Vương thì khá tốt, gặp được Huyết Ma Vương, cho dù là Diệp Trần, cũng có thể gặp nguy hiểm tính mạng, cũng không thể tùy thời khắc phóng thích Kiếm Vực, thúc dục Kiếm Ý.

Ầm ầm!

Phía trước truyền ra tiếng nổ mạnh kịch liệt, kinh thiên động địa.

- Cuộc chiến của Vương giả!

Tròng mắt Diệp Trần híp lại.

- Qua đi xem, về sau đề phòng cho tốt.

Nguy hiểm trong Huyết Quang Hải, trừ ngoài sáng, còn có trong bóng tối, Diệp Trần không phải biết quá nhiều, nhưng cũng lý giải một ít, tăng cường năng lực sinh tồn.

Khoảng cách từ vị trí của hắn tới nơi đại chiến rất xa, Diệp Trần men theo năng lượng chấn động mà đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1093: Huyết Ma Tinh. (1)

Không thể tiến tới quá gần, đứng ở xa xa, Diệp Trần dừng lại.

- Khai mở!

Thụ nhãn ở mi tâm mở ra, Diệp Trần thông qua Linh Hồn Chi Nhãn, quan sát.

Trong tầm mắt, ba đạo thân ảnh giao thoa kịch chiến, khí kình mênh mông cuồn cuộn, quét ngang bát phương, đem huyết sắc khí lưu đánh ra bên ngoài, biến thành mảnh đất trống trơn.

Ba đạo thân ảnh kia, rất rõ ràng, chia thành hai phe, một dùng thương, là Vương giả nhân loại, một hóa thân thành Yêu Hầu, là Yêu Vương, một phe khác, cả người tràn ngập khí lưu huyết sắc, hai mắt đỏ hồng, rõ ràng là nhân loại.

- Chính là dị loại Huyết Ma Vương.

Hỗn loạn ý chí của Huyết Quang Hải, càng tiến vào trong, ảnh hưởng đối với người tiến vào càng lớn, nếu như chịu đựng không được sự xâm nhập của hỗn loạn ý chí, sẽ đánh mất bản tính, trở thành kẻ chỉ biết giết chóc và điên cuồng, một lúc sau, lại xâm nhập vào huyết sắc khí lưu, từ từ cải tạo thành dị loại Huyết Ma, tính nguy hiểm không dưới Huyết Ma.

Phải biết rằng Huyết Quang Hải tồn tại vô số năm, có bao nhiêu Sinh Tử Cảnh Vương giả tiến vào bên trong, có rất nhiều người bị hỗn loạn ý cải tạo biến thành dị loại Huyết Ma Vương, hơn nữa trọng yếu nhất là, theo người có tâm quan sát, dị loại Huyết Ma Vương, tuổi thọ của hắn vượt qua một ngàn năm, cụ thể là sống bao nhiêu, đúng là khó nói.

Kể từ đó, Huyết Ma Vương không có gặp được, gặp được một dị loại Huyết Ma Vương, cũng là cửu tử nhất sinh, thực lực của chúng không đạt tới Vương giả đỉnh cấp, bởi vì Vương giả đỉnh cấp hơn phân nửa không có khả năng bị hỗn loạn ý chí xâm nhập, nhưng có một loại khả năng, mỗi một Vương giả cường đại, ý chí không tính là rất mạnh, tu vi tăng lên, lại mạnh rối tinh rối mù.

Rầm rầm rầm!

Nhân loại này trước khi biến thành dị loại Huyết Ma Vương cũng thập phần cường đại, so với Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương còn mạnh hơn ba bốn phần, một chọi một, Diệp Trần tuyệt đối không là đối thủ, chỉ có thể chạy trốn, dù sao dị loại Huyết Ma Vương, linh hồn chi quang đã không còn tác dụng gì, linh hồn của chúng, vốn thập phần hỗn loạn, không bị mê muội, trừ phi linh hồn chi quang có thể cường đại đến mức một kích tiêu diệt linh hồn đối phương.

Dị loại Huyết Ma Vương cường đại, đối thủ của hắn cũng không yếu, nhất là tên nhân loại Vương giả sử dụng thương, thực lực cũng không sai biệt lắm với Độc Hỏa Vương, mà Yêu Hầu Vương tuy nói kém hơn một ít, nhưng cũng không kém hơn ba nhiêu.

Một người một yêu liên thủ, chỉ chốc lát đã ngăn cản được dị loại Huyết Ma Vương.

- Vô Thường Tác Hồn Thương!

Trung niên râu dài quát lên một tiếng, một thương đâm ra, quỹ tích đều không có, đâm trúng đầu dị loại Huyết Ma Vương, hung hăng đâm xuyên qua.

- Nổ cho ta!

Yêu Hầu Vương hình thể không lớn, chỉ cao ba mét, thân thể thập phần linh hoạt, lóe lên, đi tới sau lưng dị loại Huyết Ma Vương, hai móng tay

đánh xuống, cào một cái.

Phốc phốc!

Dị loại Huyết Ma Vương hoàn toàn bị phân thây, máu tươi phun tung toé.

- Ha ha, hầu tử, làm tốt lắm.

Trung niên râu dài thu thương đứng lặng.

Thân hình Yêu Hầu Vương biến thành người, cười nói:

- Cũng là ngươi phối hợp rất tốt.

Một người một yêu, hợp tác không biết bao nhiêu lần, đã sớm hình thành ăn ý, hai người liên thủ, có thể chiến thắng không ít địch nhân cường đại hơn so với bọn họ.

- Thương pháp thật cao minh, rõ ràng ẩn chứa Phong Chi Áo Nghĩa và Vân Chi Áo Nghĩa, hai chủng áo nghĩa này am hiểu biến hóa nhất, dung hợp cùng một chỗ, uy lực tuy vẫn kém những dung hợp áo nghĩa khác, nhưng thắng ở điểm khó lòng phòng bị.

Lúc đầu, Diệp Trần cũng tìm hiểu Vân Chi Ý Cảnh. Về sau chuyển thành nghiên cứu cùng Lôi Chi Ý Cảnh có quan hệ với Vân Chi Ý Cảnh, tinh lực của người có hạn. Diệp Trần không thể nào làm được chu đáo, chỉ có thể chọn thứ thích hợp nhất, các loại khác, nếu có thời gian nghiên cứu cũng không muộn.

Đương nhiên, qua nhiều năm như vậy, Vân Chi Ý Cảnh cũng tiến giai thành Vân Chi Áo Nghĩa, mà cảnh giới một thành.

Đóng Linh Hồn Chi Nhãn, Diệp Trần quay người rời đi.

...

Huyết Quang Hải, vô biên vô hạn, bên trong không gian to lớn, viễn siêu so với ngoại giới nhìn thấy.

Thời gian trôi qua, Diệp Trần đã ngây ngốc ba ngày trong Huyết Quang Hải.

Trong ba ngày này, hắn có thể cảm giác được, một cổ hỗn loạn ý chí, đang ý đồ xâm chiếm thần hải của mình, chiếm lấy linh hồn của hắn, linh hồn màng mỏng cũng chỉ có thể phòng ngự linh hồn lực, đối với ý chí công kích, đành phải thúc thủ vô sách.

Cũng may hắn trong thần hải còn có Hủy Diệt Kiếm Hồn cùng Bất Hủ Kiếm Hồn, hai đại ngũ giai Kiếm Hồn trấn thủ trong thần hải. Hỗn loạn ý chí một khi xâm nhập tiến đến, sẽ bị xoắn nát thành hư vô.

Loạn ý chí này đối với Diệp Trần mà nói không coi vào đâu, trong ba ngày này, hắn gặp được nguy hiểm chính thức hai lần, một lần là lâm vào bao vây của Huyết Ma, lấy đơn vị ngàn mà tính số lượng Huyết Ma xung phong liều chết với hắn, huyết quang bay múa, một lần đang phiêu đãng trong huyết sắc khí lưu thì gặp được dị loại Huyết Ma Vương, thực lực không thể yếu hơn so với tên dị loại Huyết Ma Vương gặp được ba ngày trước, thậm chí còn mạnh hơn.

Đối mặt với mấy ngàn Huyết Ma vây công, Diệp Trần xuất thủ đoạn ra hết, tiêu hao một phần ba chân nguyên, mới giết được một nửa, sau đó chạy đi.

Đối mặt với dị loại Huyết Ma Vương, Diệp Trần không có tâm tư khác, trực tiếp chạy trốn.

Một chọi một, hắn không thể nào là đối thủ với dị loại Huyết Ma Vương, dây dưa một hồi, không công tiêu hao chân nguyên, được không bù mất, hắn đến Huyết Quang Hải, cũng không phải để chiến đấu, mà là vì Huyết Tinh Hoa.

- Huyết Quang Hải, không gian thập phần chắc chắn, không cách nào nghiền nát không gian tiến hành xuyên thẳng qua, nếu không phải ta không ta cũng không tránh khỏi đuổi giết của dị loại Huyết Ma Vương.

Dọc theo đường đi, Diệp Trần vào thời khắc nào cũng phải bảo trì phóng linh hồn lực ra ngoài.

- Nhưng như thế cũng không được, muốn lưu lạc Vương cấp cấm địa, tốt nhất phải đem cảnh giới tăng lên Sinh Tử Cảnh, bằng không cửu tử nhất sinh, nói không chừng sẽ chết.

Cơ duyên, cũng phải có mạng mà hưởng thụ, nếu như tính nguy hiểm quá lớn, nói chết thì chết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1094: Huyết Ma Tinh. (2)

- Ân, nơi này có sơn mạch!

Diệp Trần dừng bước lại, linh hồn lực cảm ứng bên trong, hơn hai mươi dặm phía trước, là một tòa sơn mạch.

Trong Huyết Quang Hải, sẽ rất ít xuất hiện sơn mạch, tuyệt đại bộ phận đều là bình nguyên và đồi núi, mà Huyết Tinh Hoa, đều sinh trưởng bên trong sơn mạch, có khả năng là dưới nền đất của sơn mạch, có khả năng là trên vách đá của sơn mạch, cũng có khả năng là ở dưới đáy hồ nước của sơn mạch, tóm lại, Huyết Tinh Hoa có thể xuất hiện ở bất cứ đâu trong sơn mạch, không cần hoàn cảnh đặc biệt.

- Xuất hiện sơn mạch, khẳng định là có Huyết Tinh Hoa, đi vào!

Bài trừ tạp niệm, ánh mắt Diệp Trần lợi hại, cẩn thận từng li từng tí lướt hướng về phía sơn mạch.

Bởi vì linh hồn lực của Diệp Trần chỉ có thể lan tràn ra hơn mười dặm, cho nên sau khi tiến vào sơn mạch, Diệp Trần cũng không có biện pháp biết được sơn mạch rộng lớn bao nhiêu, hoàn cảnh như thế nào, chỉ có thể đi một bước tính toán một bước.

Diệp Trần đi vào trong một hạp cốc, hạp cốc cao vút trong mây, nếu từ bên trong nhìn lên trời, chỉ có thể nhìn đến Nhất Tuyến Thiên, thập phần âm u và yên tĩnh.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ước chừng đi được bảy tám dặm đường, chợt, hơn mười đạo huyết quang phóng tới Diệp Trần.

- Kiếm Vực!

Diệp Trần gặp nguy không loạn, Kiếm Vực phóng thích mà ra, kiếm áp khổng lồ, làm cho những đạo huyết quang này giảm tốc độ xuống.

Rút Phá Tà Kiếm ra, Diệp Trần đánh một kiếm, kiếm khí cường đại, xé rách huyết quang, Hủy Diệt Kiếm Ý thì phá hủy làm cho huyết quang không cách nào tụ hợp được, dần dần tan rả.

- Khặc khặc!

Chính thức uy hiếp, chính là huyết sắc khí lưu hội tụ ở phía trước Diệp Trần, hình thành một đầu Huyết Ma Vương, cái này Huyết Ma Vương, hai tay như cây gậy trúc, thập phần nhỏ dài, bàn tay thì giống như ưng trảo, vô cùng sắc bén.

XÍU...UU!!

Tiếng xé gió đánh úp lại, cánh tay phải của Huyết Ma Vương, nhanh chóng biến thành dài nhỏ, biến thành một mũi khoan huyết sắc, chui vào mi tâm của Diệp Trần, tốc độ nhanh như tia chớp.

Đinh!

Giơ Phá Tà Kiếm lên, Diệp Trần ngăn cản Huyết Ma Vương tập kích.

Nhưng chỗ đáng sợ của Huyết Ma nằm ở chỗ tùy ý biến hóa hình thể, sau khi Huyết Ma Vương đẩy cánh tay phải ra, lần nữa kéo dài, giống như một sợi dây nhỏ màu đỏ, quấn về phía Diệp Trần.

- Diệt!

Diệp Trần không dám lãnh đạm, thi triển Kính Hoa Phá Diệt, sợi dây nhỏ màu đỏ phong ấn Không Gian Chi Lực thành tấm gương, sau đó nghiền nát thành trăm ngàn khối.

- Ngưng Thủy!

Người như kiếm quang, Diệp Trần bay kề sát đất, đâm một kiếm ra.

Huyết Ma Vương cười lạnh khặc khặc, rõ ràng không thèm để ý tới một kiếm này của Diệp Trần, thân thể nhanh chóng biến thành một gai nhím huyết sắc, mỗi một cây gai nhọn hoắt, đều dài mấy trăm mét, tiến hành công kích phạm vi xa.

PHỐC!

Diệp Trần đánh ra Ngưng Thủy, dẫn đầu oanh vào thân thể của Huyết Ma Vương, một cổ lực lượng bắn ra, lập tức xé nát thân thể Huyết Ma Vương, Kiếm Ý giống như tử khí, đem sinh cơ của Huyết Ma Vương diệt sạch sẽ.

- Một đầu Huyết Ma Vương sơ giai. Căn bản không có khả năng ngạnh kháng kiếm chiêu Ngưng Thủy của ta.

Diệp Trần đối với Huyết Ma Vương, có ưu thế tự nhiên, thứ nhất, Phá Tà Kiếm ẩn chứa uy lực phá tà, trời sinh khắc chế tà ma, thứ hai, Diệp Trần có ngũ giai đỉnh phong Hủy Diệt Kiếm Ý, đối với Huyết Ma là một đại sát khí, bị công kích ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý đánh trúng, trên cơ bản khó có thể một lần nữa ngưng tụ thân thể, trừ phi đầu Huyết Ma Vương này là trung giai thậm chí Huyết Ma Vương đẳng cấp cao, thứ ba, Diệp Trần đã lĩnh ngộ Tử Vong Chi Đạo, ở phương diện này, đã có ưu thế không kém gì Sinh Tử Cảnh Vương giả.

Ba ưu thế thêm vào, khiến cho một ít Sinh Tử Cảnh Vương giả mạnh hơn Diệp Trần, đều không giải quyết nhẹ nhàng như Diệp Trần, đơn giản đánh chết sơ giai Huyết Ma Vương.

Lạch cạch!

Huyết Ma Vương vừa chết, một khỏa tinh thạch huyết sắc rơi xuống, rơi xuống mặt đất.

- Huyết Ma Tinh!

Diệp Trần thò tay khẽ hấp một cái, hấp Huyết Ma Tinh vào trong tay.

Huyết Ma Tinh, chính là Cực phẩm tài liệu, chỉ có trong thể nội của Huyết Ma Vương mới có thể thai nghén ra, mà Huyết Ma Tinh, ở trong thể nội của Huyết Ma Vương, khó thành thật thể, có thể tùy thời giống như Huyết Ma Vương, tiến hành phân tán, ngưng tụ, nhưng khi Huyết Ma Vương vừa chết, Huyết Ma Tinh không cách nào phân tán, biến thành thật thể.

Với tư cách là Cực phẩm tài liệu, Huyết Ma Tinh có tác dụng rất lớn, đã có thể đền bù lỗ lã của bản thân, bổ túc khí huyết, lại có thể tăng cường độ thân thể, nhưng lại có thể trở thành tài liệu chế tạo bảo khí, nếu như bảo khí dung hợp Huyết Ma Tinh, công kích đối phương, liền có công năng hấp thu máu huyết của đối phương, bổ sung cho mình, thập phần nham hiểm bá đạo.

Đừng nhìn Sinh Tử Cảnh Vương giả đã có được Bất Tử Chi Thân, huyết nhục cốt cách và chân nguyên dung làm một thể, nhưng mà, trước khi đạt tới cảnh giới Huyết Nhục Diễn Sinh, thi triển Bất Tử Chi Thân nhiều lần, thân thể không chịu nổi, bởi vì thời điểm này, thân thể vẫn chiếm cứ địa vị chủ đạo, không phải chân nguyên, cho nên, Huyết Ma Tinh đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh, có tác dụng cực lớn.

Đương nhiên, nếu như ngươi đạt tới cảnh giới Huyết Nhục Diễn Sinh, cũng không có sao, Huyết Ma Tinh có thể tăng cường độ thân thể của ngươi, không có ai sợ cường độ thân thể mình cao cả, thân thể tứ giai đều hi vọng tấn thăng lên ngũ giai, ngũ giai hy vọng có thể tăng lên tới lục giai.

Cuối cùng, khi Huyết Ma Tinh ngươi đã cảm thấy bình thường, đã không cách nào tăng cường độ thân thể của ngươi nữa, ngươi còn có thể lấy nó làm tài liệu, dung hợp nó với tài liệu kim loại, luyện chế thành một kiện bảo khí.

Tóm lại, Huyết Ma Tinh đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả, thuộc về món đồ dễ xài, một quả sơ giai Huyết Ma Tinh, giá trị không kém gì một kiện bán

Cực phẩm bảo khí.

Nếu là trung giai Huyết Ma Tinh, thì có giá trị tương đương ngụy Cực phẩm bảo khí.

Đẳng cấp cai, tương đương với Cực phẩm bảo khí.

Rất nhiều người đi vào Huyết Quang Hải, không chỉ vì Huyết Tinh Hoa của Huyết Quang Hải, còn có một bộ phận tới đây là vì Huyết Ma Vương, có thể có được một quả sơ giai Huyết Ma Tinh, cũng là thu hoạch lớn, tuy nói giá trị của nó không cao bằng Huyết Tinh Hoa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1095: Tinh Thần Tưởng Niệm Thể Của Vương Giả Cao Giai. (1)

Đương nhiên, muốn đạt được bất kỳ vật gì, đều cần trả giá tương ứng, Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, rất khó đánh chết một đầu sơ giai Huyết Ma Vương, trừ phi giống như Diệp Trần, đã có ẩn chứa phá tà chi lực như Phá Tà Kiếm, lại có Hủy Diệt Kiếm Ý hoặc là Bất Hủ Kiếm Ý trên người, nếu không, trong Huyết Quang Hải, bọn họ gặp được Huyết Ma Vương, khả năng chết rất cao.

Về phần Vương giả đỉnh cấp cùng Vương giả phong Đế, đại bộ phận đều không để ý sơ giai hoặc là trung giai Huyết Ma Tinh, thời điểm này đến Huyết Quang Hải, không bằng đi nơi khác thử thời vận, đạt được bảo vật tốt hơn.

Đương nhiên, có đôi khi vì đệ tử và hậu đại của mình, có lẽ bọn họ sẽ tới đây một chuyến, nhưng tỷ lệ gặp phải bọn họ quá nhỏ, mấy trăm năm cũng chưa chắc thấy được một lần.

Đạt được sơ giai Huyết Ma Tinh, Diệp Trần rời khỏi hạp cốc, tìm một địa phương an toàn, liền bắt đầu luyện hóa Huyết Ma Tinh, tăng cường độ thân thể của bản thân lên.

- Không hổ là Huyết Ma Tinh, để cho linh thân thể của ta từ tứ giai sơ kỳ tăng lên tứ giai sơ kỳ đỉnh phong. Cần phải có thêm vài viên Huyết Ma Tinh sơ giai trở lên thì mới có thể đề thăng tới tứ giai hậu kỳ.

Linh thân thể càng lên cao càng khó đề thăng. Một viên Huyết Ma Tinh sơ giai có thể khiến cho linh thân thể của Diệp Trần từ tứ giai sơ kỳ tăng lên tứ giai sơ kỳ đỉnh phong. Thế nhưng thêm một viên nữa cùng không thể đề thăng lên tứ giai trung kỳ, càng không nói tứ giai hậu kỳ với tứ giai đỉnh

phong. Về phần ngũ giai linh thân thể không thể dùng Huyết Ma Tinh sơ giai để đề thăng, bởi vì thân thể con ngươi luôn có kháng tính. Thân thể nếu như dùng một thứ gì đó quá nhiều sẽ sản sinh ra sự bài xích và bão hòa, về sau một điểm hiểu quả cũng không có. Giống như uống thuốc vậy, uống một loại thuốc giống như ăn cơm thì sẽ thu được hiểu quả cực kỳ nhỏ bé.

- Nguyên Hoàng tiền bối nói không sai. Linh thân thể càng mạnh, tính kháng độc càng mạnh. Linh thân thể từ tứ giai sơ kỳ đề thăng tới tứ giai sơ kỳ đỉnh phong, nhìn như tiến bộ không lớn nhưng ta có thể cảm giác được tinh thần hỏa độc đối với bản thân chỉ còn một điểm nguy hại nhỏ nhoi.

Thở dài một hơi, Diệp Trần đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ mặt tươi cười.

- Trước mặc kệ những việc này, tiếp tục tìm kiếm Huyết Tinh Hoa, thuận tiện thử thời vận xem xem có thể gặp được Huyết Ma Vương sơ giai hay không.

Huyết Ma Vương sơ giai có mạnh cũng có yếu nhược. Nếu như gặp phải Huyết Ma Vương sơ giai cường mạnh thì Diệp Trần không phải đối thủ. Chí ít là vẫn còn cơ hội chayh thoát. Dưới áp lực của kiếm vực, hắn có thể áp chế được tốc độ của đối thủ. Đương nhiên tốt nhất là không nên đụng phải Huyết Ma Vương trung giai. Nếu không may gặp phải, thật là cửu tử nhất sinh.

Thông qua khe sâu, Diệp Trần đi vào bên trong lòng núi.

- Địa phương sinh trưởng của Huyết Tinh Hoa không thể xác định. Muốn tìm được không phải là chuyện dễ dàng. Nếu là ở trên mặt đất thì ta có thể sử dụng linh hồn lực để quan sát. Thế nhưng dưới lòng đất, có chút phiền phức.

Ở Huyết Quang Hải, linh hồn lực của Diệp Trần có thể bap trùm hơn mười dặm. Chỉ là ở dưới lòng đất thì hiệu quả yếu đi mấy chục lần. Chỉ có thể bao trùm được một hai dặm. Huyết Tinh Hoa lại mọc ở sâu dưới lòng đất, Diệp Trần căn bản không thể nào dùng linh hồn lực để tìm kiếm được. Nói không chừng ở dưới chân hắn vài dặm lại có một đóa Huyết Tinh Hoa

không chừng.

- Chỉ có thể trông chờ vào vận khí.

Diệp Trần tăng tốc phi hành.

Bên trong lòng núi, địa hình phức tạp, có thác nước, có hồ nước, cũng có rừng cây. Thậm chí còn có nhiều ngọn núi hoang.

Bay xẹt qua một ngọn núi hoang, Diệp Trần bỗng nhiên đình chỉ phi hành.

- Là mảnh vỡ Huyết Tinh Hoa!

Trên núi hoang, có một tinh thể đỏ như máu tản ra quang mang chói mắt.

Nhặt lên tinh thể đỏ như máu này, Diệp Trần thầm than một tiếng, mảnh vỡ Huyết Tinh Hoa tuy chỉ có hiệu quả bằng một phần một trăm so với một đóa Huyết Tinh Hoa nguyên vẹn.

Nhìn một quang cảnh hỗn độn trên ngọn núi hoang, Diệp Trần hiểu được ở đây hẳn là từng phát sinh ra một hồi chiến đấu kịch liệt. Bằng không sẽ không có ai đi phá hư một đóa Huyết Tinh Hoa hoàn chỉnh cả.

Ném mảnh vỡ Huyết Tinh Hoa vào trong trữ vật linh giới, Diệp Trần tiếp tục phi hành.

Ba ngày trôi qua, Diệp Trần đã dò xét hơn phân nửa núi non ở nơi đây.

- Ân! Là Huyết Ma Vương sơ giai. Đối thủ của hắn hẳn là một nhân Yêu Vương.

Ánh mắt Diệp Trần sáng lên, có được Phá Tà Kiếm và ngộ ra Hủy Diệt kiếm ý, hắn đã định trước là khắc tinh của đại bộ phận Huyết Ma Vương sơ giai.

Ngoài mười dặm, một đầu Huyết Ma Vương sơ giai đang cùng một Khuyển Yêu Vương chiến đấu. Khuyển Yêu Vương cũng chỉ là Yêu Vương bình thường, thực lực còn thua xa Độc Hỏa Vương và Huyết Thủ Vương. Khuyển Yêu Vương chiến đấu vô cùng chật vật. Hiện giờ tình thế của Khuyển Yêu Vương rất xấu, muốn trốn thì lại bị Huyết Ma Vương hóa thành huyết quang truy sát. Bản thân Khuyển Yêu Vương chỉ có thể bị động chống cự, liều mạng tìm đường sống.

- Đáng ghét!

Khuyển Yêu Vương hét to một tiếng, há miệng phun ra một viên quang cầu.

Quang cầu bạo liệt, Huyết Ma Vương sơ giai bị nổ tan tác nửa người.

Thế nhưng rất nhanh thân thể của Huyết Ma Vương ngưng tụ lại, thừa lúc Khuyển Yêu Vương vừa mới xuất ra tuyệt chiêu, chưa kịp hồi thủ, Huyết Ma Vương liền hóa thành huyết quang chui vào trong cơ thể của Khuyển Yêu Vương.

A!

Thân thể Khuyển Yêu Vương nhanh chóng khô quắt lại, bằng mắt thường cũng có thể thấy được quá trình này.

Sau một khắc, huyết quang chui ra khỏi cơ thể Khuyển Yêu Vương. Khí tức càng trở nên cường đại.

- Sát!

Tận dụng thời cơ, Diệp Trần vọt tới.

Huyết Ma Vương cũng phát hiện Diệp Trần, trong mắt lóe lên quang mang lãnh khốc, nó đồng dạng cũng bay về phía Diệp Trần.

Hai người nhanh chóng tiếp cận nhau. Khi cự ly chỉ còn lại chừng vài

cây số, Diệp Trần liền phóng xuất ra kiếm vực, kiếp áp khổng lồ, tác dụng lên thân thể Huyết Ma Vương, khiến cho tốc độ của nó giảm xuống một cách đáng kể.

- Ngưng thủy!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1096: Tinh Thần Tưởng Niệm Thể Của Vương Giả Cao Giai. (2)

Phá Tà Kiếm xuất ra, Diệp Trần đâm tới một kiếm.

Cười khúc khích!

Nửa thân người của Huyết Ma Vương bị nghiền nát không thể nào ngưng tụ được.

Huyết Ma Vương chỉ còn lại nửa người, tuy rằng không chết nhưng khí tức yếu đi rất nhiều, trên mặt hiện lên sự kinh khủng. Nó nhanh chóng phi hành chạy trốn, đáng tiếc bên trong kiếm vực, tốc độ của nó ngay cả bằng phân nửa trước kia cũng không thể thi triển được.

- Chết!

Kính Hoa Phá Diệt xuất ra, Huyết Ma Vương đang chạy trốn thị chém nát thành mấy trăm nghìn mảnh. Nó đã triệt để tử vong.

Một viên Huyết Ma Tinh sơ giai xuất hiện.

- Vận khí không tệ lắm, được một viên.

Đưa tay hút lấy Huyết Ma Tinh, Diệp Trần vô cùng thỏa mãn.

- Tìm một chỗ luyện hóa viên Huyết Ma Tinh này, tiếp tục đề thăng cường độ linh thân thể.

Diệp Trần có thói quen là đâu chắc đấy, ở trương Huyết Quang Hải này nguy cơ trùng trùng. Có thể đề thăng lực chiến đấu là tăng thêm khả năng sống sót. Chỉ cần linh thân thể tiếp tục đề thăng thì thân thể phòng ngự của hắn cũng sẽ mạnh hơn.

- Không tốt!

Ngay lúc chuẩn bị rời đi, trong lòng Diệp Trần sinh ra sự cảnh giác, toàn thân phóng lên cao.

Ầm ầm!

Phía dưới mặt đất, một cái khe thật lớn xuất hiện, hỏa diễm đỏ như máu hừng hực thiêu đốt. Mặt đất bị đốt nóng có màu đỏ tươi như máu, nhiệt độ kinh người.

Xa xa, mọt đạo huyết quang nhanh chóng bay tới.

Không phải Huyết Ma Vương thuần khiết, là Huyết Ma Vương ngoại tộc.

- Nguy hiển thật, nếu như vừa rồi chậm một chút thôi là chết rồi.

Ở giữa không trung, con mắt Diệp Tràn híp lại, không ngừng đánh giá thực lực của tên Huyết Ma Vương ngoại tộc kia.

Huyết Ma Vương ngoại tộc cũng không phải là nhân loại, nó là một đầu bộ ngựa tu thành Yêu Vương. Một đạo công kích vừa rồi nó chỉ là dùng liêm đao chém ra hai đạo đao quang mà thôi.

- Đường Lang Yêu Vương có cánh ở phía sau, tốc độ phi hanh rất nhanh, muốn thoát khỏi hắn không phải là chuyện dễ. Một ngày khiến cho Huyết Ma Vương hoặc là Huyết Ma Vương ngoại tộc chú ý, ta thật sự thảm mà.

Trước đó Diệp Trần có thể tránh được một Huyết Ma Vương ngoại tộc truy sát là do tốc độ của Huyết Ma Vương ngoại tộc kia chỉ nhanh hơn hắn chút ít. Hơn nữa lại bị kiếm vực áp chế không có cách nào tăng tốc. Nhưng lần này tốc độ của Đường Lang Yêu Vương cũng phải nhanh hơn Diệp Trần gấp hai lần. Cho dù có thả ra kiếm vực cũng không thể chạy thoát khỏi hắn.

- Đã như vậy, chỉ có thể quyết một trận thư hùng.

Thực lực của Đường Lang Yêu Vương so với Độc Hỏa Vương mạnh hơn không ít, nhưng mà vẫn còn nằm trong phạm vi thừa nhận của Diệp Trần. Một đối một, Diệp Trần vẫn có thể liều mạng.

- Kiếm vực công kích!

Một thanh bảo kiếm màu xanh ngưng kết xuất hiện, ý niệm Diệp Trần khẽ động trong đầu, bảo kiếm màu xanh bắn ra ngoài, thế công phô thiên cái địa đánh tới Đường Lang Yêu Vương khiến cho đối phương không thể tới gần.

Đinh đinh đang đang!

Hai chân trước của Đường Lang Yêu Vương giống như hai thanh liêm đao thật lớn, nó tùy ý vung lên, liền chém ra vô số đao quang mà đỏ bắn về phía trước. Bảo kiếm màu xanh bị chém cho tan nát.

- Kính Hoa Phá Diệt!

Không gian nứt vỡ biến thành một mặt gương bao vây Đường Lang Yêu Vương vào bên trong. Rồi bất chợt đổ vỡ. Từng đạo kiếm quang sắc bén điên cuồng chắt lên thân thể Đường Lang Yêu Vương.

- Huyết Ma Vương ngoại tộc cũng bị Phá Tà Kiếm và hủy diệt kiếm ý khắc chế.

Sắc mặt Diệp Trần lộ ra vẻ vui mừng. Vết thương của Đường Lang Yêu Vương khó có thể khỏi hắn. Không có bất tử thân khiến cho thân thể của nó bị thương rất nặng. Đương nhiên Huyết Ma Vương ngoại tộc chung quy cũng không phải là Huyết Ma Vương thuần khiết. Bị khắc chế lớn đến nỗi không tính được. Nếu như là Huyết Ma Vương thuần khiết, phỏng chừng ngay cả năm thành thực lực cũng không xuất ra được.

- Xuy!

Dù sao Đường Lang Yêu Vương cũng rất cường đại, tuy bị công kích

nhưng nó vẫn kịp thời chém ra bảy đạo đao quang đỏ như máu.

Diệp Trần vội vã giơ kiếm lên ngăn cản.

Oanh!

Hỏa diễm đỏ như máu bạo phát, Diệp Trần bị đánh bay ra ngoài bảy tám dặm, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

- Thật mạnh, chỉ sợ trong Huyết Ma Vương sơ giai ngoại tộc đều thuộc tồn tại dạng cường giả đứng đầu.

Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường, có thể được xưng là Vương giả sơ giai, đối ứng với Huyết Ma Vương sơ giai và Huyết Ma Vương ngoại tộc sơ giai. Mà Độc Hỏa Vương ở trong Vương giả sơ giai bất quá cũng chỉ đứng ở lớp giữa. Về phần Cự Lang Vương thì thuộc về lớp cuối cùng, hạ đẳng. Mà Đường Lang Yêu Vương đối ứng với Vương giả của nhân loại thì phải thuộc tầng lớp cường giả trong Vương giả sơ giai.

- Kiếm vực của ta vẫn có thể có chút tác dụng áp chế.

Kiếm vực thôi động đến cực hạn, kiếm áp khổng lồ khiến cho không gian ở trong Huyết Quang Hải đặc quánh lại. Động tác của Đường Lang Yêu Vương cũng dần dần khó khăn hơn, so với trước thì chậm hơn một ít.

- Phá cho ta!

Phá Tà Kiếm đổi thành Thiên Hạt Kiếm, một kiếm của Diệp Trần đâm tới.

Thiên Hạt Kiếm rốt cuộc vẫn là Thiên Hạt Kiếm, kiếm kính kích phát ra đánh lên người Đường Lang Yêu Vương khiến cho bốn chân trước của nó nát bấy.

Ông!

Đúng lúc này, Đường Lang Yêu Vương cũng nổi giận, đôi cánh mỏng

phía sóng bỗng nhiên chấn động tạo ra tiếng nổ lớn. Một sợi tơ đỏ như máu chém tới.

- Không tốt!

Tốc độ của sợ tơ đỏ như máu này quá nhanh. Diệp Trần không thể hoàn toàn tránh thoát, tay trái của Diệp Trần bị chém đứt.

- Không phục!

Cánh tay trái lại sinh trưởng một lần nữa. Diệp Trần ngưng trọng đánh giá Đường Lang Yêu Vương. Đây là lần đầu tiên Diệp Trần gặp phải một đối thủ cường đại như vậy. Với thực lực hiện nay của Diệp Trần một thành thắng lợi cũng không nắm chắc.

- Thực không có uổng công ra ngoài dạo chơi. Chẳng cần tốn chút công phu tìm kiếm. Người mà mấy vị đại nhân muốn diệt cư nhiên lại xuất hiện ở Huyết Quang Hải, còn vừa vặn bị ta đụng phải.

Không biết từ khi nào, trên một ngọn núi hoang cách đó mười dặm, một đạo nhân ảnh đang đứng ở đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1097: Lục Giai Hủy Diệt Kiếm Ý.(1)

- Di? Có thể cùng Huyết Ma Vương ngoại tộc sơ giai thượng thẳng giao tranh, thảo nào mấy vị đại nhân lại liệt hắn vào một trong những đối tượng cần phải giết. Ngày nào đó hắn tiến vào Sinh Tử Cảnh, sợ rằng ngay cả ta đích thân đến cũng không nhất định có thể đánh thắng được hắn. Thời gian trước cũng có một người như thế, chính là Huyền Hậu đáng ghét kia.

- Hay là dùng bí pháp công kích linh hồn phá diệt giết hắn.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười, con mắt của bóng ảnh kia híp lại, ở mi tâm một đạo linh hồn lực vô hình bắn nhanh ra ngoài. Mục tiêu chính là Diệp Trần đang đại chiến với Đường Lang Yêu Vương.

Tốc độ linh hồn lực công kích quá nhanh, Diệp Trần không có bất kỳ phản ứng nào, đã bị đạo linh hồn lực kia đánh chúng.

Trong đầu vang lên một trận mê muội, Diệp Trần bị Đường Lang Yêu Vương vừa vặn chém tới, xương sườn bị chém đứt, thổ huyết bay ngược ra sau.

- Có người dùng bí pháp linh hồn lực công kích ta!

Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Diệp Trần.

- Không có khả năng?

Bóng ảnh kia thất kinh, hắn đường đường là Vương giả cao giai, tuy rằng chỉ mới là tinh thần tưởng niệm thể. Linh hồn lực không bằng bản thể thế nhưng cũng không phải một Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phỏng có thể chống đỡ nổi. Dựa theo suy đoán của hắn một đạo linh hồn công kích này có thể đơn giản giết chết linh hồn lực của Diệp Trần.

Thân thể đập vào một ngọn núi, Diệp Trần nhìn về bóng người ở phía xa.

- Là Vương giả nhân loại, vì sao lại công kích ta?

Linh hồn lực của Diệp Trần so với thường nhân mạnh hơn gấp năm lần. Ở thời điểm tích phân chiến đấu trong Sinh Tử điện ở Sinh Tử bí cảnh, Tuyết Kiếm Hầu cũng đã dùng bí pháp linh hồn công kích hắn. Kỳ thực hắn có thể không nhìn thế nhưng hắn không muốn quá mức bại lộ. Bởi vì ngoài việc linh hồn lực cường đại ra thì về chất lượng linh hồn lực của Diệp Trần cũng không thua kém gì vương giả Sinh Tử Cảnh.

- Không cần biết tại sao, là địch không phải bạn. Trước tiên nên chạy trốn!

Một Huyết Ma Vương ngoại tộc Đường Lang Yêu Vương được hỗn loạn ý chí và khí tức huyết sắc cải tạo thân thể khiến cho Diệp Trần thúc thủ vô sách. Hơn nữa một người nhìn qua so với Đường Lang Yêu Vương còn cường đại hơn gấp mấy lần. Trốn? Diệp Trần căn bản trốn không thoát, đánh cũng không lại. Hầu như rơi vào tuyệt lộ.

Đương nhiên, nếu như Diệp Trần thỉnh ra Nguyên Hoàng ảnh tượng thì có thể giải quyết được vấn đề này.

Chỉ là Diệp Trần cũng không có nghĩ đến điều đó. Nếu như mỗi lần gặp phải nguy hiểm đều thỉnh ra Nguyên Hoàng ảnh tượng sẽ không có tác dụng tôi luyện. Nguyên Hoàng ảnh tượng có thể giúp hắn một thời gian nhưng không thể nào giúp hắn cả đời được. Một người muốn truy cầu lực lượng cường đại cực hạn chỉ có thể dựa vào chính mình, không thể để hi vọng ký sinh lên người khác.

- Cục diện cửu tử nhất sinh. Ta muốn bằng thực lực của chính mình mà liều mạng. Nói không chừng có thể có cơ hội đột phá. Thực sự không được, tới thời khắc hẳn phải chết thỉnh ra Nguyên Hoàng ảnh tượng cũng không muộn.

Diệp Trần làm như vậy đối với tính mạng có nguy hiểm rất lớn, nói không chừng hắn không kịp thỉnh ra Nguyên Hoàng ảnh tượng đã bị đánh chết. Nhưng vì cánh cửa bước lên đỉnh phong, hắn phải tập cho mình thói quen sinh tử một đường.

Trên đỉnh núi.

- Cũng được. Tinh thần tưởng niệm thể của ta có được một phần ba chiến lực của bản thể. Đánh chết một người có thực lực Vương giả sơ giai cũng sẽ không khó khăn!

Bóng người mang theo mặt nạ, không thấy được tướng mạo, hắn bước xuống dưới, chẳng mấy chốc mà đi tới chân núi.

Đường Lang Yêu Vương đang chuẩn bị tiếp tục công kích Diệp Trần, thế nhưng người đeo mặt nạ này vừa xuất hiện, mục tiêu của hắn liền dời đi. Với hắn mà nói khí tức của người đeo mặt nạ này rất cường đại, khiến cho Đường Lang Yêu Vương vô cùng chán ghét. Đôi cánh mỏng phía sau chấn động, thân hình Đường Lang Yêu Vương ở trên không trung vẽ ra một đạo tản ảnh, ngay lập tức Đường Lang Yêu Vương xuất hiện trước mặt người đeo mặt nạ.

- Thật đáng buồn, trí tuệ cơ bản cũng mất đi. Ngươi còn lại cái gì.

Người đeo mặt nạ lắc đầu, một chưởng đánh lên đỉnh đầu của Đường Lang yêu Vương.

Oanh!

Lôi hỏa lóng lánh bắn ra, Đường Lang Yêu Vương tới đã nhanh, đi còn nhanh hơn. Ngay cả hai thanh liêm đao cũng bị nứt gãy, trước ngực xuất hiện một cái hố đen.

- Áo nghĩa võ học thật bá đạo. Lôi chi áo nghĩa và hỏa chi áo nghĩa đã đạt tới chín thành đỉnh phong. Chỉ sợ đã tiếp cận đại thành.

Con ngươi Diệp Trần co rụt lại. Cho tới nay, hắn đều dựa vào áo nghĩa võ học mà chiếm ưu thế, áp chế đối thủ. Thế nhưng lần làn, áo nghĩa võ học của địch nhân lại mạnh hơn Diệp Trần rất nhiều, cường đại gấp bội.

Thong thả bay tới, người đeo mặt nạ đánh giá Diệp Trần, nói:

- Đáng tiếc, một tuyệt thế thiên tài vậy mà lại ngã xuống dưới tay của ta.

- Ngươi là ai?

Diệp Trần đã khôi phục thương thế, lãnh tĩnh hỏi.

- Thân phận của ta. Ngươi vĩnh viễn không đoán ra được. Hơn nữa ngươi không càn biết. Người chết không có tư cách biết được chân tướng. Chết đi!

Người đeo mặt nạ vừa nói liên động thủ, một chưởng đánh ra mang theo lôi hỏa.

Chiêu này vừa ra con ngươi Diệp Trần lóe lên. Tay trái nắm chặt Phá Tà Kiếm chắn ở trước ngực, tay phải cầm Thiên Hạ Kiếm chém ra một kiếm. Cùng lúc đó hai đại kiếm hồn trong hồn hải điên cuồng rung động đứng lên tạo ra từng đợt kiếm ý giống như một cơn lốc. Hủy diệt kiếm ý và Bất hủ kiếm ý hòa vào cùng một chỗ, thậm chí tạo ra chấn động kiếm ý. Hủy diệt kiếm ý thì phụ gia trên thân Thiên Hạ Kiếm, Bất hủ kiếm ý thì kết hợp với Phá Tà Kiếm.

Hủy diệt kiếm ý chủ công.

Bất hủ kiếm ý chủ phòng.

Giờ khắc này, Diệp Trần lần đầu tiên vận dụng hai đại kiếm ý đối địch.

Oanh!

Kiếm chiêu của Diệp Trần vừa xuất ra ngoài là Ngưng Thủy. Thế nhưng vừa va chạm với lôi hỏa thì Ngưng Thủy kiếm kính lập tức bị đốt cháy thành

hư vô. Lực lượng lôi hỏa vô cùng đáng sợ, thế như chẻ tre đánh lên thân Phá Tà Kiếm phát ra đại lượng điện xà và hỏa tinh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1098: Lục Giai Hủy Diệt Kiếm Ý.(2)

Hầu như trong nháy mắt, lục phủ ngũ tạng của Diệp Trần liền xuất hiện tổn hại. Xương sườn ở trước ngực toàn bộ bị đứt gãy. Sau đó song chưởng từng phân từng tấc bạo liệt hóa thành tro bụi. Một khắc sau, toàn thân Diệp Trần chảy máu, trong miệng phun ra đại lượng tiên huyết bay ngược ra ngoài. Thiên Hạt Kiếm và Phá Tà Kiếm mất đi khống chết liền rơi xuống mặt đất.

- Quá mạnh mẽ. Đây là Vương giả trung giai?

Diệp Trần đã xuất ra toàn bộ thủ đoạn, kết quả vẫn bị nghiền nát.

- Cực phẩm bảo kiếm, không tồn.

Người đeo mặt nạ chú ý tới Thiên Hạt Kiếm, hắn đưa tay muốn đoạt lấy.

- Trở về!

Linh hồn lực khẽ động. Thiên Hạt Kiếm và Phá Tà Kiếm liền hóa thành hai đạo lưu quang bay về phía Diệ Trần.

Không đoạt được Thiên Hạt Kiếm, ánh mắt người đeo mặt nạ lóe ra hàn quang.

Trên đường bay ngược ra phía sau, Diệp Trần vận chuyển bất tử thân khôi phục song chưởng bị mất đi và lục phủ ngũ tạng bị tổn hại. Lần này hắn bị thương quá nặng. Lần trước bị Độc Hỏa Viêm Bạo của Độc Hỏa Vương đánh trúng, hai chân, hai tay bị đốt thành hư vô, lục phủ ngũ tạng cũng thụ thương. Diệp Trần cũng tiêu han gần ba thành chân nguyên mới có thể khôi phục lại thân thể. Thế nhưng lần này hắn phải tiêu hao tới bốn thành chân nguyên. May mà có Ngưng Thủy kiếm kính lam giảm bớt uy lực một quyền

vừa rồi, nếu chỉ đơn thuần phòng ngự thì sợ rằng hắn đã ngã xuống rồi.

- Có thể tiếp một chiêu của ta mà không chết. Quả thực là một kỳ tích, ngươi thực sự khiến cho ta kinh ngạc.

Người đeo mặt nạ rất kinh ngạc. Đường Lang Yêu Vương mạnh hơn Diệp Trần thế nhưng hắn chỉ mất một chiêu có thể giải quyết được. Mà Diệp Trần yếu hơn một chút cư nhiên có thể chống đỡ được. Hắn làm sao không kinh hãi được.

- Chỉ là ngươi vẫn phải chết. Một chiêu không được thì hai chiêu vậy!

Người đeo mặt nạ bước về phía trước một bước. Chưởng thứ hai được đánh ra, một kích này giống hệt lúc trước.

- Hủy diệt kiếm ý, đột phát cho ta!

Chân nguyên trong cơ thể chỉ còn lại sáu thành. Lần thứ hai bị trúng chiêu còn có thể thông qua bất tử thân để khôi phuc. Thế nhưng nếu như lần thứ ba bị đánh trúng, chân nguyên còn lại không đủ để khôi phục thương thế.

Ông!

Ông! Ông!

Ông! Ông! Ông!

Trong hồn hải, hủy diệt kiếm ý và bất hủ kiếm ý hòa lẫn vào như, cộng minh với nhau. Hủy diệt quang huy và bất hủ quang huy đồng thời phóng xuất, chiếu sáng hơn phân nửa hồn hải.

Ngay lúc lực lượng lôi hỏa sắp sửa đánh tới, hủy diệt kiếm hồn bỗng nhiên chấn động, quang huy đại phóng. Bản thể hắc sắc kiếm hồn giống như phong bạo biến thành tuyệt thế bảo kiếm. Kiếm ý vô cùng, hủy diệt kiếm hồn bắn ra ngoài truyền lên thân Thiên Hạt Kiếm, sau đó phối hợp với kiếm chiêu Ngưng Thủy, công kích lực lượng lôi hỏa.

Lục giai hủy diệt kiếm ý. Toàn lực công kích.

Phut!

Lực lượng lôi hỏa và Ngưng Thủy kiếm kính va chạm cùng một chỗ, lực lượng bộc phát ra kinh người. Núi hoang ở bốn phía xung quanh đều bị cỗ năng lượng chấn động này chấn nát thành hư vô.

- Cái gì? Không có khả năng?

Người đeo mặt nạ giật mình. Cỗ kiếm ý này cư nhiên khiến cho hắn sản sinh ra một tia sợ hãi.

- Là lục giai hủy diệt kiếm ý. Hắn có thể đề thăng hủy diệt kiếm ý lên lục giai.

Người đeo mặt nạ lẩm bẩm.

Kiếm ý mỗi lần đề thăng lên một cấp, uy lực tăng lên gấp mấy lần. Nhất là kiếm ý có giai vị càng cao thì độ chênh lệch càng lớn. Ngũ giai và lục giai hủy diệt kiếm ý cũng chênh lệch nhau tới mười lần.

Hủy diệt kiếm ý của Diệp Trần đề thăng từ ngũ giai lên lục giai, tương đương với kiếm ý bình thường đề thăng từ lục giai lên thất giai. Uy lực đề thăng lên mười lần.

- Cuối cùng cũng đột phá!

Trên mặt Diệp Trần hiện lên vẻ kinh hỉ, hủy diệt kiếm hồn từ ngũ giai đỉnh phong đề thăng tới lục giai, đối với hắn mà nói cũng không khó, khiếm khuyết ở đây chính là thời gian. Thực không ngờ đến thời điểm sống chết trước mắt mà hắn có thể đề thăng được.

- Trảm!

Một kiếm chém ra trung hòa tuyệt chiêu của người đeo mặt nạ. Diệp Trần hít một hơi thật sâu, hủy diệt kiếm hồn trong hải hồn rung đột. Từ trên

xuống dưới, theo thân thể tuyệt thế kiếm ý bắn ra ngoài.

Loáng thoáng, Diệp Trần phảng phất nghe được thanh âm chói tai của tinh thần hỏa độc. Tiếng thét chói tai càng ngày càng yếu, đến tận khi ngừng hẳn mới thôi.

Chém giết hoạt tính tinh thần hỏa độc. Diệp Trần cảm thấy thân thể trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Ngón trỏ tay phải giơ lên, đầu ngón tay tự động hé ra một vết nứt nhỏ. Sau một khắc nọc độc màu tử hồng theo vết nứt chảy ra ngoài. Nọc độc tử hồng rơi xuống mặt đất bắt đầu ăn mòn tạo thành một cái hố cháy đen.

- Ngươi trúng tinh thần hỏa độc!

Người đeo mặt nạ lấy lại tinh thần, chú ý tới một màn này

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1099: Toàn Lực Thôi Động Thiên Hạ Kiếm.(1)

- Lấy lục giai hủy diệt kiếm ý chém giết tinh thần hỏa độc hoạt tính. Xem ra ngươi hiểu được không ít!

- Cũng bình thường!

Sắc mặt vui mừng thu liễm lại, thần thái Diệp Trần trở nên bình tĩnh, hủy diệt kiếm hồn tuy đã đạt tới lục giai, uy năng tăng lên mười lần. Thế nhưng hắn vẫn như trước không có nắm chắc có thể đánh bại đối phương. Phải biết rằng chân nguyên của đối phương so với Độc Hỏa Vương còn muốn thâm hậu cùng thinh thuần hơn rất nhiều. Áo nghĩa võ học cũng đã đạt đến được cấp bậc cao giai, so với Ngưng Thủy của hắn thì cao hơn một đăng cấp. Nếu như không phải có cực phẩm bảo kiếm Thiên Hạt Kiếm, cùng với việc hủy diệt kiếm hồn đề thăng lên lục giai thì Diệp Trần hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương.

- Tiểu tử khiêm tốn thế là tốt. Nhưng hôm nay ngươi vẫn phải chết.

Tốc độ người đeo mặt nạ trở nên rất nhanh, hai tay như sấm quang huyễn ảnh, một chưởng lại một chưởng đánh về phía Diệp Trần. Mỗi một chưởng đánh ra đều có ẩn chứa lôi hỏa áo nghĩa ở trong đó. Những lôi hỏa này có mật độ cực cao, dướng như giống trọng thủy. Có thể thấy được người đeo mặt nạ tại lôi chi áo nghĩa và hỏa chi áo nghĩa có thành tựu to lớn đến như thế nào. Lôi hỏa lực lượng cô đọng đến mức tận cùng.

Áo nghĩa võ học và chân nguyên kém hơn nhiều so với đối phương nhưng Diệp Trần có Thiên Hạt Kiếm và hủy diệt kiếm ý. Trong tay cầm trường kiếm màu tím yêu dị, Diệp Trần không lui không tránh mà chính diện ngạnh kháng với người đeo mặt nạ.

Thương Thương Thương Thương Thương!

Lôi hỏa và kiếm khí văng khắp nơi, tại nơi mà chiêu thức của hai người va chạm với nhau bị biến thành một đống hỗn độn trong phạm vi hơn mười dặm. Ở trong Huyết Quang Hải này mặt đất bằng phẳng nên không ảnh hưởng gì mấy, nhưng nếu như là ở bên ngoài thì dư chấn cũng phải lan xa tới ngàn dặm.

- Lôi hỏa tam trọng thiên!

Người đeo mặt nạ hét lớn một tiếng, một chưởng đánh ra, cánh tay vung lên ba lần.

- Không tốt! Là chồng công kích.

Diệp Trần không nghĩ ra, người đeo mặt nạ chỉ có thực lực Vương giả trung giai lại có thể tung ra được kỹ xảo kinh khủng đến như vậy. Hắn đâu biết rằng người đeo mặt nạ này chỉ là một tinh thần tưởng niệm thể. Tuy nói thực lực thuộc dạng Vương giả trung giai tầm thường nhưng khi phát huy chiến lực thì có thể vượt qua các Vương giả trung giai đồng cấp khác.

- Linh hồn chi quang!

Con mắt màu bạc ở mi tâm mowrra, một chùm tia sáng ô quang bắn nhanh ra ngoài, bắn tới giữa trán người đeo mặt nạ. Cùng lúc đó, Diệp Trần giơ kiếm ngăn chặn lại, mượn lực bay ngược ra sau.

Oanh!

Lôi hỏa bay đầy trời, khóe miệng Diệp Trần chảy ra rất nhiều tiên huyết, hắn bị nội thương không nhẹ.

Đương nhiên, người đeo mặt nạ cũng không chịu nổi, hắn chỉ là tinh thần tưởng niệm thể, linh hồn lực là từ bản thể truyền tới, cũng không có vững chắc. Hắn bị linh hồn chi quang đánh trúng. Tại hạch tâm linh hồn lực của người đeo mặt nạ bắt đầu nứt vỡ, tinh thần rơi vào trạng thái không ổn

định.

- Đáng sợ!

Người đeo mặt nạ kinh hãi. Linh hồn chi quang của Diệp Trần khiến cho hắn bị đả kích vô cùng. Nếu như trong khoảng thời gian ngắn mà không giải quyết Diệp Trần, như vậy sau này hắn sẽ không còn cơ hội ra tay.

- Đi tìm chết!

Thân hình bắn tới phía trước, người đeo mặt nạ lại xuất ra chiêu Lôi hỏa tam trọng thiên, uy lực cường đại hơn chiêu trước rất nhiều.

- Phong cho ta!

Diệp Trần tiếp tục kéo dài cự ly, Thiên Hạt Kiếm giương lên, người đeo mặt nạ bị phong ở trong mọt cái gương tử sắc kết tinh khiến cho tuyệt chiêu đã bị ảnh hưởng, tiêu tan đi một trọng lực lượng. Hiện tại chỉ còn lại hai trọng.

Hơn nữa hai trọng này cũng không hề hoàn mỹ.

- Chết tiết! Không gian áo nghĩa!

Bản thể thân là Vương giả cao giai, người đeo mặt nạ tự nhiên biết không gian áo nghĩa đáng sợ và huyền ảo đến như thế nào. Không gian áo nghĩa không chỉ có uy lực thật lớn mà còn có phụ trợ không ít.

Tấm gương bị nghiền nát, trên người người đeo mặt nạ xuất hiện vô số vết thương. Diệp Trần giật mình phát hiện từ những miệng vết thương này không phun ra tiên huyết. Đối phương tựa hồ không phải là sinh mệnh huyết nhục.

- Là tinh thần tưởng niệm thể!

Ngăn trở Lôi hỏa tam trọng thiên không hoàn mỹ, Diệp Trần bừng tỉnh.

- Chỉ là Tinh thần tưởng niệm thể mà đã có chiến lực như vậy. Vậy bản thể chẳng phải là Vương giả cao giai sao.

Vương giả Sinh Tử Cảnh và Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng có sự khác biệt, chênh lệch trong đó. Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường được gọi là Vương giả sơ giai. Phía trên còn có Vương giả trung giai, Vương giả cao giai, Vương giả đỉnh cấp và Vương giả đế vương. Thực lực hiện nay của Diệp Trần miễn cưỡng đạt tới cấp bậc Vương giả trung giai, so với người đeo mặt nạ này thì kém hơn một ít. Về phần bản thể của người đeo mặt nạ này là Vương giả cao giai, bảo làm sao mà áo nghĩa võ học của đối phương lại lợi hại như vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1100: Toàn Lực Thôi Động Thiên Hạ Kiếm.(2)

Vết thương tự động khép lại, nhưng khí tức của người đeo mặt nạ cũng yếu đi rất nhiều. Chỉ có sát khí càng ngày càng mạnh.

- Lôi quang hỏa vũ!

Hai tay kết ấn, người đeo mặt nạ quát lớn một tiếng!

Ầm ầm long!!

Bầu trời trở nên âm u, vô số sấm sét bổ về phía Diệp Trần, xíc hồng hỏa diễm giống như mưa rào trút xuống khiến cho phương viên hơn mười dặm biến thành biển lửa.

Thân ở trong biển lửa, Diệp Trần có thể cảm nhận được chân nguyên hộ thể của chính mình không ngừng bị đốt cháy. Tốc độ tiêu hao chân nguyên cũng tăng lên. Lúc này một đạo sấm sét bổ xống hộ thể chân nguyên. Tốc độ chân nguyên tiêu hao lại nhanh hơn một bậc.

- Hắn dự định hao hết chân nguyên của mình, khiến mình không thể phản kháng.

Đối chiến với Vương giả Sinh Tử Cảnh, nhược điểm lớn nhất của Diệp Trần chính là chân nguyên quá ít, thiếu chân nguyên khiến cho số lần sử dụng bất tử thân cũng ít đi mấy lần. Chân nguyên trong cơ thể chỉ còn không đến năm thành, nếu như cứ tiếp tục như thế này thì bản thân Diệp Trần sẽ rơi vào nguy hiểm.

- Chỉ là hắn cũng không chịu nổi. Linh hồn chi quang của ta cũng không đơn giản như vậy. Linh hồn lực của hắn hẳn là sắp tan rã. Hiện tại chỉ có thể kiên trì đến cuối cùng.

Sau khi biết được đối phương là tinh thần tưởng niệm thể, Diệp Trần cũng biết được nhược điểm của đối phương.

- Diệt!

Biển lửa cuộn trào mãnh lượt, sấm sét chung quanh bay ngang. Diệp Trần tận lực né tránh rất nhiều sấm sét đang đánh về phái mình. Đồng thời tại mi tâm Diệp Trần lại bắn ra linh hồn chi quang lần thứ hai.

Người đeo mặt nạ căn bản không thể tránh kịp, chùm tia sáng ngân sắc tốc độ quá nhanh.

Thân hình nhoáng lên, thân thể người đeo mặt nạ trở nên hơi trong suốt. Đại lượng linh hồn lực phát tiết ra ngoài khiến cho linh hồn chuẩn bị phong bạo. Mất đi linh hồn lực khống chế, tinh thần tưởng niệm thể cũng bắt đầu tan vỡ. Chân nguyên tuôn ra, pha loãng hòa cùng vào thiên địa nguyên khí.

- Đáng tiếc, chỉ có thể thi triển hai lần linh hồn chi quang.

Diệp Trần nắm chắc, nếu như có thể thi triển được linh hồn chi quang lần thứ ba thì có thể tiêu diệt được linh hồn lực của đối phương.

- Ngăn chặn biển lửa.

Linh hồn chi quang không thể nào thi triển, Diệp Trần tay cầm Thiên Hạt Kiếm, chém ra một đạo lưu tinh Ngưng Thủy kiếm kính.

- Một chiêu này nếu ngươi có thể tiếp được, hôm nay tha không giết chết ngươi.

Người đeo mặt nạ gầm nhẹ một tiếng, tinh thần tưởng niệm thể cư nhiên đình chỉ quá trình tan vỡ. Linh hồn lực cũng không phát tán ra ngoài, bắt đầu ngưng tụ. Một chưởng đánh nát Ngưng Thủy kiếm kính của Diệp Trần. Thân hình người đeo mặt nạ hơi nhoáng lên, sau một khắc toàn thê bắn về phía Diệp Trần muốn đồng quy vu tận.

- Muốn đồng quy vu tận với ta? Không! Cho dù hắn có tự bạo cũng không có khả năng đánh chết ta, hơn phân nửa là còn có sát chiêu lợi hại hơn.

Diệp Trần không dám sơ ý, kiếm vực thôi động đến cực hạn, sản sinh ra kiếm áp. Không gian ngay lập tức cô đọng, bất luận thứ gì muốn đến gần Diệp Trần đều phải tốn gấp hai khí lực.

- Ngăn lại!

Kính Hoa Phá Diệt chém tới trước mặt người đeo mặt nạ.

Rất nhanh, không gian xung quanh người đeo mặt nạ bị phong tỏa, tinh thần tưởng niệm thể lại tiếp tục tan vỡ, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng khoa trương. Thân thể mờ ảo đi rất nhiều.

- Lôi hỏa tứ trọng thiên.

Nếu như là bản thể tới đây, người đeo mặt nạ có thể đơn giản thi triển lôi hỏa tứ trọng thiên. Nhưng đây là do tinh thần tưởng niệm thể thi triển, cái giá phải trả chính là đồng quy vu tận. Cho nên không đến giờ khắc tất yếu, hắn sẽ không thi triển tuyệt chiêu này.

Tứ trọng chưởng lực chồng lên nhau có bao nhiêu kinh khủng, Diệp Trần căn bản không cách nào tưởng tượng được.

- Không thể trúng chiêu này. Bằng không không chết cũng tàn phế.

Trong phạm vi kiếm vực, vố số thanh sắc bảo kiếm chụm lại ở trên đỉnh đầu Diệp Trần. Phá Tà Kiếm và Tàn Huyết Kiếm đều tự chia ra ba mươi ba, hai kiếm giao thoa cùng một chỗ đánh ra ngoài.

Thế nhưng một chưởng của người đeo mặt nạ quá cường đại. Thanh sắc bảo kiếm cũng bị đánh nát, kiếm xà cũng bị đánh tan. Phá Tà Kiếm và Tàn Huyết Kiếm bay ngược ra ngoài. Thiếu chút nữa thì bán cực phẩm Tàn Huyết Kiếm bị chặt đứt, quang mang ảm đạm.

- Chết đi cho ta!

Người đeo mặt nạ đã đến trước mặt Diệp Trần, một chưởng đánh tới.

- Liều mạng!

Thanh liên kiếm quyết vận chuyển tới cực hạn, đại lượng chân nguyên dũng mãnh tiến vào trong Thiên Hạt Kiếm. Trên thân Thiên Hạt Kiếm bao trùm tinh thể tử sắc đậm đặc, càng ngày càng dầy, đến cuối cùng hình thành một cây thủy tinh tử sắc chen chắn trước người Diệp Trần.

Bàn tay người đeo mặt nạ đặt trên thân Thiên Hạt Kiếm, tự trọng lực lượng ầm ầm bạo phát.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1101: Phong Ba.(1)

Phanh!

Tử sắc quang vũ bắn khắp bầu trời, hai chân Diệp Trần chôn chặt xuống mặt đất bay ngược ra ngoài bắn vào một ngọn núi.

- Hẳn là đã chết!

Khóe miệng người đeo mặt nạ lộ ra một nụ cười. Thân thể hư huyễn đột ngột tan rã, thân thể bị nghiền nát thành nghìn khối.

Cách đó hơn mười dặm, bên trọng bụng một ngọn núi.

Diệp Trần không biết sống chết đang ở bên trong.

Nửa ngày sau. Đá vụ cuộn lên, Diệp Trần giơ một cánh tay ra khỏi đống đất đá, chống lên mặt đất, gian nan chui ra ngoài.

Khái khái!

Tiên huyết từ khóe miệng không ngừng chảy ra.

- Nguy hiểm thật. Nếu như không phải tiêu hao toàn bộ chân nguyên kích phát lực lượng của Thiên Hạt Kiếm thì một chưởng này đã lấy đi mạng của ta.

Lực lượng thủy tinh của Thiên Hạt Kiếm đến từ Tử Tinh thiết. Bình thường Diệp Trần chỉ sử dụng Thiên Hạt Kiếm bình thường mà thôi. Không đến lúc quá nguy hiểm thì hắn không có thôi đội lực lượng tử tinh thiết phụ trợ lên Thiên Hạ Kiếm.

Cái giá phải trả là lực lượng thủy tinh của Thiên Hạt Kiếm trở nên yếu

ớt.

- Khôi phục!

Chân nguyên như nước chảy mây trôi, thương thế của Diệp Trần cấp tốc khôi phục. Thế nhưng bởi vì thương thế quá nặng, chân nguyên trong cơ thể còn lại không đến nửa thành, hầu như đã cạn kiệt.

- Nơi đây không thích hợp ở lâu, phải tìm một chỗ khôi phục chân nguyên.

Động tĩnh của cuộc đại chiến vừa rồi quá lớn. Diệp Trần không dám ở lại chỗ này lâu.

Sưu!

Thân hình chợt lóe, Diệp Trần thoát khỏi bụng núi, tùy tiện chọn một phương hướng bay ra ngoài.

Có một tòa cung điện thật lớn kiến trúc khác xa kiến trúc của Chân Linh Thế Giới. Ở trung ương của cung điện là một cái bàn dài. Ở hai đầu và hai bên trái phải của cái bàn có hơn mười cái ghế. Ở vị trí đứng đầu là một lão giả thân cao ba thước, da đen sẫm, hình thể cùng cường giả nhân loại không khác nhau là mấy. Trên người hắn mặc một bộ chế phục màu đen, tại ngực trái có năm cái huy chương màu máu. Trên huy chương có khắc bức tranh huyết sắc tinh thần.

Tuy rằng không có tận lực phóng xuất khí thế nhưng mà khí tức mơ hồ phát ra lại cượng đại đến mức cực đoan kinh khủng.

Ngoại trừ hắn ra ở các bị trí khác không có một ai cả. Chỉ có tại vị trí đối ứng trên bàn có đặt một tảng đá huyết sắc.

Ông!

Một tảng đá huyết sắc ở vị trí hạng bét bỗng nhiên tản mát ra quang

mang đỏ như máu. Ngay sau đó một huyết ảnh mặt mũi không rõ xuất hiện.

- Đại nhân!

Huyết ảnh hướng tới cường giả ngồi ở vị trí thượng vị cung cúc đa lễ.

- Ngồi đi! Có chuyện gì?

Cường giả mặc hắc bào khẽ gật đầu, ý bảo ngồi xuống.

Ngồi xuống, huyết ảnh lập tức nới:

- Đại nhân, tinh thần tưởng niệm thể của ta tại cấm địa Vương cấp Huyết Quang Hải ở Huyết Thiên đại lục đụng phải tuyệt thế thiên tài Diệp Trần.

- A!

Nhãn tình hắc da cường giả sáng lên:

- Kết quả như thế nào?

Thực lực của Diệp Trần hắn biết rất rõ, cũng tương đương với Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường. Dựa theo đẳng cấp Vương giả trên thế giới này thì là Vương giả sơ giai. Mà nói bản thể của huyết ảnh là Vương giả cao giai, tinh thần tưởng niệm thể cũng có thực lực Vương giả trung giai. Việc đánh chết Diệp Trần hẳn không cần tốn nhiều sức.

Hắn chò mong đối phương nói cho hắn một tin tức tốt.

- Nguyên bải ta giết hắn không cần tốt chút khí lực nao. Thế nhưng thời khắc mấu chốt, hắn lại có đột phá. Hủy diệt kiếm ý từ ngũ giai đỉnh phong đề thăng tới lục giai. Thực lực tăng vọt mấy lần, đạt được chiến lưc bằng với Vương giả trung giai.

- Cái gì? Lục giai hủy diệt kiếm ý? Có thể giết chết hắn không?

- Hẳn là chết!

- Cái gì họi là hẳn là chết! Chết chính là chết, không có khả năng tồn tại khả năng khác.

Hắc da cường giả bất mãn nói.

Huyết ảnh do dự nói:

- Đại nhân hẳn biết uy lực lôi hỏa tứ trọng thiên của ta. Tinh thần tưởng niệm thể của ta liều mạng tan rã để sử dụng lôi hỏa tứ trọng thiên đánh bay hắn. Sau đó tinh thần tưởng niệm thể của ta tan ra. Cho nên ta cũng không thấy được hắn có chết hay không. Chỉ là theo như ta nghĩ thì Diệp Trần chết là điều không thể nghi ngờ. Hắn không có hi vọng sống sót.

Huyết ảnh nói chi tiết lại cuộc chiến cho hắc da cường giả. Còn kết luận là do đối phương suy đoán.

Trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, hắc da cường giả chậm rãi nói.

- Căn cứ theo như lời ngươi nói, hắn trước đó đã thi triển một lần bất tử thân. Chân nguyên tổn hao rất nhiều. Sau đó lại bị lôi hỏa tứ trọng thiên của ngươi đánh bay. Thương thế hẳn là nghiêm trọng hơn trước mấy lần. Bất tử thân không cứu được hắn, hơn phân nửa là chết.

- Đại nhân! Chúng ta lại loại trừ được một vị tuyệt thế thiên tài!

Huyết ảnh thấy hắc da cường giả cũng nói như vậy. Trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1102: Phong Ba.(2)

- Chỉ là!

Hắc da cường giả đang nói chuyện thì giọng điệu liền biến đổi:

- Không trực tiếp nhìn thấy hắn chết, thì không thể khẳng định một trăm phần trăm. Ta không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Cho nên phải xác định hắn đã tử vong hay chă. Bằng không nếu như hắn không chết. Một khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, vậy thực sự là tai họa của chúng ta. Sau này muốn đánh chết cũng khó.

- Đại nhân! Ý của ngài là?

Huyết ảnh nhìn hắc da cường giả.

- Ngươi một lần nữa thôi động tinh thần tưởng niệm thể đi Huyết Thiên đại lục xem hắn có phải đã chết hay không. Đã chết rồi thì tốt. Nếu như không chết thì phải tránh không được đả thảo kinh xà. Cần bố trí một chút, mở lại kế hoạch tuyệt sát.

Nguyên bản tâm tư hắc da cường giả muốn giết chết Diệp Trần cũng đã rất bức thiết. Nhưng không có bức thiết đến nỗi cái gì cũng không tính toán. Thế nhưng hắn không nghĩ tới chính là Diệp Trần mới chỉ có tu vi Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng mà có thể đề thăng hủy diệt kiếm ý lên lục giai. Điều này phải là Vương giả trung giai mới có thể làm được. Hiện tại Diệp Trần đã có được lục giai hủy diệt kiếm ý, vậy thì sau này sẽ như thế nào? Thất giai, rồi bát giai? Hắn cũng không dám nghĩ đến. Đây tuyệt đối là ác mộng.

- Rõ!

Huyết ảnh gật đầu, hắn không có tận mắt nhìn thấy Diệp Trần chết cho ên cũng có chút lo lắng.

- Được rồi. Lần này ngươi hành động nên cẩn thận một chút.

Hắc da cường giả phân phó nói.

- Đại nhân yên tâm, lân này thuộc hạ nhất định mang tin tức tốt trở về.

Huyết ảnh tan rã, toàn bộ cung điện một lần nữa lại chỉ có hắc da cường giả.

- Lục giai hủy diệt kiếm ý! Thật là một thiên tài đáng sợ. So với Huyền Hậu còn đáng sợ hơn. Thiên tài như vậy không diệt trừ quả thực là ác mộng đối với chúng ta. Phải nhanh chóng diệt trừ. Cho dù có tổn thất lớn đi chăng nữa cũng không tiếc.

Trong mắt hắc da cường giả lộ ra một tia sát khí.

....

Tổng bộ Hắc Thủy liên minh.

- Lão sư! Hành động thất bại.

Vương Thái khom lưng, cúi đầu không dám nhnf Thiên Âm Vương.

- Hành động thất bại? Độc Hỏa Vương và Huyết Thủy Vương đâu?

Lông mày Thiêm Âm Vương nhíu lại, dò hỏi.

Vương Thái hít một hơi thật sâu rồi mới mở miệng nói:

- Độc Hỏa Vương trở lại tinh không để khôi phục tu vi. Huyết Thủ Vương? Hắn đã chết!

Sau khi hành động thất bại, Độc Hỏa Vương bị thương nặng, tu vi bị tổn

thất rất nhiều. Hắn cũng lười đi gặp Thiên Âm Vương, để tất cả sự tình cho Vương Thái giải quyết, còn bản thân hắn thì phá vỡ thiên không bay đến tinh không để khôi phục tu vi. Tu vi bị tổn thất, phải lập tức bế quan để nhanh chóng khôi phục. Càng kéo dài thời gian thì càng khó khôi phục.

Vương Thái vừa có được tin tức liền rời khỏi Huyết Thiên đại lục, chạy đến tổng bộ Hắc Thủy liên minh. Thế nhưng hắn không phải là Vương giả Sinh Tử Cảnh cho nên phải mất rất lâu mới tới được.

- Độc Hỏa VƯơng bị tổn hao tu vi, Huyết Thủ Vương bị đánh chết.

Thiên Âm Vương quả thật không thể nào tin được những gì mình vừa mới nghe.

- Kể lại chi tiết, cụ thể cho ta.

Thiên Âm Vương quát.

- Rõ!

Vương Thái tỉ mỉ kể lại cuộc chiến cho Thái Âm Vương biết.

- Tinh thông bí pháp linh hồn công kích? Có thể khiến cho Vương giả sơ giai mê muội, kiếm chiêu cực mạnh ẩn chứa tử vong chi đạo. So với Vương giả sơ giai thì mạnh hơn một ít? Thảo nào Huyết Thủ Vương cũng phải chết trên tay hắn. Độc Thủ Vương cũng bị thương nặng, tu vị tổn hao nhiều. Điều ngoài ý muốn nhất chính là hắn có được bất tử thân. Cảnh giới là Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong.

Thiên Âm Vương dù sao cũng là một đầu sỏ của Hắc Thủy liên minh. Thông qua những gì Vương Thái kể lại thì hắn cũng biết được vì sao Diệp Trần có thể đánh chết Huyết Thủ Vương, khiến cho Độc Hỏa Vương bị thương nặng.

- Chỉ riêng vài loại năng lực này cũng đã đáng sợ rồi. Hắn lại có được bí pháp công kích linh hồn. Nếu như không có bí pháp này hắn tuyệt đối không

thể dễ dàng giết chết Huyết Thủ Vương, khiến Độc Hỏa Vương trọng thương được. Cho nên chỉ cần tìm một Vương giả không sợ linh hồn công kích tới là có thể thuận lợi đánh chết hắn.

- Hắn là bí pháp công kích linh hồn thiên cấp cao giai. Phỏng chừng chưa có tu luyện đến đại thành.

Thiên Âm Vương bắt đầu tính toán.

- Được rồi, ngươi trước tiên lui xuống dưới đi! Chuyện này không cần ngươi quan tâm đến nữa. Chuyện trọng yếu nhất của ngươi bây giờ là tìm hiểu tử vong chi đạo và sinh mệnh chi đạo. Tranh thủ sớm ngày trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh.

Vương Thái ở Chân Linh thế giới cũng được bài danh trong mười thiên tài đứng đầu. Một ngày trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh sẽ có bang trợ rất lớn đối với Hắc Thủy liên minh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1103: Phong Ba.(3)

Ngày sau muốn sinh tồn ở Chân Linh thế giới thì loại tuyệt đỉnh thiên tài như thế này không thể thiếu. Toàn bộ Chân Linh thế giới đã có dấu hiệu nổi lên phong ba.

- Rõ! Lão sư.

Vương Thái lui xuống.

- Diệp Trần! Theo lý mà nói ngươi là tuyệt thế thiên tài của Chân Linh đại lục. Ta không nên giết ngươi. Chỉ trách ngươi độc chiếm hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh của Hắc Thủy liên minh, lại còn sở hữu cực phẩm bảo kiếm. Cực phẩm bảo kiếm lại chính là bảo khí thuận tay nhất đối với VƯơng giả. Ngay cả ta là Vương giả cao giai đứng tầm lớp hạng trung cũng không có nổi một kiện. Có được thanh cực phẩm bảo kiếm của ngươi thì ta có thêm phầm nắm chắc đi vào trong một vài cấm địa cùng hiểm địa tìm kiếm bảo vật, tìm kiếm cơ duyên. Ngươi cũng đứng trách ta.

Thiên Âm Vương có dã tâm. Trên thực tế, tuyệt đại bộ phần Vương giả Sinh Tử Cảnh đều có dã tâm. Không ai nguyện ý làm một người bình thường. Bản thân Thiên Âm Vương cũng muốn trở thành một nhân vật phong ba ở Chân Linh thế giới. Thận chí còn vượt qua đám người Huyền Hâu, Long Vương, Hư Hoàng.

...

Trong Tinh Không Hải, chỉ có một màu đen bao trùm lên tất cả. Có một tinh thần phát ra quang mang sáng chói vô cùng.

Một khối thạch lớn đang không ngừng di động, trên đó có hai đạo thân ảnh đang ngồi đối diện với nhau. Trước mặt hai người có bày biện bầu rượu,

chén rượu và mấy món ăn.

Hai người đang uống rượu đối ẩm với nhau.

- Đồng Kiếm Vương! Cực phẩm luyện cốt rượu của ngươi uống rất ngon. Đáng tiếc mỗi lẫn lại chỉ cho ta uống một chén.

Người vừa nói là một nhân ngưu cường tráng, trên đầu có một đôi sừng phảng phất có thể đâm thủng trời cao.

Đối diện với lão giả nhân ngưu là một kiếm khách nhân loại. Trên người hắn tản mát ra kiếm khí lơ đãng giúp cho vẫn thạch có thể bay đi trong hư không. Người biết hắn đều gọi hắn là Đồng Kiếm Vương. Hắn chính là một Kiếm Vương Sinh Tử Cảnh của Thiên Kiếm đại lục, tại Chân Linh đại lục cũng có một chút danh tiếng:

- Ngưu Ma Vương, tài liệu của cực phẩm luyện tốt rượu này không dễ tìm. Nếu để cho ngươi uống nhiều thì sau này ta uống bằng cái gì. Có thể cho ngươi uống một chén là không tồi rồi.

Đồng Kiếm Vương và Ngưu Ma Vương không có nhiều giao tình, bất quá cũng đã từng hợp tác vài lần. Những lần hợp tác này đều có thể thuận lợi hoàn thành. Cho nên những lúc rảnh rỗi, hai người thỉnh thoảng hội tụ gặp mặt.

Ngưu Ma Vương nhếch miệng cười nói:

- Cúng đúng, chỉ là lần này ngươi nên cho ta uống nhiều hơn một chén a.

- A! Vì sao?

Đồng Kiếm Vương biết rõ Ngưu Ma Vương sẽ không vô duyên vô cơ muốn uống nhiều hơn một chén.

- Uống trước nói sau! Bằng không tý nữa ngươi lại đổi ý.

Ngưu Ma Vương nói.

- Được rồi!

Đồng Kiếm Vương rót thêm cho Ngưu Ma Vương một chén rượu.

Cầm lấy chén rượu, Ngưu Ma Vương uống một hơi cạn sạch, cười tủm tỉm nói:

- Nói cho ngươi một tin tức tốt. Cực phẩm bảo kiếm mà ngươi vẫn luôn tìm kiếm lâu nay ta biết được một thanh!

Ánh mắt Đồng Kiếm Vương sáng rực lên:

- Ở đâu!

- Ở Huyết Thiên đại lục. Chỉ là chủ nhân của nó là một tiểu tử có cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng. Thực lực của hắn cũng không tồi, có thể đánh bại được Cự Lang Vương của Bạch Lang Tông.

- Một tiểu tử sở hữu cực phẩm bảo kiếm?

Đồng Kiếm Vương cười nhạt:

- Thực sự làm ô nhục một bảo vật.

- Động tâm sao?

Ngưu Ma Vương cười nói.

- Đương nhiên động tâm. Chỉ là ta rất kỳ quái. Cực phẩm bảo kiếm đối vương ngươi tuy vô dụng nhưng ngươi có thể đoạt lấy nó để trao đổi cực phẩm bảo khí khác. Vì sao lại đưa cơ hội nà y tặng cho ta?

Đồng Kiếm Vương không giải thích được nói.

Ngưu Ma Vương thở dài một hơi:

- Là đại ca ta không cho ta động tới hắn.

- Thiết Đề Yêu Vương!

Đồng Kiếm Vương tự nhiên biết đại ca Ngưu Ma Vương là ai. Thiết Đề Yêu Tông có hai đại Yêu Vương. Một là Ngưu Ma Vương, một là Thiết Đề Yêu Vương. Thiết Đề Yêu Vương là Yêu Vương cao giai cực kỳ lợi hại. Đồng Kiếm Vương xa xa không phải là đối thủ.

- Hảo! Nếu như lần này có thể đoạt được cực phẩm bảo kiếm, ta cũng sẽ không nói cho người khác biết là ngươi nói cho ta tin tức này. Còn có ta sẽ đưa cho ngươi một kiện thượng đẳng ngụy cực phẩm bảo khí.

Đồng Kiếm Vương thề non hẹn biển. Đồng thời lại rót cho Ngưu Ma Vương thêm một chém rượu.

Uống rượu, trong lòng Ngưu Ma Vương thầm nghĩ:

- Đại ca sợ Long Vương, đáp ứng hắn không tìm gia hỏa kia gây phiền phức. Ta tuy cũng sợ nhưng có thể giả ngầm thu hoạch chỗ tốt. Cho dù có bị lộ cũng không sao, dù sao thì ta cũng không có động thủ.

Ngoại trừ Vương giả phong đế ra thì ai cũng kiêng kỵ Long Vương. Thọ nguyên của Long Vương sắp hết, trước khi chết hắn vẫn có thể kéo theo vài người bồi táng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1104: Huyết Ma Tinh Trung Giai.(1)

Cho dù là Vương giả phong đế đi chăng nữa cũng không nguyện ý trêu chọc Long Vương. Đồng Kiếm Vương thì không giống thế. Bởi vì Long Vương chỉ nói chuyện này cho vài người ở Huyết Thiên đại lục, Đồng Kiếm Vương lại không biết sự tình. Chỉ cần Đồng Kiếm Vương không giết chết Diệp Trần mà chỉ đoạt cực phẩm bảo kiếm của hắn thì Long Vương cũng không nói gì.

Huyết Quang Hải. Một ngày một đêm dưới nên đất, bên trong một huyệt động. Diệp Trần đang chưa thương.

- May mà chân nguyên thủy tinh của ta rất nhiều. Bằng không muốn trong một thời gian ngắn khôi phục chân nguyên cũng khó.

Ở trung tâm của huyệt động, Diệp Trần ngồi dưới đất, chậm rãi mở mắt, hai đạo tinh quang chợt lóe lên rồi biến mất.

Đạt tới Sinh Tử Cảnh, muốn khôi phục chân nguyên là một vấn đề lớn. Vương giả Sinh Tử Cảnh đều là những người có tu vi vô cùng kinh khủng. Tu vi thấp thì cũng phải mất vài chục năm. Tu vi cao thì phải hơn một nghìn năm, thậm chí hơn hai nghìn năm mới khôi phục lại như ban đầu.

Chân nguyên nhiều như vậy chỉ dựa vào việc vận chuyển công pháp để khôi phục là điều rất khó khăn. Bởi vì thiên địa nguyên khí và chân nguyên Vương cấp chênh lệch quá lớn. Trừ phi bế quan một đoạn thời gian dài mới có khả năng khôi phục, mà lại còn phải chịu cảnh tổn thất tu vi. Nếu như dùng cực phẩm linh thạch thì thời gian khôi phục cũng nhanh hơn, mà lại không sợ bị tổn thất tu vi.

Đáng tiếc cực phẩm linh thạch lại rất thưa thớt. Cho dù có cực phẩm linh

thạch đi chăng nữa thì Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không dễ dàng mang ra dùng. Nếu như không bị tổn thất tu vi một cách nghiêm trọng thì có rất ít Vương giả Sinh Tử Cảnh dùng cực phẩm linh thạch để khôi phục chân nguyên.

Nếu như nói nói dùng cực phẩm linh thạch để khôi phục chân nguyên là xa xỉ, vậy dùng chân nguyên thủy tinh để khôi phục chân nguyên lại gọi là lãng phí. Chân nguyên thủy tinh so với cực phẩm linh thạch còn quý giá hơn. Chỉ có Vương giả Sinh Tử Cảnh và một bộ nhận nhỏ Bán Bộ Vương giả mới có thể tinh luyện ra. Một Vương giả Sinh Tử Cảnh không ăn không uống, trong vòng một năm cũng chỉ cô đọng được một ít chân nguyên thủy tinh. Mà mỗi lần dùng chân nguyên thủy tinh để khôi phục chân nguyên ít nhất cũng tốn tới mấy vạn khối.

Phải biết rằng Diệp Trần tu thành bất tử thân, muốn nhanh chóng khôi phục lại thân thể cũng mất tới năm vạn khối chân nguyên thủy tinh. Cộng thêm việc khôi phục chân nguyên nữa là mất gấp hai lần số chân nguyên thủy tinh. Mà chân nguyên thủy tinh của Diệp Trần chính là chân nguyên thủy tinh do Vương giả Sinh Tử Cảnh tinh luyện ra. Nói về độ tinh thuần thì cũng không được tính là chân nguyên thủy tinh hạ phẩm. Nếu là chân nguyên thủy tinh hạ phẩm chân chính thì chỉ cần một vạn khối là đủ rồi. Không cần phải mất năm vạn khối như bây giờ.

- Lúc này đã tiêu hao hết bảy vạn khối chân nguyên thủy tinh. Số lượng còn lại không đến hai trăm mười một vạn. Nên tiết kiệm một chút.

Chân nguyên của Vương gia sơ giai xét về độ tinh thuần so với Bán Bộ Vương giả cao giai thì lớn hơn gấp mười lần. So với SInh Tử huyền quan đệ tam trọng là năm lần. Chờ đến khi Diệp Trần bước vào Sinh Tử Cảnh thì có thể dùng chân nguyên thủy tinh để tăng tiến tu vi. Mà hiện nay bảy vạn khối chân nguyên thủy tinh có thể khôi phục được chính thành rưỡi chân nguyên. Chờ đến khi lên cấp bậc Sinh Tử Cảnh thì hiệu quả giảm đi năm lần, phải mất tới ba mươi bảy vạn năm nghìn khối chân nguyên thủy tinh thì mới có khả năng khôi phục tu vi như lúc ban đầu. Tương đương với chín năm tu vi.

Hai trăm mười một vạn khối còn lại có thể giúp Diệp Trần tăng thêm năm mươi năm tu vi.

Năm mươi năm tu vi, tương đương vơi năm mươi năm khổ tu.

Huyết Thủ Vương có rất ít tài phú, hơn phân nửa là bảo vật trân quý và cực phẩm linh thạch. Dù sao thì bảo bất cho dù có tốt nhưng cũng không đáng tin cậy bằng tu vi của mình. Trừ phi là loại bảo vật có thể tăng thực lực lên trên diện rộng.

Chân nguyên khôi phục một cách triệt để. Diệp Trần đứng lên, đi ra khỏi huyệt động dưới lòng đất.

Tuy nói hoạt tính tinh thần hỏa độc đã bị bài trừ. Nhưng Diệp Trần không có vội ly khai Huyết Quang Hải. Hắn có linh thân thể, mà cự ly linh thân thể đột phá ngũ giai còn không xa. Chỉ cần có đủ Huyết Tinh Hoa là có thể chân chính tiến nhập lên ngũ giai linh thân thể. Từ đó cường độ thân thể tăng lên người, người khác công kích hắn vốn bị thương nặng nhưng nhờ linh thân thể mà chuyển thành thương nhẹ. Điều này đối với việc tiết kiệm chân nguyên rất hữu dụng. Khả năng sinh tồn cũng tăng lên rất nhiều.

- Tìm không được Huyết Tinh Hoa thì cũng nên giết một tí Huyết Ma Tinh sơ giai. Tuy Huyết Ma Tinh sơ giai không thể khiến cho linh thân thể trực tiếp đề thăng tới ngũ giai nhưng cũng có thể đột phá một ít.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1105: Huyết Ma Tinh Trung Giai.(2)

Phun ra một ngụm trọc khí, thân hình Diệp Trần lóe lên rồi biến mất.

...

- Người thứ ba!

Hủy diệt kiếm ý đạt tới lục giai, Diệp Trần có thể dễ dàng giết chết Huyết Ma Vương sơ giai. Chỉ sợ Huyết Ma Vương cao giai cũng không có giống như Diệp Trần dễ dàng giết chết Huyết Ma Vương sơ giai như vậy.

Chỉ có một vấn đề duy nhất chính là Huyết Quang Hải quá lớn, không phải dễ dàng tìm được Huyết Ma Vương sơ giai.

Trong lúc thu thập Huyết Ma Tinh sơ giai, trong trữ vật linh giới của Diệp Trần đã có tới bốn khỏa Huyết Ma Tinh sơ giai.

- Tiếp tục!

Diệp Trần bay vút ra ngoài.

...

Trên một ngọn núi cao thấp phập phồng, có một trận chiến thảm liệt đang diễn ra.

- Hầu tử, tránh mau!

Vô Thường Thương Vương nổi giận gầm lên một tiếng. Trường thương trong tay giống như một thần long du động, bên trong có ẩn chứa phong vân. Thần long thấy đuôi không thấy đầu đâm vào trong ngục huyết ảnh.

Phụt!

Một thương này khiến cho ngực huyết ảnh xuất hiện một cái động thật lớn.

- Khặc khắc! Các ngươi không thể làm gì được ta!

Huyết ảnh là một đầu Huyết Ma Vương trung giai. Thực lực so với Huyết Ma Vương sơ giai cường đại hơn không biết bao nhiêu lần. Vương giả đồng giai vị căn bản không thể nào đánh chết được hắn. Chỉ có Vương giả cao giai mới có thể giết chết. Đây chính là chỗ đáng sợ của huyết ma.

- Sưu!

Huyết quang chợt lóe, Huyết Ma Vương trung giai đuổi theo Thiết Hầu Vương đang điên cuồng chạy trốn.

- Cút!

Thiết Hầu Vương sao dám để cho nó đến gần người. Hắn há mồm phun ra một viên quang cầu.

Oanh!

Sóng khí bạo tạc. Một cánh tay của Huyết Ma Vương trung giai bị đánh nát. Thế nhưng hắn vẫn nhếch miệng cười. Thân thể bay xuyên qua sóng khí, khoảng cách giữa Huyết Ma Vương và Thiết Hầu Vương còn không được ba trượng.

Đếb thời khắc mấu chót, Vô Thường Thương Vương đánh ra một thương giúp cho Thiết Hầu Vương có thể chạy trốn nhanh hơn, cứu hắn một mạng.

- Muốn chết!

Huyết Ma Vương trung giai vô cùng tức giận. Không thể đuổi theo Thiết Hầu Vương, mục tiêu của hắn liền đặt trên Vô Thường Thương Vương. Tuy

rằng huyết nhục của Vô Thường Thương Vương không có bằng Thiết Hầu Vương, thế nhưng kỹ xảo chiến đầu của Thiết Hầu Vương lại không bằng hắn.

Tay phải giơ lên, một đoàn quang cầu màu máu ở trong lòng bàn tay Huyết Ma Vương trung giai ngưng tụ lại.

- Đi!

Bàn tay vung lên, quang cầu màu máu bắn về phía Vô Thường Thương Vương.

Không thể đánh trúng mục tiêu, Vô Thường Thương Vương có thể cảm thụ được quang cầu màu máu kia ẩn chứa lực lượng thôn phệ vô cùng đáng sợ. Nếu như bị quang cầu này đánh trúng, hậu quả thực không tưởng tượng nổi.

Thân hình chợt lóe lên, Vô Thường Thương Vương xỏa diệu tránh khỏi phạm vi công kích của quang cầu.

- Lần này nhìn ngươi làm sao chạy trốn?

Ba viên quang cầu màu máu hình thành thế tam giác bắn về phía Vô Thường Thương Vương.

Tốc độ của quang cầu màu máu quá nhanh. Vô Thường Thương Vương chỉ có thể tránh thoát được hai khỏa. Khỏa thứ ba không thể nào tránh thoát.

Thình thịch!

Vô Thường Thương Vương bình yên vô sự, thân thể cao ba thước của hắn bị đá bay ra ngoài.

- Hầu Tử!

Vô Thường Thương Vương trợn mắt nhìn, vừa rồi Thiết Hầu Vương thay hắn chặn quang cầu màu máu.

- Lão Thường, yên tâm đi. Ta không dễ chết như vậy đâu.

Thiết Hầu Vương nằm trên mặt đất, thân thể bắt đầu khô quắp lại, giống như huyết nhục bị mất đi không ít. Thân là Yêu Vương, thân thể Thiết Hầu Vương so với Vô Thường Thương Vương cường đại hơn rất nhiều. Cho nên hắn mới dám ngánh kháng một chiêu này.

- Xem ra ngày hôm nay chúng ta chết ở nơi này rồi.

Vô Thường Thương Vương thở dài một hơi, khổ sáp nói.

- Đúng vậy. Nghĩ không được ba huynh đệ chúng ta cuối cùng cũng chết mất một. Hắc Giác đã đi trước một bước. Chúng ta cũng nhanh chóng được gặp lại hắn.

Thiết Hầu Vương không cam lòng nói.

Thực lực của Huyết Ma Vương trung giai không tính là mạnh, cũng chỉ ngang ngửa với Vương giả trung giai và Yêu Vương trung giai. Vấn đề là Huyết Ma Vương trung giai không mạnh về chiến lực mà mạnh về bất tử thân. Bất tử thân có Huyết Ma Vương trung giai có khả năng khôi phục mạnh mẽ đến đáng sợ. Mặc kệ bọn họ có công kích như thế nào đi chăng nữa, thì không thể khiến cho đối phương bị thương nặng. Nhiều nhất chỉ khiến đối phương tốn chút thực lực.

- A! Xem ra các ngươi cũng biết chính mình hẳn phải chết.

Huyết Ma Vương trung giai làm bộ dáng mèo vờn chuột.

- Hừ! Cho dù có chết thì ngươi cũng không thể nào sống khá giả. Nếu thử một thương cường đại nhất của ta. Phong Vân Hóa Lông Thương!

Vô Thường Thương Vương gầm lên một tiếng, thân hình lóe lên, một thương mãnh liệt đánh ra.

Cách đó vài dặm!

Phong Vân Hóa Lôi Thương, ẩn chưa phong chi áo nghĩa và vân chi áo nghĩa. Uy lực vô cùng cường đại. Thế nhưng không biết Vô Thường Thương Vương sử dụng biện pháp gì cư nhiên lấy phong vân áo nghĩa là cơ sở lại sản sinh ra lực lượng áo nghĩa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1106: Huyết Ma Tinh Trung Giai.(3)

Vân chi áo nghĩa cùng lôi chi áo nghĩa kết hợp chỉ tạo ra một phần lực lượng của lôi chi áo nghĩa mà thôi.

Nhưng uy lực lại đề thăng không chỉ gấp đôi. Lưỡi thương đâm tới mang theo điện quang bao trùm hơn mười dặm.

- Một thương này thật đáng sợ. Tuy rằng so với áo nghĩa võ học của người đeo mặt nạ cũng không kém bao nhiêu. Vương giả Sinh Tử Cảnh nói yếu thì cũng rất yếu, cường cũng rất cường. Chủ yếu phải xem áo nghĩa võ học phải tìm hiểu như thế nào.

Diệp Trần từ lâu đã cảm ứng được năng lượng ba động ở nơi này. Hắn lặng lẽ tới gần, xa xa quan sát, trong lòng Diệp Trần không khỏi tán thán.

- Lực lượng lôi điện!

Sắc mặt Huyết Ma Vương trung giai trầm xuống. Trong các loại áo nghĩa, trừ thời gian áo nghĩa và không gian áo nghĩa đều huyền bí thì áo nghĩa khiến cho Huyết Ma Vương kiêng kỵ nhất chính là lôi điện áo nghĩa. Một thương này mang theo lực lượng lôi điện mạnh mẽ, tuy rằng không thể đánh chết hắn nhưng có thể khiến cho hắn bị trọng thường.

- Bạo cho ta!

Huyết Ma Vương trung giai liên tiếp bắn ra năm khỏa quang cầu màu máu, cả năm khỏa quang cầu đều bạo tạc.

Cười khúc khích!

Cuối cùng Vô Thường Thương Vương bị đánh bay, mà ở ngực Huyết

Ma Vương trung giai cũng xiaats hiện một lỗ thương, cháy đen mọt mảnh, xung quanh vết thương không ngừng bốc lên khói xanh.

- Hiện tại nhìn ngươi xem có bao nhiêu lực lượng phản kháng.

Vô Thường Thương Vương không có bị quang cầu màu máu trực tiếp đánh trúng. Chỉ bị dư ba đánh bay mà thôi. Thế nhưng khí tức của hắn cũng đã uể oải đi rất nhiều. Sắc mặt tái nhợt, không còn chút máu.

Thân hóa thành huyết quang, Huyết Ma Vương trung giai đánh về phía Vô Thường Thương Vương. Thiết Hầu Vương ở cách đó rất xa, căn bản không thể nào cản được.

- Kính Hoa Phá Diệt!

Đột ngột

Thân ảnh của Huyết Ma Vương trung giai dừng ở trên hư không.

Một khắc sau!

Thân thể của Huyết Ma Vương trung giai bị nghiền nát thành trăm nghìn khối.

- A!

Huyết Ma Vương trung giai tản ra thành khí lưu màu máu, hắn rống hận, nhanh chóng chạy trốn.

- Chạy được sao?

Diệp Trần không có khả năng để cho Huyết Ma Vương trung giai chạy thoát. Trong cơ thể đối phương có Huyết Ma Tinh trung giai rất quý giá. Đối với hắn có tác dụng chẳng khác nào Huyết Tinh Hoa.

Một lần nữa xuất ra Kính Hoa Phá Diệt. Huyết Ma Vương trung giai bị giết chetes. Một viên tinh thạch đỏ như máu rơi xuống.

- Huyết Ma Vương trung giai đúng là Huyết Ma Vương trung giai. Hủy diệt kiếm ý của ta đã tăng uy lực lên mười lần mà không thể trong một chiêu đánh chết được.

Thu Huyết Ma Tinh trung giai vào trong tay, Diệp Trần lộ ra sự vui mừng.

Một viên Huyết Ma Tinh trung giai có thể khiến cho linh thân thể của hắn đề thăng lên ngũ giai. Nếu như có thể tìm được Huyết Tinh Hoa là hay nhất, nhưng nếu không tìm được thì dùng Huyết Ma Tinh trung giai cũng không khác biệt là mấy.

- Cái gì? Dùng hai kiếm đánh chết Huyết Ma Vương trung giai?

Vô Thường Thương Vương và Thiết Hầu Vương kinh ngạc nhìn Diệp Trần.

Đến khi nhìn thấy tu vi cảnh giới của Diệp Trần thì bọn họ càng thêm chấn kinh. Điều này khiến cho bọn họ không thể nào lý giải được. Huyết Ma Vương trung giai có bao nhiêu đáng sợ, bọn họ đã tự thân trải nghiệm qua. Nếu như không phải Diệp Trần xuất hiện thì hai người bọn họ đùng mong sống sót.

- Yêu nghiệt! Chính là yêu nghiệt!

Vô Thường Thương Vương lẩm bẩm mói.

- Huyết Ma Tinh trung giai này là của ta.

Diệp Trần thu Huyết Ma Tinh trung giai vào trong trữ vật linh giới, rồi nhìn về phía Vô Thường Thương Vương và Thiết Hầu Vương.

Vô Thường Thương Vương vội vã gật đầu:

- Huyết Ma Vương là ngươi giết. Huyết Ma Tinh thuộc về ngươi là điều đương nhiên. Trừ cái đó ra, ta và Hầu tử còn thiếu ngươi một cái mạng.

Vô Thường Thương Vương cũng không phải là người thích chiếm tiện nghi của người khác. Đối với hắn, có thể sống sót đã là chuyện may mắn lớn nhất rồi.

- Chỉ là thuận lợi mà thôi. Không có các ngươi thì ta cũng sẽ ra tay.

Diệp Trần không nghĩ đối phương sẽ báo ân. Có thể tìm được một viên Huyết Ma Tinh trung giai đã khiến Diệp Trần rất vui mừng rồi. Hắn cũng không muốn làm khó hai người Vô Thường Thương Vương.

Thiết Hầu Vương tính cách ngay thẳng nói:

- Lão Thường nói không tồi. Chúng ta thiếu ngươi một cái mạng. Nếu ngươi có nguy hiểm. Chúng ta sẽ liều mạng để báo ân.

- Vậy thì tùy các ngươi!

Diệp Trần cười cười! Tuy nói rằng ra tay giúp đỡ người khác không mong họ báo đáp lại, nhưng hai người này đã nói như vậy quả thật cũng đáng kết giao.

- Tại hạ Thường Trì Phong, nhân xưng là Vô Thường Thương Vương. Đây là bằng hữu tốt của tại hạ Thiết Hầu Vương. Không biết tính danh của ân nhân?

Vô Thường Thương Vương thu hồi trường thương, ôm quyền nói.

Diệp Trần trả lời:

- Diệp Trần.

- Diệp Trần! Ngươi chính là đệ nhất nhân trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh, đánh bại Cự Lang Vương sao?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1107: Sinh Mệnh Từ Trường Ngoại Hiển (1)

- Đúng vậy!

Diệp Trần không có ý định giấu diếm.

- Mọi người đều nói ngươi có thực lực địch nổi Vương giả sơ giai. Hiện tại xem ra chiến lực của ngươi đã đạt đến cấp bậc Vương giả trung giai.

Hắn đương nhiên có thể nhìn ra Diệp Trần có thể đơn giản đánh chết Huyết Ma Vương trung giai bởi vì có được hủy diệt kiếm ý. Hủy diệt kiếm ý là kiếm ý mạnh nhất trong các loại kiếm ý. Hầu như có hiệu quả khắc chế đối với bất cứ loại sự vật gì. Bất tử thân cũng có thể khắc chế. Dù cho một kiếm khách có thực lực ngang ngửa với Diệp Trần, hai người đồng nhất chém ra một kiếm về phía Vương giả Sinh Tử Cảnh. Thương tổn tạo thành như nhau nhưng kết quả sẽ không giống nhau. Vương giả bị Diệp Trần đánh thương cần nhiều chân nguyên để vận dụng bất tử thân hơn. Đây chính là khắc chế.

Chỉ là thuộc tính kiếm ý vô cùng khó đề thăng mà hủy diệt kiếm ý còn là một loại ý kiếm khó đề thăng nhất. Cũng không biết vì sao Diệp Trần có thể tu luyện hủy diệt kiếm ý đến lục giai.

Hắn đường nhiên không biết Diệp Trần có tới tam đại kiếm hồn. Phân biệt là Sát Lục kiếm hồn, Hủy Diệt kiếm hồn, cùng với Bất Hủ kiếm hồn. Hủy diệt kiếm hồn sau khi thôn phệ Sát Lục kiếm hồn thì sẽ tăng lên giai vị. Sau đó Bất Hủ kiếm hồn cũng đề thăng tới ngũ giai cùng Hủy Diệt kiếm hồn sản sinh ra sự cộng minh, làm khả năng tăng tiến nhanh hơn rất nhiều.

Hủy Diệt kiếm hồn từ ngũ giai đỉnh phong tăng lên tới lục giai thì Bất Hủ kiếm hồn cũng tiến bộ theo, từ ngũ giai sơ kỳ tăng lên ngũ giai hậu kỳ.

Một lúc tăng lên hai cấp nhỏ.

Đây chính là tác dụng của sự cộng minh.

Đáng tiếc, sự cộng minh này cần phải có hai đại kiếm hồn cùng giai vị. Thời gian dài sau này, kiếm hồn cộng minh sẽ không phát sinh được nữa. Trừ phi Bất Hủ kiếm hồn có thể đề thăng tới lục giai.

Vô Thường Thương Vương và Thiết Hầu Vương là Vương giả độc hành, thích tự do tự tại, trời sinh tính tình hào hiệp. Cho nến mới có thể trở thành huynh đệ dị tộc. Tuy Diệp Trần không nói gì nhiều nhưng hai người có thể cảm thụ được Diệp Trần đường đường chính chính đi trên con đường kiếm đạo. Phảng phất có thể cảm nhận được khí chất phiêu dật. Trong lòng hai người không khỏi tán thán, nổi lên tâm tư muốn kết giao.

- Diệp Trần! Lần này rời khỏi Huyết Quang Hải, lúc nào rảnh rỗi có thể đến Hầu nhi đảo của ta làm khách. Cực phẩm hầu nhi tửu của ta ngươi muốn uống nhiều ít bao nhiêu tùy ý. Thiết Hầu Vương ta tuyệt không phản đối.

Thiết Hầu Vương nói.

- Cực phẩm hầu nhi tửu?

Diệp Trần nghe tên này cảm thấy rất thân thiết.

- Ha ha! Diệp Trần, loại cơ hội này ngươi không thể buông tha nha. Cực phẩm hầu nhi tửu, một chén có thể đề thăng một tháng tu vi. Hơn nữa cấp độ cũng rất khá, uống rồi lại muốn uống nữa. Bình thường ta làm khách, hắn cũng không cho ta uống thả cửa.

Diệp Trần không biết nhưng Vô Thường Vương Thương biết rất rõ ràng, cực phẩm hầu nhi tửu đối với Thiết Hầu Vương chính là mạng của hắn. Tuy rằng Vô Thường Thương Vương vẫn hay được uống hầu nhi tửu nhưng Thiết Hầu Vương lần nào cũng mạnh mẽ áp chế không cho hắn uống nhiều. Dù sap thì tài liêu làm ra hầu nhi tửu quá trân quý. Một vò hầu nhi tửu, Thiết Hầu Vương cũng phải mất tới một năm mới có thể làm ra.

- Hảo! Nhất định! Sợ rằng đến lúc đó ngươi lại đóng cửa không tiếp khách!

Trên mặt Diệp Trần hiện lên nét vui cười tiếu ý. Một chén hầu nhi tửu có thể tăng thêm một tháng tu vi. Như thế nào cũng phải đến làm khách một lần.

- Không có đâu! Ngươi lúc đó uống hết cũng không có việc gì!

Thiết Hầu Vương thẳng thắn nói.

Diệp Trần và Vô Thường Thương Vương nở nụ cười.

- Được rồi! Diệp Trần. Ta và Thiết Hầu Vương cũng chuẩn bị rời khỏi Huyết Quang Hải, ngươi thì sao?

Vô Thường Thương Vương và Thiết Hầu Vương liên thủ, chiếm được một ít Huyết Ma Tinh sơ giai. Vốn đang nghĩ cách tiếp tục kiếm thêm một ít Huyết Ma Tinh sơ giai nữa. Nhưng lần này gặp phải Huyết Ma Vương trung giai khiến cho hai người có tổn thất rất lớn. Tu vi không còn ở trạng thái đỉnh phong nữa.

- Ta còn ở lại đây vài ngày nữa.

Có hủy diệt kiếm ý. Diệp Trần đã định trước là người kiếm được Huyết Ma Tinh dễ dàng nhất.

- Cũng đúng! Ngươi có hủy diệt kiếm ý. Chỉ cần không gặp phải Huyết Ma Vương đỉnh phong, cho dù là Huyết Ma Vương trung giai hay Huyết Ma Vương cao giai cũng không phải là đối thủ của ngươi. Chỉ là tốt nhất không nên ở lại đây quá lâu. Ngươi có hủy diệt kiếm ý có thể khắc chế Huyết Ma Vương, nhưng đối với Huyết Ma Vương ngoại tộc, sự khắc chế đó không có được hiệu quả lớn như vậy.

Vô Thường Thương Vương nhắc nhở nói.

- Diệp Trần sẽ cẩn thận.

Diệp Trần tự nhiên biết Huyết Quang Hải này không phải là một phiến thiên đại. Bất quá lại nói, cho đến bay giờ hắn còn chưa quá mức thâm nhập vào trong Huyết Quang Hảu. Càng đi vào khu vực hạch tâm của huyết quang hải thì nguy hiểm càng cao, tương đương với việc tỷ lệ xuất hiện Huyết Tinh Hoa càng cao.

-Chúng ta đi trước đây. Cáo từ! Ngày sau muốn tìm chúng ta thì có thể đến Hầu nhi đảo hoặc là Tỏa Vân đảo.

- Nhất định!

Vô Thường Thương Vương và Thiết Hầu Vương rời đi, Diệp Trần cũng không có ở lại nơi này, hắn chuẩn bị tìm một địa phương luyện hóa Huyết Ma Tinh...

Tìm tới tìm lui cũng không tìm được một địa phương thích hợp, Diệp Trần trở lại huyệt động dưới lòng đất, nơi mà trước kia hắn khôi phục thương thế.

Sau khi chặn lối vào huyệt động, Diệp Trần ngồi xếp bằng ở vị trí trung ương trên mặt đất.

Ông!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1108: Sinh Mệnh Từ Trường Ngoại Hiển (2)

Trữ vật linh giới chợt lóe lên ánh sáng. Huyết Ma Tinh trung giai được lấy ra.

Huyết Ma Tinh trung giai tỏa ra quang mang so với Huyết Ma Tinh sơ giai càng thêm huyết lệ. Nếu như nói Huyết Ma Tinh sơ gia giống như một viên thủy tinh thì Huyết Ma Tinh trung giai chính là một viên kim cương giá trị vô cùng.

Diệp Trần có thể cảm nhận được Huyết Ma Tinh trung giai ẩn chứa lực lượng sinh mệnh cực kỳ cường đại, vô cùng thuần khiết. Đây chính là sinh mệnh lực lượng, lực lượng có thể giúp cho linh thân thể đề thăng. Linh thân thể đạt tới hậu kỳ cũng có thể làm hiện lên trình tự sinh mệnh của một người.

Luyện hóa Huyết Ma Tinh và luyện hóa những thứ khác không giống nhau. Phải tạo một vết thương ở trên người rồi đặt Huyết Ma Tinh lên miệng vết thương, để máu trong cơ thể tiếp xúc trực tiếp với Huyết Ma Tinh. Có như vây thì mới luyện hóa được.

Xuy!

Lòng bàn tay tự động tạo thành một vết thương, Diệp Trần đặt Huyết Ma Tinh trung giai vào trong đó.

- Cũng đau a!

Huyết Ma Tinh trung giai bắt đầu luyện hóa. Diệp Trần cảm giác huyết nhục toàn than và cốt cách toàn thân giống như bị kiến bò, mang theo sự ê ẩm và đau đơn.

- Luyện hóa Huyết Ma Tinh sơ giai không tạo thành cảm giác này. Xem

ra Huyết Ma Tinh trung giai sẽ tạo ra cho ta một điều bất ngờ.

Diệp Trần không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Dần dần cảm giác tê dại, ê ẩm biến thành đau đớn. Đau đớn biến thành quằn quại. Dường như huyết nhục và cốt cách trong cơ thể bị axit ăn mòn vậy.

Mồ hôi trên người Diệp Trần chảy ra, trên trán cũng bắt đầy nổi lên gân xanh.

- Xuy xuy!

Những vật chất màu đen xuyên qua lỗ chân lông chảy ra ngoài cơ thể của Diệp Trần. Lúc này không gian xung quanh Diệp Trần tràn ngập mùi hôi thối.

Chỉ là loại tình huống này chỉ xuất hiện một hồi, sau một khắc nhiệt độ tăng lên tản ra xung quanh, những vật chất màu đen này bị đốt cháy toàn bộ, kể cả y phục của Diệp Trần.

Cuối cùng trên người Diệp Trần chỉ còn lại duy nhất một kiện Thanh Đồng giáp.

Nhất tâm nhị dụng, Diệp Trần liền cởi Thanh Đồng giáp xuống. Lúc này trên người Diệp Trần không còn lại thứ gì.

Từ trong lòng bàn tay, Huyết Ma Tinh trung giai đã luyện hóa hơn phân nửa, chỉ còn sót lại một chút mà thôi.

- Luyện hóa toàn bộ cho ta.

Diệp Trần cắn răng, máu ở lòng bàn tay bao trùm lên phần còn lại của Huyết Ma Tinh. Huyết Ma Tinh chậm rãi đi vào trong cơ thể Diệp Trần.

Thứ lạp!

Thứ lạp!

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, một cỗ sinh mệnh cường đại từ trong cơ thể Diệp Trần khếch tán ra ngoài, tràn ngập trong huyệt động. Đồng thời còn có điện lưu lóe ra, mặc dù không rõ ràng nhưng có tồn tại. Cùng lúc đó từ bốn phía Diệp Tràn hình thành nên lực lượng trừ trường đặc thù. Đây là sinh mệnh cường đại đến một trình độ nhất định sản sinh ra sinh mệnh từ trường.

Một canh giờ!

Hai canh giờ!

Sáu canh giờ!

Một ngày đêm!

Huyết Ma Tinh trung giai đã bị Diệp Trần luyện hóa, thế nhưng quá trình đột phát vẫn chưa kết thúc. Diệp Trần đang thôi động sinh mệnh lực lượng, chuẩn bị khiến cho linh thân thể tiến lên ngũ giai.

Một ngày một đêm lại trôi qua.

Diệp Trần phát ra sinh mệnh từ trường càng ngày càng cường đại. Đã có thể so với ngũ giai linh thân thể. Chỉ là ngũ giai linh thân thể còn chưa có ổn định mà thời gian sinh mệnh từ trường tồn tại còn rất ít.

Lại một ngày trôi qua.

Oanh!

Sinh mệnh từ trường cường đại, cuồn cuộn nổi lên. Bên trong huyệt động bé nhỏ, điện lưu lóe ra không ngừng. Giờ khắc này Diệp Trần thật giống như một ngôi sao đang phát sáng. Lực lượng từ trường ẩn chứa trong cơ thể hắn không ngừng phát ra, không một kẻ nào tới gần mà không chịu sự ảnh hưởng. Điều này chứng tỏ linh thân thể ngũ giai đã thành.

- Ngũ giai linh thân thể, thành!

Diệp Trần mở choàng mắt, trong mắt tinh quang hiện lên giống như một thanh phi kiếm.

Ngũ giai linh thân thể và tứ giai linh thân thể có sự khác nhau rất lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1109: Kiếm Vực Đệ Nhất Đỉnh Phong (1)

Đạt tới ngũ giai linh thân thể thì có thể phóng xuất sinh mệnh từ trường ra bên ngoài. Điều này tương đương với việc sinh mệnh tiến hóa đến một trình độ mới, một tầm cao mới.

- Tứ giai linh thân thể là tiêu chuẩn của Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường. Ngũ giai linh thân thể là tiêu chuẩn của Vương giả trung giai. Hiện tại ta đã đạt tới trình độ này rồi, chệch lệch cũng được thu nhỏ lại rất nhiều.

Theo thực lực của Diệp Trần tăng lên thì địch nhân của Diệp Trần cũng xuất hiện những tồn tại cao hơn. Bất quá chỉ cần có tiến bộ là vui rồi. Ngũ giai linh thân thể đối với Diệp Trần có ý nghĩa rất lớn. Đầu tiên là lực phòng ngự thân thể tăng lên rất nhiều. Phối hợp với bất tử thân thì đám người người Độc Hỏa Vương còn lâu mới có thể đả thương được hắn. Nếu như gặp phải người đeo mặt nạ thì một chiêu của hắn cũng không làm Diệp Trần bị thương quá nặng. Phòng chừng chỉ cần một thành chân nguyên alf có thể khôi phục.

Hay nói cách khác ngũ giai linh thân thể giúp cho Diệp Trần không dễ dàng bị thương. Cũng giúp cho hắn tiết kiệm không ít chân nguyên. Nếu như chiến đấu trong thời gian dàu cũng không sợ.

Trừ điều đó ra thì ngũ giai linh thân thể có năng lực khôi phục rất mạnh. Tự thân cũng có thể chậm rãi khôi phục. Đây là năng lực khi sinh mệnh từ trường cường đại đến một mức nhất định.

Hắt xì!

Diệp Trần nhẹ nhàng nắm chặt tay, huyệt động rung chuyển nứt ra. Toàn thân Diệp Trần lúc này giống như một toàn hỏa sơn.

- Tu luyện bất tử thân đến cảnh giới đoạn chi trọng sinh, long lực đã cường hóa thân thể. Mà chân nguyên và tế bào kết hợp cùng một chỗ khiến cho sức bật càng mạnh thêm mấy chục lần.

Tuy luyện chân nguyên và tu luyện thân thể đến thời điểm hậu kỳ sẽ thấy được sự khác biệt rõ ràng. Tu luyện chân nguyên, tế bào và chân nguyên sẽ kết hợp cùng một chỗ, thân thể tạo ra sức bật rất mạnh. Trong cận chiến cũng không yếu nhược. Đương nhiên so với tu luyện thân thể còn kém xa mới bằng đực. Tu luyện thân thể khí lực là từ tế bào mà sinh ra. Sức bật của nó còn kinh người hơn, gấp mười lần so với tu luyện chân nguyên. Có thể nói Vương giả luyện thể chính là quái vật.

- Hiện tại linh thân thể của ta đã đột phá lên đến ngũ giai, chính xác là ngũ giai sơ kỳ. Chỉ cần tìm được một đoát Huyết Tinh Hoa nữa thì có thể đột phá linh thân thể lên ngũ giai trung kỳ đỉnh phng. Có nên mạo hiểm đi tìm Huyết Tinh Hoa hay không?

Bên ngoài Huyết Quang Hải, tỷ lệ xuất hiện Huyết Tinh Hoa rất nhỏ, mà Huyết Ma Vương trung giai cũng không phải dễ dàng gặp được. Ở trong hạch tâm Huyết Quang Hải có tỷ lệ xuất hiện Huyết Tinh Hoa và khả năng gặp được Huyết Ma Vương trung kỳ cao hơn nhưng lại có tính nguy hiểm cao.

Đặc biệt, ở khu vực hạch tâm, Huyết Ma Vương không còn đi riêng lẻ một mình nữa mà đi thành bầy đàn, có đoàn đội hẳn hoi. Cho dù Diệp Trần có được hủy diệt kiếm ý đi chăng nữa, đụng phải một đám Huyết Ma Vương trung giai hoặc là hai ba đầu Huyết Ma Vương cao giai cũng chỉ có chịu chết, muốn trốn cũng không trốn được.

Dưới tình huống bình thường, Vương giả đỉnh cấp cũng không muốn đi vào khu vực hạch tâm của Huyết Quang Hải, dù sao không phải ai cũng giống như Diệp Trần có được hủy diệt kiếm ý có khả năng khắc chế đối với Huyết Ma Vương. Một đối một, bọn hắn không có cách nào giết chết được Huyết Ma Vương, hơn nữa trong truyền thuyết còn nói rằng ở trong khu vực hạch tâm của Huyết Quang Hải có một đầu Huyết Ma Hoàng.

Đây chính là tồn tại mà ngay cả Vương giả phong đế cũng phải kiêng kỵ vài phần.

- Theo như tính toàn, khu vực ngoại vi của Huyết Quang Hải rất rộng lớn, cách khu vực hạch tâm cũng khá xa. Ta đi vào sâu hơn một chút thử thời vận.

Diệp Trần sẽ không tiến vào trong khu vực hạch tâm, nhưng hắn cũng không muốn đơn giản buông tha như vậy.

...

Trong vô tận hư không, một điểm kiếm quang phá không mà đế, địa điểm của kiếm quang này chính là Huyết Thiên đại lục.

- Một tiểu gia hỏa có thể đề thăng công pháp lên thành thiên cấp, hơn nữa còn có được năng lực đặc thù là kiếm vực. Kiếm vực là năng lực mà bất kỳ kiếm khách nào cũng mong muốn có được. Cũng tốt, nếu như có thiên phú về kiếm đạo như vậy thì cũng tính là một yêu nghiệt. Cực phẩm bảo kiếm có thể không đoạt được cũng không sao, thế nhưng nếu như tiểu tử này có tiếng mà không có miếng, chỉ dựa vào cơ duyên phong phú mới có được thành quả như bây giờ thì cũng đừng trách ta.

Đồng Kiếm Vương không phải là người ngu, hắn biết rõ người nào có thể đắc tội được, người nào không thể đắc tội.

Nếu như Diệp Trần có tiềm lực vô hạn, hắn có hi vọng trở thành một Vương giả đỉnh cấp, thậm chí là Vương giả phong đế. Như vậy không thể đắc tội, tốt nhất là không nên đắc tội. Đồng Kiếm Vương tuy cũng có được công pháp thiên cấp, năng lực đặc thù của công pháp là Thanh Đồng kiếm thể, nhưng chỉ có thể xưng bá trong Vương giả trung giai mà thôi.

Nếu hắn có một thanh cực phẩm bảo kiếm thì có thể cùng với Vương giả cao giai phân tranh cao thấp. Hơn nữa còn có thể đi đến những cấm địa nguy hiểm tìm kiếm vận may. Bảo vật có thể giúp tăng cường thực lực cho một

người, nhưng ngộ tính có hạn thì cuối cùng thành tựu cũng có hạn. Dù sao bảo vật không có khả năng giúp cho áo nghĩa đề thăng cấp độ. Trên phương diện này cần phải dựa vào chính bản thân mình.

Kỳ thật, nói đi cũng lại nói lại, Đồng Kiếm Vương đối với cực phẩm bảo kiếm có một khát vọng rất lớn. Một kiếm khách có được kiếm vực, điều đó thể hiện được thiên phú yêu nghiệt của hắn. Nhưng Đồng Kiếm Vương quá khát vọng có được một thanh cực phẩm bảo kiếm, cho nên hắn nghĩ dù không có đoạt được thì cũng nên đến tận mắt nhìn một chút...

Kiếm quang có tốc độ phi hành rất nhanh, không gian chi lực đều bị mở ra. Luận tốc độ, cho dù là Vương giả cao giai cũng chưa chác bằng được Đồng Kiếm Vương..

...

Giờ khắc này, Diệp Trần cũng đã có ý định rút lui.

Càng đến gần khu vực hạch tâm của Huyết Quang Hải, nguy hiểm gặp được càng lớn. Hiện tại, Diệp Trần đã gặp phải một nguy hiểm như vậy.

Nguy hiểm lần này không tới từ Huyết Ma Vương mà lại là dị loại Huyết Ma Vương.

Xuất hiện trước mắt Diệp Trần là đột đầu Hoàng Kim Sư Tử thân dài ba bốn trượng. Cái đầu Hoàng Kim Sư Tử cùng với Sư Thiếu Bảo hoàn toàn giống nhau. Nếu như nói có sự khác biệt thì chỉ có về kích cỡ. Đầu cử Sư Thiếu Bảo nhỏ hơn mười lần so với đầu của Hoàng Kim Sư Tử.

Toàn thân Hoàng Kim Sư Tử lượn lờ một đoàn khí lưu màu đỏ máu, đôi mắt to như cái đèn lồng cũng có màu đỏ. Từ trong mắt của Hoàng Kim Sư Tử không hề thấy được một tia nhân từ nào, tất cả chỉ có là sự khát máu và tàn bạo.

- Hoàng Kim Sư Vương!

Diệp Trần chậm rãi nói từng từ một.

Hoàng Kim Sư Vương này rất có thể là Yêu Vương của Hoàng Kim Sư Tử nhất tộc. Đoán chừng tại thời điểm lưu lạc ở trong Huyết Quang Hải đã bị ý chí hỗn loạn xâm nhập, dẫn đế việc biến thành dị loại Huyết Ma Vương.

Rống!

Ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, sau đó Hoàng Kim Sư Vương đánh về phía Diệp Trần.

- Phong!

Không gian vặp vẹo áp súc, cứng lại thành một mặt gương màu tím.

Phanh!

Hoàng Kim Sư Vương cường đại một cách cực đoan. Đồng dạng là ngũ giai linh thân thể, thế nhưng là linh thân thể của Diệp Trần rõ ràng yếu nhược hơn Hoàng Kim Sư Vương. Màu tím trên tấm gương bị nghiền nát thành trăm ngàn khối. Trên người Hoàng Kim Sư Vương chỉ để lại mấy trăm vết thương nhỏ, ngay cả máu cũng không kịp chảy ra thì vết thương đã tự khôi phục.

Há cái miệng to như chậu máu của mình ra, Hoàng Kim Sư Vương hướng về phía Diệp Trầ phun ra một chùm ánh sáng màu vàng chói mắt.

- Quá mạnh mẽ!

Gặp được Huyết Ma Vương trung giai dị loại bình thường thì Diệp Trần còn có thể chiến đầu một trận. Thế nhưng gặp phải Hoàng Kim Sư Vương, Diệp Trần không cho rằng mình có thể là đối thủ của nó. Thiên Hạt Kiếm mãnh liệt chém xuống một chém, kiếm kính vô cùng cô đọng, đồng thời mang theo chấn động tử vong đáng sợ, trảm kích lên trên chùm ánh sáng màu vàng.

Lập tức, một đoàn quang mang kim sắc chướng mắt bộc phát bao trùm cả một phiến thiên địa. Diệp Trần bị thổi bay ra ngoài, há mồm phun ra rất nhiều máu tươi.

- Chạy!

Mượn sóng xung kích, Diệp Trần nhanh chóng bỏ chạy. Kiếm vực cũng được phóng ra, tốc độ của Diệp Trần lại nhanh hơn vài phần.

Qua mấy lần lập lòe, Diệp Trần đã biến mất ở cuối chân trời, mà Hoàng Kim Sư Vương bị sóng xung kích ngăn trở trong giây lát, không thể nào đuổi theo được.

Cách đó vài dặm, tốc độ của Diệp Trần bắt đầu chậm lại.

- Thực lực của ta đã đến một cực hạn mới. Trừ phi áo nghĩa có điểm đột phá, nếu không thì không thể nào tăng trưởng thực lực trên phạm vi rộng được. Sau khi rời khỏi Huyết Quang Hải, có thể bắt đầu tìm hiểu sinh mệnh chi đạo.

Sinh mệnh chi đạo so với tử vong chi đạo càng khó hiểu hơn. Tuyệt đại bộ phận cường giả Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong đều tìm hiểu tử vong chi đạo trước, sau đó mới tìm hiểu sinh mệnh chi đạo. Dù sao thì trước tiên gia tăng thực lực vẫn quan trọng hơn.

Phi hành không ngừng nghỉ, Diệp Trần cũng đã đi đến lối ra Huyết Quang Hải.

Quay đầu liếc nhìn về phía sau, Diệp Trần cười khổi.

- Lần này vì Huyết Tinh Hoa mà đến đây. Không thể tưởng được ma xui quỷ khiến thế nào mà hủy diệt kiếm ý lại đột phá lên lục giai, khu trừ được hoạt tính của tinh thần hỏa đọc. Mặc dù không có tìm được Huyết Tinh Hoa nhưng lại có thể đoạt được một khối Huyết Ma Tinh trung giai, giúp cho linh thân thể tăng lên ngũ giai. Thế sự khó lường, ai cũng không biết được tương lai rồi sẽ phát sinh ra chuyện gì?

Cùng Diệp Trần đi ra ngoài còn có một Vương giả Sinh Tử Cảnh khác.

Bất quá Vương giả Sinh Tử Cảnh này trông rất chật vật, thân thể gầy như que củi, khí tức vô cùng suy yếu. Hiển nhiên vị Vương giả Sinh Tử Cảnh này đã bị trọng thương. Bất tử chi thân cũng rất khó có thể khôi phục được.

- Thật là tà môn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1110: Kiếm Vực Đệ Nhất Đỉnh Phong (2)

1110 : Kiếm Vực đệ nhất đỉnh phong

Thấy Diệp Trần chỉ là một Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong nhưng lại có thể bình yên rời khỏi Huyết Quang Hải. Vị Vương giả Sinh Tử Cảnh này khác nhiên vô cùng.

Rời khỏi Huyết Quang Hải, Diệp Trần hóa thành một đạo kiếm quang bay tới Trường Thiên phái...

...

- Nhanh! Nhanh đến Trường Thiên phái. Nghe nói Trường Thiên phái có một vị Vương giả phong đế thủ hộ, cho nên mấy trăm năm qua không bị diệt. Không biết có phải là sự thật không?

Cách Trường Thiên phái khoảng chừng trên trăm vạn dặm, trong hư không Đồng Kiếm Vương do dự.

- Ta chỉ là đi gặp mặt cùng chứng nhận xem tiềm lực của tiểu tử này. Cũng không phải là đến tìm phiền phức. Có lẽ sẽ không gặp phải chuyện gì.

Trong lòng Đồng Kiếm Vương thầm nghĩ.

Đang muốn tiếp tục phi hành, linh hồn lực của Đồng Kiếm Vương bỗng nhiên cảm ứng được có một bóng người. Mà phương hướng phi hành của bóng người này cũng là Trường Thiên phái.

- Là hắn!

Trên mặt lộ ra sự vui mừng khó tả, đối với Đồng Kiếm Vương mà nói,

có thể không đến Trường Thiên phái là tốt nhất.

Thân hình quay lại, Đồng Kiếm Vương phi độn mấy lần, duỗi tay vung lên. Không gian bình chướng nứt vỡ, thân hình hóa thành kiếm quang biến mất không thấy đâu.

Cách đó không xa, một đạo nhân ảnh chính diện bay tới.

- Tiền bối! Có việc cần giúp?

Thân hình Diệp Trần dừng lại, ánh mắt không ngừng đánh giá Đồng Kiếm Vương.

- Ngươi là Diệp Trần?

Đồng Kiếm Vương cũng đang đánh giá Diệp Trần.

- Nếu như tiền bối không có nhận lầm người thì đúng là tại hạ.

Diệp Trần gật đầu.

- Nghe nói ngươi có một thanh cực phẩm bảo kiếm, không có thể lấy ra cho ta nhìn từ xa hay không.

Đồng Kiếm Vương đi thẳng vào vấn đề, hắn cũng không có vòng vo.

Con mắt níu lại, Diệp Trần nói:

- Tiền bối vì bảo kiếm của Diệp Trần mà đến?

- Không tệ!

- Cái này thì khiến tiền bối phải thất bọng. Diệp Trần không thể lấy bảo kiếm ra.

Kiếm khí của Đồng Kiếm Vương, đặc biệt cường đại. Thậm chí so với người đeo mặt nạ còn cường đại hơn vài lần. Diệp Trần tuyệt đối không thể

nào là đối thủ của hắn. Đối phương muốn đoạt Thiên Hạt Kiếm của hắn, như thế nào cũng không thể để cho hắn đạt được ý nguyện. Diệp Trần đã chuẩn bị mở ra Nguyên Hoàng ảnh tưởng.

Tin tưởng rằng với thực lực của Nguyên Hoàng ảnh tưởng, đối phó với Đồng Kiếm Vương có lẽ không cần tốn bao nhiêu chân nguyên.

- Ngươi nói không muốn cho ta xem cũng không phải là ta không có cách nào để xem. Ngươi cho rằng với thực lực của ta lại có thể để cho ngươi rời đi sao?

Đồng Kiếm Vương khẽ lắc đầu, nói tiếp:

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1111: Kiếm Vực Đệ Nhất Đỉnh Phong (3)

- Vậy đi! Nếu như ta áp chế tu vi bằng với tu vi của ngươi. Chỉ cần ngươi có thể tiếp được ba kiếm của ta, ta sẽ lập tức quay đầu rời đi. Còn nếu như ngươi không tiếp được thì ta muốn mượn bảo kiếm của ngươi ba tháng.

Ân!

Lời nói của Đồng Kiếm Vương khiến cho Diệp Trần hơi kinh ngạc.

Hắn còn tưởng rằng đối phương đến là để đoạt kiếm. Không thể tưởng được, đối phương chỉ vì mượn kiếm mà đến. Tuy rằng chưa thể tin tưởng được nhưng theo như Diệp Trần thấy thì việc này có chút đáng tin cậy. Với thực lực của đối phương không cần phải lừa gạt bản thân hắn. Nếu như muốn đoạt kiếm thì có thể cường đoạt, không cần phải nói nhiều như vậy.

- Thật có lỗi, vãn bối cũng không thể nào tiếp nổi ba chiêu của tiền bối.

Áp chế tu vi cũng chỉ là áp chế số lượng chân nguyên mà thôi. Còn về chất lượng vẫn tinh thuần hơn Diệp Trần rất nhiều. Diệp Trần có được hủy diệt kiếm ý nên không sợ điểm này. Bất quá Vương giả Sinh Tử Cảnh lợi hại, áo nghĩa võ hoạc của họ đều rất cường đại. Ví dụ nhu người đeo mặt nạ, lôi hỏa áo nghĩa võ học của hắn cường đại đến đáng sợ. Tin rằng Đồng Kiếm Vương cũng không yếu hơn chút nào.

- Ha ha! Tâm tư của ngươi ngược lại rất kín đáo.

Đồng Kiếm Vương vừa nói vừa cười:

- Ba kiếm này của ta chỉ là kiếm chiêu bình thường. Nếu như ngươi cảm thấy không công bình thì có thể đưa ra chủ ý!

- Tiền bối nói thật chứ?

Điều này lại càng khiến cho Diệp Trần kinh ngạc.

- Đúng vậy!

- Tốt! Vậy vãn bối tiếp ba chiêu của tiền bối!

Diệp Trần đáp ứng.

- Quả nhiên là có can đảm. Hi vọng rằng thực lực của ngươi cũng cường đại như sự can đảm của ngươi.

Vừa nói xong, ánh măt của Đồng Kiếm Vương liền trở nên lợi hại, thân thể hắn có thể coi như là một thanh tuyệt thế bảo kiếm.

Thân hình bỗng nhiên khẽ động, tốc độ của Đồng Kiếm Vương đạt đến cực hạn. Nhanh đến nỗi người ta có cảm tưởng hắn trốn vào trong hư không. Người đến kiếm đến, một kiếm của Đồng Kiếm Vương vọt tới trước mặt Diệp Trần. Kiếm quang mày xanh nhìn như bình thường nhưng lại khiến cho lòng người rung động lắc lư. Một kiếm này giống như có thể chém chết linh hồn vậy.

Theo như lời nói của Đồng Kiếm Vương, hắn lúc này đã áp chế tu vi, một kiếm này ẩn chứa chân nguyên cùng với Diệp Trần chiến đấu không hơn kém bao nhiêu. Chỉ là độ tinh thuần của chân nguyên thì không cách nào áp chế được.

Trong không trung lưu lại một vệt kiếm quang màu đen.

- Kiếm Vực!

Đối mặt với một kiếm bình thường của Đồng Kiếm Vương, nhưng Diệp Trần không dám lãnh đạm. Hắn cảm giác được một kiếm này của đối phương không tầm thường như bề ngoài. Trong đó ắt hẳn có ẩn chứa sự ảo diệu của kiếm đạo. Cái này cùng một loại với bạch kim kiếm thể của Chiến

Vương.

- Quả nhiên không cách nào ở trong phạm vi rộng cải biến quỹ tích xuất kiếm của hắn.

Kiếm vực xuất hiện, chỉ là để kiếm quang của Đồng Kiếm Vương có chút độ lệch. Nếu như để kiếm này tùy ý đâm tới, Diệp Trần tuyệt đối sẽ trúng chiêu.

Boang!

Phá Tà Kiếm rời khỏi vỏ, Diệp Trần cũng xuất ra một kiếm đánh lên thân trường kiếm của Đồng Kiếm Vương.

Liệt hỏa rực rỡ phiêu tán rơi rụng!

Đồng Kiếm Vương lui về phía sau.

- Tốt! Kiếm vực rõ ràng đã đạt tới đệ nhất trọng đỉnh phong. Khoảng cách tới đệ nhị trọng không xa.

Đồng Kiếm Vương trầm trồ khen ngợi.

Diệp Trần liên tiếp lui về phía sau hơn mười bước, tay trái nắm chặt Phá Tà Kiếm có phần tê dại, một dòng máu tươi dọc theo cánh tay trái chảy xuống dưới đất. Một kiếm này của Đồng Kiếm Vương chí cương chí cường. Kiếm kính đã cô đọng đến trình độ tột đỉnh cùng với lực lượng ẩn chứa trong một kiếm này giống như một chỉnh thể, không cần cô đọng, chho nên cũng không có phân tán. Mà kiếm kính của Diệp Trần bất kể cô đọng đến mức nào đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn chênh lệch một bậc.

- Là kiếm nguyên?

Diệp Trần cuối cùng cũng minh bạch vì sao một kiếm vừa rồi của Đồng Kiếm Vương lại cùng với bạch kim kiếm thể của Chiến Vương cùng một loại. Nguyên lai đối phương cũng có kiếm thể. Kiếm thể tu luyện ra chân

nguyên gọi là kiếm nguyên.

Kiếm nguyên rất giống với kiếm quang. Chỉ có một điều khác duy nhất là kiếm khách có thể thúc dục kiếm quang, mà kiếm thể lại có năng lực chứa đựng kiếm quang. Kiếm quang lại bị thi triển ra tiến hành cô đọng, cho nên rất cường đại.

Trên cơ sở, kiếm thể cao hơn một bậc.

Đương nhiên, nếu kiếm thể nếu gặp phải kiếm vực thì vẫn bị khắc chế một chút. Vừa rồi nếu như không có kiếm vực thì Diệp Trần cũng không chỉ có đơn giản bị đẩy lùi về phía sau mười bước như vậy. Tuyệt đối sẽ chịu kết quả bay ngược ra phía sau mà thổ huyết.

- Ta còn tưởng rằng chỉ là kiếm vực đệ nhất trọng. Không ngờ rằng ngươi đã đạt tới kiếm vực đệ nhất trọng đỉnh phong.

Đừng tưởng kiếm vực đệ nhất trọng và kiếm vực đệ nhất trọng đỉnh phong chênh lệnh không lớn. Thế nhưng mà Đồng Kiếm Vương biết rất rõ. Nếu như chỉ là kiếm vực đệ nhất trọng thì một kiếm vừa rồi của hắn không có khả năng bị lệch quỹ tích, từ đó mà đối phương có được cơ hội ngăn cản.

- Đỡ tiếp kiếm thứ hai cảu ta.

Đồng Kiếm Vương lại nhảy về phía Diệp Trần một lần nữa. Trường kiếm trong tay vung lên, hàng trăm kiếm bao phủ Diệp Trần ở bên trong. Mỗi một kiếm đều có ẩn chứa lực lượng đỉnh phong cộng thêm sự thúc dục của kiếm nguyên, uy lực càng thêm kinh thế hãi tục.

Trong mắt Diệp Trần lóe lên tinh quang. Kiếm vực được thúc dục đến cực hạn, kiếm hoa vốn có quỹ tích nhưng lúc này cũng xuất hiện sự mất phương hướng. Cùng lúc đó, Phá Tà Kiếm trong chốc lát chém ra mấy trăm kiếm bảo vệ thân thể Diệp Trần. Kiếm kỹ bình thường tự nhiên không thể nào ngăn cản được kiếm hoa đinh ốc, cho nên Diệp Trầm thi triển ra Chấn Kiếm Quyết có ẩn chứa lực lượng chấn động. Từ sau khi Sinh Tử bí cảnh

đóng cửa đến nay, Diệp Trần tuy chưa từng tận lực nghiên cứu Chấn Kiếm Quyết nhưng thân thể sớm đã quen thuộc lực lượng chấn động. Hơn nữa linh thân thể dĩ nhiên đột phá đến ngũ giai, lực lượng chấn động đối với Diệp Trần mà nói chỉ như gió nhẹ quất vào mặt mà thôi.

Đinh đinh đang đang!

Bốn phía Diệp Trần nổ tung thành tửng mảng, lực lượng chấn động cùng lực lượng đinh ốc va chạm khiến cho quỹ tích nổ tung, tạo ra động tĩnh rất lớn.

- Lực lượng chấn động!

Tròng mắt Đồng Kiếm Vương hơi híp lại. Trong ấn tượng của hắn thì chỉ có Ma Đao bí quyết của Ma Đao Tông mới có được lực lượng chấn động. Ma Đao bí quyết trong tay Ma Đao Vương phát huy ra uy lực càng khủng bố. Dưới một đao của hắn Vương giả cùng giai tất nhiên bị chấn thương nặng hoặc là binh khí trong tay bị đánh bay. Trừ phi thực lực cao hơn hắn một đoạn, bằng không không thể nào là đối thủ của hắn.

- Lợi hại, đón thêm kiếm thứ ba của ta. Một kiếm này cũng là kiếm chiêu bình thường. Nhưng nó cũng có điểm khác với kiếm chiêu bình thường. Kiếm này, ngươi tuyệt đối không thể nào khiến cho quỹ tích thay đổi. Trừ phi kiếm vực của ngươi đạt tới đệ nhị trọng.

Hai kiếm qua đi đều không làm gì được Diệp Trần. Đồng Kiếm Vương cảm thấy mất mặt. Kiếm thứ ba nói như thế nào hắn đều muốn đánh bại đối phương. Đối với hắn mượn kiếm hay không mượn kiếm giờ không còn quan trọng nữa.

- Tốt! Ta cũng có một chiêu kiếm chiêu, thử xem xem tiền bối có thể phá được không.

Đồng Kiếm Vương là Vương giả Sinh Tử Cảnh, tốc độ ra chiêu vốn vượt ra kiếm khách dưới Sinh Tử Cảnh. Hơn nữa lại dùng kiếm chiêu bình

thường, tốc độ lại nhanh hơn, khiến cho Diệp Trần căn bản không có thời gian thi triển Ngưng Thủy cùng Kính Hoa Phá Diệt. Cũng chỉ có thể sử dụng chiêu mạnh nhất trong Chấn Kiếm Quyết nghênh chiến. Cũng may từ khi sáng tạo ra Chấn Kiếm Quyết đến nay, hắn cũng có chỗ tâm đắc, căn cứ theo ma trảm của Lam Sơn Mi mà nghiên cứu ra một sát chiêu.

Sát chiêu này, công tác chuẩn bị thời gian rất ngắn, tất cả chỉ có một chữ nhanh.

- Loa Toàn Phi Hoa Kiếm!

Loa Toàn Phi Hoa Kiếm, là cội nguồn của kiếm chiêu. Bất quá Đồng Kiếm Vương đã từng nói qua không cần tuyệt chiêu cho nên mới tạm thời đem chiêu này chuyển đổi thành kiếm chiêu bình thường. Chỉ ẩn chứa kiếm kính đặc biệt, không có ẩn chứa áo nghĩa võ học bên trong.

Một kiếm đâm ra, không gian bị xoắn động, một khe hở hình đinh ốc xuất hiện.

Lực lượng đinh ốc vòng đi vòng lại, bằng vào kiếm vực đệ nhất trọng đỉnh phong, kiếm chi quy tắc của Diệp Trần xác thực khó có thể khiến cho quỹ tích của một kiếm này bị lệch đi. Trừ phi đối thủ thực sự cùng một cấp bậc với hắn.

Phá Tà Kiếm sớm được đổi thành Thiên Hạt Kiếm, hai tay Diệp Trần cầm kiếm, nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ. Tại thời điểm một kiếm của Đồng Kiếm Vương đâm tới, Thiên Hạt Kiếm bỗng nhiên lóe lên, phi kiếm chém ra.

- Thiên Cát Kiếm!

Ngang!

Kim quang chói mắt khiến cho không gian phải biến sắc, lực lượng chấn động trong nháy mắt đạt tới một cao điểm. Diệp Trần ở trạng thái bình thường rất khó có thể đạt tới cao điểm này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1112: Long Vương, Hỏa Hoàng! (1)

Cờ...rắc!!!

Lúc kiếm kính hình đinh ốc cùng chấn động kiếm kính đụng vào nhau, không gian giống như thủy tinh bị toái tạc, kiếm khí hình cung bị nghiền nát, chấn động kiếm kính cũng bị đứt quãng phân biệt vị trí của hai người bắn xuyên qua.

Diệp Trần bằng vào kiếm vực chỉ bị tổn thương một chút bên ngoài, kiếm khí hình cung vặn vẹo không làm gì được hắn.

Mà hộ thể kiếm nguyên của Đồng Kiếm Vương cũng rất mạnh mẽ, có thể đơn giản bán bay chấn động kiếm khí.

Kiếm thứ ba, song phương vẫn cân sức ngang tài với nhau.

Đương nhiên Diệp Trần chiếm tiện nghi vì có Thiên Hạt Kiếm trong tay.

- Kẻ này thật là đáng sợ!

Thu kiếm bay ngược ra sau, Đồng Kiếm Vương ngưng trọng đánh giá Diệp Trần.

Tuy một kiếm vừa rồi là Loa Toàn Phi Hoa Kiếm nhưng thật ra cũng chỉ là một kiếm chiêu bình thường mà thôi. Đồng Kiếm Vương vốn tưởng rằng chỉ cần dựa vào một kiếm này có thể đánh bại được Diệp Trần, nhưng không nghĩ tới đối phương lại có được kiếm chiêu còn lợi hại hơn. Lực lượng chấn động ẩn chứa trong một kiếm vừa rồi của Diệp Trần trong nháy mắt đã đạt tới cao điểm, lại khiến cho Đồng Kiếm Vương phải có cảm giác run tay.

- Loa Toàn Phi Hoa Kiếm thật đáng sợ.

Diệp Trần cũng rất bội phục Đồng Kiếm Vương. Kiếm thứ hai của Đồng Kiếm Vương, mỗi một đóa hoa kiếm tuy nói rằng đều ẩn chứa lực lượng đinh ốc nhưng không nhiều. Mà kiếm thứ ba lực lượng đinh ốc không chỉ lớn hơn gấp mười lần mà loáng thoáng còn sản sinh ra một cỗ lực hướng tâm, hình tán thần không tán.

Nếu không phải có Thiên Hạt Kiếm trong tay, một kiếm này có thể khiến cho Diệp Trần bị phế đi cánh tay phải.

Trong hư không, một cỗ linh hồn lực được che giấu cực kỳ cẩn thận thẩm thấu đi ra.

- Làm sao có thể, thật sự không có chết?

Không gian chi lực lượn lờ xung quanh người, người đeo mặt nạ kinh dị kêu lên.

Lôi hỏa tứ trọng thiên của hắn chính là sát chiêu mạnh nhất mà hắn có được. Bốn trọng chưởng lực cùng đánh lên một điểm, ngay cả chính bản thân hắn cũng không dám đón đỡ. Tuy là đồng thời đánh lên nhưng không thể tránh được việc sinh ra hao tổn, lại cũng không phải một tiểu tử có tu vi Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong có thể ngăn cản. Điều này khiến cho người đeo mặt nạ đen khó hiểu cùng kinh sợ.

- Đại nhân nói không sai! Kẻ này! Uy hiếp quá lớn, tuyệt đối không thể để cho hắn bước vào Sinh Tử Cảnh, bằng không lại sinh ra một tồn tại ngang hàng với Chiến Vương cùng Huyền Hậu. Nói không chừng còn đáng sợ hơn.

Linh hồn lực lặng lẽ thu hồi, không tạo ra bất kỳ một tiếng động nào. Người đeo mặt nạ lặng lẽ rời đi.

- Người nào?

Đồng Kiếm Vương quát lên một tiếng, đồng thời hắn cũng đâm ra một kiếm.

Không gian bình chướng bị kiếm kính hình đinh ốc xuyên thủng, một kiếm này ẩn chứa phong chi áo nghĩa và kim chi áo nghĩa. So với kiếm thứ ba vừa rồi đâu chỉ cường đại hơn mười lần. Trong nháy mắt người đeo mặt nạ trước mắt bị giết chết.

Phốc!

Đầu của người đeo mặt nạ bị xuyên thủng, linh hồn lực tản ra.

- Tinh thần tưởng niệm thể?

Tròng mắt Đồng Kiếm Vương hơi híp lại, đối với một kiếm đánh chết người đeo mặt nạ, hắn một điểm không thèm để ý. Bình thường Vương giả trung giai rất khó có thể ngăn được một kiếm của hắn. Đây chính là kiếm nguyên mang đến lực sát thương rất lớn.

Phạm vi linh hồn lực Diệp Trần có thể bao quát được so ra vẫn kém Đồng Kiếm Vương, hỏi:

- Tiền bối, là người phương nào?

- Là một cỗ tinh thần tưởng niệm thể, trên mặt có đeo một chiếc mặt nạ che khuất dung mạo của hắn.

Tròng lòng Đồng Kiếm Vương cười khổ một tiếng. Tinh thần tưởng niệm thể có được thực lực Vương giả trung giai, như vậy bản thể chỉ sợ là Vương giả cao giai. Mà hắn cũng chỉ có thể xưng bá được trong Vương giả trung giai mà thôi. Nếu như miễn cưỡng cũng có thể chống lại Vương giả cao giai, còn nếu nói đánh thì đánh không lại.

Người đeo mặt nạ!

Trong đầu Diệp Trần hiện lên một hình ảnh.

- Chẳng lẽ hắn đến để xem ta có chết hay không?

Người đeo mặt nạ cùng với hắn không cừu không oán, nhưng người này

lại muốn hắn chết. Rất hiển nhiên là cố ý nhằm vào hắn. Diệp Trần có thể cảm giác được một cái lưới vô hình đang bao trùm xung quanh người, dần dần bức bản thân hắn vào bước đường cùng.

- Tiểu tử! Xem ra ngươi đắc tội với rất nhiều người?

Đồng Kiếm Vương quay đầu lại nhìn, vẻ mặt phiền muộn bay đến khoảng không gian kia.

Hắn có thể khẳng định, người đeo mặt nạ không phải là nhằm vào hắn. Đã không phải nhằm vào hắn thì chỉ có thể là Diệp Trần mà thôi. Đồng Kiếm Vương thực không thể nào tưởng tượng được chính mình vô duyên vô cớ lại đi đắc tội với Vương giả cao giai. Hắn không phiền muộn mới là lạ.

- Kỳ thật ta cũng không biết hắn là ai!

Diệp Trần làm sao mà biết được chính mình bị một cường giả ở thế giới khác chú ý. Hắn lại càng không biết Chiến Vương chính là chết trong tay những người này, Huyền Hậu cũng từng lọt vào ám sát của bọn họ.

- Đáng lẽ ra ta không nên đến đây.

Đồng Kiếm Vương lắc đầu, hắn nhanh chóng khu trừ tạp niệm, nói tiếp:

- Ta nói rồi! Nếu như ngươi có thể tiếp được ba kiếm của ta thì sẽ không làm khó ngươi. Hiện tại ba kiếm đã qua. Ta nói lời sẽ giữ lời.

- Đa tạ tiền bối.

Đối với Diệp Trần mà nói, có thể không mở ra Nguyên Hoàng ảnh tưởng là điều tốt nhất. Dù sao đây cũng là con át chủ bài cứu mạng của hắn.

Bỏ đi tâm tư đối với cực phẩm bảo kiếm, Đồng Kiếm Vương đối với Diệp Trần lại nảy sinh hứng thú.

- Theo như ta được biết, ở Chân Linh thế giới, có được kiếm vực cũng chỉ cso năm người. Trong đó có bốn người là người ở Thiên Kiếm đại lục

chúng ta. Chỉ có ngươi là không phải người của Thiên Kiếm đại lục. Khặc khắc! Ngươi có biết, kiếm vực có thể đạt tới cấp cao nhất là mấy trọng không?

- Không biết!

Diệp Trần lắc đầu.

- Tam trọng!

Đồng Kiếm Vương nói.

- Kiếm vực có tất cả chín trọng. Nhưng kiếm vực so với linh thân thể cùng ý chí càng khó tăng thăng cấp hơn. Mỗi lần tăng lên được một trọng thì kiếm chi quy tắc lại cường đại lên mấy lần. Như ngươi, nếu có thể đột phá kiếm vực lên đệ nhị trọng đỉnh phong, cho dù ta có toàn lực ứng phó cũng chưa chắc có thể chiến thắng ngươi một cách đơn giản. Đạt tới đệ tam trọng chỉ cần ngươi không có hao hết chân nguyên, ta hoàn toàn không có biện pháp đến gần ngươi. Đương nhiên bản thân thực lực của ngươi còn thấp, cho nên ta không có biện pháp đánh bại ngươi, ngươi cũng không có biện pháp chiến thắng ta.

Đồng Kiếm Vương có được kiếm nguyên, lực công kích cùng phòng ngự so với Vương giả cùng giai đều mạnh hơn gấp mấy lần, có thể cùng Vương giả cao giai bình thường chống đỡ một phen.

- Đúng vậy!

Nếu để cho Diệp Trần tuyển chọn một trong hai, một là Vương giả cao giai bình thường, hai là Đồng Kiếm Vương thì Diệp Trần tình nguyện tuyển chọn Vương giả cao giai bình thường. Ít nhất, lực phòng ngự của đối phương cũng không quá mạnh mẽ. Nếu như lựa chọn Đồng Kiếm Vương, chỉ sợ có hao hết chân nguyên cũng chưa hẳn có thể gây được tổn thương lên đối phương, càng không nói đến chuyện đánh thắng.

- Thiên Kiếm đại lục, hội tụ kiếm khí của thiên hạ, càng có không gian

kiếm giới kỳ dị. Nếu như có cơ hội thì ngươi nên xông vào trong kiếm giới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1113: Long Vương, Hỏa Hoàng! (2)

- Điều này đối với kiếm đạo của ngươi có trợ giúp rất lớn. Đương nhiên, ngươi cũng cần phải nhanh chóng đề thăng cảnh giới tu vi của mình lên Sinh Tử Cảnh. Có như vậy ta mới có thể khắc chế được ý niệm cướp lấy cực phẩm bảo kiếm. Nhưng người khác chưa chắc có thể khắc chế được. Tuổi thọ Long Vương không còn bao lâu, đây là điều mà mọi người đều biết.

Đã buông tha cho cực phẩm bảo kiếm, Đồng Kiếm Vương dứt khoát lựa chọn việc giao hảo với Diệp Trần.

- Được rồi! Tạm biệt ở đây thôi!

Đồng Kiếm Vương không muốn ở lại lâu, thân hình lóe lên, trốn vào trong hư không rời đi.

- Kiếm khách, hơn phân nửa có ý chí vô cùng kiên định. Đồng Kiếm Vương cũng là một người như thế.

Lầu bầu một phen, Diệp Trần quay người bay về phía Trường Thiên phái..

...

Người đeo mặt nạ lần thứ hai xuất hiện lại khiến cho Diệp Trần có thêm một tia dự cảm không hay. Với thực lực của hắn bây giờ, còn không có tự tin tránh được sự ám sát của Vương giả cao giai mà bình yên chạy trốn. Trọng yếu nhất chính là hắn không biết rằng mình có thời gian để mở ra Nguyên Hoang ảnh tượng không. Dù sao thì Vương giả cao giao hoặc là không ra tay, đã ra tay đều là tuyệt sát.

- Cần phải nhanh chóng cảm ngộ sinh mệnh chi đạo.

Trên ngọn núi trưởng lão ở Trường Thiên phái, Diệp Trần thở dài một hơi.

- Ân?

Bất chợt Diệp Trần ngẩng đầu.

- Cảm ứng ngược lại là nhạy cảm!

Trong mật thất, không gian gợn sóng nhộn nhạo, một lão già tóc bạc đi tới.

- Long Vương tiền bối.

Trên mặt Diệp Trần hiện lên một sự kinh ngạc khó tả. Hắn tiến lên hành lễ.

Vẻ mặt Long Vương hiền lành, hiện lên sự vui vẻ nói:

- Mỗi lần nhìn thấy ngươi, ta đều có thể chứng kiến được ngươi tăng tiến mạnh mẽ. Thật sự là tốt! Không thể tưởng tượng được trước khi ta chết, ngược lại có thể chứng kiếm được hai hậu bối lợi hại nhanh chóng phát triển.

- Long Vương tiền bối! Người có thể vượt qua được hạn chế của tuổi thọ, như vậy chẳng phải sẽ kéo dài thêm tuổi thọ hay sao?

- Phương pháp kéo dài tuổi thọ quả thật là có. Nhưng hiện tại vẫn chưa phải là thời điểm thích hợp. Hơn nữa đây lại còn là một tử lộ.

Thần sắc Long Vương ngưng trọng, nói.

- Tử lộ?

Diệp Trần có dự cảm không hay.

- Hiện tại cùng với ngươi nói những lời này cũng vô dụng. Chờ sau này ngươi sẽ biết. Lần này ta đến đây là để giúp ngươi có thêm hiểu biết về tiến

cảnh. Thứ hai là nói lời tạm biệt.

- Tiền bối muốn xông vào cái tử lộ kia?

Diệp Trần cũng là người thông minh, thoáng chốc đoán được.

- Mọi người ai rồi cũng phải chết, có thể chết muộn so với người khác vài năm cũng là được thượng thiên hậu đãi rồi.

Long Vương không muốn đề cập tới vấn đề này nữa cho nên dừng lại ở đây.

- Ta biết ngươi đã tìm hiểu được tử vong chi đạo. Kế tiếp chỉ cần tìm hiểu được sinh mệnh chi đạo. Sau đó hai đạo cộng minh với nhau liền có thể sinh ra Sinh Tử Cảnh.

- Bất quá sinh mệnh chi đạo là tìm hiểu khó nhất. Năm đó Yến nha đầu ba mươi mốt tuổi mới bắt đầu tìm hiểu tử vong chi đạo. Ba mươi bốn tuổi mới tìm hiểu sinh mệnh chi đạo. Một năm sau mới tiến vào Sinh Tử Cảnh. Ta đối với ngộ tính của ngươi không có hoài nghi, nhưng ta cũng phải nhắc nhở ngươi. Tìm hiểu sinh mệnh chi đạo không nên sốt ruột. Càng sốt ruột thì khả năng ngươi hiểu được sinh mệnh chi đạo càng thấp. Ngươi cần phải toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong việc cảm ngộ sinh mệnh chi đạo, cảm ngộ sinh mệnh của thiên nhiên, cảm thụ sinh cơ của vạn vật. Cảm thụ những sự vật bình thường mà những lúc bình thường ngươi không chú ý đến. Cho nên có rất nhiều thiên tài sở dĩ không cách nào tiến vào Sinh Tử Cảnh được là bởi vì bọn hắn không cách nào hiểu được sinh mệnh chi đạo. Từ đó mà đánh mất đi thời kỳ đỉnh phong.

- Long Vương tiền bối, ta tin tưởng rằng bản thân sẽ rất nhanh cảm ngộ được sinh mệnh chi đạo.

Diệp Trần cùng với người khác không giống nhau. Hắn đã trải qua sinh tử một lần. Hắn đã thấy được ở sâu trong tận cùng cái tử đạo chính là sinh đạo. Đương nhiên kêu hắn lập tức cảm ngộ được là điều không thể. Hắn chỉ

là cảm ngộ sinh mệnh của bản thân mà không phải là sinh mệnh của vạn vật. Bất quá điều này cũng coi như là có một điểm đột phá. Bước khởi đầu của hắn cũng cao hơn người khác.

- Ha ha! Như thế thì tốt.

Long Vương ngược lại không có hoài nghi lời nói của Diệp Trần, đơn giản là hắn hoàn toàn tin tưởng. Trải qua hơn mười năm quan sát, tâm tính của Diệp Trần hắn và Huyền Hậu đều rất rõ ràng. Nói thật tâm tính của Diệp Trần rất đáng sợ, hắn chưa bao giờ thấy qua một người trẻ tuổi nào có tâm tính đáng sợ như vậy. Rất nhiều người biết được nhược điểm của chính mình nhưng mà lại không cách nào tránh khỏi. Mà Diệp Trần tổng thể có thể khiến cho bản thân mình thanh tỉnh, thăng hoa. Có đôi khi hắn còn cảm giác được Diệp Trần không phải là người của thế giới này.

Loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

- Tiền bối, không chờ đến khi ta tiến vào Sinh Tử Cảnh mới tiến vào cái tử lộ kia sao?

Trong lòng Diệp Trần cũng không muốn Long Vương phải chết. Thế giới này còn có rất nhiều bí mật mà hắn chưa có biết.

- Không kịp! Nếu không đi vào tử lộ, ta sợ rằng không có cơ hội nữa.

Long Vương lắc đầu cười khổi.

- Ta đi rồi, nha đầu Từ Tĩnh giao cho ngươi.

- Vâng!

- Ta cũng là lần đầu tiên đến Trường Thiên phái. Nhớ năm đó Lý tiểu tử cũng là một thiên tài kiếm đạo tuyệt diễm. Đáng tiếc là hắn chết quá sớm, không thể nào đem tiềm lực của bản thân phát huy đến mức cực hạn. Người của thế giới khác, vẫn là tử địch đối với Chân Linh thế giới ta. Từ thời thượng cổ đến giờ, không biết có bao nhiêu người chết trên tay bọn họ.

- Đúng! không biết người thủ hộ Trường Thiên phai là ai. Có lẽ ta cũng biết người này.

Nói xong, Long Vương bỗng nhiên phóng xuất linh hồn lực của mình ra ngoài, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

- Linh hồn lực che giấu thật tốt. Ngay cả ta chỉ có thể cảm ứng được một tia chân động nhỏ.

Nhếu như không phải Long Vương ở ngay trước mặt hắn, Diệp Trần còn không thể nào cảm ứng được linh hồn lực chấn động của Long Vương. Bây giờ có thể cảm ứng được là vì có chuẩn bị từ trước.

- Ồ!

Long Vương nhướng mày, đột nhiên hắn nắm lấy bả vai của Diệp Trần. Thân hình nhoáng lên một cái trốn vào trong hư không. Một khắc sau, không gian đảo ngược, Diệp Trần cùng với Long Vương xuất hiện ở bên trong sơn mạch trung ương của Trường Thiên phái.

Diệp Trần có chút mê muội, nhưng tâm thần vẫn ổn định như thường.

- Tiền bối. Đây là cái gì?

- Có cổ quái, ở phía dưới này có một trận pháp cực kỳ thần bí. Bất quá trận pháp này giống như bị phá hư, cho nên khí tức mới lọt ra ngoài. Bằng không ta cũng khó có thể phát hiện ra được.

- Trận pháp?

Diệp Trần nghĩ tới, hắn và Độc Hỏa Vương cùng Huyết Thủ Vương cũng đại chiến một chỗ, có phải hay không cuộc chiến đấu này đã làm cho hoàn cảnh nơi này bị biến đổi. Trận pháp cũng vì thế mà bị sứt mẻ.

Đương nhiên, linh hồn lực của hắn còn kém xa Long Vương, không phát hiện được là điều đương nhiên.

- Đi! Xuống dưới!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1114: Lục Tinh Chiến Lực.(1)

Trên người Long Vương nổi lên một hào quang màu vàng nhạt, tựa nhu độn thổ thuật, hắn mang theo Diệp Trần nhanh chóng chui xuống dưới. Trên đường đi Diệp Trần cơ hồ cảm thụ không được sự tồn tại của không gian.

Ước chừng chui xuống dưới lòng đất khoảng ba bốn vạn mét, Long Vương mới dừng lại.

Ông!

Bàn tay vươn ra, hào quang màu vàng đất khuếch tán. Bùn đất phía trước tự động tách ra, cuối cùng hình thành một không gian . Không gian dưới lòng đất này là một quả cầu đất, đường kính ước chừng ba mươi thước, rất tròn, rất hoàn mỹ. Trận pháp yếu ớt chấn động truyền từ trên xuống.

- Là Hỏa Vương thấu linh trận pháp!

Cái gọi là thaais linh trận pháp tức là để cho linh hồn lực không thể nào cảm nhận được. Cho dù linh hồn lực có quan sát tới cũng sẽ trực tiếp bỏ qua nơi này, tưởng rằng ở đây chỉ là bùn đất bình thường.

- Hỏa Vương là ai?

Long Vương nói.

- Lúc còn trẻ, ta cùng với Hỏa Vương từng gặp mặt vài lần. Nhưng về sau hắn lại biến mất. Nếu như thủ hộ giả của Trường Thiên phái chính là hắn thì nhất định hắn đã đạt tới cấp độ phong đế. Danh xưng Hỏa Vương không còn thích hợp nữa.

- Nhưng mà ta nhớ rõ nắm đó hắn so với ta còn nhiều tuổi hơn. Khoảng

chừng bảy tám chục tuổi.

- Hỏa Hoàng đã chết?

Diệp Trần đưa ra đánh giá của mình.

- Chết hay chưa thì còn phải phá giải thấu linh trận pháp mới biết được.

Long Vương nhắm chặt hai mắt lại, linh hồn lực rót vào bên trong quả cầu đát, cẩn thận cảm ứng quy luật của thấu linh trận pháp.

Thật lâu sau Long Vương mới mở to mắt.

- Thật cao minh, may mắn là trận pháp này không có hao tổn, nhưng năng lượng duy trì không còn lại bao nhiêu. Bằng không ta cũng không thể nào phá giải được trận pháp này.

Rầm rầm!

Linh hồn lực của Long Vương chấn động, quả cầu đất vỡ vụn, hiện ra một quang cầu tử sắc. Ở trung ương quang cầu này có một bóng người ngồi trong đó, đầu cúi xuống phía dưới.

- Quả nhiên là Hỏa Vương. Không! Là Hỏa Hoàng.

Long Vương thở dài một hơi, nói:

- Mấy trăm năm không hỏi thế sự, che dấu hành tung cũng chỉ vì muốn bản thân mình toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong việc tu hành, thăng lên chiến lực. Đáng tiếc, kết quả lại chỉ là công dã tràng.

- Không thể tưởng được Hỏa Hoàng tiền bối đã chết.

Diệp Trần đối với Vương giả phong đế thủ hộ Trường Thiên phái rất ngạc nhiên. Hôm nay được nhìn thấy nhưng chỉ là người chết. Nếu như tin tức này mà lan truyền ra ngoài, Trường Thiên phái chắc chắn sẽ như ngọn đèn đầu trước gió, lung lay dễ tắt. Dù sao Trường Thiên phái có thể tồn tại

đến lúc này cũng dựa vào sự uy hiếp của Hỏa Hoàng.

- Long Vương tiền bối, Hỏa Hoàng tiền bối đã đạt tới cấp độ gì?

Diệp Trần hỏi.

Long Vương nói.

- Năm đó ta gặp được hắn, chính là lúc hắn đang là đệ nhất nhân dưới Vương giả phong đế. Với ngộ tính siêu việt của mình, Vương giả phong đế bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn. Lúc đó hắn đã tiếp cận rất gần với Vương giả phong đế rồi. Hơn nữa ta có nghe nói lúc trước Hỏa Hoàng vi bảo tồn Trường Thiên phái từng xuất ra một tuyệt chiêu. Dựa vào tuyệt chiêu này có thể khiến cho cả Huyết Thiên đại lục, không một ai dám chính thức động vào Trường Thiên phái. Ngay cả Vương giả phong đế cũng không dám.

- Chỉ là một tuyệt chiêu mà có thể chấn nhiếp được cả Huyết Thiên đại lục.

Đúng vậy! Chiến Vương từng nói đã gặp qua một lão giả, lão giả này có thể ngưng tụ ra được một hỏa cầu giống như mặt trời. Hỏa cầu này ẩn chứa hỏa, thủy, thổ ba đại áo nghĩa. Mà ba đại áo nghĩa này cũng đã đạt tới cảnh giới viên mãn. Cho dù không có dung hợp hoàn toàn được nhưng cũng rất khủng bổ. Có thể thể đơn giản hủy diệt một ngôi sao lớn.

Chẳng lẽ lão giả này chính là Hỏa Hoàng?

Diệp Trần nhíu mày.

- Đi! Chúng ta đi vào. Hỏa Hoàng có lẽ sẽ lưu lại một chút tin tức quý giá.

Long Vương đi vào bên trong tử sắc quang cầu. Diệp Trần theo sát phía sau.

Trong tầm mắt, hai người nhìn thấy được sắc mặt của Hỏa Hoàng tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền. Trên người không toát ra một tia sinh cơ nào. Theo năm tháng trôi quá, thân thể Hỏa Hoàng có thể bảo trì được như thế nào quả là điều không tưởng được. Da thịt vẫn như trước, rất đầy đặn, không có bất kỳ hiện tượng thối rữa nào. Khí thế từ thân thể Hỏa Hoàng phát ra thậm chí còn khiến cho Diệp Trần cảm thấy khó thở.

- năng lượng không có tiêu tán hết. Thân thể còn ẩn chứa uy năng cường đại. Ngàn vạn lần không nên chống cự hoặc là phản kích. Bằng không thi thể của hắn sẽ nổ tung, có khả năng hủy diệt cả ngươi.

Long Vương nhắc nhở Diệp Trần.

- Vâng!

Diệp Trần gật đầu, hắn không dám có bất cứ hành động nào không thỏa đáng!

Trước người Hỏa Hoàng có đặt ba miếng ngọc.

Long Vương cầm lấy miếng ngọc thứ nhất nói khẽ:

- Đây là ngọc giản lưu âm.

Đưa chân nguyên đi vào, một thanh âm gia nua nhưng hùng hồn truyền tới.

- Đáng giận. Dùng lục tinh chiến lục của ta ngay cả một tia hi vọng đều không có. Chẳng lẽ thượng thiên thật sự muốn diệt Chân Linh thế giới ta, tùy ý để cho người của những thế giới khác làm xằng làm bậy. Chân Linh thế giới lúc nào mới có thể chính thức thuộc về người của Chân Linh thế giới, không bị các thể giới khác áo chế. Có thể tự do xuất nhập. Đáng tiếc, ta không thể nào đợi được đến ngày đó. Người có duyên ta không có gì tốt cho ngươi. Bên trong trữ vật linh giới này có không ít cực phẩm tài liệu cùng trăm vạn khối cực phẩm linh thạch. Hai ngọc gian kia có ghi lại hai áo nghĩa đỉnh giai của ta là Nhật Diệu Hành Không và Thủy Hỏa Vô Tình. Hãy tìm

hiểu hai đại áo nghĩa này cho thật tốt. Thực hi vọng ngươi có thể đánh phá được sự áp bách của các thế giới khác, trở thành đệ nhất nhân của Chân Linh thế giới từ trước đến nay. Một ngày kia có thể giúp cho Chân Linh thế giới báo cừu. Có lẽ hi vọng của ta quá xa vời, nhưng có hi vọng so với tuyệt vọng vẫn tốt hơn. Ta thực sự cảm thấy quá mệt mỏi rồi.

Thanh âm dần dần tắt đi.

Diệp Trần cùng Long Vương trầm mặc thật long.

Thanh âm của Hỏa Hoàng thật sự là không cam lòng. Là bản thân hắn không cam lòng, là vì muôn dân trăm họ của Chân Linh thế giới mà không cam lòng. Sự không cam lòng của Hỏa Hoàng lại khiến cho ngữ khí của hắn có sức cuốn hút vô dùng. Diệp Trần và Long Vương giống như lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Trong nội tâm cũng cảm thấy uất hận.

- Linh tinh chiến lực. Ha ha! Lục tinh chiến lực cũng không thể phá nổi. Chỉ sợ rằng ta cũng không có khả năng may mắn thoát khỏi. Nhưng đại nạn đã đến không thể không xông qua!

Long Vương trầm giọng nói.

Diệp Trần lại hỏi một lần nữa.

- Long Vương tiền bối, ngươi có mấy tinh chiến lực.

Theo như lời Hỏa Hoàng nói thì Diệp Trần không khó đoán ra cái gọi là tinh cấp chiến lực này chỉ dùng để ước định thực lực của Vương giả Sinh Tử Cảnh.

- Ta có được năm tinh chiến lực. Trước mắt trừ một số lão quái vật lánh đời không biết sâu cạn như thế nào. Người có chiến lực cao nhất cũng chỉ có năm tinh, như Hư Hoàng, Không Đế, còn có ta. Đương nhiên năm tinh chiến lực cũng có cao thấp. Đám người Hư Hoàng đã đạt tới năm tinh chiến lực đẳng cấp cao. Ta thì yếu hơn một chút. Yến nha đầu cũng đã đạt tới cấp bậc này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1115: Lục Tinh Chiến Lực.(2)

- Hư Hoàng và Không Đế là năm tinh chiến lực.

Diệp Trần nhướng mày. Nói như vậy, Vương giả sơ giai hẳn là nhất tinh chiến lực, Vương giả trung giai là nhị tinh chiến lực, Vương giả cao giai là tam tinh chiến lực. Vương giả đỉnh cấp là bốn tinh chiến lực. Vương giả phong đế là năm tinh chiến lực.

Long Tiên bối là Vương giả đỉnh cấp cường đại nhất, đã đạt được năm tinh chiến lực, Huyền Hậu tiền bối cũng như thế.

- Nếu như Nguyên Hoàng tiền bối không chết thì có lẽ so với Hỏa Hoàng tiền bối còn mạnh hơn. Ít nhất cũng là thất tinh chiến lực.

Diệp Trần âm thầm dự đoán.

Long Vương lại nói tiếp, xác minh suy đoán của Diệp Trần.

- Muốn để lại dấu vết lưu trên tấm bia đế ngân thì phải có được thất tinh chiến lực. Bất quá loại người này vài vạn năm qua đều không có xuất hiện. Ngay cả lục tinh chiến lực cũng rất hiếm gặp. Ta sống hơn một nghìn năm rồi cũng chỉ dám khẳng định có hai, ba người có được lục tinh chiến lực. Một là Hỏa Hoàng, hai là Thiên Vũ Vực - Man Hoang Cổ Địa - Bất Tử lão tổ. Về phần có người thứ ba hay không thì ta cũng không rõ lắm.

- Nhưng Chân Linh thế giới không thể không có Vương giả phong đế, cho nên Vương giả phong đế có tiêu chuẩn là năm tinh chiến lực hạ giai. Ta bởi vì rất ít khi bạo lộ thực lực chân chính cho nên cũng không có mấy người biết được thực lực chân chính của ta. Điều này đối với ta không hề có ý nghĩa.

Long Vương nhẹ nhàng nói.

- Long Vương tiền bối, Hỏa Hoàng tiền bối nói xông ra là xông ra cái tử lộ kia?

Diệp Trần không nhịn được hiếu kỳ hỏi.

Long Vương gật đầu trả lời.

- Đúng vậy!

- Tử lộ kia từ xưa đến nay có phải đã có rất nhiều người xông qua hay không?

Long Vương thấy Diệp Trần đề cập nhiều vấn đề như vậy, biết rõ không có lộ ra một chút tin tức thì sẽ để lại trong lòng Diệp Trần một ít tạp niệm.

- Xông vào tử lộ, có yêu cầu chiến lực thấp nhất cũng phải năm tinh. Nhưng đây là từ thời thượng cổ. Từ sau thời thượng cổ tử lộ chính thức biến thành tử lộ. Tứ Cực Đại Đế có để lại một chút ghi chép, cái này ngươi cũng đã biết được một ít. Hắn từng xông qua tử lộ, nhưng đáng tiếc không thể nào xông qua, ngược lại còn thụ trọng thương không cách nào điều trị.

- Tứ Cực Đại Đế cũng không thể nào xông qua được?

Diệp Trần không khỏi hít một hơi thật sâu.

Tứ Cực Đại đế là một Vương giả phong đế lưu lại tên mình trên tấm bia đế ngân. Chiến lực ít nhất cũng phải là thất tinh. Ngay cả hắn cũng không thể xông qua thì Long Vương làm sao mà thông qua được.

- Yên tâm, tử lộ cũng có chân động, hơn nữa đôi khi vận khí tốt đến cực hạn, năm tinh chiến lực có thể thông qua. Hơn một nghìn năm trước có một Vương giả phong đế năm tinh chiến lực xông qua tử lộ.

- Đương nhiên, nếu như không thể xông qua cũng rất bình thường. Cho dù ta không có đi vào chăng nữa thì cũng sẽ chết. Không còn một tia hi

vọng, không bằng thử vận một lần.

Diệp Trần gật đầu, hắn biết rõ Long Vương đã quyết tâm. Mà hiện tại không có xông vào tử lộ thì hi vọng kéo dài tuổi thọ gần như không có. Con người trước khi chết, tâm tình luôn bình tĩnh đến một cách đáng sợ. Tuy Long Vương là Vương giả Sinh Tử Cảnh nhưng thọ hạn cũng sắp hết. Tâm tính của hắn cũng vì thế mà chịu ảnh hưởng không nhỏ. Chỉ có thời khắc giữa sinh và tử như thế này mới có thể bộc phát ra được chiến lực đỉnh phong, thậm chí là vượt qua giới hạn. Đáng tiếc khi đó tử lộ cũng đã đến rất gần.

- Trữ vật linh giới của Hỏa Hoàng cùng với đỉnh giai áo nghĩa võ học sẽ để lại cho ngươi. Tuy ngươi tu luyện kiếm đạo, nghiên cứu ra được kiếm chiêu. Nhưng có thể mượn được áo nghĩa voc học của Hỏa hoàng để hoàn thiện võ học kiếm pháp của chính mình cũng là điều tốt. Nếu như kiếm pháp của ngươi có thể đạt tới cấp bậc của Hỏa Hoàng thì lúc đó ngươi đã có ít nhất năm tinh chiến lực.

Long Vương phất tay một cái, trữ vật linh giới trong tay của Hỏa Hoàng tự động tuột ra, cùng với hai khỏa ngọc giản dưới đất rơi vào tay Diệp Trần.

Diệp Trần không có từ chối, hắn biết rõ những thứ này đối với Long Vương vô dụng.

- Đợi một chút, ta bố trí lại nơi này một phát, che đấu nơi này không bị bại lộ ra ngoài. Nhớ kỹ, tin tức Hỏa Hoàng chết không được nói cho bất cứ kẻ nào. Cho dù là người của Trường Thiên phái cũng không thể nói. Nếu không một khi tiết lộ ra ngoài, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng nổi. Trước khi ngươi bước nào Sinh Tử Cảnh, tất cả chỉ có thể cận thận từng tý một.

- Diệp Trần biết rõ.

Diệp Trần tự nhiên sẽ không để lộ tin tức Hỏa Hoàng đã chết ra ngoài.

Hai người đi ra khỏi quang cầu tử sắc. Hai tay Long Vương kết ấn, hào quang màu vàng đất linh người bao trùm lên phía trên quang cầu tử sác. Chỉ trong chốc lát, quang cầu tử sắc lại một lần nữa bị bùn đất bao phủ, một tia khí tức cũng không có lộ ra ngoài. Cho dù Diệp Trần đứng ngay sát đó có vận dụng linh hồn lực dò xét cũng không thể phát hiện được bên trong có thứ gì. Linh hồn lực trực tiếp xuyên qua quang cầu.

- Được rồi! Đi ra ngoài thôi.

Bố trí xong tất cả, Long Vương bắt lấy Diệp Trần, không gian thuấn di đưa Diệp Trần đến bên trong mật thất của hắn.

Thở dài một hơi, Long Vương cuối cùng dặn dò:

- Tin tức ta chết đi, một khi truyền ra ngoài, Long Thần Thiên Cung sẽ gặp phải nguy cơ rất lớn. Thực lực Yến nha đầu rất mỏng manh không thể nào bảo vệ được Long Thần Thiên Cung. Bất quá đã đã đem tinh nhuệ của Long Thần Thiên Cung an bài ở trong một bí cảnh. Nha đầu Từ Tĩnh cũng ở trong đó. Đến lúc ngươi nghe được tin tức Long Thần Thiên Cung bị diệt thì không nên vọng động. Chỉ cần người còn thì cái gì cũng có thể lập lại. Cho dù ngươi lúc đó cũng không có cách nào thủ hộ được.

Diệp Trần không nói, hắn chỉ cảm thấy máu tươi sôi trào, thiêu đốt.

- Đây là long châu tìm kiếm bí cảnh, so với khỏa long châu kia của ngươi còn tốt hơn. Về phần như thế nào tiến vào trong bí cảnh thì ở bên trong long châu có ghi lại. Chỉ cần tìm tòi một chút là ngươi có thể thấy được.

Long Vương lấy một viên long châu từ trong trữ vật linh giới ra đưa cho Diệp Trần.

Diệp Trần có thể cảm ứng được viên long châu này ẩn chứa khí tức cự long cùng với khí tức của Từ Tĩnh rất giống nhau. Cầm viên long châu màu vàng trong tay, một khắc sau hắn cảm giac được tựa hồ có liên hệ với một

địa phương nào đó. Chỉ có điều loại liên hệ này rất mơ hồ. Với cảnh giới của hắn khó có thể tìm kiếm được.

- Ta phải đi rồi! Hết thảy đều giao cho ngươi.

Long Vương ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn xuyên qua mật thất rơi vào trong tinh không tận cùng.

- Long Vương tiền bối! Bảo trọng.

Hai tay Diệp Trần ôm quyền, khom người cúi chào Long Vương.

Ông!

Một khắc sau, thân thể Long Vương biến mất không thấy đâu. Lúc Long Vương xuất hiện thì hắn đx ở trong tinh không mênh mông. Bạch quang hiện lên, Long Vương hướng tới chỗ sâu nhất trong tinh không lao đi.

Ngẩng đầu, đứng thẳng người lên, Diệp Trần hít sâu mấy lần.

- Thực lực của ta còn quá yếu, Long Vương tiền bối còn có rất nhiều điều che giấu không nói cho ta biết. Hắn sợ ta mạo hiểm, ảnh hưởng đến việc tìm hiểu sinh mệnh chi đạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1116: Tìm Hiểu Sinh Mệnh Chi Đạo.(1)

Hỏa Hoàng lưu lại hai khỏa ngọc giản, ở trong đó có chứa áo nghĩa võ học đỉnh giai. Loại võ học cấp độ này cho dù là Hư Hoàng, Không Đế cũng chưa hẳn có thể nghiên cứu ra. Bởi vì muốn làm được điều đó thì cần phải dung hợp vài loại áo nghĩa viên mãn lại với nhau. Mà điều này lại rất khó khăn, cho dù có thể dung hợp được đi chăng nữa cũng cần phải sáng tạo ra hệ thống cơ bản đầu tiên cho võ học. Thiếu một trong hai thứ này cũng không được.

Trước mắt Diệp Trần không có ý định đi học tập hai môn áo nghĩa võ học đỉnh giai này. Không phải vì chướng mắt, càng không phải vì cảm thấy bản thân học không được mà Diệp Trần không muốn mình bị phân tâm. Trước mắt, việc trọng yếu nhất chính là tìm hiểu sinh mệnh đi đạo. Sau đó để cho sinh mệnh chi đạo và tử vong chi đạo cộng hưởng với nhau tạo thành Sinh Tử Cảnh. Sau khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, Diệp Trần có thể bước vào trạng thái thiên nhân hợp nhất, lĩnh ngộ bất kỳ vật gì đều nhanh hơn gấp mấy lần, thậm chí là mười lần. Cho nên cũng không cần phải lãng phí thời gian để đi học áo nghĩa võ học đỉnh giai làm gì.

- Có điều, khi ta tiến vào Sinh Tử Cảnh, nhất định phải có được ba tinh chiến lực đỉnh phong. Bằng không sẽ không thể đối đầu với địch nhân được.

Ba tinh chiến lực đỉnh phong tức là Vương giả cao giai đỉnh phong, rất gần với Vương giả đỉnh cấp. Trước mắt, Diệp Trần có thể so được với Vương giả trung giai bình thường. Khoảng cách với mục tiêu mà Diệp Trần đề ra là khá xa. Hiện tại chỉ cần là một Vương giả cao giai hơi mạnh một chút có thể một chiêu đánh chết hắn, mà Vương giả cao giai đỉnh cấp có thể ở khoảng cách mấy trăm dặm, hay hơn ngàn dặm giết hắn một cách dễ dàng, chớ đừng nói là Vương giả đỉnh cấp.

Có thể nói, càng về sau sự chênh lệch về đẳng cấp càng lớn, bởi vì đã không còn sự chênh lệch về tu vi nữa mà chính là chênh lệch về chiến lực.

Một là một, hai là hai.

Cho dù là Diệp Trần thì cũng khó có khả năng nói dùng hai tinh chiến lực mà đánh bại được một người có ba tinh chiến lực.

Nếu như có thể đánh bại thì Diệp Trần cũng không có thực lực hai tinh chiến lực nữa rồi mà là ba tinh chiến lực.

- Cao Chí Viễn, chuôi kiếm này tặng cho ngươi.

Ở bên ngoài đại điện thái thượng trưởng lão, Diệp Trần lấy ra Bách Thế Kiếm, tay khẽ vung lên. Bách Thế Kiếm cắm xuống dưới đất trước mặt Cao Chí Viễn, kiếm khí tỏa ra bốn phía.

- Thái thượng trưởng lão?

Cao Chí Viễn lộ ra vẻ chần chờ. Hắn có thể thấy được thanh kiếm này có ẩn chứa lực lượng bất hủ vô cùng cường đại. So với bất hủ kiếm ý của hắn còn cường đại hơn. Đối với hắn mà nói, có thể cầm thanh kiếm này trong tay không khác gì người khác cầm được cực phẩm bảo kiếm.

- Ngươi đã trở thành Bán Bộ Vương Giả, không có một thanh kiếm tốt là không được!

Diệp Trần chỉ mới gia nhập Trường Thiên phái có nửa năm, nhưng trong nửa năm này Trường Thiên phái bởi vì có Diệp Trần là phát triển rất tốt. Số lượng đệ tử cũng đã tăng lên gấp đôi. Bất quá lực lượng trung kiên vẫn còn rất mỏng. Cao Chí Viễn không phụ sự mong đợi của mọi người, ngay nửa tháng trước đã thuận lợi trở thành Bán Bộ Vương Giả.

Một thiên tài Bán Bộ Vương Giả cùng với một Bán Bộ Vương Giả bình thường khác nhau hoàn toàn, ngay cả vũ khí cũng thế.Trong trữ vật linh giới của Diệp Trần cũng có bán cực phẩm bảo kiếm nhưng không có tốt bằng

Bách Thế Kiếm. Bách Thế Kiếm có ẩn chứa bất hủ kiếm ý, vô cùng phù hợp với Cao Chí Viễn. Nếu hắn có được thanh kiếm này thì Bách Thế Kiếm chẳng khác nào một thanh cực phẩm bảo kiếm bình thường cả.

- Đa tạ thái thượng trưởng lão!

Cao Chí Viễn cúi đầu cảm tạ.

- Tốt! Sắp tới đây ta sẽ rời Trường Thiên phai một khoảng thời gian ngắn. Có khả năng là một năm, cũng có thể là hai năm. Trong thời gian đó, Trường Thiên phái phải dựa vào ngươi thủ hộ, còn có cả Lục trưởng lão nữa. Có hai người thủ hộ, Trường Thiên phái cũng không sợ kẻ khác đến khi dễ.

Lục trưởng lão lúc trước bị đánh thành si ngốc, nhưng thật ra là do máu trong não bị bế tắc, theo thời gian trôi qua được linh đan của Diệp Trần điều dưỡng, cục máu tụ trong đầu của Lục trưởng lão cũng tan ra. Hiện giờ cũng đang trong thời gian khôi phục trí lực. Có Lục trưởng lão và Cao Chí Viễn thủ hộ Trường Thiên phái, trừ phi là có ngươi muốn xâm lược trên quy mô lớn, còn không thì sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

- Thái thượng trưởng lão yên tâm. Cao Chí Viễn sẽ thủ hộ cho Trường Thiên phái thật tốt.

Ở Trường Thiên phái chịu nhục trong khoảng thời gian dài, nhưng Cao Chí Viễn vẫn kiến trì không buông chớ đừng nói là hiện tại.

Ngày thứ hai, Diệp Trần đã sơm rời khỏi Trường Thiên phái.

Tìm hiểu sinh mệnh chi đạo, nhất định phải đi nhiều nơi, nhìn nhiều thứ. Toàn tâm toàn ý cảm nhận nhân sinh.

...

Ầm ầm!

Sóng cả mãnh liệt đánh lên vách đá, mây đen áp đỉnh, gió bão khốc liệt.

Một dòng xoáy nước xuất hiện trên biển, dần đần hình thành một cột nước. Từ trong cột nước bắn ra điện xà màu bạc, kích xạ khắp nơi trong không trung. Ngẫu nhiên có một ít điện xà va chạm vào nhau tạo thành một dòng điện. Dòng điện đáng sợ này làm cho không khí có cảm giác tê liệt.

Bên dưới mây đen, một đạo thân ảnh bay vút lên.

- Thiên nhiên cũng có được sinh mệnh đặc biệt của chính mình. Lúc không giận thì gió êm biển lặng, thời tiết nắng ráo sáng sủa. Một khi tức giận thì thay đổi bất ngờ, sát cơ có ở khắp mọi nơi.

Điện xà thỉnh thoảng bổ lên người Diệp Trần, đồng thời cột nước xoáy muốn hút Diệp Trần vào trong đó. Trong hoàn cảnh ác liệt này cho dù là cường giả Tinh Cực Cảnh có lên trời xuống đất cũng phải cẩn thận từng li từng tý một. Gió bão ở trong Vô Tận Hải Dương cũng không phải giống như gió bão ở trong đại lục.

Đương nhiên, đối với Diệp Trần mà nói thì tất cả những thứ này chỉ là gãi ngứa mà thôi.

Phạm vi gió bão có hạn, ước chừng chỉ mấy trăm dặm, Diệp Trần rời khỏi khu vực gió bão, thời tiết lại trở nên nắng ráo sáng sủa. Trời trong xanh nắng ấm, cùng với khu vực gió bão ở đằng sau lưng quả nhiên giống như thiên đường và địa ngục.

Một chiếc cầu vồng bắc qua trời không, đưa mặt trời lên trên cao.

Trong mơ hồ, Diệp Trần tựa hồ cảm ngộ được cái gì đó. Nưng cuối cùng vẫn không thể nào xác định được đó là cái gì.

- Không được! Cảm ngộ chưa đủ.

Diệp Trần tiếp tục hành trình của mình.

- Cự kình đằng kia, hơn phân nửa đấu không lại rắn biển.

Bên trong Vô Tận Hải Dương, mọi thời khắc đều có thể phát sinh ra tranh đấu. Diệp Trần có thể thấy được trong tầm mắt, hai con hải thú đang tùy ý tranh giành lãnh thổ có một đầu là Cự Kình cửu cấp, còn một đầu là Hải Xà cửu cấp. Tại vị trí phát sinh trận chiến sóng biên dâng lên rất cao, không thua gì một trận gió bão loại nhỏ. Nước biển cuồn cuộn hơn một nghìn mét. Trong khi bầu trời bên trên khi thì mây đen áp đỉnh, khi thì cuồng phong loạn cuố, khi thì điện xà bổ xuống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1117: Tìm Hiểu Sinh Mệnh Chi Đạo (2)

Diệp Trần phóng mắt nhìn lại, trên đại dương bao la, mấy chục chiếc thuyền được võ trang đầy đủ tới gần. Những chiến hạm này đều treo cờ xí đầu lâu.

Trên hòn đảo cũng có võ giả thế nhưng người có tu vi cường đại nhất cũng chỉ là Bão Nguyên Cảnh mà thôi. Còn có mấy người cũng là võ giả nhưng chỉ có tu vi Luyện Khí Cảnh.

Đây là một hòn đảo bình thường. Cho nên cường giả cũng không nhiều.

- Ha ha! Nam toàn bộ giết sạch, nử tử xinh đẹp thì mang về.

Trên chiếc chiện hạm to nhất, một nam tử độc nhãn hung hăng càn quấy cười lớn. Đám thuyền viên đứng phía sau hắn cũng cười, ánh mắt vô cùng hung ác. Loại hòn đảo bình thường này đối với bọn họ không có một chút giá trị nào. Cũng chỉ có thể xem một ít nữ tử xinh đẹp trên đảo để tiết hỏa mà thôi. Sau đó bọn hắn ném ra biển cho cá ăn thịt. Loại sự tình này, bọn họ không chỉ thực thiện có một hai lần.

- Người trẻ tuổi! Ta biết ngươi là một võ giả cường đại. Nhưng hải tặc người đông thế mạnh, ngươi vẫn nên nhanh trốn đi thì hơn.

Thường xuyên cùng nói chuyện với Diệp Trần, một lão giả thúc dục hắn.

- Lão nhân gia yên tâm, chỉ là một ít hải tặc mà thôi.

Trong mắt Diệp Trần lóe lên những tia sáng lập lòe. Mặc dù Diệp Trần đang cảm ngộ sinh mệnh chi đạo, nhưng sinh mệnh cũng có một mặt tốt, một mặt xấu. Bất quá Diệp Trần đã cảm ngộ được sinh tử nhưng hắn không coi thường sinh tử.

Thân thể nhảy lên, Diệp Trần rút ra Phá Tà Kiếm, một kiếm chém về phía hải dương.

Kiếm quang đáng sợ, dài đến mấy ngàn trượng, hải dương bị cắt ra làm đôi, tạo thành một cái khe rãnh thật sâu. Ngay cả dưới đáy biển cũng lưu lại dấu vết.

- Ah! Là tuyệt thế cường giả. Chạy mau.

Đám hải tặc chưa có tới gần hòn đảo, đã bị dọa đến nỗi đái ra quần. Bọn chúng dốc sức liều mạng quay đầu thuyền lại chạy trốn.

Phốc phốc!

Toàn bộ chiến hạm đều bị cắt ra làm đôi. Dưới phạm vi công kích của kiếm quang đám hải tặc trực tiếp tan thành mây khó. Ngay cả những hải tặc ở xung quanh bị kiếm quang ảnh hưởng, thân thể liền hóa thành huyết vụ.

Một kiếm, toàn bộ hải tặc chết hết.

Ầm ầm. Nước biển nhanh chóng che lấp vết kiếm vừa rồi của Diệp Trần. Mà những người dân trên hòn đảo thì ngây mắt nhìn.

- Nguyên lai hắn là một vị cường giả tuyệt đỉnh. Ta còn tưởng rằng hắn chỉ là một võ giả lang thang bình thường.

Trong nội tâm một ít nữ tử cảm thấy sầu não. Các nàng biết mình không xứng với Diệp Trần.

Hải tặc bị giết nhưng Diệp Trần minh bạch, hắn chỉ giúp được người dân ở đây trong lúc nhất thời, không thể nào giúp họ cả đời. Ở thế giới tàn khốc này, muốn sống được thì cần phải có thực lực cường đại.

Ở trên đảo có rất nhiều võ giả có tu vi Bão Nguyên Cảnh, nhìn thấy Diệp Trần cường đại như vậy, nổi lên tâm tư bái sư.

Diệp Trần cũng dạy bảo bọn hắn mấy ngày, lưu lại một ít tài nguyên rồi

ra đi.

Sau khi Diệp Trần ra đi, những người trẻ tuổi này có thể chết trong tay hải tặc, hoặc có thể trở thành cường giả danh trấn thiên hạ. Ai cũng không biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Diệp Trần chỉ có thể hi vọng bọn họ có đủ thực lực bảo vệ bản thân mà thôi.

...

Trong tinh không bao la bát ngát, có một địa phương hỗn độn, thâm bất khả trắc.

Bành bành bành!

Ở sâu trong hỗn độn, hào quang lóng lánh, khí cơ đáng sợ tràn ngập tinh không.

- Ah!

Sau một khắc, một tiếng kêu to vang lên, một mảnh huyết vụ bị đánh ra khỏi hỗn độn chiếu lên một ngôi sao nhỏ gần đó. Ngôi sao nhỏ khẽ run lên, cả ngôi sao bị máu tươi bao phủ.

- Hừ! Chỉ có năm tinh chiến lực cũng dám mạnh mẽ xông tới đây. Thật sự không biết sống chết.

Ở sâu trong hỗn độn, có thanh âm truyền tới.

- Ha ha! Hơn một nghìn năm trước, có một người năm tinh chiến lực thừa lúc chúng ta không chú ý vụng trộm xông ra. Có lẽ hắn cho rằng vận khí tốt, có thể đi ra ngoài.

- Sự tình như vậy chỉ có thể phát sinh một lần mà thôi. Có chúng ta trấn thủ ở nơi này, người của Chân Linh thế giới, muôn đời sau đừng có mong một ai có thể ra ngoài.

- Đây là tự nhiên, bất quá lần sau có người đến để cho ta ra tay. Ta đã rất

lâu rồi không có ra tay. Quãng thời gian này thật sự là buồn tẻ.

- Yên tâm, tất sẽ có cơ hội cho ngươi. Một khi bên trong phát sinh đại chiến, nhất định sẽ có người chạy ra. Đến lúc đó ta cũng không cùng ngươi tranh đoạt.

- Ha ha! Có lời này của ngươi là được rồi! Đáng tiếc đây cũng không phải là thế giới của chúng ta. Nếu như cưỡng ép xông vào sẽ phải chịu tổn thương nghiêm trọng. Bằng không chúng ta chỉ cần đi vào tàn sát một phen, trắng trợn vơ vét tài nguyên. Bằng vào thực lực của chúng ta ai có thể ngăn cản.

- Không vội, vô số năm qua đi, Châm Linh thế giới càng ngày càng yếu. Khoảng cách thành công không còn xa.

- Hi vọng cái ngày đó đến nhanh một chút.

Thanh âm càng ngày càng yếu, cho đến khi tắt hẳn.

Trên một ngôi sao gần đó, máu tươi tràn ngập, có nhiều chỗ bị huyết thủy đánh thủng thành một cái động sâu. Rất khó tưởng tượng được với một khoảng cách xa như thế mà huyết thủy lại có được uy lực như vậy.

Cờ rắc!!

Mặt ngoài ngôi sao bỗng nhiên chồi lên, đất đá vỡ vụn, một bóng người chui ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1118: Ngộ Ra Sinh Mệnh Chi Đạo.

Tử lộ quả nhiên là tử lộ. Long Vương cũng chết, ba ngàn năm tu vi cũng bị biến thành huyết thủy bắn ra ngoài. Người của thế giới khác quả thật quá cường đại. Trừ phi Vương giả phong đế từng lưu lại tên trên tấm bia đế ngân của Chân Linh thế giới phục sinh. Bằng không căn bản không có biện pháp xông qua tử lộ.

- Ân? Huyết thủy không có một điểm hoạt tính, không có khả năng?

Trong tay bóng người có một đoàn huyết cầu lơ lửng, huyết cầu không có một tia hoạt tính, ở đâu cũng là máu tươi, giống nhua chất lỏng màu đỏ vậy.

Long Vương với tư cách là Vương giả nhân loại ở Chân Linh thế giới, tu vi cũng thuộc diện đỉnh cao, đạt tới cảnh giới Tích Huyết trọng sinh. Tuy nhiên thực lực lại quá yếu, Tích Huyết trọng sinh cũng vô dụng. Đối phương hoàn toàn có thể bị diệt sát bất kỳ sinh cơ nào ở trong biển máu. Nhưng bất kể như thế nào, ít nhất cũng phải lưu lại một điểm hoạt tính.

Bóng người nhíu mày khó hiểu.

Trong Vô Tận Hải Dương, hải tặc nhiều không kể xiết, một đoàn đội hải tặc chỉ có mấy trăm người. Người có tu vi cao nhất cũng chỉ là Tinh Cực Cảnh. Đoàn hải tặc lớn một chút, nhân số có thể lên đến hơn vạn, thậm chí là mấy vạn. Còn có Linh Hải Cảnh đại năng, thậm chí là Linh Hải Cảnh tông sư tọa trấn. Có vô số người bị tàn sát, vô số hòn đảo biến thành hoang vu cũng vì bọn họ.

Đối mặt với hải tắc, Diệp Trần cho tới bay giờ đều chỉ nói một chứ, chính là giết.

Một đường chém giết, Diệp Trần cũng không biết rằng mình đã giết qua bao nhiêu người, có lẽ là hơn mười vạn. Có lẽ đã qua trăm vạn. Sinh mệnh vốn tàn khốc, hiện tại hắn đang hóa thân thành ác quỷ của hải tặc.

- Tử vong vốn là điều không thể nào thay đổi được. Nó giống như ao tù nước đọng. Sinh mệnh có rất nhiều loại, có lương thiện, có độc ác, có loại giống như cỏ non nảy mầm, có loại tàn khốc luyện ngục. Sinh mệnh có rất nhiều ngã rẽ, không có một ai biết được điểm tận cùng của những ngã rẽ này là ở đâu. Chính bởi vì điểm này mà ta không muốn bị động cảm ngộ, ta muốn trực tiếp đi tới gần bổn nguyên sinh mệnh.

Nếu có Vương giả Sinh Tử Cảnh ở chỗ này sẽ rất kinh ngạc trước lý giải của Diệp Trần với sinh mệnh.

Nếu như nói tử vong là bất động thì sinh mện chính là vận động. Đồ vật bất động vĩnh viễn không bao giờ sửa đổi được, mà những thứ đồ vận động được thì tùy thời tùy khắc có thể thay đổi. Cả thế giới chính bởi vì có sinh mệnh tồn tại cho nên mới có nhiều biến hóa như vậy. Nhiều năm trôi qua, sinh mệnh có thể nói là chân lý của thế giới.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy khoảng cách Diệp Trần lĩnh ngộ được sinh mệnh chi đạo không còn xa. Mà bản thân Diệp Trần cũng cảm nhận được điểm này.

Không tồn tại lâu, sinh mệnh cũng không phải lúc nào cũng tươi đẹp rực rỡ, luôn lưu truyền về sau.

Một người một chỗ trên một hòn đảo nhỏ, tâm Diệp Trần vô cùng bình tĩnh, không hề bận tâm, tâm như gương sáng. Đủ loại tâm tình từng cái thoáng hiện ra ngoài sáng.

Ở bên cạnh một cái hồ, Diệp Trần dựng một ngôi nhà gỗ.

Lúc này tuyết đọng cũng bắt đầu tan chảy, nghênh đón mùa xuân về.

Cỏ khô ở ven hồ, cũng đã bắt đầu nảy mần, mỗi ngày đều lớn thêm một

chút, mỗi ngày đều có biến hóa.

- Mùa đông qua đi, vạn vật sống lại.

Trong nội tâm Diệp Trần linh quang lóe lên, tựa hồ bắt được cái gì đó.

Ngày từng ngày qua đi, tuyết trắng bao phủ hòn đảo nhỏ đã tan hết, một thế giới màu xanh lại xuất hiện, sinh cơ dào dạt. Sinh mệnh không phải vì ngoại giới mà biến hóa, chính bản thân nó đã tự biến hóa rồi.

- Thì ra là thế, mặc kệ sinh mệnh có thay đổi như thế nào, nó cuối cùng cũng vẫn là nó. Chỉ là hình thức tồn tại khác nhau mà thôi. Giết chóc cũng tốt, tàn khốc cũng tốt, hắc ám cũng tốt, ôn hòa cũng được, hoàn mỹ cũng tốt. Hết thảy những quá trình này cũng chỉ là đường đi của sinh mệnh bổn nguyên. Đây là chân lý tồn tại của sinh mệnh.

Oanh!

Trong đầu, phảng phất giống như có lôi đình hiện lên, Diệp Trần giống như được khai sáng, hắn hít một hơi thật sâu, không khí tươi mát không ngừng chảy vào trong cơ thể.

Giờ khắc này, Diệp Trần cũng đã cảm ngộ được sinh mệnh chi đạo.

Sinh mệnh chi đạo đã thành, trên người Diệp Trần phát ra khí tức Sinh Tử. Biến hóa bắt đầu lớn dần, nguyên vốn tử khí áp bách sinh khí. Hiện tại tử khí cùng sinh khí sánh vai cùng đi. Nhưng so với cường giả Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong thì khí tức sinh tử của Diệp Trần cường đại hơn đâu chỉ gấp đôi.

Còn kém một bước nữa, Diệp Trần có thể đạp phá cánh cửa Sinh Tử Cảnh.

Bởi vì sinh mệnh chi đạo của Diệp Trần vừa mới thành lập, khí tức sinh tử chưa thể khống chế được tỏa ra bên ngoài nên địa phương ở nơi đây bị ảnh hoẳng. Hoa nở hoa tàn, cây cỏ phồn vinh đến mức tận cùng rồi cũng dần

héo rũ. Cảnh tượng này có phần giống với cảnh tưởng trong Sinh Tử bí cảnh, chỉ có điều không có huyền bí khó lường, không có vĩ đại bằng.

- Phá!

Không có ẩn chứa chân nguyên cùng áo nghĩa, Diệp Trần nhẹ nhàng vỗ một chưởng lên một tảng đá lớn ở ven hồ.

Phốc!

Cự thạch bị hóa thành bột phấn, tro bụi bay tứ tán.

Lĩnh ngộ được tử vong chi đạo và sinh mệnh chi đạo. Diệp Trần cho dù không có tăng lên cảnh giới nhưng sức chiến đầu cũng tăng lên một bậc. Một chưởng vừa rồi đã có ẩn chứa tử khí ăn mòn, cũng có sinh khí ở trong đó.

- Sinh mệnh chi đạo đã thành, kế tiếp cần phải để cho tử vong chi đạo và sinh mện chi đạo cộng hưởng với nhau bước vào Sinh Tử Cảnh.

Tìm hiểu sinh mệnh chi đạo tuy khó, nhưng để cho tử vong chi đạo và sinh mệnh chi đạo cộng hưởng với nhau thì lại đơn giản hơn một chút.

Đương nhiên, cái này cũng cần phải có thời gian, không phải ngay từ lần đầu tiên là thực hiện được.

Trong lúc Diệp Trần đang trên hành trình tìm hiểu sinh mệnh chi đạo. Trên một phiến hải dương bao la, có vô số người đang tìm kiếm tung tích của hắn. Những người này đều mặc một bộ quần áo dính máu, thần sắc lãnh khốc.

- Đại nhân, ở đây không tìm thấy.

- Đại nhân không tìm được tung tích của hắn.

- Đại nhân, nơi này hắn từng dừng chân nghỉ lại, nhưng đã rời đi. Là đi về phía bắc.

Trên tay người đeo mặt nạ cầm một cái vỏ ốc biển, bên trong cái vỏ ốc biển thỉnh thoảng truyền tới âm thaanh.

- Đáng chết. Nhất định phải nhanh chóng tìm được hắn.

Thân thể người đeo mặt nạ ngưng thực, khí tức cường đại. Rõ ràng đây là bản thể của hắn, không phải là tinh thần tưởng niệm thể giống nhu lúc trước. Sau khi biết được Diệp Trần rời Trường Thiên phái, rời khỏi Huyết Thiên đại lục. Người đeo mặt nạ đã tự thân đuổi giết tới đây.

Ngoài ra còn có bốn vị Vương giả Sinh Tử Cảnh, duois trướng mỗi vị đều có hơn một ngàn tên Huyết Vệ mặc quần áo dính máu. Những tên Huyết Vệ này đều là người được lựa chọn cho Huyết Hải Ngũ Thập đại đạo. Đương nhiên, còn cần phải bồi dưỡng thêm một giai đoạn nữa mới có thể chính thức được xem là Huyết Hải Ngũ Thập đại đạo. Hơn nữa những người này không thể sống được lâu, bởi vì bọn họ đều dùng sinh mệnh lực để kích phát tiềm lực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1119: Tiến Bộ Cực Lớn (1)

Tử vong, sinh mệnh chỉ cần một vòng nữa là hồi trở lại. Nếu như ta sớm biết thì sẽ tìm kiếm điểm giống nhau của chúng, tiến hành xâu chuỗi lại. Đây chính là bí mật đột phá đến Sinh Tử Cảnh.

Tử vong chi đạo cùng sinh mệnh chi đạo đều đã cảm ngộ được, Diệp Trần cần phải khiến hai đại đạo này xâu chuỗi với nhau quấn chặt lại thành một, trở thành một chỉnh thể duy nhất.

Ở ven hồ, tay trái Diệp Trần tràn ngập tử khí, tay phải sinh khí toát ra cuồn cuộn. Gần như cùng một lúc tử khí cùng sinh khí triệt tiêu, loáng thoáng có thể cảm giác được có chấn động sinh ra.

- Chính là cỗ ba động này.

Sau khi xác minh một cách kỹ càng, Diệp Trần mới phát giác được cỗ ba động này. Cỗ ba động này không sinh không chết, dính liền lấy tử vong cùng sinh mệnh.

Cách đó không xa ở gần ngôi nhà gỗ có một đầu cự lang màu đỏ nằm sấp nghỉ ngơi tại đó. Trên đầu nó có rất nhiều con mắt, hầu như những con mắt này đều nhắm lại, chỉ có con mắt ở chính giữa là hơi hé mở. Con mắt này chỉ cần hơi hé mở mắt thôi thì màu xanh biếc của con mắt liền lộ ra ngoài, hoàn cảnh xung quanh nó bởi vì ánh mắt này là thay đổi, trở nên kỳ quái. Bươm bướm bay lùi lại, cọng cỏ non trở thành cây xanh đại thụ, con kiến biến thành yêu ma. Hư ảo cùng chân thật vì con mắt đó là hòa vào làm một.

So với mấy năm trước, hôm nay Thực Mộng Lang cường đại hơn rất nhiều, trên người sản sinh ra khí tức sinh tử rất cường đại. Bộ lông màu đỏ

khiến cho nó có bộ dáng giết chóc thâm trầm.

Những ngày này nó một mực quan sát Diệp Trần xác minh sinh tử như thế nào. Lợi ích đoạt được không nhỏ.

- Chủ nhân quá lợi hại, đi theo hắn, ta có hi vọng trong vòng mười năm thậm chí trong thời gian ngắn hơn trở thành Yêu Vương.

Lúc trước bị Diệp Trần thu phục, Thực Mộng Lang cũng đã là yêu thú cấp mười. Sau khi nuốt một quả phong hỏa đan, Thực Mộng Sói một mực ở trong trạng thái ngủ say. Về sau Diệp Trần lại để cho nó một khối cực phẩm yêu lực thủy tinh vô cùng đáng sợ. Hai bên kết hợp lại khiến cho nó không có bất kỳ trở ngại nào trở thành Bán Bộ Yêu Vương. Mà yêu lực thủy tinh tiêu hao năng lượng cực kỳ nhỏ bé, năng lượng bên trong còn lại rất nhiều. Hiện tại nhìn Diệp Trần từng bước tiến vào Sinh Tử Cảnh, Thực Mộng Lang cũng đã bước vào Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng, chiến lực cùng năng lực tạo mộng cảnh gia tăng mạnh mẽ. Coi như là Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường cũng phải chịu một chút ảnh hưởng.

- Ân? Như thế nào lại không tiếp tục?

Thực Mộng Lang ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần.

Chậm rãi thở ra một hơi, Diệp Trần lạnh nhạt nói:

- Có người đang phi hành tới gần, là địch không phải là bạn.

Rống!

Nghe vậy, Thực Mông Lang đứng thẳng người lên, ngửa đầu gầm nhẹ một tiếng. Bộ lông trên người rung lên, hình thể bành trướng, bộ dáng của nó lúc này hung ác dị thường.

...

Trong thiên hạ, bí pháp nhiều vô số, có thể dùng công kích làm chủ, có

thể dùng phòng ngự làm chủ, cũng có loại bí pháp phụ trợ.

Huyết Vệ được cường giả của thế giới khác tẩy não, mười phần trung thành. Cho nên bọn họ cũng được học một môn bí pháp dò xét thiên địa chính khí. Môn bí pháp này cũng không thuộc về Chân Linh thế giới, nó gọi là Sưu Linh đại pháp.

Sưu Linh đại pháp có thể ước thúc linh hồn lực, khiến cho linh hồn lực có thể khuếc tán ra ngoài theo dạng hình quạt. Phạm vi dò xét so với phương thức thông thường mạnh hơn trăm lần.

Bình thường Linh Hải Cảnh đại năng dò xét được trong phạm vi một trăm dặm, Sưu Linh đại pháp có thể giúp cho phạm vi dò xét tăng lên một vạn dặm. Đương nhiên chỉ là dò xét theo hình quạt mà thôi, không thể dò xét toàn bộ bốn phía xung quanh. Nhưng điều này cũng đã rất khủng bố rồi.

Trừ điều đó ra thì Sưu Linh đại pháp còn có một điểm cực kỳ đáng sợ, bí pháp này có thể tập trung vào những đồ vật có sinh mạng, không cần dò xét từng thốn từng tấc một, có thể tiết kiệm rất nhiều linh hồn lực.

Bằng vào Sưu Linh đại pháp, một đám Huyết Vệ ở khoảng cách hơn chín ngàn dặm đã phát hiện được Diệp Trần.

- Đại nhân, phát hiện mục tiêu, hắn đang an tọa ở một vị trí.

Một gã Huyết Vệ là tiểu đội trưởng tiểu đội Huyết Vệ số 1 báo cáo.

- Cái gì? Tìm được. Bất quá khoảng cách giữa chúng ta với hắn quá xa. Huyết Đao Vương, ngươi cách chỗ đó gần nhất, ngươi đuổi qua trước đi. Nhớ kỹ, cho dù không đánh thắng hắn thì cũng phải dây dưa với hắn. Cho ta hai khắc là có thể đi qua đó, đến lúc đó hắn chắp cánh cũng không thoát được.

Người đeo mặt nạ đại hỉ, trong ba mươi tên Huyết Vệ sẽ có một người làm tiểu đội trưởng. Trên người tiểu đội trưởng có định vị thạch. Dựa vào khối định vị thạch này người đeo mặt nạ có thể dễ dàng đoán ra được khoảng

cách giữa hai bên. Hắn lập tức phân phó cho thủ hạ ở gần là Huyết Ma Đao chạy qua chặn giết Diệp Trần.

- Yên tâm! Hắn chạy không thoát đâu. Đao của ta rất khát vọng uống máu của một tuyệt thế thiên tài.

Huyết Đao Vương là một trung niên mặc trường bào màu máu, hắn liếm liếm bờ môi, nhe răng cười.

Phốc!

Không gian tan vỡ, Huyết Đao Vương phi hành về phía tiểu đội Huyết Vệ số 1

Chỉ trong chốc lát, Huyết Đao Vương đã xuất trước mặt tiểu đội trưởng tiểu đội Huyết Vệ số 1.

- Người đâu?

Huyết Đao Vương há miệng tự hỏi.

Tiểu đội trưởng tiểu đội Huyết Vệ số 1 chỉ về phía trước nói:

- Đang ở trên hòn đảo đó. Không tốt lắn, hắn đang di chuyển.

- Nhanh! Đuổi theo.

Hơn chìn ngàn dặm là một khoảng cách xa, nhưng đối với Huyết Đao Vương thì chả có ý nghĩa gì cả. Không gian tan vỡ, Huyết Ma Vương lại một lần nữa xuất hiện. Lần này hắn xuất hiện ngay phía trên ngôi nhà gỗ của Diệp Trần. Ngay khi vừa mới xuất hiện hắn chém xuống một đao về phía phương hướng Diệp Trần bỏ chạy.

Ầm ầm!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1120: Tiến Bộ Cực Lớn (2)

Đao mang màu máu bao trùm của thiên địa, sinh cơ dào dạt của hòn đảo nhỉ bị một đao này cưỡng đoạt, nước biển trào dâng cuồn cuộn.

- Cũng là một Vương giả trung giai có thực lực không tồi.

Nhìn đao mang màu máu, Diệp Trần phiêu phù trên bầu trời, căn cứ theo uy lực một đao này của Huyết Đao Vương, Diệp Trần đoán ra được thực lực của người này. Nếu như so với tinh thần tưởng niệm thể của người đeo mặt nạ thì mạnh hơn gấp đôi. Nếu như là trước kia thì Diệp Trần không phải là đối thủ.

Nhưng hiện tại, chưa chắc đã như thế!

Rút Thiên Hạt Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần đáp trả lại bằng một kiếm.

Một kiếm này quá nhanh, Huyết Đao Vương chỉ kịp thời giơ Huyết Đao lên ngăn cản.

Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G!

Âm thanh vang lên giống như một cái chuông lớn, Huyết Đao Vương ngửa người bay ngược về phía sau. Tay phải nắm chặt Huyết Đao bị thương chảy rất nhiều máu. Cơ bắp tan rã, cốt cách bên trong cũng sinh ra một vết rách đáng sợ.

- Cái gì! Uy lực một kiếm này?

Huyết Đao Vương hoảng hốt. Theo như hắn biết thì chiến lực của Diệp Trần cũng chỉ tương đương với Vương giả trung giai bình thường mà thôi. Từ lúc nào Diệp Trần lại trở nên lợi hại như vậy, hắn đã cường đại gấp hai

gấp ba lần so với trước kia.

- Trong lúc cảm ngộ sinh mệnh chi đạo, ta mặc dù không có tận lực cảm ngộ áo nghĩa, nhưng thủy chi áo nghĩa cũng không gian áo nghĩa đều thuận theo tự nhiên tăng lên một ít. Chín thành thủy chi áo nghĩa phối hợp với chín thành kim chi áo nghĩa vừa vặn ở vào trạng thái cân đôi. Uy lực gia tăng đâu chỉ hai hay ba lần. Kiếm chiêu Ngưng Thủy cũng đã bước vào hàng ngũ áo nghĩa kiếm chiêu cao cấp.

Diệp Trần cười lạnh.

Áo nghĩa võ học cao cấp có nhược cũng có cường. Yếu thì hai đại áo nghĩa vừa vặn chín thành, cường thì hai đại áo nghĩa vừa vặn mười thành. Ví dụ như lôi hỏa áo nghĩa võ học của người đeo mặt nạ chính là áo nghĩa võ học cao cấp. So về sự lợi hại thì lôi hỏa áo nghĩa đã tiếp cận rất gần với đại thành, Diệp Trần không có hi vọng chống lại. Nhưng nếu như đánh với Huyết Đao Vương thì ưu thế rất rõ ràng.

Dù sao thì Diệp Trần còn có hủy diệt kiếm ý đạt tới lục giai cùng với cực phẩm bảo kiếm Thiên Hạt Kiếm.

- Kẻ này khó giải quyết, trước tiên dây dưa với hắn!

Huyết Đao Vương cải biến sách lược. Một mình hắn không phải là đối thủ của Diệp Trần. Tốc độ phát triển của Diệp Trần quá nhanh, thật sự không thể nào tưởng tượng nổi. Nếu như hôm nay không diệt trừ, chỉ sợ ngày sau phải trả cái giá gấp mười lần cũng chưa chắc diệt trừ được.

- Muốn kéo dài thời gian!

Diệp Trần cũng nhận ra đuổi giết mình không chỉ có một Vương giả Sinh Tử Cảnh. Đằng sau khẳng định còn có người cường đại hơn. Không nhanh chóng giải quyết Huyết Đao Vương thì lành ít dữ nhiều.

- Cũng tốt! Vừa hay dùng ngươi để làm thí nghiệm một chút. Tiếp Kính Hoa Phá Diệt của ta!

Thủy chi áo nghĩa tăng lên chín thành, không gian áo nghĩa cũng tăng lên năm thành. Năm thành không gian áo nghĩa tương đương với mười lăm thành áo nghĩa bình thường. Uy lực có bao nhiêu ngay cả Diệp Trần cũng không biết được. Hắn chỉ biết kiếm chiêu Ngưng Thủy có ẩn chưa thủy chi áo nghĩa và không gian áo nghĩa một lần nữa trở thành kiếm chiêu mạnh nhất của mình.

- Chết!

Khẽ quát một tiếng, Diệp Trần sửa đổi tư thế người, nhảy dựng lên. Lúc này, Diệp Trần chẳng khác nào một con đại bàng tung cánh, mấy gai nhọn hướng về phía Huyết Đao Vương cách đó mấy trăm trước chém xuống một chém.

Ông!

Không gian ngưng kết thành một tấm gương xuất hiện trong hư không. Huyết Đao Vương trợn mắt há mồm, hắn bị vây ở trong tấm gương không thể nào động đậy được.

Sau một khắc, không gian chi lực áp súc thành tấm gương cuối cùng cũng bị nghiền nát thành trăm ngàn khối. Những mảnh vỡ không gian này không có bay loạn bốn phía mà xoay tròn cuốn lấy không ngừng chém lên thân thể Huyết Đao Vương, tựa như xử tử lăng trì vậy.

- Ah!

Trên người Huyết Đao Vương xuất hiện hơn trăm ngàn lỗ hổng, bình thường, không gian áo nghĩa hắn không sợ. Nhưng những mảnh vỡ không gian này là do không gian chi lực áp súc mà thành. Thủy lưu được áp súc lại có thể cắp được cả sắt thép, chớ nói chi là không gian chi lực.

Toàn lực bảo vệ đầu, ngay cả cực phẩm áo giáp trên người Huyết Đao Vương cũng đã xuất hiện vết rách, có thể thấy được lực lượng của việc không gian nứt vỡ đáng sợ như thế nào. Nếu như trong tay Huyết Đao

Vương là bán cực phẩm bảo khí bình thường thì không thể nào đỡ nổi.

Mặc dù như thế, Huyết Đao Vương cũng phải chịu thụ thương nghiêm trọng.

- Vương giả Sinh Tử Cảnh quả nhiên khó giết, trừ phi có thể một kích đánh trúng vào chỗ chết của mục tiêu.

Dựa vào kiếm vực, Diệp Trần phong tỏa không gian bên cạnh Huyết Đao Vương, làm chi hắn không cách nào di chuyển tự nhiên được. Mà tốc độ của Diệp Trần nhờ có kiếm vực mà đạt tới cực hạn. Thoáng cái hắn đã xuất hiện trước người Huyết Đao Vương, đâm ra một kiếm.

Ngưng Thủy!

Bộc phát!

Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G!

Huyết Đao trong tay Huyết Đao Vương bị đánh bay ra ngoài, kiếm quang lóe lên, đầu của Huyết Đao Vương bị chém bay, đảo lộn vài vòng trên không trung. Diệp Trần lại tiếp tục đâm ra một kiếm đánh nát đầu Huyết Đao VƯơng.

- Đi!

Sau khi đánh chết Huyết Đao Vương, Diệp Trần không chút do dự thu hồi Huyết Đao vào trong trữ vật linh giới, lập tức triển khai thân pháp, phi độn ra ngoài.

Qua mấy lần hô hấp, Diệp Trần tựu bay ra ngoài hơn ba ngàn dặm.

- Đại nhân! Không tốt! Huyết Đao Vương bị mục tiểu đánh chết, hiện tại mục tiêu chính đang chạy trốn, sắp thoát khỏi phạm vi cảm ứng của ta.

Cách đó mấy ngàn dặm, tiểu đội trưởng Huyết Vệ vội vàng báo cáo.

- Cái gì! Huyết Đao Vương bị đánh chết, đến cùng chuyện gì xảy ra?

Người đeo mặt nạ kinh ngạc vô cùng, hắn không thể nào tưởng tượng nổi, với thực lực của Huyết Đao Vương mà lại bị đối phương bị giết chết một cách nhanh chóng như vậy. Thực lực của Huyết Đao Vương còn mạnh hơn tinh thần tưởng niệm thể của hắn mấy lần, hơn nữa hắn cũng từng nói nếu như không đánh lại đối phương thì phải lựa chọn kéo dài thời gian. Chẳng nhẽ Huyết Đao Vương quá khinh thường Diệp Trần?

Tiểu đội trưởng tiểu đội Huyết Vệ số 1 lại báo cáo với người đeo mặt nạ.

- Hỗn đản, tốc độ tiến bộ nhanh như vậy. Nhất định phải giết hắn, đại nhân nói đúng, kẻ này có tiềm lực cực đại, từ xưa đến nay đều thuộc diện hiếm thấy. Đây là một sự uy hiếp thật lớn.

Sắc mặt người đeo mặt nạ thâm trầm, trải qua báo cáo của tiểu đội trưởng tiểu đội Huyết Vệ số 1, hắn biết được Diệp Trần đã đáng sợ đến mức nào rồi. Với tốc dộ phát triển này quả thực là quá kinh hãi đi. Phải biết rằng người bình thường muốn đột phá cảnh giới cũng phải mất vài năm mới có tiến bộ.

- Tất cả mọi người nghe lệnh. Đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm.

Người đeo mặt nạ lớn tiếng hạ lệnh.

- Ta không tin, lần này không thể giết chết ngươi!

Người đeo mặt nạ đối với thực lực của mình vô cùng tin tưởng, hăn là Vương giả cao giai, có được ba tinh chiến lực. Cho dù Diệp Trần có tiến bộ cực lớn đi chăng nữa cũng không thể nào chịu được một chưởng của hắn. Cho dù tinh thần tưởng niệm thể của hắn bị Đồng Kiếm Vương giết chết đi chăng nữa, nhưng hắn vẫn có tự tin trong vòng ba chưởng có thể giải quyết được đối phương. Ba tinh chiến lực đánh với hai tinh chiến lực, sự chênh lệch trong đó không phải là hư ảo.

Đương nhiên, điều kiện tiên quết là phải đuổi kịp Diệp Trần. Đuổi không

kịp cho dù hắn có bổn sự nào đi chăng nữa thì cũng không làm gì được đối phương.

- Trốn cũng nhanh a! Hướng bắc Huyết Thiên đại lục là Vô Tận hải dương, khoảng cách với đại lục rất ra, không có ai có thể cứu được ngươi. Năm đó Huyền Hậu mất ba năm tìm hiểu sinh mệnh chi đạo, một năm mới bước vào Sinh Tử Cảnh. Ngươi là thiên tài thì cũng cần phải mất hai ba năm!

Người đeo mặt nạ không cho rằng trong khoảng thời gian ngắn Diệp Trần có thể đột phá lên Sinh Tử Cảnh.

....

- Thiết Tí Vương, ngươi nói vì sao thực lực Diệp Trần lợi hại như vậy? Huyết Đao Vương tuy so với chúng ta có yếu hơn nhưng ít nhất cũng có được hai tinh chiến lực trung đẳng. Làm sao lại có thể đánh không lại Diệp Trần, còn bị đánh chết nhanh chóng như vậy cơ chứ?

Một người đàn ông mặt đầy râu quai nón, trông có vẻ rất hung ác, cùng với một vị Vương giả Sinh Tử Cảnh khác nói chuyện với nhau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1121: Hai Đại Vương Giả Đổ Máu.(1)

- Diệp Trần được coi là người kế tục Nguyên Hoàng, cũng là thiên tài đáng sợ nhất hiện nay. Điều này không phải không có đạo lý. Cho dù Huyền Hậu cùng với hắn so sánh cũng yếu hơn một bậc. Hắn có chiến lực như vậy cũng có thể giải thích được. Hơn nữa ngươi ngẫm lại xem, hắn rõ ràng đã cảm ngộ hủy diệt kiếm ý lên tới sáu giai. Đây là điều kinh khủng nhất. Cầu Nhiêm Vương, gặp được hắn ngươi tốt nhất không nên chủ quan, ngàn vạn lần đừng để lật thuyền trong mương.

Thiết Tí Vương có đôi tay vô cùng tráng kiện, cơ bắp cuồn cuộn giống như hoa văn trên người vậy.

Cầu Nhiêm Vương cũng gật đầu:

- Đúng vậy! Lục giai hủy diệt kiếm ý, đây là hắn còn chưa có tiến vào Sinh Tử Cảnh. Nếu như tiến vào Sinh Tử Cảnh thì chúng ta rất khó có thể giết được hắn. Nếu như để cho hắn phát triển thêm mười năm nữa, nói không chừng có thể tạo ra được kỳ tích, tái hiện cường giả có được bảy tinh chiến lực cùng với cổ nhân so sánh.

- Có thể đạt được bảy tinh chiến lực hay không, ta không biết. Nhưng ta có thể khẳng định, nếu như bỏ mặc hắn phát triển, hắn có thể dễ dàng đạt được lục tinh chiến lực. Cho nên nhất định phải diệt trừ. Vì đại nhân mà lo lắng.

Thiết Tí Vương âm lãnh nói.

- Đây là tự nhiên.

Ánh mắt Cầu Nhiêm Vương cũng rất lạnh lùng.

...

Ở một phiến hải dương khác, có một con chim cực to màu xám, tốc độ phi hành cực nhanh. Khi thì trốn vào hư không chạy đi, khi thì phá vỡ không gian tiến hành linh hồn lực dò xét.

- Đại nhân nói lần này ai có thể giết chết Diệp Trần tựu ban thưởng cho một hạt châu áo nghĩa. Một hạt châu áo nghĩa a. Dù là trong vô tận tinh không thì chăng nữa thì cũng là bảo vật. Có thể cho ta cảm ngộ áo nghĩa nhanh hơn, tăng chiến lực lên. Đây là một cơ hội khó có được, không thể để cho những người khác cướp mất. Ta phải đích thân giết chết Diệp Trần.

Con chim to màu xám là một Yêu Vương, mọi người gọi hắn là Hôi Điểu Vương. Tốc độ luôn luôn là ưu thế của hắn. Chỉ cần có được tin tức về Diệp Trần, hắn sẽ lập tức truy giết.

- Nơi này chính là địa phương phát hiện Diệp Trần lần đầu tiên. Tốt! Với tốc độ của ta, rất nhanh có thể đuổi kịp.

Lúc ấy Huyết Đao Vương có khoảng cách rất gần Diệp Trần, Hôi Điểu Vương gần thứ hai. Người đeo mặt nạ cùng với hai người Thiết Tý Vương là xa nhất.

- Phốc!

Đôi cánh khẽ vỗ, Hôi Điểu Vương biến mất không thấy đâu.

Sâu trong hư không, không có tốc độ cực hạn. Nếu như ở trong một không gian thì sẽ có cực hạn mà không gian có thể thừa nhận được. Từ đó không cách nào tăng thêm được tốc độ. Muốn nhanh chóng đuổi theo Diệp Trần Hôi Điểu Vương chỉ còn cách trốn vào trong hư không. Mà ở trong hư không, Vương giả Sinh Tử Cảnh ngược lại không có việc gì. Chân nguyên vương cấp có thể hoàn toàn chống đỡ được lực ép của không gian chi lực. Nhưng cường giả dưới Sinh Tử Cảnh tiến vào bên trong hư không rất khó sinh tồn. Cho dù có thể sinh tồn thì chân nguyên cũng sẽ hao tốn rất nhanh.

Tốc độ tiêu hao vượt xa Vương giả Sinh Tử Cảnh.

Trừ điều đó ra thì ở trong hư không, không có chỗ nào là không có không gian chi lực. Hiểu quả của Súc Địa Thành Thốn rất cao. Vương giả Sinh Tử Cảnh ở trong hư không phi hành chỉ cần qua mấy lần hô hấp là có thể bay được mấy vạn dặm.

Ước chừng phi hành mấy ngàn dặm, Hôi Điểu Vương lại phá vỡ bình thường không gian.

- Sưu Linh đại pháp!

Linh hồn lực hiện lên hình quạt bắn ra ngoài bao trùm trong phạm vi mười mấy vạn dặm.

- Tổng cộng có mười bốn sinh mệnh. Tìm được. Chính là hắn.

Trong mắt Hôi Điểu Vương hiện liên tinh quang đáng sợ.

- Bị phát hiện!

Diệp Trần có thể cảm giác được một có linh hồn lực vô cùng mỏng manh đang quan sát hắn.

- Khai mở!

Ở mi tâm, con mắt màu bạc mở ra, Diệp Trần quay đầu lại nhìn.

Linh hồn chi nhãn so sanh với Sưu Linh đại pháp thì khủng bố hơn rấ nhiều lần. Một đường thẳng tắp có thể bao trùm khoảng cách ngàn dặm. Chẳng những phát hiện được Hôi Ưng Vương mà còn phát hiện Cầu Nhiêm Vương. Hôi Ưng Vương còn cách hắn rất gần, Cầu Nhiêm Vương thì cách hắn khoảng chừng bảy trăm vạn dặm. Với tốc độ của Vương giả Sinh Tử Cảnh cả hai khoảng cách này đều rất gần.

- Chạy không được. Vậy thì chỉ có thể chém giết. Trước hết gạt bỏ Yêu Vương loài chim kia. Tên còn lại giết sau.

Hôi Ưng Vương cùng Cầu Nhiêm Vương cường đại hơn Huyết Đao Vương một ít. Nhưng cũng không có cường hơn bao nhiêu. Có lẽ bọn họ có con át chủ bài, Diệp Trần cũng có.

- Ha ha! Chết đi!

Khoảng cách mười vạn dặm, đối với Hôi Điểu Vương mà nói chỉ gần trong gang tấc. Mười lần hô hấp thôi Hôi Điểu Vương phá vỡ bình chướng không gian là có thể chặn đường phía trước Diệp Trần.

- Kính Hoa Phá Diệt!!

Giống như đối phó với Độc Thủ Vương và Huyết Thủ Vương. Diệp Trần luôn luôn chiếm thế thượng phong trước đối phương. Cho dù bản thân có bị phát hiện đi chăng nữa thì hắn vẫn cứ ngang nhiên đâm tới một kiếm công kích đối phương.

Không gian áp súc thành một tấm gương, Hôi Điểu Vương kinh ngạc khi bản thân bị nhốt trong đó.

Phanh!

Phốc phốc!

Tấm gương bị nghiền nát, mảnh vỡ không gian xoay tròn cắt lên người Hôi Điểu Vương, lông vũ cùng máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Trong có có một mảnh vỡ không gian hình mũi nhọn thậm chí còn xuyên qua phần bụng của Hôi Điểu Vương.

Hôi Điểu Vương kêu thảm một tiếng, hắn bị áp chế không ngóc đầu lên được.

- Phi Vũ Ma Sát!

Hôi Điểu Vương rốt cuộc cũng là Yêu Vương. Yêu lực hộ thể cùng cường độ thân thể so với Huyết Đao Vương cường đại hơn rất nhiều. Yêu

lực trong cơ thể nhanh chóng bộc phát, hắn ngay lập tức thi triển năng lực thiên phú.

Từng mảng phi vũ bắn ra, tựa như vạn tiễn cùng bắn, mỗi một mảnh đều có chứ lực cắt cừng lực xuyên thủng đáng sợ. Không gian cũng bị kéo lên thành một mảnh dài.

Vèo!

Một kiếm đâm tới, đồng thời Diệp Trần cũng thi triển kiếm bộ, hung hiểm tránh né vô số phi vũ xạ kích.

Qua mấy lần lập lòe chuyển dời, Diệp Trần đi tới bên trái của Hôi Điểu Vương, Ngưng Thủy Kiếm được Diệp Trần thi triển.

Hôi Điểu Vương giơ cánh trái đã bị tàn phá một cách thậm tệ lên nghênh đón.

Oanh!

Khí kình bạo liệt, Diệp Trần bị chấn bay ra ngoài, miệng thổ huyết, cánh tay run lên.

Hôi Điểu Vương cũng không hề dễ chịu gì. Ngưng Thủy Kiếm có lực lượng rất cường đại. Cánh trái của hắn thoáng một cái bị kiếm kính cô đọng cực độ xuyên thủng, nay cả lục phủ ngũ tạng cũng bị nội thương nghiêm trọng.

- Đáng sợ!

Hôi Điểu Vương sớm biết Diệp Trần rất cường đại, nhưng hắn có tự tin có thể ngăn chặn được Diệp Trần. Sau đó bằng vào một thân yêu lực thâm hậu của mình, chậm rãi khiến cho đôi phương hao tốn chân nguyên mà chết. Nhưng hắn thực không thể nào nghĩ tới chỉ vì một bước đi sai lần này mà chỉ có thể bị động phản kích. Lúc này bản thân hắn không còn là đối thủ của Diệp Trần nữa.

- Hừ! Cho ngươi hung hăng càn quấy một lát. Với thực lực của ngươi muốn tốc chiến tốc thắng ta là không có khả năng. Ta hiện giờ đã bị trọng thương, mất đi sức chiến đấu nhưng chỉ cần ta chống đỡ trong khoảng thời gian ngắn thì có thể phản kích giết lại ngươi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1122: Hai Đại Vương Giả Đổ Máu.(2)

Hôi Điểu Vương tỉnh tóa lại, vận chuyển bất tử chi thân chữa trị tổn thương của thân thể.

Diệp Trần thấy Hôi Điểu Vương không vội phản công, biết rõ được chủ ý của đối phương, con mắt bạc ở mi tâm một lần nữa mở ra, một chùm tia sáng tinh tế màu bạc bắn về phía Hôi Điểu Vương.

- Ta đã sớm đề phong chiêu thức ấy của ngươi.

Hôi Điểu Vương từ miệng người đeo mặt nạ biết được Diệp Trần có bí pháp công kích linh hồn rất cường đại. Hơn nữa bản thân hắn lực phòng ngự linh hồn cũng rất mạnh, cho nên hắn nhanh chóng phản ứng, thi triển bí pháp phòng ngự linh hồn.

Bất quá hắn vẫn quá xem thường lực sát thương của linh hồn chi quang. Cho dù là có bí pháp linh hồn phòng ngự thủ hộ đi chăng nữa thì đầu óc của hắn vẫn choáng váng, thân thể không thể nào khống chế được.

Yêu thú trên phương diện linh hồn từ trước đến nay không cách nào bằng nhân loại được. Nếu như là một gã Vương giả nhân loại thi triển bí pháp phòng ngự linh hồn thì Diệp Trần sẽ không làm gì được.

- Giết!

Linh hồn chi quang có hiệu quả, Diệp Trần liền chạy tới chém giết. Thiên Hạt Kiếm nhanh chóng được rút ra, tinh thể màu tím bao trùm kiếm thể. Đây chính là siêu phụ tải thúc dục lực lượng tinh thể.

Phanh!

Lông vũ bay đầy trời, ngực của Hôi Điểu Vương bị thủng một lỗ thật lớn, nơi đó ngay cả người có cảnh giới Đoạn Chi trọng sinh cũng rất khó khăn mới chữa trị được.

Một kiếm, Hôi Điểu Vương trọng thương.

- Thanh kiếm này như thế nào lại lợi hại như vậy.

Hôi Điểu Vương nhổ ra từng ngụm máu tươi, hắn hoảng sợ nhìn Thiên Hạt Kiếm trong tay Diệp Tràn. Ngay cả yêu lực hộ thể của chính hắn cũng không thể nào ngăn cản được thanh kiếm này đâm tới. Trước mặt Thiên Hạt Kiếm hắn căn bản không thể làm gì được, yêu lực hộ thể giống như thủy tinh bị nghiền nát một cách dễ dàng.

- Trốn!

Hôi Điểu Vương như thế nào cũng không nghĩ tới, Diệp Trần còn rất nhiều tuyệt chiêu bí mật chưa bị phát hiện. Như thể linh hồn lực có thể so sánh với cường giả Vương cấp, uy lực bạo tăng của cực phẩm bảo kiếm. Hai đại bí mật này quả thực đã giúp Diệp Trần bảo mệnh không ít lần.

Đôi cánh vỗ mạnh, Hôi Điểu Vương chật vật chạy thục mạng, bỏ lại đằng sau đó là từng mảng huyết vũ.

- Đón thêm một kiếm của ta.

Diệp Trần kinh thường thực lực của Hôi Điểu Vương! Hắn cũng biết mình không thể nào lưu lại Hôi Điểu Vương, nhưng muốn làm cho đối phương mất đi đại bộ phận lực chiến đấu là điều rất dễ dàng.

Thiên Hạt Kiếm giơ lên, kiếm quang màu tín truy đuổi Hôi Điểu Vương.

Phốc phốc!

Bị thương nặng, tốc độ của Hôi Điểu Vương rõ ràng là không bằng như luc trước. Hơn nữa dưới áp chế của kiếm vực, càng khiến cho tốc độ của hắn

bị chậm lại. Cuối cùng bản thân bị kiếm quang màu tím chém vào lưng.

Thân hình lảo đảo, Hôi Điểu Vương thê thảm trốn vào trong hư không.

- Thiên Toàn Chùy Sát.

Ngay khi Hôi Điểu Vương trốn vào trong hư không, một đạo chùy quang xoay tròn phá không mà đến. Người ra tay chính là đại hán râu quai nón, mặt mũi tràn đầy sát khí.

- Có chút phiền toái.

Diệp Trần nhanh chóng huy động Thiên Hạt Kiếm ngăn trở chùy quang này.

Ầm vang!

Hỏa tinh văng khắp nơi, Diệp Trần bị chấn bay ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Kỳ thật chiến lực của hắn so với Hôi Điểu Vương còn yếu hơn một chút. Hôi Điểu Vương bị Diệp Trần đánh cho tan tác như vậy chủ yếu là không có ngờ tới Diệp Trần lại có thể phát hiện ra hắn trước. Cho nên bản thân mới bị đánh cho không kịp trở tay. Sau đó lại xem nhẹ lực lượng của linh hồn chi quang, đầu óc choáng váng trong chốc lát. Đương nhiên có thể đả thương Hôi Điểu Vương, công lao của Thiên Hạt Kiếm không thể bỏ qua.

Hiện tại Cầu Nhiêm Vương chính diện tập sát tới, Diệp Trần liền mất đi uue thế đối phó với Hôi Điểu Vương.

- Cũng không có gì hơn!

Cầu Nhiêm Vương đại hỉ, hắn còn tưởng rằng Diệp Trần có ba đầu sáu tay. Hiện tại xem ra cũng không có chuyện không hợp thói thường.

- Lực Tẫn Chùy Sát!

Hay tay nắm chặt đại chùy đen kịt, Cầu Nhiêm Vương quát lên một tiếng. Một búa này đánh thẳng về phía Diệp Trần. Chùy quang xoay tròn, khí thế phô thiên cái điện phong tỏa mọi đường lui của Diệp Trần.

- Phi Vũ Ma Sát!

Nguy hiểm nhất là, Hôi Điểu Vương cũng không có rời đi, hắn thấy được Cầu Nhiêm Vương ra tay với Diệp Trần, thoáng cái lại lao tới thi triển năng lực thiên phú.

Vô số phi vũ đồng dạng phô thiên cái địa bắn về phía Diệp Trần.

Hai đại Vương giả, ai cũng tung ra tuyệt chiêu mạnh nhất của mình. Một kích toàn lực phong tỏa tất cả đường lui của Diệp Trần. Ngoại trừ việc cứng rắn ngăn cản ra thì không còn cách nào khác. Nhưng dưới loại tình huống này, cứng rắn ngăn cản không chết thì cũng tàn phế.

- Hắc hắc! Chết đi!

Hôi Điểu Vương, thương thế rất nặng, sau khi xuất ra một kích này miệng vết thương của hắn lại bị xé rách ra, hắn há miệng phun ra một ngụm máu lớn. Nhưng theo nhận định của Hôi Điểu Vương, để đánh chết Diệp Trần thì trả giá bằng thương thế như vậy cũng đáng.

- Không thể tưởng tượng được, nhanh như vậy đã phải dùng đế long chau!

Đối mặt với thế công kích của Cầu Nhiêm Vương và Hôi Điểu Vương, tay trái Diệp Trần hiện lên một khỏa long châu màu vàng. Giơ cao long châu lên đỉnh đầu, màu vàng của long châu tản mát ra khí thế duy ngã độc tôn, hào quang bá tuyệt thiên hạ phảng phất giống như một mặt trời hàng lâm đang được Diệp Trần khống chế trên tay.

Ngang!

Âm thanh rồng ngâm cao vút chấn động cả thiên địa. Một đầu long ảnh

màu vàng từ long châu bay ra ngoài bao quanh Diệp Trần. Chùy quang của Cầu Nhiêm Vương và phi vũ của Hôi Điểu Vương bị đánh cho nát bấy, không thể nào tiếp cận Diệp Trần.

- Đây là cái gì?

Cầu Nhiêm Vương giận giữ. Đại chùy đen kịt trong tay chẻ dọc quét ngang. Trong nháy mắt bắn ra mấy trăm đạo chùy quang xoay tròn, chùy quang còn chưa tiếp cận Diệp Trần thì hắn đã xoay người nhảy dựng lên, hai tay nắm chặt đại chùy trong tay bay tới gần Diệp Trần đập lên đỉnh đầu. Một búa này lực đạo hết sức thăng hoa, bạo liệt.

Bành bành bành bành....

Long ảnh màu vàng chí cương chí cường, chùy quang của Cầu Nhiêm Vương chưa tới gần đã bị quang mang màu vàng vàng quét qua diệt sạch. Một kích cuối cùng của Cầu Nhiêm Vương đánh xuống, long ảnh màu vàng lấy Diệp Trần làm trung tâm, bay vòng tròn xung quanh mà bay lên. Trên đầu long ảnh một đôi long giác cao chót vót dễ dàng đánh tan nát chùy quang của Cầu Nhiêm Vương, đồng thời đánh bay đối phương về phía sau.

Oa!

Phần bụng của Cầu Nhiêm Vương xuất hiện hai lỗ hổng lớn, thiếu chút nữa xương cột sống của hắn đã bị đánh nát. Long ảnh màu vàng tuy chỉ là vật hư ảo nhưng lực lượng phát tán ra ngoài lại ngưng thực một cách dị thường, cương mãnh vô cùng. Trong khoảnh khắc Cầu Nhiêm Vương phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch tới cực điểm. Ánh mắt của hắn không thể nào tưởng tượng được, không ngừng đánh giá long ảnh màu vàng. Trong lúc nhất thời không dám động thủ lần nữa.

- Năng lượng trong long châu có hạn, còn phải dùng để cảm ứng vị trí của bí cảnh nữa.

Diệp Trần không dám tùy tiện tiêu xài năng lượng trong long châu.

Trong lúc này năng lượng phát ra cũng không phải là năng lượng bình thường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1123: Sinh Tử Kiếp. (1)

Đây chính là năng lượng của cự long chân chính, so với cự long chi lực của Từ Tĩnh còn thuần khiết hơn. Bất quá Diệp Trần cũng không cách nào điều khiển được cự long chi lực, tiến hành công kích cự ly xa. Bằng không, hắn không ngại tiêu hao một ít cự long chi lực để đánh chết Hôi Điểu Vương và Cầu Nhiêm Vương.

- Đi!

Có long ảnh màu vàng hộ thể, Diệp Trần phá vỡ không gian chạy trốn vào trong hư không.

- Không tốt! Hắn muốn chạy trốn!

Bụng Hôi Điểu Vương bị thương quá nặng, cho nên hắn không dám tới gần Diệp Trần. Thấy Diệp Trần phá vỡ không gian, hắn không khỏi hét lên một tiếng.

- Trong hư không, hắn chạy trốn được chúng ta sao?

Cầu Nhiêm Vương cười lạnh một tiếng, hắn cũng chạy vào trong hư không.

Trong hư không tràn ngập không gian chi lực. Cầu Nhiêm Vương và Hôi Điểu Vương một trái một phải đuổi theo Diệp Trần. Diệp Trần cũng không có bỏ qua cơ hội chạy trốn, nếu như lực lượng của long ảnh màu vàng tiêu hao hết hay là người đeo mặt nạ đen chạy đến thì hắn có chạy đằng trời.

Bất quá Cầu Nhiêm Vương và Hôi Điểu Vương lại một lần nữa bị Diệp Trần làm cho giật mình. Diệp Trần có long ảnh màu vàng hộ thể, tốc độ nhanh không thể nào tưởng tượng nổi, trong khoảng thời gian chưa đến nháy

mắt, đã phi độn ra ngoài sáu bảy vạn dặm, so với bọn họ nhanh hơn một mảng lớn.

- Đáng giận, chạy đi đâu.

Cầu Nhiêm Vương gấp gáp cực độ, hắn ném đại chùy đang cầm trong tay về phía Diệp Trần. Đại chùy hóa thành một đạo lưu quang đánh tới. Giờ khắc này Cầu Nhiêm Vương nguyện ý bỏ qua vũ khí tiện tay nhất cũng không muốn cho Diệp Trần có cơ hội chạy trốn.

- Ngân Vũ Liệt Sát!

Hôi Điểu Vương cũng không hi vọng Diệp Trần chạy mất. Phía sau cổ lại mất đi vài cây lông vũ màu bạc, đồng thời tốc độ của Hôi Điểu Vương cũng nhanh hơn Cầu Nhiêm Vương tới mấy lần.

Phốc phốc!

Long ảnh màu vàng chính là cự long chi lực biến ảo mà thành. Cho dù bọn họ có công kích như thế nào đi chăng nữa cũng không được, Diệp Trần ngoại trừ bị chấn động một chút. Không những thế Diệp Trần còn mượn lực phản chấn mà gia tăng tốc độ.

- Đáng chết!

Cầu Nhiêm Vương dừng lại, sắc mặt tái mét.

- Kẻ này chẳng những có thực lực rất mạnh mà còn có rất nhiều bảo vật. Muốn giết chết hắn không phải là chuyện dễ.

Hôi Điểu Vương lăn một vòng tròn, hóa thành nhân hình. Ở vị trí bộ ngực có một lỗ máu lớn, máu tươi chậm rãi chảy ra, bên ngoài lỗ máu có tinh thể màu tím ngưng kết bao trùm khiến cho vết thương của hắn rất khó có thể khép lại.

- Chúng ta không thể giết chết hắn nhưng Trục Lôi Vương lại có thể.

Hiện tại Trục Lôi Vương chỉ còn cách chúng ta có hơn một ngàn vạn dặm.

Cầu Nhiêm Vương cũng bị thương không nhẹ, phần bụng cũng có hai lỗ máu nhuộm một tầng kim quang. Nếu như không phải bất tử thân của hắn đã đạt tới cảnh giới Đoạn Chi trọng sinh hậu kỳ thì một kích này sẽ khiến cho hắn mất đi chín thành thực lực.

- Thương thế của ta quá nặng, nếu không chữa thường thì có thể ảnh hưởng đến tu vi sau này. Ngươi truy trước đi, ta ở chỗ này chờ Trục Lôi Vương.

Hôi Điểu Vương đã bỏ đi một cánh của mình với ý định đánh chết Diệp Trần. Nhưng hắn không ngờ bằng vào thực lực của Diệp Trần cùng với bảo vật của hắn, trong trường hợp một chọi một, người chết sẽ là hắn.

- Được!

Cầu Nhiêm Vương cũng hiểu, thương thế của Hôi Điểu Vương nặng hơn hắn rất nhiều. Sau khi điều tức một chút, thân hình Cầu Nhiêm Vương lóe lên một phá, phá không bay vút đi. Hắn không tin Diệp Trần có thực lực bảo trì tốc độ siêu nhanh.

...

Cự long chi lực đã tiêu hao một nửa, Diệp Trần lúc này bắt buộc phải dừng lại. Giờ phút này hắn đã bay được ức vạn dặm rồi. Khoảng cách với Huyết Thiên đại lục chỉ còn mấy tỷ dặm nữa thôi.

- Một mực chạy trốn không phải là biện pháp hay. Nhất định phải nhanh chóng tiến vào Sinh Tử Cảnh.

Cự long chi lực không bị Diệp Trần khống chế, sau khi kích phát long châu, chỉ có thể tự động hộ thể, hoặc là chủ động công kích khi địch nhân tới gần. Đến bây giờ chỉ còn lại một nửa cự long chi lực, Diệp Trần thật không dám vận dụng. Đây chính là thứ có thể tìm kiếm được bí cảnh Long Thần Thiên Cung, cùng với cách mở ra bí cảnh. Cự long chi lực bên trong dùng

một phần là thiếu một phần.

- Ta đã cảm nhận được tử vong chi đạo và sinh mệnh chi đạo. Cần phải tiếp tục khiến cho hai đạo cộng hưởng, gắn kết với nhau.

Tìm một hòn đảo nhỏ có cây cỏ tươi tốt, Diệp Trần thả ra Thực Mộng Lang, lúc này hắn toàn tâm toàn ý cảm ngộ Sinh Tử đạo.

Ngao!

Thực Mộng Lang gầm nhẹ một tiếng, thân thể nằm sấp xuống.

Không thể giúp đỡ chủ nhân đối phó với địch nhân, lại khiến cho Thực Mộng Lang không cam lòng. Hắn rất muốn cảnh giới của mình tăng tiến, tranh thủ thời gian sớm tiến vường Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong. Có như thế cho dù là Vương giả trung giai cũng sẽ bị năng lực mộng ảnh của hắn ảnh hưởng.

- Sinh tử, không sinh không chết.

Diệp Trần thỉnh thoảng lại để cho tử khí và sinh khí quấn chặt lấy nhau. Có khi hai đạo chậm vãi quấn lấy nhau, có khi lại cuốn lại nhau một cách điên cuồng. Dần dần tử khí cùng sinh khí cuốn chặt lấy nhau sinh ra ảnh hưởng yếu ớt sản sinh ra một cái lồng khí màu xám hình tròn.

- Thái Cực!

Hai con mắt Diệp Trần sáng ngời.

Tìm hiểu sinh tử phải tìm hiểu tử vong chi đạo và sinh tử chi đạo. Đó chỉ là một điểm, còn cần phải xâu chuỗi hai đạo với nhau. Không cần phải tìm hiểu tại sao chúng lại có thể hợp nhất với nhau được, bởi vì có tìm hiểu cũng không ra. Giờ khắc này Diệp Trần rốt cục cũng nắm được thời khắc sinh tử. Đây chính là lằn ranh giữa cái sống và cái chết, hai bên cân bằng hình thành nên Thái Cực, lại khiến cho Diệp Trần được chứng kiến một cách mạch lạc.

- Tốt! Ngắn thì ba đến năm ngày, lâu thì nười ngày nửa tháng ta có thể bước vào Sinh Tử Cảnh.

Nếu như là trước kia, đại môn Sinh Tử Cảnh đối với Diệp Trần vẫn còn rất là mơ hồ. Nhìn như rất gần nhưng lại rất xa, xem không tới xờ không được. Nhưng hiện tại đại môn Sinh Tử Cảnh từ hư chuyển thành thực, đã nhìn thấy tay cũng đã chạm vào rồi. Vô cùng rõ ràng, chỉ còn cần một cỗ lực lượng đẩy nhẹ một cái là có thể mở cửa bước vào Sinh Tử Cảnh.

Hiện tại Diệp Trần đã bước được một bước vào Sinh Tử, sắp sửa tới thời điểm thành công. Cầu Nhiêm Vương vẫn còn đang truy tìm tung tích của Diệp Trần ở phía sau. Mà người đeo mặt nạ cũng đang đuổi theo ở phía sau.

Về phần những Huyết Vệ kia sớm đã không còn tác dụng nữa rồi. Tốc độ của Diệp Trần quá nhanh, chờ bọn họ đuổi đến thì không biết đến ngày tháng năm nào. Đương nhiên cũng có khả năng Diệp Trần thay đổi đường đi, chạy vòng ra phía sau của bọn họ. Bất quá loại khả năng này rất nhỏ, một khi bị vây quanh có trốn cũng không thoát.

- Cầu Nhiêm Vương, Thiết Tí Vương, còn có Hôi Điểu Vương và cả ta nữa. Bốn người tách ra truy tìm. Nhất định phải tìm được.

Người đeo mặt nạ từ Hôi Điểu Vương biết được tung tích của Diệp Trần. Hắn cũng không tin Diệp Trần có thể thúc dục long ảnh màu vàng vĩnh viễn. Cho nên sẽ lo chạy trốn rồi ẩn tàng ở đâu đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1124: Sinh Tử Kiếp. (2)

- Long ảnh màu vàng kia nhất định là bảo vật, bất quá bảo vật này không cách nào ngăn trở được ta. Ta giết hắn chỉ giống như giết gà vậy.

Tốc độ nhanh hơn, người đeo mặt nạ ở trong hư không nhanh chóng chuyển dời.

...

- Chủ nhân sắp thành công rồi. Rống!

Thực Mộng Lang gần đây tiến bộ không nhỏ, cảnh giới cũng đã từ Sinh Tử huyền quan đệ nhất trọng đột phát lên đệ nhị trọng. Nếu như hắn không xem Diệp Trần từng bước đột phá bước vào Sinh Tử Cảnh thì sẽ không có khả năng dễ dàng đột phá cảnh giới như vậy.

- Đợi chủ nhân đột phát, ta về sau sớm muộn gì cũng có thể quang minh chính đại xuất hiện ở bên ngoài.

Thực Mộng Lang cũng biết đầu cơ kiếm lợi. Nếu như chủ nhân không có thực lực thì người khác sẽ đến tranh đoạt hắn. Hắn cũng đã nhiều lần đổi chủ nhân, cho nên hắn hi vọng chủ nhân của mình càng cường đại càng tốt. Huốn chi hắn có thể cảm giác được Diệp Trần là một thiên tài kinh thiên động địa. Đi theo hắn Thực Mộng Lang sẽ có được phong quang vô hạn. Nói không chừng một ngày kia hắn cũng được hậu nhân nhớ đến. Hắn, Thực Mộng Lang từng đi theo một cường giả cái thế, chinh chiến vô số năm, vô địch thiên hạ.

Nhoáng một cái, ba ngày đã trôi qua, trên người Diệp Trần khí tức sinh tử càng ngày càng cường thịnh. Càng về sau, sinh mệnh chi đạo và tử vong chi đạo dần dần hòa vào làm một, không phân rõ ranh giới, không phân rõ

giới hạn.

Mà quanh thân Diệp Trần cây cỏ khi thì héo rũ, khi thì sinh trưởng rất nhanh. Cảnh tưởng lúc này rất giống với cảnh tưởng trong Sinh Tử bí cảnh, không có một điểm khác biệt nào.

- Ân?

Ngày lúc này, lỗ tai Thực Mộng Lang khẽ động, bỗng nhiên đứng thẳng người lên.

- Có địch nhân.

Thực Mộng Lang am hiểu mộng cảnh, linh hồn lực của nó cũng rất mạnh. Hắn có thể cảm giác được phía trên hòn đảo không gian chấn động nhộn nhạo, một khí tức cường đại đột nhiên xuất hiện.

- Ha ha, lần này nhìn xem ngươi chạy đi hướng nào.

Người đeo mặt nạ phá vỡ không gian, xuất hiện trong tầm mắt Thực Mộng Lang.

Ngao!

Thực Mộng Lang gào thét một tiếng, bộ lông màu đỏ trên người chuẩn bị dựng thẳng lên. Đây là dấu hiệu cho thấy nguy hiểm cực độ. Người đeo mặt nạ khiến cho hắn có cảm giác đáng sợ vô cùng.

Lập tức mở mắt ra, Thực Mộng Lang thi triển năng lực mộng cảnh bao trùm người đeo mặt nạ.

- Không biết tự lượng sức mình.

Người đeo mặt nạ căn bản không thèm nhìn năng lực mộng cảnh của Thực Mộng Lang, hắn có thể đơn giản phá vỡ, thò tay liền bắt được Thực Mộng Lang.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên tối đen, Thái Cực kinh diễm xuất hiện trên bầu trời. Thậm chí bầu trời phía trên còn bị phá vỡ, xuất hiện một cái lỗ đen cực lớn. Bên trong lỗ đen có năng lượng vô cùng vô tận áp súc cùng một chỗ đang điên cuồng xoay tròn, cuối cùng hình thành một dòng xoáy năng lượng siêu cấp. Năng lượng vòng xoáy ở bên trong hố đen tạo thành phong bạo trút xuống.

- Đây là Sinh Tử kiếp!

Người đeo mặt nạ sợ hãi.

Từ Tinh Cực Cảnh đột phá lên Linh Hải Cảnh, cửa ải này gọi là hóa phàm, bỏ đi phàm thể. Từ nay về sau không còn là phàm nhân nữa. Đột phá lên Sinh Tử Cảnh thì gọi là sinh tửquan. Hóa phàm quan có thiên lôi kiếp, còn sinh tử quan có sinh tử kiếp.

Sinh tử kiếp chỉ là một cách xưng hô thống nhất. Trong đó kể cả thiên lôi kiếp, phong hỏa đại kiếp nạn, nguyên thần kiếp. Mỗi một kiếp đều có nhiều loại cấp độ biến hóa. Tất cả đều do người mà định ra.

Mà sinh tử kiếp một khi hàng lâm thì ba tầng trời của Chân Linh thế giới sẽ gặp phải hiện tượng bị phá vỡ. Năng lượng thiên địa gia trì thêm ý chí thiên địa oanh kích người độ kiếp.

Phong bạo màu đen chẳng qua là món ăn khai vị mà thôi, còn không có tính là chính thức độ kiếp.

Nhưng món ăn khai vị này cũng không phải là người bình thường có thể ngạnh kháng được. Đổi lại khi người khác độ kiếp, bình thường muốn vượt qua phong bạo màu đen này đều chật vật vô cùng. Nhưng mà phong bạo màu đen này là nhằm vào Diệp Trần mà đến, là khảo nghiệm của thượng thiên đối với Diệp Trần. Với thiên phú kinh người của Diệp Trần, uy lực phong bạo màu đen này làm sao có thể nhỏ được.

- Sinh tử kiếp. Hắn như vậy mà đã tới thời điểm bắt đầu độ kiếp. Lúc

này mới chỉ qua bao nhiêu lâu?

Người đeo mặt nạ vừa kinh vừa giận, nhưng hắn biết rõ Diệp Trần có bao nhiêu lợi hại. Trước khi chưa đột phá, Diệp Trần đã có thể đánh chết Huyết Đao Vương, đánh trọng thương Hôi Điểu Vương. Một khi đột phá chỉ sợ ngay cả bản thân hắn cũng không bắt được đối phương.

- Tuyệt đối không thể để cho hắn thuận lợi đột phá!

Trong mắt người đeo mặt nạ hiện lên một tia sáng lạnh người.

- Tới!

Sinh tử kiếp hàng lâm, uy lực khó lường. Diệp Trần lập tức thu Thực Mộng Lang vào trong Ngự Thú Bài. Nếu như với tu vi cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ nhị trọng của Thực Mộng Lang bây giờ thì chỉ cần một điểm dư âm cũng có thể chôn vùi nó.

Thu hồi Thực Mộng Lang, Diệp Trần không thèm để ý đến người đeo mặt nạ. Ánh mắt của hắn tập trung toàn bộ vào phong bạo màu đen ở trên đầu.

Vù vù vù....

Phong bạo màu đen trút xuống đầu Diệp Trần. Không gian bị kéo ra một khe hở dài và hẹp. Khe hở không ngừng lan tràn, cuối cùng giống như mạng nhện vây Diệp Trần vào giữa. Sau một khắc, phong bạo màu đen đánh lên đỉnh đầu của Diệp Trần. Với nhãn lực của Diệp Trần làm sao lại không nhìn ra được phong bạo màu đen này có bao nhiêu lợi hại. Phong bạo màu đen này giống như vô cùng vô tận tiểu kiếm màu đen tạo thành, cho dù là một tòa núi cao, một tòa thành trì gặp phải phong bạo màu đen này cũng bị đánh thành bụi phấn.

Oanh!

Cả hòn đảo nhỏ thoáng cái đã bị phong bạo màu đen thôn phệ. Bóng ảnh

Diệp Trần dĩ nhiên là không nhìn thấy đâu.

Ước chừng qua mười lần hô hấp, phong bạo màu đen mới tan hết.

Lại nhìn xung quanh một lượt, những hòn đảo lớn nhỏ ở xung quanh cũng bị đánh nát thành hư vô, ngay cả một dấu vết từng tồn tại cũng không có. Những hòn đảo này triệt để biến mất trên đại dương bao la.

- Phong bạo thật đáng sợ!

Hộ thể chân nguyên bên ngoài cơ thể Diệp Trần lúc sáng lúc tối. Đây là do lực trùng kích của mức cường đại làm cho chân nguyên của Diệp Trần bị chấn động. Phải biết rằng Diệp Trần đã đưa Thanh Liên Kiếm Quyết đề thăng lên thành công pháp thiên cấp. Chất lượng chân nguyên của Diệp Trần cũng vượt xa người bình thường. Tốc độ vận chuyển chân nguyên cực nhanh, xếp chồng lên nhau khiến cho chân nguyên hộ thể của hắn mạnh gấp mấy lần cường giả bình thường.

- Đi chết đi!

Món ăn khai vị vừa đi khỏi, luồng sinh tử kiếp thứ nhất còn chưa hàng lâm, người đeo mặt nạ đã ra tay. Vừa ra tay hắn liệt thi triển sát chiêu mạnh nhất của mình. Lôi hỏa chưởng đánh về phía Diệp Trần.

Diệp Trần cười lạnh, hắn cũng không có trốn tránh.

Ầm ầm!

Bầu trời bỗng nhiên lóe sáng, cả thế giới tràn ngập ánh sáng vô tận, cơ hồ nội trong một phần ngàn thời gian nháy mắt, hai đạo ánh sáng lôi đình chém thẳng từ trên xuống dưới. Trong đó một đạo chôn vùi công kích của người đeo mặt nạ, một đạo đánh lên chân nguyên hộ thể của người đeo mặt nạ. Người đeo mặt nạ căn bản không có cơ hội né tránh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1125: Tận Thế Long Cung Kiếp.

Phốc!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng người đeo mặt nạ bắn ra. Hắn thê thảm bắn ra ngoài, trên người cháy đen một mảnh.

- Công kích người độ kiếp thì phải thừa nhận sự phẫn nộ của ý chí thiên địa.

Diệp Trần dường như đã sớm biết bản thân mình sẽ không có việc gì.

Bất tử chi thân vận chuyển, làn da cháy đen của người đeo mặt nạ chậm rãi khôi phục lại như thường. Sắc mặt hắn vô cùng âm trầm, thầm hận.

- Đáng giận! Ý chí thiên địa vậy mà lại can thiệp vào. Nếu như ta liều lĩnh tiếp tục công kích thì ý chí thiên địa sẽ giáng xuống sinh tử kiếp. Hơn nữa sinh tử kiếp này cũng dựa vào thực lực của ta mà có uy lực tương xứng. Cho dù ta có vượt qua nhưng tu vi cũng tổn hao nhiều.

Thực ra người đeo mặt nạ cũng biết được công kích người độ kiếp sẽ chọ giận ý chí thiên địa. Nhưng cuối cùng vẫn chưa từng thử quan bao giờ. Hiện tại, Diệp Trần đang ở trước mắt độ kiếp, mà hắn lại bắt buộc phải giết chết Diệp Trần, cho nên hắn mới không thèm để ý mà tiến lên công kích Diệp Trần.

Lúc này người đeo mặt nạ buông tha ý định đánh chết Diệp Trần vào lúc này.

Cờ rắc!

Phong bạo màu đen chỉ là món ăn khai vị, thiên lôi kiếp mới là món ăn

chính. Chỉ thấy từng khối lôi cầu lớn từ trên trời giáng xuống đánh lên đỉnh đầu Diệp Trần. Lôi điện này không phải là lôi điện bình thường. Lôi điện này đã có gia trì thêm ý chí thiên đại tạo thành thiên lôi kiếp, uy lực vô cùng to lớn. Không thể tưởng tượng được mỗi một khối lôi cầu ddefu có được lực sát thương hủy diệt một thành trì.

- Diệt!

Diệp Trần lơ lửng ở trên không trung, Phá Tà Kiếm vung lên mấy mươi lần, kiếm khí nghịch thiên xuất ra.

Đùng đùng! Từng khỏa lôi cầu bạo liệt, bắn ra điện quang đầy trời.

Ầm ầm Ầm ầm Ầm ầm!

Lôi cầu qua đi, thiên địa lại có động tác lớn, một thành trì lôi điện to như một ngọn núi lớn chậm rãi xoay tròn trong hắc động rồi rơi xuống. Áp lực lúc này với Diệp Trần là rất lớn, nước biển ở trong phạm vi hơn ngàm dặm lõm xuống dưới trăm dặm bất ngờ từ bốn phương tám hướng lao tới một cách dũng mãnh tạo thành một luồng sóng biển gầm.

Thành trì lôi điện dần lộ ra ngoài. Bên ngoài thành trì lôi điện có một trăm lẻ tám đầu lôi long lượn quanh, mà ở bên trong thành trì lôi điện còn có một đầu lôi long vương. Đầu lôi long này thân thể như mạch núi, lân phiến so với phòng ốc còn lớn hơn. Một đôi long giác phảng phất giống như hai cây trường thương vô địch đam phá trời xanh. Ở phía trên long giác có hội tụ lôi điện hủy diệt màu đen.

Thành trì lôi điện vừa lộ ra ngoài, một cỗ hào khí tận thế nhộn nhạo bắn ra ngoài mấy trăm vạn dặm. Yêu thú ở dưới đáy biển, chim ở trên bầu trời đều lạnh run, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Cái gì? Tận thế Long Cung kiếp!

Người đeo mặt nạ không thể nào tin tưởng được con mắt của chính mình. Tận thế Long Cung kiếp cũng không phải dễ dàng xuất hiện đến như

vậy, chỉ có thiên tài kinh diễm tuyệt thế mới có được sự đãi ngộ này. Không nói khoa trương, tận thế Long Cung kiếp vừa mới xuất hiện đã nói lên rằng Diệp Trần có hi vọng trở thành tuyệt thế cường giả sánh bước cùng cổ nhân.

Bởi vì sau Nguyên Hoàng, còn chưa có nghe nói qua ai trong lúc độ kiếp lên Sinh Tử Cảnh gặp phải tận thế Long Cung kiếp. Cho dù là Huyền Hậu cũng chỉ có gặp nhất đẳng lôi điện Long Cung kiếp.

Cấp độ sinh tử kiếp chẳng khác nào nói cho ngươi biết trước thành tựu trong tương lai của người độ kiếp. Người bình thường có thể hưởng thụ lôi điện Long CUng kiếp đã là tuyệt thế kỳ tài ngàn năm có một. Mà tao ngộ tận thế Long Cung kiếp, tương lại chắc chắn có thể so sanh với cổ nhân, không hề thua kém gì.

Hay nói cách khác, Diệp Trần có khả năng đánh vỡ lời nguyền rủa của Nguyên Hoàng, trở thành Vương giả phong đế đầu tiên lưu lại tên trên tấm bia đế ngân sau Nguyên Hoàng.

Khiếp sợ! Tức giận đến cực độ!

Trái tim người đeo mặt nạ đang đập rất nhanh. Hắn vốn cho rằng Diệp Trần chỉ lợi hại hơn Huyền Hậu một chút mà thôi, có thể diệt trừ một cách dễ dàng, nhanh chóng. Nhưng nào đâu biết được, hắn vẫn đánh giá quá thấp tiềm lực của Diệp Trần. Tiềm lực của Diệp Trần từ xưa đến nay có lẽ có thể có người sánh vai cùng với hắn nhưng tuyệt đối không có người nào có thể vượt qua hắn.

- Đại nhân nếu biết được tiềm lực của Diệp Trần lớn như thế, có lẽ sẽ liều lĩnh. Cho dù có khả năng bị phát hiện cũng muốn đích thân ra tay, đên đây đánh chết hắn.

Người đeo mặt na nhanh chóng suy tính trong lòng.

Diệp Trần không có tâm tư suy đoán xem người đeo mặt nạ đang suy nghĩ cái gì. Bời vì toàn bộ tinh thần của hắn bây giờ đều tập trung vào thành

trì lôi điện trên đầu. Thành trì lôi điện này vô cùng đáng sợ, không chỉ có được uy lực cường đại mà đồng dạng là lôi điện Long Cung kiếp, độ hóa phàm quan và sinh tử quan lại khác nhau hoàn toàn. Ý chí thiên đại cùng năng lượng ngưng tụ, hoàn toàn không giống nhau.

Lúc độ hóa phàm quan, thiên lôi kiếp lớn nhất cũng chỉ là lôi điện Long Cung kiếp. Độ sinh tử quan, thiên lôi kiếp lớn nhất cũng biến thành tận thế Long Cung kiếp. Cấp độ cao hơn hẳn một bậc.

Thành trì lôi điện chậm rãi đè xuống, nước biển dạt sang hai bên tạo ra một cái hố nước càng ngày càng sâu. Độ sâu cũng vào khoảng trăm dặm, đến hai trăm dặm...thậm chí ba trăm dặm cũng nên. Phạm vi xung quanh biển gầm liên tục, hồng thủy ngập trời, tựa như ngày tận thế đang đến. Hào khí khủng hoảng khiến cho cả thiên địa tùy ý thay đổi.

- Quá mạnh mẽ! Muốn khiêu chiến cực hạn của ta sao?

Diệp Trần yên lặng suy nghĩ.

- Đứt cho ta!

Phá Tà Kiếm cầm trong tay, tinh thần Diệp Trần hết sức thăng hoa. Thân thể bay lên cao đi ngược từ dưới lên, một kiếm chém lên tường thành thành trì lôi điện.

Ầm vang!

Liệt hỏa rực rỡ bắn tung tóe khắp nơi. Thậm chí còn có tia bay xa mấy trăm ngàn dặm.

Trên thành trì lôi điện xuất hiện một vết kiếm, nhưng chỉ trong thoáng chốc lại khôi phục lại như cu. Thành trì lôi điện vẫn tiếp tục hạ xuống, áp lực khủng bố tác dụng lên người Diệp Trần, khiến cho chân nguyên hộ thể của Diệp Trần cũng phải vặn vẹo.

- Ngưng Thủy!

Một kiếm không được, Diệp Trần lại tiếp tục thi triển kiếm thứ hai. Lần này là sát chiêu mạnh nhất của hắn ở thời điểm hiện tại. Kiếm kính bắn ra đánh lên cửa thành trì, kịch liệt đánh phá cửa thành. Kiếm kính tàn sát một cách bừa bãi.

- Kiếm Long Thuật!

- Ngưng Thủy!

- Kính Hoa Phá Diệt!

Sát chiêu đều không làm gì được thành trì lôi điện. Diệp Trần biết rõ tận thế Long Cung kiếp không có dễ dàng vượt qua được. Nhất định phải toàn lực ứng phó, đem chiến lực kích phát đến cực hạn.

Kiếm Xà Thuật cần phải có Ngự Kiếm Thuật mới có thể thi triển được ba mươi ba kiếm cùng xuất. Mà Kiếm Long Thuật lại có thể xuất ra cùng một lúc bốn mươi hai thanh kiếm. Chỉ thấy trên đỉnh đầu Diệp Trần một thanh bán cực phẩm bảo kiếm sáng lóng lánh chia ra làm bốn mươi hai thanh bán cực phẩm bảo kiếm. Bốn mươi hai đạo kiếm ảnh tổ hợp cùng một chỗ, hóa thành một đầu kiếm long cao chót vót đánh lên thành trì lôi điện

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1126: Tận Thế Chi Long.(1)

Cùng lúc đó, tay trái Diệp Trần cầm Phá Tà Kiếm, tay phải cầm Thiên Hạt Kiếm phân biệt thi triển Ngưng Thủy cùng Kính Hoa Phá Diệt.

Giờ khác này Diệp Trần hoàn toàn bộc phát, cùng lúc thi triển ba tuyệt chiêu khác nhau.

Thành trì lôi điện lọt vào đợt công kích của ba đại sát chiêu, rối cuộc cũng không còn được vững vàng như trước nữa. Thành trì lôi điện bắt đầu có hiện tượng lung lay.

- Lại đến!

Diệp Trần lại phát ra ba đại sát chiêu.

Cửa thành trì lôi điện bị đánh tung, tường thành cũng rách tan nát, một trăm lẻ tám đầu lôi long cũng bị chém chết hơn phân nửa. Còn lại trong thời khắc nhất thời lôi quang ảm đạm đi rất nhiều.

- Vỡ cho ta!

Diệp Trần quát lên một tiếng, Kiếm Long Thuật, Ngưng Thủy, Kính Hoa Phá Diệt lần thứ ba đánh lên thành trì lôi điện. Năng lượng cuồng bạo chấn động đánh cho thành trì lôi điện bay ngược trở lại hắc động, nhanh chóng tan rã.

- Có thể đánh bay được tận thế Long Cung kiếp!

Người đeo mặt nạ mở trừng mắt nhìn.

Độ kiếp chín mươi chín phần trăm sẽ thành công. Mặc kệ là sinh tử kiếp

có bao nhiêu lợi hại. Thượng thiên đã đánh xuống thì khả năng vượt qua là rất lớn, thế nhưng tuyệt đối cũng không được nhẹ nhàng như Diệp Trần. Lúc hắn độ kiếp, đều chậm rãi vượt qua sinh tử kiếp, cũng không có cứng rắn vượt qua như thế này.

Ngang!

Tiếng rồng ngâm truyền ra, lại một tòa thành trì lôi điện hạ xuống.

Người đeo mặt nạ muốn thổ huyết.

- Cái gì? Còn nữa?

Sinh tử kiếp có thiên lôi kiếp, phong hỏa đại kiếp nạn cùng với nguyên thần kiếp. Trong ba kiếp này thì thiên lôi kiếp nhằm vào chiến lực, phong hỏa đại kiếp nạn nhằm vào ý chí, nguyên thần kiếp nhằm vào linh hồn. Mỗi người khi độ kiếp đều phải vượt qua ba kiếp này mới được coi là thành công. Thế nhưng tính chất của ba kiếp lại khác nhau cho nên không ai biết được rốt cuộc kiếp nào mạnh hơn.

Một lớp tận thế Long Cung kiếp đã khiến cho người đeo mặt nạ phải rung động. Lần này lại đến một lần nữa, điều này khiến hắn không thể nào tưởng tượng được.

Lần này vẫn là tận thế Long Cung kiếp, nhưng uy năng so với lần trước càng lớn hơn, đáng sợ hơn. Một trăm lẻ tám đầu lôi long kia giống như được sống lại, tiếng rồng ngâm vang lên liên tiếp. Long uy mênh mông cuồn cuộn.

Rầm rầm!

Lôi Long rung đùi đắc ý, phun từng đạo lôi qunag về phía Diệp Trần. Lôi quang sắc bén như thiên đạo, sáng loáng, cực kỳ chói mắt. Chỉ mới lóe lên đã xuất hiện trước mắt.

Tay trái vung Phá Tà Kiếm lên, Diệp Trần đánh tan một đạo lại một đạo lôi quang. Thiên Hạt Kiếm ở tay phải bắn ra kiếm khí màu tím đánh lên

thành trì lôi điện. Hỏa tinh lóe lên đầy trời cùng với quang vũ màu tím.

- Đi!

Kiếm Long Thuật hình thành, ý niệm trong đầu Diệp Trần khẽ động, hắn chém về phía Lôi Long không ngừng nghỉ.

Một đầu Lôi Long bị đánh cho tan tác, Diệp Trần không ngừng phòng ngự, không ngừng công kích, cuối cùng đánh cho một trăm linh tám đầu Lôi Long phải biến mất. Lúc này khoảng cách giữa thành trì lôi điện với Diệp Trần còn chưa đến trăm dặm. Áp lực cuồng bạo phảng phất như muốn đánh cho Diệp Trần thành thịt nát xương tan. Chân nguyên hộ thể của Diệp Trần sáng tối bất định, vặn vẹo đến cực hạn.

- Trở về cho ta!

Song kiếm giao nhau, Diệp Trần giống như lưu tinh đánh lên thành trì lôi điện. Ngũ giai linh thân thể giúp cho hắn có thể thừa nhận được lực phản chấn cho lần va chạm vừa rồi mang lại.

Âm vang!

Thành trì lôi điện xuất hiện vết rách. Diệp Trần cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Phanh! Phanh! Phanh!! Phanh Phanh!

Một lần lại một lần, Diệp Trần ngạnh kháng thành trì lôi điện trở về lỗ đen. Nhưng mà ngay lúc thành trì lôi điện định trở về thì Lôi Long ở trong thành trì lôi điện thức tỉnh. Đầu rồng vừa nhấc lên, miệng khẽ nhếch, một đạo lôi quang to lớn trùng kích lên chân nguyên hộ thể của Diệp Trần, đánh hắn bay ra ngoài.

Làn da bị cháy đen, nước biển xung quanh Diệp Trần không ngừng bốc hơi. Diệp Trần bị đánh bay ra xa tới mấy hải lý. Lúc này đồng tử Diệp Trần co rụt lại.

Trên đỉnh đầu một đầu Lôi Long cực lớn bay lượn bất định, lôi đình cuồng bạo vây tròn xoay quanh nó. Trên đầu của nó có hai cây long giác có lôi đình màu đen ngưng tụ trên đó.

Tận thế chi long!

- Điên. Thật điên! Tận thế Long Cung kiếp giáng xuống tới hai lần. Chẳng lẽ vẫn còn chưa phải là cấp độ thiên lôi kiếp cuối cùng của hắn. Lôi kiếp sau còn mạnh hơn lôi kiếp trước gấp bội.

Người đeo mặt nạ há to mồm, hắn mất đi cả khí lực gào thét.

Ngang!

Tận thế Chi Long dài chừng trăm dặm, một cái trảo lớn như một ngọn núi vồ xuống, xé rách không gian chụp tới Diệp Trần. Đầu ngón tay lôi quang lập lòe, hàm ẩn lôi điện cường đại.

Xì xì xì xì... Xì xì xì xì... Xì xì xì xì...

Diệp Trần có thể cảm nhận được dưỡng khí tỏng cơ thể đang bốc hơi. Làn da trở nên nhợt nhạt, cả người hắn bị điện giật một cách mãnh liệt, khí lực dần dần mất đi.

- Kiếm Long Thuật!

Linh hồn lực khẽ động, bốn mươi hai đạo kiếm ảnh tạo thành kiếm long nghênh đón long trảo.

Đinh đinh đang đang Đinh đinh đang đang!

Uy lực của long trảo quá lớn, kiếm long dễ dàng sụp đổ, hóa thành vô số bóng kiếm bay tán loạn.

Bất quá một chiêu này cũng là cho long trảo có xu thế dừng lại, lực từ trường của lôi điện có kẽ hở.

- Đứt!

Thiên Hạt Kiếm giương lên, một đầu móng của long trảo không cánh mà bay. Nhưng mấy cây móng vuốt còn lại vẫn đánh lên người Diệp Trần. Bởi vì long trảo quả thật quá lớn, giống như một ngọn núi vậy, Diệp Trần cơ hồ bị đè sát xuống đáy biển, không ngóc đầu lên được.

- Lại đứt!

Dưới lực cản của nước biển khiến cho tốc độ long trảo càng ngày càng chậm. Diệp Trần thúc dục bảo kiếm cầm trong tay đến cực hạn, một kiếm chặt đứt móng vuốt thứ hai của long trảo, sau đó lại đến cái móng vuốt thứ ba, thứ tư rồi thứ năm.

Xoẹt xoẹt!

Trên thân Thiên Hạt Kiếm tinh thể màu tím tăng vọt, hóa thành một tử tinh cự kiếm dài mười mét. Nắm chặt tử tinh cự kiếm, Diệp Trần bay ngược từ dưới lên trên theo chiều long trảo chém xuống một kiếm thẳng tắp chia long trảo thành hai nửa.

Thân thể phá nước mà ra, Diệp Trần chủ động tiếp cận tấn công tận thế chi long.

Tận thế chi long phản ứng không tính là nhanh, bị một kiếm của Diệp Trần xuyên thủng thân thể. Bất quá đối với thân thể khổng lồ của nó thì một kiếm này chẳng mang lại bao nhiêu lực sát thương.

Cái đuôi của nó quét qua, Diệp Trần căn bản không thể nào tránh được, bị đánh bay ra ngoài hơn ngàn dặm, đồng thời há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Cánh tay trực tiếp nứt vỡ.

- Quá mạnh mẽ. Tận thế chi lòng này có thực lực ước chừng nhị tinh chiến lực cao đẳng. Mà ta chỉ có nhị tinh chiến lực trung đẳng. Muốn vượt qua được kiếp nạn này chỉ có thể cứng rắn chịu hao tổn. Nó không có bất tử chi thân, ít đi một bộ phận thì thực lực sẽ yếu hơn một phần. Thiếu càng

nhiều thực lực càng yếu. Chỉ cần ta kiên trì thì có thể chiến thắng.

Sinh tử kiếp nhằm vào người độ kiếm mà đến. Uy lực chỉ cao hơn người độ kiếp một chút mà thôi, không có khả năng quá biến thái. Nếu không ai có thể vượt qua được sinh tử kiếp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1127: Tận Thế Chi Long.(2)

Đương nhiên bởi vì Diệp Trần quá cường hãn cho nên sinh tử kiếp với đáng sợ đến như vậy. Sinh tử kiếp của người khác so với bản thân lợi hại hơn một chút. Nhưng sinh tử kiếp của Diệp Trần lại lợi hại hơn hắn hẳn một đoạn.

Kiếm khí tung hoành, lôi điện tàn sát bừa bãi.

Diệp Trần cùng tận thế chi long dài hơn trăm dặm tiếp tục đại chiến. Trong phạm vi mấy trăm dặm đều là chiến trường của hai người.

Xa xa, người đeo mặt nạ lạnh lùng đứng xem.

- Trục Lôi Vương! Chuyện gì xảy ra?

Cầu Nhiêm Vương, Thiết Tí Vương còn có một Hôi Điểu Vương trọng thương chạy đến.

- Hắn độ kiếp!

Người đeo mặt nạ tên là Trục Lôi Vương thở dài một hơi, chậm rãi nói ra.

- Độ kiếp!

Cầy Nhiêm Vương trông qua, nhíu mày nói:

- Cái này kiếp gì! Như thế nào lại đáng sợ như vậy. Ta năm đó độ kiếp cũng không tao ngộ kiếp nạn cường đại như thế nào. Nếu không lập bị đánh chết là cái chắc.

- So với tận thế Long Cung kiếp trong thiên lôi kiếp thì lợi hại hơn rất

nhiều.

Trong con mắt người đeo mặt nạ lập lòe hàn quang.

- Cái gì! Trong thiên lôi kiếp, tận thế Long Cung kiếp trong thiên lôi kiếp không phải là lợi hại nhất sao? Từ xưa đến nay đều là như thế!

Cầu Nhiêm Vương, Thiết Tí Vương cùng Hôi Điểu Vương quá sợ hãi. Bọn hắn chứng kiến Diệp Trần độ kiếp, đã có dự cảm không tốt. Hiện tại sinh tử kiếp của Diệp Trần đáng sợ như thế này. Vậy tương lai thành tựu của hắn nhất định sẽ rất đáng sợ.

- Kẻ này phải diệt trừ!

Người đeo mặt nạ lạnh lùng nói ra năm chữ.

- Phải diệt trừ!

Ba người Cầu Nhiêm Vương chém đinh chặt sắt nói.

- Đợi hắn vượt qua nguyên thần kiếp, chính là lúc linh hồn suy yếu nhất. Chúng ta đồng loạt ra tay, không để cho hắn bất cứ cơ hội giãy dụa nào.

Hôi Điểu Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

Rầm rầm rầm!

Thời gian đại chiến dài, chân nguyên của Diệp Trần như dòng nước mất đi, chỉ còn lại không đến một phần mười. Cũng may thực lực tận thế chi lông cũng từ nhị tinh chiến lực cao đẳng hạ xuống nhị tinh chiến lực hạ đẳng. Hiện tại đã không cách nào ngăn cản được thế công của Diệp Trần.

Lại một lát đi qua đi, hình thể tận thế chi long thu nhỏ lại, nó chỉ còn dài hơn mười trượng. Chiến lực từ nhị tinh hạ xuống còn nhất tinh. Từ nhất tinh cao đẳng hạ xuống còn nhất tinh hạ đẳng.

Phốc phốc!

Kiếm quang màu tím đại thịnh, Diệp Trần chém một kiếm lên người tận thế chi long.

- Rốt cuộc cũng vượt qua thiên lôi kiếp!

Diệp Trần cười khổ một tiếng. Chân nguyên trong cơ thể còn thừa lại đúng một tia. Nếu như tận thế chi long không chết, thì người chết chính là hắn. Xác suất vượt qua sinh tử kiếp tuy cao nhưng cũng không phải không có thất bại.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lên trời. Thiên lôi kiếp qua đi, kế tiếp chính là phong hỏa đại kiếp nạn.

Phong hỏa đại kiếp nạn có ngoại kiếp và nội kiếp, hai trọng thiên kiếp. Ngoại kiếp là cuồng phong cắt vào trong cơ thể, thiên hỏa thiểu đốt thân thể, nội kiếp là tâm ma. Ngoại kiếp cùng nội kiếm đối với người có ý chí kém thì không thể nào độ qua được. Những người độ kiếp thất bại, hơn phân nửa là chết ở trong phong hỏa đại kiếp nạn. Còn lại hơn phân nửa chết ở trong nguyên thần kiếp. Thiên lôi kiếp ngược lại không có mấy người chết.

- Trước khôi phục chân nguyên rồi tính sau.

Độ sinh tử kiếp, không cần phải lo lắng được việc không khôi phục được chân nguyên. Nguyên khí trong thiên đại quá mức nồng nặc, nhất là lỗ đen xuyên thủng qua ba tầng trời kia. Quả thực năng lượng của lỗ đen chính là năng lượng nguyên khí bị áp súc thành chất lỏng. Sau đó chất lỏng lại áp súc thành thể rắn, theo thiên cấp sơ giai công pháp Thanh Liên Kiếm Quyết vận chuyển tiến vòa trong cơ thể. Nguyên khí năng lượng bàng bạc lấy Diệp Trần làm trung tâm, hình thành nên một cái phễu. Có thể đơn giản đoán biết được trong phạm vi nguyên khí năng lượng nồng độ của nó ít nhất hơn ngoại giới tới nghìn lần. Chỉ cao hơn không có thấp hơn.

- Sảng khoái!

Diệp Trần cho tới bây giờ chưa có bao giờ có thể tích súc chân nguyên

nhanh như vậy. Năng lượng nguyên khí nồng đậm, không cần luyện hóa liền có được chân nguyên thuộc về chính mình. Mà chân nguyên vốn tiêu hao gần cạn kiệt, chỉ qua mấy lần hô háp cũng khôi phục được một thành, hai thành, rồi ba thành....bảy thành, cho đến mười thành.

Hô!

Ngay lúc Diệp Trần vừa mới khôi phục chân nguyên xong. Trong hắc động đọt nhiên xuất hiện một cơn gió lốc, cơn gió lốc này thổi qua cơ thể Diệp Trần.

Phốc xuy phốc xuy Phốc xuy phốc xuy!

Trên cánh tay Diệp Trân, trên mặt, trên đùi xuất hiện mấy chục vết máu.

Diệp Trần hít một hơi lãnh khí, trận gió lốc này hoàn tốc không coi chân nguyên hộ thể của hắn vào đâu. Trực tiếp thổi lên người hắn, nhưng mà uy lực cũng không phải là rất lớn. Vừa đủ để phá vỡ được lực phòng ngự của thân thể Diệp Trần. Nhưng điểm mấu chốt không ở chỗ này, Diệp Trần phát hiện, ở chỗ bị thương, cảm giác đau đớn phóng đại đến cực hạn, rõ ràng là miệng vết thương chỉ bé tý vậy mà lại khiến cho hắn cảm thấy vô cùng đau đớn. Trong lúc nhất thời không có chuẩn bị được tâm lý, Diệp Trần không nhịn được rên lên một tiếng.

Bất tử chi thân vận chuyển, những vết thương trên người từ từ khép lại. Nhưng đau đớn vẫn lan tràn như trước.

- Ý chí! Khảo nghiệm quả nhiên là ý chí.

Thiên lôi kiếp khảo nghiệm chiến lực. Phong hỏa đại kiếp nạn khảo nghiệm ý chí. Nó sẽ không trực tiếp giết người nhưng nó khiến cho ngươi đau đớn đến mức không thể nào thừa nhận nổi. Hơn nữa đây cũng chỉ mới là luồng gió thứ nhất. Ai biết được đằng sau còn có cái khảo nghiệm gì. Phải biết rằng phỏng hỏa đại kiếp nạn khiến cho người độ kiếp không chỉ đau đớn, nhức mỏi, mà còn có cơ rút, bỏng...vân vân.

Nếu như là ngươi không thể nào chịu được khảo nghiệm của ngoại kiếp thì chỉ ngay đợt nội kiếp đầu tiên thôi, khẳng định ý chí sẽ sụp đổ. Sau đó trực tiếp bị cắt thành mảnh vụn, đốt thành tro bụi. Thân tử đạo tiêu.

Hộ thể chân nguyên cũng vô cụng, Diệp Trần dứt khoát thu lại. Ngoại kiếp tuy không giết chết hắn nhưng những địa phương bị thương cần phải vận chuyển bất tử chi thân để khôi phục lại. Tiết kiệm một chút chân nguyên vẫn tốt hơn.

Gấu!

Con gió lốc vừa thổi qua, một đạo thiên hỏa hừng hực rơi xuống, đốt cả người Diệp Trần.

Uy lực của thiên hỏa đồng dạng cũng rất lớn nhưng chỉ có thể là bỏng phần da thịt bên ngoài của Diệp Trần mà thôi. Cảm giác đau đơn tăng lên mấy lần, trên người Diệp Trần lập tức cảm giác nhức mỏi. Trong chốc lát Diệp Trần biết thành một hỏa nhân. Ở bên trong ngọn lửa Diệp Trần thừa nhận đủ loại cực khổ, đủ loại đau đớn mà bình thường không cách nào cảm thụ được.

- Hắc hắc! Đây mới chỉ là đợt thứ nhất và thứ hai thôi. Đợi đến đợt thứ ba, hắn nhất định sẽ chật vật không chịu nổi.

Hôi Điểu Vương không cho rằng Diệp Trần không độ qua được phong hỏa đại kiếp nạn, bất quá có thể chứng kiến được bộ dáng chât vật của Diệp Trần nên tâm tình rất thoải mái. Hắn ngược lại muốn nhìn xem, Diệp Trần sẽ chịu đựng như thế nào.

- Sau khi thừa nhận đủ loại đau khổ, lại bị chúng ta đánh chết. Điều này thực sự sung sướng không còn gì bằng.

Cầu Nhiêm Vương cũng cười.

- Đợt thứ hai đến!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1128: Thật Thật Giả Giả.

Thiết Tí Vương ngẩng đầu nhìn về phía lỗ đen.

Vù vù vù!

Lần này cuồng phong màu tím buông xuống, cuồng phong làm cho người ta có một loại cảm giác ướt át, phảng phất như cuồng phong thổi xuống khiên cho bọn hắn đều cảm nhận được da thịt không được khỏe.

- Là Kịch Độc Thiên Phong.

Kịch Độc Thiên Phong là phong kiếp là kiếp lợi hại nhất. Bị phong kiếp này thôi lên người, lập tức sẽ bị trúng độc. Độc này lập tức xâm nhập vào trong cơ thể, đồng thời khiến cho làn da của ngươi hư thối, tanh hôi. Đừng nói là tự thể nghiệm, chỉ cần nhìn thôi thì da đầu mọi người cũng run lên. Bất quá người bình thường không có cơ hội được hưởng thụ qua loại kiếp nạn này. Trong ngàn văn qua, chỉ có kỳ tài mới được hưởng thụ mà thôi.

Bề mặt làn da của Diệp Trần, bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ trúng độc của nó từ tím chuyển thành đen. Sau đó bắt đầu hư thối, độc thủy tanh hôi từ địa phương hôi thối chảy ra. Trông cực kỳ buồn nôn.

Khẽ cau mày, Diệp Trần xếp bằng trên bầu trời, bày tay đặt trên đầu gối.

- Vậy mà có thể chịu được.

Cầu Nhiêm Vương có chút không thể nào tưởng tượng nổi. Lúc trước hắn thừa nhận phong kiếp rất bình thường. Chỉ là phong nhận thiết cát mà thôi. Sau có cảm giác đau thần kinh đại phóng đến mức độ cực hạn mà hắn có thể nhận được. Theo như hắn nhận địch thì Kịch Độc Thiên Phong rất đáng sợ. Diệp Trần nhất định sẽ không chịu được mà hét lên,

- Chẳng lẽ Kịch Độc Thiên Phong không có đáng sợ như trong truyền thuyết.

Cầu Nhiêm Vương thò tay chạm vào Kịch Độc Thiên Phong.

- Ah!

Một thanh âm thê thảm bén nhọn vang lên. Toàn bộ cánh tay phải của Cầu Nhiêm Vương trực tiếp hư thôi sinh mủ. Cái này còn chưa tính, ngoài việc cánh tay bị ăn mòn đau đớn thì hắn còn cảm giác thần kinh đau nhức cơ rút lại. Loại đau đơn này quả thực người thường không thể nào thừa nhận được. Chỉ có truyền thuyết luyện ngục mới có loại tồn tại đau đớn này.

- Kịch Độc Thiên Phong thật lợi hại.

Hôi Điểu Vương cùng Thiết Tí Vương da đầu run lên. Hai người nào dám bắt chước Cầu Nhiêm VƯơng đi thử Kịch Độc Thiên Phong. Ngay cả người đeo mặt nạ cũng buông tha ý niệm này trong đầu.

- Đáng sợ!

Bất tử chi thân vận chuyển, cánh tay phải Cầu Nhiêm Vương khôi phục lại như lúc ban đầu. Bất quá sắc mặt hắn vô cùng tái nhợt, sâu trong ánh mắt hiện lên một tia khiếp sợ. Hắn một lần nữa nhìn về phía Diệp Trần, trong ánh mắt hiện lên thêm một tia sợ hãi cùng kiêng kị. Hắn không cách nào tưởng tượng được Diệp Trần lại có thể chịu đựng được đau đớn như vậy. Phải biết rằng toàn thân đối phương bị Kịch Độc Thiên Phong bao trùm, không có một chỗ nào không hư thối.

- Tiểu tử này vẫn còn là người sao?

Theo như suy nghĩ của Cầu Nhiêm Vương, Diệp Trần thừa nhận cực khổ vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Hơn nữa căn bản không cách nào chịu được sự đau đớn này, bản thân không thể nào phân tâm được. Đây chính là khảo nghiệm của thượng thiên, thượng thiên không để cho ngươi dễ dàng vượt qua phong hỏa đại kiếp nạn như vậy.

Kịch Độc Thiên Phong vừa qua, trên bầu trời trút xuống một luồng hỏa lưu. Hỏa lưu này có nhiệt độ rất cao, tựa như nham thạch nóng chảy, giội lên trên người Diệp Trần.

- Là Thiên Hỏa Diễm Lưu!

Thiên Hỏa Diễm Lưu cũng là hỏa kiếp mạnh nhất.

Xuy xuy!

Nham thạch nóng chảy chạm vào thân thể. Tóc của Diệp Trần cùng với da thịt bên ngoài đều bị đốt cháy thành tro bụi. Hỏa lưu cũng không trực tiếp đốt vào bên trong cơ thể, mà chỉ ma sát bên trong cơ bắp của Diệp Trần. Cảm giác cháy mãnh liệt đến cực hạn, nếu như là một người bình thường thì chẳng khác nào nhảy vào vạc dầu sôi cả.

Gân toàn thân Diệp Trần co rút. Tứ chi co rút.

Trái tim đập liên hồi, Diệp Trần biết rõ, những đâu đớn này đều có thêm sự gia trì của ý chí thiên địa. Ý chí thiên đại bảo họ những bộ phận quan trọng bên trong thân thể hắn, còn bên ngoài lại khiến cho hắn thừa nhận những đau đớn kịch liệt.

Nhưng quả thật là rất đau đớn, Diệp Trần dần dần hôn mê, sinh ra ảo giá.

Nơi này là một sơn cốc mệnh mông vô cùng. Trong sơn cốc có bốn mùa xuân hạ thu đông. Như mùa xuân có chim hót hoa nở, tiên khí lượn lờ. Bất chợt có cự long cùng phượng hoàng bay qua, lưu lại tiếng rồng ngâm uy nghiêm cùng với tiếng phượng kêu thánh thót. Vừa nghe xong, Diệp Trần liền quên hết mọi thứ, quên đi việc bản thân mình đang độ kiếp, coi nơi đây trở thành thế giới của mình,

- Các hạ! Mời vào bên trong.

Canh giữ ở bên ngoài sơn cốc là một người có khuôn mặt không lộ biểu tình, khí tức của người này rất cường đại. Thần tướng dẫn đầu thỉnh Diệp

Trần đi vào trong sơn cốc. Ngũ khí có chút tôn kính.

Diệp Trần không nói, thờ ơ lạnh nhạt.

- Các hạ! Tiểu thư chờ người ở bên trong. Đừng để cho nàng đợi lâu.

Kiên trì trong chốc lát, thần tướng thấy Diệp Trần vẫn không nhúc nhích, cũng không có ý tứ đi vào. Hắn không hề mời nữa, mà cung kính đứng ở một bên,

Thời gian trôi qua, một thanh âm du dương từ trong sơn cốc vọng ra.

- Diệp công tử, ngươi như thế nào còn không có đi vào trong? Tiểu thư nhà ta chờ ngươi thật rất lâu rồi.

Một nữ tử trời sinh lệ chất, mặc váy tơ, mỹ mạo tuyệt sắc đi từ trong sơn cốc ra. Trên người nàng mang theo một tia tiên khí phiêu dật, tựa như tiên nữ. Nhất là ánh mắt động lòng người lại khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

- Đi thôi! Diệp công tử.

Hai nữ tử chạy tới giữ lấy cánh tay của Diệp Trần, muốn kéo hắn đi vào bên trong.

- Cút!

Khí thế trên người Diệp Trần bộc phát, hai nữ tử khí chất siêu phàm thoát tục bị chấn bay.

- Ngươi ?

Hai nữ tử bị chất bay, lập tức khóc nức nở, bộ dáng vô cùng ủy khuất.

- Diệp sư đệ!

Đúng lúc này từ trong sơn cốc lại có một người đi ra. Người này là nữ

tử, dáng vẻ cao gầy, một thân áo trắng dung mạo tuyệt luân, nhìn qua Diệp Trần với ánh mắt tràn ngập yêu thương. Chính là Từ Tĩnh.

- Tiểu thư! Hắn không chịu đi vào bên trong, cần gì phải chú ý đến hắn!

Chúng nữ xúm lại bên cạnh Diệp Trần.

- Ngươi thực sự không muốn đi vào?

Từ Tĩnh hỏi.

Trong mắt Diệp Trần hiện lên thần sắc phức tạp, dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

- Bỏ đi! Ngươi đi tìm nàng ta đi!

Từ Tĩnh khoan thai thở dài, quay người tiến vào trong sơn cốc. Lúc ngay người lại có một giọt nước mắt rơi xuống.

- Diệp Trần! Chúng ta đi thôi!

Cách đó không xa, Mộ Dung Khuynh Thành chậm rãi đi tới, gương mặt mang theo sự chua xót.

- Thật thật giả giả, giả giả thật thật!

- Luôn để cho người khác khó lòng phân biết!

- Đây chính là tâm ma!

Diệp Trần đột nhiên mở mắt. Hắn rốt cuộc cũng đã hiểu, cũng không thèm nhìn Mộ Dung Khuynh Thành. Khí thế trên người bộ phát đến cực hạn, kiếm thế lăng lệ ác liệt khiến cho cả thế giới phá tan thành từng mảnh nhỏ, tựa như một tấm gương vỡ.

PHÁ...! PHÁ...! PHÁ...! PHÁ...! PHÁ...!

Ba tiếng phá bạo rống phát ra. Cái gì sơn cốc, cái gì thân tướng, cái gì cự long cùng phượng hoàng, Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, tất cả đều biến mất như chưa bao giờ tồn tại.

Hỏa lưu vẫn như trước đốt cháy thân thể Diệp Trần. Ảo giác biến nhất trong nháy mắt khiến cho Diệp Trần lại một lần nữa rơi vào đau đớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1129: Tâm Ma Đáng Sợ!

Hơn nữa bởi vì từ trong ảo giác đi ra mà cảm giác đau đơn tăng lên gấp mười lần. Điều này càng khiến cho người ta hận không thể lập tức chết đi.

Cũng mya Thiên Hỏa Diễm Lưu cuối cùng cũng tắt. Có lẽ đối với người khác mà nói phong hỏa đại kiếp nạn rất lợi hại. Nhưng ý chí của Diệp Trần cường đại cỡ nào? Cho dù là ngoại kiếp cùng nội kiếp đồng thời giáng xuống cũng không làm gì được hắn. Chiến lực của Diệp Trần cường đại như vậy là vì ý chí cùng linh hồn của hắn quá cường đại.

Phong hỏa đại kiếp nạn đã qua. Nguyên thần kiếp tiếp tục đến.

Lại khiến cho người đeo mặt nạ phải giật mình, nguyên thần kiếp của Diệp Trần tuy khủng bố nhưng bọn hắn lại thấy được những điều chưa từng thấy qua bao giờ. Diệp Trần vậy mà có thể vượt qua một cách dễ dàng, có thể nói gần như ngay lập tức khi nguyên thần kiếp giáng xuống thì hắn vượt qua.

Oanh!

Trong hắc động, một dòng sông óng ánh từ trên trời rót vào trong cơ thể Diệp Trần. Đây là thiên địa nguyên khí cô đọng đến mức tận cùng nhập vào trong cơ thể Diệp Trần. Sau khi quá trình này hoàn thành, thiên địa nguyên khí sẽ nhanh chóng chuyển thành Vương cấp chân nguyên. Có được Vương cấp chân nguyên, cho dù áo nghĩa không thể tấn cấp nhưng chiến lực của Diệp Trần cũng bạo tăng rất nhiều.

- Không tốt! Linh hồn của hắn không hề suy yếu một chút nào.

Người đeo mặt nạ quyết định thật nhanh, vội vàng trốn vào trong hư không. Trước khi Diệp Trần đột phát vào Sinh Tử Cảnh đã có được nhị tinh

chiến lực trung đẳng. Bọn họ muốn nhân lúc Diệp Trần đột phá, linh hồn bị suy yếu, trạng thái không được tốt, liền động thủ tru sát. Thế nhưng, hiện tại xem ra, bọn họ không có cơ hội đó.

- Chạy trốn được sao!

Trong cơ thể Diệp Trần đã sinh ra Vương cấp chân nguyên, tuy không nhiều lắn nhưng cũng đủ để chém ra mấy kiếm. Thấy người đeo mặt nạ và bốn người kia chạy trốn, Diệp Trần rít ra Thiên Hạt Kiếm chém ra một chiêu Kính Hoa Phá Diệt!

Ông!

Vốn tưởng chạy trốn vào trong hư không là có thể thoát được, vậy mà người đeo mặt nạ và bốn người kia bị cường thế cuốn bay trở ra, bị phong kín vào trong một tấm gương màu tím. Có Vương cấm chân nguyên, Kính Hoa Phá Diệt cũng có thể phát huy được uy lực chân chính của không gian áo nghĩa. Cho dù người đeo mặt nạ có được ba tinh chiến lực cũng không thể thoát.

Cờ rắc!

Tấm gương màu tím bị nghiền nát, ngoại trừ người đeo mặt nạ ra thì ba người còn lại đều bị giết chết. Mà người đeo mặt nạ cũng bị trọng thương nghiêm trọng, toàn thân đều là máu tươi, cánh tay cùng chân trại bị rất nhiều mảnh vỡ không gian cắt nát vụn.

- Trốn!

Người đeo mặt nạ kinh hãi vô cùng. Chiến lực của Diệp Trần so với hắn tưởng tượng còn cường hãn hơn nhiều. Chạy trốn vào trong hư không cũng bị đối phương cuốn ra ngoài. Hắn đã biết, bây giờ bản thân không phải là đối thủ của Diệp Trần.

Lôi hỏa trên người bộc phát, người đeo mặt nạ hóa thân thành lôi hỏa một lần nữa trốn vào trong hư không.

- Không đúng!

- Không đúng!

- Đến cùng không đúng ở chỗ nào?

Một kiếm đánh chết Cầu Nhiêm Vương, Thiết Tí Vương cùng Hôi Điểu Vương. Người đeo mặt nạ cũng bị trọng thương. Trong lòng Diệp Trần sinh ra không có cảm giác gì. Hắn cảm giác việc này đối với việc chém giết người đeo mặt nạ còn quan trọng hơn, trọng yếu hơn. Cho nên khi người đeo mặt nạ chạy thoát, hắn không có đuổi giết mà trầm tư suy nghĩ.

- Một kích giết chết bốn người! Không có gì không đúng. Như vậy là trước đó, trước đó có chỗ nào lạ.

- Đúng! Lúc trước ta độ kiếp.

- Thế nhưng vì cái gì mà trừ thiê lôi kiếp cùng phong hỏa đại kiếp nạn ra thì những chi tiết khác đều rất mơ hồ, mơ hồ đến nỗi ta cái gì cũng không biết. Chỉ biết là mình độ kiếp thành công.

- Chắc chắn bỏ sót chi tiểu nào đó?

- Chi tiết quá trình độ kiếp ta có thể cảm nhận được, nhưng bản thân ta một điểm cảm giác cũng không có. Thiên địa ý chí có thể mô phỏng được những vật khác nhưng không cách nào mô phỏng được ta. Bởi vì hắn không phải là ta, hắn chỉ có căn cứ vào tin tức trong lòng ta mà tạo ra ảo giác mà thôi. Độ phong hỏa đại kiếp nạn cùng nguyên thân kiếp, bản thân ta một điểm cũng không có cảm giác?

- Tâm ma!

Trong đầu điện quang lóe lên, Diệp Trần há miệng gào thét.

Ầm ầm!

Hồn hải phóng lớn lên cực đại, Diệp Trần cũng đã tỉnh táo trở lại.

Đau!

Cảm giác đầu tiên là đâu, vô cùng chân thật. Giờ khắc này hắn cảm giác được Thiên Hỏa Diễm Lưu trong lúc độ hỏa kiếp. Hỏa lưu trên người cô đọng đến cực độ, hỏa lưu ma sát với cơ thể của Diệp Trần, kích phát cảm giác đau đơn của hứn. Phóng linh hồn lực ra ngoài, Diệp Trần cảm ứng được nhóm bốn người của người đeo mặt nạ vẫn còn sống. Hiện tại đang lạnh lùng theo dõi hắn.

- Tâm ma thật đáng sợ!

Diệp Trần không nhịn được mà run rẩy.

Tâm ma của người khác chỉ có một tầng, vậy mà tâm ma của hắn lại có đến hai tầng. Đột phá tầng tâm ma thứ nhất còn phải đột phát tầng tâm ma thứ hai. Người bình thường vượt qua tâm ma, nếu như tâm tình hơi buông lỏng một chút, sẽ khiến cho tâm ma có lỗ hổng để chui vào. Suýt chút nữa khiến cho Diệp Trần không phân biệt được thiệt giả.

Nếu như không phải ý chí của Diệp Trần đủ kiên đinh, thủy chung có thể bảo lưu được một điểm lưu quang không tiêu tan. Chỉ sợ tầng tâm ma thứ hai sẽ khiến cho hắn vạn kiếp bất phục, bị phong hỏa đại kiếp nạn đốt thành tro bụi.

- Đáng sợ!

So với tận thế chi long trong thiên lôi kiếp thì tâm ma trong phong hỏa đại kiếp nạn không tạo ra âm thanh gì. Ngoại nhân căn bản nhìn không ra được, nhưng mức độ nguy hiểm trong đó lại tăng gấp mười lần. Ngay cả Diệp Trần cũng suýt phải hối hận. Đổi lại là người khác đã sơm rơi vào tay giặc. Thật sự là rất đáng sợ.

Diệp Trần cảm giác được trong lúc mình hôn mê thì tâm ma bắt đầu xâm lấn.

Kịch Độc Thiên Phong đều không thể khiến cho Diệp Trần hôn mê. Thiên Hỏa Diễm Lưu có thể sinh ra đau đớn lợi hại hơn Kịch Độc Thiên Phong một chút. Sao hắn lại có thể hôn mê được. Chỉ sợ rằng hắn hôn mê là do thiên địa ý chí sắp đặt. Bởi vì hôn mê mới có thức tỉnh, sau khi thức tỉnh là thời điểm tâm ma thứ hai làm loạn khiến cho hắn chưa có thực sự thức tỉnh liền bước vào trong ảo giác một lần nữa.

- Cái này có phải là ảo giác hay không?

Diệp Trần bỗng nhiên sinh ra một ý niệm.

- Xem ra khi tâm ta loạn tâm ma thứ hai mới có cơ hội xâm nhập. Chỉ cần ý chí của ta kiên định, thủy chung như một thì có phải tâm ma không làm gì được không. Thật thật giả giả, giả giả thật thật hết thảy đều do ngoại giới tác động. Tâm ma khó có thể thừa dịp tiến vào trong cơ thể mình được.

Cười khổ một tiếng! Diệp Trần cũng an định trở lại, biểu lộ tự nhiên. Đau đớn trên người hắn tựa hồ nhạt đi rất nhiều. Trong lòng hắn bời vì tâm ma mà ý chí trở nên cường đại, kiên nghị. Điều này khiến cho tốc độ khảo nghiệm của thiên địa ý chí hanh lên rất nhiều. Nếu là người khác độ kiếp, khẳng định sẽ bị mê hoặc.

- Ý chí thật đáng sợ!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1130: Nguyên Thần Kiếp.

Trước đó người đeo mặt nạ còn nhìn thấy thân thể Diệp Trần đang run rẩy. Nhưng hiện tại thân thể Diệp Trần trầm tĩnh trở lại, trạng thái rất thong dong.

- Trục Lôi Vương, ngươi nói hắn có thể vượt qua tâm ma kiếp hay không?

Cầu Nhiêm Vương hỏi.

- Chỉ sợ đã vượt qua rồi!

Người đeo mặt nạ vô ý thức trả lời.

- Phong hỏa đại kiếp nạn chi ra là nội ngoại hai kiếp. Ngoại kiếp chỉ phối hợp với ngoại kiếm, bên ngoài sản sinh ra đau đớn khiến cho tâm ma càng thêm dễ dàng xâm lấn, cũng không biết tâm ma kiếp của hắn đạt đến trình độ nào.

Trong lòng ba người Cầu Nhiêm Vương đều tin tưởng ngoại kiếp đáng sợ như vậy thì tâm ma kiếp ít nhất cũng phải ở đẳng cấp cao nhất. Có rất nhiều khả năng xảy ra. Tâm ma kiếp người ngoài không biết được, cho nên hắn cũng không biết Diệp Trần gặp phải tâm ma như thế nào.

- Hô!

Thở ra một hơi tức trùng trùng điệp điệp. Diệp Trần mở hai mắt nhìn về phía bốn người đeo mặt nạ.

Cái nhìn này vô cùng bình thản. Không hề có sát khí, cũng không có cảm giác gì khác.

Nhưng chính cái nhìn này lại khiến cho bốn người co rút lại. Bọn hắn thậm chí không cách nào hô hấp được, giống như có một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim hắn. Hung hăng nắm lấy, không có nó tiếp tục hoạt động.

Ánh mắt này đáng sợ đến mức nào.

- Ý chí áp bách!

Sắc mặt người đeo mặt nạ âm trần, chậm rãi nhổ ra từng chứ.

Vương giả Sinh Tử Cảnh chính thức năm giữ ý chí diệu dụng. Đồng dạng là ý chí võ đạo nhưng Vương giả Sinh Tử Cảnh và võ giả dưới Sinh Tử Cảnh lại hoàn toàn không giống nhau. Thức hai căn bản không cách nào lợi dụng võ đạo ý chí áp bách một cách hoàn mỹ được cả. Chỉ là phóng thích ra theo bản năng mà thôi. Mà Vương giả Sinh Tử Cảnh mới có thể khiến cho ý chí tập trung sản sinh ra cảm giác áp bạch đáng sợ.

Diệp Trần tuy còn chưa phải là Vương giả Sinh Tử Cảnh, nhưng hắn đã độ ra nội kiếp - tâm ma kiếp trong phong hỏa đại kiếp nạn. Trước khi bước vào cấp độ Sinh Tử Cảnh mà có thể đề cao trình độ ý chí, so với việc chiến lực cường đại vượt cấp còn đáng sợ hơn.

Tựa hồ, Diệp Trần muốn phán sinh tử cho đám người người đeo mặt nạ.

- Ánh mắt thật đáng sợ, có thể sánh với Vương giả ngũ tinh chiến lực.

Người đeo mặt nạ còn tốt một chút chứ bao người Cầu Nhiêm Vương cảm thấy co rút, thân thể xuất hiện hiện tượng cứng nhắc. Nếu như lúc này Diệp Trần chạy tới chém giết bọn họ, chỉ sợ rằng một bọn họ cũng không đỡ nổi một chiêu. Trên phương diện ý chí, ba người Cầu Nhiêm Vương so với Diệp Trần thật sự kém quá xa. Trong đám người bọn họ, ý chí của Cầu Nhiêm Vương có cao hơn một chút, nhưng cũng chỉ là ngũ giai trung kỳ. Ý chí của Hôi Điểu Vương cùng Thiết Tí Vương cũng chỉ là tứ giai đỉnh phong. Mà hủy diệt kiếm ý của Diệp Trần lại là lục giai, tương đương với thất giai kiếm ý bình thường. So với bọn hắn còn cao hơn hai ba giai. Đám

người Cầu Nhiêm Vương làm sao có thể bình thản mà thừa nhận được ý chí áp bách bá đạo này cơ chứ.

- Trục Lôi Vương, tiểu tử này có chút tà môn!

Hôi Điểu Vương thực sự muốn chạy trốn rồi. Diệp Trần còn chưa chính thức bước vào Sinh Tử Cảnh mà đã có thể vận dụng ý chí đến mức đáng sợ như vậy. Nếu như bước vào Sinh Tử Cảnh, chỉ cần một cái liếc mắt của đối phương thôi, toàn thân hắn cũng phải tê liệt rồi.

- Đúng là có chút tà môn, nhưng hắn còn chưa có độ qua nguyên thần kiếp.

Nói thật, Cầu Nhiêm Vương cũng hiểu được ở đây có chút không ổn. Bất quá có Trục Lôi Vương ở chỗ này, hắn cảm thấy Diệp Trần sẽ không có hi vọng gì. Phải biết rằng Trục Lôi Vương có tam tinh chiến lực trung đẳng. Hơn nữa còn là tam tinh chiến lực trung đẳng đỉnh phong, cộng thêm ba người bọn họ nữa có thể miễn cưỡng cùng Vương giả tam tinh chiến lực cao đẳng đánh một trận.

- Cầu Nhiêm Vương nói đúng. Từ xưa đến nay, độ qua nguyên thần kiếp, linh hồn sẽ suy yếu trong một thời gian ngắn. Trong khoảng thời gian linh hồn của hắn suy yếu, bốn người chúng ta cùng tung ra tuyệt đại sát chiêu. Tất nhiên có thể đánh chết hắn là tốt nhất.

Thiết Tí Vương là Vương giả luyện thể, thân thể vô cùng tráng kiện. Tuy hắn bị Diệp Trần liếc nhìn một cái co vòi lại, thân thể cương cứng nhưng như vậy cũng không khiến cho hắn lui bước.

- Tốt! Nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là đánh chết Diệp Trần. Nếu như không thể đánh chết Diệp Trần, chúng ta làm sao trở về giao nhiệm vụ. Nhìn tràng cảnh hắn độ kiếp, một khi đột phá lên Sinh Tử Cảnh, chiến lực chắc chắn không kém ta. Thậm chí còn có thể mạnh hơn. Đến lúc đó hắn còn nguy hiểm hơn cả Huyền Hậu.

Người đeo mặt nạ đen lạnh lùng nói.

Diệp Trần không biết được suy nghĩ của bốn người người đeo mặt nạ. Mà hắn cũng không thèm quan tâm. Thu hồi ánh mắt, Diệp Trần thầm nghĩ.

- Sinh Tử Cảnh! Đối với Sinh Tử ta đã có nhận thức nhất định, có thể tùy ý không chế ý chí. So với trước cường đại hơn mấy lần. Khó trách từ xưa đến nay Vương giả luyện thể tuy cường hoành nhưng so với Vương giả có ý chí cường đại vẫn yếu hơn một bậc.

Độ sinh tử kiếp, bản thân Diệp Trần tự nhiên có thể cảm ngộ được, các phương diện khác đều đề cao. Thời điểm bị tâm ma xâm lân, Diệp Trần cũng vì điểm này mà mới có thể đánh bại tâm ma.

- Nguyên thần kiếp tới rồi.

Một cỗ uy áp đáng sợ từ trong hắc động bộc phát ra ngoài. Diệp Trần ngẩng đầu lên nhìn.

Sinh tử kiếp có tất cả ba kiếp, không phân biệt được cao thấp. Bất quá dùng mức độ nguy hiểm mà nói thì nguyên thần kiếp là hung hiểm nhất. Chỉ cần hơi không cẩn thận thôi thì linh hồn sẽ bị trọng thương. Muốn khôi phục lại cần một đoạn thời gian rất dài. Đây cũng chính là điều mà rất nhiều người độ sinh tử kiếp, rõ ràng đã vượt qua nhưng linh hồn lại suy yếu vô cùng. Trạng thái tinh thần cũng rất kém.

Vù vù vù Vù vù vù!

Một cơn gió lốc thổi xuống, cơn gió lốc này không phải gió lốc tầm thường, dùng lỗ tai nghe không được, chỉ có linh hồn mới có thể nghe được. Đây là khúc dạo đầu của nguyên thần kiếp - linh hồn toàn phong.

Tốc độ linh hồn toàn phong cực nhanh, khó có thể phản ứng kịp. Linh hồn toàn phong thổi qua người Diệp Trần. Thần sắc của Diệp Trần vô cùng tự nhiên, một chút biểu hiện cũng không có.

- Lực phòng ngự linh hồn rất lợi hại!

Người đeo mặt nạ hừ lạnh một tiếng.

Lúc trước hắn gặp phải linh hồn toàn phong, ít nhất cũng phải nhíu mày, vậy mà Diệp Trần không có biểu hiện gì, phảng phất như gió quất vào mặt mà thôi.

- Linh hồn toàn phong qua đi, kế tiếp chính là linh hồn phong bạo. Để xem hắn có thể thản nhiên được không.

Ầm ầm!

Thanh thế của linh hồn phong bạo so với linh hồn toàn phong cường đại hơn rất nhiều. Thanh âm phong bạo ầm ầm, trực tiếp đánh vào sâu trong linh hồn của năm người. So sánh với linh hồn bạo phong của người khác lúc độ kiếp thì linh hồn phong bạo mà Diệp Trần gặp phải quả thật đáng sợ vô cùng.

Diệp Trần vốn không sợ linh hồn phong bạo, nhưng hắn chú ý tới biểu hiện của Hôi Điểu Vương, bỗng nhiên sinh ra chủ ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1131: Nguyên Thần Sát Vương.(1)

Linh hồn phong bạo cuốn Diệp Trần vào trong, không ngừng trùng kích lên linh hồn Diệp Trần. Mỗi một lần hô hấp đều có tới mấy trăm lần trùng kích, tựa như sóng biển vỗ bờ, hung hãn vô cùng.

Chợt! Diệp Trần kêu rên lên một tiếng, sắc mặt hơi tái nhợt.

- Ha ha! Hắn quả nhiên có chút không chịu nổi linh hồn phong bạo trùng kích.

Hôi Điểu Vương đắc ý cười.

Uy lực của linh hồn phong bạo càng ngày càng mạnh, sắc mặt Diệp Trần càng ngày càng tái nhợt, đến cuối cùng phải nhăn mặt.

Thật lâu sau, linh hồn phong bạo tiêu tán, trên trán Diệp Trần nổi lên mồ hôi lạnh.

- Lần này nắm chắc ah!

Cầu Nhiêm Vương cùng Thiết Tí Vương cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Lúc trước, ánh mắt của Diệp Trần qua khủng bố khiến cho bọn hắn sinh ra một tia sợ hãi. Hiện tại sự sợ hãi này cũng tan thành mây khói.

- Tiểu tử này giống như đang đóng kịch.

Người đeo mặt nạ có điểm hoài nghi.

Linh hồn phong bạo của Diệp Trần xác thực mạnh hơn so với người khác lúc độ kiếp rất nhiều. Thế nhưng trong lòng hắn có cảm giác không ổn.

Nguyên thần kiếp có tất cả ba đợt công kích.

Linh hồn toàn phong, cùng linh hồn phong bạo qua đi. Công kích cường đại nhất đã qua đi.

- Sát!

Một linh hồn chiến tướng do linh hồn ngưng tụ mà thành, linh hồn chiến tướng giơ siêu cấp đại khảm đao lên chém một đao linh hồn khí về phía Diệp Trần.

Diệp Trần không có để cho linh hồn đao khí tùy ý công kích linh hồn của mình. Hắn không có bí pháp phòng ngự linh hồn, trừ thiên phú ra thì cũng không biết được bí pháp công kích linh hồn gì. Cho nên bản thân hắn cũng chỉ có thể dựa vào lớp màng bảo vệ linh hồn để chống đỡ một đòn này.

Boang!

Lớp màng bảo vệ linh hồn bị linh hồn đao khí đánh lên, bắn ra vô số hỏa tinh.

- Thật lợi hại!

Diệp Trần cảm giác được, lớp màng bảo vệ linh hồn đang rung động dễ vỡ.

- Sát!

- Sát!

- Sát!

Linh hồn chiến tướng liên tiếp chém ra ba đạo đao khí, theo hình tam giác công kích linh hồn Diệp Trần.

Không có bí pháp công kích linh hồn, không có nghĩa là Diệp Trần bị động thừa nhận ba đạo đao khí này. Trong hồn hải, sóng cả mãnh liệt, một cỗ lực lượng linh hồn lực hình vòng xoáy mang tất cả đi ra ngoài. Đây là chính tông linh hồn phong bạo.

Ngộ tính của Diệp Trần rất mạnh. Linh hồn phong bạo trong nguyên thần kiếp đã để lại cho Diệp Trần nắm giữ được phương pháp thi triển linh hồn phong bạo. Tuy không có được hoàn mỹ như linh hồn phong bạo trong nguyên thần kiếp. Thế nhưng cũng không khác nhau là mấy.

Rầm rầm rầm!

Linh hồn đao khí gặp phải linh hồn phong bạo, lực lạnh nhanh chóng bị tiêu tán. Đến khi đao khí chém lên lớp màng bảo vệ linh hồn của Diệp Trần thì lực đạo mười phần không còn lấy một phần. Muốn khiến cho Diệp Trần rung chuyển cũng không được.

Bất quá Diệp Trần vẫn như trước giả vờ không chịu đựng nổi, sắc mặt tái nhợt, trạng thái tinh thần hạ thấp xuống một điểm.

Linh hồn chiến tường giống như không chết không ngừng. Hắn thấy linh hồn đao khí không làm gì được Diệp Trần thì lại chuẩn bị dùng linh hồn đại khảm đao công kích Diệp Trần trong phạm vi gần.

- Thật đúng là phiền toái!

Diệp Trần nhướng mày, một lần nữa thi triển linh hồn phong bạo.

Linh hồn chiến tướng không có tu duy, nào đau biết rằng công kích trong phạm vi giúp cho Diệp Trần càng thêm nhẹ nhõm. Linh hồn chiến tướng bị linh hồn phong bạo trùng kích, thân thể không còn vững vàng chắc chắn như trước. Thân thể do linh hồn tạo thành, cũng dần dần mỏng manh.

- Tán!

Diệp Trần khẽ quát một tiếng, linh hồn lực dũng mãnh tiến ra, giống như một con gió lốc đánh về phía linh hồn chiến tướng. Linh áp linh hồn cường đại, áp chế đối phương không thể nhúc nhích.

Xuy xuy xuy xuy!

Linh hồn chiến tướng bị Diệp Trần đánh cho không kịp trở tay, lúc này hình thể của nó ngày càng trong suốt, càng lúc càng loãng. Đến cuối cùng thì tiêu tan giống như chưa từng tồn tại.

- Đáng sợ! Ngay cả linh hồn phong bạo cũng có thể thi triển một cách thuần thục như vậy.

Thiết Tí Vương hít một ngụm lãnh khí. Vương giả Sinh Tử Cảnh đa phần đều có thể cảm ngộ được linh hồn phong bạo. Nhưng có thể tu luyện linh hồn phong bạo đến cảnh giới đại thành thì rất ít. Tuyệt đại bộ phần chỉ có thể dậm chân ở giai đoạn tiểu thành mà thôi. Thiết Tí Vương và một Vương giả luyện thể, trên phương diện linh hồn không được tính là cao cho nên linh hồn phong bạo xa xa còn chưa có đạt tới cảnh giới tiểu thành. Hiện tại hắn nhìn thấy Diệp Trần thi triển linh hồn phong bạo, rõ ràng là đã tiếp cận cảnh giới tiểu thành, thuần thục vô cùng.

- Yên tâm! Trước đó linh hồn của hắn đã bị trọng thương. Hiện tại chỉ là mạnh mẽ thi triển linh hồn phong bạo mà thôi. Thoạt nhìn qua là có thể được. Sau chiêu này chắc chắn thương thế của hắn sẽ nặng hơn, chỉ là không biết nặng hơn bao nhiêu thôi.

Cầu Nhiêm Vương phân tích!

- Bị thương nông hay sâu vẫn chưa quan trọng. Kế tiếp còn có đợt công kích thứ ba.

Người đeo mặt nạ có thể cảm ứng được, ngẩng đầu nhìn lên cái hố đen trên bầu trời.

- Đợt thứ tư?

Ba người Cầu Nhiêm Vương đồng thời ngẩng đầu lên trời nhìn.

Sát!

Một trận thanh âm trầm thấp từ trong sâu thẳm của hắc động truyền ra,

phát tán trong thiên địa.

Sát!

Tiếng sát thứ hai rõ ràng hơn rất nhiều, uy năng cũng cường hơn rất nhiều. Tiếng sát vừa vang lên uy áp linh hồn đáng sợ xuất hiện, phảng phất giống như một cơn gió đến từ địa ngục vậy.

Sát! Sát! Sát!

Ngay sau đó ba tiếng sát vang lên liên tiếp. Uy áp linh hồn tăng lên gâp bội. Trừ người đeo mặt nạ ra thì ba người Cầu Nhiêm Vương kêu lên một tiếng đau đớn, chân loạng quạng lùi về phía sau.

- Tiểu tử này quả nhiên là quái thai. Sinh tử kiếp tam kiếp, trừ phong hỏa đại kiếp nạn không biết có đề cao đẳng cấp hay không, những cái khác từ đầu đến giờ đều đề cao cấp độ. Không biết đợt công kích thứ tư của nguyên thần kiếp có cấp độ gì.

Trong lòng ba người không khỏi thầm nghĩ.

Ông!

Ở chỗ sâu nhất trong hắc động, ba động vô hình, một bóng người hiện ra, chiếc áo choàng rách nát bay phần phật phía sau, quần áo trên người cũng rách nát vô cùng.

- Đây là?

- Là Nguyên Thần sát vương!

Người đeo mặt nạ thốt ra. Thanh âm vô cùng kinh khủng.

- Nguyên Thần sát vương, chẳng lẽ là hung vật hồn ngục trong truyền thuyết?

Hôi Điểu Vương nghẹn họng, nhìn trân trối.

Người đeo mặt nạ lắc đầu:

- Hồn ngục hơn phân nửa là giả dối, hư ảo. Ta nghe đại nhân nói qua, con người sau khi chết đi khi tức linh hồn sẽ tràn ra ngoài. Khí tức linh hồn tuy rằng không có linh tính, vô cùng đần độn nhưng vẫn có được một tia bản năng. Khí tức linh hồn ở khắp mọi nơi, trải qua những hoàn cảnh đặc thù khác nhau, dung hợp lại cùng một chỗ sẽ hình thành Nguyên Thàn. Nguyên Thần tàn bạo vô cùng, không có lý tính không nói. Chỉ cần nó cảm nhận được bất cứ vật nào có sự tồn tại của linh hồn thì sẽ bị nó hấp thu để bù đắp cho bản thân. Khi Nguyên Thần đủ cường đại, nó sẽ trởi thành một tồn tại vô cùng đáng sợ, chính là Nguyên Thần sát vương. Nguyên Thần sát vương đã có được linh trí của chính mình, trời sinh ra đã biết rất nhiều loại bí pháp công kích linh hồn. Một loại trong số đấy so với Huyết Ma còn đáng sợ hơn gấp bội.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1132: Nguyên Thần Sát Vương.(2)

Huyết Ma là do tiên huyết sinh ra, Nguyên Thần sát vương là do khí tức linh hồn sinh ra. Hai chủng loại này đều là những tồn tại phi tự nhiên.

- Nếu là Nguyên Thần sát vương, tiểu tử này chẳng phải chết chắc hay sao!

Trên mặt Hôi Điểu Vương hiện lên sự vuo vẻ.

- Không!

Người đeo mặt nạ đánh giá Nguyên Thần sát vương nói:

- Trên người Nguyên Thần sát vương vết tích khâu vá càng nhiều thì thực lực càng mạnh. Nguyên Thần sát vương này, vết tích khâu vá trên người hắn như có như không. Hẳn là một Nguyên Thần sát vương vừa mới sinh ra, không thể nào giết chết được Diệp Trần. Nhưng cho dù là vậy đi chăng nữa, khi Diệp Trần độ kiếp xong chắc chắn linh hồn sẽ suy yếu.

Người đeo mặt nạ cười nhạt. Hắn không nghĩ tới nguyên thần kiếp của Diệp Trần lại tao ngộ phải Nguyên Thần sát vương trong truyền thuyết.

- Nguyên Thần sát vương!

Căn cứ vào ký ức của Chiến Vương, Diệp Trần cũng đoán ra được lai lịch của bóng ảnh này.

Nguyên Thần sát vương là do vô số khí tức linh hồn dung hợp mà thành. Tập hợp của vô số khí tức linh hồn này là mặt trái của con ngươi. Một khi xuất thể sẽ giết chóc thiên hạ, hút hết sinh mệnh linh hồn để bồi bổ cho bản thân.

- Sát!

Vũ khí của Nguyên Thần sát vương là một cây thạch côn nát vụn, chắp vá tum lum. Trên thạch côn, khí tức linh hồn lượn lờ, hiện ra vô số gương mặt đang gào thét. Chỉ cần nghe thanh âm gào thét này thôi, con người ta cũng sẽ sinh ra sợ hãi. Thân hình chợt lóe lên, Nguyên Thần sát vương cầm thạch côn trong tay đập về phía Diệp Trần.

Thần sắc Diệp Trần ngưng trọng, linh hồn phong bạo ngay lập tức được thi triển.

Phụt phụt phụt!

Một tầng lại một tầng linh hồn lực bị thạch côn đánh nát. Nguyên Thần sát vương không thể nào hấp thu linh hồn lực được cho nên hắn phải dùng cường lực đánh phá vỡ.

Chỉ là tốc độ của Nguyên Thần sát vương cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng, không thể trong thời gian ngắn nhất xuất hiện trước mặt Diệp Trần.

- Trở lại!

Diệp Trần lại thi triển linh hồn phong bạo.

Oanh!

Lần này Nguyên Thần sát vương bị ngăn cản, thân hình lảo đảo. Điều này khiến cho Diệp Trần nhíu mày. Khí tức linh hồn của Nguyên Thần sát vương suy yếu đi chưa nổi một phần. Hay nói cách khác cho dù có thi triển hai trăm lần linh hồn phong bạo thì không thể nào diệt sát được đôi phương, vươt qua kiếp nạn này.

- Linh hồn phong bạo đơn thuần không được, như vậy hủy diệt linh hồn phong bạo thì sao?

Diệp Trần nhanh chóng lùi lại, giãn cách cự ly với Nguyên Thần sát

vương. Linh hồn phong bạo lần thứ ba được hình thành, đánh về phía đối phương. Lần này linh hồn phong bạo ngoài ẩn chứa linh hồn lực ra thì có có cả hủy diệt kiếm ý ở bên trong. Phải biết rằng ý chí đối với linh hồn cũng có lực sát thương. Bất quá không có công kích trực tiếp linh hồn mà thôi. Kiếm ý Diệp Trần thả ra không phải là kiếm ý bình thường mà là hủy diệt kiếm ý, đối với linh hồn có lực sát thương rất lớn. Trên đời này hầu như không có thứ gì mà hủy diệt kiếm ý không thể đả thương.

Phụt phụt!

Nguyên Thần sát vương không thể ngăn cản được hủy diệt linh hồn phong bạo, trực tiếp bị đánh trúng. Khí tức linh hồn trên người Nguyên Thần sát vương tiêu tán đi không ít, đại khái mất đi một thành.

- Quả nhiên có hiệu quả.

Diệp Trần lần đầu tiên đối với với Nguyên Thần sát vương trong truyền thuyêt, thế nhưng trong lòng hắn không có lo sợ.

Nếu như hủy diệt linh hồn phong bạo có hiệu quả, Diệp Trần tự nhiên vẫn dùng chiêu này để công kích Nguyên Thần sát vương.

Nguyên Thần sát vương bị buộc phải lui về phía sau. Đột nhiên hắn khẽ quát một tiếng, một đoàn linh hồn lực từ trên người Nguyên Thần sát vương khuếch tán ra ngoài hình thành một vòng tròn linh hồn. Hủy diệt linh hồn phong bạo đánh lên trên vòng tròn linh hồn này lập tức bị trung hòa, uy lực chỉ còn lại phân nửa, hiểu quả cũng thật sự yếu ớt.

- Sát!

Có vòng tròn linh hồn hộ thể, Nguyên Thần sát vương cầm thạch côn trong tay giơ lên cao đánh xuống.

- Đây là bí pháp linh hồn công kích!

Ánh mắt Diệp Trần nhưng trọng. Linh hồn lực của hắn cảm ứng được có

vô số linh hồn côn ảnh đánh về phía mình. Mỗi một côn ảnh đều có chứa chấn kình cường liệt. Chấn kình này so với Ma Đao bí quyết của Lam Sơn Mi và Chấm Kiếm quyết của Diệp Trần hoàn toàn khác nhau. Khác nhau ở chỗ, Nguyên Thần sát vương thi triển chiêu này theo hình thức linh hồn lực, lực sát thương rất kinh khủng.

- Không thể bị đánh trúng!

Cho dù linh hồn lực của Diệp Trần có mạnh hơn thường nhân gấp năm lần, chất lượng có thể so với Vương giả Sinh Tử Cảnh nhưng hắn cũng không dám ngạnh kháng bí pháp linh hồn công kích của Nguyên Thần sát vương.

- Bất hủ linh hồn phong bạo!

Nếu như hủy diệt linh hồn phong bạo là công kích ra bên ngoài thì bất hủ linh hồn phong bạo lại quay tròn xung quanh để bảo vệ, thủ hộ chính mình. Bất cứ linh hồn lực nào muốn tiến công đều phải tiêu hao rất nhiều lực lượng.

Khi bất hủ linh hồn phong bạo bị đánh tan, uy lực linh hồn côn ảnh bị suy yếu chỉ còn ba thành, tự nhiên không làm gì được Diệp Trần.

- Trước tiên tiêu hai khí tức linh hồn của hắn.

Kỳ thực Diệp Trần cũng có sát chiêu, sát chiêu này chính là linh hồn chi quang. Chỉ là linh hồn chi quang, Diệp Trần chỉ có thể thi triển hai lần, số lượng hạn hẹp như vậy khiến cho Diệp Trần phải cân nhắc. Hơn nữa lúc này khí tức linh hồn của Nguyên Thần sát vương vẫn còn cường đại.

Chờ đến khi khí tức linh hồn của Nguyên Thần sát vương yếu đi hơn phân nửa, lại sử dụng linh hồn chi quang, nhất định có thể phân thắng bại. Nếu như thi triển linh hồn chi quang sớm, mỗi một lần dùng sẽ mất đi phân nửa linh hồn lực, lúc đó không giết được đối phương thì chỉ có chờ chết.

Rầm rầm oanh!

Diệp Trần dùng hủy diệt linh hồn phong bạo đánh trả, bất hủ linh hồn phong bạo thủ hộ bản thân. Nguyên Thần sát vương dùng đủ loại linh hồn công kích cường công, vòng tròn linh hồn thì hộ thể. Hai người từ đại chiến kịch liệt biến thành đánh lâu dài.

- Không có khả năng?

Đám người Cầu Nhiêm Vương á khẩu, trừng mắt nhìn.

- Linh hồn lực của hắn tiêu hao không ít!

Người đeo mặt nạ lãnh tĩnh hơn nhiều. Diệp Trần vẫn dùng linh hồn phong bạo, như vậy tốc độ tiêu hao linh hồn lực của hắn rất nhanh.

Lục thành!

Ngũ Thành!

Tứ Thành!

Thời cơ đã tới.

Diệp Trần yên lặng tính toán khí tức linh hồn của Nguyên Thần sát vương. Đợi đến khi khí tức linh hồn của đối phương không đủ bốn phần, Diệp Trần mới hung hãn thi triển sát chiêu. Con mắt ở giữa trán hé mở bắn ra một chùm tia sáng màu bạc.

Chùm tia sáng màu bạc này do linh hồn lực áp súc đến cực hạn tạo thành. Trong nháy mắt đánh lên ngực của Nguyên Thần sát vương.

Xuy xuy!

Tựa như tuyết đông gặp phải ngày hè. Bằng mắt thường có thể thấy được thân thể của Nguyên Thần sát vương đang chậm rãi tan ra. Khí tức linh hồn cũng yếu hơn rất nhiều.

Ba thành!

Hai thành!

Một thành!

Nử thành!

....

Cuối cùng khí tức linh hồn của Nguyên Thần sát vương chỉ còn lại một tia.

- Kết thúc đi!

Không cần phải dùng linh hồn chi quang một lần nữa, thậm chí là linh hồn phong bạo cũng không cần. Diệp Trần trực tiếp bắn ra một đạo hủy diệt kiếm ý chém lên thân thể Nguyên Thần sát vương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1133: Trăm Năm Tu Vi.(1)

Thân thể Nguyên Thần sát vương ầm ầm tan rã, trở về với hư vô.

Độ nguyên thần kiếp thành công!

Nguyên Thần sát vương bị diệt. Hắc động xuyên qua ba tầng trời cũng bắt đầu vận động, nó bắt đầu điên cuồng quay tròn, ngưng tụ ra một viên cầu nguyên khí vô cùng tinh thuần.

Viên cầu nguyên khí này ẩn chứa năng lượng nhiều lắm. Theo Diệp Trần phỏng đoán, chỉ cần viên cầu này dung nhập vào trong cơ thể, chí ít hắn có thể có thêm được mười năm tu vi. Hơn nữa cũng bước vào hàng ngũ Vương giả Sinh Tử Cảnh, cũng chân chính có được chân nguyên vương cấp.

Chỉ là biến hóa lớn không phải từ hắc động mà là từ bản thân Diệp Trần.

Hồn hải của Diệp Trần xuất hiện hiện tượng cuộn trào mãnh liệt, màu sắc từ từ chuyển vàng. Nhìn qua tưởng như là hải dương màu vàng.

Hủy diệt kiếm hồn, bất hủ kiếm hồn bay lượn lờ trên hồn hải giống như vừa mới được ăn thuốc bổ, hiệu quả tu luyện hơn xa lúc trước. Nếu như tốc độ tu luyện lúc trước là một thì bây giờ chí ít cũng phải là ba.

- Linh hồn lực lại đề thăng!

Diệp Trần có thể cảm giác được, hồn hải đang không ngừng mở rộng. Nói chung, khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, linh hồn lực đại khái tăng lên mươi lần. Thế nhưng linh hồn lực của Diệp Trần đã tăng quá mười lần rồi mà vẫn còn tiếp tục tăng. Nhìn tốc độ hiện giờ, không biết linh hồn lực của hắn sẽ tăng lên bao nhiêu lần.

Mười bốn lần!

Mười lăm lần!

Mười sáu lần!

...

Linh hồn mãnh mẽ tăng tiến đến mười chín lần!

Sau đó lại là hai mươi lần!

Tổng cộng tăng phúc hai mươi lần mới dừng lại.

Nói cách khác, cho dù linh hồn lực của Diệp Trần giống như của thường nhân. Nhưng khi người khác khi lên Sinh Tử Cảnh, linh hồn lực của họ tăng phúc mười lần, còn Diệp Trần lại tăng phúc hai mươi lần. Cuối cùng linh hồn lực của hắn biến thành mạnh hơn thường nhân gấp hai lần.

Mà thực tế linh hồn lực của Diệp Trần mạnh hơn thường nhân gấp năm lần, hiện tại đã mạnh hơn gấp mười lần rồi.

Vương giả Sinh Tử Cảnh, linh hồn lực mạnh hơn gấp mười lần. Đây là sự tình kinh khủng đến mức nào. Lúc còn là Linh Hải Cảnh đại năng, linh hồn lực đã có thể khuếch tán ra ngoài một trăm dặm. Thời gian hậu Sinh Tử Cảnh , linh hồn lực tăng lên mười lần, phạm vi khuếch tán cũng lên đến một ngàn dặm.

Trên thực tế, linh hồn lực của Vương giả Sinh Tử vô cùng cường đại, có thể làm cho linh hồn lực mở rộng ra ngoài, phảm vị cảm ứng đạt tới một vạn dặm. Mà linh hồn lực của Diệp Trần lại mạnh hơn gấp mười lần, cũng chính là mười vạn dặm.

Thủ đoạn thả ra linh hồn lực bình thường này, mỗi người ddefu có thể cảm ngộ được. Nếu như thi triểm thêm một ít bí pháp trên phương diện linh hồn thì phạm vi cảm ứng sẽ tăng lên thêm mấy lần nữa. Vương giả Sinh Tử

Cảnh bình thường, linh hồn lực có thể cảm ứng được phạm vi ngoài mười vạn dặm cũng là chuyện bình thường, không khiến kẻ khác phải giật mình.

Nếu như Diệp Trần học tập được một môn bí pháp tăng phúc linh hồn thì phạm vi cảm ứng cua linh hồn lực có thể đột phá qua mức trăm vạn dặm. Chỉ cần một ý niệm, trong phạm vi trăm vạn dặm, gió thổi cỏ lay đều không thể nào qua nổi con mắt hắn.

Phạm vi cảm ứng chỉ là chuyện nhỏ, sau khi linh hồn lột xác trở thành linh hồn Sinh Tử Cảnh, năng lực linh hồn chi nhãn cũng tăng lên nhiều. Trước đây Diệp Trần chỉ có thể thông qua linh hồn chi nhãn nhìn được sự vật tỏng phạm vi mấy ngàn dặm. Ngay cả Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng khó phát hiện. Hiện tại, trong phạm vi mười ức, bất luận là sự vật gì cũng không thể qua nổi mắt Diệp Trần.

- Không biết lấy linh hồn lực hiện tại của ta có thể thi triển được mấy lần linh hồn chi quang. Uy lực linh hồn chi quang sẽ đạt tới trình độ nào.

Linh hồn lực bạo tăng gấp mười lần. Số lần thi triển linh hồn chi quang chắc chắn sẽ vượt qua hai lần, uy năng cũng không có dậm chân tại chỗ.

- Sát!

Người đeo mặt nạ thấy Diệp Trần vượt qua sinh tử kiếp, sát khí trong mắt đại thịnh, hắn nhanh chóng cách không đánh một chưởng về phí Diệp Trầm. Tứ trọng lôi hỏa chưởng bạo phát.

- Thiên Tuyền Chùy Sát!

- Cuồng Phong Trảm!

- Thiết Tí Đại Bạo Kích!

Cầu Nhiêm Vương, Hôi Điểu Vương cùng với Thiết Tí Vương cùng nhau thi triển đại tuyệt chiêu, liên thủ công kích Diệp Trần.

Lúc này đây bọn họ tuyệt không cấp cho Diệp Trần có cơ hội trở mình.

Đối mặt với bốn người liên thủ công kích. Diệp Trần không có lảng tránh, con mắt ở mi tâm mở ra nhìn về phía người đeo mặt nạ bắn ra một chùm tia sáng màu bạc. Chùm tia sáng màu bạc nay so với lúc chiến đấu với Nguyên Thần sát vương đâu chỉ cường đại hơn một lần. Linh hồn chi quang giống như một lưỡ dao sắc bén màu bạc sinh sôi nảy nở chém vào hồn hải của người đeo mặt nạ.

Cùng lúc đó Diệp Trần rút ta Phá Tà Kiếm, một kiếm ngăn trở Thiên Tuyền Chùy Sát của Cầu Nhiêm Vương. Tay phải cầm Thiên Hạt Kiếm đâm vào tứ trọng chưởng lực của người đeo mặt nạ. Về phần Hôi Điểu Vương và Thiết Tí Vương, công kích của hai người này Diệp Trần không thể tránh né, hắn dùng thân thể để ngạnh kháng.

A

Bang bang!

Phụt!

Người đầu tiên bị trọng thương là người đeo mặt nạ. Đối mặt với linh hồn chi quang của Diệp Trần, hồn hải của hắn trực tiếp sụp đổ còn một nửa. Sự thống khổ xuất ra từ trong sâu thẳm linh hồn khiến cho hắn không nhịn được mà kêu thảm một tiếng. Bản thân cũng lâm vào trạng thái điên cuồng.

Chùy quang của Cầu Nhiêm Vương bị Diệp Trần trung hòa, chỉ là tứ trọng chưởng lực của người đeo mặt nạ cũng phá tan kiếm kính của Diệp Trần đánh lên người hắn. Máu tươi phun ra như mưa, lôi hỏa văng khắp nơi. Mà công kích của Hôi Điểu Vương và Thiết Tí Vương, Diệp Trần không kịp né tránh, chỉ đành nhìn hai kích này đánh lên Thanh Đồng giáp đang mặc trên người. Nửa người Diệp Trần hóa thành huyết vụ.

Nếu như là trước đây, ở cảnh giới Đoạn Chi trọng sinh, Diệp Trần mất đi một nửa người, hắn hẳn phải chết là điều không tránh khỏi. Đáng tiếc là

ngay thời khắc mấu chốt, nguyên khí cầu trong hắc động bắt đầu xuất ra nguyên khí bàng bạc, cuồn cuộn mênh mông nhập vào trong cơ thể Diệp Trần. Chân nguyên của Diệp Trần không chỉ tăng lên, còn để cho bất tử thân của Diệp Trần nảy sinh biến hóa. Từ Đoạn Chi trọng sinh sơ giai tăng mạnh lên Đoạn Chi trọng sinh đỉnh phong. Một khắc sau, lại đột phát lên cảnh giới Huyết nhục diễn sinh sơ kỳ.

Huyết Nhục nhúc nhích, nửa người của Diệp Trần bị đánh nát cũng khôi phục lại như cũ. Mà chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần vừa mới sinh ra lập tức tiêu hao không còn. Cũng may nguyên khí ẩn chứa trong nguyên khí cầu vô cùng hùng hậu. Một chút chân nguyên vừa rồi được truyền vào trong cơ thể Diệp Trần cũng chưa đến một phần mười. Nguyên khí từ nguyên khí cầu vẫn đang cuồn cuộn không ngừng quán nhập vào trong thân thể Diệp Trần.

- Một lần thi triển linh hồn chi quang dĩ nhiên tiêu hai một phần năm linh hồn lực. Lih hồn lực của ta chẳng phải bạo tăng hai mươi lần sao?

Diệ Trần có điểm không thể nào tưởng tượng nổi.

- Bất quá uy lực của linh hồn chi quang khi phát ra cũng rất kinh khủng.

Người đeo mặt nạ có được ba tinh chiến lực lại bị linh hồn chi quang đánh đánh thương cả linh hồn bản nguyên. Muốn khỏi hoàn toàn là điều rất khó khăn. Ngày sau chiến lực cũng vì thế mà suy giảm, mười thành chỉ còn lại chừng sáu bảy thành là tốt lắm rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1134: Trăm Năm Tu Vi.(2)

Dù sao thì linh hồn bị thương và linh hồn bản nguyên bị thương là hai chuyện khác nhau. Cái trước còn có thể tự động chữa trị được, cùng lắm chỉ tốn một chút thời gian mà thôi. Nhưng cái sau căn bản không thể nào dựa vào bản thân tự mình chữa trị được. Cần phải có một ít tuyệt thế trân bảo có tác dụng bổ dưỡng linh hồn. Mà những trân bảo như vậy cho dù có lật tung cả Chân Linh thế giới lên cũng không nhất định tìm được.

Có thể nói, linh hồn chi quang của Diệp Trần không sai biệt lắm đã phá hủy tương lai của người đeo mặt nạ.

Chỉ còn lại sáu bảy thành chiến lực, thực lực của người đeo mặt nạ phỏng chừng còn không được ba tinh chiến lực. So với Đồng Kiếm Vương còn yếu hơn. Về sau còn đâu là uy phong nữa.

Trừ điều đó ra, đừng xem linh hồn chi quang không thể tiêu diệt được người đeo mặt nạ, nhưng hiệu quả mang lại quá đáng sợ. Diệp Trần không chỉ có linh hồn công kích mà chiến lực của hắn so với linh hồn công kích còn cường đại hơn. Nếu như bị linh hồn công kích của Diệp Trần đả thương đến linh hồn, kế tiếp làm sao có thể chống đỡ nổi công kích chính diện của Diệp Trần.

- Không có khả năng? Linh hồn của hắn không hề suy yếu.

Hôi Điểu Vương mở to mắt nhìn.

- Bị hắn lừa gạt rồi. Hắn nhất định có ý làm cho chúng ta tưởng rằng linh hồn của hắn bị suy yếu.

Cầu Nhiêm Vương cắn răng lùi lại phía sau. Nếu như linh hồn của Diệp Trần suy yếu thì không thể nào thi triển ra được linh hồn công kích cường

đại như vậy. Có thể ngăn cản được một kích toàn lực của Cầu Nhiêm Vương, đánh tan hơn phân nửa tứ trọng chưởng lực của người đeo mặt nạ đủ để chứng minh Diệp Trần chưa bao giờ suy yếu. Ngược lại thực lực của Diệp Trần càng ngày càng tăng lên.

Ô Ô!

Nguyên khí trong nguyên khí cầu hoàn thành một dòng sông từ thiên linh cái của Diệp Trần dũng mãnh chảy vào trong cơ thể của hắ. Chân nguyên của Diệp Trần cũng tấn cấp chuyển hóa thành chân nguyên vương cấp. Chân nguyên vương cấp trong cơ thể tăng nhanh, Diệp Trần có thể cảm giác được chính mình đã cường đại đến mức có thể dùng tay không xé rách không gian.

Hai ngón tay phải giơ lên, Diệp Trần điểm vào mi tâm của Hôi Điểu Vương, chân nguyên vương cấp cường hãn phối hợp với lục giai hủy diệt kiếm ý xuất ra.

Phụt!

Con ngươi Hôi Điểu Vương tan rã, mi tâm xuất hiện một lỗ máu, có thể nhìn từ trước ra sau.

Một chỉ! Hôi Điểu Vương chết.

- Quá mạnh mẽ!

Không chỉ Cầu Nhiêm Vương sinh ra ý nghĩa chạy trốn mà ngay cả Thiết Tí Vương khí huyết cường đại cũng mất đi lòng tin có thể đánh với Diệp Trần một trận. Giờ khắc này Diệp Trần không còn là Diệp Trần của ngày xưa nữa. Lúc trước Diệp Trần chỉ là một thiên tài chưa lớn đã đáng sợ như vậy rồi, có thực lực sánh vai cùng bọn họ. Nhưng ít ra vẫn còn cơ hội giết chết. Mà hiện tại, Diệp Trần bước vào Sinh Tử Cảnh, muốn đánh chết hắn khó như lên trời. Chính mình có thể chạy thoát đã là không tồi rồi.

- Trốn!

Cầu Nhiêm Vương và Thiết Tí Vương phá vỡ không gian chạy trốn vào trong tinh không. Tốc độ bạo phát đến cự hạn.

- Cho các ngươi chạy thoát thì ta không còn là chính mình nữa rồi.

Diệp Trần cười nhạt. Phá Tà Kiếm Và Thiên Hạt Kiếm một trái một phải, tùy ý xuất ra hai chiêu Ngưng Thủy đánh về không gian phía xa. Trong tinh không Cầu Nhiêm Vương và Thiết Tí Vương bị hai kiếm này đánh trúng thân thể.

Thân hình Cầu Nhiêm Vương dừng lại, cúi đầu nhìn. Hắn có mặc bán cực phẩm áo giáp, thế nhưng vẫn bị đánh thủng một lỗ ở trước ngực, lỗ máu xuyên từ trước ra sau. Trái tim cũng bị đánh nát.

Lực phòng ngự của Thiết Tí Vương còn mạnh hơn Cầu Nhiêm Vương không ít. Thế nhưng, hắn chỉ bị thương nặng, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hầu như tan vỡ không còn thứ gì. Bất tử thân của hắn chỉ ở cảnh giới Đoạn Chi trọng sinh. Hắn làm sao có thể thừa nhận Ngưng Thủy Kiếm có ẩn chứa chân nguyên vương cấp trong đó mà không chết đã là đáng tự hào ròi. Đương nhiên Ngưng Thủy Kiếm của Diệp Trần đã bị tinh không trung hòa đi đại bộ phần uy lực. Bằng không Thiết Tí Vương cũng chẳng khác gì Cầu Nhiêm Vương, không có khả năng thoát khỏi cái chết.

- Chết!

Một đạo kiếm quang đảo qua, Thiết Tí Vương liền hội ngộ với Hôi Điểu Vương và Cầu Nhiêm Vương dưới địa ngục.

Ân? Cảnh giới bất tử thân lại đề thăng.

Đánh chết Thiết Tí Vương, Diệp Trần có thể cảm nhận được chính mình đối với bất tử thân càng có sự hiểu biết sâu sắc. Loại hiểu biết sâu sắc này như nước chảy thành sông, thuận theo tự nhiên. Diệp Trần đối với sinh tử có được sự hiểu biết sâu sắc hơn, người khác khi độ kiếp thành công cũng như thế, nhưng phạm vi hiểu biết của Diệp Trần lại rộng hơn.

Bất tử thân từ Huyết Nhục diễn sinh sơ kỳ đột phá đến trung kỳ rồi mới dừng lại.

- Xem ra lần này chúng ta đã sai lầm!

Thẳng đến lúc này, người đeo mặt nạ mới từ linh hồn bản nguyên bị thương tỉnh táo lại. Sắc mặt hắn tái nhợt đến mức tận cùng. Ánh mắt âm trầm oán độc nói.

- Giết người, rồi cũng sẽ bị người giết. Điểm ấy ngươi hẳn phải biết rõ.

Diệp Trần vẫn như trước hấp thu nguyên từ từ trong nguyên khí cầu quán chú vào trong cơ thể. Chân nguyên vương cấp càng ngày càng nhiều, càng lúc càng hùng hậu. Hắn không sợ người đeo mặt nạ chạy trốn, cho nên không có động thủ.

- Hừ! Không nên đắc ý quá sớm. Nói cho ngươi biết một bí mất. Năm trăm năm trước Chiến Vương chết ở trên tay đại nhân của ta. Ngươi cũng không ngoại lệ. Nếu như ngươi nguyện ý quy thuận dưới trướng đại nhân của ta. Nói không chừng đại nhân sẽ cho ngươi một con đường sống.

Tròng mắt người đeo mặt nạ vừa chuyển, trong lòng hắn liền nghĩ ra một kế.

- Quả nhiên.

Nghe đối phương nói như vậy, Diệp Trần cuối cùng cũng xác định là cường giả thế giới khác đến đánh chết tiền bối Chiên Vương. Mà người đeo mặt nạ này cũng là một cường giả đến từ thế giới khác.

- Thế nào? Ngươi hiện tại tuy rằng so với ta mạnh hơn rất nhiều. Nhưng so với Chiến Vương khi xuất thế vẫn còn chênh lệch nhất định. Người thức thời là trang tuấn kiệt, có như thế sinh mệnh của ngươi mới do ngươi nắm dữ.

Người đeo mặt nạ nhìn Diệp Trần không động thủ, cho rằng đối phương

do dự.

Diệp Trần trả lời:

- Theo như ngươi nói, sinh mệnh của ta do ta nắm giữ. Vậy tại sao đại nhân của ngươi vẫn muốn giết ta. Muốn giết ta cũng phải nhìn xem hắn có bản lĩnh đó hay không. Nếu như không có bản lĩnh, ta cũng không ngại trong tương lai không xa, vào một ngày đẹp trời huyết tẩy cường giả của thế giới khác. Một người cũng không để lại.

- Ngươi muốn chết. Ta khuyên ngươi nên ngẫm lại.

- Không cần nghĩ nhiều. Về phần ngươi, ta không thèm quan tâm.

Ầm ầm long, đến cuối cùng nguyên khí trong nguyên khí cầu đã quán chú toàn bộ vào trong cơ thể Diệp Trần. Mà tu vi Diệp Trần cũng đạt tới chín mươi năm tu vi. Hơn nữa lúc trước vận chuyển bất tử chi thân khôi phục nửa người cũng tổn thất một thành. Như vậy tu vi của Diệp Trần hiện giờ cũng lên đến trăm năm.

Mới bước vào Sinh Tử Cảnh mà đã có trăm năm tu vi. Điều này tuyệt đối là trăm vạn năm qua mới thấy.

- Chân nguyên quả thật rất hùng hậu.

Chân nguyên của Diệp Trần so với người đeo mặt nạ còn hùng hậu hơn. Có đúng là hắn vừa mới bước vào Sinh Tử Cảnh không.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1135: Kiếm Vực Đệ Nhị Trọng.(1)

Nguyên khí trong nguyên khí cầu dung nhập vào trong cơ thể, hắc động nhanh chóng tiêu tán. Tam trọng thiên thoáng cái đã được chữa trị phục hồi lại như cũ. Lúc này, khí thế Diệp Trần lên cao, ngay cả tam trọng thiên cũng không thể nào ngăn cản được.

- Chân nguyên vương cấp không hổ là chân nguyên vương cấp. Tính về mặt chất lượng cũng phải bạo tăng lên năm lần. Cường giả dưới Sinh Tử Cảnh, cho dù là người có thiên phú tuyệt đỉnh đi chăng nữa nhưng muốn bù đắp sự chênh lệch về chân nguyên cũng cực kỳ gian nan. Ngàn năm qua cũng chỉ có mấy người có thể làm được.

Tay phải giơ lên lấy chưởng hóa đao, Diệp Trần tùy ý chém xuống một đao.

Không gian bị xé rách tạo thành một lỗ thủng, không gian lực tràn ngập xung quanh.

- Ngưng!

Không gian áo nghĩa của Diệp Trần đã đạt tới ngũ thành, có thể duy trì lỗ thủng này một khoảng thời gian. Không gian lực tràn ngập xung quanh, toàn bộ ngưng kết lại một chỗ, bám vào sát biên giới của lỗ thủng hình thành một cái dàn giáo đơn giản.

Phụt!

Năng lực tu bổ của không gian của thật quá mạnh mẽ. Qua ba lần hô hấp, lỗ hổng đã được bù đắp trở lại như trước. Ngay cả không gian lực ngưng kết lại thành dàn giáo cũng bị đánh tan.

- Đối với việc khống chế không gian lực còn chưa được hoàn mỹ. Nếu như không có thay đổi gì, hẳn là đừng mong duy trì được trong một thời gian dài.

Lắc đầu cảm thán, ánh mắt Diệp Trần lần thứ hai rơi lên người đeo mặt nạ.

Người đeo mặt nạ không có chạy trốn. Hắn biết rõ có chạy trốn cũng vô dụng. Chiến lực của Diệp Trần hiện giờ chí ít cũng là tam tinh thượng đẳng, thậm chí là tam tinh đỉnh phong. Mà chiến lực của hắn cũng chỉ là tam tinh trung đẳng, hiện tại tu vi thuyên giảm chỉ còn tam tinh hạ đẳng. Nếu như hắn chạy trốn, chắc chắn sẽ bị Diệp Trần giết chết ngay lập tức. Hắn cũng không cho rằng Diệp Trần sẽ thả cho hắn một con đường sống.

- Cho ngươi thời gian trong ba lần hô hấp. Nếu như có thể chạy thoát thì ta sẽ thả cho ngươi một con đường sống.

Linh hồn lực của Vương giả Sinh Tử Cảnh đa phần đều có thể cảm ứng được trong phạm vi một vạn dặm. Nếu thi triển một ít linh hồn bí pháp thì có thể tăng phúc lên mười vạn dặm. Chỉ cần chạy thoát khỏi phạm vi cảm ứng, muốn truy sát cũng rất khó.

Thế nhưng Diệp Trần lại khác, linh hồn chi nhãn của Diệp Trần có thể thấy được sự vật trong vòng ức dặm, cho dù người đeo mặt nạ có chạy trốn đến Chân Linh đại lục thì Diệp Trần vẫn có thể tìm được hắn.

Nghe vậy, sắc mặt người đeo mặt nạ đại biến.

- Diệp Trần, không nên tự đại. Ta có thể cho ngươi thời gian ba ngày suy nghĩ.

Người đeo mặt nạ cấp bách nói.

- Một!

Diệp Trần lạnh lùng nói.

- Diệp Trần, ngươi sẽ hối hận!

Người đeo mặt nạ trợn mắt, rống giận.

- Hai!

- Trốn!

Da đầu tê dại, lôi hỏa trên người đeo mặt nạ bạo phát, hắn hóa thành một đoàn lôi hỏa chui vào trong không gian. Người đeo mặt nạ không tiếc tổn hao thân thể để kích phát tốc độ phi hành vượt qua cực hạn để chạy trốn.

Diệp Trần không có bất cứ động tác gì, tùy ý để cho đối phương chạy trốn.

- Ba!

Thiên Hạt Kiếm giơ lên, Diệp Trần đâm về phía người đeo mặt nạ một kiếm. Ba động trong suốt, trực tiếp cuốn vào trong hư không. Sau một khắc, cách đó mười vạn dặm, người đeo mặt nạ trực tiếp bị không gian ba động đâm trúng, bản thân bị giam cầm trong một tấm gương màu tím không thể nhúc nhích. Thật ra con mắt của hắn vẫn còn có thể chuyển động, người đeo mặt nạ oán độc nhìn chằm chằm Diệp Trần, trong lòng không ngừng chửi bới.

- Đã cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi không có bản lĩnh nắm lấy cơ hội này.

Diệp Trần cho người đeo mặt nạ ba lần hô hấp là vì để nghiệm chứng một chút thực lực của mình sau khi đạt tới Sinh Tử Cảnh. Diệp Trần muốn thử uy lực của không gian áo nghĩa, chứ không phải thực sự muốn cấp cho người đeo mặt nạ một cơ hội.

Phanh!

Cái gương màu tím bị nghiền nát, người đeo mặt nạ bị vô số mảnh vỡ

không gian chém vào người. Tiên huyết bay khắp nơi, người đeo mặt nạ thân tử đạo tiêu.

- Không gian áo nghĩa trong một khoảng cách nhất định có thể bỏ qua cự ly về không gian. Mười vạn dặm đối với ta mà nói chẳng khác gì mấy nghìn dặm cả. Vấn đề mấu chốt chính là linh hồn lực cũng đủ cao, chân nguyên cũng đủ cường hãn.

Thở dài một hơi, Diệp Trần từng suy đoán một ngày bước vào cảnh giới Sinh Tử Cảnh thì không gian áo nghĩa sẽ trở nên vô cùng đáng sợ. Cũng may không gian áo nghĩa của hắn trên cơ bản không thua kém gì tuyệt đại bộ phận Vương giả Sinh Tử Cảnh.

Thân hình thiểm lược, Diệp Trần trốn vào trong hư không.

Nếu như là trước đây, không gian lực đối với Diệp Trần có sự cuồng bạo nhất định. Hiện tại không gian lực chỉ giống như một dòng nước không thể nào phá vỡ được chân nguyên hộ thể của hắn, đả thương đến hắn.

Phi hành ở trong hư không, Diệp Trần tìm được trữ vật linh giới của Thiết Tí Vương và Cầu Nhiêm Vương, sau đó là của người đeo mặt nạ. Về phần trữ vật linh giới của Hôi Điểu Vương, đã sớm được Diệp Trần thu hồi khi ở bên ngoài không gian.

Phá vỡ không gian bình chướng, Diệp Trần lại một lần nữa xuất hiện trên Vô Tận Hải Dương.

- Sinh Tử Cảnh, quả nhiên là cường đại.

- Chỉ là thu hoạch của ta cũng không nhỏ, không chỉ riêng linh hồn lực và chân nguyên mới có sự đột biến.

Thời khắc đột phát lên Sinh Tử Cảnh, Thanh Liên Kiếm Quyết của Diệp Trần cũng từ công pháp thiên cấp sơ giai đề thăng lên công pháp thiên cấp trung giai. Tốc đọ vận chuyển chân nguyên nhanh không thể nào tưởng tượng nổi, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn gấp ba lần.

Sở hữu công pháp thiên cấp sơ giai, tốc độ tu luyện so với người không có công pháp thiên cấp đã gấp ba lần. Nói cách khác Vương giả Sinh Tử Cảnh khác tu luyện một năm chỉ có được một năm tu vi. Nhưng Diệp Trần tu luyện một năm lại có được ba năm tu vi. Mà hiện tại Thanh Liên Kiếm Quyết của Diệp Trần đề thăng lên thành công pháp thiên cấp trung giai, chỉ cần tu luyện một năm, Diệp Trần liền có được chín năm tu vi. So với người không có công pháp thiên cấp đã gấp chín lần.

Tùy ý vận chuyển Thanh Liên Kiếm Quyết, Diệp Trần có thể cảm giác được thiên địa nguyên khí cuồn cuộn quán nhập vào trong cơ thể, cấp tốc chuyển hóa thành chân nguyên. Đương nhiên thiên địa nguyên khí đối với Vương giả Sinh Tử Cảnh mà nói thực sự quá loãng, không có nồng nặc như lúc vượt qua sinh tử kiếp, ước chừng chỉ bằng một phần ngàn mà thôi. Cho nên nếu như dùng công pháp để khôi phục chân nguyên là điều không thiết thực chút nào. Đơn giản là tốc độ khôi phục quá chậm, trừ phi tìm được một động tiên, thiên địa nguyên khí bên trong so với ngoại giới nồng đậm hơn mười lần, thậm chí là trăm lần.

Thanh Liên Kiếm Quyết đề thăng cũng giúp cho kiếm vực cũng đề thăng theo.

Lúc trước, kiếm vực của Diệp Trần mới chỉ có cảnh giới đệ nhất trọng đỉnh phong. Thanh Liên Kiếm Quyết đột phá lên thành công pháp thiên cấp trung giai, kiếm vực của Diệp Trần cũng đề thăng lên cảnh giới đệ nhị trọng. Không hề khoa chương một chút nào, Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường nếu bị cỗ kiếm áp này bao phủ, phòng chừng trực tiếp bất động, để mặc cho người khác chém giết như chém hoa quả vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1136: Kiếm Vực Đệ Nhị Trọng.(2)

Kiếm vực đạt tới đệ nhị trọng, Diệp Trần không xác định được chiến lực của mình đã đạt tới trình độ nào. Đương nhiên bốn tinh chiến lực là điều không có khả năng. Giữa hai tinh chiến lực có độ chênh lệch rất lớn. Ví dụ người ngươi có ba tinh chiến lực đỉnh phong, gặp phải người có bốn tinh chiến lực cũng bị đánh bại một cách đơn giả. Thế nhưng cũng có một số người thực lực tuy chỉ là ba tinh chiến lực nhưng thực lực lại tiếp cận bốn tinh.

Người như thế, sở hữu ba tinh chiến lực bá chủ.

Giống như Đồng Kiếm Vương chính là hai tinh chiến lực bá chủ. Vương giả Sinh Tử Cảnh hai tinh chiến lực không có một người nào có thể tiếp được quá mấy chiêu của Đồng Kiếm Vương. Đồng thời hắn cũng có thể cùng Vương giả có ba tinh chiến lực hạ đẳng chống đỡ một chút, cho dù đánh không lại thì vẫn có thể chạy trốn một cách an toàn.

Căn cứ vào việc đánh chết người đeo mặt nạ một cách dễ dàng. Diệp Trần tự đánh giá mình chí ít cũng có được ba tính chiến lực đỉnh phong. Về phần có phải là ba tinh chiến lực bá chủ hay không thì hắn còn cần phải nghiệm chứng vài lần.

- Không vội, tiến vào Sinh Tử Cảnh ta tùy thời đều có thể tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất. Trên phương diện áo nghĩa đều có đột phát mạnh. Chờ áo nghĩa tăng lên một cấp độ nhất định không thể tiếp tục đề thăng nữa thì sẽ sáng tạo ra kiếm chiêu cường đại hơn. Bốn tinh chiến lực có thể nhanh chóng đạt được, việc tăng cấp chiến lực cũng không phải điều khó khăn.

Bốn tinh chiến lực chỉnh là Vương giả đỉnh cấp, chỉ là Diệp Trần vừa mới tiến vào Sinh Tử Cảnh, còn có rất nhiều phương diện chưa có đề thăng.

Điều này so với không cách nào đề thăng là hai việc hoàn toàn khác nhau.

- Mở!

Con mắt màu bạc ở mi tâm mở ra, Diệp Trần nhìn về phía Huyết Thiên đại lục.

Huyế Thiên đại lục! Thiết Huyết Vực. Trường Thiên pháp.

Diệp Trần có thể thấy được Lý Trường Phong, đám người Cao Chí Viễn, mọi người đang tích cực tu luyện, hoặc là đang nói chuyện vân nhau. Trường Thiên phái cũng không có phát sinh tình huống gì nguy hiểm.

Nghiêng đầu Diệp Trần lại nhìn về phía Chân Linh đại lục.

Lục Vân Tông và Diệp gia ở Chân Linh đại lục có tốc độ phát triển cực nhanh, nhân số cũng tăng lên gấp bội, cao thủ nhiều như mây. Thậm chí thông qua linh hồn chi nhãn, Diệp Trần còn có thể thấy được bầu trời phía trên Diệp gia và Lưu Vân Tông có lưu chuyển một tầng số mệnh huyền diệu khó giải thích được. Tầng số mệnh này ngay cả linh hồn chi nhãn cũng không thể xem thấu, chỉ có thể nhìn thấy được một chút mà thôi.

- Hoàn hảo, tạm thời không có động tĩnh gì. Trước tiên ta cần bế quan một thời gian tìm hiểu áo nghĩa!

Xác định những điều mình quan tâm vẫn bình yên vô sự, Diệp Trần cũng yên tâm bế quan. Về phần Long thần Thiên Cung, Diệp Trần nhìn không thấy. Với thực lực của hắn hiện tại nhìn như rất mạnh nhưng so với một ít Vương giả cực mạnh thì vẫn yếu nhược hơn không ít. Chờ thực lực bản thân đề thăng tới điểm cực hạn không thể đột phá tiếp thì sẽ đi Long thần Thiên Cung một chuyến, nhìn xem nơi đó đã phát sinh chuyện gì. Khoảng cách của Diệp Trần với Long thần Thiên Cung rất xa, hắn chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, không thể nghe được âm thanh.

...

Dưới đáy biển vô tận, trong một cung điện.

Mấy khối huyết sắc thạch ở trên một cái bàn đá dài, ánh sáng đột nhiên lờ mờ.

- Đám người Trục Lôi Vương đều thất bại.

- Là bị Diệp Trần đánh chết, hay bị những người khác đánh chết?

Bóng người mặc hắc da nhíu mày, ngón tay không ngừng gõ lên mặt bàn.

- Nếu như là bị Diệp Trần đánh chết, như vậy hắn đã đột phá đến Sinh Tử Cảnh. Như vậy trong khoảng thời gian mà hắn có thể đột phá lên Sinh Tử Cảnh, tiềm lực nhất định vượt qua Chiên Vương và Huyền Hậu.

- Nếu như là những người khác cứu hắn, như vậy hắn chưa có đột phá lên Sinh Tử Cảnh, vẫn còn có cơ hội.

- Mấy phế vật này, thực sự lại để cho ta thêm lo lắng.

- Hỗn đản, những tên phế vật vô dụng này! Hay để Ma Giác đi điều tra là tốt nhất. Thiên tài bực này giữ lại một ngày càng thêm nguy hiểm. Nếu như cho hắn thêm mười năm chỉ sợ các đại nhân sống lại cũng không làm gì được hắn.

Hắn đối với tuyệt đỉnh thiên tài của Chân Linh thế giới không có ý định bỏ qua. Vài thập niên trước, bọn họ chưa tìm được cơ hội đánh chết Huyền Hậu. Vài thập niên sau, thực lực Huyền Hậu đã không phải là người mà bọn họ muốn giết là giết được. Cho dù là hắn tự thân xuất mã cũng chỉ nắm chắc tám phần đánh bại Huyền Hậu. Thế nhưng muốn đánh chết đối phương là điều không có khả năng. Năm tinh chiến lực hầu như không có một ai có thể đánh chết Huyền Hậu.

Ngón tay bắn ra một đạo huyết quang, bắn lên trên một khối đá huyết sắc thạch.

Ông!

Tảng đã phóng xuất ra quang mang, một huyết ảnh trong đầu có một chiếc sừng dài hiện ra.

- Chuyện gì?

Huyết ảnh giác khom người hỏi.

Cường giả mặc hắc da thở dài một hơi nói rằng:

- Diệp Trần rất có thể bước vào Sinh Tử Cảnh, thực lực chí ít cũng là ba tinh thượng đẳng, hoặc là ba tinh đỉnh phong. Không thể để hắn tiếp tục phát triển. Người tim cơ hội đi giết chết hắn. Về phần bị một ít Vương giả phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta không quan trọng. Dù sao đi nữa bọn họ cũng đã biết được không ít.

- Bước vào Sinh Tử Cảnh. Thật đúng là phiền toái.

Huyết ảnh giác khom người tiếp tục nói:

- Chúng ta sở hữu ma lực của Bản Thổ thế giới cùng với thế giới này không hợp nhau. Vừa xuất hiện nhất định sẽ gặp để lại dấu vết. Ngươi đã nói như vậy, ta sẽ tìm cơ hội giết chết hắn! Yên tâm, ta rất nhanh sẽ giải quyết được chuyện này, sau đó ẩn nấp thật sâu. Tin tưởng rằng đám người kia sẽ không phát hiện được quá nhiều.

- Tốt!

Cường giả mặc hắc da gật đầu.

Trong lúc này, toàn bộ Chân Linh thế giới có sự biến hóa vô cùng lớn.

Sau khi Diệp Trần vượt qua sinh tử kiếp không lâu, trên bầu trời Chân Linh thế giới xuất hiện thiên hoa bảy màu. Bất kỳ một ngóc ngách nào trên Chân Linh thế giới, mặc kệ là người thường, hay là võ giả, là nhân tộc hay là chủng tộc khác. Chỉ cần là người đều có thể thấy được thiên hoa loạn trụy,

rơi xuống đất rồi biến mất không thấy đâu.

Cung điện dưới đáy biển vạn dặm, cũng xuất hiện thiên hoa loạn trị.

- Thiên hoa loạn trụy, Vương giả sinh ra! Hắn quả nhiên tiến vào Sinh Tử Cảnh.

Trong mắt hắc da cường giả hiện lên tinh quang âm lãnh, gắn từng chữ nói.

Huyết giác ảnh khom người trầm mặc trong chốc lát, nói:

- Sau khi trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, tùy thời có thể đi vào trạng thái thiên nhân hợp nhất. Đồng thời hắn cùng với Chân Linh thế giới sẽ sản sinh ra mọt tia liên hệ. Mà Chân Linh thế giới hoặc nhiều hoặc ít sẽ xuất hiện một ít phản nhưng. Nhưng không phải mỗi người khi trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh đều gặp được dị tượng thiên hoa loan trụy. Chỉ có những người có tiềm lực kinh người, thiên tài tuyệt đỉnh khi đột phát lên Sinh Tử Cảnh mới có thể gặp phải dị tượng thiên hoa loan trụy. Thiên hoa cũng có bốn loại cấp bậc, phân biệt là thiên hoa màu tráng, thiên hoa ba màu, thiên hoa năm màu, thiên hoa bảy màu. Trong nghìn năm qua cũng không có nổi hai người khi tiến lên Sinh Tử Cảnh sẽ xuất hiện ảnh hưởng. Mặc kệ như thế nào, tất phải diệt trừ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1137: Thế Giới Khiếp Sợ. Thiên Hoa Loạn Trụy.

- Chuyện này, ta chỉ có thể trông chờ vào ngươi.

Hắc da cường giả lần thứ hai hắn Huyết Giác ảnh.

Huyết Giác ảnh nói:

- Đại nhân yên tâm. Ta đã liên hệ với Cửu U. Cửu U có thể chiếu ra cái bóng của người này, trong khoảng thời gian ngắn có thể tìm được tung tích của hắn.

- Cửu U xuất hiện?

Nhãn tình hắc da cường giả sáng lên.

- Không tồi. Là hắn chủ động liên hệ với chúng ta. Thế nhưng hắn đã đổi mới thân xác khác. Chiên lực còn chưa có khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong.

- Ha ha! Trời giúp ta rồi. Cửu U ở thời kỳ đỉnh phong tuy rằng ngông nghênh càn rỡ, nhưng tác dụng lớn nhất của hắn chính là Cửu U bóng. Nếu như hắn sớm xuất hiện một chút, có thể diệt trừ người này một cách dàng. Đâu cần lo lắng như bây giờ.

Hắc da cường giả cảm thán.

- Ta đi trước một bước.

Nói xong, hình ảnh Huyết Giác ảnh tiêu tán, quang mang trên huyết sắc thạch thu liễm.

- Cửu U, thời gian cũng đã hơn mười năm rồi. Cũng không biết hắn hiện tại trở thành bộ dáng gì. Nếu như năm đó hắn nghe ta, hành sự khiêm tốn

một chút sẽ không bị Long Vương và Huyền Hậu liên thủ truy sát. Cuối cùng ngay cả thân thể cũng bị hủy diệt.

Hắc da cường giả thầm nghĩ.

- Hoa thật đẹp!

Diệp gia.

Hai thiếu nam thiếu nữa hơn mười tuổi đình chỉ luyệ công, đưa tay đỡ thiên hoa bảy màu từ trên trời rơi xuống. Thiên hoa bảy màu chỉ nhìn nhưng không sờ được, trực tiếp rơi xuyên qua lòng bàn tay, rơi xuống mặt đất rồi biesn mất không thấy đâu.

- Tiểu tiểu, muội có cảm giác được không, những bông hoa bảy màu này rất thân thiết. Hình như là một thứ quen thuộc với chúng ta.

Thiếu niên tướng mạo tuấn tú quay đầu nói với thiếu nữ.

Thiếu nữ còn nhỏ tuổi nhưng đã trổ mã, duyên dáng yêu kiều, nàng gật đầu nói:

- Muội cũng cảm giác được, đóa hoa bảy màu khiến muội cảm giác giống như đại ca.

- Di! Muội cũng có loại cảm giác này.

Thiếu niên kinh ngạc.

....

Hỗn Loạn Ma Hải, Liên Hoa Ma Đảo.

- Là Diệp Trần!

Thiên hỏa bảy màu rơi xuống, Mộ Dung Khuynh Thành đắm chìm trong đó.

Mặc hắc bào hoa lệ, dung mạo xinh đẹp Nhân Ma Hoàng đi tới, nàng mở miệng nói:

- Có phải là tiểu tình thân của ngươi hay không còn không biết. Nhưng nếu như ngươi không nỗ lực thì ngay cả tư cách theo đuổi hắn cũng không có.

Nhân Ma Hoàng vô cùng cảm khái, chia tay mới mấy năm, vốn chỉ là một con kiến nhỏ mà giờ Diệp Trần đã trở thành một cường giả ngang hàng với nàng. Tuy chiến lực chưa chắc so với nàng được, nhưng ít ra cấp độ là như nhau. Chỉ cần cho hắn một ít thời gian, thế giới này người có thể so với hắn càng ngày càng ít.

Nàng cũng cảm thấy có nhiều may mắn, lúc trước nàng không có trở mặt với Diệp Trần, bằng không thời gian tới sẽ nhiều hơn một đại địch.

Đương nhiên, nếu như lựa chọn trở mặt, nàng cũng sẽ không để cho Diệp Trần chạy thoát.

- Lão sư!

Mộ Dung Khuynh Thành xoay người, ngữ khí mang theo một tia cung kính. Mấy năm nay Nhân Ma Hoàng toàn tâm toàn ý bang trợ nàng đề thăng thực lực, không có đối phương nàng cũng không có khả năng đề thăng tới cảnh giới Sinh Tử huyền quan đệ tam trọng.

- Nói cho ngươi biết, tiểu tình nhân của ngươi đã trở thành mục tiêu phải diệt trừ của cường giả thế giới khác.

Nhân Ma Hoàng khẽ gật đầu, nói ra một lời khiến cho Mộ Dung Khuynh Thành vô cùng lo lắng.

- Là người của ma tộc?

Mộ Dung Khuynh Thành nắm chặt nắm tay.

- Đúng vậy! Chỉ là ngươi yên tâm, tiểu tình nhân của ngươi đến bây giờ vẫn chưa chết. Nói cụ thể thì năng lực sinh tồn của hắn rất cường đại. Thiên hoa loan trụy hơn phân nửa là do hắn tiến vào Sinh Tử Cảnh. Cho nên ngươi không cần quá mức lo lắng, sớm ngày tiến vào Sinh Tử Cảnh. Đây là việc mà ngươi cần làm.

Nhân Ma Hoàng nói cho Mộ Dung Khuynh Thành chuyện này chính là muốn để cho nàng sản sinh ra áp lực lớn. Về phần nàng vì sao muốn Mộ Dung Khuynh Thành trở nên cường đại , trừ việc không muons thiên phú của đối phương bị lãng phí ra thì càng nhiều hơn hi vọng Nhân Ma bộ tộc có thêm một cường giả.

Chỉ dựa vào một mình nàng thì rất khó đảm bảo cho Nhân Ma tộc trong thời gian tới.

- Ta sẽ sớm tiến vào Sinh Tử Cảnh.

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy kiên định.

- Hảo! Ngươi tiếp tục tu luyện đi!

Nhân Ma Hoàng xoay người rời đi.

Sau khi rời đi, Nhân Ma Hoàng thầm nghĩ trong lòng:

- Vì sao ta lại có cảm giác, Khuynh Thành có thể ảnh hưởng đến số phận của Nhân Ma tộc. Chẳng lẽ là vì hắn.

Lắc đầu, thân hình Nhân Ma Hoàng lóe lên, biến mất tại Liên Hoa Ma Đảo.

...

Trong vô tận hư không, có một bí cảnh không muốn người biết.

Cấm địa bí cảnh, trong nước ao màu vàng.

Một bóng người toàn thân trần chuồng chui ra khỏi mặt nước. Ao nước màu vàng khiến cho hai trái đào tiên của nàng như ẩn như hiện, mái tóc dài ướt át rủ xuống vai. Càng nổi bật hơn là làn da trắng mịn, nhẵn nhụi của nàng.

Vươn tay ra, nữ tử đón lấy thiên hoa bảy màu. Nhưng thiên hoa bảy màu lại rơi xuyên qua bàn tay nàng.

- Diệp sư đệ. Ngươi rốt cuộc cũng bước vào Sinh Tử Cảnh.

Nữ tử này chính là Từ Tĩnh, trên mặt nàng xuất hiện sự vui mừng.

- Ta cũng phải nhanh chóng đề thăng cảnh giới.

Thân thể lại chui xuống dưới nước, Từ Tĩnh một lần nữa lặn sâu xuống ao nước màu vàng.

Hắc da cường giả có thể cảm nhận được Diệp Trần đã tiến vào Sinh Tử Cảnh là bởi vì hắn đã có bố trí từ trước. Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu có thể mơ hồ nghĩ đến Diệp Trần là bởi vì hai người đều là thân nhân của Diệp Trần. Mộ Dung Khuynh Thành và Từ Tĩnh cảm nhận được là vì các nàng và Diệp Trần đều được liên kết với nhau bằng một sợi dây tình cảm, có chém cũng không đứt.

Trừ những người này ra còn có một người biết dị tượng thiên hoa loan trụy là do Diệp Trần.

Nàng chính là Huyền Hậu.

Bên cạnh hồ nước, Huyền Hậu không có đỡ lấy thiên hoa bảy màu. Đây là đại đạo của Chân Linh thế giới, nhìn thì được nhưng sờ không được. Nó vốn là một tồn tại vô hình, thật giống như quy tắc.

- Lão Long Vương, hiện tại ngươi có thể yên tâm. Diệp Trần đã lớn, thời gian rung chuyển thời đại sắp đến. Hắn chính là diễn viên chính trong chuyện này. Cường giả thế giới khác cũng có thể muốn hắn chết sớm. Nói

không chừng trong tương lai sắp tới Chân Linh thế giới sẽ khôi phục lại sự cường thịnh như thời cổ đại.

Bóng lưng Huyền Hậu lại tiếp tục dung nhập vào trong cảnh vật xung quanh, phảng phất giống như một bức tranh thủy mặc.

...

Cường giả của Chân Linh thế giới đều khiếp sợ.

Hơn mười năm trước, thiên hoa bảy màu từng xuất hiện một lần. Lần đó Huyền Hậu ngang trời xuất thế, trong một khoảng thời gian ngắn liền trở thành Vương giả đỉnh cấp.

Lúc này là ai đây.

Thiên hoa loan trụy tiếp tục duy trì trong thời gian một khắc nữa. Một khắc qua đi thiên hoa loan trụy biến mất. Thế nhưng không ai cảm nhận được một vết kiếm hắc bạch xuyên qua Chân Linh thế giới cùng với Thiên Kiếm ở trung ương của Thiên Kiếm đại lục sản sinh ra một tia giao tiếp. Thiên Kiếm khẽ run lên phát ra một tiếng kiếm minh rung trời, dường như rông hận vì phẫn nộ. Nhưng cuối cùng cũng phải nội liễm lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1138: Tu Vi Bạo Tăng Lần Nữa.(1)

Khi còn là Linh Hải Cảnh, mỗi lần đề thăng một cảnh giới nhỏ đều có một thời gian ngắn lâm vào trạng thái thiên nhân hợp nhất. Sau khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, tùy thời đều có thể tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất. Khả năng tìm hiểu áo nghĩa đột nhiên tăng mạnh.

Tuy nói áo nghĩa càng đến gần cảnh giới hậu kỳ, càng khó tìm hiểu. Linh hồn của Diệp Trần so với Vương giả Sinh Tử Cảnh khác mạnh hơn mười lần. Theo lý luận mà nói ngộ tính cũng mạnh hơn thường nhân mười lần.

Cho nên lần này bế quan nửa tháng, trên phương diện áo nghĩa Diệp Trần đều có những tiến bộ lớn.

Đầu tiên là không gian áo nghĩa.

Không gian áo nghĩa là một trong những áo nghĩa cực mạnh. Độ khó khi đề thăng cảnh giới so với áo nghĩa bình thường gấp mấy lần. Cho nên tuy tiến bộ không lớn nhưng có được cơ sở không gian áo nghĩa mà Tứ Cực đại đế để lại cũng giúp cho không gian áo nghĩa của Diệp Trần đột phát đến bảy thành cảnh giới.

Sau đó là kim chi áo nghĩa và thủy chi áo nghĩa từ chín thành cảnh giới đồng loạt đề thăng lên cảnh giới đại thành. Khoảng cách tới viên mãn còn một bước xa. Đương nhiên, một bước này vô cùng gian nan, rất nhiều người trải qua vài thập niên cũng không thể nào đạt được. Ngộ tính của Diệp Trần hơn người khác gấp mười lần, dưới tình huống bình thường cũng phải mất năm hoặc mười năm mới có thể đề thăng áo nghĩa lên viên mãn.

Thứ nhì, mộc chi áo nghĩa từ sáu thành cảnh giới đề thăng lên chính

thành. Khoái chi áo nghĩa từ ngũ thành đề thăng lên tám thành. Ảnh chi áo nghĩa từ tiểu thành đạt tới bảy thành. Cuối cùng ngay cả mạn chi áo nghĩa rất khó lĩnh ngộ, không có gì để tham chiếu cũng đột phá đến năm thành.

Các phương diện áo nghĩa đều đại tăng, chiến lực của Diệp Trần tăng tiến thuận lợi.

Trước mắt hắn không có biết được chiến lưc của mình đã đạt tới trình độ nào, cụ thể là ba tinh đỉnh phong hay ba tinh bá chủ. Nhưng Diệp Trần có thể khẳng định chiến lực của mình ít nhất cũng phải được bốn tinh chiến lực.

Mà bốn tinh chiến lực chính là Vương giả đỉnh cấp.

Đương nhiên Vương giả đỉnh cấp cũng có phân cao thấp. Với thực lực hiện nay của Diệp Trần sẽ không dưới bốn tinh trung đẳng nhưng cũng không thể nào vượt qua được bốn tinh đỉnh phong hoặc là bốn tinh bá chủ.

- Không gian áo nghĩa thoáng cái đề thăng lên bảy thành. Kính Hoa Phá Diệt chỉ sợ không thể phát huy được uy lực cực hạn của bảy thành không gian áo nghĩa. Nên sáng chế thêm kiếm chiêu không gian áo nghĩa mới.

Kính Hoa Phá Diệt vô cùng cường đại, hiện tại Diệp Trần muốn sáng tạo ra kiếm chiêu so với Kính Hoa Phá Diệt phải cường đại hơn. Độ khó quả thật không nhỏ, chỉ là trước đó Diệp Trần quyết định để Kính Hoa Phá Diệt và kiếm chiêu chưa sáng tạp ra dung nhập vào trong một bộ kiếm pháp, lấy không gian áo nghĩa làm trọng tâm.

- Vậy, đặt tên là Thiên Kiếm Quyết đi!

Diệp Trần lập tức nghĩ đến một danh tự, sau đó nói ra.

Phá Thiên Kiếm Quyết, Thu Thủy Kiếm Quyết, hai bộ kiếm quyết này, một dùng Không Gian Áo Nghĩa làm hạch tâm, một dùng Kim Thủy hai đại áo nghĩa làm hạch tâm, mà giống như Diệp Trần, chủ yếu tu luyện ba đại áo nghĩa này, về phần Chấn Kiếm Quyết, có chút đặc biệt, đây có thể tính toán là kỹ xảo kiếm pháp, thức thứ nhất Vi Thiên Cát Kiếm, đi theo lộ tuyến lực

lượng chấn động, thức thứ hai Tam Thức, lực lượng chấn động càng ngày càng mạnh, tương đương với bản tiến hóa của Vi Thiên Cát Kiếm, cho nên có chút đặc biệt.

Muốn sáng tạo ra, tạo ra chiêu thứ hai của Phá Thiên Kiếm Quyết, mà có thể sáng tạo ra, còn khó hơn chiêu thứ hai của Thu Thủy Kiếm Quyết.

Không Gian Áo Nghĩa là một trong những áo nghĩa mạnh nhất, bảy thành Không Gian Áo Nghĩa, tương đương với hai mươi mốt thành của các áo nghĩa bình thường, còn kiếm chiêu, phải hoàn toàn dung hợp với bảy thành Không Gian Áo Nghĩa, Diệp Trần cũng không có ngọn nguồn, chỉ có thể đi một bước tính một bước, nói không chừng trên đường sáng tạo, sẽ có linh cảm mớixuất hiện.

- Kính Hoa Phá Diệt chủ vây khốn, sau giết địch, kỳ thật làm suy yếu lực sát thương, thức thứ hai, chính là cường điệu lực sát thương.

Diệp Trần rất nhanh xác định lộ tuyến của chiêu thứ hai Phá Thiên Kiếm Quyết.

Sinh Tử Cảnh Vương giả, muốn khôi phục chân nguyên rất khó khăn, chân nguyên Sinh Tử Cảnh Vương giả, về mặt chất lượng cao hơn bán Vương giả gấp mười lần, cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong là gấp năm lần, chân nguyên tinh thuần đáng sợ, Thiên Địa nguyên khí chuyển hóa thành chân nguyên theo tỷ lệ rất thấp, mà tu vi Sinh Tử Cảnh Vương giả, ít thì mấy chục năm, nhiều thì mấy trăm năm, cho nên số lượng cực nhiều, giống như Diệp Trần, chất lượng chân nguyên rất tinh thuần, đạt tới tu vi trăm năm, chớ đừng nói chi là những Sinh Tử Cảnh Vương giả sống hơn một ngàn năm.

Cho nên Sinh Tử Cảnh Vương giả muốn khôi phục chân nguyên nhanh, chỉ có thể thông qua ngoại vật, ví dụ như Cực phẩm linh thạch hoặc là chân nguyên thủy tinh, hoặc ở trong động thiên phúc địa.

Trong nửa tháng này, Diệp Trần một mực ở trong trạng thái Thiên Nhân

Hợp Nhất, mà Thanh Liên Kiếm Quyết cũng không tận lực vận chuyển để luyện hóa thiên địa nguyên khí, cho nên chân nguyên chưa hoàn toàn khôi phục.

Lấy một đống lớn Cực phẩm linh thạch ra, Diệp Trần bắt đầu luyện hóa.

Một vạn khối!

Ba vạn khối!

Năm vạn khối!

Mười vạn khối!

Hai mươi vạn khối!

Tổng cộng tốn hao hai mươi vạn khối Cực phẩm linh thạch, Diệp Trần mới có thể bổ túc tu vi trăm năm, sau đó tiếp tục vận chuyển Thanh Liên Kiếm Quyết, hoàn thành vòng tuần hoàn một trăm lẻ tám chu thiên, tăng tiến chân nguyên của mình, mà trên lạc ấn có khí tức thuộc về mình, ngày sau chỉ cần tu vi không phải tổn thất quá nhiều, như trước có thể nhanh chóng khôi phục lại, không cần tu luyện từ từ.

Tu vi đạt tới trăm năm, Diệp Trần không có dừng lại!

Trong Trữ Vật Linh Giới còn hơn hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh, rầm rầm bay ra, chồng chất ở phía trước Diệp Trần, thủy tinh chồng chất lên như một ngọn núi nhỏ, hào quang chói mắt.

Những chân nguyên thủy tinh này, còn không đạt tới tiêu chuẩn Hạ phẩm chân nguyên thủy tinh, năm khối mới tương đương với một khối Hạ phẩm chân nguyên thủy tinh, nhưng thắng ở số lượng nhiều, dùng lượng thủ thắng.

Muốn gia tăng tu vi, chỉ cần tâm tình đầy đủ là được.

Tâm tình bao gồm lực khống chế, lực khống chế không đủ, cho ngươi

nhiều tu vi như vậy, ngươi cũng không khống chế, mà không khống chế được chân nguyên, nó sẽ tự động tiêu tán, không cách nào chứa đựng trong người, nhưng dưới tình huống bình thường, bảo vật có thể gia tăng tu vi rất ít, tất cả mọi người đều từ từ gia tăng tu vi, cũng không tồn tại cái gì khó khống chế chân nguyên.

Thời gian như dòng nước trôi qua, tu vi của Diệp Trần, gia tăng rất nhanh.

Một trăm mười năm tu vi.

Một trăm hai mươi năm tu vi.

Một trăm năm mươi năm tu vi.

Hơn hai trăm vạn khối chân nguyên thủy tinh, làm cho tu vi của Diệp Trần, bạo tăng đến một trăm năm mươi năm, mà Diệp Trần không có cảm giác đến một chút gánh nặng nào, tâm cảnh của hắn, giống như vẫn còn có thể khống chế thêm tu vi.

Chân nguyên thủy tinh tiêu hao không còn, mà hai mươi vạn Cực phẩm linh thạch tiêu hao trước đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1139: Tu Vi Bạo Tăng Lần Nữa.(2)

Hiện tại, trong Trữ Vật Linh Giới của Diệp Trần, còn thừa lại tám mươi lăm vạn khối Cực phẩm linh thạch, Cực phẩm linh thạch tuy không trân quý như Hạ phẩm chân nguyên thủy tinh, nhưng cũng có hiệu quả bằng một phần ba của Hạ phẩm chân nguyên thủy tinh, tám mươi lăm vạn khối, đủ để cho hắn gia tăng hơn ba mươi năm tu vi.

- Luyện hóa trước rồi nói sau!

Diệp Trần hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, chuẩn bị đem Cực phẩm linh thạch còn lại, toàn bộ biến thành tu vi của mình.

Cuối cùng nhất, tu vi của Diệp Trần cao tới một trăm tám mươi năm, mà Cực phẩm linh thạch, chỉ còn lại có mười ba vạn khối, mà mươi ba vạn khối Cực phẩm linh thạch này, Diệp Trần không có ý dùng tới, dù sao cũng phải lưu chút ít trên tay, nói không chừng sẽ cần dùng tới, Cực phẩm linh thạch trong Sinh Tử Cảnh Vương giả, là tiền tệ thông dụng.

Hô!

Thở ra một hơi, Diệp Trần đứng dậy, thư giãn gân cốt một chút.

- Kế tiếp, nên sáng tạo thức thứ hai của Phá Thiên Kiếm Quyết.

Sáng tạo kiếm chiêu, không giống với tìm hiểu áo nghĩa, tìm hiểu áo nghĩa, là ngộ, sáng tạo kiếm chiêu, chính là vận dụng, ngộ được, không thể vận dụng, chẳng thể làm gì, ngộ được, có thể vận dụng, đó mới là võ đạo, kiếm đạo.

Đại đạo vô hình, võ đạo kiếm đạo là hữu hình.

...

- Cửu U, mấy chục năm không thấy, ngươi càng ngày càng trẻ ra.

Ở sâu trong hư không, ở đó có hai đạo bóng đen, một có sừng dài trên đỉnh đầu, là một đại hán hung lệ thân cao hơn ba mét, một là thiếu niên, nhìn bộ dáng giống như mười bốn mười lăm tuổi, nhưng trong đôi mắt, xanh thâm thẳm, Câu Hồn Đoạt Phách, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Thiếu niên cười nói:

- Ma Giác, nhiều năm như vậy, các ngươi vẫn ẩn nấp trong bóng tối, không biết nhàm chán sao?

- Tuy nhàm chán, nhưng rất an toàn!

- Không có thể a! Ta nghe nói, các ngươi đổi cứ điểm vài lần rồi, lần này là thứ mấy, tuy ta tổn thất bản thể, đổi một thân thể hoàn toàn mới, nhưng quy tắc của Chân Linh thế giới, không còn bài xích ta, cho ta thời gian, ta hoàn toàn có thể khôi phục thời kỳ đỉnh phong của mình, đạt tới chiến lực lục tinh cũng có thể.

- Bây giờ ngươi đã có chiến lực tứ tinh, một Huyền Hậu cũng có thể đánh chết ngươi.

Đại hán hung lệ đả kích một chút.

- Ha ha, thù này ta nhất định sẽ báo, nhưng không phải hiện tại. Nói đi, muốn ta tìm ai.

Thiếu niên không muốn tranh luận nhiều, mở miệng hỏi.

- Diệp Trần, ngươi cũng biết!

- Là hắn, khó trách, sớm có nghe qua.

Thiếu niên gật gật đầu, nói:

- Mang ta đi tới địa phương hắn đã từng đi qua, chỉ cần ta sưu tầm khí tức của hắn, sau đó mới có thể tìm được hắn.

- Đi!

Thân hình đại hán hung lệ lóe lên, bay vút ra ngoài.

Thiếu niên theo sát phía sau!

Nửa thời thần trôi qua, hai người tới một phiến biển rộng, nơi này, còn không ít vết máu và quần áo lưu lại, thấy đại hán hung lệ đã tới, cầm đầu huyết y vệ bay tới, cung kính nói:

- Đại nhân!

- Chính là chỗ này sao?

Đại hán hung lệ hỏi.

- Vâng, di hài của Hôi Điểu đại nhân cũng ở đây.

- Tốt, ngươi lui xuống trước đi, Cửu U, ngươi bắt đầu đi!

Đại hán hung lệ nhìn về phía thiếu niên.

- Đương nhiên!

Thần sắc thiếu niên nghiêm túc, con mắt nhắm lại, lại đột nhiên mở ra.

- Cửu U Sưu Hồn!

Trong hào quang màu xanh, lấy thiếu niên làm trung tâm, khuếch tán ra, bao trùm phương viên mấy trăm trượng, sau một khắc, vô số quang điểm thật nhỏ, hội tụ lại, những điểm sáng này đều không giống nhau, đại khái phân thành năm loại, mà năm quang điểm này, chính là quang điểm thuộc về Diệp Trần, mà quang điểm này, khí tức lăng lệ ác liệt, rõ ràng cho thấy là kiếm khách lưu lại.

- Chính là hắn1

Đại hán hung lệ nhận ra quan điểm của Cầu Nhiêm Vương, Thiết Tí Vương và Hôi Điểu Vương, một quan điểm còn lại, đương nhiên là Diệp Trần.

- Tốt, kế tiếp là sưu tầm khí tức của hắn, muốn tìm được hắn, cũng dễ dàng hơn nhiều.

Vừa nói, đạo ánh sáng màu xanh mà thiếu niên này phóng ra cũng thu trở về, bao trùm lấy khí tức thuộc về Diệp Trần, hình thành một quả quang cầu màu xanh da trời.

Quang cầu lơ lửng ở giữa không trung, nhẹ như không có gì.

- Cửu U Cảm Ứng!

Thiếu niên khẽ quát một tiếng, một ngụm ma lực phun lên trên quang cầu.

Vèo!

Sau khi nhận được năng lượng bổ sung, quang cầu vạch phá bầu trời, bắn về một phương hướng xa xa.

- Đi theo nó là có thể tìm được Diệp Trần!

Thiếu niên bay ra ngoài, quay đầu lại nói với đại hán hung lệ.

- Cửu U Sưu Hồn, quả nhiên thần diệu!

Đại hán hung lệ thầm khen một tiếng, đuổi theo sau.

Tốc độ của quang cầu mỗi thời mỗi khắc đều gia tăng tốc độ, mà mỗi giờ qua đi, thiếu niên đều phải phun một ngụm ma lực lên trên quang cầu, không để cho năng lượng của quang cầu tiêu hao không còn lại gì..

- Sắp tới rồi!

So với lúc ban đầu, tốc độ của quang cầu nhanh hơn gấp ba lần, khí tức thuộc về Diệp Trần bên trong quang cầu sôi trào, giống như sắp được trở về nhà, tâm tình kích động như kẻ lãng từ hồi hương.

...

Trên hòn đảo vô danh, Diệp Trần lại một lần nữa huy động trường kiếm, mỗi một kiếm, đều mang theo quỹ tích chấn động không gian, mà thức thứ hai của Phá Thiên Kiếm Quyết, hắn cũng từ từ tìm ra.

Không Gian Áo Nghĩa, thâm ảo nhất, hữu ích, phương pháp vận dụng có ngàn vạn loại, mà mỗi lần huy kiếm làm cho quỹ tích không gian chấn động, thì có thể làm cho tốc độ xuất kiếm đạt tới tốc độ của thuấn di, trong khoảng cách nhất định, hoàn toàn có thể bỏ qua khoảng cách của song phương, một kiếm đâm ra, đối phương lập tức trúng kiếm, phòng ngự không kịp, đương nhiên là chết.

Trừ việc đó ra, khi huy kiếm làm cho không gian bị chấn động, còn có thể làm cho kiếm khí càng thêm tập trung, không có một tia hao tổn.

Nhưng cho tới bây giờ, Diệp Trần cũng không có biện pháp làm cho quỹ tích huy kiếm trùng hợp với quỹ tích chấn động của không gian, mà hắn cũng không có tu luyện những thứ võ học như thuấn di, muốn làm được điểm này, đương nhiên khó càng thêm khó, chỉ có thể lần lượt lục lọi, lần lượt nếm thử, ngẫu nhiên đi đường quanh co, đi một vòng lớn, một lần nữa lại bắt đầu.

Nhưng so với lúc bắt đầu, Diệp Trần tiến bộ rất nhiều, quỹ tích huy kiếm và quỹ tích không gian chấn động đã sát với nhau, có đôi khi, trong trăm ngàn kiếm, sẽ có một lần quỹ tích huy kiếm và quỹ tích không gian chấn động trùng hợp với nhau, lực sát thương lớn không thể tưởng tượng nổi, so với Kính Hoa Phá Diệt và Ngưng Thủy thì mạnh hơn rất nhiều lần.

- Ân, vì cái gì ta cảm ứng được, khí tức thuộc về ta đang tới gần!

Chợt, Diệp Trần đình chỉ luyện kiếm, quay đầu lại nhìn ra hướng xa xa.

- Khai mở!

Thụ nhãn ở mi tâm mở ra, Diệp Trần nhìn sang.

- Là một quang cầu màu xanh da trời sao?

Thứ mà thụ nhãn nhìn thấy, truyền lại trong đầu, lực chú ý của Diệp Trần, đầu tiên là nhìn vào quang cầu màu xanh da trời, mà bên trong quang cầu này, đây bao bọc khí tức thuộc về hắn.

Diệp Trần nheo mắt lại.

Chỉ chốc lát sau, hai đạo nhân ảnh và quang cầu màu xanh da trời bay tới.

- Chính là hắn!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1140: Tứ Tinh Cao Đẳng Chiến Lực. (1)

Thiếu niên khẽ vẫy tay, quang cầu màu xanh da trời tan rã, hóa thành một đạo quang mang xâm nhập vào thân thể hắn, mà khí tức bên trong, cũng lập tức tiêu tán trong thiên địa.

- Hai người này, không phải người thế giới này!

Diệp Trần liếc nhìn và nhận ra, khí tức trên người của thiếu niên và đại hán hung lệ là ma lực, không giống ma lực của Mộ Dung, bởi vì hai khí tức ma lực này, không hợp với thế giới này, mà khí tức ma lực của Mộ Dung, cũng không có loại cảm giác này.

Ma tộc thế giới khác!

Diệp Trần không phải người ngu, lập tức đoán được thân phận của hai người này.

Đi vào Chân Linh thế giới, không chỉ có Ma tộc, nhưng cường giả thế giới khác tu luyện ma lực, chỉ có Ma tộc, mà Ma tộc là chủng tộc có tranh đấu cường liệt nhất với Chân Linh thế giới.

- Hai vị Ma tộc Ma Vương tìm tới ta, đúng là để mắt tới ta!

Diệp Trần từ trên người của hai người này cảm nhận được khí tức thập phần nguy hiểm, chuyện này cũng chứng minh chiến lực của hai người, có lẽ không đạt tới ngũ tinh, nếu như thực lực của hai người này là ngũ tinh, chuyện đầu tiên hắn làm chính là bỏ chạy, chiến lực ngũ tinh so với tư tinh, chênh lệch trong đó quá lớn.

Diệp Trần đánh giá đại hán hung lệ và thiếu niên trẻ tuổi, đồng thời đại hán hung lệ và thiếu niên cũng đánh giá Diệp Trần.

- Không thích hợp, so với Sinh Tử Cảnh Vương giả mới đột phá, tu vi của kẻ này, hùng hậu đáng sợ, cao gấp đôi bình thường.

Trong mắt của của thiếu niên, giống như có thể nhìn thấu tất cả, con mắt màu xanh da trời nhìn lên người của Diệp Trần, tu vi cụ thể của Diệp Trần có bao nhiêu, lập tức bị hắn đánh giá ra, mà với đánh giá này, lập tức bị chấn động, vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh không bao lâu, tu vi đạt tới năm mươi năm đã là không tệ rồi, cho dù là Huyền Hậu, cũng chỉ có tu vi chín mươi năm, nhưng tu vi của Diệp Trần, rõ ràng vượt qua một trăm năm mươi năm, tiếp cận hai trăm năm.

Hắn nào biết răngfDiệp Trần trực tiếp luyện hóa hơn hai trăm vạn khối chân nguyên thủy tinh và bảy mươi hai vạn khối Cực phẩm linh thạch, cho nên mới tăng tu vi lên một trăm tám mươi năm.

- Diệp Trần đúng không, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng ngươi có thể sống sót tới bây giờ, cũng coi như là cỏ bản lĩnh.

Trên đôi sừng cong của đại hán, có hình đinh ốc, cực kỳ sắc bén, lúc nói chuyện trên hai cái sừng của hắn lóe ra hai đạo hàn quang.

- Trước khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, các ngươi không thể giết chết ta. Hiện tại, càng không có khả năng giết chết ta, thực lực hai vị tuy cao, nhưng chỉ sợ cũng không đạt tới ngũ tinh a!

Thiếu niên nhìn về phía đại hán hung lệ.

- Ma Giác, chúng ta bị coi thường kìa!

- Ngươi ở một bên lược trận, đừng cho hắn chạy trốn.

Đại hán hung lệ nói ra.

- Được!

Hai tay ôm ngực, thiếu niên lui sang một bên.

- Diệp Trần, trước khi chết, ngươi có tư cách biết phong hào của ta, phong hào của ta là Ma Giác, chết đi!

Đại hán hung lệ không nói nhảm quá nhiều, sau khi báo ra phong hào của mình, thân hình lóe lên, giống như một tia sét màu đen đánh về phía Diệp Trần, một quyền đánh giết ra.

- Ma Lực Quyền!

Giống như võ học ma tộc của Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng được thi triển ra trên tay của đại hán hung lệ, trình độ áp súc ma lực rất cao, một quyền đánh ra, không gian bị đánh ra một thông đạo thẳng tắp, quyền kình bắn ra bốn phía.

Ngang!

Thiên Hạt Kiếm trong tay Diệp Trần lắc lư, phát ra âm thanh chói tay, một quyền này bị Chấn Kiếm Quyết của Diệp Trần ngăn cản.

Có thân thể ngũ giai, cộng thêm lực khống chế chân nguyên của Sinh Tử Cảnh Vương giả, Chấn Kiếm Quyết giờ này khắc này, uy lực không biết vượt qua gấp bao nhiêu lần so với Lam Sơn Mi Phá Diệt Trảm, không gian tan vỡ.

Ầm ầm!

Nắm đấm đụng vào Thiên Hạt Kiếm, hai người đều bay ngược ra sau.

- Chiến lực tứ tinh!

Đại hán hung lệ kinh hô một tiếng.

- Khó trách lại hung hăng càn quấy như thế, thì ra chiến lực đã đạt tới tứ tinh.

Thiếu niên cũng có chút giật mình, chiến lực tứ tinh, cũng không phải là dễ dàng đạt tới như vậy, trong phân cấp thực lực của thế giới này, cũng là

Vương giả đỉnh cấp, mà Vương giả đỉnh cấp của Chân Linh thế giới, cũng không phải rất nhiều, mỗi một người đều có tiếng tăm lừng lẫy.

- Chiến lực Tứ tinh trung đẳng, không tệ a, đáng tiếc, vẫn chưa đủ.

Sát cơ trong mắt của đại hán hung lệ tăng lên, một quyền vừa rồi, có thể đơn giản đánh trọng thương Vương giả tứ tinh bình thường, Diệp Trần có thể tiếp được, chiến lực rõ ràng đạt tới tứ tinh trung đẳng.

- Một quyền này, nhìn xem ngươi có thể tiếp được hay không!

Đại hán hung lệ quát lớn một tiếng, lại đánh ra một quyền, quyền kình mang theo hư ảnh Cuồng Bạo Ma Long, rung đùi đắc ý, nanh vuốt sắc bén, không khó tưởng tượng, chiêu này chính là võ học ma tộc, tất nhiên bao trùm ma lực trong đó, là tuyệt chiêu của đại hán hung lệ.

Diệp Trần không lùi không tránh, lại dùng một kiếm ngăn cản, lần này thi triểnra kiếm chiêu Ngưng Thủy.

Áo nghĩa không có tiến bộ trên diện rộng như trước, chiến lực của Diệp Trần tối đa chỉ đạt tới tam tinh, nhưng Không Gian Áo Nghĩa tăng lên tới bảy thành, Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa tăng lên tới đại thành, chiến lực của Diệp Trần, rất hiển nhiên đạt tới trình độ tư tinh trung đẳng, nếu như không phải kiếm chiêu Ngưng Thủy, không có biện pháp hoàn toàn phát huy uy lực của Kim Chi Áo Nghĩa cùng Thủy Chi Áo Nghĩa đại thành, chiến lực của Diệp Trần, còn có thể tiếp tục tăng lên.

Phanh!

Hư ảnh ma long và kiếm chiêu cô đọng tới cực độ va chạm với nhau, hư ảnh ma long sụp đổ, mà kiếm chiêu Ngưng Thủy của Diệp Trần, cũng tan thành mây khói, song phương vẫn ngang tài ngang sức như trước.

- Ma Giác, xuất bản lĩnh thật sự của ngươi đi, thực lực của tiểu tử này rất tà môn.

Thiếu niên cau mày.

Bản lĩnh thật sự?

Cũng tốt, còn chưa bao giờ giao thủ với Ma tộc Ma Vương, tìm kiếm ngọn nguồn cũng không phải ý tệ.

Diệp Trần lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào đại hán hung lệ, kiếm quang màu tím từ trên Thiên Hạt Kiếm lóe lên.

- Chiến lực tiếp cận tứ tinh cao đẳng!

Đại hán hung lệ đã thừa nhận mình đúng là xem thường Diệp Trần, loại thiên tài siêu việt Huyền Hậu này, căn bản không cách nào tính toán theo lẽ thường, tiến vào Sinh Tử Cảnh một tháng, đã có được chiến lực nòoài tứ tinh trung đẳng, đúng là một kỳ tích, cho hắn một ít thời gian, chẳng phải là có thể nhanh chóng đạt tới ngũ tinh hay sao, thậm chí có chiến lực lục tinh.

- Không thể để cho hắn còn sống rời đi.

Đại hán hung lệ quyết định, cho dù trả một cai giá lớn, cũng muốn lưu Diệp Trần lại.

Rống!

Lưng uốn lượn, hai đấm nắm chặt, trên người của đại hán hung lệ phát ra khí tức lăng lệ ác liệt, ma lực phóng lên trời, một lực lượng không thuộc về thế giới này, lập tức va chạm với thiên địa nguyên khí của Chân Linh thế giới, dẫn phát một âm thanh giống như quỷ khóc thần sầu, tràng cảnh biến thành âm lãnh.

Thân thể nhanh chóng bành trướng, làn da bên ngoài của đại hán hung lệ, toát ra lân phiến màu đen rậm rạp chằng chịt, khuỷu tay và đầu gối, dài ra gai xương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1141: Tứ Tinh Cao Đẳng Chiến Lực. (2)

Mà ở cuối cái đuôi mọc ra một quả chùy, cái đuôi giống như roi, thập phần mềm dẻo và hữu lực, phần đuôi, mà đỉnh của đuôi chính là một mũi thương hình tam giác.

Biến hóa lớn nhất chính là hai tay của đại hán, chẳng những dài ra gấp đôi, cũng thô gấp mấy lần, quả thực là còn lớn hơn cả đùi, cơ bắp tràn đầy lực lượng và lực bạo tạc.

- Trạng thái này giống như Nhân Ma nhất tộc ma hóa.

Diệp Trần đúng là có chút hiểu ra, vì cái gì Nhân Ma nhất tộc lại có thể ma hóa, rất hiển nhiên là đặc tính duy truyền của ma tộc, không biết Ma tộc biến thân, so với ma hóa của Nhân Ma nhất tộc, mạnh hơn bao nhiêu.

Vèo!

Biến thân hoàn thành, thân thể đại hán hung lệ khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, đã xuất hiện trước người của Diệp Trần, nắm đấm đã đến trước mặt Diệp Trần.

- Thật nhanh!

Diệp Trần ăn cả kinh.

Đại hán hung lệ sau khi biến thân, thực lực tăng lên gấp mấy lần, vừa rồi linh hồn lực cũng không thể ắt được quỹ tích di động của đối phương, xuất quỷ nhập thần.

Boang!

Hoành Thiên Hạt Kiếm trước người, Diệp Trần dùng nó ngăn cản một quyền này của đại hán hung lên, hoa lửa văng ra bốn phía.

Trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, Diệp Trần lui ra ngoài hơn mười dặm, một quyền này, đã làm cho hắn bị một vết thương nhẹ, nếu như trong tay không phải Thiên Hạt Kiếm, trọng thương tuyệt đối khó tránh khỏi.

- Hắc hắc, chết đi!

Chiến lực của đại hán hung lệ bạo tăng, tăng lên một cấp bậc, trước kia có chiến lực tứ tinh trung đẳng, hiện tại đã có chiến lực tứ tinh cao đẳng, hơn nữa tốc độ di chuyển và tốc độ xuất chiêu, so với Vương giả tứ tinh cao đẳng bình thường, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, hoàn toàn có thể đè nặng Vương giả đồng cấp.

XÍU...UU!

Đại hán hung lệ lại biến mất, xuất hiện ở bên phải của Diệp Trần.

- Kiếm Vực!

Chiến lực tứ tinh cao đẳng, Diệp Trần đối phó có chút miễn cưỡng, nhưng hắn vẫn còn Kiếm Vực, đạt tới đệ nhị trọng Kiếm Vực, kiếm áp vô cùng cường đại, có thể làm tốc độ của đối phương giảm xuống.

- Ân!

Động tác của đại hán hung lệ có chút khựng lại, nắm đấm vừa xuất ra, gặp phải trở ngại vô hình.

Tận dụng thời cơ, bỗng nhiên Diệp Trần nghiêng người, một kiếm đâm ra, Kiếm Vực, làm cho kiếm xuất ra vô cùng nhanh chóng, hóa thành một đạo tử sắc quang tuyến.

- Nằm mơ!

Đại hán hung lệ không đám nữa, một phát bắt được mũi kiếm của Thiên Hạt Kiếm, nắm vào trong tay.

Vụt!

Diệp Trần cười lạnh, phát động Chấn Kiếm Quyết, Thiên Hạt Kiếm chấn động tần suất cao.

Bàn tay tê rần. đại hán hung lệ không tự chủ buông ra, bị một kiếm của Diệp Trần đâm vào ngực, lưu lại một lỗ kiếm thật sâu, nhưng cúi cùng cũng bị xương cốt ngăn cản.

- Xương cốt cứng rắn như vậy?

Diệp Trần không dám tham công, lập tức rút kiếm bay ngược về sau.

- Phốc!

Mà ở vị trí kiếm của Diệp Trần đâm trúng, xuất hiện lỗ thủng tối sầm, quyền trái của đại hán hung lệ, từ từ thu hồi.

- Không ngờ có được năng lực chiến đấu với ma tộc chúng ta!

Mặt mũi của đại hán hung lệ ngưng trọng, dưới tình huống thực lực hơn kém không nhiều, so về năng lực chiến đấu, năng lực chiến đấu bao hàm rất nhiều nhân tố, ví dụ như kinh nghiệm, lực phản ứng, lựa chọn trong nháy mắt... Rất nhiều nhân tố ảnh hưởng.

Vết thương trên ngực lắp đầy, chút thương thế ấy, đối với đại hán hung lệ mà nói, không có bao nhiêu thương tổn, ma thân Ma tộc, so với thân thể nhân loại còn mạnh hơn nhiều, hơn nữa giờ phút này hắn đang ở trong trạng thái biến thân, phòng ngự rất mạnh, kiếm của Diệp Trần, khó có thể đánh trúng bộ vị yếu hại, trừ phi kiếm của hắn cường đại tới trình độ nhất định.

- Ma tổ quả nhiên là đáng sợ!

Diệp Trần rất rõ ràng uy lực của một kiếm vừa rồi, tuy bị bàn tay của đại hán hung lệ bắt được, nhưng kiếm kình còn sót lại, đủ để làm bị thương Vương giả đồng cấp, nhưng nhìn thấy bộ dáng của đại hán hung lệ này, hình như không đáng quan tâm, ngẫm lại cũng đúng, Ma tộc là chủng tộc cao hơn Nhân tộc, ưu thế Tiên Thiên rất rõ ràng, dưới tình huống chiến lực tương đương, Ma tộc sẽ chiếm được ưu thế cực lớn, ví dụ như phòng ngự thân thể.

- Kiêm Vực đã đạt tới đệ nhị trọng!

Xa xa, thiếu niên kia nhìn toàn bộ cuộc chiến giữa Diệp Trần và Ma Giác.

Chiến lực của Ma Giác, không hề nghi ngờ là tứ tinh cao đẳng, sau khi Diệp Trần thi triển Kiếm Vực, cũng có thực lực chống lại Ma Giác, đương nhiên, cục diện vẫn nghiêng về Ma Giác.

- Lực lượng kết tinh của Thiên Hạt Kiếm không được a!

Cúi đầu nhìn Thiên Hạt Kiếm, Diệp Trần có chút cảm khái, trước khi không có đột phá, hắn gặp mấy lần nguy cơ, không thể không giảm bớt phụ tải lực lượng kết tinh của Thiên Hạt Kiếm, làm cho uy năng của Thiên Hạt Kiếm giảm bớt rất nhiều, vừa rồi nếu như lực lượng kết tinh của Thiên Hạt Kiếm cường đại, hắn không tin đại hán hung lệ không có việc gì.

- Đợi sáng tạo chiêu thứ hai của Phá Thiên Kiếm Quyết thành công, nên nghiên cứu thuật đúc kiếm một chút, Cực phẩm tài liệu trong tay ta, đủ để chế tạo ra một thanh Cực phẩm bảo kiếm không kém Thiên Hạt Kiếm.

- Ma Giác, có cần ta ra tay không, ngươi một người, hình như không cách nào làm gì được hắn.

Thiếu niên đề nghị.

Đại hán hung lệ duỗi ba ngón tay ra, nói:

- Ba chiêu, ba chiêu nếu như ta không bắt được hắn, ngươi lại ra tay,

hiện tại ngươi chỉ đề phòng hắn chạy thoát là được.

Với tư cách là Ma tộc Ma Vương, đại hán hung lệ cũng có tôn nghiêm của mình, với hắn mà nói, bắt giết Diệp Trần, cũng không phải là chuyện quá cố sức, đã không cố sức, vì sao còn cần số lượng thủ thắng.

- Cũng tốt!

Thiếu niên gật đầu, án binh bất động.

Xì xì xì!

Sừng của đại hán hung lệ, bỗng nhiên phát ra từng đợt điện quang cường đại, đinh ốc trên hai cái sừng nhọn này, bị dòng điện chạy qua, nóng lên, phát nhiệt.

Dùng Ma Giác làm phong hào, cho nên sừng của đại hán hung lệ này, đương nhiên không giống tầm thường, ẩn chứa ma lực cường đại.

Ma lực chảy trở về, dung nhập vào trong cơ thể đại hán hung lệ, khí tức ma lực của đại hán hung lệ, lập tức gia tăng gấp đôi, lân phiến màu đen trên người, cũng ẩn ẩn hiện hồng, giống như bị ngọn lửa thiêu đốt.

- Ma Long Chiến Thiên bí pháp!

Đại hán hung lệ gầm lên một tiếng, nắm tay phải vươn ra sau, sau đó đột nhiên vung quyền đánh ra ngoài, hư ảnh đầu cự long màu đen, gào thét trùng kích về phía Diệp Trần, không gian bị đánh ra một vết rách dữ tợn.

- Chiến lực lại trở nên mạnh mẽ.

Diệp Trần không dám lãnh đạm, Thiên Hạt Kiếm giương lên, một hư ảnh cự long mang theo chấn động không gian, sau khi Không Gian Áo Nghĩa đạt tới bảy thành, tuy Kính Hoa Phá Diệt không cách nào phát huy ra ảo diệu Không Gian Áo Nghĩa đến cực hạn, nhưng uy năng cũng gia tăng mấy lần, hư ảnh cự long tiếp xúc với không gian chấn động, lập tức bị cuốn

vào, giống như tiến vào thế giới khác.

Rống!

Hư ảnh cự long thập phần cường đại, nhưng vẫn bị phong ấn trong cái gương, thân thể vẫn có thể nhúc nhích như trước, va chạm khắp nơi, muốn đụng nát một lỗ trên tấm gương này, sau đó tùy thời thoát ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1142: Thức Thứ Hai Của Phá Thiên Kiếm Quyết. (1)

Cờ-rắc!

Đột nhiên tấm gương màu tím bị nghiền nát, mảnh vỡ không gian cường đại cắt lên thân thể hư ảnh cự long, nhanh chóng trừ khử lực lượng của nó, hư ảnh cự long bị mảnh vỡ không gian cắt nát bấy, lực lượng không đủ ba thành của thời kỳ toàn thịnh, bị một kiếm của Diệp Trần chém thành hai khúc, hóa thành khí lưu màu đen tản ra khắp thiên địa.

- Chiêu thứ hai, Bá Long Quyền!

Lần này đại hán hung lệ cũng không đánh ra hư ảnh cự long nữa, mà là một hư ảnh đầu cự long có thể tích lớn gấp mấy lần so với cự long, hư ảnh đầu cự long này, mở miệng ra, giống như muốn thôn phệ của thiên địa, mang theo hấp lực mạnh mẽ.

Quần áo bay múa phần phật, Diệp Trần bước chân di động, bị cổ hấp lực này hút lấy.

- Kiếm Vực!

Khẽ quát một tiếng, bên ngoài cơ thể Diệp Trần xuất hiện kiếm áp, tăng cường đến cực hạn, chống lại hấp lực của đầu cự long này. Cùng lúc đó, hắn chém liên tiếp ba kiếm lên hư ảnh đầu cự long này.

Bang bang bang!

Trên hư ảnh đầu cự long này xuất hiện ba vết kiếm thật sâu, khoảng cách gần dưới như vậy, Chấn Kiếm Quyết của Diệp Trần, có uy lực không thể tưởng tượng nổi, nhưng hư ảnh đầu cự long này cũng không phải võ học bình thường của Ma tộc, kết cấu thập phần hợp lý, một kiếm chấn động của

Diệp Trần, cũng khó có thể triệt để xé rách hư ảnh đầu cự long.

Hô!

Hấp lực bạo tăng. cả người Diệp Trần bị hút vào trogn, tiến vào trong miệng của hư ảnh đầu cự long.

- Thành công!

Đại hán hung lệ thấy thế, chậm rãi nhổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần khó chơi, vượt quá dự kiến của hắn, cũng may tuy chiến lực của hắn là tứ tinh cao đẳng, thi triển năng lực ma giác, cũng không đạt được tứ tinh đỉnh phong, nhưng cưỡng ép tiến vào Chân Linh thế giới, thân thể bị thương, nếu ở bên ngoài Chân Linh thế giới, chiến lực của hắn, đã là ngũ tinh đỉnh phong, sáng tạo ra võ học ma tộc, thập phần tinh diệu.

- Ma Giác, không thể ngờ là Bá Long Quyền của ngươi, trở nên tinh diệu hơn rất nhiều, trước kia, cũng không phải là người tỉ mĩ a!

Thiếu niên hơi kinh ngạc, cười nói.

Đại hán hung lệ nói ra:

- Cưỡng ép tiến vào Chân Linh thế giới, chúng ta đều bị thương rất nặng, chiến lực cao còn khá tốt, có thể đền bù được, chiến lực hạ thấp đến tứ tinh, đương nhiên phải cẩn thận tĩ mĩ, làm gì cũng phản cân nhắc một phen, mà năng lực chiến đấu của chúng ta, phát huy rất tốt, càng không có sơ hở.

- Cũng phải, nhưng Bá Long Quyền của ngươi, khó mà đánh chết hắn.

Thiếu niên liếc mắt nhìn vào hư ảnh Bá Long Quyền trước mặt, nói ra.

- Bá Long Quyền, bên trong hiện ra vòng xoáy đinh ốc hoàn mỹ, có thể tiêu hao chân nguyên của hắn trên phạm vi lớn, dùng tu vi không tới hai trăm năm của hắn, chống đỡ không được bao lâu.

Đại hán hung lệ đối với Bá Long Quyền của mình, rất có tự tin, có lẽ Bá

Long Quyền không làm gì được người có chiến lực cao hơn hắn, nhưng tuyệt đối là khắc tinh của người đồng cấp và có thực lực thấp hơn hắn.

Xoẹt!

Thời điểm đại hán hung lệ nói ra, bỗng nhiên hư ảnh đầu cự long phát ra một khe hở sau một khắc, khe hở mở rộng, một thân ảnh xông ra.

- Không có khả năng.

Ánh mắt đại hán hung lệ trì trệ.

Sắp đặt ma lực của Bá Long Quyền, thập phần nghiêm mật, ở bên ngoài còn khó mà phá được, chớ đừng nói chi là ở bên trong, không nói khoa trương, nếu như là một Vương giả tứ tinh đỉnh phong bình thường, không cẩn thận bị hít vào trong hư ảnh đầu cự long, nhất thời bán hội cũng ra không được, chớ đừng nói chỉ là tứ tinh cao đẳng như Diệp Trần.

- Không có gì không có khả năng, không nên quên, hắn là người trong suốt mấy vạn năm gần đây, là kỳ tài nổi bật, bất cứ chuyện gì xảy ra trên người hắn, cũng có thể.

Con mắt thiếu niên híp lại, trong đó bắn ra tinh quang màu xanh da trời.

- Ngươi cũng tiếp ta một kiếm!

Một kiếm chém vỡ hư ảnh đầu cự long, thân hình Diệp Trần khẽ động, quần áo tung bay, một kiếm đánh về phía đại hán hung lệ, kiếm thế bay bổng, không mang theo một tia khói lửa.

Phốc phốc!

Một kiếm chém ra, đại hán hung lệ lập tức trúng kiếm, vết kiếm chém trên ngực hắn một hố sâu, nội tạng lòi ra, một đầu cánh tay trái, cũng bị kiếm khí chém đứt, lập tức bị không gian chấn động xoắn thành huyết vụ.

Chiêu thứ hai của Phá Thiên Kiếm Quyết, Quỹ Sát!

Nói thạt ra, cũng không phải là Quỹ Sát hoàn mỹ.

Quỹ Sát hoàn mỹ, quỹ tích xuất kiếm và không gian chấn động trùng hợp nhau, kiếm giống như thuấn di, uy lực và tốc độ đều hoàn mỹ, không có một tia hao tổn, nhưng Diệp Trần chưa đạt tới cảnh giới đó, chỉ có thể tận lực dựa vào quỹ tích xuất kiếm và không gian chấn động tiến sát vào nhau, uy lực và tốc độ còn chưa đạt tới một phần ba, mặc dù như thế, cũng đủ sức xé rách hư ảnh đầu cự long đệp sắp xếp năng lực nghiêm mật, cũng lập tức làm đại hán hung lệ bị thương.

Chiêu Quỹ Sát không hoàn toàn này, đúng như lời của đại hán hung lệ, bởi vì sử dụng Bá Long Quyền với Diệp Trần nên tiêu hao gần như toàn bộ chân nguyên trong người, cho nên không còn bao nhiêu dư lực phản kích.

Thẳng đến khi ngực trúng kiếm, cánh tay trái bị chém đứt, đại hán hung lệ và thiếu niên mới kịp phản ứng.

- A!

Tiếng thét như sói tru, đại hán hung lệ gào lên một tiếng, thần thái dữ tợn.

- Kiếm pháp đúng là đáng sợ!

Thiếu niên hút một ngụm khí lãnh, hắn hoàn toàn không ngờ tới, Diệp Trần đã bắt đầu sáng tạo ra kiếu chiêu ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa lợi hại, sáng tạo võ học áo nghĩa, không phải là chuyện mốt sớm một chiều, vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh Vương giả, tuy áo nghĩa tiến bộ trên diện rộng, nhưng muốn sáng tạo ra một võ học áo nghĩa hoàn toàn thích hợp cho mình, ít nhất cần vài năm, thậm chí vài chục năm thời gian.

Đương nhiên, Sinh Tử Cảnh Vương giả có rất nhiều thời gian, chút thời gian này, cũng không coi vào đâu.

Nhưng mà, Diệp Trần mới tiến vào Sinh Tử Cảnh một tháng, cũng

nghiên cứu kiếm chiêu ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, uy lực quá mạnh, điều làm cho hắn kinh hãi.

Năng lực sáng tạo của đối phương, quả thực là quái vật.

- Đáng tiếc!

Diệp Trần lắc đầu, một kiếm vừa rồi chặt đứt đầu hư ảnh cự long, nhưng một kiếm này cũng không phải quỹ tích kiếm chiêu trùng hợp với không gian chấn động, có chút độ lệch, phải biết rằng không gian thập phần kỳ diệu, sai một ly đi nghìn dặm, Diệp Trần có thể khống chế trong một mét, đa là chuyện không dễ dàng.

- Tính toán, đối phương là Ma tộc, có ưu thế thân thể, về sau chiến đấu với Ma tộc Ma Vương cường đại, mới có thể biết mình biết người, không đến mức bị lật thuyền trong mương.

Yêu thú nhất tộc, Nhân Ma nhất tộc, Bán Yêu nhất tộc, Diệp Trần đều rất rõ ràng năng lực của họ, duy chỉ có Ma tộc không phải Chân Linh thế giới, Diệp Trần biết rõ rất ít, cho nên, lần chiến đấu này, cũng không phải vô tình mà chiến đấu.

Huyết nhục nhúc nhích, vết kiếm chỗ cánh tay trái của đại hán hung lệ, nhanh chóng lắp đầy và dài ra, ngẩng đầu, ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Trần, lãnh khốc vô tình.

- Cửu U, ta và ngươi liên thủ tiêu diệt hắn.

Đại hán hung lệ nói với thiếu niên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1143: Thức Thứ Hai Của Phá Thiên Kiếm Quyết. (2)

Thiếu niên cười cười, nói ra:

- Mới hai chiêu mà thôi!

- Nếu như hắn không phải là thiên tài của Chân Linh thế giới, ta không ngại chiến một trận với hắn, phải phân cao thấp, hiện tại, tốt nhất là nhanh chóng giết hắn, khí tức của chúng ta, đã bị ý chí thiên địa khuếch trương ra ngoài, rất nhanh, sẽ khiến cường giả thế giới này phát giác.

Đại hán hung lệ thập phần tình táo, cũng không có nổi trận lôi đình.

- Hắc hắc, Ma Giác, không bằng ngươi đi theo ta a! Thực lực Hắc Thạch lúc trước, cũng không mạnh bằng ta, mà một ít thủ đoạn, hắn còn không bằng ta, đi theo ta, ta có thể cam đoan, thứ ngươi cần có được, dễ hắn hơn ở với hắn nhiều.

Thiếu niên rất thưởng thức tính cách của đại hán hung lệ, xuất hiện tâm tư mời chào.

Đại hán hung lệ biểu môi.

- Giết hắn rồi nói sau!

Đối với hắn mà nói, Cửu U là tên điên, đi theo Hắc Thạch vẫn tương đối an toàn một chút, nhưng hiện tại, hắn cũng không công nhiên phản bác Cửu U, sợ sinh ra sự cố.

- Tốt, ta biết rõ ngươi không muốn ở cùng ta, nhưng ta cho ngươi biết, đi theo ta vẫn tốt hơn.

Thiếu niên giống như nhìn ra tâm tư của đại hán hung lệ, hồ đồ không thèm để ý.

- Muốn liên thủ đối phó ta, xem chiêu trước đi!

Diệp Trần không cho là mình có thể đối kháng nổi với sự hợp lực của hai người, Vương giả có chiến lực tứ tinh đỉnh phong, đoán chừng cũng không ngăn nổi sự liên thủ của hai người, trừ phi là bá chủ trong tứ tinh, mới có thể đánh bại bọn họ.

- Bá Long Quyền!

- Cửu U Khóa Thiên!

Đại hán hung lệ nói động thủ là động thủ, một quyền đánh ra hư ảnh đầu cự long, hấp lực tỏa ra, một đôi tay khoanh tròn, quang mang lam sắc bao phủ thiên địa, phong tỏa không gian, một trong một ngoài, phối hợp hoàn mỹ, hiển nhiên là từng liên thủ qua, đối với liên thủ không có lạ lẫm.

Đáng tiếc bọn họ ra tay nhanh, động tác của Diệp Trần còn nhanh hơn.

Thân hình lóe lên, thân thể Diệp Trần dung nhập vào trong không gian, dưới tình huống quang mang lam sắc chưa khép lại, chui ra, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, giống như không tồn tại khoảng cách.

- Không tốt, hắn đã đem Không Gian Áo Nghĩa vận dụng vào trong thân pháp, rất khó vây khốn hắn.

Thiếu niên biến sắc, đuổi theo mau.

- Cửu U Khóa Thiên của ngươi, không phải phong tỏa địch nhân rất lợi hại sao?

Đại hán hung lệ nói.

- Không được, Cửu U Khóa Thiên tuy ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, nhưng muốn phong bế địch nhân có Không Gian Áo Nghĩa lợi hại hơn, cần

phải có thời gian chuẩn bị mới được.

Hai người một trước một sau, đuổi sát sau lưng Diệp Trần.

Nhưng mà, Diệp Trần có Không Gian Áo Nghĩa cao tới bảy thành, xuyên thẳng trong hư không, Không Gian Chi Lực tạo thành lực đẩy cho hắn, làm cho tốc độ của hắn cực nhanh.

Chỉ trong chốc lát công phu, hai người đã mất đi bóng dáng của Diệp Trần.

- Ồ, hắn còn chạy được?

Thiếu niên có chút kỳ quái, hắn xem ra, Diệp Trần không thể còn sức mà chạy được mới đúng.

Thời gian lại trôi qua, sắc mặt hai người càng ngày càng khó coi.

Hiển nhiên Diệp Trần biết được sơ hở của Cửu U Sưu Hồn, trên đường đi, lưu lại một loạt chân nguyên tàn ảnh, đây là chân nguyên tàn ảnh, ẩn chứa chân nguyên thập phần thưa thớt, không có sức chiến đấu gì, nhưng phía trên cũng có ẩn chứa khí tức, Cửu U Sưu Hồn chỉ có thể cảm ứng khí tức, không cách nào cảm ứng tánh mạng chấn động, đương nhiên mất đi tác dụng.

Một quyền đánh nát chân nguyên tàn ảnh của Diệp Trần, đại hán hung lệ trầm giọng nói ra:

- Vẫn để hắn chạy thoát.

- Là sai lầm của ta, sớm biết như thế, vừa rồi ta đã phong tỏa không gian, củng cố không gian thêm vững chắc.

Kỳ thật thiếu niên hoài nghi, cho dù có sớm thi triển Cửu U Khóa Thiên, gia cố không gian, cũng chưa chắc có thể lưu Diệp Trần lại, kiếm chiêu của Diệp Trần, có được lực lượng không thể tưởng tượng nổi, có lực phá hư rất lợi hại.

- Không trách ngươi được, là ta chủ quan!

Trong lòng đại hán hung lệ càng thêm lo lắng, Diệp Trần giờ này ngày này, còn khó chơi hơn Huyền Hậu ngày trước, vừa rồi giao chiến với Diệp Trần, làm cho hắn hiểu được, thực lực của cả hai, cộng thêm kế hoạch chu đáo, cho dù toàn lực ứng phó, cũng không có khả năng đánh chết Diệp Trần, tối đa là đánh đối phương trọng thương mà thôi, cho tới bây giờ hắn nghĩ mãi không ra, trong khoảng thời gian ngắn, từ một con kiến nhỏ, đã phát triển thành một con cự long mà bọn họ không thể làm gì được.

- Ai, nếu như thực lực của ta lại khôi phục một chút, có lẽ kết cục đã không phải như vậy.

Thiếu niên thở dài một hơi, nói tiếp:

- Hắc Thạch đã quá cẩn thận, mất đi cơ hội duy nhất đánh chết hắn, nếu như ngay từ đầu đã dùng toàn lực ứng phó, tự mình ra tay, cục diện cũng không phát triển tới mức bây giờ.

Đại hán hung lệ trầm mặc, có đôi khi, hắn cũng hiểu được Hắc Thạch quá cẩn thận, so với Cửu U điên cuồng là hai thái cực, nếu như hai người tổng hợp một chút, vậy thì hoàn mỹ.

Đương nhiên, hắn cũng có thể hiểu được tâm tính của Hắc Thạch, bỏ niêm phong của những đại nhân kia, đó mới là đại sự quan trọng nhất của hắn và bọn họ. Hắc Thạch không muốn phức tạp, cho nên không muốn tự thân xuất mã, hơn nữa có ai có thể sớm ngờ tới, tốc độ tiến bộ của Diệp Trần nhanh như vậy, đánh vỡ thông thường, làm cho bọn họ trở tay không kịp.

- Hiện tại nói những chuyện này cũng vô dụng!

Đại hán hung lệ lắc đầu.

Thiếu niên khoát khoát tay, nói ra:

- Cánh chim của hắn đã mở ra, đã bắt đầu bay đi, hiện tại giết không

được hắn, về sau cũng rất khó giết hắn, ta không muốn tiếp tục đuổi giết hắn, lãng phí nhân lực vật lực.

Đại hán hung lệ liếc nhìn Cửu U, hắn cũng không nghĩ tới, Cửu U không ngờ ổn trọng hơn so với tưởng tượng của hắn, có lẽ những năm bị ngăn trở, đã làm cho hắn cải biến tính tình, nói như thế, còn phải cảm tạ Huyền Hậu và Long Vương, bằng không dùng tính cách điên cuồng của Cửu U, nói không sẽ làm xấu đại sự.

Đương nhiên, đây là đánh giá của Hắc Thạch giành cho Cửu U.

- Ta sẽ nói với Hắc Thạch, tin tưởng hắn cũng không muốn tốn công phí sức đuổi giết Diệp Trần nữa.

Không đuổi giết Diệp Trần, không có nghĩa là buông tha cho việc đánh chết Diệp Trần, chẳng qua là không muốn vì chuyện của Diệp Trần, tốn quá nhiều sức lực, như vậy được không bù mất, cơ hội là ở trước mắt, bọn họ thà buông tay đánh cược một lần, giống như đối với Huyền Hậu, có cơ hội, bọn họ không ngại đánh chết Huyền Hậu, đáng tiếc là không có cơ hội.

- Ta tin tưởng Hắc Thạch cũng có suy nghĩ giống ta, hơn nữa một Diệp Trần, chưa hẳn là có thể làm kế hoach của chúng ta thất bại trong gang tấc, một khi những đại nhân trong phong ấn đi ra ngoài, đừng nói một Diệp Trần, cho dù mười Diệp Trần, cũng chỉ là râu ria, đến lúc đó, chiến lực dưới lục tinh, đừng mong ảnh hưởng đại cục.

Thiến niên cười lạnh.

- Hi vọng là thế!

Đại hán hung lệ cảm thấy Cửu U nói có lý, Diệp Trần tiến bộ mau hơn nữa, cũng chỉ là sơ kỳ, chờ hắn đạt được chiến lực ngũ tinh, tiến bộ sẽ chậm lại, Huyền Hậu năm đó, mới tiến vào Sinh Tử Cảnh không bao lâu, cũng có chiến lực tứ tinh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1144: Ma Tộc Buông Tha Đuổi Giết Diệp Trần, Cửu U Sưu Hồn.

Nhưng qua mấy thập niên, cũng chỉ tăng lên một tinh, Diệp Trần so với Huyền Hậu lợi hại hơn nữa, đạt tới ngũ tinh cao đẳng, thậm chí là ngũ tinh đỉnh phong, cũng không làm được gì, lục tinh, đó là chuyện hoang đường viển vông, căn bản là không có thời gian giành cho hắn.

- Cửu U, ngươi không ở cùng một chỗ với chúng ta thật sao?

Buông chuyện Diệp Trần, đại hán hung lệ nói với thiếu niên.

Thiếu niên lắc đầu.

- Các ngươi có kế hoạch của mình, ta có kế hoạch của ta, ở cùng một chỗ, tính an toàn không cách nào bảo đảm, tách ra, ngược lại an toàn hơn rất nhiều, trứng gà không nên đặt cùng một rổ, đạo lý kia có lẽ ngươi hiểu.

- Đáng tiếc, có ngươi gia nhập chúng ta, kế hoạch có thể hoàn thành nhanh hơn.

Đại hán hung lệ rất rõ năng lực của Cửu U, cho nên mới nói ra lời này.

- Được rồi, đã buông tha cho đuổi giết tên này, ta cũng trở về đây, về sau không có việc gì, tốt nhất không nên gặp mặt.

Thiếu niên một bước phóng ra, hóa thành ánh sáng màu lam phi độn biến mất.

- Trước tìm một địa phương an toàn.

Đại hán hung lệ phá vỡ không gian bích chướng, lẻn vào trong biển sâu, ở trong chỗ sâu của đáy biển mà dưỡng thương.

Nửa thời thần trôi qua, hai đạo khí tức cường đại chạy tới.

Một là thiếu phụ đẹp như yêu tinh, dáng người thiếu phụ cực kỳ nóng bỏng, bộ ngực cao ngất đầy đặn, eo nhỏ nhắn dịu dàng, hai chân thon dài, chiếm cứ hai phần ba tỉ lệ, bờ mông cao ngạo nghễ ưỡn lên, hiện ra đường cong kinh người, nói ngắn lại, đây là một nữ nhân có thể khiến nam nhân điên cuồng.

Một người khác có khí tức lăng lệ như Thiên Kiếm, là một trung niên mặc quần áo văn sĩ.

Khí tức hai người, vượt xa đại hán hung lệ và thiếu niên, nếu như Diệp Trần ở chỗ này, nhất định sẽ cảm thấy nguy hiểm cực độ, đứng xa mà nhìn.

- Thanh Vân Kiếm Đế, ngươi cũng phát giác khí tức của Ma tộc?

Nữ nhân như yêu tinh nói chuyện đầu tiên.

- Không sai!

Trung niên nhân gật đầu.

- Chúng ta tới muộn rồi!

Nữ nhân như yêu tinh văn ve mái tóc trên trán, lông mày đẹp nhíu lại, vô cùng xinh đẹp.

- Ma tộc xuất thế, đại loạn xuất hiện, không nói cần phải giết những nhân vật râu ria, còn phải tìm được bản doanh của chúng, mới có thể một lần hành động đánh chết chúng.

- Chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy, tuy bình chướng của thế giới này đủ sức cưỡng ép những cường giả thế giới khác xông vào bị trọng thương, thực lực càng cao, bị thương càng lớn, nhưng những năm gần đây, có không ít cường giả thế giới khác tiến vào đây, nếu như ta đoán không sai, kế hoạch của bọn họ chính là mở phong ấn cho những siêu cấp cường giả kia, bị

phong ấn vô số năm, những siêu cấp cường này giả tuy nói nguyên khí đại thương, nhưng chỉ cần có được bảo vật của thế giới khác, sẽ khôi phục như trước, đáng sợ nhất là, những tên này tuy bị thương, đang tại từ từ khôi phục, dần dần thích ứng với Chân Linh thế giới, một khi thoát khốn mà ra, tu vi khôi phục, tất nhiên sẽ là tai nạn cho Chân Linh thế giới chúng ta.

- Đây là tử cục, chúng ta cũng không có biện pháp, chỉ có giống như trước kia, từ trong giết chóc, thực lực tăng lên, nếu không, chỉ có diệt vong mà thôi.

Ánh mắt của trung niên nhân rét lạnh, không mang theo cảm tình nào.

- Dưới mắt cũng chỉ có đi một bước tính một bước, ta cáo từ trước.

Vừa nói, nữ nhân như yêu tinh kia cũng tiến vào hư không, thân hình lóe lên, đã vượt qua mấy mươi vạn dặm.

- Loạn thế đến, không biết có bao nhiêu Vương giả sẽ vẫn lạc.

Trung niên nhân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau một khắc, thân hình tiến vào trong hư không.

...

- Ngươi với Cửu U liên thủ, cũng không giết được hắn?

Trong cung điện dưới đáy biển, da đen Huyết Ảnh nhìn qua đại hán hung lệ, trầm giọng nói

Huyết Ảnh này là một cổ hình chiếu ý chí, hắn chậm rãi nói:

- Người này tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, bất kể là chiến lực hay là năng lực chạy trốn, đều là nhất lưu, chỉ sợ dưới ngũ tinh, không có người nào có thể lưu hắn lại, mà Vương giả ngũ tinh bình thường, hi vọng cũng không lớn, trừ phi là Vương giả ngũ tinh có tốc độ cao.

Chiến lực và tốc độ, có quan hệ với nhau, nhưng quan hệ không lớn,

Vương giả ngũ tinh có chiến lực cường đại, tốc độ chưa hẳn nhanh bằng Vương giả chiến lực tứ tinh, chiến lực, thể hiện cho năng lực sát thương.

- Hắc Thạch, hắn đã thành khí, không nên lãng phí nhiều tinh lực.

Huyết Ảnh đưa ra đề nghị.

Trầm mặc một lát, Hắc Thạch mới nói ra:

- Là ta quá cẩn thận, đã như vầy, buông tha đuổi giết hắn, trọng điểm kế tiếp của chúng ta chính là mở phong ấn cho các đại nhân.

Hắc Thạch có chút bất đắc dĩ, lúc trước buông tha đuổi giết Huyền Hậu, hiện tại buông tha đuổi giết Diệp Trần, lịch sử quá giống nhau, không thể không thừa nhận, ở trong Chân Linh thế giới này, bọn họ không phải một tay che trời.

...

Lợi dụng Không Gian Áo Nghĩa, tốc độ của Diệp Trần nhanh không thể tưởng tượng nổi, xuyên thẳng qua hư không, giống một quầng sáng ẩn chứa Không Gian Chi Lực, vô hình vô tướng.

Thật lâu, Diệp Trần dừng lại.

- Tiến vào Sinh Tử Cảnh, rốt cục ta cũng đem một bộ phận ảo diệu của Không Gian Áo Nghĩa phát huy ra, thân pháp ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, trước kia không làm được.

Không Gian Áo Nghĩa, là một trong những áo nghĩa mạnh nhất, cần năng lực khống chế rất mạnh, mà năng lực khống chế có quan hệ với tâm tính.

- Chiến lực của ta, hẳn là tứ tinh cao đẳng, ta chiến đấu với Ma tộc Ma Vương, cũng là tứ tinh cao đẳng, trụ cột mạnh hơn so với ta một chút, nhưng muốn giết ta, nếu như ta chống lại hắn, chẳng biết hươu chết về tay ai, cũng

chưa biết, hơn nữa thiếu niên kia cũng thâm bất khả trắc, ta cũng không phải là đối thủ.

Diệp Trần nhìn ra được, tuy khí tức của thiếu niên kia và đại hán hung lệ không sai biệt lắm, nhưng ánh mắt thập phần đáng sợ, giống như có thể nhìn thấu tâm can của người ta, chiến lực giống nhau, cũng không nhất định cân sức ngang tài, so sánh, Diệp Trần cảm thấy thiếu niên kia cường đại hơn đại hán hung lệ một ít, loại cường đại này, là tâm cảnh cường đại.

- Đáng tiếc, ta chưa ngộ xong Quỹ Sát, còn cần thời gian ngắn, nhanh chóng nghiên cứu chiêu thức, tốt nhất nghiên cứu những thứ đơn ginả, nhưng có thể nhanh chóng tăng chiến lực.

- Thu Thủy Kiếm Quyết, không được, Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa của ta đã đại thành, muốn nghiên cứu ra kiếm chiêu có thể ẩn chứa áo nghĩa đại thành, độ khó siêu việt Quỹ Sát.

Một chọi một, bảy thành Không Gian Áo Nghĩa đương nhiên bao trùm Kim Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa, bảy thành Không Gian Áo Nghĩa, không sai biệt lắm tương đương với hai mươi mốt thành Kim Chi Áo Nghĩa hoặc là Thủy Chi Áo Nghĩa, nhưng đại thành Kim Chi Áo Nghĩa và đại thành Thủy Chi Áo Nghĩa dung hợp lại vào một kiếm, độ khố và uy lực bạo tăng lên gấp mười lần, uy lực cũng siêu việt Quỹ Sát.

Tuy ngộ tính của Diệp Trần vượt qua người khác mười lần, nhưng cũng không thể nói cứ sáng tạo, là có thể tạo ra kiếm chiêu cường đại, dù sáng tạo ra, cũng chưa chắc là kiếm chiêu lợi hại, quá không thực tế.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1145: Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Thuật, Hầu Nhi Tửu. (1)

Thu Thủy Kiếm Quyết không thể, như vậy chỉ có đem mục tiêu đặt lên Chấn Kiếm Quyết.

Chiêu thứ nhất của Chấn Thiên Kiếm Quyết làm Vi Thiên Cát Kiếm, nghiên cứu ra thức thứ hai, uy lực khẳng định siêu việt bán thành phẩm Quỹ Sát, đối với việc trước mắt Diệp Trần, có trợ giúp cực lớn.

Tiến vào Sinh Tử Cảnh, thứ cần phải chú ý chi tiết, tỉ mĩ quá nhiều.

Linh hồn lực và chân nguyên nhìn thì bạo tăng, uy năng viễn siêu dĩ vãng, nhưng khi dùng, cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, giống như một người bình thường cường tráng có sức lực ngàn cân, nhưng khi thực lực của hắn bạo tăng lên tới vạn cân, mười vạn cân, khẳng định trong thời gian ngắn, hắn không cách nào khống chế nổi, nếu cưỡng ép vận dụng, sẽ bạo tạc, ngồi lên băng ghế, có khả năng làm băng ghế gãy nát, lực lượng trọng yếu, kỹ xảo cũng trọng yếu, mà điều kiện cơ bản nhất khi sử dụng kỹ xảo đó chính là phải quen thuộc với lực lượng của mình.

Cho nên, nghiên cứu kiếm quyết Quỹ Sát ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, Diệp Trần đã cảm giác được, linh hồn lực và chân nguyên của mình có chút vấn đề, không cách nào vận dụng thuần buồm xuôi gió như trước kia, tâm động kiếm động.

Mà Chấn Kiếm Quyết yêu cầu kỹ xảo, cao hơn kiếm chiêu ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, bởi vì bộ kiếm pháp kia, cần dùng chân nguyên chấn động dẫn động thân kiếm chấn động, đối với chính mình còn chưa quen thuộc lực lượng, căn bản là không cách nào nguyên cứu ra chiêu thứ hai của Chấn Kiếm Quyết, nếu như nói kiếm chiêu này dùng áo nghĩa làm chủ đạo, như vậy Chấn Kiếm Quyết cần lực lượng chấn động làm chủ đạo, áo nghĩa

phụ trợ.

- Chấn Kiếm Quyết ẩn chứa Kim Chi Áo Nghĩa, đại thành Kim Chi Áo Nghĩa phối hợp với lực lượng chấn động, thức thứ hai uy lực nhất định thập phần đáng sợ, xé rách cường giả ngang cấp rất dễ dàng.

Diệp Trần đối với thức thứ hai của Chấn Kiếm Quyết rất có tự tin, hắn và Lam Sơn Mi bất đồng, Lam Sơn Mi tạo nghệ trên Ma Đao bí quyết rất cao, nhưng trừ Ma Đao bí quyết, những ưu thế khác yếu hơn rất nhiều, mà Ma Đao Tông Ma Đao Vương, hắn cũng đã được nghe nói, bằng vào Ma Đao bí quyết xuất thần nhập hóa, Vương giả cùng giai, hoặc là bị đánh bay vũ khí, hoặc là bị chấn thương. Đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, mà Chấn Kiếm Quyết của Diệp Trần. Tiềm lực không kém cỏi gì so với Ma Đao bí quyết, trọng yếu nhất Diệp Trần còn có lục giai Hủy Diệt Kiếm Ý, phối hợp thêm Hủy Diệt Kiếm Ý, Chấn Kiếm Quyết của hắn, uy lực tất nhiên thập phần đáng sợ.

- Quen thuộc linh hồn lực và chân nguyên là điều kiện tiên quyết, kế tiếp, phải sử dụng Ngự Kiếm Thuật liên tục a!

Ngự Kiếm Thuật, đối với linh hồn lực và chân nguyên yêu cầu đều rất cao, đồng thời thi triển Ngự Kiếm Thuật, cũng là thời điểm đồng thời vận dụng linh hồn lực và chân nguyên, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Boang!

Phá Tà Kiếm tự động ra khỏi vỏ, lơ lửng ở dưới bàn chân Diệp Trần.

Chân đạp Phá Tà Kiếm, Diệp Trần tay niết kiếm quyết, linh hồn lực và chân nguyên đồng thời thúc dục, XÍU...UU!, Phá Tà Kiếm chở Diệp Trần, hóa thành một đạo kiếm quang, kích bắn ra xa, nhanh chóng xuyên thấu hư không.

- Kiếm Long Thuật!

Diệp Trần sử dụng Ngự Kiếm Thuật, một khắc tiến vào Sinh Tử Cảnh,

đã siêu việt cảnh giới bốn mươi hai kiếm tề phát, chỉ thấy Phá Tà Kiếm lóe lên, phân hoá thành bốn mươi hai bóng kiếm, bóng kiếm nhanh chóng xếp đặt, biến thành một con Kiếm Long lăng lệ ác liệt, công kích ra ngoài, Không Gian Chi Lực nhao nhao tản ra.

- Linh hồn lực và chân nguyên bạo tăng, uy lực của Ngự Kiếm Thuật cũng đã tăng lên gấp mười lần.

Lúc trước cùng Tư Đồ Hạo trao đổi Ngự Kiếm Thuật. Diệp Trần đã biết rõ tiềm lực của Ngự Kiếm Thuật rất lớn, nhất là thích hợp với người có linh hồn biến dị như hắn, có Ngự Kiếm Thuật, cho dù hắn tìm hiểu áo nghĩa, cũng không kém gì người bình thường, cũng có thể có được thành tựu phong quang vô hạn, có thể cùng thiên hạ anh kiệt liều mạng.

- Bắc Đấu Thất Tinh kiếm thuật!

Ba mươi ba kiếm tề phát, có thể thi triển Kiếm Xà Thuật, bốn mươi hai kiếm tề phát, có thể thi triển Kiếm Long Thuật, mà bốn mươi chín kiếm tề phát, có thể thi triển ra một mon kiếm thuật lợi hại hơn, chính là Bắc Đấu Thất Tinh kiếm thuật.

Chỉ thấy chung quanh Phá Tà Kiếm tinh quang lập lòe, bảy đạo kiếm ảnh bất đồng hiện ra, mà đạo bóng kiếm này, hiện ra xếp đặt của Bắc Đấu Thất Tinh, sát khí nghiêm nghị.

- Đi!

Diệp Trần khẽ quát một tiếng.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy!

Giống như lê hoa đáy vũ, như mưa đánh chuối tây, bảy đạo bóng kiếm biến ảo thành bốn mươi chín đạo, bốn mươi chín đạo bóng kiếm lại hóa thật thành hư, che dấu trong hư không, trong nháy mắt, chỉ thấy tinh quang lập loè, sao lốm đốm đầy trời, không thấy bóng kiếm, chỉ thấy một trời đầy sao, bao phủ khắp nơi, căn bản tránh cũng không thể tránh, muốn tránh cũng

không được.

- Cái Ngự Kiếm Thuật này, quả thật là lợi hại!

Diệp Trần lần đầu tiên thi triển ra Bắc Đấu Thất Tinh kiếm thuật, thi triển ra, dù có chút sơ hở, nhưng uy lực đã nhìn thấy, không thể coi thường nó chút nào.

- Lại nói, lúc trước Tư Đồ Hạo trao đổi Ngự Kiếm Thuật cho hắn cũng không biết, mà hắn đã có lợi nhuận, đối phương cũng không nghĩ tới, linh hồn của ta, cũng không giống người bình thường, cũng thế, hôm nay ta đã là Sinh Tử Cảnh Vương giả, nên đền bù chút tổn thất cho hắn!

Kỳ thật Diệp Trần không đền bù tổn thất cho Tư Đồ Hạo, Tư Đồ Hạo cũng không nói cái gì, trao đổi Ngự Kiếm Thuật, ngươi tình ta nguyện, thập phần công bình, nhưng Diệp Trần gần đây đi theo bản tâm, tuyệt đối không vi phạm bản tâm, với hắn mà nói, tu luyện võ đạo kiếm đạo, cũng là tu tâm, quang minh chính đại, có đại thành tựu, nội tâm âm hiểm, cũng sẽ có đại thành tựu, chỉ cần ngươi không vi phạm nội tâm là tốt rồi.

Thời gian ngày từng ngày qua đi, Bắc Đấu Thất Tinh kiếm thuật ở trong tay của Diệp Trần càng thành thục, càng ngày càng sát phạt lăng lệ ác liệt, mà linh hồn lực và chân nguyên của Diệp Trần, cũng ngày từng ngày khế hợp với Diệp Trần, không có một tia ngăn cách, khoảng cách tâm động niệm động, niệm động kiếm không động đã không còn xa, dùng thuận buồm xuôi gió.

Hôm nay, Diệp Trần xuất hiện trên biển.

- Khoảng cách từ đây tới Hầu Nhi Đảo không còn xa, không bằng bái phỏng một chút.

Căn cứ hải đồ của Thiết Hầu Vương, Diệp Trần phát giác được, khoảng cách giữa mình và Hầu Nhi Đảo chỉ còn hơn vạn dặm, thời gian uống cạn chung trà là có thể tới

...

Hầu Nhi Đảo!

- Lão Thường a, đây là bình rượu cuối cùng rồi, chai này uống xong, sang năm mới có, ngươi tốt nhất uống ít một chút.

Ở bên cạnh suối nước nóng ở trung tâm hòn đảo, Thiết Hầu Vương và Vô Thường Thương Vương đang ngồi trên bàn đá đối diện nhau, Thiết Hầu Vương đau lòng lấy ra một bình rượu, cái chai đã biến thành màu vàng đất, nhìn về vào nó thập phần không nở.

Vô Thường Thương Vương không khách khí tiếp nhận bình rượu, mở nắp bình ra, một ngụm uống một nửa.

- Dễ uống, một ngụm này, có thể gia tăng ta nửa năm tu vi, đáng tiếc quá ít, hầu tử, ngươi hàng năm đều nói như vậy, có thể hay không đổi mới một chút, ta biết rõ, ngươi khẳng định tư tàng nhiều Hầu Nhi Tửu, nên đem ra đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1146: Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Thuật, Hầu Nhi Tửu. (2)

Thiết Hầu Vương trợn mắt lên.

- Ngươi còn không biết xấu hổ nói ra, năm nay ngươi uống của ta bốn bình Hầu Nhi Tửu, ta mới uống ba bình rưỡi, ta dễ dàng sao?

Một người một yêu, thường xuyên cãi nhau, mỗi lần không ồn ào, liềm cảm thấy thiếu cái gì đó, đương nhiên, đây không phải là nói tình cảm hai người không tốt, trái lại, hai người cảm tình tốt đến trình độ sinh tử tương giao, Vô Thường Thương Vương tuy cứ cách một thời gian là đòi rượu, nhưng hắn cũng tốn không ít tinh lực tài lực, đi sưu tập tài liệu cho Thiết Hầu Vương, Thiết Hầu Vương cũng không hẹp hòi, Vô Thường Thương Vương mỗi lần tới, đều cho hắn một lọ Hầu Nhi Tửu.

Cười ha hả, Vô Thường Thương Vương nói:

- Đừng cớ trợn mắt, ta biết rõ ngươi tư tàng Hầu Nhi Tửu là đợi Diệp Trần tới nhà bái phỏng, chúng ta còn thiếu nợ hắn một cái mạng a.

- Còn không biết hắn tới lúc nào a!

Thiết Hầu Vương tính cách ngay thẳng, hắn sợ Diệp Trần đến Hầu Nhi Đảo, hắn không ở lại, dứt khoát đóng cửa không ra ngoài, một mực chờ ở Hầu Nhi Đảo, mà Vô Thường Thương Vương khắp nơi sưu tập tài liệu, dùng để sản xuất thêm một ít Cực phẩm Hầu Nhi Tửu.

- Không vội, đã không có tin tức của hán, chúng ta tự mình đến nhà bái phỏng.

Vô Thường Thương Vương uống một ngụm Hầu Nhi Tửu, dư vị vô cùng.

- Cũng đúng!

Thiết Hầu Vương lấy ra một lọ Hầu Nhi Tửu đã uống quá nửa, uống một ngụm.

- Ân? Có người đến!

Chợt, Vô Thường Thương Vương nhíu mày, buông bình rượu.

- Ai?

Thiết Hầu Vương đứng dậy, linh hồn cảm ứng của hắn, không bằng Vô Thường Thương Vương.

- Nói Diệp Trần, Diệp Trần đã tới, hầu tử, còn không qua nghênh đón.

Vô Thường Thương Vương trên mặt lộ ra vui vẻ.

- Thật sự đến?

Thiết Hầu Vương nhếch miệng cười cười.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến.

- Hai vị, Diệp mỗ đột nhiên tới chơi, không có quấy rầy a!

Âm thanh đến, người đến, bên ngoài Hầu Nhi Đảo, một người trẻ tuổi áo lam lăng không hiện ra, hướng về phía trung tâm hòn đảo mà đi, không phải Diệp Trần thì là ai.

- Nào có!

Thiết Hầu Vương cùng Vô Thường Thương Vương nghênh đón.

- Ồ, ngươi tiến vào Sinh Tử Cảnh.

Ánh mắt của Vô Thường Thương Vương trì trệ, hỏi.

Diệp Trần gật đầu nói:

- May mắn vượt qua Sinh Tử Kiếp.

- Quả nhiên là kỳ tài Thiên Hạ Vô Song, ngươi không có tiến vào Sinh Tử Cảnh, đã có thể chống lại Sinh Tử Cảnh Vương giả, một khi đột phá, trong thiên hạ, nơi nào cũng có thể đi.

Vô Thường Thương Vương trong lòng cảm thán.

Diệp Trần không có tiến vào Sinh Tử Cảnh, dù có thực lực chống lại Sinh Tử Cảnh, nhưng Sinh Tử Cảnh Vương giả không biết rõ về hắn, khó tránh khỏi khinh thường hắn, sẽ không cho rằng hắn là tồn tại đồng cấp, hiện tại, Diệp Trần đã thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, không người nào dám xem nhẹ hắn, địa vị biến hóa long trời lỡ đất, không phải lúc trước có thể so sánh.

Sinh Tử Cảnh chính là biểu tượng của thực lực, cũng là biểu tượng của địa vị, tại Chân Linh thế giới là tồn tại cao nhất, ý nghĩa thật lớn.

- Đến đây, bên này.

Bên cạnh suối nước nóng, Thiết Hầu Vương lấy ra thêm một ghế đá, bàn tay phát lên ghế đá, ánh sáng lóe lên, xuất hiện nhiều hoa quả tươi đẹp, một loại là chuối tiêu xanh và hoa quả, một bên là hoa quả màu vàng chín mọng, còn có những quả giống như bảo thạch, những hoa quả này tiếp xúc với không khí, ba loại khí tức hoàn toàn bất đồng, nhưng đồng thời cũng phát ra mùi thơm khoang khoái dễ chịu, rõ ràng không phải phàm phẩm.

Còn chưa hết, Thiết Hầu Vương cũng lấy ra ba bình Hầu Nhi Tửu, trước mặt ba người là một lọ.

- Diệp Trần, đây là Cực phẩm Hầu Nhi Tửu, ngươi trước nếm thử.

Thiết Hầu Vương chờ mong nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần bật cười, mở nắp bình, nhẹ nhàng hớp một cái.

- Hảo tửu!

Con mắt Diệp Trần sáng ngời, Hầu Nhi Tửu này, thập phần sền sệt, ngậm trong miệng, tửu lực thăng hoa, có múi thanh dễ chịu, nuốt vào trong bụng, tửu lực lập tức khuếch tán khắp tứ chi bách hài, không một chỗ nào không thoải mái, trọng yếu nhất là, trong tửu lực, ẩn chứa năng lượng thiên địa nồng đậm, chân nguyên vận chuyển, năng lượng lập tức luyện hóa thành chân nguyên, một ngụm, không sai biệt lắm gia tăng tu vi mười ngày cho hắn, mà một ngụm này, chẳng qua là một phần hai mươi của bình rượu mà thôi, nếu như uống toàn bộ một bình này, đoán chừng không ít hơn một năm tu vi.

- Hai vị đúng là biết hưởng thụ, rượu ngon còn có thể gia tăng tu vi, ta mới thấy lần đầu tiên.

Diệp Trần nhịn không được lại uống một ngụm, lúc này mới buông bình rượu, nói ra.

Thiết Hầu Vương mặt mày hớn hở, mở miệng nói:

- Không nói gạt ngươi, sản xuất Cực phẩm Hầu Nhi Tửu, không phải là mỗi Yêu Vương hầu tộc đều biết, lần trước có một Sinh Tử Cảnh Vương giả đến mua phương pháp sản xuất Hầu Nhi Tửu của ta, ta không để ý tới hắn, đến đây, ăn quả ướp lạnh, những hoa quả này, phối hợp với Hầu Nhi Tửu, đối với thân thể có chỗ tốt không nhỏ, đây là Lục Lam Quả, đây là Địa Hương Quả, đây là Bảo Thạch Quả.

Mỗi loại hoa quả, Diệp Trần đều nếm thử, hương vị rất không tồi, đối với bổ dưỡng thân thể có tác dụng không nhỏ, Diệp Trần ăn lại uống, ba người níu chuyện vui vẻ với nhau.

- Vốn cho rằng tu luyện tới Sinh Tử Cảnh, đã có thể tiêu dao tự tại, không cần cố gắng giống như trước, muốn làm gì thì làm, nhẹ nhõm sống quá một ngàn năm, nhưng chúng ta rất không may, sinh hoạt vào loạn thế, loạn thế xuất hào kiệt, nhưng muốn xuất hào kiệt, cũng sẽ sinh ra nhiều

người chết, muốn giữ được tánh mạng, không muốn chết sớm, chỉ có không ngừng tăng cường thực lực của chính mình.

Vô Thường Thương Vương nhấp một ngụm Hầu Nhi Tửu, cười khổ nói ra.

Diệp Trần ngạc nhiên nói:

- Thường lão ca, ngươi cũng nghe qua tin tức này?

Theo hắn biết, tin tức cường giả thế giới khác, người biết rõ rất ít.

- Sao có thể không biết, trong Sinh Tử Cảnh Vương giả có rất nhiều vòng tròn luẩn quẩn, những vòng tròn luẩn quẩn khác nhau, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có mấy người giống nhau, một ít che giấu tin tức, nhưng mà, khi tới thời gian nhất định sẽ truyền ra, đương nhiên, chúng ta biết rõ chỉ là tin tức bên ngoài, đối với cấp độ che giấu sâu hơn, biết không phải là rất rõ ràng.

Vô Thường Thương Vương giải thích.

- Thì ra là thế, giống như Thường lão ca nói, lúc này đây, cũng không an ổn, cường giả thế giới khác nhìn chằm chằm, nhất là Ma tộc thế giới khác, chính là họa lớn của Chân Linh thế giới chúng ta, hai vị còn không biết, lúc ta độ kiếp, đã có Ma tộc phái Khôi Lỗi tru sát ta, về sau, lại có hai Ma tộc Ma Vương, tự mình đến đây, may mà ta thành công đào thoát.

Diệp Trần cũng không giấu diếm, đem một ít chuyện mình trải qua nói cho Vô Thường Thương Vương và Thiết Hầu Vương biết.

- Ngươi bị Ma tộc đuổi giết?

Vô Thường Thương Vương và Thiết Hầu Vương chấn động.

Ma tộc là chủng tộc vượt trên Nhân tộc, dưới tình huống tu vi tương đương, Ma tộc sẽ nắm phần thắng lớn hơn, cho dù thực lực tương đương, dưới tình huống bình thường, cũng là Ma tộc chiếm thượng phong tuyệt đối,

nhưng nói ngược lại, Diệp Trần có thể từ tay của hai Ma tộc Ma Vương đào thoát, phần thủ đoạn này, đã kinh thế hãi tục,

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1147: Phong Vương Điện.

Phải biết rằng Ma tộc không ngốc, kế hoạch tru sát như vậy, nhất định trải qua bố trí nghiêm mật, nếu đổi thành tuyệt thế thiên tài khác, chỉ sợ đã sớm vẫn lạc.

- Diệp huynh đệ, sau này ngươi sẽ gặp nguy hiểm, lúc trước Huyền Hậu cũng bị đuổi giết qua, hiện tại tuy vẫn sống tốt như trước, nhưng chỉ cần có cơ hội, Ma tộc sẽ không buông tha truy sát nàng.

Nói chuyện là Thiết Hầu Vương.

Diệp Trần cười cười, nói:

- Hai vị yên tâm, Diệp Trần tuy còn các danh hiệu vô địch thiên hạ vô cùng xa xôi, nhưng Ma tộc muốn tru sát ta, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đi tới thế giới này, Diệp Trần trải qua vô số lần nguy hiểm, sớm đã luyện ra bổn sự lâm nguy không loạn, sẽ không vì chuyện của Ma tộc, mà khiến cho lòng của hắn run sợ.

Vô Thường Thương Vương rất là bội phục khí khái phóng khoáng của Diệp Trần, nhưng vẫn lo lắng nói:

- Ma tộc xuất thế, chỉ sợ loạn thế sẽ bắt đầu, chúng ta là con cá trong loạn thế, chỉ là nước chảy bèo trôi.

Hào khí lúc này có chút trầm trọng.

Thật lâu, bỗng nhiên Thiết Hầu Vương nhìn Diệp Trần nói:

- Diệp huynh đệ, ngươi đã thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhưng vẫn chưa có được phong hào của mình, căn cứ quy củ Chân Linh thế giới, trong vòng một năm, ngươi phải tiến về Phong Vương Điện, thu hoạch phong hào thuộc về mình, bằng không, điện linh Phong Vương Điện, sẽ trực tiếp bỏ qua ngươi.

- Hầu tử không nói, ta đúng là quên nhắc nhở ngươi!

Vô Thường Thương Vương cũng nói.

- Phong Vương Điện?

Trong trí nhớ của Chiến Vương không có tin tức liên quan tới Phong Hào Điện.

Thiết Hầu Vương giải thích nói:

- Phong Vương điện, từ Thượng Cổ đã tồn tại, cũng không biết tồn tại bao nhiêu năm, chỉ biết là, Vương giả ở Chân Linh thế giới, phong hào đều từ Phong Vương Điện mà đạt được, mà mỗi một vị Vương giả phong hào, đều được điêu khắc vĩnh viễn trên cột đá của Phong Vương Điện, về phần điện linh, là linh tính của Phong Vương Điện, có trí tuệ không kém, hắn khống chế lấy quy tắc Phong Vương Điện, cuối cùng nhất là phong hào gì, cũng do nó định đoạt.

- Cái phong hào này, rốt cuộc là mình lấy, hay là điện linh Phong Vương Điệnlấy?

Diệp Trần hỏi.

- Là do điện linh lấy, đương nhiên, ngươi cũng có thể bác bỏ, khiến nó đổi một cái khác, chỉ cần phù hợp điều kiện là được.

- A!

Như vậy cũng được, Diệp Trần gật gật đầu.

Vô Thường Thương Vương bổ sung nói:

- Trước khi tiến hành phong hào, điện linh sẽ căn cứ vào chiến lực của ngươi, an bài một đối thủ hư ảo cho ngươi, sau đó nó sẽ dùng phong cách chiến đấu, lấy cho ngươi một phong hào phù hợp, dưới tình huống bình thường, điện linh lấy phong hào, tuyệt đại bộ phận Sinh Tử Cảnh Vương giả đều rất hài lòng.

- Như vậy à, nếu trong vòng một năm, ta cũng không phải vội vã đi.

Diệp Trần không có ý định lập tức đi đạt phong hào thuộc về mình.

Vô Thường Thương Vương nói:

- Xác thực không cần phải gấp gáp đi lấy, kỳ thật ta nhìn, Diệp huynh đệ có hi vọng đạt được phong hào Kiếm Vương, đánh vỡ Kiếm Vương của Thượng Cổ Thần Thoại!

- Phong hào Kiếm Vương!

Thiết Hầu Vương trừng to mắt.

Trong đủ loại phong hào, dùng phong hào Kiếm Vương là khó nhất, cái gì Đao vương, Thương Vương, Búa Vương, đều có một chút, chủ yếu là vì phong hào Kiếm Vương quá đặc thù, khác với Đao Vương, Thương Vương, Búa Vương, đến cuối cùng phong Đế, sẽ thành Đao Hoàng, Thương Hoàng, Búa Hoàng, duy chỉ có Kiếm Vương là không có phong Đế, mà trong mấy chục vạn năm nay, không ai có thể đạt được phong hào Kiếm Vương, chớ đừng nói chi là Kiếm Hoàng hoặc là phong hào Kiếm Đế.

Diệp Trần muốn đạt được phong hào Kiếm Vương, chỉ có một điều kiện, siêu việt Thượng Cổ Kiếm Vương.

- Cái gì cũng có khả năng, Thượng Cổ Kiếm Vương, sở dĩ không có người nào siêu việt, chủ yếu là vì hắn quá kinh tài tuyệt diễm, khi chết đi, mới năm mươi tuổi, nếu như sống lâu một ít năm, có khả năng chính là

Vương giả có khả năng phong Đế nhất, nhưng cổ nhân dùng để siêu việt, trước kia không có người siêu việt, không có nghĩa là hiện tại không có người siêu việt.

Kỳ thật Thượng Cổ Kiếm Vương trong những năm tháng sau này, không phải là không có người trên phương diện kiếm đạo siêu việt Kiếm Vương, nhưng thời điểm bọn họ năm mươi tuổi, không có người nào có thành tựu như Kiếm Vương, mà theo thời gian qua đi, trong những người cùng giai đoạn với Kiếm Vương đều nhận định, Thượng Cổ Kiếm Vương là danh xứng với thực đệ nhất nhân.

Có thể dự cảm của Thương Vương không linh nghiệm, nhưng trên người của Diệp Trần, có lẽ sẽ phát sinh kỳ tích.

- Nhận được khích lệ, tận lực thử một lần a!

Đối với Thượng Cổ Kiếm Vương, Diệp Trần trong lòng có kính nể, hắn cũng cho rằng, Kiếm Vương nếu như sống lâu một chút, sẽ đạt tới thành tựu vô cùng cao siêu, cho dù không trở thành cường giả phong Đế trẻ tuổi nhất, ít nhất cũng là top 3.

- Đến, uống rượu, ngày hôm nay chúng ta ở đây cầu chúc cho Diệp huynh đệ đạt được phong hào Kiếm Vương.

Thiết Hầu Vương từ trước đến nay tùy tiện, Vô Thường Thương Vương vừa nói như vậy, hắn cũng để bụng.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, ba ngày sau, Diệp Trần rời khỏi Hầu Nhi Đảo.

Trước khi đi, Thiết Hầu Vương đưa cho Diệp Trần ba đàn Hầu Nhi Tửu, một đàn tương đương với ba bình, vốn muốn đưa năm đàn, nhưng Diệp Trần biết rõ, Thiết Hầu Vương sản xuất cái Hầu Nhi Tửu này, cũng tốn rất nhiều tinh lực, bao nhiêu vật lực, đều từ Vô Thường Thương Vương nói ra, thời

gian sản xuất một vò Hầu Nhi Tử là một năm, đương nhiên, nếu như thời gian gấp gáp, một năm sản xuất ba hũ cũng có thể, nhưng không cần nhiều tài liệu như vậy, tài liệu là cầm từ từ sưu tập, thời gian cũng tính toán, nhưng mà những tài liệu sản xuất kia, đều là mặt hàng Cực phẩm, giá trị liên thành, Diệp Trần sao có thể nhận năm đàn của đối phương.

- Cực phẩm Hầu Nhi Tửu tuy có thể gia tăng tu vi, nhưng thoáng cái uống xong, đó chính là chà đạp thiên vật, dùng để chiêu đãi bằng hữu cũng không tệ.

Trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, địa vị tôn quý, có đôi khi sẽ có cường giả Sinh Tử Cảnh Vương giả khác đến thăm, thời gian lâu, sẽ hình thành vòng tròn luẩn quẩn, đến lúc đó không có thứ tốt chiêu đãi khách nhân, cũng quá mất mặt , Diệp Trần suy nghĩ một lúc, tìm kiếm linh thụ, thúc dục cây, nếu như cây trở thành Cực phẩm linh thụ, sẽ có quả ngon, dùng để chiêu đãi khách nhân.

- Trước về Trường Thiên Phái rồi nói sau, sau khi nghiên cứu chiêu thứ hai của Chấn Kiếm Quyết, sẽ chính thức trở về Chân Linh đại lục.

Chiến lực tứ tinh cao đẳng, còn chưa đủ để chấn nhiếp tràng diện, Diệp Trần hoặc là không quay về, nếu đi về, phải dùng thực lực mạnh mẽ tuyệt đối mà về, mà hắn hiện tại, cũng khiếm khuyết một chút.

...

Không lâu, Diệp Trần trở lại Trường Thiên Phái.

Ngày thứ hai, Trường Thiên Phái từ trên xuống dưới, cũng biết tin Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh.

- Trường Thiên Phái ta, rốt cục cũng có Sinh Tử Cảnh Vương giả, từ nay về sau, cũng không ai dám hiển nhiên mạo phạm Trường Thiên Phái ra, ha ha...

Trường Thiên Phái tông chủ Lý Trường Phong mừng rỡ như điên, có

hay không Sinh Tử Cảnh Vương giả, thập phần trọng yếu, không có Sinh Tử Cảnh Vương giả, Trường Thiên Phái không có đủ lực uy hiếp, nếu có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1148: Thiên Thương Kiếm. (1)

Những kẻ mạo phạm tông môn, cũng sẽ xem xét, đắc tội một vị Sinh Tử Cảnh Vương có hậu quả gì, nhất là một ít Sinh Tử Cảnh Vương giả am hiểu tốc độ, lại càng không thể đắc tội, đắc tội, sau này sẽ phiền, hắn không dám giết ngươi trong sơn môn, nhưng hoàn toàn có thể đánh chết ngươi hoặt đệ tử của ngươi.

Sinh Tử Cảnh Vương giả hoặc là không kết thù, một khi kết thù chính là tử thù, cho nên dưới tình huống bình thường, Sinh Tử Cảnh Vương giả sẽ ít khi đắc tội đối phương.

Trường Thiên Phái chấn động, cũng không dám để Diệp Trần phân tâm, hắn đang toàn tâm toàn ý nghiên cứu thức thứ hai của Chấn Kiếm Quyết.

Xùy!

Một âm thanh giống như tiếng vải bị xé rách vang lên, Diệp Trần một kiếm kéo lê ra, kiếm quang thập phần rõ ràng, nếu như phóng đại gấp trăm lần, có thể phát hiện, kiếm quang kỳ thật đang dùng tốc độ siêu thanh mà chấn động, bởi vì tốc độ chấn động quá nhanh, làm cho người ta không cảm nhận được nó đang chấn động, nhìn về phía trên thập phần rõ ràng, chẳng khác gì một chiêu kiếm bình thường.

Oanh!

Ngọn núi đối diện, bỗng nhiên chặn ngang cắt đứt, tro bụi đầy trời, chính giữa trống một mãnh.

- Không được, Kim Chi Áo Nghĩa và lực lượng chấn động không cân đối.

Người trong nhà biết rõ chuyện nhà mình, một kiếm này, nhìn về phía trên uy lực hùng vĩ, kỳ thật chi tiết, tỉ mĩ cũng có không ít sơ hở, nói một cách khác, phương diện kỹ xảo chưa đủ, gặp được đối thủ bình thường thì khá tốt, gặp được Ma Đao Vương hoặc Vương giả tinh thông lực lượng chấn động, trên kỹ xảo hắn sẽ thua thiệt nhiều.

Đương nhiên, Diệp Trần có thể dùng thực lực tuyệt đối để thủ thắng.

Nhưng mà Diệp Trần càng ưa thích trên phương diện kỹ xảo siêu việt đối phương.

- Ân? Có người đến!

Ngày hôm đó, một nam một nữ đi vào Trường Thiên Phái.

Nam là một nam tử trung niên cây gầy, trên người mang theo đao khí nhàn nhạt, đao khí cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, một tia từng sợi, giống như gió xuân thổi vào mặt, nữ tử đi theo sau lưng hắn, bề ngoài tuổi hết sức trẻ, tướng mạo kiều mỵ lãnh diễm, chính là Lam Sơn Mi đệ tử của Ma Đao Tông.

Hai người không có trực tiếp đi tới chỗ của Diệp Trần, mà lễ phép hạ xuống giữa quảng trường ngọn núi chính trên Trường Thiên Phái.

- Thật sự không thể ngờ được, hắn nhanh như vậy đã trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả.

Trung niên nam tử có chút cảm khái, vốn hắn còn chuẩn bị vào thời điểm Diệp Trần nguy nan, trợ giúp đối phương một chút, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi còn tốt hơn so với dệp hoa trên gấm, nhưng kế hoạch này phải biến hóa rồi, nhưng hắn sai sót trong việc kết giao với đối phương, cũng may đệ tử Lam Sơn Mi và Diệp Trần giao tình không tệ, biết được Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh, hắn mang theo Lam Sơn Mi, đi tới nhà bái phỏng.

- Mị nhi, ngươi vận khí rất tốt, một kỳ tài vạn năm khó gặp, cũng bị ngươi gặp được, nhưng ngươi lại trở thành bằng hữu của hắn, chúng ta tu

luyện võ đạo, tuy đều có ngạo khí, không thích khúm núm, nhưng nhân lực tài nguyên ắt không thể thiếu, năm đó Huyền Hậu có thể thuận lợi tiến vào Sinh Tử Cảnh, trở thành nhân vật hết sức quan trọng của Chân Linh Đại Lục, sau lưng đều có bóng dáng của Long Vương, mà Diệp Trần này, sau lưng của hawnslaij có bóng dáng của Long Vương và Huyền Hậu, ta so với bọn họ, cuối cùng vẫn kém hơn rất nhiều, nói chuyện cũng không có phân lượng như người ta, mà Diệp Trần này, tương lai nhất định sẽ trở thành nhân vật phong vân của Chân Linh thế giới.

Nam tử trung niên này chính là tông chủ Ma Đao tông Ma Đao Vương, chiến lực đạt tới tam tinh, trên Huyết Thiên đại lục rất có danh tiếng, nhưng so với cả Chân Linh thế giới, chiến lực tam tinh, căn bản là không có quyền nói chuyện gì, chiến lực tứ tinh còn miễn cưỡng, chỉ có ngũ tinh, nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh, bất luận kẻ nào cũng phải bán mặt mũi, thời đại sắp rung chuyển, có một Vương giả tuyệt đỉnh làm chỗ dựa, đó là việc cần làm, không có chỗ dựa, thực lực bản thân bình thường, nói vẫn lạc là vẫn lạc.

- Sư phụ, Mị nhi và Diệp Trần kết giao trong một đoạn thời gian, có thể nhìn ra, hắn là một người trọng tình trọng nghĩa, chúng ta dùng thành thật đối đãi hắn, hắn sẽ dùng thành thật đối đãi với chúng ta, nếu như chúng ta chỉ muốn lôi kéo quan hệ, hắn sẽ không thâm giao với chúng ta.

Lam Sơn Mi nhắc nhở Ma Đao Vương.

- Ngươi nói đúng, về tình về lý, chúng ta đều phải làm bằng hữu với hắn, mà không phải kết giao có mục đích.

Ma Đao Vương làm sao không biết đạo lý này.

- Ma Đao Vương cùng Lam cô nương đại giá quang lâm, làm vẻ vang Trường Thiên Phái của kẻ hèn này, Lý mỗ không có từ xa tiếp đón.

Trong đại điện, Lý Trường Phong tự mình đi tới nghênh đón, vẻ mặt đầy tươi cười.

Ma Đao Vương khẽ gật đầu, dùng địa vị của hắn, sẽ không cùng thèm để ý tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ như tông chủ Trường Thiên Phái này làm gì, nhưng sau lưng người ta có Diệp Trần, địa vị lập tức phát sinh biến hóa.

- Lý tông chủ, chúng ta đến tìm Diệp Trần.

Lam Sơn Mi lễ phép nói ra.

Lý Trường Phong nói:

- Diệp trưởng lão đang tiến hành luyện kiếm ở sơn mạch trung tâm, ta đã phái người đi thông tri cho hắn, nhị vị không bằng tới đại điện uống trà, nghỉ ngơi một lát.

- Cũng tốt!

Ma Đao Vương gật đầu.

Thời điểm hai người cất bước đi vào, một đạo kiếm quang từ xa tiến đến gần, hạ xuống quảng trường, chính là Diệp Trần.

- Lam cô nương.

Diệp Trần nhìn Lam Sơn Mi mỉm cười, chợt ánh mắt rơi vào trên người Ma Đao Vương, hỏi:

- Vị này chính là?

Lam Sơn Mi giới thiệu nói:

- Diệp Trần, vị này chính là gia sư Ma Đao Vương, cũng là tông chủ Ma Đao tông.

Nói ra lời này, nàng đang đánh giá Diệp Trần, so sánh với trước kia, trên người Diệp Trần có một cổ uy áp đáng sợ, cổ uy áp này, căn bản không ẩn giấu được, dù Diệp Trần đã thu liễm khí tức Vương giả của mình, nhưng cổ uy nghiêm này không cách nào nội liễm, chủ yếu là sau khi tiến vào Sinh Tử

Cảnh, linh hồn cùng chân nguyên sẽ thăng hoa, cho dù không tận lực, đều này làm cho người dưới Sinh Tử Cảnh cảm thấy áp bách, một khi Sinh Tử Cảnh Vương giả tận lực phóng xuất uy áp, người dưới Sinh Tử Cảnh ngay cả dục vọng liên tục chuyển động tay chân cũng mất đi, đương nhiên, một số thiên tài tuyệt đỉnh là ngoại lệ.

Sư phụ nàng Ma Đao Vương, trên người cũng có một cổ uy áp, nhưng hình như không cường đại giống như Diệp Trần/

- Thì ra là Ma Đao Vương, hoang nghênh.

Diệp Trần ôm quyền.

Ma Đao Vương cười nói:

- Mạo muội đến nhà bái phỏng, mong đừng trách, nghe nói ngươi tiến vào Sinh Tử Cảnh, lúc này vừa thấy, quả nhiên đồn đãi là thực, Lam mỗ ở chỗ này chúc mừng.

Ma Đao Vương cũng ôm quyền một cái.

- Hai vị bên này, xin mời!

Diệp Trần tay phải dẫn lên ngọn núi của mình, lập tức nhìn Lý Trường Phong nói:

- Tông chủ, bọn hắn sẽ do ta chiêu đãi.

- Tốt.

Lý Trường Phong biết rõ không có chuyện của hắn, nhưng một vị Vương giả tới Trường Thiên Phái bái phỏng, truyền đi, bọn họ có mặt mũi rất lớn.

Ba người bay đến ngọn núi của Diệp Trần, cuối cùng dừng lại ở một bình đại trên đỉnh núi, bình đài nằm trên đỉnh cao nhất của ngọn núi, bên trong có bàn đá ghế đá.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1149: Thiên Thương Kiếm. (2)

Ngồi ở trên đó, có thể nhìn thấy mây mù lượn lờ dưới chân, nhìn gió thổi mây bay, có một phen tư vị và ý cảnh khác của mây và gió.

Không có vật gì tốt chiêu đãi, về phần Hầu Nhi Tửu, song phương vẫn chưa quen thuộc, Diệp Trần đương nhiên sẽ không xuất ra chiêu đãi Ma Đao Vương, cũng may hắn chuẩn bị mấy bộ đồ uống trà và trà thượng phẩm, sau khi nước sôi lên, Diệp Trần mời Ma Đao Vương và Lam Sơn Mi, nước sôi vừa giội, hương trà bay ra bốn phía.

Sau khi châm trà, Diệp Trần lấy hoa quả trong giới chỉ ra, đặt lên bàn.

- Hỏa hoa quả!

Ma Đao Vương ăn một Hỏa Lê, không khỏi khen ngon.

- Không có cái gì chiêu đãi, để Ma Đao Vương chê cười.

Diệp Trần bưng chén trà, gió núi thổi lất phất quần áo xanh của hắn, tóc đen theo gió tung bay.

- Diệp huynh đệ còn chưa có phong hào à?

Ma Đao Vương đột nhiên hỏi.

Đặt chén trà xuống, Diệp Trần nói:

- Không vội, qua ít ngày, lại đi Phong Vương Điện.

- Ah, như vậy cũng tốt, đi sớm, cũng không phải là chuyện tốt.

Ma Đao Vương gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Lam Sơn Mi, cười nói:

- Ta nghe Mị nhi nói, Diệp huynh đệ cũng nghiên cứu một bộ kiếm pháp lực lượng chấn động, cùng Ma Đao bí quyết trăm sông đổ về một biển, Lam mỗ tự hỏi cũng có nghiên cứu lực lượng chấn động, có chút thành tựu, không bằng luận bàn một phen, như thế nào?

Diệp Trần kinh ngạc nhìn về phía Ma Đao Vương, đối phương nói như vậy, nói rõ là mượn cơ hội luận bàn, truyền thụ cho hắn về kỹ xảo lực lượng chấn động, tuy ngộ tính của Diệp Trần siêu cao, nhưng tích lũy hơn phân nửa vẫn còn kém xa Ma Đao Vương, có đối phương chỉ giáo, có thể tiết kiệm đại lượng thời gian, cũng đỡ đi đường vòng quanh co.

- Chuyện này đương nhiên tốt nhất!

Mặc kệ đối phương có mục đích gì, Diệp Trần sẽ không bỏ qua cơ hội này, nếu như đối phương muốn giao hảo với hắn, như vậy đối phương thành công rồi.

Kỳ thật Ma Đao Vương đưa ra đề nghị luận bàn với Diệp Trần, cũng không chỉ là muốn truyền thụ một ít kỹ xảo lực lượng chấn động, hắn cũng muốn nhìn một chút, sau khi Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh, chiến lực rốt cuộc đến mức gì, chỉ sợ rất nhiều người biết chuyện, đều muốn biết chuyện này, mà hắn làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, đương nhiên biết rõ.

Hai người luận bàn, cũng không lựa chọn địa phương khác, lần luận bàn này, hai người thương lượng không dùng chân nguyên và ý chí, đơn thuần dùng đao pháp và kiếm pháp luận bàn, phạm vi ảnh hưởng cũng không lớn.

Trên vân hải, hai người cách xa nhau trăm mét.

Trên vân hải, Lam Sơn Mi một mình ngồi trên đỉnh đài, vừa uống trà, vừa xem cuộc chiến.

- Diệp huynh đệ, cẩn thận!

Ma Đao Vương rút trường đao màu đen ra, đao Phong bắn ra hàn quang

lập lòe.

- Ngươi cũng cẩn thận

Diệp Trần tay phải giữ chặt chuôi Phá Tà Kiếm, chậm rãi rút ra.

Đinh!

Tốc độ của Ma Đao Vương cực nhanh, thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước người Diệp Trần, rồi sau đó vung một đao chém ra.

Tốc độ của Ma Đao Vương nhanh, Diệp Trần phản ứng cũng không chậm, Phá Tà Kiếm chống chọi trường đao của Ma Đao Vương, lực lượng chấn động trùng kích ra.

Ông!

Đại lượng gợn sóng khuếch tán ra, vân hải bị xoắn thành hư vô.

- Tốt!

Ma Đao Vương cười ha hả, một đao một đao lại bổ vào Diệp Trần, một đao nhanh hơn một đao, giống như không có cuối cùng, cường lực lượng chấn động hung hãn, hoàn toàn nội liễm trên thân đao, lúc tiếp xúc với Phá Tà Kiếm của Diệp Trần, mới bộc phát.

Nếu là đổi thành Vương giả, binh khí trong tay sẽ bị đánh bay, cánh tay cũng bị chấn tổn thương, thổ huyết, nhưng lực lượng của Diệp Trần cũng là chấn động, Ma Đao Vương dùng đao pháp bình thường để luận bàn với hắn, ứng phó cũng thành thạo tự nhiên.

- Mà lực lượng chấn động với thành tựu của Diệp Trần hiện tại, đúng là đáng sợ, trong khoảng thời gian ngắn, đã có thể đem lực lượng chấn động phát huy tới trình độ này, không hổ là kỳ tài vạn năm khó gặp.

Càng luận bàn, Ma Đao Vương càng kinh ngạc, bằng vào đao pháp bình thường, hắn căn bản không làm gì được Diệp Trần, đối phương trên thành

tựu lực lượng chấn động, tuy hơi yếu hơn chính mình, nhưng từ góc độ xuất kiếm, nếu so với hắn cao minh hơn không ít, mà trường đao của mình tiếp xúc với trường kiếm của đối phương, thập phần hữu lực, đại khái là không có một tia lãng phí lực lượng nào.

Đinh đinh đang đang.

Hoa lửa sáng lạng bắn ra khắp vân hải, những hỏa tinh này, giống như có linh tính, có khi lăng không xoay tròn, có khi cao thấp bay tán loạn, có khi lại bắn ra tung tóe, mỗi một lần giao kích, hoa lửa bắn ra không cùng quỹ tích, khó có thể nắm lấy.

- Tiếp ta một chiêu Ma Trảm!

Hai tay cầm đao, Ma Đao Vương khẽ quát một tiếng, một đao chém tới.

So sánh với Lam Sơn Mi, đao chiêu Ma Trảm của Ma Đao Vương, mạnh hơn không chỉ mười lần, ánh đao mờ hờ, dán chặt vào biên giới lưỡi đao, ánh sáng lóe lên.

- Ta cũng có một chiêu Vi Thiên Cát Kiếm.

Diệp Trần không lùi không tránh, dùng thứ thứ nhất của Chấn Kiếm Quyết nghênh đón.

Ngang!

Bang!

Phanh!

Nhiều loại thanh âm đồng thời bạo phát ra, thân thể hai người bất động, đao kiếm giao kích, chống đỡ cùng một chỗ, mà vân hải chung quanh, đột nhiên run lên, sau đó bị lực lượng chấn động đánh văng ra khắp nơi, biến mất, mà những ngọn núi khổng lồ bên cạnh, bị lực lượng vô hình này chém lên vài lỗ thủng, núi đá lăn xuống.

Phải biết rằng hai người cũng không có sử dụng chân nguyên và ý chí, thuần túy dùng đao pháp kiếm pháp luận bàn, mặc dù như thế, dư âm khuếch tán vẫn lan ra, nhưng không lớn đến mức không tưởng tượng nổi.

Oanh!

Lực lượng chấn động hoàn toàn bộc phát, một khối không khí vặn vẹo nổ tung, đem hai người đánh bay ra ngoài.

- Lợi hại, một đao kế tiếp, gọi là Hoành Hành ma Đao, là ta tồn thời gian mười năm sáng tạo, Diệp huynh đệ, coi nhé.

Ma Đao bí quyết cùng Ma Trảm, là đao pháp Ma Đao Tông lưu truyền tới nay, mà Phá Diệt Trảm của Lam Sơn Mi, Ma Đao Vương Hoành Hành Ma Đao, đều là do Ma Đao Vương căn cứ vào Ma Đao bí quyết và Ma Trảm sáng tạo ra, Lam Sơn Mi Phá Diệt Trảm, chưa triệt để hoàn thành, nhưng cũng nhìn ra mánh khóe, Ma Đao Vương Hoành Hành Ma Đao, đã sớm viên mãn.

Trường đao màu đen hoàn toàn cử động, Ma Đao Vương khẽ quát một tiếng, cả người lao tới, một đao phát ra, giống như sấm sét, thuyết minh sức bật được phát huy vô cùng tinh tế.

- Đao chiêu thật lợi hại!

Đồng tử Diệp Trần co rút lại, Ma Đao Vương một đao kia, làm cho lòng của hắn chấn động, vô ý thức cho rằng, mình không thể ngăn nổi.

Thức thứ hai của Chấn Kiếm Quyết chưa nghiên cứu xong, nhưng Diệp Trần vẫn sử dụng.

Xùy!

Âm thanh xé rách vải vóc vang lên, tóc của Diệp Trần bay múa, kiếm quang đại thịnh.

Boang!

Âm thanh kim loại va vào nhau vang lên, hai người đao và kiếm hung hăng đụng vào nhau, bắn ra hoa lửa, giống như Nhật Nguyệt sáng ngời, bay múa xung quanh hai người.

Kêu rên một tiếng, Diệp Trần bắn ra phía sau, quần áo trên cánh tay phải bị chấn nát, giống như bươm bướm bay xung quanh, nương theo gió, bay đi mất.

- Quá mạnh mẽ, lực lượng chấn động ngưng tụ lại một chỗ, sau đó trong một sát na tiêp xúc, triệt để bạo phát ra!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1150: Thiên Thương Kiếm. (3)

Diệp Trần cảm giác tay phải của mình đã tê liệt, gân cốt bủn rủn, có thể cầm chặt Phá Tà Kiếm, không để nó mất đi khống chế, đã là cố gắng lớn nhất hắn có thể làm được.

Sau khi kiệt lực ổn định thân thể, Diệp Trần vận chuyển Bất Tử Chi Thân, khôi phục nội thương của cánh tay phải, lập tức mở miệng kính nể nói:

- Tốt một chiêu Hoành Hành Ma Đao, Diệp Trần thụ giáo, xin hỏi Ma Đao Vương, một đao kia, dùng vài phần lực?

Hắn có thể cảm giác được, Ma Đao Vương cũng không dùng toàn lực ứng phó, nếu đối phương toàn lực ứng phó, đoán chừng không phải cánh tay phải bị vết thương nhẹ như vậy, cốt cách sẽ bị chấn nát, cơ bắp phân giải, đương nhiên, đối phương không có khả năng không có chừng mực, đây là luận bàn, song phương đều không dùng chân nguyên và ý chí.

- Ước chừng ba phần lực!

Ma Đao Vương nói ra.

Mặc dù biết Ma Đao Vương không có toàn lực ứng phó, nhưng khi nghe nói đối phương chỉ dùng ba phần lực, vẫn làm cho Diệp Trần thất thần như trước, Ma Đao Vương này, đúng là không thể coi thường, khó trách trong Vương giả đẳng cấp cao, đều là tồn tại đỉnh cấp, chỉ một chiêu Hoành Hành Ma Đao, đã có thể ngăn cảng Vương giả tứ tinh cao cấp.

- Diệp huynh đệ, còn tới không?

Ma Đao Vương dò hỏi

- Đương nhiên là tới.

Trong lòng của Diệp Trần ngứa ngáy khó chịu, cùng Ma Đao Vương luận bàn một phen, hắn đối với lực lượng chấn động có lý giải mới, nhất là một chiêu Hoành Hành Ma Đao, đã làm cho hắn có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

- Một đao kia, bốn phần lực!

Ma Đao Vương mở miệng nhắc nhở, sau đó thân hình lao tới, đao ra như sấm sét, đao mang cực độ nội liễm, giống như mặt trời có thể thôn phệ ánh sáng của mình trở lại.

Thần sắc của Diệp Trần ngưng trọng, hai tay nắm chặt Phá Tà Kiếm, của người nghiêng qua, một tấn bổ qua.

Boang!

Hoa lửa bắn ra bốn phía, khí tức cuồng bạo, lập tức quét ngang bát phương, mà một tòa núi nhỏ ở bên cạnh, sụp xuống non nửa, đá vụn rơi xuống.

Cùng lần trước giống nhau, cánh tay phải của Diệp Trần, bủn rủn vô lực, tơ máu phun tung toé ra ngoài.

- Ồ? Tiến bộ!

Thần sắc Ma Đao Vương trì trệ, ba phần lực, Diệp Trần đã bị chấn nát quần áo ở tay, bốn phần lực, Diệp Trần vẫn giống như thế, đây không phải tiến bộ thì là cái gì.

- Lợi hại!

Ma Đao Vương bị ngộ tính và năng lực học tập của Diệp Trần làm hù sợ.

- Lại đến!

Diệp Trần đã chữa trị xong nội thương ở cánh tay phải, mở miệng nói.

- Tốt, lần này là năm phần lực!

Hít sâu một hơi, thần sắc Ma Đao Vương thập phần tinh chuẩn và không có bất cứ hoa chiêu gì giống như hai chiêu lần trước, nhưng mà lần này, sức bật và âm thanh giống như sấm sét của đao chiêu, bộc phát như lũ quét.

Cờ-rắc!

Đây là âm thanh xương cốt cánh tay phải của Diệp Trần bị chấn nát, huyết thủy chảy ròng ròng.

- Tiến bộ theo không kịp!

Diệp Trần ngực khó chịu, trong cổ họng có mùi máu tươi.

Lực lượng chấn động, càng về sau, càng khó học tập, lần trước Diệp Trần có thể đuổi kịp tiết tấu của Ma Đao Vương, đằng sau, lại không theo kịp, hắn rốt cuộc là người, không phải là thần, tiến bộ cũng có biên độ, không có khả năng vĩnh viễn tiến bộ lớn, đến lúc nào đó sẽ chậm lại.

- Đao tiếp theo, vẫn là năm phần lực sao?

Ma Đao Vương hỏi.

- Không có việc gì, sáu phần lực!

Ma Đao Vương dần dần gia tăng lực lượng xuất đao, làm cho hắn có một tia cảm giác gấp gáp, hắn không muốn đem cảm giác này tan biến đi, con người là động vật kỳ quái, càng bức bách, bạo phát ra tiềm lực càng lớn, đương nhiên, cũng không phải muốn nắm giữ, là có thể được.

- Vậy ngươi cẩn thận!

Ma Đao Vương hiểu tâm tư của Diệp Trần, lần nữa xuất đao.

Lần này, cánh tay phải của Diệp Trần, cơ bắp tan rã, cốt cách đứt gãy từng khúc, dùng khuyết điểm của mình, va chạm với sở trường của Ma Đao Vương, kết quả đương nhiên rất thảm.

Dùng một chiêu chưa quen thuộc va chạm với Vương giả cao cấp, lại dùng lực lượng chấn động chưa quen thuộc va chạm với Ma Đao Vương, kết quả có thể tốt được sao?

Chỉ sợ ngay cả một phần lực lượng của Ma Đao Vương cũng khó tiếp được.

- Trước ngừng trong chốc lát.

Diệp Trần bỗng nhiên nói ngừng lại.

Hắn không thể không thừa nhận lần này có cảm ngộ rất nhiều, không kịp tiêu hóa, nếu chậm thêm chút thời gian, linh cảm sẽ nhạt nhòa một ít, cho nên nói xong câu đó, lập tức nhắm mắt lại.

- Có cảm ngộ?

Trong nội tâm Ma Đao Vương hiểu rõ, đứng tại trong hư không, lẳng lặng chờ đợi.

- Thì ra là thế!

Không nói Diệp Trần có cảm ngộ, Lam Sơn Mi cũng có một ít cảm ngộ, Ma Đao bí quyết của nàng, cùng Ma Đao Vương nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, mặc dù không có tự mình cảm thụ Hoành Hành Ma Đao của Ma Đao Vương, nhưng ở một bên quan sát, cũng có lợi ích không nhỏ, dù sao nàng và Diệp Trần bất đồng, Diệp Trần là tự đi đường mình, tu luyện là kiếm pháp, nàng tu luyện, là Ma Đao bí quyết được truyền thừa từ lúc Ma Đao tông khai tông đến nay.

Trong nội tâm kích động, Lam Sơn Mi nhịn không được rút trường đao ra, diễn luyện.

Những mưa gió ở bên ngoài, cùng Diệp Trần một chút quan hệ cũng không có, hắn đắm chìm vào trong cảm ngộ lực lượng chấn động, trong đầu, hư ảnh Ma Đao Vương, lần lượt phát đao về phía hắn, động tác càng ngày càng chậm chạp, càng ngày càng rõ ràng, giống như thả chậm cả ngàn lần, mỗi một động tác đều có thể nhìn thấy rành mạch.

Linh hồn lực gấp mười lần người thường, đã làm cho năng lực mô phỏng của Diệp Trần quá mức cường đại, năng lực phân tích rất khủng bố.

- Đúng, chính là như vậy!

Diệp Trần cũng không mở to mắt, nắm Phá Tà Kiếm, tùy ý vung vẩy một chút.

Một lần!

Hai lần!

Mấy mươi lần qua đi, Diệp Trần mở to mắt.

- Lần này vẫn là sáu phần lực!

Diệp Trần nói với Ma Đao Vương.

Ma Đao Vương gật đầu.

Boang!

Kết quả làm cho Ma Đao Vương rất khiếp sợ, một lần trước, cánh tay Diệp Trần tan rã, cốt cách cũng đứt gãy từng khúc, lần này, cơ bắp của Diệp Trần xuất hiện vết rách, cốt cách cũng không đứt gãy

- Ngộ tính thật đáng sợ!

Ma Đao Vương lần đầu bị ngộ tính của người khác làm cho khiếp sợ.

- Quả nhiên!

Rốt cuộc Diệp Trần cũng sờ được con đường chính xác, con đường Ma Đao Vương đi trước, hắn đang nghiên cứu lộ tuyến, là sai lầm, hoặc là nói đang đi đường vòng, cho nên bất kể cố gắng như thế nào, đều chỉ có thể tiếp cận hoàn mỹ, nhưng không cách nào làm hoàn mỹ, hiện tại cùng Ma Đao Vương luận bàn, hắn đã biết được con đường chính xác, tiến bộ bắt đầu rõ ràng

Thời điểm bảy phần thực lực, cánh tay phải của Diệp Trần xuất hiện đau đớn, nhưng hắn nhanh chóng thích ứng bảy phần lực của Ma Đao Vương, bắt đầu hướng lên tám phần lực.

- Kẻ này tuyệt đối là quái thai, rõ ràng chỉ trong một ngày, có thể tiến bộ trên diện rộng nhu vậy.

Ma Đao Vương nghĩ mãi không thông, Diệp Trần tiến bộ vì sao lại có thể đánh vỡ lẽ thường như thế chứ, hắn nhìn ra, bất kể là thiên tài thế nào cũng phải tiến hành theo chất lượng a, không ai có thể học một lần là xong, nếu có ai có thể làm được thì đó là thần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1151: Thiên Thương Kiếm. (4)

Đương nhiên, hắn cũng không phải biết rõ, Diệp Trần đã nghiên cứu thức thứ hai của Chấn Kiếm Quyết rất lâu, bởi vì đi đường quanh co, cho nên đình trệ, mà hắn xuất hiện, đã giúp Diệp Trần tìm ra con đường chính xác, tăng tích lũy trước đây, tiến bộ đương nhiên thần tốc, từ trong lực lượng cảm ngộ, con đường rộng mở.

Trừ việc đó ra, không thể bỏ qua ngộ tính mạnh không hợp thói thường của Diệp Trần, đây là kỳ tích do ngộ tính gấp mười lần thường nhân.

Hoành Hành Ma Đao đạt tới tám phần lực, uy lực mạnh mẽ hơn một cấp bậc, liên tục luận bàn hơn mười lần, Diệp Trần cũng không thể kéo gần chênh lệch, chuyện này làm cho hắn hiểu được, tích lũy do nghiên cứu thức thứ hai của Chấn Kiếm Quyết đã hết, chỉ dựa vào ngộ tính, rất khó trong thời gian ngắn tiêu hóa được tin tức, đầu óc có chút đau nhức

Hơi có vẻ xấu hổ, Diệp Trần nói:

- Ma Đao Vương, hôm nay dừng ở đây a! Không biết gần đây ngươi còn chuyện gì hay không?

- Được!

Ma Đao Vương thở ra một hơi, Diệp Trần tâm thần mệt mỏi, hắn cũng có chút mệt mỏi, bởi vì ngộ tính của Diệp Trần làm mệt mỏi.

- Gần đây cũng không có việc gì, ta cùng Mị nhi ở chỗ này quấy rầy ngươi vài ngày, sẽ không phiền toái a!

Trong lòng hắn biết rõ, lập tức đoán ra suy nghĩ trong lòng Diệp Trần, kỳ thật nếu như đem Diệp Trần đổi thành hắn, hơn phân nửa cũng không nỡ

bỏ qua đối thủ bồi luyện tốt như vậy.

- Không phiền toái, ta đang muốn lưu các ngươi ở lại vài ngày!

Diệp Trần hào phóng thừa nhận nói ra.

Ma Đao Vương bồi luyện cho hắn, đương nhiên Diệp Trần sẽ chiêu đãi cho tốt, sau khi trở về đình đài, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một vò Hầu Nhi Tửu, sau đó lại lấy ra bá cái ly.

- Đây là một bằng hữu đưa tặng cho ta Cực phẩm Hầu Nhi Tửu, hai vị nếm thử!

Diệp Trần rót đầy cho hai người.

Ma Đao Vương nghe được, con mắt sáng ngời, một ngụm uống cạn.

- Hảo tửu, ta chưa từng uống qua rượu ngon như vậy, không đúng, rượu này có thể gia tăng tu vi! Rượu này sền sệt, năng lượng trong đó lập tức luyệ hóa thành chân nguyên, thập phần tinh thuần!

Lam Sơn Mi uống một ngụm, cả gương mặt đỏ bừng và bị sặc, thân thể nóng lên, phát nhiệt, năng lượng ẩn chứa trong Hầu Nhi Tửu quá mức tinh thuần, cộng thêm tửu lực cường đại, nếu không đạt tới tu vi Sinh Tử Cảnh, sẽ sinh ra men say, chân nguyên trong cơ thể kích động, suýt nữa khống chế không được mà bộc phát.

Không khỏi trách cứ liếc nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần cười nói:

- Đây là Cực phẩm Hầu Nhi Tửu, thời gian làm ra một vò là một năm, một ly, có thể gia tăng tu vi tu luyện trong một tháng của Sinh Tử Cảnh Vương giả đấy!

- Đúng là hảo tửu!

Ma Đao Vương nhịn không được liếc nhìn vò rượu trên bàn.

Kỳ thật gia tăng tu vi chỉ là phụ, dùng tu vi của Ma Đao Vương, một ly Hầu Nhi Tửu không nói lên điều gì, nhưng mà, sau khi đạt tới Sinh Tử Cảnh, rượu ngon tầm thường, giống như nước lạnh, căn bản không có hương vị, hắn cũng học tập sản xuất rượu ngon, đáng tiếc tối đa chỉ có thể sản xuất ra rượu ngon Thượng phẩm, sao có thể so sánh cùng Cực phẩm Hầu Nhi Tửu.

- Tiếp!

Diệp Trần lại rót đầy cho Ma Đao Vương.

Cùng ngày, Lam Sơn Mi đã sớm đi ngủ, Diệp Trần và Ma Đao Vương uống sạch vò Hầu Nhi Tửu, sinh ra một chút men say.

Nhoáng cái năm ngày qua đi.

Hôm nay, Diệp Trần và Ma Đao Vương tiếp tục luận bàn.

- Diệp Trần, lần này là thập phần lực, trong cùng giai, chưa ai đỡ được Hoành Hành Ma Đao của ta, mà không bị ảnh hưởng gì.

Ma Đao Vương cầm trường đao bằng hai tay, nhắc nhở.

- Một kiếm này của ta, cũng tiếp cận hoàn thiện, còn cần cảm tạ năm ngày chỉ giáo của ngài!

Thời gian năm ngày, Diệp Trần đối với lực lượng chấn động, có lý giải sâu hơn, trước kia hắn đi đường vòng, tiến bộ nhanh là vì hắn ngộ tính cao, mất đi ngộ tính là ưu thế hạng nhất, lực lượng chấn động không có thành tựu vững chắc.

- Tốt, tiếp đao!

Ma Đao Vương chém một đao tới, âm thanh như sấm sét giữa trời quang.

Hít sâu một hơi, trong mắt Diệp Trần bắn ra hào quang, một kiếm xuất ra, nguyên khí thiên địa lấy hắn làm hạch tâm, không gian cũng sinh ra chiết xạ, giống như một kiếm này, cũng không phải kiếm, mà là một đạo ánh sáng.

Phanh!

Hai người không chút sứt mẻ!

Sau một khắc, cánh tay phải Ma Đao Vương run lên kịch liệt, vô số khí lưu cường đại đang chấn động quanh cánh tay, giống như phong bạo tàn sát bừa bãi, căn bản là không ức chế nổi.

- Một kiếm này tên gì?

Cánh tay phải bị đứt, Ma Đao Vương hỏi.

- Gọi là Thiên Thượng Kiếm đi!

Thiên Thương Kiếm, chấn kiếm quyết thức thứ hai!

Khác với Thiên Cát Kiếm, Thiên Thương Kiếm chính là để cho lực lượng chấn động truyền vào trong người đối phương, tiến hành chấn động, gây thương tổn ở bên trong. Cho nên lực lượng chấn động phải rất tập trung, bằng không sẽ bị phân tán, tổn hao đi không ít. Ma Đao Vương có thể tiếp được một kiếm này mà chỉ bị mất đi một cánh tay phải chủ yếu là do hắn né tránh được điểm tập trung của lực lượng chấn động, chỉ bị ảnh hưởng một phần. Bằng không sẽ không chỉ đơn giản mất đi một cánh tay phải, mà toàn bộ thân thể sẽ bị phá nát.

- Lợi hại, ta phải tốn mười năm mới sáng tạo ra được Hoành Hành Ma Đao vậy mà so với Thương Thiên Kiếm của ngươi được sáng tạo trong thời gian ngắn. Thật là xấu hổ.

Ma Đao Vương khó ngọc phun ra một ngụm trọc khí.

- Ta cũng muốn đa tạ Ma Đao Vương tiền bối chỉ giáo. Bằng không ta

muốn sáng tạo ra một chiêu này cũng không có nhanh như vậy.

Lời nói của Diệp Trần là thật lòng, theo như hắn dự tính thì muốn hoàn thành một chiêu này phải cần ít nhất ba bốn tháng. Nhưng hiện tại được Ma Đao Vương chỉ giáo cho nên mới có sáng tạo ra được Thiên Thương Kiếm nhanh như vậy.

Có một số người bị vây quanh một vấn đề nào đó vô số năm, nhưng một ngày có được một người nhắc cho hắn điểm mấu chốt. Từ đó hắn bừng tỉnh, nhìn thấy được một mảnh thiên được khác. Trường hợp của Diệp Trần cũng giống như vậy.

- Không có ngộ tính cường đại, cho dù ta có chỉ giáo cho ngươi cũng vô dụng.

Ma Đao Vương lắc đầu, tự mình đã lĩnh giáo qua Thiên Thương Kiếm, hắn vô cùng rõ ràng một kiếm này đáng sợ đến mức nào. Hai người giao thủ, cho dù là chân nguyên và ý chí, hay là lực sát thương cũng lớn vô cùng. Nếu như vận dụng chân nguyên và ý chí vào trong Thiên Thương Kiếm thì uy lực sẽ tăng hơn mổ trăm lần, chênh lệch vô cùng to lớn. Còn nếu như không dùng chân nguyên và ý chí, lực sát thương của Hoành Hành Ma Đao là chín, lực sát thương của Thiên Thương Kiếm là mười. Chênh lệch chỉ là một.

Nếu như vận dụng thêm chân nguyên và ý chí vào trong đó thì lực sát thương của Hoành Hành Ma Đao là chín trăm, lực sát thương của Thiên Thương Kiếm là một nghìn, tỷ lệ tuy không tăng lên nhưng hiệu quả tạo thành lại khác nhau một trời một vực.

Huống hồ hủy diệt kiếm ý của Diệp Trần đã đạt tới lục giai. Lục giai hủy diệt kiếm ý phối hợp với Thiên Thương kiếm, lực sát thương chỉ có thể dùng hai từ kinh khủng để hình dung. Đây tuyệt đối là tuyệt chiêu bảo mệnh.

- Diệp huynh, ta nghĩ muốn nhìn thấy ngươi toàn lực thi triển Thiên Thương Kiếm một lần. Không biết có được không?

Ma Đao Vương bỗng nhiên đề nghị.

- Được!

Diệp Trần không chút do dự, đáp ứng.

- Nơi đây không phải là địa phương thích hợp để thử kiếm, chúng ta đổi một địa phương khác.

Diệp Trần nói.

- Đây là tự nhiên, phải đi đến tam trọng thiên chứ!

Ma Đao Vương ngẩng đầu nói.

...

Tam trọng thiên kỳ thực chính là một mảnh tinh không. Bất quá phiến tinh không này bị trói buộc với Chân Linh thế giới, so với tinh không bênh ngoài thì cách nhau một tầng lá chắn.

Trong tinh không có vô số ngôi sao lóe sáng, cự ly gần có, xa có. Ngoại trừ những địa phương được ánh sáng của ngôi sao chiếu sáng ra thì những địa phương khác đều đen kịt vắng vẻ một mảnh. Loại đen kịt này cũng không phải là đưa tay lên không nhìn thấy năm ngón tay, mà là khi nhìn về phía xa, khiến cho người ta có cảm giác vĩnh viễn không có tận cùng.

Phá tan đỉnh trời của nhị trọng thiên, ba người tiến vào trong tinh không.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1152: Một Kiếm Diêt Tinh Thần.

Lam Sơn Mi tuy chưa phải là Vương giả Sinh Tử Cảnh, nhưng nàng đã sớm có thực lực phá tan đỉnh trời. Mà phiến tinh không này, nàng cũng không phải mới đến lần đầu. Nàng đối với trạng thái vô trọng lực ở đây vô cùng quen thuộc.

Nhưng Diệp Trần lại là lần đầu tiên tiến vào trong tinh không.

Phá tan đỉnh trời cần thực lực vô cùng cường đại. Khi Diệp Trần còn là Bán Bộ Vương Giả cũng không có thực lực phá tan đỉnh trời. Sau khi tiến vào Bán Bộ Vương Giả cao giai lại đi đến Sinh Tử bí cảnh, kế tiếp tốc độ Diệp Trần tấn cấp quá nhanh, cảm ngộ sinh tử, nghiên cứu võ học đều không kịp làm sao có cơ hội tiến nhập tinh không.

- Đây là tinh không sao?

Diệp Trần cảm giác tâm thần của mình bị một lực lượng cực đại trùng kích. Vô số ngôi sao, cùng với một màu đen vô hạn vô biên thâm sâu khó lường thoáng cái dũng mãnh tiến vào trong đầu hắn. Thiên không phải là thiên, địa không phải là địa. Ở đây căn bản không có thiên không có địa, cũng không có sự tồn tại của trọng lực. Chỉ có sự tịch mịch vô âu vô lo.

- Ngươi lần đầu tiên đến tinh không?

Lam Sơn Mi nhìn biểu tình của Diệp Trần kỳ quái nói.

Diệp Trần gật đầu, không hề phủ nhận.

- Thật không biết ngươi nghĩ như thế nào. Trước kia khi ta có thực lực phá tan đỉnh trời thì đã đi lên xem xét.

Lam Sơn Mi đánh giả dáng vẻ mĩ lệ của tinh không, nói.

Ma Đao Vương cười nói:

- Hiện tại xem xét cũng không muộn. Chỉ là Diệp huynh đệ cũng nên lưu ý. Tinh không không giống như dưới kia. Không gian trong tinh không vô cùng ổn định không giống như không gian bên dưới yếu đuối như đậu hũ vậy. Không gian trong tinh không cho dù là Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng không thể nào phá vỡ được. Nhưng trong tinh không không có trọng lực, cũng không có lực cản của không khí cho nên tốc độ phi hành cực nhanh, nhanh đến nỗi kinh người.

- Đúng vậy?

Thân thể Diệp Trần nhoáng lên, chợt xông ra ngoài.

Hổn hển!

Lưu quang thanh sắc lượn lờ trong tinh không, trong nháy mắt đã xuất hiện ở một giải đất xa xổi.

Vừa mới bắt đầu Diệp Trần còn không thể thích ứng. Ở đây không có trọng lực, không có lực cản, nhưng hắn rất nhanh làm quen với điều kiện ở nơi đây, thích ứng với hoàn cảnh. Thường nhân có thể có được một phần mười trình độ của Diệp Trần cũng đã mừng lắm rồi.

- Hắn là lần đầu tiên đi đến tinh không?

Ma Đao Vương và Lam Sơn Mi đều cảm thấy hoài nghi. Ngoại trừ lúc đầu không được tự nhiên ra thì nhận thức của Diệp Trần về tinh không bằng Lam Sơn Mi, lại càng không bằng Ma Đao Vương.

Không cần vận chuyển chân nguyên, Diệp Trần huyền phù ở trong tinh không, thầm nghĩ:

- Tốc độ so với xuyên toa hư không nhanh hơn. Xem ra trọng lực ở Chân

Linh thế giới rất mạnh. Cũng đúng. Chân Linh thế giới quá lớn.

Trong tinh không cũng không phải là không có trở lực, chỉ là nó quá nhỏ bé mà thôi. Khi tốc độ nhanh tớn một cảnh giới nhất định, ta vẫn có thể cảm thụ được sự tồn tại của trở lực.

- Lựa chọn ngôi sao này đi!

Chân nguyên bao phủ lấy Lam Sơn Mi, Ma Đao Vương theo sát Diệp Trần, ngón tay chỉ về một ngôi sao sứt mẻ ở phía xa.

Ngôi sao kia giống như từng chịu ảnh hưởng bởi cuộc đại chiến của Vương giả Sinh Tử Cảnh, cho nên mặt ngoài gồ ghề, có một khối thổ địa thật lớn còn nứt hẳn, tách biệt khỏi ngôi sao. Chỉ là dẫn lực của ngôi sao vẫn còn, cho nên khối thổ địa này chỉ bị tách ra hơn ngàm dặm, không thể nào tách hẳn ra.

- Được!

Thanh Liên Kiếm Quyết vận chuyển đến cực hạn, tốc độ Diệp Trần tăng lên. nhanh như chớp bay tới.

Cách đó mấy nghìn dặm, ba người dừng lại.

- Diệp huynh đệ. Để ta cảm thụ một chút uy lực của Thiên Thương Kiếm đi!

Ma Đao Vương có phần chờ mong, hắn rất muốn biết chân nguyên vương cấp và lục giai hủy diệt kiếm ý ẩn chưa trong Thiên Thương Kiếm sẽ có uy lực như thế nào.

- Hay nhất là một kiếm phá hủy nó.

Diệp Trần cười nói.

- Không có khả năng!

Ma Đao Vương có phần không tin. Ngôi sao này có đường kính vượt qua một vạn dặm. Nếu như phá tan ngôi sao này thành từng mảnh nhỏ thì Ma Đao VƯơng còn tin tưởng. Thế nhưng nói một kiếm phá hủy nó hắn có phần không dám tin.

Phải biết rằng phá hủy một phiến thổ địa một vạn dặm và phá hủy một ngôi sao có đường kính một vạn dặm là hai khái niệm khác nhau. Phá hủy một phiến thổ địa một vạn dặm thì lực sát thương không cần quá lớn. Mà một ngôi sao có đường kính một vạn dặm lại khác, muốn phá hủy nó thì độ khó tăng lên gấp bội.

- Chưa thử qua, nhưng nghĩ sẽ thành!

Diệp Trần biết rõ uy lực của Thiên Thương Kiếm như thế nào. Loại lực lượng chân động tập trung này một khi bạo phát sẽ có hiệu quả phá hủy phi thường cường đại. Phương thức phá hủy ngôi sao kia và phá hủy cơ thể con người không khác nhau. Đương nhiên để tránh trường hợp xấu xảy ra hắn thay đổi Phá Tà Kiếm bằng Thiên Hạt Kiếm.

Thiên Hạt Kiếm cầm trong tay, Diệp Trần hít một hơi thật sâu, hai mắt bắn ra tinh quang.

- Đi!

Khẽ quát một tiếng, một kiếm của Diệp Trần chém về phía xa.

Chấn động vô hình khuếch tán rất nhanh, hầu như trong nháy mắt đã lan đến ngôi sao kia.

Ngôi sao mạnh mẽ rung động, biên độ rung động thập phần khoa trương. Không ít phiến thổ địa trong ngôi sao thì đánh bay ra bốn phương tám hướng.

Ầm ầm!

Có hỏa quang bạo phát ở mặt ngoài của ngôi sao.

- Thực sự muốn bạo tạc!

Chân nguyên của Ma Đao Vương vận chuyển, kéo Lam Sơn Mi lui về phía sau.

Phanh!

Lấy ba người làm trung tâm, ánh sáng vô tận lóe lên sáng như ban ngày, cái gì cũng không nhìn thấy. Cái bóng bị kéo dài ra vô hạn, cuối cùng cái bóng cũng bị ánh sáng vô tận thôn phệ.

Sau một khắc, lực bạo tạc bắt đầu lan đến, nhiệt độ tăng lên đáng sợ. Hộ thể chân nguyên của Diệp Trần cũng chịu chấn động không nhỏ. Ma Đao Vương cách đó khá xa, nên lực ảnh hưởng không lớn. Nhưng sóng xung kích lan ra mấy vạn dặm, lấy linh hồn lực cảm ứng có thể phát hiện ra một vòng sóng xung kích thật lớn, giống như quang hoàn không ngừng biến lớn. Mà ở trung tâm của ngôi sao đã sơm biết thành một quả cầu lủa. Quả cầu lửa bành trướng, tỏa ra nhiệt lượng thật lớn.

- Lực bạo tạc thật kinh khủng!

Sau khi chém ra một kiếm, Diệp Trần lui ra ngoài hơn mười vạn dặm rồi nhưng vẫn như cũ, có phần không chịu nổi. Nếu như đứng gần, rất có thể sẽ bị thương nặng. Nếu như đứng sát ngôi sao kia, phỏng chừng trong nháy mắt sẽ bị đốt cháy thành tro bụi, tro cốt không còn. Bất tử thân cũng không thể cứu được hắn, đơn giản là huyết nhục đã không còn.

Sóng xung kích càng ngày càng nhỏ. Lúc này Ma Đao Vương mới dám đến gần.

- Thật sự là bị ngươi phá hủy. Uy lực một kiếm này ta đã xem thường rồi.

Vừa nói, Ma Đao Vương vừa nở một nụ cười.

- Lực bạo tạo của ngôi sao vừa rồi thế nào. Rất mạnh chứ! Dừng xem

những vì sao trong tinh không không có lực uy hiếp gì. Nhưng một ngày nó bạo tác thì sẽ bộ phát ra năng lượng khiến cho Vương giả Sinh Tử Cảnh cũng phải thối lui ba bước.

- Đích xác là không thể coi thường.

Diệp Trần gật đầu.

Đối với một kiếm phá hủy một ngôi sao có đường kính một vạn dặm, Diệp Trần cảm thấy bình thường. Thiên Thương Kiếm khác với những kiếm chiêu khác. Lực lượng chấn động tập trung vào một chỗ, sau đó mới lan tỏa ra xung quanh. Từ đó sản sinh ra lực lượng phá hoại vô cùng lớn. Nếu như là kiếm chiêu bình thường nhiều nhất chỉ có thể khiến cho ngôi sao kia bị sứt mẻ bên ngoài mà thôi.

- Quá mạnh mẽ!

Ma Đao Vương đối với một kiếm hủy diệt ngôi sao này của Diệp Trần vẫn thừa nhận được. Nhưng đối với Lam Sơn Mi lại có ảnh hưởng rất lớn. Dù sao thì trước đây nàng tiến nhập vào trong tinh không, nhưng không dám đi quá xa đỉnh trời. Cũng không có gặp được đại chiến trong tinh không, việc phá hủy những ngôi sao này là chuyện bình thường. Lần đầu tiên nhìn thấy khiến cho làm cảm giác được cực hạn. Trong đầu thỉnh thoảng lại xuất hiện hình cảnh ngôi sao bạo tạc cùng lực lượng hủy diệt của nó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1153: Trước Khi Đi Hỗn Loạn Ma Hải.

Trở về Trường Thiên phái, Ma Đao Vương liền cáo từ.

- Diệp huynh đệ. Ngươi đã tiến vào Sinh Tử Cảnh, ta cũng không có vật gì quý giá để tặng cho ngươi. Đây là Ma Đao Quyết, ngươi có thể xem để tham khảo một chút. Hẳn là có thể giúp cho ngươi tránh khỏi việc đi đường vòng.

Từ linh giới trữ vật lấy ra một cái ngọc giản, Ma Đao Vương đưa cho Diệp Trần.

- Cái này...

Diệp Trần có phần chần chờ, Ma Đao Quyết là căn bản của Ma Đao Tông. Hiện giờ đối phương lại đưa cho mình, thực sự khiến cho Diệp Trần cảm thấy kinh hãi, hắn không có chuẩn bị tâm lý cho việc này.

- Nếu Ma Đao Quyết ở trong tay Diệp huynh đệ sẽ phát huy được tác dụng lớn hơn nữa. Đã như vậy còn không bằng thành toàn cho huynh đệ. Chỉ mong Diệp huynh đệ không truyền Ma Đao Quyết này ra ngoài.

Ma Đao Vương nói.

Chậm rãi thở dài một hơi, Diệp Trần trịnh trọng gật đầu:

- Đa tạ Ma Đao Vương tiền bối. Sau này có thời gian, Diệp Trần nhất định sẽ đăng môn bái phỏng, không say không về.

Diệp Trần nói như vậy, cốt là muốn cùng đối phương trở thành bằng hữu.

- Đến lúc đó ta nhất định sẽ nhiệt liệt chào đón huynh đệ.

Ma Đao VƯơng cười ha ha.

Việc đưa Ma Đao Quyết cho Diệp Trần đối với Ma Đao Tông là một đại sự, nhưng đối với Ma Đao Vương mà nói thì không tính là gì. Có thể giao hảo với Diệp Trần, Ma Đao Vương cảm thấy như vậy rất đáng giá. Diệp Trần cũng không phải lấy lực lượng chấn động làm lộ tuyến phát triển chính. Có Ma Đao Quyết hay không đối với hắn cũng không quan trọng. Dù sao đi nữa Diệp Trần vẫn có thể leo lên đỉnh phong, chỉ là có Ma Đao Quyết trong tay, thời gian tiến bộ của hắn nhanh hơn mà thôi.

Ma Đao Vương và Lam Sơn Mi đã ra về đươc vài ngày, mà Diệp Trần cũng một mực tham khảo học tập Ma Đao Quyết.

Quy tắc lực lượng chấn động trong Ma Đao Quyết miêu tả không tính là tỉ mỉ nhưng lại mạch lạc rõ ràng. Có thể hình dung Ma Đao Quyết là một bộ khung xương hoàn hảo, hiện giờ Diệp Trần chỉ cần thêm thắt vào đó là được, không phải mất công đi đường vòng. Cũng có thể hình dung Ma Đao Quyết giống như một thân cây đại thụ, thân cây thẳng tắp, cho dù có phát triển như thế nào đi chăng nữa thì cũng không làm mất đi sự cân đối, thậm chí cây cổ thụ còn có thể khỏe mạnh hơn.

Tổng kết lại, Ma Đao Quyết tuy không thể khiến cho tốc độ tìm hiểu của Diệp Trần vè lực lượng chấn động nhanh hơn nhưng có thể giúp cho Diệp Trần không cần lo lắng bản thân mình sẽ đi đường vòng. Từ đó tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

- Thiên Thương Kiếm đã đại thành rồi nhưng còn chưa có đạt tới viên mãn. Có Ma Đao Quyết này, hẳn có thể nhanh chóng khiến cho Thiên Thương Kiếm viên mãn.

Một môn võ học lợi hại, muốn tu luyện đến viên mãn quả thật rất khó. Đại thành, đại biểu cho uy lực của võ học phát huy đến một trình độ nhất định. Viễn mãn đại biểu cho sụ lớn nhỏ, đã hoàn toàn hiểu được môn võ học

này. Muốn làm được điều này, trong một khoảng thời gian ngắn khó có thể làm được. Cho dù là võ học tốt cũng phải thí nghiệm vô số lần, mới phát hiện được ưu điểm và khuyết điểm trong đó. Diệp Trần muốn Thiên Thương Kiếm hoàn thiện thì cần phải không ngừng giao thủ với người khác, bằng không khó có thể thực hiện được.

- Đã đến lúc rời đi rồi!

Hôm nay, Diệp Trần sản sinh ra ý niệm rời khỏi Huyết Thiên đại lục trong đầu.

- Trước khi rời đi cũng nên chế tác một cái tinh thần tưởng niệm thể.

Vương giả Sinh Tử Cảnh có rất nhiều năng lực, tinh thần tưởng niệm thể và ý chí chiếu hình chính là thứ được dùng nhiều nhất, cũng là thứ thực dụng nhất.

Chế tác tinh thần tưởng niệm thể nói đơn giản cũng đơn giản, mà nói khó cũng rất khó.

Đơn giản là bởi vì Vương giả Sinh Tử Cảnh nào cũng có thể làm được. Khó là thực lực của tinh thần tưởng niệm thể như thế nào. Cao thì bằng một phần ba chiến lực bản thể, thấp thì ngay cả một phần năm cũng không được, đồng thời cũng rất dễ tan vỡ. Ví dụ như tinh thần tưởng niệm thể của người đeo mặt nạ có chiến lực ước chừng bằng một phần ba bản thể, kết cấu cũng rất ổn định, không dễ dàng tan vỡ. Có thể nói đối phương trên phương diện chế tác tinh thần tưởng niệm thể có thành tựu không tồi. Nếu như không phải bị trung một chiêu Linh Hồn Chi Quang của Diệp Trần thì sẽ không dễ dàng tan vỡ như vậy.

Bước đầu tiên để chế tác tinh thần tưởng niệm thể chính là lấy nguyên hình của mình làm khuôn, rồi dùng chân nguyên vòng quanh cơ thể. Sau đó bỏ thêm vào nhân thể, lục phủ ngũ tạng, cốt cách, máu huyết cùng với kinh mạch. Những thứ này đều cùng chân nguyên để mà tạo ra. Chân nguyên của Vương giả Sinh Tử Cảnh có thể chế tác ra đồ vật thật đến nỗi khó mà phân

biệt được. Ngay cả chân nguyên của Diệp Trần cũng có thể bắt chước được rất sống động, nhìn không ra một điểm giả nào.

Bước cuối cùng là bước quan trọng nhất.

Ngưng tụ hạch tâm linh hồn.

Tuy Vương giả Sinh Tử Cảnh có thể bắt chước được nhân thể của con người nhưng không thể nào bắt chước được hồn hải. Hồn hải vô cùng bé, cũng vô cùng lớn, kỳ diệu khó lường, kết cấu cực kỳ ổn định. Đây cũng chính là lý do mà công kích linh hồn rất khó tiêu diệt được linh hồn đối phương, chỉ có thể tạo được tác dụng phụ trợ.

Hạch tâm linh hồn tự nhiên không bằng hồn hải, nhưng chí ít có thể cất giấu ở bên trong một ít linh hồn lực mà không bị lộ ra ngoài. Theo như lý thuyết thì một cái tinh thần tưởng niệm thể hoàn hảo có thể tồn tại vô số năm tháng mà không bị tan rã.

- Thành!

Nhìn tinh thần tưởng niệm thể có tướng mạo giống mình như đúc ở trước mắt, ngay cả khí tức cũng không hề khác nhau, Diệp Trần lộ ra một tia cảm giác và cảm giác thành tựu.

Tinh thần tưởng niệm thể theo một trình độ nhất định mà nói là do bản thân tạo ra, có cùng một linh hồn. Từ đó có thể chia sẻ tin tức với nhau, nắm giữ được võ học của bản thể. Tinh thần tưởng niểm thể có thể thi triển được võ học của bản thể nhưng dù sao thì tinh thần tưởng niệm thể cũng không phải là bản thể, khả năng thựa nhận lực lượng có hạn cho nên không thể nào thi triển hết được uy lực của võ học.

Một ít võ học cường đại, tinh thần tưởng niệm thể cũng miễn cưỡng thi triển được, tỷ như lực lượng chấn động, Thiên Thương Kiếm. Nhưng dù có thi triển được thì uy lực cũng không quá lớn. Trừ những thứ đó ra thì năng lực thiên phú Linh Hồn Chi Quang không dùng được, cái này liên quan đến

sự huyền bí của cơ thể con người. Diệp Trần chỉ có thể bắt chước cơ thể con người chứ không thể nào tham ngộ ra được sự huyền bí của cơ thể.

Tinh thần tưởng niệm thể có kinh mạch, có thể thông qua việc vận chuyển công pháp mà khôi phục chân nguyên nhưng không thể nào tu luyện. Vốn Diệp Trần có thể tạo ra tinh thần tưởng niệm thể có được thực lực bằng một phần ba của mình nhưng mà cực phẩm linh thạch đối với hắn lại thiếu hụt trầm trọng không đủ để quán nhập một phần ba tu vi vào trong tinh thần tưởng niệm thể. Cuối cùng tinh thần tưởng niệm thể của Diệp Trần cũng chỉ có được mười năm tu vi mà thôi.

Dựa theo suy nghĩ của Diệp Trần thì tinh thần tưởng niệm thể này chỉ dùng để bảo hộ Trường Thiên phái, để phòng ngừa vạn nhất. Phỏng chừng chiến đấu rất ít, cho nên không cần tạo ra tinh thần tưởng niệm thể có thực lực cường đại làm gì.

Lấy ra một cái linh giới trữ vật trung phẩm và Phá Tà Kiếm, Diệp Trần đưa cho tinh thần tưởng niệm thể.

- Có thể rời đi rồi!

Không có thông tri cho Lý Trường Phong, Diệp Trần trực tiếp xé không gian trốn vào trong hư không. Có bốn tinh chiến lực, trong thiên hạ, hầu như không có mấy địa phương Diệp Trần không thể đi. Không những thế, Diệp Trần còn tinh thông không gian áo nghĩa, công phu bỏ chạy tuyệt đối là nhất lưu.

- Trước tiên đi Hỗn Loạn Ma Hải!

Trước đây Mộ Dung tuy rằng nói là tự nguyện lấy Ma Hoàng làm chồng nhưng nhiều ít trong đó có phần áp lực. Khi đó không có thực lực, Diệp Trần không thể làm gì. Hiện tại đã có thực lực, hắn tự nhiên có tư cách phát biểu.

Thi triển thân pháp, Diệp Trần giống như một con cá nhanh chóng xuyên phá không gian. Không đến một canh giờ, Diệp Trần đã đến được Hỗn Loạn

Ma Hải, ma khí cuồn cuộn.

Hỗn Loạn Ma Hải rất rộng lớn, nhưng muốn tìm được người của Ma tộc cũng rất dễ. Chỉ cần chạy đến trung tâm của Hỗn Loạn Ma Hải là có thể có được tin tức.

Trong Hỗn Loạn Ma Hải có mười gia tộc Nhân Ma lớn, mỗi một gia tộc đều chiếm cứ hàng trăm đảo nhỏ, ngoài ra mười gia tộc nhân ma cũng thi triển thần thông dời những hòn đảo nhỏ khác về phạm vi thế lực của mình.

Rất hiển nhiên những hòn đảo nhỏ ở đây có một ít bộ phận là tồn tại tự nhiên, đại đa số là từ những địa phương khác di dời tới. Vô số những hòn đảo nhỏ tụ tập lại một chỗ tổ hợp thành một đóa hoa, ở vị trí nhị hoa có năm hòn đảo nhỉ. Trên mỗi hòn đảo đều có một tòa cung điện, ma khí cuồn cuộn.

Ở trên một tòa cung điện, Nhân Ma Hoàng vừa mở con mắt, đôi mắt đẹp toát ra một tia kinh ngạc.

- Nhanh như vậy đã tới rồi.

- Có ý tứ, xem ra đoạn thời gian trước chính hắn đã nháo sự. Không biết thực lực của hắn hiện nay như thế nào, đạt được đến trình độ gì rồi? Đã quyết định đến đây, hẳn là không thấp đi!

Nhân Ma Hoàng chỉ là danh hào gọi chung cho Ma Vương phong đế mà thôi. Đây cũng không phải là phong hào của nàng. Phong hào của nàng là Ma Hoa Hoàng. Ma tộc có rất nhiều chi tộc, mà trong cơ thể Ma Hoa Hoàng hơn phân nửa có chứ huyết mạch nhân loại, phân nửa là huyết mạch Ma Hoa. Trời sinh có thể điều khiển được Ma Hoa, thông qua Ma Hoa hấp thu ma lực để khôi phục ma lực cho bản thân.

- Cốt Ma! Đợi lát nữa thử xem thực lực của hắn!

Ma Hoa Hoàng truyền âm cho một gã Ma Vương ở phụ cận.

- Rõ!

- Người nào dám đế Hỗn Loạn Ma đảo của ta!

Bộ tộc nhân ma có mười bộ tộc lớn, mỗi bộ tộc đều sinh ra một vị Ma Vương, tổng cộng có tất cả mười Ma Vương. Chỏ là tuyệt đại bộ phận Vương giả Sinh Tử Cảnh đều nói rằng ở Hỗn Loạn Ma Hải không chỉ có mười vị Ma Vương, tuyệt đối có hơn mười lăm vị Ma Vương. Cho nên khi Diệp Trần đến liền bị phát hiện. Theo tiếng hét lớn năm đạo bóng đen từ trên hòn đảo nhỏ bay ra chặn Diệp Trần lại.

Trong năm người này có một người trước kia từng truy sát Diệp Trần.

- Diệp Trần!

Tên Nhân Ma Vương này kinh hãi.

- Thiểm Ma, ngươi biết hắn?

Một gã Ma Vương hỏi.

- Đúng vậy, có biết! Hắn chính là Diệp Trần.

- Diệp Trần? Là hắn!

- Lẽ nào đoạn thời gian trước, hiện tượng Thiên Hoa Loạn Trụy là cho hắn gây ra.

Nghe vậy, bốn gã Ma Vương kia không dám coi thường Diệp Trần. Một thiên tài tiến vào Sinh Tử Cảnh sở hữu chiến lực không tầm thường. Huống chi Diệp Trần khi xưa còn đứng đầu trong bảng dự khuyết Sinh Tử Cảnh.

- Đã lâu khôn gặp!

Đánh giá Thiểm Ma Vương, khóe miệng Diệp Trần lộ ra hàn ý.

- Diệp Trần! Ngươi tới Hỗn Loạn Ma đảo có chuyện gì?

Thiểm Ma Vương hỏi.

- Nhân Ma Hoàng hẳn là biết ta tới. Vì sao không thấy?

Ánh mắt Diệp Trần xuyên qua vô số hòn đảo, rồi dừng lại trên Liên Hoa Đảo. Nơi này Diệp Trần nhìn không rõ, hiển nhiên hòn đảo này bị trận pháp bao phủ, linh hồn lực không thể trực tiếp xuyên thấu vào thấy được cảnh vật bên trong.

- Tộc trưởng nếu muốn gặp ngươi tự nhiên sẽ đi gặp ngươi. Không có chuyện gì thì mau mau rời khỏi đây!

Thiên Ma Vương rất không muốn nhìn thấy Diệp Trần. Chính bản thân hắn trước đây đã chịu thiệt thòi rất nhiều từ Diệp Trần, đặc biệt là khi Diệp Trần lấy ra ảnh tưởng Nguyên Hoàng.

- Muốn thử thực lực của ta?

Diệp Trần suy nghĩ một chút.

- Diệp Trần. Đây là Hỗn Loạn Ma đảo không phải là nơi ngươi muốn đi thì đi, muốn đến thì đến. Khuyên ngươi một câu, mau mau rời đi.

Người có thực lực mạnh nhất trong năm Ma Vương quát lên.

- Nếu muốn thử thực lực của ta, vậy thì cho ngươi thấy!

Diệp Trần thì thào tự nói, Kiếm Vực khuếch tán ra ngoài bao phủ thân thể của năm người.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Kiếm áp khổng lồ đánh bay năm người ra ngoài, thân thể không dùng lại được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1154: Lai Lịch Thiên Kiếm.

- Ồ? Kiếm Vực đạt đến đệ nhị trọng.

Trong cung điện, sắc mặt Ma Hoa Hoàng lộ ra sự kinh ngạc. Theo như nàng biết, Kiếm Vực đề thăng vô cùng gian nan. Đệ nhị trọng nhìn qua rất thấp nhưng lại rất cao. Ở Thiên Kiếm đại lục, Thanh Vân Kiếm Đế cũng chỉ có được Kiếm Vực đệ tam trong đỉnh phong mà thôi. Một gã Kiếm Vương Sinh Tử Cảnh sở hữu Kiếm Vực khi chiến đấu với Vương giả đồng cấp có được lợi thế không nhỏ.

- Cuồng vọng!

Kiếm Vực mang đến kiếm áp chỉ đánh bay năm người về phía sau, cũng không có khiến cho bọn họ bị thương. Thiểm Ma Vương thẹn quá hóa giận, đánh ra một chưởng tạo thành một vết rách màu đen hướng tới thân thể Diệp Trần. Đây chính là tuyệt học Ma tộc Ma Ngân Diệt, cường thế bá đạo mà trước kia hắn từng thi triển khi gặp ảnh tượng Nguyên Hoàng.

Mặt khác, bốn người còn lại cũng đều thi triển tuyệt chiêu, sát chiêu của mình. Bọn họ đều muốn hạ uy thế của Diệp.

Diệp Trần mặc dù có bốn tinh chiến lực, nhưng trên phương diện phòng ngự lại chẳng khác nào một vương giả có một tinh chiến lực. Đương nhiên, Diệp Trần không quá tự đại để cho năm người đánh trúng người mình. Năm người này. có hai người là một tinh chiến lực, hai người là hai tinh chiến lực, người còn lại là ba tinh chiến lực. Năm người liên thủ, thanh thế cực lớn. Đáng tiếc bọn họ lại đối mặt với Diệp Trần.

Bàn chân giẫm đạp hư không, Diệp Trần thuấn di xuất hiện ở cách đó mười dặm. Công kích của năm người liền rơi vào khoảng trống.

- Không gian áo nghĩa!

Người có thực lực mạnh nhất trong năm người co rụt con ngươi lại. Tộc trưởng để hắn thử thực lực của Diệp Trần, mà hiện tại đối phương còn chưa có xuất thủ hắn đã cảm giác được chính mình gặp phải đối thủ rất đáng sợ.

- Là ba tinh chiến lực bá chủ? Hay là bốn tinh chiến lực?

Tự thân hắn đã có thực lực ba tinh chiến lực đỉnh phong. Nếu như Diệp Trần là ba tinh bá chủ thì còn có thể liều mạng, đại thể đánh giá được thực lực của đối phương. Nếu như là bốn tinh chiến lực thì không thể nào thử được.

- Tại hạ Cốt Ma Vương lãnh giáo cao chiêu.

Cơ thể Cốt Ma Vương gầy yếu, chỉ có da bọc xương. Vũ khí là một thanh cốt mâu, mũi mâu lóe ra hàn quang, nhìn qua so với kim chúc còn sắc bén hơn.

Diệp Trần liếc mắt nhìn bốn người Thiểm Ma Vương, thấy bọn họ đều lui hết về phía sau thì mới quay qua nói với Cốt Ma Vương:

- Ra tay đi!

Diệp Trần cũng biết, bản thân mình và Nhân Ma Hoàng có một ít chênh lệch, hiện tại tới địa bàn của đối phương, đối phương đương nhiên là muốn thử thực lực của bản thân. Diệp Trần tự nhiên cũng muốn bại lộ ra một ít. Nếu không, hắn cũng không tới nơi này làm gì.

- Hắc Ám Cốt Lao!

Tay trai biến hóa ra thủ ẩn, Cốt Ma VƯơng khẽ quát một tiếng, hai tay liền mạnh mẽ hợp lại.

Tạp lạp lạp!

Trong hư không, vố số bạch cốt trống rỗng ngưng tụ lại, rất nhnh tổ hợp

thành một cái cũi thật lớn, nhốt Diệp Trần ở bên trong. Bạch Cốt cũi tỏa ra ma khí cuồn cuộn, hình thafnhc từng dòng xoáy đen sẫm màu. Những dòng xoáy này sinh ra khiến cho không gian bị nghiền nát. Không gian lực vô cùng hỗn loạn.

- Phong tỏa không gian?

Thân ở trong Bạch Cốt cũi, Diệp Trần có thể cảm nhận được không gian lực ở bón phía trở nên cuồng bạo. Lúc này muốn trốn vào hư không sẽ trở nên khó vô cùng. Nếu là người không có đủ thực lực, trốn vào trong hư không nói không chừng sẽ bị không gian lực cuồng bạo và dòng xoáy đen sẫm kia đè ép thành bột phấn.

- Hắc Ám Đột Thứ!

Thi triển xong tất cả, thân hình Cốt Ma Vương chợt lóe lên, Bạch Cốt Mâu trong tay hướng về phía Diệp Trần đâm tới. Mũi mâu ngưng tụ ra một điểm hắc quang, hắc quang có tính thôn phệ. Những tia sáng quanh thân không tụ chủ được đều bị hấp thu vào. Có thể nói xung quanh Cốt Ma Vương không gian hắc ám nhìn không thấu thứ gì.

Đinh!

Sau một khắc, hư không đen kịt không thấy một tia sáng, bỗng nhiên bộc phát ra ánh sáng hỏa tinh. Nương theo ánh sáng hỏa tinh truyền đến có thể thấy được Bạch Cốt cũi kia bị chém thủng một cái lỗ thật lớn. Phía đối diện Cốt Mâu trong Cốt Ma Vương trong tay không cánh mà bay. Cánh tay phải nhễ nhại máu tươi, buỗng thõng xuống.

Phụt!

Phun ra một ngụm tiên huyết, Cốt Ma Vương chủ thấy toàn thân bủn rủn không còn chút sức lực nào, không xuất ra nổi một điểm khí lực. Một kiếm ẩn chứa lực lượng chấn động kia của Diệp Trần không chỉ đánh bay Cốt Mâu của Cốt Ma Vương, phế bỏ cánh tay phải của hắn. Không những thế

càng làm cho thân thể Cốt Ma Vương xuất hiện tổn thương, trong khoảng thời gian ngắn, sức chiến đấu không còn đến một phần.

- Bốn tinh chiến lực. Tuyệt đối là bốn tinh chiến lực.

Cốt Ma Vương hít một ngụm lãnh khí.

Hắc ám tán đi, Bạch Cốt cũi cũng tán đi. Diệp Không cũng không thèm nhìn Cốt Ma Vương, ánh mắt hắn xuyên qua hư không rơi xuống trung tâm của Liên Hoa Đảo. Côt Ma Vương có chiến lực gần đạt đến tam tinh đỉnh phong, tự nhiên không thể khiến Diệp Trần phải toàn lực ứng phó. Một kiếm kia chỉ là Chấn Kiếm Quyết bình thường. Nhưng nhiêu đó thôi cũng đủ rồi, bằng vào chiến lực bốn tinh của Diệp Trần cùng với không gian áo nghĩa nắm trong tay, cũng đủ nói lên kết quả của cuộc đọ sức vừa rồi.

- Cốt Ma! Các ngươi đều đi xuống đi!

Đúng lúc này, Ma Hoa Hoàng truyền âm cho năm người Cốt Ma Vương.

- Rõ!

Năm người Cốt Ma Vương phức tạp nhìn thoáng qua Diệp Trần, thân hình chợt lóe lên, bay trờ về đảo nhỏ của mình.

- Diệp Trần! Quay đây!

Ma Hoa Hoàng lại truyền âm cho Diệp Trần.

Thương!

Thu hồi Thiên Hạt Kiếm, Diệp Trần hướng về Liên Hoa đảo bay đi.

Trên Liên Hoa đảo có một hồ nước có diện tích một trăm trượng. Lơ lửng phía trên hồ nước là một đóa Liên Hoa màu đen. Liên Hoa màu đen trong suốt như ngọc, nụ hoa phát tán ra hắc quang dịu dàng, hiển nhiên không phải là phàm vật. Ở giữa hồ nước có một tòa đình lâu ba tầng. Ma Hoa Hoàng đang pha trà ở trong đó.

Không gian gợn sóng!

Thanh quang nhàn nhạt chợt lóe lên, Diệp Trần xuất hiện ở tầng ba đình lâu.

- Mời ngồi!

Toàn thân Ma Hoa Hoàng mặc một bộ hắc y hoa lệ, đưa tay mời.

Diệp Trần nhướng mày, hắn cũng không có ngồi xuống mà trực tiếp mở miệng nói:

- Đường đường là Nhân Ma Hoàng vì sao lại không dám lấy chân thân ra gặp mặt?

Hắn liếc mắt nhìn ra được Ma Hoa Hoàng trước mắt chỉ là một cái tinh thần tưởng niệm thể.

Lông mi Ma Hoa Hoàng khẽ nhíu lại, trong mắt hiện lên sự kinh hãi.

- Nhãn lực không tồi, chỉ là ngươi đã hiểu lầm. Bản thể của ta còn đang ở trong tinh không, hiện tại không đi ra được. Huống chi ta cũng không phải là tiểu tình nhân của ngươi. Thấy bản thể của ta cùng với việc thấy tinh thần tửng niệm thể không có gì khác nhau.

Nàng cầm ấm trà rót cho Diệp Trần một chén. Một cỗ hương thơm ngào ngạt mà Diệp Trần chưa bao giờ ngửi qua tỏa ra, khiến cho tinh thần hắn hơi rung lên.

- Hảo trà!

Diệp Trần ngồi xuống, nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm thụ được nước trà giúp cho tinh thần của mình thư giãn và sảng khoái.

- Đương nhiên là hảo trà. Đây là Hắc Mạn La Trà tương đối nổi danh của Ma tộc, có thể bồi dưỡng linh hồn, điều trị trạng thái tinh thần. Chỉ là

linh hồn ngươi đang tràn đây, cho nên hiệu quả không có được bao nhiêu.

Buông chén trà xuống, Diệp Trần hỏi:

- Mộ Dung hiện giờ đang ở đâu?

- Nàng đang cảm ngộ Sinh Tử chi đạo, trong khoảng thờ gian ngắn không thể xuất quan.

- Không cần ra ngoài cũng có thể cảm ngộ Sinh Tử chi đạo?

Diệp Trần cảm thấy kỳ quái hỏi.

Ma Hoa Hoàng giải thích:

- Từng chủng tộc đều có phương thức cảm ngộ Sinh Tử chi đạo khác nhau. Chỉ cần có thể cảm ngộ được là được rồi. Nhưng thật ra ngươi có thể nhanh chóng cảm ngộ được Sinh Tử chi đạo hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta.

Tốc độ tiến triển của Diệp Trần vô cùng kinh người, hiện nay đã có được bốn tinh chiến lực, chân chính cùng với Ma Hoa Hoàng trở thành tồn tại ngang hàng với nhau. Cho nên Ma Hoa Hoàng cũng giải thích cho Diệp Trần một chút, dù sao thì lấy xu thế tiến bộ của Diệp Trần hiện nay, có thể trong vòng ít năm năm toàn bộ Chân Linh thế giới không có ai là đối thủ của hắn, trở thành một nhân vật được người ngườ tôn kính.

Bộ tộc Nhân Ma có thanh danh không tốt, trong thời gian tới có rất nhiều nguy cơ sẽ phát sinh. Lúc này bọn họ chỉ muốn tạo mối quan hệ hòa hợp với Diệp Trần.

Mộ Dung Khuynh Thành đang cảm ngộ Sinh Tử chi đạo, Diệp Trần cũng không muốn dây dưa nhiều về vấn đề này, hắn liền nói sang chuyện khác.

- Đối với Ma tộc, tiền bối hẳn biết được không ít chuyện?

Ma Hoa Hoàng chậm rãi gật đầu nói:

- Cũng không ít!

- Chẳng biết có thể tiết lộ một chút chuyện về Ma tộc không?

Diệp Trần đối với Ma tộc biết được không nhiều. Theo như hắn thấy Ma Hoa Hoàng thân là hậu nhân của Ma tộc và nhân loại hẳn là biết được một ít.

Ma Hoa Hoàng không có trực tiếp trả lời mà nói rằng:

- Ngươi có biết, Ma tộc vì sao lại tới Chân Linh thế giới không?

- Không biết!

Diệp Trần lắc đầu.

- Thiên Kiếm ở Thiên Kiếm đại lục chắc hẳn ngươi biết!

Buông chén trà trong tay xuống, Ma Hoa Hoàng lại nói tiếp:

- Vào thời đại thượng cổ, Vương giả Chân Linh thế giới nhiều như mây, vô cùng cường thịnh. Một ngày nào đó, một thanh bảo kiếm thật lớn xuất hiện từ trên trời xé không mà đến, xé rách lá chắn bảo vệ Chân Linh thế giới. Cuối cùng rơi xuống Chân Linh đại lục.

- Bởi vì uy lực của Thiên Kiếm quá mức cường đại, toàn bộ Chân Linh đại lục bị chi ra làm ba biến thành Chân Linh đại lục, Huyết Thiên đại lục và Thiên Kiếm đại lục như ngày nay. Mà Thiên Kiếm nằm ngay trung tâm Thiên Kiếm đại lục. Nguy cơ không phải đến từ Thiên Kiếm, nguy cơ chân chính đến từ những cường giả ở thế giới khác đuổi theo Thiên Kiếm. Trong đó có Ma tộc cùng các chủng tộc ở các thế giới khác.

- Thiên Kiếm có thần uy vô thượng, lá chắn thế giới bị xé rách, trong khoảng thời gian ngắn mất đi tác dụng che đậy ngoại giới. Cường giả các thế giới khác tiến nhập vào Chân Linh thế giới nhiều nhất chỉ bị quy tắc của Chân Linh thế giới áp bách chứ không bị thương.

- Chân Linh thế giới rốt cuộc là một thế giới như thế nào? Tài nguyên phong phú, bảo vật vô số. Cương giả thế giới khác khi đến Chân Linh thế giới liền sản sinh ra tâm chiếm hữu. Từ đó mà diễn ra cuộc đại chiến giữa các cường giả ở thời đại thượng cổ. Trận đại chiến này đã lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trên Chân Linh thế giới, ở nơi đâu cũng có chiến tranh.

- Vừa mới bắt đầu, cường giả các thế giới khác còn thừa thớt, không tạo được uy hiếp. Thế nhưng càng về sau, cường giả thế giới khác ngày càng nhiều. Đẳng cấp của cuộc đại chiến cũng vì thế mà tăng lên, cho đến cuối cùng là một tránh đánh mang tính chất sinh tử tồn vong.

- Trong trận đại chiến trường kỳ này, ở Chân Linh thế giới nhân tộc mà yêu tộc là cường đại nhất. Cường giả thế giới khác đến thì cường đại nhất là Ma tộc. Ma tộc dẫn dắt các chủng tộc khác đẩy nhân tộc và yêu tộc vào tuyệt cảnh, thiếu chút nữa có thể nắm Chân Linh thế giới vào trong tay.

- Thế nhưng lúc này, lỗ hổng ở lá chắn của Chân Linh thế giới do Thiên Kiếm xé rách ra chậm rãi tự chữa trị. Cường giả Ma tộc và cường giả các chủng tộc khác muốn tiến vào Chân Linh thế giới cần phải chịu tổn thất rất lớn. Tận dụng cơ hội đó, Chân Linh thế giới dần lấy lại thế thượng phong, cuối cùng tiêu diệt đại quân cường giả thế giới khác xâm nhập vào Chân Linh thế giới. Không những thế còn phong ấn không ít cường giả của thế giới khác. Cuối cùng Chân Linh đại lục cũng được bảo vệ.

- Đáng tiếc, tuy Chân Linh thế giới được bảo vệ nhưng những Vương giả cường đại lúc đó hầu như chết hết. Mà Ma tộc và các chủng tộc ở thế giới khác nhân cơ hội nay che lại cửa ra vào Chân Linh thế giới, không cho bất kỳ một cường giả Chân Linh thế giới nào đi ra ngoài.

- Cửa ra vào?

Diệp Trần tựa hồ nghĩ tới cái gì đó.

Ma Hoa Hoàng giải thích:

- Trước đây là cửa ra vào. Cường giả Chân Linh thế giới khi tiến vào Sinh Tử Cảnh có thể tùy ra đi qua. Thế nhưng hiện tại, cửa ra vào lại biến thành tử lộ. Từ cổ chí kim, không biết có bao nhiêu cường giả của Chân Linh đại lục bị chết ở tử lộ kia, bị cường giả thế giới khác tru sát.

- Mục đích của bọn họ chính là muốn Chân Linh Thế giới vĩnh viễn không phát triển, không đứng lên được. Đơn giản là ở trong Chân Linh thế giới, quy tắc hạn chế thọ mệnh của nhân loại là nghìn năm, mà đi ra ngoài Chân Linh thế giới, cơ thể thoát khỏi quy tắc hạn chế này, thọ mệnh đề năm gấp trăm lần.

- Nhân loại có thể sống mười vạn năm!

Ma Hoa Hoàng nói ra tin tức này khiến Diệp Trần khiếp sợ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1155: Chân Chính Uy Hiếp.

- Mười vạn năm. Thảo nào Long Vương tiền bối muốn đi vào tử lộ. Không xông vào chỉ có chờ chết, xông vào thì còn có một đường hi vọng. Chỉ cần thành công thì có thể có được thọ mệnh mười vạn năm, cũng không cần lo lắng đến đại nạn. Thời gian nhiều như vậy, chiến lực cũng đề thăng đều đặn, đạt được lục tinh, thất tinh chiến lực cũng chỉ là vấn đề thời gian ma thôi.

Diệp Trần khiếp sợ, trong lòng bừng tỉnh.

- Từ xưa đến nay, không có ai có thể xông qua?

Diệp Trần hỏi.

Ma Hoa Hoàng nói:

- Đương nhiên là có, có khi là có thực lực trực tiếp xông qua, có khi là có vận khí nghịch thiên. Thế nhưng mặc kệ là thực lực cường đại hay vận khí cường đại, không một ai trở về. Chân Linh thế giới một chân chính đứng lên cần phải có một Vương giả sánh ngang với cổ nhân, hoặc là có một Vương giả cường đại vượt xa cổ nhân. Bằng không Chân Linh thế giới sớm muộn gì cũng có ngày rơi vào tay ngườ khác, khó lòng vực dậy được.

- Chỉ sợ có một đám Vương giả sánh ngang với cổ nhân hoặc là một Vương giả vượt xa cổ nhân cũng không thể làm gì được!

Diệp Trần không có lạc quan như vậy. Vào thời kỳ thường cổ, Chân Linh thế giới đã thảm như vậy, hiện tại cũng không cách nào cứu chữa. Trừ phi có một Vương giả vượt xa vượt xa cổ nhân, mạnh đến mức nghịch thiên thì may ra.

- Có thể tự bảo vệ mình cũng đã là tốt lắm rồi. Chung quy còn có hi vọng.

Ma Hoan Hoàng cười khổ.

- Điều này cũng đúng.

Diệp Trần khẽ gật đầu.

Ánh măt nhìn về phía Diệp Trần, Ma Hoa Hoàng nói:

- Nhìn qua thì chiến lực của ngươi cũng đã ở lớp giữa của bốn tinh chiến lực. Hơn nữa ngươi còn có không gian áo nghĩa, toàn bộ Chân Linh thế giới có thể được như ngươi không có mấy người.

Nhãn lực Ma Hoa Hoàng cũng rất cường đại, Diệp Trần đối phó với Cốt Ma Vương nàng cũng đã nhìn thấy, đồng thời cũng phân tích rõ ràng. Nhưng điều nàng quan tâm nhất chính là thành tựu của Diệp Trần ở phương diện không gian áo nghĩa. Không gian áo nghĩa là một môn áo nghĩa võ học cực mạnh, lại ít người thông hiểu. Không gian áo nghĩa của Diệp Trần tuy chưa đến mức xếp vào ba người mạnh nhất nhưng cũng được liệt hàng nằm người cảnh giới không gian áo nghĩa cao nhất.

- Khen trật rồi!

Diệp Trần không có sản sinh ra một tia đắc ý, người có không gian áo nghĩa như hắn đích xác rất ít. Nhưng không nhất định chỉ có mấy ngườ như vậy. Thế giới này cũng không phải là thế giới chủ nghĩa duy vật, những thủ đoạn cổ quái đều có, chỉ là ta không gặp phải mà thôi, hoặc là không có cơ hội gặp.

- Ta muốn cùng với ngươi giao dịch. Không biết ngươi có dám không?

Ma Hoa Hoàng bỗng nhiên nói.

- Giao dịch gì?

Diệp Trần đoán được một ít nhưng không dám xác định.

- Được bộ tộc Nhân Ma chống lưng, hơn nữa còn có hai trăm vạn khối Chân Nguyên thủy tinh.

Không nói tới việc được bộ tộc Nhân Ma chống đỡ có bao nhiêu ý nghĩa, riêng hai trăm vạn khối chân nguyên thủy tinh cũng đã có giá trị vô lượng, có thể khiến cho bất cứ một Vương giả Sinh Tử Cảnh nào động tâm.

- Hai trăm vạn khối chân nguyên thủy tinh? Có phải là của Hắc Thủy liên minh?

Diệp Trần nghe vậy liền suy nghĩ.

Chân nguyên thủy tinh là thứ mà không có một Vương giả Sinh Tử Cảnh nào nguyện ý chế tạo ra với số lượng lớn để giúp minh tăng tiến tu vi. Nếu như thật sự làm như vậy, phỏng chừng chỉ có kẻ ngu si mà thôi. Chính mình dùng chân nguyên nhưng tụ ra chân nguyên thủy tinh, để rồi bản thân mình lại dùng nó để tu luyện. Cái này căn bản không có một điểm ý nghĩa, về phần cấp cho hậu bối cũng không dùng được nhiều như vậy.

Huống hồ hai trăm vạn khối chân nguyên thủy tinh muốn ngưng tụ được cũng tốn không ít thời gian.

Cho nên chỉ có một cách có được số lượng lớn chân nguyên thủy tinh, đó chính là từ bên ngoài cướp đoạt.

- Đúng vậy! Thôn Phệ chi đảo cũng khiến cho ta cảm thấy thèm muốn. Hắc Thủy liên linh muốn độc chiếm Thôn Phệ chi đảo là điều không có khả năng. Nếu như không có chỗ dựa ở phía sau thì cho dù có hai Hắc Thủy liên minh cũng phải biến thành tro bụi. Ngoại trừ ta ra, còn có một Vương giả Phong đế và Hắc Thủy liên minh hợp tác quan hệ.

Ma Hoa Hoàng là Nhân Ma Vương phong đế, được phân phối một lượng lớn chân nguyên thủy tinh, bằng không nàng cũng không có khả năng tùy tiện xuất ra hai trăm vạn khối chân nguyên thủy tinh làm giao dịch. Phải biết

rằng Nhân Ma bộ tộc cũng là gia đại nghiệp đại.

- Điều kiện gì?

Diệp Trần hỏi.

- Điều kiện rất đơn giản, tương lai ngươi có thực lực, đến một ngày nào đó có thể chiếu cố cho Nhân Ma bộ tộc một chút.

Ma Hoa Hoàng trả lời.

- Điều kiện này không được rõ ràng. Nếu như Nhân Ma bộ tộc phản bội Chân Linh thế giới, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bang trợ Nhân Ma bộ tộc đối kháng với toàn bộ Chân Linh thế giới sao?

- Ngươi yên tâm. Nhân Ma bộ tộc nếu thực sự phản bội Chân Linh thế giới, điều kiện này coi như không có.

Diệp Trần tự đánh giá trong chốc lát thì bừng tỉnh. Ma Hoa Hoàng và hắn tiến hành giao dịch, tựa hồ không có phòng bị Chân Linh thế giới mà là phòng bị Ma tộc. Ma Tộc từ trước đến nay luôn bá đạo, khẳng định sẽ chào mời Nhân Ma tộc ở Chân Linh thế giới. Nếu Nhân Ma tộc mà nói không, tự nhiên sẽ khiến cho Ma tộc bất mãn. Mà ở Chân Linh thế giới, nhân tộc và yêu tộc cùng Nhân Ma tộc nhiều ít có điểm ngăn cách. Đến lúc đó có thể trợ giúp cho Nhân Ma tộc hay không thật sự là không nói trước được. Kể từ đó, Nhân Ma tộc đứng ở giữa, có thể nói là nguy cơ trùng trùng, chỉ cần hơi vô ý thôi đều có khả năng diệt tộc. Ma Hoa Hoàng cũng chỉ là một cá nhân nhỏ, có thể tạo được tác dụng quá nhỏ.

Đương nhiên, Ma Hoa Hoàng nghĩ như thế nào, người ngoài không thể nào đoán được. Hiển nhiên, đối phương nhìn trúng tiền lực của Diệp Trần, bản thân hắn hiện giờ đã có được bốn tinh chiến lực. Tương lai không lâu sau, tất nhiên sẽ đạt được năm tinh chiến lực. Thậm chí là lục tinh chiến lực. Đến lúc đó chỉ cần một câu nói của Diệp Trần rất có phân lượng chỉ cần Nhân Ma tộc không có phản bội thì có thể vì một câu nói của Diệp Trần mà

hóa giải mối nguy hiểm.

- Được!

Diệp Trần đáp ứng.

Điều kiện này của Ma Hoa Hoàng cũng không quá phận, huống chi đối phương lại là lão sư của Mộ Dung. Bản thân Mộ Dung cũng là thành viên của Nhân Ma tộc. Nếu như thực sự tới một ngày nào đó, Nhân Ma tộc gặp nạn, Diệp Trần không có khả năng đứng nhìn. Mà hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh đối với hắn có tác dụng rất lớn. Có thể cho hắn bạo tăng tu vi tới năm mươi năm, đạt được hơn hai trăm, ba trăm năm tu vi.

- Ta tin tưởng ngươi sẽ giữ lời hứa.

Vẻ mặt Ma Hoa Hoàng lộ ra một tia tiếu ý. Theo nhận định của nàng, Diệp Trần đạt được năm tinh chiến lực là điều có thể xảy ra. Về sau đây sẽ là cường viện của Nhân Ma tộc. Nếu như có thể đạt được lục tinh chiến lực, Nhân Ma tộc có khả năng rất cao vượt qua được cửa ải khó khăn này.

- Tiền bối yên tâm. Diệp Trần đối với lời hứa rất coi trọng.

Diệp Trần trịnh trọng nói.

- Ở đây có hai trăm vạn khối chân nguyên thủy tinh.

Ma Hoa Hoàng lấy ra một linh giới trữ vật đưa cho Diệp Trần.

Tiếp nhận linh giới trữ vật. Diệp Trần cũng không có nhìn mà trực tiếp thu luôn.

- Được rồi, vừa rồi ta nói cho ngươi về lai lịch của Ma Tộc, còn không có nói đến một chi tiết.

Giao dịch thành công, tâm tình Ma Hoa Hoàng trở nên thoải mái, nàng mở miệng nói:

- Lá chắn bảo vệ Chân Linh thế giới có ẩn chứa quy tắc của thế giới. Ngoại trừ cửa ra vào thì không có bất cứ địa phương nào có thể ra vào. Mặc dù cửa ra vào có thể tùy ý ra vào nhưng người từ thế giới khác tiến đến sẽ bị quy tắc của thế giới phản phệ, dẫn đến bản thân bị tổn thương, như thân thể, linh hồn. Bởi vì nhân tố chiến lực, cho nên một người từ thế giới khác mà mạnh mẽ xông vào sẽ bị hao tổn thực lực rất nhiều. Nhưng đại thể sẽ có một tiêu chuẩn.

- Năm tinh chiến lực mạnh mẽ xông vào, ước chừng sẽ bị giảm một tinh chiến lực.

- Lục tinh chiến lực xông vào, sẽ giảm xuống 1,5 tinh chiến lực.

- Thất tinh chiến lực xông vào sẽ giảm xuống hai tinh chiến lực.

- Thực lực càng cao, mạnh mẽ xông vào một thế giới khác thì tổn thương càng lớn. Chính vì thế mà cường giả ở thế giới khác, người có thực lực cao cường rất nhiều nhưng không thể nào chân chính uy hiếp Chân Linh thế giới. Chỉ có thể âm thầm ẩn nấp. Năm đó ở Nam Trác Vực Cửu U Ma Vương chém giết bừa bãi, kỳ thực hắn là một Ma Vương của Ma tộc, thực lực là năm tinh chiến lực. Sau đó bị Long Vương và Huyền Hậu liên thủ truy sát. Lúc đó Long Vương có năm tinh chiến lực, Huyền Hậu là bốn tinh chiến lực đỉnh phong, thế nhưng vẫn không thể nào giết được hắn.

- Cửu U Ma Vương là Ma Vương của Ma tộc?

Diệp Trần ngạc nhiên hỏi lại.

Về phần Long Vương và Huyền Hậu có thể truy sát Cửu U Ma Vương cũng rất dễ lý giải. Bản thân Long Vương là năm tinh chiến lực cùng Cửu U Ma Vương không sai biệt lắm. Mà Huyền Hậu cũng có được bốn tinh chiến lực đỉnh phong. Nhưng phải nói bốn tinh chiến lực đỉnh phong cũng không thể nào uy hiếp được Vương giả có năm tinh chiến lực. Giống như Diệp Trần có bốn tinh chiến lực, nếu như đứng yên bất động vẫn bị người có thực lực thấp hơn giết chết. Long Vương và Huyền Hậu liên thủ đánh bị thương Cửu

U Ma Vương là chuyện rất bình thường.

- Chân chính uy hiếp Chân Linh thế giới là cường giả ở thế giới khác bị phong ấn. Phong ấn có lợi có tệ. Có lợi một mặt là có thể phong ấn Vương giả cường đại không thể giết chết, từ từ tiêu hao lực lượng và sinh cơ của bọn họ. Có tệ là khiến cho tốc độ thời gian trôi qua chậm lại. Ở thời đại thượng cổ, trong những cường giả thế giới khác bị phong ấn cũng có rất nhiều người không chết đi. Đến khi giải khai được phong ấn, tuy thực lực bản thân suy yếu nhưng bọn hắn lại ở Chân Linh thế giới mấy vạn năm, thậm chí mười vạn năm, thân thể từ lâu đã quen thuộc với quy tắc của Chân Linh thế giới, không còn bị quy tắc của Chân Linh thế giới ảnh hưởng nhiều như trước nữa. Chỉ cần khôi phục được thực lực là có thể đạt được tới trạng thái gần đỉnh phong. Đến lúc đó chính là ngày tàn của Chân Linh thế giới.

Phong ấn có thể kéo dài tuổi thọ của bọn họ. Những người có thể sống sót đều là cường giả tuyệt đỉnh.

Diệp Trần nghe hiểu được ý tứ của Ma Hoa Hoàng.

Không lợi hại đều bị phong ấn giết chết. Lực lượng sinh mệnh và sinh cơ của một người có hạn, không lợi hại tự nhiên còn có chỗ thiếu sót.

- Không tìm được nơi phong ấn sao?

Diệp Trần hỏi.

Ma Hoa Hoàng lắc đầu.

- Một ít địa phương có phong ấn có thể tìm được, còn có một vài địa phương phong ấn khác thì không cách nào tìm được. Vị trí phong ấn trước kia biến mất có thể là do nguyên nhân đặc thù, phong ấn sản sinh ra biến hóa. Hiện nay địa phương có phong ấn ở Chân Linh thế giới được giám thị chỉ có một bộ phận ít.

- Đúng như vậy!

Thời gian là thứ vũ khí lợi hại nhất, hơn mười vạn năm phát sinh ra rất nhiều chuyện. Tương lai không ai lường trước được.

Đột nhiên, Diệp Trần nghĩ đến hắn ở một huyệt động dưới lòng đất Thiên Võ Vực ở Chân Linh thế giới tao ngộ một ma niệm đoạt xá. Ma niệm kia vô cùng đáng sợ. Nếu như không có ý chí Long Vương thủ hộ, bản thân không có được Hủy Diệt kiếm ý rất có thể đã bị đoạt xá. Lẽ nào ở đó cũng có phong ấn một cường giả ở thế giới khác.

Diệp Trần nhíu mày suy nghĩ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1156: Chiến Lược Cấp Bảo Vật.

- Cường giả thế giới khác đi vào Chân Linh thế giới, thông qua biện pháp đặc thù, có thể tìm được vị trí phong ấn cường giả của thế giới họ. Nhưng do thực lực của bọn họ bị hao tổn nghiêm trọng, hơn nữa phong ấn này đều là những cường giả phong đế cường đại thời thượng cổ liên thủ bố trí, muốn giải khai là một việc vô cùng khó khăn. Chỉ là một ngày nào đó, bọn họ có thể giải khai phong ấn ra ngoài, mà không chỉ có một người, thậm chí là hai người, ba người hoặc nhiều hơn nữa. Đến lúc đó Chân Linh thế giới sẽ gặp đại họa.

Thở dài một hơi, nhãn thần Ma Hoa Hoàng ngưng trọng nói:

- Chân Linh thế giới muốn phá vỡ cục diện này, chỉ có thể lên kế hoạch. Một là tìm kiếm địa điểm cường giả thế giới khác ẩn thân, liên thủ giết chết bọn hắn, phá hư kế hoạch giải khai phong ấn của bọn họ. Hai là tìm kiếm cơ duyên, nỗ lực đề thăng thực lực cá nhân.

- Không biết có phải Chân Linh thế giới sắp gặp phải nguy cơ lớn hay không mà thiên tài trẻ tuổi hiện nay nhiều hơn trước rất nhiều. Tựa hồ bắt đầu từ thời Huyền Hậu trở lại đây, nhân tài kiệt xuất thi nhau hiện thân. Nếu đúng là như thế, trong một tương lai không xa Chân Linh thế giới sẽ phát sinh một cuộc đại chiến sinh tử kéo dài từ thời thượng cổ đến nay vẫn chưa chấm dứt.

Thanh âm Ma Hoan Hoàng càng nói càng như trọng, ngữ khí trầm thấp.

- Tìm kiếm nơi cường giả thế giới khác ẩn thân.

Đầu lông mày Diệp Trần khẽ động, có được Linh Hồn Chi Nhãn, khả năng dò xét của hắn có thể nói là độc nhất vô nhị. Trong phạm vi mười ức

dặm đều nằm trong phạm vi quan sát của khắn. Tuy nơi mà cường giả thế giới khác ẩn thân đều có bố trí rất nhiều trận pháp ẩn dầu với cấm chế, nhưng cũng chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi. Với Linh Hồn Chi Nhãn của mình, Diệp Trần vẫn có thể tìm ra được chút ít manh mối.

Đáng tiếc, hiện tại Diệp Trần không có nhiều thời gian, Linh Hồn Chi Nhãn có thể giúp hắn quan sát được bất cứ sự vật gì trong phạm vi mười ức. Thế nhưng muốn tìm kiếm sự vật bị ẩn dấu thì không đơn giản như vậy. Ngươi phải tìm tòi từng tấc đất một, sau đó tỉ mỉ phân tích. Lượng tin tức khổng lồ như vậy căn bản khó có thể trong vòng một hai ngày xử lý hết. Rốt cuộc cần bao nhiêu thời gian, còn cần phải dựa vào vận khí. Vận khí không tốt, nói không chừng một năm, hai năm cũng không có thu hoạch gì.

Diệp Trần không có khả năng trong thời khắc mấu chốt này mà lãng phí thời gian. Cái được không bù được cái mất.

Chỉ khi nào chiến lực không thể đề thăng trong khoảng thời gian ngắn thì người ta mới phân tâm đi làm chuyện khác.

Thở dài một hơi, Diệp Tràn lãnh tĩnh nói:

- Binh đến tướng ngăn, cường giả thế giới khác có dục vọng xâm chiến Chân Linh Thế giới. Nhưng muốn thực hiện được cũng không dễ dàng. Đương nhiên, chúng ta muốn thủ hộ Chân Linh thế giới cũng không dễ dàng. Nếu tất cả mọi người đều không dề dàng đạt được mục đích của mình như vậy là có một điểm khởi đầu giống nhau. Điểm khởi đầu giống nhau, chúng ta cũng không cần phải sợ hãi bọn họ, ai có thể cười phút cuối cùng mới là người có bản lĩnh!

Nghe vậy, Ma Hoa Hoàng vô cùng kinh ngạc, liếc mắt nhìn Diệp Trần.

- Không hổ là Kiếm Khách, khí thế chưa từng có từ trước đến nay. Chuyện tình phức tạp như vậy mà có thể nói ra đạo lý vô cùng dễ hiểu. Đúng vậy, tất cả đều có chung một điểm xuất phát. Thua, như vậy chúng ta không có tư cách sở hữu Chân Linh thế giới, cũng chẳng trách được ai.

Có đôi khi tâm tính khác nhau, đối mặt với sự tình không thể vãn hồi sẽ có cái nhìn khác. Lúc đó, tâm tính tốt so với tâm tính yếu kém có lợi hơn rất nhiều.

Ầm ầm long!

Đúng lúc này, Liên Hoa Đảo bỗng nhiên rung động, ma khí cuồn cuộn phát ra kịch liệt. Loại rung động này người thường không có khả năng cảm ứng được, hoặc là trực tiếp quên đi. Nhưng đối với Diệp Trần và Ma Hoa Hoàng mà nói, loại rung động này không thể nghi ngờ giống như đất bằng nổi sóng. Vì sao không cảm nhận được.

- Đây là?

Nhướng mày, Diệp Trần dùng linh hồn lực dò xét.

Dưới sự cảm ứng của linh hồn lực trong vòng mười vạn dặm Diệp Trần nhìn thấy ma khí lặng lẽ dâng lên, nước biển so với bình thường dữ dội hơn, không ngừng đánh lên đá ngần ở xung quanh các đảo nhỏ. Mà ở trung tâm vô số đảo nhỏ, cũng chính là trên Ngũ Tọa Liên Hoa đảo, ma khí hình thành một đạo quang trụ xông phá bầu trời.

- Tiền bối! Chuyện gì đang xảy ra?

Diệp Trần hỏi.

Ma Hoa Hoàng thấy tình huống này nhưng không có bất ngờ, kinh sợ, nàng bình tĩnh giải thích nói:

- Ta sở dĩ để mười đại gia tộc của Nhân Ma tộc chuyển đến nơi này bởi vì sâu dưới đáy biển nơi đây ẩn chứa ma lực cường đại. Cứ cách vài năm thì sẽ phát sinh một lần ma lực bạo phát. Độ đậm đặc của ma khí nồng đậm hơn gấp trăm lần, đối với thành viên Nhân Ma tộc chúng ta mà nói là thời điển tốt nhất để tu luyện, làm ít công nhiều. Ngươi xem những ma liên này!

Ngón tay Ma Hoa Hoàng chỉ về phía liên hoa màu đên trong hồ nước.

Ánh mắt Diệp Trần nhìn theo, phát hiện liên hoa màu đen trên hồ nước đang sinh trưởng, bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ sinh trưởng của nó. Có những nụ hoa chưa nở cũng lặng yên, chậm rãi nở rộ, tản ra quang mang màu đên khiến tâm hồn người ta mê mẩn, giống như đang nhìn thấy một khối bảo thạch màu đen.

- Thì ra là thế.

Trước kia đi tới Hỗn Loạn Ma Hải, Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành đã cảm giác được nơi đây không tầm thường. Ngay cả nước biển và yêu thú trong nước biển cũng xảy ra biến dị.

Nguyên lai trong hải dương ẩn chứa ma lực cường đại như vậy.

- Nơi đây có thể nói là thánh địa của Nhân Ma tộc, là một địa phương không tồi.

Diệp Trần gật đầu, Mộ Dung ở chỗ này tu luyện so với những nơi khác tốt hơn rất nhiều.

- Ma lực bộc phát diễn ra trong vòng một tháng, ngoại trừ lúc đầu và thời kỳ cuối có động tĩnh lớn một chút thì trong khoảng thời đó rất yên bình.

Ma Hoa Hoàng thở dài một hơi, lại nói tiếp:

- Đáng tiếc, một ngày nào đó thế giới phát sinh chiến tranh, nơi đây sẽ trở thành cứ địa của Ma tộc. Chỉ có chiếm cứ được nơi này, bọn họ mới có khả năng cùng chúng ta chiến đấu lâu dài.

- Chân Linh thế giới sở hữu một địa phương có ma lực cường đại như vậy, tiền bối không cảm thấy kỳ quái sao? Ta thấy dưới đại dương, hơn phân nửa có cái gì đó. Tin tưởng rằng tiền bối cũng có hoài nghi như vậy.

Ở Chân Linh thế giới, ma khí rất thưa thớt, Ma tộc rất khó có thể bổ sung ma lực, chỉ có thể dựa vào bảo vật tùy thân. Đến như những bảo vật này hết ma lực, trong khoảng thời gian ngắn thì không sao. Nhưng nếu chiến

đấu trong thời gian dài sẽ rất nguy hiểm. Đối phương nói không sai, sau này Hỗn Loạn Ma Hải mười phần mười sẽ là căn cứ địa của ma tộc.

- Ta đã xuống dưới dò xé qua, nhưng không thể nào tiếp cận được hạch tâm, nơi phát tán ra ma lực. Ở nơi ẩn chứa ma lực có tác dụng đồng hóa rất lớn. Ở trong khoảng cách gần, ta sẽ trở thành một bộ phận của ma lực, không thể nào chống đỡ.

Ma Hoa Hoàng cười khổ một tiếng.

- Thần kỳ như vậy?

Diệp Trần phóng xuất linh hồn lực hướng xuống dưới đáy biển dò xét.

Mười vạn thước.

Ba mươi vạn thước.

Năm trăm vạn thước.

Một nghìn vạn thước.

Tới một nghìn vạn thước, cũng chính là độ sâu hai vạn dặm, ma lực cường hãn đến nỗi ngay cả linh hồn lực cũng không thể xâm nhập xuống dưới, chỉ có thể cảm ứng được một mảnh hắc ám và ma lực bàng bạc.

- Lợi hại!

Hít một hơi thật sâu, mi tâm Diệp Trần dãn ra, ngân quang trong mắt lóe lên.

Trước đây, Diệp Trần không tùy tiện thể hiện năng lực đặc thù của mình trước mặt người khác. Nhưng hiện giờ hắn đã có bốn tinh chiến lực, tinh thông không gian áo nghĩa, căn bản không cần phải tận lực ẩn giấu nữa.

Bá!

Một chùng ngân quang lóe lên, giống như một ngọn đèn xuyên qua Liên Hoa Đảo, nhìn xuống phía dưới.

Lần này Diệp Trần thấy được hai vạn dặm dưới đáy biển, ma lực cực lớn. Tuy cảnh vật bên dướ hơi mờ, nhưng không hề gây trở ngại cho Diệp Trần.

Đạt được độ sâu mười vạn dặm, Diệp Trần cũng thấy được hạch tâm ma lực ở Hỗn Loạn Ma Hải.

- Đây là!

Chân nguyên phác họa, những gì Diệp Trần nhìn thấy đều xuất hiện trên không.

Ma Hoa Hoàng bị Linh Hồn Chi Nhãn của Diệp Trần làm kinh ngạc một chút. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy một người sở hữu Linh Hồn Chi Nhãn, tựa hồ so với truyền thuyết còn cường đại hơn. Vô hình trung, địa vị Diệp Trần trong mắt nàng lại cao hơn. Sở hữu Linh Hồn Chi Nhãn, cho dù đối phương không có đi ra ngoài nhưng vẫn có thể ngắn nhìn thiên hạ.

Diệp Trần sử dụng chân nguyên phác họa một thủy tinh hình lăng màu đen lớn như một hòn đảo nhỉ. Khối thủy tinh này bao lấy một thanh đồng màu vàng, bên ngoài thanh đồng ẩn chứa vô số đường vân. Đường vân lóe lên không ngớt. Mỗi lần lóe lên thì ma lực cường đại phóng xuất ra ngoài. Sau đó trong quá trình thả ra ngoài, từ từ pha loãng thành ma khí.

Ba!

Chân nguyên phác họa thủy tinh màu đen này bị nghiền nát, sắc mặt Diệp Trần tái nhợt. Thứ thần bí này tiêu hao tâm thần của hắn quá nhiều, không thể kéo dài.

- Tiền bối nhìn ra chút gì không?

Uống một ngụm Hắc Mạn La Hoa Trà, tinh thần Diệp Trần thư thái hơn

rất nhiều, hắn hỏi.

Ma Hoa Hoàng chần chừ trả lời:

- Thủy tinh màu đen này ta không biết là vật gì, nhưng đường văn trên thanh đồng màu vàng kia tựa hồ do vô số trận pháp chuyển hóa thành, để cho nguyên khí trong trời đất chuyển hóa thành ma khí. Từ đó nhưng tụ thành ma lực tinh thuần, rồi phóng xuất ra ngoài, hình thành một vòng tuần hoàn.

- Nguyên khí trong thiên địa chuyển thành ma khí. Nói như vậy đây là bảo vật thời thượng cổ lưu lại. Cũng là thứ khiến cho Ma tộc có thể thiếu chút nữa xâm chiếm được Chân Linh thế giới.

Bảo vật cũng chia ra nhiều loại, có thể tăng phúc thực lực, tăng phúc phòng ngự, có thể tăng phúc sinh mệnh lực. Mà thủy tinh màu đen này, chính là một bảo vật cấp chiến lược.

- Hơn phân nửa là như vậy.

Ma Hoa Hoàng có chút đau đầu, nàng còn không biết dưới đáy biển Hỗn Loạn Ma Hải lại có một bảo vật như vậy. Chỉ sợ Hỗn Loạn Ma Hải là nơi đầu tiên mà Ma tộc sẽ hỏi thăm khi bắt đầu xâm chiếm Chân Linh đại lục.

Thời gian trôi qua rất nhiều, mặt trời đã dần về chiều.

- Ngươi ở lại Liên Hoa Đảo vài ngày đu! Vừa lúc có thể tinh luyện chân nguyên thủy tinh trở thành chân nguyên của bản thân.

Từ sao khi đạt thành giao dịch, Nhân Ma tộc ở Hỗn Loạn Ma Hải đã đi chung một con đường với Diệp Trần. Diệp Trần càng cường đại thì Nhân Ma tộc càng có lợi.

- Được!

Diệp Trần cũng không từ chối, đích thực hắn cần chút thời gian để luyện

hóa chân nguyên thủy tinh đề thăng tu vi.

Đêm lạnh như tờ, Diệp Trần ở trong một tòa động phủ trên Liên Hoa Đảo, luyện ghóa Chân Nguyên thủy tinh.

Hai ngày trôi qua, Diệp Trần đã luyện hóa hoàn toàn hai trăm vạn chân nguyên thủy tinh. Mà tu vi của Diệp Trần cũng bạo tăng năm mươi năm tu vi. Đạt đến trình độ hai trăm ba mươi năm tu vi.

Tuy tu vi có đề thăng nhưng trừ phi hai bên có chênh lệch quá lớn, bằng không tu vi mạnh hơn chưa chắc đã có thể chiến thắng. Nhưng tu vi cao hơn cũng có một chỗ tốt, đó chính là liều mạng. Phải biết rằng vận chuyển bất tử thân cần tiêu hao chân nguyên, đánh ra chiêu thức cường đại cũng cần chân nguyên. Thiếu thốn chân nguyên, ngươi lấy cái gì ra mà liều mạng cùng người khác, huống chi la giết người.

- Nên trở về Chân Linh đại lục rồi!

Ngày hôm nay, Diệp Trần cáo từ Ma Hoa Hoàng. Hắn trốn vào trong hư không bay về Chân Linh đại lục.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1157: Long Thần Thiên Cung! Người Khác Không Được Phép Động Tới.

Trước kia từ Chân Linh đại lục đi tới Huyết Thiên đại lục, Diệp Trần không biết đã đi mát bao lâu. Lần này từ Huyết Thiên đại lục trở về Chân Linh đại lục, thời gian rút ngắn xuống trăm nghìn lần, giống như khoảng cách giữa hai đại lục không phải là vô tận mà chỉ có một cái gang tay mà thôi.

- Rốt cuộc cũng trở về!

Đường bờ biển Chân Linh đại lục, Diệp Trần hiện thân, ánh mắt nhìn về quê nhà có chút phức tạp.

Thời gian hắn rời đi mới chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh. Lần này trở về đã là Vương giả Sinh Tử Cảnh rồi. Hơn nữa cũng không phải Vương giả Sinh Tử Cảnh bình thường. Tu vi cao tới hai trăm ba mươi năm, có thể nói hắn hiện tại một kiếm có thể giết chết chính mình trước đây hơn một trăm lần.

Xưa đâu bằng nay.

- Long Vương tiền bối tuy rằng không biết sinh tử ra sao, thế nhưng Long Thần thiên cung, người khác không được phép động tới. Hừ!

Ngân quang từ trong mắt tràn ra, ánh mắt Diệp Trần quét qua nửa đại lục, thấy được ở khu vực Long Thần thiên cung đã thay đổi chủ nhân. Phân biệt bị nhân mã của Toàn Phong Môn, Thủy Đào Tông, Hắc Vương môn cùng Thiên Ưng Giáo chiếm lĩnh, phân thành bốn khối. Mà ở một khối của Thủy Đào Tông còn có một pho tượng Vương giả tọa trấn.

- Để ta xem các ngươi còn có con bài chưa lật nào không?

Phụt!

Thân ảnh tiêu tan, Diệp Trần trốn vào trong hư không.

Thời gian một chén trà trôi qua, Long Thần thiên cung ở trên một đảo nhỏ, không gian nữu khúc, một đạo thân ảnh đi ra, áo lam phiêu phiêu, thần sắc lãnh tĩnh.

Hít một hơi sâu, Diệp Trần vận chuyển chân nguyên lên tiếng nói:

- Ai không phải là người của Long Thần thiên cung, cút khỏi đảo này cho ta! Cút!

Thanh âm lúc đầu cũng không phải là lớn, thế nhưng khuếch tán ra xung quanh, thanh âm càng lúc càng lớn. Giống như lũ quét bất ngờ bạo phát. Toàn bộ người trên đảo nhỏ đều nghe được thanh âm này, nhất là chữ "cút" cuối cùng bao hàm sát khí nồng đậm, tốc độ bay đi cực nhanh, đâm vào linh hồn.

- Người nào lớn gan đến như vậy?

Người trên đảo nhỏ sợ ngây người.

Có Toàn Phong Môn.

Có Hắc Vương Môn.

Có Thủy Đào Tông.

Còn có Thiên Ưng Giáo.

Long Vương sinh tử không biết, hòn đảo này đã sớm bị các thế lực chia thành bốn khối lãnh địa. Người ở Chân Linh đại lục cùng với hải vực xung quanh ai ai cũng biết nhưng không ai dám gây nháo sự. Tựu ngay cả Huyền Hậu cũng không có đến. Có người nói nàng bị một cường giả phong đế cường đại ngăn chặn, cho nên không thể đến ứng cứu. Điều này khiến cho các thế lực khác mơ ước Long Thần thiên cung càng không dám vọng động,

chỉ có thể giương mắt ếch nhìn bốn thế lực lớn ăn mảnh.

Lúc này, cư nhiên lại có người dám kêu bọn họ cút đi. Điều này không phải ăn gan hùm mật gấu sao?

- Quả thực là tìm chết. Ngay cả Huyền Hậu cũng chưa từng bảo vệ Long Thần thiên cung, nàng cũng không cả hỏi thăm đến.

- Có thể một người ngày xưa nhận ân huệ của Long Vương, bế quan vài thập niên, không biết được tin tức bên ngoài, nay thấy Long Thần thiên cung đổi chủ cho nên khó tiếp nhận.

- Họa từ miệng mà ra, cũng tốt. Để cho thế nhân biết đắc tội với bốn thế lực lớn có hậu quả như thế nào.

Trên đảo nhỏ, người của bốn thế lực lớn đều nghị luận, vẻ mặt khinh thường.

- Lớn mật, chuột nhắt phương nào tới nơi này nháo sự?

Một đạo nhân ảnh bay lên, toàn thân mặc một bộ trường bào màu lục, nhìn qua cũng là một lão giả sáu mươi tuổi.

Lão giả và Diệp Trần đứng cách nhau vài dặm.

- Ngươi là?

Lão giả có điểm chân chờ, cảm giác Diệp Trần rất quen mặt.

- Ngươi là Diệp Trần!

Lão giả quát to một tiếng, hắn đã nhìn qua bức họa của Diệp Trần. Trước kia, Long Thần thiên cung đã bang trợ cho Diệp Trần rất lớn, cũng chính vì Diệp Trần mà bốn thế lực lớn bị Long Thần thiên cung tiêu diệt không ít lực lượng trung kiên. Kể từ đó Diệp Trần cũng trở thành cái gai trong mắt bốn thế lực lớn.

- Không tồi! Ta đã trở về!

Diệp Trần nhìn đối phương, lãnh đạm trả lời.

- Diệp Trần. Hắn là Diệp Trần! Chẳng lẽ là Kiếm Tông Diệp Trần của Chân Linh đại lục?

- Thật sự là hắn! Khó trách ta lại thấy có điểm quen mặt.

Bởi vì cách quá xa, cho nên mọi người thấy không được rõ ràng. Nghe được lão giả nói như vậy mới nhận thức được.

- Hắn đã tiến vào Sinh Tử Cảnh!

- Đoạn thời gian trước, dị tượng Thiên Hoa Loạn Trụy chắc không phải là do hắn đấy chứ?

- Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng Diệp Trần này tuyệt đối là thiên tài đáng sợ nhất thời thời Nguyên Hoang tới nay. Niên kỉ của hắn cũng chỉ mới ba mươi đi!

Danh khí của Diệp Trần quá lớn, lớn đến nỗi thanh niên đồng lứa không ai đọ nổi với hắn. Bốn thế lực lớn cũng có thiên tài, thế nhưng khi Diệp Trần xuất hiện thì giống như so sánh giữa mặt trời chói chang và mặt trăng vậy. Căn bản không thể nào so sánh. Hiện tại ngay cả Độc Cô Tuyệt và Đạm Thai Minh Nguyệt cũng không thể nào so được với Diệp Trần.

Mà nay, Diệp Trần đã trở thành Vương giả Sinh Tử Cảnh, tin tức này một khi truyền ra ngoài, tuyệt đối là chân động.

- Đáng tiếc hắn quá kiêu ngạo, mới tiến vào Sinh Tử Cảnh đã nghĩ muốn khôi phục Long Thần thiên cung. Hắn cho rằng hắn là ai, nếu như ta là hắn, ta sẽ lựa chọn giấu tài, nỗ lực đề thăng thực lực.

Người ở phái dưới nghị luận, nhưng tất cả những điều đó đều không ảnh hưởng đến hai người.

Lão giả âm trầm nói:

- Diệp Trần, ngươi tới đây muốn làm gì. Khuyên ngươi một câu, không nên ở chỗ này gây sự. Bằng không ngươi muốn chạy cũng không được.

Lão giả không dám sơ ý, mọi người đều nói thiên tài tiến vào Sinh Tử Cảnh đều có chiến lực cường đại. Ngay như Huyền Hậu khi vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh chauw được mấy năm đã trở thành một Vương giả đỉnh cấp. Mà hiện tại, hắn không nắm chắc có thể chiến thắng Diệp Trần, cho nên dự định khuyên Diệp Trần thối lui. Nếu không được thì cùng ba người khác liên thủ bắt đối phương.

- Đi! Ta vì sao phải đi! Bằng vào ngươi còn không có tư cách nói những lời này.

Nếu như Diệp Trần đoán không sai thì đối phương chính là Thủy Đào Vương tông chủ Thủy Đào Tông. Ngoại trừ Long Thần thiên cung ra thì Vương giả Sinh Tử Cảnh của bốn thế lực lớn đều là Vương giả cao giai. Thủy Đào Tông là Thủy Đào Vương, Toàn Phong Môn, Hắc Vương Môn cùng với Thiên Ưng Giáo phân biệt là Toàn Phong Vương, Hắc Vương, Thiên Ưng Vương. Lấy thực lực của Long Vương có thể chiến thắng được bốn Vương giả này, nhưng phía sau bốn thế lực lớn cũng có hậu thuẫn cường đại. Đây là nguyên nhân vì sao bốn Vương giả cao giai liên thủ chống lại Long Thần thiên cung.

- Làm càn! Nếu không đi! Vậy thì không nên đi.

Thủy Đào Vương lần đầu tiên bị một người trẻ tuổi khinh thường, tuy rằng thiên phú của Diệp Trần rất cao, nhưng hắn không tiếp thu được Diệp Trần trong khoảng thời gian ngắn có thể đề thăng chiến lực lên mức độ có thể chiến thắng được mình. Hắn có ba tinh chiến lực cao đẳng, tu vi vượt qua tám mươi năm. Thủy Đào Vương tin tưởng thực lực của mình có thể giết chết đối phương dễ dàng.

- Hồng Thủy Đại Thủ Ấn!

Giận giữ quát một tiếng, một chưởng của Thủy Đào Vương đánh về phía Diệp Trần.

Một chưởng này ẩn chứa hai đại áo nghĩa. Một chưởng đánh ra, hồng thủy ngập trời, trước sau ngưng tụ thành một đại thủ ẩn, không gian nhất thời bị xé rách thành nhiều mảnh nhỏ.

Đương!

Diệp Trần xuất kiếm, Thiên Hạt Kiếm vừa ra lập tức bộc phát ánh sáng ngọc kim quang, một kiếm chém ra ngoài. Đây chính là Chân Kiếm Quyết, thức thứ nhất Thiên Cát Kiếm.

Lấy chiến lực của Thủy Đào Vương còn không đáng để Diệp Trần xuất ra kiếm thứ hai trong Chấn Kiesm Quyết là Thiên Thương Kiếm.

Đại thủ ấn bị cắt ra làm đôi, kiếm quang vẫn còn ẩn chứa lực lượng chấn động cuồng bạo, bay về phía Thủy Đào Vương.

- Đây là kiếm pháp gì?

Thủy Đào Vương hoảng hốt, thân thể hóa thành dòng nước, vội vàng né tránh ra ngoài. Đáng tiếc hắn có nhanh hơn nữ thì vẫn chậm hơn một kiếm này. Thân thể Thủy Đào Vương bị một kiếm này chém qua.

Phụt!

Nửa người Thủy Đào Vương hóa thành huyết vụ, ngay cả nội tạng cũng lộ ra ngoài, huyết nhục mơ hồ.

Sau một khắc tiếng kêu thê lương thảm thiết bay đến Thượng Vân Tiêu. Một kiếm này của Diệp Trần khiến cho Thủy Đào Vương cảm thụ được sự uy hiếp của tử vong. Phải biết rằng hắn không phải Diệp Trần cũng không phải Huyền Hậu, bất tử thân cũng không có đạt tới cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh đỉnh phong, càng không nói đến cảnh giới Huyết Nhục Diễn Sinh. Cảnh giới như vậy không phải một Vương giả Sinh Tử Cảnh tầm

thường có thể đạt được.

Thiên Cát Kiếm không phải là sát chiêu của Diệp Trần nhưng Vương giả cao giai có thể tiếp được mọt kiếm này không nhiều. Dù cho bị lực lượng của Hồng Thủy Đại Thủ Ấn dung hòa một phần nhưng vẫn có thể đánh chết được Thủy Đào Vương. Nếu như thân pháp của đối phương không tốt, thì một kiếm này đã lấy mạng hắn rồi.

- Tiểu bối! Ra tay thật ngoan độc.

Vận chuyển bất tử thân, Thủy Đào Vương miễn cưỡng chữa trị thân thể. Với cảnh giới hiện giờ của hắn cho dù sử dụng hết chiến lực thì chỉ có thể khôi phục lại ba đến bốn phần thân thể, đấy là Thủy Đào Vuong đã ăn vào vài viên đan dược.

- Lúc này đây, ta không giết ngươi. Mang theo người của ngươi cút khỏi đây!

Diệp Trần không có xuất kiếm. Thủy Đào Vương không có gây được uy hiếp cho hắn. Thế nhưng nếu giết hắn sự tình sẽ trở nên không thể vãn hồi. Hắn dmas khẳng định phía sau bốn thế lực lớn có hậu trường rất cường đại. Bằng không Huyền Hậu cũng không có khả năng để Long Thần thiên cung bị bốn thế lực lớn chếm lấy.

- Đắc tội với bốn thế lực lớn, ngươi sẽ hối hận.

Thủy Đào Vương hắng giọng nói.

- Nếu không đi, ta cũng không ngại giết ngươi.

Con mắt Diệp Trần nheo lại, sát khí tràn ra.

Phía dưới, người của bốn thế lực lớn sợ đến ngây người. Một kiếm, chỉ một kiếm thôi Diệp Trần đã đánh bại được Thủy Đào Vương.

- Không có khả năng! Thủy Đào Vương là Vương giả cao giai. Diệp

Trần sao có thể một kiếm đánh bại hắn, còn suýt nữa giết chết nữa chứ. Chẳng lẽ nào Diệp Trần là Vương giả đỉnh caaos?

Vương gia cao giai có ba tinh chiến lực, nhưng cho dù là ba tinh bá chủ đi chăng nữa cũng không thể giống như Diệp Trần hời hợt xuất ra một kiếm có thể suýt đánh chết Thủy Đào Vương.

Thủy Đào Vương giằng co, tựa hồ đang chờ cái gì>

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này bầu trời đột nhiên bị nghiền nát, ba đạo bóng ảnh đi ra.

- Diệp Trần! Ngươi muốn chết!

- Diệp Trần, lần này ngươi sẽ không thoát được.

Người tới chính là Toàn Phong Vương, Hắc Vương cùng với Thiên Ưng Vương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1158: Ánh Mắt Đáng Sợ

"Các ngươi đến đúng lúc lắm"

Diệp trần cười lạnh nhìn thoáng qua Thủy Đào Vương, sau đó đem ánh mắt như cuồng phong đặt lên ba người vương giả.

"Tên tiểu tử này rất khó giải quyết, chúng ta bốn người liên thủ bắt hắn."

Thủy Đào Vương bay đến ba người bên cạnh, sắc mặt ngưng trọng nói.

"Thủy đào vương, ngươi bị thương ư ?"

Thiên Ưng Vương gặp Thủy Đào Vương với hơi thở suy yếu, sắc mặt tái nhợt hỏi.

"Các ngươi đừng khi thường hắn, hắn tuy rằng tiến vào sinh tử cảnh không bao lâu, nhưng đã gần như có thực lực vương giả cao nhất, ta hiện tại chỉ có thể phối hợp các ngươi, với tàn sức còn lại, ta chỉ có thể phát ra hai sát chiêu, sau hai chiêu, sau đó ta sẽ không còn sức chiến đấu nữa"

Thủy Đào Vương tuy rằng bị thương khá nghiêm trọng, nhưng nếu dốc toàn lực vẫn có thể toàn lực ứng phó hai lần.

"Cái gì, thực lực vương giả cao nhất?"

Làn da ngăm đen lóe sáng lên, khuôn mặt xấu xí của Hắc Vương kinh ngạc vô cùng.

"Hoàn toàn bất ngờ, vừa rồi ta ngay cả một kiếm của hắn cũng không tiếp được."

Thủy Đào Vương tuy rằng sĩ diện nhưng sẽ không lừa mình dối người.

"Hắn mới tiến vào sinh tử cảnh không bao lâu, cho dù có thực lực vương giả cao nhất, dáng vẻ phỏng chừng cũng chừng bốn tinh chiến lực bình thường, ở đây chúng ta bốn người liên thủ hoàn toàn có thể chống lại bốn tinh chiến lực trung giai vương giả"

Bốn người tuy rằng đều là cao giai vương giả có được ba tinh chiến lực, nhưng thực lực cũng có một ít chênh lệch, trong đó Thủy Đào Vương cùng Thiên Ưng Vương là ba tinh cao giai chiến lực, Hắc Vương là ba tinh chiến lực, còn lại Toàn Phong Vương là ba tinh chiến lực bá chủ, ở vị trí cao giai vương giả trung đẳng cũng thuộc loại vô địch.

Đáng tiếc Toàn Phong Vương không biết chính là chiến lực của Diệp Trần đã vượt xa bốn tinh chiến lực bình thường, hơn nữa, cho dù Diệp Trần có chiến lực thấp hơn bốn tinh, bốn người bọn họ cũng không có một cơ may chiến thắng nào.

Sở dĩ như vậy, thứ nhất, Diệp Trần có kiếm vực đệ nhị trọng nên nhất định ở cùng cấp độ có thể đánh bại số lượng không ít địch nhân. Khi đối phó Thủy Đào Vương, Diệp Trần cũng chưa vận dụng đến kiếm vực. Thứ hai, Diệp Trần tinh thông không gian áo nghĩa, mặc kệ là né tránh vẫn là tốc độ chiếm ưu thế và vượt qua bọn họ không ít.

Đừng nói Diệp Trần là bốn tinh chiến lực, trên thực tế, cho dù là ba tinh chiến lực đỉnh cao, đều có thể nhất nhất chiến thắng Thủy Đào Vương, Thiên Ưng Vương cùng với Hắc Vương, cuối cùng có thể cùng Toàn Phong Vương đánh cái ngang tay, đương nhiên, Toàn Phong Vương tu vi so với hắn thấp hơn nhiều, muốn cùng đối phương đánh một trận phỏng chừng không có khả năng.

"Thử xem chẳng phải sẽ biết!"

Diệp trần lạnh nhạt nói.

Ánh mắt Toàn Phong Vương nhìn quét một chút Thủy Đào Vương, Thiên Ưng Vương cùng với Hắc Vương. Chậm rãi mà lại kiên định nói:

"Chúng ta cùng nhau động thủ"

Vù vù!

Cuồng bạo gió xoáy trong nháy mắt hình thành, thoát ly khỏi bàn tay Toàn Phong Vương hướng thẳng tới oanh kích Diệp Trần. Trận cuồng phong này ẩn chứa cô đọng phong nhận đến mức tận cùng. Phong nhận phía trên, lại bao trùm một tầng màu vàng quang mang, cũng chính là kim chi áo nghĩa, phong chi áo nghĩa cùng kim chi áo nghĩa dung hợp cùng một chỗ, làm cho gió xoáy vương công kích, sắc bén vô cùng, vô kiên bất tồi.

"Hồng Thủy Đại Thủ Ấn!"

"Phá Thiên Ưng Trảo!"

"Độc Thủy Hắc Vân Thứ!"

Ngay sau đó, ba người Thủy Đào Vương cũng phát động công kích, nhất loạt oanh kích về hướng Diệp Trần.

" Thật ra uy lực cũng không kém !"

Phốc một tiếng, thân ảnh hư ảo của Diệp trần đứng lên thoáng chốc tiêu tan, Diệp Trần đã biến mất ở tại chỗ, một cỗ không gian trong suốt dao động, trong lúc đó khí kình bay nhanh theo khe hở không gian xuyên qua đi ra ngoài, sau đó nháy mắt xuất hiện trước người Thủy Đào Vương. Tuy không phải thuấn di nhưng cũng có thể so với thuấn di, với Kiếm Quyết thức thứ hai Quỹ Sát với uy lực xé trời, Diệp Trần gần như nắm giữ toàn bộ không gian dao động quỹ tích, tốc độ di chuyển đã tăng lên nhiều lần, đương nhiên, còn lợi hại hơn cả kiếm pháp, đối với thân pháp muốn thực hiện được được điều này, ít nhất cũng khó khăn hơn đến vài lần.

"Bất quá vậy là đủ rồi!"

"Không!"

Thủy Đào Vương hét lớn một tiếng, tung một chưởng với hình ảnh thủ ấn màu xanh biếc, khí kình mang theo lực lượng bàng bạc mênh mông cuồn cuộn bao vây đánh hướng về Diệp Trần.

Diệp trần cười lạnh, một kiếm chém ngang.

Ầm ầm … !

Chưởng, kiếm giao kích, khí kình đặc quánh do Thủy Đào Vương phóng xuất ra, trong nháy mắt bị chấn động tiêu tan, ngay sau đó, một dư âm lực lượng gợn sóng vô hình theo bàn tay Thủy Đào Vương truyền vào cơ thể hắn.

Phanh!

Cánh tay phải Thủy đào vương lập tức nổ thành một mảnh huyết vụ, thể mão khung xương bùm bùm bạo vang, cả người giống như một cái phá bao tải, bị đánh bay tứ tung đi ra ngoài, sinh tử không biết.

"Ta đã khắc chế thực lực của chính mình mà người cũng không chịu nổi a!"

Diệp trần cũng không có sát Thủy Đào Vương, chính là làm cho đối phương hoàn toàn mất đi sức chiến đấu mà thôi, dù sao hắn không phải người đơn độc, chọc giận tứ đại thế lực sau lưng bọn hắn chính là những nhân vật tầm cỡ, đối phương giết không được hắn, cũng khẳng định tìm cơ hội trả thù. Cho nên vừa rồi một kiếm kia, chính là bình thường chấn kiếm quyết, nhưng cũng gần với lực sát thương cường đại, chấn động lực lượng uy lực cũng lớn nhất.

"Đi tìm chết!"

Hắc Vương gặp Thủy Đào Vương bị đánh bay, hung tính bộc phát, thân thể lập tức biến thành một con bạch tuộc đen to lớn, tám xúc tua như che lấp mặt trời. Ngay lập tức, một cái xúc tua trong đó quấn quanh hung hiểm hướng về Diệp Trần.

Xích!

Kiếm quang đại thịnh, xúc tua quấn quanh Hắc Vương lao tới bị chặt đứt.

"Đàn Ưng Loạn Vũ!"

Cách đó không xa, Thiên Ưng Vương nhân cơ hội này ngưng tụ yêu lực thành một con hung ưng, phô thiên cái địa dũng mãnh hướng về phía Diệp Trần. Con hung ưng này trông rất sống động, trừ việc không có trí tuệ, so với hung ưng thật sự không có gì khác nhau mấy, mỗi một con đều có chiến lực không thấp hơn một tinh, có thể liệp sát một đoàn vương giả bình thường.

Bất quá so sánh với Toàn Phong Vương, Thiên Ưng Vương công kích yếu hơn rất nhiều. Một tay của Toàn Phong Vương được bao phủ bởi cuồng phong, một tay còn lại hướng thiên, ngay sau đó, một cây trường phong mâu dài đến hơn mười trượng ẩn chứa kim quang từ trên trời giáng xuống, hình thành nên một tru sát đại trận, đem diệp trần bao phủ ở bên trong.

Gió Thu Sát Trận!

Có Gió Thu Sát Trận, Toàn Phong Vương từng có một lần cùng một vị bốn tinh chiến lực cao giai vương giả đấu hơn mười hiệp, cuối cùng thành công thoát vây, không hề bị một tia tổn thương.

Nhưng nay đều đó là phí công, từ khi tiến vào sinh tử cảnh tới nay, Diệp Trần đã muốn đem chính mình nắm giữ không gian áo nghĩa, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, trước kia không thể dùng là bởi vì chân nguyên cùng linh hồn lực không đủ cường đại. Hiện tại, chân nguyên của hắn so với sinh tử cảnh vương giả tầm thường đều tinh thuần rất nhiều, linh hồn lực cũng cao hơn đến mười lần, không gian áo nghĩa ở trên tay hắn, như cá gặp nước, ứng dụng phát huy thập phần mạnh mẽ.

Phốc một tiếng!

Thân ảnh Diệp Trần biến mất, khi xuất hiện trở lại đã đến bên trên Hắc

Vương.

"Đi xuống!"

Một tay cầm kiếm, Diệp Trần một kiếm bổ xuống giữa thân thể to lớn của Hắc Vương .

Sóng gợn vô hình giống như đạn, chẳng những làm cho tất cả xúc tua của Hắc Vương dập nát, trên thân thể lại xuất hiện rất nhiều vết rách.

Một tiếng nổ vang lên, thân thể Hắc Vương bị cháy đen rơi xuống, dư âm gợn sóng đánh xuống làm tan nát một đảo nhỏ bên dưới trông vô cùng dễ sợ.

Hừ!

Đánh gục Hắc Vương, Diệp Trần thoáng nhìn qua muốn tiếp tục phát động công kích Thiên Ưng Vương.

Thiên Ưng Vương thân thể cứng ngắc, ánh mắt áp bách của Diệp Trần mang đến cho hắn cảm giác sợ hãi tột cùng, giống như có vô số chuôi kiếm cắm vào trong mắt và hồn hải của hắn.

Trong thế giới Vương giả, có hai loại vương giả đáng sợ nhất, một loại là luyện thể vương giả, một loại là ý chí cường đại vương giả. Luyện thể cường giả thường là những người cường đại về khả năng cận chiến, còn ý chí cường giả thì có tính áp đảo cường đại.

Diệp Trần có hủy diệt kiếm hồn cao tới lục giai, tương đương với thất giai kiếm ý bình thường, hơn nữa linh hồn lực cũng mạnh hơn mười lần sinh tử cảnh vương giả bình thường, một ánh mắt cũng có thể làm cho thân thể Thiên Ưng Vương có chiến lực đạt tới ba tinh cao đẳng trở nên cứng ngắc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1159: Trọng Tình Trọng Nghĩa

Toàn Phong Vương tuy không thấy ánh mắt Diệp Trần lúc đó nhưng thấy thân thể bất chợt bị cứng đờ của Thiên Ưng Vương, mặc dù có chút kỳ quái nhưng cũng không có quá nhiều suy nghĩ, hắn chỉ cho là Thiên Ưng Vương bị Diệp Trần dùng thủ đoạn hù đến cứng người.

"Kim Phong Loạn Trảm!"

Mấy lần trước, Toàn Phong Vương từ khoảng cách xa công kích cũng bị Diệp Trần né tránh được, ngay cả cái bóng cũng không đụng phải. Lần này, Toàn Phong Vương cả người hóa thành một cổ cuồng phong mãnh liệt hướng thẳng về Diệp Trần. Khi đến gần đối phương, từng đạo màu vàng Phong nhận cắt ra phun đầy trời.

Đối mặt một kích toàn lực ứng phó của Toàn Phong Vương, Diệp Trần bất động thanh sắc, Thiên Hạt Kiếm lạnh lùng vung lên, Phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ nhất Kính Hoa Phá Diệt thi triển ra, không gian lực vặn vẹo, trực tiếp đem vô số màu vàng Phong Nhận kia xoắn thành hư vô, phảng phất như chưa từng tồn tại qua, tiếp đó, cuồng bạo không gian chi lực trong nháy mắt phong ấn chặt Toàn Phong Vương.

Phanh!

Sau một khắc!

Tựa như tấm gương màu tím được gia cố bởi không gian lực bể tan tành thành trăm ngàn mảnh nhỏ, không gian mảnh nhỏ xoay tròn xung quanh cắt ra một vết máu mảnh dài hẹp sâu thấy xương trên người Toàn Phong Vương, tiếp đến, một mảnh không gian nhỏ trực tiếp chặt đứt hai cánh tay cùng hai chân Toàn Phong Vương, nếu như không phải Toàn Phong Vương cố hết sức

gia hộ thể chân nguyên, nhiều mảnh nhỏ không gian như vậy, tuyệt đối có thể đem hắn hóa thành hư vô, hài cốt không còn.

Lấy thực lực hiện tại của Diệp Trần, khi thi triển Kính Hoa Phá Diệt, uy lực cũng kinh khủng kinh người, nếu không phải Diệp Trần nương tay, một kiếm này, là có thể để cho Toàn Phong Vương thân vẫn, dĩ nhiên, mặc dù như thế, chiến lực của Toàn Phong Vương từ mười thành cũng bị mất đi đến tám thành, hoàn toàn không có cơ hội phản kích. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Thiên Ưng Vương.

Cơ thể Thiên Ưng Vương từ cứng ngắc cũng đã khôi phục như cũ, nhìn thấy một màn này, sắc mặt hết sức khó coi, mơ hồ lại dẫn một tia kiêng kỵ, một cái ánh mắt là có thể để cho thân thể của hắn cứng ngắc, thế này thì còn có thể nào đánh nữa.

Ý Chí Lưu Vương Giả, luôn luôn là Vương Giả mạnh nhất trong số các Vương giả, cho dù là Luyện Thể Vương Giả, cũng thua kém Ý Chí Lưu Vương Giả không ít. Ý chí cực đoan của cường đại Vương giả, thậm chí một cái ánh mắt là có thể làm một Vương giả bình thường rơi vào hôn mê.

"Diệp Trần, ta khuyên ngươi tốt nhất nên nghĩ thông suốt, có hay không thật muốn cùng bốn thế lực lớn ta khai chiến, ngươi nên biết, bốn thế lực lớn ta có thể cùng Long Thần Thiên Cung chống lại nhiều như vậy năm, cũng không phải là không có đạo lý."

Thiên Ưng Vương tuy mất đi ý chí chiến đấu nhưng cũng cùng Diệp Trần đánh một trận ý niệm trong đầu, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ đoán chừng Diệp Trần cũng không dám diệt sát toàn bộ bọn họ.

"Nói nghe một chút, có lẽ ta sẽ cải biến chú ý."

Diệp Trần cũng là muốn biết người phong Đế Vương Giả nào ở phía sau ủng hộ bốn thế lực lớn, cùng Long Thần Thiên Cung đối nghịch.

Thiên Ưng Vương do dự một chút, mở miệng nói: "Thượng cổ bách thú

Hồng Nhãn Hắc Long, ngươi hẳn là nghe nói qua. Bốn thế lực lớn ta cùng Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc dựa theo quan hệ hợp tác, ngươi hôm nay mặc dù có thể đánh bại bốn thế lực lớn ta, nhưng sau đó, ngươi cũng muốn phải thừa nhận lửa giận của Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc, đây cũng không phải là chuyện sáng suốt."

Nói xong, Thiên Ưng Vương đánh giá Diệp Trần, cẩn thận quan sát bộ mặt biến hóa của hắn.

"Hồng Nhãn Hắc Long!"

Diệp Trần trong lòng một tia hiện lên chợt hiểu ra, Hồng Nhãn Hắc Long cũng không phải chân chính Cự Long, mà là một loại cường đại Giao Long, một thượng cổ bách thú, thuộc về tư chất ngũ tinh yêu thú, Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc, tự nhiên là yêu thú nhất tộc, một loại hoạt động ở Đông Phương Thâm Hải, ở Đông Phương Thâm Hải, hoàn toàn là một đại bá chủ, không người dám chọc giận. Là một đại bá chủ, Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc cao thủ nhiều như mây trời, vẻn vẹn có bốn vị Yêu Vương, trong đó cường đại nhất là một vị phong Đế Yêu Vương, tên là Hắc Long Lão Tổ.

Nhắc tới Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc, phải nhắc tới Long Vương, Long Vương trên người cũng ẩn chứa Giao Long huyết mạch, tựa hồ cùng Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc có một chút quan hệ, rất nhiều người hoài nghi, Long Vương thật ra thì chính là Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc thành viên, chỉ bất quá bởi vì có chút nguyên nhân, thoát khỏi Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc, tự lập môn hộ, thành lập Long Thần Thiên Cung.

Là Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc ủng hộ bốn thế lực lớn, như vậy mọi nghi vấn đã được thông, nếu không có sự ủng hộ đó, bốn thế lực lớn này cũng không thể nào chống đở được Huyền Hậu có năm tinh chiến lực.

"Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc, cũng là một trong những chủng tộc cường đại nhất!"

Diệp Trần cũng không nghĩ đó là lời nói dối, Hồng Nhãn Hắc Long nhất

tộc ở Chân Linh thế giới cũng thuộc về nhất phương bá chủ.

"Ngươi cũng đã biết không thể chịu nổi lửa giận Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc, bây giờ rời đi, vẫn tới kịp, lần này coi như là một cái hiểu lầm."

Bất kỳ Vương giả nào cũng đáng giá tôn kính, huống chi Diệp Trần chiến lực cao gần tứ tinh, bọn họ thua cũng là thua, không có gì mất mặt, cái thế giới này, vốn là người mạnh là vua, trước tiên dùng quyền lực mà nói. Bởi vì Diệp Trần cường đại, Thiên Ưng Vương cũng không dám gây khó khăn cho Diệp Trần, tứ tinh chiến lực gặp phải ngũ tinh chiến lực, phải thua không thể nghi ngờ, nhưng cũng có cơ hội chạy thoát, Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc mặc dù cường đại, nhưng chưa chắc có thể đánh chết Diệp Trần, làm quá mức, chỉ biết lưỡng bại câu thương.

Nếu như Diệp Trần là Tam Tinh chiến lực, kết cục có thể hoàn toàn không giống với Tứ Tinh chiến lực gặp phải Ngũ tinh chiến lực, khả năng trở lui toàn thân hết sức thấp, cơ hồ có thể nói không cần phải tính.

Có thể nói như vậy, Vương giả cao nhất ở Chân Linh thế giới được cho là tồn tại tối cao, phong Đế Vương Giả sẽ không suất thủ nếu tình huống xảy ra không ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân, không ai ngu ngốc có ý nguyện đi đắc tội với Vương giả cao nhất, có đôi khi thậm chí thối lui một chút cũng có thể tránh khỏi xung đột diệt thân.

Dĩ nhiên, Vương giả cao nhất cũng không muốn đắc tội phong Đế Vương Giả, nhất là Vương giả cao giai có tốc độ chậm chạp.

Diệp Trần bây giờ là Vương giả cao giai, hơn nữa chiến lực rõ ràng cao hơn tứ tinh cấp thấp, Thiên Ưng Vương là người gây sự, lấy Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc áp bách Diệp Trần khuất phục, để cho hắn xin nhận tội, đây tuyệt đối là chuyện ngu xuẩn cực độ, cho nên hắn lựa chọn lấy lui làm tiến, trước hết để cho Diệp Trần lúc này rời đi thôi rồi hãy nói, không dám nói những lời khác.

Thiên Ưng Vương nghĩ chính như vậy là tốt nhất. Đáng tiếc, Diệp Trần

trả lời để cho hắn hết sức kinh ngạc cùng tức giận.

"Hãy để cho Hắc Long Lão Tổ tới đây cùng nói chuyện với ta!"

Diệp Trần thái độ hết sức cường ngạnh.

Long Vương tiền bối đối với hắn có thêm chiếu cố, vì hắn, tình nguyện cùng Không Đế là địch, lần ân đức này, hắn làm sao có thể không báo, nếu như không có thực lực còn chưa tính, nhưng hắn hiện tại đã có chiến lực cao, dưới tình huống này cũng không muốn vì Long Thần Thiên Cung ra mặt, hẳn Diệp Trần coi như là sống vô dụng rồi, việc này không làm ... sẽ làm thất vọng Long Vương tiền bối.

Xa xôi ở một chỗ sâu hư không, Huyền Hậu một thân bạch y khẽ gật đầu, mang trên mặt nụ cười như trút được gánh nặng.

"Cuối cùng lớn lên , Lão Long Vương, nếu như ngươi còn sống, nhất định sẽ vui mừng, nếu như đã chết, dưới cửu tuyền, cũng sẽ nhắm mắt, bất quá ta không nghĩ tới, hắn như thế lại rất trọng tình nghĩa, không để ý đến cả việc đắc tội với Hắc Long Lão Tổ, cũng muốn vì Long Thần Thiên Cung ra mặt, chúng ta cũng không nhìn lầm hắn. Không! hắn so với trong tưởng tượng của chúng ta còn cao quý hơn rất nhiều."

Long Vương không rõ sinh tử, Long Thần Thiên Cung bị chiếm lấy, Huyền Hậu không phải là không muốn vì Long Thần Thiên Cung ra mặt, Diệp Trần không úy kỵ Hắc Long Lão Tổ, nàng sao lại sợ hãi. Nhưng là, tất cả suy cho cùng phải lấy đại cục làm trọng, nàng đang đợi, chờ Diệp Trần hoàn toàn lớn lên, bởi vì một khi cùng Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc trở mặt, Diệp Trần tất nhiên có chịu ảnh hưởng, một khi Diệp Trần có cái gì sơ xuất, mọi cố gắng cũng trở thành uổng phí .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1160: Diệp Trần Danh Dương Thiên Hạ

"Ngươi!"

Thiên Ưng Vương hoài nghi mình có phải nghe nhầm rồi hay không, đối phương nói cái gì? Lại để cho Hắc Long lão tổ cùng hắn nói chuyện?

Hắc Long lão tổ là ai? Đây chính là người có thể sánh ngang cùng Hư Hoàng, Không Đế, mà ngay cả Long Vương cũng chưa chắc đã bằng, mà Diệp Trần cố nhiên là đỉnh cấp Vương giả, nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới tấn phong, có thể chạy thoát sự đuổi giết của Phong Đế Vương giả hay không vẫn là chưa biết được. Vậy mà hắn dám ngang nhiên thách thức…

"Diệp Trần, nếu đắc tội với Hồng Nhãn Hắc Long nhất tộc, hậu quả chắc chắn không phải chỉ một tên đỉnh cấp Vương giả như ngươi có thể gánh chịu hết, cộng thêm cả Huyền Hậu cũng không đủ"

Thiên Ưng Vương lớn tiếng nói.

Diệp Trần híp mắt, lạnh như băng nói: "Mang theo nhân mã của các ngươi cút ra toà đảo này ngay cho ta, ta cho các ngươi thời gian ba ngày để rút lui khỏi đây, ba ngày sau đó, giết không tha."

Chỗ hòn đảo này của Long Thần Thiên Cung thập phần to lớn, tương đương với một cái tiểu vực, mấy canh giờ rút lui khỏi cái tiểu vực kia là không thể nào, cho nên Diệp Trần cho đối phương thời gian ba ngày. Đương nhiên, nếu như đối phương kéo dài thời gian, cũng đừng trách dưới tay hắn vô tình, dùng thực lực của đỉnh cấp Vương giả, bỏ ra chút thời giờ tìm kiếm là hắn có thể tàn sát tất cả địch nhân ở trên đảo một cách dễ dàng.

"Rút lui!"

Lùi về sau vận chuyển Bất Tử Chi Thân, khí tức hết sức yếu ớt Toàn Phong Vương lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Trần, gằn từng chữ.

"Diệp Trần, ngươi tự giải quyết cho tốt."

Thiên Ưng Vương rất phẫn nộ, nhưng là lúc này, hắn không thể không đem cơn tức này nuốt xuống, hiện tại trong lòng của hắn chỉ còn có thể chờ mong Hắc Long lão tổ cho Diệp Trần một bài học, dù là không thể đánh chết hắn, cũng muốn lại để cho hắn giống như chó nhà có tang, chật vật chạy thục mạng để giải mối hận trong lòng. Hiện tại, hay nhất vẫn là thối lui một bước, cùng lắm thì về sau lần nữa sẽ chiếm lại cái hòn đảo này, dù sao với thực lực của Hắc Long lão tổ còn có thể không làm cho Diệp Trần lật trời.

"Thật muốn lui lại rồi sao? Cái này là do thực lực đỉnh cấp Vương giả của Diệp Trần áp chế?"

Có thể nhẹ nhõm đả bại Tứ đại Vương giả, không phải đỉnh cấp Vương giả vậy là cái gì? Phía trên hòn đảo bên dưới, nguyên một đám đội ngũ của bốn thế lực lớn trợn mắt há hốc mồm, thần sắc ngốc trệ.

"Quá mạnh mẽ, mới tiến vào Sinh Tử Cảnh mà đã cường hãn như vậy, đúng là quá nghịch thiên a!" Có người nhịn không được nói ra.

Bởi vì Diệp Trần không ra tay ác độc hạ sát Toàn Phong Vương, Hắc Vương cùng với Thủy Đào Vương cũng đều không có lo lắng đến tính mạng, đương nhiên, tu vi thoáng cái cắt giảm rất nhiều, nếu không có đại lượng Cực Phẩm Linh Thạch hoặc là Chân Nguyên Thủy Tinh khôi phục chân nguyên thì mất mấy năm bế quan tịnh dưỡng cũng đều không thể đạt tới thời kỳ toàn thịnh .

Việc rút lui của bốn thế lực được tiến hành vô cùng nhanh, đến sáng sớm ngày thứ tư, nhân mã bốn thế lực lớn không sai biệt lắm đã rút lui gần như toàn bộ, chỉ còn có một chút làm việc lặt vặt không kịp rút lui khỏi, Diệp Trần cũng không có làm khó bọn hắn dù sao chỉ cần những tinh anh đội ngũ kia ly khai là tốt rồi, những người này làm việc lặt vặt, đại đa số đều là tu vi

rất yếu như người bình thường.

Bốn thế lực lớn đội ngũ từ đâu tới đây lại trở về đúng nơi ấy. Bên ngoài hòn đảo, ngoại trừ đội ngũ thành viên của Long Thần Thiên Cung bị nhốt và Diệp Trần ra, không có bất kỳ ngoại nhân nào khác.

"Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận, khó trách bốn thế lực lớn nhìn chằm chằm đối với toà đảo này"

Hôm nay Diệp Trần đã không còn là Diệp Trần lúc trước, Linh Hồn Lực quét qua, lập tức có thể nhận biết được rõ ràng các loại cấm chế cùng trận pháp được đặt bên trên hòn đảo.

Có thể nói cấm chế cùng trận pháp này thập phần nhiều nhưng bộ phận hạch tâm là một Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận cực kỳ hiếm thấy.

Việc bố trí Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận thập phần gian nan, cần đến chín chín tám mươi mốt đầu linh mạch mới có thể bố trí linh mạch phẩm chất càng cao, Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận uy lực vô cùng lớn, mà Long Thần Thiên Cung được xây dựng bên trên hòn đảo linh mạch, thấp nhất đều là trọng phẩm linh mạch, có đến sáu mươi bốn đầu, Thượng phẩm linh mạch thì đạt tới 27 đầu. Có thể nói không gian trên đảo bành trướng nguyên khí linh thạch, toàn bộ bị khóa ở trong trận pháp, sau đó dùng Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận làm trung tâm, các trận pháp cùng cấm chế ở hướng khác thì vận chuyển nguyên khí, hình thành một vòng tuần hoàn nguyên khí về trung tâm.

Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận có ba đại tác dụng, một là có thể vì trận pháp khác cung cấp động lực, hai là tụ lại nguyên khí để cho nồng độ nguyên khí đột biến tăng cao, nếu ở bên trong tu luyện thì hiệu quả tương đương với việc tu luyện tại Cửu Thiên, cũng giống như khi Diệp Trần bị tổn thất một bộ phận tu vi, nếu không sử dụng Cực Phẩm Linh Thạch cùng Chân Nguyên Thủy Tinh dưới tình huống này, cần đến thời gian chín tháng mới có thể khôi phục, nhưng nếu là ở bên trong Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận, chỉ cần một tháng là đã có thể phục hồi về trạng thái đỉnh phong, có thể giảm

bớt đi tám tháng thời gian.

Tác dụng thứ ba của trận đại pháp này là tác dụng phòng ngự, Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận có thể điều động bàng bạc mênh mông cuồn cuộn linh thạch nguyên khí để hình thành một bức tường nguyên khí cường đại, có thể ngăn cản công kích từ bên ngoài của địch nhân, cái này đối với một tông môn mà nói là thập phần trọng yếu , dù sao có đôi khi khó tránh khỏi việc đắc tội với một vị Sinh Tử Cảnh Vương giả, nếu đối phương đến báo thù, không có trận pháp thủ hộ, đoán chừng tùy tiện một chiêu có thể làm cho tông môn tổn thất thảm trọng, nhiều hơn mấy chiêu, hoàn toàn có thể diệt sạch một cái Ngũ phẩm tông môn nếu không có Sinh Tử Cảnh Vương trấn thủ.

Ngoại trừ những tác dụng này ra, chín chín tám mươi mốt đầu linh mạch, bản thân tựu là một số tài phú cực lớn, bất luận thế nào cũng làm cho một Ngũ phẩm tông môn đỏ mắt, bốn thế lực lớn không có khả năng buông tha cho miệng thịt mỡ như vậy, việc xâm chiếm phiến hòn đảo này tự nhiên là tình thế bắt buộc.

Đáng tiếc Diệp Trần đến làm cho bọn hắn phải phun ra hết thịt mỡ đã ăn ra, có thể nghĩ điều đó làm bọn chúng đau đến mức nào.

Không gian vặn vẹo, Huyền Hậu một thân áo trắng xuất hiện trước mặt Diệp Trần.

"Yến tiền bối!"

Diệp Trần xem qua đi.

"Nếu như ta đoán không sai, chiến lực của ngươi có lẽ đạt đến Tứ Tinh cao đẳng, thậm chí cấp bậc Tứ Tinh đỉnh phong."

Ánh mắt Huyền Hậu sao có thể so sánh với bọn người Toàn Phong Vương.

Diệp Trần chi tiết nói: "Không sai biệt lắm là Tứ Tinh đỉnh phong a!"

Lúc sáng tạo ra Chấn Kiếm Quyết kiếm thứ hai, chiến lực của Diệp Trần là Tứ Tinh cao đẳng, bây giờ nói là Tứ Tinh đỉnh phong cũng không đủ, đương nhiên, không có nghiệm chứng qua, đến cùng không thể xác định.

"Rất tốt!" thấy Diệp Trần hồi phục nguyên khí, Huyền Hậu trên mặt lộ ra mỉm cười

"Ngươi am hiểu Không Gian Áo Nghĩa, ở Chân Linh thế giới , chỉ cần không lọt vào vòng vây đuổi giết của Phong Đế Vương giả am hiểu tốc độ, trong vòng ba chiêu sẽ không nắm chắc có thể giết ngươi, bất quá ngươi cũng không được vì thể khinh thường, tốt nhất là không nên đắc tội với Phong Đế Vương giả."

Vương giả cho dù đang nắm thế chủ đạo ở giữa trận chiến nhưng đôi khi cũng gặp phải những tình huống có thể thay đổi trong nháy mắt, không một ai dám nói mình có thể vĩnh viễn đứng ở thế bất bại, mà Phong Đế Vương giả dù sao cũng là Phong Đế Vương giả, lực công kích có thể nói là siêu cường.

"Cái này đương nhiên đệ tử hiểu"

Diệp Trần gật gật đầu.

"Về phần Hắc Long lão tổ, ngươi không cần lo lắng, không nắm chắc tình huống, hắn sẽ không tới tìm làm phiền ngươi. Năm đó thực lực của hắn so với Long Vương yếu hơn nhưng ngài cũng không gặp hắn tới sinh sự, chỉ cần chúng ta không chủ động trêu chọc hắn là được."

Hắc Long lão tổ, là một Yêu Vương nên có thể sống lâu hơn so với Long Vương tiền bối, ở Chân Linh trong thế giới, nhân loại đại nạn là một ngàn năm nhưng đối với yêu thú thì đại nạn không chỉ một ngàn năm. Đây không phải nói Chân Linh thế giới ưu đãi yêu thú, chủ yếu là bởi vì nhân loại sinh ra thì có trí tuệ, còn yêu thú sống đến mấy trăm năm cũng chưa hẳn đã có quá nhiều trí tuệ. Nếu lấy ngày sinh ra để tính toán thì có rất nhiều Yêu Vương đều sống quá ngàn năm, thậm chí 2000 năm, nhưng cũng lấy đúng

thời gian đó để khai phá linh trí, suy cho cùng sinh mạng của yêu thú đồng dạng sẽ không siêu việt hơn một ngàn năm của nhân loại.

Yêu Vương có được cuộc sống lâu như vậy đối với Hắc Long lão tổ sẽ rất đáng quý trọng, hắn sẽ không dễ dàng tạo ra sự cố nguy hiểm cho chính mình trừ phi nắm chắc sự tình mới có thể lôi đình xuất kích.

Tin tức Diệp Trần cường thế trở về đánh bại Tứ đại Vương giả của khu vực Đông Phương Phiến Hải đã gây oanh động như phong dã cuồng bạo , chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã lan truyền khắp toàn bộ Chân Linh Đại Lục, sau đó dùng Chân Linh Đại Lục làm trung tâm lại đại biển đến Tứ vực biển cạn, Tứ đại vực biển sâu, cùng với hai khối đại lục khác lan ra.

Hiện tại, chỉ cần ở một địa phương nào đó mà mọi người tụ họp với nhau, dù trong trà lâu, trong tửu lâu, mọi nơi đều náo nhiệt đàm luận về sự tình Diệp Trần mãi vẫn không thấy mệt.

"Ba mươi hai tuổi tiến vào Sinh Tử Cảnh, trở thành một vị đỉnh cấp Vương giả, thành tựu này của Diệp Trần tuyệt đối là đệ nhất thiên tài thứ hai sau Nguyên Hoàng, tiền đồ vô lượng ah!"

"Cũng không phải không nói đến Đông Phương Thiển Hải Tứ đại Vương giả, bọn họ cũng không phải Vương giả bình thường, mỗi một người đều là Cao giai Vương giả, rõ ràng đánh không lại một thiên tài đích thực vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh, bấy nhiêu cũng đủ để nói rõ vấn đề."

"Diệp Trần ở Chân Linh Đại Lục ta là một nhân vật đệ nhất thanh niên, hiện tại hắn là người đầu tiên tiến vào Sinh Tử Cảnh, bọn người Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt … khẳng định đã ở âm thầm phát lực tu luyện, không biết ai sẽ là người thứ hai tiến vào Sinh Tử Cảnh đây, là Độc Cô Tuyệt? Hay vẫn là Đạm Đài Minh Nguyệt, hay hoặc giả là thanh niên cường giả uy tín lâu năm La Thiên Đô?"

"Khó có thể nói trước, việc tiến vào Sinh Tử Cảnh hoàn toàn không phải chuyện đùa, cần tìm hiểu Sinh Tử Chi Đạo, Tử Vong chi đạo thật tốt, Sinh

Mệnh chi đạo cũng không phải là dễ dàng như vậy tìm hiểu đấy."

Trong lúc nhất thời, danh khí Diệp Trần lên như diều gặp gió, nếu như nói trước kia, thân phận của hắn trên bảng bài danh thiên tài cũng nằm ở vị trí áp chót, nhưng hiện tại hắn đã đã trở thành nhân vật phong vân hết sức quan trọng ở Chân Linh thế giới, có thể cùng Hư Hoàng, Huyền Hậu cùng với bọn người Tà vương đánh đồng, về sau nói đến thiên tài Vương giả, nhất định sẽ nói đến Diệp Trần, cũng giống với trước kia khi nhắc đến hai chữ thiên tài, mọi người lập tức nghĩ ngay đến Huyền Hậu.

"Đỉnh cấp Vương giả sao? Thật đúng là không thể khinh thường."

Nhận được tin tức này, trong mắt Không Đế hiện lên một tia dị sắc.

Đông Phương Thâm Hải có một hòn đảo màu đen, hòn đảo trung ương nối tiếp nhau lấy thành trì nguy nga kéo dài.

Thành trì trung tâm tự điện.

"Thiên Ưng Vương bái kiến lão tổ."

Sâu xa trong cung điện rộng lớn, Thiên Ưng Vương xoay người ôm quyền.

"Thiên Ưng Vương, mục đích ngươi tới lần này ta đã biết, trở về đi!" Lão giả Hắc Kim sắc trên ghế rồng, hai mắt như điện mặt không biểu tình, mở miệng nói ra.

Thiên Ưng Vương kinh ngạc ngẩng đầu, "Lão tổ, ý của ngươi là?"

Lão giả đúng là Hắc Long lão tổ, hắn nói: "Tạm thời không nên đi trêu chọc hắn, trước nhìn kỹ hẵn nói."

"Lão tổ!" Thiên Ưng Vương nóng nảy, Hắc Long lão tổ không giúp hắn xuất đầu thì làm sao có thể đoạt lại Long Thần Thiên Cung, tuy lúc hắn đến, trong nội tâm đã có chuẩn bị sẵn những tình huống tốt xấu có thể xảy ra,

nhưng không nghĩ tới, Hắc Long lão tổ cự tuyệt dứt khoát như vậy.

"Lão tổ, tên Diệp Trần biết rõ bốn thế lực lớn cùng lão tổ ở vào hợp tác quan hệ, nhưng trước sau vẫn dám cùng chúng ta đối đầu, rõ ràng là không đem lão tổ để vào mắt, nếu tin này truyền đi thì uy nghiêm của lão tổ sẽ tổn hại vô cùng"

"Làm càn!"

Toàn bộ thành trì chấn động mạnh một cái, Hắc Long lão tổ trên người tràn ngập ra màu đỏ thẫm khí lưu, uy áp đáng sợ, lập tức áp lên người Thiên Ưng Vương làm hắn nhịn không được hô hấp trì trệ, sắc mặt hơi bạch.

"Lão tổ bớt giận."

Thiên Ưng Vương cuống quít nói.

"Lần sau lại khích tướng ta, không chút lưu tình!"

Hắc Long lão tổ hừ lạnh.

"Vâng."

Thiên Ưng Vương đầu đầy hoãng sợ.

"Trở về đi!"

Phất phất tay, Hắc Long lão tổ không nhịn được nói.

Không dám nói gì, Thiên Ưng Vương rút lui đi ra cung điện, chợt trốn vào hư không, ly khai hòn đảo.

"Vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh, tựu dám cùng ta đối nghịch, món nợ này ta sẽ lưu lại, ngày sau lại tính toán.”

Hắc Long lão tổ tuy không định giúp bốn thế lực lớn xuất đầu, nhưng không có nghĩa là không tức giận, ngày sau có cơ hội, hắn sẽ tìm Diệp Trần

tính toán nợ nần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1161: Sự Cảnh Cáo Của Hắc Long Lão Tổ

Người của Long Thần Thiên Cung bị nhốt rất nhiều, dù cho Bí Cảnh có lớn thế nào cũng chỉ có thể dung nạp số lượng tù nhân một cách hạn chế, chỉ có thể đem những nhân mã tinh anh vào, nhiều hơn nữa gần như cách nào vào được.

Cũng chính bởi vì hòn đảo quá lớn nên mới nhốt được quá nhiều người, trước tiên Diệp Trần đành phải thả ra từng nhóm người, sau đó lại để cho nhóm người này đi giải phóng những người khác, vừa để họ tụ họp tại quảng trường của Long Thần Thiên Cung.

Mấy ngày sau, tất cả mọi người được thả ra.

Đối với Diệp Trần, mọi người trong Long Thần Thiên Cung cũng không thấy lạ lẫm, một Huyền Hậu, một Diệp Trần, đối với bọn họ đều là kiên định minh hữu. Hiện tại Long Vương sống chết không rõ, Huyền Hậu cùng Diệp Trần không thể nghi ngờ là chỗ dựa cuối cùng của Long Thần Thiên Cung.

"Là Diệp Trần, là Diệp Trần thu phục Long Thần Thiên Cung."

"Đỉnh cấp Vương Giả, trong thiên hạ lại xuất hiện thêm một đỉnh cấp Vương Giả, nhãn lực của Cung Chủ lão nhân gia quả nhiên lợi hại, ai có thể ngờ tới, Diệp Trần một tiến vào Sinh Tử cảnh, lập tức đã có thực lực đỉnh cấp Vương Giả."

"Từ giờ sao còn có thể gọi thẳng tên của ngài nữa, có lẽ phải gọi là Thần Long Sứ hoặc là Diệp Trần Điện Hạ!"

Hàng nghìn thành viên Long Thần Thiên Cung tụ tập tại một chỗ trên quảng trường, nhao nhao nghị luận, thần sắc tràn ngập kích động.

Với tư cách là một thành viên của Long Thần Thiên Cung, ngày thường, mọi người mặt ngoài tuy khiêm tốn nhưng thực chất bên trong lại thập phần kiêu ngạo, nhưng khi Long Vương vừa đi, địa vị Long Thần Thiên Cung lập tức bắt đầu xấu hổ..., không có Sinh Tử cảnh Vương Giả tọa trấn Long Thần Thiên Cung thì nó không còn là Long Thần Thiên Cung trước kia nữa, phẩm cấp cũng sẽ bị hạ xuống thấp hơn, tối đa chỉ có thể thuộc về lục phẩm bá chủ tông môn mà thôi. Không còn đạt được cấp bậc Ngũ phẩm, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà rất nhiều Ngũ phẩm tông môn luôn chú ý tới việc bồi dưỡng ra một Sinh Tử cảnh Vương Giả thứ hai hoặc thứ ba...

Trên thực tế, Long Thần Thiên Cung trước kia không chỉ có một Sinh Tử cảnh Vương Giả, vào thời kỳ đỉnh phong cũng tồn tại đến ba vị vương giả Sinh tử cảnh. Nhưng thật đáng tiếc, trong ba người ngoại trừ Long Vương, một người đã chết trong Vương cấp cấm địa, một vị kia bị Tinh Không Cự Thú giết chết. Về sau, dù bất luận Long Vương cùng Long Thần Thiên Cung phải trả một giá lớn thế nào cũng đều không thể bồi dưỡng được thêm một vị Sinh Tử cảnh Vương Giả thứ tư, chỉ có thể đem mong muốn của mình đặt ở người bên ngoài tông môn. Như vậy có thể nói Huyền Hậu và Diệp Trần sinh ra rất đúng thời cơ.

Trước đây khi Long Vương còn tại vị, những thành viên của Long Thần Thiên Cung thập phần khuất nhục, bên ngoài cũng chẳng một ai dám gây chiến với Long Thần Thiên Cung chứ đừng nói chi là xâm phạm với quy mô cưỡng chiếm. Vậy mà đường đường là một Long Thần Thiên Cung nhưng lại bị bốn thế lực lớn xâm chiếm. Cho nên khi Diệp Trần thu phục lại Long Thần Thiên Cung làm bọn hắn hết sức kích động và vô cùng cảm kích.

"Diệp Trần Điện Hạ, đa tạ ngươi ra tay cứu vãn Long Thần Thiên Cung."

Một lão giả thân phận không thấp đứng dậy. Hai tay ôm quyền.

Diệp Trần nói: "Thân thế của ta là Long Thần Thiên Cung Thần Long Sứ, thu phục Long Thần Thiên Cung cũng là sứ mạng của ta. Không cần cảm tạ."

Lúc trước, khi Diệp Trần vẫn còn là Linh Hải cảnh Tông Sư đã được Long Vương trao tặng chức vị Thần Long Sứ, quyền lực mặc dù không đứng đầu trong ngũ long - Điện Thanh Long Điện Điện Chủ. Nhưng địa vị thập phần cao lớn, gần với thần nữ Từ Tĩnh.

"Diệp Trần Điện Hạ, Cung Chủ lão nhân gia có phải đã thật sự ra đi ?"

Chợt, một lão giả khác đứng ra hỏi.

Diệp Trần trầm mặc một lát, mở miệng nói: "Ta cũng không rõ, có lẽ Long Vương tiền bối đã xông ra bên ngoài Chân Linh thế giới để tiến vào tử lộ, có lẽ. . ."

Kế tiếp lời mà nói..., Diệp Trần cũng không nói gì, xông vào tử lộ, tính nguy hiểm có thể nói là thập tử vô sinh, theo như sử sách ghi lại, ngay cả Tứ Cực Đại Đế đều không thể xông ra, như vậy có thể nghĩ có vô vàng khó khăn. Đương nhiên ở bên trong nội tâm của hắn, hi vọng Long Vương tiền bối vận khí nghịch thiên, thành công xông ra tử lộ của Chân Linh thế giới, như thế một ngày kia sẽ còn có thể gặp mặt.

Ầm ầm!

Lão giả ở phía đối diện còn muốn tiếp tục nói chuyện thì bầu trời bỗng nhiên xuất hiện nhiều đóa Hắc Vân âm trầm rơi xuống, tựa như không để ý đến không gian cùng thời gian, lặng yên hội tụ cùng một chỗ, hồ quang điện màu đen tràn ngập phía chân trời, một cỗ uy áp kinh người bên trong ẩn chứa ngân âm của cự long theo hư không tối tăm truyền đến.

"Long Uy!"

Diệp Trần tròng mắt hơi híp, thần sắc ngưng trọng.

Long Uy, là Cự Long ý chí, bình thường chỉ có Giao Long ẩn chứa Long chi huyết mạch mới có thể phát tán ra Long Uy, Diệp Trần nhớ rõ khi mới tới Thiên Vũ vực, lúc lưu lạc Man Hoang cổ địa gặp phải một đầu Băng Giao có ẩn chứa nhàn nhạt Long Uy, sau đó ở bên trong di tích Long chi có

thấy được một hài cốt Cự Long thật sự, ở trên ẩn chứa một đạo tàn dư Long Uy có uy lực vô cùng lớn, dù rõ ràng đã là tử vật nhưng cũng khó có thể tới gần.

Trước mắt cỗ Long Uy này so với Băng Giao Long Uy thì cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần, thậm chí còn muốn vượt lên trên cả Long Uy phía trên của hài cốt Cự Long. Dù sao hài cốt Cự Long là tử vật, Long Uy còn sót trên đó mười phần chưa hẳn còn đủ một phần.

Dưới uy áp của cổ Long Uy này, cả phiến Thiên Địa như yên tĩnh lại, nước biển dần dần bằng phẳng, gió cũng đình chỉ lưu động, ngay cả những Sinh Tử cảnh vương giả cũng bị làm rung động, cả nháy mắt cùng hô hấp cũng khó khăn.

Có thể phát ra loại này Long Uy này, trong thiên hạ chỉ có hai người có thể làm được, một là Hắc Long Lão Tổ, một Long Vương. Hiện tại Long Vương sinh tử không biết, như vậy đáp án hiển nhiên đã được phơi bày.

Hắc Long Lão Tổ!

"Không tốt, Hắc Long Lão Tổ đến rồi!"

Trong lòng mọi người cuồng hô, sắc mặt tái nhợt.

Hắc Long Lão Tổ ở Chân Linh thế giới tuyệt đối là một trong những phong Đế Vương uy tín lâu năm nhất, tuy nhiên không thường xuyên hiện ra trong mắt thế nhân. Thế nhưng, trong thế giới của võ giả, không ai chưa từng nghe nói qua danh hào Hắc Long Lão Tổ, Hắc Long Lão Tổ tự mình đến đây, hiển nhiên là do Diệp Trần chọc giận tới hắn.

"Diệp Trần, ngươi thật lớn mật."

Một hồi thanh âm to lớn cuồn cuộn tràn đến, tựa như Thiên Uy.

"Hắc Long Lão Tổ, vì sao không thấy ngài ra mặt?" khóe miệng Diệp Trần lộ ra vui vẻ.

"Gặp mặt, hừ, ta sợ sẽ khống chế không nổi việc giết ngươi."

Thanh âm lạnh lùng hoàn toàn không để mắt đến hạn chế khoảng cách, trực tiếp nện xuống dưới.

"Đa tạ Lão Tổ khai ân không giết."

Diệp Trần như thế nào lại không nhìn ra Hắc Long Lão Tổ lần này đến đây không phải để giết hắn, làm ra thanh thế lớn như thế, cho thấy chủ yếu là thái độ thăm dò, thuận tiện cảnh cáo Diệp Trần. Đương nhiên, nếu như Diệp Trần biểu lộ ra thực lực cùng tốc độ kém cỏi, Hắc Long Lão Tổ đoán chừng không ngại giết hắn để ngừa hậu hoạn. Cho nên Diệp Trần cũng không muốn tiếp tục làm tức giận đối phương, cho đối phương một cái bậc thang sỹ diện.

"Ngươi cho rằng hạ thấp tư thái là có thể để cho ta tán đi lửa giận ư!"

Rống!!!

Tiếng rồng ngâm cao vút làm vang vọng Cửu Thiên, mây đen hội tụ trên bầu trời, một đầu Cự Long uốn lượn tại đó với không biết bao nhiêu sừng nhọn màu đen, thoát ẩn thoát hiện phát ra Long Uy vô cùng khủng bố, xung quanh mấy ngàn dặm Thiên Địa trở nên bấp bênh, tựa hồ tùy thời đều có thể bị phá thành từ mảnh nhỏ, vạn vật như bắt đầu rơi vào tận thế.

Hô!

Cự Long màu đen tung một long trảo màu đen dò xét xuống dưới, long trảo màu đen long trảo này vô cùng lớn, che khuất cả Nhật Nguyệt, che khuất bất luận thứ ánh sáng cái gì, thế nên một trảo bổ xuống này khiến cho nhân loại như gặp phải một cảm giác như trời sập, cái móng tay sắc bén kia trông như một ngọn núi, cả bàn tay tựa như một bình nguyên.

Thiên dời, địa chuyển!

Chỉ cần một trảo này là có thể xảy ra.

"Ngăn không được?"

Diệp Trần biến sắc, Cự Long màu đen mặc dù cũng không phải là chân thân của Hắc Long Lão Tổ, là hắn Huyễn Thân tạo thành, bản thể thật của hắn được che dấu tại trong hư không, không có xuất hiện. Mặc dù như thế, một trảo của Cự Long màu đen này trước sau để lại cho Diệp Trần sinh ra dự cảm không thể nào ngăn chặn được.

Giao Long thật sự quá cường đại, không thể nghi ngờ Hồng Nhãn Hắc Long là Giao Long mạnh nhất chiếm cứ địa vị bá chủ.

Giao Long tu luyện thành Yêu Vương, chẳng những yêu lực vô cùng hùng hậu, cường đại không thể tưởng tượng nổi, chủ tu cả ngoại công lẫn nội công, có thể nói là vương giả vô địch, không cần vận dụng tuyệt kỹ uyên thâm cũng có thể đánh ra một kích trí mạng.

Ầm ầm!

Toàn bộ hòn đảo của Long Thần Thiên Cung lắc lư dữ dội, long trảo màu đen nhanh như Thiểm Điện, chộp vào một góc cực lớn của hòn đảo đem theo một góc ước chừng gần nghìn dặm, trực tiếp làm xung quanh trông như một quả táo bị cắn một lổ hổng, không có chút phản kháng nào.

Nước biển trào lên, biển gầm liên tục.

Long trảo màu đen thu trở về.

"Không Gian Áo Nghĩa thân pháp!"

Ở trong chỗ sâu hư không, thanh âm Hắc Long Lão Tổ mang theo một tia tức giận.

"Diệp Trần, ngươi tốt nhất không nên tiếp tục làm ta tức giận, nếu không, chắc chắn ngươi sẽ nếm được lửa giận mạnh nhất của ta."

Thanh âm dần dần đi xa, Hắc Long Lão Tổ đã đi ra.

"Không tiễn!"

Trên bầu trời, Diệp Trần thân ảnh hiện ra đến.

Hắc long trảo quá cường đại, Diệp Trần cho dù có thể ngăn cản tất nhiên cũng chật vật không chịu nổi, mà hắn vốn không có ý định cùng Hắc Long Lão Tổ cùng chết, cũng gần như không định ngăn cản, trực tiếp vận dụng Không Gian Áo Nghĩa thân pháp tránh khỏi tập kích.

Đương nhiên, đây là hắn, nếu đổi thành những người khác thì vô phương né tránh, chỉ có trình độ Không Gian Áo Nghĩa nhất định mới có thể xem nhẹ khoảng cách hạn chế này.

"Mạnh được yếu thua, may mắn ta bây giờ không phải là kẻ yếu."

Hắc Long Lão Tổ tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, cái này chủ yếu là bởi vì, hắn biết rõ không làm gì được Diệp Trần, có Không Gian Áo Nghĩa, Diệp Trần tuy nhiên đánh không lại hắn, nhưng có thể bình yên đào thoát.

Cùng nói chuyện với hắn như thế cũng đủ rồi, còn không bằng thấy tốt thì lấy, chỉ cần cảnh cáo một chút là được, nếu quyết định đánh chết Diệp Trần, sẽ chỉ làm hắn ném đi mặt mũi.

Bất quá Diệp Trần cũng biết, Hắc Long Lão Tổ không làm gì được hắn cả, nhưng không có nghĩa là các phong Đế Vương giả khác không làm gì được hắn. Đối với một phong Đế Vương giả ngang cấp, chiến lực của Yêu Vương gần đây thập phần cường ngạnh, nếu đánh chính diện có thể mạnh hơn cả phong Đế Vương giả nhân loại nhưng mưu trí có thể không bằng. Ví dụ như đem Hắc Long Lão Tổ đổi thành Hư Hoàng cùng Không Đế, Diệp Trần cố nhiên có vài phần nắm chắc có thể bình yên đào thoát, nhưng lại có khả năng bị đối phương triệt để đánh chết.

Phải biết, Hư Hoàng, Không Đế cùng với Huyền Hậu, ba người này đối với Không Gian Áo Nghĩa đều có thành tựu rất cao, chưa hẳn yếu kém hơn kém hơn Diệp Trần. Nếu mất đi ưu thế Không Gian Áo Nghĩa này, Diệp

Trần chỉ có thể bằng vào siêu cường Linh Hồn Lực, Không Gian Áo Nghĩa đối với Linh Hồn Lực yêu cầu thập phần cao, so với trước đây Linh Hồn Lực càng cường đại, cùng cảnh giới Không Gian Áo Nghĩa, sẽ có sự phân chia mạnh yếu.

Hắc Long Lão Tổ vừa đi, bầu trời mây đen nhanh chóng tản ra, ánh mặt trời mãnh liệt ào ra rọi xuống tựa như vạn trượng kim quang, nước biển cùng mặt đất nổi lên màu vàng nhàn nhạt.

Thân thể cứng ngắc trong chốc lát khôi phục lại, mọi người nhìn ra phía trước, một góc hòn đảo kia biến thành biển nước, nguyên một đám hít một hơi lãnh khí. Gần nghìn dặm xung quanh một góc lục địa cứ như vậy bị xóa đi, Sinh Tử cảnh Vương Giả bình thường tuyệt đối khó mà làm được cho dù là đỉnh cấp Vương Giả, cũng không có biện pháp nào làm điều này nhẹ nhàng như vậy.

Chỉ có phong Đế Vương giả mới có được thứ thủ đoạn không thể tưởng tượng nổi giống như thế này.

Linh Hồn Lực của Diệp Trần so mọi người cường đại hơn vô số lần, hắn có thể rõ ràng nhìn xuyên thấu bằng linh hồn cảm ứng, chứng kiến đại địa phương bị biến thành biển nước, bên dưới đáy có in hằng một dấu móng tay và bốn lỗ ngón tay làm lộ ra đáy biển bên dưới, nước biển như dốc sức tràn vào hướng bên trong bổ khuyết không gian, nhưng tại nơi đó lại có một luồng không khí cực lớn tồn tại khiến nước biển rót đến một nửa thì không còn tràn xuống được nữa. Tại nơi đó, mật độ không khí cực kỳ kinh người, có thể cùng chống lại nước biển cuồng hãn phía trên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1162: Ngũ Thải Thiên Hoa

"Đây chính là năng lực của Phong Đế Vương giả sao?"

Diệp Trần nhíu mày.

Hắc Long lão tổ với tư cách là Phong Đế Vương giả uy tín lâu năm, thực lực tuyệt đối không chỉ ở Ngũ Tinh cấp thấp hay là trung đẳng, đoán chừng cũng ngang cấp với Hư Hoàng, Không Đế, là Ngũ Tinh cao đẳng. Long Vương tiền bối hẳn là Ngũ Tinh trung đẳng, so với bọn hắn có khi còn thấp hơn đôi chút. Đối với một Phong Đế Vương giả có chiến lực Ngũ Tinh cao đẳng, một kích toàn lực không biết uy năng kinh người đến dường nào.

Hoàn tất thu phục Long Thần Thiên Cung, vẫn còn một chuyện rất trọng yếu Diệp Trần cần đi làm.

Đó chính là tìm kiếm vị trí của Bí Cảnh.

Ngày hôm đó, Diệp Trần lấy ra Kim Sắc Long Châu, Linh Hồn Lực tỏa ra đi vào.

Ở tăm tối bên trong tồn tại một loại Không Gian Thần Bí cùng Kim Sắc Long Châu sinh ra liên hệ, loại liên hệ này thập phần rõ ràng khiến cho Kim Sắc Long Châu lập loè .

Trước mắt dặn dò đôi chút với người phụ trách Long Thần Thiên Cung, Diệp Trần phá vỡ không gian hướng về phía Không Gian Thần Bí phóng đi.

Không Gian Thần Bí đúng là quá xa xôi mà lại ở trong hư không, đến đó cũng không phải thuận buồm xuôi gió, thường xuyên xuất hiện Không Gian Phong Bạo sinh ra, điên cuồng giảo sát về hướng Diệp Trần. Không chỉ vậy, còn có xuất hiện một chút không gian thần bí cong vẹo bay vút từ phía trước,

mọi thứ vừa gặp phải loại không gian cong vẹo này lập tức quỹ tích bất tri bất giác bị chếch ra ngoài. Nếu như không có Kim Sắc Long Châu, chắc chắn Diệp Trần vĩnh viễn cũng không có khả năng tìm được Bí Cảnh.

"Đây là đường hầm không gian?"

Nhìn qua hư không huyệt động màu đen phía trước, lông mi Diệp Trần nhíu lại.

Đường hầm không gian có thể thu hẹp khoảng cách hai địa phương một cách hiệu quả, trên thực tế nó cũng giống như cửa đá truyền tống. Truyền Tống Trận, đều là căn cứ vào nguyên lý đường hầm không gian để kiến tạo thành, bất quá cửa đá truyền tống cùng Truyền Tống Trận cần tiêu hao năng lượng để thôi động không gian, nếu không có năng lượng thì không cách nào vận động được, còn đối với đường hầm không gian thì bản thân nó đã tự ẩn chứa năng lượng Không Gian Chi Lực to lớn đến vô cùng vô tận một cách khó lường, đương nhiên lượng năng lượng này sẽ không có khả năng xuất hiện nếu chưa hội tụ đủ vật chất tạo thành, nguyên nhân xuất hiện dạng vật chất này chính là năm tháng vô tận trong đường hầm không gian tự động sụp đổ hóa thành Không Gian Phong Bạo khủng bố tản ra.

Bá!

Thân hình lóe lên Diệp Trần lướt vào đường hầm không gian.

Một sát na theo không gian đường hầm kia phát ra, từ vị trí xa xa, Diệp Trần thấy được một điểm sáng lóe lên, điểm sáng này rất nhỏ thế nhưng mà hào quang lại phảng phất như không để mắt đến sự tồn tại của không gian cùng thời gian, tản ra ánh sáng Vĩnh Hằng Bất Diệt chói lọi.

Tầm mắt đã tiến lại gần Bí Cảnh.

Bất quá Diệp Trần biết rõ, muốn tới gần Bí Cảnh chỉ còn cần đến một thời gian ngắn ngủi nữa, tựu giống với bầu trời và ngôi sao, mỗi người đều có thể chứng kiến, nhưng người có thể leo lên thì rải rác không nhiều.

"Ồ!"

Chợt , trong tận cùng hư không nổi lên từng mảnh đóa hoa ngũ sắc, những đóa hoa này chỉ có thể xem nhưng không thể sờ tới, là dấu vết đạo hiển hóa.

Đây chính là dị tượng Thiên Hoa Loạn Trụy.

"Có người tiến vào Sinh Tử Cảnh rồi."

Đối với dị tượng Thiên Hoa Loạn Trụy, Diệp Trần cũng không xa lạ gì vì bản thân của hắn cũng đã từng trải qua, mà lại là Thất Thải thiên hoa chứ không phải Ngũ Thải Thiên Hoa như trước mắt.

Thiên Kiếm Đại Lục!

Thanh Vân Kiếm Tông ngự trị sau lưng một rặng núi lớn!

"Tinh Kiếm Hậu ta rốt cục cũng bước chân vào Sinh Tử Cảnh, đã có thể sánh ngang cùng lão sư rồi"

Trên ngọn núi dốc đứng tựa như một thanh kiếm, Tinh Kiếm Hậu đứng người lên, kiếm khí cuồn cuộn chung quanh hắn xông thẳng lên trời, nham thạch nóng chảy trước mắt hắn như đang vùng vẫy tuôn ra, hiển nhiên đây là dư âm của quá trình trải qua Sinh Tử kiếp.

Bên trong Sinh Tử Bí Cảnh, hắn đã tiếp cận đến sự tồn tại Sinh Tử Cảnh, Tử Vong chi đạo cũng đạt thành tựu cao, có thể viễn siêu người khác. Trước đây, lúc Sinh Tử Điện lâm viên mở ra, khi đó ngoài hắn ra thậm chí không có ai khác có thể lĩnh ngộ Tử Vong chi đạo. Về sau, Độc Cô Tuyệt là người thứ hai tìm hiểu Tử Vong chi đạo thành công, những người khác như trước đều không có đột phá gì trong quá trình tìm hiểu.

Tinh Kiếm Hậu vốn cho rằng, hắn là người đầu tiên trong nhóm thanh niên đồng lứa tiến vào Sinh Tử Cảnh. Bất chợt phát hiện có người ở phía trước đang đi đến, tuy hắn không rõ ràng lắm đó là ai nhưng cũng không hề

ngờ tới rằng đó là thân ảnh Diệp Trần, trực giác nói cho hắn biết, e rằng đây mới chính là kẻ đầu tiên tiến vào Sinh Tử Cảnh.

Tinh Kiếm Hậu có thể nhanh như vậy tiến vào Sinh Tử Cảnh, uy lực của Thất Tinh Điểm Sát kiếm thuật không ai sánh bằng. Thức thứ năm của Thất Tinh Điểm Sát là Tinh Vẫn Chi Sát, ẩn chứa mãnh liệt ý chí Tử Vong chi đạo. Trong quá trình nghiên cứu Tinh Vẫn Chi Sát hắn đồng thời cũng đã ngộ ra Tử Vong chi đạo, mà sát chiêu thức thứ sáu của Thất Tinh Điểm Sát lại là Sinh Mệnh Chi Sát, ẩn chứa Sinh Mệnh chi đạo. Việc tìm hiểu Sinh Mệnh chi đạo của hắn vốn thông suốt được từ Sinh Mệnh Chi Sát. Rốt cục sự kết hợp giữa Tử Vong chi đạo và Sinh mệnh chi đạo đã đưa hắn bước vào Sinh Tử Cảnh, trở thành một đời Vương giả Sinh tử cảnh.

Bằng vào sát chiêu thức thứ sau của Thất Tinh Điểm Sát, Tinh Kiếm Hậu tự nhận mình đã có Tam Tinh chiến lực, tương đương với Cao giai Vương giả ở Chân Linh thế giới.

"Diệp Trần, ta rất chờ mong một trận chiến giữa ta và ngươi."

Tinh Kiếm Hậu mới vừa gia nhập Sinh Tử Cảnh nên cũng không kịp tìm hiểu áo nghĩa, thêm nữa muốn đề thăng áo nghĩa lên cảnh giới mới trong một thời gian ngắn là rất khó. Sẵn cơ hội này hắn cũng muốn cùng Diệp Trần đánh một trận phân cao thấp.

Ông!

Không gian bị xé rách, một đạo nhân ảnh xuất hiện bên trên ngọn núi.

"Sư phụ!"

Tinh Kiếm Hậu liền vội vàng khom người ôm quyền.

"Rất tốt, Thanh Vân Kiếm Tông ta rốt cục đã có một Sinh Tử Cảnh Vương giả thứ ba rồi." Người đến mặc quần áo văn sĩ khí tức lăng lệ ác liệt như Thiên kiếm, người này chính là Thanh Vân Kiếm Đế.

Thanh Vân Kiếm Tông là một kiếm đạo tông môn ở Thiên Kiếm Đại Lục, có thể sánh ngang cùng Tuyết Hoa Kiếm Tông, đây là kiếm tông có ba vị Sinh Tử Cảnh Vương giả trấn thủ. Còn Thanh Vân Kiếm Tông chỉ có hai vị, về điểm này, Thanh Vân Kiếm Tông có kém hơn Tuyết Hoa Kiếm Tông. Cho nên việc Tinh Kiếm Hậu đột phá làm cho Thanh Vân Kiếm Đế hết sức vui mừng. Có thêm một gã Sinh Tử Cảnh Vương giả, trong tương lai nếu có đại chiến phát sinh thì nắm chắc sẽ có nhiều phần thắng hơn. Hắn đối với Tinh Kiếm Hậu hết sức coi trọng, có hy vọng rất lớn trở thành Phong Đế vương giả, có thể đột phá Ngũ Tinh chiến lực đạt tới chiến lực lục tinh, cảnh giới cao nhất ở Chân Linh thế giới.

"Những năm này, đa tạ sư phụ đã dạy bảo, Thần nhi nhất định sẽ cố gắng tu luyện, một ngày kia sẽ làm cho Thanh Vân Kiếm Tông trở thành đệ nhất Kiếm Tông, đệ nhất tông môn ở Chân Linh thế giới."

Tinh Kiếm Hậu họ Vệ, tên Thiên Thần.

Thanh Vân Kiếm Đế gật gật đầu, "Ngươi có tâm tư này là tốt nhưng phải tránh kiêu ngạo tự mãn, ngươi cũng biết phía trước ngươi, đã có một thiên tài tiến vào Sinh Tử Cảnh."

"Là Diệp Trần sao?"

Tinh Kiếm Hậu hỏi.

"Đúng vậy, hiện tại chiến lực của hắn đã đạt đến Tứ Tinh, theo ta đoán chừng, chỉ sợ đã là Tứ Tinh trung đẳng, thậm chí Tứ Tinh cao đẳng chiến lực. Chiến lực của ngươi so với hắn có chênh lệch không nhỏ." Vừa nói chuyện, Thanh Vân Kiếm Đế đánh giá Tinh Kiếm Hậu và chú ý biểu lộ biến hóa của đối phương.

"Tứ Tinh chiến lực!"

Tinh Kiếm Hậu thần sắc trì trệ, nắm đấm rất nhanh không tự chủ được.

So sánh Tứ Tinh cùng Tam Tinh, nhìn như chỉ chênh lệch một Tinh

nhưng chiến lực biểu hiện ra ngoài khác xa một trời một vực. Không khoa trương mà nói, dưới tình huống này, một gã Tứ Tinh chiến lực chính là đỉnh cấp Vương giả, muốn đánh chết Tam Tinh chiến lực Cao giai Vương giả, căn bản không tốn chút sức lực nào, chỉ cần vung tay là có thể diệt sát.

Tinh Kiếm Hậu nắm chắc trong thời gian ngắn có thể đem chiến lực tăng lên tới Tam Tinh đỉnh phong, thậm chí cả Tam Tinh bá chủ, thế nhưng để đạt đến Tứ Tinh là điều hoàn toàn không có khả năng.

"Chẳng lẽ đời này ta không thể siêu việt hơn hắn sao?"

Tinh Kiếm Hậu thập phần không cam lòng.

Với tư cách thiên tài, không có ai nguyện ý trở thành kẻ thấp kém hơn người khác, có một câu nói rất hay: “binh sĩ không muốn làm tướng quân thì không phải là binh sĩ tốt” , câu nói này nếu dùng để đánh giá một thiên tài thì thật hợp lý.

"Không được, ta nhất định phải nắm giữ Kiếm Vực, một khi ta có được Kiếm Vực, nói không chừng có thể miễn cưỡng bước vào cấp bậc Tứ Tinh, trở thành đỉnh cấp Vương giả."

Trước mắt Tinh Kiếm Hậu mới chỉ có Tam Tinh trung đẳng chiến lực, đợi hắn đem áo nghĩa tăng lên cảnh giới mới, đoán chừng sẽ là Tam Tinh đỉnh phong chiến lực hoặc là Tam Tinh bá chủ chiến lực. Một khi đã có được Kiếm Vực thì có thể chống lại Tứ Tinh cấp thấp chiến lực, miễn cưỡng trở thành đỉnh cấp Vương giả.

Trừ điều đó ra, sự cường đại Diệp Trần cũng làm cho Tinh Kiếm Hậu Nguyên có thêm động lực để bức phá, Thất Tinh Điểm Sát kiếm thuật cũng đồng thời sở hữu Thất Sát, thêm nữa hắn vừa mới nắm giữ thức thứ sáu sát chiêu Sinh Mệnh Chi Sát, dựa theo đạo lý này, khoảng cách hoàn thành đệ Thất Sát viên mãn còn có một khoảng cách rất ngắn.

Tuy nhiên hắn đã không thể đợi thêm được nữa, khát vọng mau chóng

nắm giữ Thất Tinh Điểm Sát kiếm thuật đệ Thất Sát, cùng với Chung Cực sát chiêu, hắn tin tưởng, chờ hắn đem Thất Tinh Điểm Sát kiếm thuật lĩnh ngộ triệt để, cho dù là Diệp Trần, cũng chưa chắc có thể chiến thắng hắn, nói không chừng trái lại, bằng vào Thất Tinh Điểm Sát kiếm thuật đánh bại đối phương.

"Sư phụ, qua một thời gian ngắn nữa, ta sẽ tiến về Kiếm giới trước "

Sâu hít sâu một hơi, Tinh Kiếm Hậu mở miệng nói.

"Đây là lẽ tự nhiên, bất quá lòng ngươi không thể loạn, hiện tại quan trọng nhất là đem áo nghĩa tăng lên đi, sau đó đem Thất Tinh Điểm Sát kiếm thuật thức thứ sáu sát Sinh Mệnh Chi Sát tìm hiểu đến cảnh giới Viên Mãn. Con đường tu luyện, tối kỵ nhất là tăng thực lực lên một cách mù quáng, mọi thứ cần thực hiện chậm rãi sẽ tốt hơn" Thanh Vân Kiếm Đế khuyên bảo nói.

"Vâng, Thiên Thần ghi nhớ."

Bên trên một hòn đảo ở khu vực biển sâu, Tuyết Kiếm Hầu ngẩng đầu, nhìn qua Ngũ Thải Thiên Hoa bay lả tả, há miệng nói ra một người danh hào.

"Là Tinh Kiếm Hậu!"

Lần thứ nhất xảy ra Thiên Hoa Loạn Trụy, hắn mơ mơ hồ hồ biết là Diệp Trần, nhưng không dám khẳng định, nhưng vào lúc này đây đối với dị tượng Thiên Hoa Loạn Trụy, hắn vô ý thức đọc lên danh hào Tinh Kiếm Hậu.

Tinh Kiếm Hậu lĩnh ngộ Tử Vong chi đạo sớm nhất, gần đây đối với khoảng cách Sinh Tử Cảnh, Tuyết Kiếm Hầu không thể nào tưởng tượng được, ngoại trừ Diệp Trần thì còn có ai có thể bước tiến vào Sinh Tử Cảnh trước hắn.

Băng sương đã bắt đầu phủ kín hòn đảo, Tuyết Kiếm Hầu vứt bỏ tạp niệm, bên trong toàn tâm cảm ngộ đối với Sinh Mệnh chi đạo, lúc này bằng

mắt thường có thể thấy được Băng Tuyết trầm tích xung quanh đâm chồi dài ra làm cho tuyết trắng như lấp kín mặt đất.

Ngũ Thải Thiên Hoa tại Chân Linh thế giới bất kỳ nơi hẻo lánh nào đều có thể nhìn thấy, theo tự nhiên, mọi người đều biết đã có một Vương giả sinh tử cảnh độ kiếp thành công, chỉ là không biết là ai mà thôi.

"Lại có người tiến vào Sinh Tử Cảnh rồi, là ai?"

"Chẳng lẽ lại là một thiên tài."

"Rất không có khả năng a! Có lẽ là những thiên tài uy tín lâu năm nửa bước Vương giả cũng nói không chừng, bọn hắn kẹt tại cảnh giới nửa bước Vương giả nhiều năm, tuy nhiên không có hi vọng bước vào Sinh Tử Huyền Quan cảnh giới, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, mơ hồ cảm ứng được sinh tử Luân Hồi, ngược lại có thể bỏ qua Sinh Tử Huyền Quan cảnh giới, trực tiếp tiến vào Sinh Tử Cảnh, trở thành một Vương giả đích thực"

Đối với một thiên tài khi bước vào Sinh Tử Cảnh, chiến lực trên cơ bản đều là Nhị Tinh hoặc là ngoài Nhị Tinh, chỉ có những Bán bộ vương giả gặp được cơ duyên xảo hợp bước vào Sinh Tử Cảnh thì chiến lực chỉ là Nhất Tinh.

Nhưng đó là đối với một số ít thiên tài, còn lại đa số là những Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường.

"Đoán chừng là Tinh Kiếm Hậu a!"

Trong hư không, Diệp Trần tự nhủ.

"Tân Vương giả tấn phong ngày càng nhiều, càng làm cho hi vọng bảo tồn Chân Linh thế giới lớn hơn, nếu trời cao cho kiếp này trở thành đại thế, như vậy kế tiếp, nhất định sẽ là thời kỳ bộc phát của thế giới Vương giả "

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1163: Kim Sắc Tiểu Long

Việc Tinh Kiếm Hậu đột phá cũng không để lại một tia gấp gáp nào cho Diệp Trần, trên thực tế, Diệp Trần rất hi vọng các thiên tài cùng trang lứa như mình có thể đột phá, như Tuyết Kiếm Hầu, Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt..., nếu một thời đại chỉ có một thiên tài duy nhất thì đó thật là đúng là bi ai, phải có cạnh tranh thì mới càng có nhiều động lực để tiến bộ.

"Trước mắt tìm cho được Bí Cảnh đã rồi nói sau."

Thân hình mở ra, Diệp Trần hóa thành một cổ trong suốt chấn động, nhanh chóng hướng tới phía quang điểm.

Quang điểm càng lúc càng lớn, Diệp Trần đã có thể nhìn rõ ràng, đây thật không phải là quang điểm gì đặc biệt mà là ánh sáng của một không gian hình cầu, không gian hình cầu này có đường kính ước chừng có 3000 m. Tại đây, trong hư không vô biên vô hạn lộ ra một quả thủy tinh cầu màu trắng thập phần bé nhỏ như đang được treo trên cao vừa lóe lên một tia ánh sáng chói lòa.

Rất nhanh, thân hình ngừng lại, Diệp Trần đi vào không gian hình cầu phía trước.

"Nhờ vào ngươi!"

Diệp Trần biết rõ, người ở bên trong không có biện pháp nhìn thấy mọi thứ bên ngoài, cũng như hắn không thể thấy hay cảm ứng được những gì đang diễn ra bên trong, muốn đi vào, chỉ có hai cái cách, một cách là phá vỡ không gian bích chướng hình cầu này cưỡng ép xông vào, cách còn lại là dựa vào lực lượng tự nhiên Long Châu để đi tới.

Rất hiển nhiên, Diệp Trần chọn thứ hai.

Kim Sắc long châu trong tay cùng không gian hình cầu quả nhiên cảm ứng lẫn nhau phát ra kim sắc quang mang mãnh liệt, dùng tay ném ra, Kim Sắc Long Châu bắt đầu lơ lửng tại Diệp Trần đỉnh đầu, lúc này Diệp Trần chân đạp vào hư không, từng bước một bước vào không gian cầu.

Ông!

Diệp Trần cùng không gian bích chướng cầu tiếp xúc sinh ra một lực ma sát thật lớn, không gian bích chướng hơi mờ phía trên lập tức như sóng nước nhộn nhạo. Sau một khắc, Diệp Trần sáp nhập vào đi vào và biến mất không thấy gì nữa.

"Không tốt, có người từ bên ngoài vào được!"

Diệp Trần tiến vào Bí Cảnh làm phát sinh một đạo sóng to gió lớn tràn vào bên trong của không gian cầu. Nhìn từ bên ngoài, không gian cầu ước chừng có đường kính 3000 m, thế nhưng nếu nhìn từ bên trong thì lại không ngớt 3000 m, không sai biệt lắm vượt qua 10 km. Bên trong không gian cầu với đường kính 10 km này, kỳ thật phía dưới một nửa đều là bùn đất, thì ra là mặt đất cao thấp phập phồng, kiến trúc được xếp đặt ngay ngắn trật tự, trong tình huống có loạn lạc, nơi này còn có thể chứa được rất nhiều người.

Giờ phút này, tại một tòa Bạch Ngọc trên quảng trường của công trình kiến trúc trung ương, ước chừng có thể nghe thấy âm thanh tập họp của hàng nghìn người.

"Là ai có thể như vậy dễ dàng tiến vào Bí Cảnh?"

Trên quảng trường hội tụ những tinh anh Long Thần Thiên Cung có tả hữu hộ pháp, Trưởng Lão Hội thành viên, đệ tử hạch tâm, tất cả Đại Điện Chủ cùng phó Điện Chủ của Ngũ Long điện, còn có một vài vị chiến đấu chấp sự. Hiện tại, đám người bọn họ thần sắc khẩn trương, chăm chú nhìn lên phía trên không một cái nháy mắt. tại chỗ không gian đang vặn vẹo đó, một đạo bóng người với kim sắc hào quang chậm rãi hiện ra.

"Nhân ảnh này như thế nào lại giống với Diệp Trần như vậy !"

Không biết là ai nói một câu.

Bóng người hiển hiện không phải Diệp Trần thì là ai.

Diệp Trần một thân áo lam từ trên không trung hạ xuống tại Bạch Ngọc quảng trường, trên đầu Kim Sắc Long Châu vẫn tản ra quang mang kim sắc chói lòa.

"Diệp Trần!"

Trưởng lão hội thành viên Du trưởng lão gọi .

"Du trưởng lão, đã lâu không gặp."

Diệp Trần lộ ra mỉm cười.

"Thật sự là Diệp Trần."

Mọi thở phào nhẹ nhõm, âm thanh nghị luật nổi lên bốn phía trên quảng trường, lúc này mọi người đã phát hiện khí tức Diệp Trần đâu còn như xưa, rõ ràng đã là Sinh Tử Cảnh Vương giả.

"Diệp Trần, không, Thần Long Sứ điện hạ, người đã đột phá ư?"

Du trưởng lão cùng một đám trưởng lão đi tới, kinh hỉ nói.

Không có giấu diếm, Diệp Trần gật gật đầu.

"Thật tốt quá, ánh mắt nhìn người của cung chủ lão nhân gia quả nhiên chúng ta không thể so sánh, có thể trong thời gian ngắn như vậy đột phá đến Sinh Tử Cảnh, vài vạn năm nay ngươi là người đầu tiên đấy. Hiện tại, Thần Nữ điện hạ cũng đang ở trong trạng thái đột phá, đợi nàng đột phá thành công, thoáng chút Long Thần Thiên Cung ta sẽ có thêm được hai vị Sinh Tử Cảnh Vương giả."

Mọi người Long Thần Thiên Cung đều có cùng một cảm giác khổ tâm.

Long Vương xông vào tử lộ, bất kể là thành công hay thất bại, đều sẽ không trở lại. Nếu thành công, có thể quay trở về Chân Linh thế giới cũng không phải là chuyện dễ dàng. Còn nếu thất bại, tất nhiên là tử vong, không có may mắn nào thoát khỏi. Cho nên Long Vương đem bọn họ đưa vào Bí Cảnh một thời gian, bọn hắn biết rõ, sau này trong cuộc sống của Long Thần Thiên Cung sẽ gặp phải cục diện nguy hiểm cực độ, mà muốn thoát khỏi loại cục diện này, chỉ có xuất hiện Vương giả sinh tử cảnh trấn thủ.

Bản thể của Thần Nữ điện hạ Từ Tĩnh là Hoàng Kim cự long, trong số bọn họ cũng có một ít người biết, một khi Từ Tĩnh đột phá đến Sinh Tử Cảnh, thực lực sẽ đạt tới chiến lực thập phần đáng sợ. Thử ngẫm lại, một đầu Hoàng Kim cự long cấp bậc Sinh Tử Cảnh, việc đó không thể nào đem so sánh với một Yêu Vương. Cự Long bao giờ cũng cường đại nhất, có lẽ trong truyền thuyết chỉ có Phượng Hoàng mới có thể cùng Cự Long so sánh, nhưng tuyệt đối không thể nào siêu việt hơn.

Từ Tĩnh tuy lợi hại nhưng Diệp Trần cũng không kém ở một điểm nào, trái lại, trong suy nghĩ của mọi người, Diệp Trần là một thiên tài yêu nghiệt cực hạn, trong thiên hạ này, có ai mà không biết đến tên tuổi Diệp Trần. Ban đầu quang vinh lấy được danh xưng Kiếm Tông, về sau lại trở thành đệ nhất nhân trong Sinh Tử Cảnh Dự Khuyết Bảng, dùng cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan cũng có thể đánh bại Yêu Vương Cự Lang Vương. Cơ hồ một mình Diệp Trần đã lấy được tất cả những vinh dự, hào quang, khiến cho những thiên tài cùng thời đại với hắn phải ảm đạm thất sắc.

Hiện tại Diệp Trần đã trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại, tất cả người của Long Thần Thiên Cung ở bên trong Bí Cảnh đều biết rõ, nếu nói Diệp Trần chỉ là Vương giả bình thường không lợi hại thì có đánh chết bọn hắn cũng không tin. Khi Diệp Trần chưa tấn phong thành Sinh Tử Cảnh Vương giả đã có thể đánh bại Yêu Vương Cự Lang Vương thì không lý gì sau khi tấn phong thành Vương giả, lại há có thể là một Vương giả bình thường.

Có Từ Tĩnh cùng Diệp Trần, Long Thần Thiên Cung sẽ trở về thời kỳ huy hoàng, bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

"Diệp Trần, tình hình bên ngoài hiện ra sao rồi?" Bên ngoài mặt mừng rỡ nhưng Đại trưởng lão Long Thần Thiên Cung cũng không quên hỏi Diệp Trần tình huống trước mắt, hắn hỏi trong vô thức, dù sao cảm tình hắn đối với Long Thần Thiên Cung quá sâu đậm, cả đời đều đứng ở Long Thần Thiên Cung, Long Thần Thiên Cung với hắn mà nói là gia đình.

Nghe vậy, tất cả mọi người chờ đợi nhìn Diệp Trần, bọn hắn trong nội tâm biết rõ, Long Thần Thiên Cung hơn phân nửa bị bốn thế lực lớn chiếm cứ, mà Diệp Trần vừa đột phá đến Sinh Tử Cảnh, đối với bốn thế lực lớn không có khả năng chống lại, mà sau lưng bốn thế lực lớn còn có Hồng nhãn Hắc Long nhất tộc cùng Hắc Long lão tổ chống lưng. Điều bọn hắn muốn biết chính là, bốn thế lực lớn có tàn sát thành viên Long Thần Thiên Cung không.

Diệp Trần mỉm cười nói: "Các vị yên tâm, Long Thần Thiên Cung đã được thu phục rồi."

"Cái gì?"

"Long Thần Thiên Cung đã được thu phục rồi hả?"

Mọi người không có ngờ tới Diệp Trần sẽ nói ra những lời này.

"Diệp Trần?" Du trưởng lão nhìn Diệp Trần với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

Diệp Trần giải thích nói: "Bốn thế lực lớn đã bị ta đuổi ra khỏi Long Thần Thiên Cung, cho nên mọi người hãy yên tâm, trong khoảng thời gian dài tới, Long Thần Thiên Cung sẽ không gặp nguy hiểm, bốn thế lực lớn cũng không dám xâm chiếm với quy mô lớn lần nữa đâu, trừ phi bọn hắn sống không kiên nhẫn được nữa."

"Hắc Long lão tổ không có xuất hiện sao? Chẳng lẽ cấp độ của ngươi đã

là đỉnh cấp Vương giả?"

Đại trưởng lão tâm tình rất kích động, có chút thấp thỏm nói.

"Có xuất hiện, bất quá hắn không làm gì được ta" Diệp Trần trả lời làm cho mọi người hết lòng an tâm, tuy nhiên bọn hắn không biết Hắc Long lão tổ vì cái gì không làm gì được Diệp Trần. Nhưng nếu tinh tế tưởng tượng thì cũng có thể minh bạch, Diệp Trần tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, nhất định là bằng vào Không Gian Áo Nghĩa làm cho Hắc Long lão tổ có chỗ kiêng kị, chênh lệch nhỏ nhất giữa đỉnh cấp Vương giả và Phong Đế Vương giả chính là tốc độ, đỉnh cấp Vương giả có chút tốc độ so với phong đế Vương giả không có không gian áo nghĩa đều phải nhanh nhiều.

" Diệp Trần đã có thể cứu Long Thần Thiên Cung ta, hắn nhất định là đỉnh cấp Vương giả?"

Trong mọi người, tâm tình phức tạp nhất chính là đại đệ tử Lâm Thương Hải cùng nhị đệ tử Lý Phong của Long Thần Thiên Cung, hai người này và Diệp Trần từng có một chút hiềm khích.

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt Lâm Thương Hải cùng Lý Phong, Diệp Trần mỉm cười liếc nhìn hai người. Một ít hiềm khích trước kia, hắn căn bản không để trong lòng, thiên tài đều là có ngạo khí, chỉ cần không có ác ý là được, huống chi hắn bây giờ là Sinh Tử Cảnh Vương giả, sao lại có thể cố ý gây khó xử Lâm Thương Hải cùng Lý Phong, tận đáy lòng của hắn còn hi vọng hai người có thể mau chóng đột phá đến Sinh Tử Cảnh, bảo vệ Long Thần Thiên Cung.

Trong lúc nhất thời, tin tức Diệp Trần trở thành đỉnh cấp Vương giả đã làm chấn kinh tất cả mọi người, lần đầu tiên bọn hắn biết rõ một người mới tiến vào Sinh Tử Cảnh lại dám cùng Hắc Long lão tổ khiêu chiến, nguyên lai còn có loại thiên tài như vậy.

" Từ Tĩnh sư tỷ ta ở nơi nào?" Diệp Trần đột nhiên hỏi.

"Nàng tại Hóa Long Trì, bất quá trước mắt không nên bị quấy rầy." Du trưởng lão trả lời.

"Không có việc gì! Ta chỉ muốn liếc mắt nhìn qua thôi" Diệp Trần nói.

"À, nếu chỉ liếc mắt nhìn qua thì có lẽ không có việc gì, đi, ta dẫn ngài đi."

Du trưởng lão ở phía trước dẫn đường, những người khác như trước ở lại trên quảng trường, cùng nhau nghị luận, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về hướng quảng trường phía trước Diệp Trần đang đi đến. Phía trước đại điện của quảng trường là một Bí Cảnh nhỏ trên mặt đất, được gọi là Hóa Long Trì.

"Diệp sư huynh!"

"Thần Long Sứ điện hạ!"

Thủ hộ đại điện tất cả đều là nữ nhân, dẫn đầu chính là Long Thần Thiên Cung ngũ đệ tử Trần Vũ Hân cùng nguyên Thanh Long điện chiến đấu chấp sự Hình Mỹ Liên, hai nữ nhân này đã sớm chú ý tới Diệp Trần, bất quá khi đang làm nhiệm vụ, các nàng không dám tự ý rời vị trí, giờ phút này gặp Diệp Trần tới, trên mặt lộ ra thần sắc sùng kính.

"Trần sư muội, Hình chấp sự." Diệp Trần nhớ rõ hai người.

Lúc trước cùng bốn thế lực lớn khai chiến, hai người này đều là thủ hạ của hắn.

"Diệp sư huynh là muốn vào nhìn Thần Nữ điện hạ sao? Bên này." Trần Vũ Hân vì Diệp Trần chủ động mở ra đại điện đại môn.

"Một mình ta đi vào là được rồi." Diệp Trần hít sâu một hơi, đi vào đại điện.

Đại điện tuy không tính là rộng rãi, nhưng phong cách cổ xưa thập phần cứng cáp, tiến vào đại điện, bên trong trống trơn thoáng đãng, phía trước bị

bức tường lấp kín ngăn trở, phía sau bức tường có một đạo quang mang màu vàng chiếu rọi ra, nương theo kim sắc quang mang là một loại Long Uy thuần túy thập phần đáng sợ.

Đây mới thực là Long Uy, tuy không cường đại như Long Uy của Hắc Long lão tổ, nhưng độ tinh thuần lại cường đại hơn vô số lần, có thể nói là Duy Ngã Độc Tôn, hương vị cao quý đến bức người.

Vượt qua bức tường, Diệp Trần thấy được một cái đầm nước ao. Bề mặt của nước ao hiện lên Kim Sắc quang mang, mắt thường có thể thấy được ao nước dài hơn trăm mét, rộng chừng 50m. Trong nước hồ, có Kim Sắc vật chất hội tụ, cô đọng, cuối cùng hướng trung ương lưu động đi qua.

Mà ở giữa hồ nước có bóng dáng của Kim Sắc tiểu Long.

Đầu Kim Sắc tiểu Long này bất quá dài hơn 10 mét, tuy nhiên là Long Lân Kim Sắc, nhưng không hề giống Hoàng Kim mà giống như là Kim Sắc thủy tinh, móng vuốt Kim Sắc tiểu Long này có ngũ trảo, trên đầu sinh ra một đôi sừng non, thỉnh thoảng có Kim Sắc lưu quang theo sừng non lưu động. Xem hình thể hoàn chỉnh, Kim Sắc tiểu Long lộ ra rất xinh đẹp, Nhu Nhu yếu ớt, thế nhưng nàng lại tản mát ra Long Uy vô cùng cường liệt, thật sự là hai cái cực khác nhau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1164: Diệp Gia, Ngũ Phẩm Gia Tộc

Là Từ Tĩnh sư tỷ!

Diệp Trần lập tức biết rõ, Hoàng kim Tiểu Long này không phải ai khác biến hình mà chính là Từ Tĩnh.

Bản thể thật sự của Từ Tĩnh là Hoàng Kim cự long, khi còn nhỏ, không biết do nguyên nhân gì mà hóa thành nhân loại, hiện tại cái Hóa Long Trì này có tác dụng để cho nàng trở về bản thể một lần nữa, một khi trở về bản thể một cách triệt để thì gần như không còn là nhân loại nữa mà chính thức biến thành Hoàng Kim cự long. Đương nhiên, về sau khi đạt tới cảnh giới Yêu Vương, Hoàng Kim cự long cũng có thể biến hóa thành hình dáng nhân loại.

Ở tăm tối bên trong, hoàng kim Tiểu Long tựa hồ cảm ứng được Diệp Trần đến, đôi mắt thanh tú cao quý liền mở ra.

"Diệp sư đệ!"

Hoàng kim Tiểu Long ngẩn đầu với chiếc sừng non dài, bơi đến chỗ Diệp Trần.

"Từ Tĩnh sư tỷ, hiện tại vẫn chưa thể biến trở về hình dáng nhân loại sao?" Diệp Trần không tự chủ được xòe bàn tay ra, vuốt ve chiếc sừng non nhẵn mịn mang theo một tia lành lạnh trên đầu hoàng kim Tiểu Long.

Hoàng kim Tiểu Long được vuốt ve lộ vẻ vô cùng là thoải mái, trên mặt cũng hiện lên một tia đỏ ửng, mở miệng nói: " bình thường Cự Long Hóa Hình đều là cảnh giới Yêu Vương, chờ ta trở thành Yêu Vương mới có thể biến hóa về hình dáng cũ."

Bình thường mà nói, yêu thú càng cường đại thì việc hóa hình càng gian nan, nhưng khi đat đến cảnh giới Yêu Vương thì có thể hóa hình rất dễ dàng. Tuy nhiên, mặc dù không nhiều đôi khi cũng có trường hợp ngoại lệ đối với những yêu thú cường đại thì khả năng hóa hình có thể đạt được rất sớm.

" Bộ dạng hiện tại của ta có phải là rất khó coi hay không?" Hoàng kim Tiểu Long bỗng nhiên khẩn trương nói.

Diệp Trần cười nói: "Nếu như nàng thấy không quen với thân thể này thì hãy sớm đạt tới cảnh giới Yêu Vương là được rồi."

Trò chuyện trong chốc lát, Hoàng kim Tiểu Long bắt đầu có chút buồn ngủ, thì ra Từ Tĩnh đang đứng ở trạng thái đột phá nên cần ngủ say một thời gian dài mới có thể tiến hành đột phá thật sự. Không quấy rầy nàng, Diệp Trần im ắng rời khỏi đại điện, cũng không quên đóng cánh cửa lớn của đại điện.

"Diệp sư huynh!"

Trần Vũ Hân gặp Diệp Trần đi ra, tinh thần có chút dao động.

Diệp Trần nói: "Long Thần Thiên Cung đã được thu phục trở lại, ta sẽ đem những người khác đi ra ngoài, nhưng các muội vẫn chưa thể rời khỏi, huynh muốn các muội trấn thủ tại chỗ này cho đến khi Thần nữ Điện Hạ đột phá thành công."

"Vũ Hân hiểu rõ lời Diệp Trần. Diệp sư huynh, huynh yên tâm đi!"

"Thần Long Sứ Điện Hạ, ta cùng Vũ Hân sẽ bảo vệ tốt Thần nữ Điện Hạ." Hình Mỹ Liên cũng nói.

"Rất tốt, vất vả cho các ngươi rồi."

Nói xong, từ bên trong trữ vật linh giới, Diệp Trần lấy ra hai cây Dưỡng Tâm thảo cùng hai cây Dung Linh thảo đưa cho hai người: "Các ngươi cũng là những trụ cột quan trọng của Long Thần Thiên Cung, việc đột phá cảnh

giới nửa bước Vương Giả ở trong tầm tay. Hai loại thảo dược này là Dưỡng Tâm thảo cùng Dung Linh thảo, có thể làm cho các ngươi tiến nhanh hơn vào cảnh giới nửa bước Vương Giả."

Cảnh giới Nửa bước Vương Giả có thể xem là một đạo cửa khẩu, khi đột phá qua thì gần như đã có hi vọng tấn phong Sinh Tử cảnh, nếu đột phá không qua, như vậy vĩnh viễn cũng không có khả năng đột phá đến Sinh Tử cảnh.

Theo đánh giá của Diệp Trần, Trần Vũ Hân chẳng những có hi vọng đột phá đến cảnh giới nửa bước Vương Giả, nói không chừng cũng rất có thể đạt tới Sinh Tử Huyền Quan cảnh giới, mà Hình Mỹ Liên tuy thiên phú có ít hơn một chút nhưng ngày sau nhất định cũng có hi vọng trở thành Sinh Tử cảnh Vương Giả bình thường.

Đương nhiên, có thể đạt tới cảnh giới này mỗi người đều có hi vọng tiến vào Sinh Tử cảnh, Diệp Trần chỉ có điều muốn giúp cho tiến bộ của các nàng càng nhanh một chút mà thôi. Còn lại phải xem khả năng và năng lực của chính các nàng.

"Đa tạ Diệp sư huynh!" "Đa tạ Thần Long Sứ Điện Hạ!"

Trên mặt hai nữ tử lộ ra sắc mặt vui mừng, các nàng kỳ thật cũng có thể chạy nước rút đến cảnh giới nửa bước Vương Giả, nhưng trước mắt vẫn có chút miễn cưỡng, nếu không chuẩn bị tốt nói không chừng sẽ bị huyết nhục băng hoại thập phần nguy hiểm, nhưng nếu đã có Dưỡng Tâm thảo cùng Dung Linh thảo thì không giống với lúc trước, tính nguy hiểm thoáng cái thấp đã được hạ xuống hơn phân nửa.

Long Thần Thiên Cung đã bị thu phục, bốn thế lực lớn không có Hắc Long Lão Tổ chống lưng. Hơn phân nửa không dám xâm chiếm với quy mô lớn. Ngoại trừ việc thủ hộ Từ Tĩnh của phần đông nữ nhân bên ngoài, Diệp Trần đem những người khác ra khỏi Bí Cảnh.

"Nơi này giao cho các ngươi."

Ngày hôm đó, Diệp Trần bàn giao nhắn nhủ hết mọi thứ rồi phá vỡ không gian phi hành về phía Nam Trác Vực.

. . .

Tin tức Diệp Trần thành Sinh Tử Cảnh Vương Giả, rất sớm đã truyền đến mọi ngóc ngách của Nam Trác Vực, Thiên Phong quốc…làm cho phong quang của Diệp gia cùng Lưu Vân tông thập phần sáng lạn.

Thế nhưng tại Lưu Vân Tông mọi người chờ đợ mãi vẫn không thấy Diệp Trần trở về.

"Tiểu Tiểu, ngươi nói đại ca lúc nào trở về ah!"

Trên đỉnh một tòa núi nhỏ cách đó Diệp gia không xa, thiếu niên và thiếu nữ nhìn ra phương xa, trong ánh mắt tràn đầy mong chờ.

Niên kỷ của Thiếu niên và thiếu nữ này ước chừng khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dung mạo thiếu niên lớn tuổi hơn hao hao giống Diệp Trần, tuấn tú phiêu dật, còn thiếu nữ lại có làn da tuyết trắng, đôi mắt cùng sáng trắng tinh, giờ phút này, thiếu niên ngồi trên ngọn cây quay đầu lại nói với thiếu nữ.

Thiếu nữ có chút oán giận nói: "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai, hừ, đại ca khẳng định không tưởng nhớ chúng ta, bằng không như thế nào thời gian dài như vậy đều không trở lại."

"Tiểu Tiểu, Tiểu Huyền!"

Đúng lúc này, không gian một hồi vặn vẹo, một đạo nhân ảnh đi ra, áo lam tóc đen, mặt mũi tràn đầy mỉm cười.

"Đại ca!"

Thiếu niên thiếu nữ xoay người, vẻ mặt kinh hỉ.

Thiếu niên thiếu nữ chính là đệ đệ và muội muội Diệp Trần Diệp Huyền

, Diệp Tiểu Tiểu, chỉ có điều lúc trước khi Diệp Trần rời khỏi Chân Linh đại lục, hai người mới chừng mười tuổi, hiện tại đã mười bốn mười lăm tuổi rồi.

Đối với Diệp Trần lo lắng nhiều lắm, hai người tuy nhiên niên kỷ đã không nhỏ, nhưng vẫn nhào vào ngực Diệp Trần ôm chặc lấy hắn.

Đưa tay vuốt ve đầu đệ đệ muội muội, Diệp Trần nháy mắt có chút cảm khái, những năm qua, hắn nhớ rõ lúc xuyên việt đến Chân Linh thế giới, đệ đệ muội muội cũng không quá mười bốn tuổi nhưng giờ khắc này chúng đã lớn đến vậy, thần sắc Diệp Trần có chút hoảng hốt khi cảm giác thời gian trôi qua thật sự rất nhanh.

"Đại ca, huynh một chút cũng không thay đổi!"

Diệp Tiểu Tiểu nâng lên xinh đẹp khuôn mặt, nhìn qua Diệp Trần kỳ quái nói.

Tướng mạo Diệp Trần rất sớm gần như đình trệ tại chừng hai mươi tuổi, hiện tại đột phá đến Sinh Tử cảnh, dung mạo mấy trăm năm không thay đổi đều bình thường. Hôm nay vẫn cùng Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu đứng tại một chỗ như lúc xưa, đã mấy năm trôi qua kể từ thời thanh xuân, giờ đây ánh mắt Diệp Trần đã không còn non nớt như ở thời thiếu niên, nhàn nhạt đã có rất nhiều uy nghiêm cùng kiên nghị.

"Đại ca là Sinh Tử cảnh Vương Giả, dung mạo không thay đổi cũng rất bình thường."

Diệp Huyền hít hít cái mũi.

"Lúc ta không có ở đây, các đệ có lười biếng hay không ?" Buông hai người ra, Diệp Trần lui ra phía sau một bước, đánh giá hai người, hai đứa tu vị coi như không tệ, mới mười bốn mười lăm tuổi, gần như đã có tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ, bất quá lúc Diệp Trần mười bốn mười lăm tuổi, khó khăn lắm đạt tới Ngưng Chân Cảnh.

Đương nhiên, Diệp Trần một điểm cũng không kinh ngạc.

Hai người vừa hạ sinh không lâu cũng là thời điểm hắn tại Tiềm Long cổ thành lấy được Long mạch chi khí mạnh nhất, hơn nữa với tài trợ của hắn, Diệp gia trên cơ bản cái gì cũng không thiếu, muốn cái gì có cái đó, so với Ngũ phẩm tông môn một điểm cũng không kém hơn, nhiều ưu thế như vậy, mười bốn mười lăm tuổi đạt tới tu vi Bão Nguyên Cảnh sơ kỳ là điều rất bình thường.

Nhưng với Diệp Trần thì tu vi rõ ràng chỉ là trụ cột, còn thiên phú hay kinh nghiệm cùng ý chí của mỗi người mới là điều quyết định.

"Đại ca, bọn đệ luôn rất cố gắng đấy."

"Ah, cho ta xem cố gắng của các đệ nào?" Diệp Trần mang trên mặt vui vẻ, lại để cho Diệp Huyền cùng Diệp Tiểu Tiểu biểu hiện ra một bộ kiếm pháp cho hắn xem.

Đầu tiên diễn luyện kiếm pháp

Là Diệp Tiểu Tiểu, Diệp Tiểu Tiểu tuổi tuy nhỏ, nhưng đã trưởng thành một tiểu mỹ nhân, một bộ kiếm pháp diễn luyện xuống vô cùng hoa lệ nhưng cũng cực kỳ cường lực.

Diệp Trần lại thở dài một tiếng, kiếm pháp căn bản không cái gì đặc biệt nhưng tôi luyện thực chiến thì lại khiếm khuyết, nếu đối với địch nhân có tu vi tương đương thì Diệp Tiểu Tiểu có lẽ sẽ chiến thắng, thế nhưng nếu tu vi cao hơn nàng thì gần như sẽ gặp nguy hiểm. Muốn biết một người có phải thiên tài không chỉ cần dựa vào việc vượt cấp chiến đấu và chiến thắng người có tu vi cao hơn mình.

Diệp Tiểu Tiểu có thiên phú tu luyện cực kỳ cường đại, nhưng muốn nói đến thiên phú chiến đấu thì căn bản không vượt lên trên thiên tài cùng cấp, chỉ có thể nói là đã trên trung đẳng.

"Đại ca, huynh thấy như thế nào ?"

Diệp Tiểu Tiểu thấp thỏm không yên nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần không muốn đả kích tâm tình tích cực của đối phương, nhưng cũng không muốn lại để cho đối phương quá mức lạc quan, "Đệ còn phải luyện tập nhiều hơn để không làm lãng phí thiên phú tu luyện của đệ nhé."

"Đến ta rồi, đại ca!"

Diệp Huyền không thể chờ đợi được diễn luyện kiếm pháp.

Nhìn thấy Diệp Huyền kiếm pháp, ánh mắt Diệp Trần sáng ngời, dùng nhãn lực của hắn rất dễ dàng nhìn ra, kiếm pháp đệ đệ chẳng những lăng lệ ác liệt vô cùng, từng chiêu từng thức tuần hoàn không thôi còn mang theo sát khí, loáng thoáng ở bên trong đã chạm đến biên giới của kiếm ý, kiếm khí nội liễm không phát ra ngoài nhưng biểu hiện kinh tâm.

"Đệ đã từng giết người ư?"

Diệp Trần hỏi.

Diệp Tiểu Tiểu cướp hồi đáp: "Đại ca, cái tên tiểu phôi đản này một điểm cũng không nghe lời, thường xuyên sát nhân, nửa năm trước còn một mình đồ sát một trại đạo tặc, phụ thân mẫu thân đều vì hắn lo lắng gần chết."

"Ta giết đều là ác nhân."

Diệp Huyền vội vàng giải thích.

Diệp Trần cười nói: "Kiếm pháp là dùng để sát nhân đấy, ta không trách đệ, tuy đệ là đệ đệ ta nhưng ta cũng không muốn đệ lớn lên ở bên trong nhung gấm gia đình. Nhưng đệ phải nhớ kỹ, gặp được chuyện nguy hiểm nhất định phải động não nhiều hơn, xem xét thời thế, lượng sức mà đi, không thể mù quáng. Điểm này thật vô cùng trọng yếu."

Diệp Huyền có thiên phú chiến đấu cao làm cho tâm tư Diệp Trần hơi có chút dao động, hắn cảm thấy đệ đệ hoàn toàn có khả năng trở thành một cường giả, nếu được bồi dưỡng đặc biệt thì sẽ có hy vọng đạt tới Sinh Tử cảnh, điều kiện tiên quyết là có đầy đủ kinh nghiệm cùng kỳ ngộ.

"Tốt rồi, chúng ta về nhà a!"

Tay áo phất một cái, ba người biến mất khỏi ngọn núi, xuất hiện lần nữa thì đã đến Diệp gia.

. . .

Tin tức Diệp Trần trở lại Diệp gia lan truyền nhanh chóng khiến toàn bộ Nam Trác Vực đều sôi trào.

Nam Trác Vực đã trãi qua bao nhiêu năm nhưng rõ ràng đều không sinh ra một Sinh Tử cảnh Vương Giả nào, làm cho các võ giả tại Nam Trác Vực sinh sống tại địa phương rời đi, bọn hắn cho rằng Nam Trác Vực bị nhận nguyền rủa, đã không có khí vận sinh ra Sinh Tử cảnh Vương Giả, nhưng khi Diệp Trần trở về thì sự nguyền rủa này đã bị đập nát.

Trước kia Diệp Trần là một truyền kỳ tại Nam Trác Vực

Ngày nay, Diệp Trần đã trở thành một Thần Thoại, từ một kẻ bị xem là phế vật cuối cùng đã quật khởi trở thành một Sinh Tử cảnh Vương Giả Thần Thoại. Cuộc đời của hắn nhưng mang đến cho người khác cảm giác như mộng ảo.

Những kinh nghiệm của Diệp Trần đã khích lệ không biết bao nhiêu thiếu niên, rất nhiều thanh niên cao thủ đã danh chấn một phương, hoặc nhiều hoặc ít đều nhận lấy Diệp Trần làm hình tượng để phấn đấu.

Diệp Trần đã có thể trở thành cường giả, bọn hắn vì cái gì không thể, dù là còn xa mới đạt được thành tựu như Diệp Trần nhưng ít nhất cũng không làm cho bản thân cảm thấy tiếc nuối.

Lúc trước Diệp gia tại Nam Trác Vực chỉ là một cửu phẩm gia tộc, theo sự cường đại của Diệp Trần, Diệp gia đã vươn lên từ cửu phẩm đến bát phẩm, đến thất phẩm, hiện tại thì thoáng cái nhảy tới Ngũ phẩm.

Ngũ phẩm Diệp gia!

Vương Giả gia tộc!

Một gia tộc một khi đạt tới Ngũ phẩm thì ý nghĩa thật phi phàm.

Vương Giả gia tộc, vinh dự này cũng không phải là chuyện một đại gia tộc bình thường có thể hưởng thụ được, giờ khắc này, Diệp gia chân chân chính chính đã trở thành một truyền kỳ gia tộc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1165: Đông Đảo Vương Giả Đến Chúc Mừng

Hôm nay Diệp gia vô cùng náo nhiệt, không chỉ rất nhiều người của Nam La Tông và Lưu Vân Tông, còn có những người của tông phái khác tới chúc mừng, có thể nói là người người tấp nập.

" Tộc trưởng Mộ Dung Chỉ Thủy của Mộ Dung gia tộc đến."

"Long Thần Thiên Cung Đại trưởng lão đến."

Đến đầu tiên đều là người của những tông phái cùng Diệp Trần có mối quan hệ thân thiết, những người này tự nhiên sẽ không tay không đã đến, hạ lễ đều bằng đại lượng trân bảo.

"Hiền tế, chúc mừng con thành tựu Sinh Tử Cảnh, thật đáng mừng." Mộ Dung Chỉ Thủy vẻ mặt tươi cười, trong bụng như nở hoa. Diệp Trần trở thành đỉnh cấp Vương giả, Mộ Dung gia tộc của hắn tự nhiên nước lên thì thuyền lên, phong quang vô hạn, mặc dù bản thân hắn không phải là kẻ tham mộ hư vinh người khác, nhưng hắn còn phải dẫn đầu cả đại gia tộc, việc Diệp Trần tấn phong cường đại, hắn sao có thể không hào hứng cho được, hơn nữa theo lời Diệp Trần, hắn biết được, nữ nhi của mình Mộ Dung Khuynh Thành tại Hỗn Loạn Ma Hải đang ở chỗ Nhân Ma Hoàng tu hành, tiền đồ vô lượng, trong nội tâm càng là mừng rỡ.

"Mời bá phụ ngồi bên này."

Diệp Trần cho Mộ Dung Chỉ Thủy an bài ở chỗ ngồi thượng đẳng.

"Phi Thiên Ma Tông tông chủ đến."

"Hỏa Linh điện Điện Chủ đến."

“Băng Tuyệt Tông tông chủ đến."

"Vô Tình Tông tông chủ đến."

"Thiên Vẫn Tông tông chủ đến."

"Lạc Hà Môn môn Chủ đến."

Ngoại trừ Huyền Không Sơn, bảy đại Lục phẩm tông môn ở Nam Trác Vực trong đó đã có sáu tông môn tới chúc mừng, mà lại đều là do tông chủ lĩnh đội từ chỗ rất xa bộ hành tới, không dám có chút không hề lễ.

Cùng đi theo chính là những thiên tài cùng thời với Diệp Trần như Nghiêm Xích Hỏa, Băng Linh, Lý Đạo Hiên.

"Đại sư huynh hắn tựu là Diệp Trần sao?"

Bên cạnh Lý Đạo Hiên là một đội đệ tử tuổi trẻ, vào thời điểm Diệp Trần tại Nam Trác Vực phong vân một cõi, bọn hắn cũng còn nhỏ nên chưa từng thấy qua Diệp Trần, giờ phút này nhìn thấy tim đập vô cùng nhanh, nhịn không được thấp giọng dò hỏi.

Lý Đạo Hiên nói: "Các ngươi không phải đã xem qua bức họa từ sớm rồi sao!"

Điều muốn nói ở đây chính là tâm tình phức tạp nhất, cùng là những đỉnh cấp thiên tài vang danh cùng Diệp Trần ở Nam Trác Vực nhưng hôm nay bọn hắn tuy đã trở thành nửa bước Vương giả còn Diệp Trần lại trở thành đỉnh cấp Vương giả, khoảng cách giữa hai chênh lệch đến không ngờ, không thể tính bằng lẽ thường, thật giống như sự chênh lệch giữa Ngũ phẩm tông môn và Cửu phẩm tông môn vậy.

"Lý huynh, Nghiêm huynh, Băng tiểu thư, mời sang bên này." Diệp Trần không có câu nên chuyện cũ, khuôn mặt tươi cười đón chào làm cho sáu Đại Tông Chủ cùng phần đông đệ tử đi theo cảm thấy vô cùng bội phục và quý trọng.

Diệp gia thanh thế quá lớn, cùng với uy danh Diệp Trần càng là như mặt trời ban trưa. Bên ngoài, ngoại trừ Lục phẩm tông môn có tư cách tiến nhập vào cung điện, những tông môn Lục phẩm trở xuống căn bản tư cách tiến cung điện đều không có, đây cũng không phải Diệp Trần phân biệt đối xử đẳng cấp, chủ yếu là trước mắt Diệp gia còn quá nhỏ nên không có khả năng long trọng tiếp đãi hết tất cả mọi người ngoại trừ những điện chủ, những khách còn lại chỉ có thể phân công người phía dưới đến tiếp đón. Phần đông phân điện Diệp gia đều đến đầy khách nhân làm cho các gia nhân của Diệp gia trợn mắt há hốc mồm, từ trên xuống dưới vô cùng bận rộn.

"Thủy Viên nhất tộc Tộc trưởng Tôn Thái đến."

Phần đông Lục phẩm tông môn đã đến, rốt cuộc một thế lực quan trọng cũng đã tới.

"Ha ha, Diệp tiểu huynh đệ ta đã tới chậm."

Tôn Thái hiện tại cũng không phải là nửa bước Yêu Vương, hiện đã là Yêu Vương chân chính, lần này hắn đến đây cũng là chúc mừng nhân vật Vương giả đầu tiên của Nam Trác Vực.

Theo theo bên cạnh Tôn Thái thứ tự là nửa bước Yêu Vương Tôn Tiểu Kim, cùng với Vương Xà Vương Mị.

"Đại ca!"

Vương Xà chứng kiến Diệp Trần hai mắt đỏ hoe.

"Thật có lỗi, thật sự không có cơ hội vấn an các vị." Diệp Trần cảm thấy thật có lỗi, sau khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, hắn lại một mực tu luyện tăng thực lực lên nhằm chuẩn bị để thu phục Long Thần Thiên Cung, về sau lại dồn hết ý định để trông nom Diệp gia, chuẩn bị đi Nam Phương Thiển Hải bái phỏng nhưng không thể tưởng được tin tức đã đến được Tôn Thái, người còn mang theo ba người đến chúc mừng.

"Tôn mỗ mới hổ thẹn vì đã không giúp được gì cho ngươi, trước mắt đến

chúc mừng bằng hữu Diệp tiểu huynh đệ" Tôn Thái ngày đó coi trọng tiềm lực Diệp Trần nên đã dùng nhất tộc chi lực trợ giúp Diệp Trần, chỉ đợi một ngày kia Diệp Trần đạt thành tựu Vương giả, có thể nhớ đến Thủy Viên nhất tộc. Nhưng quả thật là Diệp Trần tiến bộ quá nhanh, Thủy Viên nhất tộc căn bản không có giúp đỡ được gì. Hiện tại Diệp Trần đã là đỉnh cấp Vương giả, có thể không cản trở Thủy Viên nhất tộc là được rồi, đối phương cũng đâu cần trợ giúp của hắn.

Diệp Trần nói: "Tôn tiền bối nói chuyện quá khách khí rồi, đệ đệ cùng đệ muội ta quấy rầy ngươi có phần lâu, Diệp Trần mang một ân huệ của tiền bối rồi"

Đến đây tâm tình Tôn Thái vô cùng sảng khoái, cười nói: "Tôn mỗ đã đến, tự nhiên không thể tay không đến, đầu Thượng phẩm linh mạch này thay cho chút hạ lễ"

Nói xong, Tôn Thái phải tay khẽ vẫy, bên ngoài Diệp gia bỗng nhiên bay lên đến một đầu bóng mờ cực lớn, phần đông khách thấy màn này đều nghẹn họng nhìn trân trối, nguyên lai đây là một đầu dài ước chừng hai ba mươi dặm Thượng phẩm linh mạch, uốn lượn như rồng, bàng bạc mênh mông cuồn cuộn linh thạch nguyên khí, toàn bộ bị Tôn Thái dùng thủ đoạn phong bế đặc thù nên không một tia tản mát.

"Tôn tiền bối, cái này."

Diệp Trần há có thể không rõ ý của hắn, hắn hôm nay đã là Sinh Tử Cảnh Vương giả, chính vì vậy cần đại lượng linh mạch để bố trí đại trận, bảo hộ Diệp gia, tựu giống với 99 đầu linh mạch của Long Thần Thiên Cung, đồng dạng có thể bố trí thành Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận, trở thành trận pháp hạch tâm còn các đại trận khác thì cung cấp tài nguyên khí lực.

"Ha ha, tiểu thiêm, đi, đi uống rượu."

Tôn Thái phất phất tay, tiến nhập chủ điện.

"Lôi Chi Đế Quốc Hắc Lôi Vương đến."

"Kim Sa Vực La Sát Môn Môn Chủ đến!"

"Phù Quang Vực Thất Tinh các Các chủ đến!"

Tôn Thái đến, tựa hồ như mở màn kéo các Vương giả đến đây chúc mừng, kế tiếp, trong thời gian thật ngắn lại tới ba vị Sinh Tử Cảnh Vương giả nữa.

Theo thứ tự là Lôi Chi Đế Quốc vương thất Hắc Lôi Vương, Sở Trung Thiên chỗ tông môn La Sát Môn Nịch Môn Chủ, Thiên Thư Công Tử chỗ tông môn Thất Tinh các Các chủ.

Ba người đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả, có thể so với Tôn Thái khi mới tiến vào Sinh Tử Cảnh Vương Giả, Hắc Lôi Vương cùng La Sát Môn Môn Chủ là Trung giai Vương giả, Thất Tinh các Các chủ thì là Cao giai Vương giả.

Đi theo ba người tới còn có Tĩnh Ngạo Huyên, Sở Trung Thiên cùng với Lý Tiêu Vân.

Với tư cách Vương giả, trân bảo bình thường hiển nhiên không động đến, ba người cũng giống như Tôn Thái, hạ lễ đều là Thượng phẩm linh mạch, trong đó Hắc Lôi Vương từng trong vị diện chiến trường có ý sát hại Mộ Dung Khuynh Thành, lần này tới, ngoại trừ chúc mừng còn có bồi tội, cho nên hạ lễ đến hai cái Thượng phẩm linh mạch, có thể nói là bỏ hết cả vốn liếng.

"Diệp huynh đệ, sự tình lần trước!"

Hắc Lôi Vương có chút xấu hổ cùng tâm thần bất định.

Diệp Trần mỉm cười nói: "Chuyện trước kia không cần nhắc lại, đi vào uống rượu a! Ta an bài cho các vị một sân nhỏ độc lập, không có người quấy rầy."

Lại để cho Sinh Tử Cảnh Vương giả cùng người bình thường ngồi cùng một chỗ, rõ ràng không thích hợp, Diệp Trần đã chuẩn bị thật tốt mời những Sinh Tử Cảnh Vương giả này cùng người bọn họ mang đến, an bài tại một sân vườn xa hoa, đặc thù chiêu đãi.

"Tốt, Diệp huynh đệ quả nhiên đại nhân đại lượng "

Hắc Lôi Vương hạ một hơi, Diệp Trần hiện tại thanh thế quá to lớn rồi, không còn là con sâu cái kiến như trước kia, nếu không hắn sẽ không tự mình đến thăm chúc mừng.

"Diệp Trần, chúc mừng."

Sở Trung Thiên ôn hoà nói.

"Diệp Trần, không thể tưởng được ngươi nhanh như vậy liền trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, bỏ xa chúng ta rồi" Tĩnh Ngạo Huyên cùng Lý Tiêu Vân riêng phần mình ôm quyền, cảm khái nói.

Diệp Trần cười nhẹ một tiếng, nói: "Ta chờ các ngươi đây."

An bài mời bọn họ an bài ở một sân nhỏ xa hoa, Diệp Trần trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, vốn là hắn không thế nào ưa thích yến hội, bất quá Long Bích Vân đã nói với hắn, yến hội ắt không thể thiếu, những Sinh Tử Cảnh Vương giả tới, không có khả năng tay không, hơn phân nửa sẽ hạ lễ linh mạch, cho nên hắn mới cử hành yến hội.

Sự thật chứng minh, yến hội cử hành thật sự rất tất yếu, vốn là hắn vẫn còn vì linh mạch phiền lòng, theo xu thế hiện tại của nơi này, đoán chừng không thành vấn đề rồi.

Chỉ là Thượng phẩm linh mạch đã có mười đầu, Long Thần Thiên Cung đưa năm đầu, Tôn Thái đưa một đầu, Hắc Lôi Vương hai cái, La Sát Môn Môn Chủ cùng Thất Tinh các Các chủ tất cả một đầu.

Mười đầu Thượng phẩm linh mạch, cái này đối với bất kỳ một Ngũ

phẩm tông môn mà nói đều là một số cực lớn tài phú, bất quá đổi lại là cử hành một hồi yến hội mà thôi.

"Phu quân, ngươi về sau có thể hay không ta không quan tâm"

Bên ngoài Diệp gia đại điện, trong đội ngũ tiếp khách, một đôi tiểu vợ chồng thấp giọng nói chuyện.

Đối với đôi tiểu vợ chồng này, nam nhân chính là Diệp gia Tông gia đệ tử, còn nữ nhân cũng không phải là tiểu nhân vật, mà là Nam Trác Vực đại quốc công chúa. Những năm này, Diệp gia như mặt trời ban trưa, gả tới công chúa, tông môn nữ đệ tử nhiều vô số kể, khiến cho Diệp gia quả thực trở thành mạng lưới quan hệ của Nam Trác Vực.

Chỗ phức tạp nhất chính là, người này là Tông gia đệ tử có địa vị không thấp tại Diệp gia, có vị trí quan trọng nên trong nội tâm của đại quốc công chúa đối với địa vị chính mình có chút lo lắng, dò hỏi.

"Đại hội lần sẽ rất lớn đấy"

Người Tông gia đệ tử này rất tự hào, nhưng cũng không vì vậy mà lạnh nhạt kiều thê.

"Thật vậy chăng?"

Nàng mở trừng hai mắt, cho tới hôm nay khi xem đội ngũ đến đây chúc mừng, đã làm nàng cảm thấy cả kinh, bất kỳ một vị khách nào ở bên trong chủ điện, thân phận đều cao quý cũng như phụ vương nàng, mà mấy vị Sinh Tử Cảnh Vương giả kia, bình thường nàng căn bản không có cơ hội nhìn thấy, hiện tại bởi vì nàng là con dâu Diệp gia nên hữu duyên vừa thấy.

Càng về sau, khách mời đến đây càng nhiều.

Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh có chút buồn phiền, Trầm Ngọc Thanh nói: "Sớm biết rõ yến hội thanh thế lớn như vậy, mấy năm trước nên xây dựng thêm Diệp gia, hiện tại khách đến Diệp Gia vô cùng đông đúc, cả

gia trang như muốn phát nổ"

"Đừng nóng vội, hôm nay cứ sắp xếp vào, Trần Nhi bây giờ là Sinh Tử Cảnh Vương giả, Diệp gia ở chỗ này cũng không thích hợp rồi, nhất định sẽ đổi sang một địa phương tốt hơn"

Diệp Thiên Hào hôm nay là người cao hứng nhất, những khách mời tuy nhiên là đến xem mặt mũi nhi tử, cùng hắn giao hảo tình cảm, nhưng hắn không quan tâm, nhi tử tựu là nhi tử, nhi tử cường thì lão tử cũng cường.

"Diệp gia chủ, ngươi sinh ra một cái hảo nhi tử ah!"

Một Lục phẩm tông môn tông chủ tới nịnh nọt nói.

"Đâu có đâu có!"

Diệp Thiên cười lạnh nhưng trong lòng nở hoa.

"Thiên Vũ Vực Thiên Hải Môn Môn Chủ đến."

"Thiên Vũ Vực Đạm Đài gia tộc Tộc trưởng đến."

"Thiên Vũ Vực Độc Cô gia tộc Tộc trưởng đến."

"Thiên Vũ Vực Bạch gia Tộc trưởng đến."

Vừa bình ổn trong chốc lát, lại có Sinh Tử Cảnh Vương giả đã đến, đến một lần liền bốn vị.

Lần này thế lực tới còn đáng sợ hơn, Thiên Hải Môn có thể phát triển hùng mạnh ở Thiên Vũ Vực, cũng không một Ngũ phẩm tông môn bình thường có thể so sánh, mà Đạm Đài gia tộc, Độc Cô gia tộc cùng với Bạch gia càng là tứ đại gia tộc trong Chân Linh Đại Lục. Đừng nói đối với tất cả đại tông môn Nam Trác Vực mà nói đối với cả Chân Linh Đại Lục, tất cả thế lực lớn đều là những quái vật khổng lồ.

Cùng đi chính là Hải Vô Nhai, Bạch Vô Tuyết, về phần Đạm Đài Minh

Nguyệt cùng Độc Cô Tuyệt không tháp tùng, có lẽ đang đứng ở bên trong lĩnh ngộ Sinh Tử Chi Đạo nên không có thời gian tới chúc mừng.

Bốn thế lực lớn đưa đến một đầu Thượng phẩm linh mạch, như vậy Diệp Trần đã thu được thêm 14 đầu Thượng phẩm linh mạch rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1166: Dời Núi Bày Trận (Thượng)

"Diệp Trần, chúc mừng!"

Nói chuyện chính là một người mỹ phụ trung niên, mỹ phụ này có khí chất phiêu dật kỳ ảo, không nhiễm một tia bụi trần nào, khí tức cường đại, đi cùng một Sinh Tử Cảnh Vương giả.

Nàng này không phải ai khác chính là Đạm Đài gia tộc Tộc trưởng Nguyệt Hậu.

Trước đây khi Huyền Hậu còn chưa quật khởi thì Nguyệt Hậu đã là một trong những đệ nhất Nữ Vương giả nhân tộc, thực lực thâm bất khả trắc, dù là cùng Diệp Trần đứng chung một chỗ cũng không mảy may yếu thế, rõ ràng là một đỉnh cấp Vương giả, hơn nữa không phải một đỉnh cấp Vương giả bình thường, thực lực tối thiểu cũng đã đạt đến Tứ Tinh cao đẳng, thậm chí còn Tứ Tinh đỉnh phong.

"Nguyệt Hậu đại giá quang lâm thật khiến Diệp gia của kẻ hèn này cảm thấy thật vẻ vang"

Diệp Trần lập tức đi qua nghênh đón.

Nguyệt Hậu thở dài: "Thiên hạ đại loạn tương khởi, ngươi với tư cách thanh niên đầu tiên tiến vào Sinh Tử Cảnh, ngày sau, nói không chừng Đạm Đài gia tộc ta còn có chuyện muốn dựa vào ngươi."

Nguyệt Hậu đến đây chúc mừng Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh, tự nhiên cũng muốn cùng Diệp Trần kết thiện duyên, bên trong gia tộc của nàng, tuy nói đã có một thiên tài như Đạm Đài Minh Nguyệt nhưng bất quá Đạm Đài Minh Nguyệt so với Diệp Trần chút chênh lệch không nhỏ. Đạm Đài Minh Nguyệt có thể làm cho Đạm Đài gia tộc thêm huy hoàng hay

không, điều kiện tiên quyết là có thể vượt qua dị tộc đại kiếp nạn lần này.

"Nguyệt Hậu cứ nói đùa như vậy …"

Nói xong, Diệp Trần nghênh tiếp Nguyệt Hậu và đoàn người vào một sân nhỏ xa hoa bên trong.

Ngoại trừ các tông phái Vương giả, đến đây chúc mừng còn có một vài độc hành Vương giả, những Vương giả này, tuyệt đại bộ phận Diệp Trần đều nghe nói qua danh hào, nhưng cũng có một bộ phận nhỏ, Diệp Trần chưa hề thấy qua, có câu: người tới là khách, Diệp Trần tuy không biết bọn hắn, nhưng cũng không nên làm cho nhân gia bị vắng vẻ, ít nhất những người này đều dẫn theo trân quý hạ lễ, cũng không phải tới để quấy rối.

Xa hoa trong sân, Sinh Tử Cảnh Vương giả càng ngày càng nhiều, đã tiếp cận hai mươi người, tiếp cận hai mươi vị Sinh Tử Cảnh Vương giả cùng một chỗ thực sự ít nhiều cũng có chuyện đã xảy ra, nhưng là vì Diệp Trần nên bọn hắn đều đã đến, tựu cũng trò chuyện thật vui vẻ.

Bất quá Diệp Trần nhìn ra được, Sinh Tử Cảnh Vương giả ở bên trong, cũng có địa vị cao thấp.

Sơ Giai Vương giả cùng Sơ Giai Vương giả cùng một chỗ uống rượu, Trung giai Vương giả cùng Trung giai Vương giả, Cao giai Vương giả cùng Cao giai Vương giả, đỉnh cấp Vương giả có ba người theo thứ tự là Nguyệt Hậu, Độc Cô gia tộc Tộc trưởng cùng Bạch gia Tộc trưởng, mà ba người này tự nhiên trở thành trung tâm của mọi người.

Những Sinh Tử Cảnh Vương giả có thể tới đều đã đến, không đến, đợi đến sang năm họ cũng sẽ không biết đến, nhưng mọi người biết rõ còn có một người sẽ đến, nếu nàng không đến, toàn bộ yến hội đều ảm đạm thất sắc.

Rốt cục, một hồi thanh âm vang lên.

"Thiên Vũ Vực Huyền Tông tông chủ đến."

Đã đến mọi người ngừng thở, nhìn về phía đại điện bên ngoài.

Huyền Hậu một thân áo trắng thuần khiết như thác nước trong rừng Thanh Ti tựa như một tiên tử, mang theo Yến Phượng Phượng mặc Thanh y ngũ quan tinh xảo cao quý đã đi tới.

"Yến tiền bối!"

Diệp Trần khuôn mặt tươi cười đón chào.

Yến Phượng Phượng cười nói: "Diệp Trần, ta cùng sư phụ đến như vậy muộn là vi ngươi đi mượn Thượng phẩm linh mạch tổng cộng mang đến chín đầu Thượng phẩm linh mạch đây này!"

"Chín đầu Thượng phẩm linh mạch?"

Diệp Trần một hồi kinh ngạc cùng cảm động.

Thượng phẩm linh mạch không phải rau cải trắng, Ngũ phẩm tông môn tuy có nắm giữ ở trong tay nhưng cũng cần Thượng phẩm linh mạch để bố trí đại trận, ngoài ra còn phải dùng để cung cấp cho môn hạ đệ tử tu luyện, rất khó có dư thừa. Những tông phái Vương giả kia có thể tống xuất một đầu Thượng phẩm linh mạch đã cực kỳ có thành ý, Hắc Lôi Vương bởi vì cùng Diệp Trần cùng với Mộ Dung Khuynh Thành có chút hiềm khích cho nên bỏ hết cả tiền vốn đưa đến nhiều hơn một đầu.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới Huyền Hậu thoáng cái tống xuất chín đầu.

"Đa tạ Yến tiền bối đã đại lễ như thế "

Diệp Trần cảm kích nói.

"Đều là một ít ngoại vật mà thôi, không cần quá coi trọng." Huyền Hậu chú ý tới Nguyệt Hậu đang ngồi bên trong hoa viên, đối với Diệp Trần nói ra: "Ta ngồi cùng Nguyệt Hậu, ngươi còn bận nhiều việc, cứ đi xử lý trước

đi"

Diệp Trần chính xác bề bộn nhiều việc, yến hội lần này là do hắn tổ chức cho nên hắn phải tự mình ra mặt, bằng không người khác dựa vào cái gì tới chúc mừng, dựa vào cái gì tiễn đưa nhiều trân bảo giá trị liên thành như vậy, còn không phải là vì đến xem dung mạo của hắn. Dưới tình huống bình thường, đại đa số thiên tài tông môn khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, đều tổ chức một hồi yến hội, đầu tiên là nhìn xem có thế lực nào có thiện ý với mình, thứ nhì là biểu hiện một chút khí độ.

Thời gian bề bộn rất lâu, Diệp Trần mới có cơ hội đi vào hoa viên trong sân cùng nhiều Sinh Tử Cảnh Vương giả khác họp gặp.

"Diệp tiểu huynh đệ, bọn ta chờ ngươi nãy giờ rồi."

Tôn Thái cùng hai gã Sơ Giai Yêu Vương uống rất là cao hứng, gặp Diệp Trần tới, kêu lên.

Diệp Trần đi tới.

"Diệp Trần, tại hạ Xuyên Sơn Vương, người này là bằng hữu của ta Phong Điểu Vương!" Cùng Tôn Thái uống rượu hai gã Yêu Vương, một người là Xuyên Sơn Giáp tu thành Yêu Vương, một người là chim ruồi tu thành Yêu Vương, Xuyên Sơn Vương dáng người thấp bé, nhưng không hề gầy yếu, phần lưng rất rộng, mà Phong Điểu Vương là một người tướng mạo bình thường, dáng người lung linh như nữ nhân.

"Chiêu đãi không chu toàn, mong rằng hai vị không trách."

Diệp Trần ôm quyền, xin lỗi nói.

"Đâu có! Hôm nay có thể có hân hạnh nhìn thấy thiên tài thượng đẳng đích thực từ xưa đến nay, Phong Điểu Vương ta đã thập phần hài lòng." Phong Điểu Vương nịnh nọt nói.

Mỗi một vị Sinh Tử Cảnh Vương giả đều nói lời khách sáo, cuối cùng,

Diệp Trần luẩn quẩn đi vào trung tâm vòng tròn, tại đó, đều là đỉnh cấp Vương giả.

Huyền Hậu, Nguyệt Hậu, Độc Cô gia tộc Tộc trưởng cùng với Bạch gia Tộc trưởng.

Những người khác tới nói tối đa vài lời không dám cùng bọn hắn ngồi cùng một chỗ.

"Yến muội muội, ánh mắt của ngươi so với ta mạnh hơn nhiều, từ đầu ta làm sao lại không có chú ý tới một thiên tài đích thực có tiềm lực như vậy." Nguyệt Hậu gặp Diệp Trần đang đi tới, trêu ghẹo Huyền Hậu Yến Khinh Huyên

Yến Khinh Huyên cười nói: "Nhà của ngươi đã có một thiên tài, lại đem chú ý đánh tới một thiên tài khác, lại lộ ra lòng tham không đáy rồi."

"Ha ha, thiên tài như thế đâu có nhiều"

Nguyệt Hậu nói không tiếc nuối, điều đó là không thể nào, tận đáy lòng nàng có đôi khi suy nghĩ, nếu như đem Minh Nguyệt tiểu nha đầu cùng Diệp Trần tụ cùng một chỗ, thật là sự tình tốt đến cỡ nào.

Diệp Trần rót đầy rượu cho bốn người, tăng thêm hoa quả, sau đó giơ ly lên nói: "Cảm tạ các vị đã đến, Diệp Trần cảm thấy vô cùng vinh hạnh, hi vọng chúng ta về sau cũng có thể cùng nhau hòa hợp, sẽ không xuất hiện những chuyện không nữa"

"Nhất định!"

Bốn người đều đứng , giơ ly lên.

Đêm đã khuya, các tân khách cũng đã ly khai.

Trên nóc nhà chủ điện cao lớn, một vòng trăng sáng nhô lên cao chiếu lên hai đạo thân ảnh sóng vai.

" Yến hội lần này ngươi tạo ra không ít khí thế, Đạm Đài gia tộc cũng nhìn ra được, Độc Cô gia tộc cùng với Bạch gia, đều nguyện ý cùng ngươi kết thân, có ba đại gia tộc ủng hộ, ngươi tại Chân Linh thế giới có thể chân chính có tiếng nói, cho dù là Phong Đế Vương giả, cũng sẽ biết mà không chủ động tới trêu chọc ngươi."

Áo trắng tung bay, Huyền Hậu ngửa đầu nhìn qua trăng sáng, nói ra.

Diệp Trần gánh vác lấy hai tay, nói: "Kỳ thật, bọn hắn coi trọng là thực lực của ta, ta có thực lực, bọn hắn tự nhiên không muốn đắc tội ta, nếu sau thời gian rất lâu mà ta không thể đột phá, bọn hắn muốn gì tựu không biết được rồi."

"Đây là lẽ đương nhiên, dù có nói hoa mỹ thế nào thì cái thế giới này bản chất chung vẫn là mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn, tại bên ngoài Chân Linh thế giới, quy cũ cũng là như thế."

"Cho nên ngươi bây giờ vẫn không thể ngừng lại, phải tu luyện thẳng đến đỉnh phong"

Huyền Hậu một chút cũng nhìn không thấu Diệp Trần, Diệp Trần thật giống như một đoàn sương mù, càng ngày càng để cho người khác không đoán ra được, thật giống như tốc độ tiến bộ của hắn thật sự quá kinh người, xuất hiện ở thời đại này có thể so sánh với thiên tài đích thực thời Thượng Cổ, cho dù là Huyền Hậu đều không nghĩ tới thì có ai có thể nghĩ đến.

Nàng đối với Diệp Trần có một tia lo lắng, càng là thiên tài kinh tài kinh diễm đích thực sẽ gặp phải sự tình càng nhiều, người bình thường có thể sống an nhàn qua cả đời, còn đối với một thiên tài thì cuộc sống của họ tự cổ chí kim đều là rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm dậy sóng.

Hai người một mực hàn thuyên cho tới sáng sớm, lúc bầu trời hiển hiện một tia ngân bạch sắc, Huyền Hậu đã mang theo Yến Phượng Phượng ra đi.

Chậm rãi thở ra một hơi khí tức, Diệp Trần ánh mắt nhìn thẳng ánh bình

minh ở phương xa cuối chân trời, đưa tay như muốn bắt lấy, phảng phất như muốn chộp lấy mặt trời đặt trong tay.

24 đầu Thượng phẩm linh mạch, đây là thu hoạch sau một hồi tổ chức yến hội.

Long Thần Thiên Cung bất quá chỉ có 17 đầu Thượng phẩm linh mạch mà thôi.

(Ghi chú: phía trước ghi sai rồi, Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận cần chín chín tám mươi mốt đầu linh mạch, Long Thần Thiên Cung có Trung phẩm linh mạch sáu mươi bốn đầu, Thượng phẩm linh mạch 17 đầu)

Đương nhiên, Thượng phẩm linh mạch cũng có phẩm chất cao thấp, Diệp Trần lấy được Thượng phẩm linh mạch, đại đa số là Thượng phẩm cấp thấp, một số ít là Thượng phẩm trung đẳng, mà quà của Long Thần Thiên Cung là Thượng phẩm linh mạch, Thượng phẩm siêu hạng đều có một đầu, Thượng phẩm thượng đẳng có 2 cái, Diệp Trần nhìn thấy số lượng thượng phẩm linh mạch tương đối nhiều nhưng tổng thể hiệu quả ngược lại không bằng Long Thần Thiên Cung.

Ngoại trừ Thượng phẩm linh mạch bên ngoài, Diệp Trần còn gặt hái được ba mươi hai đầu Trung phẩm linh mạch, những thứ này đều là Lục phẩm tông môn tiễn đưa, đối với Lục phẩm tông môn bình thường thì không nói, đối với một ít Lục phẩm tông môn cường đại mà nói, tiễn đưa một đầu Trung phẩm linh mạch thì không coi vào đâu, cho dù không nói giao hảo Diệp gia nhưng ít nhất làm cho đối phương chứng kiến thành ý.

Đã có 24 đầu Thượng phẩm linh mạch cùng ba mươi hai đầu Trung phẩm linh mạch, hơn nữa Diệp gia nắm giữ ba đầu Trung phẩm linh mạch cùng một ít Hạ phẩm linh mạch, đã có thể miễn cưỡng bố trí ra Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận rồi.

Bất quá linh mạch đã đủ rồi, sơn môn tốt còn không có tìm được.

Hôm nay Diệp gia dĩ nhiên là Ngũ phẩm tông môn, không có khả năng tùy tùy tiện tiện tìm một chỗ để tạo chút ít công trình kiến trúc cho xong việc, nhất định phải lựa chọn phong thuỷ tốt, địa lý hoàn cảnh địa phương tốt.

Phương diện này thật là phải chú ý nhiều đây.

Dù sao mọi người không phải sống ở một cái hư vô trong không gian, cần phải cùng ngoại giới có ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại toàn bộ Chân Linh thế giới. Thường ở những vùng khỉ ho cò gáy nhưng đôi khi cũng có động thiên phúc địa, ngay cả những người bình thường cũng có sức khỏe vô cùng tốt.

Có Linh Hồn Chi Nhãn, Diệp Trần muốn chọn một nơi tốt, quá dễ dàng.

Ba ngày sau, Diệp gia kiến tạo địa điểm xác định.

Địa điểm ngay tại vị trí bên trái trung tâm Nam Trác Vực, kỳ thật chỗ đó nhìn cũng như bình thường, nhưng Diệp Trần xem thấu toàn bộ Nam Trác Vực, loáng thoáng phát giác được, nơi đó là Long Sĩ Đầu tuyệt hảo bảo địa.

Địa điểm tìm được rồi, kế tiếp tựu là tìm kiếm một ngọn núi rồi.

Huyền Hậu Huyền Tông vốn là không có nhiều ngọn núi như vậy, là do Huyền Hậu vận dụng đại năng lực chuyển tới từ địa phương khác, rất nhiều tông phái Vương giả đều phải làm như vậy.

Nơi có những ngọn núi tốt, tự nhiên là Bắc Phương Vực Quần.

Bắc Phương Vực Quần hơn phân nửa được nắm giữ trên tay Man tộc, chỗ ngọn núi đó, Nguyên Thủy vô cùng thuần nhất, bảo tồn Man Hoang Sơn Mạch cũng tối đa, tinh khí thập phần tốt.

Diệp Trần một hơi dời qua đến 27 ngọn núi, ngoại trừ mười tám ngọn núi bên ngoài, còn có ngọn núi bên trong, dưới đáy mỗi ngọn đều chôn chín đầu linh mạch, nhất là ngọn núi trung tâm được vùi chín đầu Thượng phẩm

linh mạch tốt nhất.

Bố trí xong Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận, về sau trung ương ngọn núi sẽ trở thành nơi Thiên Địa Nguyên Khí nồng nặc nhất địa phương, toàn bộ sẽ là Diệp gia hạch tâm chi địa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1167: Dời Núi Bày Trận (Hạ)

Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận là bí mật bất truyền của Long Thần Thiên Cung, khi giao viên hoàng kim Long Châu cho Diệp Trần, Long Vương đã truyền thụ cho hắn. Cũng may mắn là nó được truyền sớm, bằng không Diệp Trần không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy mà có thể tìm hiểu được Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận. Dù sao trận pháp và võ học hoàn toàn không giống nhau, cần phải có một nền tảng căn bản sở học nhất định, nếu như căn bản sở học không đủ thì mặc kệ là người có kinh tài kinh diễm đến đâu cũng phải thúc thủ vô sách.

"Khởi!"

Trên ngọn núi trung ương, Diệp Trần hai tay mở ra, trong miệng khẽ quát một tiếng.

Theo tiếng quát khẽ vang lên, 27 tòa ngọn núi dưới đáy đã được chôn linh mạch, rung rung một hồi, sau một khắc, chín chín tám mươi mốt đạo cột sáng linh khí phóng thẳng lên trên trời, lên đến tận mây xanh.

Cột sáng linh khí rộng ước chừng trăm mét, bên trong ẩn chứa nguyên khí linh thạch cuồn cuộn, thập phần bàng bạc mênh mông. Không khoa trương mà nói, nếu như trong đó có một đạo cột sáng linh khí oanh hướng vào một tòa Thành Trì, tòa Thành Trì này ngay lập tức sẽ bị san bằng không lưu lại chút vết tích nào. Đây là bởi vì, Diệp Trần đến lúc này đã đem toàn bộ linh khí linh mạch kích phát ra hoàn toàn.

Cột sáng linh khí ẩn chứa lượng linh khí kinh người. Tất nhiên Diệp Trần tự nhiên sẽ không để cho chúng bị xói mòn phung phí, hai tay vũ động khiến chín chín tám mươi mốt đạo cột sáng linh khí kia hướng thẳng lên mây xanh, phảng phất như một Cự Long đang xẹt qua một mảnh dài hẹp tạo nên

một đường vòng cung mỹ diệu, chẳng còn phân biệt được phương hướng trước sau, bạo liệt xông lại bên dưới hướng về phía Diệp Trần.

Ngay tại thời điểm cột sáng linh khí sắp oanh bạo trúng Diệp Trần, Diệp Trần không chút hoang mang, hai tay hợp thành chữ thập dùng tốc độ vô cùng nhanh kết thành chín ấn pháp.

Ấn pháp hoàn thành, cột sáng linh khí trở nên mềm mại và bắt đầu bay múa vòng quanh Diệp Trần, nếu như đứng xem từ xa, có thể chứng kiến được tám mươi mốt đạo cầu vồng rộng trăm mét đang dùng Diệp Trần làm trung tâm, vờn quanh lượn vòng, tạo thành một quả cầu ánh sáng cực lớn, rộng ước chừng đến nghìn mét. Quả cầu ánh sáng này có màu sắc pha tạp, thiên hướng về màu vàng nhạt.

"Kế tiếp, là bước trọng yếu nhất rồi."

Mặc kệ là bố trí trận pháp gì đều cần phải khắc họa ra một trận pháp mạch lạc, về phần khắc họa đối tượng thì tùy vào hoàn cảnh mà định ra, có thể ở trong nước nhưng cũng có thể trên mặt đất, thậm chí có thể khắc họa trận pháp tại trong hư không. Mặc dù Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận tuy có thể khắc họa trong hư không, nhưng khắc họa trên mặt đất lại có hiệu quả tốt nhất.

Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận trong đầu Diệp Trần đã suy diễn trăm ngàn lượt. Cái này cũng do Diệp Trần may mắn có linh hồn cường đại hơn Sinh Tử cảnh Vương Giả bình thường gấp 10 lần nên mới làm được, nếu không, trong đầu suy diễn trận pháp phức tạp như thế thì quả thật là hao tổn tinh thần vô cùng nhiều. Nếu đổi thành Sinh Tử cảnh Vương Giả khác, chỉ có thể từng bước một tìm hiểu trận pháp chứ không có khả năng suy diễn phức tạp trong đầu như vậy.

"Kết!"

Bật hơi phát ra một tiếng, Diệp Trần tay phải vung lên, trong đó một đạo cột sáng linh khí bỗng nhiên tách ra khỏi quả cầu ánh sáng và chạy dọc theo

mặt đất, nhanh chóng lan tràn ra hệt như se chỉ luồn kim.

Bất chợt, đạo thứ hai, đạo thứ ba, đạo thứ tư … tổng cộng tám đầu cột sáng linh khí dùng Diệp Trần làm trung tâm, từng cái hướng về phía các phương hướng khác lan tràn ra. Những nơi đi qua, mặt đất lưu lại một mảnh lạc ấn dài hẹp sáng lên, những lạc ấn này lúc sáng lúc tối, đối với hoàn cảnh chung quanh không có bất kỳ hư tính tàn phá nào nhưng lại làm cho thiên địa nguyên khí nhiễu loạn lên.

Chín đầu lạc ấn này sáng lên, lại dùng Diệp Trần làm trung tâm hợp thành một cái vòng tròn, mà dưới lòng bàn chân Diệp Trần cùng với chín tòa ngọn núi chung quanh được vòng tròn lạc ấn này gắn vào ở trong, một ít cỏ cây trên ngọn núi thoải mái hứng lấy nguồn linh khí nồng đậm, sinh trưởng trở nên mãnh liệt, cứ như vậy mà thoát ly khỏi những hạn chế của thực vật bình thường, dần dần trở thành linh thảo hoặc là linh thụ. Trong lúc nhất thời, một chút điểm linh quang, hoa vũ bay tán loạn như tạo nên một mảnh Tiên cảnh chốn nhân gian.

Đến đây vẫn chưa xong, chín đầu cột sáng linh khí có lưu lại lạc ấn đó chẳng qua chỉ mới là Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận sơ khởi, dùng hình thức sơ khởi này làm căn cơ, còn cần khắc họa rất nhiều lạc ấn phức tạp khác kết nối liên tiếp, ảnh hưởng lẫn nhau…hình thành một vòng tuần hoàn không có hồi dừng.

Đây chính là thời điểm Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận được bố trí hoàn thành.

Một ngày qua đi, vòng tròn lạc ấn này được bổ sung thêm rất nhiều đường cong lạc ấn khác.

Ba ngày qua đi, vòng tròn bắt đầu mang theo một tia huyền ảo.

Chín ngày trôi qua, nó trở nên uyển chuyển nhưng rất tự nhiên và huyền ảo.

Nếu nhìn từ trên không sẽ thấy cả dãy núi được che kín bởi một đường cong tròn lạc ấn cực lớn, cả chín tòa núi hoàn toàn nằm ở bên trong. Bên trong đường cong lạc ấn hình thành những ấn ký hoặc đi thẳng tắp, hoặc đi thành đường cong, hoặc cùng tồn tại chung một chỗ, nếu nhìn kỹ thì đa phần những ấn ký này hợp thành vô số vòng tròn nhỏ, bên trong những vòng tròn nhỏ này lại có những vòng tròn nhỏ hơn, vô cùng vô tận.

Linh khí của linh mạch bên trong đường cong lạc ấn là đầu mối then chốt, phóng xuất ra linh khí chấn động kinh người. Theo lẽ thường, một khi linh khí bị chấn động sẽ phóng xuất ra ngoài và bị pha loãng nhanh chóng. Tuy nhiên, nếu ở mảng thiên địa đó có sự trói buộc của Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận thì những linh khí này vừa tỏa lên bầu trời sẽ lập tức bị một tầng bình chướng vô hình ngăn trở, không cách nào phóng xuất ra ngoài được.

Phạm vi tác dụng của Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận là một khối cầu bao phủ từ trên bầu trời xuống tới lòng đất, bên trong Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận không hề tồn tại bất kỳ góc chết nào, cho dù là trong hư không cũng đều có ảnh hưởng của cấm chế vô hình. Sinh Tử cảnh Vương Giả bình thường có nằm mơ cũng không thể nghĩ rằng có thể nghiền nát không gian để trực tiếp tiến vào đại trận, nếu như là cường đại Phong Đế Vương giả e là cũng bị ngăn cản đến vài ba khắc.

Đến đây, Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận đã bố trí hoàn thành.

Khi đại trận hình thành, đường cong lạc ấn hữu hình lập tức quy về vô hình, dùng mắt thường sẽ không nhìn ra một tia dấu vết nào, chỉ có thể nhìn lờ mờ một đám linh khí dạng sương phảng phất, trôi nổi tại giữa không trung, trông như nhiều đóa linh vân.

Đưa tay bắt vào hư không, Diệp Trần thầm nghĩ: "Quả nhiên so ra kém Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận của Long Thần Thiên Cung, mức độ nồng đậm của thiên địa nguyên khí kém đến hai lần"

Cực hạn hiệu quả Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận là nồng độ nguyên khí

cao hơn thiên địa ngoại giới đến chín lần, một ngày tu luyện bên trong tương đương với chín ngày khổ tu nơi ngoại giới, mà một ngày tu luyện bên trong Diệp gia Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận, ít thì tương đương với bảy ngày khổ tu, chênh lệch không tính là quá lớn nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ. Dù sao tuổi thọ của võ giả đều dài hơn thường nhân nên một hai ngày thật sự chẳng chênh lệch bao nhiêu, nhưng nếu có thể mở rộng đến mười năm hay hai mươi năm thì khoảng cách này bắt đầu đáng kể.

"Một Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận vẫn không đủ, có lẽ còn phải bố trí thêm nhiều trận pháp khác bổ sung."

“Hộ núi đại trận” trận pháp có thể tạo ra cả lực công kích và phòng thủ, tuy nhiên về mặt phòng thủ thì chỉ ở mức bình thường, trong khi Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận có tác dụng chủ yếu là phong tỏa thiên địa nguyên khí, không để tiêu tán ra bên ngoài. Được gia cố thêm lực phòng thủ của Hộ núi đại trận, hiệu quả xác thực có tăng lên. Cũng may nhờ có Hỏa Hoàng lưu lại trận pháp bí tịch nên quả thực Diệp Trần biết được không ít trận pháp, lại có thêm một phương pháp bố trí kiếm đạo trận pháp trong ký ức của Chiến Vương. Như vậy về căn bản, có thể không cần lo lắng về mặt số lượng trận pháp cần thiết.

Thủy Thổ Liên Hoàn đại trận!

Đây là một đạo phòng thủ đại trận trong bí tịch trận pháp của Hỏa Hoàng, phẩm cấp là cực phẩm trung đẳng, vô cùng trân quý.

Trận pháp này một khi bố trí hoàn thành, lực phản kích sẽ được phóng ngược ra ngoại giới, ngưng tụ ra từng tòa núi hư ảnh cùng Thiên Hà hư ảnh thủ hộ Diệp gia. Khi địch nhân lâm vào đại trận, tốc độ sẽ bị giảm bớt, tựa như rơi vào một trận đại hồng thủy, núi non xung quanh sụp đổ như xảy ra tận thế. Có thể nói, mười thành thực lực có thể phát huy ra bảy tám phần đã coi là không tệ.

“Thủy Thổ Liên Hoàn đại trận” đem 27 tòa núi bao phủ hoàn toàn bên trong nhưng phạm vi phòng thủ có thể vượt xa hơn 27 tòa ngọn núi này. Nếu

lọt vào thời điểm công kích, trận pháp sẽ bành trướng gấp 10 lần, đem địch nhân cuốn vào trong đó.

Có thể nói Thủy Thổ Liên Hoàn đại trận là phòng thủ đại trận hoàn hảo.

Kế tiếp, Diệp Trần lại bố trí một đạo công kích đại trận, đại trận này phát ra lực công kích có sức mạnh như chính Hỏa Hoàng phát ra, gọi là Hỏa Long Phần Thiên đại trận, phẩm cấp cũng cực phẩm trung đẳng.

Hỏa Long Phần Thiên đại trận có phạm vi công kích cần phải vượt xa phạm vi phòng thủ của Thủy Thổ Liên Hoàn đại trận, vì một khi kích, kình lực do Phần Thiên Hỏa Long hình thành sẽ ngưng tụ ra một mảnh hỏa kình dài hẹp, thoát ra khỏi đại trận, công kích địch nhân, dù là địch nhân ở ngoài ngàn dặm cũng không tránh được sự đuổi giết của Hỏa Long.

Trừ việc đó ra, Hỏa Long Phần Thiên đại trận có thể khống chế nhiều Hỏa Long và tự chủ công kích. Dưới tình huống bình thường, một người chỉ có thể khống chế một đầu Hỏa Long, trừ phi người đó có năng lực tâm phân nhị dụng, thậm chí tâm phân tam dụng như Diệp Trần mới có thể đồng thời khống chế hai ba đầu Hỏa Long công kích.

Bố trí xong Thủy Thổ Liên Hoàn đại trận cùng Hỏa Long Phần Thiên đại trận, cuối cùng Diệp Trần đem toàn bộ tâm trí đặt vào một cửa công kích đại trận cuối cùng.

Cửa công kích đại trận này đến từ chính trong ký ức của Chiến Vương, được gọi là Bất Hủ Kiếm Khí đại trận. Lúc trước tại Huyết Thiên Đại Lục, Bất Hủ Kiếm Tông cũng có Bất Hủ Kiếm Khí đại trận, đáng tiếc về sau khi Chiến Vương vẫn lạc, vì có nội gián nên Bất Hủ Kiếm Tông bị yêu thú Tông Môn chiếm lấy. Nếu không, chỉ bằng vào một cửa Bất Hủ Kiếm Khí đại trận, các lục phẩm Tông Môn chung quanh cũng quả quyết không dám xâm lấn Trường Thiên phái.

Diệp Trần không bố trí Bất Hủ Kiếm Khí đại trận ở ngoại vi, mà bố trí ở biên giới chính giữa của chín ngọn núi và Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận. Kể

từ đó, có Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận cung cấp Thiên Địa linh khí, Bất Hủ Kiếm Khí đại trận uy lực tất nhiên có thể phát huy đến cực hạn, sẽ không xuất hiện hiện tượng uy lực giảm bớt khi Thiên Địa linh khí chưa đủ nhiều.

Xuy xuy xuy xuy!

Bất Hủ Kiếm Khí đại trận có uy năng cực kỳ cường đại, tuy là cực phẩm trung đẳng trận pháp nhưng lại là cực phẩm trung đẳng trận pháp đáng sợ nhất trong các loại công kích trận pháp. Trong quá trình bố trí trận pháp, thường xuyên có Thiên Địa linh khí không ngừng áp súc, ngưng tụ thành từng đạo kiếm khí màu trắng lăng lệ cường kích tỏa ra bốn phương tám hướng. Nếu như Diệp Trần không chú ý đến, mười tám tòa ngọn núi chung quanh có thể đã bị những kiếm khí màu trắng này thiết cắt thành trăm nghìn mảnh vỡ.

Đương nhiên, nguyên nhân này là do Bất Hủ Kiếm Khí đại trận vẫn chưa được bố trí hoàn chỉnh, về sau khi hoàn thành, đơn giản sẽ không khởi động tùy tiện như vậy, chỉ khi có địch nhân lọt vào công kích thì đại trận mới có thể khởi động, nhưng cũng không đến mức truy sát tận diệt gây họa cho người khác, nếu không Diệp Trần cũng sẽ không đem nó bố trí ở bên trong.

Qua mười ngày, Bất Hủ Kiếm Khí đại trận cũng được bố trí thành công rồi.

Hiện tại, nội bộ có Cửu Cửu Quy Nguyên đại trận cùng Bất Hủ Kiếm Khí đại trận, bên ngoài có Hỏa Long Phần Thiên đại trận cùng Thủy Thổ Liên Hoàn đại trận, Diệp gia tổng cộng có bốn đại trận thủ hộ, tính an toàn tuy chưa hẳn bì kịp được Long Thần Thiên Cung, nhưng ít nhất cũng có thể chèo chống một thời gian ngắn, sẽ không dễ dàng bị Phong Đế Vương giả tiêu diệt.

Bất quá Diệp Trần biết rõ, đại trận có lợi hại thế nào cũng chỉ là ngoại vật, nếu không có Sinh Tử Cảnh Vương Giả thủ hộ, đại trận có nhiều hơn nữa cũng bị phá mất, Long Thần Thiên Cung trận pháp lợi hại như vậy

nhưng khi không có Long Vương tiền bối trấn thủ liền bị bốn thế lực lớn xâm chiếm. Nếu như cho là có đại trận thủ hộ, có thể bình yên không lo lắng thì thập phần sai lầm.

"Lại thiết lập một sơn môn, bố trí một cấm bay trận pháp a!"

Sơn môn, là một cửa vào quan trọng, chỗ đó không thể làm qua loa.

Dùng Bạch Ngọc thạch, Diệp Trần chế tạo một sơn môn cực lớn, sơn môn cao mười hai trượng, rộng mười lăm trượng, hình dạng như một cái đền thờ. Khi sơn môn được dựng lên, Diệp Trần vận dụng Bất Hủ kiếm ý, khắc lại hai cái chữ to – "Diệp gia", sau đó lại bố trí một ít cấm chế chắc chắn tại sơn môn phòng ngừa xuất hiện hư hao không mong muốn hoặc là đơn giản bị phá hủy.

Cùng lúc đó, Diệp Trần dùng núi làm cửa trung tâm, trong vòng ngàn mét xung quanh, bố trí một cấm bay trận pháp, với trận pháp này dù là Sinh Tử cảnh, hay mặc kệ là người phương nào tiến vào trong trận pháp, đều không thể bay lên không trung phi hành, chỉ có thể xuống đất đi bộ. Cho dù là Sinh Tử cảnh Vương Giả cũng phải chịu lấy một ít cực hạn, không cách nào bay vô cùng cao, xẹt qua sơn môn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1168: Hoang Dã Thạch

Làm xong đây hết thảy, dáng vẻ tươi cười trên mặt Diệp Trần lộ ra nét thoả mãn.

Chợt, hắn nhớ ra cái gì đó.

Linh giới trữ vật trên tay trái chợt lóe lên, một cây linh thụ cực lớn từ từ hiện ra, đây là một cây linh thụ thượng phẩm đang sum suê trái cây hồng sắc, đây đúng là lê thụ thuộc loại thượng phẩm hỏa linh thụ.

Hỏa lê thụ có hỏa hầu vượt qua ba ngàn năm, cao trăm mét, tán cây bao phủ phạm vi đến một dặm, trong tầm mắt của người bình thường không thể bảo là không lớn, không sai biệt lắm đều có thể bao trùm một cái thôn nhỏ.

"Hỏa lê thụ được trồng trong trung phẩm linh giới thực vật căn bản không thể hấp thu chút dinh dưỡng nào mà chỉ có thể bảo trì linh khí không suy yếu mà thôi, không bằng đem nó trồng tại đỉnh của Linh Vân Phong."

Linh Vân Phong là ngọn núi trung tâm quan trọng, bởi vì nơi đó là cửu cửu quy nguyên đại trận hạch tâm, thiên địa linh khí thập phần nồng đậm có thể ngưng kết ra nhiều đóa linh vân phiêu phù ở bốn phía của ngọn núi, cho nên Diệp Trần đặt cho nó tên là Linh Vân Phong.

Vốn Diệp Trần chuẩn bị đưa Linh Vân Phong lên tư cách là ngọn núi chính của Diệp gia, nếu để cho thành viên Diệp gia trực tiếp sinh sống và tu luyện tại đây, tốc độ tu luyện tự nhiên sẽ được đề thăng, trừ phi gặp được bình cảnh, nếu không tu vi có thể tăng lên rất nhanh. Bất quá cần phải chú ý bồi dưỡng căn cơ vững chắc một chút vì tu luyện quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt.

Mà hỏa lê thụ đích xác là thượng phẩm linh thụ, mấy chục miếng hỏa lê

đối với võ giả từ sinh tử cảnh trở xuống đích thực có tác dụng rất lớn, có thể nói là tương đương với một khỏa linh năng tinh thạch cấp bậc Linh Hải cảnh.

Mà Diệp Trần có tính toán của mình, hắn có ý định đem Linh Vân Phong biến thành Diệp gia thánh địa, chỗ đó thiên địa linh khí nồng đậm nhất. Người có cống hiến cho gia môn, căn cứ vào công trạng lớn nhỏ mà có thể ở đỉnh của Linh Vân Phong tu luyện bao nhiêu ngày, còn nếu công trạng lớn hơn thì có thể được ban thưởng một quả hỏa lê để tăng cường Linh Thể, rèn luyện gân cốt khí lực.

Núi đã được di dời xong, trận pháp cũng bố trí tốt rồi, kế tiếp chính là chính thức kiến tạo Diệp gia.

Điểm này, không cần Diệp Trần phiền lòng.

Diệp Thiên Hào, Thẩm Ngọc Thanh cùng với một đám cao tầng Diệp gia xem cảnh vật rừng núi tự nhiên của 27 ngọn núi, cả đám trợn mắt há mồm.

Nam trác vực không phải là không có ngọn núi tốt nhất nhưng so với dãy núi từ phương bắc vực này, rõ ràng kém rất nhiều, huống chi những ngọn núi này đều được Diệp Trần chọn lựa kỹ càng, có cao lớn hiểm trở, có khí thế bàng bạc, có quái thạch mọc lên san sát như rừng, có thác nước mọc thành bụi, chim hót hoa nở. 27 ngọn núi này có tất cả đặc sắc của tự nhiên, mà dãy mạch núi này độc hữu chính là hoang dã nguyên khí có thể thi triển hết nguyên thái phong thủy, người đứng ở giữa dãy núi nếu không tự kiềm chế thì tâm tình sẽ trở nên vô cùng khoáng đạt, sinh ra chí khí ngút trời hùng tâm.

"Diệp nhi, sơn môn này dường như có cái gì đó thật đặc sắc?"

Diệp Thiên Hào thấy kia sơn môn ẩn chứa một cổ bất hủ hương vị trường tồn, nhịn không được hỏi.

Diệp Trần nói: "tài liệu để làm ra sơn môn này cũng không quá trân quý,

ngoại trừ bên trên đã được con tạo ra nhiều đạo cấm chế, thập phần chắc chắn, đơn giản không thể phá hủy vì bên trong ẩn chứa bất hủ kiếm ý, có tác dụng gia trì sơn môn, có thể ngăn cản gió bão, tuế nguyệt xối mòn."

"Phụ thân, mẫu thân, cha mẹ có thể bay vào xem thử một lần đi " Diệp Trần muốn nhìn một chút hiệu quả của cấm bay trận pháp, dù sao đây là lần đầu tiên hắn chính thức bố trí trận pháp.

Thấy Diệp Trần nói như thế, trong phạm vi sơn môn tất nhiên còn có những điều mê hoặc khác, Diệp Thiên Hào và Thẩm Ngọc Thanh không nghi ngờ gì đều tự triển khai thân pháp bay đi.

"Ồ!"

Mọi người vừa phi lên sơn môn trong phạm vi ngàn mét, lập tức hai người bị khống chế rơi xuống, muốn lần nữa đằng an như thế nào cũng làm không được.

"Cấm bay trận pháp!"

Thẩm Ngọc Thanh nhãn tình sáng lên.

Diệp Trần mỉm cười nói: "Bất luận kẻ nào tiến vào nơi của Diệp gia, đều phải đi qua nơi này, không cần biết dù bọn hắn có là ai và làm gì đi nữa, có nguyện ý hay không cũng đều phải xuống đất đi bộ, như vậy sẽ miễn đi rất nhiều phiền toái cho Diệp gia ta."

Vì để cho Diệp gia cao tầng biết rõ, Diệp gia có những trận pháp nào, đầu tiên Diệp Trần kích phát Thủy Thổ Liên Hoàn Đại Trận.

Thủy Thổ Liên Hoàn Đại Trận mỗi lần bị kích phát, cảnh tượng quanh thân lập tức sinh ra kịch liệt biến hóa, chỉ thấy từng đạo ngọn núi hư ảnh chìm nổi bất định, ngọn núi hư ảnh trong lúc đó trở thành một mảnh dài hẹp màu xanh biếc như thiên hà hư ảnh, nếu trông thấy từ xa xa, những này ngọn núi hư ảnh này thật giống như một tấm giáp trụ cực lớn làm cho không gian bên ngoài của Diệp gia như mặc vào một kiện nửa vòng tròn áo giáp trụ, thủ

hộ cẩn thận cho Diệp gia.

"Đây là cực phẩm trung đẳng phòng ngự đại trận Thủy Hỏa Liên Hoàn Đại Trận!"

"Đây là cực phẩm trung đẳng công kích đại trận Hỏa Long Phần Thiên Đại Trận!"

Một mảnh dài hẹp ngàn trượng hình hỏa long chui ra, hỏa kình tỏa kích cả một vùng, đứng cách rất xa, Diệp Thiên Hào và Thẩm Ngọc Thanh bọn người có cảm giác cực nóng. Cũng không khó tưởng tượng, một khi rồng lửa xông lại, đứng bên dưới thì không ai có thể gánh vác được ngoại trừ sinh tử cảnh vương giả. Bình thường sinh tử cảnh vương giả cũng không dám để bị rồng lửa đánh trúng.

. . ." Có cái này hai đại trận pháp thủ hộ, Diệp gia truyền thừa ngàn năm, vạn năm không phải là mong muốn mộng tưởng."

Diệp Thiên Hào hăng hái.

Đến thế hệ này của Diệp Trần, Diệp gia có thể hưởng thụ đến những vinh dự to lớn, trên cơ bản đều hưởng nhận lấy tất cả, bất quá so với các siêu cấp gia tộc khác, khiếm khuyết duy nhất của Diệp gia là nội tình chưa đầy, chỉ có mấy trăm năm lịch sử mà thôi, xa xa so ra kém những gia tộc kia cả ngàn năm.

"Phụ thân, bên trong còn có một trận pháp vô cùng lợi hại, đó là bất hủ kiếm khí đại trận, có thể đơn giản đánh chết sơ giai vương giả, trung giai vương giả đơn thương độc mã xông vào, tám chín phần cũng sẽ vẫn lạc."

Bất hủ kiếm khí đại trận là một đạo phòng tuyến cuối cùng của Diệp gia, Diệp Trần cũng không nghĩ tới việc dựa vào vài môn trận pháp là có thể ngăn trở vương giả đẳng cấp cao ở bên ngoài, những này trận pháp này đối với Diệp Trần mà nói, chủ yếu là dùng để kéo dài thời gian, hai môn đại trận bên ngoài cần có thời gian nhất định để phá vỡ, bất hủ kiếm khí đại trận cùng

cửu cửu quy không đại trận cũng cần một chút thời gian phá vỡ, hai thứ cộng lại cũng có thể tranh thủ thời gian không ít, nếu như Diệp Trần đang ở khoảng cách khá xa, hoàn toàn có thời gian gấp rút trở về.

Kiến thức đến uy lực bất hủ kiếm khí đại trận, mọi người đối với tương lai Diệp gia, lại càng có ước mơ cao hơn, bọn hắn tin tưởng, chỉ cần Diệp Trần có thể không ngừng tiến bộ, Diệp gia cũng tất nhiên sẽ càng ngày càng lớn mạnh, một ngày kia, nói không chừng dậm chân một cái cũng có thể làm cho chân linh thế giới run sợ, bước lên thế lực cấp độ bá chủ.

"Diệp gia tổ tiên sợ như thế nào cũng không nghĩ ra, Diệp gia ta sẽ trở thành Ngũ phẩm thế gia, càng có hộ sơn đại trận thủ hộ Diệp gia tử tôn."

Diệp Thiên Hào có chút thất thần.

Kế hoạch kiến tạo Diệp gia oanh oanh liệt liệt bắt đầu rồi, mà Diệp Trần cũng đã bắt đầu khổ tu.

Chấn Kiếm Quyết thức thứ hai Thiên Thương Kiếm sớm đã hoàn thành, Phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ hai Quỹ Sát, nhưng vẫn như cũ chỉ là hình thức ban đầu, nếu có thể tìm hiểu thành công dùng đặc tính Quỹ Sát, cho dù là phong đế vương giả hộ thể, đều không chịu nổi một kích giống như gà đất chó kiểng. Đương nhiên, đó cũng không phải nói nghiên cứu ra Quỹ Sát là có thể chống lại phong đế vương giả, chỉ là có thể uy hiếp được phong đế vương giả mà thôi, dù sao đối phương không phải người gỗ mà có thể tùy ý lạm sát.

Quỹ Sát đối với trụ cột không gian áo nghĩa có yêu cầu phi thường cao, cho nên những ngày này, Diệp Trần một bên quan sát Tứ Cực Đại Đế không gian áo nghĩa trụ cột, một bên suy diễn Quỹ Sát.

Diệp gia với tư cách Ngũ phẩm gia tộc, không còn như trước kia chỉ cần tạo qua loa một ít công trình xây dựng là được.

Dựa theo kế hoạch của Diệp Thiên Hào, ý định đem đúng 27 ngọn núi

tạo ra công trình xây dựng thượng phẩm, dọc theo khu vực ngọn núi bằng phẳng, còn muốn kiến tạo một mảng bậc thang dài hẹp, đây là một công trình to lớn, phải biết rằng dãy 27 ngọn núi này, một tòa nhỏ nhất đều cao mấy ngàn thước, chiếm diện tích hơn mười dặm, lớn nhất là ngọn Linh Vân Phong, cao hơn chín nghìn mét, chiếm diện tích phạm vi đạt tới trăm dặm, diện tích cả Diệp gia đã vượt qua phạm vi năm trăm dặm.

Kiến tạo công trình to lớn này cần số lượng nhân công vô cùng lớn.

Vì muốn mau chóng đem Diệp gia kiến tạo thật tốt, Diệp Thiên Hào một hơi chiêu mộ mười vạn nhân công kiến tạo, Diệp gia đệ tử cũng không thể nhàn rỗi, cả đám đều muốn hướng dẫn nhân công làm việc.

Ngay tại thời điểm Diệp gia xây dựng rầm rộ, huyết thiên đại lục Trường Thiên phái bị gặp nguy cơ.

Bốn vị sinh tử cảnh vương giả cùng đi tới Trường Thiên phái.

"Lí Trường Phong, ta biết rõ vị tiền bối thủ hộ Trường Thiên phái năm trăm năm trước đã không còn tồn tại, hiện tại Trường Thiên phái ngươi ngoại trừ Diệp Trần, đã không có bất kỳ át chủ bài nào"

Nói chuyện là một gã có làn da hiện lên màu đỏ sậm, tựa như loại ngưu đầu nhân, ngưu đầu nhân hình thể thập phần cực lớn, bắp chân đều có mấy tầng lâu cao, đứng ở nơi đó tựa như một tản núi cao cự nhân.

Ngưu đầu nhân không phải ai khác mà chính là một trong thập đại yêu tông tại huyết thiên đại lục, Thiết Đề Yêu Vương tông chủ của Thiết Đề Yêu Tông.

"Diệp Trần dù có lợi hại thì cũng chỉ là một người, chúng ta nơi này có bốn người"

Thiết Đề Yêu Vương bên cạnh lão già tóc bạc nói tiếp.

Lí Trường Phong cảm thấy sự tình không ổn, trên thực tế, hắn cũng

không biết vị phong đế vương giả thủ hộ Trường Thiên phái năm nào còn ở đó hay không, bởi vì năm trăm năm ở bên trong, ngoại trừ ba trăm năm trước từng hiện thân qua một lần. Kể từ đó chưa bao giờ ra mặt một lần nào nữa, cố gắng hít thở thật sâu, Lí Trường Phong cố tự trấn định nói: "Bốn vị đến Trường Thiên phái ta cuối cùng cần làm chuyện gì?"

"Hoang dã thạch!"

Lão già tóc bạc mở lời nói.

"Lâu hoang thạch?"

Lí Trường Phong nhíu mày, "Ta chưa nghe nói qua."

"Có lẽ đổi lại danh tự chắc ngươi đã nghe qua, nó chính là Uyên Ương Thạch"

"Không có khả năng!" Lí Trường Phong lớn tiếng nói: "Uyên ương thạch đúng lão tổ tông đưa cho Lý gia ta đời thứ nhất chủ mẫu làm đính ước tín vật, tại sao có thể là hoang dã thạch?"

"Người của Lý gia đem uyên ương thạch lưu truyền tới hôm nay, thực tưởng rằng đính ước tín vật đơn giản như vậy, nói ra đều không ai tin." Lão già tóc bạc đối với uyên ương thạch hiểu rõ.

"Mặc kệ uyên ương thạch có phải là hoang dã thạch, hiện tại đưa nó giao ra đây, nếu không san bằng cả Trường Thiên phái."

Lời nói ra uy hiếp chính là trung niên nam tử có đầu nhỏ, đồng tử có màu vàng đúng là thuộc loại dã thú.

Lí Trường Phong rút lui một bước, đến bây giờ, hắn cũng bắt đầu hoài nghi uyên ương thạch hẳn không phải là thứ đơn giản như vậy, nhưng hắn vẫn cứ như vậy giao ra, rõ ràng là vì có Lý gia chủ mẫu đời thứ nhất di huấn.

"Tông chủ, mọi việc tại đây giao cho ta."

Đúng lúc này, một Diệp Trần đang ở trong trạng thái bế quan đi ra, đây là chính là tinh thần tưởng niệm thể mà hắn lưu lại.

Nhìn thấy Diệp Trần đi ra, Thiết Đề Yêu Vương biến sắc, quát: "Diệp Trần, việc này cùng ngươi không quan hệ, chỉ cần hắn giao ra uyên ương thạch, chúng ta lập tức rời đi, nếu không, ai cũng cứu không được Trường Thiên phái."

"Ah, là tại ngươi uy hiếp ta, hoặc là ngươi cho rằng ta san bằng không được Thiết Đề Yêu Tông?" Diệp Trần cầm trong tay phá tà kiếm, mắt xoẹt lên một tia sát khí.

Một bên lão già tóc bạc cười nói: "Chỉ là một tinh thần tưởng niệm thể mà dám làm càn như thế, chúng ta ở đây bốn vị, vị nào đều so với tinh thần tưởng niệm thể của ngươi đều cường đại hơn nhiều, hiện tại chúng ta muốn hủy diệt Trường Thiên phái, ngươi cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn." Lão già tóc bạc thực lực cao nhất, rõ ràng là đỉnh cấp vương giả.

Với tư cách đỉnh cấp vương giả, đừng nói hiện tại Diệp Trần chỉ là một tinh thần tưởng niệm thể, cho dù bản thể đích thân đến, hắn cũng không sợ, đây là ngạo khí của đỉnh cấp vương giả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1169: Thiên Ma Hóa Cực Thủ

"Toàn bộ các ngươi thử xem!"

Đối với lão già tóc bạc, Diệp Trần tự nhiên hết sức kiêng kỵ, trong bốn người thì thực lực của hắn cao nhất, ước chừng là cấp bậc Tứ Tinh trung đẳng, mà bản thân của hắn cũng không phải hạng người vô danh, chính là Huyết Thiên Đại Lục ma đạo tông môn Tịch Diệt Ma Tông Thái Thượng trưởng lão Ma Cực Vương.

Ngoại trừ lão già tóc bạc, ba người khác cũng không phải kẻ yếu, Thiết Đề Yêu Vương là Tam Tinh đỉnh phong chiến lực, gã trung niên nam tử có đầu nhỏ được gọi là Ngân Báo Vương, cũng là Tam Tinh đỉnh phong chiến lực, còn kẻ nữ tử vẫn một mực giữ bờ môi mỏng im lặng là Đường Lang Nữ Vương, mụ vốn là Huyết Thiên Đại Lục thập đại Yêu Tông Huyết Đường Tông tông chủ, chiến lực đạt Tam Tinh bá chủ.

Ngân Báo Vương đi ra, mở miệng nói: "Nếu như bản thể ngươi ở chỗ này thì ta ngược lại còn có một hai phần kiêng kị, nhưng chỉ là một cỗ Tinh Thần Tưởng Niệm Thể mà cũng muốn khuynh động trời cao ư?"

"Khuynh động ngất trời thì ta làm không được nhưng đánh bại ngươi thì lại có thể đấy"

Tinh Thần Tưởng Niệm Thể của bản thể Diệp Trần mang một phần ba chiến lực, mặc dù không đạt được Tứ Tinh, trong vòng Tam Tinh, tuy không nói là vô địch nhưng ít nhất cũng khó gặp được địch thủ ngang tầm.

"ngươi đã có tự tin như vậy, Ngân Báo Vương ta đây đến lãnh giáo hai chiêu a!"

Ngân Báo Vương cũng không muốn đem Diệp Trần ra chọc giận, Tinh

Thần Tưởng Niệm Thể của Diệp Trần tuy là không đáng sợ, thế nhưng bản thể thật hắn thì quả thật đáng sợ, rất rõ ràng là đỉnh cấp Vương giả, là Ma Cực Vương cũng chưa chắc có thể đè hắn xuống được.

Rống!

Ngân Báo Vương là Bán Yêu Vương có ẩn chứa Ngân Báo huyết mạch Bán Yêu Vương, theo một tiếng gầm nhẹ, sau lưng của hắn của hắn hiện ra một đầu con báo màu bạc, con báo màu bạc cũng gầm lên một tiếng dài, sau đó toàn bộ dung nhập vào thể nội Ngân Báo Vương. Sau một khắc, Ngân Báo Vương biến thành một gã Bán Yêu Báo nhân.

Yêu thú lúc đầu chưa hoàn toàn hóa hình, cũng sẽ biết dùng diện mục nửa người Bán Yêu Thú xuất hiện, bất quá Thú Nhân chiến lực đến cùng không cao. Đương nhiên, ngoại trừ một ít cường đại Yêu Vương lại ưa thích dùng Thú Nhân diện mục để xuất hiện mặc dù có thể hóa thân hoàn toàn thành yêu thú, ví dụ như Thiết Đề Yêu Vương lại hóa thân thành một Ngưu Đầu Nhân, có thể nói cho cùng thì đây cũng chỉ là vấn đề thẩm mỹ quan của yêu thú bọn hắn.

Nhưng Bán Yêu biến thành Thú Nhân và yêu Thú Biến thành Thú Nhân hoàn toàn không giống với nhau, đối với Bán Yêu mà nói, trạng thái Thú Nhân mới chính là hình thái chiến lực mạnh nhất của bọn hắn, ở hình thái này đã ẩn chứa yêu thú dã tính lực lượng, lại có thêm ưu điểm thuộc về nhân loại. Điều này tương đương với đem cả hai ưu điểm tập trung ở cùng một chỗ, hoàn mỹ dung hợp.

Xoẹt!

Ngân Báo Vương biến thành báo nhân, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng, ngân quang lóe lên, lập tức đánh tới xoẹt qua Diệp Trần.

Cơ hồ cùng một thời điểm, trước người Diệp Trần vẩy ra ra vô số Hỏa Tinh kim loại nổ vang, âm thanh khủng bố vang vọng khắp phía chân trời, không gian bị xé rách phá thành vô số mảnh nhỏ.

"Chặn được ư?"

Diệp Trần ở sau lưng vài dặm bên ngoài, Ngân Báo Vương quay đầu, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc.

Hắn căn bản không có cảm giác được Diệp Trần rút kiếm từ lúc nào, lại lúc nào sử dụng kiếm chặn trảo kích của hắn. Nguyên lai hắn tưởng rằng, lần thứ nhất xuất kích cho dù không thể làm bị thương Diệp Trần nhưng ít nhất hắn cũng biết rằng như vậy sẽ khiến cho Diệp Trần chật vật không chịu nổi, xuất hiện càng nhiều sơ hở hơn nữa.

Khuyết điểm của Tinh Thần Tưởng Niệm Thể thường không cách nào che dấu được nên sẽ dễ dàng sụp đổ!

"Chặn?"

Vừa rồi một màn kia diễn ra quá nhanh, Thiết Đề Yêu Vương cùng Đường Lang Nữ Vương thậm chí đều có chút không có kịp phản ứng. Với tốc độ xuất kích của Ngân Báo Vương như trong dự liệu của bọn hắn thì Diệp Trần không thể nào ngăn cản được nhưng xem ra mọi việc đều nằm ngoài ý định rồi. Xem biểu lộ Diệp Trần lúc này, không có một điểm gì là chấn động quá lớn, tựa hồ với hắn mà nói, Ngân Báo Vương xuất kích quá nhanh cũng giống như lơi lỏng bình thường, không đáng hắn có tâm tình gì chấn động.

"Có chút khó giải quyết!"

Ma Cực Vương ngược lại là nhìn ra một ít manh mối, không khỏi nhíu mày.

"Phá Thiên Bài Vân Trảo!"

Ngân Báo Vương phát động sát chiêu rồi, chiêu này có chút kỳ quái, vừa không phải trực tiếp công kích, mà là đem thể nội ẩn chứa yêu khí chân nguyên hình đinh ốc bạo phá ra ngoài, khí lưu hình đinh ốc này vô cùng rộng lớn, dưới tình huống như vậy cho dù là Diệp Trần nếu không sử dụng thân

pháp Không Gian Áo Nghĩa cũng khó mà né tránh được, bất quá hắn nhìn ra được dòng khí lưu hình đinh ốc này có lực sát thương cũng không quá lớn, căn bản không cách nào phá vỡ hộ thể chân nguyên của hắn.

Oanh!

Khí lưu bạo phá làm hộ thể chân nguyên của Diệp Trần vặn vẹo, thân hình bị ảnh hưởng đôi chút tác động của bạo lực.

Tiếp ngay sau đó là móng vuốt chói mắt màu bạc nhọn hoắt phi tốc xuyên kích tới chỗ Diệp Trần, tốc độ nhanh đến nỗi như không có thứ gì có thể chạy thoát được.

"Thì ra là thế!"

Trong đầu ý niệm thể Diệp trần hiện lên một tia minh bạch về sự lợi hại của trảo kích mà Ngân Báo Vương phát ra, khởi đầu là khí lưu có hình dáng đinh ốc không phải dùng để công kích, mà là để đánh vào chân nguyên hộ thể làm xuất hiện những khe hở trên chân nguyên đối phương, kế tiếp một trảo công sẽ men theo khe hở đó công kích tới, như vậy sẽ không bị hai chủng chân nguyên gây cản trở.

Nếu đổi Diệp Trần với một Sinh Tử Cảnh Vương giả khác có thực lực không thua kém so với Ngân Báo Vương thì nếu không biết rõ đối phương, nói không chừng sẽ bị một chiêu này đánh đến trọng thương.

Đáng tiếc đối thủ của Ngân Báo Vương là Diệp Trần, dù chỉ là một cỗ Tinh Thần Tưởng Niệm Thể.

Ông!

Chân nguyên Diệp Trần chấn động, chợt một kiếm chém ra.

Phanh!

Móng vuốt nhọn hoắt màu bạc sắp trúng Diệp Trần thì đột nhiên bị nứt

vỡ tạo ra một lực lượng chấn động lớn, chẳng những đem hỗn loạn khí lưu đó chấn nát tan thành mây khói, cả móng vuốt nhọn hoắt màu bạc cũng bị vỡ vụn và biến thành một điểm Ngân Quang tiêu tán vô hình.

Cái gọi là sơ hở đối với Diệp Trần mà nói thì rất dễ dàng có thể tiêu trừ, trừ phi sát chiêu Ngân Báo Vương có tốc độ gấp hai ba lần vừa rồi thì mới có thể uy hiếp được hắn.

Móng vuốt nhọn hoắt màu bạc nứt vỡ, thân hình Diệp Trần bỗng nhiên khẽ động rút Phá Tà Kiếm vạch phá cả bầu trời, lưu lại một đạo dấu vết Kim Sắc trùng trùng điệp điệp bổ bổ về phía Ngân Báo Vương.

Thiên Cát kiếm!

Tốc độ di chuyển cùng tốc độ xuất kiếm Diệp Trần quá nhanh, Ngân Báo vương vốn luôn tự hào về tốc độ của mình lại trầy trật trốn không thoát một kiếm này, cưỡng ép né tránh nếu không chỉ có tìm đường chết.

"Ta cũng không tin ngươi một kiếm này có bao nhiêu lợi hại."

Ngân Báo Vương hừ lạnh một tiếng, biến hóa ra một trảo kích màu bạc của loài báo ra nghênh đón.

BOANG...!

Hỏa Tinh văng khắp nơi, đồng tử trong mắt Ngân Báo Vương đột nhiên phóng đại, hộ thể chân nguyên phiêu phù một tiếng rồi bị nghiền nát.

Một ngụm máu tươi phun ra, Ngân Báo Vương cả người bị đánh ngược ra sau, thân thể không tự chủ được rất nhanh bị chấn động khiến cho thân thể như hư ảo không còn làm chủ được mình nữa.

"Chấn động lực lượng kết hợp với lực lượng chấn động của Ma Đao bí quyết "

Ngân Báo Vương trong đầu hiện lên hình ảnh Ma Đao Vương.

Hắn và Ma Đao Vương đã từng giao thủ qua, Ma Đao bí quyết của Ma Đao Vương có thể nói là vô địch trong cận chiến, hắn đã từng bị nếm mật đắng trên trên tay Ma Đao Vương không chỉ một hai lần, mỗi lần gặp phải Ma Đao Vương, nội tâm và tâm thần hắn vạn phần bất định.

Vốn tưởng rằng Ma Đao bí quyết chỉ có ở Ma Đao Tông nhưng hắn không nghĩ tới Diệp Trần cũng tinh thông chấn động lực lượng, hơn nữa so với Ma Đao bí quyết của Ma Đao Vương, một điểm cũng không kém cỏi.

Thân thể hung hăng đụng lên một ngọn núi phụ cận của Trường Thiên phái, ngọn núi khẽ run lên, sau một khắc cả ngọn núi bị chấn nát thành trăm ngàn vạn khối, đây chính là thể nội chấn động lực lượng sau khi oanh kích qua người Ngân Báo Vương truyền lại đến ngọn núi bên trong tạo thành lực phá hoại cực lớn. Cũng may mắn cho hắn là có sự va chạm này bằng không lãnh trọn đòn oanh kích, thương thế Ngân Báo Vương chắc chắn còn tăng thêm mấy lần.

Một kiếm, Ngân Báo Vương đã mất đi đại bộ phận sức chiến đấu, thần trí bắt đầu mê muội.

"Tốt cho một chiêu chấn động kiếm!"

Ma Cực Vương nhịn không được mở miệng nói.

"Ta đến thử xem!"

Đường Lang Nữ Vương liếm liếm bờ môi mỏng màu hơi đỏ tươi, trong mắt nổi lên chiến ý mãnh liệt.

"Kẻ này khó giải quyết, để ta đánh đi!" Ma Cực Vương lắc đầu, thực lực của Đường Lang Nữ Vương hắn biết rõ, tuyệt đối là Tam Tinh bá chủ cấp bậc, dưới Tứ Tinh không người nào là đối thủ, bất quá biểu hiện thực lực bên ngoài của Diệp Trần cũng không thể so với Đường Lang Nữ Vương, tuy nhiên hắn cũng đã nhìn ra Diệp Trần chưa toàn lực ứng phó, Đường Lang Nữ Vương tuy mạnh nhưng có thể chiến thắng hắn hi vọng thập phần xa vời.

Đương nhiên, hắn cũng không cho rằng Diệp Trần có thể đơn giản chiến thắng Đường Lang Nữ Vương.

"Ngươi cho rằng ta không phải đối thủ của hắn?"

Đường Lang Nữ Vương có chút bất mãn.

Ma Cực Vương giải thích nói: "Chúng ta không phải tới luận bàn, nếu như ta đoán không sai bản thể của hắn đang chạy tới Huyết Thiên Đại Lục này"

"Vậy được rồi!"

Đường Lang Nữ Vương tròng mắt lập loè một phen, buông tha tâm tư giao thủ cùng Diệp Trần.

"Chúng ta hãy tựu ở một bên chờ xem! uy lực của Ma Cực Vương Thiên Ma Hóa Cực Thủ ngươi cũng nên biết qua."

Thiết Đề Yêu Vương đối với Đường Lang Nữ Vương nói.

Thiên Ma Hóa Cực Thủ!

Nghe đến tuyệt chiêu này, Đường Lang Nữ Vương nhịn không được người cảm thấy lạnh run, tựa hồ nhớ đến sát chiêu có ma lực vô cùng kinh khiếp, làm cho nàng ngẫm lại đã cảm thấy đáng sợ.

Đối mặt Ma Cực Vương, Diệp Trần thần sắc ngưng trọng, Ma Cực Vương này là đỉnh cấp Vương giả hàng thật giá thật, theo ngoại giới suy đoán, thực lực của y là Tứ Tinh trung đẳng, cụ thể là đẳng cấp gì thì Diệp Trần tuy nhiên không cảm nhận được rõ ràng, nhưng hiển nhiên sẽ không chênh lệch quá nhiều. Dùng thực lực của hắn lúc này là Tinh Thần Tưởng Niệm Thể, thật sự không là đối thủ.

"Lại kéo dài thêm một thời gian ngắn nữa, chờ bản thể ta tới"

Diệp Trần quyết định kéo dài cuộc chiến đấu trong chốc lát, không để

cho đối phương chấm dứt cơ hội chiến đấu của mình quá nhanh.

"Diệp Trần, ta vô ý cùng ngươi là địch thủ, hi vọng cuộc giao thủ hôm nay sẽ không để cho chúng ta biến thành tử địch."

Ngoài dự đoán mọi người, tư thái của Ma Cực Vương phóng ra rất thấp, trong lòng của hắn so với ai khác đều tinh tường, Tinh Thần Tưởng Niệm Thể Diệp Trần đều có được Tam Tinh đỉnh phong hoặc là Tam Tinh bá chủ thực lực, như vậy bản thể tối thiểu phải đạt ngoài Tứ Tinh trung đẳng, điều này lại để cho hắn có chút tính toán sai lầm, trong nội tâm thầm mắng mình quá hời hợt, bất quá mũi tên đã lên dây cung, không phát không được mà chung quy hắn vẫn muốn đạt cho được Man Hoang thạch.

Tại Chân Linh thế giới, thực lực cao thấp quá trọng yếu.

Nếu như Diệp Trần là đỉnh cấp Vương giả bình thường, Ma Cực Vương tuy không muốn đắc tội Diệp Trần nhưng hắn cũng sẽ không tự phóng thấp tư thái của mình như vậy. Nhưng ngay lúc này, thái độ của hắn đã có biến hóa, tại trong suy nghĩ hắn, địa vị Diệp Trần không hề nghi ngờ đã thăng lên đến Cự Đầu cấp bậc, cùng một vị Cự Đầu kết thù, đó là một hành động không sáng suốt chút nào.

"Ta cũng không muốn cùng ngươi biến thành tử địch, cho nên hi vọng ngươi không thấy tốt thì lấy."

Cùng như Ma Cực Vương, Diệp Trần cũng không muốn cùng Ma Cực Vương kết thù, Ma Cực Vương không đáng sợ nhưng sau lưng hắn còn có Tịch Diệt Ma Tông, đây quả thực là một siêu cấp đại tông môn, nhất là Tịch Diệt Ma Tông tông chủ, đây chính là một Phong Đế Vương giả thật sự, người xưng là Tịch Diệt Ma Đế, đáng sợ đến cực điểm.

"Dễ nói, tiếp chiêu a!"

Ma Cực Vương hít sâu một hơi, khí tức kịch liệt bành trướng, năm ngón tay mở ra, một chưởng đánh hướng Diệp Trần.

Ông!

Phá Tà Kiếm rung động lắc lư đến mức vặn vẹo, Diệp Trần một kiếm nghênh đón tiếp lấy.

Xì xì xì!

Một màn phát sinh làm cho Diệp Trần giật mình, bình thường mọi chấn động lực lượng đều thuận lợi thi triển nhưng vừa gặp phải Ma Cực Vương chưởng lực, lập tức tan rã ra, tựa như đông tuyết gặp được Liệt Nhật.

"Thiên Ma Hóa Cực Thủ!"

Thần sắc Diệp Trần càng phát ra ngưng trọng, đã sớm nghe nói, Ma Cực Vương Thiên Ma Hóa Cực Thủ, có thể hóa tận vạn vật, hôm nay được tận mắt chứng kiến quả nhiên không sai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1170: Bản Thể Thật Xuất Hiện

"Ma Cực Đại Địa!"

Một chưởng này làm mất đi uy lực chấn động kiếm của Diệp Trần, Ma Cực Vương tay phải vân vũ ra nửa tròn, lại là một chưởng đánh ra, một chưởng này so với một chưởng trước thì uy lực đại xuất gấp đôi, khí mang lóe sáng phảng phất một từ trường cực đại, tất cả áp lực cũng được tập trung tại trung tâm, thiên địa nguyên khí tản mát xung quanh như bị Ma Cực chưởng lực này hấp thụ toàn bộ, uy năng càng tăng lên.

"Thiên Thương Kiếm!"

Tinh thần của Diệp Trần tập trung cao độ, hắn có thể cảm giác được, Ma Cực Vương sát chiêu chẳng những có thể làm mọi kình khí mà đối phương đánh ra bị tiêu biến, chỉ sợ ngay cả thân thể đối phương cũng có thể dễ dàng bị tan thành huyết vụ ngay lập tức. Dưới tình huống nguy hiểm này thì Tinh Thần Tưởng Niệm Thể nói không chừng cũng sẽ bị hóa thành hư vô.

Hai tay nắm lấy Phá Tà Kiếm, Diệp Trần xoay hông tạo thành một vòng tròn, Phá Tà Kiếm trông thật giống như một Thanh Long xuất động, mang theo một cỗ chấn động lực lượng đáng sợ như bão táp kích phát ra ngoài, sóng gợn thành hình quạt khuếch tán.

Ầm!

Hai loại sát chiêu hoàn toàn bất đồng lực lượng đụng vào nhau làm không gian xung quanh bể tan tành, xuất hiện một vùng lổ thủng không gian lớn tối như mực, cái lỗ thủng đen to lớn này có thể nuốt gọn cả một ngọn núi. Cũng may hai người đang giao chiến ở trên không trung, nếu không cả Trường Thiên Phái tất nhiên sẽ bị lỗ thủng không gian hút vào, xoắn thành

phấn vụn.

Thực lực Ma Cực Vương rốt cuộc so với Tinh Thần Tưởng Niệm Thể Diệp Trần mạnh rất nhiều, Ma Cực chưởng lực cũng khá khó khăn mới hút mất hết lực lượng chấn động kiếm, nhưng khí thế vẫn như chẻ tre đánh sâu về hướng Diệp Trần. Nhìn điệu bộ này, uy lực còn sót lại cũng có thể so với Tam Tinh bá chủ cấp bậc, mà lúc này thể lực của Diệp Trần cũng đã sắp cạn kiệt, làm sao có thể dễ dàng ngăn trở.

Cho nên Diệp Trần nhanh chóng mở ra không gian thuấn di thoát ra hơn mười dặm ở ngoài, né qua Ma Cực chưởng lực.

Vô thanh vô tức, dãy núi phía dưới Diệp Trần hóa thành hư vô, toàn bộ bị Ma Cực chưởng lực chấn thành bụi phấn, trong hư không mơ hồ mang theo một cỗ lôi uy cường đại có thuộc tính bóng tối.

Thiên Ma Hóa Cực Thủ ẩn chứa hai đại áo nghĩa là Bóng đêm áo nghĩa và Lôi Điện áo nghĩa.

"Võ học này quả thực vô địch, rất có khả năng không phải hắn tự nghĩ ra!"

Đem dãy núi đánh thành phấn vụn không khó, nhưng đánh thành bụi phấn thì không dễ chút nào, Thiên Ma Hóa Cực Thủ đúng thực là huyền ảo, cao thâm tột đỉnh, tuyệt đối là áo nghĩa võ học thượng đẳng. Bất quá, Ma Cực Vương vẫn chưa thể đem uy lực của môn võ học này đẩy lên tới cấp bậc thượng thừa mà thôi, nếu không Ma Cực Vương cũng có thể cùng phong Đế Vương Giả đánh một trận.

Đúng như Diệp Trần đoán, Thiên Ma Hóa Cực Thủ đúng là không phải do Ma Cực Vương sáng tạo, mà là do một vị tiền bối của Tịch Diệt Ma Tông sáng tạo ra, mà muốn đem Thiên Ma Hóa Cực Thủ phát huy đến cực hạn, Hắc Ám Áo Nghĩa cùng Lôi Điện áo nghĩa phải đạt tới cảnh giới viên mãn, mà còn phải dung hợp 2 chủng loại này với nhau một cách hoàn mỹ. Đối với trình độ của Ma Cực Vương hiện giờ thì khoảng cách này còn rất xa.

"Diệp Trần, ngươi không phải là đối thủ của ta, ta khuyên ngươi hay là thu tay lại cho thỏa đáng, chúng ta chỉ muốn muốn Man Hoang Thạch mà thôi."

Ma Cực Vương khuyên nhủ.

"Man Hoang Thạch là Chiến Vương tiền bối để lại cho hậu nhân, nên thu tay lại chính là người ngoại tộc như ngươi"

Diệp Trần biết lúc này, một bước cũng không thể lui, không nói đến việc trước đây Chiến Vương tiền bối đối với hắn có ân trọng, làm hắn lĩnh ngộ được Bất Hủ Kiếm Ý, còn đối với phương diện cá nhân thì hắn cũng không thể lui, một khi lui, người khác còn tưởng rằng hắn sợ Tịch Diệt Ma Tông. Đã là một Vương giả đỉnh cao, tại thời điểm nên cường ngạnh thì phải cường ngạnh đến cùng, như thế mới có thể giảm bớt phiền toái về sau. Chưa kể còn bị người đời gọi là con rùa rút đầu, ham sống sợ chết.

Bởi vì cái gọi là “người thiện bị lấn, ngựa thiện bị cưỡi” nên đến lúc này, nhất định phải kiên trì giữ vững lập trường của mình, không thể để bất kỳ điều gì làm dao động.

"Vậy cũng đừng trách ta."

Ma Cực Vương trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, toan tính tiêu diệt Tinh Thần Niệm Thể này của Diệp Trần, hắn cũng tin rằng Diệp Trần không vì một đạo Tinh Thần Tư Niệm Thể mà liều lĩnh đuổi giết hắn. Tịch Diệt Ma Tông có thể đứng vững vàng ở đỉnh phong Huyết Thiên đại lục, cũng không phải là chỉ có hư danh mà còn có thực lực tuyệt đối.

"Ma Cực Hư Không!"

Dữ dội rống một tiếng, Ma Cực Vương đánh ra tuyệt chiêu Thiên Ma Hóa Cực Thủ, một chưởng xuất ra làm hư không nát bấy, toàn bộ bị hóa thành hư vô, Diệp Trần muốn lợi dụng Không Gian Áo Nghĩa thân pháp để tránh công kích cũng gặp khó khăn tăng thêm gấp mười lần.

"Võ học này thật đúng là quá mạnh”

Diệp Trần còn chưa từng thấy qua một loại võ học nào cường đại như thế. Dĩ nhiên, đó cũng không phải nói Thiên Ma Hóa Cực Thủ thật sự là thiên hạ vô địch, chủ yếu là vì Diệp Trần mới tấn nhập Sinh Tử Cảnh, chưa từng giao thủ qua nhiều Sinh Tử Cảnh vương giả, càng chưa từng cùng phong Đế Vương Giả giao thủ. Ngày đó Hắc Long Lão Tổ cũng chỉ là cảnh cáo hắn một phen, hai người cũng không đại chiến, nhưng là tựu chỉ là trước mắt, Thiên Ma Hóa Cực Thủ không nghi ngờ chút nào chính là võ học lợi hại nhất mà Diệp Trần nhìn thấy, lực sát thương kinh người.

"Không biết Hỏa Hoàng tiền bối lưu lại hai đại thượng đẳng áo nghĩa võ học đó có uy lực như thế nào nhỉ ?" Hỏa Hoàng đã chết, trữ vật linh giới của ngài để lại có bảo tồn hai đại thượng đẳng áo nghĩa võ học mà ông tâm đắc nhất. Một là Thủy Hỏa Vô Tình, một là Nhật Diệu Hành Không, Thủy Hỏa Vô Tình ẩn chứa Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi áo nghĩa, còn Nhật Diệu Hành Không lại càng ẩn chứa tam đại áo nghĩa, theo thứ tự là Hỏa chi áo nghĩa, thổ chi áo nghĩa cùng với thủy chi áo nghĩa. Nếu Diệp Trần không luyện kiếm thì đã sớm chuẩn bị học hai đại thượng thừa áo nghĩa này rồi, đáng tiếc hắn là kiếm khách, không cách nào thi triển hoàn mỹ Thủy Hỏa Vô Tình cùng Nhật Diệu Hành Không, chỉ đợi một ngày kia đột phá có thể đem hai chiêu tinh túy này dung nhập vào kiếm chiêu của mình, tựu trung trở thành thượng đẳng áo nghĩa kiếm chiêu của mình.

Đối mặt một chiêu này, Diệp Trần hoàn toàn không có ý định ngạnh kháng bởi vì ngạnh kháng chỉ có một con đường chết.

Kiếm Vực bộc phát, Diệp Trần bứt lui ra thật nhanh, lúc này tác dụng Kiếm Vực so với Không Gian Áo Nghĩa thân pháp lớn hơn, Kiếm Vực chẳng những có thể tước mất một ít uy lực Ma Cực chưởng lực, vẫn có thể làm tốc độ chính mình bạo tăng. Mà Không Gian Áo Nghĩa thân pháp bị quản chế bởi không gian trong khi không gian xung quanh này quá mức hỗn loạn. Nếu lấy Không Gian Áo Nghĩa thân pháp ra dùng, Diệp Trần hiện tại không có nhiều nắm chắc có thể tránh thoát được.

Trước đây Huyền Hậu đã từng nói, trừ một vài phong Đế Vương Giả bên ngoài ra thì hiện tại có rất ít vương giả có thể thắng được Diệp Trần, Ma Cực Vương tuy có thể không làm gì được bản thể Diệp Trần, nhưng nếu đem thực lực so sánh thì Ma Cực Vương cũng có thể uy hiếp được hắn.

Nếu Ma Cực Vương có Thiên Ma Hóa Cực Thủ thì cũng có thể khắc chế Không Gian Áo Nghĩa thân pháp tuyệt chiêu của một số vương giả khác.

Phốc!

Mặc dù Diệp Trần lấy Kiếm Vực làm suy yếu uy lực Ma Cực chưởng những cũng phải cấp tốc né tránh. Nhưng Ma Cực Hư Không rốt cuộc tựu trung chính là tuyệt chiêu của Thiên Ma Hóa Cực Thủ, một nửa người Diệp Trần vẫn bị rách toạt khỏi thân xác làm sức lực bị thất thoát một nửa, Tinh Thần Tư Niệm Thể suýt nữa hỏng mất.

Với tình trạng này, Tinh Thần Tư Niệm Thể sẽ bị hủy hoại là không thể nghi ngờ. Hắn chợt nhận ra:

"Bản thể tới!"

Nhưng vào lúc này, khóe miệng Diệp Trần lộ ra vẻ mỉm cười.

"Diệp Trần, đón thêm ta một chưởng!"

Ma Cực Vương được thế không buông tha người, ngay sau đó một chưởng đánh tới, không gian lần nữa nát bấy, với cuồng bạo không gian lực này, đừng nói thuấn di, ngay cả ổn định thân hình cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng Diệp Trần cũng nhưng không tránh không né, Phá Tà Kiếm cũng thu vào

"Chuyện gì xảy ra?"

Thiết Đề Yêu Vương, Ngân Báo Vương cùng với Đường Lang Nữ Vương có chút không giải thích được, chẳng lẽ Diệp Trần tự nhận là không

phải là đối thủ Ma Cực Vương nên không chuẩn bị phản kháng.

Thấy Ma Cực chưởng lực sắp sửa đánh trúng, Diệp Trần bản thể đột ngột hiện ra trước người Tinh thần tưởng niệm thể.

“Bản thể tới !?”.

Che chở cho Tinh Thần Tưởng Niệm Thể của mình ở sau lưng, Diệp Trần lạnh lùng rút ra Thiên Hạt Kiếm huy động Thiên Cát Kiếm.

Phốc xuy!

Ma Cực chưởng lực được xưng tụng có thể hóa tận vạn vật, nhưng đó là với thực lực tuyệt đối, còn với uy lực như hiện tại của Ma Cực Vương, Diệp Trần chỉ xuất một kiếm là có thể phân chia chưởng lực đó thành hai khối, không gian cũng bị xé rách ra một mảng dài đến mấy dặm.

"Đây chính là thực lực Diệp Trần bản thể?"

Diệp Trần đột ngột xuất hiện làm cho Ma Cực Vương kinh hãi một chút, chợt rất nhanh khôi phục tĩnh táo, Thiên Ma Hóa Cực Thủ tạo cho Ma Cực Vương một vị trí gần như vô địch trong giới vương giả cùng cấp, khi đối mặt với tứ tinh cao đẳng chiến lực Vương giả thì có thể làm mất đi một bộ phận kình khí của đối phương, nhưng dưới tình hình này hắn phát hiện, sức lực của Diệp Trần khó mà làm mất đi hết được.

"Môn võ học này đúng là không tệ"

Đối với cái kết quả này, Diệp Trần thấy nhưng không thể trách.

Một kiếm này của hắn ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý. Hủy diệt, như thế nào là hủy diệt, đó chính là có thể hủy diệt vạn vật. Thiên Ma Hóa Cực Thủ nói cho cùng là hậu sinh luyện ra được, làm sao có thể hủy mất đi hết chấn động kiếm lực có ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý, sở dĩ có thể làm mất đi hủy diệt chấn động kiếm lực của Tinh Thần Tư Niệm Thể, hoàn toàn là bởi vì Tinh Thần Tư Niệm Thể Hủy Diệt Kiếm Ý không đủ mạnh, xa xa không bì kịp với bản

thể.

"Ngươi cũng đón của ta một kiếm."

Diệp Trần một kiếm bổ xuống.

Vẫn là Thiên Cát Kiếm.

Ngang!

Kim quang chói lòa tràn ngập trong tầm mắt Ma Cực Vương làm hắn không thấy được hình dạng thực sự của kiếm quang.

"Ma Cực Hư Yến!"

Ma Cực Vương chân nguyên bộc phát đến cực hạn, hướng về phía kim quang bổ ra một chưởng.

Phanh!

Kim quang không còn sót lại chút gì, nhưng thân thể Ma Cực Vương như bị sét đánh, bay ngược đi ra ngoài, há mồm phun ra đại lượng máu tươi.

"Tốt cho một cái Hủy Diệt Kiếm Ý!"

Mạnh mẽ ổn định thân thể, bất giác Ma Cực Vương lau miệng dính đầy máu tươi của mình.

Ma Cực Vương rốt cuộc vẫn là một Vương giả đỉnh cao, tu vi của hắn vượt qua ngàn năm, độ tinh thuần chân nguyên tuy nói so ra kém Diệp Trần, nhưng đến thời điểm nào đó khi số lượng đạt tới mức độ nhất định cũng có thể tạo ra tác dụng cực lớn.

Còn tu vi của Diệp Trần so với Ma Cực Vương, tuyệt đối không ít hơn năm thành, cho nên một kiếm này của Diệp Trần có năm thành uy lực bị Ma Cực chưởng lực triệt tiêu, ba thành uy lực bị hộ thể chân nguyên của hắn triệt tiêu, chấn động lực lượng chân chính còn lại xâm nhập vào trong cơ thể

hắn, chỉ còn lại hai thành cuối cùng mà thôi nên chưa đủ để làm cho Ma Cực Vương trọng thương.

"Tịch Diệt Ngưng Không!"

Ma Cực Vương tu luyện công pháp cùng Tịch Diệt Ma Tông tông chủ Tịch Diệt Ma Đế giống nhau, cũng là Tịch Diệt Ma Công, Tịch Diệt Ma Công có thể diễn sinh ra lực thôn phệ vô biên, tuy nhiên Ma Cực Vương vẫn chưa đạt tới một bước kia, bất quá cũng chỉ có thể gọi là gần tiếp cận.

Hắn điên cuồng thôi động Tịch Diệt Ma Công làm uy dũng chưởng lực bành trướng theo, không gian nhất thời ngưng kết lại tạo thành từng sợ chỉ không gian mảnh không ngừng nội liễm bên trong.

"ah ?"

Diệp Trần cảm thấy quanh thân như bị trói buộc rất nhiều. Ma Cực Vương Tịch Diệt Ngưng Không tuy không để cho hắn cảm thấy quá nhiều kinh ngạc, chẳng qua là do nó được tạo ra bởi đối thủ có hơn ngàn năm tu vi, hình thành một lực trói buộc lực rất lớn.

"Ma Cực Vương, ngươi không phải là đối thủ của ta, vẫn không thu tay lại sao!"

Diệp Trần đến đây hết thảy làm như không thấy.

"Thắng bại chưa phân, ngươi nói còn quá sớm ."

Ma Cực Vương đối với thực lực của mình rất tự tin, hắn biết nhược điểm lớn nhất của Diệp Trần là tu vi không đủ nhiều, nếu chiến đấu trong thời gian dài thì phần thắng sẽ nghiêng về hắn.

"Xem ra là ngươi không tới Hoàng Hà thì không biết sợ cái chết là gì"

Diệp Trần không tiếp tục khuyên ngăn, lợi dụng lúc chưởng lực của đối phương còn chưa được thi triển xong, Thiên Hạt Kiếm vung lên ra, phát ra

năm phần công lực.

Ông!

Nhất thời, vô hình sóng gợn khuếch tán ra, gặp hoàn cảnh này Ma Cực Vương đột nhiên bị mất đi trọng tâm làm chưởng lực đang vận trên tay bị khuyết tán rồi tan rã mất, không gian xung quanh lập tức bị phá mở một lổ hổng lớn, sóng gợn trong nháy mắt lan đến gần trên người của hắn.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Một kiếm này, không phải là sát chiêu bình thường, là Thiên Thương Kiếm thật sự, Ma Cực Vương lúc này chỉ cảm thấy trong cơ thể phảng phất như bị chôn chặc rất nhiều thuốc nổ, đồng loạt nổ tung, từng tia máu vẩy ra, ngay cả xương cũng nổ văng ra ngoài.

Phải biết rằng Thiên Thương Kiếm của Diệp Trần, ngay cả tinh thần đều có thể phá hủy, huống chi là thân thể con người, ra chiêu này với năm thành công lực là đã nương tay rất nhiều rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1171: Nguyên Hoàng Giao Chiến Tịch Diệt Ma Đế (Thượng)

"Quá mạnh mẽ, tuyệt đối là Tứ Tinh đỉnh phong chiến lực."

Đường Lang Nữ Vương thất thanh nói.

Thực lực Tam Tinh và Tứ Tinh nếu đem ra so sánh thì chênh lệch không hề nhỏ, đối với Tứ Tinh thì mặc dù chênh lệch cũng rất lớn nhưng cũng coi như có hạn, còn ở đây Diệp Trần là Tứ Tinh cao đẳng chiến lực nên so với Ma Cực Vương lợi hại hơn ba bốn lần, không có khả năng chỉ trong mấy chiêu là có thể đả thương hắn được.

Trước đó, Diệp Trần có thể dùng Tinh Thần Tưởng Niệm Thể chống lại Ma Cực Vương một thời gian ngắn, chủ yếu là sử dụng thân pháp Không Gian Áo Nghĩa quá mức huyền ảo nên có thể né tránh với tốc độ cực nhanh, bằng không nếu chỉ dùng Tinh Thần Tưởng Niệm Thể Tam Tinh bá chủ chiến lực thì tuyệt đối khó có thể cùng Ma Cực Vương có Tứ Tinh trung đẳng chiến lực đối kháng một hai chiêu, dù sao chiến lực giữa hai bên chênh lệch quá xa.

"Ma Cực Vương, các ngươi trở về đi!"

Thu hồi Thiên Hạt kiếm, Diệp Trần thản nhiên nói.

Khục khục khục!

Ma Cực Vương trong miệng không ngừng ho ra huyết khối, trên người của hắn có mấy chục cái lỗ máu, từng cái lỗ máu đều xỏ xuyên qua thân thể, xương cốt gãy nát đều lộ rõ ra ngoài. Vội vàng vận chuyển Bất Tử Chi Thân, khôi phục thương thế đáng sợ, Ma Cực Vương ngẩng đầu, thanh âm khàn khàn nói: "Diệp Trần, ta thừa nhận ngươi rất lợi hại, đương kim trên đời này, không có ai có tiến bộ lớn như của ngươi vậy, một khi tiến vào Sinh Tử

Cảnh thì đã có Tứ Tinh đỉnh phong chiến lực. Thế nhưng ngươi cũng đừng quá đắc ý, ta khuyên ngươi vẫn cẩn thận thì hơn, chúng ta bốn người chẳng qua đến đây cũng là để dò xét ngươi, nhân vật lợi hại chính thức còn chưa có tới."

Nguyên lai, bốn người Ma Cực Vương sớm đã biết rõ Diệp Trần sẽ quản đến việc này nên bọn hắn bên ngoài đến là cướp lấy Man Hoang thạch, còn ẩn ý bên trong là âm thầm muốn thăm dò thực lực Diệp Trần. Đương nhiên, Man Hoang thạch vẫn là mục tiêu cuối cùng của bọn hắn.

"Nhân vật lợi hại? Thì ra là thế".

Diệp Trần suy nghĩ một phen, lập tức sáng tỏ.

Xem ra, tất cả đại Vương giả tại Huyết Thiên Đại Lục đối với Man Hoang thạch đã sớm ngấp nghé đã lâu, chỉ là Trường Thiên phái có Hỏa Hoàng thủ hộ, Hỏa Hoàng là người nào, đây chính là vị vương giả có được lục tinh chiến lực đỉnh phong, toàn bộ Chân Linh thế giới đều rất khó tìm một vương giả khác đến cùng hắn làm đối thủ. Khi hắn giận dữ thì chẳng ai dám đến nói chuyện với hắn, khi hắn phải bảo vệ Trường Thiên phái thì ai dám động đến Trường Thiên phái, đó là tự tìm đường chết. Thế nhưng, đã năm trăm năm đi qua, Hỏa Hoàng đã rất lâu không hiện ra, khó tránh khỏi làm cho người ta hoài nghi, bởi vì Hỏa Hoàng đã xây dựng một thanh thế có ảnh hưởng quá mạnh mẽ cho nên bọn người có dã tâm vẫn đang chờ đợi. Đến hiện tại, bọn hắn đã không thể chờ được nữa nên đã phái bốn vị Vương giả qua đến xò xét, vừa thăm dò Hỏa Hoàng còn ở đó hay không, vừa lại thăm dò điểm mấu chốt của Diệp Trần.

Có thể nói nhất cử lưỡng tiện.

Nhíu mày, đây là lần đầu tiên Diệp Trần cảm nhận được Huyết Thiên Đại Lục thâm bất khả trắc, phần đông Vương giả đều thèm muốn Man Hoang thạch của Trường Thiên phái, hắn chỉ một mình, so ra lực lượng quá bạc nhược rồi.

"Diệp Trần, ngươi mau mau ly khai, bây giờ còn có cơ hội."

Ma Cực Vương gặp Diệp Trần đang trầm tư, lớn tiếng nói.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần nhíu mắt nhìn hắn, mở miệng nói: "Hôm nay chuyện này ta đã quản định rồi."

Ma Cực Vương đang muốn nói tiếp thì chợt biến sắc khi nghe những lời này.

"Đã ngươi không muốn rời đi, rốt cuộc cũng không muốn rời đi."

Hư không chấn động, ba đạo nhân ảnh phảng phất đã vượt qua không gian, xuất hiện tại cách đó không xa.

Ba người này, một kẻ là trung niên có mái tóc đen, ánh mắt bễ nghễ, mang theo Tịch Diệt chi ý, một kẻ là bà lão lưng còng, trong mắt hiện lên hình dáng tam giác, có chút âm độc, còn lại là một kẻ trung niên có dáng người khôi ngô cường hãn, tóc huyết hồng, miệng mọc đầy răng nhọn.

Tịch Diệt Ma Đế!

Cổ Đà Huyền Bà!

Huyết Sa Vương!

Diệp Trần liếc nhận ra thân phận ba người này.

Tóc đen trung niên đúng là Tịch Diệt Ma Tông tông chủ Tịch Diệt Ma Đế, bà lão lưng còng là một trong thập đại Yêu Tông, Cổ Đà Tông tông chủ Cổ Đà Huyền Bà, huyết phát trung niên thì chính là một trong Lục Đại Bán Yêu, Tộc trưởng Huyết Sa Vương của Huyết Sa gia tộc.

Tịch Diệt Ma Đế là một trong số rất ít Phong Đế Vương giả tại Huyết Thiên Đại Lục, Cổ Đà Huyền Bà thực lực nghe nói là Tứ Tinh bá chủ, Huyết Sa Vương Tắc là Tứ Tinh đỉnh phong chiến lực.

Ba người hình thành đội hình với sức mạnh cường đại chưa từng có, một gã Phong Đế Vương giả, hai gã có được Tứ Tinh đỉnh phong đã ngoài chiến lực đỉnh cấp Vương giả.

"Tông chủ!"

Ma Cực Vương hướng Tịch Diệt Ma Đế vừa chắp tay.

"Ma Đế, Huyền Bà, Huyết Sa Vương!"

Đường Lang Nữ Vương, Ngân Báo Vương cùng với Thiết Đề Yêu Vương cũng hướng ba người ôm quyền.

Tịch Diệt Ma Đế khẽ gật đầu, ánh mắt rơi vào Diệp Trần trên người, sau một khắc, thân thể của hắn chấn động, một cổ to lớn Ma Đạo chân nguyên bắn ra làm hư không chấn động, hư không quỷ dị bày biện ra một cỗ hoa văn kim loại màu đen lạnh như băng làm cho không khí trầm lặng và cô quạnh.

Tịch Diệt lĩnh vực!

Không giống với Ma Cực Vương Tịch Diệt ngưng không, Tịch Diệt lĩnh vực của Tịch Diệt Ma Đế mang theo quy tắc chi lực, mà cái quy tắc này chính là Tịch Diệt quy tắc thập phần hiếm thấy.

Dù là chỉ có một tia nhưng so với Tịch Diệt ngưng không lại cường đại gấp mấy mươi lần.

Kẽo kẹt kẽo kẹt!

Diệp Trần có thể cảm giác được, hộ thể chân nguyên bị vặn vẹo và xương cốt bắt đầu cũng bị vặn vẹo theo, Tịch Diệt lĩnh vực có thể vượt qua mọi loại phòng ngự gây tác động vào nội bộ thân thể hắn, làm cho chiến lực của hắn trong khoảnh khắc bị hạ thấp vô cùng nhiều, nếu như không lập tức ứng đối, Diệp Trần không chút nghi ngờ sẽ bị Tịch Diệt Ma Đế ra tay đánh chết.

Oanh!

Vốn dĩ Kiếm Vực khi phóng thích ra sẽ vô thanh vô tức, nhưng do ở trong vòng tồn tại của Tịch Diệt lĩnh vực, cả hai sinh ra va chạm kịch liệt, loại va chạm này chưa từng biến thành hữu hình nhưng hiện tại lại hình thành đường ranh giới phân biệt rõ ràng làm áp lực đánh vào thể nội Diệp Trần không còn sót lại chút gì, hoàn toàn bị Kiếm Vực xua đuổi đi ra ngoài.

Dùng Kiếm Vực đối phó với Tịch Diệt lĩnh vực!

"Kiếm Vực đệ nhị trọng!" Đang muốn ra tay thì đồng tử Tịch Diệt Ma Đế ngưng tụ.

Phần đông trong số Phong Đế Vương giả, hắn kiêng kỵ nhất là Thanh Vân Kiếm Đế, bởi vì Thanh Vân Kiếm Đế đã đạt đến đệ tam trọng Kiếm Vực, hoàn toàn áp chế được Tịch Diệt lĩnh vực của hắn. Còn Kiếm Vực của Diệp Trần so ra còn kém Thanh Vân Kiếm Đế rất nhiều, có thể ít nhất đã sinh ra Kiếm Chi Quy Tắc nhưng nếu như đối phương có tu vi sâu hơn dày một điểm, Tịch Diệt lĩnh vực của hắn đoán chừng không có đến chút tác dụng nào.

Hừ!

Một tiếng hừ nhẹ phát ra, Tịch Diệt Ma Đế phóng xuất ra Tịch Diệt lĩnh vực có sắc thái nồng đậm hơn làm bốn phía không gian phảng phất như biến thành tính chất của kim loại, khiến người xung quanh như bị chìm vào một loại vô vọng cô tịch.

Diệp Trần thần sắc không thay đổi, Thanh Liên Kiếm Quyết vận chuyển tới cực hạn, Kiếm Vực cường đại nhất được phóng ra cùng chống lại Tịch Diệt lĩnh vực, mà theo áp lực càng lúc càng lớn, Kiếm Vực mới sinh ra đã bị biến hóa, trên đỉnh đầu Diệp Trần hiện ra một thanh hư ảo Bảo Kiếm Hư Ảnh, bảo Kiếm Hư ảnh tựa hồ là thứ đã không còn tồn tại ở cái thế giới này từ rất lâu rồi.

Là Kiếm Vực đệ nhị trọng đỉnh phong!

Gặp phải áp lực cực lớn, Diệp Trần có chỗ đột phá.

"Cái này!"

Cổ Đà Huyền Bà cùng Huyết Sa Vương cũng không ngờ tới kiếm vực của Diệp Trần có thể cùng chống lại Tịch Diệt lĩnh vực của Tịch Diệt Ma Đế. Phải biết rằng, Tịch Diệt Ma Đế tu vi có thể là vượt qua 2000 năm, dùng 2000 năm tu vi ủng hộ Tịch Diệt lĩnh vực, tiên thiên ưu thế chắc chắn siêu việt hơn Diệp Trần rất nhiều, nhưng giờ này khắc này, Tịch Diệt Ma Đế gần như chỉ có thể chiếm theo một ít thượng phong mà thôi.

Tịch Diệt Ma Đế trên mặt mũi có chút không nhịn được, hắn là người trong ma đạo, chú ý nhất chính là tâm ý thoải mái, cho nên khi làm việc thì phải thật bá đạo, không được phép cho người khác phản kháng cho dù Diệp Trần là một tồn tại thiên tài đích thực so với cổ nhân, hắn cũng sẽ không cho đối phương nửa phần mặt mũi, nói động thủ thì lập tức động thủ, căn bản không chỗ cố kỵ.

Vốn hắn chuẩn bị dùng Tịch Diệt lĩnh vực phong tỏa Diệp Trần, làm cho đối phương không thể trốn tránh nhưng hắn không ngờ lại tính toán sai khi nhận ra Diệp Trần có Kiếm Vực, có Kiếm Vực bảo vệ, ý muốn phong tỏa ý nghĩ của đối phương của hắn sẽ thất bại hoàn toàn.

Xì xì!

Tịch Diệt lĩnh vực nổi lên một tầng lạnh như băng quang, Tịch Diệt Ma Đế đem Tịch Diệt lĩnh vực thôi động đến cực hạn, hắn sâm lãnh nói:

" muốn cùng ta đối nghịch thì cũng nên chuẩn bị vẫn lạc cho tốt đã "

Oanh!

Tịch Diệt Ma Đế một chưởng đánh về hướng Diệp Trần, lòng bàn tay lạc ấn lấy một cái chữ viết cổ —— Vương.

Diệt Vương Thủ.

Diệt Vương thủ đả ra, một thủ ấn chỉ cực lớn mang quang ảnh bao trùm về hướng Diệp Trần, thượng diện chữ Vương mang theo một loại ý chí Duy Ngã Độc Tôn, quyền sanh sát trong tay đầy khí phách, sát khí tràng ngập vô cùng lăng lệ.

Da đầu Diệp Trần run lên một hồi, Diệt Vương Thủ của Tịch Diệt Ma Đế vừa xuất ra, hắn cảm nhận được một cổ tử vong uy hiếp, nếu như trốn không thoát một chưởng này, hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Ba!

Không gian một hồi vặn vẹo, Diệp Trần biến mất tại chỗ, Kiếm Vực cũng tùy theo biến mất, mất đi Kiếm Vực chống lại, Tịch Diệt lĩnh vực của Tịch Diệt Ma Đế thế như chẻ tre chiếm theo càng nhiều lãnh địa không gian xung quanh, bàn tay chưởng ấn cực lớn mang quang ảnh bao trùm Thiên Địa làm cho nhật nguyệt vô quang, ngôi sao ảm đạm, làm một đường Không Gian Chi Lực bị xé toạt một mảng lớn trông vô cùng khủng bố. Tại nơi Diệt Vương Thủ thôi động xuống, tiếp thiên liền địa tạo thành một Không Gian Phong Bạo cuốn đi ra ngoài, chỉ cần Diệp Trần vừa xuất hiện, lập tức cũng sẽ bị bao trùm.

Diệp Trần một khắc không dám dừng lại, lợi dụng Không Gian Áo Nghĩa thân pháp, thuấn di ba bốn lần cho đến khi Diệt Vương Thủ uy lực yếu bớt mới có thể ngừng lại được.

Đến lúc này, hắn đã ở vạn dặm bên ngoài.

Nói một cách khác, nếu ở phạm vi vạn dặm bên trong, Diệt Vương Thủ có thật lớn khả năng diệt sát hắn.

"Khủng bố!"

Đối với Tịch Diệt Ma Đế cùng Tịch Diệt Ma Đế Diệt Vương Thủ, Diệp Trần chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung, đó chính là khủng bố, khủng

bố tột đỉnh.

"Chạy thoát sao?"

Tịch Diệt Ma Đế thân hình lập loè, đuổi theo.

Cổ Đà Huyền Bà, Huyết Sa Vương cùng với bốn vị Vương giả khác nhanh chóng đi theo.

"Diệp Trần ơi là Diệp Trần, trước cho ngươi đi thì không đi, hiện tại ngươi muốn đi cũng không thể rồi". Ma Cực Vương rất rõ ràng tính tình của Tịch Diệt Ma Đế, nói một không hai, mà nguyên nhân lại bởi vì nắm giữ Tịch Diệt lĩnh vực, sát tính thập phần nghiêm trọng, không ra tay thì thôi, ra tay là một kích lôi đình, không có chút nào do dự.

"Diệp Trần, nếu như ngươi cho rằng Hắc Long lão tổ không làm gì được ngươi, có thể không có sợ hãi, vậy thì mười phần sai rồi, Tịch Diệt Ma Đế ta muốn giết người thì chưa từng người nào có thể sống sót qua."

Tịch Diệt lĩnh vực tồn tại, lại để cho Tịch Diệt Ma Đế tốc độ đạt đến trình độ không thể tưởng tượng, chỉ so với Không Gian Áo Nghĩa thân pháp của Diệp Trần chậm hơn một phần mà thôi.

Không nói Tịch Diệt Ma Đế, bất kỳ một Phong Đế Vương giả nào cũng đều có tốc độ không hề chậm, nếu những vị vương giả có thể đạt được tốc độ siêu việt hơn Phong Đế Vương giả thì đều là những người có thành tựu cực cao trong đỉnh cấp Vương giả.

"Tối đa chạy trốn chỉ có bốn phần nắm chắc."

Diệp Trần thầm than một tiếng, Tịch Diệt Ma Đế không hổ là Tịch Diệt Ma Đế, giai đoạn hiện nay không phải lúc hắn có thể chống lại.

Không có chạy trốn, Diệp Trần theo Trữ Vật Linh Giới trong lấy ra Đăng Cao Vọng Viễn Đồ, tay run lên, Đăng Cao Vọng Viễn Đồ triển khai, "Nguyên Hoàng tiền bối, quấy rầy người rồi."

Ông!

Thủy mặc bóng lưng nhúc nhích, Nguyên Hoàng hình ảnh đi ra.

Vừa vừa xuất hiện, Nguyên Hoàng liền gặp được một chỉ ẩn chứa chữ Vương bàn tay quang ảnh phô thiên cái địa bao phủ tới, mặt trời mặt trăng và ngôi sao không ánh sáng, sát khí ngang trời cao.

"Tốt cho một chiêu Ma Đạo võ học."

Nguyên Hoàng thần sắc ngưng trọng, hắn y phục trên người không gió mà bay, một cổ khác lạ tại Kiếm Vực cùng Tịch Diệt lĩnh vực lĩnh vực tóe phát ra, cùng lúc đó, Nguyên Hoàng trên người tách ra Vô Lượng Quang, một quyền này đánh đi ra ngoài vô cùng mênh mông, vô cùng sáng chói, nếu như nói Diệt Vương Thủ là khí phách, sát khí thì như vậy một quyền này của Nguyên Hoàng lại tràn ngập hoàng đạo chi khí, trên trời dưới đất, ai cũng thần phục.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1172: Nguyên Hoàng Giao Chiến Tịch Diệt Ma Đế (Trung)

Nguyên Hoàng giao chiến Tịch Diệt Ma Đế (Trung)

Ầm ầm!

Tuyệt học của Nguyên Hoàng cùng Diệt Vương Thủ của Tịch Diệt Ma Đế đối oanh cùng một chỗ, trong lúc nhất thời làm phương viên vạn dặm xung quanh cát bay đá chạy, trong vòng ngàn dặm bên trong, khí kình nhu hợp thành Phong Bạo có khả năng san bằng hết vạn vật, không gian lúc này hiện hữu như một mạng nhện khổng lồ bị nghiền nát, mà ở trung tâm của mạng nhện đó là một năng lượng quang cầu có đường kính đạt tới trăm mét.

Bọn người Cổ Đà Huyền Bà, Huyết Sa Vương ở cách đó mấy trăm dặm ở bên trong cũng bị sóng xung kích cực lớn thổi bay đi ra ngoài, miệng nhổ ra từng ngụm từng ngụm máu tươi.

Diệp Trần bởi vì đứng tại sau lưng Nguyên Hoàng nên vẫn bình yên vô sự.

Năng lượng quang cầu ầm ầm tan rã, Nguyên Hoàng cùng Tịch Diệt Ma Đế đều bị đẩy lui về phía sau hơn mười bước.

"Tiểu tử, ngươi lại gây ra chuyện với địch nhân nữa, lần trước là Nhân Ma Hoàng, lần này là một vị Ma Đạo Phong Đế Vương giả"

Nghiêng đầu, Nguyên Hoàng bất đắc dĩ nói.

Diệp Trần cảm thấy có lỗi nói: "Tiền bối, xin người thứ lỗi, lần này đệ tử lại làm phiền đến người nữa rồi."

Ánh mắt một lần nữa rơi vào trên người Tịch Diệt Ma Đế, Nguyên

Hoàng ngoài miệng nói: "Cũng không sao, ta bị phong ấn bên trong bức tranh thủy mặc này đến mặt trời cũng không thấy được, tiện thể ra ngoài này khoây khỏa một chút cũng không đến nỗi.”

Với tư cách là Phong Đế Vương giả hết sức nổi danh từ thời thượng cổ, Nguyên Hoàng phong ấn ý niệm thể của mình ở bên trong bức tranh thuỷ mặc, tuy có thể bảo tồn nguyên khí, nhưng đây không phải ý thích sinh hoạt của hắn, mục đích hắn lưu lại cái bức tranh thuỷ mặc này nguyên là dùng để đối phó với ma tộc chứ thực sự cũng không phải là một loại phương thức kéo dài tánh mạng của chính mình.

"Vô Lượng Quang, Hoàng Đạo Thần Quyền !? ngươi với Nguyên Hoàng có liên hệ thế nào?"

Dưới nhãn lực của Tịch Diệt Ma Đế, lúc Nguyên Hoàng thi triển tuyệt chiêu, trên người bắn ra Vô Lượng Quang, quyền pháp tràn ngập Hoàng Đạo khí tức này so với những ghi chép trong Nguyên Hoàng tuyệt học rất giống nhau. Chính vì vậy, Tịch Diệt Ma Đế vô thức mà hỏi.

Cũng không hỏi thêm, hắn lại lắc đầu, "Không đúng, ngươi không phải huyết nhục tánh mạng thuần khiết, chỉ là một phương pháp đặc thù phong ấn đại bộ phận chân nguyên, dùng chân nguyên diễn sinh máu thịt, có thể giúp nhau chuyển đổi."

"Ngươi có thể xem ta như là một phân thân của Nguyên Hoàng!"

Nguyên Hoàng cũng không giấu diếm thân phận.

"là Nguyên Hoàng phân thân !"

Tịch Diệt Ma Đế sững sờ, sau một khắc, ánh mắt hắn ở bên trong bắn ra một sáng kinh người, Nguyên Hoàng phân thân này chính là thừa nhận thân phận chân thật của hắn là Nguyên Hoàng.

Bọn người Cổ Đà Huyền Bà cùng Huyết Sa Vương cũng lập tức phản ứng, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm, vài vạn năm trước Nguyên

Hoàng rõ ràng đã tưng xuất hiện ở chỗ này, thời gian đã lâu như vậy nên người này sợ không phải bản thể thật của hắn.

"Quá kinh ngạc! thật sự để cho ta quá kinh ngạc! Diệp Trần! không thể tưởng được trước khi vẫn lạc, ngươi vẫn để lại một thứ vô giá cho ta thưởng thức, quả thật không tệ. Tịch Diệt Ma Đế ta một mực đều muốn nhìn thấy một chút sức mạnh của cổ đại Phong Đế Vương giả, nhưng cổ nhân đều đã qua đời, nguyện vọng này cuối cùng khó thực hiện, vốn tưởng rằng chỉ có thể tiếc nuối cả đời, không thể tưởng được hôm nay có thể thực hiện."

Tịch Diệt Ma Đế vô cùng cao hứng, hắn tự nhiên tinh tường, đây không thể nào là thực lực của Nguyên Hoàng bản thể, hắn muốn biết chính là, từ cảnh giới ngang nhau trở xuống, hắn và Nguyên Hoàng đến tột cùng ai mạnh hơn.

"Tên này lại còn có cái nguyện vọng này?"

Diệp Trần trợn trắng mắt.

Hắn và Nguyên Hoàng từng nói chuyện với nhau, Nguyên Hoàng chiến lực hoàn toàn xác thực không bằng Ma Hoa Hoàng, mà căn cứ vào một ít tin tức trong giới Vương giả thì Tịch Diệt Ma Đế so với Ma Hoa Hoàng kém hơn một chút, cho dù hắn che giấu thực lực thì cũng tối đa cũng tương đương Ma Hoa Hoàng mà thôi, không có khả năng siêu việt Ma Hoa Hoàng.

Nhưng là Nguyên Hoàng còn nói, thông thường nếu so về chiến lực, hắn tuy nhiên có chỗ thua kém Ma Hoa Hoàng, bất quá nếu xảy ra tử chiến, Ma Hoa Hoàng cũng tất nhiên sẽ bị trọng thương, trong thời gian ngắn không cách nào chữa trị khỏi được, ít nhất trong vòng năm năm, không có khả năng khôi phục đến toàn thịnh thời kỳ. Vào lúc ấy cũng may mắn là Ma Hoa Hoàng không ra tay, thực lực của Diệp Trần khi đó còn quá yếu, Ma Hoa Hoàng dù là trọng thương, đều có thể đơn giản nghiền chết Diệp Trần. Nhưng là bây giờ, thực lực Diệp Trần không phải là Phong Đế Vương giả nói nghiền chết có thể nghiền chết được rồi.

Tịch Diệt Ma Đế một khi đã bị trọng thương thì tám chín phần mười không phải Diệp Trần đối thủ.

Về phần Cổ Đà Huyền Bà cùng Huyết Sa Vương càng không khả năng lưu lại Diệp Trần.

Bất quá nói thật ra , cùng Tịch Diệt Ma Đế giao thủ, Nguyên Hoàng không cách nào bù đắp được cho hoàn cảnh xấu xảy ra vì chân nguyên quá ít, Linh Hồn Lực cũng không bằng cùng giai Phong Đế Vương giả, dùng một phần thiếu một phân, nếu như đem Tịch Diệt Ma Đế đổi thành Nguyên Hoàng, chỉ sợ rằng đến thực lực của Phong Đế Vương giả cũng chưa hẳn có. Tịch Diệt Ma Đế nói ra lời nói này lại để cho Diệp Trần cảm thấy có chút không hổ thẹn.

Nguyên Hoàng không cảm thấy cái gì là công bình hay không công bình, hắn thản nhiên nói: "Nếu nguyện vọng của ngươi đã mãnh liệt như thế, ta đây liền thỏa mãn cho ngươi là tốt rồi, chỉ sợ kết quả sẽ không để cho ngươi thoả mãn."

"Ta cảm thấy được, ta sẽ thoả mãn đấy."

Tịch Diệt Ma Đế ánh mắt lạnh lùng .

"Giết!"

Vứt bỏ hết thảy tạp niệm, Tịch Diệt Ma Đế thân hình như quỷ mị, không gian bích chướng trong mắt hắn vô hình vô tức đánh hướng về Nguyên Hoàng .

Nguyên Hoàng thân hình bỗng nhiên khẽ động, nghênh đón tiếp lấy, không gian bích chướng đồng dạng không cách nào trở ngại hắn, hắn có thể tùy thời tiến vào hư không hoặc là bên ngoài thế giới.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Hai người vừa tiếp xúc, lập tức giao thủ, thiên địa oanh động, trời đất vô

quang, cả phương viên vạn dặm như trở thành chiến trường của hai người. Bởi vì tốc độ di chuyển của hai người quá nhanh nên vừa lúc này ở đây, sau một khắc đã đến ở ngoài ngàn dặm, khiến cho bọn người Cổ Đà Huyền Bà cùng Huyết Sa Vương lòng người bàng hoàng, bởi vì bọn hắn không biết ở đâu là an toàn.

'Rầm! Ào Ào'!

Đột ngột, một chưởng lực vô hình chợt hướng về phía Cổ Đà Huyền Bà khiến mụ vội vàng trốn vào hư không để tránh đi chưởng lực, thế nhưng chưởng lực này thật là cổ quái, phảng phất có được hiệu quả của Súc Địa Thành Thốn, đơn giản chỉ cần chém thoáng một phát trên người ả lập tức cánh tay trái bị chém đứt.

Ahhhhh!

Cổ Đà Huyền Bà kinh hoàng kêu một tiếng, chật vật không chịu nổi thoát đi ra ngoài, bay thẳng đến đến mấy vạn dặm bên ngoài, mới ngừng lại được, vẻ mặt trắng bệch.

"Mau bỏ đi!"

Huyết Sa Vương không nghĩ tới việc Nguyên Hoàng đang cùng Tịch Diệt Ma Đế giao thủ cũng giống như muốn ám toán bọn hắn, dưới đáy lòng một hồi run lên, sợ rằng Nguyên Hoàng cũng cho hắn một chưởng như vậy.

Theo sát lấy Cổ Đà Huyền Bà, năm người rút khỏi đi mấy vạn dặm, xa xa đang trông xem thế nào, không dám đến gần như dù chỉ một bước, một khi cảm giác được đại chiến song phương di động tới, bọn hắn lập tức lui lại.

"Nguyên Hoàng, đừng vội làm càn."

Tịch Diệt Ma Đế sắc mặt rất khó nhìn.

"Nếu là địch nhân, ta sẽ không có làm càn cũng không làm càn như người vừa nói đâu"

Nguyên Hoàng trả lời rất dứt khoát.

"Rất tốt, hôm nay ta để cho cái danh xưng cường giả ngày xưa của ngươi vẫn lạc thảm bại, cũng là để nhân loại chứng kiến sự Truyền Kỳ của Tịch Diệt Ma Đế ta."

Tịch Diệt Ma Đế chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, dùng công đối công, không để cho Nguyên Hoàng có cơ hội phân tâm đối phó những người khác.

Tịch Diệt Ma Đế dốc toàn lực ứng phó, Nguyên Hoàng cũng có chút cố hết sức rồi, chiến lực của hắn đến cùng cũng yếu đi Tịch Diệt Ma Đế một ít, so với thời kỳ toàn thịnh thì một phần mười cũng chưa tới.

"Diệt Vương Thiên kinh!"

"Diệt Vương Siêu Sinh!"

"Diệt Vương chứng đạo!"

"Diệt, diệt, diệt!"

Tịch Diệt Ma Đế đem Diệt Vương Thủ mấy đại sát chiêu từng cái thi triển đi ra, mỗi một chiêu đều mang khí phách mãnh liệt, trên đỉnh đầu Kinh Diễm Thiên, Thái Cực Thiên bích chướng bị điên cuồng vỡ ra đến, tựa như bầu trời bị vỡ ra tạo thành một đám lỗ thủng đen cực lớn, nhìn vào sẽ một mực có thể chứng kiến Tinh Không xa xôi.

Nguyên Hoàng khí tức di động thối lui liên tục.

"Nguyên Hoàng sắp bại hoàn toàn rồi."

Cổ Đà Huyền Bà đối với Nguyên Hoàng có chút oán hận, giờ phút này nhìn thấy Nguyên Hoàng không hề có lực phản kích, trên mặt lộ ra thoải mái thần sắc, ánh mắt nhỏ tràn đầy âm độc nhìn có chút hả hê.

"Chúng ta đến trong tinh không đánh một trận."

Mượn Tịch Diệt Ma Đế chưởng lực, Nguyên Hoàng thừa cơ chuyển hướng, phá vỡ Kinh Diễm Thiên, Thái Cực Thiên, nhảy vào trong tinh không, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"Chạy đi đâu."

Tịch Diệt Ma Đế chỉ cảm thấy tâm ý hiểu rõ, ngày xưa nhiều cường giả cái thế bị hắn đánh cho chật vật không chịu nổi, điều đó khiến cho hắn thống khoái vô cùng, Tịch Diệt ma công tựa hồ cũng có dấu hiệu đột phá.

Một cái thuấn di, Tịch Diệt Ma Đế cũng lướt vào trong tinh không.

"Đi!"

Cổ Đà Huyền Bà cùng Huyết Sa Vương bọn người sao lại có thể bỏ qua một trận chiến kinh thế như vậy, cả đám đều đi theo phá vỡ lưỡng trọng thiên tiến vào Thiên Đính Thiên.

Thì ra là Chân Linh thế giới trong tinh không.

Diệp Trần nhìn xem phương viên vạn dặm một mảnh đống bừa bộn, cảnh tượng Địa Hỏa phún dũng, hít sâu một hơi, cổ động chân nguyên, cuối cùng một cái tiến vào Tinh Không, còn về phần Tinh Thần Tưởng Niệm Thể thì đã về tới Trường Thiên phái.

Trong Tinh Không vô cùng mênh mông, sao sáng đầy trời, vô cùng vô tận.

Phía trước, hai đạo bóng người hóa thành quang ảnh vẫn một đường cuồng chiến, thỉnh thoảng có thể chứng kiến từng khỏa sao nhỏ bị phá diệt, bộc phát ra hoa mỹ quang, nhưng những quang sắc này cũng khó có thể ngăn cản hai người.

Năm người Cổ Đà Huyền Bà xa xa bám theo đuôi theo dõi.

Diệp Trần thì theo một phương hướng khác theo đuôi đi qua.

Nguyên Hoàng cùng Tịch Diệt Ma Đế đánh một trận chiến quá kinh người, Diệp Trần lần đầu trong đời chứng kiến Phong Đế Vương giả đối chiến, một bên là phân thân cái thế cường giả cổ xưa, một bên là Phong Đế Vương giả hiện nay, hai người tạo ra một ý nghĩa nhất định, có thân phận ngang nhau nhưng ở thời đại này, Ngũ Tinh chiến lực đã được cho đỉnh phong chiến lực rồi, còn lục tinh chiến lực Phong Đế Vương giả, gần đây Thần Long cũng không thấy qua, chỉ sợ không có được hai ba người.

Một chưởng đem Nguyên Hoàng đánh bay ra ngoài mấy trăm dặm xa, Tịch Diệt Ma Đế cười ha ha nói: "Nguyên Hoàng, ngươi không phải đối thủ của ta, hôm nay, cái phiến Tinh Không này sẽ là mồ chôn cuối cùng của ngươi."

Nguyên Hoàng không có cùng Tịch Diệt Ma Đế nói chuyện, hắn quay đầu, nhìn xa mấy vạn dặm bên ngoài Diệp Trần, truyền âm nói: "Diệp Trần, sự việc trọng đại kia tựu giao lại cho ngươi rồi."

"Xin lỗi Nguyên Hoàng tiền bối, kỳ thật ta đã có bốn phần nắm chắc chạy trốn."

Diệp Trần có chút hối hận đem Nguyên Hoàng triệu hoán đi ra.

"Không."

Nguyên Hoàng lắc đầu, "Một trận chiến này, là thứ mà ta rất muốn có được, đã bao nhiêu năm ta không có được một trận chiến thống khoái như thế, tuy nhiên đây không phải đỉnh phong chiến lực của ta, hơn nữa ngươi chớ quên, nếu ngươi chết, ta sẽ lưu lạc đến trong tay đối phương. Cho nên, việc triệu hồi ta cũng không tùy vào ý muốn của ngươi, mà là điều ngươi phải làm, nếu không thì sự hiện hữu của ta còn có ý nghĩa gì nữa."

"Bất quá ngươi yên tâm, một trận chiến này đi qua, ta tối đa chỉ là đánh mất tất cả lực lượng, sẽ không như vậy mà tan biến mất. Bằng thực lực của hắn thì không cách nào hủy diệt một điểm linh quang của ta."

Nguyên Hoàng trong mắt có cường đại tự tin, loại này tự tin lây lấy Diệp Trần.

"Nguyên Hoàng, ngươi lưu để lại di ngôn cũng vô dụng, bởi vì hắn cũng không thể trốn không thoát đâu."

Tịch Diệt Ma Đế cho rằng Nguyên Hoàng hiện tại bàn giao, nhắn nhủ hậu sự nên khóe miệng cười lạnh.

Quay đầu, Nguyên Hoàng không mang theo bất cứ tia cảm tình nào nhìn Tịch Diệt Ma Đế, ánh mắt trống rỗng, nhưng là lại không mất cảm tình sắc thái, tựa hồ muốn đem khắp Tinh Không đều thôn phệ đi vào, "Cuối cùng ta cũng muốn cho ngươi biết một chút về thực lực của Phong Đế Vương giả thời thượng cổ."

"Tam hoa lộ!"

Trên đỉnh đầu Nguyên Hoàng hiện ra ba đóa hoa hư ảo, một đỏ, một vàng, một lam, ba đóa hoa hoà lẫn, tạo ra một vầng sáng huyền diệu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1173: Nguyên Hoàng Giao Chiến Tịch Diệt Ma Đế (Hạ)

Nguyên Hoàng giao chiến Tịch Diệt Ma Đế (hạ)

"Sức mạnh đích thực của Phong Đế Vương giả thượng cổ ư? Như vậy đúng là không còn gì tốt hơn, bằng không đả bại ngươi lại có ý nghĩa gì ?"

Tịch Diệt Ma Đế chú ý tới đỉnh đầu Nguyên Hoàng hiện ra ba đóa hoa hư ảo có màu sắc khác nhau, ánh mắt lại lóe lên một tia phấn khích, trên người y sát khí càng tăng lên, thôi động toàn bộ 2000 năm công lực, khí tức bàng bạc sinh ra khiến cho một khỏa sao nhỏ phụ cận bị lung lay như sắp đổ vỡ, tinh quang lập loè.

"Diệt Vương chứng đạo!"

Tịch Diệt Ma Đế hét lớn một tiếng, hắn vung tay xuất ra một chỉ thủ vô cùng lớn đánh về phía Nguyên Hoàng, bàn tay quang ảnh che khuất cả bầu trời, hung hăng hướng phía Nguyên Hoàng nổ tung, trên thượng diện chữ Vương như phảng phất một ma lực mãnh liệt muốn đem Nguyên Hoàng hút đi vào nhằm tước lấy sự sống.

Ba đóa hoa lơ lửng lên đỉnh đầu, Nguyên Hoàng không lùi cũng không tiến, trên người lần nữa tách ra Vô Lượng Quang, một quyền đánh ra ngoài, Hoàng Đạo khí tức tràn ngập làm cho tinh vân xung quanh cũng phải gào thét.

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát sinh, tuyệt học của hai người lại một lần nữa đối oanh cùng một chỗ. Làm cho bọn người Cổ Đà Huyền Bà cùng Huyết Sa Vương nghẹn họng nhìn trân trối một màn này.

Tịch Diệt Ma Đế lúc trước chiếm cứ ưu thế tuyệt đối nhưng giờ rõ ràng lại bị một quyền này của Nguyên Hoàng oanh kích bay ra ngoài trên vạn dặm, huyết thủy một đường tuông ra đầy trời tựa như một huyết cầu vồng.

"Cái này !!!"

Không chỉ đám người Cổ Đà Huyền Bà và Huyết Sa Vương khiếp sợ, Diệp Trần cũng chấn động vô cùng.

Hắn nguyên lai tưởng rằng Nguyên Hoàng thi triển ra sức mạnh đích thực của Phong Đế Vương giả thượng cổ, tối đa cũng chỉ có thể cường đại hơn một bậc so với Tịch Diệt Ma Đế, làm cho đối phương bị thương đôi chút mà thôi. Nhưng không nghĩ tới, Nguyên Hoàng lại gọn gàng nhanh chóng đem Tịch Diệt Ma Đế đánh bay đi ra ngoài mà không có chút nào phảng kháng nào.

"Đây chính là sức mạnh của Phong Đế Vương giả thượng cổ đích thực sao?"

Diệp Trần trong nội tâm chấn động.

"Không có khả năng!"

Trên một ngôi sao nhỏ, thân ảnh Tịch Diệt Ma Đế bị lún sâu tạo ra một cái hố thật lớn, hắn lúc này đã bị thương vừa đang chậm rãi bò dậy, trong mắt tràn ngập hoảng loạn không thể tin vào điều vừa xảy ra. Sau một khắc, hắn lại tung một chưởng đánh tan cái ngôi sao có đường kính mấy ngàn dặm này để thoát ra ngoài, Tịch Diệt lĩnh vực lại thúc dục đến cực hạn, hắn đánh tiếp một đòn như bão táp hướng về phía Nguyên Hoàng.

"Diệt Vương Bá Thế!"

Trong miệng dù tràn ra máu tươi nhưng Tịch Diệt Ma Đế vẫn không quan tâm, hắn đã thi triển ra sát chiêu cường đại nhất - Diệt Vương Bá Thế.

Diệt Vương Bá Thế vừa tung ra, Bá Vương Khí bay thẳng trong tinh

không như một Cự Linh Thần Thủ muốn tóm lấy Nhật Nguyệt, tận diệt muôn dân trăm họ.

Vô Lượng Quang trên người Nguyên Hoàng cũng chưa từng dập tắt liền phát ra một cường thủ quang ảnh. Lúc này, trong thiên địa, chỉ còn lại cường thủ quang ảnh cùng quang ảnh thủ hung hăng oanh kích cùng một chỗ.

PHỐC!

Máu tươi một lần nữa cuồng nộ bắn ra, Tịch Diệt Ma Đế lại lần nữa bị oanh kích bay ra ngoài, hơn nữa còn bị oanh xa hơn, nhanh hơn.

"Ngươi rất hạnh vận nhưng cũng rất không may, đây là sát chiêu Tam Hoa Tá Đạo, ta tại Chân Linh thế giới chưa bao giờ sử dụng qua ngoại trừ lúc xông vào tử lộ."

Nguyên Hoàng thanh âm không lớn nhưng lại mạnh mẽ truyền bá đi ra ngoài làm mọi người xung quanh đều nghe được.

"Nguyên Hoàng tiền bối cũng từng xông qua tử lộ sao?"

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Việc Nguyên Hoàng tại Chân Linh thế giới chưa từng thi triển qua Tam Hoa Tá Đạo đối với Diệp Trần một điểm cũng không cảm thấy kỳ quái, vì ngay thời điểm đó tại Chân Linh thế giới không ai có thể làm cho Nguyên Hoàng toàn lực ứng phó, trừ phi là những Phong Đế Vương giả thời thượng cổ có lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bia, nếu không Nguyên Hoàng tuyệt đối là vô địch thiên hạ, từ xưa đến nay khó tìm đối thủ.

"Tốt cho một chiêu Tam Hoa Tá Đạo."

Tịch Diệt Ma Đế rốt cuộc cũng là cường hoành đến cực điểm Phong Đế Vương giả, Bất Tử Chi Thân đã đạt tới trạng thái Tích Huyết Trọng Sinh, Nguyên Hoàng tuy có năng lực trấn áp nhưng nếu muốn giết chết hắn thì thập phần gian nan. Vào giờ phút này hắn vẫn nhìn về phía trên nhưng cũng

chật vật không chịu nổi, chiến lực không giảm quá nhiều, chỉ là khí tức đã trở nên hư nhược rất nhiều mà thôi.

Nuốt một miếng đan dược long nhãn có màu đỏ thẫm như máu, Tịch Diệt Ma Đế thần sắc vô cùng sâm lãnh. Cùng lúc đó, tay phải hắn khẽ vẫy, một tòa tiểu tháp cao ba thước có ba màu xuất hiện trên tay.

"Không tốt, là Cực phẩm phòng ngự loại Bảo Khí!"

Diệp Trần thầm kêu không tốt.

Bảo Khí có rất nhiều chủng loại, ngoại trừ vũ khí cùng áo giáp bên ngoài, còn có một chút Bảo Khí có hình thù kỳ lạ, như bảo thuyền, Tử Kim bát, bảo tháp…trên cơ bản, bất luận vật thể thông thường nào, chỉ cần chất liệu tốt, luyện chế thủ pháp tốt, cũng có thể luyện chế thành Bảo Khí. Đối với loại Bảo Khí phòng ngự ở bên trong, Bảo Khí loại bảo tháp là cường đại thập phần khó phá mở.

Nguyên Hoàng hiển nhiên cũng biết tiểu tháp ba màu trong tay Tịch Diệt Ma Đế không tầm thường, sắc mặt ngưng trọng đi một tí.

"Có thể bức ta đến mức sử dụng Huyền Nguyên tháp, người có thể chỉ đếm được trên đầu ngón tay, Phong Đế Vương giả thượng cổ không hổ là Phong Đế Vương giả thượng cổ, thủ đoạn thật khó lường, nhưng tất cả phải dừng ở đây."

Ông!

Huyền Nguyên tháp trong tay Tịch Diệt Ma Đế từ từ lớn lên, sau một khắc bản thân của hắn đã xuất hiện tại bên cạnh cửa sổ tầng thứ năm Huyền Nguyên tháp.

"Trách không được có rất ít phát sinh đại chiến ở Phong Đế Vương giả ở tầm đó."

Huyền Nguyên tháp vừa ra tới, bọn người Cổ Đà Huyền Bà rốt cuộc

cũng biết vì sao tại Chân Linh thế giới rất khó gặp các cuộc giao chiến của Phong Đế Vương giả.

Không nói đến thực lực của Phong Đế Vương giả, do tại bọn hắn đã đứng ở đỉnh phong của Chân Linh thế giới nên có thể dễ dàng đoạt được rất nhiều bảo vật hiếm có. Khi một Phong Đế Vương giả nếu muốn giết chết một Phong Đế Vương giả khác, ngoài việc muốn chiến thắng đối phương, còn muốn chiếm lấy bảo vật của đối phương. Do vậy, một khi đối phương có các loại siêu cấp bảo vật bảo vệ tánh mạng thì việc giết chết đối phương tựu trở nên không có khả năng rồi.

Cho nên, Phong Đế Vương giả rất ít phát sinh đại chiến, bởi vì vi bọn hắn biết rõ, giết chết đối phương thì cái giá phải trả cũng thập phần cực lớn, đơn giản không thể làm.

"Diệt Vương Thiên kinh !"

Xa xa, Tịch Diệt Ma Đế đứng bên trong Huyền Nguyên tháp hướng về Nguyên Hoàng phát ra một chưởng, hắn có ý định hao hết Nguyên Hoàng chân nguyên, không chiến mà thắng.

Ba đóa hoa trên đỉnh đầu càng phát ra lưu quang chân thực, Nguyên Hoàng không lùi không tránh, tách ra Vô Lượng Quang một quyền nghênh đón tiếp lấy, khí thế mênh mông cuồn cuộn vô cùng, che lấp cả Tinh Không.

Oanh!

Huyền Nguyên tháp bị oanh phi, Tịch Diệt Ma Đế sắc mặt một chút tái nhợt, chợt khôi phục bình thường.

"Tam Hoa Tá Đạo là cái bí pháp gì, rõ ràng đem chiến lực đối phương tăng phúc đến tình trạng như thế?"

Tịch Diệt Ma Đế tuy bình yên vô sự nhưng chiến lực Nguyên Hoàng như trước lại để cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng đối phương lúc trước, chiến lực còn rõ ràng chỗ thua kém hắn không ít,

nhưng hiện giờ hắn lại bị áp chế gắt gao.

Hô!

Một ngụm đầm đặc trọc khí phun nhổ ra, sắc mặt Nguyên Hoàng cũng có chút tái nhợt.

Tam Hoa Tá Đạo là do hắn tốn hao một thời gian trăm năm mới sáng tạo ra, tạo ra đến Thiên cấp Đỉnh giai bí pháp. Môn bí pháp này được đặt tên Tam Hoa Tá Đạo là vì có huyền ảo riêng, tam hoa có ý chỉ "tinh khí thần", còn Tá Đạo (mượn đường) ý là hướng lên trời mượn đạo quả.

Tam Hoa Tá Đạo một khi thi triển sẽ giúp "tinh khí thần" tăng vọt. "Tinh" đại biểu cho cường thịnh, "khí" đại biểu chính là tu vi, "thần" đại biểu là Võ Giả linh hồn. Một Võ Giả nếu như tinh khí thần tăng vọt, chiến lực tự nhiên nước lên thì thuyền lên, còn nếu tinh khí thần suy nhược, chiến lực tức thì giảm bớt đi nhiều, khó có thể phát huy đỉnh phong chiến lực.

Thi triển ra Tam Hoa Tá Đạo, Nguyên Hoàng chiến lực thoáng cái tăng gấp bội nên mới đủ năng lực áp Tịch Diệt Ma Đế.

Thế nhưng khi thi triển Tam Hoa Tá Đạo, không phải là không có một cái giá lớn.

Hắn ở vào thời kỳ toàn thịnh thì có thể bỏ qua cái giá lớn này, tối đa suy yếu một thời gian ngắn mà thôi, thế nhưng hắn hiện không ở thời kỳ toàn thịnh, thậm chí cũng không phải bản thể, thi triển Tam Hoa Tá Đạo, cái giá phải trả chính là sự cắn trả tới bản thân, chỉ là chưa tới thời khắc bộc phát.

"Thừa dịp hiện tại còn ở trong trạng thái Tam Hoa Tá Đạo, dưới tình huống Linh Hồn Lực tăng vọt, một lần hành động phải đánh trọng thương hắn nếu không hậu quả sẽ khôn lường."

Trong nội tâm quyết định, Nguyên Hoàng trên người ẩn chứa uy áp một mực ra tay.

"Nguyên Hoàng, ta có Huyền Nguyên tháp bảo hộ, xem ngươi như thế nào làm tổn thương được ta?"

Tịch Diệt Ma Đế không sợ hãi, đứng tại Huyền Nguyên tháp tầng thứ năm điềm nhiên nói.

"Có thể đả thương ngươi hay không, kế tiếp ngươi sẽ biết rõ."

Không có tiếp tục thi triển Hoàng Đạo thần quyền, Nguyên Hoàng thậm chí thu hồi lĩnh vực, bảo tồn nguyên khí. Hắn nhắm mắt lại, lần nữa mở ra là lúc ở sâu thẳm bên trong mắt hiện ra một vòng quang mang màu vàng.

"Nguyên Thần Tỏa Sát!"

Quát lên một tiếng lớn, mi tâm Nguyên Hoàng bỗng nhiên xông tới một đạo quầng sáng Kim Sắc mà mắt thường nhìn không rõ, quầng sáng Kim Sắc có thế đi cực nhanh, trong nháy mắt, tựu đã đi tới phía trước Huyền Nguyên tháp.

Là linh hồn công kích bí pháp!

Tịch Diệt Ma Đế trong nội tâm hiện lên dự cảm bất an, nhưng nghĩ lại, linh hồn của hắn cũng không yếu, Nguyên Hoàng cũng không phải bản thể tồn tại, Linh Hồn Lực dù là đạt được tăng phúc cũng không có khả năng siêu việt hơn hắn quá nhiều, nếu như hắn thi triển ra linh hồn phòng ngự bí pháp thì không thể xâm phạm tới linh hồn của hắn được dù rất nhỏ.

Nhưng cũng không dám khinh thường, Tịch Diệt ma đế thúc dục một môn linh hồn phòng ngự bí pháp, tại Hồn Hải bên ngoài, bố trí ra một tầng lại một tầng linh hồn phòng ngự, chật như nêm cối.

Vô thanh vô tức ở bên trong, quầng sáng Kim Sắc quang bỏ qua Huyền Nguyên tháp bảo hộ, trực tiếp tiến vào trong đầu Tịch Diệt Ma Đế.

Yên tĩnh chỉ chốc lát!

Đột ngột Tịch Diệt Ma Đế hai mắt trợn lên, thê lương kêu thảm một tiếng.

Nguyên Hoàng liên tục thúc dục đi ra quầng sáng Kim Sắc, rõ ràng thoáng cái bao lấy hồn hải của hắn, chỉ là nhẹ nhàng co lại một cái là có thể đem linh hồn phòng ngự mấy tầng kia rung chuyển, linh hồn phòng ngự từ từ vỡ nát, quầng sáng Kim Sắc tiếp tục co rút lại, tạo ra một vết rách vòng tròn thật sâu trong Hồn Hải Tịch Diệt Ma Đế, suýt nữa cắt Hồn Hải của hắn thành hai nửa.

Tâm thần điên loạn, Tịch Diệt Ma Đế thân thể chấn động mãnh liệt, thất khiếu chảy máu, vốn là coi như cường thịnh khí tức thoáng cái suy yếu đến mức tình trạng xa xa cũng không bằng Diệp Trần.

"Ta thật hận!"

Hét to một tiếng về sau, Tịch Diệt Ma Đế điên cuồng thúc dục Huyền Nguyên tháp, chạy thục mạng ra trông thật thê thảm không còn chút phong phạm của Phong Đế Vương giả.

"Tông chủ!"

Ma Cực Vương so với ai khác đều gấp gáp, xem bộ dạng của Tịch Diệt Ma Đế thì khẳng định đã bị thương rất nặng, bằng không cũng sẽ không bao giờ liều lĩnh chạy trốn như vậy, điều này nói rõ, hắn đã cảm nhận được mãnh liệt nguy cơ sinh tử, nếu không trốn rất có thể vẫn lạc.

Ma Cực Vương đuổi theo, Cổ Đà Huyền Bà Huyết Sa Vương bọn người tự nhiên không dám lưu lại, Tịch Diệt Ma Đế vừa đi, có thêm bọn hắn cũng không đủ cho một quyền đánh giết của Nguyên Hoàng.

Mọi người đi rồi, chỉ còn lại có hai người Nguyên Hoàng cùng Diệp Trần.

PHỐC!

Trên đỉnh tam hoa tan vỡ, Nguyên Hoàng thân ảnh thoáng cái trở nên hư ảo, lực lượng trôi mất nhanh chóng như thế nào cũng đều không thể ức chế nổi, khiến cho đủ loại dị tượng phát sinh.

"Nguyên Hoàng tiền bối !"

Diệp Trần vội vàng nghênh tiếp đở lấy đối phương.

Nhưng là hai tay của hắn tiếp xúc qua đi một cái hư không, xuyên qua thân thể Nguyên Hoàng.

Nguyên Hoàng lắc đầu, "Không cần lo lắng, ta chỉ là trôi mất tất cả lực lượng, sẽ không biến mất ngay được."

Nguyên Thần Tỏa Sát, là Thiên cấp Đỉnh giai linh hồn công kích bí pháp do hắn tự nghĩ ra, bá đạo vô cùng, thế nhưng khi thi triển sẽ rút đi của hắn vô cùng nhiều Linh Hồn Lực, hơn nữa Tam Hoa Tá Đạo biến mất cũng là lúc sinh ra cắn trả, có thể không biến mất thân thẻ đã là cố gắng rất lớn rồi.

Ngày sau, hắn chính thức đã mất đi toàn bộ chiến lực, không còn khả năng trợ giúp Diệp Trần chiến đấu nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1174: Huyền Hậu Cùng Ma Hoa Hoàng Tấn Công Tịch Diệt Ma Tông

Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng tấn công Tịch Diệt Ma Tông

Nguyên Hoàng cùng Tịch Diệt Ma Đế giao chiến kinh thiên, ngoại trừ Diệp Trần và bọn người Cổ Đà Huyền Bà cùng Huyết Sa Vương, ở bên ngoài, kỳ thật còn có một quan khách luôn quan sát từ đằng xa.

Người quan khách này là một cô gái mỹ miều có dáng điệu như yêu nhân thiếu phụ.

Lúc trước, khi Cửu U Ma Vương và nanh vuốt của Ma tộc đuổi giết Diệp Trần, người mỹ thiếu phụ này đã cùng Thanh Vân Kiếm Đế men theo khí tức Ma tộc chạy tới, rất tự nhiên, người mỹ thiếu phụ này cũng là một Phong Đế Vương giả.

"Trên Đế Ngân Bia có lưu lại dấu vết cuối cùng của một vị Phong Đế Vương giả, tuy không phải bản thể nhưng thực lực trước sau vẫn cường đại như thế, sát chiêu Tam Hoa Tá Đạo cùng Nguyên Thần Tỏa Sát đã được xưng tụng là bí thuật mạnh nhất từ xưa đến nay."

Mỹ thiếu phụ thở dài một hơi, "Thật muốn cùng hắn chiến một trận để nghiệm chứng thành tựu của ta, nhưng đáng tiếc thay, hắn đã không còn chút chiến lực nào nữa rồi. Tịch Diệt Ma Đế ơi Tịch Diệt Ma Đế, lần này linh hồn bị thương đoán chừng ngươi cũng phải yên lặng ít nhất mười năm, trừ phi có thứ cường đại bảo vật nào đó hỗ trợ thì may ra."

Mỹ thiếu phụ cũng không có ý lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn để hại người lợi mình, đây là điều mà Phong Đế Vương giả rất ít làm, huống chi, nàng cũng không có một trăm phần trăm tự tin có thể giết chết Diệp Trần, đã giết không chết thì cần gì phải đi đắc tội với hắn, có thể trong tương lai hắn

còn có khả năng trở thành thiên tài phong quang vô hạn.

Ánh sáng màu vàng lóe lên, mỹ thiếu phụ ẩn vào Tinh Không.

"Đi rồi!"

Diệp Trần thở ra một hơi.

"Đi rồi chưa?"

Nguyên Hoàng hướng về phía Tinh Không Thâm Xử nhìn thoáng qua.

Lúc thi triển Tam Hoa Tá Đạo, linh hồn lực của hắn tăng vọt, phát giác được có người đang ở một bên nhìn trộm, nếu như là ở thời kì đỉnh phong, hắn tự nhiên sẽ bắt người này đem tới. Bất quá khi đó hắn đang cùng Tịch Diệt Ma Đế đại chiến nên vẫn là giả câm vờ điếc cho qua chuyện, vừa cũng e ngại mang đến cho Diệp Trần nguy cơ không lường được, chuyện xấu lại càng tăng thêm.

Diệp Trần có thể phát giác được mỹ thiếu phụ nhưng cũng không thể lại để cho Nguyên Hoàng phân tâm. Diệp Trần có được Linh Hồn Chi Nhãn, trong thiên hạ, có thể giấu diếm được thân phận đối với hắn đoán chừng còn không có người nào làm được.

"Đã đi, hẳn không phải là địch nhân”

. . .

Tại Trường Thiên phái, trưởng lão Lý Trường Phong dẫn đầu mọi người vẫn đang vô cùng trông mong Diệp Trần và kết quả trận chiến.

Tiếp tục chờ đợi không bao lâu thì thân ảnh Diệp Trần xuất hiện trên quảng trường.

"Diệp trưởng lão, cái gã Tịch Diệt Ma Đế đâu rồi?" Lý Trường Phong tâm thần bất định, bất an dò hỏi.

"Nguy cơ tạm thời đã được giải trừ."

Diệp Trần cũng không có quá nhiều giải thích.

Lý Trường Phong thấy Diệp Trần không giải thích nguyên nhân Tịch Diệt Ma Đế rút đi, tự nhiên cũng không dám hỏi nhiều.

"Tông chủ, cái Man Hoang thạch kia, có thể cho ta mượn xem một chút hay không?"

Diệp Trần đột nhiên nói.

"Uyên ương thạch sao? Được."

Lý Trường Phong không hề hai lời. Theo Trữ Vật Linh Giới ở bên trong lấy ra uyên ương thạch, đưa cho Diệp Trần.

Man Hoang thạch giao cho bọn người Tịch Diệt Ma Đế, hắn tuyệt đối không cam lòng, nhưng giao cho Diệp Trần, dù là Diệp Trần không trả lại cho hắn, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Mang theo Man Hoang thạch, Diệp Trần trở lại đại điện của mình trong ngọn núi ở Trường Thiên phái, hắn có ý định lại để cho Nguyên Hoàng xem qua đây có phải là Man Hoang thạch hay không và nó có tác dụng gì.

Tại đại điện.

Diệp Trần giơ Man Hoang thạch lên quan sát tỉ mỉ.

Man Hoang thạch hiện lên ánh ngọc lấp lánh, bên trong hào quang lưu động ẩn hiện là một đôi uyên ương, bất quá nhãn lực của Diệp Trần đã siêu việt hơn xưa rất nhiều nên hắn nhìn vào đã thấy ngay được. Hình ảnh đôi uyên ương này cũng không phải trời sinh hình thành, mà là được người nào đó dùng thủ đoạn đặc thù tạo ra, là Hậu Thiên tạo thành, chỉ có điều Lý Trường Phong có nhãn lực không cao nên nhìn không ra mà thôi.

Mở Đăng Cao Vọng Viễn Đồ mời Nguyên Hoàng đi ra, Diệp Trần hỏi:

"Tiền bối. Tảng đá kia, thật sự là Man Hoang thạch sao?"

Nguyên Hoàng thân thể thập phần hư ảo, không cách nào bắt được thứ đồ vật, hắn nhìn mấy lần, chậm rãi nói: "Đích thật là Man Hoang thạch, nhưng đáng tiếc bên trong đã không còn Man Hoang chi lực nữa."

"Không có Man Hoang chi lực, nó là gì ạ?"

"Không có Man Hoang chi lực, cái Man Hoang thạch này không có giá trị, chỉ có thể dùng làm vật sưu tập hay trưng bày mà thôi, nếu người nắm giữ Man Hoang thạch không cải tạo nó thì ở bên trong chỉ có thể tạo ra hình ảnh một đôi uyên ương mà thôi."

"Không có giá trị!"

Diệp Trần cười khổ, vì một cái Man Hoang thạch không có giá trị mà Tịch Diệt Ma Đế phải nhờ đến bảy vị Sinh Tử Cảnh Vương giả, thiếu chút nữa đã tiêu diệt Trường Thiên phái. Không thể không nói, Trường Thiên phái bị hủy diệt oan mà cả bản thân mình cũng chết oan.

"Nhưng rốt cuộc, cái Man Hoang thạch này lại có tác dụng gì?" Diệp Trần lại hỏi.

Nguyên Hoàng giải thích nói: "Man Hoang thạch đối với một Sinh Tử Cảnh Vương giả của Chân Linh Đại Lục mà nói có tác dụng vô cùng lớn, bởi vì khi hắn muốn tìm không gian Man Hoang tinh và mở cửa Man Hoang Tinh để tiến vào trong thì cần đến một cái chìa khóa, cái chìa khóa đó chính là Hoang Man Thạch. Năm xưa, ta cũng từng vào được Man Hoang tinh, nếu như muốn tiến vào Man Hoang tinh, ta ngược lại có thể chỉ cho ngươi con đường vào tinh không đó."

Man Hoang tinh không gian!

Diệp Trần nghe xong cái tên này, đã biết rõ không tầm thường.

"Thời đại Thượng Cổ, khi Man Hoang Sơn Mạch không bị tổn hại, thiên

tài địa bảo nhiều vô số, nhưng nó cũng chính là thảm họa trời giáng. Một ngày nọ, một thanh Thiên kiếm từ Thiên Ngoại Tinh Không đã tìm đến, xâu xé Chân Linh Đại Lục chia ra làm ba, trở thành ba khối đại lục là Chân Linh Đại Lục, Huyết Thiên Đại Lục cùng Thiên Kiếm Đại Lục. Man Hoang Sơn Mạch tự nhiên cũng bị phân liệt ra, rồi sau đó Chân Linh thế giới lại gặp phải dị tộc đại chiến, Man Hoang Sơn Mạch cơ hồ bị phá hư toàn bộ, chỉ còn sót lại một ít mảnh vụn của sơn mạch."

"Mà trong Man Hoang tinh có Man Hoang chi lực thì so với Man Hoang Sơn Mạch càng cổ xưa hơn, tại đâu đó trong Man hoang tinh còn có thể chân thật cảm nhận được Thiên Địa áo nghĩa và việc lĩnh ngộ áo nghĩa thập phần mau lẹ. Ngoại trừ việc đó ra, Man Hoang tinh cũng chính là một Man Hoang thế giới, trong đó có thể tồn tại những bảo vật trăm năm, ngàn năm, thậm chí vạn năm khó gặp, nếu có cơ hội tiến vào Man Hoang tinh, thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên một mảng lớn, nếu như ngươi đạt được một cái Man Hoang thạch, nhất định phải đi thoáng một lần vào Man Hoang tinh, chỉ có thực lực được đề cao mới có thể bảo tồn chính mình, khi đó khả năng đối phó dị tộc mới nắm chắc phần thắng. Cả hi vọng thành công khi xông vào tử lộ cũng sẽ lớn hơn rất nhiều."

"Tiền bối, như vậy Man Hoang thạch này có thể dùng để đến Man Hoang Tinh?"

Nghe Nguyên Hoàng vừa nói như vậy, Diệp Trần mới biết được Man Hoang thạch là thứ vô cùng trọng yếu, đây là thứ có thể gián tiếp giúp cho thực lực của chính mình tăng vượt bậc, thật không thể coi thường.

"Man Hoang thạch chính là Man Hoang chi lực ngưng tụ mà thành, chỉ có ở bên trong Man Hoang Sơn Mạch mới xuất hiện, chẳng qua hiện nay Man Hoang Sơn Mạch đã không còn nên Man Hoang thạch cũng không còn được sản sinh ra nữa. Chỉ sợ dưới tình huống bình thường, rất khó tìm được Man Hoang thạch. À đúng rồi, Man Hoang Cổ Địa ở Thiên Vũ Vực còn tồn tại hay không?"

Nguyên Hoàng hỏi.

Diệp Trần nói: "Man Hoang Cổ Địa trước đây vẫn tồn tại."

Hắn từng cùng bọn người Yến Phượng Phượng đi qua Man Hoang Cổ Địa.

"Được, nếu Man Hoang Cổ Địa còn giữ lại Man Hoang chi lực như trước thì thập phần khả quan, nếu tiến vào bên trong mà tìm được Man Hoang thạch thì tỷ lệ có lẽ sẽ khả quan hơn một chút. Đương nhiên, một ít cấm địa Vương Cấp trong đó cũng niêm phong vào không ít Man Hoang Sơn Mạch, cũng là nơi có thể xuất hiện Man Hoang thạch. Cơ duyên này nói không chừng là của ngươi, nói tóm lại nếu là của ngươi thì ngươi ắt sẽ tìm được, không là của ngươi, ngươi có cố tìm tới một trăm năm, cũng chưa chắc có thể tìm được."

"Đúng là như thế."

Diệp Trần gật gật đầu.

Man Hoang thạch trọng yếu như vậy, nhưng là muốn tìm được cũng quá khó khăn, chính vì vậy Tịch Diệt Ma Đế một mực đều muốn đi qua cướp đoạt, có thể thấy được mọi Phong Đế Vương giả đều muốn có được một khối Man Hoang thạch.

Nguyên Hoàng cuối cùng nhắc nhở Diệp Trần nói: "Man Hoang tinh tuy cơ duyên phong phú nhưng bất quá chỗ đó cũng không phải là vùng đất hiền lành, tính nguy hiểm thập phần lớn, nếu không đạt đến Ngũ Tinh chiến lực, tốt nhất không nên xông vào, dù là có Man Hoang thạch cũng không được đi."

Với tư cách là người từng tiến vào Man Hoang tinh, Nguyên Hoàng có quyền lên tiếng nhất, tại nơi đó, cơ duyên và nguy hiểm cùng tồn tại, là bảo địa nhưng cũng là hung địa.

Cái Man Hoang thạch này đối với Diệp Trần không có tác dụng gì nên Diệp Trần lại trả lại cho Lý Trường Phong.

Ngày thứ hai, Diệp Trần lưu lại Tinh Thần Tưởng Niệm Thể xong lại hướng Chân Linh Đại Lục trở về.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Thông qua Diệp gia Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận, Diệp Trần đã đem tổn thất chân nguyên trong trận chiến đấu trước khôi phục lại, cũng có thêm một ít tinh tiến.

. . .

Huyết Thiên Đại Lục.

Tịch Diệt Ma Tông.

Tịch Diệt Ma Đế bế quan suốt nửa tháng nay một mực không thấy động tĩnh, Ma Cực Vương trong lòng lo lắng như lửa đốt, canh giữ ở Tịch Diệt Ma Tông cũng không ra ngoài.

"Diệp Trần tiểu tử này đã đem tông chủ làm hại ra thê thảm như vậy, ngày khác nhất định phải trả thù, không biết tình huống hiện tại của tông chủ thế nào, có nguy hiểm hay không!"

Ma Cực Vương đi tới đi lui.

Đột nhiên, không gian vặn vẹo, Tịch Diệt Ma Đế xuất quan.

"Tông chủ."

Ma Cực Vương nghênh đón tiếp lấy.

Tịch Diệt Ma Đế sắc mặt rất yếu ớt, khí tức hơi hỗn loạn, đó là vì linh hồn lực bị thương nghiêm trọng, nhờ có tu vi cường đại của bản thân nên mới có thể khống chế phần nào hiện tượng thảm hại này.

Phất phất tay, Tịch Diệt Ma Đế tâm tình thật không tốt, hắn mở miệng nói: "cái Man Hoang thạch của Trường Thiên phái, bất luận ra sao ta nhất

định phải chiếm lấy cho bằng được, Tam Hoa Tá Đạo do gã Nguyên Hoàng thi triển, khẳng định đã tổn hao thực lực rất nhiều, nói không chừng hắn đã không còn sức chiến đấu. Ngươi đi thông tri cho hai người Cổ Đà Huyền Bà và Huyết Sa Vương, dùng chi lực ba người các ngươi cũng có thể đơn giản ngăn trở Diệp Trần để đoạt Man Hoang thạch."

"Vâng."

Ma Cực Vương do dự một chút liền đáp ứng.

Hắn cũng hiểu được Nguyên Hoàng không có khả năng bình yên vô sự, còn Diệp Trần tối đa chỉ có thể cùng phân cao thấp với Cổ Đà Huyền Bà, có thêm Huyết Sa Vương cùng mình, một mình Diệp Trần không đáng để lo.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời Tịch Diệt Ma Tông bỗng nhiên tách ra mãnh liệt hắc quang, trong lúc nhất thời đất trời rung chuyển, Thiên Địa Nguyên Khí vô cùng hỗn loạn.

Đây là hiện tượng có người đang công kích Tịch Diệt Ma Tông đại trận.

Bên ngoài đại trận, Ma Hoa Hoàng mặc một bộ trường bào hoa lệ, sắc mặt nghiêm túc và trang trọng, vừa đưa tay như ngọc tung ra một chưởng rồi chậm rãi thu lại, phía trước của nàng là một vòng bảo hộ kim loại màu đen nằm trên đại trận bị đại thủ ấn mà Ma Hoa Hoàng chưởng phát ra tạo thành vết rách trải rộng.

"Ma Hoa Hoàng, ngươi dám!"

Tịch Diệt Ma Đế bởi vì linh hồn bị thương cực kỳ nghiêm trọng nên cảm giác lực bị giảm xuống rất nhiều, nhìn xuyên thấu qua đại trận thấy được Ma Hoa Hoàng, hắn không khỏi nghiến răng nghiến lợi, cơn tức giận nóng nảy ứa ra.

Ma Hoa Hoàng không nói một lời, lại tung tiếp một chưởng vào vòng

bảo hộ kim loại bên trên.

Ầm!

Lần này, vòng bảo hộ kim loại lõm xuống dưới một khối lớn, suýt nữa sụp đổ, trong nền đất dưới đại trận bộ, số lượng lớn linh mạch phụt lên phóng thích vô cùng vô tận linh thạch nguyên khí để bù đắp gia trì đại trận bên trên.

Ma Cực Vương buộc phải tự mình điều khiển trung tâm trận, trấn thủ cho đại trận được vững chắc.

"Ma Hoa Hoàng, ngươi dám đến Tịch Diệt Ma Tông ta làm càn, ta thề nhất định phải diệt sạch Hỗn Loạn Ma Hải nhất mạch của ngươi, lăng nhục ngươi bằng mọi cách."

Tịch Diệt Ma Đế còn chưa từng trải qua khuất nhục cục diện như thế, với tư cách là một trong hiếm hoi Phong Đế Vương giả, rõ ràng bị người ta đánh vào tông môn ngay trước mặt mình, điều này đúng là nhục nhã vô cùng.

Người trong ma đạo nhất định không chịu nổi uất khí đó, lần này linh hồn bị tổn thương làm sát tính Tịch Diệt Ma Đế càng thêm đậm đặc.

Kẽo kẹt kẽo kẹt cót kẹtzz!

Một lớp đã san bằng, một lớp khác lại khởi sinh nhưng ở bên trên đại trận, rõ ràng cũng truyền tới những tiếng nổ mạnh đáng sợ, chỉ thấy một bạch y nữ tử đang hư lập ở giữa trời cao, cánh cửa không gian bằng hàn băng màu trắng xuất hiện và không ngừng diễn sinh, trùng kích bên trên đại trận, cánh cửa không gian này có ẩn chứa Không Gian Chi Lực, hiệu quả nếu so với chưởng lực Ma Hoa Hoàng thì cường đạo hơn nhiều.

Trong thời gian mấy lần nháy mắt, trên đại trận của Tịch Diệt Ma Tông dần dần bị lấp kín bởi một cánh cửa không gian nguyên vẹn, một khi cánh cửa không gian in dấu lên đó là người bên ngoài có thể thong dong tiến vào.

"Huyền Hậu, ngươi cũng tới, các ngươi điên rồi sao? Ah, các ngươi dám khi nhục ta...như vậy sao !"

Tịch Diệt Ma Đế như đã phát điên, ánh mắt đỏ như màu máu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1175: Ác Ma Hấp Thu

Ác Ma Hấp Thu

Thế giới Phong Đế Vương giả cũng chia ra nhiều cấp bậc, ngoại trừ những Phong Đế Vương giả ở Thiên Kiếm Đại Lục thì cường đạo nhất trong các Phong Đế Vương giả phải kể đến là Hư Hoàng Không Đế Hắc Long lão tổ có cấp bậc là ngũ tinh cao đẳng chiến lực, còn Ma Hoa Hoàng bởi vì gần đây không xuất hiện nên Hư Hoàng Không Đế mới nổi danh như vậy. Còn ở ngoại giới thì xôn xao những tin đồn rằng chiến lực của nàng không thể mạnh hơn so với Hư Hoàng Không Đế. Nhưng tin đồn thì vẫn là tin đồn, những thứ không biết rõ lại chính là thứ đáng sợ nhất, cho nên gần đây không có người nào dám trêu ngươi Ma Hoa Hoàng, Tịch Diệt Ma Đế gần đây tuy tự cao tự đại nhưng cũng không dám làm liều đi trêu chọc nàng.

Cho nên, Ma Hoa Hoàng tấn công Tịch Diệt Ma Tông đại trận làm cho Tịch Diệt Ma Đế tuy nhiên tức giận nhưng quá mức cũng chỉ phun ra vài câu nhục mạ, võ mồm triển khai. Trên thực tế, sau đó, hắn hơn phân nửa cũng không dám thật sự đi tận diệt Hỗn Loạn Ma Hải nhất mạch, mà nếu hắn thực sự dám làm vậy thì cũng như lăng nhục Ma Hoa Hoàng, người khác không tìm hắn để gây sự cũng đã không tồi rồi.

Còn Huyền Hậu thì mấy năm gần đây mới được phong hầu Phong Đế Vương giả, trong thế giới Phong Đế Vương giả, nàng thuộc về tiểu bối, thực lực cao lắm cũng ở mức ngũ tinh trung đẳng, chín phần mười là ngũ tinh cấp thấp.

Nhưng hôm nay, Huyền Hậu dám tới công kích Tịch Diệt Ma Tông đại trận, Tịch Diệt Ma Đế cảm giác như đã bị khi nhục cực hạn, thoáng một khắc đã không khống chế được cơn giận, đôi mắt đỏ lên như máu.

Linh hồn bị thương trầm trọng khiến cho thực lực của hắn so với thời kì đỉnh phong cũng không đạt đến được bảy tám phần, bằng không Tịch Diệt Ma Đế chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ cùng Huyền Hậu quyết chiến sinh tử.

Thế nhưng với tình hình hiện tại thì hắn hữu tâm vô lực, thật đúng là để cho nhất hắn thống hận.

"Diệp Trần, Huyền Hậu, ta thề sẽ không tha cho các ngươi "

Giờ này khắc này, Tịch Diệt Ma Đế đối với Diệp Trần hận thấu xương, nếu như không phải vì Diệp Trần triệu hồi ra phân thân Nguyên Hoàng thì hắn đã không bị rơi vào cái thời khắc thê thảm này. Bị người khác công kích mà không phản kháng được, tình huống này khiến Tịch Diệt Ma Đế như điên loạn nhanh chóng bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng hắn cũng không thể không nhận ra sai lầm khi liên lụy đến Diệp Trần, dù sao cũng là do hắn chủ động đánh đối phương, còn dõng dạc cùng với Nguyên Hoàng phân cao thấp, tàn sát đối phương.

Đương nhiên, dù cho Tịch Diệt Ma Đế không khống chế được tình hình cũng sẽ không bỏ qua cho Diệp Trần, chỉ có điều tâm tính không còn giống với bình thường mà thôi, từ chuyện đang bị người phía trước đánh mà hận lây sang Diệp Trần.

Tịch Diệt Ma Đế lúc này cũng không nghĩ tới việc linh hồn mình bị trọng thương đã làm ảnh hưởng tới thực lực mà còn có thể làm ảnh hưởng đến tâm thái của hắn.

Ở cấp bậc Sinh Tử Cảnh vương giả, linh hồn lực có thể không đạt đến thành tựu thượng thừa nhưng cũng tuyệt đối không thể thấp. Diệp Trần có thể nói đã gặp may mắn khi sở hữu linh hồn lực mạnh hơn những Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường gấp 10 lần. Tiên Thiên ưu thế cao xa hơn nhiều những người khác, nếu như đem hắn đổi thành Tịch Diệt Ma Đế, chẳng những chiến lực không có chút tổn hại mà nếu gặp phải cục diện không khống chế được như thế này, địch nhân nếu không có thực lực đạt đến cấp bậc Phong Đế Vương giả đỉnh phong thì căn bản khó có thể địch nổi hắn.

"Tông chủ, ta ngăn cản không được nữa rồi"

Ma Cực Vương đầu đầy mồ hôi, bị hai gã Phong Đế Vương giả bên ngoài liên tiếp công kích Tịch Diệt Ma Tông đại trận, hắn có thể trấn thủ đại trận chống lại đến bây giờ đã là vô cùng cố gắn rồi. Dù sao Tịch Diệt Ma Tông đại trận cũng không tính là đại trận vô địch trong thiên hạ.

Nếu so về mức độ lợi hại của đại trận thì Hư Hoàng Môn đại trận là lợi hại nhất, nếu không, chỉ có mỗi Hư Hoàng là Phong Đế Vương giả trấn thủ thì vì sao Hư Hoàng môn của hắn hết lần này tới lần khác là Tứ phẩm tông môn. Dù chỉ là một Tứ phẩm tông môn yếu nhất trong số các tứ phẩm tông môn nhưng như vậy cũng có thể vượt xa những Ngũ phẩm tông môn khác.

"Ngươi mau mở Thiên Khấp ma trận, có thể ngăn cản một khắc thì đỡ một khắc!"

Tịch Diệt Ma Đế cuối cùng còn có chút lý trí, hắn gằng từng chữ, oán hận nói

"Thiên Khấp ma trận"

Ma Cực Vương sững sờ, Thiên Khấp ma trận là Tịch Diệt Ma Tông ẩn giấu đại trận, tựu giống với Diệp gia Bất Hủ kiếm khí đại trận, phẩm cấp là Cực phẩm trung đẳng đỉnh phong, đối với linh mạch yêu cầu tổng số lượng thập phần cao.

Không thể khởi động đại trận dễ dàng được, vừa khởi động, tất nhiên sẽ có tổn hại đến phần đông Tịch Diệt Ma Tông linh mạch, bởi vì phẩm chất cùng số lượng linh mạch theo không kịp với độ tiêu hao của Thiên Khấp ma trận.

"Còn không mau khởi động!"

Tịch Diệt Ma Đế hét lớn

"Vâng!"

Ma Cực Vương hít sâu một hơi, tung một chưởng phá hủy một cái ấn pháp treo tại ngọn núi trên mặt đất

Ô ô ô ô!

Một hồi thanh âm gào khóc thảm thiết xông thẳng lên trời, trong vòng ngàn dặm trên bầu trời, thoáng chốc đã trở nên đen kịch, tro khí lưu màu đen không ngừng chuyển mình: quay cuồng, ẩn ẩn hiện ra lần lượt từng gương mặt ma quỷ đáng sợ.

"Mọi người trong tông môn nghe lệnh, điều khiển Thiên Khấp ma trận, đón đánh địch nhân!"

Ma Cực Vương thanh âm khàn khàn quát

Tất cả Tịch Diệt Ma Tông trưởng lão cùng đám đệ tử sớm đã bị những biến hóa như vậy làm cho kinh động rồi, nghe Ma Cực Vương phát lệnh, những trưởng lão cùng đệ tử có tu vi đạt tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ, không phân biệt trước sau đều đứng ở Thiên Khấp ma trận điều khiển, đem chân nguyên bản thân chính mình quán chú vào trong đại trận, sau đó rống giận dùng trận pháp chi lực công kích về hướng Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu.

Rầm rầm rầm rầm!

Nguyên một đám mặt quỷ màu xám đen hiện ra, miệng rộng mở cắn về phía hai người đang tấn công trận pháp.

"Hừ!"

Ma Hoa Hoàng hừ lạnh một tiếng, tùy ý một chưởng chém ra làm một mảng lớn mặt quỷ bạo liệt, tro khí lưu màu đen triệt để bị chôn vùi, đừng nói công kích nàng mà ngay cả tới gần nàng cũng không có khả năng.

Đương nhiên, điều này cũng có thể làm tốc độ và tần suất công kích Tịch Diệt Ma Tông đại trận của nàng cũng bị thấp đi.

Về phần Huyền Hậu ở bên kia, đám mặt quỷ vừa tiếp cận nàng trong phạm vi ngàn trượng thì lập tức biến mất không thấy gì nữa, phảng phất như bị dịch chuyển đến địa phương khác, không hề có đất dụng võ.

Trong đại trận, Tịch Diệt Ma Đế cắn răng chịu đựng, bỗng nhiên ngồi xếp bằng xuống.

Ông!

Tại bên ngoài mi tâm của hắn, một con phi trùng có hai cánh dài hư ảo hiện ra, đây là linh hồn lực ngưng tụ thành linh hồn phi trùng, là một bí pháp phụ trợ linh hồn của Tịch Diệt Ma Tông, tuy có phẩm cấp rất thấp nhưng khi tấn cấp thì tác dụng lại rất lớn.

Vèo!

Linh hồn phi trùng không bị trận pháp trói buộc, trực tiếp trốn vào hư không, biến mất không thấy gì nữa.

"Chạy đi đâu "

Bên ngoài Trận pháp, Huyền Hậu trong mắt lóe lên kỳ quang, mi tâm hiện ra chi môn không gian nhỏ, tương tự cũng trốn vào hư không .

Trong hư không, linh hồn phi trùng đang bay thì bị cánh cửa không gian hiện ra nghênh đón phía trước, đem linh hồn phi trùng nhốt vào, lúc xuất hiện lần nữa là đã đến trước người Huyền Hậu.

Ba!

Linh hồn phi trùng vỡ ra làm lộ tin tức “cầu cứu”.

"Huyền Hậu "

Tịch Diệt Ma Đế nghiến răng nghiến lợi, mi tâm lần nữa hiện ra một đám linh hồn phi trùng, hiện tại linh hồn của hắn đang bị trọng thương, tự tiện vận dụng linh hồn bí pháp là một gánh nặng rất lớn, nhưng hắn không

còn đường lui nữa rồi, hai nữ nhân này nói rõ ra là không cho hắn đẹp mặt, cũng không cho hắn có đường đi cầu cứu. Bằng thực lực bây giờ của hắn, căn bản là không thể ngăn cản, cho dù có thể chạy thoát thì chiến lực cũng sẽ bị hạ thấp đến một mảng lớn nữa. Đến lúc đó, cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể khôi phục lại được.

Mảng lớn linh hồn phi trùng theo từng phương hướng trốn vào hư không

Huyền Hậu thấy thế, cánh cửa không gian do Linh Hồn Lực thúc dục bành trướng đến cực hạn, ít nhất cũng bắt lại được một nửa linh hồn phi trùng, còn bên trên, Ma Hoa Hoàng vẫn phóng thích linh hồn lực cùng Không Gian Áo Nghĩa thi triển bí pháp công kích, cũng không phải như Huyền Hậu, bất quá nàng cũng có công kích linh hồn bí pháp, hai mắt lóe lên ánh sáng màu đỏ, vô số đóa hoa màu đen lan tràn ra ngoài, mỗi một đóa hoa màu đen đều bao trùm một con linh hồn phi trùng nhanh chóng giết tới.

Nhưng đáng tiếc, như trước vẫn để lọt thoát ba con linh hồn phi trùng chạy ra ngoài biến mất không còn tăm tích.

"Ma Hoa Hoàng tốc chiến tốc thắng" Huyền Hậu truyền âm cho Ma Hoa Hoàng

"Được"

Ma Hoa Hoàng gật gật đầu

Các nàng lần này đến, đương nhiên là vì Diệp Trần mà xuất đầu, Huyền Hậu không cần phải nói, cùng Diệp Trần cho tới bây giờ đều là một phe cánh, Ma Hoa Hoàng có đồ đệ là Mộ Dung Khuynh Thành, mà lại nàng đã từng nói qua, nguyện ý dùng nhất tộc chi lực đổi lấy sự chiếu cố của Diệp Trần đối với Nhân Ma nhất tộc, những lời này cũng không phải là thuận miệng nói là nói, không xuất lực, làm sao có thể hồi báo Diệp Trần, huống chi với thực lực hiện tại của hắn thì Phong Đế Vương giả cũng khó có thể đánh chết được. Ngày sau, thành tựu tất nhiên bất khả hạn lượng, nếu có cơ hội thì phải nắm chặt. Mà hiện tại lại đúng là cơ hội tốt.

"Ác Ma hấp thu "

Ma Hoa Hoàng quát một tiếng, song ấn pháp biến ảo, một đóa Ác Ma Chi Hoa hư ảo màu đen chậm rãi ngưng tụ thành, đây chính là Ma giới Ác Ma Chi Hoa có thể hấp thu năng lượng bình thường để chuyển hóa ra tác dụng ma lực, nàng muốn dùng năng lực Ác Ma Chi Hoa hút sạch đại trận trận pháp chi lực của Tịch Diệt Ma Tông.

"Huyền Diệu Vạn Trọng Môn"

Huyền Hậu cũng đã phát động ra chiêu thức vô cùng huyền diệu mạnh mẽ tuyệt đối, từng cánh cửa không gian đem Tịch Diệt Ma Tông vây lại đến mức chật như nêm cối, bất luận cái gì mặt quỷ nào vừa ra tới lập tức bị cắn nuốt mất tăm.

Hô!

Ma Hoa Hoàng bên trong Ác Ma Chi Hoa lúc này đã ngưng tụ thành thật chất, to lớn chừng như một núi theo gót giày nàng vung lên, Ác Ma Chi Hoa bao trùm toàn bộ Tịch Diệt Ma Tông đại trận, rễ cây bám vào trận pháp bên ngoài trông giống như đang bám vào thổ nhưỡng ở bên trong lòng đất. Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tịch Diệt Ma Tông đã không còn nhìn ra nữa, nếu như không phải có trận pháp bảo hộ, Tịch Diệt Ma Tông sớm đã diệt tông.

PHỐC!

Một ngụm máu tươi phun ra, Ma Cực Vương sắc mặt trắng bệch nói: "Tông chủ, trận pháp chi lực đang mất đi nhanh chóng, một ít Trung phẩm linh mạch đã hết sạch linh khí rồi."

Sự cường đại của Ma Hoa Hoàng làm rung động thật sâu ở hắn, rõ ràng dùng lực lượng của một người mà có thể hút sạch toàn bộ trận pháp chi lực, cái này phải là hạng thủ đoạn gì mới có thể làm được!

"Chiến Thiên Tượng hoàng đã nhận được tin tức của ta, hắn đã đến "

Tịch Diệt Ma Đế dĩ nhiên khôi phục tỉnh táo, lạnh lùng nói

"Chiến Thiên Tượng hoàng? Tốt quá, Tịch Diệt Ma Tông ta được cứu rồi "

Nghe được tên Chiến Thiên Tượng hoàng, Ma Cực Vương thở ra một hơi, Chiến Thiên Tượng hoàng, đây chính là nhân vật không kém gì Hư Hoàng Không Đế, có thể nói là Vô Địch cận chiến trong giới Phong Đế Vương giả, có thể cùng ngạnh chiến với cả Hắc Long lão tổ.

Ác Ma Chi Hoa có thể hấp thu lực lượng rồi tự nhiên hội tụ đến trên người Ma Hoa Hoàng đang ở bên trong, ma lực được Ác Ma Chi Hoa chuyển hóa thành giống như một Thái Dương màu đen, càng lúc càng lớn lên, bên trong ẩn chứa ma lực mạnh mẽ.

Không thể biết được bản thân Ma Hoa Hoàng có tu vi thấp bao nhiêu, vì lực lượng ma lực thường thập phần hỗn tạp, cần phải rèn luyện vô số lần mới có thể chuyển hóa làm tu vi. Trong quá trình tu luyện, nếu như không phải vì nàng đã chịu tải quá nhiều ma lực nên không cách nào tiếp tục gia tăng tu vi, thì cái này đoàn ma lực cầu này hoàn toàn có thể lại để cho tu vi của nàng nâng cao một bước.

"Đi!"

Tay phải giương lên đưa Ác Ma Chi Hoa bay lên không trung, tay trái tống xuất, màu đen Thái Dương giống như ma lực cầu, ầm ầm ném ra, mục tiêu trúng vào Tịch Diệt Ma Tông đại trận.

Ầm ầm

Tiếng nổ kinh thiên động địa bộc phát, dùng Tịch Diệt Ma Tông làm trung tâm, phương viên mấy trăm ngàn dặm đều nằm trong phạm vi của cường quang, sáng chói đến mức mắt thường không cách nào nhìn rõ được, mà trong vòng Đại Sơn ngàn dặm, trong nháy mắt đã bị sóng xung kích màu đen san thành bình địa, cường đại khí lưu thậm chí đã xé rách trên đỉnh đầu

lưỡng trọng thiên, một mực phóng xuất ra đến trong tinh không làm cho một ngôi sao nhỏ gần đó bị hủy diệt.

Mà Tịch Diệt Ma Tông tầng tầng đại trận đã tan thành mây khói, không còn sót lại chút gì, tất cả chủ trì trận pháp trưởng lão cùng đệ tử đang điều khiển trận pháp, nguyên một đám miệng phun máu tươi, nằm bất tỉnh la liệt trên mặt đất.

"Tịch Diệt Ma Đế, chúng ta không phải đến diệt tông, chúng ta tới là để tìm ngươi"

Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu thực tế không phải đến tiêu diệt Tịch Diệt Ma Tông, dưới tình huống bình thường, có rất ít Sinh Tử Cảnh Vương giả làm ra tình cảnh diệt tông, bởi vì mỗi người đều có thế lực của mình, hôm nay ngươi diệt tông môn của ta, ngày mai ta diệt tông môn của ngươi, còn thế nào mà sống. Cho nên, diệt tông đơn giản là điều không nên làm, đây là một thanh kiếm hai lưỡi, hại người cũng tự hại mình.

Tịch Diệt Ma Đế đã trốn được vào Huyền Nguyên trọng tháp, hắn lạnh lùng nói: "Các ngươi đã mất đi cơ hội duy nhất, Chiến Thiên Tượng hoàng đã đến "

Vừa dứt lời, một hồi tượng âm rống lên...từ xa xôi truyền tới.

Chỉ nghe thanh âm, hai người liền có thể cảm giác được, một đầu voi Hồng Hoang lớn đang chạy vội tới, con voi Hồng Hoang cực lớn này có vòi voi phảng phất dài mấy ngàn dặm trường, khí thế chi bá liệt, không thể địch nổi, toàn bộ đất trời đều lay động, quả là khí thế của hắn quá kinh hãi. Bất luận là con vật gì cũng đều cảm nhận được cổ khí thế yêu thú này, đều bị nằm rạp trên mặt đất, ánh mắt đầy hoảng sợ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1176: Thong Thả Rời Đi

"Chiến Thiên Tượng hoàng đến thì đã sao nào ?"

Ma Hoa Hoàng đang ở trên không vẫn tiếp tục vung tay đưa Ác Ma Chi Hoa đang phình to như một tòa núi mạnh mẽ hướng xuống phía dưới bao trùm lấy Huyền Nguyên Tháp đang che chỡ cho Tịch Diệt Ma Đế.

Vèo!

Nhận ra Ác Ma Chi Hoa quả thật vạn phần quỷ dị, Tịch Diệt Ma Đế đương nhiên sẽ không khinh địch để Huyền Nguyên tháp bị bao trùm, Ma Đạo chân nguyên thúc dục khiến Huyền Nguyên tháp hóa thành ba màu cầu vồng, bay vút ra ngoài.

"Không gian dịch chuyển"

Đẳng cấp kinh người của Huyền Hậu cũng không phải hư danh, chiến lực mặc dù không cường đại như Ma Hoa Hoàng, nhưng ở một vài phương diện khác còn muốn cường đạo hơn cả Ma Hoa Hoàng. Giờ phút này chỉ thấy nàng hai tay kết ấn, từng đạo ấn pháp đánh về phía Huyền Nguyên tháp đang bay, mặc cho Huyền Nguyên tháp có né tránh thế nào cũng không thoát được, bị trúng phải một cái ấn pháp làm hư ảnh mơ hồ. Huyền Nguyên Tháp là bảo khí có linh khí, chính nó cũng không hiểu thấu tại sao cái ấn pháp đó lại có thể làm nó bị dịch chuyển trở lại ngay trước mặt Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu.

Phần phật!

Ác Ma Chi Hoa thoáng chốc đã bao trùm Huyền Nguyên tháp bằng vô số dây leo, đám dây leo này lại liên tục cắm rễ chui vào Huyền Nguyên tháp làm cho Tịch Diệt Ma Đế thấy mà trợn mắt há mồm kinh hãi.

"Tam quang chấn động bảo!"

Huyền Nguyên tháp đến cùng cũng không phải Cực Phẩm Bảo Khí bình thường, Tịch Diệt Ma Đế rót vào càng nhiều Ma Đạo chân nguyên vào thì mặt ngoài của Huyền Nguyên tháp càng tách ra một thứ ánh hào quang ba màu chói lọi. Ánh hào quang chấn động làm Ác Ma Chi Hoa lập tức bị vỡ tan vô số chỗ, chất dịch nhựa cây văng khắp nơi. Nhưng điều làm hắn phẫn nộ hơn là một màn mới phát sinh, bản thân Ác Ma Chi Hoa có năng lực hồi phục rất mạnh, tại vị trí bị vỡ tan trong nháy mắt liền khép lại, những chỗ trên bề mặt Huyền Nguyên tháp bị chất lỏng nhựa cây văng dính vào lập tức khiến cho hào quang ba màu trên nó bị ảm đạm đi rất nhiều. Phảng phất chất lỏng này có khả năng ăn mòn chân nguyên cực mạnh, bài trừ chân nguyên vô cùng hiệu quả.

"Ma Hoa Hoàng, Huyền Hậu, mau dừng tay."

Từ rất xa, một cự hán có dáng người rộng thùng thình đang Phá Toái Hư Không mà đến.

Hai người đều không để tâm tới gã cự hán này, mi tâm Huyền Hậu lại hiện ra Tam Lăng Ấn Ngân trông như một ánh nhìn bằng mắt bình thường nhưng lại có thể trực tiếp xuyên qua Ác Ma Chi Hoa cùng Huyền Nguyên tháp, xuyên thẳng vào trong Hồn Hải của Tịch Diệt Ma Đế.

Tịch Diệt Ma Đế đã sớm đề phòng bị hai người dùng Linh Hồn Lực công kích hắn nên trước đó đã thi triển linh hồn phòng ngự bí pháp, đem Hồn Hải bảo vệ cẩn thận.

Tam Lăng Ấn Ngân cùng tầng tầng lớp lớp vòng bảo hộ linh hồn đụng vào nhau, không ngừng công phạt, nhưng dù sao linh hồn của Tịch Diệt Ma Đế cũng đang bị trọng thương nên không thể chống đỡ được Tam Lăng Ấn Ngân, từng tầng từng tầng vòng bảo hộ linh hồn bị bị công phá. Cuối cùng, rất nhiều Tam Lăng Ấn Ngân hư ảo đã khắc sâu vào trong Hồn Hải của Tịch Diệt Ma Đế.

Ah!

Vừa bị Nguyên Hoàng công kích đến thảm hại, đối với Nguyên Thần Tỏa Sát của Nguyên Hoàng hắn đã không chịu nổi, thương thế còn chưa phục hồi thì Tịch Diệt Ma Đế lại bị tổn thương thêm một lần nữa. Có thể nói, Nguyên Thần Tỏa Sát bá đạo cường thế, đối với linh hồn có thể gây tổn thương đặc biệt cực lớn, mà Tam Lăng Ấn Ngân của Huyền Hậu, nhìn như đối với linh hồn thì khả năng gây tổn thương không quá cao, nhưng khi đã in dấu lên thì không cách nào tiêu trừ.

Đây rõ ràng là một loại công kích linh hồn bí pháp gây tổn thương dai dẳng.

"Huyền Hậu, ta bảo ngươi dừng tay ngay lập tức."

Cự hán thập phần phẫn nộ, từ cách đó rất xa đã tung ra một quyền đánh tới. Một quyền này cương mãnh bá liệt, phảng phất một quyền này tung ra là có thể khai thiên tích địa, bão táp cuồng phong gào thét, bao trùm toàn bộ Thiên Địa.

"Huyền Diệu Vạn Trọng Môn"

Huyền Hậu không dám khinh thường, tay phải phất một cái, từng đạo cánh cửa không gian hướng phía phía trước diễn sinh hiện ra, vốn là khoảng cách giữa nàng và cự hán chỉ cách nhau có mười mấy vạn dặm, nhưng là theo cánh cửa không gian không ngừng diễn sinh làm không gian ở giữa khoảng cách này ngay lập tức phảng phất như bị kéo dài, càng lúc càng xa ra.

Rầm rầm rầm rầm oanh. . .

Vô số tiếng nổ mạnh vang lên, quyền kình của cự hán dễ dàng hủy diệt một mảng lớn cánh cửa không gian, tới mức làm cho nó gần như sụp đổ. Ngay lúc này, một hư ảnh Chiến Tượng cự đại hiện ra, vòi voi cuốn qua một cái đã đem phần còn lại của cánh cửa không gian sụp đổ, trong không gian

chỉ còn lại âm thanh nhàn nhạt của chiến Tượng Zsshi...i-it....

"Quyền kình quả thật là lợi hại"

Huyền Hậu bị đẩy lui hơn mười dặm.

Hô!

Sau thời khắc Huyền Hậu bị đánh lui, gã cự hán rốt cục đã xuất hiện ở bên cạnh Huyền Nguyên tháp, gã vừa đến thì một cổ cảm giác trầm trọng đến nghẹt thở như bao trùm phương viên mấy ngàn dặm, phảng phất đây không phải một người mà là một ngọn núi lớn, một cự thú có khả năng chống trời, bất luận kẻ nào đứng ở trước mặt hắn, đều có cảm giác bản thân vô cùng nhỏ bé, nhỏ bé như một hạt bụi.

"Ma Hoa Hoàng, dừng tay đi!"

Cự hán đưa tay chộp kéo lấy rể cây Ác Ma Chi Hoa, Ác Ma Chi Hoa thuận thế hướng phía cánh tay cự hán lan tràn tới, tựa hồ muốn đem thân thể của hắn bao trùm lại, ngay tức thì cơ thể bắn ra khí lực chấn động mạnh mẽ làm đám rễ của Ác Ma Chi Hoa bị chấn động bay ra ngoài, lăng không tan rã.

Ma Hoa Hoàng cũng không tiếp tục ra tay công kích, đối với cự hán nói: "Chiến Thiên Tượng hoàng, ngươi cớ sao phải trợ giúp hắn?"

Chiến Thiên Tượng hoàng chính là Chiến Tượng Tông tông chủ, chủ tu thân thể nên có một thân khí lực cường đại, có thể nói khủng bố vạn phần, Bất Tử Chi Thân cảnh giới tuy chỉ đạt tới Huyết Nhục Diễn Sinh đỉnh phong nhưng sức phòng ngự thân thể mạnh đến đáng sợ. Cùng giai Phong Đế Vương giả, rất khó có thể công phá phòng ngự thân thể của hắn. Dù cho có lĩnh ngộ áo nghĩa bao nhiêu thì Phong Đế Vương Giả cũng không thể nào tinh thâm hết toàn bộ, mà nếu đã không tinh thông hết toàn bộ thì chính thức xúc phạm tới hắn là chuyện tuyệt đối không nên dính vào.

Chiến Thiên Tượng hoàng không trực tiếp trả lời câu hỏi mà chỉ lạnh

lùng nói: "Nơi này là Huyết Thiên Đại Lục, không phải là nơi các ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, hôm nay hai người các ngươi nếu như không giải thích rõ ràng thì cũng đừng mơ tưởng có thể đơn giản rời đi."

"Sao chứ, ngươi cho rằng ngươi có thể lưu lại hai người chúng ta à ?" Ma Hoa Hoàng cũng không đem Chiến Thiên Tượng hoàng để vào mắt, châm chọc nói.

"Còn có ta ở đây ?"

Phương xa, lại có một người chạy đến.

Một thân áo đen, một đầu thanh phát, người đến tuổi ước chừng hơn 40 tuổi, trên người phát ra khí tức mênh mông cuồn cuộn như mây trời biển lớn, so với Chiến Thiên Tượng hoàng cùng lắm chỉ là yếu hơn một bậc.

"Cửu Đầu Xà hoàng"

Huyền Hậu nhận ra thân phận đối phương.

Cửu Đầu Xà hoàng, Cửu Đầu Xà gia tộc Tộc trưởng, nhân vật mạnh mẽ nhất trong Bán Yêu nhất tộc, chiến lực hắn đã là Ngũ tinh trung đẳng, cùng một cấp độ với Long Vương.

"Còn có chúng ta nữa!"

Cổ Đà Huyền Bà, Huyết Sa Vương, Ngân Báo Vương, Thiết Đề Yêu Vương, Đường Lang Nữ Vương, thỉnh thoảng còn có vài Sinh Tử Cảnh Vương giả đang bay tới, những Sinh Tử Cảnh Vương giả này yếu nhất đều là Tam Tinh chiến lực.

Nếu đơn đả độc đấu thì những Sinh Tử Cảnh Vương giả Ngũ Tinh chiến lực trở xuống tự nhiên không đủ khả năng giết được hai người Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu, nhưng là có hai gã Phong Đế Vương giả theo bên cạnh phụ trợ thì cũng có thể gây ra thập phần đại tác dụng. Năm đó Long Vương cùng Huyền Hậu liên thủ đuổi giết Cửu U Ma Vương, khi đó Huyền

Hậu vẫn chỉ là đỉnh cấp Vương giả, nhưng như vậy cũng có thể thương tổn được Cửu U Ma Vương, là đạo lý này.

Dù phòng ngự của Phong Đế Vương giả đã đạt tới tình trạng đỉnh cấp Vương giả, nhưng lui một bước mà nói, dù là đỉnh cấp Vương giả khác không phá được phòng ngự của hắn, cũng có thể tiêu hao chân nguyên của hắn trên phạm vi lớn, trừ phi Chiến Thiên Tượng hoàng là Luyện thể Vương giả thì mới không sợ vây công.

Ma Hoa Hoàng hít một tiếng, đối với Huyền Hậu nói: "Mục đích của chúng ta đã đạt tới, cần phải đi thôi."

Kỳ thật, các nàng lần này tới, căn bản không có ý định diệt sát Tịch Diệt Ma Đế, nơi này nói như thế nào đều là của Huyết Thiên Đại Lục, là địa bàn của người khác, các nàng còn không dám làm ra việc một tay che trời, các nàng đến với mục đích rất đơn giản, chính là lần nữa đánh trọng thương Tịch Diệt Ma Đế, sau đó nói cho thế nhân biết, gây chuyện với Diệp Trần chính là chọc giận các nàng.

"Ân, là cần phải đi rồi."

Huyền Hậu gật gật đầu.

Cánh cửa không gian mở ra, Huyền Hậu một bước bước vào trong đó, chợt cánh cửa không gian đóng cửa, ẩn vào hư không.

PHỐC!

Bên kia, Ma Hoa Hoàng thân thể hóa thành vô số đóa hoa màu đen nổ tung, từng mảnh nhạt nhòa.

Chiến Thiên Tượng hoàng cùng Cửu Đầu Xà hoàng sắc mặt khó coi, bọn hắn biết rõ không thể lưu lại Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn các nàng rời đi, trước đó bất quá là câu dọa dẫm khách sáo mà thôi.

"Hừ, nếu Tịch Diệt Ma Đế không trọng thương thì dùng Tịch Diệt lĩnh vực bao phủ ở các ả, các ả có mơ tưởng cũng không thể đơn giản rời đi như vậy."

Công pháp của Chiến Thiên Tượng hoàng cùng Cửu Đầu Xà hoàng hiện tại còn kém xa tít tắp Tịch Diệt Ma Đế, yêu thú cùng Bán Yêu có thể lĩnh ngộ ra lĩnh vực vô cùng ít, so ra kém nhân loại rất nhiều, đây là một đại yếu thế của bọn hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1177: Quỹ Sát Hoàn Thành, Tiến Vào Thiên Kiếm Đại Lục

Quỹ Sát hoàn thành, tiến vào Thiên Kiếm Đại Lục

"Chúng ta hiện tại tuy công pháp không am hiểu được tường tận nhưng bất quá cũng có được một kiện Cực phẩm Bảo Khí bù đắp, còn cần gì phải dựa vào người khác nữa chứ ?"

Cửu Đầu Xà hoàng cũng rất căm tức, Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu gây ra việc này chính là đánh vào mặt Phong Đế Vương giả của Huyết Thiên Đại Lục, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, đáng giận chính là bọn hắn không có biện pháp nào ngăn chặn, dù Chiến Thiên Tượng hoàng có thực lực không kém gì Ma Hoa Hoàng, tuy nhiên hắn lại không có lĩnh vực nên để có thể lưu lại nàng thì thật khó như lên trời, mà Huyền Hậu lại có Không Gian Áo Nghĩa huyền bí nhất, mà lại ẩn chứa huyền diệu chi đạo, lưu lại nàng cũng khó khăn không kém Ma Hoa Hoàng.

Hai gã đều nhận thức được nhược điểm của mình, tận đáy lòng âm thầm có ý định bất chấp nguy hiểm một lần xông vào đệ nhất Vương Cấp cấm địa của Huyết Thiên Đại Lục, vì trong khoảng thời gian gần đây, nghe nói có lĩnh vực Bảo Khí tồn tại nên bọn hắn cũng muốn chiếm được một kiện, có thể bù đắp nhược điểm bản thân cũng thật không tệ.

"Tịch Diệt Ma Đế, ngươi thế nào rồi?"

Chiến Thiên Tượng hoàng quay đầu nhìn về phía Huyền Nguyên tháp cao lớn.

Tịch Diệt Ma Đế thập phần thê thảm, linh hồn liên tiếp bị tổn thương, Ma Đạo chân nguyên bên trên Huyền Nguyên tháp bị Ác Ma Chi Hoa bám vào hấp thu gần một nửa. Thực lực của hắn giờ phút này một lần nữa đã bị

giảm xuống một mảng lớn, đừng nói là Ngũ Tinh chiến lực, Tứ Tinh chiến lực cũng là nhiều lắm rồi. Nói một cách khác, nếu như không có Huyền Nguyên tháp bảo vệ, đại bộ phận đỉnh cấp Vương giả đều có thể hành hạ Tịch Diệt Ma Đế đến chết.

"Vẫn còn chưa chết"

Tịch Diệt Ma Đế chật vật không chịu nổi đi ra khỏi Huyền Nguyên tháp.

"Ngươi tại sao lại đi gây hấn với Diệp Trần ?" Cửu Đầu Xà hoàng có chút nghi vấn, hắn còn chưa biết về sự tình Man Hoang thạch.

Hít sâu một hơi, Tịch Diệt Ma Đế chuẩn bị nói ra chân tướng, mở miệng nói: "Hai vị có chỗ không biết, cái gã tông chủ Lý Trường Phong của Trường Thiên phái đang có trong tay có một khối Man Hoang thạch, cái Man Hoang thạch này là Chiến Vương lưu lại cho hắn, chỉ cần có thể chiếm được Man Hoang thạch liền có thể tìm tới Man Hoang tinh, cũng như tiến vào được bên trong."

Thực lực của hắn còn không biết đến năm nào tháng nào mới có thể khôi phục, trong lúc này cần phải dựa vào hai đại Phong Đế Vương giả của Huyết Thiên Đại Lục. Đương nhiên, chính hắn cũng sẽ phải dốc toàn lực ứng phó tìm kiếm bảo vật có thể khôi phục thương thế. Chân Linh thế giới bao la, tài phú nhiều vô kể, hắn tin rằng chỉ cần đánh đổi một vài thứ trọng yếu, ít nhiều cũng có chút thu hoạch tốt.

"Man Hoang thạch!"

Cửu Đầu Xà hoàng cười khổ một tiếng, nói: "Cái Man Hoang thạch kia chỉ là thứ vô dụng thôi"

"Vô dụng, sao lại vô dụng chứ ?" Tịch Diệt Ma Đế hoài nghi hỏi.

Cửu Đầu Xà Hoàng nói: "Năm đó ta từng tận mắt thấy Chiến Vương tiến vào Man Hoang tinh, mà một khối Man Hoang thạch chỉ có thể vào Man Hoang tinh được một lần, nếu không hắn cũng sẽ không đem một khối Man

Hoang thạch hoàn hảo lưu lại đâu. Chuyện này ta tận mắt chứng kiến chứ không phải nghe người ta nói đâu, mà khi đó, ngươi còn chưa chào đời nữa đấy."

Chiến Vương là nhân vật vân phong tại năm trăm năm trước, Tịch Diệt Ma Đế bất quá chỉ mới hơn ba trăm tuổi mà thôi.

"Không thể nào !"

Tịch Diệt Ma Đế thất thanh nói.

"Tịch Diệt Ma Đế, Cửu Đầu Xà hoàng không lừa ngươi đâu, còn cái Man Hoang thạch này, chúng ta đã tìm mọi nơi rồi, nếu như Trường Thiên phái thực sự lưu giữ, chúng ta há có thể có thể buông tha, Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng cũng không ngăn cản được chúng ta đâu."

Chiến Thiên Tượng hoàng nói theo.

Trò chuyện trong chốc lát, Chiến Thiên Tượng hoàng cùng Cửu Đầu Xà Hoàng điều rời đi, Tịch Diệt Ma Đế nắm thật chặc quyền, vẻ mặt biệt khuất.

Trong số các Sinh Tử Cảnh Vương giả chạy đến hỗ trợ, có một gã độc hành Vương giả, được người đời gọi là Đồ Tiêu Vương. Đồ Tiêu Vương có danh khí không lớn, kết giao bằng hữu cũng rất ít, cơ hồ không có, bởi vì hắn cũng rất quái gở, hơn nữa không hiểu đạo lí đối nhân xử thế, y đã từng vì một chuyện nhỏ mà cùng một vị bằng hữu Cao giai Vương giả cãi nhau đến nổi trở mặt.

Đồ Tiêu Vương lạnh lùng nhìn xem Tịch Diệt Ma Đế, thầm nghĩ trong lòng: "Tịch Diệt Ma Đế linh hồn bị thương nặng, chiến lực tối đa có lẽ chỉ còn lại có ba thành, thập phần phù hợp với kế hoạch của đại nhân. Không bằng đem hắn dẫn tới động ma trong lòng đất."

Ai cũng không biết rằng một âm mưu ác độc đang sinh ra nhằm vào Tịch Diệt Ma Đế.

. . .

Tin tức Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu đánh vào Tịch Diệt Ma Tông đã lan truyền nhanh chóng, sau đó Diệp Trần mới biết rõ tin tức này. Ngoại trừ cười khổ bên ngoài còn có một tia cảm động.

Linh Văn Phong, Diệp gia Thánh Địa.

Diệp Trần những ngày gần đây đều tại bên trên Linh Vân Phong luyện kiếm.

Ở trung ương Linh Văn Phong, một cây đại thụ có chiều cao hơn trăm mét, tán cây có diện tích che phủ tới một dặm. Đây đúng là hỏa hồng đại thụ đang sinh trưởng tươi tốt. Đâu đó trên nhánh cây, một thiếu niên cùng thiếu nữ đang leo trèo hái trái cây ăn.

Toàn bộ Diệp gia, ngoại trừ Diệp Thiên Hào, Trầm Ngọc Thanh cùng với Diệp Trần, đệ đệ, muội muội ra, không có bất kỳ người nào có thể tới gần Hỏa Lê Thụ, bởi vì bên ngoài Hỏa Lê Thụ này đã bị Diệp Trần đánh lên cấm chế.

"Hihi đúng là rất ngọt ha!"

Diệp Tiểu Tiểu cắn một cái hỏa hồng như hỏa lê thủy tinh vừa ngồi ở trên nhánh cây nhìn xem Diệp Trần luyện kiếm.

. . .

Kiếm pháp Diệp Trần lúc này rất bình thường, không hề ẩn chứa chân nguyên, cũng không có ẩn chứa Kiếm Ý, thậm chí không có bất kỳ kiếm phong sinh ra, nhìn vào lại trông như người bình thường đang luyện kiếm mà thôi, không có một chút chân nguyên nào.

"Kỳ quái! đại ca đang làm gì đó, cái này sao cũng gọi là luyện kiếm nhỉ ?"

Diệp Tiểu Tiểu nghi hỏi.

Diệp Huyền kiếm đạo thiên phú muốn vượt qua Diệp Tiểu Tiểu không ít, hắn nhíu mày nói: "Tiểu Tiểu, ngươi không chú ý thấy ư, kiếm pháp của đại ca nhìn thì có vẻ rất bình thường, nhưng nếu như đem mình thay vào trở thành đối thủ của đại ca, mỗi một kiếm của đại ca ta cũng đều đỡ không nổi, mỗi một kiếm đó đều là tất sát chi kiếm cả đấy."

"Thật vậy sao?"

Nghe xong Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu rất hiếu kỳ làm theo.

"Thật sự khó vô cùng"

Thật lâu, Diệp Tiểu Tiểu kinh ngạc nói.

Diệp Trần luyện kiếm chiêu trông có vẻ rất bình thường, nhưng tựa hồ có thể bỏ qua không gian, mặc kệ từ bất cứ phương hướng nào, bất luận góc độ nào, đều có thể đánh ra tất sát chi kiếm, muốn tránh cũng không được, tránh cũng không thể tránh.

Giờ phút này trong thâm tâm Diệp Trần đang trầm ngâm đối với lý giải của Không Gian Áo Nghĩa.

Kiếm pháp của hắn hoàn toàn chính xác không chứa chân nguyên cùng Kiếm Ý, nhưng lại ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, sự huyền diệu của Không Gian Áo Nghĩa thật khó giải thích, không có bất kỳ sự tưởng tượng nào để hình dung mà đánh thẳng vào bản chất, thực chất.

Một kiếm lại một kiếm chém ra, kiếm pháp Diệp Trần càng ngày càng tinh chuẩn, càng ngày càng gần sát với quỹ tích không gian rung động, cảm giác như có một thứ tầm thường nào đó đang hóa thành thần kỳ.

Cũng không biết đi qua bao lâu, tâm linh Diệp Trần như thông suốt, rồi đột nhiên một kiếm gọt ra.

PHỐC!

Tại địa phương Diệp Trần luyện kiếm là một bãi đá ngổn ngang, từng tòa cự thạch ngăn cản ở phía trước của hắn, một kiếm này gọt ra, ngay phía trước cự thạch không hư hao chút nào, nhưng đám cự thạch chặn ngang đằng sau lại bị chặt đứt gọn gàng.

"Quỹ Sát rốt cục luyện thành rồi!"

Bắt đầu sáng tạo phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ hai Quỹ Sát, tốn thời gian mấy tháng, cuối cùng Diệp Trần cũng đã có thể đem Quỹ Sát triệt để hoàn thiện, hắn hiện tại phải tập trung chú ý cao độ để có thể đem uy lực Quỹ Sát lập tức phóng xuất ra, đạt tới cảnh giới có thể xâm nhập vào những nơi có khe hở vô cùng nhỏ, nói cách khác, dưới uy lực của Quỹ Sát, bất luận loại năng lực phòng ngự nào cũng đều vô dụng, bởi vì Quỹ Sát hoàn toàn có thể men theo không gian rung động quỹ tích, vượt qua năng lượng phòng ngự để trực tiếp tác dụng vào thân thể đối phương.

Quỹ Sát cũng tựa như thuấn di kiếm pháp, không cần vận công và khí lực quá nhiều.

"Này, hai đứa tiểu gia hỏa kia, đừng có ăn quá nhiều đấy, coi chừng thân thể không chịu nổi đấy nhé." Quay đầu, Diệp Trần nhắc nhở Diệp Huyền cùng Diệp Tiểu Tiểu đang ăn uống thả cửa.

. . .

Có cảm giác bản thân còn kém quá nhiều nên rốt cục Diệp Trần cũng quyết định tiến đến Thiên Kiếm Đại Lục một chuyến.

Thiên Kiếm Đại Lục có thể giúp hắn nâng cao Kiếm Giới thêm một bước, đem Kiếm Vực đệ nhị trọng đỉnh phong tăng lên tới cảnh giới đệ tam trọng. Kiếm vực phải đạt tới cảnh giới đệ tam trọng, mới được cho chính thức gọi là thăng tiến thực lực.

. . .

Thiên Kiếm Đại Lục ở vào phương bắc của Chân Linh Đại Lục, cách Bắc Hải ở chính giữa trên ức dặm.

Bắc Hải thì khí trời hỉ nộ vô thường, hư không tựa hồ cũng cực kỳ không ổn định, Không Gian Phong Bạo lúc nào cũng sinh ra, làm cho Diệp Trần đi được một chút lại phải dừng hoặc đi thật chậm, quả thực không có biện pháp tăng tốc.

Rong đuổi trên đường đi trong chốc lát, Diệp Trần bỗng nhiên ngừng lại, duỗi tay nắm lấy một đoàn hư vô Không Gian Chi Lực.

"Tốt cho huyền ảo kiếm khí."

Diệp Trần cuối cùng đã thông suốt vì sao càng đến gần Thiên Kiếm Đại Lục, Không Gian Phong Bạo sinh ra càng lúc càng nhiều. Tại Thiên Kiếm Đại Lục tồn tại một thứ cường đại kiếm khí, những kiếm khí này đã làm nhiễu loạn cả hư không, cắt chém Âm Dương, tuy không biểu hiện ra uy năng quá lớn nhưng ở một khu vực nhỏ bất kỳ nào đó vẫn có đột biến phát sinh.

"Thiên kiếm, không biết ngươi là một thanh kiếm dạng gì."

Trong mắt loé ra vẻ tò mò, Diệp Trần tiếp tục phi hành

. . .

Bỏ ra mấy ngày, Diệp Trần mới đến được Thiên Kiếm Đại Lục.

Thân ảnh Diệp Trần nổi lên tại đường ven biển, vừa mới xuất hiện, hắn cũng cảm giác được ngay sự hưng thịnh của văn minh kiếm đạo tại đây rồi. Nhắm mắt lại, phảng phất có thể chứng kiến vô số kiếm khí đang xông lên trời, những kiếm khí này tụ hợp lại một nơi làm cho mây trời không thể tồn tại tại đó.

"Một đại lục mà có hơn phân nửa số người tu luyện kiếm đạo, đây cũng không phải là mấy vạn hay mấy triệu người, mà là mấy chục ức thậm chí

mấy chục tỉ người có thể phát ra kiếm khí."

Diệp Trần trong nội tâm sợ hãi và thán phục.

Cũng không trốn vào hư không, Diệp Trần trực tiếp ở giữa trời cao phi hành đi, thuận tiện trực quan tìm hiểu một chút phong thổ của Thiên Kiếm Đại Lục.

Đinh đinh đang đang.

Trên đường đi, Diệp Trần thỉnh thoảng chứng kiến vài nhóm kiếm khách, đám bọn họ đang đấu kiếm với phong cách kiếm pháp cổ xưa bình thường, có lãnh khốc vô tình kiếm pháp, cũng có âm lãnh ác độc kiếm pháp. Có lẽ Thiên kiếm chính là nguyên nhân làm cho kiếm khách trên Thiên Kiếm Đại Lục đạt được tư chất phổ biến cao hơn Chân Linh Đại Lục, ngay cả một ít kiếm khách thiếu niên tuổi còn nhỏ cũng đều đã có một phong thái đỉnh đạt.

"Ồ! Đây không phải là Diệp Trần sao? Cùng trên bức họa giống như đúc."

Bởi vì ở giữa trời cao chạy đi, thân ảnh Diệp Trần bị một ít cường đại kiếm khách nhìn thấy.

Danh khí Diệp Trần không chỉ có vang dội tại riêng Chân Linh Đại Lục, tại Thiên Kiếm Đại Lục, Diệp Trần danh khí một điểm cũng không kém cỏi, nguyên nhân là vì Thiên Kiếm Đại Lục chủ tu kiếm thuật, mà cảnh giới kiếm thuật của Diệp Trần đối với Thiên Kiếm Đại Lục cũng đều là nhất đẳng cái thế kỳ tài, điều này làm cho kiếm khách Thiên Kiếm Đại Lục thập phần bội phục cùng tò mò.

"Diệp Trần đi vào Thiên Kiếm Đại Lục rồi."

Tin tức truyền bá, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, đương nhiên những người biết đến đều là cao đoan kiếm khách.

"Cái gì, Diệp Trần đến Thiên Kiếm Đại Lục làm gì, chẳng lẽ là muốn xông vào Kiếm Giới?"

"Nhất định là vì Kiếm Giới mà đến, đi, chúng ta đi đến chỗ Thiên kiếm nhìn xem."

Trong lúc nhất thời, vài kiếm khách nghe tin lập tức hành động, hội tụ về phía trung ương Thiên Kiếm Đại Lục.

Tại trung ương Thiên Kiếm Đại Lục, một thanh Vân Tiêu Cự Kiếm sừng sững cắm vào đó, bên trên Cự Kiếm đã rỉ sét loang lổ, chuôi kiếm hiện lên một màu vàng lẫn xanh nhạt, cũng bị rỉ sét không ít, nếu như không phải chuôi kiếm này quá to lớn thì có ném trên đường cũng có rất ít người động tâm nhặt lấy, nhìn vẻ ngoài hết sức tầm thường của nó quả thực không làm cho người đời chú ý.

Cự Kiếm vẻ ngoài không gây cho người ta chú ý, tuy nhiên ngay cả những kiếm khách bình thường cũng có thể phân biệt rõ, chuôi kiếm này vẫn đang phóng xuất ra kiếm khí mênh mông cuồn cuộn vô cùng, bất luận kẻ nào đứng ở nơi phụ cận chuôi kiếm này, đều có cảm giác bản thân mình vô cùng nhỏ bé. Cũng may kiếm khí của Cự Kiếm vô hình vô chất, chỉ có thể mang đến cảm giác trùng kích bên trên, không có lực sát thương thực chất, bằng không chỉ chẳng có ai dám tới gần Cự Kiếm.

Chuôi Cự Kiếm này cũng không phải là Cự Kiếm vô danh, đúng là đã làm cho cả đại lục chia ra làm ba phần. Thiên kiếm từ Thiên Ngoại mà đến, lịch sử đã xuyên suốt từ Thượng Cổ đến nay.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1178: Kiếm Giới Tầng Thứ Mười Một

"Thật sự là Diệp Trần đã đến"

Đuổi tới hiện trường đầu tiên chính là mấy vị Kiếm Vương Sinh Tử Cảnh, đương nhiên, bên cạnh Thiên kiếm còn có một vài cường đại kiếm khách vẫn chưa biết rõ sự tình này, bọn hắn không có hy vọng xa vời việc có thể lĩnh ngộ được kiếm vực, đơn giản bởi vì nếu muốn luyện được Kiếm Vực thì nhất định phải có một môn Thiên cấp công pháp làm nền tảng. Nhưng vì Kiếm giới cũng có thể giúp cho kiếm thuật của bọn hắn đề cao không ít nên sáu tầng đầu tiên của Kiếm Giới thì không cần Kiếm Vực cũng có thể xông qua. Có thể xông đến tầng thứ tư thì cấp độ đã là Tông Sư Cấp kiếm thuật, tầng thứ năm là cấp bậc nửa bước Vương giả kiếm thuật, tầng thứ sáu, tương đương với Sinh Tử Cảnh đỉnh phong kiếm thuật trở xuống. Tầng trên so với tầng dưới thì khó hơn đến chục lần, tính khiêu chiến cao gấp mười phần.

"Ồ, hắn là Diệp Trần"

Diệp Trần cùng mấy đại Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương đến, lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người, có mấy người phản ứng nhanh nhất, thoáng cái nhận ra thân phận Diệp Trần vì bọn hắn từng xem qua bức họa Diệp Trần.

"Diệp Trần cũng xông vào Kiếm giới, đây chính là tin tức nóng hổi đây."

"Ngươi nói xem hắn có thể xông đến tầng thứ mấy?"

Mọi người nhỏ giọng nghị luận.

"Đoạn thời gian trước, Tuyết Kiếm Hầu đã xông qua một lần, dường như đã đến tầng thứ 10, Kiếm Vực của hắn đã đạt đến đệ nhất trọng đỉnh phong, còn Kiếm Vực của Diệp Trần cùng Tuyết Kiếm Hầu không sai biệt lắm,

đoán chừng cũng là tầng thứ 10 thôi !"

Bảy đến mười tầng, đối ứng với Kiếm Vực đệ nhất trọng.

Thiên kiếm bị một tầng bình chướng vô hình bảo hộ lấy, nhưng vào lúc này, cái bình chướng vô hình này bỗng nhiên lóe lên một cái, một cái chữ viết cổ —— “Thất” hiện lên.

"Tinh Kiếm Hậu đã xông đến tầng thứ bảy rồi."

Xông đến tầng thứ bảy, đại biểu cho việc đã lĩnh ngộ ra Kiếm Vực, ý nghĩa thập phần trọng đại.

"Mộc Kiếm Vương, xem ra, Thiên Kiếm Đại Lục ta lại nhiều thêm một người có thể lĩnh ngộ Kiếm Vực rồi"

Trong số những Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương, một vị Kiếm Vương có râu dài, cười nói.

"Tinh Kiếm Hậu có thiên phú kiếm đạo không giống như người thường, có thể lĩnh ngộ xuất kiếm vực cũng không có gì bất ngờ, đó chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi."

Trung niên Kiếm Vương trên lưng có đeo một thanh mộc kiếm nói ra.

"Tám !"

Chỉ trong chốc lát sau, vô hình bình chướng bên trên lại hiện ra một cái chữ viết cổ —— “Bát”.

"Thật kinh người, liền xông qua được hai tầng, đã đạt đến tầng thứ tám rồi."

Mọi người kinh ngạc.

Lúc trước, khi Tuyết Kiếm Hầu lần đầu lĩnh ngộ Kiếm Vực cũng tựu chỉ xông đến được tầng thứ bảy, vậy mà Tinh Kiếm Hậu lại có thể xông đến

tầng thứ tám. Bất quá mọi người cũng biết, Tinh Kiếm Hậu đã đã trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, chỉ có Sinh Tử Cảnh Vương giả lĩnh ngộ Kiếm Vực mới có thể làm cho kiếm vực phát huy uy năng toàn vẹn, mà Tuyết Kiếm Hầu lại có thể lĩnh ngộ Kiếm Vực lúc chưa tới Sinh Tử Cảnh, như vậy có thể nói thành tựu thật sáng lạn.

"Mau nhìn kìa, Tinh Kiếm Hậu đã đến tầng thứ 9 rồi"

Không biết ai kêu thoáng một phát.

"Cái này cũng quá không hợp thói thường rồi."

Tầng thứ bảy đại biểu cho lĩnh ngộ Kiếm Vực sơ bộ, còn chưa thuần thục, tầng thứ tám thì đại biểu đã thuần thục rồi, tầng thứ 9 tương đương Kiếm Vực đệ nhất trọng hậu kỳ, tầng thứ 10 là Kiếm Vực đệ nhất trọng đỉnh phong.

Kiếm Vực đạt tới đệ nhất trọng hậu kỳ, chiến lực Tinh Kiếm Hậu khẳng định đã tăng lên một mảng lớn.

Ông!

Tầng thứ 9 đã là Kiếm Vực đệ nhất trọng hậu kỳ, rất nhanh, vô hình bình chướng nổi lên gợn sóng, một đạo nhân ảnh đi tới, đúng là Tinh Kiếm Hậu.

Tinh Kiếm Hậu nhìn thấy Diệp Trần, có chút sửng sốt một chút, chợt bờ môi nhếch lên, hắn rốt cục cũng lĩnh ngộ Kiếm Vực, mà thoáng cái đạt đến Kiếm Vực đệ nhất trọng hậu kỳ.

"Chúc mừng ngươi !"

Diệp Trần đối với Tinh Kiếm Hậu nói.

"Ngươi cũng đi xông Kiếm giới ư?"

Tinh Kiếm Hậu vốn có ý định trực tiếp ly khai nhưng hiện tại hắn chuẩn bị nhìn xem Diệp Trần có thể xông đến tầng thứ mấy.

"Kiếm giới đại danh như sấm bên tai, đương nhiên ta cũng rất muốn thử xem thế nào."

Nói xong, Diệp Trần đi về hướng vô hình bình chướng, thân hình chìm ngập vào bên trong.

Ở trong Vô hình bình chướng là một mảnh hư vô, bên trong hư vô lại có một đạo cánh cổng ánh sáng, Diệp Trần đi về hướng cánh cổng ánh sáng nhưng thân thể lập tức bị một cổ sức mạnh cường đại đẩy gạt ra, bất quá chỉ có tinh thần của hắn mới có thể xông vào.

Kiếm giới tầng thứ nhất.

Ồ, là một luận võ đài.

Trên đài tỷ võ, tinh thần Diệp Trần lúc này là do hư ảo chuyển thành thực thể, trở thành một cỗ Tinh Thần Tưởng Niệm Thể đặc biệt, trong tay nắm lấy một thanh bảo kiếm không có gì đặc thù.

Đối diện với hắn, xuất hiện một kiếm khách có vẻ mặt không có biểu tình, khí tức của hắn vô cùng cường đại.

Xoẹt!

Người kiếm khách này lập tức xuất thủ, trong tay bảo kiếm run lên, ngàn vạn đóa kiếm hoa tràn ngập phóng ra bao trùm ở Diệp Trần. Diệp Trần kinh ngạc phát hiện, ngoại trừ kiếm pháp bên ngoài, người kiếm khách này cũng có tu vi cùng với Kiếm Ý giống của hắn như đúc, căn bản không hề khác nhau.

Đương nhiên, nếu chỉ có tu vi cùng Kiếm Ý thì kiếm khách cũng giống như “người gỗ”, chính kiếm pháp tạo ra lực sát thương thực sự.

Kim quang lóe lên, chỉ dùng Chấn Kiếm Quyết bình thường, Diệp Trần một kiếm cắt ra thân thể của đối phương, sau đó dùng tinh chuẩn nhãn lực

men theo sơ hở của đối phương công kích tới.

Tầng thứ nhất xông qua, Diệp Trần đi vào tầng thứ hai.

Tầng thứ hai đối thủ biến thành hai người, hơn nữa khả năng thi triển kiếm pháp so với kiếm khách ở tầng thứ nhất có bất đồng nhưng uy lực lại không sai biệt lắm.

Vẫn vận dụng Chấn Kiếm Quyết như cũ, Diệp Trần một kiếm hạ hai người.

Tầng thứ ba là bốn người.

Tầng thứ tư là tám người.

Tầng thứ năm biến thành ba mươi hai người.

Vừa đến tầng sáu, tổng cộng xuất hiện sáu mươi ba kiếm khách, phô bày ra sáu mươi ba loại kiếm pháp, mỗi một chủng kiếm pháp đều vô cùng nguy hiểm, nếu đổi thành đỉnh tiêm Vương giả khác, tuyệt đối sẽ chết dưới rừng kiếm này.

Mà Diệp Trần lại phát hiện ở bên trong Kiếm giới, chân nguyên không cách nào vận dụng được, chỉ có thể sử dụng kiếm thuật thuần túy để chiến đấu. Về điểm này, đúng thật rất có lợi đối với người từ bên ngoài vào, bởi vì một khi chân nguyên có thể phóng thích ra thì đối phương có tu vi cùng Kiếm Ý như vậy, so với hắn thì không yếu nhược chút nào. Nếu đám kiếm khách này tấn công liên tục, căn bản không có người nào có thể xông qua nổi tầng thứ sáu, vượt qua tầng thứ năm cũng đã vô vàn khó khăn. Thêm nữa, ở bên trong Kiếm giới, không cách nào sử dụng phòng ngự Bảo Khí, nên có thể thoáng một chốc sẽ bị vẫn lạc là điều rất dễ xảy ra.

Sáu tầng đã qua, Diệp Trần đi vào tầng thứ bảy.

Mà tầng thứ bảy, số lượng đối thủ đã được nhân thành 100 người.

100 kiếm khách này có tu vi Kiếm Ý không sai biệt lắm với chính mình, đây là một chuyện kinh khủng đối với võ giả, cũng may mà tất cả mọi người đều không thể phóng thích chân nguyên ra ngoài, nhất định phải cận chiến mới có thể gây tổn thương cho đối phương.

Vẫn không thi triển Kiếm Vực, Diệp Trần muốn khiêu chiến thoáng qua để xem cực hạn của mình là bao nhiêu, dưới tình huống không thi triển Kiếm Vực liệu có thể xông qua tầng thứ bảy hay không.

Cuộc chém giết không khoan nhượng đã bắt đầu, Diệp Trần vừa xông lên đã đánh hạ bốn gã kiếm khách, không thấy máu tươi, chỉ có kiếm quang sáng loáng lập loè trong hư không, nhanh đến mức tận cùng.

10 người !

30 người !

60 người !

80 người !

Giết đến người thứ 80, Diệp Trần đã mồ hôi đầm đìa.

Nguyên nhân bởi vì mọi người chỉ có thể chém giết ở khoảng cách gần, mỗi lần có thể tiếp xúc gần Diệp Trần, số lượng kiếm khách tối đa cũng chỉ khoảng mười người, nhưng là những kiếm khách này không sợ thương vong, chết một đám lại đi tới một đám, bổ sung vào với tốc độ cực nhanh, căn bản không để cho hắn có thời gian phản ứng, khả năng phục hồi thể lực gần như không có, thật đúng là môi trường rèn luyện kinh người, có thể vượt qua sẽ trở thành kiếm khách lỗi lạc.

Nếu như không phải kiếm pháp Diệp Trần siêu quần, và nếu như không phải vừa lĩnh ngộ được quỹ sát kiếm, Diệp Trần không có khả năng dưới tình huống không thi triển Kiếm Vực mà có thể đánh chết tám mươi Danh Kiếm khách này, điều này không sai biệt lắm cũng đã đến cực hạn của hắn rồi.

Thứ tám mươi mốt!

Thứ tám mươi năm!

Lúc giết đến 85 kiếm khách, Diệp Trần rốt cục ngăn không được thế công của 15 tên kiếm khách cuối cùng. Quyết định thật nhanh, hắn thi triển ra Kiếm Vực, dùng Kiếm Chi Quy Tắc xuất kiếm quỹ tích làm vặn vẹo đối phương.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Kiếm Vực hộ thể, Diệp Trần giết hạ nhẹ nhõm hơn nhiều, căn bản không cần tốn nhiều sức, đơn giản đánh chết mười lăm tên kiếm khách còn lại, xông qua tầng thứ bảy.

Tầng thứ tám.

Số lượng Kiếm khách đã tăng mấy lần, đạt tới 300 tên.

Bất quá đối với Diệp Trần mà nói, 300 cùng 100 Danh Kiếm khách không có gì khác biệt cho lắm vì Kiếm Vực của hắn đã đạt tới cảnh giới đệ nhị trọng đỉnh phong, nên 300 Danh Kiếm khách cũng chẳng là gì.

Đơn giản xông qua tầng thứ tám, Diệp Trần đi vào tầng thứ 9.

Ở ngoại giới.

"Diệp Trần cũng đến tầng thứ 9 rồi kìa"

"Không biết hắn có giống như Tinh Kiếm Hậu dừng bước tại tầng thứ 9 hay không? "

Mọi người nghị luận nhao nhao.

Tiếng nghị luận không tiếp tục bao lâu thì trong vòng vô hình bình chướng đã hiện lên chữ viết cổ “mười”.

"Tầng thứ 10, đây sẽ là cực hạn của ngươi! Kiếm Vực, cũng không phải là thứ có thể dễ dàng tăng lên như vậy, hơn nữa trước kia ngươi cũng không có tới Kiếm giới rèn luyện qua."

Diệp Trần xông đến tầng thứ 10, vẫn còn trong phạm vi thừa nhận của Tinh Kiếm Hậu, dù nói thế nào, đối phương cũng lĩnh ngộ Kiếm Vực trước so với hắn. Xông đến tầng thứ 10, cao hơn một tầng so với hắn cũng không có gì đặc biệt, hắn sẽ rất nhanh đuổi theo được. Nếu như Diệp Trần ngay cả tầng thứ 9 cũng xông không qua thì Tinh Kiếm Hậu ngược lại sẽ rất thất vọng, đối thủ kế tục kém cỏi như vậy chẳng phải là rất không có ý nghĩa sao.

"Tên Diệp Trần này đúng là rất giỏi ah, chúng ta được sinh ra ở Thiên Kiếm Đại Lục nên tất nhiên có Tiên Thiên ưu thế hơn hẳn, còn hắn chỉ là một gã kiếm khách ở Chân Linh Đại Lục, chẳng những có thiên phú to lớn, lại là người đầu tiên tiến vào Sinh Tử Cảnh, Kiếm Vực đạt được thành tựu cũng không hề thấp hơn so với Tuyết Kiếm Hầu. Xem ra đương kim Tam đại thiên tài kiếm khách hẳn phải có tên hắn rồi."

Mộc Kiếm Vương gật đầu nói.

"Nếu so sánh với Tuyết Kiếm Hầu, Tuyết Kiếm Hầu hiện tại còn chưa đạt thành tựu Sinh Tử Cảnh, một khi tấn phong Sinh Tử Cảnh, Kiếm Vực nói không chừng cũng có thể đột phá đến đệ nhị trọng"

"Ân, tựu xem Diệp Trần không thể xông qua tầng thứ 10 để đến tới tầng thứ 11 rồi, nếu như có thể xông qua, nói rõ thành tựu Kiếm Vực có thể cùng Tuyết Kiếm Hầu sánh vai rồi. Nếu xông không qua, chứng minh đây là cực hạn của hắn, vậy thì hắn cần súc thế, tích trữ lực lượng để bộc phát cho lần thí luyện sau. Cũng giống với Tinh Kiếm Hậu hậu lần này đã bộc phát vậy, thoáng cái xông đã đến tầng thứ 9 vậy."

Trong tiềm thức, vài tên Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương đều so sánh mọi người với Tuyết Kiếm Hầu. Dù nói thế nào, Tuyết Kiếm Hầu cũng là con dân ở Thiên Kiếm Đại Lục, mà thiên phú kiếm đạo của Tuyết Kiếm Hầu hoàn toàn chính xác thập phần khủng bố.

Lượng kiếm khách ở tầng thứ 10 và tầng thứ 9 không sai biệt lắm cũng khoảng một ngàn tên.

Trọng yếu không phải số lượng, quan trọng là kiếm khách ở tầng thứ 10 cũng đã có được Kiếm Vực, mặc dù chỉ là Kiếm Vực sơ đẳng nhất, còn chưa đạt tới Kiếm Vực đệ nhất trọng sơ kỳ, nhưng có Kiếm Vực và không có Kiếm Vực là sự khác biệt một trời một vực, không cách nào so sánh được, cho nên Kiếm Vực của Diệp Trần lúc này đã bị Kiếm Vực của đối phương làm cho suy yếu đi không ít.

PHỐC!

Đánh chết một gã kiếm khách cuối cùng, Diệp Trần thuận lợi xông qua tầng thứ 10.

"Đến tầng thứ mười một rồi!"

Ngoại giới thất kinh, tầng thứ 10 cùng tầng thứ mười một có ý nghĩa vô cùng khác biệt, tầng thứ 10 có thể đạt Kiếm Vực đệ nhất trọng đỉnh phong, tầng thứ 11 là Kiếm Vực đệ nhị trọng, độ khó có thể nói bạo tăng gấp 10 lần.

Tinh Kiếm Hậu hô hấp bắt đầu dừng lại, "Theo lời sư phụ nói, tầng thứ mười một, số lượng kiếm khách như cũ là một ngàn tên, nhưng Kiếm Vực lại đạt cảnh giới đệ nhất trọng sơ kỳ, dù cho Kiếm Vực Diệp Trần đã đạt tới đệ nhị trọng cũng không phải dễ dàng như vậy xông qua, tầng này, khẳng định hắn không cách nào vượt qua."

Dưới tình huống chênh lệch không lớn thì Tinh Kiếm Hậu còn có lòng tin đuổi theo, nhưng chênh lệch thế này thì tựu không đuổi theo nổi rồi.

Đúng như lời Tinh Kiếm Hậu, tầng thứ mười một vẫn là một ngàn danh kiếm khách, Kiếm Vực hoàn toàn chính xác đạt đến đệ nhất trọng sơ kỳ cảnh giới. Lúc trước, khi Diệp Trần cùng Tuyết Kiếm Hầu chiến đấu, Tuyết Kiếm Hầu cũng tựu là cấp bậc giống như các kiếm khách này, nhưng hiện tại Diệp Trần đang ứng nghiệm giao chiến với một ngàn tên như vậy, tuy những kiếm

khách này không thể phóng thích chân nguyên ra ngoài để công kích từ xa, thế nhưng cũng thập phần đáng sợ.

Mỗi lần hơn mười người kiếm khách vây quanh Diệp Trần, sử dụng kiếm vực làm suy yếu Kiếm Vực của Diệp Trần.

"Sát !!!"

Diệp Trần xuất quỷ nhập thần vung kiếm đánh chết nhóm kiếm khách đầu tiên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1179: Tầng Thứ Mười Lăm

Một ngàn kiếm khách đồng loạt vung kiếm lên, mỗi đợt mười mấy tên đánh tới liên tục. Không hoảng loạn, Diệp Trần lần lượt ứng phó triệt hạ sáu mươi, bảy mươi tốp, từng nhóm từng nhóm vẫn tiếp tục lấn tới, hoàn toàn không có một khoảng cách trống nào, toàn bộ lượng kiếm khách này tựa hồ như có ý thức nối liền nhau thành một thể thống nhất, người trước còn chưa bị hạ thì người sau đã bù đắp đi tới, tạo ra một hệ thống chiến đấu tuần hoàn không thôi.

Dưới tình huống như vậy, bất luận thứ kiếm pháp hay thân pháp gì cũng đều vô dụng, chỉ duy nhất có Kiếm Vực là hữu dụng.

Lấy Kiếm Vực xuất kiếm với quỹ tích vặn vẹo đối phương khiến chúng lộ ra sơ hở, Diệp Trần tự nhiên có thể ung dung tung một chiêu kiếm là có thể đánh giết đối phương, không cần gì phải hoảng hốt.

Phốc!

Ánh kiếm như điện xẹt qua, tên kiếm khách cuối cùng đã ngã xuống.

"Tầng thứ mười hai rồi!"

Mọi người nơi ngoại giới trái tim mạnh mẽ đập liên hồi, Tinh Kiếm Hầu tay nắm đấm càng chặt lên.

Tầng thứ mười hai, Kiếm Vực của nhóm kiếm khách đã đạt đến tầng thứ nhất cảnh giới trung kỳ, không khoa trương mà nói, dù cho đơn đả độc đấu, bất luận vị đỉnh cấp kiếm Vương nào chỉ cần không có Kiếm Vực đều sẽ không phải là đối thủ của những kiếm khách này. Đương nhiên, đó cũng không phải nói Diệp Trần có thể độc chiến với một ngàn gã đỉnh cấp kiếm Vương, bởi vì mỗi lần hắn chỉ tiếp xúc trực tiếp với mười mấy tên kiếm

khách, mà tất cả mọi người trong không gian này đều không cách nào phóng xuất chân nguyên ra ngoài, chỉ có thể sử dụng kiếm khí để đả thương địch thủ.

Căn bản chưa hề đem Kiếm Vực phóng thích đến cực hạn, chỉ là do dáng vẻ bên ngoài đã suy nhược đi một chút, thế nhưng dưới tình huống như vậy, mọi kiếm khách tới gần Diệp Trần đều vẫn không thể gây thương tổn hắn một chút nào, kiếm của bọn chúng hoặc là đâm sượt lên trời, hoặc là va chạm lẫn nhau sinh ra từng tia lửa vô hồn, khó có thể có hiệu quả.

Kiếm xuất ra một chiêu lại một chiêu, Diệp Trần phảng phất không ngừng giết hạ khiến đám kiếm khách nằm la liệt như rơm rạ.

"Trời ạ! Đã xông đến tầng thứ mười ba rồi."

Bên cạnh Thiên kiếm, mọi người thấy con số bên trên vô hình bình phong lần lượt tăng lên, mỗi lúc tăng lên là một lần kinh hô khiếp sợ.

Tầng thứ mười một là khởi đầu của Kiếm Vực tầng thứ hai, tầng thứ mười hai là Kiếm Vực tầng thứ hai trung kỳ, tầng thứ mười ba là Kiếm Vực tầng thứ hai hậu kỳ, Diệp Trần mới tiến vào Sinh Tử Cảnh trong thời gian bao lâu, nửa năm cũng chưa tới mà Kiếm Vực lại từ cảnh giới tầng thứ nhất đột phá đến tầng thứ hai hậu kỳ, loại tốc độ tiến bộ này quả thực là không thể nào hiểu được. Đúng là không phải người nữa rồi.

Mộc Kiếm Vương cùng các Sinh Tử Cảnh kiếm Vương cũng thấp thỏm không thôi, hai mặt nhìn nhau mà hô hấp như nghẹn lại.

Đến tầng thứ mười ba, Diệp Trần rốt cục cũng gặp phải một ít vất vả, đây cũng không phải nói hắn không có cách nào ứng phó, chỉ là không được thong dong như trước vì những kiếm khách tấn công hắn lúc này đã có Kiếm Vực đạt đến cảnh giới tầng thứ nhất hậu kỳ, đối với Kiếm Vực của hắn đã sinh ra một tia trung hoà khiến cho ưu thế của Diệp Trần từ từ bị thu nhỏ lại.

"Chuyện gì xảy ra vậy ?"

Vị trí của Thiên kiếm chính là Thánh địa của Thiên Kiếm Đại Lục, mỗi thời mỗi khắc đều có người chạy tới, người vừa tới đối với tình huống này còn chưa hiểu rõ nên liên tục dò hỏi.

"Diệp Trần đang xông vào kiếm giới." Có người trả lời.

"Xông vào kiếm giới ư, được bao nhiêu tầng rồi, có qua nổi tầng thứ mười không ?"

"Đã tầng thứ mười ba rồi kìa"

"Cái gì!"

Mọi người đều trả lời giống nhau như đúc, không ngừng lặp lại.

Tại vị trí cao nhất của tầng thứ mười ba, Diệp Trần đứng ở đó còn phía bên dưới, đám kiếm khách trông như thủy triều đang dâng lên trên cuồng cuộn, thoáng lại trông như một đàn kiến vỡ tổ, người trước vừa ngã xuống, người đã sau tiến lên lấp đầy khoảng trống.

Ánh kiếm ngang dọc, bóng người huyễn động. Toàn bộ đám kiếm khách đều không ngoại lệ ngã xuống tan rã thành hư vô.

Tầng thứ mười ba, thông qua.

Đến tầng thứ mười bốn, vất vả của Diệp Trần cũng được bù đắp khi trình độ nhất thời tăng thêm mấy lần, dựa theo lẽ thường mà nói, đến đây đã là cực hạn của Diệp Trần, bởi vì tầng thứ mười bốn đại biểu cho Kiếm Vực đạt đến cảnh giới tầng thứ hai đỉnh phong, muốn xông qua tầng thứ mười bốn, trừ phi Kiếm Vực đạt đến tầng thứ ba, bằng không, tuyệt đối không thể xông qua.

Tuy vậy, Diệp Trần vẫn không dự định dừng bước tại đây, hắn tới nơi này xông vào kiếm giới nhằm mục đích thật sự là muốn cho Kiếm Vực đột phá đến tầng thứ ba. Một khi có Kiếm Vực tầng thứ ba phối hợp với quỹ sát, chiến lực của hắn tất nhiên sẽ vượt qua tứ tinh, thậm chí là ngũ tinh, ngày

sau gặp phải phong đế vương giả như tịch diệt Ma Đế sẽ không còn lo lắng việc không hề có lực hoàn thủ.

Tầng thứ mười bốn, Diệp Trần rốt cục đã thi triển hết mọi thủ đoạn, quyết không để xảy ra bất cẩn nào.

Sát!

Một mảng lại một mảng kiếm khách ngã xuống, trên người Diệp Trần cũng nhiều thêm mấy vết kiếm nhàn nhạt, những vết kiếm này là bị khí lưu sắc bén của bảo kiếm cắt vào, tuy không hề trực tiếp đâm trúng tim hắn nhưng lại vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần bất cẩn một chút cũng sẽ bị một chiêu kiếm trong số đó đoạt mệnh. Mặc dù đa phần những chiêu kiếm đó bị Kiếm Vực làm chếch lên trời nên đánh không trúng được tử huyệt của hắn nhưng cũng phải nói là hắn đang đối mặt không phải với một kiếm khách duy nhất, mà là cả nghìn kiếm khách, chỉ cần bị trúng thương nặng một lần, tuyệt đối khó thoát lần thứ hai.

"Kiếm giới tầng thứ mười bốn quả nhiên là cực hạn của Kiếm Vực tầng thứ hai, ta mới giết năm, sáu trăm người đã suy kiệt không chịu được nữa rồi."

Kiếm Vực của Diệp Trần dù thập phần cường đại, tuy nhiên cũng có cực hạn, mười mấy kiếm khách có Kiếm Vực đạt đến tầng thứ nhất đỉnh phong cảnh giới đồng thời hướng về hắn phát động công kích nên khó tránh khỏi sẽ có sơ hở. Cũng còn may mắn một điều là Diệp Trần có linh hồn lực mạnh hơn Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường gấp mười lần, càng vào thời khắc nguy hiểm, càng có thể tỉnh táo hơn người thường, rơi vào thế ngàn cần treo sợi tóc vẫn luôn có thể ngăn được cơn sóng dữ, nếu đổi thành một linh hồn bạc nhược khác, giờ khắc này Diệp Trần đã bị đám loạn kiếm này giết chết.

Thứ bảy trăm!

Thứ tám trăm!

Thứ chín trăm!

Tinh thần Diệp Trần tập trung cực độ, đông đảo kiếm vụ, kiếm pháp ở trong mắt hắn tựa hồ như chậm hơn một điểm, kiếm của hắn nhanh chóng đâm ra.

Thứ 999.

Thứ một ngàn!

Cũng không biết trải qua thời gian bao lâu, đôi mắt Diệp Trần đã đỏ lên, trên trán nổi gân xanh, trên người mang theo sát khí, nhuệ khí khó có thể tới gần.

"Hô!"

Giết chết hết thảy kiếm khách, căng thẳng thần kinh trong Diệp Trần trước tiên thư giãn hạ xuống, tầng tầng thở dốc.

Xông vào kiếm giới đem lại điều tốt thực sự nhiều, nó giúp kiếm pháp Diệp Trần càng thêm thực dụng, càng đi thẳng vào bản chất. Mục đích cuối cùng của kiếm pháp chính là dùng để giết người. Bất kể, làm ác cũng tốt mà làm việc thiện cũng tốt, đều không thay đổi được bản chất của nó. Mà kiếm giới chính là đem tiềm lực kiếm đạo một người kích phát đi ra, tiến vào đến một loại cảnh giới vong ngã, mỗi một chiêu thức đều có lực sát thương rất cao, so với chính mình lúc trước càng hoàn mỹ hơn không ít.

Xông qua kiếm giới tầng thứ mười bốn, thực lực cận chiến của Diệp Trần dù không nói là đã thoát thai hoán cốt nhưng chí ít cũng đề tăng tới một, hai đẳng cấp, dễ dàng liền có thể hạ gục chính mình trước đó.

Tầng thứ mười lăm.

Diệp Trần đi tới tầng thứ mười lăm.

Ngoại giới, âm thanh huyên náo ầm ầm nổ vang.

Mọi người đều cực kỳ khiếp sợ.

Tầng thứ mười lăm, Diệp Trần lại xông đến tầng thứ mười lăm, lẽ nào Kiếm Vực của hắn đã đạt đến tầng thứ ba cảnh giới, điều này sao có thể chứ, toàn bộ Chân Linh Thế Giới chỉ có Thanh Vân kiếm Đế là người duy nhất đạt đến Kiếm Vực tầng thứ ba. Thanh Vân kiếm đế là người nào, bình thường tại Thiên Kiếm Đại Lục gần như được xưng tụng là nhân vật Kiếm Thần.

"Tầng thứ mười lăm, đừng nói là ta, ngay cả Tuyết Kiếm Hầu cũng sẽ cảm thấy một tia tuyệt vọng dưới tình huống này!" Tinh Kiếm Hầu lần đầu cảm thấy bất lực, dù cho lúc trước Diệp Trần là người đầu tiên tiến vào Sinh Tử Cảnh, hắn cũng không có tâm tình như vậy, bởi vì sớm một bước tiến vào Sinh Tử Cảnh cũng không có gì to tát, hắn sớm muộn cũng sẽ tiến vào. Còn Kiếm Vực, vô cùng thuần túy thể hiện chính là thiên phú kiếm đạo của kiếm khách, tu vi dù cao hơn nhưng nếu thiên phú kiếm đạo không cao thì cũng không có biện pháp nào tại kiếm giới có thể đạt được thành tích tốt.

Tâm tình như vậy lóe lên một cái rồi biến mất, Tinh Kiếm Hầu rất nhanh khôi phục trấn tĩnh. Diệp Trần, hi vọng ngươi có thể vẫn dẫn trước xa xa như vậy, nếu là chậm một chút, ta sẽ lập tức đuổi đi lên, vượt qua ngươi.

Tinh Kiếm Hầu không hổ danh là một trong những thiên tài kiếm khách có thể đếm được trên đầu ngón tay của Thiên Kiếm Đại Lục, ủ rũ bất đắc dĩ không có cách nào tước đoạt đấu chí của hắn, chung quy nếu gặp đối thủ mạnh thì ý chí cầu tiến của hắn lại tăng vọt.

Ngoại giới huyên náo, Diệp Trần cũng không hay biết đến, điều duy nhất hắn chỉ biết bây giờ là tùy thời đều có thể bị loạn kiếm giết chết.

Hắn có thể xông qua tầng thứ mười bốn, đi tới tầng thứ mười lăm, cũng không phải là Kiếm Vực đã đột phá đến tầng thứ ba cảnh giới, nếu như đột phá thì hắn cũng sẽ không khổ cực như vậy.

Hắn có thể tới đến tầng thứ mười lăm, là bởi vì ngoại trừ việc hắn sở hữu

Kiếm Vực đạt đến tầng thứ hai đỉnh phong cảnh giới, linh hồn cũng cao gấp mười lần Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường, điều này làm cho sự chú ý của hắn càng thêm tập trung cao độ, đối với cảm nhận bên ngoài càng thêm nhạy cảm.

Bất quá rất hiển nhiên, linh hồn mạnh mẽ chỉ có thể chống đỡ cho Diệp Trần đi tới tầng thứ mười lăm, muốn thông qua tầng thứ mười lăm thì đến kẻ ngốc ngủ mê cũng có thể nói rằng: “trừ phi Kiếm Vực có đột phá”.

Cái thứ ba mươi.

Cái thứ ba mươi mốt.

Cái thứ ba mươi hai.

Cái thứ bốn mươi!

Xì xì!

Giết chết bốn mươi tên kiếm khách, Diệp Trần rốt cục cũng bị trúng một kiếm làm đứt mất cánh tay trái.

Dưới tình huống như vậy, Diệp Trần vẫn như trước không hề từ bỏ ý định, tay phải cầm kiếm, liên tiếp đánh chết hai tên kiếm khách đang xông lên, thế nhưng ngay sau đó, hắn lại bị một tên kiếm khách đâm trúng bụng bên trái.

Phốc phốc phốc!

Sau một khắc, Diệp Trần bị loạn kiếm xuyên sát.

Vô hình bình phong bên trong một mảnh hư vô, ngồi xếp bằng trên mặt đất Diệp Trần mở mắt.

"Không nghĩ tới tầng thứ mười lăm khó như vậy, Kiếm Vực của mỗi một danh kiếm khách đều đạt đến tầng thứ hai sơ cấp, mà ta bất quá chỉ là tầng thứ hai đỉnh phong, thật sự mà nói, có thể giết chết bốn mươi hai tên

chính là cực hạn của ta rồi."

"Cũng tốt, một lần đột phá không được, vậy thì hai lần, hai lần không được thì ba lần…lần này đến Thiên Kiếm Đại Lục, nếu Kiếm Vực không đột phá đến tầng thứ ba ta sẽ không dễ dàng đi trở về."

Nhắm lại hai mắt, Diệp Trần trực tiếp ngồi xếp bằng ở hư vô trên mặt đất, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho lần tiếp theo vào kiếm giới.

Nửa ngày không có động tĩnh, mọi người cũng đều biết Diệp Trần đã gặp thất bại khi xông vào tầng thứ mười lăm. Cũng đúng, Diệp Trần có thể xông đến tầng thứ mười lăm, hơn phân nửa đã đạt đến Kiếm Vực tầng thứ ba, nhưng chỉ là bước đầu tiến vào tầng thứ ba, tóm lại không thể nào lập tức thông qua tầng thứ mười lăm được. Thất bại của Diệp Trần cũng để mọi người cùng hạ một hơi, mặc kệ Diệp Trần là thứ yêu nghiệt gì, cuối cùng cũng vẫn là một con người, nếu như Diệp Trần liền tầng thứ mười lăm cũng thông qua, bọn họ sẽ hoài nghi Diệp Trần có phải là người hay không.

Nhưng bọn họ cũng đâu biết rằng, Diệp Trần kỳ thực căn bản chưa hề đem Kiếm Vực đột phá đến tầng thứ ba.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng không thể nào đi giải thích khắp thiên hạ.

"Chuyện gì xảy ra, Diệp Trần làm sao còn chưa có đi ra."

"Không phải còn muốn tiếp tục chiến đấu nữa sao!"

Vô hình bình phong bên trong Hư Vô chi địa rất huyền ảo, mặc kệ tiến vào bao nhiêu người cũng đều sẽ không chạm mặt. Kể từ đó, tinh thần tiến vào kiếm giới thì bên ngoài thân thể cũng sẽ không gặp phải bất trắc gì, nhưng đến giờ này lại không thấy Diệp Trần bước ra, mọi người trông chờ có chút nóng lòng.

Một ngày.

Hai ngày.

Rất nhanh, một tuần lễ đã qua.

Những người trước đó chờ đợi ở chỗ này, tuyệt đại đa số đều đã trở về, Tinh Kiếm Hầu cũng đã trở về từ ba ngày trước, chỉ có một phần nhỏ số người vẫn còn lưu lại, bọn họ hoặc là muốn xông vào kiếm giới, hoặc là ở chỗ này chờ bằng hữu, bất quá cũng có vài người như vậy đang thật sự đợi Diệp Trần đi ra.

Mà trong vòng một tuần lễ qua, tin tức Diệp Trần xông vào đến kiếm giới tầng thứ mười lăm đã giống như phong ba bão táp, sôi sục lưu truyền khắp Thiên Kiếm Đại Lục, khắp nơi đều bàn tán như nấm mọc sau mưa vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1180: Tay Không Có Kiếm Nhưng Trong Lòng Có Kiếm

Ngày hôm đó, mọi người đang chờ đợi ở bên ngoài chợt phát hiện trên vô hình bình chướng nhanh chóng lóe lên những con số, đến thứ mười thì dừng lại cũng không quá lâu, sau đó một đường tiến nhanh từ 11 đến 14, cuối cùng đã đến thứ mười lăm.

"Là Diệp Trần, Diệp Trần lại đang xông vào Kiếm giới rồi."

Ngoại trừ Thanh Vân Kiếm Đế ra, chưa có một ai có thể xông đến tầng thứ mười lăm của Kiếm giới, tựu chỉ có Diệp Trần đã sáng tạo kỳ tích mới hồi cuối tuần trước mà thôi.

Kiếm giới tầng thứ mười lăm, Diệp Trần đã đánh chết bảy mươi bốn danh kiếm khách, nhiều hơn ba mươi hai tên so với lần trước, quả thật có tiến bộ rõ rệt.

Xuy xuy!

Bảo kiếm thiên vũ, kiếm quang tung hoành, Diệp Trần cũng phải trả một cái giá lớn khi bị mất đi cánh tay trái nhưng vẫn tiếp tục đánh chết thêm sáu gã kiếm khách, tổng số đạt đến tám mươi người.

Tám mươi mốt!

Tám mươi hai!

Tám mươi ba!

Hô!

Trong khi thể lực Diệp Trần đang đến hồi bị suy yếu đến kiệt quệ thì

một gã kiếm khách chợt phi thân lên vung kiếm chém rơi đầu Diệp Trần, mặc dù không đỡ kịp đường kiếm chí mạng đó nhưng mũi kiếm của Diệp Trần cũng kịp đâm xuyên qua trái tim đối phương.

Tám mươi bốn!

Lần thứ hai xông vào tầng thứ mười lăm của Kiếm giới, thành tích của Diệp Trần so với lần thứ nhất đã tăng lên gấp đôi. Lần đầu tiên là bốn mươi hai người, lần này là tám mươi bốn người, tiến bộ này không thể nói là không lớn.

Xông vào Kiếm giới đối với tâm thần lực quả thực tiêu hao cực lớn, cùng giống như lần trước, Diệp Trần không có tiếp tục xông Kiếm giới ngay mà vẫn xếp bằng ở ở bên trong hư vô chi địa, nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Đã thất bại!"

Cả buổi không có con số nào hiện lên nữa, mọi người biết rõ Diệp Trần lại một lần nữa đã thất bại, có vài người thậm chí đứng người lên sốt ruột quan sát. Đã đi đến nơi đây rồi, bọn hắn cũng một mực muốn chờ đợi xem thành quả của Diệp Trần thế nào. Càng về sau lại có rất nhiều người gia nhập vào nhóm người đang đứng xem, nhưng đa phần cũng là vì muốn được gặp mặt Diệp Trần một lần xem hắn có phải là ba đầu sáu tay gì không, nhưng Diệp Trần lại thủy chung không đi ra nên bọn hắn lập tức biết rõ, trong thời gian ngắn thì không cách nào nhìn thấy chân nhân rồi, nếu tiếp tục đợi hắn ở chỗ này cũng là uổng công thôi, không bằng tìm một chút chuyện gì đó đứng đắn mà làm.

"Đi thôi! Tầng thứ mười lăm không phải dễ dàng xông qua như vậy, Kiếm giới càng lên cao thì càng khó xông qua. Diệp Trần mới đem Kiếm Vực tăng lên tới cảnh giới đệ tam trọng. Ta đây dám đánh cuộc, trong thời gian năm ba tháng, hắn đừng mong có thể xông qua tầng thứ mười lăm."

"Nói cũng có đạo lý, Kiếm Vực mỗi khi đề thăng một trọng, cần nắm giữ và diễn luyện thật chi tiết, tỉ mỉ vô cùng nhiều, nếu không Thanh Vân Kiếm

Đế sẽ không bị vây ở Kiếm Vực đệ tam trọng trong nhiều năm như vậy."

"Các ngươi đi thì cứ đi, ta còn muốn chờ xem thế nào"

Đương nhiên, cũng có người không thay đổi chủ ý ban đầu.

"Đồ ngốc, ngươi ở chỗ này đợi cũng uổng công a! Lãng phí thời gian thôi"

Lần này, họ không phải chờ trên một tuần lễ như vừa rồi, chỉ qua ba ngày thời gian, Diệp Trần tựu đi xông tiếp vào Kiếm giới rồi.

Lại thất bại.

Như cũ vẫn là thất bại.

Nhưng bất quá điều đáng vui mừng chính là, tại Kiếm giới tầng thứ mười lăm, Diệp Trần giết 156 danh kiếm khách, chênh lệch lại tăng lên gấp đôi với lần trước đó, mà Kiếm Vực đã có một tia dấu hiệu đột phá.

Lại một khoảng thời gian ba ngày đi qua.

Diệp Trần giết 258 danh kiếm khách.

285 danh kiếm khách!

300 danh kiếm khách!

Nháy mắt, Diệp Trần tới đây cũng đã được hai mươi ngày, so với mười ngày trước thì tiến bộ thập phần cực lớn, nhưng sau đó vài ngày, tiến bộ càng tỏ ra chậm chạp hơn.

Diệp Trần cũng biết rõ, không sai biệt lắm, chính thức đã đến cực hạn của chính mình rồi, thành tích như vậy có thể nói đã tăng gấp bội rồi, mỗi lần có thể giết nhiều hơn một vài kiếm khách cũng là điều khó như lên trời, gia tăng với biên độ càng ngày càng nhỏ là điều rất dễ hiểu.

Ngày thứ hai mươi bốn.

Diệp Trần chém giết 333 danh kiếm khách, ngay lúc vừa chém giết danh kiếm khách thứ 333, Diệp Trần như có như không cảm giác được một cỗ Kiếm Vực bỗng nhúc nhích, nhưng chưa thể làm gì thì cũng là lúc hắn bị giết chết.

"Không được, loại nảy mầm này theo thời gian sẽ bị biến đổi, chung quy nếu để lâu sẽ dần dần bị suy yếu, đến cuối cùng nói không chừng là đánh mất cơ hội đột phá ngàn năm khó gặp, tuyệt đối không thể tùy ý lãng phí"

Không nghỉ ngơi, đôi mắt Diệp Trần vẫn còn bị ửng đỏ, một lần nữa xông vào Kiếm giới.

Từ tầng thứ nhất đến tầng thứ mười bốn, Diệp Trần bị hao tổn thể lực so với bình thường gấp mấy lần, nguyên nhân vì hắn đã quá mệt mỏi, loại mệt mỏi này không phải do thân thể mỏi mệt, mà là tâm thần mỏi mệt. Mọi người thường hay nói đó tiềm lực nhưng kỳ thật nó là tâm tiềm lực, linh hồn tiềm lực vào lúc đầy đủ cường đại thì có thể vượt qua sự suy yếu của thân thể, bộc phát ra viễn siêu lực lượng. Còn hiện tại, Diệp Trần tâm thần thập phần mỏi mệt nên thân thể cũng bị mỏi mệt theo.

Thế cho nên, lúc đến tầng thứ mười lăm, Diệp Trần mới giết được danh kiếm khách thứ mười lăm thì bắt đầu có cảm giác vô lực.

"Bạo cho ta!"

Diệp Trần rống to một tiếng, bảo kiếm trong tay như một ngôi sao bị bạo tạc, đâm ra kiếm quang nhanh đến mức tận cùng, hung ác đến mức tận cùng, từng chiêu từng thức có uy lực vô cùng mạnh mẽ.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Một loạt kiếm khách ngã xuống, bọn hắn thậm chí không có cảm giác đến chính mình tại sao lại bị đâm chết như vậy.

Nhưng đối với Diệp Trần mà nói, như vậy còn chưa xong, còn có rất nhiều kiếm khách đang liên tục dâng lên.

Ah!

Lúc này Diệp Trần đã ở vào trạng thái vong ngã cực độ, bảo kiếm không ngừng đâm ra vô cùng nhanh chóng, vung trảm, thân thể như một con rối đang bị giật dây, chuyển dời hết sức lập loè.

Từng dãy kiếm khách ngã xuống, còn trên người Diệp Trần lại đang tản mát ra khí cơ làm lòng người sợ hãi đến mức tâm thần rung động.

Khí cơ này sắc bén như đao kiếm, chậm rãi dung nhập vào trong Kiếm Vực của Diệp Trần.

Cứ như vậy, Diệp Trần sống sót qua cả cực hạn của mình, số lượng kiếm khách bị giết rất nhanh đột phá đến 500, sau đó là 600, 700. Nhưng lúc hạ được 720 người là lúc Diệp Trần lại một lần nữa trở về trạng thái vô lực, loại vô lực này ập đến nhanh chóng, cho nên Diệp Trần bị một kiếm chặt đứt chân trái, thân thể suýt nữa ngã xuống.

Cố trấn tĩnh lại, Diệp Trần tựu như chứng kiến được hơn mười chuôi kiếm quang mang như dòng nước đọng, lập lòe như những giọt lệ đang hướng về phía hắn truy sát, mặc kệ hắn có né tránh như thế nào cũng đều khó có khả năng tránh thoát được lần ám sát này, Kiếm Vực tuy có thể hơi vặn vẹo đôi chút tạo ra xuất kiếm quỹ tích, ít nhất cũng có thể vượt qua một nửa số mũi kiếm đang rơi vào trên người hắn.

Kết cục tất nhiên cũng giống như những lần trước.

Diệp Trần ánh mắt rất tỉnh táo, đó không phải nói do hắn đã có phương pháp ứng đối hay cường đại linh hồn, mà đây là do hắn đã không còn quan trọng đây là thời khắc nào, mọi thứ chỉ đều có thể bảo trì một lòng tin tuyệt đối.

"hướng Thiên!"

"Lại lệch một mũi kiếm nữa!"

"lại lệch tiếp cho ta!"

Kiếm đâm tới có tốc độ rất nhanh, đối với người bình thường mà nói, căn bản không có một chút thời gian để khởi phát, nhưng vào lúc này Diệp Trần lại có cảm giác hơn mười chuôi kiếm đang đâm tới càng lúc càng chậm chạp, đến mức gần như bất động..

Liền sau đó một màn không thể tưởng tượng nổi phát sinh, tất cả mũi kiếm đang đâm tới thật sự đã ngừng lại, vẫn duy trì khoảng cách ba thước so với Diệp Trần.

Không gian thời gian như ngưng lại, mọi thứ xung quanh chợt vô cùng tĩnh lặng đến mức có thể nghe được nhịp thở dài của Diệp Trần!

Sau một khắc, đám rừng kiếm đang bất động kia lại nhanh chóng về phía trước đâm ra, chỉ có điều, quỹ tích kiếm vực của Diệp Trần chợt sinh ra cực lớn làm chúng chếch đi, va chạm vào nhau bộc phát ra những tia Hỏa Tinh sáng chói.

Những tia hỏa tinh do các mũi kiếm va vào nhau không cách nào tiếp cận Diệp Trần, bị bóp méo bởi quỹ tích kiếm vực mà hướng ra phía ngoài phát tán. Nhân ảnh của Diệp Trần giờ đây oai hùng như một Kiếm Thần, Vạn Kiếm không thể xuyên thân, trong tay không có kiếm nhưng trong lòng có kiếm.

Kiếm Vực đệ tam trọng, hoàn thành!

Kaaaaaaaaaaa !

Mất đi một chân khiến cho Diệp Trần không có biện pháp nào di động nhanh được, nhưng vẫn không sao, giờ phút này đây hắn không cần né tránh, bất luận kẻ nào phía trước đâm kiếm tới đều bị hắn một kiếm đâm chết.

Kiếm Vực đệ tam trọng đại biểu cho một cảnh giới mới, hạch tâm áo

nghĩa huyền ảo này chính là trong tay không có kiếm nhưng trong lòng có kiếm.

Trong tay không có kiếm, đại biểu hắn không có nhược điểm, trong lòng có kiếm, đại biểu hắn xuất kiếm với tốc độ mà người thường không thể nhìn thấy được, chung quy có thể ngăn cản tất cả đối phương phía trước, không thứ gì có thể đạt được tốc độ như vậy, chỉ cần trong nội tâm suy nghĩ, lập tức kiếm liền đâm đi ra ngoài, thân thể hắn ở thời điểm này hoàn toàn cùng tâm trí hòa hợp cùng một chỗ. Nhân kiếm hợp nhất !

Ngay từ thời điểm rất sớm, Diệp Trần đã biết rõ, xuất kiếm có ba cảnh giới, cảnh giới thứ nhất gọi là dùng thân Ngự Kiếm, cảnh giới thứ hai là lấy khí Ngự Kiếm, cảnh giới thứ ba thì lấy ý Ngự Kiếm.

Thân, tức là thân thể, là lực lượng cơ thể, cảnh giới này mọi người đều biết nhưng số người có thể tinh tường nó không phải quá nhiều, có người lại lãng phí đại lượng khí lực khiến tốc độ xuất kiếm cũng không lý tưởng, có người tuy thong thả nhưng lại có thể để cho kiếm nhanh chóng đạt tới tình trạng đáng sợ. Đây là sự chênh lệch vô cùng lớn giữa hai phong thái đó, do vậy cần phải thiên chuy bách luyện mới có thể tiến bộ, đạt cảnh giới hoàn mỹ.

Dùng khí Ngự Kiếm nếu so với dùng thân Ngự Kiếm thì cao minh hơn rất nhiều, thân không động, khí đã xuất, cái khí lực này chính là năng lượng thể nội của Võ Giả. Đừng thấy rằng nhiều người có tu vi rất cao nhưng họ lại không nắm giữ kỹ thuật dùng khí Ngự Kiếm, tuy trên bàn tay có thể ẩn chứa chân nguyên để xuất kiếm, nhưng cái đó cũng không được gọi dùng khí Ngự Kiếm, thực chất cũng chỉ là dùng thân Ngự Kiếm đẳng cấp cao mà thôi. Ý nghĩa thật sự của dùng khí Ngự Kiếm chính là dùng khí lực làm chủ đạo, thân là phụ, lực lượng trong cơ thể chỉ dùng để phụ trợ, với tình huống như vậy mà xuất kiếm thì tốc độ đạt được cao hơn rất nhiều, một kiếm phong hầu.

Cuối cùng là lấy ý Ngự Kiếm, ý ở đây chính là ý chí, ý chí là vô hình, nhưng cũng chính là vì vô hình nên mới có thể để cho kiếm nhanh chóng đạt

tới hoàn cảnh quỷ thần khó lường, một kiếm đâm ra thì không người nào có thể ngăn được.

Mà lấy ý Ngự Kiếm tựu chung là dùng tâm Ngự Kiếm, ý chí cường đại, kỳ thật chính là tâm cường đại, ý chí là vô hình, tâm cũng là vô hình.

Kiếm Vực đạt tới đệ tam trọng, cảnh giới xuất kiếm của Diệp Trần thình lình đạt đến lấy ý Ngự Kiếm, thật ra chính là cảnh giới cao nhất của dùng tâm Ngự Kiếm, một kiếm đâm ra, không ai có thể ngăn cản.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Một màn kinh hãi phát sinh, mặc kệ cho các kiếm khách đang xông lên với tốc độ xuất kiếm vô cùng nhanh đến mức xảo diệu, thì Diệp Trần vẫn ung dung ở phía trước đoạt mạng từng tên, một kiếm đâm chết bọn hắn. Thậm chí Diệp Trần lúc này cũng không phóng thích Kiếm Vực đến cực hạn, bởi vì kiếm khách ở tầng thứ mười lăm đã không còn đáng để hắn toàn lực ứng phó, chỉ cần để cảnh giới tâm Ngự Kiếm xuất kiếm đối phó bọn hắn là đủ.

Một ngàn danh kiếm khách, tất cả đều đã chết, Diệp Trần vẫn sừng sững đứng đó như một đỉnh núi.

"Ai da, đợi thêm vài ngày nữa xem sao, chờ đợi mãi như vậy cũng không phải biện pháp, hắn muốn ở trong Kiếm giới một năm, ta chẳng phải là đợi chờ uổng công một năm sao"

Ngoại giới, một số người đã bắt đầu mất hết kiên nhẫn, rốt cục không thể chờ thêm được nữa, không phải bọn hắn không có kiên nhẫn, trái lại, bọn hắn rất có kiên nhẫn, bằng không cũng sẽ không chờ đợi tới bây giờ, bọn hắn cũng những kiếm khách nên cần tăng cường thực lực mới có thể sinh tồn trong thời đại này, do vậy thời gian của bọn hắn không phải dùng để chờ đợi.

"Bọn hắn nói rất đúng, tầm năm ba tháng, Diệp Trần muốn xông qua tầng thứ mười lăm là mục tiêu rất khó hoàn thành, nói không chừng một năm

cũng khó khăn hoàn thành."

"Không đợi nữa, chờ thêm vài ngày lại có ý nghĩa gì nữa, các vị, cáo từ."

Nói xong, một gã kiếm khách trong nhóm đứng dậy ly khai.

Thế nhưng một màn xảy ra khiến hắn bỗng nhiên dừng lại.

"Mau nhìn kìa! tầng thứ 16, hắn xông đến thứ mười sáu tầng rồi."

Người này ngón tay chỉ vào vô hình bình chướng, con mắt trợn thật lớn, mặt mũi tràn đầy không thể tin.

"Tầng thứ 16 ?"

Tất cả mọi người đều nhìn sang.

"Thật sự là tầng thứ 16."

"Cái này!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hô hấp như nghẹn lại.

"Không có khả năng, thứ mười bảy tầng."

Ước chừng thời gian nửa chén trà nhỏ đi qua, vô hình bình chướng bên trên lại lóe ra một chữ viết cổ “17”, một đích đến mới hình thành.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1181: Vô Tiền Khoáng Hậu

Vô Tiền Khoáng Hậu

Tầng thứ 15 là nơi sở hữu tất cả danh kiếm khách có kiếm vực là đệ nhị trọng sơ kỳ.

Tầng thứ 16, là đệ nhị trọng trung kỳ.

Tầng thứ 17, là đệ nhị trọng hậu kỳ.

Nếu như là Diệp Trần trước đây, ứng phó với 3 đến 5 tên kiếm khách cũng gặp khó khăn không ít dù cho trước đó Kiếm Vực của hắn đã đạt tới đệ nhị trọng đỉnh phong. So với đệ nhị trọng hậu kỳ chỉ thua kém một cấp bậc nhỏ, lấy 1 đối 1 thì có thể đơn giản áp chế đối phương nhưng một đối ba hay năm người thì khó khăn đã nâng lên không ít, lúc đó chỉ có thể dựa vào kiếm thuật siêu quần mới kích giết đươc bọn chúng, nhưng bản thân cũng sẽ gặp phải nhiều nguy hiểm.

Kỳ thật Diệp Trần được xem là tình huống cá biệt, nếu như đổi thành những người khác, Kiếm Vực vừa đột phá đến đệ tam trọng, tối đa chỉ có thể xông đến tầng thứ 15, xông đến tầng thứ 16, tuyệt đối chưa từng có ai.

Không chỉ vậy, hắn còn có thể xông đến tầng thứ 17.

Đây không thể không nói là một dị số.

Nhưng chỉ có người trong nhà mới biết rõ sự tình nhà mình, Diệp Trần biết rõ mình có thể xông đến tầng thứ 17, không phải do dựa hoàn toàn vào đệ tam trọng Kiếm Vực, mà là dùng năng lực tâm ngự kiếm.

Kiếm Vực đạt tới đệ tam trọng, không nhất định sẽ nắm được năng lực

dùng tâm ngự kiếm, mà ngược lại nắm giữ năng lực dùng tâm ngự kiếm sẽ đề cao Kiếm Vực đạt đến đệ tam trọng, thậm chí đệ tứ trọng, cả hai nhất định có một mối quan hệ qua lại nào đó nhưng hiển nhiên cũng không phải là mối quan hệ ràng buộc rõ ràng.

Dựa vào năng lực dùng tâm ngự kiếm, thực lực cận chiến của Diệp Trần bạo tăng mấy lần, thực lực tổng thể cũng dâng lên một cấp bậc. Tuy nhiên, dùng tâm ngự kiếm tuy có thể đạt được tốc độ thần sầu nhưng lực công kích lại không có nhiều đề cao, nếu như lực công kích đủ cao thì trong số những Ngũ Tinh chiến lực vương giả, có thể cùng Diệp Trần đối địch tuyệt đối không có mấy người.

Đã đến tầng thứ 17, Diệp Trần mất đi chân trái đã phục hồi như cũ, đem cảnh giới Kiếm Vực đệ tam trọng thúc dục đến cực hạn, thân hình chuyển dời vô cùng hư ảo, bảo kiếm trong tay không hề báo hiệu sẽ liên tiếp đâm đi ra ngoài, nhưng mỗi khi kiếm quang lóe lên lại có một gã kiếm khách ngã xuống đất. Không thấy bảo kiếm đâu mà lại có kiếm quang hiện hữu, đây tuyệt đối là điều có thể làm nhân tâm rung động sợ hãi.

Giết!

Diệp Trần sát khí đang không ngừng gia tăng, nếu như những kiếm khách này là sinh mạng sống thì hơn hai mươi ngày ở đây, hắn đã giết đến mấy vạn người. Chém giết đến bây giờ, kiếm pháp của Diệp Trần đã không còn là kiếm pháp đơn thuần nữa mà đã đề thăng đến một loại cảnh giới nghệ thuật sát nhân.

Nhưng tầng thứ 17 cũng không phải dễ dàng như vậy xông qua, đã đến hậu kỳ, trên người Diệp Trần cũng xuất hiện nhiều vết kiếm ngang dọc, đây là dấu hiệu nguy hiểm cực kỳ. Đừng nói đây là do không cẩn thận, nếu không cẩn thận đến cực độ thì mỗi thời mỗi khắc ngay từ lúc bước vào tầng 17 đã lập tức bị loạn kiếm giết chết, bài xích ra khỏi Kiếm giới rồi.

May mà về sau đã lĩnh ngộ được năng lực dùng tâm ngự kiếm khiến trạng thái tinh thần của Diệp Trần tốt đến thần kỳ, trong tâm trí không còn bị

mệt mỏi như trước nữa, ngược lại càng đánh càng hăng.

Tầng thứ 17 thông qua.

Tầng 18.

Ngoại giới, vô hình bình chướng hiện lên con số “18”.

Nhìn thấy một màn này, mọi người suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, vẫn còn chưa dừng lại, hoặc là bị kẹt tại tầng thứ 15 hơn hai mươi ngày hoặc là thoáng cái đột nhiên tăng mạnh, thế như chẻ tre vọt tới tầng thứ 18, mỗi người quan khách đều chịu không được đả kích khổng lồ như vậy. Phải biết rằng, cả Thanh Vân Kiếm Đế cũng chỉ gần kề đạt tới tầng thứ 18.

"Có phải hay không Quỷ Hồn đang xông vào Kiếm giới ?"

Có không ít người kinh hãi nghĩ đến.

Tầng thứ 18, đối ứng lấy Kiếm Vực đệ tam trọng đỉnh phong, Diệp Trần có thể xông đến nơi đây, phải nói là Vô tiền khoáng hậu, không sai biệt lắm là chưa từng có ai làm được.

Bất quá tầng thứ 18 cùng tầng thứ 17 hoàn toàn không giống với nhau, không nói đến việc kiếm khách tại đây có Kiếm Vực đạt đến đệ nhị trọng đỉnh phong, mà kiếm thuật của chúng cũng ngạnh sanh một đại cấp bậc. Từ tầng thứ nhất đến tầng thứ 17, kiếm pháp của những kiếm khách này có uy lực đều là không sai biệt lắm, tầng sau đề cao hơn tầng trước một chút, sẽ không quá không hợp thói thường. Mà ở tầng thứ 18 này, kiếm pháp của kiếm khách cường đại không thể tưởng tượng nổi, mỗi tên đều thuộc cấp bậc thiên tài kiếm khách.

Tuy nhiên Diệp Trần lại càng là thiên tài nổi trội, có thể chống cự nhiều ngày như vậy mới bị đám kiếm khách vây giết!

Cuối cùng chỉ giết được ba gã kiếm khách thì Diệp Trần đã bị đánh chết, không phải hắn không đủ mạnh, mà là tầng thứ 18 quá biến thái, mỗi đợt

mười tên kiếm khách siêu cường xông lên vây công một mình hắn, dù cho có vận dụng năng lực tâm ngự kiếm đến đâu cũng đều không qua khỏi.

Có thể giết chết ba người cũng đã đáng quý rồi.

"Lợi hại!"

Hư vô chi địa ở bên trong, Diệp Trần mở to mắt, thần sắc tràn ngập ngạc nhiên.

Ở bên trong Kiếm giới có bao hàm kiếm thuật nhiều vô số kể, đến bây giờ hắn cũng chưa từng thấy qua. Tại tầng thứ 18, nhóm kiếm khách đầu tiên xông lên, mỗi tên trong số đó đều có thân phận tương đương với Tinh Kiếm Hậu có Thất Tinh Điểm Sát kiếm thuật, là một siêu cường kiếm thuật, thế nên hắn cũng không có biện pháp nào có thể tồn tại dưới cái sát na kia, chỉ có thể giết nổi ba tên, sau đó tựu bị giết chết rồi.

Kiếm giới, không hổ danh là Thánh Địa của Thiên Kiếm Đại Lục.

Không nói những cái khác, chỉ riêng kiến thức võ học đã có đến vô số loại kiếm thuật, chung quy đây là một chỗ ưu điểm vô cùng tốt. Còn Diệp Trần mới chỉ có được Chấn Kiếm Quyết, Phá Thiên Kiếm Quyết, Thu Thủy Kiếm Quyết, muốn tiếp tục sáng tạo thì không có mấy năm thời gian là không thể nào. Nhưng sau khi kinh qua các tầng kiếm giới, Diệp Trần linh cảm ra vô số, trong đầu có ngàn vạn loại kiếm pháp diễn dịch, mỗi một chủng đều ẩn chứa những loại kiếm pháp mà chủ nhân của nó đã bỏ ra tâm huyết cả đời cùng trí tuệ sáng tạo nên.

"Cũng may linh hồn của ta đầy đủ cường đại, có thể dung nạp nhiều tin tức kiếm thuật như vậy."

Linh hồn của Diệp Trần cường đại hơn Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường gấp 10 lần nên khả năng dung nạp tin tức của hắn cũng cao hơn gấp 10 lần, mà đã gặp qua một lần là không quên được. Do vậy những kiếm pháp mà các Danh kiếm khách thi triển đã được Diệp Trần nhớ trong đầu, có thể

tùy thời thể hiện ra và tiến hành suy diễn.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng không phải thần thánh gì, kiếm pháp từ tầng thứ mười trở xuống thì hắn còn có thể toàn bộ suy diễn ra, nhưng từ tầng mười trở lên, kiếm pháp ảo diệu vô cùng, nếu chỉ liếc mắt nhìn thì vẫn không nắm hết nổi.

"Trước tiên đem kiếm thuật ở mười tầng trở xuống suy diễn ra trước, còn ảo diệu của tác tầng cao hơn về sau lại tìm hiểu, vẫn còn nhiều thời gian mà."

Diệp Trần đã quyết định đi ra, tham thì thâm, đạo lý này ai cũng hiểu nhưng làm được thì rải rác không có mấy người, mười tầng phía dưới cũng có vài ngàn loại kiếm thuật, đủ Diệp Trần tiêu hóa một thời gian ngắn.

Vô hình bình chướng nổi lên gợn sóng, Diệp Trần một thân áo lam đi ra.

"Diệp Trần, là Diệp Trần”

Mọi người đứng người lên, thần sắc nóng bỏng.

Nếu như nói bọn hắn trước kia đối với Diệp Trần có chút không phục, cho rằng đồn đãi đều nói ngoa, nhưng với hiện tại như vậy, bọn hắn chỉ còn có bội phục. Kiếm giới tầng thứ 18, có thể vượt qua có mấy người chứ, chỉ có một người duy nhất là Thanh Vân Kiếm Đế, hiện tại có thêm Diệp Trần, như vậy nếu không phục thì còn có cái gì có thể phục, nếu không dám thừa nhận thiên phú của mình kém cỏi không làm được thì căn bản không xứng làm kiếm khách.

Diệp Trần không nghĩ tới chính mình đi ra lại khiến cho mọi người oanh động lớn như vậy.

"Diệp Trần, ngươi không tiếp tục xông lên nữa ư ?" Có một gã kiếm khách đánh bạo hỏi.

Diệp Trần cười nói: "Không xông nổi nữa, đã đến cực hạn của ta rồi, ta

cần phải trở về tiêu hóa hết những thu hoạch của lần này đã."

"Diệp Trần, không biết ngươi có thu nhận đồ đệ không, tiểu nhi nhà của ta năm nay mười ba tuổi, thiên phú rất tốt, nếu như có thể bái ngươi làm sư phụ, thật là phúc khí của nó."

Thấy Diệp Trần không phải loại người lạnh lùng như vậy, một trung niên kiếm khách mặt mũi tràn đầy kỳ vọng nói.

"Diệp Trần, nhà của ta cũng có một đứa cháu trai."

"Tôn nữ của ta nữa..."

Trong lúc nhất thời, mọi người nhao nhao đề cử vãn bối của mình cho Diệp Trần, nếu như có thể làm môn hạ của Diệp Trần, vị tuyệt thế thiên tài kiếm đạo vạn năm khó gặp được này, thì ngày sau thành tựu sẽ vô cùng to lớn. Có thể nghĩ, Diệp Trần tuổi còn trẻ mà đã lợi hại như vậy, khẳng định sẽ có lộ tuyến phát triển đặc biệt về sau.

Diệp Trần tâm tư khẽ động, trước kia hắn không có khởi qua ý niệm thu nhận đồ đệ trong đầu, bởi vì chính hắn cũng không có đủ thời gian để dùng thì ở đâu ta thời gan để dạy đồ đệ, không dạy hư học trò thì cũng đã rất tốt rồi.

Hiện tại, cũng nên thu nhận đồ đệ rồi, sư phụ cường đạo thế nào thì cũng chỉ là một người, nhưng nếu đồ đệ cũng cường đạo thì đây chính là số đông người. Diệp gia chỉ dựa vào một mình hắn thủ hộ thì cũng không được, không phải hắn đối với Diệp gia không có tự tin, mà dựa vào nội tình Diệp gia thì khó có thể sinh ra một vị Sinh Tử Cảnh Vương giả, đệ đệ Diệp Huyền tuy có thiên phú rất cao minh, nhưng có thể bồi dưỡng để trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả vẫn là khó như lên trời. Bằng không, tùy tiện một người chỉ cần có thiên phú là có thể trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, như vậy chẳng phải Sinh Tử Cảnh Vương giả đã đầy đường rồi.

Trừ việc đó ra, Diệp Trần cũng nổi lên tâm tư chỉnh hợp tông phái.

Diệp gia, Lưu Vân Tông, Trường Thiên phái, đều cần hắn chiếu cố. Thật sự có sự phân rãi không đồng đều, nên nếu như có thể thực hiện, hắn quyết định đem tam đại thế lực này hợp thành một thể thống nhất, thành lập một kiếm đạo tông phái. Đương nhiên, có thể làm được hay không, còn phải đi về thương lượng một chút, nếu không được thì tùy thời tính tiếp.

"Các vị, thu nhận đồ đệ không phải là việc mua bán, nếu như các vị có thành ý, có thể đến Diệp gia tại Nam Trác Vực của Chân Linh Đại Lục tìm ta, Diệp Trần ta thu nhận đệ tử, tuyệt đối không vì duyên phận, điểm ấy, các vị nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, bất quá nếu có thiên phú thì coi như không tệ, cũng có thể ở Diệp gia ta làm một chấp sự gì đó, có thời gian, ta nhất định sẽ hội truyền thụ bọn hắn kinh nghiệm chiến đấu cùng kiếm thuật."

Diệp Trần nói chuyện vô cùng cẩn thận và có thành ý.

"Diệp gia tại Nam Trác Vực của Chân Linh Đại Lục, tốt, tháng sau ta tựu mang cháu của ta đi qua, cùng lắm thì tốn hao đại lượng linh thạch để thông qua cửa đá truyền tống."

Từ Chân Linh Đại Lục đến Thiên Kiếm Đại Lục, có vài toà truyền tống cửa đá vận hành, bất quá phí tổn đi qua truyền tống rất cao, người bình thường sẽ không chịu nổi lực truyền tống với đoạn đường xa thì bất quá cũng không cần phải thoáng cái theo Thiên Kiếm Đại Lục truyền tống đến Chân Linh Đại Lục, có thể đi truyền tống từng đoạn ngắn, khoảng cách giữa hai tòa đại lục này cũng có rất nhiều hòn đảo có cửa đá truyền tống.

"Tốt rồi, Diệp Trần cáo từ trước, các vị, sau này còn gặp lại."

Nói xong những lời này, Diệp Trần thân hình lướt đi, trực tiếp trốn vào hư không, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Cũng trong ngày này, tin tức Diệp Trần xông đến Kiếm giới tầng thứ 18 đã lan truyền truyền ra ngoài với tốc độ đáng sợ. Và một ngày này, tin tức Diệp Trần nguyện ý thu đồ đệ cũng nương theo đó lan truyền ra ngoài, đưa tới đại phần ảnh hưởng đến Thiên Kiếm Đại Lục.

Mọi sự có lợi tất có hại, hành động lần này của Diệp Trần lại để cho một đám kiếm đạo Vương giả tại Thiên Kiếm Đại Lục thập phần khó chịu, người của chính đại lục mình lại chạy đến đại lục khác bái sư, cái này là sự tình gì chứ. Nơi này chính là Thiên Kiếm Đại Lục, là cội nguồn của kiếm thuật, không phải là nơi mà Chân Linh Đại Lục có thể so sánh.

Lúc này Diệp Trần lập tức đã trở thành cái gai trong mắt của tất cả đại kiếm đạo Vương giả của Thiên Kiếm Đại Lục.

Trong hư không, Diệp Trần nhanh chóng xuyên thẳng qua.

"Kiếm Vực đột phá đến đệ tam trọng làm uy năng tăng vô cùng nhiều, nhưng bất quá đối với chân nguyên tiêu hao cũng thập phần cực lớn. Tu vi của ta vẫn còn chút thấp kém, Hắc Thủy liên minh, cũng nên xin của ngươi chút máu rồi."

Chưa vội trở về Diệp gia, Diệp Trần theo trên không Chân Linh Đại Lục xẹt qua, hướng về chỗ Hắc Thủy liên bay đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1182: Kế Hoạch Ác Độc

Hắc Thủy liên minh tại Nam Phương Thâm Hải là một đại siêu cấp thế lực, liên minh này tập kết phần đông tông phái và gia tộc, số lượng Sinh Tử Cảnh Vương giả nhiều đến hơn hai mươi vị, nửa bước Vương giả cũng có gần mười vị. Các Ngũ phẩm tông môn mặc dù có Sinh Tử Cảnh Vương giả trấn thủ nhưng chưa hẳn đã có nửa bước Vương giả, có thể thấy được Hắc Thủy liên minh gần như là một cao tầng tông môn, nếu nói là nhất phẩm tông môn cũng không có gì là quá.

Tổng bộ Hắc Thủy liên minh là một tòa đảo cự đại màu đen, bên trên hòn đảo tu kiến hơn hai mươi tòa cung điện, tại hòn đảo trung ương thì có đến bốn tòa chủ điện.

Bên trong một tòa chủ điện, Thiên Âm Vương chau mày nói:

"Ngươi nói Tộc trưởng ngươi muốn phân phối tỉ lệ Chân Nguyên Thủy Tinh cao hơn ư?" Thiên Âm Vương bao quát lấy các sứ giả của Hỗn Loạn Ma Hải đang ngồi phía dưới.

Người sứ giả Hỗn Loạn Ma Hải này rõ ràng là một vị Nhân Ma Vương, hắn cũng không kiêu ngạo, không tự ti đáp: "Hắc Thủy liên minh chiếm cứ lấy Thôn Phệ Chi Đảo bảo địa như vậy, hàng năm sinh ra Chân Nguyên Thủy Tinh nhiều đến 2000~3000 vạn khối nhưng chỉ phân cho Hỗn Loạn Ma Hải ta ba vạn, quả thật quá ít ỏi, tộc trưởng ta nói, hàng năm nàng muốn có sáu vạn, thiếu một khối cũng không được."

Thiên Âm Vương trầm mặt nói: "Thôn Phệ Chi Đảo đúng là hàng năm sinh ra Chân Nguyên Thủy Tinh đến 2000~3000 vạn, thế nhưng Hắc Thủy liên minh ta cũng chỉ có thể lưu lại trước sau 1000 vạn khối, số còn lại đều đã phân cho các Sinh Tử Cảnh Vương giả có công đóng góp lớn, mà Hắc

Thủy liên minh ta có hơn hai mươi vị Sinh Tử Cảnh Vương giả, trung bình mà tính mỗi người nhận không đến 50 vạn khối. Trừ việc đó ra, Hắc Thủy liên minh ta hàng năm còn phải dùng mấy vạn Chân Nguyên Thủy Tinh để hấp dẫn thêm nhiều Võ Giả đến, nếu không làm như vậy thì sản lượng Chân Nguyên Thủy Tinh của Thôn Phệ Chi Đảo sẽ giảm bớt không ít. Chính vì như vậy, mỗi người có thể phân đến 3 vạn khối cũng coi là không tệ rồi. Bây giờ Tộc trưởng ngươi lại đòi thêm ba vạn thật đã khiến cho ta khó khăn rồi."

Thiên Âm Vương ngoài miệng nói như thế nhưng kỳ thật Hắc Thủy liên minh hàng năm lưu lại số lượng Chân Nguyên Thủy Tinh tuyệt đối không chỉ một ngàn vạn khối mà còn có đại lượng Chân Nguyên Thủy Tinh tồn kho, dù sao Thôn Phệ Chi Đảo tồn tại đã rất nhiều năm, mỗi năm tồn kho không ít, tích lũy xuống, số lượng Chân Nguyên Thủy Tinh tuyệt đối kinh người, đương nhiên số lượng tồn kho này chỉ được thỉnh thoảng sử dụng, đơn giản không thể động dụng.

Sứ giả Hỗn Loạn Ma Hải sắc mặt nghiêm túc và trang trọng nói: "Như vậy, vì sao các ngươi lại cho Xích Thủy lão quái Chân Nguyên Thủy Tinh nhiều đến năm vạn, Tộc trưởng ta cũng là cường đại Phong Đế Vương giả không kém Xích Thủy lão quái, thế nhưng chỉ được có ba vạn, Hắc Thủy liên minh ngươi rõ ràng là xem thường Tộc trưởng ta rồi, như vậy chẳng khác nào xem thường Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc ta sao?"

"Điều này ngươi nghe ai nói vậy ?"

Thiên Âm Vương ánh mắt lập loè mấy lần

Xích Thủy lão quái là một vị Phong Đế Vương giả, cùng địa vị với Ma Hoa Hoàng. Nguyên do là vì Thôn Phệ Chi Đảo chiêu dụ và nhốt võ giả trong đó để họ tạo ra chân nguyên thủy tinh, sợ bại lộ tin tức này nên Hắc Thủy Liên Minh muốn “bịt miệng” hai vị phong đế vương giả này bằng cách hàng năm cung cấp cho họ đại lượng Chân Nguyên Thủy Tinh. Ma Hoa Hoàng là ba vạn khối, Xích Thủy lão quái năm vạn khối, sở dĩ Xích Thủy lão quái được phân phát nhiều hơn một ít là vì hắn đáp ứng làm hậu thuẫn cho Hắc Thủy liên minh.

Mọi chuyện vốn một mực bình an vô sự, nhưng lại không biết Ma Hoa Hoàng là từ chỗ nào mà biết rõ việc bọn hắn cho Xích Thủy lão quái số lượng cụ thể Chân Nguyên Thủy Tinh, chẳng lẽ là Xích Thủy lão quái nói ra ?

Rất không có khả năng, Xích Thủy lão quái không cần phải khoe khoang trước mặt Ma Hoa Hoàng, vụng trộm vui cười là được rồi, ai lại ngốc nghếch mà nói cho người khác biết tài phú chính mình như vậy.

"Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm." Hỗn Loạn Ma Hải sứ giả vẻ mặt trào phúng nói.

Thiên Âm Vương trong nội tâm dù tức giận nhưng trên mặt vẫn không biến sắc, mặt không biểu tình nói: "Việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn nhưng là thêm ba vạn thì quá nhiều, ngươi trở về báo với Tộc trưởng ngươi rằng, tối đa chỉ có thể thêm hai vạn như vậy là bằng với Xích Thủy lão quái rồi, đều là năm vạn thì tốt quá rồi còn gì. Ngươi có thể trở về đi bẩm báo rồi, thứ lỗi cho ta không đưa tiễn."

"Lần sau đến, chính là Tộc trưởng ta rồi."

Hỗn Loạn Ma Hải sứ giả cũng không ở lâu, đi ra khỏi chủ điện bay lên lướt vào hư không, hướng về Hỗn Loạn Ma Hải phi hành đi.

Hỗn Loạn Ma Hải sứ giả vừa đi, Thiên Âm Vương hừ lạnh một tiếng, một chưởng đập nát vụn mấy tảng đá bên ngoài.

"Lẽ nào lại dễ dàng như vậy, Ma Hoa Hoàng ngươi mới đó mà đã tỏ ý đồ không tốt, Hắc Thủy liên minh ta tuy không cường đại bằng Hỗn Loạn Ma Hải nhà ngươi, nhưng lại có thể kết giao với giáo chủ của Nam Hải Yêu Thần giáo, Nam Hải Hắc Sát Đảo đảo chủ, Nam Phương Thiển Hải liên minh Minh chủ, ba người này cũng là những Phong Đế Vương giả đang cùng Hắc Thủy liên minh ta hợp tác, hơn nữa còn có Xích Thủy lão quái, và Hắc Thủy lão tổ của Hắc Thủy liên minh ta cũng vừa đột phá đến Phong Đế Vương giả, tổng cộng năm đại Phong Đế Vương giả, mặc cho ngươi bổn sự

ngập trời cũng khó có thể chống cự. Đến lúc đó, một khối Chân Nguyên Thủy Tinh ngươi cũng mơ tưởng có được."

Thiên Âm Vương như thế thống hận Ma Hoa Hoàng không chỉ vì nguyên nhân Ma Hoa Hoàng đòi hỏi rất cao, mà chủ yếu là đoạn thời gian trước, khi Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu vì Diệp Trần mà cùng tiến đánh Tịch Diệt Ma Tông, sự tình này hắn cũng biết, mà việc Diệp Trần ngầm chiếm đoạt của Hắc Thủy liên minh hơn hai vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, khiến cho Thiên Âm Vương một mực vẫn muốn giết hắn, nhưng luôn thất bại. Về sau, lúc hắn tính tự thân xuất mã tìm giết Diệp Trần thì cũng là lúc Diệp Trần đã tiến vào Sinh Tử Cảnh, chiến lực so với hắn cao hơn quá nhiều.

Về phần Hắc Thủy liên minh cùng Nam Hải Yêu Thần giáo giáo chủ, Nam Hải Hắc Sát Đảo đảo chủ cùng với Nam Phương Thiển Hải liên minh Minh chủ hợp tác với nhau không phải hoàn toàn là vì Chân Nguyên Thủy Tinh, chủ yếu là bởi vì dị tộc đại kiếp nạn có lẽ sẽ sớm tái hiện, nên Vương giả tại khắp nơi Chân Linh thế giới đều tìm kiếm, nghĩ cách đề thăng thực lực, bảo tồn chính mình.

Hắc Thủy liên minh trông coi một cái bánh thơm ngon là Thôn Phệ Đảo, khó tránh khỏi làm cho người ta trông mà thèm. Chính như theo như lời của sứ giả Hỗn Loạn Ma Hải, muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm, sự tình thật sự của Thôn Phệ Chi Đảo, muốn giấu diếm là không thể nào, Hắc Thủy liên minh nếu muốn một mực chiếm cứ Thôn Phệ Chi Đảo thì chỉ có cùng hợp tác với các cường giả.

Nam Hải Yêu Thần giáo giáo chủ, Nam Hải Hắc Sát Đảo đảo chủ cùng với Nam Phương Thiển Hải liên minh Minh chủ, đều là Phong Đế Vương giả, thế lực cực kỳ cường đại, cùng bọn hắn hợp tác thì lợi nhiều hơn hại. Người khác cho rằng có thể khi dễ Hắc Thủy liên minh thì thập phần sai lầm, năm đại Phong Đế Vương giả đủ để nghiền nát hết thảy.

Đương nhiên, cùng Tam đại Phong Đế Vương giả hợp tác, buộc Thôn Phệ Chi Đảo hàng năm tạo ra sản lượng Chân Nguyên Thủy Tinh nhiều như

vậy Hắc Thủy liên minh đã cố hết sức rồi. Cho nên, bọn hắn đã quyết định không ưu ái Ma Hoa Hoàng, đem lượng chân nguyên thủy tinh lẽ ra dành cho Ma Hoa Hoàng phân phát đều cho Tam đại Phong Đế Vương giả. Như vậy đối với Hắc Thủy Liên Minh sẽ nhẹ thở hơn một chút.

Mà Thiên Âm Vương đã nói với sứ giả Hỗn Loạn Ma Hải, tối đa thêm hai vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh chẳng qua là kéo dài thu chi và thời gian, dù sao thời điểm hiện tại cũng chưa phải lúc cùng Ma Hoa Hoàng trở mặt, khi thời cơ chín muồi sẽ tính tiếp.

"Diệp Trần, ngươi có Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu che chở, bất quá Hắc Thủy liên minh ta đã có năm đại Phong Đế Vương giả, sớm muộn gì có một ngày, ta bắt ngươi phải trả cả vốn lẫn lời."

Thiên Âm Vương cười lạnh một tiếng

...

Giữa đường đi, Diệp Trần tùy tiện ngăn đón vài vị Linh Hải Cảnh đại năng, liền đã biết tổng bộ Hắc Thủy liên minh tọa lạc ở nơi nào, tiếp tục phi hành không ngừng nghỉ, ngày thứ hai, Diệp Trần đi vào trên không hòn đảo cực lớn màu đen.

Bên trên cái hòn đảo cự đại màu đen này là sừng sững hơn hai mươi tòa cung điện, tại trung ương có bốn tòa chủ điện, mà ở trên không hòn đảo cũng có bố trí nhiều loại đại trận, trong đó có một loại mà Diệp Trần chỉ liếc qua liền nhận ra, đại trận này chính là liên hoàn đại trận khí hậu.

"Có thể chiếm cứ Thôn Phệ Chi Đảo bảo địa như vậy quả nhiên không thể khinh thường."

Xem ra thế lực vô cùng cường đại, theo trên trận pháp đó có thể thấy được một hai phần.

"Người nào dám xâm nhập Hắc Thủy liên minh ta ?!"

Diệp Trần quang minh chính đại đến bên trên một hòn đảo, một đạo thân ảnh Sinh Tử Cảnh Vương giả bay lên trời, cho tới bây giờ Diệp Trần cũng chưa từng gặp qua hắn.

"Tại hạ Diệp Trần, có việc cùng Hắc Thủy liên minh Minh các ngươi chủ đàm."

Diệp Trần không phải thổ phỉ cường đạo, không có khả năng vừa đến đã mạnh mẽ hào đoạt bắt lấy, mà hắn căn bản cũng không biết kho chứa Chân Nguyên Thủy Tinh của Hắc Thủy liên minh ở nơi nào.

"Hắc Thủy liên minh Minh chủ ta đã đi xa nhà rồi, bất quá có phó Minh chủ Thiên Âm Vương ở chỗ này, ta đi thông báo thoáng một chút."

Hắc Thủy liên minh cùng Diệp Trần không có thù hận quá lớn, tối đa chỉ là vì đã lừa gạt hắn tiến vào Thôn Phệ Chi Đảo, có cừu oán với Diệp Trần chỉ là Thiên Âm Vương, đương nhiên, Diệp Trần còn không biết Thiên Âm Vương một mực từng phái người đuổi giết hắn .

Người Sinh Tử Cảnh Vương giả này nghe được danh hào Diệp Trần, liền chấn động, Diệp Trần có đỉnh cấp Vương giả thực lực đã không chỉ là tin tức bình thường, mà hắn lại tinh thông Không Gian Áo Nghĩa đến nỗi Hắc Long lão tổ cũng không làm gì được hắn cả. Đối phương qua tới bái phỏng, hắn cũng không dám ngăn cản bên ngoài chi môn, bằng không để đối phương giận dữ, hắn cũng khó tránh khỏi sự cố phát sinh, ngược lại không ổn chút nào.

"Tốt " Diệp Trần cũng không vội.

Chỉ chốc lát sau, hai người bay tới, một người trong đó đúng là Thiên Âm Vương. Thiên Âm Vương trên mặt cũng không có bộc lộ ra biểu hiện nào, chỉ là lần đầu gặp Diệp Trần, hắn mỉm cười nói: "Đã sớm nghe thấy đại danh của ngươi, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

Diệp Trần không cùng đối phương lôi thôi, nói ra: "ngươi mới nhậm

chức chủ tọa Hắc Thủy liên minh a ?!"

Thiên Âm Vương sửng sốt một chút rồi đáp: "Đại bộ phận sự tình ta có thể làm chủ."

"Tốt, Hắc Thủy liên minh ngươi, hàng năm cho ta ba vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, tựu xem như toàn bộ phí hàn nối mối quan hệ" Diệp Trần trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Lời này vừa nói ra, hai người đối diện lập tức như hóa đá.

Thiên Âm Vương trong nội tâm kêu to, Diệp Trần, ngươi khinh người quá đáng, ta không tìm ngươi đòi lại Chân Nguyên Thủy Tinh, ngươi lại đã chạy tới đặt điều chiếm đoạt tiếp, thật sự là tức chết ta.

Trên mặt che dấu vô cùng tốt, Thiên Âm Vương khó xử nói: "Chuyện này ta không làm chủ được, phải đợi Minh chủ trở lại mới có thể quyết định, chi bằng, ngươi trước tiên ở bên trên hòn đảo phụ cận, Minh chủ rất nhanh sẽ trở lại thôi."

Thiên Âm Vương trong lòng sinh ra kế hoạch ác độc, lần này Minh chủ Hắc Thủy lão tổ đi xa nhà, nhưng thật ra là đi mời Nam Phương Thiển Hải liên minh Minh chủ, tùy ý sẽ trở lại, trước hết để cho Diệp Trần chờ ở đó mà tự chui đầu vào lưới, dùng thực lực Hắc Thủy lão tổ cùng Nam Phương Thiển Hải liên minh Minh chủ, Diệp Trần có chạy đằng trời, bất quá trước đó, hắn muốn cho Diệp Trần cam nguyện lưu lại, loại cơ hội này đúng là ngàn năm khó gặp .

"Minh chủ các ngươi lúc nào trở lại ?" Diệp Trần hỏi

"Chậm nhất ngày mai " Thiên Âm Vương trả lời

"Đã như vậy, ta đây trước hết ở lại chờ"

Diệp Trần không cùng đối phương nói nhảm quá nhiều, trong số các hòn đảo màu đen cực lớn chung quanh, có một vài hòn đảo bên trên tu kiến một

vài công trình kiến trúc, Diệp Trần trực tiếp tìm một tòa đảo không có người ở, bay đi, chỉ đợi ngày mai tới lấy Chân Nguyên Thủy Tinh. Đến lúc đó Hắc Thủy liên minh không muốn cho Chân Nguyên Thủy Tinh cũng không được. Lúc trước bị lừa đi vào Thôn Phệ Chi Đảo, lại bị đuổi giết nhiều lần, khoản nợ nần này sao có thể đơn giản chấm dứt như vậy, một vài vạn khối thủy tinh chân nguyên cũng là rất công bình.

Nhìn qua Diệp Trần chọn một hòn đảo ở đây, Thiên Âm Vương thần sắc sâm lãnh vô cùng, Diệp Trần, ngày mai ngươi cho dù không chết thì cũng phải bị ta lột da, muốn trách chỉ có thể trách lòng tham không đáy của ngươi mà thôi.

"Chúng ta trở về "

Thiên Âm Vương một lần nữa trở lại chủ điện của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1183: Hắc Thủy Lão Tổ Và Hoàng Bào Lão Quái

Một ngày thời gian qua đi rất nhanh, khoảng giữa trưa ngày thứ hai khi mặt trời đã nhô lên cao, hai đạo thân ảnh nghiền nát không gian xuất hiện tại bên ngoài đại trận của hòn đảo cực lớn màu đen, hắc y lão giả đứng bên trái phất tay một cái, trên đại trận lập tức xuất hiện một cánh cửa thông vào bên trong, hai đạo thân ảnh theo cánh cửa này bay vút đến chủ điện ở hòn đảo trung tâm.

"Phó Minh chủ, Minh chủ đã trở lại rồi."

Ở bên trong chủ điện bên cạnh, một người tới thông tri cho Thiên Âm Vương.

"Ta đã biết rồi”.

Thiên Âm Vương mặc dù không có thường xuyên phóng ra ngoài Linh Hồn Lực dò xét nhưng khi hai vị Sinh Tử Cảnh Vương giả đi vào bên trên hòn đảo và đại trận mở ra thì hắn đã biết, nếu đến sự tình này mà hắn cũng không hay biết thì đúng là thứ vô dụng rồi.

"Minh chủ trước đó vài ngày đã có chỗ đột phá, chiến lực từ Tứ Tinh bá chủ đã tăng lên tới Ngũ Tinh, trở thành Phong Đế Vương giả, Diệp Trần cho dù lợi hại thế nào cũng chỉ là đỉnh cấp Vương giả, chiến lực cũng ở mức Tứ Tinh, cho dù là Tứ Tinh bá chủ cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của minh chủ, trong quá khứ, Hắc Thủy liên minh sở dĩ dùng đại lượng Chân Nguyên Thủy Tinh để mua lại sự yên ổn từ những gã có chiến lực Ngũ Tinh Sinh Tử Cảnh Vương giả là vì Hắc Thủy liên minh không chuẩn bị khiêu chiến với thực lực quần hùng, còn hiện tại Diệp Trần muốn đến đòi hàn phí thì thật là muốn tìm đường chết."

Thiên Âm Vương với tư cách là một trong mấy đại Cự Đầu của Hắc Thủy liên minh, tự nhiên đối với Hắc Thủy lão tổ cũng biết một chút tính cách.

Đứng người lên, Thiên Âm Vương thân hình lóe lên đi ra khỏi chủ điện chính mình, hướng về ba tòa chủ điện đang vây quanh tòa chủ điện hạch tâm đi tới với bộ pháp cực nhanh.

Ở bên trong Hạch tâm chủ điện.

Hắc y lão giả đang cùng một vị lão giả áo vàng uống trà, chuyện trò vui vẻ.

"Hoàng lão ca, ngươi không biết chứ, Hắc Thủy liên minh ta đương nhiên cũng coi như là một đại bá chủ thế lực tại Nam Phương Thâm Hải, nhưng Thôn Phệ Chi Đảo thực sự quá mức hấp dẫn, thực là một khối thịt mỡ làm mỗi người đều muốn cắn lên một miếng, ta may mắn là người tới trước nên chiếm cứ được, còn những người tới sau ắt là rất chua xót!"

Hắc y lão giả dáng người không cao, mặc dù ngồi ngay ngắn tại một chỗ nhưng vẫn uy nghi bàng bạc một cổ kiêu hùng khí thế, hắn đúng là Hắc Thủy liên minh Minh chủ Hắc Thủy lão tổ.

Ngồi đối diện với hắn là một lão giả tóc vàng mặc trường bào vàng sắc, vẻ mặt tươi tắn nói: "Lão gia hỏa nhà ngươi lần này chẳng những chuẩn bị cùng ta hợp tác, mà còn với cả Yêu Thần giáo, Hắc Sát Đảo a! Nếu như thành công rồi, dùng ảnh hưởng của bốn thế lực lớn cường đại chúng ta, còn có ai dám động tới ngươi Hắc Thủy liên minh ngươi?"

"Cái này, ha ha, ta cũng vừa định nói cho ngươi hay" Hắc Thủy lão tổ vừa cười vừa vỗ vai lão giả.

Lão giả tóc vàng này cũng không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả tầm thường mà là Nam Phương Thiển Hải liên minh Minh chủ Hoàng Bào lão quái của Chân Linh Đại Lục, thực lực bản thân kinh thiên động địa, nghe nói

đã có thực lực của cấp bậc Ngũ Tinh trung đẳng.

Mà Yêu Thần giáo và Hắc Sát Đảo trước nay vẫn luôn là đối thủ một mất một còn của Nam Phương Thiển Hải liên minh. Giao chiến nhiều năm đã làm tiêu hao lực lượng đôi bên không ít, nay hắn liên hợp ba người lại nhưng trong nội tâm vẫn có chút tâm thần bất định, sợ rằng khi ba người mâu thuẫn lại xảy ra tình huống không vui, giận lây sang hắn, bất quá xem bộ dạng của Hoàng Bào lão quái thì tựa hồ cũng không thèm để ý đến việc đó cho lắm.

"Ta mặc kệ ngươi cùng ai hợp tác, nhưng phần lợi của ta một điểm cũng không thể thiếu đâu nhé " Hoàng Bào lão quái vừa nói vừa gõ gõ ngón tay lên bàn.

"Đây là nhất định rồi, Hoàng lão ca, ngươi xem ta là loại người nào thế"

Hắc Thủy lão tổ vội vàng rót rượu cho Hoàng Bào lão quái.

Hoàng Bào lão quái uống cũng rất thoải mái, chỉ là cùng Hắc Thủy liên minh hợp tác thì hàng năm có thể đạt được đại lượng Chân Nguyên Thủy Tinh, cớ sao mà không làm. Huống chi, hắn ẩn ẩn dự cảm đến, tương lai Chân Linh thế giới sẽ xảy ra nhiều đại nạn, không thể cứ cùng Yêu Thần giáo và Hắc Sát Đảo đấu đầu nhau mãi, vừa muốn bảo tồn sức mạnh cho bản thân. Cùng tam đại thế lực hợp tác, hiển nhiên là không còn sự tình gì tốt hơn. Tuy vậy, bảo hắn đi tìm Yêu Thần giáo cùng Hắc Sát Đảo là không thể nào, còn gì là mặt mũi, may mắn hiện tại có Hắc Thủy liên minh vừa vặn làm người trung gian, đắp cầu dắt mối.

"Minh chủ!"

Nhưng vào lúc này, đại điện ngoài cửa vang lên thanh âm của Thiên Âm Vương.

"Là Thiên Âm Vương ah, có chuyện gì thì đến đây nói sau." Thiên Âm Vương là một trong những trợ thủ đắc lực của Hắc Thủy lão tổ, thập phần

được coi trọng.

Thiên Âm Vương đi đến, nhìn thấy Hoàng Bào lão quái, lập tức chắp tay ôm quyền nói: "Nguyên lai là Nam Phương Thiển Hải liên minh Minh chủ, Thiên Âm Vương hữu lễ."

Hoàng Bào lão quái phất phất tay, cười nói: "Về sau tất cả đều là người một nhà, không cần khách sáo như thế."

"Thiên Âm Vương, ngươi có chuyện gì?"

Hắc Thủy lão tổ dò hỏi.

Thiên Âm Vương cũng không ngại Hoàng Bào lão quái đang ngồi bên cạnh, nói ra: "Hôm qua, Hỗn Loạn Ma Hải sứ giả đã đến, Ma Hoa Hoàng nói, muốn chúng ta hàng năm cung cấp cho ả 600 vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, thiếu một khối đều không được, nếu không nàng sẽ đích thân đến tìm ngài nói chuyện."

Thiên Âm Vương cũng không có lập tức nói về sự tình Diệp Trần, mà là nói yêu cầu của Ma Hoa Hoàng trước.

Nghe vậy, Hắc Thủy lão tổ sắc mặt lập tức đen lại, "Ả thật nói như vậy ah?"

"Đúng vậy."

"Lẽ nào lại như vậy chứ" Hắc Thủy lão tổ khẽ quát một tiếng.

Nghe được ba chữ Ma Hoa Hoàng, Hoàng Bào lão quái trố mắt nhìn, nữ ma đầu này tại Chân Linh thế giới có danh tiếng vô cùng lớn, đừng nói là Hắc Thủy liên minh không dám chọc đối phương, cho dù là hắn cũng không dám gây loạn. Bất quá lúc này cũng không giống ngày xưa, khi tập kết xong bốn thế lực lớn bọn hắn, thực lực đã bao trùm trên cả Hỗn Loạn Ma Hải.

"Hỗn Loạn Ma Hải cũng không có gì lớn, dùng thực lực của chúng ta thì

còn sợ gì ả ta ?"

Bốn thế lực lớn hợp tác, Chân Nguyên Thủy Tinh sẽ theo như tỉ lệ phân chia, bây giờ Ma Hoa Hoàng muốn 600 vạn Chân Nguyên Thủy Tinh, như vậy phần của mọi người chắc chắn sẽ ít đi rồi. Hoàng Bào lão quái tự nhiên không hi vọng Chân Nguyên Thủy Tinh của chính mình bị giảm đi như vậy, vì lợi ích bản thân, không thể không cùng với nữ ma đầu này đấu một trận rồi.

"Ngươi trả lời hắn như thế nào?"

Hắc Thủy lão tổ lại hỏi.

Thiên Âm Vương nói: "Hỗn Loạn Ma Hải sứ giả khí thế hung hăng, ta thấy không nên trực tiếp cự tuyệt, cho nên dùng việc chi tiêu kéo dài mà tính, nói tối đa thêm hai trăm vạn."

"Ngươi làm như vậy rất tốt." Hắc Thủy lão tổ đối với Thiên Âm Vương càng ngày càng hài lòng, tuy nhiên thực lực bọn hắn bây giờ đã không cần e ngại Ma Hoa Hoàng, nhưng cũng không thể thoáng cái trở mặt, điều này sẽ đem đến sự tình không hay.

"Còn có chuyện gì khác sao?"

Gặp Thiên Âm Vương tựa hồ còn có chuyện muốn nói, Hắc Thủy lão tổ ngạc nhiên nói.

Thiên Âm Vương dừng lại một lát, trầm giọng nói: "Diệp Trần đến rồi! Hắn yêu cầu Hắc Thủy liên minh chúng ta chi cho hắn hàng năm 300 vạn Chân Nguyên Thủy Tinh làm hàn phí."

Không khí ở bên trong Hạch tâm chủ điện chợt trầm mặc xuống.

Thời gian Trầm mặc cũng không dài, sau một khắc, Hắc Thủy lão tổ thanh âm tức giận vang lên, "Quả thực là cuồng vọng tự đại, chẳng lẽ hắn thực đã xem Hắc Thủy liên minh ta là quả hồng mềm nhũn, hôm nay mà

chiều ý hắn thì ngày mai lại có người khác đến vòi vĩnh, chẳng lẽ ta cũng phải chiều theo bọn chúng. Diệp Trần, được lắm Diệp Trần à, ta mặc kệ ngươi có phải thiên tài hay quái vật gì, chọc tới ta, ta lột sạch da ngươi."

"Hắn ở nơi nào?"

Hắc Thủy lão tổ khí thế trùng thiên.

"Ngay tại bên trên hòn đảo phụ cận của Hắc Thủy đảo." Thiên Âm Vương trong nội tâm thầm vui.

"Hắc Thủy lão, trước tiên không nên quá kích động, chuyện này, có lẽ ta có thể xử lý." Chợt , Hoàng Bào lão quái lên tiếng nói ra.

"Ngươi xử lý?"

Hắc Thủy lão tổ nhìn về phía Hoàng Bào lão quái.

Hoàng Bào lão quái tự tin nói: "Cái tên Diệp Trần này cùng Thủy Viên nhất tộc trong Nam Phương Thiển Hải liên minh ta có giao tình, ta với tư cách Minh chủ liên minh nên việc sinh tử của Thủy Viên nhất tộc có thể nói là nắm giữ ở trong lòng bàn tay, ta tin tưởng khi Diệp Trần biết rõ thân phận của ta, về sau có lẽ cũng không làm quá đâu. Đến lúc đó ngươi tùy tiện cho hắn một trăm vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh rồi đuổi hắn đi là được."

"Hàng năm sao?"

Hoàng Bào lão quái nói chuyện, Hắc Thủy lão tổ không thể coi thường.

"Ha ha, duy nhất một lần là được rồi."

"Tốt."

Một trăm vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, tuy cũng không ít nhưng có thể cho hắn duy nhất một lần, Hắc Thủy lão tổ cũng không quá để vào mắt, lần này cùng bốn thế lực lớn hợp tác, hắn chuẩn bị đem một ít Sinh Tử Cảnh Vương giả khác loại ra ngoài. Kể từ đó, một trăm vạn khối Chân Nguyên

Thủy Tinh cũng coi như không đáng.

"Đi, dẫn ta đi qua."

Hắc Thủy lão tổ ba người đứng người lên, bay lên không trung.

Diệp Trần đang nghỉ ngơi trên hòn đảo cách Hắc Thủy đảo có mấy ngàn dặm, chỉ là trong nháy mắt, ba người đã đến.

Bên trong công trình kiến trúc ở bên trên Hòn đảo, Diệp Trần mở to mắt, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Nhìn xem những kẻ dối trá bọn hắn đang đùa nghịch cái gì."

Diệp Trần đã bay đi ra ngoài.

"Ngươi hẳn là Diệp Trần."

Trên bầu trời, Hắc Thủy lão tổ trên mặt không thích không giận nói.

Diệp Trần nhìn Hoàng Bào lão quái thoáng qua rồi nói: "ngày hôm qua ta đã nói sự tình, chắc hẳn ngươi cũng đã biết rồi, cân nhắc như thế nào đây?"

Hắc Thủy lão tổ không có trả lời, Hoàng Bào lão quái cười ha hả đi tới một bước, "Diệp Trần, chúc mừng ngươi đã đạt thành tựu Sinh Tử Cảnh, yến hội ngày đó ta không đi được thật cảm thấy tiếc nuối, bất quá Tôn Thái là một thành viên trong liên minh Nam Phương Thiển Hải ta, có hắn đi qua, cũng coi như đại biểu cho liên minh Nam Phương Thiển Hải ta rồi."

"Ồ, hóa ra ngài là Hoàng Minh chủ, Diệp Trần tôn kính ngài đã lâu."

Diệp Trần biết rõ người này là Nam Phương Thiển Hải liên minh Minh chủ, tại Chân Linh thế giới là Cự Đầu cấp nhân vật Hoàng Bào lão quái.

Hoàng Bào lão quái cười nói: "Chỉ là hư danh thôi mà"

Diệp Trần ẩn ẩn phát giác được Hoàng Bào lão quái nên cũng chú ý thái độ chừng mực. Còn đối với Hắc Thủy lão tổ thì đi thẳng vào vấn đề nói: "Mỗi năm 300 vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, cái này là mong muốn của ta, lúc trước ta bị các ngươi lừa tiến vào Thôn Phệ Chi Đảo, lại bị đuổi giết liên tiếp, bao nhiêu lần ta đều nhớ rõ, nếu như không phải ta có chút thủ đoạn thì sớm đã bị các ngươi giết chết rồi."

"Diệp Trần, tất cả đều là người một nhà cả, cứ thoải mái không cần phải kích động như thế. Hắc Thủy lão đệ, như vậy đi! Ngươi duy nhất một lần cho Diệp Trần 300 vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, coi như ân oán chấm dứt ở đây nhé." Hoàng Bào lão quái tạm thời cải biến chủ ý, đem duy nhất một lần một trăm vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh đổi thành 300 vạn khối, chủ yếu là hắn xem Diệp Trần chẳng phải kẻ dễ gạt gẫm.

Hắc Thủy lão tổ tuy nhiên không biết Hoàng Bào lão quái vì sao lại bỏ thêm 200 vạn, nhưng duy nhất một lần, hắn cũng không phải không thể thừa nhận, ôn hoà nói: "Diệp Trần, ta cho Hoàng lão ca mặt mũi, duy nhất một lần cho ngươi 300 vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, về sau không được đến đây nữa."

"Một lần sao?" Diệp Trần trong lòng hoan hỉ nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ.

"Như thế nào, ngươi vẫn không hài lòng ư ?" Hắc Thủy lão tổ tức giận.

"Nếu 300 vạn thì phải chi hàng năm, còn một lần thì cũng có thể, nhưng bất quá ta muốn 1500 vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh. Chi một lần, ngày sau ta cam đoan không đến quấy nhiễu nơi này nữa."

Hàng năm 300 vạn và một lần 1500 vạn, Diệp Trần ngược lại muốn cái thứ hai.

"Ngươi đang nằm mơ à"

"Diệp Trần!"

Không chỉ có Hắc Thủy lão tổ thốt lên tức giận, Hoàng Bào lão quái trên mặt cũng có chút không nhịn được, dùng thân thế cùng thực lực của hắn nói chuyện với Diệp Trần như vậy là đã xem như cất nhắc hắn lắm rồi, đối phương chẳng những không lĩnh tình, ngược lại còn háo đói như sư tử miệng rộng, rõ ràng là không xem hắn ra gì.

"Hàng năm 300 vạn cùng duy nhất một lần 1500 vạn, tùy ngươi lựa chọn, còn không, ta cùng với ngươi tính toán hết nợ nần lúc trước."

Thôn Phệ Chi Đảo chỉ là bị Hắc Thủy liên minh chiếm cứ, Hắc Thủy liên minh cùng Thôn Phệ Chi Đảo Thánh Linh cũng là gần kề ở vào trạng thái hợp tác. Vì Thánh Linh lừa gạt đại lượng Võ Giả đi vào, nếu như cái Thôn Phệ Chi Đảo này vốn là thuộc về Hắc Thủy liên minh thì không có bất kỳ tai họa gì. Lần này Diệp Trần tới đây, dù không có đạo nghĩa đúng đắn nhưng dù gì hắn cũng có lý do tất yếu để kiếm cho được “một chén canh”, hành vi hiện tại của Diệp Trần cũng giống như là ăn cướp, nhưng cũng là tương tự như những kẻ ác nhân kia mà thôi. Đây có thể nói là "cướp của cướp".

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1184: Ngươi Cao Hứng Quá Sớm

"Diệp Trần! chắc ngươi cũng không muốn phạm sai lầm, nơi đây không phải nơi ngươi có thể càn rỡ, nhanh mau rời đi, bằng không sẽ tự gánh lấy hậu quả." Hoàng Bào lão quái vẻ mặt âm trầm, quát lên, giờ phút này hắn đã tức giận. Nếu Diệp Trần đã không biết xấu hổ thì hắn cũng không cần phải cho đối phương mặt mũi.

"Hoàng lão ca, chuyện này chắc ngươi không cần lo nữa rồi, là một thiên tài vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh nên hắn vẫn còn rất cao hứng, dám cuồng vọng tự đại chạy đến Hắc Thủy liên minh ta làm càn, quả thực là tự rước lấy nhục vào thân. Vậy cũng tốt, nhân cơ hội này, Hắc Thủy lão tổ ta tất yếu cũng nên biểu lộ một ít thực lực, vừa để cho những nhân sĩ tại Thôn Phệ Đảo xem một màn vui mà hạ hỏa thanh tỉnh đôi chút."

Nhìn chằm chằm vào Thôn Phệ Chi Đảo đang có không ít người, Hắc Thủy lão tổ cảm thấy cũng muốn chấn nhiếp bọn họ một chút.

Nghe vậy, Hoàng Bào lão quái biết rõ Hắc Thủy lão tổ đã thực sự tức giận, đối phương tuy kiêng kị Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu nên sẽ không thật sự giết chết Diệp Trần, nhưng cũng sẽ không để Diệp Trần sống quá mức thoải mái. Phen này, Diệp Trần không phải bị thương nặng thì tu vi cũng tổn hao không ít. Cũng phải nói đến, Hắc Thủy lão tổ có Trọng Thủy Chân Lôi bí quyết, tại Nam Phương Thâm Hải cũng có danh tiếng không nhỏ, một khi Trọng Thủy Chân Lôi vừa ra thì không thứ gì có thể ngăn cản được.

Khí thế theo trên người Hắc Thủy lão tổ bắn ra mãnh liệt đáng sợ, Hoàng Bào lão quái cùng Thiên Âm Vương bay lui ra ngoài, dọn ra không gian chiến đấu cho hai người.

"Muốn động võ à, được, vậy ta cũng tiếp ngươi."

Diệp Trần thần sắc cũng bắt đầu lạnh xuống, lần này tới đây hắn đã không có ý trở về với hai bàn tay trắng, đã không định lấy chút huyết của đối phương nhưng bây giờ hắn quyết làm cho đối phương đại phóng huyết.

"Có thủ đoạn gì thì đều giở ra hết đi!" Diệp Trần nhìn thẳng vào mặt Hắc Thủy lão tổ nói.

"Muốn chết."

Mái tóc đen trên đầu Hắc Thủy lão tổ phiêu phù như nước chảy, bay múa lượn lờ quanh thân, mỗi một giọt đều rất giống một cái đầm nước ao đen ngòm đầy chết chóc ngưng tụ mà thành. Dòng nước màu đen chảy ở bên trong càng như ẩn chứa lôi đình, người bình thường nhìn vào sẽ kinh hồn táng đảm, sinh ra lòng hoang mang sợ hãi.

Hô!

Xé rách không gian, Hắc Thủy lão tổ hóa thành một đạo hắc quang tung ra một chưởng thẳng hướng Diệp Trần.

Tình huống xảy ra quá đột ngột, không ai biết Diệp Trần đã rút kiếm ra như thế nào. Không hề thấy được động tác xuất kiếm nhưng chỉ thấy trong hư không, kiếm quang mơ hồ ngay lập tức xuất hiện tại trước mặt Hắc Thủy lão tổ đón đánh đi lên.

Ầm ầm!

Sấm sét nổ vang, một chưởng của Hắc Thủy lão tổ thật giống như ẩn chứa vô số đạo tiếng sấm lôi đình. Tập trung bộc phát, bất luận kẻ nào tiếp xúc với chưởng kình của hắn ngay lập tức sẽ bị bạo tạc bay ra ngoài, nếu đối phương yếu thế sẽ trực tiếp bị nổ chết, bạo tạc thành tro tàn. Cái này chủ yếu là vì Thủy Chi Áo Nghĩa của Hắc Thủy lão tổ đã viên mãn mà hắn cũng tu luyện một môn Thượng Cổ chưởng pháp Trọng Thủy Chân Lôi bí quyết. Tu hành bước đầu tiên chính là đưa Thủy Chi Áo Nghĩa đạt đến viên mãn, sau

khi ngưng tụ nước trong trời đất tạo ra Trọng Thủy, tiếp đó lại dùng thủy sinh lôi, chính vì vậy nên bí kiếp này mới có tên gọi là Trọng Thủy Chân Lôi. Trọng Thủy Chân Lôi đáng sợ vô cùng, so với thuỷ lôi dung hợp áo nghĩa bình thường thì lợi hại hơn rất nhiều.

Nhưng Diệp Trần xuất ra kiếm pháp cũng không hề yếu, đây đúng là Chấn Kiếm Quyết thức thứ hai Thiên Thương kiếm, Thiên Thương kiếm ẩn chứa lực lượng chấn động vượt quá tưởng tượng, có thể đánh tan xác bất luận thứ gì. Trọng Thủy Chân Lôi của Hắc Thủy lão tổ vừa gặp phải Thiên Thương kiếm thì căn bản không kịp đem uy lực ngưng tụ đạt đến cực hạn, liền sớm bị bạo tàn.

Sóng xung kích khủng bố, dùng hai người làm trung tâm tùy ý khuếch tán, mấy chục đến trên trăm ức tấn nước biển trực tiếp bị xung kích sóng thổi tung, bay đến trên chín tầng trời tạo ra một cơn mưa vô cùng lớn, mà quanh thân hòn hắc đảo này cũng thoáng cái biến thành tro bụi, một chút tàn dư cũng không còn. Nước biển bị khoáy động sau khi bị khuyết tán ra xa lại thu về trùng kích đến mấy ngàn dặm bên ngoài Hắc Thủy đảo, nếu không phải có đại trận thủ hộ, Hắc Thủy đảo chắc chắn không còn sót lại chút gì.

Khi cường đại Vương Giả chiến đấu, cho tới bây giờ đều là những đại nạn có tính chất huỷ diệt nghiêm trọng.

Chưởng kiếm giao kích, cả hai người đều lùi về sau.

Hắc Thủy lão tổ lui ba bước.

Diệp Trần lui hơn mười bước.

Lần thứ nhất so chiêu, Diệp Trần rơi xuống hạ phong.

"Tứ Tinh bá chủ chiến lực !"

Hoàng Bào lão quái rất rõ ràng, Hắc Thủy lão tổ vẫn chưa toàn lực ứng phó, chưởng đầu tiên cũng không phải chiêu thức cường đại nhất của hắn, cho nên bộc lộ ra chiến lực chỉ là Tứ Tinh bá chủ, đương nhiên Diệp Trần sẽ

rơi vào hạ phong, nhưng chênh lệch cũng không lớn. Dù sao Tứ Tinh bá chủ vẫn là Tứ Tinh bá chủ, so với ngũ tinh cũng là có một ít khoảng cách, không có khả năng chiến lực giống như đúc.

"Thật là một cường đại chưởng lực" Diệp Trần quanh thân khí huyết sôi trào, một chưởng của Hắc Thủy lão tổ giống như là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh vậy, cả Thiên Thương kiếm cũng không thể đánh hoàn toàn tan xác được mà chỉ có thể sớm làm nó bạo nổ.

Bất quá đối với kết quả này, Diệp Trần cảm thấy là đương nhiên, Hắc Thủy lão tổ có thể trở thành là minh chủ của Hắc Thủy liên minh, khẳng định có vài phần bổn sự, chiến lực tám chín phần đã đạt đến Ngũ Tinh cấp bậc, một chưởng vừa rồi kia đoán chừng còn không phải thực lực chân chính của hắn.

"Tứ Tinh bá chủ chiến lực, khó trách nhà ngươi cuồng vọng như vậy." Hắc Thủy lão tổ có chút ngoài ý muốn. Theo như đồn đãi, Diệp Trần có chiến lực tối đa là Tứ Tinh cao đẳng, sẽ không vượt qua Tứ Tinh đỉnh phong, nhưng là một kiếm vừa rồi kia rõ ràng đã có Tứ Tinh bá chủ chiến lực, nếu không, quả quyết sẽ không chỉ lui ra phía sau hơn mười bước, mà là trực tiếp bị bạo tạc bay ra ngoài.

"Đón thêm của ta một chiêu Huyền Thủy Phích Lịch Chưởng."

Trọng Thủy Chân Lôi bí quyết, là một môn tâm pháp cùng chưởng pháp tổng hợp thể, ẩn chứa rất nhiều chiêu thức chưởng pháp, mỗi một chưởng, đều có được uy lực cực lớn. Cái Huyền Thủy Phích Lịch Chưởng này, so với một chưởng vừa rồi thì khủng bố gấp mấy lần. Thoáng chốc, chiến lực của Hắc Thủy lão tổ đã được vận lên tới Ngũ Tinh cấp bậc, một chưởng tung ra khiến nước chảy cùng Lôi Đình không ngừng áp súc. Lúc này tại lòng bàn tay hắn ngưng tụ ra một viên thủy tinh trông như một hạt châu màu xanh lam.

"uy lực chưởng pháp có to lớn hơn nữa cũng vô dụng với ta mà thôi"

Diệp Trần bắt đầu vận dụng tới năng lực dùng tâm Ngự Kiếm, một hơi đâm ra trăm ngàn kiếm, chồng chất bóng kiếm, đem Hắc Thủy lão tổ bao trùm ở trong đó, căn bản khiến hắn không có thời gian đem uy lực chưởng pháp phóng xuất ra, đánh tới hướng Diệp Trần.

Tiếng nổ âm vang không dứt!

Bên trên hộ thể chân nguyên của Hắc Thủy lão tổ tóe lên thành từng mảnh cô đọng bọt nước cùng Lôi Hỏa, đây chính là kiếm kính của Diệp Trần đang đập nện vào bên trên hộ thể chân nguyên đối phương nên mới sinh ra hiện tượng này.

PHỐC một tiếng, trong đó vài đạo kiếm kính rõ ràng đã xuyên thấu hộ thể chân nguyên tại vùng ngực của Hắc Thủy lão tổ, còn phần bụng, cùng với sườn bộ tạc lên mấy đóa huyết hoa làm xương cốt hắn vỡ vụn, bạo lộ ra.

"Đây là kiếm pháp gì, như thế nào lại nhanh như vậy!"

Hắc Thủy lão tổ chấn động, liên tiếp lui về phía sau, hắn có cảm giác, nếu như cưỡng ép cùng Diệp Trần chém giết cùng một chỗ hắn sẽ phải gánh chịu càng nhiều đả kích nữa. Kiếm của Diệp Trần đã vượt qua trên ý nghĩa “nhanh”, nhanh đến mức thậm chí đã che khuất cả đôi mắt cảm ứng của hắn, khiến cho hắn không cách nào biết rõ Diệp Trần sẽ xuất kiếm vào lúc nào, mà góc độ xuất kiếm cũng không thấy được.

Không chỉ có Hắc Thủy lão tổ chấn động, Thiên Âm Vương cùng Hoàng Bào lão quái cũng đồng dạng chấn động không thôi.

Thiên Âm Vương vốn tưởng rằng, Hắc Thủy lão tổ cùng Diệp Trần chiến đấu, khẳng định Hắc Thủy lão tổ có thể đánh trọng thương Diệp Trần dễ như trở bàn tay mà kết thúc, không có khả năng xuất hiện loại tình huống thứ hai.

Nhưng Diệp Trần quả thực chính là một thứ quái thai, lần thứ nhất giao thủ tuy kém hơn một chút, nhưng đến lần thứ hai lập tức lại vặn kích ngược

trở về, không những vậy mà lại còn để cho Hắc Thủy lão tổ nhận lấy một ít thương thế.

Nhãn lực của Hoàng Bào lão quái lại so với Thiên Âm Vương cao hơn rất nhiều, trong lòng của hắn đã bắt đầu khiếp sợ. Thanh Vân Kiếm Đế có Thanh Vân kiếm bí quyết, nghe nói mờ ảo Vô Thường, không có dấu vết mà tìm kiếm nhưng cũng không đến mức nhanh Diệp Trần. Cái tên Diệp Trần này tu luyện rốt cuộc là cái loại kiếm pháp gì, rõ ràng lại để cho Hắc Thủy lão tổ đến tuyệt chiêu cũng không phát ra được. Ngay cả mình cũng không làm được đến mức này.

Tuyệt chiêu đã súc thế hoàn tất, không xuất phát ra ngoài cũng không được, Hắc Thủy lão tổ như rơi vào đường cùng, hắn đang cách đó rất xa, hướng về phía Diệp Trần một chưởng phóng đi, cái viên hạt châu màu xanh lam kia lập tức huyễn hóa ra vô số sét đánh lôi đình, đan vào nhau tạo thành một mảnh Lôi Đình Phong Bạo cuồn cuộn lao về phía Diệp Trần. Một chưởng này, nếu là đỉnh cấp Vương giả bình thường mà trúng phải thì dù cho ba đến năm người cũng sẽ bị diệt sát.

Đáng tiếc, Huyền Thủy Phích Lịch Chưởng chỉ có tại khoảng cách gần mới có thể bộc phát ra uy lực mạnh nhất. Nếu cách quá xa, tuy cũng có đại uy lực nhưng làm sao có thể đối phó được Diệp Trần.

Thiên Hạt kiếm tùy ý được chém ra hai cái, Lôi Đình Phong Bạo đã bị xé mở, Diệp Trần từ đó chui ra, ngay lập tức một kiếm nữa thẳng hướng Hắc Thủy lão tổ. Một kiếm này đã vượt qua không gian, khoảng cách tựa hồ hoàn toàn không tồn tại, thoáng cái liền chém vào trên thân thể Hắc Thủy lão tổ, hộ thể chân nguyên của Hắc Thủy lão tổ một ít tác dụng cũng không có phát ra nổi.

"Quỹ Sát bí kiếm!"

Phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ hai, lần đầu tiên trong giao chiến được Diệp Trần nguyên vẹn xuất ra.

PHỐC!

Y phục trên người Hắc Thủy lão tổ nổ tung, lộ ra một kiện chiến giáp màu đen huyền bao trùm lân phiến, kiếm khí cắt chém ở phía trên lập tức khiến cho chiến giáp phản kháng, hào quang màu đen phát sáng không ngừng triệt tiêu lấy uy lực kiếm khí, nhưng sự bảo hộ của chiến giáp cũng chỉ có giới hạn nên không giúp được Hắc Thủy lão tổ, chiến giáp cùng kiếm khí chống lại sinh ra trùng kích khiến hắn không chịu đựng được lâu, một ngụm máu tươi phun ra, thân thể bay rớt ra ngoài cách xa hàng trăm dặm, chân không còn đứng vững nữa.

"Cực phẩm chiến giáp!"

Diệp Trần tự nhiên nhìn ra được chiến giáp Hắc Thủy lão tổ trên người không giống bình thường, nếu là bán Cực phẩm hay thậm chí là ngụy Cực phẩm chiến giáp bình thường, tuyệt đối ngăn không được một kiếm này, chỉ có Cực phẩm chiến giáp, mới có thể triệt tiêu đại bộ phận uy lực của một kiếm này.

Quỹ Sát vừa ra, chiến lực Diệp Trần lúc này lập tức tăng lên tới Ngũ Tinh cấp bậc, hơn nữa rất rõ ràng, Hắc Thủy lão tổ có Ngũ Tinh chiến lực cũng đành phải bại dưới tay Diệp Trần. Nếu như nói Hắc Thủy lão tổ là ngũ Tinh cấp thấp chiến lực, như vậy chiến lực của Diệp Trần lúc này phải là Ngũ Tinh cấp thấp đỉnh phong, ngấp nghé đã lên tới Ngũ Tinh trung đẳng.

"Hắc Thủy lão tổ, ta nói rồi, hoặc là một năm 300 vạn Chân Nguyên Thủy Tinh, hoặc là duy nhất một lần 15 triệu Chân Nguyên Thủy Tinh, cả hai ngươi đều không chọn mà lại còn động võ uy hiếp ta, điều này ta không thể làm gì khác hơn là cho Hắc Thủy liên minh ngươi đại phóng huyết, ta muốn sở hữu tất cả Chân Nguyên Thủy Tinh mà các ngươi đang có"

Diệp Trần cũng không phải loại lương thiện, trong hắn bắt đầu xuất hiện một tia hung ác, quyết định lần này của hắn là cướp sạch toàn bộ. Hắn và các Sinh Tử Cảnh Vương giả khác không giống với nhau, tâm cảnh của hắn cùng Linh khu đều thập phần cao, hơn nữa Thanh Liên Kiếm Quyết từ lâu là

Thiên cấp công pháp, hơn nữa cường đại Linh Hồn Lực cùng Kiếm vực lại để cho hắn có thể chịu tải tu vi càng nhiều hơn nữa, căn bản không có cái gì là bão hòa hay không bão hòa, đoán chừng thoáng cái lại để cho hắn nhiều ra 2000 năm tu vi cũng không có vấn đề gì. Đương nhiên, Hắc Thủy liên minh không có khả năng có nhiều Chân Nguyên Thủy Tinh như vậy để tăng cao tu vi, dù sao Chân Nguyên Thủy Tinh của Hắc Thủy liên minh chỉ là bán Hạ phẩm, còn không đạt nổi hạ phẩm cấp bậc, hiệu quả đoán chừg yếu đi trên dưới năm lần so với thủy tinh chân nguyên thuần khiết.

"Diệp Trần, ngươi cho rằng ngươi đã đoán hết thực lực của ta sao? Trọng Thủy Chân Lôi bí quyết của ta căn bản vẫn chưa hoàn toàn thi triển đi ra, hiện tại ta cũng nên để ngươi xem một chút uy lực của Thượng Cổ võ học Trọng Thủy Chân Lôi bí quyết."

Hắc Thủy lão tổ sắc mặt tái nhợt, khóe miệng máu tươi vẫn không ngừng chảy xuôi, hắn khinh thường cười lạnh, hai tay rất nhanh kết ấn, sau một khắc, tại bên ngoài Cực phẩm chiến giáp của hắn, từng đoàn từng đoàn nước chảy cùng Lôi Đình dung hợp lại cùng nhau, tạo thành một bộ chiến giáp màu xanh lam hư ảo, cái hư ảo chiến giáp này ẩn chứa năng lượng cực kỳ kinh khủng, tựa hồ so với Cực phẩm chiến giáp bình thường đều vượt hơn hẳn, mà khí tức Hắc Thủy lão tổ cũng vì hư ảo chiến giáp này mà tăng vọt mấy thành. Rất hiển nhiên, cái hư ảo chiến giáp này có thể làm cho Hắc Thủy lão tổ thực lực gia tăng, phát huy ra uy lực càng chiến lực mạnh mẽ.

Xoẹt!

Hư không vỡ ra, tốc độ Hắc Thủy lão tổ so lúc trước nhanh hơn một nửa thẳng hướng Diệp Trần, Huyền Thủy Phích Lịch Chưởng lần nữa oanh ra.

Diệp Trần có năng lực dùng tâm Ngự Kiếm, tâm động kiếm động, lập tức, bên ngoài hư ảo chiến giáp Hắc Thủy lão tổ bộc phát ra ngàn vạn Hỏa Tinh, trong đó một đạo kiếm khí vô hình, đặc biệt lăng lệ ác liệt, men theo một loại quỹ tích quái dị rõ ràng đang cắt đứt dần hư ảo chiến giáp, thế nhưng uy lực của kiếm khí vô hình cũng bị triệt tiêu hơn phân nửa, khó có thể làm bị thương Hắc Thủy lão tổ ở cách bên trong Cực phẩm chiến giáp.

Hắc Thủy lão tổ có hai trọng phòng ngự, đối với các Phong Đế Vương giả mà Diệp Trần từng gặp qua, đoán chừng cũng gần với Tịch Diệt Ma Đế, đương nhiên, đây là thủ đoạn mà Diệp Trần chưa từng thấy qua ở các Phong Đế Vương giả khác.

"Ha ha! Chết cho ta." Rốt cục đã đến gần Diệp Trần, Hắc Thủy lão tổ một chưởng đánh ra.

"Hắc Thủy lão tổ, ngươi cao hứng quá sớm đấy."

Diệp Trần thân thể chấn động, đệ tam trọng Kiếm vực đột nhiên phóng thích khiến không gian như vỡ tan, lộ ra Không Gian Chi Lực, một đạo hỗn loạn khí kình to lớn như đang bị trấn áp tại nơi Kiếm vực sản sinh, toàn bộ không gian chợt yên tĩnh lại, tốc độ của Hắc Thủy lão tổ vốn rất nhanh nhưng một khi bị cường đại Kiếm vực bao phủ, tốc độ bị chậm đi không chỉ mười lần, tại trong mắt Diệp Trần lúc này, hắn như một con rùa đen đang bò, chậm đến mức làm cho đối phương cảm thấy khó chịu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1185: Đánh Bại Từng Tên

"Đây là đệ tam trọng Kiếm Vực!!! không xong rồi, Hắc Thủy lão đệ đang gặp nguy hiểm".

Hoàng Bào lão quái há mồm trợn mắt, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới Kiếm Vực của Diệp Trần lại đột phá đến đệ tam trọng. Hắn biết rõ đệ tam trọng Kiếm Vực có rất nhiều đáng sợ, nhớ lại mười mấy năm trước khi hắn ở bên trong Tinh Không Vương Cấp cấm địa đã tận mắt thấy ba gã Phong Đế Vương giả vây công Thanh Vân Kiếm Đế. Ba gã Phong Đế Vương giả này, một kẻ là Ngũ Tinh cao đẳng chiến lực, hai kẻ còn lại là Ngũ Tinh trung đẳng chiến lực, ba người bọn họ liên hợp, cơ hồ có thể đánh bại bất kỳ Phong Đế Vương giả Ngũ Tinh cấp bậc nào. Nhưng Thanh Vân Kiếm Đế lại càng cường đạo hơn, hắn chỉ cần nương tựa theo đệ tam trọng cảnh giới Kiếm Vực là có thể dễ dàng ngăn chặn bọn hắn. Tàn cuộc chiến này, không bên nào đạt được mục đích, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Trong mắt Hoàng Bào lão quái, đệ tam trọng cảnh giới Kiếm Vực có đủ loại phương diện đáng sợ. Thứ nhất, có thể sinh ra kiếm áp đánh vào trên người đối phương mà đối phương không cách gì tránh kịp. Thứ hai, nó có thể phong tỏa không gian, tạo ra không gian bích chướng không gì phá nổi. Thứ ba, có thể tăng phúc tốc độ gấp đôi cho người phóng thích Kiếm Vực, từ đó uy lực kiếm pháp cũng tăng lên gấp đôi, sự cường đại đó có thể làm lòng người sinh ra hoảng sợ cùng cực.

Tuy nhiên có một số Phong Đế Vương giả cũng cường đại không kém gì Thanh Vân Kiếm Đế, ví dụ như Hư Hoàng, Không Đế, Hắc Long lão tổ, Chiến Thiên Tượng Hoàng… nhưng kẻ mà Hoàng Bào lão quái kiêng kỵ nhất vẫn chính là Thanh Vân Kiếm Đế. Nguyên do là khi gặp phải Thanh Vân Kiếm Đế, muốn chạy trốn là không có khả năng, kiếm vực của y có thể

triệt để đem hắn vây khốn.

Tuy nhiên, Hư Hoàng cùng Không Đế cũng rất lợi hại, một điểm cũng không kém cỏi Thanh Vân Kiếm Đế, hai người này tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, còn Thanh Vân Kiếm Đế thì có Kiếm Vực, nên đối với bọn hắn chỉ có thể sinh ra một ít áp lực, mà bọn hắn đều có những thủ đoạn đặc biệt của riêng mình, nhất là Hư Hoàng, cơ hồ có thể bao trùm phía trên những người còn lại.

Kiếm Vực Diệp Trần vừa ra, Hoàng Bào lão quái lập tức biết rõ Hắc Thủy lão tổ không phải là đối thủ của Diệp Trần. Cũng may là Kiếm Vực của Diệp Trần không quá đáng sợ như của Thanh Vân Kiếm Đế, nó chỉ mới là đệ tam trọng sơ kỳ cảnh giới, mà chiến lực của hắn cũng xa xa không bì kịp với Thanh Vân Kiếm Đế. Chỉ cần mình ra tay thì vẫn có thể đánh lui đối phương.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hắc Thủy lão tổ tại vùng bao phủ của Kiếm Vực đã bị giảm tốc độ đến 10 lần. Mà kiếm của Diệp Trần trong vùng bao phủ này lại được tăng phúc tốc độ lên gấp đôi, nhanh đến vô cùng.

Phanh!

Hai tay cầm kiếm, Diệp Trần liên tiếp ba kiếm bổ vào trên thân thể Hắc Thủy lão tổ.

Kiếm thứ nhất và kiếm thứ hai chém nát hư ảo chiến giáp của Hắc Thủy lão tổ. Trúng kiếm thứ ba, thân thể Hắc Thủy lão tổ bị chấn động mãnh liệt, như bị sét đánh, chợt nửa người nổ tung thành huyết vụ.

Ba kiếm này đều là Thiên Thương kiếm, mà lại ở khoảng cách gần chém ra nên lực phá hoại vô cùng lớn.

Hư ảo chiến giáp của Hắc Thủy lão tổ hoàn toàn chính xác có lực phòng ngự kinh người, nói không ngoa thì nó cũng không kém gì Huyền Nguyên tháp phòng ngự của Tịch Diệt Ma Đế.

Tòa Huyền Nguyên tháp phòng ngự này đến Nguyên Hoàng phân thân cũng không đánh phá hoàn toàn được, mà Thiên Thương kiếm của Diệp Trần có lực công kích nhìn như kém hơn cả Trọng Thủy Chân Lôi Quyết của Hắc Thủy lão tổ, nhưng lại có năng lực công kích xuyên thấu qua phòng ngự, nên chung quy lại vượt qua cả Trọng Thủy Chân Lôi Quyết. Chỉ bằng vào chấn động lực lượng cường đại, kiếm đầu tiên mà Diệp Trần tung ra đã tạo ra chấn động khiến khí huyết của Hắc Thủy lão tổ sôi trào, chân nguyên hỗn loạn khiến hư ảo chiến giáp phát sinh sơ hở, bồi thêm kiếm thứ hai mang theo chấn động lực lượng không cách nào tưởng tượng, một lần tung ra đã công phá hư ảo chiến giáp.

Mất đi hư ảo chiến giáp, chỉ dựa vào cực phẩm chiến giáp đang mặc lên người, Hắc Thủy lão tổ làm sao có thể chống đỡ được sức hủy diệt của Thiên Thương kiếm, chấn động lực lượng đáng sợ xuyên thấu qua cực phẩm chiến giáp, truyền vào trong cơ thể Hắc Thủy lão tổ, sau đó chuyển thành lực bộc phát ra ngoài. Trong người của Hắc Thủy lão tổ lúc này như chất chứa vô số quả nổ cùng bạo tạc.

Ahhhhhhhhhhh!

Hắc Thủy lão tổ quát to một tiếng, nửa thân người còn lại của hắn bị bạo tạc lực lượng đánh bay ngược về phía sau. Không may cho hắn, vì không tu luyện tới Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới nên một kiếm này của Diệp Trần chẳng những để cho hắn tổn thất đại lượng tu vi, mà còn để cho hắn nhận lấy thương thế không nhỏ. Dù cho tu vi có khôi phục thì cũng cần ít nhất một năm thời gian mới có thể trở về đỉnh phong.

"Diệp Trần, chớ có làm càn."

Hoàng Bào lão quái giật mình khi chứng kiến lực sát thương của Thiên Thương kiếm đối với nhân thể, thân hình hắn mở ra giống như một đóa mây vàng, lập tức phóng thẳng qua, còn muốn xuống tay ác độc với Diệp Trần. Ngón tay hắn phóng xuất chân nguyên như liên đạn, hơn mười đạo tơ tuyến chỉ lực mềm mại trong suốt, lại mang ánh sáng màu vàng lập loè quấn quanh hướng về Diệp Trần.

Kim Ngọc Triền Ti Chỉ!

"Ân! Quả là một thứ chỉ lực mềm mại nhưng vô cùng sắc bén"

Sợi tơ chỉ lực này có thể cắt kim đoạn ngọc, hộ thể chân nguyên của Diệp Trần căn bản không có khả năng phòng chống, lập tức bị sợi tơ chỉ lực này thiết cắt ra vô số đoạn nhỏ. Diệp Trần lập tức thi triển Không Gian Áo Nghĩa thân pháp một bước nhanh chóng thoát khốn mà ra.

Phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ hai Quỹ Sát bí kiếm sau khi hoàn thành cũng gián tiếp giúp cho Không Gian Áo Nghĩa thân pháp của Diệp Trần càng thêm quỷ thần khó lường, nhất cử nhất động cũng đều có thể men theo không gian chấn động quỹ tích, hành tẩu vô cùng tự nhiên. Giờ phút này coi như là toàn thịnh, nếu gặp phải sự đuổi giết của Tịch Diệt Ma Đế như lúc trước, Diệp Trần cũng có mười phần nắm chắc có thể chạy trốn được.

Hoàng Bào lão quái làm sao có thể không biết sợi tơ chỉ lực không thể đả thương được hắn.

"Khinh địch như vậy mà phá vỡ Kim Ngọc Triền Ti Chỉ của ta, tốt lắm, không biết kế tiếp ngươi như thế nào mà phá Hoàng Long Phi Thiên Thủ của ta."

Bàn tay của Hoàng Bào lão quái vần vũ trong hư không như một cái Đại Ma Bàn đang chuyển động, sau một khắc, không gian bị xé nứt ra, một đầu Cự Long màu vàng sắc cương mãnh ung dung công kích về hướng Diệp Trần. Hoàng Long phi hành như ánh điện, căn bản khó có thể bắt được.

Hoàng Long Phi Thiên Thủ vốn là một môn võ học dùng tốc độ để tăng trưởng, chuyên dùng để khắc chế những Sinh Tử Cảnh Vương giả có tốc độ quá nhanh. Bằng vào Hoàng Long Phi Thiên Thủ, Hoàng Bào lão quái từng đánh chết một gả đỉnh cấp Vương giả dám khiêu khích hắn, tuy nhiên, gả đỉnh cấp Vương giả kia không lợi hại như Diệp Trần. Hắn có thể vừa tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, nhưng cũng tinh thông Phong Chi Áo Nghĩa cùng Lôi Chi Áo Nghĩa, dùng hai chủng áo nghĩa này làm căn bản, hắn đã

sáng tạo ra một môn Phong Lôi Độn Thuật, Phong Đế Vương giả bình thường căn bản không làm gì được hắn cả.

"Kiếm Vực, Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật, kết hợp!"

Diệp Trần đem đệ tam trọng cảnh giới Kiếm Vực phóng thích đến cực hạn, thoáng cái đem Hoàng Bào lão quái bao phủ đi vào, cùng lúc đó, tay phải hắn ném ra để Thiên Hạt kiếm phiêu nổi giữa không trung, tách ra tinh quang sáng chói. Tinh Quang liên tục chớp động, bảy đạo Tinh Quang Kiếm ảnh hoàn toàn bất đồng biến ảo mà ra, bảy đạo kiếm ảnh này hiện ra theo thứ tự xếp đặt Bắc Đẩu Thất Tinh, sát khí tỏa ra vô cùng nghiêm nghị.

"Đi!"

Tay phải Diệp Trần chỉ kiếm vào một điểm, bảy đạo bóng kiếm lập loè đánh ra.

Như bạo vũ lê hoa, bảy đạo bóng kiếm biến ảo thành bốn mươi chín đạo, bốn mươi chín đạo bóng kiếm lại hóa thật ra hư ảo, ẩn mình vào trong hư không. Trong nháy mắt, chỉ thấy Tinh Quang lập loè mà không còn thấy bóng kiếm đâu nữa, phảng phất như che kín cả quang tinh nhật nguyệt, bao phủ hướng về phía đối phương, căn bản muốn tránh cũng không thể tránh được.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC!

Chưởng lực biến ảo thành Cự Long màu vàng tuy có tốc độ bay rất nhanh, thế nhưng tại nơi đây đã bị bao trùm bởi một rừng Thiên Địa kiếm thuật, dù nó có tốc độ cao hơn nữa cũng trở nên vô dụng, lập tức bị vô số đạo lưu tinh kiếm quang thiết cắt, mình đầy thương tích, uy lực không ngừng bị xói mòn nhanh chóng.

Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật không được tính là sát chiêu của Diệp Trần, chỉ có thể coi là tuyệt chiêu bình thường, bất quá có đệ tam trọng cảnh giới Kiếm Vực phối hợp làm uy lực Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật đại tăng,

tốc độ cũng theo đó tăng lên. Không chỉ vậy, nó còn được ẩn chứa Kiếm Ý nên uy lực càng thêm tập trung nội liễm. Ngắn gọn mà nói, Kiếm Vực giống như là một đạo tăng phúc khí giúp gia tăng uy lực Ngự Kiếm Thuật vô cùng nhiều, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đối thủ phải bị bao trùm trong phạm vi của Kiếm Vực, bằng không, Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật cũng không phát huy được tác dụng cực đại. Trừ phi Diệp Trần có thể đem Ngự Kiếm Thuật tu luyện tới cảnh giới sáu mươi bốn Kiếm Tề phát, sau đó thi triển ra Bát Quái Tịch Diệt kiếm thuật. Như vậy, không cần dựa vào Kiếm Vực cũng có thể trở thành sát chiêu của Diệp Trần.

Đáng tiếc, Ngự Kiếm Thuật càng về sau càng khó tu luyện, trong truyền thuyết, hoàn toàn xác thực có người ở tu vi Linh Hải Cảnh đã có thể đem Ngự Kiếm Thuật tu luyện tới cảnh giới bảy mươi hai Kiếm Tề phát. Nhưng người này cả đời chỉ tu luyện một môn Ngự Kiếm Thuật, các môn kiếm thuật khác đều là phụ trợ chút ít, ông ta bỏ ra cả đời mới có thể đem Ngự Kiếm Thuật tu luyện tới cảnh giới bảy mươi hai Kiếm Tề phát, còn Diệp Trần chỉ mới học được bao năm.

Hơn nữa lúc trước kia, Ngự Kiếm Thuật cũng không bị thất truyền và được rất nhiều người tu luyện, một ít tiền bối là thiên tài có thể nhanh chóng tu luyện thành công cảnh giới cao của Ngự Kiếm Thuật cũng chẳng có gì lạ. Tựu như nếu có một vị tiền bối tu luyện Ngự Kiếm Thuật, đem kinh nghiệm tu luyện nói cho Diệp Trần, Diệp Trần cũng có thể rất nhanh luyện thành, trong thời gian ngắn rất có thể thi triển được bảy mươi hai Kiếm Tề phát, thậm chí 81 Kiếm Tề Phát cảnh giới.

Hiện tại, cảnh giới Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần đã đạt đến tình trạng 56 Kiếm Tề phát, khoảng cách thi triển Bát Quái Tịch Diệt kiếm thuật cũng không tính là xa, chỉ còn kém mấy bước nhỏ.

Bất kể như thế nào, Ngự Kiếm Thuật chỉ ở trên tay Diệp Trần mới có thể phát dương quang đại, danh chấn hoàn vũ. Đây là bởi vì linh hồn cường đại của Diệp Trần, nếu không nói quá thì từ xưa đến nay, ít nhất cũng là có một không hai.

Cự Long màu vàng bị vô số lưu tinh kiếm quang đả kích xuống, chỉ trụ được qua thời gian một lần hô hấp đã trở thành tro bụi, XIU....XIU..., lưu tinh kiếm quang còn lại thiết cắt không gian hướng về phía Hoàng Bào lão quái kích bắn đến.

"Rõ ràng ngay cả Ngự Kiếm Thuật thất truyền hắn đều đã tinh thông, hơn nữa uy lực so với Ngự Kiếm Thuật trong truyền thuyết cũng lớn hơn mấy lần. Hãy xem Đại La Hoàng Bào của ta thu nạp càn khôn!"

Hoàng Bào lão quái quyết định thật nhanh, giật xuống một bả trường bào màu vàng đang mặc trên người, chân nguyên phóng xuất cực hạn, trường bào màu vàng lúc này giống như sung khí không ngừng bành trướng, cuối cùng đạt tới vài dặm phương viên, che khuất cả bầu trời, ngăn chặn trước người Hoàng Bào lão quái.

Lưu tinh kiếm quang vừa tiếp xúc với áo bào màu vàng cực lớn này lập tức bị chệt hướng lao xuống biển, biến mất không thấy gì nữa, khó có thể tạo thành đả kích quá lớn đối với Hoàng Bào lão quái, cả uy hiếp đều làm không được.

"Uy tín lâu năm Phong Đế Vương giả quả đúng là uy tín lâu năm Phong Đế Vương giả, không phải Hắc Thủy lão tổ có thể so sánh được nhỉ"

Diệp Trần cũng không kinh hãi, Hoàng Bào lão quái với tư cách uy tín lâu năm Phong Đế Vương giả, khẳng định có rất nhiều thủ đoạn cùng bảo vật, dù sao thực lực càng cường đại càng có nhiều cơ hội đoạt được bảo vật càng nhiều, còn nếu thực lực yếu nhược thì một ít hiểm địa cũng căn bản không dám bước vào, tất nhiên cường đại bảo vật cũng không thể có được. Dùng nhãn lực của Diệp Trần, không khó nhìn ra trường bào màu vàng của Hoàng Bào lão quái hẳn là trung đẳng Cực Phẩm Bảo Khí, không phải Cực Phẩm Bảo Khí tầm thường có thể so sánh được.

Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật đối với Hoàng Bào lão quái không tạo được uy hiếp, Diệp Trần lập tức đình chỉ thi triển môn kiếm thuật này, mi tâm tràn ra một đường nhỏ màu bạc chạy dọc mắt chất chứa uy nghiêm tiềm

ẩn.

"Linh Hồn Chi Quang!"

PHỐC!

Một đạo chùm tia sáng màu bạc từ trong mắt Diệp Trần kích xạ mà ra, trường bào màu vàng có thể thu nạp khí kình nhưng không cách nào thu nạp Linh Hồn Lực, chùm tia sáng màu bạc không hề gặp trở ngại xuyên thấu qua màu vàng trường bào, chui vào trong Hồn Hải Hoàng Bào lão quái.

"Ah, vòng xoáy linh hồn, hấp thu cho ta."

Hoàng Bào lão quái không phòng bị việc Diệp Trần có linh hồn công kích chi pháp, nhưng phản ứng của hắn cũng không chậm, lập tức ở trong Hồn Hải ngưng tụ ra một đoàn Linh Hồn Lực như vòng xoáy không ngừng cắn nuốt hấp thu chùm tia sáng màu bạc kia.

Bùm bùm cách cách!

Chùm tia sáng màu bạc mang theo uy năng cực lớn, đây chính là dị năng thiên phú của Diệp Trần, vòng xoáy linh hồn gần như thu nạp một nửa uy lực chùm tia sáng màu bạc thì đã bị xông hủy. Sau một khắc, trên trán của Hoàng Bào lão quái thất khiếu chảy ra máu tươi, linh hồn của hắn đã nhận lấy thương tổn. Kỳ thật nếu như hắn có phòng bị sớm thì tình thế sẽ tốt hơn rất nhiều, đáng tiếc trường bào màu vàng quá mức to lớn khiến cho hắn không có cảm ứng được chùm tia sáng màu bạc đang bắn đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1186+3000 Vạn Chân Nguyên Thủy Tinh

"Diệp Trần, ngươi dám làm tổn thương linh hồn ta !"

Hoàng Bào lão quái trên mặt hiện lên thần sắc oán độc, linh hồn không giống với thân thể, một khi bị thương sẽ rất khó khôi phục, nếu thân thể bị thương chỉ cần một ít thiên tài địa bảo hoặc chỉ sau một thời gian ngắn là có thể phục hồi như cũ, ví dụ như Hắc Thủy lão tổ bị Diệp Trần đánh bị thương, dù không cần bất cứ bảo vật hay đan dược gì, chỉ cần tĩnh tu nửa năm đến một năm liền có thể khôi phục đến thời kì đỉnh phong. Nhưng một khi linh hồn bị thương thì không thể phục hồi nhanh như vậy, tĩnh tu tám năm đến mười năm cũng chưa hẳn có thể khỏi hoàn toàn. Chiêu công kích linh hồn này của Diệp Trần mặc dù không làm trọng thương linh hồn của hắn, nhưng lại để cho linh hồn của hắn xuất hiện một vết rách khổng lồ khiến tu vi bắt đầu có hiện tượng không thể khống chế ổn định. Đối với một võ giả mà nói linh hồn thực sự quá mức trọng yếu.

"Hoàng Bào lão quái, chuyện hôm nay vốn chẳng can hệ gì đến ngươi, vậy mà ngươi lại nhúng tay vào, chính ngươi đã cưỡng ép ta ra tay. Nếu vẫn còn không phục, ta tựu sẽ cho ngươi nhận lấy một cái giá lớn."

Diệp Trần biết rõ Hoàng Bào lão quái không phải loại lương thiện, hôm nay đả thương hắn, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua, nhưng ngược lại Diệp Trần cũng không phải người tốt lành gì. Có vay ắt có trả, một mực hắn vẫn luôn sống theo quy tắc người không phạm mình thì mình không phạm người. Nhưng kẻ nào dám chọc tới hắn thì cũng coi như có gan ông trời, hành vi ấy chẳng khác nào tự tìm lấy cái chết.

Những lời này nói ra mang theo sát khí lạnh thấu xương, cường đại Kiếm Ý ngay lập tức được điều động đi ra, sau đó kết hợp cùng năng lực dùng tâm Ngự Kiếm, hung hăng oanh kích đi ra ngoài.

Hoàng Bào lão quái kinh hãi kêu rên một tiếng, Kiếm Ý của Diệp Trần cùng năng lực dùng tâm Ngự Kiếm quá cường đại, rõ ràng có thể đem Kiếm Ý ngưng tụ trùng kích vào tâm linh Hoàng Bào lão quái. Tâm linh đã bị trùng kích khiến cho chiến ý Hoàng Bào lão quái vừa bị hạ thấp lại tiếp tục bị hạ thêm một bậc nữa, mười thành thực lực có thể phát huy ra bảy tám phần đã coi là không tệ rồi.

"Diệp Trần, hi vọng ngươi không phải hối hận vì sự việc ngày hôm nay"

Hoàng Bào lão quái kỳ thật vẫn còn một vài đòn sát thủ chưa tung ra. Nhưng hắn biết rõ, hiện tại Diệp Trần đã có thành tựu quá cao, cho dù có đem đòn sát thủ thi triển đi ra cũng không có khả năng làm gì được đối phương, ngược lại còn bại lộ lá bài tẩy của mình. Huống chi, hắn hiện tại linh hồn đã bị một điểm tổn thương, không lập tức nghĩ ra biện pháp trị liệu sẽ mang đến tai hoạ khôn lường, đối với việc tu luyện về sau sẽ có ảnh hưởng cực lớn.

Vèo! Một câu nói xong, Hoàng Bào lão quái cũng không tiếp tục quản việc của Hắc Thủy lão tổ. Trực tiếp hóa thành một đóa mây vàng phá toái hư không nhanh chóng rời đi.

"Ngươi!" Thiên Âm Vương sợ đến choáng váng, Hắc Thủy lão tổ cùng Hoàng Bào lão quái là hai đại Phong Đế Vương giả đều không làm gì được Diệp Trần. Ngược lại còn trọng thương trên tay hắn, hiện tại Hoàng Bào lão quái đã ly khai, Hắc Thủy liên minh như thế nào chống đở được Diệp Trần.

"Hắc Thủy lão tổ, ngươi đã cân nhắc thế nào, ta không có quá nhiều thời để hao tổn với ngươi. Qua ba lượt hô hấp, nếu ngươi không nói ra Chân Nguyên Thủy Tinh bảo khố của Hắc Thủy liên minh ở nơi nào, ta sẽ triệt để diệt sát ngươi. Ngươi có thể tu luyện đến nước này thì tu vi không dễ dàng có được, nếu chết rồi thì bao năm công sức của ngươi cũng sẽ trở thành mây khói thôi."

Diệp Trần biết rõ giết chết một vị Phong Đế Vương giả rất khó, tựu giống với Hoàng Bào lão quái, hắn chỉ có thể đánh bại nhưng không cách

nào giết chết, bởi vì Hoàng Bào lão quái có tu vi quá thâm hậu. Trừ phi không gián đoạn thi triển linh hồn công kích, bằng không, Diệp Trần cho dù hao tổn hết chân nguyên cũng không giết chết được đối phương. Mà đối với Linh Hồn Chi Quang, Diệp Trần chỉ có thể thi triển năm lần, năm lần qua đi cũng chính là lúc hắn ngược lại bị mất đi chiến lực. Nếu thi triển bốn lần thì tối đa cũng chỉ có thể để cho linh hồn Hoàng Bào lão quái trọng thương, cũng đồng dạng như Tịch Diệt Ma Đế mà thôi. Thêm nữa, chắc chắn đòn sát thủ của Hoàng Bào lão quái không chỉ có bấy nhiêu, muốn đánh chết đối phương, Diệp Trần tối đa chỉ có sáu thành nắm chắc.

Bất quá Hắc Thủy lão tổ không phải Hoàng Bào lão quái, đánh chết đối phương, Diệp Trần đã có ngoài chín thành nắm chắc.

"Ngươi dám!" Huyết nhục nhúc nhích, Hắc Thủy lão tổ mất đi nửa người nhanh chóng khôi phục lại, nghe được những lời uy hiếp của Diệp Trần, Hắc Thủy lão tổ khí xanh cả mặt, thần sắc dữ tợn.

"Ngươi nói ta có dám hay không!"

Kiếm Vực bao phủ ở Hắc Thủy lão tổ, Diệp Trần giơ Thiên Hạt kiếm lên kích phát ra kiếm khí màu tím dài chừng mười trượng, theo phần eo Hắc Thủy lão tổ vượt qua.

Kiếm Vực đối với Hắc Thủy lão tổ trói buộc quá mạnh mẽ, mà trong phạm vi công kích Kiếm Vực của Diệp Trần, bất kể là tốc độ hay độ mạnh yếu đều tăng lên gấp đôi, Hắc Thủy lão tổ chỉ mới lướt ngang hơn mười bước liền bị kiếm khí màu tím hung hăng quét thoáng qua một phát.

Có được cực phẩm chiến giáp bảo hộ, kiếm khí màu tím không có thể thiết cắt đi vào, nhưng đối với cường đại chấn động lực lượng thì không phải là thứ mà cực phẩm chiến giáp có thể hoàn toàn ngăn cách. Chỉ nghe phù một tiếng, phần eo của Hắc Thủy lão tổ nổ thành một đoàn huyết vụ, huyết thủy theo khe hở áo giáp tung tóe đi ra. Trong môi trường Kiếm Vực được tăng phúc vô cùng nhiều, Thiên Thương kiếm của Diệp Trần đối với cùng giai Vương giả đều có được lực sát thương cực lớn.

Ahhhh! Hắc Thủy lão tổ kêu thảm một tiếng.

Hắn quát: "Diệp Trần, tu vi của ta vượt qua 1500 năm, có thể liên tục không ngừng thi triển Bất Tử Chi Thân, khôi phục thương thế, ngươi tuyệt đối không có khả năng giết chết ta."

"Huyết Lôi độn!"

Huyết Lôi độn chính là một môn độn thuật được ghi lại trong Trọng Thủy Chân Lôi Quyết, chính nó đã giúp cho Hắc Thủy lão tổ tránh được biết bao nhiêu kiếp nạn.

XÍU...UU! một tiếng, Hắc Thủy lão tổ hóa thành một đạo huyết sắc điện quang, hướng về phía xa bỏ chạy.

"Nhìn xem là Huyết Lôi độn của ngươi lợi hại hay Quỹ Bộ của ta lợi hại hơn" Quỹ Bộ tựu chung là do Diệp Trần căn cứ vào phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ hai sáng tạo ra, tuyệt chiêu này sử dụng Không Gian Áo Nghĩa thân pháp tạo ra di động quỹ tích kết hợp cùng không gian chấn động quỹ tích, cho nên được gọi là Quỹ Bộ.

Vừa sải bước ra, Diệp Trần thân ảnh trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, lúc xuất hiện lần nữa thì đã ở đằng sau huyết sắc điện quang của Hắc Thủy lão tổ, nhanh đến không thể tưởng tượng.

"Kiếm Vực, phạm vi lan tỏa lớn nhất cho ta"

Bàng bạc kiếm áp được phóng thích ra khiến huyết sắc điện quang có chút chững lại.

"Giết!"

Không lưu tình chút nào, Diệp Trần một kiếm trảm tới.

“Rắc” một tiếng, huyết sắc điện quang bị bổ thành hai mảnh, Hắc Thủy lão tổ sắc mặt tái nhợt nhanh chóng trở mình lăn ra tránh một kiếm kia bổ

xuống, thế nhưng cánh tay phải của hắn đã rời ra khiến máu tươi văng khắp nơi.

"Diệp Trần, ngươi khinh người quá đáng, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước ta nên tự mình ra tay đem ngươi tươi sống đè chết để chấm dứt hậu hoạn." Hắc Thủy lão tổ trong nội tâm tuyệt vọng, Huyết Lôi độn cũng không thể đào thoát sự đuổi giết của Diệp Trần, hắn đã không còn có bất kỳ thủ đoạn nào nữa rồi.

"Sự gian hùng của ngươi đã vô dụng rồi. Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật."

Diệp Trần đã bắt đầu phát hỏa thật sự, lão gia hỏa này chưa thấy quan tài không rơi lệ, không cần phải khách khí với hắn.

Vô số lưu tinh kiếm quang tóe phát ra, hướng phía Hắc Thủy lão tổ kích bắn xuyên qua.

Hắc Thủy lão tổ đang muốn vận chuyển công pháp ngưng tụ hư ảo chiến giáp, nhưng Diệp Trần đã nhanh hơn hắn một bước, một đạo Linh Hồn Chi Quang đã chạm vào trong Hồn Hải của hắn khiến cho hắn trong lúc nhất thời không cách nào khống chế chân nguyên.

Đinh đinh đang đang!

Hắc Thủy lão tổ bị lưu tinh kiếm quang bổ xuống tứ phía lăn mình quay cuồng, chân nguyên mất đi vô cùng nhanh.

Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật là một trong những chiêu kiếm cường đại nhất của Ngự Kiếm Thuật, chỉ cần Diệp Trần không ngừng thi triển thì trong hư không chỉ có thể thấy được lưu tinh hiện lên mà không hề thấy được bóng kiếm.

"Ngừng lại !!! , nhanh ngừng lại !!!, ta cho ngươi biết Chân Nguyên Thủy Tinh bảo khố ở nơi nào "

Hắc Thủy lão tổ sợ hãi đến tột cùng, việc chân nguyên bị trôi mất quá nhanh chưa nói đến, duy chỉ đối với thương thế của hắn đã ở tăng thêm bội phần, lúc này hắn đã không còn chịu đựng nổi nữa. Hủy Diệt Kiếm Ý của Diệp Trần đối với Bất Tử Chi Thân quả thật có khắc chế quá lớn, mà lại càng về sau càng rõ ràng.

"Vậy thì dẫn ta đi."

Diệp Trần đình chỉ công kích.

"Minh chủ, thật muốn dẫn hắn đi vào Chân Nguyên Thủy Tinh bảo khố?" Thiên Âm Vương truyền âm cho Hắc Thủy lão tổ.

Hắc Thủy lão tổ âm lãnh dẫn âm nói: "Trước hết để cho hắn hung hăng càn quấy trong chốc lát, chờ hắn ly khai, ta lập tức đi liên hợp Yêu Thần giáo giáo chủ, Hắc Sát đảo đảo chủ cùng với Xích Thủy lão quái, đánh vào Diệp gia."

Thiên Âm Vương chần chờ nói: "Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng khẳng định giúp hắn, muốn đối phó hắn, chỉ sợ không dễ dàng ah!"

"Hừ, Hắc Thủy liên minh chúng ta khí hậu đã thành, cần liên hợp càng nhiều Phong Đế Vương giả nữa mới được, Tây Hải Kim Ngao lão tổ không phải nói muốn một nửa Thôn Phệ Chi Đảo sao? Ta đáp ứng hắn."

"Kim Ngao lão tổ!"

Thiên Âm Vương lại càng hoảng sợ.

Kim Ngao lão tổ là một lão Phong đế vương giả từ lâu đã không xuất thế, người biết rõ hắn không nhiều lắm, ngoại giới chỉ biết Hư Hoàng Không Đế là Phong Đế Vương giả nổi danh lừng lẫy, nhưng lại thật tình không biết ở bên trong thế giới Phong Đế Vương giả, Kim Ngao lão tổ tuyệt đối là nhân vật cường đại gấp mấy lần so với Hư Hoàng. Một trăm năm trước, Kim Ngao lão tổ đã từng ra tay một lần, đem Chiến Thiên Tượng Hoàng có chiến lực cường đại chấn bay ra ngoài mấy ngàn dặm xa, sự việc này đã gây chấn

động toàn bộ giới Vương giả.

Kim Ngao lão tổ lần này xuất quan đã phái một gã sứ giả tới là muốn Hắc Thủy liên minh giao ra một nửa Thôn Phệ Chi Đảo, Hắc Thủy lão tổ vốn có chút do dự, nhưng là hiện tại hắn đã không có lựa chọn nào khác.

"Kim Ngao lão tổ ra tay thì bất kể là Ma Hoa Hoàng hay Huyền Hậu, đều không đáng để lo, Minh chủ thật anh minh" Thiên Âm Vương nhìn về phía Diệp Trần ánh mắt mang theo một tia đáng thương.

"Bức ta làm ra lựa chọn này, lần này ta muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống, liền vốn lẫn lời nhổ ra, nghe nói ở Diệp gia còn có chín chín tám mươi mốt đầu linh mạch, ta cũng toàn bộ rút sạch"

Chân Nguyên Thủy Tinh bảo khố của Hắc Thủy liên minh cũng không đặt tại Hắc Thủy đảo, mà được đặt ở đáy biển cách Hắc Thủy đảo rất xa, chỗ đó được bao trùm bởi đại lượng nước bùn, nước bùn dưới đáy biển là tầng nham thạch tự nhiên hình thành, bên trong tầng nham thạch có dùng một cái Hồn thạch làm trận nhãn trận pháp, dù cho Linh Hồn Lực có quan sát đi qua cũng rất dễ dàng bỏ sót.

Nếu như không phải Hắc Thủy lão tổ dẫn đường, Diệp Trần tuyệt đối không có khả năng tìm tới nơi này.

Tiến vào kho Chân Nguyên Thủy Tinh, Diệp Trần rốt cuộc biết Hắc Thủy liên minh giàu có đến tột cùng, bên trong chẳng những có Chân Nguyên Thủy Tinh chồng chất như núi, còn có vô số Thượng Phẩm Linh Thạch, mà ngay cả Cực Phẩm Linh Thạch đều có được rất nhiều.

Không có chút khách khí nào, Diệp Trần trực tiếp vơ vét sở hữu tất cả Chân Nguyên Thủy Tinh.

Thô sơ giản lược đếm thoáng một phát, Chân Nguyên Thủy Tinh tại đây tối thiểu phải từ 3000 vạn trở lên.

200 vạn chuẩn Hạ phẩm Chân Nguyên Thủy Tinh có thể giúp cho Diệp

Trần gia tăng năm mươi năm tu vi, 3000 vạn chuẩn Hạ phẩm Chân Nguyên Thủy Tinh có thể gia tăng tu vi vượt qua bảy trăm năm mươi năm, cộng với tu vi vốn có của Diệp Trần, không sai biệt lắm sẽ đạt một ngàn năm tu vi.

Ngàn năm tu vi so với dưới ngàn năm tu vi có sự chênh lệch không nhỏ. Ngàn năm tu vi, đại biểu cho tu vi đã không còn nhược điểm quá lớn, sẽ rất ít xuất hiện hiện tượng kiệt quệ chân nguyên, dù cho gặp được vương giả có tu vi rất cao thì chí ít cũng có lực lượng để liều mạng, nếu không, chỉ với hơn hai trăm năm tu vi hiện tại, Diệp Trần rất dễ dàng bị đối thủ làm tiêu hao hết sạch chân nguyên vì dù sao bất kỳ Phong Đế Vương giả nào cũng đều có hơn nghìn năm tu vi.

Hắc Thủy lão tổ đứng ở một bên xem mà đau lòng khôn xiết, hắn có chút hối hận, sớm biết như vậy nên đáp ứng cho Diệp Trần, một năm cho đối phương 300 vạn Chân Nguyên Thủy Tinh. Phải biết rằng số lượng này là hơn ba nghìn vạn Chân Nguyên Thủy Tinh, cũng là hơn mười năm tồn kho của Hắc Thủy liên minh. Từ xưa nay, tuy Thôn Phệ Chi Đảo hàng năm có thể sản xuất 2000~3000 vạn Chân Nguyên Thủy Tinh, nhưng ít ra có một nửa đã dùng để phân cho các Sinh Tử Cảnh Vương giả có công, số còn lại, đến chín phần lại phân đều cho hơn hai mươi vị Sinh Tử Cảnh Vương giả của Hắc Thủy liên minh.

Dưới tình huống bình thường, Hắc Thủy lão tổ hàng năm có thể tồn 200 vạn Chân Nguyên Thủy Tinh đã coi là không tệ.

"Để tu vi gia tăng, cần phải có tâm cảnh cường đại cùng với việc linh hồn phải chịu tải nhiều hơn, trong khoảng thời gian ngắn, hắn tối đa chỉ có thể tiêu hao mấy trăm vạn Chân Nguyên Thủy Tinh."

Hắc Thủy lão tổ tự an ủi mình, hắn không tin Diệp Trần có thể thoáng cái đem toàn bộ hơn ba nghìn vạn Chân Nguyên Thủy Tinh chuyển hóa làm tu vi, đây cơ hồ là chuyện không thể nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1187+1000 Năm Tu Vi

Diệp Trần vung tay lên vơ vét sở hữu tất cả Chân Nguyên Thủy Tinh, cả đống Cực Phẩm Linh Thạch tích trữ như núi kia cũng hóa thành một đầu nước lũ tràn vào bên trong Trữ Vật Linh Giới của Diệp Trần.

"Diệp Trần, ngươi!!"

Hắc Thủy lão tổ giận dữ, Chân Nguyên Thủy Tinh trong bảo khố là tối trọng yếu nhất, tổng số hơn ba nghìn vạn Chân Nguyên Thủy Tinh, kế đến là hơn năm trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch, đừng nhìn Cực Phẩm Linh Thạch có giá trị không bằng Chân Nguyên Thủy Tinh nhưng Chân Nguyên Thủy Tinh rốt cuộc là mặt hàng vô cùng khan hiếm, nếu không phải Hắc Thủy liên minh có Thôn Phệ Chi Đảo, căn bản không có khả năng có nhiều Chân Nguyên Thủy Tinh như vậy. Có thể nói, toàn bộ Vương giả ở Chân Linh thế giới, kẻ nào có Cực Phẩm Linh Thạch càng nhiều thì đó mới là kẻ mạnh thật sự.

Diệp Trần thoáng cái lấy đi hơn năm trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch để cho cơn giận dữ bên trong Hắc Thủy lão tổ bùng lên.

Diệp Trần mặc kệ đối phương có khó chịu hay không cũng chẳng thèm để ý đến, muốn có tài nguyên thì phải dựa vào chính mình để tranh thủ, nếu những thứ kia là do người tốt tạo ra, Diệp Trần tự nhiên không bao giờ cướp lấy tài nguyên của bọn hắn, nhưng Hắc Thủy liên minh lại hoàn toàn không phải loại lương thiện, vì vậy nếu không đoạt thì đúng là ngu ngốc rồi. Mà nếu không đoạt, Diệp Trần muốn đi đến đỉnh phong thì cần phải cố gắng gấp mười lần như hiện tại.

Cái thế giới này là thế giới của cường giả vi tôn, trên thực tế, bất kỳ một thế giới nào cũng đều là thế giới của cường giả vi tôn, một mình Diệp Trần

cũng không thể làm thay đổi điều đó, điều mà hắn thực sự mong muốn chính là trở thành một cường giả ở thế giới này.

Thu vét hơn năm trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch, Cực Phẩm Linh Thạch trên người Diệp Trần lúc này đã vượt qua bảy trăm vạn, trong đó có hơn một trăm vạn là di vật của Hỏa Hoàng.

Về phần Thượng Phẩm Linh Thạch còn sót lại trong Chân Nguyên Thủy Tinh bảo khố, Diệp Trần cũng không lưu tình chút nào, thẳng tay vơ vét xuống. Thượng Phẩm Linh Thạch hắn không cần nhưng đối với Diệp gia hoặc là về sau hắn sáng lập tông môn thì tất nhiên sẽ cần dùng đến, muốn một mực cường thịnh, tài nguyên là thứ ắt không thể thiếu. Tông môn đối với tài nguyên thập phần tiêu hao, và tốc độ tiêu hao cũng thập phần khủng khiếp.

"Không hổ danh là Hắc Thủy liên minh, Thượng Phẩm Linh Thạch rõ ràng nhiều tới tám trăm triệu khối, cộng thêm số Thượng Phẩm Linh Thạch đang có trên người của ta, vậy là đã qua 1 tỷ rồi." 1 tỷ Thượng Phẩm Linh Thạch là khái niệm gì, đủ để chèo chống một Ngũ phẩm tông môn cường thịnh trong vô số năm, một gã Phong Đế Vương giả có lẽ không cần dùng đến Thượng Phẩm Linh Thạch để tu luyện nhưng chứng kiến trước mắt 1 tỷ Thượng Phẩm Linh Thạch, tuyệt đối sẽ phát sinh lòng tham mà tranh đoạt ngay.

"Hắc Thủy lão tổ, đa tạ ngươi khoản đãi vừa rồi, ân oán giữa ta và ngươi như vậy cũng triệt để chấm dứt. Cáo từ."

Diệp Trần không thể chờ đợi được, muốn dùng Chân Nguyên Thủy Tinh gia tăng tu vi ngay lập tức. Vừa dứt lời, Quỹ Bộ thi triển, biến mất khỏi Chân Nguyên Thủy Tinh bảo khố, lúc xuất hiện lần nữa đã đến mặt ngoài hải dương.

Vèo!

Diệp Trần phá không bay đi.

"Đáng giận, thật đáng giận, ta nhất định phải giết chết hắn."

Hắc Thủy lão tổ điên cuồng hét lên một tiếng, một chưởng đánh nứt cả bảo khố Chân Nguyên Thủy Tinh khiến nước biển theo khe hở tràn vào.

"Nhất định phải giết chết hắn."

Thiên Âm Vương cũng rất uất ức khi trơ mắt nhìn Diệp Trần vơ vét tất cả tài phú mà Hắc Thủy liên minh sở hữu, tuy những của cải này không có quan hệ gì với hắn nhưng hắn xem mà đỏ mắt. Hắn cũng không nghĩ tới Hắc Thủy lão tổ có nhiều tài phú như vậy.

"Minh chủ, bây giờ đi Kim Ngao Đảo sao?" Thiên Âm Vương hỏi.

Hắc Thủy lão tổ tâm trạng tàn nhẫn mà hồng hộc thở mấy hơi, âm trầm nói: " Trước tiên ta muốn khôi phục một chút thương thế linh hồn, sau đó lại đi Kim Ngao Đảo thương nghị đánh giết Diệp gia. Đánh chết Diệp Trần là điều mà ta phải làm."

Thương thế linh hồn cần điều trị ngay, một khắc cũng không thể chậm trễ, bằng không tiền đồ ngày sau của Hắc Thủy lão tổ có nguy cơ sụp đổ, cũng may Hắc Thủy liên minh gia đại nghiệp đại nên vẫn bảo tồn một ít thiên tài địa bảo có thể trị liệu thương thế linh hồn, còn đối phó Diệp Trần thì chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn bởi vì hắn không có ý định dừng giáo huấn đối phương, một lần quyết làm cho đối phương phải nhổ ra cả gốc lẫn lãi, tài nguyên quý giá đâu phải có thể nuốt vào đơn giản như vậy. Hắn muốn triệt để giết chết Diệp Trần, hủy diệt toàn bộ Diệp gia, nam Lăng Trì xử tử, ném đến hải lý cho cá ăn, nữ toàn bộ đánh thành nữ nô.

"Diệp Trần lúc này ngươi phải chết chắc rồi, một khi Kim Ngao lão tổ xuất mã thì chẳng nơi nào có mệnh sống." Thiên Âm Vương phảng phất không cam lòng chứng kiến tràng cảnh Diệp Trần vẫn lạc dưới tay người khác.

. . .

Trở lại Nam Trác Vực Diệp gia, Diệp Trần lập tức bế quan, bắt đầu luyện hóa Chân Nguyên Thủy Tinh để tăng cao tu vi.

Đây là một gian thạch thất rộng lớn, thạch thất dài rộng tất cả vượt qua 30 trượng, cao hơn mười trượng, trên vách tường có giắt từng ngọn đèn dầu, ở trung ương thạch thất lại có một cái bệ đá vuông vức, mặt trên bầy đặt ra một bồ đoàn sắc xanh đen.

Xếp bằng ở trên bồ đoàn, Diệp Trần ngón tay vuốt thoáng qua Trữ Vật Linh Giới, lập tức đại lượng Chân Nguyên Thủy Tinh được trút ra, xếp thành một tòa núi nhỏ bên cạnh bệ đá.

"Không biết hơn ba nghìn vạn Chân Nguyên Thủy Tinh này có thể đạt tới bão hòa cực hạn của ta không"

Bất luận kẻ nào cũng khó có khả năng gia tăng tu vi không ngừng nghỉ, Diệp Trần cũng vậy, nếu không có cường đại tâm cảnh cùng linh hồn chịu tải lớn, cho dù có đem một trăm triệu Chân Nguyên Thủy Tinh luyện hóa thành chân nguyên thì cái chân nguyên này cũng sẽ bị thất thoát ra ngoài, phân tán ra trời đất, như vậy chính là làm công không rồi. Dưới tình huống bình thường, vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh Vương giả, trạng thái bão hòa cực hạn sẽ không vượt qua một trăm năm tu vi, đối với thiên tài cũng sẽ không vượt qua 300 năm, để đạt tới bão hòa cực hạn về sau, liền phải từ từ gia tăng tâm cảnh cùng cường độ chịu tải của linh hồn.

Ví dụ như một người chỉ có một trăm cân khí lực, nhưng là trải qua gian khổ rèn luyện, sẽ biến thành 150 cân khí lực, 200 cân khí lực, và cao hơn nữa .. điều này cần một cái quá trình dài, không có khả năng một lần là làm được.

Nhưng đối với Mà Diệp Trần, chẳng những tâm tình cao mà linh hồn cũng rất mạnh, công pháp cũng là Thiên cấp công pháp, mỗi phương diện đều là đỉnh tiêm. Những thứ này có thể khẳng định hắn có thể chịu tải càng nhiều tu vi hơn nữa, nhưng cực hạn ở nơi nào thì chính Diệp Trần cũng không biết được.

"Bắt đầu luyện hóa thôi !"

Tay khẽ vẫy, khoảng chừng qua 10 vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh bay tới đỉnh đầu Diệp Trần, theo Thanh Liên Kiếm Quyết vận chuyển, một cổ cường đại chân nguyên bao trùm qua 10 vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh này, nhanh chóng luyện hóa.

Đạt tới cảnh giới Bất Tử Chi Thân Huyết Nhục Diễn Sinh, toàn thân Diệp Trần đã cường đại hơn rất nhiều, ngoại trừ vị trí Hồn Hải, bất kỳ khu vực nào trong cơ thể cũng đều có thể chứa đựng chân nguyên. Đương nhiên, đan điền chính là vị trí có thể chứa đựng chân nguyên nhiều nhất, trừ phi đạt tới cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh thì đan điền mới có thể dần dần mất đi tác dụng chủ đạo mà cùng hòa hợp với những vị trí khác.

Mười vạn Chân Nguyên Thủy Tinh!

50 vạn Chân Nguyên Thủy Tinh!

2000 vạn Chân Nguyên Thủy Tinh!

Chân Nguyên Thủy Tinh vô cùng thuần túy, thoáng một chút đã được luyện hóa trở thành chân nguyên, chỉ sau một canh giờ ngắn ngủi, tu vi Diệp Trần lần nữa bạo tăng năm mươi năm, vượt qua 300 năm.

Luyện hóa vẫn đang tiếp tục.

350 năm tu vi.

Bốn trăm năm tu vi.

. . .

Sáu trăm năm tu vi!

Khí tức đáng sợ tràn ngập toàn bộ thạch thất, nếu như không phải thạch thất đã bị đánh lên cấm chế, căn bản không chịu nổi cường đại uy áp trên người Diệp Trần tỏa ra.

Rất nhanh, tu vi Diệp Trần đã vượt qua tám trăm năm, tại trên người Diệp Trần phảng phất như không có cực hạn tồn tại, tu vi gia tăng càng lúc càng nhanh, căn bản không có xu thế chậm lại.

Chín trăm năm!

Một ngàn năm!

Ầm!

Thạch thất lúc này đã hơi bị chấn động, ánh sáng lập loè lưu chuyển liên tục, đây là hiện tượng khí tức quá cường đại cùng cấm chế sinh ra va chạm, gây ra kinh tâm động phách.

1,050 năm!

1080 năm!

Cuối cùng, tu vi Diệp Trần đã dừng lại tại bộ dạng 1080 năm, không phải Diệp Trần đã đến cực hạn mà là hơn ba nghìn vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh đã dùng hết rồi.

Hô!

Mở to mắt, hư không như sinh ra điện quang, Diệp Trần chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, cái ngụm trọc khí cường đại này thậm chí có thể hòa tan bộ phận mặt ngoài của cấm chế trong thạch thất, phát ra tiếng vang… xuy xuy ….

"Một ngàn lẻ tám mươi năm tu vi, vậy mà còn chưa tới cực hạn của ta."

Diệp Trần cười khổ một tiếng, lập tức lại bắn ra hào khí.

Điều này đại biểu, hắn còn có thể tiếp tục dùng ngoại vật để tăng cao tu vi, sẽ không xuất hiện hiện tượng kiệt quệ chân nguyên nữa, bằng vào tu vi trước mắt, tuy nói vẫn chưa đạt được cấp độ của Phong Đế Vương giả nhưng

tiềm lực của hắn đã vô cùng lớn, sớm muộn cũng sẽ vượt qua hai ngàn năm, thậm chí ba ngàn năm, đạt tới cấp bậc của Long Vương trước kia.

Cót kẹtzz.

Nắm thật chặc quyền, Diệp Trần cảm giác giống như có lực lượng của một cổ núi lửa đang bộc phát vọt tới vị trí quyền tâm, tu vi cao thấp, đối với chiến lực tuy không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng không có nghĩa là một điểm ảnh hưởng cũng không có. Tu vi càng cao, mỗi một chiêu một thức đều ẩn chứa càng nhiều chân nguyên, chiến lực hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể gia tăng thêm một ít.

Giờ phút này Diệp Trần luôn cố gắng để chiến lực phải tăng thật cao.

"Ồ, chuyện gì vậy!"

Đột nhiên, Diệp Trần cảm giác ý thức của mình càng thêm rõ ràng hơn, tuy chưa sử dụng đến Linh Hồn Lực cũng có thể cảm ứng rõ ràng đến những biến hóa rất nhỏ tại Thiên Địa, không khí đang chấn động chảy xuôi, cấm chế lực lượng phân bố mạnh yếu … mọi thứ như rõ mồn một trước mắt, hoa cỏ bên ngoài thạch thất không ngừng ương ngạnh sinh trưởng, lúc gió thổi qua lá cây truyền tới một mảnh nhỏ bé năng lượng đi vào cũng có thể nhận ra, thậm chí ngay cả chấn động ở sâu trong lòng đất cũng đều có thể cảm ứng được một ít.

"Tu vi thoáng cái tăng phúc đến vài lần đã giúp cho ta có thể cảm nhận được quy tắc biến hóa của cái thế giới này."

Tâm hồn của Diệp Trần được rộng mở vô cùng lớn.

Tánh mạng tựa như một vòng từ trường, lúc còn yếu nhược thì từ trường cũng quá yếu, nên đối với ngoại giới thật mông lung và phải cần dùng mắt thường để nhìn, quan sát.

Linh khu là thân thể, không có được ưu thế quan sát ngoại giới, mà chính tu vi mới là thứ giúp cho một người có thể tiếp xúc tối đa với vạn vật ở

ngoại giới, bởi vì tu vi chính là Thiên Địa Nguyên Khí của ngoại giới chuyển hóa thành, là cầu nối thông Thiên Địa và con người. Ngàn năm tu vi, có thể nói là một cái cửa khẩu mà Sinh Tử Cảnh Vương giả phải vượt qua, hiện tại trước mắt Diệp Trần đã hiện ra một mảng Thiên Địa mới.

"Ngự Kiếm Thuật!"

Trong nội tâm như có điều suy nghĩ, Diệp Trần hơi chuyển động ý nghĩ một chút, Thiên Hạt kiếm trôi nổi đi ra ngoài, chia ra làm ba … sáu mươi, sáu mươi hai, sáu mươi bốn, sáu mươi sáu.

Bất tri bất giác, cảnh giới Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần đã vượt qua sáu mươi bốn Kiếm Tề phát cảnh giới, như vậy đã có thể thi triển Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật rồi.

Trừ việc đó ra, Diệp Trần tinh tường phát hiện cường độ linh hồn của mình đang gia tăng nhanh chóng.

Tổng sản lượng của Linh hồn vẫn không thay đổi nhưng linh hồn cường độ lại gia tăng, đây chính là chất lượng tăng lên.

Như phân thân linh hồn của Nguyên Hoàng, tuy không nhiều lắm nhưng chất lượng thật là đáng sợ mới có thể sử dụng tới Nguyên Thần Tỏa Sát công kích linh hồn cường đại như vậy. Còn công kích linh hồn của Diệp Trần chỉ có thể làm tổn thương linh hồn đối phương mà thôi.

Linh hồn Sinh Tử Cảnh Vương giả có thể nói là có mạnh có yếu, tổng số lượng tuy tăng lên rất chậm chạp, nhưng chất lượng vẫn có thể tăng lên nhanh hơn, khi linh hồn trở nên mạnh mẽ, cùng với tu vi gia tăng, cùng một nhịp thở, mỗi lần đạt một trạng thái bão hòa mới cũng là lúc đạt được quá trình đột phá cực hạn. Do vậy bắt buộc linh hồn phải thật tinh khiết và cường đại, bằng không làm sao có thể chịu tải càng nhiều nữa tu vi.

Đương nhiên, Diệp Trần là một ngoại lệ, bão hòa cực hạn của hắn còn chưa tới, nhưng bởi vì tu vi thoáng cái tăng hơn hai trăm năm, đạt tới hơn

một nghìn năm, tiến bộ này thật quá khổng lồ, đưa tới việc linh hồn lập tức biến hóa. Trước kia linh hồn Diệp Trần kỳ thật vẫn chưa hoàn toàn kích phát ra đến cực hạn, cũng như tuyệt đại bộ phận đại não của con người đều giống nhau, có một số ít người lại thông minh hơn những người khác là vì đại não của họ có thể khai phát với trình độ cao hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1188: Tông Môn Danh Tự, Kiếm Tông

"Thì ra tiềm lực linh hồn của ta cũng chưa hề hoàn toàn kích phát ra."

Diệp Trần trong nội tâm sáng tỏ, khó trách hắn cảm thấy ngộ tính chính mình gia tăng lên nhưng không đến mức gia tăng đến trình độ gấp 10 lần người khác, tối đa chỉ có vài lần.

"Xem ra, ta có thể bắt tay vào sáng tạo Thu Thủy kiếm quyết đệ tam thức rồi."

Thu Thủy kiếm quyết thức thứ nhất vì Tàn Nguyệt, thức thứ hai là Ngưng Thủy, đệ tam thức Diệp Trần sáng tạo rất khó khăn, chủ yếu là bởi vì Kim Chi Áo Nghĩa cùng Thủy Chi Áo Nghĩa của Diệp Trần cũng đã đại thành, dùng hai môn đại thành áo nghĩa làm căn cơ để sáng tạo ra một chiêu tuyệt cường kiếm chiêu không phải là chuyện một sớm một chiều mà cần phải có rất nhiều tích lũy.

Lúc ở bên trong Kiếm Giới, hàng ngàn kiến thức kiếm thuật mà Diệp Trần tiếp thu được đã giúp cho ngộ tính của hắn tăng thêm không ít, hắn cảm thấy có thể vận dụng lượng kiến thức này để sáng tạo ra Thu Thủy kiếm quyết đệ tam thức.

Bất quá trước đó, còn có một việc muốn làm cho xong, đó chính là chỉnh hợp Diệp gia, Lưu Vân Tông cùng với Trường Thiên phái để thành lập một tông phái mới.

. . .

Tại trong khuông viên của đỉnh núi Linh Tú Phong, một trong các ngọn núi chính Diệp gia, Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh cùng với Diệp Trần đang tại bàn đá uống trà.

"Trần Nhi, kỳ thật ta rất sớm đã có ý nghĩ sẽ cùng con nói chuyện này rồi."

"Phụ thân."

Diệp Trần nhìn về phía Diệp Thiên Hào.

Trầm Ngọc Thanh cười nói: "Ta và phụ thân con đã từng thương lượng qua, cảm thấy con cũng nên sáng lập ra một tông môn riêng, với địa vị của con hôm nay, chỉ có khai tông Tổ Sư mới xứng với thân phận con, hơn nữa chúng ta cũng biết, con cũng không thể bỏ mặc Lưu Vân Tông được. Nếu như không sáng lập tông môn, con cũng khó có thể chiếu cố đến Lưu Vân Tông, trong nội tâm có khúc mắc như thế, chi bằng bằng sáng lập hẳn một cái tông môn mặc dù không phải tông môn nào cũng xuất thân từ các gia tộc."

Gia tộc cùng tông môn cũng không có gì mâu thuẫn. Tông môn, giảng chính là Vạn Lưu quy tông nên có thể dung nạp cả gia tộc, ví dụ như, trong tông môn thường phân chia không ít phe phái, gia tộc nào cường đại nhất thì phe phái đó sẽ lớn nhất. Mà gia tộc, giảng chính là huyết mạch, độ tập trung và tính đoàn kết tương đối cao vì tất cả mọi người trong đó đều cùng một huyết mạch.

Nhưng gia tộc cũng có nhược điểm lớn, so với ưu điểm bên trên thì không đáng kể, sau thời gian dài cường thịnh, một gia tộc có nhân số nhiều hơn nữa thì cuối cùng cũng có hạn. Nếu số mệnh đủ tốt thì có thể sinh ra đời nhiều thiên tài nên không có gì phải lo lắng, nhưng nếu số mệnh chưa đủ, thiên tài không được sinh ra thì chắc chắn gia tộc liền sẽ xuống dốc nhanh chóng. Đừng nhìn Diệp gia bây giờ là Ngũ phẩm gia tộc, một điểm yếu Diệp Gia cũng không có, nhưng không ai dám khẳng định sau đó trải qua mấy trăm năm, Diệp gia rất có thể một lần nữa trở lại thành Cửu phẩm gia tộc không ra gì cũng rất có thể.

Nhưng tông môn thì không giống như vậy, chỉ cần ngươi là thiên tài, liền có thể đem ngươi chiêu tiến vào trong tông môn để bồi dưỡng, do đó độ

trung tâm không còn là vấn đề. Toàn bộ Chân Linh thế giới có bao nhiêu người, còn sợ không có thiên tài được sinh ra sao.

Cho nên, có rất nhiều tông môn tồn tại hơn một ngàn năm thậm chí mấy ngàn năm, còn gia tộc có thể tồn tại nhiều năm như vậy thì quả thật rất ít, cho dù có thì cũng xuống dốc rất nhiều rồi.

"Không biết trong gia tộc ta, những người khác sẽ nghĩ như thế nào?" Diệp Trần hỏi.

Diệp Thiên Hào nói: "Tuyệt đại bộ phận người đều ủng hộ, chỉ có một số nhỏ người không muốn từ bỏ vinh quang mà Diệp gia đang có, nhận thức sáng lập tông môn mới đối với Diệp gia là điều bất lợi, nhưng số ít phục tùng đa số, có người phản đối cũng là rất bình thường."

"Đúng rồi, Trần Nhi, lập ra tông môn này, con muốn lấy tên là gì?" Trầm Ngọc Thanh hiếu kỳ nói.

Diệp Trần hắng giọng một cái, "Tuy hiện tại mọi việc vẫn còn chưa làm xong, nhưng tông môn danh tự thì con đã nghĩ kỹ, lúc đầu chúng ta nên đặt là Kiếm Tông "

"Kiếm Tông! Kiếm Tông!"

Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh mắt sáng rực lên, cái danh xung Kiếm Tông này chính là danh xưng mà Diệp Trần tại cảnh giới tông sư đã nhận được. Ngụ ý quá cường đại nhưng cũng không quá kiêu ngạo, danh tự thuần túy chỉ là dùng để đánh giá kiếm đạo tông môn ở bên trong, khẳng định lấy khí thế bàng bạc của một tông môn chủ tu luyện kiếm.

"Tên rất hay!"

Diệp Thiên Hào nhịn không được hét lớn.

"Nhưng nếu vậy thì còn Thiên Kiếm Đại Lục bên kia sẽ thế nào?" Trầm Ngọc Thanh có chút lo lắng.

Thiên Kiếm Đại Lục là kiếm đạo Thánh Địa, Diệp Trần đem tông môn danh tự ấn định là Kiếm Tông, nhất định sẽ lại để cho Thiên Kiếm Đại Lục Vương giả hết sức bất mãn, nói không chừng sẽ đi qua nháo sự, sự tình các Vương giả của một đại lục tới nháo sự quả thật không phải là chuyện nhỏ, ngày sau người của Kiếm Tông ra ngoài hành tẩu nhất định sẽ gặp phải tầng tầng nguy hiểm.

Diệp Trần cười nói: "Không sao, hiện tại tông môn còn chưa sáng lập, một khi đã sáng lập hoàn thành con tự có niềm tin."

Sáng lập tông môn không phải chuyện đùa, hiện tại cần xác định các vấn đề khúc mắc trước, dù sao có thể sáng lập được hay không vẫn còn chưa biết, vẫn cần phải xem xét ý kiến của Lưu Vân Tông cùng Trường Thiên phái.

Đương nhiên, nếu là có thể sáng lập tông môn, trọng trách mà Diệp Trần phải gánh liền vô cùng nặng nề, hắn phải nhanh chóng bạo tăng thực lực lên, một khi chiến lực của hắn đạt tới ngũ tinh bá chủ cấp bậc, người của Thiên Kiếm Đại Lục muốn đi qua trêu chọc hắn cũng cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, còn một khi có thể đạt tới lục tinh chiến lực thì căn bản sẽ không có người nào dám qua đến gây sự, đó là chán sống.

. . .

Lưu Vân Tông, trước mắt tông chủ là La Hàn Sơn.

Ngọn núi chính đại điện, chẳng những có La Hàn Sơn, Lưu Vân Tông Thái Thượng trưởng lão và phần đông nội môn trưởng lão, tất cả đều tề tụ tại chính điện.

"Ta đồng ý đem Lưu Vân Tông đưa về tông phái mới, thực lực và tiềm lực Diệp Trần mọi người có lẽ cũng đã biết, hắn nhất định có thể đem cái tông phái mới này trở thành siêu cấp tông môn, tại chân linh thế giới chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, còn nếu Lưu Vân Tông không đáp ứng gia nhập tông phái này, mặc dù ngày sau cũng có khả năng sinh ra đời Sinh Tử

Cảnh Vương giả, để cho Lưu Vân Tông trở thành Ngũ phẩm tông môn nhưng chỉ có thể an nhàn trong thời kỳ hòa bình. Hiện tại dị tộc đại kiếp nạn có lẽ sẽ không còn xa nữa, mà Diệp Trần chỉ có một người nên tuyệt đối sẽ không có khả năng đồng thời bảo hộ Diệp gia cùng Lưu Vân Tông. Đến lúc đó, Lưu Vân Tông có thể không tồn tại hay không vẫn là chưa biết được"

Hôm nay, tu vi La Hàn Sơn đã đạt tới Linh Hải Cảnh trung kỳ đỉnh phong, khoảng cách tới Linh Hải Cảnh hậu kỳ bất quá chỉ còn một bước ngắn, còn vợ của hắn là Chu Mai thì có lợi hại hơn, đã đạt đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ cảnh giới, hai người bây giờ là hai trong số năm đại cao thủ của Lưu Vân Tông, còn người đứng đầu trong năm đại cao thủ chính là Trương Hạo Nhiên có tu vi là Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, đã có Tông Sư danh xưng.

"Ta cũng đồng ý!"

Trương Hạo Nhiên ổn trọng hơn rất nhiều, hai đầu lông mày tràn ngập kiên nghị cùng nhàn nhạt uy nghiêm.

"Tông chủ, kỳ thật chúng ta cũng có thể tạm thời gia nhập tông phái này, chờ cho dị tộc đại kiếp nạn qua đi rồi tách rời ra, Diệp Trần nói như thế nào cũng là Thái Thượng trưởng lão của Lưu Vân Tông ta, chắc có lẽ không làm khó chúng ta đâu."

Một vài nội môn trưởng lão lớn tuổi cũng không nguyện ý gia nhập tông phái mới vì bọn hắn đối với Lưu Vân Tông có cảm tình quá sâu đậm, không hy vọng Lưu Vân Tông sẽ biến mất vào con sông dài lịch sử.

La Hàn Sơn thở dài một hơi, nói ra: "Tông phái tông chủ cũng không phải là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, mà là do người có đạt được, kỳ thật gia nhập tông phái này cũng không có gì không được, cũng không phải trở thành nô lệ của người khác, chỉ cần thiên phú đủ cao, thành tựu khá lớn thì trăm năm về sau, ai cũng có cơ hội được lên làm tông chủ. Mà lại theo đề nghị của Diệp Trần thì tông phái mới sẽ thiết lập Tam đại đường khẩu, một trong số đó chính là Lưu Vân đường, đường chủ do người

của Lưu Vân Tông chúng ta đảm đương."

La Hàn Sơn đối với vị trí Tông chủ thì không có dã tâm gì, hắn một mực rất hâm mộ Diệp Trần khi lưu lạc khắp nơi, đối với hắn mà nói, hay đối với tuyệt đại đa số thiên tài mà nói, tu luyện mới chính con đường sống duy nhất.

Về phần Lưu Vân Tông Tổ Sư, họ cũng không phải tổ tiên của La Hàn Sơn, mỗi một thời đại đều có người có năng lực cao lên làm tông chủ. Lúc trước nếu như Diệp Trần đồng ý thì cũng có thể lên làm tông chủ của Lưu Vân Tông. Cho nên tận đáy lòng La Hàn Sơn, cảm thấy gia nhập tông phái mới cũng không có gì to tát, nếu đã có tin tưởng thì chỉ cần trải qua vài thập niên đến một trăm năm, mọi người cũng sẽ sinh ra cảm tình đối với tông phái mới.

"Đã đồng ý có, phản đối cũng có, vậy thì giơ tay biểu quyết là tốt nhất, số ít sẽ phục tùng đa số." Lúc này, phụ thân La Hàn Sơn là La Hành Liệt đứng dậy.

"Đúng, vậy cứ giơ tay biểu quyết đi!"

Nhàn Vân Tử cùng Thiên Lôi Tán Nhân cũng gật gật đầu.

Cuối cùng số người đồng ý cũng chiếm đa số, chủ yếu là tất cả mọi người phục Diệp Trần, những người phản đối thì tận đáy lòng kỳ thật cũng không phải là không có do dự, có thể gia nhập tông phái của Diệp Trần, không nhiều thì ít vẫn có lực hấp dẫn rất lớn đấy thôi.

Như vậy xác định muốn gia nhập tông phái Diệp Trần, trong cùng ngày, La Hàn Sơn liền phái người tiến về Diệp gia báo tin.

. . .

"Vậy là chỉ còn lại Trường Thiên phái."

Diệp Trần không nghĩ tới, sự tình thuận lợi như vậy, bất quá ngẫm lại

cũng có lý, tông phái tại Chân Linh thế giới so với tông phái trong phim ảnh ở thế giới trước kia Diệp Trần sinh sống không giống nhau cho lắm, người có năng lực mới có thể lên làm tông chủ, sẽ không có chuyện thừa kế, cũng sẽ không có chuyện trở thành một nhà độc đại, chỉ cần có thực lực, có thiên phú thì dù tới nơi nào cũng đều được tôn trọng. Lúc trước một cái chức vụ Lưu Vân Tông tông chủ, mọi người đều nhường tới nhường lui, thì cũng có thể thấy được đôi chút về điều đó.

"Trường Thiên phái là tông môn của chiến Vương tiền bối, ta phân nữa cũng được coi là đệ tử của chiến Vương tiền bối, đoán chừng không có vấn đề."

Thân hình lóe lên, Diệp Trần phá vỡ không gian, hướng phía Huyết Thiên Đại Lục phương hướng tiến đến.

. . .

Cùng lúc Diệp Trần đang tiến về Huyết Thiên Đại Lục thì ở phương hướng Tây Hải, có sáu bóng người cũng đang hướng phía Chân Linh Đại Lục bay tới.

Trong số sáu người này, có hai người đúng là Hắc Thủy lão tổ cùng hoàng bào lão tổ.

Hắc Thủy lão tổ cùng áo bào màu vàng lão tổ nhìn bên ngoài có lẽ đã khỏi hẳn thương thế.

"Kim Ngao lão tổ, chúng ta cứ như vậy xông vào Chân Linh Đại Lục công kích Diệp gia, có thể làm những tông môn khác không thoải mái, cho là chúng ta quá không coi ai ra gì."

Nói chuyện chính là lão giả toàn thân áo đen khô gầy.

Người này không phải hạng người tầm thường, mà là Hắc Sát Đảo đảo chủ Hắc Sát Hoàng, còn bên cạnh hắn là một thanh y trung niên, y chính là Yêu Thần giáo giáo chủ Địa Yêu Hoàng, còn một kẻ khác mặc trường bào

màu đỏ chính là Xích Thủy lão quái, còn kẻ cầm đầu thì thân mặc áo vàng, vai rộng, trên người lão giả mang theo khí phách vô cùng to lớn, đây chính là Tây Hải Kim Ngao Đảo đảo chủ Kim Ngao lão tổ.

Tổng cộng Lục Đại Phong Đế Vương giả, uy lực mênh mông cuồn cuộn bay về phía Chân Linh Đại Lục.

Kim Ngao lão tổ cười lạnh, "Yên tâm đi, Chân Linh Đại Lục cũng không phải đầm rồng hang hổ gì đâu, Kim Ngao lão tổ ta có thể đi vào thì cũng có thể đi ra, huống hồ, bọn hắn hơn phân nửa cũng nhát gan không dám ngăn trở ta đâu"

"Đây là điều đương nhiên, người khác đều nói Hư Hoàng lợi hại, kỳ thật Hư Hoàng so với ngài thì không thể nào bằng được."

Hắc Thủy lão tổ nịnh nọt lấy Kim Ngao lão tổ.

"Ha ha, mượn cơ hội này, ta ngược lại muốn xem xem, cái tên Diệp Trần này có phải là Ba Đầu Sáu Tay hay không, còn Huyền Hậu kia là tuyệt sắc nữ nhân như thế, nếu nàng dám tới cản trở, ta vừa vặn đem nàng mang về làm thê tử thì không gì có thể thích hợp hơn." Kim Ngao lão tổ thường xuyên bế quan, trước khi bế quan, Huyền Hậu còn chưa ra đời.

"Hắc hắc, ngoại trừ Huyền Hậu, còn có một Ma Hoa Hoàng, cũng là người ở giữa tuyệt sắc."

Hắc Thủy lão tổ dày đặc cười lạnh.

"Được, cùng nhau mang về."

Kim Ngao lão tổ thanh âm mang theo khí thế chân thật đáng tin, tựa hồ hắn muốn có được cái gì đó, không ai có thể ngăn cản.

"Chân Linh Đại Lục đã đến."

Đúng lúc này, mọi người xuyên thấu qua rào chắn không gian đã thấy

được đường ven biển.

. . .

Huyết Thiên Đại Lục, Trường Thiên phái.

Sự tình rất thuận lợi, căn bản không cần nói nhiều, toàn bộ trưởng lão Trường Thiên phái đều đồng ý gia nhập tông phái Diệp Trần, tông chủ Lí Trường Thiên cũng không có hai lời, dù sao Diệp Trần nói cho cùng cũng xem như là đệ tử của tổ tiên, mà Trường Thiên phái tại Huyết Thiên Đại Lục trong những tháng ngày này thật sự không dễ chịu, cũng không thể luôn phiền toái Diệp Trần trấn thủ bảo vệ bọn họ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1189: Diệp Trần Phẩn Nộ

Đạt được sự đồng tình của Trường Thiên, về sau tâm tình của Diệp Trần rất vui vẻ, thuận tiện liền đi một thoáng đến Hỗn Loạn Ma Hải.

Mộ Dung Khuynh Thành như trước vẫn chưa xuất quan, bất quá Ma Hoa Hoàng có nói, ít thì nửa năm, nhiều thì một năm, Mộ Dung Khuynh Thành sẽ có thể tìm hiểu thông suốt sinh tử mà tiến vào Sinh Tử Cảnh, cũng có thể triệt để kích phát Ma tộc năng lực, đến lúc đó sẽ biết rõ nàng được kế thừa huyết mạch nào của Ma tộc, ví dụ như Ma Hoa Hoàng kế thừa chính là Hoa Ma huyết mạch.

. . .

"Kim Ngao lão tổ, chúc mừng ngươi xuất quan, không biết ngươi tới Chân Linh Đại Lục là muốn làm?"

Tại Chân Linh Đại Lục, sáu người Kim Ngao lão tổ bị một gã trung niên đầu buộc kim quang hoa phục ngăn đường đi.

Kim Ngao lão tổ khóe miệng cười toét ra, nói: "Lăng Thiên Hư, ta đến Chân Linh Đại Lục tựa hồ không cần phải thông qua đồng ý của ngươi!"

Hoa phục trung niên không phải người xa lạ, nổi tiếng trong thiên hạ với danh xưng Hư Hoàng, vốn tên thật của ông ta là Lăng Thiên Hư.

Hư Hoàng cười nhạt một tiếng, "Đúng là không cần ta đồng ý nhưng ta ngăn đón ở chỗ này thì cũng không cần ngươi đồng ý."

Hừ!

Kim Ngao lão tổ sắc mặt lạnh xuống, "Ngươi nhận thức rằng có thể ngăn

ta lại?"

"Ngươi có thể thử xem."

Đối mặt Kim Ngao lão tổ vô cùng cường đại, Hư Hoàng sắc mặt vẫn lạnh như thường, ánh mắt của hắn phảng phất ẩn chứa từng mảnh hư không như nuốt hấp Thiên Địa, khí thế thôn sơn không kém cỏi khí phách Kim Ngao lão tổ chút nào.

"Được, ta ngược lại muốn xem xem, mấy chục năm nay ngươi có bao lớn tiến bộ." Kim Ngao lão tổ đã bế quan mấy chục năm, mấy chục năm trước, Hư Hoàng trong mắt hắn chỉ là tiểu bối, hiện tại như cũ vẫn chỉ là tiểu bối.

Ầm!

Hé miệng, Kim Ngao lão tổ hướng phía Hư Hoàng phun ra một đạo kim sắc ánh sáng, Kim Sắc ánh sáng vừa xuất hiện, toàn bộ đất trời phảng phất như mất đi sắc thái. Không gian như bị tan rã.

"Kim Ngao lão tổ, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng bằng vào một vệt sóng ánh sáng đó là có thể đánh lui ta."

Hư Hoàng cười lạnh một tiếng, tay phải đưa ra.

PHỐC!

Kim Sắc ánh sáng ngay lập tức bị dập tắt, tay Hư Hoàng lúc này tựa hồ ẩn chứa lực lượng liền có thể xé rách thiên địa.

"Được, xem ra ngươi đã mạnh mẽ hơn không ít." Kim Ngao lão tổ hơi kinh ngạc. Hắn là yêu thú, yêu lực từ trong miệng phun ra có chỗ thua kém so với tuyệt chiêu bình thường nên không thể so sánh với Nguyên Hoàng được. Đây nói cho cùng chỉ là hơi thở của yêu thú.

"Liệt Kim tứ thức!"

Có cảm giác Hư Hoàng đã vô cùng cường đại, Kim Ngao lão tổ bắt đầu tập trung hơn, bàn tay to lớn vồ một cái. Chưởng lực biến ảo thành Kim Sắc long trảo có thể khiến Tê Thiên Liệt Địa, lớn vô cùng, đầu ngón tay sắc bén kia so với bất luận thứ binh khí gì đều đáng sợ hơn, chỉ sợ một trảo này cũng có thể xé rách Cực phẩm phòng ngự Bảo Khí bình thường, xuyên tạc thân thể.

"Đến hay lắm!"

Tay phải dựng thẳng lên, Hư Hoàng một chưởng thẳng vỗ ra, chưởng thủ to lớn màu vàng óng tung ra đồng dạng che khuất bầu trời, lực lượng hùng bá như không thứ gì có thể thể địch nổi.

Ầm ầm!

Kim Sắc long trảo cùng Hoàng Kim Chưởng Thủ hung hăng va chạm. Sinh ra trùng kích khí kình, thoáng cái xé rách đại địa làm Địa Hỏa nham thạch nóng chảy phun ra, ánh lửa nóng bỏng ngút trời.

Năm người Hắc Thủy lão tổ rên lên một tiếng, vội vàng khởi động hộ thể chân nguyên lui về sau hơn mười dặm để tránh bị sóng xung kích gây chấn thương, khi bọn hắn nhìn xuống phía dưới, một tòa nhỏ sơn mạch trong nháy mắt đã biến thành tro bụi. Phảng phất như chưa từng tồn tại.

Hai đại đỉnh tiêm Phong Đế Vương giả quyết đấu, vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn hắn.

"Ngũ tinh đỉnh phong!"

Hai tay chấp ở phía sau, Kim Ngao lão tổ sắc mặt trầm xuống.

Hư Hoàng chiến lực cũng không phải theo như đồn đãi là Ngũ tinh cao đẳng, mà đã là Ngũ tinh đỉnh phong.

"Kim Ngao lão tổ, ta không phải tới tìm ngươi gây phiền toái, chỉ là muốn hỏi một chút tại sao ngươi tới Chân Linh Đại Lục và có mục đích gì?"

Hư Hoàng không có tiếp tục ý tứ động thủ, mở miệng hỏi.

Kim Ngao lão tổ suy tính một chút, nói ra: "Ta lần này đến với mục đích là tiêu diệt Diệp gia, chắc có lẽ không phạm vào kiêng kị của ngươi chứ!"

Thực lực của Hư Hoàng lại để cho Kim Ngao lão tổ không dám không kiêng nể gì cả, nếu như Diệp gia cùng Hư Hoàng môn có quan hệ gì, như vậy thì phải bàn bạc kỹ hơn, còn tiêu diệt Diệp gia, trên cơ bản không có khả năng, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ nhân, Kim Ngao lão tổ cũng không muốn cùng Hư Hoàng triệt để trở mặt.

"Diệp gia?"

Hư Hoàng nhìn nhìn Kim Ngao lão tổ, lại đánh giá liếc năm người Hắc Thủy lão tổ, nhíu mày, thật lâu, hắn nói ra: "Động tác nhanh gọn, không nên gây là oanh động quá lớn."

Vì một Diệp gia mà đắc tội với Kim Ngao lão tổ, cùng ngũ đại Phong Đế Vương giả khác, nếu như không phải ăn no rỗi việc thì đoán chừng không ai nhúng tay vào chuyện này.

"Được, chỉ là một Diệp gia, sẽ không lãng phí bao lâu thời gian của ta"

Kim Ngao lão tổ không gặp phải ngăn trở của Hư Hoàng, nở nụ cười, nói xong, hắn vung tay lên, đối với Hắc Thủy lão tổ năm có người nói: "Đi, tận lực tốc chiến tốc thắng."

Hư Hoàng đã cho hắn mặt mũi, hắn cũng muốn để cho đối phương mặt mũi.

. . .

"Không xong, là Kim Ngao lão tổ, phương hướng của hắn là Nam Trác vực?"

tại Huyền Tông.

Huyền Hậu phát hiện ra tung tích bọn người Kim Ngao lão tổ, chờ phát hiện ra phương hướng Kim Ngao lão tổ là Nam Trác vực, Huyền Hậu trong nội tâm sinh ra dự cảm bất hảo.

Nam Trác vực ngoại trừ Diệp gia, không có bất kỳ Ngũ phẩm thế lực nào có thể xuất động lục đại Phong Đế Vương giả, tại Nam Trác vực, chỉ có Diệp gia là miễn cưỡng đủ tư cách.

Trước người xuất hiện một cái cánh cửa không gian, Huyền Hậu một bước bước vào trong đó.

. . .

"Nơi này chính là Diệp gia, không tệ, rõ ràng đã được gia cố bao nhiêu là đại trận thủ hộ." Kim Ngao lão tổ liếc nhìn xuyên Diệp gia bên ngoài khí hậu liên hoàn đại trận cùng Hỏa Long Phần Thiên đại trận.

"Phá cho ta!"

Tay phải giơ lên, Kim Ngao lão tổ một trảo chụp vào đại trận Diệp gia.

"Kim Ngao lão tổ, ngươi muốn làm gì?"

Ở phía trước Diệp gia, cánh cửa không gian mở ra, Huyền Hậu tay phải hướng phía trước đẩy đi, một phiến cánh cửa không gian hình thành đón lấy Kim Ngao lão tổ đang huyễn hóa ra Kim Sắc long trảo.

Bành bành bành bành bành bành!

Kim Sắc long trảo thế như chẻ tre, nát bấy đại lượng cánh cửa không gian, lúc tới gần Huyền Hậu thì uy lực mười không còn một, phần sót lại bị Huyền Hậu chỉ điểm một chút đã nát tan.

"Huyền Hậu, mục đích của ta cũng chính là chờ ngươi đến."

Hắc Thủy lão tổ cười hắc hắc, đối với Kim Ngao lão tổ nói: "Nàng chính là Huyền Hậu tên tuổi vang khắp thiên hạ, Kim Ngao lão tổ ngài cảm thấy

như thế nào?"

"Ha ha, được lắm phong hoa tuyệt đại nữ tử."

Kim Ngao lão tổ ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Diệp gia.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Thiên Hào Trầm Ngọc Thanh cùng với từng cái ngọn núi Diệp gia trưởng lão ngay ngắn hướng đi ra trụ sở của mình, nhìn ra bên ngoài.

"Bảy đại Vương Giả!"

Chưa từng ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy, Diệp gia mọi người ở đâu không biết, bên ngoài bảy người, đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả, Diệp gia đến tột cùng đắc tội ai rồi, như thế nào dẫn tới sáu đại Vương Giả tới công kích, nếu không là Huyền Hậu đến trước một bước ngăn lại, Diệp gia đại trận có thể thủ được hay không vẫn là không biết, cái Kim Sắc long trảo kia quá mức đáng sợ rồi.

"Các vị, nhanh khởi động đại trận."

Diệp Thiên Hào quyết định thật nhanh, quát lên.

Đại trận có người hay không thao túng, là hai việc khác nhau, uy lực của đại trận dù có cường đại thế nào nhưng nếu không có ai thao túng thì uy lực tối đa chỉ có thể đạt tới tiêu chuẩn bình thường.

Theo Diệp Thiên Hào thoại âm rơi xuống, hàng trăm bóng người phân bố ra, riêng phần mình đứng ở trung tâm đại trận thao túng vận hành, sau một khắc, từng tòa ngọn núi hư ảnh bên ngoài Diệp gia như hóa ảo thành những con sông dài, đây chính là hiện tượng khí hậu liên hoàn đại trận toàn lực khởi động, có thể ngăn cản Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường trong thời gian rất lâu, còn nếu là Phong Đế Vương giả thì vài ba chiêu cũng rất

khó phá mở.

"Kim Ngao lão tổ, ngươi ở Kim Ngao Đảo nằm sâu thẳm trong Tây Hải, lần này xuất quan, vì sao lại đánh Diệp gia, nếu Diệp gia đã đắc tội gì với ngươi thì ta có thể thay thế bồi thường."

Đôi lông mày đẹp mắt của Huyền Hậu nhíu lên, ngưng trọng nói.

Hắc Thủy lão tổ điềm nhiên nói: "Đại khái ngươi còn không biết, Diệp Trần chạy đến Hắc Thủy liên minh ta cướp đoạt hơn trăm triệu chuẩn Hạ phẩm Chân Nguyên Thủy Tinh, 20 triệu Cực Phẩm Linh Thạch, mấy chục ức Thượng Phẩm Linh Thạch, nếu là ngươi có thể bồi thường thì cũng không phải là chuyện dễ dàng"

Hắc Thủy lão tổ thập phần ác độc, Diệp Trần rõ ràng cầm đi hơn ba nghìn vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, hơn năm trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch, Thượng Phẩm Linh Thạch không đến chín trăm triệu, nhưng đã đến trong miệng hắn, lại tăng gấp mấy lần, rõ ràng là không có ý định dễ dàng, bởi vì hắn biết rõ, Huyền Hậu không có khả năng có nhiều như vậy tài phú.

"Ngươi chắc chắn chứ?"

Huyền Hậu há sẽ tin vào chuyện ma quỷ của Hắc Thủy lão tổ.

"Có Kim Ngao lão tổ làm chứng."

Hắc Thủy lão tổ nhìn về phía Kim Ngao lão tổ.

Kim Ngao lão tổ gật gật đầu, cười hắc hắc nói: "Hắc Thủy lão đệ đã đáp ứng cho ta nửa cái Thôn Phệ Chi Đảo, hành động của Diệp Trần lần này rõ ràng trong mắt không xem ta ra gì, nếu là ngươi có thể xuất ra nhiều tài nguyên như vậy, mặt khác theo ta trở về Kim Ngao Đảo, ta có thể không tiêu diệt Diệp gia, còn nếu không, tòan bộ Diệp gia từ trên xuống dưới, chó gà cũng không tha."

"Chó gà không tha đấy!"

Hoàng Bào lão quái cũng hung ác tiếng nói, trước khi tới đây, hắn đã đem toàn bộ Thủy Viên nhất tộc nhốt lại rồi, đây là hậu quả mà Diệp Trần dám đắc tội hắn.

"Đã như vậy thì không thể làm gì khác hơn là đánh một trận."

Huyền Hậu trên mặt sương lạnh.

"Ta cùng nàng chơi đùa, các ngươi công phá Diệp gia cho ta " Kim Ngao lão tổ vung tay lên, bay về phía Huyền Hậu.

Nghe vậy, Hắc Thủy lão tổ hung ác nói: "Hôm nay, chính là thời điểm Diệp gia bị tiêu diệt, diệt trừ Diệp gia xong liền đến phiên tên tiểu súc sanh."

Gây ra động tĩnh lớn như vậy mà Diệp Trần vẫn không đi ra, nhất định là hắn đã ra ngoài rồi, điều này làm cho Hắc Thủy lão tổ thập phần căm tức, cảm thấy chưa đủ sảng khoái.

Ầm ầm!

Hắc Thủy lão tổ đầu tiên phát động công kích, Trọng Thủy Chân Lôi bí quyết bên trong Huyền Thủy Phích Lịch Chưởng tung đi ra, đánh vào chính diện liên hoàn đại trận khí hậu, bên ngoài Diệp gia lay động không ngớt, đã bắt đầu xuất hiện vết rách rất nhỏ.

Mấy người Hoàng Bào lão quái cũng riêng phần mình phát động ra tuyệt chiêu, bàn tay to lớn của Hoàng Bào lão quái tung một Cự Long màu vàng xông tới đại trận. Còn tuyệt chiêu của Xích Thủy lão quái là từng mảnh dao nước màu đỏ như máu, vũ khí của hắn một bả loan đao màu xanh biếc, ánh đao sâm lãnh. Riêng Hắc Sát Đảo đảo chủ tắc thì thúc dục cả một đám bộ xương màu đen đánh ra ngoài. Nhưng bất quá trong năm người, phải kể tới công kích của Yêu Thần giáo giáo chủ Địa Yêu Hoàng là cường đại nhất, chỉ thấy hai tay của hắn kết ấn, rõ ràng ngưng kết ra một đầu cự nhân cao lớn ngàn trượng, cự nhân hai ba bước đã đi đến bên cạnh đại trận, một quyền đập tới khiến gió nổi mây phun.

"Huyền Diệu Chi Môn."

Ngũ đại Phong Đế Vương giả đánh Diệp gia thì kinh khủng đến mức nào, bất quá cũng giống như lúc hai người Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng đánh Tịch Diệt Ma Tông vậy, gặp tình huống này, Huyền Hậu vội vàng bố trí ra tầng tầng cánh cửa không gian tại bên ngoài Diệp gia.

"Nê Bồ Tát sang sông bản thân khó bảo toàn, hiện tại trước quản tốt chính mình rồi hẳn lo cho người khác."

Kim Ngao lão tổ thân thể chấn động, cả người phảng phất mặt trời nhỏ tản mát ra quang mang màu vàng, xoẹt một tiếng, Kim Sắc long trảo Tê Thiên Liệt Địa tung ra, Kim Ngao lão tổ một trảo chụp vào Huyền Hậu.

. . .

Hỗn Loạn Ma Hải, Liên Hoa đảo.

"Muốn chết!"

Diệp gia đại trận cùng Diệp Trần tâm thần tương liên, đại trận một khi bị công kích, Diệp Trần lập tức cảm ứng được, thân hình lóe lên, Diệp Trần phá toái hư không, cực tốc chạy tới Chân Linh Đại Lục, mỗi một bước bước ra, chính là mấy trăm ngàn dặm.

"Chuyện gì xảy ra?"

Diệp Trần chưa nói đến chuyện gì phát sinh, Ma Hoa Hoàng có chút không hiểu thấu, bất quá vẫn là xa xa đi theo Diệp Trần đằng sau.

"Hắc Thủy lão tổ, Hoàng Bào lão quái, hai người các ngươi chết chắc rồi."

Diệp Trần trong mắt tách ra sát khí lạnh như băng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1190: Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật

Năm đại Phong Đế Vương giả đến đánh Diệp gia, tuyệt chiêu Huyền Diệu Môn Thâu Thiên Hoán Nhật của Huyền Hậu căn bản không thể ngăn được, chỉ sau chốc lát công phu, toàn bộ cánh cửa không gian vây quanh Diệp gia bị nghiền nát.

"Mau khởi động Hỏa Long Phần Thiên đại trận."

Diệp Thiên Hào đứng tại chỗ hạch tâm mắt trận, chân nguyên rót vào bên trong đại trận.

Ngang!

Diệp gia bên ngoài, một mảnh Hỏa Long dài hẹp chui ra, hùng dũng thẳng hướng năm người Hắc Thủy lão tổ.

"Dựa vào chút tài vặt này ư ?"

Hắc Thủy lão tổ cười lạnh tung chưởng vỗ vào một đầu Hỏa Long, đơn giản bóp chết.

Mặt khác Hỏa Long cũng không cách nào làm gì được Tứ đại Phong Đế Vương giả còn lại, tối đa trì hoãn một ít thời gian mà thôi.

Diệp gia lúc này tràn đầy nguy cơ.

"Thật đúng là giang sơn to lớn ắt có tài tử sinh ra, thực lực của ngươi rõ ràng đã đạt đến cấp bậc Ngũ Tinh cao đẳng."

Cùng Huyền Hậu chiến đấu, Kim Ngao lão tổ cũng không toàn lực ứng phó, nhưng cho dù như thế cũng phải tung ra sáu bảy thành thực lực, thế

nhưng mà theo thời gian trôi qua, hắn phát hiện, dần dần áp chế không nổi đối phương rồi.

"Ngươi cũng vậy!"

Huyền Hậu thần sắc càng phát ra ngưng trọng, Kim Ngao lão tổ không hổ là Kim Ngao lão tổ, tuy cục diện chiến đấu nhìn như cân sức ngang tài, bất quá nàng cũng biết rõ, đối phương cũng chưa toàn lực ứng phó, đoán chừng chỉ khoảng tám phần thực lực cũng chưa tung ra. Mặc kệ mình công kích thế nào, vận dụng Không Gian Áo Nghĩa phản kích ra sao, hắn vẫn có thể hóa giải dễ dàng.

"Tuyết Mãn Càn Khôn!"

Chợt , Huyền Hậu dứt bỏ không cần dùng đến Không Gian Áo Nghĩa võ học nữa, thi triển ra một môn Băng Phong dung hợp áo nghĩa võ học.

Tuyết chợt rơi xuống rất nhiều bay đầy trời, bông tuyết hiện lên hình dáng sáu cạnh rơi xuống thành từng mảnh, mỗi một mảnh bông tuyết đều phảng phất như được tạo thành từ một tòa băng sơn áp súc, phóng xuất ra khí đông vô cùng đáng sợ, lúc khí đông lan tràn ra, không gian đều bị đóng băng đến nứt vỡ, một ít khí đông trong đó lại tập trung lại tạo thành một cổ khí đông như gió lốc lưu hướng Kim Ngao lão tổ phóng đi.

" Là hình thức ban đầu của Đỉnh giai áo nghĩa võ học!"

Kim Ngao lão tổ chấn động, hắn nhìn ra được đỉnh giai áo nghĩa võ học này là hai môn Viên Mãn áo nghĩa làm căn cơ sáng tạo ra, tạo ra đến siêu cấp võ học. Băng Chi Áo Nghĩa cùng Phong Chi Áo Nghĩa của Huyền Hậu cũng đã Viên Mãn rồi, nếu như không phải dung hợp chưa đủ hoàn mỹ thì uy lực một chiêu này có thể gia tăng gấp bội. Mặc dù như thế, cái Tuyết Mãn Càn Khôn này cũng đã đạt tới chuẩn Đỉnh giai áo nghĩa võ học rồi, uy năng rung chuyển Thiên Địa.

"Cửu Cung vô hình giáp!"

Không dám coi thường chiêu này, Kim Ngao lão tổ quát lên một tiếng lớn mảng lớn kim quang theo trong cơ thể hắn tán phát ra, hình thành chín phiến kim giáp, kim giáp hiện lên theo hình dạng xếp đặt Cửu Cung, đem Kim Ngao lão tổ thủ hộ ở trong đó.

Cờ-rắc cờ-rắc!

Khí đông bao phủ Kim Ngao lão tổ, lúc bông tuyết hình sáu cạnh rơi vào bên trên cái chín phiến kim giáp kia, bộc phát ra từng đợt âm thanh trầm đục, theo trầm đục râm thanh truyền ra, khí đông điên cuồng bạo phá khiến cho năm người Hắc Thủy lão tổ đang ở mấy trăm dặm bên ngoài đều cảm giác được một cổ kỳ hàn đánh úp lại khiến nguyên một đám nhịn không được rút lui hơn mười bước, đem hộ thể chân nguyên hoặc hộ thể yêu lực vận chuyển tới cực hạn để chống đỡ.

Phanh!

Đại địa chấn động, một tòa “sông băng” cao mấy trăm trượng từ trên cao nện xuống mặt đất, ở trung tâm“sông băng” ẩn ẩn tản mát ra một điểm kim quang lập loè bất định.

"Rõ ràng đem Kim Ngao lão tổ đóng băng ở bên trong."

Hắc Thủy lão tổ trợn mắt há mồm không thể tin nổi điều xảy ra trước mắt.

"Huyền Hậu không hổ là một trong những người thâm tàng bất lộ nhất, không có ai biết điểm mấu chốt của nàng ở nơi nào." Yêu Thần giáo giáo chủ Địa Yêu Hoàng thận trọng nói.

Thực lực bên ngoài của Huyền Hậu thì đại bộ phận Sinh Tử Cảnh Vương giả đều biết, đại khái là Ngũ Tinh trung đẳng cấp bậc, nhưng với thực lực lần này mà Huyền Hậu bộc lộ ra rõ ràng cho thấy là cấp bậc Ngũ Tinh cao đẳng, mà một chiêu cuối cùng Tuyết Mãn Càn Khôn này thật đúng có uy lực kinh thiên động địa, cả Kim Ngao lão tổ đều có chút chống đỡ không

được.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Huyền Hậu trước đó một mực vẫn che giấu thực lực.

"Chỉ sợ không trụ được hắn bao lâu nữa rồi."

Huyền Hậu trong nội tâm không có mấy lạc quan, thực lực của Kim Ngao lão tổ không phải nói đóng băng có thể đóng băng, Hư Hoàng có tới cũng chưa hẳn có thể chiến thắng Kim Ngao lão tổ.

Quả nhiên, đúng với những gì trong nội tâm Huyền Hậu hiện lên, mặt ngoài sông băng lập tức đã nứt ra mấy cái khe hở, khe hở dần được mở rộng, sau một khắc, một âm thanh làm kinh động nhân sinh phát ra, cả tòa sông băng liền bị bạo toái, Kim Ngao lão tổ vẫn bình yên không một vết trầy đi ra, chín phiến kim giáp bên ngoài cơ thể chỉ còn lòe lòe sáng lên một tia nước đá nhỏ.

"Tốt cho một chiêu Tuyết Mãn Càn Khôn, hiện tại cũng nên cho ngươi biết một chút về thực lực chân chính của ta."

Kim Ngao lão tổ cũng là một gã phong đế có niên kỷ còn cao hơn so Hắc Long lão tổ, bên trên tất cả các yêu thú lão tổ khác, bản thể của hắn là Kim Ngao, trên người có ẩn chứa Cự Long cùng Huyền Giáp Quy huyết mạch. Bởi vì phần lưng mai rùa trời sinh liền lạc bao lấy toàn bộ thân thể nên giúp cho ngộ tính của hắn muốn vượt qua rất nhiều yêu thú khác, mà trí tuệ cũng ít có chỗ thua kém nhân loại. Vì vậy hắn có thể lực lấn áp cả Hắc Long lão tổ, tại bên trong thế giới của Phong Đế Vương giả có uy danh vô cùng hiển hách.

"Liệt Kim Tứ Thức, Thiên Tháp Địa Liệt!"

Một trảo chém ra, không gian luân phiên sinh ra bạo tạc, tạo cảm giác cho người xung quanh như là thiên địa sụp đỗ, đã mất đi trụ cột, vỏ quả đất vỡ tan, từ trường biến hóa, khiến cho nơi đặt chân của con người trở nên vô

cùng bất ổn.

"Kim Ngao lão tổ, ngươi đúng là tự mình tìm tới quan tài rồi, dám tới nháo sự nơi này thì đúng là không sợ mất mặt."

Đúng lúc này, một đóa hoa màu đen cực lớn từ xa bay tới ngăn chặn sát chiêu của Kim Ngao lão tổ, cái Kim Sắc long trảo kia liền đem đóa hoa màu đen xé rách hơn phân nửa, cuối cùng lực lượng của chính nó cũng bị tiêu hao hết, năng lượng bàng bạc của trảo kích bị hấp thu sạch sẽ khiến cho đóa hoa màu đen lại lần nữa khôi phục nguyên vẹn.

"Là kẻ nào cản ta?"

Kim Ngao lão tổ nhìn lại hướng phía ngọn nguồn đóa hoa màu đen bay tới.

Trên bầu trời, một nam một nữ cùng bay tới, nam một thân áo lam tuổi chừng hai mươi, nữ mặc áo đen hoa lệ, tướng mạo lãnh diễm, đúng là Diệp Trần cùng Ma Hoa Hoàng.

"Kim Ngao lão tổ, bọn chúng là Diệp Trần cùng Ma Hoa Hoàng."

Hắc Thủy lão tổ truyền âm cho Kim Ngao lão tổ.

"Ma Hoa Hoàng à, tốt, rốt cuộc cũng đã đến, ả cũng đừng nghĩ sẽ thoát được ta" Kim Ngao lão tổ cười ha ha, một điểm cũng không đem Diệp Trần cùng Ma Hoa Hoàng để vào mắt, tựa hồ Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng đã là vật trong bàn tay của hắn, còn Diệp Trần bất quá chỉ là một người chết mà thôi, hoàn toàn không đáng để hắn bận tâm.

"Thiên hạ đều nói Kim Ngao lão tổ thủ đoạn thông thiên, nhưng ta lại không tin điều đó, Yến muội muội, ngươi cùng Diệp Trần giết sạch năm người kia, để ta đối phó lão gia hỏa này."

Ma Hoa Hoàng đối với Huyền Hậu cùng Diệp Trần nói.

Diệp Trần lắc đầu, "Đệ tử nắm chắc có thể đối phó với năm người bọn hắn, Kim Ngao lão tổ giao cho hai vị tiền bối là tốt rồi." Ma Hoa Hoàng một người đối phó Kim Ngao lão tổ hiển nhiên sẽ không quá nhẹ nhõm, luận nhãn lực, hắn một điểm không thể yếu hơn so với Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu, hắn nhìn ra được Kim Ngao lão tổ có chiến lực thập phần khủng bố.

"Cả ba ngươi cùng lên một thể đi"

Kim Ngao lão tổ cười lạnh một tiếng, bàn tay lớn một trảo tung ra, Kim Sắc long trảo nhanh chóng bao trùm lấy Huyền Hậu, Ma Hoa Hoàng cùng với Diệp Trần, khí phách khôn cùng.

"Cút ngay cho ta."

Ma Hoa Hoàng tay khẽ vẫy, Ác Ma Chi Hoa cực lớn kia trong hư không chuyển dời, chống đỡ lấy Kim Sắc long trảo.

"Diệp Trần ngươi đã có lòng tin như vậy thì cũng cẩn thận một chút."

Ma Hoa Hoàng đối với Diệp Trần nói.

"Vâng"

Thân hình lóe lên, Diệp Trần trực tiếp xuất hiện tại Hắc Thủy lão tổ năm người phía trước.

"Hắc Thủy lão tổ, Hoàng Bào lão quái, lần trước ta đã buông tha cho các ngươi, không thể tưởng được các ngươi không biết sống chết còn muốn tiêu diệt Diệp gia ta, như thế cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt rồi."

Sát khí trên người Diệp Trần bàng bạc bay thẳng trời cao.

"Ngươi tựu là Diệp Trần, coi chừng thần khẩu hại xác phàm đấy"

Hắc Sát đảo đảo chủ Hắc Sát Hoàng lông mày nhíu lại, khinh thường nói.

"Diệp Trần, chẳng lẽ ngươi cho rằng, dùng lực lượng một mình ngươi là có thể ngăn cản năm người chúng ta, nói cho ngươi biết, lần trước ta cũng không có toàn lực ứng phó. Nếu luận thực lực, Hoàng Bào lão quái ta chưa chắc sẽ bại bởi ngươi."

Đối với sự tình ngày hôm đó, Hoàng Bào lão quái một mực canh cánh trong lòng, hắn cảm thấy nếu như mình cẩn thận một chút, phòng bị Diệp Trần dùng linh hồn công kích thì không đến mức linh hồn bị tổn thương, hôm nay hắn đến là để rửa nhục.

"Diệp Trần, ngươi cướp sạch Chân Nguyên Thủy Tinh của Hắc Thủy liên minh ta thì cũng nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay. Hôm nay, chúng ta chẳng những muốn tiêu diệt Diệp gia ngươi, càng muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn."

Hắc Thủy lão tổ khí thế như cầu vồng, hắn căn bản không cho rằng Diệp Trần có khả năng chống lại năm người bọn hắn.

"Vậy sao? Hôm nay sinh tử quyết chiến, để xem máu tươi phải đổ chính là của ai?"

Tay nắm giữ ở trên chuôi kiếm lạnh buốt, ánh mắt Diệp Trần dần dần trở nên lợi hại đầy sát khí.

Diệp gia bên trong đã sớm hoảng loạn.

"Trần Nhi trở lại rồi, vậy phải làm sao bây giờ, nó một người như thế làm sao đối phó được năm đại Phong Đế Vương giả?" Diệp gia một ít trưởng lão vô cùng lo lắng, sự kiện lần này không chỉ có liên quan đến an nguy của Diệp Trần mà cũng liên quan đến sinh tử tồn vong của cả Diệp gia. Lục Đại Phong Đế Vương giả đột kích, điều bọn hắn có thể làm chỉ là trơ mắt nhìn, căn bản không có bất kỳ biện pháp nào khác, bọn hắn tất nhiên hi vọng Diệp Trần có thể đánh lui địch nhân, thế nhưng lại là hi vọng quá xa vời.

"Đại ca, giết hết bọn hắn đi."

Diệp Huyền gầm nhẹ lấy, hắn đã từng giết người nên sát khí trên người cũng rất lớn.

"Chúng ta vô năng vô lực, hết thảy tựu chỉ xem Trần Nhi hành động rồi."

Diệp Thiên Hào nháy mắt một cái chằm chằm nhìn vào Diệp Trần đang ở bên ngoài, trên trán mồ hôi liên tục rơi xuống, còn Trầm Ngọc Thanh bên cạnh cũng thập phần khẩn trương, nghẹn thở.

"Chính là Diệp Trần, chúng ta đến bắt lấy hắn."

Yêu Thần giáo giáo chủ Địa Yêu Hoàng là kẻ đầu tiên động thủ, ý niệm hắn khẽ động, cự nhân cao ngàn trượng lập tức sải bước phóng tới Diệp Trần, một quyền nện tới, khí kình uy vũ.

XÍU...UU!!

Diệp Trần Kiếm Vực sớm đã phóng thích ra, thân hình chuyển dời đi ra ngoài, lúc xuất hiện đã đến sau lưng cự nhân, phần bụng cự nhân lập tức xuất hiện một cái mảnh động nhỏ, kiếm khí từ đó luôn ra tứ phía.

"Giết!"

Diệp Trần hướng phía Hắc Thủy lão tổ phát ra một chiêu Quỹ Sát bí kiếm, đồng thời, mi tâm màu bạc dọc mắt mở ra, bắn ra một đạo chùm tia sáng màu bạc, đạo chùm tia sáng màu bạc này so với trận chiến lúc trước cùng Hắc Thủy lão tổ càng thêm cô đọng, có thể diễn hóa thành xu thế kiếm quang, tốc độ cũng nhanh một mảng lớn.

Ba!

Hắc Thủy lão tổ đầu ngửa ra sau, thất khiếu chảy máu, hắn đã sớm phòng bị Diệp Trần dùng linh hồn công kích, thế nhưng cũng không nghĩ tới tình hình này, so với lần trước, linh hồn công kích của Diệp Trần chẳng những tốc độ nhanh rất nhiều, uy lực cũng lớn hơn rất nhiều, linh hồn phòng

ngự bí pháp căn bản không kịp hoàn toàn thi triển đã bị trúng chiêu.

"Không tốt rồi !?"

Hắc Thủy lão tổ trong nội tâm điên cuồng hét lên.

Xoẹt!

Vô ảnh kiếm vần vũ như muốn xẹt qua lấy đầu của Hắc Thủy lão tổ.

"Có ta ở đây, há lại cho ngươi làm càn."

Nghĩ là làm ngay, như ngàn cân treo sợi tóc, Hoàng Bào lão tổ phát ra một cái kim ngọc quấn ti chỉ, sợi tơ giống như chỉ lực ngăn cản vô ảnh kiếm khí. Cuối cùng, sợi tơ chỉ lực tiêu tán mà vô ảnh kiếm khí cũng yếu đi một mảng lớn, nhưng khoảng chừng bên trên đầu của Hoàng bào lão tổ bị mở ra một vết kiếm thấu xương, một nhóm tóc tung tóe rụng ra, sự tình này rốt cuộc cũng chỉ có thể đả thương chứ không cách nào đưa Hắc Thủy lão tổ vào chỗ chết.

"Diệp Trần, đi chết đi"

Nhân cơ hội này, Địa Yêu Hoàng, Hắc Sát Hoàng, Xích Thủy lão quái, Tam đại Phong Đế Vương giả liên thủ phát ra một chiêu, công hướng Diệp Trần.

"Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật."

Diệp Trần gặp nguy không loạn, Thiên Hạt kiếm thoát tay bay ra, lăng không biến hóa ra sáu mươi bốn đạo bóng kiếm, bóng kiếm giúp nhau tổ hợp, ngay lập tức biến hóa ra một Bát Quái kiếm trận.

Bát Quái kiếm trận hình thành một sát na bao trùm theo một cổ kiếm khí kinh người xỏ xuyên qua trời cao.

"Đi!"

Kiếm chỉ một điểm, Bát Quái kiếm trận phảng phất như một bức cự đồ, bao trùm về hướng ba người Địa Yêu Hoàng, không quản việc bọn hắn né tránh như thế nào, từ lên trời xuống đất mà tránh được Bát Quái kiếm trận công kích là đều mơ tưởng.

Bát Quái, hàm ẩn Âm Dương có thể gây điên đảo Càn Khôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1191: Liên Tiếp Diệt Sát

"Đây là kiểu công kích gì thế này?"

Nguyên một đám ba người Địa Yêu Hoàng, Hắc Sát Hoàng, Xích Thủy lão quái thần sắc kinh hãi, bọn hắn phát hiện cái Bát Quái kiếm trận này chẳng những đã tập trung nội liễm vào không gian, liền cả Âm Dương cũng đều sinh ra hỗn loạn, một khi Âm Dương hỗn loạn sẽ dẫn đến vạn vật xung quanh đều bị hỗn loạn theo, vị trí không gian nơi bọn hắn đang đứng bị một vòng Hắc Bạch Âm Dương đồ hư ảnh bao trùm.

Diệp Trần mặt vẫn không biểu tình, Ngự Kiếm Thuật là một môn kiếm thuật thần kỳ, cảnh giới càng cao thì có thể phát huy được lực sát thương càng khủng bố, Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật được phối hợp thêm Kiếm vực đã tạo ra cho Diệp Trần một trong những sát chiêu mạnh nhất. Nhưng nếu đem so với Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật thì không thể nghi ngờ là như gặp phải “sư công”, đơn thuần mà nói Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật ở trạng thái bình thường cũng đã có uy lực không kém gì Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật, nếu có thêm Kiếm vực hỗ trợ, uy lực của Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật sẽ mạnh hơn Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm thuật gấp mấy lần.

Nhưng trọng yếu nhất vẫn là về sau khi tu vi gia tăng đến cấp bậc ngàn năm, cường độ linh hồn của Diệp Trần tăng lên rất nhiều, uy lực Ngự Kiếm Thuật cũng như nước lên thì thuyền lên, hai thư kết hợp lại khiến cho chiêu Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật này trở nên khủng bố tột đỉnh.

PHỐC!

Cùng giống như âm thanh bọt khí bị vỡ vang lên, Địa Yêu Hoàng cùng Hắc Sát Hoàng máu thịt be bét bay rớt ra ngoài, khí tức sinh mệnh như có như không, còn Xích Thủy lão quái có thực lực yếu nhất liền trực tiếp bị Bát

Quái kiếm trận nghiền nát thành huyết vụ, Bất Tử Chi Thân của hắn không đạt tới Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới nên khi bị Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật công kích đến đã triệt để chết đi.

"Làm sao có thể!!?"

Hoàng Bào lão quái trừng to mắt, Phong Đế Vương giả nếu muốn giết Phong Đế Vương giả là phi thường khó, Xích Thủy lão quái mặc dù chỉ là Ngũ Tinh cấp thấp chiến lực, nhưng vẫn không có khả năng liền một chiêu đều không tiếp nổi mà trực tiếp vẫn lạc như thế. Có thể một kích khiến cho Xích Thủy lão quái vẫn lạc thì chiến lực tối thiểu phải đạt tới Ngũ Tinh cao đẳng cấp bậc. Lần trước cùng Diệp Trần chiến đấu, đối phương chỉ là Ngũ Tinh trung đẳng cấp bậc, như thế nào thoáng cái lại đến Ngũ Tinh cao đẳng, cái này còn có để cho người ta sống hay không chứ.

"Diệp Trần, ngươi lại dám đánh chết Xích Thủy lão quái, ngươi có biết hay không, ngươi đã phạm vào sai lầm vô cùng to lớn."

Hoàng Bào lão quái không có biện pháp nào tiếp nhận một màn này. Hắc Thủy lão tổ càng không có biện pháp tiếp nhận, một vị Phong Đế Vương giả cứ như vậy bị giết chết đi. Toàn bộ Chân Linh thế giới mới có bao nhiêu Phong Đế Vương giả, chết một vị sẽ thiếu một vị. Việc Diệp Trần giết Xích Thủy lão quái, đối với Hắc Thủy lão tổ mà nói, đây là phạm trọng tội.

“Nực cười, chẳng lẽ chỉ cho phép các ngươi giết ta, không được cho ta giết các ngươi ư, hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết.”

Bát Quái kiếm trận lần nữa thành hình, đầu tiên thẳng hướng Hắc Thủy lão tổ.

"Ta liều mạng với ngươi"

Hắc Thủy lão tổ trên người bốc lên dòng điện mãnh liệt trông như là một cái bóng đèn cự đại. Lôi điện cùng Bát Quái Kiếm Thuật oanh động cùng

một chỗ, tiếng nổ vang lên như mấy trăm đạo Thiên Lôi tập trung ở cùng một chỗ bộc phát, liền sau đó Bát Quái kiếm trận đã bạo tạc lôi điện tạo ra một lỗ hổng, tàn dư kiếm chiêu vẫn không ngừng phóng tới hướng Hắc Thủy lão tổ. Ngay thời khắc mấu chốt này, một đạo Huyết Ảnh theo lổ hổng phi độn đi ra ngoài, chính là Hắc Thủy lão tổ, hắn đã sử dụng tới cấm kỵ thuật bên trong Trọng Thủy Chân Lôi bí quyết, theo đó hắn đã đánh đổi bằng cách thiêu đốt chân nguyên tu vi của mình để thi triển cấm thuật mà chạy thoát.

"Hại ta tổn thất một nửa tu vi, mà cái tu vi này lại không cách nào đền bù, chỉ có thể tu luyện từ đầu, ta hận ngươi!"

Thi triển cấm kỵ thuật này phải trả giá vô cùng lớn, Hắc Thủy lão tổ vốn có hơn một nghìn năm tu vi nhưng lại bị thiêu đốt mất một nữa, chỉ còn lại khoảng bảy trăm năm không đến, trong lòng của hắn đối với Diệp Trần hận vô cùng, cả đời này đều không thể rửa sạch rồi.

"Chạy thoát được sao?"

Diệp Trần sao lại há có thể lại để cho Hắc Thủy lão tổ dễ dàng đào thoát như vậy, Bát Quái kiếm trận tiếp tục đuổi giết đi qua.

"Ahhhhh, Kim Ngao lão tổ, xin cứu ta một mạng."

Hắc Thủy lão tổ quát to một tiếng, hướng vị trí Kim Ngao lão tổ phóng đi.

"Hả?"

Kim Ngao lão tổ một người đang đối chiến hai người Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu, nhìn có vẻ hai bên đang cân sức ngang tài, gặp Hắc Thủy lão tổ chật vật né tránh chạy đến, hắn mở miệng nói: "Diệp Trần, ngươi tha cho hắn một mạng, ta có thể không diệt Diệp gia ngươi, nếu không, chó gà ta cũng không tha."

PHỐC!

Kim Ngao lão tổ lời còn chưa nói hết thì Hắc Thủy lão tổ liền biến thành một mảnh huyết vụ, Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật uy lực kinh người vô cùng, có thể nói là tất sát kiếm thuật.

"Ngươi nhất định phải chết!!! Gaoooooooooooo"

Trên mặt hiện lên một đạo thanh khí, thân thể Kim Ngao lão tổ đột nhiên bành trướng biến thành một Cự Thú giống như rồng mà không phải là rồng, giống như rùa cũng không phải rùa, đúng thực đây là Kim Ngao bản thể của hắn, Kim Ngao lưng cõng mai rùa Kim Sắc, bệ vệ như một ngọn núi cực lớn, tứ chi chỉ khẽ chống xuống đã khiến cho đại địa rạn nứt, chỉ nghe ầm ầm thanh âm vang lên, Kim Ngao lão tổ sau khi hóa thành Kim Ngao Cự Thú, lập tức hướng về phía Diệp Trần phóng đi, đối với công kích của Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu hắn cũng không quan tâm.

"Lão gia hỏa này thật đúng là có khả năng chống chọi phi thường".

Ma Hoa Hoàng đương nhiên sẽ không để cho Kim Ngao lão tổ công kích Diệp Trần, hai tay nàng nhanh chóng kết ấn cho Ác Ma Chi Hoa bắt đầu cắm rễ vào lòng đất, vô số dây leo ác ma kích bắn ra ngoài đem Kim Ngao lão tổ trói lại cực kỳ chặt chẽ.

"Mở cho ta!"

Kim Ngao lão tổ cường thế vô cùng, tứ chi vừa phát lực thì dây leo ác ma lập tức đứt ra thành từng khúc.

"Tuyết Mãn Càn Khôn!"

Ngay tiếp đó sát chiêu của Huyền Hậu đã đến, vô số khí đông bộc phát khiến Kim Ngao lão tổ bị hàn băng nhốt lại. Mặc dù không cách nào đả thương được Kim Ngao lão tổ, nhưng ít ra cũng có thể ngăn trở đối phương trong thời gian ngắn.

"Đa tạ hai vị tiền bối."

Diệp Trần không cho là mình có thể cùng Kim Ngao lão tổ chống lại, lực phòng ngự đối phương quá khủng bố, Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật đoán chừng cũng không thể phá vỡ.

Vèo!

Dịch chuyển tức thời trong hư không, Diệp Trần truy hướng Hoàng Bào lão quái giết tới.

Hoàng Bào lão quái thoát được rất nhanh, hắn gặp Xích Thủy lão quái cùng Hắc Thủy lão tổ chết trên tay Diệp Trần, lòng sinh bất ổn nên lập tức dùng tốc độ nhanh nhất bay trốn đi ra ngoài.

"Hoàng Bào lão quái, ngươi trốn không thoát đâu."

Diệp Trần thanh âm lạnh lùng truyền vào trong tai Hoàng Bào lão quái.

Hoàng Bào lão quái quát: "Diệp Trần, dị tộc đại kiếp nạn lửa sém lông mày, ngươi không thể giết ta, nếu giết ta, ngươi sẽ gặp phải thảo phạt của Vương giả khắp thiên hạ."

"Tự do cho cái mạng của ngươi đi, ngươi là Phong Đế Vương giả, ta cũng là Phong Đế Vương giả, lúc các ngươi tới giết ta, như thế nào lại không nghĩ tới dị tộc đại kiếp nạn, Diệp Trần ta cũng không làm tay sai cho người ta, nhưng cũng sẽ tự biết cái gì gọi là đại cục mà hi sinh chính mình. Kẻ giết người vĩnh viễn phải bị giết để đền tội, hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết."

Tâm giết Hoàng Bào lão quái của Diệp Trần thập phần kiên định, dù là bất kỳ ai cũng không cách nào dao động, tại cái thế giới cường giả vi tôn này, cho tới bây giờ vẫn không có chuyện gọi là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục tôn nghiêm. Bất kể là dị tộc hay nhân tộc cũng không có bất kỳ phân biệt nào, chỉ cần là địch nhân là giết không tha. Trái lại, nếu hắn đã chết, dù tận thế có đến thì cũng chẳng có quan hệ gì với hắn, chỉ có còn sống thì hắn mới phải đảm đương trách nhiệm.

"Súc sinh, ngươi căn bản không xứng làm nhân loại."

Hoàng Bào lão quái quát lên trong tuyệt vọng, khoảng cách ở giữa hắn và Diệp Trần rất nhanh đã gần hơn, Diệp Trần tinh thông Không Gian Áo Nghĩa căn bản không phải hắn có thể so sánh được.

"Tuyệt Diệt thiên hạ!"

Bát Quái kiếm trận hình thành, Diệp Trần kiếm chỉ nhanh chóng điểm ra.

Ầm!

Hoàng Bào lão quái đến cùng cũng không phải Hắc Thủy lão tổ và Xích Thủy lão quái có thể so sánh, chiến lực của hắn cao tới Ngũ Tinh trung đẳng, vào thời khắc mấu chốt, hắn đã đem Đại La Hoàng Bào thúc dục ngăn cản ở sau lưng của chính mình, nhưng Đại La Hoàng Bào cũng không phải thứ vạn năng, chỉ có thể làm suy yếu một bộ phận khí kình, đại bộ phận khí kình còn sót lại tiếp tục đánh vào sau lưng Hoàng Bào lão quái, đem hắn đánh bay ra ngoài.

"Khoảng cách xa thế này mà hắn vẫn đánh tới được ư!"

Miệng phun máu tươi nhưng Hoàng Bào lão quái không hề từ bỏ, mượn lực trùng kích mà tiếp tục phi tốc chạy trốn.

"Đúng là khó giết hắn thật "

Diệp Trần mi tâm màu bạc dọc mắt mở ra, bắn đi ra một đạo chùm sáng màu bạc.

Trúng chiêu, Hoàng Bào lão quái thân hình lảo đảo nhưng tốc độ vẫn không giảm, thì ra hắn đã sớm phòng bị Diệp Trần công kích linh hồn nên sớm một bước đã sử dụng tới linh hồn phòng ngự bí pháp.

Diệp Trần thần sắc không thay đổi, phát ra đòn thứ hai Linh Hồn Chi Quang.

Đòn thứ ba Linh Hồn Chi Quang.

Cộng thêm trước đó đã dùng Linh Hồn Chi Quang tại trên người Hắc Thủy lão tổ, Diệp Trần tổng cộng đã thi triển bốn lần Linh Hồn Chi Quang. Mà linh hồn lực của hắn hiện tại chỉ có thể thi triển tối đa năm lần mà thôi, nếu năm lần qua đi, hắn ngược lại sẽ rơi vào tình trạnh cạn kiệt linh hồn lực, lúc đó chiến lực mười cũng không còn được một, cho nên lần thứ năm tuyệt đối không thể thi triển ra.

Cũng may, bị trúng ba lượt Linh Hồn Chi Quang, về sau linh hồn Hoàng Bào lão quái đã bị thương không nhẹ, không cách nào khống chế chân nguyên một cách hoàn hảo được, tốc độ lúc này đã bị hạ thấp rất nhiều.

"Chết đi!"

Có ngàn năm tu vi, Diệp Trần có thể không hề cố kỵ , nhiều lần thúc dục Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật, một lần lại một lần oanh kích phía trước Hoàng Bào lão quái.

Đến lần thứ bảy oanh kích, Hoàng Bào lão quái dù đã tung hoành Nam Hải vô số năm cũng ngay lập tức biến thành huyết vụ, bất quá huyết vụ lại lần nữa ngưng tụ biến thành Hoàng Bào lão quái.

"Cái này là Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới sao?"

Diệp Trần hít một hơi lãnh khí, hắn tự nhiên biết rõ Phong Đế Vương giả rất khó giết, thế nhưng mà không nghĩ tới là khó giết đến trình độ bực này. Nếu như không phải hắn tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, dù cho chiến lực có mạnh hơn Hoàng Bào lão quái cũng không có biện pháp lưu lại đối phương, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương chạy trốn.

"Diệp Trần, ngươi không giết chết được ta đâu."

Hoàng Bào lão quái thanh âm khàn khàn.

"Vậy ngươi liền thử xem."

Thân hình dịch chuyển một cái, Diệp Trần rốt cục đuổi theo Hoàng Bào lão quái, ngăn lại đối phương.

"Đại La Hoàng Bào, bạo!"

Hoàng Bào lão quái tựa hồ đã sớm chuẩn bị, biến ảo cho trường bào màu vàng lớn lên bao phủ vào Diệp Trần, sau đó đột nhiên nổ tung sinh ra sóng xung kích mãnh liệt chồng chất. Vụ nổ này làm cho cả lưỡng trọng thiên bạo trên đầu 2 người bạo tạc ra một lỗ hổng lớn, khí kình bay thẳng ra ngoàiTinh Không.

"Ha ha, muốn giết ta không dễ dàng như vậy, cái này ngươi không chết củng phải tàn phế."

Hoàng Bào lão quái trong nội tâm vô cùng thoải mái, hắn tự nhận mình không phải là đối thủ của Diệp Trần, cho nên bày ra cách lấy nhược thắng cường, lựa chọn chạy trốn để chờ cơ hội. Dù cho Diệp Trần nhiều lần đánh trọng thương hắn, hắn đều cố nhịn được, hắn phải chờ tới lúc Diệp Trần thư giãn xuống, không phòng bị tốt là lúc Nhất Kích Tất Sát, không để cho đối phương có bất cứ cơ hội chống đỡ nào. Bất quá hắn cũng phải bỏ ra cái giá vô cùng to lớn vì công kích của Diệp Trần luôn ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý nên khó có thể thanh trừ, cộng thêm trên linh hồn thương thế nên có thể nói là thương càng thêm thương, không có mấy năm tĩnh dưỡng thì căn bản khó có thể khỏi hẳn.

Trừ việc đó ra, cái Đại La Hoàng Bào này cũng là do hắn có cơ duyên xảo hợp lấy được một kiện Cực Phẩm Bảo Khí hiếm thấy, có giá trị liên thành, lựa chọn việc bạo chết Đại La Hoàng Bào khiến cho hắn rất đau lòng.

Bất quá mọi thứ cũng rất đáng giá, chỉ cần giết được Diệp Trần thì có phải hủy một kiện Đại La Hoàng Bào thì cũng không sao.

Đại La Hoàng Bào đang nổ ở bên trong sóng xung kích đã hóa thành tro bụi, ánh lửa cùng không gian đều tan rã, Hoàng Bào lão quái vừa ho ra mấy ngụm máu tươi nhưng lại mang trên mặt dáng tươi cười.

"haha, có lẽ hắn đã chết rồi đây!"

Hắn lẩm bẩm nói.

"Ngươi cao hứng quá sớm đấy"

Đột nhiên, một hồi thanh âm theo Hoàng Bào lão quái sau lưng truyền ra.

"Không thể nào !!!?"

Hoàng Bào lão quái vô ý thức quay đầu.

Nghênh đón hắn chính là mang theo Tuyệt Diệt khí tức Bát Quái kiếm trận, nhô lên cao bao trùm tới.

Đã mất đi Đại La Hoàng Bào, tăng thêm việc bản thân trọng thương, chiến lực chỉ còn lại có năm phần không đến, Hoàng Bào lão quái chỉ còn kịp kêu thảm một tiếng rồi liền biến thành một mảnh huyết vụ, đám huyết vụ muốn cố gắng nhúc nhích phục sinh, nhưng đáng tiếc Hủy Diệt Kiếm Ý bám bên trên nó quá nồng nặc nên huyết vụ nhúc nhích mấy lần đều tuyên cáo thất bại.

"Chết đi!" Diệp Trần không cho Hoàng Bào lão quái bất cứ cơ hội nào, Bát Quái kiếm trận đem đám huyết vụ oanh thành tro tàn, đến một giọt máu tươi cũng khó có khả năng bảo lưu lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1192: Đánh Lui Kim Ngao Lão Tổ

Hoàng Bào lão quái đã chết nhưng Trữ Vật Linh Giới của hắn vẫn còn tồn tại, dưới uy áp của Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật thì mọi thứ sẽ bị nghiền nát, cả các trữ vật linh giới bình thường cũng vậy ngoại trừ Thượng phẩm Trữ Vật Linh Giới hoặc Cực phẩm Trữ Vật Linh Giới. Đương nhiên, còn tồn tại được thì Trữ Vật Linh Giới của Hoàng Bào lão quái hơn phân nửa nếu không phải là Cực phẩm Trữ Vật Linh Giới thì cũng là đỉnh tiêm Thượng phẩm Trữ Vật Linh Giới.

Đưa tay ra, Trữ Vật Linh Giới trên tay Diệp Trần lóe ra ánh sáng âm u khẽ hấp thu lấy.

Hoàng Bào lão quái thân là Phong Đế Vương giả, cường độ linh hồn so với của Diệp Trần thì cũng không yếu nhược hơn bao nhiêu, Diệp Trần cũng không vội vã xóa bỏ Linh Hồn Ấn Ký trên Trữ Vật Linh Giới của gã, thu hồi Trữ Vật Linh Giới xong, Diệp Trần trực tiếp quay người hướng Nam Trác Vực bay đi.

Trong chốc lát công phu sau, có hai người lạ mặt nhanh chóng chạy về phía Nam Trác Vực theo dõi sự tình.

"Kẻ bị Diệp Trần đuổi giết hình như là một Phong Đế Vương giả đấy."

"Có thể đánh chết Phong Đế Vương giả, chẳng lẽ Diệp Trần cũng là Phong Đế Vương giả rồi sao ?"

Diệp Trần vừa đi khỏi, bên trong sơn mạch phía dưới xuất hiện hai người, hai người này là Linh Hải Cảnh Tông Sư, nhưng là lúc này, hai mặt họ nhìn nhau mà thần sắc đầy vẻ kinh sợ.

Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy Phong Đế Vương giả chém giết

nhau đến vẫn lạc, phải biết rằng Sinh Tử Cảnh Vương giả đối với bọn hắn mà nói đã là nhân vật ở cấp độ cao cao tại thượng, còn Phong Đế Vương giả thì đúng là nhân vật trong truyền thuyết rồi.

Trở lại Nam Trác Vực, Diệp Trần phát hiện Địa Yêu Hoàng cùng Hắc Sát Hoàng đã trốn mất từ lúc nào.

Thực lực Địa Yêu Hoàng cùng Hắc Sát Hoàng cũng không kém cỏi hơn Hoàng Bào lão quái, mà lại đồng dạng cũng có Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới, một chiêu Bát Quái Tịch Diệt Kiếm Thuật là không thể nào triệt để kích giết được bọn hắn.

Cuối cùng, trận chiến chỉ còn lại Kim Ngao lão tổ, Ma Hoa Hoàng, Huyền Hậu cùng Diệp Trần là Tứ đại Phong Đế Vương giả.

"Kiếm Vực!" Diệp Trần vận chuyển chân nguyên cuồng cuộn phóng thích ra Kiếm Vực, đem Kim Ngao lão tổ bao phủ ở bên trong.

Kim Ngao lão tổ lúc này chỉ cảm thấy quanh thân áp lực đại tăng, tư thế long trảo được chém ra đã có chút biến đổi không còn chính xác, đem một cái ngọn núi ở phía xa đập nát bấy.

"Đáng giận!"

Một người độc chiến với Tam đại Phong Đế Vương giả, Kim Ngao lão tổ đã bắt đầu cảm thấy cần phải cố hết sức mới trụ được.

Dù cho công kích của các Phong Đế Vương giả có mạnh thế nào thì Kim Ngao lão tổ cũng không có chút nào kiêng kị, lực phòng ngự trời sinh của hắn đã ở thế bất bại, nhưng ba người Diệp Trần thì hoàn toàn không phải là những vương giả bình thường, đúng là có quá mức đặc sắc. Ác Ma Chi Hoa của Ma Hoa Hoàng có thể hấp thu yêu lực của hắn để chuyển hóa thành ma lực công kích ngược lại hắn, khiến cho yêu lực của hắn mỗi thời khắc bị giảm bớt không ít. Huyền Hậu có Không Gian Áo Nghĩa cùng Băng Phong dung hợp áo nghĩa, khiến cho hắn bị bó tay bó chân, không có biện pháp nào

đem thực lực bản thân phát huy đến cực hạn. Còn Diệp Trần thì có Kiếm Vực cao tới đệ tam trọng cảnh giới không thua kém gì Thanh Vân Kiếm Đế, đối với hắn là thứ trói buộc càng đáng sợ hơn. Một thân chiến lực của hắn lúc này chỉ có thể phát huy đến trạng thái tám chín thành đã là cao nhất rồi.

Nếu không phải phòng ngự của hắn quá cao thì đã sớm thảm bại rồi.

"Kim Ngao lão tổ, tốt nhất ngươi nên cút về Kim Ngao Đảo của ngươi đi!"

Ma Hoa Hoàng không khách khí nói.

"Ma Hoa Hoàng, Huyền Hậu, Diệp Trần, ba người các ngươi nhớ kỹ cho ta." Kim Ngao lão tổ một lần nữa biến hóa thành hình người, thẹn quá hoá giận, trên mặt hắn trong chốc lát đã trở nên trắng bệt.

Lưu lại một câu ngoan thoại, Kim Ngao lão tổ phá không bay ra khỏi vùng Kiếm Vực của Diệp Trần.

"Thắng rồi!"

Mọi người trong Diệp gia ngay ngắn hướng hoan hô.

Lục Đại Phong Đế Vương giả đánh vào Diệp gia, cuối cùng lại rõ ràng rơi vào thảm cảnh ba kẻ bị giết chết không toàn thây, hai kẻ phải cuống cuồng chạy trốn. Cũng không thể không nói, trải qua một trận tử chiến này, từ nay về sau đoán chừng không còn người nào dám đánh Diệp gia nữa rồi.

"Diệp gia chúng ta có sự thống trị của Diệp Trần, chắc chắn có hi vọng lớn rồi!"

Một đám trưởng lão Diệp gia tâm tình bành trướng không thôi.

Diệp Trần mới trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả chưa bao lâu, bất quá thời gian chỉ trên dưới nửa năm mà đã đạt tới cấp bậc Phong Đế Vương giả, đừng nói là tại thời đại hôm nay, tại thời đại Thượng Cổ cũng phải là sự tình

kinh thế hãi tục.

Không chỉ có mọi người Diệp gia hân hoan, Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu đối với tiến bộ của Diệp Trần, trong nội tâm đồng dạng cũng vui mừng không thôi, Ma Hoa Hoàng cười nói: "Thực lực ngươi bây giờ không kém gì ta bao nhiêu, xem ra, về sau chúng ta có thể giúp ngươi cũng không nhiều lắm rồi."

Diệp Trần phát triển quá mức kinh người, Ma Hoa Hoàng đồng thời cũng cảm thấy khiếp sợ, âm thầm cảm thấy thật may mắn vì đã không sai lầm khi kết giao cùng hắn. Bằng vào tốc độ tiến triển cực nhanh của Diệp Trần thì khi thời điểm dị tộc đại kiếp nạn xảy ra, Diệp Trần nói không chừng có thể ngăn chặn được cơn sóng dữ mà lên ngôi Vô Địch thiên hạ, chờ khi thanh trừ dị tộc rồi, chỉ cần tu luyện vài thập niên hay một trăm năm thì khả năng đả thông tử lộ là hoàn toàn có thể được.

"Diệp Trần, xem ra sau này ta không cần lo lắng cho ngươi nữa rồi!"

Huyền Hậu mặt lộ vẻ mỉm cười, Ngũ Tinh cao đẳng chiến lực tại Chân Linh thế giới không sai biệt lắm là đỉnh tiêm chiến lực, về phần những lục tinh Vương giả kia thì thời gian gần đây cũng như Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi, rải rác cả thế giới cũng không có mấy người.

"Bất luận ra sao, Diệp Trần xin đa tạ hai vị tiền bối đã tương trợ." Không có Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu, Diệp Trần mặc dù có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng cũng không thể bảo vệ trọn vẹn được Diệp gia, hắn nói tiếp: "Hắc Thủy lão tổ đã chết, Hắc Thủy liên minh bây giờ như Quần Long Vô Thủ, cái Thôn Phệ Chi Đảo kia, không bằng ba nhà chúng ta chia đều nhé."

Nghe Diệp Trần nói đến Thôn Phệ Chi Đảo, Ma Hoa Hoàng gật gật đầu, "Thôn Phệ Chi Đảo có ý nghĩa rất trọng đại, ta sớm đã có cái tâm tư này cho nên đã phái sứ giả đi qua thoáng dò xét Hắc Thủy lão tổ, không thể tưởng được đã bị ngươi đi trước một bước, cướp sạch Chân Nguyên Thủy Tinh bảo khố của Hắc Thủy liên minh, tu vi hiện tại của ngươi không sai biệt lắm đã vượt qua ngàn năm rồi!"

"Vâng"

Diệp Trần gật gật đầu.

Huyền Hậu nói: "Thôn Phệ Chi Đảo mang lại tai họa quá lớn, nếu chúng ta dựa theo con đường mà Hắc Thủy liên minh đi, khẳng định là không được."

Võ Giả bên trong Thôn Phệ Chi Đảo đều là bị lừa đi vào, muốn tiếp nhận Thôn Phệ Chi Đảo không lẽ lại đi lừa họ như trước kia, nếu như vậy sẽ dễ dàng tạo ra căm phẫn, nói không chừng bên trong tựu còn toát ra một vài nhân vật cường đại trở thành địch nhân của ta, tùy thời sẽ bị bọn hắn trả thù, cá nhân bọn hắn thì không phải sợ, nhưng điều đáng nói là bọn hắn còn có thế lực riêng mình.

Diệp Trần nói: "Đệ tử đã sớm có kế hoạch, về sau khi tiếp nhận Thôn Phệ Chi Đảo, chúng ta quyết định sẽ cho công khai bí mật của Thôn Phệ Chi Đảo, trả tự do cho tất cả Võ Giả, ngoại trừ việc họ phải làm theo quy định cống nạp Chân Nguyên Thủy Tinh cho Thánh Linh ở bên ngoài, mỗi tháng họ chỉ cần giao nạp một bộ phận rất ít Chân Nguyên Thủy Tinh cho chúng ta. Như vậy, bọn hắn có thể trong thời gian ngắn là có thể ly khai Thôn Phệ Chi Đảo, sẽ không có chuyện cả đời cũng không thể thoát ra khỏi đó được, mặt khác bản thân họ còn có thể kiếm được một số lượng lớn Chân Nguyên Thủy Tinh để dùng. Làm như vậy, tuy số lượng Thủy tinh sẽ thiếu hụt nhanh chóng, nhưng là theo thời gian sẽ gia tăng trở lại vì số lượng người tiến vào Thôn Phệ Chi Đảo khẳng định sẽ càng ngày càng nhiều, từ đó tính ra tổng sản lượng cũng càng ngày càng nhiều lên."

Hiện tại ở Thôn Phệ Chi Đảo, võ giả có tu vi Tinh Cực Cảnh thì cần phải cung cấp một vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh thì mới có thể ra đi, Linh Hải Cảnh năm vạn khối, nửa bước Vương giả mười vạn khối, những khối Chân Nguyên Thủy Tinh này Diệp Trần không quản được, bởi vì đây là thứ phải cống nạp cho Thôn Phệ Chi Đảo Thánh Linh. Nếu có thể, Diệp Trần quyết định muốn cùng Thôn Phệ Chi Đảo Thánh Linh thương lượng một chút, đem số lượng giảm thoáng đi để Tinh Cực Cảnh tu vi cung cấp đầy một

ngàn khối, Linh Hải Cảnh tu vi là 5000 khối, nửa bước Vương giả là một vạn khối.

Dù sao đối với Tinh Cực Cảnh cường giả, trung bình tại Thôn Phệ Chi Đảo một tháng chỉ có thể ngưng tụ trước sau chừng mười lăm khối Chân Nguyên Thủy Tinh, một vạn khối Chân Nguyên Thủy Tinh là quá nhiều, họ phải mất thời gian 50~60 năm mới có thể đi ra khỏi Thôn Phệ Chi Đảo, nếu số lượng giảm xuống thành một ngàn khối thì chỉ cần năm sáu năm là có thể đi ra ngoài rồi, Linh Hải Cảnh đại năng cùng nửa bước Vương giả cũng sẽ được tính giống như thế.

"Kế hoạch này đúng là không tệ." Ma Hoa Hoàng tự định giá thoáng một chút đã cảm thấy có thể thực hiện.

Huyền Hậu cũng gật đầu, nói: "Đã như vậy, chúng ta ngay tại Thôn Phệ Chi Đảo phụ cận thành lập một cái liên minh, ba người chúng ta riêng phần mình lưu một cỗ Tinh Thần Tưởng Niệm Thể tại đâu đó, phòng ngừa có người đến quấy rối."

Ba người là Phong Đế Vương giả, Tinh Thần Tưởng Niệm Thể dù chỉ có ba thành chiến lực so với thực thể nhưng cũng tương đương với đỉnh cấp Vương giả.

"Đi, vậy chúng ta lập tức lên đường đến đó, trễ một bước sẽ bị các Phong Đế Vương giả khác đoạt mất, sẽ không tốt đâu!"

Ma Hoa Hoàng lúc này nói ra.

"Được."

Hướng Diệp gia, tùy ý giao phó cho mọi người một chút, Diệp Trần cùng hai người Ma Hoa Hoàng và Huyền Hậu chạy tới Hắc Thủy liên minh.

Hắc Thủy liên minh còn không biết tin tức Hắc Thủy lão tổ đã chết, gặp Tam đại Phong Đế Vương giả đã đến, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau mà không biết chuyện gì xảy ra.

Diệp Trần mở miệng nói: "Hắc Thủy lão tổ đã chết, từ hôm nay trở đi Thôn Phệ Chi Đảo sẽ do Huyền Hoa Kiếm Các chúng ta sở hữu tất cả." Ba người thành lập liên minh, gọi là Huyền Hoa Kiếm Các. Huyền, đại biểu cho Huyền Hậu, Hoa, đại biểu Ma Hoa Hoàng, Kiếm, đại biểu Diệp Trần, hợp lại gọi là Huyền Hoa Kiếm Các, so ra rất thuận miệng.

"Tất cả các ngươi nên giải tán đi!"

Huyền Hậu nói.

"Các ngươi dựa vào cái gì mà muốn chiếm lấy Thôn Phệ Chi Đảo của Hắc Thủy liên minh ta, còn có hay không thiên lý chứ, Minh chủ Hắc Thủy liên minh ta cũng bị các ngươi giết hại, các ngươi đúng khinh người quá đáng."

Sự tình Hắc Thủy lão tổ vây công Diệp gia, người biết đến không nhiều lắm, trong Hắc Thủy liên minh chỉ có Thiên Âm Vương là biết điều đó.

"Hừ." Diệp Trần cười lạnh, "Hắc Thủy lão tổ cấu kết với Kim Ngao lão tổ, Hoàng Bào lão quái, năm người bọn chúng cùng đánh Diệp gia ta, chúng có chết cũng chưa hết tội, niệm tình các ngươi chỉ là gia nhân không biết rõ tình hình, ta mới không so đo nhưng các ngươi chỉ phải nhớ cho kỹ điều này, Thôn Phệ Chi Đảo hiện tại đã thuộc về Huyền Hoa Kiếm Các chúng ta, cái Hắc Thủy đảo này ta lưu lại cho các ngươi là đã tốt lắm rồi, còn việc đi theo con đường nào thì chính các ngươi tự nhìn và xử sự cho đúng."

Ba người tới, chỉ là thông tri thoáng một chút cho Hắc Thủy liên minh biết chứ không phải muốn đuổi cùng giết tận hay là chia rẽ Hắc Thủy liên minh, cái bọn hắn muốn chỉ là Thôn Phệ Chi Đảo.

Ly khai Hắc Thủy đảo, ba người trực tiếp tiến về phía trước Thôn Phệ Chi Đảo, trước tiên quyết định cùng nói chuyện với thôn phệ chi ô Thánh Linh.

Thôn Phệ Chi Đảo.

Không gian một hồi chấn động, ba đạo nhân ảnh hiện ra.

"Nơi này chính là Thôn Phệ Chi Đảo à, đúng là nơi có Thiên Địa quy tắc kỳ quái" Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu đều là lần đầu tiên đi vào Thôn Phệ Chi Đảo, trong nội tâm ngạc nhiên không ít.

"Đây là lần thứ hai đệ tử đến đây" Diệp Trần trong nội tâm cảm khái, lúc trước đến đây, hắn chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh, không có năng lực gì để tự bảo vệ mình, Thánh Linh đối với bọn hắn có toàn quyền sanh sát, hiện tại hắn là đã có thân phận ngang bằng để đến cùng nói chuyện với Thánh Linh, mà hắn lại phát hiện, cái Thôn Phệ Chi Đảo này không có biện pháp ngăn cản bọn hắn xé rách không gian để ly khai, chỉ có điều nơi này có không gian chắc chắn hơn những chỗ khác mà thôi.

Thánh Linh xuất hiện, thân thể hắn trong suốt, sau lưng có một đôi cánh.

"Thánh Linh, không biết ngươi còn nhớ rõ ta hay không?" Diệp Trần cười nói.

Thánh Linh đánh giá Diệp Trần, "Nhớ rõ chứ, người nào chỉ cần đi vào Thôn Phệ Chi Đảo là ta đều nhớ rõ, lần trước lúc ngươi tới đây chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh, vậy mà hiện tại ngay cả ta cũng nhìn không thấu đấy."

Tại Thôn Phệ Chi Đảo, Thánh Linh là chúa tể nhưng bất quá hắn cũng biết, bản thân mình không cách nào cùng chống lại Tam đại Phong Đế Vương giả, đối phương hoàn toàn có thể trọng thương hắn.

"Lần này ta đến đây với tư cách muốn thương lượng, cùng ngài nói chuyện hợp tác, về phần Hắc Thủy liên minh, bọn chúng đã không còn tồn tại nữa rồi." Diệp Trần nhìn về phía Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu, "Các nàng cũng là người hợp tác của ngươi."

"Nói ta nghe xem nào, chỉ cần không tổn hại ích lợi của ta là ta đều có thể tiếp nhận."

Ngữ khí của Thánh Linh mang theo đầy tính chất nhân loại.

"Rất tốt, lần này đối với ngươi mà nói cũng là một cơ hội tốt đấy, ta đoán chừng ngươi sở dĩ cần đại lượng Chân Nguyên Thủy Tinh hẳn là để khôi phục lực lượng bản thân, hoặc là khôi phục lực lượng của chính Thôn Phệ Chi Đảo này…."

Diệp Trần đem kế hoạch của mình hoàn toàn nói cho Thánh Linh.

"Được, ta đồng ý". Thánh Linh trí tuệ không thấp, lập tức minh bạch kế hoạch của Diệp Trần, đối với hắn mà nói đây là chỗ tốt cự đại, kiểu làm việc của Hắc Thủy liên minh trước giờ hoàn toàn là mổ gà lấy trứng, uống rượu độc giải khát.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1193: Thu Thủy Kiếm Quyết Đệ Tam Thức, Phá Cốt

Cùng đạt được thỏa thuận với Thánh Linh Thôn Phệ Chi Đảo, về sau là lúc thực hiện kế hoạch này.

Ở bên trong Thôn Phệ Chi Đảo, cơ hồ 10 người đi vào thì có đến 9 người không thể đi ra, không phải bọn hắn không muốn đi ra ngoài mà là không có biện pháp nào để đi ra ngoài, dù là không đến mức bị gọi là bóc lột, nhưng bọn hắn cũng phải mất 50~60 năm mới có thể cống nạp đủ lượng Chân Nguyên Thủy Tinh, không thể ly khai khỏi Thôn Phệ Chi Đảo rốt cục là một khổ tận cam lai đối với hắn.

Nghe được những lời Diệp Trần nói, tất cả mọi người có thể rời đi, tuyệt đại bộ phận mọi người vui đến phát khóc.

Bọn hắn cho tới bây giờ đều không nghĩ đến việc mình còn có cơ hội ly khai khỏi đây, mất mấy đời cũng không ra ngoài được.

Diệp Trần rất cảm thông cho tâm tình bọn hắn bây giờ, để bọn hắn thoáng hơi bình phục một chút, tiếp tục nói: "Thôn Phệ Chi Đảo, vốn là một cái động thiên phúc địa, nhưng sự tham lam đã trở thành bản tánh của Hắc Thủy liên minh, chúng coi trời bằng vung, lúc trước Diệp Trần ta cũng bị lừa gạt đi vào"

"Diệp Trần, ta nhớ được ngươi."

"Ta cũng nhớ rõ."

Rất nhiều người nhận ra Diệp Trần.

Diệp Trần cười cười, nhiều người như vậy nhớ rõ hắn cũng không có gì kỳ quái, khi đó hắn đã đem Thôn Phệ Chi Đảo làm ra một mớ hỗn độn, còn

ngầm chiếm của Hắc Thủy liên minh hơn hai trăm vạn Chân Nguyên Thủy Tinh.

"Ta đã cùng Thôn Phệ Chi Đảo Thánh Linh thương lượng và đạt được kết quả rất tốt, quy tắc của Thôn Phệ Chi Đảo sắp sửa cải biến, Tinh Cực Cảnh tu vi chỉ cần cống nạp một ngàn khối Chân Nguyên Thủy Tinh, liền có thể ly khai, mỗi tháng cũng chỉ cần giao cho Huyền Hoa Kiếm Các ta hai khối Chân Nguyên Thủy Tinh, Linh Hải Cảnh tu vi 5000 khối, mỗi tháng giao cho Huyền Hoa Kiếm Các ta mười khối, nửa bước Vương giả một vạn khối, mỗi tháng giao cho Huyền Hoa Kiếm Các ta hai mươi khối, còn phần dư ra dù nhiều bao nhiêu cũng đều thuộc về các vị. Cho nên, hôm nay nếu các vị rời đi, về sau nếu muốn cũng có thể lần nữa tiến vào, ta tin tưởng không có ai dám nói mình có tài phú quá nhiều, thế nhưng Chân Nguyên Thủy Tinh đem so với Cực Phẩm Linh Thạch đều muốn trân quý hơn rất nhiều."

"Diệp Trần, chúng ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi chứ"

Có người hỏi lại.

Diệp Trần cười nói: "Ta đã chuẩn bị công bố toàn bộ bí mật Thôn Phệ Chi Đảo ra khắp thiên hạ, các ngươi cảm thấy ta sẽ vì lòng tham làm chuyện xấu xa như Hắc Thủy Liên Minh sao ?"

Diệp Trần vừa nói như vậy thì không có ai còn hoài nghi, một khi bí mật của Thôn Phệ Chi Đảo được công bố, tựu không khả năng tạo thêm sự tình lừa gạt, hơn nữa bọn hắn cũng không tin Diệp Trần bày mưu lừa gạt bọn hắn, nếu không đối phương cần gì vẽ vời cho thêm chuyện ra, đem bọn hắn thả ra ngoài.

Quy tắc mới tuy đã ban phát ra nhưng người ở bên trong Thôn Phệ Chi Đảo vẫn tinh quang chọn giải pháp ly khai, một tên cũng không ở lại, có vài người cũng đến tìm hiểu tuy nhiên dưới đáy lòng bọn hắn vẫn không quá yên tâm, cảm thấy hay nhất vẫn là đi ra ngoài trước thì tốt hơn.

Đối với loại tình huống này, Diệp Trần cũng không nóng nảy khẩn trương, Thôn Phệ Chi Đảo tựa như một cái bồn chứa tài bảo, trong thiên hạ không ai là không ham giàu sang, chỉ cần nơi này vẫn liên tục không ngừng sản sinh tài phú thì căn bản không cần lo lắng không có người đến. Trái lại, hắn có chút lo lắng nếu Thôn Phệ Chi Đảo sẽ thu hút vào không quá nhiều người.

Huyền Hoa Kiếm Các tổng bộ thiết lập tại bên trên Thủy Tinh Đảo, chỗ đó trước kia là nơi trọng địa mà Hắc Thủy liên minh dùng để hấp dẫn Võ Giả khắp nơi.

Huyền Hoa Kiếm Các cùng sở hữu bởi ba vị các chủ, theo thứ tự là Ma Hoa Hoàng, Huyền Hậu còn có Diệp Trần, thủ hạ bên dưới sẽ có những danh xưng như Trưởng Lão Hội, Chấp Sự đường, tam đại thế lực riêng phần mình phái một nhóm thành viên tới đảm đương chức vụ.

Bỏ ra ba ngày thời gian sau khi Huyền Hoa Kiếm Các được sáng lập, tất cả nhân sự cũng đều được bố trí đúng chỗ, bắt đầu ngay ngắn trật tự công tác .

Bỗng hôm nay, bầu trời bất chợt nổi lên Thất Thải Thiên Hoa, Thiên Hoa này tuy hữu hình nhưng vô chất, có thể thấy nhưng lại không thể chạm vào được.

Sự tình này chính là có người tiến đã vào Sinh Tử Cảnh, Thiên Hoa có bảy cánh thể hiện là cấp bậc cao nhất, cũng giống như của Diệp Trần vậy.

"Hẳn là Tuyết Kiếm Hầu đây!"

Diệp Trần từ nơi này nhìn thấy Thất Thải Thiên Hoa đã cảm nhận được một cổ băng hàn Kiếm Ý, nói rõ tiến vào Sinh Tử Cảnh là một gã kiếm khách có tìm hiểu Băng Chi Áo Nghĩa, ngoại trừ Tuyết Kiếm Hầu ra sẽ không có người nào khác phù hợp với sự tình này rồi.

...

Thiên Kiếm Đại Lục.

Bên phụ cận của Tuyết Hoa Kiếm Tông có một tòa sơn mạch khổng lồ, giờ phút này đây, phía Đông sơn mạch lộ ra một mảnh đất bừa bộn, Địa Hỏa phún dũng, quanh thân nổi lơ lửng những bông tuyết. Tuyết Kiếm Hầu hành tẩu tại đây đã làm cả vùng đất bị vỡ ra, Địa Hỏa nhao nhao bị dập tắt.

"Thủy Hàn, lại để cho ta nhìn xem thực lực ngươi bây giờ như thế nào."

Xa xa, một đạo nhân ảnh kích bắn tới, Tuyết Kiếm Hầu ngẩng đầu, cung âm thanh nói: "Vũ trưởng lão."

Người này là Tuyết Hoa Kiếm Tông Thái Thượng trưởng lão, cấp bậc Cao giai Vương giả.

"Dùng một kiếm mạnh nhất của ngươi công kích ta, không cần phải lo lắng đâu, trừ phi ngươi là đỉnh cấp Vương giả, nếu không ta sẽ không bị thương đâu." Vũ trưởng lão cười nói.

"Vâng!"

Tuyết Kiếm Hầu nín thở tập trung tư tưởng, một kiếm phát ra.

Oanh!

Giơ phong kiếm ngăn cản, oanh kích khiến Vũ trưởng lão lui ra phía sau ba bước, vô số tuyết hoa muốn nổ tung lên phóng thích băng hàn lạnh thấu xương.

"Tam Tinh cao đẳng, không đúng, hẳn là Tam Tinh đỉnh phong chiến lực."

Vũ trưởng lão vốn bị chấn động, liền sau đó là cuồng hỉ, bản thân hắn là Tam Tinh cao đẳng chiến lực mà Tuyết Kiếm Hầu đang đứng cách đó rất xa lại có thể một kiếm đánh lui hắn, điều đó đã nói rõ chiến lực của đối phương ở cấp độ nào, miễn cưỡng cũng phải đạt đến Tam Tinh đỉnh phong.

Hiện tại cũng đã là Tam Tinh đỉnh phong chiến lực, về sau chờ áo nghĩa tiến bộ trên diện rộng, chẳng phải là có thể đơn giản đạt tới Tứ Tinh cấp thấp, thậm chí Tứ Tinh trung đẳng sao.

"Kiếm Vực của ngươi cũng đã đạt tới đệ nhị trọng cảnh giới rồi sao ?" Vũ trưởng lão hỏi thăm.

"Vâng , cũng không tệ."

Tuyết Kiếm Hầu gật gật đầu.

"Ha ha, thật tốt quá, tên Diệp Trần bất quá so với ngươi sớm tiến vào Sinh Tử Cảnh vài ngày, chỉ cần tu luyện tiếp qua vài năm, ngươi hoàn toàn có thể đuổi theo hắn."

Vũ trưởng lão cười ha ha, tiềm lực mà Tuyết Kiếm Hầu biểu hiện ra ngoài, so với Diệp Trần cũng không thua bao nhiêu, tuy nói chưa hẳn cùng đồng dạng với Diệp Trần. Về sau, khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, tiến bộ của vương giả sẽ rất thần tốc, ít ra cũng có khả năng đuổi theo hắn.

Nhận định như vậy chủ yếu là xem thời khắc tiến vào Sinh Tử Cảnh này, chiến lực đạt tới trình độ nào, nếu như chỉ là Tam Tinh cấp thấp, hoặc là Tam Tinh trung đẳng thì đuổi theo kịp Diệp Trần tựu là điều rất khó khăn, nếu không gặp được thiên duyên thì trên cơ bản e rằng cả đời này cũng không có hi vọng.

Dù sao Diệp Trần hiện tại như mặt trời ban trưa, cơ hồ mỗi ngày đều có một cái biến hóa mới, các phương diện tố chất nếu không đạt tới cấp độ đỉnh tiêm thì căn bản không có biện pháp cùng hắn đánh đồng.

Một điều lạ nữa lại xảy ra, ngay tại ngày hôm sau khi Tuyết Kiếm Hầu tiến vào Sinh Tử Cảnh, rõ ràng thoáng cái có thêm ba người khác tiến vào Sinh Tử Cảnh. Bất quá động tĩnh mà bọn hắn tạo thành không cường đại như Tuyết Kiếm Hầu, trong ba người, chỉ có một người là Ngũ Thải Thiên Hoa, hai người khác là Tam Thải Thiên Hoa. Nhưng sự tình dị tượng liên tiếp xảy

ra như vậy khiến cho tất cả thế lực lớn ở Chân Linh thế giới bắt đầu cảnh giác, chỉ trong vòng nửa năm đã có tổng cộng sáu người tiến vào Sinh Tử Cảnh, đây thực sự cũng không phải là hiện tượng tốt.

Sự tình khác thường tất có sinh ra yêu khí, chẳng lẽ dị tộc đại kiếp nạn muốn đã thực sự sắp mở ra.

Đối với dị tộc đại kiếp nạn, đừng nói là Vương giả tầm thường, cho dù là Phong Đế Vương giả cũng đều thập phần hoảng hốt. Một khi dị tộc đại kiếp nạn mở ra, đứng mũi chịu sào tựu chính là bọn hắn, phải biết rằng tại thời đại Thượng Cổ, cả Chân Linh thế giới thiếu chút nữa đã bị đổi chủ chứ đừng nói chi là hôm nay, khi số lượng lục tinh Vương giả rải rác không có mấy người, còn Thất Tinh Vương giả thì thời đại này một người cũng không có.

"Thời gian không đủ rồi, chỉ có thể đi liều thoáng một phát!"

Một ít cường đại Vương giả nhao nhao xuất quan, hoặc là đi sấm Vương cấp cấm địa tìm kiếm bảo vật, hoặc là tiến về phía trước Tinh Không tìm kiếm cơ duyên, bọn hắn trong nội tâm bắt đầu gấp gáp .

Huyết Thiên Đại Lục.

Trên một bình nguyên hoang tàn vắng vẻ.

" Lôi Linh Vương ta rốt cục cũng luyện thành cấp bậc Sinh Tử Cảnh Vương giả rồi."

Tay cầm trường đao, Lôi Linh Vương ngửa mặt lên trời cười to, tâm tình bành trướng.

Bước vào Sinh Tử Cảnh mới được xem là khởi điểm tu hành, rất nhiều người cũng biết sự tình này, nếu không bước vào Sinh Tử Cảnh thì cả đời này tương đương với không có tu luyện qua, bởi vì chỉ có đến cấp bậc Sinh Tử Cảnh mới có thể đem một đầu áo nghĩa võ học nguyên vẹn tìm hiểu thông suốt, lúc đó mới có thể hiểu rõ được bản chất thế giới. Trừ việc đó ra, Sinh Tử Cảnh Vương giả có tuổi thọ cao tới ngàn năm, còn nếu có thể ly

khai sinh trưởng ở địa phương thế giới khác thì tuổi thọ thậm chí cao tới mười vạn năm, đem mười vạn năm so sánh với 300 năm của đời sống Linh Hải Cảnh thì còn tính toán cái gì nữa, liền số lẻ cũng đều không tính đến.

...

Thiên Hoa Loạn Trụy liên tiếp xảy ra cũng không có ảnh hưởng gì đến sự tu luyện của Diệp Trần, hắn đã bắt tay vào sáng tạo Thu Thủy Kiếm Quyết đệ tam thức rồi.

Việc đi vào Kiếm giới đã giúp cho Diệp Trần thấy được hàng ngàn thứ kiếm thuật, mỗi một chủng kiếm thuật đều đại biểu một loại riêng đối với thể ngộ kiếm, hiện tại trong đầu Diệp Trần đầy ắp các loại kiếm thuật, điều hắn cần phải làm là thông hiểu đạo lí số lượng kiếm thuật vô cùng nhiều đó để sáng tạo ra môt thứ kiếm thuật của riêng mình.

Ba ngày đi qua, Thu Thủy Kiếm Quyết đệ tam thức đã có hình thức ban đầu.

Một kiếm phát ra mượt mà im ắng nhưng uy lực lại đủ sức chặt đứt hết thảy vạn vật.

Một tuần lễ đi qua, đệ tam thức tiểu thành, chân nguyên quán chú trên thân kiếm, lập tức sinh ra Kim Sắc Kiếm Cương, lúc Kiếm Cương xẹt qua không khí, không có một tia tiếng động vang truyền ra, lực đạo nội liễm cực độ như một dòng nước bạo phát ra lực sát thương ẩn chứa kim khí sắc bén mà đến Diệp Trần cũng kinh hãi không thôi.

"Dùng đại thành Kim Chi Áo Nghĩa cùng đại thành Thủy Chi Áo Nghĩa làm căn cơ của kiếm chiêu, quả nhiên không tầm thường."

Áo nghĩa đạt đến đại thành đã là một thành tựu cực cao, hai thứ kết hợp lại ẩn chứa trong cùng một chiêu, uy lực tự nhiên gia tăng thành bao nhiêu con số.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng biết, đơn thuần chiêu thức của hắn cũng

không có biện pháp cùng so sánh với tuyệt đại bộ phận Phong Đế Vương giả, bởi vì đại bộ phận Phong Đế Vương giả chủ tu áo nghĩa đều Viên Mãn rồi. Nếu sáng tạo ra chiêu thức mà không thuộc về Cao giai áo nghĩa võ học hay tiếp cận Đỉnh giai áo nghĩa võ học, ví dụ như Huyền Hậu có Tuyết Mãn Càn Khôn có ẩn chứa hai chủng Viên Mãn áo nghĩa Băng và Phong, nếu như không phải dung hợp đủ hoàn mỹ thì tuyệt đối chỉ là cấp bậc Đỉnh giai áo nghĩa võ học mà thôi.

Nhưng ở đây có thêm sự gia cố của Lục giai Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Kiếm Vực, Diệp Trần chẳng những có thể đền bù cho phương diện xấu này, ngược lại còn có ưu điểm vượt trội.

Thời gian như dòng nước trôi qua.

Một tháng sau, Thu Thủy Kiếm Quyết đệ tam thức rốt cục đại thành, luận uy lực, không sai biệt lắm cùng Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật tương đương, cả hai mỗi chiêu mỗi vẻ khác nhau, một cái cận chiến hay viễn chiến đều có thể phát huy ra tuyệt cường chiến lực, một cái thì cần phải kéo khoảng cách ra mới có thể bộc phát ra lực sát thương kinh người, thành tựu này khiến cho Diệp Trần càng thêm hoàn mỹ, không có sơ hở đáng nói.

"Chiêu này đặt tên là Phá Cốt a!"

Thu Thủy Kiếm Quyết thức thứ nhất Tàn Nguyệt, thức thứ hai Ngưng Thủy, đệ tam thức Phá Cốt.

Phá Cốt, đại biểu có thể chặt đứt hết thảy, lực công kích siêu cường.

Hoàn thành Phá Cốt, Diệp Trần cũng không có rảnh rỗi, bởi vì hắn còn muốn đem hai môn Đỉnh giai áo nghĩa võ học mà Hỏa Hoàng lưu lại chuyển hóa thành kiếm pháp của mình.

Hỏa Hoàng lưu lại hai môn Đỉnh giai áo nghĩa võ học, một là “Nhật Diệu Hành Không”, một là “Thủy Hỏa Vô Tình”, trong đó Diệp Trần có ý định nghiên cứu thoáng một chút Thủy Hỏa Vô Tình.

Thủy Hỏa Vô Tình, tên gọi đúng như ý nghĩa, ẩn chứa Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa.

Thủy Chi Áo Nghĩa, Diệp Trần đã đạt đến đại thành cảnh giới, còn Hỏa Chi Áo Nghĩa, Diệp Trần đã sớm tìm hiểu rồi, sau khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, có thể tùy thời ở vào trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, khiến cho hắn chỉ trong nửa năm đã đem Hỏa Chi Áo Nghĩa cũng tăng lên tới đại thành cảnh giới.

Trên thực tế, ngoại trừ Không Gian Áo Nghĩa cùng Mạn Chi Áo Nghĩa, các áo nghĩa mà Diệp Trần tìm hiểu đều đạt đến đại thành cảnh giới, theo thứ tự là Kim Chi Áo Nghĩa, Thủy Chi Áo Nghĩa, Mộc Chi Áo Nghĩa, Lôi Chi Áo Nghĩa, Khoái Chi Áo Nghĩa, ngoài ra hắn đã từng tu luyện qua Ngũ Nhạc thần quyền nên cũng đã tìm hiểu qua Thổ Chi Áo Nghĩa.

Đối với thâm niên Sinh Tử Cảnh Vương giả mà nói, một lượng lớn các môn áo nghĩa đạt đến đại thành thì không khó, cái khó nhất chính là đem áo nghĩa tìm hiểu đến Viên Mãn. Ngộ tính của Diệp Trần cao hơn Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường mấy lần, cho nên chỉ qua nửa năm, nhiều môn áo nghĩa đã được hắn luyện đến đại thành.

"Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa hoàn toàn trái ngược nhau, vậy mà Hỏa Hoàng tiền bối rõ ràng đã đem hai chủng áo nghĩa này dung hợp cùng một chỗ để sáng tạo ra một môn Đỉnh giai áo nghĩa võ học."

Càng là nghiên cứu Thủy Hỏa Vô Tình, Diệp Trần càng cảm thấy kinh ngạc, hắn có cảm giác, cái môn “Thủy Hỏa Vô Tình” này một khi chuyển biến thành kiếm pháp, uy lực sẽ kinh người vô cùng, dù cho Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa mới chỉ đạt đại thành cảnh giới, nhưng một khi nghiên cứu thành công rồi, uy lực bạo phát đi ra không thể có chỗ thua kém với Đỉnh giai áo nghĩa võ học bình thường, uy lực tuyệt đối vượt hơn Thu Thủy Kiếm Quyết đệ tam thức Phá Cốt gấp mấy lần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1194: Phế Đan Trì Của Đan Vương Đảo

Ầm ầm! Trên đỉnh Linh Văn, một tảng đá lớn bị Diệp Trần một kiếm hóa thành hư vô, một tia tro tàn cũng không để lại, tiếng oanh động cực lớn phát ra so với tiếng sấm vang trên bầu trời còn muốn lớn hơn.

"Thủy và Hỏa hoàn toàn dung hợp đã sinh ra một thứ lực lượng thật đáng sợ."

Một kiếm vừa rồi kia đúng là biến thể của Thủy Hỏa Vô Tình dành cho kiếm đạo, bất quá vẫn chưa hoàn thiện, chỉ mới là hình thức nhập môn. Trước mắt, Diệp Trần chỉ có thể đem Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa sơ bộ kết hợp cùng một chỗ, nhưng mặc dù như thế, lực sát thương một kiếm này đã lộ rõ bản chất uy lực của nó, rõ ràng chỉ được vận dụng ba phần khí lực lại có thể bộc phát ra uy năng như vậy.

"Chiêu này về sau được hoàn thiện thì không biết sẽ đáng sợ như thế nào"

Diệp Trần đối với Hỏa Hoàng thập phần bội phục, Thủy Hỏa Vô Tình của Hỏa Hoàng đã đạt được hình thức viên mãn của Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa, mà lại còn hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, nếu đem Đỉnh giai áo nghĩa võ học bình thường ra so với Thủy Hỏa Vô Tình, tuyệt đối sẽ kém mấy lần, thậm chí đến 10 lần. Trừ việc đó ra, Hỏa Hoàng Nhật Diệu Hành Không còn đáng sợ hơn khi có ẩn chứa đến ba loại áo nghĩa, theo thứ tự là Thủy Chi Áo Nghĩa, Hỏa Chi Áo Nghĩa cùng với Thổ Chi Áo Nghĩa, uy năng bạo phát đi ra có thể cao hơn Thủy Hỏa Vô Tình gấp 10 lần. Diệp Trần suy đoán, chiến lực Hỏa Hoàng tối thiểu phải là lục tinh cao đẳng.

Vậy mà ông lại không thể vượt qua được cái chết của mình, Diệp Trần

tâm tình chìm xuống đến, Hỏa Hoàng mạnh mẽ như vậy lại không thể xông qua tử lộ, bọn cường giả dị tộc đang phong tỏa tử lộ chắc chắn chiến lực dù không đạt tới Thất Tinh, cũng phải là lục tinh bá chủ, đây chính là nguyên nhân khiến cho Chân Linh thế giới không có được những cường giả lợi hại, nhưng nếu có một cường giả lợi hại nào đó đi phong tỏa tử lộ của cường giả dị tộc, thì cuộc chiến đó hẳn phải vô cùng đáng sợ, Diệp Trần căn bản tưởng tượng không đến.

"Không ly khai sinh trưởng ở thế giới bên ngoài, tuổi thọ tối đa chỉ một ngàn năm, thành tựu sẽ bị hạn chế rất nhiều nếu không đả thông tử lộ, Chân Linh thế giới sẽ không bao giờ có tương lai sáng lạn. Vĩnh viễn sẽ bị dị tộc cường giả bao vây trong cái thế giới nhỏ bé này."

Sâu hít sâu một hơi, ánh mắt Diệp Trần trở nên lợi hại và tràn đầy quyết tâm. Một ngày nào đó, hắn muốn Chân Linh thế giới phải thẳng lưng, đường đường chính chính vươn mình ra ngoài, người ngăn cản giết người, Phật ngăn cản giết Phật. Một người một kiếm, giết cùng diệt tận để mở ra một tương lai to lớn cho cả nhân loại.

"Trần Nhi, bên ngoài có người muốn gặp con kìa"

Một đạo nhân ảnh bay tới. Là Diệp Thiên Hào.

"Phụ thân”. Ánh mắt sắc bén thu liễm, Diệp Trần trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, "Là ai muốn gặp con vậy ạ?"

"Hắn nói đến từ Đan Vương đảo!"

Diệp Thiên Hào nói.

Đan Vương đảo!

Diệp Trần lông mi nhảy lên. Đan Vương đảo là một Thánh Địa có niên đại vạn năm, bên trong đó là nơi bồi dưỡng ra những tinh thông luyện đan Đan Dược Sư. Vị Đan Vương đảo đảo chủ là một người chẳng những tinh thông luyện đan, bản thân cũng là một vị Cao giai Vương giả có danh xưng

là Linh Đan Vương, tục truyền, Linh Đan Vương đã có thể luyện chế được cả Cực phẩm trung đẳng đan dược, năng lực còn muốn vượt qua cả đảo chủ tiền nhiệm.

Tại Diệp gia đại điện, trung niên có vẻ mặt hơi vàng, trên người mặc một bộ Thủy Hỏa đạo bào đang ngồi ở đó uống trà. Tại ống tay áo của hắn có thêu lên ba cái đỉnh lô đằng đằng hỏa diễm.

Đan Vương đảo Đan Dược Sư có chế độ phẩm cấp rất hoàn thiện, một cái đỉnh lô là Hạ phẩm Đan Dược Sư, hai cái đỉnh lô là Trung phẩm Đan Dược Sư. Ba cái thì là Thượng phẩm Đan Dược Sư, về phần bốn cái chính là Cực phẩm Đan Dược Sư, đây chính là Đan Dược Sư lợi hại nhất. Đạt đến cấp bậc Cực Phẩm Đan Dược Sư thì có thể xưng là Đan Vương, ví dụ như vị đảo chủ Linh Đan Vương của Đan Vương Đảo này.

"Vị này, không biết Diệp Trần cần xưng hô như thế nào ?"

Diệp Trần theo cửa hông đại điện đi đến.

"Chắc hẳn các hạ tựu là kiếm khách đại danh đỉnh đỉnh, danh chấn hoàn vũ Diệp Trần điện hạ rồi, tại hạ là Mộc Hà, đến từ Đan Vương đảo." Trung niên mặt vàng có tên là Mộc Hà đứng người lên, hai tay ôm quyền có chút cung hạ thân thể. Bất kỳ một vị Sinh Tử Cảnh Vương giả nào cũng đều đáng tôn kính chứ đừng nói chi là Phong Đế Vương giả.

Diệp Trần tay phất một cái, một cổ kình khí nâng đối phương dậy, "Ngài không cần đa lễ như vậy, mời ngài ngồi"

Nói chuyện đồng thời Diệp Trần ngồi xuống trước.

Mộc Hà âm thầm liếc nhìn đánh giá Diệp Trần, trong nội tâm lấy làm kỳ lạ, đối phương quả nhiên còn rất trẻ tuổi đúng như đồn đãi vậy, tuổi tác bên ngoài rõ ràng nhìn chỉ chừng trên dưới hai mươi tuổi, loại cấp bậc thiên tài này không thể nghi ngờ là rất đáng sợ, liệu có ai biết được tương lai hắn sẽ đạt thành tựu cao bao nhiêu, hoàn toàn có khả năng trở thành Vô Địch thiên

hạ, trở thành Chân Linh thế giới đệ nhất nhân, khó trách đảo chủ lại bảo chính ta tới mời người này, đúng là không thể lãnh đạm.

Ngồi xuống, Mộc Hà hắng giọng một cái, mở miệng nói: "Diệp Trần điện hạ, ngươi có lẽ đã từng nghe nói qua Đan Vương đảo ta rồi a !"

Diệp Trần gật đầu, "vâng, bằng vào sự nổi danh của Đan Vương đảo, chỉ sợ không ai không biết thôi đấy chứ."

Nghe được Diệp Trần tán dương, Mộc Hà mỉm cười nói: "Đan Vương đảo ta, mỗi mười năm sẽ có triệu mở một lần Đan Vương đại hội, mời Vương giả khắp nơi tham gia, năm nay đã là năm thứ mười, đúng là thời điểm tổ chức một Đan Vương đại hội mới, cho nên đảo chủ cố ý để cho ta tới mời Diệp Trần điện hạ đến tham gia, mong rằng Diệp Trần điện hạ bỏ ra một ít thời gian, đại giá quang lâm."

"Đan Vương đại hội sắp tổ chức rồi, tốt quá, ta chắc chắn sẽ đi, đa tạ Linh Đan Vương mời rồi." Đan Vương đại hội, danh tiếng đúng như ý nghĩa của nó, sẽ có đấu giá Đan Vương đảo xuất phẩm đan dược, trừ việc đó ra, Vương giả khắp nơi cũng sẽ biết thừa dịp Đan Vương đại hội tổ chức chi tế mà tiến hành giao dịch cá nhân, loại cơ hội này cũng không phải là thường xuyên có được.

"Có được những lời này của Diệp Trần điện hạ, đảo chủ nhất định rất vui."

Mộc Hà tùng hạ một hơi, nếu như thỉnh không được Diệp Trần đến, đảo chủ tuy sẽ không trách tội hắn nhưng khẳng định sẽ thật nuối tiếc.

"Mộc Hà, nếu không có việc gì ngài có thể tại ta Diệp gia nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe, đến lúc đó ta cùng đi với ngài đến Đan Vương đảo." Người ta từ phương xa đã chạy tới mời gọi, Diệp gia về tình về lý đều phải chiêu đãi tốt hơn thì mới đúng đạo nghĩa.

Mộc Hà cảm thấy rất cảm kích trước lời mời của Diệp Trần, bất quá lại

lắc đầu nói: "Đa tạ Diệp Trần điện hạ có ý tốt, nhưng Mộc Hà tôi còn có việc phải thực hiện cho xong nên sẽ không quấy rầy rồi."

"Vâng, vậy cho phép Diệp Trần đưa tiễn ngài nhé!"

Diệp Trần đưa mắt nhìn đối phương ly khai.

...

Đan Vương đại hội bảy ngày sau tổ chức, sáng sớm ngày thứ bảy, Diệp Trần liền chạy tới Đông Hải Đan Vương đảo.

Tại Đông Hải, có hai thế lực lớn vô cùng nổi tiếng, một bên là Huyết Nhãn Hắc Long nhất tộc, bên còn lại là Đan Vương đảo, do vậy tham gia Đan Vương đại hội lần này khó tránh khỏi hội đụng với Hắc Long lão tổ, bất quá giờ này ngày này, Diệp Trần cũng không cần kiêng kị Hắc Long lão tổ nữa rồi, đối phương cho dù không kém gì Kim Ngao lão tổ, Diệp Trần cũng hoàn toàn có nắm chắc an toàn để trở ra, mảy may không chút tổn hại.

Xa xa, Diệp Trần đã thấy được một tòa hòn đảo cự đại hình mũi nhọn, tại trên không hòn đảo có bao phủ một tầng bình chướng vô hình, ở trong bình chướng này có linh khí quay cuồng hình thành nên Linh Vân. Tại đó lại có những đóa Thất Thải Vân khác đủ mọi màu sắc, Diệp Trần biết rõ, đây do là đan dược chi khí hình thành nên đan vân. Đối với nhân thể có tác dụng bổ dưỡng thập phần tốt, sinh hoạt tại Đan Vương đảo cho dù là một người bình thường cũng đều bách bệnh bất xâm, kéo dài tuổi thọ vô cùng nhiều.

"Tốt cho một tòa Đan Vương đảo."

Diệp Trần âm thầm tán thưởng.

XÍU...UU!!

Phá không kích xạ, thời gian nháy mắt, Diệp Trần đã từ bên ngoài bình chướng đi vào Đan Vương đảo.

"Xin cho hỏi người đến từ phương nào?"

Tại vị trí sườn núi của hòn đảo có một cái quảng trường để tiếp khách, trên quảng trường, phần đông Võ Giả tiếp khách đều đang tiếp đãi nhiều vị Sinh Tử Cảnh Vương giả, gặp Diệp Trần xuất hiện, một gã tiếp khách Võ Giả trong đó vội vàng đi tới.

"Ta là Diệp Trần."

Diệp Trần tự báo thân phận.

"Nguyên lai là Diệp Trần đại nhân." Kỳ thật người tiếp khách Võ Giả này chứng kiến Diệp Trần đã nhận ra hắn, nhưng vì trách nhiệm cẩn trọng nên không thể sơ sót, hắn lấy ra một quả ngọc bài, hướng bình chướng bên trên dán vào, bình chướng lập tức mở ra một cánh cổng ánh sáng, cánh cổng ánh sáng nhanh chóng mở ra, người tiếp khách Võ Giả này đưa tay hướng dẫn, "Diệp Trần đại nhân mời ngài vào."

Theo cánh cổng ánh sáng Diệp Trần đi vào trong quảng trường.

"Đan Vương đại hội sẽ cử hành ở nơi nào?" Diệp Trần hỏi.

"Đan Vương đại hội tới giữa trưa mới có thể cử hành ạ, địa điểm là tại Đan Vương quảng trường, chỗ cao nhất của Đan Vương đảo. Diệp Trần đại nhân, tiểu nhân trước tiên sẽ dẫn ngài đi thăm thoáng một chút Đan Vương đảo nhé"

"Ồ vậy thật tốt quá, làm phiền ngươi rồi."

Đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả mới tới Đan Vương đảo, họ đều được thỉnh mời đi thăm thoáng một hồi, điểm ấy Diệp Trần đã biết đến.

Người Võ Giả tiếp khách này tên là Thường Khuê, hắn mang Diệp Trần đi vào một mảnh ao cực lớn bên cạnh.

"Đây là Đan Vương đảo Phế Đan Trì của chúng ta, phàm là nơi luyện

chế thất bại phế đan, hết thảy đều được ném vào cái hồ này, cả Cực phẩm phế đan cũng không ngoại lệ, vô số năm trôi qua, phế đan trong ao này đã tạo ra đan dược chi khí thập phần nồng đậm, nó đã không còn là nước ao bình thường nữa mà đã được pha tạp dược lực thập phần cuồng bạo và rất hỗn tạp, cho dù là Tinh Cực Cảnh cường giả chỉ cần uống một ngụm đều bạo thể mà tử vong."

Thường Khuê giới thiệu.

Diệp Trần gật gật đầu, đan dược luyện chế đã thất bại nhưng năng lượng vẫn còn, cái Phế Đan Trì này đã tích trữ năng lượng vô số năm như vậy, không biết có bao nhiêu phế đan đã được ném vào bên trong rồi, phải biết rằng đan dược có rất nhiều chủng loại, đủ loại dược lực dung hợp cùng một chỗ, đừng nói là Tinh Cực Cảnh cường giả chịu không được, cả Linh Hải Cảnh đại năng cũng không dám tùy tiện uống.

Thường Khuê nói tiếp, "Đương nhiên rồi, cái Phế Đan Trì này cũng không phải để bày trí cho đẹp, đảo chủ chúng tôi hội dùng nước ao cái Phế Đan Trì này để luyện chế ra Linh Thụ bồi dưỡng dịch cùng một ít đan dược đặc biệt "

"Linh Thụ bồi dưỡng dịch?"

Diệp Trần trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hỏa Lê Thụ của hắn đã có hơn ba nghìn năm hỏa hầu, phải đạt tới vạn năm hỏa hầu mới được cho là Cực phẩm Hỏa Lê Thụ, mà ở Linh Văn Phong tiếp cận đến chín lần thiên địa linh khí tẩm bổ xuống, thời gian có thể rút ngắn đến tám chín lần, dù như vậy nhưng ở Diệp Gia thì phải cần bảy tám trăm năm mới có thể tấn thăng làm Cực phẩm Linh Thụ, thời gian quá dài rồi.

Nhưng nếu có Linh Thụ bồi dưỡng dịch thì khả quan hơn rất nhiều, Trung phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch, có thể một năm đem cây hóa thành bách niên tùng, nói cách khác, dùng Trung phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch

bồi dưỡng cho Hỏa Lê Thụ, một năm có thể gia tăng một trăm năm hỏa hầu, đỉnh tiêm Trung phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch, không sai biệt lắm một năm có thể gia tăng gần hai trăm năm hỏa hầu, nếu như là Thượng phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch, càng thêm khó lường, một năm có thể tăng đến năm trăm năm, thậm chí sáu bảy trăm năm hỏa hầu, như vậy chỉ cần mười năm là có thể để cho Hỏa Lê Thụ đang từ mấy ngàn năm hỏa hầu biến thành Hỏa Lê Thụ vạn năm hỏa hầu.

"Đúng vậy, Linh Thụ bồi dưỡng dịch, ẩn chứa vô số loại dinh dưỡng, nước ao Phế Đan Trì vừa vặn phù hợp cái này đặc điểm, nhưng có điều Đan Vương đảo ta cũng chỉ có mấy người có thể luyện chế ra Linh Thụ bồi dưỡng dịch thôi."

"Vậy có tạo ra được Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch không?"

Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch kém nhất một năm cũng có thể trợ giúp Linh Thụ gia tăng ba ngàn năm hỏa hầu, sau vài năm thời gian, hoàn toàn có thể đem Hỏa Lê Thụ đề thăng lên Cực phẩm cấp bậc.

"Cái này tiểu nhân cũng không biết rõ, trong quá khứ từng có nhưng không biết lần đấu giá này có hay không, hoặc khi Đan Vương đại hội tổ chức, nói không chừng đảo chủ sẽ xuất ra Cực phẩm bồi dưỡng dịch để đấu giá đấy."

Thường Khuê chỉ là Tinh Cực Cảnh cường giả nên biết đến nội tình không nhiều lắm.

Xem ra lần này tới đây đúng là không uổng công rồi, Diệp Trần trên mặt lộ ra dáng tươi cười, Hỏa Lê Thụ một khi tấn thăng lên cấp bậc Cực phẩm, kết xuất hỏa lê có thể tiếp tục rèn luyện đề thăng cho Linh khu của hắn, đừng nhìn Linh khu đối chiến lực không có ảnh hưởng gì, nhưng thực tế Linh khu trọng yếu một điểm cũng không kém gì tu vi, bởi vì một khi Linh khu mạnh thì lực phòng ngự thân thể tựu cường đại theo, từ đó có thể chịu được càng nhiều nữa tổn thương. Thường thì hai gã Sinh Tử Cảnh Vương giả sẽ có thực lực kém nhau không nhiều lắm nhưng kẻ nào có thể nhịn kháng được lâu

hơn thì sẽ là kẻ chiến thắng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1195: Tà Khí Vây Quanh Tịch Diệt Ma Đế

Đan Vương đảo ngoại trừ có Phế Đan trì, còn có rất nhiều cảnh vật đặc biệt khác như Linh Thụ lâm, Bách Thảo Viên, Thải Hồng lộ...

Linh Thụ lâm là một mảnh Linh Thụ xanh mướt hình thành nên rừng cây, Linh Thụ bên trong đó vô cùng đa dạng từ Hạ phẩm đến Cực phẩm, cái gì cần có đều có, tuy nhiên Cực phẩm Linh Thụ ở Đan Vương đảo cũng chỉ có một cây, đó chính là Hương Chương Thụ, nếu tu luyện ở dưới Hương Chương Thụ, chẳng những có thể phát ra tác dụng tĩnh tâm tập trung tư tưởng suy nghĩ, còn có thể gia tăng tốc độ tu luyện trên phạm vi lớn, sẽ không xuất hiện hiện tượng căn cơ bất ổn.

Bách Thảo Viên cùng Linh Thụ lâm có tính chất đồng dạng, bên trong cũng có các loại phẩm cấp linh thảo.

Còn Thải Hồng lộ là một con đường bình thường, chỉ có điều tại hai bên của Thải Hồng lộ là đại lượng luyện đan thất, bên trong những luyện đan thất này đan dược chi khí tuôn trào ra ngoài, đan xen lẫn nhau trông như hình ảnh một mảnh vãi lụa dài hẹp có màu sắc rực rỡ, nhìn về phía trên giống như một cầu vồng nên còn được gọi là con đường cầu vồng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu.

Đan Vương đảo là một hòn đảo hình mũi nhọn, tuy nhiên, đỉnh cao nhất của nó lại là một mảnh đất hình vòng tròn cách mặt đất bên dưới chừng mấy ngàn thước, giống như là bị người ta một đao gọt ra đến bằng phẳng, ở trên phần đất bằng phẳng này có một tòa cung điện, trước cổng chính cung điện là Đan Vương quảng tràng dùng năm màu thủy tinh trải thành, đi trên Đan Vương quảng trường mà nhìn xuống hướng mặt đất sẽ thấy cảnh vật hùng vĩ như ở phía trên Ngũ Thải Vân, cả bầu trời Linh Vân cùng Đan Vân đều phản

chiếu ở bên trong.

Đan Vương quảng trường chỉnh tề bầy đặt từng dãy chỗ ngồi, chỗ ngồi đằng trước là một bàn trà thật dài, thượng diện để đó mấy bồn hoa quả làm điểm tâm cùng một bình trà và một chén trà.

Đã có không ít Vương giả đến rồi.

"Hư Hoàng đã đến, còn có Không Đế."

"Chiến Thiên Tượng Hoàng rõ ràng đang cùng Hắc Long lão tổ đang nói chuyện với nhau."

"Đây không phải là Thanh Vân Kiếm Đế sao? Hảo cường liệt kiếm khí! Tuyết Hoa Kiếm Đế cũng tới, kiếm khí của hắn cũng không thể yếu hơn so với Thanh Vân Kiếm Đế nhỉ, chậc chậc, phải nhìn xem một chút hai đại Kiếm Đế kìa."

Phong Đế Vương giả đi tới chỗ nào cũng đều trở thành tâm điểm bàn nghị của mọi người, cả Vương giả cấp độ cũng đồng dạng không ngoại lệ.

Ngoại trừ một vài Phong Đế Vương giả nổi tiếng, còn có một vài Phong Đế Vương giả khác không xuất hiện thường xuyên, như Môn chủ Nhạc Hoàng của Ngũ Nhạc môn, một trong cửu đại tông môn ở Chân Linh Đại Lục, Các chủ Liệt Thiên Thương Hoàng của Thần Thương Các, hai đại Phong Đế Vương giả này, một người thì trầm ổn như núi, một người thì khí thế sắc bén bá liệt, hoàn toàn là hai thái cực đối ngược nhau.

Tại Chân Linh Đại Lục, ở bên trong cửu đại tông môn thì Hư Không Môn mạnh nhất, tiếp theo đến Ngục Môn, liền sau đó là Ngũ Nhạc môn cùng với Thần Thương Các, bất quá vài năm trở lại đây, Nhạc Hoàng cùng Liệt Thiên Thương Hoàng rất ít lộ diện, thế nên tên tuổi họ không vang dội như những người khác. Tại Chân Linh thế giới, chỉ có cao đoan Võ Giả mới biết rõ sự hiện hữu của bọn hắn.

"Ồ, là Kim Ngao lão tổ, lão gia hỏa này lần trước bế quan cũng khoảng

chừng sáu bảy mươi năm rồi a!"

"Ngươi không có nghe nói sao? Kim Ngao lão tổ lần này xuất quan, hắn đã liên hiệp với năm đại Phong Đế Vương giả khác đi Nam Trác Vực ở Chân Linh Đại Lục để tiêu diệt Diệp gia, cục diện cuối cùng đại bại, ba kẻ đã chết, hai kẻ trốn biệt tích."

"Còn có chuyện này sao, tên Diệp Trần lúc nào đã mạnh như vậy rồi, chẳng lẽ hắn một người mà có thể địch nổi Lục Đại Phong Đế Vương giả, mà trong đó còn có Kim Ngao lão tổ."

"Đây cũng không phải, Diệp Trần có Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu trợ giúp, ba người liên thủ đã giết chết ba người kia và đánh lui Kim Ngao lão tổ."

Một ít Sinh Tử Cảnh Vương giả giúp nhau truyền âm.

"Hừ!"

Kim Ngao lão tổ hừ lạnh một tiếng, hắn nhìn những gương mặt đang nói chuyện là biết rõ những người này đang thảo luận chuyện của mình, trên mặt lộ ra thần sắc không vui, ánh mắt hung hăng nhìn trừng tới.

Kiêng kị Kim Ngao lão tổ bá đạo, mọi người lập tức đình chỉ nghị luận.

Đến tham dự có rất nhiều vương giả, chỉ chốc lát sau công phu, cũng đã có sáu bảy mươi người an tọa, đại khái đã chiếm được một phần sáu chỗ ngồi của Đan Vương quảng trường.

Theo thời gian trôi qua, Vương giả đến càng ngày càng ít đi, mà nhân số cũng không quá tám mươi người, không đến 100, bất quá so với trước kia, lần này nhân số ngược lại là có chỗ gia tăng.

Ước chừng đi qua thời gian nửa chén trà nhỏ, lại có ba gã Vương giả dắt tay nhau tới, một nam hai nữ, nhưng lại chính là Diệp Trần, Huyền Hậu cùng với Ma Hoa Hoàng.

Nhìn thấy ba người, Kim Ngao lão tổ sắc mặt thập phần khó chịu, như là muốn nuốt chết bọn ruồi muỗi.

"Ba người tham gia Đan Vương đại hội đều ngồi cùng một chỗ, tại Chân Linh thế giới, chỉ sợ là không thế lực nào có thể phá nổi trận doanh đó rồi."

Ba người đến, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, mà đại bộ phận ánh mắt đều rơi vào trên người Diệp Trần, dù sao Diệp Trần mới tiến vào Sinh Tử Cảnh năm nay, thuộc về phạm vi Tân Tú Vương giả, rất nhiều người cũng còn chưa thấy qua chân nhân diện mạo, nguyên một đám âm thầm dò xét muốn xem xem Diệp Trần có chỗ đặc thù gì.

Ấn tượng đầu tiên Diệp Trần đem tới cho mọi người là tuổi trẻ, bề ngoài nhìn chỉ khoảng trên dưới hai mươi, ấn tượng thứ hai là trầm ổn, cùng nhau đi tới, nhìn không chớp mắt, thần sắc bình thản. Ấn tượng thứ ba là một kiếm khách lỗi lạc, thần khí sắc bén, ánh mắt nhìn như bình thản, nhưng lại có ma lực xuyên thủng nhân tâm, đối mặt với ánh mắt của phần đông Vương giả mà tuyệt nhiên không câu nệ.

"Người này tựu là Diệp Trần."

Tuyết Hoa Kiếm Đế đánh giá Diệp Trần, có thể lực áp tuyệt thế thiên tài Tuyết Kiếm Hầu thì tuyệt đối không phải là thế hệ hời hợt, đây là hắn lần đầu nhìn thấy chân nhân Diệp Trần mà nhận định.

"Kim Ngao lão tổ, nghe nói ngươi bị ba người bọn họ cho ăn hết một cái thiệt thòi lớn, còn có việc này hả ?"

Nhưng vào lúc này, một hồi thanh âm như một tiếng nổ vọng lên, mọi người theo phía tiếng vang nhìn lại, không khỏi ngạc nhiên, nói chuyện chính là Huyết Thiên Đại Lục Phong Đế Vương giả Chiến Thiên Tượng Hoàng.

"Chiến Thiên Tượng Hoàng, ngươi muốn gì đây!"

Kim Ngao lão tổ nhìn hằm hằm Chiến Thiên Tượng Hoàng.

Chiến Thiên Tượng Hoàng bỏ qua ánh mắt Kim Ngao lão tổ, cười nói: "Xem bộ dáng thì đúng là thực rồi còn gì, cũng không có việc gì, ta chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi."

"Gã Chiến Thiên Tượng Hoàng này, xem ra đối với năm xưa bị một cái tát của Kim Ngao lão mà vẫn canh cánh trong lòng, chỉ có điều đắc tội với Kim Ngao lão tổ cũng không phải là một sự tình sáng suốt."

Một ít người âm thầm vì câu nói của Chiến Thiên Tượng Hoàng mà ngắt một bả đổ mồ hôi.

"Hừ, Chiến Thiên Tượng Hoàng ngươi cũng đừng nói ta, Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu giết đến Huyết Thiên Đại Lục, công phá Tịch Diệt Ma Tông đại trận, nghe nói Tịch Diệt Ma Đế cố ý kêu ngươi hỗ trợ, bất quá hắn cũng kêu nhầm người rồi, sự thực vì hắn cảm thấy không đáng phải kêu người mạnh hơn đến đấy thôi"

Kim Ngao lão tổ hít sâu một hơi, mặt lộ vẻ mỉa mai nói.

"Hắc hắc! sau Đan Vương đại hội này, chúng ta cứ tìm một chỗ mà tâm sự."

Chiến Thiên Tượng Hoàng nhếch miệng cười cười, trong ánh mắt tràn đầy chiến ý.

"Tốt, một trăm năm trước ta có thể một cái tát là đánh bay ngươi, một trăm năm sau, ta vẫn có thể làm được y như vậy, chỉ sợ cái mặt ngươi gánh không nổi thôi" Kim Ngao lão tổ cầm lấy một cái hoa quả, hung hăng cắn một cái.

"Kim Ngao lão tổ, coi chừng lời nói nhảm làm đau đầu lưỡi đấy" Chiến Thiên Tượng Hoàng đáp trả.

Một lớp người trước đã an tọa, một lớp khác lại đến, Diệp Trần ba người vừa ngồi xuống, lập tức lại có Vương giả mới đến.

Người tới chính là Tịch Diệt Ma Đế.

Lúc này Tịch Diệt Ma Đế, tựa hồ đã khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh, chỉ có người trong ma đạo mới có thứ khí phách bên ngoài như vậy, chỉ có điều đặc biệt là trên người hắn còn có nhiều thêm một tầng tà khí nồng đậm, cả người nhìn về phía trên thập phần âm trầm, hắn đi tới chỗ nào, Thiên Địa Nguyên Khí ở đó một hồi nhiễu loạn, lại để cho người đứng gần hô hấp không khỏi chịu trì trệ.

"Tên Tịch Diệt Ma Đế này có điểm gì đó là lạ."

Diệp Trần nhíu mày.

"Tà khí của hắn quá đậm đặc."

Huyền Hậu gật gật đầu.

"Có lẽ là do hắn tu luyện thứ tà công gì lợi hại a!" Ma Hoa Hoàng suy đoán nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1196: Đan Vương Đại Hội Bắt Đầu

"Tịch Diệt Ma Đế, ngươi nói cái gì?"

Kim Ngao Lão Tổ không nghĩ tới Tịch Diệt Ma Đế vừa đến liền giúp Chiến Thiên Tượng Hoàng nói năng lỗ mãng nhằm vào chính mình, lẽ nào Kim Ngao Lão Tổ hắn bế quan nên vắng mặt mấy chục năm thì các đại gia khác đã không xem hắn ra gì nữa rồi, Diệp Trần cùng Ma Hoa Hoàng và Huyền Hậu cũng như vậy, hiện tại ngay cả bọn Chiến Thiên Tượng Hoàng cùng Tịch Diệt Ma Đế cũng là như thế, thực sự là lẽ nào có lí đó.

Tịch Diệt Ma Đế cũng chẳng thèm đoái hoài xem thái độ của Kim Mao Lão Tổ, đối với Diệp Trần cười nói: "ta còn cần phải cảm ơn ngươi, nếu như không phải vì sự tình ngươi đem đến thì ta cũng không thể nào luyện thành Khí Thiên Tà Công!"

"Cái gì, Khí Thiên Tà Công!"

"Là Khí Thiên Đế độc môn thần công, Khí Thiên Tà Công !?"

Tịch Diệt Ma Đế lời vừa nói ra, mọi người đã cùng nhau biến sắc, liền ngay cả Hư Hoàng và mấy người Thanh Vân Kiếm Đế cũng nhíu mày, tinh tế đánh giá tà khí um tùm vây quanh Tịch Diệt Ma Đế.

Khí Thiên Đế chính là vị phong đế vương giả mạnh thứ hai thời đại thượng cổ, cũng là một trong tam đại Ma Đế từ trước tới nay ở Chân Linh Thế Giới, tục truyền, Khí Thiên Tà Công của hắn vốn là dung hợp công pháp chính mình cùng dị tộc công pháp mà thành, uy lực vô cùng to lớn, tự cổ chí kim, luận phẩm cấp, đã đạt đến cấp bậc đỉnh tiêm thiên cấp. Với tư cách là đỉnh tiêm thiên cấp công pháp, Khí Thiên Tà Công tu luyện ra chân nguyên cường đại tột đỉnh, liền có thể dễ dàng xuyên thủng phòng ngự của vương

giả cùng giai.

Tuy nói bọn họ không tin Tịch Diệt Ma Đế đã đem Khí Thiên Tà Công tu luyện tới cảnh giới tối cao, nhưng chỉ cần tu luyện tới thất thất bát bát, cũng đã có lực sát thương vô cùng khủng bố.

"Nguyên lai là Khí Thiên Tà Công, chẳng trách nhanh như vậy liền khôi phục thương thế."

Chiến Thiên Tượng Hoàng bừng tỉnh, thời kì Khí Thiên Đế còn nhỏ, hắn chỉ là một phế nhân, linh hồn cũng bị thiếu hụt vô cùng nhiều, bị người đời cười nhạo là đứa trẻ đần độn. Linh hồn bổn nguyên của tên Tịch Diệt Ma Đế này đã chịu đựng thương tích nghiêm trọng nên cũng chỉ có Khí Thiên Tà Công mới có thể giúp hắn khôi phục đến thời kì đỉnh phong, bằng không chỉ bằng vào bảo vật thì không thể nhanh như vậy trợ giúp hắn khôi phục thương thế linh hồn bổn nguyên, chữa khỏi thương thế linh hồn phải nói là điều vô cùng khó khăn.

"Cũng không cần cảm tạ ta, con người của ta luôn yêu thích việc giúp người khác làm niềm vui." Diệp Trần sắc mặt bất biến, mỉm cười nói.

"Khà khà, xem ra ngươi và Tịch Diệt Ma Đế ta đều là loại người có sở thích giúp người khác làm niềm vui.”

Tịch Diệt Ma Đế ngoài cười nhưng trong không cười mà vô cùng âm u.

"Làm càn!"

Kim Mao Lão Tổ vẫn chưa từng bị người khác coi thường không nhìn đến mặt như vậy, hành động của Tịch Diệt Ma Đế đã làm hắn cảm thấy bị xúc phạm.

Đột nhiên Kim Mao Lão Tổ đứng lên mà sắc mặt vô cùng khó coi nhìn chằm chằm Tịch Diệt Ma Đế, chỉ cần đối phương lại nói năng lỗ mãng thêm nữa, hắn dù cho có bị thụ thương hay liều mạng cũng muốn giết chết đối phương.

"Kim Ngao Lão Tổ, ngươi không làm gì được ta đâu"

Tịch Diệt Ma Đế lắc đầu một cái.

"Muốn chết!"

Kim quang lóe lên, Kim Ngao Lão Tổ chớp mắt xuất hiện ở trước người Tịch Diệt Ma Đế, một trảo tóm tới.

"So với trảo pháp, ta có thể tiếp đón ngươi đấy !"

Tịch Diệt Ma Đế năm ngón tay co lên đồng dạng tung một trảo công ra ngoài.

Bùm bùm!

Trên khoảng sân rộng rãi của Đan Vương Đảo có bao phủ vô số cấm chế để có thể phòng ngừa bị phá hủy, thế nhưng hai người giao thủ, dư âm cường đại đến mức lập tức có lượng lớn cấm chế bị công phá, âm thanh nổ vang phát sinh không dứt, một vài Sinh Tử Cảnh vương giả có thực lực yếu vội vã bay khỏi Đan Vương mão tràng rộng rãi để tránh khỏi bị ngộ thương.

Ầm!

Hai người đều bị bức lui hơn mười bộ, ngón tay Tịch Diệt Ma Đế bị bẻ vặn vẹo rất quỷ dị, hiển nhiên xương ngón tay của kim ngao lão tổ cũng không chịu nổi và bị đánh gãy, trên mu bàn tay hắn bị một đạo vết cào sâu đến thấu xương, cái vết cào kia sắc bén vô cùng, nhìn thấy mà giật mình, phảng phất ẩn chứa như bị một môn trảo pháp lợi hại gây ra.

"Khí thiên trảo! Không thể nào, cứ coi như đúng là khí thiên trảo thì ngươi cũng không thể nào tại trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể đem nó tu luyện nó tới trình độ bực này?" Kim Ngao Lão Tổ cúi đầu nhìn vết cào trên mu bàn tay mình mà vẻ mặt biểu lộ sự tình vô cùng khó tin, phòng ngự của hắn cao bao nhiêu thì chính hắn rõ ràng nhất. Trong tình huống bình thường, Tịch Diệt Ma Đế căn bản không thể nào trảo thương

được hắn.

"Khí thiên trảo tổng cộng có năm thức, đây mới chỉ là thức thứ nhất, vận khí của ngươi không tệ đấy, ta vừa chỉ luyện thành thức thứ nhất, nếu như luyện được thêm mấy thức nữa thì ngươi so với hiện tại còn muốn thê thảm hơn mấy lần."

Bất Tử Chi Thân vận chuyển, Tịch Diệt Ma Đế vặn vẹo ngón tay cấp tốc khôi phục, hắn cười lạnh, tà khí trùng thiên.

"Ngươi cho rằng bằng vào khí thiên trảo thức thứ nhất là có thể ngăn cản ta giết ngươi, thật là ngây thơ."

Kim Mao Lão Tổ hét lớn một tiếng, văn tự thân thể cấp tốc thay đổi, thân hình cùng tứ chi bành trướng, chỉ chốt lát nữa là biến ảo ra kim ngao bản thể, cường thế có thể nghiền ép Tịch Diệt Ma Đế, nhưng ngay lúc này, một trận âm thanh truyền tới.

"Kim Ngao Lão Tổ, Tịch Diệt Ma Đế, mau dừng tay, bằng không đừng trách ta đuổi các ngươi rời khỏi Đan Vương đảo."

Trong cung điện, một trung niên râu dài, dáng vẻ nho nhã đi ra, quát lên.

"Linh Đan Vương!"

Không ít người khom mình hành lễ, cả Hư Hoàng và các phong đế vương giả đang chờ đợi cũng khẽ gật đầu chào.

"Hừ!"

Kim Ngao Lão Tổ đình chỉ bành trướng, phất tay áo trở lại chỗ ngồi của mình.

Tịch Diệt Ma Đế khà khà cười lạnh, ngồi ở bên cạnh Chiến Thiên Tượng Hoàng.

Hai người tựa hồ đối với Linh Đan Vương có phần kiêng kỵ, không

muốn vi phạm ý tứ của hắn.

Mà mọi người ở đây cũng không lộ ra thần sắc kỳ quái, Linh Đan Vương bản thân thực lực xác thực không tính là quá mạnh, chỉ là cấp cao vương giả, thế nhưng địa vị của Linh Đan Vương tại Chân Linh Thế Giới rất cao siêu, ai dám động đến hắn chính là cùng vương giả trong thiên hạ đối đầu, bởi vì nếu không có Linh Đan Vương liền sẽ không có Đan Vương đại hội mười năm được tổ chức một lần, mà một khi không có Đan Vương đại hội thì bọn họ liền sẽ không có cơ hội mua được cực phẩm đan dược, phải biết từ lúc khai thiên lập địa Đan Vương đảo đến nay, Đan Vương đại hội chưa từng thiếu tổ chức qua một lần nào, số người đã động tới Đan Vương đảo cùng Linh Đan Vương thì không phải là không có nhưng đều bị chết rất thảm, đối với vương giả trong thiên hạ mà nói, Đan Vương đảo chính là đan đạo Thánh địa, không cho phép bất kỳ kẻ nào được tới làm càn.

Trừ việc này ra, sau lưng Đan Vương đảo mơ hồ còn có cái bóng của lục tinh vương giả chống đỡ, mặc dù mọi người đều không dám xác định, nhưng cũng không có ai dám liều mạng mà thăm dò thực hư.

Thấy hai người đã dừng tay, Linh Đan Vương không nhắc lại việc này nữa, trái lại một mặt nhiệt tình hướng đến Diệp Trần đang ngồi bên kia, cười nói: "Các hạ chính là Diệp Trần! Ngưỡng mộ đã lâu!"

Diệp Trần đứng lên, "Ta đối với Linh Đan Vương ngài cùng Đan Vương đại hội cũng ngưỡng mộ đã rất lâu rồi" Cực phẩm đan dược đối với Sinh Tử Cảnh vương giả có tác dụng vô cùng to lớn, mà toàn bộ Chân Linh Thế Giới cơ hồ chỉ có một mình Linh Đan Vương là có thể luyện chế được cực phẩm đan dược. Phải biết rằng giá trị cực phẩm đan dược so với cực phẩm linh thảo cao gấp mấy chục đến hơn mấy trăm lần, bởi vì mỗi một viên cực phẩm đan dược đều phải dùng vô số chủng loại cực phẩm linh thảo hoặc là cực phẩm bảo vật mà luyện chế thành, chỉ như vậy cũng có thể tưởng tượng được nó trân quý đến mức nào.

Hai người khách sáo một phen, Linh Đan Vương bắt gặp thời khắc đã không còn sớm, liền nói: "Đan Vương đại hội sắp bắt đầu, ta không quấy rầy

các vị nữa."

Đi tới một bàn gỗ thật dài ở phía trước, Linh Đan Vương đứng ở sau bàn gỗ, mặt đối diện với mọi người.

"Các vị, Đan Vương đại hội mới bắt đầu, hôm nay ta cảm thấy thật cao hứng, các vương giả lần này đến đây so với lần đại hội trước đều nhiều hơn, nói rõ Đan Vương đảo Đan Vương đại hội ta vẫn có chút lực hấp dẫn đối với các vị vương giả."

"Ha ha, Linh Đan Vương, ngài không phải cần nói điều hiển nhiên đó, Chân Linh Thế Giới có đủ lực hấp dẫn nhất chính là Đan Vương đại hội, thế nhưng có thể mua được cực phẩm đan dược cũng không có mấy người, ta lần này cũng là bởi vì muốn đạt được một cái bảo vật nên mới bỏ hết công việc mà đến tham gia đấy”.

Một vương giả cười nói.

Linh Đan Vương đồng dạng nở nụ cười, "Nhiều sư ít nến, bất quá cũng đúng như ngài nói, nhất định là sẽ có một số người tay không mà về. Không có cực phẩm linh thạch thì không thể mua được, bất quá, ai có bảo vật cũng có thể đem tham gia bán đấu giá, căn cứ vào giá trị bảo vật, ta sẽ tính toán ra giá cả một cách đại khái. Đương nhiên, hay nhất đừng là những bảo vật mà ta chưa từng nghe nói qua, bằng không thì ta định giá lại không tốt."

Thanh đào cổ họng, Linh Đan Vương nghiêm mặt nói: "Thôi đã đến lúc Đan Vương đại hội chính thức bắt đầu."

Nói xong, Linh Đan Vương từ bên trong linh giới trữ vậy lấy ra một hộp ngọc nhỏ mở ra, bên trong là một đan dược lớn bằng chừng trái long nhãn, một tầng oánh oánh quang huy chói mắt khuếch tán ra ngoài khi hộp ngọc được mở, từ cách đó rất xa, các đại gia đều cảm giác bên trong thể mão chân nguyên lay động.

"Đây là một viên cực phẩm gia tăng nguyên đan, có thể gia tăng thêm

năm mươi năm tu vi cho người sử dụng, giá khởi điểm là một triệu cực phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 50 ngàn."

Đóng hộp ngọc lại, Linh Đan Vương cao giọng nói.

"Lại có cả cực phẩm tăng nguyên đan, đến thượng giới cũng không chắc xuất hiện qua."

"Ta gần đây có hiện tượng gia tăng tu vi, có thể dung nạp càng nhiều chân nguyên, nhất định phải đạt được"

Một ít vương giả động tâm.

"Ta ra một triệu một trăm ngàn cực phẩm linh thạch."

Người đầu tiên ra giá chính là người lúc trước cùng Linh Đan Vương nói giỡn, Luyện Tay Vương.

"Ta ra một triệu hai trăm ngàn."

"Một triệu ba trăm ngàn."

"Một triệu năm trăm ngàn."

"155 vạn!"

Cực phẩm tăng nguyên đan vẫn tính là quý hiếm, nhưng không tính là quá mức hiếm có, tham dự tranh giá tổng cộng cũng có mười mấy người, mà giá cả lại về sau tăng thêm thành 50 ngàn - 50 ngàn.

"Một triệu bảy trăm ngàn!"

Diệp Trần giơ tay lên.

"Ồ, ngươi vẫn còn có thể tăng thêm tu vi nữa sao?" Ma Hoa Hoàng ở cạnh bên kỳ quái nói, Diệp Trần có thể đem tu vi tăng lên tới hơn ngàn năm, nàng đã rất giật mình, không ngờ rằng đây vẫn chưa là cực hạn của đối

phương.

"Cũng không còn kém bao nhiêu nữa đâu."

Kỳ thực Diệp Trần căn bản không biết cực hạn của mình ở nơi đâu, năm mươi năm tu vi bất quá như muối bỏ biển, chỉ là tán gẫu với Ma Hoa Hoàng thôi!

"Một triệu bảy trăm ngàn một lần, hai lần, ba lần, thành giao."

Linh Đan Vương nhìn về phía Diệp Trần, "Diệp Trần, cực phẩm tăng nguyên đan này quy về ngươi, đại hội sau khi kết thúc, chúng ta sẽ giao dịch."

"Hảo."

Diệp Trần gật đầu một cái.

Sự tình này đồng thời không ít người nhìn Diệp Trần một chút, nghi ngờ của bọn hắn cũng giống với Ma Hoa Hoàng vậy.

Về phần Kim Mao Lão Tổ nhìn về phía Diệp Trần ánh mắt mang theo một tia kiêng kỵ, chưa từng nghe nói qua có người từ lúc tiến vào Sinh Tử Cảnh không tới thời gian một năm mà có thể đem tu vi tăng lên đến trên một ngàn năm, phảng phất như một cái động không đáy như thế.

"Viên đan dược thứ hai là Chiến Vương mão đan, đây là một viên đan dược có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng thêm sức chiến đấu, căn cứ vào suy đoán của ta, viên đan dược này, có thể làm cho sức chiến đấu của trung giai vương giả tăng lên gấp bội, còn sức chiến đấu của cấp cao vương giả có thể tăng lên năm phần, còn đỉnh cấp vương giả, đại khái có thể tăng thêm khoảng chừng hai thành, tuy nhiên đối với Phong đế vương giả hẳn là không có nhiều tác dụng cho lắm. Được rồi, Chiến Vương mão đan, giá bắt đầu là một triệu hai trăm ngàn cực phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá như trước không thể ít hơn 50 ngàn."

Linh Đan Vương lại lấy ra một viên đan dược có hào quang bắn ra bốn phía kim sắc, cao giọng nói.

"Một triệu ba trăm ngàn!"

"Một triệu bốn trăm ngàn!"

"Một triệu tám trăm ngàn!"

Cuối cùng, cái viên Chiến Vương mão đan này bị một người là cấp cao vương giả tên là Tật Phong Vương lấy hai triệu cực phẩm linh thạch mua lại, sau khi đạt được, Tật Phong Vương ý mừng đầy mặt, hắn là cấp cao vương giả, một khi nuốt được Chiến Vương mão đan, sức chiến đấu tăng lên năm phần mười, đây là sách niệm gì chứ, vào thời khắc mấu chốt hoàn toàn có thể cứu hắn một mạng.

Tiếp đó, lại có mấy viên đan dược được mang ra đấu giá, giá cả mỗi một viên đều hết sức kinh người, chẳng trách có rất nhiều vương giả cũng không đến tham gia Đan Vương đại hội, tới xem được mà không chiếm được, đây không thể nghi ngờ là một chuyện rất thống khổ.

"Viên đan dược thứ tám là một thứ thượng cổ đan dược mà suốt mười năm nay ta mới nghiên cứu ra, gọi là Tam Chuyển Luyện Thể Đan. Không sai, viên đan dược này có thể tăng linh khu lên, dựa vào phỏng đoán của ta, cực đại mà tính thì tương đương với tám ngàn năm hỏa hầu Thiên Yêu Hỏa Linh Quả. Chắc hẳn các đại gia đây đều biết đến, vạn năm Thiên Yêu Hỏa Linh Quả có thể làm cho linh khu các vị từ cấp năm tăng lên tới cấp sáu, mà tám ngàn năm hỏa hầu Thiên Yêu Hỏa Linh Quả gần như bằng với ba phần mười dược hiệu của vạn năm Thiên Yêu Hỏa Linh Quả "

"Giá khởi điểm là năm triệu cực phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một trăm ngàn, bắt đầu!"

Linh Đan Vương một mặt mỉm cười nhìn phía trước, phần lớn ánh mắt các phong đế vương giả đều nóng bỏng lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1197: Cực Phẩm Linh Thụ Bồi Dưỡng Dịch

"Năm triệu hai trăm ngàn."

Đầu tiên báo giá chính là môn chủ Nhạc Hoàng của Ngũ nhạc môn, hắn thong thả giơ tay lên vừa báo giá, ai cũng cảm thấy không rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì mà lại đặt cái giá lớn như vậy.

"Năm triệu ba trăm ngàn."

Chiến Thiên Tượng Hoàng cũng định giá, bất quá hắn ngược lại có chút miễng cưỡng, chỉ thêm một trăm ngàn.

"Năm triệu bốn trăm ngàn!"

"Sáu triệu!"

Giá cả liên tục kéo lên, báo giá trên căn bản đều là các phong đế vương giả như Liệt Thiên Thương Hoàng, Cửu Đầu Xà Hoàng, Thanh Vân Kiếm Đế, Tuyết Hoa Kiếm Đế, thậm chí có cả đám người không đế Hắc Long lão tổ, còn dưới cấp bậc phong đế vương giả trở xuống, một là họ không có cái tài lực này, hai là không dám cùng phong đế vương giả cạnh tranh, có bảo vật thì thực lực cũng phải mạnh mới có thể bảo vệ, nếu không có thực lực thì cũng như là mang của quý trong người mà tự mắc tội với bản thân vậy, họ đơn giản chỉ ở một bên xem cuộc vui thôi, phong đế vương giả trong lúc đang tranh đấu đối với bọn hắn mà nói cũng là một sự tình vui tai vui mắt.

"Sáu triệu năm trăm ngàn."

Kim Mao Lão Tổ lớn tiếng doạ người, một hơi bỏ thêm 500 ngàn.

"Cần phải tính toán lại rồi, chỉ sợ có 8 ~ 9 triệu cũng không theo nổi ah."

Nhạc Hoàng là người đầu tiên từ bỏ, kỳ thực lấy tài lực của hắn thì vẫn còn có thể tiếp tục báo giá, nhưng nhìn lại tư thế của những người khác, hắn biết hi vọng đắc thủ Tam Chuyển Luyện Thể Đan của mình rất thấp.

Đúng như Nhạc Hoàng sở liệu, Tam Chuyển Luyện Thể Đan đối với phong đế vương giả có lực hấp dẫn vô cùng to lớn, có thể đạt đến thực lực cấp bậc phong đế vương giả, ngoại trừ Huyền Hậu cùng Diệp Trần là hai tân tú, tiềm lực hầu như đều đã đạt đến mức tận cùng, muốn tăng thêm nữa cũng rất khó khăn. Không giống Diệp Trần cứ cách một quãng thời gian lại có một biến hoá, cho nên đối với họ mà nói, mặc dù không thể trực tiếp tăng sức chiến đấu lên nhưng Tam Chuyển Luyện Thể Đan có thể gia tăng cường độ linh khu lên, dù không nhiều, cũng có thể đem phòng ngự bản thân tăng lên một ít cũng là rất tốt, ta đánh ngươi một quyền, ngươi trực tiếp thổ huyết nhưng ngươi đánh ta một quyền cũng không có chuyện gì xảy ra, hơn thua nhau rất rõ ràng.

Rất nhanh, Tam Chuyển Luyện Thể Đan giá cả đột phá đến tám triệu, phần lớn phong đế vương giả cùng Nhạc Hoàng như thế thối lui ra khỏi cuộc cạnh tranh, bọn họ không có nhiều tài lực như vậy để tranh giá.

"Tám triệu hai trăm ngàn."

Một trận lanh lảnh âm thanh vang lên báo giá chính là Ma Hoa Hoàng.

Tam Chuyển Luyện Thể Đan không chỉ có hữu dụng đối với nhân loại hay yêu thú, đối với hoàn mỹ Nhân Ma cũng rất hữu dụng.

"Khà khà, ta ra tám triệu ba trăm ngàn."

Tình thế này khiến Hắc Long lão tổ phải buộc mà ra giá cao hơn.

"Hừ, tám triệu năm trăm ngàn." Kim ngao lão tổ từ đầu tới đuôi đều không buông tha, phòng ngự bản thân hắn gần như mạnh nhất trong số mọi người ở đây, còn Hắc Long lão tổ cũng có thiếu sót trong phòng ngự, Tam Chuyển Luyện Thể Đan có thể đem ưu thế của hắn kế tục phát huy cao hơn.

Kim Ngao Lão Tổ mới vừa báo giá xong thì Chiến Thiên Tượng Hoàng cũng báo giá là tám triệu sáu trăm ngàn.

Cho tới bây giờ, cho dù là kẻ ngu si cũng nhìn ra được, bốn người mạnh mẽ này đang cạnh tranh với nhau về Tam Chuyển Luyện Thể Đan, còn ai thắng thì chưa thể biết được, bất quá trong số đó chỉ có Hư Hoàng vẫn chưa báo giá, người có thể so sánh được với tài lực của hắn cũng không có mấy người.

"10 triệu."

Lúc này mọi người đã nhìn thấy Hư Hoàng chậm rãi báo ra một giá.

Haizzz!

Mọi người ở đây hít vào một hơi, Hư Hoàng quả nhiên là Hư Hoàng, không ra giá thì thôi, ra giá nhất định kinh người.

"Thôi quên đi, ta rời khỏi."

Ma Hoa Hoàng ngã ngửa người về phía sau, lưng dựa vào ghế dựa, thối lui ra khỏi cuộc tranh giá.

Nàng cũng biết rõ về con người Hư Hoàng, không tranh thì thôi, một khi đã làm mà không đạt mục tiêu thì không bao giờ bỏ qua, làm cho nàng rời khỏi cuộc tranh giá không phải vì 10 triệu này mà là vì Hư Hoàng đã tham dự vào.

"Xúi quẩy."

Chiến Thiên Tượng Hoàng do dự chốc lát cũng dừng báo giá.

Cuối cùng chỉ còn lại Hắc Long lão tổ cùng Kim Mao Lão Tổ vẫn tiếp tục chống đỡ, hai người phân biệt đề cao thêm 200 ngàn cùng 300 ngàn, giá cả đạt đến 10 triệu 500 ngàn.

"12 triệu."

Hư Hoàng tựa như cười mà không phải cười nhìn thoáng qua hai người.

"Xem ra Tam Chuyển Luyện Thể Đan này, trăm phần trăm rơi vào tay Hư Hoàng rồi." Diệp Trần không có tham dự báo giá, tuy rằng của cải hắn không ít, nhưng không có biện pháp cùng những tông môn bá chủ này sánh ngang nhau, thép tốt cần phải dùng trên lưỡi dao, cái Tam Chuyển Luyện Thể Đan này hắn cũng đã tính mua lại, nhưng nó cũng không cách nào trợ giúp hắn đem linh khu từ cấp năm tăng lên tới cấp sáu, đã là như vậy thì không tham dự tranh giá là lựa chọn tốt nhất.

"Hư Hoàng năm đó đạt được một cái đã giúp cho tìm lực của hắn đổi mới nhanh nhất, thêm nữa hắn đã sở hữu được trọn vẹn cả một cực phẩm linh mạch, luận tài lực phải kể đến hàng đầu, bản thân hắn lại là Tông chủ của Hư Không Môn, đệ nhất thiên hạ tông môn, nội tình vô cùng cường đại."

Huyền Hậu gật đầu một cái.

Đúng như Diệp Trần suy đoán, Tam Chuyển Luyện Thể Đan bị Hư Hoàng lấy giá 13 triệu đập mua lại, Hắc Long lão tổ cùng Kim Ngao Lão Tổ không cam lòng cũng không thể làm gì được, tài lực không sánh bằng Hư Hoàng, thực lực của hắn cũng sánh ngang họ, luận về thế lực tông môn, Hư Không Môn còn muốn mạnh hơn cả Hồng Nhãn Hắc Long Nhất Tộc và Kim Ngao Đảo.

"Viên đan dược thứ chín, một viên Cửu Khúc Nghịch Linh Đan, ý nghĩa đúng như tên gọi, viên đan dược này chủ trương tài liệu chính là cực phẩm linh thảo Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo, hiệu quả của Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo thì chắc hẳn mọi người đều biết, tin tưởng ta không cần phải nhiều lời thì các vị cũng đã rõ, ngoại trừ tăng thêm chín năm tuổi thọ bên ngoài, tác dụng to lớn nhất là làm lớn mạnh linh hồn, mà dược hiệu của Cửu Khúc Nghịch Linh Đan cao hơn Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo đến năm lần. Các vị mặc dù là Sinh Tử Cảnh vương giả, nhưng nếu như nuốt Cửu Khúc Nghịch Linh Đan vào, linh hồn tất nhiên vẫn có thể tăng mạnh ở một phạm vi nhất định, ngộ tính sẽ được tăng cường. Cửu Khúc Nghịch Linh Đan, giá khởi

điểm là tám triệu, mỗi lần tăng giá đồng dạng không thể ít hơn một trăm ngàn."

Sau khi nói xong, Linh Đan Vương khắp khuôn mặt là nụ cười rạng ngời, nhiều đan dược bên trong như vậy, Cửu Khúc Nghịch Linh Đan không thể nghi ngờ là một trong những kiệt tác của hắn, cũng bởi vì Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo quá khó tìm, trong nhiều năm như vậy, hắn tổng cộng cũng chỉ đạt được hai cây Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo mà luyện chế được hai viên Cửu Khúc Nghịch Linh Đan, một viên dùng cho chính mình, một viên lấy ra bán đấu giá.

"Lại có thể là thượng cổ đan dược Cửu Khúc Nghịch Linh Đan."

So với Tam Chuyển Luyện Thể Đan, Cửu Khúc Nghịch Linh Đan càng trân quý hơn.

Tam Chuyển Luyện Thể Đan đến cùng chỉ có Thiên Yêu Hỏa Linh Quả ba phần mười dược hiệu, không có biện pháp để cấp năm linh khu tăng lên tới cấp sáu, trừ phi linh khu bản thân đã đạt đến cấp năm hậu kỳ mới có hi vọng đột phá, mà Tam Chuyển Luyện Thể Đan lại không thể trực tiếp gia tăng sức chiến đấu. Mà Cửu Khúc Nghịch Linh Đan lại không giống như vậy, sau khi nuốt vào có thể lớn mạnh linh hồn, tăng cường ngộ tính, chẳng khác gì là gián tiếp tăng lên sức chiến đấu, bởi vì khi ngộ tính tăng cường thì việc tìm hiểu áo nghĩa và sáng tạo võ học tự nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Tại bên trong các loại thượng cổ đan dược, Cửu Khúc Nghịch Linh Đan cũng có địa vị rất cao, thuộc về cực phẩm trung đẳng đan dược, hơn nữa còn đứng đầu trong danh sách đó, còn quý giá hơn so với hai viên Tam Chuyển Luyện Thể Đan.

"Cửu Khúc Nghịch Linh Đan."

Diệp Trần trong mắt loé ra vẻ kinh ngạc, lúc trước hắn cũng đạt được hơn hai cây Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo, nhưng đáng tiếc đã dùng hết toàn bộ, đối với hắn lúc đó mà nói, Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo hiệu quả xác

thực kinh người, còn bất quá với tình hình hiện tại, phỏng chừng cũng không cách nào để linh hồn của hắn lớn mạnh hơn vì linh hồn của hắn đã quá hùng hậu, cao hơn Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường gấp mười lần. Trừ việc này ra, cường độ linh hồn của Sinh Tử Cảnh vương giả cũng rất mạnh, dùng một viên Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo thì hiệu quả mang lại không lớn lắm.

Không ngờ rằng khi Cửu Khúc Nghịch Linh Thảo được luyện chế thành đan dược lại có hiệu quả tăng lên năm lần, như vậy ngược lại có thể làm cho linh hồn Sinh Tử Cảnh vương giả lớn mạnh trên một phạm vi nhỏ.

"Đáng tiếc, đối với người khác thì tác dụng không nhỏ nhưng đối với ta tác dụng cũng không bao nhiêu, có cũng được mà không có cũng được."

Đối với Diệp Trần, linh hồn của hắn vẫn không triệt để kích phát, nếu dùng Cửu Khúc Nghịch Linh Đan, đó là lãng phí.

"Cửu Khúc Nghịch Linh Đan a!"

Ma Hoa Hoàng động nổi lên tâm tư, nàng là hoàn mỹ Nhân Ma, ngộ tính rất cao nên không so sánh với đại đa số phong đế vương giả, có chiến lực mạnh mẽ như vậy, ưu thế bản thân hoàn mỹ Nhân Ma đã chiếm một bộ phận lớn.

Động tâm tư không chỉ có riêng Ma Hoa Hoàng, ở đây, ngoại trừ một vài người có linh hồn cực kỳ mạnh mẽ, ai cũng đều mắt nhìn chằm chằm mà tâm ma muốn đoạt được cũng nổi lên.

"Hai vị, đợi lát nữa mong rằng tiếp tế giúp ta một chút nhé."

Ma Hoa Hoàng đối với Diệp Trần cùng Huyền Hậu nói rằng.

"Được chứ."

Diệp Trần cùng Huyền Hậu không từ chối.

Giá Cửu Khúc Nghịch Linh Đan được kéo lên với tốc độ cực nhanh, chỉ

chốc lát sau đã đạt đến 14 triệu 500 ngàn, so với Tam Chuyển Luyện Thể Đan cuối cùng giá cả cũng cao hơn một triệu năm trăm ngàn.

"15 triệu."

Ma Hoa Hoàng hít một hơi thật sâu, cao giọng nói.

Chỉ cần Hư Hoàng không tham dự vào, trong tình thế bắt buộc, Ma Hoa Hoàng quyết đạt được Cửu Khúc Nghịch Linh Đan này.

"16 triệu."

Kim Mao Lão Tổ có tài lực cực kỳ hùng hậu, sở dĩ bất hòa Hư Hoàng cùng tranh đoạt với Tam Chuyển Luyện Thể Đan, là bởi vì hắn biết không thể tranh nổi với Hư Hoàng, đã đem giá cả đề lên rất cao mà cuối cùng vẫn không chiếm được, không bằng bán một cái nhân tình cho Hư Hoàng, hiện tại, cái Cửu Khúc Nghịch Linh Đan này, Hư Hoàng nhìn qua tựa hồ không có hứng thú, bằng không hắn há có thể không tranh.

"17 triệu" Ma Hoa Hoàng âm thanh theo sát vang lên.

"Ma Hoa Hoàng từ đâu ra mà có nhiều cực phẩm linh thạch như vậy?"

Hắc Long lão tổ đã thối lui ra khỏi tranh giá, đối với Ma Hoa Hoàng báo ra giá 17 triệu, trong lòng có chút giật mình.

"Thì ra là như vậy, nhất định là Huyền Hậu ở phía sau chống đỡ nàng."

Hắc Long lão tổ không đem Diệp Trần tính toán đi vào, Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh không quá nửa năm thời gian nên làm gì có tài phú quá nhiều, trước đó có thể xuất ra một triệu bảy trăm ngàn cực phẩm linh thạch để mua cực phẩm tăng nguyên đan, đoán chừng là toàn bộ của cải của hắn rồi.

"Dù cho ta không chiếm được, cũng muốn cho các ngươi phải hao phí nhiều linh thạch một chút."

Kim Mao Lão Tổ vô cùng tức giận, hắn dám khẳng định Ma Hoa Hoàng không có nhiều linh thạch như vậy, đem cả bảo vật thêm vào cũng không nhiều như vậy, thế nhưng đối phương có tiếp viện.

"19 triệu 900 ngàn, nếu như ngươi lại thêm nữa, ta liền để cho ngươi."

Kim Ngao Lão Tổ hừ âm thanh nói.

Ma Hoa Hoàng liếc mắt một cái Kim Ngao Lão Tổ, "20 triệu."

Cuối cùng, Cửu Khúc Nghịch Linh Đan lấy 20 triệu giá cả thành giao, Ma Hoa Hoàng thì lại phân biệt thiếu nợ Diệp Trần hai triệu cực phẩm linh thạch, Huyền Hậu ba triệu cực phẩm linh thạch.

"Lần này đến đây, ta cố ý đem theo vài món bảo vật các loại : chờ đại hội kết thúc là thời điểm giao dịch cá nhân, có lẽ có thể bán được năm triệu cực phẩm linh thạch trở lên, đến lúc đó sẽ trả lại các ngươi."

Ma Hoa Hoàng thở ra một hơi tức, cảm tạ nói.

Vật phẩm thứ mười đem bán đấu không phải đan dược, mà là nước thuốc, lúc nhìn thấy Linh Đan Vương mở ra cái vại nước đặc chế kia, ánh mắt Diệp Trần không khỏi sáng lên, nước thuốc này chính là linh thụ bồi dưỡng dịch, nhìn vào linh khí cường đại toát ra từ cái bình nước thuốc kia, trăm phần trăm là cực phẩm cấp bậc linh thụ bồi dưỡng dịch, một năm có thể tăng thêm cho linh thụ ba ngàn năm hỏa hầu.

Nếu như Hỏa Lê Thụ có thể trở thành cực phẩm linh thụ, một trăm viên Tam Chuyển Luyện Thể Đan cũng không thể sánh được, một viên Tam Chuyển Luyện Thể Đan há có thể cùng so với cả cây cực phẩm Hỏa Lê Thụ.

Đứng ở bàn gỗ phía trước, Linh Đan Vương cười híp mắt nói:

"Đối với cực phẩm linh thụ bồi dưỡng dịch, chỉ cần thời gian một năm liền có thể làm cho linh thụ của các vị tăng thêm 3500 năm hỏa hầu, giá khởi điểm là 10 triệu cực phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá, không thể ít hơn một

trăm ngàn, nếu như linh thạch không đủ, quý vị có thể xuất ra bảo vật để cho ta tới định giá."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1198: Người Đại Thắng Tại Đan Vương Đại Hội

Giá khởi điểm là 1000 vạn!

Diệp Trần cau mày, trước đó, Tam Chuyển Luyện Thể đan có giá khởi điểm là 500 vạn, Cửu Khúc Nghịch Linh Đan là 700 vạn, Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch thoáng cái tăng thêm 300 vạn nữa, giá khởi điểm thành ra 1000 vạn, cái này không sai biệt lắm đã tiếp cận toàn bộ tài phú của hắn rồi.

Trước đây, Diệp Trần đã có được bảy trăm vạn khối Cực Phẩm Linh Thạch. Sau khi đánh chết Hắc Thủy lão tổ, Hoàng Bào lão quái và Xích Thủy lão quái, Diệp Trần phân biệt đã chiếm được Trữ Vật Linh Giới của bọn hắn. Trong đó, Trữ Vật Linh Giới của Hắc Thủy lão tổ có hơn 150 vạn Cực Phẩm Linh Thạch, Xích Thủy lão quái có 230 vạn, Hoàng Bào lão quái là nhiều nhất, đạt đến 400 vạn, cộng với bảy trăm vạn mà Diệp Trần hiện có, tổng cộng là 1480 vạn khối.

Nhưng vừa rồi đấu giá mua Cực phẩm Tăng Nguyên Đan đã dùng hết 170 vạn, cấp cho Ma Hoa Hoàng 200 vạn, còn thừa lại trước sau 1100 vạn, rõ ràng không đủ để đấu giá mua hạ Linh Thụ bồi dưỡng dịch.

"Như thế nào, ngươi muốn mua cái Linh Thụ bồi dưỡng dịch này à?"

Huyền Hậu nhìn mặt mà nói chuyện, hỏi.

Diệp Trần gật gật đầu, cười khổ nói: "Cực Phẩm Linh Thạch còn kém rất nhiều, cho dù cộng thêm một ít bảo vật, đoán chừng cũng chỉ đạt tối đa 1600 vạn."

Bên trong Trữ Vật Linh Giới của ba người Hoàng Bào lão quái có một ít bảo vật, Diệp Trần đoán chừng có thể quy đổi được 500 vạn Cực Phẩm Linh

Thạch, thế nhưng mà Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch lại có giá khởi điểm đến 1000 vạn, giá cuối cùng tuyệt đối sẽ vượt qua Cửu Khúc Nghịch Linh Đan.

"Ta tại đây còn có 400 vạn Cực Phẩm Linh Thạch, mặt khác một ít bảo vật cũng đáng mấy trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch."

Diệp Trần lắc đầu, "Không được, 1600 vạn có khả năng cũng không thấm vào đâu, mà dù sao một bình năm phần Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch cũng không cách nào làm cho Hỏa Lê Thụ của ta tấn thăng làm Cực phẩm."

Ma Hoa Hoàng hướng bọn hắn mượn linh thạch, có thể vì tình mà cho mượn . Dù sao nếu bỏ qua cơ hội này sẽ rất hối tiếc, Cửu Khúc Nghịch Linh Đan đối với nàng có tác dụng rất lớn, có thể làm cho ngộ tính nàng gia tăng không ít, mà Hỏa Lê Thụ chỉ là ngoại vật, lại không có biện pháp thoáng cái tăng lên tới Cực phẩm cấp bậc, cho nên Diệp Trần không có ý định mượn linh thạch của họ.

Ma Hoa Hoàng cười nói: "Nếu sớm biết đồ vật phía sau hợp ý ngươi như vậy, ta tựu không nên mượn linh thạch của ngươi. Như vậy đi, ta đưa cho ngươi bảo vật này coi như là hoàn lại cho ngươi 200 vạn Cực Phẩm Linh Thạch đã mượn."

Ma Hoa Hoàng trên tay lấy ra một khối tinh thạch hỏa hồng sắc bát giác, đưa cho Diệp Trần.

"Đây là một khối Bát Cực hỏa tinh, có ẩn chứa tám loại bất đồng hỏa diễm. Linh Đan Vương nếu như biết nhận dạng, nhất định sẽ cho nó một cái giá cao, nếu nhiều hơn nữa thì coi như tiền lãi a!"

Có thể đạt được Cửu Khúc Nghịch Linh Đan, Ma Hoa Hoàng đã cảm thấy không uổng công nên không có tâm tư câu nệ nào khác.

"Thật tốt, đa tạ rồi."

Diệp Trần tiếp nhận Bát Cực hỏa tinh, thầm nghĩ: cái Bát Cực hỏa tinh này đối với người bình thường không tác dụng gì, nhưng đối với Linh Đan Vương lại có tác dụng rất lớn, giá trị khẳng định phải ba bốn trăm vạn. Cộng thêm số linh thạch trên người của ta, có lẽ không sai biệt lắm tổng cộng trước sau là 2000 vạn a!

Diệp Trần trong nội tâm không cảm thấy chắc chắn, hắn không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch.

"Một bình năm phần Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch, có thể gia tăng 3500 năm hỏa hầu! Không tệ. Cây Xá Tử Mạn La Ma của ta tuy đã là Cực phẩm Linh Thụ, nhưng nếu có thêm cái Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch này, hỏa hầu có thể vượt qua một vạn 5000 năm, hiệu quả sẽ càng ngày càng tốt." Tâm tình như khẳng định bảo vật này đã nằm gọn trong tay, Tịch Diệt Ma Đế mặt hàm mỉm cười.

Đấu giá đã bắt đầu, cơ hồ tất cả Phong Đế Vương giả đều tham dự cạnh tranh. Đương nhiên, tuyệt đại bộ phận Vương giả bình thường nhất định là không dám tham gia vào.

Linh Đan Vương đem Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch đặt ở phía sau Cửu Khúc Nghịch Linh Đan, trong suy nghĩ của hắn, ở đây đều là Cự Đầu cấp nhân vật, ai mà chẳng có bồi dưỡng một vài gốc Linh Thụ cho riêng mình, cho nên đối với Cửu Khúc Nghịch Linh Đan còn trân quý hơn. Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch nhìn như bình thường nhưng lại càng được hoan nghênh.

Giá cả một đường kéo lên, dưới tình huống này Diệp Trần bất đắc dĩ báo giá tới 1600 vạn khối Cực Phẩm Linh Thạch.

Trong lúc đó, Diệp Trần vừa lại để cho Linh Đan Vương đánh giá tính toán số bảo vật của ba người Hoàng Bào lão quái mà hắn có được, theo dự tính của Diệp Trần thì vài món bảo vật này chỉ trị giá khoảng 500 vạn Cực Phẩm Linh Thạch. Nhưng có lẽ số bảo vật xác thực rất không tồi hoặc do Linh Đan Vương cố ý nâng lên giá cao, rõ ràng đã được nâng lên đến bảy

trăm vạn. Cho nên, ngoại trừ Bát Cực hỏa tinh, Diệp Trần có thể đạt đến một ngàn tám trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch.

Thế nhưng cũng rất hiển nhiên, 1800 vạn vẫn chưa đủ để đoạt được cái Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch này.

"Một ngàn tám trăm vạn."

Diệp Trần thoáng cái bỏ thêm 200 vạn.

"Một ngàn chín trăm vạn."

Tịch Diệt Ma Đế gia tăng thêm, vượt quá tất cả tưởng tượng của mọi người, lúc này, chín thành mọi người đều đã buông tha.

"Linh Đan Vương, ngài xem cái Bát Cực hỏa tinh này có giá trị bao nhiêu linh thạch?" Diệp Trần thần sắc không thay đổi, theo Trữ Vật Linh Giới ở bên trong lấy ra khối hỏa hồng sắc tinh thạch hình bát giác.

Đôi mắt Linh Đan Vương sáng ngời, "Là Bát Cực hỏa tinh, tốt, thứ này đối với những người khác không có nhiều tác dụng nhưng đối với ta lại rất hữu dụng, ta cho nó định giá là bảy trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch."

"Diệp Trần, cái này Linh Đan Vương tựa hồ muốn giao hảo với ngươi đấy."

Với tư cách là chủ nhân của Bát Cực hỏa tinh nguyên, Ma Hoa Hoàng tự nhiên tinh tường vào thứ thập phần hiếm thấy này, nhưng dù sao chỉ là một khối nhỏ, giá trị không quá cao, năng lượng nếu dùng hết rồi sẽ trở thành một khối phế thạch. Cho nên, có thể bán ba bốn trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch đã là giá rất tốt rồi, bảy trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch tuyệt đối không có khả năng.

"Bảy trăm vạn, ta đây tựu tăng thêm bảy trăm vạn nữa."

Diệp Trần nhìn về phía Tịch Diệt Ma Đế.

Tịch Diệt Ma Đế không có tiếp tục tăng giá, 2600 vạn đã vượt qua tài phú trên người của hắn rồi, hắn cười tà, "Không hổ là Sinh Tử Cảnh Kiếm Vương trẻ tuổi nhất, ngay cả báo giá cũng đều có khí thế lăng lệ ác liệt, lúc trước ta đây bại bởi ngươi cũng không oan."

Tại trên người Tịch Diệt Ma Đế không biết xảy ra chuyện gì, chẳng những nhiều hơn một tia tà khí, cả tính cách của hắn cũng tựa hồ biến hóa rất nhiều, trong lúc nhất thời, dù cho trời sập cũng không làm hắn sợ hãi mà vẫn tự tin mà thong dong.

Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch cuối cùng cũng thuộc về Diệp Trần, kế tiếp, chính là món bảo vật tốt nhất của Đan Vương đại hội, mỗi một lần Đan Vương đại hội được tổ chức, bảo vật đan dược tốt nhất đều được gọi là “Đan Vương”, Đan Vương “Đan Vương”, tự nhiên chính là đan dược tốt nhất của Đan Vương đại hội.

Đan Vương lần này chính là Long Hổ Bạo Nguyên Đan.

Long Hổ Bạo Nguyên Đan là một loại đan dược kỳ lạ, khi nuốt vào sẽ không sẽ lập tức được luyện hóa mà lại tiến vào trong đan điền và nằm yên lặng tại đó. Lúc chân nguyên Võ Giả được vận chuyển tới cực hạn sẽ là lúc Long Hổ Bạo Nguyên Đan dược hiệu sẽ nhanh chóng kích phát ra, cuồng bạo dược lực sẽ làm cho chân nguyên bản thân Võ Giả cũng cuồng bạo tăng lên, tương tự hình thức thiêu đốt tu vi, bộc phát ra chiến lực vô cùng khủng bố.

Trừ việc đó ra, Long Hổ Bạo Nguyên Đan còn có một chỗ tốt chính là khi tốc độ vận chuyển chân nguyên vừa hạ xuống thấp hơn, dược lực sẽ đình chỉ kích phát, có thể lưu lại dùng cho lần sau.

"Long Hổ Bạo Nguyên Đan có giá khởi điểm là 1500 vạn Cực Phẩm Linh Thạch, mỗi lần tăng giá, không thể ít hơn mười vạn khối."

Linh Đan Vương vẻ mặt hưng phấn, nếu hắn để Long Hổ Bạo Nguyên Đan dùng cho bản thân thì đó là lãng phí, cho dù hắn có kích phát Long Hổ

Bạo Nguyên Đan dược lực, chiến lực tối đa cũng chỉ phát huy đến tình trạng đỉnh cấp Vương giả mà thôi, mà đối với hắn mà nói, việc đề cao tu vi chỉ có ý nghĩa tốt trong việc luyện chế đan dược, không phải mạnh mẽ hơn để chiến đấu, mà vì luyện chế đan dược mà phải trở nên mạnh mẽ. Cho nên cái Long Hổ Bạo Nguyên Đan này, hắn cho tới bây giờ cũng không muốn giữ lại dùng cho chính mình.

"Rõ ràng ngay cả Thượng Cổ thập đại kỳ đan đều có, thành tựu này của Linh Đan Vương, so với thời đại Thượng Cổ cũng là người nổi bật rồi." Huyền Hậu trên mặt lộ ra vẻ mặt khâm phục.

Thượng Cổ thập đại kỳ đan gồm có bảy loại là Cực phẩm cao đẳng đan dược, ba loại là Cực phẩm trung đẳng, Long Hổ Bạo Nguyên Đan đúng là nằm trong bài danh thứ tám kỳ đan.

Linh Đan Vương vừa dứt lời, trên quảng trường Đan Vương một mảnh sôi trào.

"Đã có cái Long Hổ Bạo Nguyên Đan này, ta có thể bạo phát ra chiến lực tuyệt đối là Ngũ Tinh bá chủ cực hạn, thẳng truy đến lục tinh." Kim Ngao lão tổ hô hấp dồn dập, cái Tam Chuyển Luyện Thể đan lúc trước, hắn tuy nhiên cũng rất phân vân, bất quá đến cùng cũng không có mất đi lý trí, nhưng là bây giờ hắn đã cảm giác lý trí nhanh chóng mất đi.

"Long Hổ Bạo Nguyên Đan, đáng chết, khẳng định có rất nhiều người cạnh tranh đây"

Hắc Long lão tổ lo lắng như lửa đốt.

Ngũ Tinh Phong Đế Vương giả cũng có phân chia cấp bậc, cấp bậc thứ nhất tự nhiên là Kim Ngao lão tổ và Hư Hoàng, kế đến là Tứ Tinh đỉnh phong chiến lực cường đại, Tứ Tinh cao đẳng chiến lực cũng miễn cưỡng thuộc về cấp bậc này, cấp bậc thứ hai là Tứ Tinh trung đẳng chiến lực. Đối với người đệ nhất cấp bậc mà nói, Long Hổ Bạo Nguyên Đan có thể cho bọn hắn trở thành Ngũ Tinh Phong Đế Vương giả mạnh nhất trong cấp bậc cùng

giai, đối với người ở cấp bậc thứ hai mà nói, Long Hổ Bạo Nguyên Đan tắc thì có thể đưa bọn hắn lên thân phận đệ nhất cấp bậc, trong cùng giai, không cần kiêng kị bất luận kẻ nào.

"Liều mạng thôi!"

Chiến Thiên Tượng Hoàng cắn răng, với tư cách Ngũ phẩm tông môn tông chủ, thân thế bọn hắn biểu hiện ra không đủ thực lực để đạt được Long Hổ Bạo Nguyên Đan, cho nên, chỉ còn cách động dụng đến tông môn tài nguyên, làm như vậy không thể nghi ngờ sẽ làm tổn hại căn cơ tông môn, nhưng giờ phút này không cố hết sức thì không được, dù cho tông môn tài nguyên toàn bộ tiêu hao sạch sẽ, chỉ cần hắn vẫn còn tồn tại thì có thể từ từ tích lũy trở lại, mà Long Hổ Bạo Nguyên Đan bỏ qua một lần, lần sau chưa chắc sẽ có nữa, huống chi lần này tranh giành không được thì lần sau cũng chưa chắc giành được.

Long Hổ Bạo Nguyên Đan giá cả phi tốc dâng lên, theo 1500 vạn đến 3000 vạn, gần kề đã trải qua vài chục lần báo giá, sau đó lại đến bốn ngàn vạn, 5000 vạn.

Cuối cùng nhất, Long Hổ Bạo Nguyên Đan cuối cùng bị Hư Hoàng đoạt được với giá cao nhất, đạt đến 5800 vạn.

"Đáng giận."

"Vật gì tốt đều quy về hắn hết rồi."

Hư Hoàng không hề nghi ngờ tại Đan Vương đại hội này là người đại thắng, vốn đã đắc thủ Tam Chuyển Luyện Thể đan, giờ lại đã nhận được Long Hổ Bạo Nguyên Đan. Từ nay về sau, cho dù là Kim Ngao lão tổ cũng đều sẽ thập phần kiêng kị Hư Hoàng, dưới lục tinh Vương giả, Hư Hoàng có thể nói là Vô Địch, không ai có thể là đối thủ của hắn.

Đan Vương đại hội chấm dứt, kế tiếp chính là tư nhân giao dịch.

Từ chỗ Linh Đan Vương đạt được một quả Cực phẩm Tăng Nguyên Đan

cùng một bình năm phần Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch, Diệp Trần cảm thấy rất mỹ mãn, về phần cái Long Hổ Bạo Nguyên Đan kia, tuy là đồ tốt, nhưng bất quá cái gì không phải của hắn thì có làm gì cũng không thuộc về hắn, muốn không bị xem là vô dụng thì không bằng trở về tận lực tu luyện để tiếp tục tăng thực lực lên.

"Xem kìa! Kim Ngao lão tổ tựa hồ vẫn không muốn buông tha Tịch Diệt Ma Đế."

"Cũng đúng, Kim Ngao lão tổ lần này cái gì cũng không đạt được, trước đó Tịch Diệt Ma Đế lại khiêu khích hắn, có thể buông tha hắn mới là lạ, đoán chừng là muốn dạy dỗ hắn thoáng một chập rồi."

Ly khai Đan Vương đảo, Kim Ngao lão tổ ngăn cản Tịch Diệt Ma Đế.

Rầm rầm rầm! Không có bất kỳ lời nói nào, hai người lập tức đại chiến .

PHỐC!

Giao chiến hơn trăm chiêu, Tịch Diệt Ma Đế không địch lại Kim Ngao lão tổ, bị đối phương một trảo đập trúng làm một ngụm máu tươi phun ra, mượn trảo lực nhanh chóng rời xa nơi đây.

"Kim Ngao lão tổ, ngươi nhớ kỹ cho ta."

Tịch Diệt Ma Đế thanh âm từ xa xa truyền đến.

"Hừ!"

Thân thể cực lớn của Kim Ngao lão tổ thu nhỏ lại, một lần nữa biến hóa thành nhân loại.

...

Mấy trăm vạn dặm bên ngoài trong hư không, Tịch Diệt Ma Đế trên mặt lộ ra nụ cười lạnh. "Áp chế thực lực của mình thật đúng là không dễ chịu chút nào, đáng tiếc, hiện tại vẫn không được bộc lộ ra hết chiến lực, nếu

không sẽ làm cho người ta hoài nghi."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1199: Đại Đệ Tử

"Đây là đan trà thượng thừa nhất của Đan Vương đảo ta, có thể tẩy đi tạp chất trên thân thể ngươi mà cải thiện thể chất."

Nơi này là một tòa trà lâu chỗ sườn núi của Đan Vương đảo, tầng cao nhất của trà lâu, Diệp Trần cùng Linh Đan Vương ngồi gần cửa sổ vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, bên ngoài trà lâu, nhiều đóa linh vân cùng đan vân nổi lơ lửng, tựa như hoa mỹ Vân Hải.

"Trà ngon quá!"

Diệp Trần uống một ngụm, cảm thấy lục phủ ngũ tạng thoải mái hơn rất nhiều, chân lông trên da vô cùng thư giãn.

"Linh Đan Vương, sự tình vừa rồi, Diệp Trần thật đa tạ ngài rồi!" Đặt chén trà xuống, Diệp Trần cảm tạ nói.

"Không có việc gì, nếu là mấy trăm vạn Cực Phẩm Linh Thạch mà có thể kết giao với bằng hữu thiên tài như ngươi, ta còn lời hơn cả việc buôn bán rồi." Linh Đan Vương lại rót cho Diệp Trần một ly.

"Ngài khen nhầm rồi."

"Ta đây cũng không phải là lấy lòng đâu, lúc trước ta vẫn cho rằng Huyền Hậu sẽ là nhân tài kiệt xuất nhất thời đại này, nhưng không nghĩ tới, lại xuất hiện một người như ngươi, vốn nếu chỉ có mình nàng thì khả năng đả thông tử lộ trong mắt của ta chỉ có một lượng nhỏ thành công, hiện tại hai người các ngươi liên thủ thì có thể vượt qua bảy thành."

Linh Đan Vương cảm khái nói.

"Đúng rồi, ngươi có cần thêm nữa Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch không ?" Linh Đan Vương hỏi.

Diệp Trần nói: "Tại hạ có một cây Hỏa Lê Thụ hơn ba nghìn năm hỏa hầu, muốn đem nó bồi dưỡng đến Cực phẩm cấp bậc."

"May mắn đây, ta tại đây còn có một bình năm phần Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch, hơn nữa hiệu quả so với bình mà ngươi đang có tốt hơn nhiều đấy, một năm có thể gia tăng 4000 năm hỏa hầu, tựu tặng cho ngươi a!"

Linh Đan Vương tay phải phất một cái, cái bàn bên cạnh trên mặt đất tách ra thành một cái thùng gỗ tinh xảo.

"Vô công bất thụ lộc, phần đại lễ này quá nặng rồi, thứ cho Diệp Trần không dám nhận !" Diệp Trần lắc đầu.

Nếu như chỉ là một ít lễ vật nhỏ thì ngược lại không vấn đề gì nhưng đây chính là đồ vật có giá trị mấy ngàn vạn Cực Phẩm Linh Thạch, người khác đột nhiên cho, Diệp Trần sao có thể tự tiện nhận được.

Linh Đan vương nói tiếp: "Cực Phẩm Linh Thạch với ta mà nói bất quá chỉ là một con số, đối với ngươi mà nói cũng là như thế, huống chi, chờ đến khi Hỏa Lê Thụ của ngươi phát triển đến Cực phẩm cấp bậc, ngươi cứ cho lại ta một ít hỏa lê là được rồi. Cực phẩm hỏa lê thế nhưng lại là tài liệu luyện chế đan dược tốt nhất đấy."

Gặp Diệp Trần như trước vẫn có ý tứ không dám nhận lấy, Linh Đan Vương cười khổ nói: "Kỳ thật ta có một việc muốn xin nhờ ngươi!"

"Mời ngài cứ nói."

Diệp Trần gật gật đầu.

"Ta có một đứa cháu ngoại đích tôn, gọi Nghiêm Kiếm Huy, năm nay 14 tuổi. Nó tuy sinh sống tại Đan Vương đảo, nhưng lại không muốn trở thành

Đan Dược Sư, ngược lại đối với kiếm pháp thập phần si mê, vốn ta muốn đem nó đưa đến Thiên Kiếm Đại Lục bái nhập Thanh Vân Kiếm Tông hoặc là Tuyết Hoa Kiếm Tông, nhưng do Thiên Kiếm Đại Lục quá xa xôi rồi, lui tới quả thật bất tiện. Mà lúc này, ta nghe nói ngươi đã tiến vào Sinh Tử Cảnh, cho nên vẫn muốn để cho nó bái nhập làm môn hạ của ngươi. Ta không có ý tứ gì khác, nhờ ngươi xem trước một chút về thiên phú kiếm đạo của nó thế nào, nếu như thật sự không được thì coi như kết thúc, còn nếu như không tệ thì xin ngươi hãy cho nó một ký danh đệ tử nào đó cũng đều được."

Linh Đan Vương kỳ vọng nhìn xem ý tứ của Diệp Trần, hắn cũng không nghĩ đến việc cứ cho Diệp Trần một chút ân huệ là hắn sẽ đáp ứng bất kỳ nguyện vọng nào của mình. Dù sao cũng chẳng có ai nguyện ý thu nhận một người mà chính mình không hài lòng làm đệ tử.

"Tốt, có thể chứ, trước hết ngài cứ mang ta đi xem nó thế nào a."

Diệp Trần quyết định, nếu thiên phú kiếm đạo của đối phương tốt còn có thể tựu thu làm đệ tử, còn nếu thật sự quá kém cỏi thì hắn cũng bất lực rồi.

Chỗ ở của Nghiêm Kiếm Huy cũng không xa hoa, bên cạnh một cái hồ tiểu trúc, thời điểm hai người tới nơi đây, vừa hay nhìn thấy một thiếu niên đứng trên mặt hồ hoa sen luyện kiếm, kiếm pháp phiêu dật lăng lệ ác liệt, khi thì như Tiểu Thảo nẩy mầm, khi thì như mặt hồ Thủy Quang, khi thì như gió xuân quất vào mặt, khi thì nhẹ nhàng cùng chuồn chuồn lướt nước, vừa ra đã thu.

"Người đệ tử này, ta thu nhận."

Diệp Trần thấy cái mình thích là thèm, cái thứ kiếm pháp này của Nghiêm Kiếm Huy, rõ ràng so với đệ đệ Diệp Huyền của hắn cũng phải có linh khí, tuyệt đối được đánh giá là một thiên tài kiếm đạo.

"Thu nhận ?"

Linh Đan Vương đối với kiếm đạo không phải hiểu quá rõ, khó có thể

nhìn ra ở phương diện này, Nghiêm Kiếm Huy có tiềm lực hay không, dù sao mới mười ba tuổi cũng đang ở vào giai đoạn phát triển sơ bộ, kiếm pháp như vậy trong mắt hắn cũng như thứ đồ chơi cho con nít, có trăm ngàn chỗ hở.

"Đúng vậy."

Diệp Trần lộ ra mỉm cười.

Một bộ kiếm pháp rất nhanh thi triển hoàn tất, Nghiêm Kiếm Huy chú ý tới Linh Đan Vương cùng Diệp Trần, hưng phấn kích động nói: "Gia gia, ngài ấy chính là Diệp Trần?"

"Cái gì Diệp Trần không Diệp Trần, từ hôm nay trở đi, ông ấy chính là sư phụ con đấy."

Linh Đan Vương quát.

"Sư phụ?"

Bất quá đầu óc Nghiêm Kiếm Huy còn có chút rung chuyển.

Linh Đan Vương cười mắng: "Đồ ngốc, sư phụ con đã đáp ứng thu con làm đồ đệ, con như thế mà lại là đồ đệ đầu tiên của ngài ấy, còn không mau đi dập đầu quỳ lạy."

Sắc mặt đỏ lên, Nghiêm Kiếm Huy vội vàng nhảy đến ven hồ, quỳ lạy tại trước người Diệp Trần, "Đồ nhi Nghiêm Kiếm Huy bái kiến sư phụ."

"Được rồi, đứng lên đi!"

Diệp Trần nâng dậy Nghiêm Kiếm Huy, sư phụ như cha mẹ, thụ lễ cúi đầu như vậy cũng không ổn.

Lúc này, Nghiêm Kiếm Huy còn có chút không tin, mấy tháng trước, hắn chỉ có điều thuận miệng cùng gia gia vừa nói, không nghĩ tới hôm nay thật sự đã trở thành đệ tử của Diệp Trần, phải biết rằng một ít sư phó dạy bảo

qua kiếm pháp cho hắn: đám bọn họ đều nói, tại thời đại này, đương kim đệ nhất thiên tài kiếm đạo, không ai có thể hơn được Diệp Trần. Ngay cả so với ở thời đại Thượng Cổ, kỳ tài kiếm đạo như Diệp Trần cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Diệp Trần hơi chút nghiêm túc nói: "Ta còn chưa từng thu nhận đồ đệ, con là đệ tử đầu tiên của ta, với tư cách đại đệ tử, con chẳng những phải phát huy tài năng hết mình để làm gương mà còn phải chăm chỉ khổ luyện, không được có chút nào lười biếng."

"Vâng, đệ tử biết rõ."

Nghiêm Kiếm Huy chân thành nói.

"Mồng 1 tháng sau, con hãy đến Diệp gia tại Chân Linh Đại Lục, từ giờ đến thời điểm đó hãy đem những việc cần phải làm, toàn bộ hoàn thành cho tốt vì khoảng cách giữa Đan Vương đảo và Diệp gia có đến mấy ngàn vạn dặm, mấy năm không trở lại là chuyện rất bình thường”.

Cáo biệt Linh Đan Vương, Diệp Trần hướng chỗ phương hướng Chân Linh Đại Lục bay đi.

...

Sau khi trở lại, việc trước tiên, Diệp Trần liền luyện hóa Cực phẩm Tăng Nguyên Đan, tu vi lần nữa gia tăng thêm năm mươi năm, đạt tới cấp bậc 1130 năm.

Mà hắn tiến vào Sinh Tử Cảnh bất quá mới hơn nửa năm mà thôi.

"Hai bình năm phần Cực phẩm Linh Thụ bồi dưỡng dịch, một bình có thể gia tăng 3500 năm hỏa hầu, bình còn lại có thể gia tăng 4000 năm hỏa hầu, tổng cộng đã tăng thêm 7500 năm hỏa hầu, đủ để đem Hỏa Lê Thụ bồi dưỡng thành vạn năm hỏa hầu Cực phẩm Linh Thụ, bất quá mỗi ngày muốn cho Hỏa Lê Thụ hấp thụ dưỡng dịch cũng là một chuyện rất phiền toái."

Diệp Trần khi bế quan, tựu là mười ngày đến nửa tháng, hoặc là khi nhập thần trong lúc luyện kiếm, cũng sẽ quên hết thời gian, không có khả năng mỗi ngày đều cho Hỏa Lê Thụ hấp thu bồi dưỡng dịch.

"Chuyện này lại để cho Diệp An làm a!"

Diệp An là Diệp gia bàng chi đệ tử. Kiếm đạo thiên phú bình thường nhưng thập phần được chịu khổ nhọc. Không có chút câu oán hận nào, trước đó không lâu, Diệp Trần nhìn trúng hắn, lại để cho hắn đến linh Vân Phong giúp mình xử lý một số việc vặt vãnh, thời điểm rỗi rãnh liền dạy cho hắn một ít trụ cột kiếm thuật, giúp cho căn cơ của hắn tốt hơn rất nhiều.

Diệp An đối với chuyện phân phó của Diệp Trần đều thập phần để tâm đến. Hắn biết rõ thiên phú của mình không tốt, lại là bàng chi đệ tử, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cả đời này chỉ có thể là một chấp sự bình thường tại Diệp Gia, tính toán cao hơn nữa là không có khả năng rồi. Nhưng là hắn được Diệp Trần nhìn trúng, Diệp Trần tại bên ngoài là kiếm đạo đệ nhất thiên tài, còn tại Diệp gia thì vẫn là nhân vật bình thường, ở bên cạnh Diệp Trần làm việc, đừng nói hắn chỉ là một kẻ bàng chi đệ tử, mà ngay cả rất nhiều thiên tài của Diệp gia đều hi vọng được đi theo bên cạnh Diệp Trần. Vì chuyện này mà không biết có bao nhiêu người hâm mộ hắn. Một ít người bình thường rất xem thường hắn, nay cũng đã cải biến thái độ.

Đem việc đổ bồi dưỡng dịch vào linh thụ giao cho Diệp An, Diệp Trần rất an tâm, tiếp tục nghiên cứu kiếm chiêu Thủy Hỏa Vô Tình.

Với tư cách là tuyệt học của Hỏa Hoàng, Thủy Hỏa Vô Tình thập phần khó có thể tu luyện chứ đừng nói chi là chuyển biến thành kiếm pháp, Diệp Trần chẳng những muốn cố gắng đem Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa dung hợp cùng một chỗ, còn muốn sáng tạo thêm đủ để dung nạp hai đại kiếm chiêu đối lập áo nghĩa, cũng may là hắn đã xông đến Kiếm giới tầng thứ 18. Thấy được ngàn vạn loại kiếm thuật, mỗi một chủng kiếm thuật, đều ẩn chứa một tia tinh hoa kiếm đạo khác nhau, đã giảm bớt cho Diệp Trần đại lượng thời gian nghiên cứu.

Trong nháy mắt, một tháng đi qua.

Ầm ầm! Ngọn lửa kiếm quang màu xanh biếc cuồn cuộn tuôn ra, một loạt cự thạch bị đốt thành hư vô, không gian xuất hiện một cái một khe lớn mà tại biên giới của nó như bị hòa tan thành hình dáng tinh thể.

"Rốt cục đã tiểu thành rồi."

Thủy Hỏa Vô Tình ẩn chứa Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa, bên ngoài là hình dạng của nước nhưng hình thái lại là hỏa diễm, về sau đạt tới tiểu thành, biến thành ngọn lửa màu xanh biếc.

Không nên xem thường cái ngọn lửa màu xanh biếc này, chỉ cần một tia nhỏ là có thể đem cả một ngọn núi nổ thành phấn vụn, thập phần bá đạo.

"Không biết đại đệ tử ta cùng Diệp Huyền có hay so kiếm vơi nhau không?"

Trong một tháng này, Linh Đan Vương tự mình mang theo Nghiêm Kiếm Huy đi vào Diệp gia, sau khi trải qua một phen lễ bái sư, Nghiêm Kiếm Huy chính thức trở thành đại đệ tử của Diệp Trần.

Có lẽ là tuổi tác tương đồng nên Diệp Huyền cùng Nghiêm Kiếm Huy có chút không phục, thường xuyên tìm cơ hội luận bàn.

Bất quá Diệp Huyền đến cùng lớn hơn một hai tuổi mà lại thường xuyên được Diệp Trần dạy bảo nên ngay lần thứ nhất luận bàn, Nghiêm Kiếm Huy liền một kiếm đã không trụ nổi, thảm bại chật vật.

Diệp Trần bên ngoài cũng cảm thấy buồn cười, nhằm vào phong cách Nghiêm Kiếm Huy đã tuyển chọn một môn Xuân Phong Hóa Vũ kiếm thuật giao cho hắn tu luyện, cũng giảng giải thoáng một chút để cho hắn hiểu rõ tinh túy kiếm thuật của Xuân Phong Hóa Vũ.

Đã có sự dạy bảo của Diệp Trần, Nghiêm Kiếm Huy tuy không chật vật như lần thứ nhất, nhưng bất quá cũng rất khó chèo chống mấy chiêu tại trên

tay Diệp Huyền, cái này chính là để cho hắn hiểu được, trong vòng một hai năm, bản thân hắn rất khó vượt qua Diệp Huyền, hơn nữa Diệp Huyền đã từng giết người qua, kiếm pháp so với hắn có sát khí nhiều hơn.

Quả nhiên, tại một khu vực bằng phẳng ở Linh Vân Phong, Nghiêm Kiếm Huy cùng Diệp Huyền lại đang so kiếm rồi, Diệp Tiểu Tiểu ở một bên lâm trận “chỉ điểm”.

"Tiểu Huy, ngươi dùng chiêu mưa phùn không ngớt công kích hắn, ai da, là mưa phùn không ngớt chứ không phải chiêu mưa to bàng bạc."

“Diệp Tiểu Tiểu, xem bộ dáng thảm hại của muội kìa. Muội không luận bàn mà lại tham gia chỉ điểm cho náo nhiệt à." Diệp Trần đi qua, gõ một cái vào đầu Diệp Tiểu Tiểu.

Ôm đầu, Diệp Tiểu Tiểu đắc ý nói: "Nhờ chỉ điểm của muội mà Tiểu Huy đã có thể sống quá năm chiêu rồi đấy"

"Đây là do Diệp Huyền nhượng bộ cho hắn! Bằng không sẽ không được chơi nữa đó thôi."

Diệp Trần đánh giá trên trận luận bàn của hai người, theo phong cách mà nói, Nghiêm Kiếm Huy càng thêm có linh khí, từng chiêu từng thức, tựa như tự nhiên, nhưng so với Diệp Huyền thì không đủ tùy cơ ứng biến, cũng không đủ lăng lệ ác liệt, Diệp Huyền tùy tiện một kiếm là có thể đánh trúng điểm yếu của hắn.

"Kiếm Huy, Xuân Phong Hóa Vũ kiếm thuật tinh túy ở chỗ “hóa vũ” chứ không phải “đồng vũ”, con muốn đem cái môn kiếm thuật này luyện đến đại thành, tựu phải hiểu được sự chuyển đổi đó, không cần phải câu nệ ở hình thức bên ngoài."

Diệp Trần nói ra.

Nghiêm Kiếm Huy rất có tuệ căn, nghe Diệp Trần vừa nói như vậy, kiếm pháp rồi đột nhiên biến đổi nhanh chóng, chờ kiếm pháp Diệp Huyền

công tới, liền lập tức chuyển hóa thành gió xuân, hóa giải mất thế công của đối phương, lực công kích cũ của đối phương đã qua mà lực mới vẫn chưa sinh ra kịp, thì lại biến thành mưa phùn, không ngớt công kích về hướng đối phương, Diệp Huyền một chiêu này không đề phòng nên liên tiếp bị bức lui về phía sau.

Đinh!

Chợt, con mắt Diệp Huyền híp lại, một kiếm huy sái mà ra, đánh bay bảo kiếm trong tay Nghiêm Kiếm Huy, một kiếm kia là một trong những tuyệt chiêu của Diệp Huyền, lúc bình thường, hắn chỉ dùng chiêu thức bình thường cùng Nghiêm Kiếm Huy luận bàn.

Cùng Diệp Huyền so sánh, Nghiêm Kiếm Huy đến cùng khiếm khuyết không ít hỏa hầu, đem thiên phú chuyển đổi thành thực lực sẽ cần một khoảng thời gian nhất định.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1200: Hồng Hoang Lĩnh

Thời gian từng ngày đi qua, Diệp Trần đối với nghiên cứu Thủy Hỏa Vô Tình càng thêm thấu triệt, theo đó tuyệt chiêu này dần dần được hoàn thiện. Thủy Hỏa Vô Tình ẩn chứa bên trong chính là vô tình chi ý, khi sát chiêu này được tung ra, Diệp Trần cảm giác được lực phá hoại của nó thật kinh người.

"Dùng đồ vật chết để thí nghiệm uy lực kiếm pháp thì khó có thể thấy được khuyết điểm của nó, không bằng ta xông vào cấm địa một lần thử xem sao."

Cho tới tận hôm nay, ngoại trừ Huyết Quang Hải, Diệp Trần vẫn chưa từng xông qua những Vương Cấp cấm địa khác, Huyết Quang Hải tại Huyết Thiên Đại Lục là bài danh thứ tư cấm địa, nhưng nếu luận về tính nguy hiểm thì cũng không sai biệt lắm có thể sánh ngang với bài danh thứ bảy Vương Cấp cấm địa tại Chân Linh Đại Lục, Diệp Trần cảm thấy đây là thời điểm nên xông vào một vài cấm địa của Chân Linh Đại Lục.

"Theo lời mách bảo của Nguyên Hoàng tiền bối, chỉ có Man Hoang Sơn Mạch mới có thể ngưng tụ ra Man Hoang thạch, Chân Linh Đại Lục sở hữu phần lớn số lượng cấm địa, bài danh đệ tam Hồng Hoang lĩnh cấm địa có khả năng chất chứa Man Hoang Sơn Mạch lớn nhất, nếu gặp được may mắn sẽ có thể tìm được một khỏa Man Hoang thạch."

Man Hoang thạch chính là giấy thông hành để tiến vào Man Hoang tinh, Diệp Trần lần này không chỉ muốn xông vào cấm địa, thuận tiện nhìn xem có hay không cơ duyên đạt được Man Hoang thạch.

"Diệp Huyền, Kiếm Huy, hai người nếu muốn sớm có ngày lĩnh ngộ được Kiếm Ý thì phải nhớ rõ câu này: “Thành tại tâm, thành tại kiếm”. Nếu

như hiện tại không thể làm được thì ngày sau sẽ phải dựa vào cảnh giới tu vi mà cưỡng ép tìm hiểu Kiếm Ý, như vậy khó có thành tựu cao được."

Trước khi đi, Diệp Trần dặn dò hai người vài câu.

"Thành tại tâm, thành tại kiếm?"

Nghiêm Kiếm Huy nhíu mày.

"Đúng vậy, phương diện này chỉ có thể dựa vào chính bản mình, người khác không thể giúp được cho mình đâu."

Kiếm Ý thật ra chính là kiếm đạo ý chí, nếu trước khi trở thành Linh Hải Cảnh mà chưa lĩnh ngộ được thì khi đến giai đoạn Linh Hải Cảnh cũng có thể lĩnh ngộ ra nhưng đây là dựa vào cảnh giới tu vi mà cưỡng ép lĩnh ngộ, tiềm lực rất yếu nhược. Còn nếu dựa vào căn cơ võ học thì rất sớm tựu có thể tìm hiểu được Kiếm Ý, đối với căn cơ thì thập phần kiên cố nên không thể phá hủy, còn khi đã đến Linh Hải Cảnh mới tìm hiểu Kiếm Ý thì căn cơ đối với kiếm ý tắc thì sẽ rất bất ổn. Tiên Thiên bên trên sẽ có chỗ thiếu hụt nghiêm trọng, về sau cũng rất khó kiến tạo thành tựu lên cao.

"Tốt rồi, vài ngày trước ta đã truyền thụ cho hai người Cô Phong Thập Tam Kiếm, các ngươi phải tu luyện thật tốt. Khi trở về, ta sẽ xem xem hai người các ngươi ai tìm hiểu sâu hơn."

Hôm nay Cô Phong Thập Tam Kiếm đã không còn là Cô Phong Thập Tam Kiếm của Lưu Vân Tông năm xưa. Năm đó, Cô Phong Thập Tam Kiếm gần kề chỉ là một bí kiếp bị thiếu sót, phẩm cấp chỉ là Nhân Cấp Trung giai, nhưng trải qua thời gian được Diệp Trần hoàn thiện, Cô Phong Thập Tam Kiếm đã biến thành Nhân Cấp Đỉnh giai kiếm pháp. Kỳ thật, Diệp Trần thậm chí có thể đem Cô Phong Thập Tam Kiếm chuyển từ Địa cấp thành Chí Thiên Cấp kiếm pháp, thế nhưng như vậy lại không còn ý nghĩa gì nữa, nếu sửa quá nhiều thì nó sẽ không còn là Cô Phong Thập Tam nữa rồi. Diệp Trần chỉ là thêm chút cải biến để cho nó được hoàn mỹ mà thôi.

"Đại ca yên tâm, đệ sẽ không thua đâu."

"Sư phụ, đệ tử cũng sẽ không biết thua."

Nghiêm Kiếm Huy bị Diệp Huyền hành hạ vô số lần, lần này là cơ hội để gỡ vốn.

Diệp Trần cười cười. Ở cái tuổi này mà có tâm ý quyết thắng là chuyện tốt, tựu lại để cho bọn hắn tranh đua một chuyến a.

****

Hồng Hoang lĩnh, ở vào Bắc Phương Vực Quần.

Với tư cách là bài danh đệ tam Vương Cấp cấm địa của Chân Linh Đại Lục, dưới tình huống bình thường Hồng Hoang lĩnh đầy nguy hiểm, tự nhiên là điều không cần nói thì ai cũng biết. Chỉ có đỉnh cấp Vương giả mới dám tiến vào Hồng Hoang lĩnh, Cao giai Vương giả đi vào, tỉ lệ tử vong đạt tới hơn năm thành, cho dù là Phong Đế Vương giả có được Ngũ Tinh chiến lực, nếu như tiến vào đến chỗ hạch tâm, đều có phát sinh nguy hiểm đến tánh mạng, gần trăm năm nay đã có ba vị Phong Đế Vương giả biến mất tại bên trong Hồng Hoang lĩnh, từ đó về sau không thấy bóng dáng họ đâu nữa.

"Ân? Là Tuyết Hoa Kiếm Đế?"

Ở bên ngoài Hồng Hoang lĩnh có bao phủ một tầng sương mù ngũ sắc, đây là Ngũ Độc chướng khí thập phần ác độc, Võ Giả bình thường chỉ cần hít phải một ngụm sẽ lập tức hóa thành bùn máu, còn Sinh Tử Cảnh Vương giả nếu trì trệ tại làn sương khói ngũ sắc quá lâu, tốc độ tiêu hao chân nguyên tắc thì sẽ không chỉ gấp mười lần bình thường, đây có thể nói là một tầng bình chướng vô cùng hiểm ác.

Tại bên ngoài vùng Ngũ Độc chướng khí, một đạo nhân ảnh chợt lóe lên, lướt vào trong Ngũ Độc chướng khí.

Diệp Trần thấy rõ ràng người đi vào đúng là tại Đan Vương đại hội có

duyên gặp mặt một lần, đó là Tuyết Hoa Kiếm Đế.

"Từ Thiên Kiếm Đại Lục rõ ràng chạy đến Chân Linh Đại Lục?"

Diệp Trần có chút hiếu kỳ, dù sao Thiên Kiếm Đại Lục cũng có Vương Cấp cấm địa.

"Chẳng lẽ là vì Man Hoang thạch?"

Bất kể là Huyết Thiên Đại Lục, hay là Thiên Kiếm Đại Lục, đối với Man Hoang Sơn Mạch còn sót lại đều không bằng tại Chân Linh Đại Lục, bước vào Hồng Hoang lĩnh thì đều là nhân tài kiệt xuất.

Không nghĩ quá nhiều, Diệp Trần thúc dục chân nguyên, hướng phía Ngũ Độc chướng khí bay đi.

Xuy xuy!

Ngũ Độc chướng khí cùng hộ thể chân nguyên tiếp xúc, lập tức thể hiện bản chất giống như một con đỉa hút máu, võ giả dốc sức liều mạng lao qua sẽ bị nó ăn mòn chân nguyên, phát sinh ra thứ vật chất giống như nước sôi bị giội xuống mặt đất, tạo ra âm thanh xuy xuy.

Ước chừng thời gian hơn mười lần hô hấp, Diệp Trần đã xuyên qua Ngũ Độc chướng khí, đi tới một phiến thế giới khác bên trong.

Đây là một khu vực bảo tồn thế giới Nguyên Thủy Phong Mạo, có đại địa, sơn mạch cùng với các loại cỏ cây, tất cả đều mang theo đôi chút Thượng Cổ khí tức. Vừa hiện thân, Diệp Trần đã có loại ảo giác như thời gian bị ngừng lại.

"Ồ, đây là Bá Kiều Mộc!"

Chân vừa chạm đất, ánh mắt Diệp Trần rơi vào một cái cây cao chừng 2 người, nếu như Diệp Trần không nhớ lầm thì cái gốc cây này chính là Bá Kiều Mộc.

Bá Kiều Mộc cũng không phải giống cây trân quý gì, chỉ là cây cối bình thường, nhưng đối với Võ Giả bình thường mà nói chính là chí bảo, bởi vì loại cây trồng này có mộc tính rất cao, thập phần cứng rắn, nếu chế tác thành một thanh mộc kiếm, thì so với bảo kiếm bình thường còn cứng rắn hơn nhiều. Một ít gia tộc giàu có cũng thường dùng Bá Kiều Mộc để chế tạo đồ dùng trân quý trong nhà, nhưng chủ yếu cũng là những đồ dùng thứ yếu trong nhà mà thôi.

Phóng tầm mắt nhìn qua, Bá Kiều Mộc tạo thành rừng cây trải dài ra ngoài rất xa, một ít Bá Kiều Mộc cổ xưa rõ ràng cao tới hơn 10 mét, từng mảnh lá cây tựa như sắt thép cứng rắn.

"Nhiều Bá Kiều Mộc như vậy, nếu như bị người bình thường thấy được, chỉ sợ sẽ khiến sóng to gió lớn nổi lên !"

Diệp Trần cười cười, có thể vào đây ít nhất phải là đỉnh cấp Vương giả, không có ai sẽ đem Bá Kiều Mộc ra ngoài để bán, như vậy chỉ có tổn hại thân phận, tối đa tại sơn môn nhà mình mà cấy ghép một mảnh Bá Kiều Mộc mà thôi.

Man Hoang Cổ Địa chứa đựng Man Hoang chi khí thập phần nồng đậm, ở vào vùng bao phủ của Man Hoang chi khí, bất kể là thân thể hay là tinh thần tưởng niệm thể đều sẽ phải chịu áp chế cực lớn, mà Man Hoang chi khí tại Hồng Hoang lĩnh so với tại Man Hoang Cổ Địa đều muốn nồng đậm hơn gấp 10 lần. Diệp Trần cảm thụ được, nửa bước Vương giả tiến vào Hồng Hoang lĩnh, tối đa chỉ có thể phi hành ở tầng trời thấp vì Man Hoang chi khí kinh khủng kia cũng giống như một tòa đại sơn đặt ở trên lưng, trừ việc đó ra, tại trên không Hồng Hoang lĩnh còn có hình thành từng mảnh Hôn Mê Vân thập phần trầm trọng, nhìn về phía trên như là một đám mây chì xám xịt, cái thứ chì vân này có thể là suy yếu sự dò xét của Linh Hồn Lực, không cách nào chứng kiến được phía trên chì vân kia là cái gì.

"Không hổ danh là Hồng Hoang lĩnh!"

Diệp Trần nhận thức đối với Hồng Hoang lĩnh, nếu chỉ dựa vào sách vở

thì một chút tình huống này cũng không biết được.

Cùng mặt đất duy trì khoảng cách trăm mét, Diệp Trần phi hành ở tầng trời thấp, dần dần hướng về chỗ sâu trong Hồng Hoang lĩnh tiến đi.

...

XÍU...UU!! XÍU...UU!!

Vài đạo bóng đen thật nhỏ theo bên cạnh Diệp Trần bay qua, nhanh như ảo ảnh.

"Ngay cả các loài chim bình thường cũng không thể nhanh như vậy, có khả năng đạt được vận tốc âm thanh đây!"

Diệp Trần đưa tay tung một trảo, một đạo bóng đen bị hắn nắm trên tay, mở bàn tay ra, thì ra là một chú chim nhỏ, con chim nhỏ này nhìn bên ngoài bất quá cũng to cỡ quả trứng gà, nhưng trọng lượng lại nặng hơn nhiều, có thể tương đương với một khối đồng hay một khối nham thạch, chim con vỗ cánh muốn phi thoát, cánh vỗ rất nhanh trông giống như hai lưỡi đao.

Bàn tay nhẹ nhàng vừa buông ra, chim con thoát ly khống chế, rất nhanh rời đi.

Chuyện kế tiếp có chút kỳ quái, càng ngày càng nhiều chim thú hướng ngược về phía Diệp Trần bay vút chạy trốn, có cả Hùng Ưng, có cả loài báo, đàn sói… chúng đang di chuyển trên phạm vi lớn, nhưng lại mang theo một tia khủng hoảng nào đó.

"Có cái gì tại đó đã làm bọn chúng kinh sợ?"

Diệp Trần ám tự suy đoán.

Không dám khinh thường, Diệp Trần hơi chút thả chậm tốc độ, phương hướng vẫn không thay đổi.

Một tia gió lực đang xẹt qua khuôn mặt Diệp Trần, theo từng bước xâm

nhập, kình phong càng ngày càng lớn mạnh, càng về sau biến thành một cổ nuốt hấp chi lực, lúc này Diệp Trần tận mắt thấy, một đám chim muông bị nuốt hấp chi lực kéo lui về phía sau, bắt buộc những con chim này phải bay theo hướng ngược lại với tốc độ thật nhanh để không bị khống chế.

Trên mặt đất, một đám Voi ma mút lớn nhỏ cũng bị rơi vào tình trạng như trên, cũng cố gắn chạy ngược hướng hấp lực, điên cuồng gào thét.

"lực lượng nuốt hấp thật cường đại"

Diệp Trần hết sức tò mò, phía trước đến tột cùng là vật gì mà lại có thể làm cho đại lượng động vật của Hồng Hoang lĩnh chạy trốn như vậy?

Kẻ tài cao gan cũng lớn, Diệp Trần lập tức gia tốc, men theo lực lượng nuốt hấp chạy như bay đi qua.

Rất nhanh, Diệp Trần thấy được một cái “lỗ đen” cự đại trông như một hắc động, cái lỗ đen này không phải do thiên nhiên hình thành, cũng không phải tinh cầu sụp xuống hình thành, mà chính là một cái miệng đang mở rộng ra, cái miệng đang há rộng này có đường kính cũng vài chục mét, có thể nuốt vào cả một tòa nhà nhỏ, nhưng theo Diệp Trần nhìn thấy, cái miệng này có thể nuốt vào cả một tòa núi cao khổng lồ.

Cái miệng mở rộng phát tán ra nuốt hấp chi lực thập phần khủng bố, tại vùng Tiểu Sơn phụ cận, cây cối, nham thạch, chim thú, tất cả đều chạy không khỏi cái nuốt hấp chi lực này và bị kéo tiến vào trong cái miệng đó, mà Diệp Trần phát hiện, những vật này càng đến gần cái miệng đó sẽ trở nên nhỏ đi, ví dụ như một tòa Tiểu Sơn cao mấy trăm thước, lúc tới gần cự miệng sẽ trở nên nhỏ lại chỉ có hơn 10 mét.

Chủ nhân của cái miệng này chính là một đầu Cự Thú mà Diệp Trần tại Chân Linh thế giới chưa từng thấy qua, nó có tứ chi, chi sau chống đỡ trên mặt đất, thân người người rướn lên, chân trước thì rất nhỏ, như treo ở trước ngực, còn đầu thì thật dài giống như đầu cá sấu, bất quá muốn lớn hơn đến mấy lần, còn có một đầu dài lớn khác ở cái đuôi, phần lưng thì hở ra, Diệp

Trần không biết phải gọi nó là gì, như thế nào cũng cảm thấy như đây là một đầu Bá Vương Long được phóng đại mấy chục lần.

Nuốt hấp chi lực dần dần yếu bớt, “Bá Vương Long” ngậm miệng lại, lạnh lùng nhìn Diệp Trần.

Quanh thân mình của nó lúc này là một mảnh bừa bộn, bị san thành bình địa, Diệp Trần cứ như vậy phiêu phù ở trên bầu trời, thập phần cảm thấy bắt mắt.

"Đây là Man Hoang yêu thú Man Long a!"

Man Hoang yêu thú cũng là yêu thú, là đám yêu thú tồn tại sớm nhất tại Chân Linh thế giới vào thời thượng cổ, tuy nhiên được xưng là yêu thú, nhưng đến hiện tại, tắc thì phải được gọi là Man Hoang yêu thú mới hợp lý, bởi vì chúng thuộc giống loài cổ xưa nhất, hiện tại nơi đây có rất nhiều yêu thú mà trong cơ thể đều chảy xuôi theo một tia huyết mạch đặc thù của chúng.

Man Hoang yêu thú có một đặc điểm lớn, tựu là rất khó biến hóa thành nhân loại, trí tuệ cũng không cao lắm, tương đương hung tàn, rất nhiều đặc thù cùng loại so với Tinh Không Cự Thú.

Hồng Hoang lĩnh cùng Chân Linh thế giới cũng không thông suốt với nhau, tại đây Man Hoang yêu thú có thể sống sót qua nhiều đời nên huyết mạch thuần khiết, sẽ không có tình trạng biến thành yêu thú bình thường.

Rống!

Ngửa mặt lên trời gào thét, Man Long một cái sải bước, hướng phía Diệp Trần phi tốc chạy tới.

"Đại gia hỏa nhà ngươi, ta cũng chưa từng chọc giận ngươi ah."

Kiếm Vực phóng thích mà ra, tốc độ của Man Long nhanh chóng chậm lại rồi dừng bước.

Trong mắt Man Long hiện lên hung quang, nửa người trên nghiêng qua, cái đuôi dài trăm thước phảng phất như một bả cạnh đao sắc bén, hướng phía Diệp Trần vung đến, trên mặt nó lúc này lại tràn ngập một tầng ánh sáng màu vàng.

Diệp Trần đang muốn động thủ giáo huấn thoáng một chút đầu cự thú có thực lực cường đại này, Man Long có thể so ngang với một Cao giai Vương giả.

Bất chợt.

Ba đạo ánh đao lóe lên, Man Long lập tức bị chia ra làm ba, một khỏa yêu đan màu vàng đất bay đi ra ngoài, rơi vào trên tay một trung niên có khuôn mặt lạnh túc.

"Vận khí của ta không tệ, giết ba đầu Man Hoang yêu thú đều không được đến một khỏa yêu đan, mà trong cơ thể con Man Long này rõ ràng lại có một quả." Trung niên nhìn thoáng qua Diệp Trần rồi trực tiếp ly khai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1201: Xem Các Ngươi Ngăn Cản Ta Thế Nào

"Ngục Vương!"

Diệp Trần trong miệng mặc niệm ra một cái tên.

Trung niên có vẻ mặt lạnh tùng đó không phải ai khác mà chính là Ngục Vương, môn chủ của Ngục Môn, một trong chín đại tông môn mạnh nhất của Chân Linh Đại Lục. Tương truyền, Ngục Vương là đỉnh cấp Vương giả có chiến lực đồng dạng với Tà Vương, là Tứ Tinh bá chủ chiến lực, không thể tưởng được hôm nay y đã là một Phong Đế Vương giả, cũng không hề yếu hơn so với Hoàng Bào lão quái, bất quá ngẫm lại cũng dễ lý giải vì tin đồn cũng chỉ là tin đồn, không có khả năng sau khoảng thời gian dài như vậy mà một điểm tiến bộ cũng không có.

Không có ngăn trở đối phương, Diệp Trần tùy ý để Ngục Vương rời đi.

"Tên Diệp Trần này không dám ngăn đón ta, xem bộ dáng là cảm thấy không nắm chắc khả năng ngăn trở ta."

Phi hành trên đường, Ngục Vương khóe miệng nổi lên nụ cười lạnh.

Đánh chết Man Long bằng một chiêu kia, hắn gần kề đã dùng đến tám phần lực.

...

Man Hoang yêu thú thường có một đặc điểm, đó chính là có hình thể cực lớn, khát máu tàn nhẫn, không giống yêu thú hiện tại, có loại có hình thể to lớn, cũng có loại có hình thể nhỏ bé, có tàn nhẫn, cũng có dịu dàng ngoan ngoãn . Từ lúc tiến vào Hồng Hoang lĩnh đến nay, Diệp Trần nhìn thấy Man Hoang yêu thú có hình thể nhỏ nhất là một con trâu nước, và một loài Man

Hoang độc muỗi, một hơi của nó có thể hút sạch máu của một đầu Voi ma mút, trông giống như hấp thành thây khô.

Không làm giống như Ngục Vương là tàn sát Man Hoang yêu thú, cướp lấy yêu đan của chúng.

Khi đã đến cấp bậc Linh Hải Cảnh, yêu thú đan sẽ hóa thành yêu lực, bất quá trong các Man Hoang yêu thú sẽ có một phần nhỏ có tồn tại yêu đan, những yêu đan này chính là tinh hoa yêu lực của bọn chúng.

Nhưng Man Hoang yêu thú có yêu đan tại Hồng Hoang lĩnh thì rất hiếm, giết đi thật là đáng tiếc.

Bất quá, có một loại Man Hoang yêu thú mà Diệp Trần không thể không giết, bọn chúng đến từ phía trên "Duyên Vân" được gọi là Huyết Dực Long, loại Man Hoang yêu thú này đối với huyết nhục vô cùng ham thích. Diệp Trần năm lần bảy lượt bỏ qua cho chúng, ngược lại rơi vào cục diện bị một đám Huyết Dực Long đuổi giết. Phải biết rằng chỉ một Huyết Dực Long cũng đã tương đương với một vị Cao giai Vương giả, mà lại tốc độ của chúng lại nhanh như quang điện. Một đám như vậy vây giết, dù Diệp Trần là Phong Đế Vương giả cũng đều muốn chật vật mà trốn.

Cho nên về sau hắn đã có kinh nghiệm, gặp phải Huyết Dực Long thì giết trước nói sau, bằng không đợi đối phương gọi bầy tới lại muốn phải liều mạng chạy trốn.

Trên đường đi, Diệp Trần giết một đám Huyết Dực Long cũng thu được hai quả yêu đan, một quả to cỡ cái bát, một quả lớn hơn thì có chút dị dạng, có rất nhiều chỗ lồi lõm, điểm một chút ố vàng lưu quang lưu chuyển tại mặt ngoài. Cái thứ nhất ẩn chứa đại lượng Vương Cấp yêu lực, cái thứ hai ẩn chứa yêu lực mang theo một tia làm lòng người vì hoảng sợ mà tâm rung động, khí tức hoang mang.

Greeeeeeeeeeeeeeee!

Tầng “Duyên Vân” phía trên, đột nhiên truyền đến một tiếng thét, thanh âm xuyên thấu hết thảy, lộ ra vẻ cực kỳ phẫn nộ.

"Thanh âm này, chẳng lẽ là Huyết Dực Long chi Vương?"

Huyết Dực Long bình thường có thực lực là Cao giai Vương giả. Tinh anh Huyết Dực Long có đỉnh cấp Vương giả thực lực, Huyết Dực Long chi Vương tắc là Phong Đế Vương giả thực lực. Đương nhiên, điều đáng nói ở đây là các Huyết Dực Long yếu nhất cũng đều là Cao giai Vương giả, đây chủ yếu là vì Hồng Hoang lĩnh không chỉ có đối với người từ ngoài vào mà đối với sinh hoạt ở bên trong cũng thập phần nguy hiểm, vì vậy tánh mạng đồng dạng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Nếu thực lực thấp hơn Cao giai Vương giả thì Huyết Dực Long bình thường sẽ không thể đi săn giết con mồi được, những con có thực lực thấp bé hơn, Diệp Trần cũng chưa từng thấy qua.

"Chạy là thượng sách."

Huyết Dực Long chi Vương không phải dễ dàng giết được như vậy, thời gian dây dưa với chúng một khi quá dài, sẽ trở thành một chuyện thập phần phiền phức.

Kiếm Vực phóng thích, Diệp Trần hóa thành một đạo kiếm quang bay vút đi ra ngoài, trong nháy mắt biến mất vào chỗ sâu trong Hồng Hoang lĩnh.

Trên đỉnh đầu Duyên Vân chỗ Diệp Trần vừa đứng trước đó, vỡ ra một cái động lớn, một Huyết Hồng Dực Long lớn hơn gấp 10 lần Huyết Dực Long bình thường lao xuống, hình thể của nó chẳng những to lớn hơn mà càng mạnh mẽ hơn rất nhiều, làn da bên ngoài có màu đỏ như máu, còn có chút điểm ánh sáng màu vàng lập loè, dáng vẻ so với con lúc trước mà Diệp Trần đã lấy được dị dạng yêu đan có chút đồng dạng.

Crackkkk!

Một tòa ngọn núi cứng rắn bị một nắm của nó đã trở thành phấn vụn.

...

Trong một nơi ở chỗ sâu trong Hồng Hoang lĩnh.

Một cô gái xinh đẹp thân mặc quần áo màu xanh biếc đang cùng một con tinh anh Huyết Dực Long chém giết.

Cô gái xinh đẹp có vũ khí là hai thanh Phỉ Thúy loan đao, loan đao vung vẩy làm trong hư không xuất hiện vô số Phỉ Thúy ánh đao lập loè, tựa như một ánh trăng tàn, lưu lại trên người tinh anh Huyết Dực Long một đạo vết đao sâu thấu xương, nếu như lúc này có người ở đây, nhất định sẽ nhận ra thân phận của nàng.

Vương giả thứ hai của Hỗn Loạn Ma Hải, Già Diệp Vương.

Bất quá con tinh anh Huyết Dực Long này so với trong tưởng tượng của Già Diệp Vương thì đáng sợ hơn, chẳng những tốc độ của nó như điện quang, có thể tránh thoát tuyệt đại bộ phận ánh đao, móng vuốt sắc bén trên cánh thỉnh thoảng trảo phá vào hộ thể chân nguyên của nàng, tại trên khải giáp đã bị kéo lê một tia dấu vết màu xanh lá, trảo kình truyền qua áo giáp làm cho nàng tức giận, máu huyết sôi trào không thôi.

"Chỉ có thể dùng sát chiêu thôi."

Già Diệp Vương quát một tiếng, Phỉ Thúy loan đao giao nhau, hướng về tinh anh Huyết Dực Long phi chém qua.

Phốc!

Tinh anh Huyết Dực Long bị cắt đôi nửa người, cuối cùng tổng cộng bị chia làm bốn khối.

Cùng lúc đó, Già Diệp Vương kêu rên một tiếng, cánh tay trái cùng với loan đao theo trên thân thể rớt xuống, nguyên lai là vì tinh anh Huyết Dực Long vừa bị đánh chết kia, cũng đã bộc phát ra một lượng khí lực cuối cùng, một móng vuốt vươn ra kéo đứt cánh tay trái của nàng.

"Trở lại đây!"

Già Diệp Vương thu hồi cánh tay trái của mình cùng nắm lấy Phỉ Thúy loan đao, một lần nữa liên tiếp ở bên trái thân thể, huyết nhục nhúc nhích, lập tức khôi phục hoàn tất cánh tay bị đứt kia.

"Cái yêu đan này ngược lại có chút kỳ quái a!"

Giết chết tinh anh Huyết Dực Long, Già Diệp Vương rất may mắn đạt được một quả yêu đan, cái yêu đan này của nàng cũng hoàn toàn giống với cái mà Diệp Trần lấy được.

Thu hồi dị dạng yêu đan, Già Diệp Vương thân hình lóe lên, liền muốn phá không rời đi.

"Không tốt."

Rất đột ngột, vừa bay ra thì ngoài thân thể bị bắn ngược trở lại, sau đó lại bị đung đưa qua lại mấy lần, vội vàng thúc dục Linh Hồn Lực, Già Diệp Vương phát hiện, chẳng biết lúc nào, bốn phía hư không tràn ngập một tầng tầng mạng nhện mà mắt thường khó phát hiện được, những mạng nhện này to lớn không thể tưởng tượng nổi, ẩn ẩn hiện ra năm màu chi sắc, Linh Hồn Lực khẽ quét qua cũng rất khó phát hiện, chỉ có chú ý quan sát mới có thể thấy được.

"Hắc Sơn Nữ Vương, ta và ngươi không oán không thù, thả ta ra, ta coi như chuyện này chưa từng phát sinh qua."

Già Diệp Vương thân thể bị dính lên mạng nhện, vùng vẫy mấy lần đều không có thể thoát ra.

"Ngươi biết là ta sao?"

Mặc trường bào màu đen, dung mạo đồng dạng diễm lệ, Hắc Sơn Nữ Vương theo trong hư không hiện ra.

"Trừ ngươi ra, tựu chỉ có Hắc Sơn Tổ Sư mới có thể sử dụng mạng nhện vây khốn ta, vốn dĩ thực lực của Hắc Sơn Tổ Sư đường đường là một Phong Đế Yêu Vương nên hắn không cần phải nhằm vào ta thế này!"

Già Diệp Vương tỉnh táo nói.

"Hoàn toàn chính xác, sư tổ ta sẽ không hạ thấp thân phận để đối phó ngươi." Hắc Sơn Nữ Vương gật gật đầu.

"Như vậy, ngươi mau thả ta ra!"

Già Diệp Vương tuy nhiên là đỉnh cấp Vương giả, nhưng Hắc Sơn Nữ Vương tên tuổi so với nàng càng lớn hơn, Hắc Sơn Nữ Vương thực tế chiến lực nhiều nhất chỉ là Tứ Tinh cấp thấp, thế nhưng những kẻ có chiến lực đạt tới Tứ Tinh cao đẳng thậm chí cả Tứ Tinh đỉnh phong đỉnh cấp Vương giả, cũng sẽ không chủ động trêu chọc nàng. Mạng nhện của đối phương tại bất kỳ địa phương nào cũng có thể bố trí dày đặc, một khi bị bao phủ thì muốn thoát khốn cũng thập phần gian nan, còn đối phương lại hoàn toàn có thể bố trí ra tầng tầng mạng nhện rất dễ dàng.

"Thả ngươi ra là không thể nào, Già Diệp Vương."

Lại có thêm hai đạo thân ảnh hiện ra, đến nói chuyện chính là một lão giả mặt như Cổ Ngọc áo vàng.

"Thiên Hư Vương, Thiết Cốt Vương!"

Già Diệp Vương sắc mặt khó xem, Thiên Hư Vương là Hư Không Môn Thái Thượng Đại trưởng lão, nhiều năm trước cũng đã là Tứ Tinh đỉnh phong chiến lực, bây giờ nói không chừng đã có Tứ Tinh bá chủ chiến lực. Còn Thiết Cốt Vương là Lâm Gia tộc trưởng, một trong tứ đại gia tộc tại Chân Linh Đại Lục, chủ tu theo con đường Luyện Thể, xét về khả năng cận chiến có thể nói là vô địch trong đỉnh cấp Vương giả.

"Ba người các ngươi vây công ta mà không sợ tộc trưởng Hỗn Loạn Ma Hải ta biết à." Già Diệp Vương biết rõ hôm nay dữ nhiều lành ít rồi, đối

phương há lại không biết sự tồn tại của Tộc trưởng Ma Hoa Hoàng, nàng hỏi như vậy là có ý định tranh thủ cho mình một ít thời gian, tùy thời thoát khốn.

"Nơi này là Chân Linh Đại Lục chứ không phải Huyết Thiên Đại Lục, nếu như ngươi cho rằng Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu có thể không kiêng nể ai ở Huyết Thiên Đại Lục, liền có thể cũng như vậy tại Chân Linh Đại Lục, vậy thì thập phần sai lầm rồi, Ma Hoa Hoàng không có mặt ở đây, tựu làm cho ngươi ăn chút đau khổ rồi." Thiên Hư Vương thần sắc tự nhiên, cao cao nhìn xuống lấy Già Diệp Vương.

"Những lời này, ngươi có lẽ phải ở trước mặt Tộc trưởng ta nói."

Già Diệp Vương sắc mặt tái nhợt, ba người này quá làm càn.

"Ít nói lời vô bổ đi, hôm nay, ngươi khó tránh khỏi một kiếp rồi"

Theo dị tộc đại kiếp nạn lửa sém lông mày, lời dị nghị nhằm vào Nhân Ma nhất tộc lần nữa sẽ tăng vọt, ngoại trừ một số ít Vương giả, tuyệt đại bộ phận Vương giả đều không chào đón Nhân Ma nhất tộc. Sau lưng, họ đã bắt đầu triển khai hành động, hoặc là diệt trừ, hoặc là giam giữ toàn bộ Nhân Ma nhất tộc để trong tương lai Nhân Ma nhất tộc không có cơ hội đầu nhập vào Ma tộc.

Ma Hoa Hoàng lúc trước cùng Diệp Trần làm giao dịch là phòng ngừa chu đáo sự tình này, kỳ vọng một ngày nào đó trong tương lai, Diệp Trần có thể trợ giúp Nhân Ma nhất tộc vượt qua nguy cơ này.

"Huyền Hậu cùng Diệp Trần cũng là Hỗn Loạn Ma Hải minh hữu ta, các ngươi tựu không sợ bọn hắn hưng sư vấn tội ?" Già Diệp Vương có cảm giác tình thế đã rất nghiêm trọng, hôm nay, nàng phải thoát đi ra Chân Linh Đại Lục, đem tin tức này nói cho Tộc trưởng. Nếu không, Nhân Ma nhất tộc không biết sẽ có bao nhiêu người gặp đại nạn, đây không phải điều mà nàng muốn nhìn thấy.

"Hừ, Huyền Hậu cùng Diệp Trần bất quá cũng chỉ là lòng người dạ sói,

Nhân tộc bồi dưỡng bọn hắn, còn bọn hắn lại trợ giúp ngoại nhân, bất quá cũng không có sao, chúng ta hôm nay đánh chết ngươi, bọn hắn cũng không dám nói gì."

Thiết Cốt Vương cười lạnh.

"Toàn Không trảm!"

Trong giây lát, Già Diệp Vương đang bị dính trên lưới nhện thân thể xoay tròn, nắm trong tay Phỉ Thúy loan đao, theo thân thể xoay tròn liên tục, phảng phất tạo thành một thứ như máy cắt kim loại hình đinh ốc cự đại, thiết cắt vào lưới nhện bắn ra thanh âm tựa như dây thép đứt gãy.

Lúc nói chuyện, Già Diệp Vương một mực ngầm súc tích lực lượng để trong nháy mắt có phá vỡ mạng nhện.

"Trốn!"

Giãy phá mạng nhện, Già Diệp Vương thân hình chớp động liên tục, loan đao kéo lê thành từng mảnh đao quang chém về phía tầng tầng mạng nhện đang ngăn trở phía trước.

"Già Diệp Vương, ngươi nghĩ chúng ta không biết là ngươi tranh thủ cơ hội cho mình à."

Bàn tay lớn của Thiên Hư Vương tung ra một trảo, một cổ lực lượng trói buộc cường đại bao phủ ở Già Diệp Vương.

"Đáng giận!"

Tốc độ Già Diệp Vương lập tức bị trì hoãn chậm lại, nếu dùng tốc độ như vậy đột phá, chỉ sợ sẽ lần nữa bị mạng nhện dính chặc, đến lúc đó, thật sự trời cao cũng không có đường chạy, địa ngục rộng cửa vào rồi.

"Theo ta trở về."

Thừa dịp Thiên Hư Vương đang dây dưa với Già Diệp Vương, Thiết Cốt

Vương xuất hiện tại phía trước Già Diệp Vương, một quyền oanh đi qua, tay đấm bá đạo Vô Song, bởi vì tốc độ quá nhanh, lực lượng quá lớn, tại phía trước nắm đấm của Thiết Cốt Vương xuất hiện từng vòng quầng sáng màu trắng.

Oanh!

Già Diệp Vương bay ngược đi ra ngoài, miệng phun ra một đạo máu tươi.

"Già Diệp Vương, ngươi trốn không thoát đâu."

Hắc Sơn Nữ Vương lắc đầu.

"Hôm nay dù có ai đến cũng không thể nào cứu được ngươi." Thiên Hư Vương cũng nói.

"Vậy sao? Diệp Trần ta phải cứu nàng, xem các ngươi như thế nào ngăn cản ta?"

Nhưng vào lúc này, một đạo kiếm khí chợt lóe lên, tầng tầng mạng nhện liền trong nháy mắt đều bị cắt đứt, mở ra một thông đạo thẳng tắp, một thân ảnh bay vút tiến đến, không phải Diệp Trần thì là ai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1202: Một Kiếm Tan Tác Ngục Vương

Mạng nhện cùng Hắc Sơn Nữ Vương có tâm thần tương liên, cả một mảng lớn bị phá vỡ đối với ả cũng không có ảnh hưởng gì nhiều, nhưng ở đây Diệp Trần thoáng cái đã phá vỡ tất cả mạng nhện đang giăng ra, làm cho Hắc Sơn Nữ Vương không khỏi kêu rên một tiếng, khóe miệng tiết ra một tia máu tươi.

"Diệp Trần."

Hắc Sơn Nữ Vương gắt gao nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

Thời gian thật là quá nhanh, mới ngày nào hắn chỉ là một thiên tài nhỏ trong trong huyệt mộ của Tứ Cực Đại Đế, hôm nay đã trưởng thành đến bực này liền khiến nàng có chút ngưỡng mộ. Nàng nghe nói, một số nhân vật đình đám suốt mấy trăm năm tại Chân Linh thế giới là Hắc Thủy lão tổ, Hoàng Bào lão quái cùng với Xích Thủy lão quái, đều là chết trên tay hắn, Tịch Diệt Ma Đế cũng bởi vì hắn mà rơi vào thảm cảnh linh hồn bị trọng thương, sau đó lại suýt nữa bị Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu giết chết. Tuy nói Tịch Diệt Ma Đế đã nhận được truyền thừa của Khí Thiên Đế, có thể cùng Kim Ngao lão tổ ngạnh kháng tương đương, nhưng theo như sự tình Tịch Diệt Ma Đế không tiếp tục trực tiếp tìm Diệp Trần thanh toán, chứng tỏ đối phương hiển nhiên đã kiêng kị Diệp Trần cùng các minh hữu bên cạnh hắn.

Có thể nói, sự tình oanh động thiên hạ của Tịch Diệt Ma Đế và đám người Kim Ngao lão tổ kéo đến nhằm tàn sát Diệp gia đã khiến cho cả thế giới đều biết.

"Diệp Trần điện hạ."

Chứng kiến Diệp Trần, Già Diệp Vương như trút được gánh nặng tùng hạ một hơi, có Diệp Trần ở đây, ba người bọn hắn hiển nhiên là không giết được nàng. Bởi vì Diệp Trần vẫn chưa đi qua Phong Vương điện, Già Diệp Vương vì dùng bề ngoài tôn kính mà xưng hô hắn là điện hạ, Tộc trưởng đã từng nói, thực lực Diệp Trần đã đạt tới tình trạng thâm bất khả trắc, cơ hồ mỗi ngày đều có tiến bộ, xưng hô đối phương là điện hạ cũng không có gì là không ổn.

Diệp Trần gật đầu, "Ngươi yên tâm, có ta ở đây tại đây, bọn hắn không làm gì được ngươi đâu."

Thiết Cốt Vương nhướng mày, cái tên Diệp Trần này từ lâu hắn đã không ưa, lúc trước, khi Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh, Diệp gia xếp đặt buổi tiệc mừng, trong số tứ đại gia tộc cũng chỉ có Lâm gia là không đến chúc mừng.

"Diệp Trần, ta có nghe nói qua về ngươi. Tại thời đại này, ngươi được coi như là một thiên tài có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bất quá ta khuyên ngươi nên tự bảo vệ cho thân phận của mình, chớ để vì sự tình Nhân Ma nhất tộc mà đối kháng cùng toàn bộ Chân Linh thế giới. Bất luận cái gì ngăn cản Chân Linh thế giới vượt qua các chướng ngại, đều bị nghiền thành phấn vụn, cả ngươi cũng không ngoại lệ."

"Vậy sao? Bất quá ngươi cũng không phải là đại diện của Chân Linh thế giới. Ngươi chẳng có gì xứng đáng để nói những lời đó cả."

Diệp Trần nghiêng đầu, nhìn về phía Thiết Cốt Vương.

Nắm đấm nắm chặt, Thiết Cốt Vương bỗng nhiên cười nói: "Nghe nói ngươi đã giết ba người Hoàng Bào lão quái, nhưng Thiết Cốt Vương ta lại không tin. Thực lực chân thật của ngươi có lẽ chỉ là Ngũ Tinh cấp thấp a!"

Thiết Cốt Vương thủy chung không cho rằng Diệp Trần có thể đơn thương độc mã giết chết ba người Hoàng Bào lão quái, Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng khẳng định đã thi triển thủ đoạn gì để trợ giúp hắn. Dù sao lúc ấy

ở đó không có người bên ngoài chứng kiến, chỉ có cái gọi là mắt thấy mới là thật, tai nghe chỉ là giả, những lời này không phải nói để chơi đùa cho vui.

Thiết Cốt Vương tuy có chiến lực chung quy là Tứ Tinh bá chủ, nhưng chỉ cần đánh tới gần thân thể hắn thì cho dù là Ngũ Tinh cấp thấp chiến lực cũng đừng mong chiếm được thế thượng phong.

"Ngươi đại khái có thể thử một lần, bất quá ta ra tay không biết nặng nhẹ, nếu ngươi bị thương thì cũng đừng trách ta rồi."

Diệp Trần không mặn không nhạt nói.

"Làm tổn thương ta? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy."

Thiết Cốt Vương là Luyện Thể Vương giả, thân thể phòng ngự rất mạnh, nhớ ngày đó cũng bị một vị Phong Đế Vương giả đuổi giết qua, nhưng chỉ vẻn vẹn thụ đi một vài vết thương nhẹ. Nói xong, hắn âm thầm truyền âm cho Thiên Hư Vương, "Ta trước thăm dò thoáng một chút thực lực của hắn, nếu như chỉ là Ngũ Tinh cấp thấp chiến lực, ba người chúng ta liên thủ cũng đủ để áp chế hắn."

"Ngươi cẩn thận một chút."

Thiên Hư Vương bất động thanh sắc khuyên.

"Diệp Trần, thỉnh giáo."

Thiết Cốt Vương trong hai mắt bắn ra mãnh liệt chiến ý.

Ngoại trừ Diệp Trần cùng Thiết Cốt Vương, những người khác đều thối lui đến ngoài mấy trăm dặm, Già Diệp Vương âm thầm truyền âm cho Diệp Trần, "Diệp Trần điện hạ, không nên cùng hắn cận chiến, tuy ta biết rõ dùng thực lực của người cũng không sợ hắn, nhưng tóm lại cẩn thận vẫn hơn."

Kỳ thật Già Diệp Vương rất muốn nhìn một chút thực lực của Diệp Trần đã đạt đến trình độ nào, theo như lời Thiết Cốt Vương nói, mắt thấy mới là

thật tai nghe chỉ là giả, rất nhiều chuyện, cần muốn tận mắt thấy mới có thể tin tưởng.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, "Cận chiến, hắn còn bị bại thảm hại hơn."

Không đợi Già Diệp Vương hiểu được những lời này là có ý gì, Thiết Cốt Vương xuất thủ, vừa ra tay tựu là một đại sát chiêu, một quyền đầy khí lực màu đen như khói sương mù oanh hướng vào đầu Diệp Trần đánh tới.

Thiên Địa Phá Sát quyền.

"Quyền kình cũng thật cường đại a"

Thân hình Diệp Trần lập loè, quyền kình màu đen theo bên cạnh hắn bay sượt qua.

"Ha ha, ngươi biết rõ ta am hiểu cận chiến mà còn dám không kéo dài khoảng cách, quả nhiên cuồng vọng như vậy, đúng như tương truyền, thật không biết tốt xấu." Thiết Cốt Vương đại hỉ, lập tức xuất hiện tại phía trước Diệp Trần, hai đấm như khai cung bắn tên, tung ra vô số quyền. Đem thân thể tu luyện tới cảnh giới này, Thiết Cốt Vương mỗi một quyền chứa đựng lực quan thiên quân đều nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

"Hắn chắc có lẽ không nói dối a!"

Già Diệp Vương không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, xem hắn ứng phó như thế nào.

"Thiết Cốt Vương, cũng nên để cho ngươi nhìn xem, cái gì là tốc độ."

Bất kể là Hắc Sơn Nữ Vương, Thiên Hư Vương, hay vẫn là Già Diệp Vương, đều không nhìn ra Diệp Trần đã rút kiếm như thế nào, mà ngay cả Thiết Cốt Vương cũng cảm thấy thấy hoa mắt, vô số kiếm quang tóe phát ra.

Bang bang bang bang!

Kiếm quang không chỉ có nhanh, mà lại thập phần chuẩn xác, men theo khe hở quyền kình, trảm kích tại trên lồng ngực Thiết Cốt Vương, Thiết Cốt Vương vung mấy trăm quyền, còn Diệp Trần vung Thương Thiên kiếm, nhưng chỗ bất đồng chính là Thiết Cốt Vương một quyền cũng đều không trúng được Diệp Trần, mà ngược lại kiếm của Diệp Trần lại chém trúng hắn.

Phốc!

Cuối cùng, một kiếm như tia chớp trong đêm tối sượt qua cổ của Thiết Cốt Vương, đại lượng máu tươi phun ra, thủ cấp của Thiết Cốt Vương rơi ra, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ.

"Làm sao có thể, ta làm sao có thể một quyền cũng đều đánh không trúng ngươi?"

Thiết Cốt Vương tức tưởi quát.

"Trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm, loại cảnh giới này, chắc là ngươi chưa từng biết qua nhỉ."

Đạt tới cảnh giới như thế, đại biểu cho bản thân không hề có sơ hở đáng nói, trừ phi là thực lực sai biệt rất lớn hoặc là đối thủ có cảnh giới đồng dạng, nếu không, không người nào có thể tại cận chiến mà áp chế Diệp Trần.

"Ta không thể giết ngươi, bất quá nếu có lần sau nữa, tất sát."

Thiết Cốt Vương là Luyện Thể Vương giả, tại nghiên cứu trên thân thể, so với Phong Đế Vương giả bình thường chỉ thiếu chút nữa là có thể đạt tới Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới, dù có chém rụng đầu của hắn nhưng cũng không cách nào giết chết hắn.

Thủ cấp tiến đến hàn gắn trên thân thể, Thiết Cốt Vương nhổ ra từng ngụm từng ngụm máu tươi, hắn tuy nhiên là Luyện Thể Vương giả, phòng ngự cường đại lại có Cực phẩm chiến giáp triệt tiêu đại bộ phận tổn thương, nhưng dưới uy lực của Thương Thiên kiếm, có thể không chết đã thập phần khó khăn, bá một tiếng, Thiết Cốt Vương phi nhanh ngược lại lui ra ngoài,

rời xa Diệp Trần.

"Cùng giống như Thiết Cốt Vương, ta không muốn giết các ngươi, tất cả đều ly khai đi!"

Diệp Trần nhìn về phía Hắc Sơn Nữ Vương cùng Thiên Hư Vương.

Hắc Sơn Nữ Vương nói: "Diệp Trần, ngươi rất có tiềm lực nhưng hội vì chính mình rước lấy đại họa, sự tình cuộc chiến lần này nhằm vào Nhân Ma nhất tộc, đã được sự đồng ý của phần đông Phong Đế Vương giả, bằng vào một mình ngươi, cho dù có thêm Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng cũng ngăn cản không được cái cổ đại thế này, nếu cưỡng ép ngăn cản chỉ có nhận lấy thịt nát xương tan."

"Nhân Ma nhất tộc cũng không phản bội Chân Linh thế giới, chỉ là có khả năng này mà các ngươi muốn diệt cùng giết tận bọn hắn, nói đi cũng phải nói lại, các ngươi lấy lý do là muốn dập tắt khả năng Nhân Ma nhất tộc phản bội Chân Linh thế giới, còn ngược lại Nhân tộc cùng Yêu tộc bên trong cũng có cả đám người, tựu không có khả năng bọn chúng sẽ phản bội sao? Chẳng lẽ các ngươi muốn giết sạch người trong thiên hạ à ?"

Diệp Trần lạnh lùng nói.

Thiên Hư Vương nói: "Nhân Ma nhất tộc trong cơ thể có lưu Ma tộc huyết thống, bọn hắn trời sinh đã có ma tính nên phản bội Chân Linh thế giới lại càng dễ dàng, chính vì phòng ngừa vạn nhất, bọn hắn phải chết hoặc là phải bị khống chế, Chân Linh Đại Lục ta tuyệt đối không thể thua trong cuộc chiến này. Diệp Trần, nếu như ngươi không muốn trở thành tội nhân của Chân Linh thế giới, ngươi tốt nhất không nên nhúng tay vào chuyện này."

"Nếu như vậy ta càng muốn nhúng tay vào đấy !"

"Hôm nay ngươi có thể cứu được Già Diệp Vương, nhưng ngươi không cứu được toàn bộ Nhân Ma nhất tộc đâu."

"Nực cười, Chân Linh thế giới đã cho phép sự hiện hữu của ta, như vậy

ta sẽ ngăn cản cho các ngươi xem, Nhân Ma nhất tộc chỉ cần một ngày không phản bội, ta tựu bảo hộ bọn hắn một ngày."

"Điên rồi!"

Hắc Sơn Nữ Vương lắc đầu, Diệp Trần làm việc như thế, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, hôm nay đến đây chính là nàng, nếu như là sư tổ Hắc Sơn Tổ Sư, Diệp Trần ngay cả trốn cũng không thoát được, chớ đừng nói chi là có mặt các cường đại Phong Đế Vương giả khác.

Nghe vậy, Thiên Hư Vương ánh mắt lạnh xuống, tên Diệp Trần này thật đúng là gian ngoan mất khôn, chẳng lẽ hắn cho rằng khi trở thành Phong Đế Vương giả thì sẽ là vô địch thiên hạ sao?

"Không cần nói nhảm nhiều như vậy, cái tên Già Diệp Vương này, hay nhất vẫn là ta tới giết a!"

Một đạo nhân ảnh trống rỗng xuất hiện tại phía trên Già Diệp Vương, chính là Ngục Vương, hắn tay phải co rụt lại, ba đạo ánh đao theo lòng bàn tay phụt lên đi ra ngoài, đúng là một chiêu kia đã từng chém giết Man Long.

Hừ!

Diệp Trần thân hình chuyển dời vào hư không, ngay lập tức xuất hiện tại trước người Già Diệp Vương, Thiên Hạt kiếm hướng trong hư không phóng xuất ra kiếm quang như tấm lụa cắt nát ba đạo ánh đao kia.

"Diệp Trần, ngươi tránh ra, nếu không đừng trách ta vô tình."

Ngục Vương khắc nghiệt nói.

"Ngục Vương, ta không có tìm đến làm phiền ngươi, ngươi ngược lại là chạy tới tìm ta gây phiền toái, chắc ngươi cho rằng ta là quả hồng mềm, mặc cho ngươi vuốt ve sao?"

Lúc trước, Ngục Vương đứng trước mặt hắn mà chém giết Man Long,

rất hiển nhiên là không đem hắn để vào mắt, mặc dù thực lực Man Long căn bản không có khả năng làm bộc lộ thực lực Diệp Trần, nếu như nó mạnh hơn Diệp Trần thì việc Ngục Vương chém giết Man Long là giúp Diệp Trần một cái đại ân, trái lại, tựu chính là triệt để không xem hắn ra gì rồi.

Bất quá Diệp Trần cũng không vì một chuyện không vào đâu ấy mà cùng Ngục Vương gây khó dễ, đối với hắn thì việc đó không đáng gì, chỉ cần đối phương không chủ động trêu chọc hắn là được rồi.

Ngục Vương cười lạnh một tiếng, "Diệp Trần, ngươi quá đề cao bản thân rồi, ngươi thực cho rằng thiên hạ này quá nhỏ bé và không ai có thể làm gì được ngươi à? Ta chẳng qua là khinh thường mà ra tay thôi, mau tránh ra, nếu không ta cũng không ngại cho ngươi thấy chút huyết. Có một số việc, ngươi không cần phải để ý đến, mà ngươi cũng chẳng có năng lực để quản đến đâu."

"Để cho ta gặp máu a, tựu nhìn ngươi có hay không bổn sự này rồi."

"Không biết trời cao đất dày, Phá Ngục trảm!"

Ngục Vương cánh tay giơ lên cao, cả cánh tay nổi lên mãnh liệt hắc sắc quang mang tàn tro, phảng phất biến thành một bả đao, một bả đầu đao dùng để trảm giết kẻ tù tội.

Oanh!

Khí tức như bị cuốn ngược lại nhường đường cho ánh đao, một ánh đao này của Ngục Vương, lúc đầu bất quá chỉ dài mấy chục thước, sau một khắc, biến thành một mảng lớn hào quang màu xám đen, ánh đao không chỗ nào không có, phảng phất như che kín bầu trời, làm mất đi vạn trượng ánh sáng chói lọi của mặt trời.

"Nhanh, khi Ngục Vương ra tay, Diệp Trần khẳng định chiếm không được ưu thế, Hắc Sơn Nữ Vương, ngươi mau bố trí mạng nhện để tránh Diệp Trần mang theo Già Diệp Vương thoát đi."

Thiên Hư Vương đối với Hắc Sơn Nữ Vương nói ra.

"Được."

Hắc Sơn Nữ Vương hai tay mở ra, vô số tơ nhện ngũ sắc mà mắt thường nhìn không thấy lập tức được phun ra đi, bất quá rất nhanh sau đó, trên mặt nàng biểu lộ ngưng trệ, tốc độ phun ra tơ nhện cũng chậm lại, chợt yên tĩnh.

Đối mặt sát chiêu của Ngục Vương, Diệp Trần một kiếm nghiêng vung đi ra ngoài, Kiếm Cương lạnh lùng xé toạt ánh đao, cảnh tượng trông như bên trong Hắc Ám Tinh Không đã có một vì sao rơi, vạch phá màn đêm.

Thu Thủy Kiếm Quyết đệ tam thức, Phá Cốt!

Ầm ầm !

Không có bất kỳ phản kháng nào, Ngục Vương cả người bay ngược đi ra ngoài, máu tươi cuồng phun.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1203: Vây Giết Trong Tinh Không

Thành danh mấy trăm năm, cùng thời với Huyền Hậu, Tà Vương nổi danh với tên gọi là Ngục Vương lại rõ ràng không thể trụ nổi một kiếm của Diệp Trần.

Tuy nói thời điểm mà bọn hắn nổi danh đều là Tứ Tinh bá chủ chiến lực, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, mỗi người đều có được những tiến bộ cực lớn, như Huyền Hậu đã đạt đến Ngũ Tinh cao đẳng chiến lực, Ngục Vương kém hơn một chút cũng có được Ngũ Tinh trung đẳng chiến lực, phối hợp thêm hình phạt võ học của Ngục Môn, chiến lực đã đạt gần đến Ngũ Tinh cao đẳng.

Thế nhưng, hiện tại hắn lại không trụ nổi quá một kiếm trên tay Diệp Trần.

Haaaaa!

Già Diệp Vương hít một hơi lãnh khí, nàng cuối cùng cũng minh bạch vì sao Tộc trưởng tôn sùng Diệp Trần như thế rồi, tại thời điểm Diệp Trần vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh đã cùng với đối phương thực hiện giao dịch.

"Hôm nay một kiếm này, ta sẽ nhớ kỹ."

Ngục Vương trong nội tâm nảy ra kinh sợ, hắn tự cảm giác không phải đối thủ Diệp Trần, cũng không còn mặt mũi mà tiếp tục cuồng vọng, dứt khoát mượn chi lực một kiếm này của Diệp Trần hướng phía phương xa cực nhanh mà thoát li.

"Chúng ta cũng đi thôi"

Thiên Hư Vương mặt không biểu tình, quay người ly khai.

Cuối cùng rời đi chính là Hắc Sơn Nữ Vương, nàng do dự một chút rồi mở miệng nói: "Ngươi phải cẩn thận rồi, Hắc Sơn nhất mạch ta am hiểu dùng mạng nhện để vây khốn địch nhân, cho nên sau sự kiện này sư tổ ta rất có thể sẽ được mời xuống núi để đối phó các ngươi, những người có khả năng tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, hoặc là một Phong Đế Vương giả có tốc độ cực nhanh."

"Đa tạ đã nhắc nhở, nếu có thể, ta cũng không muốn cùng sư tổ ngươi đối địch."

Hắc Sơn Tổ Sư, Long Vương, Hắc Long lão tổ, Kim Ngao lão tổ, có thể nói là bốn Cổ Đổng Lão Gia, ngoại trừ Long Vương, ba người còn lại đều là yêu thú, đám người bọn họ đều có niên đại vượt qua một thiên tuế, trong đó lớn tuổi nhất lại là Hắc Sơn Tổ Sư. Hắc Sơn Tổ Sư cùng Kim Ngao lão tổ đồng dạng thường xuyên bế quan, cho nên các Sinh Tử Cảnh hậu sinh biết rõ về hắn không nhiều lắm, nhưng những ai đã biết rõ về hắn, đều nhận ra sự đáng sợ tột cùng. Tuy nhiên chiến lực của Hắc Sơn Tổ Sư ngược lại chỉ là thứ yếu, khả năng bố trí ra mạng nhện của hắn mới được xem là thứ đáng sợ nhất, được thiên hạ xưng tụng là Thiên La Địa Võng, một khi được giăng ra, địch nhân hoàn toàn không có chỗ trốn.

"Chỉ cần ngươi rời bỏ liên minh với Nhân Ma nhất tộc, sư tổ ta chắc có lẽ sẽ không đối phó ngươi."

Hắc Sơn Nữ Vương nhìn Già Diệp Vương một cái, nói ra.

Diệp Trần cười cười. Hắn cũng không phải e ngại Hắc Sơn Tổ Sư, chỉ có điều không muốn có thêm nhiều địch nhân. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không cần phải giải thích thêm.

"Ta đi trước một bước."

Thân hình lóe lên, Hắc Sơn Nữ Vương biến mất tại phía chân trời.

"Già Diệp Vương, kế tiếp ngươi có tính toán gì không?"

Hắc Sơn Nữ Vương vừa đi, Diệp Trần xoay người hỏi thăm Già Diệp Vương.

Già Diệp Vương triều lấy Diệp Trần dịu dàng cúi đầu, "Đa tạ Diệp Trần điện hạ cứu giúp, không biết Diệp Trần điện hạ có thể tiễn đưa ta đi về Hỗn Loạn Ma Hải không, ta sợ vừa đi ra ngoài sẽ bị bọn hắn đuổi giết."

Già Diệp Vương không sợ Thiên Hư Vương cùng Thiết Cốt Vương, chỉ cần nàng muốn chạy trốn thì hai người này ngăn không được nàng, nàng kiêng kị nhất chính là Hắc Sơn Nữ Vương.

Diệp Trần gật gật đầu: "Cũng được."

Từ Chân Linh Đại Lục đến Hỗn Loạn Ma Hải mặc dù có ức vạn dặm, nhưng đối với Diệp Trần cùng Già Diệp Vương mà nói cũng không phải rất xa. Những đỉnh cấp Vương giả có tốc độ kém cỏi nhất trong nháy mắt cũng có thể bay ra ngoài mười mấy vạn dặm.

Bên ngoài Hồng Hoang Lĩnh, chỉ một con chim đang đậu trên tàng cây nghỉ ngơi chứng kiến Diệp Trần cùng Già Diệp Vương bay ra.

"Tên Diệp Trần này xem bộ dáng là một lòng muốn bảo vệ Nhân Ma nhất tộc rồi."

Chỗ rất xa, Thiên Hư Vương sắc mặt âm trầm.

Ma Hoa Hoàng tạm thời không có mặt tại Hỗn Loạn Ma Hải, hỏi thăm thoáng một chút mới biết được Ma Hoa Hoàng đã đi vào Tinh Không. Qua ít ngày nữa mới trở lại, Ma Hoa Hoàng không ở đây, Diệp Trần cũng tựu không có ý định dừng lại tại Hỗn Loạn Ma Hải, lần nữa phản hồi Hồng Hoang lĩnh.

...

Tại Hồng Hoang lĩnh.

Nháy mắt, Diệp Trần đã ở tại Hồng Hoang lĩnh sáu ngày.

Trong sáu ngày này, Diệp Trần chém giết Huyết Dực Long, không đến 30 thì cũng phải có hai mươi con, bình quân mỗi ngày có thể gặp được đến năm sáu lần, hơn nữa cái này là kết quả tốc chiến tốc thắng của hắn, nếu không hội sẽ có càng nhiều Huyết Dực Long bay vọt mà đến.

Chém giết hai ba mươi con Huyết Dực Long, Diệp Trần đạt được đến năm miếng yêu đan, bất quá trong số những yêu đan này không hề có dị dạng yêu đan, đều rất bình thường.

"Nguyên Hoàng tiền bối từng nói, cái dị dạng yêu đan này có ẩn chứa Man Hoang chi lực, chỉ cần sưu tập Man Hoang chi lực đủ nhiều, có thể dùng chúng để cảm ứng ra địa phương có khả năng ẩn chứa Man Hoang thạch."

Huyết Dực Long cắn nuốt đồ vật có Man Hoang chi lực, trong cơ thể sẽ sinh ra Man Hoang chi lực, điều này đại biểu Huyết Dực Long đã từng đi qua những địa phương kia, đáng tiếc Huyết Dực Long khó có thể thu phục, mà lại chỉ có thể thuần phục Huyết Dực Long có Man Hoang chi lực mới có thể tìm được địa điểm đó, bằng không, chỉ là lãng phí thời gian không công.

Ngày hôm đó, Diệp Trần gặp được “kình địch”.

Là một Huyết Dực Long chi Vương, hơn nữa là Huyết Dực Long chi Vương có cắn nuốt Man Hoang chi lực.

Con Huyết Dực Long chi Vương này vừa nhìn thấy Diệp Trần liền điên cuồng phi tốc cắn qua, thập phần hung hãn, có ý định cùng quyết tâm đem Diệp Trần bầm thây vạn đoạn.

Rầm rầm rầm rầm rầm...

Một người một yêu, kịch liệt đại chiến.

"Con Huyết Dực Long chi Vương này thật cường đại."

Diệp Trần liên tiếp thi triển ra Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật cùng Thu Thủy Kiếm Quyết đệ tam thức phá cốt, nhưng cũng chỉ có thể để cho làn da mặt ngoài của Huyết Dực Long chi Vương nhiều thêm một tí vết kiếm, không ảnh hưởng toàn cục, thứ phòng ngự này của Huyết Dực Long chi Vương so với Kim Ngao lão tổ cũng không kém hơn bao nhiêu.

Rống!

Huyết Dực Long chi Vương cũng rất phẫn nộ, nó không phải là chưa từng cùng cường đại Phong Đế Vương giả chiến đấu qua, một ít Phong Đế Vương giả so với Diệp Trần đều lợi hại hơn một chút, nhưng với ưu thế phòng ngự cường đại, nó ít nhất cũng có thể làm cho đối phương thập phần chật vật, thế nhưng thực lực cận chiến của Diệp Trần quả thực là không thể tưởng tượng nổi, bản thân nó bị đánh trúng vô số lần nhưng một lần gây thương tổn đến đối phương cũng không thể làm được.

Cái này khiến nó như thế nào không phẫn nộ.

Trong giây lát, ở đầu cánh của Huyết Dực Long chi Vương bỗng nhiên tụ khởi đại lượng ánh sáng kim sắc, những ánh sáng kim sắc này tản mát ra Man Hoang chi khí kinh người không ngừng ngưng tụ cuối cùng áp súc thành hai lưỡi dao ánh sáng sắc bén tại nơi 2 đầu cánh. Huyết Dực Long chi Vương giương hai cánh lên, hướng phía Diệp Trần chém tới.

"Là Man Hoang chi lực!"

Diệp Trần không dám khinh thường, Thu Thủy Kiếm Quyết đệ tam thức phá cốt nghênh đón tiếp lấy.

Oanh!

Ánh sáng kim sắc bàng bạc phóng ra đánh Diệp Trần bay rớt ra ngoài, khóe miệng tiết ra một tia máu.

Huyết Dực Long chi Vương lần này công kích có uy lực cùng tốc độ nhanh không chỉ cao hơn một bậc khiến cho Diệp Trần nhận lấy chút thiệt

thòi nhỏ.

Xùy!

Đắc thế không buông tha người, Huyết Dực Long chi Vương lần nữa công kích đi qua, hai cánh như Thiên Đao phi trảm.

"Cũng tốt, mượn ngươi thí nghiệm thoáng một hồi uy lực Thủy Hỏa Vô Tình!"

Con mắt híp thành một đầu tuyến, Diệp Trần hai tay nắm lấy Thiên Hạt kiếm uy vũ lướt mũi kiếm từ trên xuống, lập tức, một đạo kiếm quang hình ngọn lửa màu xanh biếc cuồng bạo phát ra, kiếm thế đáng sợ phảng phất có thể đâm thủng vách ngăn của Hồng Hoang lĩnh.

Sau một khắc!

Giống như Thiên Lôi động phải Địa Hỏa, một vụ nổ kinh thiên động địa liên hồi bộc phát, Diệp Trần cùng Huyết Dực Long chi Vương phân biệt bay rớt ra ngoài, một bên thì miệng thổ ra một ngụm máu tươi, bên kia thì hai cánh cháy đen một mảnh, miệng mũi đồng dạng tràn ra máu tươi.

Kết quả là lưỡng bại câu thương, Huyết Dực Long chi Vương dường như mang thương thế nặng hơn một chút.

"Tốt, lại đến đây!"

Diệp Trần chiến ý nghiêm nghị, thân thể lăng không gập lại, men theo một đường vòng cung công kích hướng Huyết Dực Long chi Vương.

Huyết Dực Long chi Vương bị cháy đen hai cánh cũng lập tức khôi phục trạng thái ban đầu. Hai cánh của nó chấn động, cả thân thể khổng lồ coi như một khỏa huyết sắc lưu tinh, hung hăng bay vọt tới Diệp Trần.

Một người một yêu không ngừng xông đụng vào nhau, lại không ngừng tách ra. Tới tới lui lui hơn mười lần, cuồng bạo vô cùng.

"Bạo liệt cho ta!"

Dựa vào cảnh giới trong tay không có kiếm trong lòng có kiếm, lúc đến lần thứ hai mươi xông vào, Diệp Trần đoạt trước một bước, một kiếm trảm kích tại các đốt ngón tay chỗ cánh phải của Huyết Dực Long chi Vương, chỗ đó được bao trùm ánh sáng kim sắc ít nhất, cũng là địa phương yếu ớt nhất.

Ngọn lửa kiếm quang màu xanh biếc xé toạc ánh sáng kim sắc, thiếu chút nữa đem toàn bộ cánh phải của Huyết Dực Long chi Vương trảm đứt xuống dưới.

Rống!

Huyết Dực Long chi Vương kêu thảm một tiếng nhưng vẫn tiếp tục hướng phía Diệp Trần phun ra một ngụm kim sắc hào quang.

Quá bất ngờ nên không kịp phòng bị, dưới uy lực đó, hộ thể chân nguyên của Diệp Trần lúc này trở nên mềm như đậu hủ, bị hoàng sắc quang mang đơn giản phá nát bấy, ngay cả Cực phẩm phòng ngự Bảo Khí Thanh Đồng giáp cũng bị xỏ xuyên một cái động lớn.

"Là hơi thở của rồng!"

Diệp Trần vẻ mặt kinh ngạc, đây là Huyết Dực Long chi Vương vậy mà cũng có thể phun ra “hơi thở của rồng”, thứ mà chỉ có Cự Long mới có thể làm được.

Bất quá rất hiển nhiên, phun ra hơi thở của rồng thì đến bản thân của Huyết Dực Long chi Vương cũng không thể chịu nổi, nó bất chấp mọi thứ nhân cơ hội này đánh chết Diệp Trần nhưng cũng vì vậy mà tinh khí thần của nó lúc này cực độ uể oải. Đôi cánh giương chấn lên như diều gặp gió, Huyết Dực Long chi Vương lập tức biến mất vào “Duyên Vân” phía trên.

Huyết nhục nhúc nhích, phục hồi như cũ lồng ngực bị xỏ xuyên, tốc độ hồi phục lấy mắt thường cũng có thể thấy được.

"Nguy hiểm thật, nếu như nó đánh trúng đầu của ta, hẳn phải chết là không thể nghi ngờ."

Cởi Thanh Đồng giáp ra, Diệp Trần thu vào bên trong Trữ Vật Linh Giới, cái Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí này rốt cục bị tiêu tan rồi, cũng may đánh chết Hắc Thủy lão tổ, Diệp Trần đã chiếm được của đối phương Hắc Ma chiến giáp, đây là một Cực phẩm chiến giáp, dù chỉ là Cực phẩm cấp thấp chiến giáp nhưng lực phòng ngự cũng muốn vượt xa Thanh Đồng giáp.

Mặc vào Hắc Ma chiến giáp, Diệp Trần nhanh chóng ly khai khỏi nơi đây, tránh để không bị lọt vào vây công của đại lượng Huyết Dực Long.

...

Trong tinh không mênh mông, một cuộc chiến đấu không công bằng đang phát sinh.

Một bên yếu thế là Ma Hoa Hoàng, mà địch nhân của nàng lại nhiều đến ba tên, theo thứ tự là Không Đế, Liệt Thiên Thương Hoàng, cùng với một lão già tóc bạc thân mặc Thải Y.

"Ma Hoa Hoàng, xem thương của ta đây!"

Thương pháp của Liệt Thiên Thương Hoàng bá liệt dị thường, một thương phát ra, phảng phất rơi xuống một tràng mưa sao chổi, tất cả đều hướng phía Ma Hoa Hoàng bao trùm đi qua, khí thế kinh người.

Đ-A-N-G...G!

Ma Hoa Hoàng vận chuyển ma nhãn, đơn giản có thể thấy được trong cơn mưa sao chổi này có mang đủ thương lực uy hiếp nhất, một quyền oanh tới tiếp đỡ, Hỏa Tinh văng khắp nơi ở bên trong tinh không, Liệt Thiên Thương Hoàng thân ảnh hiện ra, hắn cầm trong tay Kim Sắc trường thương, mũi thương lúc này đang bị chống đỡ tại trên nắm tay Ma Hoa Hoàng, khó có thể tiến thêm, Kim Sắc trường thương thậm chí bị lực phản kích làm cho uốn lượn.

"Ma Hoa Hoàng này thật đúng là lợi hại."

Khi Kim Sắc trường thương duỗi thẳng trở lại cũng là lúc Liệt Thiên Thương Hoàng bắn ngược trở về.

"Hạo Hạo Miểu Miểu Yên Trần Không."

Liệt Thiên Thương Hoàng vừa thối lui, tuyệt chiêu của Không Đế liền đến, chỉ thấy cả người hắn bao phủ tại trong làn sương khói hư ảo màu trắng, sương mù màu trắng này phô thiên cái địa, nương theo quyền thế Không Đế oanh kích Ma Hoa Hoàng.

PHỐC!

Ma Hoa Hoàng lúc này vừa đánh lui Liệt Thiên Thương Hoàng, lực cũ vừa qua, lực mới chưa kịp phát sinh đã phải cùng Không Đế đối bính một quyền, không địch lại đối phương nên liền bị phún ra một ngụm máu tươi.

Ahhhh.

Chợt Ma Hoa Hoàng lông mày nhướng lên, "Ngũ Độc Vương, ngươi lại dám hạ độc ta."

Hộ thể chân nguyên vừa bị vỡ sau quyền kình của Không Đế, Ma Hoa Hoàng đã hít phải một đạo khí tức, cái đạo khí tức này cực kỳ âm độc, trực tiếp dung nhập đến ma lực ở bên trong Ma Hoa Hoàng, tựa như giòi trong xương.

Thải Y lão giả cười ha ha, "Ma Hoa Hoàng, ngươi sao lại nói ra loại lời nói ngu ngốc này, chúng ta là địch nhân, ta không hạ độc ngươi thì hạ độc ai, hôm nay, ngươi tựu ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!"

Thải Y lão giả là Ngũ Độc Vương, giáo chủ của Ngũ Độc giáo, là một trong chín tông môn mạnh nhất của Chân Linh Đại Lục, thực lực bản thân hắn chỉ là đỉnh cấp Vương giả, nhưng bản lĩnh hạ độc của hắn là đệ nhất thiên hạ, mọi người trong giới Phong Đế Vương giả đều thập phần kiêng kị.

Một quyền đả thương Ma Hoa Hoàng, Không Đế đứng chắp tay nói: "Tại trong tinh không này, không ai có khả năng đến tương trợ ngươi, chúng ta chính là chờ ngươi tiến vào Tinh Không mới ra tay đấy."

Ma Hoa Hoàng cũng như hắn là một Phong Đế Vương giả, ba người hắn liên thủ, muốn đánh bại đối phương thì dễ dàng nhưng đánh chết hoặc là bắt sống thì lại phi thường gian nan, Ngũ Độc Vương có tác dụng tựu chung là làm suy yếu thực lực Ma Hoa Hoàng, làm cho đối phương càng đánh càng bị suy yếu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1204: Là Nguy Cơ Hay Vẫn Là Đá Mài Dao?

"Được lắm, không thể tưởng được các ngươi nhanh như vậy liền không nhịn được mà ra tay đối với Nhân Ma nhất tộc ta, bất quá muốn ta thúc thủ chịu trói, tựu xem các ngươi có bản lãnh đó hay không. "

Nói chuyện đồng thời, Ma Hoa Hoàng hai mắt biến thành huyết nhãn như có một đóa hoa ảnh chìm nổi ở trong đó.

"Thôn Phệ Huyết Hoa!"

Hai tay nhanh chóng kết ấn, Ma Hoa Hoàng khí thế không ngừng tăng vọt, cuồng bạo khí cơ hình thành khiến cho một mảnh mây thiên thạch phụ cận bị bạo tạc mà không rõ lý do, bụi bậm lan tràn.

"Coi chừng, ả muốn bạo phát."

Trong ba người, Không Đế có thực lực cao nhất, thần sắc hắn ngưng trọng nói.

Một đối một, Không Đế không nắm chắc có thể đối phó Ma Hoa Hoàng, hiện tại có thêm Liệt Thiên Thương Hoàng cùng Ngũ Độc Vương, nhưng cũng không phải vì vậy mà bọn hắn có thể hạ được Ma Hoa Hoàng, trái lại, còn phải cực độ cẩn thận, ai biết được Ma Hoa Hoàng có thể liều chết một trận hội bộc phát ra chiến lực như thế nào, nói không chừng có thể liều chết giết luôn cả hai Phong Đế Vương giả như hắn.

Không cần Không Đế truyền âm, Liệt Thiên Thương Hoàng xem khí thế của Ma Hoa Hoàng, đã biết rõ đối phương đang chuẩn bị một kích mạnh nhất, vào lúc này mà ngạnh kháng là thập phần ngu ngốc, bọn hắn chỉ cần chờ cho chất độc mà Ngũ Độc Vương đã âm thầm phóng thích tại trong cơ thể Ma Hoa Hoàng lan tràn ra, không cần phải mạo hiểm ngạnh kháng mà

nguy hiểm đến tánh mạng.

Về phần Ngũ Độc Vương, sớm đã đến đằng sau Không Đế cùng Liệt Thiên Thương Hoàng, một kích toàn lực của Ma Hoa Hoàng đã có hai người giúp hắn chống đỡ, dư ba còn lại hắn có tự tin ứng phó.

Trong giây lát, một đóa hoa huyết sắc hư ảo đã biến thành thực thể, từ phía dưới trồi lên, thoáng cái đem ba người bọn hắn nuốt vào, cái đóa huyết hoa cực lớn này có đường kính vượt qua vạn dặm, đừng nói là nuốt người, cho dù thôn phệ một tinh cầu nhỏ cũng có thể làm được.

Đem ba người thôn phệ bên trong, đóa hoa huyết sắc càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng cố định trước sau chừng 1000 m, các cánh hoa bao bọc lấy nụ hoa tựa như một búp hoa chưa nở trên cây, chỉ có điều nhan sắc huyết hồng tràn ngập khí tức đáng sợ nhắm người dục phệ.

PHỐC!

Làm xong hết thảy, Ma Hoa Hoàng phún ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm. Nàng không có chút gì do dự, quay người hướng Tinh Không bao la lao đi, chỉ chốc lát sau công phu đã biến mất vô tung vô ảnh.

Một lát sau khi Ma Hoa Hoàng đi rồi, đóa hoa huyết sắc bắt đầu bành trướng, khi bành trướng đến gấp mấy trăm lần cũng là lúc đóa hoa huyết sắc ầm ầm bạo liệt, khí kình khủng bố phát tán ra làm cho một ngôi sao gần đó bị chấn vụn, điểm một chút hỏa diễm chói lòa mang đến cho Tinh Không đen kịt một hồi ánh sáng.

Trong lúc đóa hoa nổ tung, sắc mặt ba người Không Đế vô cùng khó coi.

"Không hổ là Ma Hoa Hoàng, còn có ngón đòn này." Không Đế tự nhận là đã làm chuẩn bị tốt vẹn toàn, hắn tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, Ngũ Độc Vương tinh thông Độc Chi Áo Nghĩa. Cộng thêm thực lực cường hãn Liệt Thiên Thương Hoàng, cơ hồ không có gì sơ hở, dù cho năng lực trốn chạy của Ma Hoa Hoàng có tăng lên thì cũng chỉ là trung đẳng trình độ,

không tính là đỉnh tiêm.

Ngũ Độc Vương hắc hắc cười lạnh nói: "Tuy để cho ả chạy thoát là rất đáng tiếc. Bất quá ả cũng đã trúng dung nguyên kịch độc của ta, trừ phi đem tu vi toàn thân đốt tan hết, bằng không là không thể nào đem kịch độc khu trừ mất, một Ma Hoa Hoàng bị trúng độc thì không đáng sợ, khi bị tan hết tu vi thì Ma Hoa Hoàng càng không đáng phải sợ, một khi ả tan hết tu vi thì khả năng huyết nhục trọng sinh cũng không còn. Trong vòng vài năm, muốn khôi phục đến một phần mười năng lực trước kia cũng là điều không thể, trừ việc đó ra, tan hết tu vi để giải độc cũng phải thực hiện cho sớm, nếu để lâu, dung nguyên kịch độc hoàn toàn không thể giải được mà nó cũng không phải loại thích ăn chay đâu."

Dung nguyên kịch độc thật đáng sợ, Liệt Thiên Thương Hoàng nhịn không được nhíu thoáng một phát lông mày, cả Ma Hoa Hoàng mà cũng bị chật vật như vậy, nếu Liệt Thiên Thương Hoàng hắn trúng độc, so với đối phương sẽ không tốt hơn chỗ nào.

May mắn cái dung nguyên kịch độc này không có khả năng xuyên thấu qua hộ thể chân nguyên truyền vào trong cơ thể, chỉ cần hộ thể chân nguyên không bị phá thì Ngũ Độc Vương cũng không làm gì được hắn cả, tốt nhất vẫn cứ đề phòng hết mức có thể, dù sao kịch độc do Ngũ Độc Vương nghiên cứu ra, có thể nói là thiên hạ đệ nhất tuyệt độc, ai biết được hắn còn có thứ năng lực phóng độc gì khác nữa.

"Kế hoạch bắt sống Ma Hoa Hoàng đã thất bại, nhưng là kế hoạch tiếp theo phải làm cho được."

Không Đế mặt không biểu tình nói.

Liệt Thiên Thương Hoàng gật gật đầu, "Chính là vì Hỗn Loạn Ma Hải, cho dù có phản bội Chân Linh thế giới cũng không ảnh hưởng nhiều đến toàn cục, nhưng chính thức có thể ảnh hưởng toàn cục lại chính là Nhân Ma hương."

Tinh Không mênh mông, bên trên một ngôi sao hoang vu.

Ở bên trong lòng đất cách mặt ngoài ngôi sao hơn ngàn dặm, Ma Hoa Hoàng ngồi ở chỗ bàn bên kia, trên người tràn ngập một tầng thanh khí.

"Tốt cho một cái dung nguyên kịch độc, trừ phi tan hết tu vi, nếu không cho dù lưu lại một điểm nhỏ cũng sẽ gặp tình huống tro tàn lại cháy, mà lại hội càng ngày càng lớn mạnh."

Ma Hoa Hoàng nhíu mày.

Nàng thân là Nhân Ma, kế thừa chính là Ma tộc Ma Hoa huyết mạch, hoa, có mỹ hảo, tự nhiên cũng có ác độc. Mà Ma tộc Ác Ma chi hoa chính là một đóa hoa có ẩn chứa Hắc Ám lực lượng. Theo đạo lý mà nói, chỉ cần không phải những thứ cấm kị chi độc kia, các loại kịch độc khác đối với nàng có lẽ không có hiệu quả, bất quá hoa ma dù sao cũng là hoa ma, Nhân Ma là Nhân Ma, cả hai mặc dù có quan hệ nhưng Nhân Ma chỉ là kế thừa một bộ phận năng lực, nếu như là hoa ma chính thức, tự nhiên sẽ có thể bỏ qua dung nguyên kịch độc này.

"Bọn hắn đối phó ta, chỉ là hi vọng tìm được Nhân Ma hương, vẫn còn có thời gian, trước hết phải nghĩ ra biện pháp đem đại bộ phận tu vi phong ấn lại."

Tu vi cao thấp, đối chiến lực ảnh hưởng không quá lớn, dù là phong ấn đại bộ phận tu vi cũng tối đa sẽ chỉ làm Ma Hoa Hoàng giảm xuống một thành chiến lực.

Đương nhiên, chủ yếu vì nàng là Nhân Ma, nếu đổi thành những người khác, căn bản không có biện pháp tạm thời ngăn chặn dung nguyên kịch độc như vậy.

...

Ở chỗ sâu trong Hồng Hoang lĩnh.

"Đây đã là lần thứ ba cùng Huyết Dực Long chi Vương đại chiến, chẳng lẽ là bởi vì cái dị dạng yêu đan kia mà nó tìm đến?"

Khoảng cách cùng Huyết Dực Long chi Vương lần thứ nhất đại chiến đã qua một tuần lễ, Diệp Trần vốn tưởng rằng, Huyết Dực Long chi Vương ở ngoài sáng biết không làm gì được hắn chắc có lẽ không tiếp tục tìm hắn phiền toái, nhưng hắn không nghĩ tới, vài ngày sau, Huyết Dực Long chi Vương lại ngóc đầu trở lại, cuối cùng, song phương như trước dùng cục diện lưỡng bại câu thương chấm dứt chiến đấu, Huyết Dực Long chi Vương có hơi thở của rồng mang uy lực cực lớn, dù là có Hắc Ma chiến giáp triệt tiêu đại bộ phận lực sát thương, nhưng tàn dư còn lại cũng đủ làm cho Diệp Trần thương gân động cốt.

"Liên tục ba lượt, xem ra là nó muốn tiêu hao hết chân nguyên của ta."

Yêu thú cùng nhân loại bất đồng, cùng một cấp độ Sinh Tử Cảnh nhưng yêu lực của yêu thú mạnh hơn chân nguyên nhân loại mấy chục lần, thậm chí gấp trăm ngàn lần. Thân thể của chúng có thể chứa cực lớn yêu lực nhưng bất quá yêu lực mặc dù nhiều, nhưng không phải tất cả đều thuần túy nên tốc độ tiêu hao cũng thập phần cao.

Về sau tiến vào Sinh Tử Cảnh trở thành Yêu Vương, yêu lực của yêu thú cũng đã được thăng hoa rất nhiều, thập phần thuần túy, thẳng truy vượt qua Vương giả nhân loại. Nhưng cũng bởi vì được tinh túy hóa mà yêu lực của chúng bị co rút lại đến tám chín phần mười, liền một thành cũng chưa tới, tuy vậy một thành yêu lực này của Yêu Vương cũng không phải là thứ mà nhân loại Vương giả có thể so sánh được. Nếu như nói lúc nhân loại vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh liền có thể đạt 100 năm tu vi thì đã là trạng thái hoàn mỹ nhất, còn đối với yêu thú khi tiến vào Sinh Tử Cảnh là đã ngoài ngàn năm tu vi, sự khác biệt vô cùng lớn này đủ để làm cho con người căm tức.

Cũng may là yêu thú cũng có những khuyết điểm lớn, đó chính là tâm trí gia tăng chậm chạp, không giống như loài người có thể tiến bộ rất nhanh. Cho nên, càng đến hậu kỳ, ưu thế của yêu thú càng không rõ ràng, ngược lại ưu thế nhân loại lại vô cùng rõ.

Điều này chứng tỏ Huyết Dực Long chi Vương có tu vi ít nhất cũng có hơn ba nghìn năm, là gấp ba lần Diệp Trần, dù cho chân nguyên Diệp Trần có hao hết, đối phương ít nhất có thể lưu lại hai phần ba yêu lực.

Nếu như Diệp Trần đoán không sai về mục đích của Huyết Dực Long chi Vương, thì nó đúng là Thần Nông Chi Yêu.

"Nếu ngươi đã muốn hao hết tu vi của ta, ta vừa vặn cũng có thể đem ngươi trở thành thành đá mài dao, tiếp tục nghiên cứu Thủy Hỏa Vô Tình của ta " Áp lực càng lớn, động lực càng cao, đạo lý này tại bất kỳ thời điểm nào cũng đều được công nhận. Diệp Trần kỳ thật có thể quay trở về, tại trong Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận khôi phục tu vi nhưng bất quá hắn vẫn không làm như vậy.

Rất dứt khoát, Diệp Trần dứt khoát không đi thám hiểm ở địa phương khác trong Hồng Hoang lĩnh nữa, trực tiếp tìm một chỗ phục hồi từ từ tu vi, chờ đợi cùng Huyết Dực Long chi Vương đại chiến.

Đêm tối đi qua, ban ngày đã đến.

Rống! Một tiếng rít lên vang vọng bầu trời.

"Đến rồi!" Diệp Trần mở hai mắt ra, hư không như sinh ra điện quang.

Ly khai địa điểm bế quan, Diệp Trần đứng tại một cái ngọn núi phía trên, ngẩng đầu nhìn hướng con Dực Long toàn thân huyết hồng cực lớn kia.

Không có bất kỳ câu nệ nào, Huyết Dực Long chi Vương hai cánh chấn động, điểu trảo to như cối xay lao nhanh xuống hiện ra một tầng hoàng sắc quang mang, hết thảy lực lượng đều dồn vào trảo lực này.

Song phương rất nhanh giao chiến, một bên công một bên thủ, từng chiêu từng thức, hiểm ác vô cùng.

"Thủy Hỏa Vô Tình!" Rốt cục, đã đến thời khắc mấu chốt, Diệp Trần một chiêu Thủy Hỏa Vô Tình công bạo tới.

Huyết Dực Long chi Vương cũng phun ra hơi thở của rồng màu vàng, chính diện đối chiến.

Diệp Trần lần thứ tư bị trả giá lớn khi mất đi cánh tay trái, còn Huyết Dực Long chi Vương bị trọng thương, nhìn qua đối phương rồi cực tốc rời đi. Diệp Trần cũng không có bất kỳ ý tứ đuổi theo nào.

"Thủy Hỏa Vô Tình có dấu hiệu đột phá rồi."

Luân phiên sinh tử đại chiến, Diệp Trần càng sâu cảm nhận được Sinh Tử Chi Đạo, tiến vào Sinh Tử Cảnh, cần tìm hiểu Sinh Tử Chi Đạo, nhưng cũng không phải nói, tiến vào Sinh Tử Cảnh là tựu sẽ có thể triệt để lĩnh ngộ Sinh Tử Chi Đạo, chỉ là mới hơi có đọc lướt qua mà thôi, trên thực tế, Sinh Tử Chi Đạo, so với bất luận loại áo nghĩa nào cũng đều muốn thâm ảo hơn bội phần.

Hắn phát hiện, Thủy Hỏa Vô Tình cùng Sinh Tử Chi Đạo có quan hệ tương sinh, chỉ có Sinh Tử Chi Đạo tiếp tục tiến bộ thì hắn mới có thể đem Thủy Hỏa Vô Tình nghiên cứu đến đại thành cảnh giới.

"Chiến lực này của Diệp Trần thật cao, bất quá khá tốt nhưng chân nguyên hắn chỉ còn lại có ba thành không đến rồi."

Chỗ rất xa, có một vùng núi Sơn Địa Quy mang hình dạng một con rùa, đứng từ nơi đó có đem hết thảy cảnh tượng cuộc chiến của Diệp Trần để vào mắt.

Mà ở chỗ xa hơn trong Hồng Hoang lĩnh, Kim Ngao lão tổ lạnh lùng nhìn vào chỗ sâu trong hư không, tinh thần của hắn cùng Sơn Địa Quy này tương sinh cùng một chỗ, tại vùng núi Sơn Địa Quy này có thể chứng kiến được những thứ gì thì hắn cũng có thể chứng kiến được thứ đó.

Diệp Trần cùng Huyết Dực Long chi Vương đại chiến, chiến lực biểu hiện ra ngoài lại để cho Kim Ngao lão tổ thập phần giật mình, trước kia Diệp Trần có thể đánh chết ba người Hoàng Bào lão quái, hắn cũng đã là Ngũ

Tinh cao đẳng chiến lực, có thể chấp cả hai người Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu ngạnh kháng, mà hiện tại Diệp Trần bày ra thực lực này đã không còn kém cỏi hai người nữa, thậm chí ẩn ẩn có xu thế siêu việt hơn cả các nàng.

"Không thể lại lại để cho hắn tiến bộ thêm nữa, Thiên Hư Vương, ta thiếu nợ ngươi một cái nhân tình."

Kim Ngao lão tổ đến Hồng Hoang lĩnh là vì đối phó Diệp Trần, tin tức tự nhiên là Thiên Hư Vương nói cho hắn biết.

Bất quá Kim Ngao lão tổ cũng biết, chính mình tuy là Ngũ Tinh đỉnh phong chiến lực, có thể đánh bại Diệp Trần dễ dàng nhưng lại không có mười phần nắm chắc có thể giết chết Diệp Trần, Diệp Trần tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, đây là điều hắn kiêng kỵ nhất, cũng là thứ làm cho hắn thống hận nhất, những kẻ tinh thông Không Gian Áo Nghĩa này, nguyên một đám đều trơn trượt vô cùng.

Cho nên hắn vẫn đang đợi chờ cho chân nguyên Diệp Trần bị tiêu hao nhiều nhất, đến lúc thời cơ chín mùi hắn lại ra tay, khiến cho vốn chỉ có sáu bảy thành biến thành mười phần nắm chắc, không tồn tại những khả năng khác.

"Chính ta sẽ giết Diệp Trần, nghe nói những người khác đã đi đối phó Ma Hoa Hoàng, chỉ còn lại có một mình Huyền Hậu, không đáng để lo, đúng lúc ta cũng sẽ làm cho nàng trả một cái giá lớn." Kim Ngao lão tổ trên người tản mát ra một tia lành lạnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1205: Thủy Hỏa Vô Tình Đại Thành

Bất tri bất giác, Diệp Trần đã ở bên trong Hồng Hoang lĩnh hơn nửa tháng, trong hơn nửa tháng này, hắn trọn vẹn đã cùng Huyết Dực Long chi Vương giao thủ sáu lần, chân nguyên trong cơ thể chỉ còn lại có khoảng một phần mười, nếu đổi thành tu vi hiện giờ thì đại khái cũng là 110 năm, so với lúc hắn vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh cũng không kém nhiều lắm.

"Nhanh thật, Thủy Hỏa Vô Tình bất cứ lúc nào cũng sẽ đại thành."

Bất quá, trong nội tâm Diệp Trần cũng không có bất kỳ bất an nào, năm lần trước cùng Huyết Dực Long chi Vương giao thủ, so với lần thứ nhất thì Diệp Trần đã mạnh hơn không ít, còn Huyết Dực Long chi Vương so với lần thứ nhất thì bị thương nặng hơn nhiều. Đến lần thứ sáu, Diệp Trần thiếu chút nữa đã chém rơi đầu Huyết Dực Long chi Vương, thực lực tăng cường thêm không dưới năm phần mười, còn Thủy Hỏa Vô Tình từ tiểu thành đã sắp đạt tới gần đại thành, lực sát thương gia tăng không thể tả được.

"Một khi Thủy Hỏa Vô Tình đại thành, chiến lực của ta chỉ sợ là có thể ép thẳng tới Lục Tinh!"

Thủy Hỏa Vô Tình không phải là Đỉnh giai áo nghĩa võ học bình thường, lực sát thương cao gấp mấy lần so với võ học đồng cấp. Cho nên, dù cho Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa của Diệp Trần chỉ mới là cảnh giới đại thành chứ chưa đạt đến viên mãn thì Thủy Hỏa Vô Tình cũng có thể được so sánh với trình độ Đỉnh giai áo nghĩa võ học. Như thế, luận về võ học thì Diệp Trần không thua kém bất kỳ kẻ nào, từ Lục Tinh trở xuống, đoán chừng không ai có thể siêu việt hắn, hơn nữa Lục giai Hủy Diệt Kiếm Ý lại là Thiên cấp Trung giai công pháp, còn Thanh Liên Kiếm Quyết tu luyện ra được chân nguyên thuần khiết, hoàn toàn không có bất kỳ trở ngại nào.

"Sinh Tử Cảnh chiến lực có cấp độ cực hạn là thập tinh, thật không biết sau cấp bậc Lục Tinh thì sẽ là cái tràng cảnh gì."

Thực lực càng được đề cao, đồng thời cũng làm cho Diệp Trần đối với các cảnh giới về sau càng thêm hiếu kỳ.

Thời đại này, sức chiến đấu cao nhất của Chân Linh thế giới bất quá là Lục Tinh, mà lại là nguyên một đám thần long ẩn tích, thấy đầu không thấy đuôi. Diệp Trần duy chỉ vừa thấy được một vị Lục Tinh Vương giả, chính là Hỏa Hoàng, nhưng đáng tiếc ông đã chết. Cho nên, không ai biết rõ Thất Tinh chiến lực, là cái tràng cảnh gì chứ đừng nói chi là Bát Tinh hay Cửu Tinh rồi.

Đương nhiên, Diệp Trần kỳ thật có thể hỏi Nguyên Hoàng tiền bối, thế nhưng, có nhiều thứ mà dù nói thế nào cũng không thể hình dung được, nhất định phải tận mắt nhìn thấy. Nguyên Hoàng thật vô cùng hùng mạnh, tại thời đại của hắn cũng là vô địch thiên hạ, là người đứng đầu trong danh sách mấy vị Phong Đế Vương giả mạnh nhất của Chân Linh thế giới từ trước tới nay. Diệp Trần từ đối phương biết được, Nguyên Hoàng ở vào thời kì đỉnh phong có chiến lực là Thất Tinh đỉnh phong, một khi sử dụng tới Tam Hoa Tá Đạo, chiến lực tăng gấp bội, có thể đạt tới Thất Tinh bá chủ cấp bậc. Tuy vậy, Nguyên Hoàng cũng không tiến hành thông qua tử lộ thành công, bởi vì lúc ấy Nguyên Hoàng có tiếng tăm quá lớn nên luôn bị dị tộc thám tử theo dõi tại Chân Linh thế giới, do vậy đám cao thủ dị tộc được bố trí trấn thủ tử lộ đều mạnh một cách biến thái. Bất quá lúc đó, mặc dù bị vây công nhưng Nguyên Hoàng ngược lại vẫn có thể toàn thân trở ra, thậm chí giết chết một tên dị tộc cường giả.

Mà ở thời đại hôm nay, Chân Linh thế giới toàn diện suy yếu, Lục Tinh Vương giả rải rác không có mấy vị. Đoán chừng chỉ cần có Thất Tinh cấp thấp chiến lực là có thể thông qua tử lộ, điểm chênh lệch chính là một cấp bậc Thất Tinh Vương giả mà thôi.

"Để có thể thông qua tử lộ, một là dựa vào thực lực, hai là dựa vào vận khí, Diệp Trần ta sẽ không theo cách dựa vào vận khí để xông tử lộ."

Trong thiên địa tổng thể có lưu một chút hi vọng sống, dị tộc Vương giả trấn thủ tử lộ tuy mạnh đến mức không còn gì để nói, nhưng có thể ở một số thời khắc, thực lực dù có mạnh hơn nữa cũng không có biện pháp không có tý sơ hở nào, dưới tình huống thực lực không đủ thì chỉ có cách dựa vào vận khí, nếu vận khí nghịch thiên thì có lẽ cũng sẽ không gặp phải dị tộc Vương giả trấn thủ tử lộ, nhẹ nhõm mà có thể xông qua tử lộ, rời khỏi Chân Linh thế giới.

Nhưng là Diệp Trần biết rõ, loại này tỷ lệ quá nhỏ rồi, dựa vào vận khí xông qua tử lộ thì một trăm người chết hết một trăm, một ngàn người đoán chừng mới có một gặp may mắn, việc sinh tử là không thể tự thao túng được.

Diệp Trần không thích đơn thuần dựa vào vận khí, đời người không thể một mực dựa vào vận khí, bởi vì vận khí luôn luôn được dùng hết sạch, không có dư thừa.

"Trước hết, điều ta cần phải làm cho được chính là tồn tại thật mạnh mẽ tại Chân Linh Thế Giới này."

Bất luận là theo đuổi cái gì, bất luận là mộng tưởng cái gì, điều kiện tiên quyết là sống sót cho thật tốt, không có tánh mạng thì có theo đuổi hay mộng tưởng nhiều hơn nữa đều chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước. Cho nên, vì mục tiêu đạt tới đỉnh phong, vì mong muốn đi ra Chân Linh thế giới, vì ước muốn thăm dò cảnh giới càng cao hơn, thậm chí tạo ra một cảnh giới vĩ đại như trong truyền thuyết, Diệp Trần buộc phải phá hủy lần lượt các chướng ngại phía trước, người ngăn cản giết người, Phật ngăn cản giết Phật.

Vô tình hay hữu ý, Diệp Trần liếc qua bên ngoài mấy ngàn dặm phát hiện cái con Sơn Địa Quy kia nhìn chằm chằm vào hắn.

Gaoooooooooooooo!

Ngay lúc đó, Huyết Dực Long chi Vương lần thứ bảy bay đến.

"Ta đã đợi ngươi lâu rồi."

Diệp Trần chiến ý sôi trào nhìn xem Huyết Dực Long chi Vương.

Con mắt cực lớn có ánh vàng lập loè của Huyết Dực Long chi Vương không chứa bất cứ tia cảm tình nào. Thực sự, nó đã có chút kiêng kị, thậm chí e ngại gã nhân loại trước mắt. Mỗi một lần cùng đối phương giao thủ, thực lực của đối phương lại tăng cao lên, tựa hồ không có cực hạn cuối cùng, nếu như nó không phải biết rõ đối phương không còn bao nhiêu chân nguyên thì căn bản nó sẽ không tiến đến lần nữa.

"Lần này nhất định phải giết chết hắn."

Gầm nhẹ, Huyết Dực Long chi Vương đánh về phía Diệp Trần.

"Giết!"

Hai tay cầm kiếm, Diệp Trần một cước giẫm nát tan đỉnh núi dưới lòng bàn chân, phóng lên không trung vô cùng nhanh, kiếm khí tung hoành phóng thích.

"Không còn đến một thành rồi."

Kim Ngao lão tổ mượn con mắt Sơn Địa Quy đã chứng kiến hết thảy cảnh tượng này.

“Nhưng điều đáng nói ở đây chính là, Huyết Dực Long chi Vương còn chưa tới nơi, hắn đã có ý động thủ trước, hắn tự tin có đến chín mươi phần trăm chắc chắn có thể giải quyết đối phương. Nhưng cũng phải suy nghĩ một chút, chín phần mười dù sao cũng là chín phần mười, không phải mười phần chắc chắn, hắn đã đợi nhiều ngày như vậy thì chờ thêm một chút nữa thì có mất mát gì chứ?

Đợi Huyết Dực Long chi Vương rời khỏi, chính là thời điểm vẫn lạc của ngươi.”

Kim Ngao lão tổ khuôn mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Rầm rầm rầm!

Cuồng bạo lãng khí quét ngang tám phương, một người một rồng trong khoảng thời gian ngắn đã đại chiến mấy trăm hiệp, Huyết Dực Long chi Vương dù sao bản thân cũng có Man Hoang lực lượng, công thủ nhanh chóng đều kinh người vô cùng, hơn nữa Diệp Trần vì cố tình muốn lĩnh ngộ Thủy Hỏa Vô Tình nên không tính toán tốc chiến tốc thắng. Cho nên một trận chiến này so trước đó càng thêm kịch liệt.

Xùy!

Long trảo lớn như cối xay gào xé rách tới, không gian lập tức bị xé nát trông như một mảnh vải rách bươm.

Diệp Trần thân hình lóe lên tránh đi một trảo này, kiếm quang đồng thời lóe lên, móng vuốt bên phải của Huyết Dực Long chi Vương lập tức bị chém bay ra ngoài.

"Rống!" Huyết Dực Long chi Vương phát hiện, lần giao thủ này kịch liệt hơn những lần trước nhiều, nhưng đối với phương tựa hồ đã mạnh hơn hẳn, hai móng vuốt bên trên cánh của nó tràn ngập Man Hoang lực lượng, độ cứng rắn đã tăng lên một cấp bậc nhưng đối với một kiếm vừa mới cắt qua đó, cái Man Hoang lực lượng mỏng manh kia căn bản không có phát ra nổi bao nhiêu tác dụng.

Không chút do dự, Huyết Dực Long chi Vương hướng phía Diệp Trần phun ra “hơi thở của rồng”, cái hơi thở của rồng này, nó chỉ có thể tái vận dụng sau vài ngày kể từ lần trước đó, nó không phải Cự Long mà chỉ là có huyết mạch của cự long mà thôi, mà cho dù là Cự Long đi nữa cũng không có khả năng phun ra hơi thở của rồng một cách không có hạn chế như vậy.

"Đột phá cho ta!"

Lần này, Diệp Trần cũng không né tránh hơi thở của rồng nữa, mà là

đón lấy hơi thở của rồng mà xông đi lên, đây là điều chưa từng có ai dám làm từ trước đến nay.

Ngay tại thời điểm hơi thở của rồng sắp thôn phệ Diệp Trần, một đoàn ngọn lửa màu xanh biếc bỗng nhiên tại trên Thiên Hạt kiếm của Diệp Trần bắt đầu cháy rừng rực, theo một kiếm của Diệp Trần, ngọn lửa màu bích lục cuồng quyển được chém ra.

Vô thanh vô tức, hơi thở của rồng màu vàng kia đã bị chôn vùi, hóa thành một chút điểm ánh vàng, bạc nhược rồi tiêu tán đi. Một ít ngọn lửa màu bích lục còn lại, phảng phất giống như một dải lụa theo trên người Huyết Dực Long chi Vương vẽ một đường vượt qua.

PHỐC!

Cơ thể Huyết Dực Long chi Vương hơi dừng lại, sau một khắc, thân thể khổng lồ của nó đã bị bạo thành huyết vụ, một đạo chân nguyên hình bàn tay to lớn dò xét tiến vào bắt lấy được một khỏa Yêu đan vàng sắc, tất cả sự tình này phát sinh chỉ trong chớp mắt.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, huyết vụ một lần nữa ngưng tụ trọng sinh thành Huyết Dực Long chi Vương, chỉ là giờ phút này nó so với trước khi phun ra hơi thở của rồng đã trở nên uể oải hơn gấp 10 lần, bất quá cũng khó trách, Yêu đan trong cơ thể được rèn luyện vô số năm nay đã bị người khác lấy mất, không thể nghi ngờ là đã bị thương bổn nguyên, muốn khôi phục lại thời đỉnh cao cũng không biết năm nào tháng nào.

Không cam lòng, nhìn qua Diệp Trần một cái, Huyết Dực Long chi Vương vươn cánh bay cao, chui vào trong đám 'Mây đen' bên trên.

"Chính là lúc này đây"

Kim Ngao lão tổ bị một kiếm cuối cùng của Diệp Trần làm cho hoảng sợ, một kiếm kia đã đạt tới Tứ Tinh đỉnh phong chiến lực, bất quá cũng may là Diệp Trần không có biện pháp một kiếm giết chết Huyết Dực Long chi

Vương, nếu như có thể giết chết nó thì một kiếm đó cũng không phải là Tứ Tinh đỉnh phong, mà tuyệt đối là Tứ Tinh bá chủ. Tuy nhiên, Tứ Tinh đỉnh phong chiến lực còn không cách nào hù dọa được Kim Ngao lão tổ, bởi vì hắn nhìn ra được chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần liền nửa thành đều không thừa nổi rồi, hắn còn hi vọng Diệp Trần cùng hắn liều mạng mấy lần, như vậy chân nguyên tiêu hao càng nhanh hơn, càng không có khí lực chạy trốn.

Vèo!

Kim quang lóe lên, Kim Ngao lão tổ hướng phía vị trí Diệp Trần cấp tốc bay đi, phảng phất một viên Kim Sắc lưu tinh chói mắt.

"Rốt cuộc đã tới sao?"

Diệp Trần nghiêng đầu, hai con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng bỏ qua không gian khoảng cách, khóa chặt lại đạo Kim Sắc lưu tinh này.

"Ha ha! Diệp Trần, hôm nay là tử kỳ của ngươi."

Kim Ngao lão tổ cất tiếng cười to, cách không một trảo vồ tới.

Ầm ầm!

Một mảng lớn ngọn núi gần đó bị cày thành đất bằng, kim quang hoàn toàn ngưng tụ thành long trảo, vô cùng sắc bén, cương khí so với móng vuốt Huyết Dực Long chi Vương không biết lợi hại gấp bao nhiêu lần.

Thân thể dịch chuyển tức thời trong hư không, Diệp Trần tránh đi một trảo này, xuất hiện tại phía trước Kim Ngao lão tổ.

Kim Ngao lão tổ ngừng lại, thần sắc lành lạnh.

Diệp Trần mở miệng nói: "Ngươi có biết ta vì cái gì mà buông tha Huyết Dực Long chi Vương không?"

"Ngươi có năng lực đánh chết Huyết Dực Long chi Vương sao?" Kim

Ngao lão tổ hỏi lại.

"Một con Sơn Địa Quy thì có thể nhìn ra lý lẽ gì, ta không giết Huyết Dực Long chi Vương là vì muốn hấp dẫn ngươi tới, nếu như ta biểu hiện quá mạnh mẽ, chỉ sợ ngươi hội quay đầu đi thẳng một mạch."

Một kiếm cuối cùng, Diệp Trần chỉ dùng ba thành thực lực, bởi vì trong một khắc này, Thủy Hỏa Vô Tình của hắn rốt cục đã đại thành rồi, uy lực một điểm cũng không kém cỏi Đỉnh giai áo nghĩa võ học bình thường, được phối hợp thêm Lục giai Hủy Diệt Kiếm Ý, nếu muốn giết Huyết Dực Long chi Vương thì cũng quá dễ dàng, dù sao thực lực của Huyết Dực Long chi Vương cũng chỉ là Tứ Tinh cao đẳng.

"Khẩu xuất cuồng ngôn."

Kim Ngao lão tổ trong nội tâm không tin, nhưng nhìn vào thái độ tỉnh táo của Diệp Trần, lại để cho hắn có cảm giác bị lường gạt.

Thân thể bành trướng, Kim Ngao lão tổ biến thành bản thể Kim Ngao, thân thể bán long bán quy cực lớn nghiền ép lên đến, không gian chi địa đều phảng phất đã mất đi trụ cột, Thiên Địa không còn rõ ràng, không có chỗ để mượn lực, đây chính là một chiêu mà hắn nhằm vào sự tinh thông Không Gian Áo Nghĩa của Phong Đế Vương giả mà nghiên cứu ra, trăm phần khó chịu, trừ phi lúc hắn vừa khởi phát, đối phương liền phải bỏ chạy nếu không tuyệt không có may mắn thoát khỏi.

Diệp Trần không có chạy trốn, Thủy Hỏa Vô Tình đã đại thành, hắn không cần gì phải chạy trốn nữa rồi.

Thiên Hạt kiếm trong tay giơ lên cao, Diệp Trần hai tay cầm kiếm, sau khi hít sâu một hơi, ngọn lửa màu bích lục lập tức hừng hực ngưng tụ thành một thanh Thiên kiếm màu xanh biếc. Một kiếm tầng tầng vung chém xuống, không gian thiên địa phía chân trời như bị tách ra, xuất hiện một tầng kiếm mạc màu xanh biếc, Kim Ngao lão tổ thân thể một nửa tại kiếm mạc bên trái, một nửa tại kiếm mạc bên phải.

"Không có khả năng!"

Kim Ngao lão tổ thân thể ngưng trệ tại trong hư không, trong ánh mắt tràn ngập hoảng sợ.

Ầm! Bích quang bộc phát, Kim Ngao lão tổ thân thể nổ thành phấn vụn, từng đạo máu tươi hướng phía bốn phương tám hướng bay trốn đi, nhưng những mảnh máu tươi này bị bích quang đuổi theo lập tức đốt cháy thành hư vô.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1206: Nhân Ma Hương

Lập tức vô số máu tươi bị bích quang hoàn toàn đốt diệt, thế nhưng đột ngột trong đó có một đạo máu tươi cùng một ngón cái lớn đã xảy ra biến dị, bên trong ẩn ẩn có Kim Ngao hư ảnh đang gào thét tháo chạy, dần dần gia trì rõ nét Kim Ngao hư ảnh, tốc độ đạo máu tươi này lập tức nhanh hơn gấp 10 lần, vèo một tiếng đã biến mất vô tung vô ảnh.

"Là Nguyên Thần huyết độn!"

Diệp Trần chậm rãi nhổ ra một cái từ.

Nguyên Thần huyết độn, là một môn độn thuật cực kỳ cường đại, nhưng là Linh Hồn Lực sẽ thập phần tiêu hao, hơn nữa là vĩnh viễn tiêu hao, linh hồn là căn bản của một người, linh hồn cường đại mới có thể đem thực lực của mình phát huy đến cực hạn, nếu linh hồn yếu nhược thì các phương diện khác không thể nghi ngờ sẽ phải chịu một ít hạn chế, cho nên không đến thời khắc sinh tử tồn vong, có rất ít người hội thi triển Nguyên Thần huyết độn.

Đương nhiên, Nguyên Thần huyết độn cũng không phải rất thông dụng, người biết đến nó rất ít, mà người học được nó lại càng ít.

Diệp Trần cũng là theo chỗ Nguyên Hoàng mà nghe nói qua cái môn độn thuật này.

"Chiến lực đạt tới Ngũ Tinh đỉnh phong, quả nhiên không phải những người Hắc Thủy lão tổ có thể so sánh đấy." Trong số các Phong Đế Vương giả đã cùng Diệp Trần giao thủ, Xích Thủy lão quái cùng Hắc Thủy lão tổ bị giết nhanh nhất, bởi vì Bất Tử Chi Thân của bọn hắn đều không có đạt tới cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh, Hoàng Bào lão quái khó giết hơn rất nhiều, còn Kim Ngao lão tổ tắc thì so Hoàng Bào lão quái khó giết gấp 10

lần.

"Nên trở về đi khôi phục chân nguyên thoáng một chút rồi."

Lúc này chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần chỉ còn thừa lại trước sau chừng một phần mười so với lúc toàn thịnh, một phần mười tựu là giới hạn cảnh giới, hiện tại không thể nghi ngờ là dưới cả giới hạn cảnh giới.

...

"Đáng giận, đáng giận!"

Ở bên trong Hư không loạn lưu, một đạo máu tươi nhanh chóng xuyên thẳng qua.

Kim Ngao lão tổ chưa từng bị thê thảm như vậy, chẳng những bị người ta đánh nát thân thể, lại bị bức phải thi triển ra Nguyên Thần huyết độn, tuy hắn đã có Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới nên việc thân thể bị đánh nát thì khôi phục lại cũng không khó khăn gì, nhưng khi tiêu hao yêu lực, tối thiểu phải mất mấy tháng mới có thể đền bù trở lại, mà so với tu vi thì tổn hao hơn nhiều. Không chỉ vậy, linh hồn bị tiêu hao lại để cho Kim Ngao lão tổ càng thêm đau lòng.

Nguyên Thần huyết độn, một khi thi triển ra, linh hồn liền sẽ không ngừng bị thiêu đốt, từ khi học được môn độn thuật này đến nay, Kim Ngao lão tổ còn chưa từng thi triển qua. Hắn cũng không thể tưởng được lần này không thể không thi triển để có thể sống sót.

"Vì cái gì mà thực lực của hắn tăng lên nhanh như vậy, quả thực là lẽ nào lại như vậy chứ"

Kim Ngao lão tổ trong nội tâm phẫn nộ nhưng đồng thời bất tri bất giác cũng mang theo một tia kiêng kị, hắn đã tung hoành ở Chân Linh thế giới mấy trăm năm, thiên tài không phải chưa từng thấy qua, nhưng loại thiên tài như thế, ngược lại chính là lần đầu. Cùng thiên tài như vậy làm địch nhân, đến tột cùng có đáng giá hay không, trong lòng của hắn bắt đầu cân nhắc. Có

lẽ, cũng là thời điểm nên dừng lại rồi, hi vọng Diệp Trần có thể bỏ qua cái sự tình này.

"Người nào?"

Chợt , Kim Ngao lão tổ quát lên một tiếng lớn, máu tươi bành trướng. Hóa thành nhân thể.

"Kim Ngao lão tổ, đã lâu không gặp."

Một đạo nhân ảnh phá vỡ không gian, xuất hiện tại trong hư không.

"Tịch Diệt Ma Đế!"

Kim Ngao lão tổ con mắt híp lại .

Tịch Diệt Ma Đế cười nói: "Xem ra, ngươi tựa hồ bị thương không nhẹ."

"Như thế nào? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta bị thương, tựu không làm gì được ngươi." Kim Ngao lão tổ ngoài miệng nói như thế, trong ánh mắt lại tràn ngập cảnh giác. Tịch Diệt Ma Đế cũng không đơn giản, lần trước tại Đan Vương đảo, hắn tựu phát giác được người này rất lợi hại, hơn nữa thời điểm mà song phương đại chiến, hắn từ trên người đối phương ẩn ẩn cảm nhận được một loại khí tức không thoải mái.

"Kim Ngao lão tổ, kỳ thật, chúng ta có thể biến thành bằng hữu." Tịch Diệt Ma Đế tựa hồ phát giác được Kim Ngao lão tổ đang bị khẩn trương, khóe miệng toét ra, lộ ra dáng tươi cười âm hiểm.

"Bằng hữu, nực cười, ta vì sao phải cùng ngươi trở thành bằng hữu, chẳng lẽ cùng ngươi đối phó Diệp Trần? Nói thật cho ngươi biết, hiện tại đối với Diệp Trần, ta và ngươi liên thủ đều chưa hẳn làm gì được hắn, ta không có ý định cùng hắn là địch nữa rồi."

"Ah? Không thể tưởng được kẻ bá đạo nhà ngươi rõ ràng lại chủ động nhượng bộ, cho dù ngươi không có ý định cùng Diệp Trần là địch, Diệp Trần

cũng chưa chắc sẽ buông tha nhà ngươi. Trước đó, ngươi lại có ý định tiêu diệt Diệp gia hắn, nếu như không có Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu hỗ trợ, Diệp gia từ trên xuống dưới đã sớm trở thành vong hồn rồi."

"Như vậy thì như thế nào, cùng lắm thì ta từ nay về sau ẩn thế."

Kim Ngao lão tổ thiệt tình không muốn cùng Diệp Trần là địch nhân rồi, tiềm lực bản thân hắn đã dùng hết, vô số năm mới có thể tiến thêm một bước, trái lại Diệp Trần, mới mấy tháng thời gian đã có thể phát triển đến tình trạng như thế. Cùng hắn là địch thật sự không phải một sự tình sáng suốt, lần này trở về, hắn hội lần nữa bế quan, thẳng đến khi dị tộc đại kiếp nạn xảy đến mới trở ra.

"Không thể tưởng được ah, đúng là không thể tưởng được, đường đường Kim Ngao lão tổ, rõ ràng lại bị một kẻ thiên tài vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh dọa bể mật, thật đáng tiếc." Tịch Diệt Ma Đế lắc đầu.

"Tùy ngươi nói như thế nào, ta không có công phu cùng ngươi nói chuyện tào lao."

Kim quang lóe lên, Kim Ngao lão tổ liền phải ly khai.

"Làm gì đi vội vã như vậy, khả năng ngươi lý giải sai ý của ta rồi, ta muốn cho ngươi trở thành bằng hữu của ta, không phải là con người của ngươi, mà chỉ là thân thể của ngươi mà thôi, Kim Ngao lão tổ ngươi hà đức hà năng nên mới có thể trở thành bằng hữu của ta." Tịch Diệt Ma Đế lành lạnh cười cười, một cổ cường đại tà ác lĩnh vực tóe phát ra, đem Kim Ngao lão tổ lập tức bị lung bao ở trong đó.

"Đáng giận, ngươi không phải Tịch Diệt Ma Đế..."

"Ta không cam lòng ahhhhhhhhhh!"

Thanh âm dần dần nhạt nhòa.

...

Trở lại Diệp gia, Diệp Trần lập tức bế quan, lợi dụng công hiệu Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận, toàn lực khôi phục chân nguyên.

Cùng lúc đó, trên không Hỗn Loạn Ma Hải lại tràn ngập mây đen u ám.

Đây cũng không phải thời tiết thập phần chênh lệch của Hỗn Loạn Ma Hải, mà đám mây đen bao phủ này là đám mây đen trong lòng người, bởi vì vào ngày này, tại trung tâm Hỗn Loạn Ma Hải có tụ tập đại lượng Nhân tộc Vương giả cùng Yêu Vương đang bao vây chỗ hòn đảo Hỗn Loạn Ma Hải thập đại gia tộc. Theo thời gian trôi qua, Nhân tộc Vương giả cùng Yêu Vương đến đây càng ngày càng nhiều, có Chân Linh Đại Lục, có Huyết Thiên Đại Lục, có cả Thiên Kiếm Đại Lục cùng một vài hải ngoại Vương giả.

Toàn bộ Chân Linh thế giới có bao nhiêu Vương giả, cũng không có quá nhiều người, Nhân tộc Vương giả Chân Linh Đại Lục thì có vẻn vẹn là 100 người, Huyết Thiên Đại Lục cùng Thiên Kiếm Đại Lục Nhân tộc Vương giả tuy nhiên có điểm ít hơn, nhưng thêm vào cũng tuyệt đối vượt qua 100 người, mặt khác còn có Nhân tộc Vương giả sống ở hải ngoại.

Nói một cách khác, tại Chân Linh thế giới, chỉ riêng Nhân tộc Vương giả liền có trên dưới 300 vị, chớ đừng nói chi là còn có Yêu tộc cùng Bán Yêu rồi.

Giờ phút này, các tộc Vương giả hội tụ tại Hỗn Loạn Ma Hải thình lình cũng vượt qua 100, mà lại mỗi thời mỗi khắc đều đang gia tăng thêm, có cấp thấp Vương giả, Trung giai Vương giả, Cao giai Vương giả, đỉnh cấp Vương giả, thậm chí Phong Đế Vương giả, một cổ Vương giả khí thế tụ hợp cùng một chỗ, khiến cho toàn bộ Hỗn Loạn Ma Hải đều phong vân biến sắc, phảng phất tận thế tiến đến.

"Cái này... Cuối cùng chuyện gì xảy ra?"

Một ít Võ Giả đến Hỗn Loạn Ma Hải tìm kiếm tài nguyên cũng cảm nhận được cái khí thế Vương giả vô biên vô hạn kia, nguyên một đám bắp

chân như nhũn ra, nói chuyện đều đang run rẩy.

"Chúng Vương hàng lâm Hỗn Loạn Ma Hải, chẳng lẽ là chuẩn bị huyết tẩy Nhân Ma nhất tộc."

Có ít người tựa hồ đoán được cái gì.

"Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc bá đạo cường thế, không thể tưởng được cũng có ngày hôm nay, trước khác nay khác, thời tiết của Chân Linh thế giới cũng bắt đầu thay đổi rồi". Trong quá khứ, không ít người khi dễ Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc, nhưng bọn hắn cho tới bây giờ vẫn không muốn qua quấy nhiễu Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc, nếu làm vậy hội trêu chọc vô số Vương giả tới, vượt quá tưởng tượng của bọn hắn.

Hỗn Loạn Ma Hải có năm tòa Liên Hoa Đảo, bên ngoài bốn tòa Liên Hoa Đảo, hơn mười vị Nhân Ma Vương theo trong cung điện đi ra, bọn hắn hai mặt nhìn nhau, kinh hồn táng đảm.

"Tộc trưởng nói không sai, Nhân Ma nhất tộc ta quả thật sẽ có một kiếp nạn này."

"Khinh người quá đáng rồi, vì cái gì Vương Giả của Chân Linh thế giới đến uy hiếp Nhân Ma nhất tộc, suốt mấy trăm năm qua, Nhân Ma nhất tộc ta chưa bao giờ xâm phạm ba vùng đại lục kia, chỉ có một chút cá biệt gia tộc vẫn đang sinh hoạt tại bên trên ba tòa đại lục, tuy tại trên địa bàn của mình thì có một điểm bá đạo, nhưng khi đã đến địa phương khác, cho tới bây giờ đều là chú ý cẩn thận, đơn giản không đắc tội người."

Già Diệp Vương trên mặt tràn ngập đắng chát, nàng vốn tưởng rằng, nhằm vào Nhân Ma nhất tộc sẽ chỉ ở mức âm thầm hành động, nàng tuyệt đối không thể tưởng được, lần này các tộc Vương giả tại Chân Linh thế giới lại gióng trống khua chiêng tiến công Nhân Ma nhất tộc, tại sao phải như vậy? Trong nội tâm nàng tràn đầy khó hiểu cùng tuyệt vọng.

Hít sâu một hơi, Già Diệp Vương đứng dậy, cao giọng nói: "Không biết

các vị đến Hỗn Loạn Ma Hải ta có chuyện gì muốn thương lượng?"

Tộc trưởng hiện không có mặt tại đây, chỉ có nàng mới có thể đại biểu cho Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc.

Đứng bên cạnh Hư Hoàng, Thiên Hư Vương mặt không biểu tình nói: "Nay chúng ta đến là có hai kiện sự tình, một, nói cho chúng ta biết như thế nào tìm được Nhân Ma hương, hai, tiếp nhận sự khống chế của chúng ta."

Nghe thấy hai điều kiện này, Già Diệp Vương biến sắc, nàng sắc mặt tái nhợt nói: "Nhân Ma hương, chúng ta cũng không biết nó ở nơi nào, về phần tiếp nhận khống chế, cái này như thế nào khả năng?" Tiếp nhận khống chế, tương đương với việc đem tánh mạng của mình giao vào tay đối phương, đối phương muốn giết cứ giết, xem mạng người như cỏ rác.

"Vậy thì tìm một kẻ biết rõ Nhân Ma hương ra đây, về phần điều kiện thứ hai, muốn không tiếp thụ cũng phải tiếp nhận, nếu không, từ nay về sau, toàn bộ Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc sẽ không còn tồn tại."

Thiên Hư Vương là người phát ngôn của Hư Hoàng, những gì hắn nói chẳng khác gì là ý tứ của Hư Hoàng, cũng là ý tứ của tất cả Vương giả đến đây.

"Các ngươi làm vậy là khinh người quá đáng." Thiểm Ma Vương nhịn không được nói ra.

Hừ! Ngục Vương cười lạnh một tiếng, "Trải qua mấy năm qua, tất cả dị tộc kiếp nạn lớn nhỏ một mực đều có phát sinh, ai biết đằng sau các sự kiện đó có bóng dáng của Nhân Ma hương hay không, nói không chừng Nhân Ma hương đúng là đang được cất dấu tại địa phương của Nhân ma nhất tộc cũng nên."

"Tuyệt đối không khả năng." Già Diệp Vương cự cãi lại.

"Có thể hay không có thể, không phải dùng miệng nói là được, ngươi mau nói cho chúng ta biết Nhân Ma hương ở nơi nào, như nếu không, hậu

quả các ngươi khó có thể thừa nhận."

Nói chuyện chính là Chiến Thiên Tượng Hoàng.

"Ta thấy, cần gì phải cùng bọn hắn nói nhảm, trước hết cứ giết một nửa xem bọn hắn còn dám mạnh miệng nữa hay không." Hắc Long lão tổ là một vị lão giả mặc trường bào màu đen, miệng rồng rộng rãi khí phách phi phàm.

Già Diệp Vương chờ phần đông Nhân Ma Vương đến mà sắc mặt khó coi, giờ này khắc này, bọn hắn đã bị bức đến vách núi, lui ra phía sau một bước, tựu là tận thế, trước tiến thêm một bước, cũng là tận thế.

Bá bá bá bá! Chợt, mười mấy đạo nhân ảnh bay tới, dẫn đầu chính là bạch y nữ tử Huyền Hậu, đi theo nàng đằng sau còn có Nhân tộc Vương giả, cũng có Yêu Vương.

"Các vị, có chuyện gì sao không ngồi xuống luận đàm nói chuyện."

Huyền Hậu cau mày, nàng đồng dạng cũng không có ngờ tới, kế hoạch nhằm vào Nhân Ma nhất tộc sẽ có biến hóa như vậy, bất quá nàng ít nhiều cũng có chút hiếu kỳ, Nhân Ma hương đến tột cùng là cái gì và đang ở địa phương nào mà từ xưa đến nay, sở dĩ vô số Vương giả nhằm vào Nhân Ma nhất tộc không phải vì kiêng kị biểu hiện của Nhân Ma nhất tộc, mà là vì Nhân Ma hương.

Cho nên, điều kiện thứ nhất, nàng cho rằng có thể luận đàm nói chuyện. Dù sao ai cũng không muốn tại Chân Linh thế giới còn cất dấu một thứ bí ẩn mà không biết nó ở địa phương nào, mà lại thứ đó có khả năng ẩn chứa hung hiểm gì hay không.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1207: Ác Ma Không Gian

"Yến Khinh Huyên, chuyện này ngươi không cần phải xen vào."

Từ đầu đến giờ vẫn một mực không nói lời nào nhưng khi Huyền Hậu đến, Hư Hoàng buộc mở miệng nói ra.

Huyền Hậu nhìn thoáng qua Liên Hoa Đảo rồi nói: "Nhân Ma nhất tộc nói như thế nào cũng là một cổ sinh mệnh, chúng ta làm như vậy là trái với đạo lý nhân loại rồi, dị tộc đại kiếp nạn còn chưa tới vậy mà chúng ta lại tự gây ra hỗn loạn cho chính mình, cái này chẳng phải là bị những kẻ dị tộc đang ẩn núp trong bóng tối chê cười hay sao. Theo ta thấy, mọi chuyện đều có thể ngồi xuống luận đàm nói chuyện, không cần phải gây chiến."

Chiến Thiên Tượng Hoàng cười lạnh nói: "Lần này không còn giống với quá khứ nữa, rất có thể là dị tộc kiếp nạn lớn nhất kể từ thời Thượng Cổ đến nay, muốn bài trừ bên ngoài thì tất phải bình an nội tình trước, bằng không thì đến lúc đó, tất cả thiệt hại chúng ta sẽ phải nhận đủ. Nhân Ma nhất tộc nếu không có quỷ tâm thì cần gì phải che giấu không cho chúng ta biết rõ Nhân Ma hương ở nơi nào?"

"Đúng, không tìm được Nhân Ma hương, tâm khó có thể bình an."

Một ít Vương giả phụ họa.

Không thể trách bọn hắn hùng hổ dọa người, biểu hiện của Nhân Ma nhất tộc tại Chân Linh thế giới không đáng sợ, nhưng Nhân Ma hương thần bí kia cũng có chút làm cho bọn hắn cảm thấy không khống chế nổi tâm tình.

Già Diệp vương phân minh: "Từ xa xưa đến nay, chỉ có Tộc trưởng ta mới biết rõ Nhân Ma hương ở nơi nào, những tộc viên chúng ta không một ai được biết đến."

Lúc này, kẻ cùng thời với Huyền Hậu là Tà Vương nổi danh với tên gọi Ngục Vương đứng dậy:

"Ta vừa nghe được tin đồn, Nhân Ma hương bí ẩn kia là một mảnh Ma Thổ, chỗ đó có quy tắc kiên quyết bất đồng cùng quy tắc của Chân Linh thế giới, là nơi cực kỳ thích hợp để người của Ma tộc tụ hợp. Cho nên, Nhân Ma hương tuyệt đối không thể bị Ma tộc chiếm đoạt, nhất định phải được đặt dưới sự khống chế của chúng ta, cả Nhân Ma nhất tộc cũng phải tiếp nhận khống chế vì một khi các ngươi phản bội, đem Nhân Ma hương cùng Hỗn Loạn Ma Hải tặng cho Ma tộc thì bọn hắn sẽ có khả năng phát triển lớn mạnh vô cùng."

Hỗn Loạn Ma Hải có ma lực dồi dào, có thể cho người của Ma tộc khôi phục ma lực nhanh hơn.

"Các ngươi thật sự muốn biết Nhân Ma hương ở nơi nào sao?"

Tà Vương vừa dứt lời, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trên trời giáng xuống. Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào, Ma Hoa Hoàng mặc một bộ áo đen hoa lệ xuất hiện.

"Tộc trưởng!"

Già Diệp Vương bọn người liền vội vàng khom người ôm quyền.

Ma Hoa Hoàng phất phất tay, ánh mắt nhìn hướng mọi người Hư Hoàng, nói ra: "Nhân Ma hương đúng là Nhân Ma nhất tộc ta che giấu, nhưng ngoại trừ Nhân Ma nhất tộc cũng không phải không có người biết đến, từ thời Thượng Cổ đến nay, mỗi một vị Phong Đế Vương giả cũng đều biết Nhân Ma hương ở nơi nào, chính họ cũng đã từng tăng thêm phong ấn cho nó. Cho tới bây giờ, Nhân Ma hương đã có mấy trăm đạo phong ấn, một đạo cuối cùng chính là do Nguyên Hoàng thêm vào."

"Nhân Ma hương, đến tột cùng là cái gì?"

Hư Hoàng hỏi.

Ma Hoa Hoàng nói: "Có một gốc cây đến từ Ma tộc, được gọi là Ác Ma Tổ Thụ, còn Nhân Ma hương là một phiến không gian, vào thời Thượng Cổ, một vị Ma tộc Đế Hoàng đã mở phiến không gian này ra và gieo trồng bên trong một gốc cây Ác Ma Tổ Thụ. Dùng nó để cải biến quy tắc của mảnh không gian này, làm cho nó trở thành nơi sinh sống của Ma tộc. Sau khi thượng cổ đại chiến kết thúc, mỗi một thời đại, các Phong Đế Vương giả đều thi triển nhiều thủ đoạn phong ấn Nhân Ma hương để tránh cho khí tức Nhân Ma hương tiết lộ ra ngoài, làm hại Chân Linh thế giới."

"Ác Ma Tổ Thụ!"

Không ít người vừa nghe nói qua Ác Ma Tổ Thụ lập tức bị động dung.

Ác Ma Tổ Thụ tại thế giới của Ma tộc chính là Sinh Mệnh chi thụ, tương truyền rằng, người của Ma tộc mặc kệ đang thụ bất luận trọng thương gì, chỉ cần không phải hồn phi phách tán, mà đến ngồi tại gốc cây Ác Ma này, thương thế có thể khôi phục nhanh chóng. Ác Ma Tổ Thụ tựu chung cũng đồng dạng với Bất Tử Thụ trong truyền thuyết của Chân Linh thế giới.

Ma Hoa Hoàng lời vừa nói ra, không ít người đã trầm mặc.

"Đây cũng chỉ là một lời nói từ phía nhà ngươi, bất kể như thế nào, hay nhất vẫn là để cho chúng ta nhìn thấy Nhân Ma hương mới được." Trầm mặc thật lâu, Thiên Kiếm Đại Lục Thanh Vân Kiếm Đế nói chuyện.

Ma Hoa Hoàng gật gật đầu, "các ngươi đã muốn nhìn, ta có thể đáp ứng, nhưng ta phải nhắc nhở các ngươi rằng, phong ấn trên Nhân Ma hương vốn là còn có thể thủ hộ trên trăm năm nữa, nhưng là một khi xuất thế, Ác Ma Tổ Thụ hội sẽ sớm tỉnh lại, có lẽ chỉ gần kề vài năm, tất cả phong ấn đang sở hữu trên đó đều bị khai phá, đến lúc đó, không có người nào có thể phong ấn nó lần nữa."

"Hay tốt nhất vẫn là không nên xem qua! Ma Hoa Hoàng không giống như đang nói dối đâu."

"Đúng vậy, dị tộc đại kiếp nạn đã đủ phiền toái lắm rồi, thêm một gốc cây Ác Ma Tổ Thụ nữa thì ai có thể đỡ nổi chứ."

Một ít Vương giả hai mặt nhìn nhau, giúp nhau nghị luận.

Tà Vương cười ha ha nói: "Mấy trăm đạo phong ấn, cho dù Ác Ma Tổ Thụ muốn muốn trốn thoát, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy. Huống chi, bách niên hay vài năm thì có cái gì khác nhau, đồng dạng đều là đại nạn của Chân Linh thế giới. Cùng là như thế, còn không bằng bây giờ nhìn xem là thật hay giả, ít nhất trong nội tâm sẽ yên tâm hơn."

"Tà Vương nói không sai, hiện tại mang chúng ta đi nhìn một chút Nhân Ma hương, nếu như lời ngươi là thật, việc này như vậy bỏ qua!"

Hư Hoàng buông xuống tầm mắt, lần nữa khi nhấc lên, mở miệng nói.

"Có thể!" Ma Hoa Hoàng biết rõ, không cho mọi người thấy thoáng một lần Nhân Ma hương thì Nhân Ma nhất tộc sẽ gặp tai nạn ngay liền trước mắt, vì bảo tồn Nhân Ma nhất tộc, bạo lộ Nhân Ma hương là điều buộc phải làm.

"Nhân Ma hương nằm ở địa điểm nào ta cũng không biết, nhưng ta có thể đem nó triệu hoán đi ra."

Ma Hoa Hoàng thần sắc nghiêm túc và trang trọng, hai tay bắt đầu kết ấn, kết ấn tốc độ lúc đầu không nhanh, tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng, nhưng về sau, tốc độ thủ ấn nhanh đến như ảo ảnh, trong nháy mắt, tựu có vài chục cái thủ ấn được xuất ra, theo thời gian trôi qua, một cổ mênh mông chấn động từ trong cơ thể Ma Hoa Hoàng tóe phát ra, phóng xuất hướng vào chỗ sâu trong hư không.

Rầm rầm! Từ chỗ sâu trong Hư không, ẩn ẩn truyền đến thanh âm ma sát va chạm của khóa sắt, càng ngày càng rõ ràng.

Ước chừng đi qua một chén trà thời gian, thanh âm ma sát khóa sắt bắt đầu khuếch trương gấp trăm lần, một con quái vật khổng lồ theo trong hư không bị bắt đi ra, ma lực chấn động đáng sợ bao trùm cả tám phương, toàn

bộ người đang đứng trên không Hỗn Loạn Ma Hải, đưa tay ra đều không thấy được năm ngón. Loại hắc ám này, không phải Tinh Không chi hắc, mà là thứ hắc ám có thể thôn phệ hết thảy mọi thứ.

"Chấn động thật đáng sợ." Tuyệt đại bộ phận Vương giả ở đây bỗng nhiên biến sắc, bọn hắn cho tới bây giờ cũng không có cảm thụ qua năng lượng khí tức đáng sợ như thế. Tại trong vùng bao phủ của loại năng lượng khí tức trước mặt này, bọn hắn như thể rất nhỏ bé, cũng giống như phù du vậy, căn bản không hứng nổi ý niệm phản kháng trong đầu.

Quái vật khổng lồ đẩy ra ngoài một cái không gian hình tròn có đường kính ước chừng mười vạn mét, cũng không phải là rất lớn, nhưng bất quá mọi người đều biết rõ, cái không gian này nhìn từ bên ngoài thì không lớn, nhưng bên trong khẳng định có một thứ Càn Khôn khác. Dù sao không gian vốn cũng không phải là dùng mắt thường là có thể phân biệt ra được lớn nhỏ.

"Cái này chính là Nhân Ma hương?" Có người hoài nghi.

Nghe xong danh tự Nhân Ma hương sẽ biết ngay cùng Nhân Ma có quan hệ, chẳng lẽ trong không gian hình cầu này là nơi sinh tồn của Nhân Ma nhất tộc.

Lần nữa nhìn lại, mọi người lại ngay dại biến sắc: "Thật là nhiều phong ấn."

Bề ngoài không gian hình tròn này hiện đầy từng vòng phù văn, những phù văn này đơn giản có thể phân biệt ra được những chỗ bất đồng, có phù văn mang hình dáng con nòng nọc, cũng có rất nhiều hình chữ T, có rất nhiều Âm Dương ký hiệu, có cái tựa như nguyên một đám tiểu hình nhân, còn có cái hiện lên trạng thái hơi mờ, như có như không.

Mỗi một chủng phù văn đều tản mát ra cường đại cực điểm chấn động, mà lại theo không gian hình tròn xuất thế, chấn động biên độ càng lúc càng lớn, phù văn cũng bắt đầu hoạt động, vây quanh hình tròn không gian làm nghịch với quy tắc di động của nó.

"Thật là đáng sợ!"

Trước khi nghe Ma Hoa Hoàng nói, Nhân Ma hương có mấy trăm đạo phong ấn, mỗi một đạo phong ấn đều đại biểu cho quyền năng của một vị Phong Đế Vương giả, lúc ấy nghe còn không có hình dung được như thế nào, nhưng là bây giờ xem ra, bọn hắn nguyên một đám đã sợ ngây người. Thời thượng cổ, có thể xưng là Phong Đế Vương giả thì ít nhất phải là Thất Tinh chiến lực, mỗi một đạo phong ấn của bọn hắn đều cả đời không cách nào phá vỡ nổi, mấy trăm đạo điệp gia cùng một chỗ, quả thực đáng sợ đến mức tận cùng.

Bất quá bọn hắn cũng nhìn ra được, rất nhiều phong ấn phù văn đã bị mờ, tựa hồ theo thời gian trôi qua, phù văn lực lượng hội dần dần mờ đi cho đến khi biến mất, phần đông phù văn ở bên trong, có một đạo “nguyên ký tự văn” màu Kim Sắc là rõ ràng nhất, không hề nghi ngờ, đây chính là phong ấn cuối cùng của vị Phong Đế Vương giả Nguyên Hoàng, cũng là phong ấn mạnh nhất bên trên không gian hình tròn, nó phát ra chấn động tựa hồ tùy tiện cũng có thể đè sập không gian, tan vỡ hết thảy.

"Mau nhìn, bên trong giống như có một gốc cây màu đen." Một người chỉ vào hình tròn trong không gian bộ, thốt ra nói.

Mọi người đem thị lực vận chuyển tới cực hạn, nhìn sang. "Đích thật là một gốc cây màu đen, nhưng lại trông như chỗ không gian bị gấp gẫy mà sinh ra bóng mờ."

Nhìn xem từ bên ngoài, thật sự khó có thể thấy rõ đó có phải cây hay không, Linh Hồn Lực cũng không cách nào xuyên thấu tầng bích chướng của không gian hình tròn, chứng kiến tình cảnh bên trong, cho nên mọi người chỉ có thể dựa vào tưởng tượng để suy đoán.

"Ma Hoa Hoàng, ngươi có lừa gạt chúng ta hay không, cái này xem làm sao cũng không giống Nhân Ma hương?" Chiến Thiên Tượng Hoàng đưa ra nghi vấn, nghe vậy, tất cả mọi người ngay ngắn hướng nhìn về phía Ma Hoa Hoàng.

Ma Hoa Hoàng giải thích nói: "Thượng Cổ thời đại, vị Ma tộc Đế Hoàng kia đã cấy ghép một gốc cây Ác Ma Tổ Thụ vào, nhưng là về sau, Ác Ma Tổ Thụ đã bị vị đệ nhất Phong Đế Vương giả Cổ Đế phá hủy, theo sự thất bại của Ma tộc, mảnh không gian này trở thành nơi mà Nhân Ma nhất tộc ta sinh sống. Thế nhưng mà về sau, không ai ngờ tới, có một hạt giống Ác Ma Tổ Thụ ở bên trong nảy mầm, vô số tộc nhân bị cắn nuốt trở thành chất dinh dưỡng của nó, lúc ấy Tộc trưởng Nhân Ma nhất tộc ta đã hết cách cứu vãn nên đành phải buông tha cho mảnh không gian này, ông cũng là người đầu tiên thi triển quyền năng phong ấn nó. Cho nên, từ rất sớm trước kia tại đây mới được gọi là Nhân Ma hương, còn Nhân Ma nhất tộc ta thì gọi nó là Ác Ma không gian."

Vị Phong Đế Vương giả đầu tiên phong ấn Nhân Ma hương cũng chính là Tộc trưởng đầu tiên của Nhân Ma nhất tộc, ở thời đại đó, vị Tộc trưởng kia chính là nhân vật vô địch thiên hạ.

"Thì ra là thế." Huyền Hậu gật gật đầu.

Oanh! Ngay tại thời điểm Ma Hoa Hoàng giải thích, phù văn mặt ngoài không gian hình tròn đột nhiên bị sụp đổ tản mát đi mấy vòng, nguyên lai có một nửa trong mấy trăm vòng đó bị mờ đi, tiếp đó một số bị tiêu tán, một số thì trở nên trong suốt.

"Không tốt!"

Không ăn qua thịt heo cũng đã gặp heo chạy, mọi người đều biết rõ, đây chính là hiện tượng phong ấn bị đã phá vỡ.

Rầm rầm rầm!

Đây chỉ là bắt đầu, sau đó, lại có hơn mười đạo phong ấn trong suốt tan thành mây khói, theo số lượng phong ấn bị giảm bớt, hình tròn không gian phát ra ma lực chấn động càng cường đại hơn, mọi người ẩn ẩn cảm giác được quy tắc chung quanh của Chân Linh thế giới đều tựa hồ bị ma lực chấn động bóp méo, lại gây ra cho bọn hắn cảm giác hết sức không thoải mái.

"Sớm biết như vậy tựu không nên triệu hồi Nhân Ma hương ra, không, phải gọi là Ác Ma không gian mới đúng." Có một ít Vương giả tu vi nhỏ yếu âm thầm hối hận.

Ma Hoa Hoàng đồng thời âm thầm oán hận nhưng cũng không nên nói cái gì, nàng hai tay kết ấn, so với kết ấn trước đó thì hoàn toàn trái ngược, đây chính là tiễn đưa Ác Ma không gian tiến vào hư không ở chỗ sâu trong ấn pháp.

Rầm rầm! Tiếng ma sát của khóa sắt vang lên, Ác Ma không gian dần dần chui vào hư không.

Bất quá tại một khắc này khi nó chui vào hư không, không ít người nhìn đến, phù văn bên ngoài Ác Ma không gian tiếp tục mất đi hơn mười đạo, ma lực chấn động lại để cho hư không sôi trào không thôi, Không Gian Phong Bạo liên tiếp sinh ra, Chân Linh thế giới quy tắc bị vặn vẹo nghiền nát, sau đó tạo ra một quy tắc vô cùng lạ lẫm, đây chính là Ma tộc thế giới quy tắc.

Cũng may Ma Hoa Hoàng thủ ấn kết vô cùng nhanh, Ác Ma không gian ngay lập tức biến mất không thấy gì nữa, ma lực chấn động cũng dần dần tán đi, Chân Linh thế giới quy tắc một lần nữa khôi phục lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1208: Diệp Trần Đến

Chậm rãi thở ra một hơi, Ma Hoa Hoàng rủ hai tay xuống nhìn về phía Hư Hoàng cùng chúng nhân nói: "Nhân Ma hương ta đã cho các vị nhìn rõ, nơi đây cũng không phải cái địa phương “tàng ô nạp cấu” gì, hiện tại các vị vẫn chưa ly khai Hỗn Loạn Ma Hải ta sao?"

"Hắc hắc!" Chiến Thiên Tượng Hoàng cười nói: "Đúng như ngươi nói, Nhân Ma hương hoàn toàn chính xác không như trong tưởng tượng của chúng ta, nhưng như vậy bất quá, Nhân Ma nhất tộc ngươi vẫn tạo ra uy hiếp không nhỏ đối với Chân Linh thế giới, mục đích lần này đến đây như Thiên Hư Vương đã nói, một là điều tra Nhân Ma hương, hai là, Nhân Ma nhất tộc ngươi phải tiếp nhận khống chế của chúng ta."

"Ma Hoa Hoàng, ngươi là một người thông minh nên biết sẽ lựa chọn như thế nào?" Thiên Hư Vương nhắc nhở Ma Hoa Hoàng.

Ma Hoa Hoàng sắc mặt lạnh xuống, "Nếu như ta không nói gì thì sao?"

"Tốt nhất ngươi không nên nói chữ “không”, sự lựa chọn của ngươi quyết định đến sinh tử tồn vong của cả Nhân Ma nhất tộc, chúng ta bên này có gần 200 vị Sinh Tử Cảnh Vương giả, dù chỉ có một phần ba người đứng ra cũng đều đủ để càn quét toàn bộ Hỗn Loạn Ma Hải, dẹp yên cả Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc ngươi " Ngục Vương điềm nhiên nói.

"Buồn cười!" Ma Hoa Hoàng cười khẩy nói: "Từ xưa đến nay, chưa từng có cái thời đại nào phát sinh hành động muốn diệt sạch Nhân Ma nhất tộc, vậy mà đến thời đại này, khi Chân Linh thế giới toàn diện đã suy yếu, các ngươi ngược lại là đến bức bách Nhân Ma nhất tộc ta, nếu như những vị Phong Đế Vương giả thời thượng cổ kia mà phục sinh lại, nhất định sẽ bị hành động của các ngươi làm cho tức chết."

"Nói nhiều như vậy cũng vô dụng thôi, thời cổ, Phong Đế Vương giả không làm chuyện này thì để thời đại này, ta sẽ làm, ta tin tưởng bọn hắn có lẽ sẽ đồng ý cách làm của ta." Hư Hoàng buông xuống tầm mắt, đạm mạc nói.

"Hư Hoàng! Ngươi tuy nhiên là đệ nhất cao thủ tại đây, không phải Ma Hoa Hoàng ta xem thường ngươi nhưng ngươi vĩnh viễn cũng không xứng đáng cùng Phong Đế Vương giả thượng cổ sánh ngang hàng."

"Bớt nói lời vô ích đi, Ma Hoa Hoàng, lần trước tại Huyết Thiên Đại Lục ta đã để ngươi chạy thoát, lần này, xem ngươi như thế nào chạy thoát được?"

Lần trước, Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu chạy đến Huyết Thiên Đại Lục đánh Tịch Diệt Ma Tông, lại để cho Chiến Thiên Tượng Hoàng thập phần mất mặt, hắn đã sớm muốn cho Ma Hoa Hoàng nếm thử đau khổ. Hắn cũng biết, dùng tốc độ của hắn là không đuổi kịp Ma Hoa Hoàng, lần này là một cơ hội trời cho. Có Nhân Ma nhất tộc ràng buộc, hơn nữa có tiếp cận 200 vị Sinh Tử Cảnh Vương giả ở đây, Ma Hoa Hoàng không có khả năng ly khai, cũng không có biện pháp nào ly khai.

Cách vài dặm xa, Chiến Thiên Tượng Hoàng một quyền oanh hướng Ma Hoa Hoàng, bá liệt quyền kình nhét đầy toàn bộ Thiên Địa, kình khí bốn phía tỏa sát.

"Chiến Thiên Tượng Hoàng, ngươi muốn đánh, ta cũng tiếp ngươi."

Ma Hoa Hoàng quát một tiếng, một chưởng đánh ra đón đánh Chiến Thiên Tượng Hoàng.

Rầm rầm rầm!

Hai người đều là những người nổi bật trong số các Phong Đế Vương giả, chỉ một cái phát tay cũng có thể gây tan vỡ hết thảy khí thế, không gian không ngừng bị nghiền nát, hỏa tinh văng tung tóe tựa như tấm gương vỡ văng khắp nơi.

PHỐC!

Chợt , Ma Hoa Hoàng sắc mặt trắng nhợt, phun ra một ngụm nhỏ máu tươi.

"Ha ha, Ma Hoa Hoàng, ngươi cũng không có gì hơn thế." Chiến Thiên Tượng Hoàng càng đánh càng hăng. Cường hãn khí lực quay quanh ở xung quanh người, tản mát ra thanh âm tê minh của Viễn Cổ Chiến Tượng.

"Thực lực của Ma Hoa Hoàng đã bị thuyên giảm?"

Huyền Hậu một tia quan sát đã nhìn ra sự tình này.

Trong đám người, Ngũ Độc Vương Lộ ra một tia cười lạnh, Ma Hoa Hoàng trúng dung nguyên kịch độc của hắn, muốn khu trừ là hoàn toàn không có khả năng, biện pháp duy nhất là phong ấn đại bộ phận tu vi, tạm thời phong bế dung nguyên kịch độc. Bất quá bởi như vậy, dưới tình huống tu vi không Viên Mãn, chiến lực tất nhiên không đạt được trạng thái đỉnh phong bình thường, có thể có tám chín thành đã coi là không tệ rồi.

"Trong thiên hạ, ngoại trừ Linh Đan Vương có khả năng hóa giải dung nguyên kịch độc, không người nào khác có thể giải được."

Ngũ Độc Vương hai tay ôm ngực, quan sát trận chiến đấu này.

Ma Hoa Hoàng vào thời kỳ toàn thịnh thì Chiến Thiên Tượng Hoàng cùng nàng cũng tựu tám lạng nửa cân, thực lực bây giờ hạ thấp một đoạn, tự nhiên khó có thể ngăn cản cuồng bạo thế công của Chiến Thiên Tượng Hoàng, liên tiếp bại lui, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

"Ma Hoa Hoàng, bại cho ta!"

Chiến Thiên Tượng Hoàng thét dài một tiếng, cả người một nhảy dựng lên, công kích trực tiếp về phía trước mặt Ma Hoa Hoàng, quyền thế bá tuyệt dị thường.

Cờ-rắc!

Ma Hoa Hoàng hai tay che đỡ ở trước ngực đã phát ra cốt cách nghiền nát thanh âm, cả người bị đánh bay đi ra ngoài, nếu không phải lấy Bất Tử Chi Thân thủ hộ, một kích này cũng đủ để làm cho nàng mất đi sức chiến đấu.

"Chiến Thiên Tượng Hoàng, ta cùng ngươi chiến một trận."

Huyền Hậu chợt thân hình khẽ động lao đến ngăn cản đắc thế không buông tha người của Chiến Thiên Tượng Hoàng.

"Yến Khinh Huyên, ngươi hay nhất vẫn là trở về đi!"

Hư Hoàng cách đó không xa, Không Đế thân ảnh lóe lên rồi biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã đến phía trước Huyền Hậu, một quyền đơn giản đã đem Huyền Hậu oanh trở về, luận về Không Gian Áo Nghĩa, hắn cũng không thua kém gì Huyền Hậu, còn luận về thực lực, hắn còn muốn trên cả Huyền Hậu.

"Cùng bọn hắn liều mạng!" Gặp Ma Hoa Hoàng bị thương, Già Diệp Vương cùng Nhân Ma nhất tộc Vương giả trong lòng như bốc hỏa, nguyên một đám vọt lên.

"Bọ ngựa ngăn cản xe, không biết tự lượng sức mình."

Thiên Hư Vương cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: "Các vị, Nhân Ma nhất tộc gian ngoan mất linh, đã như vậy chúng ta cũng không cần phải khách khí, hôm nay, phải tất yếu phải tiêu trừ tai hoạ ngầm của Chân Linh thế giới rồi. Như thế, chúng ta mới có thể toàn lực ứng phó ứng phó dị tộc đại kiếp nạn, để lưu lại cho hậu đại của chúng ta một ngày tươi sáng."

"Thiên Hư Vương nói không sai, chúng ta đã cho Nhân Ma nhất tộc lựa chọn, là bọn hắn không muốn tiếp nhận thôi."

"Giết!"

Không phải tất cả bọn họ cùng đánh tới, đa phần đều là có chỗ do dự, hoặc là có nguyên nhân khác. Những kẻ đánh đến, tám chín phần mười đều là những cấp tiến phần tử có mong muốn thanh trừ Nhân Ma nhất tộc, cơ hồ chín thành trong bọn người này đứng dậy chuẩn bị huyết tẩy Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc.

Đại chiến diễn ra hết sức căng thẳng.

"Ai!" Huyền Hậu thở dài một hơi, quay đầu hướng về những người cùng nàng đến nói: "Ta sẽ lưu lại trợ giúp Nhân Ma nhất tộc, các ngươi nếu như không muốn nhúng tay, có thể ly khai, ta sẽ không trách các ngươi."

"Huyền Hậu, ngươi yên tâm, ta với ngươi đã đến đây, tự nhiên sẽ không chọn ly khai, bọn hắn khinh người quá đáng rồi, Ma Hoa Hoàng đã nhân nhượng lui bước, đem triệu hồi Ác Ma Tổ Thụ Nhân Ma hương ra là đã vi phạm với di huấn tổ tiên, thế nhưng mà bọn hắn như cũ vẫn không buông tha Nhân Ma nhất tộc. Đúng là đáng nguyền rủa mà."

"Đúng vậy, Nhân Ma nhất tộc có sai lầm gì chứ, chẳng lẽ cũng bởi vì bọn hắn có Ma tộc huyết mạch là muốn diệt trừ bọn hắn sao?"

"Địa Nguyên Vương ta mặc dù chỉ là một gã Cao giai Vương giả, nhưng ta sẽ không đứng bên ngoài mà quan sát đâu."

Lúc trước, Long Vương cùng Huyền Hậu là chủ trương bảo hộ Nhân Ma nhất tộc, cùng theo bọn hắn có không ít người, tuy nhiên bọn người Hư Hoàng có thế lực cường đại nên đã có không ít người bởi vì đủ loại nguyên nhân mà chưa theo tới cùng, nhưng cũng có một số nhỏ người làm việc nghĩa mà không chùn bước đã đến tương trợ. Trong bọn họ, đến một vị Phong Đế Vương giả cũng đều không có nhưng lại có rất nhiều nhiệt huyết.

"Các ngươi muốn tiêu diệt Nhân Ma nhất tộc ta thì trước hết phải hỏi Tiên Thiên Ma Hoàng ta đây."

Từ phương xa, bỗng nhiên kéo đến một đám người, người dẫn đầu mặc

một bộ ám trường bào màu bạc, trên người phát ra ma lực chấn động, cùng Ma Hoa Hoàng có chút tương tự, nhưng lại có một chút bất đồng, lộ ra một ít khí tức cuồng bạo hơn.

"Là Tộc trưởng Tiên Thiên Ma Hoàng của Nhân Ma nhất tộc tại Huyết Thiên Đại Lục!" Có người kêu lên.

Tại Chân Linh thế giới, Nhân Ma nhất tộc tộc đàn không ít, nhưng lớn nhất có hai chi, theo thứ tự là Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc, cùng Huyết Thiên Đại Lục Nhân Ma nhất tộc. Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc Tộc trưởng là Ma Hoa Hoàng, Huyết Thiên Đại Lục Nhân Ma nhất tộc Tộc trưởng là Tiên Thiên Ma Hoàng.

Tiên Thiên Ma Hoàng cũng không phải hoàn mỹ Nhân Ma huyết mạch, nhưng là hắn đã nắm giữ năng lực hoàn toàn ma hóa, tại cảnh giới Sinh Tử Cảnh hoàn toàn có thể ma hóa, đồng dạng có thể có được ma lực.

Luận thực lực, Tiên Thiên Ma Hoàng cũng không thua kém bao nhiêu so với Ma Hoa Hoàng. Vốn dĩ bọn người Hư Hoàng nghĩ cách là khống chế Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc trước, sau đó lại đi Huyết Thiên Đại Lục khống chế Huyết Thiên Đại Lục Nhân Ma nhất tộc. Không nghĩ tới, Tiên Thiên Ma Hoàng đã biết được tin tức và đem toàn bộ Vương giả trong tộc mang đến đây.

Cùng tại sau lưng Tiên Thiên Ma Hoàng là các Nhân Ma Vương, cũng có được hơn mười vị, không sai biệt lắm so với Hỗn Loạn Ma Hải. Bọn hắn nguyên một đám cùng chung mối thù, trong ánh mắt mang theo một tia sát khí.

"Huyết Thiên Đại Lục nhất mạch đã tới!" Già Diệp Vương sắc mặt vui vẻ, tuy nói tăng thêm Huyết Thiên Đại Lục nhất mạch, bọn hắn bên này cũng chỉ có bốn mươi năm mươi vị Vương giả, như trước vẫn xa xa thua kém số lượng Vương giả chỗ Hư Hoàng, nhưng dù vậy thực lực cũng đã được tăng cường không ít.

"Đều tới rồi sao? Cũng tốt, cùng nhau giải quyết một thể." Hư Hoàng thần sắc không có gì biến hóa, thản nhiên nói.

"Ma Hoa Hoàng, đây là lần đầu tiên ta và ngươi kề vai chiến đấu a!" Tiên Thiên Ma Hoàng đối với khí tức đang suy tàn của Ma Hoa Hoàng nói ra.

Ma Hoa Hoàng gật gật đầu, "Đúng vậy, hi vọng đây cũng không phải là một lần cuối cùng."

"Bất kể là không phải một lần cuối cùng hay không, Tiên Thiên Ma Hoàng ta tất nhiên hội huyết chiến đến cuối cùng." Tiên Thiên Ma Hoàng ánh mắt nhìn quét tất cả mọi người Hư Hoàng bên kia, ma lực chấn động lần nữa bành trướng thêm một phần, cường hãn khí tức khiến cho không gian trở nên mơ hồ, cả người hắn cũng dần trở nên lờ mờ tựa như một đạo bóng dáng màu đen.

"Hắc hắc, Tiên Thiên Ma Hoàng, không thể tưởng được kẻ nhát như chuột nhà ngươi cũng tới."

Chiến Thiên Tượng Hoàng sở dĩ cười nhạo Tiên Thiên Ma Hoàng nhát như chuột là vì tại Huyết Thiên Đại Lục, tộc đàn lực lượng yếu nhất đúng là Nhân Ma nhất tộc, Nhân tộc cùng Bán Yêu tộc đều muốn bao trùm tại phía trên Nhân Ma nhất tộc, Yêu tộc càng là bá chủ của Huyết Thiên Đại Lục, Tiên Thiên Ma Hoàng bình thường thập phần ít xuất hiện, rất khó gặp hắn đi ra.

"Vậy sao?" Tiên Thiên Ma Hoàng từ chối cho ý kiến, tựa hồ khinh thường giải thích.

Theo Tiên Thiên Ma Hoàng đến, trên không Hỗn Loạn Ma Hải hào khí càng phát ra dày đặc, vô số sát cơ đan vào cùng một chỗ, hàn khí tỏa ra so với ngày đông giá rét đều muốn rét căm căm gấp trăm lần, Linh Hải Cảnh đại năng bình thường ở chỗ này căn bản không cách nào sinh tồn, nơi này là chiến trường của Vương giả, chỉ có Vương giả mới có tư cách nhúng tay vào

trong đó.

Cuối cùng, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Hư Hoàng.

Ở đây Phong Đế Vương giả không ít, nhưng nếu nói đến lực ảnh hưởng cùng thực lực, tự nhiên Hư Hoàng là người cầm đầu, rất nhiều người đều chăm chú theo thái độ của hắn, chỉ cần hắn nói ra tay thì trận đại chiến này là không thể tránh được. Bất quá kỳ thật phần lớn người ở đây cũng đều biết, thái độ của Hư Hoàng sớm đã cho thấy điều đó.

"Yến Khinh Huyên, ta cho ngươi thêm một cơ hội, lập tức ly khai khỏi nơi đây." Hư Hoàng đối với Huyền Hậu nói.

Huyền Hậu lắc đầu: "Có giỏi thì giết đi!"

Ánh mắt theo Huyền Hậu trên người dời đi, Hư Hoàng không mang theo bất cứ tia cảm tình nào nói.

"Giết!" Hư Hoàng mới mở miệng, trên bầu trời hào khí sôi trào, phảng phất một đạo dây thép đang căng cứng chợt đứt gãy, tuyệt đại bộ phận người cũng bắt đầu vận chuyển chân nguyên bản thân hoặc là yêu lực, một đạo vương khí thế phóng lên trời.

"Kẻ nào dám giết!"

Nhưng vào lúc này, một tiếng hét to như Cửu Thiên Cuồng Lôi, theo chỗ rất xa như bão táp mà đến, cái khí thế kinh người kia tựa như một thanh tuyệt thế bảo kiếm đem toàn bộ trận hào khí đâm thủng, khiến cho tất cả mọi người sinh ra một loại vô ý thức né tránh, tựa hồ nếu không tránh sẽ trở thành vong hồn dưới thân kiếm.

Diệp Trần đến rồi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1209: Quá Thiên Tài Cũng Không Phải Chuyện Tốt

"Diệp Trần!"

"Là Diệp Trần! Hắn quả nhiên đã tới!"

Đối với thời đại này, hắn là đệ nhất thiên tài kinh tài tuyệt diễm có một không hai, là một kỳ tài kiếm đạo mà không một ai dám không coi trọng, mới vừa tấn nhập Sinh Tử Cảnh không bao lâu đã tựu dám cùng Tịch Diệt Ma Đế ngạnh chiến, chém giết Hoàng Bào Lão Quái, Hắc Thủy Lão Tổ cùng với Xích Thủy lão quái là tam đại Phong Đế Vương Giả. Có ai dám coi thường hắn, nếu cho hắn thời gian thì hoàn toàn có thể có vượt xa thượng cổ Kiếm Vương, trở thành đệ nhất kiếm đạo cường giả tự cổ chí kim.

"Diệp Trần!"

Ma Hoa Hoàng trên mặt lộ ra mỉm cười, nàng cũng biết, đối phương không thể nào làm trái với tín dụng, cho dù địch nhân có cường thịnh thế nào hắn cũng sẽ vì nghĩa vô phản cố chạy tới giúp đỡ.

Kiếm khách thường kiêu ngạo, mà Diệp Trần lại đích thực là một quý tộc kiếm khách.

"Cổ Kiếm Thế này cho thấy hắn lại có đột phá."

Kiếm Thế cùng Kiếm Ý bất đồng, Kiếm Thế mặc dù là Kiếm Ý trong thời kỳ quá độ, nhưng Kiếm Thế theo thực lực cường đại hơn rất nhiều, không giống như Kiếm Ý, hết sức thuần túy. Từ nơi này cũng có thể thấy được, cổ Kiếm Thế đó có thể đâm rách cả trời cao, thực lực Diệp Trần không thể nghi ngờ là có sự gia tăng, ngay cả nàng cũng bắt đầu nhìn không ra.

"Hắn chính là Diệp Trần mà Thiết Cuồng Tôn đã nhắc đến ah!" Tiên

Thiên Ma Hoàng là tộc trưởng của Nhân Ma nhất tộc tại Huyết Thiên đại lục, thiên tài Thiết Cuồng Tôn trong tộc đã từng nói hắn có chuyện hiềm khích liên quan đến Diệp Trần.

"Ma Hoa Hoàng đúng là tìm được một đồng minh rất tốt."

Tiên Thiên Ma Hoàng có thể cảm nhận được cổ Kiếm Thế cùng ý chí kinh người này.

Người tới chính là Diệp Trần, nhưng là hắn cũng không chỉ đến một mình, theo sau hắn là đại lượng Sinh Tử Cảnh vương giả, gồm có: Đạm Thai gia tộc Nguyệt Hậu, Bạch gia gia chủ, Độc Cô gia gia chủ, Huyết Thiên đại lục Ma Đao Tông tông chủ Ma Đao Vương, cùng với Đan Vương Đảo đảo chủ Linh Đan Vương, tất cả đều là những Vương giả nổi danh, hơn nữa gia tộc của bọn họ hoặc là tông môn Vương giả, một vài người là độc hành vương giả, vốn nhân số đã vượt qua ba mươi, hạo hạo đãng đãng, khí thế kinh người.

"Linh Đan Vương!"

Hư Hoàng nhíu mày, việc Diệp Trần đến cũng đã ở trong dự đoán của hắn, nhưng là Linh Đan Vương xuất hiện cũng là có chút làm hắn kinh ngạc, Linh Đan Vương thực lực có lẽ không mạnh, nhưng là địa vị của Linh Đan Vương cùng Đan Vương Đảo ở Chân Linh thế giới là siêu nhiên, cho dù là Hư Hoàng cũng không muốn cùng Linh Đan Vương là địch nhân.

Linh Đan Vương cười nói: "Ngoại tôn ta là đại đệ tử của Diệp Trần, ta lần này tới đây, là theo Diệp Trần nhìn ngắm phong cảnh."

Nghe vậy, mọi người bĩu môi, ngắm phong cảnh, nơi này có cái phong cảnh gì mà nhìn ngắm, chỉ sợ đã lên cùng chiến thuyền với Diệp Trần, thành đồng minh của Diệp Trần rồi.

"Ta đã tới chậm."

Diệp Trần nhìn về phía Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu.

Hắn trở về Diệp gia không lâu, liền từ con đường bí mật biết được đám người Hư Hoàng đã liên hiệp đại lượng Vương giả đi Hỗn Loạn Ma Hải, không có thời gian cho hắn từ từ khôi phục Chân Nguyên, hắn liền đem Chân Nguyên Thủy Tinh nhận được từ Thôn Phệ Đảo, toàn bộ luyện hóa, tạm thời đem tu vi khôi phục đến trạng thái sáu bảy thành, sau đó bắt đầu liên lạc với các Vương giả đã kết giao với mình, có lẽ là tên tuổi của hắn đã bắt đầu cường đại nên mọi người đối với tương lai của hắn có lòng tin, phần lớn mọi người nguyện ý đi theo tiền lai của hắn, trong khoảng thời gian ngắn, hắn tựu triệu tập hơn ba mươi vị Sinh Tử Cảnh vương giả, ngựa không ngừng vó câu chạy tới đây.

"Chậm một chút nữa đúng là có phiền toái, hiện tại cũng vừa đúng lúc."

Ma Hoa Hoàng tùng hạ một hơi, cộng thêm những người Diệp Trần mang đến, bọn họ bên này, chừng tám chín mươi người, mặc dù như cũ vẫn so với đối phương một nửa cũng không tới, nhưng ít ra đã có sức liều mạng.

"Diệp Trần, ngươi đánh bại đệ tử ta là Tư Không Thánh Tâm Ma, ta đây làm sư phụ, hôm nay tới lãnh giáo một phen, xem ngươi rốt cuộc có cái gì mê hoặc."

Tà Vương bay ra.

Tà Vương cùng với Huyền Hậu, Ngục Vương và Long Vương là những người nổi danh trong giới Vương giả, hôm nay hắn cũng đã đạt đến cấp bậc Phong Đế Vương giả, tựa hồ so với Ngục Vương cũng muốn mạnh hơn một bậc. Về phần Tư Không Thánh, mấy năm trước đã bái nhập làm Tà Vương môn hạ, thành đệ tử của hắn.

"Tà Vương, ngươi không phải là đối thủ của ta."

Nghe được cái tên Tư Không Thánh này, Diệp Trần thần sắc không có một tia ba động nào, đối với hắn mà nói cái tên này đã rất sớm chìm vào quên lãng, đã thuộc về quá khứ.

"Cuồng vọng."

Tà Vương lúc nào bị người ta xem thường như vậy, huống chi Diệp Trần hắn chỉ là loại 'Tân tú "

"Tà Thần Trảo!"

Vũ khí của Tà Vương là một đôi trảo bộ hiện lên màu vàng lam, năm ngón tay to lớn của hắn tung một trảo hướng phía Diệp Trần bắt tới, vết cào dữ tợn xé rách không gian, tà khí bao trùm thiên địa.

Thương!

Đối mặt một kích đầy giận dữ của Tà Vương, Diệp Trần bình thản rút Thiên Hạt Kiếm chém ra ánh lửa màu lam nhạt bất thiên bất ỷ ngạnh kháng cùng trảo kích màu vàng lam của Tà Vương. Khí kình oanh động, Diệp Trần vẫn không lay chuyển nhưng thân thể Tà Vương lại bị hất ngược về phía sau, bước chân siêu vẹo. Kiếm pháp của Diệp Trần đã sớm tiến vào cảnh giới Lấy Tâm Ngự Kiếm, có thể nói là không có chút sơ hở nào. Tùy tâm một kiếm liền cắt trúng Tà Vương, lực đạo dù kém hơn nhưng tốc độ lại nhanh hơn rất nhiều, dù xuất kích chậm hơn nhưng vẫn đến trước đối phương.

“Tà Điểu Tập Nhật”

Tà Vương lúc này đã cảm thấy hơi kinh hãi, năm ngón tay trên tay trái khép chụm lại, hiện lên hình dáng ác điểu, nhanh chóng mổ về hướng huyệt Thái Dương của Diệp Trần. Một chiêu này có tên là Tà Điểu Tập Nhật, nếu bị đánh trúng đầu là lập tức bị bạo liệt.

Diệp Trần không tránh không né, thượng lực đạo trên Thiên Hạt Kiếm lần nữa gia tăng lên ba phần, khẽ cong như một đạo cung tiễn, chỉ một khắc sau đó, Thiên Hạt Kiếm duỗi thẳng trở lại đồng thời bộc phát ra kiếm lực kinh người, thoáng cái đem Tà Vương bắn ngược ra xa hơn, hồ quang điểu chưa kịp chạm vào hộ thể Chân Nguyên của Diệp Trần đã bị đánh tan rã.

"Tà Vương, ngươi còn lâu mới là đối thủ của ta."

Diệp Trần lắc đầu, thực lực của Tà Vương so với Ngục Vương thì có mạnh hơn một bậc, nhưng ngay cả Ngục Vương cũng không phải là một chiêu chi địch của Diệp Trần chứ đừng nói chi là Tà Vương. Huống chi, Thủy Hỏa Vô Tình của Diệp Trần đã đại thành, sớm không còn là tuyệt chiêu mà Phong Đế Vương Giả bình thường có thể địch nổi. Trong mọi người ở đây, sợ rằng chỉ có Hư Hoàng mới có thể cùng hắn đánh một trận.

Bị đẩy lùi đi ra ngoài, Tà Vương sắc mặt lúc xanh lúc trắng, làm trò nhiều như vậy trước mặt hàng trăm Vương giả nhưng cuối cùng bị Diệp Trần một kiếm đánh bay. Hắn cảm thấy mình ngay cả tư cách uy hiếp được đối phương cũng không có, mà nghe thêm những lời này quả thực là nhục nhã.

Trong đám người này, Ngục Vương nhìn có chút hả hê, hắn và Tà Vương cũng không phải là kết giao, mặc dù trước đó hắn cũng ở trước mặt Diệp Trần khua tay múa chân uy vũ và nhận lấy thảm bại, nhưng hắn ít nhất lại không bị mất mặt trước nhiều người như vậy.

Bất quá sau đó, Ngục Vương trong lòng lại rùng mình không thôi, so với lần giao chiến trước đó, kiếm pháp của Diệp Trần tựa hồ càng thêm quỷ thần khó lường, chỉ lấy kiếm chiêu bình thường là có thể đem tuyệt chiêu của Tà Vương hóa giải ra vô hình vô tức.

Hắn nào biết rằng, Thủy Hỏa Vô Tình đại thành không chỉ để cho Diệp Trần ghi nhớ được nhiều hơn một siêu cấp kiếm chiêu, càng làm cho Diệp Trần hoàn toàn hiểu được tinh túy của mấy ngàn loại Kiếm Giới kiếm thuật khác. Đây chính là nội tình gia tăng, có loại chuyển hóa sang dạng thần kỳ lực lượng.

Tà Vương thẹn quá thành giận, "Tà Điểu Đoạt Nhật!"

Tà Điểu Đoạt Nhật bản chất chính là sự dung hợp giữa Tà Thần trảo pháp và Tà Điểu Tập Nhật, đây là sự dung hợp hai đại sát chiêu làm một, so với Tà Điểu Tập Nhật còn lợi hại hơn mấy lần. Tuy nhiên, trọng yếu hơn chính là một chiêu này lại bá đạo không giống với Tà Điểu Tập Nhật, tốc độ phát ra cùng độ chính xác cao hơn nhiều. Chân Nguyên toàn thân được rót

vào trong một trảo này, Tà Vương cả người hướng Diệp Trần bay vọt tới, một trảo bành trướng mổ tới.

Grekkkkkkk!

Một con tà khí hung ác Đại Điểu hư ảnh giương cánh bay cao, thanh âm bén nhọn vang lên đều muốn lấn át bất kỳ loài ác điểu nào, điểu trảo sắc bén như đao kiếm hướng về Diệp Trần phi tốc đến.

"Một chiêu này, sơ hở còn nhiều hơn, chẳng qua là uy lực lớn hơn mà thôi."

Thiên Hạt Kiếm vừa chuyển một vòng, Diệp Trần một kiếm đâm tới, điện quang như hỏa thạch đâm trúng đỉnh đầu Đại Điểu hư ảnh, sau một khắc, đỉnh đầu Đại Điểu hư ảnh nổ tung, thân thể tan rả, trảo ảnh sắc bén như đao kia mới vừa chạm đến hộ thể Chân Nguyên Diệp Trần đã bị phân tán sụp đổ mà tan rã, nhanh chóng tiêu tán.

"Diệp Trần, ngươi thua rồi!"

Đại Điểu hư ảnh mới vừa tiêu tán, thân thể Tà Vương đã phá không mà đến, hóa ra, chiêu Tà Điểu Đoạt Nhật này chẳng qua chỉ là bình phong che chắn cho hắn tung ra sát chiêu thực sự liền sau đó.

Ầm!

Một con ác điểu lớn hơn nữa đột ngột thành hình, một ngụm đã đem Diệp Trần nuốt đi vào.

Tà Điểu Thôn Nhật, một tuyệt chiêu đạt đến gần với đỉnh giai áo nghĩa võ học.

"Không tốt!"

Sinh Tử Cảnh vương giả bên này của Diệp Trần liền thất kinh, cho là Diệp Trần khinh địch nên bị Tà Vương lật bàn, dù sao đồng dạng là ngũ tinh

chiến lực, kẻ nào kinh thường đối phương sẽ bị lật bàn là điều không thể không xảy ra.

Chỉ có Huyền Hậu, Ma Hoa Hoàng cùng với Tiên Thiên Ma Hoàng biết, chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

"Tà Vương, ngươi cũng được coi như là một đệ nhất kinh tài tuyệt diễm vào thời đại trước, nhưng ngươi lại ở đây thi triển phương diện nghiên cứu võ học như vậy, thật để cho ta rất thất vọng. Nguyên nhân lớn nhất chắc là vì ngươi vẫn chỉ muốn cạnh tranh với Yến tiền bối mà thôi."

Một đạo kiếm quang từ Hư Không mà đến, phá nát thân thể Đại Điểu hư ảnh rồi thẳng hướng Tà Vương chém giết đi qua.

Tà Vương giống như chấn kinh mã tạc, nhanh chóng bắn người né tránh đạo kiếm quang này, bất quá Diệp Trần tựa hồ đã sớm dự liệu đến lộ tuyến né tránh của hắn nên đã cho kiếm quang gập lại đâm xuyên thủng thân thể Tà Vương.

Hư Nguyên Trảm!

Đối với Nguyên Hoàng tuyệt chiêu, Diệp Trần đã sớm thấm nhuần nên cũng lấy phong cách của mình tạo ra thay đổi, uy lực mặc dù không bì kịp Hư Nguyên Trảm nhưng trình độ tinh diệu chỉ có hơn chứ không kém.

Phốc xuy!

Máu sái trường không, Tà Vương chật vật thoái lui, bộ ngực đầy huyết nhục của hắn ngọa nguậy, rất nhanh phục hồi như cũ nhưng tu vi ít nhất tổn thất một phần ba bởi vì một kiếm này có ẩn chứa lực sát thương ma diệt vạn vật.

"Đủ rồi!"

Hư Hoàng ngăn lại, càng không hề cam tâm để Tà Vương chết, lạnh nhạt nói: "Bây giờ không phải là thời điểm lãnh giáo, kẻ thắng, người chết thì có

ý nghĩa gì."

Hừ!

Tà Vương hừ lạnh một tiếng, trong mắt tinh mang lóe lên.

Diệp Trần chân mày cau lại, nhìn về phía Hư hoàng nói: "Hư Hoàng, trận chiến này, bất kể ai thắng ai thua, hao tổn cũng là chiến lực Chân Linh thế giới, ngươi cảm thấy có cần thiết không?"

"Lúc ngươi đánh chết ba người Hoàng Bào Lão Quái, có từng nghĩ tới một điểm này không?"

"Bọn chúng là vì muốn giết ta nên có chết cũng không có gì đáng tiếc, nhưng hiện tại, là toàn diện đại chiến, không phải là chết một người hay hai người."

Hư Hoàng mắt nhìn xuống Diệp Trần, "Đối với ta mà nói, tiêu trừ Nhân Ma nhất tộc là phải việc cần phải làm, về phần tổn thất của riêng các ngươi cũng là do các ngươi gieo gió gặt bảo, ta không biết Linh Đan Vương vì sao phải giúp ngươi, nhưng chỉ cần giết ngươi rồi, ta nghĩ hắn tự biết làm ra lựa chọn chính xác. Đôi khi quá thiên tài, đối với Chân Linh thế giới cũng không phải là một chuyện tốt, có lẽ là một tai họa cũng nên, ngươi chọc cho quá nhiều chuyện xảy ra, Chân Linh thế giới nội loạn cũng một phần là do ngươi dựng lên."

Không có Diệp Trần, Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng sẽ không trấn thủ được lâu đến lúc này, bọn người Hư Hoàng muốn khống chế Nhân Ma nhất tộc cũng sẽ không cần nhiều phong ba như vậy, hoàn toàn có thể đem tổn thất hạ xuống thấp nhất.

Ha ha! Diệp Trần nở nụ cười, "Hư Hoàng, ngươi cho rằng ta sợ ngươi à"

"Không phải sao? Nếu không sợ thì ngươi hẳn đã không nói nhiều lời như vậy."

"Tốt, bản thân ta cũng muốn nhìn xem, Hư Hoàng nổi danh khắp thiên hạ có mấy phần bản lãnh, quan điểm của ta cùng ngươi giống nhau, chỉ cần đánh bại ngươi thì cuộc chiến đấu này là có thể kết thúc."

Nhân số mặc dù bị vây trong hoàn cảnh xấu nhưng Diệp Trần một điểm cũng không hãi sợ, nếu đối phương muốn ồn ào thì hắn sẽ phụng bồi, giờ này khắc này chính là lúc để cho cục diện Chân Linh thế giới thay đổi, không thể để cho đám người kia chủ đạo Chân Linh thế giới nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1210: Diệp Trần Tỏa Sáng

"Ma Hoa Hoàng tiền bối, người tới gần đây một chút". Diệp Trần bỗng nhiên đối với Ma Hoa Hoàng nói.

Ma Hoa Hoàng lòng đầy nghi hoặc, nhưng vẫn bay tới.

Diệp Trần giơ bàn tay lên, đột nhiên một chưởng đánh vào trên người Ma Hoa Hoàng, cùng lúc đó, một cổ năng lượng trong suốt theo lòng bàn tay Diệp Trần dung nhập vào trong cơ thể Ma Hoa Hoàng.

Ma Hoa Hoàng trong vô thức muốn phản kháng thế nhưng tốc độ xuất thủ của Diệp Trần quá nhanh, không chỉ có Ma Hoa Hoàng hoảng sợ, người bên này Diệp Trần cũng bị kinh ngạc một chút, bọn hắn không rõ ràng lắm Diệp Trần đã làm gì đối với Ma Hoa Hoàng. Bất quá sau một chưởng đó, vẫn không có việc gì xảy ra cho Ma Hoa Hoàng, mọi người hạ thở ra một hơi vừa sợ bóng sợ gió một hồi, có lẽ Diệp Trần phụ trợ cho Ma Hoa Hoàng một chỗ tốt gì đó!

"Đây là !?"

Ma Hoa Hoàng vốn bị cả kinh, sau đó khuôn mặt giật mình lộ ra dáng tươi cười.

Ầm ầm!

Một cổ ma lực vô cùng mênh mông bắt đầu chấn động, theo trong cơ thể Ma Hoa Hoàng tiết phát ra, chiến lực Ma Hoa Hoàng lập tức khôi phục lại thời kì đỉnh phong, không còn có chút suy yếu nào.

"Không có khả năng như vậy!"

Ngũ Độc Vương trừng to mắt, Ma Hoa Hoàng khôi phục lại thời kì đỉnh phong, chẳng phải là đã hóa giải Dung Nguyên kịch độc rồi sao, dưới cái nhìn của hắn, trong thiên hạ có lẽ chỉ có Linh Đan Vương mới có thể hóa giải Dung Nguyên kịch độc. Mà lại dùng năng lực Linh Đan Vương thì cũng không có khả năng trực tiếp hóa giải nó nhanh chóng như vậy, mà là căn cứ vào đặc tính Dung Nguyên kịch độc để luyện chế ra giải dược có năng lực hóa giải, Diệp Trần rốt cuộc có tài cán gì, rõ ràng có thể đơn giản hóa giải Dung Nguyên kịch độc, lại để cho Ma Hoa Hoàng khôi phục lại trạng thái đỉnh phong như vậy.

"Là một môn hóa độc bí pháp!"

Không Đế tròng mắt sau đó hơi híp lại, không dùng giải dược giải độc liệu pháp thì chỉ có thể nói đó là một loại bí pháp chuyên môn phá giải độc tố, hắn tuy nhiên không biết Diệp Trần đã luyện được thứ bí pháp hóa giải độc gì, nhưng khẳng định đây không phải chuyện đùa, hắn hiểu rất rõ Ngũ Độc Vương Dung Nguyên kịch độc, cho dù chính hắn trúng phải cũng khó có thể triệt để thanh trừ.

Đúng như Không Đế dự đoán, Diệp Trần thi triển đúng là một môn hóa độc bí pháp, chính là Hóa Độc Đại Pháp mà Nguyên Hoàng đã truyền thụ cho hắn, Hóa Độc Đại Pháp chính là một môn Thiên cấp Cao giai bí pháp, chỉ có thể dùng để cứu người hoặc là tự cứu chính mình, nhưng tác dụng thập phần cực lớn.

Hóa Độc Đại Pháp tu luyện có độ khó thập phần cao, trình tự cũng thập phần hung hiểm, ngay từ lúc nhập môn Hóa Độc Đại Pháp, đầu tiên võ giả phải học thông thạo, hiểu rõ cái gì là cơ bản cấu thành độc tố. Theo vĩ mô, tiến vào vi mô, tiếp theo mới có thể tiến hành đem độc tố phân giải ra, bởi vì có một số loại kỳ độc, một khi không phân giải cẩn thận thì tính nguy hại liền phát sinh vô cùng to lớn. Cuối cùng mới bắt đầu thông qua Hóa Độc Đại Pháp, từng bước luyện hóa.

Chung quy quá trình tu luyện có ngoài ba bước, làm được bước thứ nhất, xem như nhập môn, hai bước, thì là có thành tựu, khi toàn bộ các bước thông

qua thì mới có thể hóa giải được độc tố, khi đó đã bước vào giai đoạn tiểu thành.

Sau giai đoạn tiểu thành, võ giả liền có thể đem Hóa Độc Đại Pháp chuyển hóa làm bản năng của mình.

Sở dĩ cần phải chuyển hóa làm bản năng, chủ yếu là vì một ít loại độc tố có tốc độ truyền bá rất nhanh, người trúng phải sẽ cùng với nó tranh đoạt thời gian, nếu không chống lại được, hắn tất nhiên thua cuộc, hơn nữa là thua chính vận mệnh của mình. Làm đến một bước này, thì chuyện lớn đã được giải quyết xong rồi.

Về phần viên mãn, là một bước gian nan nhất.

Hóa Độc Đại Pháp khi đạt tới cảnh giới viên mãn, trong cơ thể sẽ sinh ra một loại năng lượng hóa độc vô cùng kỳ diệu, loại hóa độc năng lượng này có linh tính, trải qua quá trình dung hợp trở thành bản năng của người luyện, khi đó, tuyệt đại bộ phận độc tố tiếp xúc với hắn, ngay lập tức sẽ bị phân giải luyện hóa, như là gặp phải khắc tinh.

Diệp Trần đánh vào trong cơ thể Ma Hoa Hoàng, đúng là hóa độc năng lượng, rất tự nhiên, Hóa Độc Đại Pháp của Diệp Trần đã đạt đến cảnh giới viên mãn, tuyệt đại bộ phận độc tố tiếp xúc cùng hóa độc năng lượng ngay lập tức sẽ bị phân giải luyện hóa, Dung Nguyên kịch độc tuy được xem là kỳ độc hết sức lợi hại, nhưng gặp phải hóa độc năng lượng cũng như gặp khắc tinh, đơn giản được hóa giải hoàn toàn.

"Chiến Thiên Tượng hoàng, ngươi không phải muốn đánh với ta một trận sao? Đến đây đi!"

Chiến lực khôi phục lại đỉnh phong thời kì, Ma Hoa Hoàng khí thế như cầu vồng.

"Ta sợ ngươi ư ?"

Chiến Thiên Tượng hoàng trong mắt bắn ra mãnh liệt chiến ý, với hắn

mà nói, chiến thắng Ma Hoa Hoàng trong thời kỳ toàn thịnh mới có cảm giác thành công, nếu không thì chẳng còn gì thú vị rồi.

"Không Đế, đối thủ của ngươi là ta."

Huyền Hậu biết rõ thời khắc quyết chiến đã đến mặc dù không có nắm chắc khả năng đối phó Không Đế, đối phó với khả năng tinh thông Không Gian Áo Nghĩa Không Đế thì càng thêm nguy hiểm.

"Ta toàn thành cho ngươi." Không Đế thản nhiên nói.

"Ha ha, đã không phải là Phong Đế Vương giả có uy tín lâu năm, Ngục Vương, Tà Vương, hai người các ngươi cũng vừa mới tấn phong Phong Đế Vương giả, như vậy cũng có thể làm đối thủ của ta đấy!" vì ủng hộ Nhân Ma nhất tộc có số lượng Phong Đế Vương giả quá ít, Tiên Thiên Ma Hoàng hào tình vạn trượng muốn dùng lực lượng một người cùng Ngục Vương cùng Tà Vương đại chiến, hai người này thật sự là hắn không có niềm tin chắc chắn chống lại, nhưng hắn tự tin có thể kéo dài ở một thời gian ngắn.

"Tiên Thiên Ma Hoàng, xem ra ngươi muốn chết rồi."

Ngục Vương cười lạnh, hắn tuy đánh không lại Diệp Trần, nhưng ngoại trừ Diệp Trần, cho dù là Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng hắn đều không sợ.

"Tiên Thiên Ma Hoàng, ngươi sẽ là người Phong Đế Vương giả đầu tiên vẫn lạc" Tà Vương đang mang trong mình một cổ tà khí không có chỗ để phát tiết, gặp Tiên Thiên Ma Hoàng cuồng vọng như vậy, không thể nghi ngờ là triệt để kích giận hắn.

"Trong thời gian ngắn có lẽ bọn hắn có thể cầm cự được." thấy tình hình này, Diệp Trần trong lòng không ngừng hiện lên các ý niệm, Ma Hoa Hoàng tiền bối đối phó Chiến Thiên Tượng hoàng thì hắn không cần lo lắng, Huyền Hậu Yến tiền bối đối phó Không Đế, tuy nhìn như có chút miễn cưỡng nhưng hắn biết rõ Huyền Hậu tu luyện chính là huyền diệu đạo, không thể theo lẽ thường mà tính đến, thông thường sẽ có biện pháp thay đổi cục diện,

còn Tiên Thiên Ma Hoàng một người duy nhất chiến đấu với Ngục Vương cùng Tà Vương, hoàn toàn chính xác là quá cố sức rồi. Dù sao hai người này, đều có được chiến lực tiếp cận Ngũ Tinh cao đẳng, bất quá hắn cũng tin tưởng, Tiên Thiên Ma Hoàng có thể chèo chống một thời gian ngắn.

"Các Phong Đế Vương giả còn lại, liền giao cho ta đi!"

Ngoại trừ Chiến Thiên Tượng hoàng, Không Đế, Ngục Vương cùng với Tà Vương, còn có mấy đại Phong Đế Vương giả khác, bản thân Hư Hoàng thì không cần nói, trừ hắn ra, còn có hai đại Kiếm Đế, một trong số đó là Thanh Vân Kiếm Đế, Huyết Thiên Đại Lục Cửu Đầu Xà hoàng, Hắc Long lão tổ xưng bá Đông Phương Thâm Hải. Hơn nữa cộng thêm Hư Hoàng, bốn người bọn họ chính là bốn đại Phong Đế Vương giả, không có một ai là ngồi không, yếu nhất là Cửu Đầu Xà hoàng cũng có được Ngũ Tinh trung đẳng đỉnh phong chiến lực, Thanh Vân Kiếm Đế cùng Hắc Long lão tổ không thể yếu hơn so với Không Đế, nhất là Hư Hoàng trước đó đã có được Long Hổ Bạo Nguyên đan, hắn có lẽ đã có Ngũ Tinh đỉnh phong chiến lực, một người có thể thay thế được mấy người.

Không ai biết rõ tâm tư Diệp Trần, nghe những lời này tâm liền bị chấn động, không thể không sợ đến trợn mắt há hốc mồm, dù sao đối với bọn hắn mà nói, Diệp Trần đối phó Hư Hoàng đều có chút miễn cưỡng, tối đa chỉ là miễn cưỡng chống lại mà thôi, đã vậy lại còn đi đối phó với các tam đại Phong Đế Vương giả khác, cái đó là hành động tìm chết, không thể nghi ngờ là Bọ Ngựa đá xe.

Những người bên phía Huyền Hậu không phải là không muốn đánh với một hai gã Phong Đế Vương giả, chỉ là dùng thực lực của bọn hắn, thật sự khó có thể làm được, dù sao Không Đế cùng Chiến Thiên Tượng hoàng không phải Ngục Vương cùng Tà Vương có thể so sánh. Chỉ có thể một chọi một, không có biện pháp một chọi hai, Diệp Trần bên này, ngoại trừ chính mình ra, cho dù là Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng cũng không dám nói mình có thể chiến thắng Ngục Vương cùng Tà Vương liên thủ, cũng chỉ là chống lại mà thôi.

Tiên Thiên Ma Hoàng lựa chọn hai người bọn họ chỉ là có ý định ngăn chặn bọn hắn một thời gian ngắn, khiến người khác bị áp lực nhỏ một chút, thêm nữa, hắn thà liều chết một trận chứ không thể chạy trốn mà làm mất thanh danh.

"Các ngươi đều đã có đối thủ, riêng ta không thể làm gì khác hơn là đem hạ thủ những tên Ma Vương này"

Hắc Long lão tổ cười lạnh, nhìn về phía Già Diệp Vương và các Nhân Ma Vương, ánh mắt có rất nhiều sát cơ không mang theo bất cứ tia cảm tình nào, Hồng Nhãn Hắc Long nguyên vốn là yêu thú thập phần bạo ngược.

"Hắc Long lão tổ, trận chiến đấu này không cần phải kéo dài thời gian như vậy, ta tới giúp ngươi ah! Chúng ta tốc chiến tốc thắng." Cửu Đầu Xà hoàng đứng ở bên cạnh Hắc Long lão tổ.

"Được." Hắc Long lão tổ cũng không chối từ.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Thanh Vân Kiếm Đế bất động thanh sắc, ai cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì, bất quá mọi người cũng không có tâm tư suy nghĩ. Nhìn vào tràng diện này, bất kể là nhân số Vương giả bình thường, hay vẫn là nhân số Phong Đế Vương giả thì bên phía Hư Hoàng đều chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, căn bản là một hồi chiến đấu không cân sức.

Hào khí hết sức căng thẳng, nhưng căng thẳng nhất vẫn chính là hào khí phát ra từ Hư Hoàng cùng Diệp Trần, riêng bọn họ chính là trận doanh hạch tâm, một khi bọn hắn khai chiến thì chính là lúc toàn diện đại chiến nổ ra.

"Mười chiêu, bại ngươi." Hư Hoàng chuyển động, lưng chắp sau lưng hai tay, chậm rãi rút ra.

"Trước kia ta chỉ là một tiểu nhân vật, cho nên đối với ngươi rất bội phục, hiện tại ta mới biết được, ngươi đường đường là Phong Đế Vương giả cũng không hơn gì kẻ phàm nhân, sự cuồng vọng, vô tri, đều không hề rời

ngươi đi. Đến đây đi, Diệp Trần ta liền muốn nhìn xem, ngươi như thế nào mười chiêu đánh bại ta." Diệp Trần ngoài dự đoán mọi người đem Thiên Hạt kiếm cắm vào trong vỏ, cùng lúc đó, hắn theo bên trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một thanh ngụy Cực phẩm bảo kiếm, chuôi kiếm này phát ra ánh sáng ngân lam, chính giữa có một mảnh ngấn màu đỏ như máu, đây là một chuôi ngụy Cực phẩm bảo kiếm duy nhất mà trước đó Diệp Trần đã chế tạo ra, gọi là Thiết Huyết Ngân Lam kiếm.

Cực phẩm bảo kiếm chế tạo rất khó khăn, bất quá Diệp Trần đã trải qua và nắm giữ năng lực chế tạo ngụy Cực phẩm bảo kiếm, tuy nhiên xác xuất thành công không cao lắm.

"Vứt bỏ không cần đến cực phẩm bảo kiếm sao!" Mọi người thấy có chút kỳ quái.

Huyền Hậu tựa như mơ hồ đoán được cái gì đó, trong mắt loé ra vẻ phức tạp, sau đó là khâm phục, một loại khâm phục thực sự đối với cường giả, cũng như nàng từng khâm phục Long Vương. Long Vương tuy không bằng Hư Hoàng cùng Không Đế, nhưng hắn luôn là một cường giả chân chính, nàng cho tới bây giờ cũng không ngờ tới, dưới tình huống sớm như thế mà nàng đã sinh ra khâm phục đối với Diệp Trần, người trẻ tuổi này nhỏ hơn nàng hơn một nửa nhưng đây là cái dạng hoàn cảnh gì chứ, hắn đã có thể tôi luyện chế tạo ra một chuôi tuyệt thế bảo kiếm này thì phải là một tuyệt thế kiếm khách, thực sự là một loại biểu tượng cho thực lực, một loại biểu tượng cho tinh thần.

"Chiêu thứ nhất!"

Hư Hoàng mặc một bộ trường bào màu vàng óng, ánh vàng lập loè, hắn phảng phất giống như nhảy lên ánh mặt trời vậy, bỏ qua mất không gian khoảng cách, bỏ qua mất Thiên Địa trói buộc, cả người lóe lên hướng về trước người Diệp Trần, tay phải của hắn lúc này như được tạo bởi Hoàng Kim, Hạo Nhiên Vô Thượng, một chưởng đánh về phía Diệp Trần.

Hư Hoàng đã xuất thủ! Hào khí tan vỡ, khí tức thảm thiết xông lên tận

trời cao, cuốn vào tận Tinh Không.

Tất cả Hủy diệt Kiếm Ý từ trên người Diệp Trần cũng bắn phát ra, giờ khắc này, Diệp Trần thật giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm được rút khỏi vỏ, hàn quang tách ra đủ để đâm thủng Tinh Không.

Kenggggggg!

Thiết Huyết Ngân Lam kiếm xẹt qua trời cao, tương tự bỏ qua mất không gian khoảng cách cùng Thiên Địa trói buộc, hơn nữa dùng tốc độ nhanh hơn cùng bàn tay Hư Hoàng chạm vào nhau.

Ầmmmmmmm!

Cuồng bạo lãng khí xé nát một mảnh không gian, thân hình Diệp Trần cùng Hư Hoàng nhoáng một khắc đã vô tung vô ảnh, giao chiến không ngừng nghỉ, hết cận chiến rồi đến viễn chiến. Chỉ trong một cái nháy mắt, hầu như đã giao thủ hàng chục hàng trăm lần, thân ảnh lập loè làm cho người ta cảm nhận một loại kiên quyết ý chí.

"Giết!" Tất cả mọi người bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Ma Hoa Hoàng đối chiến Thiên Tượng hoàng, Huyền Hậu đối với Không Đế, Tiên Thiên Ma Hoàng đối với Ngục Vương cùng Tà Vương, còn Hắc Long lão tổ cùng Cửu Đầu Xà hoàng, hai người cười hắc hắc, thẳng hướng bọn người Già Diệp Vương.

"Đối thủ của các ngươi, cũng là ta."

Đột nhiên, hết thảy kiếm thế tận diệt che ngợp bầu trời bất ngờ lao đến, đem Hắc Long lão tổ cùng Cửu Đầu Xà hoàng cuốn vào.

Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật!

Tất cả thân ảnh đang chiến đấu gần như cùng lúc bị trì trệ, người ra tay, lại chính là Diệp Trần, hắn đang dưới tình huống cùng Hư Hoàng quyết

chiến, vậy mà vẫn có ý định đồng thời đối phó Hắc Long lão tổ cùng Cửu Đầu Xà hoàng, đây thật là thứ lực lượng cùng khí thế gì ah.

"Ha ha, Diệp Trần ta tại vận mệnh chiếu cố xuống, đi vào thế giới này, mọi thứ trước kia đều là trò đùa trẻ con, hôm nay liền để ta dùng lực lượng một người duy nhất để chiến bốn đại Phong Đế Vương giả các ngươi!"

Diệp Trần cất tiếng cười to, kiếm thế ngút trời không thể kìm nén, bàng bạc tỏa ra đem cả Thanh Vân Kiếm Đế lung chụp vào trong, khiến cả hư không run rẩy.

Không chỉ người bên phía Diệp Trần mà tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Trần, ánh mắt đều thay đổi, giờ phút này Diệp Trần trong mắt bọn hắn tựa hồ đang sáng lên, tỏa sáng đến không còn thấy rõ kuôn mặt của hắn, chỉ thấy mái tóc đen của hắn cùng kiếm thế bay xông lên trời.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1211: Thanh Vân Kiếm Pháp

"Diệp Trần, ngươi thật quá mức cuồng vọng!"

Hắc Long lão tổ tức giận, Diệp Trần đang dưới tình huống cùng Hư Hoàng quyết chiến lại vẫn có ý định đem hắn cùng Cửu Đầu Xà Hoàng "tận diệt", chẳng lẽ hắn cho rằng chỉ cần phân tâm ra một chút là tựu có thể giải quyết chính mình cùng Cửu Đầu Xà Hoàng. Đây là lần đầu tiên Hắc Long lão tổ bị người ta coi thường đến bực này nên biểu hiện ra vô cùng phẫn nộ.

Cửu Đầu Xà Hoàng thì phản ứng ngược lại, hắn tuy không phản ứng kịch liệt như Hắc Long lão tổ nhưng cũng cảm giác Diệp Trần có quá mức cuồng vọng, chỉ dùng lực lượng một người mà muốn độc chiến Tứ đại Phong Đế Vương giả, đây quả thực là Bọ Ngựa ngăn cản xe, lấy trứng chọi đá. Nói cho đúng, chỉ riêng một mình Hư Hoàng cũng đủ để trấn áp Diệp Trần chứ chưa nói là có thêm bọn hắn.

"Diệp Trần, ta còn cho rằng ngươi là thiên tài nhưng nguyên lai cái thứ thành công ấy cũng không hơn gì sự tự đại đem che hai mắt chi nhân." Thanh Vân Kiếm Đế thần sắc rất lạnh, hai mắt thần quang nổ bắn ra.

Xuy xuy xuy xuy...

Ngoại trừ Thủy Hỏa Vô Tình bên ngoài, Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật cũng là một trong những kiếm thuật cường đại nhất của Diệp Trần, cùng tương đương với Thu Thủy Kiếm Quyết đệ tam thức Phá Cốt, một khi thi triển đi ra, vô số kiếm quang tổ hợp thành một đạo Bát Quái đồ, mang tất cả tung hoành bao trùm hướng hai đại Phong Đế Vương giả Hắc Long lão tổ cùng Cửu Đầu Xà Hoàng.

Hắc Long lão tổ cùng Cửu Đầu Xà Hoàng đều đồng dạng hét lớn, áo đen

trên người Hắc Long lão tổ không gió mà bay, một quyền đột nhiên oanh ra mang theo tiếng vang rồng ngâm như triệt hạ Thiên Địa, kiếm quang tràn ngập kia bị quyền kình oanh ra một cái lổ hổng cự đại. Cửu Đầu Xà Hoàng thì sau lưng ngưng tụ ra đến một Cửu Đầu Xà hư ảnh, chín cái đầu xà này hoặc là phun ra Liệt Diễm, hoặc là phun ra băng sương, hoặc là như là cỗ sao chổi vọt tới trùng kích tới kiếm quang, chín loại thủ đoạn, mỗi một chủng đều đủ để gây trọng thương Phong Đế Vương giả bình thường, một người hắn cũng tương đương với chín Phong Đế Vương giả bình thường.

Bất quá Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật cũng không có đơn giản như vậy. Bát Quái, hàm ẩn Âm Dương có thể gây điên đảo Càn Khôn, kiếm trận chỉ là thoáng bị biến đổi. Những cái kiếm quang bị tổn thất lại được ngưng tụ ra, một lần nữa xông về phía hai người, vòng đi vòng lại.

"Cái tên Diệp Trần này!"

Tiên Thiên Ma Hoàng còn cho mình đã đủ điên khi một người hắn độc chiến Ngục Vương cùng Tà Vương là hai đại Phong Đế Vương giả, không nghĩ tới, Diệp Trần so với hắn càng điên cuồng hơn. Nhưng cũng càng hào hùng hơn, một người độc chiến Tứ đại Phong Đế Vương giả, mà ở bên trong Tứ đại Phong Đế Vương giả này, ngoại trừ Cửu Đầu Xà Hoàng, ba người khác đều cường đại hơn so với Ngục Vương cùng Tà Vương.

"Bất kể như thế nào, hôm nay, một trận chiến này cũng đủ để cho Diệp Trần danh chấn thiên hạ, danh khí bùng lên thậm chí siêu việt hơn cả Hư Hoàng, siêu việt cả những uy tín lâu năm Phong Đế Vương giả đã tung hoành suốt mấy trăm năm nay."

Trong lòng mọi người thầm nghĩ.

Nhất tâm nhị dụng triển khai, Diệp Trần một bên điều khiển Bát Quái kiếm trận công kích Hắc Long lão tổ cùng Cửu Đầu Xà Hoàng, một bên cầm trong tay Thiết Huyết ngân lam kiếm cùng Hư Hoàng đại chiến.

Loại nhất tâm nhị dụng này đã vượt qua nhất tâm nhị dụng bình thường.

Bởi vì đây là cùng thi triển bất đồng song kiếm. Song kiếm, hai tay cùng cầm một loại kiếm sẽ là trợ thủ đắc lực cho việc thi triển ra bất đồng kiếm pháp, còn hiện tại hắn một bên thi triển kiếm pháp, một bên vừa muốn dùng Linh Hồn Lực để điều khiển Bát Quái kiếm trận, độ khó bạo tăng gấp mấy lần, không thể so sánh nổi.

"Đại Diệt Kim Nhiên Chưởng!"

Hư Hoàng thần sắc lạnh như Hàn Băng vạn năm, cái gì hắn cũng không nói nhưng thế công bắt đầu mãnh liệt hơn mấy lần, một chưởng đánh ra, bàn tay hắn phảng phất như một chiếc bàn ủi nóng đỏ, đánh đến đâu, ở đó bộc phát ra âm vang, thanh âm cùng ánh sáng Hỏa Tinh chói lòa khiến vạn vật nơi đó bị thiêu rụi lập tức. Đây chính là hiệu quả khủng bố được tạo thành từ Kim Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa dung hợp tới trình độ nhất định.

Xuy xuy xùy!

Kiếm quang bay múa, hư không chiết xạ, thân hình Diệp Trần như quỷ mị mà lập loè chuyển dời, tắc thì thi triển kiếm pháp Hư Nguyên trảm của Hư Hoàng. Hư Nguyên trảm ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, đồng dạng là Không Gian Áo Nghĩa nhưng Hư Nguyên trảm tắc thì so với Quỹ Sát lại mạnh hơn không ít, dù sao Hư Hoàng rốt cuộc vẫn là Thất Tinh đỉnh phong cường giả, võ học Không Gian Áo Nghĩa được ông nghiên cứu ra thì hiện tại Diệp Trần như thế nào có thể so sánh được, nếu không phải Diệp Trần đã hiểu được sự tinh túy của mấy ngàn loại kiếm thuật tại kiếm giới thì chưa hẳn hắn đã có thể thi triển ra Hư Nguyên trảm.

Kim Sắc hỏa diễm chưởng ảnh mặc dù nhanh như hào quang, nhưng biến hóa quá ít, nếu đem ra so sánh thì Hư Nguyên trảm chẳng những có tốc độ nhanh hơn, hơn nữa sự biến hóa càng nhiều hơn...khi thì thẳng tắp đột kích, khi thì lăng không chiết xạ, khi thì tiến công theo đường vòng cung, Hư Nguyên trảm tại trên tay Diệp Trần có phong cách hoàn toàn khác với Hư Hoàng, Hư Hoàng dù sao cũng không phải là kiếm khách, đấu pháp cùng kiếm khách cũng ít nhiều có bất đồng.

Chiết xạ kiếm quang lượn lờ quanh người Diệp Trần, đem Diệp Trần thủ hộ cẩn thận, thỉnh thoảng có những đạo kiếm quang phi bắn đi ra, điên cuồng tấn công bản thể Hư Hoàng.

"Ác Ma Chi Hoa, không gian quấn sát!"

Ngoại trừ Diệp Trần bên này, các nơi khác đều có đại chiến, trong đó đại chiến của Ma Hoa Hoàng cùng Chiến Thiên Tượng Hoàng là tâm điểm cuồng bạo nhất, hai người đều trực chiến chính diện, không có bất kỳ biến hóa gì chỉ có trực diện tiến công. Ma Hoa Hoàng hai tay phi tốc kết ấn, tại phía dưới chân nàng, một đóa Ác Ma chi hoa cực lớn ngưng tụ hình thành, đem nàng bao bọc bên trong, rễ cây Ác Ma chi hoa sau đó kéo dài ra thành một mảnh dài hẹp, đạo dây leo này tựa như Cự Mãng màu xanh lá cây cuồng cuộn hướng phía Chiến Thiên Tượng Hoàng quấn đi vòng qua. Những dây leo này có gai ngược rậm rạp vô cùng sắc nhọn, một khi bị quấn quanh thì hậu quả là gì cũng có thể nghĩ ra.

"Bát Hoang Chiến Thiên thánh pháp!"

Chiến Thiên Tượng Hoàng là Luyện Thể Vương giả, chính diện chiến đấu chính là thế cường của hắn, không khoa trương mà nói, tuy hắn có chiến lực là Ngũ Tinh cao đẳng nhưng dù cho có gặp phải đối thủ là Ngũ Tinh đỉnh phong chiến lực Vương giả cũng đều có thể ngạnh chiến một trận. Năm đó, Kim Ngao lão tổ so với hắn cường đại hơn không ít, nhưng một cái tát cường đại kia cũng chỉ có thể đánh bay hắn chứ cũng không gây nên thương tích gì to lớn, chỉ như thế cũng có thể nghĩ, sức chiến đấu chính diện của hắn đến tột cùng mạnh cỡ nào. Ma Hoa Hoàng đúng là biết rõ sự cường đại của hắn nên mới không vô lễ lấy một địch hai mà giảm bớt gánh nặng cho những người khác, bởi vì nàng biết rõ, muốn giảm bớt gánh nặng cho người khác thì đầu tiên bản thân mình phải không là vật cản trở đối với họ.

Rầm rầm rầm!

Khí lãng trùng thiên, Chiến Thiên Tượng Hoàng thân thể bành trướng đạt tới độ cao sáu trượng, phảng phất như một cự nhân, cùng lúc đó, hình

tượng của hắn bắt đầu chuyển biến từ nhân loại thành trạng thái yêu thú, đây là hình thái mạnh nhất của hắn. Đối với Luyện Thể Vương giả, chỉ có lực lượng thì vẫn không đủ, nhất định phải có thêm tốc độ, việc biến hóa hoàn toàn có thể khiến lực lượng gia tăng nhưng tốc độ cùng tính linh hoạt không thể nghi ngờ sẽ bị giảm xuống. Dù sao hắn và Kim Ngao lão tổ không giống với nhau, Kim Ngao lão tổ tu luyện cũng không phải theo lộ tuyến Luyện Thể, thân thể phòng ngự sở dĩ cường đại như vậy là vì có được ưu thế Kim Ngao Thiên Sinh.

"Ha ha, chỉ là một con rắn nhỏ mà cũng dám ở trước mặt ta liều lĩnh."

Chiến Thiên Tượng Hoàng cười ha ha, một tay nắm bắt đám dây leo đang quấn quanh mình, dùng sức kéo mạnh khiến dây leo thẳng băng, đem cả Ma Hoa Hoàng cùng Ác Ma Chi Hoa dưới chân nàng kéo đi qua.

"Rút về đây cho ta !"

Ma Hoa Hoàng thần sắc vẫn không thay đổi, một luồng sóng ma lực quán chú đến Ác Ma Chi Hoa ở bên trong, ngay lập tức, Ác Ma Chi Hoa tản mát ra vầng sáng màu đen đến chói mắt, khí tức tỏa ra từ đạo Cự Mãng dây leo dài hẹp kia phảng phất có thể làm cho huyết nhục kim kê đồng dạng sôi trào, kịch liệt run rẩy. Một dây phóng ra quật về hướng Chiến Thiên Tượng Hoàng, tiếng xé gió cơ hồ muốn đâm thủng màng tai nhân loại ở xung quanh.

Liền sau đó, mấy chục đến trên trăm cái Cự Mãng Dây Leo, chằng chịt một chỗ cùng công kích tới, cho dù là Chiến Thiên Tượng Hoàng cũng không có biện pháp ngăn trở được toàn bộ, trong thời gian nháy mắt, hắn bị mấy chục dây leo kéo rút xuống, bảo y trên người hắn lập tức đã bị phá vỡ lộ ra Cực phẩm bảo giáp bên trong cùng hai tay tráng kiện có hoa văn.

Cúi đầu nhìn thoáng qua hai tay không còn bất kỳ thủ pháp phòng hộ nào, trên thượng diện đã có một mảnh dấu vết dài hẹp màu đỏ nhạt, đây là do bị dây leo kia quật trúng mà lưu lại ấn ký, Chiến Thiên Tượng Hoàng nhếch miệng cười cười, đột nhiên một quyền chính diện oanh ra, cuồng bạo quyền

kình liền đè sập không gian, tất cả dây leo phía trước đều bị đánh nát, dư kình đánh thẳng về phía Ma Hoa Hoàng.

Ma Hoa Hoàng cũng hiểu rõ phòng ngự của Chiến Thiên Tượng Hoàng, không thể yếu hơn so với Kim Ngao lão tổ, khi dây leo quật đi qua, nhìn như tại bên trên cánh tay hắn bị lưu lại dấu vết màu đỏ nhạt, nhưng gai ngược trên dây leo căn bản không có khả năng đâm vào trong, toàn bộ liền bị đứt đoạn, phảng phất như những gai ngược này được làm đậu hủ vậy. Gặp Chiến Thiên Tượng Hoàng một quyền công tới, hộ thể ma lực bên ngoài cơ thể Ma Hoa Hoàng nhanh chóng tăng dày hơn, cùng lúc đó, dưới đáy Ác Ma Chi Hoa cực lớn cũng theo đó mở ra trạng thái khép lại đem Ma Hoa Hoàng bao khỏa đi vào.

Ầm ầm!

Vài chục tầng cánh hoa của Ác Ma Chi Hoa đang thủ hộ Ma Hoa Hoàng khi bị quyền kình đánh trúng liền bị nổ mạnh, mấy chục tầng cánh hoa Ác Ma Chi Hoa bị công phá đã bộc lộ ra Ma Hoa Hoàng bên trong.

"Đi!"

Ma Hoa Hoàng trong tay nâng lên một cái ma lực quang cầu cự đại, cái ma lực quang cầu này chính là thứ có khả năng hấp thu năng lượng trong chiến đấu rồi chuyển đổi thành ma lực. Ma Hoa Hoàng cường đại ở chỗ càng đánh càng mạnh, về điểm này, Chiến Thiên Tượng Hoàng cũng biết rõ, cho nên gặp phải chiêu này hắn liền hai tay giao nhau nhằm phong bế ngực cùng phần thân trước.

Nếu như nói trận chiến của Ma Hoa Hoàng cùng Chiến Thiên Tượng Hoàng là tâm điểm cuồng bạo, như vậy Huyền Hậu cùng Không Đế chiến đấu, tắc thì lộ ra trạng thái xuất quỷ nhập thần, không thể nào nắm bắt được tiết tấu.

Hai người đều là cường giả tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, khi đánh nhau, khó tránh khỏi việc vận dụng Không Gian Áo Nghĩa để tiến hành né

tránh cùng công kích, ngẫu nhiên cũng sẽ biết dùng các áo nghĩa võ học khác để tiến hành phụ trợ.

Bá!

Huyền Hậu một bước bước vào bên trong cánh cửa không gian, cánh cửa không gian nhanh chóng đóng lại và ẩn vào hư không, sau một khắc, Không Đế một quyền oanh đi qua làm nát bấy không gian nơi Huyền Hậu vừa đứng đó.

Lúc xuất hiện lần nữa, Huyền Hậu đã đến ở một góc độ khác, bất quá Không Đế tựa hồ đã bắt được chấn động của Huyền Hậu, thân hình lập loè mà xuất hiện ở sau lưng Huyền Hậu.

Huyền Hậu thần sắc vẫn không đổi, tại tiền phương của nàng, một cánh cửa không gian như một tấm gương chiết xạ ra vầng sáng, Huyền Hậu thân ảnh giống như thời không chuyển đổi, thoáng chốc đã đến mặt sau của tấm gương, khiến tấm gương rọi thẳng về Không Đế, trên gương ánh sáng chiếu rọi tứ phía, phún ra một đạo cột sáng ngũ sắc oanh hướng về Không Đế.

"Thứ quang huy yếu nhược này của ngươi lại dám cùng ánh Nhật Nguyệt của ta tranh huy sao."

Không Đế cười lạnh, thân ảnh như gợn sóng khuếch tán rồi biến mất, cột sáng đi tới ngang qua, không mảy may thương tổn đến hắn.

"Không chi giới!"

Loảng xoảng loảng xoảng!

Từng mặt thủy tinh, theo trong hư không hiển hiện mà ra, tạo thành một không gian thủy tinh, đem Huyền Hậu đậy vào trong. Sau khi hình thành không gian thủy tinh, bản chất thủy tinh nhanh chóng mờ nhạt đi mà biến thành hư vô, so với hư không bình thường càng thêm thâm thúy hơn. Huyền Hậu bị nhốt ở bên trong hư vô, không có thiên, không có địa, không có phương hướng.

"Huyền Diệu chi đạo, nghịch chuyển Càn Khôn."

Huyền Hậu sắc mặt thủy chung không có bất kỳ biến hóa nào, nàng hai tay nghịch hướng kết ấn, một cái đại môn mang phong cách cổ xưa hiển hiện mà ra, theo đại môn hiển hiện, hư vô tựa hồ bị mất đi ý nghĩa, bị cưỡng ép thay đổi biến thành một cái không gian bình thường. Ba một tiếng, Huyền Hậu phá vỡ không gian bích chướng mà xuất hiện tại trong hiện thực.

"Tốt cho một cái Huyền Diệu chi đạo."

Không Đế thoáng ngưng trọng một ít, luận về chiến lực, đối phương rõ ràng yếu nhược hơn hắn một bậc, nhưng Huyền Diệu chi đạo cũng không phải chuyện đùa, thủ đoạn khó lường, liền có thể làm nghịch quay Không Chi Giới của hắn.

Nhưng vào lúc này, trên chiến trường cực lớn, bỗng nhiên xuất hiện một đạo kiếm quang, đạo kiếm quang này vạch phá bầu trời, chiếu sáng Thiên Địa tựa như đến từ Thanh Minh Thiên kiếm, hướng phía Diệp Trần đánh thẳng mà đi, bất luận kẻ nào đối mặt đạo kiếm quang này đều không thể nào né tránh được, bởi vì đạo kiếm quang này trực tiếp nhìn như có quỹ tích, nhưng lại không giống với những thứ đồng dạng ở cái thế giới này, cho dù là một cường giả như Không Đế cũng đều bị sát na của đạo kiếm quang này gây ra lực hấp dẫn chú ý.

"Là Thanh Vân Kiếm Đế Thanh Vân kiếm pháp."

Có người kêu lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1212: Hư Không Bất Bại Chiến Pháp

Thanh Vân Kiếm Đế là một trong hai đại Kiếm Đế của Thiên Kiếm Đại Lục, nổi danh cùng Tuyết Hoa Kiếm Đế, Thanh Vân kiếm pháp của Thanh Vân Kiếm Đế được xưng tụng là thứ kiếm pháp không thể nắm bắt được tiết tấu, nếu đối thủ có phòng ngự yếu nhược cộng thêm tốc độ chậm thì nói không chừng liền một kiếm của hắn cũng đỡ không nổi.

Diệp Trần cùng Hư Hoàng, Hắc Long lão tổ và Cửu Đầu Xà Hoàng đại chiến, còn Thanh Vân Kiếm Đế thì một mực vẫn đang đứng ngoài cuộc tìm kiếm nhược điểm của Diệp Trần. Bởi vì Diệp Trần đã đạt tới cảnh giới dùng tâm Ngự Kiếm nên cho dù là Thanh Vân Kiếm Đế cũng đều không có biện pháp chỉ trong thời gian ngắn mà tìm ra được sơ hở của hắn. Cũng may vì Diệp Trần lấy một địch ba, tâm phân nhị dụng làm cho cảnh giới tâm Ngự Kiếm nổi lên một chút gợn sóng, vừa rồi trong một cái chớp mắt kia là gợn sóng biên độ lớn nhất đã tạo ra một sát na {“sát na” là từ của tiếng Phạn, theo nhà Phật chính là “thời điểm then chốt” mà một sự vật chuyển từ trạng thái này sang trạng thái khác}, cho nên Thanh Vân Kiếm Đế mới bắt đầu xuất kiếm, kiếm vừa ra tựu chính là Thanh Vân kiếm pháp một trong Tam đại sát chiêu Thiên Địa Thanh Minh.

Thiên Địa Thanh Minh có nghĩa là không thể nào né tránh.

Kiếm quang sáng ngời, phảng phất như đến từ Cửu Thiên, đánh thẳng vào Diệp Trần.

"Kẻ mà ta đang đợi đúng là ngươi."

Diệp Trần quát lên một tiếng lớn, hắn dùng tâm Ngự Kiếm cũng sẽ không xuất hiện chút sơ hở nào, tâm cảnh mạnh thế nào thì năng lực dùng tâm Ngự Kiếm tựu cũng mạnh như vậy, xuất hiện sơ hở là vì hắn cố ý gây

nên, hắn biết rõ Thanh Vân Kiếm Đế đứng bên ngoài là đang tìm kiếm sơ hở của hắn, tựu như mọi thời khắc hắn đều chú ý đến Thanh Vân Kiếm Đế.

BOANG...!

Diệp Trần tay trái như thiểm điện rút ra một chuôi kiếm thứ ba, chuôi kiếm này lấp lánh vô số tinh vân, phảng phất như có vô số ngôi sao lóng lánh, đây là một thanh bán Cực phẩm bảo kiếm mà Diệp Trần đã chế tạo ra, gọi là Tinh Quang Hội Tụ kiếm, Tinh Quang Hội Tụ kiếm mặc dù chỉ là bán Cực phẩm bảo kiếm, không bì kịp với Thiết Huyết Ngân Lam kiếm nhưng là lúc chế tạo thanh kiếm này, Diệp Trần đã dung nhập Bất Hủ Kiếm Ý vào khiến cho mức độ cứng rắn của nó cũng không thua kém gì Thiết Huyết Ngân Lam kiếm được dung nhập Hủy Diệt Kiếm Ý, do đó sẽ không dễ dàng bị đứt gãy.

XÍU...UU!!

Tinh quang lập loè, Diệp Trần một kiếm phóng xuất ra ngoài nghênh đón một kiếm trí mạng đang đánh tới của Thanh Vân Kiếm Đế.

"Ngươi cho rằng, Thiên Địa thanh minh của ta lại dễ dàng ngăn chặn như vậy à."

Thanh Vân Kiếm Đế mặt không đổi sắc, kiếm thế của y tăng vọt lên ba phần, tốc độ kiếm quang nhanh như ánh mặt trời phổ chiếu. Giờ phút này đã không còn thấy bóng dáng của hắn nữa, chỉ có kiếm quang uy vũ. Thanh Vân Kiếm Đế đã đem bản thân mình dung nhập vào bên trong kiếm quang, Thiên Nhân Hợp Nhất, Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Ba!

Song kiếm giao kích, một đoàn sóng xung kích kịch liệt bạo phá ra. Thật đúng là bạo phá, cường đại khí lưu bạo phá trực tiếp đem không gian xé rách tả tơi, những vết nứt không gian đầu tiên bị tạo thành vừa thô vừa to, sau đó tiếp tục lan tràn ra đến hơn mấy trăm ngàn vết nứt, một vài Sinh Tử Cảnh

Vương giả gần đó, không kịp né tránh đã trực tiếp bị thổ huyết bay ngược ra sau như bị sét đánh vậy.

Hai người vừa tiếp xúc sau một khắc, Thanh Vân Kiếm Đế chợt bay rớt ra ngoài, lăng không chuyển hướng mấy lần để hóa giải chấn động lực lượng đáng sợ.

"Đây là Chấn Đãng kiếm pháp?"

Thanh Vân Kiếm Đế sắc mặt âm trầm một lúc.

Chấn Đãng kiếm pháp bình thường khó có thể nhập vào ánh mắt của Thanh Vân Kiếm Đế, ví dụ như Ma Đao Vương Ma Đao bí quyết, tuy lợi hại phi phàm nhưng Thanh Vân Kiếm Đế cũng không xem ra gì. Kỹ xảo dù có lợi hại nhưng nếu là áo nghĩa không đủ cường đại thì thủy chung khó có thể từng bước tiến bộ, nhưng ở đây Chấn Đãng kiếm pháp của Diệp Trần không chỉ có ẩn chứa Kim Chi Áo Nghĩa, còn ẩn chứa Thổ Chi Áo Nghĩa, một khi tiến nhập chấn động lực lượng thì sơ bộ phát huy ra uy lực thật sự của lực lượng chấn động.

"Chiêu Thiên Tuyệt Kiếm này của ta như thế nào?"

Diệp Trần tay trái một kiếm đánh bay Thanh Vân Kiếm Đế, tay phải tắc thì một kiếm giá trụ công kích của Hư Hoàng, hỏi lại Thanh Vân Kiếm Đế.

Thiên Tuyệt Kiếm là Chấn Kiếm Quyết đệ tam thức, Chấn Kiếm Quyết thức thứ nhất là Thiên Cát kiếm, thức thứ hai là Thiên Thương kiếm, đệ tam thức là Thiên Tuyệt Kiếm. Trong quá khứ, thức thứ hai Thiên Thương kiếm đã là một cái cực hạn, không có khả năng có tiến bộ lớn hơn nhưng tại khoảng khắc Thủy Hỏa Vô Tình đại thành và nhờ vào sự thông hiểu hàng nghìn loại kiếp pháp tại kiếm giới mà Diệp Trần đã ngộ ra thức thứ ba này.

Bên trong những kiếm thuật tinh túy đó có không ít hoặc ít nhiều đều có ẩn chứa chấn động lực lượng, nhờ vào những kinh nghiệm này, chấn động lực lượng của Diệp Trần rốt cục đã bước vào một tầm cao mới, vượt xa Ma

Đao Vương, thêm nữa hắn cũng bắt đầu đem Thổ Chi Áo Nghĩa dung nhập đi vào, tạo nên một bổn nguyên chấn động lực lượng hoàn thiện nhất.

Có thể nói, Thiên Tuyệt Kiếm hình thành cũng như nước chảy thành sông, là hậu tích bạc phát, tại một khắc Thủy Hỏa Vô Tình đại thành đã giúp cho cảnh giới lực lượng của Diệp Trần dâng lên một đại cấp bậc, nhiều siêu cấp kiếm chiêu đơn giản như vậy tăng lên.

"Tốt cho một chiêu Thiên Tuyệt Kiếm."

Thanh Vân Kiếm Đế hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên lạnh hơn.

"Diệp Trần, rất tốt, ngươi đáng giá để ta toàn lực ứng phó, ta thu hồi câu nói trước kia, trong mười chiêu của ta xác thực không đánh bại được ngươi, nhưng tất cả phải dừng ở đây rồi."

Hư Hoàng đột nhiên bay ngược ra, cùng Diệp Trần bảo trì khoảng cách hơn mười dặm.

Ân?

Thanh Vân Kiếm Đế cùng Diệp Trần đồng thời nhìn về phía Hư Hoàng.

Thanh Vân Kiếm Đế thân là kiếm vương trong đế vương, chiến lực gần đây vô cùng cường đại, Tuyết Hoa Kiếm Đế tuy cùng hắn nổi danh, nhưng không ít người đều cho rằng Tuyết Hoa Kiếm Đế còn yếu hơn so với Thanh Vân Kiếm Đế một bậc, chỉ có điều chênh lệch không quá lớn mà thôi. Còn đối với Hư Hoàng, Thanh Vân Kiếm Đế gần đây rất kiêng kị vì hắn là một người thâm tàng bất lộ, tựa hồ chưa từng bạo lộ ra chiến lực mạnh nhất, chính là bởi vì không có bạo lộ qua chiến lực mạnh nhất cho nên không có ai biết hắn đến tột cùng mạnh thế nào.

Nếu như nói, bên trong giới Ngũ Tinh chiến lực Phong Đế Vương giả, kẻ mà hắn không nguyện ý đối mặt nhất chính là Hư Hoàng, cho dù là cường giả như Kim Ngao lão tổ thì Thanh Vân Kiếm Đế cũng tự tin có thể cùng hắn chiến một trận.

Về phần Diệp Trần, tuy đả thương nặng Kim Ngao lão tổ, có Ngũ Tinh bá chủ chiến lực, thẳng bước lục tinh, nhưng bất quá dưới tình huống lấy một địch ba thì chiến lực bản thể của hắn cũng không có phát huy đến mức tận cùng. Hắn thủy chung cho rằng, Hư Hoàng không phải đơn giản như vậy, có lẽ thực lực chân thật của hắn dĩ nhiên đã vượt qua Kim Ngao lão tổ, là Ngũ Tinh bá chủ, tình hình này là còn chưa thúc dục Long Hổ bạo Nguyên Đan, một khi thúc dục, ai cũng không biết Hư Hoàng có thể đem chiến lực đẩy lên tới cái cảnh giới gì.

"Diệp Trần, ngươi là người đầu tiên bức ta bộc lộ ra chiến lực mạnh nhất, đây là vinh hạnh của ngươi đấy. Hư Không Bất Bại chiến pháp."

Hư Hoàng tinh khí thần ngay lập tức tăng vọt lên năm thành, cuồng bạo khí tức làm cho cả phiến không gian đều rung động, vạn vật run rẩy, tựa hồ hắn đã hóa thân thành bất bại Chiến Thần, bất luận kẻ nào đều khó có khả năng đánh bại hắn.

"Chiến đấu bí pháp!"

Thanh Vân Kiếm Đế tròng mắt hơi híp.

Chiến đấu bí pháp là một loại bí pháp khác với các bí pháp thông thường khác, loại bí pháp này, bình sinh là dùng để chiến đấu, có thể làm cho tinh khí thần toàn diện tăng lên. Tinh, đại biểu huyết nhục lực lượng, Khí, đại biểu chân nguyên tu vi, Thần, đại biểu linh hồn, ba thứ toàn diện tăng lên cũng là làm cho chiến lực toàn diện tăng lên. Có thể nói, chủng loại bí pháp cường đại nhất, tựu chính là chiến đấu bí pháp, cái gì là linh hồn bí pháp, cái gì là thiêu đốt tu vi bí pháp… tất cả đều không bì kịp với chiến đấu bí pháp.

"Thì ra là thế."

Diệp Trần trong nội tâm sáng tỏ, Hư Không Bất Bại chiến pháp của Hư Hoàng cũng đồng dạng với Tam Hoa Tá Lộ của Nguyên Hoàng, đều là những chiến đấu bí pháp, nhưng rất hiển nhiên, Tam Hoa Tá Lộ mạnh hơn Hư Không Bất Bại chiến pháp không chỉ một bậc, sau khi thi triển Tam Hoa

Tá Lộ, chiến lực có thể tăng lên gấp đôi, mà Hư Hoàng tinh khí thần chỉ có thể tăng lên trước sau năm thành, chiến lực có lẽ cũng chỉ tăng lên năm thành, xa xa cũng không sánh kịp Tam Hoa Tá Lộ.

"Đại Diệt Kim Nhiên chưởng!"

Oanh!

Chiến lực tăng lên năm thành, Hư Hoàng khí tức sôi trào cuốn thẳng lên trời cao, cùng là một chiêu võ học trên tay hắn, nhưng uy năng phát ra có thể so với trạng thái Đỉnh giai áo nghĩa võ học, khiến không gian bị nghiền nát thiêu đốt trở thành dạng tinh thể nóng chảy nhỏ giọt xuống, mà cái bàn tay nung đỏ kia phảng phất có thể đơn giản phá nát một tinh vân, đốt cháy hết thảy vạn vật.

"Tên Diệp Trần này gặp nguy hiểm rồi!"

Không ít người thậm chí đình chỉ chiến đấu, nhìn về phía Diệp Trần.

"Hừ!"

Bị Bát Quái kiếm trận dây dưa thoát thân không ra, Hắc Long lão tổ hừ lạnh một tiếng, "Tự cho mình là thiên tài tựu không biết trời cao đất rộng, trở thành Phong Đế Vương giả là vô địch thiên hạ sao, có lẽ hắn cho rằng có thể đánh chết ba người Hoàng Bào lão quái là có thể đồng dạng chiến thắng chúng ta, chúng ta tu luyện nhiều năm như vậy, chẳng phải là sống đến lú lẫn lên rồi."

Một bên Cửu Đầu Xà Hoàng trong nội tâm đồng dạng âm thầm cười lạnh, hắn không phải nhân vật mạnh mẽ đích thực như Hắc Long lão tổ, nhưng cũng là Yêu tộc hoàng giả tung hoành tại Huyết Thiên Đại Lục suốt mấy trăm năm, bị người khinh thị, đồng dạng cũng không dễ chịu. Hư Hoàng bộc lộ ra chiến lực mạnh nhất, hắn cũng biết rõ, trận đại chiến này xem như đã xong, chỉ cần giải quyết xong Diệp Trần thì những người khác không đáng để lo.

"Nguy rồi!"

Linh Đan Vương áp lực nhẹ nhất, cơ hồ không có người nào dám liều mạng công kích hắn, thậm chí nguyên một đám đều tránh hắn đi, đánh chết Linh Đan Vương thì tính mạng chính mình cũng khó bảo toàn vì trước sau gì cũng có người tìm đến tính sổ. Muốn lấy mạng già của hắn thì cũng phải biết rằng, Đan Vương đảo cùng Linh Đan Vương tại Chân Linh thế giới chính là một tồn tại siêu nhiên, tương truyền, sau lưng Đan Vương đảo còn có một vị lục tinh Vương giả thủ hộ, giết Linh Đan Vương thì mười cái mạng cũng không đủ đền vào. Cho nên, bọn hắn nguyên một đám đều tránh đi Linh Đan Vương mà tìm những người khác chém giết, làm cho Linh Đan Vương không có bất kỳ đối thủ nào, chỉ có thể khắp nơi cứu hoả.

Giờ phút này, khi Linh Đan Vương nhìn thấy Hư Hoàng bộc phát ra chiến lực mạnh nhất, trong nội tâm không khỏi lo lắng, Diệp Trần dù sao cũng là Tân Tú, nội tình ở đâu bì kịp được Hư Hoàng, át chủ bài cũng không có nhiều bằng Hư Hoàng, cái chiến đấu bí pháp này, đừng nói tại thời điểm hiện tại, ngay cả trong thời đại Thượng Cổ cũng đều rải rác không có mấy người có thể sáng tạo ra, tạo ra chiến đấu bí pháp thì phải là nhân vật kinh tài tuyệt diễm đích thực.

Bất tri bất giác, tại thời điểm Hư Hoàng còn chưa xuất chưởng, tuyệt đại bộ phận mọi người đình chỉ chiến đấu, nghiêng đầu nhìn về phía chiến trường Diệp Trần cùng Hư Hoàng. Trong ánh mắt của bọn họ, Hư Hoàng một chưởng đánh hướng Diệp Trần, chưởng lực có thể hòa tan cả không gian, có thể thiêu đốt hết mọi khí thế cùng cuồng bạo, Thiên Địa Nguyên Khí quanh thân đều sôi trào như cơn sóng dữ mãnh liệt của biển cả. Còn Diệp Trần thì giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trên đại dương bao la, tùy thời có thể bị thuyền hủy người vong.

Hành động cực nhanh, đối mặt một chưởng với chiến lực mạnh nhất của Hư Hoàng, Thiết Huyết Ngân Lam kiếm trong tay Diệp Trần bốc cháy lên ngọn lửa màu xanh biếc, trong nháy mắt thời gian, hỏa diễm được thiêu đốt đến cực hạn, không gian vô thanh vô tức tan rã, giơ Thiết Huyết Ngân Lam

kiếm lên thật nhanh, Diệp Trần một kiếm vung chém ra.

Thủy Hỏa Vô Tình.

Xoẹt!

Ánh sáng màu xanh biếc chợt lóe lên, khắp chiến trường đều tựa hồ bị một tầng màu xanh biếc kiếm mạc phân thành hai, đỉnh kiếm mạc oanh kích tại trên nắm tay Hư Hoàng, nơi đó là chính là khí tràng giới hạn của hai người, một bên là khí lưu nóng rực đốt cháy vạn vật, một bên cuồng bạo hơn là hủy diệt Thiên Địa Thủy Hỏa chi lực.

Mạnh nhất đối với mạnh nhất.

Oanh!

Sau một khắc!

Tiếng nổ mạnh vang lên phảng phất xé rách Thiên Địa, tất cả mọi người đều cảm giác mảnh không gian này bắt đầu sinh ra bất ổn, một ít Sinh Tử Cảnh Vương giả đang đại chiến trong hư không cũng bị ngạnh sanh chấn bay đi ra, miệng phun máu tươi. Không Đế không chi giới cùng cánh cửa không gian của Huyền Hậu cũng đều sinh ra sụp đổ, khiến cho hai người đình chỉ đại chiến.

Bạo tạc qua đi, ai cũng nhìn thấy một cái bóng người bị đánh bay đi ra ngoài.

Đó là Hư Hoàng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1213: Lục Giai Linh Khu, Thu Nạp Tổn Thương

"Cái gì !? Tại sao có thể như vậy, Hư Hoàng lại bị một kiếm đánh bay sao?"

Hắc Long lão tổ thật nhanh cảm giác đầu óc của mình không còn minh mẫn nữa rồi, Hư Hoàng cường đại cở nào chứ, trước đó khi chưa thi triển Hư Không Bất Bại chiến pháp, thì y đã có Ngũ Tinh đỉnh phong chiến lực, thi triển về sau, chiến lực càng phải tấn tới Ngũ Tinh bá chủ, không nói là tiếp cận tới Lục Tinh rồi, cơ hồ có thể nói, dưới Lục Tinh thì hắn là vô địch.

"Không có khả năng, tông chủ sao có thể có thể thất bại được chứ."

Lão thần Thiên Hư Vương lần đầu tiên biểu lộ trạng thái khắp người đông cứng như vậy, với tư cách là Hư Không Môn Thái Thượng Đại trưởng lão, so với hắn không có mấy người biết rõ về sự cường đại của Hư Hoàng. Hư Hoàng Hư Không Bất Bại chiến pháp, trong mắt hắn cũng không phải bí mật, bởi vì môn bí pháp này là tông chủ đời trước truyền thụ lại cho Hư Hoàng, bản thân hắn cũng được truyền thụ một nửa bí pháp, có thể gia tăng ba thành chiến lực.

"Là Đỉnh giai áo nghĩa kiếm pháp" Huyền Hậu liếc nhìn ra mấu chốt của vấn đề, Tuyết Mãn Càn Khôn của nàng đã tiếp cận đến cấp bậc Đỉnh giai áo nghĩa võ học, chênh lệch chỉ là trình độ dung hợp áo nghĩa. Cho nên, Thủy Hỏa Vô Tình có thể có uy lực lớn như thế thì chỉ có thể dùng Đỉnh giai áo nghĩa kiếm pháp để giải thích, "Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa vốn dĩ đối lập nhau, cho nên, chiêu vừa rồi sợ không phải là Viên Mãn cảnh giới, mà như trước vẫn chỉ được cho là Đỉnh giai áo nghĩa kiếm pháp."

"Đỉnh giai áo nghĩa kiếm pháp."

Trong lúc nhất thời, bọn người Thanh Vân Kiếm Đế, Không Đế, Chiến Thiên Tượng Hoàng cùng với Hắc Long lão tổ, cũng biết Diệp Trần vì sao có thể đánh bay Hư Hoàng rồi, bởi vì cảnh giới kiếm pháp của hắn thình lình đã vượt qua tất cả mọi người.

"Kỳ tài ngút trời !!! "

Linh Đan Vương chỉ có thể dùng cái từ này để hình dung Diệp Trần, đối phương mới hơn ba mươi tuổi mà đã có thể nắm giữ Đỉnh giai áo nghĩa kiếm pháp, thành tựu như thế dĩ nhiên không thua kém gì Thượng Cổ Kiếm Vương, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Một kiếm đánh bay Hư Hoàng, kiếm thế trên người Diệp Trần cũng đạt đến cường thịnh. Tại trên không đỉnh đầu của hắn, một thanh cự kiếm hư ảnh như ẩn như hiện, đó chính là dị tượng Kiếm Vực được thúc dục đến mức tận cùng mà tạo thành, hiện tại, cái chuôi cự kiếm hư ảnh này rõ ràng lấy mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ bành trướng của nó, ngưng tụ thành thực thể, phảng phất như đã được được tôi luyện.

"Đệ tam trọng trung kỳ Kiếm Vực."

Đồng tử nơi mắt Thanh Vân Kiếm Đế đột nhiên co rụt lại. Kiếm vực của hắn đã làm cho Chân Linh thế giới được sáng tỏ, sớm đã đạt đến đệ tam trọng hậu kỳ. Còn Kiếm Vực của Diệp Trần rõ ràng theo sát phía sau, cũng đã đạt tới cảnh giới trung kỳ, phải biết rằng tại thời điểm xông vào kiếm giới, Diệp Trần có lẽ mới ở đệ tam trọng sơ kỳ, trong thời gian ngắn như vậy mà lại có thể tăng lên một cấp độ nhỏ nữa, đúng là đã vượt quá dự liệu của hắn.

Kiếm Vực, tuy là kiếm đạo công pháp diễn sinh mà ra, nhưng cũng không phải nói, đây chỉ là sự quan hệ cùng kiếm đạo công pháp. Kiếm Vực là sự tinh túy tồn tại bên trong một kiếm khách, chỉ có trên phương diện kiếm đạo mới có thể lý giải cùng cảm ngộ mà đạt được thăng hoa, khi đó Kiếm Vực mới có thể tăng lên.

Với tư cách là chủ nhân của Kiếm Vực, Diệp Trần tất nhiên cảm nhận

được sự lớn mạnh của Kiếm Vực nhưng bất quá trong lòng hắn cũng không cảm thấy điều đó là ngoài ý muốn.

Hiểu được tinh túy mấy ngàn loại kiếm thuật trong kiếm giới làm các phương diện khác tại Diệp Trần đều có được tiến bộ rõ rệt, duy chỉ có Kiếm Vực là vẫn dậm chân tại chỗ. Trải qua trận chiến đấu cùng Hư Hoàng, chiến ý cùng Kiếm Ý của hắn đã bộc phát đến trạng thái cực hạn, rốt cục vẫn là sự cố gắng để đề thăng thực lực.

Bạo tạc khí lưu dần dần suy yếu, bên ngoài mấy trăm dặm, Hư Hoàng thân ảnh thẳng tắp nhưng chậm rãi, hai mắt hắn bộc phát ra thần quang dài vài thước, từ xa xa đã khóa chặt lại Diệp Trần, tựa như Ma Thần.

"Diệp Trần, rất tốt, ngươi đáng giá để ta toàn lực chiến đấu một trận."

Hư Hoàng trên người vẫn không có bất kỳ thương thế nào, tựa hồ một kiếm vừa rồi chỉ gần kề đem hắn đánh bay ra ngoài.

"Ngươi cũng đáng được ta đánh toàn lực."

Diệp Trần con mắt có chút nheo lại, trở nên dài nhỏ, đồng tử bắn ra thực chất tinh quang kiếm ý.

Chẳng biết lúc nào, Thanh Vân Kiếm Đế đã lui về cách xa cái phiến khu vực chiến đấu này, hiện tại như thể nếu hắn tiếp tục công kích Diệp Trần thì không thể nghi ngờ là chọc giận Hư Hoàng, đương nhiên, dù lui ra ngoài rồi hắn cũng không đi công kích những người khác. Hắn dám khẳng định, một khi mình đi công kích những người khác thì Diệp Trần tất nhiên hội lần nữa đem hắn cuốn vào vòng chiến.

"Trận chiến này, tựu lấy Hư Hoàng cùng Diệp Trần để phân thắng bại, kết quả trận chiến sẽ là quyết định cuối cùng a!"

Linh Đan Vương cao giọng nói.

Không có người nào mở miệng không công nhận, cũng không có ai đồng

ý, nhưng là tất cả mọi người đều ngừng lại, không có tiếp tục chiến đấu nữa, trong lúc vô hình, xem như họ đã chấp nhận ý kiến của Linh Đan Vương .

"Hừ, Ma Hoa Hoàng, lần sau chúng ta lại quyết định thắng bại."

Chiến Thiên Tượng Hoàng lạnh lùng đối với Ma Hoa Hoàng nói.

"Tùy thời phụng bồi."

Ma Hoa Hoàng biết rõ nhất thời cuộc chiến giữa nàng và hắn không có khả năng phân ra thắng bại, nếu thật muốn đấu đến cùng thì ba ngày ba đêm cũng không chấm dứt được, trừ phi có một bên ma lực bị tiêu hao hết, hoặc là khí lực hao hết thì mới có thể phân ra thắng bại. Nhưng là rất hiển nhiên, trận đại chiến này sẽ không kéo dài thời gian nhiều như vậy, nếu không tử chiến thì chỉ biết lãng phí thời gian.

Cùng lúc đó, Huyền Hậu, Không Đế cùng với Tiên Thiên Ma Hoàng còn có bọn người Ngục Vương, Tà Vương, đều riêng phần mình tách ra, thân hình lập loè đã trở về trận doanh bên mình.

Vương giả đại chiến thập phần thảm thiết, may mà thời gian chiến đấu ngắn ngủi, không có người nào tử vong, dù sao Vương giả Bất Tử Chi Thân không phải là thứ “ăn chay”, dưới tình huống thực lực tương đương thì một đối hai hay một đối ba cũng sẽ không tại trong thời gian ngắn mà bị tử vong, nếu đánh không lại thì có thể không ngừng né tránh mà áp dụng du kích chiến.

Đương nhiên, cho dù không có người tử vong nhưng bị thương nặng thì có không ít người, một vài người bị linh hồn công kích làm bị thương, một ít người bị tổn hao nhiều tu vi, cần điều dưỡng một thời gian ngắn. Những người bị thương này chiếm tuyệt đại đa số bên chỗ trận doanh Diệp Trần, dù sao nhân số ít chính là hoàn cảnh xấu mà không có cách nào bỏ qua.

Hai đại trận doanh xa xa đối lập nhau, cũng giống như vậy, Diệp Trần cùng Hư Hoàng cũng xa xa đối lập.

"Hư Hoàng, ngươi có thể sử dụng Long Hổ Bạo Nguyên Đan rồi, bằng không, ngươi không thể thắng được ta đâu."

Thanh Vân Kiếm Đế, Hắc Long lão tổ cùng với Cửu Đầu Xà Hoàng đều quay về tới trận doanh sau lưng Hư Hoàng, Diệp Trần có thể không cần phải phân tâm chiến đấu nữa, tuy nhiên trong tình huống phân tâm như trước, hắn mới có thể bộc phát ra chiến lực mạnh nhất, nhưng sự cường đại của thiên tài nằm ở chỗ có khả năng đột phá cực hạn của mình, nếu không phải toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong chiến đấu, muốn đột phá cực hạn của mình thì đó là nằm mơ rồi.

Hư Hoàng đạm mạc nói: "Cho dù không cần Long Hổ Bạo Nguyên Đan, kẻ thắng lợi cuối cùng vẫn là ta, rất nhanh thôi, ngươi tựu sẽ biết ta vì cái gì lại nói như vậy."

"Đã như vậy thì đánh đi!"

Ông!

Thân thể chấn động, Diệp Trần Kiếm Vực lần nữa khuếch trương, đem Hư Hoàng bao trùm đi vào.

"Ngươi có Kiếm Vực, ta cũng có lĩnh vực."

Hư Hoàng trên người tách ra rung động trong suốt, rung động khuếch tán cùng Kiếm Vực tiến hành triệt tiêu, loại lĩnh vực này thâm thúy khó lường, tựa như hư không.

"Là hư không lĩnh vực!"

Có người nhận ra được.

Lĩnh vực cũng là công pháp diễn sinh đi ra, bất quá cũng không có thuần túy như Kiếm Vực, lĩnh vực có vô số loại thuộc tính. Ví dụ như Tịch Diệt Ma Đế có Tịch Diệt lĩnh vực, Nguyên Hoàng có Hoàng đạo lĩnh vực. Huyền Hậu cũng có Huyền Diệu lĩnh vực, có tất cả tác dụng. Tương tự như vậy nếu

đem ra so sánh thì Kiếm Vực thuộc tính chỉ có một, nhưng dù chỉ có một thuộc tính duy nhất thì cũng không phải chỗ hỏng, mặc kệ bất luận cái lĩnh vực gì một khi gặp phải Kiếm Vực cũng đều yếu hơn một bậc.

Oanh!

Cơ hồ là đồng thời, hai người đồng thời phóng tới đối phương.

"Hư Không Đại Thủ Ấn!"

Hư Hoàng không hề thi triển Đại Diệt Kim Nhiên Chưởng, mà là đổi thành một môn Không Gian Áo Nghĩa chưởng pháp, Hư Hoàng cùng Không Đế còn có Huyền Hậu đồng dạng đều tinh thông Không Gian Áo Nghĩa. Có lẽ Hư Không Đại Thủ Ấn không thể mạnh hơn so với Đại Diệt Kim Nhiên Chưởng bao nhiêu, nhưng nó cường đại hơn ở chỗ được hắn biến hóa nhiều hơn để không dễ dàng bị Diệp Trần khám phá nhược điểm.

Một chưởng đánh ra làm hư không lõm xuống, một chỉ thủ ấn khổng lồ trong suốt từ nơi xa xa đánh về phía Diệp Trần, Diệp Trần có thể cảm giác được chỗ không gian của mình đều bị một mực phong tỏa tạo ra áp lực hư không vô cùng to lớn. Theo bốn phương tám hướng đè ép tới, tựa hồ muốn lách vào bạo tạc thân thể của hắn, buộc hắn phải di động theo quỹ tích vặn vẹo.

"Thủy Hỏa Vô Tình, phá cho ta!"

Diệp Trần đem Thiết Huyết Ngân Lam kiếm cắm vào trong vỏ, đổi thành Thiên Hạt kiếm. Có cực phẩm bảo kiếm trong tay, Diệp Trần khí thế tăng lên đến vô hạn, cuồng bạo kiếm khí bốn phía thiết cắt, đem cái không gian không gì phá nổi kia thiết cắt ra một mảnh khe hở dài hẹp, áp lực vô hình của hư không lập tức như một quả bóng da bị vỡ, theo khe hở tản đi ra ngoài.

Trên thân Thiên Hạt kiếm lúc này bốc cháy lên ngọn lửa màu xanh biếc, Diệp Trần hung hăng vung đi ra ngoài.

Đông!

Thủ ấn trong suốt cùng kiếm mạc màu xanh biếc trùng kích cùng một chỗ khiến không gian không ngừng bị nứt vỡ, cuối cùng, rõ ràng cho thấy kiếm mạc màu xanh biếc kia có phần mạnh mẽ hơn, một tia kiếm khí màu xanh biếc tàn dư sau trận trùng kích giống như một sợi dây nhỏ được căng ngang, lao đến thiết cắt vào thân thể Hư Hoàng.

Ầm ầm!

Y phục trên người Hư Hoàng bị đốt thành tro bụi, lộ ra bên trong chiến giáp màu vàng kim óng ánh, đây là một chiếc Cực phẩm chiến giáp, bị kiếm khí màu xanh biếc thiết cắt ở bên trên đã bộc phát ra Hỏa Tinh rừng rực sắc trắng, lưu lại một ấn ký nhàn nhạt. Sau đó màu vàng kim óng ánh lưu quang vận chuyển làm cho ấn ký biến mất, nhưng là thân thể Hư Hoàng lại hơi chậm lại.

Kiếm khí màu xanh biếc kia nhìn như chỉ có một tia, thế nhưng lực lượng của nó là vô cùng cuồng bạo, không phải dễ dàng như vậy bị triệt tiêu hết.

Thân thể chuyển dời vào hư không, Diệp Trần thi triển Quỹ Bộ ngay lập tức xuất hiện tại Hư Hoàng, từ bốn phương tám hướng, phảng phất có từ mấy chục đến trên trăm nhân ảnh Diệp Trần, tất cả đều hướng phía Hư Hoàng chém ra mấy chục đến trên cả trăm kiếm.

Những công kích này cũng không phải là tuyệt chiêu, nhưng bất quá cũng có thể áp dụng để đánh nhanh thắng nhanh, nhất là Diệp Trần tại cảnh giới dùng tâm Ngự Kiếm thôi động xuống, kiếm pháp nhanh đến cực hạn.

"Kim Chung Bất Diệt!"

Trong mắt Hư Hoàng lóe ra quang mang màu hoàng kim, hai tay của hắn hợp thành chữ thập, sau một khắc, một chỉ cực lớn Kim Chung hư ảnh mờ ảo đem hắn thủ hộ ở trong đó.

Đương đương đương đương đương đương!

Kim Chung hư ảnh phòng ngự thập phần cường đại, mặc cho Diệp Trần điên cuồng tấn công mấy trăm lần, đều không có thể phá vỡ mà gần kề chỉ có thể tạo ra từng vòng rung động khuếch tán ra Kim Sắc nhàn nhạt.

"Thật cường đại phòng ngự áo nghĩa võ học."

Tiên Thiên Ma Hoàng mặt sắc mặt ngưng trọng, dưới Lục Tinh, tên tuổi Hư Hoàng có thể nói là gần như đệ nhất thiên hạ, xem ra không phải hư danh, bất kể là công kích hay phòng ngự, Hư Hoàng đều là đỉnh tiêm, cơ hồ không có nhược điểm.

"Quỹ Sát bí kiếm!"

Bất chợt, phong cách kiếm pháp của Diệp Trần biến đổi, thi triển ra Phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ hai Quỹ Sát.

Một màn phát sinh khiến chúng nhân hoảng sợ, cái vô ảnh kiếm khí kia vậy mà không để mắt đến sự cường đại phòng ngự của Kim Chung hư ảnh, trực tiếp thiết cắt vào thân thể Hư Hoàng.

Quỹ Sát uy lực tuy không bì kịp Hư Nguyên trảm, nhưng bất quá đây rốt cuộc là tâm huyết mà Diệp Trần đã sáng tạo ra, tạo ra đến kiếm pháp, chỗ độc đáo của nó là men theo không gian chấn động quỹ tích, Quỹ Sát có thể bỏ qua bất luận thứ năng lượng phòng ngự gì mà tiến hành trí mạng công kích vào bên trong.

Sắc mặt trắng nhợt, Hư Hoàng rút lui mấy bước.

"Tên Diệp Trần này cũng thật sự là lợi hại, rõ ràng có thể sáng tạo ra một thứ kiếm pháp quỷ dị như thế, có thể bỏ qua cả năng lượng phòng ngự, chẳng phải là hộ thể chân nguyên cũng đều vô dụng dưới tác dụng của nó sao."

Một ít nhân tâm tiếp theo thất kinh.

Xuy xuy!

Từng bước tiến về phía trước, Diệp Trần thân pháp phiêu miểu, vô ảnh kiếm khí liên tiếp tung ra thiết cắt vào thân thể Hư Hoàng, có nhiều chỗ không có sự bảo hộ của Cực phẩm chiến giáp, bị kiếm khí cắt vào lưu lại một đạo huyết ngấn, nhưng là theo thời gian trôi qua, Diệp Trần lông mày nhăn lại, Quỹ Sát uy lực bắt đầu suy yếu, đến nổi ngay cả bên ngoài da của đối phương cũng không thể cắt phá được!

"Lục giai Linh khu, thu nạp tổn thương."

Ma Hoa Hoàng bên cạnh, Huyền Hậu thần sắc vô cùng ngưng trọng, nàng thật không ngờ, Hư Hoàng linh khu đã đạt đến Lục giai cảnh giới.

"Cái này nguy rồi."

Ma Hoa Hoàng cùng Chiến Thiên Tượng Hoàng đã giao thủ, Chiến Thiên Tượng Hoàng thân thể phòng ngự tuy nhiên cường đại, so Hư Hoàng đều thắng thế hơn, thế nhưng mà Linh khu của y chỉ là Ngũ giai đỉnh phong, còn Hư Hoàng Linh khu có thể đạt tới Lục giai. Không thể nào là chính bản thân mình rèn luyện, tất nhiên là phải phục dụng vô số Linh khu bảo vật để rèn luyện, ví dụ như tại Đan Vương đại hội, hắn tựu đấu giá mua được một quả Tam Chuyển Luyện Thể đan.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1214: Nguyên Thần Bất Diệt

Ngũ giai Linh khu đã là mức cực hạn của thân thể bình thường rồi, tánh mạng từ trường cũng dị thường kinh người, mà đạt tới được Lục giai Linh khu chẳng những cường đại hơn gấp mấy lần, càng diễn sinh ra được dị năng đặc biệt là “thu nạp tổn thương”.

Đương nhiên, thu nạp tổn thương cũng không có khả năng thu nạp toàn bộ lực sát thương, nhưng chỉ cần thu nạp được hai, ba phần mười cũng đã là hết sức kinh người rồi, phải biết rằng sự lợi hại của Ngũ Tinh Vương giả ở chỗ hộ thể chân nguyên vốn đã mạnh, hơn nữa còn mặc được Cực phẩm chiến giáp nên lực phòng ngự tuy không phải không thể phá nổi, ít nhất cũng không phải người nào cũng có thể tùy tiện phá vỡ, nếu có thêm dị năng thu nạp tổn thương, hiệu quả có thể nói là nghiêng trời lệch đất, không thể nào so sánh nổi.

Diệp Trần Quỹ Sát tuy nói trực tiếp có thể xuyên thấu qua Kim Chung hư ảnh và hộ thể chân nguyên mà công kích được vào bản thể Hư Hoàng, thế nhưng Lục giai Linh khu phòng ngự vô cùng cường đại đến mức khó tin, lại có thể hấp thu mất một bộ phận sát thương, cuối cùng chỉ có thể ở mặt trên lưu lại nhàn nhạt vết máu, ngay cả vùng da bên ngoài đều cũng hoàn toàn không có tổn hại, chỉ bấy nhiêu thôi là có thể nghĩ, phòng ngự của Hư Hoàng biến thái đến dường nào.

"Được lắm, Lục giai Linh khu." Thân hình lóe lên, Diệp Trần lui về phía sau hơn mười dặm, cùng Hư Hoàng bảo trì khoảng cách nhất định.

"Hiện tại ngươi nên biết, ta cường đại nguyên lai là ở nơi nào rồi"

Hư Hoàng mi mắt giương lên, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần gật gật đầu, "Hoàn toàn chính xác, thực lực của ngươi cùng át chủ bài đều vượt quá dự liệu của ta, ta cũng không nghĩ tới, ngươi đơn giản chỉ cần đem Linh khu đẩy lên tới Lục giai là có thể thoát khốn."

Dưới tình huống bình thường, ngoại trừ Luyện thể Vương giả, Ngũ giai đỉnh phong Linh khu không sai biệt lắm chính là sinh tử cảnh Vương giả cực hạn, muốn tiếp tục tăng lên chỉ có không ngừng phục dụng thiên tài địa bảo, lợi dụng dược lực để rèn luyện Linh khu, đừng nói là Hư Hoàng, riêng Diệp Trần cũng có thể tăng Linh khu lên tới Ngũ giai nhưng cũng phải tiêu hao không ít bảo vật, những thứ này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Ví dụ như Linh Năng tinh thạch, Long Huyết Thảo, Long Cốt ngọc tủy cùng với Thiên Yêu Hỏa linh quả, mà Ngũ giai Linh khu so ra kém hơn cả một giai với Lục giai Linh khu, cường độ lại kém hơn mấy lần thậm chí gấp 10 lần, như vậy độ tiêu hao bảo vật theo đó tốn kém nhiều hơn không biết bao nhiêu lần. Có thể nói, từ Ngũ giai tăng lên tới Lục giai là không hề dễ dàng như từ Nhất giai tăng lên tới Ngũ giai.

Bất quá ngẫm lại cũng có thể hiểu được, Hư Hoàng là Hư Không Môn tông chủ. Hư Không Môn cơ hồ lại là đệ nhất thiên hạ tông môn, vô số năm tích luỹ mới có được nhiều tài nguyên như vậy, coi như có thể tiếp nhận được.

"Tên Diệp Trần này bại định rồi, Hư Hoàng có Lục giai Linh khu, trời sinh đã đứng ở thế bất bại, trừ phi là Lục Tinh Vương giả, nếu không thì ai có thể đả thương được hắn chứ?"

"Lục Tinh Vương giả bình thường chỉ sợ là cũng rất không có khả năng một kích giết chết Hư Hoàng, Hư Hoàng hoàn toàn có thể lợi dụng Không Gian Áo Nghĩa để chạy trốn."

"Xem kìa! Ta biết ngay Hư Hoàng không đơn giản như vậy mà, cái tên Diệp Trần này cuồng vọng tự đại, rốt cục cũng té ngã mà chiến bại, tự cho mình là vô địch thiên hạ, hiện tại rốt cục cũng gặp phải vô địch thiên hạ thật sự rồi."

Sau lưng Hư Hoàng, mọi người nhìn hướng Diệp Trần với ánh mắt tràn ngập khinh thường cùng cười lạnh.

Còn sau lưng Diệp Trần.

"Diệp Trần đã thể hiện ra rất lợi hại rồi, ở đây ngoại trừ Hư Hoàng, còn có ai có thể địch nổi hắn, mà hắn chỉ mới tiến vào Sinh Tử Cảnh không đến một năm, nếu là cho hắn thêm một ít thời gian, đừng nói là Hư Hoàng hay Lục Tinh Vương giả gì đó cũng sẽ không phải là địch thủ của hắn. Nhưng đáng tiếc, thời gian của hắn quá ít, thật đúng là trời cao đố kỵ anh tài ah."

"Cũng không nhất định như vậy, các ngươi nhìn xem, Diệp Trần thần sắc cũng không hề biến hóa, chẳng lẽ hắn còn có át chủ bài gì nữa ?"

"Có lẽ có, có lẽ là trời sinh trấn định đi!"

Giờ phút này, không chỉ có người ở chỗ trận doanh Hư Hoàng không cho rằng Diệp Trần có thể thắng, mà ngay cả bên này Diệp Trần, mọi người cũng không cho rằng Diệp Trần có thể thắng, chỉ có điều lập trường không giống nhau mà thôi.

"Ta tin tưởng hắn." Huyền Hậu nhàn nhạt nói một câu.

"Ồ!" Ma Hoa Hoàng nhìn về phía Huyền Hậu.

Huyền Hậu tựa hồ tự nhủ: "Khả năng các ngươi hiểu rõ đối với hắn còn không sâu, ta cùng Long Vương, thời gian từ rất sớm trước đây đã chú ý tới hắn, vô số lần dưới tuyệt cảnh, hắn đều có thể lật bàn, hiện tại chẳng qua là một lần trong số đó, con đường tương lai của hắn còn rất xa, hiện tại sẽ không ngã quỵ được đâu."

Tin tưởng đối với một người nào đó, là cần phải có thời gian để duy trì, nếu như đã hiểu rất rõ về người đó, như vậy ngươi sẽ thập phần tin tưởng hắn. Còn nếu như chỉ là nhận biết không lâu thì lòng tin này tất nhiên hội sẽ giảm bớt đi nhiều. Hiện tại ngoại trừ Huyền Hậu, tin tưởng của những người khác đối với Diệp Trần đúng là đã giảm bớt đi nhiều, thậm chí còn chưa nói

tới chuyện tin tưởng.

"Huyền Hậu ngươi đã tin tưởng hắn như vậy, Ma Hoa Hoàng ta đây há có không tin lý lẽ này" Thở ra một hơi, Ma Hoa Hoàng trấn định lại.

"Diệp Trần, với tư cách là sư tôn của ngoại tôn ta, ngươi cũng không thể chết ah!"

Trong đám người này, Linh Đan Vương trong lòng cũng có lo lắng cực lớn.

"Hắc hắc, Diệp Trần, ngươi làm cho Hắc Thủy liên minh ta phải giải tán, chiếm cứ Thôn Phệ Chi Đảo, không ngờ rằng báo ứng cũng đã đến với ngươi! Một khi ngươi bại trận, những người khác không còn đáng để lo nữa, đến lúc đó, ta sẽ là người đầu tiên tiến đánh Diệp gia ngươi."

Trong hậu phương trận doanh của Hư Hoàng, một đạo nhân ảnh đứng ở đó, nguyên là Hắc Thủy liên minh Phó minh chủ Thiên Âm Vương, chỉ có điều lúc này mặt mũi hắn tràn đầy âm độc.

"Diệp Trần, ngươi bây giờ đang ở thế không có đường lui rồi, mặc kệ trong lòng ngươi phải chăng đang e sợ chiến bại, kết cục cũng sẽ không thay đổi." Thi triển Hư Không Bất Bại Chiến Pháp, Hư Hoàng khí thế giống như sóng lớn ngập trời, cuồng cuộn phát tán ra khiến thân hình như một Ma Thần. Giờ này khắc này, Hư Hoàng mang đến cho người ta một áp lực là vô cùng to lớn.

Diệp Trần nở nụ cười, "Hư Hoàng, ta thừa nhận phòng ngự của ngươi rất mạnh, nhưng là ngươi dựa vào cái gì mà đánh bại ta? Công kích của ngươi kém hơn ta không phải chỉ một bậc."

Diệp Trần vừa nói như vậy, rất nhiều người phản ứng lại, đúng vậy, Hư Hoàng phòng ngự thật là mạnh, thế nhưng mà phòng ngự mạnh hơn thì cũng chỉ là bị động, trừ phi công kích có thể mạnh hơn Diệp Trần, nếu không căn bản là không có cách nào đánh bại Diệp Trần, sự tình trước đó chính là ví

dụ.

Trong lúc nhất thời, bên này Diệp Trần lại có sự tin tưởng đại chấn, còn bên kia Hư Hoàng mọi người sắc mặt lại có điểm không dễ nhìn.

"Thật sao?"

Hư Hoàng sắc mặt không thay đổi, "Hư Không Bất Bại Chiến Pháp là chiến đấu bí pháp, liền linh hồn lực của ta cũng tăng lên, nếu ta thi triển công kích linh hồn bí pháp công kích ngươi, không biết ngươi còn có thể phát huy ra nhiều ít thực lực."

Công kích linh hồn bí pháp có thể làm rung chuyển linh hồn đối phương, làm cho thực lực đối phương bị hạ thấp, Diệp Trần lúc trước chính là làm như vậy mới đối phó được Hắc Thủy lão tổ cùng Hoàng Bào lão quái.

"Ngươi cứ việc thử một chút!"

Diệp Trần không ngớt mỉm cười.

"Như ngươi mong muốn!"

Hư Không Bất Bại Chiến Pháp thời gian duy trì không phải vô hạn, Hư Hoàng không có ý định cùng Diệp Trần dông dài như vậy rồi, thân hình lóe lên, giống như một vòng hồ quang nhảy lên, men theo góc độ không thể tưởng tượng đánh về phía Diệp Trần, "Diệt Linh Ti!"

Vô thanh vô tức, theo chỗ mi tâm Hư Hoàng bắn ra vô số đạo sợi tơ màu vàng mà nhìn bằng mắt thường sẽ không dễ dàng thấy được, những sợi tơ này thật giống như nhền nhện phun ra tơ, nhưng so sánh với tơ nhện thì sợi tơ màu vàng này lộ ra ánh sáng càng thêm óng ánh long lanh, mà đồng dạng lại nhanh như ảo ảnh, một mảnh tia dài hẹp xuyên hướng vào mi tâm Diệp Trần.

"Linh Hồn Chi Quang!"

Mi tâm màu bạc dọc mắt Diệp Trần mở ra, PHỐC một tiếng, một đạo chùm sáng màu bạc phun ra đi ra ngoài, giống như Liệt Nhật hóa tuyết, một lượng lớn sợi tơ màu vàng được trừ khử, nhưng số lượng sợi tơ màu vàng quá nhiều nên chùm sáng màu bạc mà Diệp Trần bắn ra không có khả năng thoáng cái tiêu diệt hết toàn bộ, chỉ có thể quét ngang nửa vòng mà thôi.

Sau một khắc, tính ra đã có hàng trăm sợi tơ màu vàng chui vào trong trán Diệp Trần.

Xuy xuy! Trong đầu Diệp Trần truyền đến âm thanh sột soạt, âm thanh này là dấu hiệu sợi tơ màu vàng xâm nhập Hồn Hải.

"Diệt!"

"Trấn!"

Vật khác thường vừa xuất hiện trong Hồn Hải tạo ra rung động, liền cũng làm cho Hủy Diệt Kiếm Hồn cùng Bất Hủ Kiếm Hồn ngay ngắn hướng phía rung động mà bắt đầu chuyển động tuôn ra. Linh hồn tuy cùng với ý chí có chỗ khác nhau, nhưng cả hai cũng có chỗ tương sinh, đó chính là có thể gây ảnh hưởng lẫn nhau, chỉ thấy Hủy Diệt Kiếm Hồn phun ra lượng lớn Kiếm Ý màu đen không ngừng công phạt lấy những sợi tơ màu vàng, Bất Hủ Kiếm Hồn thì lại phóng xuất ra một vòng vầng sáng Kiếm Ý để bảo vệ Hồn Hải.

Bất quá Hư Hoàng công kích linh hồn quá cường đại, mà ý chí của Diệp Trần cũng không chiếm ưu thế hơn bao nhiêu. Hủy Diệt Kiếm Hồn chỉ mới là Lục giai Kiếm Hồn, còn với Thất giai Kiếm Hồn bình thường thì Bất Hủ Kiếm Hồn mới chỉ đạt Ngũ giai đỉnh phong, tương đương với Lục giai đỉnh phong Kiếm Hồn bình thường. Mà Hư Hoàng và Không Đế là các cường đại Phong Đế Vương giả, ý chí đều là Thất giai, thậm chí là Thất giai đỉnh phong, cho nên, Hủy Diệt Kiếm Ý của Diệp Trần chỉ có thể trừ khử mất một phần nhỏ số lượng sợi tơ màu vàng, và Bất Hủ Kiếm Ý cũng chịu đựng không được bao lâu.

Nhưng vậy là đủ rồi, Diệp Trần bản thân cũng có tu luyện linh hồn phòng ngự bí pháp, về sau đạt tới Sinh Tử Cảnh, bất kể là công kích linh hồn bí pháp hay vẫn là phòng ngự bí pháp, đều cần phải tu luyện, thiếu một thứ cũng không được.

"Nguyên Thần Bất Diệt!"

Lúc này, ở chỗ sâu trong Hồn Hải của Diệp Trần tách ra một đám sợi hào quang, cái sợi hào quang này lúc đầu vô cùng nhỏ bé, nhưng chỉ trong thời gian một phần ngàn lần nháy mắt, liền được phóng lớn ra hàng tỉ lần, đem toàn bộ Hồn Hải chiếu rọi thông thấu, tất cả sợi tơ màu vàng kia gặp phải đạo Bất Diệt ánh sáng này, lập tức tan rã, một ít phá hoại cũng không có cơ may làm được.

Nguyên Thần Bất Diệt, Nguyên Thần Tỏa Sát là một bộ linh hồn bí pháp mà Nguyên Hoàng cũng không phải là người sáng tạo ra, theo Nguyên Hoàng nói, đây là bộ linh hồn bí pháp có từ thời đại Thượng Cổ, một bộ bí pháp cực kỳ mạnh mẽ, có thể so sánh với Cổ Đế người sáng tạo ra linh hồn bí pháp, được gọi là Nguyên Thần bí pháp, Nguyên Hoàng dưới cơ duyên xảo hợp đã đạt được bộ Nguyên Thần bí pháp này, từ đó về sau, chưa từng gặp thất bại trong linh hồn chiến.

Nguyên Thần bí pháp có thể nói là thập phần khó tu luyện, Diệp Trần tu luyện Nguyên Thần Bất Diệt chỉ mới đạt trạng thái tiểu thành, tuy vậy nhưng cũng đã có tác dụng thập phần cường đại. Hư Hoàng như cho rằng Linh Hồn Lực tăng vọt là liền có thể gây thương tổn được hắn, đó là thập phần sai lầm.

"Hả?" Hư Hoàng nhướng mày, hắn không phải không biết rõ là Diệp Trần có Linh Hồn Thiên Phú hơn người, thế nhưng mà luận về cường độ linh hồn thì Diệp Trần cũng tương đương với hắn, không có khả năng cường đại hơn chỗ nào, hiện tại hắn đã thi triển Hư Không Bất Bại Chiến Pháp, Linh Hồn Lực tăng vọt lại phối hợp thêm Diệt Linh Ti thập phần bá đạo, nhưng tất cả đều không có phát huy ra nổi tác dụng như hắn suy tính.

"Hư Hoàng, ngươi cũng tiếp ta một chiêu Nguyên Thần Tỏa Sát."

Diệp Trần khẽ quát một tiếng, màu bạc dọc bên trong mắt phun ra một đoàn kim quang, mơ hồ có thể thấy được là một vầng sáng màu vàng óng, vầng sáng màu vàng óng này có thế đi cực nhanh, ngay lập tức chui vào trong trán Hư Hoàng.

Hư Hoàng sắc mặt biến đổi mấy lần, tại trong hồn hải của hắn, một vầng sáng màu vàng óng cực lớn đang mưu toan bao trùm lấy Hồn Hải của hắn, biên giới vô cùng sắc bén, không ngừng cắt chém.

"Diệt Linh Ti, kéo ra ngoài cho ta."

Hư Hoàng sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, vô số sợi tơ màu vàng phun ra ngoài, kéo lấy vầng sáng màu vàng óng kia hướng phía bên ngoài lôi ra, không quá lâu, một vầng sáng màu vàng óng nhìn bằng mắt thường khó thấy được kia, rõ ràng được kéo ra khỏi hồn hải Hư Hoàng, mọi người phóng năng lực Linh Hồn Lực ra ngoài mới chứng kiến được một màn này.

"Quá kinh tâm động phách rồi." Có người nhịn không được nói ra.

Công kích linh hồn đừng nhìn như vô thanh vô tức, không có bất kỳ tràng diện hùng vĩ gì, nhưng so sánh với chính diện chiến đấu, công kích linh hồn càng thêm lộ ra nhiều nguy hiểm, không phòng bị thì có thể bị trọng thương, linh hồn bị hao tổn.

"Quả nhiên!" Diệp Trần đối với kết quả này cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cùng đồng dạng với Nguyên Thần Bất Diệt, Diệp Trần tại thành tựu của Nguyên Thần Tỏa Sát cũng là cảnh giới tiểu thành, hắn không muốn dựa vào Nguyên Thần Tỏa Sát để làm bị thương linh hồn Hư Hoàng, chỉ là thí nghiệm uy lực một chút, có qua có lại mà thôi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1215: Địa Sát Kiếm Thuật

Hư Hoàng thần sắc thoáng âm trầm, Diệt Linh Ti với tư cách là linh hồn công kích bí pháp cường đại nhất của hắn, một mực chưa từng được thi triển qua, đây chính là lá bài tẩy của hắn, đối với đòn sát thủ, đơn giản hắn sẽ không thi triển ra. Vốn mục tiêu của hắn là làm bị thương linh hồn của Diệp Trần, khiến cho đối phương không cách nào đem chiến lực thôi động đến cực hạn, thế nhưng hắn không ngờ tới Diệp Trần đồng dạng trên linh hồn cũng không có nhược điểm nào, muốn công kích có công kích, muốn phòng ngự có phòng ngự, cái quầng sáng Kim Sắc kia là một dạng linh hồn công kích thập phần huyền diệu. Đây còn chưa nói, nếu đối phương mà đem nó tu luyện tới trình độ nhất định thì hắn ngược lại có thể bị thương không biết bao nhiêu.

Linh hồn công kích không có hiệu quả, Hư Hoàng quyết định thật nhanh, ngang nhiên ra tay.

"Hư Không Đại Thủ Ấn!"

"Đại Diệt Kim Nhiên Chưởng!"

"Quang Diệu quyền!"

"Lăng Hư chỉ!"

Thủ ấn, chưởng pháp, quyền pháp, chỉ lực, Hư Hoàng hai tay liên tiếp đánh ra bốn bộ sát chiêu, hắn muốn dùng tu vi hùng hậu để làm hao tổn hết tu vi Diệp Trần. Trong tình huống này, hắn cũng nhìn ra được tu vi của Diệp Trần không còn Viên Mãn, đoán chừng chỉ có sáu bảy thành, mà tu vi của hắn, vốn tựu so với Diệp Trần cao hơn không chỉ gấp đôi, không nói là gấp ba.

Rầm rầm rầm! oanh!

Thủ ấn trong suốt, hỏa diễm chưởng ảnh như thiêu đốt, nắm đấm quang ảnh lập lòe, chỉ lực hư vô mờ mịt, cả bốn sát chiêu đồng loạt hướng phía Diệp Trần lao qua. Mà bốn sát chiêu này của Hư Hoàng đều có tất cả tinh hoa: Hư Không Đại Thủ Ấn có thể làm hạn chế tốc độ Diệp Trần, Đại Diệt Kim Nhiên Chưởng có lực sát thương cực hạn, Quang Diệu quyền có tốc độ nhanh như lưu quang, Lăng Hư Chỉ thì hư vô mờ mịt. Ngoại trừ Đại Diệt Kim Nhiên Chưởng, mỗi một chiêu đều có ưu thế dùng để khắc chế tốc độ hoặc làm giảm đi hiệu quả tinh thông Không Gian Áo Nghĩa của đối thủ. Bốn sát chiêu gia cố lẫn nhau, dù cho Quỹ Bộ của Diệp Trần có xuất quỷ nhập thần thế nào cũng đừng mong có thể né tránh kịp, nếu cưỡng ép né tránh thì chỉ tạo ra sơ hở cho Hư Hoàng có cơ hội đánh bồi.

"Phân!"

Đối mặt bốn bộ sát chiêu này, Diệp Trần không lùi không tránh, hai tay giơ Thiên Hạt kiếm lên cao, một kiếm trùng trùng điệp điệp vỗ xuống, sau đó với tốc độ như ánh sáng lại bổ ra thêm kiếm thứ hai, kiếm thứ ba.

Ba kiếm cùng được phóng đi, hết thảy ba đạo kiếm mạc màu xanh biếc phía trước tách ra, bất luận là thủ ấn trong suốt kia, hỏa diễm chưởng ảnh cuồng bạo, nắm đấm quang mang hay hư vô mờ mịt chỉ lực, tất cả đều bị đạo cuồng bạo kiếm mạc này xé nát.

"Chiến đấu đến cùng a, cho dù có điên cuồng chiến đấu đi nữa! Mặc kệ ai sống ai chết, bất quá hơn phân nửa khả năng vẫn là Diệp Trần chết, Hư Hoàng có tu vi cùng phòng ngự cũng cao hơn hắn, dông dài thế nào thì kết quả đã có thể nghĩ ra rồi."

Thiên Âm Vương một bên vừa quan sát chiến đấu, vừa cười lạnh.

"Tiếp tục như vậy không được ah!"

Tiên Thiên Ma Hoàng nhíu mày.

Diệp Trần tu vi quả thực không kém, vượt qua một ngàn năm, chỉ là tựa hồ gặp phải sự tình gì nên chỉ còn lại có sáu bảy thành chân nguyên, vốn dĩ sáu bảy thành chân nguyên này cũng được xem là đầy đủ, nhưng đó là dưới tình huống không tiến hành chiến đấu quá lâu, một khi chiến đấu lâu dài thì đừng nói là sáu bảy thành của một ngàn năm tu vi, cho dù một vạn năm tu vi xem ra cũng không đủ, không ai biết trước được cuộc chiến này hội sẽ tiến hành trong thời gian bao lâu. Tại thời thượng cổ, không phải là không có sự tích các thế lực Phán đế Vương giả ngang nhau đại chiến suốt ba ngày ba đêm.

Hư Hoàng lực công kích tuy không bằng Diệp Trần, thế nhưng lại thắng về mặt phòng ngự, Diệp Trần không làm gì được hắn cả. Cứ thế mãi thì Diệp Trần có bao nhiêu chân nguyên cũng bị tiêu hao hết.

"Ân, Hư Không Bất Bại chiến pháp có thể duy trì thời gian dài như vậy sao."

Kỳ thật, Hư Hoàng đánh như vậy chính là có chủ ý, còn Diệp Trần vừa đánh vừa đang đợi cho Hư Hoàng bí pháp suy yếu đi, khiến chiến lực hạ thấp, thế nhưng mà cho tới tận bây giờ, khí tức Hư Hoàng một chút cũng không có chấn động, tựa hồ còn có thể duy trì chiến lực như vậy trong thời gian rất lâu, mà chân nguyên của hắn không sai biệt lắm đã tiêu hao một phần ba.

Trong đám người bên kia, Thiên Hư Vương thầm nghĩ trong lòng: Hư Không Bất Bại chiến pháp sở dĩ được xưng là bất bại, là vì có thể duy trì trong thời gian dài, mà lại tông chủ Hư Không Môn ta đời trước có lưu lại ba khối Cực phẩm Tinh Khí Thạch, mỗi một khối đều có thể lại để cho thời gian duy trì Hư Không Bất Bại chiến pháp gia tăng rất nhiều.

Hai người chiến đấu, càng ngày càng kịch liệt, gay cấn.Trong thời đại này, cho đến tận ngày nay cũng chưa bao giờ phát sinh qua trận chiến nào kịch liệt như thế, dưới tình huống bình thường, đều là chấm dứt trong thời gian rất ngắn, hoặc là một phương bị giết chết, hoặc là một phương đào tẩu, hoặc là song phương dừng tay. Dưới tình huống ở ngoài sáng như vậy,

không có ai biết rõ là không làm gì được đối phương mà lại tiến hành kịch chiến trong thời gian dài như thế. Thế nhưng, đây cũng không phải là chiến đấu bình thường mà là tử chiến.

Uống!

Mái tóc dài của Hư Hoàng như bay múa, một chưởng oanh đi ra, tại sau lưng của hắn hiện ra khí lưu bạch Kim Sắc, khí lưu một mặt liên tiếp đẩy tới sống lưng Hư Hoàng, một mặt chui vào đến hư không, tựa hồ theo trong hư không hấp thu lấy thứ gì đó.

"Diệp Trần, cái Hư Không Bất Bại chiến pháp này của ta, càng đánh càng mạnh, xem ngươi lấy cái gì mà thắng được ta."

Hư Hoàng chiến lực rõ ràng gia tăng lên một bậc, dần dần cùng ngang hàng với Diệp Trần.

"Càng đánh càng mạnh à!"

Diệp Trần cũng nhìn ra điểm này, Hư Không Bất Bại chiến pháp, có hai chữ “hư không” bên trong, hẳn không phải là không có duyên cớ, đích thị là cùng hư không có quan hệ, cái khí lưu Bạch Kim Sắc kia lúc trước không có, hiện tại đột ngột xuất hiện hẳn không phải đơn giản như vậy.

BOANG...!

Hỏa Tinh văng khắp nơi, chợt Diệp Trần mượn cái cổ lực đạo này bay rớt ra ngoài, áo lam bồng bềnh.

"Át chủ bài à, ta cũng có, ngươi có thể càng đánh càng mạnh thì ta đồng dạng cũng có thể."

Xùy!

Một vầng sáng màu tím lóng lánh bắt đầu nội liễm trên mặt kiếm, đưa tay ném ra, lập tức Thiên Hạt kiếm bay tới phiêu phù trên đỉnh đầu Diệp

Trần, mũi kiếm hướng thẳng về phía trước.

"Diệp Trần cũng có át chủ bài sao?"

Không ít người kinh ngạc thoáng một lúc.

Cho tới bây giờ, Hư Hoàng đã tung ra tầng tầng lớp lớp át chủ bài, nhưng Diệp Trần còn không có bộc lộ bao nhiêu.

"Không có khả năng, tên Diệp Trần này như thế nào lại còn ẩn dấu át chủ bài chứ"

Thiên Âm Vương sợ nhất nghe được chuyện này.

"Thất Thập Nhị Kiếm Tề Phát, Địa Sát kiếm thuật!"

Diệp Trần tay phải nắm bắt kiếm chỉ, bỗng nhiên một điểm rung động phát ra.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy!

Thiên Hạt kiếm run lên rồi đột ngột hóa thành bảy mươi hai đạo bóng kiếm, bóng kiếm hiện lên màu tím nhanh chóng xếp đặt, cuối cùng tạo thành một thanh Cự Kiếm tử sắc cực lớn.

Vẫn chưa dừng lại ở đó, Cự Kiếm tử sắc vừa xuất hiện, lập tức như cùng cả phiến Thiên Địa này có sự tương sinh: trong hư không, phía dưới hải dương, bên trên các hòn đảo…khắp nơi đều loáng thoáng có những dòng khí lưu hướng về phía Cự Kiếm tử sắc lao vọt tới.

"Là Địa Nguyên sát khí!"

Một Sinh Tử Cảnh Vương giả chủ tu luyện Thổ Hệ Chân Nguyên đột nhiên cả kinh.

Địa Nguyên Sát Khí là một loại bá đạo năng lượng được cất giấu ở bên trong Thổ Nguyên Khí, bình thường lúc tu luyện, hắn đều tận lực đem Địa

Nguyên sát khí luyện hóa để miễn cho việc bị ăn mòn thân thể, làm cho thân thể được cường hóa, một khi thân thể cứng chắc sẽ có thể tránh được tẩu hỏa nhập ma. Nhưng hắn cũng thập phần tinh tường, Địa Nguyên sát khí là một loại năng lượng thập phần cường đại, nếu được dùng một cách thoả đáng thì lực sát thương sẽ vô cùng phi phàm.

"Toái cho ta!"

Hư Hoàng phát giác được uy thế của một kiếm này, hắn không dại dột chờ đợi uy năng Tử sắc Cự Kiếm gia tăng đến cực hạn, lập tức tung ra một hỏa diễm chưởng ảnh nóng như thiêu đốt, cường thế vô cùng.

"Đi!"

Trong mắt Diệp Trần, tinh quang bắn ra bốn phía, kiếm chỉ được dẫn dắt đến lây dính vào dòng khí lưu màu đen, ngay sau đó, Tử Sắc Cự Kiếm liền oanh hướng Hư Hoàng.

Phanh!

Tiếng nổ Kinh thiên động địa bộc phát, Tử Sắc Cự Kiếm lao đi với khí thế như chẻ tre, cắt đứt cả Hỏa diễm chưởng ảnh kia.

"Kim Chung Bất Diệt!"

Hư Hoàng không nghĩ tới cái Tử Sắc Cự Kiếm này lại có uy lực lớn như vậy, vội vàng hai tay hợp thành chữ thập mà thi triển Kim Chung Bất Diệt, một trong những phòng ngự áo nghĩa võ học mạnh nhất của hắn.

Ngay lập tức, một Kim Chung hư ảnh bao bọc bảo vệ thân thể Hư Hoàng.

Ầm ầm …! Lại một tiếng nổ vang lên, sóng xung kích mênh mông cuồn cuộn khuếch tán ra xung quanh, trong thiên địa nổi lên một vòng rung động, một ít Sinh Tử Cảnh Vương giả chỉ cảm thấy thân thể bị chấn động đôi chút, nhưng sau đó đột nhiên như “đằng vân giá vụ” mà bay rớt ra ngoài, khóe

miệng tràn ra máu tươi. Sóng xung kích này là một loại sóng âm nên các loại hộ thể chân nguyên dùng để khắc chế chấn động lực lượng cơ hồ không có tác dụng phòng ngự gì.

Ầm ầm!

Sóng khuếch tán đến chỗ rất xa, đến mức phía dưới hải dương cũng đều bị bạo tạc, vô số hòn đảo bên dưới bị phá hủy tan tành.

Hư Hoàng mặc dù có Kim Chung hư ảnh thủ hộ nhưng cũng bị oanh kích bay đi ra ngoài, đến ngàn dặm bên ngoài mới dần dần ổn định lại thân thể.

“Thật là cường đại kiếm thuật.”

Mọi người sợ đến ngây người.

"Ngự Kiếm Thuật tại trên tay Diệp Trần so với trong truyền thuyết thì mạnh hơn không chỉ gấp mười lần ah!"

Sinh Tử Cảnh Vương giả ở đây, không ai không từng chứng kiến vô số võ học kinh người, đối với Ngự Kiếm Thuật bọn hắn đều có chỗ hiểu rõ, tuy thời thượng cổ là thời đại thịnh hành nhất của Ngự Kiếm Thuật, thế nhưng tuyệt đối không một ai có thể phát huy được sức mạnh kinh nhân như ở trên tay Diệp Trần. Cho dù những vị vương giả cổ xưa kia đã đem Ngự Kiếm Thuật phát dương quang đại trở thành những kỳ tài Ngự Kiếm Thuật thế nhưng cũng xa xa không bì kịp hắn.

"Ta hiện tại đã có chút cảm thụ của ngươi rồi."

Ma hoa hoàng nhìn về phía Huyền Hậu, cười nói.

"Càng hiểu rõ hắn, ngươi hội càng giật mình hơn đấy."

Huyền Hậu cũng cười nói.

Sáu mươi bốn Kiếm Tề phát có thể thi triển ra Bát sát tuyệt kiếm thuật,

mà bảy mươi hai Kiếm Tề phát, tắc thì có thể thi triển ra Địa Sát kiếm thuật cường đại hơn gấp mấy lần.

Ngự Kiếm Thuật, càng về sau tu luyện càng gian nan, tương ứng, cũng sẽ nhận ra sự lợi hại của nó, hiểu được mấy ngàn loại kiếm thuật trong kiếm giới khiến cảnh giới Ngự Kiếm Thuật của Diệp Trần đã sớm tăng từ 66 Kiếm Tề Phát đạt đến 72 Kiếm Tề Phát. Tuy nhiên vẫn chưa kịp thuần thục, vẫn còn có chút lạnh nhạt, nhưng đợt công kích đầu tiên mà được như vậy, quả không phải chuyện đùa.

Mà Địa Sát kiếm thuật cùng Bát sát tuyệt kiếm thuật lại có một điểm bất đồng: Địa Sát kiếm thuật có thể hấp thu Thổ Nguyên Khí bên trong Địa Nguyên sát khí để cường đại chính mình, trên lý luận, Địa Nguyên sát khí càng nhiều thì Địa Sát kiếm thuật uy lực lại càng mạnh. Đương nhiên, điều này cũng không phải nói quá sự thật, nếu có thêm nhiều thời gian hơn thì có thể hấp thu đầy đủ Địa Nguyên sát khí, nhưng một khi Địa Nguyên sát khí quá nhiều không chừng Diệp Trần cũng khống chế không được. Bất quá phải nhờ vào Linh Hồn Lực cường đại thì Diệp Trần ngược lại mới có thể khống chế được rất nhiều Địa Nguyên sát khí.

"Vô dụng thôi, Diệp Trần, cái Địa Sát kiếm thuật này của ngươi, ngay cả Kim Chung Bất Diệt của ta cũng đều phá không được thì như thế nào làm tổn thương được ta."

Thân hình Hư Hoàng giống như Ma Thần, thủy chung thẳng tắp, vết rách bên trên Kim Chung Bất Diệt cũng đã được hắn tu bổ trở lại, đương nhiên, ngoài miệng nói như vậy, kỳ thật bên trong hắn khí huyết sôi trào không thôi, một kiếm này thật thái quá cường đại, Kim Chung Bất Diệt cũng phải khó khăn lắm mới triệt tiêu toàn bộ lực lượng, như trước vẫn có bộ phận dư âm lực lượng truyền vào đến tận trong cơ thể của hắn.

"Hiện mới chỉ là bắt đầu thôi!"

Diệp Trần thao túng màu tím Cự Kiếm, tiếp tục công kích Hư Hoàng.

Hư Hoàng điên cuồng hét lên một tiếng, đem Kim Chung Bất Diệt thi triển đến cực hạn, phòng ngự, có đôi khi cũng là một loại thắng lợi, hắn không tin Diệp Trần có vô cùng vô tận chân nguyên để hao phí như vậy, nếu không có chân nguyên thì dù kiếm thuật cường đại đến mấy cũng không thể dùng được.

BOANG...!

Tử Sắc Cự Kiếm chém qua Kim Chung hư ảnh làm ở phía trên vỡ ra một vết kiếm vừa thô vừa to, nhưng là kế tiếp đó, màu tím Cự Kiếm không tiếp tục công kích Hư Hoàng nữa mà lại rơi xuống, trốn vào hư không, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Hắn đang đùa sao, như thế nào lại không thừa cơ phá vỡ Kim Chung Bất Diệt chứ."

Linh Đan Vương cảm thấy khó hiểu, hắn cũng không nhận ra tại sao Tử Sắc Cự Kiếm lại ẩn vào hư không, trong khi vừa rồi rõ ràng có cơ hội phá vỡ Kim Chung hư ảnh và làm bị thương Hư Hoàng.

Hư Hoàng đứng ở bên trong Kim Chung hư ảnh, thần sắc lạnh túc mà đề phòng bị Diệp Trần công kích, tuy hắn không cho rằng Diệp Trần có thể làm bị thương hắn nhưng cũng không thể không đề phòng.

"là Địa Nguyên sát khí đang hấp thu."

Huyền Hậu ánh mắt chợt sáng ngời như đã minh bạch ra điều gì.

Thời gian Tử Sắc Cự Kiếm biến mất không dài, ước chừng cũng tựu hơn mười lần hô hấp thời gian mà thôi, nhưng mọi người tại đây phảng phất cảm thấy như đã qua mấy chục năm, nguyên một đám cảm thấy áp lực cực kỳ.

"Diệp Trần, thật uổng phí tâm cơ rồi."

Hư Hoàng cho rằng Diệp Trần đang kéo dài thời gian, bất quá hắn cũng có kiên nhẫn.

"Ngươi gấp gáp gì chứ, hiện tại mới thật sự là Địa Sát kiếm thuật của ta."

Theo Diệp Trần mở miệng, Tử Sắc Cự Kiếm xuất hiện, không, lúc này không nên nói là Tử Sắc Cự Kiếm nữa, mà là một thanh Hắc Sắc Cự Kiếm, chẳng biết lúc nào, Tử Sắc Cự Kiếm bị toàn bộ nhuộm đen rồi, khủng bố sát khí tràn ngập đến quỷ thần cũng phải tránh lui, thậm chí ẩn ẩn có Hắc sắc quang điện đang lập loè lưu chuyển tại bên mặt ngoài thân kiếm.

"Đi thôi!"

Diệp Trần thân thể hư lập ở trên không, một ngón tay điểm hướng Hư Hoàng.

Oangggg!

Hắc sắc Cự Kiếm trông như một đạo Hắc sắc quang mang, lóe lên rồi biến mất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1216: Lục Tinh Sát Thương

Nguy hiểm!

Hắc sắc Cự Kiếm vừa thoáng xuất hiện, Hư Hoàng lập tức cảm nhận rõ một thứ nguy cơ khó nói thành lời, cảm giác như loại nguy cơ này đã kích thích khí huyết của hắn sôi trào liên hồi, đồng tử co lại thành một điểm, trong vô ý thức nói cho hắn biết rằng, hiện tại Kim Chung Bất Diệt phải tăng lên thành Lục giai Linh khu bằng không tuyệt đối không ngăn được một kiếm này. Uy lực một kiếm này so với lúc trước cường đại hơn đâu chỉ là gấp đôi hay gấp ba, hầu như đã sinh ra biến hóa về chất, nếu không có thủ đoạn mới để chống đỡ thì trúng một kiếm này không chết cũng bị trọng thương.

Không có chút do dự nào, Hư Hoàng vận chuyển chân nguyên tới cực hạn, từ chỗ sâu trong đan điền, cái viên Long Hổ Bạo Nguyên đan đang nằm yên lặng đột ngột trong giây lát xoay tròn, một cổ dược lực cực kỳ đáng sợ lập tức được kích phát ra dung nhập vào bên trong chân nguyên Hư Hoàng. Lập tức, chân nguyên Hư Hoàng bạo phát, loại bộc phát này thật giống như đốt một cái thùng thuốc súng tạo ra tiếng nổ vang dội, thế nên vào thời khắc ấy, khí tức từ Hư Hoàng đã đem không gian xé ra một cái hang lớn.

Rống!

Lực lượng cường đại này làm cho Hư Hoàng nhịn không được rống to một tiếng, hắn có thể cảm giác được sức bật chân nguyên của chính mình đã tăng lên gấp bội, tuy nói không phải thực lực tổng thể tăng lên gấp bội nhưng cũng cực kỳ đáng sợ. Mà chân nguyên lại thoáng cái bạo tăng nhiều như vậy khiến cho Lục giai Linh khu như tràn ngập hương vị. Trước đó, hắn không hề có cảm giác hơn hai nghìn năm tu vi mang lại áp lực cho hắn, thật giống như dùng thùng thiết để đựng nước vậy, nước dù cuồng bạo thế nào cũng

đều khó có khả năng phá tan thùng thiết, nhưng hiện tại nước đã biến thành Hỏa Dược vậy thì không còn giống với lúc trước nữa. Đương nhiên, Lục giai Linh khu dù sao vẫn là Lục giai Linh khu, xa xa cũng không có đạt tới cực hạn chịu đựng của nó.

Hai mắt đỏ thẫm, Hư Hoàng nhanh như cắt tung một quyền đánh về hướng phía Hắc sắc cự kiếm kia, chiêu này chính là Quang Diệu quyền nhanh nhất chứ không phải Đại Diệt Kim Nhiên chưởng, bởi vì Hắc sắc cự kiếm cũng có tốc độ quá nhanh.

Hầu như là trong nháy mắt, nắm đấm ánh sáng cùng Hắc sắc cự kiếm va chạm vào nhau, một tiếng va chạm đáng sợ đến mức tận cùng được tạo ra, không gian vừa yên lặng đã sau một khắc liền bạo phát ra. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhịn không được đều phải tự phong bế thính lực, không ai có thể hình dung nổi cái tiếng va chạm này đáng sợ đến cỡ nào. Bởi vì bọn họ không thể nào hiểu được năng lượng va chạm như thế nào lại có năng lực tạo thành âm thanh lớn như vậy, nếu không phải bọn họ đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả thì chỉ cần sóng âm thôi cũng có thể đem bọn họ chấn thành bùn máu.

Một gã Sinh Tử Cảnh Vương giả cảm giác được bên tai mình có chút cảm giác mát lạnh, nhịn không được, tay hắn sờ soạng hai tai một chút rồi đưa đến trước mắt xem xét, các ngón tay của hắn lúc này đã bị nhuộm đỏ, đó chính là máu tươi.

"Mạnh đến mức không còn gì để nói, coi như là hai ngôi sao đụng nhau, cũng không thứ gì có thể hơn cái này nữa rồi!"

Cự Kiếm hắc sắc có uy năng so với trong tưởng tượng của Hư Hoàng còn cường đại hơn, lực đạo kinh khủng kia chẳng những không bị phát tiết mất trong quá trình va chạm, ngược lại còn theo hướng quả đấm của hắn như tia chớp lan tràn đi qua, trong chốc lát, cánh tay phải Hư Hoàng bị bạo thành huyết vụ, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn ngay ngắn bị nghiền nát, khí huyết ngược dòng. Đây cũng chưa phải là cái chết, cái chết thật sự chính là Cự kiếm hắc sắc sau khi đem cánh tay phải của hắn hóa thành huyết vụ, vẫn

tiếp tục với khí thế như chẻ tre oanh kích tới.

Lần đầu tiên, Hư Hoàng bị buộc phải sử dụng Không Gian Áo Nghĩa thân pháp để thoát khốn.

Thoáng một khắc, không gian tại phía bên phải Hư Hoàng phảng phất xuất hiện một chiếc gương không gian, thân ảnh Hư Hoàng thoáng cái biến thành hai, một cái trong gương, một cái tại bên ngoài tấm gương, 2 đạo thân ảnh nối liền cùng nhau, nhưng lại không ở cùng một thế giới, cái loại cảm giác này thập phần quái dị, giống như một người đang soi gương vậy.

PHỐC!

Hắc sát cự kiếm phóng xuyên qua thân ảnh Hư Hoàng bên ngoài tấm gương, thân ảnh Hư Hoàng lập tức bị nổ tung nhưng không có máu tươi tràn ra, Hắc sát cự kiếm thoáng cái dùng sức mạnh khủng bố kia mang theo thứ kiếm thế vô địch hướng về phía sau vọt tới.

"Không xong rồi!"

Tại phía sau, ước chừng có ba vị Sinh Tử Cảnh Vương giả đang ở vào tuyến đường công kích của hắc sắc cự kiếm, độ lệch không cao hơn vài trăm mét, phải biết rằng Tử sắc cự kiếm cho dù là đang phi cực tốc nhưng dư âm mang đến cũng không phải chuyện đùa, độ lệch vài trăm mét như trước vẫn có thể trọng thương bọn hắn. Cho nên, hai người phía trước thấy vậy liền điên cuồng giãn cách cự li, đem độ lệch kéo đến hơn 1000m, trong thời gian ngắn như vậy, điểm này chính là thứ duy nhất mà bọn hắn có thể làm được, còn người cuối cùng tựa hồ như đang suy nghĩ về thứ gì đó nên căn bản chưa kịp né tránh.

Hai người phía trước chỉ vừa cảm thấy hô hấp bị trì trệ, khí huyết sôi trào liền nhanh chóng kéo khoảng cách ra gấp đôi nên ngược lại không có việc gì xảy ra với họ, còn người cuối cùng kia thì không ngờ tới sự tình này, sắc thái cứ như thế biến hóa, đôi mắt trợn trừng lên.

Thân phận của hắn rõ ràng là Thiên Âm Vương.

Thiên Âm Vương cảm giác mình bị oan uổng cực kỳ, Diệp Trần sử dụng Địa Sát kiếm thuật lại để cho hắn có chút không cam lòng, cho nên thoáng phân tâm đi một chút. Hắn cũng không nghĩ tới Hư Hoàng sẽ sử dụng tới chiêu thức tựa như chiếc gương phân thân giống như Không Gian Áo Nghĩa thân pháp, khiến cho hắn rơi vào tình thế gắp lửa bỏ tay người, Hắc sát cự kiếm không thể thu lại được nên vẫn trực tiếp hướng tới chỗ hắn bay xẹt tới.

Khoảng cách giữa hai người phía trước đối với công kích lộ tuyến của Hắc sát cự kiếm có mấy trăm mét, nhưng là bọn hắn đang đứng ở phía trước công kích lộ tuyến nên công bằng có thể né tránh được, hơn nữa nếu lại phân tâm thì không thể nào thoát được.

"Ta không cam lòng ah!"

Giờ này khắc này, Thiên Âm Vương cảm giác mình uất ức vô cùng, hắn thà tình nguyện đường đường chính chính chết ở trên tay Diệp Trần, làm cho đối phương biết mình là ai, biết mình là kẻ từng phái người đuổi giết hắn. Còn như hiện tại, chết kiểu như vậy hoàn toàn là không có được một chút ảnh hưởng đến Diệp Trần, căn bản không không hề có một điểm giá trị hay một chút ý nghĩa nào.

Xoẹt…..!

Cự kiếm tử sắc có thế đi nhanh đến bực nào, thoáng cái xuyên qua thân thể Thiên Âm Vương, ngụy Cực phẩm chiến giáp đang mặc trên người hắn thủng một lỗ to.

Thiên Âm Vương cúi đầu nhìn ngực bị thủng lỗ đầy máu, tựa hồ như muốn nói chuyện gì nhưng bất quá miệng vừa mở ra một chút thì thân thể liền bị nổ tung lên thành huyết vụ, không đạt tới Tích Huyết Trọng Sinh hắn nhận lấy một cái chết nhanh chóng.

"Tấm gương phân thân!"

Đối với cái chết của Thiên Âm Vương, Diệp Trần một điểm cũng không thèm để ý, ngược lại là tấm gương phân thân của Hư Hoàng đã để cho hắn mở rộng tầm mắt, những kẻ Phong Đế Vương giả tinh thông Không Gian Áo Nghĩa này, không thể coi thường được. Không Gian Áo Nghĩa võ học được sáng tạo ra, quả thực là đủ loại, Diệp Trần cảm giác được không gian áo nghĩa võ học của mình đơn giản hơn rất nhiều, chỉ là dùng để công kích hoặc là di động, không có loại hình Không Gian Áo Nghĩa võ học nào khác.

"Trở về!"

Tay khẽ vẫy, Tử sắc cự kiếm vẽ ra một đường vòng cung màu đen quay trở lại trước người Diệp Trần.

Tựa hồ đã phát tiết mất đại bộ phận lực lượng, cự kiếm tử sắc không còn đen tuyền như lúc trước nữa, màu tím bắt đầu bạo lộ ra, hiện lên một màu tím đen.

Đây chính là hiện tượng Địa Nguyên sát khí sắp tiêu hao hết.

Địa Sát kiếm thuật có thể hấp thu một lượng lớn Địa Nguyên sát khí rồi hòa tan vào bản thân, sau đó được cường hóa qua kiếm thuật khiến uy năng tăng vọt, áp súc không phải vô cùng đơn giản như vậy. Trước đó Tử sắc cự kiếm biến mất, nhưng thật ra là Diệp Trần điều khiển Tử sắc cự kiếm lẻn vào dưới đáy biển để hấp thu Địa Nguyên sát khí, trong hư không tuy nhiên cũng có thể hấp thu Địa Nguyên sát khí, nhưng số lượng lại quá hiếm nên không bì kịp nổi so với trong đáy biển hoặc là đại địa.

Địa Sát kiếm thuật uy năng quả thực không để cho Diệp Trần thất vọng, dù cho Hư Hoàng đã kích phát ra Long Hổ Bạo Nguyên đan dược lực, cũng đỡ không nổi công phạt của môn kiếm thuật này, cuối cùng vẫn phải dựa vào Không Gian Áo Nghĩa thân pháp mới thoát khỏi cục diện trọng thương, nhưng điều này cũng đưa đến Thiên Âm Vương bị đột tử.

"Đây là cái cấp bậc lực lượng gì vậy?"

Hắc sắc cự kiếm có uy lực làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy rung động cùng sợ hãi. Có Lục giai Linh khu, thi triển chiến đấu bí pháp Hư Không Bất Bại Chiến Pháp, lại kích phát Long Hổ Bạo Nguyên đan dược lực, Hư Hoàng chiến lực, trải qua đến gần Lục Tinh, tuyệt đối là bá chủ bên trong bá chủ Ngũ Tinh, là loại cao cấp nhất, thế nhưng Diệp Trần chỉ một kiếm chém xuống mà hắn vẫn như trước không chịu nổi. Cơ hồ một chiêu này đã có được Lục Tinh lực sát thương, đột phá đến khác một cảnh giới mới rồi.

Đúng như mọi người đoán, một kiếm này hoàn toàn chính xác có Lục Tinh lực sát thương.

Địa Sát kiếm thuật ở bên trong Ngự Kiếm Thuật là một môn kiếm thuật hết sức kỳ lạ, trên lý luận uy lực của nó có thể tăng lên vô hạn chỉ cần có thời gian hấp thu đầy đủ. Cho nên, dù là ngày sau thực lực Diệp Trần có đạt tới tình trạng Địa Sát kiếm thuật cực cao thì tác dụng của nó cũng không có nhiều thay đổi, điều kiện tiên quyết là có thời gian sung túc, thì uy lực Địa Sát kiếm thuật thậm chí có thể vượt qua 81 Kiếm Tề Phát, trên cả năng lực sử dụng tới Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật, tuy nhiên, cái đó cần thời gian quá dài rồi.

Mà Địa Sát kiếm thuật lại có nhược điểm không nhỏ, đó chính là nhất định phải có Địa Nguyên sát khí, không có Địa Nguyên sát khí thì Địa Sát kiếm thuật bất quá so Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm thuật chỉ lợi hại hơn vài lần mà thôi, cùng tương đương với Thủy Hỏa Vô Tình.

Tóm lại, Địa Sát kiếm thuật là một môn kiếm thuật cần súc tích lực lượng để phát huy uy năng.

"Xuống dưới!"

Chứng kiến bộ dáng Cự kiếm hắc sắc như vậy, Diệp Trần biết rõ, dùng Địa Sát kiếm thuật hiện tại không có khả năng sinh ra uy hiếp đối với Hư Hoàng, ngón tay hắn khẽ động, Cự kiếm hắc sắc lần nữa được đẩy vào hư không, biến mất không thấy đâu nữa.

"Diệp Trần!"

Hư Hoàng há có khả năng để cho Diệp Trần có thời gian súc tích thêm lực lượng, giờ phút này hắn chẳng những thi triển Hư Không Bất Bại Chiến Pháp, Long Hổ Bạo Nguyên đan dược lực cũng kích phát ra…khiến chiến lực lần nữa tăng lên một đoạn.

Ầm!

Hai mắt hiện lên ánh sáng màu đỏ rừng rực, Hư Hoàng bạo phóng tới Diệp Trần, một chưởng đánh tới.

"Cho dù không có Địa Sát kiếm thuật, ngươi cũng không làm gì được ta đâu"

Thiết Huyết Ngân Lam kiếm rút ra khỏi vỏ, Diệp Trần một kiếm vung trảm ra một màn kiếm màu xanh biếc, như trước vẫn cuồng bạo tựa như khai thiên tích địa.

Khí kình rung động quét ngang tám phương, cơ thể Hư Hoàng hơi nhoáng một chút nhưng cũng cũng không lui lại một bước nào, trái lại Diệp Trần lần đầu tiên bị chấn động bay ra ngoài, nhưng ngoại trừ khí huyết sôi trào, trên mặt hiển hiện ra ngoài một ít tái nhợt, tựa hồ cũng không bị bất cứ thương tổn gì. Kỳ thật, nếu như không phải đổi thành ngụy Cực phẩm bảo kiếm Thiết Huyết Ngân Lam kiếm thì Hư Hoàng chưa hẳn có thể chiếm được thế thượng phong, Long Hổ Bạo Nguyên đan lại cho thực lực của hắn tăng lên một đoạn, nhưng Thủy Hỏa Vô Tình rốt cuộc vẫn là Đỉnh giai áo nghĩa kiếm pháp, không phải thứ "ngồi không" nên Diệp Trần chỉ bị thiệt hại một chút do dùng bảo kiếm phẩm cấp thấp một cấp bậc so với Thiên Hạt kiếm.

Có lẽ là Hư Không Bất Bại Chiến Pháp lại để cho chiến ý Hư Hoàng tăng lên vô cùng, thêm hỗ trợ của cường đại dược lực trong Long Hổ Bạo Nguyên đan, do vậy hắn bắt đầu trở nên cuồng bạo, tiếp đó, Hư Hoàng liên tiếp không ngừng tiến công về hướng Diệp Trần, thế công như mưa giông

gió bão khiến cho nhật nguyệt vô quang, Thiên Địa lúc sáng lúc tối, còn nước biển phía dưới không ngừng nhấc lên sóng biển cao ngập trời, Lôi Quang lập loè.

Diệp Trần liên tiếp lui về phía sau, hiện tại Hư Hoàng quá mạnh mẽ, chiến lực của đối phương bao trùm lấy hắn, chân nguyên chẳng những như dòng nước trôi qua, ngực cũng dần dần cảm thấy phiền muộn, đó là dấu hiệu nhanh chóng bị tổn thương. Thế nhưng nụ cười trên mặt Diệp Trần lại càng ngày càng mạnh mẽ.

"Không sai biệt lắm đã tích lũy đầy đủ ah!"

Aaa!

Lại một lần nữa bị đánh bay đến mấy trăm dặm bên ngoài, Diệp Trần quát lên một tiếng lớn, kiếm chỉ giương lên, uy thế khủng bố của Hắc sát cự kiếm bắt đầu tái hiện, một cỗ cường đại kiếm thế khuếch tán ra.

Hư Hoàng đến cùng cũng còn có lý trí, lập tức kéo dài khoảng cách, thân hình lơ lửng không cố định, đây là dấu hiệu hắn muốn thi triển Không Gian Áo Nghĩa thân pháp.

"Ngươi không có cơ hội rồi!"

Diệp Trần mi tâm màu bạc dọc mắt mở ra, một đạo chùm sáng màu bạc chui vào đến trong Hồn Hải Hư Hoàng.

Linh Hồn Chi Quang không có khả năng làm bị thương linh hồn Hư Hoàng, bất quá chỉ cần có thể làm cho đối phương mê muội trong chốc lát cũng đã quá đủ, dù sao Địa Sát kiếm thuật là kiếm thuật cao cấp bên trong Ngự Kiếm Thuật, tốc độ so với bất luận môn kiếm pháp nào của Diệp Trần cũng đều phải nhanh hơn mấy bậc.

"Trận chiến đấu này, nên kết thúc rồi!"

Chùm sáng màu bạc được kích bắn đi ra sau cả Tử sắc cự kiếm, nhưng

vì chùm sáng màu bạc này có tốc độ quá nhanh, phát sau mà đến trước, Tử sắc cự kiếm theo sát phía sau tàn nhẫn mà oanh kích tại trên ngực Hư Hoàng, tuy còn chưa tiếp xúc thật sự nhưng phía sau lưng Hư Hoàng đã bị một đạo cường đại kiếm kính xâm nhập vào cơ thể đi xuyên qua, chỉ như vậy cũng đủ để thấy được một kiếm này có uy lực kinh nhân đến cỡ nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1217: Kết Thúc, Truyền Kỳ Mới Bắt Đầu

Oanh!

Như một đoàn Hắc Kim sắc chói lòa nổ tung, sóng âm mãnh liệt nương theo đạo ánh sáng chói mắt kia bộc phát dữ dội, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người xung quanh đều bị rơi vào hiện tượng mù lòa tạm thời, trong thiên địa như không hề tồn tại bất cứ hình ảnh nào, không nơi nào là không bị cường quang cùng khí kình cuồng bạo trùng kích.

Cực phẩm chiến giáp rốt cuộc cũng là Cực phẩm chiến giáp, tại nơi bị Hắc sắc Cự Kiếm oanh kích, Kim sắc chiến giáp trên người Hư Hoàng cũng không bị chấn nát mà chỉ là thoáng lõm xuống dưới một khối, nhưng bản thân Hư Hoàng cũng không có cứng rắn như Cực phẩm chiến giáp, thân thể hắn đã xuất hiện vô số vết rách, sau đó bạo vỡ thành trăm ngàn khối.

Cho dù có Lục giai Linh khu, nhưng công kích ở trước mặt tuyệt đối đã vượt qua cực hạn bản thân hắn đến mấy lần, trúng phải công kích này thì thịt nát xương tan, trừ phi Hư Hoàng là Luyện Thể Vương giả có thể dùng khí lực khủng bố của bản thân phối hợp cùng Lục giai Linh khu thì may ra mới có khả năng chống đở được một kiếm này. Đương nhiên, bị thương là điều không thể nào tránh được, Lục Tinh sát thương, như thế nào lại có thể tạo ra thương thế nhẹ nhàng như vậy.

Oanh kích ra một kiếm này, lực lượng sát khí của Hắc sắc Cự Kiếm hoàn toàn tiêu hao hết, biến trở lại thành Tử sắc Cự Kiếm. Còn tại Hư Hoàng, bên trong Hoàng Kim sắc chiến giáp lúc này chỉ còn duy nhất một khối huyết nhục đang cực tốc nhúc nhích, chỉ trong nháy mắt đã trùng sinh thành Hư Hoàng, nhanh như thiểm điện, y giơ nắm đấm lên tung ra một quyền đánh bay Tử sắc Cự Kiếm vẫn đang còn hung hăng lấn tới.

Hư Hoàng với tư cách là một Phong Đế Vương giả cường đại đến cực điểm, Bất Tử Chi Thân sớm đã đạt đến cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh, hơn nữa có Hoàng Kim sắc chiến giáp bảo hộ, giúp cho hắn có thể lưu lại một khối nguyên vẹn huyết nhục, cái khối huyết nhục kia đúng là phần bụng của hắn, bên trong vẫn còn ẩn chứa đan điền, cho nên thân thể Hư Hoàng tuy bị nát bấy nhưng rốt cuộc hắn vẫn bảo tồn được đại bộ phận tu vi, như trước vẫn còn đủ sức để đánh một trận nữa.

"Diệp Trần, ta nhớ kỹ rồi."

Hư Hoàng thanh âm thập phần lạnh lẽo, hắn liếc nhìn thật sâu Diệp Trần rồi thân hình lóe lên hóa thành một vòng hồ quang mà trốn vào hư không biến mất không thấy đâu nữa.

Hư Hoàng bại lui rồi!

Triệu hồi Tử sắc Cự Kiếm, Diệp Trần cũng không đuổi theo làm gì, bằng vào cảnh giới Không Gian Áo Nghĩa của Hư Hoàng, đuổi giết hắn là điều vô nghĩa.

Bất kể như thế nào, cuối cùng Diệp Trần cũng đã thắng ở trận chiến này.

"Thắng rồi!"

Linh Đan Vương Tùng hạ một hơi, ngay sau đó là cuồng hỉ.

Không chỉ có Linh Đan Vương cuồng hỉ không ngớt, bên này Diệp Trần, tất cả mọi người như trút được gánh nặng mà cười rạng rỡ. Bọn họ vốn dĩ ở trong tình thế yếu nhược, trong thời gian ngắn còn có thể cùng đối phương liều mạng nhưng trong thời gian dài thì tuyệt đối sẽ có người tử vong, thân là Sinh Tử Cảnh Vương giả, không một ai nguyện ý tử vong ở thời điểm này, con đường ở phía sau bọn hắn còn rất dài, chết lúc này quá không đáng rồi.

"Chúng ta đi thôi!"

Sau khi Hư Hoàng ra đi, Thiên Hư Vương là kẻ đầu tiên lui lại, cũng

mang đi vài Vương giả Hư Không Môn cùng một vài giao hảo Vương giả.

"Hắn vì cái gì lại mạnh như vậy, rất ung dung tự tại ah!"

Chiến Thiên Tượng Hoàng là kẻ thứ hai lui lại, hắn cũng không có thủ đoạn nào để ngăn cản Địa Sát kiếm thuật của Diệp Trần, nếu đổi thành hắn, đối mặt với Địa Sát kiếm thuật của Diệp Trần, hắn rất có thể là kẻ chết sớm nhất, cái đó và chiến lực không có quan hệ gì với nhau.

"Yến Khinh Huyên, xem ra lần sau chúng ta sẽ lại đánh một trận."

Không Đế đồng dạng liếc nhìn Diệp Trần thật sâu, đây thực sự là thiên tài đích thực từ xưa đến nay, rốt cục đã triệt để phát triển đi lên, ngoại trừ các Lục Tinh Vương giả như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, hắn tựu là tồn tại vô địch. Mỗi tiếng nói, mỗi cử động của hắn về sau đều có thể cải biến phong vân Chân Linh thế giới. Từ giờ trở đi, sẽ không còn người nào dám tại bên ngoài sáng mà mạo phạm hắn. Hắn và Hư Hoàng cũng đồng dạng như nhau, tại bất cứ nơi nào, bọn hắn muốn tới thì tới muốn đi thì đi, kẻ nào dám ngăn cản tức là tự đi tìm cái chết.

Huyền Hậu cảm khái nói: "Lần sau, có lẽ tựu là lúc chúng ta kề vai chiến đấu rồi."

Không có vĩnh hằng địch nhân, vì Chân Linh thế giới, sẽ có thời điểm bọn hắn phải kề vai chiến đấu.

"Hy vọng như vậy!"

Không Đế thân thể như gợn sóng khuếch tán rồi biến mất.

"Đáng giận, bây giờ lão tổ ta mặt phải đặt ở hướng nào đây !" Hắc Long lão tổ oán hận ly khai, hắn cũng đã hạ quyết tâm không bao giờ đi trêu chọc Diệp Trần nữa, coi như đối phương không tồn tại.

Cuối cùng, trong các nhân vật quan trọng, chỉ còn lại có một người là Thanh Vân Kiếm Đế.

"Thanh Vân Kiếm Đế, cùng là kiếm khách, ta cảm thấy thanh lợi kiếm phải nhắm vào đúng địch nhân mới là việc mà chúng ta cần phải làm, ngươi cảm thấy có phải hay không?”

Diệp Trần nhạt cười nhạt nói.

"Kẻ có nắm đấm lớn tựu là đạo lý, từ giờ trở đi, những gì ngươi nói hết thảy tựu là chỗ đạo lý, ta có phản bác hay không cũng không có ý nghĩa gì nữa, hi vọng là ngươi đúng."

Thanh Vân Kiếm Đế cũng quay người ra đi, gọn gàng mà linh hoạt.

Cấp nhân vật quan trọng đi rồi, còn lại chỉ là lính tôm tướng cua lưu lại đâu còn đạo lý nữa, bọn hắn nhìn như chiếm ưu thế về nhân số, nhưng không có cường đại Phong Đế Vương giả dẫn đầu, tựu tuyệt đối không có phần thắng. Cả chiến trường như run rẩy, không chỉ cần có binh sĩ mà còn cần phải có cường hãn tướng quân bằng không thì cũng chỉ là một đám tàn quân mà thôi.

Chỉ chốc lát sau công phu, lúc trước trận doanh từng có 200 người, nay đã ra đi không còn một mảnh, không khí khẩn trương trên không Hỗn Loạn Ma Hải cũng tùy theo đó tan thành mây khói, phảng phất như chưa từng tồn tại qua.

"Hô, đã xong rồi, cảm tạ các vị."

Hung hăng nhổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần quay người, hướng phía mọi người chắp tay ôm quyền cảm tạ.

"Diệp Trần, ngươi quá khách khí rồi, kỳ thật chúng ta chuyện gì cũng không có làm, ngươi mới là người có cống hiến lớn nhất."

"Đúng vậy, không có ngươi, chúng ta tới cũng vô dụng thôi."

Dùng lực lượng một người mà có thể chấm dứt được trận chiến này, đúng là một cuộc chiến có một không hai, Diệp Trần tuy nói không thể cùng

cổ nhân so sánh ngang hàng nhưng ít nhất ở thời đại này, hắn đã trở thành nhân vật truyền kỳ rồi.

Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, dị tộc đại kiếp nạn lửa sém lông mày, tất cả mọi người đều có sự tình riêng phải làm, không có khả năng ở chỗ này nói chuyện trời đất mãi.

Gần trăm người giúp nhau kết bạn, một lúc sau liền riêng phần mình ra đi, cuối cùng chỉ còn lại có năm người là Diệp Trần, Huyền Hậu, Ma Hoa Hoàng, Tiên Thiên Ma Hoàng và Linh Đan Vương.

"Ta hoài nghi, trận đại chiến này là một cái âm mưu."

Ma Hoa Hoàng đột nhiên nói ra.

Huyền Hậu gật gật đầu, "Nhân Ma hương là do Nhân Ma nhất tộc ngươi che giấu, chuyện lớn này chỉ có Tộc trưởng biết rõ, kẻ ngoại nhân biết đến là khả năng rất thấp, có lẽ bọn Ma tộc đã trà trộn vào bên trong các Vương giả của Chân Linh thế giới, chúng muốn mượn cơ hội này để biết rõ Nhân Ma hương đang ở chỗ nào, sau đó dễ dàng tháo bỏ niêm phong Nhân Ma hương để cho Ác Ma tổ thụ tái nhập nhân gian."

"Đáng tiếc, ta không có biện pháp nào để ngăn không cho bọn hắn xem Nhân Ma hương." Ma Hoa Hoàng thở dài.

Nhân Ma hương là một cái cớ, có thể Ma Hoa Hoàng cũng biết điều đó, nhưng nếu như nàng không triệu hồi Nhân Ma hương ra thì trận chiến đấu này tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấm dứt như thế, dù Diệp Trần có đến cũng không can thiệp được. Dù sao trước đó, không ai biết rằng Nhân Ma lãnh địa chính là nơi cất giữ phong ấn Ác Ma tổ Thụ mà lầm tưởng nơi đây là chỗ ẩn thân của Ma tộc.

"Nhân Ma hương ngay cả ta cũng không biết thì khả năng che giấu không cần phải nói rồi."

Tiên Thiên Ma Hoàng cũng gật gật đầu.

Diệp Trần nói: "Theo như lời các vị thì một đạo phong ấn cuối cùng trên Nhân Ma hương chính là do Nguyên Hoàng tiền bối tạo nên, trùng hợp là ta tại đây còn có một đạo phân thân của Nguyên Hoàng tiền bối nên nếu có ai động vào Nhân Ma hương, chắc chắn Nguyên Hoàng tiền bối hội sẽ sinh ra cảm ứng, đến lúc đó, ta sẽ tiến đến ngăn cản hắn, ít nhất sẽ không cho hắn có cơ hội phá bỏ phong ấn."

"Cái gì, ngươi có một đạo phân thân của Nguyên Hoàng tiền bối." Bốn người giật mình.

"Không hổ danh là một Phong Đế Vương giả đích thực cuối cùng, thật lợi hại, dù đã chết đi nhiều năm như vậy nhưng vẫn chuẩn bị cho sự tình ngày sau. Nếu như vậy, ta ngược lại là có chút hi vọng đối với dị tộc đại kiếp nạn rồi, Nguyên Hoàng tiền bối nếu đã có lưu lại hậu thủ thì nói không chừng các Phong Đế Vương giả khác cũng lưu có hậu thủ, bọn hắn chắc chắn không hi vọng Chân Linh thế giới phải chịu khổ ải khi bị dị tộc nô dịch."

Theo lời Linh Đan Vương nói ra thì Phong Đế Vương giả có thể lưu lại dấu vết trên Đế Ngân Bia đều là những nhân vật tuyệt thế, mà tất cả bọn họ đều không hiện hữu trong số Phong Đế Vương giả ở thời đại này.

"Đem hi vọng ký thác vào người khác, không bằng chúng ta tự lực cánh sinh, trước khi điều đó xảy ra, chúng ta cần phải tự tăng cường tu luyện, lần dị tộc đại kiếp nạn này, luận về sức mạnh thì đối thủ có lẽ không bì kịp với ở thời đại Thượng Cổ, nhưng cũng chớ quên là Chân Linh thế giới trước mắt toàn diện suy yếu, đừng nói là Thất Tinh chiến lực, ngay cả Lục Tinh chiến lực đều rải rác không có mấy, nguyên một đám không biết tung tích." Huyền Hậu nhắc nhở.

"Huyền Hậu nói rất đúng, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình, trừ phi những Phong Đế Vương giả đã chết kia được phục sinh, nếu không là không thể nào phát ra nổi tác dụng chủ đạo rồi."

Tiên Thiên Ma Hoàng sao lại há có thể không rõ đạo lý này.

"Ha ha!" Linh Đan Vương đàm tiếu nói: "Thực lực của ta quá yếu, khởi phát không có nhiều tác dụng lớn nhưng thuật luyện đan mới của ta có thể giúp các ngươi giải quyết không ít bề bộn ah, lần Đan Vương đại hội này, ta có thu mua không ít thiên tài địa bảo, tất nhiên cũng sẽ biết luyện chế ra một ít hữu dụng đan dược đấy."

Giá trị của Linh Đan Vương không nằm ở chiến lực, mà chỗ cường đại của hắn chính là Luyện Đan thuật, ngay cả Long Hổ Bạo Nguyên Đan là một trong Thượng Cổ thập đại kỳ đan mà hắn cũng có thể luyện chế ra, bực thành tựu này, so ra còn cường đại hơn cả mười Phong Đế Vương giả bình thường.

Lúc gần ly khai, Ma Hoa Hoàng đối với Diệp Trần nói ra: "Khuynh Thành đã tiến vào Sinh Tử Cảnh, nhưng vẫn chưa thể xuất quan, nàng vẫn còn đang làm quen với năng lực kế thừa Ma tộc huyết mạch, đến lúc xuất quan, nàng sẽ cho ngươi một cái kinh hỉ thật lớn."

"Mộ Dung đã tiến vào Sinh Tử Cảnh rồi sao?" Diệp Trần liền quay đầu hỏi.

"Đúng vậy, cả ta cũng không nghĩ tới nàng kế thừa Ma tộc năng lực cường đại như thế, thế cho nên ngày xuất quan sẽ cần phải kéo dài ra nữa, bất quá ngươi cứ yên tâm, thực lực nàng bây giờ đã đạt đến trình độ đỉnh cấp Vương giả, theo ta thấy, tư chất của nàng thậm chí so với đại bộ phận người của Ma tộc đều hơn hẳn, không sai biệt lắm là tư chất cao đẳng Ma tộc rồi."

Ma tộc là một cấp bậc sâm nghiêm chủng tộc, không giống với Chân Linh thế giới, Ma tộc không chỉ có dùng thực lực để nói chuyện mà còn dùng đến huyết thống cao quý mà nói ra, những điều này Diệp Trần cũng có biết một chút.

"Thật tốt quá, đa tạ Ma Hoa Hoàng tiền bối đã dốc lòng dạy bảo Mộ Dung rồi."

Mộ Dung tiến vào được Sinh Tử Cảnh, Diệp Trần xem như đã tùng hạ

một hơi, trong dị tộc đại kiếp, nếu không có thực lực Sinh Tử Cảnh Vương giả thì khó có thể bảo toàn bản thân, chỉ có thể tùy tình hình sở liệu mà thôi.

Tất cả mọi người đã ra đi, bên trên không Hỗn Loạn Ma Hải trở lại một mảnh trống trãi, gió biển vẫn từ từ thổi qua.

"Không thể tưởng được Nhân Ma hương bị giấu ở chỗ sâu trong hư không, cần phải dựa vào ấn pháp đặc thù mới có thể triệu hoán nó đi ra, đáng tiếc, nơi đây là Chân Linh thế giới, là thế giới của loài người, còn trời sinh Ma tộc chúng ta đối với Ác Ma tổ Thụ mới có cảm giác thân thiết, thêm chút thời gian nữa có lẽ sẽ dễ dàng tìm được Nhân Ma hương."

Tại trung ương một cung điện cực lớn có bầy đặt một cái bàn dài mấy chục thước, từng đạo hư ảnh màu đỏ như máu đang ngồi bên cạnh bàn dài này, thủ tọa huyết hồng hư ảnh đang mở miệng nói.

Một huyết hồng hư ảnh bên cạnh nói: "Mặc dù biết chuẩn xác khu vực của Nhân Ma hương nhưng bất quá cái tên Diệp Trần kia ngược lại là một cái chướng ngại không cách nào bỏ qua được, hắn đã phát triển quá nhanh rồi."

"Chính vì vậy cho nên chúng ta cần phải tăng thêm tốc độ loại bỏ niêm phong trên các vị đại nhân trước khi hắn còn chưa có phát triển mạnh hơn, ta sẽ phát phát động chiến tranh đánh chiếm toàn bộ Chân Linh thế giới."

"Nghe nói tà Linh tộc Thiên Tà đại nhân đã thuận lợi thoát khốn ra ngoài, có lẽ chúng ta có thể liên hệ hắn thoáng một chút ah."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1218: Giao Chiến Kiếm Vương (Thượng)

Trước khi trở về Diệp gia, Diệp Trần đi một chuyến đến phía nam Thiển Hải Liên Minh, kể từ sau khi Hoàng Bào Lão Quái bị hắn đánh chết! Hôm nay, phía nam Thiển Hải Liên Minh Minh Chủ không phải là ai khác mà chính là tộc trưởng Tôn Thái của Thủy Viên nhất tộc.

Tôn Thái dù sao cũng là tân tấn Yêu Vương, miễn cưỡng cũng được cho là trung giai Vương giả, còn Tôn Tiểu Kim thì thành tựu cũng không lớn hơn so với lúc trước bao nhiêu, Thủy Viên nhất tộc giờ đây không còn bị thực lực của những thế lực khác ở phía nam Thiển Hải Liên Minh áp đảo nữa, nếu không có Diệp Trần thì cho đến nay Tôn Thái vẫn còn bị giam trong ngục giam bí mật, không thấy được cả ánh mặt trời.

Từ trước đến nay, Diệp Trần vẫn tính toán xem có thứ manh mối gì không tốt đối với Tôn Thái khi ông ngồi lên vị trí minh chủ, đặc biệt vị trí phó Minh Chủ không thể nào không có.

Có lẽ là Diệp Trần đánh giá thấp lực uy hiếp của mình, phía nam Thiển Hải Liên Minh vẫn ngay ngắn rõ ràng, cũng không xảy ra bất kỳ loạn tử nào, thế lực khắp nơi đối với Tôn Thái cũng không có biểu hiện âm phụng dương vi (ngoài nóng trong lạnh), các thế lực kia đều tận tâm làm hết phận sự, so với trước kia không có gì khác biệt.

"Nội bộ liên minh vẫn bình an vô sự, mặc dù mấy phó Minh Chủ không quá tôn trọng ta nhưng bất quá cũng biết phân tấc, không dám làm càn, chỉ là Hắc Sát Đảo cùng Yêu Thần Giáo có chút không yên ổn, chúng vẫn luôn muốn tranh đoạt khu vực phía nam Thiển Hải Liên Minh ta, nơi có rất nhiều tài nguyên."

Tôn Thái đem một ít chuyện sắp tới nói cho Diệp Trần biết.

"Không việc gì đâu, ta sẽ nhường bọn họ đàng hoàng."

Diệp Trần nói vừa xong, liền trốn vào hư không.

Yêu Thần Giáo là một đại bá chủ ở phía nam khu vực biển sâu, thế lực gần với Hỗn Loạn Ma Hải, cùng Hắc Sát Đảo nổi danh.

Trên bầu trời, Diệp Trần thân ảnh hiện ra.

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, Diệp Trần trực tiếp thi triển ra Địa Sát Kiếm Thuật, Tử Sắc Cự Kiếm lẻn vào đến dưới đáy biển, khi đi lên đã biến hoàn toàn thành hắc sắc, một luồng sóng sát khí kinh khủng phát ra, Kiếm Thế hướng trên diện rộng khuyếch tán.

"Địa Yêu Hoàng, xem ra lần trước ta còn chưa đánh cho ngươi sợ."

Nói chuyện đồng thời, Diệp Trần kiếm chỉ một điểm, Tử sắc cự kiếm hướng chỗ Yêu Thần Giáo oanh kích.

Tạp sát!

Yêu Thần Giáo có đại trận vững mạnh bảo vệ, nhưng dưới thân kiếm đen tuyền kia thì cũng không khác gì đậu hủ, dễ dàng bị xuyên thủng, cả đại trận trông như một cái bụng bị chia ra làm hai, nước biển mãnh liệt tràn vào.

Ngay tiếp đó, Địa Sát Đảo gặp phải công kích của Diệp Trần khiến cho cả một đám lớn cao thủ trên đảo phải kinh hồn táng đảm, không một kẻ nào dám mạo hiểm đương đầu.

Tại một tòa cung điện dưới đáy biển, ba đạo nhân ảnh đứng ở đó.

"Tên Diệp Trần này thật lớn lối."

Nói chuyện chính là Địa Yêu Hoàng, chỉ bất quá lúc này trên người Địa Yêu Hoàng lại tản ra nồng đậm tà khí, khuôn mặt lành lạnh.

"Để cho hắn đắc ý thêm một thời gian ngắn nữa, đợi đến khi đại quân

chúng ta tịch quyển cả Chân Linh thế giới thì hắn muốn khóc cũng không kịp."

Hắc Sát Hoàng cũng phát ra tà khí um tùm

"Không nên xem thường hắn, luận về tốc độ phát triển thì người này là kẻ mà bình sanh ta mới thấy lần đầu, nói không chừng hắn là một đại chướng ngại của chúng ta đấy."

Kim Ngao Lão Tổ cạnh đó cũng ẩn nặc tà khí nói.

"Đáng tiếc chúng ta vẫn không có thể quen thuộc với thân thể này, bằng không, bằng vào thực lực của chúng ta, ba người trẫm ra tay là đủ để đánh chết hắn."

"Không vội, có Thiên Tà đại nhân đang ở đây, lần chiến tranh này, chúng ta tất nhiên có được thắng lợi cuối cùng. Đến lúc đó, Tà Linh Tộc chúng ta ít nhất có thể chia cắt đến ba thành Chân Linh thế giới, nơi đấy có biết bao nhiêu là tài nguyên chứ."

Trải qua một tuần lễ thời gian, Diệp Trần cuối cùng cũng khôi phục hoàn toàn.

"Giờ là lúc ta nên đi Phong Vương Điện để tiếp nhận phong hào rồi”.

Phong Vương Điện tiếp nhận phong hào có kỳ hạn là một năm, trong vòng một năm nếu không đi thì Phong Vương Điện Điện linh sẽ trực tiếp đem bỏ qua hắn, hiện tại thời hạn một năm cũng sắp hết.

Phong Vương Sơn tại Thiên Vũ Vực là một ngọn cự sơn cao tới vạn trượng, đỉnh của cự sơn này bằng phẳng như bị đao gọt, một tòa đại điện rộng lớn tứ phương có phong cách cổ xưa đang tọa lạc tại ở phía trên.

Cây hoàng bá!

Cây khối khẽ nhộn nhạo, Diệp Trần đi tới quảng trường Phong Vương

Điện.

Ngẩng đầu nhìn, trên cửa đại điện có một cái bảng rất to, trên tấm bảng có viết ba chữ viết cổ Phong Vương Điện, ba chữ cổ kia chẳng những bản thân có thể tự phát ra lực đạo, nét bút như Du Long, hơn nữa lại ẩn chứa khí thế vô cùng, cho dù là Diệp Trần, khi đối mặt ba chữ kia cũng sẽ thấp hơn một mảng lớn, phảng phất như không phải đối mặt với ba chữ viết mà là một ngọn núi cao vĩnh viễn không cách nào leo lên, một mảnh mênh mông Vô Ngân Tinh Không.

"Thật là lợi hại đắc ý chí."

Diệp Trần không biết ba chữ kia làm thế nào tạo ra được, nhưng ban đầu có thể khẳng định chính là, người viết ba chữ kia đã đem ý chí của mình dung nhập vào đó, bất luận kẻ nào đi tới Phong Vương Điện, trước hết cũng sẽ sinh lòng kính ngưỡng mà không dám có chút bất kính nào.

Tựa hồ cảm ứng được Diệp Trần đến, cửa điện Phong Vương Điện tự động mở ra, bên trong một chiếc chén nhỏ có ngọn đèn dầu đang sáng lên.

Khẽ thở ra một hơi, Diệp Trần cất bước đi vào.

kétttttttt.

Cửa Phong Vương Điện điện đóng lại.

"Cái kia chính là Phong Vương Trụ sao?"

Diệp Trần không có để ý cửa điện phía sau đã đóng lại, tầm mắt của hắn rơi vào một cây cột bằng đồng xanh trong trung tâm đại điện, phía trên nó có rất nhiều phong hào, từ trên xuống dưới, chi chít, không thể đếm hết, mà phong hào thứ nhất cũng không phải là Cổ Đế, mặc dù Cổ Đế là người Phong Đế Vương Giả đầu tiên, nhưng ông cũng không phải là vị Sinh Tử Cảnh vương giả đầu tiên.

"Chờ thật lâu, rốt cuộc cũng có một người nữa đã tới!"

Một tiếng thanh âm non nớt chợt phát ra.

"Người nào?"

Diệp Trần căn bản không biết thanh âm từ nơi nào truyền đến.

"Hì hì, ta ở chỗ này." Trên Phong Vương Trụ đính đoan, một thân ảnh nhỏ bé lả lướt nhảy xuống, định thần nhìn lại, bất quá chỉ là một đứa bé, ước chừng chỉ mười tuổi có đôi môi hồng răng trắng, ánh mắt thật to.

"Ngươi là Điện linh sao?"

Diệp Trần tuân thủ hỏi

"Đúng vậy."

Điện linh bộ dáng thể hiện nên một vẻ kiêu ngạo trả lời.

"Tại hạ Diệp Trần, là tới để xin Phong vương." Diệp Trần có chút buồn cười, bộ dáng Điện linh này hiển nhiên là một đứa trẻ, hắn cũng không nhận ra, đây là do trời sanh.

"Ta tự nhiên biết!" Điện linh đánh giá Diệp Trần, ông cụ non gật đầu, "Ngươi khí tràng rất cường đại, rất tốt, ta hỏi ngươi, ngươi là muốn tùy tiện phong Vương, hay là muốn cạnh tranh với Kiếm Vương, ta xem ngươi có tư cách cạnh tranh cái phong hào Kiếm Vương này, mặc dù cũng không dễ dàng, khả năng thất bại tính ra cũng rất lớn đấy."

"Thực lực ta bây giờ, khiêu chiến Kiếm Vương cũng sẽ có rất lớn khả năng thất bại ư?"

Diệp Trần hỏi ngược lại, chiến lực của hắn đã là Ngũ tinh bá chủ cực hạn, nếu là có thêm thời gian súc tích lực lượng, thậm chí có thể bộc phát ra Lục Tinh chiến lực.

Điện linh đảo cặp mắt trắng dã, "Ngươi cho rằng thực lực mạnh là có thể tranh giành được phong hào Kiếm Vương ư, đừng có nằm mơ, tranh đoạt cái

phong hào Kiếm Vương này, không phải chỉ là dựa vào chiến lực, mà là ngươi phải có sự thấu hiểu như thế nào đối với kiếm đạo. Đến lúc đó ngươi sẽ phát hiện, ngay cả sát chiêu ngươi cũng không có cơ hội để tung ra, bởi vì căn bản không có thời gian để vận dụng sát chiêu, ngươi chỉ có thể lấy chiêu thức bình thường để chiến đấu, Linh Hồn Lực cũng không cách nào phóng ra ngoài. Con người khi còn sống, thời gian cũng khá dài, lúc đầu, có một ít người có được cơ duyên thâm hậu, có một ít người cơ duyên nông cạn, lúc này, người có cơ duyên thâm hậu mặc dù mạnh hơn một chút, nhưng cũng không phải là nói người có cơ duyên nông cạn thì tài hoa của họ thượng tựu yếu hơn, kém hơn hắn."

"Trước tiên, ta cho ngươi xem một chút cảnh tượng ngắn này, ngươi hẳn cũng biết Đồng Kỳ Kiếm Vương, ở kiếm đạo hắn đã đạt thành tựu cao mạnh bao nhiêu." Tiểu Điện Linh vung tay lên, Phong Vương Trụ lúc trước liền xuất hiện một đạo màn sáng, trên màn sáng bắt đầu xuất hiện hình ảnh, bên trong là hai người cũng rất trẻ tuổi, một người có tướng mạo bình thường, thần sắc bình thản, một người thì khí thế ngất trời, bén nhọn vô cùng, trên tay bọn họ, riêng mình đều nắm lấy một thanh Thiết Kiếm.

"Rất mạnh."

Vừa nhìn vào, Diệp Trần cũng biết hai người này rất mạnh, nhưng chẳng biết tại sao ánh mắt của hắn lại gắt gao ngó chừng trên người thanh niên có tướng mạo bình thường kia, người này khí thế không hiện ra, nhưng cũng không làm cho người ta có cảm giác bình thường, hắn giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm đang ẩn sâu trong vỏ kiếm, một tia kiếm khí cũng không tiết lộ ra ngoài.

Về phần thanh niên khí thế ngất trời kia, toàn thân làm cho người ta cảm giác hắn là một thanh bảo kiếm bén nhọn, tựa hồ là hóa thân của kiếm, khí cơ là kiếm, sợi tóc là kiếm, ánh mắt là kiếm, tay áo tung bay cũng là kiếm, mọi thứ cùng hắn như có một sự liên đồng, cái gì cũng là kiếm, nếu nói là hắn yếu thì Diệp Trần là kẻ đầu tiên không tin.

"Hai người cũng rất mạnh, người tướng mạo bình thường kia hẳn là

thượng cổ Kiếm Vương sao! Không biết thanh niên khí thế ngất trời kia là ai." Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Trên màn sáng, song phương giao thủ.

Ra tay trước là thanh niên có khí thế ngất trời, thân hình chợt lóe lên hắn vung Thiết Kiếm, chính là một kiếm chém thẳng xuống, một kiếm này vô cùng quyết đoán, tựa hồ bất kì thứ gì cũng có thể chặt đứt, hơn nữa Diệp Trần phát hiện động tác quá là nhanh, chẳng lẽ điều này có quan hệ với lời Điện linh nói: 'Ngươi ngay cả thời gian tung ra sát chiêu cũng không có' ?

Buổi trưa!

ầm! ầm!

Kế tiếp một màn này đã để cho Diệp Trần híp mắt lại, ba kiếm, chỉ có ba kiếm, thanh niên khí thế ngất trời kia tựu thua trận, cả người bị chặn ngang chặt đứt.

Thanh niên tướng mạo bình thường kia không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã sở đoạt toàn bộ khí thế đối phương, một kiếm cuối cùng này tươi đẹp vô cùng, một kiếm ra khiến thiên địa thất sắc. Chỉ là một kiếm chiêu bình thường thế nhưng cũng có loại cảm giác tươi đẹp này.

"Như thế nào?" Điện linh cười hì hì hỏi.

"Đối thủ của Kiếm Vương là ai?"

Diệp Trần hỏi.

Điện linh hồi đáp: "Cũng là một kiếm khách hết sức nổi danh, tên là Thiên Kiếm Vương, do e ngại quy tắc của Phong vương điện, ta không thể đem hình ảnh lợi hại nhất để cho ngươi xem, Thiên Kiếm Vương này là một trong tự cổ chí kim kiếm khách, coi như là xếp hạng trước cả hai mươi tồn tại kiếm khách nổi danh khác, nhưng là ở trên tay Kiếm Vương, hắn ngay cả ba kiếm cũng đở không nổi."

"Nếu như không có lòng tin thì không nên khiêu chiến, bởi vì nếu không có lòng tin thì ngươi tất nhiên chỉ có thảm bại, đây là điều khẳng định ah. . ." Điện linh ngáp một cái.

"Có lòng tin hay không không phải là điều trọng yếu, quan trọng là...ta không cho là mình sẽ bại."

Diệp Trần trong đôi mắt từ lâu đã bắn ra chiến ý, có thể cùng kiếm khách tự cổ chí kim cường đại nhất, kinh tài tuyệt diễm nhất chiến đấu, cơ hội như thế cũng không nhiều, có lẽ vẻn vẹn chỉ có một lần.

"Có ý tứ, ta đây sẽ đưa ngươi cùng hắn đánh một trận sao!"

Bàn tay Điện linh về hướng Diệp Trần tìm tòi, sau đó lấy ra một đạo hình nhân dạng quang ảnh đưa vào màn sáng huyền phù kia.

Thiên toàn địa chuyển, Diệp Trần không ngờ tới Điện linh thần thông quảng đại như thế, trực tiếp giúp hắn ngưng tụ ra Tinh Thần Tư Niệm Thể rồi đưa vào một địa phương không biết là đâu, quả thực không hề có lực hoàn thủ.

Đây là một tấm rừng trúc, gió nhẹ thổi qua, lá trúc tất tất tác tác lay động.

Lòng bàn chân cảm giác rất chân thực, Diệp Trần tâm bắt đầu bình tĩnh lại.

Phía đối diện, một đạo nhân ảnh chậm rãi đi tới, mặc dù thấy không rõ tướng mạo nhưng từ cái khí thế bình thản kia thì xem như tất nhiên là thượng cổ Kiếm Vương, một vị kiếm khách mà bất kỳ kiếm khách nào cũng muốn đánh bại.

Giữa Phong Vương Điện, lúc trước Điện linh còn ngáp ngắn dài thì giờ thần sắc đã bắt đầu nghiêm nghị, nói thật, Diệp Trần là một trong những tuyệt đỉnh kiếm khách mà hắn đã gặp qua, trong số các tự cổ chí kim kiếm khách, ít nhất có thể xếp đến trên vị trí thứ 3, nếu không, hắn cũng sẽ không

cùng Diệp Trần nói nhảm nhiều như vậy, và lại còn cho hắn nhìn Thiên Kiếm Vương cùng thượng cổ Kiếm Vương chiến đấu, kiếm khách bình thường sẽ không có tư cách hưởng thụ đãi ngộ như thế.

"Diệp Trần, bất kể ngươi thắng hay thua, cuộc chiến đấu này cũng sẽ truyền lưu đời sau."

Điện linh cầm lấy một trái cây gặm một ngụm, hàm hồ không dịch nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1219: Giao Chiến Kiếm Vương (Hạ)

Trong rừng trúc, Kiếm Vương chậm rãi di chuyển đi qua, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

Lúc cách nhau ước chừng 30 bước thì đối phương ngừng lại, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chú lên Diệp Trần mà không nói gì.

Diệp Trần cũng không nói gì, Kiếm Vương lúc này thực chất cũng không phải Kiếm Vương thật sự, đối phương hẳn là một đạo Tinh Thần Tưởng Niệm Thể mà Điện Linh phục chế ra, hoàn toàn không có tư tưởng mà có chăng chỉ là bản năng chiến đấu.

PHỐC!

PHỐC!

Hầu như là đồng thời, hai thanh thiết kiếm từ trên trời giáng xuống, phân biệt cắm ở bên cạnh chân Diệp Trần cùng Kiếm Vương, thân kiếm cắm xuống mặt đất không tới nửa xích nhưng chuôi kiếm vẫn rung động động không ngừng.

"Diệp Trần, nếu ngươi có thể chiến thắng được Kiếm Vương, ta ngược lại cũng không ngại đem phương pháp tu luyện Sinh Tử Cảnh chân chính nói cho ngươi biết, còn nếu thất bại, vậy cũng chỉ có chờ đến thời điểm ngươi mạnh hơn nữa mới truyền thụ cho ngươi rồi."

Điện Linh ngồi ở một tấm ghế đá vừa quơ chân.

Kiếm Vương cùng Diệp Trần phân biệt rút thiết kiếm ra nhưng vẫn bất động nhìn đối phương, ai cũng không có ý động thủ trước, tựa hồ đang quan sát đối phương một cách chi tiết, tỉ mỉ và chờ đợi thời cơ ra tay.

Vù vù …!

Đúng lúc này, một trận cuồng phong thổi qua, gió xoáy lên vô số lá trúc trên mặt đất thành từng mảnh tựa như phi kiếm.

Ngâm! Ngâm!

Tiếng ngân vang của kiếm vang lên, hai người tựa như tia chớp vung thiết kiếm ra đón lấy đối phương,.

"Thật nhanh!"

Diệp Trần cảm giác tốc độ di chuyển của mình so với ngày thường nhanh hơn một lần, tốc độ vung kiếm cũng sắp hơn một lần rồi, cả hai cộng lại chẳng khác gì là gần như chênh lệch gấp ba lần, khó trách Điện Linh từng nói ở chỗ này, thời gian tích trữ sát chiêu cũng không có, chỉ cần chậm một chút cũng sẽ bị đối phương giết chết, không có bất kỳ chỗ trống nào để quay lại.

Linh Hồn Lực cường đại của Diệp Trần vào lúc đó phát ra tác dụng mấu chốt, đơn giản chỉ cần trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể thích ứng được tốc độ như thế, nếu không vừa lên đến, hắn cho dù không chết cũng sẽ rơi vào hạ phong, nhưng điều làm cho hắn thấy kỳ quái chính là, Kiếm Vương tựa hồ vừa mới bắt đầu cũng không thích ứng tốc độ như vậy, nhưng là rất nhanh cũng có thể điều chỉnh thích nghi.

"Xem ra đây là Điện Linh giở trò quỷ rồi."

Diệp Trần thầm nghĩ.

Coong!

Thiết kiếm giao kích cùng một chỗ, Hỏa Tinh vẩy ra giống như Thiên Nữ Tán Hoa, một ít lá trúc bị nhiễm phải Hỏa Tinh này lập tức bắt đầu cháy rừng rực trông hệt như một con bươm bướm xoay quanh bị thiêu đốt ở giữa không trung.

Mượn lực phản chấn cường đại, Diệp Trần bay rớt ra ngoài, áo lam bồng bềnh, sau một khắc, bàn chân hắn vừa hạ xuống đất đã dùng một tốc độ nhanh hơn so với lúc trước mà bạo tiến về phía đối phương đâm thiết kiếm đi ra.

Tốc độ phản ứng của Kiếm Vương một điểm cũng không hề chậm hơn so với Diệp Trần, thân hình hắn có chút sáng ngời nhanh chóng tránh đi một kiếm có tốc độ như ánh sáng của Diệp Trần, thiết kiếm nghiêng ngã như trêu chọc rồi đâm thẳng đến Diệp Trần.

Xùy!

Một đám tóc đen bị cắt đứt, đúng vào thời khắc mấu chốt này, Diệp Trần quay đầu né tránh, thiết kiếm của đối phương liền vuốt qua gò má trên mặt hắn.

"Không có hộ thể chân nguyên, chân nguyên không cách nào phóng ra ngoài, theo đó Linh Hồn Lực cũng không có cách nào được phóng ra, loại chiến đấu này tựa như chiến đấu trong Kiếm Giới vậy, bất quá so với Kiếm Giới thì tại đây tốc độ nhanh càng hung hiểm hơn."

Diệp Trần cảm thấy chính mình thập phần may mắn vì đã xông vào Kiếm Giới, có thể hiểu được tinh túy của mấy ngàn loại kiếm thuật trong Kiếm Giới, bằng không, hắn chưa hẳn có thể cùng Kiếm Vương so kiếm. Từ xưa đến nay, Kiếm Vương có thể một mực chiếm cứ vị trí kiếm khách mạnh nhất, không phải là không có đạo lý, nếu như không mạnh đến mức không còn gì để nói thì rất sớm đã bị người phía sau kéo khỏi đỉnh vinh quang cao nhất rồi.

"Bất quá, vẫn còn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều thứ, bằng nội tình hiện tại thì không nghĩ có thể đánh bại Kiếm Vương ah."

Đinh đinh đang đang.

Trong chớp mắt, hai người thiết kiếm không ngừng vung vẩy, giao kích

mấy trăm lần, Diệp Trần có thể cảm nhận được, chính mình dần dần rơi vào hạ phong rồi, Kiếm Vương mỗi một chiêu mỗi một thức đều không hề có sơ hở, đây chính là cảnh giới trong tay không có kiếm, trong lòng có kiếm. Nhưng tựa hồ, đối phương còn mạnh hơn so với hắn, có lẽ đối phương đã trải qua tới gần cảnh giới đỉnh phong rồi.

"Cảnh giới trong tay không có kiếm nhưng trong lòng có kiếm, chiến đấu với nhau quả thật vô cùng đẹp mắt, không có đạt tới cảnh giới này thì có thể sống quá ba kiếm của Kiếm Vương mới là lạ."

Điện Linh đối với kết quả này một điểm cũng không ngoài ý.

"Bất quá vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh mới một năm mà có thể đạt tới cảnh giới này cũng không dễ dàng, tính thêm Kiếm Vương cùng Diệp Trần, có lẽ chỉ có bốn người làm được như vậy!"

"Vạn vật làm kiếm."

Mượn lực bay ngược, Diệp Trần đột nhiên tay trái vận lên kiếm chỉ, hướng tới Kiếm Vương điểm đi.

Xuy xuy xuy xuy!

Giữa không trung, lá trúc đang xoay quanh tựa như phi kiếm được bắn ra từng chùm, hai người đều không có hộ thể chân nguyên nên lực sát thương của lá trúc không thể coi thường, nếu bị trúng chiêu sẽ xuất hiện ngay sơ hở.

"Vạn vật làm kiếm."

Nhưng ý định của Diệp Trần ngay lập tức tan vỡ khi Kiếm Vương đồng dạng có thể thi triển vạn vật làm kiếm.

Ở chỗ này, Linh Hồn Lực không cách nào phóng ra ngoài, cho nên muốn dùng Linh Hồn Lực để khu động lá trúc là không có khả năng, Diệp Trần là bằng vào cường đại Kiếm Ý của chính mình để khu động lá trúc. Ngoài việc đó ra, lá trúc giống như phi kiếm này còn ẩn chứa lý giải của hắn đối với

Kiếm Đạo, cho dù kiếm khách bình thường có thể lấy kiếm ý khu động lá trúc để làm kiếm nhưng lực sát thương cũng sẽ có hạn, bởi vì chất liệu lá trúc đến cùng quá yếu ớt, chịu không nổi Kiếm Ý quán chú, chỉ có tại trên Kiếm Đạo có thành tựu cực cao mới có thể chính thức thi triển vạn vật làm kiếm thực sự. Về điểm này, Diệp Trần cũng là vì hiểu được mấy ngàn loại kiếm thuật tinh túy trong Kiếm Giới mới lĩnh ngộ ra.

Diệp Trần thúc dục lá trúc, khu động thành từng mảnh bạo liệt, không gì là không thể xuyên thủng, tựa hồ có ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý. Còn Kiếm Vương thúc dục lá trúc ở trạng thái không thể phá vỡ, tựa hồ ẩn chứa chính là Bất Hủ Kiếm Ý. Cả hai tiếp xúc đều cân sức ngang tài, người này cũng không thể làm gì được người kia.

"Thủy Hỏa Vô Tình đại thành chỉ là để cho ta hiểu được tinh túy của mấy ngàn loại kiếm thuật, nhưng là tinh túy kiếm thuật ẩn chứa đằng sau đó còn chưa lĩnh ngộ được, mượn trận chiến này hy vọng ta có thể có chỗ đột phá."

Những gì mà lúc trước Diệp Trần hiểu được, chỉ là tinh túy kiếm thuật của mấy tầng thấp trong Kiếm Giới, chỉ hơn chừng mười tầng kiếm thuật, thêm nữa thì gặp khó khăn không ít, càng lên cao càng thâm ảo hơn, có thể lĩnh ngộ một loại hai loại thì rất dễ dàng, nhưng muốn đem thông hiểu đạo lí của tất cả thì đây không phải là trong thời gian ngắn có thể làm được, nếu có thể làm được thì hắn hiện tại sớm đã chiếm thế thượng phong rồi.

Không hề từ bỏ vạn vật làm kiếm, Diệp Trần tiếp tục thúc dục càng nhiều lá trúc nữa để công hướng Kiếm Vương, còn bản thể thì lại xuyên thẳng qua bên trong đạo lá trúc. Cùng Kiếm Vương đại chiến, hắn muốn đem hoàn cảnh này làm cho càng thêm ác liệt hơn, nhờ vào đó để tìm cơ hội đột phá. Vào thời điểm lúc này, Linh Hồn Lực của Kiếm Vương cao hơn, đây là mấu chốt mà hắn chiến thắng được đối phương, quỹ tích lá trúc hầu như trở thành bản năng của hắn, biết rõ làm như thế nào để né tránh, làm như thế nào để sớm lẩn tránh.

"Đúng vậy, biết rõ mà lợi dụng vào ưu thế của mình."

Điện Linh gật gật đầu.

Ưu thế chính là ưu thế, ưu thế để đó mà không cần đến thì cái đó không được gọi là công bình, mà phải gọi là kẻ đần, mỗi người đều có ưu thế riêng, nếu ngươi không phóng to ưu thế của mình thì chẳng khác gì ngươi cho người khác cơ hội mà người ta ngược lại không cho ngươi bất kỳ cơ hội nào.

Kiếm Vương không hổ danh là kiếm khách cường đại nhất từ xưa đến nay, cho dù là dưới tình huống ác liệt, hắn đều có một loại duệ khí không thể đỡ nổi, những lá trúc kia vừa mới tới gần thân thể của hắn liền bị kiếm của hắn theo thế dẫn động, phản công hướng ngược về Diệp Trần, chỉ có một bộ phận rất nhỏ lá trúc có thể tạo được một chút tác dụng nhưng rất nhiều trong số đó cũng đều bị Kiếm Vương né tránh dễ dàng.

Âm thanh thiết kiếm giao kích như không ngớt, dai dẳng không dứt, hai người đằng chuyển dịch chuyển với tốc độ vô cùng nhanh, căn bản không còn nhận rõ ai là ai, chỉ có thể nhìn thấy kiếm quang lóe lên một cái rồi biến mất.

PHỐC!

Sau đó, một vòi máu tươi tách ra, một người trong đó bị thương.

Thân ảnh giao thoa mà qua, Diệp Trần kéo ra khoảng cách mấy chục thước, cúi đầu nhìn nhìn bên hông, chỗ đó đã bị trúng một đạo vết kiếm rất tinh tế, trong lúc giao thủ trăm ngàn lần, Diệp Trần không có được một lần đánh trúng mục tiêu, nhưng chiến lực Kiếm Vương rõ ràng đã đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng, một kiếm cuối cùng kia rõ ràng dưới cái nhìn của hắn sẽ không đụng phải chính mình, nhưng hết lần này tới lần khác lại đụng phải, nếu như không phải mình phản ứng nhanh, tuyệt đối sẽ bị một kiếm đó chặn ngang chặt đứt, thảm bại tại chỗ.

"Cái này là lý giải đối với Kiếm Đạo sao?"

Diệp Trần trong đầu cẩn thận hồi tưởng mới đến một kiếm kia.

Một kiếm kia, hay có lẽ vẫn là cảnh giới “trong tay không có kiếm trong lòng có kiếm”, nhưng đã có thể làm cho mình sinh ra phán đoán sai lầm, có lẽ đã tiếp xúc đến một cảnh giới cao hơn rồi.

Cảnh giới tiếp theo là cái gì đó, Diệp Trần tự nhiên biết rõ.

"Thật đúng là nguy hiểm ah!"

Bất tri bất giác, tinh thần Diệp Trần trở nên tập trung hơn gấp mấy lần, chính hắn cũng không phát giác được điểm này, chỉ là Kiếm Vương đã mang cho đến cho hắn áp lực quá lớn, từ đó làm cho Linh Hồn Lực hội tăng lên. Trước kia, Linh Hồn Lực của Diệp Trần mặc dù cao hơn gấp 10 lần Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, nhưng chỉ là số lượng tăng lên làm cường độ tăng lên theo, nhưng chung quy cũng tăng lên chẳng có bao nhiêu. Mà cường độ Linh hồn thì ước lượng có phần trọng yếu hơn về lượng, điều này đại biểu có thể đem tác dụng Linh Hồn Lực phát huy đến trình độ rất cao, lĩnh ngộ vạn vật cũng nhanh hơn.

Thời gian nhất niệm quá ngắn, Diệp Trần căn bản không có bao nhiêu thời gian để suy đi nghĩ lại, Kiếm Vương đã bắt đầu công kích tới.

PHỐC!

PHỐC!

Diệp Trần thương thế trên người càng ngày càng nhiều, tia máu nhuộm đỏ cả quần áo, tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm bị chém giết, nhưng mỗi lần nguy khốn đến, Diệp Trần luôn có thể biến nguy thành an, đây là biểu hiện ra ý chí siêu cường cùng một niềm tin không thể lay động.

"Ồ!"

Điện Linh thể hiện có chút ngoài ý định.

Nói thật, hắn đối với Diệp Trần cũng không có ôm lòng tin quá lớn, hắn biết rõ Kiếm Vương cường đại thế nào, đây là một nhân tài được vận mệnh

chiếu cố xuống, lại cũng là người bị vận mệnh vứt bỏ, việc Diệp Trần có thể kiên trì đến bây giờ lại để cho hắn hết sức hài lòng. Dưới cái nhìn của hắn, Diệp Trần sẽ thất bại trong khoảnh khắc này, nhưng là hắn nhạy cảm phát hiện, vết thương trên người Diệp Trần càng ngày càng thật nhỏ, có cái chỉ là bị kiếm khí lau qua một chút, thậm chí đều không có tiếp xúc đến da thịt hắn.

Điều này đại biểu cho một cái gì đó?

Đó chính là đại biểu cho tiến bộ của Diệp Trần, một sự tiến bộ trong hoàn cảnh chiến đấu.

Tiến bộ trong chiến đấu cũng không có gì là quá kỳ lạ quý hiếm, nhưng cần phải xem đối thủ là ai, tại bên dưới thế tiến công lăng lệ ác liệt của Kiếm Vương, mà lại có thể tiến bộ lên thì cái này không phải người bình thường có thể làm được, huống chi, hắn còn đem tốc độ của hai người điều chỉnh cho nhanh hơn rất nhiều, người bình thường liền thời gian phản ứng cũng không có chứ đừng nói là còn có tâm tư đi cầu mong đột phá.

Ánh mắt Diệp Trần càng ngày càng sáng lên, thiết kiếm trong tay đối phương không còn là thứ không có dấu vết để tìm kiếm, mà là trở nên có dấu vết rõ ràng để lần theo, mà lại dưới một kiếm không thể tưởng tượng nổi kia, hắn lại có thể miễn cưỡng né tránh.

Kiếm Vương tựa hồ cũng cảm ứng được Diệp Trần đã trở nên càng mạnh mẽ hơn, thế công càng ngày càng lăng lệ ác liệt, kiếm pháp cảnh giới từng giọt từng giọt tăng lên, đạt đến một cái cực hạn, mỗi một kiếm chém ra đều trở nên không thể nắm bắt được, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường mà tính, đây là Diệp Trần, nếu đổi thành một kiếm khách khác, liền một kiếm cũng đỡ không nổi.

"Giết!"

Không có bất kỳ cảm tình nào, tiếng hét to vang lên, Kiếm Vương tinh khí thần bộc phát, chém ra một kiếm đỉnh phong, dưới một kiếm này, linh

hồn Diệp Trần đều phảng phất như bị cướp đi, cái gì là kiếm pháp, cái gì là Kiếm Đạo, tất cả như đều bị rút lấy đi ra ngoài.

Ầm!

Trong đầu một đoàn điện quang nổ lên, tâm cảnh Diệp Trần rộng mở vô cùng trong sáng.

"Thì ra đây là cảnh giới ‘tay không kiếm, nội tâm không kiếm’, đa tạ!"

Thiết kiếm trong tay bình thản vung lên, thủ cấp của Kiếm Vương bay rơi ra sau, cùng lúc đó, cánh tay trái của Diệp Trần cũng bị chém đứt, hắn tuy nhiên đã ngộ đến cảnh giới cao hơn, nhưng liền sau đó cũng hứng trọn một kiếm đang vung tới của đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1220: Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên

"Lợi hại!"

Với tư cách là Điện Linh của Phong Vương điện, cái dạng thiên tài đích thực nào mà Điện Linh chưa từng thấy qua, Diệp Trần tuy là một kinh tài tuyệt diễm, mặc dù cũng chưa hẳn là người đầu tiên nhưng bất quá có thể ở cùng Kiếm Vương trong chiến đấu mà đạt được tiến bộ thì loại thiên phú này mới được xem là đáng sợ nhất, ai cũng không biết cực hạn của hắn ở nơi nào, dù là gặp phải tuyệt cảnh cũng có thể lật bàn.

Nói một cách khác, luận về năng lực sinh tồn, Diệp Trần chỉ xếp thứ hai, không một ai dám xưng thứ nhất, tối đa cũng chỉ cùng hắn ngang bằng mà thôi.

Điện linh mắt mở to trong sáng

"Tay không kiếm, nội tâm không kiếm."

Đánh bại Kiếm Vương, Diệp Trần tâm tình bành trướng thật lâu không thể bình phục.

Mượn một trận chiến cùng Kiếm Vương, hắn đã ngộ đến cảnh giới kiếm đạo kế tiếp “trong tay không có kiếm trong nội tâm cũng không có kiếm”, mặc dù chỉ là mới ngộ đến, còn chưa có chính thức đạt tới, nhưng ít ra đã một chân vượt đi qua, nó không còn là thứ mơ mơ hồ hồ, nhìn không tới sờ không tới nữa mà đã là một thứ rõ ràng.

Trong tay không có kiếm, đại biểu kiếm pháp không có sơ hở.

Trong nội tâm không có kiếm, đại biểu nội tâm cũng không có sơ hở.

Cả hai điệp gia cùng một chỗ mới thật sự là không hề sơ hở, trái lại, đối thủ khắp nơi là sơ hở, khắp nơi là lỗ thủng, dù Diệp Trần vừa đạt tới gần cảnh giới này của Kiếm Vương nhưng tại dưới một thân kiếm không hề sơ hở này cũng đều muốn 'nuốt hận' .

"Đa tạ rồi."

Mặc kệ Kiếm Vương có ý thức hay không, Diệp Trần đều muốn nói một tiếng cảm tạ, nếu như không phải một kiếm cuối cùng của Kiếm Vương đã dẫn phát hắn, hắn cũng không có khả năng nhanh như vậy lĩnh ngộ tới cảnh giới “tay không có kiếm, nội tâm không có kiếm.”

"Xuất hiện đi!"

Điện linh vung tay lên, một đạo quang ảnh hình nhân theo màn sáng trung phi xuống, dung nhập vào bên trong bản thể Diệp Trần, sau một khắc, Diệp Trần bắt đầu thanh tỉnh lại.

"Chúc mừng, ngươi là người đầu tiên trên ý nghĩa chính thức đả bại Kiếm Vương kiếm khách." Điện linh cười hì hì nói.

Diệp Trần mở to mắt, "Cổ nhân đã qua đời, người mà ta đả bại chẳng qua là một người khác hắn, không tính là hắn thật sự."

"Không tự kiêu không nóng nảy, khó trách ngươi có thể có được thành tựu như hiện tại." Điện linh thoả mãn gật đầu, nói ra:

"Ngươi có muốn biết hay không phương pháp tu luyện Sinh Tử cảnh thực sự?"

Phương pháp tu luyện thực sự?

Diệp Trần trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, cùng với một tia rung động.

Điện linh giải thích nói: "Ngươi chẳng lẽ không có cảm giác đến Sinh Tử cảnh tu hành có rất nhiều thứ không trọn vẹn sao? Vì cái gì mà trước

Sinh Tử cảnh lại có các loại tiểu cấp độ như cảnh giới sơ kỳ, trung kỳ, cùng với hậu kỳ. Còn khi đến Sinh Tử cảnh thì ngược lại không có, về phần tu vi, đó căn bản không phải cảnh giới gì cả, đó chỉ là đơn thuần tích lũy mà thôi, chỉ cần độ chênh lệch không phải không hợp lẽ thường quá lớn thì đối với chiến lực sẽ ảnh hưởng cũng không lớn.

Chỗ tốt lớn nhất ở tu vi cao cũng tựu chính là sức chiến đấu bền bỉ mà thôi, còn đạt tới Sinh Tử cảnh về sau, tốc độ khôi phục chân nguyên của các ngươi quá chậm, đây là sự tình thập phần khác thường, đại đa số các ngươi dùng cực phẩm linh thạch cùng một ít thiên tài địa bảo để khôi phục chân nguyên là thập phần lãng phí rồi."

"Như vậy phương pháp tu luyện chính thức của Sinh Tử cảnh là cái gì?"

Diệp Trần trước giờ hội cũng không có cảm giác về điều này, chỉ có điều vẫn luôn là nghi vấn trong tiềm thức mà thôi.

Điện linh không có trực tiếp trả lời hắn mà cắn một cái hoa quả, nói: "Các ngươi hiện tại có Tinh cấp chiến lực, nhưng thật ra các cấp bậc đó là do lúc ta nhàm chán nghĩ ra thôi, ngươi bây giờ có chiến lực là bao nhiêu?"

"Tổng hợp chiến lực hẳn là Ngũ Tinh bá chủ, bộc phát lời mà nói..., tắc thì có thể đạt tới lục tinh."

Điện linh cắn một bộ quả rồi biểu lộ, "Có rất lớn chênh lệch, nhưng còn chưa tính là lớn không hợp thói thường, bởi vì đây là do ta tùy tiện làm ra, cho nên ta có một bộ phương pháp tiêu chuẩn nhất để phân biệt, trong mắt ta, tổng hợp chiến lực của ngươi hẳn là Ngũ Tinh đỉnh phong, bộc phát lời mà nói..., cũng tựu Ngũ Tinh bá chủ, còn không có đạt tới lục tinh đâu."

"Có chênh lệch như vậy sao?"

Diệp Trần yên lặng hạ hồi lắng nghe.

"Trước khi Long Vương xông tử lộ đã tới tìm ta một chuyến, hỏi thăm ta một ít gì đó, lúc ấy, chiến lực của hắn là Ngũ Tinh trung đẳng, là tiêu chuẩn

nhất trong Ngũ Tinh trung đẳng, khi bạo phát thậm chí có thể tăng lên hai cái tiểu cấp độ, đạt tới Ngũ Tinh đỉnh phong. Nếu dùng phán đoán của ngươi để xem, tựu là Ngũ Tinh cao đẳng, bộc phát là Ngũ Tinh bá chủ, sở dĩ hội sẽ sinh ra chênh lệch là vì mỗi người đều vô ý thức căn cứ vào thực lực của mình để phán đoán thực lực của người khác, không có một cái hệ thống chính quy nào, nên xuất hiện chênh lệch là rất bình thường."

"Hơn nữa, cái Tinh cấp chiến lực này là do ta căn cứ vào tình hình của Chân Linh thế giới mà làm ra, nếu ra đến bên ngoài Chân Linh thế giới thì căn bản phán đoán không có tác dụng gì cả, mà ở thế giới bên ngoài thì đều có đủ loại chủng tộc, hệ thống Tinh cấp chiến lực có thể phán đoán ở chỗ này được thông qua nhưng tại trên người chủng tộc khác thì tựu không thể thực hiện được rồi.

"Quan trọng nhất là, hệ thống Tinh cấp chiến lực của ta tuy có chiến lực cao nhất là Thập tinh chiến lực, nhưng là tại Chân Linh thế giới chưa bao giờ xuất hiện qua kẻ có Thập tinh chiến lực, cho nên các cấp bậc đằng sau ấy chỉ là suy đoán của chính ta mà thôi, lúc ấy bởi vì quá nhàm chán nên ta cũng không muốn đem cái hệ thống Tinh cấp chiến lực này mở rộng đi ra ngoài quá nhiều, cũng chỉ dừng ở mức mở rộng giống như tại thời đại Nguyên Hoàng mà thôi."

Nghe vậy, Diệp Trần cười khổ một tiếng, nguyên lai cái gọi là Tinh cấp chiến lực chỉ là do Điện Linh lúc nhàm chán làm ra thôi, bất quá nói thật, cái Tinh cấp chiến lực này tại Chân Linh thế giới hoàn toàn chính xác được thông qua, Điện Linh đã đưa ra quy tắc đó từ không biết bao lâu rồi, có lẽ bắt đầu tồn tại từ thời thượng cổ, khi đó hắn căn cứ vào thực lực của vô số người mà làm ra, đây là một bảng tính cấp bậc không có khả năng hoàn thiện, có chăng chỉ hoàn thiện ở mức độ từ Nhất Tinh đến Thất họa Bát tinh mà thôi.

"Vậy còn phương pháp tu luyện chính thức là cái gì?"

Diệp Trần lần nữa hỏi thăm.

"Sinh Tử cảnh Cửu Trọng Thiên!"

Điện linh nói ra một từ mới.

"Ở thế giới bên ngoài, bởi vì có quá nhiều chủng tộc, năng lực cũng có quá nhiều, muốn dùng chiến lực để phân chia đẳng cấp là chuyện không thể nào, cho nên, như cũ là dùng cảnh giới để bình phán thực lực một người, ít nhất là thực lực biểu hiện ra bên ngoài. Sinh Tử cảnh Cửu Trọng Thiên là phương pháp tu luyện thống nhất của cả vũ trụ, tuy nhiên cảnh giới dù cao nhưng không nhất định là chiến lực sẽ cao, nhưng ít ra có thể biết được hắn có trụ cột cao thế nào. Ví như đạt tới Đệ nhất trọng Thiên Cảnh giới thì tốc độ khôi phục chân nguyên hội sẽ gia tăng gấp mười, không cần bế quan mấy tháng để khôi phục chân nguyên, cũng không cần lãng phí đại lượng thiên tài địa bảo. Kể từ đó, các ngươi có thể tận lực dùng thiên tài địa bảo kia để tăng cảnh giới của mình lên."

"Vậy ta đây là Sinh Tử cảnh mấy trọng thiên?"

"Ngươi à, nhất trọng thiên cũng chưa tới, nếu như không nói cho ngươi phương pháp tu luyện chính thức thì có lẽ cả đời này của ngươi may mắn lắm mới đạt tới Sinh Tử cảnh đệ nhất trọng thiên, nhưng các cảnh giới ở đằng sau, khả năng ngươi cả đời cũng khó có hi vọng đạt tới."

"Nhất trọng thiên ta cũng chưa tới, Chân Linh thế giới yếu như vậy sao?"

Diệp Trần không cho rằng những người khác có thể đạt đến nhất trọng thiên.

Điện linh im lặng một chốc rồi nói: "Ta không phải đã nói rồi sao? Cảnh giới cao, không nhất định chiến lực cao, ngươi bây giờ tuy là nhất trọng thiên đều không có đạt tới, nhưng theo ta thấy kỳ thật ngươi đã tương đương với thực lực tam trọng thiên của ngoại giới, dù sao ý chí của ngươi cùng võ học đều rất cao, cảnh giới kiếm đạo đã đạt đến cảnh giới “tay không kiếm, nội tâm không kiếm” rồi. Về phần dị tộc xâm lấn vào đây, bọn chúng sẽ phải chịu áp chế của quy tắc Chân Linh thế giới, cảnh giới bị hạ thấp ít nhất lưỡng trọng thiên, thực lực càng cường đại thì bị áp chế càng lớn, bằng không thì

tùy tiện chỉ cần đến một gã Sinh Tử cảnh lục trọng thiên đấy là đủ để tiêu diệt tất cả vương giả mà Chân Linh thế giới có rồi."

"Điều này cũng đúng."

Diệp Trần tương đương với ngoại giới Sinh Tử cảnh tam trọng thiên, những vị lục tinh vương giả ưng thuận tương đương với tứ trọng thiên, nếu dị tộc đến là một gã ngũ trọng thiên thì chưa hẳn có thể tiêu diệt được tất cả vương giả hiện có, nhưng nếu đến là một gã lục trọng thiên thì tựu không sai biệt lắm.

"Đúng rồi, ngươi đã có phương pháp tu luyện chính thức Sinh Tử cảnh thì vì cái gì mà không truyền xuống, chẳng lẽ ngươi không hy vọng nhìn xem Chân Linh thế giới cường đại lên để chống cự với dị tộc sao?"

Diệp Trần nói.

Điện linh giải thích nói: "Ngươi cho rằng ta không muốn sao, sở dĩ không truyền thụ xuống dưới là vì ở trong Chân Linh thế giới, không phải bất luận kẻ nào đều có thể tu luyện tới đệ nhất trọng thiên, nói thật cho ngươi biết, muốn tại Chân Linh thế giới mà tu luyện tới đệ nhất trọng thiên, trừ phi là tuyệt thế kỳ tài, bằng không tùy thời đều bị tan thành mây khói, chỉ có ra đến bên ngoài Chân Linh thế giới thì mới có thể không bị hạn chế việc tăng cảnh giới lên, bởi vì chỗ đó mới có quy tắc nguyên vẹn, tuổi thọ của các ngươi cũng sẽ bạo tăng đến mười vạn năm."

"Từ xưa đến nay, ngoại trừ thời đại thượng cổ có thể tùy ý xuất nhập Chân Linh thế giới mà không bị hạn chế. Còn về sau, cửa ra vào Chân Linh thế giới bị phong bế hoàn toàn, ta đều là qua rất nhiều năm mới có thể truyền thụ được cho sáu người, bọn hắn tại thời đại của mình đều là những tồn tại vô địch, ví dụ như Nguyên Hoàng, tựu đã tu luyện tới Sinh Tử cảnh lưỡng trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, nhưng tiếc thay nếu tiếp tục tu luyện nữa hắn cũng khó tránh khỏi kiếp nạn bị tan thành mây khói, mà lại càng đi về phía sau càng khó tăng lên, nếu không ly khai Chân Linh thế giới thì vĩnh viễn cũng không có cách nào tu luyện tới đỉnh phong, bằng không, thành tựu

của Nguyên Hoàng không chỉ có như vậy đâu."

"Ngươi xác định ta có thể tu luyện tới đệ nhất trọng thiên không?"

"Tự nhiên có thể, ánh mắt của ta há có phải mù lòa đâu, vốn ngươi cho dù chiến thắng không được Kiếm Vương thì qua một thời gian ngắn nữa ta cũng sẽ truyền thụ cho ngươi." Điện linh nói ra.

"Mặt khác, tu vi tích lũy hiện tại của ngươi cũng đã đầy đủ để tăng lên tới đệ nhất trọng thiên, thậm chí đệ nhất trọng đỉnh phong”

"Tốt rồi, ngươi đã chiến thắng Kiếm Vương, cái hạng Vương danh xưng này, tựu quy về ngươi rồi."

Tiểu Điện Linh vung tay lên, một cái phong hào cuối cùng đằng sau Phong Vương trụ bắt đầu xuất hiện nhiều ra một loạt chữ: “Kiếm Vương Diệp Trần”.

Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G!

Tiếng chuông du dương vang lên, từ Phong Vương Điện nhiễm bộ khuếch tán ra, người bình thường nghe không được nhưng là tất cả Sinh Tử cảnh vương giả đều có thể nghe thấy. Không ít Sinh Tử cảnh vương giả chạy tới, bọn hắn muốn xem xem người lấy được phong hào mới nhất chính là ai, bởi vì đã qua một năm gần đây, tiến vào Sinh Tử cảnh cũng tựu có mấy người, trong số đó có cả Diệp Trần.

Trên quảng trường Phong Vương Điện, chẳng biết lúc nào xuất hiện một cái Phong Vương Trụ hư ảnh, thượng diện thình lình có bốn chữ “Kiếm Vương Diệp Trần”.

"Kiếm Vương. . . Diệp Trần?"

Sinh Tử cảnh vương giả đầu tiên đuổi tới mở to hai mắt, dáng vẻ không thể tin nói: "Hắn vậy mà đã nhận được Kiếm Vương danh xưng”

Người chạy đến ngày càng nhiều, trong đó không thiếu những đỉnh cấp vương giả.

Kiếm Vương tuy nhiên không phải danh xưng Phong Đế vương giả, nhưng là đối với người hiện đại mà nói, Kiếm Vương danh hiệu rất có sức nặng, so với Phong Đế thì mọi người đều tôn trọng hơn rất nhiều, bởi vì đây là một cái danh xưng chí cao vô thượng, là kiếm khách đỉnh phong trong những kiếm khách, nếu không trở thành Kiếm Vương thì vĩnh viễn đều không thể trở thành Kiếm Hoàng, chỉ có thể cùng giống như Thanh Vân Kiếm Đế, Tuyết Hoa Kiếm Đế mà thôi, chỉ là phía trước có tăng thêm một ít tiền tố.

Trừ việc đó ra, ngày sau, những người khác muốn đoạt được danh xưng Kiếm Vương thì khiêu chiến không còn là Thượng Cổ Kiếm Vương nữa mà trực tiếp sẽ là Diệp Trần, đây là vinh quang cùng huy hoàng đến bực nào chứ.

"Hắn làm được rồi."

Trên quảng trường, Huyền Hậu trên mặt lộ ra nét mỉm cười.

“Kiếm Vương Diệp Trần” bốn chữ đại phóng Quang Minh, đại biểu cho một thời đại mới thực sự bắt đầu, các Sinh Tử cảnh vương giả đến đây trình diện, nguyên một đám tâm tình thoải mái phập phồng, thật lâu không thể bình tĩnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1221: Nhất Trọng Thiên Cảnh Giới

Trong Phong Vương Điện, Điện Linh mở miệng nói: "Tại vì trước đây ngươi chưa từng ly khai Chân Linh thế giới nên phải tránh không được đem cảnh giới tăng lên tới ngoài đệ nhị trọng Sinh Tử Cảnh, nếu liều lĩnh tham công, đối với những người khác mà nói sẽ phải trả giá, chỉ một sai lầm nhỏ cũng phải trả một cái giá lớn, còn đối với ngươi mà nói, trả giá có khả năng là tánh mạng."

"Cái này Diệp Trần biết rõ."

Diệp Trần gật gật đầu, có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên là hắn đã rất hài lòng, nếu như Điện Linh không nói cho hắn phương pháp tu luyện chính thức Sinh Tử Cảnh, hắn và những người khác đồng dạng cũng sẽ biết, chỉ cần từ từ tăng tu vi lên, sau đó theo phương diện võ học bắt tay vào đề thăng thực lực. Phải biết rằng Vương giả của Chân Linh thế giới cũng không phải kẻ ngu dốt, khiếm khuyết không phải cảnh giới võ học, chẳng qua là không có phương pháp tu luyện chính thức mà thôi, kỳ thật nguyên một đám bọn hắn, tại trình độ võ học chưa hẳn đã yếu hơn so với người của ngoại giới dị tộc có Tam hay Tứ trọng thiên, ví dụ như Điện Linh từng nói, Diệp Trần trước mắt chiến lực đã tương đương với ngoại giới tam trọng thiên, nhưng đây là dưới tình huống tu vi cảnh giới của hắn vẫn chưa đạt tới nhất trọng thiên, điều này nói rõ, cảnh giới võ học của Diệp Trần đã vượt xa ngoại giới tam trọng thiên.

"Phương pháp tu luyện chính thức Sinh Tử Cảnh thật ra chính là trong đan điền ngưng tụ ra một cái Đạo Môn, như thế nào là Đạo Môn, kỳ thật đây chính là chỗ nói ngươi tu luyện kiếm đạo nên sẽ ngưng tụ ra Đạo Môn là Kiếm Đạo Chi Môn, còn tu luyện Đao Đạo thì Đạo Môn sẽ là Đao Đạo chi môn, bất kể là kiếm đạo chi môn, hay vẫn là Đao Đạo chi môn, nhìn từ bên ngoài sẽ không khác nhau nhiều lắm, chỉ là căn cứ vào tính chất sở trường tu

luyện công pháp của ngươi để quyết định, ví dụ như, ngươi tu luyện chính là võ đạo bình thường, nhưng công pháp thuộc tính là hệ Thổ thuộc tính, như vậy ngưng tụ ra đến võ đạo chi môn sẽ có nhan sắc là màu vàng đất."

"Hình thái các Đạo Môn đều đồng dạng, hiệu quả cảnh giới tăng lên cũng đồng dạng, có tất cả các màu 'Đỏ, Cam, Vàng, Lục, Thanh, Lam,Tím, Đen, Trắng'. Tại Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới thì Đạo Môn hội tách ra khe hở màu đỏ, Nhị trọng thiên cảnh giới, ngoài khe hở màu đỏ sẽ có thêm khe hở màu cam, đạt tới Cửu Trọng Thiên cảnh giới, Đạo Môn hội tách ra chín tầng khe hở, một tầng khe hở cuối cùng sẽ có màu Trắng. Hiện tại ta dạy cho ngươi phương pháp ngưng tụ ra Đạo Môn, chỉ cần ngưng tụ thành Đạo Môn, sau này tăng lên cảnh giới tiếp theo cũng đồng dạng như vậy, cứ thuận theo tự nhiên mà không cần đi đường quanh co."

Điện Linh nói xong, thân hình lóe lên bay tới trước người Diệp Trần, dưới tình huống này tại Diệp Trần không có bất kỳ phản ứng nào, một ngón tay Điện Linh điểm tại chỗ mi tâm Diệp Trần.

Sau một khắc, phương pháp ngưng tụ Đạo Môn tự động tiến vào đến trong đầu Diệp Trần.

"Cái này chính là phương pháp ngưng tụ Đạo Môn?" Diệp Trần phảng phất đã đi tới một phiến Thiên Địa khác.

"Tốt rồi, ngươi ngay tại Phong Vương điện này mà ngưng tụ Đạo Môn đi! Dưới tình huống này, chắc có lẽ không vượt qua một tháng, nếu có cái gì sai lầm, ta sẽ uốn nắn cho ngươi." Ngưng tụ Đạo Môn thập phần mấu chốt, Điện Linh có chút lo lắng.

"Thật tốt quá" Diệp Trần xếp bằng ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Hắn không quá nóng lòng ngưng tụ Đạo Môn, mà là đem phương pháp ngưng tụ Đạo Môn nhớ kỹ trong lòng, mỗi chữ mỗi câu đều hiểu rõ, thấy thế, Điện Linh gật gật đầu, tại bất kỳ thời khắc nào cũng đều cẩn thận làm việc, điểm này thập phần khó có được.

Ngưng tụ Đạo Môn thập phần huyền diệu, bởi vì đan điền không phải địa phương gì khác, nơi đó chính là chân nguyên chi hải, tùy tùy tiện tiện làm ra một thứ gì trong đan điền, rất nhanh cũng sẽ bị chân nguyên xông bại mà một lần nữa lại bị biến thành chân nguyên, còn Đạo Môn thì vĩnh hằng tồn tại, nếu là bị chân nguyên xông bại vậy thì không còn được gọi là "Môn" nửa rồi.

Cho nên việc ngưng tụ Đạo Môn có kết cấu xếp đặt hết sức phức tạp, hệt như là kim cương cùng các-bon vậy, cả hai điệp gia một chỗ, kỳ thật xét đến cùng đều là một loại nguyên tố mà có hai chủng hình thái mà thôi, Đạo Môn tựu tương đương với kim cương, chân nguyên thì chính là các-bon, Đạo Môn tuy là chân nguyên ngưng tụ ra mà thành, nhưng hình thái đã thay đổi.

"Không sai biệt lắm."

Một canh giờ đi qua, Diệp Trần đối với phương pháp ngưng tụ Đạo Môn đã có lý giải rất sâu, chênh lệch chỉ là áp dụng thực tế.

Ồ ồoooooooo! Trong đan điền, chân nguyên sôi trào ở bên trong, chậm rãi có thêm một thứ gì đó.

Là một cái mảnh vỡ, mảnh vỡ tản mát ra hào quang sáng chói, nhìn về phía trên như là Chân Nguyên Thủy Tinh, nhưng so với Chân Nguyên Thủy Tinh càng thêm thuần túy, cứng rắn hơn.

Mảnh vỡ càng lúc càng lớn hơn, không ngừng diễn sinh.

Ước chừng lúc biến lớn đến nguyên lai mấy chục lần thì lại ầm ầm sụp đổ, sau đó bị chân nguyên tách ra, một lần nữa biến trở lại thành chân nguyên, không còn tồn tại nữa.

"Xem ra, hay vẫn là ngưng tụ Đạo Môn hư ảnh trước a!" Diệp Trần thầm nghĩ.

Lần này, trong đan điền bắt đầu hiện ra một cái môn hộ mơ hồ, đây là Đạo Môn hư ảnh, tuy nhiên Đạo Môn hư ảnh vừa xuất hiện đã bị chân

nguyên xông tới lung lay, nhưng dù tốt xấu gì cũng không có sụp đổ.

Dùng Đạo Môn hư ảnh làm căn cơ, tại Đạo Môn hư ảnh bên trong, Diệp Trần chậm rãi ngưng tụ ra một mảnh vỡ sáng chói, cùng phương pháp trước kia đồng dạng, chỉ có điều nhiều hơn một bước.

Bất quá, đến cuối cùng như trước đã thất bại.

"Ngưng tụ Đạo Môn thực thể có tốc độ quá chậm, Đạo Môn hư ảnh không có biện pháp chèo chống trong thời gian dài như vậy, chẳng lẻ chỉ có thể tạo thành bằng chất lượng? Trước tiên ta không nên vội vàng ngưng tụ ra Đạo Môn thực thể, mà là dần qua thời gian lại để cho bọn hắn tự lột xác, cũng giống như các-bon biến thành kim cương vậy."

Nghĩ đến là làm, Diệp Trần tiếp tục cô đọng Đạo Môn, cả người đắm chìm đi vào.

Nháy mắt, ba ngày thời gian trôi qua, Diệp Trần như trước vẫn đang xếp bằng ngồi ở chỗ kia.

Tại bên trong đan điền của hắn, Đạo Môn hư ảnh càng phát ra ngưng thực, qua mỗi một thời gian ngắn đều có một cái biến hóa, tuy biến hóa không lớn nhưng ít ra cho tới bây giờ đều không có bị chân nguyên xông bại qua.

"Khá tốt, đi vào được quỹ đạo rồi."

Trên Phong Vương Trụ, Điện Linh đem đây hết thảy nhìn ở trong mắt, cho dù đó là Đạo Môn hư ảnh ở chỗ sâu trong đan điền Diệp Trần cũng đều không tránh được tầm mắt của hắn.

"Công pháp giai vị càng cao thì ngưng tụ Đạo Môn càng khó, bất quá tương ứng với ngưng tụ ra được Đạo Môn thập phần chắc chắn, sẽ không dễ dàng xuất hiện Đạo Môn bị tổn hại hay tình huống cảnh giới bị hạ thấp xuống."

Sinh Tử Cảnh là một cảnh giới hết sức kỳ lạ, đối với công pháp yêu cầu thập phần cao, đối với công pháp giai vị cao, tuy ngưng tụ Đạo Môn thập phần khó khăn, nhưng căn cơ sẽ vững chắc, còn công pháp giai vị thấp thì ngưng tụ ra đến Đạo Môn, tựu sẽ không đủ vững chắc, khi trùng kích lên Nhị trọng thiên, tam trọng thiên có lẽ không có việc gì, chỉ là một khi xung kích lên cảnh giới cao hơn thì hết sức dễ dàng thất bại, làm cho Đạo Môn bị tổn hại, cảnh giới sẽ bị hạ xuống. Ở thượng cổ thời đại, không phải là không có qua tình trạng người tu hành bị ngã cảnh giới, người có căn cơ chênh lệch, thậm chí từ Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, thoáng cái ngã xuống dưới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên, Đạo Môn hoàn toàn tổn hại, cần một lần nữa cô đọng.

Diệp Trần có công pháp giai vị là Thiên cấp Trung giai, căn cơ xem như thập phần vững chắc rồi, dù là về sau không có sự tăng tiến, nhưng đều có thể đạt tới Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, sẽ không xuất hiện tình huống Đạo Môn tổn hại, trùng kích ngũ trọng thiên đều nắm chắc có cơ hội rất lớn.

Lại là một tuần lễ đi qua, khoảng cách Diệp Trần bắt đầu cô đọng Đạo Môn đã có mười ngày. Đạo Môn bên trong đan điền Diệp Trần triệt để thành hình, nhìn về phía trên như là một cái thanh sắc kim cương chi môn, cứng rắn, xa hoa, tràn ngập chi khí lăng lệ ác liệt, mà ở Đạo Môn thình lình xuất hiện một cái sát na {là khoảng thời gian rất ngắn mà một vật thể biến đổi từ trạng thái này sang trạng thái khác}, một vòng khe hở màu đỏ thẫm đột nhiên tách ra như là một tầng vòng bảo hộ, thủ hộ lấy Đạo Môn.

Cùng lúc đó, cái thanh sắc kim cương chi môn này phảng phất trở thành một cái lối đi trong đan điền, đại lượng chân nguyên theo trong Đạo Môn thông qua, lúc đi ra, chất lượng chân nguyên dâng lên một cấp bậc lớn.

Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên, thành!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1222: Một Năm Sau

"Có hay không đạt đến Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên, khác biệt thật đúng là quá lớn."

Diệp Trần đã từ rất lâu rồi không cảm nhận được cảm giác thực lực trụ cột của mình tăng lên nhiều như vậy, trước kia, tu vi tuy đột nhiên tăng mạnh, đạt đến cấp bậc hơn một nghìn năm, nhưng đây chẳng qua là số lượng bên trên gia tăng, trừ phi mỗi lần gia tăng đều là mấy trăm năm đến hơn một ngàn năm, bằng không thì không có cảm giác gì, thực lực tăng lên cũng không rõ ràng.

Hiện tại, Diệp Trần rất rõ ràng cảm giác được trên thực lực đã tăng một mảng lớn dễ dàng, cùng so với khổ tâm nghiên cứu võ học thì đến mấy tháng mới có thể có một điểm tiến bộ, không thể nghi ngờ là dễ dàng hơn rất nhiều.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng biết, nguyên nhân đây là do hậu tích bạc phát, nếu như lúc vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh, tu vi còn thấp mà tiến hành tu luyện Nhất Trọng Thiên thì Diệp Trần cho dù không cần lo lắng bị hóa thành tro bụi cũng không có được cái nền tảng chân nguyên mà tu luyện được tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên.

Sàng lọc tất cả chân nguyên mình sở hữu qua Đạo Môn để chuyển đổi thành tinh thuần chân nguyên, về sau, bên trong Đạo Môn bỗng nhiên sinh ra cường đại hấp lực, cái cổ hấp lực này vừa được tạo thành liền khiến ngoại giới sinh ra biến hóa cực lớn, chỉ thấy đem Diệp Trần làm trung tâm, vô cùng vô tận Thiên Địa Nguyên Khí hướng phía Diệp Trần tụ hội lại, mạnh mẽ như là một đoàn tinh vân, còn Diệp Trần chính là tinh vân hạch tâm đang không ngừng thôn phệ thổ nạp lấy.

"Chậc chậc, nhanh như vậy đã luyện đến được Sinh Tử Cảnh nhất trọng

thiên rồi, không hổ là kẻ có thể đánh bại kiếm đạo kỳ tài Kiếm Vương."

Điện Linh vung tay lên, Phong Vương điện như được thả cấm chế khiến càng nhiều nữa Thiên Địa Nguyên Khí tràn vào, gia nhập vào trong tinh vân làm nó nhanh chóng lớn mạnh hơn.

Không biết trải qua bao lâu, lúc đem đạo tinh vân kia cắn nuốt hoàn toàn, khí tức Diệp Trần dần dần vững vàng xuống, cùng lúc đó, một cổ uy thế mênh mông từ trong cơ thể Diệp Trần phát tán ra.

"Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong!"

Diệp Trần mở hai mắt ra, ánh mắt như điện quang lập lòe.

Đạt tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong, Diệp Trần thình lình phát hiện, chân nguyên tu vi đơn thuần của chính mình tựu đã đạt đến cấp bậc 2000 năm, nói cách khác, vừa đột phá cảnh giới này hắn trực tiếp gia tăng trước sau lên chín trăm năm tu vi, chẳng cần phải hao phí Cực Phẩm Linh Thạch hoặc Chân Nguyên Thủy Tinh để đề thăng tu vi mà cảnh giới vẫn trực tiếp tăng lên.

"Đúng như ta phỏng đoán, bởi vì công pháp của ngươi có giai vị cùng tâm tình tương đối cao nên vừa lên đã có thể đạt tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong, nếu như là tu vi của ngươi cao hơn một chút, nói không chừng có thể trực tiếp đột phá đến Sinh Tử Cảnh Nhị trọng thiên, nhưng bất quá tăng cảnh giới lên chậm một chút cũng là chuyện tốt, sẽ có lợi cho việc bao hàm dưỡng sinh Đạo Môn, vững chắc trụ cột."

Đạo Môn cũng cần có chân nguyên bao hàm dưỡng sinh, liên tục đột phá sẽ tạo áp lực quá lớn đối với Đạo Môn, rất nhiều người tình nguyện chậm một chút tăng lên cảnh giới mới, cũng không muốn mạo hiểm đột phá.

"Đa tạ rồi."

Tuy Điện Linh có bộ dáng là tiểu hài tử, nhưng Diệp Trần không dám lãnh đạm, hướng phía đối phương ôm quyền cảm tạ.

"Tạ ngược lại không cần cảm tạ đâu, hãy nhớ kỹ, phương pháp ngưng tụ cánh cửa Đạo Môn này tốt nhất không nên truyền ra bên ngoài, nếu xảy ra chuyện thì chỉ có ngươi hối hận. Nhớ năm đó, phương pháp ngưng tụ đạo đan không nghĩ qua là bị để lộ đi ra ngoài khiến Sinh Tử Cảnh Vương giả vẫn lạc vô số kể, thẳng đến rất nhiều năm sau, Chân Linh thế giới mới khôi phục lại nguyên khí..."

Điện Linh nhắc nhở Diệp Trần.

"Diệp Trần sẽ không đem tương lai Chân Linh thế giới ra đùa giỡn, cái này ngài cứ yên tâm." Diệp Trần gật đầu.

"Tốt rồi, đi thôi!"

Điện Linh phất phất tay.

Diệp Trần vừa đi ra thì cửa Phong Vương điện sau lưng ầm ầm đóng lại.

Không biết có phải là Diệp Trần thấy ảo giác hay không, vừa đi ra khỏi Phong Vương điện, Diệp Trần cảm giác Đạo Môn trong cơ thể mạnh lên một hồi bất ổn, trên thượng diện toát ra một chuỗi Hỏa Tinh, ám hỏa sinh sôi không ngừng.

"Chẳng lẽ là có quan hệ với việc ngưng tụ Đạo Môn?"

Diệp Trần như có điều suy nghĩ.

Tin tức Diệp Trần đạt được phong hào Kiếm Vương dĩ nhiên được lan truyền ra khắp giới Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhưng là từ Sinh Tử Cảnh trở xuống thì số người biết đến rải rác không có mấy.

Trở lại Diệp gia, có một việc cần được xử lý, lên kế hoạch trong một ngày rồi.

Đó chính là sáng lập tông môn.

Từ nửa tháng trước, Trường Thiên phái đều đã ngồi thuyền đi tới Chân

Linh Đại Lục, trước mắt ở tại bên trên một trong các ngọn núi của Diệp gia.

"Trần Nhi, thật sự con muốn hiện tại sáng lập Kiếm Tông?" Diệp Thiên Hào có chút lo lắng nói.

Diệp Trần cười cười, nói “Phụ thân, con hiện tại sẽ không sáng lập Kiếm Tông nữa, con muốn sáng lập chính là Lạc Trần Kiếm Tông”.

"Lạc Trần Kiếm Tông, con trước kia không phải muốn sáng lập Kiếm Tông sao?"

Diệp Thiên Hào đồng thời tùng hạ một hơi, lại có chút hiếu kỳ nói.

"Cái đó là ý nghĩ trước kia, nhưng từ khi ra khỏi Phong Vương điện, tâm tình của con tựu có thay đổi."

Sáng lập Kiếm Tông, hoàn toàn chính xác có thể cho Kiếm Tông cùng Diệp Trần danh chấn cả đời, thế nhưng mà hậu hoạn vô cùng to lớn, lúc hắn còn tại vị thì có lẽ không người nào dám gây hấn với Kiếm Tông, nhưng là sau khi hắn rời đi, Kiếm Tông không thể nghi ngờ sẽ trở thành cái đinh trong mắt phần đông kiếm đạo tông môn, không có ai sẽ cam tâm tình nguyện chứng kiến trên đỉnh đầu của mình có một tòa Đại Sơn đè nặng, tất nhiên sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào để cho Kiếm Tông suy bại, thậm chí tiêu diệt Kiếm Tông.

Một cái tông môn muốn có thời gian dài cường thịnh đáng kể thì ngoại trừ bên ngoài phải có thực lực cường đại, còn cần phải ẩn giấu bớt tài năng, không được thể hiện một mặt quá kiên cường, quá cứng nhắc mà dễ dàng gãy vỡ, đây là chân lý thiên cổ không thay đổi.

Trừ việc đó ra, việc này cũng có quan hệ cùng sự biến hóa trong ánh mắt Diệp Trần, theo đó, hắn cho rằng, chính mình một khi đi ra khỏi Chân Linh thế giới sẽ không còn đối mặt với các cường giả của Chân Linh thế giới nữa, mà là vô số cường giả của ngoại giới, sáng lập Kiếm Tông, căn bản không đáng giá để nhắc tới nữa rồi, bởi vậy không cần phải khiến cho tất cả mọi

người cảm thấy không thoải mái.

"Nghe nói không? Diệp Trần muốn sáng lập tông môn rồi."

"Tên gọi là gì?"

"Nghe nói gọi Lạc Trần Kiếm Tông!"

"Lạc Trần Kiếm Tông ah! Khá tốt, ta còn tưởng rằng hắn muốn sáng lập Kiếm Tông đây này?"

Tại Thiên Kiếm Đại Lục.

Sự tình Diệp Trần sáng lập Lạc Trần Kiếm Tông được bàn tán xôn xao, cơ hồ tất cả Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng biết rồi, tựa hồ nguyên một đám đều quan tâm.

"Lạc Trần Kiếm Tông, Diệp Trần, ta thừa nhận ngươi một cái ân tình rồi."

Nhận được tin tức này, Thanh Vân Kiếm Đế trên mặt lộ ra nhàn nhạt dáng tươi cười, suy bụng ta ra bụng người, nếu như hắn là Diệp Trần, tất nhiên sẽ có ý định sáng lập Kiếm Tông, cũng có rất lớn khả năng thay đổi đối với hành động, một khi có thực lực, có địa vị thì việc sáng lập Kiếm Tông là danh chính ngôn thuận, từ thực tế quy ra tên gọi, không cần phải e ngại bất luận kẻ nào. Thế nhưng mà hắn không nghĩ tới, Diệp Trần cũng không có sáng lập Kiếm Tông, mà sáng lập lại là Lạc Trần Kiếm Tông, kể từ đó, không tồn tại sự tình ai đè nặng ai nữa.

"Lạc Trần Kiếm Tông, tên rất hay."

Cùng ngày, Tuyết Hoa Kiếm Đế cũng đã nhận được tin tức.

Thời gian trôi qua…bên trên đỉnh Linh Vân Phong.

Âm thanh binh khí giao kích không ngớt vang lên, trong chốc lát như bão tố, trong chốc lát lại như dòng nước nhỏ chảy qua cầu.

Đến gần đó mới biết được là có hai cái thiếu niên đang giao thủ, hai thiếu niên này, một người mặc hắc y, khuôn mặt lạnh lùng, một người mặc áo trắng, tướng mạo bình thường nhưng ánh mắt ôn hòa, hai bên tuy mặc quần áo không giống nhau, dung mạo cũng khác nhau một trời một vực nhưng là trên ống tay áo của bọn hắn đều có thêu lên hình ảnh một thanh kiếm.

Có thể nhìn ra được, thiếu niên lạnh lùng kia có kiếm pháp thập phần lăng lệ ác liệt, từng chiêu từng thức đều có ẩn dấu sát cơ, khiến cho người ta khiếp sợ nhất chính là, tại bên trong kiếm pháp của hắn có ẩn chứa một tia nhàn nhạt Kiếm Ý. Chính do tồn tại cái Kiếm Ý này, lại để cho kiếm của hắn có khí thế đặc biệt lăng lệ ác liệt, cách đó rất xa cũng có thể cảm giác được da thịt phát lạnh.

So với thiếu niên lạnh lùng kia thì thiếu niên áo trắng có kiếm pháp không lạnh lùng, không lăng lệ ác liệt, cũng không có lĩnh ngộ Kiếm Ý, tu vi đại khái không quá cao, thế nhưng mà không quản việc thiếu niên lạnh lùng kia tiến công mãnh liệt như thế nào cũng đều không thể phá vỡ kiếm thế của hắn, kiếm thế của hắn phảng phất như gió xuân, lại phảng phất như mưa phùn, tinh tế quan sát lại thấy tựa hồ không phải gió xuân, không phải mưa phùn, mà là ánh mặt trời nhu hòa, hương thơm cỏ cây. Thiếu niên lạnh lùng kiếm pháp tràn ngập sát khí công kích tới, thế nhưng tựa như bị vô số sợi tơ mỏng bao bọc, càng ngày càng trở nên chậm chạp, càng ngày càng mất đi lực sát thương, vô hình bị hóa giải.

Bên cạnh đó lại có hai thiếu niên và hai thiếu nữ đang đứng xem cuộc chiến.

"Lãnh Tinh Hàn tuy nửa năm trước mới trở thành đệ tử của đại ca, nhưng không phải không thừa nhận, thiên phú kiếm đạo của hắn so với ta còn muốn mạnh hơn một điểm, sớm như vậy tựu đã lĩnh ngộ Kiếm Ý, hơn nữa còn đem cô phong thập tam kiếm đẩy lên tới tình trạng như thế, Nghiêm Kiếm Huy, ngươi chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Lãnh Tinh Hàn."

Diệp Huyền nhìn về phía Nghiêm Kiếm Huy.

Nghiêm Kiếm Huy chăm chú nhìn trận luận bàn này, nghe vậy, mở miệng nói: "Ta có phải đối thủ của Tứ sư đệ hay không cũng không trọng yếu, quan trọng là ..., ngươi ba tháng trước đã không phải là đối thủ của ta rồi."

“Thôi đi cha nội ơi..., ngươi tối đa cũng tựu thắng ta chừng một chiêu nửa thức, không thể nói là có thể áp chế được ta.”

Diệp Huyền ngoài miệng nói như vậy nhưng trong nội tâm rất phiền muộn, người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, kiếm đạo của hắn thiên phú hoàn toàn chính xác rất tốt, đại ca đối với chính mình coi như thoả mãn, thế nhưng mà cùng so với Nghiêm Kiếm Huy, hắn dù không thừa nhận, cũng tự nhận là có chỗ thua kém không ít, trước đây khi vừa mới bắt đầu, hắn mấy chiêu là có thể đánh bại Nghiêm Kiếm Huy, nhưng theo thời gian trôi qua, Nghiêm Kiếm Huy bằng tốc độ kinh người phát triển đã bắt đầu vượt qua hắn.

Nghiêm Kiếm Huy thì cũng là ngoại lệ mà thôi, dù sao chỉ có một, lại để cho hắn có chút mất đi tin tưởng chính là, đại ca mới thu nhận thêm ba gã đệ tử, ai cũng lợi hại vô cùng, nhị đệ tử tựu chính là thiếu niên mặc quần áo trắng đang luận bàn, gọi là Đông Tra Bạch, các phương diện khác cùng Nghiêm Kiếm Huy không sai biệt lắm, nhưng ở khả năng lĩnh ngộ kiếm pháp càng muốn vượt qua cả Nghiêm Kiếm Huy, đại ca có nói, năm xưa lúc anh ấy đạt thành tựu cao tại kiếm pháp, cũng có thể thấy được cùng với Đông Phương Bạch không sai biệt lắm.

Về phần tam đệ tử là Hoàng Tố Mai, cùng với muội muội Diệp Tiểu Tiểu thường xuyên hỗn hào, so với chính mình nhỏ hơn một tuổi, là nữ đệ tử duy nhất của đại ca, đồng dạng là một kinh tài kinh diễm, thông minh vô cùng, rất nhiều thứ nàng đều có thể suy một ra ba, là một trong những đệ tử thông minh nhất của đại ca.

Mà ở nửa năm trước, đại ca lại thu nhận thêm Tứ đệ tử, gọi là Lãnh Tinh

Hàn, đúng là thiếu niên mặc áo đen đang cùng Đông Phương Bạch chiến đấu có lực lượng ngang nhau.

Tên Lãnh Tinh Hàn này có thiên phú cực kỳ cao minh, các phương diện đều là đỉnh tiêm cả, chẳng những có thể lĩnh ngộ Kiếm Ý, tại bên trên lĩnh ngộ kiếm pháp cũng không kém cỏi Đông Phương Bạch bao nhiêu, luận về yêu nghiệt trình độ, không sai biệt lắm là đứa mạnh nhất trong tứ đại đệ tử của đại ca.

"Lãnh sư đệ hay vẫn là hơi có khiếm khuyết chút hỏa hầu, đoán chừng mười chiêu về sau, muốn thua ở Nhị sư huynh."

Hoàng Tố Mai lớn lên mặt như hoa đào, tuổi còn nhỏ nhưng cũng đã rất có mị lực.

Đinh đinh đang đang!

Chín chiêu qua đi, như Hoàng Tố Mai nói, Lãnh Tinh Hàn thất bại.

"Không tệ." Nhưng vào lúc này, một hồi thanh âm đột ngột truyền tới.

"Đại ca!"

"Sư phụ."

Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu vội vàng quay đầu, quát lên đại ca, những người khác cũng quát lên sư phụ, kể cả Lãnh Tinh Hàn với thần sắc lạnh lùng.

Sờ lên đầu Diệp Huyền, Diệp Trần cho hắn một cái cổ vũ thần sắc, chợt ánh mắt đặt ở trên người Đông Phương Bạch cùng Lãnh Tinh Hàn "Hai người các con có tiến bộ rất rõ ràng, Tiểu Bạch, con tại bên trên kiếm pháp có ngộ tính rất mạnh, nhưng kiếm pháp chỉ dùng để giết người, một mặt dùng để hóa giải cũng không phải là chính đạo đâu, Tinh Hàn, con sơ bộ đã lĩnh ngộ Kiếm Ý, nhưng đừng tưởng rằng đã có Kiếm Ý là có thể đánh bại được Tiểu Bạch, một vị kiếm khách lợi hại nhất không phải có kiếm pháp lợi

hại như thế nào, hay Kiếm Ý cường đại như thế nào, mà là hắn biết vận dụng nó như thế nào. Con tại bên trên việc vận dụng Kiếm Ý còn chưa đạt đến cực hạn, chưa hoàn toàn chuyển hóa thành chiến lực."

"Sư phụ giáo huấn chính là…"

Đông Phương Bạch vội vàng cúi đầu xuống.

Lãnh Tinh Hàn cũng là chăm chú lắng nghe.

Quay đầu nhìn Nghiêm Kiếm Huy cùng Hoàng Tố Mai, Diệp Trần trên mặt lộ ra mỉm cười, khoảng cách sáng lập Lạc Trần Kiếm Tông đã qua một năm, trong một năm này hắn mới thu nhận được ba người đệ tử, cả ba đều đến từ Thiên Kiếm Đại Lục.

Đại đệ tử là Nghiêm Kiếm Huy.

Nhị đệ tử là Đông Phương Bạch.

Tam đệ tử là Hoàng Tố Mai.

Tứ đệ tử là Lãnh Tinh Hàn.

Trong đó, đại đệ tử Nghiêm Kiếm Huy có đủ linh khí nhất, nhị đệ tử Đông Phương Bạch có ngộ tính kiếm pháp rất mạnh, tam đệ tử Hoàng Tố Mai thì thông minh dị thường, có một khỏa tâm hồn trong sáng, Tứ đệ tử Lãnh Tinh Hàn là yêu nghiệt nhất trong số đó, mọi mặt đều là cực kỳ đỉnh tiêm, tổng hợp thực lực còn mạnh hơn cả đại đệ tử.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1223: Tiến Về Di Tích Chân Thủy Cung

"Sư phụ, con cùng Lãnh sư đệ luận bàn, người cũng tới chỉ điểm con thoáng một chút nhé."Thấy Diệp Trần đến, Hoàng Tố Mai là đứa đầu tiên ánh mắt liền sáng lên.

Nghe vậy, Lãnh Tinh Hàn bĩu môi, "Muốn luận bàn, tỉ cùng Đại sư huynh hoặc là Nhị sư huynh luận bàn là tốt rồi, đừng nhấc ta lên nữa."

Diệp Trần cười nhạt một tiếng: "Con là đứa thông minh nhưng thông minh quá cũng sẽ bị thông minh hại đấy, hay nhất vẫn là cần đem nhiều tâm tư hơn để lĩnh ngộ kiếm pháp cho thỏa đáng, hơn nửa năm nay, tiến bộ của con không tính là quá rõ ràng, tuy nhiên dựa vào trí thông minh thì cũng không đến nỗi nào, nhưng đây là nhất thời, thời gian dần trôi qua, nếu không cố gắn con sẽ từ từ bị bọn hắn kéo dài khoảng cách ra đấy."

Diệp Trần sao lại há có thể nhìn không ra nữ đệ tử của mình rất sùng bái mình.

"Sư phụ, con sẽ cố gắng đấy." Hoàng Tố Mai ánh mắt cẩn thận từng li từng tí nhìn xem Diệp Trần.

Hoàng Tố Mai là một nữ tử rất tự cao, luôn cho mình rất hơn người, tại Tật Phong vực của Thiên Kiếm Đại Lục, nàng là nữ thiên tài kiếm đạo đỉnh tiêm nhất, phải biết rằng tại Thiên Kiếm Đại Lục đến hơn chín thành mọi người đều luyện kiếm, có thể ở bên trong thể hiện hết tài năng đã cực kỳ không dễ dàng chứ đừng nói chi là đạt tới đỉnh tiêm. Rất nhiều người đều cho rằng, thập đại kiếm sĩ trong tương lai của Thiên Kiếm Đại Lục, tất nhiên sẽ có thân ảnh của nàng.

Đối với ở thập đại kiếm sĩ Thiên Kiếm Đại Lục hiện tại, Hoàng Tố Mai

có rất nhiều bội phục, nhưng sẽ không xuất hiện sùng bái, bởi vì nàng tự tin mình cũng có thể đạt tới loại trình độ này, nhưng ngay lần đầu nghe nói về sự tích của Diệp Trần, nàng liền sinh ra vi diệu sùng bái, cái này không thể trách nàng, muốn trách chỉ có thể trách quỹ tích phát triển của Diệp Trần quá mức kinh thế hãi tục, vang dội cổ kim, trong số các đối thủ cùng thời, hắn là vô địch thiên hạ.

Nhất là về sau, khi Diệp Trần lấy được danh xưng Kiếm Vương, Hoàng Tố Mai biết rõ, bất kể là quá khứ, hay vẫn là hiện tại, cũng sẽ không có kiếm khách nào siêu việt hơn Diệp Trần, nếu như nói Thượng Cổ Kiếm Vương là kiếm khách Thần Thoại trong quá khứ, thì như vậy hiện tại Diệp Trần thực sự là kiếm khách Thần Thoại mới, một Thần Thoại mới được sinh ra, những người khác chỉ có thể ngưỡng mộ. Mà đây còn là một Truyền Kỳ kiếm khách chưa từng thất bại một lần nào.

Mà được trở thành đệ tử của Diệp Trần thì đúng là một vinh hạnh lớn, nên nàng một lòng lắng nghe hắn dạy bảo.

Ánh mắt theo trên người Hoàng Tố Mai dời qua, Diệp Trần nói: "Bốn người các con đều có rất lớn hi vọng trở thành Sinh Tử Cảnh, bất quá Sinh Tử Cảnh cũng không phải là cực hạn, đó chỉ là một sự khởi đầu mới, nhưng trước đó, các con phải tạo cho được trụ cột thật tốt, tăng cường nội lực là điều vô cùng trọng yếu, chỉ có nội lực mạnh mới có càng nhiều tiềm lực để đi đến đột phá."

Với tư cách người từng trải, Diệp Trần tự nhiên rất rõ ràng tác dụng nội lực, đừng nhìn nội lực nhất thời không có biện pháp biến thành chiến lực, nhưng lại thủy chung ảnh hưởng tới bản thân chính mình, cái gọi là hậu tích bộc phát tựu nguyên nhân chính là nội lực thâm sâu.

"Tinh Hàn, con đã sơ bộ lĩnh ngộ được Kiếm Ý, có thể tùy thời đi đến Kiếm Ý Cốc để tìm hiểu thêm về Kiếm Ý rồi, nhưng phải tránh không thể tham công vị tiến đấy"

Nói xong, Diệp Trần lại đối với Lãnh Tinh Hàn nói.

"Vâng, sư phụ." Cho dù là Lãnh Tinh Hàn có lạnh lùng thế nào thì nghe được những lời này Diệp Trần cũng không khỏi lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Kiếm Ý cốc, là nơi mà sư phụ đã dùng một kiếm bổ ra đến thành hạp cốc, bên trong ẩn chứa cường đại đến cực điểm Bất Hủ Kiếm Ý, đối với việc tìm hiểu Kiếm Ý thì đây là nơi rất tốt, sư phụ đã từng nói, hắn có thể có thành tựu như hiện tại, năm đó đã ở Thiên Tiệm hạp để tìm hiểu Kiếm Ý, tác dụng có thể nói là rất lớn, mà Thiên Tiệm hạp Kiếm Ý cũng là có Bất Hủ Kiếm Ý.

Lãnh Tinh Hàn vẻ mặt kinh hỉ, những người khác thì cực kỳ hâm mộ, đi Kiếm Ý cốc tìm hiểu Kiếm Ý thì cơ bản tựu đã có tư cách được tìm hiểu sâu rộng về Kiếm Ý, chưa thấu hiểu được Kiếm Ý cơ bản, tựu không có tư cách tiến đến đó.

Đem thần sắc những người khác nhìn ở trong mắt, Diệp Trần cười nói: "Kiếm Ý cốc tại đâu đó cũng sẽ không biết chạy mất, chờ cho các con tìm hiểu ra Kiếm Ý, đều có thể tiến đến."

Trong một năm nay, Diệp Trần đã đem Bất Hủ Kiếm Ý tăng lên tới Lục giai, cùng Hủy Diệt Kiếm Ý đồng dạng, hai đại Kiếm Ý ở vào cấp độ ngang nhau, lần nữa tạo ra Kiếm Ý cộng hưởng và Kiếm Hồn cộng hưởng, tốc độ tiến bộ trước kia từ chậm chạp dần dần nhanh hơn, tin tưởng trong tương lai không lâu, tất nhiên hội sẽ cùng đột phá đến trình độ Thất giai.

Mà do Lục giai Bất Hủ Kiếm Ý bổ ra đến Kiếm Ý cốc, Kiếm Ý không tiêu tan, ít nhất cũng có thể tồn tại năm trăm năm, tựu như năm đó Chiến Vương đồng dạng đã bổ ra đến Thiên Tiệm hạp vậy.

Ân! Chợt, chân mày Diệp Trần nhíu lại.

"Đại ca, làm sao vậy?" Diệp Huyền hỏi.

Diệp Trần phất phất tay "Các đệ tiếp tục luận bàn."

Nói xong, hắn một bước lướt vào hư không.

"Nguyên Hoàng tiền bối, người nói là phong ấn Chân Thủy Cung di tích đã có buông lỏng." Vào đến trong hư không, Diệp Trần mở ra Đăng Cao Vọng Viễn Đồ, triệu hồi ra Nguyên Hoàng phân thân.

Nguyên Hoàng nói: "Chân Thủy Đại Đế trước kia là một Phong Đế Vương giả, cùng đồng dạng với ta và ngươi, đều đã cô đọng ra được Đạo Môn, mà lại tu luyện tới tình trạng Sinh Tử Cảnh Nhị trọng thiên rồi, nhưng là Chân Thủy Cung đã bị tiêu diệt tại một vạn năm ngàn năm trước, mà vào thời điểm trước đó khoảng hai vạn năm ngàn năm thì Chân Thủy Đại Đế đột ngột biến mất vô tung vô tích. Năm đó đã bị tiêu diệt, nay lại đột ngột xuất hiện, ta thấy rất hoài nghi, khi Chân Thủy Cung bị tiêu diệt hắn không thể giải vây, đáng tiếc, ta cũng không thể chính thức nhìn thấy Chân Thủy Đại Đế."

Nguyên Hoàng là vị Phong Đế Vương giả cuối cùng có thể lưu lại dấu vết ở trên Đế Ngân Bia, tại thời đại trước hắn một vạn năm đều không có xuất hiện qua Phong Đế Vương giả, như vậy có thể thấy được, Chân Thủy Đại Đế cùng tuổi đời của hắn kém nhau ước chừng một vạn năm, nhưng Nguyên Hoàng vừa nói như vậy, Diệp Trần mới biết được tại thời đại của Nguyên Hoàng, Chân Thủy Đại Đế như trước vẫn chưa chết, nay lại trở lại, chẳng lẽ hắn đã xông qua được tử lộ, tuổi thọ đạt tới mười vạn năm, chỉ là Chân Thủy Cung bị diệt lại có thể giải thích như thế nào?

Nguyên một đám băn khoăn tràn ngập tại trong lòng Diệp Trần.

"Lúc Chân Thủy Cung bị diệt, ta cùng các Vương giả khác đều đi quan sát qua, nhưng bất quá cái gì cũng không có phát hiện ra, vì phòng ngừa vạn nhất, ta liên hợp với các Vương giả khác phong ấn Chân Thủy Cung di tích, cũng ở bên trong để lại một cuốn Uẩn Thần Quyển, bên trong phong ấn phân thân của ta, về sau, cái Uẩn Thần Quyển này đã bị ngươi nhận được, căn cứ như lời ngươi nói về sau, Huyền Âm Vương đã chết mà phục sinh biến thành một dạng tánh mạng khác, ta suy đoán, tại bên trong Chân Thủy Cung di tích, có lẽ còn có một phong ấn cực lớn, một loại phong ấn thập phần đáng sợ, đúng là cái loại phong ấn này đã khiến cho Chân Thủy Cung triệt để bị

diệt, thực tưởng đã bị che dấu rồi."

Nguyên Hoàng gằn từng chữ.

Có cảm giác sự tình khó giải quyết, Diệp Trần nói: "Đệ tử lúc đầu đã đáp ứng tiền bối, muốn giải quyết nguy cơ phong ấn bắt đầu buông lỏng bên trong Chân Thủy Cung di tích, đã tựu là thời khắc thực hiện lời hứa của đệ tử rồi."

Nguyên Hoàng nói: "Lần này tiến về Chân Thủy Cung di tích, ngươi cần phải cẩn thận nhiều hơn nữa, mặt khác, ta thấy lo lắng khi chỉ một mình ngươi đi qua, Yến Khinh Huyên có thực lực tuy không cường đại như ngươi, nhưng là thủ đoạn của nàng lại thập phần kỳ diệu, nói không chừng có thể ở thời khắc mấu chốt sẽ có thể phát ra nổi tác dụng thay đổi cục diện, ngươi có thể cùng nàng đi qua đó."

Huyền Hậu tiền bối?

Nói thật, Diệp Trần không muốn đem nguy hiểm đến cho người khác, hắn có cảm giác, nguy cơ bên trong di tích Chân Thủy Cung tuyệt đối thập phần đáng sợ.

Nguyên Hoàng há lại không biết tâm tư Diệp Trần, nói: "Hiện tại phong ấn còn chưa có vỡ tan, là thời điểm dễ dàng giải quyết nhất, nếu như phong ấn phá vỡ sẽ là một cái cự đại kiếp nạn trong đại kiếp dị tộc, một mình ngươi đi qua, khả năng rất lớn không thể giải quyết được nguy cơ lần này, do chưa từng trải qua dị tộc đại kiếp nạn, ngươi căn bản không biết có nhiều dị tộc cường giả rất khó giết chết, ngươi có lẽ có thể đánh bại bọn hắn, nhưng là muốn giết chết chúng thì khó như lên trời. Nếu không từ xưa đến nay, cũng sẽ không có nhiều phong ấn tồn tại như vậy, nếu là có thể giết chết bọn hắn thì tội gì lại phong ấn mà hậu hoạn vô cùng, một khi mất đi cơ hội, lại để cho bọn hắn thoát khốn thì hậu quả thiết tưởng không thể gánh nổi."

"Tiền bối nói là, Chân Thủy Cung di tích kỳ thật chính là nơi phong ấn dị tộc cường giả?"

"Tám chín phần mười."

"Chúng ta có được mời thêm các Vương giả khác của Chân Linh thế giới không?" Diệp Trần sau khi hỏi xong, chợt thấy không được ổn.

Nguyên Hoàng lắc đầu, "Tốt nhất không được 'đánh rắn động cỏ', nếu không chuyện xấu phát sinh quá nhiều, nói không chừng tai họa xảy ra còn trước cả thời gian bộc phát chiến tranh, các ngươi hiện tại khiếm khuyết chính là thời gian."

"Tiền bối nói rất đúng." Quyết định xong, Diệp Trần cùng ngày liền chạy tới Thiên Vũ Vực Huyền Tông.

"Chân Thủy Cung di tích." Huyền Hậu nhíu mày, "Ta có nghe đồn qua Chân Thủy Đại Đế quỷ dị vô cùng, không nghĩ tới là chuyện có thực, bất quá hai người chúng ta là quá bảo hiểm, tốt nhất kêu thêm ma Hoa Hoàng, Ác Ma chi hoa của nàng có thể hấp thu bất luận hình thức năng lượng gì, có thực lực áp chế địch nhân, kể từ đó, có lẽ có càng nhiều nắm chắc có thể giải quyết nguy cơ lần này."

Bảo Quang Hải Vực, bên trên hải dương hoang tàn vắng vẻ.

Ma Hoa Hoàng thần sắc trên mặt ngưng trọng nói: "Lúc ấy Thiểm Ma Vương đã đem sự tình nơi đây nói với ta, ta đã từng đi vào đó một chuyến, cái kẻ Huyền Âm Vương đã chết mà lại tự phục sinh kia đã bị ta tiêu diệt rồi."

Thiểm Ma Vương, chính là Nhân Ma Vương lúc trước đuổi giết Diệp Trần, hắn và Diệp Trần đồng dạng đều tiến vào Chân Thủy Cung di tích, về sau bị xác chết Huyền Âm Vương phục sinh gây ra thương tích, trở về điều dưỡng sau một thời gian rất lâu mới phục hồi như cũ, cho nên ma Hoa Hoàng đã từng tiến vào Chân Thủy Cung di tích cũng không làm cho Diệp Trần cảm thấy kỳ quái.

"Thế nhưng mà!" Ma Hoa Hoàng giọng nói vừa chuyển, nói: "Huyền

Âm Vương thực lực nhiều nhất là trình độ Trung giai Vương giả, dùng thực lực của ta, đánh chết hắn có lẽ dễ dàng, nhưng trên người hắn tỏa ra cường đại tà ác âm khí, khiến cho hắn rất khó giết chết, chỉ cần âm khí không bị mất đi liền có thể một lần nữa đạt tới thời kì đỉnh phong, ta đã dùng Ác Ma chi hoa đem âm khí của hắn hấp thu không còn một mảnh, cuối cùng mới giết chết được hắn."

Huyền Hậu nói: "Âm khí Bất Diệt, đây là thủ đoạn của Tà Linh tộc, lần này tất yếu phải cẩn thận rồi."

Tà Linh tộc, là một chi dị tộc đến xâm lược Chân Linh thế giới, tuy không tạo ra nổi uy hiếp của Ma tộc đối với Chân Linh thế giới, nhưng cũng không thể coi thường.

"Hai vị tiền bối, chúng ta đi xuống đi!" Diệp Trần mở ra mi tâm màu bạc dọc mắt, tầm mắt chạm tới chính ở chỗ Chân Thủy Cung di tích này.

So với nhiều năm trước, điềm xấu bên trong Chân Thủy Cung di tích đầy chi khí, càng phát ra dày đặc hơn, nếu là người bình thường tới đây, chỉ sợ sẽ biến thành tên điên tại chỗ, cho dù là Linh Hải Cảnh đại năng mà nhiễm phải cái điềm xấu chi khí này, sau khi trở về cũng có thể chết bất đắc kỳ tử, hoặc là đang luyện công sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

"Thật là điềm xấu chi khí đáng sợ." Huyền Hậu là lần đầu tiên tới đây.

Theo như lời Như Ma Hoa Hoàng, trong Huyền Âm tháp rỗng tuếch, Huyền Âm Vương đã không còn tồn tại, lợi dụng Linh Hồn Chi Nhãn, Diệp Trần rất nhanh đã tìm được tòa tháp cao thứ hai, cánh cửa phía trên tòa tháp cao này có ba chữ viết Hắc Yên Tháp.

"Hắc Yên Vương là vương giả thứ 13 của Chân Thủy Cung."

Đi vào tháp, ba người chưa tiến vào bên trong thì một cổ nồng đậm khói đen xông đập vào mặt, cái khói đen này âm lãnh tà ác, tràn ngập oán độc sát khí, tại cổ khói đen này trùng kích xuống, mặt đất cùng vách tường nổi lên

một tầng băng cặn bã, trên mặt băng cặn bã có bay là là khói đen âm hiểm, khói đen này nhìn như thực chất, thỉnh thoảng lại huyễn hóa ra mặt quỷ hư ảnh giãy giãy dụa dụa.

Phanh! Một quan tài bên trong đang che bổng bị mở ra, một cái bóng người màu đen vặn vẹo phóng đi ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1224: Thiên Diệt Vương - Lục Tinh Chiến Lực

Hâyyy!

Ma Hoa Hoàng hét một tiếng, hai tay rất nhanh kết ấn, một đóa Ác Ma chi hoa màu đen lặng yên tách ra, thoáng cái đem bóng đen vặn vẹo kia nuốt đi vào, sau đó đột nhiên khép lại.

Bành bành bành bành bành bành!

Ác Ma chi hoa mặc dù đã khép lại nhưng không ngừng bị nhô lên từ bên trong, bóng đen vặn vẹo kia hơn phân nửa là "thây ma phục sinh" của Hắc Yên Vương, Hắc Yên Vương khi còn sống dù sao cũng là một Sinh Tử Cảnh Vương giả, bị Ác Ma chi hoa bao khỏa như vậy, không có khả năng không có chút sức phản kháng nào, nhất là trong môi trường tà ác lực lượng nồng đậm, ngược lại lại để cho năng lực sinh tồn của hắn bạo tăng, vượt qua cả khi còn sống.

Đáng tiếc, kẻ mà hắn đối mặt chính là Ma Hoa Hoàng, Ác Ma chi hoa của Ma Hoa Hoàng có thể hấp thu bất luận thứ hình thức năng lượng gì, cho dù là tà ác lực lượng cũng có thể hấp thu. Luận về mức độ tà ác, Ma tộc cũng không kém cỏi Tà Linh tộc, còn luận về trình độ Hắc Ám, Ma tộc thậm chí còn ở phía trên Tà Linh tộc, bị Ác Ma chi hoa bao khỏa như vậy khiến chẳn còn chỗ trống nào cho hắn xoay người.

Ác Ma chi hoa bị nhô lên với tần suất càng ngày càng thấp, trái lại Ác Ma chi hoa lại tách ra ma lực chấn động càng ngày càng lớn mạnh, nhìn vào sự tình này cũng có thể nghĩ kết quả là gì rồi.

Đinh!

Lúc bên trong Ác Ma chi hoa không còn bất cứ động tĩnh gì thì một đôi

trảo bộ bảo khí chất chứa tà khí nồng nặc bị phun ra, rơi trên mặt đất.

"Đáng tiếc cái Cực Phẩm Bảo Khí này đã biến thành một kiện Tà Binh rồi!"

Huyền Hậu lắc đầu, có chút đáng tiếc.

"Cái Tà Binh này có thể cho tộc nhân của ta dùng, ta tựu thu hồi." Trảo mặc tỏa lên tà ác lực lượng đã bị Ác Ma chi hoa hấp thu bớt rất nhiều, còn lại một ít chỉ cần dùng ma lực cọ rửa thêm một chút, có lẽ không thành vấn đề. Đương nhiên, trảo bảo khí bị nhiễm tà ác lực lượng sớm đã cùng trảo phục bổn nguyên dung hợp, Ma Hoa Hoàng hấp thu mất đại bộ phận tà ác lực lượng khiến cho cái bảo khí này đối với trảo phục có uy lực so ra kém đại đa số Cực Phẩm Bảo Khí khác, miễn cưỡng so Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí thì có một điểm lợi hại hơn, nhưng như vậy cũng đã tốt rồi, rất nhiều Sinh Tử Cảnh Vương giả thậm chí còn không có một kiện Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí để dùng.

Ly khai Hắc Yên tháp, ba người tiến vào tòa tháp cao thứ ba.

Bên trong tòa tháp thứ ba là “thây ma phục sinh” của Bạo Vũ Vương, Bạo Vũ Vương có thực lực cường đại hơn không ít so với Hắc Yên Vương, ước chừng là thực lực đỉnh phong Trung giai Vương giả, nhưng bất quá hắn vừa mới xuất hiện đã bị Diệp Trần một kiếm chém chết, mất đi chín thành chín âm khí lực lượng, nhận thêm kiếm thứ hai liền tan thành mây khói.

Có Lục giai Hủy Diệt Kiếm Ý của Diệp Trần, đồng dạng là khắc tinh của những tà ác lực lượng này, mà lại so với Ma Hoa Hoàng càng thuần túy hơn, Ma Hoa Hoàng là hấp thu lực lượng của bọn hắn, còn Diệp Trần là chém chết lực lượng của bọn hắn.

Bất tri bất giác, ba người đã tiêu diệt hết chín Đại Vương giả, đi vào một tòa tháp cao thứ mười ở phía trước.

"Kẻ có tên Huyết Luyện Vương kia có thực lực không kém cỏi Hoàng

Bào lão quái, kẻ đã bị ngươi giết chết, tăng thêm âm khí Bất Diệt năng lực sinh tồn cường đại, đủ để gọi là cường đại gấp đôi so với Hoàng Bào lão quái, trong cái Chân Thủy Cung mười ba Vương giả này, kẻ ở phía trên lợi hại hơn kẻ phía dưới không ít, không biết kế tiếp Kim Cốt Vương, hội cường đại tới trình độ nào."

Huyết Luyện Vương là Vương giả thứ mười trong tháp cao, thực lực mạnh đủ để bằng được với Phong Đế Vương giả hiện tại, cho dù là Ma Hoa Hoàng cũng đều không có biện pháp thoáng cái đem tà ác lực lượng của đối phương hấp thu sạch sẽ, dù sao dưới tình huống thực lực sai biệt không tính là lớn đến không hợp thói thường, nhưng không có khả năng đối phương để cho Ma Hoa Hoàng tùy ý hấp thu lực lượng, thật giống như lại để cho Ma Hoa Hoàng đối phó Chiến Thiên Tượng Hoàng, tựu không làm gì được đối phương mặc dù nói Chiến Thiên Tượng Hoàng so Huyết Luyện Vương cường đại hơn rất nhiều.

Đi vào Kim Cốt đỉnh tháp, ba người sắc mặt hơi biến đổi, lúc này Kim Cốt Vương đã không còn là huyết nhục tánh mạng, mà là một bộ xương khô Kim Sắc, bên trong lỗ thủng nơi hốc mắt tỏa ra một ngọn lửa u ám màu trắng sắc lạnh, một cổ tà ác Linh Hồn Lực lượng trùng kích về phía mọi người, luận về tà ác lực lượng, càng gấp đôi so với Huyết Luyện Vương.

"Bát Quái Tuyệt Diệt!"

Diệp Trần sắc mặt bắt đầu nghiêm túc, Thiên Hạt kiếm bay tới đỉnh đầu, phân chia ra làm tám, tám biến sáu mươi bốn, sáu mươi bốn đạo bóng kiếm tổ hợp cùng một chỗ hình thành một Bát Quái kiếm trận tỏa ra tuyệt diệt khí tức thập phần khủng bố, phô thiên cái địa, lại có thêm Hủy Diệt Kiếm Ý tăng phúc nên càng đạt tới trình độ mà trước nay chưa từng có.

Tại Phong Vương điện chiến đấu cùng Kiếm Vương, Diệp Trần đã ngộ đến cảnh giới “tay không kiếm, nội tâm không kiếm”, linh hồn cường độ tăng lên rất nhiều, mà linh hồn cường độ tăng lên đại biểu cho uy lực Ngự Kiếm Thuật hắn cũng tăng nhiều hơn, hơn nữa lại tu luyện tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong, độ tinh khiết chân nguyên tăng nhiều, hai thứ

kết hợp lại có thể nói, Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật hiện tại so với Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật lúc trước thì cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, tuyệt diệt lực lượng mỗi thời khắc đều cực thịnh.

PHỐC!

Kim Cốt Vương còn chưa kịp động thủ đã bị Bát Quái kiếm trận xuyên qua người, phảng phất thổi tắt tất cả ngọn nến nơi đây, thân thể Kim Cốt Vương lập tức hóa thành nồng đậm âm khí, những mảng âm khí này bị Bát Quái kiếm trận xé rách nát, khi kiếm khí quét qua, lập tức tiêu tán mất đi, phảng phất như chưa từng tồn tại qua.

"Ngự Kiếm Thuật của ngươi, uy lực như thế nào gia tăng nhiều như vậy."

Ma Hoa Hoàng kỳ quái hỏi.

Diệp Trần nghĩ nghĩ, chi tiết nói: "Cường độ linh hồn của ta có gia tăng lên một ít, mặt khác, ta nhận được phương pháp tu luyện Sinh Tử Cảnh chính thức, đem tu vi cảnh giới tăng lên tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong."

"Chính thức phương pháp tu luyện, Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong?"

Không chỉ Ma Hoa Hoàng, Huyền Hậu cũng cảm thấy tò mò.

Diệp Trần biết rõ đối với hai người nên giải thích thoáng một chút "Đơn thuần tích lũy tu vi, kỳ thật cũng không phải chân chánh tu luyện, tại Sinh Tử Cảnh, đồng dạng cũng có nhiều cảnh giới được phân chia thành Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, muốn bước vào Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên, nhất định phải trong đan điền bản thân phải cô đọng ra được Đạo Môn, dùng Đạo Môn làm căn cơ mới có thể tăng lên cảnh giới nhất trọng. Chỉ là, Chân Linh thế giới quy tắc có chỗ không trọn vẹn, không bằng với thế giới bên ngoài, cho nên chính thức phương pháp tu luyện không thể tiết lộ ra ngoài, nếu

không cưỡng ép ngưng tụ Đạo Môn sẽ bị Chân Linh thế giới quy tắc cắn trả, làm cho Đạo Môn lập tức sụp đổ và thiêu đốt cả người tu luyện hóa thành tro bụi."

"Thế nhưng sao ngươi có thể làm được?"

Ma Hoa Hoàng muốn hỏi chính là, Diệp Trần vì cái gì có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên.

Diệp Trần cười khổ nói: "Sau khi ta chiến thắng Tinh thần Tưởng Niệm Thể của Kiếm Vương, Điện Linh đã đem chính thức phương pháp tu luyện nói cho ta biết, bất quá hắn cũng yêu cầu ta phải tránh không được truyền thụ đi ra ngoài, nhằm tránh cho phần đông Sinh Tử Cảnh Vương giả bị vẫn lạc, từ đó gây tổn thương nguyên khí của Chân Linh Đại Lục."

"Thì ra là thế."

Hai người Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu như có điều suy nghĩ.

"Không thể tưởng được Sinh Tử Cảnh có đến chín trọng cảnh giới, nếu là có thể tu luyện tới Cửu Trọng Thiên, chân nguyên đạt được chín lần tinh luyện, phương diện võ học chỉ cần không kém cỏi liền có thể đơn giản vượt qua Thập Tinh chiến lực." Huyền Hậu cảm khái nói.

Diệp Trần gật gật đầu, Huyền Hậu nói có một điểm không tệ, Nguyên Hoàng lúc trước bất quá là Sinh Tử Cảnh Nhị trọng thiên đỉnh phong cảnh giới thì đã có Thất Tinh đỉnh phong chiến lực, nếu có thể đem cảnh giới tăng lên tới Cửu Trọng Thiên, vượt qua Thập Tinh là điều dễ dàng, thậm chí không cần đến Cửu Trọng Thiên, Bát trọng thiên đều không sai biệt lắm là có thể vượt qua rồi.

Đương nhiên, cái này chủ yếu là vì cảnh giới võ học của Nguyên Hoàng quá mức lợi hại, võ đạo ý chí cũng rất mạnh, dù chỉ là Sinh Tử Cảnh Nhị trọng thiên đỉnh phong cảnh giới nhưng cũng đủ để chống lại Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên dị tộc cường giả. Tuy nói dị tộc cường giả bị Chân Linh thế

giới áp chế quá mức nhiều, không chỉ có cảnh giới bị áp chế, bản thân còn sẽ phải chịu đựng nhiều thương thế khác. Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên dị tộc cường giả tiến đến, bên ngoài sẽ bị áp chế giảm mất lưỡng trọng thiên cảnh giới, bên trong lại hứng chịu bổn nguyên tổn thương. Nhưng mặc dù vẫn có được cảnh giới Ngũ Trọng Thiên nhưng vẫn không đánh bại được Nguyên Hoàng, Chân Linh thế giới mỗi một thời đại đều có nhân vật cường thế Vô Địch.

"Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, càng về sau càng khó tu luyện, ngoại trừ công pháp giai vị, tâm tình phải cao hơn và thời gian hàm dưỡng Đạo Môn cũng theo đó kéo dài ra, thiếu một thứ cũng không được, chỉ một cái không tốt cũng rất có thể làm tổn hại Đạo Môn, cảnh giới sẽ bị ngã xuống mà buộc phải tu luyện một lần nữa, tuy nhiên ta không biết tình huống ở ngoại giới như thế nào, nhưng nghĩ đến cũng có thể thấy người có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, chắc có lẽ không quá nhiều."

Trùng kích cảnh giới Sinh Tử Cảnh Trọng thiên so với trùng kích Sinh Tử Cảnh bình thường hoàn toàn không giống với nhau, nếu trùng kích cảnh giới Sinh Tử Cảnh bình thường không thành công, ít nhất cảnh giới sẽ không bị hạ xuống, còn khi trùng kích cảnh giới Sinh Tử Cảnh trọng thiên sẽ phải chịu hậu quả phong hiểm cực lớn. Nói không chừng có người từ Sinh Tử Cảnh Bát trọng thiên trùng kích Cửu Trọng Thiên mà gặp Đạo Môn tổn hại liền bị ngã xuống ba bốn trọng cảnh giới cũng rất có thể. Theo như tình huống đó, số người có thể đạt tới đỉnh phong sẽ thập phần ít ỏi.

Tại sao những nhân vật Ma tộc đỉnh phong kia không đến Chân Linh thế giới, cũng là lời giải thích hợp lý, bị áp chế cảnh giới đối với bọn hắn còn không sao nhưng bổn nguyên bị thương tổn, tương đương với việc muốn đoạt mạng của bọn hắn rồi.

Vũ khí của Kim Cốt Vương là một bả Đại Khảm Đao tà khí nồng nặc, bị Diệp Trần thu thập, ngày sau muốn chế tạo Cực phẩm bảo kiếm thì đây là cực phẩm tài liệu rất tốt, những thứ này tuy là Tà Binh nhưng chất liệu thật tốt, một khi đem phân giải ra thì có thể thu được không ít Cực phẩm tài liệu,

không cần phải lo nghĩ quá nhiều.

Kim Cốt Vương vừa chết, chỉ còn lại có một tòa tháp cao cuối cùng rồi, về phần chỗ Chân Thủy Đại Đế, có lẽ chính là chỗ trung tâm của mười hai toà tháp cao, nơi đó tà ác lực lượng cường đại nhất, hừng hực vô cùng.

"Dưới trướng của Chân Thủy Đại Đế của Chân Thủy Cung là mười hai Vương giả, trong đó Thiên Diệt Vương có thực lực cường đại nhất, theo tư liệu lịch sử ghi lại, hắn so với mười một Vương khác thì lợi hại hơn không ít, ta trước tiên đem hoàn cảnh của Thiên Diệt tháp nghịch chuyển thoáng một lúc."

Huyền Hậu thần sắc mặt ngưng trọng, thân thể trôi nổi mà lên.

Sau một khắc.

Một cánh cổng cổ xưa tại đỉnh đầu Huyền Hậu hiện ra, cánh cổng này xoay tròn một vòng, lực lượng tà khí tối tăm lập tức dùng nó làm trung tâm, bị hút đi ra ngoài.

"Thật kỳ diệu Huyền Diệu chi đạo."

Ma Hoa Hoàng trong mắt hiện lên hiếu kỳ, Linh Hồn Lực cảm ứng ở bên trong, Thiên Diệt tháp bốn phía hư không bắt đầu xuất hiện nghịch chuyển, những cái cường đại tà ác lực lượng kia tựa hồ như một quả bóng vở bên trong không khí, hướng phía bốn phương tám hướng tiết lộ ra ngoài khiến nơi đây trở thành một mảnh không gian khác giống như “Chân không thế giới” vậy. Tà ác lực lượng càng ngày càng ít đi, còn Thiên Địa Nguyên Khí càng ngày càng nhiều thêm.

Rống!

Nhưng vào lúc này, một cổ Tuyệt diệt Thiên Địa oán sát lực lượng như từ tầng dưới đáy tháp dâng lên tràn ra, tà ác lực lượng phun trào ra không ngớt, cùng lúc đó, một đạo bóng người bị vải trắng bao khỏa vặn vẹo chui ra, bàn tay to lớn tung một trảo làm trong hư không hiện ra một bàn tay vải

trắng lớn như một ngọn núi nhỏ, chụp vào cổ Môn trên đỉnh đầu Huyền Hậu.

"Tuyệt Diệt!"

Bát Quái kiếm trận trên đỉnh đầu Diệp Trần thành hình, nhanh chóng hướng phía bàn tay vải trắng lớn oanh kích.

Oanh!

Lực lượng hai chủng bản chất Tuyệt Diệt không đồng dạng như vậy lập tức trùng kích cùng một chỗ, không ngừng triệt tiêu lẫn nhau.

"Đoạn!"

Rút ra Thiết Huyết Ngân Lam kiếm, Diệp Trần thân hình lóe lên, lúc xuất hiện lần nữa đã đến phía sau bóng người bị vải trắng bao khỏa, một kiếm bổ ra làm thân thể bóng người vải trắng phân thành hai.

"Các ngươi đều đáng chết, tất cả các người đều đáng chết, ta không cam lòng, ta hận ah!"

Bóng người bọc vải trắng có năng lực âm khí Bất Diệt, vượt xa cả Kim Cốt Vương, một kiếm đáng sợ của Diệp Trần gần kề đã trảm giết đại bộ phận lực lượng của hắn, nhưng 2 phần thân thể bị chia ra liền như lưu sa bay múa, bóng người vải trắng một lần nữa ngưng tụ ra nhân ảnh tại một góc địa phương khác, lực lượng của hắn không có xuất hiện bao nhiêu hao tổn, thanh âm tràn ngập oán sát lực lượng phát ra lại để cho cái phiến thiên địa này trở nên càng thêm âm hiểm tựa như Địa Ngục.

"Lục Tinh chiến lực." Diệp Trần thần sắc lần đầu tiên ngưng trọng .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1225: Nguyên Lai Đều Đã Bị Đoạt Xá

Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật tuy không phải là sát chiêu mạnh nhất của Diệp Trần nhưng khi tu vi cảnh giới cùng linh hồn cường độ gia tăng đã khiến cho sát chiêu kiếm thuật này cũng có lực công kích đạt tới Ngũ Tinh bá chủ, hơn nữa Hủy Diệt Kiếm Ý lại là khắc chế đối với tà ác lực lượng. Thiên Diệt Vương có thể ngăn cản được chiêu này, điều duy nhất có thể giải thích tựu là chiến lực của hắn đã đạt đến cấp bậc Lục Tinh.

Chưa nói đến Lục Tinh chiến lực, năng lực âm khí Bất Diệt của Thiên Diệt Vương cũng mạnh đến mức làm cho người tức điên, một kiếm vừa rồi kia của Diệp Trần gần kề đã trảm giết mất một tia lực lượng của hắn nhưng vẫn không làm hắn mảy may sức mẻ.

“Thôn Phệ Huyết Hoa”.

Ma Hoa Hoàng trước đó đã bắt đầu phi tốc kết ấn, đợi thân thể Thiên Diệt Vương vừa ngưng tụ xong thì một đóa hoa màu đỏ máu to lớn như một ngọn núi, từ phía dưới trồi lên đem Thiên Diệt Vương cắn nuốt vào trong, toàn lực bao khỏa cùng một chỗ, chợt bằng tốc độ kinh người co rút lại, càng lúc càng nhỏ đi, cuối cùng chỉ còn to bằng một phòng ốc bình thường.

Crackkk!

Đáng tiếc, Thiên Diệt Vương thực lực quá cường đại, vận sức liền có thể xé Thôn Phệ Huyết hoa thành hai nửa, thân thể quấn vải trắng phiêu đãng, hắn cực kỳ mau lẹ đánh trả về phía Ma Hoa Hoàng.

"Hoa thuẫn!"

Ma Hoa Hoàng kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, thấy Thiên Diệt Vương đánh tới, nàng không chút hoảng loạn, nhiều bó hoa màu đen

liền được ngưng tụ áp súc tại trước người của nàng, hóa thành một tấm chắn chi hoa, tỏa ra hắc sắc quang mang sáng trong lóng lánh.

Oanh!

Thiên Diệt Vương rốt cuộc cũng là Lục Tinh chiến lực, tấm chắn chi hoa mặc dù có năng lực Ác Ma chi hoa hấp thu, có thể hấp thu năng lượng tổn thương, nhưng chỉ vẻn vẹn trog một sát na chèo chống đã bị Thiên Diệt Vương triệt để đánh xuyên qua, bàn tay vải trắng của hắn vặn vẹo bao khỏa hướng phía đầu Ma Hoa Hoàng chộp tới, tựa hồ muốn một kích đoạt thủ cấp của nàng.

"Muốn chết." Diệp Trần sao lại há có thể nhìn xem Ma Hoa Hoàng thân vẫn, Quỹ Bộ thi triển, hắn lập tức xuất hiện tại bên cạnh thân thể tàn tạ của Thiên Diệt Vương, Thiết Huyết Ngân Lam kiếm dường như có chút run động, vô số kiếm quang có quỹ tích gấp khúc đột ngột đem Thiên Diệt Vương bao phủ đi vào

PHỐC PHỐC PHỐC

Thiên Diệt Vương ánh mắt dữ tợn, ngạnh kháng kiếm chiêu Diệp Trần, như trước lúc hắn chuẩn bị cưỡng ép đánh chết Ma Hoa Hoàng thì đột nhiên Diệp Trần nhớ đến Hư Nguyên trảm của Nguyên Hoàng, một loại kiếm chiêu vô cùng kỳ diệu, kiếm quang có quỹ tích gấp khúc kia chẳng những cắt đứt thân thể Thiên Diệt Vương, tàn dư còn lại tiếp tục đem không gian phía sau Thiên Diệt Viên vẽ cách đi ra, bàn tay Thiên Diệt Vương buộc phải xuyên qua trùng trùng điệp điệp không gian điệp ảnh, đơn giản không với đến nổi chỗ của Ma Hoa Hoàng, trông hắn lúc này giống như một lão già bị rơi xuống hồ nước, chới với muốn bắt được bất kỳ vật gì trên mặt nước nhưng đều phí công.

"Ta muốn ăn tươi nuốt sống ngươi." Nổi giận, Thiên Diệt Vương đem mục tiêu chuyển hướng về Diệp Trần, hai phần thân thể của hắn bất chợt tách nổ thành một đoàn bàng bạc âm khí, âm khí như gió lốc làm hư không đông lại, mang theo tất cả âm kình tập kích về phía Diệp Trần.

"Bất Hủ Tại Thân!"

Công thủ chuyển đổi, Thiết Huyết Ngân Lam kiếm hoành thủ ở trước ngực, ánh mắt Diệp Trần trở nên gợn sóng không chút sợ hãi, cùng với ánh mắt nghiêm túc và trang trọng ấy, một cổ cường đại Bất Hủ Kiếm Ý từ trong cơ thể tuôn trào ra thủ hộ toàn thân.

Hu hôooooooo! Đạo hàn phong âm khí đem Diệp Trần nuốt vào, sau một khắc đã bao phủ xung quanh Diệp Trần, trái lại Diệp Trần nhận thấy bản thân như bị một tầng khói mờ màu trắng bao quang, màn khói màu xám không ngừng bạo liệt tựa như bụi cát vậy.

Bất Hủ Kiếm Ý tăng lên Lục giai đã giúp cho kỹ năng chiến đấu cùng chiến lực của Diệp Trần tăng theo không ít, cơ hồ trở nên khó có thể hóa giải được đòn tấn công của hắn, Thiên Diệt Vương muốn làm hắn bị thương là vạn phần không có khả năng.

"Tai ác!"

Thiên Diệt Vương trên người phả ra một làn khói xanh ma mị, trước khi bị Diệp Trần dùng kiếm chiêu có ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý công kích, hắn đều không có bị bao nhiêu tổn thương, tối đa chiến lực chỉ bị giảm xuống một tia nhỏ, hoàn toàn có thể xem nhẹ, nhưng vừa rồi bị đối phương đâm xuyên qua người khiến cho hắn bị thụ thương không nhẹ, vết thương kia bị nhiễm phải lực lượng Bất Hủ Kiếm Ý, mặc dù Hủy Diệt Kiếm Ý không có lực sát thương đến mười phần nhưng cũng có thể khiến hắn vạn phần bất an, từ đó quyết không để cho Diệp Trần tiếp tục xâm phạm vào thân thể mà bị Bất Hủ Kiếm Ý tàn phá, chôn vùi.

"Huyền Diệu chi đạo, định."

Huyền Hậu xuất thủ, một cái Huyền Môn cổ xưa bỗng xuất hiện hướng phía Thiên Diệt Vương lao đến bao trùm lấy hắn.

Thiên Diệt Vương ánh mắt lập loè, sau lưng hắn liền hình thành một đôi

cánh màu xám đậm đặc âm khí, đôi cánh màu xám kia chỉ khẽ vỗ, một trận gió bão liền sinh ra, lúc này cả người hắn tựa như lưu tinh bắn đi ra và xuyên thẳng vào hư không với tốc độ cực nhanh, cơ hồ không cách nào dùng Linh Hồn Lực để dò ra tung tích. Nhưng bất quá hắn đã quá coi thường Huyền Diệu chi đạo của Huyền Hậu, theo tình huống Thiên Diệt Vương phi tốc né tránh, Huyền Môn Cổ xưa đột ngột được phóng đại gấp trăm ngàn lần, không, không phải là Huyền Môn được phóng to ra, là không gian bên trong Huyền Môn đã được rút nhỏ đi trăm ngàn lần. Lúc này thân ảnh Thiên Diệt Vương tựa như một hạt bụi trong không gian Huyền Môn, mặc kệ tốc độ của hắn có tăng nhanh đến mức nào thì thủy chung vẫn ở trong phạm vi bao phủ của Cổ Huyền Môn.

Trong không qian chứa đầy điện quang hỏa thạch, Cổ Huyền Môn bao trùm lấy Thiên Diệt Vương.

Thiên Diệt Vương gào rú liên tục, cuồng bạo khí kình trùng kích tại bên trong Cổ Huyền Môn khiến nó lập tức bị rách một mảng lớn rồi nứt vỡ.

"Giết!"

Cơ hội ngàn năm khó gặp, Diệp Trần hai tay nắm ở Thiết Huyết Ngân Lam kiếm, một kiếm thẳng chém ra kiếm mạc màu xanh biếc cuồng bạo như muốn vượt qua cả chi phối của khoảng cách không gian. Chỉ thấy bích quang lóe lên, thân thể Thiên Diệt Vương bị tách ra từ bên trong, không kịp cho hắn biến ảo thành âm khí chạy trốn, một điểm vầng sáng màu xanh biếc đột nhiên bộc phát dữ dội tựa như một vòng mặt trời phổ chiếu tứ phương.

Ahhhhhhh!

Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa vang lên, trong vùng quang ảnh màu xanh biếc kia, một mảng lớn âm khí bị chôn vùi, trên mặt đất, một khuôn mặt người vặn vẹo mà không ngừng giãy dụa, tựa hồ muốn xé mở cái thứ quang mang kỳ dị nhìn như nhu hòa này, nhưng kì thực vầng sáng màu xanh biếc này chính là thứ có tính hủy diệt vô cùng cuồng bạo. Đáng tiếc lực lượng của hắn đã bị suy yếu quá nhiều, vầng sáng màu xanh biếc lại là do

Thủy Hỏa dung hợp chi lực, chỉ một tia nhỏ cũng có thể phá hủy một tòa núi cao, được phối hợp thêm Lục giai Hủy Diệt Kiếm Ý, đừng nói là hắn hiện đang không ngừng suy yếu, dù là lúc hắn đang ở thời kỳ toàn thịnh cũng đều không thể chịu nổi.

PHỐC!

Cuối cùng đám âm khí bị chôn vùi hoàn toàn, thanh âm gào thét của Thiên Diệt Vương mới chấm dứt.

"Không hổ là Đệ nhất Vương giả dưới trướng của Chân Thủy Đại Đế, nếu hắn có thể chuyển hóa thân thể thành Tà Linh thì muốn giết chết hắn, cần trả giá không ít rồi."

Tà Linh thân thể hoàn toàn chính xác lại để cho khả năng Bất Tử của Thiên Diệt Vương đại tăng, nhưng vì hắn gặp phải Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý của Diệp Trần nên bị khắc chế gắt gao, đương nhiên, nếu không phải có Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng hỗ trợ thì Diệp Trần muốn giết chết đối phương sẽ vô cùng vất vả. Ma Hoa Hoàng có Ác Ma chi hoa hấp thu không ít lực lượng của hắn, còn Huyền Diệu chi đạo của Huyền Hậu càng làm cho cái phiến không gian đầy âm khí này nghịch chuyển đi, nên đối phương không thể hấp thu được sức mạnh, cuối cùng lại dùng Huyền Diệu chi đạo để cố định đối phương.

Có thể nói, Ma Hoa Hoàng không chỉ có loại năng lực Vương giả càng đánh càng mạnh mà còn là một trong các đồng đội tốt nhất, có sự trợ giúp của nàng, chỉ cần thật lực của đối thủ không phải mạnh không hợp thói thường là đều có thể bị nàng không ngừng làm cho suy yếu.

Về phần Huyền Diệu chi đạo của Huyền Hậu, có thể nói là quỷ thần khó lường, khó trách năm đó Long Vương cùng Huyền Hậu liên hợp mới có thể truy sát Cửu U Ma Vương đến mức trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, suýt nữa là triệt để vẫn lạc.

Thiên Diệt Vương vừa chết, chỉ còn lại có một người Chân Thủy Đại

Đế, ba người tâm tình trầm trọng một ít, Thiên Diệt vương đã có chiến lực mạnh như thế, thì Chân Thủy Đại Đế, kẻ có thể lưu lại dấu vết ở trên Đế Ngân Bia, không biết cường đại đến mức nào, hi vọng đúng như lời Nguyên Hoàng, Chân Thủy Đại Đế là Tà Linh tộc cường giả, hiện tại đang ở vào thời kì suy yếu nhất, bằng không, ba người bọn hắn không có khả năng chiến thắng đối phương.

Àoooo!

Tại khu vực trung tâm của mười hai toà tháp cao, sương mù trùng trùng điệp điệp, một cổ cực đoan tà ác lực lượng mạnh mẽ tán phát ra, giống như trên mặt hồ phẳng lặng chợt bị môt tảng đá lớn ném vào, tạo nên một trận gợn sóng lớn vậy. Gió lạnh cuồn cuộn thổi qua, nhưng ngay sau đó đã bị cái cổ tà ác lực lượng này cắt đứt, giống như không còn cội nguồn, một lần nữa quy về trạng thái tĩnh lặng.

Diệp Trần mở mi tâm màu bạc mắt dọc ra, kiệt lực nhìn về phía trong đám sương mù.

Cái đạo sương mù này là nồng đậm âm khí hội tụ mà thành, đục ngầu mà đặc quánh. Xuyên thấu qua sương mù, Diệp Trần loáng thoáng chứng kiến vài đạo Ảnh Tử mơ hồ, Diệp Trần cố gắng muốn xem đến gương mặt Ảnh Tử nhưng quy tắc ở đây quá mức loạn, phong ấn lực lượng cùng tà ác lực lượng tạp gia cùng một chỗ, cho dù là Linh Hồn Chi Nhãn cũng đều không thể xem thấu được.

Đóng Linh Hồn Chi Nhãn lại, Diệp Trần chậm rãi thở ra một hơi, mở miệng nói: "Có người đã đến nơi này trước chúng ta."

"Vào xem sẽ biết rõ ngay thôi."

Không giống với Diệp Trần cùng Huyền Hậu, tà ác lực lượng nồng đậm khủng bố tại đây cũng không để cho Ma Hoa Hoàng cảm thấy khó chịu, đương nhiên cũng sẽ không thích.

Vận chuyển hộ thể chân nguyên và hộ thể ma lực, ba người từng bước một đi vào đám sương mù chết chóc kia.

Sương mù không biết sâu thẫm đến cỡ nào, cảm giác như là biển cả cuồn cuộn vậy, ba người thận trọng đi vào, ước chừng qua thời gian chừng nửa chén trà nhỏ, đám sương mù đã biến mất hoàn toàn, ba người đi tới một mảnh đất đá bằng phẳng cực lớn, tại trung ương mảnh đất đá bằng phẳng này có một cái huyết sắc đồ án đường kính mấy chục thước, huyết sắc đồ án là do vô số thứ kỳ lạ có hình dạng gợn sóng tạo thành, hoặc như là nguyên một đám chữ “Thủy”, dạng chữ viết cổ hình thành, ba người đâu biết rằng, đây chính là phong ấn.

Tại bên cạnh huyết sắc đồ án, có bốn đạo nhân ảnh đang đứng thẳng, bốn người này, ba người Diệp Trần đều biết đến, đó là Tịch Diệt Ma Đế, Kim Ngao lão tổ, Hắc Sát Hoàng và Địa Yêu Hoàng.

"Là các ngươi?"

Bốn người sớm đã phát giác được có người vào đến đây, nhưng cũng không nghĩ tới chính là Diệp Trần, Huyền Hậu cùng với Ma Hoa Hoàng. Trên thực tế, bọn hắn cho rằng sự tình này không có tý sơ hở nào, dù sao hành động của bọn hắn thập phần được che giấu kỹ càng, cũng không có tiết lộ ra ngoài mảy may chút năng lượng nào. Trái lại, phong ấn bên ngoài Chân Thủy Cung di tích cũng không để cho năng lượng bên trong tản mát ra đi ngoài được, mục đích là để người bên ngoài không phát giác được mạnh mối của nơi này.

"Nguyên lai các ngươi đều bị đoạt xá rồi." Huyền Hậu hơi kinh hãi về sau, thần sắc khôi thiếp bình tĩnh.

"Các ngươi tại sao biết rõ chúng ta ở chỗ này?" Tịch Diệt Ma Đế tỉnh táo nói.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, trong mắt mang theo đôi chút lăng lệ ác liệt hào quang "Muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm."

Ngoài miệng nói như thế, nhưng Diệp Trần cũng biết, nếu không phải nơi này có phong ấn của Nguyên Hoàng, mà Nguyên Hoàng phân thân lại ở bên cạnh hắn thì hắn vô luận như thế nào cũng sẽ không biết được tình huống xảy ra tại đây.

"Nếu đã đến thì cũng đừng mong có cơ hội đi ra rồi, ba người các ngươi đều phải ở lại đây a!" Tịch Diệt Ma Đế tuyệt không kinh hoảng, khóe miệng nhấc lên một vòng âm trầm cười lạnh.

"Sự tình này không có giải quyết xong, chúng ta tự nhiên cũng sẽ không đi ra."

Diệp Trần phóng xuất ra Kiếm Vực, bao phủ toàn trường.

Kaaaaaaaaaa!

Kim Ngao lão tổ bị đoạt xá kia quát lên một tiếng lớn, từ trong cơ thể hắn đồng dạng bắn ra cường đại lĩnh vực, cái lĩnh vực này tà ác vô cùng, không ngừng trùng kích lấy Kiếm Vực của Diệp Trần.

"Nếu là ở bên ngoài, ta có lẽ sẽ kiêng kị ngươi một hai phần nhưng đáng tiếc các ngươi ngàn vạn lần không nên đi tới đây, tại đây là vô cùng vô tận tà ác lực lượng, có thể tùy thời được chúng ta hấp thụ để cho thực lực của chúng ta tăng lên gấp đôi." Thanh âm của Kim Ngao lão tổ vừa mịn lại vừa cực kỳ chói tai, ánh mắt của hắn mang theo vẻ dâm tà liếng thoắng quét tới quét lui trên người Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng, hắc hắc cười lạnh.

"Ba người bọn hắn giao cho các ngươi, nhớ kỹ, đừng cho bọn hắn chạy thoát." Tịch Diệt Ma Đế tựa hồ không có ý định động thủ, một cổ tà ác lực lượng ngưng kết thành nguyên một đám phù văn khắc lên huyết sắc đồ án, không ngừng ăn mòn thượng diện lực lượng phong ấn, giờ phút này, huyết sắc đồ án đã bị ăn mòn tới hơn một nửa, thỉnh thoảng có từng đợt sương mù màu xám ẩn dật tràn ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1226: Sức Mạnh Thực Sự Của Diệp Trần

"Ngài cứ yên tâm, lần này bọn hắn chỉ có đến mà không có về rồi."

Địa Yêu Hoàng có đầu lưỡi rất dài, như là lưỡi rắn vậy, cơ hồ có thể thè lưỡi ra liếm đến lỗ tai của mình, ánh mắt của hắn cũng không còn là của yêu thú nữa, mà đồng tử của hắn lúc này giống như hình dạng một cái tổ ong vò vẽ vậy, bên trong bao hàm vô số mắt kép. Bị hắn chằm chằm nhìn đến, ba người Diệp Trần có loại cảm giác như thân thể mình bị rơi vào trong mê cung, mọi thứ quanh mình như càng lúc càng xa rời hiện thực, mơ mơ ảo ảo.

"Đồng Thuật của hắn thật là lợi hại."

Mi tâm Huyền Hậu hơi nhướng lên, một cổ khí tức huyễn hoặc bí ẩn được khuếch tán ra, bị cổ hơi thở này xua đuổi, đồng thuật ảo cảnh đang ăn mòn tâm trí lập tức bị cưỡng ép lách đi ra ngoài.

"Đây là cái lĩnh vực gì?"

Địa Yêu Hoàng thu hồi tâm trạng chủ quan, hắn không am hiểu chiến đấu trực diện nhưng lại am hiểu linh hồn công kích cùng các loại ảo thuật, vừa rồi Đồng Thuật tuy không phải là ảo thuật cường đại nhất của hắn, nhưng lại có thế mạnh là làm cho đối phương khó lòng phòng bị, tốc độ thi triển cực nhanh, một ít Vương giả có chiến lực mạnh hơn so với hắn nhưng chỉ hơi có chút chủ quan là bị trúng chiêu ngay lập tức.

“Vạn Trùng, lần này ngươi gặp được đối thủ rồi đấy.” Hắc Sát Hoàng trên người tản mác ra khói khí màu đen nhạt, loại khói khí này tựa hồ như có linh tính, thỉnh thoảng biến ảo thành xúc tu hoặc từng đám bàn tay ve vẩy khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Mà kẻ tên Vạn Trùng theo như Hắc Sát Hoàng gọi chính là “Địa Yêu

Hoàng” với thân thể đã bị đoạt xá, nhân cách của hắn đều đã bị bọn hắn cắn nuốt, đoạt xá. Còn Tịch Diệt Ma Đế được gọi là Thiên Tà, Kim Ngao lão tổ được gọi là Kim Sát, Vạn Trùng tựu chính là Địa Yêu Hoàng, còn về phần “Hắc Sát Hoàng” chính là Tà Thủ.

“Hừ, chỉ là mới phá được Lưỡng Nhãn Đồng Thuật của ta mà thôi, chờ một lát, ta sẽ để cho nàng biết rõ cái gì là lợi hại." Vạn Trùng, kẻ đã chiếm cứ thể xác Địa Yêu Hoàng cười lạnh, trong ngôn từ của mình cực có lòng tin.

Thoáng quan sát một chút khí tức đặc thù trên ba người bọn hắn, Diệp Trần không khó suy đoán, kẻ chiếm cứ thể xác Kim Ngao lão tổ thuộc về Tà Linh tộc, hẳn là loại hình cường công, sức chiến đấu chính diện rất mạnh, kẻ chiếm cứ thể xác Địa Yêu Hoàng là một kẻ am hiểu quy tắc ảo thuật, còn kẻ chiếm cứ thể xác Hắc Sát Hoàng cũng thuộc Tà Linh tộc, là một loại hình quỷ dị, đoán chừng có loại tà thuật gì đó rất lợi hại.

"Hai vị tiền bối, hai vị ở một bên phụ trợ, tất cả bọn hắn đều giao cho tại hạ đi!" Diệp Trần không có khả năng lại để cho Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng mạo hiểm, hai người tuy đều có được năng lực đặc biệt nhưng dù sao chiến lực hơi thấp, một chọi một khó có phần thắng, ở một bên phụ trợ hắn ngược lại có thể tạo được tác dụng càng lớn hơn.

"Không biết sống chết, để Kim Sát ta đến chiếu cố ngươi."

Nếu là ở ngoại giới, Kim Sát có lẽ không phải là địch thủ của Diệp Trần thế nhưng mà ở chỗ này thì hắn không hề sợ hãi, chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng, tức thì toàn thân bộc phát ra Hắc Kim Sắc hào quang, tia sáng này cực kỳ chướng mắt mang theo tà khí um tùm, vừa xuất hiện lập tức ngưng kết thành từng sợi Hắc Kim sắc như lưỡi dao sắc bén, tựa như ngàn vạn mũi tên phá không cùng bắn về phía Diệp Trần, đem cả Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng bao trùm đi vào.

Diệp Trần thần sắc tự nhiên, Thiết Huyết Ngân Lam kiếm ra khỏi vỏ, trảm kích vào hư không hai cái.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh...Vô số tiếng va chạm kim loại bộc phát, nhìn như vừa rồi Diệp Trần chỉ là huy vũ ra hai kiếm, nhưng lại đơn giản có thể ngăn trở toàn bộ đám Hắc Kim sắc lưỡi dao sắc bén phô thiên cái địa kia. Tốc độ xuất kiếm cực nhanh, đạt đến một loại trạng thái cảnh giới quỷ thần khó lường, không thể tưởng tượng nổi, cho dù là Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng cũng đều kinh ngạc không thôi.

"Từ xưa đến nay, kiếm khách mạnh nhất chính là Thượng Cổ Kiếm Vương mà cũng không bằng hắn, thật đúng là không phải người thường nữa rồi."

Ma Hoa Hoàng trong lòng thầm nhũ.

"Loại xuất kiếm này không có chút dấu hiệu nào, “vô tâm không có kiếm, vô dục vô cầu”, cái này đã vượt qua cảnh giới “Lấy ý Ngự Kiếm”, hay “Dùng tâm Ngự Kiếm" rồi.

Huyền Hậu nhãn lực so với Ma Hoa Hoàng thì cao minh hơn rất nhiều, tuy nàng không phải kiếm khách, nhưng nàng không ngại đối với kiếm khách có chỗ hiểu rõ, theo nàng biết, cảnh giới xuất kiếm của kiếm khách có ba loại, theo thứ tự là: Dùng thân Ngự Kiếm, dùng khí Ngự Kiếm, và cao nhất là Dùng tâm Ngự Kiếm. Nhưng theo như biểu hiện vừa rồi thì rõ ràng Diệp Trần đã vượt qua cảnh giới Dùng tâm Ngự Kiếm.

Dùng tâm Ngự Kiếm chính là tâm động kiếm động, Kiếm và Tâm tương thông, thế nhưng mà vừa rồi Diệp Trần xuất kiếm không hề có dấu hiệu báo trước nào, làm cho người xung quanh có cảm giác thập phần đột ngột, dường như đã đạt đến một loại cảnh giới “Ý bất động, Kiếm xuất động”.

Hàng ngàn Hắc Kim sắc lưỡi dao sắc bén kia liền nửa bước cũng khó tiến thêm, phảng phất tại trước người Diệp Trần có một bức tường khí kéo dài đi ra, một mực thủ hộ ở ba người. Chợt, Diệp Trần thi triển thủ pháp xoay cuốn khiến kiếm quang phun trào mãnh liệt, làm hư không bắt đầu xuất hiện một tia trong suốt.

"Ân?" Thiên Tà, kẻ chiếm cứ thể xác Tịch Diệt Ma Đế không hề nghi ngờ là thủ lĩnh trong bốn người, hắn nhướng mày, phát giác được nguy cơ mãnh liệt đang cuồng cuộn tập kích đến.

"Thật đúng là cuồng vọng quá thể." Trong nội tâm và ý niệm trong đầu đồng thời hiện lên, quanh người Thiên Tà xuất hiện từng mảnh thủy tinh trong suốt hình mặt sáu cạnh, những mảnh thủy tinh sáu cạnh này giúp nhau khảm cùng một chỗ, tạo thành một cái vòng phòng hộ hoàn hảo.

Đ-A-N-G...G!

Hỏa Tinh văng khắp nơi, tựa hồ có thứ gì đó vô cùng sắc bén trảm kích tại bên trên vòng phòng hộ.

Thế nhưng chỉ sau một khắc, Thiên Tà biến sắc, tại lồng ngực của hắn đã xuất hiện một đạo vết kiếm, máu tươi không ngừng tách ra.

"Làm sao có thể chứ, ta rõ ràng ta đã ngăn chặn." Cái này chỉ là một chút vết thương nhỏ, cũng không để Thiên Tà quá đau đớn! Điều làm hắn giật mình chính là, kiếm khí của đối phương như thế nào lại có thể làm bị thương hắn, chỉ sau khi bị thương hắn mới phát hiện ra, mà hắn lại trăm phần trăm khẳng định vòng phòng hộ của mình trước đó đã triệt để phong kín một kiếm này rồi.

Nồng đậm sát cơ phóng thích mà ra, Thiên Tà lạnh lùng liếc nhìn chăm chú Diệp Trần, không thể lại bỏ mặc cho kẻ này phát triển thêm nữa, mặc kệ hắn có thừa nhận hay không thì kẻ này đã trở thành nhân vật khó giải quyết nhất ở Chân Linh thế giới rồi.

"Đáng tiếc, trật rồi." Diệp Trần phát ra một kiếm này, hắn dùng không phải Quỹ Sát, Quỹ Sát tuy có thể len lỏi qua hộ thể phòng ngự mà công kích vào bản thể đối phương, nhưng lực sát thương hơi yếu, giá trị thực dụng đã không còn lớn nữa, hắn vừa thi triển chính là Hư Nguyên trảm, Hư Nguyên trảm bên trên trình độ nhất định cũng có thể vượt qua hộ thể phòng ngự, nhưng lại có lực sát thương lớn hơn Quỹ Sát rất nhiều, nếu là có thể thật sự

đánh trúng đối phương, tất nhiên có thể làm bị thương hắn, và đánh gãy cả động tác niêm phong của hắn. Trừ việc đó ra, điểm trọng yếu của một kiếm này chính là “trong nội tâm không có kiếm”, Ý niệm đến sau nhưng kiếm đến trước, lúc đối phương cảm ứng được nguy cơ thì kỳ thật kiếm khí đã tới nơi rồi.

Thế nhưng mà đối phương phát động hộ thể năng lượng quá nhanh, tựa hồ như ẩn chứa ý niệm lực, ý niệm chỉ khẽ động, phòng ngự liền được tạo ra, tuy không bì kịp với “Nội tâm không kiếm” của Diệp Trần, nhưng cân nhắc đến khoảng cách giữa hai thứ thì không sai biệt lắm, thời gian triệt tiêu này chỉ có một chút chênh lệch. Cuối cùng, kiếm khí có hơi chút nhanh hơn một tia, một phần kiếm khí phía trước có thể truyền đến trên người của đối phương, còn số đằng sau tất nhiên bị vòng phòng hộ tạp trụ rồi.

"Tà Thần kết giới."

Thiên Tà đang thi triểu thủ đoạn ăn mòn huyết sắc phong ấn, không thể bị gián đoạn, cũng may là hắn đã sớm có chuẩn bị, tại bốn phía huyết sắc phong ấn, hắn bố trí rất nhiều tinh thạch màu đen, vốn dĩ hắn không có ý định dùng những tinh thạch màu đen này, chẳng qua là vì phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, thế nhưng hắn không nghĩ tới, việc ngoài ý muốn kia thật sự đã xảy ra, bị ba người Diệp Trần tìm thấy.

Tà ác lực lượng dũng mãnh theo vào bên trong tinh thạch màu đen, một cái kết giới màu đen bùng phát, đem huyết sắc phong ấn cùng Thiên Tà bao phủ đi vào, mà ở phía trên kết giới màu đen, hư ảnh giống như đúc cảnh vật hiện tại được ngưng kết đi ra. Cái tà ác lực lượng kia mặc dù có chỗ không bì kịp với cỗ tà ác lực lượng bên trong huyết sắc phong ấn, nhưng lại có thể phân biệt rõ ràng, phảng phất như là hình chiếu của Tà Thần.

Rầm rầm rầm!

Diệp Trần sở hữu tốc độ xuất kiếm siêu cường, liên tục vài kiếm trảm kích lên kết giới màu đen kia, nhưng cũng đều như “trâu đất xuống biển”, không cách nào làm rung chuyển cái kết giới có hư ảnh tà ác trấn thủ này.

"Đừng vội làm càn."

Vạn Trùng gặp Diệp Trần hoàn toàn không đem bọn hắn để vào mắt, trong nội tâm giận dữ, bàn tay đầy tà ác lực lượng phụt lên, huyễn hóa ra vô số Quạ đen, những con quạ đen này kêu to, hướng phía Diệp Trần phi bổ qua, một màn quỷ dị phát sinh, kiếm khí mà Diệp Trần đem trảm kích tại trên đám quạ đen lại trực tiếp đi xuyên qua, những con quạ đen này cũng không phải thực thể tồn tại.

"Là ảo thuật!"

Diệp Trần trong lòng có cảm giác.

"Ta đến đối phó với ảo thuật của hắn."

Đối với huyền diệu chi đạo, Huyền Hậu đã đọc qua rất nhiều, ảo thuật cũng ẩn chứa ở bên trong, chỉ thấy nàng dùng chân nguyên ngưng tụ ra một cái gương, tấm gương phi tốc mở rộng, cơ hồ cùng hư không liên tiếp cộng hưởng cùng một chỗ, những con quạ đen hư ảo kia liền hiện ra thật thể và bị hút vào trong gương, nhao nhao biến mất, sau một khắc, đám quạ đen lại từ trong gương phóng ra nhanh như chim Cắt phản công ngược về hướng Vạn Trùng.

Ảo thuật bắn ngược!

"Đáng giận!"

Vạn Trùng biết rõ uy lực ảo thuật của mình, tuy nhiên có thể ứng phó, nhưng vội vàng không kịp chuẩn bị nên thập phần chật vật, trong miệng, trong mắt, thậm chí trong vị trí lồng ngực của hắn bị chui ra vô số quạ đen, một cổ cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế truyền khắp toàn thân hắn, tà ác lực lượng trong cơ thể hắn mất đi khống chế cũng bắt đầu dật tán khiến khí tức suy yếu đi một mảng lớn.

Bành bành bành bành bành bành!

Không có bất kỳ lý do nào, đột nhiên nhịp đập trong tim Diệp Trần gia tăng tốc độ, như có điều suy nghĩ, hắn vận chuyển tâm thần, nhìn về phía trái tim, bên trong trái tim chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện một con quạ đen, nó đang tại đó trùng kích trái tim hắn như muốn phá nát ra, người bình thường gặp phải tràng diện này, e rằng lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, tâm thần hoảng loạn như gặp ma.

"Thật là lợi hại tử thuật."

Huyền Hậu tuy đã làm đảo ngược ảo thuật, nhưng Diệp Trần vẫn bị đụng phải một điểm dư ba của ảo thuật.

"Bất Hủ tự thân"

Diệp Trần không hiểu về ảo thuật, cũng không tu luyện ảo thuật, hắn sắc mặt bất biến, Bất Hủ Kiếm Hồn bên trong Hồn Hải tách ra một đám thánh quang màu trắng bao phủ toàn thân. PHỐC, con quạ đen bên trong trái tim đột nhiên biến mất, thuần túy chỉ là ảo giác.

Lúc này, Kim Sát, kẻ đã chiếm cứ thể xác Kim Ngao lão tổ cùng Tà Thủ, kẻ chiếm cứ thể xác Hắc Sát Hoàng đã nhân cơ hội này giết tới. Kim Sát dùng bàn tay to lớn của mình tung ra một trảo, một bả ám Kim Sắc Đại Khảm Đao ngưng tụ thành hình, hướng phía Diệp Trần vung chém tới, vô số tà ác lực lượng trên người Tà Thủ ngưng tụ thành các xúc tu phi tốc lan tràn, quấn thẳng hướng Diệp Trần.

Đ-A-N-G...G!

Diệp Trần một kiếm chặt đứt ám Kim Sắc Đại Khảm Đao, chợt, Thiết Huyết Ngân Lam kiếm như dải lụa kiếm quang dựa thế quét qua, kiếm quang lan tỏa đem tất cả xúc tu chém nát.

"Vạn tà thành binh!"

Tà Thủ hắc hắc cười lạnh, một vòng quầng sáng quang mang tà ác từ trên người hắn khuếch tán mà ra, được quầng sáng quang mang bao phủ,

những mảnh vỡ xúc tu một lần nữa tụ hợp cùng một chỗ, nhưng không còn mang hình dạng xúc tu nữa, mà là nguyên một đám rất nhiều Tà Thủ có khí tức yếu hơn, tính ra có cả hàng trăm tên Tà Thủ bao vây Diệp Trần chật như nêm cối, đồng loạt trùng kích hướng Diệp Trần.

"Đám gà đất chó kiểng các ngươi, để ta cho các ngươi biết một chút về sức mạnh thật sự của ta."

Diệp Trần trên người tỏa ra kiếm thế trùng thiên, cả đám Tà Thủ đang trùng kích tới, chưa tới gần Diệp Trần đã bị cái cổ kiếm thế đáng sợ đến cực điểm này chém giết thành hư vô. Cùng lúc đó, Diệp Trần giơ Thiết Huyết Ngân Lam kiếm lên cao, một kiếm thẳng chém xuống.

Ầmmm!!! kiếm mạc màu xanh biếc phảng phất như xé rách cả thiên địa, so với trước kia, hiện tại Thủy Hỏa Vô Tình có uy lực lớn hơn không biết mấy phần, giờ này khắc này, Diệp Trần đã chính thức vận dụng lực lượng Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên.

Ầm ầm! Đại địa chất động! Bất kể là Kim Sát, Tà Thủ, hay vẫn là Vạn Trùng đang cố gắng chống lại ảo thuật của chính mình, toàn bộ bọn chúng đều bị đánh bay đi ra ngoài, thân thể lăng không nứt vỡ, huyết vụ tràn ngập.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1227: Phong Ấn Bị Phá Vỡ

" Đây là... Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới!"

Thân thể tuy đang ở trong kết giới nhưng không có nghĩa là Thiên Tà đối với tình huống bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả, ánh mắt của hắn tựa hồ cùng mơ hồ hư ảnh phía trên kết giới có liên thông, mơ hồ hư ảnh có thể chứng kiến thứ gì thì hắn cũng có thể chứng kiến thứ đó. Lúc chứng kiến khí thế của Diệp Trần tăng vọt, chém ra một kiếm khiến thân thể ba người Kim Sát bổ toái, trong lòng của hắn cả kinh, tựa hồ nhận thấy động tác phá bỏ niêm phong của hắn bị một chút ảnh hưởng.

Sinh Tử Cảnh vương giả tu luyện được Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên cảnh giới, mỗi lần tăng lên một trọng thiên cảnh giới thì độ tinh khiết chân nguyên đều dâng lên một đại cấp bậc, cái này không chỉ làm cho chiến lực tăng lên, mà còn làm cho cấp độ lực lượng tăng lên, tựu giống với sự khác nhau giữa nước và thủy ngân vậy. Với tư cách là một Tà Linh tộc cường giả, bản thân Thiên Tà cũng là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đại cao thủ, nhưng do đã bị Chân Linh thế giới áp chế nên chỉ có thể phát huy đến tình trạng Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên mà thôi, thêm nữa bổn nguyên của hắn đã bị thương tổn không nhỏ khiến cho Đạo Môn xuất hiện vết rách, thế cho nên mới phải chịu khổ ải trong phong ấn suốt một thời gian dài, thẳng đến gần đây mới thoát khốn mà ra.

Tuy nói vô số năm trôi qua, khí tức của hắn bắt đầu có dấu hiệu thích nghi với Chân Linh thế giới, lại đoạt xá được thể xác Tịch Diệt Ma Đế, áp chế của Chân Linh thế giới đối với hắn không còn lợi hại như vậy nữa, nhưng chỉ là bổn nguyên khôi phục mà thôi, còn cảnh giới như trước vẫn bị áp chế lưỡng trọng thiên. Trước mắt hắn, chỉ là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới còn lại không bị tổn hao gì, thêm nữa bởi vì vẫn chưa thể quen thuộc hoàn toàn thể xác của Tịch Diệt Ma Đế nên chiến lực của hắn chỉ có

thể phát huy đến bộ dạng bảy tám phần mà thôi.

Cho nên, sau khi Thiên Tà thoát khốn ra khỏi phong ấn, hắn cũng không dám lập tức đại khai sát giới, tàn sát Chân Linh thế giới Vương giả, bởi vì hắn biết rõ, bằng vào thực lực chính mình bây giờ còn chưa đủ để thực hiện bá nghiệp.

Thế nhưng Diệp Trần có thể đạt tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới, lại để cho hắn cảm thấy cực kỳ không ổn.

Tà Linh tộc bọn hắn cùng với Ma tộc, sở dĩ đem cửa ra vào Chân Linh thế giới phong bế lại chính là vì để cho tuổi thọ Vương giả của Chân Linh thế giới bị hạn chế tại phạm vi một ngàn năm, ngoài ra còn để cho tu vi cảnh giới bọn hắn không cách nào tăng lên. Thế nhưng ở từng thời đại, Chân Linh thế giới đều có xuất hiện một vài nhân vật tuyệt thế, những nhân vật tuyệt thế này có thể đánh phá gông cùm xiềng xích, tu luyện tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên, thậm chí lưỡng trọng thiên cảnh giới khiến chiến lực đại tăng, tốc độ khôi phục năng lượng cũng tăng lên nhiều, có thể chống lại cả Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cường giả, mà những người này tại bên trên phương diện võ học cùng võ đạo ý chí lại đạt thành tựu rất cao, đừng nói là một Chân Linh thế giới nho nhỏ, dù là đem so sánh với ngoại giới, đều là những tồn tại cực kỳ đáng sợ. Nếu không làm sao có thể xảy ra sự tình Ma tộc bọn hắn vượt biên giới chiến đấu nhiều năm như vậy đều không có thể chiếm được thế thượng phong, ngược lại còn bị phong ấn, một số lại chết rất thảm chết, biệt khuất vô cùng.

Diệp Trần tấn nhập Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới, cái này chẳng phải là đại biểu cho việc hắn tựu chính là nhân vật tuyệt thế ở thời đại này, có tiềm lực thay đổi cục diện cực lớn đó sao.

"Bằng vào Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới hiện tại của hắn, thực lực chỉ sợ không thua kém ta, xem ra, chỉ có cởi bỏ phong ấn để cho Âm Phong đại nhân thoát khốn mà ra, phải liên thủ mới có thể đem hắn triệt để giải quyết."

Âm Phong đại nhân trong Huyết sắc phong ấn so với hắn còn mạnh hơn, là Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên siêu cấp cường giả, dù là bị Chân Linh thế giới áp chế cảnh giới nhưng cũng có thể bộc phát ra Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên chiến lực, cũng không biết, bị phong ấn hơn một vạn năm sau thì hắn còn thừa lại bao nhiêu lực lượng.

Trong nội tâm và ý niệm trong đầu liên tục chớp động, Thiên Tà càng thêm chuyên tâm ngưng kết phù văn, ăn mòn huyết sắc phong ấn.

Bên ngoài Tà Thần kết giới, Kim Sát, Vạn Trùng cùng với Tà Thủ bị Diệp Trần một kiếm bổ thành phấn vụn, huyết vụ tràn ngập chưa khuếch tán ra đã bị vầng sáng bá đạo màu xanh biếc đuổi theo, âm thanh “xuy xuy” không ngừng ngân vang chôn vùi chúng thành hư vô.

"Bất Tử tà xuyên!"

Chợt, bốn phía trong sương mù, một cổ tà ác lực lượng như một dòng sông được ngưng kết thành, bạo xông lại bao phủ lấy vầng sáng màu xanh biếc, theo đó, một đạo mơ hồ ám Kim Sắc Ảnh Tử bao khỏa đi vào.

Là Kim Sát.

Kim Sát tu vi nếu so với Vạn Trùng cùng Tà Thủ thì hùng hậu hơn rất nhiều, vào thời khắc mấu chốt hắn đã thi triển ra tà thuật, đem tà ác lực lượng vô cùng vô tận trong sương mù dẫn nhập tới bổ sung cho bản thân.

"Ác Ma chi hoa, hấp thu cho ta."

Ma Hoa Hoàng thấy thế, bàn tay kết ấn, một đóa Ác Ma chi hoa màu đen nhanh chóng hình thành và không ngừng phóng to chặn đứng dòng sông tà ác này, tà ác lực lượng kinh khủng kia liền bị rót vào bên trong Ác Ma chi hoa. Ác Ma Chi hoa trong lúc nhất thời không cách nào hấp thu nhiều tà ác lực lượng như vậy, không khỏi bành trướng từ kích thước chừng một phòng ốc đã biến thành cực lớn như một ngọn núi cao.

"Bát Quái diệt tuyệt!"

Diệp Trần ánh mắt lạnh như băng, tay trái điểm chỉ hướng phía Kim Sát.

kenggggg!

Thiên Hạt kiếm tự động ra khỏi vỏ, chia ra làm tám, tám biến sáu mươi bốn, tổ hợp thành một Bát Quái kiếm trận tràn ngập tuyệt diệt khí tức, mang tất cả kình lực hướng thẳng Kim Sát, không để cho đối phương bất cứ cơ hội nào.

Kim Sát giờ phút này đã suy yếu đến cực điểm, mặc dù đã có bộ phận tà ác lực lượng bù đắp cho bản thân, nhưng trong lúc nhất thời ở đâu thể nào chuyển hóa toàn bộ làm lực lượng bản thân, lập tức đã bị Bát Quái kiếm trận cuốn đi vào, giảo sát thành hư vô.

BOANG...!

Thiên Hạt kiếm trở vào bao, Diệp Trần ánh mắt nhìn hướng Tà Thần kết giới.

"Trước tiên để cho ta tới thử xem cái kết giới này có phòng ngự như thế nào?" Ác Ma chi hoa hấp thu tà ác lực lượng quá nhiều, riêng phần mình, Ma Hoa Hoàng cả hai tay đang nâng hai quả ma lực quang cầu đã đạt tới đường kính một mét, cường đại ma lực chấn động làm cho sương mù bốn phía đều bị đẩy dạt ra hai bên .

Vèo một tiếng, Ma Hoa Hoàng tay phải điểm phóng một quả ma lực quang cầu bay vụt hướng Tà Thần kết giới.

Bên trong Tà Thần kết giới, Thiên Tà vẫn thờ ơ lạnh nhạt, trong nội tâm hừ lạnh nói: "Chỉ cần năng lượng Thượng phẩm tà lực thủy tinh chưa tiêu hao hết thì sợ rằng thực lực các ngươi phải bạo tăng gấp đôi, bằng không cũng đừng mong có thể công phá được Tà thần kết giới."

Tà lực thủy tinh cũng đồng dạng tồn tại với Chân Nguyên Thủy Tinh, Hạ phẩm tà lực thủy tinh cần Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên Tà Linh tộc Vương giả mới có thể dễ dàng cô đọng ra, Trung phẩm tà lực thủy tinh, cần Sinh Tử

Cảnh tứ trọng thiên, Thượng phẩm tà lực thủy tinh, tắc thì cần Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên. Bất luận là gì, một quả Thượng phẩm tà lực thủy tinh đều sở hữu lực lượng tà ác kinh người, phẩm chất thập phần cao. Dùng Thượng phẩm tà lực thủy tinh làm nguồn năng lượng cho Tà Thần kết giới, tuy nói tối thiểu nhất cũng cần Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, nhưng chưa hẳn thiên tài Sinh Tử Cảnh Thất trọng có thể phá được.

Quả nhiên, ma lực quang cầu oanh tại Tà Thần kết giới lên, ngoại trừ tạo ra một vòng gợn sóng thật nhỏ bên ngoài, thì không thể mảy may dao động đến Tà Thần kết giới.

Ma Hoa Hoàng mặt không biến sắc, ma lực quang cầu trong tay phải vừa tung ra, ma lực quang cầu trên tay trái theo sát phía sau bay tới, cùng lúc đó, tại tay phải của nàng lại có một quả ma lực quang cầu mới được sinh ra.

Đã một kích không cách nào phá vỡ Tà Thần kết giới, Ma Hoa Hoàng không tin mười kích, trăm kích cũng không có tác dụng, dù sao đối với nàng mà nói, những ma lực quang cầu này chính là tà ác lực lượng chuyển hóa thành, cơ hồ là vô cùng vô tận, bản thân nàng bị tiêu hao lực lượng cũng không bao nhiêu nên có thể kiên trì với thời gian thập phần lớn.

"Huyền Diệu chi đạo, Càn Khôn nghịch chuyển."

Huyền Hậu cũng biết hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt, nếu không oanh phá được Tà Thần kết giới trước khi huyết sắc phong ấn bị phá bỏ, bọn hắn sẽ phải đối mặt với hai đại địch nhân, theo hai tay nàng nhanh chóng kết ấn, một cái Đại Cổ Môn Hộ hiển hiện mà ra, hướng tới cái hư ảnh mơ hồ phía trên Tà Thần kết giới trùm tới.

Cái mơ hồ hư ảnh kia cũng không phải là thứ có ý thức nên bị Đại Cổ Môn Hộ có thể tùy ý bao hàm.

Ônggggggggg! Bị ma lực quang cầu oanh trúng hơn mười lần, Tà Thần kết giới như trước vững như Thái Sơn chợt bắt đầu run rẩy, mặt ngoài kết giới trở nên bóng loáng mặt gương, bị vặn vẹo với tần suất kinh người.

"Vậy mà lại có thể nghịch chuyển cơ cấu Tà Thần kết giới sao."

Thiên Tà tức giận ngập trời, tay phải vừa tạo ra ngưng kết phù văn ăn mòn huyết sắc phong ấn, tay trái đánh ra một đạo tà thuật, rót vào mơ hồ hư ảnh phía trên kết giới.

"Bọn ngươi dám ngỗ nghịch với ta, hẳn phải chết."

Mơ hồ hư ảnh thân thể chỉ nhẹ nhàng chấn động, Đại Cổ Môn Hộ liền nứt vỡ thành trăm ngàn khối, lực lượng nghịch chuyển này cũng không còn sót lại chút gì.

PHỐC!

Tâm thần tương liên với Đại Cổ Môn Hộ bị nứt vỡ, Huyền Hậu lập tức phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt.

"Cái kết giới này có lực lượng quá mức cường đại, trừ phi ta có thể tạo ra môn hộ to như một tầng lầu, nếu không căn bản không dao động được hắn." Huyền Hậu bắt đầu ngồi xếp bằng ở đấy, trên người khí tức sôi trào.

"Ác Ma chi hoa, thôn nạp Thiên Địa." Ma Hoa Hoàng đánh ra chân hỏa, không dùng ma lực quang cầu tiếp tục oanh kích Tà Thần kết giới nữa mà trực tiếp đem Ác Ma chi hoa đưa tới hấp thu kết giới.

"Đúng là không biết tự lượng sức mình."

Mơ hồ hư ảnh không thể chủ động công kích, nhưng không có nghĩa là sẽ bị động đứng yên cho người khác đánh, Ác Ma chi hoa vừa bay tới đã bị hắn xé thành hai nửa, tà hỏa liền thiêu đốt Ác Ma chi hoa thành tro bụi.

"Hai vị tiền bối, kế tiếp tốt nhất giao cho ta rồi."

Tại kết giới có phòng ngự tuyệt đối trước mặt, chỉ có dùng lực lượng tuyệt đối mới có thể bài trừ, đương nhiên, kỹ xảo cũng phải đạt tới tình trạng kinh thiên động địa may ra có thể bài trừ. Đáng tiếc, cường đại kỹ xảo cũng

cần phải có thời gian tích lũy, Huyền Hậu niên kỷ cũng không lớn, có thể có thành tựu như hiện tại là đã thập phần khó đạt được.

Trên thực tế, Diệp Trần cực kỳ tinh tường, đừng nhìn chiến lực Huyền Hậu không bì kịp hắn, nhưng nếu luận về thành tựu thì chưa hẳn đã thua kém hắn bao nhiêu, chủ yếu là huyền diệu chi đạo bao quát vạn tượng, liên quan đến quá nhiều thứ trong trời đất, hao phí tinh lực thập phần cực lớn. Nếu là Huyền Hậu và hắn cùng đi theo một lộ tuyến võ học thì chiến lực của nàng tất nhiên so với hắn hiện tại cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Mỗi người đều có truy cầu của chính mình, Diệp Trần truy cầu chính là võ đạo đỉnh phong, kiếm đạo đỉnh phong, Huyền Hậu truy cầu, đoán chừng chính là Thiên Địa huyền diệu.

Địa Sát kiếm thuật sớm đã thi triển đi ra, Diệp Trần sở dĩ không nói sẽ động thủ trước là vì cần phải có thời gian để hấp thu Địa Nguyên sát khí, Địa Sát kiếm thuật dung nạp Địa Nguyên sát khí càng nhiều thì uy lực mới có thể càng cường đại, thời gian đã không còn nhiều, Diệp Trần phải tất yếu một kiếm đánh bại kết giới, đánh gãy bỏ động tác niêm phong của đối phương.

Một tia, từng đạo, một cổ địa nguyên sát khí…đã từ lòng đất lẻn vào đến Tử Sắc Cự Kiếm khiến nó nhanh chóng bị nhuộm đen, tiếp đó, lại có vô cùng vô tận Địa Nguyên sát khí theo bốn phương tám hướng lao qua dung nhập vào thân kiếm khiến nó biến hoàn toàn thành Hắc Sắc Cự Kiếm.

"Không biết uy lực cực hạn của Địa Sát kiếm thuật đến tột cùng mạnh cỡ bao nhiêu."

Tâm thần tương liên, Diệp Trần có thể cảm giác được, uy lực Hắc sắc Cự Kiếm lúc này so với lúc giao chiến với Hư Hoàng cường đại không dưới mấy lần, nhưng lại vẫn đang nhanh chóng gia tăng.

"Hắn đang làm gì đó?" Thiên Tà phát giác được một tia không ổn.

"Không sai biệt lắm!"

Đem Hắc Sắc Cự Kiếm sinh ra một tia vặn vẹo, đến thời điểm năng lượng bắt đầu không ổn định, Diệp Trần quyết định thật nhanh, thúc dục Tử Sắc Cự Kiếm chui từ dưới đất lên.

"Đi!" Kiếm chỉ dẫn động, Hắc sắc Cự Kiếm mang theo khôn cùng sát khí, oanh kích hướng phía Tà Thần kết giới.

Khí cơ dẫn dắt, mơ hồ hư ảnh bên trên Tà Thần kết giới đột nhiên duỗi tay phải ra, một chưởng ấn hướng ra nghênh đón Tử sắc Cự Kiếm, nhưng đại đa số Tà Thần kết giới lực lượng chỉ dùng để phòng ngự , mơ hồ hư ảnh có thể vận dụng lực lượng không đến một phần mười, làm sao có thể chống lại Hắc sắc Cự Kiếm, bàn tay tung chưởng kia trực tiếp bị một kiếm chôn vùi.

Phù một tiếng! Sau một khắc, Tử sắc Cự Kiếm đã xuyên thủng Tà Thần kết giới, hướng phía lão Thiên Tà bắn xuyên qua.

Oanhhhh! Nhưng vào lúc này, huyết sắc phong ấn đã bị ăn mòn đến bốn phần năm bộ dạng, chợt vỡ tan ra, bàn tay do tà ác lực lượng áp súc ra liền tung một chỉ đã bắt được Tử sắc Cự Kiếm.

"Thiên Tà, làm phiền ngươi rồi." Một hồi thanh âm âm trầm truyền ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1228: Âm Phong Tà Đế

"Rõ ràng hắn có thể nắm lấy Địa Sát kiếm thuật đã ngưng kết thành Địa Sát Cự Kiếm sao ?"

Diệp Trần lông mày không khỏi nhíu lên. Địa Sát Cự Kiếm một kiếm đánh xuyên cả Tà Thần kết giới, cái này cũng là nằm trong dự đoán của hắn, dù cho trước đó Tà Thần kết giới lọt vào cuồng oanh loạn tạc của Ma Hoa Hoàng, lại bị Huyền Hậu dùng Huyền Diệu Chi Đạo bóp méo cơ cấu, thế nhưng lại không mảy may hao tổn gì. Kỳ thật thế nhưng nó vẫn có dấu hiệu không bền vững, nếu Tà Linh tộc cường giả kia không chiếm cứ thể xác Tịch Diệt Ma Đế thì hắn không cần phải tạo ra mơ hồ hư ảnh phía trên Tà Thần kết giới để bảo vệ nó.

Mà Địa Sát kiếm thuật của hắn, lần này đã hấp thu đầy đủ Địa Nguyên sát khí nên uy lực tấn thăng vô cùng nhiều, đến nỗi ngay cả hắn đều có chút không kiểm soát nổi, do vậy một kiếm đánh thủng Tà Thần kết giới là lẽ đương nhiên.

Thế nhưng mà bàn tay to lớn do tà ác lực lượng ngưng tụ thành kia, chỉ một động tác đơn giản đã bắt được Địa Sát Cự Kiếm, đây là điều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Tuy nói Địa Sát Cự Kiếm đã đánh nát bàn tay của mơ hồ hư ảnh, xuyên thủng Tà Thần kết giới nên uy năng đã bị tiêu hao một lượng lớn, nhưng việc bắt lấy cùng ngăn trở thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. “Bắt lấy” đại biểu đối phương vẫn còn dư thừa sức lực, tựa như chỉ xem sự tình này giống như lấy đồ vật từ trong túi ra vậy, còn “ngăn trở” đại biểu đối phương trải qua toàn lực ứng phó.

kengggg!

Linh hồn Diệp Trần cuối cùng cũng không phải thứ mà người thường có

thể so sánh, tâm ý khẽ động, Địa Sát Cự Kiếm như một lưỡi cưa mạnh mẽ vuốt tới phía trước cắt chém làm bàn tay to lớn do tà ác lực lượng ngưng tụ thành kia lập tức bị cắt thành hai nửa, mất đi khống chế đối với Địa Sát Cự Kiếm.

"Không được rồi!"

Sau khi cắt mở bàn tay tà ác, uy năng Địa Sát Cự Kiếm còn sót lại như trước vẫn không thể coi thường, trông như đang nổi giận hướng phía Thiên Tà chém tới, Hung Sát Chi Khí vô cùng đáng sợ cùng tính chất hủy diệt Kiếm Ý kết hợp với nhau như có thể trảm hồn phách con người, phá vỡ can đảm của địch nhân.

Bất quá dù là vay mượn thể xác Tịch Diệt Ma Đế nhưng Thiên Tà ít nhất cũng có Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới, mặc dù chỉ có thể phát huy ra bảy tám thành chiến lực nhưng cũng không phải kẻ mà Hư Hoàng có thể sánh ngang hàng. Chỉ thấy tay phải hắn đột nhiên nắm lại, mang theo tuyệt sát tà khí lạnh thấu xương, tầng tầng oanh kích tại bên trên Địa Sát Cự Kiếm.

Coong! Sau cú va chạm, Địa Sát Cự Kiếm bay rớt ra ngoài còn bản thân Thiên Tà khóe miệng ứa ra máu tươi, bị bật lui về phía sau mười bước.

"Hôm nay chỉ sợ không cách nào dễ dàng chiến thắng được rồi." Địa Sát Cự Kiếm chui vào lòng đất, Diệp Trần trong nội tâm thở dài, chưa nói đến Tà Linh tộc cường giả sắp thoát khốn mà ra, chỉ riêng một kẻ đang chiếm cứ thể xác Tịch Diệt Ma Đế kia cũng không phải tùy tiện là có thể đánh bại hắn, một quyền vừa rồi kia của đối phương phải nói là bá đạo tuyệt luân, tràn ngập tuyệt sát cùng tà dị. Hiển nhiên đây cũng là một môn võ học vô cùng lợi hại, chỉ có điều loại võ học này là Tà Linh võ học nên chỉ có Tà Linh tộc nhân mới có thể tu luyện, cùng với võ học của Chân Linh thế giới có phong cách hoàn toàn khác nhau, mở ra lối đi riêng hoàn toàn.

Thanh âm ầm ầm không dứt!

Ầm! trong nháy mắt ngắn ngủi này, huyết sắc phong ấn đã bị nghiền nát

thành trăm ngàn khối, sau đó nát bấy thành hư vô, một cổ áp lực phảng phất như tỏa ra từ một Mãnh Hổ chốn rừng sâu, hay như một cơn gió lạnh cực kỳ tà ác thổi ra từ Địa Ngục, đôi lúc lại giống như núi lửa tỉnh giấc, phát ra chất động vô cùng khủng bố khiến cho toàn bộ Chân Thủy Cung di tích đều run rẩy.

Bên ngoài phong ấn phát ra ánh sáng chập chờn, thỉnh thoảng có vài phong ấn yếu ớt bị tan thành mây khói làm cỗ hàn phong đáng sợ này được tách ra rõ ràng hơn, nếu không phải có một vòng bảo vệ do vô số phong ấn hình chữ “Tiền” bảo hộ thì chỉ sợ năng lượng bình phong trong Chân Thủy Cung di tích sẽ bị lao ra ngoài tạo thành một cái hang lớn làm nước biển tràn vào. Đến lúc đó, dù cho đám người Diệp Trần có thể xuyên thẳng qua hư không nhưng cũng phải gánh lấy một ít thương thế.

"Ha ha ha , Âm Phong Tà Đế ta rốt cục cũng thoát khốn mà ra, trong thiên hạ này lại có người phương nào là địch thủ của ta chứ."

Hàn phong mãnh liệt cao tốc xoay tròn áp súc rồi ngưng tụ thành một nhân ảnh, người này thân thể cao dài, mặc một bộ đạo bào màu xanh biếc, tuy nhiên nhìn vào thì nhận ra niên kỷ không thấp, đã ngoài 50~60 tuổi, nhưng cũng làm cho người đối diện cảm thấy thập phần thanh kỳ khí chất, tựa hồ là một cao nhân đắc đạo, chỉ là cặp mắt kia ngược lại đã phá hủy hoàn toàn chỉnh thể hương vị, ánh mắt của hắn quỷ bí luyến xoắn bất định, bất luận kẻ nào bị hắn nhìn đến đều có cảm giác như bị một loại độc xà nhìn chằm chằm vào, đêm đến sẽ không thể say giấc.

"Cung nghênh Âm Phong đại nhân."

Khuôn mặt Thiên Tà lộ ra sắc thái vui mừng, theo như thanh thế vừa rồi, thực lực của Âm Phong Tà Đế mặc dù coi như không bằng ba thành so với thời kỳ toàn thịnh nhưng như vậy cũng mạnh hơn hắn rất nhiều, một ngày kia đạt được bảo vật bù đắp tinh khí bản thân thì thực lực của hắn tất nhiên có thể đạt tới đỉnh phong, chỉ cần không xuất hiện nhân vật tuyệt thế có sức chiến đấu cỡ như Nguyên Hoàng thì đủ để cho hắn trở thành vô địch thiên hạ.

"Quả nhiên, năm đó Chân Thủy Đại Đế đã bị Tà Linh tộc cường giả đoạt xá."

Nói chuyện chính là Nguyên Hoàng, tuy Đăng Cao Vọng Viễn Đồ vẫn ở bên trong Trữ Vật Linh Giới, nhưng trước đó, Nguyên Hoàng cùng Diệp Trần đã thi triển bí pháp tâm thần tương thông nên Diệp Trần có thể chứng kiến những gì ở bên ngoài thì Nguyên Hoàng tựu cũng có thể chứng kiến được thứ đó. Giờ phút này, nhìn thấy bộ dáng đối phương, âm thanh của Nguyên Hoàng tại trong đầu Diệp Trần vang lên, thở dài không thôi.

"Người đã bị đoạt xá này chính là Chân Thủy Đại Đế sao, vậy thì ai đã phong ấn hắn? Lại còn đem toàn bộ Chân Thủy Cung Vương giả cùng chôn vào, làm cho Chân Thủy Cung bị diệt vong như vậy?"

Diệp Trần trong nội tâm khó hiểu.

Nguyên Hoàng nói: "Cái huyết sắc phong ấn trước đó tuy cùng với Bích Hải phong ấn của Chân Thủy Đại Đế có tính chất khác nhau, nhưng tinh tế quan sát thì thật ra là cùng một loại hình thái mà có hai loại tính chất biến hóa."

Diệp Trần tâm tư như thông thấu, chợt nói: "Như vậy xem ra, chính Chân Thủy Đại Đế đã tự phong ấn bản thân mình để phong ấn luôn cả Âm Phong Tà Đế. Lúc trước, Chân Thủy Đại Đế tuy đã bị đoạt xá, nhưng chỉ là thể xác bị đoạt xá còn linh hồn như trước vẫn có ý thức của mình, có lẽ ông ta nhận thấy linh trí của mình một khi bị Âm Phong Tà Đế thôn phệ sẽ không khỏi gây ra tai họa cho Chân Linh thế giới nên liền sử dụng thủ đoạn đem phong ấn chính mình. Sở dĩ không cần phải chính mình khu động Bích Hải phong ấn, thì đoán chừng là Bích Hải phong ấn có cùng một nhịp thở với ông ta, chỉ sợ không trói được hắn cho nên lại phải dùng đến một môn cao ấn cực kỳ thâm hiểm khác, đó chính dùng phần đông Vương giả của Chân Thủy Cung để đánh đổi, như vậy mới phong ấn được chính mình.

“Hẳn là như thế”. suy luận của Diệp Trần cùng đồng dạng với suy nghĩ trong lòng Nguyên Hoàng.

Đã biết chân tướng sự tình, Diệp Trần trong nội tâm cảm khái không thôi, hành động của Chân Thủy Đại Đế không thể nghi ngờ là vì lợi ích của nhân loại mà hy sinh cả bản thân, không tiếc cả việc tận diệt Chân Thủy Cung để đánh đổi phong ấn chính mình, giúp cho Chân Linh thế giới thoát khỏi đại nạn. Bực thành tựu này, mặc dù đối với mọi người của Chân Thủy Cung mà nói thì quá mức tàn nhẫn và vô tình, nhưng đối với người trong thiên hạ mà nói lại là một đại ân đức cao xa như trời biển.

Không chỉ có Chân Thủy Đại Đế, từ xưa đến nay cũng có không biết bao nhiêu vị đế vương đã xả thân vì Chân Linh thế giới, vì thiên hạ bá tánh mà tình nguyện hi sinh chính mình để bảo toàn, thủ hộ hết thảy. Trong số bọn họ, thành tựu cao có, thấp có, nhưng đều giống nhau ở đức tính vĩ đại, thật đúng là vì có sự hiện hữu của bọn họ mà Chân Linh thế giới mới có năng lực bảo tồn cho tới tận ngày nay mà không bị ngoại tộc nô dịch.

"Aiii, kỳ thật hắn rất không cần phải làm như thế, dùng vào thực lực của ta lúc đầu thì còn lo là không có địch thủ, thì sao hắn há lại e ngại một tên Âm Phong Tà Đế cơ chứ."

Đối với nhân vật tuyệt thế như Nguyên Hoàng, dưới tình huống không cách nào rời đi Chân Linh thế giới, nhưng kẻ địch càng mạnh thì chiến ý của hắn cũng sẽ càng mạnh theo, tánh mạng chỉ là thứ yếu, hắn vì tìm địch thủ đã xông ra tử lộ hơn mười lần, mỗi một lần đều có thể toàn thân trở ra, lần đầu tiên là nghiêm trọng nhất nhưng cũng chỉ có chút vết thương nhẹ, không có gì quá đáng.

Không ai biết rõ về cách nghĩ của Chân Thủy Đại Đế vào lúc đó, có lẽ hắn cho rằng không nên mạo hiểm phó thác hết cho Nguyên Hoàng, nếu một khi Nguyên Hoàng thất bại thì không chỉ một mình hắn chết, mà cả Chân Linh thế giới cũng sẽ thất thủ, đây chính là vạn kiếp bất phục. Mỗi một thời đại đều có nhân vật tuyệt thế, nhưng dường như họ đều dính đến số mệnh, một khi số mệnh bị bại tàn thì trong thời gian ngắn khó có thể ngưng tụ trở lại, không có khả năng tái xuất hiện nhân vật tuyệt thế mới.

"Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới à, xem ra, ngươi chính là nhân

vật tuyệt thế ở thời đại này của Chân Linh thế giới rồi, giết ngươi rồi, chắc chắn Chân Linh thế giới không có thực lực để cùng ta đánh một trận nữa."

Âm Phong Tà Đế cảm ứng được tu vi cảnh giới của Diệp Trần, hơi kinh hãi nhưng về sau trên khuôn mặt lại lộ ra vẻ cuồng hỉ, lúc trước hắn có thể đoạt xá thể xác của Chân Thủy Đại Đế, nhưng thật ra là bởi vì Chân Thủy Đại Đế mạnh mẽ xông vào tử lộ, sau đó linh hồn bị tổn thương nên hắn mới thừa cơ hội này để tấn công, nếu không, hắn cho dù có thực lực cao hơn Chân Thủy Đại Đế đi nữa cũng quả quyết không có khả năng đoạt xá thành công, phải biết rằng đoạt xá là một thanh kiếm hai lưỡi, một khi không thành công thì chính bản thân hắn phải đếm trái đắng.

Sau khi chiếm cứ thể xác Chân Thủy Đại Đế, Âm Phong Đại Đế đã ẩn thân suốt một vạn năm nhằm muốn thôn phệ hoàn toàn linh hồn Chân Thủy Đại Đế để cho thực lực của mình đạt tới thời kỳ đỉnh phong, sau đó mới cùng các kinh tài tuyệt diễm của Chân Linh Thế Giới luận thực lực, cùng đánh một trận với Nguyên Hoàng. Nhưng đáng tiếc cho hắn, vào thời khắc mấu chốt hắn lại bị linh hồn của Chân Thủy Đại Đế hồi quang phản chiếu, chiếm lại vị trí chủ đạo, sau đó dùng đại lượng huyết tinh mà phong ấn chính bản thân mình, một cái phong ấn này đã giam cầm hắn suốt 15.000 năm nay.

Hiện tại hắn đã thoát khốn mà ra khỏi cái phong ấn vô tận kia, giờ phút này hắn thập phần khát vọng chiến đấu, dù cho thực lực bây giờ của hắn không bì kịp hai, ba phần mười so với thời kì đỉnh phong, nhưng Diệp Trần trước mắt hắn chỉ sợ không có nổi một phần năm thực lực so với Nguyên Hoàng, đánh chết đối phương sẽ không khó khăn thái quá.

"Còn giết ngươi, dị tộc đại kiếp nạn cũng sẽ giảm ít đi một gã cao thủ tuyệt đỉnh."

Không nói Âm Phong Tà Đế muốn giết hắn, lần này tới đây, Diệp Trần vốn cũng không có ý định tay không mà về, bất kể là Thiên Tà hay vẫn là Âm Phong Tà Đế, đều là đối tượng mà hắn muốn chặn đánh giết, hắn không thể nào tưởng tượng được một khi đối phương đem thực lực khôi phục đến thời kì đỉnh phong thì sẽ là dạng tràng cảnh gì, chưa kể những kẻ đồng loại

với hắn vào ngày đó cũng sẽ tập hợp lại, không bằng trước thời gian đó nên chấm dứt sớm là tốt nhất.

"Tự tin như thế là tốt, nhưng đáng tiếc, tự tin không thể mang đến thắng lợi cho ngươi đâu. Thiên Tà, không cần ngươi động thủ, để ta tới gặp hắn trước." Âm Phong Tà Đế cũng không phải hạng người quang minh chính đại, hiện tại không cho Thiên Tà động thủ là vì hắn có tự tin giải quyết Diệp Trần, ngược lại nếu thật không có cách nào giải quyết thì đối phương lại ra tay cũng không muộn.

"Đao của ta, mau đến đây!"

Nói xong câu đó , Âm Phong Tà Đế tay phải khẽ vẫy, chỗ vị trí huyết sắc phong ấn trước kia, một cái Tà Binh nồng nặc tà khí từ dưới đất chui lên, rơi vào trên tay hắn.

"Ngươi là kiếm khách , ta cũng là Đao Đạo cao thủ của Tà Linh tộc, hôm nay, ta sẽ dùng bách chiến tà đao trong tay của ta triệt để chém giết ngươi." Tà đao đến tay, Âm Phong Tà Đế trên người bắn ra một cổ âm tà đến cực điểm, đao thế bá tuyệt không ngừng dẫn động xuống, cả người hắn dường như biến thành một cây tà đao có thể trảm hồn lục phách.

"Có bản lĩnh thì ngăn trở một kiếm này của ta rồi nói sau."

Dưới nền đất, một thanh cự kiếm màu đen vụt bắn ra, Địa Nguyên sát khí và Hủy Diệt Kiếm Ý cùng điệp gia một chỗ, trở nên vô cùng cô đọng. Một kiếm phát ra khiến cả không gian như bị xé rách, xuất hiện một đạo vết nứt đen kịt.

Xoẹt!

Địa Sát Cự Kiếm dưới thúc dục của Linh Hồn Lực, tốc độ nhanh như Cực Quang bắn đi, dù là với sức cảm ứng của Âm Phong Tà Đế cũng đều không thể trong nháy mắt tránh né được.

Âm Phong Tà Đế vừa kinh vừa sợ, trước đó, hắn tuy nhiên bắt được Địa

Sát Cự Kiếm nhưng đó là bởi vì Địa Sát Cự Kiếm đã trải qua liên tiếp phá nát bàn tay của mơ hồ hư ảnh cùng với xuyên thủng Tà Thần kết giới khiến lực lượng đã tiêu hao hơn phân nửa, chính vì vậy cho nên hắn mới một phát bắt được. Nếu như biết rõ Địa Sát Cự Kiếm có uy lực lớn như thế thì hắn sẽ không để cho Diệp Trần có thời gian chuẩn bị, tất nhiên sẽ ra tay trước.

"Nguyệt Hữu Viên Khuyết!"

Âm Phong Tà Đế quát lên một tiếng lớn, hai tay vung tà đao, một đao chém về phía Địa Sát Cự Kiếm, màn đao màu xám tại trong hư không diễn hóa ra một vòng ánh trăng khuyết có hàm ẩn Âm Dương biến hóa, đao kính nhìn như không trọn vẹn nhưng lại hung mãnh vô cùng, tựa như một kẻ trời sinh bị tàn tật lại bị hứng chịu khi dễ của đủ loại người, trong nội tâm vặn vẹo hận ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1229: Dĩ Nhược Chiến Cường, Nội Tâm Không Kiếm

Đ-A-N-G...G!

Tà đao cùng Địa Sát Cự Kiếm mỗi bên bằng cuồng mãnh tư thái của mình trùng kích vào nhau, trong lúc nhất thời, Hỏa Tinh hợp thành một đường rất quỷ dị bộc phát lên mà văng khắp nơi, phảng phất như trật tự không gian chỗ đó đều bị làm rối loạn, lực đạo truyền lại bắt đầu trở nên kỳ quái…đứng trong vòng quỹ tích này thì bất luận kẻ nào cũng đừng mong có thể được nguyên vẹn mà đi ra.

PHỐC!

Một ngụm máu tươi lạnh như băng phun ra, Âm Phong Tà Đế bị Địa Sát Cự Kiếm kích lăng không bay ngược ra sau, thoáng cái chui vào đến trong sương mù xa xâm, Địa Sát Cự Kiếm có chút dừng lại, rồi lại dùng một tốc độ nhanh hơn đối phương gấp mấy lần tật trảm đi qua, đến mức trên mặt đất của những nơi mà cự kiếm vụt qua đều bị kình lực vẽ ra một đường rồi vỡ ra một vết kiếm vừa thô vừa to. Cả đám sương mù lập tức bị tách ra, bất luận thứ vật chất gì ngăn cản một kiếm này đều chuốc lấy sự hủy diệt.

"Nộ Hải Cuồng Lan!"

Âm Phong Tà Đế tuy bị đánh bay ra ngoài, nhưng trong một sát na khi rơi xuống đất đã lập tức khu động tà đao lần nữa công kích, lần này, đao kình mặc dù không hung tàn như lần trước đó, nhưng càng phát ra vẻ Cuồng Bạo vô cùng, giống như một cơn thịnh nộ tràn ngập đất trời, vần vũ không dứt. Với tư cách Tà Linh tộc đao đạo cao thủ, Âm Phong Tà Đế tại trên nghiên cứu võ học cũng thập phần cao minh, Địa Sát Cự Kiếm có lực đạo nhìn như vô kiên bất tồi, nhưng vẫn bị hắn dùng Nguyệt Hữu Viên Khuyết hung tàn nhất để triệt tiêu một bộ phận lực lượng, uy năng còn lại không đủ

tám phần so với lúc trước. Chính vì lực đạo không ngớt không dứt kia mà hắn có thể dễ dàng thi triển Nộ Hải Cuồng Lan để đón đánh, tạo ra sóng đao kình sau lại cao hơn sóng trước.

Đương đương đương đương đương!

Đao thứ nhất trúng mục tiêu là Địa Sát Cự Kiếm, Âm Phong Tà Đế ngay sau đó phát ra thứ hai đao, đao thứ ba, tốc độ đao càng lúc càng nhanh, phảng phất như vĩnh viễn không có chừng mực, trong nháy mắt khoảng chừng đã có mười bảy đao đánh trúng vào Địa Sát Cự Kiếm.

Phanh!

Đến đao thứ mười tám phát ra thì Địa Sát Cự Kiếm đã bị phách hoành bay ra ngoài, bất quá Âm Phong Tà Đế cũng không chịu nổi, mười bảy đao phía trước, hắn cũng không phải lông tóc ít bị tổn thương, chỉ là hắn biết rõ, hiện tại không thể lui, vừa lui là xem như đao thế bị sĩ nhục, mà lại cũng ngăn không được Địa Sát Cự Kiếm tiến lên. Tất nhiên sẽ bị một kiếm xuyên tim.

Đã trảm bay Địa Sát Cự Kiếm, Âm Phong Tà Đế rốt cục cũng áp chế không nổi thương thế, hai tay từng khúc bị bạo liệt, trên ngực cũng xuất hiện một cái lỗ máu, nguyên lai Địa Sát Cự Kiếm tuy không thể công kích được bản thể của Âm Phong Tà Đế, nhưng kiếm kình vô kiên bất tồi đã truyền đưa tới, nếu không phải bị Nộ Hải Cuồng Lan đao kình không ngớt của Âm Phong Tà Đế ngăn chặn, thì một kiếm này có thể lại để cho Âm Phong Tà Đế bị trọng thương không nhỏ, thượng diện Hủy Diệt kiếm ý cũng không phải thứ ăn chay.

"Tốt cho một chiêu Ngự Kiếm Thuật!" Âm Phong Tà Đế sắc mặt tái nhợt, hai mắt bắn ra hừng hực âm trầm sát cơ.

"Ngươi cũng vậy"

Ngụ ý sâu xa, Âm Phong Tà Đế đao pháp thật sự cũng không được tốt

lắm. Bá tuyệt không so sánh thì kì thực là không thông hiểu đạo lí, chỉ có thể hù dọa một chút cảnh giới võ học mà người ta không bì kịp của hắn. Nhưng đối với tà lực cường đại của đối phương, tà đạo ý chí cũng quỷ bí vô cùng, ngược lại có thể đem bộ đao pháp này phát huy đến một loại tình trạng thập phần hung tàn.

"Cũng không biết, liệu ngươi kế tiếp còn có thể phát huy ra một kiếm như vậy nữa không" Âm Phong Tà Đế sao lại há có thể nhìn không ra, cái Ngự Kiếm Thuật này cần phải hấp thu Địa Nguyên sát khí dưới nền đất, nếu không có Địa Nguyên sát khí thì hắn tùy tiện dùng một đao là có thể đơn giản phá vỡ chiêu này, mà hắn đã biết nhược điểm của một kiếm này, há lại sẽ để cho Diệp Trần có cơ hội hấp thu Địa Nguyên sát khí.

"Mỏi mắt mong chờ là được."

Diệp Trần đưa tay huy vũ, Tử sắc Cự Kiếm lăng không phân giải, cuối cùng hóa thành một thanh trường kiếm màu tím rơi trên tay hắn, hắn có thể dùng Địa Sát kiếm thuật làm bị thương Âm Phong Tà Đế, chủ yếu là vì dưới tình huống đối phương còn chưa biết rõ đối với Địa Sát kiếm thuật. Hiện tại đối phương đã hiểu rõ nhược điểm của Địa Sát kiếm thuật thì hiển nhiên sẽ không cho hắn cơ hội súc tích lực lượng.

Phải biết rằng, hắn sở dĩ có thể dùng chiêu này đánh trọng thương Hư Hoàng là vì chiến lực bản thể Hư Hoàng cũng không bằng hắn, hắn đại khái có thể một bên đánh, một bên dùng Địa Sát Cự Kiếm đi hấp thu Địa Nguyên sát khí. Nhưng Âm Phong Tà Đế không phải kẻ mà Hư Hoàng có thể so sánh, từ việc đối phương có thể nỗ lực chống lại Địa Sát Cự Kiếm liền có thể biết rõ, chiến lực của hắn cao gấp mấy lần Hư Hoàng.

Không có Thiên Hạt kiếm nơi tay thì chắc chắn Diệp Trần hoàn toàn trăm phần không phải đối thủ của Âm Phong Tà Đế, một khi hắn dùng Địa Sát kiếm thuật hấp thu Địa Nguyên sát khí, Âm Phong Tà Đế tất nhiên sẽ tại trong lúc này mà trọng thương thậm chí đánh chết hắn, đến lúc đó, Địa Sát kiếm thuật tự thân sụp đổ, trừ phi hắn có chuôi cực phẩm bảo kiếm thứ hai.

Dù sao Thiết Huyết ngân lam kiếm như thế nào có thể cùng so sánh với cực phẩm bảo kiếm.

Cho nên, chỉ có trong tay nắm Thiên Hạt kiếm, Diệp Trần mới có tiềm lực đánh một trận, về phần dùng Thiên Hạt kiếm thi triển ra Địa Sát kiếm thuật thì tự nhiên không thể tiếp tục, chỉ có thể đem Thiết Huyết ngân lam kiếm thi triển ra Địa Sát kiếm thuật, nhưng có dùng thì cũng vô dụng mà thôi vì lực lượng không đủ mạnh.

"Tốt, lần này nhìn ngươi như thế nào tiếp Nguyệt Hữu Viên Khuyết của ta."

Âm Phong Tà Đế kêu to một tiếng, cả người hắn như đao quang, người đi đến đâu đao mang màu xám thê lương theo đến đó. Tại giữa hai người diễn sinh ra một vòng trăng khuyết oanh hướng Diệp Trần.

Đối diện một đao hung tàn của Âm Phong Tà Đế, ánh mắt Diệp Trần ngưng trọng, nhưng cũng không chậm tay, không, phải nói là động tác trên tay hắn lúc này nhanh đến đỉnh phong, rõ ràng là Âm Phong Tà Đế xuất đao trước, nhưng ngược lại lại thành ra kiếm kình của Diệp Trần phát sau mà đến trước, thẳng đến chỗ sơ hở của ánh đao.

Đ-A-N-G...G! Đao kiếm giao kích, ánh lửa màu lục bích bộc phát dâng lên, nương theo đó là âm nhu khí kình vô cùng ác liệt, Thuỷ Hoả Vô Tình của Diệp Trần đơn giản bị ánh đao đối phương xoắn tán thành từng sợi nhỏ, kiếm kình nửa bước cũng khó tiến thêm, mà bản thân của hắn trên khóe miệng bắt đầu tiết ra một tia máu tươi, liên tiếp lui ra phía sau tám bước mới bỏ qua được đao kình.

Âm Phong Tà Đế cũng không thể thừa thắng mà truy kích, cũng không phải hắn không muốn, mà là làm không được, bởi vì bản thân hắn cũng buộc phải lui về phía sau ba bước.

Một kiếm này của Diệp Trần có ẩn chứa Thủy Hỏa dung hợp kiếm kình, có tính hủy diệt đột biến, cảnh giới kiếm pháp có cấp độ cao đến không thể

tưởng tượng, nhưng điều thực sự để cho hắn giật mình không phải ở kiếm pháp của Diệp Trần, dù sao kiếm pháp càng lợi hại nhưng trụ cột chênh lệch quá nhiều thì cũng không làm nên chuyện gì, để cho hắn giật mình chính là, rõ ràng là hắn phát chiêu trước, nhưng đến cuối cùng như thế nào lại biến thành đối phương đánh đến trước, đem sơ hở chính mình ra nghênh đón.

Khoé miệng Diệp Trần phun ra một tia máu tươi, đao kình của đối phương tuy có thể chấn cho khí huyết hắn sôi trào, nhưng cũng không cách nào làm cho hắn bị thương, mà hắn chỉ dựa vào cảnh giới "Tay không kiếm, nội tâm không kiếm" là đủ để phát sau mà đến trước một bước, đánh trúng sơ hở khiến cho đao kình đối phương chỉ có thể phát huy đến bảy tám phần bộ dạng.

Nói cách khác, lực công kích của Diệp Trần kì thực so với Âm Phong Tà Đế yếu hơn không ít, sở dĩ có thể một kích bức lui Âm Phong Tà Đế ba bước là đúng thực dựa vào cảnh giới kiếm đạo tối cao.

Có đôi khi, lực công kích cao cũng không nhất định có thể phát huy được toàn bộ tác dụng.

"Đáng giận, đón thêm Nộ Hải Cuồng Lan của ta đây."

Âm Phong Tà Đế đối với cường giả Chân Linh thế giới, thập phần chán ghét, những người này có trụ cột đều không bì kịp với hắn, nhưng chẳng biết tại sao, năm đó lúc nguyên một đám bọn hắn có võ đạo cảnh giới thập phần cao đến đoạt xá thể xác Chân Thủy Đại Đế, hắn từng cùng đối phương bộc phát qua một trận chiến vô cùng khủng bố, nhưng khi đó linh hồn Chân Thủy Đại Đế bị thụ bị thương nên chiến lực tối đa chỉ có thể phát huy đến tám phần bộ dạng, vốn Âm Phong Tà Đế cho rằng, hắn đơn giản là có thể lần nữa trọng thương Chân Thủy Đại Đế, sau đó đoạt xá thể xác đối phương.

Nhưng nào có thể đoán được, Chân Thủy Đại Đế chiến lực tuy không bằng hắn, nhưng lại nương tựa vào võ đạo cảnh giới cao siêu mà đơn giản có thể cùng hắn đánh đến một ngày một đêm, cuối cùng bị kiệt lực mới mất đi lực phản kháng, cái này đối với hắn là một sự sỉ nhục to lớn, nhưng để cho

hắn thật sự bị sỉ nhục chính là, Chân Thủy Đại Đế bị mất đi lực phản kháng, còn hắn cũng bị thương cực kỳ nghiêm trọng, bằng không cũng sẽ không ngủ đông, ở ẩn đến vạn năm, lãng phí rất nhiều thời gian một cách vô ích như vậy.

Hiện tại, trụ cột của Diệp Trần so với Chân Thủy Đại Đế đều còn kém hơn rất nhiều, cảnh giới võ học cũng xa xa không bì kịp với Chân Thủy Đại Đế, nhưng là ở kiếm đạo lại đạt cảnh giới thượng thừa, rõ ràng đã đạt đến đẳng cấp của Chân Thủy Đại Đế, thậm chí còn hơn cả cổ nhân.

Nguyệt Hữu Viên Khuyết mạnh mẽ hung tàn, nhưng lực đạo chỉ có một, còn Nộ Hải Cuồng Lan, luận về tính hung tàn thì không bì kịp Nguyệt Hữu Viên Khuyết, nhưng luận về trạng thái đao kình không ngớt thì Nguyệt Hữu Viên Khuyết lại cao hơn gấp 10 lần. Âm Phong Tà Đế kiêng kị cảnh giới kiếm đạo của Diệp Trần, bắt đầu có ý định đánh nhanh thắng nhanh, dùng một lớp đao kình mạnh hơn bao phủ Diệp Trần, hắn không tin, Diệp Trần có thể đem Nộ Hải Cuồng Lan xé rách nát hoàn toàn.

Phương xa, Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng một bên điều tức, một bên đang xem cuộc chiến, đồng thời đề phòng lấy Thiên Tà, một khi Thiên Tà ra tay, các nàng tất nhiên cũng gia nhập chiến đấu, các nàng trong nội tâm rất rõ ràng, bây giờ là Âm Phong Tà Đế cùng Diệp Trần quyết chiến, nếu các nàng mạo muội ra tay, chẳng những làm yếu đi khí thế Diệp Trần, mà lại càng làm tình hình bề bộn hơn, Âm Phong Tà Đế tùy tiện một đao là có thể làm cho các nàng trọng thương, chiến lực thua sút quá lớn thì dùng kỹ xảo gì cũng không làm nên chuyện.

Lập tức vô biên ánh đao như nổi giận hướng phía Diệp Trần chém đi qua, Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu cũng không khỏi căng thẳng trong lòng, không phải bọn họ đối với Diệp Trần không tín nhiệm, chủ yếu là Âm Phong Tà Đế không phải người bình thường, đây là một kẻ tà ma từng gây tổn hại lớn nhất cho Chân Linh thế giới, nếu như Âm Phong Tà Đế là sóng to gió lớn, thì như vậy Diệp Trần tựu là một thuyền lá nhỏ dưới con sóng to gió lớn đó, tuy nhiên nương tựa theo kỹ xảo, thủy chung bảo vệ cho thuyền

không bị dìm ngập. Nhưng là loại cục diện này, quả thực nguy hiểm, chỉ cần hơi không cẩn thận, tựu là thuyền hủy người vong.

"Đáng tiếc cho một nhân vật tuyệt thế, tựu chỉ là thời gian của ngươi không đầy đủ mà thôi."

Thiên Tà đối với Diệp Trần có phần kiêng kị, còn muốn tại phía trên cả Âm Phong Tà Đế, sau khi cắn nuốt linh hồn của Tịch Diệt Ma Đế, hắn đã nhận được đại bộ phận trí nhớ của Tịch Diệt Ma Đế, tự nhiên đối với Diệp Trần cũng hiểu được nhiều chi tiết, hắn không phải không thừa nhận nếu như cho Diệp Trần thêm thời gian thì hào quang của hắn sẽ đủ để chiếu rọi cổ kim, những nhân vật tuyệt thế đã chết kia đều chưa hẳn đã bì kịp được hắn.

Ánh đao mang tất cả tà ác cuồng bạo như chém hết thiên hạ, oánh kích tới, Diệp Trần thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, có lẽ đối với hắn mà nói, chiến đấu đã trở thành tánh mạng của hắn, bước vào võ đạo đỉnh phong, kiếm đạo đỉnh phong, là sứ mạng của hắn, dù là Thiên Băng Địa Liệt, Mạt Nhật Hàng Lâm cũng đừng mơ tưởng có thể làm cho hắn thất kinh.

Xoẹt!

Thiên Hạt kiếm xuất kích, một màn phát sinh khiến người ta phải kinh hoàng, thân thể Diệp Trần giống như là ảo ảnh, cùng một kiếm kia là tràn ngập vô số thân ảnh đi ra, từng thân ảnh Diệp Trần đều có động tác xuất kiếm vô cùng giống nhau, bọn hắn hoặc là phi thân lên, hoặc là thân thể bên cạnh chuyển dời, hoặc là trọng tâm hạ thấp, hoặc là thân ảnh thiểm lược, trong chốc lát, vô số kiếm quang tràn vào trong ánh đao nộ hải.

'Ầm Ào Ào'! Vô biên ánh đao bị nghiền nát, đông đảo thân ảnh Diệp Trần hợp lại làm một.

"Điều này sao có thể chứ?" Âm Phong Tà Đế bất ngờ đến quên cả tiếp tục công kích, Diệp Trần mang đến cho hắn rung động quá lớn, bay thẳng vào tâm linh. Với tư cách là người phát động Nộ Hải Cuồng Lan, hắn biết rõ, Diệp Trần mỗi một kiếm đều là nhằm vào nhược điểm Nộ Hải Cuồng Lan

mà đến, sóng kình ngập trời nhìn như không thể địch nổi nhưng lại ẩn chứa trong đó vô số lực biến hóa, Diệp Trần chỉ trong nháy mắt mà có thể đem vô số lực biến hóa đó phá hư sạch sẽ, cơn sóng kình ngập trời mất đi lực đạo, lập tức sụp đổ tan rã, khí thế như trước mãnh liệt như không thứ gì có thể đỡ được thì giờ đã biến mất hoàn toàn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1230: Sát Chiêu Kiếm Thuật Sát Na Huy Hoàng

Trong lòng có kiếm, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện sơ hở bởi vì khi đó nhân tâm cũng không phải hoàn mỹ, trong nội tâm không có kiếm, tắc thì có thể làm được sự tinh chuẩn và hoàn mỹ thực sự, thật giống như ngươi rất để ý đến hình dạng bên ngoài một thứ đồ vật nào đó, nhưng nếu quá quan tâm đến hình thức bên ngoài thì ngược lại sẽ mất đi căn cơ phán đoán. Trong nội tâm không có kiếm, cũng không phải là buông tha cho kiếm, chỉ là thanh kiếm ấy đã dung nhập vào trong máu và tinh thần của mình, trở thành một bộ phận của chính mình.

Vốn dĩ Diệp Trần chỉ mới ngộ đến cảnh giới “trong nội tâm không có kiếm”, còn chưa chính thức đạt tới, nhưng dưới áp lực của Âm Phong Tà Đế nên bản năng thân thể Diệp Trần đã làm ra được động tác này, nói một cách khác, xuất kiếm đã trở thành bản năng của hắn, không cần thông qua ý nghĩ trong nội tâm, ý nghĩ trong nội tâm lúc này đã không theo kịp bản năng của Diệp Trần nữa rồi.

"Cuồng Tà Nộ Trảm!"

Đao pháp của Âm Phong Tà Đế thành danh chính ở Âm Phong Lục quyết, đây là đệ tam thức, so với Nguyệt Hữu Viên Khuyết thì chiêu này ngoại trừ hung tàn bên ngoài, còn mang theo sự ngông cuồng coi trời bằng vung, còn so với Nộ Hải Cuồng Lan, thì chiêu này vô cùng thuần túy càng thêm cuồng bạo. Âm Phong Lục quyết có thể nói là tập hợp của sáu bộ đao pháp, mỗi một thức đều là một chiêu mạnh nhất bên trong bộ đao pháp.

Oanh!

Thiên băng địa liệt nổ vang, một đạo đao mang thê lương kéo dài mà ra, khoảng cách xa bao nhiêu thì đạo đao mang này tựu trở nên dài bấy nhiêu,

tựa hồ có thể vô hạn kéo dài, bằng cuồng bạo tư thái mà trảm kích địch nhân.

Đã chiêu thức đao kình không đủ tinh diệu để nghiền áp đối phương, vậy thì chấm dứt cũng là điều đúng đắn.

"Thủ Kiếm Như Sơn!"

Diệp Trần không chỉ một mặt dùng công đối công, một đao có đao kình mãnh liệt kia của đối phương đã bỏ qua được tình trạng sơ hở, dù cho hắn có thể đánh trúng được sơ hở thì đao kình còn lại cũng đủ làm cho hắn bị trọng thương. Hai tay cầm ngược Thiên Hạt kiếm, Diệp Trần khẽ quát một tiếng, toàn thân kiếm thế trùng thiên, một kiếm hung hăng cắm vào mặt đất.

Sau một khắc, cuồng bạo kiếm kình dùng Diệp Trần làm trọng tâm, hướng phía trên phun trào, bởi vì kiếm kình phun trào quá nhanh, lúc đã đến chỗ cao nhất thì tốc độ lại bắt đầu hạ xuống, làm cho đại lượng kiếm kình điệp gia cùng một chỗ, không ngừng áp súc, đông cứng lại, cuối cùng ngưng tụ thành một tòa núi hư ảnh cao ngất, nham bích sôi lên, lục ý dạt dào.

Crackkkkk!

Đao mang thê lương hung hăng trảm kích lên ngọn núi hư ảnh làm tóe lên vô số hư ảnh đá vụn, so với những mảnh đá vụn thật thì những đá vụn hư ảnh này không biết cứng rắn hơn gấp bao nhiêu lần, cho dù là thiết thép tinh huyền cũng đều so ra kém hơn, tuy bị trúng phải một kích rất cường bạo nhưng kiếm kình hình ngọn núi hư ảnh này chỉ bị một vết rách trải rộng chứ không bị một đao cắt đứt thành hai nửa.

"Phòng ngự Kiếm chiêu!"

Âm Phong Tà Đế không phải chưa từng thấy qua phòng ngự Kiếm chiêu, những lão cổ đổng Tà Linh tộc cường giả bọn hắn đều là đã sống mấy ngàn đến trên vạn năm mới sáng tạo ra được phòng ngự Kiếm chiêu, vậy mà Diệp Trần tuổi đời không bao nhiêu lại có thể làm được.

Khí huyết một hồi sôi trào, Diệp Trần không chút sứt mẻ, chiêu Thủ

Kiếm Như Sơn này là một năm gần đây hắn đã sáng tạo ra, tạo ra đến phòng Ngự Kiếm chiêu có ẩn chứa đại thành Thổ Chi Áo Nghĩa cùng Mộc Chi Áo Nghĩa, đối với kiếm khách mà nói, kiên quyết tiến công là không tệ nhưng không có nghĩa là chỉ có công mà không có thủ, trường hợp thực lực của ta kém hơn đối phương quá nhiều, thì phòng Ngự Kiếm chiêu là cơ hội lật bàn duy nhất, bởi vì chỉ có còn sống thì mới có thể phản kích.

"Xem ngươi có thể ngăn cản được bao nhiêu đao của ta?"

Âm Phong Tà Đế không vì giật mình đem tinh lực lãng phí, trong đầu hắn giờ đây chỉ còn lại một ý niệm duy nhất, đó chính là giết Diệp Trần cho bằng được.

Thê lương đao mang uyển chuyển như mưa rào cùng cuồng phong, hướng phía ngọn núi hư ảnh điên cuồng trảm kích, mỗi một lần trảm kích đều mở rộng thượng diện vết rách, buộc Diệp Trần phải toàn lực bù đắp cho lỗ hổng nhưng cũng không thể triệt tiêu loại tốc độ phá hoại này.

"Toái cho ta!" Âm Phong Tà Đế vận chuyển tà lực lên cực hạn, chém ra Âm Phong Lục quyết thức thứ tư như gió lạnh phá sóng, lập tức ngọn núi hư ảnh bắt đầu sụp đổ.

Vô thanh vô tức, ngọn núi hư ảnh đã bị phân thành hai mảnh, đao mang rét thấu xương giống như một cơn gió lạnh vượt qua đại dương, mang tất cả hướng phía Diệp Trần đi qua.

Đây là một đao tất sát của Âm Phong Tà Đế, cảm giác để cho Diệp Trần không có bất kỳ thời khắc phản kích nào.

Chỉ trong một sát na, ngọn núi hư ảnh kia đã bị nghiền nát, sát chiêu của Diệp Trần cũng đã tích súc hoàn tất, Thiên Hạt kiếm từ dưới mặt đất được rút ra mang theo một đoàn hào quang bộc phát, nghiêng nghiêng vung lên. Mà ở thời điểm hào quang bộc phát, không gian trong vòng phương viên mấy trượng lập tức như bất động, đao kình do Âm Phong Tà Đế chém ra mơ hồ như gió lạnh, nhưng về sau, không gian như bất động kia cũng khiến gió

lạnh nhanh chóng cô đọng, biến thành một đạo đao mang màu xám trong suốt như cánh ve sầu, cứ như vậy định dạng tại trước người Diệp Trần, mà Thiên Hạt kiếm của Diệp Trần lại chậm chạp hướng phía Âm Phong Tà Đế đâm giết đi qua, bộc phát ra hào quang cùng quỹ tích vặn vẹo.

Phá Thiên Kiếm Quyết đệ tam thức Siếp Na Huy Hoàng.

"Khônggg!"

Âm Phong Tà Đế nội tâm điên cuồng hét lên, hắn có thể cảm nhận được, khoảng cách mũi kiếm của Diệp Trần càng lúc càng gần, hư không nơi đó phải hứng lấy áp lực vô cùng to lớn, loại áp lực hư không này không chỉ có tác dụng ở bề ngoài, ngay cả suy nghĩ của hắn cũng bắt đầu cứng lại, từ trong ra ngoài, không có một chỗ nào là còn năng động hoạt sinh, huyết dịch đình chỉ, chân nguyên đình chỉ, cho dù đó là hạt huyết nhục cơ bản nhất, tất cả đều bị đình chỉ vận động.

Phảng phất như đã đi qua một năm, lại phảng phất chỉ là một cái chớp mắt, Thiên Hạt kiếm của Diệp Trần chậm rãi chui vào đến trái tim của Âm Phong Tà Đế, sau một khắc, không gian khôi phục trạng thái bình thường, động tác của Diệp Trần đã nhận được phóng thích, mũi kiếm xỏ xuyên từ trước ngực ra phía sau lưng Âm Phong Tà Đế, lộ ra một cái lỗ máu không ngừng tuôn ra.

Cùng lúc đó, đao mang màu xám trong hư không bất động cũng theo vai trái Diệp Trần chém qua, huyết thủy đông lại như băng, không có một tia máu tươi tung tóe ra.

Kiếm rút lại, Diệp Trần thân hình mở ra, phi lui ra ngoài vừa liên tiếp nhổ ra mấy ngụm máu tươi, những giọt máu tươi này ẩn chứa sinh cơ dạt dào, chứa đựng nồng đậm tánh mạng nguyên khí. Cái gì là tánh mạng nguyên khí, cụ thể nói đến chính là tuổi thọ, mấy ngụm lớn máu tươi ẩn chứa tánh mạng nguyên khí nhổ ra, Diệp Trần cũng không biết mình đã bị tổn thất bao nhiêu năm tuổi thọ, ít nhất hắn cảm giác được một sự mất mát tăm tối nào đó.

Aaaa!

Đứng nguyên tại chỗ bất động, Âm Phong Tà Đế muốn thổ huyết, nhưng lại phát hiện cái gì cũng phun không ra, Lục Phủ Ngũ Tạng của hắn tính luôn cả cốt cách bộ ngực cũng đều đã bị một kiếm này nuốt sạch.

Âm Phong Tà Đế trong mắt nảy ra kinh sợ cùng kiêng kị, ẩn ẩn không có cách nào khu trừ, một kiếm này đã mang đến cho hắn uy hiếp quá lớn, thể nội tà lực của hắn dưới một kiếm này, ít nhất đã bị chôn vùi một phần ba, vô số kiếm khí tại trong thể nội của hắn chạy loạn bất định. Trong lúc nhất thời, căn bản không cách nào có thể thanh trừ, chỉ có thể vận dụng tà lực bản thân đi đối kháng.

"Tại sao có thể có một kiếm nhanh như vậy, ta căn bản nhìn không ra diễn biến."

Ma Hoa Hoàng hít một hơi lãnh khí, nàng không phải là Âm Phong Tà Đế, nên theo góc độ của nàng mà xem thì không phát hiện ra không gian bất động, chỉ thấy một đoàn chói mắt hào quang lóe lên rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho nàng cho rằng thấy như gặp ảo giác vậy.

"Đây là vận dụng Không Gian Áo Nghĩa thượng thừa."

Ánh mắt Huyền Hậu chưa từng có chăm chú qua như vậy, trong đầu không ngừng xuất hiện cái hình ảnh vừa rồi kia, lóe lên rồi biến mất.

"Đây là thứ kiếm pháp gì chứ?"

Thiên Tà thần kinh căng cứng, trong một sát na kia, hình ảnh mà hắn nhìn thấy quá ngắn ngủi, hắn căn bản cũng không có kịp phản ứng, chỉ biết là sau khi phòng ngự của Diệp Trần bị công phá, hai người lại tách ra, Thiên Tà bị trọng thương, còn Diệp Trần gãy một cánh tay.

Tay hơi run rẩy nắm nhẹ Thiên Hạt kiếm, Diệp Trần trùng trùng điệp điệp thở hổn hển, một kiếm vừa rồi kia chính là thành quả lớn nhất của hắn qua một năm gần đây, có tên gọi là Siếp Na Huy Hoàng.

Siếp Na Huy Hoàng ẩn chứa chính là Không Gian Áo Nghĩa, nhưng cũng không phải Viên Mãn Không Gian Áo Nghĩa, cũng không phải đại thành, mà như cũ vẫn chỉ là bảy thành Không Gian Áo Nghĩa, Không Gian Áo Nghĩa càng về sau càng khó tiến bộ, phảng phất như đã đến một trạng thái bão hòa.

Trong quá khứ, Diệp Trần cho rằng dùng bảy thành Không Gian Áo Nghĩa để sáng tạo ra kiếm chiêu sẽ không có khả năng siêu việt hơn việc dùng hai môn đại thành áo nghĩa để sáng tạo ra kiếm chiêu. Nhưng rồi hắn phát hiện ra rằng mình đã sai, từ khi vừa mới bắt đầu, hắn đã có chỗ nhầm lẫn, Không Gian Áo Nghĩa bác đại tinh thâm, không phải bất luận môn áo nghĩa nào cũng có thể so sánh, không khoa trương mà nói thì một môn áo nghĩa bình thường, liền một phần mười đều không bì kịp nổi. Sở dĩ dùng nó để sáng tạo ra kiếm chiêu thì tiến bộ của mình sẽ bắt đầu không theo kịp tiết tấu của kiếm chiêu đó, vấn đề ở đây chính là cách vận dụng.

Không Gian Áo Nghĩa lĩnh ngộ đã rất khó, vận dụng càng khó hơn bội phần.

Phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ nhất là Kính Hoa Phá Diệt, thức thứ hai là Quỹ Sát, cũng chỉ có thể coi là cấp thấp vận dụng, là lý giải nông cạn nhất, thật giống như ngươi rõ ràng đang nhìn vào một tòa Kim Sơn, lại cho rằng đó đồng dạng chỉ là một thổ sơn bình thường.

Cho nên, đồng dạng là bảy thành áo nghĩa, Siếp Na Huy Hoàng đã đạt đến trình độ tinh diệu, mạnh hơn Phá Thiên Kiếm Quyết thức thứ hai Quỹ Sát gấp 10 lần, không thể tính bằng lẽ thường nữa rồi, cả hai căn bản không phải cùng một cấp độ.

Theo nghiên cứu thâm sâu đối với Không Gian Áo Nghĩa, Diệp Trần ẩn ẩn cảm giác được, năm đó Tứ Cực Đại Đế hơn phân nửa cũng chưa đạt được Viên Mãn Không Gian Áo Nghĩa, đoán chừng cũng tựu tám phần cảnh giới, mà hắn tự cho rằng đúng là như vậy, nếu Tứ Cực Đại Đế đã Viên Mãn Không Gian Áo Nghĩa thì ông ta sẽ không xuất truyền trụ cột không gian áo nghĩa ra ngoài nhân gian như vậy.

"Không Gian Áo Nghĩa ẩn chứa toàn bộ năng lượng áo nghĩa, đây là một tòa Kim Sơn vô cùng thâm sâu, đời này dù chỉ là có hiểu biết Không Gian Áo Nghĩa, cũng không còn gì luyến tiếc!"

Diệp Trần trong nội tâm cảm thán.

Đối với Siếp Na Huy Hoàng, Diệp Trần rất hài lòng, nhưng là hắn cũng biết, kỳ thật Siếp Na Huy Hoàng chỉ đơn giản mới là hình thức ban đầu, phạm vi hữu hiệu rất nhỏ, chỉ có phương viên mấy trượng, mặc dù như thế, hắn đã bị cắn trả thật lớn, vận dụng Không Gian Áo Nghĩa cấp thấp, hắn muốn thi triển bao nhiêu lần đều không sao, nhưng ngược lại sự cắn trả hư không quy tắc mà Siếp Na Huy Hoàng có thể đem lại khiến cho người bình thường gần như không thể thừa nhận, bởi vì cái giá to lớn của sự cắn trả này chính là tánh mạng.

Giống như là phàm nhân lại dám vận dụng lực lượng của thần linh, khiến cho sự cắn trả cũng đồng dạng như vậy.

Mà sở dĩ ngay từ đầu Diệp Trần không dùng Siếp Na Huy Hoàng để đối phó Âm Phong Tà Đế, cũng chính bởi vì phạm vi hữu hiệu của sát chiêu này, khi đó khoảng cách hai người quá xa, hiệu quả không gian bất động của Siếp Na Huy Hoàng ảnh hướng không đến được Âm Phong Tà Đế, hai người giao thủ quá nhanh, Diệp Trần cũng không có biện pháp thành công khi thi triển Siếp Na Huy Hoàng, cho nên Diệp Trần chỉ có thể dùng Thủ Kiếm Như Sơn trước để đổi công làm thủ, chuẩn bị thời gian súc tích Siếp Na Huy Hoàng, cần phải một kích trọng thương Âm Phong Tà Đế.

"Thượng thừa vận dụng?"

Nghe được những lời Huyền Hậu nói, Ma Hoa Hoàng cũng không lý giải được hết, tại cảnh giới võ học, nàng còn kém Huyền Hậu không biết gấp bao nhiêu lần.

Huyền Hậu giải thích nói: "Thời gian cùng không gian đều là chí cao vô thượng áo nghĩa, lực lượng gần như có quy tắc, cho nên vận dụng nó thập

phần gian nan, vận dụng ở cấp thấp thì chỉ giống như liên quan đến bề ngoài, mà thượng thừa vận dụng tắc thì liên quan đến quy tắc vận chuyển, vừa rồi một kiếm kia của Diệp Trần đã làm cho không gian bất động, vi phạm với quy tắc vận chuyển, cho nên mới có thể làm ra chi lực mà Âm Phong Tà Đế không thể ngăn cản, nhưng ngược lại tánh mạng của hắn cũng bị trôi mất không ít, đây chí là một cái giá lớn khi vi phạm quy tắc."

"Liên quan đến quy tắc vận chuyển?"

Ma Hoa Hoàng lặng lẽ cảm thán.

"Thời gian cùng Không Gian Áo Nghĩa, không cần phải lĩnh ngộ toàn bộ, việc có thể can thiệp đến quy tắc, những thứ áo nghĩa bình thường khác sau khi đạt Viên Mãn về sau cũng có thể thoáng làm được. Bất quá dưới tình huống bình thường, rất nhiều người đạt đến áo nghĩa Viên Mãn rồi cũng không bao giờ đem cái môn Viên Mãn áo nghĩa này phát huy đến cực hạn mà xâm phạm vào quy tắc để nhận lấy cắn trả."

"Nói một cách khác, dù lĩnh ngộ áo nghĩa bao nhiêu, như trước vẫn chỉ là trụ cột, mấu chốt ở chỗ vận dụng nó như thế nào mà thôi."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1231: Càn Khôn Phục Ma Trận Pháp

"Khí Thiên Khí Địa!"

Thiên Tà thấy Âm Phong Tà Đế bị trọng thương, đang cố gắn chống lại tính chất hủy diệt kiếm khí trong cơ thể, không khỏi khẽ quát một tiếng, một trảo chụp vào Diệp Trần đang đứng điều tức.

Một trảo này không phải là võ học do hắn nghiên cứu ra mà là tuyệt học Khí Thiên Trảo của Khí Thiên Đe, Tà Linh tộc trên phương diện nghiên cứu võ học xa xa cũng không bì kịp nổi Nhân Tộc nhưng sự cường đại của bọn hắn đến từ chính các loại tà thuật không thể tưởng tượng được, nhưng đáng tiếc, nơi này là Chân Linh thế giới, tà thuật ở chỗ này uy lực bị giảm bớt đi nhiều, mà sáng tạo võ học của bản thân hắn thì chỉ dừng ở mức tương đối, so với Khí Thiên Trảo thì đúng là một trời một vực.

Khí Thiên Khí Địa là Khí Thiên Trảo đệ tam thức, một trảo tung ra khiến trời đất như đều bị ngăn cách , trảo lực thập phần bá đạo lăng lệ ác liệt, hệt như bàn tay một Ma Thần, hướng phía Diệp Trần cuồng bạo xé rách đi qua.

"Hèn hạ!"

Ma Hoa Hoàng vung tay bắn ra một quả ma lực quang cầu đánh về trảo lực.

PHỐC!

Bên ngoài trảo lực có bao bọc một tầng vô hình Cương khí, Cương khí lưu chuyển thành vòng tròn có thể bỏ qua bất luận thứ công kích gì, ma lực quang cầu chưa kịp tới gần đã bị cái vô hình Cương khí này đánh trượt qua một bên, lăng không tan rã, bất quá trảo lực cũng bị đôi chút ảnh hưởng, bị

chếch đi một ít nhưng vẫn hung hăng lao đến, khi sắp oanh trúng thì tại trước người Diệp Trần thình lình xuất hiện một chiếc gương, tấm gương chứa một vầng sáng ngũ sắc không ngừng dâng trào, sau một khắc, một đạo ngũ thải quang trụ từ chính diện tấm gương phun tỏa về phía trảo lực lăng lệ ác liệt kia.

Chiêu này được gọi là Cảnh Chi Hoa, có tác dụng thu thập Không Gian Chi Lực

chuyển đổi thành công kích, đây chính là tuyệt học của Huyền Hậu.

Đáng tiếc, hai lực luợng có cấp độ chênh lệch quá lớn, nếu đem ngũ thải quang trụ ví von thành một dòng suối nhỏ thì trảo lực lăng lệ ác liệt kia lại giống một như cơn cuồng phong gió lốc.

Rầm rầm !! ngũ thải quang trụ bị xé mở và tấm gương bị nghiền nát, cơ hồ có thể nhận ra uy năng trảo lực vẫn còn đến hơn một nửa, bao phủ lấy thân thể Diệp Trần, ước chừng một trảo này là có thể đem hắn nghiền nát thành huyết vụ.

Bất quá như vậy cũng chính là một sự trì hoãn quý giá, Diệp Trần cũng đã vừa điều tức hoàn tất, cơ bản đã bình phục sau khi bị quy tắc cắn trả, chân nguyên bắt đầu rung chuyển, Thiên Hạt kiếm liền đâm ra khiến trảo lực bị lăng không điểm bạo.

"Thật đáng giận!"

Cơ hội ngàn năm một thuở mất đi, Thiên Tà thập phần không cam lòng. Lại là một quyền nữa đánh về phía Diệp Trần, một quyền này chính là Khí Thiên Trảo thức thứ hai Như Phong Tự Be, nhìn như là quyền pháp nhưng kỳ thật như cũ vẫn là trảo pháp, chỉ có điều đem trảo lực ẩn chứa bên trong quyền pháp, một khi oanh trúng kẻ địch thì những trảo lực này hội sẽ bộc phát ra uy lực cao gấp mấy lần.

Đã khôi phục lại trạng thái bình thường, Diệp Trần sao lại há có thể e

ngại đối phương, nắm trong tay Thiên Hạt kiếm vận chuyển tần suất chấn động mà nhìn bằng mắt thường sẽ không thể nhận ra. Xùyyy một tiếng, kiếm giương lên phát ra kiếm quang vạch phá bầu trời, Như Phong Tự Be trảo lực của Thiên Tà cùng kiếm quang tiếp xúc lập tức bị bạo liệt.

"Diệp Trần, ngươi giữ chân Thiên Tà lại, ta thử xem có thể lần nữa phong ấn Âm Phong Tà Đe không." Lúc này, Huyền Hậu âm thanh men theo không gian rung động truyền vào trong tai Diệp Trần.

"Lần nữa phong ấn hắn, chỉ sợ không đơn giản như vậy."

Diệp Trần nhíu mày.

"Hắn bị trọng thương, trong cơ thể lại có kiếm khí của ngươi làm loạn, muốn khôi

phục lại chỉ có thanh trừ kiếm khí trước, sau đó hấp thu năng lực tà ác lực lượng quanh mình để bù đắp bản thân, ta đã bố trí xong dưới đất một trận pháp mạnh mẽ rồi, một khi phát động liền có thể đem hắn vây vào trong trận pháp để tiêu hao lực lượng của hắn, cuối cùng tiến hành phong ấn, còn xác xuất thành công thì có thể đạt đến 5 phần 10."

Huyền Hậu giải thích nói.

"Được."

Năm phần mười nắm chắc cũng không nhỏ, tên Âm Phong Tà Đe này không phải kẻ nói giết là liền có thể giết được, ngay cả Siếp Na Huy Hoàng của Diệp Trần cũng không cách nào vận dụng nhiều lần được, vừa rồi nếu không phải có Ma Hoa Hoàng cùng Huyền Hậu chặn đường Thiên Tà công kích thì hậu quả khó mà lường hết được. Cho nên, phong ấn Âm Phong Tà Đe là lựa chọn tốt nhất và cũng là lựa chọn duy nhất.

"Càn Khôn Phục Ma trận pháp!"

Gặp Diệp Trần đáp ứng, ngồi xếp bằng trên mặt đất Huyền Hậu hai tay

kết ấn mạnh mẽ chụp trên mặt đất. Ầm ầm...., những tảng đá bằng phẳng liền được chất cao lên thành tám khối đá hình chữ nhật, mặt ngoài các khối đá này đều được khắc đầy phù văn ngũ sắc tỏa sáng, tám khối đá hình chữ nhật hình thành nên một Bát Quái Càn Khôn trận đồ, đem Âm Phong Tà Đe phong tỏa vào bên trong. Lập tức, không gian bốn phía xung quanh Âm Phong Tà Đe chợt không còn rõ ràng nữa, dưới lòng bàn chân hắn tràn đầy ngũ sắc lưu quang sền sệt, Thiên Cơ bị giấu kín tựa như đi vào một thế giới Hỗn Độn.

"Đừng mơ tưởng có thể phong ấn ta lần nữa."

Âm Phong Tà Đế giờ phút này cũng đã trải qua khu trừ hơn phân nửa kiếm khí trong cơ thể, cảm nhận được bốn phía biến hóa, hắn phát ra một tiếng gào khủng bố thét thê lương, để mặc cho kiếm khí làm loạn trong cơ thể, một đao hướng phía trước vung trảm mà ra.

Crackkkk!

Trong hư không mờ ảo liền xuất hiện một đạo vết đao, vết đao tựa như in dấu ở phía trên và không ngừng nhúc nhích.

"Càn Khôn nghịch chuyển."

Mái tóc đen của Huyền Hậu khẽ bay lên, chân nguyên bàng bạc mênh mông cuồn cuộn theo lòng bàn tay nàng rót vào bên dưới nền đất, có thể rõ ràng cảm nhận được, Sinh Mệnh Khí Tức trên người nàng đang thong thả trôi mất.

Ở bên trong Trận pháp, trời đất bắt đầu quay cuồng, cái vết đao đang nhúc nhích kia được vặn vẹo đến cực hạn, chợt PHÔC một tiếng liền bị tan thành mây khói, bị trận pháp lực lượng triệt để khu trừ.

"Lẽ nào lại như vậy, đây là các ngươi bức ta, ‘tà ác tế đàn, tà lực thiêu đốt’."

Âm Phong Tà Đế lúc này lửa giận trong lòng tỏa ra như có thể thiêu đốt

cả thế giới, chỉ thấy dưới lòng bàn chân hắn bỗng nhiên xuất hiện một cái tế đàn cự đại, trên tế đàn có bốn cái đầu lâu tà ma, miệng tà ma há mở, một cổ tà hỏa phun lên trên người của hắn, thế nhưng những tà hỏa này không thiêu đốt thân thể Âm Phong Tà Đế mà là thiêu đốt dị chủng kiếm khí đang phá hoại cơ thể hắn.

Ầm ầmmm ! Tiếng nổ vang rền không dứt.

Kiếm khí trong cơ thể Âm Phong Tà Đe như tuyết xuân gặp phải mặt trời mùa hè, nhanh chóng tan rã, sau đó khí tức Âm Phong Tà Đe lại điên cuồng bành trướng, không ngừng dao động lấy trận pháp.

"Thôn Phệ Huyết Hoa, nuốt chửng hắn cho ta."

Ma Hoa Hoàng đã sớm cùng Huyền Hậu câu thông qua, một tay nàng kết ấn, sau đó một cái ấn pháp oanh kết ở trước ngực, PHỐC một tiếng, một lượng lớn máu huyết của nàng phun ra ngoài, rơi vãi trên mặt đất, những máu huyết này là Tinh Hoa Sinh Mệnh của Ma Hoa Hoàng, phảng phất giống như có được tánh mạng vậy, bò trên mặt đất hệt như một con rắn, đạo máu huyết này di chuyển đến dung nhập vào trong trận pháp tại nơi Huyền Hậu phóng xuất chân nguyên.

Hô một tiếng!

Phía dưới Âm Phong Tà Đế, một thứ giống như huyết tinh được điêu khắc thành một đóa hoa cực lớn bay tới, cũng giống như một cái miệng Ác Ma cực lớn đem Âm Phong Tà Đe nuốt vào trong vậy.

"Ta thề, hãy cứ chờ đó, một khi ta thoát ra được, nhất định ta phải dùng mọi cách để lăng nhục các ngươi."

Ầm Phong Tà Đế trong nội tâm tràn ngập hối hận cùng phẫn nộ, trên thực tế, dù là thương thế của hắn do chính tay Diệp Trần gây ra, nhưng như trước hắn vẫn còn có rất nhiều thủ đoạn chưa thi triển đi ra, ngoại trừ Diệp Trần, hắn không cho rằng Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng có thể uy hiếp

được hắn. Thế nhưng hắn cũng không nghĩ tới, Huyền Hậu rõ ràng chẳng biết từ lúc nào đã bố trí trận pháp hoàn chỉnh này, thừa dịp thời khắc hắn bị trọng thương mà ra tay phong ấn hắn lần nữa, điều này làm cho hắn phát tiết ra lửa giận ngập trời nhưng đồng thời cũng sinh ra một ít khủng hoảng vì bản thân hắn đã sợ bị phong ấn rồi.!

Rầm rầm rầm ầm!

Mặt ngoài Huyết tinh Ác Ma hoa không ngừng xuất hiện vết rách, đây là do Âm Phong Tà Đế đang toàn lực oanh kích. Nếu là trước đây, Thôn Phệ Huyết Hoa của Ma Hoa Hoàng liền một kích của Âm Phong Tà Đe cũng không đỡ nổi, nhưng hiện tại, cái Thôn Phệ Huyết Hoa này đã được huyết nhục tánh mạng của nàng sáp nhập vào khiến uy lực tăng vọt, hơn nữa có thêm trận pháp lực lượng áp chế nên Âm Phong Tà Đe cũng khó có thể tại thời gian ngắn bài trừ.

Rốt cục, Âm Phong Tà Đế cũng phá được đóa hoa mà ra, nhưng lóp thứ hai chờ đợi hắn chính là vô cùng vô tận ngũ sắc lưu quang, chẳng biết lúc nào mà ngũ sắc lưu quang đã trải rộng toàn bộ không gian trận pháp để cho Âm Phong Tà Đế bị áp chế cực lớn.

"Mở ra cho ta, mở ra, mở!"

Giờ phút này Âm Phong Tà Đế giống như điên cuồng, kiếm khí trong cơ thể hắn đã hoàn toàn bị thanh trừ, tuy nhiên tà lực của hắn cũng chỉ còn lại có hai phần ba, nhưng như trước vẫn hung hãn mạnh mẽ tuyệt đối. Tay hắn cầm tà đao, điên cuồng

hướng về một phương duy nhất trảm kích ra đao mang bá tuyệt không gì so sánh được. Uy kình không ngừng làm ngũ sắc lưu quang tách ra, ý đồ chính là đánh tan trận pháp.

"Tóc của ngươi?"

Một bên, Ma Hoa Hoàng chứng kiến mái tóc Huyền Hậu một tia từng

sợi biến thành màu trắng, nàng rất rõ ràng nguyên nhân chính là sinh mệnh lực bị thiêu đốt quá nhanh.

"Cái tà ác tế đàn kia đang tại cách không triệu hoán tà ác lực lượng phụ cận, mau đưa xua tan đám sương mù đó đi" Huyền Hậu mỗi một câu nói đều cố hết sức, phong ấn của nàng muốn mạnh mẽ hơn của những nhân vật khác không biết bao nhiêu lần, cũng không phải dễ dàng có thể thi triển như vậy.

"Yên tâm."

Ma Hoa Hoàng trước đó đã tiêu hao không ít máu huyết, những máu huyết này là do khí huyết tinh hoa cùng Ma Lực Tinh Hoa tôi luyện ra, ẩn chứa sức sống mãnh liệt, mặc dù đã có chút suy yếu nhưng Ma Hoa Hoàng biết rõ, thành bại chính là ở lúc này. Theo nàng rất nhanh kết ấn, bốn phương tám hướng bắt đầu xuất hiện nhiều đóa Ác Ma Chi Hoa. Những đóa Ác Ma Chi Hoa này cố gắng bành trướng, các cánh hoa mở ra đến cực hạn cuồng cuộn hút đám sương mù đi vào. Mặc dù như thế, như trước đã có không ít sương mù được cách không truyền tống đến bên trong trận pháp.

Dưới lòng bàn chân của Âm Phong Tà Đế, tà ác tế đàn không còn phụt lên tà hỏa nữa, mà là tinh thuần đến cực điểm tà ác lực lượng, những tà ác lực lượng này vừa tiến vào trong cơ thể Âm Phong Tà Đế, căn bản không cần bất kỳ luyện hóa gì cũng liền biến thành tà lực của Âm Phong Tà Đế.

"Ma Trảo Thực Nhật!"

Bị Diệp Trần dây dưa giữ chân, Thiên Tà nhận thấy Âm Phong Tà Đế bị vây khốn ở trong trận pháp, vừa kinh vừa sợ, thân hình hắn lóe lên hóa thành hàn phong vượt qua Diệp Trần, một trảo chụp hướng một khối đá ở bên ngoài trận pháp.

"Trở lại đây cho ta

Thân hình dịch chuyển , Diệp Trần cản lại Thiên Tà, một kiếm chém vỡ trảo lực của đối phương.

"Diệp Trần, còn dám ngăn cản ta, một ngày kia ta sẽ tiêu diệt cả nhà ngươi."

Thiên Tà gào thét.

"Lời này của ngươi chỉ có thể dùng để hù dọa trẻ con mà thôi, hôm nay, ngươi muốn rời khỏi đây, dù phải trả giá lớn thế nào ta cũng phải hình thần câu diệt nhà ngươi." Kiếm Ý trên người Diệp Trần đậm đặc đến mức gần như sắp hình thành nên thực chất, chiến đấu đến bây giờ hắn như đã bỏ qua hết thảy trói buộc, tuyệt đối không thể để cho đối phương còn sống mà rời đi.

"Vô liêm sỉ, bằng vào ngươi mà cũng muốn hình thần câu diệt ta sao, đừng nằm mơ nữa, 'tà lực thiêu đốt'."

Tà lực trên người Thiên Tà hung mãnh bốc cháy lên, không giống như ngọn lửa bình thường, luồng ngọn lửa màu xám này một hồi nóng, một hồi lạnh, nhiệt độ tỏa ra lúc thì như Địa Hỏa dung nham, lúc lại lạnh tựa như Cửu Thiên hàn phong. Theo tà lực thiêu đốt, Thiên Tà chiến lực tăng vọt nhưng Diệp Trần cũng nhìn ra được, tà lực của đối phương trôi mất rất nhanh.

"Ma Trảo Thực Nhật."

Đáng sợ trảo lực được thiêu đốt lên bởi ngọn lửa màu xám, hướng phía Diệp Trần lao tới.

PHỐC!

Một phen trùng kích, Diệp Trần phun ra một ngụm máu tươi, thực lực Thiên Tà cũng không thể yếu hơn bao nhiêu so với Âm Phong Tà Đế, vì khi ngăn trở đối phương, hắn không thể lui nửa bước, cũng không thể thi triển Thủ kiếm như sơn để phòng thủ, mà chỉ có thể ngạnh kháng.

"Siếp Na Huy Hoàng!"

Cưỡng ép nhịn xuống khí huyết cùng chân nguyên đang sôi trào, Diệp Trần vừa mới lui về phía sau, lập tức dùng một tốc độ nhanh hơn để nghênh đón, Thiên Hạt kiếm vung lên, tại mũi kiếm lóng lánh đâm ra một tia sáng chói mắt.

"Lui."

Thiên Tà đối với một kiếm này lòng còn thấy sợ hãi, Âm Phong Tà Đế lợi hại như vậy cũng phải bị trọng thương tại dưới một kiếm này, hắn không cho là mình có thể chống đỡ được, thân hình tránh lấy, Thiên Tà không dám để cho Diệp Trần tiếp cận quá gần bản thân.

"Hả? Không phải là kiếm kia."

Diệp Trần một kiếm này chỉ là hào nhoáng bên ngoài, căn bản không có uy lực quá lớn, đồng thời cảm thấy buông lỏng, Thiên Tà có chút thẹn quá hoá giận, đối phương đây là đang nhục mạ hắn, không khỏi khiến hắn đình chỉ tiến công để tránh lấy, trảo lực lần nữa đang nổi lên.

"Đây mới là Siếp Na Huy Hoàng."

Đột nhiên, thân hình Diệp Trần loé lên thuấn di đến trước người Thiên Tà, lại là một kiếm đâm đi qua, một kiếm này bộc phát ra hào quang óng ánh, hệt như một viên giả thuyết tinh vân đang bạo liệt. Trên ót nổi gân xanh, Thiên Tà muốn rút lui về sau, thế nhưng mà trong không gian bất động này, vạn vật đều đã nằm dưới tác dụng bị đình chỉ vận động, hắn khua động liên tục một đầu ngón tay nhưng một cái biểu lộ đều làm không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi kiếm hào quang lóng lánh đâm vào mi tâm của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1232: Võ Đạo Nguyên Thần

Ầm!

Thủ cấp Thiên Tà bị bạo liệt ngay lập tức nhưng không một tia máu nào tóe ra, toàn bộ huyết nhục đều bị Hủy Diệt Kiếm Ý kiếm khí xâm nhập xoắn thành hư vô, không chỉ có như vậy, kiếm khí ngưng tụ thành một điểm bạo phát, không chỉ hủy diệt thủ cấp của Thiên Tà mà một phần thân thể của hắn cũng bị xoắn nát tan, chỉ còn lại hai chân to lớn mà kiếm khí không lan đến kịp.

Hậu quả của một chiêu kiếm này khiến Diệp Trần buộc phải vội vã bay ngược đi ra ngoài để phục hồi mất mát chân nguyên, quy tắc phản phệ rung chuyển mang đến tiêu hao sức sống cùng chân nguyên, lúc này chính là thời điểm hắn suy yếu nhất.

Huyết nhục nhúc nhích, lấy hai chân làm căn cơ, thân thể Thiên Tà cấp tốc phục sinh.

“Không thể tha thứ, aaa, đầu của ta.”

Thiên Tà hai mắt hiện ra huyết hồng, điên cuồng giận dữ.

Diệp Trần một kiếm này đã dập tắt gần như bảy phần mười tà lực của hắn, nhưng vẫn không buông tha, một kiếm này trực tiếp bạo phát tại bên trong đầu của hắn, cuồng bạo Hủy Diệt Kiếm Ý còn tiếp tục ăn mòn vào hồn hải, dẫn đến linh hồn của hắn cũng nhận lấy cắt chém kịch liệt. Phải biết rằng, linh hồn cùng thân thể là một khối chặt chẽ không thể tách rời, dưới tình huống thân thể hoàn hảo thì Hủy Diệt Kiếm Ý không đến mức có thể làm cho hắn thương gân động cốt, nhưng hiện tại hắn bị một chiêu kiếm kia đâm thủng mi tâm, ở bên trong bạo phát, tạo ra lực sát thương thế nào thì

cũng có thể tưởng tượng được ra.

Đầu đau như búa bổ, Thiên Tà thần trí đã có một chút điên loạn, trên người hắn tràn ngập oán độc cùng khí tức mịt mờ.

"Đi chết đi!”

Căn bản hắn không để ý một lượng kiếm khí còn sót lại đang từ hai chân đang lan

tràn đến toàn thân, thân thể Thiên Tà nghiêng về phía trước, hướng về Diệp Trần bay nhào đến, hai tay hắn hiện lên trảo hình được dung nhập thêm khí lưu màu đen sắc bén trông như quỷ trảo.

Diệp Trần ngoảnh mặt làm ngơ, dưới lòng đất, một thanh hắc sắc cự kiếm chui ra đón lấy Thiên Tà, không biết tự lúc nào Diệp Trần đã lấy Thiết Huyết Ngân Lam Kiếm, thi triển ra Địa Sát Kiếm Thuật rút lấy đầy đủ Địa Nguyên Sát Khí ở dưới lòng đất, hiện tại dưới tình huống thân thể không thể cử động cũng vừa vặn dùng địa sát cự kiếm để chống trả Thiên Tà.

Đinh! Đinh! Đinh!

Hỏa tinh tung toé, một người một chiêu kiếm càng đánh càng không thể tách rời, Diệp Trần lúc này giống như một bức tượng điêu khắc nhưng cả người khí tức sôi trào.

“Muốn phong ấn ta!? vĩnh viễn cũng không thể nào.”

Bên trong không gian Càn Khôn phục ma trận pháp, Âm Phong Tà Đố càng đánh càng hăng, tà khí ngập trời, dựa vào tà ác tế đàn, hắn căn bản không cần lo lắng tà lực bị dùng hết.

Rầm rầm Ầm!

Lấy lực lượng một người hắn lại có thể ngăn trở tám phần mười mê vụ không tiến thêm được chút nào, Ma Hoa Hoàng đã thi triển hết toàn lực rút

lấy quá nhiều tà ác lực lượng mà không có chỗ phát tiết, lúc này hai tay nàng liền điểm chỉ, từng viên từng viên ma lực quang cầu hướng về mê vụ đánh tới, tiếng nổ trời long đất lở vang lên liên tiếp, sóng trùng kích bạo phát mãnh liệt đem mê vụ thổi tản đi rất nhiều.

"Yến muội muội, tóc của muội !?"

Ma Hoa Hoàng chú ý tới mái tóc Huyền Hậu đã bị bạc trắng đi một phần mười, điều này đại biểu sức sống của nàng dĩ nhiên đã tiêu hao đi một phần mười rồi, tương ứng chính là một trăm năm, mà trước đó nàng cũng đã tiêu hao không ít tinh huyết, nhưng đó là tinh huyết trôi đi cũng không phải sức sống trực tiếp mất đi quá nhiều, qua chừng thời gian mấy chục năm cũng có thể bù đắp trở về.

"Lẽ nào đây là quy tắc phản phệ?"

Ma Hoa Hoàng trong lòng suy đoán.

Vì không còn bao lâu nữa sẽ xảy ra dị tộc đại kiếp nạn nên Huyền Hậu đã chuẩn bị rất nhiều. "Càn Khôn phục ma trận pháp" chính là một đòn sát thủ rất mạnh mà nàng chuẩn bị dùng trong dị tộc đại kiếp nạn.

Đòn sát thủ Càn Khôn phục ma trận pháp cũng không phải là trận pháp phổ thông, mà là một môn phong ấn trận pháp, một khi thi triển đến mức tận cùng sẽ bắt đầu can thiệp vào "quy tắc vận chuyển", cho nên tất nhiên sẽ gặp phải quy tắc phản phệ. Tuy biết Âm Phong Tà Đe cường đại, nhưng nàng nghĩ cũng không đến nỗi phải trả cái giá to lớn như vậy mà cũng không thành công. Nàng không ngờ rằng, cái tế đàn tà ác kia lại có thể cách không Càn Khôn phục ma trận pháp để rút lấy lực lượng tà ác từ ngoại giới chuyển hóa thành tà lực tự thân, kể từ đó, chỉ cần tà lực không tiêu hao hết thì Càn Khôn phục ma trận pháp sẽ không có biện pháp nào thành công.

"E sợ là ngay cả hai thành nắm chắc cũng không tới rồi."

Huyền Hậu hiện tại tùng hạ một hơi nhưng nàng cũng không hề bất ngờ

quá lớn bởi trước đó nàng cũng chỉ có năm phần nắm chắc, dù sao đây chỉ mới là lần đầu tiên nàng thi triển Càn Khôn phục ma trận pháp.

“Ha ha ha trận pháp phong khốn, sẽ chỉ làm ta càng ngày càng mạnh lên thôi.”

Ngũ sắc lưu quang bên trong bị ánh đao ngang dọc của Ầm Phong Tà Đế cuồng tiếu không ngừng.

Không ngừng huy đao, hắn có thể cảm giác được bản thân mình cùng thân xác chân thủy đại đế càng ngày càng phù hợp, tinh khí thần có xu thế hồn xác hợp nhất, trước đó hắn vung ra một đao thì có ít nhất ba phần mười lực lượng bị trôi mất, còn bây giờ như có thể phát huy đến tám phần mười, một đao vung ra, ánh đao thê lương như có thể trảm thiên liệt địa.

Tuy nhiên, bằng thực lực hiện tại của hắn thì như trước vẫn không có biện pháp thoát vây mà ra, thế nhung hắn vẫn tin tưởng, chờ cho thực lực của hắn từng bước

tăng lên liền có thể xé rách trận pháp, bất quá đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Địa Nguyên Sát Khí tại mặt trên Địa sát cự kiếm càng ngày càng mờ nhạt đi, lúc vừa mới bắt đầu còn có thể cùng Thiên Tà đấu một trận nhưng càng về sau, mỗi lần giao kích, đều bị thất thoát ra ngoài khiến kiếm reo lên từng trận.

Chân nguyên bắt đầu bình phục và sôi trào, mi tâm màu bạc dọc mắt Diệp Trần mở ra, đột nhiên phun ra một đạo chùm sáng màu bạc vào thẳng Thiên Tà khiến hắn kêu thảm một tiếng, thất khiếu chảy máu.

Trước đó, khi linh hồn chưa bị thụ thương bởi kiếm khí nên hắn không sợ đạo linh hồn công kích này, nhưng hiện tại không thể nghi ngờ là “tuyết thượng gia sương” rồi.

"Nguyên Thần Tỏa Sát!”

Diệp Trần thừa thắng xông lên, kế tục thi triển ra tuyệt học Nguyên Thần Tỏa Sát

của Nguyên Hoàng.

Chỉ thấy kim quang mơ hồ lóe lên, trong chóp mắt, một vầng sáng màu hoàng kim sắc bén xâm nhập vào đến sâu xa nơi mi tâm của Thiên Tà, trong hồn hải Thiên Tà giờ đây đã bị một vầng sáng màu vàng kim to lớn vô biên ngự trị, không ngừng kịch liệt cắt chém. Thống khổ ập đến từ sâu thẳm trong linh hồn làm cho Thiên Tà không nhịn được mà gào thét lên.

"Tà Linh Trấn Thủ!"

Thiên Tà vội vã thi triển ra một môn linh hồn phòng ngự bí pháp.

Ầm!

Trong hôn hải, sóng lớn mãnh liệt hình thành, một tà ma to lớn bông nhiên xuât thê, tà ma này là do linh hôn lực của hăn ngưng tụ mà thành, hai tay của nó liên băt lây

> 9

vâng sáng màu vàng kim, sau đó thân thê không ngừng bành trướng, hai tay cũng theo đó phóng to lên, đem giữ chặc lây vâng sáng màu vàng kim khiên nó không thê tiêp tục căt chém hôn hải nữa.

“Kết thúc cho ta”

Tại lúc Thiên Tà thi triển linh hồn phòng ngự bí pháp, Diệp Trần đồng thời hai tay nắm chặt Thiên Hạt Kiếm, một chiêu kiếm xuất ra mang theo kiếm khí màu lục bích đi xuyên qua người Thiên Tà, lóe lên một cái rồi biến mất.

Bên trong cơ thể hắn bắt đầu phát ra tiếng lách cách hệt như cây khô bị tia sét đánh trúng vậy, thân thể Thiên Tà lập tức bắt đầu cháy rừng rực, ngọn

lửa màu bích lục hừng hực bốc lên cao đến mấy chục mét, một ít tà khí muốn chạy trốn liền bị ngọn lửa này quét qua mà biến thành tro bụi, không còn sót lại chút gì. Đây chính là tính chất hủy diệt của hỏa diễm do thủy hỏa dung hợp hóa thành, chỉ cần một tia nhỏ liền có thể phá hủy cả một ngọn núi cao. Ngay cả Hoàng Bào lão quái trước đây bị ngọn lửa này quét thoáng qua một chút đã ngay lập tức muốn "thân tử đạo tiêu", chứ đừng nói chi là một ít tàn dư tà khí.

“Ta không cam lòng!”

Thiên Tà kêu thảm một tiếng rồi âm thanh chợt im bặt đi.

Từ đó, một Tà Linh Tộc cự kiêu đã bị Diệp Tran triệt đê chém giêt, có thê nói đôi phương chết cũng rất oan uổng, nhưng suy cho cùng cũng không oan chút nào. Sở dĩ nói hắn oan là bởi vì tại Chân Linh Thế Giới, cảnh giới của hắn phải hứng chịu áp chế quá lớn, vốn là Sinh Tử Cảnh Lục Trọng Thiên cảnh giới mà ở chỗ này chỉ có thể phát huy đến mức độ Sinh Tử Cảnh Tứ Trọng Thiên, hơn nữa vẫn không thể triệt để quen thuộc thể xác của Tịch Diệt Ma Đế nên thực lực của hắn chỉ có thể phát huy đến bảy, tám thành. Còn nói hắn không oan là bởi vì Hủy Diệt Kiếm Ý của Diệp Trần chuyên dùng để khắc chế tà ma của Tà Linh Tộc, từ cổ chí kim, những võ giả tìm hiểu Hủy Diệt Kiếm Ý hay Hủy Diệt Ý Chí đều là những nhân vật vô địch, tuy số lượng những người này không nhiều nhưng vào thời đại thượng cổ, dị tộc cường giả bị phong ấn rất ít, trên căn bản đều bị triệt để diệt sát.

Bất quá Hủy Diệt Ý Chí không phải dễ dàng có thể tìm hiểu như vậy, có đôi khi còn phải phụ thuộc vào duyên số, mặc cho ngươi có phong hoa tuyệt đại thế nào, nếu cơ địa không thích hợp với Hủy Diệt Ý Chí thì cũng không có khả năng lĩnh ngộ.

Cái này có cường đại hay không cũng không quan hệ nhiều lắm.

Một bên kia, Huyền Hậu vẫn đang nỗ lực trấn mão đè lên Âm Phong Tà Đế, mái tóc của nàng từ một phần mười, đã chậm rãi bạc trắng đến một phần năm, sức sống tiêu hao quá kinh người.

“Yến tiền bối, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trước đó, Diệp Trần đã nhận thấy được sự tình có biến động nhưng không có thời gian để hỏi đến.

Huyền Hậu sắc mặt tái nhợt nói: “Âm Phong Tà Đế đã triệu hồi ra một cái tà ác tế đàn, có thể cách không rút lấy tà ác lực lượng bên ngoài để bù đắp bản thân, kiếm khí của ngươi cũng bị hắn dùng tà ác tế đàn phun ra tà hỏa thiêu đốt hầu như không còn, hiện tại thực lực của hắn đang không ngừng tăng thêm, đã vượt qua trận chiến trước đó cùng ngươi rồi.”

"Ta xem trận pháp này hẳn là cần phải có đến tám người đồng thời thi triển, ngươi và ta cùng liên thủ đối phó hắn.” Diệp Trần có Nguyên Hoàng làm hậu thuẫn, trong lúc nhất thời dù cho không cách nào hiểu thấu đáo Càn Khôn phục ma trận pháp nhưng phối họp cùng Huyền Hậu thôi thúc hẳn là không thành vấn đề.

“Không được, nếu như là trước đó ngươi có thể tạm thời gia nhập vào, nhưng hiện tại Càn Khôn phục ma trận pháp đã bị biến hóa quá nhiều, mạo muội gia nhập, chỉ sẽ xuất hiện thêm kẽ hở cho đối phương có thể thừa cơ hội mà thôi. Ke trước mắt chỉ có đem đám mê vụ quanh đây toàn bộ xua tan, để hắn rút lấy không tới tà ác lực lượng, đến lúc đó hẳn là có thể phong ấn được hắn.”

Một mình Ma Hoa Hoàng chỉ có thể ngăn trở tám phần mười mê vụ, hai thành còn sót lại đối với Âm Phong Tà Đe mà nói cũng là đầy đủ, chỉ cần Diệp Trần đem hai thành mê vụ này ngăn cản lại thì tà lực của Ầm Phong Tà Đe được sử dụng một chút sẽ thiếu đi một chút, hắn sẽ càng ngày càng suy yếu. Đương nhiên, bản thân nàng e sợ cũng sẽ bị tiêu hao đi hai phần ba tuổi thọ.

Diệp Trần nhìn qua một chút mê vụ, trầm ngâm nói: "Ta ngược lại có một cái biện pháp, thế nhưng xưa nay chưa từng thi triển qua.”

“Tạm thời thử một lần đi!”

Càn Khôn phục ma trận pháp đối với Huyền Hậu mà nói là một gánh nặng to lớn, Diệp Trần nhìn thấy trên mái tóc nàng đã bạc đi càng lúc càng nhiều, trong lòng không khỏi thấy đau nhói, hắn thi triển Siếp Na huy hoàng, tiêu hao sức sống nhìn như không ít nhưng kỳ thực cũng không nhiều, một lần đại khái mất khoảng chừng mười mấy hai mươi năm tuổi thọ. Dù sao Siếp Na huy hoàng chỉ vẻn vẹn để không gian bất động trong một chóp mắt, liên tục hai lần thi triển, Diệp Trần đã bị tiêu hao tuổi thọ không tới bốn mươi năm, nhưng trái lại so với ngàn năm tuổi thọ của hắn thì không đáng giá nhắc tới, nhưng tuổi thọ mà Huyền Hậu bị tiêu hao đã vượt qua trăm năm, một cái giá quá cao để một người trấn áp Âm Phong Tà Đế. Nếu không trả giá đến sáu trăm, bảy trăm năm tuổi thọ, có khi là đến cuối cùng "đèn cạn dầu" cũng đều không thể phong ấn thành công được hắn.

"Võ Đạo Nguyên Thần, xuất!"

Thần tình nghiêm túc, Diệp Trần tinh khí thần tập trung cao độ, hai mắt nhìn chằm chằm một điểm tại mi tâm.

Vù!

Sau một khắc, một cái bóng người tản ra hào quang màu trắng từ trong thân thể Diệp Trần đi ra, bóng người này cùng với Diệp Trần không khác nhau chút nào, đến cả khí tức đều không hề khác nhau, thế nhưng khắp toàn thân lại toả ra một tầng bất hủ thánh quang, trừ việc đó ra, dường như cái quang nhân này lộ ra khí tức hết sức sắc bén, phảng phất như một thanh tuyệt thế bảo kiếm xuất ra khỏi vỏ, không có một chút nào nội liễm. Nếu như nói Diệp Trần bản thể là vỏ kiếm, thì như vậy quang nhân này chính là bảo kiếm.

"Là võ đạo nguyên thần!?" Huyền Hậu cùng Ma Hoa Hoàng ngạc nhiên đến không nhịn được mà nhìn sang.

"Võ đạo nguyên thần" chính là ý chí cùng chân nguyên hợp thể mà thành, đạt đến cấp bậc Sinh Tử Cảnh thì mỗi người đều có thể tạo ra, bất quá bình thường đều rất nhỏ yếu, không cách nào có thể rời khỏi thân thể. Ở tình

huống bình thường, tại cấp bậc này của Diệp Trần thì không có cách nào để võ đạo nguyên thần ly khai khỏi thân thể, nhưng một khi đạt đến trình độ có thể ly thể thì võ đạo nguyên thần liền tương đương với một Diệp Trần khác, cả thực lực cũng không khác nhau chút nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1233: Cuộc Chiến Giữa Các Nguyên Thần

Võ Đạo Nguyên Thần tách ra, bản thể Diệp Trần như bị điêu sóc và trở nên bất động. Ngoại trừ còn có sinh mạng chấn động bên ngoài, cả người không hề phát ra chút khí thế nào đáng kể, tựa hồ tất cả tinh hoa sở hữu đều bị Võ Đạo Nguyên Thần mang đi.

Thân thể Võ Đạo Nguyên Thần mang hình dáng Diệp Trần không ngừng phát sáng, chợt lóe lên rồi đi xuyên qua bức tường trận pháp, trực tiếp tiến vào một mảnh không gian mờ ảo bên trong Càn Khôn Phục Ma trận pháp.

Ngũ sắc lưu quang không cách nào gây trở ngại cho thân thể Võ Đạo Nguyên Thần Diệp Trần, rất nhanh, vừa vào đến trong tầm mắt, hắn liền muốn dẫm nát cái tà ác tế đàn của Âm Phong Tà Đế.

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, Diệp Trần tay phải huy vũ trước mặt tạo ra một thanh bảo kiếm ánh sáng, hướng phía Âm Phong Tà Đe đâm tới, mũi kiếm bộc phát hào quang, vô cùng sáng chói.

Siếp Na Huy Hoàng!

"Không!"

Âm Phong Tà Đế con mắt mở ra đầy bất ngờ, hắn như thế nào lại nhìn không ra đây chính là Võ Đạo Nguyên Thần của Diệp Trần, Võ Đạo Nguyên Thần có thuộc tính không gian siêu việt, có thể xen vào thực chất lẫn hư vô nhưng cũng có thể bạo phát đi ra uy năng to lớn, tuyệt đối là cực hạn bản thể, không có một tia hư ảo nào, hon nữa Võ Đạo Nguyên Thần còn có một điểm ưu thế so với bản thể, đó chính là không bị giới hạn bởi cực hạn thân thể, có thể đem những võ học mà bản thể nắm giữ ra phát huy đến một hình thái cực kỳ hoàn mỹ.

Ngũ sắc lưu quang như bất động, Âm Phong Tà Đế bắt đầu biểu lộ ngưng trệ, một

kiếm này mang theo ý chí của Diệp Trần, chậm chạp mà kiên định đâm vào trong mi tâm đối phương.

Oanh!

Sắc trắng tỏa ra hào quang rừng rực bộc phát, bị vô số kiếm khí giảo sát, thân thể Âm Phong Tà Đe thoáng cái đã biến mất một phần ba, hắn so với Thiên Tà mạnh hơn không ít, cho nên một kiếm này của Diệp Trần không có khả năng chôn vùi đại bộ phận tà lực của hắn. Mặc dù như thế, một kiếm đâm vào mi tâm so với một kiếm đâm vào vị trí trái tim là không thể đánh đồng, Hồn Hải của hắn sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều, kiếm khí tàn sát bừa bãi.

Huyết nhục nhúc nhích, Âm Phong Tà Đố một lần nữa ngưng tụ thành bản thể.

Bất quá chờ đợi hắn lại là một chiêu Siếp Na Huy Hoàng nữa.

Vồ Đạo Nguyên Thần thi triển Siếp Na Huy Hoàng, tất cả phản phệ đều toàn bộ do bản thể gánh chịu, cho nên việc liên tiếp thi triển khiến Diệp Trần nơi ngoại giới thất khiếu chảy máu, sắc mặt tái nhợt đi rất nhiều.

Siếp Na Huy Hoàng thứ nhất đã chôn vùi một phần ba tà lực của Âm Phong Tà Đe, Siếp Na Huy Hoàng thứ hai tung ra liền chôn vùi của Âm Phong Tà Đế trọn vẹn năm thành tà lực, đây cũng không phải vì chiêu Siếp Na Huy Hoàng thứ hai có uy lực lớn hơn, mà là sau khi bị trúng một cái Siếp Na Huy Hoàng đầu tiên, Âm Phong Tà Đế vốn đã ở vào trạng thái suy yếu, liền tiếp đó lại gánh thêm một kiếm thứ hai, bị thương tự nhiên muốn vượt qua lần thứ nhất.

"Tên hỗn đản, chết đi."

Rơi vào tuyệt cảnh, càng làm kích phát ra hung tính cùng tà tính của Âm Phong Tà Đế, chỉ thấy mi tâm hắn tỏa sáng lên, phảng phất chỗ đó có một

mặt trời màu xám.

Ôngggg!

Một ánh quang mang màu xám tản ra từ trong thân thể Âm Phong Tà Đế, đây chính là Tà Đạo Nguyên Thần của Âm Phong Tà Đế. Là một nhân vật có cấp độ Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên Tà Đe, tuy cảnh giới bị áp chế mất luỡng trọng thiên, lại vừa thoát khốn khỏi huyết sắc phong ấn, thể trạng hết sức yếu ớt, nhưng hắn vẫn không ngại ly thể Nguyên Thần để tiến hành một trận chiến cuối cùng này.

Siếp Na Huy Hoàng thứ ba phát ra, Võ Đạo Nguyên Thần của Diệp Trần đã hư ảo đi rất nhiều, thế nhưng mà lần này, Tà Đạo Nguyên Thần của Âm Phong Tà Đe cũng không bị trói buộc quá lớn, một đao đón đánh tới.

Rừng rực Hỏa Tinh bắn ra, Ngũ sắc lưu quang như sóng cả mãnh liệt, dư ba oanh hướng vào tà ác tế đàn trên bản thể Âm Phong Tà Đế, bất quá cái tà ác tế đàn kia cũng không phải bảo vật tầm thường, bốn cái đầu sọ tà ma phun ra tinh thuần đến cực điểm tà ác lực lượng, hình thành một vòng phòng hộ miễn cưỡng bảo vệ bản thể hắn.

Trước đó, Âm Phong Tà Đế sở dĩ không để cho Tà Đạo Nguyên Thần đi ra ngoài chém giết, chủ yếu là vì bản thể của hắn hiện đã quá yếu ớt rồi, Tà Đạo Nguyên Thần một khi ly thể thì bản thể hội sẽ mất đi bất luận thứ năng lực gì để tự bảo vệ mình, một khi bản thể tử vong thì Tà Đạo Nguyên Thần của hắn hội cũng lập tức tan thành mây khói, cho nên hắn không dám mạo hiểm, tình nguyện làm gì chắc đó.

"Âm Phong Lục Quyết thức thứ năm, Cuồng Tà Liệt Thiên!"

Đã không còn bị thân thể hạn chế, đao chiêu của Âm Phong Tà Đế tinh diệu hơn rất nhiều, một đao tung ra, Cuồng Bá đao mang xé rách ngũ sắc lưu quang, tại trên đường tiến công, nhanh chóng phân liệt mấy chục đến trên trăm đạo tiểu hào đao hướng phía Diệp Trần cuồng oanh loạn tạc, phi tốc trảm kích.

Siếp Na Huy Hoàng thứ tư được thi triển ra, đem tất cả đao mang đình trệ, trừ phi

Tà Đạo Nguyên Thần của Âm Phong Tà Đế cùng hắn cận chiến, nếu không thì không có khả năng đột phá phòng tuyến của hắn.

Âm Phong Tà Đế đang muốn tiến lên chém giết, thì bất chợt, trong lòng của hắn quát to một tiếng, nhìn lại, bản thể tại dưới sự bảo vệ của đám tà ác lực lượng nhưng máu tươi vẫn đầm đìa tuôn ra, thỉnh thoảng lại có kiếm khí đột phá thân thể mà chui ra.

Nguyên lai, Diệp Trần trước đó đã liên tục hai lần thi triển Siếp Na Huy Hoàng, chẳng những chôn vùi hơn phân nửa tà lực của Âm Phong Tà Đế, lại để cho thể nội của hắn bị lưu lại rất nhiều hủy diệt kiếm khí, Tà Đạo Nguyên Thần vừa ra, Âm Phong Tà Đế bản thể tương đương đã mất đi người bảo vệ tâm phúc, không còn trấn áp được hủy diệt kiếm khí đang ở tại thể nội mà tàn sát bừa bãi.

Thân hình lóe lên, Tà Đạo Nguyên Thần của Âm Phong Tà Để hóa thành một đạo lưu quang chui trở lại vào trong bản thể.

"Có lẽ ta cũng không sai biệt lắm."

Diệp Trần thân thể tương đương trong suốt, phảng phất giống như một đoàn vầng sáng ngưng tụ mà thành, xoay người, Diệp Trần đi xuyên qua bức tường trận pháp, hóa thành một đạo vầng sáng tiến vào trong bản thể.

Phốc!

Một ngụm máu bị phun ra như một mũi tên, Diệp Trần cố hết sức nói: "Hắn chỉ còn lại chừng một thành tà lực, thể nội bị lưu lại rất nhiều kiếm khí, có thể toàn lực trấn áp phong ấn."

Nói chuyện đồng thời, Diệp Trần lại liên tiếp phun ra ba đạo máu tươi, liên tục bốn lần thi triển Siếp Na Huy Hoàng, cơ hồ đã đến cực hạn thừa nhận bản thể của hắn, thêm một lần nữa, hắn không dám cam đoan sẽ không

có di chứng gì xảy ra, trong

lúc nhất thời, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, vội vàng ngồi ngay tại chỗ nhắm mắt điều tức .

Mọi thứ bên trong Càn Khôn Phục Ma trận pháp mảy may đều không thể qua được cảm ứng của Huyền Hậu, Võ Đạo Nguyên Thần Diệp Trần vừa đi ra, nàng liền toàn lực thúc dục trận pháp, trong nháy mắt, không gian trong trận pháp liền có vài chục đến trên trăm cái biến hóa, mỗi một lần biến hóa, đều để lại cho vòng phòng hộ trên tà ác tế đàn xuất hiện một chút vặn vẹo.Baaa!

Vòng phòng hộ vặn vẹo đến cực hạn, tựa giống như một cái bọt khí bị nghiền nát, Âm Phong Tà Đế chỉ kịp tới bổ ra một đao liền bị ngũ sắc lưu quang triệt để bao phủ.

"Ta sẽ một lần nữa thoát khốn mà ra, các ngươi hãy chờ đấy."

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, cho đến mức khó thể nghe được.

Ầm ầm!

Ngoại giới, Càn Khôn phục ma trận pháp trở nên không còn rõ ràng nữa, trì hoãn một hồi rồi chìm vào lòng đất, cùng lúc đó, quanh thân tám khối đá có lạc ấn phù văn cũng trầm xuống.

Trên thượng diện bắt đầu khôi phục lại trạng thái lúc hình thành, một vòng tròn ngũ sắc phù văn chợt sáng lên, hào quang càng lúc càng mờ nhạt, tùy theo từng màu trên đó mà biến thành một vòng lạc ấn kim loại ngũ sắc.

"Có thành công không?"

Ma Hoa Hoàng đình chỉ thu lấy tà ác lực lượng, đổ mồ hôi đầm đìa.

"Lần nữa bị phong ấn, Âm Phong Tà Đế cho dù có thoát khốn mà ra thì lực lượng cũng sẽ bị suy yếu đến một mức thấp mới, bất quá Tà Đe là một

nhân vật thực sự lợi hại, nếu không phải dùng Càn Khôn Phục Ma trận pháp vây khốn hắn thì muốn muốn giết hắn là điều không thể nào, hắn hoàn toàn có thể tẩu thoát." Huyền Hậu nhìn ra được, phát ra đến bốn lần Siếp Na Huy Hoàng, đây là đã đến cực hạn của Diệp Trần, nếu cưỡng ép vận dụng lần thứ năm, sẽ không thể tiếp tục cô đọng Võ Đạo Nguyên Thần, nói không chùng sẽ xuất hiện thương tổn không thể bù đắp, từ đó có thể bị mất trí nhớ thậm chí thần trí điên loạn.

Nói chuyện đồng thời, mái tóc đã bạc trắng của Huyền Hậu bắt đầu chuyển biến thành màu đen, lấy mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ phục hồi. Đạt tới Sinh Tử Cảnh, thay đổi bên ngoài sẽ trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, dùng vài thập niên như một ngày để hình dung cũng không có gì là khoa trương, sở dĩ tóc biến thành bạc trắng là vì sinh mệnh lực bị xói mòn quá nhanh, một khi sinh mệnh lực đình chỉ bị xói mòn thì toàn bộ liền có thể khôi phục nguyên dạng. Đương nhiên, nếu dưới tình huống tiêu hao sinh mệnh lực lớn đến không tính được, một khi tánh mạng bản thân bị xói mòn vượt qua bốn phần năm, thì mái tóc sẽ bị biến đổi thành bạc trắng hoàn toàn và không cách nào nghịch chuyển lại được.

"Bất kể như thế nào, lần hành động này của chúng ta, trên cơ bản đã đại công cáo thành rồi."

Ma Hoa Hoàng cười nói.

"uhm!"

Huyền Hậu gật gật đầu, ánh mắt nhìn chính hướng Diệp Trần đang nhắm mắt điều tức.

Ước chừng một chén trà thời gian trôi qua, Diệp Trần chậm rãi mở hai mắt ra, cười nhạt một tiếng: "Hai vị tiền bối đã khổ cực rồi."

"Ngươi không có việc gì chứ !"

Ma Hoa Hoàng hỏi.

"Ngoại trừ di chứng rất nhỏ bên ngoài, cũng không có cái đại sự gì." Tại nơi này để cho Võ Đạo Nguyên Thần ly thể thì không có di chứng là điều không thể nào, hắn rõ ràng đã cảm ứng được kiếm Đạo Cảnh giới của mình đã bị ngã xuống, “trong nội tâm không kiếm” chú ý chính là bản năng, mà bản năng mấu chốt tựu là phải cùng linh nhục họp nhất, sau khi Võ Đạo Nguyên Thần trở về, hắn đối với thân thể của mình sinh ra một tia vi diệu lạ lẫm, thật giống như đã trải qua bị đoạt xá vậy, đương nhiên, đây chỉ là một cái ví dụ, thực tế không nghiêm trọng như vậy, nhưng phải trải qua chút thời gian mới có thể khôi phục lại trạng thái bình thường.

Huyền Hậu khẽ thở dài: "Không nghĩ tới ngươi lại có thể làm cho Võ Đạo Nguyên Thần của mình ly thể, đây là võ đạo ý chí đã đạt tới Bát giai cảnh giới mới có được năng lực này."

Võ Đạo Nguyên Thần ly thể, chú trọng nhất chính là võ đạo ý chí, võ đạo ý chí càng cao thì Võ Đạo Nguyên Thần sẽ càng cường đại, loại cường đại này không phải thực lực cường đại, mà là Võ Đạo Nguyên Thần có sự cô đọng thuần khiết.

"Đúng vậy a, ngươi là làm sao làm được như vậy?"

Ma Hoa Hoàng có chút hiếu kỳ.

Diệp Trần chi tiết nói: "Tại hạ có tu luyện một môn Nguyên Thần bí pháp, có thể làm lớn mạnh Võ Đạo Nguyên Thần." Nguyên Thần bí pháp không hề chỉ bao hàm linh hồn bí pháp, mà còn có một ít rèn luyện ý chí cùng linh hồn.

Nói thật ra, Võ Đạo Nguyên Thần đối với thực lực một người cũng không có tác dụng tăng phúc bao nhiêu, cơ hồ có thể nói là không có chút nào, chỉ là thực lực bản

thân được hiện hóa mà ra.

Võ Đạo Nguyên Thần chỉ có hai cái tác dụng, thứ nhất chính là bỏ qua

tuyệt đại bộ phận bình chướng, có thể tự do xuyên thẳng qua mà không bị hạn chế, hai là sau bản thể bị tử vong, Võ Đạo Nguyên Thần tại trong thời gian ngắn sẽ không bị tiêu tán, khi đó có thể đánh cho địch nhân bị trọng thương thậm chí tại thời khắc mấu chốt có thể đánh chết địch nhân, về sau mới tiêu tán đi mà rơi vào trạng thái chết thật sự.

Võ Đạo Nguyên Thần nếu mất đi bản thể thì cũng không thể sống, bản thể tựu chính là nhược điểm của Võ Đạo Nguyên Thần, cho nên khi hai bên đang chiến đấu, nếu dùng Võ Đạo Nguyên Thần đi đối địch thì đó chính là hành vi muốn chết, đối phương hoàn toàn có thể phá hủy bản thể ngươi, cho ngươi không còn chỗ có thể đi, hệt như là ném đi thể xác thì hồn phách đồng dạng không còn nhà để về.

Cho nên, Võ Đạo Nguyên Thần chỉ có thể dùng để ứng phó một ít tình huống bất khả kháng, ví dụ như ở những nơi mà bản thể không cách nào tiến vào, cục diện này chỉ có thể để cho Võ Đạo Nguyên Thần tiến vào mà thôi. Bất quá mặc dù như thế, Võ Đạo Nguyên Thần vẫn có một ít phụ trợ tác dụng, Võ Đạo Nguyên Thần càng ngưng thực chừng nào thì đối với khống chế bản thân mình hội càng cường đại, thi triển võ học càng phát huy tinh diệu, cẩn thận tỉ mỉ.

"Nguyên lai là như vậy." Ma Hoa Hoàng gật gật đầu.

"Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta về Chân Linh Đại Lục trước rồi nói sau."

Huyền Hậu đề nghị nói.

"Được rồi, đi thôi!"

Cả ba người đều bị một ít nội thương, trạng thái không bằng bình thường tám phần, nếu gặp phải cường địch là thập phần nguy hiểm.

Ly khai Chân Thủy Cung di tích, ba người hướng phía Chân Linh Đại Lục phi tốc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1234: Bình Tĩnh Trước Cơn Bão Táp Cuối Cùng (Thượng)

Ngay tại thời điểm nhóm người Diệp Trần lần nữa phong ấn Ầm Phong Tà Đe, ở bên ngoài, sâu thẩm trong hư không, vị diện trong không gian đã phát sinh một sự tàn phá, một đoàn cường đại đến cực điếm chấn động ma lực đã bị khuếch tán ra, cái đoàn ma lực chấn động này âm lãnh bá đạo, gần như tất cả phàm nhân đều bị ảnh hướng đến, làm cho rét run, từ trong ra ngoài lạnh buốt, phảng phất như có thứ gì đó rất ghê tởm đã tiến nhập vào nội thể.

"Ma lực nguyền rủa thật cường đại, Trớ Chú đại nhân tuy không tại trạng thái đỉnh phong nhưng cũng không phải suy yếu như trong tưởng tượng của chúng ta..Một nữ tử lãnh diễm sau lưng có một đôi cánh dơi nói ra.

Một nam tử cao lớn có làn da hắc ám đứng bên cạnh nói: "Cũng đã tới lúc chúng ta xuất đầu lộ diện rồi, phong ấn Trớ Chú đại nhân đã bị ma lực nguyền rủa ăn mòn rất nhiều, cho dù không cần đến chúng ta phụ trợ thì chỉ trong vòng năm năm nữa, Trớ Chú đại nhân cũng có thể tự phá vỡ phong ấn, thoát khốn mà ra."

“Trớ Chú đại nhân sắp thoát khốn ra rồi sao?” Nói chuyện chính là một kẻ trên đầu có sừng dài, hắn chính là kẻ trước đây đã từng liên thủ Cửu u Ma Vương đuổi giết qua Diệp Trần.

Nghe vậy, mấy người bọn chúng đều hướng phía trung tâm ma lực chấn động bay đến.

Tại trung tâm ma lực chấn động, một bóng người đang bị trì hoãn không thể thoát ra, đây là một kẻ có khuôn mặt xấu xí đến cực điểm, mái tóc khô héo, thân hình như một quái nhân thập phần dị dạng, trong nhân tộc cũng có

một số người có diện mạo rất xấu xí, nhưng so sánh với quái nhân này thì không thể nghi ngờ là còn đẹp hơn rất nhiều. Kẻ này không chỉ có diện mạo xấu xí mà trên thân thể lại còn cô đọng đến cực điểm âm khí cùng điềm xấu, chỉ liếc mắt nhìn qua cũng đủ sởn hết cả gai ốc, đêm ngủ không yên giấc, chỉ có thể dùng một câu để hình dung: kẻ này chẳng những dung mạo xấu xí mà khí chất phát ra càng càng xấu xa kinh khủng hơn bội phần.

Nữ tử lãnh diễm có đôi cánh dơi nói: "Nghe đồn, Trớ Chú đại nhân từng nổi danh là

mỹ nam tử của Ma tộc chúng ta, nhưng trong một lần thám hiểm đã lấy được một thanh Nguyền Rủa Ma Kiếm, từ đó về sau, không chỉ có ma lực bị biến đổi thành nguyền rủa ma lực mà cả thân thể cũng giống như đã bị nguyền vậy, thực lực càng cường đại bao nhiêu thì dung mạo càng trở nên xấu xí bấy nhiêu.”

"Khi Trớ Chú đại nhân thoát khốn ra, chúng ta cần phải đến bái kiến, tuy là chuyện tốt nhưng ngươi cũng phải cẩn thận một chút, Trớ Chú đại nhân bởi vì dung mạo bị đại biến nên không ít hồng nhan tri kỷ đều bỏ hắn mà đi, hắn dưới sự giận dữ đã đem cái mấy vị hồng nhan tri kỷ kia lăng nhục bằng mọi cách, tra tấn đến thừa sống thiếu chết. Từ đó về sau, hắn luôn xem việc lăng nhục mỹ nữ là niềm vui, sau đó một việc hệ trọng đã xảy ra, không ai nghĩ đến là hắn dám giết chết cháu gái của một vị Ma Đe đại nhân, vị Ma Đe kia tuy có cùng cảnh giới với hắn nhưng bất quá lại cường đại hơn hắn gấp mấy lần, lọt vào vòng đuối giết của Ma Đe đại nhân, không thể chống đỡ được nên hắn mới bị bức phải chạy tới Chân Linh thế giới này” Nam tử cao lớn có làn da hắc ám nhắc nhở lãnh diễm nữ tử, hắn là kẻ biết lý lẽ nhất trong đám người này, có tên gọi là Hắc Thạch.

"Ta biết rõ!” Nói xong, lãnh diễm nữ tử biến hóa dung mạo, biến trở thành một người nữ tử bình thường.

"Nguyên lai là ngươi đã tu luyện Dịch cân chuyển dung thuật, vậy ta đây yên tâm rồi.”

Hắc Thạch gật gật đầu.

"Ha ha, ta Trớ Chú Ma Đe ta rốt cục cũng đã thoát khốn, mấy người các ngươi có mang mỹ nữ tới cho ta hay không?" Vèo một tiếng, một thân ảnh quái nhân xấu xí giống như hư không ảo ảnh, trực tiếp xuất hiện tại trước mặt ba người, một cố mùi hôi thối đập vào mặt, trong đó xen lẫn ảo giác làm cho con người sợ hãi.

Trong lòng ba người cả kinh, tất cả ngay ngay ngắn vội khom lưng xuống, Hắc Thạch mở miệng nói: "Cung nghênh Trớ Chú đại nhân xuất thế, Trớ Chú đại nhân yên tâm, ba người chúng ta đã chuẩn bị cung nghênh ngài bằng một nữ vương nhân tộc, hẳn là có thể làm cho ngài thấy thoả mãn."

"Tốt, các ngươi quả nhiên có thành ý."

Nghe vậy, Trớ Chú Ma Đế trong ánh mắt hiện lên vẻ dục vọng hung tàn.

"Trớ Chú đại nhân, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta về hành cung trước rồi nói sau." Hắc Thạch đề nghị nói.

"Không gấp."

Trớ Chú Ma Đế phất phất tay, "Đẻ ta gọi Nguyền Rủa Ma Kiếm của ta trở về trước rồi nói sau."

Nguyền Rủa Ma Kiếm!

Ba người cảm thấy run lên, Nguyền Rủa Ma Kiếm là một thanh ma kiếm mang theo nguyền rủa ma lực, tuy uy năng cường đại nhưng lại quá mức tà môn rồi, Trớ Chú Ma Đe chính là vì Nguyền Rủa Ma Kiếm mới biến thành bộ dạng quỷ ám này.

Hai tay rất nhanh kết ấn, Trớ Chú Ma Đe phun một ngụm máu vào trong hư không.

Một tiếng gào thét thê lương âm trầm vang lên, một cái đầu lâu màu xám

bay đến bao vây hút lấy đám máu huyết kia rồi vạch phá không gian, biến mất không thấy gì nữa.

Thiên Phong quốc, Khúc gia, Bàn Sơn đảo.

X. \

Am âm!

Cả tòa Bàn Sơn đảo kịch liệt run rẩy rồi vỡ ra một mảnh khe hở dài hẹp vừa thô vừa to, từ trong cái khe hở đó phun ra đến vô cùng vô tận khí tức khủng bố, một ít người của Khúc gia chỉ thoáng bị lây dính một điểm khí tức này, lập tức hình tượng liền đại biến trở nên vô cùng xấu xí, hai mắt trở nên quỷ dị Cuồng Bạo Huyết Quang, điên cuồng đánh giết về phía tộc nhân của mình.

Trong lúc nhất thời, Khúc gia máu chảy thành sông, tiếng kêu thảm thiết xông thẳng lên trời.

"Khúc gia chúng ta đã tạo ra oan nghiệt gì chứ ?!" Khúc gia tộc trưởng nước mắt tuôn đầy mặt, trơ mắt nhìn nguyên một đám tộc nhân đã chết đi.

"Tộc trưởng hãy cẩn thận."

Lập tức vô số tộc nhân có dung mạo bị biến đổi xấu xí, khí tức quỷ dị nhào đầu về phía trước, một người thân ảnh còn trẻ tuổi ngăn tại trước người khúc gia tộc trưởng, chính là Khúc Minh. Một tiếng nổ lớn phát ra, nguyên một đám những tộc nhân đang nhao nhao đánh tới kia đã bị chỉ kình đánh bay ra ngoài, tất cả nằm la liệt trên mặt đất không đứng dậy được, nhưng cũng không bị chết đi.

Năm đó khi Diệp Trần vẫn còn là đệ tử của Lưu Vân Tông, còn Khúc Minh là đệ tử Phỉ Thúy Cốc, hai người đồng thời được giao cùng một nhiệm vụ, từng cùng sóng vai chiến đấu qua, Khúc Minh tuy kém hơn Diệp Trần nhiều nhưng cũng là một thiên tài bình thường, trải qua nhiều năm như vậy hắn cũng đã tu luyện tới cảnh giới Linh Hải cảnh sơ kỳ.

Oanh! Trong giây lát, một thanh Ma kiếm cực lớn màu xám đen phá núi mà ra, sau đó xoay quanh một vòng trên không trung rồi hướng phía chỗ sâu trong hư không lao đi, bởi vì tốc độ của nó quá nhanh nên căn bản không ai có thể phát hiện thanh ma kiếm này.

"Ha ha, đã quay trở lại rồi!"

Trớ Chú Ma Đố vẫy tay, thanh ma kiếm màu xám đen có khí tức vô cùng khủng bố bay đến trên tay hắn. Thanh Ma Kiếm này có một tầng khí lưu đục ngầu bao khỏa, loáng thoáng ở bên trong lại có vô số âm thanh gào thét men theo dòng khí lưu kia trung truyền ra, ba người Hắc Thạch nhìn thoáng qua, lập tức mồ hôi tuôn ra đầm đìa, thần trí bắt đầu xuất hiện một tia hỗn loạn.

"Không hổ là Nguyền Rủa Ma Kiếm, một điểm hao tổn cũng không có."

Trớ Chú Ma Đế rất rõ ràng, lúc trước khi hắn bị phong ấn, Nguyền Rủa Ma Kiếm vẫn ở trên tay hắn, nhưng chang biết từ lúc nào mà nó có thể đột phá phong ấn thoát ra ngoài, nếu như không phải hắn và Nguyền Rủa Ma Kiếm tâm thần tương liên thì muốn tìm được Nguyền Rủa Ma Kiếm chỉ sợ phải bỏ ra không ít công phu.

"Khủng Cụ đại nhân, chúc mừng ngươi trở về."

Ngày thứ năm, sau khi ba người Hắc Thạch bỏ niêm phong Trớ Chú Ma Đế, Cửu Ư Ma Vương cũng cùng với mấy vị Ma Vương Ma tộc khác gỡ bỏ niêm phong cho Khủng Cụ Ma Đế, một kẻ có thực lực hoàn toàn không kém cỏi Trớ Chú Ma Đế.

Nếu như nói phong hào Trớ Chú Ma Đế đến từ Nguyền Rủa Ma Kiếm, thì sợ rằng như vậy phong hào Khủng Cụ Ma Đe tắc thì đến từ phong cách tàn nhẫn của chính hắn, làm cho người ta nghe qua thôi đã sợ đến vỡ mật. Trước đây, khi chưa tới Chân Linh thế giới, Khủng Cụ Ma Đe có một khỏa tinh cầu, nghe nói, cái thượng hành cung tại bên trong tinh cầu kia, toàn bộ là do hắn xây nên từ thi cốt huyết nhục của địch nhân đấy, hắn mỗi ngày đều

muốn uống một ly máu tươi, ăn sống huyết nhục, ưa thích nhất là cầm nội tạng địch nhân hạ đồ ăn ngon lành, nếu là địch nhân của hắn thì cơ hồ không có bất kỳ một cái kết cục nào tốt cả. Hắn cũng đồng dạng như Trớ Chú Ma Đế, bởi vì đã đắc tội với một vị Ma tộc cao tầng mà bị hạ phái đến Chân Linh thế giới.

"Ta muốn ăn thịt người, ngươi hãy cho Long An sắp xếp thoáng một hồi đi."

Khủng Cụ Ma Đe có hình tượng coi như bình thường, chỉ là cặp mắt kia rõ ràng có mang theo một tia sáng bóng mà chỉ dã thú mới có.

Cửu u trong nội tâm cười khổ một tiếng, đối với người khác thì Khủng Cụ Ma Đe là một gã điên, nhưng đối với hắn thì Khủng Cụ Ma Đe bất quá là kẻ có chút nghịch ngợm gây quỷ sự mà thôi, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy chân nhân Khủng Cụ Ma Đe, đối phương chính loại người có khí tức đáng sợ, cơ hồ có thể xem bất luận thứ huyết nhục sinh mệnh gì cũng đều là đồ ăn. Điều này mang đến cho Cửu Ư hắn một áp lực thực sự lớn, hắn không dám cam đoan, nếu như mình cự tuyệt lời của đối phương, đối phương hội sẽ đem mình ăn tươi nuốt sống.

"Ta thực đã chuẩn bị một gã Yêu Vương, còn có một Nhân tộc vương giả, tựu để dành cho Khủng Cụ đại nhân hưởng thụ ah."

Cửu Ư cung kính nói.

"Làm không tệ, vốn ta còn có ý định ăn tươi ngươi để khôi phục nguyên khí của ta đấy."

Khủng Cụ Ma Đế bất động thanh sắc gật đầu, nói ra lời nói này làm cho Cửu u sởn hết cả gai ốc...

Tại Linh Vân Phong, Lạc Trần Kiếm Tông.

Huyền Hậu cùng Diệp Trần sóng vai đứng quan sát biển mây từ trên cao.

"Nhoáng một cái đã hai năm qua đi, hai năm qua, khoảng chừng đã có hơn năm mươi người đạt đến thành tựu Sinh Tử cảnh vương giả, coi như là một chuyện vui không nhỏ."

Lúc này khí tức Huyền Hậu so với hai năm trước, khi đại chiến Âm Phong Tà Đe, không biết cường đại hơn bao nhiêu lần, đơn thuần dựa vào tu vi mà đoán thì thực lực đã đạt đến cấp bậc 2000 năm, nhưng nếu mọi người đều biết rằng tu vi cảnh giới của nàng rõ ràng đã là Sinh Tử cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong, đoán chừng hội sẽ hoảng đến trợn mắt há mồm. Dưới tình huống bình thường, mỗi một thời đại, chỉ có một người có thể ở Chân Linh thế giới mà tu luyện tới Sinh Tử cảnh nhất trọng thiên, mà thời đại này có thêm Diệp Trần nữa, tựu là hai người rồi.

Huyền Hậu có thể đạt được phương pháp tu luyện chính thức Sinh Tử cảnh, không phải Diệp Trần truyền lại cho nàng, mà là điện linh Phong Vương điện đã đồng ý chỉ dạy cho nàng, chỉ khi được Điện Linh tán thành thì mới có cơ hội lớn nắm chắc đột phá thành công, không chiếm được sự tán thành của người thì tám chín phần mười hội sẽ bị phản tác dụng mà tan biến thành mây khói, không thể tồn tại được, dù sao ánh mắt của điện linh không phải người bình thường có thể so sánh được.

"Bất quá điều này đại biểu dị tộc đại kiếp nạn tùy thời sẽ bộc phát đây!"

Diệp Trần gật gật đầu, gió núi gợi lên mái tóc dài của hắn.

Trong hai năm này, những tuyệt đỉnh thiên tài đã từng cùng hắn tranh phong, đại bộ phận đều đã tiến vào Sinh Tử cảnh rồi, trong số hơn năm mươi người đó, những người có tuổi đời còn trẻ tựu chiếm được hơn phân nửa, như Độc Cô Tuyệt của

Chân Linh đại lục, Đạm Đài Minh Nguyệt, La Thiên Đô, Sở Trung Thiên, Yến Phượng Phượng, Khương Thiên, Hạ Hầu Tôn, Bạch Vô Tuyết, Tiêu Sở Hà, Lục Thiếu Du... đều là các tuyệt đỉnh thiên tài của Huyết Thiên đại lục và Thiên Kiếm đại lục. Chỉ cần là thiên tài đích thực của đại lục, trên cơ bản đều đã tiến vào Sinh Tử cảnh, những thiên tài lúc đầu cùng Diệp Trần

tranh phong như bọn người Thiên Thư công tử Lý Tiêu Vân, Tĩnh Ngạo Huyên, cũng đều đã đạt tới sinh tử huyền quan đệ nhất trọng, đệ nhị trọng hoặc là đệ tam trọng cảnh giới, khoảng cách Sinh Tử cảnh bất quá chỉ còn một bước ngắn.

Mà ở hai năm trước, ngoại trừ Diệp Trần ra, cũng chỉ có Tinh Kiếm Hậu, Tuyết Kiếm Hầu cùng với Mộ Dung Khuynh Thành là ba người tiến vào Sinh Tử cảnh.

Những người này bình thường đã có thành tựu gần kề tương đương với trung giai vương giả, đẳng cấp cao vương giả. Nhưng có thể có đỉnh cấp vương giả thực lực thì rải rác không có mấy, bất quá cũng có một ít Mãnh Nhân, trong đó đại biểu thực lực lớn nhất không thể nghi ngờ là có mấy người Tuyết Kiếm Hầu, Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt, Sở Trung Thiên.

Tuyết Kiếm Hầu không cần phải nói, tại lúc còn ở phía dưới Sinh Tử cảnh, ngoại trừ Từ Tĩnh ra thì chỉ có người này có thể mang cho Diệp Trần một tia uy hiếp.

Còn nói đến Độc Cô Tuyệt thì đây tắc thì là một cường đại thiên tài đích thực, ban đầu hắn tuy không có gì đặc biệt so với các thiên tài ở toàn bộ Chân Linh thế giới, nhưng mỗi lần tiến bộ đều có thể tiến bộ trên diện rộng, tiềm lực vô hạn.

Đạm Đài Minh Nguyệt là người duy nhất trong số đó có tinh thông không gian Áo Nghĩa, ngoại trừ Diệp Trần ra, nàng thuộc về tồn tại thập phần ít cường nhân, nhưng thực lực rất cường đại.

Sở Trung Thiên tắc thì hoàn toàn dựa vào thiên phú, hắn có cương linh thể, có thể mang đến cho hắn quá nhiều chỗ tốt, không khoa trương mà nói, sau khi tiến vào Sinh Tử cảnh, cương nguyên uy lực của hắn so với việc tiến vào Sinh Tử cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong của Huyền Hậu thì hiếu thắng hơn rất nhiều, thậm chí uy lực đã đạt tới ngang bằng Sinh Tử cảnh Nhị trọng thiên đỉnh phong của Diệp Trần, ngay cả độ tinh khiết chân nguyên của Diệp

Trần cũng không dám cam đoan có thể cùng Sở Trung Thiên địch nổi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1235: Bình Tĩnh Trước Cơn Bão Táp Cuối Cùng (Hạ)

Đương nhiên, nếu so sánh với bốn người này thì Mộ Dung Khuynh Thành và Từ Tĩnh cũng không kém cỏi chút nào, Từ Tĩnh có khi còn ở phía trên bọn hắn.

Điều này cũng không phải là do Diệp Trần đoán mò.

Theo tin từ chỗ Ma Hoa Hoàng, Diệp Trần biết được thực lực của Mộ Dung Khuynh Thành đã đạt tới cấp bậc Phong Đế Vương giả của Chân Linh thế giới, hơn nữa cũng không phải thuộc hàng ngũ bình thường, sở dĩ thực lực đột nhiên tăng mạnh như thế, chủ yếu là vì Mộ Dung Khuynh Thành kế thừa huyết thống Ma tộc thập phần cao quý, loại huyết thống này có tên gọi là Hắc Ám ma nữ huyết thống.

Nhưng vì loại huyết thống này quá cường đại, cường đại đến mức có thể ăn mòn linh hồn cùng thần trí của con người, dù sao Mộ Dung Khuynh Thành cũng không phải Ma tộc thuần khiết mà là Nhân Ma, cho nên mấy năm này, nàng một mực đang cố gắng thuần phục Hắc Ám ma nữ huyết thống, vừa cố gắng làm cho bản thân mạnh lên để chuẩn bị cho dị tộc đại kiếp nạn.

về phần Từ Tĩnh, sự cường đại của nàng dù thế nào cũng có thể đoán ra một ít, phải biết rằng tại Chân Linh thế giới, chỉ còn lại một mình nàng là có nguyên vẹn Cự Long huyết mạch, Cự Long có bao nhiêu lợi hại thì không cách nào phỏng đoán, chỉ biết đây là một siêu cường yêu thú đứng ở vị trí phía trên tất cả bách thú, tư chất hoàn toàn đạt đến cực phẩm cấp bậc, không cần phải khắc khổ tu luyện, sau khi trưởng thành liền có thể trở thành là Yêu Vương. Mà một Cự Long có cấp bậc Yêu Vương thì lợi hại thế nào cũng chỉ có thấy tận mắt mới biết được.

Bất kể như thế nào, Chân Linh thế giới xuất hiện càng nhiều cường giả thì Diệp Trần càng vui mừng, những người khác Diệp Trần không dám khẳng định nhưng đối với sáu người này thì hắn khẳng định đều là quân chủ lực. Vì để cho bọn hắn cường đại hơn, những năm này, Diệp Trần thậm chí đem Chân Nguyên Thủy Tinh do Thôn Phệ Chi Đảo sản xuất đều đưa hết cho Tuyết Kiếm Hầu, Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt cùng với Sở Trung Thiên, dù sao hắn hiện tại đã trải qua đạt tới Sinh Tử Cảnh Nhị Trọng Thiên cảnh giới đỉnh cao rồi, không cần dùng Chân Nguyên Thủy Tinh để gia tăng tu vi nữa, còn Mộ Dung Khuynh Thành tu luyện chính là ma lực, mà Từ Tĩnh tu luyện chính là Cự Long lực lượng nên cũng không cần Chân Nguyên Thủy Tinh.

Đối với sự tình này, bốn người họ cũng không cự tuyệt bởi vì lúc này không phải thời điểm đem lòng dạ nữ nhi ra để đối xử, mọi thủ đoạn nhằm tăng thực lực lên mới được xem là chủ yếu đấy.

"Chúng ta tuy đang tăng thực lực lên, nhưng thực lực của những dị tộc kia cũng không ngừng tăng lên, làm ta lo lắng nhất chính là những kẻ trong hàng ngũ cường giả như Âm Phong Tà Đế." Huyền Hậu khuôn mặt lộ ra một vẻ lo âu.

Âm Phong Tà Đố là cấp nhân vật Sinh Tử Cảnh Thất Trọng Thiên Tà Đố, dù là tại Chân Linh thế giới bị áp chế hai tầng cảnh giới nhưng ít nhất hắn cũng có được cấp bậc Sinh Tử Cảnh Ngũ Trọng Thiên, loại nhân vật này một khi để cho bọn hắn mạnh lên thì không thể nghi ngờ là thập phần đáng sợ, phải biết rằng Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên đối ứng đúng là Thất Tinh chiến lực tại thời đại này. Mà tại Chân Linh thế giới căn bản không có bất kỳ nhân vật nào có được Thất Tinh chiến lực, ngay cả Diệp Trần cũng chỉ là mới tới gần mà thôi.

"Trong vòng mấy năm ngắn ngủi, dù cho bọn hắn không khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh cũng hoàn toàn có thể làm cho rất nhiều người phải lo lắng."

Diệp Trần nhẹ nhàng thở ra một hơi, thực lực bản thân hắn đã đến một

cái cực hạn rồi, hầu như không có biện pháp tăng lên lần nữa, dựa theo tu vi mà nói, hắn đang ở cấp bậc Sinh Tử Cảnh Nhị Trọng Thiên đỉnh phong, nếu tiếp tục tăng lên thì nói không chừng sẽ bị bạo thể mà chết, tan thành mây khói. Cho nên không thể gấp được, còn nếu dựa vào Kiếm Đạo ý chí, thì Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý của hắn bởi vì nguyên nhân cộng hưởng nên đồng thời đã đạt đến Lục giai đỉnh phong, khoảng cách Thất giai bất quá chỉ còn một bước ngắn, nhưng càng về sau, Kiếm Đạo ý chí càng khó tăng lên, huống chi đối với thuộc tính Kiếm Ý, tăng một bước ngắn thôi cũng có lẽ phải cần đến thời gian mấy chục năm tu luyện.

Đối với Kiếm vực, Diệp Trần bởi vì đã đi qua Kiếm Giới nhiều lần, tăng lên được tới Đệ Tam Trọng đỉnh phong, càng về sau mặc kệ hắn xông vào Kiếm Giới như thế nào cũng đều không có biện pháp tăng lên nửa bước, nhưng may là cũng không lãng phí thời gian, trong đầu lại tiếp nhận thêm ngàn vạn loại kiếm thuật mới, tuy vẫn không có biện pháp hiểu hết được nhưng sẽ trở thành nội tình của Diệp Trần, một ngày kia sẽ bộc phát.

về Kiếm pháp, Siếp Na Huy Hoàng vẫn là sát chiêu mạnh nhất, kiếm pháp của hắn bất kể có tăng lên thế nào cũng không bằng được nó, đều hoàn toàn không vượt qua được.

Cho nên, đạt tới gần Thất Tinh thực lực, kỳ thật hắn đã đem những thứ này tính toán cẩn thận, trước khi đi vào Phong Vương điện, Diệp Trần có Ngũ Tinh bá chủ chiến lực, sau khi đạt tới Sinh Tử Cảnh Nhất Trọng Thiên đỉnh phong phối hợp thêm kiếm chiêu Siếp Na Huy Hoàng thì chiến lực đã đạt tới Lục Tinh trung đẳng. Khi đạt tới Sinh Tử Cảnh Nhị Trọng Thiên đỉnh phong, cộng thêm Kiếm vực Tam Trọng đỉnh phong, như vậy miễn cưỡng đế cho Diệp Trần tăng lên Lục Tinh bá chủ chiến lực.

về phần Linh khu, Linh khu của Diệp Trần cũng đã đạt đến Ngũ giai hậu kỳ, trong Huyết Quang Hải, Diệp Trần đã tìm được một cây Huyết Tinh Hoa, lại đánh chết hai gã Huyết Ma đế và lấy được Huyết Ma Tinh của bọn hắn, đem Linh khu tăng từ Ngũ giai sơ kỳ tăng lên tới Ngũ giai hậu kỳ, phòng ngự thân thể được nâng cao lên một bước, nhưng đáng tiếc, Linh khu

cao và thực lực cường đại cũng không có nhiều quan hệ, chỉ là sự chống chọi đối với thương thế bên ngoài mà thôi.

"Không nói đến những thứ này nữa, cái gì đến tựu sẽ đến, còn bảo kiếm của ngươi đã chế tạo thế nào rồi?" Huyền Hậu lắc đầu, nói sang chuyện khác.

Nói tới bảo kiếm, khuôn mặt Diệp Trần lộ ra vẻ bình thường không gặp được chút vẻ phấn chấn nào, "vẫn không có gì bất ngờ xảy ra, nhưng trong nửa tháng tới sẽ triệt để xong việc."

Hai người nói đến bảo kiếm, đây không phải là Bán Cực phẩm bảo kiếm, cũng không phải ngụy Cực phẩm bảo kiếm, mà là chân chính Cực phẩm bảo kiếm, tuy nhiên tạm thời còn chưa biết bảo kiếm này cuối cùng có phẩm cấp là cao hay thấp, nhưng Diệp Trần đoán chừng, tối thiểu là Cực phẩm trung đẳng đỉnh phong, mà lúc trước, khi lực lượng kết tinh của Thiên Hạt kiếm vào thời điểm không có hao tổn, cũng không quá cấp bậc Cực phẩm trung đẳng.

Để chế tạo thành công được Cực phẩm bảo kiếm, Diệp Trần tổng cộng đã trải qua thất bại mười chín lần, hao tốn Cực phẩm tài liệu tính ra hàng trăm, nếu như không phải những năm gần đây hắn đã sưu tập được số lượng lớn Cực phẩm tài liệu, cộng với kế thừa một lượng Cực phẩm tài liệu từ chỗ Hỏa Hoàng, hơn nữa còn được Huyền Hậu, Ma Hoa Hoàng cùng với Linh Đan Vương và các vị Vương giả cùng hắn giao hảo đưa cho hắn một ít, hắn căn bản sẽ không có nhiều Cực phẩm tài liệu như vậy để tiêu hao chế tạo Cực phẩm bảo kiếm, cấp độ vô cùng khó khăn, không thua gì việc đột phá tu vi đến Sinh Tử Cảnh.

May mà mười chín lần phía trước tuy đã thất bại, nhưng ngoại trừ mười lần đầu thất bại khiến kiếm phôi bạo liệt, chín lần khác ngược lại là đúc tạo ra được Ngụy Cực phẩm bảo kiếm, chín chuôi ngụy Cực phẩm bảo kiếm này, Diệp Trần lưu lại cho mình ba thanh, sáu thanh kiếm còn lại đều cho Huyền Hậu, Ma Hoa Hoàng Linh Đan Vương, xem như đền bù tổn thất cho bọn họ.

Lần thứ hai mươi chế tạo Cực phẩm bảo kiếm, Diệp Trần đã thông hiểu đạo lí Chú Kiếm Thuật, nguyên bản chế tạo ra được một thanh Cực phẩm bảo kiếm bình thường, như vậy cũng liền đủ cho hắn hài lòng, Thiên Hạt kiếm dùng để thi triển Ngự Kiếm Thuật còn chuôi này thì lại trực tiếp chiến đấu, thế nhưng mà hắn cũng không nghĩ tới, mặc dù còn chưa hoàn thành nhưng thanh Cực phẩm bảo kiếm này lại phóng xuất ra uy năng thập phần cường đại, vượt qua cấp bật Cực phẩm cấp thấp, cho nên hiện tại Diệp Trần không vội kết thúc công việc mà là bắt nó đặt ở trung tâm Cửu Cửu Quy Nguyên Đại Trận, khiến nó hấp thu phần đông linh khí để rèn luyện kiếm thể, cũng dẫn địa sát Chân Hỏa tinh hoa đến bao hàm, nung khô một lượng rất nhỏ tạp chất trong đó.

Lại mấy ngày nhoáng chốc đi qua.

Tại phía sau Linh Vân Phong, một tòa núi dốc đứng toàn thân đỏ choét phóng thích ra nhiệt lượng vô cùng mạnh mẽ, ngọn sơn phong này chính là nơi Diệp Trần dùng để đúc kiếm, gọi là Chú Kiếm Phong, tại sâu trong lòng đất Chú Kiếm Phong được bố trí một tòa địa sát Chân Hỏa đại trận, đại trận này có thể hấp thu địa sát Chân Hỏa sâu trong lòng đất, còn có thể dùng trận pháp lực lượng ngưng tụ ra địa sát Chân Hỏa tinh hoa, những địa sát Chân Hỏa tinh hoa này có độ nóng cực kỳ kinh người, kim loại bình thường chỉ cần trải một hơi thời gian là sẽ bị luyện hóa thành tro tàn, chỉ có Cực phẩm tài liệu mới có thể tồn tại được nhưng cũng chẳng mấy chốc mà sẽ bị hòa tan.

Lúc này, trong lòng đất Chú Kiếm Phong đột nhiên bị động quật, một thanh bảo kiếm sắp thành hình vần vũ bay múa, tỏa ra kiếm khí bén nhọn như liền có thể chặt đứt cả thế gian.

"Thanh Kiếm này khi xuất thế sẽ giúp thực lực của ta có thể tăng lên không ít, hay nhất là chỉ dùng ngươi để giết hết đám dị tộc cường giả xâm lấn Chân Linh thế giới đi!" Đứng ở một bên, ánh mắt Diệp Trần lạnh nhạt nghiêm túc, bảo kiếm chỉ dùng đế giết người, giết càng nhiều người thì sát khí càng nặng, như vậy bảo kiếm mới có thể càng sắc bén, một đám khí tức

đều có được uy năng trảm hồn lục phách, dùng chuôi kiếm này để đánh chết dị tộc cường giả, không hề nghi ngờ là phương thức tế kiếm tốtnhất.

Đi ra khỏi Chú Kiếm Phong, Diệp Trần đi vào Linh Vân Phong.

Bên trên Linh Vân Phong, có sáu người trẻ tuổi đang luyện kiếm, theo thứ tự là Diệp

Ạ _ ? 9 _ _ _ _ Ạ

T T Ạ T^x • A ÍT1 • A m • A > . r 4 • 4 Ạ , 9 *> 1 Ạ rp Ạ

Huyên, Diệp Tiêu Tiêu cùng tứ đại đệ tử của Diệp Tran.

Nhoáng một cái mấy năm trôi qua, bọn hắn đã trải qua hai mươi tuổi, có đứa tiếp cận hai mươi tuổi, phát triển kinh người vô cùng, nhất là Tứ đệ tử Lãnh Tinh Hàn , hắn có thực lực mạnh nhất trong sáu người, tuy tu vi đã gần kề Tinh Cực Cảnh trung kỳ nhưng thực lực bản thân đủ để địch nổi những Linh Hải Cảnh cường giả có chút danh tiếng.

"Sư phụ!"

"Đại ca!"

Gặp Diệp Trần đã đến, mọi người đình chỉ luận bàn.

Khẽ gật đầu, Diệp Trần nói: "Tiến bộ của các con, ta rất hài lòng nhưng đáng tiếc, thời gian của các con không được coi là nhiều, nếu có thêm mấy năm nữa, nói không chừng các con sẽ đạt tới tu vi Linh Hải Cảnh."

Dị tộc đại kiếp nạn không chỉ là đại chiến giữa các Sinh Tử Cảnh, cũng sẽ có Linh Hải Cảnh đại chiến, như trên vị diện chiến trường phong ấn Yêu Ma Vương, ngoại trừ thi cốt Sinh Tử Cảnh Vương giả bên ngoài, còn có cả Linh Hải Cảnh thi cốt, thậm chí còn có thi cốt Tinh Cực Cảnh cường giả, bạch cốt đầy trời, nhiều vô số kể.

Dị tộc đại kiếp nạn xảy ra, đối với Võ Giả Chân Linh thế giới mà nói đã

là đại nạn, cũng đồng thời là một hồi cơ duyên thập phần nguy hiểm, nếu vượt qua được bản thân tất nhiên sẽ có tiến bộ cực lớn, nói không chừng có thể một lần hành động là có thể đột phá cực hạn của mình, đạt tới cảnh giới mà đời này căn bản không có cách nào đạt được, bất quá điều kiện tiên quyết vẫn là còn sống sót.

Cho nên, Diệp Trần không có ý định để cho tứ đại đệ tử của mình cùng đệ đệ và muội muội trốn ở Lạc Trần Kiếm Tông, dựa vào hộ tông đại trận mà sống sót, khi thời khắc tất yếu đến, bọn hắn cũng cần xuất chiến cùng dị tộc Tinh Cực Cảnh cường giả chém giết, bất quá hắn cũng biết, đừng nhìn Tinh Cực Cảnh kém xa tít tắp Sinh Tử Cảnh

nhưng khi đại chiến, Tinh Cực Cảnh ngược lại là nguy hiểm nhất, bởi vì bất kể là dị tộc, hay là Chân linh thế giới thì nhân số Tinh Cực Cảnh đều rất nhiều, cũng đồng dạng như là tiểu binh vậy, một khi chiến trường run chuyển thì cái chết xảy ra nhiều nhất đúng là ở tiểu binh, có đôi khi chết như thế nào cũng không biết.

Hắn dù sao cũng hơi lo lắng.

"Sư phụ yên tâm, Lãnh Tinh Hàn đệ tử không phải thế hệ tham sống sợ chết đâu ạ, tất nhiên sẽ cùng Lạc Trần Kiếm Tông tồn vong, dị tộc xâm lấn Chân Linh thế giới ta, chúng phải trả giá bằng máu."

Lãnh Tinh Hàn hai mắt sát cơ bắn ra bốn phía.

Đông Phương Bạch lúc bình thường ôn hòa nhất cũng lạnh nhạt nghiêm túc nói: "Sư phụ, người đã dạy con, kiếm pháp chỉ dùng để giết người, không phải để biểu diễn, lần này, Đông Phương Bạch con sẽ thả mở hết thảy mà cùng dị tộc nhất quyết tử chiến."

"Đại ca!"

Sáu người đều không sợ hãi chút nào, đầy ngập nhiệt huyết.

Diệp Trần cười cười, lắc đầu, "Không sợ chết là chuyện tốt, nhưng ta

không tôn sùng tử chiến mà không biết đường lùi, có lúc cũng cần nên lui, hay là muốn rút lui thì phải rút lui, chỉ có còn sống thì mới có năng lực giết được càng nhiều nữa dị tộc, mà lại trận đại kiếp nạn này, quyết định vẫn là hướng về trận chiến đấu giữa các Sinh Tử Cảnh chúng ta. Ta đã dạy cho các con kiếm trận để họp kích phương pháp, các con đều diễn luyện rất tốt, không sai biệt lắm, vào thời khắc mấu chốt lại triển khai ra, không cần phải chú ý hay lo lắng quá nhiều."

Không có người nào hy vọng đệ tử cùng đệ đệ muội muội của mình chết trận nơi sa trường, Diệp Trần cũng vậy, tôi luyện nhưng đồng thời cũng tận lượng làm cho bọn họ còn có con đường tiếp tục sống.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, khoảng cách thời gian Cực phẩm bảo kiếm xuất thế càng ngày càng gần, mà toàn bộ Chân Linh thế giới cũng càng trở nên bình tĩnh, đây là sự bình tĩnh trước cơn bão táp cuối cùng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1236: Dị Tộc Đại Kiếp Nạn Bộc Phát (Thượng)

Tại phụ cận Tử lộ, nơi một khỏa tinh cầu từng nhuộm máu Long Vương, một nhóm bóng người lướt qua.

"Trớ Chú Ma Đế, Khủng Cụ Ma Đế, lần này Cự Ma Đe ta đảm nhiệm vị trí thống soái, các ngươi không có ý kiến gì chứ ?"

Nhóm bóng người phân thành hai phe cánh, một phe cánh khá lớn thuộc về Ma tộc, giờ phút này, trong số ba gã Ma tộc cầm đầu thình lình có Trớ Chú Ma Đe cùng Khủng Cụ Ma Đe, về phần kẻ đang nói chuyện chính là một gã có thân hình cao chừng năm mét, hai tay cùng hai chân giống như một trung niên tráng kiện hùng vĩ, ánh mắt của hắn rơi vào trên người Trớ Chú Ma Đe cùng Khủng Cụ Ma Đe.

"Chức vụ thống soái cứ tựu quy về ngươi, nhưng ngươi đừng mơ tưởng có thể ra lệnh cho ta."

Trớ Chú Ma Đế tựa hồ có chút kiêng kị trung niên hùng vĩ kia nên không muốn tranh giành chức vị thống soái.

"Ra mệnh lệnh cho ngươi? Ta còn không có cái thời gian rỗi này đâu, bất quá ngươi đồng ý là tốt rồi, Khủng Cụ Ma Đế, ý ngươi như thế nào?"

"Ta thì không vấn đề gì cả."

Khủng Cụ Ma Đế vẻ mặt biểu hiện im ắng.

Nếu như đổi thành một gã Ma tộc khác cùng bọn họ nói chuyện như vậy, sớm đã bị xé xác, sở dĩ bọn hắn kiêng kị trung niên hùng vĩ kia, không nói đến, thực lực của đối phương so với bọn hắn cường đại hơn không ít. Bất kể là ở địa phương nào, đều là dùng thực lực mà vi tôn, dù ngươi có hung tàn

như thế nào, bất nhân sát tính như thế nào, hay dù cho tên tuổi của ngươi có thể dọa cho trẻ con phải khóc nỉ non ... nhưng tại trước mặt, thực lực tuyệt đối của ngươi lại kém hơn đối phương một bậc thì lời nói của ngươi cũng không có trọng lượng bằng hắn. Mà thực lực của Cự Ma Đế so với bọn hắn có thể không chỉ cao hơn một bậc, ma lực càng là hùng hồn vô biên vô hạn.

Đạt được sự quy phục của hai người, Cự Ma Đe thoả mãn gật đầu, tuy Trớ Chú Ma Đế

cùng Khủng Cụ Ma Đế có thực lực không bằng hắn, nhưng bây giờ là thời khắc mấu chốt, nếu vì cãi nhau mà trở mặt thì đối với tất cả mọi người đều không tốt.

"Âm Thực Tà Đế, sư huynh của ngươi Âm Phong Tà Đế đâu rồi?"

Cự Ma Đế hướng phía Tà Linh tộc trận doanh hỏi.

Tà Linh tộc cầm đầu chỉ có một người, người này sắc mặt khô héo, tướng mạo bình thường, bất quá cặp mắt kia giống như của độc xà vậy, luận về tính quỷ bí còn muốn vượt qua cả Âm Phong Tà Đe.

"Hắn lần nữa bị phong ấn rồi."

Nghe đối phương hỏi về Âm Phong Tà Đế, Âm Thực Tà Đế nhướng mày, mở miệng nói.

"Lần nữa bị phong ấn, là ai làm vậy?"

Nói chung phong ấn rất khó giải trừ, chỉ có những phong ấn cổ xưa kia mới có thể bị thời gian ăn mòn, mà bắt đầu trở nên buông lỏng, lúc này đại chiến sắp tới, bọn hắn ở đâu có thời gian mà tháo bỏ phong ấn cho Âm Phong Tà Đe chứ, cho bọn hắn thời gian mười năm cũng không đủ, dù sao bọn hắn tại trên phương diện nghiên cứu phong ấn cũng không bằng nhân loại đấy.

"Nếu như ta đoán không sai, hẳn là bọn người Diệp Trần, Huyền Hậu

cùng Ma Hoa Hoàng gây ra, trên hiện trường có lưu lại khí tức của bọn hắn." Âm Thực Tà Đế gõ gõ ngón tay, trên mặt hiện ra quỷ bí sát cơ.

"Diệp Trần!"

Cự Ma Đế không chỉ một lần nghe được cái tên này từ miệng các Ma tộc khác, kẻ này quả thật là kỳ tài có một không hai, đến hôm nay chỉ sợ hắn mới chừng ba mươi lãm hay ba mươi sáu tuổi mà thôi, tại thế giới Ma tộc, 35 hay 36 tuổi căn bản không có khả năng gây ra bất kỳ sự oanh động gì.

"Kẻ này tựu để cho ta đối phó là tốt rồi, chỉ có giết hắn đi mới có thể khiến nhân loại tuyệt vọng nhanh hơn mà thôi." Cự Ma Đế rất rõ ràng, trong lúc bất tri bất giác Diệp Trần đã trở thành biểu tượng Chân Linh thế giới, là trụ cột tinh thần của phần đông

Sinh Tử cảnh vương giả. Mỗi người đều hi vọng trên người hắn có thể xuất hiện kỳ tích, nếu là gạt bỏ mất hắn thì đối với nhân loại tại Chân Linh thế giới mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích vô cùng lớn.

“Còn Huyền Hậu kia thì giao cho ta, thật lâu rồi ta không có nếm qua mùi vị nữ vương nhân tộc rồi, lần trước con ả kia một điếm dùng cũng không có, rất nhanh bị chơi chết roi.

Trớ Chú Ma Đế liếm liếm bờ môi, lộ ra một miệng đầy những cái răng vàng khè.

Tử lộ.

Tại bên ngoài tử lộ là một mảnh tinh không mênh mông hỗn độn. Nơi đó, những vì sao sáng tựa như những viên kim cương lấp lánh.

Tuy nhiên, trong tinh không bao la ấy đột nhiên xuất hiện một mảng mây đen đông nghịt. Đám mây đen này bay càng lúc càng nhanh, xẹt qua bên cạnh từng khỏa tinh cầu.

Đến gần đó mới có thể biết được, đây không phải mây đen, mà là chi

chít những chiếc chiến hạm khổng lồ, toàn bộ đều được phong bế. Những chiến hạm này toàn thân đen kịt trông như những con thoi dệt vải cực lớn, tại hai bên mạn thuyền cùng phần đuôi chiến hạm có một thứ hỏa diễm màu xanh da trời được phun ra, đúng là ngọn lửa này lại để cho chiến hạm có tốc độ nhanh như lưu quang, bay đi vô thanh vô tức.

Nếu có người ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, những thứ này đều là khôi lỗi chiến hạm, mỗi một chiếc khôi lỗi chiến hạm có giá trị vô cùng kinh người, mà cái “đám mây” đó, rõ ràng có thể tính ra là do hàng trăm cái khôi lỗi chiến hạm như vậy họp thành.

"Bắt đầu đi xuyên qua không gian"

Bên trong Khôi lỗi chiến hạm, thanh âm ra lệnh truyền đến.

"Vâng! kết nối năng lượng không gian thạch, tiến hành xuyên thẳng qua, mười, chín, tám, bảy,.. hai, một."

Ồng!

Ồng! Ồng!

Ông! Ồng! Ông!

Không gian phía trước từng chiếc khôi lỗi chiến hạm bắt đầu vặn vẹo, hình thành ra hình dáng cái phễu nằm ngang, đám mây khôi lỗi chiến hạm nhanh chóng chìm ngập đi vào, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Ở bên trong Hư vô hỗn độn lúc này bắt đầu tồn tại vô số ngũ thải quang mang lóng lánh yếu ớt, những ngũ thải quang mang này chính là bảo thạch bao bọc bên ngoài khôi lỗi chiến hạm cực lớn, không ngừng phát ra hào quang.

Bên trong các chiến hạm thì thập phần xa hoa, còn tại bên trong chiến hạm dẫn đầu thì có một cái phòng họp nhỏ, bên trong đang có hơn mười gã Ma tộc đang thương nghị chuyện gì đó.

"Ha ha, lần này Ma tộc chúng ta xuất động hơn 200 vạn đại quân, không phải nói chơi chứ đến lúc đó, chỉ cần quét ngang Chân Linh thế giới thì tất cả tài nguyên bên trong sẽ tận quy Ma tộc chúng ta sở hữu, còn con người ở bên trong đó cũng sẽ thành nô lệ cho chúng ta, cả một cái thế giới nô lệ như vậy sẽ tạo nên không biết bao nhiêu tài phú, còn phải biết rằng nữ tử nhân loại mặc dù là ngoại tộc thế nhưng mà lại rất được hoan nghênh đấy."

"Khoản tài phú này đúng là không cách nào tính toán hết được, nhân loại sinh sôi nảy nở cũng có tốc độ nhanh nhất, bán đi một đám, lập tức sẽ bù đắp thêm một đám, vĩnh viễn cũng bán không hết, trừ phi thoáng cái đem toàn bộ thế giới đều bán hết đi thôi."

"Ai mà ngốc đến mức bán toàn bộ một cái thế giới chứ, bất quá tính toán ra, đây đã là lần thứ ba chúng ta đánh chiếm cái sinh mệnh thế giới này, lần này tiến về Chân Linh thế giới, ta nhất định phải lấy một trăm nữ tử xinh đẹp làm nô lệ của ta."

"Các vị đừng cao hứng quá sớm, đã từng có nhiều chủng tộc tham gia xâm lấn Chân Linh thế giới vào thời cổ đại, tuy nhiên các chủng tộc khác tại Chân Linh thế giới đều bị con người giết sạch, ngoại trừ Ma tộc chúng ta, còn có Tà Linh tộc. Hiện tại thế lực như trước cũng không kém là bao, chúng ta muốn chiếm lấy toàn bộ Chân Linh thế giới thì hi vọng không phải quá lớn đâu, mà tối đa chỉ chiếm được chừng sáu bảy thành mà thôi."

"Hừ, Tà Linh tộc thế lực xa xa cũng không bằng Ma tộc chúng ta, cho bọn hắn hai

thành đã coi là không tệ rồi."

"Không biết lần này Tà Linh tộc hội xuất động bao nhiêu đại quân ah?"

Tại một phiến tinh không khác, đồng dạng có 200 chiếc khôi lỗi chiến hạm đang phi hành.

“Bọn Ma tộc thế lực cường đại, đoán chừng sẽ không cùng chúng ta

phân chia theo tỉ lệ sáu - bốn phần, theo ta thấy, Tà Linh tộc chúng ta có thể phân đến ba thành coi là không tệ rồi, bọn Ma tộc mặc kệ ở nơi nào, gần đây cũng đều bá đạo cả.”

"Chỉ sợ ba thành cũng đều không đến thôi, các ngươi không cùng Ma tộc hợp tác qua nên không biết bọn hắn bá đạo nhiều thế nào đâu."

"Không thể nào! Chúng ta lần này cũng xuất động trăm vạn đại quân, chẳng lẽ lại chỉ có thể được phân hai thành, Ma tộc bọn hắn cũng không mạnh hơn bốn lần so với chúng ta, vậy thì dựa vào cái gì mà bọn hắn có thể chiếm tám phần chứ."

"Hiện tại bàn về cái này còn hơi sớm, Chân Linh thế giới không phải dễ dàng mà chúng ta có thể gặm xương nhai cốt được đâu, thời thượng cổ đại tại thế giới kia, phần đông chủng tộc chúng ta đã xuất động hơn một ngàn vạn đại quân, vậy mà đều không thể cầm cự nổi, ngược lại còn chết và tổn thương thảm trọng, chừng nào chiếm được Chân Linh thế giới thì hẳn lại nói mấy chuyện này cũng không muộn."

"Hắc hắc, sợ cái gì chứ, Chân Linh thế giới thời thượng cổ đại cùng hiện tại có thể không còn giống nhau, khi đó bọn hắn có thể tự do xuất nhập thế giới của mình nên số lượng cường giả nhiều như mây trời, lại chiếm cứ sân nhà, còn hiện tại đâu có được như vậy chứ. Bọn hắn không suy yếu thì mới là chuyện lạ, Tà Linh tộc chúng ta cùng Ma tộc lại có không ít cường giả đang làm mật thám ở bên trong, chiếm lĩnh Chân Linh thế giới sẽ vô cùng dễ dàng."

"Nói là như vậy nhưng bất quá sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, không thể khinh thường được đâu."

Bên ngoài Tử lộ, có một tòa núi trôi lơ lửng, trên ngọn núi này có từng tòa cung điện đứng sừng sững.

Ở bên trong trung tâm của một tòa cung điện, có ba gã Tà Linh tộc cường giả cùng sáu

gã Ma tộc cường giả đang tề tụ cùng nhau.

Tu vi cảnh giới của bọn hắn, nguyên một đám đều cao đến đáng sợ, tất cả đều là Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên, phải biết rằng nơi đây là bên ngoài Chân Linh thế giới, Sinh Tử cảnh Ngũ trọng Thiên Cảnh giới tương đương với Thất Tinh chiến lực.

"Nháy mắt, chúng ta đã trông chừng ở cửa ra vào tại Chân Linh thế giới hơn chín mươi năm, cũng gần đến một trăm năm rồi còn gì, liền sẽ có người tới thay thế cho chúng ta rồi."

"Nháy mắt đã có hơn chín mươi tuổi trôi qua, chúng ta quả rất hạnh vận, không chừng mấy năm nữa là tựu phải ly khai rồi, không thể tưởng được lúc này đã đến thời điểm chúng ta lần nữa xâm lấn Chân Linh thế giới."

"Ần, Chân Linh thế giới rồi sẽ rơi vào tay bọn kia, chúng ta cũng nên thừa cơ kiếm một khoản ah."

"Đại quân sẽ nhanh chóng đến đây à nha!"

"Không cần gấp, chậm thêm vài ngày cũng không sao đâu."

Chợt, gã cầm đầu Ma tộc cường giả con mắt sáng ngời, "Đã đến rồi."

XÍU...UU!! Nói xong, thân hình hắn lóe lên, lướt đi ra khỏi cung điện, tám người còn lại cũng lướt đi ra.

Chẳng biết từ lúc nào, tính ra hàng trăm khôi lỗi chiến hạm đã xuất hiện tại ngọn núi lơ lửng phụ cận cách đó không xa, đám khôi lỗi chiến hạm bên phải hết thảy đều mang một màu đen kịt, số lượng ước chừng có đến 400 chiếc, bên trái chính là đám chiến hạm màu xám, có chừng 200 chiếc, cộng lại tựu là 600 chiếc, theo như quy mô của loại chiến hạm này, mỗi một chiếc cũng có thể chở được chừng năm ngàn người, tính ra 600 chiếc là có đến 300 vạn đại quân.

Bọn đầu lĩnh đám chiến hạm màu đen cùng màu xám mỗi bên đi xuống

có hơn mười tên, những kẻ này có chiến lực cao nhất chính là Sinh Tử cảnh ngũ trọng Thiên Cảnh giới, thấp nhất chính là Sinh Tử cảnh tam trọng thiên cảnh giới.

"Các vi khổ cực rồi."

"Ha ha, có cái gì vất vả chứ, bất quá mới chỉ một trăm năm thôi mà."

Chín người trấn thủ tử lộ tuy cũng là Sinh Tử cảnh ngũ trọng Thiên Cảnh giới, nhưng giống như thực lực bọn hắn đều xa hơn các cường giả cùng cảnh giới khác, bằng không cũng sẽ không phái bọn chúng chạy tới trấn thủ tử lộ.

"Huyết vũ, không thể tưởng được lần này tới chính là ngươi?"

"Ha ha, ngươi đã ở nơi này trông chừng hơn chín mươi năm a! Yên tâm, chỉ cần chinh phục xong Chân Linh thế giới, nhất định sẽ dành cho ngươi chút ít bảo vật, mỹ nữ muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu ah."

Hai gã Ma tộc tựa hồ là người quen, giúp nhau hàn huyên.

"Lần này nhất định thắng lợi, ở bên trong thế giới kia, Ma tộc chúng ta có Tam đại Ma Đế đã thoát khốn ra, theo thứ tự là Cự Ma Đe đại nhân, Khủng Cụ Ma Đế đại nhân, còn có Trớ Chú Ma Đế đại nhân, Tà Linh tộc lần này bị thất thế rồi, Âm Phong Tà Đế đại nhân đã bị phong ấn lần nữa, chỉ còn lại có Âm Thực Tà Đế đại nhân là một vị Tà Đe duy nhất."

Đến xâm lấn Chân Linh thế giới, Tà Đế và Ma Đế chính là các nhân vật cường đại nhất, mỗi một gã đều là Sinh Tử cảnh Thất trọng Thiên Cảnh giới, về phần Sinh Tử cảnh Bát trọng thiên, không phải không thể tới, mà mấu chốt chính là Chân Linh thế giới áp chế quá mức lợi hại, thực lực càng cường đại bao nhiêu thì bị áp chế càng nhiều bấy nhiêu, Sinh Tử cảnh Bát trọng thiên một khi tiến vào đến Chân Linh thế giới thì chỉ lợi hại hơn so với Sinh Tử cảnh Thất trọng thiên một chút mà thôi, hơn nữa nhất định sẽ có tổn hại căn cơ. Cho nên, ngoại trừ thời thượng cổ đại, thì hiện tại không có gã

Sinh Tử cảnh Bát trọng thiên nào tiến vào Chân Linh thế giới nữa, một khi vẫn lạc thì đến khóc cũng đều không có chỗ để khóc. Dù sao cũng sẽ bị áp chế mất lưỡng trọng thiên cảnh giới nên bị địch nhân giết chết cũng là điều có thể xảy ra, chung quy lấy thực lực mạnh nhất của chính mình mà lại bị địch nhân yếu hơn giết chết, đây là sự tình mà bọn hắn không hề muốn phát sinh, về phần Sinh Tử cảnh Cửu Trọng Thiên, điều đó cũng đừng nghĩ đến rồi, số lượng Sinh Tử cảnh Cửu Trọng Thiên cường giả của từng chủng tộc đều là rất ít ỏi, cho nên đừng nói chính bản thân bọn hắn không muốn đến, cho dù có nguyện ý đến đây thì các vị cao tầng trong chủng tộc cũng không đồng ý cho bọn hắn đi, bởi vì bọn hắn chính là trụ cột cường thịnh của cả chủng tộc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1237: Dị Tộc Đại Kiếp Nạn Bộc Phát (Trung)

Bên ngoài Tử lộ, từng chiếc từng chiếc khôi lỗi chiến hạm nhanh chóng xuyên qua.

Tử lộ chính là cửa ra vào của Chân Linh thế giới, chỉ có Sinh Tử Cảnh vương giả mới có thể tự do xuất nhập nơi đây, đối với người có cảnh giới thấp hơn Sinh Tử Cảnh mà vượt qua nơi này sẽ trực tiếp tan biến thành hư vô, nhưng nếu có khôi lỗi chiến hạm bảo vệ thì các tộc nhân có cấp độ dưới Sinh Tử Cảnh của Ma Tộc cùng Tà Linh Tộc lại có thể bình yên vô sự vượt qua.

Thời gian chừng mấy lần nháy mắt trôi qua, các khôi lỗi chiến hạm đã tiến vào trong tinh không của Chân Linh thế giới.

"Lực áp chế quả thật quá cường đại."

Cơ hồ là cùng một thời điểm, tất cả bọn người này đều cảm giác cảnh giới của mình bị áp chế đi rất nhiều, Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới bị áp chế xuống còn Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên bị áp chế xuống Sinh Tử Cảnh Nhất trọng thiên, mà Sinh tử huyền quan đệ tam trọng, thì trực tiếp bị áp chế về cấp bậc nửa bước Vương giả, nửa bước Vương giả lại bị áp chế đến Linh Hải Cảnh hậu kỳ đỉnh phong, cảnh giới càng thấp thì bị áp chế càng nhỏ, giả như tu vi Tinh Cực Cảnh thì chỉ bị áp chế rất ít.

Bất quá, xâm nhập vào thế giới khác, không chỉ đơn giản là cảnh giới bị áp chế như vậy, bởi vì thiên địa nguyên khí bên trong Chân Linh thế giới không thích hợp với Ma Tộc cùng Tà Linh Tộc, cho nên ở đây, hai tộc người này không cách nào có thể đem võ học của mình phát huy đến cực hạn. Nói một cách khác, dưới tình huống cùng cảnh giới, chiến lực của bọn hắn cũng

không bằng ở bên ngoài, đại khái chỉ có thể phát huy đến tám thành thực lực mà thôi.

"Không tốt rồi, Đạo Môn ta bắt đầu tan vỡ."

Một gã Ma Tộc Ma Vương quát to một tiếng, khí tức trên thân thể hắn bị cuồng thoát ra ngoài, trong thời gian nháy mắt liền bị hạ từ Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên giảm xuống đến Sinh Tử Cảnh Nhất trọng thiên. Hắn vốn là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới, sau đó bị áp chế còn Tam trọng thiên nhưng bởi vì Đạo Môn căn cơ không vững chắc nên cảnh giới lại hóa thành hư ảo, chỉ sợ giờ phút này khi đến được Chân Linh thế giới thì cảnh giới của hắn sẽ chỉ là Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên trở xuống.

Mà những kẻ này sau khi rời đi Chân Linh thế giới không chừng còn có thể lại bị áp chế cảnh giới lần nữa, thế nhưng chỉ cần bọn hắn bế quan một thời gian ngắn là có thể khôi phục tới thời kỳ đỉnh phong.

"Của ta cũng tan vỡ rồi."

Đạo Môn căn cơ không vững chắc có không ít kẻ vướng phải, Ma Tộc có chừng hơn bốn mươi người bị ngã cảnh giới, Tà Linh Tộc thì có gần hai mươi gã bị, kẻ bị nặng nhất là bị rơi xuống dưới cảnh giới Nhất Trọng Thiên, khá hơn một chút thì dừng lại ở Nhất trọng thiên cảnh giới.

"Ghê tởm thật, lần này ở Chân Linh thế giới mà không vơ vét cho đủ vốn thì e là lỗ nặng rồi !" Một tên Ma vương Ma Tộc trên mặt tràn đầy vẻ tức giận.

Gã quan chỉ huy Ma Tộc nhíu mày, Ma Tộc cùng Tà Linh Tộc thoáng cái có hơn sáu mươi gã Sinh Tử Cảnh vương giả có chiến lực bị giảm đi, có mấy kẻ chiến lực thậm chí bị giảm xuống đến hơn một nửa, đây cũng không phải là điềm tốt đối bọn hắn.

"Có lẽ là ta đa tâm, Ma Tộc chúng ta lần này đem tới một ngàn vị Ma vương, các Tà Vương của Tà Linh Tộc cũng có gần năm trăm vị, tổng hợp

lại cũng đạt được 1500 vị, hơn nữa ở trong Chân Linh thế giới còn có cường giả Ma Tộc chúng ta cùng Tà Linh Tộc, cũng được khoảng hơn sáu mươi vị, chiến lực hiện tại của chúng ta dù đại tổn cũng không phải vấn đề lớn."

"Lần này quan chỉ huy Ma Tộc ta là ai?"

Trong lúc các chiến hạm đang thông qua tử lộ để tiến vào Chân Linh thế giới thì một trận thanh âm mênh mông cuồn cuộn truyền tới, hệt như một vị cự linh Thần đang nói chuyện, thanh âm dường như chỗ nào cũng có.

“Ma Lực thật hùng hồn.”

Quan chỉ huy Tà Linh Tộc cảm thấy thất kinh, chợt mặt lộ ra vẻ khổ sở, Ma Tộc có Tam Đại Ma Đe đang chờ sẵn ở Chân Linh thế giới, còn Tà Linh Tộc bọn hắn chỉ có duy nhất một Tà Đe, nếu như hắn đoán không sai thì kẻ vừa nói chuyện hẳn là Cự Ma Đế, Cự Ma Đe là Ma Tộc Yêu Ma huyết thống, dưới tình huống cùng cảnh giới thì chân thân của hắn hết sức cự đại, Ma Lực so với tộc nhân bình thường phải gấp mười lần trở lên.

"Cự Ma Đế đại nhân, ta là Huyết Liêm may mắn đảm nhiệm quan chỉ huy lần này."

Cửa khoang của chiếc Khôi lỗi chiến hạm dẫn đầu Ma Tộc mở ra, một bóng người cao lớn bay ra, cung kính nói.

"Tốt, quan chỉ huy, có nhiều chuyện cần ngươi làm, bất quá Thống soái là Cự Ma Đế ta, ngươi phải theo lệnh của ta mà hành động."

Cự Ma Đế không bao giờ nhân từ mà nhường ai nói thứ gì.

"Dạ!"

Huyết Liêm Ma vương cũng không có gì ngoài ý muốn, hắn chẳng qua là quan chỉ huy tạm thời, sau khi đến Chân Linh thế giới vẫn là phải nghe theo lệnh của người mạnh nhất.

“Còn ai là quan chỉ huy Tà Linh Tộc ?”

Sau khi Cự Ma Đế lên tiếng, Âm Thực Tà Đế cũng không cam chịu rơi lại ở phía sau, mở miệng hỏi thăm ai là quan chỉ huy Tà Linh Tộc. Thanh âm bất đồng cùng Cự Ma Đế nhưng cũng mênh mông cuồn cuộn, quỷ bí vô cùng, vô khổng bất nhập, phảng phất như có có một con rắn độc chui vào bên tai phát ra thanh âm làm da đầu người ta tê dại đi.

Quan chỉ huy Tà Linh Tộc là một gã trung niên mũi ưng, gọi là Ưng Yêu Tà Vương, hắn đi ra hướng phía Âm Thực Tà Đe trí kính.

"Tà ác tế đàn của Tà Linh Tộc ta đang bị phong ấn ở đệ nhất Vương cấp cấm địa của Huyết Thiên đại lục, chỉ cần có bảy mươi hai vị Tà Vương liên thủ phát động triệu hồi tế đàn đại pháp là có thể để cho Tà ác tế đàn thoát khốn ra cho Tà Linh Tộc ta sử dụng." Âm Thực Tà Đe mở miệng nói.

Ưng Yêu Tà Vương nói: "Tà Đe đại nhân yên tâm, lần này Tà Linh Tộc ta tới đây có đến năm trăm vị Tà Vương, tinh thông triệu hồi tế đàn đại pháp có chừng hơn một trăm vị."

"Tốt, chỉ cần tà ác tế đàn xuất thế, chúng ta liền có thể liên tục không ngừng bổ sung tà

lực, không cần lo lắng tà lực bị tiêu hao hết."

Âm Thực Tà Đế lành lạnh cười một tiếng, ở Chân Linh thế giới, tà khí thưa thớt, chiến đấu nhất thời còn có thể, chứ đánh lâu dài thì nhất định phải có tà ác tế đàn hội tụ tà khí bổ sung.

"Cự Ma Đế, chúng ta tựu đi trước một bước, hy vọng các ngươi có thể gặm nhấm được đống xương cứng Chân Linh đại lục này ah."

Quay đầu, Âm Thực Tà Đế đối với Cự Ma Đế nói.

Cự Ma Đế cười cười, "Chân Linh đại lục khó gặm lắm đấy, Thiên Kiếm đại lục cũng không phải vừa, ta tựu sợ Tà Linh Tộc các ngươi bị té ngã đấy."

Hai người đã thương nghị xong, Tà Linh Tộc tùy thời tấn công Thiên Kiếm đại lục, còn Ma Tộc tấn công Chân Linh đại lục, về phần Huyết Thiên đại lục sớm đã không còn cao thủ, các Tinh Cực Cảnh cùng với các cao thủ trên Tinh Cực Cảnh cũng đã tề tụ tại Chân Linh đại lục cùng Thiên Kiếm đại lục.

“Ha ha, vậy thì xem người nào thành công trước vậy.”

Ầm Thực Tà Đố lơ đễnh, mang theo đông đảo Tà Vương Tà Linh Tộc cùng với hai trăm chiếc khôi lỗi chiến hạm nhanh chóng rời đi.

"Cự Ma Đế đại nhân, bước đầu tiên chúng ta phải đi đâu?"

"Tà Linh Tộc có tà ác tế đàn, Ma Tộc chúng ta cũng có nguồn suối Ma Lực, chúng ta đi đến Hỗn Loạn Ma Hải trước." Cự Ma Đe vung tay lên, lớn tiếng nói: "Lên đường!"

Hỗn Loạn Ma Hải đã sớm không còn một bóng người, cả Nhân Ma Nhất Tộc cũng đã di chuyển đi.

Ở chỗ sâu trong Hỗn Loạn Ma Hải, một đạo hắc sắc lưu quang đột nhiên hướng phía mặt nước biển phóng lên.

Oanh!

Một nhân ảnh cao gầy có thân thể hoàn mỹ như Thủy Hoa Tứ Tiên phá nước ra, trông nàng hoàn mỹ hệt như một thiên nga, vòng eo tinh tế, dịu dàng mà rắn chắc, hai chân

cực kỳ thon dài nhưng cũng không làm cho người ta thấy có cảm giác yếu đuối, ngược lại sẽ cảm thấy một sức mạnh to lớn cùng dáng vẻ xinh đẹp kết hợp thành một thể, một mái tóc đen dài bay múa.

"Đáng tiếc, bọn Ma Tộc đã tới, bằng không, ta hẳn là có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên cảnh giới."

Cô gái có dung mạo tuyệt diễm ngẩng đầu, hướng phía trời cao nhìn lại.

Cùng lúc đó, Cự Ma Đế đang đi xuyên qua Chân Linh thế giới cũng nhìn thấy nàng. "Khí tức này?"

Cự Ma Đế trên mặt lộ ra nét suy tư.

"Thật là kỳ tích, là Hắc Ám Ma Nữ huyết thống ah, ha ha, Cự Ma Đế ta thật đúng là may mắn." Tiếng cười kinh khủng của y tung hoành thiên địa, bàn tay to lớn của Cự Ma Đe tung ra một trảo khiến bầu trời đột nhiên tối sầm lại, một con ma thủ khổng lồ phảng phất như một loại bóng ma che khuất bầu trời, hướng phía cô gái tuyệt diễm bao phủ tới.

Rầm!

Cô gái tuyệt diễm mặt không đổi sắc, một đôi cánh khổng lồ ở sau lưng của nàng liền mở rộng ra, đây không phải là cánh dơi, mà so với cánh dơi càng cường đại hơn hơn không ít, cảm giác như càng có thêm lực lượng ác ma chi dục.

Phốc!

Không gian bị nghiền nát, thân hình cô gái tuyệt diễm chợt lóe lên giống như một đạo tia chóp màu đen phá tan cả vũ trụ, hướng phía Chân Linh đại lục bay đi, tốc độ cực nhanh, cơ hồ đã đạt đến trình độ thuấn di trong cự ly ngắn.

"Chạy đi đâu cho thoát!"

Cự Ma Đế hét lớn một tiếng, ma thủ che khuất bầu trời đuổi theo hướng cô gái tuyệt diễm.

Đáng tiếc, tốc độ cô gái tuyệt diễm không hề chậm hơn so với ma thủ làm khoảng cách càng lúc càng kéo xa, Cự Ma Đe đối với ma thủ khống chế càng trở nên yếu đi, càng thêm khó có thể đuổi theo nàng.

"Là Hắc Ám Ma Nữ huyết thống." Trớ Chú Ma Đế ánh mắt sáng lên, hô hấp dồn dập.

"Nếu như ta là ngươi, sẽ dồn toàn lực để bắt cho được nàng." Khủng Cụ Ma Đế khinh thường nhìn thoáng qua Trớ Chú Ma Đe.

"Ngươi."

Trớ Chú Ma Đế giận dữ, bất quá khi ánh mắt Cự Ma Đế quét tới thì hắn nhất thời câm miệng, Cự Ma Đế lúc này ánh mắt hết sức hung tàn, chỉ cần hắn nói thêm một câu nào nữa liền có thể bị đối phương xé xác.

Bình phục tâm tình đang lay động, Cự Ma Đế lạnh lùng ra lệnh: "Dốc toàn lực giải phóng nguồn suối Ma Lực cho ta, ta muốn trong thời gian ngắn nhất, thẳng đánh Chân Linh đại lục."

"Dạ!" Đông đảo Ma vương liền lẻn vào đáy biển, hướng phía trung tâm Ma Lực ba động lao đi.

Chân Linh đại lục, Lạc Trần Kiếm Tông.

Ngâmmmm!

Thanh âm kiếm ngân vang như tê thiên liệt địa, một bó kiếm khí màu đỏ thẫm chui từ dưới lòng đất bên trong ngọn núi Chú Kiếm Phong xông thẳng lên trời, tựa như Cửu Thiên Du Long vậy, vần vũ du tẩu chung quanh ngọn Chú Kiếm Phong không dừng.

"Sư phụ, cực phẩm bảo kiếm đã tôi luyện xong rồi." Trên đỉnh Linh Vân Phong, Đông Phương Bạch sắc mặt vui mừng.

"Thật là đáng sợ Kiếm Ý."

Lãnh Tinh Hàn có thể cảm nhận được, thanh kiếm này hoàn toàn bất đồng với các bảo kiếm khác, thanh kiếm này tựa như một gã Sát Thần, chỉ là mới phát ra Kiếm Ý mà đã có tư thái tàn sát Thần Ma.

"Có đại ca ở đây, Chân Linh thế giới tất nhiên hội sẽ chiến thắng dị tộc cho mà xem." Đám người Diệp Huyền đối với Diệp Trần tràn đầy lòng tin.

Bên dưới Chú Kiếm Phong bắt đầu động quật, Diệp Trần đưa tay cầm thật chặc chuôi trường kiếm có màu đỏ như máu khiến tiếng ngâm của kiếm vang lên liên hồi. Hỏa tinh mạnh mẽ không lời nào tả xiết được, một luồng kiếm lực kinh khủng không ngừng phát ra, phảng phất như thứ mà Diệp Trần đang nắm không là bảo kiếm, mà là một Thị Huyết sinh linh, cùng lúc đó, hơi thở Diệp Trần bắt đầu bành trướng.

"Rốt cục cũng hoàn thành." Đồng thời tùng hạ một hơi, ánh mắt Diệp Trần trở nên vô cùng sắc bén.

Thanh kiếm này đã hao phí cực phẩm tài liệu trong tay Diệp Trần nhiều nhất, trừ Tinh Thần Thiết cơ bản nhất ở ngoài, còn có Tử Khí Thiết, Huyết Ma Tinh trong cơ thể Huyết Ma Đế, từ nơi Hỏa Hoàng lấy được tinh anh cực phẩm Hỏa Vân Thạch, dĩ nhiên, trân quý nhất chính là Thâm Hồng Đồng Mầu mà Linh Đan Vương đưa cho Diệp Trần.

Thâm Hồng Đồng Mầu là thập đại kỳ thiết được xếp hạng thứ hai trong các cực phẩm kim khí tài liệu, có tác dụng đem hòa tan tất cả các loại kim khí kỳ dị thành một thể thống nhất, bất kể là Tinh Thần Thiết ẩn chứa tinh thần lực, Tử Khí Thiết ẩn chứa tử khí lực, hay hoặc giả là Huyết Ma Tinh ẩn chứa Huyết Ma lực, Hỏa Vân Thạch tinh anh chứa đựng hỏa lực.. .tất cả đều bị Thâm Hồng Đồng Mau dung họp lại với nhau, sẽ không có cảm giác lực lượng trở nên hỗn độn, hoàn toàn dung hợp lại với nhau biến thành một cổ lực lượng hoàn toàn mới.

Diệp Trần đặc tên cho nó là Thâm Hồng Lực Lượng.

"Cảm ứng được hơi thở dị tộc ngươi mới xuất thế sao? từ nay tên của ngươi sẽ là Tàn Sát Ma Kiếm! "

Tàn sát Ma Kiếm có phẩm cấp vượt qua dự trù của Diệp Trần, đây là vì năng lực mạnh mẽ của Thâm Hồng Đồng Mau là điều không cần phải bàn cãi, nhưng có lẽ điều có ý nghĩa nhất ở đây chính là Tàn sát Ma Kiếm được hoàn thành vừa đúng lúc dị tộc đại kiếp bộc phát. Thanh kiếm này phẩm cấp đã vượt qua cực phẩm trung đẳng đỉnh phong, rõ ràng đã đạt tới cấp độ cực

phẩm thượng đẳng bảo kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1238: Dị Tộc Đại Kiếp Nạn Bộc Phát (Hạ)

Nói như vậy có nghĩa là, Cực phẩm cấp thấp Bảo Khí là Cực Phẩm Bảo Khí bình thường, Cực phẩm trung đẳng Bảo Khí là Bảo Khí tương đối mạnh, mà Cực phẩm thượng đẳng Bảo Khí chính là Bảo Khí cực kỳ mạnh mẽ và vô cùng nổi danh, sau này, dù cho Diệp Trần không còn tồn tại đi nữa thì tên tuổi và kiếm của hắn cũng sẽ tiếp tục được lưu truyền trong hậu thế, trở thành một truyền thuyết.

Cầm Đồ Ma kiếm (Tàn Sát Ma Kiếm) trên tay, Diệp Trần có thể cảm giác được kiếm thế của mình trong khoảnh khắc đã tăng gấp đôi, trên thân kiếm ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý, càng có thể cùng Hủy Diệt Kiếm Ý của bản thân hắn dung hợp thành một thể, tuy như trước vẫn không đạt tới Thất giai cấp bậc nhưng đã đạt tới Lục giai cực hạn, từ đó cũng đem Bất Hủ Kiếm Ý tăng thêm một đoạn.

Chân nguyên rót vào đến bên trong Đồ Ma kiếm, Diệp Trần hai mắt nhắm lại, cả người tiến vào đến trạng thái Nhân Kiếm Họp Nhất để quen thuộc dần với lực lượng của Đồ Ma kiếm.

Từ phương xa Lạc Trần Kiếm Tông, một đạo lưu quang màu đen phá không mà đến.

Bá!

Lưu quang màu đen trước đó vẫn còn ở chỗ rất xa, trong nháy mắt, lưu quang màu đen đã đứng ở bên ngoài hộ tông đại trận của Lạc Trần Kiếm Tông, đạo lưu quang tiêu tan đi, một nữ tử có dáng người tuyệt diễm cao gầy hiển lộ ra, Ác Ma Chi Dực sau lưng thu liễm lại.

Vô thanh vô tức ở bên trong, hộ tông đại trận mở ra một cái lỗ hổng, nữ

tử tuyệt diễm lông mi nhướng lên, cũng không thấy làm động tác gì nhưng liền lóe lên lướt đi vào.

"Khuynh Thành, con xuất quan rồi sao!"

Đầu tiên nghênh đón nàng chính là Ma Hoa Hoàng, hôm nay, hết thảy Hỗn Loạn Ma Hải Nhân Ma nhất tộc đều tề tựu tại Lạc Trần Kiếm Tông, Diệp Trần phân cho bọn họ năm ngọn núi, dù sao Lạc Trần Kiếm Tông cũng có đến 27 ngọn núi, cũng không thiếu những ngọn núi còn trống.

"Sư phụ."

Nữ tử Tuyệt diễm đúng là Mộ Dung Khuynh Thành đã bế quan nhiều năm nay.

"Cho ta xem xem, lợi hại, rõ ràng đã đạt đến Sinh Tử Cảnh lưỡng trọng thiên đỉnh phong cảnh giới rồi, cùng đồng dạng như Diệp Trần đấy, không hổ là Hắc Ám ma nữ huyết thống." Ma Hoa Hoàng cẩn thận liếc qua đánh giá Mộ Dung Khuynh Thành, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng. Hiện tại, tăng thêm Mộ Dung Khuynh Thành, Chân Linh thế giới tổng cộng có ba người có thể cô đọng được đạo môn, trong đó cảnh giới của Huyền Hậu có hơi thấp một chút, là Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành đều là lưỡng trọng thiên đỉnh phong.

"Đệ tử cũng là vì tìm được một chỗ trống không gian, bằng không tại Chân Linh thế giới thì đệ tử không có biện pháp cô đọng được Đạo Môn."

Mộ Dung Khuynh Thành rất rõ ràng, bản thân nàng có thể cô đọng được đạo môn, không phải vì thiên phú cao bao nhiêu, mà là vì tìm được một cái chỗ trống không gian ở dưới đáy của Hỗn Loạn Ma Hải. Càng đến gần địa điểm chấn động ma lực thì quy tắc thuộc về Chân Linh thế giới càng trở nên yếu kém, mà tới được phụ cận nguyên điểm ma lực chấn động thì quy tắc Chân Linh thế giới đã không còn tồn tại nữa, chính vì như thế nàng mới có thể hành động một lần đột phá đến Sinh Tử Cảnh lưỡng trọng thiên đỉnh phong. Đương nhiên, cái này cũng là nhờ vào may mắn vì nàng có Hắc Ám

ma nữ huyết thống, nếu đổi thành Ma Hoa Hoàng thì nàng cũng không dám tới gần nguyên điểm ma lực chấn động, chỉ sợ khẽ đến gần liền lập tức

bị ma lực đáng sợ kia đồng hóa.

"Mộ Dung!"

Một hồi âm thanh trong trẻo truyền tới.

Mộ Dung Khuynh Thành thân thể cứng đờ, quay lại nhìn.

Bên hông đeo hai thanh kiếm, Diệp Trần từ Chú Kiếm Phong bay tới, hộ tông đại trận là do hắn mở ra. Nhiều năm như vậy đều không thay đổi, Khuynh Thành nghe tiếng gọi này cảm thấy vô cùng thân thiết, Mộ Dung lại là tên gọi mà chỉ có Diệp Trần thường gọi nàng ở một đoạn tuế nguyệt trước kia, cũng đại biểu cho mối quan hệ của bọn họ không giống với người bình thường nữa rồi.

"Diệp Trần."

Mộ Dung Khuynh Thành thanh âm có chút run rẩy, hai người chia tay tựu đã qua nhiều năm, rất nhiều lần, nàng đều mo tưởng có thể xuất quan để gặp mặt người ấy một lần. Thế nhưng, nghĩ đến dị tộc đại kiếp nạn lửa sém lông mày, nếu thực lực không đủ mạnh thì chỉ có thể gây cản trở cho chàng mà thôi. Cho nên, nàng đã cố nén tương tư, làm như vậy là để một ngày kia có thể cùng chàng kề vai chiến đấu, đồng sanh cộng tử. Mỗi năm, mỗi tháng hay mỗi ngày trôi đi là khoảng thời gian dài buồn chán, nhưng điều đó cũng không thể làm phai nhạt tình cảm của nàng, mà ngược lại, lại để cho linh hồn của nàng càng in dấu sâu đậm hình ảnh của Diệp

rp A

Trân.

Mộ Dung Khuynh Thành dáng người cao gầy, lao đến bên Diệp Trần, vươn tay, Diệp Trần ôm nàng vào lòng, đón nhận hương thơm quen thuộc từ

mái tóc người yêu.

Được ôm ấp trong lồng ngực rắn chắc của Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành cảm giác vô cùng an tâm, lúc trước Hắc Ám ma nữ huyết thống có chút khống chế

không nổi thì giờ phút này tựa hồ cũng đã bình lặng không ít.

"Khục khục khục!"

Ma Hoa Hoàng quay lưng lại, ho khan vài tiếng.

Diệp Trần buông Mộ Dung Khuynh Thành ra, nghiêng đầu cười nói: "Ma Hoa Hoàng tiền bối, đệ tử cùng Mộ Dung nhiều năm không gặp nên có chút kìm lòng không được, ngài đừng trách ah."

Ma Hoa Hoàng có chút im lặng, nếu như không phải còn có một chút sự tình muốn hỏi Mộ Dung Khuynh Thành, chỉ sợ nàng sẽ lập tức quay trở về tránh làm phiền họ, miễn cho xấu hổ, hắng giọng một cái, nàng nói: "Khuynh Thành, ngươi đã nói, chỗ ma lực thuần túy đó có ma lực quy tắc, đầy đủ để cho ngươi tăng lên tới Sinh Tử Cảnh Tam trọng thiên cảnh giới, sớm xuất quan như vậy không phải là..."

Mộ Dung Khuynh Thành mặt sắc mặt ngưng trọng nói: "Đúng vậy, Ma tộc đã đến, kẻ cầm đầu Ma tộc kia chỉ sợ là đã có Thất Tinh chiến lực, ma lực của hắn hùng hồn khôn cùng, tiện tay một kích, liền để cho đệ tử có cảm giác không thể nào ngăn cản được." Hắc Ám ma nữ huyết thống không hề tầm thường, tại trên việc tu luyện, tựa hồ có thiên phú cực kì khủng bố, hon nữa nơi tâm điểm ma lực chấn động chính là chỗ có ma lực vô cùng vô tận, luận độ tinh khiết có thể so với Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, như thế, nàng mới dám nói là có mười phần nắm chắc có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên cảnh giới, đáng tiếc cuối cùng lại chậm một bước, không thể lần nữa đột phá.

"Ma tộc tới rồi sao?"

Diệp Trần cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bằng Linh Hồn Lực hắn đã sớm cảm ứng được khí tức chấn động khác thường trong thiên địa, hiện tại chỉ có điều theo lời Mộ Dung nhằm xác minh mà thôi.

"Quả nhiên."Ma Hoa Hoàng khẽ gật đầu, Hỗn Loạn Ma Hải đối với Ma tộc mà nói, chính là địa phương duy nhất trong trời đất có thể giúp cho bọn hắn bổ sung ma lực nhanh hơn, sở dĩ nàng buông tha cho chỗ đó là vì Nhân Ma nhất tộc không thể thủ vững được, hơn nữa bởi vì Diệp Trần đang nắm giữ quyền chủ đạo Chân Linh thế giới nên Nhân Ma nhất tộc mới có đường lui, nếu không, chiếm đóng tại chỗ đó thì chỉ có hai cái kết cục, một là phản bội Chân Linh thế giới mà gia nhập Ma tộc, hai là đón nhận cái chết, bị Ma tộc tiêu diệt, dù là bất kỳ trường họp nào cũng không phải là điều mà Ma Hoa Hoàng muốn nhìn thấy.

"Nếu như ta đoán không sai, hẳn là Ma tộc bọn chúng sẽ tiến đánh Chân Linh Đại Lục trước tiên, vì vậy phải sớm đề phòng và mau thông tri cho mọi người."

Ở thời đại Thượng cổ, chỉ có một chiến trường duy nhất vì khi đó Chân Linh Thế Giới chưa bị phân liệt, hiện tại, chiến trường đã bị phân thành hai, một là Chân Linh Đại Lục, một là Thiên Kiếm Đại Lục, còn Huyết Thiên Đại Lục đã buông tha từ sớm rồi, dù sao nếu đem lực lượng phân thành ba cổ như vậy thì trở nên quá bạc nhược yếu kém rồi. So với Chân Linh Đại Lục thì Huyết Thiên Đại Lục đến cùng cũng không thể bì kịp, mà Thiên Kiếm Đại Lục lại có Thiên kiếm, nơi đó hội tụ kiếm khí trong thiên hạ, kiếm khách chiến đấu tại đó sẽ có lợi thế to lớn về sân nhà.

Đương nhiên, Ma tộc cùng Tà Linh tộc cũng có thể liên thủ cùng đánh một cái đại lục, vì phòng ngừa loại tình huống này phát sinh mà mọi người đã hao phí vô số tài liệu cùng Cực Phẩm Linh Thạch để kiến tạo ra vài tòa Truyền Tống Trận cỡ lớn tại bên trên hai tòa đại lục, những Truyền Tống Trận này có thể trong nháy mắt đem bọn họ truyền tống tới đại lục bên kia.

"Ân!" Diệp Trần gật gật đầu, mở miệng nói: "Trước tiên để tại hạ xem Ma tộc có bao nhiêu nhân mã rồi nói sau!"

"Đúng rồi, ngươi dùng Linh Hồn Chi Nhãn xem sao."

Ma Hoa Hoàng cùng Mộ Dung Khuynh Thành nhìn về phía Diệp Trần.

Đối diện lấy phương hướng Hỗn Loạn Ma Hải, mi tâm Diệp Trần đột nhiên vỡ ra, màu bạc dọc mắt bắt đầu xuất hiện.

Sau một khắc, vô số ảo ảnh xuất hiện tại trong tầm mắt Diệp Trần, rồi sau đó tầm mắt đạt tới chỗ hải dương mênh mông, rất nhanh, Diệp Trần liền thấy được Hỗn Loạn Ma Hải.

"Đây là Khôi Lỗi chiến hạm?

Diệp Trần mặt sắc mặt ngưng trọng vô cùng.

Trên không Hỗn Loạn Ma Hải có lơ lững 400 chiếc Khôi Lỗi chiến hạm, những Khôi Lỗi chiến hạm này dài đến vài trăm mét, dựa theo quy mô, mỗi một chiếc đều có thể dung nạp năm sáu ngàn người, trừ việc đó ra, tại bên ngoài Khôi Lỗi chiến hạm, có ba đạo nhân ảnh làm hấp dẫn chú ý của Diệp Trần, một kẻ là trung niên có thân hình hùng vĩ cao năm mét, khí tức khủng bố mênh mông như biển cả, thâm bất khả trắc, một kẻ Ma tộc khác có đầu trọc và ánh mắt hung tàn, khí tức hung tàn trên người y cơ hồ như ngưng tụ thành thật chất, bởi vì Linh Hồn Chi Nhãn có tính chất rất đặc thù, Diệp Trần thậm chí có thể chứng kiến được sự hung tàn kinh khủng kia trong hơi thở của gã ma tộc đó, trong đó có vô số nhân ảnh đang giãy dụa, phảng phất như Quỷ Hồn trọn đời không được siêu sinh, thê lương sợ hãi. Cuối cùng là một gã Ma tộc có đầu tóc vàng, dáng người khô quắc, tướng mạo cực độ xấu xí, hẳn đang cười làm lộ ra trong miệng đầy những cái răng vàng khè cao thấp không đều. Không cần bất kỳ lý do gì, từ đáy lòng Diệp Trần đối với cái gã này đã sinh ra địch ý, khí tức kẻ này mặc dù không hung tàn như gã Ma tộc đầu trọc nhưng thập phần ác độc.

"Làm sao vậy?"

Ma Hoa Hoàng gặp Diệp Trần sắc mặc nhìn như không tốt, hỏi.

"Hai người xem!"

Diệp Trần đưa tay phất một cái, trong hư không, Không Gian Chi Lực bắt đầu ngưng tụ rồi xuất hiện một cái màn sáng ngũ sắc, trên màn sáng hiện lên những cảnh tượng mà Diệp Trần đã chứng kiến.

"400 chiếc Khôi Lỗi chiến hạm, thật đúng là đại phiền toái rồi đây !!!"

Ma Hoa Hoàng hít một hơi lãnh khí, Mộ Dung Khuynh Thành lông mày cũng không khỏi nhàu lên, lúc ấy nàng chỉ chú ý toàn bộ tại lực lượng trên người cự Ma Đế cho nên không chú ý tới là có nhiều Khôi Lỗi chiến hạm như vậy.

"Rõ ràng có người có thể ở cách xa như vậy mà nhìn thấy chúng ta."

Tại Hỗn Loạn Ma Hải, Trớ Chú Ma Đe trong lòng sinh cảm ứng, xa xa nhìn thoáng qua phương hướng Chân Linh Đại Lục.

"Có người nhìn đến đây ư, có lẽ là hắn lợi dụng cái bảo vật gì a?" Khủng Cụ Ma Đố suy đoán nói.

"Hừ, ngươi quá coi thường Trớ Chú Ma Đế ta rồi." Trớ Chú Ma Đe bản thân tu luyện nguyền rủa ma lực, đối với việc nhìn lén, y thập phần mẫn cảm, còn đối với địch ý lại càng mẫn cảm đến mức tận cùng, bằng không hắn cũng sẽ không sống được tới ngày nay, thủy chung vẫn bình yên vô sự.

"Ác quỷ quấn thân chú!"

Theo trong miệng đang yên lặng của Trớ Chú Ma Đế xuất ra vài từ, lập tức một cổ nguyền rủa khí tức vô hình vô chất, tán vào bên trong hư không, men theo ánh mắt Diệp Trần, hồi sóc đi qua.

ức vạn dặm bên ngoài Lạc Trần Kiếm Tông, đầu Diệp Trần có chút choáng ván, Linh Hồn Chi Nhãn vận chuyển lập tức bị cắt đứt.

Khí cơ cảm ứng, màn sáng ngũ sắc trong hư không cũng bị rách nát

theo, cuối cùng một cái hình ảnh ánh mắt tràn ngập ác độc của Trớ Chú Ma Đe thẳng tiến vào sâu trong linh hồn, người bình thường chứng kiến cái ánh mắt này, chỉ e là sẽ lập tức kinh sợ mà chết, Sinh Tử Cảnh Vương giả có tâm tình không đủ cao cũng sẽ bị ác mộng không ngừng quấy nhiễn làm tinh khí thần suy kiệt.

Bất quá, dù cho ánh mắt đó có lợi hại thế nào cũng không có khả năng trực tiếp nguyền rủa được Diệp Trần.

"Trên người của chàng." Mộ Dung Khuynh Thành trong nội tâm cả kinh, trong tầm mắt nàng, trên người Diệp Trần chui ra vô số ác quỷ, những ác quỷ này phảng phất đã cắm rễ ở thân thể Diệp Trần nhằm thôn phệ huyết nhục của hắn.

Kỳ quái chính là, Mộ Dung Khuynh Thành có thể chứng kiến được cảnh này mà Ma Hoa Hoàng lại nhìn không thấy.

"Thật cường đại nguyền rủa chi lực."

Diệp Trần thúc dục Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý, nhưng lại khó có thể diệt trừ tận gốc, cái nguyền rủa chi lực này đã cường đại tới một trình độ nhất định, cơ hồ bản thân không thể tự cứu được, nó đã cùng bản thân sinh ra liên hệ chặt chẽ.

"Hừ!" Tay phải giữ tại trên thân Đồ Ma kiếm, Diệp Trần chỉ vừa rút kiếm ra một điểm.

Hooooo, gió liền bắt đầu thổi vần vũ trên khoảnh đất bằng nơi chàng đứng, một cổ Kiếm Ý vô cùng khủng bố từ trên người Diệp Trần bộc phát, vô hình vô chất nguyền rủa chi lực kia lập tức bị chấn bay đi ra, hóa thành hư vô.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1239: Cơ Tuyết Nhạn

"ô, nguyền rủa ma chú của ta biến mất rồi!"

Trớ Chú Ma Đế rõ ràng cảm úng được chính mình đã mất đi khống chế đối với ác quỷ quấn thân chú, thứ nguyền rủa ma lực này như hư vô mờ mịt, không có bất kỳ dấu vết nào mà tìm ra, thứ duy nhất có thể tiêu trừ nó chính là ý chí võ đạo, cả Linh Hồn Lực công kích cũng đều vô dụng, đương nhiên, ngoại trừ ý chí võ đạo thuộc về bản thân lực lượng, cũng cần có một chút bảo vật đặc thù mới có thể tiêu trừ hoàn toàn nguyền rủa.

"Có thể biết là ai không?" Khủng Cụ Ma Đế hỏi.

"Là Diệp Trần, bên cạnh hắn còn có nữ nhân ma có Hắc Ám ma nữ huyết thống kia." Mượn nguyền rủa lực lượng trong nháy mắt phản hồi về, Trớ Chú Ma Đe dĩ nhiên biết được ai là kẻ đang nhòm ngó hắn.

"Gã ma tộc này rõ ràng có thể dùng ánh mắt của ta làm thành con đường đem nguyền rủa ma lực truyền tới, hơn nữa bằng vào Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý của ta cũng khó có thể thoáng cái diệt trừ tận gốc ma lực đó, chỉ khi dung hợp khí tức vô cùng sắc bén của Đồ Ma Kiếm mới có năng lực một lần hành động hiệu quả." Diệp Trần thần sắc hết sức nghiêm túc, hắn không sợ bị đối phương nguyền rủa nhưng không có nghĩa là những người khác không sợ, nếu là bên trong cuộc đại chiến, đối phương mà phát huy ra thứ quyền rủa ma lực này thì hậu quả khó mà lường hết được, loại người này thực lực dù không đạt tới Thất Tinh nhưng khả năng uy hiếp cũng đã đạt đến Thất Tinh.

"Ma lực nguyền rủa lợi hại như vậy sao?"

Ma Hoa Hoàng vừa rồi tuy không thấy được hình tượng ác quỷ nhưng

vẫn cảm ứng được trên người Diệp Trần tràn ngập một thứ khí tức ma mị không rõ ràng.

Mộ Dung Khuynh Thành cau mày nói: "Tuy ta không hiểu rõ lắm nguyên lý của nguyền rủa ma lực nhưng bất quá Hắc Ám ma nữ huyết thống của ta ở phương diện này lại rất mẫn cảm, nguyền rủa ma lực kia tựa hồ truyền bá theo con đường tâm linh cảm ứng ah."

"Điều này cũng chưa hẳn đã đúng."

Diệp Trần lắc đầu, nói: "Tâm linh cảm ứng chỉ là hiện tượng bên ngoài, xác thực mà nói,

nguyền rủa ma lực này hẳn là linh hồn độc dược, nó có thể cắm rễ ở trong linh hồn.

Người đời thường có câu: “nếu tin thì sẽ có, không tin thì không có”, nguyền rủa ma lực một khi cắm rễ vào linh hồn rồi, tiềm thức của người đó liền sẽ tin tưởng đây là sự thực, dù cho ngoài miệng họ có nói là không tin cũng đều không được, còn con đường truyền bá thì vô cùng nhiều, chỉ cần tồn tại một chút liên hệ liền có khả năng trúng phải ma lực nguyền rủa, ví dụ như ánh mắt tiếp xúc, thân thể tiếp xúc... Những người trúng phải nguyền rủa ma chú thì chính bản thân họ cũng không biết rõ thứ gì đang diễn ra, có thể đồng dạng sẽ gây ra những tai nạn vô cùng đáng sợ bởi vì linh hồn của người đó trong lúc vô tình đã bị trải qua trầm luân rồi."

Điều này cũng giống như so sánh: trần thế là một cái thùng to nhuốm đầy bụi bậm, còn linh hồn vì sống trong cái trần thế này nên cũng bị bám đầy bụi, nếu có một ngày nào đó, linh hồn trở nên trong sáng long lanh thì bụi bậm dù nhiều thế nào cũng không mảy may dính vào được, như vậy mọi tai ương đều không thể đến với linh hồn đó được, còn cái gọi là nguyền rủa thì bất quá cũng chỉ là Phù Vân mà thôi.

Linh hồn của Diệp Trần tự nhiên không có khả năng đạt tới cảnh giới này, cho nên cần phải nhờ vào Kiếm Ý để khu trừ.

"Kẻ ma tộc này nhất định phải là kẻ đầu tiên bị giết."

Diệp Trần trong mắt loé ra rừng rực sát cơ, hắn dám khẳng định, nếu như mình không là người đầu tiên giết chết Trớ Chú Ma Đế thì Chân Linh thế giới có khả năng triệt để rơi vào tay giặc.

"Muội nhất định giúp huynh."

Mộ Dung Khuynh Thành cũng cảm giác được Trớ Chú Ma Đe có uy hiếp vượt xa các ma tộc nhân khác.

Đại quân của Tà Linh tộc cùng Ma tộc đã tiến vào Chân Linh thế giới, đây cũng không phải là bí mật gì, tất cả Võ Giả sở hữu tu vi đạt tới ngoài Tinh Cực Cảnh cũng đều đã biết cái tin tức này.

Vọng Hải vực là một cái vực rất nhỏ ở Đông Phương Vực Quần, xưa nay, đời đời kiếp kiếp là vùng biển, là nơi sinh sống của các thường nhân, đến nay, toàn bộ bọn họ đã di

chuyển đi nơi khác, lưu lại tại đó trên căn bản đều là các Tinh Cực Cảnh cường giả cùng Linh Hải Cảnh đại năng, mỗi ngày đều có một lượng lớn Tinh Cực Cảnh cùng Linh Hải Cảnh Võ Giả tề tựu đến đây.

Sở dĩ nhiều Tinh Cực Cảnh cùng Linh Hải Cảnh Võ Giả hội tụ ở nơi này như vậy là vì nơi đây sẽ trở thành chiến trường chính, một cái chiến trường quyết định cả tương lai của Chân Linh thế giới.

Chân Linh Đại Lục vô cùng quảng đại, Ma tộc dù cho có chiếm lĩnh Chân Linh Đại Lục cũng không có khả năng đi tới đó chém giết toàn bộ, 200 vạn đại quân đối với Chân Linh Đại Lục rộng lớn mà nói thì bất quá cũng như một giọt nước trong biển rộng mà thôi, chỉ sợ bọn chúng giết tới sang năm cũng đừng mơ tưởng có thể tàn sát hết toàn bộ Võ Giả Cao cấp của Chân Linh Đại Lục, cho nên, chỉ cần Chân Linh Đại Lục đem Vọng Hải vực này xác định làm chiến trường thì tất nhiên Ma tộc liền sẽ dùng Vọng Hải vực làm chiến trường. Từ xưa đến nay, Chân Linh thế giới cùng dị tộc đại

chiến, đều dùng cái địa phương nào đó làm chiến trường chính, nếu là bên nào tan tác rồi thì chiến tuyến của bên kia mới có thể kéo dài, cho đến khi bao phủ toàn bộ thế giới.

"Lâm Kỳ, lần này xem xem chúng ta ai giết nhiều Ma tộc hơn nào."

Vọng Hải vực, tại một đỉnh núi nhỏ có tụ tập hàng chục người, đám người kia đến từ Thiên Phong Quốc, niên kỷ cũng không quá lớn, nhìn dáng vẻ bên ngoài thì cả đám bọn họ đều không quá 30 tuổi, người đang nói chuyện chính là Trần Hạo Nhiên của Lạc Trần Kiếm Tông, tu vi của hắn bây giờ dĩ nhiên đã đạt tới Sinh Tử Huyền Quan tầng thứ hai cảnh giới, mà ở Thiên Phong Quốc, ngoại trừ Diệp Trần là Sinh Tử Cảnh Vương giả duy nhất ra, thì người có thể chống lại Hạo Nhiên hắn chỉ có thể là Lâm Kỳ của Bắc Tuyết Sơn Trang.

"Luận bàn, ta chưa hẳn có thể chiến thắng ngươi nhưng bất quá luận về số lượng giết địch thì ngươi thì không bằng ta đâu."

Lâm Kỳ hai tay ôm ngực, mở miệng nói.

"Ha ha, cái này có thể chưa hẳn ah."

Trương Hạo Nhiên nở nụ cười.

"Ha ha, hai người các ngươi nói thế nào thì cũng yếu nhất trong bọn ta, nói như thể nào

thì ta cũng mạnh hơn so với các ngươi rồi." Cùng đứng chung một chỗ với Bắc Tuyết Công Tử Tô Văn, La Hàn Sơn bất đắc dĩ nói.

"Chàng đó nha, đã ở cái tuổi này rồi mà còn đi tranh giành nữa sao!"

Cách đó không xa, Chu Mai đang cùng mấy nữ tử nói chuyện cũng nói sang trêu ghẹo trượng phu của mình.

Hai người đã lập gia đình rất nhiều năm, dù phải chết cũng muốn chết

cùng nhau, chết cũng oanh oanh liệt liệt chứ không có chuyện những người khác phải dốc sức liều mạng còn bọn hắn tham sống sợ chết mà trốn ở nơi hẻo lánh.

Đương nhiên, cũng không phải không có những người như vậy, những người tham sống sợ chết này, cả đời họ sẽ phải sống ở trong bóng tối, đánh mất tất cả tôn nghiêm, đánh mất cả tư cách Võ Giả.

"Trương đại ca, chúng ta cũng tới một lần nhìn xem là đại ca giết Linh Hải Cảnh Ma tộc nhiều, hay vẫn là đệ giết Tinh Cực Cảnh Ma tộc nhiều hơn ah." Diệp Huyền đã đi tới vừa cười hì hì.

Trương Hạo Nhiên lắc đầu, có chút lo lắng nói: "Thật không biết đại ca ngươi như thế nào lại để cho ngươi tới đây?" Với tư cách là cao thủ Sinh Tử Huyền Quan tầng thứ hai cảnh giới, Trương Hạo Nhiên ít nhiều cũng có chút năng lực tự vệ, không đến mức trong khoảng thời gian ngắn bị giết chết, mà Diệp Huyền chỉ mới có tu vi Tinh Cực Cảnh sơ kỳ, có thể nói như là pháo lép vậy, cho phép Diệp Huyền tới còn chưa tính, cả Diệp Tiểu Tiểu cũng tới, tiểu cô nương này cho tới bây giờ đều chưa từng giết người qua, thiện lương vô cùng.

Diệp Huyền chân thành nói: "Đại ca đệ nói, không có quyết tâm tử chiến, liền sẽ không nhìn thấy hi vọng thắng lợi."

Lời này vừa nói ra khiến tất cả mọi người trên đỉnh núi nhỏ này trầm mặc.

“Đúng vậy a, Ma tộc đã dám xâm phạm đến đây, khẳng định đã có tuyệt đại nắm chắc, nếu chúng ta không có giác ngộ hi sinh thì sẽ không có cơ hội giành thắng lợi rồi” , bọn hắn trước đó chuyện trò vui vẻ chẳng qua là vì giảm bớt áp lực mà thôi.

"Quyết tâm tử chiến sao?"

Trang Phỉ từng là Phỉ Thúy Công Tử ngẩng đầu nhìn lên trời.

Diệp Trần, lúc trước hắn chỉ là một thiên tài nhỏ, vậy mà theo thời gian từ rất sớm đã bỏ xa hắn rồi, bất quá năm tháng trôi qua đã để cho hắn trưởng thành và mạnh mẽ hơn rất nhiều. Có nhiều chuyện cũng đã bắt đầu bị quên lãng, hắn tin rằng đối phương cũng đã quên đi sự tồn tại của hắn rồi, vốn dĩ kiếp này bọn họ đã không còn gì ràng buộc để cùng xuất hiện nữa, nhưng chính cuộc chiến tranh này lại một lần nữa để cho bọn hắn liên hệ lại với nhau, bởi vì bọn họ đều là vì Chân Linh thế giới mà chiến đấu.

"Tông chủ, không bằng chúng ta cũng tới một lần xem ai giết nhiều ma tộc hơn đi!" Ở một bên, chưởng tuyệt Liễu Vô Tướng đối với Trang Phỉ cười nói.

"Được chứ!"

Trang Phỉ cũng nở nụ cười, tươi cười rạng rỡ.

"Ồ, đây không phải là Cơ sư muội sao?"

Liễu Vô Tướng ánh mắt rơi vào một chỗ hẻo lánh nơi đỉnh núi, tại chỗ đó, một thân ảnh lẻ loi trơ trọi đang đứng, đúng là Cơ Tuyết Nhạn, một nữ nhân đã từng là đệ tử của Phỉ Thúy Cốc, thời gian từ rất sớm trước đó, nàng đã rời khỏi Phỉ Thúy Cốc, từ đó đến nay chẳng ai biết nàng đã đi đâu.

"Đừng đến quấy rầy nàng, có lẽ nàng vẫn thầm nghĩ về một người mà có lẽ chỉ có hắn mới có thể giải thoát cho nàng." Trang Phỉ lắc đầu, vừa ngăn cản Liễu Vô Tướng đi qua chào hỏi.

Cười khổ một tiếng, Liễu Vô Tướng cuối cùng cũng không đi qua.

Mấy người Trương Hạo Nhiên, La Hàn Sơn cùng với Chu Mai cũng nhìn thấy Cơ Tuyết Nhạn, bọn họ cũng đều biết sự tình Diệp Trần cùng Cơ Tuyết Nhạn lúc trước, hiện chỉ có thể cảm thán thế sự vô thường mà thôi.

"Đứa nhỏ này nhiều năm như vậy mà vẫn lẻ loi một mình ah!"

Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh cũng tới, Trầm Ngọc Thanh run

lên trong lòng, nhịn không được đi tới.

"Tuyết nhạn." Trầm Ngọc Thanh vươn tay, nhẹ nhàng ôm Cơ Tuyết Nhạn vào trong lòng. Cơ Tuyết Nhạn cũng không phản ứng, rung giọng nói: "dì Thanh!"

"Cháu ngoan, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được nhìn thấy con nữa rồi."

Trầm Ngọc Thanh không khỏi nước mắt chảy xuống.

Ngẩng đầu, Cơ Tuyết Nhạn nước mắt cũng bắt đầu đọng lại, "Người không trách con sao?"

"Con còn nhỏ dại, lại nói tiếp, ta và mẫu thân con cũng có sai lầm, không nên tùy ý cho con cùng Trần Nhi đính hôn, nếu là không làm như vậy thì không chừng con và Trần Nhi ngược lại có thể cùng tiến đến một chỗ rồi."

Lúc trước đúng là Trầm Ngọc Thanh hoàn toàn rất phẫn nộ, cảm thấy Diệp Trần con mình đã nhận lấy khuất nhục, nó vì đứng ở giữa mà phải gánh lấy hết thảy, nhưng giờ đây bà thầm nhớ lại những kỷ niệm đẹp đẽ lúc ban đầu, lại nói tiếp, Cơ Tuyết Nhạn là một cô gái không xấu tính, chỉ có điều tại thời gian không thích hợp mà làm ra một sự tình không thỏa đáng mà thôi, bởi vì một sai lầm đó mà nàng phải mang theo một gánh nặng trên lưng cả đời.

"Dì Thanh, con đã nghĩ thông suốt rồi, người không cần lo lắng cho con đâu."

Cơ Tuyết Nhạn mỉm cười nhưng ánh mắt có chút hoảng hốt, trong tâm trí nàng không ngừng xuất hiện hình ảnh Diệp Trần, nàng cũng không nghĩ tới một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi lại có biểu hiện thiếu chững chạc như nàng trước kia, nếu giờ đây, bản thân mình đứng ở trước mặt hắn thì sẽ trở thành một kẻ rất ngây thơ, có lẽ chính vì điểm này mà tâm tư trong lòng

mới không cách nào tiêu tan sao?

"Nghĩ thông là tốt rồi, tất cả đều đã qua đi rồi, hiện tại chúng ta lại cùng một chỗ mà chiến đấu vì Chân Linh thế giới!"

Số lượng Võ Giả cao tầng hội tụ đến Vọng Hải vực càng ngày càng nhiều, mặc dù không phải tất cả bọn họ đều tập trung ở cùng một chỗ, nhưng một cổ khí tức cường đại nơi đây vẫn khiến cho bầu trời bất ngờ thay đổi.

Rất nhiều người Diệp Trần quen biết đều đã đến, Nam Trác vực Thác Bạt Khổ, Lý Đạo Hiên, Băng Linh, Nghiêm Xích Hỏa, Lý Tiêu Vân tại Vũ Đạo Trà Hội ở Nam Phương Vực Quần, Tĩnh Ngạo Huyên, Thiên Vũ Vực Hải Vô Nhai, cùng với một số người có chút ân oán cùng Diệp Trần như Tư Không Thánh, và rất nhiều người khác nữa..., tất cả bọn hắn đều chứng kiến qua sự phát triển của Diệp Trần, nhưng nay bọn họ lại có một thời gian ngắn xuất hiện cùng với Diệp Trần.

Bất kể là có ân oán, hoặc là có cừu oán, vào thời điểm này, tất cả mọi người đều trải qua tạm thời quên đi, hiện tại tất cả bọn họ đều là vì Chân Linh thế giới mà chiến đấu, vì chính mình mà chiến đấu.

Ônggggg! Trên bầu trời bắt đầu xuất hiện thân ảnh Sinh Tử Cảnh Vương giả.

Một đạo, hai đạo, ba đạo... Sinh Tử Cảnh Vương giả tiến đến càng ngày càng nhiều.

Phía bên dưới, ánh mắt của mọi người cũng không khỏi rơi vào trên người bọn họ.

Cuộc chiến tranh này, thắng bại cuối cùng nhất vẫn là phụ thuộc ở thắng bại của giới Sinh Tử Cảnh Vương giả mà quyết định, nếu Chân linh thế giới Sinh Tử Cảnh Vương giả thất bại, như vậy bất kể bọn hắn có giãy dụa như thế nào cũng đều trốn không thoát vận mệnh bị nô dịch.

Ông! Ông! Ông

Lại có thêm ba đạo thân ảnh khác xuất hiện, ba đạo thân ảnh này đứng ở phía trước tất cả Sinh Tử Cảnh Vương giả ở đây, trong đó có một người vừa mới xuất hiện tại liền dường như trở thành trung tâm Thiên Địa. Bởi vì tất cả mọi người đều nhìn chăm chú lên hắn, cho dù là Sinh Tử Cảnh Vương giả cũng không ngoại lệ, hắn rất trẻ trung, nhìn bên ngoài bất quá chừng hai mươi tuổi, nhưng là trong lúc bất tri bất giác, hắn đã trở thành trụ cột tinh thần của Chân Linh thế giới, là một thứ ánh sáng truyền kỳ chói lọi, và cũng vì vậy mà hắn không thể không mang trên lưng toàn bộ áp lực của thế giới.

Hắn chính là Diệp Trần!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1240: Ma Tộc Đại Quân Xuất Hiện

“Diệp Trần, không nghĩ tới chúng ta còn có thời điểm kề vai chiến đấu.”

Theo Diệp Trần đến, các thế hệ Vương giả trẻ cũng rối rít xuất hiện, nói chuyện chính là một thanh niên mặc y phục màu ngọc bích, hai mắt hẹp dài sắc bén, trên người thanh niên này có mang theo một tia tà khí.

"Liễu Vô Kiếm, đã lâu rồi không gặp ngươi."

Diệp Trần cười nhạt, người này không phải là ai khác mà chính là Tây Hải Kiếm Tông Liễu Vô Kiếm, dĩ nhiên, hiện tại hắn đã không còn là Tây Hải Kiếm Tông nữa, mà đã là Tây Hải Kiếm Vương.

"Đáng tiếc, Tuyết Kiếm Vương ở Thiên Kiếm đại lục vẫn chưa đến, bằng không bản thân ta cũng muốn nhìn qua một chút, xem ai là kiếm khách thứ hai của thời đại này." trong đầu Liễu Vô Kiếm đã giảm đi tranh phong ý niệm cùng Diệp Trần, đây cũng không phải vì hắn đã mất đi ý chí chiến đấu, mà là cảm thấy vị trí của Diệp Trần giờ đây đã quá cao xa, cho dù là Tuyết Kiếm Vương hay Tinh Kiếm Vương cũng đều muốn cường thế hơn so với hắn, chứ đừng nói chi là Kiếm Vương Diệp Trần sáng chói như mặt trời ban trưa.

"Ha ha, Tây Hải Kiếm Vương, thực lực ngươi bây giờ so với Tuyết Kiếm Vương còn kém không ít nha." Phương xa, Sở Trung Thiên một thân khí phách nhanh chóng bay đến, vừa cười một tiếng.

"Ah, nguyên lai là Thiên Cương Vương!"

Liễu Vô Kiếm quay đầu nhìn, đánh giá Sở Trung Thiên.

Hiện tại ở Chân Linh thế giới, người có danh tiếng nhất tự nhiên chính là

Diệp Trần, mà dưới Diệp Trần chính là bốn Vương giả cùng thời với hắn, bốn Vương giả này theo thứ tự là Độc Cô Đao Vương Độc Cô Tuyệt, Tuyết Kiếm Vương Dịch Thủy Hàn, Thiên Cương Vương Sở Trung Thiên, Minh Nguyệt Vương Đạm Thai Minh Nguyệt. Trong đó, Độc Cô Tuyệt có phong hào là Độc Cô Gia, trùng với tên gọi của gia tộc, Dịch Thủy Hàn Tuyết Kiếm Hầu đổi một chữ "Hầu" thành "Vương", Sở Trung Thiên lúc trước phong hào vẫn không thay đổi là Cương Linh Tử, nhưng hắn lại không thích phong hào Vương giả của mình là "Cương Linh Vương", cho nên đem phong hào đổi

thành "Thiên Cương Vương", về phần Đạm Thai Minh Nguyệt, nàng lấy tên của mình làm thành phong hào "Minh Nguyệt Vương".

Bốn Vương giả phong hào này cũng không phải là một cách gọi, chẳng qua đại biểu cho thứ bậc Vương giả của bọn họ trong thời đại mới.

Dưới bốn Vương giả này, còn lại là những Vương giả của thời đại mới có cấp bậc thứ hai thấp hơn, thế nhưng nhân số cũng không ít, ví như Tinh kiếm Vương Vệ Thiên Thần, Kiếm Trận Vương Bộ Thanh Vân, Thanh Phượng Vương Yến Phượng Phượng, Bạch Tuyết Vương Bạch Vô Tuyết, Du Hồng Kiếm Vương Lục Thiếu Du, Tây Hải Kiếm Vương Liễu Vô Kiếm, Thiên Không Vương Khương Thiên, Ma Đao Nữ Vương Lam Sơn Mi....

Rất nhiều, cấp bậc thứ nhất chỉ có bốn vị, cấp bậc thứ hai có chừng hơn ba mươi, đa phần chính là các thiên tài vừa tấn nhập Sinh Tử Cảnh những năm gần đây, đều được xếp ở vị trí trung bình của hai đại cấp bậc.

Thiên Cương Vương Sở Trung Thiên và Liễu Vô Kiếm ban đầu cũng không có chiến lực quá lớn, nhưng cũng không ai nghĩ đến, khi bọn họ đạt được cảnh giới càng cao thì chiến lực càng phát ra đáng sợ, đến khi đạt tư cách là một trong bốn Vương giả cự đầu thì tốc độ tăng phúc thực lực của họ sợ rằng cả Chân Linh thế giới chỉ có Diệp Trần mới có thể so sánh.

"Ngươi nói dễ nghe thế nhỉ."

Sở Trung Thiên có một mái tóc đỏ hồng giống như huyết sắc hoả diễm, trong thật bắt mắt.

Sưu!

Sưu!

Lúc hai người đang nói chuyện thì Độc Cô Tuyệt có mái tóc trắng cùng Đạm Thai Minh Nguyệt dắt tay nhau bay đến.

Sau khi tấn nhập Sinh Tử Cảnh, Độc Cô Tuyệt sinh ra đầy dẫy khí tức đáng sợ khiến người khác khó đến gần, nhưng đôi mắt của hắn thoạt nhìn vẫn trong trẻo như một cơn sóng biển. Trên lưng đeo một thanh bảo đao dài hẹp, cả người hắn lóe ra hàn quang

nghiêm nghị không mang theo bất kỳ tạp sắc nào, bất luận kẻ nào vừa tiếp xúc cùng hàn quang này sẽ lập tức có loại cảm giác như linh hồn mình bị cắt rời vậy.

Còn Đạm Thai Minh Nguyệt ở bên cạnh hắn lại không có bộc lộ bất kỳ khí tức bành trướng nào, nàng tựa như là một ánh trăng tỏa sáng nhu hòa, đồng thời làm cho người ta cảm thấy không có bất kỳ áp lực nào, cũng như làm cho họ không thể cảm nhận được chính xác vị trí của nàng, tựa hồ bản thân nàng chính là một đoàn Nguyệt Hoa ngưng tụ mà thành, không có hình thể nhất định.

"Độc Cô Tuyệt, nhìn dáng vẻ hẳn ngươi hẳn đã chuẩn bị kỹ càng rồi ah."

Diệp Trần đánh giá hai người một chút.

"Tất nhiên rồi."

"Cuộc chiến tranh này sẽ rất thảm thiết, trong chúng ta, bất luận kẻ nào cũng có thể vẫn lạc, hy vọng ngươi không có ý khinh địch ah." Độc Cô Tuyệt thực lực rất mạnh, nhưng đối với Sở Trung Thiên, Độc Cô Tuyệt thì có khả năng dễ chết hơn, bởi vì Sở Trung Thiên có Cương Linh Thể nên

phòng ngự thân thể cực mạnh, hộ thể cương nguyên của hắn cũng không phải thứ mà người khác có thể phá rách dễ dàng, Diệp Trần cũng không hy vọng Độc Cô Tuyệt chết trong trận đại chiến này, đây đối với Chân Linh thế giới mà nói sẽ là một tổn thất thật lớn.

"Đa tạ đã nhắc nhở, mặc dù ta đã giác ngộ mình hẳn phải chết, nhưng bất quá, bất luận kẻ nào muốn giết ta thì hắn cũng cần biết phải trả một cái giá lớn đó chính sinh mệnh của hắn." Độc Cô Tuyệt có thể cảm nhận được Diệp Trần đích thực đã trưởng thành, trên vẻ mặt của hắn đã nhu hòa đi một chút.

Kế tiếp, Thiên Không Vương Khương Thiên cũng tới, nói đến Khương Thiên cùng với Không Đế, những người này cùng Diệp Trần cũng có một chút ân oán, nhưng bất quá Diệp Trần cũng không đi so đo, nguyên nhân không phải là vì đại chiến sắp tới, mà bởi vì thứ ân oán nhỏ nhặt này không cần thiết phải đi so đo, chỉ cần sau này đối phương không đến trêu chọc hắn là được.

"Diệp Trần, cô gái kia đứng chung một chỗ cùng bá mẫu vẫn thường xuyên nhìn chàng kìa."

Một bên, Mộ Dung Khuynh Thành đối với Diệp Trần nói.

"Huynh biết."

Đối với ánh mắt nhạy cảm của Diệp Trần thì sao không chú ý tới Cơ Tuyết Nhạn, "Chuyện cũ đã như mây khói, đã theo gió tan biến đi từ lâu rồi, muội có muốn biết cô gái đó là ai không?"

Diệp Trần trước giờ đã không nói với Khuynh Thành về chuyện này.

"Muội không muốn biết."

Mộ Dung Khuynh Thành cười lắc đầu.

"Hy vọng nàng ấy có thể sống sót được qua biến cố này!" Suy nghĩ một

chút, Diệp Trần lặng yên không một tiếng động, rồi một ngón tay đưa ra hướng phía Cơ Tuyết Nhạn bắn ra một mảnh tinh thể như quả đậu tằm màu xanh mà lấy Linh Hồn Lực cũng khó cảm nhận được tốc độ của nó, mảnh tinh thể bay thẳng vào đến mi tâm Cơ Tuyết Nhạn.Trên đỉnh núi nhỏ, Cơ Tuyết Nhạn vẻ mặt hoảng hốt một chút, cảm thấy trong đầu mình tựa hồ có thứ gì đó vừa tiến vào, nhưng lại không có gì phát sinh, cuối cùng, nàng cho rằng nguyên nhân chỉ là vì áp lực quá lớn mà thôi.

Ngắm Hải vực trước mặt, so với Nam Trác Vực thì nhỏ hơn rất nhiều, tứ phía bất quá rộng chừng hơn hai trăm vạn dặm, nơi đây các Võ Giả cao cấp hội tụ về càng ngày càng nhiều, từ mấy chục vạn đã gia tăng đến gần trăm vạn, người người tấp nập.

Mà trên bầu trời, Sinh Tử Cảnh vương giả tụ họp cũng vượt qua năm trăm.

Tại Chân Linh đại lục, Vương giả nhân loại có trên dưới một trăm vị, cộng thêm số lượng Vương giả nhân loại mới tăng thêm những năm gần đây, tổng số ước chừng là 120 người, Vương giả nhân loại ở Huyết Thiên đại lục cũng phân tách ra, một phần nhỏ tiến về Thiên Kiếm đại lục, số còn lại chiếm tới hai phần ba nhân số lại tiến đến Chân Linh đại lục, cũng có chừng hơn ba mươi người, về phần các Vương giả nhân loại đến từ hải ngoại, có trên năm mươi người, tổng cộng tăng lên khoảng chừng hai trăm người.

Đây là Vương giả nhân loại, còn Yêu Vương thì số lượng muốn vượt qua Vương giả

nhân loại không ít, ước chừng hon ba trăm.

Tổng cộng có hơn năm trăm Sinh Tử Cảnh vương giả, gần trăm vạn Tinh Cực Cảnh cùng Linh Hải Cảnh Võ Giả tề tựu tạo thành một đại quân, đây là một cổ thế lực vô cùng kinh khủng, thế nhưng Diệp Trần biết rằng, đối với đại quân Ma Tộc thì như cũ vẫn quá ít, bốn trăm chiếc Khôi Lỗi chiến hạm, mỗi một chiếc cũng có thể mang chừng năm ngàn tên Ma Tộc, tổng cộng ít nhất cũng là hai trăm vạn đại quân, như vậy là nhiều hơn gấp

đôi rồi.

Chiến tranh giữa các quốc gia, lấy ít thắng nhiều không phải là chuyện Thần Thoại, đánh lén một lần có lẽ cũng có thể giải quyết được đại lượng sinh lực của quân địch, nhưng đây là chiến tranh giữa các Võ Giả cao cấp, việc lấy ít thắng nhiều là điều ít có thể xảy ra, nếu muốn đánh lén quân địch thì chỉ có đường đưa thuốc độc vào đồ ăn thức uống của chúng mà thôi. Cho nên, chỉ có thể đường đường chánh chánh đánh một trận, lấy máu tươi của chính mình mà lót đường cho đồng đội tiến lên.

Các Vương giả thế hệ trẻ lẫn thế hệ trước, vẻ mặt cả đám đều ngưng trọng ngắm phương hướng Tây Nam, đó là nơi Ma Tộc đại quân sắp sửa đến đây.

Ngày đầu tiên qua đi, mọi người vẫn chờ đợi.

Hai ngày qua đi.

Ba ngày...

Ngày thứ tư.

Đầu tiên tới không phải là Ma Tộc, mà là hai gã Sinh Tử Cảnh vương giả.

"Ma Tộc muốn chiếm lĩnh Chân Linh đại lục, phải hỏi Ngục Tổ ta trước xem có được đồng ý hay không."

Hai người này có khí tức vô cùng cường đại, so với Hư Hoàng thì cường đại hơn rất nhiều.

"Sư phụ." Ngục Vương trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, người này không phải là ai khác mà chính là Ngục Tổ, tông chủ của Ngục Môn đời trước, mà bản thân hắn thừa kế cũng là Ngục Tổ Y Bát.

Cùng lúc đó, một vài Sinh Tử Cảnh vương giả cao tuổi cũng nhận ra

thân phận hai người này.

Hai người lão giả này, người có vóc dáng khôi ngô là Ngục Tổ, từng là nhân vật huy hoàng của Ngục Môn, còn người có đầu tóc hoa râm chính là Hư Không Lão Tổ, môn chủ đời trước của Hư Không Môn. Bọn họ đã mai danh ẩn tích từ lâu, nghe người đời tương truyền rằng họ đã có Lục Tinh chiến lực từ mấy trăm năm trước, hôm nay nếu nói thực lực họ không có có một chút tiến bộ thì đến quỷ cũng không tin.

"Thật tốt quá, Hư Không Lão Tổ cùng Ngục Tổ đã trở về, thực lực tổng thể của chúng ta vừa tăng thêm không ít."

Trải qua truyền miệng, tất cả mọi người đã biết đến thân phận hai người này.

Hơn nữa khi bọn hắn biết được hai người này mấy trăm năm trước đã có Lục Tinh chiến lực thì ai cũng thập phần hưng phấn, phải biết rằng trong bọn họ, ngoại trừ Diệp Trần có thực lực hết sức thâm sâu, không lường được thì cơ hồ không có một người nào đạt được Lục Tinh chiến lực, điểm này chính là điều làm cho bọn họ tuyệt vọng nhất, hiện tại có thêm hai vị Vương giả cường đại như thế, làm sao có thể không cao hứng cho được.

"Lục Tinh chiến lực sao?" Diệp Trần nhìn tới.

Nói thật, mọi người biết đến các nhân vật Lục Tinh chiến lực, cũng không phải là chỉ có mình hắn, còn có Huyền Hậu, mấy năm này nàng tiến bộ hết sức khổng lồ, trừ một phần tinh hoa lực lượng dùng vào việc nghiên cứu phong ấn, phần lớn tinh lực cũng dùng để tăng cường thực lực lên, hơn nữa cảnh giới đã tăng lên tới Sinh Tử Cảnh Nhất trọng thiên đỉnh phong, tổng hợp chiến lực của nàng giờ đây đã bước vào Lục Tinh.

Trừ việc đó ra, đạt cảnh giới Sinh Tử Cảnh Nhị trọng thiên đỉnh phong còn có Hắc Ám Ma Nữ huyết thống Mộ Dung Khuynh Thành, cũng là Lục Tinh chiến lực, về điểm này đã được nghiệm chứng từ chính Diệp Trần.

Hơn nữa, Diệp Trần cũng không tin là Hư Hoàng mấy năm gần đây cũng không có một điểm tiến bộ, mấy năm thời gian qua đi, Diệp Trần có thể làm cho thực lực của mình tăng lên gấp mười lần, thì ít nhất Hư Hoàng có thể tăng lên gấp đôi gấp ba cũng không khiến người khác ngạc nhiên.

Còn những Phong Đe Vưcmg Giả khác có Ngũ tinh cao đẳng chiến lực, đoán chừng họ cũng đạt đến gần Lục Tinh chiến lực .

Độc Cô Tuyệt, Sở Trung Thiên, Đạm Thai Minh Nguyệt thực lực cụ thể thì Diệp Trần không biết ra sao, nhưng từ biểu hiện thực lực của bọn họ trong một thời gian ngắn gần đây, toàn bộ đều là Ngũ Tinh Cao đẳng, dù sao bọn họ cũng vừa tấn nhập Sinh Tử Cảnh chừng một hai năm nay, ban đầu Diệp Trần tấn nhập Sinh Tử Cảnh, trong vòng một năm cũng đã có thể đánh bại Hư Hoàng, những người này có thiên phú chỉ thua kém một chút so với hắn mà thôi, mà đều vì riêng bản thân mình mà chuẩn bị cho đại chiến.

"Ngươi chính là Diệp Trần?" Hư Không Lão Tổ đứng ở phía trước mặt Diệp Trần mà đánh giá.

"Đúng là tại hạ." Diệp Trần gật đầu.

"Rất tốt, còn rất trẻ tuổi, cuối cùng cũng có một nhân vật tuyệt thế, cuộc chiến tranh này, chúng ta còn có hi vọng." Hư Không Lão Tổ từng một đời là Hư Không Môn môn chủ, nhãn lực sắc bén đến bực nào, nhưng hắn vẫn không cách nào nhìn thấu được Diệp Trần, điều này đại biểu cho thực lực của đối phương rất có thể không kém hơn hắn chút nào, thậm chí còn vượt qua hắn.

"Người này không thể khinh thường ah."

Ngục Tổ cũng chú ý thấy Diệp Trần không giống với những người khác, từ việc đối phương có thể đứng dẫn đầu ở phía trước mà không một người nào tỏ vẻ nghi hoặc, chỉ như vậy liền có thể thấy được, mọi người đối với hắn tâm phục khẩu phục vô cùng.

"Di! Cô gái này tựa hồ cũng không đơn giản ah."

Đem lực chú ý từ trên người Diệp Trần dời đi, ánh mắt của hai người vừa rơi vào trên người Mộ Dung Khuynh Thành, bọn họ đang muốn nói chuyện, chợt phía chân trời vọt tới một tầng mây đen, đó là do từng chiếc từng chiếc khôi lỗi chiến hạm khổng lồ hợp thành, hình ảnh các chiến hạm khổng lồ di động trong mắt mọi người khiến như có một cổ chướng khí làm người ta phải ngạt thở.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1241: Tử Chiến Bắt Đầu

"Bọn ma tộc đã đến rồi!"

Đại chiến còn chưa bắt đầu nhưng khí tức thảm thiết dĩ nhiên đã bắt đầu tràn ngập ra, mọi người biết rõ, trận chiến tranh này là không thể tránh né, vì sự an toàn của người thân, vì sự độc lập của Chân Linh thế giới, vì để cho con cháu đời sau không bị sống trong kiếp nô dịch, bọn họ chỉ có thể chiến đấu không lùi bước, bất luận kẻ nào chỉ cần có ý định lui bước kẻ đó sẽ là tội nhân thiên cổ, tiếng kêu khóc thảm thiết của con cháu sẽ mãi ở bên tai bọn hắn, điều này khiến cho trái tim bọn hắn đồng thời vỗ mạnh, ánh mắt hiện lên sắc huyết hồng mạnh mẽ.

"Tử chiến không lùi!"

Không biết ai là người đầu tiên hét lên một câu đầy khí thế.

"Tử chiến không lùi!"

"Tử chiến không lùi!"

Tiếng hét giận dữ từng đợt vang lên, đến cuối cùng, tất cả mọi người đều hét lớn, tiếng gào thét của trăm vạn Võ Giả cao cấp tỏa ra thanh thế như xé rách thiên địa, cả Thái Cực cùng Thiên Đính Thiên đều dao động mãnh liệt, trong lúc nhất thời, đã khiến ánh chớp điện quang xuất hiện phá toái trời cao, vòi rồng, Băng Tuyết cùng những trận mưa to như trút nước bắt đầu vần vũ, đủ loại dị tượng xuất hiện trên bầu trời Vọng Hải vực, phảng phất như cả Thượng Thiên đều phẫn nộ.

Khí tức thảm thiết khủng bố này vẫn không thể dọa lùi được đại quân Ma tộc, từng chiếc từng chiếc chiến hạm màu đen cực lớn kia, như trước vẫn đều đặn nhanh chóng tiến lên, cuối cùng dừng lại tại khu vực biên giới Vọng

Hải Vực.

Sưu sưu sưu sưu vèo...

Khoang thuyền mở cửa ra, từng đạo thân ảnh bay ra, những thân ảnh này thấp bé nhất cũng đều tiếp cận đến ba mét, có cái vượt qua năm mét, thậm chí còn có cả những quái

vật khổng lồ vượt qua trăm mét, bọn hắn không phải Ma tộc bình thường, mà là những kẻ đã bước chân vào cảnh giới Sinh Tử Cảnh Ma Vương, về phần nhân số thì cũng đã tiếp cận đến một ngàn.

Gần một ngàn tên Ma tộc Ma Vương đã xuất hiện tại phía trước chiến hạm, cầm đầu chính là ba kẻ Ma tộc có khí tức cường đại nhất.

Phanh!

Chợt, một khối thủy tinh hình thoi rất lớn được chúng ném xuống dưới làm trên mặt đất vỡ ra một cái hố to, cái vật thể thủy tinh hình thoi này trông giống như một hòn đảo nhỏ màu đen vậy, hai đầu thủy tinh bao khỏa lấy một khối kim loại màu vàng xanh nhạt, mặt ngoài khối kim loại này có lạc ấn vô số đường vân, các đường vân này phát ra ánh sáng lập loè liên hồi, sau mỗi lần ánh sáng trên các đường vân đó lập lòe là một lượng lớn ma lực được phóng xuất ra, sau khi ma lực bị pha loãng đi liền biến trở thành ma khí nồng đậm.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, phương viên trăm dặm quanh đó đã rơi vào sự ăn mòn của ma khí, tuy trước đó nơi này là khu vực đầy cây cối xanh mát, không gian trong trẻo thì giờ đây đã trở nên vô cùng âm u, ngay cả ánh mặt trời cũng đều chiếu xạ không vào được, hệt như là cực hạn âm thiên ngàn năm khó gặp, nhưng so với âm thiên thì nó lại lạnh lẽo hơn nhiều, bên trong đó ngoại trừ ma khí, bất luận thứ Thiên Địa Nguyên Khí gì cũng đều không thể tồn tại.

"Đây là?"

Ánh mắt Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với Ma Hoa Hoàng co rút lại.

Cái khối thủy tinh hình thoi màu đen này, rõ ràng chính là thứ nằm ở chỗ sâu trong Hỗn Loạn Ma Hải, bọn hắn cũng không nghĩ tới, đối phương lại có thể đem nó toàn bộ đến đây, hành động này là muốn đem cả Vọng Hải vực biến thành sân nhà của bọn hắn.

"Lần này thật sự nguy hiểm rồi đây."

Ma Hoa Hoàng gằn từng chữ.

"Mặc kệ là có thứ này hay không thì cuộc chiến tranh này đều là thập phần nguy hiểm rồi, có thể nói là cửu tử nhất sinh, rốt cuộc chỉ có chết trên chiến trận mà thôi."

Hít sâu một hơi, cảm xúc Diệp Trần bình tĩnh trở lại.

Những người khác cũng chú ý tới khối thủy tinh hình thoi màu đen cùng với dị tượng mà nó tạo thành, trong nội tâm sinh ra báo hiệu không ổn, bọn hắn không cho rằng Ma tộc không có sự chuẩn bị tốt cho cuộc chiến, theo sự tình khối thủy tinh hình thoi màu đen có tác dụng phóng thích ra ma lực này thì khẳng định là vật ấy có thể giúp cho Ma tộc khôi phục ma lực nhanh hơn mà không xuất hiện hiện tượng ma lực bị tiêu hao hết.

Đương nhiên, dù cho trong lòng có dự cảm bất hảo đi nữa nhưng cũng không ai lùi bước, trước khi đến đây, bọn hắn đã giác ngộ hẳn phải chết rồi, khối thủy tinh hình thoi màu đen xuất hiện, ngoại trừ để lại trong nội tâm bọn hắn chút đắng chát nhưng đồng thời lại càng kích khởi ý chí chiến đấu không khuất phục vận mệnh trong bọn hắn.

"Thật sự là thú vị, ta vậy mà không cảm thấy có chút hương vị sợ hãi nào trong đội quân của chúng ah."

Khủng Cụ Ma Đế thập phần mẫn cảm đối với nổi sợ hãi trong lòng mọi người, thế nhưng điều làm cho hắn kinh ngạc chính là, những người này,

không một ai có toát ra vẻ sợ hãi, tựa hồ bọn hắn đã không còn sợ gì nữa rồi.

"Hắc hắc, đây chỉ là biểu tượng bên ngoài thôi, đem thực lực áp đảo của chúng ta thể hiện ra thì lập tức bọn hắn sẽ biết rõ nổi sợ hãi là cái gì thôi mà." Trớ Chú Ma Đế cười hắc hắc, ánh mắt bốn phía nhìn quét, rất nhanh, ánh mắt của hắn sáng lên khi nhìn thấy ở bên trong đội quân nhân loại, rõ ràng có rất nhiều mỹ nữ có khí chất phi phàm, chưa kể đến cô gái Nhân Ma có được Hắc Ám ma nữ huyết thống, Huyền Hậu một thân áo trắng tinh khôi, Ma Hoa Hoàng có hoa ma huyết mạch, còn có nhiều cô gái xinh đẹp khác như cô gái mặc áo dài nguyệt bạch đang đứng cạnh người trẻ tuổi tóc trắng, khí chất của nàng linh hoạt kỳ ảo như ánh trăng vậy, còn cô gái mặc Thanh y đứng cạnh Huyền Hậu thì giống như Phượng Hoàng cao quý, và còn một cô gái mặc lam y đang đứng cùng với một hắc y trung niên kia nữa.. .mỗi một nàng đều là giai nhân tuyệt sắc, so với hồng nhan tri

kỷ của hắn lúc trước đều không kém cỏi chút nào, thậm chí còn xinh đẹp hơn.

"Không uổng công ta bị phong ấn vài vạn năm, thật sự quá hậu đãi đối với ta rồi.

Trớ Chú Ma Đế liếm liếm bờ môi, sắc mặt vô cùng dữ tợn.

Đứng tại phía trước dẫn đầu mọi người, Diệp Trần đưa ánh mắt tập trung ở trên người kẻ cầm đầu là Cự Ma Đế, mở miệng nói: "Ma tộc các ngươi dòm ngó Chân Linh thế giới ta đã nhiều năm, tạo ra chiến tranh hết lần này đến lần khác cũng đều không có khả năng chiếm được Chân Linh thế giới, lần này cũng sẽ không ngoại lệ, nếu như các hạ không hi vọng Ma tộc nhân chết thương thảm trọng, ta khuyến cáo các ngươi nên ly khai khỏi Chân Linh thế giới, bằng không, tất cả các ngươi đều phải chết."

Những lời này nói ra thì rất nhảm, nhưng Diệp Trần không thể không nói, một là để cho đối phương cho thấy quyết tâm của Chân Linh thế giới, hai là nói cho đối phương biết, cho dù bọn hắn muốn xâm thực Chân Linh thế giới thì cũng phải trả một cái giá vô cùng thảm trọng.

"Chết toàn bộ sao? Ha ha! Hoàn toàn chính xác, trận chiến tranh này diễn ra, Ma tộc ta tất nhiên sẽ có tổn thất, nhưng bất quá ta cho rằng, để chiếm được toàn bộ Chân Linh thế giới thì việc phải trả một cái giá lớn như vậy cũng là đáng giá, dù sao trên đời này cũng không có chuyện ở không mà được hưởng lợi đâu." Cự Ma Đế cười cười, liền chuyển biến giọng điệu mang theo một cảm giác áp bách nói: "Lần này Ma tộc ta xuất động với một ngàn vị Ma Vương, 200 vạn Ma tộc đại quân, nếu như các ngươi cho rằng câu nói đầu tiên đó có thể để cho chúng ta do dự, vậy thì thập phần sai lầm, ngọn lửa chiến tranh đã nhen nhóm khắp toàn bộ Chân Linh thế giới rồi, nếu các ngươi không muốn chết không toàn thây thì đều đầu hàng cả đi! Người nào đầu hàng sẽ không bị giết."

"Người đầu hàng sẽ không bị giết."

Câu nói sau cùng, Cự Ma Đe vận ma lực rống lên thanh âm bàng bạc như núi tan biển động, làm cho vòi rồng, tia chớp, băng tuyết đang vần vũ trên bầu trời cùng những trận mưa to mưa to đều thổi bay đi ra ngoài. Cả bầu trời như hứng chịu một đạo ma khí kịch liệt lao qua, mang theo âm trầm sát khí.

"Chân Linh thế giới chỉ có Chết trận Vương giả, không có Hàng binh Vương giả."

Hai lão giả Hư Không lão tổ cùng Ngục Tổ tiến ra phía trước một bước, cùng kêu gầm lên.

Ầm ầm! Chỉ là thanh âm va chạm, nhưng tựu lại để cho hai đội quân xuất hiện đại phá diệt khí tượng, không gian rậm rạp như mạng nhện bị vỡ ra một mảnh khe hở dài hẹp. Crackkk!

"Rất tốt, vậy thì toàn bộ chết đi!"

Trớ Chú Ma Đe hắc hắc cười quái dị, tiếng cười của hắn hệt như Ma Âm, vô khổng bất nhập, mà ở phần đông Ma Vương phía sau trông như một cơn nước lũ dài hẹp màu đen từ trong các Khôi Lỗi chiến hạm tuôn ra,

những kẻ này chính là đại quân của Ma tộc, tu vi thấp nhất đều là Tinh Cực Cảnh trung kỳ, đến một gã Tinh Cực Cảnh sơ kỳ cũng không có, nói một cách khác, nếu như không phải bị áp chế bởi quy tắc Chân Linh thế giới, thì những kẻ này, thấp nhất đều có tu vi Tinh Cực Cảnh hậu kỳ, phải biết rằng, khi đi vào Vọng Hải vực, Chân Linh thế giới Võ Giả có nhiều người mới vừa bước vào Tinh Cực Cảnh, tại bên trên tu vi cũng có thể bị đối thủ bỏ xa.

về phần vì sao bọn chúng không trực tiếp dùng Khôi Lỗi chiến hạm oanh kích, chủ yếu là bởi vì tác dụng lớn nhất của Khôi Lỗi chiến hạm không phải dùng để chiến đấu, mà là để vận chuyển, tuy nói mỗi một chiếc Khôi Lỗi chiến hạm, kỳ thật cũng có thể cùng vài tên Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường chiến đấu, nhưng là ở đây Vương giả nhiều không kể xiết, chỉ cần một gã Phong Đế Vương giả lợi hại qua mấy lần ra tay cũng có thể phá hủy đại lượng Khôi Lỗi chiến hạm, loại tổn thất này cũng chính là thứ mà Ma tộc không muốn nhận lấy, dù sao dùng thực lực bọn hắn bây giờ cũng đã đủ để áp chế Chân Linh thế giới, thật sự không cần phải vẽ rắn thêm chân, không công mà lãng phí Khôi Lỗi chiến hạm có giá trị kinh người.

Giơ cánh tay phải lên cao, Cự Ma Đế vung mạnh xuống, "Giết!"

BOANG...!

Cùng lúc đó, Diệp Trần đã rút ra Đồ Ma kiếm, Đồ Ma kiếm lóe ra huyết quang màu đỏ thẫm làm lòng người run sợ mà tâm rung động, khiến cho bầu trời tràn ngập một mảnh huyết hồng, ma khí nhanh chóng bị chôn vùi.

Một người cùng Đồ Ma kiếm trùng trùng điệp điệp tiến về phía trước, Diệp Trần đồng dạng hét lớn: "Giết!"

Oanh!

Trên bầu trời hỏa quang bắt đầu văng tung tóe, Vương giả hai bên liền xông lên phía trước, tựa như hai mảnh mây đen đụng nhau, khí thế vô cùng khủng bố, không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, có thể nói là khí tượng tận thế.

"Khônggggggggggg!"

Lúc hai bên chưa vọt tới cùng một chỗ, thì gã Trớ Chú Ma Đế đã phải trợn to hai mắt, hai con mắt của hắn trở nên vô thần, rồi cả người suy sụp từ trên không trung rơi xuống, Sinh Mệnh Khí Tức đều mất hết, vì vậy mà lập tức tử vong.

"Đáng giận!"

Cự Ma Đố trong mắt tràn ngập cực độ phẫn nộ, đối phương rõ ràng đã liên thủ thi triển linh hồn công kích, thoáng cái chôn vùi linh hồn Trớ Chú Ma Đế.

"Thành công rồi!" Diệp Trần tùng hạ một hơi.

Trớ Chú Ma Đế là kẻ am hiểu nguyền rủa ma lực, tất cả ma lực của hắn đều là nguyền rủa ma lực, uy hiếp vô cùng lớn, cho nên trước đó, Diệp Trần đã cùng mọi người thương lượng thống nhất, phối họp cùng với những người có linh hồn công kích vừa lên đến tựu tập trung đồng thời thi triển linh hồn công kích để tàn sát linh hồn của Trớ Chú Ma Đế. Tuy nói Chân Linh thế giới Vương giả, không phải ai cũng đều tu luyện qua linh hồn công kích bí pháp, nhưng trong số hơn năm trăm người này, tùy tiện gom góp một chút cũng có hàng chục người, hàng chục người liên thủ thi triển linh hồn công kích, đừng nói

là Trớ Chú Ma Đế không chịu nổi, ngay cả Diệp Trần cũng hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ. Đây là chiến tranh nên mọi thứ đều phải vô tình, cho dù thực lực cường đại cũng không thể cam đoan bản thân mình có thể bình yên vô sự, ngược lại chỉ có thể trở thành mục tiêu truy sát của đối phương mà thôi.

Đương nhiên, thi triển linh hồn công kích sẽ cực kỳ tiêu hao Linh Hồn Lực, một lần còn có thể, lại thêm một lần nữa thì thể trạng của tất cả mọi người hội sẽ ngã xuống, chỉ có Linh Hồn Lực biến dị như của Diệp Trần mới có thể thi triển nhiều lần mà thôi, cho nên, đánh chết Trớ Chú Ma Đế buộc

phải một lần thi triển là phải thành công.

Trớ Chú Ma Đế vừa chết, Cự Ma Đế cùng Khủng Cụ Ma Đế trên người bắn ra sát cơ kinh người, Ma tộc không am hiểu nghiên cứu linh hồn, cho nên trong bọn chúng, không một kẻ nào hiểu được linh hồn công kích, bất quá Ma tộc trời sinh đã có linh hồn phòng ngự cường đại, dưới tình huống một chọi một, muốn chôn vùi được linh hồn của bọn hắn là không có khả năng. Nhưng bọn hắn đều không nghĩ tới, đối phương sẽ đem mục tiêu đặt ở trên người Trớ Chú Ma Đế, trái lại, nếu như đối phương đem mục tiêu phóng tại trên người bọn hắn thì bọn hắn cũng hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Lần đầu tiên công kích linh hồn có thời gian quá ngắn, không kịp thi triển ra lần thứ hai, Trớ Chú Ma Đế vừa mới chết, song phương tựu trùng kích lại với nhau.

Ah!

Ah!

Ah!

Đó là tràng cảnh như thế nào chứ, gần như là lần đầu tiên va chạm tựu đã có hàng chục cá nhân hóa thành huyết vụ, chết thảm tại chỗ, trong đó có Ma tộc, cũng có Chân Linh thế giới, phía Ma tộc chết không đến mười người, mà Chân Linh thế giới đã chết hơn hai mươi người, hơn hai mươi người này không phải Võ Giả bình thường, mà là Sinh Tử Cảnh Vương giả thật sự, ngày thường, nguyên một đám bọn hắn hô phong hoán vũ, hưởng hết mọi tôn vinh thì hiện tại lại như là rơm rạ bị cắt đứt vậy.

Chiến tranh thật tàn khốc, đây là thứ đầu tiên hiển hiện trong lòng mọi người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1242: Thảm Liệt Huyết Chiến

Xuy xuy xuy xuy! Huyết sắc kiếm quang vần vũ tung hoành, thi triển ra Quỹ Bộ, thân ảnh của Diệp Trần lập lòe trông như một linh hồn quỷ dị, bóng ảnh này tiến đến chỗ của phần đông những Ma Vương, mỗi một bước hành tẩu của nó tất có một đạo huyết sắc kiếm quang tách ra, những gã Ma Vương có tu vi tương đối yếu liền trực tiếp bị huyết sắc kiếm quang chém thành huyết vụ mà thân tử đạo tiêu, còn những Ma Vương có tu vi mạnh hơn thì cũng bị một kiểm chém thành hai nửa khiến tu vi tổn hao vô cùng nhiều.

Vào thời điểm này, các cường đại Vương giả hoàn toàn áp chế các nhược tiểu Vương giả, ngoại trù' Diệp Trần ra, bốn người Hư Không lão tổ, Ngục Tổ, Huyền Hậu cùng với Mộ Dung Khuynh Thành, vừa lên đến cũng đã giết chết không ít Ma Vương. Hư Không lão tổ có Hư Không Đại Thủ Ấn, so với Hư Không Đại Thủ Ấn của Hư Hoàng thì cường đại hơn đâu chỉ mấy lần, một chưởng của lão đánh ra, một gã Ma Vương đối diện lập tức hóa thành tro bụi, một chút tàn dư cũng không còn. Đối với hình phạt võ học của Ngục Tổ thì quỷ dị bá đạo vô cùng, bàn tay lớn to lớn của lão chỉ tung ra một trảo, lập tức gã Ma Vương đang lao về phía lão chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi bị phanh thây xé xác mà chết, về phần Huyền Hậu, Tuyết Mãn Càn Khôn của nàng đã đạt đến trạng thái viên mãn, cực hạn khí đông bộc phát liền đủ cho gã Yêu Ma Vương cao to vài chục mét bị đông cứng thành một tảng băng chết, thân hình nàng bay xuyên phá thẳng qua khối băng liền khiến nó bị nghiền nát thành trăm ngàn vạn khối nhỏ rơi xuống trông như một hồi băng vũ.

Mộ Dung Khuynh Thành là một nhân tài mới xuất hiện nhưng cũng hoàn toàn không thua kém bọn họ bao nhiêu, Ác Ma Chi Dực sau lưng có thể giúp nàng thi triển ra một khả năng di chuyển vô cùng nhanh chóng, thân hình lập loè bất định, tại một sát na vừa rồi còn ở nơi này, loáng cái đã đến

một chỗ khác, những gã Ma Vương cùng nàng giao thủ còn chưa phân biệt rõ đối thủ của mình là ai thì thân thể đã lập tức bị bạo liệt mà chết.

Bất quá, cường đại Vương giả bên này của Chân Linh thế giới tuy cũng không ít,

nhưng Ma tộc bên kia cũng có rất nhiều cường đại Vương giả...Đây là chưa nói đến Cự Ma Đế cùng Khủng Cụ Ma Đế là hai nhân vật đại Ma Đế, mặt khác các Ma Vương Thiên Tà Ma tộc cũng có trên mười gã, bọn hắn cũng đồng dạng như hai tên đại ma đế kia, lúc trước cũng bị phong ấn ở Chân Linh thế giới, tu vi chính thức của bọn hắn là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, về sau bị áp chế mất lưỡng trọng thiên nhưng chí ít cũng có được tu vi Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, tương đương với Lục Tinh chiến lực của Chân Linh thế giới.

San bằng tất cả những chỗ đã ghé qua, hai nhân vật đại Ma Đế cùng với hơn mười tên Thiên Tà Ma Vương một đường càng quét với khí thế như chẻ tre, Chân Linh thế giới Vương giả hóa thành thành từng mảnh huyết vụ, đến mức hài cốt cũng không còn.

"Giết!"

Sở Trung Thiên với mái tóc đỏ rực đang điên cuồng ra tay, hắn không tránh không né mà cùng đối chiến với hai gã đại Ma Vương theo dạng đấu pháp lấy mạng đổi mạng, ngươi một quyền ta một quyền. Cuối cùng nhất, dựa vào hộ thể Cương Nguyên cùng Cương Linh Thể dị thường mà hắn đã giết chết hai gã đại Ma Vương, nhưng bản hắn cũng bị trọng thương trong nhỏ, lồng ngực bị xé mất một khối lớn huyết nhục.

Độc Cô Tuyệt thì gặp phải tình huống càng thảm hại so với Sở Trung Thiên, đối thủ của hắn có chừng ba tên đại Ma Vương, mỗi một gã đều không thể yếu hơn bao nhiêu so với hắn, lấy một địch ba, Độc Cô Tuyệt liên tiếp bại lui, vết thương trên người càng ngày càng nhiều thêm, ngay cả Bất Tử Chi Thân cũng không kịp khôi phục.

"Ha ha, Độc Cô Tuyệt ngươi không nên chết sớm như vậy chứ."

Một cây trường thương gai nhọn từ xa lao đến cắm vào đầu một trong ba gã Ma Vương, là Bắc Minh Huy, hắn tuy đang cười nhưng nước mắt cũng giàn giụa rơi

trên mặt, gia gia của hắn vì cứu hắn mà bị hai gã Ma Vương xé thành từng mảnh nhỏ mà chết, nhưng trước đó còn kịp kéo theo một gã Ma Vương cùng chết, trong cơn phẫn nộ, Bắc Minh Huy liên tiếp bộc phát chiến lực đánh chết một gã Ma Vương còn lại. Ngay sau đó, chứng kiến Độc Cô Tuyệt gặp nguy hiểm, hắn không màng đến việc bản thể của mình chỉ còn lại có nửa người, liền phóng ngọn thương của mình tới cắm vào đầu gã địch nhân.

Phanh!

Nửa người còn lại của hắn thật sự vô cùng yếu ớt, ngay lúc đó đã bị một gã Ma Vương đi ngang qua chém giết thành huyết vụ.

"Ngươi phải tiếp tục sống, ngươi phải giết hết đám súc sinh này..thanh âm của Bắc Minh Huy nhạt nhòa dần rồi tắt hẳn.

"Ahhhhhhhhh." Độc Cô Tuyệt ngửa mặt lên trời gào thét, trên trán gân xanh nổi lên như những con rắn nhỏ đang luồng chạy, mái tóc trắng trên đầu cũng như bay múa, bi phẫn cực độ điên cuồng tăng thêm khiến cho chiến lực của hắn bộc phát ra vô cùng lớn, tiến đến trạng thái nhân đao hợp nhất, cả người hắn lúc này nhanh như điện quang bay xuyên qua lồng ngực một gã Ma Vương, khiến toàn thể huyết nhục của gã nổ tung văng ra tứ phía.

"Mạng của ta hiện tại đã không còn thuộc về ta nữa." Độc Cô Tuyệt trên mặt đầy bi thương, nhưng nỗi đau khổ như được che dấu vào ở chỗ sâu trong lòng, đối với hắn giờ đây chỉ có giết chóc mà thôi.

Trên bầu trời xảy ra đại chiến nhưng đồng thời cũng để cho mọi người đứng ở mặt đất rung động, không hiểu sao tất cả mọi người đều cảm thấy bi thương thống khổ cho những người đã hy sinh, bọn họ vốn là những nhân

vật tôn quý nhất tồn tại ở Chân Linh thế giới này, là những người trong tầng lóp Vương giả, là những yêu nhân trong tầng lớp Yêu Vương, nhưng tất cả đều vì Chân Linh thế giới, vì đời đời con cháu mà bọn hắn không hề có nửa câu oán hận, quyết không lùi bước, dù là

phải chết cũng muốn kéo đối thủ cùng chết theo.

Đại quân Ma tộc lao qua nhu thủy triều vô biên vô tận, tựa như một đàn châu chấu di cư vậy, nếu như nói một ngàn Ma Vương cùng hơn năm trăm Vương giả Chân Linh thế giới giống như hai mảnh mây đen đụng nhau, thì như vậy 200 vạn Ma tộc đại quân cùng một trăm vạn Chân Linh thế giới đại quân công kích cũng giống như hai phiến hải dương đụng vào nhau.

Cả mặt đất như run rẩy, cuồng phong gào thét, sấm chóp vang dội tứ phương, một cảnh tượng như tận thế đang diễn ra.

"Giết!

Song phương nhanh chóng tiếp cận, đại quân phía trước đã bắt đầu ra tay, khí kình gào thét tựa như vạn tiễn truy sát, thoáng chốc lại giống như cuồng phong bạo kích.

Rầm rầm rầm...Thanh âm trùng kích bạo liệt vang vọng khắp chân trời, từng mảnh điểm đen rơi xuống, mỗi điểm đen rơi xuống đại biểu cho một tánh mạng đã kết thúc, giờ này khắc này, nhân mạng hệt như rơm rác vậy.

Rốt cục, đại quân hai bên liều chết đã khiến chiến trường nơi đây máu chảy thành sông, mùi máu tanh xông thẳng lên trời cao.

"Chết đi!"

Thác Bạt Khổ sau lưng hiện ra một Cự Tích hư ảnh, chỉ một cái hất đuôi của nó lập tức đánh những gã Ma tộc gần đó bay ra ngoài, móng vuốt sắc bén tung ra một trảo liền khiến gã Ma tộc trước mặt bị phanh thây.

Cùng kề vai chiến đấu với hắn có rất nhiều người xa lạ, cũng có rất

nhiều người quen, trong đó có một số thiên tài nổi danh mà hắn từng gặp ở cuộc thi Tiềm Long Bảng lúc trước, nhưng qua nhiều năm như vậy nhận thức đã nhạt nhòa, mọi người

đều không còn nhận ra nhau, trong mắt họ lúc này chỉ có Ma tộc.

Ngoại trừ Nhân tộc, Nhân Ma nhất tộc cùng với Bán Yêu nhất tộc và cả Yêu tộc cũng đều tham chiến, tất cả bọn hắn đều có thể biến hóa thành hình dạng nhân loại, đây là một điểm tốt của Hóa Hình Đan mà chỉ ở Huyết Thiên Đại Lục mới có, Hóa Hình Đan ngoại trừ việc để cho hình dạng bên ngoài của bọn hắn có thể hóa thành nhân loại, cũng làm cho bọn hắn có linh trí không kém cỏi nhân loại, giờ đây bọn hắn cũng vì Chân linh thế giới mà kề vai chiến đấu.

Đáng tiếc chính là, bọn hắn chỉ là một phần nhỏ bên trong Yêu tộc, Yêu tộc có thể tồn tại khắp nơi trên thế giới, số lượng cũng rất nhiều, nhưng đại đa số bọn hắn đều không đủ linh trí để nhận thức, bọn hắn chỉ chiến đấu vì lãnh địa của mình mà thôi, căn bản cũng không biết đến cái gì là Chân Linh thế giới, cái gì là đạo lý “tổ chim bị phá, trứng không còn lành” nữa.

"Ha ha, quá yếu, thật sự là quá yếu, cho dù chúng ta đã bị Chân Linh thế giới áp chế nhưng ai cũng có thể địch lại mười tên nhân loại." Một gã Ma tộc có yêu ma huyết thống bắt lấy một Tinh Cực Cảnh Võ Giả nhân loại, hung hăng cắn một cái.

"Lũ súc sinh." Vài Tinh Cực Cảnh Võ Giả hai mắt như huyết hồng lao lên báo thù cho huynh đệ của mình.

"Đúng là không biết tự lượng sức."

Gã Yêu ma nắm lấy thi thể Tinh Cực Cảnh Võ Giả mà hắn đang ăn, hung hăng ném ra ngoài, phanh.. .thi thể lăng không bạo liệt, máu tươi bắn ra tứ phía, vài Tinh Cực Cảnh Võ Giả xông lên cũng lập tức bị đâm xuyên thủng, máu tươi tuôn ra không ngừng mà chết thảm tại chỗ.

Xoẹt! Chợt, một vòng kiếm quang xuyên thủng mi tâm yêu ma.

Ra tay chính là Lãnh Tinh Hàn, ánh mắt của hắn như hàn băng, hắn cũng không

thèm nhìn tới đối thủ, sau khi giết một tên yêu ma liền trực tiếp đi tìm tên khác làm đối thủ.

"Tiểu Tiểu, không phải sợ, bọn chúng đều là súc sinh, giết một con súc sinh thì có cái gì phải sợ hãi chứ."

Diệp Huyền sau khi giết một tên Ma tộc, quay đầu nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của

T”V • rp • Ậ r-TH • Ạ r •

Diệp Tiêu Tiêu nói.

"Nhị ca, coi chừng."

Ngay tại lúc Diệp Huyền quay nguời, đồng thời, một tên Ma tộc liền giết tới, cái búa cực lớn của hắn hướng phía đầu của Diệp Huyền đập vào, tại thời điểm búa sắp rơi xuống, lập tức Diệp Tiểu Tiểu cũng không biết lấy ở đâu ra nguồn khí lực mạnh mẽ, đôi chân nàng giẫm mạnh trên mặt đất, cả người như hóa thành một đạo lưu quang lao lên tung một cước làm chiếc búa kia bị đánh bay ra ngoài. Diệp Tiểu Tiểu vì bị lực phản kình làm cho văng ngược trở lại, khóe miệng ứa máu.

Phản ứng kịp thời, Diệp Huyền tung ra vô số kiếm hoa bao phủ khắp người gã ma tộc, chỉ sau một khắc, gã Ma tộc đánh lén này toàn thân đầm đìa máu tươi mà ngã xuống.

"Vậy mới tốt chứ." Diệp Huyền hướng Diệp Tiểu Tiểu lòng vẫn còn đang sợ hãi, duỗi ra ngón tay cái khen ngợi.

Đại chiến mới xảy ra trong chốc lát mà Chân Linh thế giới đã mất đi gần

trăm vị Sinh Tử Cảnh Vương giả, Ma tộc Ma Vương tổn thất cũng không nhỏ, vượt ra ngoài dự đoán của chúng, cũng phải đến hơn sáu mươi tên bị giết, rất nhiều trong số đó là bị Vương giả Chân Linh thế giới đồng quy vu tận giết chết.

Một mình Diệp Trần đã trọn vẹn giết hơn mười tên Ma Vương, tràng cảnh chiến trường này quả thật vô cùng hỗn loạn, thực lực cường đại không có nghĩa là có thể

giết được nhiều địch nhân, bởi vì khi ngươi công kích địch nhân thì đồng thời cũng có nhiều địch nhân lao tới công kích ngươi, nếu như không phải Diệp Trần có Linh Hồn Lực cực đoan cường đại, có thể vận dụng tâm phân đa dụng, hay nếu như không phải phản ứng nhanh, kịp thời tránh né những công kích trí mạng bất ngờ thì hắn lúc này cũng đã bị trọng thương.

Theo thời gian trôi qua, số người chết bắt đầu hạ thấp, chủ yếu là vì tràng diện chiến trường không còn quá hỗn loạn như trước, khoảng cách giữa các đối thủ tăng lên khá xa nên sẽ không dễ dàng mà trợ giúp nhau nữa.

Ánh mắt quét qua, Diệp Trần chú ý tới Cự Ma Đe, đối thủ của hắn rõ ràng là Mộ Dung Khuynh Thành.

Bằng vào Ác Ma Chi Dực, Mộ Dung Khuynh Thành tuy không đến mức lập tức bị bắt, nhưng cũng đang rơi vào tình huống cực kỳ nguy hiểm.

"Hắn giao cho huynh."

Thân thể hư không chuyển dời, Diệp Trần chặn phía trước mặt Mộ Dung Khuynh Thành, mở miệng nói.

"Vâng." Mộ Khuynh Thành cũng không do dự, Ác Ma Chi Dực vỗ mạnh, ngay lập tức nàng đã biến mất khỏi chỗ đó.

"Ngươi muốn chết!"

Gần như sắp bắt được Mộ Dung Khuynh Thành thì bị Diệp Trần phá hư

mất chuyện tốt, Cự Ma Đe nổi giận gầm lên một tiếng rồi tung ra một nắm đấm có kình lực nặng nề như mười ngọn núi to, một quyền này oanh ra khiến vạn vật đổi dời, dù là Không Gian Chi Lực cũng đều không chịu nổi cái cổ quyền thế này, vô số mảnh vỡ không gian hướng phía Diệp Trần bay vụt qua như những đạo lưu quang ngũ sắc.

Diệp Trần bay xuyên thẳng qua những đạo lưu quang ngũ sắc kia với khí thế như chẻ tre, những lưu quang ngũ sắc này vừa tới gần Diệp Trần chừng ba thước liền bị một tầng kim quang chấn cho nát bấy, kim quang kia là từ trên thân Đồ Ma kiếm trong tay Diệp Trần bắn ra, chẳng biết từ lúc nào mà Đồ Ma kiếm đã trở nên to lớn hơn mấy lần so với lúc bình thường, trở thành một thanh Hoàng Kim Cự Kiếm, Hoàng Kim Cự Kiếm này quả thực là vô kiên bất tồi, chỉ riêng kiếm thế thôi đã có thể tạo thành kim quang thập phần đáng sợ.

Oanh! Nắm đấm của Cự Ma Đe cùng Hoàng Kim Cự Kiếm cùng oanh kích một chỗ, giữa hai người liền xuất hiện một lỗ thủng màu đen to lớn, lực đạo một mực lan đến gần chỗ sâu trong hư không, thanh âm phát ra hệt như núi lửa bộc phát vậy.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, Diệp Trần bay rớt ra ngoài.

"Quả nhiên là Thất Tinh chiến lực." Diệp Trần lập tức đoán được chiến lực của đối phương.

"Ân, vậy mà hắn miễn cưỡng chặn được ư?" Cự Ma Đế tuy không bị thổ huyết nhưng cũng bị đẩy lui mấy chục bước, nắm đấm của hắn run lên một hồi, ngạnh kháng cùng một kiếm có mang theo chấn động lực lượng mãnh liệt của Diệp Trần, cánh tay phải của hắn cũng bị tê rần mà trở nên mềm yếu hơn, cả khí huyết cũng bị sôi trào.

Ảnh mắt trở nên sắc bén, Diệp Trần biết rõ đối thủ lần này không cùng đẳng cấp với những kẻ khác, nếu không đem hết toàn lực thi triển thì rất có

thể sẽ bị giết chết, phải biết rằng một kiếm vừa rồi kia cũng không phải kiếm chiêu bình thường, mà là Chấn Kiếm Quyết đệ tam thức Thiên Tuyệt Kiếm. Lúc trước Thiên Tuyệt Kiếm chỉ mới sơ bộ dung hợp được Thổ Chi Áo Nghĩa, còn hiện tại đã là hoàn mỹ dung họp, trở thành Đỉnh giai áo nghĩa kiếm chiêu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1243: Diệp Trần Đã Chết

"Rất tốt, rốt cuộc cũng tìm được một đối thủ có thể miễn cưỡng cùng ta đấu một trận, giết những tên kia cũng như giết những con sâu con kiến vậy, thật quá mức nhàm chán rồi." trước đó, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Cự Ma Đế đã giết chết mười lăm Vương giả của Chân Linh thế giới, nếu như không phải bị Mộ Dung Khuynh Thành gây ra hấp dẫn chú ý thì con số này còn muốn gia tăng không ít, đối với hắn mà nói, ngăn không được một quyền của hắn thì đều giống như con sâu con kiến mà thôi, mà giết sâu, giết kiến thì quá mức nhẹ nhõm, dù có giết nhiều hơn nữa cũng không thể làm cho người ta thỏa mãn, nếu muốn giết thì phải giết loại nhân vật tuyệt thế như Diệp Trần, giết được một tên như Diệp Trần thì còn lý thú hơn nhiều so với giết 10 hay 20 gã Vương giả bình thường, nói không chừng có thể một lần hành động liền có thể đánh tan tín niệm của cả nhân loại tại Chân Linh thế giới.

"Giết bọn sâu kiến ma tộc, ta cũng rất nhàm chán, chỉ có giết ngươi rồi thì cuộc chiến tranh này mới có thể chấm dứt nhanh hơn ah."

Diệp Trần cũng nghĩ đến, Cự Ma Đế chính là tướng lĩnh tối cao của Ma tộc, chiến trường chém giết hỗn loạn thì vai trò của tướng quân có tác dụng đặc biệt to lớn, bản thân hắn chẳng nhũng là quan chỉ huy mà còn là tinh thần trụ cột của các tướng sĩ, một khi tướng quân vừa chết thì sĩ khí toàn quân tất nhiên sẽ bị tổn hao rất nhiều.

"Giết ta? Thật nực cười, ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi như thế nào giết được ta?"

Cự Ma Đế cười to, Bất Tử Chi Thân của hắn là Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới, ma lực càng hùng hồn vô biên vô hạn, thường nhân cho dù đem hắn đánh chết mười lần thì hắn cũng có thể lần nữa khôi phục lại, tuy nói

thực lực của hắn bây giờ chưa khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong, chỉ là Thất Tinh sơ kỳ chiến lực nhưng cũng có thể coi là Thất Tinh chiến lực, đừng nói là muốn giết chết hắn, thậm chí ngược lại còn bị hắn hành hạ từ từ cho đến chết.

"Tiếp của ta Cự Độ Phá Sát quyền!"

Tiếng cười vẫn còn quanh quẩn thì Cự Ma Đế ngay lập tức giết tới, một quyền vung ra, nắm đấm đen kịt như phủ đầy cả Thiên Địa, quyền ảnh này nhanh chóng phóng đại trong ánh mắt Diệp Trần.

"Còn chưa thăm dò rõ ràng lai lịch của hắn, tốt nhất Siếp Na Huy Hoàng tạm thời không nên thi triển, như vậy sẽ thỏa đáng hơn."

Siếp Na Huy Hoàng là con át chủ bài lớn nhất của Diệp Trần, hai năm qua, Diệp Trần đối với Siếp Na Huy Hoàng có tiến bộ cực lớn, nhưng nếu bộc lộ ra át chủ bài quá sớm sẽ chỉ làm đối phương sinh lòng cảnh giác. Siếp Na Huy Hoàng hoặc là không thi triển, nhưng một khi thi triển thì nhất định phải lấy cho được đầy đủ chiến tích, dù sao lấy thực lực của đối phương thì Siếp Na Huy Hoàng cũng không có khả năng gây ra hiệu quả miểu sát ngay lần đầu tiên.

Vút!

Thu Thủy Kiếm Quyết thức thứ tư Nhất Thu Thủy!

Thân hình bổng bay vút lên, Diệp Trần tay cầm nghiêng Đồ Ma kiếm bổ xéo một kiếm từ trên xuống, mũi kiếm Đồ Ma kiếm lóe sáng không ngừng phát ra kiếm lực có thể áp súc cho không gian xung quanh bị vặn vẹo hệt như một cơn sóng nước màu kim sắc, một kiếm này tựa như ảo mộng xé rách cả thiên địa.

Kiếm lực như một ngọn sóng nghênh hướng nắm đấm đen kịt chết chóc kia.

Ầm ầm ầm!

Quyền thế của Cự Ma Đế vô cùng uy dũng, đến mức gần như không thể tránh đỡ được, thế nhưng cái kiếm khí mang hình dáng cơn sóng nước này chẳng những vừa mềm dẻo cô đọng vừa được dung hợp hoàn mỹ ba loại thuộc tính Kim, Thủy và Thổ khiến uy lực của chiêu thức này trở nên vô kiên bất tồi. Hai kình lực va vào nhau, chỉ thấy cái thủ ấn đen kịt kia bị vô số bọt nước kim sắc làm cho nổ tung, mỗi một đạo bọt nước trong cơn sóng nước đó đều không khác gì một lần kiếm khí thiết cắt vào đối phương.

Trong lúc Diệp Trần cùng Cự Ma Đe đại chiến, những người khác đồng thời cũng đều

tự tìm đối thủ cho mình, đối thủ của Hư Không lão tổ chính là Khủng Cụ Ma Đế, một nhân vật cấp Ma Đố khác của Ma Tộc.

Khủng Cụ Ma Đế thực lực tuy nhiên không bằng Cự Ma Đế, nhưng cũng có được Lục Tinh bá chủ chiến lực, Hư Không lão tổ cùng hắn đối chiến mấy chục hiệp, lập tức bị đánh hộc máu, bay ngược ra ngoài, chật vật không chịu nổi.

"Hư Không Bất Bại chiến pháp!"

Khẽ quát một tiếng, Hư Không lão tổ toàn thân khí tức tăng vọt, phảng phất như đã hấp thu hết toàn bộ bổ chất trong thiên hạ vậy.

"Chiến đấu bí pháp sao?"

Khủng Cụ Ma Đế trong lúc lơ đễnh cho rằng thực lực của đối phương kém hắn rất nhiều, cho dù có thi triển chiến đấu bí pháp đi nữa thì cũng chỉ là ngoan cố chống cự, trừ phi đối phương thi triển chính là Đỉnh giai chiến đấu bí pháp thì mới có thể tạo thành uy hiếp cho hắn. Rất hiển nhiên, Đỉnh giai chiến đấu bí pháp không phải rau cải trắng, hơn nữa thập phần khó tu luyện, trong một trăm người, chưa hẳn có thể có một người tu luyện thành công.

Với tư cách là Lục Tinh Vương giả đồng dạng với Hư Không lão tổ,

Ngục Tổ một người độc chiến hai gã Ma Vương Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, nhưng thực ra bọn chúng đều là Lục Tinh Ma Vương đã bị áp chế. Việc một chống hai như vậy cũng không phải vì hắn tự đại, mà là vì bất đắc dĩ mà thôi. Nếu hắn không ngăn chặn hai gã này thì hội sẽ có càng nhiều Vương giả Chân Linh thế giới bị chết đi. Đến lúc đó, mức độ chênh lệch càng lúc càng lớn, không còn chuyện hắn có thể đối mặt một hay hai gấ địch nhân nữa, mà là ba tên, năm tên, thậm chí mười tên cũng là hoàn toàn có thể xảy ra.

Trên thực tế không chỉ có hắn làm như thế, những người khác cũng bị rơi vào tình cảnh này, ví dụ như Mộ Dung Khuynh Thành, nàng dựa vào tính cơ động của Ác Ma Chi Dực mà một mình có thể trụ được với ba gã Lục Tinh Ma Vương, Huyền Hậu thì

trụ được với hai tên, còn Hư Hoàng thì thực lực chỉ là miễn cưỡng đạt tới Lục Tinh chiến lực nên cũng có thể trụ được với một gã Lục Tinh Ma Vưcmg mạnh hon hắn không ít, mặc dù có Lục giai Linh khu nhưng như trước hắn vẫn bị địch nhân đánh đến thập phần thê thảm, chỉ có thể dựa vào Không Gian Áo Nghĩa mà không ngừng né tránh phản kích.

Mặc dù như thế, bốn người bọn họ bất quá cũng có thể cầm chân được tám tên Lục Tinh Ma Vương, còn có mấy tên khác vẫn đang giết chóc không ngừng, căn bản không có người nào có thể ngăn cản được chúng.

"Không Chi Quả!"

Ở một bên này, vào thời khắc mấu chốt, Không Đế đã lợi dụng vào Không Gian Áo Nghĩa của mình để vây khốn một gã Lục Tinh Ma Vương có chiến lực không không thua kém Hư Hoàng bao nhiêu, trong thời gian ngắn còn có thể chống đỡ được nhưng một hồi sau, hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ, đối với bên trên nghiên cứu Không Gian Áo Nghĩa của hắn thì cường đại vô cùng nhưng cũng chỉ có thể trụ được trong thời gian ngắn mà thôi.

"Để Sở Trung Thiên ta đến làm đối thủ của ngươi!"

Quân số Sinh Tử Cảnh Vương giả của đối phương cũng giảm vô cùng nhanh, lúc này Sở Trung Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, một người thẳng hướng một gã Lục Tinh Ma Vương giết tới.

"Muốn chết."

Gã Lục Tinh Ma Vương này là một lão đầu Ma tộc có thân hình cao lớn vừa đen như một Hắc Lân phiến, trước khi Sở Trung Thiên lao đến thì trong mắt gã ma tộc này, hắn yếu hơn gã không biết mấy lần.

Xoẹt!

Tay phải tung ra một trảo mạnh đến mức lóe ra hàn quang, Ma tộc lão đầu truớc tiên một mực công phá vào hộ thể Cương Nguyên của Sở Trung Thiên, làm trên người hắn bị lưu lại một vết cào sâu đến gần chạm vào nội tạng.

"Quá yếu!" trảo kích vừa qua đi, trên tay Ma tộc lão đầu là mấy khúc xương sườn, chúng chính là của Sở Trung Thiên.Phốc!

Bị trọng thương, Sở Trung Thiên phun ra đại lượng máu tươi, còn tại vết thương, nội tạng đã nát bấy.

"Chết đi."

Ma tộc lão đầu thân pháp thập phần nhanh, phảng phất như du hồn lập loè chạy quanh thân Sở Trung Thiên, dù hắn có cố gắn công kích mấy lần, cũng đều bị gã mau chóng tránh né được. Sau một khắc, ngực Sở Trung Thiên bị xuyên thủng, cánh tay phải dài đến gần 2m của gã Ma tộc lão đầu theo phía sau lưng Sở Trung Thiên xuyên thấu đi ra, trên tay gã cầm lấy trái tim của hắn.

"Có chết thì ta cũng phải đem ngươi cùng chết."

Sở Trung Thiên chăm chú khóa lại cánh tay của Ma tộc lão đầu, toàn thân hắn lúc này như một mũi tên ánh sáng bộc phát ra màu đỏ sậm, đó

chính là dấu hiệu tự bạo, cũng không ai biết hắn từ chỗ nào đã học được một môn tự bạo bí pháp này.

"Ngươi có thể chết, nhưng muốn kéo ta theo cùng thì cũng không thể nào."

Cánh tay phải của Ma tộc lão đầu đột nhiên chấn động, trên người Sở Trung Thiên phảng phất đã bị phá thủng ra vô số lỗ máu khiến máu tươi bắn tung tóe đi ra, mũi nhọn ánh sáng màu đỏ sậm lóe lên rồi vụt tắt, về phần thể nội của Sở Trung Thiên lúc này, huyết nhục đã bị phá hỏng hoàn toàn, đến mức muốn tự bạo cũng không thể tự bạo được, chân nguyên gần như hỗn loạn hoàn toàn.

XÍU...UƯ!! Đúng lúc này, một thanh kiếm sắc bén đột nhiên từ chỗ ngực Ma tộc lão đầu xuyên qua, một loáng sau đó, gã Ma tộc lão đầu bị bạo liệt thành từng mảnh huyết vụ, một nửa trong số đó đã bị trực tiếp xoắn thành hư vô, men theo phương hướng thanh kiếm được phóng đến đây

nhìn lại, nguyên điểm rõ ràng là Diệp Trần.

Đối thủ chính diện của Diệp Trần nhìn như chỉ có Cự Ma Đế nhưng kỳ thật hắn một mực trong lòng đều phân tâm đa dụng, một bên cùng Cự Ma Đe chiến đấu, một bên thi triển Ngự Kiếm Thuật, công kích các Ma Vương phụ cận, một kiếm vừa rồi kia không phải là Địa Sát kiếm thuật, mà là Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật, so với Địa Sát kiếm thuật thì càng tinh diệu hơn. Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật cần Ngự Kiếm Thuật đạt tới 81 Kiếm Tề Phát cảnh giới mới có thể thi triển, mà uy lực của 81 kiếm này đều tập trung ở trên thân kiếm, mỗi một kiếm đều có lực bộc phá vạn phần bá đạo.

Tuy nói Địa Sát kiếm thuật khi hấp thu đầy đủ Địa Nguyên sát khí thì cũng có thể đạt tới loại trình độ này, nhưng lại buộc phải súc tích thời gian, còn Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật lại khồng có nhược điểm này.

Đương nhiên, một kiếm có thể trọng thương Ma tộc lão đầu, chủ yếu vẫn là trước đó Sở Trung Thiên tại trong nháy mắt đã khóa trụ hắn lại, bằng

không, đối phương hoàn toàn có thể ngăn cản thoáng một chút mà không đến mức thân thể đều bạo liệt như vậy.

"Lục Tinh Ma Vương giao cho ta, ngươi đừng muốn chết nhanh như vậy chứ."

Thanh âm Diệp Trần theo chuôi lợi kiếm này đang bay múa bên trên truyền tới. ..

"Đa tạ rồi."

Sở Trung Thiên vận dụng bất tử chi thân khiến thương thế trên người khép lại, sau khi uống một viên thuốc liền lập tức lách mình ly khai khỏi nơi đây.

"Đáng giận!"

Đám huyết vụ tụ tập trở lại, Ma tộc lão đầu há miệng gào thét, một kiếm này có ẩn chứa cường đại đến cực điểm Hủy Diệt Kiếm Ý, hắn có thể cảm giác được trong thể nội của mình, mỗi một tia huyết nhục đều đang bị một tia Hủy Diệt Kiếm Ý rất nhỏ tiến hành phá hoại, hiện tại thực lực của hắn đã bị giảm xuống không ngớt ba thành, hết một nửa tinh lực đã được dùng để khu trừ Hủy Diệt Kiếm Ý.

Thanh Lợi kiếm bất chợt thay đổi phương hướng, một lần nữa thẳng hướng Ma tộc lão đầu.

Bang bang, keng kengggg...Thực lực đại tổn khiến Ma tộc lão đầu bị lợi kiếm chém giết chật vật không chịu nổi, né tránh khắp nơi nhưng các vết kiếm trên người lại càng lúc càng nhiều thêm, trông hắn lúc này tựa như một huyết nhân vậy.

"Ở trước mặt ta, rõ ràng còn dám tâm phân nhị dụng.”

Cự Ma Đố thế công càng ngày càng cuồng mãnh, bất luận một quyền gì tung ra đều có thể đánh chết một gã Lục Tinh Vương giả bình thường. Trong

lúc nhất thời, quyền ảnh như một ngọn núi đang gào thét lao đến Diệp Trần.

"Siếp Na Huy Hoàng!"

Diệp Trần không dám chủ quan để bị quyền ảnh này đánh trúng, dùng vào thực lực của đối phương thì hoàn toàn có thể trong nháy mắt mà đánh trọng thương hắn. Đồ Ma kiếm nơi tay, Diệp Trần phi thân lên, hướng phía đối phương thẳng tiến, sau một khắc, trên mũi Đồ Ma kiếm khởi phát ra hào quang sáng chói hệt như một ngôi sao bị bạo tạc vậy, trong một khắc này, vạn vật xung quanh đều bị cưỡng ép cô đọng lại.

"Đây là thứ gì!" Cự Ma Đố chỉ kịp nói ra một câu, lập tức không thể nhúc nhích được nữa.

Hôm nay, Siếp Na Huy Hoàng đã không còn là Siếp Na Huy Hoàng của lúc trước nữa, tầm ảnh hưởng của nó đã đạt đến phạm vi trăm trượng, ở trong vòng trăm trượng này, bất luận cái vật thể gì cũng đều bị cố định lại, ngay cả cái bá liệt quyền ảnh kia cũng bị ngưng trệ tại trong hư không.

Xoẹt! Đồ Ma kiếm đụng phải mi tâm Cự Ma Đế, có chút trở ngại thoáng một chút liền đâm đi vào trong. Oanhhhhh, cường quang bộc phát, thủ cấp Cự Ma Đế bạo nổ nát bấy, chỉ là điều để cho tâm tình Diệp Trần cảm thấy trầm trọng chính là, một kiếm này gần kề chỉ có thể phá hủy thủ cấp của Cự Ma Đế mà không thể lan đến gần những vị trí khác. Điều này đại biểu cho cường độ ma lực cùng thân thể đối phươmg đã đạt tới một tình trạng không thể tưởng tượng.

"Chết đi!"

Trong một khắc, Cự Ma Đế đã tỉnh lại, mặc dù không có đầu nhưng thanh âm như trước vẫn tán phát ra. Đây là điều hoàn toàn nằm ngoài sự tưởng tượng của Diệp Trần, một quyền bá liệt kia oanh kích vào trên ngực Diệp Trần.

Phốc! Thân thể nát bấy, cả người Diệp Trần bị đánh tan thành huyết vụ

theo hình quạt khuếch tán khắp nơi.

"Diệp Trần !!!!"

Mộ Dung Khuynh Thành hét lên một tiếng, Diệp Trần vẫn chưa đạt tới Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới, bị một quyền đánh tan thành huyết vụ, đó hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ. Trong cơn điên tiết, Mộ Dung Khuynh Thành hướng phía gã Cự Ma Đế đánh tới, nhưng trong một sát na, nàng lại bị phân tâm khi ba gã Lục Tinh Ma Vương liên thủ đánh trúng một kích vào thân thể của nàng.

Từ phương xa, Huyền Hậu sắc mặt tái nhợt không còn một tia huyết sắc, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành đồng thời lọt vào đại nạn, chẳng lẽ Chân Linh thế giới thật sự đã rơi vào tay giặc sao?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1244: Một Kiếm Cuối Cùng Của Lục Thiếu Du

"Diệp Trần đã chết rồi sao?"

Chú ý tới một màn này không chỉ có Huyền Hậu mà còn rất nhiều Sinh Tử cảnh vương giả đang huyết chiến cùng Ma tộc Ma Vương cũng tựa hồ sinh ra cảm ứng, xa xa đều nhìn về phương hướng này xem qua, tuy bọn hắn cách nơi đó rất xa, theo đạo lý mà nói, các động tĩnh tại đây rất không có khả năng khiến cho bọn hắn chú ý tới được, thế nhưng bọn hắn hết lần này tới lần khác đều nhìn đến vì linh hồn lực kích động, qua đó bọn hắn 'thấy được' Cự Ma Đế cùng phía trước hắn hiện lên một mảnh huyết vụ hình quạt khuếch tán ra.

"Hắn đã chết, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Hắn là một tuyệt thế thiên tài, là một truyền kỳ của thời đại này, hắn như thế nào có thể chết được chứ?"

Trong lòng mọi người như hét lên đầy thống khổ, bọn hắn không sợ hi sinh, không sợ tử vong, vào thời khắc mấu chốt, bọn hắn cũng có thể cùng Ma tộc đồng quy vu tận, nhưng cái mà bọn hắn lo sợ chính là nhìn không còn thấy được hi vọng, nhìn không thấy được ánh rạng đông thắng lợi.

"Trần Nhi !!!"

"Đại ca !!!"

Đang trong cuộc huyết chiến, Diệp Thiên Hào, Trầm Ngọc Thanh cùng với Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu, trong nội tâm đau xót vô cùng, giống như đã mất đi một thứ gì đó, một thứ trọng yếu nhất trong cuộc đời đã rời bỏ bọn họ mà đi, cả thân thể cùng tâm trí trở nên thật trống rỗng.

Đột nhiên, một hồi tiếng gầm như sấm rền vang vọng cả phiến thiên không.

"Diệp Trần, ta biết rõ ngươi còn chưa chết, ngươi nhất định là nhân vật huy hoàng đích thực của thời đại này, không kẻ nào có thể giết chết ngươi, cho dù chết thì ngươi cũng phải sống lại cho ta, bằng không, ngươi dựa vào cái gì mà có thể dẫm nát mọi thứ trên đầu Độc Cô Tuyệt ta chứ."

Độc Cô Tuyệt hai mắt bắn ra hào quang đáng sợ, trên mặt nổi gân xanh, mỗi một đao hắn chém ra đều gào thét lên một tiếng, mỗi một đao đó đều mang một uy kình kinh khiếp, vô cùng hung lệ, đối thủ của hắn là hai gã Ma tộc Ma Vương cảm thấy vô cùng hoảng sợ, đối phương vừa trước đó đã đạt với cực hạn bản thân, giờ khắc này lại đồng thời phá vỡ chính cực hạn đó, đao thứ nhất bọn hắn còn có thể miễn cưỡng tiếp được, đao thứ hai, bọn hắn không thể không lui, đao thứ ba, trên người bọn hắn bắt đầu nhuốm máu.. .tựa hồ chuyện gì đó đã xảy ra khiến cho hắn cực độ phẫn nộ.

"Ta đã chết rồi sao? chẳng lẽ sức mạnh của ta chỉ có như vậy thôi sao?"

Một thanh âm nỉ non xuất hiện quanh quẩn tại trong hư không, lúc vừa mới xuất hiện thì rất yếu ớt, yếu ớt như là một tiếng gió thổi vậy.

"Ân?"

Cự Ma Đế đồng tử co rụt lại, linh hồn lực cảm úng được, hắn vạn phần khẳng định, mỗi một tấc huyết nhục của Diệp Trần đều đã bị hắn chấn nát thành những mảnh huyết vụ vô cùng mỏng manh. Cho dù một quyền kia không cách nào hoàn toàn phá hủy cực phẩm phòng ngự khải giáp nhưng cũng không có mảy may cơ hội nào để huyết nhục tồn tại, có chăng chỉ là huyết thủy mà thôi.

Như vậy thì thanh âm này lại là từ chỗ nào truyền tới đây chứ?

"Ta còn chưa có chết, cho dù đã chết thì ta cũng sẽ từ trong địa ngục leo ra để một lần nữa trở về nhân gian này."

"Là Bất Hủ kiếm ý đã đúc lại thân thể của ta."

Thanh âm yếu ớt trở nên cực kỳ hữu lực, cuối cùng đã cùng với không gian sinh ra cộng hưởng, một cổ Bất Hủ bất diệt ánh sáng chói lọi tách ra từ trong mảnh huyết vụ đang tràn ngập kia.

Xoạt!

Mảnh huyết vụ kia bắt đầu tụ họp rồi ngưng tụ ra một đạo thân ảnh.

"Thật tốt quá!"

Mộ Dung Khuynh Thành cũng không chết, Tam đại lục tinh Ma Vương liên thủ tung ra một kích nhìn như có thanh thế rất lớn nhưng kỳ thật tất cả bọn hắn đều chỉ dùng ba bốn thành công lực. Cự Ma Đe trước đó đã phân phó bọn hắn chỉ được phép đánh trọng thương Mộ Dung Khuynh Thành chứ không cho phép đánh chết.

Lúc này, nhìn thấy thân ảnh Diệp Trần xuất hiện, Mộ Dung Khuynh Thành cười vui mà rơi lệ.

"Không chết, thật tốt quá, bất quá cái này không giống như Tích huyết trọng sinh cảnh giới ah!"

Diệp Trần được phục sinh, lại để cho Huyền Hậu cật lực nới lỏng tâm tư, hạ thở ra một hơi nhưng đồng thời cũng sinh ra nghi hoặc về việc Diệp Trần vừa rồi dùng cách gì mà có thể ngưng tụ lại được thân thể. Tuy kết quả không sai biệt lắm cùng với Tích huyết trọng sinh, nhưng trong mắt nàng, điều này hoàn toàn bất đồng, đối với Tích huyết trọng sinh cảnh giới thì huyết dịch cùng ý chí dẫn dắt lẫn nhau, dựa vào ý chí mà nhanh chóng tổ hợp. Còn trong máu của Diệp Trần tuy cũng có ý chí, nhưng vẫn chưa đạt được tình trạng dẫn dắt lẫn nhau, sở dĩ có thể ngưng tụ lại được thân thể là vì Diệp Trần đã dùng cường đại Bất Hủ kiếm ý từ ngoài vào trong, cưỡng ép đem phần đông huyết dịch ngưng tụ lại, dù sao những huyết dịch này đều có mang theo ý chí của Diệp Trần nên một khi vừa hội tụ về cùng một chỗ, lập

tức sinh ra cảm ứng mà tự động xếp đặt rồi đúc lại thân thể.

Bất quá đây là Diệp Trần, còn đối với người bình thường không đạt tới Tích huyết trọng sinh cảnh giới thì khi bị đánh bạo tạc như vậy, cho dù có người khác đứng ra giúp hắn ngưng tụ huyết dịch thì cũng không có khả năng trọng sinh, bởi vì hạch tâm ý chí của hắn đã tiêu tan và ý chí vụn vặt cũng không đủ cường đại.

"Ta biết ngay ngươi sẽ không chết, chỉ có như vậy ngươi mới xứng đáng là ngươi."

Độc Cô Tuyệt cười ha ha, mái tóc trắng bay lên.

"Không thể không nói, ngươi vừa mới tạo ra một cái kỳ tích đấy, đã chết mà lại có thể tự phục sinh, loại chuyện này ta tuy đã nghe nói qua nhưng chưa từng gặp qua, ngươi đã làm cho kiến thức của ta tăng thêm rồi."

Cự Ma Đế theo trong lúc khiếp sợ đã khôi phục lại thần thái rồi sâm lãnh nói.

"Địa Ngục không thu ta, ta cũng chỉ có đường quay trở về thôi, ta còn muốn cảm tạ một quyền kia của ngươi, ta tựa hồ đối với Tích huyết trọng sinh cảnh giới đã có thêm một chút cảm ngộ."

Đạt đến Tích huyết trọng sinh cảnh giới, không phải là sự tình một sớm một chiều, cho dù là thiên tài đi nữa cũng không có khả năng trong vài năm ngắn ngủi mà đạt tới, đừng nhìn Diệp Trần đã có được Huyết Nhục Diễn Sinh đỉnh phong cảnh giới, nhưng muốn thành công đột phá lên cao hơn thì ít nhất cần đến hai ba năm. Hiện tại, hắn có cảm giác, mỗi một tế bào ở bên trong cơ thể mình tựa hồ cũng ngưng tụ đầy đủ ý chí, những ý chí này mặc dù không có hạch tâm ý chí cường đại, nhưng cũng có được ba bốn giai cường độ.

"Không cần cảm tạ ta sớm như vậy, kế tiếp, ngươi vẫn sẽ phải chết thôi, mà người chết thì không cần cảm tạ người sống đâu." Cự Ma Đế không cho

rằng Diệp Trần phục sinh là có thể tạo ra thứ sóng gió nào, hắn có thể đánh bạo tạc đối phương một lần thì cũng có thể đánh bạo đối phương lần thứ hai, mà riêng bản thân hắn dù có bị đối phương đánh bạo tạc đến mười lần đi nữa cũng đều không hề hấn gì.

"Vậy sao? Vậy thì người mở to mắt ra mà xem a!"

Nói xong, Diệp Trần truyền âm cho Mộ Dung Khuynh Thành: "Xem ra muội đối với huynh cũng còn chưa đủ tin tưởng, hãy toàn tâm toàn ý chiến đấu, đừng lo lắng cho huynh, cho dù cục diện có là thập tử vô sinh thì huynh cũng sẽ không dễ dàng chết đi."

"Muội đã biết rồi!"

Mộ Dung Khuynh Thành tâm tình đặc biệt tươi sáng hơn, ngay một khắc Diệp Trần chết đi, nàng cảm giác tựa hồ bản thân mình cũng đã chết rồi, hiện tại Diệp Trần đã sống lại, mỗi một tấc huyết nhục toàn thân nàng đều hoan hỉ sôi trào và vô cùng hưng phấn, một cổ lực lượng hoàn toàn mới tỏa ra khắp trong cơ thể nàng, những thương thế trước đó đều mạnh mẽ tan biến mất.

"Không xong rồi, nàng ta đã triệt để kích hoạt được Hắc Ám ma nữ huyết thống."

Mộ Dung Khuynh Thành đối diện Tam đại lục tinh Ma Vương mà âm thầm cười khổ, Hắc Ám ma nữ huyết thống chính là huyết thống Ma tộc cực kỳ tôn quý, loại huyết thống này một khi kích hoạt thành công sẽ sinh ra thứ lực lượng không gì sánh kịp, tuy rằng loại lực lượng này trong lúc nhất thời không cách nào chuyển hóa thành thực lực,

nhưng nó sẽ theo nàng suốt cuộc đời, mà đối diện với nó thì những Ma tộc có huyết thống thấp hơn nàng sẽ gặp phải một uy áp vô cùng thần bí.

Cũng may trong cơ thể đối phương không hoàn toàn là Hắc Ám ma nữ huyết thống, còn có nhân loại huyết thống, nếu như là Hắc Ám ma nữ thực sự thì chỉ sợ rằng bọn chúng đều không có bất kỳ dũng khí nào mà tấn công

về hướng đối phương.

"Chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi!"

Ánh mắt Diệp Trần trong vắt như bầu trời, đây là loại ánh mắt đã thấu hiểu ra sinh tử cảnh giới.

"Ánh mắt thật đáng ghét."

Cự Ma Đế khẽ quát một tiếng, không gian quanh thân hắn vỡ tan từng khúc văng tung tóe, cả người hắn hóa thành một đạo vòi rồng màu đen mang theo quyền ảnh tràn ngập hướng phía Diệp Trần ập tới.

Oanh!

Cả bầu trời rung động lắc lư, hai thân ảnh không ngừng giao thoa, lập tức ở bên trong đã giao thủ mấy chục đến hơn trăm lần.

"Không đúng, công kích của ta đã tăng lên không ít nhưng vì sao hắn vẫn một mực vô sự như vậy."

Cự Ma Đế càng đánh càng cảm thấy được có điều gì đó không đúng, chiến lực Diệp Trần so với hắn đã yếu đi không ít, nhưng tại sao đối phương lại ít bị tổn thương hơn, mà lại còn tiếp được các công kích của hắn.

"Là ý chí, ý chí hộ thể sao?"

Giao thủ hơn mười chiêu sau đó, Cự Ma Đe rốt cục cũng đã hiểu ra việc đối phương có ý chí hộ thể, có vẻ như loại ý chí này chính là Bất Hủ ý chí nên đại bộ phận công kích của hắn đều vượt qua.

"Ngươi đoán đúng rồi đấy."

Diệp Trần thanh âm truyền tới.

"Vậy thì nhìn xem là ý chí của ngươi mạnh, hay ma lực của ta hùng hậu hơn?" Cự Ma Đế ừong mắt che kín sát cơ, hắn quyết định, nhất định dù phải

trả một cái giá lớn thế nào cũng phải giải quyết cho được đối phương, nếu không, còn thật không biết hắn có thể phát triển đến mức nào, phải biết rằng ý chí hộ thể một khi đạt tới tình trạng cực kỳ rõ ràng như vậy, thì điều đó đại biểu cho ý chí của hắn đã tiến vào bát giai cảnh giới rồi. Bát giai ý chí cùng với thất giai ý chí là một đường ranh giới mà vô số người bị kẹt tại phía dưới bát giai, bản thân hắn cũng không ngoại lệ.

Đúng như Cự Ma Đế suy đoán, Bất Hủ kiếm ý của Diệp Trần hoàn toàn chính xác đã tiến giai, từ lục giai đỉnh phong đã đạt đến thất giai sơ kỳ, tương đương với bát giai kiếm ý bình thường. Trong một sát na giữa sự sống và cái chết, lòng trắc ẩn trong Diệp Trần đã biến thành Bất Hủ lực lượng, làm cho Bất Hủ kiếm ý lần đầu tiên vượt qua Hủy Diệt kiếm ý mà hoàn thành tiến giai.

Bất Hủ kiếm ý sau khi tiến giai thì trên phương diện công kích lực được tăng phúc cũng không lớn hơn bao nhiêu so với Hủy Diệt kiếm ý, nhưng ở phương diện phòng thủ lại không thứ gì có thể sánh kịp, chỉ cần thúc dục đôi chút Bất Hủ kiếm hồn thì ngay lập tức sẽ có một tầng Bất Hủ kiếm ý tràn ngập bao bọc bên ngoài thân thể. Không khoa trương mà nói, dù không khởi phát hộ thể chân nguyên thì vương giả từ lục tinh trở xuống cũng đừng mong có thể gây thương tổn được hắn.

Diệp Trần ở bên này chuyển nguy thành an, nhưng ở các địa phương khác lại càng gặp phải gian nan nhiều hơn.

Ma tộc Ma Vương có số lượng thật sự nhiều gấp đôi vương giả Chân linh thế giới, trên cơ bản, mỗi một vị vương giả Chân Linh thế giới đều phải lấy một địch hai, trong thời gian ngắn bọn hắn còn có thể chống đỡ nhưng một lúc sau liền bắt đầu có vương giả vẫn lạc, mà sau khi giết chết đối thủ, Ma tộc Ma Vương liền lập tức trợ giúp các Ma Vương khác tru sát đối thủ.

Mà trên tính toán là lấy một địch hai, nhưng sự tình thực tế thì bết bát hơn nhiều, những tên lục tinh Ma Vương gần như không có đối thủ, nguyên một đám bọn hắn giết người như ngóe, tới nơi nào thì vương giả ở chỗ đó bị giết ngay mà không cần nghĩ ngợi nhiều, nếu vẫn một mực không có người

ngăn cản bọn hắn thì Chân Linh thế giới sớm muộn hội sẽ rơi vào tay giặc, dù sao thì cũng chỉ có một Diệp Trần mà thôi.

"Cùng chết."

Dưới tình huống hẳn phải chết, không ngừng có những vương giả Chân Linh thế giới cùng địch nhân đồng quy vu tận, nhưng bi ai nhất chính là, trong mười vụ tự bạo thì chỉ có ba bốn lần có thể thành công.

"Hạ Hầu Tôn ta không cam lòng, nếu có kiếp sau, nhất định ta phải huyết tẩy Ma tộc."

Đã có nhiều vị Vương giả thiên tài đích thực chết đi, hiện tại lại thêm Hạ Hầu Tôn cửa Hư Không Môn đã bị hai gã Ma Vương liên thủ chấn thành phấn vụn.

"Tôn nhi!" Hư Hoàng trong nội tâm vô cùng bi thống.

"Diệp Trần, đây là một kiếm cuối cùng của ta, ngươi cũng nên xem qua."

Lục Thiếu Du thần sắc không vui không buồn, quyết tâm dùng một cái giá cực lớn để đánh chết đối thủ, huyết nhục của hắn bốc hơi tạo nên lực lượng vô cùng khủng bố hội tụ vào bảo kiếm trong tay, sau đó một kiếm thẳng hướng gã lục tinh Ma Vương trước mặt vọt tới.

Phốc phốc!

Bảo kiếm xuyên thủng thân thể của đối phương, nhưng đồng thời Lục Thiếu Du cũng bị phấn thân toái cốt, không còn sót lại chút gì.

"Rõ ràng có thể đánh bại hộ thể ma lực của ta, thật sự là không thể tưởng tượng nổi." gã lục tinh Ma Vương này đã giết không ít vương giả Chân Linh thế giới rồi, Lục Thiếu Du bạo phát ra một kiếm khiến sinh ra uy hiếp cực lớn đối với hắn, đây quả thực là sự tình không thể dùng lý lẽ mà nói, phải biết rằng chiến lực đối phương mới chỉ là Ngũ Tinh sơ kỳ, mà một kiếm vừa

rồi kia có uy lực rõ ràng là mạnh hơn trước gấp 10 lần.

"Ta nhìn thấy rồi, giờ khắc này, kiếm pháp của ngươi đã vượt qua ta."

Diệp Trần trong nội tâm vô cùng nặng trĩu, một kiếm kia của Lục Thiếu Du chính là một kiếm thiêu đốt sinh mệnh, cho dù không bị lục tinh Ma Vương đánh chết thì bản thân cũng không thể sống được bao lâu, đây là sự chấp nhất cuối cùng của một đời kiếm khách, cũng là dâng kính cuối cùng của hắn đối với kiếm đạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1245: Từ Tĩnh Đến

Nếu như nói cuộc chiến giữa các Vương giả là thảm thiết nhất thì như vậy trong cuộc chiến giữa các Cao cấp Võ Giả chỉ có thể xem nhân mạng như rơm rác để hình dung, trên cơ bản, mỗi thời mỗi khắc đều có thêm hàng nghìn người chết đi, chỉ trong thời gian nửa canh giờ ngắn ngủi, quân số đôi bên tử thương đã vượt qua hai mươi vạn.

"Hoàng Cấp Phá Liệt Quyền!"

Một mảng lớn quyền kình xích hoàng sắc được bắn ra, những tên Ma tộc bị rơi vào vùng bao phủ của quyền thế này nhao nhao bạo liệt mà chết, người tung ra một quyền này không phải ai khác mà chính là Tĩnh Ngạo Huyên.

Sau khi nhóm người Diệp Trần lần lượt tiến vào Sinh Tử Cảnh thì đám người Tĩnh Ngạo Huyên, Lý Tiêu Vân đều được xem là những tồn tại vô địch phía dưới cấp bậc Sinh Tử Cảnh, hôm nay Tĩnh Ngạo Huyên đã có được cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng đỉnh phong, thực lực không kém bao nhiêu so với một Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, một mình nàng cũng đã có thể giết trọn vẹn gần trăm tên Ma tộc.

"Con ả này quá mức hung hăng càn quấy rồi, chúng ta mau cùng liên thủ giết ả đi."

Tĩnh Ngạo Huyên quá cường thế đã dẫn đến sự chú ý của đám cao thủ Ma tộc, chỉ chốc lát sau công phu đã có bảy gã Ma tộc Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới vây quanh nàng, mà cảnh giới chiến lực thực sự của bảy gã ma tộc này đều đồng dạng với Tĩnh Ngạo Huyên, nhưng vì đã bị Chân Linh thế giới quy tắc áp chế nên thực lực của chúng đã bị hạ thấp đến Sinh Tử Huyền Quan đệ nhất trọng.

"Giết!

Bảy tên ma tộc liên thủ công kích hướng Tĩnh Ngạo Huyên.

Khí kình phát ra mãnh liệt khiến cho cát bay đá chạy mù mịt, sau mấy chục hiệp, Tĩnh

t!

Ngạo Huyên bằng vào thực lực tuyệt đối đã đánh chết năm tên Ma tộc, nhung bản thân mình cũng bị trúng phải một quyền và một chưởng của hai tên Ma tộc còn lại, cả người hướng mặt đất rơi xuống.

"Ma Lực quyền!"

Đắc thế không buông tha người, một gã Ma tộc am hiểu bí tịch quyền pháp võ học đã thi triển ra một quyền đánh giết về hướng Tĩnh Ngạo Huyên.

X >

Am âm!

Đúng vào lúc này, một tầng vô hình bình lưu xuất hiện trước người nàng ngăn chặn một quyền này.

Cách đó không xa, xuất hiện hai người, một là Lý Tiêu Vân, và một là bạn gái của hắn u Tâm Thánh Nữ, vừa rồi chính u Tâm Thánh Nữ đã lấy ý niệm của mình tạo ra một vòng bảo hộ giúp cho Tĩnh Ngạo Huyên thoát chết trong gang tất.

"Tĩnh Ngạo Huyên, đừng chủ quan như vậy."

Nói chuyện đồng thời thân hình Lý Tiêu Vân lập loè, quạt sắt trong tay hắn huyễn hóa ra vô số tàn ảnh, phanh một tiếng, thân thể tên Ma tộc vừa rồi truy kích Tĩnh Ngạo Huyên liền bị chia năm xẻ bảy, còn tên Ma tộc còn lại kia đã bị u Tâm Thánh Nữ khởi phát ý niệm đập tan cả thủ cấp.

"Đa tạ hai vị đã cứu giúp!"

Tĩnh Ngạo Huyên kịch liệt thở dốc, kỳ thật nếu không phải đã tiêu hao quá lớn chân nguyên sau thời gian dài chiến đấu thì bảy tên ma tộc này không có khả năng uy hiếp được nàng.

Lý Tiêu Vân thở dài: "Chúng ta giết còn chưa đủ, bất kể là thực lực trung bình hay năng lực chiến đấu bền bỉ thì bọn Ma tộc đều muốn vượt xa chúng ta."

Chân Linh thế giới ở bên này, nhìn như có một trăm vạn đại quân, tương đương với một nửa Ma tộc, nhưng trên thực tế thì thực lực đoán chừng không bằng một phần ba Ma tộc, trong đội quân Ma tộc, dù đã bị áp chế rồi nhưng tu vi thấp nhất của chúng đều là Tinh Cực Cảnh trung kỳ, mà Chân Linh thế giới Võ Giả có tu vi thấp nhất chính là Tinh Cực Cảnh sơ kỳ. Có lẽ Võ Giả Chân Linh thế giới đã dựa vào ưu thế võ học mà hơi chút bù đắp vào sự chênh lệch này, thế nhưng, nếu thời gian chiến đấu kéo dài thì tất cả mọi người đều trở nên mệt mỏi, chân nguyên bị tiêu hao không ít, khả năng tồn tại so ra hoàn toàn kém hơn bọn Ma tộc.

"Vậy thì cứ tiếp tục giết thêm chúng đi!"

Thoáng bình phục một chút khí tức, Tĩnh Ngạo Huyên thân hình lóe lên, hướng đến địa phương có nhiều Ma tộc mà lao đi.

"U Tâm, có lẽ hai chúng ta sẽ chết trong trận chiến này, nhưng ở thời khắc cuối cùng này, có nàng bên cạnh, ta đã cảm thấy thật mãn nguyện." Lý Tiêu Vân thâm tình nhìn về phía u Tâm Thánh Nữ.

u Tâm Thánh Nữ vuốt ve khuôn mặt Lý Tiêu Vân, "Vâng, muội cũng vậy."

Trong quá trình cùng Ma tộc chém giết, u Tâm thánh nữ có chút không yên lòng, thỉnh thoảng nàng quay đầu lại nhìn về phía chân trời mà trong lòng thầm nghĩ: “Tại sao vẫn còn chưa tới nơi, hãy nhanh lên!”

"Kiếm Xà trận!"

"Kiếm Long trận!"

"Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận!"

Trên chiến trường, có một đám người thập phần gây chú ý ánh mắt của người ngoài, bọn họ là những môn nhân của Lạc Trần Kiếm Tông, thực lực mỗi người trong bọn

hắn không tính là quá mạnh mẽ, thế nhưng bọn hắn lại có thể bố trí ra kiếm trận, dùng kiếm trận chi lực để đánh chết địch nhân. Trong đó, Kiếm Xà Trận cần 33 người liên thủ bố trí, Kiếm Long trận cần 42 người, mà lợi hại nhất là Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận, cần đến 49 người.

Liếc nhìn lại, Kiếm Xà Trận có khoảng chừng hơn mười đạo, Kiếm Long trận có bảy đạo, Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận cũng có hai đạo. Bằng vào những hệ kiếm trận này, bọn hắn cũng có thể lấy một địch hai, lấy một địch ba, mặc kệ có bao nhiêu gã Ma tộc đến cũng đều bị kiếm trận chi lực đánh cho nát bấy, thế trận đánh tới đâu thắng đó mà không gì cản nổi, có thể nói là vô kiên bất tồi, thậm chí có vài tên Ma tộc đạt cảnh giới Sinh Tử Huyền Quan đệ nhất trọng cũng bị giết chết dưới uy lực của Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận.

"Kiếm trận thật là lợi hại, bằng vào thế trận này cũng có thể làm cho Lạc Trần Kiếm Tông dương danh thiên hạ, xứng đáng với danh tiếng đệ nhất kiếm tông."

Không ít võ giả xung quanh đối với Lạc Trần Kiếm Tông thể hiện lòng ngưỡng mộ, trước đây, Lạc Trần Kiếm Tông tuy nhiên nổi danh, nhưng đó là vì có mặt Diệp Trần, chỉ cần có Diệp Trần trấn thủ thì tông môn của hắn tựu cũng có thể vượt qua đệ nhất tông, nhưng nếu không có Diệp Trần thì Lạc Trần Kiếm Tông cũng chỉ tương đương với một Lục phẩm tông môn tầm thường mà thôi, nhưng hiện tại đã có các thế kiếm trận này thì dù cho Diệp Trần không tại vị, Lạc Trần Kiếm Tông cũng vẫn tất nhiên là một Đỉnh giai

Lục phẩm tông môn.

"Chắc hẳn đây là kiếm trận do Kiếm Vương Diệp Trần sáng tạo ra! Chỉ có kinh tài tuyệt diễm như hắn mới khồng chỉ có cực hạn tại kiếm pháp, mà còn có thế phát dương quang đại kiếm đạo đến mức như thế này ah."

Có người trong lòng suy đoán.

"Cái kiếm trận này của Trần Nhi quả thật vô cùng thực dụng.”

Một trong số các trận pháp Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận, mà trong đó được bố trí

nhân lực đều là các cá nhân có tu vi Linh Hải Cảnh và dùng Diệp Thiên Hào làm trận nhãn. Lúc này, Diệp Thiên Hào đối với Trầm Ngọc Thanh cười nói.

"Đáng tiếc, Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm trận lợi hại hơn vẫn không có biện pháp bố trí đi ra." Trầm Ngọc Thanh lông mày một mực nhíu lại, bọn hắn bên này mọi việc đều thuận lợi, còn ở các địa phương khác lại có rất nhiều người chết, Lạc Trần Kiếm Tông cũng có ba đạo Kiếm Xà Trận cùng một đạo Kiếm Long Trận bị công phá.

"Bát Quái Diệt Tuyệt kiếm trận, cho dù có Trần Nhi giảng giải nhung cũng quá mức thâm ảo rồi."

Diệp Thiên Hào cảm thán, nội tình Lạc Trần Kiếm Tông vẫn còn quá nhỏ bé, nếu như cho bọn hắn thêm mười năm nữa, thực lực tổng hợp của Lạc Trần Kiếm Tông nhất định có thể tăng gấp đôi, nếu như thêm được 100 năm, thực lực Lạc Trần Kiếm Tông sẽ gia tăng gấp 10 lần cũng có thể.

"Bốn mươi hai tên!"

"Bốn mươi ba tên!"Trương Hạo Nhiên tuy là người của Lạc Trần Kiếm Tông nhưng con đường sinh tử của hắn đã sớm được định hướng rồi, cho nên hắn không chủ tu kiếm pháp mà là quyền pháp, chỉ bằng một đôi tay

không mà đánh giết Ma tộc.

"Lâm Kỳ, ngươi giết được bao nhiêu tên rồi?" Xa xa, Trương Hạo Nhiên thanh âm rơi vào bên tai Lâm Kỳ.

"Năm mươi tên rồi!"

Một đao bổ vào thân thể ba tên ma tộc đối diện, Lâm Kỳ nói tiếp: "Hiện tại đã thành 53 tên rồi ah."

"Khá lắm, xem ra ta càng phải cố gắng hơn nữa ah."

Ý chí chiến đấu trên người Trương Hạo Nhiên không giảm mà trái lại còn gia tăng, hắn và Lâm Kỳ cũng không phải thuần túy cạnh tranh, mà là mượn sự cạnh tranh để cho chính mình quên đi sự mệt mỏi.

"Khặc khặc, chết đi!"

Gã Lục Tinh Ma Vương sau khi đánh chết Lục Thiếu Du, hắn lại càng quét không thôi, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, ngay cả hai người Liệt Thiên Thương Hoàng cùng Nhạc Hoàng liên thủ lại cũng đều không thể ngăn trở hắn, chỉ chốc lát sau công phu, hai người họ đã bị giết chết tại chỗ.

Mà đến lúc này, số lượng Vương giả Chân Linh thế giới chỉ còn chừng hơn hai trăm vị, còn Ma tộc bên kia như trước có hơn bảy trăm tên Ma Vương, chênh lệch kéo lớn đến gấp ba lần.

Tại phía chiến trường bên kia.

Phốc!

Một thanh lợi kiếm đâm xuyên cả không gian, gã Ma tộc lão đầu có Lục Tinh chiến lực rốt cục không cách nào tiếp tục thi triển Tích Huyết Trọng Sinh, đã triệt để vẫn lạc.

"Cuối cùng cũng chết rồi!"

Diệp Trần đang cùng Cự Ma Đế đại chiến thì có chút tùng hạ một hơi, trước đó hắn đã sắp đánh chết Ma tộc lão đầu rồi, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại bị Cự Ma Đế một quyền đánh bạo thân thể, từ đó lại để cho Ma tộc lão đầu tránh được một kiếp, sau khi khôi phục lại, Diệp Trần tiếp tục thi triển Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật đuổi giết gã Ma tộc đó, đến lúc này, mặc cho hắn có chạy trốn tới mười mấy vạn dặm bên ngoài cũng đều không thể thoát khỏi.

"Cho dù ngươi giết nhiều hơn một hai vị ma tộc ta thì cũng không thể xoay chuyển

được gì đâu."

Cự Ma Đế vừa tung thế tấn công như cuồng phong bão táp nhưng đồng thời cũng không quên dùng lời lẽ đả kích tư tưởng Diệp Trần.

"ít nhất chúng ta đến giờ phút này cũng còn không thất bại!"

Diệp Trần kiệt lực đón đỡ công kích của Cự Ma Đế.

"Vậy ngươi tựu trơ mắt mà nhìn tất cả nhân loại các ngươi chết hết đi!" Cự Ma Đố ánh mắt rất lạnh vừa buông lời nói. Quả thật, Chân Linh thế giới có thể cầm cự đến bây giờ cũng đã vượt quá dự liệu của hắn, nhưng bất quá với tình trạng hiện giờ thì cũng không còn khả năng nào khác nữa rồi, Ma tộc còn có hơn bảy trăm tên Ma Vương, đủ để nghiền áp tất cả Chân Linh thế giới Vương giả.

"Thật sự phải tuyệt tử rồi sao?" tâm tư nặng trĩu, Diệp Trần hướng phía Long Thần Thiên Cung nhìn đến, thầm nghĩ : “Từ Tĩnh sư tỷ, lúc này không đến thì còn chờ đến khi nào.”

Trong hư không vô tận, có một cái không gian hình tròn.

Ngangggggggggg!

Thanh âm rồng ngâm cao vút phát ra, Không Gian Chi Lực cuồn cuộn

trong hư không đều phảng phất như có thể ngưng kết lại.

Sau một khắc, một đạo Kim sắc thân ảnh từ trong không gian hình tròn kia lướt ra, phảng phất tốc độ nhanh như Kim sắc quang mang.

"Diệp sư đệ, ta đến đây!"

Một mái tóc dài mềm mại, thân mặc áo bào Kim sắc, cả đôi mắt Từ Tĩnh lúc này cũng đều mang một màu Kim sắc, trên khuôn mặt bóng loáng trắng noãn của nàng không

có bất kỳ khuyết điểm nhỏ nhặt nào, lại hiện ra một vầng sáng nhàn nhạt Kim sắc, toàn thân tràn ngập khủng bố lực lượng làm cho cả hư không bị run rẩy, bất luận kẻ nào đứng trước mặt nàng, đều có cảm giác bản thân mình trở nên thật nhỏ bé.

Vèoooooo!

Kim quang lóe lên, Từ Tĩnh biến mất vô tung vô ảnh.

Vọng Hải vực, một đạo thủy triều màu đen trông như một đống bừa bộn, thỉnh thoảng trùng kích cùng một chỗ, lưu lại đó chính là vô tận huyết thủy cùng hài cốt, khí tức thiên địa trở nên vô cùng thảm thiết, toàn bộ Chân Linh Đại Lục đều có thể cảm nhận được và cũng có thể lắng nghe được sự thống khổ từ chiến trường này.

Loáng thoáng ở bên trên chiến trường, mọi người tựa hồ đã nghe được một thanh âm rồng ngâm.

Trong lúc lơ đễnh, bọn hắn cho rằng đó chỉ là ảo giác, đại chiến đến bây giờ, bọn hắn đã thập phần mệt mỏi và bắt đầu xuất hiện ảo giác là điều rất bình thường, có thể ở trong ảo giác mà chết cũng là một chuyện tốt, ít nhất sẽ không thống khổ như vậy.

Ngang! Âm thanh rồng ngâm tiếp tục vang lên, âm lượng so với lúc trước đã cao hơn gấp 10 lần.

"Không đúng, đây không phải ảo giác, thật sự âm thanh rồng ngâm."

Không ít Hóa Hình yêu thú có cảm giác hai đầu gối mình như nhũn ra, đây là bản năng phản úng của kẻ bề tôi đối với kẻ bề trên.

Ầm ầm!

Vô tận kim quang bộc phát, cả phiến không gian thiên địa phảng phất như biến thành Kim Sắc, toàn bộ huyết khí tỏa ra từ chiến trường như bị ngưng kết thành từng đám mây huyết sắc lơ lững trên bầu trời, vào lúc này, một Kim sắc thân ảnh khổng lồ

không biết dài đến dường nào hiện ra và phi tốc trên không, nhìn như chậm chạp nhưng kì thực lại nhanh đến mức tận cùng, đến mức, những đám mây máu kia nhao nhao bị xua tản ra, rồi trực tiếp bị chôn vùi để lại cho bầu trời trở nên thanh thoát hơn. Không tới một cái chóp mắt, cái thân ảnh khổng lồ kia đã biến mất.

"Đó là một vị Thần Long!" Có Hóa Hình yêu thú chứng kiến tràng cảnh này mà trên mặt tách ra một thành kính hào quang, cả Thần Long cũng đều đã đến tham chiến thì bọn hắn còn ngại gì sống chết chứ.

Tới gần Vọng Hải vực, nhóm Vương giả vẫn không ngừng chém giết, trên cơ bản, mỗi Vương giả Chân Linh thế giới lúc này đều như đối mặt với ba gã Ma tộc Ma Vương.

"Có chết cũng không tiếc." Yến Phượng Phượng trên mặt lộ ra dáng tươi cười, cho tới bây giờ, nàng đã giết chết sáu tên Ma Vương, kể ra cũng đã “đủ vốn” rồi, trên người nàng bắt đầu khởi phát ra một ngọn lửa màu xanh nóng như thiêu đốt, đó là thời điểm Yến Phượng Phượng đang định tự bạo thân thể.

Oanh!

Ngay lúc này, một đầu Cự Long dài chừng mấy ngàn dặm đã xuất hiện, toàn thân tỏa ra thuần khiết kim quang lao ngang qua chỗ Yến Phượng

Phượng, tốc độ của nàng nhanh đến mức không cách nào hình dung, chứng kiến một màn này, Yến Phượng Phượng như lấy lại được tinh thần mà ngừng thực hiện bạo thể, bốn gã Ma Vương đang bao vây quanh thân nàng bỗng nhiên triệt để tan biến mất, phảng phất như chúng chưa từng tồn tại qua.

Loại tràng diện này nhiều lần phát sinh, tất cả mọi người đều thấy được một đầu Cự Long đã xuyên thẳng qua nơi bọn hắn đang đứng, chỉ trong khoảng thời gian nháy mắt đã có vài chục tên Ma Vương bị bạo liệt khi Cự Long trùng kích qua. Thực lực Cự Long cao bao nhiêu thì bọn hắn cũng không biết, nhưng bọn hắn chỉ biết là, luận về năng lực giết địch thì cho dù là Diệp Trần hay Cự Ma Đế đều so ra kém hơn không ít, chỉ riêng cái thân thể to lớn mấy ngàn dặm kia cũng đã có thể dọa cho người ta trở nên ngây ngốc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1246: Một Thương Đổi Một Thương

"Đây là Cự Long sao?"

Hư Không lão tổ cùng Ngục Tổ trừng to đôi mắt, bọn hắn cũng từng nghe về Cự Long trong truyền thuyết, nhưng từ xưa đến nay, mặc dù không có mấy người từng bái kiến Cự Long nhưng các thông tin về Cự Long được không ít sử sách ghi lại và lưu truyền tới tận ngày nay.

Theo truyền thuyết, Cự Long một khi trưởng thành hiển nhiên sẽ là một Yêu Vương, kẻ yếu nhất trong bọn hắn cũng cường đại hơn gấp 10 lần so với Sinh Tử Cảnh Vương giả cùng cảnh giới, lực lượng của bọn hắn có thể đánh bay cả một vì sao, long trảo có thể được so với thần binh lợi khí, Long Lân lại tương đương với Cực phẩm phòng ngự Bảo giáp, Hơi thở rồng của bọn hắn có thể phá hủy mọi thứ uy lực công kích của địch nhân, còn Long Uy lại có thể làm cho mọi hành động của địch nhân trở nên chậm chạp, những người nhỏ yếu thậm chí không thể cử động.

Cự Long chính là sinh vật có tánh mạng ở vào tầng mắt xích cao nhất của tạo hóa, trong truyền thuyết của Chân Linh thế giới, chỉ có Dục Hỏa Trùng Sinh Phượng Hoàng mới có thể so sánh cùng Cự Long, mà nói về lực lượng thì Phượng Hoàng cũng không bằng được Cự Long.

Hư Không lão tổ cùng Ngục Tổ cảm thấy tuyệt đối bất ngờ vì Chân Linh thế giới vẫn có Cự Long còn sống, hơn nữa Cự Long này rõ ràng đã đạt đến cấp bậc Yêu Vương.

"Rốt cuộc cũng đã tới rồi!"

Huyền Hậu có cảm giác như trút được một gánh nặng, tuy Từ Tĩnh đến cũng không có nghĩa là bọn hắn có thể chuyển bại thành thắng, nhưng ít ra

có thêm một đại tướng thì đội quân sẽ có thêm nhiều sức mạnh hơn.

Bằng vào trực giác của nữ nhân, Mộ Dung Khuynh Thành mơ hồ đoán được Hoàng Kim cự long kia là ai, nhưng có điều là nàng cũng chưa từng gặp mặt qua Từ Tĩnh, sư tỷ của Diệp Trần tại Lưu Vân Tông.

"Hoàng Kim cự long, thật đúng là một thân phận kỳ lạ." Mộ Dung Khuynh Thành thu hồi ánh mắt, không hề phân tâm.

"Ha ha, Hoàng Kim cự long là tướng lĩnh bên này của chúng ta, trận chiến tranh này có thêm hi vọng rồi."

"Có Diệp Trần cộng thêm Hoàng Kim cự long, thắng lợi này tất nhiên sẽ thuộc về chúng ta rồi."

Việc Từ Tĩnh gia nhập đội quân đã làm cho sĩ khí toàn quân của Chân Linh thế giới bùng phát mạnh mẽ, khí huyết tất cả mọi người như sôi trào, thậm chí còn có nhiều người tiến vào trạng thái đột phá cực hạn của chính mình.

"Từ Tĩnh sư tỷ, nàng cuối cùng cũng đã đến rồi!" Nhìn thấy Hoàng Kim cự long to lớn chừng mấy ngàn dặm kia, Diệp Trần tắc luỡi một hồi, bản thân hắn cũng không nghĩ tới Cự Long chân chính lại khổng lồ đến như vậy, ban đầu ở bên trong Hóa Long Trì, bản thể cự long của Từ Tĩnh cũng tựu dài hơn 10 mét mà thôi, vậy mà bây giờ bản thể của nàng lại như một tòa núi cao lớn, người khác phải phóng hết tầm mắt cũng nhìn không hết.

"Diệp sư đệ, ta đã không nghĩ đến tình huống nơi này lại trở thành hoang tàn như vậy, nếu sớm biết như vậy, ta nên sớm thoát ly khỏi Hóa Long Trì." thanh âm Từ Tĩnh trực tiếp vang lên tại trong đầu Diệp Trần.

"Ngồi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi, hiện tại nàng đến cũng không muộn, mấy tên Lục Tinh Ma Vương tựu giao cho nàng rồi, chỉ cần giết hết bọn hắn thì hi vọng thắng lợi của chúng ta sẽ tăng thêm một thành nữa rồi."

Bây giờ không phải là thời điểm nói nhảm, Diệp Trần ngay sau đó nói.

"Được." Thân thể khổng lồ bắt đầu di chuyển, Từ Tĩnh hướng phía gã Lục Tinh Ma Vương gần nhất phóng đến, trên đường đi, thuận tiện giải quyết triệt để hơn mười tên Ma Vương không kịp né tránh

"Mặc kệ ngươi có phải Cự Long hay không, tiếp ta một thương !"

Gã Lục Tinh Ma Vương có chiều cao ba mét đứng cách Từ Tĩnh không xa, xuôi theo xương sống trên lưng hắn bắt đầu mọc ra hơn mười cái gai xương, hắn gặp Hoàng Kim cự long đang du động tới mà cả kinh, chợt trên gương mặt đang lộ ra nét kinh sợ đó bắt đầu nảy ra một vẻ dữ tợn, loại "vẻ dữ tợn" này cũng giống như hắn đã bị dồn vào đường cùng, hệt như một con thỏ đang đứng trước miệng cọp vậy, chỉ riêng bản thể khổng lồ của Hoàng Kim cự long cũng đủ dọa cho hắn điếng người rồi.

Phốc!

Phanh!

Hắc Ám sắc thương được hắn phóng ra như vạch phá bầu trời, đâm xuyên qua lóp vẩy rồng (Long Lân) trên người Hoàng Kim cự long, lập tức có một tia máu tươi màu hoàng kim từ miệng vết thương bắn tung toé ra, tựa như một cổ dòng sông kim sắc vậy, cùng lúc đó, Long trảo của Hoàng Kim cự long cũng đập bay đối phương đi ra ngoài, một đường nhổ ra bảy tám ngụm máu tươi, suýt nữa hắn đã bị đánh tan xác.

"Ha ha, cái gọi là Cự Long chẳng qua cũng không có gì là to tát ah."

Mặc dù bản thân mình bị thương quá nặng, nhưng cái gã Lục Tinh Ma Vương lại cười lớn vì Long Lân phòng ngự của Hoàng Kim cự long không cao như trong tưởng tượng của hắn, căn bản không đạt được đến tình trạng Cực phẩm phòng ngự bảo giáp.

"Vậy sao?"

Kim Sắc máu tươi bắn đi ra ngoài giống như dòng sông nhưng Từ Tĩnh một điểm cũng không thèm để ý đến, điểm máu tươi ấy đối với mấy ngàn dặm thân thể của nàng mà nói thì bất quá cũng giống như là “trâu mất chín sợi lông” mà thôi, không đáng giá nhắc tới, nhưng có một điều không thể không để ý đến chính là, cái thân thể khổng lồ này dùng để đối phó với bọn Ma Vương nhỏ yếu thì đích thật là dễ như trở bàn tay, đánh đâu thắng đó mà không gì ngăn cản nổi, nhưng để đối phó với bọn Lục Tinh Ma Vương thì có điểm

vướng bận rồi, né tránh không được linh hoạt như vậy thì hoàn toàn đã trở thành một tấm bia ngắm sống cho bọn hắn công kích.

"Vậy thì nhỏ lại vậy!"

Kim quang bắt đầu áp súc khiến hình thể Từ Tĩnh rất nhanh thu nhỏ lại, theo mấy ngàn dặm trường đã biến thành ra chỉ còn dài mấy chục thước, mỗi cái Long Lân vốn đang to như một cái hồ nước thì đã được thu nhỏ lại bằng cái chén ăn cơm. Hình thể mặc dù đã nhỏ đi rất nhiều nhưng hào quang tỏa ra lại càng thêm đậm đặc, hệt như là quang diễm Hoàng Kim sắc vậy.

"Giết!

Hắc quang lóe lên, gã ma tộc này lại dùng một thanh xương dạng lưỡi lê giết đến.

Đinh!

Kết quả cùng lần trước hoàn toàn bất đồng, cây thương Hắc Ám sắc lúc này chỉ có thể lưu lại một đạo dấu vết mờ mờ bên trên Long Lân, căn bản không thể nào phá vỡ phòng thủ Long Lân được, tựa hồ theo thân thể càng nhỏ thì Long Lân phòng ngự càng cao.

"Không có khả năng như vậy!"

Tựa hồ không tin mình không thể phá vỡ phòng ngự của đối phương, gã ma tộc này đem hết toàn lực đâm đến một ngọn thương sắc bén tựa như có

thể thiết cắt cả kim loại, thiết cắt tại bên trên Hoàng Kim sắc Long Lân.

Nhưng kết quả vẫn không thay đổi, như trước vẫn không thể phá rách phòng thủ.

"Giờ đến phiên ta rồi."

Miệng rồng mở ra, Từ Tĩnh hướng đối phương phun ra một đoàn ánh sáng Kim sắc chói mắt.

I!

Oanh! Cường quang bộc phát, thân thể của đối phương ngay lập tức bị bốc hơi hơn phân nửa.

"Ahhh, quá mạnh mẽ, phải lui trốn ngay."Sự mạnh mẽ của Từ Tĩnh đã làm cho đối phương sinh lòng sợ hãi tột cùng, phòng ngự của nàng có thể so với Cực phẩm cấp thấp Bảo giáp, còn công kích thì vượt xa hắn, với đối thủ thế này thì làm thế nào mà hắn có thể đánh lại.

"Hừ, chạy thoát được sao?"

Sau khi thân thể được thu nhỏ lại, tốc độ của Từ Tĩnh tuy bị giảm xuống không ít nhưng như trước vẫn nhanh đến mức khủng bố, chỉ sau mấy lần hô hấp đã có thể đuổi kịp đối phương, một đuôi vỗ quất tới.

Phanh!

Tốc độ đuôi rồng vung vẩy quá nhanh khiến tên ma tộc này không còn đường ngạnh kháng, toàn bộ thân thể của gã bạo liệt hoàn toàn, hóa thành huyết vụ văng tung tóe đầy trời.

"Thân thể của ta mau hội tụ trở lại."

Tiếng rống giận dữ vang lên, đám huyết vụ kia lại một lần nữa bắt đầu ngưng tụ trở lại.

Từ Tĩnh sao lại há có thể để cho đối phương có cơ hội ngưng tụ huyết nhục thân thể, miệng rồng lại mở phun ra một đoàn ánh sáng chói mắt vào trong đám huyết vụ kia, sau một tiếng nổ vang trời, tất cả đám huyết vụ đã bị bốc hơi sạch sẽ, tựa như chưa từng tồn tại qua.

"Quá mạnh mẽ, đây chính là uy lực của Cự Long sao !?."

Không ít gã ma vương đều bị chấn động đến.

Theo sử sách ghi lại, Cự Long là sinh vật không có nhược điểm, lúc ở trạng thái đỉnh

phong sẽ có thể hủy diệt cả một phiến đại lục, năng lực sinh sát là vô địch, còn phòng ngự của Long Lân khi đạt tới cực hạn liền có thể so với Cực phẩm phòng ngự bảo giáp, trừ việc đó ra, hơi thở rồng của Cự Long có lực phá hoại thập phần cường đại, nếu thực lực của địch nhân yếu kém hơn Cự Long sẽ rất có thể bị hơi thở của rồng một kích miểu sát.

"Không hổ là Cự Long!" Diệp Trần đã chứng kiến hết thảy mọi thứ trong tầm mắt mà âm thầm sợ hãi cùng thán phục lực phá hoại của Cự Long.

Cự Ma Đế nhướng mày, dùng Linh Hồn Lực truyền âm cho phần đông Ma Vương nói: "Không nên bị lực phá hoại của con ả đó hù dọa, chiến lực chân thực của ả bất quá chỉ là Lục Tinh cao đẳng mà thôi, vây giết ả cho ta."

Nhãn lực của Cự Ma Đế thuộc hạng vô vàn ác độc, Từ Tĩnh tuy dễ dàng đánh chết một gã Lục Tinh Ma Vương, nhưng không có nghĩa là thực lực thật sự cường đại đến trình độ nghịch thiên, chỗ lợi hại của Cự Long nằm ở chỗ có tính áp đảo, bất luận kẻ nào có thực lực thấp hơn nàng đều bị giải quyết một cách nhẹ nhàng. Nói một cách khác, một Vương giả có thực lực cao hơn Cự Long cũng sẽ có thể dễ dàng đánh chết một Vương giả nhân loại có thực lực yếu hơn, mặc dù tốc độ của hắn khẳng định không bì kịp với Cự Long, nhưng nếu cùng Cự Long đọ sức thì Cự Long tất nhiên sẽ không phải là đối thủ của hắn.

"Đúng vậy a! Cho dù phòng ngự của ả ta có thể so với Cực phẩm bảo giáp thì đã sao chứ, chỉ cần chúng ta liên thủ công kích thì cho dù là Cực phẩm bảo giáp cũng sẽ bị phá nát mà thôi."

Cự Ma Đe dù sao cũng là nhân vật có cấp độ Ma Đố, lời hắn nói nhất định có đạo lý, sau khi nhận được mệnh lệnh, từng tốp năm, tốp ba Ma Vương hội tụ lại, số lượng vượt qua 30 tên, trong đó có hai gã Lục Tinh Ma Vương cầm đầu. Trước đó, trên tay của bọn hắn đã nhuốm đầy máu tươi của đông đảo Chân Linh thế giới Vương giả, nhung hiện tại, bọn hắn đã một mực có ý định nhuốm máu Cự Long.

"Giết!

Không có bất kỳ lời nào nói ra, 30 tên Ma Vương liên thủ thẳng hướng Từ Tĩnh công

M

kích, cuồng bạo khí kình tỏa ra khắp nơi, toàn bộ lực công kích đều huớng phía thân thể dài mấy chục thước của Cự Long lao tới.

Không kịp né tránh tất cả công kích, trên người Từ Tĩnh phát ra Hỏa Tinh văng khắp nơi, thỉnh thoảng có Kim sắc huyết châu bắn tung tóe ra, đây chính là hiện tượng Long Lân bị nghiền nát.

Một búa nện không nát tảng đá thì nhiều búa bổ vào, nói không chừng tảng đó đó sẽ vỡ nát, 30 tên Ma Vương liên thủ công kích, cho dù là Cự Ma Đế hay Diệp Trần cũng đều phải tránh lui ba thước, chỉ có thể áp dụng chiến thuật du kích hoặc là dứt khoát bỏ trốn để bảo toàn tính mạng. Cự Long tuy là sinh vật không hề có nhược điểm, thế nhưng cũng không thể chịu nổi một đám Ma Vương đồng thời công kích như vậy.

"Các ngươi muốn chiến thì ta cũng phụng bồi."

Trong mắt Từ Tĩnh bắn ra cường đại chiến ý, thân thể Cự Long rõ ràng bắt đầu bành trướng, khi đạt tới kích cỡ mấy ngàn dặm trường như lúc trước

thì không còn để ý đến các công kích của đối phương nữa, một trảo chụp vào một gã Ma Vương trong đó.

Ah! Tên Ma Vương này có thực lực bất quá chỉ là Tứ Tinh cảnh giới, bị long trảo như một tòa núi nắm trúng, đơn giản đem hắn nghiền nát thành phấn vụn.

Bất quá trên người Từ Tĩnh cũng xuất hiện thêm vô số vết thương, một vài vết thương trong số đó dài mấy ngàn thước, tại đó, Kim sắc huyết dịch nhàn nhạt phun ra hệt như là Thiên Hà Chi Thủy chảy ngược vậy.

"Tên kế tiếp!"

Từ Tĩnh ánh mắt lãnh khốc, không mang theo bất kỳ một tia cảm tình nào, nàng sở dĩ biến lớn thân thể chính là muốn dùng “thương đổi thương” để cùng đối phương huyết chiến, so với lúc trước thì Long Lân phòng ngự hiện tại đã yếu đi, nhưng thân thể rồng khổng lồ lại có che dấu đi một khuyết điểm này, nàng hoàn toàn có thể dùng vết thương nhẹ để đổi lấy tánh mạng của 30 tên Ma Vương này.

Phốc! Lại một gã Ma Vương bị nghiền chết.

"Ta xem ngươi có thể chống cự đến khi nào?" Một gã Lục Tinh Ma Vương tận dụng cơ hội, tìm đúng hướng vết thương Cự Long mà ném vào một quả ma lực quang cầu đã được áp súc vô số lần.

Ầm ầm! Ma lực quang cầu bộc phát bạo tạc, sinh ra lực phá hoại mạnh gấp mấy chục lần bình thường, miệng vết thương trước đó vốn chỉ chừng mấy ngàn thước thì giờ đã mở rộng đến hơn mười dặm, ngay cả Long cốt cũng đều có thể thấy được.

"chín tên!"

“mười tên!"

Từ Tĩnh tựa hồ hoàn toàn không cảm giác thấy đau nhức, một đạo hơi

thở rồng Kim sắc được phun ra, mấy tên Ma Vương liền bị bốc hơi thành hư vô.

"Ta cần thêm ba mươi ma vương nữa liên thủ." Đúng lúc này, Cự Ma Đế truyền âm cho một ít Ma Vương.

Nghe vậy, 30 tên Ma Vương khác liền đuổi tới.

"Nguy rồi." Diệp Trần biến sắc, uy lực của Cự Long tuy cũng không hề có nhược điểm, hoàn toàn chính xác có thể dùng thiểu số địch đa số, chỉ cần trong đó không xuất hiện gã Ma tộc nào có thực lực cao hơn nàng, thế nhưng mà 50 tên Ma Vương cùng liên thủ thì Từ Tĩnh thực sự có khả năng bị giết chết, thân thể khổng lồ của Cự Long tuy có thể đem những vết thương lớn biến thành vết thương nhỏ hơn, thế nhưng lại đại biểu trở thành một tấm bia ngắm sống.

"Từ Tĩnh sư tỷ, mau hướng qua bên này." Diệp Trần vội vàng truyền âm cho Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh không nghi ngờ gì, thân thể rồng khổng lồ lần lượt ngạnh kháng vô số công kích, hướng phía Diệp Trần bên kia bay đi qua, trên đường đi đã rơi lại vô số Kim sắc Long Huyết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1247: Mộng Lang Vương

"Mộng Lang Vương, ra đi."

Diệp Trần vỗ động mạnh Ngự Thú Bài ở bên hông.

Gừuuuuuu... GA00000!

Tiếng sói tru vang lên, một con Yêu Lang với bộ lông màu đỏ thẫm và trên trán đặc kín những con mắt lập tức chui ra. Hôm nay Thực Mộng Lang rõ ràng đã đạt tới cấp bậc Yêu Vương, yêu lực bản thân vô cùng hùng hậu, so với chân nguyên của Diệp Trần đều muốn bàng bạc hơn rất nhiều. Sau khi nuốt được một quả Cực phẩm yêu lực thủy tinh đan, tu vi yêu lực của Thực Mộng Lang đã sớm vượt qua hai vạn năm, sở dĩ như vậy là vì theo sự tiến hóa của tự nhiên, khi một yêu thú bình thường tiến vào Sinh Tử Cảnh lập tức sẽ có tu vi vượt xa nhân loại chứ đừng nói chi là Thực Mộng Lang, loài yêu thú này đã tuyệt chủng từ lâu tại Chân Linh thế giới rồi. Tuy nhiên, điều này cũng có quan hệ với việc Thực Mộng Lang có linh hồn cường đại và tinh thông năng lực Mộng Cảnh, bằng không cũng không có khả năng nhanh như vậy tăng tu vi lên đến cảnh giới này.

"Hãy mau hóa thân đi!"

Diệp Trần truyền mệnh lệnh cho Thực Mộng Lang.

"Vâng!"

Thực Mộng Lang hiện đã có thể nói được tiếng người, thân thể sung khí nhanh chóng biến lớn, cuối cùng đạt đến chiều cao hơn mười dặm, dài đến gần trăm dặm trường, đây cũng không phải là chân thân của Thực Mộng Lang, chân thân của hắn cũng không lớn như vậy, bất quá sau khi đạt tới trạng thái Sinh Tử Cảnh, bất kể là yêu thú hay nhân loại cũng đều có thể biến

lớn, ví dụ như Diệp Trần cũng có thể biến lớn tuy nhiên không có khả năng đạt tới tình trạng lớn đến mấy ngàn dặm như Từ Tĩnh, nhưng biến lớn đến hơn mười dặm cao vẫn là có thể, bất quá biến lớn như vậy cũng cần phải dùng đến một lượng tu vi hùng hậu, mà đối với tu vi của Diệp Trần thì biến lớn đến hơn mười dặm cao thì chân nguyên sẽ bị pha loãng ra, khi đó uy lực xuất ra căn bản sẽ không phát huy được

như trạng thái vốn có. Còn Thực Mộng Lang thì lại có tu vi hơn hai vạn năm nên khi biến hình to lớn như vậy, mặc dù thực lực đã bị hạ thấp đi ba thành nhưng phạm vi công kích lại có thể gia tăng vô số lần.

Không cần Diệp Trần chỉ huy, từng con mắt trên trán Thực Mộng Lang phảng phất như một hồ nước to lớn bắt đầu mở ra, một đạo ánh sáng vô cùng âm u lấy hắn làm trung tâm khuếch tán về hướng mà Từ Tĩnh vừa thoát ly, chỉ trong nháy mắt, 50 tên Ma Vương đuổi giết Từ Tĩnh nhao nhao bị đạo ánh sáng âm u kia bao phủ, một khắc sau đó, 50 tên Ma Vương này, ngoại trừ một số ít mấy gã Ma Vương có ý chí cường đại thì các Ma Vương khác đều rơi vào trạng thái ánh mắt bị tan rã, linh hồn sa vào trong mộng cảnh.

"Từ Tĩnh sư tỷ nhanh giết hết bọn hắn."

Diệp Trần quyết định thật nhanh nói.

Từ Tĩnh ánh mắt sáng ngời liền xoay người, thân thể khổng lồ của Cự Long lao xuống. "Nguy! Không xong rồi!"

Cự Ma Đế cuối cùng cũng biết rõ ý định của Diệp Trần, hắn không nghĩ tới việc Diệp Trần đã thu phục được một con Yêu Lang Vương có tinh thông năng lực Mộng Cảnh, loại năng lực Mộng Cảnh này tại trong quá trình chiến đấu trực tiếp thì không đến mức cường đại, thế nhưng mà tác dụng phụ trợ của nó lại không gì sánh bằng, có thể nói là có thể mang lại đại sát khí bên trong những trận hỗn chiến. Chỉ cần đối phương có ý chí không đạt tiêu chuẩn liền sẽ sa vào trong mộng cảnh mà khó có thể tự kềm chế, chờ đến lúc tỉnh táo trở lại thì đã quá muộn rồi.

Rống!

Cự Ma Đe quát lên một tiếng lớn, thân thể vốn chỉ cao năm mét cũng bắt đầu bành trướng, thoáng cái bản thân hắn đã biến thành một siêu cấp cự ma, cao đến vài trăm mét, so với Cự Ma Đế, thân thể Từ Tĩnh Long tuy nhiên dài hơn nhưng cũng không tráng kiện như Cự Ma Đe vậy, cũng giống như là một con mãng xà lớn mà thôi.

"Cút ngay cho ta!"

Oanhhhh!

Vài chục nắm đấm đen kịt có đủ loại kích cỡ lớn bé như nhét đầy Thiên Địa, thoáng cái đã đánh bay Diệp Trần ra sau, Cự Ma Đế bước tới một bước đã trực tiếp bỏ qua khoảng cách mười mấy vạn dặm, hướng phía Từ Tĩnh đuổi theo.

Thế nhưng tốc độ của Từ Tĩnh cũng không hề chậm hơn so với hắn, đáng tiếc hắn đã chậm hơn một bước.

Phốc Phốc Phốc Phốc !

Lập tức, đã có ba mươi mấy tên ma vương thịt nát xương tan, có thể nói năng lực sát sinh trên diện rộng của thân thể khổng lồ Cự Long là vô địch, những tên Ma Vương bị nàng đánh trúng trông hệt như “Bọ Ngựa ở dưới bánh xe” vậy, đơn giản bị nghiền chết.

Rất nhanh sau đó, Cự Ma Đế đã đuổi đến chỗ Từ Tĩnh, hai tay tung trảo bắt được thân thể cự long của nàng, liền sau đó xé ra theo hai hướng.

Một màn kinh tâm động phách phát sinh, thân thể cự long dài đến mấy ngàn dặm của Từ Tĩnh bị ngạnh sanh sanh xé thành hai đoạn, Long Huyết cuồn cuộn phun ra giống như một con sông, văng cả vào trên người Cự Ma Đế.

"Thủy Hỏa Vô Tình!"

Có Bất Hủ Ý Chí hộ thể, Diệp Trần trước đó bị trúng đòn cũng không mảy may bị tổn thương, chứng kiến cảnh Long thể Từ Tĩnh bị xé toạc mà trong mắt hiển lên hừng hực sát cơ, giơ Đồ Ma Kiếm lên cao, Diệp Trần khu động chân nguyên, từ xa bổ một kiếm về phía Cự Ma Đế.

Trong các kiếm chiêu mà Diệp Trần sở hữu thì phạm vi công kích xa nhất phải kể tới Thủy Hỏa Vô Tình, dù cho đối thủ ở tận chân trời cũng có thể bị một kiếm này chém rụng, kiếm mạc màu xanh biếc trải dài đến mấy mươi vạn dặm, thoáng chốc đã đem Cự

Ma Đe phân cắt thành hai nữa, kiếm quang mang theo lực phá hoại cực lớn kia đã làm bốc hơi không ít ma lực của Cự Ma Đế.

Xoạt!

Nhân cơ hội này, Long thể Từ Tĩnh rất nhanh được thu nhỏ trở lại, chỉ còn dài chừng vài trăm mét, kích thước lúc này của nàng cũng như một con giun nhỏ trong lòng bàn tay của Cự Ma Đế vậy, từ đó dễ dàng thoát ly khỏi sự khống chế của Cự Ma Đế, sau đó quay về hướng Diệp Trần.

"Ma lực của gã ma tộc này so với Long lực của ta đều muốn hùng hậu hơn rất nhiều lần, muốn giết hắn, đoán chừng tất cả mọi người chúng ta liên thủ cũng chưa hẳn có thể làm được."

Kim quang lóe lên, Từ Tĩnh đã xuất hiện tại bên cạnh Diệp Trần, trên mặt nàng bắt đầu có đôi chút thần sắc lo lắng.

Cự Ma Đế có ma lực thật sự vô cùng khủng bố, bản thân nàng là Hoàng Kim cự long, sở dĩ có thể biến lớn đến mấy ngàn dặm trường vì đây chính là một năng lực tự nhiên mà chỉ Cự Long mới có được, hoàn toàn không phải vì nàng có Long lực bản thân nhiều mà làm được như vậy. Cho nên, một khi thân thể trở nên quá lớn thì thực lực sẽ bị hạ thấp đi rất nhiều, thế nhưng Cự Ma Đố lại có thể biến thành cao lớn đến mấy trăm dặm mà thực lực rõ ràng không bị hạ thấp đi bao nhiêu, như vậy liền có thể thấy được, ma lực của hắn đã đạt đến tình trạng coi trời bằng vung rồi.

"Trong nhân loại, có thể cùng hắn so đấu tu vi thì đoán chừng chỉ có Nguyên Hoàng tiền bối mà thôi." Đối với một điểm này, Diệp Trần đã thấm sâu trong tâm trí nên thấu hiểu rất rõ, thời gian dài chiến đấu như vậy mà ma lực đối phương đoán chừng chỉ hao tổn không đến 1%, nếu một mực dông dài thì hắn hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ, trừ phi hắn cũng đồng dạng với Nguyên Hoàng tiền bối khi pháp thể trời sinh có thể tích trữ chân nguyên vô cùng vô tận.

"Mộng Lang Vương, năng lực Mộng Cảnh của ngươi còn có thể thi triển được mấy lần?" Thực Mộng Lang có phong hào là Mộng Lang Vương, tồn tại với tư cách là đòn sát thủnên mãi đến bây giờ Diệp Trần mới đem nó phóng xuất ra ngoài, tất nhiên cũng có sự tính toán của riêng mình. Mộng Cảnh năng lực của Mộng Lang Vương hoàn toàn chính xác rất cường thiên nên khi khu động sẽ tiêu hao yêu lực cùng Linh Hồn Lực vô cùng nhiều, đối với yêu lực còn chưa tính, mà ở đây nó còn phải vận dụng cả Linh Hồn Lực, đây là thứ mà đối với bất kỳ ai cũng phải rất dè chừng khi vận dụng.

Mộng Lang Vương mở miệng nói: "Cũng cần phải xem tình huống như thế nào, nếu thi triển dưới tình huống bình thường thì đại khái có thể thi triển được ba lượt, nhưng nếu như đem phạm vi ảnh hướng mở rộng đến mức tận cùng thì chỉ có thể thi triển một lần mà thôi, sau một lần này, Linh Hồn Lực của ta cũng chỉ còn lại có một tia, lúc đó sức chiến đấu cơ bản cũng sẽ biết mất đi, cần phải ngủ say trong một thời gian rất lâu mới có thể triệt để khôi phục lại."

"Chỉ có một lần thôi sao?"

Diệp Trần nhíu mày, năng lực của Thực Mộng Lang chỉ được vận dụng tốt nhất nếu phạm vi giữa địch và ta có sự chênh lệch không lớn, nếu dùng không cẩn thận thì chỉ có thể lãng phí cơ hội một cách vô ích mà thôi.

"Xem ra, buộc phải liều mạng rồi."

Nghiêng đầu, Diệp Trần đối với Từ Tĩnh cùng Mộng Lang Vương nói: "Ta sẽ thu hút sự chú ý của Cự Ma Đe, hai người đừng tách nhau ra, ta sẽ

kêu gọi những người khác hội tụ cùng hai ngươi."

Nói xong, Diệp Trần toàn lực phóng thích Linh Hồn Lực ra, truyền âm nói cho hơn mười vị Chân Linh thế giới Vương giả ở phụ cận: "Mọi người hãy hướng phía bên này của Mộng Lang Vương mà dựa sát vào, mặt khác, các vị hãy dùng linh hồn lực của mình truyền âm cho toàn bộ các vương giả khác cùng làm như vậy." phạm vi bao trùm Linh Hồn lực của Diệp Trần cũng có giới hạn, nên chỉ có vài Vương giả đang đại chiến ở cách đó chừng mấy trăm vạn dặm mới lắng nghe được mà thôi.

"Dựa sát vào theo hướng bên kia ư, tại sao lại như vậy?"

Tuy không biết Diệp Trần có tính toán gì không, nhưng mọi người hiện tại đã tinh bì lực tẫn, lấy một địch ba, đây là điều không phải đùa giỡn, Bất Tử Chi Thân tuy có thể làm cho bọn hắn tạm thời chống đỡ được, nhưng chiến đấu trong thời gian dài thì trước sau gì cũng phải chết mà thôi. Dù sao, nếu lúc này bọn hắn đánh không thắng được đối phương thì cũng có thể lựa chọn biện pháp chạy trốn khi tập trung về hướng đó. Còn như hiện tại, chỉ cần vừa trốn chạy thì chẳng khác gì là đang lâm trận mà bỏ chạy vậy, cho nên, nghe được lời này của Diệp Trần để cho bọn hắn đi qua, nguyên một đám tinh thần chấn động, phóng thích linh hồn truyền âm cho những người khác đồng thời nhanh chóng chạy thoát ra.

"Truy!"

Ngay lúc gần như có thể đánh chết đối phương, những tên Ma Vương này sao lại há có thể lại để cho bọn hắn chạy trốn dễ dàng như vậy, ở phía sau điên cuồng đuổi theo.

"Không chi đạo!"

Không Đế dùng Ngũ Tinh bá chủ thực lực cùng một gã Lục Tinh Ma Vương dây dưa đến tận bây giờ đã có chút không dễ dàng, vào lúc lần thứ sáu thi triển Không Chi Giới sắp sụp đổ thì tay phải hắn đột nhiên phất một cái, ngay lập tức phía sau của hắn đã xuất hiện ra một cánh cổng Không Gian

Chi Lực, tiến vào bên trong cánh cổng không gian, Không Đế thoáng cái đã đến vùng phụ cận của Mộng Lang Vương cùng Từ Tĩnh.

"Cảnh chi hoa!"

Không Gian Áo Nghĩa võ học của Huyền Hậu so với Không Đe cũng cao hơn minh một ít, tại trước người của nàng xuất hiện ra một cái gương, thân ảnh Huyền Hậu được tấm gương soi sáng, chỉ sau một khắc, bản thể nàng đã biến mất, còn tấm gương lại chiếu ra một đoàn ngũ thải quang trụ, đem Huyền Hậu đưa đi ra ngoài cách nơi đó rất xa.

Phốc!

Riêng Hư Không lão tổ thì bị Khủng Cụ Ma Đế đánh đến không còn hình dạng con người nữa, vào giờ phút này hắn cũng đã đến thời điểm sắp vẫn lạc, không hề nghĩ ngợi thêm,

thân thể của hắn bắt đầu trở nên hư ảo rồi dùng một loại hư không độn pháp để thoát đi ra, hướng chỗ phương hướng Mộng Lang Vương tiến đến.

"Đừng mơ tưởng có thể trốn được."

Khủng Cụ Ma Đế có chút thẹn quá hoá giận, thực lực của hắn so với đối phương cao hơn không ít mà cho đến tận bây giờ mà vẫn không hạ sát được đối phương đã là sự tình thập phần sỉ nhục đối với hắn, lúc này hắn sao há có thể trơ mắt nhìn đối phương chạy thoát dễ dàng như vậy chứ.

"Khủng Cụ chi nhãn!"

Khủng Cụ Ma Đế mi tâm vỡ ra, một khỏa tròng mắt màu đen hiện lên, Phốc một tiếng, một đạo vầng sáng màu đen chiếu xạ đi ra ngoài đánh trúng chuẩn xác mục tiêu thân thể hư hóa của Hư Không lão tổ.

Ahhhh!

Nửa người bị bạo tạc, Hư Không lão tổ kêu thảm một tiếng, nhưng cũng

may mắn vì hắn đã cưỡng ép cải biến quỹ tích di động thoáng một chút nên không bị triệt để chôn vùi.

"Mơ tưởng!"

Cự Ma Đế sao lại không đoán biết ý định của Diệp Trần, thân thể hắn lập tức từ cao lớn mấy trăm dặm đã biến trở lại còn chừng trăm dặm, sau đó vận dụng phân thân ma pháp, một phân thành hai, tại sau lưng của hắn lúc này rõ ràng đã xuất hiện thêm một gã Cự Ma Đế, hắn vung một quyền oanh kích về hướng Mộng Lang Vương cùng Từ Tĩnh.

"Chỉ sợ không như ngươi mong muốn rồi."

Một thanh lợi kiếm không biết từ chỗ nào lao đến cản lại phân thân của Cự Ma Đế, mà bản thể Diệp Trần tắc thì cũng tung một kiếm nghênh hướng bản thể thật của Cự Ma Đế, song phương lần nữa đại chiến.

Dần dần, lần lượt các Chân Linh thế giới Vương giả đều đã hội tụ đến cùng một chỗ, nhân số từ hơn mười người đã đạt tới hơn một trăm người, còn có một vài người đang tiếp tục chạy tới.

"Đi trước một bước!"

Mộ Dung Khuynh Thành dùng lực lượng một người mà phát ra tác dụng thập phần to lớn nên mới có thể dây dưa chiến đấu cùng Tam đại Lục Tinh Ma Vương đến tận bây giờ, bất quá thực lực bản thân nàng dù sao cũng chỉ là cấp bậc Lục Tinh trung kỳ, có thể dây dưa cùng đối phương như vậy phần nhiều là nhờ vào sự linh hoạt của Ác Ma Chi Dực. Vào lúc này, Ác Ma Chi Dực mãnh liệt rung động, Mộ Dung Khuynh Thành ngay lập tức đã hóa thành một điểm đen rồi biến mất ở phương xa.

Cuối cùng, các Vương giả tụ tập đến một bên Mộng Lang Vương đã đạt đến số lượng trên dưới 200 người, tình hình này trên căn bản là có nhiều Vương giả khác còn sót lại rồi. Lúc này, đứng đối diện với của bọn hắn là bọn Ma tộc Ma Vương cũng hội tụ cùng một chỗ, ước chừng có hơn sáu

trăm tên, số lượng bọn hắn nhiều gấp ba lần bên này, mà cầm đầu chính là Khủng Cụ Ma Đế cùng mười tên Lục Tinh Ma Vương.

về phần Cự Ma Đế, hắn vẫn đang bị Diệp Trần giữ chân, đây chính là kế hoạch của Diệp Trần, một mình hắn đã kéo Cự Ma Đe đến chỗ rất xa, sau đó lợi dụng Mộng Cảnh năng lực trên phạm vi lớn của Mộng Lang Vương để cho những kẻ ma tộc Ma Vương có ý chí không cao bị lâm vào trong mộng cảnh, kể từ đó, thực lực của địch và ta sẽ được thu nhỏ lại đến một cái cực hạn.

Nếu để cho Cự Ma Đe đuổi đi qua, cái kế sách này tựu không thể thực hiện được, bằng vào cường đại ý chí cùng ma lực khủng bố khôn cùng của Cự Ma Đế, thì một mình hắn cũng có thể ngăn cản tất cả mọi người, về phần liên thủ để thi triển linh hồn công kích, hiện tại đã không thể thực hiện được nữa rồi, đại chiến đến tận bây giờ, Linh Hồn Lực của mọi người đều đã tiêu hao gần hết, bằng không thì bọn hắn như thế nào có thể sống đến bây giờ chứ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1248: Khôi Lỗi Chiến Hạm Xuất Động

"Tất cả mọi người hãy cẩn thận với đầu Yêu Lang Vương kia, hắn có năng lực mộng cảnh, ai có ý chí từ thất giai trở xuống sẽ dễ dàng bị lâm vào mộng cảnh của hắn, phạm vi ảnh hưởng có thể vượt qua hai mươi lăm vạn dặm đấy."

Cự Ma Đế đã âm thầm tính toán, năng lực mộng cảnh của Mộng Lang Vương mới chỉ được xuất ra một lần mà hắn liền có thể phân tích ra được những nét lợi hại trong đó.

"Tới hai mươi lăm vạn dặm sao? Tất cả mau lui lại!"

Nghe vậy, bọn Ma Vương vội vàng lui lại phía sau, đem khoảng cách giữa song phương kéo dài ra đến bốn mươi vạn dặm, khoảng cách này đã rất xa, đến mức bọn hắn tựu không còn cảm ứng được đối phương.

"Năng lực thiên phú của ta có thể tạo ra một vòng phòng vệ với bán kính lOm, có khả năng triệt tiêu mộng cảnh năng lực, các ngươi mau đến gần ta đây."

Mộng cảnh năng lực tuy rất kỳ lạ nhưng ở bên ngoài đại thế giới thì không thiếu những thứ lạ lùng như vậy, ở ngoài đó, nhiều thứ năng lực còn kỳ lạ hơn so với năng lực mộng cảnh cũng đều có thể tồn tại, bất quá cũng không phải nói, những năng lực kỳ lạ này hoàn toàn không phải không có thiên địch, có một số người đã từng nếm trãi thiệt thòi qua một lần, về sau sẽ căn cứ vào những thứ năng lực kỳ lạ này mà nghiên cứu ra bí pháp để chống lại. Trừ việc đó ra, cũng có một số người có năng lực thiên phú có thể ngăn cản được những năng lực lạ đó.

"Quả nhiên là mộng cảnh năng lực, nếu ta đối mặt với mộng cảnh năng

lực mà dưới tình huống ý chí không đủ cao thì căn bản linh hồn phòng ngự cũng đều vô dụng, bởi vì linh hồn phòng ngự cũng là do linh hồn lực xây dựng thành, thế nhưng về bản chất cũng không có gì thay đổi, chỉ có Ý chí bí pháp mới có thể phát ra được tác dụng ngăn cản mà thôi." Ý chí bí pháp so với linh hồn bí pháp lại càng là thứ bí pháp hiếm có, ý chí bắt nguồn từ linh hồn nhưng lại không có mối quan hệ tất yếu với linh hồn, dùng ý chí để chống đỡ mộng cảnh năng lực sẽ có thể làm cho linh hồn khỏi bị ảnh hưởng.

Trong lúc nhất thời, chúng Ma Vương đều suy tư về phương pháp ứng phó đối với Mộng Cảnh năng lực.

Ở bên này Chân Linh thế giới, Mộng Lang Vương đối với chúng nhân nói: "Mộng cảnh năng lực của ta có phạm vi ảnh hưởng là 35 vạn dặm, bất quá khoảng cách càng xa thì ảnh hưởng càng nhỏ, ở khoảng cách đúng 35 vạn dặm thì chỉ có Ý chí lục giai hậu kỳ trở xuống mới chịu ảnh hưởng, 30 vạn dặm thì lục giai đỉnh phong ý chí trở xuống sẽ chịu ảnh hưởng, 25 vạn dặm thì thất giai ý chí trở xuống đều sẽ bị ảnh hưởng, đây là khoảng cách tốt nhất, còn gần nữa thì không kẻ nào có khả năng vượt qua đâu."

"Nhưng một khi lâm vào mộng cảnh thì thời gian dài ngắn là bao nhiêu ?"

Ngục Tổ hỏi.

"Cái này còn phải xem ý chí của người đó là cao hay thấp, ở khoảng cách 25 vạn dặm thì lục giai đỉnh phong ý chí sẽ hứng chịu trong thời gian hai lần hô hấp, lục giai hậu kỳ ý chí lâm vào năm lần hô hấp, lục giai trung kỳ ý chí sẽ lâm vào chín lần hô hấp, đương nhiên, trong lúc này nếu đối phương bị công kích sẽ lập tức tỉnh lại ngay."

Mộng cảnh năng lực tuy có thể làm cho người ta lâm vào mộng cảnh, nhưng chớ quên, tất cả mọi người đều có Bất Tử Chi Thân, dù cho có lâm vào mộng cảnh mà bị công kích thì nhất thời cũng không thể chết được, ngoại trừ Từ Tĩnh có năng lực miểu sát, còn những người khác đoán chừng phải công kích thật nhiều lần mới có thể giết chết một gã Ma Vương.

Cho nên, Từ Tĩnh cùng Mộng Lang Vương đều là mấu chốt thành công, chỉ cần thiếu một trong hai liền sẽ không thực hiện được kế hoạch, phải biết rằng khi các Ma Vương đã lâm vào mộng cảnh mà bị công kích thì sẽ lập tức tỉnh lại, bọn hắn sẽ không cho đối phương một cơ hội thứ hai.

“Bọn Ma Vương có lục giai đỉnh phong ý chí thì vô cùng khó giết chết, hai lần hô hấp thời gian là quá ngắn, căn bản không kịp đánh tới. Xem ra, lần này có thể đánh chết 100 tên Ma Vương, đã là cực hạn của chúng ta rồi.”

"Huyền Hậu trầm ngâm một hồi, sau đó nói.”

Ma Hoa Hoàng nhíu mày, "Bọn hắn dường như đã biết về năng lực Mộng Lang Vương, một khi Mộng Lang Vương khẽ đến gần bọn hắn, tất nhiên sẽ gặp phải công kích mãnh liệt đấy."

"Không sao, ta có biện pháp để cho Mộng Lang Vương bình yên vô sự đi qua, cũng tùy thời có thể trở an toàn."

Huyền Hậu đã tính trước.

"Đúng rồi, thiếu chút nữa ta quên là ngươi tinh thông không gian Áo Nghĩa." Ma Hoa Hoàng gật gật đầu, Huyền Hậu có nghiên cứu đủ loại không gian Áo Nghĩa, tuy không cách nào đạt hiệu quả sử dụng cao nhất trong chiến đấu, nhưng đôi khi ở thời khắc mấu chốt lại có thể phát ra tác dụng có thể thay đổi cục diện.

Sâu hít sâu một hơi, Huyền Hậu đối với chúng nhân nói: "Mọi người hãy nhớ kỹ, đợi lát nữa ta nói hành động, tất cả chúng ta cùng tiến lên thật nhanh. Khi ta nói công kích, tất cả liền đồng loạt công kích, đúng thời khắc mấu chốt, nói không chừng một lần hành động chúng ta có thể tiêu diệt được đại lượng Ma Vương."

"Tốt, chúng ta nghe theo ngươi đấy."

"Bọn Ma Vương số lượng nhiều như vậy, có thể tiêu diệt được bao nhiêu hay bấy nhiêu, ta ngược lại cũng không nghĩ tới là Kiếm Vương còn mang

theo bên người một gã Yêu Lang Vương có tinh thông mộng cảnh năng lực nữa cơ đấy."

Đại chiến đến bây giờ, tác dụng mà Diệp Trần tạo ra là không thể nghi ngờ, nếu như không có hắn cầm chân Cự Ma Đe thì nhân loại đã sớm thua trong trận chiến này rồi, hiện tại lại đưa đến thêm một Yêu Lang Vương hỗ trợ, điều này đồng thời khiến cho mọi người thầm cảm thán Diệp Trần quả thật thâm bất khả trắc, tất cả đều vô cùng mừng rỡ.

"Mộng Lang Vương, ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng!"

Huyền Hậu âm thầm đối với Mộng Lang Vương nói một số chi tiết thật tỉ mĩ.

"Đã chuẩn bị xong." Mộng Lang Vương khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Huyền Hậu không nói gì, hai tay của nàng khởi tạo kết ấn với tốc độ như mộng ảo, bởi vì tốc độ quá nhanh nên nếu nhìn thoáng qua còn tưởng rằng các ngón tay của nàng căn bản không hề nhúc nhích.

Ônggggg!

Tại phía sau Thực Mộng Lang, đột nhiên xuất hiện một tấm gương, tấm gương đem thân ảnh Mộng Lang Vương chiếu vào, sau một khắc Mộng Lang Vương đã đột ngột xuất hiện ở trong gương, chợt tấm gương lóe sáng chiếu ra một đạo ngũ thải quang trụ đem Mộng Lang Vương đưa đi ra ngoài với tốc độ nhanh đến kinh người, vượt qua 30 vạn dặm tựa hồ chỉ trong một cái chớp mắt. So với môi trường thông thường, bất cứ người nào tại trong hư không đều có thể đạt tốc độ nhanh hơn gấp bội.

Ước chừng cách phía trước đội quân Ma tộc chừng hai mươi vạn dặm, thân ảnh Mộng Lang Vương thình lình xuất hiện.

"Không tốt, nguy rồi."

Chúng Ma Vương kinh hãi, nhưng đã muộn, một đạo ánh sáng vô cùng âm u phun tới trong tầm mắt bọn hắn, căn bản không còn kịp để phản ứng nữa.

"Mau giết hắn đi."

Các Ma Vương có ý chí đạt tới thất giai tuy không nhiều lắm, nhưng cũng có mười mấy tên, mười mấy tên Ma Vương này như trước vẫn thập phần thanh tỉnh, cùng liên thủ một kích oanh hướng Mộng Lang Vương.

Bất quá khi bọn hắn vừa mới ra tay, liền phát hiện tại trước người Mộng Lang Vương, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái gương, tấm gương đem Mộng Lang Vương chiếu vào, sau đó cùng đồng dạng như lúc trước phát ra ngũ thải quang trụ đem Mộng Lang Vương đưa trở về, công kích của bọn hắn ngay cả một cọng lông của Mộng Lang Vương cũng không với tới được.

"Hành động!" Ngay một sát na tấm gương xuất hiện, Huyền Hậu lập tức truyền âm cho chúng nhân.

XÍU...UƯ!! XÍU...UU!! xíu...ƯU!!

Tất cả Vương giả Chân Linh thế giới đồng loạt phá vỡ không gian, tại trong hư không nhanh chóng xuyên thẳng qua, không gian trở nên nát bấy chỉ sau hai lần hô hấp, lúc xuất hiện trở lại mọi người bây giờ chỉ còn cách bọn Ma Vương chừng mười mấy vạn dặm.

"Công kích!"

Tại trong hư không, mọi người đã chuẩn bị tốt các tuyệt chiêu công kích rồi, vừa mới xuất hiện đã phát động ra công kích vô cùng mãnh liệt.

Rầm rầm rầm!

Ánh đao, kiếm khí, chưởng ảnh, quyền kình.. .hơn hai trăm đạo công kích phi bắn đi ra, lúc này, các Ma Vương có ý chí đạt tới lục giai đỉnh

phong cũng vừa mới tỉnh lại thế nhưng bọn hắn hiển nhiên không có thời gian để chuẩn bị phản kích, tất cả bọn hắn chỉ cảm thấy vừa tỉnh táo lại tựu đã có vô số công kích oanh đến, những công kích này tuy không có tốc độ nhanh như ánh sáng, nhưng khoảng cách mười mấy vạn dặm kia bất quá cũng chỉ là một cái chóp mắt.

về phần mấy chục tên Ma Vương không bị lâm vào mộng cảnh kia cũng đâu thể nào ngăn cản nhiều công kích đồng thời như vậy, bọn hắn không phải là Cự Ma Đế, nếu như là Cự Ma Đe, hắn hoàn toàn có thể biến lớn thân thể, dùng sức một mình hắn cũng có thể chống lại tất cả mọi người của Chân Linh thế giới, ma lực vô cùng vô tận của hắn hoàn toàn có thể làm được điều này, cùng lắm thì chỉ bị hao tổn hơn phân nửa lượng ma lực mà thôi, không có khả năng vẫn lạc.

PHỐCPHỐCPHỐCPHỐCPHỐC...,

Trong nháy mắt, liền đã có sáu bảy mươi tên Ma vương thân thể bị bạo liệt, hóa thành huyết vụ, những huyết vụ này còn chưa kịp ngưng tụ lại đã bị bốc hơi thành hư vô. Việc hơn hai trăm tên vương giả liên thủ đồng loạt tung ra một kích cũng không phải là chuyện đùa, những công kích này điệp gia cùng một chỗ, có thể nói là “lượng biến sinh ra chất biến”, phần đông Ma Vương như trở thành một khỏa ngôi sao cực lớn bị bạo tạc nổ tung, tản mát ra vô tận quang mang chói lòa cùng sức nóng kinh thiên động phách.

Gàoooo!

Đốn đây vẫn chưa xong, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến thanh âm rồng ngâm, một đầu Hoàng Kim cự long khổng lồ đã xuất hiện tại bên ngoài mấy vạn dặm phía trước chúng Ma Vương, miệng rồng mở ra, một khỏa ánh sáng vô cùng chói mắt giống như một mặt trời nhỏ được phát ra, sau một khắc, lại có thêm hơn ba mươi tên Ma Vương

bị đạo ánh sáng này làm cho bốc hơi, hỗn loạn khí kình lại để cho tất cả bọn ma vương còn sống không còn phân biệt rõ phương hướng nữa.

"Mau rút lui!"

Huyền Hậu không tham công, lúc này nếu tiếp tục công kích, tuy có thể giết thêm một ít Ma Vương nhưng sẽ để cho mọi người bị lâm vào tình thế nguy hiểm một khi bọn Ma Vương còn lại thoát khỏi mộng cảnh. Sau đợt công kích này, quân số bọn hắn tất nhiên đã chết hoặc tổn thương rất nhiều, nhưng dù sao số lượng Ma Vương có hơn sáu trăm tên, giết được trên dưới 100 tên thì cũng còn đến hơn 500, hơn 500 tên Ma Vương này liên thủ cùng tung một kích thì tất cả mọi người sẽ chết là điều không bàn cãi.

Kể cả Từ Tĩnh, mọi người Chân Linh thế giới đều bay ngược trở về, đem khoảng cách kéo dài ra.

"Giết được 100 tên Ma Vương ư! Đúng là không tệ."

Nhìn thấy hết thảy cảnh tượng này, Diệp Trần khẽ gật đầu, hắn cũng không cho rằng chỉ bằng vào năng lực mộng cảnh của Mộng Lang Vương mà có thể chuyển bại thành thắng, đây là điều không thể nào, số lượng đôi bên chênh lệch quá lớn, muốn chuyển bại thành thắng mà chỉ bằng vào một Mộng Lang Vương là điều không tưởng, trừ phi có đến ba bốn Mộng Lang Vương thì may ra, đương nhiên, nếu có ba bốn Cự Long như Từ Tĩnh thì cũng có thể chuyển bại thành thắng rồi, nhưng tiếc, đây là thứ mà bọn hắn không có được.

"Được, được lắm!"

Khủng Cụ Ma Đe thần sắc dữ tợn, hai mắt lóe lên hung hiểm Huyết Quang, 100 tên Ma Vương bị giết trước mặt hắn, đúng thật là không coi hắn ra gì, đây không thể nghi ngờ là một nỗi nhục nhã to lớn đối với hắn. Năm đó, bọn hắn sở dĩ thất bại là vì Chân Linh thế giới có những nhân vật tuyệt đối cường thế, điển hình là Nguyên Hoàng có Thất Tinh đỉnh phong chiến lực, khi bạo phát thậm chí đạt tới gần Bát Tinh. Còn hiện tại, mặc cho bọn hắn có số lượng áp đảo, lại đều là các cường giả có thực lực vượt xa đối thủ, vậy mà không thể tưởng được vẫn gặp phải tình trạng thê thảm như trước, từ một ngàn tên Ma Vương thoáng cái đã chết hơn năm trăm, gần như tổn thất

hết một nửa, mà Chân Linh thế giới mới chỉ chết khoảng ba trăm người.

Đương nhiên, hắn cũng biết kết quả xảy ra thế này là vì có ba nguyên nhân, thứ nhất là Diệp Trần có chiến lực quá mức khủng bố, tuy không bằng Cự Ma Đe nhưng có thể ngăn chặn Cự Ma Đe, thứ hai là Hoàng Kim cự long, Hoàng Kim cự long ngoài khả năng phòng ngự thì hình thể cùng với lực sát thương cũng đều làm cho bọn hắn rất đau đầu, trong quá trình hỗn chiến, tác dụng phát ra còn muốn vượt qua cả Diệp Trần, thứ ba chính là con Yêu Lang Vương có tinh thông mộng cảnh năng lực kia, nó tuy không hề giết chết một Ma Vương nào, nhưng bởi vì nó mà hơn 100 tên Ma Vương phải chết thảm.

Vào lúc này, Khủng Cụ Ma Đế thầm mắng Trớ Chú Ma Đế vì hắn đã chết quá sớm, nếu như Trớ Chú Ma Đế không chết thì bằng vào nguyền rủa chi lực của hắn sẽ hoàn toàn có thể làm cho tuyệt đại bộ phận nhân loại bị nguyền rủa, nếu hắn không chết thì trận chiến này đã sớm kết thúc, và sẽ không xảy ra sự tình các Ma Vương bị thảm sát nhiều như vậy, bất quá hắn cũng không nghĩ tới việc đối phương sẽ đem Trớ Chú Ma Đế làm mục tiêu thảm sát đầu tiên, chỉ có thể nói một điều là bọn hắn đã quá sơ suất mà thôi.

Kết quả của sự chủ quan chính là xu thế làm cho cục diện trở nên khó bề kiểm soát.

"Rất tốt, ta không hề nghĩ tới các ngươi sẽ ương ngạnh đến bực này, hoàn toàn chính xác đã vượt quá dự liệu của ta." bị Diệp Trần ngăn chặn, Cự Ma Đe điên tiết tung một quyền đánh bay Diệp Trần, rồi lạnh lùng nói.

Diệp Trần nhướng mày, cảm giác sẽ có sự tình bất hảo sắp sửa phát sinh.

"Bất quá, kết cục của các ngươi đã sớm được định đoạt, có giãy dụa thế nào cũng là vô dụng thôi." Hít sâu một hơi, Cự Ma Đế truyền âm đi ra ngoài: "Xuất động toàn bộ khôi lỗi chiến hạm, liên thủ xoắn giết hết bọn hắn cho ta."

"Vận dụng khôi lỗi chiến hạm sao?" Khủng Cụ Ma Đế cũng có cảm giác

không cần phải cố kỵ việc hư hao khôi lỗi chiến hạm nữa rồi, Ma Vương bọn hắn vừa chết vừa tổn thương đã đủ nhiều, dù cho không sử dụng khôi lỗi chiến hạm thì cuối cùng như trước tuy vẫn có đến chín thành nắm chắc thắng lợi, nhung khi đó, số lượng Ma Vương sẽ còn lại bao nhiêu?

Đột nhiên sắc mặt mọi người Chân Linh thế giới bắt đầu tái nhợt..., từ phương xa, từng chiếc từng chiếc khôi lỗi chiến hạm dài đến bảy tám trăm mét phi hành tới, tựa như một mảnh mây đen di động.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1249: Địa Để Nhất Tộc Tham Chiến

Tại Cực Âm Chi Địa.

Cực Âm Chi Địa là một vùng đất rộng lớn tọa lạc tại Phiêu Miểu Tuyết Vực và một phần của Vân Lan Vực, nơi đây có một khu vực được trấn giữ bởi Thạch Nhân trận mà năm đó Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành đã từng vào đến đây khi đi thông qua thế giới dưới lòng đất.

X ^

Am âm!

Thạch Nhân trận do phần đông người đá cấu thành, hôm nay không biết vì lý do gì mà đột nhiên vận động, những người đá này không ngừng di động giống như vật đổi sao dời, cảnh tượng này cũng giống như có hai vị cự nhân vô hình đang dùng những Thạch Nhân này làm quân cờ vậy, các quân cờ di động rất nhanh, chỉ trong vài lần nháy mắt mà Thạch Nhân trận đã có hơn mấy trăm lần biến hóa, cuối cùng Thạch Nhân trận đã hoàn toàn thay đổi, hình dáng bắt đầu cao thấp nhấp nhô, đất đá chằng chịt nhưng lại vô cùng hùng vĩ.

Ngay một sát na Thạch Nhân trận đình chỉ vận chuyển, một cổ chấn động như sóng biển mênh mông cuồn cuộn khuếch tán ra, ngay sau đó, tại phía trên Thạch Nhân trận bắt đầu xuất hiện một cái quang trận trong suốt. Tại mặt ngoài quang trận lúc này có một đoàn người đang đứng quan sát, số lượng không dưới mười vạn, trong đó các vị đầu lĩnh có số lượng đến hơn một trăm người, khí tức trên thân mỗi người đó cũng không tính là quá cường đại nhưng mỗi cái chóp mắt của họ lại tựa hồ như có một tinh vân bị bạo liệt vậy, ẩn chứa đủ loại quỹ tích huyền ảo.

"Chân Linh thế giới đang đứng trước nguy nan diệt vong, các vị, giờ đã đến lúc chúng ta xuất lực ứng chiến" Đứng tại phía trước toàn đạo quân này chính là một lão giã có mái tóc trắng xoá, mặc trên người một bộ trường bào đơn giản, trên tay nắm lấy một cây mộc trượng có khảm nạm một khỏa bảo thạch cực lớn màu xanh da trời.

"Từ xưa đến nay, bất kể lúc nào Chân Linh thế giới gặp phải đại kiếp nạn, Địa Đe nhất

tộc ta chưa từng ngoảnh mặt làm ngơ, lần này cũng không ngoại lệ, vì một Chân Linh thế giới không bị nô dịch, mọi người không cần phải hạ thủ lưu tình, hiện tại tựu cũng là lúc để cho nhân loại trên mặt đất chứng kiến tường tận về sự cường đại của “ý niệm” và “ý niệm công kích chi pháp” của chúng ta thần kỳ đến cỡ nào! Xuất phát!"

Đứng tại bên cạnh lão già tóc bạc, một thức y lão giả hét lên một tiếng hét chói tai.

Vèooo!

Thức y lão giả vừa dứt lời, quang trận dần dần trở nên hư ảo, sau một khắc, quang trận cực lớn kia đã mang theo hơn mười vạn người ẩn vào trong hư không, biến mất vô tung vô ảnh.

"Những Khôi Lỗi chiến hạm này cùng với các chiến hạm hộ tông của Khôi Lỗi Môn vào năm ngàn năm trước, hẳn đã có một cái cấp bậc cao hơn nhưng bất quá, lúc Khôi Lỗi Môn còn tồn tại, họ chỉ nghiên cứu ra được ba tàu chiến hạm nhưng tại đây đã có trên dưới 400 chiếc."

Khồi Lỗi Môn đã sớm bị chôn vùi trong con sông dài lịch sử, bất quá bọn hắn đã có lưu lại một số tác phẩm Khôi Lỗi, mặc dù như thế cũng đủ để cho hậu thế nhận ra sự tồn tại của bọn hắn. Tương truyền rằng, hộ tông chiến hạm Khôi Lỗi Môn có thể cùng chống lại mấy tên Vương giả binh thường, nếu như để cho nó có đủ thời gian súc tích năng lượng thì một pháo bắn ra có thể giết chết một gã đỉnh cấp Vương giả, đương nhiên đây là uy lực trực

tiếp, thế nhưng một đỉnh cấp Vương giả sẽ không dại dột mà đứng yên ở nơi đó cho nó giết, đây là theo tính toán về lực sát thương cường đại của Khôi Lỗi chiến hạm.

"Mà thôi, cùng lắm thì ‘cá chết lưới rách’, đã thủ không được Chân Linh thế giới thì Hư Không lão tổ ta nguyện huyết chiến đến giọt máu cuối cùng, ta tin tưởng các tiền bối trên trời, nếu có linh thiêng, họ sẽ không quá trách tội chúng ta."

Hư Không lão tổ thần sắc bình phục lại, trong mắt tràn đầy giác ngộ hẳn phải chết.

“Thời gian dành cho chúng ta quá mức ngắn ngủi rồi, và những thiên tài kia cũng vậy, bọn hắn căn bản còn chưa phát triển đến tình trạng đủ mạnh, trong chiến đấu tuy có thể làm cho bọn hắn càng ngày càng lớn mạnh hơn, không biết chừng còn bồi dưỡng ra được một đế Vương thực sự, thế nhưng thời gian không đợi người rồi.”

Ngục Tổ nhìn thoáng qua Diệp Trần mà thầm than một tiếng, đối phương không hề nghi ngờ là nhân vật tuyệt thế của thời đại này, nếu như thời gian sung túc hơn thì tất nhiên sẽ không thua kém bọn người Nguyên Hoàng trước kia. Và nếu sớm biết dị tộc đại kiếp nạn sẽ đến nhanh như vậy, bọn hắn đã không ngại làm loạn Chân Linh thế giới một hồi, nói không chừng như vậy lại có thể xúc tiến cho những thiên tài này phát triển nhanh hơn.

Phải biết rằng, chỉ một nhân vật cường đại như Nguyên Hoàng cũng đủ để chống đỡ mấy trăm Vương giả, hắn hoàn toàn có thể áp dụng du kích chiến mà giết chết từng đám địch nhân cho đến khi toàn bộ địch nhân tử vong.

"vẫn chưa muộn đâu, chỉ cần trụ được đến khi Địa Đổ nhất tộc đến tương trợ thì chúng ta vẫn còn có hi vọng."

Huyền Hậu vừa nói vừa nhìn về phía chân trời xa xâm.

"Địa Để nhất tộc sao? Đúng vậy ah, vậy mà ta lại quên mất bọn hắn, hy vọng hiện tại Địa Để nhất tộc đã đủ cường đại rồi, bằng không thì cũng là như muối bỏ biển."

Người biết rõ Địa Đe nhất tộc không nhiều lắm, cũng chỉ rải rác có mấy người, Địa Để nhất tộc gần đây thần bí dị thường, bọn hắn cũng không muốn làm cho quá nhiều người biết rõ sự hiện hữu của bọn hắn.

Khôi Lỗi chiến hạm tiến đến với tốc độ rất nhanh, phía đuôi phún ra một ngọn lửa màu xanh da trời tạo cho chúng động lực thập phần cường đại, mà mỗi một chiếc Khôi Lỗi chiến hạm đều có vài chục tên Ma tộc ở lại bên trong, bọn hắn hoặc là điều khiển phương hướng cùng động lực của chiến hạm, hoặc là điều khiển Khôi Lỗi pháo ở hai bên cùng lối vào của chiến hạm, tất cả đều được phân công rất rõ ràng.

"Hiện tại nếu các ngươi đầu hàng thì vẫn còn có cơ hội, Ma tộc chúng ta kỳ thật cũng không muốn trắng trợn giết chóc, thậm chí chúng ta còn nguyện ý cùng các ngươi quản lý Chân Linh thế giới này, nhưng nếu các ngươi vẫn gian ngoan mất linh thì như vậy cũng đừng trách Ma tộc chúng ta không cho các ngươi cơ hội." một gã Lục Tinh Ma Vương trong đó mở miệng nói.

Phi!

Sở Trung Thiên nhổ một bải nước bọt, nói "Lại còn bảo cho chúng ta đầu hàng ? Thật sự là quá nực cười, lại còn muốn cộng đồng quản lý nữa sao? chỉ vì các ngươi cho rằng chúng ta sợ Khôi Lỗi chiến hạm của các ngươi ư! Sư phụ ta đã lừng lẫy hi sinh như vậy, Sở Trung Thiên ta cũng không phải hạng người hèn nhát sợ chết, các ngươi muốn đoạt được Chân Linh thế giới thì phải bước qua được xác ta đã, còn không thì đừng mơ tưởng."

"Chân Linh thế giới chỉ có chết trận Vương giả chứ không có hàng phục Vương giả, ta ngược lại muốn nhìn xem Khôi Lỗi chiến hạm của các ngươi mạnh đến cỡ nào, có thể ngạnh kháng được một búa của ta hay không chứ."

"Muốn chúng ta đầu hàng đó là nằm mơ, muốn chiến liền chiến, đừng ở đó mà nói nhảm như vậy ah."

Hơn ba trăm Vương giả đã chết cũng không để cho những người còn lại cảm thấy khiếp đảm, hiện tại bọn hắn đã giết ma tộc đỏ cả mắt rồi, trong nội tâm cả đám chỉ còn suy nghĩ làm như thế nào để có thể sống sót lâu hơn mà giết chết thêm nhiều địch nhân nữa mà thôi.

"Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt! Giết hết bọn chúng cho ta!"

Khủng Cụ Ma Đe càng có khuynh hướng giết sạch đám người kia, giết sạch những người có can đảm phản kháng tại Chân Linh thế giới, chỉ có đem những kẻ phản kháng giết sạch thì bọn hắn mới có thể càng thuận lợi tiếp nhận Chân Linh thế giới.

XIU....XIU... XIU....XIƯ... XÍU...UU!

Chúng Ma Vương cùng Khôi Lỗi chiến hạm tiến lên rất nhanh, tại vị trí họng pháo của Khôi Lỗi chiến hạm là ba đạo hào quang lập loè có màu sắc không đồng nhất, đó là dấu hiệu pháo sắp khai hỏa."Đừng để cho các Khôi Lỗi chiến hạm có cơ hội tích súc đủ năng lượng, tất cả cùng xông đi lên."

Hiện tại, mọi người của Chân Linh thế giới đã bị dồn đến vách núi, sau lưng là vực thẳm, còn trước mặt là vô số địch nhân, trước sau gì cũng chết, chi bằng dứt khoát chết một cách oanh oanh liệt liệt trên chiến trận.

Không có bất cứ người nào trốn chạy, cũng không một ai lui về phía sau, tất cả mọi người đồng loạt triển khai thân pháp theo từng cái góc độ lao tới, có kẻ nghênh hướng đánh trực tiếp về Khôi Lỗi chiến hạm, có kẻ nghênh hướng bọn Ma Vương, tất cả mọi người đều tràn ngập mạnh mẽ khí tức oanh liệt thấy chết không sờn, trong ánh mắt hiện lên vẻ điên cuồng nhưng lại tỉnh táo đến đáng sợ.

"Giết!

Khủng Cụ Ma Đế dẫn đầu đám quân ma tộc phóng thẳng tới Hư Không lão tổ, trên tay Khủng Cụ Ma Đố hắn chưa từng có kẻ thù nào sống được, đối phương cũng không ngoại lệ.

Rầm rầm!

Đại chiến lần nữa bắt đầu, vừa lên đến đã tiến ngay vào đến giai đoạn gay cấn nhất, so lúc trước còn thảm thiết hơn đến mấy lần.

Chỉ sau mấy lần hô hấp đã có hơn 100 chiếc Khôi Lỗi chiến hạm tích súc hoàn tất năng lượng, từng đạo cột sáng có màu sắc không đồng nhất kia bắn tới, điệp gia đan

H

vào nhau tạo thành một tử vong chi võng vô cùng khủng bố, bị trúng phải những cột sáng này lập tức có đến năm sáu Vương giả Chân Linh thế giới chết đi, tuyệt đại bộ phận tuy không chết nhưng cũng bị oanh kích bay ra xa, một số bị bạo thể nửa thân người, liền sau đó bị phần đông Ma Vương đơn giản bay đến giết chết.

Cục diện lúc này đã bắt đầu thiên về một bên.

"Bạo liệt cho ta!"

Thở dốc nặng nề, Độc Cô Tuyệt hai tay cầm đao, trùng trùng điệp điệp vung xuống tạo ra đao mang màu trắng lao đi như xé rách trời cao, ba chiếc Khôi Lỗi chiến hạm trúng chiêu liền bị xé thành hai nửa, thêm hai chiếc khác cũng bị đao mang dư ba cho đánh bay ra ngoài xa.

"Cảnh chi hoa, Luân Hồi."

Huyền Hậu ánh mắt lạnh như băng, hai tay nhanh chóng kết ấn, từng tấm gương được hiện ra trong hư không, những tấm gương này có thể thâu tóm lấy bất kỳ thứ năng lượng nào bị nó chiếu sáng vào, sau đó phun trào ra từng đạo ngũ thải quang trụ oanh hướng về các Khôi Lỗi chiến hạm đang lơ

lững trên bầu trời, chỉ trong nháy mắt đã có vài chiếc Khôi Lỗi chiến hạm bị bạo liệt, tách ra nhiều đám hỏa tinh cực lớn giữa bầu trời.

Hơn nữa, chỉ cần những tấm gương này còn tồn tại, liền sẽ một mực hấp thu lấy năng lượng pháo kích phát ra từ các chiến hạm mà chuyển hóa thành công kích chiếu ngược về chúng, mỗi một kích đều tương đương với một kích toàn lực của một vị Phong Đế Vương giả, hiệu quả mang lại trong trận chiến quả thật rất huy hoàng.

Một khoảng thời gian ngắn qua đi, đã có chừng hai mươi chiếc Khôi Lỗi chiến hạm bị phá hủy, thế nhưng ở bên này Chân Linh thế giới cũng đã chết hơn mười vị Vương giả, mà kế tiếp sau đó, hầu hết các Vương giả tiến hành công kích Khôi Lỗi chiến hạm, mỗi người họ đều bị ba gã Ma Vương vây quanh, căn bản không có chút thời gian nào để công kích vào Khôi Lỗi chiến hạm.

Trên không Vọng Hải vực lúc này đột nhiên bộc phát ra một luồng chấn động mênh mông, sau đó một cái quang trận cự đại bắt đầu hiện ra.

"Giết!

Sau khi quang trận ha, vô số bóng người từ đó bay xuống tỏa ra tứ phía và gia nhập chiến trường, sự tình này diễn ra quá mức đột ngột mà Ma tộc đại quân không kịp trở tay mà “người ngã, ngựa đổ”, bị giết chết rất nhiều, công kích của những người lạ này rất bất đồng so với người bình thường, một kiểu công kích phiêu hốt dị thường khiến người khác nhìn vào sẽ không thể nào thấy được họ đã làm ra động tác gì mà trên người đám Ma tộc binh sĩ lại rơi vào trạng thái bị công kích, thậm chí còn tạo ra những đợt công kích như Phong Bạo vô cùng đáng sợ, những đợt Phong Bạo này mang theo cả sự tàn sát bừa bãi, đến mức nguyên một đám Ma tộc bị xé thành từng mảnh nhỏ.

"Đến rồi!"

Ánh mắt u Tâm Thánh Nữ chợt sáng ngời, trên mặt nàng tràn đầy sắc

thái vui mừng. "Là Địa Để nhất tộc sao?"

Lý Tiêu Vân đồng dạng thập phần kích động, hắn và Diệp Trần cũng đều đã từng tiến vào thế giới dưới lòng đất, u Tâm Thánh Nữ là Thánh Nữ một chi Thánh tộc của thế giới dưới lòng đất, nhân loại của thế giới dưới lòng đất này không chủ tu chân nguyên mà chủ tu ý niệm, ý niệm là thứ vô hình vô chất nhưng lại có lực sát thương cực lớn, hơn nữa khi công kích cũng không hề có bất kỳ dấu hiệu ra tay nào.

"Viện quân đã đến, mọi người mau tiếp tục giết hết đám ma tộc này đi."

Mặc dù mọi người không biết lai lịch của những chiến binh lạ này, nhưng thấy được đối với phương chỉ giết Ma tộc mà không giết bọn hắn thì rất rõ ràng, đây là viện quân thần bí của Chân Linh thế giới. Trong lúc nhất thời, sĩ khí mọi người tăng vọt, ý chí

chiến đấu vụt lên cao vút.

Hơn mười vạn quân nhân loại trong lòng đất lao vào chiến trường đã tạo ra sức ảnh hưởng cực lớn, những người này có thể bằng ý niệm của mình mà tạo ra một tầng phòng ngự có phạm vi bao phủ thập phần to lớn, mọi người ở bên trong đó sẽ được an toàn vô cùng, chỉ cần mấy chục người này liên thủ lại liền có thể duy trì cho tầng phòng ngự đó tồn tại trong thời gian rất lâu, mà người đứng ở bên trong tầng phòng ngự này cũng không chịu bất kỳ hạn chế nào, ngược lại còn có thể phát công kích mãnh liệt về phía bọn Ma tộc ở bên ngoài.

Tràng diện này phát sinh đã khiến Ma tộc đại quân đột nhiên bị thảm giết mà biệt khuất vô cùng.

Tại bên trên quang trận, còn lại hơn một trăm người đang đứng đó, một lão giã có mái tóc bạc đứng đầu nhóm người này bắt đầu vung tay lên, quang trận liền đột phá không gian, lao nhanh về hướng phía chiến trường mà chúng Vương đang đại chiến.

Lam Sơn Mi đã đem hết toàn lực để liều giết ma tộc, nhưng vì số lượng bọn chúng thật sự quá nhiều nên bản thân nàng cũng gặp phải mấy lần bị công kích, nếu không phải nàng phản ứng kịp thời tránh được nguy hiểm thì đã sớm vẫn lạc rồi. Nhưng đến bây giờ, nàng có muốn tránh cũng không thể tránh được, đã có khoảng chừng năm tên Ma Vương liên thủ phát ra một kích hướng về phía nàng.

Ầmmmmmm!

Đúng lúc này, phía trước Lam Sơn Mi đột nhiên xuất hiện một tầng bình chướng vô hình, các công kích khủng bố kia trúng vào đó liền kích khởi ra đại lượng sóng gợn. Sau một khắc, tầng vô hình bình chướng đã bị nghiền nát, nhưng chỉ bấy nhiêu thời gian đó cũng thực sự đủ để cho Lam Sơn Mi tranh thủ mà né tránh.

Ngẩng đầu lên, Lam Sơn Mi thấy được rất nhiều người lạ, những người này trên thân thể họ không có bất kỳ chân nguyên khí tức nào, thế nhưng tất cả bọn họ đều có tốc độ cực nhanh, tựa hồ hành động hoàn toàn bằng ý niệm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1250: Thứ Nguyên Thuẫn

"Ha ha, Địa Đẻ nhất tộc các ngươi rốt cuộc đã tới."

Ngục Tổ tuy đang bị ba gã lục tinh Ma Vương đánh cho thân thể bị bạo tạc tứ tung, huyết nhục mơ hồ, nhưng đột nhiên chứng kiến hơn trăm người xa lạ gia nhập chiến trường thì liền cười to lên, hắn biết rõ, bằng vào hơn một trăm vị vương giả lòng đất này cũng rất không có khả năng giúp cho bọn hắn có thể chuyển bại thành thắng, nhưng chí ít cũng có thêm lực lượng để liều mạng.

"Địa Để nhất tộc, hiện tại phải dựa vào các ngươi rồi."

Ở bên này, sau khi Hư Không lão tổ nói xong câu đó đã lập tức bị Khủng Cụ Ma Đế xé thành hai nửa, chỉ thấy hai tay Khủng Cụ Ma Đế phát ra hắc sắc ma hỏa đem Hư Không lão tổ hóa thành tro bụi, đến một giọt máu cũng không còn.

Hừ!

Lão giả tóc bạc bên cạnh hạt y lão giả kêu rên một tiếng, khẽ thở dài: "Tên ma tộc này có thực lực thật là lợi hại, ngay cả ý niệm của ta bành trướng lên đỉnh điểm mà cũng chỉ có thể giữ vững được trong thời gian không đến một cái nháy mắt là đã bị hắn cưỡng ép cho tan vỡ ra." Vừa rồi, hắn vốn muốn cứu Hư Không lão tổ nhưng là thực lực của Khủng Cụ Ma Đế đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

"Hắn đã tiếp cận Thất Tinh chiến lực nên tất nhiên ngươi không thể ngăn cản được hắn rồi, tốt nhất cứ giao hắn cho ta." mộc trượng trên tay đang giơ lên cao, hơn mười đạo cột sáng có màu sắc không đồng nhất bị bắn ngược trở về mà phá thủng các khôi lỗi chiến hạm đã phát ra các đạo pháo kích đó,

lão già tóc bạc sắc mặt ngưng trọng nói.

"Được, gã này ta không thể ngăn được rồi, nhưng bất quá hắn tựa hồ vẫn chưa phải là nhân vật lợi hại nhất, mà chính là tên kia." Hạt y lão giả không khỏi nhìn về phía Diệp Trần cùng Cự Ma Đe đang ở cách đó mấy mươi vạn dặm. Bằng vào ý niệm, cảm giác của hắn có thể kéo dài đến chỗ rất xa, tại chỗ đó cũng giống như một khu vực vô cùng hỗn loạn, chỉ là ý niệm cảm giác nhưng gần như bản thân hắn cũng lọt vào ảnh hưởng của ảo giác, thật sự khó có thể tưởng tượng thực lực của song phương đang giao chiến đã đạt đến trình độ nào.

Hạt y lão giả có thể phát hiện Diệp Trần cùng Cự Ma Đế thì lão giả tóc bạc tự nhiên cũng không ngoại lệ, tại đây, hắn một bên đang không ngừng vận chuyển ngược

hướng vô số công kích, vừa nói: "Đó là trận chiến của Thất Tinh vương giả, Lục tinh bá chủ cùng Thất Tinh nhìn như chỉ hơn kém nhau ở một cái đẳng cấp nhỏ, thế nhưng muốn vượt qua được thì thực lực ít nhất phải thăng tiến gấp hai ba lần. Gã cự ma tộc kia có ma lực vô cùng vô tận, nhiều vương giả dù rất mạnh nhưng vẫn chưa hẳn có thể sánh ngang được với hắn, thế nhưng chàng trai trẻ tuổi kia lại có kiếm ý đạt đến bát giai, tạo ra được cả hộ thể kiếm ý, mười thành công kích rơi vào thứ Bất hủ kiếm ý này thì đã có ít nhất năm thành bị trượt đi qua rồi."

“Bát giai kiếm ý sao !? thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.”

Hạt y lão giả vừa tru sát mấy tên Ma Vương xong, liền kinh ngạc nói.

Địa Để nhất tộc bọn hắn chủ tu ý niệm, ý niệm là một loại phương pháp vận dụng khác của ý chí, là một loại niệm lực vô hình, chi tiết mà nói thì đây chính là lấy ý chí làm hạch tâm khu động để tạo ra tác dụng tại ngoại giới, sinh ra lực lượng khổng lồ. Cho nên ý chí của Địa Để nhất tộc bọn hắn sẽ tùy theo cảnh giới mà tăng lên, nhưng ý chí có thể đạt tới bát giai thì chỉ có một người trong bọn hắn làm được, đó chính là đại tộc trưởng của Địa Đe nhất tộc, chính là lão giả tóc bạc đang đứng trước mắt.

Bản thân hạt y lão giả bất quá chỉ mới đạt đến thất giai đỉnh phong ý chí mà thôi, đương nhiên, bản chất của chủ tu ý niệm cùng chủ tu chân nguyên ý chí tuy có sự đồng dạng, nhưng trình độ đào sâu tu luyện hoàn toàn không giống nhau, nếu không khoa trương mà nói, chủ tu ý niệm có thể đem ý chí phát huy đến cực hạn, còn chủ tu chân nguyên có thể đem ý chí phát huy đến hai ba thành thì đã coi là không tệ rồi.

Đạo hạnh bất đồng, trọng điểm cũng sẽ bất đồng, ở thế giới dưới lòng đất, võ giả không cách nào có thể tu luyện chân nguyên, cho nên bọn hắn có thể toàn tâm toàn ý mà tu luyện ý niệm, nếu cố tình phân tâm tu luyện chân nguyên thì cũng làm không được, hơn nữa khi cảnh giới tăng lên càng cao thì càng không thể để cho phân tâm, chỉ có thể lựa chọn chủ tu một thứ duy nhất mà thôi, bởi vì khi đạt đến hậu kỳ mà để phân tâm thì sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Bất quá còn trẻ như vậy mà đã có thể đem ý chí tăng lên tới bát giai, đây tuyệt đối là chuyện khiến người khác chỉ nghe đến đã cảm thấy rợn người, nếu như sống tại thế giới dưới lòng đất thì người trẻ tuổi có ý chí đạt tới bát giai như vậy liền có thể được bổ nhiệm làm tộc trưởng, danh vọng bản thân cũng sẽ từ Thánh tử tấn thăng lên Đại Thánh tử. Ngoại trừ quyền lực không lớn như đại tộc trưởng nhưng thân phận sẽ trở

nên vô cùng tôn quý tương đương như đại tộc trưởng vậy, các Thánh tử khác đều phải phục tùng hắn.

"Lão gia hỏa các ngươi nếu như không xuất thế thì còn có thể không cần phải lo tự bảo vệ mình, trong vòng ba đến năm năm nữa, Ma tộc ta cũng không làm gì được các ngươi, thế nhưng hiện tại đã lộ mặt ra thì các ngươi cũng sẽ bị chôn vùi cùng một chỗ với bọn chúng a!"

Giết Hư Không lão tổ xong, Khủng Cụ Ma Đế như “ngựa không dừng vó”, tiếp tục tấn công thẳng hướng lão giả tóc bạc. về sự tồn tại của Địa Để nhất tộc, hắn tự nhiên cũng biết rõ, năm xưa khi gây ra chiến tranh tại Chân Linh thế giới, những Địa Đe nhất tộc này tựu đã xuất hiện qua.

Oanhhh! một chưởng đánh ra, Huyết Quang khủng bố hóa thành vô số Huyết Ảnh hung hăng hướng phía lão giả tóc bạc đánh tới.

"Địa Để nhất tộc cũng là một bộ phận nhân loại của Chân Linh thế giới, Chân Linh thế giới gặp đại nạn thì chúng ta sao lại há có thể không đến ứng giúp chứ, ngược lại, bọn Ma tộc các ngươi từ xưa đến nay vẫn chưa từng thắng lợi qua, lần này cũng sẽ không ngoại lệ đấy." Lão giả tóc bạc tay phải nắm lấy thủ trượng tiến về phía trước, sau một khắc, chợt thiên bảo thạch màu lam ở trên đầu thủ trượng lóe lên ánh hào quang, một tầng bình chướng hình cung màu xanh da trời lập tức được hình thành ngăn cản tại phía trước lão giả, tầng tầng lớp lớp Huyết Ánh trùng kích vào tầng bình chướng liền phát ra những tiếng nổ nhỏ rồi bạo liệt hết thảy.

"Nếu như nhân số các ngươi vượt qua 200 thì may ra ta còn có chút kiêng kị, còn như hiện tại thì bất quá đối với ta chỉ là một chuyện khôi hài mà thôi!" thân ảnh Khủng Cụ Ma Đế tiến theo sát đám Huyết Ảnh, bàn tay to lớn của hắn tung ra một trảo như xé rách vạn vật. Trúng phải trảo kích này, tầng bình chướng ý niệm hình cung màu xanh da trời kia bị cưỡng ép xé mở, lộ ra một lỗ thủng đủ để nửa người hắn lách được vào trong, Khủng Cụ Ma Đe liền hé miệng phun ra một đạo hắc sắc ma hỏa.

"Phân giải cho ta!" Lão giả tóc bạc vẫn bình tĩnh, không gian phía trước mi tâm lão chợt xuất hiện những vòng gọn sóng làm hắc sắc ma hỏa bỗng nhiên dừng lại, chợt dùng một tốc độ cực nhanh phá giải toàn bộ đám ma hỏa kia.

"Ah, cũng còn có chút bổn sự."

Ngoài miệng nói như thế nhưng thần sắc Khủng Cụ Ma Đế lại ngưng trọng hcm rất nhiều, ý niệm nếu được tu luyện tới cảnh giới cao độ thì lực lượng phát ra đủ để đánh bại cả thần linh, còn với cảnh giới thấp hon cũng có thể phân giải vạn vật, rất hiển nhiên, lão giả tóc bạc mà hắn đang đối diện đã đạt đến loại cảnh giới này rồi.

"Huyết phách thần quyền!"

Bất quá, địch nhân càng cường đại sẽ chỉ làm sát ý của hắn càng nồng đậm hon, ý niệm bình chướng bắt đầu bị nứt vỡ, một cái thủ ấn màu đỏ như máu hướng phía thủ cấp lão già tóc bạc oanh tới, cái Huyết Quang thủ ấn này lao đi như một tia chớp không ngừng phát xạ, lúc chưa tới gần lão già tóc bạc đã tựu làm cho khí huyết của hắn sôi trào, thân thể tựa hồ như sắp bạo liệt mà hóa thành khí huyết dung nhập vào bên trong một quyền này, đây là một chiêu võ học dùng để khắc chế những Ma tộc chi nhân có thân thể gầy yếu, bất quá dùng để đối phó Địa Để nhất tộc là thích họp nhất.

"Thứ Nguyên Thuẫn!"

Thủ đoạn của Lão già tóc bạc quả thật nhiều hơn không ít so với trong tưởng tượng của Khủng Cụ Ma Đế, thân thể gần như không lay động nhưng thân ảnh lão giả tóc bạc bỗng nhiên được di dời ra xa hơn, giữa hai người tựa hồ như cách nhau bởi một tầng thế giới mà chỉ cần “sai một ly đi nghìn dặm”, quỹ tích Huyết Ma thần quyền do Khủng Cụ Ma Đe phát ra, không biết vì sao lại bị lệch mục tiêu mà bay sang một hướng khác, cuối cùng một quyền kia đã đánh trúng vào một gã Ma Vương đang đứng ở cách đó mấy vạn dặm, đem hắn xé toạt thành hư vô.

"Hừ, lão gia hỏa này không phải dễ đối phó như vậy ah."

Khủng Cụ Ma Đe thu hồi lòng khinh thị, đối diện với lão giả tuy có thân thể gầy yếu nhưng muốn công kích được hắn cũng là một sự kiện không mấy dễ dàng, trái lại còn rất khó.

Còn mọi động tác của lão giả tóc bạc đều được khu động hoàn toàn bằng tinh thần, với tư cách là Ý niệm vương giả, hắn không phải là không có Bất Tử Chi Thân, trái lại,

Bất Tử Chi Thân của hắn đã đạt đến thành tựu cao mà tại Chân Linh thế giới này, không một ai có thể vượt qua được. Có thể nói, mỗi một hạt huyết nhục trong thể nội của hắn đều có ẩn chứa lục giai ý chí, trong khi đó dưới tình huống bình thường, mỗi

hạt huyết nhục có ẩn chứa tứ giai ý chí thì tựu đã đạt tới Tích huyết trọng sinh cảnh giới rồi.

Thế nhưng, khí huyết gầy yếu là một nhược điểm mà Địa Để nhất tộc không cách nào lảng tránh được, nguyên do là vì bọn hắn không tu luyện chân nguyên, cho nên chân nguyên hòa vào khí huyết cũng không có biện pháp giúp nhau chuyển đổi, dưới tình huống bình thường, dù thân thể bị đánh nát mấy mươi lần thì bọn hắn đều có thể một lần nữa ngưng tụ lại thân thể, do có được Ngũ giai ý chí hộ thể nên những hạt huyết nhục này rất khó phá hủy, càng không khả năng phá hủy toàn bộ, tình trạng này cũng giống với việc ngươi tung một quyền liền có thể đánh toái một quả trứng gà, nhưng nếu cho ngươi đánh vào một tảng đá thì độ khó bạo tăng mấy chục lần. Bất quá mọi sự có lợi tất có hại, các hạt huyết nhục của bản thân rất khó phá hủy, nhưng nếu rút mất đi khí huyết chi lực trong các hạt huyết nhục thì ý chí trong nó sẽ mất đi "môi trường sống" mà tan rả thành hư vô. Huyết phách thần quyền của Khủng Cụ Ma Đe không hề nghi ngờ là một chiêu thức có thể hút đi mất đại lượng khí huyết chi lực của đối phương, chỉ cần bị trúng chiêu một lần thì tất nhiên sẽ bị tổn hao rất nhiều nguyên khí.

Địa Đe nhất tộc xuất hiện đã làm chuyển biến cục diện chiến trường, giúp cho Chân Linh thế giới bên này không còn rơi vào cục diện bị tấn công nữa, những Ý niệm vương giả này không những có thể làm cho các cột sáng pháo kích do các khôi lỗi chiến hạm bắn ra bay ngược trở về tấn công vào chính các chiến hạm đó, thậm chí họ còn có thể điều khiển phương hướng của các khôi lỗi chiến hạm, làm cho các khôi lỗi chiến hạm công kích lẫn nhau mà bắt đầu xuất hiện hao tổn.

Đương nhiên, cũng đúng như lời Khủng Cụ Ma Đế nói, số lượng Ý niệm vương giả của Địa Để nhất tộc vẫn là quá ít, nên khi vừa xuất hiện tuy có thể làm cho chúng Ma Vương trở tay không kịp, nhưng một lúc sau thì bắt đầu có sự cân bằng trở lại, rồi dần dần cục diện chiến trường chậm chạp đảo hướng về phía bên kia Ma tộc, chuyện may mắn duy nhất chính là nhờ vào sự gia nhập của Địa Để nhất tộc mà số lượng người chết của Chân Linh thế giới bắt đầu giảm đi.

"Kéo dài như vậy cũng không phải biện pháp tốt!" Đang cùng Cự Ma Đế đại chiến, Diệp Trần lông mày bất tri bất giác nhăn lại, việc Địa Để nhất tộc xuất hiện hoàn toàn chính xác đã làm hắn mừng rỡ một hồi, nhất là lão giả tóc bạc kia có thực lực không thua kém bao nhiêu so với Khủng Cụ Ma Đố, mà hạt y lão giả kia cũng có được lục tinh đỉnh phong chiến lực, có thể nói là hai đại cường viện, thế nhưng hiện tại hắn cũng không biết số lượng Ma tộc còn lại tại đó là bao nhiêu, trước đó có hơn năm trăm

Ma Vương, tăng thêm hơn ba trăm chiếc khôi lỗi chiến hạm, mức độ chênh lệch mặc nhiên thập phần to lớn, nếu bi quan mà nói thì Chân Linh thế giới sẽ bị ăn tươi nuốt sống là điều hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Trừ việc đó ra, không biết có phải hay không là do Diệp Trần gặp ảo giác, hắn ẩn ẩn dự cảm đến một hồi nguy cơ cực lớn sắp phát sinh khiến tâm linh thập phần áp lực.

"Ngày dỗ của các ngươi nhanh đến rồi."

Cự Ma Đế như một thứ máy móc không biết mệt mỏi, một lần lại một lần công kích hướng về Diệp Trần, Cuồng Bạo quyền kình tuy bị hộ thể kiếm ý triệt tiêu rất nhiều, nhưng Diệp Trần cảm thụ không được tốt như trước cho lắm, dù cho thân thể của hắn cũng không phải tệ nhưng trải qua liều mạng cùng đối phương vô số chiêu như vậy thì chắc chắn sẽ có một chút hao tổn, tích lũy đến bây giờ, phản ứng đã bắt đầu phát ra kịch liệt rồi.

Diệp Trần đang muốn trả lời lại một cách mỉa mai nhưng đột nhiên, lông mày hắn dựng hướng lên mà thầm kêu không tốt, thanh âm Nguyên Hoàng tại trong đầu hắn vang lên, có người đang cố mở phong ấn của Ác Ma không gian.

Phải biết rằng, Ác Ma không gian chính là ác ma tổ cây, một khi để cho Ác Ma tổ cây xuất thế thì sẽ là một đại nạn không cách nào vãn hồi, những tên Ma Vương này bị Chân Linh thế giới áp chế tu vi cảnh giới nên thực lực bị hạn chế rất nhiều lần, nếu một khi tiếp xúc được với Ma tộc quy tắc từ Ác Ma tổ cây, bọn hắn sẽ trở lại trạng thái đỉnh phong, khi đó, đừng nói là một

đám Ma Vương, chỉ riêng một mình Cự Ma Đế thôi cũng có thể giết sạch tất cả mọi người bọn hắn, không một ai có thể ngăn cản.

"Tiền bối, phải làm sao bây giờ?" Diệp Trần lo lắng hỏi.

Nguyên Hoàng nói:

"Không còn kịp nữa rồi, bọn hắn tựa hồ đã chuẩn bị xong, bây giờ đã bắt đầu động thủ gỡ bỏ phong ấn rồi, chờ đến khi chúng ta đuổi đến thì phong ấn đã sớm bị giải trừ rồi, hiện tại, chỉ có thể mong chờ Bất Tử thụ tỉnh lại, nếu không thì..."

Lời kế tiếp Nguyên Hoàng cũng nói không ra, nhưng Diệp Trần cũng biết được hậu quả là cái gì, trong lúc nhất thời, tâm tình trở nên vô cùng trầm trọng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1251: Bộc Phát Sinh Tử Cảnh Tam Trọng Thiên

"Giết!"

Vì có Địa Để Nhất Tộc đến tham chiến nên cuộc đại chiến giữa các Vương Giả bắt đầu lâm vào cục diện giằng co, sau một hồi lâu mới có thêm một hai người chết đi, nhưng nhìn chung cục diện chiến trường tại Vọng Hải Vực cũng không khả quan hơn, sự xuất hiện Địa Để Nhất Tộc có thể đưa cục diện tiến vào cân đối hơn, nhưng ngược lại thảm cảnh càng trở nên bi tráng hơn, trên mặt đất giờ đây đã tràn đầy thi thể cùng hài cốt, thịt nát xương tan, đại lượng binh khí bị tổn hại cắm nghiêng ngã trên mặt đất, cuồng phong thổi qua làm những vết máu chưa khô tỏa ra mùi máu tanh đậm đặc, cơ hồ khiến bất kỳ một ai đi ngang qua đây đều sẽ hoài nghi bản thân mình đang đi vào địa ngục.

"Sư đệ, sư muội, mau bố trí ra một tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận."

Nghiêm Kiếm Huy nhìn thấy càng ngày càng nhiều Ma tộc lao tới, liền đối với đám người Đông Phương Bạch, Lãnh Tinh Hàn nói.

“Được”.

Đông Phương Bạch gật đầu, chém giết đến hiện tại, chân nguyên bọn họ đã tiêu hao hơn phân nửa, tuy mỗi người đều có chỗ tiến bộ, thủ đoạn sát nhân mỗi lúc càng trở nên cao minh, thế nhưng do phải đối mặt với đại quân ma tộc vô cùng vô tận, nếu đơn thương độc mã mà chiến đấu thì chỉ có thể bị chôn sống hoặc bị đè chết bởi thi thể địch nhân. Về phần tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận, đây chính là Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận được đơn giản hóa, chỉ cần bảy người cũng có thể bố trí ra, nếu vận dụng thật tốt thì cũng có thể đem thực lực của bọn hắn gia tăng đến bảy lần.

Bảy người bố trí ra kiếm trận theo thứ tự là Nghiêm Kiếm Huy, Đông Phương Bạch, Hoàng Tố Mai, Lãnh Tinh Hàn, Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu, cùng với La Nhật một đệ tử thiên tài khác của Diệp gia.

Tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận mặc dù là Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận đã được đơn giản hóa, nhưng độ khó khi bố trí không những không giảm mà trái lại còn tăng lên, nếu không phải thiên phú thông minh hơn người thì sẽ không cách nào lĩnh ngộ được sự tinh túy trong Tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận. Hai năm trước, Diệp Trần đã bắt đầu dạy cho bọn họ phương pháp luyện tập và cách thức bày trí bộ kiếm trận này, ngẫu nhiên sẽ cùng bọn hắn đối luyện mà chỉ ra những sơ hở cùng sai sót. Từ ba tháng trước, bọn họ cuối cùng cũng đã có thể đem Tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận luyện tập đến cảnh giới Đại Thành, một người tương đương với bảy người, bảy người tương đương với một người, mỗi động tác giơ tay, nhấc chân đều có được uy lực cao gấp bảy lần bình thường, thêm nữa toàn bộ chân nguyên lại hợp thành nhất thể nên không có bất kỳ nhược điểm nào.

Bảy người thể hiện ra hình dáng thẳng tắp của Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận, di chuyển nhanh nhẹn vô cùng thống khoái, các bước di chuyển thay đổi bộ pháp tại vị trí của mỗi người đều thay đổi liên tục, nhưng hình dạng tổng thể của trận pháp vẫn thủy chung không thay đổi, sự đồng nhất đôi khi còn vượt qua cả Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận, lúc nghiêng, lúc thẳng, một người hạ, sáu người dâng lên…vô cùng đẹp mắt. Thời gian dần trôi qua, đan điền của bọn hắn phát sáng lên như một điểm tinh vân vậy, chân nguyên bọn họ hỗ trợ nhau kết nối về cùng một chỗ, lưu chuyển rất tự nhiên, viên mãn như ý.

"Giết!"

Nghiêm Kiếm Huy một kiếm chém ra kiếm quang dài đến hơn một ngàn trượng, một loạt quân lính ma tộc bị xoắn thành huyết vụ.

"Giết!"

Đông Phương Bạch, Hoàng Tố Mai, Lãnh Tinh Hàn, Diệp Huyền, Diệp

Tiểu Tiểu cùng với La Nhật cũng tới tấp xuất kiếm, bọn hắn có thể cảm giác được, mỗi khi mình phát kiếm ra thì đan điền sẽ thoáng phồng lên một chút, liền sau đó dào dạt chân nguyên được tuôn vào bên trong bảo kiếm rồi kích phát ra ngoài, đây chính là kiếm trận chi lực, cũng là lực lượng của tất cả mọi người bọn hắn.

Đương nhiên, vạn vật có lợi tất có tệ, Tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận tuy nhiên lợi hại, nhưng tốc độ tiêu hao chân nguyên cũng sẽ gia tăng gấp bảy lần, cũng may mắn là bọn hắn đều đã có Tinh Cực Cảnh tu vi nên có thể phục dụng chân nguyên đan dược để bù đắp thiếu hụt, lần này tới đây, Diệp Trần đã cho mỗi người bọn hắn đủ loại đan dược, số lượng rất nhiều nên không cần lo chân nguyên bị tiêu hao hết.

"Đạo là vô tình nhưng cũng là thứ hữu tình."

Cách chỗ đó rất xa, bên trong đại quân ma tộc, vô số kiếm quang lóe sáng lên, những kiếm quang này vô cùng sắc bén, đánh đâu thắng đó thế nhưng hình thái lại mềm mại đến dị thường, khi thì như một dải lưng lụa, khi lại như tơ liễu bay múa đầy trời, những ma tộc nhân bị những kiếm quang này quấn chặt, ngay cả một tiếng kêu la thảm thiết cũng không kịp phát ra thì đã bị thiết cát thành trên trăm khối huyết nhục tròn dẹp.

"Lý Đạo Hiên, vô tình kiếm pháp của ngươi lại tiến bộ không ít, không biết so với hỏa linh thần đao của ta thì như thế nào?" đao quang màu đỏ thắm giăng khắp nơi, khí thế như chẻ tre, không gì cản nổi, nghiêm Xích Hỏa cười vui, đối với Lý Đạo Hiên nói.

"Phải còn sống sót thì sự so sánh này mới có ý nghĩa ah."

Lý Đạo Hiên than nhẹ lên tiếng, Ma tộc bị hắn giết có không ít nhưng đại chiến đến hiện tại, bản thân hắn cũng tận mắt chứng kiến vô số thiên tài vẫn lạc, rất nhiều trong số đó đều là thiên tài trên Tiềm Long Bảng.

"Tử trận quang vinh, cuộc đời này của bọn ta đã không tính đến nữa rồi, có lẽ một lát nữa tất cả chúng ta cũng đều sẽ được chết vinh quang trên chiến

trận này. Hãy cứ tiếp tục giết đi….! Cô nàng Băng Linh bên kia có vẻ như đã giết nhiều ma tộc hơn so với chúng ta nữa đấy."

Nghiêm Xích Hỏa thấy được Băng Linh đang ở bên ngoài hơn mười dặm.

Băng Linh tu luyện Băng Hệ chân nguyên nên thích hợp với quần chiến nhất, những tên Ma tộc kia khẽ đến gần nàng thì huyết mạch đã lập tức bị đông lại, mọi hành động trở nên chậm chạp, chỉ sau một khắc, trên người bọn chúng đã bị che kín bởi nhiều bó băng sương, 10 thành thực lực bọn chúng chỉ có thể phát huy tối đa đến năm sáu thành, những Ma tộc bị nàng đánh trúng, chẳng những bị chia năm xẻ bảy mà cũng chẳng có bất kỳ giọt máu tươi nào tràn ra, tất cả tiên huyết của bọn chúng đều đã bị đông cứng rồi.

Bành bành bành bành bành bành!

Vụn băng bay tứ tung, Băng Linh giống như một đoàn Băng Phong Bạo, nàng đi tới nơi nào, nhiệt độ nơi đó bắt đầu giảm xuống trên phạm vi lớn, chiến lực của nàng tuy chưa hẳn cao hơn Lý Đạo Hiên cùng nghiêm Xích Hỏa, nhưng khả năng giết chết Ma tộc lại có thể sếp ở phía trên cả hai người bọn hắn.

Chỗ khu vực chiến đấu của mấy người họ bất quá chỉ là một điểm nhỏ tại Vọng Hải Vực, cơ hồ mà nói thì chẳng là gì đối với toàn bộ chiến trường này, nếu đem Vọng Hải Vực to lớn thu nhỏ lại thì có thể phát hiện, chỗ của đại quân ma tộc đại biểu cho một màu đen, nó cũng giống như một lọ mực bị đổ ra một tờ giấy trắng vậy, bất kỳ vật gì chặn đường tại phía trước dòng mực đen này đều bị nó dính vào cho đến khi thấm ướt toàn bộ vật đó, hay nói một cách khác, đại quân ma tộc thực sự đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, bất kể là số lượng hay bình quân chiến lực, bọn hắn cũng đều cao hơn Chân Linh thế giới. Địa Để Nhất Tộc tham chiến, tuy có thể để cho đại quân ma tộc tử thương không ít, nhưng bọn Ma tộc cũng rất thông minh khi bắt đầu hiểu chiến thuật “xé chẵn ra nhỏ lẻ”, cả đại quân của chúng bắt đầu chia thành nhiều tốp nhỏ giống như kỵ binh vậy, tất cả đồng loạt trùng kích về

hướng đối thủ.

“Không còn ngăn chặn được nữa rồi, Tôn đại ca…”

Vương Xà cùng Vương Mị kề vai sát cánh đứng chung một chỗ mà ngăn cản đường trùng kích của đại quân ma tộc, đứng bên cạnh của bọn hắn là các thành viên của Nam Phương Thiển Hải liên minh, số lượng chỉ còn lại không đến 3000 quân, phải biết rằng khi chiến tranh vừa mới bắt đầu, số lượng thành viên của bọn họ có chừng hơn một vạn quân, đông đúc chằng chịt, hiện tại đã chết không dưới bảy thành.

"Ngăn không được cũng phải ngăn đến cùng."

Tôn Tiểu Kim đang biến hình thành một hung vượn hoàng kim, thân cao chừng vạn mét, côn sắt trong tay cũng dài đến hơn vạn mét, tùy ý vung lên liền có đại lượng Ma tộc bị bạo liệt, bất quá thân thể to lớn đã làm cho hắn trở thành mục tiêu sống, bất đắc dĩ cũng buộc phải hạ xuống, thân thể của hắn lập tức nhỏ đi, nghe vậy, quay đầu lại cao giọng nói.

Lúc này chính là lúc quyết định, không thể lui được, chỉ cần vừa lui thì mọi thứ sẽ như đổ sông đổ biển.

Đồng dạng như vậy, chỗ Lạc Trần Kiếm Tông đang khiêu chiến cũng gặp phải tình cảnh nghiêm trọng, ít nhất hai vạn đại quân ma tộc đang theo dõi bọn hắn, sau đó từ nhiều góc độ khác nhau trùng kích tới, mặc dù bọn hắn có thể bố trí ra kiếm trận nhưng đối mặt với số lượng địch nhân đông gấp mấy lần thì như trước đã lộ ra sự tận lực, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã có hai cái Kiếm Xà Trận, một cái Kiếm Long Trận bị công phá, toàn bộ người bố trí kiếm trận đều tử trận, không có một ai sinh lòng trốn chạy.

Ngay cả kiếm trận cũng đều bị công phá chứ đừng nói chi là những môn hạ của các tông môn khác, họ không cách nào bố trí ra được kiếm trận mà chỉ có thể phối hợp với các thành viên của Lạc Trần Kiếm Tông mà thôi.

"Tuyệt nhi, con phải cố gắng sống tốt, con chính là niềm kiêu hãnh của cha, cha có chết cũng không hối tiếc."

Xa xa đấy, Độc Cô Tuyệt trơ mắt nhìn phụ thân của mình là tộc trưởng của Độc Cô gia tộc bị hai gã Ma vương giết chết, trước khi chết, phụ thân của hắn hướng về phía bên này nhìn hắn thoáng qua bằng ánh mắt tràn ngập vẻ tự hào kèm theo một tia u buồn nhàn nhạt. Độc Cô Tuyệt biết rõ tia u buồn nhàn nhạt kia hướng về điều gì, đó là sự tưởng niệm của phụ thân đối với mẫu thân hắn, từ rất sớm trước kia, mẹ của hắn đã qua đời, khi đó, hắn vẫn còn là một hài tử. Hiện tại, phụ thân của hắn cũng đã chết, tuy nhiên theo như lời ông nói, đây là một cái chết không hề hối tiếc, thế nhưng, vì sao trong nội tâm hắn lại trở nên đau nhức đến như vậy?

A...!

Phảng phất như một con sói độc hành bị thương, Độc Cô Tuyệt ngửa mặt lên trời thê lương gào thét lên một tiếng, đây là tiếng gào thét cùng với một loại lửa giận điên cuồng phát ra từ linh hồn của hắn.

Khí tức trên thân Độc Cô Tuyệt đột nhiên bộc phát mãnh liệt, thực sự đã hoàn toàn thoát ly khỏi phạm trù nhân loại, bất luận kẻ nào tiếp xúc đến cổ khí tức này đều lập tức bị tuyệt vọng tâm cảnh tràn vào tâm linh.

"Chết!"

"Toàn bộ chết."

"Toàn bộ chết hết cho ta!"

Đao trên tay hắn đã không còn là thanh đao bình thường nữa mà đã biến thành một thứ báo thù nộ diễm, giờ đây nó đã được nhuốm đầy một tầng hỏa diễm huyết sắc, mỗi đao huyết sắc hỏa diễm kia vung ra đều ẩn chứa Tuyệt Vọng đao ý hùng mạnh, vượt qua lúc trước đến mấy lần, cho dù địch nhân chỉ bị dính một tia nhỏ cũng đều trúng phải cảm giác tuyệt vọng chí tử.

Phốc phốc phốc!

Ba gã Ma vương đang vây quanh Độc Cô Tuyệt ngay cả kêu lên thảm thiết một tiếng cũng không kịp phát ra, bên trong thân thể bọn hắn phảng phất như có một thứ huyết sắc hỏa diễm đao thế dung nhập vào, liền sau đó đã bị huyết sắc hỏa diễm kia thôn phệ toàn bộ linh thể.

Hoàn toàn không còn quan tâm đến sự hiện hữu của bản thân mình nữa, Độc Cô Tuyệt đã dùng một tốc độ khủng khiếp mà hướng phía hai gã Ma vương đã giết chết phụ thân hắn phóng đi.

Hai đao.

Chỉ là hai đao được xuất ra đã lấy mạng hai gã Ma vương kia, trước đó, bọn hắn cũng không thể giải thích vì sao thực lực Độc Cô Tuyệt lại đột nhiên tăng vọt gấp mấy lần như vậy, đao thế kinh khủng kia càng làm cho bọn hắn sinh ra tâm tình tuyệt vọng mà dẫn đến thực lực bị giảm bớt đi rất nhiều.

Bọn hắn đương nhiên không biết, đao ý của Độc Cô Tuyệt chính là tuyệt vọng đao ý thập phần hiếm thấy trong võ học, lúc tâm tình bị đã kích thật lớn cũng chính là lúc thực lực của hắn tăng vọt, trong lúc vô hình, đao pháp cũng sẽ tự mình tiến bộ mà đạt tới một loại cảnh giới vô cùng khủng bố.

Giờ này khắc này, thực lực Độc Cô Tuyệt đã thình lình đạt đến Lục Tinh cấp bậc.

"Diệp Trần, phong ấn Ác Ma Không Gian đã bị giải trừ rồi."

Ước chừng thời gian nửa chung trà đi qua, thanh âm Nguyên Hoàng tại trong đầu Diệp Trần vang lên.

Đối với điều này, Diệp Trần đã có chuẩn bị tâm lý, bất quá, dù có chuẩn bị tâm lý thế nào thì tin dữ như thế cũng sẽ để cho lòng hắn sinh ra tâm tình bi thương chưa bao giờ có.

"Ha ha, cuối cùng thì số phận các ngươi cũng đã định."

Với tư cách là thống soái Ma tộc, Cự Ma Đế cũng biết sự tình Ác Ma Không Gian được giải trừ phong ấn, lập tức cười to khi hắn nhìn vào biểu lộ như một người chết từ phía Diệp Trần.

Chỉ cần thực lực của hắn trở lại thời kỳ đỉnh phong thì đừng nói là một Diệp Trần, cho dù có mười Diệp Trần đi nữa, hắn cũng có thể một quyền mà diệt sạch, thậm chí cho dù Nguyên Hoàng có được phục sinh thì hắn cũng đều có thể đơn giản mà đánh chết đối phương. Với tư cách là nhân vật Ma Đế có cấp bậc Sinh Tử Cảnh Thất Trọng Thiên cảnh giới, bằng vào chiến lực của cái thế giới này mà đánh giá thì đó là Cửu Tinh Chiến lực. Đến lúc đó, còn có ai có thể ngăn cản hắn chứ, toàn bộ cộng lại cũng không đủ, cần phải biết rõ là hiện tại, tu vi cảnh giới của hắn chẳng những bị áp chế lưỡng trọng thiên, mà Ma tộc võ học cũng không có biện pháp phát huy đến cực hạn, bản thân còn bị phong ấn mài mòn đại lượng tinh khí thần, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn.

"Lục Thiếu Du có thể chém ra một kiếm thiêu đốt sinh mạng thì Diệp Trần ta sao lại không chứ, Sinh Tử Cảnh Tam Trọng Thiên, đột phá cho ta." tâm tình bi thương vừa phát sinh đã bị Kiếm Ý chém bay mất, trên trán Diệp Trần lúc này nổi đầy gân xanh như những con rắn nhỏ đang chạy, khí tức trên thân thể hắn trở nên bạo tăng gấp mấy lần. Chợt, một cổ hỏa diễm từ bên trong thể nội bắn ra làm thân thể của hắn vở ra một vết rách, phảng phất như một cái bình gốm sứ bị vỡ văng tung tóe ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1252: Đột Phá Cửu Thải Thiên Hoa

"Cái gì, hắn muốn trùng kích Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên cảnh giới sao ?"

Cự Ma Đe vô cùng ngạc nhiên.

Chân Linh thế giới cũng không phải là một thế giới hoàn thiện, trên thực tế, ngay cả chỗ thế giới Ma tộc bọn hắn cũng không phải một thế giới hoàn thiện, nhưng so với nơi này thì thế giới của bọn hắn không thể nghi ngờ là cao cấp hơn rất nhiều, gần đạt đến trạng thái hoàn thiện, cho nên, Ma tộc bọn hắn tại bên trong thế giới của mình có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới.

Đương nhiên, những gã Ma tộc tầm thường cũng chỉ có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên mà thôi, nếu tiếp tục tăng lên cũng sẽ bị quy tắc cắn trả mà tan thành mây khói.

Theo hắn biết, Chân Linh thế giới có cực hạn tu luyện là Sinh Tử Cảnh nhị trọng thiên, chỉ cần không xông qua tử lộ thì không một kẻ nào có thể vượt qua được cảnh giới này, kinh diễm như Nguyên Hoàng cũng không vượt quá Sinh Tử Cảnh nhị trọng thiên đỉnh phong, suốt đời không cách nào tiến thêm, mà có muốn cũng không dám thử, ngoại trừ một lần liều thử đã làm nguy hiểm tánh mạng của hắn.

"Thật sự là đáng tiếc, thiên tài như thế lại không được chết ở trên tay của ta."

Chợt, Cự Ma Đế lắc đầu, hẳn không cho rằng Diệp Trần có thể trùng kích đến Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên cảnh giới, quy tắc tựu vẫn là quy tắc, sẽ không vì bất cứ cái gì hay bất cứ chuyện gì mà thay đổi, Chân Linh thế

giới tuy là sân nhà của bọn hắn nhưng bản thân bọn hắn cũng không cách nào cải biến được quy tắc, đương nhiên, điều kiện tiên quyết vẫn là do bọn hắn cũng ý thức được rằng, một khi quy tắc bị cải biến thì kết quả chính là sự hủy diệt.

Ba ba!

Trên người Diệp Trần truyền đến từng đợt tiếng bạo liệt nhàn nhạt, đó là do hỏa diễm đang thiêu đốt thân thể hắn, loại này hỏa diễm theo trong hư vô mà đến, thiếu đốt từ trong nội thể ra ngoài, bạo phá ra từ ở chỗ sâu bên trong từng tế bào, ở những chỗ sinh ra lực phá hoại thì so với thịt nát xương tan đều muốn đáng sợ hơn bội phần, bởi vì đây chính là sự phai mờ ý chí trên từng tế bào, một khi ý chí sụp đổ thì bản thân Diệp Trần chắc chắn sẽ bị tan thành tro bụi, đến hài cốt cũng không còn.

Hai tay nắm quyền thật chặt, ánh mắt Diệp Trần kiên định đến mức từ trước tới nay chưa từng có, tựa hồ bất luận thứ gì xảy ra cũng đều không thể làm dao động lòng tin của hắn, hắn tin tưởng vững chắc rằng mình có thể trùng kích đến Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên. Vào lúc này đây, hắn đã không còn để ý đến toàn bộ những mặt trái của cảm xúc nữa, dù cho trời cao có nói cho hắn biết rằng hắn không cách nào thành công thì hắn cũng sẽ ngoảnh mặt làm ngơ.

Không điên dại thì không thể sống sót, nếu không "được ăn cả ngã về không" thì sẽ không có hi vọng thắng lợi.

vết rách trên người ngày càng nhiều hơn, giờ phút này thân thể Diệp Trần phảng phất như một cái bình gốm sứ tùy thời đều có thể bị nghiền nát, tại bên trong các vết rách, từng sợi hỏa diễm phun sắc đi ra, nếu cẩn thận quan sát liền có thể phát hiện những hỏa diễm này là do từng cái phù văn rất nhỏ tạo thành, những phù văn này còn muốn nhỏ hơn một hạt bụi, bọn chúng như được xếp đặt thập phần chặt chẽ, cơ hồ như được khảm cùng một chỗ, mỗi một đám hỏa diễm đều là do hàng tỉ phù văn hợp lại mà thành.

Phanh!

Chợt, một cái cánh tay của Diệp Trần bị bạo tạc hóa thành tro bụi nhạt nhòa.

"Không thể không nói, ngươi là kẻ kinh diễm nhất mà ta từng gặp, cũng là thiên tài điên cuồng nhất, còn chưa tới tuyệt cảnh mà tựu dám đem tánh mạng của mình ra

để đánh cược, nhưng trong mắt của ta, điên cuồng cũng chính là ngu xuẩn, loại người này bình thường sẽ không sống lâu đâu." Cự Ma Đế dù bận bịu vẫn ung dung đứng ở đàng xa trông xem thế nào, cũng không có ý tứ công kích.

Diệp Trần trên mặt không có bất kỳ thần sắc thống khổ nào, hắn đạm mạc nói: "Đây không phải đánh cược mà bởi vì ta sẽ thành công, quy tắc dùng để trói buộc tiến nhập, nhưng ta cảm giác nó không phải là thứ có thể phá hỏng sự tiến nhập, huống chi đây không phải là một quy tắc trọn vẹn."

"Ta không muốn cùng ngươi tranh luận, tựu cứ để cho sự thật nói cho chúng ta biết ai đúng ai sai a!"

Cự Ma Đế cười cười mỉa mai.

Ba!

Cánh tay còn lại của Diệp Trần cũng bị bạo tạc, đây là sự bạo tạc thập phần triệt để từ trong ra ngoài.

Bành bành bành bành bành bành!

Như là một phản ứng dây chuyền, hai chân cùng thân thể Diệp Trần ngay sau đó bị hủy hoại, cuối cùng chỉ còn thủ cấp của Diệp Trần vẫn tồn tại, mà trên thủ cấp của hắn cũng đầy rẫy những vết rách, mỗi một tấc da thịt trên đó đều có ngàn vạn đạo vết rách, cho dù là trên một sợi tóc cũng đều không ngoại lệ.

"Haha, Sự thật đã chứng minh kẻ đúng chính là ta."

Cự Ma Đe cười ha ha.

"Ngươi sai rôi!"

Vừa nói ra những lời này, đồng thời thủ cấp của Diệp Trần cũng bị hủy hoại, nhưng một kỳ tích đã xảy ra, sau khi thủ cấp bị bạo liệt thì lộ ra bên trong một hạt ngân sắc quang cầu tròn trĩnh, sáng bóng như không dính phải bất kỳ một hạt bụi trần thế gian nào, không ngừng phản chiếu ra hào quang chói lọi, rồi sau đó, bên trong bắt đầu xuất hiện một mầm sống của Diệp Trần, phảng phất như được tái sinh một lần nữa.

Ầm ầm ầm!

Giữa thiên địa đột nhiên như bị cộng hưởng mà bừng sáng lên, sau một khắc, từ trên không trung rơi xuống những đóa hoa có chín cánh, đây chính là Cửu Thải Thiên Hoa, một cấp bậc rất cao so với Thất Thải Thiên Hoa.

"Cái gì, là ai đã tiến vào Sinh Tử Cảnh rồi, không đúng, đây là Cửu Thải Thiên Hoa, tại Chân Linh thế giới chưa bao giờ xuất hiện qua loại sự tình này!"

Sau khi tiến vào Sinh Tử Cảnh, sẽ có hiện tượng Thiên Hoa bay loạn khắp thế gian, thấp nhất chính là bạch sắc Nhất Thải Thiên Hoa, rồi sau đó là Tam Thải Thiên Hoa, Ngũ Thải Thiên Hoa, Thất Thải Thiên Hoa, còn các cấp bậc khác thì từ xưa đến nay cũng chưa từng có, nói cách khác, Thất Thải Thiên Hoa là đã đến cực hạn rồi, không có khả năng có Cửu Thải Thiên Hoa, vậy mà vào giờ phút này, dù là đang trong lúc tử chiến nhưng tất cả mọi người của Chân Linh thế giới đều bị cái Cửu Thải Thiên Hoa này hấp dẫn chú ý.

"Cửu Thải Thiên Hoa ? Đây là quy tắc đã bị sụp đổ toàn bộ sao ?."

Huyền Hậu kinh ngạc lên tiếng.

Theo chỗ Điện Linh, Huyền Hậu đã biết rõ Chân Linh thế giới quy tắc không hoàn thiện, cho nên, tại Chân Linh trong thế giới này, chỉ có những

thiên tài kinh thái tuyệt diễm nhất mới có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên, nhưng cao nhất cũng không hơn được nhị trọng thiên, mặt khác dù cho biết rõ phương pháp tuluyện Sinh Tử Cảnh chính thức thì cũng không cách nào cô đọng Đạo Môn cao hơn, nếu cưỡng ép cô đọng thì chỉ có con đường diệt vong, tan thành tro bụi mà thôi. Với tư cách là người có tu vi cảnh giới đạt tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên đỉnh phong, Huyền Hậu tự nhiên cảm giác được, thiên địa quy tắc áp chế đối với Đạo Môn của nàng chợt nhỏ đi rất nhiều, phải biết rằng lúc trước khi cô đọng Đạo Môn, Đạo Môn của nàng thiếu chút nữa đã bị sụp đổ, đây chính là do quy tắc cắn trả.

"Quy tắc rõ ràng đã được hoàn thiện hơn một tí?"

Trong Phong Vương điện, Điện Linh ngẩn đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc cùng kinh hỉ.

Bởi vì Phong Vương điện có tính đặc thù nên Điện Linh cũng không thể nào ly khai khỏi Phong Vương điện, tất nhiên cũng không cách nào tham chiến, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chân Linh thế giới từng bước rơi vào tay giặc, bất quá hiện tại, hắn tựa hồ đã cảm thấy được một điểm chuyển cơ.

"Mau nhìn xem, Cửu Thải Thiên Hoa là ở chỗ Diệp Trần rơi xuống nhiều nhất."

Rất nhanh, mọi người đều chú ý tới chỗ vị trí của Diệp Trần, nơi đó Cửu Thải Thiên Hoa rơi xuống dầy đặc nhất, cơ hồ như đã hình thành một hồi bão tuyết Cửu Thải Thiên Hoa vậy.

Đắm chìm ở bên trong Cửu Thải Thiên Hoa, mặt ngoài ngân sắc quang cầu kia vẫn tĩnh lặng nhưng bên trong lại có tiết tấu hô hấp, tuy tiếng hô hấp này chỉ phát ra nhàn nhạt nhưng lại cùng khắp thiên địa sinh ra cộng hưởng.

"Không có khả năng như vậy, hắn tuyệt đối không có khả năng đột phá đến Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên?"

Cự Ma Đế nảy ra nét kinh sợ, một quyền oanh hướng ngân sắc quang

cầu đang đắm chìm trong Cửu Thải Thiên Hoa.

"Ngươi cần gì phải vội vả như vậy chứ."

Một đám vô hình kiếm quang chợt xuất hiện ngăn trở công kích của Cự Ma Đế.

Cự Ma Đe liên tiếp bị đẩy lui về phía sau mấy chục bước, trên tay hắn đã xuất hiện một vết rách khiến máu tươi văng tung tóe, đồng tử nơi mắt hắn phóng đại, không biết Diệp Trần đã làm như thế nào mà có thể công kích được hắn?

\

Ao ào ào ào!

Thanh âm máu tươi chảy ra tựa như thác nước, cùng lúc đó, bao bọc bên ngoài ngân sắc quang cầu bắt đầu xuất hiện một cái nhân hình hư ảnh, rồi sau đó như dùng nhân hình hư ảnh này làm khuông đúc, bên trong bắt đầu xuất hiện ra cốt cách, huyết nhục, lục phủ ngũ tạng, cùng với da thịt, chỉ trong nháy mắt, thân thể Diệp Trần đã được ngưng tụ hoàn chỉnh.

Sau một khắc, Kinh Diễm Thiên tự động vỡ ra, vô tận Thiên Địa Nguyên khí ngưng tụ thành một dòng sông nguyên khí cuồn cuộn tuôn trào vào linh thể Diệp Trần. Dòng sông nguyên khí vô cùng vô tận kia, trong nháy mắt, cũng không biết đã tràn vào đó bao nhiêu, thân thể Diệp Trần nhìn như rất nhỏ bé nhưng lại giống như một thứ lỗ đen vũ trụ, tựa hồ không có thời điểm nào có thể bị lấp đầy.

Cùng lúc đó, khí tức Diệp Trần không ngừng tăng vọt.

Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên!

Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong!

Một hơi, Diệp Trần đã vọt tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong

cảnh giới, chân nguyên chẳng những hùng hậu hơn gấp mấy lần, mà tinh độ tinh khiết cũng dâng lên một đại cấp bậc, Diệp Trần thậm chí có cảm giác độ tinh khiết chân

nguyên của mình giờ đây chỉ sợ là ngay cả kim cương cũng không thể sánh bằng, nhưng huyền diệu hơn cả chính là hình thái chân nguyên đã chuyển thành trạng thái động chứ không còn ở trạng thái tĩnh nữa.

"Quả nhiên, thiên địa quy tắc không trọn vẹn đã làm cho quy tắc cắn trả cũng không phải hoàn toàn triệt để, tuy tuyệt đại bộ phận huyết nhục của ta đều bị hủy diệt, mọi sinh cơ gần như mất đi nhưng chỉ một tia sức sống còn sót lại cũng đủ cho ta phục sinh, bất quá lần này cũng thật quá nguy hiểm, một tia huyết nhục này mà tan rã ở giữa thiên địa thì sẽ bị thiên địa Nguyên khí đồng hóa ngay lập tức, như vậy ta không cách nào có thể tái sinh lại được, thêm nữa, nếu ý thức của ta không còn tồn tại thì ý chí cũng sẽ bị tan rã, khi đó thật sự không cách nào có thể phục hồi như cũ được nữa rồi."

Tích Huyết Trọng Sinh huyền bí ở chỗ trong mỗi một hạt tế bào đều có ý chí ký thác vào, nếu ý chí không bị hủy diệt thì các hạt tế bào này cũng sẽ không bị hủy diệt, thế nhưng nếu ở hoàn cảnh này mà các ý chí vụn vặt không có hạch tâm ý chí quản lý thì chúng vẫn bị tiêu tán, đây cũng chính là thời điểm có thể đánh giá hạch tâm ý chí có đủ cường đại hay không, nếu hạch tâm ý chí cường đại thì chính là đại biểu cho chấp niệm quá sâu dầy, dù là quy tắc tạo hóa đi nữa cũng đều không thể hoàn toàn xóa đi được, tức là khi đó ý chí đã có thể lưu lại dấu vết của mình vào giữa thiên địa.

Ý chí của Diệp Trần không hề nghi ngờ là thập phần cường đại, đạt tới Thất giai Bất Hủ Kiếm Ý thì bản thân tựu đã có Bất Hủ lực lượng, cho nên dù thân thể có bị hủy hoại thì Hồn Hải vẫn còn nguyên vẹn. Vào thời điểm trước đây, khi bị Cự Ma Đế đánh bạo tạc thân thể thì trình độ uy hiếp thậm chí không bì kịp đối phương, bởi vì lchi đó, Hồn Hải của hắn cũng đã bị rách nát rồi, mà khi đó, hắn còn chưa đạt tới Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới.

"Hiện tại tu vi của ta đã tiếp cận cấp bậc hai vạn năm, mà mỗi một hạt tế bào ở bên trong đều có ẩn chứa Ngũ giai Bất Hủ Kiếm Ý, tương đương với

Lục giai Kiếm Ý bình thường, cường độ thân thể của ta hiện giờ, cho dù là Lục giai Linh khu cũng

đều không đạt được loại trình độ này."

Lục giai Linh khu đại biểu tế bào bản thân vô cùng cường đại, mà ở vào tình huống của Diệp Trần lúc này, các tế bào chỉ ở mức Ngũ giai Linh khu cấp bậc, thế nhưng trên mỗi tế bào lại được bổ sung thêm một tầng Ngũ giai Bất Hủ Kiếm Ý, điều này cũng giống như mỗi tế bào đều được mặc vào một tầng áo giáp vậy, phòng ngự trình độ đã vượt qua Lục giai Linh khu tế bào. về sau, nếu Diệp Trần gặp phải những nhân vật cường đại hơn rất nhiều thì đối phương nói không chừng cũng chỉ có thể đem hắn đánh đến chia năm xẻ bảy mà không cách nào đem hắn đánh đến bạo tạc thành huyết vụ, còn nếu gặp phải đối thủ cùng cấp độ, dù cho Diệp Trần không hoàn thủ thì đối phương đoán chừng cũng chỉ có thể để lại trên người hắn đôi chút dấu vết mà thôi.

Điều này đã có chút đồng dạng với kiếm thể rồi, tuy nhiên cả hai lại có một ít khác biệt là, kiếm thể không chỉ có cường đại ở thân thể phòng ngự, mà còn có thể biến chuyển chân nguyên trong cơ thể thành Kiếm Nguyên.

"Cho dù ngươi có đột phá đến Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên thì như thế nào, ma lực của ta đối với ngươi mà nói chẳng khác gì là vô cùng vô tận, ngươi như thế nào giết ta chứ?"

Cự Ma Đế tỉnh táo lại.

"Vậy sao?"

XÍU...UU!!

Tay khẽ vẫy, Đồ Ma kiếm quay trở về trên tay, Diệp Trần một kiếm hướng phía Cự Ma Đẻ vung chém qua đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1253: Một Mình Một Kiếm Xoay Người Hoa Lệ

Oanh!

Một kiếm này của Diệp Trần khiến cả thiên địa tan vỡ, là Chấn Kiếm Quyết đệ tam thức Thiên Tuyệt Kiếm có tốc độ nhanh đến mức tiếp cận thuấn di. Lúc này, Cự Ma Đế chỉ cảm thấy kiếm quang lập loè trước mắt, sau một khắc, thân thể của hắn đã bị chém bổ ra thành hai nửa nhưng vẫn không ngừng bị sóng chấn động chấn toái thành huyết vụ. Chấn động lực lượng ẩn chứa trong kiếm quang Thiên Tuyệt Kiếm so với trước lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần, nhưng cũng không biết có phải do trùng hợp hay không mà kiếm quang ẩn chứa chấn động lực lượng này lại sinh ra cộng hưởng cùng chấn động lực lượng trong thiên địa, lực sát thương cuồn bạo sinh ra khiến cho thân thể Cự Ma Đế không cách nào chịu nổi cái cổ đạo kình này, nên sau khi bị đứt ra liền bạo thành huyết vụ.

"Thu Thủy!"

Lại một kiếm nữa theo sát kiếm thứ nhất được phát ra, kiếm thứ hai của Diệp Trần chính là Thu Thủy thức thứ tư của Thu Thủy Kiếm Quyết khiến cả hư không chấn động mãnh liệt, ánh trăng trở nên vụn vặt, kiếm quang mang hình dáng sóng nước lao vào ở giữa trung tâm đám huyết vụ, sau đó căng phồng lên rồi bạo phá ra bốn phương tám hướng, từng mảnh kiếm khí rất nhỏ có hình dáng đinh ốc liên tục giảo sát đám huyết vụ xung quanh, làm phai mờ đi đám ý chí trên bề mặt của chúng.

"Thủy Hỏa Vô Tình!"

Uy lực kiếm thứ hai còn chưa hoàn toàn tan biến thì Diệp Trần lại tung tiếp một kiếm thứ ba, lần này chính Thủy Hỏa Vô Tình có lực phá hoại cực lớn, một đạo thập tự kiếm màu xanh biếc bao trùm cả Thiên Địa được phóng

ra, khiến bầu trời cùng mặt đất tựa hồ như bị chia làm bốn khối vậy. Dùng thập tự kiếm làm điểm trung tâm, khí kình tỏa ra bao phủ đám huyết vụ kia làm cho nó cũng bị chia cắt thành bốn khối rõ rệt. Thủy Hỏa dung hợp mang theo một thứ khủng bố chi lực, trong đó, nước lạnh như hàn băng dung hợp cùng hỏa diễm cuồng bạo, lại được phối hợp thêm Hủy Diệt Kiếm Ý, sự kết hợp này có thể gọi ngắn gọn là sự hủy diệt hay tận thế. Khối địa phương đang xảy ra trùng kích kia như đã trở thành một cái lỗ đen vũ trụ vô đáy, có thể cắn nuốt thôn phệ vạn vật.

"Siếp Na Huy Hoàng."

Cuối cùng, kiếm chiêu mạnh nhất của Diệp Trần cũng được tung ra, thân thể nghiêng về phía trước, ở trạng thái Nhân Kiếm Hợp Nhất, giờ đây Diệp Trần như một thanh tuyệt thế bảo kiếm hướng phía "lỗ đen vũ trụ" kia lao đi, lúc tới gần nơi đó, cường đại lực lượng "không gian bất động" lập tức làm ngưng trệ hết thảy vạn vật, cho dù là năng lượng lỗ đen hùng mạnh đến mức không thể khống chế thì cũng gặp phải tình trạng đình chỉ vận động.

Xoẹt! Phiêu phù giữa không trung, Diệp Trần một kiếm đâm vào tâm điểm năng lượng lỗ đen, sau đó dứt ra bay ngược về sau.

Trong quá trình hắn bay ngược về sau thì hiệu quả "không gian bất động" cũng bắt đầu suy yếu, cho nên tốc độ Diệp Trần càng lúc càng nhanh hơn, thật giống như toàn bộ thế giới đang được mở rộng ra vậy.

Một sát na sau đó, năng lượng lỗ đen bộc phát ra một thứ cường quang không kém gì ánh mặt trời ban trưa, đạo cường quang này trong nháy mắt đã chiếu sáng cả phương viên mấy vạn dặm. Trước đó một khắc, khu vực vùng biển phụ cận mấy mươi đến mấy trăm vạn dặm của Vọng Hải vực vẫn còn là một khung cảnh âm u, đìu hiu, thì giờ phút này đã không cách nào nhìn thấy rõ ràng vạn vật nữa, toàn bộ ánh mắt mọi người đều đã bị đạo cường quang vô hạn kia nhồi vào, duy chỉ có bản thân Diệp Trần như trước vẫn có thể thấy được rõ ràng, thứ cường quang kia vừa gặp phải thân thể của hắn liền lập tức bị dội ngược trở ra.

Ầm ầm!

Sau đó, một tiếng nổ mạnh đến kinh thiên động địa rốt cục đã truyền ra, không một ai có thể hình dung nổi cái tiếng nổ này khủng bố đến mức nào, nó thật giống như thanh âm Thiên Địa tan vỡ hay một đạo Kinh Lôi giáng xuống trần gian, có thể đem vạn vật đánh rụi, cũng có thể làm bừng tỉnh vạn vật đang trong lúc ngủ say vậy.

"Đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?"

Bị cường quang thôn phệ, tất cả mọi người đều đình chỉ chiến đấu, bọn hắn muốn dùng Linh Hồn Lực để cảm ứng nhưng tiếng nổ phát ra đã khiến Linh Hồn Lực vừa tiếp cận đã bị phá thành từng mảnh, bất luận cái gì cũng đều cảm ứng không ra.

Cường quang duy trì trong thời gian rất dài, trọn vẹn vượt qua nửa chén trà nhỏ.

Mọi người kiên nhẫn chờ đợi, rốt cục đám cường quang cũng bắt đầu tiêu tán đi, cảnh vật trong thiên địa trở lại trạng thái âm trầm và đìu hiu, tựa hồ như đã bị cái cường quang kia cắn nuốt mà trở thành một mảnh cảnh quang thanh minh vậy.

"Khí tức thật quá mức kinh người !."

Khi Diệp Trần làm ra cửu thải thiên hoa, mọi người tự nhiên cũng biết toàn bộ việc này là do Diệp Trần cùng Cự Ma Đế đại chiến tạo thành, nhưng là bây giờ chỉ còn thấy mỗi mình Diệp Trần, không còn thấy Cự Ma Đế đâu nữa, mà khí tức trên thân thể Diệp Trần lúc này cường đại đến mức làm cho người ta phải kinh hãi, không phải vì cỗ khí tức này quá mênh mông, mà là vì nó thật sự quá lăng lệ ác liệt, phảng phất như là do hàng tỉ chuôi tiểu kiếm rất nhỏ tạo thành, hướng phía bốn phương tám hướng phun trào. Linh Hồn Lực cảm ứng vừa đến lập tức đã bị thiết cắt thành hư vô, không cách nào cảm ứng được bản thân Diệp Trần, chỉ có thể dựa theo tính chất khí tức đặc biệt để phân biệt ra được người đó là ai mà thôi.

Điều này làm cho tất cả mọi người vô cùng khởi xướng, thế nhưng chân mày Diệp Trần lúc này hơi nhíu lại: “Vẫn không giết chết được hắn ! Ngược lại hắn thật sự rất lợi hại, khó trách vào thời thượng cổ, rất nhiều dị tộc cường giả chỉ có thể bị phong ấn mà không cách nào giết chết được, gã Cự Ma Đế này chẳng những bị áp chế lưỡng trọng thiên cảnh giới, tinh khí thần cũng còn chưa khỏi hẳn thương thế, như cũ vẫn đang trong trạng thái suy yếu. Chỉ sợ là trước khi bị phong ấn, thực lực của hắn cũng không hề thua kém với Nguyên Hoàng tiền bối. Tu vi của ta lúc này không sai biệt lắm đã đạt đến mấy mươi vạn năm cấp bậc, chân nguyên cũng ở mức tương đối thế nhưng đem ra so sánh thì ma lực của hắn đích thật là vô cùng vô tận."

Ý niệm trong nội tâm Diệp Trần vừa hiện lên thì trong hư không chợt nổi lên gợn sóng, mấy chục viên huyết nhục có kích cỡ nhỏ chừng hạt đậu tầm theo trong không gian lách đi ra, Diệp Trần cũng nhìn ra những viên huyết nhục này có chất lượng cùng độ rắn chắc thật kinh người, mật độ thậm chí đã vượt qua Cực phẩm kim loại, đó là trạng thái sau khi đạt đến cực hạn áp súc, mỗi một hạt huyết nhục đều phát ra khí huyết chi lực mà so với vạn người bình thường đều cường đại hơn.

Các viên huyết nhục kia nhanh chóng kết hợp, sau đó bành trướng biến thành thân ảnh Cự Ma Đế.

"Ngươi!"

Cự Ma Đế chỉ tay về phía Diệp Trần mà trên mặt tràn đầy kinh sợ.

Đối phương luân phiên công kích khiến hắn bị hao tổn mất một phần ba tu vi, phải biết rằng ma lực của hắn cao tới mấy mươi vạn năm cấp bậc, tương đương với những Trung giai Ma tộc khổ tu Thiên cấp công pháp trong vài vạn năm, cái này còn là do tại thời khắc mấu chốt hắn đã đem đại bộ phận huyết vụ ngưng tụ lại, hình thành nguyên một đám huyết nhục, sau đó lại phải điên cuồng áp súc chúng lại thành các hạt huyết nhục nên ma lực bị tổn hao rất nhiều. Kể từ đó, mọi lực phá hoại của Diệp Trần đều trùng kích tại trên những viên huyết nhục, những viên huyết nhục có mật độ áp súc càng chặt thì thụ công kích càng nhỏ, bằng không, hắn thật không dám cam

đoan rằng mình có thể sống sót qua đợt công kích vừa rồi.

"Trải qua sự tình vừa rồi, có lẽ ngươi đã có chút giác ngộ rồi ah."

Hiện tại, bất kể là phòng ngự hay công kích Diệp Trần cũng đều đã vượt qua đối phương, bất quá miễn cưỡng cũng đạt đến Thất Tinh cấp bậc. Tuy thực lực có thể gia tăng gấp bội nhưng ngược lại tu vi cảnh giới hoàn toàn không thể tăng lên tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, nguyên nhân là vì có quan hệ tới thân thể của hắn, bất kỳ một hạt tế bào nào trong thể nội hắn cũng đều ẩn chứa Ngũ giai Bất Hủ Kiếm Ý, dù là không sử dụng chân nguyên, không sử dụng hạch tâm Kiếm Ý, thì một quyền tung ra đều có thể đánh chết một gã Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, tế bào nội thể ẩn chứa cường đại Kiếm Ý đã khiến cho Diệp Trần đối với sự khống chế lực lượng cũng đạt tới đỉnh phong, không thứ gì mảy may có thể giấu diếm được cảm ứng của hắn, loại cảm giác này giống như là một quyền đánh ra có thể tạo ra đến hai lần sát thương, có thể nói là “tâm ý hợp thể” nên có thể bộc phát toàn diện chiến lực.

Cho nên, kiếm pháp vừa rồi tuy là chân nguyên đã được khống chế và điều tiết ra rất ít nhưng uy lực lại gia tăng trên phạm vi lớn, cái này đã vượt xa cảnh giới của sự chi li, sự chi li đại biểu như một mảnh rất nhỏ, nhưng không có nghĩa là chất lượng của nó cũng nhỏ theo, một giọt nước nhìn như bình thường, nhưng nếu có thể đem lực lượng của nó dẫn phát ra hoàn toàn thì uy lực như trước vẫn hết sức kinh người.

Điều đó cũng không khỏi làm Diệp Trần nhớ tới một câu “thứ mục nát lại hóa ra thần kỳ”, trường hợp này cũng đúng là như thế. Cơ thể con người vốn chính là một cái tiểu thiên, năng lực tiềm ẩn là vô tận, kẻ nào cho rằng tiềm năng của mình đã dùng hết rồi thì kỳ thật tiềm lực còn ẩn sâu bên trong hắn vẫn chưa được thể hiện toàn bộ đi ra. Lực lượng bên ngoài có thể thông qua tu luyện, lực lượng nội tại kỳ thật cũng có thể tu luyện mà thành, nhưng loại tu luyện này không thể “thấy” được rõ ràng, chỉ có thể dựa vào tâm ý mà kích phát ra.

Lục Thiếu Du đã chém ra một kiếm thiêu đốt tánh mạng, Độc Cô Tuyệt

cũng có thể chém ra một đao tràn ngập bi phẫn, tất cả đều là biểu hiện của một loại tiềm năng bộc phát, nhưng vấn đề chính là bọn hắn không cách nào khống chế được tiềm năng đó, chỉ có thể hành động theo bản năng mà thôi.

"Rất tốt, ngươi có thể đem ta bức đến trình độ như vậy thì cũng đã đầy đủ tự hào rồi, bất quá, Cự Ma Đế ta cũng có những thủ đoạn chưa thi triển đi ra, ta ngược lại muốn xem ngươi có thể thừa nhận một quyền toàn lực của ta hay không."

Hít sâu một hơi, Cự Ma Đế ánh mắt thập phần sâm lãnh.

Oanh!

Thiên Địa lắc lư, thân thể Cự Ma Đế nghiêng về phía trước làm ra một tư thái đầy hiếu chiến, một màn phát sinh khiến người ta phải kinh hoàng, tại trước người Diệp Trần thình lình xuất hiện một Cự Ma Đế khác, hắn tung một quyền đánh về hướng lồng ngực Diệp Trần, loại thủ đoạn này đã không cách nào diễn tả bằng ngôn từ, cái gọi là “nhanh” đã không còn ý nghĩa ở trước mặt hắn nữa rồi.

Ánh mắt cùng vẻ mặt Diệp Trần lộ ra một ít ngưng trọng, nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường, kỳ thật, dùng năng lực cảnh giới “trong tay không kiếm, trong nội tâm không kiếm” của hắn liền có thể ngăn trở một quyền này, nhưng hắn cũng muốn thử xem phòng ngự của bản thân mình đã đạt đến trình độ nào rồi.

Đôngggg!

Phảng phất như thanh âm nổi trống vang lên, một vòng rung động to lớn khuếch tán ra khiến cả người Diệp Trần văng đi ra ngoài. Thế nhưng, sắc mặt Cự Ma Đế lại hết sức khó coi khi một quyền này cũng chỉ có thể để lại một dấu vết nhẹ tại trên ngực Diệp Trần, phải biết rằng trước đó, Diệp Trần tuy có thể cùng hắn liều mạng vô số chiêu mà bản thân không tổn hao gì, nhưng đó chỉ là kết quả của sự liều mạng mà thôi, đối phương còn chưa từng hứng chịu qua một quyền của hắn.

“Công kích đối công kích” và “bị công kích” là hai chủng khái niệm bất đồng, thương thế tạo ra cũng tuyệt đối khác biệt hệt như ngày và đêm vậy.

"Ta không tin ah!" Cự Ma Đế lại là một quyền nữa đánh ra, khi một quyền này được đánh ra thì Cự Ma Đế đang ở phía sau rất xa cũng biến mất, mà ở trước người Diệp Trần lúc này tắc thì xuất hiện một Cự Ma Đế mới, nói cách khác loại tuyệt chiêu này của Cự Ma Đế chỉ có thể duy trì ở trạng thái hai người, không có khả năng xuất hiện ba phân thân Cự Ma Đế đồng thời.

Một quyền này, Cự Ma Đế đánh hướng về phía thủ cấp Diệp Trần.

"Ta cũng không ham để bị đánh như vậy." Đồ Ma kiếm quét ngang, Diệp Trần dùng lực của mình để hóa giải lực công kích của địch, đem nắm đấm của đối phương đẩy chuyển đi ra ngoài để nó đánh hướng về phía không trung.

Phốc! Sau đó, Diệp Trần vung kiếm chém ra khiến phân thân Cự Ma Đế bị phân thành hai nửa.

Bất quá, hai thân ảnh Cự Ma Đế tồn tại đồng thời làm cho một kiếm này của Diệp Trần cũng không thể làm hắn bị thương, trừ phi có thể một kiếm đánh trúng cả hai thân ảnh.

"Thời gian không còn đủ rồi, trước hết ta cần phải giết hết các tên Ma Vương khác."

Tâm niệm vừa động, một thanh lợi kiếm thẳng hướng Cự Ma Đế, đây là Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật, bằng vào lực lượng phân tâm lưỡng dụng, Diệp Trần thi triển ra Ngự Kiếm Thuật đủ để cầm chân đối phương, còn bản thể của hắn tắc thì có thể thoát thân.

Thân thể đang ở giữa không trung chợt biến mất, lần nữa xuất hiện, Diệp Trần đã đứng bên cạnh một Vương giả Chân Linh thế giới cùng ba gã Ma Vương ở phụ cận, chỉ thoáng liếc qua, Diệp Trần liền chém ra một kiếm rồi

quay người ly khai.

Phốc Phốc Phốc! Ba gã Ma Vương triệt để biến mất.

Sau một khắc, tại một nơi khác lại có 2 gã Ma Vương vẫn lạc, và cứ tiếp tục như vậy ...

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Trần đã giết mười mấy tên Ma Vương, không một gã Ma Vương nào là một kiếm chi địch của hắn, hắn tuy không có năng lực nghiền áp sát sinh trên diện rộng như Từ Tĩnh, nhưng luận về hiệu suất thì vượt xa cả Từ Tĩnh, bởi vì bất kể là Tứ Tinh Ma Vương, Ngũ Tinh Ma Vương, hay cho dù là Lục Tinh Ma Vương đi nữa, đối mặt với hắn đều chỉ có một kết quả như nhau mà thôi, không hề khác biệt.

Một mình một kiếm, Diệp Trần thực hiện những động tác xoay người vô cùng hoa lệ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1254: Ác Ma Tổ Thụ Giáng Lâm

"Không!”

Tất cả ma vương đều bị sự cường đại của Diệp Trần dọa đến vỡ mật, bằng vào loại tốc độ này của đối phương thì không bao lâu nữa liền có thể đem toàn bộ bọn hắn giết sạch, cái gọi là chiếm lĩnh Chân Linh thế giới hay nô dịch sinh mạng của Chân Linh thế giới, tại trước mặt đối phương bất quá cũng không hơn gì một trò cười, còn đối với cả đám bọn hắn đều thứ mộng tưởng.

"Cường đại, đây mới đúng là cường đại ah, chỉ dùng lực lượng một người mà phá vỡ toàn bộ cuộc chiến."

Ngục Tổ hai mắt sáng lên.

Thật sự mà nói, từ cách đây rất lâu rồi, hắn đã không còn để ý tới thực lực của những Vương giả mới tấn phong nữa, cũng không hề để ý việc Chân Linh thế giới có bao nhiêu Vương giả, trừ phi các tân Vương giả có thể tạo ra sự trở mình vài lần, bằng không thì cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, cái mà hắn để ý chính là, liệu rằng tại Chân Linh thế giới này còn có hay không một nhân vật cường đại tuyệt đối như ở thời thượng cổ, ở thời đại đó, vô số kẻ như những “con sâu độc” không ngừng thôn phệ lẫn nhau, cuối cùng chỉ sinh ra đời một Cổ Vương, mà giá trị của Cổ Vương đó cũng đã vượt xa toàn bộ bọn “sâu độc phái hại” kia.

Diệp Trần không hề nghi ngờ chính là vị cổ Vương này, một mình hắn tựu cũng có thể làm ra được sự tình mà tất cả mọi người hợp lại cũng đều làm không được, nói một cách khác, một mình hắn có thể chống đỡ với hơn mấy trăm Vương giả, đó cũng không phải nói Diệp Trần có thể một mình chống lại mấy trăm Vương giả liên thủ, mà là nói, tại dưới tình huống quần

chiến, Diệp Trần có thể giết chết rất nhiều địch nhân mà không kẻ nào có thể ngăn cản.

Hiện tại, Diệp Trần gần như đã tương đương với hầu hết các Phong Đế Vương giả thời thượng cổ, có sự hiện diện của hắn thì Chân Linh thế giới liền có cơ sở để chiến thắng dị tộc.

"Giết!"

Ba gã Lục Tinh Ma Vương, mười lăm tên Ngũ Tinh Ma Vương cùng liên thủ giết tới, bọn hắn không thể bỏ qua chuyện Diệp Trần đã giết chóc quá nhiều Ma Vương, cứ như vậy thì chỉ trong chốc lát công phu, quân số bọn hắn sẽ giảm đến hơn 50 người.

Thân hình Diệp Trần nhẹ nhàng phiêu hốt nhưng lại tạo cho người khác cảm giác lăng lệ ác liệt dị thường, chỉ thấy kiếm quang tung hoành trong hư không, lúc đến lúc đi đều có một đạo kiếm quang hiện lên, tương ứng sẽ có mấy tên Ma Vương bị đánh chết. Năm kiếm qua đi, chỉ có một Lục Tinh Ma Vương vẫn tồn tại, nhưng bất quá sau khi Diệp Trần quay người tiến về chỗ của hắn thì thân thể gã Lục Tinh Ma Vương này cũng đột nhiên bị chia năm xẻ bảy rồi bạo thành một đống tro tàn.

Rầm rầm rầm oanh... ,

Trên bầu trời, trên trăm cột sáng có màu sắc không đồng nhất đều oanh hướng về Diệp Trần, đây là công kích do các Khôi Lỗi chiến hạm phát ra, mỗi một kích đều có thể giết chết một gã đỉnh cấp Vương giả bình thường, đây là lực sát thương mà chiến hạm đã phải súc tích thật lâu mới có thể tạo ra.

Đáng tiếc, trong mắt Diệp Trần thì hơn trăm cột sáng cái này đều hiện ra trăm ngàn chỗ hở, Khôi Lỗi chiến hạm cuối cùng cũng chỉ là Khôi Lỗi chiến hạm, cần phải có người điều khiển, nhưng gặp phải mục tiêu rất nhỏ thì không cách nào bắn chính xác được, trên trăm cột sáng này nhìn như đồng loạt oanh hướng Diệp Trần nhưng kỳ thật như trước đều có những góc chết.

Đối với trên trăm cột sáng có thanh thế kinh người này, Diệp Trần chỉ phát ra một kiếm.

KENGGG!

Cột sáng dẫn đầu công hướng Diệp Trần bị Đồ Ma kiếm đánh văng ra một bên, đụng vào một cột sáng khác, sau đó, một màn phát sinh làm cho da đầu người ta phải run lên, hệt như một phản ứng dây chuyền, lại giống như Diệp Trần đã dùng một công thức mà trải qua vô số lần tính toán, cột sáng thứ hai bị cột sáng thứ nhất va chạm làm quỹ tích của nó bị lệch đi, đụng vào cột sáng thứ ba, cột sáng thứ ba lại ngăn cản cột sáng thứ tư, cột sáng thứ tư lại đem cột sáng thứ năm, thứ sáu chặn ngang gây đứt đoạn...

Cứ như vậy, hầu hết các cột sáng đã mất đi quỹ tích của bản thân mà tự bạo phá ở trên không, khiến cho người xem tưởng rằng trong hư không có một cái mê cung vô hình nào đó mà những cột sáng này đã bị cuốn vào trong, cuồng oanh loạn tạc, thủy chung không đến được vị trí Diệp Trần.

"Sao lại thế này !"

Bên trong Khôi Lỗi chiến hạm, tất cả bọn Ma tộc đều hướng ánh mắt nhìn về phía Diệp Trần, vẻ mặt hiện lên thần sắc như là gặp phải quỷ vậy.

Một kiếm tựu phá hủy một kích liên thủ của trên trăm chiếc Khôi Lỗi chiến hạm, không khoa trương mà nói thì các Khôi Lỗi chiến hạm này tại trong mắt đối phương cũng chỉ là một món đồ chơi vậy, không hề có chút lực sát thương nào.

Bành bành bành bành bành bành bành... ,

Chợt, một lượng lớn Khôi Lỗi chiến hạm bị nổ tung, nguyên lai là vì không ít cột sáng bị cải biến quỹ tích hướng phía không trung lao vọt tới, tuy năng lượng hủy diệt của các cột sáng đã bị tiêu hao không ít khi quỹ tích bị cải biến, nhưng vì điệp gia cùng một ít cột sáng năng lượng khác nên phòng ngự của các Khôi Lỗi chiến hạm tất nhiên sẽ không ngăn cản được.

"Vô Địch Thiên Tử!"

Chân Linh thế giới bên này, mọi người mừng rỡ như điên, sự cường đại của Diệp Trần đã vượt quá tưởng tượng của bọn hắn, tuy lực lượng còn chưa đạt tới tình trạng của các Phong Đế Vương giả thời cổ, nhưng trên kỹ năng chiến đấu thì quả thực không thể tưởng tượng nổi, những Khôi Lỗi chiến hạm kia phát ra những cột sáng mạnh thế nào thì bọn hắn thập phần tinh tường. Dưới tình huống bình thường, mỗi cột sáng liền có thể làm cho thân thể Vương giả có thực lực hơi yếu bị bạo tạc tung tóe, mà một pháo đã trải qua tích súc hoàn chỉnh thì lực sát thương trong nháy mắt sẽ có thể giết chết đỉnh cấp Vương giả bình thường.

Thế nhưng, Diệp Trần chỉ phát ra một kiếm liền có thể hóa giải hết thảy nguy cơ, có thể nói là “chiến kỹ thần thánh”.

"Hắn hiện đã trở thành một tồn tại mà không ai có thể giết được, muốn giết hắn là tựu đi tìm đường chết rồi." Huyền Hậu đồng dạng thấy được một màn này mà trong lòng cảm thán không thôi.

Di chuyển liên tục trong hư không, số lượng Ma Vương bị Diệp Trần giết chết càng ngày càng nhiều, từ mấy chục lên đến trên một trăm, lại đến 200, rồi vượt qua 200, vốn dĩ số lượng Ma tộc Ma Vương có chừng hơn năm trăm tên, nhưng hiện tại chỉ còn lại tả hữu chừng một nửa, sự tồn tại của Diệp Trần cơ hồ là ác mộng đối với Ma tộc, nguyên một đám bọn hắn vô cùng hoảng sợ, sĩ khí đều tiêu tán hết.

Đây là điều cũng không có gì gọi là kỳ quái, theo thực tế mà nói, bọn hắn có thể liều đến bây giờ tự nhiên đều không phải là những kẻ sợ chết, nhưng đối mặt với một địch nhân thật sự quá cường đại như vậy, cường đại đến mức làm cho bọn hắn không vực dậy nổi ý chí chiến đấu, khiến cho tất cả lâm vào trạng thái hoảng loạn.

Tựu giống với tình trạng, nếu Chân Linh Thế Giới bên này không có Diệp Trần thì chỉ bằng vào một mình Cự Ma Đế cũng có thể lạm sát đến mức toàn bộ sĩ khí của Vương giả Chân Linh thế giới đều bị mất hết, một khi

không còn ý chí chiến đấu thì cả chiến trường sẽ trở nên run rẩy. Nếu bản thân tướng lĩnh chỉ huy toàn quân là một tồn tại Vô Địch thì sẽ làm cho sĩ khí toàn quân tăng vọt gấp nhiều lần, ngược lại sĩ khí quân lính địch nhân sẽ tự nhiên tan rã.

Sự tình tiếp theo diễn ra đúng như một đạo lý.

"Toàn bộ Khôi Lỗi chiến hạm rút về cho ta."

Lúc này, thanh âm Cự Ma Đế truyền tới.

Sưu sưu sưu. . .

Nghe vậy, không đến 200 chiếc Khôi Lỗi chiến hạm còn lại ngay ngắn hướng về phương xa bay đi, có Diệp Trần tại đây thì tác dụng mà bọn chúng tạo ra không đáng bao nhiêu, ngược lại chỉ có thể tăng thêm hao tổn mà thôi, phải biết rằng, giá trị mỗi chiếc Khôi Lỗi chiến hạm đều hết sức kinh người, nếu tổn thất toàn bộ 400 chiếc Khôi Lỗi chiến hạm thì dù có giành được thắng lợi trong trận chiến tranh này, cũng là thắng thảm mà thôi.

"Các ngươi nghe đây, Ác Ma Tổ Thụ của chúng ta sắp giáng lâm, ngày tận thế của Chân Linh thế giới đã gần ngay trước mắt rồi, đến lúc đó, mười tên Diệp Trần cũng không đủ cho các ngươi giết."

Cự Ma Đế thanh âm thập phần sâm lãnh, tràn ngập khí tức giết chóc.

"Ác Ma Tổ Thụ giáng lâm sao, ha ha, vậy là có hi vọng rồi, chỉ cần Ác Ma Tổ Thụ vừa đến là ta có thể khôi phục lại Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới, phối hợp thêm Ma tộc võ học phát huy đến cực hạn, còn có ai là đối thủ của ta chứ."

"Haha, Diệp Trần thì tính là cái gì chứ, nếu như chúng ta không bị áp chế thì đừng nói là mười tên Diệp Trần, cho dù là hai mươi hay ba mươi Diệp Trần đi nữa cũng không đủ cho chúng ta giết ah."

Nghe được tin tức Ác Ma Tổ Thụ sắp hàng lâm, đám Ma Vương còn lại

kích động vô cùng, tất cả ánh mắt tràn ngập âm trầm của bọn hắn đều rơi vào trên người Diệp Trần.

Tại trong ánh mắt của bọn hắn bây giờ, Diệp Trần đã là một người chết rồi.

"Hừ, tổn thất mặc dù lớn, nhưng chỉ cần khuất phục được Chân Linh thế giới thì xem như đã hoàn thành nhiệm vụ của Ma tộc trong suốt mấy chục vạn năm qua, sau khi trở về, bên trên như trước sẽ ban thưởng cho ta vô số, sẽ không ai trách phạt ta." Cự Ma Đế cũng không thèm để ý đến những tên Ma Vương đã chết hay mang thương thế, cái mà hắn để ý chính là có thể khuất phục Chân Linh thế giới hay không mà thôi.

"Ác Ma Tổ Thụ sắp đến đây sao?"

Hư Hoàng trong ánh mắt hiện lên sắc thái hối hận, hắn không hối hận khi nhằm vào Hỗn Loạn Ma Hải, mà hối hận chính là đã buộc Ma Hoa Hoàng triệu hồi Ác Ma không gian ra, nếu như Ác Ma không gian không được triệu hồi ra thì những gã Ma tộc kia muốn tìm được nó, ít nhất cũng sẽ không dễ dàng như vậy. Hiện tại, mọi thứ đều đã muộn màng, một khi Ác Ma Tổ Thụ vừa đến thì hậu quả là cái gì, hắn cũng thập phần tinh tường.

Kỳ thật, mặc kệ Ác Ma không gian có được triệu hồi ra hay không thì Ma tộc đều có thể tìm được, chỉ có điều sẽ mất thời gian nhiều hơn, mà lại, nếu không tìm được Ác Ma không gian thì Ma tộc cũng sẽ tự biết mà không nên tiến công Chân Linh thế giới sớm như vậy, trì hoãn thêm một hai năm thì kết quả cũng sẽ không thay đổi. Dù sao, việc Diệp Trần cường đại hơn và việc Cự Ma Đế khôi phục tinh khí thần bị mài mòn bởi phong ấn, đến cùng là tốt hay xấu thì cũng không ai biết được.

"Cái gì đến tất sẽ đến, rốt cục vẫn là cái chết."

Ma Hoa Hoàng thở dài một hơi, trên mặt lộ ra dáng tươi cười đắng chát.

Lập tức, sĩ khí Chân Linh thế giới bên này sa sút thảm hại, bọn hắn

không cách nào tưởng tượng nổi, một khi Ác Ma Tổ Thụ hàng lâm thì đối thủ hội cường đại đến mức nào chứ.

"Diệp Trần, ngươi nhất định phải chết, Thác Cổ Lạp ta hội sẽ là người đầu tiên giết ngươi ah."

Một gã Lục Tinh Ma Vương hướng phía Diệp Trần kêu gào.

"Chỉ sợ ngươi không có cơ hội này rồi."

Diệp Trần thần sắc càng lạnh hơn, cả người hắn lao qua, sau một khắc đối phương đã trở thành tro bụi.

Giết!

Giết!

Điều duy nhất mà Diệp Trần hiện tại có thể làm tựu chính là giết chết Ma Vương nhiều nhất có thể, về phần kế tiếp sẽ gặp phải tình huống như thế nào thì hắn đã không quản được nữa rồi.

Tất cả nhân loại như đều nghe theo thiên mệnh.

"Giết!"

Tất cả Vương giả khác của Chân Linh thế giới cũng kịp phản ứng, quản làm gì chuyện sau này, dù sao cũng sẽ chết, chi bằng trước khi chết, giết được càng nhiều Ma Vương cũng là chuyện tốt.

Số lượng Ma tộc Ma Vương vốn chiếm cứ ưu thế nhưng về sau đã bị Diệp Trần giết mất một nửa nên số lượng ngược lại đã trở thành hoàn cảnh xấu đối với bọn hắn, giờ đây bọn hắn chỉ còn có hơn hai trăm tên, mà Chân Linh thế giới bên này còn có hơn 250 Vương giả, trong đó có đến một nửa là các Ý niệm Vương giả trong lòng đất, còn có thêm Diệp Trần nữa nên quân số Ma Vương không ngừng giảm sút, bọn hắn lần đầu tiên chính thức trên ý nghĩa phản công.

Ahhhh!

Nguyên một đám Ma Vương vẫn lạc.

Số lượng không còn chiếm ưu thế, Chân Linh thế giới bên này rốt cục trở nên cường thế hơn, bọn hắn chẳng những có Diệp Trần là tồn tại Vô Địch, còn có Hoàng Kim cự long Từ Tĩnh, trừ việc đó ra, Lục Tinh chiến lực Vương giả còn có Mộ Dung Khuynh Thành, Huyền Hậu, Ngục Tổ, Độc Cô Tuyệt, Hư Hoàng, lão giả tóc bạc đại Tộc trưởng, và hạt y lão giả của Địa Để nhất tộc. Ngoại trừ chiến lực còn có chỗ hơi chút thua kém nhưng xét về cao đoan chiến lực thì Chân Linh thế giới lại bao trùm tại phía trên Ma tộc.

"Khônggg!"

Theo chân Trớ Chú Ma Đế, về sau, lại một cấp nhân vật quan trọng khác của Ma tộc vẫn lạc, đó chính là Khủng Cụ Ma Đế, hắn đã chết ở trên tay Diệp Trần cùng lão giả tóc bạc liên thủ, gần kề trúng phải một kích liên thủ, Khủng Cụ Ma Đế liền triệt để biến mất.

"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta cùng liên thủ đánh chết Cự Ma Đế."

Lão già tóc bạc đề nghị nói.

"Được." Diệp Trần gật gật đầu, một mình hắn mà muốn giết Cự Ma Đế là thập phần gian nan, nếu có thêm lão giả tóc bạc phối hợp thì có lẽ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng bất quá vào lúc này, không gian trên biển bỗng nhiên bị sụp đổ thành hàng tỉ khối, một cây cổ thụ cực lớn đến mức “tiếp thiên liền địa” từ trên trời giáng xuống rồi cắm rễ thật sâu ở đáy biển, đây chính là một cây cổ thụ không ngừng tản ra vô cùng vô tận ma khí, so với Nguồn Suối Ma Lực đều muốn khủng bố hơn gấp nhiều lần, thân cây to lớn đến mấy trăm dặm, cao tới mấy ngàn dặm, tán cây cực lớn như che phủ khắp thế gian.

Ác Ma Tổ Thụ đã giáng lâm !

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1255: Ác Ma Tổ Thụ Đối Đầu BấT Tử Thụ

"Ác Ma Tổ Thụ của ma tộc ta cuối cùng cũng đã được triệu hồi đến, lần này còn có ai có thể ngăn cản được Ma tộc ta chứ. Kẻ nào ngăn trở chúng ta, hết thảy đều phải bị giết sạch!"

Ác Ma Tổ Thụ hàng lâm đã để cho tâm tình chúng Ma Vương tiến vào trạng thái hưng phấn cực độ, một số gần như điên cuồng, sau mấy lần nắm được đại cục trong tay rồi cũng từng đó lần bị lật ngược tình thế, đã trải qua vô số khó khăn trắc trở, cuối cùng nhất, thắng lợi như trước vẫn thuộc về Ma tộc bọn hắn, quyền sinh sát nhân loại cũng theo đó mà rơi vào tay Ma tộc, đối với chúng, đây là vô thượng vinh quang.

"Ha ha, Hắc Thạch, thật bất hạnh cho ngươi khi phải chết sớm như vậy, tới giờ khắc này Cửu u ta vẫn còn sống, đây quả là một may mắn to lớn của ta." Cửu u ma vương cười mà rơi lệ. Trước đây, hắn đã bị Long Vương cùng Huyền Hậu liên thủ đuổi giết, đến thời đại này, hắn lại phải trốn xa khỏi Diệp Trần. Với tư cách là một tộc nhân vương giả đầy kiêu ngạo của Ma tộc, Cửu u cảm giác được những uất ức mà mình phải chịu đựng, nín nhịn trong suốt thời gian qua đang sắp tan biến, nhưng điều làm hắn hận nhất là không thể lập tức có thể khôi phục tu vi cảnh giới để đại khai sát giới nhân loại.

"Ngày hôm nay, rốt cục cũng đã đến."

Cự Ma Đế ngước mặt nhìn lên bầu trời, trên mặt hắn mang theo một nụ cười đầy hưng phấn cùng dáng vẻ đầy kích động và vô cùng hung tợn.

"Không tốt." Mọi người của Chân Linh thế giới đều nhìn về phía cây cổ thụ cực lớn đột nhiên xuất hiện kia.

Cái gốc cây này to lớn đến dị thường, chiều cao vượt mấy ngàn dặm,

chọc thủng cả bầu trời, tán cây mở ra rộng lớn đến mức cả tam trọng thiên cũng không cách nào khép kín. Không, phải nói cho đúng rằng, tam trọng thiên tựa hồ như đã sợ hãi cây cổ thụ cực lớn này, nhiều vùng đất bị đứt đoạn mà tách rời ra xa, cả Tinh Không cũng bạo lộ

tại trong tầm mắt của mọi người. Đây là lần đầu tiên Tinh Không cách mặt đất gần đến mức có thể quan sát rõ ràng.

Cây cổ thụ này hoàn toàn bất đồng với các loại cây cổ thụ của Chân Linh thế giới, cả thân cùng các cành cây đều hiện đầy những lân phiến màu đen, những lân phiến màu đen này khẽ trương khẽ họp, phảng phất như đang hô hấp vậy, mà ở trên trụ cột thân cây còn có một gương mặt Ác Ma trương phình cực lớn, hai mắt lộ ra một mảnh huyết hồng quỷ dị tràn đầy vẻ phẫn nộ cùng hung tàn. Còn tại các cành cây là điểm bám trụ của từng mảnh lá cây to lớn hơn cả một người trưởng thành, những lá cây này có màu sắc đen kịt, mặt ngoài có những đường vân vô cùng phức tạp, những người bình thường chỉ cần nhìn thoáng qua những đường vân này đều sẽ cảm thấy choáng váng đến hoa mắt. Có thể nói, các đường vân này chính là những Ma Vân ẩn chứa và lưu chuyển đại đạo quy tắc ma lực vô cùng vô tận.

Cả gốc cổ thụ này, toàn thân tản mác ra một thứ hào quang âm u, đen tối đầy bí hiểm, đạo ma quang này chiếu rọi đến chỗ nào thì quy tắc của Chân Linh thế giới tại nơi đó đều phải tránh lui, tại đó chỉ có một loại quy tắc duy nhất có thể tồn tại, đó chính là quy tắc Ma tộc.

Ma khí cuồn cuộn tỏa ra bốn phương tám hướng, trải rộng ra khắp cả thiên địa, đừng nói là tại bốn phía từ chỗ cây cổ thụ đó, mà ngay cả trong tinh không cũng đều bị lây dính đại lượng ma khí.

Cây Ác Ma Tổ Thụ này chính là Thánh Vật chí cao của Ma tộc.

"Phạm vi khuếch tán của quy tắc Ma tộc có hạn, tiếp tục giết chúng cho ta!"

Một tiếng hét to vang lên làm thức tĩnh tất cả mọi ngườicủa Chân Linh

thế giới, mọi người đều thấy rõ tốc độ sát phạt của Diệp Trần trở nên nhanh hơn, kiếm quang màu đỏ thẫm vừa tản ra là Diệp Trần đã phi tốc đến chỗ một ma vương khác, quan sát kỹ sẽ thấy trong hư không không ngừng bị những đạo kiếm quang màu đỏ thẫm thiết cắt thành từng đường hình vòng cung, sau khi mỗi đường vòng cung kia tan biến đi liền lộ ra một gã Ma Vương đang bị bạo tạc thành tro bụi.

"Diệp Trần nói không sai, Ma tộc quy tắc không cách nào ảnh hưởng đến tận đây, giết cho ta, giết được tên nào thì hay tên nấy, bằng mọi giá phải ngăn cản bọn hắn tiến tới gần Ma tộc quy tắc hơn."

Mọi người cũng kịp phản ứng, ánh mắt nguyên một đám đều đỏ lên, giờ này khắc này, thật là đúng như là “ngàn cân treo sợi tóc”, mỗi tên Ma Vương chạy thoát, đối với hắn mà nói đều là tai họa rất lớn, tuyệt đối không để cho bất kỳ một tên nào được chạy thoát, dù phải liều chết cũng phải ngăn cản bọn hắn cho bằng được.

Bất kỳ người nào bị rơi vào tuyệt cảnh cũng đều bạo phát ra tiềm năng thập phần to lớn, một ít Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường mặc dù đã vận dụng hết năng lực, thế nhưng tại dưới nguy cơ này, năng lực tiềm ẩn lại bừng lên, ai cũng có thể tung ra từng chiêu từng thức vô cùng nhẹ nhàng thanh thoát mà uy lực so với trước đó lại lớn hơn đến mấy thành, thậm chí gấp đôi. Thế nhưng, hầu như tất cả bọn hắn đều không để ý đến sự biến hóa của bản thân mình, giờ phút này chỉ biết dốc sức liều mạng vì một mục tiêu duy nhất là giết chốc, nếu không phải địch nhân chết thì ta chính là kẻ vong mạng, hoàn toàn không có lựa chọn thứ hai.

"Ác Ma Tổ Thụ đã gần ngay trước mắt.. .Ta không cam lòng ah."

"Vì cái gì ta lại chết vào lúc này ah?"

Đám Ma Vương lần lượt vẫn lạc, những kẻ rơi vào trạng thái sắp chết đều nhao nhao không cam lòng mà gào thét.

Ác Ma Tổ Thụ dù sao cũng chỉ là một thân cây, không có khả năng

cường đại hơn so với toàn bộ Chân Linh thế giới, nó chỉ có thể ảnh hưởng đến khu vực phương viên mấy mươi vạn dặm, tại trong khu vực đó mới có Ma tộc quy tắc, còn ở bên ngoài thi như cũ vẫn còn giữ được Chân Linh thế giới quy tắc. Hiện tại, địa phương mà mọi người đang đại chiến cách Ác Ma Tổ Thụ chừng trên dưới trăm vạn dặm, tựa hồ như có vật gì đó đã làm cho Ác Ma Tổ Thụ không có cách nào xâm phạm đến bên này, sở dĩ mọi người có thể trong nháy mắt chứng kiến được Ác Ma Tổ Thụ là vì nó có kích

thước quá lớn, lại phát ra chấn động cũng vô cùng khủng bố.

"Cửu u, giờ đã đến lúc ngươi chết rồi." Diệp Trần đã thấy được Cửu u Ma Vương, liền lập tức thay đổi quỹ tích phi hành, hướng phía đối phương lao đến.

"Diệp Trần, ngươi không thể giết ta, ta vĩnh viễn không thể chết."

Cửu u vô cùng kinh hãi mà điên cuồng chạy trốn, không thể không nói khi hắn cũng còn có chút bổn sự, thực lực mặc dù chỉ dừng ở Ngũ Tinh cấp bậc, không đến được Lục Tinh nhưng lại trơn trượt vô cùng, không ít Vương giả Chân Linh thế giới muốn đến ngăn cản hắn lại đều bị hắn đánh văng ra ngoài.

Đáng tiếc, kẻ mà hắn gặp phải lúc này chính là Diệp Trần, chỉ trong thời gian hai lần nháy mắt, Diệp Trần đã chặn đứng được đối phương.

"Diệp Trần, chúng ta có thể thương lượng nếu ngươi có thể không giết ta..."Cửu u còn chưa nói hết lời thì một đạo vết kiếm thẳng tắp màu đỏ thẫm đã xuất hiện trên người hắn từ đầu đến hạ thể, sau một khắc, thân thể Cửu u đã bạo liệt ra thành tro bụi nhạt nhòa.

"Ngươi thì có cái gì tốt mà thương lượng chứ."

Thanh âm Diệp Trần hư vô mờ mịt, thực thể vừa đứng tại chỗ đó đã biến mất vô tung vô tích.

Ác Ma Tổ Thụ hàng lâm cũng không thể giúp trì hoãn tốc độ giảm số

lượng Ma Vương, ngược lại còn tăng lên, trước đó, số lượng Ma Vương còn có hơn hai trăm, một lát sau, số lượng Ma Vương đã không còn đủ 150. Bất quá, trong số đó đã có một phần ba là do Diệp Trần giết, một phần năm là do Từ Tĩnh giết, số còn lại là do mấy cường đại Lục Tinh Vương giả khác của Chân Linh thế giới giết, còn đối với các vương giả phía dưới Lục Tinh thì số lượng Ma Vương bị giết thêm bởi tay họ rất ít, điều này cũng không thể trách bọn hắn vì mặc dù có nhân số chiếm ưu thế, nhưng lại

ngang nhau ở cảnh giới, do đó nếu muốn đánh chết đối thủ thì cũng là chuyện rất khó, tựu cũng là một cái đạo lý giống với khi đám Ma tộc muốn giết bọn hắn vậy.

Vốn dĩ, trước đó Diệp Trần còn có ý định liên hợp cùng lão giả tóc bạc để đánh chết Cự Ma Đế, nhưng đáng tiếc Cự Ma Đe tựa hồ đã biết rõ kế hoạch của bọn hắn nên nhân lúc bọn hắn đang vây giết Khủng Cụ Ma Đế, hắn liền nhanh chóng trốn ra xa, nhất thời Diệp Trần cũng đuổi theo không kịp. Dù sao khoảng cách của bọn hắn lúc đó cũng tầm bên trên trăm vạn dặm, đối phương một khi biến lớn hình thể đến mấy trăm dặm thì tốc độ tất nhiên cũng bạo tăng.

Cho nên, Diệp Trần hiện tại đã buông tha cho ý định đánh chết Cự Ma Đế, chỉ cần không để cho đối phương tới gần Ác Ma Tổ Thụ là được.

"Cự Ma Đế đại nhân, chúng ta tới giúp ngài." Đúng lúc này, bên trong Ác Ma Tổ Thụ bỗng nhiên xông ra tám gã Ma Vương, tám gã Ma Vương này có khí tức vô cùng khủng bố, so Cự Ma Đế đều muốn mạnh hơn không ít, trong đó có năm gã rõ ràng là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, ba tên khác là Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên Cảnh giới, bọn hắn đã triệt để phục hồi chiến lực về trạng thái đỉnh phong, Chân Linh thế giới cũng không cách nào có thể áp chế bọn hắn lần nữa, trên người bọn hắn mặc một bộ chiến giáp được tạo thành từ các lá cây màu đen, chiến giáp này tựa hồ có thể triệt tiêu quy tắc áp chế của Chân Linh thế giới.

Ác Ma Tổ Thụ chính là do bọn hắn tháo bỏ niêm phong, từ lúc Cự Ma Đế còn đang vật vã thoát khốn khỏi phong ấn thì bọn hắn tựu đã tim được

Ác Ma không gian và cũng đã bắt đầu bố trí trận pháp và súc tích lực lượng, một cái tích súc này tựu là mấy năm, mãi đến hôm nay mới đủ lực lượng để bắt đầu tiến hành tháo bỏ phong ấn, bằng không thì cũng không một ai có khả năng thoáng cái tháo bỏ được phong ấn trên Ác Ma không gian, ngay cả Cự Ma Đế cũng làm không được.

Tám Đại Ma Vương hùng hổ bay xẹt tới khiến mọi người của Chân Linh thế giới cảm thấy thất kinh, chưa nói đến ba gã Ma Vương Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên, chỉ riêng năm gã Ma Vương ngũ trọng thiên đỉnh phong cảnh giới đã tựu tương đương với năm tên Thất Tinh chiến lực, hơn nữa tối thiểu nhất phải là Thất Tinh cao đẳng chiến lực,

còn Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên thì phải là Bát Tinh chiến lực.

Đối với Bát Tinh chiến lực thì bọn hắn lấy cái gì mà liều chết chứ.

Vù vù vù!

Thế nhưng, ngay vào thời khắc mấu chốt này, dưới đáy biển đột nhiên vọt lên tám sợi dây leo căn dài to lớn, bắt gọn cả tám gã Ma Vương kia, tám đạo dây leo này hệt như những Cự Long không ngừng triền trụ bọn hắn, dù cho bọn hắn có thực lực ngập trời đi nữa cũng đều không thể thoát ra khỏi sự trói buộc của dây leo. Đám dây leo này như ẩn chứa đại đạo quy tắc, không ngừng trùng kích vào linh hồn của bọn hắn.

Trong chóp mắt, tám Đại Ma Vương này bị bắt kéo xuống phía dưới đáy biển, chợt ngay sau đó, nước biển bắt đầu dâng trào mãnh liệt, thủy triều cao tới vạn trượng bay thẳng lên trời cao, một quái vật khổng lồ từ trong nước biển xông ra.

Nhìn kỹ lại thì quái vật khổng lồ này cũng đồng dạng là một cây cổ thụ cực lớn, một cây cổ thụ có màu sắc xích hà, độ cao của cây cổ thụ này cũng không hề kém cỏi thậm chí ước chừng còn cao hơn cả Ác Ma Tổ Thụ. Tại trên thân cổ thụ cũng có một gương mặt già nua thập phần to lớn, bất cứ ai nhìn vào đều có thể phát hiện trên thân cây thẳng tắp kia có vô số lỗ chân

lông đang không ngừng hô hấp.

"Đây là..., Bất Tử Thụ?" Tất cả mọi người đều trừng to đôi mắt.

Tại trong nhận thức, bọn hắn đều biết rằng chỉ có Bất Tử Thụ của Chân Linh thế giới mới có thể chống lại Ác Ma Tổ Thụ, Ác Ma Tổ Thụ là Ma tộc chí cao Thánh Vật, còn Bất Tử Thụ tựu chính là Chân Linh thế giới chí cao Thánh Vật. Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy Bất Tử Thụ, kể từ sau khi cuộc đại chiến thời Thượng cổ kết thúc, Bất Tử Thụ chưa từng hiện thân thêm một lần nào nữa.

Theo Bất Tử Thụ hiện thân, một căn dây leo vừa thô vừa to cũng bộc lộ ra, nó không ngừng vươn dài ngăn cản sự lấn lướt của Ác Ma Tổ Thụ. Nguyên lai, Ác Ma Tổ Thụ sở dĩ không cách nào tới gần được nơi này là vì nó đã bị dây leo Bất Tử Thụ quấn chặt

lấy, mà Bất Tử Thụ lại là từ dưới đáy biển xuất hiện ra, sự tình này thật đúng là một sự trùng họp không thể nào tưởng tượng nổi.

Chỉ có một nhóm rất ít người biết rõ, bộ rễ của Bất Tử Thụ trải rộng đến hon phân nửa Chân Linh thế giới, còn bản thể của nó lại ở sâu dưới lòng đất và có thể xuyên thẳng qua để xuất hiện tại bất kỳ địa phương nào.

"Không có khả năng như vậy, Bất Tử Thụ sao có thể sống lại chứ !?."

Cự Ma Đế hiển nhiên cũng biết sự tình của Bất Tử Thụ, hắn biết chắc rằng trong cuộc chiến tại thời Thượng cổ, Bất Tử Thụ đã bị chặt đứt đoạn. Trong trận chiến đầu tiên đó, Chân Linh thế giới cường đại vô cùng, các vương giả vẫn còn có thể tự do xuất nhập tinh không. Khi đó, cổ Đế là nhân vật có cảnh giới Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, chiến lực ngập trời, cho nên Ma tộc cùng Tà Linh tộc đã phái tới một nhân vật tuyệt thế cường giả có Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên để đối phó, và do vào lúc này, tầng bình chướng bảo vệ Chân Linh thế giới đã bị Thiên Kiếm phá thủng làm cho quy tắc thiên địa bị thất thoát ra ngoài nên cảnh giới thực lực của bọn hắn không phải chịu áp chế quá nhiều, và cuối cùng Bất Tử Thụ đã bị nhân vật cường

giả Ma tộc Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên bọn hắn chém đứt, mà cổ Đe khi đó cũng đã ra tay phá hủy Ma tộc Ác Ma Tổ Thụ.

Với tư cách là Thánh Vật chí cao, Ác Ma Tổ Thụ cùng Bất Tử Thụ đều là những tồn tại có thể so sánh với Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, chỉ có những cường giả có cảnh giới ngang với chúng thì mới có thể gây trọng thương thậm chí phá hủy mà thôi.

Ầm ầm! Vô số dây leo vần vũ giữa bầu trời, mỗi một dây leo được căn ra đều dài đến mấy ngàn dặm, không ngừng vung vẩy, ngạnh kháng mạnh mẽ đem Ác Ma Tổ Thụ đẩy lùi ra ngoài cách nơi này xa hơn.

Ác Ma Tổ Thụ hiển nhiên cũng không phải thứ ăn chay, không ngừng điên cuồng va chạm cùng Bất Tử Thụ, Ma Vân trên lá cuồn cuộn tỏa ra ma khí ngập trời, đạo cường đại ma quang kia có thể làm cháy cả thân cành Bất Tử Thụ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1256: Diệp Trần Hư Ảnh

"Thật đúng là đáng sợ!"

Bất Tử Thụ xuất hiện đã làm cho Diệp Trần hung hăng thổ ra vài đạo ức khí, nhưng ngay sau đó, Ác Ma Tổ Thụ cùng Bất Tử Thụ đại chiến lại để cho hắn tắc luỡi không thôi.

Vào thời thượng cổ, Bất Tử Thụ sau khi bị Ma tộc tuyệt thế cường giả chém đứt, đã ngủ say vô số năm, đoán chừng đến hiện tại có lẽ đã khôi phục không ít nguyên khí, nếu không như vậy, quả quyết nó không có khả năng quấn siết Ác Ma Tổ Thụ như vậy. Tuy nói lúc trước Ác Ma Tổ Thụ đã từng bị phá hủy, nhưng cái gốc cây này về sau cũng đã trưởng thành trở lại, trải qua mấy chục vạn năm, Ác Ma Tổ Thụ mặc dù không đạt tới thời kì đỉnh phong nhưng chỉ sợ cũng không sai biệt lắm. Ngay cả những gã Ma Vương Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên chiến lực cũng chạy không thoát được Bất Tử Thụ, mà Bất Tử Thụ khi giao chiến cùng Ác Ma Tổ Thụ thì gần như tương đồng với nhau nên chắc chắn Ác Ma Tố Thụ cũng phải ở mức Bát trọng thiên đỉnh phong rồi.

ít nhất hai đại Ma Vương Sinh có Tử Cảnh bát trọng thiên chiến lực bị dìm chết cùng một chỗ, cái loại tràng diện này không cách nào diễn tả được bằng ngôn từ, ít nhất Diệp Trần cũng biết rõ, dù là một điểm dư ba của công kích vừa rồi cũng đều có thể đánh chết hắn.

Trừ việc đó ra, hai cây đại thụ này có hình thể quá mức to lớn, cao đến mấy ngàn dặm, rộng đến mấy trăm dặm, ngay cả khi Long thể Từ Tĩnh biến hóa đến cực hạn thì có lẽ chiều dài không thua bọn hắn, nhưng nếu đem so với bọn hắn thì hết sức nhỏ bé, mà sau khi Từ Tĩnh biến lớn long thể thì chiến lực hội sẽ bị hạ thấp, còn hai gốc cổ thụ này thì hiển nhiên sẽ không xuất hiện chuyện như vậy, bởi vì đây tựu chính là bản thể của bọn hắn, dùng

bản thể thật để chiến đấu thì chiến lực sao lại há có thể yếu bớt đi chứ.

Crackkkk!

Hai đại cổ thụ chiến đấu đã gây ra ảnh hưởng trên phạm vi rộng lớn đến mức không cách nào tưởng tượng, trên bầu trời, thỉnh thoảng xuất hiện các vết nứt không gian đủ kích cỡ từ dài mấy vạn dặm đến mấy mười vạn dặm, hải dương vô biên vô hạn cũng bởi vì cuộc chiến của bọn hắn mà sóng cả nổi lên mãnh liệt, xông thẳng lên đến chín tầng trời. Những con Hải Thú đang ở trong phạm vi này đã tựu gặp phải bất hạnh, tại đây, dư ba do hai tồn tại đại khủng bố đang chiến đấu tỏa xuống làm toàn bộ bọn chúng lập tức tử vong, đáng tiếc là bọn chúng không có quá nhiều linh trí, nếu có linh trí thì tại lúc Dị tộc cùng Chân Linh thế chiến đấu, bọn chúng nên chạy trốn tới hải dương khác để tránh họa rồi.

Không cần đến mấy năm sau thì trong lòng cái phiến đại hải dương này sẽ trở thành một mảnh tĩnh mịch, không có bất kỳ sinh vật nào ở chỗ này có thể còn sống, bởi vì nơi này đã lưu lại Ma tộc quy tắc cùng Chân Linh thế giới quy tắc vẫn không ngừng dây dưa triệt tiêu lẫn nhau, vì vậy có thể hủy diệt vạn vật. Nhưng cũng vì như vậy mà tại đây sẽ xuất hiện ra vô số tài nguyên, bảo vật khoáng sản, làm cho nơi đây trở thành một trong những cấm địa đáng sợ nhất, đương nhiên, đây là nói về sau này rồi.

Bởi vì Bất Tử Thụ xuất hiện nên ý niệm tới gần Ác Ma Tổ Thụ trong đầu đám Ma tộc Ma Vương đã bị đoạn tuyệt, vào lúc này mà kẻ nào dám đi qua đó thì không hề nghi ngờ là muốn chết, ngay cả khi bọn hắn chưa kịp tới gần cũng đã bị dư ba của cuộc đại chiến giữa hai đại thụ chấn tan thành tro bụi.

Không cách nào tới gần Ác Ma Tổ Thụ, tựu cũng chính là không cách nào tiếp cận được Ma tộc quy tắc, cái này lại để cho chúng Ma Vương có chút nản lòng thoái chí, chẳng lẽ lần chiến tranh này cũng sẽ như trước mà thất bại sao? Mỗi lần nắm đại cục trong tay là mỗi lần đều bị lật bàn, thời khắc Ác Ma Tổ Thụ giáng xuống đã khiến bọn hắn cao hứng trong chốc lát, nhưng thật không nghĩ đến lại một lần nữa bị lật bàn.

Trừ phi...,

Trừ phi Ác Ma Tổ Thụ có thể chiến thắng Bất Tử Thụ, khi đó, không một ai có thể ngăn cản Ác Ma Tổ Thụ, bất luận kẻ nào đứng trước mặt nó đều là cặn bã, không chịu nổi một kích.

Thế nhưng, Ác Ma Tổ Thụ cùng Bất Tử Thụ chiến đấu, rõ ràng không phải nhất thời có thể chấm dứt, chờ đến lúc chấm dứt thì bọn hắn có còn đứng ở đây nữa hay không? Cái gã Diệp Trần kia, trên tay hắn đã dính đầy máu tươi của Ma Vương bọn hắn, số lượng Ma Vương chết ở trên tay hắn đã vài trăm rồi. Tại trước khi Ác Ma Tổ Thụ cùng Bất Tử Thụ phân ra thắng bại thì đối phương hoàn toàn có thể đem bọn hắn giết sạch.

"Tại sao có thể như vậy chứ?"

Cự Ma Đế hai mắt thất thần, tâm trạng vô cùng mờ mịt.

Trải qua thời gian dài như vậy, lại đánh ra hết mọi sở trường mà vẫn không thắng được, trái lại còn liên tục gặp phải đủ loại sự tình ngoài ý muốn, từ việc Diệp Trần không ngừng phát triển, gặp cường đại hội sẽ tắc thì cường đại theo, cho đến việc Bất Tử Thụ xuất hiện..., những điều này đều là thứ mà hắn trước giờ vẫn không hề nghĩ tới.

Xùyyyy!

Ngay tại lúc cự ma đế trở nên thất thần, một thanh lợi kiếm đột nhiên bay vút đến làm hắn cả kinh mà vội vàng xoay người né tránh, nhưng không biết vì sao thanh lợi kiếm kia lại có tốc độ quá nhanh, một kiếm vụt qua đã khiến cho cánh tay phải của hắn lập tức bị chặt đứt.

Đến đây vẫn chưa xong, lợi kiếm phi hành xéo trời cao rồi lúc lao xuống lại biến thành 64 đạo bóng kiếm, những bóng kiếm này tổ họp thành một bức bát quái đồ hình, phóng thẳng hướng Cự Ma Đế.

"Muốn vây khốn ta à, đừng mơ tưởng."

Cự Ma Đế lửa giận cùng trạng thái không cam lòng bộc phát, vung ra một quyền mãnh kích đánh vào Bát Quái kiếm trận, quyền kình to lớn mãnh liệt làm cho Bát Quái kiếm trận còn chưa phóng xuống tới nơi thì đã có dấu hiệu tan rã, Hỏa Tinh văng khắp nơi, âm vang rung động, không gian bích chướng lập tức bị bổ ra vô số mảnh nhỏ khe hở.

"Thứ nguyên dịch chuyển."

Tại chỗ rất xa, lão giả tóc bạc hai tay kết ấn, cường đại ý niệm theo ấn pháp hoàn thiện tạo ra lực chấn động kịch liệt, chỉ chốc lát sau, lão giả tóc bạc tay phải lăng không vung ra, phảng phất như đã bắt được thứ gì đó rồi chậm chạp và kiên định thu trở lại.

Crackkkk!

Một màn đáng sợ phát sinh, Cự Ma Đế cùng với chỗ không gian của hắn trực tiếp bị đoạn lấy đi, sau đó “bó không gian” đó liền hướng phía phương hướng lão giả tóc bạc cùng Diệp Trần đang đứng mà chuyển dời đến, mỗi một lần lập loè là tựu hơn hai mươi vạn dặm.

Đáng tiếc, cũng tựu trải qua một lần lập loè. Một lần lập loè sau đó, Cự Ma Đe đã phá sụp đổ cái phiến không gian bị lấy ra kia, lập tức hướng phía phương hướng ngược lại phi độn.

"Cự Ma Đe, đã đến rồi, cần gì phải đi."

Đồng thời thi triển ra Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật cùng Bát Quái Diệt Tuyệt Kiếm Thuật cuốn lấy Cự Ma Đế, Diệp Trần đã rất nhanh nhích tới gần hắn, sau đó, lão giả tóc bạc lại không biết đã thi triển ra thứ bí pháp gì mà có thể kéo Cự Ma Đe kéo lại, từ đó khiến cho khoảng cách ở giữa song phương lần nữa giảm bớt hơn hai

mươi vạn dặm. Giờ phút này, Diệp Trần đã đến phía trên không Cự Ma Đế, đạm mạc nói.

Ah!

Cự Ma Đế điên cuồng gào thét, loại gào thét này xuất phát từ một loại cảm giác không cam lòng cùng lòng kiêu hãnh, Cự Ma Đe hắn chưa từng sợ qua ai, nếu có thể khôi phục đến thời kì đỉnh phong thì tại trong cảnh giới Sinh Tử Cảnh thất trọng Thiên, hắn cũng chẳng sợ một ai, hắn tuy không phải người nổi bật nhất trong đó, nhưng cũng có danh khí cực lớn. Vậy mà hôm nay lại bị một tiểu Thiên Tài mới tấn phong Thất Tinh chiến lực đuổi giết, đây có thể nói là sự khuất nhục, không cam lòng cùng phẫn hận đang tràn ngập trong lòng hắn, làm cho trên người hắn khởi đốt lên một ngọn ma hỏa hừng hực."Ác Ma Tổ Thụ ngươi đã hàng lâm, với tư cách là chí cao Thánh Vật của Ma tộc ta, hãy đem lực lượng của ngươi lan ra đến cái phiến Thiên Địa này để Ma tộc chúng ta không phải gặp thất bại thêm một lần nào nữa."

Cự Ma Đế thanh âm phát ra từ linh hồn, hung mãnh truyền bá ra ngoài.

Từ cách bên ngoài mấy trăm vạn dặm, Ác Ma Tổ Thụ tựa hồ đã linh ứng nghe được thanh âm của Cự Ma Đe, toàn bộ lá cây màu đen rầm rầm run lên, sau một khắc, vô số lá cây tự động tróc ra, kích bắn về phương hướng Cự Ma Đe, tiếng xé gió “xuy xuy” tựa như hàng tỉ con châu chấu đang bay đi, phô thiên cái địa.

Bùm bùm cách cách!

Bất Tử Thụ cũng không điên cuồng tấn công Ác Ma Tổ Thụ nữa, vô số dây leo giao thoa vung vấy mà bố trí ra trong hư không một tầng Thiên La Địa Võng, những lá cây màu đen kia mỗi lần bị dây leo rút trúng liền lập tức hóa thành tro bụi, nhưng do số lượng lá cây màu đen quá nhiều, dù Thiên La Địa Võng có dày đặc đến mấy thì như trước vẫn có một ít thoát ra.

Số lượng lá cây thoát ra chỉ chiếm số lượng không đến 1%, nhưng nếu thô sơ giản lược mà xem xét thì tối thiểu cũng phải có từ mấy chục đến trên trăm vạn lá, chúng thoát khỏi sự phong tỏa của Bất Tử Thụ, rậm rạp chằng chịt bay vút đi ra ngoài.

Thanh thế đám lá cây màu đen này quá mức to lớn khiến tất cả mọi

người đều chú ý tới.

"Ha ha, đây là lá cây Ác Ma Tổ Thụ, trên thượng diện của chúng có ẩn chứa Ma tộc quy tắc, tuy không bì kịp với một phần vạn của Ác Ma Tổ Thụ, nhưng Ác Ma Tổ Thụ cách cách nơi này cũng không xa nên có thể dẫn dắt khí cơ đến đây. Trên phiến lá Ác Ma Tổ Thụ có ẩn chứa quy tắc Ma tộc, nếu có lá cây Ác Ma Tổ Thụ hộ thân thì cảnh giới dù cho không thể tăng thêm một trọng thiên cảnh giới thì ít nhất cũng có thể tăng lên nửa trọng thiên. Khi đó, Ma tộc võ học của chúng ta có thể tùy ý phát huy mà sẽ không bị áp chế nữa."

Chúng Ma Vương đã bị giết đến tuyệt vọng, số lượng còn lại chưa đến 100, cục diện đã thay đổi khi từng tên Ma Vương đều phải đối mặt với hai hoặc ba Vương giả Chân Linh thế giới. Giờ phút này, thấy được đám lá cây Ác Ma Tổ Thụ đang phá không mà đến, trong nội tâm bọn hắn dấy lên hi vọng.

"Quả thực là một cuộc chiến không có hồi dừng ah!"

Đám Ma tộc còn lại mặc dù đang bị dày vò nhung gặp phải tình cảnh này, mọi người Chân Linh thế giới có ngốc đến mấy cũng đều cảm giác được rằng đám lá cây Ác Ma Tổ Thụ kia có thể khiến cho thực lực đám Ma tộc này bạo tăng lên rất nhiều, hoàn toàn có thể lât bàn trở lai.

Chân Linh thế giới Vương giả có ý đồ muốn công kích những lá cây màu đen kia, nhưng những lá cây này như có được linh tính, lập loè mấy lần liền né vào hư không trốn đi, sau đó, mỗi đám gồm mười hai phiến lá cây xuất hiện bao trùm lên một gã Ma Vương, làm cho trên người của bọn hắn có thêm một kiện chiến giáp do

các lá cây màu đen tạo thành.

"Thật tốt quá, ta từ Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên tăng lên tới tam trọng thiên đỉnh phong rồi, tinh khí thần tiêu hao cũng đã được bổ sung, không còn bất kỳ thương thế hay suy yếu nào."

Có Ma Vương kinh hỉ nói.

Nếu như nói những Ma Vương này đã có thu hoạch rất lớn thì như vậy Cự Ma Đế thu hoạch càng lớn hơn, chiến giáp màu đen trên người hắn thình lình do ba mươi sáu phiến lá cây tạo thành, so với chiến giáp trên người các Ma Vương khác thì càng thêm uy vũ cùng khí phách, cuồn cuộn ma lực khủng bố đến cực điểm dùng hắn làm trung tâm bắn ra bốn phương tám hướng.

"Tốt, không hổ là lá cây của Ác Ma tổ thụ."

Cự Ma Đe cười to, hắn vốn là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng Thiên Cảnh giới, sau khi mặc chiến giáp màu đen vào, cảnh giới liền tăng lên tới ngũ trọng thiên đỉnh phong, điều này làm cho ma lực của hắn lần nữa hùng hậu tăng gấp đôi, ma lực bị tổn thất trước đó đều được bù đắp trở lại. Trừ việc đó ra, hao tổn tinh khí thần do hắn bị phong ấn trong vô số năm cũng được triệt để phục hồi, không còn ở trạng thái suy yếu nữa.

"Diệp Trần, không phải ngươi muốn chiến sao? Vậy thì chiến a!" Cự Ma Đe xoay người nhưng không hề chạy trốn.

Lá cây Ác Ma Tổ Thụ chẳng những trợ giúp chúng Ma Vương mà còn trợ giúp luôn cả Ma tộc đại quân bên trên Vọng Hải vực, đám Linh Hải Cảnh Ma tộc cũng được mặc lên người chiến giáp do ba phiến lá cây màu đen tạo thành, Tinh Cực Cảnh Ma tộc được mặc vào chiến giáp do một mảnh lá cây biến hóa thành, nguyên do là vì tu vi bọn hắn còn thấp nên đã khả năng bị áp chế cũng thấp, vì vậy khi bản thân được mặc vào chiến giáp màu đen kia thì cảnh giới của bọn hắn tự nhiên đã không còn bị

áp chế nữa, tất cả đều trở về được thời kì đỉnh phong.

Ngaooooo!

Do số lượng lá cây Ác Ma Tổ Thụ có hạn nên số lượng ma tộc nhân nhận được hắc chiến giáp cũng có hạn, chỉ có một phần ba quân số bọn

chúng có được, bất quá, như vậy cũng đã đầy đủ rồi.

Phảng phất như một cơn nước lũ màu đen, khí thế Ma tộc đại quân như chẻ tre, không người nào có thể ngăn cản được chúng, đến mức, máu tươi tràn ngập, ma khí ngập trời.

"Tựu ta phải chết như vậy sao?" Nguyên một đám chiến hữu bên cạnh chết đi, Cơ Tuyết Nhạn cắn chặt bờ môi, máu tươi chảy ra.

"Giết!" Khoảng chừng mười tên nửa bước Ma Vương thẳng hướng Cơ Tuyết Nhạn giết tới, khủng bố khí kình của bọn hắn so với lúc trước cường đại hơn đâu chỉ mấy lần, giống như được thần linh phù trợ vậy, trong đó, lợi hại nhất rõ ràng là một gã nửa bước Ma Vương ở vào Sinh Tử Huyền Quan đệ tam trọng.

Khi đám khí kình chạm tới người, hộ thể chân nguyên của Cơ Tuyết Nhạn bị vỡ tan như đậu hủ.

Cơ Tuyết Nhạn hai mắt nhắm lại, vào lúc này, cho dù thực lực nàng có bạo tăng gấp mấy lần cũng vô dụng, đây là cục diện hẳn phải chết.

Oanh! Tại thời điểm như lập tức thịt nát xương tan thì một đạo kiếm quang màu đen dùng Cơ Tuyết Nhạn làm trung tâm bỗng nhiên phát tán ra, tất cả những tên Ma tộc tiếp xúc đến đạo kiếm quang này lập tức hóa thành bùn máu.

Tại sau lưng Cơ Tuyết Nhạn, từ lúc nào đã xuất hiện một cái hư ảnh, đó chính là hư ảnh của Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1257: Biến Hình Chiến Đấu

Nguyên lai, Diệp Trần đã sáp nhập vào mi tâm hồn hải Cơ Tuyết Nhạn một giọt chân nguyên ẩn chứa cường đại kiếm ý, lúc bình thường, giọt kiếm ý chân nguyên này luôn ở trạng thái ẩn mình và chỉ khi chủ thể rơi vào trạng thái sinh tử tồn vong thì nó mới có thể được kích phát ra.

Giọt chân nguyên này đã trải qua áp súc, nhưng Diệp Trần cũng không dám áp súc quá nhiều, dù sao hồn hải vốn là nơi mà chân nguyên không cách nào tồn tại, mặc dù đã có kiếm ý khai thông nhưng cũng có nguy hiểm lớn đến tính mạng chủ thể. Nhưng bất quá, chân nguyên Diệp Trần cuối cùng cũng không phải thứ mà Sinh Tử cảnh vương giả bình thường có thể so sánh, đây là chân nguyên Sinh Tử cảnh lưỡng trọng thiên cảnh giới được phối hợp thêm lục giai đỉnh phong Hủy Diệt kiếm ý, đừng nói là dưới Sinh Tử cảnh, kể cả những Sinh Tử cảnh vương giả có danh tiếng cũng chưa chắc có thể giết chết được Cơ Tuyết Nhạn.

Trừ việc đó ra, cái chân nguyên ẩn chứa kiếm ý này cũng không giống với chân nguyên ý chí mà các vương giả khác thường để lại trong hồn hải của hậu bối, ý chí chân nguyên của bọn hắn chỉ có thể bị động thủ hộ mà không cách nào chủ động công kích, tựu giống với lúc trước, khi Long Vương để lại một đạo ý chí chân nguyên tại trong hồn hải Diệp Trần vậy, nó không cách nào có thể chủ động công kích địch nhân mà chỉ khi bị địch nhân công kích thì nó mới xuất hiện ra mà chống đỡ. Nhưng kiếm ý dù sao cũng là kiếm ý, tính công phạt rất mạnh, Hủy Diệt kiếm ý lại càng hùng mạnh hơn bội phần, nó chẳng những có thể bị động thủ hộ Cơ Tuyết Nhạn mà còn có thể phản kích địch nhân, bởi vì đối với kiếm khách mà nói, công kích tựu chính là biện pháp phòng ngự tốt nhất.

Hắc sắc kiếm quang vừa xuất ra đã giết chết tất cả nửa bước Ma Vương đang đánh tới, Cơ Tuyết Nhạn sửng sốt một chút, rồi sau đó nàng tựa hồ đã

biết điều gì đang xảy ra.

"Chàng đã cứu ta hai lần rồi."

Tại lúc ở Thiên Mộng cổ địa, Diệp Trần đã từng cứu nàng một lần.

"Đã gặp lại, tựu là hữu duyên, nàng hãy cố gắn sống sót, đạo kiếm ý chân nguyên này sẽ không kéo dài lâu được, chỉ có lúc gặp phải sinh tử tồn vong thì mới có thể lần nữa kích phát."

Đứng sau lưng Cơ Tuyết Nhạn, Diệp Trần hư ảnh nói.

Hoàn toàn bất đồng với Ý chí chân nguyên của những người khác, kiếm ý chân nguyên của Diệp Trần thập phần có linh tính, sẽ không gặp phải hiện tượng tiêu hao toàn bộ sau lần xuất hiện và công kích đầu tiên, vì vậy mà có thể cứu một người nhiều lần, về phần hư ảnh có thể nói chuyện, là vì Diệp Trần đã sớm đem những lời này lạc ấn vào kiếm ý chân nguyên.

. . .

Không chỉ Cơ Tuyết Nhạn, có rất nhiều người khác được vương giả hư ảnh xuất hiện sau lưng, có Huyền Hậu, có Ma Hoa Hoàng, có Hư Hoàng, có Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt. . .nhưng nhiều hơn cả là Diệp Trần.

Tại trên hồn hải người của mình mà lưu lại một đạo ý chí chân nguyên thì bản thân đã gặp phải một sự tiêu hao chân nguyên thập phần to lớn, do đó không thể giúp cho đa số được. Nhưng đối với Diệp Trần, linh hồn lực của hắn cao hơn các vương giả bình thường gấp 10 lần, cho nên không cần phải kiêng nể quá nhiều.

PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC PHỐC. . .

Bảy người Nghiêm Kiếm Huy, Đông Phương Bạch cùng với Lãnh Tinh Hàn và vài người khác tạo thành Tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận, đánh đâu thắng đó, khí thế như chẻ tre không gì cản nổi, dù là gặp phải nửa bước Ma Vương cũng có thể chiến một trận, nhưng bất quá số lượng địch nhân

của bọn hắn thật sự quá nhiều, hơn nữa trong đó có không ít tên có thực lực bạo tăng gấp bội. Tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận rồi cũng không chịu nổi gánh nặng này mà chốc lát sau đã bị sụp đổ, bảy người bọn họ rơi vào bên trong vòng vây bao phủ của cơn lũ oán giận từ phía ma tộc. Sau một khắc, bảy đạo hắc sắc kiếm quang hình quạt bất chợt xuất hiện và khuếch tán ra bắn vào cơn lũ khí kình kia. Phần đông những tên ma tộc vừa mới chuẩn bị xung phong liều chết lao tới đã lập tức bị chém thành bùn máu.

"Sư phụ từ lúc nào đã lưu lại kiếm ý chân nguyên trong hồn hải chúng ta vậy?"

Đông Phương Bạch vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

"Nguyên lai, đại ca bao giờ cũng đều bảo hộ cho chúng ta."

Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu tràn ngập cảm động.

Không cho bọn hắn biết về chuyện này là vì Diệp Trần sợ bọn họ một khi biết có kiếm ý chân nguyên trong hồn hải bảo vệ bản thân nên sẽ sinh ra chủ quan mà tâm tính xuất hiện biến hóa, cho nên mới âm thầm sáp nhập kiếm ý chân nguyên vào hồn hải bọn hắn. Kể từ đó, bọn hắn sẽ vì sự sống của chính mình mà có thể đem hết toàn lực kích phát ra tiềm năng của bản thân nhưng lại không đến mức bị địch nhân giết chết, đúng thật là “nhất cử lưỡng tiện”.

Không chỉ có đám bọn hắn, có không ít người của Lạc Trần Kiếm Tông trong hồn hải có lưu kiếm ý chân nguyên của Diệp Trần, tất nhiên cả đám bọn hắn cũng đều không biết về sự tình này, thậm chí cả cha mẹ Diệp Trần cũng đều không biết về điều đó.

"Ta biết ngay là sư phụ không nỡ để chúng ta chết mà."

Hoàng Tố Mai hì hì cười, thông minh tài trí như nàng kỳ thật cũng đoán được một ít, nhưng cũng không dám khẳng định. Vì thế, nàng đã từng tìm tòi một hồi lâu trong hồn hải của mình nhằm muốn tìm ra một ít dấu vết để lại,

nhưng tiếc là với cảnh giới của nàng thì làm sao có thể tìm được kiếm ý chân nguyên của Diệp Trần, cho nên nàng không dám khẳng định. Hiện tại, rốt cục chân tướng sự việc cũng đã rõ ràng rồi.

"Sư phụ dụng tâm khổ nhọc như vậy, hiển nhiên là hi vọng chúng ta có thể ở trong cuộc chiến thảm khốc này mà kích phát ra tiềm năng siêu việt của bản thân, chúng ta không nên để cho người thất vọng."

Nghiêm Kiếm Huy sâu hít sâu một hơi, mở miệng nói.

"Đúng vậy"

Lãnh Tinh Hàn gật gật đầu.

. . .

Tiểu Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận cùng Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận đến cùng có chênh lệch không ít, một cái chỉ cần bảy người bố trí, một cái cần đến bốn mươi chín người bố trí, uy lực kém nhau đến 10 lần, cho nên, có Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh trấn giữ tại chỗ Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận, nên thủy chung không bị phá hủy, dù địch nhân có đến nhiều hơn nữa, thực lực có trở nên cường đại trở lại thì Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận đều có thể hóa giải tất cả, duy chỉ có việc chứng kiến nguyên một đám môn nhân Lạc Trần Kiếm Tông chết đi, lại để cho bọn hắn đau lòng không thôi.

Đương nhiên, sở dĩ cái Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận này cường đại như thế là vì bảo kiếm trong tay bọn hắn không giống với của người bình thường hay dùng, đây là những thanh Thất Tinh kiếm mà Diệp Trần cố ý chế tạo riêng cho bọn hắn, mỗi một chuôi kiếm đều là Thượng Phẩm cấp bậc, do việc rèn ra Bán cực phẩm bảo kiếm quá tiêu hao chân nguyên, hơn nữa Diệp Trần cũng không có nhiều Bán cực phẩm tài liệu như vậy để luyện thành.

"Không trải qua huyết chiến thì không cách nào tiến bộ nhanh hơn được, sau khi trận đại chiến có một không hai này kết thúc, những môn nhân còn sống sót đều sẽ là những tinh anh của Lạc Trần Kiếm Tông ta."

Diệp Thiên Hào chậm rãi nói.

"Hi vọng trận chiến tranh chết tiệt này nhanh chóng chấm dứt!" Trầm Ngọc Thanh dù sao cũng là nữ nhân, trong nội tâm luôn không hề mong muốn nó xảy ra.

. . .

Trương Hạo Nhiên, La Hàn Sơn cùng với Chu Mai, trước khi chiến tranh xảy ra cũng có đến Diệp Gia, rất nhiều người bọn hắn sau lưng đều xuất hiện một Diệp Trần hư ảnh, từng đạo hắc sắc kiếm quang tàn sát bừa bãi, đánh đâu thắng đó mà không gì cản nổi, cái này thuần túy mà nói cũng có chút khi dễ bọn hắn, dù sao kiếm ý chân nguyên của Diệp Trần ẩn chứa lực lượng quá cường đại.

"Diệp Trần, ngươi thật đúng là thần bí khó lường mà."

La Hàn Sơn cười cười, hắn hoàn toàn không ngờ tới sẽ phát sinh loại biến hóa này, vốn hắn và Chu Mai đã chuẩn bị tinh thần phải chết rồi.

Tại một khu vực khác.

"Đa tạ rồi."

Lâm Kỳ đối với Trương Hạo Nhiên nói lời cảm ơn.

Trương Hạo Nhiên cười khổ nói: "Muốn đa tạ thì nên đa tạ tông chủ của ta." cứu Lâm Kỳ cũng không phải hắn, mà chính là Diệp Trần kiếm ý chân nguyên trong hồn hải của hắn.

. . .

Cuộc chiến đấu tại Vọng Hải vực thảm thiết dị thường, nhưng cuộc chiến vương giả trên đại dương bao la cũng lần nữa trở nên vô cùng căng thẳng.

Gần trăm tên Ma Vương, mỗi tên đều được mặc trên người một kiện hắc

sắc chiến giáp, làm cho thực lực của bọn hắn gia tăng gấp bội, cục diện vốn đang thiên về một bên, hiện tại ẩn ẩn có dấu hiệu lật ngược thế trận, chỉ có Từ Tĩnh và một số ít người còn có thể ngăn chặn tràng diện này.

Về phần Diệp Trần bên kia, thực lực giao thủ của hai bên tuy không bì kịp với Ác Ma tổ thụ cùng Bất Tử thụ, nhưng mức độ kịch liệt hoàn toàn không kém cạnh.

Tu vi cảnh giới tăng lên tới Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên đỉnh phong, mặc dù không mang đến cho Cự Ma Đế bao nhiêu chiến lực nhưng tinh khí thần của hắn lại hoàn toàn phục hồi như cũ, do vậy có thể tùy ý có thể phát huy ra uy lực Ma tộc võ học, chính điều này lại để cho thực lực Cự Ma Đế gia tăng gấp bội, đạt đến Thất Tinh đỉnh phong chiến lực, lúc này, dù cho Nguyên Hoàng có phục sinh cũng đều khó có khả năng đơn giản giết chết hắn.

Rầm rầm rầm!

"Diệp Trần, giờ tựu là lúc cho ngươi nếm thử Ma tộc võ học thực sự rồi."

Cự Ma Đế một quyền lại một quyền oanh hướng Diệp Trần, trên nắm tay hắn khi thì tung ra bá đạo Hắc Ám, khi thì tung ra tia chớp nóng rực, có khi lại là ma hỏa thiêu đốt … có thể nói là thiên biến vạn hóa, kình đạo không ngừng thay đổi.

"Ma tộc võ học không có gì ngoài những thứ như thế sao?."

Chiến lực của Diệp Trần so với Cự Ma Đế giờ đây đã thấp hơn một đẳng cấp nhỏ, chỉ là Thất Tinh cao đẳng nhưng kiếm đạo cảnh giới cùng với lực lượng khống chế của Diệp Trần lại không phải thứ mà đối phương có thể so sánh, mười thành lực đạo mà đối phương công tới thì đã có ít nhất năm thành bị Diệp Trần hóa giải, mà mười thành lực đạo do Diệp Trần công đi qua, đối phương chỉ có thể ngang ngược oanh kháng mà thôi.

"Huyễn Ma võ đạo!"

Cự Ma Đế lần nữa thi triển ra môn Ma tộc võ học giống như trước, một quyền này đánh ra, lập tức một Cự Ma Đế khác trực tiếp xuất hiện tại trước người Diệp Trần.

Cái Huyễn Ma võ đạo này là tuyệt học bất truyền của Ma tộc Huyễn Ma, chỉ có Huyễn Ma tộc nhân mới có thể đem nó thi triển đến cực hạn, Cự Ma Đế chỉ là nắm giữ một bộ phận tinh túy trong đó mà thôi, xa xa cũng không thể hiểu hết được, nhưng như vậy cũng đã đầy đủ rồi.

"Lão đang làm xiếc à."

Diệp Trần dùng trường kiếm đẩy chuyển nắm đấm Cự Ma Đế chếch đi ra ngoài.

Nhưng bất quá vào lúc này đã xuất hiện tình huống bất ngờ, trong thân thể phân thân này của Cự Ma Đế rõ ràng còn có một ảo ảnh khác, ảo ảnh này cũng không khác gì Cự Ma Đế, một quyền oanh hướng Diệp Trần, lúc này lực lượng cũ của Diệp Trần vừa qua, lực lượng mới chưa kịp súc tích, có thể nói Cự Ma Đế đã nắm bắt thời cơ hoàn toàn chính xác.

"Thật ngu xuẩn, ngươi thực sự cho rằng chiêu này đơn giản như vậy sao?"

Phương xa, Cự Ma Đế cười lạnh.

"Ta nói là lão vẫn cố làm xiếc sao!"

Diệp Trần thần sắc vẫn không thay đổi, Đồ Ma kiếm cũng không nhanh chóng được rút về, mà là càng dùng một tốc độ nhanh hơn hướng sang một bên để chuôi kiếm của Đồ Ma kiếm nghênh hướng cái nắm đấm này.

Rõ ràng là chuôi kiếm đứng ra ngạnh kháng, nhưng là ở trên tay Diệp Trần thì nó cùng với lưỡi kiếm cũng không khác nhau bao nhiêu, như trước vẫn lợi hại dị thường, kiếm thế bức người được tỏa ra, hùng hậu mang theo

một loại cảm giác như có thể xé rách cả thiên địa.

Phanh! Nắm đấm cùng chuôi kiếm giao kích, Diệp Trần rút lui về sau ba bước, còn ảo ảnh kia tựa hồ chỉ trúng phải một kích liền lập tức sụp đổ.

"Chặn được sao?" Cự Ma Đế đồng tử co rút lại, thật ra mà nói, hắn đã không còn cách nào lý giải được hết về cảnh giới của Diệp Trần, chiến lực của hắn rõ ràng cao hơn so với đối phương nhưng vì sao vẫn thủy chung không chiếm được thế thượng phong. Mặc dù khi ở vào thời kì đỉnh phong, với tư cách là Sinh tử cảnh thất trọng thiên cường giả, nhưng hắn vẫn không cách nào lý giải nổi về sự tình một gã nhân loại yếu hơn, cảnh giới lại kém hơn nhưng lại có thể ngạnh kháng ngang hàng với hắn, đây quả thực là một nỗi ô nhục đối với Cự Ma Đế hắn.

Rống! Thân thể Cự Ma Đế đột nhiên bành trướng, biến thân thành một cự ma cao trên trăm dặm, lực lượng trên sự khống chế của hắn đã bị Diệp Trần vỗ tay đùa bỡn, như vậy tựu lấy lực lượng tuyệt đối để áp chế đối phương, dùng ma lực của hắn để biến hóa bản thân thành cự ma cao trăm dặm, nhưng như trước vẫn có thể duy trì đỉnh phong chiến lực, hơn nữa từng chiêu từng thức đều có phạm vi bao trùm càng lớn hơn, Diệp Trần đừng mơ tưởng có thể đơn giản hóa giải thế công của hắn.

Đồng thời, ngay tại lúc Cự Ma Đế biến lớn thân thể thì Diệp Trần cũng biến lớn lên, hắn đương nhiên biết tự cường hóa điểm mạnh của mình, từ đó, năng lượng tuôn trào ra càng mãnh liệt hơn, tuy tiêu hao chân nguyên rất nhiều nhưng lại có thể toàn diện áp chế đối thủ, nếu như vẫn tiếp tục dùng thân thể có chiều cao bình thường để ứng đối thì chỉ biết tự mang khó nhọc đến cho mình, chẳng lẽ lại dùng một cây tăm mà có thể đẩy nắm đấm to như một ngọn núi ra ngoài.

Sau khi biến hóa, thân thể Diệp Trần cũng đạt được độ cao chừng mười dặm, chiều cao này cũng là cực hạn của hắn, nếu biến lớn hơn thì thực lực sẽ bị hạ thấp rất nhiều.

Cứ như vậy, một cự ma cao lớn trăm dặm cùng một nhân loại cao mười

dặm lần nữa chém giết cùng một chỗ, lão giả tóc bạc đứng ở hướng bên này nhìn thoáng qua mà nhíu mày, rồi nhanh chóng rời ra xa, loại cấp bậc chiến đấu này thì hắn không thể xen tay vào được, ý niệm vương giả cái gì cũng tốt nhưng chỉ mỗi chuyện biến lớn thân thể thì không cách nào làm được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1258: Tam Hoa Tá Đạo

Oanh!

Nắm đấm to như một quả núi oanh hướng về phía Diệp Trần, quyền kình hùng vĩ kia như xé rách Thiên Địa, phối hợp thêm hình thể cao trăm dặm của Cự Ma Đế, khiến cho chúng nhân gặp phải một loại ảo giác như cả bầu trời bị sụp đổ vậy.

Đồ Ma kiếm trong tay Diệp Trần cũng trở nên dài đến vài dặm, có thể gọi với danh xưng Cự Kiếm, bàn tay cầm thật chặt Đồ Ma kiếm, các tuyệt kỹ của Diệp Trần liên tiếp được thi triển, không ngừng tung ra từng đạo kiếm quang màu đỏ thẫm để đón đỡ công kích của đối phương.

Nhiều vết nứt không gian to lớn tùy ý sinh ra, lượn lờ tại xung quanh địa phương hai người đang giao chiến, song phương không ngừng từ trên cao đánh xuống tới chỗ sâu trong lòng biển cả, lại từ ở chỗ sâu trong lòng biển đánh tới trong tinh không, cuối cùng rơi vào bên trên một khỏa tinh tú có đường kính vượt qua năm vạn ức dặm.

Cái khỏa tinh tú này là một khỏa Tử Tinh, nơi đó không có bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại, có chăng chỉ là tro bụi bay đầy trời cùng nhiệt độ nóng rực, từ xa xa nhìn lại thì chỉ có thể thấy được Cự Ma Đế cùng một điểm đen nhỏ, cơ hồ nhìn không ra đó chính là thân ảnh Diệp Trần. Bất quá khi hai người giao thủ, không ngừng có cường quang lập loè tại mặt ngoài của tinh tú này, mỗi một lần cường quang lập loè lên là mỗi lần tinh tú kia bị kịch liệt run động, đám tro bụi phiêu phù ở khồng trung đã trực tiếp bị khí kình cuộc chiến thổi bay đến bên ngoài tầng khí quyển, khiến cho cả không gian trên khỏa tinh tú này trở nên thật quang đãng.

Bất quá, cái giá của sự quang đãng này rõ ràng còn mang theo một ý

nghĩa hủy diệt, mặt ngoài khỏa tinh tú lúc này đã xuất hiện ra những vết rách trải rộng, hỏa diễm dung nham phóng thẳng lên trời cao, sau một khắc, cả khỏa tinh tú kia bị chia năm xẻ bảy, rồi bắt đầu hung mãnh bạo tạc nổ tung, về phần hai người bọn hắn, sớm đã tiếp tục thay đổi một nơi khác để đại chiến, sóng xung kích sinh ra từ vụ nổ tinh tú cũng không mảy may lan đến gần bọn hắn.

"Diệp Trần, lúc trước ta đã bỏ ra thời gian hơn trăm năm mới sáng tạo ra được môn bí pháp Tam Hoa Tá Đạo, nhưng muốn đưa nó đạt đến trình độ hoàn thiện như hiện giờ

thì lại phải bỏ ra thêm năm mươi năm tu luyện nữa, tuy ngươi mới nghiên cứu trong thời gian mấy năm dưới sự hướng dẫn của ta, nhưng dưới tình huống bình thường, muốn đem Tam Hoa Tá Đạo tu luyện tới cảnh giới đại thành thì cần ít nhất là ba đến năm năm nữa, tuy vậy, trước mắt cũng là cơ hội ngàn năm một thuở, ngươi có thể mượn trận đại chiến cùng đối phương làm cơ hội để tích lũy tinh khí thần, một lần hành động không chừng có thể trùng kích Tam Hoa Tá Đạo lên đại thành cảnh giới đấy." thanh âm Nguyên Hoàng vang lên trong đầu Diệp Trần.

"Được."

> >

1 V • A rp A _ A, _ Ai 4. A

Diệp Trân gật gật đau.

Trước đó, hắn đã được Nguyên Hoàng tiền bối dạy phương pháp tu luyện Tam Hoa Tá Đạo bí pháp và cũng đã đạt được đôi chút thành tựu cảnh giới, nhưng chút thành tựu này chỉ có thể tăng lên năm thành chiến lực, không đủ để đánh chết Cự Ma Đe, mà sau khi hiệu quả của Tam Hoa Tá Đạo kết thúc sẽ sinh ra tác dụng phụ làm suy nhược cơ thể. Cho nên, ngay từ đầu cuộc chiến, hắn vẫn một mực không thi triển ra mà lần lượt từng bước kích phát tiềm năng của mình. Dù sao một khi cơ thể suy yếu thì mọi chuyện thật

sự đã đến hồi kết thúc, đối phương hoàn toàn có thể đánh chết hắn, đến một điểm cơ hội lật bàn cũng đều không có được.

Tam Hoa Tá Đạo hoặc là không thi triển ra, nhưng một khi thi triển thì cảnh giới buộc phải đạt đến đại thành để khiến cho chiến lực của bản thân tăng lên gấp đôi, như vậy, hắn mới có cơ hội đánh chết Cự Ma Đế mà không đến mức bị đối phương phản giết.

Thế nhưng, muốn đem Tam Hoa Tá Đạo tu luyện tới đại thành cảnh giới cũng quá mức gian nan, mặc dù đã có Nguyên Hoàng là người sáng tạo ra bí pháp này tận tình hướng dẫn nhưng cũng đều không làm được, dù sao ông ta cũng đã phải bỏ ra suốt 150 năm mới sáng tạo ra được, nên nói không ngoa thì Diệp Trần muốn học được cũng phải mất ít nhất từ 5 năm đến mười năm.

Rầm rầm rầm...

Cuộc chiến đấu vẫn diễn ra hết sức kinh thiên động địa, thực lực Diệp Trần mặc dù vẫn không hề được gia tăng thêm, nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ra tinh khí thần trên người hắn đang theo một loại phương thức đặc biệt nào đó mà tăng lên, bởi

vì sự gia tăng này thập phần chậm chạp, cũng không phải một lần là xong, cho nên Cự Ma Đế không hề phát giác được bất cứ dị thường nào.

"Diệp Trần, lần này ngươi nhất định phải chết, ta có thể cùng ngươi chiến đấu suốt một tháng trước, nhưng còn tu vi của ngươi liệu rằng có thể chống chọi suốt một tháng không thì còn chưa biết!" chiến giáp màu đen trên người Cự Ma Đe có công hiệu cực kỳ đặc biệt, rõ ràng nó có thể hấp thu nguyên khí trong tinh không mà chuyển hóa ra ma khí, ma khí lại được tinh luyện thành ma lực, tuy thập phần chậm chạp nhưng bất quá sau một hồi lâu thì vẫn có được hiệu quả rất lớn.

"Cuộc chiến giữa ta và ngươi không cần đến một tháng, chỉ một ngày là đủ."

Diệp Trần đạm mạc nói.

"Hừ, vậy thì cứ chờ xem!"

Cự Ma Đế lạnh cười.

Cuộc chiến tại Chân Linh đại lục hừng hực khí thế, còn cuộc chiến tại Thiên Kiếm đại lục thì có thể nói là đẫm máu.

Tà Linh tộc đại quân có chừng trăm vạn, mà đại quân Thiên Kiếm đại lục chỉ có chừng 60 vạn, về phương diện số lượng vương giả là hơn 500 đối đầu với 300 tả hữu. Có rất nhiều Yêu Vương của Huyết Thiên đại lục đều đi đến Thiên Kiếm đại lục mà không chọn Chân Linh đại lục, cho nên tại đây số lượng vương giả không tính là thiếu, cũng bằng sáu thành so với Tà Linh tộc.

Hơn nữa, có sự tồn tại của Thiên kiếm nên thực lực các kiếm khách của Thiên Kiếm đại lục có thể phát huy vượt xa người thường, 60 vạn đại quân này đại khái tương đương với bảy mươi vạn đại quân bình thường, có thể bù đắp chênh lệch thêm một bước.

Nhưng cũng không biết thế nào, Tà Linh tộc có lẽ cũng không phải thứ dễ trêu, bọn hắn vừa lên đến tựu đã phát động ra tổng tiến công, dùng 200 chiếc khôi lỗi chiến hạm

cuồng oanh loạn tạc vào đại quân Thiên Kiếm đại lục. Tuy nói rằng đã có mấy chục chiếc khôi lỗi chiến hạm bị tổn thất, nhưng đằng sau đó là cái chết của hơn một phần năm đại quân Thiên Kiếm đại lục, gần như lập tức sau đó, Thiên Kiếm đại lục đã lâm vào tình cảnh khốn cùng.

về phương diện cao đoan vương giả, Âm Thực Tà Đế có thể đánh đâu thắng đó mà không gì cản nổi, vương giả Thiên Kiếm đại lục chết ở trên tay hắn có đủ vài chục, hiện tại ngăn trở hắn chính là Thiên Kiếm lão tổ, một lão quái của Thiên Kiếm đại lục, lão tổ này có cùng đẳng cấp với một số nhân vật như Hư Không lão tổ, Ngục Tổ. Từ mấy trăm năm trước, lão đã lánh đời

không hề ra mặt, chiến lực giờ đã đạt đến lục tinh cao đẳng.

Thế nhưng rất rõ ràng, hắn cũng không phải là đối thủ của Âm Thực Tà Đế, thực lực của Âm Thực Tà Đe tuyệt nhiên không yếu hơn so với Khủng Cụ Ma Đe, chiến lực của hắn rõ ràng đã đạt đến lục tinh bá chủ cấp bậc, một tay thi triển ra âm thực chưởng pháp Thôn Thiên Thực Nhật có lực lượng cực kì khủng bố, Thiên Kiếm lão tổ buộc phải dựa vào lợi thế sân nhà mới có thể cùng đối phương ngạnh kháng, nhưng bất quá chết cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trên chiến trường, biểu hiện xuất sắc nhất không hề nghi ngờ là Tuyết Kiếm Vương, từ đầu cuộc đại chiến đến giờ, thực lực của hắn liên tiếp đột phá vượt qua cả sư phụ của hắn là Tuyết Hoa Kiếm Đế, ngay cả Thanh Vân Kiếm Đế cũng có chỗ thua kém hắn không ít. Tiếp theo đó là Tinh Kiếm Vương, Tinh Kiếm Vương đối với Thất Tinh điểm sát kiếm thuật, chẳng những tu luyện đến Thất Sát cảnh giới, mà còn có thể hợp nhất bảy sát chiêu trong đó thành một sát chiêu duy nhất, khiến cho thực lực của hắn đã không kém gì Tuyết Hoa Kiếm Đe cùng Thanh Vân Kiếm Đe, nếu đem ra so sánh với Tuyết Kiếm Vương thì bất quá hắn chỉ yếu hơn ba bốn thành thực lực, chênh lệch cũng không phải là quá lớn. về phần những người khác của Thiên Kiếm đại lục, gần như đều đã chết hết.Bát đại yêu thiếu cũng trấn thủ tại Thiên Kiếm đại lục, sáu người trong số bọn họ đã chết, chỉ còn lại có hai người mạnh nhất là Tượng thiếu cùng Ưng thiếu có tốc độ nhanh nhất vẫn đang liều mạng giãy dụa.

Có thể nói, Thiên Kiếm đại lục so với Chân Linh đại lục thảm hại không biết gấp bao nhiêu lần, bọn hắn thiếu rất nhiều cao đoan vương giả, cũng không có một nhân vật

tuyệt thế nào như Diệp Trần, cũng không có người có năng lực tàn sát nghịch thiên như Từ Tĩnh, lại không có bất kỳ sự chi viện ngoại binh nào, do đó khả năng Thiên Kiếm đại lục bị rơi vào tay giặc vượt qua 90% là điều không có gì bất ngờ.

"Có chết thì cũng phải cùng chết."

Cửu Đầu Xà Hoàng oanh chết một gã Tà Vương, bản thân lại bị một Tà Vương khác đánh chết, thế nhưng cái chết của hắn cũng không hề mảy may khiến cho người khác chú ý, vào giờ phút này, mỗi người bọn họ đều cảm thấy bất an, ngay cả bản thân mình cũng quản không được thì như thế nào lại đi chú ý đến người khác, cái chết của Cửu Đầu Xà Hoàng cũng giống như một cơn gió thổi qua mặt hồ, có chăng chỉ lưu lại một chút rung động mà thôi.

Chiến Thiên Tượng Hoàng thì mạnh mẽ hơn không ít so với Cửu Đầu Xà Hoàng, thời điểm lúc này, ưu thế của Luyện Thể vương giả phát huy ra vô cùng tinh tế, mặc cho bị mấy gã Tà Vương vây giết nhưng hắn đều có thể ngạnh kháng chống chọi, khí lực cùng phối hợp thêm Ngũ giai đỉnh phong linh thể đã giúp cho phòng ngự thân thể của hắn muốn vượt qua Hư Hoàng rất nhiều, hộ thể khí lực càng có thể vượt qua cả hộ thể chân nguyên.

Ngoại trừ Chiến Thiên Tượng Hoàng, tại Huyết Thiên đại lục còn có một nhân vật cường đại khác là một nữ tử xinh đẹp của yêu tộc, lúc trước nàng từng cùng Thanh Vân Kiếm Đế truy tìm nơi phát ra ma khí, bản thể của nàng rõ ràng là một mãng xà cực lớn màu hoàng kim, với ưu thế thân thể mãng xà khổng lồ này, dù bị ba gã Tà Vương bao vây nhưng chúng cũng không thể giết được nàng.

Cách đó không xa là một cự mãng xà khác, nếu có Diệp Trần ở chỗ này, nhất định sẽ cảm thấy người này hết sức quen thuộc, bởi vì nàng chính là Hoàng Mai mà hắn đã từng gặp tại quần đảo bảo thạch, bản thể của Hoàng Mai cũng là hoàng kim mãng xà, xem ra, các nàng hẳn là cùng một gia tộc, nói không chừng Hoàng Mai tựu là hậu đại của nữ tử xinh đẹp kia.

Trên chiến trường Thiên Kiếm đại lục lúc này, Tà Linh tộc cùng đại quân Thiên Kiếm đại lục đang chém giết vô cùng thảm thiết, trong đám người đó có cả Hoàng Mai, cảnh giới của nàng hiện đã là sinh tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong, khoảng cách tấn phong Sinh Tử cảnh bất quá chỉ còn một bước ngắn, tuy không được xem là thiên tài

cấp đại lục nhưng lại được xem là một trong những tuyệt đỉnh thiên tài.

"Tổ nãi nãi muốn lựa chọn Thiên Kiếm đại lục, điều này không tốt rồi, chỉ sợ toàn quân sẽ bị diệt."

Hoàng Mai cười khổ.

Nàng kỳ thật muốn đi đến Chân Linh đại lục, nhưng tổ nãi nãi nói cho nàng biết, Chân Linh đại lục quá mức nguy hiểm, Ma tộc tập trung ở chỗ đó nhiều gấp hai lần Tà Linh tộc, hơn nữa lại không có lợi thế sân nhà, mà tại Thiên Kiếm đại lục lại có kiếm khí của Thiên kiếm hội tụ, khiến cho thực lực kiếm khách khắp thiên hạ tề tựu tại đây có thể phát huy vượt xa người thường, càng đánh càng mạnh.

Ngoại trừ Hoàng Mai, còn có hai người quen khác ở chỗ này, theo thứ tự là Nguyệt Băng Tâm cùng Nguyệt Linh Sương của Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc, Nguyệt Linh Sương vẫn còn chưa đạt tới Sinh Tử cảnh, cảnh giới cùng Hoàng Mai đồng dạng, là sinh tử huyền quan đệ tam trọng đỉnh phong, còn Nguyệt Băng Tâm vào giờ phút này cũng đã là Sinh Tử cảnh Tam tinh chiến lực.

"Dì nhỏ, dì đoán xem Chân Linh đại lục hiện như thế nào rồi?"

Nguyệt Băng Tâm nói.

"Nói không chừng càng hiểm ác hơn nơi này a!" Nguyệt Linh Sương suy đoán.

Hai người cũng không phải vì cảm thấy Chân Linh đại lục nguy hiểm hơn mà đi đến Thiên Kiếm đại lục, nguyên do là vì tại Thiên Kiếm đại lục có gia tộc Ngân Nguyệt Bạch Hồ nhất tộc của bọn họ.

Thiên Kiếm đại lục rơi vào thảm cảnh, Chân Linh đại lục cũng không quản được, nguyên nhân là vì có đám lá cây của Ác Ma tổ thụ khiến bọn hắn lâm vào khổ chiến, tràng diện giằng co không ngớt.

Trong tinh không, Diệp Trần cùng Cự Ma Đe đã phá hủy không biết bao nhiêu ngôi

sao.

"Chuyện gì đã xảy ra chứ? Như thế nào mà tinh khí thần của hắn đã vọt lên tới tình trạng như thế." Cự Ma Đế kinh nghi bất định, tinh khí thần tăng lên liền có thể giúp cho bản thân càng đánh càng hăng, sẽ không xuất hiện trạng thái mỏi mệt. Nhưng khi chưa đến thời khắc cuối cùng, không ai lại đi lựa chọn việc đẩy mạnh tinh khí thần lên, bởi vì như vậy sẽ xuất hiện hao tổn cho bản thân, không nên áp dụng khi chiến đấu lâu dài. Thực lực của hắn lúc mới bắt đầu cuộc chiến cũng chỉ có được Thất Tinh cấp thấp, nguyên do là bởi vì bị phong ấn trong vô số năm nên tinh khí thần bị hao mòn quá nhiều.

"Diệp Trần, ngươi đừng mong có hy vọng ah! Ngươi tuy có thể bằng vào kỹ xảo mà nhất thời có thể chống lại ta, nhưng theo thời gian trôi qua, ngươi hội sẽ càng ngày càng mỏi mệt."

Cự Ma Đế thăm dò đối phương.

"Rất nhanh, ngươi sẽ biết được kết quả thôi."

Diệp Trần có thể cảm giác được tinh khí thần của mình đã vươn lên tới một cái cực hạn, nếu tiếp tục kéo lên thì sẽ phá tan cái cực hạn này, từ đó có thể đạt tới tư cách khai thông tam hoa đại đạo.

"Đi chết đi." Cự Ma Đe cảm nhận được một tia bất an, ma lực mãnh liệt cuồn cuộn theo một quyền oanh đi qua.

Lần này, Diệp Trần cũng không vận dụng “lực lượng khống chế” để đối phó, mà là trực tiếp “lấy cứng đối cứng”, một kiếm nghênh đón lực lượng của đối phương.

Oanh! Thân thể Diệp Trần bị chấn động, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Bất quá, cái chấn động này lại để cho bản thân Diệp Trần phá vỡ cực hạn tinh khí thần của chính mình, tinh khí thần nồng đậm chợt theo trên đỉnh đầu hắn cuồn cuộn bắn ra, khai thông đến tam hoa đại đạo, sau một khắc, trên đỉnh đầu Diệp Trần xuất hiện ra ba đóa hoa hư ảo, một đỏ, một vàng,

một lam, hoà lẫn vào nhau và chiếu sáng rạng rỡ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1259: Ký Sinh Yêu Ma

"Chiến đấu bí pháp sao!"

Đồng tử nơi mắt Cự Ma Đế bỗng nhiên co rút lại, hắn có thể cảm giác được tinh khí thần của Diệp Trần so với vừa rồi cường đại đến gấp đôi, khí tức khủng bố như phong bạo khuếch tán ra bốn phương tám hướng trong vũ trụ, một mảnh mây thiên thạch ở phụ cận bị khí tức trùng kích xuống liền nổ thành vô số hạt bụi nhỏ bé.

"Đây là Tam Hoa Tá Đạo đại thành cảnh giới sao?"

Ngay một sát na ba đóa hoa hư ảnh kia thành hình, lực lượng của Diệp Trần thẳng tắp tăng lên, nếu lúc trước có thể so sánh như "sóng nước mãnh liệt" thì như vậy, hiện tại tựu có thể nói là "siêu cấp núi lửa tùy thời bộc phát". Trừ việc đó ra, lực lượng cường đại kia không chỉ không mang đến cho hắn bất luận gánh nặng gì, mà ngược lại còn để cho hắn có một loại cảm giác tùy tâm vận dụng. Bởi vì Tam Hoa Tá Đạo cường đại hay không là nhờ vào tinh khí thần, trong đó "tinh" là khí huyết, "khí" là chân nguyên, "thần" tắc là linh hồn, một khi linh hồn cường đại thì còn có cái gì mà không khống chế nổi chứ, huống chi, linh hồn của Diệp Trần cũng đủ để ứng phó với bất luận thứ lực lượng bạo tăng gì, sẽ không xuất hiện hiện tượng khống chế không nổi lực lượng.

Ngẩng đầu lên, Diệp Trần nhìn về phía Cự Ma Đế, "Hiện tại, so về lực lượng thì chúng ta đã cùng một cấp độ rồi, nhưng kỹ xảo của ta thì tựa hồ cường đại hơn mấy lần so với ngươi ah"

"Đừng mơ tưởng hù dọa được ta, ta cũng không phải chưa từng gặp qua Chiến Đấu bí pháp, hoàn toàn chính xác là trong lúc thi triển chiến đấu bí pháp, ngươi sẽ trở nên vô cùng cường đại, nhưng là sau đó, cơ thể ngươi sẽ

sinh ra suy yếu đến mức tận cùng, sẽ không có chuyện ‘ngồi không mà được hưởng phước’ ah, chỉ cần ta có thể sống qua khoảng thời gian này thì cái chết sẽ dành trọn cho ngươi.”

Cự Ma Đế vốn đang cả kinh, rồi sau đó miệng nở một nụ cười, nếu Diệp Trần cùng hắn một mực dây dưa quá lâu thì thật đúng là hắn đã bị đối phương cầm chân mà không có biện pháp gì dứt ra. Có thể nói, lực lượng khống chế của đối phương đã đạt đến tình trạng “chiến kỹ thần thánh” rồi, có lẽ, hắn sẽ phải dùng ma lực hùng hậu của mình để làm hao tổn chết đối phương. Thế nhưng không ai biết được kế tiếp sẽ phát sinh những chuyện gì, hiện tại Diệp Trần lại thi triển ra chiến đấu bí pháp, đây chính là cơ hội của hắn, chỉ cần có thể chịu đựng qua được khoảng thời gian này thì thắng lợi tất sẽ thuộc về hắn.

Hắn không cho rằng chiến lực Diệp Trần tăng gấp đôi là có thể đem hắn giết chết, lúc trước, hắn cũng không phải chưa từng gặp qua những địch nhân lợi hại hơn mình, dù cho Diệp Trần có chiến lực cao hơn hắn đi nữa cũng sẽ không thể nào giết được hắn.

"À, xem ra ngươi rất có tự tin. "

Diệp Trần đang làm quen dần với lực lượng bạo tăng nên cũng không vội vã động thủ, về phần phản ứng của Cự Ma Đế thì cũng đã có trong dự liệu của hắn, đối phương đoán chừng cũng rất vui vẻ khi được kéo dài thời gian.

“Tự tin được hình thành từ trên thực tế, bất quá thật xin lỗi, thực lực của ngươi cũng còn chưa đủ để đánh chết ta đâu.”

Cự Ma Đế lắc đầu.

"Vậy thì thử xem a! "

Rất nhanh, Diệp Trần đã quen thuộc với đạo lực lượng mới này, cường đại ý chí trong từng trong tế bào đã để cho hắn có được khả năng thích ứng

kinh người, dù đây là lần đầu tiên hắn thi triển Tam Hoa Tá Đạo.

Đồ Ma kiếm giơ lên cao, Diệp Trần thân thể bỗng nhiên lóe lên, chém nghiêng ra một kiếm.

Kiếm quang hình bán nguyệt như một dải lụa được khuếch tán ra, hướng phía Cự Ma Đế đi qua.

Cự Ma Đế hít sâu một hơi rồi tung một quyền đối chiến kiếm quang kia.

Oanh!

Khí kình bộc phát mãnh liệt làm thân thể khổng lồ của Cự Ma Đế bị chấn bay ngược ra ngoài, đâm vào thượng diện một khỏa sao nhỏ phụ cận làm ngôi sao kia lập tức bị rạn nứt, trên thượng diện bị tạo ra một cái hố cự đại. Một kiếm này của Diệp Trần đã có cấp độ lực lượng cao hơn một bậc so với Cự Ma Đế, theo đạo lý mà nói là bất phân thắng bại, nhưng bất quá một kiếm này cũng không đơn giản như vậy, lực lượng đã chính thức tăng lên, nên khi va chạm, chỉ cần kiếm quang không bị nghiền nát trước thì kế tiếp kiếm kình do nó phát ra càng có thể thừa nhận nhiều hơn sức lực của đối phương.

Ngay tiếp đó, Diệp Trần tiến về phía trước một bước đồng thời chém ra một kiếm mang theo ngọn lửa thiêu đốt màu xanh biếc hướng về phía sao nhỏ mà Cự Ma Đế bị rơi trên đó.

Phốc phốc!

Kiếm mạc màu xanh biếc kéo dài đến từ chỗ rất xa đó, đem khỏa sao nhỏ kia bổ thành hai nửa, Cự Ma Đế đang trên thượng diện ngôi sao cũng bị bạo tạc nổ tung tạo ra hào quang chói lọi.

Sóng xung kích mạnh mẽ hướng phía hai bên tách ra, còn Diệp Trần vẫn sừng sững đứng tại ngàn dặm bên ngoài, thân thể vững như bàn thạch.

Hắn biết rõ, Cự Ma Đế sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Quả nhiên, trong lúc vụ nổ xảy ra thì một cái chấm đen lập lòe chui ra, đó chính là Cự Ma Đế, hình thể của hắn lúc này đã khôi phục về hình dáng ban đầu chỉ cao chừng năm mét, hắn phải làm như thế để không bị thụ thương quá nhiều.

"Rất tốt, một kiếm này đã làm cho ta tổn thất 1% ma lực, nhưng tất cả cũng phải dừng ở đây rồi"

Cự Ma Đế cũng không quá để ý.

"Hiện tại cũng chỉ mới là bắt đầu thôi mà."

PHỐC !

Tại mi tâm dọc mắt Diệp Trần bỗng nhiên kích phát ra một chùm tia sáng màu bạc oanh kích vào trên hồn hải Cự Ma Đế.

Trúng chiêu, đầu Cự Ma Đế bị hất ngược về sau, một cảm giác choáng váng đến hoa mắt tràn ngập đến.

PHỐC!

PHỐC! PHỐC!

Chùm tia sáng màu bạc liên tiếp được thi triển ra, sau khi Tam Hoa Tá Đạo đạt tới đại thành cảnh giới đã giúp cho linh hồn lực của Diệp Trần tăng vọt, bất kể là sản lượng hay chất lượng đều được gia tăng lên gấp đôi, từ đó uy lực linh hồn công kích cũng tăng lên rất nhiều, mà lại có thể nhiều lần thi triển. Đây mới là thứ lực lượng mà Diệp Trần tin chắc có thể dùng để đánh chết Cự Ma Đế, nếu không chỉ bằng vào chiến lực thì hoàn toàn chính xác không có biện pháp nào đánh chết được Cự Ma Đế.

Nếu như nói lúc trước chỉ là rơi vào trạng thái mê muội đôi chút, vậy thì bây giờ, Cự Ma Đế đang cảm thấy đầu mình bị đau nhức đến mức muốn nứt vỡ ra, với tư cách là tộc nhân của Ma tộc, Cự Ma Đế tuy không tinh thông linh hồn bí pháp, nhưng linh hồn của hắn lại cường đại vô cùng, địch nhân

cùng cấp độ thì cơ hồ không một ai có thể sử dụng linh hồn công kích làm bị thương hắn chứ đừng nói chi là diệt sát linh hồn của hắn. Nhưng ở đây, linh hồn công kích Diệp Trần lại vượt quá dự liệu của hắn, quả thật quá cường đại, nguyên nhân tuy có dính dáng đến việc thi triển “chiến đấu bí pháp” nhưng cũng không thể phủ nhận về năng lực bản thân của Diệp Trần.

Hắn làm sao có thể biết được, linh hồn lực của Diệp Trần mạnh gấp 10 lần vương giả bình thường, còn linh hồn cường độ tăng lên đột biến như vậy nguyên nhân cũng là bởi vì hắn tu luyện được nguyên thần bí pháp, một bí pháp thiên hạ vô địch tại Chân Linh thế giới.

"Nguyên Thần Tỏa Sát!"

Sau khi tung ra liên tục bốn đạo linh hồn chi quang, Diệp Trần lại thi triển ra Nguyên Thần Tỏa Sát, nếu dùng linh hồn lực dò xét sẽ nhận ra một đạo quầng sáng màu vàng mà mắt thường không thấy được đang phi tốc ra với tốc độ như thiểm điện, chui vào bên trong hồn hải Cự Ma Đế, sau đó đạo quần sáng kia đột nhiên co rút lại bao phủ cả hồn hải Cự Ma Đế, vừa kịch liệt xoay tròn thiết cắt, phảng phất như muốn đem toàn bộ hồn hải Cự Ma Đế cắt thành hai mảnh vậy.

"Hỗn đãn!"

Cự Ma Đế lớn tiếng kêu rên, bốn đạo chùm tia sáng màu bạc trước đó đã để cho hồn hải của hắn nổi sóng mãnh liệt đến mức rách vỡ, ngay sau đó, hồn hải của hắn lại tiếp tục bị quầng sáng màu vàng sắc bén kia bao phủ. Cái quầng sáng màu vàng này tuy là do linh hồn lực cấu tạo thành, nhưng mức độ chặt chẽ lại vượt quá sức tưởng tượng, tại bên trong biên giới lại càng là sinh ra rất nhiều hình dạng răng cưa.

"Một đạo không nắm chắc, vậy thì thêm một đạo nữa a!"

Diệp Trần hạ quyết tâm, lại thi triển một lần nữa Nguyên Thần Tỏa Sát, hai cái quầng sáng màu vàng “trồi lên hạ xuống” triệt để khóa chặt hồn hải Cự Ma Đế lại, một cái xoay tròn theo chiều dọc mà thiết cắt, một cái lại xoay

tròn theo phương ngang mà thiết cắt.

Bất quá, thi triển bốn lần linh hồn công kích cùng hai lần Nguyên Thần Tỏa Sát, đây cũng đã đến cực hạn của Diệp Trần rồi, nếu tiếp tục thi triển thì khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến trạng thái bản thân, nguyên lai dù sao linh hồn lực của hắn chỉ có thể thi triển ra năm lần linh hồn công kích mà thôi, dù cho được gia tăng lên gấp đôi và có thể thi triển ra mười lần nhưng phải biết rằng, mỗi một chiêu Nguyên Thần Tỏa Sát được phát ra đều dẫn đến linh hồn lực bị tiêu hao rất nhiều, gấp hai lần linh hồn công kích bình thường.

Ahhhhh!

Cự Ma Đế thất khiếu chảy máu và bắt đầu trở nên điên cuồng, đại lượng linh hồn lực đang từ trong hồn hải hắn bị rút ra ngoài, mà ma lực bản thân hắn cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng bị xói mòn, đây chính là dấu hiệu hồn hải sắp bị sụp đổ.

"Diệp Trần! ta không tha cho ngươi, Yêu Ma Thực Tâm."

Cự Ma Đế thanh âm tràn ngập oán độc, loại oán độc này cơ hồ như là nguyền rủa, nếu như người mà Cự Ma Đế gọi tên không phải là Diệp Trần, mà là một sinh tử cảnh vương giả khác thì nói không chừng kẻ đó sẽ bị tà chú này tươi sống giết chết, khó có thể tưởng tượng nổi thanh âm Cự Ma Đế vì sao lại trở nên có ma lực như thế, quả thực không thể tưởng tượng được.

Diệp Trần nhíu mày, trên người Cự Ma Đế xuất hiện tình trạnh biến hóa kịch liệt, một cổ khí tức cực kỳ lạ lẫm bắt đầu lan tràn ra, thanh âm Cự Ma Đế sở dĩ có ẩn chứa nguyền rủa ma chú, đoán chừng là có quan hệ với cái khí tức lạ lẫm này.

BA~!

Chợt, thân thể Cự Ma Đế vỡ ra, nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện thân thể Cự Ma Đế chẳng biết từ lúc nào mà ở bên trong lại có một quái vật thân người đầu sói vô cùng quỷ dị, bộ lông trên người quái vật này tuy là màu đen

nhưng một điểm sáng bóng cũng không có, khiến cho người chứng kiến gặp phải một loại cảm giác về thứ điềm xấu gì đó.

Ma hỏa tỏa ra thiêu đốt thể xác Cự Ma Đế thành tro bụi nhạt nhòa, sau đó con quái vật thân người đầu sói kia từ bên trong đi ra, trên đôi mắt của nó không hề có đồng tử, chỉ có tròng trắng đầy quỷ dị.

"Khặc khặccccc, đa tạ ngươi rồi, nếu không nhờ có ngươi thì ta cũng sẽ không được tạo ra ah." Quái vật đầu sói thân người mở miệng nói bằng tiếng người.

"Ngươi được tạo ra sao?" Diệp Trần thầm cảm giác đây là điều không thể tưởng tượng nổi.

"Chính xác mà nói, ta là ký sinh yêu ma trong cơ thể Cự Ma Đế, bởi vì hồn hải của hắn sắp bị sụp đổ không cách nào vãn hồi, cho nên mới thi triển bí pháp làm sống lại thần trí của ta, với tư cách ký sinh yêu ma, trời sinh ta đã có năng lực ký sinh trên cơ thể người khác để hấp thu tinh hoa, đem lực lượng của hắn hóa thành của mình."

Quái vật đầu sói thân người giải thích nói.

"Lão gia hỏa đó thật đúng là khó chơi, đã sắp chết mà vẫn còn làm ra sự tình như vậy." Diệp Trần không biết ký sinh yêu ma là dạng tồn tại gì, cũng không nghĩ đến đối phương sẽ nói cho hắn biết những bí mật này, hắn có thể cảm giác được cái tên ký sinh yêu ma này có lực lượng tuy hơi kém Cự Ma Đế, nhưng càng thêm quỷ dị khó lường. Mà giờ phút này, linh hồn lực của hắn chỉ còn lại có một thành tả hữu, rất hiển nhiên không có biện pháp diệt sát linh hồn đối phương.

Tựa hồ đoán được tâm tư Diệp Trần, quái vật đầu sói thân người cười nói: "Ta sẽ không ngu như vậy, liều mạng với ngươi để chiếm lĩnh Chân Linh thế giới, đối với ta chẳng có gì hay cả, cho nên ngươi cứ yên tâm đi, kế tiếp, ta sẽ rời khỏi Chân Linh thế giới mà bắt đầu cuộc sống của riêng ta."

Lời của đối phương lại để cho Diệp Trần cảm thấy sửng sốt một chút "Ngươi không phải Ma tộc sao?"

"Ha ha, ký sinh yêu ma chúng ta là “nhu yếu phẩm” đối với Ma tộc và cũng là “cấm kị phẩm”, tất cả ký sinh yêu ma đều bị nuôi nhốt bởi bọn chúng, bọn hắn gần kề đem chúng ta làm thành một thứ công cụ mà thôi, nếu như ta đoán không sai thì Cự Ma Đế đã đem một tia linh hồn bổn nguyên cắm rễ trong linh hồn của ta, một ngày kia khi linh hồn bổn nguyên của hắn đủ cường đại thì hội sẽ đồ cướp lấy thân thể của ta mà trọng sinh."

Khí tức Ký sinh yêu ma thập phần xấu xa, nhưng những lời này của hắn lại mang theo một tia bi ai.

"Nếu như vậy ta cũng chỉ có thể chúc ngươi may mắn mà thôi." Diệp Trần đại khái đã tin tưởng đối phương, nhưng cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác, con mắt hơi híp lại.

Ký sinh yêu ma lơ đễnh xoay người, hướng phía phương hướng tử lộ bay đi "Hi vọng một ngày kia, chúng ta có thể gặp lại ở bên ngoài, tạm biệt !."

Sau một khắc, ký sinh yêu ma đã biến mất vào chỗ sâu trong tinh không mênh mông.

"Ma tộc thật là quỷ dị." Đứng ngây người tại chỗ thật lâu, thẳng đến khi ký sinh yêu ma triệt để biến mất, Diệp Trần mới thở dài nói. Ma tộc cùng nhân tộc không giống nhau, Nhân tộc chỉ có nhân loại, nhân loại cùng nhân loại cũng không có gì khác biệt, còn ở bên trong Ma tộc lại bao hàm rất nhiều chủng tộc, ví dụ như Hoa ma, Hắc Ám ma nữ, Yêu ma, lại còn có cả Ký Sinh Yêu Ma này, quả thực là trăm hoa đua nở.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1260: Bình Định Đại Cục, Trớ Chú Ma Kiếm

Cự Ma Đế đã chết, ký sinh yêu ma cũng đã ly khai, nhưng cái chiến giáp màu đen do 16 phiến lá cây tạo thành này vẫn còn tồn tại, trôi nổi trong tinh không.

vẫy tay, Diệp Trần định ra tay bắt lấy cái hắc chiến giáp này.

Xoạt, vù vù..!

Hắc chiến giáp dường như có linh tính, nó lập tức chui vào hướng phía dưới để trở về với Ác Ma Tổ Thụ.

"Ngươi không có cơ hội chạy thoát đâu."

Diệp Trần không phải như những Vương giả khác, lá cây Ác Ma Tổ Thụ dù cho có linh tính đi nữa cũng rất khó thoát khỏi hắn, chỉ thấy thân hình hắn lóe lên đã kịp ngăn ở phía trước hắc chiến giáp, bàn tay tung ra một trảo liền có thể tóm chặt lấy hắc chiến giáp, chỉ sau một khắc, hắc chiến giáp đã yên tĩnh trở lại khi ý chí trên tay Diệp Trần ngăn cách nó với cảm ứng của Ác Ma Tổ Thụ.

"Ngược lại là một kiện bảo bối ah."

Bố trí tại bên trên hắc chiến giáp một tầng Bất Hủ Kiếm Ý, Diệp Trần bắt nó ném vào bên trong Trữ Vật Linh Giới.

Vèo!

Thân hóa lưu quang, Diệp Trần hướng phía phương hướng Chân Linh Đại Lục bay đi.

Trên đại hải mênh mông, số lượng Ma tộc Ma Vương ước chừng còn được tám

mươi tên, đối mặt với số lượng địch nhân nhiều hơn gấp ba lần mà quân số bọn hắn còn được như vậy thì bọn hắn bị tổn thất xem như rất ít rồi, mới chết mười tên mà ngược lại Chân Linh Đại Lục bên này lại tổn thất không ít chút nào, mặc dù cũng là mười vương giả bị giết nhưng trên cơ sở nhân số vượt xa đối phương vậy mà còn bị giết nhiều người như vậy, hoàn toàn chính xác có chút điều khiến cho người khác không hài lòng.

Bất quá cái này cũng không thể trách bọn hắn không dốc sức liều mạng, nguyên nhân bởi vì những hắc chiến giáp kia đã giúp cho thực lực những Ma Vương này tăng vọt, ít nhất là tăng gấp đôi, tối đa gia tăng lên đến ba bốn lần chiến lực, bọn hắn có thể liều chết đánh ra lực lượng ngang nhau đã coi là không tệ rồi, nếu vào thời điểm số lượng chênh lệch không phải quá mức khủng bố, tác dụng của chất lượng sẽ vượt qua cả số lượng là điều hiển nhiên.

"Chân Linh thế giới các ngươi lần này nhất định phải bại rồi, tinh khí thần của Cự Ma Đe đại nhân ta đã hoàn toàn khôi phục, hơn nữa có thể tùy ý phát huy ra uy lực Ma tộc võ học, đủ để đánh chết Diệp Trần."

Ma tộc bên này còn thừa lại duy nhất một gã Lục Tinh Ma Vương, chiến lực của hắn vốn là Lục tinh trung đẳng đỉnh phong, nhưng sau khi được mặc vào hắc chiến giáp thì thực lực đạt đến Lục Tinh đỉnh phong cấp bậc, một mình hắn có thể chống lại ba người Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành và Hạt y lão giả. Thực lực rất khủng bố, đương nhiên, ba người này cũng không phải người bình thường, có thể đem hắn áp chế đến mức khả năng phản kích cũng không có.

"Ngươi nằm mơ à!"

Mộ Dung Khuynh Thành quyền pháp nham hiểm bá đạo, đụng phải vật gì thì vật nấy tức bạo tạc, hơn nữa tính linh động bá đạo của nàng khiến đối phương căn bản không tài nào bắt được quỹ tích, chỉ có thể bị động bị đánh

mà thôi.

"Cự Ma Đế bất quá chỉ là hòn đá gác chân bỏ đi của Diệp sư đệ ta mà thôi."

Long thân Từ Tĩnh đã biến thành dài mấy chục thước, hộ thể ma lực của đối phương bị long trảo vô kiên bất tồi của nàng trảo xuống liền bị phá nát thành từng mảnh nhỏ, không cách nào bảo trì được tính nguyên vẹn.

"Việc đó các ngươi cứ chờ xem!"

Tên Ma Vương này hừ lạnh.

Ước chừng nửa chén trà nhỏ thời gian trôi qua, Bất Tử Thụ cùng Ác Ma Tổ Thụ đại chiến khiến cho tam trọng thiên phía trên không cách nào khép kín lại được, từ trên đó, một đạo lưu quang phi tốc mà đến.

M

Là ai?

!!

Cả bốn người đều nhìn sang.

"Không có khả năng như vậy?"

Sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, gã Lục Tinh Ma Vương mới vừa rồi còn tràn đầy tự tin thì giờ phút này tinh thần hắn bị sa sút như người đã chết vậy.

Hô!

Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh đồng thời dãn ra một hơi, tuy nói các nàng đối với Diệp Trần cực kỳ tự tin, loại tự tin này gần như là mù quáng, thế nhưng đối với thực lực Cự Ma Đế, bọn hắn cũng rất rõ ràng, Diệp Trần muốn đánh chết hắn nếu không nói là khó như lên trời thì thực sự cũng không dễ dàng chút nào. Cho nên, mãi cho tới bây giờ các nàng mới có thể

hoàn toàn tùng hạ một hơi.

"Chàng trai trẻ này thật đáng sợ."

Hạt y lão giả trong nội tâm vừa sợ hãi vừa thán phục không thôi, hắn chưa từng bao giờ nghĩ qua ở thời đại này còn có một nhân vật kinh tài tuyệt diễm giống như vậy, so với hắn thì tuyệt đại bộ phận Phong Đế Vương giả thời cổ đều muốn ảm đạm thất sắc.

Các Ma Vương khác cũng nhìn thấy Diệp Trần mà lại không thấy được Cự Ma Đế đại nhân nên trong nội tâm liền tỏa ra bất an mãnh liệt, nhịn không được mà nói: "Diệp Trần, Cự Ma Đế đại nhân ta đâu?"

Thân thể lơ lửng ở trên không, Diệp Trần bao quát chúng Ma Vương nói: "Tinh không mênh mông chính là mồ chôn của hắn."

"Không có khả năng như vậy, bằng ngươi thì như thế nào giết được Cự Ma Đế đại nhân chứ, nhất định là ngươi đã lừa gạt, vứt bỏ Cự Ma Đe đại nhân, sau đó lại đến lừa gạt chúng ta, mọi người không nên tin hắn, hắn là muốn dùng chuyện này để đả kích chúng ta, làm cho chúng ta mất đi ý chí chiến đấu. Tiếp tục giết hết cho ta, giết đến khi Cự Ma Đế trở về."

Có Ma Vương không tin Diệp Trần, giận dữ hét.

“Ma tộc các ngươi thật sự là ngu xuẩn.”

Diệp Trần lắc đầu, thần sắc bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo, cả thân hình trở nên lập loè, Diệp Trần bay xẹt qua một gã Ma Vương đứng gần đó, máu tươi của hắn lập tức văng tung tóe lên, "Có tin hay không là chuyện của các ngươi, ta không có nghĩa vụ lại để cho các ngươi tin tưởng, muốn giết thì ta phụng bồi."

Ba đóa hoa trên đỉnh đầu Diệp Trần đã bị tản mát mất đi, ngoại trừ Cự Ma Đe thì không có kẻ nào có tư cách lại để cho hắn thi triển Tam Hoa Tá Đạo, mặc dù như

thế, chiến lực bình thường của hắn cũng đã cao tới Thất Tinh cao đẳng rồi, toàn bộ Chân Linh thế giới cũng không có đến một vương giả Thất Tinh chiến lực thứ hai.

Kiếm quang như tơ tuyến xuyên thẳng qua khiến nguyên một đám Ma Vương chết thảm dưới thân kiếm của Diệp Trần, ngay cả cái hắc chiến giáp của bọn hắn có thể giúp cho thực lực tăng mấy lần thì đối với Diệp Trần mà nói, đều không có chút ý nghĩa nào, giết bọn hắn vẫn đơn giản như "ăn cơm uống nước" vậy. Thất Tinh đối với Lục Tinh hay Ngũ Tinh cũng không phải là sự áp chế, mà là triệt để nghiền áp.

Thời gian một chén trà trôi qua, số lượng Ma Vương theo từ tám mươi đã giảm mạnh còn mười tên, rốt cục, bọn hắn đã thật sự tin tưởng, đã tin tưởng việc Cự Ma Đế sự thật vẫn lạc, cái này đối với bọn hắn mà nói là điều quá mức tàn khốc, nguyên một đám bọn hắn đã mất đi ý chí chiến đấu, hai mắt vô thần.

"Chúng ta đi truy sát những cái kia Khôi Lỗi chiến hạm kia, bọn hắn giao lại cho các vị."

Diệp Trần đối với chúng nhân nói.

"Được."

Mọi người Chân Linh thế giới gật gật đầu, mười tên Ma Vương kia bọn hắn đều có thể đối phó được, còn những "khối đậu hủ" kia thì đem đập nát hết là được rồi, có để lại thì cũng là lãng phí tài nguyên và năng lượng Thiên Địa mà thôi.

Truy sát các Khôi Lỗi chiến hạm chính là ba người Diệp Trần cùng với Từ Tĩnh Mộ Dung Khuynh Thành, tốc độ của bọn họ là nhanh nhất.

Khôi Lỗi chiến hạm của Ma tộc còn thừa lại 300 chiếc tả hữu, giờ phút này, chúng đã tiến vào Tinh Không, chính hướng phía tử lộ nhanh chóng xuyên thẳng qua với tốc độ cực nhanh, thật đúng là không có mấy người có

thể đuổi theo kịp.

"Ta đi trước một bước."

Ác Ma Chi Dực chấn động, Mộ Dung Khuynh Thành tốc độ tăng nhanh như bão tố, trong nháy mắt đã đem Diệp Trần cùng Từ Tĩnh bỏ xa.

"Cái này có thể không nhất định như vậy ah."

Từ Tĩnh vốn đã biến thành hình thái nhân loại, nhưng khi nghe Mộ Dung Khuynh Thành vừa nói như vậy, nàng lần nữa biến hóa thành Hoàng Kim cự long, đuôi rồng khẽ vẩy đã khiến trong tinh không bộc phát vô số năng lượng Phong Bạo làm một khỏa sao nhỏ gần đó bị thổi thành tro bụi, về phần bản thân Từ Tĩnh đã hóa thành một đạo Phong Bạo hùng vĩ bay đi, truy hướng Mộ Dung Khuynh Thành.

Chỉ còn lại có một mình lẻ loi trơ trọi ở đó, Diệp Trần cười khổ một tiếng.

"Cũng thế, nhìn xem cực hạn tốc độ của ta cũng rất nhanh a!"

Thời điểm tiến vào Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, Diệp Trần Kiếm Vực dĩ nhiên đột phá đến đệ tứ trọng cảnh giới, giờ phút này, đệ tứ trọng cảnh giới Kiếm Vực toàn bộ được triển khai khiến tốc độ Diệp Trần không ngừng tăng vọt. Đạo Kiếm Vực khổng lồ có uy năng khủng bố giúp cho khoảng cách giữa hắn cùng với hai người phía trước không ngừng gần hơn.

"Ồ!"

Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần cười cười, "Hai người chớ xem thường ta ah."

Khôi Lỗi chiến hạm dù có tăng tốc hơn nữa cũng không thể nhanh bằng ba người

họ, quan trọng nhất là chúng cần có gia tốc tới một mức độ nhất định

mới có thể lợi dụng không gian thạch mà tiến hành xuyên thẳng qua Tinh Không.

Rất nhanh, ba người đã đuổi kịp Khôi Lỗi chiến hạm.

Trên các Khôi Lỗi chiến hạm tựa hồ đã được bố trí trận pháp Hồn thạch để ngăn cách Linh Hồn Lực nên linh hồn công kích của Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh rất khó diệt sát đám Ma tộc bên trong, mà Linh Hồn Lực của Diệp Trần còn thừa lại cũng không nhiều nên không thể triển linh hồn công kích. Bất quá cái này cũng chỉ là dạng "râu ria" mà thôi, Diệp Trần bay vút đến khu vực trung tâm của phần đông Khôi Lỗi chiến hạm rồi khuếch tán kiếm vực đến cực hạn, kiếm áp khổng lồ tác động vào những Khôi Lỗi trên chiến hạm này làm cho tốc độ của bọn chúng càng lúc càng chậm, cuối cùng cũng phải ngừng lại.

Rầm rầm rầm!

Đám Ma tộc bên trong Khôi Lỗi chiến hạm vẫn không cam lòng, phát ra từng đạo cột sáng oanh hướng Diệp Trần, nhưng đáng tiếc, tất cả chỉ là phí công mà thôi, Diệp Trần tùy ý tung ra một kiếm liền có thể đánh bay tất cả cột sáng kia.

Có Diệp Trần cố định các Khôi Lỗi chiến hạm, còn Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành cưỡng ép mở cửa khoang ra, đem đám Ma tộc bên trong giết không còn một mảnh.

"Đi thôi, trở về!"

Xoay người, Diệp Trần hướng phương hướng Chân Linh Đại Lục bay đi, 300 chiếc Khôi Lỗi chiến hạm bị trói buộc ở bên trong kiếm vực của hắn, trước sau không rời khỏi hắn.

Cục diện chiến trường trên Vọng Hải vực cũng đang thiên về một bên, đây cũng

không phải vì đại quân Chân Linh thế giới thập phần cường đại, vượt

qua cả Ma tộc đại quân, mà là vì có Sinh Tử Cảnh Vương giả gia nhập, các Sinh Tử Cảnh Vương giả tru sát Ma tộc thì cũng giống như “chém dưa thái rau” mà thôi, căn bản không có điều gì lo lắng, nhất là Độc Cô Tuyệt, một đao vung xuống liền khiến cả một đám lớn Ma Tộc hóa thành huyết vụ.

Cơn hận của hắn đối với Ma tộc cơ hồ đã đến cực hạn.

Linh Hồn Lực quan sát, Diệp Trần tùng hạ một hơi, những người của Lạc Trần Kiếm Tông mà hắn coi trọng, không một ai bị chết, điều này cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn, dù sao hắn Kiếm Ý chân nguyên cường đại vô cùng, đủ để cho bọn họ đối mặt bất với cứ địch nhân nào.

"Thanh ma kiếm kia!"

Tại Vọng Hải vực có một chỗ là cấm khu, đó là nơi Trớ Chú Ma Đế cùng Trớ Chú Ma Kiếm vẫn lạc, bất luận kẻ nào một khi tới gần khu vực này, lập tức sẽ vô duyên vô cớ chết đi, ngay cả Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường cũng đều chịu không nổi. Loại bỏ qua cường đại nguyền rủa ma lực, Diệp Trần đi vào một bên Trớ Chú Ma Kiếm, đưa tay bắt lấy cái thanh kiếm vô cùng tà ác này.

Ỏngggg! Một cổ lực lượng cực kỳ âm lãnh theo thân kiếm, dung nhập đến trong thân thể Diệp Trần.

"Hừ!

Thất giai Bất Hủ Kiếm Ý thúc dục làm cái cổ âm lãnh lực lượng này lập tức bị chấn nát bấy.

"Phẩm chất thanh Kiếm này cùng đồng dạng với Đồ Ma kiếm ta, đều là Cực phẩm cao đẳng bảo kiếm, nhưng trên thượng diện của nó lại có một vết máu." Chú Kiếm

??

Thuật của Diệp Trần đã đạt tới tình trạng cực kỳ cao thâm, vừa liếc nhìn

đã nhận ra Trớ Chú Ma Kiếm không có chỗ đặc thù gì, điểm đặc thù duy nhất chính là trên thân Trớ Chú Ma Kiếm có một đạo vết máu, đạo vết máu này thập phần cổ xưa và được khắc ở bên trong thân kiếm, thượng diện ẩn chứa nguyền rủa chi lực khiến cho bổn nguyên lực lượng của thanh kiếm này trở thành nguyền rủa ma lực. Nếu trước đó Diệp Trần không cách nào chống lại cái cổ nguyền rủa chi lực này thì chân nguyên của hắn đồng dạng sẽ biến thành nguyền rủa chân nguyên mà gặp phải tai nạn.

"Không biết có thể phân giải thanh kiếm này hay không?"

Diệp Trần đối với Trớ Chú Ma Kiếm không có hứng thú, cái hắn có hứng thú chính là tài liệu chế tạo nên Trớ Chú Ma Kiếm.

Thu hồi Trớ Chú Ma Kiếm, Diệp Trần đang muốn phá hủy thân thể Trớ Chú Ma

Đế.

"Diệp Trần, cốt cách ở trong Trớ Chú Ma Đế có ma năng tinh thạch, đối với muội rất hữu dụng." Mộ Dung Khuynh Thành đột nhiên nói.

Diệp Trần nhíu mày, "Không tốt đâu, ma năng tinh thạch của hắn chỉ sợ đã bị nhiễm nguyền rủa chi lực rồi."

"Không cần lo lắng, Hắc Ám ma nữ huyết thống của muội đối với nguyền rủa chi lực nhất định có được miễn dịch." Mộ Dung Khuynh Thành giải thích.

"Được rồi." Diệp Trần gật gật đầu.

Trớ Chú Ma Đe là Sinh Tử Cảnh thất trọng Thiên Cảnh giới Ma Đế, ma năng tinh thạch của hắn không giống với thứ có thể hấp thu tinh hoa bên trong chủ thế nên tối thiểu cũng có thể làm cho ma thân của Mộ Dung Khuynh Thành tăng lên Nhất giai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1261: Đánh Tan Tà Linh Tộc

Trớ Chú Ma Đế có tướng mạo quá mức xấu xí, dù đã chết rồi nhưng ai nhìn thấy cũng thập phần buồn nôn, người bình thường dù xấu xí thế nào cũng không bị người khác khinh bỉ, dù sao thì nhiều thứ vẫn là do trời sinh, thế nhưng sự xấu xí của Trớ Chú Ma Đế là do Hậu Thiên bị cải tạo thành, toàn bộ Chân Linh thế giới cũng chỉ sợ rằng không tìm thấy một người nào xấu bằng một phần mười hắn, nếu có thể tìm được thì đây tuyệt đối là kỳ tích.

Mộ Dung Khuynh Thành không phải nữ nhân trông mặt mà bắt hình dong, nhưng nàng cũng không muốn nhìn nhiều vào Trớ Chú Ma Đế mà vận dụng xảo kình cách không tung ra một nắm đấm chấn vào trên thân thể Trớ Chú Ma Đe.

Phanh!

Thân thể Trớ Chú Ma Đế lập tức bị bạo liệt hóa thành tro tàn, tan biết theo một cơn gió vừa thổi qua, thứ còn lưu lại chính là hơn mười khỏa ma năng tinh thạch màu đen, những ma năng tinh thạch này hoàn toàn bất đồng với những ma năng tinh thạch mà nàng đã lấy được vào lúc ban đầu trên vị diện chiến trường, chúng ẩn chứa năng lượng thập phần khủng bố, tại mặt ngoài càng hiện ra một tầng vầng sáng màu đen nhàn nhạt.

"Sư phụ, người và con mỗi người một nửa nhé."

Mộ Dung Khuynh Thành tay đẩy nửa số ma năng tinh thạch đến trước người Ma Hoa Hoàng.

Ma Hoa Hoàng lắc đầu, đem ma năng tinh thạch một lần nữa đẩy trở lại, mở miệng nói: "Nó có thể trợ giúp cho con nhiều hơn so với ta, hơn nữa, ta

cũng đã sưu tập được một ít ma năng tinh thạch rồi."

Ma Hoa Hoàng duỗi ra tay phải mở ra, trên lòng bàn tay nàng là tám khỏa ma năng

tinh thạch màu đen, những ma năng tinh thạch này là từ một ít cốt cách Ma Vương có Bất Tử Chi Thân còn chưa đạt tới Tích Huyết Trọng Sinh cảnh giới, đáng tiếc, tuyệt đại bộ phận Ma Vương đều bị đánh cho thịt nát xương tan nên không có khả năng tồn tại ma năng tinh thạch.

"Trận chiến lần này có thể nói là chết thương thảm trọng ah!"

Nói chuyện là Linh Đan Vương.

Hắn có thể còn sống sót thì có hơn phân nửa là nhờ vào may mắn, nhất thời còn có dựa vào đan dược, đương nhiên, hắn cũng đã cho các Vương giả khác rất nhiều đan dược, tác dụng phát ra là không thể coi thường, ví dụ như một ít đan dược có thể bù đắp khí huyết, một ít đan dược có thể gia tăng thực lực, một ít đan dược có thể tăng cường phòng ngự, những thứ này đều rất hữu dụng.

Diệp Trần nói: "Thắng lợi lần này là do mọi người tề tâm hợp lực, khi mọi người đồng tâm hiệp lực thì sức mạnh đạt được là vô cùng to lớn, đã có rất nhiều đồng đạo của chúng ta hy sinh, nhưng tinh thần của họ vẫn tồn tại, ta đề nghị chúng ta nên kiến tạo một tòa Vương Giả Mộ Viên để tôn vinh những Vương giả đã hy sinh vì Chân Linh thế giới, làm cho hậu nhân đời đời nhớ kỹ những cống hiến to lớn mà bọn họ đã làm ra."

"Đề nghị này không tệ."

Huyền Hậu gật gật đầu.

"Ân, ta cũng đồng ý, đoán chừng sẽ không có ai không đồng ý."

Nghĩ đến những người đã bị chết, tâm tình mọi người rất nặng trọng, số người chết rất nhiều, Chân Linh Đại Lục tập kết hơn sáu trăm Sinh Tử Cảnh

Vương giả, vậy mà chỉ còn lại hơn hai trăm người, ngay cả Địa Để nhất tộc sau khi gia nhập cũng đã chết hơn hai mươi vị. Trong bọn họ, có những người đã lớn tuổi, có những người chỉ vừa mới ở

vào khởi điểm nhân sinh như Lục Thiếu Du, Bắc Minh Huy, Hạ Hầu Tôn...và rất nhiều thiên tài khác, cái chết của bon ho là môt tổn thất to lớn đối với Chân Linh thế giới.

"Người đã qua đời thì đã đi vào dĩ vãng, người còn sống sót cũng nên càng kiên cường hơn."

Diệp Trần thở dài, hắn nhìn thoáng qua Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt, Sở Trung Thiên, Liễu Vô Kiếm cùng với Khương Thiên, Lam Sơn Mi, Yen Phượng Phượng ... là những thiên tài đích thực còn sống sót, những người này đều là những thiên tài cùng thời với hắn, họ có thể còn sống sót đã điều rất không dễ dàng. Khi Diệp Trần nhìn sang, đồng thời bọn hắn cũng nhìn đi qua, trong ánh mắt họ có đủ loại cảm xúc, có nội liễm và cả bi thống. Có hồi tưởng, có trầm tư, vào lúc này xung quanh hoàn toàn im ắng, dù là Khương Thiên từng có khoảng cách với Diệp Trần, nhưng cũng nhìn qua bằng ánh mắt mang theo một tia áy náy.

Một trận chiến này qua đi, mọi người đã kết giao tình ‘hữu nghị’, loại hữu nghị này chưa chắc là tình hữu nghị của bằng hữu, nhưng tuyệt đối là thiện ý, tựu như là chiến hữu vậy.

Có thể tưởng tượng được, một đoạn thời gian rất dài trong tương lai, Chân Linh thế giới nhất định rất hòa bình, dù là có bảo vật xuất thế cũng không có khả năng lại để cho bọn hắn chém giết nhau, người chết đã đủ nhiều rồi, tất cả bọn hắn đều tình nguyện buông tha cho bảo vật, cũng không hi vọng đem đao kiếm vung hướng những người từng là chiến hữu của chính mình.

Tuy nhiên, tranh đấu chính là suối nguồn tiến hóa của nhân loại.

Chiến cuộc đã định, Ma tộc đại quân còn thừa lại chỉ rải rác mấy vạn,

bất quá còn có một lo lắng lớn nhất chưa được giải quyết, đó chính là trận chiến giữa Bất Tử Thụ cùng Ác Ma Tổ Thụ.

Không khoa trương mà nói, nếu như Ác Ma Tổ Thụ chiến thắng thì tất cả cố gắng mà trước đó bọn hắn đã làm ra đều tan thành mây khói, chỉ một mình Ác Ma Tổ Thụ cũng có thể giết chết tất cả mọi người bọn hắn, không phải cứ có quân số đông là có thể chiến thắng được Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, xét về chiến lực nó đã siêu việt đạt tới Thập Tinh chiến lực rồi.

"Muốn phân ra thắng bại, e là còn cần thời gian rất dài, chúng ta ở chỗ này cũng không tạo ra tác dụng gì, nên đi xem Thiên Kiếm Đại Lục như thế nào rồi."

Diệp Trần bỗng nhiên nói.

"Đúng vậy, thiếu chút nữa đã quên rồi."

"Không xong, sao ta lại quên mất việc này chứ."

Không ít người vỗ vỗ đầu, trên mặt tràn đầy ảo não.

Kỳ thật điều này cũng không phải kỳ lạ, chủ yếu là vì cùng Ma tộc chiến đấu quá mức thảm thiết, sau nhiều lần khó khăn trắc trở mới giành được thắng lợi cuối cùng. Trong lúc, bọn hắn cho rằng không còn hi vọng nữa thì Diệp Trần đã ngăn chặn được cơn sóng dữ, vì vậy mới không làm cho bọn hắn mất đi tin tưởng. Hiện tại chiến tranh đã sắp chấm dứt, thần kinh của bọn hắn cũng được buông lỏng xuống nên không muốn suy nghĩ quá nhiều, tự nhiên cũng sẽ đem sự tình Thiên Kiếm Đại Lục quên mất.

"Không cần đi quá nhiều người, Ma tộc đã bị chúng ta tiêu diệt, Tà Linh tộc sẽ không có khả năng gây nổi sóng, như vậy, ai nguyện ý thì tới tương trợ, còn ai không muốn đến thì hãy ở đây thu dọn thoáng một chút tàn cuộc, nếu toàn bộ đi thì ngược lại cũng không tốt lắm."

Diệp Trần nói ra.

Cuối cùng nhất, tiến về trước Thiên Kiếm Đại Lục chỉ có bảy tám chục người, những

người khác cũng không phải không muốn đi, mà là cảm thấy không tất yếu phải đi, toàn bộ Chân Linh thế giới lúc này, ngoại trừ Ác Ma Tổ Thụ ra, còn có kẻ nào là đối thủ của Diệp Trần chứ, huống chi cùng đi với Diệp Trần đều là những cao thủ đứng đầu.

Chân Linh Đại Lục cùng Thiên Kiếm Đại Lục có một cổng Truyền Tống Trận cực lớn, thông qua Truyền Tống Trận, mọi người Diệp Trần chỉ chốc lát sau công phu tựu đã được truyền tống đến Thiên Kiếm Đại Lục.

Thiên Kiếm Đại Lục, đã gặp phải tình cảnh sụp đổ, đại quân hình thành từ các Linh Hải Cảnh cùng Tinh Cực Cảnh chỉ còn thừa lại không đến mười vạn, về phương diện Vương giả, chỉ còn lại có đúng 50 người.

"Thất bại, thật sự là thất bại, cầu xin liệt tổ liệt tông thứ lỗi, chúng con thật sự ngăn không được, bất quá các vị hãy yên tâm, dù chỉ còn một người thì chúng con cũng sẽ biết chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, tuyệt nhiên không lùi bước."

"Muốn chiếm lĩnh Thiên Kiếm Đại Lục thì phải bước qua thi thể của ta trước đã!"

Đừng nói chi đến những người khác, cả Tuyết Kiếm Vương, Tinh Kiếm Vương cũng đã có tử chí trong lòng, về phần Bát Đại Yêu Thiếu, đã chết thêm một kẻ nữa, chỉ còn lại một mình Tượng Thiếu mà thôi, bọn hắn nhìn không thấy được bất kỳ hi vọng chuyển cơ nào, duy nhất còn lại chỉ là chấp niệm bản thân, đó chính là giết chết càng nhiều Tà Linh tộc càng tốt.

"Diệp Trần, nếu trước khi chết mà ta còn có thể chứng kiến được khả năng chiến đấu của ngươi thì thật tốt quá."

Tinh Kiếm Vương không khỏi nhớ tới Diệp Trần, đối với kiếm khách mà nói, kiếm đạo tựu là truy cầu suốt đời, mà Diệp Trần không thể nghi ngờ

chính là người dẫn

đường ở phía trước, Diệp Trần với tư cách là kiếm khách mạnh nhất từ xưa đến nay, Tinh Kiếm Vương một lòng muốn xem xem hắn đã gặp phải khốn cảnh như thế nào.

"Giết!

Bốn gã Tà Vương liên thủ thẳng hướng Tinh Kiếm Vương.

Tinh Kiếm Vương cười thảm một tiếng, lúc này đây, hắn không thể ngăn nổi nữa rồi, bất quá, muốn để cho hắn không phản kháng mà chết là điều không thể nào, cố gắng vắt cạn lượng chân nguyên cuối cùng, Tinh Kiếm Vương muốn tự bạo mà kéo địch nhân chết cùng.Xoẹt!

Nhưng ngay vào lúc này, một đạo kiếm quang hình vòng cung xuyên thấu không gian vượt qua thân thể bốn gã Tà Vương, phù một tiếng, bốn gã Tà Vương ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, trực tiếp hóa thành hư vô.

"Tinh Kiếm Vương, đã lâu không gặp."

Một thanh âm quen thuộc vang vọng trên bầu trời.

"Là Kiếm Vương Diệp Trần."

"Diệp Trần đến rồi!"

"Còn có Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt, Sở Trung Thiên, bọn hắn như thế nào tất cả đều đến đây, chẳng lẽ Chân Linh Đại Lục đã rơi vào tay giặc rồi."

"Không có khả năng, ngươi không thấy ánh mắt của bọn hắn sao, biểu lộ đó không thể nào là Chân Linh Đại Lục đã rơi vào tay giặc được?"

M

"Chẳng lẽ..."

Chúng Vương giả Thiên Kiếm Đại Lục nhao nhao nghị luận, tâm tình sóng cả mãnh liệt. Chợt, một vẻ mừng rỡ như điên tuôn ra.

Chân Linh Đại Lục đã không có rơi vào tay giặc, đối phương lại tới đây, chẳng phải là nói bọn hắn đã đánh bại Ma tộc, sau đó đến đây cứu viện đấy sao.

"Diệp Trần."

Tinh Kiếm Vương phảng phất giống như đã gặp phải quỷ, nhìn sang.

Tuyết Kiếm Vương cũng nhìn qua mà trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Cười cười, Diệp Trần đối với chúng nhân sau lưng nói: "Nhóm người các vị đi diệt sát Tà Linh tộc đại quân, tại đây giao cho chúng ta là được rồi."

"Vâng."

Theo tới bảy tám chục người thì có hơn năm mươi người đi trợ giúp đại quân Thiên Kiếm Đại Lục. số hơn hai mươi người còn lại chính là những người có thực lực tương đối cao.

Rầm rầm rầm!

Không có bất kỳ lời nói thêm nào, lấy Diệp Trần làm mũi nhọn, hơn hai mươi người thẳng hướng đại quân Tà Vương Tà Linh tộc, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tựu đã có vài chục tên Tà Vương vẫn lạc, hệt như là “chém dưa thái rau” vậy.

"Diệp Trần, Chân Linh Đại Lục sao rồi?"

Tinh Kiếm Vương hỏi.

"Thắng rồi!

Diệp Trần đánh chết một đám lại một đám Tà Vương, rồi trả lời.

"Diệp Trần, ngươi thật muốn chết."

Âm Thực Tà Đế lao đến, hắn không biết Ma tộc đã bị bại như thế nào, nhưng hắn khẳng định Cự Ma Đế không phải do Diệp Trần giết, đoán chừng là bởi vì nguyên nhân đặc thù nào đó mới dẫn đến Ma tộc bị đánh bại.

"Tựu để cho ta tới chấm dứt tánh mạng của ngươi."

Thực lực Âm Thực Tà Đế đã tiếp cận Thất Tinh, tựa hồ so với Khủng Cụ Ma Đế đều muốn mạnh hơn một phần, hai tay của hắn liên tục đánh ra chưởng kình Thôn Thiên Thực Nhật đầy nham hiểm, rậm rạp chằng chịt hướng phía Diệp Trần vọt tới.

"Diệp Trần, coi chừng."

Vừa được Diệp Trần cứu, vài tên Vương giả Thiên Kiếm Đại Lục mở miệng nhắc nhở.

Cách đó không xa, Sở Trung Thiên nhếch miệng nói “Phải cẩn thận chính là tên Âm Thực Tà Đế đấy.”

Đối mặt Âm Thực Tà Đe, Diệp Trần chỉ vung ra một kiếm.

Phốc!

Sau một khắc, Âm Thực Tà Đế trực tiếp vẫn lạc, cả hài cốt cũng không còn. "Cái này!!!"

ít

Tất cả mọi người đều chấn kinh, kể cả Tà Linh tộc, cường đại như Âm Thực Tà Đế mà rõ ràng ngăn không được một kiếm của Diệp Trần, điều này làm cho bọn hắn phải hoa mắt!

"Khônggg!"

Đám Tà Vương Tà Linh tộc còn lại gào thét.

Đáng tiếc, thứ nghênh đón bọn hắn chính là tử vong, Long thân Từ Tĩnh tùy tiện va chạm một cái cũng có thể diệt sát một đám Tà Vương, còn Mộ Dung Khuynh Thành lại giống như một điểm quang màu đen lập loè, mỗi lần điểm quang màu đen kia xuất hiện là nhất định có một gã Tà Vương vẫn lạc, còn đao pháp tuyệt vọng của Độc Cô Tuyệt có thể nói là đánh đâu thắng đó mà không gì cản nổi, chỉ cần trúng phải là chết ngay lập tức.

Rất nhanh, số lượng Tà Vương Tà Linh tộc từ hơn ba trăm đã biến thành hơn 100, sau đó không còn đủ 100, không đến 50, rồi ít hơn 30, khoảng thời gian kia không cao hơn thời gian uống một chiếc trà.

"Thắng lợi rồi!

Mọi người cuồng hô, từ trong tuyệt vọng ngược đến thắng lợi, tâm tư bọn hắn biến hóa thế nào thì ngoại nhân thật sự khó có thể biết được, ít nhất Chân Linh Đại Lục còn có Diệp Trần là có thể tạo ra hi vọng cho những người khác.

"Đa tạ rồi."

Tuyết Kiếm Vương đối với Diệp Trần thật sâu nói một câu cảm tạ.

"Ngược lại không cần cảm tạ ta như vậy, tất cả mọi người đều là vì Chân Linh thế giới mà chiến đấu cả." Đồ Ma kiếm được tra vào vỏ, đám Tà Vương Tà Linh tộc còn lại cũng như những con mèo nhỏ vậy, không cần hắn phải xuất thủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1262: Trước Khi Xông Vào Tử Lộ

Phần đông Tà Vương vừa chết thì đại quân Tà Linh tộc lập tức trở thành một đám tàn quân, mặc dù quân số vẫn còn rất đông nhưng dù cho số lượng có nhiều hơn nữa thì cũng chẳng làm được gì, không đạt đến Sinh Tử cảnh thì đều là như “con sâu con kiến” vậy, có lẽ bọn hắn liên thủ lại cũng có thể đánh chết những Sinh Tử cảnh vương giả bình thường, nhưng tuyệt đối kích giết không được Tứ Tinh vương giả hay Ngũ Tinh vương giả, chứ đừng nói chi là Lục tinh vương giả rồi.

Phảng phất giống như nông dân cắt lúa vậy, một mảng lớn Tà Linh tộc bị miểu sát khiến huyết thủy nhuộm đỏ cả đại địa, mà cái gọi là một mảng lớn đó tựu là hơn một ngàn, thậm chí mấy ngàn.

"Không thể tưởng tượng được Chân Linh đại lục lại có thể đánh bại Ma tộc cường đại gấp mấy lần so với Tà Linh tộc, rồi lại chạy qua đây cứu chúng ta."

"Ngươi không thấy được sao? Kiếm Vương Diệp Trần đã cường đại đến tình trạng không tưởng rồi, ngay cả Âm Thực Tà Đế mạnh như vậy cũng đỡ không nổi một kiếm tiện tay của hắn, tàn sát đám Tà Vương khác quả thực là thu hoạch sinh mệnh."

"Từ trận chiến này, danh hào Kiếm Vương Diệp Trần sẽ danh truyền thiên cổ, đến lúc đó, mọi người chỉ sẽ biết Kiếm Vương Diệp Trần mà sẽ không còn biết đến Thượng Cổ Kiếm Vương là ai nữa."

Trong mắt mọi người tại Thiên Kiếm đại lục, Diệp Trần đã có thể sánh vai cùng các Phong Đế vương giả thời cổ rồi, hơn nữa kinh khủng nhất chính là, Diệp Trần còn trẻ như vậy, chỉ mới tầm ba mươi sáu tuổi, nhưng cái tuổi này đối với một ngàn năm tuổi thọ của Sinh Tử cảnh vương giả thì tính toán

gì chứ, đó là còn chưa kể, một khi đi ra ngoài Chân Linh thế giới thì tuổi thọ sẽ cao tới mười vạn năm, đến lúc đó ba mươi sáu năm cùng so với mười vạn năm thì cơ hồ có xem là một thái cực.

Rốt cục, tất cả Tà Linh tộc đều bị đánh chết, binh khí gãy vỡ cắm nghiêng ngã, thi cốt khắp nơi trên mặt đất, huyết thủy như chảy thành sông, tại rất nhiều địa phương, huyết thủy hội tụ cùng một chỗ trở thành một hồ máu phẳng lặng, đứng tại bên trong "núi thây biển máu" ma tộc này, không ít người tham chiến vui mừng đến phát khóc, bọn ma tộc chết càng nhiều nữa thì mọi người lại càng hoan hỉ.

Thời gian dừng lại tại đó không bao lâu thì mọi người Diệp Trần lại theo cổng truyền tống trở về Chân Linh đại lục.

Tại đây, Bất Tử thụ cùng Ác Ma tổ thụ vẫn còn đang đại chiến, bất quá mọi người có thể nhìn ra được, Bất Tử thụ đang chiếm cứ thế thượng phong tuyệt đối, dù sao thì nơi này vẫn là Chân Linh thế giới, là địa thế sân nhà của Bất Tử thụ, Ác Ma tổ thụ chỉ là một kẻ từ ngoài đến nên hoặc nhiều hoặc ít sẽ phải chịu một ít áp chế. Bất Tử thụ không ngừng vung vẩy dây leo, mỗi một lần quật trúng là để lại dấu vết thật sâu trên mặt ngoài của thân cây Ác Ma tổ thụ.

Trận chiến đấu này một mực giằng co suốt bảy ngày bảy đêm, cuối cùng Ác Ma tổ thụ bị tiêu hao hết ma lực mà chết, tại Chân Linh thế giới, nó tuy có thể đem Thiên Địa nguyên khí chuyển hóa làm ma lực của mình, nhưng việc đó cần trải qua một quá trình, không phải lập tức có thể chuyển hóa được ngay, mà ở bên trong cuộc chiến bảy ngày bảy đêm này, Bất Tử thụ kích thương Ác Ma tổ thụ đâu chỉ ngàn vạn lần, chỉ sợ đã có đến hàng tỉ lần, mỗi lần đều làm mất đi của nó một ít ma lực, tích lũy qua thời gian, Ác Ma tổ thụ có bao nhiêu ma lực cũng không đủ dùng.

Ác Ma tổ thụ mặc dù đã chết nhưng thân thể của nó cũng không hoàn toàn bị phá hủy mà vẫn còn ở ngoài đó, nói không chừng còn có khả năng phục sinh, do vậy Bất Tử thụ đã dùng dây leo của mình để quấn chặt lấy đối phương, bắt nó kéo vào đến sâu trong lòng đất, cuối cùng song phương biến

mất không còn thấy đâu nữa.

Đến giờ phút này, Chân Linh thế giới lại một lần nữa đánh bại dị tộc, dị tộc đại kiếp nạn đã triệt để chấm dứt.

Đại chiến chấm dứt, tất nhiên mọi người sẽ không tiếp tục đứng ngây ngốc tại Vọng Hải Vực nữa, bọn hắn mang thân nhân hoặc thi thể bằng hữu, nếu thi thể họ không còn thì bọn hắn trực tiếp đem một dúm bùn đất có lẫn máu tươi bọn họ trở về, nguyên một đám thần sắc bi ai và vô cùng mỏi mệt.

Ma Hoa Hoàng cũng chuẩn bị đem Vọng Hải vực biến thành quê nhà mới của Nhân Ma nhất tộc bọn hắn, nếu là lúc trước thì đây là chuyện không thể nào, tất cả vương giả Chân Linh đại lục sẽ không ngồi nhìn đại lượng Nhân Ma nhất tộc tiến vào Chân Linh đại lục, nhưng là hiện tại, không một ai dị nghị vì trận đại chiến này, Nhân Ma nhất tộc đã đồng dạng tung ra không ít lực lượng Nhân Ma tham chiến, số lượng tử thương cũng đã ngoài bảy thành, dù có đem cái địa phương nhỏ bé Vọng Hải vực này cho nàng thì có làm sao chứ, về sau này thì mọi người không biết ra sao nhưng ít nhất trong một đoạn thời gian rất dài, Nhân Ma nhất tộc cùng nhân tộc đều sẽ ở vào trạng thái hảo hữu .

Từ Tĩnh thì đã quay trở lại Long thần Thiên Cung để thu dọn tàn cuộc rồi, người của Long thần Thiên Cung tử thương đồng dạng không ít, rất nhiều cao tầng trưởng lão đều đã chết hết, Từ Tĩnh cần bổ nhiệm các cao tầng trưởng lão mới một lần nữa để cho Long thần Thiên Cung phát triển bình thường trở lại.

Mộ Dung Khuynh Thành cùng phụ thân của nàng cũng đã quay trở về Mộ Dung gia tộc. Sau khi đại chiến kết thúc, Mộ Dung đã đồng ý lời mời của Ma Hoa Hoàng, nguyện ý đem Mộ Dung gia tộc sáp nhập vào Nhân Ma nhất tộc của Ma Hoa Hoàng, nhưng đây là sự tình sau này, hiện tại còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, sau khi xử lý xong rồi mới có thể cùng các tộc nhân thương lượng về chuyện này.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Chân Linh thế giới đều yên tĩnh trở lại, tất

cả mọi người cần phải xử lý sự tình sau cuộc chiến, nhất là chuyện các đại tông môn cần bổ nhiệm cao tầng trưởng lão mới.

Lạc Trần Kiếm Tông của Diệp Trần có thể nói là một cái tông môn có tổn thất ít nhất, số người tham chiến có chừng 5000 nhưng cuối cùng còn sống sót là trên dưới 3000, cái này chủ yếu là vì kiếm trận đã phát huy tác dụng rất tốt, hơn mười cái Kiếm Xà Trận, bảy tám cái Kiếm Long trận, hai cái Bắc Đẩu Thất Tinh kiếm trận, Ma tộc chết trên tay bọn họ không biết bao nhiêu mà kể, vì vậy Lạc Trần Kiếm Tông đã để cho áp lực của những người khác nhẹ đi rất nhiều.

Trong trận chiến này, Diệp Trần cũng không có gì tiếc nuối, đối với những người mà hắn coi trọng, hắn đều đã lưu lại một giọt kiếm ý chân nguyên ở bên trong hồn hải bọn họ. Mà những bằng hữu cùng gia quyến của hắn lại cũng có những người thân thuộc của riêng họ thế nhưng linh hồn lực Diệp Trần mặc dù nhiều nhưng cũng không có khả năng phải lo chu đáo vẹn toàn hết được, mỗi một giọt kiếm ý chân nguyên tiêu hao, hắn đều phải bỏ thời gian rất lâu mới có thể bù đắp trở lại, trong lúc đại chiến, nếu như không thể bảo trì trạng thái hoàn mỹ thì như vậy hắn đã chết chắc rồi, việc đó sẽ cực kỳ nguy hiểm khi phải chiến đấu cùng Cự Ma Đế.

Với tư cách là tông chủ, sau khi xử lý một số việc cần phải làm của tông môn, Diệp Trần bắt đầu bế quan để khôi phục linh hồn lực, sau khi đánh chết Cự Ma Đế, hắn đã tiêu hao trọn vẹn chín thành linh hồn lực, mãi đến bây giờ cũng chưa khôi phục được thêm một thành nào.

Thời gian cực nhanh trôi đi, trong nháy mắt đã qua ba tháng, rồi một năm mới lại thoáng qua, Diệp Trần cũng đã có thêm một tuổi nữa, đã 37 tuổi rồi.

Bên ngoài, từng mảnh bông tuyết rơi xuống như bay múa khiến cảnh sắc trở nên thật hoàn mỹ, tuyết rơi bao trùm trên đỉnh núi được ánh sáng chiếu rọi mà trở nên vô cùng long lanh, tại đâu đó một vài con vật nhỏ bé ưa thích mùa đông đã ra khỏi tổ kiếm ăn và chơi đùa trong mảnh tuyết.

Két kẹt!

Trong đống tuyết, cung điện đại môn từ từ được mở ra, Diệp Trần vẫn mặc một bộ áo lam quen thuộc bước ra.

Hắn hít sâu một hơi mà cảm nhận lấy không khí của mùa đông mát lạnh.

"Lại sắp bước sang năm mới rồi!"

Những năm gần đây, Diệp Trần trên cơ bản đều không có mặt ở nhà, hoặc là lưu lạc ở bên ngoài, hoặc là có ở quê nhà nhưng cũng không trở về, hắn có thể có thành tựu như hiện tại đều là vì đã dùng tịch mịch cùng cô đơn chồng chất mà tu luyện, không ai có thể tùy tùy tiện tiện mà có thể thành công, và hắn cũng không ngoại lệ.

Những động vật nhỏ bé kia tựa hồ cũng không e ngại Diệp Trần, Diệp Trần đi đến gần nhưng bọn chúng cũng chỉ nhìn thoáng qua, rồi tiếp tục vui đùa ầm ĩ mà lưu lại từng chuỗi dấu chân bé nhỏ tại trên mặt tuyết.

Hôooooo!

Cuồng phong mãnh liệt thổi qua khiến đại lượng băng tuyết đọng trên đỉnh núi bỗng nhiên rơi xuống, đây là dấu hiệu tuyết lở. Sau một khắc, từng mảng băng tuyết lao xuống tựa như như sóng biển trắng xóa, khí thế vô cùng kinh người.

Lập tức những con thú nhỏ đang vui đùa ầm ĩ cùng Diệp Trần gần như sắp bị cơn sóng tuyết bao phủ.

Nhưng chỉ sau một khắc, tất cả đều bị dừng lại, bông tuyết bay phất phới ngưng trệ ở giữa không trung, cơn thủy triều tuyết lở giống như dòng nước lũ bị giữ chặt tại sườn dốc núi, nơi đỉnh ngọn sóng là một đường cong mỹ diệu.

Không nhanh không chậm, Diệp Trần ôm những con vật bé nhỏ này vào lòng rồi đem chúng bay đến trước cửa cung điện, sau đó hết thảy vạn vật

xung quanh được khôi phục lại trạng thái bình thường, bông tuyết tiếp tục phất phới bay, tuyết lở lại tiếp tục đổ xuống phát ra thanh âm ầm nặng nề, đem hết thảy chỗ đó triệt để bao phủ.

Xèo...xèo C-K-Í-T..T...T!

Đám động vật nhỏ còn không biết chuyện gì đã xảy ra, chính mình cũng không hiểu sao lại được chủ nhân ôm vào ngực mà đưa đến ngọn núi này.

Dùng đầu ma sát thoáng một chút vào lồng ngực Diệp Trần, chúng nhao nhao nhảy xuống rồi hân hoan vây quanh Diệp Trần.

Diệp Trần trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, sau khi bế quan ba tháng, không chỉ có linh hồn lực của hắn khôi phục hoàn toàn mà còn làm cho hắn tiêu hóa tất cả cảm ngộ có được trong lúc đại chiến, như đối với Tích huyết trọng sinh cảnh giới, thì mỗi một hạt tế bào trong cơ thể ẩn chứa ngũ giai Bất Hủ kiếm ý sẽ có thêm những cấp độ vận dụng sâu rộng nào, hay ví dụ như Đệ tứ trọng Kiếm Vực có những mê hoặc gì, tất cả những thứ này nhất thời đều không thể hoàn toàn nắm giữ, nhưng để tiêu hóa được thì chính mình cần phải thấm nhuần chúng.

Vừa rồi, hắn không hề rút bảo kiếm ra nhưng vẫn có thể tạo ra hiệu quả không gian bất động, đây tựu là một thu hoạch to lớn.

Thành quả này có được chính là nhờ vào việc dung nhập tinh túy kiếm chiêu vào trong kiếm thế, nói một cách khác, chỉ cần hắn phát ra kiếm thế liền có thể làm cho không gian trở nên bất động, đối với người có thực lực hơi yếu mà lại không tinh thông không gian Áo Nghĩa thì ngay cả tư cách để cho hắn rút kiếm ra cũng đều không có, hắn hoàn toàn có thể làm cho đối phương bất động tại chỗ, hoặc là thong dong rời đi, hoặc là kết thúc đối phương cũng thập phần đơn giản.

Trừ việc đó ra, hắn đã có thể sơ bộ làm được việc dung hợp Kiếm thế cùng Kiếm Vực, kể từ đó, Kiếm Vực phóng ra cũng sẽ mang theo hiệu quả không gian bất động, hơn nữa so với kiếm thế đơn thuần càng mạnh hơn rất

nhiều. Vào thời gian trước khi còn chiến đấu trong Bài danh Sinh Tử Điện, hắn tựu đã sử dụng kiếm vực để định trụ Bất Tử ma thiếu, còn hiện tại đã có thể sơ bộ sáp nhập kiếm thế vào Kiếm Vực nên so với lúc trước thì không biết lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần.

Tinh túy Kiếm chiêu dung nhập vào kiếm thế, còn kiếm thế sơ bộ dung nhập vào Kiếm Vực, Diệp Trần thoáng chốc đã trở nên huy hoàng vô cùng, tất nhiên, tiến bộ cũng thập phần to lớn. Một kiếm chém ra sẽ có phạm vi sát thương ngàn trượng, trong phạm vi hiệu quả, thì lực công kích của kiếm chiêu đã gia tăng hơn gấp đôi, dưới tình huống không thi triển Tam Hoa Tá Đạo thì chiến lực thuần túy của Diệp Trần cũng đã cao tới Thất Tinh đỉnh phong rồi.

Nếu như Cự Ma Đế phục sinh thì Diệp Trần cũng có đến chín thành nắm chắc có thể dùng thực lực chân chính mà đánh chết đối phương, không cần phải dùng đến linh hồn công kích để diệt sát linh hồn của hắn.

Đương nhiên, tiến bộ của hắn lớn như thế thì những người khác đoán chừng cũng không kém, dị tộc đại nạn thiên kiếp xảy đến cũng là một kỳ ngộ, chỉ cần có thể còn sống sót thì tựu tất nhiên sẽ có tiến bộ rất lớn, một ít người mặc dù tiềm lực đã được vận dụng hết nhưng nói không chừng lại có thể đả phá lên một cực hạn mới cao hơn một bước.

Lại thêm nửa tháng đi qua, đã bước sang năm mới rồi. Lễ mừng năm mới của năm nay so với hàng năm càng thêm náo nhiệt cùng vui mừng, bởi vì mọi người biết rõ, cái niềm vui năm mới này không dễ dàng mà có được, là mọi người đã dùng máu tươi của chính mình đánh đổi lấy, nên không có lý do gì mà không quý trọng. Có đôi khi, còn sống thì tựu chính là một loại hạnh phúc, có thể sống được bình thường có lẽ đã là hạnh phúc to lớn, ít nhất bọn hắn không cần đi lo nghĩ đến những chuyện khác, vui vẻ sống cuộc sống của mình là tốt rồi.

Thoáng qua một năm, hào khí Chân Linh thế giới không còn giống với lúc trước, đương nhiên, loại hào khí này được truyền khắp thế giới Sinh Tử cảnh vương giả vì bọn hắn đã biết rằng, năm sau, Diệp Trần sẽ đi xông vào

tử lộ.

Trước khi xông tử lộ, hắn một lòng muốn đến một chỗ.

Đế ngấn bia!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1263: Xông Vào Tử Lộ

Thiên Vũ Vực, Đế Hoàng hạp cốc.

Nơi này vừa là Thánh Địa vừa là Cấm khu, từ xưa đến nay, những ai tự nhận mình là Vô Địch đương thời đều có thể đi vào đây, nhưng tuyệt đại bộ phận đều ảm đạm ly khai.

Đương kim vô địch cũng phải tùy vào thời đại nào chứ không phải cứ là người vô địch thì đều có thể lưu lại dấu vết của mình trên Đế Ngân Bia.

Rất nhiều người phỏng đoán rằng, ít nhất phải có Thất Tinh chiến lực thì mới có thể lưu lại dấu vết trên đó, còn thực hư thế nào thì vẫn chưa có người nào khảo nghiệm qua, bởi vì đương đại, ngoại trừ Diệp Trần ra thì vẫn chưa có người nào có chiến lực đạt tới Thất Tinh.

Vừa thoáng qua một năm, tựu đã có không ít Vương giả đang chờ xem ở chỗ này, tin tức mà bọn hắn nhận được không phải dành cho hôm nay, hay là ngày mai mà Diệp Trần sẽ đến lưu ngấn trên Đế Ngân Bia, nếu không lưu lại dấu vết của mình thì sợ rằng sau khi xông qua tử lộ, trong thời gian ngắn tựu sẽ không cách nào trở lại, Ma tộc cùng Tà Linh tộc một khi biết rõ đại quân của bọn hắn đại bại, lại có thêm một nhân vật như Diệp Trần thì nhất định sẽ phái Sinh Tử Cảnh Vương giả lợi hại hơn đến trông giữ tử lộ, đến lúc đó, Diệp Trần đi ra ngoài sẽ gặp khó khăn không ít.

"Đã đến rồi, thật sự đã đến."

Lúc xế chiều, khi ánh hoàng hôn bắt đầu phủ xuống cũng là lúc có ba đạo nhân ảnh bay tới, đó là Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với Diệp Trần.

"Diệp sư đệ, hôm nay chính là thời điểm đệ lưu danh vào thiên cổ rồi."

Từ Tĩnh nhìn thấy hơn mười Vương giả đang chờ đợi tại trong hạp cốc, nghiêng đầu nói với Diệp Trần.

Diệp Trần nói: "Ừ, lần này xông qua tử lộ, ta cũng không biết có thể trở lại hay không, những việc cần làm cũng coi như đã giải quyết xong, có thể nói là tâm nguyện đã hoàn thành."

Lưu ngấn cũng không có nghĩa là Diệp Trần coi trọng cái vinh dự này, chỉ là noi gương theo cổ nhân mà thôi, nếu không lưu ngấn thì đó mới gọi là thất kính, không đem những bậc tiền bối cổ nhân để vào mắt.

Bá bá bá!

Năm người bay vào nơi phụ cận Đế Ngân Bia.

"Không biết Diệp Trần có thể lưu lại dấu vết không, có lẽ là có thể a! Theo sách Đế Hoàng ghi lại, từ thời thượng cổ về sau, thực lực của tuyệt đại bộ phận Phong Đế Vương giả cũng đều không mạnh bằng Diệp Trần, bọn hắn có thể lưu lại dấu vết thì không có lý do gì Diệp Trần lại không làm được." trong số phần đông Vương giả đến xem, có một Vương giả có mái tóc trắng xoá, tay phải cầm một cây viết, còn trên tay trái cầm một quyển sách mà trên bìa có viết ba chữ to “Đế Hoàng Thư”. Nói đến Đế Hoàng Thư thì số người biết đến rất nhiều, đây chính là quyển sách dùng để ghi lại lai lịch những Vương giả có thể lưu ngấn trên Đế Ngân Bia, quyển sánh mà ông ta đang cầm vốn chỉ là một bản phó thư, còn Đế Hoàng Thư thật sự sẽ không có khả năng được mang đi khắp nơi như vậy.

Đây là lần thứ hai Diệp Trần đi vào Đế Hoàng hạp cốc, lần trước lúc đi vào phía Đế Ngân Bia, hắn chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh mà thôi, ngay cả việc tới gần Đế Ngân Bia cũng đã gặp khó khăn không ít, nhưng hiện tại hắn hoàn toàn có thể chạm đến Đế Ngân Bia. Đứng tại vài dặm bên ngoài, Diệp Trần nhìn lên Đế Ngân Bia cao lớn với một ánh mắt bình thản, chỉ có bộ quần áo màu xanh da trời bị Đế Ngân Bia phát ra Đế khí cùng các loại ý chí thổi đến phiêu đãng không thôi.

BOANG...!

Đồ Ma kiếm được rút ra, thân hình Diệp Trần lóe lên đâm một kiếm vào chỗ trống cuối cùng bên dưới một dấu ngấn cổ xưa, cái dấu ngấn đó chính là của Nguyên Hoàng lưu lại.

Không gian bất động, Đế khí ngưng trệ, chỗ mũi kiếm màu đỏ thẫm của Đồ Ma kiếm bộc phát ra ánh sáng màu đỏ chói lòa, cái ánh sáng màu đỏ này dùng mũi kiếm làm điểm trung tâm không ngừng phun trào, nhưng kỳ quái chính là, dù nó có phun trào mãnh liệt thế nào thì tất cả uy năng cũng đều bị trói buộc ở bên trong phạm vi lớn nhỏ cỡ chừng nắm tay.

Xoẹt!

Ở chỗ trống bên dưới dấu vết của Nguyên Hoàng, kiếm khí hiện lên hình dáng đinh ốc, bắn tung tóe tàn sát bừa bãi, sau đó mũi kiếm Diệp Trần đã đâm thủng vào đó.

"Thành công rồi!"

Lão giả tóc bạc tay có chút phát run, tuy đã sớm biết rõ kết quả, bằng vào thực lực Diệp Trần thì nhất định có thể lưu ngấn tại trên Đế Ngân Bia, nhưng trước đó, hắn vẫn không có bao nhiêu khẳng định.

Thân hình Diệp Trần phiêu phù về sau rồi phản hồi tại chỗ.

Mọi người nhìn lại, phía dưới cùng Đế Ngân Bia đã xuất hiện vết kiếm hệt như một đóa hoa, đóa kiếm hoa này bất quá chỉ to chừng một chiếc bát nhưng lại phát ra Kiếm Ý đặc biệt lợi hại, những ai đối mặt với cái đóa kiếm hoa này đều gặp phải loại cảm giác như linh hồn mình bị đâm xuyên thủng vậy, trừ việc đó ra, cái đóa kiếm hoa này còn phát ra khí tức rõ ràng làm cho người xung quanh nếm phải một loại hương vị không gian bất động, bất tri bất giác sẽ bị đắm chìm ở trong đó mà không cách nào tự kềm chế được, đây chính là tinh túy của kiếm chiêu Siếp Na Huy Hoàng.

"Kế tiếp, tựu chính là xông qua tử lộ rồi."

Diệp Trần đã chờ đợi ngày này thật lâu, Hỏa Hoàng tiền bối xông vào tử lộ thất bại nên mới tọa hóa tại dưới nền đất phía sau núi của Trường Thiên phái, Long Vương tiền bối xông tử lộ đến nay cũng không biết sống chết ra sao.

Việc xông qua tử lộ đã trở thành một cái khúc mắc của Chân Linh thế giới, mỗi một nhân vật Vô Địch của từng thời đại đều thực hiện xông vào tử lộ, nhưng có thể thành công thì rải rác không có mấy người, mặc dù đã có một vài người tuy không có thực lực vô địch nhưng cũng có thể thông qua tử lộ, đó hoàn toàn là dựa vào vận khí nghịch thiên mà thôi, không phải ai cũng đều có nghịch thiên vận khí như vậy.

"Năm 37 tuổi, Kiếm Vương Diệp Trần đã lưu lại vết 'Kiếm hoa' tại trên Đế Ngân Bia, sau một vạn năm ngàn năm kể từ thời Nguyên Hoàng, hắn là người đầu tiên có thể lưu ngấn trên bia tưởng niệm này."

Ngày hôm đó, Diệp Trần đã lưu lại một "truyền thuyết sống" tại Đế Hoàng hạp cốc.

Tại phụ cận Tử lộ.

Cơ hồ tất cả Sinh Tử Cảnh Vương giả đều đã có mặt, những vương giả của thế hệ trước hay những người trẻ tuổi đều có thể tùy thời nhìn ngắm Đế Ngân Bia, nhưng bọn hắn chỉ có thể xông vào tử lộ một lần trong đời mà thôi, ngoại trừ những người đã từng xông qua tử lộ thì không có ai biết được có bao nhiêu dị tộc cường giả đang trấn thủ tử lộ, cũng không có ai biết được sau khi xông qua tử lộ thì có thể trở về hay không, hết thảy đều không biết được thông tin gì, cho nên, đây có lẽ là lần cuối cùng mà bọn hắn còn gặp Diệp Trần.

Đương nhiên, bọn hắn càng hi vọng Diệp Trần có thể đả thông tử lộ, giết chết tất cả dị tộc cường giả trấn thủ tử lộ, kể từ đó, bọn hắn cũng có thể đi ra ngoài rồi, nhưng đáng tiếc, mọi chuyện tựa hồ không thể nói trước được.

"Diệp Trần, nhất định phải thành công ah!"

Sở Trung Thiên cao giọng nói.

"Tất nhiên phải như vậy rồi ah." đứng tại phía trước, Diệp Trần xoay người mặt mang dáng vẻ tươi cười đáp lời, tại phía sau lưng của hắn chính là tử lộ tối đen như mực, hệt như là thông đạo hướng về Địa Ngục vậy, tản mát ra một sát cơ thật đáng sợ, cơ hồ như đang trực chờ dục phệ bất cứ những ai dám bén mảng đến đây vậy.

"Ta tin tưởng ngươi có thể làm được, cũng như ta đã tin tưởng ngươi sẽ không dễ dàng chết trong tay ở Cự Ma Đế vậy." Độc Cô Tuyệt hai tay ôm trước ngực vừa nói.

"Đa tạ các vị đã tín nhiệm, ta cũng luôn nghĩ rằng, Diệp Trần ta sẽ không bao giờ dừng bước tại tử lộ này." Hít sâu một hơi, ánh mắt Diệp Trần theo trên thân mọi người đảo qua, Huyền Hậu, Ma Hoa Hoàng, Ngục Tổ, Hư Hoàng, Không Đế, Linh Đan Vương, Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt, Sở Trung Thiên, Tuyết Kiếm Vương, Tinh Kiếm Vương, Lam Sơn Mi, cuối cùng, dừng lại ở Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành.

Trên mặt mang theo một vẻ áy náy, Diệp Trần nói: “Thật có lỗi, lần này ta chỉ muốn ra đi một mình mà thôi.”

"Đệ cứ yên tâm đi thôi! Tương lai chúng ta còn dài, thời gian cũng còn rất nhiều mà, chúng ta cũng chỉ mới bước qua vài thập niên thôi." Từ Tĩnh nói ra.

Mộ Dung Khuynh Thành cũng gật gật đầu, "Nếu hiện tại chàng không đi thì chờ đến khi Ma tộc cùng Tà Linh tộc kịp phản ứng, tất nhiên sẽ phái lợi cường giả hại hơn đến trấn thủ tử lộ, đến lúc đó có muốn đi ra ngoài thì lại không biết phải chờ đến năm nào tháng nào nữa. Diệp Trần, chàng đi ra bên ngoài nhất định phải cẩn thận, chúng ta không biết gì về thế giới bên ngoài nhưng nhất định đó là nơi đầy nguy hiểm."

Mộ Dung Khuynh Thành cẩn thận dặn dò Diệp Trần.

"Muội hãy yên tâm, cái này huynh cũng biết rõ." Diệp Trần nói tiếp: "Ta sẽ không phụ lòng mọi người, dù chỉ có một tia cơ hội thôi, ta cũng sẽ đem hết toàn lực giết hết đám dị tộc cường giả đang trấn thủ tử lộ."

Chỉ cần giết được đám dị tộc cường giả đang trấn thủ tử lộ thì trong thời gian ngắn, tử lộ tựu hoàn toàn đả thông rồi, khi đó tất cả mọi người có thể tự do xuất nhập, nhưng điều này không thể nghi ngờ là rất khó, ngay cả Hỏa Hoàng tiền bối khi xông qua tử lộ gặp phải đợt công kích đầu tiên là đã bất trụ khiến bản thân bị trọng thương, sau đó buồn bực sầu não mà chết, cho nên, người ở bên trong Chân Linh Thế Giới căn bản không biết dị tộc cường giả đang trấn thủ tử lộ đến tột cùng có bao nhiêu tên, nói không chừng, đối phó Hỏa Hoàng tiền bối chỉ là một tên yếu nhất trong bọn chúng mà thôi.

"Diệp Trần, việc này không nên chậm trễ, cũng nên sớm hành động ah!"

Nói chuyện chính là Huyền Hậu, lúc trước, sau khi kết thúc dị tộc đại kiếp nạn, nàng đã khích lệ Diệp Trần lập tức xông tử lộ vì sợ sẽ phát sinh tình huống phiền phức, nhưng Diệp Trần lại không muốn sớm ly khai như vậy mà quyết định chờ đến hết năm rồi nói sau, hiện tại đã hơn ba tháng qua đi, chỉ sợ bọn người ở bên ngoài đã biết rõ sự tình bên trong, tình hình có khi đã xấu hơn một ít rồi.

"Đúng vậy, cũng đã đến lúc phải đi ra đó rồi, các vị, Chân Linh thế giới tựu giao cho các vị trông coi rồi, hẹn gặp lại!."

Nói xong, Diệp Trần không dây dưa dài dòng chút nào, thân hình lóe lên lập tức xông vào trong tử lộ.

"Diệp Trần, hẹn sớm gặp lại chàng!"

Mộ Dung Khuynh Thành vẫy tay chào tạm biệt, còn Từ Tĩnh đứng ở một bên thở dài một hơi, nàng cùng Diệp Trần nói cho cùng chỉ là quan hệ bằng hữu nam nữ thân mật một chút, tâm ý vẫn còn chưa thấy rõ ràng, nhưng

bất quá nàng cũng không vội, cuộc sống của nàng và hắn chỉ mới vừa bắt đầu, một ngày nào đó sẽ lại còn gặp mặt.

Nhìn qua bóng người thanh niên trong màu áo lam kia đang biến mất dần trong tầm mắt, tâm tình tất cả mọi người tại đây đều có chút khác thường, một tuyệt thế thiên tài tự cổ chí kim đã thực sự rời đi, bản thân hắn cũng tựa như một cơn mê vậy. Trước năm mười lăm tuổi, nhân sinh của hắn không có bất kỳ tiếng tăm gì, lại còn là một thế gia đệ tử ngu dốt bị nhiều người khinh bỉ, thế nhưng đến cái ngày hắn tròn mười lăm tuổi cũng là thời điểm bắt đầu quật khởi, từng bước một phát triển, từng bước một đi về hướng đỉnh phong. Hơn 20 năm gần đây, trong số những thiên tài cùng thế hệ, hắn chưa từng thất bại trước một ai, và đến hôm nay, hắn lại có thể lưu lại dấu vết của mình tại trên Đế Ngân Bia, đã có thể sánh vai cùng cổ nhân.

Mười lăm năm trước cũng chẳng có người nào biết hắn là ai, tương lai của hắn thế nào cũng không ai đoán được, hắn tựa như một khỏa lưu tinh sáng chói tại Chân Linh thế giới. Giờ khắc này, mọi người tại đây tựa như gặp được cảm giác ảo mộng vậy.

"Diệp Trần."

Độc Cô Tuyệt thanh âm trầm thấp nói mà thần sắc có chút cô đơn, bất quá rất nhanh, ánh mắt của hắn lại trở nên kiên định nhìn về phía tử lộ xa xâm. Một ngày nào đó, hắn hội sẽ dùng thực lực của chính mình để xông qua tử lộ mà tiếp bước Diệp Trần, dù cho Diệp Trần có đến được chân trời góc biển nào thì hắn cũng sẽ tiến theo kịp đến đó, đời này kiếp này, cho dù không cách nào sáng tạo ra một truyền kỳ thuộc về mình thì cũng phải để cho cả thiên hạ công nhận mình chính là một Truyền Kỳ mới.

"Đời này, ta đoán chừng mình đã không thể siêu việt hắn rồi, mỗi lần như vậy, hắn đều đi trước một bước, bất quá như vậy cũng tốt, đó lại chính là hồi chuông cảnh tỉnh để ta không mất đi động lực phấn đấu."

Sở Trung Thiên cười cười rồi vuốt mũi nói.

Tử lộ.

Một mảnh hỗn độn tăm tối, không có một chút ánh sáng nào, không có Hắc Ám, không âm thanh, tất cả đều là hư vô thật sự.

Không biết đã phi hành qua thời gian bao lâu, phía trước, bỗng nhiên xuất hiện một đám hào quang hệt như mộng ảo Tinh Không chi quang vậy.

"Thật nhanh, sắp ra đến bên ngoài rồi."

Diệp Trần tròng mắt hơi híp lại.

"Kẻ nào dám xông ra tử lộ, mau cút trở về đi."

Oanh!

Hai cái bóng mờ đang đón đợi tại phía trước nghênh mặt nói, đây là hai gã Ma tộc Ma Vương, tu vi bọn hắn rõ ràng đã là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, tương đương với Thất Tinh chiến lực.

"Hừ!"

Diệp Trần hừ lạnh một tiếng, Đồ Ma kiếm rút ra, bao quát tất cả bọn hắn mà chém ra một kiếm.

Lập tức, kiếm mạc hình thập tự màu xanh biếc lao thẳng ra, sau một khắc, thân thể hai gã Ma tộc Ma Vương kia đã bị chia năm xẻ bảy mà hóa thành huyết vụ, chiến lực Diệp Trần lúc này đã cao tới Thất Tinh đỉnh phong, thế nhưng đối với lực lượng khống chế thì hoàn toàn đủ sức cho hắn cùng chống lại Thất Tinh bá chủ, đây là hắn còn chưa có thi triển ra Tam Hoa Tá Đạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1264: Bát Tinh Chiến Lực

Tử lộ hết sức đặc thù, mặc dù không có ánh sáng cùng âm khí thế nhưng tất cả mọi người bên trong Chân Linh thế giới lúc này đều có thể chứng kiến bên trong tử lộ vừa có hào quang đang lóe lên. Họ cũng không cảm thấy bất ngờ và cũng tin rằng chính Diệp Trần đã ra tay trước đám dị tộc cường giả đang thủ tử lộ, bất quá tia sáng này chỉ lóe lên một hồi rồi liền im bặt, tựa hồ như cuộc giao thủ đã chấm dứt.

"Thật đúng là khẩn trương, nếu là mình xông vào tử lộ thì cũng sẽ khẩn trương như vậy ah."

Không ít người trên trán đổ mồ hôi, sau khi trở thành sinh tử cảnh vương giả, mặc nhiên họ đã có thể khống chế được bài tiết của cơ thể mình, việc bị đổ mồ hôi đối với bọn họ là chuyện không thể nào đã xảy ra, nhưng hiện tại, bọn hắn bởi vì quá mức khẩn trương nên ngược lại đã xuất hiện biến hóa giống như người bình thường.

"Đáng tiếc, mãi cho đến bây giờ, bất kỳ ai cũng không có biện pháp tìm được cho mình một khỏa Man Hoang thạch, nếu có được một khỏa Man Hoang thạch thì liền có thể tiến về phía trước Man Hoang tinh. Đối với Diệp Trần mà nói, bằng vào ngộ tính của hắn thì Áo Nghĩa tất nhiên tăng lên rất nhiều, từ đó thực lực cũng có thể bạo lên mấy lần. Lúc đó, giết chết tất cả đám dị tộc cường giả trấn thủ tử lộ đều không là vấn đề, chúng ta cũng có thể tạm thời đi ra ngoài thoáng một lúc để đem tuổi thọ tăng lên tới mười vạn năm rồi."

Man Hoang thạch chính là cái chìa khóa quan trọng để tiến vào Man Hoang tinh, không có cái cái chìa khóa này thì bất kỳ ai cũng đều không thể tiến vào Man Hoang tinh được. Trước khi dị tộc đại kiếp nạn xảy ra, hi vọng lớn nhất của mọi người tựu chính là việc không phát sinh dị tộc đại kiếp nạn

quá sớm, như vậy mới có cơ hội tiến vào Man Hoang tinh để tăng cường thực lực, nhưng không ngoài dự tính, tất cả mọi người đều đã thất bại, kể cả Diệp Trần.

Mà hiện tại, sở dĩ Diệp Trần quyết định xông vào tử lộ mà không đi tìm Man Hoang thạch là vì một khi tiến vào Man Hoang tinh sẽ không biết khi nào trở ra, mà đúng như trước đó Huyền Hậu đã đề nghị Diệp Trần lập tức xông tử lộ, một khi thời gian dây dưa kéo dài sẽ để cho Ma tộc cùng Tà Linh tộc kịp thời phản ứng, tất nhiên sẽ điều động cường giả lợi hại hơn đến thủ tử lộ, khi đó, đừng nói là Sinh Tử cảnh thất trọng thiên, cho dù là một Sinh Tử cảnh lục trọng thiên dị tộc cường giả cũng có thể giết chết Diệp Trần.

"Chàng nhất định phải thành công a!"

Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh trong nội tâm cầu nguyện.

Đám huyết vụ ở đằng sau bị bốc hơi, Diệp Trần vẫn phi hành với tốc độ không giảm, hệt như một vòng kiếm quang lăng lệ ác liệt lập tức xuyên qua tử lộ.

Hiện ra ở trước mắt mình chính là một mảnh tinh không càng to lớn hơn, lúc chưa thấy qua tinh không tại đây thì Diệp Trần đã cho rằng tinh không Chân Linh thế giới cùng tinh không bên ngoài chẳng có gì khác nhau, nhiều lắm cũng chỉ khác biệt đôi chút mà thôi. Bất quá hiện tại, hắn không thấy như vậy, tinh không trong Chân Linh thế giới, nhìn như an bình tự nhiên nhưng lại đem đến cho người ta một loại cảm giác không khí trầm lặng, hệt như được chính con người tạo ra vậy. Còn tinh không ở bên ngoài, nhìn về phía trên càng thấy được sự sâu sắc cùng mộng ảo, tràn ngập vô hạn khả năng. Chỉ liếc là nó lại đem đến cho người ta có loại cảm giác hoa mắt, thần trí mê muội.

"Nơi đây mới thật sự là tinh không ah."

Diệp Trần có thể cảm nhận được những “gông xiềng” đối với tiềm năng sâu thẳm trong cơ thể mình tựa hồ bắt đầu bị rách nát. Kèm theo sự đứt gãy

của những “gông xiềng” kia chính là khí tức trên thân Diệp Trần bắt đầu có được một ti bất hủ, cái tia bất hủ nhỏ bé này cũng không phải do Bất Hủ kiếm ý mang đến, mà là do hiện tượng tuổi thọ bạo tăng sinh ra, bởi vì lúc này, tuổi thọ của hắn dĩ nhiên đã cao tới mười vạn năm, gần như bất hủ rồi.

"Phải còn sống thì mới có khả năng vô hạn, thời gian sống càng dài thì khả năng này sẽ trăm ngàn lần gia tăng." Tay cầm Đồ Ma kiếm, Diệp Trần nhìn về phía bảy tên dị tộc cường giả đang vây tới. Bảy tên dị tộc cường giả này đều là Sinh Tử cảnh ngũ trọng Thiên Cảnh giới, trong đó có ba tên Tà Linh tộc, bốn tên Ma tộc. Trong bọn chúng, khí tức có mạnh có yếu, nhưng kể cả kẻ yếu nhất cũng đều đã có Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên hậu kỳ, còn kẻ mạnh nhất là Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên đỉnh phong.

"Rất rất giỏi, ngươi là kẻ duy nhất trong suốt một vạn năm nghìn năm qua trên ý nghĩa chính thức đi ra được tử lộ."

Diệp Trần đánh chết hai gã Ma Vương với tốc độ quá nhanh, bọn hắn căn bản không có thời gian đi ngăn trở, đành phải ở bên ngoài mà án binh bất động, ngồi đợi đối phương đi ra.

"Hai tên Ma Vương vừa rồi hẳn là những kẻ yếu nhất trong các ngươi a!"

Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên, đồng dạng có mạnh có yếu, nhưng yếu nhất cũng tựu chính là Thất Tinh chiến lực bình thường, còn mạnh nhất thì rất có thể là Thất Tinh bá chủ, đây là dùng những tiêu chuẩn bình thường để tính toán, so như với Diệp Trần thì hắn hiện tại bất quá cũng chỉ là Sinh Tử cảnh tam trọng thiên đỉnh phong cảnh giới mà thôi, do vậy sẽ có được Thất Tinh đỉnh phong chiến lực, toàn lực bộc phát thì cả Thất Tinh bá chủ cũng không phải là đối thủ của hắn.

"Dựa theo thuyết pháp của Chân Linh thế giới các ngươi thì Mạc Lạc cùng Tác Kiệt vừa vặn có chiến lực được xếp trong các loại thất tinh chiến lực, bất quá không nghĩ tới, ngươi có thể làm được việc lập tức kích giết bọn hắn như vậy."

Sự tình Ma tộc cùng Tà Linh tộc đại bại, bọn hắn đã biết rõ, đồng thời khiếp sợ không thôi, bọn hắn cũng không quên đem tin tức truyền trở về thế giới Ma tộc, nhưng tiếc là khoảng cách thực sự quá xa xôi, tin tức truyền trở về cũng cần có thời gian nhất định, và việc phái thêm người tới tương trợ lại phải cần thêm một khoảng thời gian nữa, vốn bọn hắn thấy rằng Diệp Trần không lập tức xông tử lộ nên còn có chút cao hứng, dù sao bọn hắn cũng không có nắm chắc tuyệt đối khả năng có thể ngăn cản Diệp Trần. Nhưng không nghĩ tới rằng ba tháng sau, Diệp Trần lại xông vào tử lộ.

Mà chiến lực biểu hiện ra ngoài của Diệp Trần lại để cho bọn hắn hết sức kiêng kỵ, “trong các loại thất tinh chiến lực”, nói như vậy, Thất Tinh đỉnh phong chiến lực tuy cường đại gấp mấy lần so với các loại thất tinh cấp thấp khác, nhưng cũng không đến mức có thể lập tức có thể gây ra miểu sát như vậy, chỉ có thực lực vượt qua đẳng cấp đó gấp 10 lần thì mới có thể làm được điều này, dù sao Tích huyết trọng sinh cảnh giới không phải thứ dùng để bày trí làm cảnh, vậy mà vẫn không trụ nổi.

Bọn hắn há sẽ biết Diệp Trần đối với lực lượng khống chế đã đạt đến một tình trạng thập phần đáng sợ, hoàn toàn có thể đem mười thành công kích phát huy ra lực sát thương của mười lăm thành, sẽ không xuất hiện bất cứ hiện tượng lãng phí nào.

"Ra tay đi! Ta ngược lại muốn nhìn xem, các ngươi có thực lực như thế nào mà có thể đem cửa ra vào Chân Linh thế giới biến thành tử lộ, và mạng sống có thể được bảo toàn dưới kiếm của ta hay không."

Khi Diệp Trần nói ra những lời này cũng chính là thời điểm hắn phải thực hiện điều mà mình chưa từng làm trước đó, đó chính là đưa toàn bộ thực lực bản thân đến một cực hạn cao nhất, vì việc đánh chết bọn dị tộc cường giả trấn thủ tử lộ này hoàn toàn không phải chuyện đùa.

"Cuồng vọng, hôm nay cho dù không cách nào lưu ngươi lại thì ta cũng muốn cho ngươi được sáng mắt ra, Ma tộc chúng ta không phải dân tộc mà ngươi có thể dễ dàng trêu chọc hay gây hấn đến." Ra tay chính là gã Ma Vương trên đầu có một sừng dài, thực lực của hắn rõ ràng đều muốn mạnh

hơn một tia so với Cự Ma Đế trong Chân linh thế giới, trường mâu trên tay hắn tách ra ma hỏa mãnh liệt, lập tức đâm tới.

Đinh! Đối mặt với một một kích toàn lực của Ma Vương một sừng kia, thủ pháp Diệp Trần run lên, một kiếm vung điểm lên tại mũi thương trường mâu, lực công và lực thủ ngang bằng nhau, hai mũi binh khí chạm vào nhau tựa hồ trải qua trăm ngàn lần đo đạc chính xác vậy.

PHỐC!

Trường mâu run rẩy uốn vặn như một con rắn, sau một khắc đã văng ra khỏi tay tên Ma Vương một sừng cường đại này, miệng hắn phun máu tươi không ngớt, cả thân thể bị chia năm xẻ bảy văng ra tứ phía.

"Làm sao có thể như vậy chứ!"

Sáu tên khác trừng to mắt, tựa hồ không tin đây là do Diệp Trần làm.

Hôm nay Diệp Trần cơ hồ đã trở thành một đại sát khí, cũng không phải nói là thực lực cường đại nghịch thiên, mà như cũ vẫn là đối với lực lượng khống chế, chỉ cần nằm trong phạm vi thực lực khống chế của hắn thì đối thủ sẽ bị hắn “vỗ tay đùa bỡn” ngay. Nếu như trước đây, dù cho chiến lực Diệp Trần có cường đại đồng dạng như hiện tại thì cũng sẽ không làm ra được tình trạng như thế, tối đa chỉ có thể đánh cho Ma Vương một sừng bị thổ huyết bay ngược mà thôi. Đương nhiên, một kiếm vừa rồi kia cũng không phải kiếm chiêu bình thường, mà chính là Chấn Kiếm Quyết đệ tam thức Thiên Tuyệt Kiếm có ẩn chứa cường đại chấn động lực lượng.

"Tất cả cùng nhau liên thủ."

Sau khi biết rõ sự đáng sợ của Diệp Trần, sáu người bọn hắn lập tức liên thủ lại, mà kẻ Ma Vương một sừng vừa bị chia năm xẻ bảy kia, thân thể cũng nhanh chóng ngưng tụ trở lại rồi đồng dạng gia nhập vào trong đó.

"Sát!"

Bảy đại Thất Tinh chiến lực, kẻ yếu nhất chính là Thất Tinh cao đẳng, kẻ mạnh nhất chính là Thất Tinh bá chủ, tất cả đồng thời thẳng hướng Diệp Trần, với trận doanh cường đại như thế thì cho dù là bát tinh chiến lực, bọn hắn cũng có thể ngạnh kháng chống lại.

"Cũng tốt, bắt các ngươi đến khảo thí cực hạn của ta a!"

Diệp Trần vẫn không hi triển Tam Hoa Tá Đạo, cũng không thi triển Siếp Na Huy Hoàng hay không gian bất động năng lực, như cũ vẫn chỉ tung ra liên tiếp bảy chiêu Thiên Tuyệt Kiếm để chống lại bảy tên dị tộc cường giả này.

PHỐC PHỐC PHỐC!

Ngoại trừ hai gã Tà Vương cùng Ma Vương đạt tới Thất Tinh bá chủ, năm tên còn lại căn bản không chịu nổi một kích này, hoặc là vũ khí bay ra khỏi tay, thân thể bị xé toạc, hoặc là cánh tay kịch chấn hóa thành huyết vụ, cả trận doanh tan rã, giờ này khắc này, trong mắt bọn hắn Diệp Trần hoàn toàn là một con quái vật.

Đến đây vẫn chưa xong, sau khi kiểm tra xong chiến lực cực hạn của mình, Diệp Trần phóng xuất ra Kiếm Vực ẩn chứa không gian bất động năng lực, sau đó lập tức đánh chết năm tên dị tộc cường giả trong đó. Thế nhưng, ngay lúc hắn đang muốn thẳng hướng giết sạch hai đại cường giả Thất Tinh bá chủ chiến lực cuối cùng thì một thanh búa cực lớn bỗng nhiên từ đâu bổ tới.

Cái chuôi búa này cường thế vô cùng, nhìn như bình thường nhưng lại có thể đem Kiếm Vực của Diệp Trần xé toạc ra, ngay cả không gian bất động năng lực cũng bị nứt vỡ thành hư vô, cuối cùng, cái chuôi búa này cũng bổ tới trước người Diệp Trần.

"Siếp Na Huy Hoàng!" Diệp Trần hít sâu một hơi, một kiếm đâm về cái chuôi búa này, so với Siếp Na Huy Hoàng thì cuối cùng Kiếm Vực có ẩn chứa không gian bất động năng lực, đến cùng lại yếu hơn một ít.

Như là bị vô số sợi tơ quấn chặt lấy, tốc độ búa bị trì hoãn chậm lại, mũi kiếm ẩn chứa ánh sáng màu đỏ của Đồ Ma kiếm điểm vào điểm yếu nhất trên thân búa.

Đinh một tiếng, cây búa cự đại kia bị đẩy lệch ra ngoài rồi rơi trở lại vào trên tay một gã cự ma.

"Là Sinh Tử cảnh lục trọng thiên cảnh giới !"

Thân thể nhanh lùi lại, Diệp Trần tầm mắt nâng lên nhìn qua gã cự ma có chiến lực hoàn toàn bất đồng với Cự Ma Đế đang ở phía trước, thần sắc bắt đầu ngưng trọng.

"Lợi hại, rõ ràng đã đem không gian Áo Nghĩa vận dụng đến tình trạng bực này."

Cái gã cự ma này thân cao hơn mười dặm, dáng người thập phần tráng kiện, độ thô của cánh tay cùng bắp chân hoàn toàn siêu việt so với những cự ma thông thường, mà còn siêu việt hơn cả về kích thước thân thể, cái búa vừa rồi kia đúng là do hắn ném tới.

"Ta tựu đã dự trù trước, tử lộ chắc có lẽ không đơn giản như vậy."

Diệp Trần trong nội tâm cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, Ma tộc cùng Tà Linh tộc đối với Chân Linh thế giới thập phần coi trọng, không có khả năng bọn hắn không có có hậu thủ, dưới tình huống bình thường, ở hậu phương tất nhiên không cần bạo lộ chuẩn bị, nhưng nếu như xuất hiện tình huống nghiêm trọng thì đối phương tất nhiên sẽ cử Sinh Tử cảnh lục trọng thiên cảnh giới đi tới, tương đương với bát tinh chiến lực rồi, mà biểu hiện thực lực của đối phương rõ ràng còn muốn cao hơn bát tinh chiến lực bình thường, nếu không thì một cái búa vừa rồi ném tới sẽ không có uy lực như thế.

Hiện tại, hắn rốt cục đã minh bạch vì sao Nguyên Hoàng tiền bối cũng không thể xông qua được tử lộ, nói cho đúng hơn thì những gã ma tộc kia

hoàn toàn bất đồng với các nhân vật đương kiêm vô địch của Chân Linh thế giới. Số lượng người xông qua tử lộ vô cùng ít và thực lực đã trở nên yếu ớt hơn nhiều, nên đoán chừng Ma Tộc đã đưa những ma vương ở hậu phương lên thay thế cho những kẻ cường giả thật sự này. Vốn tưởng rằng ở thời đại này, những kẻ trấn thủ tử lộ sẽ yếu hơn một chút so với thời thượng cổ, nhưng hiển nhiên, bọn hắn đều tính toán sai lầm, thực lực những kẻ thủ tử lộ về căn bản không bị hạ thấp, chẳng qua là bọn hắn còn chưa đem hết toàn lực biểu hiện ra mà thôi.

"Bát tinh chiến lực, dù ta có toàn lực bộc phát cũng không phải đối thủ của hắn, ly khai vẫn là biện pháp tốt nhất."

Diệp Trần nhìn thoáng qua tử lộ, chợt, thân hình lóe lên, hướng phía chỗ sâu trong tinh không lao đi.

"Các ngươi ở chỗ này trông coi, ta đuổi theo hắn."

Cầm búa trong tay, cự ma một bước phóng ra truy hướng Diệp Trần, cường đại ma lực chấn động dẫn phát một đạo năng lượng tỏa ra, làm hắn lập tức vận dụng một tốc độ đạt tới tình trạng thập phần khủng bố.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1265+30 Vạn Năm Ánh Sáng

"Các vị, ta đã xông qua được tử lộ nhưng lại lọt vào vòng đuổi giết của một tên Ma Vưorng Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên Cảnh giới, bất quá các vị cứ yên tâm, hắn không làm gì được ta đâu, ngày sau, Diệp mỗ tất sẽ quay trở lại, sau này còn gặp lại."

Ngọc giản trong tay Từ Tĩnh chợt vỡ vụn, hình ảnh Diệp Trần hiển hiện ra, mở miệng nói.

Cái ngọc giản này có ẩn chứa máu huyết của Diệp Trần, dù bình chướng là sự ngăn cách thế giới đi nữa cũng đều có thể sinh ra cảm ứng, đáng tiếc đây chỉ là công cụ chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất mà thôi, không cách nào dùng làm phương tiện liên lạc được.

"Bị Ma Vương Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đuổi giết mà không có việc gì a?"

Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên tương đương với Bát Tinh chiến lực rồi, cho dù là Bát Tinh cấp thấp cũng đều lợi hại gấp mấy lần so với Thất Tinh bá chủ, nếu là Bát Tinh trung đẳng thì đó chính là gấp 10 lần.

"Yên tâm đi, Diệp Trần đã nói đối phương không làm gì được hắn thì đó chính là thực, không có giả đâu."

Nói xong, Độc Cô Tuyệt quay người rời đi.

"Ha ha, hắn tựu lại để cho chúng ta tăng cường thực lực lên một chút đây mà! Một ngày kia, Sở Trung Thiên ta cũng muốn đi ra ngoài dạo chơi một hồi để cuộc sống ở kiếp này không phải uổng phí ah." Sở Trung Thiên cũng rời đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại có bốn người Huyền Hậu, Ma Hoa Hoàng, Từ Tĩnh cùng với Mộ Dung Khuynh Thành.

‘Biển rộng mặc ngư vượt, bầu trời mặc chim bay’.

“Thế giới bên ngoài có lẽ mới thích hợp với hắn, bên trong thế giới này cuối cùng cũng giống như một điểm phong bế mà thôi.”

Thở dài một hơi, Huyền Hậu đối với ba có người nói: "Chúng ta cũng đi thôi! Dị tộc đại kiếp nạn đã qua rồi, nguyên khí Chân Linh thế giới bị đại thương không ít nhưng cũng may là vì quy tắc đã được Diệp Trần bổ toàn thêm một chút, hiện cũng đã có vài người được Điện Linh chỉ dạy phương pháp tu luyện Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới. Thế nhưng như trước chúng ta vẫn không thể khinh thường, tốt nhất là có thể tìm được Man Hoang thạch."

Hiện tại, tất cả Vương giả mà Chân Linh thế giới sở hữu đã không còn đến 300, đây là đã tính luôn cả Địa Để nhất tộc, nếu không thì chỉ trên dưới 100 người mà thôi. Nếu lại đến một Dị tộc đại kiếp nạn nữa thì bọn hắn căn bản không cách nào gánh được, dù sao Diệp Trần đã đi rồi, đương nhiên, lần dị tộc đại kiếp nạn này tuy đã để cho bọn hắn bị giảm quân số rất nhiều, nhưng lại giúp cho thực lực mọi người tăng vọt mấy lần. Mộ Dung Khuynh Thành thì nhờ vào Ma lực suối nguồn nên đã tu luyện tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, cùng với Từ Tĩnh, Độc Cô Tuyệt, ba người bọn họ đã trở thành những trụ cột trẻ tuổi của Chân Linh thế giới, nếu cho bọn hắn thêm một chút thời gian, tất nhiên sẽ còn có thể tiếp tục tiến bộ nhiều hơn.

Trừ việc đó ra, Diệp Trần đã lưu lại một cỗ Tinh Thần Tưởng Niệm Thể, cái vị Tinh Thần Tưởng Niệm Thể này dù chỉ có một phần ba chiến lực của Diệp Trần nhưng cũng có được Thất Tinh cao đẳng chiến lực, bất quá hắn tạm thời vẫn ở vào trạng thái bế quan để tích súc chân nguyên, đơn giản sẽ không cùng người khác chiến đấu.

"Diệp Trần, ngày sau tương kiến."

"Diệp sư đệ, sau này còn gặp lại."

Nhìn thoáng qua tử lộ, bốn người dắt tay nhau ly khai.

Bất kể là Tinh Không của Chân Linh thế giới, hay là Tinh Không của thế giới bên ngoài cũng đều không thể phá vỡ không gian mà tiến hành đi xuyên thẳng qua. Neu nói ngay cả đến Thất Tinh Vương giả cũng không thể mảy may làm rung chuyển không gian trong Tinh Không của Chân Linh thế giới, thì ắt hẳn mức độ chắc chắn của không gian Tinh Không bên ngoài sẽ cao gấp 10 lần, thậm chí mấy chục lần.

Nhưng điều tốt nhất chính là việc phi hành trong tinh không của thế giới bên ngoài so với trong tinh không của Chân Linh thế giới thì nhanh hơn đến trên một phạm trù lớn, cơ hồ không cảm thụ được lực cản tồn tại, càng đi về phía trước thì tốc độ càng nhanh.

"Ngươi trốn không thoát đâu."

Ma Vương một sừng thỉnh thoảng ném Cự Phủ trong tay về phía Diệp Trần ở phía trước, dùng vào Bát Tinh chiến lực của hắn mà ném búa trúng địch nhân, dù cho đối phương có Thất Tinh bá chủ chiến lực đi nữa cũng đều có thể bị bổ một phát thành hai nửa khiến bản thân bị trọng thương không nhỏ.

"Xem ra, tốc độ của Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, đại khái chỉ có như vậy mà thôi."

Diệp Trần kỳ thật đang trắc thử xem tốc độ nhanh nhất của Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên Cảnh giới là thế nào, dù sao mỗi lần tăng lên một trọng thiên cảnh giới thì độ tinh thuần chân nguyên cũng tăng lên một cấp bậc, tốc độ tắc thì theo đó tăng lên trên phạm vi lớn, đồng dạng, ma lực cũng giống như vậy.

Đệ tứ trọng Kiếm Vực toàn diện bộc phát, tốc độ Diệp Trần đột nhiên tăng lên mấy thành, đem Ma Vương một sừng càng lúc càng bỏ xa, cho đến

khi biến mất vô tung vô ảnh.

"Đáng giận."

Ma Vương một sừng thân thể dừng lại, hung dữ nhìn chằm chằm vào Tinh Không phía trước, vốn dĩ hắn cho rằng, bằng vào Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên cảnh giới của hắn

thì tốc độ sẽ nhanh hơn một đoạn so với đối phương và rất nhanh sẽ đuổi kịp đối phương. Thế nhưng hắn cũng không nghĩ tới tốc độ thông thường của đối phương lại không chậm hơn bao nhiêu so với hắn, hiện tại lại có thể đem hắn triệt để bỏ đi ra ngoài rồi.

"Hừ, coi như vận khí ngươi tốt, bất quá chỉ bằng vào một mình người thì dù là cho ngươi có bỏ thời gian cả đời đi nữa cũng không tạo nổi sóng gió gì đâu." Ma Vương một sừng cũng không phải quá kiêng kị Diệp Trần, Ma tộc bọn hắn có cao thủ nhiều như mây, Ma Vương giống như hắn có nhiều vô số kể, thượng diện còn có cả Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, bát trọng thiên, ngay cả Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên cũng đều có không ít, có thể nói, không một chủng tộc nào trong tinh không lại không có một người trụ cột cường đại nhất, mặt khác, Tà Linh tộc tuy không phải là chi tộc cường đại nhất trong ma tộc bọn hắn, thế nhưng cũng không tính là yếu, Diệp Trần tuy là thiên tài nhưng cũng không thể dùng lực lượng cá nhân một mình hắn mà chống lại được hai đại chủng tộc, không thể nghi ngờ là “Bọ Ngựa đá xe”, không biết tự lượng sức mình.

Cầm trong tay Cự Phủ, Ma Vương một sừng xoay người quay trở về.

"Có thể vận dụng Khôi Lỗi chiến hạm rồi."

Một hơi phi hành mấy tỉ dặm, Diệp Trần lấy từ trong Cực phẩm Trữ Vật Linh Giới ra một chiếc Khôi Lỗi chiến hạm dài bảy tám trăm mét, lần này đi ra, hắn tổng cộng đem theo mười chiếc Khôi Lỗi chiến hạm, những chiếu khác đều lưu lại Chân Linh thế giới, đại bộ phận phân phối cho những người khác, một bộ phận còn lại tàng trữ tại Lạc Trần Kiếm Tông, phòng khi hữu

sự.

Khôi Lỗi chiến hạm có chiến lực tuy không được tốt lắm, nhưng là trên đó có bố trí một cái trận pháp không gian thạch có thể dùng để "xuyên qua không gian", chỉ cần kích phát ra năng lượng không gian thạch liền có thể tiến hành xuyên thẳng qua không gian.

Tiến hành "xuyên không gian" tại trong tinh không so với trong Chân Linh thế giới thi nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Chân Linh thế giới có khả năng là một thế giới nhân tạo, cho nên, cả không gian của nó cũng là do mô phỏng ra, nhìn nhu huyền ảo vô cùng nhung kỳ thật đến cùng cũng không bằng đuợc vũ trụ huyền bí thực sự này.

Khoang cửa thuyền mở ra, Diệp Trần đi vào.

Lối vào Khôi Lỗi chiến hạm là một cái phòng lái to lớn sáng ngời, phía trước phòng lái có đặt hơn mười khối thủy tinh, nếu nhìn xuyên qua khối thủy tinh này, người bên trong có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài, nhưng người từ bên ngoài lại không thấy được bên trong này, ngay cả Linh Hồn Lực cũng không có biện pháp xâm nhập. Toàn bộ Khôi Lỗi chiến hạm được bố trí vô số trận pháp, có "xuyên không gian" trận pháp, có “cường hóa” trận pháp, “ngăn cách Linh Hồn Lực” trận pháp, “năng lượng tuần hoàn” trận pháp, “phòng ngự” trận pháp, tất cả trận pháp lớn nhỏ đều đếm không hết, không khoa trương mà nói thì giá trị mỗi chiếc Khôi Lỗi chiến hạm tuyệt đối là kinh người, không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả là có thể mua được."Khởi động chiến hạm, tiến về phía trước bằng tốc độ cao nhất cho ta."

Tại trong trung ương phòng lái là một cây cột sắt cao chừng một thước, trên đỉnh cột sắt có khảm nạm lấy một quả Thủy Tinh cầu nhỏ, cái Thủy Tinh cầu này tựu chính là hạch tâm Khôi Lỗi chiến hạm, có thể khống chế toàn bộ Khôi Lỗi chiến hạm, nhất định phải lạc ấn Linh Hồn Ấn Ký của chính mình vào trên nó, sau đó thông qua Linh Hồn Ấn Ký mới có thể điều khiển Khôi Lỗi chiến hạm ở mức độ lớn nhất.

Vù vù vù!

Ở phần đuôi hai bên cùng của Khôi Lỗi chiến hạm, hơn mười cái nắp được mở ra rồi phun trào ra hỏa diễm màu xanh da trời, sau khi dừng lại một chút, Khôi Lỗi chiến hạm khổng lồ tiến hết tốc độ về phía trước .

"Xem ra ở bên trong “không gian đồ” này được ghi chép số lượng tinh tú có hạn chế,

không phải bất kỳ tinh tú nào cũng đều được ghi chép lên đó.”

Hào quang trên Thủy Tinh cầu lưu chuyển không ngừng, phía trên xuất hiện một đạo màn sáng, mỗi lần màn sáng lóe lên chính là báo hiệu có những khỏa tinh tú lập loè cách nơi đó không xa. Gần nhất vào lúc này là một khỏa hỏa hồng sắc tinh tú, cái khỏa tinh tú này nhìn như là gần đây nhất nhưng kỳ thật lại cách đó không biết bao nhiêu xa. Dù sao, đối với các tinh tú trong tinh không mà dùng con số để hình dung khoảng cách giữa chúng là không có ý nghĩa rồi, hàng tỉ ức cũng đều không ngớt, rất rõ ràng, cái khỏa hỏa hồng sắc tinh tú này chính là một trong những tinh tú trọng yếu, vì vậy mới có thể được ghi chép lên “không gian đồ”, mà khoảng cách ở giữa chiến hạm và tinh tú này, căn cứ vào biểu hiện khắc độ là chín mươi vạn năm ánh sáng.

"Trước hết ta đi đến cái khỏa tinh tú gọi là Hỏa Điểu này a!"

Diệp Trần điểm ngón tay tại bên trên hỏa hồng tinh tú một cái.

Chỉ chốc lát sau công phu, Khôi Lỗi chiến hạm bắt đầu gia tốc để tiến hành "xuyên không gian".

"Dùng không gian thạch liên tiếp tiến hành xuyên thẳng qua cho ta."

Thông qua Linh Hồn Ấn Ký, Diệp Trần phát ra chỉ lệnh.

"Bắt đầu tiến hành xuyên qua không gian, mười, chín, tám, bảy,..., ba, hai, một!"

Thanh âm giống như máy móc vang lên, sau đó Khôi Lỗi chiến hạm chấn động mạnh một cái rồi tiến vào đến bên trong một cái không gian hỗn

độn và lạ lẫm.

"Quả nhiên, tại đây mới thật sự là hư không, còn hư không của Chân Linh thế giới thì bất quá chỉ là thứ mô phỏng tượng trưng mà thôi."

r 9

Không biêt đã qua bao nhiêu năm tháng xuyên thăng trong hư không.

Lúc đi ra lần nữa, căn cứ vào khắc độ, Diệp Trần phát hiện Khôi Lỗi chiến hạm đã đi được 30 vạn năm ánh sáng, mà thời gian chỉ mới đi qua một năm.

"Thật sự quá là nhanh, thời gian một năm mà đã đi tới 30 vạn năm ánh sáng!"

Cái tốc độ này dọa Diệp Trần đến nhảy dựng lên, bất quá ngẫm lại, vũ trụ là cực lớn nên điểm tốc độ ấy tựa hồ lại không coi vào đâu, nếu không nói là quá chậm, chờ đến được Hỏa Điểu tinh thì nói không chừng đã đi qua hơn mấy trăm ngàn năm.

Thời gian dài nhất mà chiếc Khôi Lỗi chiến hạm này có thể xuyên thẳng qua hư không là một năm, sau một năm này, cần phải có một tháng để súc tích đủ năng lượng mới có thể lần thứ hai xuyên thẳng qua, nếu liên tục xuyên không gian hội sẽ làm cho "xuyên không gian" trận pháp bị sụp đổ, bộ phận đáng giá nhất của Khôi Lỗi chiến hạm bị hủy hoại.

Cho nên, một thời gian ngắn kế tiếp, Khôi Lỗi chiến hạm đều là tại trong tinh không phi hành rất chậm chạp.

"Ồ, đó không phải là Khôi Lỗi chiến hạm của Ma tộc chúng ta sao?"

Phía trước, một chiếc Khôi Lỗi chiến hạm cỡ nhỏ đang tiến đến, chiếc Khôi Lỗi chiến hạm này chỉ dài chừng trăm thước, nhưng là nếu so với Khôi Lỗi chiến hạm của Diệp Trần thì xa hoa hơn rất nhiều.

Bên trong Khôi Lỗi chiến hạm là hai gã Ma Vương Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên Cảnh giới cùng sáu gã Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên Ma Vương, mục đích lần này của bọn hắn là đi đến Chân Linh thế giới.

Là bọn hắn đến để thay ca cho những tên kia.

"Bên trong là vị Ma Vương nào của Ma tộc ta? Ngài hãy đi ra để mọi người diện

kiến." Trong đó một gã Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên Cảnh giới Ma Vương quát lên.

Diệp Trần chợt biến sắc, thiếu chút nữa đã quên mất, Khôi Lỗi chiến hạm của Ma tộc cùng Tà Linh tộc có đôi chút khác nhau, nói một cách khác, tại hình dáng bên ngoài thì Khôi Lỗi chiến hạm của từng chủng tộc đều không giống nhau, nếu mình nghênh ngang dùng Ma tộc Khôi Lỗi chiến hạm tiến về Hỏa Điểu tinh phía trước, nói không chừng lập tức sẽ bị đại lượng Ma Vương đuổi giết.

"Xem ra, về sau phải dùng một Khôi Lỗi chiến hạm Ma tộc nhỏ hơn, hiện tại ta không cách nào cùng chống lại cả Ma tộc được."

Lập tức thu hồi Khôi Lỗi chiến hạm, thân hình Diệp Trần lóe lên, hướng phía phương xa bay vụt đi.

"Không phải người của Ma tộc ta, mau truy bắt."

Tám gã Ma Vương Cái này nổi giận, nhân loại mà lại dám giết ma tộc để chiếm lấy Khôi Lỗi chiến hạm, quả thực là không biết sống chết.

Bất quá rất nhanh, bọn hắn cũng chỉ có đường hai mặt nhìn nhau, bằng vào tốc độ của Khôi Lỗi chiến hạm bọn hắn, rõ ràng là đuổi theo không kịp đối phương, về phần "xuyên không gian", đây không phải là dùng để truy bắt người, bằng không, chỉ một lần “xuyên không gian” nói không chừng đã đến chỗ thật xa rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1266: Lam Diệp Gia Tộc, Lam Hân Nhi

Tinh quang óng ánh nhưng cũng đầy thâm thúy mộng ảo.

Tại trong không gian tinh không này, những vì sao tinh tú cũng giống như những bá tánh của toàn bộ thế giới này vậy, chính vì có sự tồn tại của chúng mà tinh không mới không có vẻ tịch liêu hay âm u đầy tử khí, làm cho thế giới này như có thêm một loại sinh cơ cùng mỹ lệ mà khó có thể diễn tả bằng ngôn từ.

Phương xa, một chiếc khôi lỗi chiến hạm màu xanh lam bay nhanh đến, đây là một chiếc khôi lỗi chiến hạm dài hơn ba trăm mét, đường nét chiến hạm vô cùng bóng loáng từ đầu tới đuôi mà không có một tia trở ngại nào, thoáng nhìn qua sẽ phát hiện có lưu quang màu xanh lam theo thân chiến hạm chợt lóe lên, lộ ra phong mang cao quý bên trong.

Mà ở hai bên thân chiến hạm, phân biệt có hai mảnh Diệp tử đồ án màu xanh lam.

Nếu là có người hiểu việc ở chỗ này thì nhất định sẽ nhận ra, đây là một chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ trung có giá trị cao gấp năm mươi lần so với Vương Cấp chiến hạm cỡ trung bình thường, và gấp mười lần so với Vương cấp chiến hạm loại cỡ lớn bình thường. Lồng phòng hộ của nó có thể chống lại Vương giả Sinh Tử Cảnh Tứ Trọng Thiên cảnh Giới liên tục oanh kích, còn đối với công kích của Sinh Tử Cảnh Ngũ Trọng Thiên thì cũng có thể sống sót qua một quãng thời gian.

Bên trong phòng điều khiển phía trước chiến hạm, một nam một nữ đang đứng ở nơi đó nhìn xuyên thấu qua thủy tinh ngắm tinh không.

Người nữ nhân có niên kỷ chừng hơn ba mươi tuổi, nàng có một mái tóc

dài xanh biếc, khuôn mặt xinh đẹp, mũi thẳng tắp, vóc người của nàng nhìn qua có điểm gầy yếu, còn sắc mặt mang theo một tia trắng xám không bình thường, dáng vẻ tựa hồ như vừa mới qua khỏi một cơn bệnh nặng. Còn nam nhân là một lão giả tóc đen, hắn không cùng đứng sóng vai với nữ tử mà là đứng sau nàng một bước.

"Lâm bá, lần này chúng ta đi ra ngoài thời gian dài chừng bao lâu?."

Nữ tử hỏi.

"Nhị tiểu thư, đại khái chừng năm năm đi!" Lão giả tóc đen mở miệng nói.

"Như thế cũng bằng với chuyến đi trước là năm năm, cũng còn tốt, thời gian năm năm cũng không uổng phí, bên trong Hắc Tử Bí Cảnh quả nhiên có Hoàn Hồn quả, có cái hoàn hồn quả này thì tỷ tỷ liền có thể phục hồi như cũ rồi."

Nữ tử lộ ra vẻ tươi cười.

"Đúng vậy, bằng vào thiên phú của Đại tiểu thư thì nàng hoàn toàn có thể sớm trùng kích từ Ngũ Trọng lên Lục Trọng Sinh Tử Cảnh, thậm chí là Thất Trọng Thiên cảnh giới, trở thành nhân vật Đế hoàng đầu tiên trong Lam Diệp gia tộc ta suốt mấy ngàn năm qua có Thất Trọng Thiên Cảnh giới, khi đó tại trên Hỏa Điểu Tinh, Lam Diệp gia tộc ta sẽ trở thành là đệ nhất gia tộc."

Nói tới nữ tử tỷ tỷ, lão giả tóc đen cũng không khỏi thật tình than thở.

"Tỷ tỷ kỳ tài ngút trời, đứng thứ 2 trong thập đại nhân tài của Hỏa Điểu Tinh, năm nay bất quá chỉ bốn mươi hai tuổi mà đã đạt đến Sinh Tử Cảnh Tứ Trọng thiên cảnh giới, ta và tỷ so ra kém xa, tỷ cũng vì gia tộc mình mà bỏ ra quá nhiều thứ rồi, lần này càng là suýt bỏ mình nữa, ta hy vọng cỡ nào cũng phải giúp tỷ một tay."

"Nhị tiểu thư, cô cũng không nên tự phụ mà bỏ phí thời gian, tại năm ba

mươi tám tuổi mà cô đã tu luyện tới Sinh Tử Cảnh Nhị Trọng thiên cảnh giới cũng đã là cực kỳ khó có được, khiếm khuyết bất quá chỉ là kinh nghiệm sinh tử trận mạc thôi."

Trong nội tâm, lão giả tóc đen cũng không cho là Nhị tiểu thư so với Đại tiểu thư kém hơn bao nhiêu, bất đồng duy nhất chính là Đại tiểu thư thật mạnh mẽ, còn Nhị tiểu thư lại quá mức thiện lương, không thích tranh đấu.

Kétttt.

Cửa phòng điều khiển mở ra, một người trẻ tuổi trên người mặc y phục hoả hồng sắc đi đến "Hân nhi, lại cùng Lâm bá tán gẫu cái gì đây? Đến đại sảnh uống một chén đi!"

Nữ tử tên Hân nhi nhíu nhíu mày, cái người trẻ tuổi có y phục hoả hồng này chính là người kế thừa Hỏa Điểu gia tộc của Hỏa Điểu Tinh, được gọi là Hỏa Điểu Công Tử, thực lực rất đáng sợ, là người đứng thứ 5 trong thập đại thiên tài của Hỏa Điểu Tinh, năm nay mới bốn mươi tuổi, cũng đã tu luyện tới Sinh Tử Cảnh Tam trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, nếu có thể tiến vào Tứ Trọng thiên thì xếp hạng nhất định là vị trí thứ ba, chỉ có cao chớ không thấp hơn.

Năm năm trước, bởi vì số lượng vương giả Lam Diệp gia tộc không đủ nên khi đi tới địa phương Hắc Tử Bí Cảnh đầy nguy hiểm, đã phải thuê một nhóm vương giả, mà Hỏa Điểu Công Tử khi đó cũng gia nhập vào nhóm người này. Những người sáng suốt đều nhìn ra được, Hỏa Điểu Công Tử này đối với Nhị tiểu thư lam Hân nhi của Lam Diệp gia tộc rất có hứng thú, cơ hội khó có được như vậy sao lại buông tha chứ.

Lão giả tóc đen trên mặt có chút không vui, nói: "Hỏa Điểu Công Tử, Nhị tiểu thư nhà ta đã quá mức mệt mỏi rồi, sẽ không cùng ngươi uống rượu đâu, lần sau có tiến vào phòng điều khiển, mong rằng nên gõ cửa một thoáng một cái."

"Ha ha, dưới tình thế cấp bách, ta ngược lại thật ra đã quên."

Hỏa Điểu Công Tử tròng mắt hơi híp lại kèm theo một tia sắc lạnh, Lâm bá này năm lần bảy lượt nói năng lỗ mãng đối với hắn, thực sự có thể nghĩ, nếu không phải vì tu vi đối phương cao tới Sinh Tử Cảnh Ngũ Trọng thiên, là đệ nhất cao thủ trên chiếc chiến hạm này thì hắn đã cho đối phương một bài học rồi, bỏ qua là chuyện rất không bình thường, dù có lợi hại hơn nữa thì đối phương bất quá chỉ là một hạ nhân mà thôi.

"Hỏa Điểu Công Tử, thật xin lỗi, ngày hôm nay Hân nhi thực sự không có tâm tình nào để uống rượu, ngày khác vậy!"

Lam Hân nhi từ chối khéo lời mời.

"Tốt lắm, vậy hi vọng lần sau Hân nhi không từ chối ta, dù sao ta và nàng cũng đã đồng sinh cộng tử suốt năm năm qua, nhân sinh lại có được bao nhiêu cái năm năm như vậy chứ."

Rời khỏi phòng điều khiển, Hỏa Điểu Công Tử thuận lợi bước qua khỏi cửa máy.

"Hừ!"

Thấy Hỏa Điểu Công Tử đã rời khỏi, Lâm bá hừ lạnh một tiếng, đối với lam Hân nhi nói: "Nhị tiểu thư, có đôi khi, cô nên cường ngạnh hơn một chút, không nên để bị người khác nắm mũi dẫn đi như vậy, về điểm này, Đại tiểu thư làm tốt hơn so với cô nhiều đấy."

"Tỷ tỷ dù sao cũng là tỷ tỷ, ta là ta, huống hồ ở giữa năm năm này, hắn xác thực đã giúp chúng ta không ít việc." Lam Hân nhi nói, ánh mắt lần thứ hai nhìn ra phía tinh không, vũ trụ tinh không là cảnh sắc mà nàng thích nhất, cũng chỉ có thời điểm mà khôi lỗi chiến hạm không cách nào xuyên không gian thì mới có thể nhìn thấy lâu dài được.

Ừm?

Tựa hồ đã nhận ra cái gì đó, đôi mắt màu xanh lam của Lam Hân nhi càng thêm thâm thúy hơn, nhìn xuyên thấu qua thủy tinh, nàng đã thấy một

tia lưu quang đang chạy như bay về hướng bên này.

"Có người đến kìa."

Lam Hân nhi mở miệng nói.

"Thế nào?"

Thực lực Lâm bá tuy rằng so với lam Hân nhi cường đại hơn rất nhiều lần, nhưng nếu không có thị lực của nàng thì linh hồn lực của lão cũng không cách nào phóng xạ đi ra ngoài với khoảng cách quá mức xa như vậy.

"Một người đang hướng về bên này bay đến."

"Cẩn trọng có người đang tiến đến gần thuyền, người của Lam Diệp gia tộc nghe lệnh, khôi lỗi pháo chuẩn bị tích trữ năng lượng." âm thanh Lâm bá thông qua thủy tinh cầu tại trung ương phòng điều khiển truyền đi ra ngoài.

"Vâng!"

Bên hông chiến hạm Màu xanh lam, hơn mười cái môn khôi lỗi pháo được kéo đưa ra ngoài, với tư cách là Thiên vương cấp chiến hạm, những khôi lỗi pháo này tất nhiên có thể đánh giết cả vương giả Sinh Tử Cảnh Tam trọng thiên cảnh giới, thời gian súc tích đầy đủ, thậm chí có thể bắn trọng thương Sinh Tử Cảnh Tứ trọng thiên vương giả. Đương nhiên, đây là dưới tình huống đối phương đứng bất động, cho nên cần sớm dự trữ năng lượng để bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra công kích.

Sau khi bỏ rơi chiến hạm ma tộc, Diệp Trần tiếp tục phi hành suốt một ngày một đêm, tận lực lệch khỏi quỹ đạo trước kia, ngày hôm đó, hắn thi triển ra linh hồn chi nhãn hướng bốn phương tám hướng dò xét, sau khi tu luyện được nguyên thần bí pháp, linh hồn chi nhãn của Diệp Trần đã có thể nhìn thấy mọi sự vật trong khoảng cách hai tỉ dặm, rất nhanh, một chiếc khôi lỗi chiến hạm màu xanh lam rơi vào trong tầm mắt hắn.

Chiếc khôi lỗi chiến hạm này có đẳng cấp tựa hồ không hề thua kém

chiếc Ma tộc chiến hạm loại nhỏ kia, so về hình thể thì lại càng lớn hơn mấy lần, hai bên thân chiến hạm có Lam Diệp đồ án, đoán chừng chính là một cái huy hiệu gia tộc bởi bản thân chiến hạm Ma tộc không hề lộ ra ngoài ánh sáng, Diệp Trần liền dự định bước lên chiếc thuyền đang đi cùng hướng này, cùng lắm thì nộp một ít lộ phí.

Quyết định như vậy, Diệp Trần hướng về phía chiến hạm màu xanh lam bay đi với tốc độ phát huy chừng sáu, bảy thành, hắn cũg không muốn làm quá mức kinh thế hãi tục mà bị người khác kiêng kỵ.

Bên ngoài vạn dặm, Diệp Trần ngừng lại, đầu tiên, ánh mắt của hắn nhìn lướt qua một đám hơn mười cái khôi lỗi pháo trên mặt ngoài của chiến hạm, chợt rơi vào khối thủy tinh màu xanh lam trên chiến hạm.

"Các hạ là người phương nào, có chuyện gì mà đến gần chúng ta như vậy?"

Một thanh âm già nua truyền tới.

"Tại hạ tên Diệp Trần, dự định đi đến Hỏa Điểu Tinh, không biết các hạ có thể đưa ta đi một đoạn đường được không, đương nhiên, lộ phí Diệp mỗ sẽ chi trả đầy đủ cho các hạ." Diệp Trần không nói quá nhiều, cuộc đối thoại càng ít càng tốt, nói càng nhiều sẽ bị người ta vạch trần ý định, tuy rằng hắn cũng chẳng có cái bí mật gì mà dấu không để cho ai biết.

"Không được, chúng ta không đi Hỏa Điểu Tinh!"

Đối phương từ chối.

Có hơi thất vọng, bất quá Diệp Trần không từ bỏ ý định, "Nơi này còn cách Hỏa Điểu Tinh đến mấy trăm ngàn năm ánh sáng, nếu chính ta bay qua chỉ sợ phải mất vô số năm, các hạ yên tâm, tu vi của ta chỉ là Sinh Tử Cảnh Tam Trọng cảnh giới, đối với các hạ là không có uy hiếp gì, lộ phí chỉ cần không phải quá bất hợp lí thì ta đều có thể tiếp thu."

Chiếc chiến hạm màu xanh lam cao quý mạnh mẽ này, hiển nhiên đến từ

một đại gia tộc nào đó, Diệp Trần không tin, bên trong có không ít cao thủ Sinh Tử Cảnh Tam trọng thiên.

"Lâm bá, để hắn lên đây đi! Ta thấy hắn cũng không giống loại người xấu, hơn nữa nơi này cách Hỏa Điểu Tinh xác thực quá xa, bỏ một mình hắn ở nơi này, chung quy có điểm không thích hợp."

Đôi mắt đẹp của Lam Hân nhi nhìn về phía Lâm bá.

Lâm bá cười khổ một tiếng, Nhị tiểu thư này quá thiện lương, người xấu người tốt, chỉ có thể sử dụng con mắt mà có thể nhìn ra được sao? Nếu là có thể nhìn ra thì thế giới này cũng sẽ không có nhiều người hay ra vẻ đạo mạo như vậy.

"Được rồi, bất quá lộ phí nhất định phải thu, chúng ta không phải làm từ thiện ah."

Lâm bá đáp ứng, Diệp Trần có tu vi Sinh Tử Cảnh Tam Trọng thiên cảnh giới, xác thực là không có uy hiếp quá to lớn, Tam Trọng Thiên sđối với một người trẻ tuổi mà nói cũng là rất thần kỳ, bất quá ngay cả Hỏa Điểu Công Tử cũng không dám ở trước mặt hắn làm càn, dù cho người trẻ tuổi này có thể lợi hại hơn đi nữa thì đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì, nếu đối phương dám có điều gì manh động, hắn sẽ lập tức hạ sát ngay, sẽ không có chuyện lòng dạ mềm yếu đâu.

" Nhị tiểu thư nhà ta hảo tâm đáp ứng đưa ngươi đến Hỏa Điểu Tinh, lên đây đi!"

Lâm bá lên tiếng nói.

"Đa tạ!" Ôm quyền, Diệp Trần hướng về phía chiến hạm màu xanh lam bay đi.

Cửa máy từ từ mở ra, một nam một nữ đang đứng ở đó, nam nhân chính là lão giả tóc đen, hẳn là người vừa nãy nói chuyện, còn nữ tử có mái tóc màu xanh, khuôn mặt xinh đẹp chính là Nhị tiểu thư nhà hắn.

"Đa tạ vị Nhị tiểu thư này." Diệp Trần lần thứ hai ôm quyền cảm tạ rồi chợt tiến vào trong chiến hạm.

Cửa khoang đóng lại.

Lâm bá nói: "Nơi này cách Hỏa Điểu Tinh có 600 ngàn năm ánh sáng, cứ 10 ngàn năm ánh sáng ta thu ngươi 10 khối nguyên thạch được rồi, tổng cộng 600 nguyên thạch."

"Lâm bá!"

Lam Hân nhi sợ hết hồn, 600 nguyên thạch, đây cũng không phải là một con số nhỏ, ở tình huống bình thường, 600 ngàn năm ánh sáng, chỉ cần thu 120 khối nguyên thạch là tốt rồi.

"Được."

Diệp Trần một lời đáp ứng luôn, từ linh giới trữ vậy lấy ra 600 khối tinh thể có màu sắc hỗn độn đưa cho đối phương.

Nguyên thạch chính là tiền tệ của ngoại giới, ẩn chứa năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, bất luận là chủng tộc nào cũng có thể hấp thu luyện hóa, nếu đơn thuần lấy năng lượng để tính toán thì một khối nguyên thạch sẽ tương đương với 10 ngàn khối cực phẩm linh thạch, nhưng giá trị ít nhất cũng cao hơn cực phẩm linh thạch gấp mấy vạn lần, sở dĩ Diệp Trần có được nguyên thạch là vì chúng chính là năng lượng hoạt động của khôi lỗi chiến hạm, mỗi một chiếc khôi lỗi chiến hạm đều có dự trữ đến trên mấy trăm khối nguyên thạch, trên người hắn tổng cộng có đến mấy vạn khối nguyên thạch như vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1267: Hỏa Điểu Công Tử

"Xem ra, ngươi rất giàu có."

Lâm bá thật ra là rao giá trên trời để sau đó đợi cho đối phương mặc cả, 300 khối nguyên thạch là điểm mấu chốt của hắn, thế nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Trần đã đáp ứng mà không chút lựa chọn, hắn nào biết rằng, Diệp Trần đối với nguyên thạch căn bản không có chút khái niệm, hắn cho rằng lộ trình một vạn năm ánh sáng bằng mười khối nguyên thạch là chuyện bình thường, có nhiều hơn nữa cũng đáng.

Thu tiền của người ta rồi, tự nhiên sắc mặt cũng đổi khác, Lâm bá nói: "Trên Lam Diệp hào còn có một gian phòng sang trọng, ngươi có thể ở chỗ đó, mặt khác, mỹ tửu mỹ thực có sẵn trong đại sảnh, ngươi cũng có thể thỏa thích hưởng dụng, nếu ngươi cảm thấy khẩu vị không phù hợp thì có thể cho đầu bếp dựa theo phân phó của ngươi mà làm, đảm bảo ngươi sẽ thoả mấn ah."

Tác dụng lớn nhất của Khôi lỗi chiến hạm là dùng để phi hành, tiếp theo đó chính là dùng để nghỉ ngơi, vũ trụ tinh không mênh mông vô tận, nếu không có khôi lỗi chiến hạm mà phải tự thân phi hành thì cho dù có bay cả đời cũng không đến được nơi muốn đến, mà khi đã có khôi lỗi chiến hạm thì liền có thể vừa phi hành vừa tu luyện, lúc nhàn rỗi còn có thể ngồi trong đại sảnh uống chút rượu, thưởng thức chút mỹ thực.

"Diệp công tử, làm sao mà ngươi lại lưu lạc đến nơi này?" Trong lúc Lâm bá cùng Diệp Trần nói chuyện thì Lam Hân Nhi đánh giá cẩn thận về Diệp Trần, Diệp Trần thoạt nhìn còn rất trẻ, ít nhất là theo dáng vẻ bên ngoài, nếu so với Hỏa Điểu công tử thì muốn trẻ hơn một hai tuổi, dáng vẻ chừng hai mươi tuổi mà thôi, hắn một thân áo lam không nhiễm bụi trần thế, bên hông mang theo một thanh bảo kiếm, bảo kiếm dù chưa ra khỏi vỏ

những cũng có thể làm cho người ta gặp phải một loại cảm giác phong mang nội liễm, lại nhìn vào tướng mạo sẽ thấy hắn rất thanh tú tuấn dật, sắc mặt trắng hồng, ánh mắt trong sáng thanh tịnh như mặt hồ nhưng lại là sâu thẳm đến không lường được. Chỉ nhìn từ bề ngoài, Diệp Trần không tính là tuyệt thế mỹ nam tử, nhưng bất quá luận về khí chất thì từ trước tới nay Lam Hân Nhi chưa từng thấy ai ưu tú hơn so với hắn.

Diệp Trần cũng không muốn lừa gạt đối phương, nói: "Ta từ một chỗ rất xa tới đây, có ý định đi đến Hỏa Điểu Tinh một chuyến, còn đến để làm gì thì ta cũng có do riêng mà

không muốn nhắc đến nhiều."

Lam Hân Nhi gật gật đầu, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nếu như đối phương không muốn nói thì nàng cũng sẽ không miễn cưỡng, "Vừa rồi Lâm bá vì cẩn thận cho nên đã lừa ngươi, địa phương mà chúng ta muốn đi cũng là Hỏa Điểu Tinh đấy."

"Nếu như tiện đường như vậy thật tốt quá, e là không tiện đường thì ta đã làm phiền các vị rồi."

Đối phương chịu cho minh lên chiến hạm, Diệp Trần đã cảm thấy mỹ mãn, về phần khác đều không quan trọng.

Trong gian phòng sang trọng trên Lam Diệp hào, hoàn toàn chính xác là vô cùng xa hoa, không gian cũng đủ lớn, bên trong đó thậm chí còn có một cái hồ tắm cực lớn nữa, có thể ngâm mình ở bên trong, mà đối diện hồ tắm chính là một mặt thủy tinh có diện tích chừng năm mét vuông. Xuyên thấu qua thủy tinh có thể chứng kiến tinh không phía ngoài, vừa ngâm mình tắm táp vừa ngắm nhìn tinh không, đây có thể nói là hưởng thụ.

Sau khi tắm xong, Diệp Trần bắt đầu tu luyện.

Không gấp trùng kích lên Tứ trọng thiên cảnh giới, hiện tại trùng kích tuy có xác xuất thành công nhất định nhưng sẽ để cho Đạo Môn không chịu

nổi gánh nặng. Đến lúc trùng kích lên ngũ trọng thiên thì sẽ bị triệt để tan vỡ, mỗi một lần trùng kích cảnh giới đều phải đem Đạo Môn cô đọng vô cùng vững chắc. Sau khi cùng Cự Ma Đe đánh một trận, Diệp Trần đã mạo hiểm trùng kích Sinh Tử cảnh tam trọng thiên khiến cho Đạo Môn sinh ra một chút vết rách, tuy cũng không rõ ràng nhưng dù sao cũng đã xuất hiện rồi, không thể bỏ qua tai hoạ tiềm ẩn này được.

Cho nên, một đoạn thời gian rất dài kế tiếp cũng không thể trùng kích lên tứ trọng thiên cảnh giới, chỉ có đem Đạo Môn cô đọng đến mức độ vô cùng chắc chắn thì mới có thể bắt đầu bước tiếp theo.

Bất quá, cảnh giới tuy không thể tăng lên nhưng không có nghĩa là thực lực không thể tăng lên.

Thu Thủy Kiếm Quyết thức thứ tư 'Thu Thủy' có thể sáng tạo ra là vì Kim chi áo nghĩa cùng Thủy chi áo nghĩa đều đã viên mãn, nhưng vẫn còn chưa triệt để dung hợp. Để có thể dung hợp hai môn viên mãn áo nghĩa này thì khó hem rất nhiều so với trong tưởng tượng, mà một khi thành công, uy lực sẽ gia tăng gấp bội, hoàn toàn không kém gì Thuỷ Hoả vô tình hiện nay.

Chấn Kiếm Quyết đệ tam thức Thiên Tuyệt Kiếm, qua một năm này đã có tiến bộ nhảy vọt, theo Kim chi áo nghĩa viên mãn, chỉ cần Thổ chi áo nghĩa cũng viên mãn thì Thiên Tuyệt Kiếm sẽ xuất hiện biến hóa thoát thai hoán cốt, dưới một kiếm này, bất kỳ vật gì cũng có thể bị chấn nát bấy, đây là kiếm chiêu mà hắn thích nhất, bất cứ trong trường hợp nào cũng đều có tác dụng thuận lợi.

Mà trước mắt, hai đại kiếm chiêu lớn nhất của Diệp Trần là Thuỷ Hoả Vô Tình cùng Siếp Na Huy Hoàng.... !

Thuỷ Hoả Vô Tình có ẩn chứa Thủy chi áo nghĩa cùng Hỏa chi áo nghĩa, Thủy áo nghĩa thì đã viên mãn rồi, còn Hỏa áo nghĩa chỉ mới là đại thành cảnh giới, tuy có sự mất cân đối nhưng uy lực ngược lại đăng tăng lên rất nhiều. Điều hắn cần phải làm là đem Hỏa chi áo nghĩa tìm hiểu đến viên mãn cảnh giới, đến lúc đó, Thuỷ Hoả Vô Tình mới thật sự là Thuỷ Hoả Vô Tình,

so với đỉnh giai áo nghĩa kiếm pháp bình thường sẽ lợi hại hơn gấp mấy lần, thậm chí gấp 10 lần, dưới một kiếm này, vạn vật sẽ bị thiêu rụi, là sát chiêu có tính chất huỷ diệt.

về phần Siếp Na Huy Hoàng thì hết sức đặc thù, cái kiếm chiêu này có ẩn chứa chính là không gian áo nghĩa, thế nhưng không gian áo nghĩa của Diệp Trần mới chỉ đạt bảy thành cảnh giới, thế nhưng uy lực phát huy ra rõ ràng lớn hơn so với Thuỷ Hoả Vô Tình, bởi vậy có thể thấy được, Không gian áo nghĩa được xưng tụng với tư cách là một trong các áo nghĩa mạnh nhất cũng không phải là không có đạo lý. Nếu không gian áo nghĩa của Diệp Trần có thể đạt tới tám thành cảnh giới hay chín thành cảnh giới thì uy năng Siếp Na Huy Hoàng đến tột cùng mạnh đến cỡ nào thì quả thực không thể tưởng tượng được.

Bất quá Diệp Trần vẫn đang cảm thấy, mặc dù chỉ ẩn chứa bảy thành không gian áo nghĩa nhưng Siếp Na Huy Hoàng như trước vẫn còn có rất nhiều tiềm lực chưa được khai thác hết, tựu giống với một thanh sắt thường vậy, nó đối với một Chú Kiếm Sư

bình thường chỉ có thể chế tác nó thành một thanh thiết kiếm bình thường, nhưng nếu qua tay một Chú Kiếm Sư nổi danh thì nó lại có thể được chế tạo thành một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn. Không gian áo nghĩa không giống với các áo nghĩa khác, nó giống như một địa phương cần được khai thác rất nhiều và sâu rộng, không thể một mặt chỉ muốn tăng không gian áo nghĩa lên, mà còn cần phải đem năng lực tiềm ấn của không gian áo nghĩa khai thác sâu hơn, một khi trụ cột vững chắc thì về sau mới có thể tiến xa hơn.

"Một tháng thời gian đã đến, tiến hành "Xuyên qua không gian" !"

Trong phòng điều khiển, Lam Hân Nhi thông qua linh hồn ấn ký điều khiển Lam Diệp hào.

Ồ...ô...ô...n...g!

Phía trước Lam Diệp hào chợt xuất hiện một cái vòng xoáy không gian rồi Lam Diệp hào chậm rãi chìm đi vào cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Ngồi ở trên chiến hạm mà tìm hiểu áo nghĩa là không có nhiều hiệu quả, áo nghĩa chính là quy luật vận chuyển của thiên nhiên, cần phải quan sát tự nhiên, hiểu rõ tự nhiên thì mới có thể tiến bộ.

Cho nên Diệp Trần đem mục tiêu đặt vào việc dung hợp áo nghĩa.

Đầu tiên là Thu Thủy Kiếm Quyết thức thứ tư Thu Thủy.

Trong một năm trước, Diệp Trần đối với việc dung hợp Kim chi áo nghĩa cùng Thủy chi áo nghĩa, đã có rất nhiều thể ngộ, chỉ còn kém một bước nhỏ là có thể mở toan được “đạo môn” mà thôi.

Nửa tháng sau, “đạo môn” này cuối cùng cũng đã được mở ra.

Theo Kim chi áo nghĩa cùng Thủy chi áo nghĩa hoàn mỹ dung hợp, Thu Thủy Kiếm chiêu chẳng những uy lực gia tăng lên gấp đôi, hình thái công kích cũng tựa như ảo mộng, làm cho người ta không phân biệt ra thật giả, hư thật, dễ dàng bị biểu hiện hư ảo đánh lừa, nếu như nói uy lực của Thuỷ Hoả Vô Tình thuần túy dùng để phá hoại,

thì như vậy Thu Thủy chính là sát chiêu giết người không thấy máu, hai đại kiếm chiêu này khó mà phân cao thấp, mỗi thứ mỗi vẻ riêng biệt.Sau khi Thu Thủy kiếm chiêu đại công cáo thành, kế tiếp, Diệp Trần đem toàn bộ tâm tư đặt vào Siếp Na Huy Hoàng.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba tháng.

"Đáng tiếc, nơi đây không cách nào thí nghiệm uy năng Siếp Na Huy Hoàng."

Trong vòng ba tháng qua, Diệp Trần đã tiến bộ rất nhiều, tiềm lực Siếp Na Huy Hoàng đã được hắn khai thác thêm một bước nữa, đương nhiên, cái

này chủ yếu là do đã được tích lũy từ một năm trước rồi.

"Đã lâu rồi không vận động, nên đi ra ngoài tản bộ một chút ah."

Ba tháng không đi ra ngoài, Diệp Trần cảm giác thân thể có chút uể oải.

Mở cửa phòng, đi qua một cái hành lang thật dài, Diệp Trần đi vào trong một đại sảnh xa hoa, Lam Diệp hào đại sảnh tọa lạc tại trung ương toàn bộ khôi lỗi chiến hạm, dài đến 5Om, rộng hơn 3 Om, dù là dung nạp mấy trăm người đi nữa cũng sẽ không cảm thấy chật chội. Trong đại sảnh, đèn đuốc sáng trưng, ước chừng có hơn trăm người ở chỗ này đang uống rượu nói chuyện phiếm, khung cảnh tương đối náo nhiệt.

Diệp Trần đi ra cũng không khiến gây chú ý quá lớn, nơi đây, mỗi ngày đều sẽ có người đi vào phòng tu luyện, trái lại, mỗi ngày cũng sẽ có người đi ra ngoài uống chút rượu, tâm sự.

Tìm một chỗ ngồi xuống, rất nhanh, một gã tiểu nhị đã đi tới.

"Xin hỏi ngài muốn uống rượu gì và ăn gì."

Diệp Trần mở thực đơn ra, nói: "Cho ta một lọ cực phẩm tinh thần tửu và một ít đồ nhắm nào đó cũng."

"Đối với cực phẩm thủy thì cần phải trả tiền, một lọ tinh thần tửu là mười khối nguyên thạch." ... !

Bất kỳ vật gì, chỉ cần lên tới cấp độ cực phẩm cũng sẽ không được miễn phí, tại trên Lam Diệp hào này, bọn hắn có thể tùy ý ăn uống mà không cần trả tiền, thế nhưng đối với cực phẩm tửu thủy vẫn là phải trả tiền như thường.

"Đây."

Diệp Trần cũng không quá để ý, đưa cho đối phương mười khối nguyên thạch.

Chỉ chốc lát sau, rượu và thức ăn dâng đủ, Diệp Trần chậm rãi hưởng dụng.

"Hỏa Điểu công tử, chiêu Hỏa Lôi Thần Quyền của ngươi có uy lực thật đúng là to lớn, một quyền liền đánh chết một đầu cực thú đã có linh trí, không ngoa mà nói thì nó cũng đã là Cự Thú Tinh Không tu luyện tới Sinh Tử cảnh Nhị trọng thiên rồi còn gì"

Một chỗ khác trong đại sảnh, hơn mười người Vương giả tại đó đang cười cười nói nói.

"Kỳ thật đầu Tinh Không Cự Thú kia có thực lực cũng không tính là yếu, nếu không phải Hỏa Lôi Thần Quyền của ta lại có tiến bộ thì không nhất định có thể một quyền đánh chết nó đâu."

Một nam tử trẻ tuổi thân vận y phục hồng sắc hỏa diễm khiêm tốn nói.

"Ngươi quá khiêm nhường rồi, Tinh Không Cự Thú bình thường sẽ không có linh trí, nhưng một khi Tinh Không Cự Thú đã có linh trí thì sẽ vô cùng đáng sợ, Sinh Tử cảnh Nhị trọng thiên cảnh giới Tinh Không Cự Thú hoàn toàn có thể so sánh với Sinh Tử cảnh Tam trọng thiên Vương giả, thế nhưng tại trên tay ngươi như trước vẫn sống không qua một quyền."

"Ha ha, mọi người quá đề cao ta rồi, đến đây cùng uống rượu nào."

Người trẻ tuổi kia được gọi là Hỏa Điểu công tử, được nịnh nọt nên hết sức cao hứng

mà liên tục nâng chén.

"Huynh đệ, ngươi vào đây khi nào, ta như thế nào cũng chưa từng thấy qua ngươi?" Diệp Trần bên này, một Vương giả nhìn chừng hơn ba mươi tuổi đi tới, nghi ngờ nói. "Tại hạ mới đến chừng hơn ba tháng trước."

"Thì ra là thế, các hạ hẳn là đi theo đội ngũ thám hiểm và đội ngũ gặp nạn nên không có khôi lỗi chiến hạm để tiếp tục hành trình a?" Loại tình

huống này, trung niên Vương giả đã gặp nhiều, khôi lỗi chiến hạm không phải mỗi người đều có được, chỉ có những đại gia tộc kia hoặc là cường đại Vương giả mới đủ tư cách có được, một khi không có khôi lỗi chiến hạm thì nếu muốn trở về, chỉ có thể lên đi nhờ các chiến hạm thuận đường mà thôi, đương nhiên, không thể thiếu việc giao ra một ít nguyên thạch.

Diệp Trần cười cười cũng không có giải thích.

Chỗ của Hỏa Điểu công tử phát ra thanh âm quá mức huyên náo, trung niên Vương giả cảm khái nói: "Người đó là Hỏa Điểu công tử, năng lực hoàn toàn chính xác khó lường, mới chỉ ở Sinh Tử cảnh Tam trọng thiên đỉnh phong cảnh giới mà đã có chiến lực cực kỳ đáng sợ, ngay cả một đầu Tinh Không Cự Thú tu luyện tới Sinh Tử cảnh Nhị trọng thiên cảnh giới đã có linh trí mà cũng không phải một quyền chi địch của hắn, nghe nói, hắn hoàn toàn có thể chống lại Sinh Tử cảnh Tứ trọng thiên Vương giả."

"Tựa hồ rất lợi hại!"

"Đây là tất nhiên rồi, hắn là một trong thập đại thiên tài thế hệ trẻ tuổi tại Hỏa Điểu Tinh đấy, chủ tu một môn Hỏa Lôi Thần Quyền lợi hại, khó gặp được đối thủ, bất quá ngươi còn trẻ như vậy mà tu vi cảnh giới cũng không kém cỏi Hỏa Điểu công tử, xem ra ngươi cũng là một đại thiên tài đây."

Trung niên Vương giả nhìn Diệp Trần, cười nói.

"Tại hạ chỉ là gặp được may mắn mà thôi." Diệp Trần cười nhạt một tiếng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1268: Húc Dương Kiếm Vương

Trong quá trình cùng đối phương trao đổi, Diệp Trần hữu ý vô ý nghe ngóng được một ít sự tình mà chính mình không biết, dần dần, hắn đại khái hiểu được một ít tình huống của ngoại giới.

Trong vũ trụ mênh mông, đa số các thế giới đều thích hợp để nhân sinh phát triển và tiến hóa, những thế giới này có Cao cấp, cũng có Hạ cấp. Cao cấp thế giới là những nơi có quy tắc đạt tới gần trạng thái hoàn thiện, thực lực và thân thể của cư dân tại đó rất cường đại, còn ở Hạ cấp thế giới thì quy tắc thiếu thốn hoặc tổn hại tương đối nhiều nên càng đến hậu kỳ sẽ bị trói buộc càng lớn, cho nên, muốn tiếp tục phát triển, nhất định phải ly khai khỏi nơi thế giới mình đang sống.

Ngoại trừ phần đông thế giới bên ngoài, trong vũ trụ còn có vài Sinh Mệnh tinh tú, những Sinh Mệnh tinh tú này đều có đường kính vô cùng khổng lồ, cái nhỏ nhất cũng có đường kính trên ngàn vạn dặm trường, cái lớn nhất thì vượt qua ức dặm rất nhẹ nhàng, thậm chí còn có siêu cấp Sinh Mệnh tinh tú cực lớn, rộng đến mấy trăm triệu dặm, thậm chí 1 tỷ dặm.

Bất kể là bên trên Sinh Mệnh tinh tú có đường kính ngàn vạn dặm, hay Sinh Mệnh tinh tú vượt qua 1 tỷ dặm cũng đều có một đặc điểm chung rất riêng biệt, đó chính là năng lượng bài xích cực kỳ nghiêm trọng. Theo phỏng đoán, tại trong hạch tâm của Sinh Mệnh tinh tú hẳn là có một thứ hạch tâm năng lượng được cô đọng đến tình trạng không cách nào tưởng tượng nổi, bất luận kẻ nào dùng năng lượng của mình để so sánh với nó đều như gặp phải thái sơn, không, phải nói cho đúng là như "một con kiến nhìn thấy biển cả" vậy, không đáng để nhắc tới. Cho nên, tại bên ngoài Sinh Mệnh tinh tú, có lẽ ngươi có thể đánh nát một khỏa tinh tú có đường kính mấy vạn dặm, nhưng khi đứng tại thượng diện của Sinh Mệnh tinh tú đó, ngươi có thể đánh nát một tòa Đại Sơn tựu đã coi là không tệ rồi.

Hỏa Điểu tinh là một trong số phần đông Sinh Mệnh tinh tú đó, đường kính của nó lên đến 2700 vạn dặm, tại thượng diện là nơi sinh sống của vô số tánh mạng, có nhân loại, có yêu thú, có Bán Yêu, có Nhân Ma, nhưng bất quá lại không có Ma tộc cùng Tà Linh tộc, hai chủng tộc này có thế lực ngập trời mà lại thập phần bá đạo.

"Thật đúng là khủng bố Sinh Mệnh tinh tú."

Cùng Hỏa Điểu tinh so với chỗ tinh cầu mà Diệp Trần xuyên việt, tựa như một hạt vừng vậy, căn bản không thể so sánh.

Về phần những tinh tú trọng yếu được ghi lại trong Khôi lỗi chiến hạm, đoán chừng chính là các khỏa Sinh Mệnh tinh tú rồi.

Chợt, những âm thanh ồn ào trong đại sảnh tắt đi.

"Lam Hân Nhi tiểu thư đi ra kìa."

"Lam Diệp gia tộc Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư đều là những kiếm khách, kiếm pháp của Đại tiểu thư thì lăng lệ ác liệt bá đạo, có thể nói là vô địch, còn kiếm pháp của Nhị tiểu thư thì mộng ảo hoa lệ, không mang theo một tia sát khí nào, nếu so sánh thì Nhị tiểu thư càng thêm có mị lực, không hổ là một trong năm đại mỹ nữ của Hỏa Điểu tinh."

Lam Hân Nhi vừa ra, lập tức dẫn phát sự chú ý của mọi người.

"Hân Nhi, nàng rốt cục cũng đến rồi, mời ngồi." Hỏa Điểu công tử gặp Lam Hân Nhi đến, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, đứng người lên mời đối phương nhập tọa chỗ bên cạnh mà hắn cố ý dành sẵn cho đối phương.

"Tiểu thư, chỗ ngồi bên này so ra thoải mái dễ chịu hơn ah."

Lâm bá tuyển chọn một chỗ ngồi khác cho Lam Hân Nhi.

"Đa tạ Lâm bá."

Nghe vậy, Lam Hân Nhi ngồi xuống.

Đối với việc này, Hỏa Điểu công tử tuy nhiên oán hận, nhưng cũng biết đúng mực, dùng vào thực lực của hắn tuy có thể chống lại cùng Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên Vương giả bình thường, mà cái bình thường này cũng chỉ là nói một cách tương đối mà thôi, có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên thì ai mà không phải là thiên tài chứ, có lẽ tiến vào được Sinh Tử Cảnh thì không cần phải là thiên tài quá mức cũng có thể thành công, nhưng muốn trùng kích đến tứ trọng thiên thì cần thiết nhất chính là thiên phú tuyệt đối, hắn có thể chống lại Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên Vương giả bình thường, nhưng nếu để cho hắn chống lại Vương giả Tứ Trọng lợi hại một chút thì có điểm miễn cưỡng, chứ đừng nói chi là Lâm bá hay vẫn là một vị đại cao thủ Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên.

Đương nhiên, mặc kệ thực lực hắn có siêu việt Lâm bá hay không, tại trước mặt Lam Hân Nhi, hắn cũng sẽ không làm ra sự tình thất kính như vậy.

Tựa hồ vì hóa giải xấu hổ mà Hỏa Điểu công tử đang gặp phải, một người còn trẻ tuổi ở bên cạnh cười nói: "Lần này hành tẩu đến Hắc Tử Bí Cảnh, kiếm pháp của Hân Nhi tiểu thư có tiến bộ thật kinh người, theo ta thấy, trong số toàn bộ kiếm khách trẻ tuổi ở bên trong Hỏa Điểu tinh, Hân Nhi tiểu thư cho dù không được xếp trong Ngũ đại kiếm khách thì ít nhất cũng là thuộc Thập đại rồi."

"Đúng vậy, Ảo Mộng kiếm pháp của Hân Nhi tiểu thư phiêu miểu vô tung, kiếm thế vô thường, đơn thuần kỹ năng kiếm pháp của nàng xác thực cũng có thể được xếp vào ngũ đại cao thủ rồi, đoán chừng chỉ có Kinh Hồng công tử Kinh Vô Khuyết, Lam Diệp kiếm Lam Đại tiểu thư, Tuyết Nguyệt Công Tử Nguyệt Thiên Ngân, ba người này mới có thể thắng dễ dàng Hân Nhi tiểu thư mà thôi, còn những người khác đều muốn kém hơn một chút."

"Bản thân Hân Nhi cũng tự hiểu, nếu là tỷ thí bình thường thì coi như cũng được, nhưng muốn động thủ thật thì đoán chừng bọn hắn ra ba chiêu hai thức là có thể đánh bại ta." Lam Hân Nhi nhíu mày, nàng không thích bị người khác thổi phồng lên như vậy.

Hỏa Điểu công tử vừa rồi rất xấu hổ, giờ đã khôi phục lại, cười nói: "Hân Nhi không cần khiêm tốn như vậy, theo ta thấy, Nguyệt Thiên Ngân kiếm pháp tuy coi như không tệ nhưng rõ ràng là không bì kịp với sự phiêu dật linh hoạt kỳ ảo của nàng, nếu không phải vì tu vi của nàng hơi thấp thì hắn cũng chưa hẳn là đối thủ của nàng."

"Ha ha, đa tạ vì đã khích lệ, ta còn có chút sự tình, trước tiên xin lỗi các vị vì đã không tiếp các vị thoáng một lúc."

Lam Hân Nhi sở dĩ không thường đi ra là vì không muốn trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, không hi vọng người khác vô tình hay cố ý nịnh nọt mình, bản thân nàng thích cuộc sống yên tĩnh, không có người quấy rầy, lúc nói chuyện phiếm cùng nàng, có thể xem nàng như một người bình thường là tốt rồi.

Đứng dậy rời ghế, Lam Hân Nhi hướng đến chỗ Diệp Trần.

"Không ngại cho ta ngồi ở chỗ này chứ ?."

Lam Hân Nhi mặt mang vẻ mỉm cười.

"Đương nhiên là không ngại rồi, Hân Nhi tiểu thư mời ngồi." Trung niên Vương giả vội vàng nói.

Lam Hân Nhi nhìn về phía Diệp Trần.

"Cứ tự nhiên là tốt rồi." Diệp Trần gật gật đầu.

Ưu nhã ngồi xuống, Lam Hân Nhi nói: "Hình như là suốt ba tháng qua, đây là lần đầu tiên ngươi đi ra đúng không, ngươi thật đúng là khắc khổ ah." Với tư cách là chủ nhân Lam Diệp hào, Lam Hân Nhi đối với mọi tình huống bên trên Lam Diệp hào đều rõ như lòng bàn tay.

"Cũng không tính là khắc khổ, tập mãi rồi thành thói quen thôi mà!"

Diệp Trần xác thực đem việc tu luyện trở thành chuyện bình thường

nhất, nên cũng không nghĩ đó là vất vả.

"Ngươi cũng giống như tỷ tỷ ta vậy, đem tu luyện trở thành mục tiêu duy nhất, những chuyện khác đều chẳng quan tâm đến." Lam Hân Nhi lại để cho người hầu bàn đưa tới một lọ Cực phẩm Lam Diệp tửu, đây là rượu ngon do chính Lam Diệp gia tộc sản xuất, số lượng rất ít ỏi, nàng rót một ly cho Diệp Trần cùng trung niên Vương giả, cũng rót cho mình một chén.

"Mỗi người đều có mục tiêu riêng, ngay cả việc chọn lựa con đường đi cho mình cũng khác nhau, bất quá với ta mà nói, tu luyện là một bộ phận trong cuộc đời, nhưng cũng không phải là thứ duy nhất."

Diệp Trần uống một ngụm Lam Diệp tửu, cảm thấy so với Tinh Thần tửu thì ngon hơn một chút.

"Ha ha, xem ra là ta nói lỡ rồi." Lam Hân Nhi cảm thấy Diệp Trần rất không giống với tất cả người trẻ tuổi mà nàng từng gặp, hắn giống như một đám mây ở cuối chân trời vậy, trông thật an tĩnh và thuần túy, tựa hồ mọi thứ xung quanh đều không thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn, sẽ không để cho hắn sinh ra bất kỳ một điểm gợn sóng nào. Ngồi cùng một chỗ với hắn, nàng mới cảm thấy một ít điều không thoải mái trong thời gian qua dần dần tan thành mây khói, tâm tư trở nên phẳng lặng như mặt hồ, nàng phảng phất cảm thấy được gia tộc Lam Diệp đang không ngừng sinh trưởng, linh hoạt kỳ ảo và thật xinh đẹp.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao nàng lại đi tới chỗ hắn.

"Diệp công tử, ngươi là một gã kiếm khách, tuy ta chưa từng chứng kiến qua kiếm pháp của ngươi, nhưng ta đoán, kiếm pháp của ngươi nhất định rất lợi hại, không biết ngươi có thể giải thích cho ta chút nghi hoặc thoáng một chút được không?." Lam Hân Nhi bỗng nhiên nói.

"Thỉnh giảng ah ?." Diệp Trần ngẩn đầu lên.

"Năm năm trước, Kiếm Ý của ta đã đạt tới Lục giai đỉnh phong, lần này

xuất hành đã trải qua vô số lần chiến đấu, nhưng ta cũng không biết vì sao Kiếm Ý của ta lại không có thêm một tia đề cao nào nữa."

Trước khi tiến về Hắc Tử Bí Cảnh, ngoại trừ việc tìm kiếm Hoàn Hồn quả, kỳ thật cũng là để rèn luyện chính mình.

Diệp Trần đánh giá Lam Hân Nhi, nói: "Lòng của ngươi không đủ kiên định, ngươi còn có do dự, là một kiếm khách, từ trước đến nay ta chưa từng thấy một kiếm khách nào lại không có chút ưa thích tranh đấu như ngươi, cho nên, kỳ thật ta thấy rằng, ngươi không thích hợp để làm một kiếm khách đâu."

"Ách!"

Trung niên Vương giả đang ngồi bên cạnh há hốc mồm, lời nói này Diệp Trần quá mức đả kích người ta rồi, huống chi đây vẫn là một nữ tử.

Lâm bá có chút tức giận, lời nói này của Diệp Trần quá không dễ nghe rồi, tuy nhiên hắn nói không phải không có lý.

Lam Hân Nhi sắc mặt biến hóa mấy lần, cuối cùng cười khổ nói: "Lời nói này của ngươi hoàn toàn giống như tỷ tỷ của ta từng nói vậy, nàng cũng cho rằng ta không thích hợp làm một gã kiếm khách."

"Bất quá, kiếm khách trong nội tâm của ta cùng các ngươi không giống nhau, kiếm, cũng không nhất định phải giết chóc, cũng có thể tự làm mình vui, cái định nghĩa gọi là kiếm khách, bất quá là do hậu nhân tăng thêm vào mà thôi."

Diệp Trần cười cười, "Ngươi biết ý ta nói kiếm khách là cái gì, chỉ là ngươi không muốn thừa nhận mà thôi."

Kiếm khách, vốn chính là một cái tên, lay động quanh cái danh xưng này, đại biểu còn có chấp niệm, nói một cách khác, nếu là Lam Hân Nhi không đồng ý cái khái niệm kiếm khách này thì hoàn toàn có thể nói mình không phải là kiếm khách.

"Ta không phải nói ngươi."

Lam Hân Nhi á khẩu không trả lời được.

"Cuồng vọng, bằng vời lời nói của ngươi mà cũng dám xưng là kiếm khách, thật sự là không biết trời cao đất dày là gì." Một thanh âm không hài hòa truyền tới, là Hỏa Điểu công tử.

Nguyên lai, Lam Hân Nhi xin lỗi không tiếp được hắn mà sau đó lại đến chỗ Diệp Trần, điều này đã để cho Hỏa Điểu công tử rất không thoải mái, cảm giác thật mất mặt, cho nên hắn dẫn theo một nhóm người đi tới và nghe được lời nói này của Diệp Trần, vừa vặn để cho hắn có cơ hội chen vào nói.

"Tu vi không thấp, nhưng là khẩu khí cũng không nhỏ."

Một gã thanh niên kiếm khách bên cạnh Hỏa Điểu công tử châm chọc nói.

Diệp Trần cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: "Ngươi đã nói cái lời này của ta là “nhất gia chi ngôn” rồi, ta cũng không nói qua ta có thể đại biểu cho kiếm khách, ngươi lại từ đâu mà nghe được những lời nói này của ta vậy?."

"Ta Hỏa Điểu công tử nói ngươi đã nói thì tức là ngươi đã nói qua, như thế nào, ngươi cảm thấy có vấn đề gì sao?."

"Ta thì không có vấn đề, người có vấn đề là ngươi đấy."

Diệp Trần thần tình lạnh nhạt, không chút nào tức giận.

"Ngươi."

Đôi mắt Hỏa Điểu công tử như phóng hỏa.

"Hỏa Điểu công tử, cần gì phải nói nhảm với hắn." Thanh niên kiếm khách kia đi lên phía trước một bước, " Tại hạ Nhạc Thần, các hạ có dám cùng ta tỷ thí hay không."

Ở bên trong Hỏa Điểu tinh, Hỏa Điểu gia tộc là cường đại nhất, Nhạc Thần gia tộc sau lưng hắn tuy cũng không nhỏ, nhưng nếu có thể cùng người thừa kế tương lai của Hỏa Điểu gia tộc tạo ra mối quan hệ tốt, điều này đối với hắn có ý nghĩa rất lớn.

"Nhạc công tử, đây là ta cùng Diệp công tử nói chuyện, các ngươi quá không có lễ phép rồi." Lam Hân Nhi mang trên mặt sự giận dỗi, không khỏi nhìn về phía Lâm bá, hi vọng hắn có thể ngăn cản.

Lâm bá cũng có chút không thích Diệp Trần vì cái lời nói vừa rồi kia, cảm thấy có người áp chế nhuệ khí hắn một chút cũng không phải chuyện xấu, nói: "Nhị tiểu thư, chỉ là một hồi thi đấu thôi mà, không ảnh hưởng gì đến toàn cục đâu, dù sao tại trên võ đài của Lam Diệp hào, không cho phép dùng chân nguyên cùng ý chí, thuần túy là so kiếm pháp mà thôi."

"Lâm bá."

Lam Hân Nhi cảm giác thực có chút lỗi với Diệp Trần, nàng có thể cảm giác được, đối phương cũng không phải nhằm vào nàng, tuy nhiên cũng không dễ nghe nhưng hoàn toàn là ăn ngay nói thật.

Mà tên Nhạc Thần này cũng không phải nhân vật tầm thường, tu vi cao tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong, trong số tất cả các võ giả trẻ tuổi của Hỏa Điểu tinh, hắn là kiếm khách nổi danh được xưng tụng là Húc Dương Kiếm Vương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1269: Một Kiếm

"Như thế nào, không dám sao?"

Nhạc Thần ngữ khí đầy vẻ khinh miệt.

Hỏa Điểu công tử cũng cười lạnh Diệp Trần, cho rằng ngoài miệng nói lợi hại nhưng thực động khởi võ, chỉ sợ là một công tử bột mà thôi, thực lực của Nhạc Thần hắn rất tinh tường, tại bên trong Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên cảnh giới, ngoại trừ một số ít người ra, hắn cơ hồ không có địch thủ, Húc Dương kiếm pháp của hắn càng là dương cương bá liệt, vô kiên bất tồi, tại dưới tình huống không sử dụng chân nguyên cùng ý chí thì ưu thế càng lớn hơn.

"Tu luyện hơn ba tháng, thân thể ta cũng nhanh uể oải rồi, đã như vầy, ta cũng nên hoạt động một chút a!" Diệp Trần cũng không có ý định cự tuyệt, cũng không phải hắn nóng lòng muốn biểu hiện mình, mà là thuận theo bản tâm, bản tâm hắn nói cho hắn biết, nếu không tiếp nhận trận thi đấu này thì những phiền toái đằng sau nó hội sẽ tăng thêm nữa....

"Diệp công tử, cẩn thận một chút, cái tên Nhạc Thần này chẳng những kiếm pháp bá đạo, hơn nữa cũng là Luyện Thể cao thủ đấy." Lam Hân Nhi gặp sự tình “đã như thế” thì đành phải vụng trộm nhắc nhở Diệp Trần.

"Không sao đâu." Diệp Trần cũng không thèm để ý Nhạc Thần mạnh bao nhiêu, vì điều này đối với hắn không có ý nghĩa.

Lam Diệp hào dài hơn 380 mét, chỗ rộng nhất cũng là 130 mét, cao nhất là 90 mét, mở ra một cái cự đại Luyện Võ Tràng cũng rất dễ dàng.

Bên trên Luyện Võ Tràng có không ít người đang luận bàn, bọn hắn không hề sử dụng bất luận thứ chân nguyên cùng ý chí gì, thuần túy chỉ là

dựa vào bên trên kỹ

nghệ võ học của mình mà thôi. Thoáng cái, hon trăm người đang tại Luyện Võ Tràng luận bàn không khỏi nhao nhao dừng tay, tò mò đi qua xem “chẳng lẽ có hai cấp nhân vật quan trọng luận bàn?”

"Không hổ là Thiên Vương cấp chiến hạm, so với Vương cấp chiến hạm bình thường thì không biết cao cấp hơn gấp bao nhiêu lần."

Trước khi cùng vị trung niên Vương giả kia nói chuyện phiếm một hồi, Diệp Trần biết rõ, Khôi Lỗi chiến hạm cũng chia ra đủ loại khác biệt, bình thường nhất chính là Vương Cấp chiến hạm, sau đó là Thiên Vương cấp chiến hạm, loại tốt nhất chính là Đế cấp chiến hạm, mười chiếc Ma tộc chiến hạm bên trong Trữ Vật Linh Giới của hắn, tựu chính là một loại bình thường nhất, thuần túy là dùng để chở người, ngay cả đồ vật chở theo cũng rất ít chứ đừng nói chi là Luyện Võ Tràng thật lớn như thế này rồi.

Diệp Trần nhìn ra được cái bề mặt của Luyện Võ Tràng này, cùng với trần nhà và vách tường bốn phía được bố trí rất nhiều trận pháp, có cường hóa trận pháp, đồng hóa lực trận pháp, hạ lực trận pháp, còn có cả trọng lực trận pháp nữa, dưới tình huống không sử dụng chân nguyên cùng ý chí thì muốn phá hư Luyện Võ Tràng là thập phần khó khăn, đương nhiên, cả đối với Luyện Thể Vương giả cũng bị cấm sử dụng khí lực. Chung quy, tất cả võ giả lên đây chỉ có thể vận dụng lực lượng cơ bản nhất của thân thể mà thôi.

"Ngươi nói sao, Húc Dương Kiếm Vương Nhạc Thần cùng với người trẻ tuổi này so kiếm pháp à?"

Nhiều người nhiều miệng, những người tại Luyện Võ Tràng chưa biết chuyện rồi cũng theo những bằng hữu của mình mà biết được ngọn nguồn sự tình.

"Nhạc Thần năm nay 55 tuổi, thành danh sớm hơn tất cả những người khác trong thập đại kỳ tài tại Hỏa Điểu tinh, Húc Dương kiếm pháp của hắn chẳng những bá

đạo dị thường, hon nữa lại được thiên hạ đồn là có tốc độ nhanh như ánh sáng vậy, mặc dù kỹ nghệ kiếm pháp của hắn không tính là đặc biệt nổi bật nhưng những kẻ từng đối mặt với Húc Dương kiếm pháp của hắn, rất nhiều trong số đó có thực lực cao hơn nhưng đều bị hắn đánh chết, hoặc là đánh bại."

"Người trẻ tuổi này tựa hồ cũng không yếu đâu, còn trẻ như vậy mà có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, không thể nghi ngờ là một đại thiên tài đây, Nhạc Thần muốn thắng hắn cũng chưa chắc dễ dàng như vậy."

"Rất khó nói, có người tuy có được thiên phú tu luyện, thế nhưng mà võ học thiên phú lại kém hơn một cấp bậc đấy."

Mọi người một bên nghị luận, một bên dò xét Nhạc Thần cùng Diệp Trần. Đương nhiên, chú ý nhiều nhất vẫn là nhằm vào Diệp Trần, dù sao đối với bọn hắn mà nói, Diệp Trần thật sự quá lạ lẫm rồi.

Tại trung ương Luyện Võ Tràng, Nhạc Thần cùng Diệp Trần đang đứng cách xa nhau chừng 3 Om.

"Một kiếm, ta chỉ cần một kiếm là đánh bại được ngươi."

Nhạc Thần thần sắc đầy tự tin, loại tự tin này có được là từ ở trăm ngàn lần bất bại.

"Nếu như ta là ngươi, tựu sẽ không nên nói những lời này." Diệp Trần thản nhiên nói.

"Lâm bá, người có thể nhìn ra ai trong bọn họ trên người có Kiếm Thế cường đại hơn không?" Lam Hân Nhi có thể cảm giác được, Kiếm Thế trên người Nhạc Thần chói chang như mặt trời sáng sớm, nhìn như bình thản nhưng lại ẩn chứa sức bật vô hạn, nhưng còn đối với Kiếm Thế của Diệp Trần thì nàng lại không thể dùng ngôn từ gì để hình dung về hương vị của nó, nó như có như không vậy, không có một dấu

hiệu nào để có thể tìm ra được.

Lâm bá nhíu mày nói: "Khó mà nói lắm, người trẻ tuổi kia tựa hồ có chút cổ quái." Kỳ thật, lão và Lam Hân Nhi cũng có nhận xét giống nhau, đó chính là có thể thấy được Kiếm Thế mạnh yếu trên người Nhạc Thần, nhưng lại nhìn không ra Kiếm Thế trên người Diệp Trần mạnh yếu thế nào, đây là điều rất không bình thường đấy.

"Chẳng lẽ hắn đã đạt đến cảnh giới 'Trong tay không kiếm, trong lòng không kiếm' chăng ?"

Lam Hân Nhi bỗng nhiên nghĩ tới một cái khả năng.

Có một lần, tỷ tỷ của nàng cùng nàng trò chuyện một ít về sự tình kiếm khách, nói rằng, tại trên Hỏa Điểu tinh này, chỉ có nàng cùng Kinh Hồng Công Tử là đạt tới cảnh giới "trong tay không kiếm, trong lòng có kiếm" mà thôi, khi đạt tới loại cảnh giới này, các nhược điểm bên ngoài của kiếm sỹ sẽ biến mất, khi xuất kiếm sẽ không tạo ra bất kỳ dấu hiệu nào, "tâm đến kiếm đến" mà đối phương không cách gì cản được.

Mà tầng cao nhất của cảnh giới này chính là "Trong tay không kiếm, Trong lòng không kiếm", nếu như nói "Trong tay không kiếm, Trong lòng có kiếm" là nhược điểm bên ngoài biến mất, thì như vậy cái cảnh giới sau đó sẽ làm cho nhược điểm của tâm hồn cũng biến mất đi. Không chỉ vậy, tại cảnh giới "Trong nội tâm không có kiếm", kiếm sỹ còn có thể khống chế và nội liễm được cả Kiếm Thế, ra tay giết người nhưng lại để cho người ta không cảm thụ được chút nguy cơ nào. Đe đạt đến loại cảnh giới này, chẳng những phải có đủ tố chất của một đỉnh cấp kiếm khách, còn phải có được tố chất của một sát thủ đỉnh cấp, trước khi giết người sẽ không có bất kỳ chấn động tâm linh nào.

"Diệp Trần đã đạt tới loại cảnh giới này sao?"Lam Hân Nhi không quá tin chắn về việc đó, loại cảnh giới này đối với nàng mà nói là quá mức không thể tưởng tượng nổi rồi, ngay cả tỷ tỷ của nàng cùng Kinh Hồng Công Tử đều xa xa không đạt tới nổi.

"Nhạc Thần, bắt đầu đi! Đừng để cho ta thất vọng nhé."

Hai tay ôm ngực, Hỏa Điểu công tử mở miệng nói.

"Yên tâm, Nhạc Thần ta chưa bao giờ cùng đối thủ đánh liều. Húc Nhật Đông Thăng!"

Vừa dứt lời, Nhạc Thần đã xuất kiếm, kiếm vừa được rút ra đã đâm đi qua hướng Diệp Trần, một kiếm này nhanh đến siêu việt cảm ứng của thường nhân, phảng phất như trong tay hắn không nắm một thanh kiếm, mà là một “sợi ánh dương” sáng chói vậy, hiện tại sợi ánh dương này đang hung mãnh bắn tới hướng Diệp Trần.

Húc Dương kiếm pháp thức thứ nhất - Húc Nhật Đông Thăng.

Đối mặt một kiếm nhanh như ánh sáng của Nhạc Thần, Diệp Trần mặt không biến sắc, bảo kiếm bên hông vừa ra khỏi vỏ liền có thể chống đỡ “sợi ánh dương” kia, cuối cùng, tựa hồ như lúc hắn rút kiếm và xuất kiếm căn bản không đến một cái nháy mắt, loại tốc độ này tuy không bá đạo bằng Húc Dương kiếm pháp của Nhạc Thần, nhưng lại càng thêm trực tiếp, càng thêm để cho người ta phải phát lạnh.

Kengggg ! Thanh âm kim loại bị đè nén vang lên, hào quang trên bảo kiếm trong tay Nhạc Thần tan biến hết rồi kịch liệt run lên, sau một khắc, bảo kiếm bay rời khỏi tay, Nhạc Thần cuồng phun ra một ngụm máu tươi, cả người hắn bay rớt ra ngoài, nếu cẩn thận quan sát liền có thể phát hiện cánh tay phải của hắn đã triệt để bị rủ xuống, mềm nhũn ra.

Cả Luyện Võ Tràng chợt lặng ngắt như tờ, bọn hắn không hề nghĩ tới Diệp Trần lại

có thể đánh bại Nhạc Thần, vô luận như thế nào cũng đều sẽ không nghĩ tới tràng cảnh Diệp Trần lại có thể miểu sát Nhạc Thần như vậy.

Nhạc Thần mạnh cỡ bao nhiêu thì sâu thẳm trong lòng bọn hắn đều biết, thậm chí thấu hiểu rất rõ, ở bên trong Hắc Tử Bí Cảnh, một mình một người hắn đã giết chết ba gã Ma Vương Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên cảnh giới,

phải biết rằng ngay cả Sinh Tử Cảnh tam trọng Thiên Ma Vương bình thường nhất đều có thể là những tồn tại rất cường đại, trong bọn chúng, cơ hồ mỗi người đều là cường giả, không tồn tại bất kỳ kẻ yếu nào.

Thêm nữa, bản thân Nhạc Thần cũng là Luyện Thể Vương giả nên cường độ thân thể hết sức kinh người, dù là tại đây không cho phép dùng khí lực nhưng hắn cũng không ngại vận dụng ưu thế phương diện này. Thế nhưng tất cả bọn hắn đã nhìn thấy gì chứ, Diệp Trần chẳng những lại đánh cho bảo kiếm văng khỏi tay Nhạc Thần, càng làm cho hắn phải thổ huyết mà bay ngược ra sau, cánh tay phải tựa hồ tạm thời bị 'phế bỏ' rồi.

"Quá yếu, ngay cả nửa thành lực lượng của ta mà cũng tiếp không nổi!"

Diệp Trần trong nội tâm lắc đầu, "dòm đốm biết toàn thân", thực lực của Nhạc Thần tại bên trong các võ giả trẻ tuổi của Hỏa Điểu tinh, nói như thế nào cũng đều có thể sắp xếp ở vị trí trước hai mươi, bất quá như vậy cũng thật sự tạm được. Thế nhưng, tại Chân Linh thế giới, dưới tình huống không sử dụng chân nguyên ý chí, thì những người có thể ngăn trở nửa thành lực của hắn có rất nhiều, Độc Cô Tuyệt cùng Tuyết Kiếm Vương càng là các nhân tài kiệt xuất trong đó, đối với lực lượng khống chế thì bọn hắn có thể đem những người khác bỏ xa ở phía sau.

Đối với "Lực lượng khống chế", những từ này tựa hồ như nói về một sự việc nào đó rất mông lung, nhung khi chính thức đi vào cái "cung điện Lực lượng khống chế" này thì Diệp Trần mới hiểu được, đây là một loại Lực lượng có thể giúp cho võ giả trở nên thập phần đáng sợ, họ gần như đang bước trên con đường của Thần linh

vậy. Lực lượng bản thân càng cường đại bao nhiêu thì lực lượng khống chế càng khó đạt được bấy nhiêu, cho nên, một khi không thực sự đạt đến loại cảnh giới nhất định thì đối với "lực lượng khống chế" cũng sẽ không được ổn định. Một minh chứng rõ nét nhất chính là, sau khi Độc Cô Tuyệt trải qua tâm tình kích động quá khích, đã có thể tại trong thời gian ngắn mà bộc phát ra tiềm lực kinh người, nhưng về sau, loại tiềm lực này chỉ lưu lại được một bộ phận nhỏ, một bộ phận khác lại tiếp tục ẩn sâu vào trong người,

cả Tuyết Kiếm Vương cũng là như thế. Sau khi Diệp Trần trải qua cuộc chiến sinh tử đã triệt để tiến nhập vào cái “cung điện” này, mà biểu hiện của cái cảnh giới này tựu chính là, mỗi hạt tế bào có thể ẩn chứa ý chí cường đại hơn hẳn so với người khác, bởi vì khi đó hắn đã có thể khống chế được những tế bào ý chí này rồi.

Bản thể Từ Tĩnh là Hoàng Kim cự long, bản thể lực lượng so với bất luận kẻ nào cũng đều cường đại hơn không ít, nếu một khi nàng tiến vào được cái cung điện này thì thực lực sẽ bạo tăng mấy chục lần cũng có thể, đáng tiếc, cũng chính bởi vì bản thể lực lượng quá mức cường đại nên khi nàng muốn đạt tới cái cảnh giới này sẽ gặp phải khó khăn hơn trăm ngàn lần so với thường nhân.

Diệp Trần suy đoán, nhân loại, hẳn là chủng tộc có thể tiến vào cái cảnh giới này dễ dàng nhất.

Cũng không thèm nhìn đến Nhạc Thần, Diệp Trần quay người đi ra khỏi Luyện Võ Tràng, các phiền toái đã được giải quyết, như vậy cũng không tất yếu phải ở chỗ này mà tiếp nhận ánh mắt của mọi người.

"Ngươi..." Nhạc Thần đang muốn đứng người lên tiếp tục chiến đấu, thế nhưng khi hắn vừa đứng người lên thì cánh tay phải và ngực phải liền toàn bộ bị bạo liệt ra, huyết vụ tuôn tràn ngập, thân thể lần nữa té ngã trên đất.

Hỏa Điểu công tử bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ, thế cho nên khi Diệp Trần ly khai Luyện Võ Tràng, hắn đều không nói gì, cũng không muốn qua muốn ngăn

cản đối phương ly khai.

"Kiếm pháp này thật sự quá kinh khủng, chỉ là đơn thuần so kiếm mà rõ ràng có thể đem Nhạc Thần làm bị thương đến bực này tình trạng, nếu là cuộc chiến sinh tử thì Nhạc Thần chẳng phải là chết rồi sao."

"Một kiếm miểu sát, cái này tựa hồ chỉ có Kinh Hồng Công Tử mới có

thể a! Có đủ khoa trương đấy."

Mọi người nghị luận nhao nhao mà tâm tình rất kích động,

"Đáng sợ!" Lâm bá hít sâu một hơi, tâm tình đang bằng phẳng chợt rung chuyển.

"Lâm bá, một kiếm này có cái gì huyền ảo vậy?" Nói thật, đây là lần đầu tiên Lam Hân Nhi nhìn thấy loại quyết đấu kiếm khách 'kinh tâm động phách' này, một kiếm phân sinh tử, nghiêm túc mà nói, cùng so với kiếm pháp của tỷ tỷ thì kiếm của Diệp Trần càng lộ ra vẻ dứt khoát gọn gàng, không chút nào dây dưa dài dòng, càng phát ra lăng lệ ác liệt cùng hung hiểm.

Lâm bá lắc lắc đầu nói: "Xem ra, ta đã quá xem thường hắn rồi, một kiếm này, ta cũng nhìn không ra cái gì cả, chỉ biết ẩn chứa trong một kiếm này chính là chấn động lực lượng mà thôi."

Hắn đã có chút hối hận, trước đó mình tựa hồ đã có chút lỗ mãng rồi, như vậy đã đắc tội với một kiếm khách có tiền đồ vô lượng, thật sự không phải một cách làm đúng đắn.

"Nhị tiểu thư, nếu ngươi có thể học được kiếm thuật từ hắn, nói không chừng có thể làm cho ngươi đạt tới trình độ của đại tiểu thư đấy." Bất quá hắn cảm thấy còn có cơ hội đền bù tổn thất, đó chính là để cho Lam Hân Nhi tiếp xúc gần với đối phương, nếu "bỏ qua cái thôn này thì sẽ không đến được cái quán trọ kia" rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1270: Giá Trị Của Khôi Lỗi Chiến Hạm

Lam Hân Nhi một mực chờ đợi suốt thời gian bốn tháng nay.

Ngày hôm đó, cửa gian phòng Diệp Trần rốt cục đã mở ra.

"Diệp công tử."

Diệp Trần vừa mới xuất hiện ở đại sảnh, Lam Hân Nhi liền chạy ra đón chào, lần này, Lâm bá không đi theo ở phía sau.

"Hân Nhi tiểu thư."

Diệp Trần gật đầu chào, trên mặt mang theo một tia nhẹ nhõm.

Lam Hân Nhi nhìn mặt mà nói chuyện, gặp Diệp Trần tâm tình tựa hồ rất tốt, nàng thầm nghĩ: “chẳng lẽ kiếm pháp lại có chỗ tinh tiến, thật đúng là khủng bố, bất quá điều này là không thể tốt hơn, hiện tại muốn thỉnh giáo hắn thì xác xuất thành công có lẽ rất lớn a!”

Dục tốc bất đạt, Lam Hân Nhi đưa tay hư dẫn nói: "Diệp công tử, ta đã an bài cho ngươi một chỗ ngồi, ngồi bên này nhé."

"À được."

Đột nhiên tốt như vậy, hẳn đối phương có điều gì cần ở mình, hơn phân nửa là có quan hệ cùng kiếm pháp, Diệp Trần cũng không cự tuyệt, có ân báo ân, đối phương đã để cho trên mình lên Lam Diệp hào, tuy có thu phí nhưng cũng tựu chính là có ân rồi.

Ăn uống xong, đôi mắt to màu xanh da trời của Lam Hân Nhi nhìn về phía Diệp Trần, "Diệp công tử, ta có một cái yêu cầu hơi quá đáng, mong

rằng ngươi có thể đáp ứng."

"Nàng cứ nói đi!"

Diệp Trần chờ đối phương nói ra.

"Ta muốn nhờ Diệp công tử dạy cho ta kiếm pháp." Lam Hân Nhi đi thẳng vào vấn đề.

Thần sắc không thay đổi, Diệp Trần nói: "Kiếm pháp của mỗi người đều có phong cách của riêng mình, cả áo nghĩa ẩn chứa trong đó cũng bất đồng, và khả năng dung hợp giữa các áo nghĩa lại càng khác nhau rất lớn, dạy bảo thì ta không dám nhưng bất quá ngược lại ta có thể chỉ điểm cho nàng thoáng một chút, trước tiên, hay là chúng ta đến Luyện Võ Tràng trước đi, hãy đem kiếm pháp của nàng thi triển một lần cho ta xem."

"Như vậy, Diệp công tử đã đáp ứng?"

Lam Hân Nhi cũng không nghĩ tới sự tình lại thuận lợi như vậy.

"Đi thôi!"

Diệp Trần đứng người lên.

"Được, được!"

Lam Hân Nhi vội vàng đứng dậy. Ở phía trước dẫn đường.

...

Trên Luyện Võ Tràng, Lam Hân Nhi thi triển một lần Huyễn Mộng kiếm pháp rồi chợt nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần hỏi: "Bộ kiếm pháp kia có tên gọi là gì?"

"Huyễn Mộng kiếm pháp."

"Huyễn Mộng kiếm pháp! Tên rất hay." Diệp Trần tiếp tục nói: " Huyễn Mộng kiếm pháp của nàng có ẩn chứa Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Quang Tuyến áo nghĩa, lợi dụng vào hiệu quả của nước làm cho ánh sáng sinh ra chiết xạ, hoặc là chiếu nghiêng, dùng cái này để che dấu công kích thực sự, thế nhưng, nàng đã quá mức truy cầu hoàn mỹ rồi, ngược lại đã tạo ra sơ sót trong tính thực dụng của kiếm pháp, có nhiều chỗ không cần biến hóa thì lại biến hóa quá nhiều, như vậy không chỉ làm lãng phí chân nguyên mà cả lực sát thương cũng sẽ cùng giảm xuống, từ đó không chỉ làm lãng phí cơ hội chiến thắng, ngược lại còn có thể tạo ra sơ hở nữa."

Nhãn lực của Diệp Trần đã thuộc về hạng gì rồi chứ, Huyễn Mộng kiếm pháp của Lam Hân Nhi rất dễ dàng làm cho người ta rơi vào trạng thái say mê. Giống như rơi vào trong mộng ảo vậy, kiếm khách tầm thường gặp phải bộ kiếm pháp kia thì chết như thế nào cũng không biết, thế nhưng mà, kiếm khách tầm thường dù sao cũng là kiếm khách tầm thường, không có nghĩa là tất cả kiếm khách đều bị mê hoặc, trái lại, những cường đại kiếm khách thực sự sẽ lợi dụng vào sơ hở kiếm pháp mà có thể dễ dàng đánh bại Lam Hân Nhi.

Nói một cách khác, bộ kiếm pháp kia của Lam Hân Nhi chỉ có thể dùng để hù dọa kẻ yếu, còn gặp phải cường giả thì sẽ bị bại rất nhanh.

Đây thực tế là một bộ kiếm pháp “bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.”

"Vậy muốn cải biến thì phải làm như thế nào?"

Lam Hân Nhi hỏi.

"Rất dễ giải quyết, ta và ngươi đối luyện một phen là được."

Dưới tình huống bình thường, sư phụ dạy bảo đệ tử sẽ có nhiều thứ không cách nào dùng ngôn ngữ mà có thể truyền đạt hết được. Có hai bước, đó chính là “lời nói” và “việc làm” đều phải thật chính xác và mẫu mực, có nghĩa là phải giảng giải trước, sau khi nói xong thì bắt đầu tự mình chỉ điểm.

Lam Hân Nhi gật gật đầu, "Cẩn thận nhé, Huyễn Mộng kiếm pháp thức thứ nhất, Huyễn Tâm."

Bảo kiếm của Lam Hân Nhi là một thanh Cực phẩm bảo kiếm màu lam nhạt, thân kiếm cực mỏng, giống như một vũng nước màu xanh da trời đang chảy đi vậy, lúc xẹt qua không khí, từng vòng gợn sóng màu lam nhạt tuôn trào ra, theo gợn sóng sinh ra, vị trí trên thân kiếm cũng bắt đầu sinh ra chiết xạ, khiến hư thật khó phân biệt, đối phương sẽ không biết nàng muốn tiến hành công kích từ góc độ nào.

Diệp Trần cũng không dùng lực để phá kỹ xảo này, như vậy tựu không có ý nghĩa gì rồi, Đồ Ma kiếm rút ra, Diệp Trần một kiếm điểm tại trung ương gợn sóng, rầm rầm, phảng phất như có thanh âm nước chảy vang lên, sau đó cơn gợn sóng triệt để rối loạn làm cho kiếm pháp Lam Hân Nhi bị rối loạn theo, sau một khắc, kiếm của Diệp Trần đã xuyên qua đám gợn sóng hỗn loạn kia, lúc này mũi kiếm cùng mi tâm Lam Hân Nhi chỉ cách nhau một tia ngắn.

"Chiêu này sơ hở nằm ở chỗ không đủ kiên định, biến hóa quá sớm."

"Kỳ thật, nàng có thể dùng “bất biến” để ứng đối với “vạn biến”, trong một sát na giao thủ cùng địch nhân có thể tạo ra rất nhiều biến hóa, như vậy cho dù đối thủ có phát hiện sơ hở thì cũng không có thời gian kịp ứng phó rồi, trong nháy mắt sẽ rơi vào thế hạ phong."

Diệp Trần đối với kiếm pháp của mình, bình thường đều đã đạt đến trạng thái “tối giản”, kiếm Đạo Cảnh giới cao chính nguyên nhân dẫn đến điều này, nhưng điều đó không có nghĩa là kiếm pháp của Diệp Trần sẽ không có nhiều biến hóa hơn, kỳ thật bất luận một bộ kiếm pháp gì cũng đều có được rất nhiều biến hóa, bên trong biến hóa lại có những biến hóa khác, cái gọi là “vô cùng tận” chính là vậy. Nhưng dù có biến hóa nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là một quá trình mà thôi, mục tiêu cuối cùng vẫn chính là đánh bại đối thủ.

"Là thế này phải không?"

Lam Hân Nhi tung một kiếm bình thường đi qua.

Diệp Trần giơ kiếm đón đánh.

Đinh!

Ngay một sát na hai kiếm giao kích, kiếm pháp Lam Hân Nhi đã sinh ra vô số biến hóa, từng vòng gợn sóng được khuếch tán ra bao phủ Diệp Trần đi vào.

"Đúng vậy, ngươi tựa hồ đã sớm lĩnh hội rồi sao?"

Diệp Trần đưa tay trái lên, dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy kiếm của đối phương.

Lam Hân Nhi sắc mặt cả kinh, biến hóa của một kiếm này ngay cả tỷ tỷ của nàng cũng đều phải chú tâm đón đỡ, vậy mà Diệp Trần lại có thể đơn giản kẹp lấy như vậy.

"Cái này là tỷ tỷ của ta đã chỉ dạy đấy, bất quá tỷ tỷ chỉ có thể cải tạo cho ta thức thứ nhất mà thôi, không có biện pháp cải tạo thức thứ hai, những thức đằng sau lại càng không được." Huyễn Mộng kiếm pháp chỉ có hai thức, thức thứ nhất là Huyễn Tâm, thức thứ hai là Huyễn Mộng, nếu chỉ thi triển một thức duy nhất, sẽ gặp phải tình trạng không hoàn chỉnh. Bộ Huyễn Mộng kiếm pháp này là do Lam Hân Nhi lấy được từ trong một Bí Cảnh thần bí, mỗi một thức đều là cường đại kiếm chiêu, sở dĩ nó được gọi là Huyễn Tâm, Huyễn Mộng, là bởi vì Huyễn Tâm Huyễn Mộng kiếm chiêu có độ khó tu luyện rất cao, cho nên Lam Hân Nhi đã đem nó phân giải trở thành hai thức, tuy nhiên riêng bản thân mình chỉ có một phần mười tinh túy hiểu thấu, nhưng ít nhất cũng có thể thi triển đi ra rồi.

"Đừng nóng vội, tỷ tỷ nàng không có biện pháp cải tạo thức thứ hai, là vì nàng ta tại bên trên việc cải tạo thức thứ nhất còn chưa đủ triệt để, trong một sát na cùng đối phương giao thủ mà kiếm pháp lại sinh ra rất nhiều biến hóa, nếu như đối phương chặn chỗ này thì lại có thể tiếp tục sinh ra rất nhiều biến

hóa ở những chỗ khác, có thể thi triển ra vô số biến hóa, như vậy cũng đã hoàn thành súc thế rồi."

Thức thứ nhất Huyễn Tâm được tung ra nhưng lại không được súc thế đầy đủ nên thức thứ hai Huyễn Mộng không cách nào thi triển ra được, đây cũng là nguyên do mà Lam Hân Nhi vứt bỏ những gì mà tỷ tỷ nàng đã dạy bảo, mà như trước vẫn dùng thức thứ nhất của chính mình, dù sao phải liên tục thi triển hai thức thì mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất để ứng phó với đối thủ mạnh hơn.

Liên tục tạo ra rất nhiều biến hóa nên độ khó rất cao, nhưng bất quá cái này đối với Diệp Trần mà nói, như trước không là vấn đề, lần công kích đầu tiên nếu như là mười thành thực lực thì lần thứ hai tựu dùng chín thành lực, lần thứ ba dùng tám phần lực, ... , một mực lần lượt giảm xuống, như vậy đã có thể hoàn thành súc thế rồi, lại có thể để cho đối thủ mệt mỏi ứng phó.

Dưới sự chỉ điểm của Diệp Trần, Lam Hân Nhi rốt cục cũng hoàn thành cải tạo được thức thứ nhất Huyễn Tâm, đã có thể thực hiện liên tục ba lượt Huyễn Tâm sinh ra biến hóa, tuy vẫn còn chưa được hoàn mỹ.

Đinh! Đinh! Đinh!

Trên Luyện Võ Tràng, Lam Hân Nhi một kiếm đâm về Diệp Trần, sau khi bị Diệp Trần ngăn trở thì kiếm thứ hai mang theo từng đợt gợn sóng như mộng ảo đâm về phía vai phải Diệp Trần, thủ pháp Diệp Trần run lên, Đồ Ma kiếm nhẹ nhõm chặn kiếm thứ hai, liền sau đó kiếm thứ ba lại đến tiếp tục mang theo gợn sóng không ngừng khuyết tán đâm thẳng vào mi tâm hắn, kiếm sau nhanh kiếm trước, lại càng thêm mộng ảo hơn nhiều, nếu là đổi thành một kiếm khách khác có thực lực không bằng Diệp Trần, nhưng vượt qua Lam Hân Nhi thì đã sớm bị nàng đánh bại. Như thế chỉ trong thời gian ngắn mà có thể nhìn ra sơ hở và khắc phục được điểm yếu là điều không thể nào trọng yếu hơn rồi.

"Huyễn mộng!"

Kiếm thứ ba vừa bị ngăn trở thì trường kiếm màu lam nhạt trong tay Lam Hân Nhi huy vũ ra một vòng tròn, theo sự thành hình cái vòng tròn này, đợt gợn sóng màu lam nhạt trước đó còn chưa tiêu tán thì chợt đã hóa thành một màn sương mù màu xanh da trời, triệt để bao phủ ở khắp người Diệp Trần, đạo sương mù này bay múa tựa như Huyễn Mộng, dù cho đối phương có nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận ra trước mặt mình một thế giới xinh đẹp, tựa hồ cái màn sương mù màu xanh da trời đang bay múa này, không chỉ có bao phủ ở ngoài thân thể mà còn bao phủ luôn cả tâm linh của đối phương.

Thế nhưng không ai biết rằng, ẩn giấu ở trong đám sương mù màu xanh da trời tuyệt đẹp đang bay múa kia là một đạo kiếm quang trí mạng màu xanh da trời, nó đã dung nhập vào đám sương mù và lẳng lặng tiến đến trong vô thanh vô tức.

Xoẹt!

Đám sương mù màu xanh da trời chợt tách ra, kiếm quang lập tức nứt vỡ, cùng lúc đó, một đạo kiếm quang khác lăng lệ ác liệt đến mức tận cùng đâm thẳng đến trước mặt Lam Hân Nhi.

Ah!

Lam Hân Nhi sợ tới mức rút lui ba bước.

Diệp Trần cười cười rồi thu hồi Đồ Ma kiếm: "Thức thứ nhất không sai biệt lắm đã được cải tạo tốt rồi, bất quá muốn đưa nó tấn thăng đến trạng thái hoàn mỹ, không phải một sớm một chiều mà làm được, cần phải khổ luyện nhiều hơn, hiện tại bắt đầu qua thức thứ hai... , Ân?"

Diệp Trần bỗng nhiên cảm giác được, Lam Diệp hào dừng thoáng một phát.

"Đến Hỏa Điểu tinh rồi." Lam Hân Nhi nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, có chút ảo não nói.

"Nhanh như vậy đã đến rồi sao?"

Diệp Trần có chút kinh ngạc, hắn và Lam Hân Nhi ngây người tại Luyện Võ Tràng này mới hơn mười ngày, cộng thêm hơn ba tháng cùng bốn tháng trước đó, tổng cộng mới tám tháng trôi qua kể từ lúc Lam Diệp hào bắt đầu "xuyên qua không gian", khi đó đang cách Hỏa Điểu tinh trọn vẹn 60 vạn năm ánh sáng.

Lam Hân Nhi giải thích nói: "Thiên Vương Cấp chiến hạm có tốc độ nhanh gấp ba lần Vương Cấp chiến hạm, thời gian tám tháng cũng vừa vặn đi được 60 vạn năm ánh sáng đấy.”

"Thì ra là thế, không biết Vương Cấp chiến hạm cùng Thiên Vương Cấp chiến hạm có giá cả như thế nào?"

Nguyên thạch đầy đủ, Diệp Trần cũng muốn mua một chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm.

Lam Hân Nhi nói: "Chiến hạm phân biệt có nhỏ có lớn, từ nhỏ đến lớn theo thứ tự là tiểu chiến hạm, trung chiến hạm, đại chiến hạm, đối với loại tiểu Vương Cấp chiến hạm thì giá tiền dao động từ 3000 đến 5000 Nguyên thạch, còn cỡ trung Vương Cấp chiến hạm, giá là một vạn đến 1vạn rưỡi nguyên thạch, còn cỡ lớn thì giá sẽ từ 3 vạn đến 5 vạn. Về phần Thiên Vương Cấp chiến hạm, giá tiền thường cao gấp 50 lần Vương Cấp chiến hạm, giả dụ như, Thiên Vương Cấp chiến hạm loại nhỏ có giá tiền là 15 vạn đến 20 vạn, còn cỡ trung là 50 vạn đến 70, còn cỡ lớn phải từ 150 vạn đến 200 vạn."

"Mắc như vậy sao ?!"

Diệp Trần có chút hoảng sợ, giá trị của Nguyên thạch hắn tự nhiên đã tinh tường, không khoa trương mà nói, một khối Nguyên thạch sẽ tương đương với mấy vạn khối Cực Phẩm Linh Thạch. Bởi như vậy, một chiếc Vương Cấp chiến hạm loại nhỏ cũng đã phải cần hơn một tỷ Cực Phẩm Linh Thạch, một chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ, chính là hơn năm tỷ

Cực Phẩm Linh Thạch rồi, quả thực là “thiên văn số tự” mà.

Mà cái Lam Diệp hào này chính là Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ trung, giá cả cao hơn rất nhiều so với Thiên Vương Cấp chiến hạm loại nhỏ, đạt tới hơn 15 tỷ Cực Phẩm Linh Thạch.

"Đây là điều tất nhiên thôi, tại phía trên Thiên Vương Cấp còn có Đế cấp chiến hạm nữa, rẻ nhất là Đế cấp chiến hạm loại nhỏ cũng đều phải có giá trên 3000 vạn Nguyên thạch, vòng phòng hộ của Đế cấp chiến hạm đủ để ngăn cản Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Vương giả liên tục oanh kích, còn đỉnh tiêm Đế cấp chiến hạm, thậm chí có thể ngăn cản Sinh Tử Cảnh thất trọng Thiên Đế cấp Vương giả liên tục oanh kích đấy."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1271: Hỏa Điểu Tinh

Hỏa Điểu tinh là một khỏa Thiên Tinh tú màu đỏ nhạt có đường kính chừng 2700 vạn dặm, đối với một ngôi sao lớn như thế thì dù là cách xa đó mấy tỉ dặm cũng đều có thể thấy được rất rõ ràng, mà khoảng cách Lam Diệp hào cùng Hỏa Điểu tinh lúc này bất quá chừng mấy vạn dặm, liếc nhìn qua sẽ thấy Hỏa Điểu tinh cực lớn che phủ cả tầm mắt, vô biên vô hạn.

Ngoại trừ Lam Diệp hào, xung quanh còn có hàng ngàn Khôi Lỗi chiến hạm khác đang đi đến đó, đại đa số là Vương cấp chiến hạm, có loại cỡ nhỏ, cỡ trung cùng với cỡ lớn. Đương nhiên, Thiên Vương cấp chiến hạm cũng không tính là thiếu, cũng phải có đến mấy chục chiếc, về phần Đe cấp chiến hạm thì không cần nghĩ đến rồi, Hỏa Điểu tinh mặc dù to lớn nhưng cũng chỉ là một hành tinh có sinh mệnh cư dân thuộc dạng yếu nhược, không có khả năng có Đe cấp chiến hạm đến đây.

M

Bắt đầu giảm tốc độ!

tt

Ở bên trong Vũ Trụ Tinh Không, lực cản rất nhỏ, cả lực ma sát cũng nhỏ, nếu vào đến bên trong tầng khí quyển thì lực cản tựu lớn hơn, nếu không giảm tốc độ xuống thì cả chiếc Lam Diệp hào sẽ bị thiêu đốt, dù sao Hỏa Điểu tinh cùng Chân Linh thế giới không giống với nhau. Tại Chân Linh thế giới, một khi tốc độ đạt tới trình độ nhất định thì tựu sẽ trực tiếp trốn vào hư không, còn không gian của Hỏa Điểu tinh lại tựu chính là Tinh Không thập phần vững chắc, cho dù bất kỳ kẻ nào có tốc độ mau hơn nữa cũng không có khả năng trốn vào hư không, phi hành với tốc độ đạt tới mức độ kinh người thì lực ma sát mà hắn phải chịu là thập phần đáng sợ đấy.

Nói một cách khác, bất kể là Khôi Lỗi chiến hạm hay là Võ Giả, tại bên trong tầng khí quyển của Hỏa Điểu tinh đều không thể đem tốc độ của mình tăng lên tới cực hạn, đoán chừng một phần mười đã là quá sức rồi.

Vù vù vù! Khí lưu mạnh mẽ trùng kích lấy Lam Diệp hào, làm cho Lam Diệp hào

có chút lắc lư, bất quá rất nhanh, Lam Diệp hào đã thích ứng với khí lưu Hỏa Điểu tinh và bắt đầu vững vàng trở lại.

Lam Hân Nhi đối với Diệp Trần giới thiệu nói: "Tại Hỏa Điểu tinh này, hải dương rất ít, có đến chín thành đều là lục địa, thế nhưng đại bộ phận lục địa trong đó không thích hợp cho nhân loại sinh sống, bởi vì những địa phương kia thường xuyên xuất hiện hiện tượng địa chấn cùng với núi lửa bộc phát, có thể để cho nhân loại sinh tồn thì chỉ có ba thành lục địa mà thôi, mà ba thành lục địa này được chia làm ba phiến đại lục, lớn nhất chính là Hỏa Điểu đại lục, kế đến là Viêm Phong đại lục, còn lại là Thiết cốt đại lục, Lam Diệp gia tộc ta thì tọa lạc tại phía Đồng Nam của Hỏa Điểu đại lục."

"Kim loại khoáng sản tại Hỏa Điểu tinh tựa hồ có rất nhiều ah!"

Xuyên thấu qua thân chiến hạm Lam Diệp hào, Diệp Trần phóng xạ Linh Hồn lực đi ra ngoài xem xét, bên dưới cả vùng đất này, khắp nơi đều là quặng mỏ, cùng với rất nhiều thợ mỏ đang khai thác quặng, mỗi người đều thu hoạch một đám quặng kim loại, rồi đưa lên Khôi Lỗi xe cỡ lớn vận chuyển đi, tất cả đều làm việc theo một trình tự rất ngay ngắn rõ ràng.

Lam Hân Nhi gật gật đầu, "Hỏa Điểu tinh là một ngôi sao có thuộc tính Hỏa, mỏ kim loại cơ hồ trải rộng hơn phân nửa lục địa, hàng năm, chúng ta đều vận chuyển đại lượng kim loại đến các sinh Mệnh Tinh tú khác, cũng chính là bởi vì như thế mà Hỏa Điểu tinh tuy ở vào khu vực biên giới, nhưng lại thập phần náo nhiệt, Khôi Lỗi chiến hạm lui tới đây phải tính bằng đơn vị hàng nghìn, trong số bọn họ, tuyệt đại bộ phận đều là tới để mua sắm kim loại, đương nhiên, cũng có không ít người là tới đây mua vũ khí. Ngành sản xuất và rèn vũ khí của Hỏa Điểu tinh thập phần hưng thịnh, mỗi tòa thành thị

đều có vài chục cửa hàng của những chuyên gia rèn vũ khí."

"Mỗi tòa thành thị đều có vài chục cửa hàng của các chuyên gia rèn vũ khí sao?"

Diệp Trần không khỏi động dung, tại Chân Linh thế giới, số lượng Bảo Khí Đoán Tạo Sư có thể nói là rất rất ít, Bảo Khí mà mọi người sử dụng, hon chín thành chín đều là được lun truyền từ thời cổ tới nay, Diệp Trần không cho rằng những vũ khí mà đối phương nói là vũ khí bình thường, nhất định là các Bảo Khí có cấp bậc rất cao, một tòa thành thị mà có đến mấy chục cửa hàng của sư gia rèn vũ khí, cái này đã không thể dùng từ "hưng thịnh" để hình dung nữa rồi.

"Đúng vậy, ngành sản xuất và rèn vũ khí tại Hỏa Điểu tinh là ngành nghề chủ chốt, mà số lượng Bảo khí Đoán Tạo Sư tại Hỏa Điểu tinh cũng gần bằng với số lượng quần thể Võ Giả, cấp bậc được xếp từ thấp đến cao theo thứ tự là Hạ phẩm Đoán Tạo Sư, Trung phẩm Đoán Tạo Sư, Thượng phẩm Đoán Tạo Sư, cùng với cấp bậc cao quý nhất là Cực phẩm Đoán Tạo Sư. Mỗi một vị Cực phẩm Đoán Tạo Sư đều có được địa vị cao hơn rất nhiều so với những Vương giả bình thường, đương nhiên, để có thể trở thành Cực phẩm Đoán Tạo Sư thì bản thân tối thiểu nhất cũng phải đạt tới Linh Hải Cảnh tu vi..."

Lúc hai người đang nói chuyện thì Lam Diệp hào cũng bắt đầu chạm đất rồi.

Nơi này là một tòa thành thị cự đại tại vùng Đông Nam của Hỏa Điểu đại lục, tường thành của tòa thành thị này đều được dùng một loại khoáng thạch đặc biệt mà xây dựng thành, mặt ngoài của nó tản ra hào quang nhàn nhạt, nhìn về phía trên tựa hồ sẽ cảm nhận thấy lực phòng ngự không hề thấp, còn tại trung ương thành thị là một cái quảng trường cự đại, bên trên quảng trường là hơn trăm chiếc Khôi Lỗi chiến hạm đang dừng tại đó theo hàng ngũ rất chỉnh tề.

"Nơi này là bến đỗ chiến hạm của Lam Diệp gia tộc ta đấy, bởi vì có

nhiều người phải dùng chiến hạm để làm việc, cho nên tựu để chúng ở chỗ này mà không phải cất vào trong, đương nhiên, tại đây đều là Vương cấp chiến hạm, còn đối với Thiên Vương Cấp chiến hạm sẽ không tùy ý đỗ ở bên ngoài này đâu."

> r

Cửa khoang thuyên mở ra, một đoàn người từ bên trên Lam Diệp hào đi xuông.

"Nhị tiểu thư, người rốt cục đã trở lại rồi!"

Đến quảng trường chờ đợi lúc này là một đám người mặc y phục có đính gia huy của Lam Diệp gia tộc, người đứng đầu tựa hồ là một vị quản gia, nhưng xét về tu vi thì một điểm cũng không thấp, đã đạt đến Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới.

Lam Hân Nhi nói: "Lưu quản gia, tỷ tỷ của ta hiện tại thế nào rồi?"

"vẫn còn ở vào trạng thái hôn mê." Lưu quản gia lắc đầu.

Gật gật đầu, Lam Hân Nhi nói: "Tỷ tỷ không bị chuyển biến xấu là tốt rồi, ta đã mang Hoàn Hồn quả về, nhất định có thể trị khỏi cho tỷ tỷ." Nói xong, Lam Hân Nhi quay đầu, nhìn về phía Diệp Trần, "Diệp công tử, nếu không biết đi đâu, ngươi trước tiên cứ hãy ở Lam gia ta làm khách vài ngày, chờ ta chữa trị cho tỷ tỷ xong liền có thể mang ngươi du lãm Hỏa Điểu tinh nhé."

"Không cần làm phiền nàng, ta tự do tự tại một mình đã quen rồi."

Tại một địa phương xa lạ, phiêu lưu một mình có lẽ cũng rất có ý tứ.

"Vậy được rồi."

Tuy thời gian ở chung cùng Diệp Trần không dài, nhưng Lam Hân Nhi biết rõ, một khi Diệp Trần quyết định điều gì là không sẽ thể cải biến đấy.

"Ngươi mau đi đi! Ta trước tiên sẽ dạo chơi tại cái thành thị này một hồi."

Phất phất tay, Diệp Trần cất bước đi về hướng con đường gần đó.

"Nhị tiểu thư, hắn là ai vậy?"

Lưu quản gia thấy Lam Hân Nhi tựa hồ đối với Diệp Trần rất coi trọng, mở miệng hỏi.

Lam Hân Nhi nói: "Một kiếm khách rất cường đại, khoan hãy nói những thứ này, đi, đưa ta đi xem tỷ tỷ trước đã."

"Được."

Trước khi đi, Lưu quản gia liếc nhìn bóng lưng Diệp Trần mà đánh giá, “Kiếm khách rất cường đại sao?”"Hỏa Điểu công tử, cứ như vậy để hắn ly khai sao?"

Một thanh niên Vương giả bên cạnh Hỏa Điểu công tử nói ra.

"Vậy ngươi muốn làm gì hắn? Bất quá ăn hết một lần sẽ bị thiếu về sau mà thôi, ngay cả Nhạc Thần cũng không là gì đối với hắn, một kiếm khách như hắn sẽ không yên lặng vô danh đâu, nói không chừng hắn chính là một thiên tài đích thực đến từ một sinh Mệnh Tinh tú khác đấy. Đến lúc đó, sẽ có những người khác chiêu đãi hắn, về phần ta mà nói, năm năm nay không sai biệt lắm cũng đã tích lũy đủ rồi, chỉ cần ta tiến vào được Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên thì sẽ có hấp thu được càng nhiều lực lượng hơn nữa, bây giờ không cần phải sinh sự với hắn."

Hỏa Điểu công tử không muốn lập tức qua tìm rắc rối, càng không nghĩ tới việc nhờ vào lực lượng gia tộc, đây chính là quy củ của sinh Mệnh Tinh Thần, tranh đấu giữa các thiên tài mà dựa vào lực lượng gia tộc sẽ bị người ta chê cười.

"Cũng có ý tứ đấy chứ!"

Tuy đã đi xa, nhưng thanh âm Hỏa Điểu công tử, như trước vẫn truyền đến trong tai

Diệp Trần.

Tòa thành thị này gọi là Lam Diệp thành, là thành thị của Lam Diệp gia tộc, chiếm diện tích thập phần rộng lớn, phương viên ước chừng ngàn dặm.

Như theo như lời Lam Hân Nhi, Hỏa Điểu tinh đích thật là một ngôi sao có ngành sản xuất và rèn binh khí thập phần phát đạt, trên cơ bản mỗi con đường đều có một gia đình mở cửa hàng rèn và bán vũ khí, sơ sơ một tòa Lam Diệp thành đã có được hơn 200 cửa hàng bán vũ khí rồi, đương nhiên, Lam Diệp thành tại Hỏa Điểu tinh là một Đại Thành, mỗi thành thị bên trong đều có trên dưới mấy chục tiệm vũ khí.

Đến một tiệm vũ khí có Lam Diệp gia huy, Diệp Trần đi vào.

Tiệm vũ khí này rộng rãi phi thường, có đến năm tầng, tầng thứ nhất chứa đa số là Hạ phẩm Bảo Khí, đủ loại Bảo Khí, cái gì cần có đều có, chỉ riêng Hạ phẩm Bảo Khí trên quầy đã có mấy ngàn kiện, tầng thứ hai là Trung phẩm Bảo Khí, tầng thứ ba là Thượng phẩm Bảo Khí, tầng thứ tư là Bán Cực Phẩm Bảo Khí, tầng thứ năm theo nhân viên cửa hàng nói, là Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí cùng Cực Phẩm Bảo Khí, bất quá Cực Phẩm Bảo Khí thập phần rất thưa thớt, đang dưới tình huống đại bộ phận đều ở vào trạng thái thiếu hàng.

Đi vào tầng thứ tư, Diệp Trần nhìn qua một chút về giá cả.

"Bán Cực Phẩm Bảo Khí có giá thấp nhất là 1000 Cực Phẩm Linh Thạch, cao nhất là 5000, tựa hồ rất rẻ." Từ tầng bốn trở xuống phía dưới, đều là dùng Cực phẩm linh thạch làm đơn vị, mà 1000 Cực Phẩm Linh Thạch, tương đương với 500 vạn Thượng Phẩm Linh Thạch tại Chân Linh thế giới, mà với 500 vạn Thượng Phẩm Linh Thạch là không thể nào mua được một Bán Cực Phẩm Bảo Khí, so với Thượng phẩm Bảo Khí thì Bán Cực Phẩm Bảo Khí có giá tiền cao hơn mấy chục lần, thậm chí gấp trăm lần, vật dùng

càng hiếm là càng quý.

"Cũng đúng, Chân Linh thế giới mặc dù lớn nhưng như thế nào cũng không hcm được Tinh Không, tài liệu luyện bảo khí tại Chân Linh thế giới có rất ít và quý hiếm, nhưng tại bên trong Vũ Trụ Tinh Không này thì đoán chừng là những thứ rất bình thường, hơn nữa ngành sản xuất rèn vũ khí tại đây quá mức phát đạt, nên giá cả cũng trở nên rẻ hơn nhiều."

Tầng thứ năm.

"Ân! Ngụy cực phẩm Bảo Khí rẻ nhất là mười khối Nguyên thạch?."

Mười khối Nguyên thạch tương đương với mấy chục vạn khối Cực Phẩm Linh Thạch.

"Đắt tiền nhất chính là 50 khối."

Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí có chừng mấy chục kiện, không tính là ít, đáng tiếc Cực Phẩm Bảo Khí lại ít đến thương cảm, một kiện cũng không có, đoán chừng đã bị bán đi rồi.

"Cực Phẩm Bảo Khí tại Hỏa Điểu tinh này giá cả đại khái là bao nhiêu?"

Diệp Trần hỏi thoáng một phát nhân viên cửa hàng của tầng năm.

Nhân viên cửa hàng nhìn mặt mà nói chuyện, gặp Diệp Trần hỏi như vậy, lập tức biết rõ đối phương không phải người của Hỏa Điểu tinh, mở miệng nói: "Cực Phẩm Bảo Khí mặc kệ ở nơi nào đều là mặt hàng khan hiếm cả, Cực phẩm cấp thấp Bảo Khí có giá tiền chừng 200 đến 300 khối Nguyên thạch, Cực phẩm trung đẳng có giá từ 500 đến 700 khối, Cực phẩm cao đẳng là từ 1000 đến 1500 khối. Còn cấp cao hơn nữa là Thiên Vương cấp Bảo Khí, giá cả vượt qua 2000 khối."

r ? -y r

"Nói như vậy, sô phí tôn lúc ta trả cho Lam Diệp hào đã đủ đê mua săm

một kiện

Cực phẩm trung đẳng Bảo Khí ư!"

Diệp Trần trong nội tâm đối với giá trị của Nguyên thạch đã có được khái niệm nhất định.

"Theo như lời Lam Hân Nhi thì một chiếc Vương cấp chiến hạm cỡ lớn có giá trị trên ba vạn khối Nguyên thạch, mười chiếc, tựu là 30 vạn khối, như vậy, muốn mua một chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm cỡ nhỏ bình thường nhất cũng phải trả mười lăm vạn khối rồi, mà nếu ta muốn ở chỗ này sinh tồn phát triển thì bằng vào số Nguyên thạch này là không đủ, phải phải nghĩ ra biện pháp kiếm nhiều Nguyên thạch hơn mới được."

"Các ngươi tại đây có thu mua Bảo Khí không?" Diệp Trần lại hỏi.

"Tất nhiên có ạ."

Đi vào quầy hàng, Diệp Trần xuất ra một thanh ngụy Cực phẩm bảo kiếm đưa cho chưởng quầy.

"Hảo kiếm, rõ ràng có ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý cường đại như thế." Chưởng quầy sợ hãi thán phục.

"Ngươi mua vào thế nào?"

"Ngụy Cực Phẩm Bảo Khí có giá tiền là mười khối Nguyên thạch đến 50 khối Nguyên thạch tầm đó, thanh kiếm này ta có thể trả cho ngươi giá 60 khối Nguyên thạch ah." Chưởng quầy cười nói.

"Được." Diệp Trần gật đầu.

Hắn không thật sự muốn bán bảo kiếm, mà là muốn nhìn xem bảo kiếm do chính

mình chế tạo ra có thể xài được ở chỗ này hay không, hiện tại xem ra coi như không tệ rôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1272: Thẳng Tay Thu Mua Tài Liệu

60 Nguyên thạch đến tay, Diệp Trần cũng không lập tức ly khai, nghĩ nghĩ một hồi, hắn rút Đồ Ma kiếm ở trên lưng ra, "Như vậy thanh kiếm này đáng giá thế nào?"

"Cái này, đây là Cực phẩm cao đẳng bảo kiếm!"

Chưởng quầy nhãn lực thập phần thâm địa, liếc nhìn ra đây là một thanh Cực phẩm cao đẳng bảo kiếm thập phần hiếm thấy, nói như vậy, Cực phẩm cấp thấp bảo kiếm tại tiệm vũ khí này thường xuyên có bán, nhưng cũng thuộc về sản phẩm đắt đỏ và xa xỉ. Đối với cực phẩm trung đẳng bảo kiếm, cứ mỗi mấy tháng thời gian trôi qua mới có một hai kiện như vậy được bán ra, về phần Cực phẩm cao đẳng bảo kiếm, 3 năm hay 5 năm cũng đều chưa hẳn đã có thể nhìn thấy một kiện, có tiệm vũ khí mở ra cả đời cũng đều không có một thanh Cực phẩm cao đẳng bảo kiếm nào để bán ra.

"Bất quá đáng tiếc..."

Chưởng quầy bỗng nhiên lắc đầu.

"Đáng tiếc cái gì?"

Diệp Trần hỏi.

Chưởng quầy nhìn về phía Diệp Trần, "Tài liệu trân quý nhất rèn nên Thanh kiếm này hẳn là Thâm Hồng đồng mẫu, nhưng người chế tạo đã không đem lực lượng Thâm Hồng đồng mẫu vận dụng đến cực hạn, dung hợp chưa đủ triệt để cùng các tài liệu khác, ta đã từng thấy qua một thanh bảo kiếm ẩn chứa Thâm Hồng đồng mẫu, thanh kiếm kia nắm trong tay liền có loại cảm giác linh nhục hợp nhất, còn thanh kiếm này lại có chút hơi khiếm khuyết, nếu đem ra so sánh thì thanh kiếm kia có phẩm cấp cao hơn

thanh này, đã đạt tới cấp bậc Thiên Vương Cấp bảo kiếm đấy."

"Thì ra là thế."

Diệp Trần gật gật đầu, tại toàn bộ Chân Linh thế giới, có thể chế tạo ra Cực phẩm bảo kiếm thì chỉ có một mình hắn, thế nhưng hắn lại phải bế môn rất lâu mới tạo ra được. Mà ở Hỏa Điểu tinh này, ngành sản xuất và rèn vũ khí phát đạt chưa từng có, tất nhiên mọi thứ đều tốt hơn rồi.

Tựa hồ biết rõ Diệp Trần thật sự không muốn bán thanh kiếm này, chưởng quầy đem Đồ Ma kiếm đưa lại cho Diệp Trần, nói: "Thanh kiếm này có kỹ nghệ chế tạo tuy hơi khiếm khuyết đôi chút hỏa hầu, nhưng tài liệu lại không tầm thường, mà trên thượng diện lại ẩn chứa cường đại Hủy Diệt Kiếm Ý, giá trị vượt xa các Cực phẩm cao đẳng bảo kiếm khác, ta định giá cho nó trước sau là 2500 Nguyên thạch."

Cái giá này cũng không thấp, dưới tình huống giá tiền của Cực phẩm cao đẳng Bảo Khí bình thường là 1000 đến 1500, thì 2500 Nguyên thạch đã tương đương với hai kiện Cực phẩm cao đẳng Bảo Khí rồi.

Ly khai tiệm vũ khí, Diệp Trần đi về hướng một tiệm tạp hóa, hắn cần một cái Hỏa Điểu tinh địa đồ.

"Công tử chúng ta tại đây có bán địa đồ, phân ra rất nhiều đẳng cấp, thấp nhất chính là tấm giấy địa đồ, Cao nhất là Tinh Thần Súc Ảnh Nghi." Tiệm tạp hóa chưởng quầy giới thiệu nói.

"Tinh Thần Súc Ảnh Nghi? Cho ta xem một chút."

Diệp Trần có một tia hiếu kỳ.

"Công tử chờ một chốc."

Chưởng quầy đi vào gian phòng phía sau quầy, lúc đi ra, trên tay nâng một khỏa Thủy Tinh Cầu, Thủy Tinh Cầu sáng óng ánh long lanh được cố định tại trên một khối gỗ màu đen hình lập phương.

"Cái này là Tinh Thần Súc Ảnh Nghi?"

Diệp Trần ở phía trên cảm nhận được một tia chấn động huyền ảo.

"Không tệ đâu, công tử, ngươi có thể rót vào một tia Linh Hồn Lực thử xem." Chưởng quầy cười tủm tỉm nói.

"Được."

Khẽ gật đầu về sau, mi tâm Diệp Trần tuôn tràn ra một ít Linh Hồn Lực, vô thanh vô tức chui vào đến bên trong Tinh Thần Súc Ảnh Nghi, sau một khắc trong đầu Diệp Trần xuất hiện một bức tranh thủy mặc, đây chính là hình ảnh thu nhỏ của một khỏa tinh tú màu đỏ nhạt giống hệt Hỏa Điểu tinh, theo đó, khi hắn tập trung lực chú ý tới chỗ nào trên đó, chỗ đó liền có thể được phóng đại lên, từ vị trí Hỏa Điểu đại lục, sau đó là vùng Đông Nam Hỏa Điểu đại lục, kế đến là Lam Diệp thành, cuối cùng, ngay cả cấu tạo các thành thị của Lam Diệp thành cũng đều biểu hiện rất rõ ràng, thậm chí, hắn có thể chứng kiến chỗ vị trí hắn đang đứng, nhưng đến mức này thì rốt cục không cách nào tiếp tục phóng đại thêm nữa.

"Thật sự là ‘thần hồ kỳ kỹ’ ah."

Diệp Trần cảm thán.

Chưởng quầy hiếu kỳ nói: "Như thế nào? Đây là lần đầu tiên công tử nhìn thấy Tinh Thần Súc Ảnh Nghi?"

"Đúng vậy, quê hương của ta ở một thế giới khác chứ không phải ở bên trên Sinh Mệnh Tinh thần." Diệp Trần giải thích nói.

"Ha ha, hoàn toàn chính xác, Tinh Thần Súc Ảnh Nghi chỉ ở bên trên Sinh Mệnh Tinh thần mới có đấy."

Chưởng quầy cười cười, tỏ vẻ lý giải.

"Cái Tinh Thần Súc Ảnh Nghi này có giá bao nhiêu?"

Diệp Trần ý định mua.

"Hỏa Điểu tinh Tinh Thần Súc Ảnh Nghi có giá là mười khối Nguyên thạch, ở đâu cũng đều đồng dạng như vậy cả, công tử cứ yên tâm."

"Cũng không phải quá không hợp thói thường."

Mười khối Nguyên thạch tương đương với 20 vạn khối Cực Phẩm Linh Thạch, đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả mà nói thì còn có thể tiếp nhận được, bất quá đối với Linh Hải Cảnh thì quá đắt đỏ rồi.

"Được, ta mua."

Đưa cho đối phương mười khối Nguyên thạch, Diệp Trần đem Tinh Thần Súc Ảnh Nghi thu về.

"Sẵn đây cho ta hỏi thoáng một chút, các ngươi tại đây có bán Cực Phẩm Chú Kiếm Thư và Phân Biệt Cực Phẩm Kim Loại Tài Liệu Thư không?" Giải quyết xong vấn đề địa đồ, Diệp Trần đem tâm tư động dung lên Chú Kiếm Thuật, Chú Kiếm Thuật của hắn có nhiều khuyết điểm và cũng không hoàn thiện. Trên thực tế, ban đầu ở quần đảo Bảo Thạch lấy được Chú Kiếm Thuật, chỉ đọc lướt qua một tia Cực phẩm Chú Kiếm Thuật mà thôi, có thể chế tạo ra Cực phẩm bảo kiếm là hoàn toàn xuất phát từ lý giải cùng cường đại ngộ tính đối với kiếm đạo của Diệp Trần, nếu đổi thành một thiên tài đúc kiếm khác, muốn chế tạo ra ngụy Cực phẩm bảo kiếm cũng đã khó khăn không ít rồi.

"Có, mà lại rất nhiều nữa, hơn nữa giá cả cũng không tính là cao đâu."

Chưởng quầy một ngụm nói.

"Có bao nhiêu ta mua hết bấy nhiêu."

Diệp Trần thần sắc phấn chấn.

Chỉ chốc lát sau công phu, chưởng quầy lấy ra một cái rương nhỏ, mở

hòm rương ra, bên trong tất cả đều là ngọc giản.

"Công tử, tại đây tất cả đều là Cực phẩm Chú Kiếm Thuật ngọc giản, sau khi rót Linh Hồn Lực vào, tri thức Chú Kiếm Thuật bên trong ngọc giản sẽ tiến vào trong đầu của ngươi, sau khi dùng qua một lần thì ngọc giản sẽ không còn tác dụng nữa!"

Tác dụng của ngọc giản là phòng ngừa tiết lộ tri thức, cũng giống như ngọc giản áo nghĩa võ học vậy.

"Một quả ngọc giản như vậy giá bao nhiêu tiền?"

“Một khối Nguyên thạch.”

"Ngươi không ngại cho ta trước xem qua mấy cái chứ, yên tâm, xem qua mấy cái, ta sẽ giao linh thạch."

"Không có vấn đề."

Lấy ra một quả ngọc giản, Diệp Trần rót Linh Hồn Lực vào, "Cực phẩm Hỏa thuộc tính Chú Kiếm Thuật, ... , "

Lại lấy ra một quả, "Cực phẩm Thổ thuộc tính Chú Kiếm Thuật."

"Cực phẩm Thủy thuộc tính Chú Kiếm Thuật! ."

"Cực phẩm Kim thuộc tính Chú Kiếm Thuật."

"Cực phẩm Thần Dương Chú Kiếm Thuật!"

"Cực phẩm Thái Âm Chú Kiếm Thuật!"

Một hơi xem xét qua bảy tám quả ngọc giản, Diệp Trần cảm giác có một loại rộng mở và sáng tỏ, tri thức trong Chú Kiếm Thuật này cũng không phải rất kỹ càng, đều là bộ phận trụ cột nhất, có nhiều chỗ thậm chí mơ hồ không rõ ràng, nếu là một người Thượng phẩm Chú Kiếm Sư bình thường xem qua, tuyệt đối sẽ như lọt vào trong sương mù, không có bất kỳ nhận thức nào, thế

nhưng Diệp Trần đối với lý giải kiếm đạo đã đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng, dù là một tri thức cực nhỏ trong Cực phẩm Chú Kiếm Thuật cũng đều có thể làm cho tri thức của hắn dần dần hoàn thiện. Cho nên, những tri thức Cực phẩm Chú Kiếm Thuật này đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ là báu vật vô giá.

"Tốt, ta muốn mua tất cả."

"Tổng cộng là 24 khối Nguyên thạch."

Chưởng quầy trên mặt tràn đầy vui vẻ, nói thật, những Cực phẩm Chú Kiếm Thuật ngọc giản này cũng không phải là bí mật bất truyền gì, chỉ là những tri thức trụ cột nhất mà thôi, nếu như cho rằng chỉ cần mua một khối Cực phẩm Chú Kiếm Thuật ngọc giản là có thể chế tạo ra Cực phẩm bảo kiếm, đó là nói chuyện hoang đường viễn vông rồi, thật giống như cho ngươi một bản phương pháp tu luyện cơ bản tuyệt thế bí tịch nhưng lại không có sư phó chỉ đạo thì ngươi cũng không biết nên tu luyện như thế nào, bất kỳ vật gì cũng phải có nền tảng để chèo chống.

Đối với Cực phẩm Chú Kiếm Thuật thực sự thì không ai đem bán cả, những Cực phẩm Chú Kiếm Sư có danh khí thật lớn kia cũng sẽ không bao giờ đem bí ẩn Chú Kiếm Thuật của mình truyền đi ra ngoài, ngay cả lúc dạy đồ đệ cũng không dạy hết toàn bộ, trừ phi đó là đệ tử chân truyền.

Thoáng cái bán đi hết một bộ Cực phẩm Chú Kiếm Thuật ngọc giản, chưởng quầy tự nhiên thật cao hứng.

"Công tử, lần này ngươi chiếu cố bản tiệm tạp hóa không ít sinh ý, bộ ‘Phân Biệt Cực Phẩm Kim Loại Tài Liệu Thư’ này, ta tặng cho ngươi a!" Chưởng quầy lại xuất ra một cái rương lớn bày ở trước mặt Diệp Trần.

"Kim thuộc tính Cực phẩm kim loại tài liệu giới thiệu.

"Thủy thuộc tính Cực phẩm kim loại tài liệu giới thiệu."

"Hỏa thuộc tính Cực phẩm kim loại tài liệu giới thiệu."

Cùng đồng dạng với Cực phẩm Chú Kiếm Thuật, Cực phẩm kim loại tài liệu thư cũng có phân loại rõ ràng, nhìn về phía trên thập phần hệ thống.

"Đa tạ rồi!"

Diệp Trần không khách khí thu lấy, so với những vật phẩm mà hắn đã mua trước đó thì những trang sách tra cứu thông tin này không đáng là gì, nếu không đối phương cũng sẽ không hào phóng mà tặng cho hắn một bộ như vậy.

Trong nháy mắt, một tuần lễ đi qua, Diệp Trần tại trong khách sạn Lam Diệp thành đóng cửa không ra ngoài, chẳng những tiêu hóa hết 24 loại tri thức Cực phẩm Chú Kiếm Thuật, còn xem xong tất cả những trang sách giới thiệu Cực phẩm kim loại tài liệu rồi.

"Nên đi sưu mua một ít Cực phẩm kim loại tài liệu ah."

Chế tạo bảo kiếm có thể làm tăng cường nội tình của Diệp Trần, còn Cảnh giới kiếm Đạo của Diệp Trần sở dĩ có thể đột nhiên tăng mạnh, mặc dù không có quan hệ nhiều tới việc chế tạo bảo kiếm, nhưng lại có rất nhiều thứ được suy diễn ra từ đó. Dù sao trực tiếp tìm hiểu áo nghĩa võ học cũng giống đúc kiếm vậy, không phải nói muốn tìm hiểu là có thể tìm hiểu được ngay.

Dành ra một ngày, Diệp Trần đi sưu mua đại lượng Cực phẩm kim loại tài liệu, Diệp Trần đã sưu mua mấy ngàn vạn cân, hầu hết là Tinh Thần Thiết bình thường nhất. Cực phẩm kim loại thập phần huyền ảo, mặc dù kích thước nhìn vào tựa hồ không lớn, nhưng kỳ thật, một khối kim loại lớn nhỏ cỡ nắm tay đã có khối lượng đến mấy ngàn cân, thậm chí nặng hơn vạn cân, nếu không cũng không có khả năng chế tạo ra được Cực phẩm bảo kiếm có thể biến lớn nhỏ theo ý muốn rồi.

"Đáng tiếc, Nguyên thạch tựa hồ không đủ rồi."

Mấy vạn khối Nguyên thạch đã bị Diệp Trần tiêu hao hơn phân nửa, nhưng cũng may là thu gom được số lượng lớn Cực phẩm kim loại tài liệu,

đầy đủ để hắn chế tạo ra mấy trăm chuôi Cực phẩm bảo kiếm, dù cho tất cả đều là Cực phẩm cấp thấp bảo kiếm nhưng giá trị đều phải đạt đến 20 hay 30 vạn khối Nguyên thạch, cơ hồ lợi nhuận là gấp 10 lần.

Nhưng Diệp Trần cũng biết rõ, đây là trên lý luận mà thôi, dùng vào kinh nghiệm hiện tại của Diệp Trần chỉ mới chế tạo thành công một thanh Cực phẩm bảo kiếm duy nhất, xác xuất thành công đạt một phần mười thì đã coi là không tệ rồi, đây là đối với hắn, đổi thành một người khác thì đoán chừng một phần trăm xác xuất thành công cũng đều không có.

Mặc kệ là làm bất cứ chuyện gì, mọi chuyện mới bắt đầu đều phải "trả học phí" trước, cũng chính vì vậy mà điều này dẫn đến việc có rất ít Cực phẩm Chú Kiếm Sư độc hành, trong 100 người thì chỉ có chừng một hai người như vậy, đại đa số Cực phẩm Chú Kiếm Sư sau lưng đều có siêu cấp đại gia tộc hay siêu cấp tông môn ủng hộ, gia tộc cùng tông môn bình thường, ở đâu có nhiều Nguyên thạch như vậy mà tiêu hao chứ.

Bồi dưỡng ra một vị Cực phẩm Chú Kiếm Sư sẽ tiêu tốn một cái giá lớn hết sức kinh người, không có Nguyên thạch thì mặc cho ngươi có là tuyệt thế thiên tài đi nữa cũng phải đứng sang bên thôi. Ứng với điều đó, tại Hỏa Điểu tinh, người có cấp bậc Cực phẩm Chú Kiếm Sư sẽ có được địa vị thập phần tôn quý, cao hơn Vương giả bình thường một khoảng xa, ngay cả những Vương giả rất cường đại cũng tranh nhau tặng lễ vật mà mong cầu bọn hắn chế tạo cho mình Cực Phẩm Bảo Khí.

"Xem ra ta nên đem mười chiếc Ma tộc Khôi Lỗi chiến hạm bán đi rồi, giữ trên tay cũng không thể dùng."

Ma tộc chiến hạm có giá trị kinh người, giữ ở trên tay mà chẳng dùng tới thì quá mức lãng phí, còn một khi dùng thì nói không chừng sẽ bị Ma tộc cao tầng chú ý tới, lúc đó được không bù mất.

"Có lẽ có thể tìm nàng nhờ bán ra."

Diệp Trần nghĩ tới Lam Hân Nhi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1273: Lam Tiên Nhi

Trong Lam Diệp thành có một cái trang viên cự đại giống như một Phủ đệ vậy, năm khu vực Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung đều có phủ đệ riêng của mình, trong Luyện Võ Tràng của trang viên phía nam, có hai nữ tử trẻ tuổi đang luận bàn.

Hai nữ tử này, một chính là Lam Hân Nhi, còn một người lớn hơn nhưng có điểm giống Lam Hân Nhi, gương mặt có hình dáng góc cạnh, nhìn vào sẽ thấy thập phần lãnh diễm, đây là tỷ tỷ Lam Hân Nhi, tên là Lam Tiên Nhi, là người có bài danh thứ hai trong thập đại thiên tài Hỏa Điểu tinh.

Đinh đinh đinh!

Thanh âm bảo kiếm giao kích không ngừng vang lên, hỏa tinh văng khắp nơi, lúc dư ba khuếch tán ra, bốn phía Luyện Võ Tràng đều xuất hiện những đợt gợn sóng huyền ảo, những gợn sóng này lại tạo ra hiệu quả thu nạp dư ba, cho nên hai người luận bàn mặc dù kịch liệt vô cùng nhưng những chỗ có thể bị phát sinh hư hại lại tương đối có hạn.

"Tỷ tỷ cẩn thận rồi, Huyễn Mộng!"

Màn sương mù màu xanh da trời bay múa bộc phát ra, bao phủ khắp người Lam Tiên Nhi, thủ pháp run lên, bảo kiếm màu lam nhạt trong tay Lam Hân Nhi giống như một dòng nước lưu động, dung nhập vào trong làn mưa sương mù màu xanh da trời kia, hướng phía đối diện Lam Tiên Nhi lao đi qua.

"Ân?

Một chiêu Huyễn Tâm trước đó, Lam Tiên Nhi đã tiếp có chút miễn cưỡng rồi, sở dĩ có thể gượng chống được là vì kiếm chiêu Lam Hân Nhi còn

chưa được thuần thục, chưa đạt tới tình trạng tâm kiếm họp nhất, nhưng mặc dù như thế, Lam Tiên

Nhi lại giật mình vô cùng. Năm năm trước, nếu đơn thuần luận kiếm kỹ thì muội muội Lam Hân Nhi kém nàng không ngớt, nàng còn giúp đối phương cải tạo thoáng một lúc Huyễn Tâm Kiếm chiêu, chẳng lẽ mới sau năm năm mà đối phương lại tiến bộ nhiều như vậy, kiếm kỹ dần dần theo sát nàng rồi?

Huyễn Tâm đối với nàng đã áp chế quá lớn nên khi Huyễn Mộng vừa ra tới, Lam Tiên Nhi rốt cuộc không cách nào vãn hồi việc rơi vào thể hạ phong, nhưng bất quá vào lúc này, trên người nàng bộc phát ra cường đại Kiếm Thế dùng lực phá xảo, một kiếm chặt đứt kiếm quang của Lam Hân Nhi.

"Hì hì, tỷ tỷ vừa rồi bộc phát lực lượng mới có thể là vượt qua muội ah!"

Lam Hân Nhi cười nói, tỷ muội các nàng luận bàn. Từ trước đến nay đều là dùng lực lượng ngang nhau mà đơn thuần so kiếm kỹ.

"Lần này muội thắng rồi."

Lam Tiên Nhi nhổ ra một ngụm trọc khí, cũng cười nói.

Thu hồi bảo kiếm, Lam Hân Nhi nói: "Có thể thắng tỷ tỷ một chiêu nửa thức, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi, lần sau chúng ta luận bàn thực sự một lần nhé." Cái gọi là luận bàn, tựu là giúp nhau nghiệm chứng kiếm kĩ của mình, vừa rồi mới chỉ là uy chiêu mà thôi, còn khi chính thức luận bàn, Lam Hân Nhi cũng không cho rằng tỷ tỷ sẽ thua nàng, bởi đối phương hoàn toàn có thể làm rối loạn kiếm kĩ của nàng, làm nàng không thể tùy ý nàng phát huy.

"Được."

Lam Tiên Nhi gật gật đầu. Hiếu kỳ nói: "Đây là thành quả của muội suốt năm năm qua sao?"

"Không đâu, trên đường trở về, đã có một gã cường đại kiếm khách chỉ đạo cho muội. Mặc dù chỉ được hắn dạy hon mười ngày, nhưng muội cảm giác mình đối với lý giải kiếm kỹ rõ ràng hon rất nhiều, đã có thể cảm ngộ sâu hon."

Lam Hân Nhi nghĩ tới Diệp Trần.

"Một gã cường đại kiếm khách, chẳng lẽ là một lão tiền bối nào sao?"

Lam Tiên Nhi vô ý thức cho rằng người dạy bảo kiếm kỹ cho Lam Hân Nhi hẳn là một tiền bối kiếm khách thành danh lớn, loại chuyện này cũng thường xuyên phát sinh, một vài lão tiền bối thấy cái mình thích là thèm, ngẫu hứng sẽ đứng ra dạy thuật cho một vài người trẻ tuổi mà ông thấy thuận mắt. Thậm chí sẽ thu nhận bọn hắn làm đồ đệ, cũng giống như Kinh Hồng Công Tử là người xếp hàng thứ nhất trong thập kiệt Hỏa Điểu tinh. Hắn đã được một vị Đế cấp kiếm khách thu làm quan môn đệ tử.

"Tỷ tỷ lại đã đoán sai rồi, người dạy bảo ta là một người kiếm khách tuổi còn rất trẻ, hắn xem ra còn muốn trẻ tuổi hơn so với ta đấy, đoán chừng mới ba mươi sáu hay ba mươi bảy tuổi thôi à!"

Lam Hân Nhi tựa hồ rất thích xem bộ dạng nháy mắt kinh ngạc của tỷ tỷ.

"Kiếm khách ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi mà dạy bảo ngươi?" Lam Tiên Nhi thật sự giật mình rồi, tại cảnh giới này của bọn hắn thì ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi là hoàn toàn chính xác còn quá trẻ, Hỏa Điểu tinh thập kiệt, trên cơ bản đều đã qua bốn mươi tuổi, chớ xem thường cái chênh lệch ba bốn năm tuổi này, thời gian ngắn ngủi đó cũng đủ để cho thực lực của bọn hắn tăng lên gấp 10 lần, tại cái tuổi này, tựa hồ chỉ có những thiên tài thực sự có tên trên Thiên Vương bảng mới cường đại như thế thôi!

Lam Tiên Nhi không khỏi sinh ra vô cùng hiếu kỳ đối với người kiếm khách trẻ tuổi

mà muội muội vừa nói.

"Nói cho ta biết một chút chuyện của hắn đi."

Lam Tiên Nhi nói.

"À được."

Lam Hân Nhi cũng không có thừa nước đục thả câu, đem chuyện Diệp Trần đã xảy ra tại bên trên Lam Diệp hào nói cho Lam Tiên Nhi nghe, lúc đến chuyện Diệp Trần một kiếm đánh bại Nhạc Thần, trong mắt Lam Tiên Nhi liền hiện lên kỳ quang. Căn cứ và miêu tả của muội muội, nàng suy đoán một kiếm kia của Diệp Trần có lẽ chính là chấn động kiếm pháp, bất quá dưới tình huống không sử dụng chân nguyên ý chí mà một kiếm đập bay bảo kiếm Nhạc Thần, rồi chấn nát bấy cánh tay của hắn, điều này nói rồ đối phương tại trên nghiên cứu chấn động lực lượng, đã đạt tới tình trạng thập phần đáng sợ rồi.

"Muội nói là, muội chỉ thi triển một lần Huyễn Mộng kiếm pháp mà hắn tựu đã vạch ra hết mọi sơ hở cùng nhược điểm, rồi cũng đã tiến hành cải tạo cho muội?." Lam Tiên Nhi không khỏi thốt ra.

Lam Hân Nhi gật gật đầu, "Đúng vậy, lúc ấy đề nghị của hắn cũng đồng dạng như tỷ tỷ vậy, nhưng muội có nói cho hắn biết là chỉ mới cải tạo được Huyễn Tâm nhưng lại không dẫn phát Huyễn Mộng liên tục sau đó được, thế là hắn lập tức đưa ra quan điểm của hắn, hắn nói tỷ tỷ đã cải tạo không đủ triệt để, không đào sâu vào độ huyền ảo của chiêu thức, và hơn mười ngày kế tiếp học tập từ hắn thì Huyễn Tâm Kiếm chiêu của muội mới xuất hiện được đấy."

r r r

"Lợi hại, thật đúng là muôn diện kiên hăn ah."

Lam Tiên Nhi trong mắt dâng lên chiến ý mãnh liệt, với tư cách là một kiếm khách, không có ai không hi vọng có thể cùng một cường đại kiếm

khách so kiếm, nàng từng cùng Kinh Hồng Công Tử giao thủ hon mười lần, chẳng qua đối phương có Đế cấp kiếm khách chỉ đạo nên nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, hơn nữa tu vi của Kinh Hồng Công Tử cũng cao hơn so với nàng, đã đạt đến tình trạng Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, tại trên Thiên Vương bảng nàng đã chiếm cứ một chỗ vững chắc, tuy nhiên bài danh vẫn là ở phía sau.

"Muội cũng muốn gặp lại hắn, Huyễn Tâm cải tạo thành công rồi, nhưng Huyễn Mộng còn chưa được cải tạo tốt, chờ đến khi hai chiêu này đều được cải tạo tốt rồi, muội mới có thể ngắm đến cái tinh túy thực sự của môn kiếm thuật thần bí này ah."

Lam Hân Nhi thở dài.

"Nhị tiểu thư, ngoài cửa có người kiếm khách trẻ tuổi tìm ngươi, nhờ ta tới thông tri ngươi một chút." Chợt, một người thị vệ bên ngoài chạy vào trang viên, cao giọng nói.

"Kiếm khách trẻ tuổi, chẳng lẽ là Diệp công tử đã đến."

Lam Hân Nhi con mắt sáng ngời, nói: "Có phải hắn mặc trang phục màu lam không?"

"Đúng vậy."

Thị vệ gật đầu.

"Mau đưa hắn tới đây."

Chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần dưới sự dẫn dắt của thị vệ, đã đi tới.

"Diệp công tử."Lam Hân Nhi nghênh đón tiếp lấy.

"Hân Nhi tiểu thư, Diệp Trần đến nhà bái phỏng, hi vọng không có quấy rầy đến ngươi." Diệp Trần mang trên mặt mỉm cười, nói chuyện đồng thời

tại trên người cô gái lãnh diễm bên cạnh Lam Hân Nhi đánh giá thoáng qua, "Không biết vị này chính là?"

"Đây là tỷ tỷ của ta tên Lam Tiên Nhi, tỷ tỷ, hắn chính là người mà muội nói đấy, tên là Diệp Trần."

Lam Hân Nhi nói giới thiệu cho hai người.

"Tại hạ Diệp Trần, lần đầu gặp mặt."

\ \

T-v • A r|H A A J A , 4 A

Diệp Trân gật gật đâu.

"Lam Tiên Nhi ta tại chỗ Hân Nhi đã nghe nói qua chuyện của ngươi, đa tạ ngươi đã giúp muội ấy cải tạo kiếm chiêu." Lam Tiên Nhi cũng gật gật đầu, cẩn thận đánh

• f TA • A rin A

giá Diệp Trân.

Diệp Trần một thân áo lam, hông đeo bảo kiếm, tạo cho người đối diện một loại hương vị cảm giác yên tĩnh nhưng cũng hơi thần bí, trên người của hắn không hề phát ra chút Kiếm Thế đáng kể nào, nhưng hết lần này tới lần khác đều làm cho không ai có thể bỏ qua, tựa hồ như mỗi cái vung tay áo hay mỗi một bước đi của hắn đều có thể thiết cắt Thiên Địa, tung hoành Tinh Không vậy, đương nhiên, cái này chỉ thuần túy là tiềm thức cảm ứng của Lam Tiên Nhi, kiếm khách bình thường sẽ cảm ứng không đến những điều này.

"Hân Nhi tiểu thư có thiên tư thông minh, ta bất quá chỉ thêm chút chỉ điểm mà thôi."

Diệp Trần nhìn ra được, Lam Tiên Nhi so với Lam Hân Nhi cường đại

hơn gấp 10 lần, bất kể là Kiếm Thế, Kiếm Ý cùng với khí tức trên người, đều cường đại hơn rất nhiều.

"Diệp công tử, mời đến đây ngồi, ta pha trà mời ngươi nhé."

Trên một hồ nước nhỏ bên cạnh Luyện Võ Tràng, có một cái lương đình, Lam Hân Nhi đưa mời Diệp Trần đến nghỉ chân tại đó.

Nhấp một miếng nước trà, Diệp Trần đi thẳng vào vấn đề nói: "Hân Nhi tiểu thư, Diệp Trần lần này tới đây là xin nhờ ngươi một chuyện, nếu như ngươi cảm thấy phiền toái thì cũng đừng có miễn cưỡng."

"Chuyện gì, chỉ cần Hân Nhi hiểu rõ, tất nhiên ta sẽ đáp ứng."

Lam Hân Nhi hỏi.

"Ngươi có thể giúp ta đem những chiếc Ma tộc chiến hạm này bán đi không?" Diệp Trần theo trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một chiếc Ma tộc chiến hạm dài chừng bảy tám trăm mét, vất ngang tại trên không tiểu hồ.

"Cỡ lớn Khôi Lỗi chiến hạm, là của Ma tộc đấy."

Một bên Lam Tiên Nhi không khỏi nói.

"Đúng vậy, những cái Ma tộc chiến hạm này là ta đoạt lấy từ trong tay Ma tộc, nhưng là thượng diện khí tức của nó quá mức rõ ràng nên dễ dàng tạo ra sự chú ý của Ma tôc, cho nên ta muốn bán nó đi."

Lam Hân Nhi cười nói: "Việc rất nhỏ, Nhân tộc chúng ta cùng Ma tộc, từ trước đến nay luôn ở vào thế bất đồng, đoạt được Ma tộc chiến hạm của bọn hắn cũng là chuyện rất bình thường, những Ma tộc chiến hạm này sau khi trải qua cải tạo liền có thể tiêu trừ thượng diện ma lực khí tức, sẽ không để cho Ma tộc nhận ra được nữa, nhưng mà ngươi nói “những cái này”, chẳng lẽ là còn nữa sao?"

"Còn có chín chiếc nữa!" Diệp Trần gật gật đầu.

“Hả!” Lam Hân Nhi cùng Lam Tiên Nhi hai mặt nhìn nhau, một hơi cướp được mười chiếc Ma tộc chiến hạm cỡ lớn, đây cũng không phải là một sự kiện dễ dàng, bình thường khi Ma tộc chiến hạm cỡ lớn xuất hiện thì cũng chính là lúc Ma tộc đại quân tất nhiên sẽ xuất hiện, Ma tộc Ma Vương bên trong không có khả năng ít, đối phương đến tột cùng là như thế nào mà cướp được đến mười chiếc Ma tộc chiến hạm? Đương nhiên, các nàng sẽ không truy nguyên, đây là bí mật của người khác.

"Những Ma tộc chiến hạm này đều là Vương cấp chiến hạm cỡ lớn, giá cả dao động từ ba vạn đến năm vạn, chắc chắn sẽ không thấp hơn ba vạn, mười chiếc này, ta chỉ có thể đưa trước cho ngươi 30 vạn khối Nguyên thạch, số còn lại, chờ bán đi rồi ta giao thêm cho ngươi sau nhé."

Lam Hân Nhi nói.

"Không thành vấn đề."

Đối phương có khả năng giúp đỡ hắn giải quyến cái thứ bề bộn này, hắn đã rất hài lòng rồi.

"Không biết nếu muốn mua Thiên Vương cấp chiến hạm, thì mua ở đâu?" Diệp Trần lại hỏi.

Lam Tiên Nhi thay Lam Hân Nhi hồi đáp: "Hỏa Điểu đại lục có Tam đại chủ thành,

8

chỉ có trong chủ thành mới có bán đấu giá Thiên Vương cấp chiến hạm, theo ta được biết, sau ba tháng nữa, Ly Hỏa thành sẽ triệu mở một lần đấu giá hội cỡ lớn đấy, đến lúc đó tất nhiên sẽ có Thiên Vương cấp chiến hạm được mang ra đấu giá."

"Ly Hỏa thành sao?" Diệp Trần đã nhớ kỹ tất cả danh tự thành thị mà Hỏa Điểu tinh sở hữu, Ly Hỏa thành cách xa Lam Diệp thành hơn 300 vạn dặm.

Kế tiếp, Diệp Trần đem mười chiếc Ma tộc chiến hạm giao cho Lam Hân Nhi, và theo Lam Hân Nhi vào Lam Diệp gia tộc lãnh 30 vạn khối Nguyên thạch.

"Diệp công tử, ta đối với kiếm pháp của ngươi cảm thấy rất hứng thú, không biết có thể cùng Tiên Nhi luận bàn thoáng một chút không ?."

Chính sự xong xuôi, Lam Tiên Nhi hướng Diệp Trần nói lên yêu cầu luận bàn .

"Được chứ." Diệp Trần rất dứt khoát, dù sao Lam Hân Nhi mới giúp hắn giải quyết một chuyện bề bộn như thế, lẽ nào lại không để cho tỷ tỷ của nàng có chút mặt mũi.

"Mời sang bên này."

Lam Tiên Nhi ngược lại cũng không nghĩ tới Diệp Trần dứt khoát như vậy, đưa tay hư dẫn.

Đi vào Luyện Võ Tràng, Diệp Trần đứng cách xa Lam Tiên Nhi mấy chục thước, về phần Lam Hân Nhi đứng xem ở một bên xa xa mà cảm thấy như nghẹt thở.

“Không biết trận này luận bàn, sẽ kịch liệt như thế nào?”

"Mời!"

Lam Tiên Nhi rút ra bảo kiếm màu đỏ, ánh mắt lợi hại, mặc dù đang đứng cách rất xa nhưng Lam Hân Nhi đều có loại cảm giác đau đớn da thịt, sự cường đại của tỷ tỷ, nàng không phải chỉ mới một hai lần cảm nhận qua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1274: Trảm Tinh Kiếm Và Thương Hải Kiếm

"Toàn lực ra tay đi!"

Diệp Trần cũng không rút Đồ Ma Kiếm ra, chẳng qua là hướng Lam Tiên Nhi đang đứng đã bị một cổ kiếm thế như có như không của Diệp Trần khóa chặt lại, đạo kiếm thế này của Diệp Trần hoàn toàn bất đồng với những người khác, trong cương có nhu, trong nhu lại có cương, bị cổ kiếm thế này phủ xuống, Lam Tiên Nhi lần đầu sinh ra một cảm giác kinh hãi tột cùng, sởn cả gai óc.

"Đây là thứ cấp bậc kiếm thế gì a...!"

Lam Tiên Nhi biết mình sẽ không xuất thủ, mà cũng không có dũng khí để xuất thủ, sự cường đại của Diệp Trần đã vượt qua tưởng tượng của nàng quá lớn, Diệp Trần mà muội muội Lam Hân Nhi đã nói đến căn bản không cường đại như Diệp Trần đang đứng trước mắt nàng, bất quá, liền một nửa cũng đều không bì kịp nổi, đối mặt với Diệp Trần, nàng cảm giác được khắp nơi trên người mình đều là sơ hở, tràn ngập cảm giác nguy cơ.

"Phong Thần Lạc Diệp!"

Một chủy đến, Lam Tiên Nhi liền thi triển ra tuyệt chiêu, thân hình nàng lóe lên tạo ra một đạo ánh sáng màu đỏ rừng rực cắt ngang ra, đạo ánh sáng màu đỏ này nhìn như bá đạo nhưng trên thực tế lại linh động mờ ảo đến cực điểm, tựa như gió thu vậy, bất luận là thứ gì thì một tia gió nhẹ kia đều có thể cải biến quỹ tích của nó, khiến cho đối thủ khó có thể phòng bị.

"Tốt chiêu."

Đinh một tiếng, Hoả Tinh văng khắp nơi, Diệp Trần đẩy một kiếm này ra.

"Cụ Phong Thần Hỏa!"

Mượn một kiếm chi lực của Diệp Trần, Lam Tiên Nhi phóng thân thể lên trời, sau một khắc, nàng lại dùng một tư thái cuồng mãnh hơn lao xuống, bảo kiếm màu đỏ huy vũ tung ra một vòi rồng hồng sắc mãnh liệt như tung hoành thiên địa, thanh thế vô cùng to lớn, bất quá nếu kẻ nào đó thật cho rằng một chiêu này quá điên cuồng bá đạo, vậy thì đã sai rồi, Diệp Trần rõ ràng cảm ứng được, bên trong quỹ tích của vòi rồng kiếm khí nóng rực kia có ẩn chứa vô số vòng xoáy không ngừng sinh sôi, cái trước vừa mất thì cái sau đã tiến đến, một khi lâm vào bên trong cái vòi rồng kiếm khí này, địch nhân chỉ có thể bị động né tránh mà thôi, sẽ bị sa lầy trong sự vây hãm.

"Đánh tốt lắm."

Diệp Trần không lùi mà tiến tới, thân hình lóe lên, trực tiếp cắt vào bên trong vòi rồng kiếm khí, bất quá điều khiến cho Lam Tiên Nhi hoảng sợ chính là, thân hình Diệp Trần phiêu phù hệt như ma quỷ không giống với người thường, không, phải nói là chỉ cần có bất kỳ một khe hở nào dù là khăng khít nhất đi nữa thì hắn vẫn có thể cứng rắn vượt qua, mà khi hắn vừa đi xuyên qua thì vòi rồng kiếm khí phảng phất giống như một cơn sóng biển bị cắt ra, phun về hai bên vậy.

Đinh!

Kim thiết giao kích, bảo kiếm màu đỏ trong tay Lam Tiên Nhi bay rời khỏi tay, đồng thời, mũi kiếm của Diệp Trần đã chỉ điểm ngay tại trên mi tâm của nàng, gọn gàng mà linh hoạt, không chút nào dây dưa dài dòng.

Lam Hân Nhi đứng ở một bên xem cuộc chiến mà trợn mắt há mồm, tỷ tỷ của nàng cứ như vậy mà thất bại, không có bất kỳ sự kháng cự nào, so với kiếm pháp của tỷ tỷ, Diệp Trần căn bản không hề thi triển bất kỳ thứ kiếm pháp lợi hại gì, hắn tựa hồ đã triệt để nhìn thấu sơ hở kiếm pháp tỷ tỷ, sau đó đem cái sơ hở này phóng đại đến cực hạn.

Bảo kiếm bị đánh bay, mi tâm rét lạnh một mảnh, sắc mặt Lam Tiên Nhi

biến ảo mấy lần.

BOANG...!

Đồ Ma Kiếm tra vào vỏ, Diệp Trần nói: "Kiếm pháp của ngươi kỳ thật cũng không có gì sơ hở, nhưng bất quá đến cuối cùng, vạn sự vật trên đời này đều có thể chuyển hóa từ trạng thái phức tạp về đơn giản, ngươi có lẽ nên phát triển theo phương hướng đơn giản, không nên câu nệ quá nhiều vào hình thức, một khi ngươi nắm bắt được phương thức chuyển hóa sự phức tạp trở thành đơn giản thì dù cho mọi thứ trước mặt có phức tạp thế nào, ngươi vẫn có thể cảm ngộ ra chân lý dễ dàng.”

“Phức tạp” và “đơn giản” cùng quy về một điểm, không còn phân chia cao thấp, một cái là Hậu Thiên, một cái là Tiên Thiên, chúng được dùng để xác minh lẫn nhau, kiếm pháp của ngươi có thể đang ở trạng thái vô cùng đơn giản, lập tức trở nên vô cùng phức tạp, đầy biến hóa. Cho nên, một khi đang ở trạng thái phức tạp đến mức tận cùng mà có thể biến hóa thành đơn giản, thì sau đó việc biến hóa từ đơn giản sang phức tạp sẽ dễ dàng hơn nhiều, từ đó tạo ra một vòng tuần hoàn vô hạn, hầu như không có chừng mực. Đương nhiên, càng đi về cảnh giới phía sau thì độ khó càng cao, uy năng cũng càng lớn hơn, “hủy diệt và sáng tạo thế giới”, bất quá chỉ cách nhau bởi một ranh giới mỏng manh.

"Xin ngươi hãy chỉ điểm kiếm pháp cho ta."

Vượt quá dự kiến của Diệp Trần cùng Lam Hân Nhi, Lam Tiên Nhi đột nhiên cúi người, khẩn cầu Diệp Trần chỉ điểm.

Nàng không giống như muội muội Lam Hân Nhi, sâu thẳm trong đáy lòng, nàng biết rõ Diệp Trần khủng bố đến mức nào, nàng chỉ vừa ra chiêu một lần mà đối phương đã nắm rõ hết mọi sơ hở. Cụ Phong Thần Hỏa tại trong mắt nàng là sát chiêu không chê vào đâu được, cho dù là Kinh Hồng công tử cũng đều phải dựa vào lực lượng tuyệt đối cùng tốc độ mới đánh bại được chiêu này, thế nhưng trước mặt Diệp Trần lại không thể chịu nổi một kích, vừa lóe lên đã bị phá tan tành.

Kiếm Khách thần bí đang đứng ở trước mặt này đã triệt để chinh phục tâm linh Lam Tiên Nhi, nàng biết rõ, hôm nay nếu như không cầu giáo Diệp Trần thì nàng sẽ hối hận cả đời.

"Tỷ tỷ!"

Lam Hân Nhi trong lúc khiếp sợ vừa khôi phục lại thì biểu lộ lập tức như hóa đá, tỷ tỷ tại trong ấn tượng của nàng vẫn là một người ngoài cứng trong mềm, làm việc thường quyết định nhanh chóng, có đôi khi thập phần quật cường, thập phần có chủ ý riêng, thế nhưng nàng cũng không nghĩ qua, tỷ tỷ sẽ dứt bỏ mặt mũi mà hướng đến việc thỉnh giáo Diệp Trần công tử.

Diệp Trần cười khổ, hành động này của đối phương lại để cho hắn sửng sốt một chút.

“Được rồi, thêm hay thiếu một chút cũng không có quan hệ gì.”

"Lam Diệp gia tộc các vị có địa phương Chú Kiếm nào không?" Diệp Trần không có trực tiếp đáp lại, hỏi.

"Có, Lam Diệp gia tộc ta là kiếm Đạo gia tộc nên Chú Kiếm đình viện có đến vài chục tòa đấy, ta sẽ an bài một tòa Chú Kiếm đình viện tốt nhất cho Diệp công tử." Lam Hân Nhi nói.

"Vậy đa tạ nàng rồi, trong thời gian này, nếu như ta có thời gian nhàn rỗi, nhất định sẽ tới nơi đây chỉ điểm các vị thoáng một lúc." Diệp Trần không có khả năng đem thời gian lãng phí ở trên hai người họ, tuy không cự tuyệt việc chỉ điểm nhưng nếu nói rằng thỉnh thoảng rãnh rỗi lại đến giúp thì coi như cũng được.

"Công tử đã đáp ứng?"

Lam Tiên Nhi trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

Chú Kiếm đình viện mà Lam Hân Nhi an bài cho Diệp Trần chính là Địa Hỏa đình viện, một trong Tam đại Chú Kiếm đình viện của Lam Diệp gia

tộc, đương nhiên, đình viện chủ yếu vẫn là dùng để nghỉ ngơi, còn địa phương Chú Kiếm tại đình viện lại nằm ở chỗ sâu ngàn mét trong lòng đất.

Hỏa Điểu Tinh vốn chính là một khỏa Hỏa tinh có thuộc tính tinh thần, độ nóng của Địa Hỏa cùng độ tinh khiết tương đối cao, lại được dẫn qua các trận pháp như: Hỏa Diễm Hội Tụ trận pháp, Hỏa Diễm Biên Độ Sóng trận pháp, Hỏa Diễm Chiết Xuất trận pháp, Hỏa Diễm Ngưng Tụ trận pháp. Tứ đại trận pháp này làm cho hỏa diễm đỏ bừng như máu, hầu như có thể hòa tan bất luận thứ cực phẩm tài liệu kim loại gì mà không có một tia cố sức.

Đinh đinh đang đang!

Đã có được nơi rèn kiếm thích hợp, Diệp Trần không còn biết đến ngày đêm nữa, không ngơi nghỉ vùi đầu vào việc chế tạo bảo kiếm.

Bất quá, Diệp Trần cũng không chế tạo cực phẩm bảo kiếm một cách tùy tiện, hắn chuẩn bị chế tạo Kim thuộc tính cùng Thủy thuộc tính cực phẩm bảo kiếm trước, bởi vì Kim Chi Áo Nghĩa cùng Thủy Chi Áo Nghĩa, hắn đã viên mãn, nên xác xuất chế tạo thành công có lẽ lớn hơn rất nhiều, mà một khi thành công thì thành phẩm tạo ra sẽ giúp hắn kiếm được lợi nhuận càng nhiều.

Trong nháy mắt, nửa tháng đã trôi qua.

Vật vờ từ dưới nền đất nóng bức đi ra, vừa lên đến hắn đã há hốc mồm khi thấy Lam Tiên Nhi cùng Lam Hân Nhi ngay ngắn xếp bằng ở trên bãi cỏ của đình viện, nhìn tư thế này, tựa hồ các nàng đã ở đó thật nhiều ngày rồi.

"Các ngươi làm cái gì vậy?"

Diệp Trần bất đắc dĩ nói.

Lam Tiên Nhi chân thành nói: "Đợi Diệp công tử xuất quan."

"Lúc ta xuất hiện sẽ thông báo cho các ngươi hay, không có nhất định phải ở chỗ này lãng phí đại lượng thời gian như vậy đâu."

Lam Tiên Nhi nói: "Nếu như một điểm kiên nhẫn ấy mà cũng không có được thì chúng ta cũng không xứng đáng để tiếp nhận sự chỉ điểm của Diệp công tử rồi, về phần lãng phí thời gian, ta không cho là như vậy, việc chờ đợi sẽ để cho lòng của chúng ta càng thêm yên tĩnh, cũng không phải là không có một điểm thu hoạch nào."

"Được rồi, như vậy bắt đầu đi! Hân Nhi tiểu thư, bắt đầu trước từ ngươi.”

Diệp Trần đáp ứng cải tạo ảo mộng giúp cho Lam Hân Nhi.

"Tốt quá."

Lam Hân Nhi hưng phấn gật đầu.

Thay đổi cải tạo chiêu này cần khoảng ba ngày thời gian, việc cải tạo ảo mộng cũng không phải thập phần khó, mà là Lam Hân Nhi không thể giải thích vì sao Diệp Trần lại cải tạo như vậy, như lọt vào trong sương mù vậy, may mà có Lam Tiên Nhi một mực ở bên cạnh bồi luyện nên ba ngày sau, Lam Hân Nhi dần dần nắm giữ được ảo mộng mới, thực lực tiến bộ rõ rệt.

Đến lúc chỉ điểm cho Lam Tiên Nhi, Diệp Trần cũng không giúp nàng cải tạo kiếm chiêu vì kiếm chiêu của nàng cuối cùng là do tự nghĩ ra được, tuy nhiên không bì kịp với Kiếm pháp cổ mà Lam Hân Nhi lấy được từ trong thần bí Bí Cảnh. Cho dù có cải tạo tốt thế nào cũng chỉ là trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc, một khi cải tạo quá mức thì nó liền biến thành Diệp Trần kiếm chiêu chứ không còn là Lam Tiên Nhi kiếm chiêu nữa rồi.

Cho nên, Diệp Trần gần kề nhằm vào những địa phương còn yếu của Lam Tiên Nhi để tiến hành chỉ điểm.

Ví dụ như trụ cột căn bản của kiếm thuật.

Không nên xem thường trụ cột kiếm thuật, bất luận thứ kiếm thuật cường đại gì cũng đều được tạo thành từ trụ cột kiếm thuật, thật giống như toàn bộ thế giới là do từng hạt nguyên khí giống nhau cấu thành, trụ cột kiếm

thuật càng vững mạnh thì nội tình cũng liền thăng tiến theo, tựu giống như một tòa thành cao chọc trời mà có nền tảng không chặt chẽ, sẽ dễ dàng gặp phải tai hoạ ngầm không an toàn, càng lên cao chừng nào thì nguy cơ gặp phải càng cao.

Trước khi xông vào Kiếm Giới, Diệp Trần thực sự đã dày công tôi luyện trụ cột kiếm thuật, tại Chân Linh thế giới, không có người nào sau khi xông qua kiếm giới mà có thểm đem về vô số loại kiến thức kiếm thuật như vậy, trụ cột kiếm thuật của Diệp Trần sau đó đã đạt đến trình độ "trời cao biển rộng" rồi. Không khoa trương mà nói, giờ đây, cho dù là kiếm pháp của đám người Tuyết Kiếm Vương, Tinh Kiếm Vương, thì tại trong mắt Diệp Trần cũng đều thập phần non nớt.

Ngay từ đầu, Lam Tiên Nhi đối với chỉ điểm của Diệp Trần còn có chút lơ đễnh, cho rằng đối phương xem thường mình, thế nhưng chỉ một ngày sau, Lam Tiên Nhi đã hoàn toàn thay đổi thái độ, trụ cột kiếm thuật bình thường tại trong tay Diệp Trần quả thực quá mức thần kỳ, ví dụ như dưới tình huống không thể sử dụng bất luận thứ chân nguyên ý chí cùng với kiếm thế nào, chỉ đơn giản đâm thẳng, thế nhưng uy lực đâm thẳng của đối phương liền so với nàng lớn hơn gấp 10 lần, đây hoàn toàn là đang nói trong trường hợp đồng dạng lực lượng.

"Trụ cột kiếm thuật có thể làm cho ngươi chính thức lý giải ra kiếm đạo, thấu hiểu và khống chế được Kiếm kình, đừng tưởng rằng, tìm hiểu áo nghĩa chính là tất cả, kỳ thật, áo nghĩa thực ra cũng chỉ là một loại thủ pháp vận dụng lực lượng mà thôi."

Trước khi tiếp tục đi rèn kiếm, Diệp Trần đối với Lam Tiên Nhi nói ra một câu thật dễ hiểu..., thế nhưng về phần đối phương chỉ có thể hiểu được vài phần trong đó thì cũng không phải là điều nằm trong tầm tay của hắn nữa rồi.

"Tỷ tỷ, tỷ nói Diệp công tử đến cùng có lai lịch ra sao, muội như thế nào cũng cảm giác hắn có thể thấu hiểu mọi thứ vậy, bất kỳ vật gì trong mắt hắn cũng đều không có bí mật."

Nhìn qua bóng lưng Diệp Trần, Lam Hân Nhi ghé tai Tiên Nhi nói.

Lam Tiên Nhi nói: "Vũ trụ tinh không, thiên tài vô số tựa như các vì sao vậy, thiên tài kiếm đạo cũng có số lượng không ít, nhưng luôn luôn có một ít thiên tài như vậy đi ở phía trước mọi người, hiểu rõ hết mọi huyền bí của người khác, Diệp công tử chính là một trong số đó."

Thời gian như dòng nước trôi qua, một đi không trở lại.

Đây đã là mấy ngày cuối cùng của tháng thứ ba.

Sâu trong lòng đất của Địa Hỏa đình viện.

"Trong thời gian ba tháng mà đã hỏng mất bốn chuôi kiếm, luyện chế ra hai thanh ngụy cực phẩm, nhưng bất quá cũng thành công được hai thanh ah."

Tại trước người Diệp Trần có hai thanh kiếm đang lơ lửng, một thanh là Kim Trung Đái Lam, tràn ngập dương cương kim khí, một thanh là Lam Trung Đái Mặc, thân kiếm phảng phất ẩn chứa trùng trùng điệp điệp sóng biển.

Luyện chế cực phẩm bảo kiếm, cho dù là cực phẩm Chú Kiếm Sư đi nữa thì xác xuất thành công cũng không tính là rất cao, có thể đạt tới năm thành trở lên thì đã là đỉnh cấp cực phẩm Chú Kiếm Sư rồi, ba thành trở lên sẽ có danh tiếng là cực phẩm Chú Kiếm Sư, còn Diệp Trần mặc dù vừa Chú Kiếm vừa đưa vào đó thiên phú kiếm đạo của mình, nhưng dù sao nội tình vẫn còn thấp nên xác xuất thành công chỉ khoảng chừng một thành trở lên mà thôi.

Kim Trung Đái Lam bảo kiếm là một thanh bảo kiếm có thuộc tính Kim, phẩm cấp là cực phẩm cấp thấp, Diệp Trần đặt tên cho nó là Trảm Tinh, ý là đánh đâu thắng đó, bá đạo tuyệt luân.

Lam Trung Đái Mặc bảo kiếm, là một thanh bảo kiếm có thuộc tính Thủy, phẩm cấp đạt đến cực phẩm trung đẳng, có tên gọi là Thương Hải, kiếm đúng như kỳ danh, Thương Hải Kiếm có lực lượng mạnh mẽ trùng

trùng điệp điệp, vô cùng vô tận.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1275: Thiên Vương Bảng, Vô Đao Khách

Trên mặt đất, Lam Tiên Nhi cùng Lam Hân Nhi vẫn đang luyện kiếm.

"Diệp công tử."

Gặp Diệp Trần xuất hiện, hai người ngừng lại.

"Ba tháng này, tiến bộ của các vị rất lớn, Hân Nhi tiểu thư, kiếm của cô so trước kia đã quyết đoán hơn nhiều rồi, khả năng đột phá Kiếm Ý đến thất giai hoàn toàn trong tầm tay đấy. Tiên nhi tiểu thư, trụ cột kiếm thuật của cô mỗi ngày đều có tiến bộ rất tốt, nếu cho cô thêm thời gian ba tháng, có lẽ không sai biệt lắm có thể tiến dần đến trạng thái hoàn thiện rồi. Kế tiếp, phải nhờ vào chính sự cố gắng của các người rồi, dựa vào người khác, cuối cùng chỉ có thể dựa vào nhất thời mà thôi."

Ánh mắt Diệp Trần vẫn ôn nhuận như nước, khẽ quét qua trên thân hai người, tựa hồ tất cả bí mật của hai người đều rõ ràng trong mắt hắn vậy.

"Diệp công tử, công tử muốn đi Ly Hỏa Thành rồi sao?" Lam Hân Nhi hỏi.

"Ta đã đến Hỏa Điểu Tinh một thời gian rồi, cũng nên nhìn qua bốn phía một chút, lần sau gặp mặt, hy vọng có thể chứng kiến các ngươi hoàn toàn mạnh mẽ. Hẹn gặp lại!" Nói xong câu đó, Diệp Trần trực tiếp bay lên trời, hướng phía ngoài thành bay đi.

"Thật đúng là nói đi là đi a...!"

Lam Hân Nhi mím mím bờ môi.

"Yên tâm, lần sau gặp mặt, Lam Tiên Nhi ta sẽ tiến bộ đến khiến ngươi

phải kinh ngạc." Lam Tiên Nhi lẩm bẩm nói mà ánh mắt vô cùng kiên định.

. . .

"Áp lực càng lớn thì tiến bộ sẽ càng lớn, áp lực trên mệnh tinh thần vẫn là nhỏ hơn một chút."

Trên bầu trời ngoài thành, Diệp Trần thầm nghĩ.

Thiên phú của Lam Tiên Nhi cùng Lam Hân Nhi cũng không yếu, mặc dù không bằng đám người Độc Cô Tuyệt tại Chân Linh thế giới, nhưng tại cảnh giới ngang nhau thì các nàng có chiến lực tạm được. Tại Chân Linh thế giới, dị tộc đại kiếp nạn là cơn ác mộng trong nội tâm của tất cả mọi người, vì phải vượt qua dị tộc đại kiếp nạn, vì phải đánh bại sự xâm lấn của Ma tộc cùng Tà Linh tộc, mỗi người đều phải dốc sức liều mạng mà tiến hóa nội lực. Loại áp bách mang theo cảm giác sỉ nhục này đã làm cho bọn họ không ngừng trở nên mạnh mẽ, không ngừng đột phá chính mình.

CHÍU...U...U!!

Hộ thể chân nguyên cùng đại địa khí ma sát làm cho Diệp Trần giống như một đốm lửa nhỏ, hướng phía phía chân trời lóe lên lao đi.

. . .

"Nguyên Khánh, ngươi có nghe chuyện này chưa, ba tháng trước, khi trở về từ trên Lam Diệp Hào, Húc Dương Kiếm Vương Nhạc Thần đã thảm bại ở trên tay một gã Kiếm khách thần bí nào đó, nghe nói là hắn đã bị một kiếm đánh bại đấy."

Trên bầu trời màu hồng nhạt như lửa, hai đạo thân ảnh kề vai sát cánh phi hành với tốc độ đều vượt qua nghìn lần âm thanh, kẻ đang nói chuyện chính là thanh niên ở bên trái, trên gương mặt hắn có một vết sẹo nhẹ.

“Ta có nghe chuyện đó, Nhạc Thần tuy so với chúng ta có kém hơn một ít, nhưng cũng được xếp vào hàng thập kiệt Hỏa Điểu Tinh, hắn cũng không

phải quả hồng mềm mà có thể một kiếm đánh bại được, cả nghĩ đến cũng không phải là một chuyện dễ dàng rồi.”

Thanh niên đầu trọc bên phải gật đầu nói.

"Việc Nhạc Thần bị đánh bại ta không cảm thấy kinh hãi, nhưng điều ta để ý chính là, tên Hỏa Điểu công tử kia như thế nào lại không có xuất thủ chứ. Chẳng lẽ là hắn sợ phiền toái, ngẫm thấy cũng đúng, cái tên đó nhìn thì rất kiêu ngạo, nhưng kiêu ngạo chẳng qua chỉ là bề ngoài của hắn, bằng không bài danh cũng sẽ không tại phía trên hai người chúng ta đâu." thanh niên trên mặt có vết sẹo cười nói.

Nếu người có kiến thức rộng rãi đang ở nơi đây, nhất định sẽ nhận ra, cái hai gã thanh niên này là La Âm Không có bài danh thứ sáu và Nguyên Khánh có bài danh thứ tám trong thập kiệt Hỏa Điểu Tinh. La Âm Không có thực lực tuy chỉ có thể được xếp ở vị trí thứ sáu nhưng khinh công thân pháp của hắn chỉ ở phía dưới Kinh Hồng công tử, mà chùy pháp của Nguyên Khánh thì bá đạo dị thường, được người đời xưng tụng là Toái Tinh Vương.

"Có lẽ với Hỏa Điểu công tử, chắc chắn có một ngày ta sẽ đánh bại hắn."

Tay nắm quyền thật chặt, Nguyên Khánh nói ra.

"Ha ha, sự tình này về sau sau hãy nói, chúng ta cần đi nhanh lên nữa a, bài danh hội lần này tại Ly Hỏa Thành rõ ràng được cử hành sớm hơn ba ngày so với mọi khi, cũng may là chúng ta nhận được tin tức sớm."

La Âm Không cười cười rồi gia tăng tốc độ lên mấy thành.

. . .

"Quả nhiên, tại Hỏa Điểu Tinh này, dưới tình huống không có lực trở ngại thì tốc độ cũng chỉ có thể tăng lên tới 1% mà thôi."

Đốm lửa nhỏ không ngừng đỏ lên, bên ngoài thuần túy là hỏa diễm đang thiêu đốt.

Tại Chân Linh thế giới, khi tốc độ đột phá tới trình độ nhất định thì sẽ có thể trốn vào hư không, cơ thể sẽ không bị xung đột với không khí quá mạnh như vậy, mà ở trên Hỏa Điểu Tinh này, tốc độ dù có nhanh hơn nữa cũng không có biện pháp trốn vào hư không, điều này dẫn đến, tốc độ càng nhanh thì lực ma sát càng lớn, mỗi lần tăng lên một cấp độ thì sẽ gặp áp lực tăng lên gấp đôi, hao tổn chân nguyên cũng sẽ tăng lên gấp đôi.

Tốc độ dần dần được giảm xuống rồi duy trì tại 1500 lần âm thanh.

Diệp Trần không muốn lãng phí quá mức chân nguyên, mặc dù hắn có thể cùng người khác đại chiến ba ngày ba đêm, thậm chí bảy ngày bảy đêm, thế nhưng hắn có cảm giác nếu như tăng tốc độ vĩnh viễn như vậy, chân nguyên của hắn sẽ tiêu hao hầu như toàn bộ chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, đây là mức độ tiêu hao thập phần đáng sợ. Nhưng đó cũng là định luật của vũ trụ này, nếu muốn tốc độ tăng lên càng nhanh thì nhất định phải cần có động năng càng lớn, dù là hắn có tinh thông Không Gian áo nghĩa nhưng cũng gần kề chỉ có thể làm chậm lại cái xu thế này một chút mà thôi.

. . .

Ly Hỏa Thành, một trong Tam đại chủ thành của Hỏa Điểu đại lục.

Không giống với những thành thị khác, Ly Hỏa Thành cấm phi hành ở trên không, tất cả mọi người phải thành thành thật thật từ đại môn tiến vào trong thành thị. Vị thành chủ của tòa thành thị này là Ly Hỏa Huyền Đế, ông là một các Phong Đế Vương giả tại trong vũ trụ tinh không này, tu vi cảnh giới phải đạt tới Sinh tử cảnh Thất Trọng Thiên. Thực sự, Ly Hỏa Huyền Đế đúng là một Sinh tử cảnh Thất Trọng Thiên cường giả.

Trên con đường lớn bên ngoài Đại Môn phía đông của Ly Hỏa Thành, nơi đây dân cư đông đúc, vô biên vô hạn, số lượng nhân khẩu ra ra vào vào hết sức kinh người.

"Cuối cùng đã tới rồi."

La Âm Không cùng Nguyên Khánh đáp xuống trên con đường lớn, đi về hướng Đông Đại Môn.

"Hả?"

Chợt, hai người hắn đồng thời ngẩng đầu hướng lên bầu trời nhìn lại.

"Đó là?"

CHÍU...U...U!!

Một đạo nhân ảnh cao lớn hạ xuống, thân ảnh của hắn thập phần to lớn, nhìn vào làm cho người ta có cảm giác như đó là một ngọn núi hay một mảnh biển rộng, thế nhưng khi hắn đáp trên mặt đất lại có cảm giác nhẹ tựa lông hồng vậy. Hắn bước đi trên mặt đất một cách im ắng, tựa hồ như sức nặng thân thể của hắn đã biến mất, trước đó chẳng qua chỉ là mọi người gặp phải ảo giác mà thôi.

Người này vừa đáp xuống, mọi tiếng ồn ào xung quanh liền triệt để biến mất, không gian chợt trở nên tĩnh mịch, ở bên trong cái phạm vi này, người ta cảm giác được thân thể của mình như bị tê dại đến không thể nhúc nhích, ngay cả cử động liên tục một đầu ngón tay cũng khó khăn, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào thân ảnh vừa đáp xuống mà trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

"Đao khí thật là đáng sợ."

Đôi mắt La Âm Không cùng Nguyên Khánh mở to nhìn hắn mà không hề nhúc nhích.

Người vừa tới này rất trẻ tuổi, nhìn qua dáng vẻ cũng chừng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo lạnh lùng phi phàm, hai hàng mi và ánh mắt sắc lạnh như đao, thân hình của hắn cao lớn chừng 2m, hắn đứng ở nơi đó mà tựa như một thanh đỉnh thiên lập địa chiến đao vậy.

"Vô Đao Khách, Lãnh Phi Phàm!"

La Âm Không khó khăn nói ra mấy chữ.

BA~!

Đột nhiên, cả người La Âm Không tựa hồ như thoáng bị một dòng điện chạy qua, khiến tim ngưng đập, huyết dịch đình chỉ lưu động, ánh mắt ngốc trệ… tất cả thứ này đều được gây nên bởi một ánh mắt tùy ý của Lãnh Phi Phàm khi hắn nhìn đến.

"Quá cường đại, gã này là Vô Đao Khách Lãnh Phi Phàm trên Thiên Vương Bảng sao?"

Từ xa xa, không ít người nhìn lại.

“Vô Đao Khách Lãnh Phi Phàm, kẻ nổi danh với lưỡi dao khổng lồ, năm nay hắn mới bốn mươi bốn tuổi mà đã đạt tới Sinh tử cảnh Tứ Trọng Thiên cảnh giới rồi, trên Thiên Vương Bảng có bài danh thứ bảy, đây là một thiên tài tuyệt đối có Đao đạo thiên phú kinh khủng, đao pháp của hắn, nghe nói đã đạt tới cảnh giới Vô Sinh Mệnh rồi, dưới một đao của hắn thì cả quỷ thần cũng tránh không khỏi, cho nên được thiên hạ gọi là Vô Đao Khách đấy.”

Về phần Thiên Vương Bảng, đây là một bảng danh sách các quái vật, kẻ nào muốn được xếp vào bảng danh sách này thì niên kỷ phải dưới 50 tuổi, phải là thiên tài trong những thiên tài, vì vậy bảng danh sách này chỉ có tên của 100 người mạnh nhất mà thôi.

Bất kỳ người nào có tên trong Thiên Vương Bảng đều có được thực lực cực kỳ đáng sợ, trong Hỏa Điểu Tinh thập kiệt, chỉ có Kinh Hồng công tử xếp hàng thứ nhất là đã tiến nhập vào Thiên Vương Bảng, thế nhưng, mặc dù có tu vi cảnh giới đạt tới Sinh tử cảnh Ngũ Trọng Thiên nhưng Kinh Hồng công tử cũng gần kề chỉ có thể được xếp vào vị trí 94 tại trên Thiên Vương Bảng mà thôi, hoàn toàn không thể so cùng Lãnh Phi Phàm.

Lãnh Phi Phàm từng được một vị Sinh tử cảnh Thất Trọng Thiên cảnh giới cường giả tán thưởng, cho rằng hắn ta cực kỳ có hi vọng trở thành một

trong những thiên tài Đao đạo đỉnh phong.

Cho nên, cả nhân loại đều công nhận, trong số những nhân vật cùng cảnh giới, Lãnh Phi Phàm cơ hồ là một tồn tại vô địch, cho dù là 6 quái vật thiên tài bài danh trước hắn trên Thiên Vương Bảng, thì cũng có mấy tên phải dựa vào tu vi cảnh giới mới áp chế được hắn.

Một gã đao khách khủng bố như thế đi tới Ly Hỏa Thành của Hỏa Điểu Tinh, chẳng lẽ là trong hội đấu giá của Ly Hỏa Thành có vật mà hắn muốn.

Một lớp cũ vừa đi, một lớp khác lại đến, ngay tại thời điểm Lãnh Phi Phàm cất bước tiến về phía Đông Đại Môn, trên bầu trời lại có một đạo Nhân Ảnh bay tới.

Bá!

Nhân Ảnh vừa đáp xuống là một người trẻ tuổi mặc áo lam, trên lưng hắn đeo một thanh trường kiếm đen tuyền không nhiễm một tia phong trần.

Là Diệp Trần.

"Tên gia hỏa này lại dám nhảy vào bên cạnh Lãnh Phi Phàm nữa chứ, thật đúng là không sợ chết a...!"

Mọi người hiện lên vẻ sợ hãi, Diệp Trần hoàn toàn không có ý tứ né tránh Lãnh Phi Phàm, trực tiếp rơi vào bên cạnh của hắn, cự ly giữa hai người bất quá chỉ chừng 10m.

Bất quá, Diệp Trần đến cũng làm cho La Âm Không cùng Nguyên Khánh thức tỉnh mà liên tiếp lui về phía sau, cùng Lãnh Phi Phàm kéo dãn cự ly ra, đao khí trên người đối phương quá mức đáng sợ, cho dù là “vô tình ý tán” đi nữa cũng đều không phải là thứ mà bọn hắn có khả năng thừa nhận nổi, một con sư tử dù có ngụy trang thế nào thì cuối cùng vẫn là một con sư tử, khí tức trên thân cường đại như thiên địa thì không cách nào giấu diếm được.

Lãnh Phi Phàm không hề nghi ngờ là một con sư tử như vậy.

"Có ý tứ, rõ ràng có thể gặp được một đao khách có thể đem tế bào ý chí phát huy đến cảnh giới như thế." Diệp Trần đánh giá Lãnh Phi Phàm, đao khí của đối phương đáng sợ như vậy là bởi vì tế bào ý chí của hắn tựa hồ đã rất cường đại, bên trong mỗi một tế bào đều ẩn chứa đao ý kinh người, điều này đại biểu cho việc lực lượng khống chế của đối phương đang tiến dần từng bước, xa xa đã vượt qua Độc Cô Tuyệt rồi.

Diệp Trần dò xét Lãnh Phi Phàm, đồng thời, Lãnh Phi Phàm cũng đánh giá tới đây.

Khi ánh mắt hai người đụng vào nhau.

Xoẹt xẹt!

Trong hư không tuôn tràn ra điện quang chói mắt, đây là hiện tượng ánh mắt ý chí tạo ra ảnh hưởng đối hoàn cảnh xung quanh.

"Không tốt, mau lui lại."

Tâm linh như bị sét đánh, mọi người nơi này vừa ly khai chỗ phụ cận đã phải tiếp tục lui xa về phía sau, bọn hắn không ngờ tới, Diệp Trần rõ ràng cũng là một tồn tại kinh khủng, bọn hắn không chịu nổi dư ba sinh ra trong lúc hai người họ đang “tranh phong đối lập nhau”.

Tựa hồ cố ý muốn thử dò xét chi tiết Diệp Trần, Lãnh Phi Phàm trên người phát ra Liệt Hải đao thế như phá núi, cái cổ đao thế này vừa tung ra đã khiến cho không khí xung quanh trực tiếp bị xé nứt, cả thiên địa như bị phân thành hai nửa.

Diệp Trần cười cười, kiếm thế trên người như có như không, tự động kích phát xuất hiện, ngay một sát na đó, không gian bỗng nhiên dừng lại, nhưng bất quá rất nhanh lại bị ẩn dấu đi.

Ba! Một hồi nhẹ thanh âm vang lên truyền ra, không gian giữa hai người

đã hóa thành chân không.

"Ngươi rất mạnh."

Lãnh Phi Phàm đã đi ra, hướng phía Đông Đại Môn bước đi.

"Độc Cô Tuyệt, nếu như ngươi có mặt ở đây, hẳn sẽ phải rất hưng phấn a! Đây chính là một đao khách đã đi ở phía trước ngươi rất xa."

Diệp Trần cũng hướng phía Đông Đại Môn đi đến.

Sau khi hai người rời đi không lâu, tại địa phương mà họ đứng trước đó bỗng nhiên bị chia năm xẻ bảy, vết đao và vết kiếm giao thoa cùng một chỗ, tràn ngập trong tầm mắt mọi người, nhìn thấy mà giật mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1276: Tuế Nguyệt Đao

Buổi chiều, đấu giá hội tại Ly Hỏa thành đã bắt đầu.

Với tư cách là đấu giá hội cỡ lớn được tổ chức ba năm một lần, trong phòng đấu giá, người ta tấp nập đến không còn chỗ ngồi, tại đây, tất cả đều là Sinh Tử cảnh Vương giả, những kẻ dưới Sinh Tử cảnh liền không có tư cách bước vào.

Ở một góc hẻo lánh, bên trong một gian phòng khách quý, Diệp Trần ngồi trên một ghế dài mềm mại, gian phòng này là hắn đã dùng 100 khối nguyên thạch để đổi lấy.

Uống một ngụm cực phẩm tửu do phòng đấu giá chuẩn bị, Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng: "Chu Tước Tinh vực có thiên tài nhiều vô số kể, số lượng gấp trăm lần trở lên so với Chân Linh thế giới, ngoài Chu Tước tinh vực, còn có Thanh Long tinh vực, Bạch Hổ tinh vực, Huyền Vũ tinh vực là tam đại tinh vực, cái tên đao khách kia nghe bọn hắn gọi là Lãnh Phi Phàm, bài danh thứ bảy tại Thiên Vương bảng, đến từ Cự Nhận Tinh của Bạch Hổ tinh vực.

Thiên Vương bảng, Diệp Trần đã có nghe đến, đây thật sự là bảng danh sách của các quái vật, ngay cả Kinh Hồng công tử của Hỏa Điểu Tinh có tu vị cảnh giới cao tới Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên, vậy mà gần kề chỉ có thể sắp xếp đến thứ 94, như vậy có thể thấy được phần nào quy mô của nó, thế nhưng Lãnh Phi Phàm có cấp bậc Sinh Tử cảnh Tứ trọng thiên cảnh giới mà lại được sắp xếp đến vị trí thứ bảy, chứng tỏ hắng càng là quái vật trong các quái vật.

"Không đánh nhau một trận thì chưa hẳn sẽ biết rõ ai có chiến lực cao hơn."

Diệp Trần rất rõ ràng, bản thân mình cũng không phải là vô địch thiên hạ, huống chi, Lãnh Phi Phàm có tu vị cảnh giới so với hắn còn cao hơn một trọng thiên, đối với thiên tài như vậy, bất luận là một tia yếu thế nào cũng đều tạo ra chênh lệch khó có thể bù đắp. Không giống với người bình thường, Diệp Trần tại trên người Lãnh Phi Phàm, thấy được một cổ tiềm chất vô cùng đáng sợ, cái cổ tiềm chất này giống như một Ma Thần vậy, một khi bạo phát đi ra, chắc chắn có thể làm Tê Thiên Liệt Địa, quỷ thần phải sợ hãi, đây cũng là nguyên nhân mà hắn không dám nói mình nhất định có thể thắng được đối phương.

Trên đài đấu giá rộng rãi, một lão giả thân mặc trường bào màu đỏ đi ra.

Lão giả có tu vi không kém, đã đạt đến Sinh Tử cảnh Tam trọng thiên cảnh giới.

"Các vị, Ly Hỏa thành đấu giá hội ba năm một lần, chính thức bắt đầu, mời mọi người không nên lớn tiếng huyên náo, không nên tự tiện rời ghế đổi tọa để bảo trì yên lặng, hiện tại bắt đầu đấu giá kiện vật phẩm thứ nhất."

Không có bất kỳ lời nói dài dòng nào, bào hồng lão giả trực tiếp cho người đưa lên kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên.

Kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên là một thanh cực phẩm cấp thấp Chiến Phủ, toàn thân đỏ thẫm, lưng búa rộng rãi bằng phẳng, lưỡi búa sắc bén như đao, tài liệu rèn nên Chiến Phủ chính liệu là đồng đỏ cùng tinh hoa Hỏa Vân Thạch, trời sinh ẩn chứa cường đại hỏa kình, mà lại bởi vì Chiến Phủ cực lớn nên vừa có thể dùng để phòng ngự, cũng có thể dùng để tấn công địch nhân. Giá khởi điểm là một trăm nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười khối nguyên thạch.

Cuối cùng, chuôi Chiến Phủ này được một Sinh Tử cảnh Vương giả có dáng người khôi ngô dùng hai 260 khối nguyên thạch giá đấu giá mua về.

Kiện vật phẩm đấu giá thứ hai là một đôi giày cực phẩm cấp thấp, tài liệu chính là Phi Vũ thiết, Phi Vũ thiết chưa tính là cực phẩm kim loại đặc

biệt trân quý nhưng cực phẩm bảo khí có tăng thêm Phi Vũ thiết thì sẽ nhẹ như lông hồng, mặc trên thân thể, hầu như không chiếm bất luận sức nặng gì, hơn nữa một khi quán chú chân nguyên vào thì lực lượng tốc độ sẽ tăng gấp đôi, được hoan nghênh vô cùng.

Chỉ chốc lát sau, đôi giày ẩn chứa Phi Vũ thiết kim loại này đã được người ta dùng 300 khối nguyên thạch mua về.

Kiện vật phẩm đấu giá thứ ba là một khối ngọc giản ẩn chứa bí pháp, giá khởi điểm là 200 nguyên thạch, cuối cùng 500 khối nguyên thạch thành giao, rơi vào tay một lão giả có dáng người thấp bé.

Kiện vật phẩm đấu giá thứ tư là một kiện vũ khí, là một cây cực phẩm trung đẳng trường thương, giá bắt đầu là 300 nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười khối, cuối cùng được một gã Sinh Tử cảnh Vương giả am hiểu thương thuật dùng 570 khối nguyên thạch mua lấy.

Vật phẩm đấu giá kế tiếp, mỗi một kiện sau đều có giá cao hơn cái trước, cao nhất tới thời điểm hiện tại là một kiện Cực phẩm cấp thấp chiến giáp, giá cạnh tranh đạt đến 2200 khối nguyên thạch, đây là một cái giá rất kinh người.

Kiện vật phẩm đấu giá thứ chín là một quả Thiên Vương cấp bảo đan Đạo Văn Đan, cái Đạo Văn Đan này có thể gia tăng tỷ lệ thành công khi trùng kích cảnh giới, từ Sinh Tử cảnh nhất trọng thiên đến Nhị trọng thiên, có thể gia tăng mười phần mười tỷ lệ, tức là nói, chắc chắn thành công. Còn từ Nhị trọng thiên đến Tam trọng thiên, gia tăng tỷ lệ chín thành nắm chắc, Tam trọng thiên đến Tứ trọng thiên, gia tăng năm thành tỷ lệ, Tứ trọng thiên đến Ngũ trọng thiên, gia tăng một thành tỷ lệ.

Đạo Văn Đan vừa ra tới, đám người đứng ngoài xem liền oanh động, âm thanh báo giá liên tiếp đưa ra.

"3000 khối nguyên thạch!"

"3200 khối!"

"3500 khối!"

"4000 khối!"

Qua thời gian mấy lần hô hấp, giá cả Đạo Văn Đan đã tăng lên tới bốn ngàn khối nguyên thạch, giá này đã bằng một chiếc Vương cấp chiến hạm loại nhỏ rồi, có thể thấy được Đạo Văn Đan được ưa chuộng đến mức nào.

"Rõ ràng còn có thứ đan dược như vậy sao?"

Đạo Văn Đan có thể gia tăng tỷ lệ trùng kích cảnh giới, đây là lần đầu tiên mà Diệp Trần nghe được, nếu hắn đạt được cái Đạo Văn Đan này, không nói là 10 thành có thể trùng kích đến Sinh Tử cảnh Tứ trọng thiên nhưng ít nhất cũng có tám chín thành hy vọng, dù sao từ Tam trọng thiên đến Tứ trọng thiên, có thể gia tăng năm thành tỷ lệ, đây cũng không phải là chuyện đùa giỡn đấy, quả thực là chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu ah.

Bất quá Diệp Trần cũng tin tưởng vào một đạo lý, đan dược chẳng qua chỉ là ngoại vật, có lẽ có thể trợ giúp hắn nhất thời, nhưng không giúp được hắn cả đời, nếu như hắn đoán không sai, lợi dụng Đạo Văn Đan để đề thăng cảnh giới, tuy có thể nhất thời thoải mái, nhưng nhất định sẽ dẫn đến Đạo Môn căn cơ bất ổn, sau đó muốn trùng kích lên cảnh giới tiếp theo, độ khó sẽ tăng lên gấp đôi, thậm chí gia tăng gấp mấy lần.

Chỉ có những Sinh Tử cảnh Vương giả đã hết tiềm lực mới có thể 'Ưa thích không rời' đối với Đạo Văn Đan, bởi vì nếu không có Đạo Văn Đan thì bọn hắn có lẽ phải mất thời gian tới trăm năm thậm chí mấy ngàn năm mới có thể tăng cảnh giới lên, theo lời mà nói nếu tiếp tục trùng kích lên cảnh giới tiếp theo..,có lẽ cả đời cũng không thể đạt được, đã như vậy, còn không bằng dùng Đạo Văn Đan tăng cảnh giới lên trước rồi nói sau.

"Đạo Văn Đan là đồ tốt, bất quá đáng tiếc, thiên tài chúng ta chưa bao giờ dùng đến vật này."

Ở bên trong một cái gian phòng khách quý khác, La Âm Không nói.

Nguyên Khánh gật gật đầu.

Cuối cùng, Đạo Văn Đan được một lão giả tóc xám dùng 5500 trăm khối nguyên thạch mua được, bầu không khí trong đấu giá hội cũng bởi vậy mà đạt đến một cái cao trào, nhiệt nghị âm thanh không ngớt.

"Kiện vật phẩm đấu giá thứ mười là Thiên Vương cấp bảo đao Tuế Nguyệt đao, tài liệu rèn nên Tuế Nguyệt đao chính là Tuế Nguyệt thạch, một khối Tuế Nguyệt thạch lớn nhỏ chừng móng tay liền có giá bằng 100 khối nguyên thạch, chuôi Tuế Nguyệt đao này được sáp nhập khối Tuế Nguyệt thạch có kích cỡ bằng nắm tay, hiện tại, cạnh tranh bắt đầu, giá bắt đầu của Tuế Nguyệt đao là 6000 nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 100 khối nguyên thạch."

Thiên Vương cấp bảo khí cũng có phân chia cấp độ cao thấp, Thiên Vương cấp bảo khí bình thường cũng liền có giá từ 3000 đến 5000 ngàn nguyên thạch, nhưng đối với Thiên Vương cấp bảo khí tốt nhất thì giá cao tới hơn vạn nguyên thạch cũng có thể, mà tài liệu rèn ra Tuế Nguyệt đao chính là Tuế Nguyệt thạch nên càng là bảo vật cực kỳ khủng khiếp, nghe nói, người bình thường mà hơi dính đến Tuế Nguyệt thạch sẽ lập tức bị già nua. Sau khi đựa đưa vào để rèn ra bảo đao thì càng thêm đáng sợ.

"Bảy ngàn khối nguyên thạch.

"Tám ngàn."

"Chín ngàn!"

"Một vạn!"

Ở đây đao khách Vương giả số lượng cũng không ít, âm thanh đấu giá nối thành một mảnh, khiến cho giá của Tuế Nguyệt đao lập tức đột phá đến một vạn.

"15000 khối."

Chợt, một hồi thanh âm lạnh lùng không mang theo bất cứ tia cảm tình nào vang lên.

"Là Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm!"

"Nguyên lai là hắn vì Tuế Nguyệt đao mà đến, thế nhưng hắn ở tại Cự Nhận Tinh của Bạch Hổ tinh vực cách xa Hỏa Điểu Tinh vô số năm ánh sáng, làm sao mà biết nơi đây có Tuế Nguyệt đao mà đến chứ."

"Cái này thật không đơn giản, đoạn thời gian gần nhất hắn khẳng định có việc tại Chu Tước tinh vực, sau đó không biết từ chỗ nào mà biết rõ Ly Hỏa thành sẽ có đấu giá Tuế Nguyệt đao."

"Cũng đúng, những quái vật cấp thiên tài này cũng như Thần Long, gặp đuôi mà không thấy đầu vậy, thần bí khó lường, ưa thích lưu lạc tứ phương."

Lãnh Phi Phàm tham gia đã để cho phòng đấu giá xuất hiện một tia ảm đạm.

Vô Sinh Đao Khách có tên tuổi quá lớn, bọn hắn cân nhắc liệu cùng đối phương đấu giá như vậy có thể đắc tội với đối phương hay không, chỉ vì một thanh Tuế Nguyệt đao mà đắc tội với Vô Sinh đao khách có thể là điều không đáng, cần suy tính nhiều lắm.

"Một vạn tám ngàn khối nguyên thạch."

Nhưng vào lúc này, lại thanh âm một người còn trẻ tuổi vang lên, là phòng khách quý thứ ba.

"Ồ, là Thương Nguyệt công tử, hắn đã trở về từ lúc nào chứ, tựa hồ đã biến mất gần mười năm rồi ah."

Có người nghe ra cái thanh âm này là do ai phát ra đấy.

Thương Nguyệt công tử là Hỏa Điểu Tinh thập kiệt bài danh thứ ba, bất

quá đây là bài danh từ chín năm trước, vào chín năm trước sau khi Thương Nguyệt công tử bị Lam Tiên Nhi đánh bại, từ đó về sau không có bất cứ tin tức nào của hắn nữa, có người nói hắn đã ly khai Chu Tước tinh vực, đi đến địa phương khác tôi luyện bản thân, cũng có người nói hắn đã tìm được một cái Bí Cảnh, và tại trong Bí Cảnh khổ luyện.

Thương Nguyệt công tử là một đệ nhất đao khách Hỏa Điểu Tinh, việc hắn trở về đã để cho rất nhiều người trở tay không kịp, cũng làm cho rất nhiều người buông tha cạnh tranh Tuế Nguyệt đao.

Vô Sinh đao khách cũng không phải dễ chọc.

Thương Nguyệt công tử đồng dạng cũng không dễ trêu.

"Hai vạn."

Lãnh Phi Phàm tiếp tục báo giá.

"Hai vạn hai."

Thương Nguyệt công tử không chút nào lùi bước.

"Ba vạn." Lãnh Phi Phàm không muốn dây dưa xuống dưới, thoáng cái bỏ thêm tám ngàn khối nguyên thạch, cái giá tiền này đã vượt xa giá trị bản thân Tuế Nguyệt đao rồi, cái thanh Tuế Nguyệt đao này tại dưới tình huống bình thường, hai vạn khối nguyên thạch đã đến đỉnh điểm, hơn hai vạn khối thì hoàn toàn có thể mua sắm Thiên Vương cấp bảo đao khác tốt hơn.

"Ha ha, Vô Sinh đao khách quả nhiên hào khí, Thương Nguyệt công tử ta liền không cùng ngươi tranh cãi nổi rồi, bất quá đấu giá hội chấm dứt, Thương Nguyệt công tử ta cũng muốn hảo hảo chiếu cố ngươi, muốn nhìn xem đao pháp của Vô Sinh đao khách ngươi có phải thật vô sinh vô tử, quỷ thần khó tránh như vậy hay không." tiếng cười Thương Nguyệt công tử truyền khắp toàn bộ phòng đấu giá.

"Cái gì, Thương Nguyệt công tử muốn khiêu chiến Vô Sinh đao khách

Lãnh Phi Phàm, có lỗ mãng quá không a."

"Có lẽ Thương Nguyệt công tử có đầy đủ tin tưởng để không chết a!"

"Xem ra, sau khi mất tích chín năm, Thương Nguyệt công tử bỗng nhiên có ý định muốn nổi tiếng rồi."

Không có ai ôm lấy tin tưởng đối với Thương Nguyệt công tử, mặc kệ Thương Nguyệt công tử có tiến bộ bao nhiêu cũng đều khó có khả năng chiến thắng Lãnh Phi Phàm, nhưng nếu là có thể trụ được một chiêu nửa thức thì cũng đủ để dương danh lập vạn rồi.

Bộ vật phẩm đấu giá tiếp theo được trình lên, rất nhanh, đã đến kiện vật phẩm đấu giá thứ hai mươi, đây là vật phẩm đấu giá cuối cùng.

"Kiện vật phẩm đấu giá thứ hai mươi là một chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm loại nhỏ, giá bắt đầu là mười vạn khối nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn nguyên thạch, bắt đầu đấu giá."

Khôi lỗi chiến hạm có ý nghĩa vô cùng trọng đại, mặc dù nó không cách nào tăng chiến lực của người chủ lên, cũng không cách nào làm cho hắn có đầy đủ năng lực tự vệ, nhưng một khi mất nó thì hắn không cách nào tiến về chỗ xa hơn trong tinh không, khoảng cách dài ngắn đều là dùng năm ánh sáng làm đơn vị tính toán đấy, dựa vào chân nguyên bản thân để chạy đi thì theo lời mà nói...một năm thời gian, cũng chỉ có thể đi được khoảng cách chừng nửa năm ánh sáng, cơ hồ có thể nói là như muối bỏ biển, mà đã có khôi lỗi chiến hạm thì mấy ngàn năm ánh sáng hay mấy vạn năm ánh sáng cũng có thể nhẹ nhõm tiến đến, không cần hao tâm tốn sức.

Giá cả liên tục kéo lên, rất nhanh đã đến mười lăm vạn.

"16 vạn."

Diệp Trần thanh âm, xuyên thấu qua phòng khách quý truyền ra ngoài.

"Là hắn."

La Âm Không cùng Nguyên Khánh từ hướng kia nhìn lại.

Đang vuốt ve Tuế Nguyệt đao, Lãnh Phi Phàm cũng không khỏi ngẩng đầu lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1277: Hung Vong Đao Khí

Bất kể là đối với La Âm Không, Nguyên Khánh hay là Lãnh Phi Phàm mà nói, Diệp Trần đều là một người thần bí, một kiếm khách thần bí không biết từ đâu mà đến, không ai biết thân phận hắn. La Âm Không và Nguyên Khánh thì coi như đã đành, còn Lãnh Phi Phàm thân là một nhân vật có bài danh thứ bảy trên Thiên Vương Bảng, ngoại trừ một số ít thiên tài phi thường thần bí trên Thiên Vương Bảng, những người khác hắn đều đã gặp hoặc từng nghe nói qua, nhưng bất quá đều không hề có chút liên hệ hay ấn tượng nào tới Diệp Trần.

Rất hiển nhiên, Diệp Trần tám chín phần mười không phải là một trong các thiên tài trên Thiên Vương bảng.

Nhưng có điều Lãnh Phi Phàm dám khẳng định, tuyệt đại bộ phận các thiên tài trên Thiên Vương bảng mà gặp phải Diệp Trần thì vận mệnh chỉ có bị miểu sát, đây là một loại trực giác gần như bản năng, chân thật và rất đáng tin.

“17 vạn!”

Hô giá chính là một lão giả áo vàng có thần sắc lãnh đảm, tầm mắt hắn nửa mở nửa khép giống như chưa tỉnh ngủ, nhưng lại giống như cất dấu hung quang thật to lớn.

“Là Kinh Tịch Vương, hắn rõ ràng cũng tham gia đấu giá hội này.”

Kinh Tịch Vương là một vương giả thành danh tại Hỏa Điểu Tinh, tu vi cảnh giới cao tới Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên đỉnh phong, bản thân tu luyện Kinh Tịch ma công, khó gặp địch thủ. Những năm qua, số lượng Sinh Tử cảnh vương giả chết ở trên tay hắn đếm không hết, những Sinh Tử cảnh

vương giả này chết trong trạng thái cực kỳ thê thảm, bạo phá từ trong ra ngoài mà chết, đến một giọt máu cũng không còn.

“Thật sự là xui xẻo, ta vốn còn muốn giành được chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm loại nhỏ này. Nhưng có hắn tham gia thì thôi vậy.”

Một gã trung niên vương giả hơi mập đứng người lên mà sắc mặt biến huyễn mấy lần, cuối cùng lại ngồi xuống với vẻ mặt chán nản, Thiên Vương cấp chiến hạm đối với hắn là thứ rất trọng yếu. Mà Kinh Tịch Vương cũng không phải loại người lương thiện, người này hỉ nộ vô thường, không thể dùng lời lẽ thường để suy đoán.

“Người có tên, cây có bóng”, Kinh Tịch Vương vừa xuất hiện lại để cho đấu giá hội xuất hiện không khí tẻ nhạt, đấu giá sư cười khổ một tiếng, xem ra, cái Thiên Vương cấp chiến hạm loại nhỏ này hơn phân nửa là rơi vào trên tay Kinh Tịch Vương rồi, tuy không cam lòng nhưng cũng không có biện pháp nào loại bỏ hắn, tốt nhất là vào lúc này giá cả phải nhảy lên hơn mười bảy vạn, như vậy còn có thêm được hơi chút lợi nhuận.

"18 vạn"

Ở bên trong phòng khách quý nơi góc khuất, Diệp Trần thanh âm không mặn không nhạt truyền ra.

“Có khí phách, dám cùng Kinh Tịch Vương đối nghịch cơ đấy!”

Không ít người nhìn về phía Diệp Trần chỗ phòng khách quý, trong mắt đã có chút kính nể nhưng cũng có không ít người phát ra vẻ thương hại.

“18 vạn, tốt, lại có người báo giá rồi, còn có ai tiếp tục tăng giá hay không?”

Đấu giá sư trên mặt vui vẻ, chỉ cần có người tăng giá thì cái chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm loại nhỏ này giá cả cuối cùng nhất tất nhiên sẽ không thấp, về phần Diệp Trần có vì vậy mà rước lấy phiền toái thì cũng không phải là điều mà hắn quan tâm. Thiên chức của phòng đấu giá tựu chính là để

cho mỗi một kiện vật phẩm đấu giá đều có thể được bán với giá cao nhất, còn những thứ khác thì không quan trọng nữa rồi.

“19 vạn”

Kinh Tịch Vương tiếp tục báo giá, cùng lúc đó, hắn liếc nhìn xuyên thấu qua tấm thủy tinh trong suốt của phòng khách quý nơi hẻo lánh chỗ Diệp Trần ngồi, ánh mắt của hắn lúc này đã hoàn toàn mở ra, xám trắng một mảnh, lại để cho người ta nhìn thấy mà trong nội tâm không khỏi phát lạnh.

Thế nhưng mà, Diệp Trần tựa hồ không thèm chú ý tới Kinh Tịch Vương đang nhìn hắn, ngay sau đó báo ra cái giá 20 vạn.

"Người trẻ kia có tuổi khẩu khí quá lớn, sẽ không phải là một chuyện tốt ah, cái Thiên Vương cấp chiến hạm loại nhỏ này, ta tựu tạm thời bảo tồn ở chỗ của ngươi vậy.”

Kinh Tịch Vương liếc nhìn thật sâu Diệp Trần rồi con mắt có chút đóng lại, không đấu giá tiếp nữa.

“Thật sự là có đảm lượng, cứ như thế mà vượt qua Kinh Tịch Vương để đoạt được chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm loại nhỏ kia”

Cũng có người lắc đầu mà trong lòng thầm nói: "Hắn vẫn là quá trẻ tuổi nên không biết chừng mực, cho dù có thể đoạt được chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm loại nhỏ kia thì sao chứ, một khi đắc tội với Kinh Tịch Vương, hắn nhất định sẽ không bỏ qua, không chừng còn muốn lấy mạng đối phương. Một khi đã lăn lộn trên chốn giang hồ thì cũng nên biết mình biết người, chỉ cần hơi có chút sai lầm liền phải lo giữ lấy tính mạng rồi.”

Không có người nào tiếp tục ra giá, đấu giá sư hưng phấn nói: "Hai mươi vạn một lần, hai mươi vạn hai lần, hai mươi vạn ba lần. Thành giao, cái chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm loại nhỏ này hiện tại quy về khách quý tại phòng số bốn mươi tám rồi, chúc mừng ngài”.

Đến đây, Ly Hỏa thành đấu giá hội đã kết thúc mỹ mãn, bất quá rất

nhiều người biết rõ, sự tình thật sự giờ mới bắt đầu, trước đó, Thương Nguyệt công tử nói muốn khiêu chiến Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, hiện tại, Diệp Trần lại đắc tội Kinh Tịch Vương, hai cái sự kiện này, vô luận thế nào đều đủ để khơi mào hứng thú cùng tò mò của bọn hắn.

Giao phó 20 vạn nguyên thạch, Diệp Trần đã đạt được một chiếc kim Sắc Thiên Vương cấp chiến hạm dài ước chừng hơn trăm thước, đem chiến hạm thu vào bên trong cực phẩm trữ vật linh giới, Diệp Trần quay người đi ra khỏi phòng đấu giá.

Ngoài cửa lớn phía đông Ly Hỏa thành, người ta tấp nập, tất cả mọi người đang nhìn chăm chú lên Lãnh Phi Phàm cùng Thương Nguyệt công tử đang trên bầu trời. Còn Diệp Trần thì bay lên một cành cây lớn gần đó đứng xem, mà Kinh Tịch Vương hiện tại tựa hồ cũng không tìm hắn gây phiền toái, đồng dạng cũng đang nhìn chăm chú lên bầu trời xem cuộc đấu giữa Lãnh Phi Phàm cùng Thương Nguyệt công tử.

Thương Nguyệt công tử hắn không quan tâm, nhưng Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm thì không phải là một thân phận thân thiện, dù là Kinh Tịch Vương cũng đều phải thận trọng đối đãi, dù sao, gặp phải thiên tài thì thường sinh ra sự đố kỵ, dù là ngươi có mấy ngàn năm thậm chí trên vạn năm tích lũy, có lẽ cũng đều không theo kịp cố gắng của đối phương trong vài thập niên, và vũ trụ tinh không chính là cái nôi của các đại thiên tài như vậy.

“Lãnh Phi Phàm, có lẽ ngươi cho rằng Thương Nguyệt công tử ta không biết tự lượng sức mình, bất quá rất nhanh ta sẽ cho ngươi biết, Thương Nguyệt công tử ta hiện tại đã không còn là Thương Nguyệt công tử của chín năm trước, dù là không thể mang đến cho ngươi uy hiếp nhưng cũng không để cho bất luận kẻ nào khinh thị.”

Sắc mặt Thương Nguyệt công tử bắt đầu tỏa ra nghiêm nghị, trên người hắn tản mát ra từng sợi đao khí màu đen nhạt.

“Tốt cho hung thần đao khí.”

Không ít người ánh mắt híp lại khi thấy trên người Thương Nguyệt công tử tỏa ra đao khí màu đen nhạt kia, đây không phải là thứ đao khí bình thường vì bên trong nó ẩn chứa hung thần cùng bại vong chi lực.

"Đánh hết sức đi, ta nhường trước cho ngươi một đao. "

Lãnh Phi Phàm vẫn không có ý rút đao ra.

“Được, ta đây tựu cũng không khách khí đâu.”

Thương Nguyệt công tử cũng không nghĩ có thể chiến thắng Lãnh Phi Phàm, bởi vì đây là chuyện không thể nào, Lãnh Phi Phàm tại trên Thiên Vương bảng có bài danh thứ bảy, ngay cả Kinh Hồng công tử đều phải thua xa hắn, mà hắn hiện tại cũng không dám nói là có thể chiến thắng được Kinh Hồng công tử chứ đừng nói chi là bài danh Lãnh Phi Phàm cao hơn tám mươi vị so với Kinh Hồng công tử rồi.

Lần này khiêu chiến là vì hắn muốn nghiệm chứng thoáng một chút xem bản thân mình có bao nhiêu tiến bộ sau chín năm tu luyện, lực lượng của mình đến tột cùng đã đạt đến trình độ nào rồi, phải chăng có thể sống được quá một đao ở trên tay Lãnh Phi Phàm hay không mà thôi.

Nếu là có thể sống được quá một đao kia thì đối với hắn mà nói, đao đạo đã có tiến bộ cực lớn rồi.

Rống!

Sự tình cũng nằm ngoài dự định của mọi người, Thương Nguyệt công tử cũng không rút bảo đao ra, thân thể của hắn ngửa ra sau, kéo căng cơ bắp. Sau một khắc, cả người hắn giống như một thanh cung đang được kéo căng, rồi đột nhiên dây cung được buông lỏng phát ra tiếng rít “ô ô ô” vô cùng chói tai vang lên lên, tại trong lồng ngực của Thương Nguyệt công tử phát ra một đạo đao khí màu đen. Vừa xuất hiện, cái cổ đao khí này liền mang đến cho mọi người ở đây cảm giác về một nguy cơ cực lớn, tựa hồ thứ đao khí này là thứ gì đó rất khủng bố.

"Trong cơ thể có bao hàm nuôi dưỡng đao khí? "

Diệp Trần trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc, đao khí màu đen kia cũng không phải đao khí được phát ra một cách bình thường, mà nó đã được Thương Nguyệt công tử nuôi dưỡng ngay trong người mình, nó không phải do chân nguyên ngưng tụ mà thành, mà là được thu thập từ cực độ hung vong khí tức, sau đó lại dùng đao đạo ý chí của bản thân mà "thiên chuy bách luyện" ra.

Không ai biết rằng, Thương Nguyệt công tử sở dĩ đã biến mất chín năm là vì hắn đã đến khu vực "hung vong chi địa" để hấp thu "hung vong chi khí" bên trong đó, mà hắn làm tất cả điều này là vì một bộ đao đạo bí pháp có tên là "Hung Vong đao khí". Hung Vong Đao Khí chính là đao đạo bí pháp do Hung Vong Đao Đế tự nghĩ ra từ mấy mươi vạn năm trước, người tu luyện cái môn đao đạo bí pháp này cần phải hấp thu đại lượng hung vong chi khí, sau đó dùng bí pháp để tế luyện thành đao khí, cuối cùng cùng đao đạo ý chí của bản thân dung hợp, phải trải qua "thiên chuy bách luyện" thì mới có thể thành công.

Hung Vong đao khí phân ra Tam trọng cảnh giới, Đệ nhất trọng cảnh giới sẽ có đao khí màu đen, Đệ nhị trọng cảnh giới sẽ có đao khí màu tím, còn Đệ tam trọng cảnh giới sẽ có đao khí mang màu sắc rực rỡ.

Chỉ cần đạt tới đệ nhất trọng cảnh giới thôi, Hung Vong đao khí đã có uy lực cực lớn, đến Đệ nhị trọng cảnh giới sẽ đủ để miểu sát tuyệt đại bộ phận vương giả phía dưới Sinh Tử cảnh thất trọng thiên, đạt tới Đệ tam trọng cảnh giới thì thậm chí có thể chống lại Đế cấp vương giả Sinh Tử cảnh bát trọng Thiên Cảnh giới. Dù sao bản thân hung vong Đao Đế tựu cũng chính là một vị Đế cấp vương giả Sinh Tử cảnh bát trọng thiên.

Hung Vong đao khí một khi tu luyện thành công, ở bên trong đan điền trong cơ thể liền sẽ xuất hiện một đám đao khí, sau khi phát ra ngoài những sợi đao khí này, sẽ không xuất hiện sự tình mất đi khống chế đối với chúng. Có thể nói là thập phần có linh tính, tương đương giống với ngự đao thuật nhưng so với ngự đao thuật thì Hung Vong đao khí lại không biết lợi hại hơn

gấp bao nhiêu lần.

Bằng vào Hung Vong đao khí, Thương Nguyệt công tử mới dám khiêu chiến Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm.

“Đi!”

Tại dưới sự khống chế của Thương Nguyệt công tử, Hung Vong đao khí vạch phá bầu trời, một kích chém về phía Lãnh Phi Phàm.

“Thứ này không phải chính đạo ah”

Lãnh Phi Phàm đưa tay trái lên nắm lấy Hung Vong đao khí như nắm bắt trúng Nhật Nguyệt vậy.

“Đao đạo như biển rộng, điều này cũng chính là nói, không phải ai cũng thấu hiểu rõ ràng về thiên đạo, khuyết tán cho ta!”

Thương Nguyệt công tử mặt không đổi sắc, năm ngón tay phải mở ra.

Bá!

Khí cơ cảm ứng lẫn nhau, Hung Vong đao khí đang giống như sương mù màu đen rồi đột nhiên tản ra, thoát ly khỏi khống chế của Lãnh Phi Phàm, chợt lần nữa ngưng tụ mà chém về một bên Lãnh Phi Phàm theo phía khác.

Hung Vong đao khí vừa có thể tụ, vừa có thể khuyết tán, hình thái của nó cũng tương đương với một thanh năng lượng bảo đao vậy, không có hình thể nhất định.

Bất quá Hung Vong đao khí càng có lợi hại thế nào thì cũng khó có thể đột phá được phòng tuyến của Lãnh Phi Phàm, chỉ thấy bước chân hắn khẽ dời, liền tay trái lần nữa nắm lấy Hung Vong đao khí, cơ hồ không có mấy người có thể nhìn rõ hắn đã lay động như thế nào.

"Tán ra tiếp cho ta”

Thương Nguyệt công tử hét to.

BOANG...!

Một màn phát sinh khiến người xem kinh hãi, lần này, Hung Vong đao khí vậy mà không thể thuận lợi tản ra như trước, hệt như một con độc xà bị nắm bắt vậy, không ngừng run run, giãy dụa.

“Không có khả năng như vậy!?”

Thương Nguyệt công tử nghẹn ngào.

“Quả nhiên, hắn tại lực lượng khống chế đã có tiến bộ lớn, thậm chí là đã tiến vào được cảnh giới không lường được.” nhãn lực nhạy cảm của Diệp Trần nhìn ra tại năm ngón tay trái của Lãnh Phi Phàm, mỗi một đầu ngón tay đều tản mát ra lực đạo bất đồng, năm đầu ngón tay tựu là năm chủng lực đạo khác nhau. Năm chủng lực đạo kia tác động lên Hung Vong đao, làm cho Hung Vong đao khí khó có thể tùy ý tản ra.

Năm đầu ngón tay hắn lúc này, chỉ sợ có thể đơn giản bắt lấy được linh thể không rõ ràng của thần linh, phảng phất cả Phật tổ tại Ngũ Chỉ sơn cũng không ngoại lệ.

“Ngươi cũng tiếp ta một đao ah.”

Tay trái nắm lấy Hung Vong đao khí, còn tay phải hóa thành chưởng đao, Lãnh Phi Phàm cách không vung ra một chưởng đao hướng phía Thương Nguyệt công tử.

PHỐC!

Thương Nguyệt công tử ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, thân thể liền bị phân thành hai nữa, bởi vì trên người có mặc cực phẩm cao đẳng bảo giáp nên thân thể mặc dù bị phân thành hai, nhưng cũng không bị văng ra tứ phía. Thế nhưng, đến đây vẫn chưa xong, bên trong hai nửa cơ thể của Thương Nguyệt công tử, đột nhiên bộc phát ra trăm ngàn vạn đao khí thật

nhỏ không ngừng tàn sát bừa bãi, đem Thương Nguyệt công tử chấn nát bấy thành hư vô.

Ngay cả đao trên lưng đều không có cơ hội rút ra, cho dù là một chưởng đao của Lãnh Phi Phàm thì cũng không phải thứ mà Thương Nguyệt công tử có thể thừa nhận, xứng đáng là tuyệt thế đao khách có bài danh thứ bảy trên Thiên Vương bảng.

Mỗi người đang xem cuộc chiến này đều như hít phải một hơi lãnh khí mà thân thể phát lạnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1278: Một Thành Viên Trong Chúng Ta

"Một đao mang theo hai trọng kình, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm quả nhiên danh bất hư truyền."

Kinh Tịch Vương đôi mắt híp lại, lộ ra một tia nồng đậm kiêng kị.

"Thuấn phát ra hai trọng kình ah."

Diệp Trần cũng nhìn ra ảo diệu trong chưởng đao kia của Lãnh Phi Phàm, có một số bí pháp hoặc là võ học có thể tạo ra công kích ẩn chứa đa trọng kình, ví dụ như nhị trọng kình, tam trọng kình, tứ trọng kình. Kình lực càng nhiều thì công kích càng cường đại, nhưng nghiêm khắc mà nói thì những kình lực này cũng chỉ có thể coi là đa trọng kình bình thường, lực lượng tăng phúc không tính là quá khoa trương. Đối với đa trọng kình cao cấp, các đạo kình điệp gia cùng một chỗ, đạo kình mỗi lần gia tăng lên một trọng thì lực sát thương sẽ gia tăng gấp bội, chưởng đao vừa rồi kia của Lãnh Phi Phàm có ẩn chứa hai trọng kình, lợi dụng vào tính không ổn định khi hai trọng kình điệp gia cùng một chỗ, chẳng những bổ thân thể Thương Nguyệt Công Tử ra, mà còn đem thân thể của hắn trực tiếp chấn nát bấy thành hư vô.

Đa trọng kình đúng là lợi khí dùng để khắc chế Bất Tử Chi Thân, đơn giản có thể để cho đối thủ không còn được một giọt máu nhỏ, vì vậy mà khó có thể trọng sinh.

"Ha ha, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm quả nhiên lợi hại, Thương Nguyệt Công Tử ta cuối cùng cũng thấy được, ta xa xa vẫn không phải đối thủ của ngươi, bất quá lần sau gặp mặt, tất sẽ để cho ngươi được sáng mắt hơn."

Thân thể Thương Nguyệt Công Tử tuy bị vô số mảnh Đao khí nhỏ chấn

nát bấy thành hư vô, nhưng vẫn còn có một hạt huyết nhục tròn nhỏ cỡ móng tay không bị đánh nát, hạt huyết nhục vỡ ra mang theo huyết khí nồng đậm tràn ra ngoài, sau một khắc, thân thể Thương Nguyệt Công Tử một lần nữa được ngưng tụ trở lại, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt bên ngoài thì không có chút thương thế nào.

"Huyết Diễn châu, khó trách ngươi dám khiêu chiến ta."

Lãnh Phi Phàm thản nhiên nói.

"Là Huyết Diễn châu, đây chính là một bảo vật có giá trị liên thành đấy."

Nghe Lãnh Phi Phàm vừa nói như vậy, không ít người kịp phản ứng.

Huyết Diễn châu là một loại bảo vật thập phần trân quý, loại bảo vật này không có công năng nào khác ngoài việc lưu lại cho bản thân một tánh mạng, chỉ cần đem Huyết Diễn châu luyện hóa vào trong cơ thể, sau đó ở trong nó sẽ chứa đựng một lượng huyết nhục nhất định, từ đó sẽ không sợ bị địch nhân đánh cho thịt nát xương tan, bởi vì muốn đánh nát bấy Huyết Diễn châu thì chỉ có thiên tài đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì mới có khả năng, còn phía dưới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì mặc cho ngươi có chiến lực tuyệt thế thế nào cũng đều khó có thể làm được.

về phần đem một tia huyết nhục giấu ở vị trí khác như ở bên trong Trữ Vật Linh Giới, đây là điều không thể thực hiện được vì chỉ cần cắt đứt liên hệ cùng bản thể thì tựu không có biện pháp trọng sinh khi bản thể chết đi. Đây là định luật vũ trụ đối với Tích Huyết Trọng Sinh, nếu không chỉ cần vung ra chút huyết nhục ở khắp nơi thì chẳng phải là vĩnh viễn sẽ không bị người khác giết chết sao.

Dưới tình huống bình thường, một quả Huyết Diễn châu có giá ít nhất là ngoài một vạn Nguyên thạch, hơn nữa dù có tiền cũng không chắc có thể mua được vì vừa xuất hiện đã ập tức bị người ta tranh mua rồi, nói cách khác, Thương Nguyệt Công Tử vì khiêu chiến Lãnh Phi Phàm đã trọn vẹn tổn thất không dưới một vạn Nguyên thạch, bất quá cái này cũng thể hiện đối

phương rất có khí phách.

"Đúng vậy, nếu không có Huyết Diễn châu, Thương Nguyệt Công Tử ta hoàn toàn chính xác không dám khiêu chiến ngươi ah." Thương Nguyệt Công Tử hào phóng thừa nhận, lập tức, hắn lại nói: "Đương nhiên ngươi bây giờ vẫn còn có cơ hội giết ta."

"Yên tâm, ta đã nói là cho ngươi cơ hội một đao, ngươi đã không chết thì như vậy ta cũng sẽ không lại tiếp tục giết ngươi, trừ phi chính ngươi muốn chết." Lãnh Phi Phàm tầm mắt buông xuống, hờ hững nói.

"Ha ha, vậy đa tạ rồi."

Thương Nguyệt Công Tử trên mặt lộ ra một vòng mỉm cười, nhưng từ tận đáy lòng lại rât sợ hãi, có thể thuấn phát đa trọng kình thì cho dù là trên Thiên Vương bảng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể làm được. Hiển nhiên, cảnh giới tuyệt đối của Lãnh Phi

Phàm sẽ không quá hai trọng kình, nếu không phải có hắn có Huyết Diễn châu thì đối phương có thể tại trong nháy mắt giết chết hắn mấy lần rồi.

Lãnh Phi Phàm không ly khai mà ánh mắt của hắn lại rơi vào trên người Diệp Trần.

"Thực lực Kinh Tịch Vương tuy không bằng bất luận người nào trên Thiên Vương bảng nhưng muốn đánh bại hắn thì ngươi cũng phải bạo lộ ra một ít thực lực, tựu cho ta xem xem, ngươi có thực lực gì a!"

Xa xa đứng tại trên bầu trời, mái tóc dài của Lãnh Phi Phàm khẽ động như những lưỡi đao.

Theo cuộc chiến đấu của Lãnh Phi Phàm cùng Thương Nguyệt Công Tử chấm dứt, ánh mắt của mọi người cũng đồng dạng như Lãnh Phi Phàm, đều tập trung ở trên người Diệp Trần cùng Kinh Tịch Vương.

"Kinh Tịch Vương có tu vi cảnh giới cao tới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng

thiên đỉnh phong, đây là một ưu thế thật lớn ah, hơn nữa còn có Kinh Tịch ma công, người trẻ tuổi kia hẳn phải nếm đau khổ rồi."

"Nhiều người như vậy ở đây, đoán chừng Kinh Tịch Vương sẽ không thẳng tay hạ sát đối thủ, ai biết được liệu sau lưng người trẻ tuổi kia có bối cảnh lợi hại gì hay không, nhưng giáo huấn hắn một lần là điều khẳng định có đấy."

"Cũng không nhất định a! Người trẻ tuổi kia biết rõ Kinh Tịch Vương có Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên đỉnh phong cảnh giới vậy mà cũng không ly khai, khẳng định hắn có nắm chắc có thể toàn thân trở ra đấy."

"Hi vọng xa vời lắm, hắn sở dĩ không ly khai có lẽ là vì biết rõ, hắn dù có chạy cũng không thoát khỏi vòng đuổi giết của Kinh Tịch Vương ah."

"Điều này cũng đúng."

Mọi người nghị luận nhao nhao.

La Âm Không cùng Nguyên Khánh nghe lời mọi người nghị luận mà không khỏi cười nhạo, thầm nghĩ trong lòng: “Hắn cần gì phải chạy trốn, chỉ sợ kẻ phải chạy trốn chính là

tên Kinh Tịch Vương kia a! Đợi lát nữa, các ngươi tựu sẽ biết, đây là một cường đại kiếm khách có trình độ đáng sợ không thua kém gì Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, Kinh Tịch Vương chọc vào hắn là tự tìm đường chết rồi.”

Ngoài đại môn phía Đông, nơi Lãnh Phi Phàm cùng Diệp Trần từng tranh phong, đã tạo ra một tràng cảnh khủng bố rõ mồn một trước mắt, tại đó vết đao cùng vết kiếm giăng khắp nơi đã minh chứng cho sự cường đại của gã Diệp Trần thần bí.

"Người trẻ tuổi kia, hiện tại ngươi còn có cơ hội, mau giao ra chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm cỡ nhỏ kia thì ta có thể không truy cứu việc ngươi đã mạo phạm ta." Kinh Tịch Vương híp mắt, lạnh lùng nói.

Diệp Trần bật cười lớn, "Thứ đồ vật tại trên tay của ta, nếu là ngươi muốn thì có thể ra cái giá, nếu như cái giá làm ta thấy thoả mãn, có lẽ sẽ để lại cho ngươi."

"Ra giá? Thật có lỗi, Kinh Tịch Vương ta chưa bao giờ giao dịch cùng kẻ yếu."

Kinh Tịch Vương lắc đầu.

"Vậy ra tay đi, ngươi sẽ chết tâm phục khẩu phục đấy."

Gió thổi qua, Diệp Trần đứng bên trên cây gỗ khô mà y phục phiêu giương.

"Kinh Tịch ma công!"

Kinh Tịch Vương cũng không nói nhảm, phi thân bay lên, một chưởng cách không đánh hướng Diệp Trân, lập tức, khói đen như là bách quỷ dạ hành khủng bô tuôn trào ra.

Phốc!

Đám khói đen bao phủ lấy Diệp Trần cùng cây gỗ khô phía dưới hắn, cây gỗ khô lập tức bị nhuộm thành màu đen, trông nó lúc này hệt như một thanh kim loại màu đen vậy, ngay sau đó, cái gốc cây gỗ khô bị nhuộm đen này bị bạo liệt thành vô số mảnh vỡ nhỏ màu đen, những mảnh vỡ thật nhỏ màu đen này lại tiếp tục bị bạo liệt tạo thành một mắt xích bạo tạc.

Kinh Tịch ma công có đặc điểm bạo phá từ trong ra ngoài, lực sát thương kinh người.

"Ồ, còn người đâu rồi?"

"Chẳng lẽ tựu đã chết giống như vậy, đến hài cốt cũng không còn?"

Mọi người kinh ngạc phát hiện, chẳng biết từ lúc nào mà Diệp Trần biến mất vô tung vô ảnh, cũng không biết là chết rồi hay chưa, hay vẫn là dùng

một loại thủ đoạn kinh người nào đó chạy thoát.

"Ma công thật bá đạo, đúng là rất lợi hại."

Đột ngột, ở bên trong làn khói đen còn lưu lại, thanh âm Diệp Trần truyền ra.

Theo tiếng nói nhìn lại, mọi người da đầu run lên.

Thân ảnh Diệp Trần còn muốn quỷ mị hơn so với quỷ ảnh, phiêu diêu không thể nào nắm lấy được, bởi vì tốc độ quá nhanh nên lưu lại vô số tàn ảnh trọng điệp với nhau, làm cho làn khói đen giống như đi xuyên qua thân thể của hắn vậy.

"Trong nháy mắt đã khám phá ra tuyệt chiêu của Kinh Tịch Vương, đem nhược điểm phóng đại ra vô hạn, còn bản thân hắn vẫn thủy chung đứng ở trong góc chết."

Lãnh Phi Phàm đồng tử co lại thành một điểm.

Có thể khám phá điểm yếu của chiêu thức một cách dễ dàng, còn bản thân lại tiến vào trong góc chết như vậy thì điều này tắc thì đã khó khăn hơn gấp 10 lần, góc chết, danh xưng cũng như ý nghĩa, tựu chính là nơi tuyệt đối không bị công kích quét tới, nó cũng giống như dòng hải lưu vậy, người bình thường mà tiến vào trong đó thì chỉ có thể phó mặc số phận mà không cách nào khống chế bản thân, nhưng đối với người có kỹ năng bơi lội tuyệt đỉnh, tắc thì có thể ở giống như cá gặp nước vậy, có thể ở ngay giữa dòng hải lưu mà thuận lợi bơi đi.

Chiêu thức của Kinh Tịch Vương hiển nhiên phức tạp hơn vô số lần so với hải lưu, nhưng nhãn lực Diệp Trần lại có thể xem thấu sơ hở của nó thì cũng đã cường đại hơn so với người bình thường vô số lần rồi.

Phảng phất như chiêu thức của Kinh Tịch Vương trong mắt hắn không hề có bí mật đáng nói nào.

"Đây chẳng lẽ là cảnh giới Vô Ngã Chi Thiên Nhãn, không đúng, Vô Ngã Chi Thiên Nhãn chính là ở vào vô ý thức cảnh giới, mà với thực lực Kinh Tịch Vương thì không có khả năng khiến cho hắn thi triển ra Vô Ngã Chi Thiên Nhãn!"

Lãnh Phi Phàm trong đầu hiện lên có vô số ý niệm, với tư cách mà một trong những nhân vật thiên tài trẻ tuổi đỉnh tiêm, hắn đã chứng kiến qua rất nhiều năng lực mà người thường không thấy được, năng lực của tuyệt đại bộ phận thiên tài trên Thiên Vương bảng đều bị hắn nhìn ra, nhưng hầu hết đều có khác biệt rất nhỏ.

"Các trận chiến tại Thần Chi Thí Luyện Tràng kỳ này, ta rất chờ mong một kẻ ngươi có thể xuất hiện."

Chậm rãi thở ra một hơi, Lãnh Phi Phàm ám đạo thầm nghĩ.

"Hỏa Điểu tinh từ lúc nào mà có một vị kiếm khách cường đại như vậy chứ, ta ly khai chín năm, tựa hồ đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện ah." Thương Nguyệt Công Tử chân mày nhăn lại.

Tại Hỏa Điểu tinh, kiếm khách duy nhất mà hắn kiêng kị chính là Kinh Hồng Công Tử cùng Lam Tiên Nhi, hiện tại, hắn có lòng tin có thể chiến thắng Lam Tiên Nhi, còn Kinh Hồng Công Tử bất quá như trước vẫn không có nắm chắc, giờ đây không thể tưởng được lại xuất hiện thêm một vị kiếm khách thần bí nữa.

"Rõ ràng đã bỏ qua Kinh Tịch ma công của ta, thật muốn chết."

Kinh Tịch Vương nổi giận, thân hóa ra hắc sắc ma điện, hắn hướng phía Diệp Trần lướt đến, đã biết đối phương có thân pháp cùng nhãn lực lợi hại, hắn tựu dùng cận chiến để đánh bại đối phương.

Do có đại khí trở ngại nên Kinh Tịch Vương chỉ bộc phát tốc độ gần kề đạt đến hơn hai ngàn lần tốc độ âm thanh, mà ở cái cự ly ngắn này, hắn cũng không thể đem tốc độ của mình tăng lên tới cực hạn, nhưng như vậy cũng đã

đầy đủ rồi, sau khi thân thể lóe lên, Kinh Tịch Vương đã đến trước người Diệp Trần, tay phải dựng thẳng lên bổ về phía đầu Diệp Trần.

Quá nhanh, Diệp Trần cũng liền sắp bị một chưởng này bổ trúng.

Thế nhưng, đột ngột trên người Diệp Trần bắn ra cường đại Kiếm Thế, cái cổ Kiếm Thế này chỉ lóe lên rồi biến mất, đồng thời thân thể Kinh Tịch Vương lại bị định dạng hoàn toàn thoáng một chút.

Xùy! Sau khi kiếm quang hiện ra, thủ cấp Kinh Tịch Vương bay lên.

"Lần này ta sẽ không giết ngươi."

Diệp Trần không có ý định giết Kinh Tịch Vương dưới sự chứng kiến của tất cả ánh mắt mọi người đang nhìn trừng trừng về phía này, hắn mới chân ướt chân ráo đến đây, không nên gây ra quá nhiều sự tình, dù sao tại Hỏa Điểu tinh này cũng có tồn tại một số nhân vật đủ để đánh chết hắn, ví dụ như thành chủ Ly Hỏa Huyền Đe của Ly Hỏa thành, một mình ông ta cũng có thể đánh chết hắn một trăm lần rồi, chưa kể, ai biết được sau lưng Kinh Tịch Vương có nhân vật cường đại nào hay không.

Haaaa! Thanh âm hít một hơi lãnh khí vang lên thành từng mảnh, mọi người không biết vì sao Kinh Tịch Vương đã dừng lại một chút, tựa hồ có quan hệ cùng cái Kiếm Thế vừa lóe lên rồi biến mất kia, tuy tất cả bọn họ đều nhìn không ra điểm mê hoặc của nó, nhưng chung quy lại đều có một điểm chung là, bọn hắn đã hiểu rõ sự cường đại của Diệp Trần, dù sao Kinh Tịch Vương vẫn là một Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cường giả, còn Diệp Trần là Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, vậy mà lại có thể “leo thang” miểu sát Kinh Tịch Vương, kẻ cao hơn hắn hai trọng thiên cảnh giới, đây cũng là điều quá khoa trương rồi.

"Thú vị, hắn là một thành viên trong chúng ta."

Có thể phát giác được trên mặt Lãnh Phi Phàm lộ ra một tia tươi cười khó hiểu, vèo một tiếng, hắn quay người ly khai nơi đây với tốc độ càng lúc

càng nhanh, cho đến lúc biến mất ở chân trời.

"Xem ra, ta còn xa xa không đủ cường đại rồi." Thương Nguyệt Công Tử cũng đã ra đi, hắn cũng muốn chuẩn bị thật chu đáo cho một trận chiến không lâu sắp tới tại Thần Chi Thí Luyện Tràng, đó cũng là thời điểm các thiên tài của Tinh Không hội tụ.

Thủ cấp nối liền lại với thân thể, Kinh Tịch Vương biết rõ chính mình đã dại dột nâng thiết bản lên rồi, đến một câu cũng không dám mở miệng, hắn nhanh chóng ly khai khỏi nơi đây một cách thập phần chật vật.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1279: Thiên Vương Cấp Chú Kiếm Sư

Sau một tháng kể từ lúc Ly Hỏa thành đấu giá hội chấm dứt, trong một tháng này, sự tích Diệp Trần tại Hỏa Điểu Tinh đã lan truyền ra với tốc độ chóng mặt, tất cả mọi người đều suy đoán rằng người trẻ tuổi này đến từ một ngôi sao Sinh Mệnh nào đó, bọn hắn không cho rằng Diệp Trần là người của Hỏa Điểu tinh, nếu không như vậy thì tại sao từ nhiều năm trước đến nay, bọn hắn như thế nào cũng chưa từng nghe nói qua có một thiên tài như vậy.

Bất quá từ ngày đó về sau, Diệp Trần đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, tựu đồng dạng như là hắn đột nhiên xuất hiện tại trong tầm mắt của mọi người vậy.

...

Tại Chân Linh thế giới, Vương Cấp cấm địa Hồng Hoang lĩnh.

"Không nghĩ tới Hồng Hoang lĩnh rõ ràng đã xảy ra siêu cấp địa chấn, toàn bộ trung tâm Hồng Hoang lĩnh đã triệt để sụp đổ xuống dưới, có lẽ sâu đến vài chục mét, bất quá Man Hoang chi khí phía dưới đó rõ ràng rất nồng đậm, khẳng định là có Man Hoang thạch trong đó."

Tuy dị tộc đại kiếp nạn đã kết thúc gần hai năm rồi, nhưng tất cả mọi người vẫn không thư giãn xuống, bọn hắn thập phần tinh tường, nếu bản thân mình không có thực lực mạnh mẽ, Chân Linh thế giới không có thực lực chỉnh thể thì như trước sẽ bị Ma tộc cùng Tà Linh tộc xâm lấn, chỉ có không ngừng đề cao thực lực của mình thì mới có thể bảo vệ Chân Linh thế giới cùng hàng tỉ sinh linh, mà cái chìa khóa Man Hoang thạch để tiến vào Man Hoang tinh rõ ràng không hề nghi ngờ là thứ có thể để cho thực lực bọn hắn tăng lên một cách dễ dàng nhất.

Lúc này, có rất nhiều Sinh Tử Cảnh Vương giả đang tại Hồng Hoang lĩnh tìm kiếm Man Hoang thạch, bọn hắn không lập tức xuống dưới hố sâu kia thám hiểm, mà là nhanh chóng ly khai khỏi Hồng Hoang lĩnh, đem tin tức này truyền cho những người khác biết.

Dị tộc đại kiếp nạn trải qua lại để cho bọn hắn vô cùng đoàn kết, từ bỏ thù cũ cùng tư tâm ích kỷ.

Một tuần sau.

"Ha ha, ta đã tìm được một khối Man Hoang thạch đây."

"Ta cũng đã nhận được một khối."

"Thật nhiều Man Hoang thạch ah, căn bản không cần lo lắng không đủ rồi, mỗi người đều có thể chia nhau một khối."

Man Hoang thạch dưới nền đất của Hồng Hoang lĩnh đã vượt qua tưởng tượng của mọi người.

"Rốt cuộc cũng tìm được Man Hoang thạch rồi."

Mộ Dung Khuynh Thành trên tay nắm một khối nguyên vẹn Man Hoang thạch, trên mặt lộ ra nét mỉm cười.

Cách đó không xa, Từ Tĩnh trên tay cũng nắm bắt một khối.

Bá! Bá!

Hai đạo thân ảnh hiện lên, Độc Cô Tuyệt cùng Tuyết Kiếm Vương phân biệt trên tay đều sở hữu cho riêng mình một khối Man Hoang thạch.

Đạt được Man Hoang thạch, đại biểu cho khoảng cách giữa bọn hắn và Diệp Trần đã gần thêm một bước, một ngày nào đó, bọn hắn hội sẽ tiến vào Vũ Trụ Tinh Không, bước vào hành trình thuộc về mình.

...

Hỏa Điểu Tinh.

Tại một tiệm vũ khí trên con đường phía Tây của Ly Hỏa thành, tiệm vũ khí này chỉ có ba tầng, so với những tiệm vũ khí có bốn năm tầng kia thì diện tích nhỏ hơn rất nhiều. Mặt tiền cửa hàng cũng hơi lộ ra chút “nghèo nàn”, bảng hiệu thì mới được đổi lại, trên thượng diện được viết bốn chữ to Kim Sắc - Lạc Trần Kiếm Các, góc dưới bên phải còn có biểu tượng là một thanh kiếm cùng một mảnh lá cây.

Trong tiệm có một người chưởng quầy cùng mấy chục nhân viên cửa hàng.

"Chưởng quầy, ông nói ông chủ chúng ta đến cùng là người nào ah, tiệm vũ khí của người ta, lầu một sẽ là nơi bày bán Hạ phẩm Bảo Khí, lầu hai là Trung phẩm Bảo Khí, lầu ba là Thượng phẩm Bảo Khí. Lầu bốn mới đến nửa Cực Phẩm Bảo Khí, còn tiệm vũ khí chúng ta tuy chỉ là một tiệm bình thường thôi, chỉ có ba tầng, nhưng sao lầu một như thế nào lại bày biện Bán Cực Phẩm Bảo Khí như vậy ah."

Trong lầu một, một gã nhân viên cửa hàng không hiểu chuyện, nói.

Chưởng quầy giải thích nói: "Có lẽ ông chủ là vì hấp dẫn khách hàng đấy!"

"Hấp dẫn khách hàng sao? Ta thấy không phải như vậy ah." Nhân viên cửa hàng lắc đầu, "Nhãn lực của ta tuy không có lợi hại như chưởng quầy ông, nhưng ta vẫn nhìn ra được, Lầu một bày biện đều là Bán Cực phẩm bảo kiếm nhưng cũng không thể có chỗ nào tốt hơn so với Bán Cực phẩm bảo kiếm ở các tiệm vũ khí khác, thế nhưng mà giá cả lại cao gấp hai lần của bọn họ, thậm chí gấp ba, ta thấy, ông chủ căn bản không có ý định bán đi những thanh Bán Cực phẩm bảo kiếm này ah."

Chưởng quầy là một người lão giả có tướng mạo thanh dật, thần bí khó lường, hắn vuốt chòm râu, nói: "Ngươi chỉ thấy biểu tượng bên ngoài mà không thấy được thực chất bên trong, Bán Cực phẩm bảo kiếm tại lầu một

chúng ta có giá gấp hai thậm chí gấp ba ở những chỗ khác, còn lầu hai thì trưng bày Ngụy Cực phẩm bảo kiếm, có giá trị cao hơn rất nhiều lần so với những chỗ khác, mà tại lầu ba thì trưng bày Cực phẩm bảo kiếm, ông chủ chỉ đưa ra mà cũng không có đánh dấu giá cả, ý nói là tạm thời không bán, tuy ta không biết mục đích thật sự của ông chủ là cái gì, nhưng khẳng định hắn có tính toán của mình đấy."

"Nghe chưởng quầy ông nói như vậy, thật sự thấy được thêm chút đạo lý, khó trách ông chủ hội thỉnh ông tới làm chưởng quầy nơi đây ah." Người nhân viên cửa hàng này đối chưởng quầy thập phần bội phục, còn đối với ông chủ thì tràn ngập hiếu kỳ.

"Tốt rồi, nghe ngóng nhiều như vậy đối với ngươi cũng không có chỗ tốt đâu, hãy quét dọn cẩn thận lầu 1 ah."

Ngoài miệng nói xong, chưởng quầy khẽ thở dài một hơi, nhiều ngày như vậy, khách nhân lui tới cũng không phải là ít nhưng đáng tiếc đến một thanh bảo kiếm đều không có bán được, nói thực, hắn cũng đoán không ra ý định của ông chủ mình.

Nhưng vào lúc này, có hai gã khách nhân từ ngoài cửa đi tới.

"Khách quan, mời vào bên trong này."

Chưởng quầy tự mình nghênh đón đi qua.

"Ồ, mới ở lầu một mà toàn bộ là Bán Cực phẩm bảo kiếm sao, tiệm vũ khí này của các ngươi tựa hồ không giống với các tiệm khác ah." một gã khách nhân trong đó phóng tầm mắt nhìn qua toàn bộ lầu 1, nơi đây treo bảo kiếm với đủ mọi màu sắc, thô sơ giản lược xem xét thì có đến mấy trăm chuôi, những bảo kiếm này tuy chưa ra khỏi vỏ, thế nhưng như trước lại làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác lăng lệ ác liệt đến rét lạnh.

Một khách nhân khác gật gật đầu, bất quá rất nhanh, hắn vuốt cằm nói: "Không đúng, Bán Cực phẩm bảo kiếm tại đây rất đắt, so với những chỗ

khác thì mắc hơn gấp hai lần ah."

"Chưởng quầy, chung quy đây là có chuyện gì, không phải là các ngươi làm loạn yết giá sao?"

Chưởng quầy cười khổ nói: "Hai vị khách quan, đây là bia giá cả mà ông chủ chúng ta đưa ra, ta cũng không biết hắn có dụng ý gì, bất quá Trương Phong Nghị ta cam đoan, những Bán Cực phẩm bảo kiếm này đều là hàng thật giá thật, già trẻ cũng không gạt đâu, còn về phần lầu hai là nơi trưng bày Ngụy Cực phẩm bảo kiếm, trong đó có một ít Ngụy Cực phẩm bảo kiếm tốt hơn gấp mấy lần so với ở những tiệm khác đấy."

"Ah, thật vậy chăng?"

"Đi, đi lên xem một chút nào."

Hai người tại dưới sự dẫn dắt của chưởng quầy, đi vào lầu hai.

Lầu hai có số lượng bảo kiếm ít hơn bảy thành so với lầu một, chỉ có chừng bảy tám chục chuôi kiếm, đúng theo như lời chưởng quầy, cả lầu hai là nơi trưng bày Ngụy Cực phẩm bảo kiếm. Vừa lên đến nơi, quan khách liền có một loại cảm giác như kiếm khí rét lạnh xông vào mặt mình, tu vi phía dưới Linh Hải Cảnh, căn bản sẽ không chịu nổi, cho nên, tiệm vũ khí này chỉ thông báo tuyển dụng nhân viên cửa hàng đều yêu cầu cơ bản nhất tựu là Linh Hải Cảnh tu vi.

"Ngụy Cực phẩm bảo kiếm nơi đây rất khác so với bình thường, hơn mười chuôi ngụy Cực phẩm bảo kiếm này tuyệt đối là đỉnh tiêm bảo khí cả, thế nhưng mà giá cả giống như mắc gấp đôi ở chỗ khác, đến hơn 100 Nguyên thạch, bỏ ra 100 Nguyên thạch để mua một thanh Ngụy Cực phẩm bảo kiếm, chi bằng ta bỏ thêm vào một ít Nguyên thạch liền có thể mua Cực phẩm cấp thấp bảo kiếm rồi. Chưởng quầy, ông chủ các ngươi đến cùng người thế nào, không phải là đem khách hàng ra làm trò cười chứ hả?"

Nói thật, hai người này đối với hơn mười chuôi kiếm kia cảm thấy rất

hợp ý, trên thượng diện của chúng có ẩn chứa Kiếm Ý, lại là thuộc tính Kiếm Ý cường đại vô cùng, uy năng tối thiểu gấp mấy lần ngụy Cực phẩm bảo kiếm bình thường, thế nhưng không biết làm sao mà giá cả lại quá đắt như vậy, có hơi chút không thỏa đáng, dù sao giá của ngụy Cực phẩm bảo kiếm bình thường chỉ trên dưới mười khối Nguyên thạch mà thôi, cao nhất cũng không hơn 50 khối Nguyên thạch, đối với bảo khí đỉnh tiêm thì giá tối đa cao hơn như vậy chừng tám đến mười khối mà thôi.

Chưởng quầy nhớ tới lời nhắn nhủ của ông chủ, hắn vô luận như thế nào cũng phải đem khách hàng đưa lên lầu ba xem qua, liền cười nói: "Đồ quý thì sẽ mắc tiền một tí, nếu muốn mua thì ta cũng có thể hạ giá cho các bị một chút. Nhị vị, lầu ba của chúng ta còn có Cực phẩm bảo kiếm, tuy hiện tại không bán, nhưng bất quá nhị vị có thể đi đến nhìn xem, chờ về sau khi chúng tôi bắt đầu bán ra rồi, các vị cũng có thể vượt lên người khác trước một bước để mua sắm."

"Tốt! Ta phục ông chủ các ngươi rồi, mang chúng ta lên lầu ba nhìn xem, ta ngược lại muốn nhìn xem lầu ba có mấy chuôi Cực phẩm bảo kiếm ah." Tâm tình hai người khách đã chết, họ không có ý định mua bảo kiếm tại tiệm vũ khí này, nếu không phải Cực phẩm bảo kiếm quá hấp dẫn người khác thì bọn hắn thậm chí cũng không có ý định đi lầu ba xem thử.

Lầu ba chỉ có năm chuôi Cực phẩm bảo kiếm.

"Trảm Tinh, Cực phẩm cấp thấp!"

"Hoành Lưu, Cực phẩm cấp thấp!"

"Thương Hải, Cực phẩm trung đẳng!"

"Liệt Kim, Cực phẩm trung đẳng!"

"Lãnh Nguyệt, Cực phẩm cao đẳng!"

"Chà mẹ nó, liền cả Cực phẩm cao đẳng bảo kiếm cũng đều có, trên thượng diện lại ẩn chứa Kiếm Ý nữa, rõ ràng đã đạt đến Lục giai cường độ

đấy." Hai người họ thoáng xem mà ngây người.

Bọn hắn có tu vi không thấp, đều là Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới, đang cần trang bị cho mình một thanh Cực phẩm bảo kiếm, đi dạo qua nhiều tiệm vũ khí như vậy nhưng đại đa số đều không có Cực phẩm bảo kiếm, ngẫu nhiên cũng gặp phải một thanh nhưng chất lượng cũng là bình thường, cho nên bọn hắn vốn định mua cho mình một thanh Ngụy Cực phẩm bảo kiếm cường đại một chút, chờ gặp được Cực phẩm bảo kiếm vừa ý thì lại mua sau.

"Ta tìm hiểu chính là Kim Chi Áo Nghĩa cùng Phong Chi Áo Nghĩa, hai thanh Kim thuộc tính bảo kiếm này đều thích hợp với ta, Lãnh Nguyệt kiếm có thuộc tính dung hợp giữa Kim Thủy, lại rất tốt ah."

"Ta tìm hiểu chính là Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Mộc Chi Áo Nghĩa, Hoành Lưu kiếm cùng Thương Hải kiếm cũng thích hợp với ta, Lãnh Nguyệt kiếm tốt thì tốt đấy, nhưng bất quá dùng tài lực của ta thì táng gia bại sản chắc cũng mua không nổi rồi."

Đạt tới Sinh Tử Cảnh, võ giã hội chủ tu hai môn áo nghĩa, thuộc tính vũ khí chỉ cần phù hợp với một trong số đó thì đều được, đương nhiên, cũng có người muốn sở hữu bảo khí phù hợp với áo nghĩa mà chính mình tìm hiểu, họ phải bỏ ra số tiền cực lớn để thỉnh Đỉnh Tiêm Cực phẩm Đoán Tạo Sư chế tạo vũ khí cho bọn họ, những vũ khí này phải có dung hợp thuộc tính áo nghĩa, thường thì có ẩn chứa ít nhất hai chủng thuộc tính áo nghĩa.

"Nhị vị, ông chủ nhà ta nói, cứ cách mỗi một tuần lễ, tại đây sẽ có thêm một thanh Cực phẩm bảo kiếm, chờ đến khi Cực phẩm bảo kiếm đạt tới số lượng nhất định, hắn mới bắt đầu niêm yết giá bán ra."

Chưởng quầy đem lời ông chủ thuật lại một lần.

"Thật đáng tiếc, hiện tại rõ ràng không bán, cũng được, tiệm vũ khí nhà này ta đã nhớ kỹ rồi, là Lạc Trần Kiếm Các!" Hai người họ con mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào năm chuôi Cực phẩm bảo kiếm này, hận không thể lập

tức đoạt lấy bọn chúng, đương nhiên, đây chỉ là trong nội tâm bọn hắn thầm nghĩ như vậy mà thôi, bất luận là một tiệm vũ khí nào cũng đều có bố trí ra vô số trận pháp cùng cấm chế, một khi manh động đến những cấm chế này, chẳng những bản thân sẽ bị khốn trụ, còn có thể bị đưa tới đội hộ vệ thành thị của Ly Hỏa thành, nhất định sẽ chịu không nổi.

Một tuần lễ đi qua, một người trẻ tuổi mặc áo lam từ trong sân đằng sau tiệm vũ khí đi ra.

"Ông chủ!"

"Ông chủ."

Chưởng quầy cùng nhân viên cửa hàng hướng Diệp Trần thoáng cúi chào một hồi.

"Các ngươi vất vả rồi."

Diệp Trần gật gật đầu, hướng đi lên lầu ba.

Lầu ba.

"Hiện tại ta đã có thể chế tạo ra bảo kiếm dưới cấp độ Thiên Vương Cấp với xác xuất thành công đạt tới 100%, sau ba tháng nữa là có thể khai trương rồi." Theo ở bên trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra hai thanh Cực phẩm bảo kiếm, Diệp Trần treo bọn nó trên tường.

Nếu có người ở chỗ này, nhất định sẽ bị kinh hãi đến trợn mắt há mồm, xác xuất thành công100%, đây đã đạt tới cấp độ Thiên Vương Cấp Chú Kiếm Sư rồi, chỉ có Thiên Vương Cấp Chú Kiếm Sư mới có thể chế tạo ra bảo kiếm dưới cấp độ Thiên Vương Cấp tại bất kỳ thời điểm nào với xác xuất thành công là 100%, mà những Thiên Vương Cấp Chú Kiếm Sư kia, không một ai mà sống dưới mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm.

Bất quá tương quan so sánh thì tốc độ chế tạo Cực phẩm bảo kiếm của Diệp Trần càng kinh khủng hơn, tại một tuần lễ trước, chưởng quầy có nói là

“cách một tuần lễ, lầu ba sẽ thêm một thanh Cực phẩm bảo kiếm”, vậy mà chỉ trong tuần lễ này, Diệp Trần rõ ràng đã lấy ra hai thanh Cực phẩm bảo kiếm, đây quả điều mà chỉ nghe thôi đã rợn cả người.

Cho dù là Thiên Vương Cấp Chú Kiếm Sư đi nữa, thì chế tạo bảo kiếm phía dưới Thiên Vương Cấp cũng cần phải mất trên dưới một tháng thời gian mới có thể chế tạo ra một thanh, chậm thậm chí cần phải đến hai tháng vì nếu làm quá nhanh, sẽ rất dễ thất bại, hoặc là lãng phí phẩm chất tài liệu, còn ở đây, Diệp Trần một tuần lễ mà có thể rèn ra hai thanh, loại tốc độ này đã vượt qua các Thiên Vương Cấp Chú Kiếm Sư khác đến hơn tám lần rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1280: Ý Định Của Diệp Trần

Hai thanh kiếm mới được rèn ra này, một thanh có màu Tử Kim, một thanh có màu Lam Kim, thanh kiếm màu Tử Kim được đặt tên là Tử Hồn, có cấp bậc Cực phẩm trung đẳng, thanh kiếm màu Lam Kim có tên là Thiên Nhất, cấp bậc Cực phẩm cao đẳng.

Tử Hồn kiếm ẩn chứa bên trong là Kim thuộc tính.

Còn Thiên Nhất kiếm ẩn chứa chính là Kim Thủy dung hợp thuộc tính, cùng đồng dạng với Lãnh Nguyệt kiếm.

Nghiêm khắc mà nói, hắn tại phương diện Chú Kiếm Thuật đối với Kim và Thủy thuộc tính đã tăng lên một cấp độ mới, đạt tới Thiên Vương Cấp Chú Kiếm Sư, nếu đổi thành các thuộc tính khác thì hắn không có biện pháp cam đoan sẽ đạt 100% xác xuất thành công, đương nhiên, khi Chú Kiếm Thuật được đề cao lên thì mặc dù việc rèn các Cực phẩm bảo kiếm có thuộc tính khác tuy còn chưa bắt đầu chế tạo, nhưng xác xuất thành công khẳng định cũng sẽ "nước lên thì thuyền lên".

Nhìn một loạt bảy chuôi kiếm có màu sắc khác nhau, Diệp Trần gật đầu thoả mãn, hắn hiện tại đang thiếu rất nhiều Nguyên thạch, mà việc làm cho hắn bị thiếu Nguyên thạch chính là vì đã mua Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ cùng tiệm vũ khí này.

Chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ này có tốc độ nhanh gấp ba lần Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ, tốc độ tiêu hao Nguyên thạch cũng theo đó tăng lên gấp 10 lần, nếu di chuyển trên lộ trình ngắn thì khá tốt nhưng một khi đi với lộ trình giống như lần trước từ Chân Linh thế giới đến Hỏa Điểu tinh, khoảng cách tiếp cận trăm vạn năm ánh sáng, như vậy chỉ riêng Nguyên thạch đã phải tiêu hao đến mấy ngàn khối, tại ở bên trong Vũ Trụ

Tinh Không này, có một ngành nghề thuộc về hạng nhất được gọi là Đáp Thừa hành nghiệp, theo đó, đối với tuyệt đại bộ phận Sinh Tử Cảnh Vương giả không mua nổi Khôi Lỗi chiến hạm cho riêng mình mà muốn đi xa thì phải làm sao bây giờ, họ chỉ có thể đi trên các Đáp Thừa Khôi Lỗi chiến hạm mà thôi.

Dưới tình huống bình thường khi đi trên các Đáp Thừa Vương Cấp chiến hạm, lộ trình một vạn năm ánh sáng cần chi trả một vạn Cực Phẩm Linh Thạch, tương đương với 1/5 khối Nguyên thạch, còn đối với Đáp Thừa Thiên Vương Cấp chiến hạm, lộ trình một vạn năm ánh sáng là hai khối Nguyên thạch, nhìn như vậy thì cho rằng không nhiều lắm, nhưng đối với cái nghề này mà nói lại là món lợi nhuận kếch sù, dù sao bọn hắn không có khả năng chỉ chuyên chở một người khách nhân, một chiếc chiến hạm cỡ lớn có thể chở được trên dưới 5000 người, như vậy tính toán ra, cho dù là lộ trình một vạn năm ánh sáng cũng đều có thể kiếm được 1000 đến 1 vạn khối Nguyên thạch, đối với lộ trình mười vạn năm ánh sáng, tựu là từ một vạn khối tới mười vạn khối, mà tiêu hao Nguyên thạch để chạy chiến hạm, bất quá cũng không đến 1% trong số đó.

Diệp Trần mua Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ là để cho tiện việc đi lại chứ không có khả năng dùng để đi ra ngoài chở khách, bởi vậy, tất cả tiêu hao thì chỉ một mình hắn gánh chịu, mỗi lộ trình một trăm vạn năm ánh sáng thì tiêu hao hơn một ngàn khối Nguyên thạch. Sau khi mua chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ này, Diệp Trần chỉ còn thừa lại hơn mười vạn khối Nguyên thạch, dùng một chút sẽ ít đi một chút, thế nhưng bất quá về sau sẽ không cần lo nghĩ quá nhiều về việc thiếu khuyết Nguyên thạch nữa, vì Diệp Trần đã nhận ra con đường có thể kiếm được vô tận đại lượng Nguyên thạch rồi, đó chính là rèn vũ khí để bán.

Mà tiệm vũ khí này là do Diệp Trần thuê được, chủ nhân cũ của nó vì làm ăn không thuận lợi nên đã đem tiệm vũ khí này cho Diệp Trần thuê với giá 3000 Nguyên thạch một năm, thế nhưng bởi vì Sinh Tử Cảnh Vương giả có tuổi thọ cao tới mười vạn năm, không có khả năng chỉ thuê một năm hay vài năm, hoặc là không thuê, còn muốn thuê thì phải thoáng cái thuê trên 50

năm, Nguyên thạch trên người Diệp Trần khó khăn lắm mới gom đủ mười lăm vạn và thuê tiệm trong 50 năm.

Thuê xong tiệm vũ khí này, tài phú trên người Diệp Trần cơ hồ đã bị "vét sạch", đến mức xấu hổ vì “trong ví tiền rỗng tuếch”, hiện tại, hắn chỉ có thể dựa vào lợi nhuận Nguyên thạch từ việc bán bảo kiếm mà thôi.

Muốn kinh doanh tiệm vũ khí cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Vì thế, Diệp Trần đã đi theo con đường tắt.

Hắn mua một hơi mấy trăm chuôi Bán Cực phẩm bảo kiếm trên thị trường và đặt ở lầu một, xem như đây là mặt tiền của cửa hàng, hơn nữa còn đem giá niêm yết đẩy lên rất cao, gấp hai ba lần giá tại các tiệm vũ khí khác, bởi vì hắn vốn không có ý định bán chúng đi, chỉ thuần túy là dùng để tô điểm cho mặt tiền của cửa hàng, lại để khắc sâu ấn tượng cho khách nhân vào xem và nhớ kỹ tên Lạc Trần Kiếm Các.

Mà tại lầu hai, đại bộ phận ngụy Cực phẩm bảo kiếm cũng là do mua được, chỉ có hơn mười chuôi là do chính bản thân hắn chế tạo ra, giá cả đồng dạng cũng rất cao.

Mục đích thật sự của hắn chính là ở lầu ba, hắn biết rõ, Bán Cực phẩm bảo kiếm dù cho bán được thì kỳ thật lợi nhuận cũng không có bao nhiêu, huống chi giờ đây hắn đã không có hứng thú gì để chế tạo Bán Cực phẩm bảo kiếm nữa, đối với hắn mà nói, chỉ có Cực phẩm bảo kiếm mới có thể kiếm được đại lượng Nguyên thạch, thế nhưng mà muốn bán mấy chuôi Cực phẩm bảo kiếm này cũng cần phải có thời gian và phải thông báo rộng rãi ra ngoài để tìm kiếm khách nhân.

Cho nên, hắn đã suy nghĩ ra một biện pháp, trước tiên không bán các thanh Cực phẩm bảo kiếm này mà đặt chúng ở nơi nào đó cho người khác xem, để cho họ biết rõ nơi này có rất nhiều Cực phẩm bảo kiếm, mỗi một chuôi đều không giống như tầm thường, hơn nữa tạm thời sẽ không bán ra, chờ đến khi số lượng Cực phẩm bảo kiếm nhiều hơn, tự nhiên sẽ tạo thành

oanh động rất lớn.

Tới lúc đó, danh khí Lạc Trần Kiếm Các xem như khai hỏa rồi, dù là Diệp Trần có đem giá cả nâng lên vô cùng cao thì như trước sẽ có không ít người tranh nhau mua, dù sao các Cực phẩm Chú Kiếm Sư không phải ai cũng giống như Diệp Trần, bản thân là một vị Sinh Tử Cảnh kiếm khách có sở hữu hai đại Kiếm Ý là Hủy Diệt cùng Bất Hủ, không khoa trương mà nói, đại bộ phận Cực phẩm Chú Kiếm Sư chỉ là Linh Hải Cảnh tu vi, do đó không thể so được với Diệp Trần.

Còn những cường đại kiếm khách chân chính khác sẽ không có thời gian mà lãng phí vào việc đúc kiếm.

Đương nhiên, đối với các kiếm khách khác mà nói, việc đúc kiếm có lẽ là lãng phí đại lượng thời gian, nhưng đối với Diệp Trần mà nói, đây lại là thời điểm để hắn tăng cường nội tình. Tốc độ tiêu hóa tri thức của một người thường có hạn, vì cái gì mà một ít người trải qua mấy ngàn năm, thậm chí trên vạn năm tích lũy nhưng cuối cùng vẫn kém hơn các thiên tài, đơn giản bởi vì bọn hắn có tốc độ hấp thu tri thức và tiêu hóa tri thức thấp hơn rất nhiều so với các thiên tài, nhưng cho dù là thiên tài đi nữa cũng không thể nào làm được mọi thứ một cách hoàn hảo, cũng không thể vận dụng được hết toàn bộ các tri thức hữu dụng kia.

Quá trình đúc kiếm của Diệp Trần cũng chính là quá trình tiêu hóa những tri thức mà hắn có được, nếu những tri thức đó bị xem nhẹ sẽ dễ dàng bị bỏ qua cảm ngộ, tại thời điểm đúc kiếm, những kiến thức kia chậm rãi xuất hiện tại trong đầu Diệp Trần, sau đó trải qua "thiên chuy bách luyện" mà trở thành nội tình trụ cột của hắn.

Chưa nói đến những thứ khác, từ khi đi vào Hỏa Điểu tinh và chế tạo thành công ra bảy chuôi Cực phẩm bảo kiếm, Diệp Trần liền cảm giác được Kiếm Đạo cảnh giới của mình đã tăng lên không ít, nếu trước đây chỉ là sơ bộ đạt đến cảnh giới "trong tay không kiếm, trong lòng không kiếm", hiện tại tắc thì đã đạt đến cảnh giới trung kỳ, lúc xuất kiếm không hề có hiện tượng tâm linh chấn động, từ đó sinh ra "tâm vô tạp niệm" làm cho tốc độ

xuất kiếm càng nhanh và thêm chuyên chú hơn rất nhiều.

Kiếm Đạo cảnh giới tăng lên, đối với lực lượng phát huy cũng có sự gia tăng lớn, Diệp Trần tuy từ rất sớm đã bước chân vào "cung điện" lực lượng khống chế, làm cho chiến lực tăng mạnh đột biến đến cực hạn, thế nhưng dù cho có thể khống chế được lực lượng thì cũng cần phải phối hợp cùng kiếm đạo vì Diệp Trần trước sau vẫn là một cái kiếm khách.

Nói một cách khác, lực lượng khống chế chính là trụ cột bên trong các trụ cột, còn kiếm đạo thì có thể đem trụ cột này phát huy hiệu quả đến 100%, thậm chí 200%. Kiếm Đạo cảnh giới càng cao thì lại càng có thể phát huy ra ưu thế cao nhất của lực lượng khống chế.

Trừ việc đó ra, Diệp Trần phát hiện, việc đúc kiếm cũng có thể tôi luyện Kiếm Ý của mình, bản thân hắn sở hữu hai đại Kiếm Ý là Hủy Diệt cùng Bất Hủ. Trước đây, khi trong quá trình đại chiến cùng Cự Ma Đế thì Bất Hủ Kiếm Ý đã đột phá đến Thất giai, còn Hủy Diệt Kiếm Ý một mực vẫn dừng lại tại Lục giai đỉnh phong, dưới tình huống bình thường, muốn đem Hủy Diệt Kiếm Ý tăng lên tới Thất giai thì ít nhất cần thời gian vài năm thậm chí vài thập niên, dù sao Hủy Diệt Kiếm Ý là thuộc tính Kiếm Ý chí cường nên so với Kiếm Ý bình thường sẽ rát khó tăng lên.

Nhưng giờ đây hắn có cảm giác rằng, nếu tiếp tục chế tạo càng nhiều Cực phẩm bảo kiếm nữa thì Hủy Diệt Kiếm Ý sẽ tăng lên đến Thất giai nhanh hơn, đến lúc đó, Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý đều là Thất giai và sẽ sinh ra cộng hưởng mà nhanh chóng song song tiến lên, phải biết rằng Thất giai Bất Hủ Kiếm Ý đã giúp cho Diệp Trần có được năng lực Kiếm Ý hộ thể, còn Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý sẽ tạo ra đột phá cực lớn tại bên trên lực công kích.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1281: Vô Ngã Cảnh Giới

Thời gian trước, Diệp Trần tại Lam Diệp thành đã tận lực mua cực phẩm kim loại tài liệu đủ để chế tạo ra ba bốn trăm chuôi cực phẩm bảo kiếm, trong đó, tài liệu có thể dùng để chế tạo ra Kim thuộc tính cùng Thủy thuộc tính bảo kiếm ước chừng chiếm hết một phần năm, như vậy sẽ có thể làm ra chừng 70 chuôi Cực phẩm bảo kiếm hệ Kim và Thủy, ngoại trừ ban đầu có tỉ lệ thất bại khá lớn, còn về sau đều là 100% xác xuất thành công.

Cho nên, một phần năm tài liệu này, Diệp Trần tổng cộng chế tạo ra được 54 chuôi cực phẩm bảo kiếm, trong đó Cực phẩm cấp thấp bảo kiếm có 25 chuôi, cực phẩm trung đẳng bảo kiếm có 22 chuôi, cực phẩm cao đẳng bảo kiếm có 7 chuôi, chung quy phẩm cấp cao có thấp có, không chỉ là về sau trình độ của Diệp Trần tăng lên mà nguyên nhân chủ yếu vẫn là tài liệu tốt xấu, bảo kiếm càng cường đại thì cần phải có tài liệu càng tốt, chỉ hiếu một ít đều không được.

Khi lầu ba có 54 chuôi cực phẩm bảo kiếm, cũng là thời gian bốn tháng qua đi kể từ khi hoàn thành bảy chuôi kiếm trước đó, nói cách khác, Diệp Trần bình quân mỗi tháng chế tạo được mười hai chuôi kiếm, tin tức này nếu được truyền đi sẽ đủ để chấn động toàn bộ Hỏa Điểu Tinh, không, phải nói là cả Chu Tước tinh vực.

Một tháng 12 chuôi kiếm, một năm sẽ là 144 chuôi kiếm, một vạn năm chính là 144 vạn chuôi kiếm, dù là trong mười vạn năm sinh mệnh, chỉ có một vạn năm là dùng để chế tạo bảo kiếm, như vậy tài phú thu về đều có thể dùng ức mà tính, đây là trình độ mà không ai khác có thể vượt qua nổi.

Ly Hỏa thành rất lớn, có phạm vi diện tích chiếm chừng mấy ngàn dặm, đương nhiên, đại bộ phận diện tích đều là ngoại thành, còn Ly Hỏa nội thành chỉ chiếm diện tích gần kề trăm dặm. Mà Lạc Trần Kiếm Các ở vào đường

cái của nội thành phía tây, gần đây đã triệt để nổi tiếng, các Sinh Tử cảnh kiếm khách sinh hoạt tại Ly Hỏa thành trên cơ bản đều biết việc Lạc Trần Kiếm Các có đại lượng Cực phẩm bảo kiếm chưa được bán ra, những thứ cực phẩm bảo kiếm này có phẩm chất thần kỳ cao, hoặc là ẩn chứa cường đại Bất Hủ kiếm ý, hoặc là ẩn chứa Hủy Diệt kiếm ý, so với những Cực phẩm bảo kiếm đồng phẩm cấp đều trân quý hơn gấp mấy lần.

"Hòa Phong, ngươi có nghe nói không? Lạc Trần Kiếm Các tuần sau sẽ bắt đầu bán ra những thanh Cực phẩm bảo kiếm kia đấy, bất quá Lạc Trần Kiếm Các có một quy củ, đó chính là sẽ không bán cho người có chủ tu áo nghĩa không phù họp với thuộc tính của

Cực phẩm bảo kiếm đấy. Ngươi chủ tu Thủy chi áo nghĩa như vậy là hoàn toàn phù họp với quy củ của nó đấy."

Trong một gian trà lâu, hai gã Sinh Tử cảnh Vương giả đang trò chuyện với nhau.

"Tuần sau sẽ bán ra sao? Thật tốt quá."

Trung niên tên là Hòa Phong trên mặt lộ ra vui mừng, từ hai tháng trước hắn đa đi qua Lạc Trần Kiếm Các thưởng lãm các chuôi kiếm. Hắn một mực chờ đợi đến thời điểm các Cực phẩm bảo kiếm này được bán ra, bởi vì hắn đã nhìn trúng cái thanh Thương Hải kiếm kia.

Cùng lúc đó, ở các địa phương khác đều đang bàn luận về Lạc Trần Kiếm Các.

Một tuần lễ trôi qua rất nhanh, Lạc Trần Kiếm Các lập tức đã trở thành trung tâm của con đường cái phía tây nội thành, số lượng Sinh Tử cảnh kiếm khách lui tới đây tính ra hàng trăm, trong số này có đến tám phần là các Sinh Tử cảnh kiếm khách không chủ tu Kim hoặc Thủy áo nghĩa, nhưng hai thành còn lại cũng có chừng trăm người, trên lầu ba có 54 chuôi cực phẩm bảo kiếm chỉ trong nửa buổi chiều ngắn ngủi đã được bán sạch sẽ.

"54 chuôi cực phẩm bảo kiếm, tổng cộng bán được 46.000 khối nguyên thạch, như thế nào cũng có chút cảm giác thua lỗ ah."

Diệp Trần cười khổ một tiếng.

Tại trong vũ trụ tinh không, cực phẩm cấp thấp bảo khí giá cả bình thường từ 200 đến 300 nguyên thạch, cực phẩm trung đẳng bảo khí là 500 đến 700, cực phẩm cao đẳng bảo khí là 1000 đến 1500. Cực phẩm bảo kiếm do Diệp Trần rèn ra có phẩm cấp tốt hơn rất nhiều so với Cực phẩm bảo kiếm cùng loại, nhưng bình quân, một thanh cực phẩm cấp thấp bảo kiếm cũng chỉ có thể bán 400 nguyên thạch, 25 chuôi chính là 10.000 nguyên thạch. Còn cực phẩm trung đẳng bảo kiếm bán 1000 nguyên thạch, 22 chuôi là 22.000, Cực phẩm cao đẳng bảo kiếm là 2000 nguyên thạch, 7 chuôi là 14.000. Tổng cộng cộng lại chính là 46.000 nguyên thạch.

Thoạt nhìn tựa hồ không nhiều lắm, nhưng kỳ thật cũng không có thiệt thòi gì, ngược lại là kiếm được lợi nhuận lớn, Diệp Trần chỉ bỏ ra hai ba vạn khối nguyên thạch để mua về Cực phẩm kim loại tài liệu, mới chỉ dùng hết khoảng một phần năm, một phần năm số tài

liệu này dùng để đúc tạo nên Cực phẩm bảo kiếm và thu về 46.000 khối nguyên thạch, chẳng những đã đem tiền vốn mua tài liệu thu trở về, còn lời ra được trên dưới 20.000 khối nguyên thạch.

Đã có 46.000 khối nguyên thạch này, Diệp Trần tạm thời không thiếu nguyên thạch nữa, về phần bỏ ra 150.000 để thuê tiệm vũ khí, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao cũng là chuyện nên làm vì nếu đúng như ý định của hắn thì về sau danh khí của tiệm vũ khí này sẽ lớn mạnh, lúc đó nó sẽ giống như là “một con gà mái đẻ trứng”, có thể liên tục không ngừng tạo ra nguyên thạch, còn nếu không thuê tiệm vũ khí này thì 150.000 nguyên thạch nhìn như nhiều, nhưng dùng một chút sẽ ít đi một chút, chắc chắn sẽ có ngày sử dụng hết, đến lúc đó muốn thuê tiệm vũ khí cũng không có nguyên thạch để thuê.

"Hiện tại ta đã có thể chế tạo được Cực phẩm bảo kiếm Kim và Thủy

thuộc tính với 100% xác xuất thành công, nhưng vẫn chưa chế tạo qua Thiên Vương cấp bảo kiếm, việc chế tạo Thiên Vương cấp bảo kiếm thì cần phải có tài liệu thuộc loại Thiên Vương cấp ah." '

"Trước hết ta nên đi Ngũ Hành chi địa! Nơi đó là địa phương tăm tối cuồng bạo của Hỏa Điểu Tinh, ẩn chứa vô số kim loại tài liệu."

Diệp Trần làm những chuyện mà mình ưa thích đến nơi đến chốn, một khi chế tạo thành công ra Kim Thủy thuộc tính Thiên Vương cấp bảo kiếm, đây sẽ là cái cực hạn đầu tiên của hắn.

Bạch Hổ tinh vực, phụ cận Cự Nhận Tinh sâu thẳm trong tinh không.

Nơi đây, một đao khách và một kiếm khách đang giằng co nhau, bên cạnh bọn hắn còn có hai người trẻ tuổi đang đứng xem cuộc chiến.

Đao khách chính là Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, còn Kiếm khách là một người trẻ tuổi mặc áo lam, mày kiếm mắt sáng, bất quá y phục màu lam của hắn cùng Diệp Trần bất đồng, màu y phục của Diệp Trần chính là màu xanh lam da trời, còn của hắn chính là màu xanh lam đen.

Đang đứng xem cuộc chiến giữa hai người trẻ tuổi này là một nam một nữ, nam nhân có vai rộng eo mảnh, một đôi mắt sắc lạnh như mắt sói, rõ ràng không phải là ánh mắt của

nhân loại, còn nữ nhân thì có gương mặt đẹp, ngực đầy mông lớn, mặc một bộ y phục màu xanh lá, sau lưng đeo một cây đoản côn hình sáu cạnh, có thể nói là khí thế đi cùng nhan sắc .

Bốn người này đều là các quái vật thiên tài bên trên Thiên Vương bảng, Lãnh Phi Phàm thì không nói làm gì, còn kiếm khách áo lam kia chính là Vô Khuyết kiếm khách có bài danh thứ mười một trên Thiên Vương bảng, tên gọi là Triệu Vô Khuyết, còn nam tử trẻ tuổi không giống nhân loại kia thì chính là Quái Tốc Lang Vương, y có bài danh thứ 14 trên Thiên Vương bảng, và Lục y nữ tử xinh đẹp thì có bài danh thứ tám trên Thiên Vương

bảng, nàng chính là bạo lực nữ vương Yến Phi Hoa.

"Triệu Vô Khuyết, Thần Chi Thí Luyện Tràng sắp mở ra rồi, bây giờ ngươi không cần phải cùng ta phân thắng bại." Lãnh Phi Phàm nói ra.

"Ta nói rồi, ba năm sau sẽ đánh một trận phân thắng bại, hiện tại đúng ba năm đã qua

_ A • 11

roi.

Con mắt rất sắc bén của Triệu Vô Khuyết như có thể xuyên thủng tất cả.

"Hiện tại ngươi nhất định khiêu chiến ta sao? Ta sợ rằng ngươi sẽ thua trên tay của ta lần nữa mà bị tổn hại nhuệ khí đấy, không bằng nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi đến lúc Thần Chi Thí Luyện tràng mở ra, ta và ngươi cũng đánh một trận."

Lãnh Phi Phàm cùng Triệu Vô Khuyết giao thủ không lớn.

"Ha ha, Triệu Vô Khuyết tựa hồ bị xem thường rồi." Yến Phi Hoa nét mặt tươi cười như hoa.

"Triệu Vô Khuyết cũng đủ tâm nhãn đấy, hắn không khiêu chiến những người khác mà chuyên môn đi khiêu chiến Lãnh Phi Phàm, Thần chi thí luyện tràng sắp mở ra tới nơi rồi, ai lại nguyện ý bại lộ quá nhiều át chủ bài chứ."

Quái Tốc Lang Vương lắc đầu.

"Ra tay đi!"

Triệu Vô Khuyết không có chút nào dao động, ba năm trước đó hắn đã thua trên tay Lãnh

Phi Phàm, ba năm sau, hắn bất kể như thế nào cũng muốn cùng đối

phương đánh một trận, đối phương chính là gông cùm xiềng xích đối với hắn, chỉ có đánh vỡ cái gông cùm xiềng xích này thì hắn mới có thể tiến bộ nhanh hơn.

"Được rồi! Vậy ngươi phải cẩn thận rồi."

Gặp không cách nào khích lệ Triệu Vô Khuyết thoái lui, Lãnh Phi Phàm đứng lên mà ánh mắt dần dần lạnh đi đến mức không chứa bất cứ tia cảm tình nào, giống như Ma Thần chi nhãn vậy, lại để cho Yen Phi Hoa cùng Quái Tốc Lang Vương đang đứng đó rất xa đều trở nên ngưng trọng, đây mới thực sự là Lãnh Phi Phàm, một khi chăm chú tập trung thì hắn như là Ma Thần đao khách vậy.

BOANG...!

Triệu Vô Khuyết rút bảo kiếm ra trước, thân hình bỗng nhiên lóe lên như thuấn di lao đến trước người Lãnh Phi Phàm vung nghiêng một kiếm xuống, một kiếm này hoàn mỹ đến mức không có bất kỳ khuyết điểm nào, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Đ...A...N...G...G!

Lãnh Phi Phàm cũng rút trường đao ra giương lên đón đỡ trường kiếm của Triệu Vô Khuyết, đao khí cùng kiếm khí hội tụ cùng một chỗ liền đem một viên đá tinh thần loại nhỏ ở phụ cận chém thành vài khúc.

"Đã bắt đầu rồi đấy!"

Yến Phi Hoa cùng Quái Tốc Lang Vương đứng xem mà không hề nháy mắt.

Triệu Vô Khuyết được gọi là Vô Khuyết kiếm khách không phải là không có đạo lý, kiếm pháp của hắn phảng phất không có chỗ nào thiếu sót, bất kể là tốc độ, lực lượng hay vẫn là độ chính xác đều hết sức kinh người, khi ba thứ đó hợp nhất lại thì lực sát thương mang đến là hết sức kinh người, cho dù là Lãnh Phi Phàm cũng không dám quá mức chủ quan.

Cùng so với kiếm pháp của Triệu Vô Khuyết, đao pháp của Lãnh Phi Phàm cũng không mảy may kém cạnh, nhưng lại bất đồng với Triệu Vô Khuyết ở chỗ, Lãnh Phi Phàm chủ yếu tập trung ở tốc độ cùng lực lượng, đao thế của hắn như bôn lôi có thể đoạt hồn tâm

phách người khác, về phần độ chính xác thì hắn không để mắt đến, với hắn mà nói, thự cân đối thống nhất là chuyện bình thường, tất nhiên phải có.

Đương đương đương đương!

Hoả Tinh như hoa khói tách ra làm sáng cả một góc tinh không, cuộc chiến đấu giữa Lãnh Phi Phàm cùng Triệu Yô Khuyết nhanh chóng tiến vào hồi gay cấn, cho dù là Yen Phi Hoa cùng Quái Tốc Lang Vương cũng đều muốn hết sức chăm chú theo dõi mới có thể chứng kiến hết chi tiết của cuộc chiến.

"Triệu Vô Khuyết, ngươi vẫn còn kém một chút."

Ánh đao như thác nước, Lãnh Phi Phàm một đao đánh bay Triệu Vô Khuyết ra ngoài.

Hai tay run lên, Triệu Vô Khuyết bị đánh bay thẳng ra ngoài hơn ngàn dặm xa thì thân thể mới ngừng lại.

"Lãnh Phi Phàm, trận chiến còn chưa chấm dứt ah!"

Triệu Vô Khuyết trên người đột nhiên bắn ra khí tức làm cho người ta phải kinh hãi, cổ khí tức này lóe lên rồi biến mất, cuối cùng dung nhập vào trong cơ thể Triệu Vô Khuyết, sau một khắc, mái tóc Triệu Vô Khuyết được biến dài ra, đồng tử trong đôi mắt hắn biến thành màu bạc trắng, làm cho người ta gặp phải cảm giác như cả thiên địa sắp bị đổ ngã vậy.

Lực lượng áp súc đã thành một điểm.

"Vô Ngã cảnh giới."

"Là Vô Ngã cảnh giới, khó trách hắn quyết tâm như vậy."

Yến Phi Hoa cùng Quái Tốc Lang Vương lên tiếng kinh hô.

"Nguyên lai ngươi cũng đã lĩnh ngộ được Vô Ngã cảnh giới, khó trách có cường đại tự tin như vậy, nhưng là lần chiến đấu trước cùng ngươi, ta cũng đã lĩnh ngộ ra Vô Ngã cảnh giới, chỉ có điều ngươi không thể bức ta phát huy ra thực lực thật sự mà thôi."

Trên người Lãnh Phi Phàm đồng dạng bắn ra kinh hãi khí tức, tựa như Ma Thần, mái tóc của hắn dài thêm rất nhiều, đồng tử cũng chuyển sang màu bạc thâm sâu, lực lượng khí tức cũng không có tán ra bên ngoài chút nào, hoàn toàn áp súc vào bên trong người.

"Tái chiến a!"

Vô Ngã cảnh giới đại biểu cho sự chuyên tâm cực độ, Triệu Vô Khuyết căn bản không vì lời nói của Lãnh Phi Phàm mà thay đổi, thân hình hắn nhanh chóng thiểm lược, hướng phía Lãnh Phi Phàm công kích đi qua.

Lúc này đây, cuộc chiến đấu đã trở nên hết sức kịch liệt, phảng phất đã đến một cực hạn khác, tốc độ cùng lực lượng của hai người đã gia tăng gấp mấy lần, nhiều khi nhìn không thấy được bóng người, chỉ có thể nhìn thấy hoả tinh văng khắp nơi do đao và kiếm giao kích lưu lại, nương theo đó còn có từng khối từng khối nhỏ tinh thần vỡ vụn, ánh lửa lập lòe cả tinh không.

"Vô Ngã cảnh giới, chẳng nhũng có thể đem tiềm năng bản thân vận dụng một cách hữu hiệu, mà lại hành động theo bản năng, nó có thể đem cảnh giới lực lượng khống chế phát huy đến một độ cao mà trước đó chưa từng có, từng chiêu từng thức đều có lực phá hoại cực kỳ to lớn. Bất quá nhìn qua, Vô Ngã cảnh giới của Triệu Vô Khuyết còn kém hơn Lãnh Phi Phàm không ít."

Yến Phi Hoa phân tích nói.

"Thật sự là hưng phấn a..., ta hận là không thể tham gia chiến đấu

ah!"Quái Tốc Lang Vương liếm liếm bờ môi.

"Ngươi ah? Ngươi mà vào đó là bị đánh cho thành chó chết đấy."

Yến Phi Hoa trợn trắng mắt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1282: Vô Ngã Thiên Nhãn Cảnh Giới

"Tốc độ không đủ, lực lượng cũng không đủ, ngươi đánh ta không sứt mẻ chút nào, khổ là ngươi cứ nghĩ có thể thắng được ta, bằng vào thực lực hiện tại thì còn xa xa không đủ, ngươi mau lấy ra thực lực mạnh hơn đi, bằng không trận chiến này sẽ kết thúc rất nhanh đấy."

Lãnh Phi Phàm một tay cầm đao đứng lên chiến đấu rất uyển chuyển, mỗi một đao vung ra đều làm cho người ta có cảm giác giống như tinh thần mình bị nổ tung, thiên địa sụp đổ, còn Triệu Vô Khuyết thì hoàn toàn bị bao phủ ở trong đao thế của hắn, trông như "nước chảy bèo trôi" vậy.

"Đồng dạng là Vô Ngã cảnh giới nhưng Triệu Vô Khuyết cuối cùng vẫn có điểm thiếu sót, hắn có thể chống đỡ đến hiện tại là hoàn toàn nhờ vào kiếm pháp hết sức tinh chuẩn của hắn."

Yến Phi Hoa tay phải vuốt vuốt trên mũi mà ánh mắt hết sức chuyên chú, đem chi tiết trận chiến đấu giữa Lãnh Phi Phàm cùng Triệu Vô Khuyết chăm chú nhìn qua.

"Bạo Lực Nữ Vương, ngươi cũng lĩnh ngộ được Vô Ngã cảnh giới rồi ah?" Quái Tốc Lang Vương kinh ngạc nói.

Yến Phi Hoa xinh đẹp cười cười, nói "Chẳng lẽ ngươi cho rằng, Yến Phi Hoa ta không thể lĩnh ngộ Vô Ngã cảnh giới sao?"

"Loài người các ngươi đúng thật là quái thai, sinh mệnh tầng thứ không quá cao, nhưng là ngộ tính lại mạnh biến thái như vậy, đến ta cũng còn không biết Vô Ngã cảnh giới là cái gì nữa đấy?"

Quái Tốc Lang Vương khuôn mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nói.

"Ngươi cũng không phải là kẻ có ngộ tính bình thường, huống chi đã qua nhiều năm như vậy, hẳn ngươi cũng đã có thể luyện hóa không ít 'Yêu thú nhân tử' sao!"

"Suy cho cùng thì cái gì cũng không thể gạt được ngươi ah."

Quái Tốc Lang Vương cười hắc hắc nhưng trong bụng thật nghiêm nghị, Yến Phi Hoa mặc dù được gọi là Bạo Lực Nữ Vương, nhưng cũng không phải là phải là một nữ nhân tầm thường, nhãn lực của nàng cũng rất "bạo lực" đúng như tên gọi.

"Tu La Trảm!"

Trường đao giơ lên cao, Lãnh Phi Phàm một đao bổ xuống.

Một đao kia như từ bỏ hết thảy phù hoa, từ bỏ hết thảy thắng bại vinh nhục, một đao kia chính là một đao thuần túy để giết chóc, không có bất kỳ nhân tố nào khác.

Đây là Tu La Trảm, một chiêu thức chém giết vô tình.

"Một đao kinh khủng này, chẳng lẽ Lãnh Phi Phàm lại muốn giết Triệu Vô Khuyết sao?"

Yến Phi Hoa trong lòng cả kinh.

Linh hồn phát rét, hàng tỉ tế bào trên toàn thân Triệu Vô Khuyết cũng cảm nhận được một đao kia kinh khủng thế nào, nếu như mình không đột phá thì dưới một đao kia, chỉ có chết mà thôi.

Đao pháp Lãnh Phi Phàm được xưng tụng là Vô Sinh, đến ma quỷ thần thánh cũng khó thoát, không phải là không có đạo lý.

Không bị khống chế, hàng tỉ tế bào trong cơ thể Triệu Vô Khuyết ngọa nguậy rồi phụt lên lực lượng khổng lồ hướng ra phía ngoài, toàn bộ những lực lượng này lại tập trung đến não bộ Triệu Vô Khuyết, sau đó hướng ra

bốn phương tám hướng khuếch tán mạnh mẽ, sau một khắc, cả người Triệu Vô Khuyết phảng phất như bị điện áp đánh trúng làm thông thấu cả linh hồn, liền sau đó hết thảy vạn vật ở trong mắt của hắn cũng bắt đầu chậm lại.

Ầm!

Ánh đao cùng kiếm khí va chạm nhau nổ tung, Triệu Vô Khuyết hộc máu, cả người bay rớt ra ngoài, còn ánh đao đã bị phá vỡ, nhưng đao thế phảng phất như một thanh đao hư ảo như cũ vẫn không ngừng áp bách hắn.

Xuy!

Còn trên gương mặt Lãnh Phi Phàm thì phiêu khởi ra một tia máu tươi, tại đó hiện ra một vết kiếm với góc độ thật tinh tế và sắc bén.

"Không hổ danh là Vô Khuyết Kiếm Khách, ở thời khắc mấu chốt mà vẫn còn có thể đột phá đến Vô Ngã Thiên Nhãn cảnh giới." Trường đao vào vỏ, Lãnh Phi Phàm trên mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Vừa rồi, nếu như Triệu Vô Khuyết không có đột phá thì tuyệt đối không ngăn được một đao kia, một đao kia chỉ sợ không thể đánh chết hắn cũng sẽ làm cho hắn tổn thất ít nhất là chín thành lực lượng. Thế nhưng, Triệu Vô Khuyết cuối cùng cũng chạm đến được cảnh giới này, chẳng những làm mất đi hết bảy thành lực đạo của Tu La Trảm, mà còn phản kích ngược lại đối phương, kiếm khí khẽ quét qua trên gương mặt làm hắn bị xước một chút.

"Lần Thần Chi Thí Luyện Tràng này mở ra, sẽ có tương đối náo nhiệt a."

Yến Phi Hoa trong mắt hiện lên nhè nhẹ cuồng nhiệt, nàng như thế nào lại nhìn không ra Triệu Vô Khuyết đã chạm đến Vô Ngã Thiên Nhãn, một tầng cao hơn của Vô Ngã cảnh giới chứ.

Vô Ngã Thiên Nhãn cũng không phải chỉ là cường hóa ánh mắt, mà là cường hóa cảm giác của toàn thân, tỷ như ngũ giác hoặc thậm chí là giác quan thứ sáu, khi đó, võ giả liền có thể dự đoán trước mọi hành động của đối phương, sẽ nhìn ra sơ hở của vạn vật xung quanh. Đối với một sự vật nào đó

mà hắn nhìn như nó không có sơ hở, thì thật ra là do cảnh giới của hắn không đủ, khi ngũ giác đã mạnh đến một cảnh giới nhất định, thì liền sẽ thấu rõ mọi thứ xung quanh có vô vàn điểm yếu, không thứ gì có thể che dấu được.

Khụ!

Ở ngoài mấy ngàn dặm, Triệu Vô Khuyết ho ra từng ngụm máu, thân thể của hắn gần như bị chia năm xẻ bảy, hiện ra đầy rẫy vết đao, những vết đao này không ngừng ngọa nguậy, trong khoảng thời gian ngắn lại không cách nào lấy Bất Tử Chi Thân để khôi phục, vì phía trên chúng có ẩn chứa đao ý cùng Hủy Diệt đao khí, vẫn một mực không tan đi.

“Tốt cho một chiêu Tu La Trảm.”

Triệu Vô Khuyết ngẩng đầu lên, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Lãnh Phi Phàm.

Lãnh Phi Phàm nói: "Có thể đón được một chiêu Tu La Trảm của ta mà không chết, ngươi miễn cưỡng đã được liệt vào một trong các kình địch của ta rồi, bất quá ta đã nương tay vì biết rằng, ngươi muốn ta toàn lực ứng phó để cho ngươi có thể chính thức bước vào Vô Ngã Thiên Nhãn cảnh giới, bằng không, lần sau ta sẽ giết ngươi thật đấy."

Câu nói sau cùng được nói ra, lưng sau Lãnh Phi Phàm đã phảng phất xuất hiện một cái Ma Thần hư ảnh.

"Ngươi vẫn không có toàn lực ứng phó sao?"

Triệu Vô Khuyết không biết Lãnh Phi Phàm đã dùng mấy thành thực lực, nhưng hắn vẫn là muốn đa tạ đối phương, không có đối phương áp bách như vậy thì hắn sẽ không thể nào sớm như vậy chạm đến Vô Ngã Thiên Nhãn cảnh giới.

"Ha ha, một trận đánh đặc sắc đấy, Lãnh Phi Phàm, Thần Chi Thí Luyện Tràng mở ra, ta rất mong được cùng ngươi đánh một trận, còn Triệu Vô

Khuyết, lần sau gặp mặt, ngươi hẳn là sẽ mạnh hơn ah, bằng không thì cứ với mấy đối thủ như vậy, tựu không có ý nghĩa gì rồi." Yến Phi Hoa đã đi xa nhưng thanh âm tại chỗ cũ vẫn chấn động không tan.

"Đi nhanh như vậy, như thế nào ta vẫn cảm giác tốc độ của mình vẫn chưa chắc có thể áp chế được nàng."

Quái Tốc Lang Vương sờ sờ càm, thân thể từ từ trở thành nhạt nhòa.

"Hai vị, hẹn gặp lại tại Thần Chi Thí Luyện Tràng."

Sau một khắc, thân thể hoàn toàn hóa thành hư vô.

Trước khi đi, Lãnh Phi Phàm đối với Triệu Vô Khuyết nói: "Ở Hỏa Điểu Tinh, ta đã đụng phải một kiếm khách rất có ý tứ đấy, ta không biết hắn có lĩnh ngộ Vô Ngã Thiên Nhãn cảnh giới hay không, nhưng ở phương diện năng lực này, hắn hết sức không đơn giản, một ngày kia mà đụng phải hắn thì ngươi không nên khinh thường, àh đúng rồi, hắn mặc y phục màu xanh da trời đấy."

Bá!

Lãnh Phi Phàm rời đi.

"Kiếm khách mặc y phục màu xanh da trời à?"

Triệu Vô Khuyết hơi chú ý đến vấn đề này, kẻ có thể làm cho Lãnh Phi Phàm nói “không đơn giản”, tất nhiên hắn sẽ “không đơn giản”.

Ngũ Hành Chi Địa ở vào tận cùng phía tây Hỏa Điểu Tinh, dựa vào dụng cụ “tinh thần ảnh thu nhỏ”, Diệp Trần rất nhanh xác định được phương vị Ngũ Hành Chi Địa, rồi lái Kim Mị Ảnh chạy đi qua.

Kim Mị Ảnh chính là tên mà Diệp Trần đặt cho Thiên Vương cấp chiến hạm.

Trên thực tế, ở Hỏa Điểu Tinh này, Kim Mị Ảnh có tốc độ cũng không nhanh hơn Diệp Trần bao nhiêu, vì dưới tình huống có đại khí gây trở ngại, hình thể càng lớn thì sẽ gặp phải trở ngại càng lớn, Kim Mị Ảnh dài đến gần trăm thước, nơi rộng nhất có chừng 12 thước, mặc dù hình dáng như giọt nước của nó có thể làm giảm lực cản của đại khí xuống tới một mức độ nhất định, nhưng xa xa vẫn kém hơn thân thể con người.

Thế nhưng, Hỏa Điểu Tinh có đường kính cũng là 2700 vạn dặm, nên dù có nhanh hay chậm hơn một chút thì cũng không có ý nghĩa nhiều lắm, tuy vậy, ngồi trên Kim Mị Ảnh thì có thể tiết kiệm được biết bao nhiêu là Chân Nguyên.

Nội thất bên trong Kim Mị Ảnh hết sức xa hoa, ở trong đại sảnh, Diệp Trần vừa có thể nhìn ra bên ngoài khoang thuyền để thưởng thức phong cảnh, vừa thưởng thức cực phẩm tửu ngon lành.

Vùi đầu chế tạo bảo kiếm suốt gần nửa năm nay, thật lâu rồi hắn đã không có được khoảnh khắc thư giãn nhẹ nhàng như vậy.

Uống xong một bình rượu thì cũng đã đến Ngũ Hành Chi Địa, thiên địa khí tức tại đây làm Kim Mị Ảnh bắt đầu rung chuyển mạnh.

Cửa khoang mở ra, Diệp Trần đi ra bên ngoài, lập tức, từng cơn gió ngũ sắc phô thiên cái địa thổi tới đây.

Những đạo Ngũ sắc phong này mạnh mẽ và nóng bức đến mức có thể tiêu kim hóa cốt, nếu không phải là Sinh Tử Cảnh vương giả thì tuyệt đối không thể ngăn cản chúng.

Thu hồi Kim Mị Ảnh vào trong, Diệp Trần hạ xuống mặt đất.

Xuy!

Chân mới vừa chạm xuống mặt đất thì một đạo kim sắc quang ảnh đột nhiên từ đâu phi phác đến với tốc độ nhanh như điện quang, khí tức sắc bén

đến dị thường.

"Là Kim Linh Vương!"

Ánh mắt của Diệp Trần lập tức bị thu hút bởi hình thể của đạo kim sắc quang ảnh kia, đây là một sinh vật có màu vàng nhưng lại không có ngũ quan, cả người nó đều do kim khí màu vàng cấu tạo thành, làm cho người ta cảm giác được một sự sắc bén hết sức nguy hiểm, tay phải của nó có hình dạng như một thanh đại đao, hướng phía Diệp Trần bổ đến, ngay cả Ngũ sắc Phong Đô cũng dễ dàng bị bổ ra.

"Nó tựa hồ không có linh trí ah."

Nguyên khí tạo thành sinh mệnh, thông thường sẽ có chút linh trí, bằng không cũng sẽ không thể trở thành sinh mệnh được, nhưng con Kim Linh Vương này lại cơ hồ không có linh trí, chỉ biết giết chóc mà thôi, chiêu thức cũng không có bất kỳ quy luật nào, là phương thức công kích nguyên thủy nhất.

Kiếm Thế thả ra, thân ảnh Kim Linh Vương bị dừng lại đôi chút, Diệp Trần không chậm không nhanh đi tới, một chưởng đặt tại trên lồng ngực đối phương, “khúc khích khúc khích xuy”, năm đầu ngón tay hắn phân biệt thả ra năm sợi kiếm khí giao nhau chung một chỗ tạo thành cơn lốc kiếm khí đáng sợ, đem Kim Linh Vương cắt thành hư vô, Kiếm Ý ẩn chứa phía trên lại càng mạnh mẽ tiêu diệt ý thức của nó, khiến nó không cách nào phục dựng lại thân thể.

Đánh chết Kim Linh Vương đối với Diệp Trần mà nói, bất quá chỉ là tiện tay mà thôi, sau đó hắn dần dần tiến sâu vào Ngũ Hành Chi Địa.

Ngũ Hành Chi Địa có đầy dẫy các loại nguyên khí sinh mệnh, như Kim Linh Vương, Mộc Linh Vương, Thủy Linh Vương, Hỏa Linh Vương cùng với Thổ Linh Vương, tại chỗ mà Diệp Trần đang đứng là nơi có nhiều Kim Linh Vương nhất.

"Thúc thúc, chúng ta không ngăn được nữa rồi, mau lui ra!"

Ở chỗ sâu trong Ngũ Hành Chi Địa, từng kẻ Bán Yêu Vương bị đánh chết, chỉ còn lại hai gã Bán Yêu Vương cường đại nhất đang chật vật rút lui, hai kẻ Bán Yêu Vương này, một người là trung niên nam tử có tu vi là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, một người là Cẩm y thanh niên có tu vi là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, người đang nói chuyện chính là Cẩm y thanh niên.

Đối thủ của bọn họ là một con Kim Linh Vương cường đại, con Kim Linh Vương này lớn gấp đôi so với Kim Linh Vương bình thường, trên người của nó không phải là màu vàng thuần túy, mà là một màu vàng nhạt, hai cánh tay của nó, một bên hóa thành đại đao, một bên hóa thành trường kiếm, đao quang kiếm ảnh được phóng ra tràn ngập chung quanh, bất kỳ vật gì cũng không thể ngăn cản được nó.

"Hiện tại, cho dù chúng ta rút lui thì nó cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu."

Trung niên Bán Yêu Vương cười khổ.

Kim Linh Vương màu vàng nhạt liền giết tới, tay phải như đại đao của nó vung chém xuống làm mặt đất bị vỡ ra một cái cái khe khổng lồ, phải biết rằng, mặt đất tại Ngũ Hành Chi Địa hết sức cứng rắn, có thể chém ra một dấu vết cũng coi là không tệ rồi, còn chém ra một cái khe như vậy, chỉ có Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cường giả thì mới có thể làm được.

Trung niên Bán Yêu Vương cũng là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cường giả, thế nhưng công kích của hắn ngay cả phá vỡ thân thể phòng ngự của con Kim Linh Vương này cũng không được, ngược lại, công kích của nó lại có thể dễ dàng cắt đứt hộ thể Chân Nguyên của hắn ra.

"Thúc thúc, có người đến!"

Mặc dù đang cố hết sức chém giết, nhưng gã thanh niên kia cũng không quên quan sát tứ phía.

"Ừ, cẩn thận một chút, những người xuất hiện ở chỗ này thường không phải là hạng lương thiện ah." Trung niên Bán Yêu Vương vừa đánh vừa lui.

Rất nhanh, một đạo nhân ảnh đang bay tới.

Chợt, bóng người kia bắt đầu gia tốc, hướng về bên này bay đến.

"Không tốt, cẩn thận."

Trung niên Bán Yêu Vương kinh hãi, cho rằng đối phương muốn “bỏ đá xuống giếng”.

Ầm một tiếng, Kim Linh Vương màu vàng nhạt kia bị đánh bay ra ngoài, thân thể chia năm xẻ bảy.

"Thật tốt quá, hắn không phải là kẻ “bỏ đá xuống giếng”, bất quá lực công kích của hắn thật cường đại, có thể đem đầu Kim Linh Vương này đánh nát dễ dàng mặc dù phòng ngự thân thể của nó đã đạt đến mức độ Cực phẩm trung đẳng bảo giáp rồi!"

Hai người này cảm thấy hết sức khiếp sợ, đây là một con Kim Linh Vương không giống như bình thường, là Ngũ Hành Kim Linh Vương có phòng ngự hết sức kinh khủng, trên căn bản, Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên trở xuống sẽ không thể gây ra thương tổn đối với nó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1283: Tam Trọng Kình

"Có thể so sánh với Cực phẩm trung đẳng phòng ngự bảo giáp chứ không ít, đúng thực không hổ danh là Ngũ Hành Kim Linh Vương."

Diệp Trần tán thưởng lên tiếng.

Cực phẩm bảo giáp rất khó phá hủy, dù chỉ là cực phẩm cấp thấp bảo giáp cũng không phải là thứ mà vương giả có thể phá vỡ dễ dàng, tối đa chỉ có thể để lại chút dấu vết, giống như lúc Diệp Trần cùng Cự Ma Đế giao chiến, cực phẩm cấp thấp bảo giáp mặc trên người hắn cũng không bị phá hủy, mà nói đến mức độ chắc chắn thì Cực phẩm trung đẳng Bảo giáp mạnh hơn gấp 10 lần so với Cực phẩm cấp thấp Bảo giáp. Nhưng dù Ngũ Hành Kim Linh Vương có phòng ngự mạnh thế nào thì cũng không thể chịu nổi một chưởng có ẩn chứa năm đạo kiếm khí khủng bố vừa rồi của Diệp Trần.

Bang bang bang bang!

Tiếng ma sát kim loại vặn vẹo vang lên, thân thể Ngũ Hành Kim Linh Vương bị chia năm xẻ bảy một lần nữa ngưng tụ về cùng một chỗ, đám kim loại đứt gãy nhúc nhích, nhanh chóng nối liền lại. Thân thể của nó áp súc theo từng phần, càng lúc càng thêm ngưng thực và trầm trọng, chỉ là mắt thường nhìn sang sẽ có một loại cảm giác không cách nào thừa nhận được.

"Ngũ Hành Kim Linh Vương, mỗi lần thân thể bị đánh nát là một lần cường độ thân thể được tăng thêm, trừ phi thoáng cái phá hủy nó hoàn toàn, hoặc là làm cho cường độ thân thể của nó gia tăng vượt quá khả năng chịu đựng của bản thân mà sẽ tự động bị sụp đổ, bằng không thì sẽ vất vả đến chết vì nó đấy. Vị công tử này, vừa rồi đa tạ ngươi đã giúp chúng ta đánh lui Ngũ Hành Kim Linh Vương, nhưng bất quá ngươi ngàn vạn lần không nên liều mạng cùng nó ah."

Trung niên bán yêu vương nhắc nhở Diệp Trần.

"Sau mỗi lần bị đánh nát thì cường độ thân thể sẽ gia tăng lên một lần sao, có ý tứ đấy!" Tay phải giữ tại trên chuôi kiếm Đồ Ma kiếm, Diệp Trần quay đầu đối với hai người nói: "Các ngươi đứng cách xa ra một chút."

"Công tử ngươi. . ."

Trung niên bán yêu vương bất đắc dĩ phải cùng thanh niên bán yêu vương lui đến chỗ rất xa.

Ngũ Hành Kim Linh Vương lao đến với tốc độ rất nhanh, thân thể sắc bén như kim quang lóe lên, phảng phất giống như một Đại Khảm Đao đang thiết cắt tới chỗ Diệp Trần, nhưng thứ gây ra nguy hiểm trí mạng không phải là thân thể của nó, mà là hai cánh tay đã hóa thành đao kiếm kia, hai tay nó giao nhau chém về phía thủ cấp Diệp Trần, kinh khủng hơn chính là trên người của nó còn bắn ra một vòng kim quang lĩnh vực, phong tỏa lấy thân thể Diệp Trần.

"Rõ ràng còn có cả lĩnh vực tự nhiên ah."

Diệp Trần trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn, baaaa, Kiếm Vực phóng thích ra ngoài làm kim quang lĩnh vực bị buộc phải bật ngược trở về, Kiếm Vực đảo ngược vị thế, bao phủ lấy Ngũ Hành Kim Linh Vương. Kiếm Vực của Diệp Trần đã đạt đến đệ Tứ trọng thiên cảnh giới nên mỗi lần bị bao lại, tốc độ của Ngũ Hành Kim Linh Vương bị suy giảm nghiêm trọng, hệt như bị vây hãm trong vũng bùn vậy, trái lại, tốc độ của Diệp Trần bộc phát đến cực hạn, bay sượt qua thân thể Ngũ Hành Kim Linh Vương.

Cờ-rắc!

Thân thể Ngũ Hành Kim Linh Vương ngưng trệ ở giữa không trung, sau một khắc liền bị phân thành hai khối, đến đây vẫn chưa xong, hai nửa thân thể như ở trong cơn gió lốc kiếm khí, bị phá vỡ từ trong ra ngoài, cơ hồ mỗi một hạt kim loại đều lọt vào vòng thiết cắt của một đạo kiếm khí thật nhỏ

nhưng vô cùng đông đúc và cuồng bạo.

Nhị trọng kình.

Để phá giải Bất Tử Chi Thân hoặc là nguyên khí sinh mệnh, biện pháp tốt nhất tựu là sử dụng đa trọng kình, trọng kình thứ nhất là để đánh cho xơ xác kết cấu của nó, trọng kình thứ hai là phá hư toàn diện, sát chiêu này vừa có lực phá hoại cực lớn vừa có thể triệt để chôn vùi đối phương, bất quá "giết gà sao lại dùng đao mổ trâu", đối với Ngũ Hành Kim Linh Vương, Diệp Trần đã sử dụng đa trọng kình tương đối đơn giản rất nhiều.

Hơn nữa cũng không nên xem thường đa trọng kình, đối với nhị trọng kình thì còn có thể không coi trọng, nhưng khi lên tới tam trọng kình thì tựu tương đương với một sát chiêu lợi hại rồi, đối với tứ trọng kình thì cơ hồ có thể làm vỡ vụn vạn vật, còn đối với ngũ trọng kình thì chính là một cấm khu.

"Đây là. . . Nhị trọng kình!"

Thanh niên bán yêu vương có nhãn lực không kém, giật mình nói.

"Nhị trọng kình?"

Trung niên bán yêu vương nhìn về phía hắn.

Thanh niên bán yêu vương nói: "Hai năm trước, khi ở trong tinh không, cháu đã từng gặp được một trận chiến giữ hai quái nhân trên Thiên Vương bảng, song phương giao chiến đều có thể thi triển ra nhị trọng kình, lúc ấy cháu còn không có nhìn ra, bất quá cũng có cao thủ đang đứng bên cạnh xem cuộc chiến, nghe bọn hắn giải thích, cháu mới biết được cái loại hiện tượng bạo phá này chính là phương thức của đa trọng kình đấy, cuối cùng, một người trong đó đã bộc phát ra tam trọng kình, một lần hành động liền đánh bại đối thủ."

"Nguyên lai là đa trọng kình, thảo nào khó trách có thể đơn giản phân liệt thân thể Ngũ Hành Kim Linh Vương."

Trung niên bán yêu vương chậm rãi nói.

Sa sa sa sa sa sa!

Hạt kim loại bay múa đầy trời, dùng một điểm làm trung tâm mà không ngừng xoay tròn áp súc, bởi vì số lượng hạt kim loại quá nhiều nên ma sát tạo ra quá mức mãnh liệt làm chỗ đó thoát ra một ngọn lửa cùng Lôi Điện nóng bỏng, gió lốc rậm rạp thiết cắt cả đại địa.

"Nhị trọng kình cũng không giết được sao?"

Diệp Trần xoay người.

Trong nháy mắt, thân thể Ngũ Hành Kim Linh Vương đã gây dựng lại thành công, điều làm cho người ta tuyệt vọng chính là, thân thể của nó lần nữa được nhỏ xuống 1 chút, điều này đại biểu cho phòng ngự của nó lại gia tăng lên không ít.

"Đã nhị trọng kình không được, vậy thì tam trọng kình."

Đồ Ma kiếm giơ lên cao, Diệp Trần một kiếm chém thẳng ra, ánh sáng màu đỏ mãnh liệt tựa như thẩm thấu vào không gian, bao phủ lấy thân thể Ngũ Hành Kim Linh vương làm nó trở thành một màu đỏ thẫm, bên ngoài thân thể không ngừng xuất hiện ra vô số vết kiếm rậm rạp.

Ba ba ba!

Thân thể Ngũ Hành Kim Linh Vương lập tức bị bạo vỡ thành trăm ngàn vạn hạt kim loại, những hạt kim loại này lại ngay sau đó bị bạo liệt thành bụi kim loại, sau đó đám bụi kim loại kia lại bị chấn thành hư vô, hóa thành thứ năng lượng thuần túy nhất mà sáp nhập vào đi vào những cơn gió ngũ sắc, thổi ra bốn phương tám hướng trong trời đất.

"Tam trọng kình, không phải chứ, hắn rõ ràng cũng có thể bộc phát ra tam trọng kình sao?"

Thanh niên bán yêu vương hé miệng, không cách nào khép lại.

Rất hiển nhiên, Ngũ Hành Kim Linh Vương còn không cách nào kịp thừa nhận Diệp Trần có thể phát ra tam trọng kình, liền đã triệt để tiêu vong.

"Còn tưởng rằng tam trọng kình cũng không được chứ, nhưng cũng đúng thôi, Ngũ Hành Kim Linh Vương có phòng ngự tuy lợi hại đến mức không có nhược điểm gì, nhưng là ý thức của nó thì không được mạnh như vậy, quá mông lung, bằng không, nếu ý thức của nó có thể mạnh hơn một chút thì đã không khinh địch đến mức bị hóa thành hư vô như vậy."

Mỗi một tế bào trong cơ thể Diệp Trần đều có ẩn chứa ngũ giai Bất Hủ kiếm ý, dù là gặp phải đối thủ có thực lực mạnh hơn rất nhiều, thì cũng chỉ có thể làm bị thương thân thể của hắn chứ không có khả năng đem hắn đánh thành phấn vụn, trừ phi thực lực mạnh hơn hắn gấp 10 lần thì mới có khả năng này, nếu Ngũ Hành Kim Linh Vương có ý thức mạnh hơn thì có lẽ Diệp Trần tựu không có biện pháp dùng tam trọng kình mà đánh chết được đối phương.

Dù sao đối với các hạt huyết nhục sinh mệnh mà nói, phòng ngự mạnh đến trình độ này thì đã tương đồng với Luyện Thể vương giả rồi, mà Luyện Thể vương giả sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Về phần đa trọng kình, Diệp Trần từ rất sớm đã nắm giữ thủ pháp xuất chiêu, lúc trước cùng Cự Ma Đế giao chiến, Diệp Trần một kiếm có thể bộc phát ra lực sát thương hai lần, đây chính là hình thức ban đầu của nhị trọng kình, mà khi đó, hắn chỉ mới vừa tiến vào “cung điện” lực lượng khống chế nên không có thời gian để nghiên cứu kỹ càng về đa trọng kình, sau khi dị tộc đại kiếp nạn đã qua đi gần hai năm, không có ai biết rõ hắn đạt đến cảnh giới gì rồi.

"Hai vị nên nhanh chóng ly khai khỏi đây ah! Lại sắp có Ngũ Hành Kim Linh Vương đánh tới đây, hơn nữa không chỉ một con đâu."

Diệp Trần đối với hai đại bán yêu vương nói.

"Thanh Lôi, chúng ta đi."

"Vâng, thúc thúc."

Hai người này, một thúc, một cháu, nhanh chóng ly khai, bọn hắn lần này tới Ngũ Hành Chi Địa đã dẫn theo không ít cao thủ, nhưng đến cuối cùng chỉ còn lại có hai người bọn họ, nếu như hai người bọn họ cũng gặp bất trắc thì gia tộc sẽ bị tổn thất còn lớn hơn.

"Có thể tận hứng rồi."

Hai người kia ly khai, Diệp Trần liền có thể thỏa thích thí nghiệm chiêu thức của mình, hắn có thể không chỉ sử dụng đa trọng kình….

. . .

"Kinh Hồng công tử quay lại rồi!"

"Hắn đang tại Vọng Dã Nguyên khiêu chiến Huyễn Ảnh Kiếm Vương đấy."

"Khiêu chiến Huyễn Ảnh Kiếm Vương tại Vọng Dã nguyên sao?"

Hỏa Điểu đại lục có Tam đại chủ thành, một là Hỏa Điểu thành, một là Ly Hỏa thành, và còn lại là Kinh Hồng thành, ngày hôm đó, tại Kinh Hồng thành, trong các trà lâu, tửu lâu, trên đường phố, khắp nơi đều lan truyền một tin tức, đó chính là Kinh Hồng công tử, kẻ đứng đầu Hỏa Điểu Tinh thập kiệt đã trở về, hơn nữa vừa về đến đã bắt đầu khiêu chiến Huyễn Ảnh Kiếm Vương.

Huyễn Ảnh Kiếm Vương là người đứng đầu Hỏa Điểu Tinh thập kiệt mười năm trước, quy củ của Hỏa Điểu Tinh thập kiệt cùng Thiên Vương bảng đồng dạng, chỉ có những người dưới 50 tuổi mới có thể được xếp vào, còn trên 50 tuổi sẽ mất đi tư cách. Huyễn Ảnh Kiếm Vương năm nay đã 60 tuổi, mười năm trước hắn vừa vặn 50 tuổi, với tư cách là đứng đầu Hỏa Điểu Tinh thập kiệt mười năm trước, Huyễn Ảnh Kiếm Vương lúc đó mặc dù

không được xếp vào Thiên Vương bảng, nhưng không có nghĩa là hắn yếu hơn so với Kinh Hồng công tử, trái lại, xét về khả năng thì hắn có thể được xếp ở bài danh thứ chín mươi trong số các quái vật thiên tài tại Thiên Vương bảng, chỉ có điều tuổi tác đã vượt qua 50 nên không được xếp vào Thiên Vương bảng mà thôi.

Một năm trước, Kinh Hồng công tử đã từng khiêu chiến qua Huyễn Ảnh Kiếm Vương, nhưng kết quả là thảm bại.

Lần này, hắn đến là để rửa sạch mối nhục trước đó.

Chỉ có đánh bại kẻ đã từng chiến thắng mình thì mới có thể tiến bộ nhanh hơn, đây là lời lẽ chí lý của các thiên tài, Vô Khuyết kiếm khách Triệu Vô Khuyết cũng là như thế, và Kinh Hồng công tử cũng vậy.

Vọng Dã nguyên.

Tại đây đã tập trung đại lượng Sinh Tử cảnh vương giả, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên hai người nọ, trong đó, một người thanh niên có khí tức như quỷ mị, phiêu hốt bất định, còn người trẻ tuổi kia thì có dáng người gầy gò, mặc trường bào màu vàng, bọn hắn chính là Huyễn Ảnh Kiếm Vương cùng Kinh Hồng công tử, một kẻ là người đứng đầu Hỏa Điểu Tinh thập kiệt trong quá khứ, còn một kẻ là người đứng đầu Hỏa Điểu Tinh thập kiệt hiện tại.

"Lý Kinh Hồng, mới qua thời gian một năm mà ngươi liền tới khiêu chiến ta, xem ra trong một năm này, tiến bộ của ngươi rất lớn ah."

Huyễn Ảnh Kiếm Vương thản nhiên nói.

Kinh Hồng công tử nói: "Chỉ có đả bại ngươi, ta mới có tư cách tiến nhập vào Thần Chi thí luyện tràng, nếu ngay cả ngươi mà ta cũng không thể đánh bất bại được, thì như vậy, ta mặc kệ là có tiến bộ bao nhiêu cũng khó có khả năng siêu việt những người kia rồi."

"Quả nhiên là vì Thần chi thí luyện tràng, thật tiếc thay, năm đó ta đã

thất bại tại ngay vòng đầu tiên của Thí luyện tràng." Huyễn Ảnh Kiếm Vương ngẩng đầu nhìn lên trời, trên mặt tràn đầy cảm khái.

"Bất quá, ta sẽ không chủ động toàn thành cho ngươi, nếu ngươi muốn chiến thắng ta thì phải xuất ra cực hạn chiến lực siêu việt nhất, bằng không thì cũng lại gặp phải thất bại mà thôi."

"Đây là điều tất nhiên, nếu ngươi đem tặng cái thắng lợi này cho ta vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ."

Mọi người đều chăm chú xem hai người giao thủ, vừa lên đến tựu đã dốc toàn lực ứng phó, Huyễn Ảnh Kiếm Vương có kiếm pháp phiêu miểu như quỷ mị, quỹ tích vặn vẹo, còn kiếm pháp của Kinh Hồng công tử lại nhanh như kinh hồng.

"Đây là thực lực hai kẻ đứng đầu Hỏa Điểu Tinh thập kiệt trong quá khứ và hiện tại sao? Quả thực là không cùng một đẳng cấp với chúng ta rồi."

Đại địa bị thiết cắt, kiếm khí của hai bên không ngừng đan vào nhau, hai đạo thân ảnh không ngừng lập loè xông tới, vòng vèo công kích lẫn nhau.

"Đây là thành quả trong một năm qua của ta, tiếp chiêu!"

Mấy trăm hiệp đi qua, hai người như trước bất phân thắng bại, nhưng đúng lúc này, Kinh Hồng công tử đột nhiên xuất kiếm ra với tốc độ vô cùng nhanh chóng, bạo tăng gấp mấy lần trước đó, cả lực công kích cũng bạo tăng gấp đôi.

"Tam trọng kình!"

Đồng tử nơi mắt của Huyễn Ảnh Kiếm Vương chợt phóng đại.

"Coi như là tam trọng kình thì như thế nào chứ, ảo ảnh cùng bản thể, điệp gia cho ta."

Bóng kiếm tung bay, Huyễn Ảnh Kiếm Vương thi triển kiếm pháp đến

cực hạn, tạo ra hai đạo bóng kiếm, một sáng một tối điệp gia cùng một chỗ, nghênh hướng đối phương công tới.

BOANG...!

Kiếm cùng kiếm giao kích, chợt cánh tay Huyễn Ảnh Kiếm Vương bị kịch chấn, miệng phun máu tươi mà bay rớt ra ngoài, tam trọng kình của Lý Kinh Hồng đã vượt qua đỉnh giai Áo Nghĩa võ học bình thường, 3 lực đạo không ngừng trùng kích làm cho hắn không thể nào chịu nổi.

"Ta đã thắng rồi!"

Kinh Hồng công tử kịch liệt thở dốc, vì để có thể thi triển ra tam trọng kình công kích mà trong một năm qua, hắn đã tiếp nhận đặc huấn tàn khốc do sư phụ hắn an bài, cơ hồ không có một ngày nào có thể thực sự được nghỉ ngơi, bất quá đối với hắn, có thể đánh bại Huyễn Ảnh Kiếm Vương thì mọi thứ đều đáng giá.

"Lý Kinh Hồng, ngươi cuối cùng cũng đả bại được ta rồi, từ giờ đến khi Thần chi thí luyện tràng khai mở còn thời gian gần nửa năm, hi vọng trong nửa năm này, ngươi không dành để thư giãn ah."

Huyễn Ảnh Kiếm Vương cũng không có gì uể oải, người mới thắng người cũ, loại chuyện này trong vũ trụ tinh không mỗi một ngày đều có phát sinh, có thêm hắn thì cũng là chuyện bình thường.

"Yên tâm, kế tiếp, ta sẽ không dễ dàng thua bất luận kẻ nào đâu."

Kinh Hồng công tử trên người tách ra một đám kinh hãi khí tức như có như không, tựa hồ như đã mở ra được một cái gông xiềng nào đó.

"Hắn đã đạt đến tam trọng kình công kích rồi sao? Xem ra 5 năm ngủ say đã để cho ta lạc hậu quá nhiều rồi, cũng may là có Diệp công tử chỉ đạo nên ta cũng thuận lợi đạt đến nhị trọng kình cảnh giới ah."

Trong đám người đứng xem cuộc chiến cũng có thân ảnh Lam Tiên Nhi,

ngủ say 5 năm, nàng một mực dừng bước không có thêm tiến bộ nào, còn những người khác thì tất nhiên có nhiều tiến triển, trong đó Kinh Hồng công tử là cường đại hơn cả. Hiện tại, Lam Tiên Nhi đã có một loại kính ý khác thường đối với Diệp Trần, chỉ qua mấy tháng chỉ đạo của đối phương mà có thể làm cho nàng phát triển như thế, như vậy cảnh giới bản thân của hắn đến tột cùng cường đại đến loại tình trạng nào chứ ?

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1284: Chân Thần Truyền Thuyết

"Bạch Kim thạch!"

"Long Tuyền thiết!"

Ngũ Hành Địa tuy vô cùng nguy hiểm nhưng lại không thể cản trở được Diệp Trần nửa bước, một tuần lễ trôi qua, Diệp Trần đã thu được hai chủng Thiên Vương Cấp kim loại tài liệu, là Bạch Kim thạch và Long Tuyền thiết.

Bạch Kim thạch là một loại Bạch Kim sắc Thiết Thạch, một khối lớn cỡ nắm tay liền có hơn vạn cân nặng, cầm trên tay mà cảm thấy vô cùng đau đớn, đây là vì nhuệ khí do Bạch Kim thạch phát ra, nếu người nào có tu vi phía dưới Sinh Tử Cảnh, dù là chỉ là thoáng chạm đến Bạch Kim thạch thì cơ thể liền sẽ bị tan chảy mà hóa thành bùn máu, dùng Bạch Kim thạch chế tạo ra bảo kiếm sẽ có độ sắc bén dị thường và nhuệ khí bức người, Diệp Trần tổng cộng thu được hai khối, một khối lớn cỡ nắm tay, một khối lớn cỡ bàn tay, giá trị không dưới 2000 Nguyên thạch.

Long Tuyền thiết có danh khí còn cao hơn cả Bạch Kim thạch, đây là một loại kim loại tài liệu có thuộc tính Thủy, liếc nhìn qua sẽ thấy nó giống như một dòng nước suối bị đông cứng vậy, nhưng sức nặng của nó còn vượt qua cả Bạch Kim thạch, một khối lớn chừng nắm tay đã nặng đến chừng một vạn tám ngàn cân, Long Tuyền thiết có tính bền dẻo vô cùng tốt, khả năng kéo dài được xem là tốt nhất, một khi chế tạo ra thành bảo kiếm thì dù cương hay nhu cũng có thể vượt qua, có thể co dãn tùy ý, thậm chí có thể quấn quanh ở trên thắt lưng mình.

"Ngũ Hành Địa không hổ là một bảo địa, rõ ràng ta đã có thể tìm được Bạch Kim thạch cùng Long Tuyền thiết."

Hai chủng tài liệu này được giới thiệu trong Kim Loại tài liệu thư tịch, là thứ bảo vật đứng đầu trong danh sách, chỉ đạt được một cái thôi đã là thiên đại vận khí rồi, còn được hai cái thì chỉ có thể dùng số mệnh sáng chói như cầu vồng để hình dung mà thôi.

Đã có được Bạch Kim thạch cùng Long Tuyền thiết, Diệp Trần cũng không có ý tứ dừng lại, trực tiếp bay lên không trung, cưỡi Kim Sắc Mị Ảnh hào hướng phía Ly Hỏa thành của Hỏa Điểu đại lục bay đi.

"Diệp công tử, rốt cục cũng đợi được đến lúc ngươi quay về rồi."

Tại lầu một của Lạc Trần Kiếm Các, Lam Tiên Nhi sớm đã chờ đợi từ lâu.

Diệp Trần khẽ giật mình, cười nói: "Ngươi làm sao mà tìm được đến chỗ ta vậy?"

"Thanh danh Lạc Trần Kiếm Các gần đây tại Ly Hỏa thành đã lan truyền rất lớn, ta liền sang đây xem qua và phát hiện tại lầu hai có hơn mười chuôi ngụy Cực phẩm bảo kiếm có ẩn chứa Kiếm Ý của Diệp công tử, cho nên mới biết rõ tiệm Lạc Trần Kiếm Các này cùng Diệp công tử có quan hệ."

Lam Tiên Nhi chi tiết nói.

"Thì ra là thế, ta đi vào trong sân đi." đằng sau Lạc Trần Kiếm Các còn có một sân rộng, ngoài ra còn có một chỗ để chú kiếm nằm sâu 800m dưới lòng đất, đây mới là toàn bộ Lạc Trần Kiếm Các.

Hai người vào tới trong sân, Diệp Trần rót trà cho đối phương.

"Diệp công tử, ta kỳ vọng ngươi có thể tiếp tục dạy bảo cho ta, ta cùng muội muội có hơi bất đồng, nó không tranh đấu nội tâm được, không nghiêm khắc tập luyện gì cả, mà ta thì lại muốn có một tư cách tại trong Thần Chi Thí Luyện Tràng." Lam Tiên Nhi không chút nào giấu diếm ý đồ của mình khi đến đây, nàng cũng không hề giấu diếm tính cách mạnh mẽ của mình, bởi vì nàng biết rõ mình sẽ không cách nào có thể giấu diếm được bất cứ thứ

gì tại trước mặt nam tử này, tuệ nhãn của đối phương có thể nhìn rõ mọi việc.

Diệp Trần không trực tiếp trả lời lời đề nghị mà vung tay ném ra một cái cọc được làm từ Tinh Thần Thiết, cắm thật sâu vào mặt đất của sân nhỏ, nói "Ngươi hãy đâm liên tục 7 kiếm lên đó cho ta xem."

“Được.”

Lam Tiên Nhi không biết dụng ý của Diệp Trần là gì, nhưng cũng không muốn hoài nghi, nàng đứng người lên, rút bội kiếm bên hông ra đâm một kiếm lên cái cọc Tinh Thần Thiết, rồi sau đó là sáu kiếm liên tiếp.

"Mỗi một kiếm đều tạo được vết thâm nhỏ bằng một đồng hào, nhưng như vậy cũng chứng minh ngươi có tiềm lực mở ra Vô Ngã cảnh giới đấy."

Diệp Trần nhìn ra được, mỗi một kiếm của Lam Tiên Nhi đều có tiến bộ rõ rệt, loại thuyết pháp này nhìn như khoa trương nhưng kỳ thật lại không khoa trương chút nào, khoảng cách một đồng hào nhỏ bé đến mức dùng Linh Hồn Lực cũng khó phát giác, nhưng có thể mỗi kiếm đâm vào Tinh Thần Thiết tạo ra được liên tục các dấu vết đó chứng tỏ Tiên Nhi đã có tiến bộ rất nhiều, đây là điều mà nhiều thiên tài khác làm không được, chỉ có những thiên tài đang trong thời khắc “lột xác” mới có thể.

"Vô Ngã cảnh giới sao?"

Lam Tiên Nhi đã từng nghe nói qua những từ này, nhưng thực sự chưa từng thấy qua.

"Vô Ngã cảnh giới, phân biệt ra tinh thần cấp độ và bản thân cấp độ. Lúc mới bắt đầu, chúng ta phải tu luyện ở ‘vong ngã trạng thái’ thấp nhất, đó chính là tôi luyện tinh thần cấp độ. Tinh thần cấp độ có thể làm cho võ giả trở nên thập phần chuyên tâm, từ đó làm cho cấp độ bản thân tắc thì có thể tăng lên.”

Nghe vậy, Lam Tiên Nhi gật gật đầu, vong ngã trạng thái nàng không xa

lạ gì, trên cơ bản chỉ cần có một chút thiên phú thì ai cũng có thể tu luyện tại 'vong ngã trạng thái'.

"Cấp độ bản thân tựu chính là để xác minh sự tồn tại của bản thân mình, sau đó lại quên đi bản thân mình, mà chỉ để cho 'cảm giác' của bản thân hành động mà thôi, phải thấm nhuần mọi bí mật trên người mình thì mới có thể chính thức tiến vào trạng thái vong ngã thực sự, từ đó đạt đến một cảnh giới mà trước nay chưa từng có, cảnh giới này chính là "Vô Ngã cảnh giới."

Vô Ngã cảnh giới, Độc Cô Tuyệt đã từng mở ra nhưng bất quá đó là trong trạng thái điên cuồng, không biết bây giờ hắn đã chính thức mở ra hay chưa, còn Lục Thiếu Du tại thời khắc cuối cùng cũng đã đem "Vô Ngã cảnh giới" đẩy lên tới "vô ngã chi thân cảnh giới", nhưng đó là dùng để thiêu đốt tánh mạng tạo ra hiệu quả lớn chứ không phải là con đường bình thường.

Vì cái gì mà Độc Cô Tuyệt cùng Lục Thiếu Du đã có thể sớm mở ra con đường đó như vậy, Diệp Trần nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy bởi vì cuộc sống tại Chân Linh thế giới quá tù túng, làm cho tu vi không cách nào tiến bộ được, kể từ đó, những thứ tưởng chừng đã quá quen thuộc đối với bản thân mình lại hóa ra không hề có chút quen thuộc nào, mỗi thời mỗi khắc, đều muốn nghiền ép chút gì đó từ bên trong mình đi ra ngoài, cho nên, mãi cho đến thời khắc mấu chốt nhất mới có được hai người tiến vào Vô Ngã cảnh giới thành công mà thôi.

Về phần bản thân Diệp Trần, hắn vẫn hoàn toàn chưa tiến vào được Vô Ngã cảnh giới.

Nhưng hắn không cho rằng đó là kỳ quái, "Vô Ngã cảnh giới" chính là dùng để nói rõ về cực hạn của chính mình, còn Diệp Trần vẫn thủy chung không trắc khảo được điểm cực hạn của mình, bất luận là có bị nghiền ép như thế nào thì hắn cũng còn có thể bước thêm một bước, khi cùng Cự Ma Đế đại chiến, năm lần bảy lượt đột phá tựu chính là chứng cứ rõ ràng nhất. Hơn nữa, Linh Hồn Lực của hắn quá mức cường đại, tế bào não sinh động dị thường, cũng chính vì điều này mà việc mở ra Vô Ngã cảnh giới đối với hắn đã gia tăng độ khó lên quá cao.

Bất quá, mặc dù không mở ra được Vô Ngã cảnh giới nhưng tại “lực lượng khống chế” Diệp Trần lại sớm đạt tới một tình trạng không lường được, để có thể mở ra Vô Ngã cảnh giới thì “lực lượng khống chế” nhất định phải có cấp độ rất cao, đây là điều kiện tiên quyết bên trong những điều kiện tiên quyết, một khi đẳng cấp của “lực lượng khống chế” không đạt yêu cầu thì thân thể liền không thể phối hợp được.

Diệp Trần để cho Lam Tiên Nhi nghiên cứu trụ cột kiếm thuật, chính là muốn làm cho nàng tăng đẳng cấp “lực lượng khống chế” lên, đây chính là muốn đặt nền móng cho nàng.

"Vậy ta muốn luyện thì phải làm như thế nào?"

Lam Tiên Nhi hỏi.

"Rất đơn giản, như trước hãy tiếp tục nghiên cứu trụ cột kiếm thuật, cái cọc Tinh Thần Thiết này đã được trải qua dung luyện nên độ cứng không thua gì Cực phẩm cấp thấp bảo giáp, nếu trong một tháng mà ngươi có thể sử dụng kiếm đâm xuyên thấu nó thì ta sẽ cho ngươi thêm một đặc huấn, còn nếu không làm được, vậy ngươi hay nhất vẫn là nên trở về đi! Ở chỗ này, ta cũng không cách nào dạy ngươi quá nhiều được, có rất nhiều thứ mà dựa vào người khác là không tốt đâu đấy."

Mở ra Vô Ngã cảnh giới, đẳng cấp “lực lượng khống chế” nhất định phải cao, Lam Tiên Nhi thì còn kém một chút, trừ phi nàng đồng dạng cùng Độc Cô Tuyệt và Lục Thiếu Du, dùng trạng thái không bình thường mở ra, nhưng kiểu mở ra này có quá nhiều tai hại, không phải ở dưới trạng thái vô ngã ý thức mở ra.

"Được."

Cắn cắn bờ môi, Lam Tiên Nhi biết rõ đây là khảo nghiệm mà Diệp Trần dành cho nàng, nếu như ngay cả điểm khảo nghiệm ấy mà qua không được, như vậy nàng cũng không xứng đáng tiếp nhận dạy bảo của hắn.

"Sẵn đây, ngươi có thể nói cho ta biết, Thần Chi Thí Luyện Tràng là cái gì không?" Lúc này, Diệp Trần hỏi.

Lam Tiên Nhi biết rõ Diệp Trần đến từ là một loại tánh mạng thế giới khác nên có khả năng chưa nghe qua về Thần Chi Thí Luyện Tràng, mở miệng nói: "Thần Chi Thí Luyện Tràng là sân thí luyện Chân Thần, tại chỗ đó có tồn tại sức mạnh Chân Thần vô cùng to lớn, chỉ có người dưới 50 tuổi mới có thể đi vào, một khi có thể hoàn toàn thông qua Thần Chi Thí Luyện Tràng, liền sẽ có tư cách được tiến vào Thần Chi Nhạc Viên, ta cũng chỉ biết bấy nhiêu thôi, những thứ khác ta cũng không rõ."

"Chân Thần? sân thí luyện Chân Thần? Chẳng lẽ truyền thuyết đó có thật sao?"

Theo truyền thuyết, cảnh giới kế tiếp của Sinh Tử Cảnh chính là Chân Thần cảnh giới, đây là một cảnh giới chỉ có trong truyền thuyết, cảnh giới Sinh Tử Cảnh thì có thể tìm ra, còn Chân Thần lại không thể tìm thấy, cho nên, Chân Thần cảnh giới tới tận nay vẫn là cảnh giới truyền thuyết, chưa từng có người nào bái kiến được Chân Thần, cũng chưa có ai biết được Chân Thần cảnh giới là cái gì, có phương pháp gì để có thể tu luyện tới Chân Thần…hết thảy mọi thứ đều chưa có câu trả lời chính xác.

"Ta cũng không biết Chân Thần có phải là thật hay không, bất quá Thần Chi Thí Luyện Tràng cùng Thần Chi Nhạc Viên thì từ xưa đã tồn tại rồi, bên trong đó tồn tại một sức mạnh vô cùng to lớn, cho dù là Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên cũng đều đoán không ra, dù muốn cũng không cách nào có thể cưỡng ép xông vào, theo ta nghĩ, hơn phân nửa là sự thật đấy."

Lam Tiên Nhi nói ra giải thích của mình.

"Những thứ này còn cách chúng ta quá xa, chờ đến khi đạt được một bước kia thì sẽ biết rõ điều đó có phải là thật hay không rồi."

Diệp Trần chưa từng có nhiều nghi vấn về sự tồn tại của Chân Thần như vậy.

Thời gian từng ngày đi qua, trong nháy mắt đã qua nửa tháng.

Trong nửa tháng này, Diệp Trần đã bắt đầu chế tạo Thiên Vương Cấp bảo kiếm, số lượng Bạch Kim thạch cùng Long Tuyền thiết mà hắn lấy được không coi là nhiều, tối đa chỉ có thể chế tạo ra được một thanh Thiên Vương Cấp bảo kiếm, cho nên, hắn không dám khinh thường mà dốc toàn tâm toàn ý vào trong đó, đem chuyện Lam Tiên Nhi triệt để gạt ra bên ngoài.

Lam Tiên Nhi trong nửa tháng này cũng có thể nói là không ngủ không nghỉ, khắc khổ phi thường, bởi vì nàng biết rõ, chỉ còn nửa tháng nửa, nếu như như trước vẫn không cách nào dùng Đa Trọng Kình đâm thấu cái cọc Tinh Thần Thiết, nàng sẽ mất đi cơ hội.

"Chỉ cần ta đạt tới Tam Trọng Kình cảnh giới, liền có thể triệt để đục lỗ trên cái cọc Tinh Thần Thiết này, thế nhưng mà phải làm thế nào mới có thể đạt tới Tam Trọng Kình cảnh giới đây chứ."

Mãi đến bây giờ Lam Tiên Nhi mới chỉ có thể đâm thấu một phần ba, cao lắm chỉ triệt để đâm thấu chừng hai phần ba khoảng cách mà thôi, đổi thành người bình thường thì đã sớm tuyệt vọng rồi.

"Một tháng thời gian để tăng từ Nhị Trọng Kình đến Tam Trọng Kình, cuối cùng có chút khó khăn, huống hồ trước đó nàng còn ngủ say suốt năm năm, dù cho có bảo nàng luyện trong thời gian ba tháng thì cũng chỉ là 'nuông chiều cho hư' mà thôi, điều này tuy có thể đưa đến trụ cột vững chắc, nhưng bản thân lĩnh ngộ không đủ nhiều, từ đó sẽ không cách nào vận dụng đầy đủ được."

Chẳng biết từ lúc nào, Diệp Trần đã đi ra.

"Tiên Nhi."

"Diệp công tử."

Lam Tiên Nhi quá mức nhập tâm, vội vàng quay đầu lại.

"Suy nghĩ nhiều mới có thể làm được hiệu quả tốt nhất, ngươi không ngủ không nghỉ như vậy, không cho mình một điểm cơ hội để suy nghĩ, sẽ dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma hoặc sinh ra càng nhiều khúc mắc đấy."

Diệp Trần nhắc nhở.

"Có thể là như vậy …."

Lam Tiên Nhi thập phần không cam lòng.

"Như vậy đi, vài ngày kế tiếp, ngươi có thể đứng ở một bên quan sát ta đúc kiếm, có lẽ đối với ngươi sẽ có một ít chỗ tốt đấy." Diệp Trần cảm thấy tất phải có trợ giúp đối phương thoáng một chút.

Đinh đinh đang đang!

Hỏa Tinh Sáng chói như cơn sóng lớn tỏa ra, Kiếm Ý tuôn trào mãnh liệt.

Khi đúc kiếm, Diệp Trần không ngừng đánh lấy kiếm phôi, thiết chùy trong tay như là một thanh thiết kiếm, mỗi một lần đánh xuống đều sinh ra chấn động lực lượng cực lớn, tuyệt thế Kiếm Ý cũng nương theo đó truyền ra, từ phương pháp chế tạo này mà Diệp Trần có thể ngộ ra chấn động Kiếm Ý, có thể để cho các tài liệu cùng dung hợp về một chỗ, và sử dụng Kiếm Ý để khai thông mạch lạc.

Lam Tiên Nhi ở một bên nhìn xem mà trong nội tâm sinh ra khiếp sợ cùng khó hiểu.

Người bình thường đúc kiếm, đều sẽ cẩn thận không một chút phân tâm, hơn phân nửa đều phải thăm dò và chọn thời điểm đúng để đánh chùy xuống, còn Diệp Trần đúc kiếm làm cho người ta cảm giác giống như là một kiếm khách đang xuất kiếm vậy, không ngớt không dứt, quyết đoán mà lăng lệ ác liệt, rầm rộ và không chút nào dây dưa dài dòng, nhìn xem hắn đúc kiếm mà lòng của mình phảng phất như trở thành kiếm phôi, không ngừng nhận lấy từng cú đánh của thiết chùy, hỏa diễm chuôi rèn, khiến cho Kiếm Tâm dần

dần thông thấu và trong sáng.

Đây chính là “Chú kiếm pháp”, cũng là “Luyện kiếm Tâm pháp”.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1285: Long Tuyền Kiếm

Lam Tiên Nhi qua ba ngày quan sát đúc kiếm dưới dụng ý của Diệp Trần, một lần nữa quay trở lại mặt đất và tiếp tục đâm kích lên cọc Tinh Thần Thiết.

Năm ngày tiếp theo, Lam Tiên Nhi đã có thể đâm xuyên hai phần ba khoảng cách, nàng giờ đây đã đạt đến Tam Trọng Kình cảnh giới, nhưng Tam Trọng Kình này lại không cách nào cùng Nhị trọng kình trước đó dung hợp, có thể nói là vẫn không được Viên Mãn, cho nên vẫn không cách nào đâm thấu được cái cọc Tinh Thần Thiết này.

"Vẫn còn thiếu một ít."

Lam Tiên Nhi lần nữa quay trở lại dưới nền đất, tiếp tục quan sát Diệp Trần đúc kiếm.

Chú Kiếm Thuật của Diệp Trần sớm đã đạt tới cảnh giới "lô hỏa thuần thanh", trước đó, hắn sở dĩ có thể trong một tháng mà chế tạo ra được mười hai chuôi Cực phẩm bảo kiếm, cũng là bởi vì hắn đã có thể "nhìn thấu" và không chút do dự trong việc chế tạo bảo kiếm, mỗi một lần đánh chùy đều khiến cho khoảng cách hoàn thành công việc gần thêm một bước, không có do dự, cũng không có bất kỳ sự trì trệ nào. Nếu nói rằng hắn đang đúc kiếm thì không bằng nói hắn đang luyện kiếm thì đúng hơn, luyện đến tình trạng say mê thích thú, nhất cử nhất động đều rất tự nhiên và thư thái, có đôi khi ngay cả bản thân hắn cũng không biết tại sao mình lại đánh xuống một búa ở vị trí này nữa.

Đ-A-N-G...G!

Lại là một búa đánh xuống, Hỏa Tinh bắn tung tóe tám phương, trong đó

ẩn chứa Kiếm Ý vô cùng tuyệt thế, Lam Tiên Nhi dù muốn né tránh nhưng lại chẳng biết tại sao lại không làm được, mỗi khi hỏa tinh bị thổi phù ra, liền có vài điểm Hỏa Tinh nhỏ bay xuyên thấu qua thân thể của nàng, làm bỏng huyết nhục bên trong cơ thể, đáng sợ hơn chính là, những thứ này rõ ràng chỉ là những hạt Hỏa Tinh nhỏ bé, nhưng thật sự lại giống như một đạo kiếm khí vô địch vậy, đứng xem mà trên người nàng lần lượt bị tạc ra rất nhiều lỗ máu, vô số kiếm khí rậm rạp giảo sát từng hạt huyết nhục của nàng.

"Ngươi đã giác ngộ sao? "

Diệp Trần hỏi.

“Nguyên lai là như vậy, đa tạ Diệp công tử.’’

Bất Tử Chi Thân vận chuyển, Lam Tiên Nhi quay trở lại mặt đất.

Đứng tại phía trước cọc Tinh Thần Thiết, nàng đứng yên tại đó suốt một ngày một đêm, đến thời điểm sáng sớm hôm sau, nàng bỗng nhiên rút bội kiếm ra đâm một kiếm về cọc Tinh Thần Thiết, một kiếm này có tốc độ cao đến vô cùng, tựa như một kiếm này do thần linh xuất ra vậy.

Kengggg!

Chiếc cọc Tinh Thần Thiết đã bị đâm thấu, lỗ kiếm liền sau đó xuất hiện bốn phía tạo ra vô số vết rạn nứt trên cọc, đây chính là lực sát thương mà Tam Trọng Kình mang đến.

Một cơn gió thổi qua, chiếc cọc Tinh Thần Thiết triệt để tan rã.

Đâm thấu được chiếc cọc Tinh Thần Thiết, Lam Tiên Nhi trên mặt lộ ra dáng tươi cười, Tam Trọng Kình cuối cùng đã thành, hơn năm tháng kế tiếp có lẽ đủ để cho nàng mở ra Vô Ngã cảnh giới, bất quá nghĩ đến đám Hỏa Tinh được vẩy ra vừa rồi kia mà lòng nàng không khỏi nghiêm nghị, “Cảnh giới của Diệp công tử quả nhiên đã đạt đến tình trạng quỷ thần khó lường rồi, mỗi một hạt Hỏa Tinh đều có ẩn chứa Tam Trọng Kình, tuy lực lượng quán chú vào đó không nhiều lắm, nhưng cũng có thể làm cho người ta gặp

phải những rung động mà chính mình cũng không hiểu là gì.”

"Diệp công tử đang đúc kiếm, ta không nên quấy rầy nữa, ta cần phải tiếp tục làm quen dần với ảo diệu Tam Trọng Kình a! "

Lam Tiên Nhi cũng không nóng lòng xuống dưới tìm Diệp Trần, có thể được Diệp Trần dạy đạo đã là chuyện may mắn của nàng, bởi vì bản thân nàng muốn mở ra Vô Ngã cảnh giới mà lại đi làm gián đoạn chính sự của người khác, loại chuyện này nàng không bao giờ làm đến, cũng không cách nào tha thứ cho bản thân nếu mắc phải.

Tam Trọng Kình bác đại tinh thâm, trạng thái sơ kỳ chỉ có thể thi triển ra dưới tình huống toàn tâm toàn ý, đến trạng thái trung kỳ thì “tùy tâm sở dục”, còn đến hậu kỳ thì chỉ cần mình muốn, liền bất kỳ chỗ nào trên cơ thể đều có thể phát ra Tam Trọng Kình, về phần Diệp Trần có thể thi triển ra Tam Trọng Kình thông qua đám bụi hỏa tinh kia, chứng tỏ cảnh giới của hắn đã không cách nào phỏng đoán ra rồi.

Lại sáu ngày nữa đi qua, đã trọn thời gian một tháng.

Lúc này, Lam Tiên Nhi đã vững chắc cảnh giới Tam Trọng Kình, xem như đã đạt tới Tam Trọng Kình sơ kỳ đỉnh phong, chỉ cần không phải quá phận tâm liền có thể thi triển ra Tam Trọng Kình.

"Tam Trọng Kình quả nhiên lợi hại, Tam Trọng Kình hợp nhất liền phát ra uy lực không chỉ gấp ba, mà đến gấp 10 lần rồi, hơn nữa thuộc tính của nó có thể đem vật chất triệt để phá hủy. ’’

Nhất trọng kình có thể đánh xơ xác kết cấu của vật chất, Nhị Trọng Kình phá hư bản thân vật chất, Tam Trọng Kình sẽ chôn vùi phần tử cơ bản nhất của vật chất.

"Xem ra ngươi đã vững chắc Tam Trọng Kình cảnh giới, kế tiếp, ta sẽ giúp ngươi mở ra Vô Ngã cảnh giới, vốn dĩ sau khi lĩnh ngộ Tam Trọng Kình, ngươi cần phải tự mình tu luyện để chạm đến đến Vô Ngã cảnh giới,

nhưng do thời gian quá mức ngắn ngủi, chắc chắn ngươi sẽ không có quá nhiều thể ngộ, dưới tình huống bình thường, có lẽ cần thời gian ít nhất năm năm trở lên."

Tam Trọng Kình là một cái cửa khẩu, đột phá đến Tam Trọng Kình liền sẽ có thể chạm đến Vô Ngã cảnh giới, Lam Tiên Nhi đã mất đi quá nhiều thời gian thể ngộ, hiện tại Diệp Trần muốn giúp nàng cưỡng ép đột phá đến Vô Ngã cảnh giới.

Trợ giúp cho một người đột phá đến Vô Ngã cảnh giới, không phải chỉ nói là liền có thể làm được, thế nhưng đối với Diệp Trần thì hắn nhất định nắm chắc có thể làm được vì mỗi một tế bào ở bên trong cơ thể hắn đều có ẩn chứa Ngũ giai Bất Hủ Kiếm Ý, trong quá trình vận chuyển Kiếm Ý xuống, hắn đã có thể suy diễn ra một tia huyền bí nằm ẩn trong tế bào, tia huyền bí này có lẽ chỉ xuất hiện trong một phần ngàn tế bào, thậm chí một phần vạn, nhưng cuối cùng cũng nắm giữ được một tia.

Vô Ngã cảnh giới là ở vô ngã ý thức phát ra, giúp vận dụng tiềm năng thân thể một cách hữu hiệu, cái tiềm năng này tựu chính là tế bào tiềm năng, đương nhiên, ở thế giới này không có cái từ "tế bào", mà bình thường sẽ dùng từ "hạt huyết nhục" để hình dung.

Chỉ cần có thể thực hiện "bức bách" ra được một tia tế bào tiềm năng, sau đó phối hợp với tinh thần cấp độ ở vong ngã trạng thái, hai thứ kết hợp với nhau sẽ tạo thành "Vô Ngã cảnh giới áo nghĩa", khi đó, tự nhiên có thể vận dụng một cách chủ động "tiềm năng bản thân dưới trạng thái vô ngã ý thức".

Tam Trọng Kình cảnh giới đã để cho Lam Tiên Nhi chuẩn bị mở ra được trụ cột Vô Ngã cảnh giới, việc kế tiếp Diệp Trần cần phải làm là chọn đúng thời thế.

" 'Bức bách tiềm năng nhân thể' và 'giai đoạn tùy thời tiến vào trạng thái bức bách tiềm năng nhân thể' là hai bước khác nhau, để bắt đầu, ngươi hãy tung một kích toàn lực công về hướng ta, không cần có chút lưu thủ nào

cả, càng mạnh càng tốt. ’’

Diệp Trần nói.

"Vâng, Diệp công tử cẩn thận rồi. "

Lam Tiên Nhi quả thực không có chút nào lưu thủ, nàng thập phần tinh tường việc thực lực bản thân mình đã gia tăng gấp bội, nhưng lại thấy rất khó hiểu vì sao Diệp Trần lại đề nghị như vậy, tay cầm bội kiếm, Lam Tiên Nhi toàn lực một kiếm chém về phía Diệp Trần.

Diệp Trần tay phải đưa ra, năm ngón tay mở ra.

BOANG...!

Chưởng, kiếm giao kích, Lam Tiên Nhi bị bức lui về phía sau nửa bước, mãnh liệt dư ba khuếch tán ra bị cấm chế cùng trận pháp trong sân thu nạp lấy.

"Tốt rồi, ta đã biết cực hạn của ngươi. "

Lần thứ hai giao thủ, Diệp Trần chỉ thi triển ra lực đạo đồng dạng cùng đối phương.

Lần thứ ba cũng như thế.

Đến lần thứ mười tám cũng là lúc lực đạo Diệp Trần bắt đầu gia tăng, bất quá chỉ gia tăng lên một tia nên Lam Tiên Nhi vẫn có thể kháng trụ.

Lần thứ mười chín!

Lần thứ hai mươi!

Lần thứ 98!

Đến đây Lam Tiên Nhi đã không gánh được nữa rồi, mỗi lần, Diệp Trần chỉ gia tăng lên một tia lực đạo, nhìn như không nhiều lắm, nhưng thật ra lại

giống như đặt thêm rơm rạ lên trên người lạc đà vậy, một ngày nào đó, lạc đà bị sẽ bị đè sấp xuống đến mức không bò dậy nổi.

Lần thứ 100, khóe miệng Lam Tiên Nhi đã tiết ra máu tươi.

Lần thứ hai trăm.

Lần thứ ba trăm.

Phốc!

Lam Tiên Nhi một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt nhợt nhạt.

"Ta xem ra ngươi có thể chống được đến lần thứ 499 mà thôi, đến lần thứ 500, toàn thân ngươi hội sẽ sụp đổ mà không gượng dậy nổi. " Diệp Trần mở miệng nói.

"Diệp công tử, hãy tiếp tục a! "

Lam Tiên Nhi kiên định nói.

"Tốt. ’’

Diệp Trần gật gật đầu, hắn cứ như vậy gia tăng từng tia lực đạo, đây là vì bức bách ra tiềm lực của đối phương, sở dĩ không phải thoáng cái đem lực đạo tăng lên tới cực hạn mà đối phương có khả năng thừa nhận, là vì như vậy quá mức hung hiểm, không chừng sẽ đánh chết đối phương, hơn nữa làm như vậy, đối phương cũng sẽ không có biện pháp có được nhiều thể ngộ, đó là Ma Đạo chứ không còn là chính đạo nữa.

Đương nhiên, không phải ai cũng đều có thể làm như Diệp Trần vậy, chưa nói đến cảnh giới của Diệp Trần, chỉ riêng Linh Hồn Lực đã mạnh gấp 10 lần người thường, tự cổ chí kim đến nay chưa từng có người thứ hai.

Lần thứ 498!

Lần thứ 499!

Lam Tiên Nhi toàn thân nổ thành huyết vụ, sau khi đám huyết vụ ngưng tụ trọng sinh trở lại thì ánh mắt nàng cũng bắt đầu ảm đạm rất nhiều.

Lần thứ 500.

Phanh!

Lần này, Lam Tiên Nhi chỉ lưu lại được một bộ phận huyết vụ nhỏ.

"Một tuần lễ sau lại tiếp tục. "

500 lần ra tay trước, Diệp Trần đều không có thi triển ra Kiếm Ý, vì nếu làm như vậy, hội sẽ làm phai mờ linh hồn cùng ý chí đối phương, tích lũy qua thời gian, hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ, nhưng dù là không ẩn chứa Kiếm Ý thì có thể thừa nhận 500 lần công kích của Diệp Trần cũng không phải là một sự tình dễ chịu, Lam Tiên Nhi cảm giác thập phần mỏi mệt, toàn thân không vận nổi khí lực, cảm giác rất mơ hồ.

Bất Tử Chi Thân cũng là có cực hạn, không có khả năng liên tục thi triển nhiều lần, rất hiển nhiên, Bất Tử Chi Thân của Lam Tiên Nhi cũng sắp đến cực hạn rồi.

Một tuần lễ sau.

Hai người giao thủ 720 lần.

Lại một tuần lễ sau.

Hai người giao thủ 1000 lần.

Thời gian cứ cách mỗi tuần như thế trôi qua.

Từ lúc Lam Tiên Nhi bắt đầu đi vào Lạc Trần Kiếm Các, nháy mắt đã đi qua ba lần khổ luyện.

"Nên đột phá rồi đây."

Lúc này đây, hai người đã giao thủ 1888 lần.

Sau lần 1888 này.

Oanh!

Một cổ kinh hãi khí tức từ trong thể nội Lam Tiên Nhi tóe phát ra, đây là hiện tượng tiềm năng bức bách ra, mái tóc Lam Tiên Nhi bắt đầu dài hơn, hai mắt biến thành màu bạc và tỏa sáng, cực độ chuyên chú.

Dưới trạng thái Vô ngã ý thức, chiến ý của nàng giác tỉnh, tiếp tục cùng Diệp Trần giao thủ.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, lựa chọn dùng lực lượng ngang nhau cùng đối phương va chạm, sau đó, mỗi một lần đều gia tăng một tia lực đạo, tựa hồ vĩnh viễn không chừng mực, bất quá hiện tại hắn đã bắt đầu quán chú Kiếm Ý vào rồi, tiến vào Vô Ngã cảnh giới, chiến lực Lam Tiên Nhi đã đạt tới tuyệt đỉnh bản thân, nếu không quán chú Kiếm Ý thì Diệp Trần cũng không có biện pháp một lần lại một lần gia tăng lực đạo.

Lần đầu tiến vào Vô Ngã cảnh giới, Lam Tiên Nhi duy trì trong thời gian cũng không dài, đại khái trên dưới một phút thời gian, nhưng chung quy vào giờ khắc này, nàng đã tiến bộ rất nhiều, tiềm năng thân thể đã chuyển hóa thành chiến lực của bản thân mình, đây chính là sự biến thái của Vô Ngã cảnh giới, mỗi lần thi triển ra sẽ gặp được sức mạnh khủng bố này, đương nhiên, Vô Ngã cảnh giới cuối cùng vẫn là dựa vào việc "bức bách tiềm năng" để tiến vào, không người nào dám nhiều lần tiến vào Vô Ngã cảnh giới, vì làm như vậy, mặc dù có thể làm cho chiến lực mình đột nhiên tăng mạnh, nhưng là có khả năng "mổ gà lấy trứng", làm cho tiềm năng của mình bị dùng hết, rốt cuộc lại không cách nào tiến vào Vô Ngã cảnh giới nữa.

Làm việc dựa trên chất lượng, đây mới là chính đạo. Dù sao tiềm năng là vô hạn nhưng nhân thể là có cực hạn đấy.

Gần bốn tháng đi qua, Diệp Trần bắt tay vào làm chế tạo Thiên Vương

Cấp bảo kiếm, rốt cục cũng xong việc rồi, trong bốn tháng này, thời gian hắn dạy bảo Lam Tiên Nhi cũng không dài, cách một tuần lễ dạy một lần, mỗi lần cũng tựu chừng nửa canh giờ mà thôi, toàn bộ thời gian còn lại đều dùng tại bên trên việc đúc kiếm.

Ngâm!

Một ngày này, kiếm âm thanh ngân vang bay thẳng lên trời cao, quấy toái cả tầng mây, tuyệt thế kiếm khí tựa như Thần Long, cao quý mà lăng lệ ác liệt vô cùng.

Dưới nền đất, tay Diệp Trần nắm lấy một thanh tuyệt thế bảo kiếm.

Thanh kiếm này dài bốn thước hai thốn, thân kiếm giống như Cổ Tuyền, rồi lại hiện ra đôi chút Bạch Kim sắc, cương nhu đồng thời bao quát thân kiếm, phiêu miểu thâm thúy phảng phất như có từng đạo dòng suối thanh tuyền phi chảy vậy, thâm bất khả trắc, chỉ cần thủ pháp vừa run lên thì thân kiếm uốn lượn như linh xà, biến ảo vô phương, căn bản sẽ không biết mũi kiếm sẽ xuất hiện tại vị trí nào, tựa hồ bất luận chỗ nào cũng đều lọt vào công kích của nó, không có bất kỳ góc chết đáng kể nào.

"Ta đặt tên cho ngươi là Long Tuyền Kiếm !"

Long Tuyền Kiếm, cương nhu tương đồng, vô kiên bất tồi, có lúc lại nhu mì như một dòng nước có thể vượt qua mọi thứ, thanh kiếm này có Kim Thủy dung hợp thuộc tính, đạt đến Thiên Vương Cấp bảo kiếm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1286: Bạch Oải Tinh

Diệp Trần không có ý định bán đi Long Tuyền Kiếm, Đồ Ma kiếm của hắn mới chỉ có phẩm chất Cực phẩm cao đẳng, hon nữa bởi vì thuộc tính đặc thù nên Diệp Trần không nắm chắc có thể đem Đồ Ma kiếm tăng lên tới Thiên Vương cấp, cho nên, Long Tuyền Kiếm sẽ trở thành một đại lợi khí của hắn, dù sao bản thân hắn cũng chủ tu hai đại áo nghĩa Kim Thủy nên có thể hòa hợp cùng Long Tuyền Kiếm.

Huống hồ, lần này Lam Tiên Nhi tới đây cũng đã mang đến cho hắn chín vạn bốn ngàn khối Nguyên thạch, những Nguyên thạch này là số còn lại sau khi bán được mười chiếc Ma tộc chiến hạm kia, thành ra tổng số Nguyên thạch mà Diệp Trần có được từ việc bán chiến hạm là ba mươi chín vạn bốn ngàn khối Nguyên thạch, vì trước đó đã nhận 30 vạn rồi.

Tăng thêm chín vạn bốn ngàn khối Nguyên thạch này, số Nguyên thạch mà Diệp Trần hiện có đã đạt đến 14 vạn, không tính là thiếu nên không cần phải bán Long Tuyền Kiếm đi.

"Bất quá nếu đem bán thanh kiếm này, đoán chừng cho dù không bằng Tuế Nguyệt đao thì cũng có thể đạt tới giá 15000 khối Nguyên thạch."

Giá của Thiên Vương cấp bảo kiếm, cao thấp thế nào thì bất quá cũng chừng năm ba ngàn nguyên thạch, đôi khi cũng có thể đạt tới mấy vạn, giá của Thiên Vương Cấp bảo kiếm còn căn cứ vào hai phương diện, một là tài liệu chế tạo nên bảo kiếm, hai là kỹ nghệ của người đúc kiếm, cả hai phương diện này họp lại mới tạo ra cao thấp chênh lệch lớn.

Vỏ kiếm của Long Tuyền Kiếm cũng đã được Diệp Trần sớm chuẩn bị tốt, vỏ thanh kiếm này hoàn toàn được đúc bằng Long Tuyền thiết, đồng dạng sẽ có giá trị vô lượng, hơn nữa có thể che dấu phần mũi bén nhọn của

Long Tuyền Kiếm.

Kiếm tra vào vỏ, Diệp Trần quay trở lên mặt đất.

Vô Ngã cảnh giới không phải dễ dàng có thể nắm giữ như vậy, Lam Tiên Nhi lần đầu tiên tiến vào Vô Ngã cảnh giới là do ở dưới sự bức bách của Diệp Trần, lần thứ hai không có Diệp Trần ở kế bên người, nàng phải bỏ ra suốt ba ngày ba đêm mới có thể tiến vào, bây giờ cách lần thứ hai tiến vào Vô Ngã cảnh giới đã qua một ngày nhưng nàng vẫn chưa tiến vào được lần thứ ba.

"Vô Ngã cảnh giới huyền bí chính là ở chỗ ý chí chiến đấu, mà ý chí chiến đấu của ngươi còn chưa đủ mạnh, hãy suy nghĩ một chút về việc vì sao ngươi phải trở nên mạnh mẽ, suy nghĩ một chút về những người đã đi ở phía trước ngươi, vì sao bọn hắn có thể tiếu ngạo tinh không, vì sao ý chí chiến đấu của bọn hắn lại có thể bỏ xa ngươi như vậy."

Thanh âm Diệp Trần rót vào trong tai Lam Tiên Nhi.

"Ý chí chiến đấu sao? ý chí chiến đấu Lam Tiên Nhi ta sẽ không có chỗ thua kém bất luận kẻ nào."

Thanh âm Diệp Trần phảng phất như có ma lực, vừa nghe xong, ánh mắt Lam Tiên Nhi như thiêu đốt, chợt, nàng lần thứ ba tiến nhập vào Vô Ngã cảnh giới, mái tóc chợt biến dài ra, đồng tử nơi mắt biến hoàn toàn thành màu bạc, lực lượng toàn thân áp súc tại thể nội, tiềm năng cùng chân nguyên hỗn họp cùng một chỗ, hình thành nên vô ngã lực lượng.

Khi Diệp Trần đang dạy bảo Lam Tiên Nhi thì đồng thời, thiên tài khắp nơi trong Vũ Trụ Tinh Không cũng đều không ngừng nỗ lực, Thần Chi Thí Luyện Tràng chỉ còn hai tháng nữa là mở ra, nếu không cố gắng, bọn hắn rất có thể sẽ bị người khác siêu việt, cuối cùng nhất sẽ thất bại trong gang tấc mà trở thành đá lót đường cho người khác, với tư cách là một thiên tài, không ai hi vọng mình thất bại.

Kinh Hồng thành.

"Kinh Hồng Công Tử ta tuyệt nhiên sẽ không trở thành đá đặt chân của người khác, Vô Ngã cảnh giới, đột phá cho ta."

Trên Luyện Võ Tràng rộng lớn, trên người Kinh Hồng Công Tử bắn ra khí tức mạnh mẽ tuyệt đối kinh hãi, mái tóc dài của hắn tung bay mà không ngừng dài thêm, đồng tử nơi mắt hóa thành màu trắng bạc, phảng phất như có thể xem thấu tâm linh thế nhân.

Vô Ngã cảnh giới, Kinh Hồng Công Tử cũng đã đạt tới.

Hắn và Lam Tiên Nhi không giống nhau, Lam Tiên Nhi đã phải ngủ say mất năm năm, thực lực đình trệ không chút tiến bộ, mặc dù có Diệp Trần dạy bảo, nhưng cũng chỉ là nuông chiều cho hư, thật sự không có quá nhiều thể ngộ, cho nên sau khi đạt tới Tam Trọng Kình, trong thời gian ngắn sẽ không có biện pháp dựa vào chính mình mà mở ra được Vô Ngã cảnh giới, còn Kinh Hồng Công Tử hắn thì trong những năm này một mực đều tiến bộ, hơn nữa dưới sự đặc huấn tàn khốc của sư phụ, cuối cùng hắn cũng nắm được Tam Trọng Kình và mở ra Vô Ngã cảnh giới. Sự tình này có thể nói là nước chảy thành sông, không tồn tại quá nhiều trở ngại.

"Chúc mừng công tử đã bước vào được Vô Ngã cảnh giới, trên Thiên Vương bảng kỳ này, dùng vào thực lực của công tử thì nhất định có thể xếp đến vị trí trước chín mươi, thậm chí trước tám mươi đấy."

Đứng ở một bên của Luyện Võ Tràng, quản gia của Kinh Hồng thành cười tủm tỉm nói.

"vẫn còn chưa đủ, trong hai tháng còn lại này, ta nhất định phải đem Vô Ngã cảnh giới đẩy lên tới cảnh giới cao thâm, còn không thì sẽ không thể trổ hết tài năng được, trên Thiên Vương bảng toàn là bọn quái vật, không phải dễ dàng như vậy siêu

việt bọn hắn đâu."

Kinh Hồng Công Tử cảm thấy vẫn còn chưa đủ, hắn có thể tiến bộ thì những người khác khẳng định cũng có thể tiến bộ, hắn có thể ở trong sự đặc huấn tàn khốc của sư phụ mà tiến bộ một bước dài, nhưng người khác chưa hẳn sẽ không có cơ duyên như vậy, ưu thế duy nhất của hắn chính là tu vi cảnh giới đã đạt tới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng Thiên, ở cảnh giới này cho dù là trên Thiên Vương bảng cũng chỉ có ba bốn mươi người đạt được mà thôi, nếu như Vô Ngã cảnh giới có thể tiến thêm một bước nữa thì hắn có lòng tin có thể tiến vào 50 vị trí cao nhất, thậm chí là cao hơn.

Bạch Hổ tinh vực, trên một khỏa Tử Tinh, một gã áo lam kiếm khách đang đứng yên ở chỗ đó, hai mắt nhắm nghiền.

Hắn là Vô Khuyết kiếm khách Triệu Vô Khuyết, sau trận chiến cùng Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, hắn đã ngây người suốt bốn tháng thời gian tại bên trên khỏa Tử Tinh này, sức mạnh của Lãnh Phi Phàm đã mang đến cho hắn rung động rất lớn, cùng gã giao thủ, hắn cũng đạt được ích lợi rất lớn, trong bốn tháng thời gian này, hắn một mực đắm chìm ở bên trong việc đột phá Vô Ngã cảnh giới, mỗi khi có chỗ lĩnh ngộ, hắn sẽ một lần tiến vào Vô Ngã cảnh giới và tiêu hóa lĩnh ngộ này.

Bỗng nhiên, hắn mở mắt ra.

Một cổ khí tức kinh hãi cực độ tóe phát ra.

Trước đó, khi Triệu Vô Khuyết tiến vào Vô Ngã cảnh giới, ngoại trừ việc mái tóc biến dài ra, đồng tử nơi mắt chuyển sang màu trắng bạc, thì hiện tại, đôi mắt của hắn từ màu trắng bạc biến chuyển thành màu bạc sâu thẳm, thập phần thâm thúy, sau một khắc, trong đôi mắt màu bạc thâm sâu này lại xuất hiện một điểm Kim sắc, làm cho hai mắt tăng thêm một tia chuyên chú sinh cơ cùng nhãn lực xuyên thấu quỹ tích Thiên Địa.

BOANG...!

Trường kiếm ra khỏi vỏ, Triệu Vô Khuyết hướng phía Tử Tinh dưới chân chém ra một kiếm, một kiếm này uyển chuyển tự nhiên, không có một

dấu tích nào có thể lần ra, lại tựa hồ như chiếm hết cả không gian, gần như không một góc chết đáng kể nào có thể được tìm ra.Ầm ầm!

Cái khỏa Tử Tinh này lớn đến không tính được, đường kính hơn một vạn dặm, thế nhưng sau khi nhận lấy một kiếm của Triệu Vô Khuyết, rõ ràng bắt đầu tan rã và sụp đổ, cuối cùng chỉ còn lại có một cái hạch tâm màu đỏ sậm.

Một kiếm này của Triệu Vô Khuyết dường như đã tìm được điểm yếu nhất của Tử Tinh, một lần hành động liền có thể phân giải nó, loại thủ đoạn này so với việc trực tiếp đánh nát Tử Tinh thì độ khó đã cao hơn không biết gấp bao nhiêu lần, một cái là dùng lực để phá nát, một cái là đem kỹ xảo cùng năng lực khám phá nhược điểm phát huy đến cực hạn, đơn giản làm tan rã cả một ngôi sao.

"Lãnh Phi Phàm, cảm ơn ngươi đã gúp ta tiến nhập Vô Ngã Chi Thiên Nhãn cảnh giới, nhưng là, cảnh giới lúc trước của ngươi, ta vẫn chưa nhìn thấu được."

Triệu Vô Khuyết cũng không có quá nhiều hưng phấn, hắn biết rõ, dùng cảnh giới bây giờ của hắn mà khiêu chiến Lãnh Phi Phàm, như trước vẫn không thể thắng mà còn thảm bại, trù’ phi có thể tiến một bước, đem Vô Ngã Chi Thiên Nhãn đẩy lên tới một độ cao mới.

Thở ra một hơi, Triệu Vô Khuyết bay khỏi nơi đây, tìm đến một khỏa ngôi sao lớn hơn gấp đôi, khỏa ngôi sao kia là một khỏa tinh vân có sinh cơ dạt dào, điểm yếu của nó không thể xem thấu dễ dàng như vậy.

Chu Tước Tinh vực, bên trên một khỏa ngôi sao màu trăng.

Cái khỏa ngôi sao này chỉ có đường kính mấy nghìn km, từ xa xa nhìn lại sẽ thấy có màu trắng, nhìn về phía trên tựa hồ rất lạnh, nhưng là độ ấm mặt ngoài của nó lại cao tới mấy vạn độ, thế cho nên tầm mắt sẽ trở nên cực độ vặn vẹo .

Nếu có Diệp Trần ở chỗ này, nhất định hắn sẽ nhận ra, đây là một khỏa

Bạch Oải Tinh.

Bạch Oải Tinh là một loại giai đoạn cuối của Hằng Tinh, mật độ cùng độ ấm thập phần cao, không khoa trương mà nói thì trọng lực mặt ngoài đã đạt đến tình trạng cao hơn địa cầu ngàn vạn lần, thậm chí hơn trăm triệu lần, ngay cả nguyên tử đều cũng liền bị đập vụn, bất luận thứ vật chất gì ở phía trên nó đều không thể tồn tại mà trực tiếp bị nát bấy, nhân loại đứng ở phía trên, hội sẽ lập tức bị hoá khí.

Nhưng tại trên khỏa Bạch Oải Tinh này, lại có một cái người trẻ tuổi vận hắc y.

Hắn lại có thể chống cự trọng lực Bạch Oải Tinh mà không ngừng vung quyền, mỗi một quyền vung ra đều làm trong hư không nổi lên từng vòng gợn sóng thập phần trầm trọng.

Có thể chống cự Bạch Oải Tinh trọng lực, cái này đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả mà nói đều là sự tình rất khoa trương.

Sinh Tử Cảnh Vương giả tuy không phải là tử vật, cũng không phải thứ vật chất không có phòng vệ, mà trong thể nội có ẩn chứa siêu tuyệt lực lượng, chỉ cần lực lượng đủ mạnh là có thể làm triệt tiêu cường đại trọng lực, hơn nữa cường độ thân thể của bản thân Sinh Tử Cảnh Vương giả thập phần đáng sợ, dù là không vận dụng chân nguyên mà đi vào trong nham thạch, thì cũng đều không thể làm hắn mảy may bị thương.

Quan trọng nhất là, võ đạo ý chí của Sinh Tử Cảnh Vương giả thập phần cường đại,

có thể ngăn cách tổn thương rất lớn, nhưng cuối cùng nó cũng có cực hạn mà thôi. Độ ấm mấy vạn độ của mặt ngoài Bạch Oải Tinh cũng không coi vào đâu, nhưng là trọng lực cao hơn một ngàn vạn lần, thậm chí hơn trăm triệu lần địa cầu thì tựu quá mức đáng sợ, đó là có thể đập vụn sự tồn tại của nguyên tử.

Chỉ khi đạt đến Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Cảnh giới mới có thể sinh tồn tại bên trên Bạch Oải Tinh này, bởi vì Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Cảnh giới có chân nguyên đã đạt đến một mức độ tinh thuần không cách nào tưởng tượng nổi, cho dù là trọng lực biến thái của Bạch Oải Tinh cũng đều không thể tác động lên trên người của hắn, đương nhiên, Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Cảnh giới cũng không có biện pháp phi hành tại bên trên Bạch Oải Tinh, chỉ có thể đi bộ hoặc là chạy vội mà thôi.

Mà cảnh giới của người hắc y trẻ tuổi này lại chỉ đạt tới Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới, vậy mà hắn rõ ràng có thể sinh tồn tại bên trên Bạch Oải Tinh, đây không thể không nói là một chuyện rất kinh khủng.

Bất quá người trẻ tuổi hắc y này cũng không phải người bình thường, năng lượng bên ngoài cơ thể hắn là hộ thể khí lực, hắn rõ ràng là một gã Luyện Thể Vương giả, năng lực sinh tồn của Luyện Thể Vương giả vượt xa so với các Sinh Tử Cảnh Vương giả khác, khí lực bọn hắn hoàn toàn do tế bào sinh ra và khai phát lên trên cơ thể, bọn hắn chỉ cần đi thuận theo mà thôi.

Người trẻ tuổi hắc y này mỗi một quyền đánh ra đều mang theo tứ trọng, điệp gia cùng một chỗ gợn sóng, đây chính là Tứ Trọng Kình có thể phấn toái cả nguyên tử nhỏ bé.

Tam Trọng Kình có thể chấn nát bấy phần tử vật chất cơ bản nhất, còn Tứ Trọng Kình thì có thể đánh nát bấy cả nguyên tử.

Tuy nhiên địch nhân không phải thứ vật chất không biết phòng vệ, hắn có thể vận dụng hộ thể chân nguyên cùng võ đạo ý chí để triệt tiêu đại bộ phận uy lực, nhưng

cuối cùng vẫn sẽ phải hứng chịu cự đại thương tổn, chỉ cần yếu một chút liền sẽ trực tiếp bị oanh thành hư vô, tựu giống với việc không phải bất luận kẻ nào cũng có thể sinh tồn ở bên trên Bạch Oải Tinh vậy. Một quyền này oanh ra, đoán chừng chính bản thân người trẻ tuổi hắc y này cũng chịu không được, bởi vì nơi này là Bạch Oải Tinh, một khi ra đến bên ngoài, một

quyền này bạo phát đi ra sẽ có uy lực càng mạnh hơn nữa.

"Không sai biệt lắm, nếu tiếp tục nữa thì khí lực của ta sẽ tiêu hao sạch sẽ."

Không biết đi qua bao lâu, người trẻ tuổi hắc y ngừng lại, thể nội khí lực của hắn dĩ nhiên cũng không nhiều lắm, một khi bị tiêu hao hết, bản thân hắn cũng sẽ bị nghiền áp thành bụi phấn, sau đó hóa thành hư vô, tại bên trên Bạch Oải Tinh tu luyện sẽ tồn tại rất lớn hung hiểm.

Từng bước một đi tới, người trẻ tuổi hắc y đi ra mấy chục thước bên ngoài, tại chỗ đó có một sợi dây thừng đặc thù được thả từ trên cao xuống, do tính đặc thù nên sợi dây thừng này không bị tiêu hủy bởi trọng lực của Bạch Oải Tinh.

Bàn tay bắt lấy sợi dây thừng, người trẻ tuổi hắc y nói khẽ: "Khởi động tốc độ cao nhất cho ta."

Bên ngoài Tinh Không Bạch Oải Tinh có một chiếc Thiên Vương cấp chiến hạm cỡ nhỏ vẫn đang bảo trì động lực, để tránh bị Bạch Oải Tinh dẫn dắt đi, theo lệnh của người trẻ tuổi hắc y, động lực chiếc chiến hạm này bạo tăng, hướng phía phương xa, mang theo sợi dây thừng cùng người trẻ tuổi hắc y bay đi.

Ngồi ở trong đại sảnh chiến hạm uống rượu, khóe miệng người trẻ tuổi hắc y lộ ra vẻ tươi cười, "Hắc Diệt Vương ta đã đến, không biết các ngươi có chuẩn bị sẵn sàng hay chưa?"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1287: Thần Chi Tinh

Sau khi đạt được mười lần tiến vào Vô Ngã cảnh giới, Lam Tiên Nhi rốt cục đã nắm giữ năng lực tùy thời tiến vào Vô Ngã cảnh giới. Vô Ngã cảnh giới hoàn toàn chính xác cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi, mỗi một lần tiến vào đều có một phần nhỏ tiềm năng được chuyển hóa thành thực lực bản thân Lam Tiên Nhi, sau mười lần như vậy, thực lực của nàng đã tăng lên một đoạn, bất quá ứng với việc đó là cả người nàng bắt đầu trở nên mỏi mệt .

"Vô Ngã cảnh giới là thủ đoạn kích phát ra tiềm năng bản thân, nếu trong thời gian ngắn mà liên tục tiến vào Vô Ngã cảnh giới, tiềm năng kích phát ra quá độ thì trong thời gian kế tiếp tất yếu sẽ không thể tiếp tục tiến vào Vô Ngã cảnh giới được nữa rồi."

Diệp Trần nhắc nhở Lam Tiên Nhi.

"Vâng."

Lam Tiên Nhi gật gật đầu.

"Thừa dịp vẫn còn thời gian, ngươi nên luyện tập trụ cột kiếm thuật nhiều hơn đi, khi Thần Chi Thí Luyện Tràng đến, ta sẽ không chỉ đạo thêm cho ngươi được nữa, ngươi cần tự mình đi phán đoán để tiến hóa đấy."

Không biết vì cái gì, Diệp Trần cảm giác được, Lam Tiên Nhi tại dưới sự trợ giúp của mình lại tiến bộ nhanh như vậy, có lẽ sẽ có một ít tai hoạ ngầm, trước đó, ngay cả Nhị Trọng Kình nàng cũng không có biện pháp thi triển, nhưng bây giờ đã có thể tiến nhập vào Vô Ngã cảnh giới.

Thời gian từng ngày đi qua.

Lam Tiên Nhi tại bên trái sân nhỏ luyện tập trụ cột kiếm thuật, còn Diệp Trần thì cũng ở bên phải luyện tập trụ cột kiếm thuật của mình.

Xùy!

Một kiếm chém ra tạo thành bóng kiếm tràn ngập, bạch quang chói mắt.

Xoẹt!

Lại một kiếm nữa chém ra, khi thì rất chậm, khi lại lóe lên như điện quang.

Khoái Chi Áo Nghĩa!

Mạn Chi Áo Nghĩa!

"Thì ra là thế, trên thế gian này không có thứ gì là tuyệt đối nhanh hay chậm, Khoái Chi Áo Nghĩa có thể làm cường hóa giác quan và thân thể đi theo con đường cường hóa, còn Mạn Chi Áo Nghĩa là sự bổ sung của Khoái Chi Áo Nghĩa."

Tốc độ nhanh và chậm đã hóa ra hư huyễn, tốc độ bên ngoài chính là một loại nhận thức của tánh mạng, thế nhưng, đến tột cùng thì cái gì là nhanh, cái gì lại là chậm, tại trong mắt của một người bình thường thì tốc độ chim bay là rất nhanh, còn tại trong mắt Võ Giả, tốc độ chim bay lại rất chậm, một tốc độ nào đó tại trong mắt Võ Giả bình thường là chí cao Vô Thượng, nhưng tại trong mắt Diệp Trần thì tốc độ đó cũng tựu nhanh hơn gấp đôi so với ánh sáng mà thôi.

Hết thảy đều là giác quan mang đến nhận thức, nếu một khi giác quan đột nhiên bạo tăng, tựu sẽ phát hiện những thứ đang di chuyển với tốc độ rất nhanh cũng trở nên rất chậm chạm, và tốc độ cùng phản ứng của mình cũng sẽ biến thành rất chậm, nhưng bất quá, cuối cùng giác quan vẫn thuộc về mình, khi giác quan trở nên mạnh mẽ thì bản thân cũng sẽ biết tăng lên tương ứng, cuối cùng nhất cả hai sẽ định vị ở cùng một điểm, hội năng lực sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Mạn Chi Áo Nghĩa chính là thứ làm cho bản thân mình không có điểm cố định, thật giống như lúc mình đang kiêu ngạo tự mãn thì bị người khác tạc một chậu nước lạnh vào mặt để tỉnh ra vậy, có thể nói, nó chính là thứ không ngừng bổ sung cho Khoái Chi Áo Nghĩa.

"Vô Ngã Chi Thiên Nhãn cảnh giới có thể cường hóa tất cả giác quan của mình, ngược lại cũng có điểm giống với Khoái Chi Áo Nghĩa, có lẽ tựu cùng là một sự việc nhưng có con đường tiến vào không giống với nhau mà thôi."

Rất nhanh, khoảng cách Thần Chi Thí Luyện Tràng mở ra chỉ còn một tháng cuối cùng, trên cơ bản, các thiên tài ở Tứ đại sinh Mệnh Tinh vực đích cũng đã bắt đầu xuất phát tiến về phía trước Thần Chi Thí Luyện Tràng.

"Diệp công tử, chúng ta cũng lên đường đi!"

So với mấy tháng trước, tinh khí thần của Lam Tiên Nhi đã có tiến bộ sung túc, hệt như là thoát thai hoán cốt vậy.

"Hân Nhi không đi sao?" Diệp Trần hỏi.

Lam Tiên Nhi lắc đầu, nói: "Muội muội nói, thực lực nàng không đủ nên tựu không đi."

"Cũng tốt, vậy chúng ta lên đường đi!"

Lam Hân Nhi có nội tình cuối cùng kém một chút, lại không có tâm tranh đấu gì nên khó có thể có tư cách ở chỗ này.

Ở bên trong Sinh Mệnh Tinh vực, có một ít Tinh Thần Truyền Tống Trận, Tinh Thần Truyền Tống Trận được luyện chế thành từ cả một khỏa ngôi sao, nó có thể truyền tống từ ngôi sao này đến một ngôi sao khác.

Khoảng cách từ Hỏa Điểu tinh đến Tinh Thần Truyền Tống Trận gần nhất cũng ước chừng xa tới 30 năm ánh sáng, cưỡi Kim Sắc Mị Ảnh hào hơn năm canh giờ sau, hai người đã đến nơi.

Tinh Thần Truyền Tống Trận không phải truyền tống miễn phí, căn cứ vào khoảng cách dài ngắn mà sẽ phải trả phí tổn khác nhau, bởi vì Thần Chi Thí Luyện Tràng ở vào khu vực giữa Tứ đại sinh Mệnh Tinh vực, cho nên hai người chuẩn bị truyền tống đến một cái Tinh Thần Truyền Tống Trận ở tận cùng nhất bên trong Chu Tước Tinh vực, khoảng cách kinh người ở giữa hai nơi này đạt tới một trăm vạn năm ánh sáng, một vạn năm ánh sáng là mười khối Nguyên thạch, một trăm vạn năm ánh sáng tựu là một ngàn khối Nguyên thạch, phí tổn so với đi trên tàu Thiên Vương Cấp chiến hạm đều muốn đắt hơn gấp năm lần, người bình thường sẽ không chọn biện pháp truyền tống, dù sao Nguyên thạch cũng không dễ kiếm được.

"Phải chờ một lát cho đủ 100 người thì mới có thể truyền tống."

Tinh Thần Truyền Tống Trận có hình dạng rất quái lạ, phía dưới là một khỏa ngôi sao nguyên vẹn được cắm vào hai cây cột lớn có chiều cao không đồng nhất, cây ngắn nhất có chiều dài trên trăm dặm, còn cây dài nhất dài đến một nghìn dặm. Trên đó có một cái ống rất lớn đâm xuyên qua, ở phần cuối cùng của cái ống này là một chiếc mâm tròn cự đại, mâm tròn này tựu chính là Tinh Thần Truyền Tống Trận, giờ phút này, trong Truyền Tống Trận bộ chỉ có thưa thớt vài chục người, trong số đó có một lão giả phụ trách truyền tống.

"100 người sẽ đến rất nhanh đấy Diệp công tử."

Lam Tiên Nhi đối với Diệp Trần nói.

"À, ta cũng không vội đâu."

Diệp Trần gật gật đầu.

Ước chừng đợi qua ba canh giờ, cuối cùng cũng đủ số lượng một trăm người rồi.

Vèo!

Trên truyền tống trận, một đoàn hào quang chói mắt bộc phát, sau đó tất

cả mọi người biến mất vô tung vô ảnh.

Một canh giờ sau, 100 người đã xuất hiện tại trên ngôi sao truyền tống trận tận cùng nhất bên trong Chu Tước Tinh vực.

100 người này, tuyệt đại bộ phận đều là đến đây buôn bán, chỉ có hai người trẻ tuổi là cùng mục đích với Diệp Trần và Lam Tiên Nhi, theo lời Lam Tiên Nhi nói, Diệp Trần đã biết rõ mỗi người trẻ tuổi này đều là một trong Hỏa Điểu tinh thập kiệt, một kẻ là La Âm Không có bài danh thứ sáu, một kẻ là Toái Tinh Vương Nguyên Khánh có bài danh thứ tám.

"Nguyên Khánh, ngươi nói cuối cùng hắn có thể thông qua Thần Chi Thí Luyện Tràng hay không ?."

La Âm Không lén lút truyền âm cho Nguyên Khánh.

Nguyên Khánh lắc lắc đầu nói: "Ta không biết, ngươi có lẽ cũng đã tinh tường rồi, chúng ta tại Hỏa Điểu tinh tuy là một trong thập kiệt, nhưng chỉ một cái Chu Tước Tinh vực thôi đã có hơn một ngàn khỏa Sinh Mệnh ngôi sao, cộng thêm Tứ đại tinh vực nữa thì số lượng Sinh Mệnh ngôi sao đã vượt qua 5000 khỏa, như vậy số lượng thiên tài như chúng ta phải tính bằng đơn vị hàng nghìn, thế nhưng mà chỉ có 100 người là có thể được xếp vào Thiên Vương bảng, mà trong một trăm người này, cuối cùng nhất có thể thông qua Thần Chi Thí Luyện Tràng, có lẽ không cao hơn mười người, quá khó khăn rồi."

"Đúng vậy a, tất cả người có tên trên Thiên Vương bảng đều là quái vật, bởi vậy phải trổ hết mọi tài năng, hoàn toàn chính xác là rất khó khăn, ngoại trừ một số người ra, những người khác không ai dám nói là có thể bảo trụ được thứ hạng của mình."

Số lượng thiên tài phải tính bằng đơn vị hàng nghìn, những người thực sự đang chuẩn bị toàn lực đánh cược một lần thì số lượng tối đa không cao hơn ngàn người, còn những người khác là tới để biết một chút về Thần Chi Thí Luyện Tràng , La Âm Không cùng Nguyên Khánh cũng là như thế.

Muốn đến Thần Chi Thí Luyện Tràng, trước hết phải đến Thần Chi Tinh, tại Thần Chi Tinh sẽ có thần chi thuyền đưa đón, từ địa phương khác sẽ vĩnh viễn không có khả năng đến được Thần Chi Thí Luyện Tràng, bởi vì không có ai biết được Thần Chi Thí Luyện Tràng ở nơi nào.

Về phần Thần Chi Tinh là một khỏa sao nhỏ, ước chừng chỉ có một nghìn dặm đường kính, trọng lực trên thượng diện cũng tương đương với một phần mười Bạch Oải Tinh, nếu như không cách nào vượt qua trọng lực của Thần Chi Tinh thì tựu sẽ trực tiếp mất đi tư cách tiến vào Thần Chi Thí Luyện Tràng, nói một cách khác, khi vừa đặt chân lên Thần Chi Tinh thì Thần Chi thí luyện tựu đã bắt đầu rồi.

Thần Chi Tinh cách cái Tinh Thần Truyền Tống Trận này chừng bảy vạn năm ánh sáng.

Cưỡi Kim Sắc Mị Ảnh hào, hai người trọn vẹn bỏ ra hơn nửa tháng thời gian mới tới được Thần Chi Tinh.

Từ xa xa, Diệp Trần đã đem Kim Sắc Mị Ảnh hào thu vào trữ vật linh giới vì lực hút của Thần Chi Tinh thập phần cự đại, sẽ làm ảnh hưởng đến Khôi Lỗi chiến hạm, thậm chí xé thành phấn vụn.

"Cái này là Thần Chi Tinh sao?"

Thu hồi Kim Sắc Mị Ảnh hào, Diệp Trần ánh mắt rơi vào một khỏa sao nhỏ bên ngoài cách đó mấy vạn dặm, cái khỏa sao nhỏ này có màu Kim Sắc, hệt như được chế tạo bằng vàng vậy, tại bốn phía của nó, nhìn không ra bất luận cái ngôi sao gì, tựa hồ mọi thứ xung quanh đã bị một tầng lực lượng vô hình che đậy đi rồi.

Ngôi sao Kim Sắc nhỏ cứ như vậy lẻ loi trơ trọi lơ lửng tại đó, cao quý mà vô cùng thần thánh.

Ông!

Cách đó không xa, lại một chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ

hiện ra, là thuyền của La Âm Không cùng Nguyên Khánh.

"Chúng ta đi thôi."

Diệp Trần dẫn đầu bay về phía Thần Chi Tinh, Lam Tiên Nhi theo sát ở phía sau.

"Thành hay bại là ở một lần hành động này rồi."

La Âm Không hít sâu một hơi, tâm tình phập phồng rất lớn.

"Đừng lo lắng, chỉ cần tại Thần Chi Tinh ngây ngốc khoảng ba canh giờ thì thế nào cũng tìm được một quả thí luyện phù thôi mà, khi đã có thí luyện phù thì Thần Chi Tinh trọng lực tựu cũng sẽ không tiếp tục tác động lên người chúng ta nữa." Nguyên Khánh duỗi ra tay phải, vỗ vỗ bả vai La Âm Không.

Tại sự dẫn dắt của lực hút Thần Chi Tinh, Diệp Trần cùng Lam Tiên Nhi bị kéo tới mà không tự chủ được, hai người thoáng cái đã triệt tiêu đại bộ phận trọng lực để tránh bị rơi mạnh lên Thần Chi Tinh.

Mà khoảng cách càng đến gần, hai người cảm nhận được trọng lực càng lớn, hiện lên gấp bao nhiêu lần gia tăng, Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường gặp phải tình trạng này sẽ trực tiếp bị chấn nát bấy.

Lạch cạch!

Rốt cục, hai người đã rơi vào bên trên Thần Chi Tinh.

"Trọng lực tại đây, không sai biệt lắm đã cao hơn địa cầu mấy trăm vạn lần rồi." Diệp Trần nghiệm ra trọng lực tại đây.

"Ngươi không sao chứ?"

Quay đầu, Diệp Trần chứng kiến thấy trên mặt Lam Tiên Nhi hiện lên một vòng không bình thường màu đỏ.

"Trọng lực tại đây quá lớn, ta còn chưa có thích ứng."

Lam Tiên Nhi sớm đã khởi động hộ thể chân nguyên, Kiếm Ý cũng tràn ngập ra bao trùm tại bên trên hộ thể chân nguyên.

"Cẩn thận một chút, đứng bên cạnh ta đây, đừng đến gần những người kia quá."

Tại Thần Chi Tinh đã tụ tập hơn mấy vạn người trẻ tuổi, thường xuyên có một ít người trẻ tuổi cường đại nhưng lại tự cao, đi công kích người khác, người bị công kích lập tức bị phá vỡ hộ thể chân nguyên, sau đó sẽ lập tức bị trọng lực đè chết, khi đó trên mặt đất Thần Chi Tinh, bỗng nhiên xuất hiện ra một cái Hoàng Kim bọt khí bao trùm thân xác hắn đưa ra khỏi Thần Chi Tinh.

"Ân."

Lam Tiên Nhi liếc đánh giá Diệp Trần, phát hiện Diệp Trần gần kề khởi động hộ thể chân nguyên nhưng ngay cả Kiếm Ý cũng đều không có phóng xuất ra, tựa hồ trọng lực bên trên Thần Chi Tinh đối với hắn mà nói, không coi vào đâu cả.

Nàng tất nhiên cũng biết rõ, mỗi một tế bào ở bên trong Diệp Trần đều có ẩn chứa Ngũ giai Bất Hủ Kiếm Ý, tương đương với Lục giai Kiếm Ý bình thường, cường độ thân thể đã đạt tới trình độ kinh người, trên cơ bản mỗi một tế bào đều rất khó bị phá hủy chứ đừng nói chi là hàng tỉ tế bào ngưng tụ mà thành thân thể.

La Âm Không cùng Nguyên Khánh cũng xuống tới nơi rồi.

Đáng tiếc chính là, La Âm Không chỉ chèo chống được trong thời gian một phút đồng hồ thì không chịu nổi cự đại trọng lực này nữa, bị Hoàng Kim bọt khí đưa ra khỏi Thần Chi Tinh mà mất đi tư cách.

Nguyên Khánh được xưng tụng là Toái Tinh Vương, có công phòng nhất thể nên ngược lại có thể chèo chống được.

Tại trong lúc này, tính ra đã có hàng trăm người mất đi tư cách, trên cơ bản, cứ cách mỗi một lần hô hấp, đều có một người bị Hoàng Kim bọt khí tống xuất khỏi Thần Chi Tinh, trọng lực tại đây, thật sự là khó có thể thừa nhận, cho dù có thể chống đỡ nhất thời nhưng cũng không cách nào chống đỡ suốt ba canh giờ.

"Hắc hắc, hai vị có thể trở về đi."

Cách đó không xa, một người trẻ tuổi có dáng người khôi ngô không có hảo ý phi chạy tới, liên tiếp tung hai quyền công hướng Diệp Trần cùng Lam Tiên Nhi, trước đó, hắn cũng đã tiễn đưa nhiều người đi ra như vậy, hắn ưa thích cảm giác chứng kiến những người kia điên cuồng chạy trốn, thập phần hưởng thụ.

"Trở về chính là ngươi."

Tay phải năm ngón tay mở ra, Diệp Trần một chưởng vỗ ra.

Oanh!

Tựa như đạn pháo, đối phương trực tiếp bị oanh đi ra ngoài xa vài trăm thước, chợt bị Hoàng Kim bọt khí đưa ra Thần Chi Tinh.

"Ân!"

Rất nhiều người chứng kiến sự việc đó, uy lực một chưởng này của Diệp Trần thật sự vô cùng kinh người, nơi này chính là Thần Chi Tinh, trọng lực khủng bố đến rối tinh rối mù, vậy mà hắn rõ ràng có thể đem người ta đánh văng ra xa vài trăm thước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1288: Thần Chi Thí Luyện Tràng

"Có ý tứ! Các ngươi có biết hắn là ai không?"

Cách Diệp Trần ngoài trăm dặm, có một đám người, trên cổ của bọn hắn phân biệt mang theo một quả Kim Sắc ngọc phù, có ngọc phù đeo vào, bọn hắn tựa hồ không còn cảm thụ đến Thần Chi Tinh trọng lực nữa, người vừa nói chuyện là một nữ tử cao lớn, khoảng chừng hai mét bộ dạng, nàng so ra cao hơn đại đa số người ở đây, thế nhưng bất quá cũng không lộ vẻ tráng kiện như nam nhân, thân hình của nàng phụ trợ đến cực hạn, bộ ngực cao ngất, vòng eo hết sức nhỏ, đôi chân lớn nhưng lại mượt mà cường kiện, bờ mông ngạo nghễ ưỡn lên, nàng chính là Xà mỹ nữ Mỹ Đỗ Toa, có bài danh thứ bốn mươi tám trên Thiên Vương bảng.

Mà đám người này, tất cả đều là các quái vật trên Thiên Vương bảng.

"Không rõ lắm, cho tới bây giờ ta cũng chưa thấy qua hắn."

Khiêng một thanh Cự Phủ, một gã trẻ tuổi mặt đầy râu lắc đầu.

Kinh Hồng Công Tử cũng có mặt ở trong đám người này, hắn có bài danh thứ chín mươi bốn tại trên Thiên Vương bảng, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trần cùng Lam Tiên Nhi, khẽ nhíu mày mà không nói gì.

"Tên này rõ ràng nhẹ nhõm đánh bay Liệp Nhân Vương, chắc chắn không phải là một nhân vật đơn giản ah."

"Ân! Liệp Nhân Vương là một tên điên bên trên Liệp Nhân tinh, hắn có thú vui đuổi giết con mồi, theo đạo lý mà nói, dùng nhãn lực giống như thợ săn đỉnh cấp của hắn, không lẽ lại nhìn không ra con mồi cường đại thế nào, thật sự là kì quái."

"Không, Liệp Nhân Vương sở dĩ đánh đi qua, là vì hắn bị sai khiến đấy, có kẻ nào đó trong bóng tối thi triển Huyễn thuật lên người hắn, trong nháy mắt vừa rồi, ta có cảm ứng được Huyễn thuật khí tức, có thể nói Huyễn thuật của đối phương có lẽ trên ta quá xa, ta căn bản không thể phát giác ra ai đã phóng thích Huyễn thuật, nhưng trái lại, chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ hiểu thôi, trong những người trẻ tuổi của cả Chu Tước Tinh vực này, Huyễn thuật vượt qua ta chỉ có một người mà thôi."

Tại Thần Chi Tinh này đầy rẫy ngọa hổ tàng long, ngoại trừ các quái vật trên Thiên Vương bảng, cũng có một bộ phận quái nhân có năng lực rất cường đại, ví dụ như người vừa đưa ra kết luận, hắn là một nhân vật rất giỏi, là một Huyễn thuật Vương giả trẻ tuổi của Chu Tước Tinh vực, có bài danh thứ hai, sử dụng năng lực điều khiển ngũ giác, đại sư Tây Tác.

"Là tên đó sao...?"

Mấy người đứng bên cạnh Tây Tác đang nhận ra đám người kia đang nhìn về phía bọn hắn.

"Đừng làm chuyện điên rồ, Huyễn thuật của hắn đã đạt tới tùy tâm phát dụng cảnh giới, ngay một sát na các ngươi nhìn sang, Huyễn thuật của hắn sẽ theo ánh mắt hồi sóc tới đây, nói không chừng sẽ làm cho ngươi trở thành đồng dạng với Liệp Nhân Vương đấy."

Tây Tác nhắc nhở bọn hắn.

"Ách, thiếu chút nữa là quên rồi, nguy hiểm thật."

"Huyễn Thuật Sư các ngươi thật sự quá biến thái rồi, ta thà là bị đả bại gọn gàng linh hoạt chứ cũng không muốn gặp phải các ngươi đâu."

Mấy người họ thầm nghĩ mà cảm thấy sợ.

Tây Tác cười cười, thầm nghĩ: Huyễn Thuật Sư truy cầu chính là dùng biểu hiện giả dối thay cho chân tướng, có khả năng dùng ý chí của mình để cải biến được hết thảy cảm nhận của địch nhân, sau đó tự do điều khiển hành

vi của hắn, đây chính là niềm vui thú của Huyễn Thuật Sư, tuy nhiên, có quá ít người lựa chọn tu luyện theo lộ tuyến Huyễn Thuật Sư, ngược lại, Tà Linh tộc lại chủ tu con đường này rất nhiều.

"Này, Cơ Thành Nguyệt, ngươi có thể đừng tỏ ra quá nhàm chán mà cứ làm ra những việc không nên như vậy hay không, tên đó cũng không phải là nhân vật mà ngươi tùy thích đùa bỡn như vậy ah." Một người trẻ tuổi đang nói chuyện với một gã Tà mỹ trẻ tuổi, tựu có chút vô tư, tựa hồ sự tình gì cũng đều không muốn làm lớn chuyện, vẻ mặt hắn vui tươi hớn hở, đôi mắt luôn híp lại.

"Niềm vui thú của Huyễn thuật nằm ở chỗ tùy tâm sở dục, tất nhiên là ngươi sẽ không hiểu được rồi."

Người trẻ tuổi tà mỹ không có thói quen bị người ta ôm bả vai, hướng phải đi một bước.

"Đừng lãnh đạm như vậy mà!"

"Diệp công tử, vừa rồi kẻ công kích chúng ta chính là Liệp Nhân Vương của Liệp Nhân tinh." Lam Tiên Nhi đối với Diệp Trần nói.

Diệp Trần lắc đầu, "Không, công kích chúng ta không phải hắn."

"Không phải hắn? Vậy là ai?"

Lam Tiên Nhi thấy khó hiểu.

"Biết được chuyện đó, đối với ngươi không có chỗ tốt đâu."

Huyễn thuật tùy tâm kích phát, một khi bị lưu ý sẽ sinh ra cảm ứng, Lam Tiên Nhi vẫn không biết được điều đó, bất quá Diệp Trần hi vọng đối phương thu tay lại, về phần sự tình trước đó, tựu xem như đối phương chỉ thăm dò mà thôi.

Số người bị loại bỏ càng ngày càng nhiều, từ trên dưới bốn vạn người, quân số giảm xuống không còn đến một vạn năm ngàn người, sau ba canh giờ, Diệp Trần cùng Lam Tiên Nhi mỗi người đạt được một quả ngọc phù.

"Thật thần kỳ, một quả Thí Luyện phù có thể triệt tiêu tất cả trọng lực nơi đây." Lam Tiên Nhi cúi đầu nhìn miếng ngọc phù đeo trên cổ, tán thán nói.

Linh Hồn Lực, Kiếm Ý, chân nguyên, tất cả phương pháp đều đã thí nghiệm qua nhưng Diệp Trần cũng không thể phát hiện nổi Thí Luyện phù có bất luận chỗ đặc thù nào, tự hồ chỉ là một khối ngọc phù bình thường, "Cái này là sức mạnh to lớn của Chân Thần sao?"

"Thành công rồi, ta cuối cùng cũng thành công."

Cách đó không xa, Toái Tinh Vương Nguyên Khánh trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, đối với những thiên tài cường đại kia mà nói, bọn hắn tham gia Thần Chi Thí Luyện Tràng với mong muốn trổ hết tài năng, cuối cùng nhất có thể thông qua Thần Chi Thí Luyện Tràng, nhưng là đối với Nguyên Khánh cùng phần lớn người khác mà nói, có thể thấy và mở mang kiến thức về Thần Chi Thí Luyện Tràng cũng đã rất thỏa mãn, với tư cách là thiên tài, nếu đời này chưa từng gặp qua Thần Chi Thí Luyện Tràng, chưa từng gặp qua dấu vết Chân Thần, thì không hề nghi ngờ là tiếc nuối cả cuộc đời.

Người của Hỏa Điểu tinh thành công còn có Thương Nguyệt Công Tử, Hỏa Điểu Công Tử.

Thương Nguyệt Công Tử mặc dù ngay cả một chiêu của Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm cũng không chịu nổi, nhưng đó là vì Lãnh Phi Phàm quá mức cường đại chứ không phải Thương Nguyệt Công Tử nhỏ yếu, mà trải qua tám tháng tu luyện, thực lực Thương Nguyệt Công Tử rõ ràng so với lúc khiêu chiến Lãnh Phi Phàm thì cường đại hơn rất nhiều, do vậy, hắn có thể sống quá ba canh giờ tại đây cũng chẳng có gì lạ.

Còn Hỏa Điểu Công Tử có thể sống quá ba canh giờ, chủ yếu là bởi vì tu

vi cảnh giới của hắn đã tăng từ Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong lên tới Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, mặc dù như thế, hắn cũng bị trọng lực tác động không ít, đến mức toàn thân bị ướt đẫm mồ hôi, chân nguyên còn thừa không được bao nhiêu, nếu ở lại thêm nửa canh giờ nữa, hắn tất nhiên sẽ bị loại bỏ.

Dù sao chống cự trọng lực và lực công kích không có quan hệ nhiều lắm.

Hai người này, một người đã đến sớm hơn Diệp Trần và Lam Tiên Nhi, còn một người thì đến muộn hơn.

Về phần Lam Tiên Nhi, ngoại trừ ban đầu không quá thích ứng ngoại cảnh nhưng kế tiếp tương đối coi như nhẹ nhõm, dù sao nàng như thế nào cũng là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới, nếu như không phải ngủ say năm năm, nàng tất nhiên sẽ cường đại hơn.

Có thêm Diệp Trần, Hỏa Điểu tinh tổng cộng có sáu người thông qua được thí luyện sơ bộ, đã nhận được Thí Luyện phù.

"Cảm giác sao rồi?"

Buông tha cho việc nghiên cứu Thí Luyện phù, Diệp Trần hỏi Lam Tiên Nhi.

"Cảm giác thân thể giống như thức tỉnh vậy, tràn ngập cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ ah." Lam Tiên Nhi chậm rãi nói.

"Như vậy là tốt rồi, ngủ say năm năm, vừa tỉnh dậy tựu đã tiếp nhận huấn luyện của ta, thực lực đột nhiên tăng mạnh tất nhiên sẽ có chút cảm giác không chân thực, Thần Chi Tinh trọng lực tắc thì sẽ đem cái cổ cảm giác không chân thực này triệt để tiêu trừ đấy."

Diệp Trần đối với tình huống tinh thần của Lam Tiên Nhi nói ra.

"Tựa hồ là như vậy ah."

Lam Tiên Nhi gật gật đầu.

Trong nháy mắt, một ngày thời gian trôi qua, từ phương xa đột nhiên xuất hiện một mảnh bóng mờ màu hoàng kim to lớn, cái phiến bóng mờ màu Hoàng Kim này còn lớn hơn nhiều so với Thần Chi Tinh, nhìn thấy nó di chuyển có vẻ chậm chạp nhưng kì thực lại rất nhanh chóng.

"Thời gian nhàm chán cuối cùng đã qua đi rồi."

Một đám người đang đứng ở hướng bắc cách vài trăm mét ở bên ngoài, trong đó có một người trẻ tuổi mặc hắc y đang nằm trên mặt đất, hắn không mang Thí Luyện phù trên thân thể, mà đặt nó ở cách đó một thước, nói cách khác, dưới tình huống này, đối phương hoàn toàn có thể thừa nhận Thần Chi Tinh trọng lực, rõ ràng hắn đang nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, phần năng lực thừa nhận này cũng đủ để dùng từ “kinh thế hãi tục” để hình dung.

Chậm rãi bò đến nhặt Thí Luyện phù lên, người trẻ tuổi hắc y khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

"Là Thần Chi Thuyền đấy!"

Có người kinh hô.

Diệp Trần, Lam Tiên Nhi cùng nhìn sang, bên trong đám bóng mờ Hoàng Kim là một chiếc Kim Sắc chiến thuyền cự đại có thể so với cả một ngôi sao, nó có màu sắc đồng dạng cùng Thần Chi Tinh nhưng điều làm cho người ta kinh ngạc chính là, Kim Sắc chiến thuyền này không phải được chế tạo theo cách bình thường, rõ ràng là được đục đẽo chế tạo từ một khối vàng khổng lồ.

Ầm ầm!

Rất nhanh, Thần Chi Thuyền bắt cầu đến Thần Chi Tinh, so với Thần Chi Thuyền thì Thần Chi Tinh giống như là một bến tàu nhỏ vậy, to không bằng một phần mười chiếc thuyền này, nó thả ra một cái thang cự đại kéo dài đến bên trên Thần Chi Tinh.

“Lên đường thôi.”

Mọi người dọc theo cái thang, lần lượt đi lên Thần Chi Thuyền.

"Chúng ta cũng đi lên."

Diệp Trần đi ở phía trước, Lam Tiên Nhi đi cùng ở một bên.

"Thật là hoài niệm a, ta quên mất chuyện gì đã phát sinh ở lần Thần Chi Thí Luyện Tràng trước rồi." người trẻ tuổi hắc y đi một mình lên thuyền.

Sau khi tất cả mọi người lên thuyền, cái thang thu về, Thần Chi Thuyền quay đầu chạy tới hướng mà nó xuất phát, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng ngày càng khủng bố, về sau, cơ hồ đã vượt qua thời không, đạt tới cực hạn thời gian cùng không gian.

Cùng lúc đó, những thiên tài đã thông qua trọng lực khảo nghiệm tại Tam đại tinh vực: Thanh Long tinh vực, Bạch Hổ tinh vực, Huyền Vũ tinh vực, cũng được đón lên Thần Chi Thuyền, hướng phía địa phương bí ẩn chạy tới.

Khu vực giữa Tứ đại Sinh Mệnh Tinh vực có một địa phương bí ẩn, cũng là một cấm khu, Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên cảnh giới siêu cấp cường giả có lẽ có thể hơi chút manh động ở khu vực ngoại vi, nhưng một khi tới gần hạch tâm quá mức thì sẽ bị vây khốn hoặc sẽ triệt để mất tích, có người phỏng đoán, bọn hắn hẳn là đã lâm vào vùng Loạn Lưu ở bên trong Thời Không, vĩnh viễn không có khả năng đi ra.

Mà sức mạnh to lớn của Chân Thần, chỉ có tại Tứ đại Sinh Mệnh Tinh vực mới có thể nhìn thấy.

Không biết đã đi qua bao lâu, Thần Chi Thuyền cập bờ, cái thang lại buông xuống, đứng tại trên Thần Chi Thuyền, mọi người đều nhìn không ra bất luận thứ gì, cái thang rơi xuống dẫm nát mặt đất rắn chắc bên dưới khiến mọi người không khỏi lên tiếng sợ hãi thán phục.

Nơi này là một mảnh đại lục vô cùng cự đại, trên phiến đại lục này là một mảnh hoang vu, mà ở trung ương có một tòa Hoàng Kim Đại Môn rất cao và huyền bí, phía trên đại môn này có viết ba chữ “Thí Luyện Tràng.”

"Nơi này chính là Thần Chi Thí Luyện Tràng sao, chỉ nhìn qua đã cảm thấy đây không phải là thứ do con người kiến tạo ra rồi, đây là thuộc về sức mạnh Chân Thần to lớn, chỉ có Chân Thần mới có thể kiến tạo ra Hoàng Kim Đại Môn rung động nhân tâm như thế."

Có người thì thào lên tiếng.

Két kẹt, Hoàng Kim đại môn mở ra rồi, kim sắc quang mang vô cùng chói mắt khuếch tán ra, đem tất cả mọi người bao phủ đi vào, sau một khắc, mọi người chỉ cảm thấy thân thể mình chợt nhẹ đi rồi không còn biết gì nữa.

Ở ba phương hướng khác, đồng dạng cũng có ba tòa đại lục, mỗi đại lục đều có ba tòa Hoàng Kim Đại Môn, đám thiên tài của Bạch Hổ tinh vực, Thanh Long tinh vực, cùng với Huyền Vũ tinh vực cũng nhao nhao bị kim quang bao phủ, đưa vào bên trong Hoàng Kim Đại Môn.

Địa phương mà Diệp Trần xuất hiện là một mảnh rừng rậm tràn ngập sương mù, tại chung quanh hắn, không có một bóng người, tựa hồ hoàng kim quang mang cố ý đem bọn hắn tách ra, lại để cho bọn hắn riêng phần mình hành động.

Ông!

Chợt, Thí Luyện phù trên ngực Diệp Trần tản mát ra hào quang, liền sau đó, tại trước người Diệp Trần xuất hiện ra một màn sáng lớn đến mấy mét, trên màn sáng này lần lượt có những điểm sáng nhỏ, vị trí mà Diệp Trần đang đứng là điểm sáng Kim Sắc đầu tiên.

"Là muốn ta đi đến điểm sáng Kim Sắc kế tiếp sao?"

Màn sáng tán đi, Diệp Trần bước chân đi vào trong sương mù nồng đậm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1289: Con Đường Băng Và Thần Tệ

Trong rừng rậm tràn ngập sương mù, nguy cơ trùng trùng, thỉnh thoảng có tiếng kêu khóc quỉ dị thảm thiết phá vỡ yên tĩnh, cứ như vậy liên tiếp diễn ra.

Phốc phốc phốc phốc phốc...,

Toái Tinh Vương Nguyên Khánh mới vừa gia nhập vào trong sương mù liền lọt vào từng đợt mũi tên tập kích, sương mù trong Thần chi thí luyện tràng không phải thứ sương mù bình thường, nó có năng lực ngăn cách linh hồn lực rất mạnh, ở nơi này, chỉ có thể dựa vào 6 giác quan của bản thân để phát giác ra nguy hiểm, ví dụ như thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác cùng với giác quan thứ sáu, thông thường chính là trực giác.

Sáu giác quan này mỗi người đều có, chỉ có điều là mạnh hay yếu mà thôi.

Vừa tránh thoát vô số mũi tên, Nguyên Khánh còn chưa kịp hoàn hồn thì phía trước cùng phía sau đột nhiên bay tới hai bức tường thép cực lớn, trên tường phủ kín gai sắt.

"Không tốt!"

Nguyên Khánh kinh hãi, toàn bộ Thần chi thí luyện tràng này tràn ngập và đặc quánh những lực lượng vô hình, dẫn đến tốc độ của hắn đại giảm, mà hai cái bức tường thép này ép tới với một lực vô cùng mạnh mẽ, đã vượt qua tốc độ của hắn, do đó sẽ tuyệt đối né tránh không thoát.

Nếu như né không thoát, chỉ có đường liều mạng mà thôi.

Vũ khí của Nguyên Khánh là hai thanh đại thiết chùy, một trái một phải,

Nguyên Khánh sử dụng ra lực lượng toàn thân oanh hướng 2 mặt tường thép.

Thanh âm kim loại vặn vẹo vang lên, 2 bức tường thép bị Nguyên Khánh chống đỡ được.

Phốc, vèooo!

Đột ngột

Một cây trường mâu từ trên trời giáng xuống, theo đỉnh đầu Nguyên Khánh đâm xuống, đem hắn đính tại trên mặt đất.

"Đáng giận!"

Bên ngoài Hoàng kim đại môn, thân ảnh Nguyên Khánh hiện ra, thí luyện phù trên ngực của hắn bỗng nhiên phá toái.

"Hỏa Điểu công tử ta chẳng lẽ ngay cả cửa thứ nhất cũng qua không được sao !."

Hồng hỏa hào quang lóng lánh, Hỏa Điểu công tử không ngừng nhảy tránh một cách chật vật đến không chịu nổi, ở phía sau hắn là một đám quang điểm màu vàng rậm rạp chằng chịt đuổi theo, những thứ quang điểm màu vàng này chính là những con ong vò vẽ tựa như được chế tạo bằng vàng vậy, cái đầu của chúng lớn như nắm đấm, hai cánh vo ve tạo ra chấn động như phi kiếm cắt vỡ không khí, lợi hại vô cùng.

Hỏa Điểu công tử đã thử công kích thoáng đám ong vò vẽ kia thì mới phát hiện ra, mình vận dụng toàn lực ứng phó cũng chỉ có thể đánh chết vài con ong vò vẽ mà thôi, số lượng ong vò vẽ còn dư lại đủ để đem hắn giết chết.

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, Hỏa Điểu công tử cuối cùng bị một con ong chích trúng khiến thân thể tê rần, sau một khắc, vô số ong vò vẽ còn lại nhào vào người hắn không ngừng chích lấy.

Lam Tiên Nhi đồng dạng cũng gặp phải mấy trăm con hoàng kim ong, nhưng nàng đã gặp may khi những con ong vò vẽ này có cấu tạo đặc thù, nếu như dùng sát chiêu thuần túy thì mỗi lần chỉ có thể giết chết bảy tám con, không cao hơn mười con, nhưng nếu dùng nhị trọng kình thì mỗi lần có thể giết chết hơn hai mươi con, tam trọng kình thì một lần có thể giết chết một mảng lớn.

Nói một cách khác, những con ong hoàng kim này là dùng để khảo nghiệm lực lượng khống chế của bọn hắn đã đạt đến mức nào, mà biểu hiện trực quan nhất của lực lượng khống chế chính là đa trọng kình.

Bình thường, khi đạt tới nhị trọng kình thì thực lực bản thân sẽ khá mạnh, có thể chống lại ong hoàng kim mà không đến mức dễ dàng sụp đổ.

Đương nhiên, đánh tan được ong hoàng kim cũng không có nghĩa là đã vượt qua được nguy hiểm, bên trong cái rừng thẫm mê vụ này, khắp nơi đều là cơ quan, ong vò vẽ hoàng kim chỉ là một trong các loại cơ quan được phóng xuất ra đấy.

Cờ-rắc.

Một nhánh cây dưới chân bị đứt gãy, Lam Tiên Nhi lòng sinh cảnh giác, theo bản năng, nàng lập tức xoay người cúi đầu, ngay lập tức một tiếng gió thổi phù qua, một mũi nhọn băng tuyết bạch sắc từ sau lưng nàng lao vụt qua, làm cho khắp cả người nàng phát lạnh.

Không kịp thở ra, Lam Tiên Nhi ngay sau đó phải nhảy lên cao, tại phía dưới nàng đã xuất hiện hai mặt tường thép gắt gao đập mạnh vào nhau hệt như người ta đập muỗi vậy, hai bức tường thép ép khít vào nhau mà không tạo ra bất cứ một khe hở nhỏ nào, bất quá nguy hiểm thực sự giờ mới bắt đầu hiện ra, từ bốn phương tám hướng bắn tới vô số mũi tên vàng, những mũi tên hoàng kim này có chứa hoa văn hình đinh ốc, một khi bị trúng tên, hộ thể chân nguyên của nạn nhân liền bị phá vỡ.

"Mọi sự vạn vật đều có sơ hở có thể tìm ra, chỉ cần tìm được góc chết

của bọn chúng thì liền có thể ‘làm ít nhưng thu hoạch lớn’."

Lời nói của Diệp Trần trong ký ức nàng vẫn còn văng vẳng.

Hít sâu một hơi, chân nguyên bên trong thân thể Lam Tiên Nhi được phân tách ra, đại bộ phận hội tụ đến hai tay, một bộ phận còn dư lại hướng phía hai mắt dũng mãnh lao tới, trong tầm mắt nàng lúc này, tốc độ những mũi tên thoáng chậm đi một chút, nhìn như chúng được đồng loạt phóng tới nhưng kỳ thật có trước có sau, còn trực tiếp gây ra uy hiếp đối với chính mình thì chỉ có trước sau chừng một nửa trong số đó, điều kiện tiên quyết là bản thân mình phải đứng bất động tại chỗ.

"Phá cho ta!"

Kiếm quang lập loè, Lam Tiên Nhi liên tiếp chém ra năm kiếm.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh... ,

Lập tức, thanh âm kim loại giao kích nối thành một mảnh, năm kiếm này của Lam Tiên Nhi đã cải biến quỹ tích năm mũi tên hoàng kim, khiến chúng nó đụng vào các mũi tên hoàng kim khác, cứ như vậy, phảng phất giống như những quân bài vậy, sinh ra phản ứng dây chuyền, lại để cho đạo công kích mũi tên nhìn như khó giải lại tự động sụp đổ.

CHÍU...U...U!!

Bất quá, ngay tại lúc Lam Tiên Nhi vừa tùng hạ một hơi thì một mũi tên hoàng kim chợt lao xuyên qua đại lượng mảnh vỡ mũi tên kia, xuyên thủng vào hộ thể chân nguyên của Lam Tiên Nhi, cuối cùng, Lam Tiên Nhi bị đính tại trên đại thụ.

May mà kế tiếp không có cơ quan khác kích hoạt.

Rút mũi tên hoàng kim ra, Lam Tiên Nhi lòng còn sợ hãi, nàng không nghĩ tới trận thí luyện đầu tiên của Thần chi thí luyện tràng lại biến thái như vậy, các cơ quan một khâu hợp với một khâu, căn bản không để cho người ta

có cơ hội nghỉ ngơi, nếu như vừa rồi lại đến một lớp công kích nữa thì nàng ngay cả thời gian mở ra Vô Ngã cảnh giới cũng đều không có.

Đương nhiên, điều này cũng là do nàng đã ngủ say suốt năm năm, suốt năm năm đó đều không có cơ hội cùng người khác giao thủ, dù sao thực lực tăng lên cao hơn cũng cần đại lượng kinh nghiệm chiến đấu để phối hợp vận dụng.

"Bây giờ còn chưa đến thời điểm kích phát ra Vô Ngã cảnh giới, nếu ngay cả trận thí luyện đầu tiên mà ta cũng không xông qua được, chứng minh ta bất quá chỉ có như vậy mà thôi."

Lam Tiên Nhi buông tha cho việc tiến vào Vô Ngã cảnh giới, tiếp tục đi tới.

Có quá nhiều người buộc phải dừng lại tại Rừng sâu Mê Vụ, có kẻ bị mũi tên xuyên trúng, có kẻ bị ong hoàng kim đốt tươi sống giết chết giống như Hỏa Điểu công tử, có kẻ bị bức tường thép kẹp thành bùn máu, ở bên trong Rừng thẫm mê vụ có bao nhiêu loại cơ quan thì có bao nhiêu loại kiểu chết, một ít kiểu chết vô cùng kỳ quặc, mới nghe lần đầu.

Số lượng thiên tài của Chu Tước tinh vực đi vào Thần chi thí luyện tràng, ước chừng một vạn năm ngàn người, nhưng chỉ sau một lát đã có ít nhất hơn một nửa bị chết, một số thiên tài tự nhận là có chiến lực rất mạnh cũng không ngoại lệ, bọn hắn một chọi một có lẽ có thể chiến thắng đại đa số thiên tài khác, thế nhưng khảo nghiệm ở bên trong rừng thẫm mê vụ này chính là năng lực sinh tồn.

Những người bị chết nhao nhao xuất hiện ở bên ngoài hoàng kim đại môn, thí luyện phù trên ngực bọn hắn đều bị phá toái.

"Đáng chết, Tán Thủ Vương ta cũng không cách nào thông qua cửa thí luyện thứ nhất."

"Quá khó khăn, căn bản phản ứng không kịp."

"Ta đoán chừng, ít nhất sẽ có hai phần ba số người bị loại, khó trách nghe người ta nói, có thể nhìn thấy Thần chi thí luyện tràng là được rồi, không nên hy vọng xa vời thông qua cửa thứ nhất."

Bên ngoài Hoàng kim đại môn, số người bị đẩy ra càng ngày càng nhiều, mọi người ủ rũ nghị luận.

Phần lớn mọi người đều nói, cửa thí luyện thứ nhất hoàn toàn chính xác có độ khó rất lớn, bọn hắn cho dù vận dụng hết toàn lực cũng sẽ bị đào thải, một số người còn lại cũng thần sắc hoảng loạn, cũng có khả năng bị đào thải. Nhưng những kẻ đã đạt tới đẳng cấp của Diệp Trần thì cửa thí luyện thứ nhất cũng chỉ có thể giúp bọn hắn hoạt động gân cốt thoáng một chút, xem như món ăn khai vị vậy.

Thân ảnh giống như ma quỷ, một mũi tên xuyên qua ảo ảnh Diệp Trần lưu lại, không cách nào mảy may làm bị thương hắn, hai mặt tường thép còn chưa kịp tới gần đã bị cắt ra một cái góc, xiềng xích bay tới bị đánh văng ra ngoài, cuốn lấy đại thiết cầu lay động như đồng hồ quả lắc, đại thiết cầu này được khóa sắt quấn quanh, sau khi quỹ tích bị cải biến liền bị sập xuống và đánh động một cơ quan khác, nó phóng xuất ra một người sắt hoàng kim, hắn hét lên âm thanh vang vọng, khuếch tán ra như gợn sóng, san bằng tất cả quanh mình.

Chén trà nhỏ thời gian đi qua, Diệp Trần đã đi ngang qua toàn bộ Rừng thẫm mê vụ, đi đến trước một con đường hàn băng, con đường hàn băng này rộng chừng 1000m, dài tít tắp.

Mà lập tức lúc Diệp Trần vừa đi ra, đồng thời cũng có bảy tám người chui ra, theo thứ tự là người trẻ tuổi hắc y, người trẻ tuổi thanh tú bất cần đời, một đao khách trên gương mặt có vết sẹo hình thập tự, nữ tử xinh đẹp thân cao chừng 2m trên đầu ghim đầy bím tóc, người trẻ tuổi mặt đầy râu ria, người trẻ tuổi tà mỹ, cùng với Kinh Hồng công tử.

Nháy mắt sau đó, lại có mười mấy đạo nhân ảnh chui ra, đại bộ phận đều là thiên tài bên trên Thiên Vương bảng, đương nhiên, cũng có một ít không

phải.

"Hả?"

Người trẻ tuổi hắc y cùng người trẻ tuổi thanh tú đánh giá Diệp Trần, tựa hồ không nghĩ tới tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy, trong nháy mắt xuyên qua Mê Vụ sâm lâm trước cả bọn hắn, tuy mặc dù bọn hắn đều không có toàn lực ứng phó.

Trước đường băng, có một tấm bảng gỗ, phía trên không có ghi quy tắc, chỉ viết “ban thưởng”, từ cái thứ nhất cho đến cái cuối cùng có ghi rõ, ban thưởng mười cái Thần tệ, cái thứ hai ban thưởng năm cái, cái thứ ba ban thưởng hai cái.

"Thần tệ là cái gì vậy?"

Người trẻ tuổi thanh tú nghi ngờ nói.

"Người cuối cùng thông qua Thần chi thí luyện tràng sẽ có tư cách tiến vào Thần chi nhạc viên, nghe nói, Thần tệ chính là tiền tệ tại Thần chi nhạc viên, dù sao là đồ tốt đấy." người trẻ tuổi hắc y đối với chính mình rất có lòng tin, hắn không cho rằng danh hào đệ nhất sẽ rơi vào tay người khác, cho nên cứ nói cho bọn hắn biết cũng không sao.

"Thần chi nhạc viên tiền tệ ah?, xem ra, đoạt càng nhiều càng tốt đây."

Người phụ nữ thân cao 2m liếm liếm bờ môi đỏ tươi.

Người trẻ tuổi hắc y nhẹ nhàng tươi cười, "Các ngươi tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, phàm là những thứ dính đến Thần tệ ban thưởng đều có độ khó rất cao, sẽ không đơn giản mà cho các ngươi đạt được Thần tệ như vậy đâu."

"Chỉ là một con đường băng thôi mà, có gì khó chứ."

Người chạy tới càng ngày càng nhiều, một ít thiên tài có thành tựu tại

tốc độ, trong nội tâm rất lơ đễnh.

Đã có đường băng nên tất nhiên bọn hắn muốn đi thẳng qua, tuy nhiên cần đợi tất cả mọi người đến đông đủ thì mới có thể bắt đầu, ước chừng một canh giờ qua đi, tất cả mọi người đều đã đến đông đủ rồi.

Một vạn năm ngàn người, sau khi xuyên qua Mê Vụ sâm lâm, rõ ràng chỉ có hơn bốn ngàn người, tỉ lệ đào thải vượt qua 70%.

"Diệp công tử."

Lam Tiên Nhi đi vào bên cạnh Diệp Trần.

"Con đường băng này không đơn giản như vậy, khả năng không phải là khảo nghiệm tốc độ đấy."

Tốc độ cũng không phải yếu tố cơ bản dùng để đánh giá một thiên tài, mặc dù tốc độ chậm cũng không được.

Sau khi tất cả mọi người đến đông đủ, màn sáng ngăn tại phía trước đường băng chợt tản ra.

CHÍU...U...U!!

Cơ hồ là trong nháy mắt đã có hơn mười đạo nhân ảnh xông ra ngoài.

"Đáng chết, có trọng lực."

"Không thể vận dụng chân nguyên, điều này sao có thể chứ."

Những người lao ra, hơn phân nửa là “người ngã ngựa đổ”, ngã nhào trên đất, chật vật vô cùng, một gã thiên tài xông ra nhanh nhất, rõ ràng cho thấy hắn có tốc độ nhanh nhưng các phương diện khác đều yếu nhược, cái cằm hắn dán tại trên mặt băng mà trượt đi mấy ngàn thước, huyết nhục be bét mơ hồ, trông vô cùng thê thảm.

"Một đám ngu xuẩn."

Người trẻ tuổi hắc y tiêu sái chậm chạm bước lên trên đường băng mà hai nhắm mắt lại.

"Không thể vận dụng chân nguyên cùng bất luận thứ năng lượng gì, trọng lực bằng một phần hai mươi của Chân Thần Tinh, quả nhiên sẽ không đơn giản như vậy." Mở hai mắt ra, người trẻ tuổi hắc y mở chân bước ra, nhanh chóng chạy đi.

"Tiếp cận hai mươi vạn lần trọng lực Địa Cầu, lần này đối với phần lớn người đến đây, chỉ sợ thật sự là cực hạn khảo nghiệm rồi." Diệp Trần nhìn con đường băng vô tận mà lắc đầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1290: Năm Tên Biến Thái

Hơn bốn nghìn người, toàn bộ chạy trước bên trên đường băng.

Giống như là chạy việt dã vậy, vừa lên đến, tất cả mọi người không nói lời nào mà nhanh chóng chạy đi, đều là thiên tài trong các thiên tài, bọn hắn dưới tình huống không biết rõ quy tắc nên có lẽ sẽ nhất thời xúc động, nhưng sau khi hiểu rõ quy tắc thì muốn cho bọn hắn xúc động cũng khó khăn, hơn nữa quan trọng nhất là mỗi người đều có tinh thần quyết thắng, một ít thiên tài tự hiểu về thực lực của mình, nhận thấy thực lực bản thân so ra kém hơn những người khác, cần phải luận đến thể lực, tất nhiên bọn hắn cũng sẽ không chịu thua.

"Hừ, Thiên Vương bảng thì sao chứ, cái đường băng này còn không biết dài bao nhiêu nhưng ta cũng không tin thể lực các ngươi lại cao hơn chúng ta một đẳng cấp đấy."

"Ha ha, ta là Luyện Thể Vương giả nên tất nhiên thể lực là của ta rất mạnh ah."

"Vậy sao? Chẳng lẽ ngươi không biết, tại phương diện chạy đường dài cùng thượng diện thể lực, Yêu thú nhất tộc chúng ta là đỉnh tiêm sao."

Một gã trẻ tuổi hóa thân thành một đầu yêu khuyển lớn đến bảy tám mét, cơ bắp cường kiện, thân thể hình giọt nước khiến cho hắn có thể chạy với tốc độ cao, đầy uy lực.

Một canh giờ đi qua.

Ba canh giờ đi qua.

Trong hoàn cảnh dưới tác động cực lớn của trọng lực nhưng lại không

cách nào vận dụng chân nguyên, mọi người chạy suốt sáu canh giờ, đương nhiên, chút thời gian này còn không đến mức để cho mọi người mệt mỏi, thể lực của Sinh Tử Cảnh Vương giả có thể dùng từ “biến thái” để hình dung. Ngay từ khi tiến vào tu vi Tinh Cực Cảnh, bất kể là nhân loại hay yêu thú thì tánh mạng đều có được sự tiến hóa, ví dụ như, trước khi đạt đến Tinh Cực Cảnh, tuổi thọ nhân loại cũng tựu cao hơn so với người bình thường một ít, đại khái vẫn còn thuộc về tiêu chuẩn của người bình thường, khi đã đến Tinh Cực Cảnh, tắc thì có thể sống đến hai trăm năm, đến Linh Hải Cảnh, có thể sống năm trăm năm, còn khi đến Sinh Tử Cảnh thì đạt đến mười vạn năm.

Sau ba lượt tiến hóa, lần sau so với lần trước khoa trương hơn không ít, nhất là lần tiến hóa thứ ba, đã không phải là tiến hóa bình thường nửa rồi, mà là bổn nguyên tiến hóa, tựu như là sự khác nhau cực lớn giữa sinh vật đơn bào và nhân loại vậy.

"Ngươi cần phải tự cố gắng hơn, ta muốn gia tốc rồi."

Diệp Trần cùng Lam Tiên Nhi đang ở vào toàn bộ đội ngũ ở giữa, phía trước đại khái có 2000 người, đằng sau đại khái cũng có 2000 người, vị trí này là thập phần bất lợi đấy. Dưới sự cảm ứng của Linh Hồn Lực sẽ thấy được, một đám người ở phía trước nhất đã chạy đến ngoài mấy vạn dặm, nếu muốn tranh thủ đạt đến một trong ba vị trí đầu thì tuyệt đối không thể để cho bị bỏ trước quá xa được, đến lúc đó, liền thời gian đuổi theo cũng đều không có.

"Ân!"

Lam Tiên Nhi gật gật đầu.

Vèo!

Bàn chân phát lực, Diệp Trần cả người lao đi như ảo ảnh, mỗi lần lướt đi, trong nháy mắt đã vượt qua hơn mười người, lại để cho bọn hắn cảm thấy khủng bố chính là, Diệp Trần chạy bộ nhưng một tiếng động phát ra cũng không có, nhẹ nhàng im ắng hệt như bước chân của loài mèo vậy.

"Đây là cái loại tốc độ gì vậy?"

Những người bị siêu việt, qua một hồi lâu mới kịp phản ứng.

Chừng nửa canh giờ qua đi, Diệp Trần đã đi tới nhóm phía trước nhất, tại phía trước hắn chỉ còn lại có ba bốn mươi người, bất quá tốc độ Diệp Trần chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn thoáng gia tốc .

"Thằng này là thần thánh phương nào vậy chứ?"

"Ta không quản hắn là thần thánh khỉ gió gì, có can đảm thì cứ siêu việt chúng ta, ta tựu lại để cho hắn lui về kế cuối a!"

Có thể chạy lên trước tiên thì thực lực sao lại há có thể đơn giản chứ. Tối thiểu cũng phải là bà danh trước 100 của Chu Tước Tinh vực đấy. Một gã Mãnh Hổ yêu thú đang chạy song song cùng Diệp Trần, chợt vung tay đánh tới với thanh thế kinh người.

Lạch cạch.

Đôi mắt Diệp Trần nhìn mà như không nhìn, cánh tay tùy ý vung lên liền làm cho toàn bộ xương cốt của gã Mãnh Hổ này vỡ nát, cả người hắn văng đi ra ngoài rồi triệt để biến mất khỏi đường băng, đã mất đi tư cách thí luyện.

Hảaaaa!

Mấy kẻ vừa mới chuẩn bị động thủ đã phải hít một hơi lãnh khí, kẻ vừa ra tay chính là Thiết Hổ Vương một thiên tài của Yêu tộc, có bài danh thứ 99 trên Thiên Vương bảng, chưa nói đến thực lực, chỉ riêng cường độ thân thể thì số người vượt qua hắn cũng không có mấy, vậy mà hắn rõ ràng gánh không được một kích thuận tay của Diệp Trần, cái lực đạo này đã khủng bố đến bực nào rồi chứ.

"Tốt nhất các ngươi đừng làm chuyện ngu xuẩn, bằng không, ta để cho toàn bộ các ngươi bị đào thải hết."

Thanh âm Diệp Trần mang theo một tia lạnh như băng.

Sau mấy lần hô hấp, Diệp Trần đã đem bọn hắn bỏ xa xa ở phía sau.

"Thằng này là một quái vật không thể trêu chọc đến, Thiết Hổ Vương đúng là không may rồi."

"Không hiểu nổi, vì cái gì mà ngay từ đầu hắn không giữ lấy vị trí đầu tiên chứ, bằng không Thiết Hổ Vương cũng sẽ không dại dột đi trêu chọc hắn."

"Cách nghĩ của bọn quái vật không quá đồng dạng cùng chúng ta, ai biết được hắn đang nghĩ gì chứ?"

...

Dần dần , tại phía trước Diệp Trần chỉ còn lại đúng năm người, bọn họ chính là người trẻ tuổi hắc y, đao khách trên gương mặt có vết sẹo hình thập tự, nữ tử cao gầy thân cao 2m, một con Hắc Báo có hai cánh mọc lên sau lưng, cùng với người trẻ tuổi mặt đầy râu và tay khiêng Cự Phủ.

Năm người này, cũng không phải nói thực lực của bọn hắn là mạnh nhất trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có thể nói là, tốc độ, năng lực chạy đường trường lâu dài cùng với thể lực của bọn hắn siêu việt hơn thường nhân rất nhiều. Trong số những kẻ mà Diệp Trần đã vượt qua, đặc biệt có vài nhân vật thập phần nguy hiểm, ví dụ như người trẻ tuổi có tướng mạo thanh tú và người trẻ tuổi có khí chất tà dị kia.

"Ha ha, có thành viên mới gia nhập đấy."

Xà mỹ nữ Mỹ Đỗ Toa nhìn qua, nói.

"Rất lợi hại, cũng không biết hắn có thể kiên trì tới khi nào ah." người trẻ tuổi mặt đầy râu lởm chởm thản nhiên nói.

Dưới tình huống không biết con đường băng này dài bao nhiêu, do vậy

không có ai dám đem tốc độ của mình tăng lên tới cực hạn, tất cả mọi người chỉ biết đem tốc độ của mình bảo trì tại mức gần với cực hạn, ví dụ như ba thành, bốn thành, hoặc là năm thành, cao lắm là vượt qua năm thành một chút mà thôi, dù sao tốc độ càng nhanh thì tốc độ tiêu hao thể lực sẽ gia tăng gấp bội, đây cũng không phải hành động khôn ngoan.

"Ta cá là hắn có thể kiên trì chừng hai ngày thôi đấy." Trong năm người, người trẻ tuổi hắc y tỏ vẻ khinh thường nói. Còn gã đao khách thì thập phần lạnh lùng, tên Hắc Báo sau lưng có mọc hai cánh cũng đồng dạng không thích nói chuyện, cho nên lời nói vừa rồi chỉ để trả lời cho Mỹ Đỗ Toa cùng người trẻ tuổi mặt đầy râu kia.

Người trẻ tuổi đầy râu này, tại Thiên Vương bảng có bài danh thứ bốn mươi hai, được người đời xưng tụng là Cự Phủ Kiều Nhị Lang.

Hai ngày sau.

"Ta thắng rồi."

Mỹ Đỗ Toa hì hì cười cười.

"Ta không có cùng ngươi đánh bạc ah." Kiều Nhị Lang trợn trắng mắt.

Một tuần lễ sau.

"Chạy không nổi nữa rồi, cái đường băng chết tiệt này đến tột cùng là dài bao nhiêu chứ?"

"Ai biết được, dù sao thì trong mười ngày này, ta đã nhìn thấy có hơn ba mươi người bị đào thải rồi ah, thực sự là bi kịch."

Trong hoàn cảnh ác liệt như thế, mọi người có thể theo được một ngày hay hai ngày, nhưng là mười ngày trở đi thì đã có rất nhiều người thể lực bị hao hết mà mất đi tư cách thí luyện.

Sau hai mươi ngày tiếp theo, con đường vẫn chưa có điểm dừng, tính ra

mọi người đã chạy suốt một tháng.

"Được rồi, ta không chạy nữa, ta mệt sống mệt chết rồi đây."

Cự li chạy dài suốt một tháng, số lượng người ứng thí, đến chín thành đã ngã xuống, còn những người vẫn còn khả năng chạy tiếp thì số lượng không đến 300 người, Thần Chi Thí Luyện Tràng quá mức khủng bố, vượt xa tưởng tượng của bọn hắn rồi, dù là Diệp Trần cũng không ngờ tới, cái đường băng này lại dài như vậy, quả thực không có điểm dừng cuối cùng.

"Không kiên trì nổi nữa rồi."

Lam Tiên Nhi toàn thân bị mồ hôi thấm ướt, ánh mắt bắt đầu sinh ra mơ hồ.

Nàng không cho là mình có thể chạy hoàn tất cả con đường băng này, nhưng chưa đến cực hạn cuối cùng, nàng tuyệt đối không cho phép mình ngã xuống.

"Cho tới bây giờ, đã không còn là khảo nghiệm năng lực chạy đường trường lâu dài và thể lực nữa rồi, mà xa hơn nữa chính là ý chí đấy." Quay đầu, mi tâm dọc mắt mở ra, Diệp Trần thấy được Lam Tiên Nhi.

"Thằng này là quái vật thật sao?"

Mỹ Đỗ Toa hiện tại đã mệt muốn chết, nhưng nhìn thấy Diệp Trần không một tia mệt nhọc, lúc này nàng đã triệt để nể phục hắn rồi.

Lại thêm hai ngày qua đi, đây là ngày thứ ba mươi ba rồi.

Lam Tiên Nhi đã bắt đầu giống như người mộng du đi đường vậy, ánh mắt đã mất đi tiêu cự, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, nàng đã đã mất đi ý thức, thứ giúp nàng chèo chống đến bây giờ chính là ý chí bất bại.

Trên đường băng, có một người đang nhanh chóng đuổi theo những người ở phía trước, hắn chính là người trẻ tuổi vô tư bất cần đời, trong ánh

mắt hắn lại thoáng tràn ngập ý chí chiến đấu.

"Ôi!!!, Mỹ Đỗ Toa, ta đã đuổi theo kịp ngươi rồi. Như thế nào lại bị bỏ xa như vậy chứ."

Mỹ Đỗ Toa quay đầu nhìn lại, cười khổ nói: "Nhà ngươi cuối cùng cũng có chút ý chí chiến đấu rồi ah."

Người trẻ tuổi thanh tú này trên Thiên Vương bảng có bài danh thứ 12, được người đời xưng tụng là Quỷ Tài Lục Văn Tú, tài năng thiên phú của hắn được mọi người công nhận chính là ý chí chiến đấu, nếu so về ý chí thì bài danh thứ 10 tựa hồ với hắn mà nói rất dễ dàng.

"Không có biện pháp như vậy ah, ta là người mà trời sinh đều không có lấy một chút ý chí chiến đấu nào. Bất quá đường băng có chiều dài vượt quá tưởng tượng này, thật ra lại khiến ta sinh ra hứng thú đấy." Lục Văn Tú nhếch miệng cười cười.

"Bốn người phía trước cũng không phải dễ siêu việt đâu, chúc ngươi một đường Thuận Phong a!"

Mỹ Đỗ Toa phất phất tay, nàng hiện tại đến nói chuyện cũng không còn khí lực, đem đối phương đuổi đi mới được xem là chính sự rồi.

"Ta đi trước một bước đây."

Ảo ảnh chớp lên liên tục, tốc độ Lục Văn Tú tăng vọt.

"Thật là một tên quái vật trong các quái vật." Mỹ Đỗ Toa trong nội tâm thầm nghĩ.

Đến giữa trưa, Lục Văn Tú rốt cục cũng đuổi theo kịp bốn người phía trước.

"Quỷ Tài, ngươi rốt cục cũng đuổi theo tới đây." Kiều Nhị Lang chào hỏi.

"Để ngươi đợi lâu rồi."

Lục Văn Tú mặt không đỏ, hơi thở không gấp, nói.

"Thằng này có thể đuổi theo tới đây sao?"

Lục Văn Tú đến đã khiến cho đao khách cùng Hắc Báo chú ý, Quỷ Tài Lục Văn Tú, cái tên này đại danh đỉnh đỉnh, ngay cả tại Tam đại tinh vực khác cũng đều nổi danh lừng lẫy, từng có nhiều vị Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên cường giả tán thưởng, xưng tụng. Thiên phú của hắn là một trong những kẻ mạnh nhất tại Tứ đại tinh vực, có thể cùng hắn sánh vai không cao hơn ba người.

Diệp Trần đã có chú ý ở Lục Văn Tú, thể lực người này cũng không thể mạnh hơn so với những người khác, chẳng qua đối phương tại lực lượng vận dụng đã đạt đến một cảnh giới cực kì khủng bố, mặc kệ là tăng tốc độ nhanh như thế nào, hắn cũng đều vận dụng rất ít sức lực để thực hiện.

Ở bên trong Thần Chi Thí Luyện Tràng cũng có mặt trời, ánh mặt trời chói mắt chiếu xạ tại trên người mọi người, chợt, một đám kim sắc quang mang lóe lên ở đằng xa.

"Cuối cùng cũng đã đến rồi, đó chính là Khải Hoàn Môn đấy."

Kiều Nhị Lang mở miệng nói.

Ở cuối đường băng, mọi người thấy được một cái Hoàng Kim Khải Hoàn Môn cực lớn, cái cánh cổng này không biết có cách nơi này xa lắm không nhưng từ đây lại có thể nhìn thấy rõ ràng, có thể thấy được nó to lớn đến bực nào.

"Ta phải gia tốc rồi, hẹn gặp lại các vị."

Hắc Báo sau lưng có hai cánh liên tục tăng tốcs, trong nháy mắt đã tăng lên gấp mấy lần, đem bốn người còn lại bỏ xa mấy trăm dặm.

Bất quá sau một khắc, bốn người kia lại đuổi theo.

"Buồn cười, danh hào đệ nhất của ta không phải ai cũng có thể vượt qua ah."

Người trẻ tuổi hắc y cười lạnh, tốc độ liên tục được kéo lên.

"Cái này thì chưa hẳn ah."

Đao khách đuổi sát theo sau.

"Thể lực Kiều Nhị Lang ta vẫn còn bảo lưu hơn ba thành đấy." Kiều Nhị Lang tại Thiên Vương bảng có bài danh thứ 42, nhưng nếu được sắp xếp theo phương diện thể lực thì ít nhất hắn có thể xếp vào trong 10 thứ hạng cao nhất.

"Hiện tại cũng không phải là so về thể lực, mà là sức bật đấy."

Mái tóc Lục Văn Tú hướng về phía sau thẳng tắp thổi, đôi mắt đang híp lại của hắn đã có chút mở ra, hiện lên hàn quang lạnh như băng, bộ mặt thật của hắn vào lúc đó đã thoáng lộ ra một tí.

"Thật đúng là có điểm khó chơi, như vậy ta sẽ thoáng cái đem các ngươi triệt để bỏ qua a!"

Người trẻ tuổi hắc y mãnh liệt hít một hơi, thân thể hắn nghiêng về phía trước, cả người phảng phất như một tia chớp màu đen, tốc độ bạo tăng đã tạo ra một tiếng nổ xé toạc không gian vang lên, hắn xông lên phía trước với một sức bật cường đại, đem mặt đất dưới chân hắn đạp nát.

"Đáng giận."

Đôi cánh sau lưng Hắc Báo mặc dù được sải ra hết cỡ, nhưng như cũ vẫn bị người trẻ tuổi hắc y càng lúc càng bỏ xa.

"Đám người này đến tột cùng đã biến thái đến mức nào rồi hả?"

Ở phía sau mấy mươi vạn dặm, Mỹ Đỗ Toa dùng Linh Hồn Lực cảm ứng được năm người phía trước, ngoại trừ bên ngoài nghẹn họng nhìn trân trối, nàng đã không có cách nào để hình dung về năm người này nữa rồi.

Người trẻ tuổi hắc y hệt như một kỵ mã tuyệt luân, khoảng cách bốn người phía sau hắn càng lúc càng xa thêm.

"Đệ nhất danh hào sẽ được mười cái Thần tệ, ta không thể buông tha ah."

Nghĩ đến mười cái Thần tệ này, ánh mắt Diệp Trần hiện lên từng sợi hàn quang nhìn soi mói tại ba người kia, sau đó, tốc độ Diệp Trần tăng vọt đến cực hạn, bởi vì tốc độ quá nhanh nên tàn ảnh vẫn còn lưu lại tại bên người bọn hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1291: Ai Là Đệ Nhất

"Không phải vậy chứ, đến mức độ này rồi mà hắn vẫn còn có thể gia tốc nữa sao?"

Người trẻ tuổi hắc y đồng tử co rụt lại khi thấy Diệp Trần tăng tốc, trước đó, bọn hắn đã liên tục tăng thêm hai lần tốc độ.

"Thật sự là một nhân vật ghê gớm, trình độ lực lượng khống chế, tốc độ, sức bật, thể lực…đều thuộc trạng thái đỉnh tiêm nhất, đối với các phương diện khác, cũng không biết hắn có bao nhiêu chênh lệch đây."

Diệp Trần trong nháy mắt bạo phát ra tốc độ làm kinh trụ bọn người Lục Văn Tú cùng Kiều Nhị Lang.

"Bài danh thứ ba, tốt xấu gì cũng có được hai cái Thần tệ, nhất định ta phải lấy cho được."

Thân thể Hắc Báo nhanh chóng nhúc nhích, cuối cùng biến thành một gã người Báo, tại sau lưng của hắn, một đôi cánh chim màu đen không ngừng vỗ mạnh với tần suất kinh người, bởi vì bên trên con đường băng này tồn tại trọng lực cực lớn nên tốc độ chạy sẽ vượt qua cả tốc độ phi hành, cho nên cái đôi cánh chim này cũng không giúp cho hắn có thể bay được, thế nhưng nó lại có thể phụ trợ tốc độ cho hắn, vừa vỗ cánh vừa chạy đi, mỗi một bước bước ra đều tương đương với mười bước của người khác.

"Bài danh còn lại, hai người chúng ta tranh a!"

Cơ xương phía dưới đầu gối Lục Văn Tú chợt vặn vẹo thành một mảnh dài hẹp có độ co dãn như lò xo “vèo, vèo, vèo,” chợt lúc này, tốc độ Lục Văn Tú bạo tăng lên rất nhanh, lưu lại ở chỗ hắn vừa đứng một cỗ tàn ảnh hết sức chân thực.

"Được rồi, Kiều Nhị Lang ta mặc dù có thể lực nhưng tốc độ lại kém bọn ngươi không ít ah."

Kiều Nhị Lang buông tha cho việc tranh đoạt hạng 3.

"Không đến một khắc cuối cùng thì cũng không ai biết được kết quả sẽ là gì đâu?"

Đao khách không có chút nhụt chí nào, thỉnh thoảng bộc phát tốc độ thoáng một chút, tuy nhiên rất nhanh lại trở nên chậm hơn những người khác.

"Bách Lý Hồn, có đôi khi ngươi cũng nên thư giãn một tí, thời khắc bảo trì ý chí chiến đấu đỉnh phong nhất đôi khi cũng phải trả một cái giá rất lớn, nói không chừng còn bị trượt xa đấy." Kiều Nhị Lang khuyên bảo nói.

Bách Lý Hồn có bài danh thứ mười trên Thiên Vương bảng, được người đời xưng tụng là Trảm Phách Đao.

"Ta sợ nếu buông lỏng xuống, tựu sẽ không thể thi triển ra Trảm Phách Đao hiệu quả được."

Đao khách Bách Lý Hồn nhàn nhạt nói một câu.

Kiều Nhị Lang thở dài một hơi, dùng gã Lãnh Phi Phàm biến thái kia làm mục tiêu phấn đấu cũng thật là vất vả, ai mà không biết hắn có tiềm chất cường đại Vấn Đỉnh đỉnh phong chứ, trên lý luận mà nói, Quỷ Tài Lục Văn Tú có tiềm chất không thua kém gì Lãnh Phi Phàm, thế nhưng mà hai người bọn hắn lại khác nhau một trời một vực, bởi vì Lãnh Phi Phàm có tâm tiến thủ cường đại, còn Lục Văn Tú lại có ý chí chiến đấu và đối với sự tình mà hắn cảm thấy hứng thú thì mới lao vào, những thứ khác đều là chần chừ, lưỡng lự.

"Ta là một Luyện Thể Vương giả, đẳng cấp lực lượng khống chế đã đạt đến Tứ Trọng Kình, vì sao lại không vượt quá hắn được chứ?"

Người trẻ tuổi hắc y ánh mắt lạnh như băng quét về phía Diệp Trần.

"Thật đúng là một tên đáng sợ."

Diệp Trần đã đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, nhưng thỉnh thoảng vẫn bị đối phương vượt qua.

Khoảng cách tới đích càng ngày càng gần, sáu người phía trước phân thành ba phe cánh, phe cánh đầu tiên là Diệp Trần cùng người trẻ tuổi hắc y, hai người hệt như hai con thần mã, đã đem trận doanh thứ hai bỏ xa mười mấy vạn dặm, trận doanh thứ hai là Lục Văn Tú cùng Báo Nhân, hai người bọn hắn cũng đem trận doanh thứ ba bỏ rơi ở phía sau năm sáu vạn dặm, còn trận doanh thứ ba chính là Kiều Nhị Lang cùng Bách Lý Hồn, trên cơ bản, bài danh thứ 3 đã cùng bọn hắn không còn quan hệ gì nữa, bất quá đây không phải do tốc độ bọn hắn không nhanh, mà là vì sức bật không được tốt, bọn hắn đã đem Mỹ Đỗ Toa bỏ rơi đằng sau trọn vẹn trên trăm vạn dặm xa, đem những người ở phía sau Mỹ Đỗ Toa bỏ rơi trên ngàn vạn dặm xa.

“Khoảng cách tới đích ước chừng chỉ còn có một trăm vạn dặm”

Nếu là ở dưới tình huống không có trọng lực cùng với khả năng khôi phục chân nguyên, một trăm vạn dặm đối với mọi người mà nói bất quá chỉ là mấy lần thời gian hô hấp, nhưng là ở chỗ này, bọn hắn phải trải qua một thời gian dài gấp trăm ngàn lần.

Tiếng hít thở trầm trọng theo từ trong miệng mũi Diệp Trần cùng người trẻ tuổi hắc y truyền ra, đến lúc này hai người bọn hắn đã không tiếc tiêu hao hết mọi thể lực mà liều mạng tăng tốc.

Mặc dù vẫn không ngừng tăng tốc lên cực hạn, nhưng suy cho cùng, khả năng đề thăng tốc độ của bọn hắn lại thập phần nhỏ bé, tựu như là người bình thường đang chạy vậy, bất kể là dốc sức liều mạng như thế nào cũng chỉ có thể tăng tốc độ lên một chút mà thôi, không có khả năng thoáng cái tăng lên gấp đôi, tốc độ hai người bọn hắn bây giờ tuy đã siêu việt hơn người bình thường vô số lần, nhưng đối với bọn hắn bây giờ, tựu chỉ tương đương

với người bình thường đang chạy mà thôi.

Nhưng như vậy cũng đã đầy đủ, dù là nhanh hơn đối phương 1% mét cũng đã là thắng lợi rồi.

"Nếu ngươi không muốn bị uổng phí khí lực thì nên bảo trì tốc độ đỉnh phong, mỗi một lần hô hấp đều tiêu hao thể lực gấp mấy chục lần trước kia, thậm chí hơn trăm lần, trạng thái tiết kiệm thể lực nhất cũng sẽ bị giải trừ, mà ta thì không như vậy, thời gian dài bảo trì tốc độ đỉnh phong với ta mà nói là chuyện thường ngày xảy ra."

Người trẻ tuổi hắc y đạm mạc nói.

"Hoàn toàn chính xác, ngươi là Luyện Thể Vương giả nên ở phương diện này ngươi chiếm ưu thế hơn ta, bất quá ta lại không cho rằng chỉ mấy mươi vạn dặm cuối cùng này, ta lại không thể kiên trì theo được ah."

Lúc này, khoảng cách tới đích chỉ còn lại có 50 đến 60 vạn dặm mà thôi.

"Vậy sao? Xem ra ngươi đối với chính mình rất có lòng tin, không biết dưới tình huống bị công kích thì thể lực ngươi sẽ còn lại bao nhiêu."

"Ta khuyên ngươi không nên làm như vậy, hơn nữa, cho dù ngươi có làm thì cũng không có chút ý nghĩa nào đâu."

Diệp Trần ánh mắt lạnh như băng.

"Ta đây ngược lại muốn thử một chút, xem lực lượng của ngươi ở nơi nào."

Người trẻ tuổi hắc y dưới tình huống bảo trì tốc độ siêu cao, nhanh chóng tiến tới gần phía Diệp Trần, tay trái hắn tung ra một chưởng oanh hướng thủ cấp Diệp Trần, bằng mắt thường cũng có thể thấy được bốn đạo gợn sóng điệp gia cùng một chỗ tóe phát ra.

Tứ Trọng Kình.

"Ngươi bây giờ tựu sẽ biết ngay thôi."

Năm ngón tay phải mở ra, Diệp Trần tung ra một chưởng nghênh đón lấy.

Ầm ầm!

Rõ ràng không có bất kỳ chân nguyên cùng khí lực gia trì nào, nhưng hai người giao thủ vẫn như là sơn băng địa liệt, cuồng bạo khí lưu dùng hai người làm trung tâm, xoay tròn bắn ra tứ phía.

"Tứ Trọng Kình!"

Hai người bị lực đạo nổ tung đánh bay đi ra ngoài, rơi vào biên giới đường băng, trong nháy mắt rơi xuống đất, thân thể hai người có chút hạ thấp làm lực đạo tan mất, chợt cả hai tiếp tục nhanh chóng chạy đi với tốc độ siêu cao, thời gian dừng lại không cao hơn một lần hô hấp, năm ngón tay trái khẽ co quắp, người trẻ tuổi hắc y gằn lên từng chữ.

Một chưởng kia của Diệp Trần rõ ràng cũng ẩn chứa Tứ Trọng Kình, đương nhiên, sự tình xa xa lại không đơn giản như vậy, nếu như chỉ là Tứ Trọng Kình đơn thuần thì không có người nào có thể chiến thắng Luyện Thể Vương giả, nhưng là một chưởng kia của đối phương cũng không phải là một chưởng lực xưng hùng bình thường, mà là mượn nhờ lực lượng của các ngón tay, mỗi một ngón tay đều ẩn chứa Tứ Trọng Kình, năm ngón tay tựu là năm cỗ Tứ Trọng Kình, cứ như vậy, năm cỗ Tứ Trọng Kình hội tụ cùng một chỗ, từ đó sinh ra lực lượng có thể xé rách hết thảy vạn vật.

"Không hổ danh là Luyện Thể Vương giả."

Diệp Trần tay phải thoáng run lên, khí huyết nơi cánh tay như chảy ngược dòng.

“YAA.A.A.., hai người hắn giao thủ rồi.”

Lục Văn Tú lông mi nhảy dựng lên.

"Rõ ràng có thể cùng Hắc Diệt Vương đánh cân sức ngang tài, một chưởng kia không biết ẩn chứa bao nhiêu lực lượng a!" Báo Nhân hoảng sợ nói.

Lục Văn Tú nói: "Xem ra, hắn cũng đã đạt tới Tứ Trọng Kình cảnh giới rồi, hơn nữa cũng không phải Tứ Trọng Kình bình thường đâu, Hắc Diệt Vương xem ra đã gặp phải đối thủ rồi."

Hắc Diệt Vương có tên thật là Chu Kiên, là Luyện Thể Vương giả có bài danh thứ ba trên Thiên Vương bảng, y còn là một trong số ít những cường nhân trên Thiên Vương bảng đã tham gia Thần Chi Thí Luyện Tràng hai lần.

"Nha Đột Bạo Liệt Quyền!"

Hắc Diệt Vương Chu Kiên lần nữa công kích qua, lần này không đơn thuần là Tứ Trọng Kình nữa, mà là dùng Tứ Trọng Kình làm cơ sở cho quyền pháp siêu cường, tựu đồng dạng như lúc trước Diệp Trần đã thi triển Ngũ Hành chưởng kiếm vậy.

BOANG...!

Diệp Trần rút Đồ Ma kiếm ra, hắn là một kiếm khách, nên kiếm pháp mới thực sự là điểm cường hạng của hắn.

Hai người chiến đấu càng lúc kịch liệt, thế cho nên tốc độ càng ngày càng chậm đi, vì thế đã bị Lục Văn Tú cùng Báo Nhân dần dần đuổi theo.

"Hắc hắc, hai người bọn hắn đánh nhau càng lợi hại càng tốt, còn chúng ta thì cứ ‘ngư ông thủ lợi’ thôi." Báo Nhân cười toét miệng, Báo Tộc bọn hắn có khả năng trong nháy mắt phát ra sức bật có thể nói là độc bộ thiên hạ, nhưng cũng rất dễ dàng mệt mỏi, dùng năng lực của hắn thì chỉ có thể duy trì tốc độ đỉnh tiêm trong 30 lần hô hấp, nếu như khoảng cách tới đích chỉ còn lại chừng 30 lần hô hấp và hắn không bị hai người phía trước bỏ rơi quá xa, như vậy hắn có bảy thành nắm chắc chiến thắng, có thể siêu việt hai người phía trước mà đoạt lấy đệ nhất danh hào.

"Đừng có mà vọng tưởng, ngươi nghĩ bọn hắn không có não chắc?"

Lục Văn Tú lắc đầu.

"Cái này có thể không nhất định, hạng nhất thì chỉ có một, mà tốc độ bọn hắn lại tương đương nhau, vấn đề ai đạt được đệ nhất cũng sắp rõ ràng rồi, Hắc Diệt Vương rất quan tâm đến đệ nhất danh hào, ở tình thế bắt buộc, hắn sẽ không cho phép chính mình thất bại, tất nhiên hắn sẽ tiếp tục chọn cách tiêu hao thể lực của đối phương, mà ta chỉ cần bảo trì khoảng cách hiện tại thì có thể làm cho bọn hắn buông lỏng cảnh giác, trừ phi ngươi nhắc nhở bọn hắn." Báo Nhân nhìn về phía Lục Văn Tú.

"Yên tâm, trận đấu đã hình thành, việc làm thay đổi nó không phải là sở thích của ta, đương nhiên ngươi vẫn có thể thử xem, nhưng ngươi cũng không nên cho rằng Lục Văn Tú ta đã bỏ cuộc ah."

"Thế nhưng, như vậy cũng là tốt nhất rồi, có thể đoạt được danh hào thứ nhất từ trên tay Hắc Diệt Vương Chu Kiên, như vậy tài năng Quỷ Tài Lục Văn Tú ta mới có ý nghĩa chứ."

Bang bang bang bang!

Hai người phía trước chiến đấu đã tiến vào gay cấn, quyền pháp của Hắc Diệt Vương Chu Kiên bá đạo tuyệt luân, có thể nói là vô địch, còn kiếm pháp của Diệp Trần lại vô cùng sắc bén, có thể trảm đứt phá hết thảy, cho dù là quyền pháp của Chu Kiên cũng đừng mong ở trước mặt hắn chiếm cứ tiện nghi.

"Thu Thủy!"

Ánh trăng như bị nghiền nát, lại để cho người ta như rơi vào trong mộng ảo, xoẹt một tiếng, trên gương mặt Chu Kiên tóe ra một tia máu, nếu không phải vào thời khắc mấu chốt, hắn nghiêng đầu lệch thoáng qua chút thì một kiếm này đã đem thủ cấp của hắn gọt thành hai nửa, mất đi khí lực, phòng ngự thân thể của hắn tựu cũng chỉ cao hơn gấp 10 lần so với Sinh Tử Cảnh

Vương giả cùng cảnh giới, nên không có khả năng ngăn trở một kiếm này của Diệp Trần.

Bá!

Chu Kiên kéo dãn khoảng cách ra, đôi mắt lạnh như băng, như đao.

Dựa vào thể lực cùng phòng ngự thân thể mà nói, Luyện Thể Vương xác thực rất chiếm ưu thế, nhưng chính vì chiêu thức của Luyện Thể Vương giả thường trực lai trực vãng nên biến hóa sẽ không quá nhiều. Đối với bọn hắn mà nói, chỉ cần tốc độ rất nhanh, lực lượng khá lớn như vậy là đủ rồi, không cần phải đặt tâm tư vào bên trên việc biến hóa chiêu thức, như vậy ngược lại sẽ lại để cho bọn hắn đi đến thiên đạo luyện thể, nhưng là về sau lại mất đi khí lực, tốc độ cùng lực lượng của bọn hắn không hề có tính áp đảo.

Đương nhiên, đó cũng không phải là nói sau khi mất đi khí lực thì Luyện Thể Vương giả sẽ ở vào thế yếu, trái lại, như cũ bọn hắn vẫn có thể chiếm cứ ưu thế, đáng tiếc đối thủ của Chu Kiên là Diệp Trần, trải qua luân phiên giao thủ, Diệp Trần rất nhanh đã xem thấu góc chết của Chu Kiên.

"Thằng này không đơn giản, tuyệt đối không đơn giản."

Ánh mắt Chu Kiên đã thực sự ngưng trọng, hắn mặc dù rất có tự tin đối với tốc độ cùng thể lực của mình, nhưng nếu bị người mạnh nhất đã bại thì hắn cũng sẽ không bị mất đi niềm tin tưởng đó, bởi vì bọn hắn đều là những thiên tài, nên vẫn là dựa vào sức chiến đấu để khẳng định mình. Nhưng vừa rồi, đối phương rõ ràng đã nhìn thấu đến góc chết mà chính bản thân mình cũng không chú ý tới, loại nhãn lực này, không phải người bình thường có thể có được đấy.

Kế tiếp, Chu Kiên buông tha cho việc công kích Diệp Trần, dưới tình huống không cách nào vận dụng khí lực, hắn hoàn toàn không có phần thắng.

Diệp Trần cũng mừng rỡ khi thấy thế, thể lực của hắn hoàn toàn chính

xác không còn thừa bao nhiêu, gã Báo Nhân ở phía sau kia tuy che dấu ý định vô cùng tốt, nhưng Diệp Trần cảm nhận được khí tức của hắn đang nhìn chằm chằm vào phía trước.

Thời điểm tới đích đã đến rồi, bốn người bọn hắn rõ ràng còn có thể tăng tốc.

Lúc khoảng cách tới đích chỉ còn lại một vạn dặm cuối cùng, tốc độ Chu Kiên lần nữa bạo tăng lên một thành, thế nhưng mà, Diệp Trần bộc phát ra tốc độ so với hắn còn nhanh một bậc, kéo ra khoảng cách ra một đoạn, bất quá, điều càng làm cho người ta phải giật mình chính là, từ thời điểm rất sớm, Báo Nhân đã không ngừng rút ngắn khoảng cách, bằng vào tốc độ của hắn, rất có thể cuối cùng cũng đến song song với Diệp Trần và Hắc Diệt Vương.

Rất nhanh, đã đến Hoàng Kim Khải Hoàn Môn, cơ hồ, ba đạo thân ảnh đồng thời vượt qua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1292: Săn Giết Tiểu Nhóm

“Chết tiệt..., vậy mà vẫn còn kém một điểm.”

Báo nhân vô cùng không cam lòng.

Hô haaaa!

Chu Kiên trùng trùng điệp điệp thở dốc mà hai bờ vai phập phồng, tại tiền phương của hắn là bóng lưng Diệp Trần.

Trong nháy mắt vừa rồi đó, nhìn qua là ba người đồng thời vọt tới điểm cuối, nhưng trên thực tế, Diệp Trần so với hắn nhanh hơn nửa thân người, còn hắn so với Hắc Vũ Báo Vương nhanh hơn nửa thân người, nói cách khác, Diệp Trần hạng nhất, hắn thứ hai, Hắc Vũ Báo Vương thứ ba.

Tiếng hơi thở của Diệp Trần so Chu Kiên lớn hơn rất nhiều, từ khi trở thành Sinh Tử cảnh Vương giả đến nay, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác não thiếu dưỡng khí, miệng và yết hầu đã ứa ra một tia máu tươi.

Bất quá trận thí luyện chạy bộ này cũng làm cho nhiệt huyết của hắn sôi trào lên, mỗi một tế bào trong cơ thể đều không ngừng “tung hô như chim trời”.

"Ồ, chuyện gì đã xảy ra vậy, ta đã đến đích rồi sao."

"Rõ ràng trong nháy mắt đã đem ta truyền tống đến điểm cuối, chẳng lẽ đây là quy tắc đường băng."

"Ha ha, thật tốt quá, ta còn tưởng rằng mình sẽ bị đào thải chứ."

Ngay tại lúc ba người Diệp Trần về đến đích, lập tức, toàn bộ những người vẫn còn trên đường băng đều được truyền đưa tới, kể cả Lam Tiên Nhi đang trong trạng thái đã mất đi ý thức.

Lục Văn Tú sờ lên cái cằm, "Thì ra là thế, khi có ba người đã đến được điểm cuối thì những người không bị đào thải liền được vượt qua khảo thí, bởi như vậy nên không đến mức có quá nhiều người bị đào thải, hơn nữa đây thực chất chính là khảo nghiệm ý chí của mọi người, Thần chi thí luyện tràng quả nhiên không đơn giản, quy tắc trên cơ bản không có chỗ sai sót nào."

"Này, Lục Văn Tú, ai là đệ nhất danh vậy?"

Mỹ Đỗ Toa sáp lại, hỏi.

Lục Văn Tú nhìn về phía Diệp Trần, "Theo cảm nhận của ngươi thì là ai?"

"Thật sự là lợi hại, có thể cướp được đệ nhất danh hào từ trên tay của Hắc Diệt Vương Chu Kiên." Mỹ Đỗ Toa sao lại nghe không ra ý tứ của Lục Văn Tú chứ, trong nội tâm thầm khiếp sợ.

Người giật mình không chỉ có Mỹ Đỗ Toa, còn có mấy người ở phụ cận, bọn hắn từ ánh mắt của Lục Văn Tú, đã biết ai là đệ nhất danh.

"Không thể tưởng được Chu Kiên mà thua ư, bất quá hắn chỉ có vậy thôi."

Người vừa nói chuyện có thể trạng vô cùng khôi ngô, toàn thân tràn ngập tính chất bạo tạc lực lượng, mỗi cái giơ tay hay nhấc chân của hắn đều làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác áp bách cực lớn, hắn là Ma Tượng Bái Địch có bài danh thứ 61 trên Thiên Vương bảng, tại trên lực lượng, so với Thiết Hổ Vương có bài danh thứ 99 thì không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, đối phương liền cả tư cách xách giày cho hắn đều không có.

Oanh!

Một màn khủng bố phát sinh, Ma Tượng Bái Địch vừa mới dứt lời thì thân thể khổng lồ của hắn bỗng nhiên bạo liệt nát bấy, chỉ một quyền chậm rãi thu trở về, là Hắc Diệt Vương Chu kiên.

Ánh mắt nhìn quét một vòng, tất cả mọi người cảm giác được bầu trời như đen lại, hư vô một mảnh, điều duy nhất bọn hắn có thể thấy chính là cặp mắt coi thường tánh mạng kia.

Phù phù phù phù. . .

Thanh âm trái tim nhảy lên đang tại trong đầu mọi người vang lên.

Cả hiện trường lặng ngắt như tờ, yên tĩnh một mảnh.

Sau một khắc, áp lực chợt biến mất hoàn toàn, cặp mắt coi thường tánh mạng kia dời mục tiêu đi, nhìn về phía cách đó không xa, nơi Diệp Trần đang đỡ lấy Lam Tiên Nhi.

Ngoại trừ số ít mấy người bên ngoài, đại bộ phận người khác không dám hô hấp lấy, đồng dạng đưa ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trần, bọn hắn không biết sẽ phát sinh cái gì kế tiếp.

"Diệp công tử, cẩn thận."

Sau khi đến điểm truyền tống cuối cùng, chân nguyên trong cơ thể Lam Tiên Nhi dần dần khôi phục và tỉnh táo lại, bất quá ánh mắt Hắc Diệt Vương lại làm cho trái tim nàng đập rất nhanh, thấp giọng nói.

"Không sao cả, bằng vào hắn thì không làm gì được ta đâu."

Diệp Trần thản nhiên nói.

"Ah, vậy sao?"

Thanh âm Hắc Diệt Vương truyền tới.

Buông hai tay đang đỡ lấy Lam Tiên Nhi, Diệp Trần xoay người, ánh

mắt hẹp dài nhìn về phía Hắc Diệt Vương, "Muốn xuất thủ, hiện tại có thể xuất thủ, ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút, Luyện Thể Vương giả phối hợp với Vô Ngã cảnh giới, sẽ đạt tới cái dạng tình trạng gì, hy vọng ngươi cùng Lãnh Phi Phàm giống nhau, đáng để ta đánh một trận."

“Lãnh Phi Phàm!”

Đao khách trên mặt có vết sẹo thập tự, đồng tử mắt co rụt lại.

"Hắn đã từng gặp Lãnh Phi Phàm sao?" Mỹ Đỗ Toa lẩm bẩm nói.

Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm tuy có bài danh thứ bảy, nhưng Thiên Vương bảng ba năm đổi mới danh sách một lần, đây chỉ là bài danh của ba năm trước đây, bằng vào tình trạng đột phi mãnh tiến của Lãnh Phi Phàm, hiện tại hắn có thể xếp đến thứ hạng bao nhiêu thì cũng không ai nói chính xác được, bất quá ít nhất sẽ là một trong vòng bảy hạng đầu tiên, thậm chí là 5 hoặc 3 hạng đầu, nói hắn là đệ nhất danh hào, cũng có thể…

"Kế tiếp sẽ có rất nhiều cơ hội giao thủ, hà tất nhất thời gấp gáp như vậy, cao thủ trên Thần chi thí luyện tràng không chỉ có riêng Chu Tước tinh vực chúng ta, còn có Thanh Long tinh vực, Bạch Hổ tinh vực cùng với Huyền Vũ tinh vực, cao thủ nhiều như mây, đến lúc đó các ngươi có thể chiến đấu đến tay chân nhũn ra." Đi ra can ngăn chính là Lục Văn Tú, hắn đứng ở giữa hai người, buông buông tay bất đắc dĩ nói.

Nếu như khuyên bảo chính là một người khác, Chu Kiên nhất định sẽ làm cho hắn hối hận không kịp, tuy nhiên hắn cũng không muốn cùng Diệp Trần giao thủ bây giờ, bất quá người khuyên bảo chính là Lục Văn Tú, hắn là một trường hợp khác rồi. Chu Kiên hắn mặc dù có tự tin hơn Lục Văn Tú, nhưng tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua đối phương, Lục Văn Tú là thiên tài mà mọi người đều biết, cùng nổi danh không kém Lãnh Phi Phàm.

Người như vậy, mặc kệ hắn có cố gắng hay không, chỉ cần không mất đi hứng thú đối với việc tu luyện thì tương lai đều là quang minh cả đấy.

"Ta và ngươi sẽ đánh một trận lớn về sau, hy vọng đến lúc đó ngươi sẽ không để cho ta quá mức thất vọng."

Xoay người, Chu Kiên cất bước ly khai.

Chu Kiên ly khai, lại để cho mọi người tùng hạ một hơi, ngoại trừ Lục Văn Tú và số ít mấy người bên ngoài, không ai có thể ngăn cản hắn ba chiêu hai thức, một kẻ mạnh mẽ như Ma Tượng Bái Địch mà trúng một quyền hắn liền nát bấy, như vậy cũng có thể phần nào thấy được, mọi người đang hết sức tò mò đối với kiếm khách thần bí Diệp Trần, bọn họ đều là tinh anh thiên tài của Chu Tước tinh vực, các thiên tài bình thường bọn hắn có lẽ chưa nghe nói qua, nhưng kiếm khách có thể dám tùy ý khiêu chiến Chu Kiên thì bọn hắn mới nghe lần đầu.

"Lục Văn Tú, ngươi cũng thật nhiều chuyện a..., lão nương còn muốn xem bọn hắn chiến đấu đây này?" Mỹ Đỗ Toa đáng tiếc nói.

Lục Văn Tú nói khẽ: "Bọn hắn đều là cao thủ đứng đầu của Chu Tước tinh vực ta, nếu bị đào thải bây giờ thì đều vô cùng đáng tiếc, dù sao Thần chi thí luyện tràng giờ mới bắt đầu, đằng sau còn rất nhiều cơ hội mà."

"Chúng ta đi thôi!"

Diệp Trần hướng về cái điểm nhỏ màu vàng thứ ba trên màn sáng đi đến.

"Ừ!"

Lam Tiên Nhi nhu thuận gật đầu, sự thần bí của Diệp Trần đã vượt quá tưởng tượng của nàng, Hắc Diệt Vương Chu Kiên tiếng tăm lừng lẫy cũng đều tựa hồ hết sức kiêng kỵ hắn, vận mệnh chính là kỳ quái như thế, nếu như nàng không ngủ say năm năm thì muội muội Lam Hân Nhi tựu cũng không đi Hắc Tử Bí Cảnh tìm kiếm Hoàn Hồn quả, mà nếu không đi Hắc Tử Bí Cảnh, liền sẽ không gặp được Diệp Trần, mà nàng cũng sẽ không đạt được chỉ điểm của Diệp Trần.

. . .

Cửa thứ ba là một mảnh rừng nham thạch cực lớn, tại lối vào rừng nham thạch đồng dạng có một cái tấm bảng gỗ, trên đó viết quy tắc của cửa thứ ba.

Đại khái có ý là, sau khi tiến vào rừng nham thạch sẽ bị tùy ý truyền tống đến trên một khối nham thạch, trên đó sẽ có năm người hợp thành một tiểu nhóm, mục tiêu chính là săn giết một tiểu nhóm khác được chỉ định, nếu săn giết mà không bị tổn hao gì thì liền vượt qua khảo thí, nếu đội của mình bị tổn thất dù chỉ một thành viên thì lập tức sẽ căn cứ vào bài danh mà tính xem có vượt qua khảo nghiệm hay không, cửa thứ ba cao nhất chỉ có ba mươi tiểu nhóm có thể vượt qua khảo nghiệm.

Nói tóm lại, khảo nghiệm này cũng chính là bài danh, tiểu nhóm có bài danh trước hạng 30, thì vượt qua kiểm tra, sau 30 tức là đã bị đào thải, ở đây có 250~260 người, đại khái có thể chia làm năm mươi mấy tiểu nhóm.

Mặt khác, ngoại trừ mục tiêu tiểu nhóm được chỉ định, không cho phép săn giết tiểu nhóm khác, nếu không sẽ trực tiếp bị đào thải, về phần mục tiêu tiểu nhóm đối phương là những ai, cái này không cần lo lắng, sau khi tiến vào, Thí Luyện Phù sẽ hiện lên hình ảnh các thành viên của tiểu nhóm đối phương.

"Có ý tứ, đây khảo nghiệm ý thức đoàn đội của chúng ta."

Săn giết cùng chính diện chiến đấu không giống với nhau, đối với chính diện chiến đấu mà nói, dùng lực lượng của một người cũng có thể đánh chết năm người hay mười người, nhưng săn giết thì không giống như vậy, đối phương nhất định sẽ ẩn núp trong bóng tối, sẽ không cho ngươi có cơ hội quang minh chính đại giao chiến, trừ phi đối phương vô cùng có lòng tin, hơn nữa quan trọng nhất là, không để cho đối phương gây ra tổn thất quá nhiều người trong đội của mình, chỉ tổn thất một người thôi cũng liền có khả năng bị đào thải, tổn thất hai người trở lên thì trên cơ bản đã không còn hy vọng gì rồi.

Điều cần có ở đây chính là ý thức đoàn đội, chứ không phải chủ nghĩa anh hùng cá nhân.

Chu Kiên nhíu mày, cất bước đi vào.

Tiếp đó, mọi người lần lượt đi vào rừng nham thạch.

Bá!

Sau một khắc, mọi người bị truyền tống đến vị trí bất đồng.

Địa phương mà Diệp Trần xuất hiện là một khối đá bị đẩy ngã, tại bên cạnh hắn có bốn người, theo thứ tự là nữ tử xinh đẹp có chiều cao 2m, một người trẻ tuổi có dáng người thấp bé nhưng nhìn qua rất linh hoạt, một cự hán trẻ tuổi có dáng người tráng kiện, cùng với một người trẻ tuổi trên lưng đeo 1 thanh cung tiễn.

"Thật đúng là khéo léo, như vậy là ta đã có thể chứng kiến hắn xuất thủ rồi."

Mỹ Đỗ Toa trong nội tâm mừng thầm.

Diệp Trần mở miệng nói: "Ta tên Diệp Trần, là một kiếm khách."

"Ta là Mỹ Đỗ Toa, ta có lòng tin đối với thân pháp của mình, mặt khác, thiên phú năng lực của ta là hóa đá."

Mỹ Đỗ Toa cũng không có ý tứ giấu diếm năng lực của mình, nhưng bất quá cũng không cần phải giấu diếm, nàng có bài danh thứ 48 ở trên Thiên Vương bảng, có những năng lực gì thì mọi người đều biết rõ, thậm chí nhìn thấy tận mắt, nàng chỉ cần không bại lộ ra sát chiêu của mình là được rồi.

"Ta tên Lục Nhân Ý, am hiểu thuật ẩn thân, theo dõi cùng với ám sát."

Người trẻ tuổi thấp bé thản nhiên nói.

Cự hán trẻ tuổi nói: "Ta thì không có bổn sự gì đặc thù, chỉ là phòng ngự mạnh mẽ, am hiểu ngạnh công chính diện."

"Ta tên Tiêu Huyết, là một cung thủ."

Người trẻ tuổi lưng đeo cây cung lớn giới thiệu cuối cùng.

Diệp Trần gật gật đầu, nói: "Tổ hợp chúng ta coi như không tệ, muốn sát thủ có sát thủ, muốn cung thủ có cung thủ, năng lực hóa đá của Mỹ Đỗ Toa cũng là một đòn sát thủ."

Dưới tình huống hoàn cảnh cho phép, một sát thủ có thể giết chết rất nhiều người cường đại hơn so với chính mình, cung thủ tức thì có thể áp chế đối phương từ xa, năng lực hóa đá có hiệu quả rất tốt, một khi đối phương bị hóa đá thì chỉ có thể bị mặc kẻ khác xâm hại.

Ô...ô...ô...n...g!

Chợt đấy, Thí Luyện Phù trên ngực năm người sáng ngời, màn sáng lăng không hiển hiện.

Trên màn sáng, xuất hiện ra hình ảnh năm người.

"Là Bách biến Hồ Vương Thôi Bách Liệt và Quỷ Ảnh Mê Tung Đoạn Phàm!"

Mỹ Đỗ Toa ánh mắt hóa ngưng trọng.

Bách biến Hồ Vương Thôi Bách Liệt, có bài danh thứ 33 trên Thiên Vương bảng, Quỷ Ảnh Mê Tung Đoạn Phàm, có bài danh thứ 56 Thiên Vương bảng, hai người này chẳng những nổi tiếng trên Thiên Vương bảng, hơn nữa đều thuộc loại vô cùng linh hoạt, là những nhân vật đáng sợ, chiến đấu chính diện đối với bọn hắn có lẽ không có bài danh nào, nhưng nếu là tại trong hoàn cảnh có lợi, bọn hắn hoàn toàn có thể vượt cấp đánh chết đối thủ.

"Bách Biến Hồ Vương giảo hoạt vô cùng, cảm ứng nhanh nhạy, còn Đoạn Phàm có năng lực ẩn núp và ám sát vượt xa cả ta, đừng giao cho ta đi đối phó bọn hắn nhé." Lục Nhân Ý không muốn đối phó với người mà mình không thể đối phó, trừ phi là dưới tình huống vạn bất đắc dĩ mà thôi.

"Yên tâm đi, ngươi chỉ cần ám sát được người này là tốt rồi."

Diệp Trần chỉ vào một người có khí tức yếu nhất trong đó nói.

"Tên này thì không có vấn đề, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

. . .

"Nguy rồi, đối thủ của chúng ta lại là hắn."

Bên kia, ngoại trừ Bách Biến Hồ Vương Thôi Bách Liệt cùng Đoạn Phàm, ba người khác sắc mặt trắng bệch, hình ảnh Diệp Trần trong màn sáng đã mang đến tuyệt vọng cho bọn hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1293: Chiến Thắng Hiểm Hóc

Thôi Bách Liệt cùng Đoạn Phàm tuy không có rơi vào trạng thái như bọn người kia, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi, trong số những người ở đây, bọn hắn kiêng kỵ nhất chỉ có năm người, theo thứ tự là Hắc Diệt Vương Chu Kiên, Trảm Phách Đao Bách Lý Hồn, Quỷ Tài Lục Văn Tú, Tử Vong Huyễn Thuật Sư Cơ Thành Nguyệt cùng với kiếm khách Diệp Trần, năm mươi mấy cái tiểu nhóm, tỷ lệ bọn hắn gặp phải năm người này cũng chỉ chừng một phần mười, thế nhưng không thể tưởng được là vận khí kém như vậy, hết lần này tới lần khác bọn hắn bị đụng phải cái một phần mười này.

"Thôi huynh, ngươi cảm thấy chúng ta nên làm gì bây giờ, chiến đấu còn chưa khai hỏa mà chúng ta bên này đã có ba người mất đi ý chí chiến đấu, đây cũng không phải là một dấu hiệu tốt." Chậm rãi thở ra một hơi, Đoạn Phàm hỏi.

Thôi Bách Liệt nói: "Nếu như muốn săn giết hắn, tất nhiên chúng ta không có chút phần thắng nào, bất quá chúng ta tại sao lại phải săn giết hắn, chỉ cần giết các thành viên trong nhóm của hắn thì thắng lợi tất sẽ thuộc về chúng ta, đây là hai khái niệm khác nhau đấy."

"Cũng đúng, cửa khảo nghiệm thứ ba chính là ý thức đoàn đội, chỉ có đoàn đội phối hợp mới có thể thành công, xem ra, tất yếu phải bày kế để cho bọn hắn tăng thêm chút tin tưởng, chỉ bằng vào hai người chúng ta, e là không đủ để thành công."

Hai người rất nhanh ý thức được, phối hợp đoàn đội là hy vọng thắng lợi duy nhất.

. . .

Có tiểu nhóm, tất nhiên sẽ có tổ trưởng, Diệp Trần mặc dù đối với vị trí tổ trưởng không có hứng thú gì, nhưng có thể thuận lợi vượt qua khảo nghiệm hay không thì hắn không được phép từ chối, tại dưới đề cử của bốn người còn lại, hắn đã thành tổ trưởng của cái tiểu nhóm này.

"Lục Nhân Ý, ngươi phụ trách ám sát một người trong đó, sau khi ám sát thành công thì lần nữa ẩn núp, tùy thời trợ giúp các thành viên của nhóm đánh chết đối thủ khác, Mỹ Đỗ Toa, ngươi cũng hành động giống như Lục Nhân Ý, đối phó với một người trong đó, có lẽ không có vấn đề a?" Diệp Trần quay đầu nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa.

Mỹ Đỗ Toa nói: "Yên tâm, chỉ cần hai chiêu, ta có thể giải quyết đối phương."

Gật gật đầu, Diệp Trần đối với Tiêu Huyết nói: "Ngươi không cần tới gần bọn hắn, nhiệm vụ của ngươi là chiếm lĩnh điểm cao, căn cứ phán đoán của mình bắn cung áp chế đối thủ, còn ta sẽ đối phó với Bách Biến Hồ Vương Thôi Bách Liệt cùng Quỷ Ảnh Mê Tung Đoạn Phàm."

"Thế còn ta thì sao đây?"

Cự hán trẻ tuổi có tên gọi là Âu Dương Thiết.

"Nhiệm vụ của ngươi là chờ đợi, khi hai bên khai chiến, lập tức, ngươi phải cản người cuối cùng lại."

Âu Dương Thiết tại phương diện tiềm năng thì không có thiên phú gì, ngược lại sẽ dễ làm hư việc, cho nên nhiệm vụ của hắn là nhẹ nhất, chỉ cần giấu ở đằng sau, lúc khai chiến lại ra tay.

. . .

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, năm người riêng phần mình tách ra vài trăm mét, dùng Diệp Trần như đầu mũi tên, hướng phía trước chậm rãi đẩy mạnh, Âu Dương Thiết cùng Tiêu Huyết đi theo sau cùng.

Ô...ô...ô...n...g!

Chợt thí luyện phù sáng ngời, năm cái quang điểm nhân ảnh bên trên màn sáng đột nhiên biến mất.

"Tổ trưởng, bọn hắn biến mất rồi."

Bên trong thí luyện phù vang lên thanh âm Lục Nhân Ý, thanh âm này bị lực lượng thí luyện phù bao trùm, trực tiếp truyền vào trong tai Diệp Trần.

Rừng nham thạch cùng rừng Mê Vụ khá giống nhau, cũng đồng dạng không cách nào phóng linh hồn lực ra ngoài, ở chỗ này, phương thức truyền tin duy nhất chính là chân nguyên truyền âm, nhưng chân nguyên truyền âm thì cần phải biết rõ vị trí của đối phương, điểm này rất khó xử lý, bất quá rất nhanh bọn hắn đã phát hiện ra, thí luyện phù có thể dùng làm công cụ chân nguyên truyền âm, đương nhiên, mỗi người đều phải là thành viên cùng một tổ.

Diệp Trần phán đoán nói: "Hẳn là rừng nham thạch có một quy tắc che dấu, khi khoảng cách của song phương nằm trong một phạm vi nhất định nào đó, thí luyện phù sẽ đóng công năng do thám lại, hiện tại phải giảm bớt tốc độ, phải kiên nhẫn hơn."

. . .

Đi thêm một chút, Diệp Trần bỗng nhiên nói: "Mỹ Đỗ Toa, ngươi đến thay thế vị trí của ta, Tiêu Huyết, Âu Dương Thiết, các ngươi cẩn thận coi chừng bị tập kích từ đằng sau đấy."

Tiêu Huyết chần chờ nói: "Ngươi hoài nghi bọn hắn sẽ vòng đến đằng sau chúng ta sao?"

"Không thể không đề phòng."

Vốn thí luyện phù có công năng do thám, bọn hắn chỉ cần đi phía trước đẩy mạnh là được rồi, thế nhưng công năng thí luyện phù chợt biến mất, như

vậy không thể không cẩn thận, đội nhóm tác chiến thiên biến vạn hóa, cần có năng lực ứng biến và nắm lấy thời cơ rất mạnh, để cho Mỹ Đỗ Toa đến thay thế vị trí của mình là vì Mỹ Đỗ Toa đủ mạnh mẽ, dù là gặp phải Bách Biến Hồ Vương Thôi Bách Liệt cũng đều khó có khả năng thoáng cái bị đánh chết, đủ để ngăn chặn đối phương, mà chính hắn sẽ hướng về phía sau dựa sát vào, cùng Tiêu Huyết và Âu Dương Thiết bảo trì một cái hàng ngang, để phòng ngừa bị đánh lén, như thế, vừa có thể tiến công, vừa có thể lui về phòng thủ, không đến mức bị đánh trở tay không kịp.

"Tổ trưởng."

Mỹ Đỗ Toa “thần không biết quỷ không hay” đã đến bên người Diệp Trần.

Diệp Trần nói, "Ngươi hãy cẩn thận một chút, hiện tại nhiệm vụ của ngươi là nặng nhất, nếu như bọn hắn không đánh đến từ phía sau thì tất nhiên ngươi phải phụ trách kéo dài thêm một khoảng thời gian để mọi người quay về tương trợ, đương nhiên, ta không cho rằng bọn hắn sẽ không rõ địch ta mà mạo hiểm vây công ngươi, nhất định sẽ đề phòng mà chuyển công kích sang những người yếu hơn trong chúng ta, cho nên, nếu đụng phải loại tình huống này, ngươi không cần mạo hiểm cùng đối phương dốc sức liều mạng, chỉ cần tận lực kéo dài thời gian ra là được."

"Đã rõ."

Mỹ Đỗ Toa gật đầu.

Rất nhanh, Diệp Trần đi vào 500m bên phải Tiêu Huyết, đồng thời cẩn thận cảm ứng đến mọi động tĩnh từ phía sau.

Ước chừng nửa chén trà nhỏ thời gian trôi qua, năm người đang đẩy mạnh tốc độ thì bất tri bất giác thay đổi chậm lại, không phải vì bọn hắn cảm ứng được cái gì, mà là cái loại sát cơ vô hình này đã để cho bọn hắn biết rõ, địch nhân đang ở cách đó không xa, tùy thời sẽ phát động công kích.

Chủ tu của Lục Nhân Ý chính là Ảo ảnh áo nghĩa, cả người hắn như bóng ma dung nhập vào trong nham thạch, cùng hoàn cảnh quanh mình tuy hai mà một. Đúng lúc này, ở vị trí bên trái phía trước đột nhiên có động tĩnh rất nhỏ gần như không thể nghe thấy truyền đến.

"Có động tĩnh, không đúng, cái này chỉ sợ là cạm bẫy, nói không chừng chính là một loại phân thân, ta cũng có thể tạo ra phân thân đưa tới đó để 'đánh rắn động cỏ'." bóng dáng Lục Nhân Ý, một phân thành hai, trong đó một bóng dáng lặng yên bí mật đi qua chỗ phát ra động tĩnh mà không gây ra một tiếng động nào.

Khi cách địa phương có động tĩnh không đến 100m, đạo bóng dáng này đột nhiên đứng lên, quỷ mị vô thanh vô tức bay vút qua, tại trên đường di chuyển liền hóa thành hình tượng Lục Nhân Ý.

Đinh!

Hai bên giao thủ với tốc độ vô cùng nhanh.

Lục Nhân Ý chịu đựng không nhúc nhích.

"Không đúng, đó chính là chân thân."

Bỗng nhiên, Lục Nhân Ý trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, ảnh phân thân của hắn cũng không sống nổi qua thời gian một lần hô hấp, trực tiếp bị đối phương chém chết, điều này làm cho hắn hiểu được, đây không phải là phân thân của đối phương mà chính bản thể thật sự.

Không chút lựa chọn, Lục Nhân Ý hóa thành vô số bóng dáng hư thật khó phân biệt, chạy trốn ra ngoài.

Chỗ của Mỹ Đỗ Toa lúc này lọt vào công kích của mấy chục con hồ ly màu đỏ, những con hồ ly màu đỏ này mặc dù là do yêu lực huyễn hóa ra, nhưng lại có tốc độ kinh người, thậm chí còn có thể phóng hỏa, đây chính là Trăm Hồ Xuất Kích, một năng lực thiên phú của Bách Biến Hồ Vương Thôi Bách Liệt.

Bàn tay huy vũ, từng con hồ ly màu đỏ bị hóa đá, thế nhưng Mỹ Đỗ Toa vẫn không dám khinh thường, bản thể Thôi Bách Liệt nhất định là một trong những con hồ ly màu đỏ này, đối phương hoặc là không ra tay, còn khi ra tay tất nhiên sẽ là một kích kinh thiên nhất.

Ở phía sau.

Âu Dương Thiết tóc gáy dựng đứng, có ba tên địch nhân đang xuất thủ về hướng hắn, chẳng lẽ toàn bộ địch nhân đều nhắm đến mục tiêu ở đằng sau, ở bên trong ba người này, có một người là Quỷ Ảnh Mê Tung Đoạn Phàm, còn hai người khác, một kẻ cầm trong tay trường thương, một kẻ dùng âm công lợi hại phi phàm, ba người hắn hình thành ra gọng kìm tam giác, trong nháy mắt đã vây khốn Âu Dương Thiết.

CHÍU...U...U!!

Tiêu Huyết theo bản năng bắn cung tên về phía Đoạn Phàm, kẻ có đủ uy hiếp nhất đối với Âu Dương Thiết, chỉ thấy dây cung vừa chấn động đã có chừng 12 mũi tên được bắn đi ra ngoài, hóa thành mười hai đạo tuyến ảnh.

Phốc phốc phốc phốc!

Trong số 12 mũi tên này, đã có bốn mũi tên nhọn bắn thủng thân thể Đoạn Phàm, bất quá sắc mặt Tiêu Huyết lại chợt trắng bệch khi nhận ra đó chỉ là phân thân, không phải bản thể, hắn đã trúng kế của đối phương.

"Hắc hắc, chết đi!"

Đoạn Phàm chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng Tiêu Huyết, trên tay gã cầm một con dao găm màu đen sắp đâm vào đến sau ót của hắn.

Phốc!

Ngay thời khắc mấu chốt này, kẻ phải chết lại không phải Tiêu Huyết, mà lại chính là Đoạn Phàm, thủ cấp của hắn bị chém bay lên.

Xuất thủ là Diệp Trần.

Bất quá, đây cũng không phải là bản thể thật của hắn, kỳ thật bản thể hắn như trước vẫn ẩn nấp ở phụ cận Âu Dương Thiết, tại trong nháy mắt Âu Dương Thiết cùng hai người khác giao thủ, hắn đã phóng ra một con dao găm màu đen, lập tức nó huyễn hóa thành một con độc xà màu đen lao tới, bộc phát ra sát cơ vô cùng lớn. Bằng vào phòng ngự của Âu Dương Thiết mà bị con độc xà này cắn trúng, lập tức sẽ trở thành mê muội và bị hai kẻ kia đánh chết trong nháy mắt.

Phốc!

Nhưng lúc này đây, thủ cấp Đoạn Phàm lại bay lên khiến máu tươi bắn ra tung tóe, đây chính là bản thể thật của hắn, kẻ công kích hắn rõ ràng chính là Diệp Trần.

"Cái gì, chẳng lẽ hắn biết thuấn di sao !?"

Thủ cấp Đoạn Phàm bay lên nhưng vẫn thì thào lên tiếng, tại rừng nham thạch này, chẳng những linh hồn lực không cách nào phóng ra ngoài được, hơn nữa toàn bộ rừng nham thạch đều đươc bao phủ bởi lực lượng rất trầm trọng, mỗi một lần hô hấp chỉ có thể bay được tối đa 200 đến 300m mà thôi, tốc độ chậm chạp này làm cho người ta phải tức điên lên. Mà vị trí Tiêu Huyết cách nơi đây chừng hơn 600m, muốn chạy tới đây thì ít nhất cần đến hai lần hô hấp, nhưng ở thời điểm này thì nửa lần hô hấp cũng không đến, đối phương làm thế nào lại tới được đây nhanh như vậy, lại che dấu khí tức thế nào mà ngay cả hắn cũng đều không phát hiện được.

"Rõ ràng có thể khám phá ra phân thân Đoạn Phàm Quỷ Ảnh, như vậy, tên này nhất định là giả, thôi thì ta có thể giết được tên nào thì hay tên nấy." bên cạnh Tiêu Huyết xuất hiện một đạo thân ảnh, hắn chính là Bách Biến Hồ Vương Thôi Bách Liệt, đám hồ ly màu đỏ đang công kích Mỹ Đỗ Toa chính là do hắn dùng năng lực thiên phú huyễn hóa ra, trong số đó cũng không có bản thể của hắn.

Phốc!

Đánh chết phân thân Diệp Trần xong, Thôi Bách Liệt thẳng hướng tấn công Tiêu Huyết, hắn có tự tin tuyệt đối có thể một chiêu đánh chết đối phương.

"Vô tiễn chi xạ!"

Thế nhưng hắn nào có thể đoán được, Tiêu Huyết tựa hồ đã biết rõ sự hiện hữu của hắn nên nhanh chóng buông dây cung ra, nhưng kỳ lạ là không thấy có mũi tên nào được bắn ra, đây chính là một mũi tên khí lực vô hình.

Phanh!

Ngay một sát na kia, Vô hình tiễn khí đã ngăn trở Thôi Bách Liệt, Tiêu Huyết thừa cơ kéo dài khoảng cách ra, thế nhưng chỉ sau một khắc, hắn đã bị một người khác trong nhóm của đối phương chặn đường tẩu thoát.

"Ngươi trốn không thoát đâu."

Thôi Bách Liệt mặt không biểu tình, Đoạn Phàm bị đánh chết đã làm cho bọn hắn chắc chắn bị thất bại, nhưng dù là thất bại thì cũng phải “kéo đối phương xuống nước”, làm cho đội nhóm của đối phương không cách nào được sắp xếp đến trước vị trí 30.

"Thôi Bách Liệt, đối thủ của ngươi là ta."

Tại vị trí giữa Thôi Bách Liệt cùng Tiêu Huyết đã hình thành nên một bức tường đá, Mỹ Đỗ Toa đang từ xa chạy tới.

"Còn có ta đây."

Bàn tay Lục Nhân Ý huy động, vô số ám khí bay về hướng Thôi Bách Liệt.

Nhìn thấy một màn này, Thôi Bách Liệt lập tức chán nản, hắn đã hiểu được, ngay cả tư cách “kéo đối phương xuống nước” hắn cũng không có,

bọn hắn bên này mặc dù có hai người, nhưng không cách nào có thể trong thời gian ngắn mà đánh chết ba người đối phương, chỉ riêng Mỹ Đỗ Toa thôi đã không thể nhất thời có thể giải quyết được.

Bên kia, sau khi Đoạn Phàm bị đánh chết, người trẻ tuổi cầm trong tay trường thương cùng người trẻ tuổi sử dụng âm công, sắc mặt bọn hắn đã xám như tro.

Xoẹt! Xoẹt!

Thủ cấp rơi xuống đất, hai người bọn hắn bị Diệp Trần lập tức giải quyết.

Kể từ đó, năm người Diệp Trần bên này đối phó với hai người của nhóm bên kia, tất nhiên mọi chuyện đã dễ như trở bàn tay, dù là Thôi Bách Liệt có tiến vào Vô Ngã cảnh giới cũng không có bất kỳ tác dụng nào, trực tiếp bị đánh chết.

"Thật là nguy hiểm!"

Lục Nhân Ý lau mồ hôi.

Lúc trước, khi ảnh phân thân của hắn bị đánh chết, hắn cho rằng đó chính bản thể thật của đối phương gây ra, nhưng cũng không ngờ tới, đó vẫn là một cái phân thân của Đoạn Phàm, ngay sau đó, hắn nhận được thông báo của Diệp Trần nên lập tức chạy tới đây.

"Hoàn toàn chính xác rất nguy hiểm ah."

Diệp Trần gật gật đầu.

Phía trước bọn hắn căn bản không có một kẻ địch nhân nào, toàn bộ năm người trong tiểu nhóm của đối phương đều vòng đến đằng sau, về phần phía trước, gây ra công kích chính là do phân thân của Đoạn Phàm cùng đám hồ ly màu đỏ do Thôi Bách Liệt dùng thiên phú năng lực huyễn hóa ra để làm nhóm người Diệp Trần phân tâm, mà mục đích của đối phương rất hiển

nhiên là muốn tại trong nháy mắt đánh chết Tiêu Huyết cùng Âu Dương Thiết, Âu Dương Thiết là mục tiêu phải giết, còn đối với Tiêu Huyết, theo lời mà nói thì bọn hắn có thể giết bất cứ lúc nào, nếu như có Diệp Trần đi đến bảo vệ thì liền buông tha cho.

Bất quá bọn hắn đã đánh giá thấp nhãn lực của Diệp Trần, Diệp Trần trong nháy mắt đã phát giác được tại khu vực phụ cận của Tiêu Huyết, đều là các phân thân của Đoạn Phàm, đồng thời còn có Thôi Bách Liệt cùng một người khác đang ẩn nấp ở một bên, cho nên hắn đã tạo ra phân thân để giải quyết xong phân thân của Đoạn Phàm trước, còn bản thể tức thì đi đến chỗ Âu Dương Thiết bên kia, đương nhiên, trước đó hắn đã nhắc nhở Mỹ Đỗ Toa cùng Lục Nhân Ý chạy tới viện trợ cho Tiêu Huyết rồi.

Tóm lại, luận về mưu kế thì bên này Diệp Trần thua rất triệt để, đối thủ dù sao cũng là Thôi Bách Liệt, một kẻ được xưng tụng là Bách Biến Hồ Vương hết sức giảo hoạt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1294: Mười Cái Danh Ngạch

Sau khi săn giết nhóm của Thôi Bách Liệt mà không bị bất kỳ tổn hao gì, năm người Diệp Trần đã được truyền tống ra khỏi rừng nham thạch, đưa đến bên cạnh một ngã ba, tại phía trước bọn hắn tổng cộng có năm con đường, bất quá giờ đây, năm con đường này đã bị một cổ lực lượng vô hình phong tỏa, đoán chừng phải đợi những người khác tới đây thì mới có thể giải trừ phong tỏa.

"Diệp công tử."

Chỉ có một nhóm là nhanh hơn một bước so với nhóm năm người Diệp Trần, cái tiểu nhóm này là do người trẻ tuổi tà mỹ dẫn đầu, Lam Tiên Nhi cũng ở trong đó, thấy Diệp Trần xuất hiện, nàng vội vàng đi tới.

"Tốc độ của các ngươi rất nhanh đấy." Diệp Trần nói.

Lam Tiên Nhi nhìn người trẻ tuổi tà mỹ ở nơi xa, nói: "Kỳ thật ta không có bao nhiêu tác dụng, chúng ta bên này có Tử vong Huyễn Thuật Sư Cơ Thành Nguyệt, ảo thuật của hắn đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, năm người tổ nhóm đối phương nhao nhao trúng ảo thuật."

Tử vong Huyễn Thuật Sư Cơ Thành Nguyệt có bài danh thứ 15 Thiên Vương bảng, là đệ nhất Huyễn Thuật Sư trẻ tuổi của Chu Tước tinh vực, nghe nói, ảo thuật của hắn đã đạt tới cảnh giới tùy tâm kích phát, có thể đem ảo thuật ấn chú tại trên thân thể người khác, một khi đối phương tỏ ra manh động, liền sẽ gặp phải ảo thuật cắn trả. Trong một nhóm mà có được một gã Huyễn Thuật Sư thì thực lực của nhóm có thể tăng lên ít nhất một đại cấp bậc, còn nếu có đỉnh cấp Huyễn Thuật Sư như Cơ Thành Nguyệt thì thực lực đội nhóm không thể nghi ngờ là tăng gấp đôi.

"Người này là một nhân vật nguy hiểm, tuy được xếp vào thứ hạng 15, nhưng những kẻ có bài danh trước 10 cùng hắn giao chiến, đa phần đều là thắng hiểm cả, hiện tại đã ba năm qua đi, mức độ nguy hiểm của hắn đoán chừng không kém hơn 5 nhân vật mạnh nhất đâu."

Mỹ Đỗ Toa giải thích cho Diệp Trần.

Diệp Trần gật gật đầu, Huyễn Thuật Sư đích thật là nhân vật vô cùng nguy hiểm, bọn hắn hoàn toàn có thể lấy yếu thắng mạnh, nhưng lại có khả năng thua trên tay người có thực lực hơi yếu hơn so với bọn hắn, cái này quyết định bởi kháng tính ảo thuật của đối phương đối với bọn hắn là bao nhiêu, có thể phá giải ảo thuật của bọn hắn hay không, nếu như không thể phá giải thì sẽ lâm vào ở bên trong ảo thuật, cuối cùng cũng chỉ có thể để mặc cho bọn hắn chém giết.

Rất nhanh sau đó đã xuất hiện tiểu nhóm thứ ba vượt qua kiểm tra.

Tổ trưởng của nhóm này chính là Ngũ giác điều khiển đại sư Tây Tác, trên Thiên Vương bảng có bài danh thứ 77, xét về lĩnh vực ảo thuật thì tại Chu Tước tinh vực, chỉ có Cơ Thành Nguyệt là có thể áp chế hắn một bậc, nghe nói, ảo thuật của hắn có thể điều khiển ngũ giác của đối thủ.

Lục Văn Tú!

Bách Lý Hồn!

Hắc Vũ Báo Vương!

Kiều Nhị Lang!

Trên cơ bản, các thiên tài nổi tiếng trên Thiên Vương bảng và nhóm của bọn hắn đều vượt qua khảo thí, duy chỉ có Hắc Diệt Vương Chu Kiên là chậm chạp không thể vượt qua kiểm tra.

"Lần này e là quá sức đối với Chu Kiên rồi."

Kiều Nhị Lang lắc lắc đầu nói.

Mỹ Đỗ Toa nói: "Chu Kiên thực lực cường đại vô cùng, khí thế vô địch, nhưng cũng chính bởi vì như thế nên mới trở nên rất bảo thủ, ưa thích trực lai trực vãng mà cho rằng thực lực của mình đủ để giải quyết tất cả. Nếu như ta đoán không sai, khẳng định hắn vừa lên đến đã định dùng cách chiến đấu chính diện để giải quyết đối phương, đáng tiếc đối phương sẽ không như hắn mong muốn. Theo lời mà nói, muốn vượt qua cuộc khảo nghiệm này thì chỉ có để cho người có mưu trí tương đối cao làm tổ trưởng của nhóm, và các thành viên phải nghe theo chỉ huy của hắn."

Đúng như lời Mỹ Đỗ Toa nói, Chu Kiên thiếu chút nữa đã sa vào bên trong tuyệt cảnh, ngay từ đầu, hắn đã là tổ trưởng của nhóm, kế hoạch của hắn chính là tiến công toàn diện, những cái khác không cần quản. Nhưng lại để cho hắn không kịp trở tay chính là, đối phương hoàn toàn không cùng bọn hắn chiến đấu chính diện, mà lại dùng phân thân cùng thân ảnh giả để hấp dẫn sinh lực của nhóm bọn hắn, sau đó theo bên cạnh giết chết hai thành viên của bọn hắn, cuối cùng thong dong rút đi.

Đối mặt sự tình này, Chu Kiên suýt nữa tức điên lên, hai người còn lại trong nhóm có mưu trí tương đối cao, một người trẻ tuổi trong đó vẫn còn tỉnh táo, không để ý đến khả năng có thể chọc giận Chu Kiên, hướng đến đối phương đề nghị để cho hắn đảm đương vị trí tổ trưởng, tất cả đều phải tiếp nhận chỉ huy của hắn bằng không thì tất cả bọn hắn đều bị loại bỏ, kể cả Chu Kiên.

Chu Kiên tuy tự phụ nhưng bất quá đã bị tổn thất mất hai thành viên của nhóm, hắn dù tự phụ thế nào cũng không thể không thừa nhận, bản thân mình không có am hiểu gì bên trên lĩnh vực mưu lược, hoặc nói cho đúng thì, hắn chẳng muốn động não chút nào, cưỡng ép kềm chế mà nghẹn khuất cùng phẫn nộ vô cùng, Chu Kiên cuối cùng cũng đồng ý đề nghị của đối phương.

Cuối cùng, ba người Chu Kiên cũng vượt qua được kiểm tra rồi, bài danh nhóm của bọn hắn cũng rất nguy cấp, vì tiểu nhóm thứ 29 và thứ 30

cũng có tổn thất hai thành viên, so với bọn hắn hơi chậm một bước nên bọn hắn mới vượt qua được khảo nghiệm.

Trong ba mươi tiểu nhóm thì có 12 tiểu nhóm không bị tổn hao gì, 15 cái bị tổn thất một thành viên, ba cái tổn thất hai thành viên, tổng cộng còn lại 129 người…

Gần kề đã trải qua ba cửa ải, nhân số Chu Tước tinh vực từ khoảng 15,000 người đã bị đào thải xuống còn 129 người, đây là một tỉ lệ đào thải kinh người.

Không ai biết được cửa ải thứ tư sẽ là cái gì.

Lối vào cửa ải thứ tư có năm con đường, bên trên có một tấm bảng gỗ viết quy tắc, đại khái nói, bất luận kẻ nào cũng đều có thể qua được cửa ải thứ tư thông qua 5 con đường kia, tuy nhiên, năm con đường này đại biểu cho năm thứ bất đồng của cửa ải thứ tư.

"Năm thứ bất đồng của cửa thứ tư ah?, nói như vậy, có khả năng nó sẽ thí luyện những thứ mà chính mình không am hiểu, cũng có khả năng sẽ thí luyện những thứ mình am hiểu đấy."

Lục Văn Tú nói ra một câu mấu chốt.

Nghe vậy, trong lòng mọi người âm thầm gật đầu, hoàn toàn chính xác, thí luyện tại Thần chi thí luyện tràng không chỉ khảo nghiệm vũ lực, nếu không thì đã không cần phải làm ra nhiều cửa khẩu như vậy, trực tiếp đến luận võ là được rồi, cửa khảo nghiệm thứ nhất chính là năng lực sinh tồn, cửa khảo nghiệm thứ hai chính là ý chí nghị lực, cửa khảo nghiệm thứ ba chính là tinh thần đoàn kết tổ nhóm, về phần cửa thứ tư, chỉ sợ cũng sẽ không hề đơn giản.

"Hy vọng cửa thứ tư này có thể cho ta nhận được thí luyện thứ mà ta không am hiểu."

Lục Văn Tú nhẹ nhàng cười cười, hướng về con đường thứ tư đi đến.

"Năm con đường này, kỳ thật chỉ có một mà thôi."

Năm con đường này nhìn như sẽ để cho bọn hắn gặp phải những bất đồng ở cửa ải thứ tư, nhưng như vậy thì có gì khác nhau chứ, mặc kệ cửa ải thứ tư là cái gì thì bọn hắn cũng phải đi khiêu chiến, đây là sự tình sẽ không thay đổi, nếu như đối mặt với năm con đường này mà không biết nên chọn con đường nào để đi, còn do dự, điều này nói rõ trong nội tâm vẫn còn chưa đủ kiên định.

Diệp Trần hướng phía con đường ở giữa đi qua, thì ra là chọn con đường thứ ba để đi.

Lam Tiên Nhi nghĩ nghĩ, cuối cùng không lựa chọn đồng hành cùng Diệp Trần, nàng mong muốn đảm đương một mình, muốn học được tính độc lập như theo lời Diệp Trần nói, dựa vào người khác thì không cách nào thành công, trong thời gian dài chỉ có dựa vào chính mình mà thôi.

...

Có mấy người trên Thiên Vương bảng lựa chọn cùng một con đường với Diệp Trần, như Hắc Vũ Báo Vương có bài danh thứ 24, Cự Phủ Kiều Nhị Lang thứ 42, Xà mỹ nữ Mỹ Đỗ Toa thứ 48, đương nhiên, phần lớn là những tinh anh thiên tài không thể xếp vào Thiên Vương bảng, số lượng ước chừng 20 ~ 30 người.

Cuối con đường là một tòa cung điện khổng lồ, cung điện có bốn cái đại môn kết nối với bốn đại đạo, đám người Diệp Trần là từ trên đường lớn phía nam đi tới.

Chưa tiến vào cung điện, mọi người chợt nghe từ bên trong truyền ra một thứ âm thanh huyên náo.

"Ồ! Bên trong có tiếng nói, xem ra cửa ải thứ tư là muốn chúng ta cùng những người của Tam đại tinh vực kia hội hợp." Mỹ Đỗ Toa mở miệng nói.

Kiều Nhị Lang cười nói: "Như vậy mới có ý tứ."

Hắc Vũ Báo Vương gật gật đầu, "Đúng vậy, tốt nhất là có thể gặp được Quái Tốc Lang Vương, ta muốn nhìn xem ai có tốc độ nhanh hơn ah."

Bước chân, đám người Diệp Trần theo đại môn phía nam tiến nhập vào cung điện.

Xoạt!

Vừa mới xuất hiện, bọn hắn liền biến thành tiêu điểm khi vô số ánh mắt từ ba phương hướng Đông-Tây-Bắc nhìn lại, có tò mò, có khinh thường, cũng có lạnh lùng.

"Số người đến từ Chu Tước tinh vực tựa hồ không có kẻ nào là cường thủ, trên Thiên Vương bảng, rõ ràng chỉ có ba người."

"Không tệ, như vậy so với Huyền Vũ tinh vực đã tốt hơn rồi, chỉ có hai người trên Thiên Vương bảng mà thôi, còn nhân số vượt qua kiểm tra vẫn chưa tới hai mươi người đấy."

Nói chuyện chính là hai tinh anh thiên tài của Thanh Long tinh vực cùng Bạch Hổ tinh vực.

Mọi người đều biết, ở bên trong Tứ đại Tinh vực thì Thanh Long tinh vực là mạnh nhất, cao thủ nhiều như mây, Bạch Hổ tinh vực ít hơn một chút nhưng bất quá luận về cao thủ đứng đầu thì cũng không thua kém Thanh Long tinh vực bao nhiêu, tiếp theo mới đến Chu Tước tinh vực, về phần yếu nhất chính là Huyền Vũ tinh vực rồi, trong Tứ đại Sinh mạng tinh vực, Huyền Vũ tinh vực từ trước đến nay đều được sếp cuối cùng.

"Đáng giận, các ngươi cứ chờ xem, lần này Huyền Vũ tinh vực ta tất nhiên sẽ có đại biến đấy."

Ở vị trí phương bắc, tinh anh thiên tài của Huyền Vũ tinh vực có mặt cảm thấy không cam lòng.

Đây là một cái sân cực lớn, trên sân có mười cái lôi đài, mỗi lôi đài đều

rộng chừng mấy trăm dặm vuông, toàn bộ diện tích sân bãi này hết sức kinh người, ở đây bốn phía đều là khán đài, theo thứ tự là khán đài phương đông, khán đài phương tây, khán đài phương nam và khán đài phương bắc.

Mà Chu Tước tinh vực tương ứng chính là khán đài phương nam.

Đi vào khán đài phía nam, Kiều Nhị Lang nói: "Thanh Long tinh vực không hổ là Thanh Long tinh vực, có đến hơn năm mươi người, tiếp cận gấp hai lần chúng ta đấy."

Hắc Vũ Báo Vương nói: "Bạch Hổ tinh vực cũng không yếu, cũng có hơn bốn mươi người ah."

Theo số lượng nhân số vượt qua kiểm tra nhìn lại, có thể nhìn ra thực lực của từng Sinh mạng Tinh vực, Thanh Long tinh vực so với Bạch Hổ tinh vực nhiều hơn một chút, đại khái có thể tính là hơn một cấp bậc, Chu Tước tinh vực cùng Huyền Vũ tinh vực thì không sai biệt nhau lắm, cũng đại khái tính là một cấp bậc, nhưng cả Chu Tước tinh vực cùng Huyền Vũ tinh vực cộng lại, cũng chỉ tương đương với một mình Bạch Hổ tinh vực hoặc một mình Thanh Long tinh vực mà thôi, cái này là chênh lệch rất lớn.

Sau khi đám người Diệp Trần trình diện, thí luyện phù của mọi người nhao nhao phát sáng lên, màn sáng nổi lên hiện ra quy tắc của cửa thứ tư.

Quy tắc cửa thứ tư rất đơn giản, mười cái lôi đài sẽ tuyển chọn ra mười vị đài chủ, kẻ kiên trì đến cuối cùng sẽ có thể vượt qua khảo thí, bất quá mỗi người đều có ít nhất một cơ hội bị đào thải, nói cách khác, sau khi ngươi khiêu chiến bị đánh bại thì vẫn còn có cơ hội khiêu chiến một lần nữa, đối tượng khiêu chiến tùy ý, có thể là cả đài chủ của lôi đài khác, nếu như lần khiêu chiến thứ hai cũng thất bại thì sẽ bị đào thải hoàn toàn, đến khi chỉ còn lại đúng mười người thì thời điểm chọn ra mười vị đài chủ kết thúc, như vậy cửa ải thứ tư cũng chấm dứt.

"Chỉ có mười người có thể vượt qua khảo thí thôi ư?"

Mỹ Đỗ Toa sắc mặt ngưng trọng lên.

Ở đây cộng lại có chừng 150 người, nhưng cuối cùng cũng chỉ có mười người có thể vượt qua kiểm tra, 140 người khác sẽ bị loại bỏ.

"Các ngươi phải cẩn thận rồi!" Diệp Trần mở miệng nói.

"Đúng vậy a!"

Kiều Nhị Lang gật gật đầu.

Tăng thêm Diệp Trần, bọn hắn bên này có bốn người đạt chiến lực Thiên Vương bảng, thế nhưng những người của Thanh Long tinh vực đạt chiến lực Thiên Vương bảng lại càng nhiều hơn, ước chừng có tám người, Bạch Hổ tinh vực có bảy người, Huyền Vũ tinh vực có hai người, như vậy độ khó thế nào thì cũng có thể nghĩ đến, tất nhiên sẽ có một nửa sẽ bị đào thải.

Cái này còn chưa tính đến những kẻ có thực lực rất mạnh, đó là những thiên tài không xếp nhập vào Thiên Vương bảng, giống như Diệp Trần vậy, thực lực của hắn mạnh đủ để cùng Hắc Diệt Vương Chu Kiên khiêu chiến nhưng lại không xếp nhập Thiên Vương bảng, ai biết có thể còn có những nhân vật giống như Diệp Trần hay không, dù là yếu hơn so với hắn một chút cũng đều vô cùng kinh khủng rồi.

"Mười cái danh ngạch sao? Có chút tính khiêu chiến đây."

Thanh Long tinh vực bên này cũng đã trầm mặc, bọn hắn tuy rất mạnh nhưng không có khả năng nói có thể chiếm lấy mười cái danh ngạch dễ dàng, chiếm lấy năm trong số 10 cái thôi đều đã rất không có khả năng, Bạch Hổ tinh vực không thể yếu hơn bao nhiêu so với bọn hắn, Chu Tước tinh vực cùng Huyền Vũ tinh vực hợp lại, cũng tương đương với một cái Bạch Hổ tinh vực rồi, kể từ đó, dựa theo xác suất, bọn hắn chỉ có thể chiếm được một phần ba danh ngạch, tính ra là có khoảng ba bốn người, những người khác đều có khả năng bị đào thải.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1295: Đánh Bay Đối Thủ

Ô...ô...ô...n...g!

Bỗng nhiên, trên khán đài bốn phương có mười người bị lực lượng vô hình dịch chuyển đến trên lôi đài, Thanh Long tinh vực có hai người, Bạch Hổ tinh vực ba người, Chu Tước tinh vực ba người, Huyền Vũ tinh vực hai người, xem ra là tùy ý dịch chuyển đấy, tuyển chọn đến ai thì người đó bị dịch chuyển đi, căn bản không có thương lượng, bất quá như vậy cũng tốt, vừa lên đến, tất cả mọi người sẽ không thể nào nguyện ý làm đài chủ, trừ phi là hắn cực kỳ có tự tin nên mới vừa lên đến liền tự nguyện làm đài chủ.

"Thật là xui xẻo, vừa lên đến đã bị làm đài chủ rồi."

"Người làm đài chủ đầu tiên chính là người bị đào thải nhanh nhất, cũng được, ta cũng muốn nhìn xem mình có thể chống đỡ mấy hiệp."

Mười người bị cưỡng ép làm đài chủ đều có biểu lộ khác nhau, bất quá, mười người này rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, không có gì phải phiền não cả.

"Ha ha, ta là Dương Định Thành của Thanh Long tinh vực, nghe nói Huyền Vũ tinh vực coi trọng phòng ngự, ta cũng muốn nhìn xem, Thanh Long Phá Thiên Thủ của ta có thể công phá phòng ngự của ngươi hay không."

Dương Định Thành có thực lực không tính là cao, trong năm mươi mấy người cao thủ Thanh Long tinh vực ở đây, hắn tối đa được xếp đến vị trí thứ 20 mà thôi, thấy bản thân mình không cách nào vượt qua kiểm tra cuối cùng, Dương Định Thành liền có ý định va chạm một chút, hắn muốn bắn ra một thứ hào quang thuộc về mình, để cho người khác phải nhớ kỹ về hắn.

Vèo!

Nhanh chóng sau đó, Dương Định Thành đã xuất hiện ở trên lôi đài thứ tư, đang đứng trên lôi đài chính là tinh anh thiên tài của Huyền Vũ tinh vực, người này thân thể cao lớn, lưng hùm vai gấu, khí thế trầm ổn, vừa nhìn vào đã biết ngay hắn thuộc về loại hình cường điệu phòng ngự.

"Tại hạ tên Trịnh Vũ!"

Gặp Dương Định Thành đi lên, Trịnh Vũ hai tay ôm quyền.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, tiếp chiêu."

Dương Định Thành như hổ gầm một tiếng, cả người hắn nhảy đến giữa không trung rồi tung một chưởng đánh xuống, theo một chưởng này đánh ra, chân nguyên biến ảo thành một con Thanh Long gào thét lao ra.

"Cự Linh chưởng!"

Trịnh Vũ cùng Dương Định Thành giống nhau, chủ tu chưởng pháp, đối mặt với Thanh Long Phá Thiên Thủ của Dương Định Thành, hắn không lùi không tránh, cơ bắp tay phải nhúc nhích rồi bành trướng đến kích thước mấy mét, một chưởng nghênh đón tiếp lấy.

Ầm ầm!

Cuồng bạo khí kình bốn phía phát ra, Trịnh Vũ rút lui hơn mười bước làm trên lôi đài bị giẫm vỡ ra hơn mười dấu chân rất mờ, còn Dương Định Thành tức thì lăng không bổ nhào ra ngoài mà tan mất lực đạo, chợt sau đó ổn định lại bình thường rồi tiếp tục tung một chưởng oanh hướng Trịnh Vũ.

Cứ như vậy, một người đứng trên mặt đất ngạnh kháng, một người ở giữa không trung quay vòng dịch chuyển, tựa như du long, hai người không ngừng đánh nhau kịch liệt dị thường.

"Thanh Long tỏa hồn!"

Hơn mười chiêu qua đi, Dương Định Thành thi triển ra một tuyệt chiêu trông rất sống động, chân nguyên Thanh Long lao ra quấn chặt lấy thân thể Trịnh Vũ, bàn tay to lớn của nó vận sức tung một trảo làm cả người Trịnh Vũ bị bạo liệt ra, trong chốc lát, hắn đã bị đánh văng xuống dưới lôi đài.

"Thanh Long chân nguyên này có kết cấu quá cường hãn, giống hệt như thật thể vậy."

Trong lòng Trịnh Vũ vẫn còn sợ hãi, năng lượng chân nguyên bản thân huyễn hóa ra thành vật thể sẽ có mạnh có yếu, mạnh, tức là kết cấu giống hệt với tự nhiên, yếu, chẳng qua là chỉ giống về hình dạng bên ngoài.

"Hắc hắc, bởi vì ta đã giải phẩu qua thi thể mấy con á long rồi, nên đối với kết cấu cơ thể của chúng, ta đây rất rõ ràng, bị Thanh Long chân nguyên của ta cuốn lấy hay bị một con á long thật đồng cấp cuốn lấy thì cũng không có gì khác nhau đâu."

Dương Định Thành trên mặt lộ ra nụ cười.

"Dương Định Thành, Nghiêm Đại Hùng ta tới khiêu chiến ngươi."

Thiên tài tinh vực của mình bị đánh bại, đã mất đi thân phận đài chủ khiến một số người Huyền Vũ tinh vực đứng ngồi không yên, trong bọn họ, tuyệt đại bộ phận nhất định sẽ bị loại bỏ, nếu hiện tại không khiêu chiến thì còn đợi đến khi nào nữa chứ.

Ở các lôi đài khác cũng nhao nhao xuất hiện người khiêu chiến, thân phận người khiêu chiến bình thường sẽ không giống với đài chủ, nếu như đài chủ là người của Chu Tước tinh vực thì như vậy người khiêu chiến khẳng định không phải là người của Chu Tước tinh vực, mà là người của tam đại tinh vực khác, người của Thanh Long tinh vực cùng Bạch Hổ tinh vực đều có thể khiêu chiến tối đa, kể từ đó, bắt đầu tạo thành một vòng tuần hoàn, ví dụ như, đài chủ vốn là người của Chu Tước tinh vực ta mà bị thiên tài của tinh vực khác đánh bại, như vậy chính mình như thế nào cũng muốn lấy lại danh dự, không thể nhìn như không thấy.

Đương nhiên, những người ngay từ đầu khiêu chiến đều tự nhận không cách nào vượt qua khảo nghiệm, những người có chiến lực đạt cấp độ Thiên Vương bảng chính thức xuất thủ rất ít.

Trừ việc đó ra, quy tắc cửa ải thứ tư còn có mỗi chỗ đặc thù khác, một khi ra tay khiêu chiến thất bại thì trong vòng một phút đồng hồ sau đó phải khiêu chiến lần nữa, sẽ không cho phép ngươi xuống dưới ngồi xem.

Bởi như vậy, dần dần có người bị loại bỏ rồi.

Ước chừng một canh giờ đi qua, nhân số bị đào thải đã đạt tới 120 người, ngoại trừ mười người đài chủ trên lôi đài, Thanh Long tinh vực còn thừa lại bảy người, Bạch Hổ tinh vực còn lại sáu người, Chu Tước tinh vực bốn người, Bạch Hổ tinh vực ba người.

"Lôi đài số một sẽ do Thanh Trĩ Vương ta chiếm đoạt."

Rốt cục đã có một kẻ có chiến lực cường đại trên Thiên Vương bảng xuất thủ, hắn là Thanh Trĩ Vương của Thanh Long tinh vực, trên Thiên Vương bảng có bài danh thứ 13, còn ở đây, hắn xếp thứ ba trong số những kẻ có bài danh Thiên Vương bảng, gần với một cao thủ khác của Thanh Long tinh vực cùng với một cao thủ của Bạch Hổ tinh vực.

"Lôi đài số một ta đã buông tha rồi."

Mỹ Đỗ Toa lắc đầu.

"Ừ, cùng Thanh Trĩ Vương dốc sức liều mạng là không khôn ngoan đâu, để cho hắn đứng ở lôi đài số một là tốt nhất rồi." Hắc Vũ Báo Vương gật gật đầu.

"Hắn giao cho ta vậy."

Dưới sự kinh ngạc của ba người kia, Diệp Trần lách mình lướt lên lôi đài số một.

"Diệp Trần ra tay thì đã nắm chắc giành được lôi đài số một rồi, đợi khi Thanh Trĩ Vương chiến bại, trong vòng một phút đồng hồ sau đó, chúng ta không nên trở thành đài chủ của lôi đài khác, để tránh trở thành mục tiêu của Thanh Trĩ Vương." Mỹ Đỗ Toa tại rừng nham thạch đã chứng kiến Diệp Trần ra tay, địch nhân mạnh mẽ như Quỷ Ảnh Mê Tung Đoạn Phàm cùng bách biến Hồ Vương Thôi Bách Liệt mà đều bị một kiếm miểu sát, thân ảnh của hắn phiêu hốt bất định, tốc độ xuất kiếm đến quỷ thần khó lường, tất cả điều này đã nói cho Mỹ Đỗ Toa được rõ, sự cường đại của Diệp Trần không phải như trong tưởng tượng của nàng.

"Thanh Trĩ Vương nói như thế nào cũng được sắp xếp thứ 13 trên Thiên Vương bảng, có lẽ không giải quyết dễ dàng như vậy a! Tuy nhiên ta cũng cho rằng Diệp Trần rất mạnh."

Hắc Vũ Báo Vương nói.

Kiều Nhị Lang tức thì nói ra: "Thanh Trĩ Vương là Luyện Thể Vương giả, ba năm qua, nhất định hắn có tiến bộ rất lớn, chưa chắc sẽ bị đánh bại bởi những nhân vật có bài danh trước 10 đâu, bất quá nếu đem ra so sánh thì ta cũng nghĩ như Mỹ Đỗ Toa, xem trọng Diệp Trần hơn đấy."

Diệp Trần khiêu chiến Thanh Trĩ Vương, lại để cho không ít người lộ ra vẻ tò mò.

"Lại dám khiêu chiến Thanh Trĩ Vương, quả thực không biết sống chết."

“Long Ma Phá Sát Quyền của Thanh Trĩ Vương có thể đánh xỏ xuyên qua cả một Ngôi sao tinh thần cự đại có đường kính hơn mười vạn dặm, so với việc phá toái một ngôi sao tinh thần nhỏ hơn thì không biết lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần.”

"Nếu như ta đoán không sai, Thanh Trĩ Vương nhất định đã luyện hóa ra được ba thành yêu thú, tiến vào đến Ma Yêu cảnh giới rồi."

Mấy gã thiên tài còn lại của Thanh Long tinh vực đều nghị luận, trong

lời nói có tràn ngập tin tưởng đối với Thanh Trĩ Vương.

"Không, là Thanh Trĩ Vương đang gặp nguy hiểm đấy."

Nói chuyện chính là một nữ tử trẻ tuổi cao gầy lãnh diễm mặc thanh y, đứng ở phía trước nhất.

"Thanh Điện Vương, vì sao ngươi lại nói như vậy?"

Nếu như những người khác nói loại lời này thì bọn hắn tất nhiên sẽ chẳng thèm ngó tới, thậm chí còn trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng nói chuyện không phải ai khác, mà là người có chiến lực Thiên Vương bảng cao nhất ở đây, Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết.

Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết có bài danh thứ tư trên Thiên Vương bảng, bản thân có lôi thủy cương linh thể, cương linh thể tuy rất hiếm người có được, nhưng tại trong vũ trụ tinh không này, vẫn có một ít người như vậy, đáng tiếc chính là, người có cương linh thể luôn luôn có ngộ tính hơi thua kém những người khác một bậc, tuy bọn chúng đều là cao thủ, nhưng rất khó áp đảo tất cả mọi người, bất quá Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết thì ngoại lệ, nàng chẳng những có được lôi thủy cương linh thể, hơn nữa lại có ngộ tính cực cao, không kém cỏi bất luận kẻ nào, bài danh thứ tư trên Thiên Vương bảng chính là minh chứng tốt nhất.

"Đối phương không có khả năng không biết bài danh của Thanh Trĩ Vương, nhưng vẫn dám khiêu chiến hắn, tất nhiên có nhất định có được nắm chắc." Cổ Tinh Tuyết thản nhiên nói.

"Thanh Điện Vương, đây chỉ là suy đoán của ngươi, nói không chừng là hắn có lòng tự tin quá mức bành trướng, muốn mượn chiến tích đánh bại Thanh Trĩ Vương, đánh một trận mà thành danh đấy."

Mọi người rất khó tiếp nhận điều này, một gã kiếm khách không có tiếng tăm gì mà dám chống lại Thanh Trĩ Vương có chiến lực mạnh mẽ, chuyện này xưa nay chưa từng phát sinh.

"Có phải hay không thì rất nhanh sẽ biết rõ, nói nhiều lời cũng vô ích."

Cổ Tinh Tuyết cũng không có ý tứ giải thích.

"Rốt cục đã xuất hiện một trận chiến thú vị ah."

Trên khán đài Bạch Hổ tinh vực, một nữ tử có mái tóc màu bạch kim xỏa dài xuống đến vị trí bắp chân cười nhạt một tiếng, nàng có dáng vẻ góc cạnh rõ ràng, làm cho người ta có cảm giác lăng lệ ác liệt dị thường.

Nàng chính là Bạch kim ma nữ Thích Hồng Nhan, có bài danh thứ 9 Thiên Vương bảng.

Bên trên lôi đài số một.

Thanh Trĩ Vương nhếch miệng cười cười, "Ngươi lại dám khiêu chiến ta, ta không biết nên nói là ngươi dũng cảm, hay là lỗ mãng, nhưng cũng được, ngươi xem ra tựa hồ không kém, như vậy mới có thể để cho ta khởi động gân cốt mà không đến mức quá vô vị."

"Ta khuyên ngươi nên vạn phần cảnh giác, bằng không, cuộc chiến này sẽ rất nhanh chấm dứt đấy."

Diệp Trần vẫn không rút kiếm, nói ra.

"Có bản lãnh, ngươi liền thử xem."

Nhướng mày, Thanh Trĩ Vương ánh mắt thoáng lạnh như băng.

Cộp, cộp …!

Tiếng bước chân vang lên, Diệp Trần từng bước một đi về hướng đối phương.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Thằng này điên rồi sao?"

Diệp Trần vừa cử động, chẳng những lại để cho Thanh Trĩ Vương kinh ngạc, càng làm mọi người trên khán đài cũng kinh ngạc vạn phần.

"Ngươi chọc giận ta rồi đấy."

Thanh Trĩ Vương cho tới bây giờ còn chưa từng bị người ta xem thường như thế, Xùy~~, thân hình lóe lên, Thanh Trĩ Vương lập tức biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa đã đến một bên của Diệp Trần, cơ bắp tay phải của hắn nhúc nhích, móng tay lập tức dài ra, hóa thành một bàn tay yêu ma thật đáng sợ, hung hăng chụp vào nơi ngực Diệp Trần.

"Tốc độ thật nhanh."

Mọi người đang xem cuộc chiến này đều cảm thấy ánh mắt hoa lên, Thanh Trĩ Vương đã đến kế bên người Diệp Trần.

"Chết đi!"

Thanh Trĩ Vương hét to.

Phanh!

Cuối cùng, kẻ bị thương không phải Diệp Trần, mà là Thanh Trĩ Vương, má phải hắn bị lõm xuống một khối lớn, đại lượng máu tươi theo hàm răng không cách nào khép lại trong miệng của hắn phun tung toé đi ra ngoài, con mắt lồi lên mà bên trong tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Sau một khắc, Thanh Trĩ Vương lăn lộn bay vụt đi ra ngoài, đâm vào một vòng phòng hộ của lôi đài số một, cả buổi không đứng dậy nổi.

"Ta nói rồi, ngươi nên bảo trì vạn phần cảnh giác mà không nghe."

Diệp Trần lắc đầu, hành động vừa rồi của đối phương quả thực quá ngu xuẩn, sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, đạo lý này đối phương không nên không biết, dù cho đối thủ là hạng người vô danh thì cũng không nên đại ý như vậy, vừa lên đến liền lao thân vào nghênh chiến.

"Thanh Trĩ Vương rõ ràng đã bị đánh bay ra ngoài, hắn xuất thủ từ lúc nào vậy?"

"Ta không biết, căn bản cảm ứng không đến hắn có ra tay hay không nữa."

Thanh âm hít một hơi lãnh khí vang lên, ánh mắt Hắc Vũ Báo Vương cùng Kiều Nhị Lang nhìn về phía Diệp Trần như là nhìn thấy quái vật vậy, Mỹ Đỗ Toa tuy đã có dự định trước, nhưng vẫn giật nẩy mình, bởi vì nàng cũng đồng dạng không thấy được Diệp Trần đã xuất thủ vào lúc nào, tại trong rừng nham thạch, Diệp Trần tựa hồ cũng không có toàn lực ứng phó, đoán chừng chỉ phát huy ra một phần nhỏ thực lực mà thôi.

Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết, Bạch Kim Ma Nữ Thích Hồng Nhan, ánh mắt của hai người này trở nên vô cùng ngưng trọng, trong mắt họ, đây là một nhân vật vô cùng nguy hiểm, trong thân thể tưởng chừng bình thường kia lại có được thứ lực lượng có thể xé rách cả thiên địa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1296: Ma Yêu Cảnh Giới

Rống!

Một hồi tiếng rống giận dữ không giống như của nhân loại từ trong yết hầu Thanh Trĩ Vương phát ra, hai tay của hắn chống đỡ trên mặt đất, chậm rãi đứng thẳng thân thể lên mà dùng một đôi mắt dã thú chăm chú nhìn về phía Diệp Trần.

"Vừa rồi ngươi không thừa cơ đả bại ta, ngươi sẽ phải hối hận vì việc đó đấy."

Thanh Trĩ Vương mặt lạnh như băng nói.

Diệp Trần nói: "Thì hiện tại ta cũng có thể đả bại ngươi vậy."

"Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội đó đâu."

"Rống!"

Thanh Trĩ Vương lần nữa nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt dã thú của hắn lần nữa biến hóa, thân thể biến đổi cao lên đến hơn hai phần ba, mà ở sau lưng của hắn chợt kéo dài ra ba thanh gai nhọn, mỗi một cây gai nhọn này đều tản mát ra một vầng sáng màu xanh, trông như thần binh lợi khí cắm ở trên lưng vậy.

Cùng lúc đó, một cổ kinh hãi khí tức tại trên người của hắn tóe phát ra, làm hắn trông tựa như yêu ma, bất quá rất nhanh, cái cổ kinh hãi khí tức này nội liễm trở lại mà không có chút nào phát tán ra bên ngoài, thân thể Thanh Trĩ Vương lập tức biến thành màu xanh đen, làn da bóng loáng như bảo thạch mà hiện ra vẻ sáng bóng lạnh lẽo của hàn băng.

"Ân? là Vô ngã cảnh giới tầng thứ hai, Vô ngã chi Thân."

Diệp Trần lông mày nhíu lại.

"Là Ma Yêu cảnh giới, Thanh Trĩ Vương đã tiến nhập Ma Yêu cảnh giới rồi."

Ma Yêu cảnh giới là vô ngã cảnh giới thuộc về yêu thú, cảnh giới này không cần dựa vào việc nghiền ép tiềm năng của tế bào, chỉ cần luyện hóa yêu lực yêu thú là được rồi. Mọi người đều biết, hình thái nhân loại là hình thái tốt nhất để chiến đấu, đương nhiên, hình thái nhân loại cũng không đơn giản chỉ là của nhân loại, chỉ cần là sinh vật có hình dáng con người thì đều là có hình thái nhân loại.

Yêu thú tại giai đoạn sơ kỳ tuy cường hãn vô cùng, nhưng càng đến hậu kỳ thì ưu thế ngược lại càng ngày càng nhỏ đi, đến mức rơi vào hoàn cảnh xấu, nguyên nhân là vì bản thể yêu thú quá mức khổng lồ, nói đúng hơn là quá mức thô ráp, nên tại năng lực khống chế lực lượng, xa xa không bằng loại hình thái nhân loại, cho dù là bọn hắn có biến hóa thành nhân loại, thì bản chất như cũ vẫn là yêu thú, lực lượng khống chế thủy chung không phải là điểm mạnh của bọn hắn, nhưng bất quá, bọn hắn lại có thể thông qua việc luyện hóa yêu lực yêu thú để rèn luyện thân thể cùng lực lượng của mình. Luyện hóa yêu lực yêu thú tức là đem yêu lực của bản thân mình luyện hóa thành lực lượng thuần túy, để cho bản thân mình dần dần tiến hóa về hướng nhân loại.

Bởi vì lực lượng yêu thú quá mức cường đại, một khi bọn hắn đã luyện hóa được quá nhiều yêu lực thì lực lượng của bọn hắn thậm chí sẽ siêu việt hơn cả nhân loại, cho nên căn bản không cần nghiền ép tiềm năng tế bào vì tiềm năng tế bào của bọn hắn đã đủ cường đại để không cần nghiền ép nữa rồi.

Thanh Trĩ Vương đã luyện hóa được một phần ba yêu lực yêu thú, cảnh giới của hắn đã tăng lên tương đồng với vô ngã cảnh giới tầng thứ hai là Vô ngã chi thiên nhãn hoặc là Vô ngã chi thân, bất quá nhìn bên ngoài sẽ nhận

ra con đường tu luyện của Thanh Trĩ Vương hẳn là Vô ngã chi thân.

Theo truyền thuyết, sau khi yêu thú đem toàn bộ yêu lực thân thể luyện hóa thành công, bọn hắn sẽ vĩnh viễn cố định tại hình thái nhân loại, cảnh giới này được gọi là Thiên Yêu.

"Yêu Quang Pháo!"

Thanh Trĩ Vương tựa hồ đã có chút kiêng kị tốc độ ra tay của Diệp Trần, dù là bản thân đã tiến nhập vào Ma Yêu cảnh giới, nhưng cũng không dám quá mức tiếp cận hắn, mà ngược lại chỉ tấn công từ xa xa tới, hai tay của hắn liên tiếp nâng lên, nơi lòng bàn tay xuất hiện từng đạo ánh sáng màu xanh đen vung bắn đi ra, cái ánh sáng màu xanh đen này là cực độ yêu lực được áp súc mà thành, uy lực to lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, nếu như trước đó chưa tiến nhập vào được Ma Yêu cảnh giới thì hắn đã không có biện pháp thể hiện sự khinh địch như vậy.

Vèooooo. . .

Thân hình Diệp Trần chớp động liên tục, bởi vì tốc độ quá nhanh, kỹ năng vận dụng lại quá mức xảo diệu, khi thì tiến lên, khi thì lui về phía sau, khi thì giảm bớt tiết tấu, khi thì tiết tấu nhanh hơn, làm cho nhân ảnh Diệp Trần xuất hiện trên lôi đài ngày càng nhiều, sau đó tạo thành một mảnh rậm rạp chằng chịt, tính ra hàng trăm cái trên lôi đài, khiến cho mọi người trên khán đài phải rợn mắt há mồm kinh ngạc.

"Đây là vô ngã chi Thiên Nhãn cảnh giới sao?"

Có người không xác định nói.

"Thế nhưng mà khi tiến vào vô ngã cảnh giới thì không phải đồng tử nơi mắt sẽ biến sắc sao? Con mắt của hắn vẫn là màu đen mà."

Màu bạc là màu sắc thể hiện sự vô tình và lạnh lẽo như hàn băng, khi tiến vào vô ngã cảnh giới thì đồng tử mắt sẽ biến thành màu bạc, còn khi tiến xa hơn một bước nữa, đạt tới cảnh giới Vô ngã chi thiên nhãn thì đồng tử sẽ

chuyển sang màu vàng, là biểu tượng lý trí tràn ngập cao quý.

"Vì cái gì mà đến một chiêu cũng đều không trúng được hắn chứ?"

Thanh Trĩ Vương tràn đầy kinh ngạc, cái chiêu Yêu Quang Pháo này đối với tinh anh thiên tài bình thường mà nói, uy lực là rất lớn, bất quá hắn không cho rằng Diệp Trần không biết điều đó, nhưng chỉ cần bị trúng mục một đòn thì liền có thể làm cho đối phương xuất hiện sơ hở, rồi sau đó, hắn có thể dùng Long Ma Phá Sát quyền cường đại hơn để đánh trọng thương đối phương.

"Mặc kệ vậy, Long Ma Phá Sát quyền!"

Màu sắc trên người Thanh Trĩ Vương nhanh chóng trở nên mờ nhạt, từ màu xanh đen đã biến thành màu xanh nhạt, mà lúc này, cả cánh tay phải cùng nắm đấm của hắn đã bị đại lượng màu xanh đen phủ lên, đến mức hóa thành màu đen.

Oanh!

Thanh Trĩ Vương tung ra một quyền oanh hướng Diệp Trần, hắc sắc quang mang bộc phát ra, bên trong ẩn ẩn hiện lên một hình thái Hắc Long, cái đầu Hắc Long này tuy cũng không quá rõ ràng, nhưng lại tràn ngập hung mãnh, so với Thanh Long Phá Thiên Thủ mà trước đó Dương Định Thành đã thi triển, thì lợi hại đâu chỉ gấp 10 lần, bất kỳ vật gì tại trước mặt nó đều bị xuyên thủng qua.

"Vô ngã cảnh giới tầng thứ nhất là kích phát ra tiềm năng bản thân, giúp cho việc vận dụng lực lượng một cách hiệu quả, Vô ngã cảnh giới tầng thứ hai chính là Vô ngã chi thân, có thể đem tiềm năng cơ thể tùy ý chuyển dời đến một bộ vị nào đó của cơ thể mà tạo ra bộc phát, phát huy ra lực lượng vô cùng kinh khủng, vô ngã cảnh giới của yêu thú và của nhân loại khẳng định có chỗ khác nhau, nhưng nguyên lý vận dụng thì đại khái không sai biệt lắm."

Diệp Trần đối với Ma Yêu cảnh giới không hiểu rõ lắm, nhưng rất nhanh đã nhìn ra được, Ma Yêu cảnh giới cùng Vô ngã chi thân nhất định có mức độ tương đồng, đều là đem tiềm năng cơ thể hội tụ đến một chỗ nào đó trên cơ thể để tiến hành bộc phát ra ngoài, ví dụ như Long Ma Phá Sát quyền của Thanh Trĩ Vương, tựu chính là được phát ra từ cánh tay cùng nắm tay phải có hội tụ đại lượng tiềm năng, sau đó dùng phương thức tam trọng kình phát tán ra.

"Bất quá vẫn không đạt đến tứ trọng kình, như cũ vẫn là vô dụng thôi."

Long Ma Phá Sát quyền so với tam trọng kình đơn thuần thì lợi hại hơn rất nhiều, thậm chí thẳng truy đến hiệu quả của tứ trọng kình, nhưng cuối cùng so tứ trọng kình vẫn kém hơn một chút.

Ầm ầm!

Năm ngón tay phải mở ra, Diệp Trần trực tiếp bắt lấy đầu của Hắc Long kia.

PHỐC!

Hắc Long lập tức bị bạo phá, không có biện pháp tạo ra bất cứ thương tổn gì đối với Diệp Trần.

"Cái gì?"

Thanh Trĩ Vương miệng há ra, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên.

Hắn là Sinh Tử cảnh tứ trọng thiên cảnh giới, sau khi tiến vào Ma Yêu cảnh giới thì trong cơ thể có ẩn chứa năng lượng tăng vọt, sau khi trải qua quá trình vận công bộc phát, lực lượng sẽ tương đương với Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên, so với đối thủ thì trọn vẹn cao hơn hai trọng thiên cảnh giới, trên cơ sở cao hơn về cảnh giới, mặc dù các phương diện khác có thiếu một chút nhưng cũng không đến mức bị đối phương đơn giản phá tan Long Ma Phá Sát quyền như vậy, dù sao hắn cũng không phải là một người bình thường, hắn cũng là một thiên tài được lựa chọn từ trong hàng vạn nhân tài khác, khả

năng bị vượt cấp đánh bại là vô cùng thấp, huống chi đối phương còn thấp hơn hắn đến hai trọng thiên cảnh giới.

Bàn tay bắt đầu tê dại, Diệp Trần cảm giác được một tia cố hết sức rồi, Long Ma Phá Sát quyền của đối phương so tứ trọng kình thì kém hơn một chút, mà hắn thi triển Ngũ Hành Chưởng Kiếm cũng không phải tứ trọng kình bình thường, tứ trọng kình này chính là cơ sở của thủ pháp công kích, lợi hại hơn rất nhiều so với tứ trọng kình bình thường, chẳng qua trụ cột của đối phương thật sự cao hơn so với hắn rất nhiều, nếu chỉ dựa vào Ngũ Hành Chưởng Kiếm thì không cách nào đánh bại đối phương.

BOANG...!

Diệp Trần rút Đồ Ma kiếm ra.

"Cuối cùng, ngươi đã có đủ tư cách để cho ta rút kiếm rồi." Diệp Trần thản nhiên nói.

"Đáng giận."

Thanh Trĩ Vương gào thét, lại là một chiêu Long Ma Phá Sát quyền oanh đi qua, một quyền này cơ hồ rút sạch tiềm năng của hắn, lực lượng bộc phát đến một cực hạn.

"Thu Thủy!"

Uy lực Thu Thủy có lẽ không bì kịp với Ngũ Hành Chưởng Kiếm, nhưng nói cho cùng cũng là đỉnh giai Áo Nghĩa kiếm chiêu, kim chi Áo Nghĩa cùng thủy chi Áo Nghĩa đều tiến vào viên mãn cảnh giới, về sau, chiêu này chẳng những uy lực không kém cỏi, lại càng làm cho người ta tựa như rơi vào cảm giác ảo mộng, trong lúc nhất thời, thân ảnh như một ánh trăng bị nghiền nát, thân hình Diệp Trần vượt qua thân thể Thanh Trĩ Vương.

Phốc phốc!

Thủ cấp Thanh Trĩ Vương bay vút lên.

Mà Long Ma Phá Sát quyền do Thanh Trĩ Vương đánh ra, căn bản không có cơ may nào đụng phải Diệp Trần, trực tiếp oanh kích lên tại vòng phòng hộ lôi đài, bộc phát ra từng đợt nổ mạnh kinh thiên.

Sau một khắc, thân ảnh Thanh Trĩ Vương xuất hiện tại bên dưới lôi đài, thần chi thí luyện võ đài có quy tắc rất đặc thù, chỉ cần bị đánh trúng chỗ hiểm, tựu sẽ trực tiếp kết thúc, dù sao tại lúc ngươi đang ngưng tụ thân thể thì đối phương hoàn toàn có cơ hội triệt để chôn vùi thân thể của ngươi một lần nữa, đa trọng kình sinh ra đời chính là để cho Bất Tử Chi Thân của Sinh Tử cảnh không còn là thứ đáng nói nữa, trừ phi cùng đồng dạng với Diệp Trần, mỗi một tế bào đều ẩn chứa cường đại ý chí bên trong, ngược lại tức là nói, tế bào của hắn hoàn toàn không dễ dàng bị phá hủy.

"Thanh Trĩ Vương đã thất bại!"

"Rõ ràng có thể đánh bại Thanh Trĩ Vương có bài danh thứ 13, hắn đến cùng là có cái địa vị gì chứ?"

Giờ phút này, tại trong mắt mọi người, Diệp Trần không hề nghi ngờ đã trở thành một tồn tại không cách nào vượt qua, hệt như một tòa núi cao đứng vững trên lôi đài số một vậy.

Thanh Trĩ Vương đã thất bại một lần, trong vòng một phút đồng hồ sau đó, hắn phải đi khiêu chiến những lôi đài chủ khác, bằng không sẽ bị trực tiếp đào thải.

Cuối cùng nhất, Thanh Trĩ Vương đã trở thành lôi đài chủ của lôi đài số 3, trong lòng của hắn có chút lo lắng, lo lắng Bạch kim ma nữ của Bạch Hổ tinh vực sẽ đi qua khiêu chiến hắn, tuy hắn không sợ nhưng đó là chuyện rất bình thường, vì hiện tại hắn không được phép thất bại thêm một lần nào nữa, một khi thất bại sẽ bị đào thải triệt để, lỡ mất cơ hội nắm giữ một trong năm vị trí tốt.

Sau khi Thanh Trĩ Vương trở thành lôi đài chủ của lôi đài số 3, Mỹ Đỗ Toa cũng thành lôi đài chủ của lôi đài số 5, Kiều Nhị Lang trở thành lôi đài

chủ số 7.

"Chu Tước Tinh vực chiếm được danh ngạch nhiều lắm, cần phải chèn ép bọn chúng ah."

Một kẻ của Thanh Long tinh vực đi ra, hắn có chiến lực Thiên Vương bảng cao hơn Kiều Nhị Lang, sau khi bị đánh bại, Kiều Nhị Lang rơi vào đường cùng, buộc phải đi khiêu chiến lôi đài chủ số 9, nhưng cuối cùng nhất cũng thất bại mà chấm dứt thí luyện, triệt để bị đào thải.

Sau đó, Mỹ Đỗ Toa cũng bị khiêu chiến, đối thủ là người của Bạch Hổ tinh vực, hắn có bài danh Thiên Vương bảng cao hơn 10 hạng so với Mỹ Đỗ Toa, có tên gọi là Phích Lịch Vương Đường Lâm.

"Ngươi cũng không nên xem thường ta."

Mỹ Đỗ Toa bộc phát ra chiến lực siêu cường, nàng tuy không đạt tới Ma Yêu cảnh giới, nhưng cũng đã tiếp cận luyện hóa được một phần ba yêu thú ma lực, đôi cánh tay như có thể biến hóa vô hạn, hệt như là không có xương vậy, tay phải trông như một đầu rắn, tay trái lại như đuôi rắn sắc bén, hộ thể chân nguyên của đối thủ một khi bị trúng mục tiêu, lập tức sẽ hóa đá, tốc độ suy giảm.

Sau mấy chục hiệp, cuối cùng Mỹ Đỗ Toa đã xé mở được hộ thể chân nguyên của đối phương và đánh bại hắn.

Kế tiếp, Hắc Vũ Báo Vương nhịn không được mà tiến hành khiêu chiến lôi đài chủ của lôi đài số 2.

Trên lôi đài số 2, khắp nơi đều là thân ảnh Hắc Vũ Báo Vương, tốc độ của hắn nhanh đến không thể tưởng tượng, miệng vết thương trên người đối phương không ngừng tăng thêm, sau 99 lần tiến công, Hắc Vũ Báo Vương đã chiến thắng.

Đến tận đây, trong cung điện chỉ còn thừa lại hơn mười người, trừ 10 lôi đài chủ trên các lôi đài, trên khán đài chỉ còn rải rác mấy người, theo thứ tự

là Thanh điện Vương Cổ tinh tuyết của Thanh Long tinh vực, Bạch Hổ tinh vực Bạch kim ma nữ Thích Hồng Nhan, một thiếu niên có nước da ngăm đen của Huyền Vũ tinh vực.

"Tiểu quỷ, ngươi như thế nào lại không lên tràng đấu."

Thích Hồng Nhan nhìn về phía thiếu niên ngăm đen.

"Ta chờ các ngươi kết thúc trước." thiếu niên ngăm đen ngượng ngùng, cười cười.

"Được rồi, tỷ tỷ sẽ không khi dễ ngươi đấy, ta kết thúc trước vậy!"

Thích Hồng Nhan cũng không dám coi thường thiếu niên ngăm đen, mọi người tại đây đều có dáng vẻ trẻ tuổi, chừng hơn hai mươi tuổi mà thôi, nhưng thiếu niên ngăm đen này lại có bộ dáng nhìn chừng trên dưới 16 ~ 17 tuổi, điều này đại biểu rằng, tốc độ tu luyện của đối phương nhanh đến kinh người, đoán chừng 15 tuổi tựu đã tiến vào Sinh Tử cảnh rồi, đương nhiên, điều này không có nghĩa là thiếu niên ngăm đen này trẻ tuổi hơn so với mọi người tại đây, nói không chừng số tuổi thật sự của hắn đã tiếp cận 40 tuổi rồi, đoán chừng trước kia đã ở chỗ nào đó ẩn thân tu luyện nên tên tuổi không nổi danh mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1297: Cổ Tinh Tuyết Thách Đấu Diệp Trần (Thượng)

"Không biết Thích Hồng Nhan muốn khiêu chiến ai đây? Chắc là không phải lôi đài chủ của lôi đài số một a!"

“Đúng vậy, rất không có khả năng, nếu nàng thất bại khi khiêu chiến lôi đài chủ số một thì cũng chỉ còn lại có một cơ hội mà thôi, nàng vô luận như thế nào cũng sẽ không làm như vậy, ta xem ra đến chín thành chín là không phải lôi đài số một rồi.”

"Ân! Có đạo lý, Thanh điện Vương Cổ Tinh Tuyết còn chưa ra tay thì Thích Hồng Nhan có khả năng sẽ không mạo hiểm lớn như vậy, về phần cùng với lôi đài chủ số 1 phân cao thấp, đằng sau đó còn rất nhiều cơ hội."

Mọi người hết sức tò mò đối với việc Thích Hồng Nhan muốn khiêu chiến ai.

Vù!

Trên khán đài phía Tây, thân hình Thích Hồng Nhan lóe lên, lướt đến trên lôi đài số 2.

Mà lôi chủ lôi đài số 2 chính là Hắc Vũ Báo Vương của Chu Tước Tinh vực, trên Thiên Vương bảng có bài danh thứ 24, trong trận chiến trước đó, Hắc Vũ Báo Vương đã đấu cùng lôi đài chủ số 2, bạo phát ra tốc độ tương đối đáng sợ, xét về khía cạnh tốc độ đơn thuần mà nói, đoán chừng tại Thiên Vương bảng ít nhất hắn cũng có thể được xếp đến 5 vị trí cao nhất, Thích Hồng Nhan lựa chọn khiêu chiến hắn cũng không thể lý giải nhiều được.

"Không may rồi, rõ ràng là chọn ta."

Hắc Vũ Báo Vương cười khổ.

Trong mười cái lôi đài, Thanh Long tinh vực đã chiếm được ba cái, Bạch Hổ tinh vực chiếm được ba cái, Chu Tước Tinh vực chiếm được ba cái, Huyền Vũ tinh vực là ít nhất, chỉ có một, đoán chừng đối phương cũng muốn chèn ép nhuệ khí của Chu Tước Tinh vực, dù sao trước nay Chu Tước Tinh vực so với Thanh Long tinh vực cùng Bạch Hổ tinh vực thì yếu hơn không biết bao nhiêu, vậy mà bây giờ lại có thể cùng bọn họ cân sức ngang tài, kể ra cũng có chút vận khí, nhưng vì cái gì mà bọn hắn không chọn Diệp Trần, nếu làm như vậy sẽ có chút mạo hiểm, mà vì sao lại không chọn Mỹ Đỗ Toa, đoán chừng bởi vì Mỹ Đỗ Toa là nữ nhân, cho nên đành phải chọn Hắc Vũ Báo Vương.

"Cũng tốt, ta ngược lại muốn nhìn xem, ba năm qua, ta so với kẻ có bài danh trước 10, có bao nhiêu chênh lệch." Oán trời trách đất không phải là phong cách của Hắc Vũ Báo Vương, chiến ý của hắn trước nay chưa từng tăng vọt thì nay đã bắt đầu bạo tăng, không phải bất luận kẻ nào cũng đều có cơ hội cùng tồn tại có bài danh trước 10 giao thủ đấy.

"Thật xin lỗi, chọn ngươi chính là lựa chọn tốt nhất của ta."

Thích Hồng Nhan bất đắc dĩ nói.

Nàng không chọn Thanh Long tinh vực, chủ yếu là vì nhóm người Bạch Hổ tinh vực có suy nghĩ, Thanh Điện Vương Cổ tinh tuyết có thực lực cường đại vô cùng, nếu như bọn hắn đi khiêu chiến Thanh Long tinh vực, như vậy sẽ khó bảo toàn việc Thanh điện Vương Cổ tinh tuyết sẽ không vì Thanh Long tinh vực mà xuất đầu khiêu chiến Bạch Hổ tinh vực bọn hắn đấy, cho nên đành phải “nhặt lấy quả hồng mềm” kia thôi.

"Ra tay đi!"

Hắc Vũ Báo Vương tâm tình bình phục lại.

"Được."

Thích Hồng Nhan cũng không dài dòng, ánh mắt của nàng lập tức lạnh

như băng, bạch tóc dài màu vàng kim không gió mà lay động, tạo cho người khác một loại cảm giác yêu dị khắc nghiệt.

Bạch kim ma nữ Thích Hồng Nhan có bài danh thứ 9 trên Thiên Vương bảng, là một nhân vật thập phần khó chơi và đáng sợ, nghe thiên hạ nói, mái tóc dài màu bạch kim của nàng có thể cắt nát cả một ngôi sao.

Vèo!

Thân ảnh đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, Thích Hồng Nhan đã đến trước người Hắc Vũ Báo Vương, bàn tay trắng noãn như ngọc của nàng hướng phía trái tim của hắn hái xuống.

Không biết vì lý do gì mà trái tim Hắc Vũ Báo Vương kịch liệt đập mạnh, phảng phất như có một bàn tay vô hình đang cầm lấy trái tim của hắn, chỉ nhẹ nhàng vuốt qua liền có thể để cho trái tim của hắn bị bạo liệt, Bạch Kim Ma Nữ Hái Tâm Thủ, đồng dạng là một đại sát chiêu đáng sợ vô cùng, bất quá, Hắc Vũ Báo Vương dù sao cũng là Hắc Vũ Báo Vương, tốc độ của hắn chỉ có rải rác mấy người có thể so sánh, không thấy hắn làm ra động tác gì nhưng cả người bỗng nhiên biến mất, bàn tay Thích Hồng Nhan liền chụp vào không gian trống rỗng.

"Tốc độ đúng là nhanh thật!"

Thích Hồng Nhan ha ha cười cười, một đám tóc màu bạch kim trên đầu nàng đột nhiên dài ra, triền trụ giữ lấy một nấm đấm đang từ sau lưng nàng công tới, nguyên lai, Hắc Vũ Báo Vương bằng vào tốc độ kinh người đã thoát chiêu và nảy ra ý định tập kích Thích Hồng Nhan từ sau lưng, nhưng rất hiển nhiên, Thích Hồng Nhan có cảm ứng thập phần nhạy cảm, nên Hắc Vũ Báo Vương đã rơi vào thế thất thủ khi nấm đấm của mình bị đám tóc quấn lấy.

"Thích Hồng Nhan, 3000 bạch kim tơ của ngươi cũng rất lợi hại đấy."

Bàn tay bị cuốn lấy, Hắc Vũ Báo Vương nhếch miệng cười cười, cả

người vặn vẹo tiêu tán, nguyên lai chỉ là ảo ảnh biến hóa ra.

"Ah, xem ra ta ngược lại đã xem thường ngươi rồi."

Mái tóc dài bạch kim sắc trên đầu Thích Hồng Nhan bay múa, hệt như là hơn mấy trăm ngàn con rắn dài màu trắng đang lao ra bốn phương tám hướng vậy, chúng lao đến chỗ nào thì ảo ảnh của Hắc Vũ Báo Vương tại chỗ đó bị nghiền nát, trong nháy mắt, toàn bộ ảo ảnh Hắc Vũ Báo Vương đã biến mất, chỉ còn lại duy nhất bản thể thật.

"Rống!"

Hắc Vũ Báo Vương biết rõ phải động thủ thật sự rồi, bằng không, hắn sẽ bị thua rất nhanh.

Kinh hãi khí tức trên người bộc phát rồi chợt nội liễm về trong cơ thể, Hắc Vũ Báo Vương hóa thân thành một báo nhân to lớn, sau lưng có một đôi cánh chim màu đen.

Là Ma yêu cảnh giới!

Hắc Vũ Báo Vương cũng đã đạt tới ma yêu cảnh giới rồi.

Ma yêu cảnh giới tuy cùng ngang hàng với Vô ngã cảnh giới tầng thứ hai, nhưng trong thực chiến lại kém hơn không ít, Vô ngã cảnh giới có thể đem lực lượng phát huy đến cực hạn, còn ma yêu cảnh giới lực lượng thì chỉ ở một mức nào đó mà thôi, còn trên sự khống chế, như trước vẫn ở vào yếu thế, nhưng bất kể là nói thế nào thì ma yêu cảnh giới cũng không phải ai cũng có thể đạt tới, lực lượng tăng phúc không nhỏ chút nào.

"Như vậy mới thú vị chứ."

Thích Hồng Nhan trên mặt lộ ra mỉm cười.

Tại thời điểm Thích Hồng Nhan cùng Hắc Vũ Báo Vương chiến đấu, ở một chỗ khác, Lam Tiên Nhi cùng với một cao thủ có bài danh thứ 88 trên

Thiên Vương bảng chiến đấu, người này đến từ Thanh Long tinh vực, được xưng tụng là Tia Chớp Thương Tào Hoan, một kẻ sử dụng thương pháp có tốc độ nhanh như tia chớp vũ trụ, người bình thường phản ứng không kịp liền sẽ bị hắn đâm một thương xuyên thủng cổ họng.

Hai người đại chiến mấy trăm hiệp nhưng vẫn bất phân thắng bại.

"Tốt lắm, thật không thể tưởng được ngươi là một kẻ vô danh, lại rõ ràng có thể vượt qua mấy trăm chiêu của ta, như vậy đã đầy đủ tự hào rồi."

Tào Hoan sắc mặt có chút khó coi, hắn là cao thủ có bài danh thứ 88 trên Thiên Vương bảng, mà đối phương bất quá chỉ là một người vô danh tiểu tốt, trận chiến này có chỗ không đúng như hắn mong muốn, vốn là nên chấm dứt rất nhanh nhưng không có ngờ tới lại kéo dài đến bây giờ.

"Được khích lệ như vậy thật vui, nhưng Lam Tiên Nhi ta còn muốn tiếp tục lấn tới vài bước."

Lam Tiên Nhi không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh nói.

"Ngươi nằm mơ àh."

Tào Hoan trên người bắn ra khí tức kinh hãi, thoáng cái tiến vào đến vô ngã cảnh giới, tóc của hắn biến dài ra không ít, đồng tử cũng hóa thành màu bạc, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào.

"Tào Hoan động thủ thật rồi, thắng bại đã phân định."

Bọn người Thanh Long tinh vực cảm thấy cuộc chiến đã đến hồi phân thắng bại.

"Chưa hẳn đâu."

Có người phản bác.

Trên sàn đấu, trên người Lam Tiên Nhi đồng dạng bắn ra một cỗ khí tức kinh hãi, mái tóc dài màu xanh da trời của nàng bay múa và nhanh chóng

biến dài ra, đồng tử mắt cũng biến đổi thành màu bạc.

Đồng dạng cũng là vô ngã cảnh giới.

"Nàng ta đã tiến nhập vào vô ngã cảnh giới sao?"

Kinh Hồng Công Tử cùng Lam Tiên Nhi lựa chọn tu luyện cùng một con đường, trong mắt của hắn giờ đây tràn đầy kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng, ngoại trừ mình ra thì trên Hỏa Điểu tinh có lẽ không có ai khác có thể tiến vào vô ngã cảnh giới.

Trong nội tâm dần dần sinh ra bất ổn, Tào Hoan bạo rống một tiếng rồi tung ra vô số tia chớp thương ảnh hướng phía Lam Tiên Nhi kích bắn xuyên qua, tựa như một chiếc đuôi của Khổng Tước vậy.

Khổng Tước Hoa Vĩ, đây là một sát chiêu của Tào Hoan.

"Bất luận là sát chiêu gì thì cũng đều có sơ hở, càng hoa lệ chừng nào thì càng có nhiều sơ hở không cách nào che dấu được."

Những lời dạy của Diệp Trần như vẫn còn vang vọng bên tai.

Yaaaaa!

Lam Tiên nhi khẽ quát một tiếng, trường kiếm trong tay huy vũ, nàng dùng một kiếm chiêu cơ bản nhất đánh trả, lập tức vào thời điểm gần như bị vô số tia chớp thương ảnh bao phủ, thân hình Lam Tiên Nhi đã lóe lên, tránh được chỗ công kích cường thịnh nhất, tuy nhiên lại bị gãy đi một cánh tay trái, nhưng như vậy cũng là đủ rồi, “xoẹt” , một kiếm chém ra, kiếm quang màu đỏ chém về phía trung ương của sát chiêu Khổng Tước Hoa Vĩ.

Tam trọng kình, Lá Rơi Trảm.

Đinh!

Khổng Tước Hoa Vĩ đã bị phá mất, tay phải Tào Hoan liền run lên

"Phong Bạo Long Thần Hỏa."

Lập tức, Lam Tiên Nhi tung ra sát chiêu thứ hai, Phong bạo được Hỏa diễm trợ thế làm uy lực của sát chiêu tăng lên đột biến, so với lúc cùng Diệp Trần luận bàn thì vòi rồng lửa này đã được giảm đi rất nhiều biến hóa mà tập trung mạnh vào lực đạo, tựa như một vòng rồng màu đỏ thẫm lao xuyên qua thân thể Tào Hoan.

PHỐC!

Sau một khắc, cả người Tào Hoan đã hóa thành một bộ xương khô.

Lam Tiên nhi thắng.

Sau khi chiến thắng Tào Hoan, Lam Tiên Nhi thoáng cái từ hạng người vô danh đã trở thành người nổi tiếng, tin tưởng sau lần Thần Chi thí luyện này chấm dứt, đồng thời cũng là thời điểm Thiên Vương bảng đổi mới, Lam Tiên Nhi nhất định có thể đạt được một danh ngạch trên đó, về phần có thể xếp đến vị trí bao nhiêu thì còn phải xem nàng có thể tiếp tục tiến bộ hơn hay không, dù sao Tào Hoan chỉ có vị trí thứ 88 ở lần Thiên Vương bảng trước, nhưng lần này có thể tiến vào hay không thì lại là vấn đề khác.

Ngoại trừ Lam Tiên Nhi, Kinh Hồng Công Tử lần này cũng bỗng nhiên nổi tiếng, hắn có bài danh thứ 94 Thiên Vương bảng nhưng lại có thể đánh bại Roi Sắt Vương có bài danh thứ 82, như vậy Hỏa Điểu tinh thoáng cái xuất hiện hai cao thủ, điều này không thể không khiến người ta khiếp sợ, dù sao số người nổi tiếng Thiên Vương bảng của Chu Tước Tinh vực cũng tựu chừng hai mươi người, mà Chu Tước Tinh vực có chừng hơn một ngàn khỏa Sinh Mệnh Sao, nhưng hơn chín thành trong đó đều không có nổi một người nào có chiến lực Thiên Vương bảng.

Bất quá kế tiếp, Kinh Hồng Công Tử đã thất bại khi thua trên tay của Ngân Roi Vương

Trong các thiên tài trẻ tuổi của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực tại khu vực

lôi đài này, có ba người mạnh nhất theo thứ tự là Roi Sắt Vương, Ngân Roi Vương cùng với người mạnh nhất là Kim Tiên Vương. Ngân Roi Vương có bài danh thứ 57, Kinh Hồng Công Tử bị bại cũng không oan uổng.

Sau khi Kinh Hồng Công Tử thất bại, vận may của Hỏa Điểu Tinh tựa hồ cũng dừng lại ở đây, Lam Tiên Nhi ngay sau đó bị đánh bại bởi Châu Chấu Thạch Lưu Vũ có bài danh thứ 51, đối phương xuất quỷ nhập thần vô cùng, Lam Tiên Nhi căn bản không cách nào tới gần và bị bại thập phần thê thảm, bất quá đây cũng là bởi vì nàng đã ngủ say suốt năm năm, nếu như năm năm qua nàng không bị như vậy, lại gặp được Diệp Trần, chắc chắn thực lực của nàng có thể tăng lên tới một cảnh giới khác đấy.

...

Bên này Diệp Trần, Hắc Vũ Báo Vương cuối cùng đã thua ở trên tay Thích Hồng Nhan.

Thích Hồng Nhan có thể xếp đến vị trí thứ 9 Thiên Vương bảng, đây cũng không phải hư danh hay nói chơi, Hắc Vũ Báo Vương thậm chí còn không khiến cho Thích Hồng Nhan phải tiến vào vô ngã cảnh giới, trực tiếp bị mái tóc bạch kim sắc treo cổ.

Sau khi thất bại, Hắc Vũ Báo Vương cũng không bị đả kích, trực tiếp đi khiêu chiến lôi đài số 8, lôi đài chủ của lôi đài số 8 là một người của Bạch Hổ tinh vực.

Bằng vào tốc độ cao siêu cùng thực lực mạnh mẽ, cuối cùng Hắc Vũ Báo Vương đã trở thành lôi đài chủ số 8.

Nhưng như trước, hắn lại gặp nguy hiểm bởi Thanh Điện Vương Cổ tinh tuyết của Thanh Long tinh vực cùng thiếu niên ngăm đen của Huyền Vũ tinh vực vẫn còn chưa ra tay, thiếu niên ngăm đen kia có thực lực không biết thế nào, tạm thời không nói đến, nhưng nếu Thanh Điện Vương Cổ tinh tuyết chọn đúng hắn thì chắc chắn Hắc Vũ Báo Vương không có một chút lòng tin nào có thể chiến thắng đối phương, chỉ có bất lực cảm thán thời vận kém cỏi

mà thôi.

Thiếu niên ngăm đen như trước vẫn không ra tay, mọi người lúc này đều hướng về phía Thanh Điện Vương Cổ tinh tuyết.

Vèo!

Quang điện màu xanh hiện lên, Cổ Tinh Tuyết xuất hiện tại bên trên lôi đài số 1.

Nàng lựa chọn khiêu chiến Diệp Trần, lôi đài chủ của lôi đài số một.

Cũng đúng, dùng vào thực lực của Thanh điện Vương Cổ tinh tuyết có bài danh thứ tư trên Thiên Vương bảng, nếu như e ngại tránh né lôi đài số một thì sẽ để cho bao nhiêu người ở đây cảm thấy nàng e ngại Diệp Trần, mà chính nàng cũng cho là như vậy đấy, với tư cách là thiên tài, có thể thua nhưng tuyệt đối không thể sợ hãi, thà chết đứng còn hơn nằm để sống, bởi vậy nàng đã chọn cách đầu tiên.

Huống chi, thực lực mà Diệp Trần bày ra vẫn còn không cách nào làm cho nàng triệt để động dung.

"Quả nhiên là vậy."

Trên lôi đài số 2, Thích Hồng Nhan cười cười.

"Là chọn Diệp Trần sao ?."

Mỹ Đỗ Toa cùng Hắc Vũ Báo Vương đều nhìn qua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1298: Cổ Tinh Tuyết Thách Đấu Diệp Trần (Trung)

“Danh xưng của ta là Thanh Điện Vương, tốc độ chính là ưu thế của ta, ngươi cẩn thận rồi.”

Cổ Tinh Tuyết đối với Diệp Trần nói.

Thích Hồng Nhan bĩu môi, đâu chỉ có tốc độ là ưu thế, Cổ Tinh Tuyết bản thân còn có Lôi Thủy Cương Linh Thể, hơn nữa lại có ngộ tính cực kỳ cao, phòng ngự cùng lực lượng đều siêu việt hơn người thường, có thể nói là tam đại trụ cột tố chất thập phần đầy đủ.

"Ta sẽ cẩn thận."

Diệp Trần gật gật đầu.

Ba ba!

Diệp Trần vừa dứt lời, một tia hỏa điện túa ra tại trong hư không, Cổ Tinh Tuyết lập tức xuất hiện tại phía bên phải Diệp Trần, nhưng bất quá nàng vẫn không ra tay, bởi vì Diệp Trần đã bắt kịp tốc độ, nhìn hướng đối diện lấy nàng, tia điện hỏa lại lóe lên, Cổ Tinh Tuyết lập tức xuất hiện tại đằng sau Diệp Trần, nhưng Diệp Trần như trước quay qua nhìn đối diện lấy nàng với ánh mắt lạnh như băng, thấy vậy, Cổ Tinh Tuyết đem tốc độ như điện quang phát huy đến mức tận cùng, không ngừng xuất hiện tại chung quanh Diệp Trần cùng với phía trên không, hình thành ra năm nhân ảnh Cổ Tinh Tuyết vô cùng sống động, đến mức không phân biệt được thật giả, xác thực mà nói, năm cái nhân ảnh này gần như đều là thật thể.

"Trước tiên di động đến vị trí mong muốn rồi tiếp theo bố trí ra các tầng điện trường sao?"

Diệp Trần như có điều suy nghĩ, tốc độ truyền bá của điện trường cũng tương đương với tốc độ ánh sáng, tuy Cổ Tinh Tuyết còn chưa đạt được cảnh giới tốc độ ánh sáng di động, nhưng ở dưới tác dụng của điện trường thì cũng gần như đã tiếp cận rồi.

"Thăm dò cũng đã xong a!"

Nói chuyện đồng thời tay trái Diệp Trần khẽ run lên, sau một khắc, bốn trong năm cái nhân ảnh Cổ Tinh Tuyết lập tức bị biến mất, chỉ còn lại thực thể ở phía trước là giữ lại được.

"Tốc độ phản ứng của ngươi là một trong ba người mà bình sinh ta mới thấy được đấy."

Cổ Tinh Tuyết lạnh nhạt nói.

Tốc độ di chuyển của nàng tại dưới tác dụng điện trường đã tiếp cận tốc độ của ánh sáng, như vậy tốc độ phản ứng của Diệp Trần đã siêu việt xa hơn cả tốc độ ánh sáng nên mới có thể bắt kịp tiết tấu trận đấu, không chỉ có vậy, ở trong trạng thái phản ứng với tốc độ cao như thế mà vẫn còn có thể tỉnh táo phân tích đối phương, loại tâm cảnh này có thể nói là quá mức khủng bố, tựu như là đã tiến nhập vào Vô Ngã Chi Thiên Nhãn cảnh giới vậy.

Những người đang xem cuộc chiến này toát cả mồ hôi lạnh, hai người này thăm dò nhau cũng thật là đáng sợ, còn chưa chính thức giao thủ mà bọn hắn đã mang đến áp lực rất trầm trọng. Cổ Tinh Tuyết có tốc độ di chuyển hoàn toàn vượt xa Hắc Vũ Báo Vương, nếu như nói Hắc Vũ Báo Vương di động còn có dấu vết mà lần theo thì như vậy Cổ Tinh Tuyết di động hoàn toàn không có vết tích nào để tìm ra. Về phần tốc độ phản ứng của Diệp Trần lại để cho người ta rơi vào tuyệt vọng, nếu đứng ở trước mặt một kẻ có tốc độ phản ứng khủng bố như hắn thì ai có thể hy vọng xa vời làm cho hắn trở tay không kịp nữa chứ? Chỉ có ngoan ngoãn cùng đối phương đánh đối công trực diện mà thôi, không có biện pháp dùng tiểu xảo nào cả!

"Haha, Chu Kiên hôm nay tựa hồ rất nóng tính a!"

Năm con đường đại biểu cho năm thứ bất đồng của cửa ải thứ tư, kỳ thật đều đồng dạng như nhau mà thôi, đều là mười cái lôi đài, nói cách khác, mặc kệ là lựa chọn con đường nào thì đối mặt khảo thí của cửa thứ tư đều như nhau cả thôi, đáng tiếc không có ai biết rõ điểm này, tất cả mọi người đều cho rằng, thí luyện cửa thứ tư dành cho mình có lẽ không giống với thí luyện trên bốn con đường còn lại.

Trên khán đài phương bắc, Yên Phi Hoa cười nói.

Bạo lực Nữ Vương Yên Phi Hoa đến từ Huyền Vũ tinh vực, có bài danh thứ 8 Thiên Vương bảng, cũng là một thiên tài có tốc độ, phòng ngự cùng với lực lượng đều thập phần đỉnh tiêm, trừ việc đó ra, nhãn lực của nàng cũng không tầm thường, nghe nói, trong quyết đấu, nàng có thể nhìn thấu mọi quỹ tích của đối phương. Đặc biệt, ấn tượng mà mọi người đối với nàng chính là, sau khi xem thấu hết mọi quỹ tích đối thủ, nàng sẽ dùng thủ pháp bạo lực để đánh trả.

"Đúng vậy đấy, Kim Tiên Vương dù gì cũng là cao thủ có bài danh thứ mười sáu, rõ ràng liền một lần phản kích bình thường đều làm không được."

Yên Phi Hoa bên cạnh Quái Tốc Lang Vương cảm thán nói.

Quái Tốc Lang Vương cũng đến từ Huyền Vũ tinh vực, trên Thiên Vương bảng có bài danh thứ 14, có được tốc độ siêu phàm cùng với trực giác của loài Sói, phòng ngự cùng lực lượng mặc dù có chỗ không bì kịp với Yên Phi Hoa, nhưng cũng không thua kém bao nhiêu.

Chỉ có người của Chu Tước Tinh vực mới biết rõ việc Chu Kiên trở nên rất nóng tính là lúc ở tại cửa thứ ba, thiếu chút nữa hắn đã bị loại bỏ, đây là sự tình mà hắn không thể dễ dàng tha thứ, Chu Kiên hắn chưa khi nào phải chật vật như thế.

Bang bang bang...

Chu Kiên tung ra từng quyền vừa thô vừa to oanh kích vào Kim Tiên Vương, làm trên người hắn bị lưu lại một dấu quyền nhẹ, hỏa tinh văng khắp nơi, Kim Tiên Vương liên tục bị áp chế lui về phía sau, hai tay hắn đã gãy nát.

"Mơ tưởng, khinh địch như vậy thì đừng mong chiến thắng được ta."

Trên người Kim Tiên Vương bộc phát ra một cỗ kinh hãi khí tức vô cùng mạnh mẽ tựa như sắp hủy diệt vạn vật vậy, rất hiển nhiên, sự cường đại của Chu Kiên đã kích phát ra toàn bộ tiềm lực của Kim Tiên Vương.

"Vô dụng thôi, chênh lệch giữa ta và ngươi đã không cách nào dùng lẽ thường để tính rồi."

Chu Kiên như trước oanh đến một quyền, một quyền này mang đến cho người ta cảm giác mình không thể nào bành trước khí thế rộng ra được, áp lực trầm trọng của nó như sắp mang tử vong đến vậy, dưới áp lực này, có rất ít người có thể đứng vững được trước một quyền này.

"Rống!"

Tiếng rống giận dữ vang lên, Kim Tiên trong tay Kim Tiên Vương co lại và phát ra kim quang chói mắt đến phá toái hư không.

BOANG...!

Nhưng đúng như lời Chu Kiên nói, tất cả cố gắng của Kim Tiên Vương đều vô giá trị, thực lực tuyệt đối chênh lệch quá lớn khiến Kim Tiên hắn lần nữa bị Chu Kiên oanh kích văng ra ngoài, như trước không cách nào phản kích bình thường được.

Bang bang bang...!

Một quyền nối tiếp một quyền, Kim Tiên Vương dần dần bị đẩy lui đến biên giới vòng phòng hộ của lôi đài, ngay sau đó lại một quyền nữa oanh đến, Kim Tiên Vương bay người đâm vào trên vòng phòng hộ, vừa ngước

mặt lên thì Chu Kiên đã đến trước mặt.

Oanh!

Máu đỏ vẩy ra tứ phía, Chu Kiên đánh ra một quyền phá nát thủ cấp của Kim Tiên Vương.

"Đây là chiến lực của người bài danh đệ tam trên Thiên Vương bảng sao? Cường đại đến mức làm người ta tuyệt vọng a!"

“Ân, Chu Kiên đến bây giờ vẫn không có tiến vào Vô Ngã cảnh giới, nghĩ đến cũng có thể hiểu được, bằng vào thực lực của Kim Tiên Vương thì không cách nào làm cho hắn phải ứng phó toàn lực.”

Trên khán đài, mọi người lắc đầu.

"Lĩnh vực của ta là điện trường lĩnh vực, tại đây, ở trong điện trường lĩnh vực thì không một ai có thể siêu việt tốc độ của ta, cũng không người nào có thể công kích đến ta, đúng như lời ngươi nói, cuộc thăm dò đã chấm dứt rồi."

Xuy xuy ….,

Dùng Cổ Tinh Tuyết làm trung tâm, một dòng điện ẩn hình trải rộng toàn bộ lôi đài số một, bất kỳ một góc chết nào cũng đều không buông tha.

"Điện trường lĩnh vực, nói cách khác là không cần di chuyển điện trường đến bất kỳ bộ vị nào của cơ thể mà chỉ cần bố trí điện trường ra xung quanh, một khi địch nhân rơi vào trong phạm vi tác động lĩnh vực của nàng, thì bất kỳ địa phương nào đều gặp phải điện trường sao?"

"Hoàn toàn chính xác, rất khó giải quyết đấy."

"Hơn nữa cái lĩnh vực này đã đạt đến đệ tứ trọng, bằng vào kiếm vực của ta thì rất khó có thể toàn diện áp chế được."

Trong cùng cảnh giới lĩnh vực, Kiếm Vực có thể nói là Vương giả, nhưng độ chênh lệch gần kề chỉ là một tia nhỏ, không thể nào siêu việt quá nhiều, mà điện trường lĩnh vực có thể nói là một lĩnh vực rất đặc biệt, nó vô hình vô chất, cũng không phải bất luận thứ hạt cơ bản gì tạo thành, nhưng lại tồn tại một cách khách quan.

Xoẹt …!

Điện trường lĩnh vực có thể giúp cho tốc độ của Cổ Tinh Tuyết gần thêm một bước đến tốc độ ánh sáng, phải biết rằng càng về sau, mỗi lần tốc độ tăng lên một tia thôi cũng đều là thập phần khủng bố.

Lập tức xuất hiện tại trước người Diệp Trần, Cổ Tinh Tuyết một chưởng đánh qua, trong lòng bàn tay là một quả sấm cầu có hình dạng như giọt nước vậy.

Lôi Thủy áo nghĩa võ học, Tích Thủy Lôi!

Ánh mắt nhìn thẳng lấy hư vô phía trước, bờ vai Diệp Trần phải khẽ nhúc nhích, Đồ Ma kiếm rút ra rồi cả thân người lăng không, lưu lại một quỹ tích hẹp dài.

ầm ầm!

"Thiên Tuyệt Kiếm!"

Trong nháy mắt, Diệp Trần đã phản kích đến, Đồ Ma kiếm dùng tần suất rung động kinh người hướng phía Cổ Tinh Tuyết chém tới. Kiếm quang cùng Lôi hỏa điện rừng rực giao kích khiến hỏa tinh văng khắp nơi, thân ảnh Cổ Tinh Tuyết lần này đã bị phản tác dụng lực mà không khỏi bộc lộ ra.

Ầm ầm!

Diệp Trần chém tiếp một nhát vào hư không, chợt trong chốc lát đã khiến Cổ Tinh Tuyết phải lui ngược ra sau, tốc độ thói lui cùng tốc độ lao tới

cũng không hề khác nhau, đều nhanh như nhau.

"Bất luận là góc độ và tốc độ di chuyển gì cũng như nhau cả thôi!"

Diệp Trần không tiếp tục truy kích, vẫn đứng nguyên tại chỗ nói.

"Ta nói rồi, tại trong điện trường lĩnh vực của ta, không người nào có thể công kích đến ta."

Cổ Tinh Tuyết thanh âm truyền tới.

"Đúng vậy."

Diệp Trần không có ý tứ phủ nhận điều này.

"Đây mới là địa phương làm người ta sợ hãi ở Thanh Điện Vương a!" trên lôi đài số 2, Thích Hồng Nhan thở dài.

"Nhưng là…"

Diệp Trần ngay sau đó nói: "Trên đời này không có thứ gì là tuyệt đối cả, tựu xem xem có người nào có thể làm được hay không mà thôi."

"Vậy ngươi liền thử xem!"

Cổ Tinh Tuyết không ngừng công hướng Diệp Trần, bất luận cái góc độ gì đối với nàng mà nói đều đồng dạng, nói một cách khác, công kích của nàng không hề có góc chết.

Bất quá Diệp Trần cũng không phải đối thủ tầm thường, hắn tuy không cách nào công kích được Cổ Tinh Tuyết, nhưng Cổ Tinh Tuyết cũng không cách nào công kích được hắn, tốc độ xuất kiếm của hắn quá nhanh, còn muốn vượt qua cả tốc độ di chuyển của Cổ Tinh Tuyết, tại dưới kiếm của hắn, Cổ Tinh Tuyết cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, cục diện lâm vào thế giằng co.

Xoạt xoẹt …!

Đột ngột, Cổ Tinh Tuyết di động đến bên bờ lôi đài.

Sau một khắc, trên người nàng bắn ra kinh hãi khí tức, tóc của nàng biến dài ra, đồng tử biến đổi thành màu bạc, chợt, màu bạc lại chuyển thành màu Kim Sắc.

Vô Ngã Chi Thiên Nhãn!

Thoáng cái, Cổ Tinh Tuyết đã đem Vô Ngã cảnh giới tăng lên tới tầng thứ hai, Vô Ngã Chi Thiên Nhãn.

Tại Vô Ngã Chi Thiên Nhãn cảnh giới, các loại năng lực cảm ứng sẽ bạo tăng, tốc độ bản thân cũng sẽ gia tăng thêm không ít, nếu như nói Vô Ngã cảnh giới tầng thứ nhất là kích phát ra tiềm năng để vận dụng hiệu quả hơn, thì Vô Ngã cảnh giới tầng thứ 2 Vô Ngã Chi Thiên Nhãn, tắc thì đem đại bộ phận tiềm năng vận chuyển đến não bộ, trên thân thể chỉ để lại một bộ phận nhỏ.

Mà đều là Vô Ngã cảnh giới tầng thứ 2, nhưng Vô Ngã chi thân lại cường điệu ở tốc độ, phòng ngự cùng tố chất lực lượng bên ngoài, còn Vô Ngã Chi Thiên Nhãn thì lại cường điệu tố chất nội tại.

Đôi mắt Kim Sắc nhàn nhạt nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, Cổ Tinh Tuyết thấy được vài lộ tuyến cùng mấy điểm đặc biệt trên người Diệp Trần, những đường cong cùng mấy điểm này chính là những sơ hở của Diệp Trần, không, chính xác mà nói, đó là những vị trí sắp bày ra sơ hở, tựu như là sớm khám phá ra điểm yếu của đối phương vậy.

Những “điểm sơ hở” này của Diệp Trần bây giờ vẫn chưa phải là sơ hở đúng nghĩa, nhưng trong chốc lát nữa khi hắn di chuyển thì chúng sẽ trở thành sơ hở thật sự.

"Bất quá, sơ hở thật sự quá ít."

Cổ Tinh Tuyết khẽ nhíu mày, đường cong cùng điểm yếu quanh thân đối phương rõ ràng chỉ có chín cái, so với các đối thủ trước đây của nàng, trên

người bọn hắn bày ra rậm rạp chằng chịt sơ hở, đếm thế nào cũng không hết.

"Muốn xem sơ hở của ta sao?"

Diệp Trần tựa hồ có Độc Tâm Thuật , thân thể khẽ động một chút.

"Cái gì? Sơ hở giảm bớt sao."

Đồng tử nơi mắt Cổ Tinh Tuyết co rụt lại, các lộ tuyến cùng điểm yếu trên người Diệp Trần bắt đầu giảm bớt đi ba cái, chỉ còn lại sáu cái.

"Bốn cái!"

"Hai cái!"

"Biến mất hoàn toàn!"

Đồng tử mắt Cổ Tinh Tuyết lập tức co lại thành một điểm, ánh mắt cực độ lạnh như băng, mang theo một tia kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

"Hắn cuối cùng là người phương nào chứ?"

Hít sâu một hơi, Cổ Tinh Tuyết trong nội tâm lẩm bẩm nói.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, "Ta quên nói cho ngươi biết, trên người của ngươi có mười ba lộ tuyến, hai mươi bảy điểm yếu, trong đó có một điểm yếu lúc ẩn lúc hiện, đây là điểm có quan hệ với tâm tình của ngươi vào lúc này đấy."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1299: Cổ Tinh Tuyết Thách Đấu Diệp Trần (Hạ)

“Thế thì sao chứ, trên người của ta có sơ hở hay không cũng không quan trọng, bởi vì ngươi không cách nào công kích được ta.”

Cổ Tinh Tuyết tâm tình rất nhanh bình phục lại, không còn bất kỳ lay động nào.

"Ngươi vẫn không biết sao? Ta đã dần dần quen được với tốc độ của ngươi rồi, mà lại nhìn ra được sơ hở trên người của ngươi, điều này đại biểu là ta đã có thể công kích được ngươi rồi đấy."

Diệp Trần nói.

Tic tic Ti ti …!

Cổ Tinh Tuyết cả thân người hóa thành điện quang, lập tức biến mất tại chỗ.

"Nếu ngươi không có sơ hở, như vậy ta tựu sẽ làm cho ngươi có sơ hở." lòng bàn tay phải Cổ Tinh Tuyết ẩn chứa một khỏa lôi cầu có hình dáng như bọt nước lớn cỡ nắm tay, sáng long lanh óng ánh, lao tới.

Lôi Thủy áo nghĩa võ học, Thủy Chập Lôi.

Bất ngờ bộc phát như một cơn lũ, lại vừa giống như Lôi Đình giáng xuống thế gian mà hủy diệt thiên địa, phía trước người Cổ Tinh Tuyết lúc này là một mảnh Hỗn Độn, tràn ngập bạo phá cùng khí lưu bị xé rách.

Ầm ầm!

"Thanh Điện Vương thắng sao?"

Ý niệm trong đầu Thanh Trĩ Vương hiện lên.

"Vẫn còn chưa thắng được đâu."

Thích Hồng Nhan tròng mắt hơi híp lại.

Xùyyyyyy!

Cơn lũ lôi điện bất ngờ phân lưu, sấm sét vung vãi tán loạn, không gian thiên địa liền trở nên trong trẻo và rõ ràng hơn, hiện ra Diệp Trần vẫn sừng sững đứng vững ở khu vực trung ương lôi đài, ánh mắt nhìn thẳng về phía Cổ Tinh Tuyết đang phiêu phù cách mặt đất nửa mét, cặp mắt kia ẩn chứa vô số quỹ tích, tựa hồ hết thảy bí mật của Cổ Tinh Tuyết đều hiện rõ trong mắt hắn, nhưng cũng không thể trốn tránh mà lập tức đã bị phân tích ra rõ ràng.

"Không tốt."

Cổ Tinh Tuyết thân hình hóa thành điện quang, phi độn ra xa hơn.

"Sơ hở của ngươi càng ngày càng nhiều hơn rồi đấy."

Thân thể bình di mấy bước, Đồ Ma kiếm vung từ dưới lên trên, kéo lê ra một đường tròn, tại bên trong vòng tròn này, điện trường bị tạm thời bị cách ly.

Phốc… ah …!

Một tia máu văng ra kèm theo tiếng rên rỉ vang lên, cánh tay trái của Cổ Tinh Tuyết đã bị thương, 2 người hiện tại đang đứng cách nhau hơn mười dặm.

Tia máu tươi theo vết thương trên tay trái chảy xuống, Cổ Tinh Tuyết kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần.

"Bị đánh trúng rồi!"

"Thanh Điện Vương rõ ràng bị đánh trúng ư?"

"Là thật hay giả vậy chứ?, tốc độ nhanh như vậy mà vẫn có thể bị đánh trúng, đây cũng không phải là chỉ bằng vào tốc độ xuất kiếm nhanh là có thể làm được đâu đấy."

Trong lòng mọi người rét run.

"Đây là hắn may mắn, hay vẫn là..."

Cổ Tinh Tuyết cắn cắn hàm răng trắng như tuyết, lần nữa công hướng Diệp Trần.

Lần này, huyết quang lại bắn ra tung tóe, cánh tay trái nàng càng bị thương nhiều hơn, Cổ Tinh Tuyết thân hình bất ổn rút lui ra xa, tựa hồ nguyên nhân là bởi vì bị thương nên tốc độ rút lui của nàng không được nhanh chóng như trước đó.

Bá bá bá bá!

Diệp Trần có tốc độ tuy không nhanh như Cổ Tinh Tuyết, nhưng là bước tiến của hắn có quỹ tích phiêu hốt bất định, lúc ẩn lúc hiện, nương theo đó còn có tốc độ xuất kiếm Thiên Hạ Vô Song.

BOANG...!

Ngực bộc phát ra đại lượng hỏa Tinh, cả người Cổ Tinh Tuyết bay rớt ra ngoài, trong miệng phun ra máu tươi trông thật đáng sợ, may mắn bởi vì nàng mặc trên người Cực phẩm cao đẳng bảo giáp, nên một kiếm này không thể xuyên thủng trái tim của nàng, nhưng kiếm kình đáng sợ kia lại có thể xuyên thấu qua bảo giáp mà lập tức đánh nứt vỡ trái tim của nàng.

Trái tim là một trong những bộ vị trọng yếu của nhân thể, là nguồn suối của khí huyết, một khi mất đi thì các phương diện tố chất khác đều phải chịu ảnh hưởng, trừ phi lúc trái tim vừa bị nứt vỡ liền có thể lập tức ngưng tụ ra một trái tim mới, đáng tiếc chính là, ngay khi trái tim bị nứt vỡ thì mọi phương diện cảm giác ở nhân thể sẽ gặp phải tình trạng suy nhược cùng trì độn theo.

"Kiếm tiếp theo sẽ lấy thủ cấp của ngươi đấy."

Một khi tiến vào chiến đấu thực sự, Diệp Trần sẽ không có lưu tình chút nào, tin tưởng đối phương cũng sẽ không tiếp nhận sự khoan hồng của đối thủ, đối với họ, đây là một loại vũ nhục.

Lúc kiếm vạch phá không khí làm điện trường bị cắt mở ra một ke hở nhỏ, thì ở vị trí cổ của Cổ Tinh Tuyết cũng xuất hiện ra một tia máu nhỏ, đó chính là do kiếm khí sắc bén đã cắt vỡ da của nàng.

"Cổ Tinh Tuyết ta ngược lại là lần đầu tiên bị người khác xem thường đấy, Điện Lưu Bạo Phá."

xoẹt xoẹt ….!

Trên người Cổ Tinh Tuyết phóng xuất ra đại lượng dòng điện, những dòng điện này cùng từ trường tánh mạng của Diệp Trần sinh ra phản ứng, trực tiếp xuyên thấu qua hộ thể chân nguyên, tác dụng lên trên thân thể Diệp Trần.

Oanh!

Điện xà cuồng loạn nhảy múa, làm sáng cả lôi đài.

"Song Trọng Thủy Chập Lôi."

Đến đây vẫn chưa xong, hai tay Cổ Tinh Tuyết đồng thời vận công ngưng tụ ra hai khỏa lôi cầu hình giọt nước to cỡ nắm tay, oanh phá về hướng trung tâm dòng điện, đó chính là vị trí Diệp Trần đang đứng.

"Cái gì, lập tức lật bàn được sao?"

"Cục diện rõ ràng bị nghịch chuyển rồi, Thanh Điện Vương không hổ danh là Thanh Điện Vương, Điện Chi Áo Nghĩa trên tay nàng quả thực đã đạt tới tình trạng đăng phong tạo cực, tuy chiêu Điện Lưu Bạo Phá kia đối với đối thủ đồng cấp bậc mà nói thì lực sát thương không tính là lớn, nhưng

lại có thể làm cho đối phương sinh ra sơ hở, có thể lập tức bị tê liệt đấy."

"Đúng vậy, điện Lưu Bạo Phá có thể làm cho đối phương bị sinh ra sơ hở, còn trúng phải một kích Song trọng Thủy Chập Lôi liền có thể bị mất mạng, đúng là đáng sợ !"

Cổ Tinh Tuyết đột nhiên bộc phát ra chiêu này làm cho rất nhiều người trở tay không kịp.

"Thanh Điện Vương, đây là thành quả trong ba năm qua của ngươi sao?"

Thích Hồng Nhan trong nội tâm khiếp sợ đồng thời cũng rất cảm thán.

Ánh mắt Cổ Tinh Tuyết vẫn lạnh như băng, chiêu Điện Lưu Bạo Phá này, vốn là chuẩn bị để đối phó với mấy người kia, nhưng là hiện tại, nàng không thể không bại lộ, đối thủ đã mạnh vượt quá tưởng tượng của nàng rồi.

"Dùng từ trường tính mạng của đối phương làm ra điện trường, tốt cho một chiêu Điện Lưu Bạo Phá."

Phốc phốc!

Dòng điện tan rã, trên lôi đài, Diệp Trần đã thực hiện xong động tác huy kiếm, tại tiền phương của hắn là bốn nửa khối Thủy Chập Lôi bị cắt đứt, hai khỏa Thủy Chập Lôi nguyên vẹn đều bị cắt làm đôi mà bị phá vỡ ra.

"Bất quá, như vậy mới có ý tứ ah."

Diệp Trần ngẩng đầu.

"Ta lại bị nhìn xuyên thấu rồi ư ?"

Cổ Tinh Tuyết trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

"Không tính là nhìn thấu, chiêu này của ngươi hoàn toàn chính xác rất mạnh, ta tin tưởng còn có chiêu thức phụng bồi ở phía sau a!" Có thể có bài danh thứ 4 ở trên Thiên Vương bảng là thập phần không đơn giản, có thể nói

là quái vật trong các quái vật, bên trên phương diện uy lực thì một cái áo nghĩa có lẽ không bằng song trọng áo nghĩa, nhưng lại có thể dùng để phụ trợ công kích, trong chiến đấu, không phải cứ có công kích mạnh là có thể chiến thắng được đối phương.

"Được rồi, trận này ta thua."

Tán đi Điện Trường lĩnh vực, Cổ Tinh Tuyết không có ý tứ tiếp tục chiến đấu, nàng quay người đi xuống lôi đài số một.

Cổ Tinh Tuyết có cảm giác, dù cho mình có tung ra hết tất thủ pháp thì hi vọng có thể chiến thắng đối phương cũng chưa tới một thành, từ đầu tới cuối, đối phương đều không cho nàng bất luận cơ hội nào, hoàn toàn là chính cô ta tự biên tự diễn ra mà thôi, nếu đem hết toàn lực để thắng thua cùng hắn thì chi bằng dùng trận chiến này để tiêu hóa thoáng một chút những cảm ngộ sẽ có lợi hơn.

Tuy Cổ Tinh Tuyết chấp nhận thua cuộc nhưng không một người nào dám cười nhạo nàng, nếu đem bọn hắn đổi thành Diệp Trần, có lẽ liên tục ngăn chặn một chiêu của Cổ Tinh Tuyết thôi cũng đều không làm được, mà đem bọn hắn đổi thành Cổ Tinh Tuyết thì đoán chừng còn thảm hại hơn, từ đầu tới cuối, bọn hắn cũng không thấy Diệp Trần đã xuất kiếm như thế nào, chỉ có thể nhìn thấy đến từng đạo vết kiếm hiện lên mà thôi.

Cuộc chiến cường đạo này hệt như một cơn thủy triều dâng lên vậy, hai võ giả liên tiếp mạo hiểm, không thể nghi ngờ lại để cho người xem được mở rộng tầm mắt.

Sau khi thua bởi Diệp Trần, Cổ Tinh Tuyết lựa chọn khiêu chiến lôi đài số 10, lôi đài số 10 là một người của Bạch Hổ tinh vực có chiến lực Thiên Vương bảng, kết quả có thể nghĩ, đối phương thậm chí còn không thể khiến cho Cổ Tinh Tuyết phải tiến vào Vô Ngã cảnh giới, tựu chịu khổ thất bại.

Cuối cùng chỉ còn lại có một người thiếu niên da ngăm đen mà thôi.

"Hắc hắc!"

Thiếu niên ngăm đen cười cười rồi xuất hiện tại trên lôi đài số 8.

"Lần này thật sự nguy hiểm ah."

Hắc Vũ Báo Vương vẻn vẹn không dám coi thường gã thiếu niên ngăm đen này, xem từ tuổi tác đến bề ngoài đối phương, tựu có thể biết đối phương tất nhiên là một cao thủ thập phần đáng sợ, thiên phú tu luyện cao như vậy thì chiến lực sẽ kém đi nơi nào chứ, hai phương diện này nhìn như là hai thứ khác nhau nhưng thực tế lại là hai nhân tố tồn tại hiển nhiên.

"Thức thứ hai Ba Động quyền!"

Ầm ầm!

Trên lôi đài số 8, vòng phòng hộ kịch liệt rung rung, cuồng bạo năng lượng bộc phát ra như là một mặt trời nhỏ, chỉ riêng hiệu quả âm thanh cùng hào quang tựu lại để cho người ta sinh lòng sợ hãi không thôi.

"Đùa gì vậy, uy lực lớn như vậy sao ?."

Không chỉ có mọi người đang xem cuộc chiến há hốc mồm, vừa chật vật né tránh mà Hắc Vũ Báo Vương cũng triệt để há hốc mồm, cái loại lực lượng cực hạn phá hoại này, hắn tuyệt đối không muốn bị trúng phải chút nào.

Lập tức tiến vào Ma Yêu cảnh giới, tốc độ Hắc Vũ Báo Vương bạo tăng, giờ phút này chỉ có tốc độ là thứ mà hắn cậy vào, những thứ khác đều đã mất đi tác dụng.

"Đệ tam thức Ba Động quyền, Loạn Sát!"

Thiếu niên ngăm đen không ngừng quét mắt nhìn qua bốn phía, tại đây, bằng nhãn lực kinh người, cánh tay mảnh khảnh của hắn vung lên liền có hàng trăm quang cầu cao áp được phun ra ra ngoài, rậm rạp chằng chịt, Hắc Vũ Báo Vương làm sao có thể tránh được, hai tay hắn giao nhau bảo vệ chỗ

yếu trên người của mình, vòng bảo hộ yêu lực trước người được tăng cường đến cực hạn.

Bành bành bành bành bành bành... ,

Tiếng phá hủy không ngừng liên tiếp vang lên, Hắc Vũ Báo Vương hung hăng đụng vào bên trên vòng phòng hộ lôi đài mà không hề có lực hoàn thủ.

Nhếch miệng cười cười, thiếu niên ngăm đen lại dùng thức thứ hai Ba Động quyền đem Hắc Vũ Báo Vương oanh thành huyết vụ, loáng thoáng , mọi người thấy vòng phòng hộ của lôi đài bị vỡ ra một ít.

"Mỗi một tên đều là quái vật cả."

Thanh Trĩ Vương trong nháy mắt có chút nản lòng thoái chí, vốn dĩ, hắn tại trên Thiên Vương bảng có bài danh cũng không thấp, đạt tới vị trí thứ 13, khoảng cách đến 10 thứ hạng đầu cũng không xa, cho nên hắn đối với việc thông qua Thần Chi Thí Luyện Tràng có khá nhiều tự tin, cho là mình hoàn toàn có khả năng làm được, thế nhưng khi Diệp Trần xuất hiện đã làm cho hắn biết cái gì là chênh lệch, và thiếu niên ngăm đen xuất hiện đã cho hắn biết cái gì là quái vật, lại thêm bên trên còn có Cổ Tinh Tuyết cùng Thích Hồng Nhan chưa hề triển lộ ra bao nhiêu thực lực, tựu là bốn người bọn hắn chính là bốn con quái vật thực sự, giờ đây, hắn đối với khả năng là người cuối cùng nhất thông qua Thần Chi Thí Luyện Tràng, đã không còn tin tưởng gì nữa rồi.

"Khá tốt, mục đích ta đến đây chỉ là muốn mở mang kiến thức một chút mà thôi."

Mỹ Đỗ Toa đồng dạng cũng không cảm giác mình có bất luận hi vọng gì, cười khổ không thôi.

"Tiểu quỷ, ngươi rất lợi hại nha!"

Thích Hồng Nhan tức giận đồng thời đối với thiếu niên ngăm đen nói.

"Ta vẫn còn kém xa tỷ tỷ ấy chứ!"

Thiếu niên ngăm đen giống như một kẻ đã từ lâu không xuất thế, gãi gãi đầu nói.

"Ở trong núi khổ tu nhiều năm, vừa ra tới tựu liền soi sáng cả thiên hạ, hắn đúng là loại người này a!" Diệp Trần có thể cảm nhận được thiếu niên ngăm đen kia thuộc loại người son sắc như vậy, không hề có tạp chất bụi trần.

Cửa ải thứ tư đã thông, mọi người được truyền tống đến một con đường, phía trước con đường này là một cái quảng trường cự đại, lúc này, trên quảng trường đã có xuất hiện mười người.

Khi mười người Diệp Trần đến, đã khiến cho bọn hắn chú ý.

"Ánh mắt thật đáng sợ."

Trong số mười người này, có hai người có ánh mắt thập phần đáng sợ, một kẻ là kiếm khách, một kẻ là đao khách, gã kiếm khách mặc một bộ trường bào màu đen, trên thượng diện có thêu hình một con Thanh Long, ánh mắt lạnh như băng cùng tràn ngập uy nghiêm, còn gã đao khách chính là Trảm Phách Đao Bách Lý Hồn của Chu Tước Tinh vực, cả người hắn như một ngọn núi lửa, tản mát ra phách lực vô cùng lớn.

Nhìn thấy Diệp Trần, Bách Lý Hồn gật đầu chào hảo ý, cường giả thường được người khác tôn kính, không hề nghi ngờ, Diệp Trần cũng chính là một cường giả.

Diệp Trần cũng gật gật đầu chào lại.

Ánh mắt theo trên người Bách Lý Hồn dời đi, rơi vào trên người kiếm khách áo đen có thêu hình Thanh Long, ánh mắt hai người không thể tránh khỏi đụng vào nhau.

"Hắn là Thanh Long kiếm khách của Thanh Long tinh vực, có bài danh

thứ 5 trên Thiên Vương bảng."

Một bên, Mỹ Đỗ Toa giải thích cho Diệp Trần rõ.

Thanh Long kiếm khách chính là đệ nhất kiếm khách trẻ tuổi của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, người xếp hạng thứ hai chính là Vô Khuyết kiếm khách Triệu Vô Khuyết có bài danh thứ 11 của Thiên Vương bảng.

Đi vào trên quảng trường, mọi người dừng bước lại. Chỉ chốc lát sau, lại có thêm người đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1300: Hai Mươi Người Mạnh Nhất

Số người đến như cũ vẫn là mười người, trong đó dẫn đầu chính là Hắc Diệt Vương Chu Kiên cùng với Bạo Lực Nữ Vương Yên Phi Hoa, hai người này, một kẻ có bài danh thứ ba Thiên Vương bảng, một kẻ có bài danh thứ tám Thiên Vương bảng, dù là không có chút khí tức nào tràn ra, nhưng đi cùng đám người này thì bọn hắn vẫn giống như chim hạc đi giữa bầy gà vậy, khí thế rất cường đại.

Ngay sau đó, nhóm người thứ tư đã đến, ở bên trong nhóm người này, có bốn người dẫn đầu, theo thứ tự là Quỷ Tài Lục Văn Tú, kiếm khách áo lam, người trẻ tuổi mặc áo trắng có thân thể bay bổng như bóng ma, cùng với một người trẻ tuổi mặc hắc y có dáng người cường tráng như Bạo Long, cao hơn ba mét, mang đến cho người ta áp lực vô cùng lớn.

"Áo lam kiếm khách chính là Vô Khuyết kiếm khách Triệu Vô Khuyết, có bài danh thứ 11 Thiên Vương bảng, y là một tay kiếm khách rất mạnh đến từ Bạch Hổ tinh vực. Người trẻ tuổi mặc áo trắng chính là Vô Gian huyễn sư Lý Dật Phong, có bài danh thứ sáu Thiên Vương bảng, xét về mặt tạo nghệ huyễn thuật thì y chỉ có hơn chứ không kém hơn so với Cơ Thành Nguyệt, đến từ Thanh Long tinh vực. Còn người trẻ tuổi hắc y chính là Bạo Long Dương Đình có bài danh thứ hai trên Thiên Vương bảng, bản thể của hắn là một đầu Thiết Giáp Cự Long, là một Cự Long thật sự, lực lượng bản thân vô cùng mạnh mẻ, chỉ bằng vào lực lượng cơ bản nhất của bản thân cũng có thể đánh nát một ngôi sao, đồng dạng đến từ Thanh Long tinh vực."

Mỹ Đỗ Toa rất chân thành giới thiệu cho Diệp Trần biết.

"Thiết Giáp Cự Long sao!"

Diệp Trần cẩn thận liếc đánh giá Bạo Long Dương Đình.

Dương Đình cảm giác được có người đang nhìn hắn, ánh mắt liền quét ngang qua bắn phá tới, “ba”, cái nhìn này phảng phất như đục thủng cả không khí, hung hăng va chạm hướng ánh mắt Diệp Trần.

Ánh mắt chạm vào người, nghe thì khoa trương nhưng xác thực là như thế.

Mỹ Đỗ Toa sắc mặt khẽ biến thành trắng bệnh, cái nhìn này tuy không phải nhằm vào nàng, cũng không có tính công kích gì, nhưng bất quá lại mang đến áp lực tinh thần thập phần to lớn, Mỹ Đỗ Toa cảm giác như cả linh hồn mình bị đẩy ra khỏi thể xác vậy. Trái lại, sắc mặt Diệp Trần vẫn bình chân như vại, không có chút biến hóa nào. Tựa hồ cái ánh mắt này bất quá chỉ là một làn gió nhẹ thổi vào mặt hắn mà thôi.

Vô Gian huyễn sư Lý Dật Phong chú ý tới một màn này, khóe miệng có chút nhếch lên.

Rất nhanh, nhóm người thứ năm đã đến.

Trong nhóm người thứ năm, có ba người làm cho người ta chú ý, theo thứ tự là Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, Tử Vong Huyễn Thuật Sư Cơ Thành Nguyệt, cùng với một thiếu niên tuấn tú chừng mười sáu mười bảy tuổi, nhìn có vẻ không sai biệt lắm cùng thiếu niên ngăm đen bên nhóm Diệp Trần. Cái gã thiếu niên tuấn tú này đi ở đằng trước mà trên người tản ra khí chất vương giả một cách rất tự nhiên, hắn vừa xuất hiện đã trở thành trung tâm chú ý của mọi người, hệt như là vua của các Vương giả vậy .

"Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, có bài danh thứ bảy trên Thiên Vương bảng, là đệ nhất đao khách trong Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, đến từ Bạch Hổ tinh vực, ta có ấn tượng đối với hắn từ mấy năm trước, khi đó, hắn xuất hiện một cách kinh diễm, rồi làm chấn kinh tất cả mọi người, vài năm gần đây, chỉ sợ đã có trùng kích chiến lực lên 3 thứ hạng đầu rồi. Cơ Thành Nguyệt thì ta không cần phải nói rồi, về phần tên thiếu niên tuấn tú kia thì thập phần khó lường, hắn chính là Vô Song Vương A Cửu xếp hàng thứ 1 của Thiên Vương bảng, cùng đồng dạng đến từ Bạch Hổ tinh vực với Lãnh

Phi Phàm, A Cửu năm 24 tuổi đã tiến vào Sinh Tử Cảnh, rất nhiều tiền bối lần đầu tiên nhìn thấy hắn, đều nói rằng: tất cả thiên địa linh tú đều tụ tập trên người của hắn, là Vua của các vị vua đấy."

Thanh âm Mỹ Đỗ Toa bồi hồi tại bên tai.

Diệp Trần gật gật đầu, có Mỹ Đỗ Toa giới thiệu, nên bản thân hắn đối với những người kia đã có những ấn tượng đầu tiên, hắn đối với những thiên tài này cơ bản đã có chút nhận thức.

Vô Song Vương A Cửu, đúng như danh xưng Thiên Hạ Vô Song của hắn, là Vương trong chi Vương.

Bạo Long Dương Đình, đại danh đã nói lên lực lượng.

Hắc Diệt Vương Chu Kiên, trên người tràn ngập khí phách ngạo nghễ.

Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết, tốc độ như điện, tâm như băng sương.

Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ, lăng lệ ác liệt cùng uy nghiêm.

Vô Gian huyễn sư Lý Dật Phong, thân hình như mộng như ảo.

Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, thần khí lạnh như băng, không thể đoán hết thực lực.

Bạo Lực Nữ Vương Yên Phi Hoa, bên ngoài chuyện trò vui vẻ, nhưng bên trong hẳn rất thâm độc.

Bạch Kim Ma Nữ Thích Hồng Nhan, có mái tóc trắng nhu tình nhưng rất lợi hại, bản chất là một ma nữ.

Trảm Phách Đao Bách Lý Hồn, có phách lực như hỏa sơn.

Vô Khuyết kiếm khách Triệu Vô Khuyết, không lộ ra bất kỳ khí tức nào.

Quỷ Tài Lục Văn Tú, vô tư bất cần đời, lòng dạ rộng mở như trời cao.

Tử Vong Huyễn Thuật Sư Cơ Thành Nguyệt, tâm cảnh coi thường hết vạn vật.

Thiếu niên ngăm đen, một kẻ có tấm lòng trong sáng, tâm không tạp chất.

Mười bốn người này trong mắt Diệp Trần là mười bốn người mạnh nhất, những người khác đều kém hơn một mảng lớn.

Mỹ Đỗ Toa không biết Diệp Trần đang suy nghĩ gì, nhưng nếu là biết rõ thì hẳn nàng sẽ nói "ngươi đã quên chính mình rồi à?". Tại trong mắt nàng, Diệp Trần là một tồn tại kinh diễm, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua một kiếm khách kinh diễm như thế, không, phải nói là sự xuất hiện của Diệp Trần đã làm cho nàng có một định nghĩa mới về kiếm khách.

Nhãn lực minh sáng, tư thái bình tĩnh, tốc độ xuất kiếm thiên hạ vô song, khí chất bất nhiễm trần thế, cùng với kiếm pháp vô tình lạnh như hàn băng. Hắn hệt như một kiếm khách trong mộng vậy.

Theo nhóm người thứ năm đến, toàn bộ thiên tài đỉnh tiêm nhất của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực đã hội tụ về cùng một chỗ, nếu nói thiên tài trong thế gian này nhiều như những đóa hoa, thì như vậy toàn bộ những đóa hoa tại đây đều thuộc giống loài quý hiếm, tranh nhau khoe sắc, những Vương giả tầm thường đến nơi đây, nhất định sẽ tự ti mặc cảm, tự biết lẫn đi để tránh hoa mắt.

Phía trước quảng trường là một cây cầu đá, cuối cùng của cầu đá là một đại môn, nơi đó chính là lối vào cửa ải thứ năm.

Mọi người bước chân đi đến cầu đá, hướng phía đại môn bước đi.

Két kẹt!

Đại môn tự động mở ra, bên trong là một lối đi nhỏ, nói là lối đi nhỏ

nhưng kỳ thật lại thập phần to lớn, con hẻm này rộng đến 1000m, chiều dài không biết bao nhiêu, liếc nhìn không thấy điểm tới là đâu.

Ngay tại nơi đầu ngõ nhỏ này là một khối mộc bài được dựng thẳng đứng, trên thượng diện có viết hai chữ : “tốc độ”, mà ở trên vách tường cách xa nơi đầu ngõ khoảng 1000 dặm, có khảm nạm một quả Thủy Tinh Cầu.

Con đường băng ở cửa ải thứ hai tuy cũng có một phần là khảo nghiệm tốc độ, nhưng nghiêm khắc mà nói thì nó chính là khảo nghiệm ý chí, rất nhiều người vẫn chưa chạy xong cả con đường nhưng cũng vượt qua được kiểm tra, mà ở cửa ải thứ năm này, hoàn toàn chính là khảo nghiệm tốc độ, không có thứ nào khác cả.

"Tốc độ, đây là điểm mạnh của ta đấy."

Quái Tốc Lang Vương dẫn đầu liền xông ra ngoài, “xùy”, không khí bị xé nứt, Quái Tốc Lang Vương lập tức vượt qua Thủy Tinh Cầu.

Lập tức, Thủy Tinh Cầu bên phải sáng lên màu sắc xanh lá.

Kế tiếp, mọi người nguyên một đám bắt đầu chạy nước rút.

Cuối cùng nhất có 48 người phù hợp tư cách, 2 người bị loại, cửa ải này tựa hồ khảo thí về tốc độ cũng không quá nghiêm khắc, nghĩ đến cũng đúng, ở bên trong quá trình chiến đấu, rất nhiều người có tốc độ chậm nhưng chỉ cần họ có phản ứng rất nhanh là được.

Khảo thí tốc độ qua đi, ngay sau đó là khảo thí lực phòng ngự.

Cửa ải khảo nghiệm phòng ngự này so với khảo nghiệm tốc độ thì hơi chút khó hơn, có bốn người bị đào thải, còn lại 44 người.

"Kế tiếp hẳn là sức mạnh a!"

Có người mở miệng nói.

Quả nhiên, giai đoạn thứ ba của cửa thứ 5 chính là thí luyện lực lượng,

chỉ cần gõ vang được chiếc chuông lớn ở đối diện liền sẽ vượt qua kiểm tra.

Trong chiến đấu, tốc độ cùng phòng ngự thiếu một ít thì vẫn không đến mức thất bại, nhưng nếu là ngay cả công kích cũng kém thì điều đó không thể nghi ngờ là rước lấy nguy hiểm, bình thường mà nói, công kích chiếm tỉ trọng lớn nhất, phải có công kích mạnh mẽ thì mới có thể phá được phòng ngự của đối phương, không đến mức đánh đối phương đến chật vật thì cũng phải tạo ra một chút thương thế nhỏ.

Cho nên, thí luyện lực lượng này đã đào thải nhân số vượt qua hai giai đoạn phía trước, trọn vẹn đào thải 13 người, Mỹ Đỗ Toa cũng đã bị loại rồi.

"Chỉ còn lại đúng 31 người, thật đúng là nghiêm khắc."

Thần Chi Thí Luyện Tràng nghiêm khắc đến mức lại để cho Diệp Trần sinh lòng cảm khái, từ cửa thứ nhất đến cửa thứ 5, nội dung thí luyện đã bao quát Vạn Tượng, không cho phép có một nhược điểm lớn nào tồn tại, chỉ cần tồn tại một điểm thôi là đủ để bị đào thải rồi!

Thí luyện lực lượng qua đi, giai đoạn thí luyện thứ tư đã đến.

Đây chính là thí luyện về tốc độ phản ứng, trong ngõ nhỏ này bắt đầu xuất hiện nguy hiểm tràn ngập, khắp nơi đều có ám khí kích xạ đi ra, những này ám khí này có tốc độ cực nhanh, nếu cho rằng chỉ cần dựa vào tốc độ để có thể tiến lên là không thể nào thực hiện được, trên đường đi phải không ngừng né tránh ám khí, có đôi khi còn phải lui về phía sau để tránh.

Sau khi giai đoạn thứ tư chấm dứt, số người còn lại ở chỗ này chỉ có hai mươi người.

"Không biết cửa thứ sáu là cái gì nữa?" Có người nhịn không được nói.

"Ngươi thật ngốc a, tất cả cửa khẩu đều thông qua được, như vậy cửa ải thứ sáu tất nhiên là so đấu thực lực tuyệt đối rồi, cường giả vi tôn, đạo lý này từ cổ chí kim không hề thay đổi đấy."

"Đúng vậy, những cửa khẩu phía trước của Thần Chi Thí Luyện Tràng có bản chất tuy không thay đổi, nhưng hình thức bên ngoài lại có khả năng đã biến đổi, mà cửa khẩu cuối cùng nhất, bất kể là bản chất hay là hình thức, cũng sẽ không thay đổi đâu."

Trong lúc đang nói chuyện thì mọi người đã đi ra khỏi con hẻm nhỏ.

Hiện ra ttrước mắt mọi người là một mảnh đại thảo nguyên rộng lớn khôn cùng, trên đại thảo nguyên này có một cái đài luận võ hình tròn. Nhìn về phía trên, luận võ đài này rất lớn, đường kính đến mười dặm, bên ngoài bao phủ lấy một tầng vòng phòng hộ trong suốt hình tròn.

Đi vào bên cạnh luận võ đài, mọi người đã tìm được mộc bài, bên trên mộc bài có ghi quy tắc của cửa ải.

Đại khái quy tắc có ý là, khi Thí Luyện phù của ai sáng lên, tức là người đó phải đi lên chiến đấu, thắng một trận sẽ nhận được một điểm, thua một trận sẽ bị trừ một điểm, 10 người tích lũy điểm cao nhất sẽ có tư cách tiến về phía trước Thần Chi Nhạc Viên.

"Là Bài Danh Chiến!"

Diệp Trần thầm nghĩ.

Bài Danh Chiến là công bình nhất dành cho các trận đấu, các Võ Giả tương sinh tương khắc nhau là chuyện rất thường tình, bởi vì nếu thua một người mà mất đi tư cách thì thật là đáng tiếc.

Ông!

Bốn phiến Hoàng Kim Đại Môn bên ngoài Thần Chi Thí Luyện Tràng, hiện tại đang tụ tập phần đông thí luyện giả bị loại bỏ, tại trước mặt bọn hắn đột nhiên xuất hiện một cái hình ảnh lập thể, hình ảnh này chính là một cái luận võ đài hình tròn, cả hai mươi người bên cạnh luận võ đài, bọn hắn cũng có thể chứng kiến được.

"Đến cửa ải cuối cùng sao? Rõ ràng chỉ còn lại có hai mươi người thôi."

"Tham gia Thần chi thí luyện, quả nhiên là đối với cửa thứ hai cũng qua không nổi, tuy nhiên ta lại có thể chứng kiến các thiên tài đỉnh tiêm nhất chiến đấu, chuyến đi này đúng là không tệ ah."

"Đúng vậy đấy! Có thể thông qua Thần chi thí luyện cuối cùng nhất chỉ có rải rác mười người, những người khác là tới cho náo động thôi, nhưng chỉ cần chứng kiến được trận đấu giữa các thiên tài đỉnh phong, như vậy là đã quá đủ rồi."

Tuyệt đại bộ phận những người đến đây, cũng là vì muốn biết một chút về Thần Chi Thí Luyện Tràng, trọng yếu hơn chính là có thể chứng kiến trận đấu giữa các đỉnh cấp thiên tài của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực.

"Diệp công tử."

Lam Tiên Nhi đã thấy được Diệp Trần.

"Người này rõ ràng có thể đi đến cuối cùng."

Đôi mắt Hỏa Điểu Công Tử trừng lên sâu sắc, tại trên Lam Diệp hào, là vì hắn biết Diệp Trần thập phần cường đại nên mới không sinh sự, nhưng hắn cũng không nghĩ tới, Diệp Trần rõ ràng có thể đi đến một bước này, điều này đại biểu, đối phương ít nhất cũng là nhân vật có chiến lực được xếp vào bài danh trước hai mươi của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, đem hắn bỏ xa không biết bao nhiêu năm ánh sáng đấy.

"May mắn là ta không có trêu chọc hắn."

Hỏa Điểu Công Tử chậm rãi thở ra một hơi.

Trên đại thảo nguyên.

Có hai người có Thí Luyện phù sáng lên, theo thứ tự là Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm cùng một người trẻ tuổi mặc áo xám, người trẻ tuổi

mặc áo xám này tại trên Thiên Vương bảng có bài danh thứ 25, được người đời xưng tụng là Đoạn Hồn Thương Tưởng Hạo.

Tưởng Hạo cùng Diệp Trần và thiếu niên ngăm đen đồng dạng, cũng không phải là những nhân vật có bài danh trước hai mươi trên Thiên Vương bảng, nhưng lại đến được nơi này chứng tỏ thực lực vẫn phải có.

Đáng tiếc đối thủ của hắn chính là Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, gần kề ba đao, hắn tựu đã thất bại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1301: Tam Đại Thiên Tài

Tiếp theo chính là trận đấu giữa Thích Hồng Nhan và Quái Tốc Lang Vương.

NGAOOOOO!

Quái Tốc Lang Vương ngửa mặt lên trời thét lên một tiếng rồi hóa thân thành một Người Sói, sau khi biến hình, cơ bắp hai chân hắn phát triển tràn ngập lực đàn hồi, móng vuốt nơi hai tay sắc bén như dao, mỗi cú lướt người có thể vượt qua mấy mươi vạn dặm. Luận võ đài nhìn từ bên ngoài thì có vẻ như rất nhỏ, đường kính chỉ có mười dặm, nhưng ở bên trong lại có một thứ Càn Khôn khác, đường kính chỉ sợ vượt qua một trăm vạn dặm, hơn nữa không gian bên trong thuộc về trạng thái chân không nên lực cản tạo ra là không đáng kể.

Xuy xuy Xùy~~!

Từng sợi tóc dài màu vàng kim kích bắn đi ra, quấn quanh hướng Quái Tốc Lang Vương, cùng lúc đó, bàn chân Thích Hồng Nhan giẫm mạnh lên bề mặt võ đài rồi cả người bay vút lên cao.

"Càn Khôn Trích Tinh Thủ!"

Ánh mắt khóa chặt Quái Tốc Lang Vương, đồng thời tay phải Thích Hồng Nhan nắm chặt lại.

PHỐC!

Ngay lập tức, đám tóc bắt đầu siết chặt đến mức cuốn nát cả cơ thể Quái Tốc Lang Vương khiến hắn bị phun ra đại lượng máu tươi, càng hoảng sợ hơn khi hắn phát hiện trái tim của mình cũng bị xé nát, ngay một sát na kia,

toàn bộ cử động thân thể đã rơi vào trạng thái trì trệ.

Chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã đủ để đoạt mệnh Quái Tốc Lang Vương, thế nhưng không chỉ dừng lại ở đó, năm sợi tóc bạch kim sắc dài chợt tách ra khỏi đám tóc lao đến triền trụ vùng cổ cùng tứ chi của hắn, đem toàn bộ cơ thể hắn căng thành hình chữ đại – cả người bị nằm dang tay chân cố định ở giữa không trung.

Kế tiếp, Thích Hồng Nhan nhanh chóng liên tiếp tung bốn chưởng vỗ vào trên người Quái Tốc lang vương, đem hắn đập nát thành huyết vụ.

Cuối cùng, Quái Tốc Lang Vương có bài danh thứ 14 Thiên Vương bảng đã bị đánh bại.

"Vài năm không gặp, 3000 Bạch Kim Ti của Thích Hồng Nhan đã lợi hại hơn không ít a!" Bạo Lực Nữ Vương Yến Phi Hoa nhéo nhéo cái cằm, tựa hồ đang suy nghĩ ra phương pháp đối phó của nàng.

"Muốn đối phó cái chiêu 3000 Bạch Kim Ti này, đầu tiên phải phá vở phòng ngự Càn Khôn Trích Tâm Thủ của nàng ta, bằng không thì chỉ có thể bị động bị đánh, đương nhiên, đây là dưới tình huống thực lực ngang nhau mà thôi."

Thiếu niên ngăm đen ngại ngùng cười nói.

Yến Phi Hoa hỏi: "Ba Động Quyền của ngươi đã tu luyện tới thức thứ mấy rồi hả?"

"Thức thứ năm!"

Ngăm đen thiếu niên nói.

"Đã đến thức thứ năm rồi sao? Khó trách sư phụ ngươi đã để cho ngươi rời núi." Yến Phi Hoa gật gật đầu.

Trận đấu kế tiếp, Bạo Long Dương Đình giao chiến cùng Trảm Phách

Đao Bách Lí Hồn.

Bạo Long Dương Đình nổi tiếng với danh hào đệ nhị Thiên Vương bảng, bản thể của hắn là Thiết Giáp Cự Long, tuyệt đối là một nhân vật hung tàn, Trảm Phách Đao Bách Lí Hồn tuy cũng là một đao khách tương đối có phách lực, nhưng dù sao thì cũng có chênh lệch khá lớn, nếu là đem Bách Lí Hồn đổi thành Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, có lẽ còn có chút đáng xem.

"Không thể tưởng được Bách Lí Hồn nhanh như vậy lại đụng phải Dương Đình, không biết hắn có thể chống đỡ mấy chiêu đây?"

"Đoán chừng trên dưới hai mươi chiêu mà thôi!"

"Khó đấy, nếu gặp phải đối thủ khác thì Bách Lí Hồn nói không chừng có thể kiên trì trong một thời gian ngắn, nhưng gã Dương Đình kia không phải người bình thường, luận về phòng ngự cùng lực lượng, hắn tuy không nói là đệ nhất nhưng ít nhất là đệ nhị đấy, còn luận về tốc độ, hắn ít nhất cũng có thể sắp xếp đến 5 vị trí cao nhất, Bách Lí Hồn đoán chừng sẽ bại trong vòng mười chiêu đấy."

Bách Lí Hồn dù gì cũng là đỉnh cấp cao thủ bài danh thứ mười trên Thiên Vương bảng, dù trận đấu với Dương Đình còn chưa bắt đầu, nhưng tràng diện đã bắt đầu trở nên nóng bỏng, nhằm vào đặc điểm của hai người họ mà mọi người nhao nhao nghị luận.

"Ra tay đi!"

Trên đài tỷ võ, Dương Đình đứng chắp tay, ánh mắt bao quát Bách Lí Hồn ở phương xa.

BOANG...!

Bách Lí Hồn cũng không nói lời nào, hắn chậm rãi rút ra đại đao sáng bóng như tuyết, giơ cao khỏi đỉnh đầu mà khí thế tuôn trào hùng hồn như một ngọn núi, đao thế không ngừng ngưng tụ mà trở nên nóng bỏng như

nham thạch, trong lúc vận khí cũng là lúc bản thân hắn tiến nhập vào Vô ngã cảnh giới tầng thứ hai - Vô ngã chi thân cảnh giới, đồng tử hai mắt đã biến thành màu bạc thâm sâu, kinh hãi khí tức vừa trào ra liền bị nội liễm trở lại vào cơ thể.

"Đoạn Nhạc thức!"

Bỗng nhiên, Bách Lí Hồn mãnh liệt bổ ra một đao, ánh đao sáng như tuyết chiếm đầy cả Thiên Địa, tựa giống như Cự Linh Thần đao dài đến mấy vạn dặm, trực tiếp bổ về phía Dương Đình.

"Ta nhường cho ngươi ba đao."

Dương Đình nâng tay trái lên, chụp lấy ánh đao sắc bén sáng như tuyết kia.

"Liệt Hải thức!"

Thêm một đao nữa bổ ra, đao thứ hai của Bách Lí Hồn theo sát một đao kia, mỗi một đao như đều có thể bổ ra toàn bộ biển cả, đao kình không ngớt lao về phía đối phương.

"Đây là đao thứ hai!"

Tay phải Dương Đình đưa ra nắm gọn lấy ánh đao thứ hai này.

Rống!

Bách Lí Hồn cả người phóng lên cao, giờ này khắc này, đao thế trên người hắn đã ngưng tụ đến cực hạn, không biết hắn đã thi triển loại bí pháp gì mà đao thế trên người hắn rõ ràng đã cường đại đến tình trạng đủ để làm Tê Thiên Liệt Địa. Tuy vậy, nó lại bị trói buộc tại trong phạm vi 10m quanh thân người hắn, làm cho quanh thân hắn xuất hiện một vòng đao thế vô cùng đáng sợ, vòng đao thế này cùng loại với Đao Vực, nhưng so với Đao Vực càng có thêm tính hủy diệt, bởi vì Đao Vực có thể tồn tại vĩnh hằng, còn đao thế sẽ mang theo đao kình mà vung phát ra ngoài.

"Phần Đao thức!"

Hây aaaa!

Đại đao sáng như tuyết trong tay Bách Lí Hồn như bị thiêu đốt lên, hỏa diễm hừng hực theo đó đốt sáng cả vòng đao thế, ngay tại thời điểm vòng đao thế sắp bộc phát, Bách Lí Hồn đã chém ra một đao chí cường.

Một đao là Phần Thiên Phá Hải.

Một đao là Trảm phách diệt hồn.

Một đao là Hủy diệt vạn vật.

"Thật là một đao cường đại."

Bên ngoài Hoàng kim đại môn, phần đông thí luyện giả bị loại đã trợn mắt há hốc mồm khi chứng kiến màn này, tuy một đao kia không phải đánh về phía bọn hắn, không, phải nói là nó căn bản không ở cùng một không gian với bọn hắn, nhưng lại có thể mang đến cho bọn hắn áp lực thật lớn, thậm chí có không ít người có tâm tính kém một chút đã nhịn không được mà rút lui về sau mấy bước để tránh đi một đao kia.

"Cuối cùng cũng có chút ý tứ rồi."

Dương Đình gầm nhẹ một tiếng, trên mặt cùng bên ngoài bộ ngực đã hiện ra thành từng mảnh Thiết Long Lân màu đen, hai mắt hắn cũng đã biến thành Thiết Long Nhãn lạnh lẽo như hàn băng, thân thể Dương Đình nghiêng về phía trước, “cót kẹtzz” hai tay đang cầm chặt 2 ánh đao trước đó liền vận lực vung lên đón lấy thêm một ánh đao nóng bỏng đang lao đến trước mặt.

Loảng xoảng!

Hệt như một thanh đại đao đang thiết cắt vào một ngôi sao bằng kim loại vậy, sóng âm chói tai vang vọng bốn phương tám hướng, mười tám người đang ở bên ngoài võ đài không thể tránh né mà buộc phải thừa nhận lấy sóng

âm không ngừng tàn sát bừa bãi kia, khiến hộ thể chân nguyên của cả một đám sáng lên.

Bên ngoài võ đài cũng phải chịu một lực ép khủng bố như thế thì đừng nói chi là bên trong võ đài rồi.

Cả người Dương Đình bốc cháy dữ dội, ánh đao nóng bỏng có tác dụng thập phần to lớn, trừ phi toàn bộ hình thể của nó bị phá hủy, bằng không thì dù chỉ còn lại một đoạn nhỏ, như trước sẽ theo quán tính trùng kích đi ra ngoài. Lực ma sát khủng bố của ánh đao nghiền nát cả hộ thể long lực bên ngoài của Dương Đình, làm trên người hắn hừng hực bốc cháy lên ngọn Liệt Hỏa, cái cổ Liệt Hỏa này có độ nóng vượt xa cả mặt trời, thế nên hộ thể long lực của Dương Đình đều không thể hoàn toàn ngăn cách nổi khiến thân thể bên ngoài của hắn bị bốc lên từng đợt Liệt Diễm, còn làn da thì bị thiêu đốt đến đỏ rực.

"Toái cho ta!"

Hai nấm đấm chấn động mạnh rồi đột nhiên tách ra, ánh đao còn sót lại bị bóp nát bấy thành trăm ngàn vạn khối, hóa thành vô số Hỏa Tinh sáng chói văng khắp nơi.

Vẫn sừng sững đứng trên võ đài, ngọn lửa trên người Dương Đình dần dần bị dập tắt, hắn gằn lên từng chữ: "Phần Đao thức quả nhiên lợi hại, kế tiếp, ngươi cũng nên thụ của ta một quyền."

Oanh xoẹt!

Không hề có súc thế, Dương Đình trực tiếp một quyền vung hướng Bách Lí Hồn, tuy vậy quyền kình màu đen này lại được ngưng luyện đến cao độ, thanh thế bên ngoài lớn đến không tính được.

Lập tức, Bách Lí Hồn vận động đao phong lên đón đỡ quyền kình, thế nhưng sau một khắc, miệng hắn đã phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay rớt ra ngoài xa mấy vạn dặm, xương cốt hai tay gần như nứt vỡ cơ hồ

không còn cầm nổi thanh đao.

Hít sâu một hơi, Bách Lí Hồn triển khai thân pháp chạy vòng quanh Dương Đình, không để cho đối phương có cơ hội tiến công trực diện.

Dương Đình giờ đây trông giống như một đầu Bạo Long, liên tiếp tung ra một quyền tiếp nối một quyền.

Trong ba quyền được tung ra thì chí ít sẽ có một quyền tiến sát được đến Bách Lí Hồn, trong năm quyền tung ra thì Bách Lí Hồn buộc phải cứng rắn ngăn cản một quyền, rất nhanh sau đó, Bách Lí Hồn đã không duy trì được nữa rồi, bất kể là tốc độ, phòng ngự hay lực lượng tấn công, hắn đều kém Dương Đình rất nhiều.

Đến chiêu thứ 11, Bách Lí Hồn đã bị đánh bại.

"Bạo Long Dương Đình vẫn mạnh như trước a."

"Có thể cùng Dương Đình song đấu mạnh mẽ thì đoán chừng chỉ có Vô Song Vương A Cửu cùng Hắc Diệt Vương Chu Kiên mà thôi."

Cái gì được gọi là cường thế?, đó chính là dùng lực lượng tuyệt đối để áp chế đối phương, trận chiến đấu này nếu chăm chú mà nói, ngoại trừ những người trong 3 vị trí đầu thì những người khác đều không được tính là đặc sắc, bởi vì vừa gặp phải thì Dương Đình hắn đã khống chế toàn bộ cục diện rồi.

Hai cuộc chiến kế tiếp, theo thứ tự là Yến Phi Hoa đối đầu Thanh Trĩ Vương, Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ đấu với Quỷ Thủ La Minh có bài danh thứ 28 Thiên Vương bảng.

Trong hai mươi người này thì đã có 15 người có bài danh trước 20 tại Thiên Vương bảng, 5 người còn lại theo thứ tự là Thiếu niên ngăm đen, Diệp Trần, Đoạt hồn thương Tưởng Hạo có bài danh thứ 25, Quỷ Thủ La Minh có bài danh thứ 28 cùng với Thần Phong Cước Âu Dương Thiết Anh có bài danh thứ 30.

Thanh Trĩ Vương có bài danh thứ 13, từng có một trận chiến với Diệp Trần ở cửa ải thứ tư, lần này hắn đối mặt với Yến Phi Hoa có danh hiệu Bạo Lực Nữ Vương, như trước hắn đã thua rất thảm.

Quỷ Thủ La Minh có thể chiến đấu cùng thiên tài có bài danh trước hai mươi thì xem như đã rất lợi hại rồi, nhưng đáng tiếc là có chênh lệch không nhỏ giữa hắn và Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ, căn bản không cùng một cấp bậc nên đã phải chịu thua gọn gàng và linh hoạt.

Trận chiến thứ năm, đến phiên Diệp Trần ra tay.

Đối thủ của hắn là quỷ tài Lục Văn Tú.

Quỷ tài Lục Văn Tú được công nhận là một trong Tam đại thiên tài của Tứ đại sinh mệnh tinh vực, có người nói, nếu như hắn hơi có chút ý chí chiến đấu thì sẽ được sắp xếp đến 10 thứ hạng đầu tiên là không vấn đề gì.

"Quỷ tài Lục Văn Tú, không biết lần này hắn có thể được xếp đến vị trí thứ bao nhiêu đây?"

Yến Phi Hoa vừa lung lay gân cốt, cười nói.

"Thần chi thí luyện tràng, mười năm mới mở ra một lần, lần này chung quy nên có chút ý chí chiến đấu đi nha! Ta xem ra, gã kiếm khách này hơn phân nửa không phải là đối thủ của Lục Văn Tú, trừ phi Lục Văn Tú khai ân."

Quái Tốc Lang Vương đối với 10 thứ hạng đầu đã không còn ôm bao nhiêu hi vọng rồi, có thể ở hiện trường quan sát chiến đấu, đối với hắn mà nói cũng là một loại hưởng thụ.

"Lục Văn Tú sẽ thất bại đấy."

Cổ Tinh Tuyết nói.

"Lục Văn Tú thất bại ah? Nhưng hắn là một trong Tam đại thiên tài mà,

tuy có hơi bất cần đời nhưng lại thiên phú siêu phàm cùng thực lực hiện nay đã khác xa với trước đây rồi."

Quái Tốc Lang Vương kinh ngạc nhìn về phía Cổ Tinh Tuyết.

Tứ đại sinh mệnh tinh vực có Tam đại thiên tài được công nhận, theo thứ tự là Vô Song Vương A Cửu, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, quỷ tài Lục Văn Tú.

Đối với ba người này, mỗi người đều có thể dùng một từ riêng biệt để hình dung.

Thiên Hạ Vô Song A Cửu.

Thiên chuy bách luyện Lãnh Phi Phàm.

Tài hoa hơn người Lục Văn Tú.

Cổ Tinh Tuyết nói: "Ta đã thua bởi hắn."

"Cái gì?"

Mọi người đều ngay ngắn hướng nhìn về phía Cổ Tinh Tuyết, bọn hắn cũng không có quá nhiều trao đổi, cho nên cũng không biết sự tình Cổ Tinh Tuyết bị đánh bại bởi Diệp Trần, chỉ cho là song phương chưa từng giao thủ qua.

Lúc này, Thích Hồng Nhan cũng nói: "Người này rất mạnh, mạnh đến vượt quá tưởng tượng của ta, điều duy nhất ta có thể hình dung về hắn chính là “sự cường đại tuyệt đối”, nếu như ta đánh với hắn thì hi vọng thắng lợi chưa tới được một thành, có lẽ còn ít hơn đấy."

Thực lực mà Diệp Trần đã bày ra còn chưa đủ để cho Thích Hồng Nhan phải nói như vậy, nhưng chẳng biết tại sao Thích Hồng Nhan đối với Diệp Trần luôn luôn có một loại cảm giác sợ hãi. Sự bình tĩnh của đối phương cho dù trời có sập xuống thì đôi mắt hắn cũng không mảy may nháy mắt, ngược

lại vẫn tuyệt đối tỉnh táo, đây là điều thập phần hiếm thấy. Cổ Tinh Tuyết tuy là rất mạnh nhưng là đối mặt với Diệp Trần lại không chiếm được bất kỳ một tia thượng phong nào.

Ngay cả Thích Hồng Nhan đều nói như vậy, khiến không ít người hai mặt nhìn nhau.

"Hắn là một trong các đối thủ của ta đấy."

Trầm mặc một hồi, một thanh âm vang lên khiến mọi người theo tiếng nhìn lại, là Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1302: Lục Văn Tú Thực Sự Thức Tỉnh !

Nghe vậy, Vô Khuyết kiếm khách Triệu Vô Khuyết khẽ chau mày, ngày đó, hắn và Lãnh Phi Phàm trãi qua một trận chiến, Lãnh Phi Phàm đã nói với hắn hãy cẩn thận một người Kiếm Khách mặc y phục lam sắc, chẳng lẽ chính là người này?

"Có thể làm cho Lãnh Phi Phàm nói như vậy, khẳng định không phải người bình thường, chúng ta liền chờ xem a!"

Yến Phi Hoa cười nói.

"Đúng vậy, cuộc chiến chưa bắt đầu thì có suy đoán cũng vô dụng thôi."

Quái Tốc Lang Vương gật gật đầu.

Vốn cho rằng Lục Văn Tú tất thắng trong cuộc chiến này, nhưng theo lời Cổ Tình Tuyết, Thích Hồng Nhan cùng với Lãnh Phi Phàm, sự tình bắt đầu trở nên khó bề phân biệt, đám người họ rất rõ ràng về tài nghệ của Lục Văn Tú, nhưng đồng dạng cũng không cho rằng ba người Cổ Tinh Tuyết lừa gạt bọn hắn.

Bên ngoài Hoàng kim đại môn, Lam Tiên Nhi trên mặt hiện ra vẻ lo lắng, trong tai của nàng đã tràn ngập những tiếng nghị luận, nhưng rất rõ ràng, mọi người đều ủng hộ Lục Văn Tú, dù sao đám người này đối với Diệp Trần cũng không thế nào hiểu rõ.

Diệp công tử, ngươi nhất định phải thắng a...!

Trên đài tỷ võ.

Lục Văn Tú đang từ trạng thái vô tư thì ánh mắt dần dần đã ngưng trọng

hẳn lên.

Hắn vốn dĩ rất vô tư, bất cần đời, đối với sự tình không có hứng thú thì luôn luôn không đề thăng nổi ý chí chiến đấu, nhưng không có nghĩa là hắn không có nhãn lực, từ khi bắt đầu cửa thứ hai là hắn đã biết Diệp Trần không phải là một Kiếm Khách bình thường, đây là một kẻ vô cùng nguy hiểm, hoàn toàn có thể so với các nhân vật có bài danh trước 5 trên Thiên Vương Bảng, nếu như không toàn lực ứng phó thì bản thân hắn sẽ bị bại rất khó coi.

"Tại hạ Lục Văn Tú."

Đối với Diệp Trần rất tôn trọng, Lục Văn Tú tự giới thiệu mình.

"Tại hạ Diệp Trần."

Diệp Trần khẽ gật đầu.

"Ta biết ngươi rất mạnh, nhưng trận bài danh chiến này có thứ mà ta muốn nắm bắt, cho nên ta sẽ toàn lực ứng phó mà xuất ra 12 thành thực lực."

Lục Văn Tú gằn từng chữ.

"Hi vọng được như thế." Diệp Trần cũng muốn biết, Lục Văn Tú với tư cách là một trong Tam đại thiên tài được công nhận của Tứ đại Sinh Mệnh Tinh Vực, thực lực của hắn đã đạt đến trình độ nào rồi.

Hình thể gầy ốm của Lục Văn Tú hiên ngang đứng trên võ đài, mái tóc dài không ngừng tung bay, y phục lay động, cực độ kinh hãi khí tức từ trên người hắn bắn ra tứ phía, chợt trong nháy mắt bị nội liễm trở lại vào cơ thể mà không còn chút nào tiết lộ ra ngoài, mái tóc của Lục Văn Tú trở nên dài hơn, đồng tử nơi mắt cũng đã biến thành màu vàng kim nhạt.

Vô ngã chi Thiên Nhãn cảnh giới.

"Không hổ danh là thiên tài được gọi bằng “lão” Lục Văn Tú, vô ngã cảnh giới phát động với tốc độ quá nhanh."

Đang xem cuộc chiến mà mọi người sợ hãi thán phục.

Trái lại Diệp Trần không có chút biến hóa nào.

"Tên Diệp Trần này quá mức cuồng vọng rồi! Lục Văn Tú đối với hắn rất tôn trọng, nên vừa lên đến liền tiến vào Vô ngã chi Thiên Nhãn cảnh giới, vậy mà hắn rõ ràng không có chút phản ứng nào."

Quái Tốc Lang Vương cũng không biết việc Diệp Trần không có cách nào tiến vào vô ngã cảnh giới, nên cho rằng Diệp Trần quá mức tự đại, không đem Lục Văn Tú để vào mắt.

Những người khác mặc dù không có nói chuyện, nhưng có mấy người lông mày không khỏi nhíu một cái.

Lục Văn Tú sau khi tiến vào Vô ngã chi Thiên Nhãn cảnh giới, trước tiên đã phát giác được trên người Diệp Trần có sơ hở ít đến mức thương cảm, hơn nữa đang không ngừng biến mất, không có chút gì do dự, Lục Văn Tú lập tức công hướng Diệp Trần.

Lục Văn Tú có thân pháp vô cùng kỳ diệu, mỗi lần hắn di động đều tạo ra một đạo ảo ảnh, chỉ di động hơn mười dặm mà số lượng ảo ảnh tính ra đã có hàng trăm cái. Vừa đến nơi, Lục Văn Tú tung ra một chưởng đao bổ về phía Diệp Trần, chưởng đao này hư vô mờ mịt nhưng lại mạnh mẽ như cuồng phong bão táp, làm cho người ta có cảm giác mặt của mình bị cuồng phong quất vào.

"Xuất hiện rồi, là Phong Ảnh Trảm Kích, một trong tứ đại tuyệt kỹ của Lục Văn Tú đấy."

Có người kìm lòng không được mà hét to.

"Phong Ảnh Trảm Kích, có lẽ cũng có chỗ đặc thù gì a "

Có thể làm cho mọi người đang xem cuộc chiến trầm trồ khen ngợi tuyệt kỹ này như vậy, chắc chắn là không bình thường, BOANG..., Đồ Ma Kiếm

rút ra, Diệp Trần một kiếm nghênh đón tiếp lấy, kiếm quang tỏa ra nhanh như điện, lạnh lẽo như hàn băng.

Bành!

Chưởng kiếm giao kích, Diệp Trần không chút sứt mẻ nhưng Lục Văn Tú bị đánh bay ra ngoài.

"Không đúng, lực đạo không tính là quá cường đại."

Diệp Trần nhíu mày, một chưởng đao này của Lục Văn Tú có lẽ đối với những tinh anh thiên tài đã bị loại bỏ kia mà nói, thực sự là thập phần sắc bén mau lẹ, nhưng đến cuối cùng, cái đạo chưởng đao này ngoại trừ có tốc độ nhanh nhưng quỹ tích lại rất mờ ảo, không có bất kỳ chỗ đặc thù nào, mặc dù ngược lại có ẩn chứa một tầng nhu kình.

"Sự khủng bố của Phong Ảnh Trảm Kích, giờ mới bắt đầu."

Triệu Vô Khuyết đã từng lĩnh giáo qua chiêu này nên biết rõ chiêu này đáng sợ thế nào.

Xoạt!

Sau khi bị đánh bay ra ngoài, Lục Văn Tú giống như toàn phong vòng ngược trở lại, lần nữa công hướng Diệp Trần.

"Thì ra là thế, lực công kích đã mạnh lên không ít."

Diệp Trần lại một lần nữa đánh bay Lục Văn Tú.

Bành bành bành bành bành. . .

Hai người lập tức giao thủ trên trăm chiêu, bất tri bất giác, số lượng ảo ảnh do Lục Văn Tú tạo ra đã tăng lên gấp mấy lần, toàn bộ luận võ đài đều tràn ngập huyễn ảnh của hắn, nhìn sơ qua sẽ thấy tối thiểu có đến mấy ngàn cái rồi.

Những thứ ảo ảnh này cũng không phải tử vật, mà như những cơn gió thể lướt đi và mang theo mọi thứ xung quanh.

Nếu cố gắng hình dung một chút liền có thể nhận ra những thứ ảo ảnh này cơ bản tạo thành những cơn gió, mà mấy ngàn đạo ảo ảnh, tức thì hội tụ thành một đạo ảo ảnh Toàn Phong lớn đến kinh khủng, số lượng ảo ảnh càng nhiều thì tựa hồ lực công kích của Lục Văn Tú càng lớn, không ngừng chồng chất lên nhau, càng lúc càng nhiều hơn.

"Cẩn thận nhé, Phong Ảnh Liên Hoàn Trảm!"

Lục Văn Tú thanh âm truyền đến, cùng lúc đó, từng dãy ảo ảnh Lục Văn Tú như đồng loạt xếp hàng ngay ngắn công hướng Diệp Trần, hàng ảo ảnh thứ nhất vừa công kích xong thì hàng thứ hai theo sát đến, những thứ ảo ảnh này hư thật khó phân biệt, mỗi cái đều có lực công kích không hề tầm thường, nếu lựa chọn không cản trở mà bỏ qua bọn chúng thì dù cho hộ thể chân nguyên của Diệp Trần có cường thịnh cở nào cũng sẽ bị công phá, càng trọng yếu chính hơn là, bản thể thật của Lục Văn Tú cũng ẩn tàng ở bên trong các ảo ảnh này, chỉ cần có chút không cẩn thận thì liền sẽ nhận lấy một kích trí mạng.

"Có thể đem Phong Chi Áo Nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa vận dụng đến tình trạng thế này, quả thật không hổ danh là một trong Tam đại thiên tài."

Diệp Trần như thế nào lại nhìn không ra, Phong Ảnh Trảm Kích là một loại tuyệt kỹ kết hợp giữa thân pháp và lực công kích, gió khiến cho tốc độ nhanh hơn, nước tức thì lại để cho độ ngưng tụ ảo ảnh được gia tăng mà không dễ dàng tan vỡ, thêm nữa lại ẩn chứa một tầng nhu kình có thể hóa giải đại bộ phận công kích của đối phương. Nếu như không có lực lượng tuyệt đối, hoặc là không có phương pháp xử lý, ứng phó thích hợp, đối phương sẽ bị phần đông ảo ảnh tươi sống đè chết.

"Thu Thủy áo nghĩa, Nhất Thiên Thu, nghiền nát cho ta!"

Thu Thủy Kiếm chiêu là một đỉnh giai áo nghĩa võ học, bác đại tinh

thâm, tuy rằng có ẩn chứa viên mãn Kim chi áo nghĩa và Thủy Chi Áo Nghĩa nhưng kỳ thật lại rất thô ráp, tại trên cơ sở Thu Thủy Kiếm chiêu, Diệp Trần dĩ nhiên đã nghiên cứu ra những chiêu thức càng mạnh hơn nữa.

Một kiếm này chém ra khiến cho hư không tựa như mặt hồ bị gió thổi lay động và nổi lên vô số gợn sóng, mà ánh trăng phản chiếu trong mặt hồ đã bị những gợn sóng rung động nghiền nát thành trăm ngàn vạn khối, trong một khắc này, Lục Văn Tú đã trúng phải loại cảm giác như đang ở trong mộng ảo vậy.

"Không ổn."

Lục Văn Tú bất chấp loại bỏ công kích Diệp Trần, vội vàng bứt ra nhanh chóng rút lui về sau, từ trong đám đông ảo ảnh đã thoát thân ra ngoài.

Phốc phốc phốc phốc phốc. . .

Mấy ngàn ảo ảnh nhanh chóng tan thành mây khói, ẩn trong đạo công kích Phá Toái Nguyệt Quang kia, là từng đạo kiếm khí cực độ cô đọng, mềm mại đến cực điểm, kiếm khí không ngừng phi tốc diệt sát đám ảo ảnh Lục Văn Tú mà căn bản không gặp bất kỳ trở ngại gì.

Từng đợt gợn sóng và rung động Phá Toái Nguyệt Quang được khuếch tán ra ngoài với tốc độ cực nhanh, mà Lục Văn Tú mặc dù đã thói lui ra sau nhưng trước đó cũng đã bị dính phải một chút ảnh hưởng kiếm thế của Thu Thủy Kiếm chiêu, nên tốc độ vô hình chung đã bị hạ thấp rất nhiều, vừa mới lui ra ngoài hơn mười dặm thì Lục Văn Tú đã bị chúng đuổi theo đến nơi.

"Tường Đồng Vách Sắt."

Lục Văn Tú phiêu phù giữa không trung mà hai tay huy vũ trước người tạo ra một tròn phòng vệ kim sắc bao phủ quanh người hắn.

Đinh đinh đang đang!

Phá Toái Nguyệt Quang không ngừng trùng kích lên vòng phòng hộ màu

vàng kia mà phát ra âm thanh kim thiết giao kích liên miên bất tận.

“Tường Đồng Vách Sắt là tuyệt kỹ thứ hai trong bốn đại tuyệt kỹ đấy.”

Nói chuyện chính là Trảm Phách Đao Bách Lý Hồn.

Tứ đại tuyệt kỹ của Lục Văn Tú đều là đỉnh giai áo nghĩa võ học, Phong Ảnh Trảm Kích có trọng điểm là thân pháp, Tường Đồng Vách Sắt chủ trương phòng thủ, ẩn chứa chính là viên mãn Thổ Chi áo nghĩa và Kim chi áo nghĩa, tuyệt kỹ này vô cùng mạnh mẽ, cho dù Bách Lý Hồn đã từng dùng tới thiêu đốt đao thức, cũng không có biện pháp công phá được lực phòng ngự kinh người của nó.

"Là một môn đỉnh giai áo nghĩa võ học sao?"

Trong mắt Diệp Trần hiện lên hàn quang, Đồ Ma Kiếm giơ cao khỏi đỉnh đầu, hỏa diễm có màu bích lục hừng hực thiêu đốt tuôn ra, sau khi thoáng súc thế, Diệp Trần bổ ra một kiếm về hướng Lục Văn Tú.

Thủy Hỏa Vô Tình!

Crackkk!

Mặc dù không thể phá vỡ cái lồng phòng hộ màu vàng sẫm thành hai nửa, nhưng Lục Văn Tú đứng ở bên trong mà miệng phun đầy máu rồi bay rớt ra ngoài, tại lồng ngực của hắn rõ ràng có một đạo vết kiếm màu bích lục lóe lên rồi biến mất, vết kiếm này tràn đầy Kiếm kình, mặc dù có mặc cực phẩm khải giáp nhưng gần như muốn đem hắn xé thành hai nửa, kiếm chiêu này có lực sát thương khủng bố tới cực điểm.

"Cái gì!"

Mọi người kinh hãi.

“Tường Đồng Vách Sắt của Lục Văn Tú rõ ràng trong nháy mắt đã bị đã phá vỡ, đây là thứ kiếm chiêu gì vậy chứ, uy lực quá lớn rồi!”

Những người ở đây và những người bị đào thải ở bên ngoài Hoàng kim đại môn đang xem cuộc chiến, tất cả đều nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ về sự tình vừa xảy ra và sự đáng sợ của Diệp Trần. Tại thời khắc này, mặc dù Lục Văn Tú đã thi triển ra các tuyệt học mà toàn lực ứng phó, thế nhưng vẫn tựa hồ không phải đối thủ của hắn.

"Lần này Lục Văn Tú thật sự gặp nguy hiểm rồi, không nghĩ tới, Huyền Vũ tinh vực ta đã xuất hiện một cao thủ đỉnh phong, mà Chu Tước tinh vực cũng xuất hiện một người như vậy."

Yến Phi Hoa thở dài.

Đôi mắt Triệu Vô Khuyết liên tục híp lại, đều là Kiếm Khách nhưng Diệp Trần lại mang đến cho hắn áp lực không cách nào tưởng tượng nổi, đồng thời cũng tạo ra cho hắn động lực vô tận.

Nghiêng đầu, Triệu Vô Khuyết nhìn về phía Lãnh Phi Phàm và Tiêu Tế Vũ, hai người này, một kẻ là đao khách, một kẻ là Kiếm Khách, đều là những đối tượng mà hắn luôn muốn cố gắng đánh bại.

Lãnh Phi Phàm hai tay ôm ngực mà sắc mặt bất biến, thế nhưng đồng tử nơi mắt lại trở nên hâm thúy khó lường.

Tiêu Tế Vũ bên hông mang hai thanh kiếm, một thanh trường kiếm, môt cây đoản kiếm, trường kiếm thì rất mảnh, còn đoản kiếm lại rất thô, ánh mắt hắn nhìn lấy Diệp Trần mà bắt đầu có khởi động lên chút tia chiến ý, tuy rằng không rõ ràng, nhưng Triệu Vô Khuyết lại có thể cảm ứng được và thầm nghĩ.

"Tiêu Tế Vũ, ngay cả ngươi mà cũng triển khai chiến ý sao?"

Trên đài, sau khi Diệp Trần bổ ra một kiếm vào cái lồng phòng hộ màu vàng sẫm kia thì lại âm thầm lắc đầu, Thủy Hỏa Vô Tình là một trong những kiếm chiêu cuối cùng của hắn, uy lực cũng không dừng lại điểm này, đối với một kiếm này, hắn chỉ mới dùng ba thành lực, trong quá trình Chú Kiếm,

hắn đã đem Hỏa Chi Áo Nghĩa tăng lên tới viên mãn cảnh giới.

Nói một cách khác, Thủy Hỏa Vô Tình ẩn chứa viên mãn Thủy Chi Áo Nghĩa và Hỏa Chi Áo Nghĩa, uy lực tăng lên đâu chỉ nửa lần hay một lần, tuyệt đối là gia tăng gấp mấy lần.

Từ sớm trước đó, Thủy Hỏa Vô Tình so với những đỉnh giai áo nghĩa võ học bình thường đã mạnh mẽ hơn không ít, hiện tại thậm chí đã mạnh hơn gấp 10 lần so với đỉnh giai áo nghĩa võ học bình thường rồi.

Một kiếm liền có thể bổ cái vòng phòng hộ của đối phương ra như vậy, cũng không phải là quá khoa trương.

"Ta lại thất bại như vậy sao?"

Bay rớt ra ngoài rất xa, Lục Văn Tú nhắm mắt lại mà trong đầu hiện lên ý niệm.

"Không thể nào!"

Lục Văn Tú mở to mắt, trong mắt lóe lên một ý chí chiến đấu mà có khó có thể dùng ngôn từ để hình dung.

Trước kia, hắn rất hiếm khi nhắc tới ý chí chiến đấu, bởi vì hắn không cách nào sinh ra cố chấp đối với thắng lợi, người khác có thể càng đánh càng mạnh, còn hắn thì đều dựa vào tu luyện để cường hóa chính mình, nhưng lần này thì không giống như vậy, lần này, hắn đã sớm hạ quyết tâm, nhất định phải thông qua Thần Chi thí luyện tràng thành công, nếu bỏ lỡ lần này thì không biết bao giờ mới có lần sau.

"Lục Văn Kiệt, ngươi hãy ở Thần Chi Nhạc Viên chờ ta."

Trong nội tâm gào thét, Lục Văn Tú cưỡng ép ngừng thói lui, vững vàng đứng trên đài tỷ võ mà con ngươi của hắn đã trở nên thâm thúy hơn rất nhiều, màu vàng kim nhạt nơi mắt đã dần dần chuyển sang màu vàng đậm, mái tóc trở nên dài hơn một cách yêu dị, liên tục rủ xuống đến vị trí chân,

ánh mắt của hắn giờ đây đã xuất hiện ra một thứ biến hóa mà trước đó chưa từng có.

Đó là trạng thái thiêu đốt ý chí chiến đấu và chiến ý.

"Lục Văn Tú đã thực sự thức tỉnh rồi!"

Nói chuyện chính là Vô Song Vương A Cửu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1303: Đánh Bại Lục Văn Tú

Cơ Thành Nguyệt cũng đang đứng xem cuộc chiến nhưng lại ở vị trí cách xa đám người còn lại vài trăm thước, vị trí của hắn là gần luận võ đài nhất, trên dưới hai dặm.

Nhìn qua Lục Văn Tú đang trên võ đài mà khóe miệng Cơ Thành Nguyệt khẽ cong lên.

Hắn và Lục Văn Tú từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, không có ai hiểu rõ Lục Văn Tú hơn so với hắn, Lục Văn Tú của giờ này khắc này, hắn đã mười năm rồi chưa được chứng kiến lại.

...

"Khí chất đã thay đổi rồi."

Tại trong mắt Diệp Trần, Lục Văn Tú trước đó là một con báo lười biếng, dù có thoáng chăm chú hơn một chút thì cũng không hoàn toàn vứt bỏ được cái loại khí chất này. Nhưng hiện tại, Lục Văn Tú đã làm cho người ta có cảm giác như hắn là một con báo hung mãnh đói khát suốt ba ngày ba đêm, nếu không được ăn uống thì hắn sẽ bị chết đói, hắn đã bị buộc đến tuyệt cảnh nên khí chất trên người tràn ngập lăng lệ ác liệt cùng hung hãn, bản tính lười biếng cùng bất cần đời trên người hắn đã triệt để biến mất.

CHÍU...U...U!!

CHÍU...U...U!!

CHÍU...U...U!!

Không còn tạo ra ảo ảnh nhưng tốc độ di chuyển của Lục Văn Tú đã đạt

tới mức độ kinh người, một cái thiểm lược đã vượt qua mấy chục vạn dặm, đương nhiên, khoảng cách giữa hắn và Diệp Trần không đến mấy chục vạn dặm, cho nên, chỉ trong một cái nháy mắt, hắn đã đứng ở trước người Diệp Trần mà tung ra mấy trăm lần công kích, một kích không trúng thì lập tức bứt ra bay ngược trở lại mà công kích thêm lần nữa.

Đinh đinh đinh đinh...

Thần sắc Diệp Trần vẫn bất biến, Đồ Ma kiếm trong tay hắn vung vẫy nhanh đến cực hạn, mặc kệ Lục Văn Tú từ góc độ nào công tới đều bị hắn ngăn trở.

"Tốc độ của Lục Văn Tú thật nhanh, so với trước đã nhanh hơn một mảng lớn."

Có người nói nói.

"Ừ, Vô Ngã chi thiên nhãn cảnh giới càng cao sâu thì tốc độ cảm ứng cùng tốc độ di chuyển sẽ càng nhanh, tại Vô Ngã cảnh giới, đoán chừng có thể cùng hắn ngang tài hoặc là vượt qua hắn, tối đa không có quá ba người ah."

"Nhưng mà, các ngươi có cảm thấy hay không, gã kiếm khách Diệp Trần kia cũng có tốc độ xuất kiếm càng lúc càng nhanh, lúc trước ta còn có thể chứng kiến quỹ tích, còn hiện tại, liền cả quỹ tích cũng không thấy được. Tựa hồ mỗi kiếm chém ra đều có thể đến đúng mục tiêu cả đấy."

"Đúng vậy a, không biết Chu Tước tinh vực từ lúc nào mà xuất hiện một gã kiếm khách đáng sợ như thế."

"Theo ta thấy, hắn hẳn không phải là thiên tài bên trên một khối sinh mệnh ngôi sao, mà là đến từ một thế giới tánh mạng xa xôi nào đó, nếu không thì bằng vào kiếm pháp của hắn làm sao có thể một điểm thanh danh đều không có chứ."

Nhân tộc, Yêu tộc đối với Ma tộc và các loại chủng tộc tà ác khác đều

không đội trời chung, không phải ngươi chết thì chính là ta chết. Sinh mệnh ngôi sao là căn cứ địa của nhân tộc cùng Yêu tộc tại trong vũ trụ tinh không, mà tánh mạng thế giới mới là cội nguồn của bọn họ, một ngày kia, nếu thanh thế của Ma Tộc và các loại chủng tộc tà ác có thể mạnh lên mà đánh bại bọn hắn, thì khi đó bọn hắn chỉ có thể trốn vào trong tánh mạng thế giới. Đợi đến khi lực lượng tích góp đầy đủ thì lần nữa đi ra, trên thực tế, vô số năm tháng trước đó, Nhân tộc cùng Yêu tộc không phải là chưa từng bị đánh bại qua, nhưng nhờ có các tánh mạng thế giới mà bọn hắn hầu như không có khả năng bị tiêu diệt triệt để.

Mà các tánh mạng thế giới xung quanh tứ đại tánh mạng tinh vực, có chừng hơn mười cái. Có cái ở cách khá xa và cũng có cái ở gần hơn.

Sau 9 chiêu không trúng mục tiêu, thân thể Lục Văn Tú bay lên cao, tay phải cách không hướng phía Diệp Trần trảo đến.

Phừng phừng …!

Liệt Diễm tỏa ra như thiêu đốt, một trảo thủ to lớn hơn ngàn dặm, nóng bỏng như nham thạch nóng chảy được phóng ra từ tay Lục Văn Tú, lăng không hiển hiện, đem chỗ không gian Diệp Trần đang đứng bao trùm lại rồi nhanh chóng co rút, nắm chặt lại.

Đây chính là tuyệt kỹ thứ ba Hỏa Thần Chi Thủ.

Đến đây vẫn chưa xong, Hỏa Thần Chi Thủ vừa thi triển xong thì lòng bàn tay trái Lục Văn Tú bắt đầu lập loè sinh ra tinh quang sáng chói, luồng tinh quang này chợt cô đọng đến cực điểm, hướng phía lòng bàn tay co lại, ngay lập tức, một cổ lực hút khủng bố tác động lên trên thân thể Diệp Trần.

Đây chính là Tuyệt kỹ thứ tư Hãm Tinh Thủ.

Tứ đại tuyệt kỹ này đều là đỉnh giai áo nghĩa võ học, cái sau lợi hại hơn cái trước không ít, chính nhờ vào tứ đại tuyệt kỹ này mà người đời gọi hắn với cái tên Quỷ Tài Lục Văn Tú, ý nói là tài hoa hơn cả quỷ thần.

"Sáu đại viên mãn áo nghĩa, hoàn toàn chính xác rất lợi hại."

Cự thủ nham thạch nóng chảy không ngừng đang bao vây xung quanh, nhưng Diệp Trần vẫn cầm trong tay Đồ Ma kiếm, đứng sừng sững ở bên trong.

Trong tứ đại tuyệt kỹ của Lục Văn Tú, Phong Ảnh Trảm Kích có ẩn chứa viên mãn Phong Chi áo nghĩa cùng Thủy Chi áo nghĩa, Tường đồng vách sắt ẩn chứa viên mãn Kim chi áo nghĩa cùng Thổ áo nghĩa, Hỏa Thần Chi Thủ ẩn chứa viên mãn Hỏa chi áo nghĩa cùng Thổ chi áo nghĩa, Hãm Tinh thủ ẩn chứa viên mãn Tinh quang áo nghĩa, tổng cộng là sáu Đại viên mãn áo nghĩa, Phong, Thủy, Kim, Thổ, Hỏa, Tinh quang, đối với một thiên tài bình thường tại cái tuổi này có thể đem hai môn áo nghĩa tìm hiểu đến viên mãn thì cũng đã rất tốt rồi, còn tham ngộ đến Ba môn viên mãn áo nghĩa, tức thì thuộc về dạng người nổi bật, về phần Sáu môn viên mãn áo nghĩa, tuyệt đối là không người nào có thể làm được, Diệp Trần tuy không đến bốn mươi tuổi, niên kỷ nhỏ hơn so với đối phương một chút, nhưng cũng không dám nói, mình ở cái tuổi của đối phương mà có thể đem sáu môn áo nghĩa tìm hiểu đến viên mãn, tuy ngược lại năm môn áo nghĩa thì cũng còn có chút nắm chắc.

Tu luyện viên mãn nhiều môn áo nghĩa có thể mang đến tác dụng vô cùng lớn, hai thứ tổ hợp lại với nhau sẽ tạo ra rất nhiều tính chất đặc biệt, thậm chí có thể sáng tạo ra rất nhiều đỉnh giai áo nghĩa võ học.

Dù sao áo nghĩa võ học cũng có vài loại, được chia làm phòng ngự võ học, công kích võ học cùng với thân pháp võ học…, trong đó có một vài áo nghĩa có thể giúp cho biên độ tăng trưởng công kích tương đối nhiều, một số áo nghĩa khác thì giúp ích tăng trưởng biên độ phòng ngự, nếu như chỉ tu luyện một hai môn áo nghĩa đến viên mãn thì sẽ gặp phải giới hạn trong việc sáng tạo ra đỉnh giai áo nghĩa võ học.

Tuy vậy cũng không phải nói, cứ tu luyện thành công đỉnh giai áo nghĩa võ học càng nhiều thì càng lợi hại, tại vũ trụ tinh không này, cường giả là vi tôn, chỉ có thực lực mạnh mẽ mới là tất cả, về phần dùng cái gì để tăng

trưởng thực lực thì chẳng có ai đi quản tới ngươi.

Đồ Ma kiếm hừng hực thiêu đốt, ngọn lửa màu xanh biếc ngưng tụ thành một thanh Thiên kiếm cực lớn, giơ Thiên kiếm lên cao, Diệp Trần đối với Lục Văn Tú đang ở xa xa trên bầu trời bổ tới một kiếm, về phần cự thủ nham thạch nóng chảy cùng lực hút tràn đầy xung quanh đã bị hắn bỏ qua hoàn toàn, bởi vì chút ít trở ngại này đều đã bị đánh nát bấy tại dưới kiếm của hắn.

“hộc hộc ….” Tiếng hít thở dốc đang phát ra không ngớt từ Lục Văn Tú.

Kiếm ngân màu xanh biếc tỏa sáng lóng lánh toàn bộ luận võ đài, trúng chiêu, ngay lập tức, cánh tay trái của Lục Văn Tú đã bị chém đứt rời, mặc dù ngay trong thời khắc mấu chốt trước đó, hắn đã dùng phản ứng siêu việt cùng tốc độ né tránh cực nhanh mới có thể tránh được chỗ hiểm, bất quá một kiếm này thật sự quá nhanh, khoảng cách xa đã không cách nào có thể trói buộc được nó nữa rồi.

Rơi xuống trên mặt đất và trượt đi ra ngoài mấy trăm dặm, đôi mắt của Lục Văn Tú trở nên mờ ảo, mông lung, "Tốc độ Nham thạch cự thủ của ta đối với hắn mà nói vẫn còn quá chậm, tuy tuyệt kỹ Hãm Tinh thủ đã tạo ra lực hút cực lớn để hạ thấp tốc độ phản ứng thân thể của hắn xuống, nhưng hắn chỉ cần một kiếm là có thể phá vỡ mọi thứ, kiếm chiêu ẩn chứa Thủy Hỏa áo nghĩa quả nhiên lợi hại, không phải những đỉnh giai áo nghĩa kiếm chiêu bình thường có thể so sánh."

"Bất quá có lẽ hắn không có chú ý tới, trong một sát na khi hắn xuất thủ, trên người của hắn đã xuất hiện ra một sơ hở trí mạng."

Trong mắt hiện lên mãnh liệt ý chí chiến đấu, Lục Văn Tú vận động bất tử chi thân khiến cánh tay trái lập tức dài ra, tiếp đó tạo ra một loạt ảo ảnh nhiều đến mức rậm rạp chằng chịt, sau đó đám ảo ảnh được tách ra theo bốn phương tám hướng đánh úp về phía Diệp Trần, giống như bầy chim yến kéo nhau về tổ vậy.

"Lại là Phong Ảnh Trảm kích sao?"

"Chiêu này tựa hồ đối với Diệp Trần vô dụng a..., cái kiếm chiêu mộng ảo hoa lệ của đối phương có hiệu quả tàn sát rất đáng sợ."

"Có lẽ Lục Văn Tú có tính toán gì đó."

Mọi người đối với hành động của Lục Văn Tú cảm thấy có chút khó hiểu.

Đúng như mọi người sở liệu, Phong Ảnh trảm kích hoàn toàn chính xác đối với Diệp Trần không có tác dụng gì, nhưng Lục Văn Tú đã đạt được mục đích.

"Sơ hở đã xuất hiện, Cửu Tinh Liên châu!"

Diệp Trần lập tức thi triển ra Thu Thủy áo nghĩa Thiên Thu Phá Toái khiến sơ hở mà Lục Văn Tú đang khóa chặt kia chợt lóe lên rồi biến mất. Tinh quang trên tay Lục Văn Tú liên tiếp hội tụ thành Tinh Châu và kích xạ đi ra ngoài, bay vút thành một đường ánh sáng tuyệt đối thẳng tắp lao về hướng sơ hở trên người Diệp Trần với tốc độ ánh sáng.

Nếu như đạo công kích được đánh về hướng chính diện với tốc độ ánh sáng thì số người có thể ngăn trở chắc chắn sẽ không ít, nhưng nếu như là nhằm vào sơ hở trên thân thể mà công kích đến với tốc độ ánh sáng như vậy thì trên cơ bản sẽ chẳng có người nào có thể ngăn cản nổi.

Như thế nào sơ hở ?, đó chính là bị đối phương công kích vào chỗ yếu hoặc là góc chết.

Đối với một người bình thường thì hầu như khắp nơi trên người hắn đều là sơ hở, nếu một người nào đó tập kích hắn từ phía sau, tất nhiên hắn sẽ phản ứng không kịp mà lập tức sẽ bị một quyền đánh bại, cho dù kịp phản ứng thì cũng không ngăn cản kịp, chỉ có thể tận lực né tránh mà thôi. Sau lưng, chính là sơ hở lớn nhất của người bình thường, là vị trí mà địch nhân hoàn toàn có thể liên tiếp công kích cho đến khi hắn ngã xuống. Dù sao thì việc quay người lại cũng cần phải có thời gian đấy.

Bản thân Diệp Trần cũng có sơ hở, bất luận là ai thì cũng đều có sơ hở, trong chốc lát thi triển ra tuyệt chiêu cũng chính là lúc mà Diệp Trần lộ ra sơ hở, mà muốn làm cho sơ hở biến mất thì đồng dạng cũng cần có thời gian.

Đương nhiên, sơ hở này chỉ có ý nghĩa đối với người có tốc độ đủ nhanh, nếu dùng tốc độ của lão già mà đi tập kích người khác từ phía sau, thì hơn phân nửa là sẽ bị né tránh, cái sơ hở này có thể nhìn thấy được nhưng Lục Văn Tú hắn không thể đánh tới được, chung quy cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, thế nhưng tuyệt kỹ Cửu tinh liên châu của Lục Văn Tú lại có tốc độ đạt đến tốc độ ánh sáng, nên muốn ngăn cản hoặc là né tránh là điều vô cùng khó.

"Đây là tuyệt kỹ thứ năm a!"

Diệp Trần thừa nhận mình đã có chút khinh thường, dưới tình huống bình thường, thật sự là hắn không cách nào ngăn cản hay né tránh nổi Cửu tinh liên châu của đối phương vì không kịp thời gian.

Ô...ô...ô...n...g!

Một cổ cuồn cuộn kiếm thế từ trên người Diệp Trần phát ra, trong nháy mắt đã khiến không gian như dừng lại.

Sau một khắc.

Diệp Trần bổ ra một kiếm khiến Tinh Châu mà Lục Văn Tú tỉ mỉ chuẩn bị để công kích vào sơ hở, lập tức tan rã.

"Không có khả năng?"

Lục Văn Tú ánh mắt ngưng trệ.

Tại ở bên trong phán đoán của hắn, Diệp Trần chỉ có thể kịp phản ứng tới nhưng tuyệt đối không có biện pháp ngăn cản cùng né tránh, thế nhưng, vì cái gì mà đối phương có thể dùng một kiếm bổ đôi Tinh Châu ra chứ ?

"Lục Văn Tú phải thua rồi, cái này phải nói là vì kiếm khách Diệp Trần quá mức lợi hại. Tại dưới tình huống như vậy mà đều có thể một kiếm phá giải sát chiêu của Lục Văn Tú!"

"Ừ, tuy ta xem mà không biết rõ cho lắm, nhưng có thể cảm nhận được, Lục Văn Tú có tự tin rất lớn đối với một chiêu này, chiêu thức có thể làm cho Lục Văn Tú tự tin thì tất nhiên là vượt qua cả tứ đại tuyệt kỹ sát chiêu phía trước, đem nó hình dung thành tuyệt kỹ thứ năm của Lục Văn Tú cũng không quá phận đâu. Thế nhưng, như trước vẫn thất bại, như vậy đủ thấy đối thủ đáng sợ đến dường nào rồi."

Những người đang xem cuộc chiến đều nghị luận.

Yến Phi Hoa nhíu mày, nhãn lực của nàng ở Thiên Vương bảng không có mấy người có thể so sánh, nàng chứng kiến rất rõ ràng, Lục Văn Tú đã hoàn toàn chính xác khóa chặt sơ hở của Diệp Trần lại rồi, nhưng nàng lại không hiểu vì sao mà công kích không có hiệu quả, cảm giác được trong một sát na kia, nàng tựa hồ đã chứng kiến thiếu mất một chút gì đó.

"Là không gian bất động sao?"

Trong mọi người ở đây, duy chỉ có Vô Song Vương A Cửu như có điều suy nghĩ.

...

"Hiện tại đến phiên ta công kích."

Cho tới bây giờ, Diệp Trần vẫn chưa đi ra khỏi phạm vi mười thước, một mực ở tại chỗ ngăn cản hoặc là phản kích.

Mọi người cũng giật mình về sự thật này.

CHÍU...U...U!!

Tại vùng bao phủ của Kiếm Vực, tốc độ của Diệp Trần đã tiêu thăng đến

cực hạn, hướng phía Lục Văn Tú thiểm lược đi qua, trong mắt hắn, trên người Lục Văn Tú có một lộ tuyến nằm nghiên cùng ba điểm nhỏ, đó chính là sơ hở của đối phương, bốn cái sơ hở này tuy bất định theo động tác dao động của Lục Văn Tú, chúng không ngừng cải biến vị trí nhưng cũng không biến mất đi.

"Hãm Tinh thủ!"

Lục Văn Tú đưa tay trái ra với mong muốn tác động một lực hút khủng bố tại trên người Diệp Trần.

Bá!

Thế nhưng, thân hình Diệp Trần không ngừng phiêu hốt bất định mà tránh đi lực hút trói buộc, “phốc phốc”, tại thời điểm khoảng cách đến đối phương còn dưới một dặm thì Diệp Trần nhanh chóng trảm kích một kiếm đi ra ngoài.

BOANG...!

Đối mặt với một kiếm chính diện của Diệp Trần, Lục Văn Tú không đến mức bị đánh đến trở tay không kịp, sơ hở thì mỗi người đều có nhưng không có nghĩa là chứng kiến được sơ hở thì liền có thể tiến hành công kích được vào sơ hở đó. Tại thời khắc mấu chốt, Lục Văn Tú hoàn toàn có thể cải biến vị trí sơ hở, chỉ thấy hai tay của hắn giao nhau, sau đó trước người nổi lên hào quang Tường đồng vách sắt màu vàng nhạt, đây là một chiêu Tường đồng vách sắt đã được đơn giản bớt một phần. Nhưng bất quá, một kiếm này của Diệp Trần tràn đầy kiếm cương, vòng phòng hộ không chịu nổi khiến cả người Lục Văn Tú bị kích bay rớt ra ngoài.

"Kiếm bộ!"

Diệp Trần từ rất sớm đã không thi triển qua kiếm bộ, vừa sải bước ra đã khiến kiếm quang huy vũ đầy trời, ngay lập tức Diệp Trần đã xuất hiện ở phía sau Lục Văn Tú.

"Ta thua!"

Thủ cấp của Lục Văn Tú đã bay lên cao, máu tươi cuồng phun.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1304: Mười Một Trận Thắng Liên Tiếp

Quỷ tài Lục Văn Tú thua trận, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người nhưng lại rất hợp tình hợp lý, thực lực mà Diệp Trần bày ra, không phải ai cũng có thể chống lại nổi, chỉ có thể nói là Lục Văn Tú đã thức tỉnh quá muộn, nếu như hắn có thể một mực bảo trì ý chí chiến đấu như vậy từ trước thì thực lực bây giờ đã không phải như vậy rồi, trở mình vài lần cũng có thể đấy.

Lục Văn Tú thất bại tuy lại để cho rất nhiều người cảm khái, nhưng ánh mắt của mọi người rất nhanh theo trên người hắn dời ra chỗ khác, nhân vật chính hiện giờ có thể không còn là hắn nữa, giờ đây, hầu như mọi người trên võ đài đều là nhân vật chính.

Trận đấu kế tiếp là giữa Thiếu niên ngăm đen và Hắc Diệt Vương Chu Kiên có bài danh đệ tam trên Thiên Vương bảng.

Ngăm đen thiếu niên đến từ Huyền Vũ tinh vực, có tên gọi là Hạ Tiểu Sơn, cùng giống như Diệp Trần, hắn cũng là kẻ đột nhiên xuất hiện, trước đó, căn bản không có ai nghe qua tên tuổi của hắn.

Trận chiến đấu này là vô cùng thê thảm cùng cuồng bạo.

Hắc Diệt Vương Chu Kiên là nhân vật có lực lượng gần với Bạo Long Dương Đình trên Thiên Vương bảng, tốc độ, phòng ngự cùng với lực lượng của hắn đều đạt tới tình trạng kinh sợ, không có bất kỳ chỗ bạc nhược yếu kém nào, mà lực lượng khống chế của hắn cũng đặc biệt cường đại, đã đạt tới tình trạng có thể thi triển tùy ý tứ trọng kình, mỗi quyền mỗi cước cũng đều ẩn chứa lực sát thương khủng bố.

Cơ bản chúng nhân đều cho rằng, trận chiến đấu này sẽ rất nhanh chấm

dứt, Hắc Diệt Vương Chu Kiên sẽ dễ dàng giải quyết Hạ Tiểu Sơn, nhưng điều để cho mọi người trợn mắt há hốc mồm chính là, Hạ Tiểu Sơn rõ ràng cuồng bạo không kém Chu Kiên chút nào, không, phải nói là dựa vào một trình độ nhất định nào đó, hắn so với Chu Kiên càng thêm dã man cùng điên cuồng hơn.

Chấn động quyền của hắn, quả thực là một sát chiêu đại sát khí có thể hủy diệt hết thảy mọi thứ, không quản đối phương có cái kỹ xảo gì, ta chỉ cần tung ra một quyền liền có thể phá nát, một quyền không phá được, vậy thì hai quyền, ba quyền, . . . , 100 quyền, một nghìn quyền.

Trong tình trạng cứng đối cứng, Chu Kiên chẳng những không làm gì được Hạ Tiểu Sơn, ngược lại còn phải từng bước lui về phía sau với sắc mặt tái nhợt.

"Vẫn tinh Bạo Liệt Quyền!"

Chu Kiên nổi giận gầm lên một tiếng, đánh ra Vẫn tinh Bạo Liệt Quyền, một quyền cường đại nhất của chính mình.

Vẫn tinh Bạo Liệt Quyền chính là đỉnh giai Luyện Thể võ học mà mấy năm gần đây Chu Kiên đã chế tạo ra, cái Luyện Thể võ học này có thể hấp thu tinh hoa của các Luyện Thể võ học khác mà thành, trọng yếu hơn chính là, cái Luyện Thể võ học này rõ ràng còn được dung nạp thêm vào đó hai trọng kình. Mọi người đều biết, đa trọng kình cùng công kích võ học là rất khó có thể dung hợp vào nhau, một khi dung nhập đa trọng kình thì bản thân hệ thống võ học cũng sẽ bị phá hư, làm cho uy lực bị giảm bớt đi rất nhiều, như vậy chi bằng không cần phải dung hợp làm gì. Ở đây, Chu Kiên không có biện pháp đem tứ trọng kình dung hợp đi vào, nhưng hắn đã làm được việc dung hợp nhị trọng kình, tuy không phải là rất hoàn mỹ, nhị trọng kình cũng được dung hợp không cao lắm, nhưng như vậy cũng đã đầy đủ rồi.

Bằng vào một quyền này, Chu Kiên đã từng đem một Khỏa tinh thần sao có đường kính mấy vạn dặm trùng kích tan nát, hóa thành hàng tỷ mảnh vụn nhưng bản thân khối tinh thần sao kia cũng không bị bạo tạc mà nổ tung.

Oanh!

Một quyền này có khí thế như chẻ tre, oanh hướng chính diện vào dáng người gầy yếu của Hạ Tiểu Sơn.

"Hạ Tiểu Sơn, cho ta mở mang kiến thức một chút về thức thứ năm chấn động quyền của ngươi a!" Yến Phi Hoa có đôi chút nhận thức về Hạ Tiểu Sơn, đối với chấn động quyền của hắn, nàng tương đối hiểu rõ.

Hạ Tiểu Sơn đứng đó nhưng trên mặt biểu lộ ra nét dữ tợn, sát ý lộ ra, rất khó tưởng tượng nổi hắn hiện tại và hắn trước đó là cùng một người, chênh lệch thật sự quá mức khổng lồ.

"Thức thứ năm, Sát ý chấn động quyền!"

Hạ Tiểu Sơn đồng dạng nổi giận mà gầm lên một tiếng, đánh ra ngoài một quyền.

Haaaaa!

Chúng nhân đang xem cuộc chiến mà hít một hơi lãnh khí, quan sát một quyền này, gần kề bọn hắn đều có loại cảm giác linh hồn mình cũng bị đánh nát bấy.

Diệp Trần nhíu mày, quyền pháp này quá mức hung hiểm, một quyền đánh ra khiến toàn bộ tinh khí thần của bản thân đều không tự chủ được mà quán chú hết vào bên trong quyền kình, cũng không ngừng theo quyền kình co lại, làm trong đó càng xen lẫn sát ý mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, có thể nói, cái quyền pháp này có ẩn chứa rất nhiều phương diện công kích, nhưng đồng dạng cũng có hơi chút sai lầm và nguy hại rất lớn, không chỉ đối với địch nhân mà còn đối với chính mình.

Quyền pháp này chính là Ma Đạo hung quyền thực sự.

Ầm ầm!

Tựa như địa chấn bạo phát, quần tinh vẫn lạc, Hạ Tiểu Sơn cùng Chu Kiên riêng phần mình bay rớt ra ngoài.

Bất đồng chính là, Hạ Tiểu Sơn rất nhanh liền quay trở lại trên sàn đấu, nhoáng một cái về sau, khóe miệng hắn chảy ra một tia máu tươi, còn Chu Kiên tức thì hung hăng đụng vào vòng phòng hộ của luận võ đài, trên người khắp nơi đều là vết thương.

Hạ Tiểu Sơn thắng!

Chu Kiên bại!

"Không nghĩ tới Hắc Diệt Vương Chu Kiên lại rõ ràng thất bại, tên Hạ Tiểu Sơn này thật đúng là đủ khủng bố ah."

Chúng nhân đối với kết quả này vô cùng kinh ngạc cùng khiếp sợ.

Trận đấu tiếp theo, Thanh Điện Vương Cổ Tình Tuyết đấu với Vô Khuyết kiếm khách Triệu Vô Khuyết, cuối cùng Cổ Tình Tuyết thắng, kiếm pháp của Triệu Vô Khuyết khó có thể mang đến cho Cổ Tình Tuyết bao nhiêu uy hiếp, chỉ tạo thành một ít vết thương nhỏ thôi cũng là phải dùng một cái giá cực lớn để đổi lấy.

Trận đấu giữa Vô Gian huyễn sư Lý Dật Phong với Thần Phong Chân cước Âu Dương Anh, Lý Dật Phong chiến thắng, Âu Dương Anh không thể nghi ngờ là rất đau buồn, cuối cùng hắn đều không biết mình đã bị bại như thế nào, bởi vì hắn đã rơi vào trạng thái hôn mê, tâm thần sa vào bên trong ảo thuật nên khó có thể tự kềm chế.

Trận đấu giữa Vô Song Vương A Cửu với Tử Vong Huyễn Thuật Sư Cơ Thành Nguyệt, A Cửu thắng, A Cửu có thể được xưng là Vô Song Vương cũng không phải là hư danh, thật đúng là thiên hạ vô song, ảo thuật của Cơ Thành Nguyệt đối với hắn trên cơ bản không gây nổi tác dụng gì, quả thật hắn là một kẻ rất khó giải quyết, nếu không cũng sẽ không nổi tiếng với bài danh hạng nhất của Thiên Vương bảng, lực áp quần hùng.

Rất nhanh, vòng chiến đấu thứ nhất đã xong.

Đợt thứ hai bắt đầu.

Ở vòng đấu này, đối thủ của Diệp Trần là Trảm Phách Đao Bách Lý Hồn.

Đao pháp của Bách Lý Hồn không thể nghi ngờ là rất có khí phách cùng quyết đoán, nhìn vào khí chất sẽ thấy, hắn và Lãnh Phi Phàm hoàn toàn là hai loại hình khác nhau, Lãnh Phi Phàm thì nội liễm, bất động âm thanh sắc, tạo cho người ta cảm giác khó có thể nắm lấy nhịp độ, hắn chiến đấu cho tới bây giờ đều là lạnh lùng nghiêm nghị cùng quả quyết. Còn Bách Lý Hồn thì có khí chất nóng rực, đứng ở nơi đó mà giống như một tòa hỏa sơn đang hừng hực thiêu đốt, đao pháp của hắn đúng là kế thừa cái đặc điểm này.

Nhưng đối thủ của hắn là Diệp Trần, đối mặt với Diệp Trần, chỉ có quyết đoán thì vẫn còn chưa đủ.

Cho nên Bách Lý Hồn cùng Lục Văn Tú giống nhau, đồng dạng thua ở trên tay Diệp Trần, bị đánh bại tâm phục khẩu phục.

Một vòng có mười cuộc chiến đấu.

Trận đấu giữa Diệp Trần và Bách Lý Hồn là trận thứ bảy.

Bảy cuộc chiến đấu này cũng không có biến động gì to lớn, đều tại trong dự liệu của chúng nhân.

Nhưng trận thứ tám đã bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm đấu với Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ.

Lãnh Phi Phàm thân là một trong tam đại thiên tài, thực lực sâu thẳm đến không lường được, ngoại trừ Vô Song Vương A Cửu ra thì hắn đánh bại ai cũng không làm người ta giật mình, thế nhưng Thanh Long kiếm khách

Tiêu Tế Vũ cũng không phải loại lương thiện, Thanh Long kiếm pháp của hắn cũng được gọi là kiếm pháp có uy lực nhất, tại trong suy nghĩ chúng nhân thì thực lực của hắn mạnh mẽ đến đáng sợ.

Trận quyết đấu giữa một đao khách và một kiếm khách, có thể nói là vô cùng cường bạo.

Cuối cùng, Lãnh Phi Phàm vẫn là người chiến thắng cuối cùng, đúng như lời đồn đại, lần này Lãnh Phi Phàm mười phần hết chín phần sẽ vấn đỉnh ở ba thứ hạng đầu, cũng có thể là ở thứ hai, về phần thứ nhất, cần phải xem Lãnh Phi Phàm có đủ cường đại để đối đầu với Vô Song Vương A Cửu, một đệ nhất thiên tài yêu nghiệt của Tứ đại tánh mạng tinh vực này hay không.

Vòng thứ ba, Diệp Trần đánh bại Triệu Vô Khuyết.

Đối mặt kiếm pháp của Triệu Vô Khuyết Vô Khuyết, Diệp Trần đã tung ra kiếm pháp càng khó phá giải hơn, luận về năng lực khám phá sơ hở thì Triệu Vô Khuyết bị hắn bỏ xa, mặc kệ là xét về phương diện nào, hai người cũng không phải là những kiếm khách cùng một đẳng cấp.

Vòng thứ tư, Diệp Trần đấu với Quỷ thủ La Minh, La Minh tuyên bố bỏ cuộc.

Vòng thứ năm, đối thủ của Diệp Trần là Thanh Trĩ Vương, Thanh Trĩ Vương cũng chấp nhận bỏ cuộc.

Vòng thứ sáu, Thích Hồng Nhan bỏ cuộc.

Vòng thứ bảy, Quái Tốc Lang Vương bỏ cuộc.

Vòng thứ tám, Cổ Tình Tuyết bỏ cuộc.

Như vậy, qua tám vòng, Diệp Trần toàn thắng, ngoại trừ ba vòng trước thì năm vòng sau, đối thủ của Diệp Trần đều trực tiếp bỏ cuộc, bọn hắn hoặc là đã bại bởi Diệp Trần, hoặc là cảm thấy chênh lệch quá lớn, có đánh thì cũng vô dụng mà thôi, dù sao tại trong suy nghĩ chúng nhân hiện giờ, Diệp

Trần đã là nhân vật có thực lực ở trước 7 hạng đầu, kẻ nào cảm thấy không có đủ thực lực thì tốt nhất vẫn là nên tiết kiệm chút thời gian là được rồi.

Ở vòng đấu thứ chín, Diệp Trần gặp phải một đối thủ mạnh mẻ, chính là Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ.

Hai người đều là kiếm khách, ai thắng thì người đó chính là đệ nhất kiếm khách của Tứ đại tánh mạng tinh vực.

Đương nhiên, theo chiến tích nhìn lại, Diệp Trần không thể nghi ngờ càng tốt hơn, cho tới bây giờ, Diệp Trần chưa hề có một trận thất bại nào, còn Tiêu Tế Vũ thì đã chiến bại ba lượt, một lần bị đánh bại bởi Lãnh Phi Phàm, một lần bại bởi Bạo Long Dương Đình, một lần bại bởi Vô Song Vương A Cửu, bất quá cái này cũng không thể nói là Tiêu Tế Vũ yếu, chỉ có thể nói là đối thủ của hắn quá mạnh mẽ.

Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, Bạo Long Dương Đình, Vô Song Vương A Cửu, những nhân vật gây ra tâm điểm chú ý nhất ở lần này đều đụng phải Tiêu Tế Vũ, nếu hắn thắng thì đó là nghịch chuyển thời cuộc, còn thua thì cũng không thể chứng minh là hắn kém cỏi, trong ba lượt chiến đấu đó, kiếm pháp mà Tiêu Tế Vũ đã triển lộ ra, sớm đã để cho chúng nhân tin phục.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh. . .

Đỉnh cấp kiếm khách đấu với đỉnh cấp kiếm khách, luôn luôn là cuộc chiến vô cùng hung hiểm, bọn hắn tại phương diện kỹ năng chiến đấu đã đạt tới tình trạng thần hồ kỳ kỹ, bất luận là một kiếm chiêu bình thường nào tại trong tay bọn hắn đều có thể chuyển hóa ra thần kỳ ảo diệu.

"Thực sự là biến thái mà, một chút sơ hở nhỏ như vậy mà đều có thể lợi dụng, thật quá khoa trương đi."

"Đây là kiểu chiến đấu gì thế này, chỉ xem thôi đã khiến cho người ta phải sởn hết cả gai ốc."

18 người đang ở đây đứng xem cuộc chiến mà như thưởng thức đầy thỏa mãn, còn đám người đã bị đào thải ở ngoài hoàng kim đại môn thì như ngừng thở, rất sợ sẽ bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, trên thực tế cho tới bây giờ, bọn hắn đã không hề chứng kiến hết được mọi chi tiết của trận đấu, mà cũng chẳng có bao nhiêu người ở đây có thể nhìn ra hết được.

Đ...A...N...G...G!

Thanh âm Kiếm ngân giao kích xuất hiện khác thường, trong nháy mắt cánh tay của Tiêu Tế Vũ đã xuất hiện tình trạng cứng ngắc.

Phốc phốc!

Sau một khắc, thân ảnh Diệp Trần hiện lên bên cạnh Tiêu Tế Vũ chém bay thủ cấp của hắn.

"Thật đúng là một kẻ đáng sợ, đến bây giờ cũng không biết hắn đã bại lộ ra bao nhiêu thực lực nữa?"

Lục Văn Tú lắc đầu ngao ngán, Diệp Trần cùng Tiêu Tế Vũ chiến đấu cũng không xuất ra kiếm chiêu Thủy Hỏa dung hợp áo nghĩa đã dùng để đánh hắn trước đó, mà là chấn động kiếm pháp, Tiêu Tế Vũ tuy cường hãn, nhưng sau vô số lần va chạm cùng chấn động kiếm pháp đã khiến cho cánh tay hắn khó có thể khống chế mà xuất hiện tình trạng tê liệt, một khi cánh tay bị tê liệt thì sơ hở tự nhiên sẽ hiển lộ ra.

Đối mặt với Diệp Trần thì dù là một tia sơ hở cũng đều là rất đáng sợ đấy.

"Được rồi, vòng tiếp theo mà gặp phải hắn, cứ nhận thua là được rồi."

Yến Phi Hoa đồng dạng lắc đầu, nhãn lực cùng bạo lực là ưu thế lớn nhất của nàng, thế nhưng sau khi quan sát trận chiến này thì nàng cảm thấy, nhãn lực của mình không là gì so với đối phương, còn về phần bạo lực thì hẳn là một thứ truyện cười tại trong mắt hắn rồi.

Trận thứ mười, Thần Phong cước Âu Dương Thiết Anh bỏ cuộc.

Trận thứ mười một, Yến Phi Hoa bỏ cuộc.

"Mười một trận thắng liên tiếp rồi, trước mắt, những người có thể bảo trì chiến thắng 11 trận liên tiếp cũng không có mấy người!"

Chúng nhân đều nghị luận.

"Đợi đấy mà xem! Là do hắn có vận khí tốt thôi, cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua các nhân vật đứng đầu, nếu là gặp phải thì chỉ sợ là sẽ thất bại ngay cho mà xem."

Trước mắt có ba nhân vật tâm điểm, theo thứ tự là Vô Song Vương A Cửu, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm, Bạo Long Dương Đình, mặt khác còn có Hạ Tiểu Sơn cùng Vô Gian huyễn sư Lý Dật Phong cũng được coi là các nhân vật đứng đầu, chấn động quyền của Hạ Tiểu Sơn có thể đánh bại cả Chu Kiên, ảo thuật của Lý Dật Phong có thể làm cho sắc mặt người ta phải thay đổi, ngay cả Tử Vong Huyễn Thuật Sư Cơ Thành Nguyệt cũng bại ở trên tay của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1305: Thắng Liên Tiếp 14 Trận

Ở vòng đấu thứ 12, Diệp Trần tiếp tục bảo trì chiến thắng liên tiếp, đối thủ của hắn là Thần Phong cước Âu Dương Thiết Anh, đối phương lựa chọn bỏ cuộc.

Ở trận tiếp theo, Vô Gian Huyễn Sư Lý Dật Phong chống lại Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ.

Trận chiến này rất thoải mái, cục diện nhiều lần nghịch chuyển, trong chốc lát thiên về hướng Lý Dật Phong, trong chốc lát lại thiên về hướng Tiêu Tế Vũ, cứ như vậy đến một sát na kia, Tiêu Tế Vũ thiếu chút nữa đã đánh chết Lý Dật Phong.

"Thực sự là quỷ dị a!"

Bên ngoài Hoàng Kim Đại Môn, mọi người thấy mình như bị lọt vào trong sương mù, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra trên đài tỷ võ, đương nhiên, cái này chủ yếu là có quan hệ với ảo thuật, chỉ có kẻ bị trúng phải ảo thuật hoặc là đã bị ảo thuật ảnh hưởng đến thân thể thì mới bị gặp phải hiện tượng ảo thuật, trái lại, bất kỳ người nào xung quanh cũng không thể nhìn ra.

Đương nhiên, thế sự không có gì là tuyệt đối, cho dù không bị trúng ảo thuật thì kỳ thật cũng có thể gặp phải hiện tượng của nó.

Ví dụ như Diệp Trần.

Đôi mắt của Diệp Trần đã biến thành màu bạc, đây không phải là hiện tượng tiến vào Vô Ngã cảnh giới, mà là năng lực Linh Hồn Chi Nhãn đã chuyển dời đến vị trí hai mắt.

Trong tầm mắt của hắn, trên luận võ đài giờ đây có đến hai người Lý Dật Phong, một là bản thể, còn một chính là ảo thuật do Lý Dật Phong chế tạo ra. Rất hiển nhiên, Tiêu Tế Vũ đã trúng phải ảo thuật nên không cách nào nhận ra được bản thể thật của Lý Dật Phong, ngược lại đã nhầm lẫn xem thân ảnh ảo thuật kia chính là bản thể thật của Lý Dật Phong.

Lý Dật Phong sở dĩ được gọi là Vô Gian Huyền Sư, là vì ảo thuật của hắn là không có giới hạn, đối thủ dù có thể khám phá ra một cái ảo thuật thì cũng không thấm vào đâu, hắn có thể lần lượt tạo ra rất nhiều ảo thuật mà không có bất kỳ sơ hở nào, căn bản không cho đối thủ có thời gian để phá trừ ảo thuật mà mệt mỏi ứng phó, cuối cùng nhất sẽ triệt để rơi vào trong ảo thuật của hắn.

Tiêu Tế Vũ như vậy đã rất giỏi rồi, liên tục mười ba lần phá vỡ ảo thuật của Lý Dật Phong, đây là lần thứ mười bốn đấy.

"Nghịch chuyển!"

Khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, bàn tay Lý Dật Phong cuốn lại rồi hướng lên trên.

Một màn quỷ dị phát sinh, ảo thuật thân ảnh Lý Dật Phong trong nháy mắt đã dung nhập vào trong cơ thể Tiêu Tế Vũ, sau một khắc, Tiêu Tế Vũ đã tự kết liễu mình.

"Đem mình làm đối thủ sao?"

Diệp Trần không biết Tiêu Tế Vũ có chứng kiến giống như mình hay không, nhưng hắn chỉ biết là Tiêu Tế Vũ sẽ phải thua.

Xoẹt!

Huyết thủy vẩy ra, bản thể Lý Dật Phong lập tức thiểm lược đến bên cạnh Tiêu Tế Vũ, đưa tay chém đứt thủ cấp đối phương.

Lý Dật Phong cũng biết rõ, nếu chỉ dựa vào ảo thuật thì hắn không cách

nào đánh bại được Tiêu Tế Vũ, có thể xếp đến 10 thứ hạng đầu của Thiên Vương bảng thì bất kỳ kẻ nào cũng có ý chí vô cùng ương ngạnh, ảo thuật chỉ có thể mê hoặc bọn hắn trong nhất thời nhưng không cách nào mê hoặc bọn hắn cả đời được, bất quá đối với Lý Dật Phong mà nói, chỉ cần nhất thời là đủ rồi.

"Lý Dật Phong có ảo thuật thật là đáng sợ, Tiêu Tế Vũ cường đại như vậy mà vẫn phải bại trên tay hắn."

"Ừ, một chọi một thì có lẽ Lý Dật Phong không phải là người mạnh nhất , nhưng ở trong chiến đấu đoàn đội thì đoán chừng tác dụng của hắn không hề kém cỏi Vô Song Vương A Cửu đâu."

Mọi người đối với Lý Dật Phong kiêng kị không thôi, kể cả mấy người có bài danh hàng đầu.

Vòng đấu thứ mười ba bắt đầu, ở trận thứ 5, Lý Dật Phong không ngừng cố gắng, cuối cùng đã đánh bại Quỷ Tài Lục Văn Tú.

Ở trận đấu thứ 6, Diệp Trần đấu với Chu Kiên.

Trải qua mười hai vòng đấu, danh khí của Diệp Trần, tăng lên như diều gặp gió. Ngoại trừ những nhân vật tâm điểm thì danh tiếng của hắn nhất thời là vô lượng.

Mà Chu Kiên là một trong các nhân vật phong vân uy tín lâu năm, trên Thiên Vương bảng có bài danh thứ ba, tuy sau khi bị đánh bại bởi Hạ Tiểu Sơn, danh khí có chỗ bị hạ thấp một chút, nhưng suy cho cùng thì “lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo”, Chu Kiên như cũ vẫn là một đối thủ để cho người ta phải thập phần kiêng kị, không phải ai cũng đều có tư cách làm đối thủ của hắn đấy.

Có lẽ bị bại bởi hạ Tiểu Sơn đã để cho trong nội tâm Chu Kiên nghẹn lấy một hơi, cũng có lẽ là Diệp Trần đã để cho hắn sinh ra cảm giác nguy cơ, ngay từ đầu cuộc chiến, Chu Kiên tựu đối với Diệp Trần đã phát động ra tấn

công mạnh nhất, tuyệt chiêu nhiều lần được tung ra, sát chiêu thay nhau liên tục xuất hiện.

Bang bang bang bang!

Phong cách chiến đấu của Diệp Trần không cuồng bạo và điên cuồng như Hạ Tiểu Sơn, bất quá mọi người đang xem cuộc chiến mà đều hít lấy một hơi lãnh khí, kiếm pháp của Diệp Trần đã đạt tới một cảnh giới mới, càng lăng lệ ác liệt và vô cùng tinh chuẩn, ngay cả Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ cùng Vô Khuyết kiếm khách Triệu Vô Khuyết đều xa xa không đạt nổi cảnh giới này.

Trên đài tỷ võ tràn ngậm kiếm khí tung hoành cùng quyền kình gào thét.

Mặc kệ Chu Kiên có tấn công mạnh như thế nào cũng đều không có biện pháp mảy may uy hiếp được Diệp Trần, thanh thế của hắn to lớn đến không thể đỡ được, nếu tinh tế quan sát, sẽ làm cho người xem có cảm giác đây là một loại ngoan cố chống cự, loại cảm giác này rất kỳ diệu, bởi vì theo tràng diện nhìn lại, Chu Kiên cũng không rơi vào thế hạ phong, cùng Diệp Trần có công thủ lẫn nhau.

"Lưu Tinh Bạo Liệt Quyền!"

Chu Kiên ẩn ẩn đã có cảm giác không ổn, hắn nộ quát lên rồi tung ra một đạo quyền kình dũng mãnh, đạo quyền kình này bao gồm hàng trăm quyền kình nhỏ sáng chói như lưu tinh không ngừng bao trùm và oanh kích về phía Diệp Trần.

Lưu Tinh Bạo Liệt Quyền có uy lực tuy không mạnh như Vẫn Tinh Bạo liệt quyền, đại khái chỉ bằng hai ba thành uy lực, nhưng ngược lại có tốc độ nhanh và số lượng nhiều hơn, mỗi một đạo quyền kình sáng chói đều có ẩn chứa hai trọng kình, đối phương nếu bị nhiều quyền kình như vậy đánh trúng thì trừ phi là có phòng ngự đạt tới cấp bậc của Bạo Long Dương Đình, bằng không dù là ai cũng chịu không nổi.

Đối mặt nhiều quyền kình như vậy nhưng Diệp Trần chỉ chém ra một kiếm duy nhất.

Ầm ầm …!

Tất cả quyền kình đang lao tới đều bị đánh tan vỡ.

Sau một khắc, dưới chân Diệp Trần bắn xuất ra kiếm quang, trạng thái Nhân Kiếm Hợp Nhất hình thành khiến tốc độ bạo tăng và nhanh chóng lướt đến sau lưng Chu Kiên.

Phốc!

Cổ của Chu Kiên đã bị chém đứt mất một phần ba, máu tươi tuôn ra tựa như suối.

"Phòng ngự đúng là mạnh thật!"

Diệp Trần ngược lại cũng không nghĩ tới, Chu Kiên có lực phòng ngự mạnh đến như vậy, một kiếm vừa rồi này chính là Chấn Kiếm Quyết đệ tam thức Thiên Tuyệt Kiếm, ẩn chứa Viên Mãn Kim Chi Áo Nghĩa cùng Đại thành Thổ Chi Áo Nghĩa, dùng hai môn áo nghĩa này để sinh ra chấn động lực lượng, khiến uy lực kiếm chiêu đã vượt xa Đỉnh giai áo nghĩa kiếm chiêu bình thường.

"Rõ ràng đã phá vỡ được phòng ngự của Chu Kiên, còn suýt nữa chém rơi đầu của hắn?"

Mọi người thập phần giật mình.

So với mọi người ở đây, Chu Kiên càng giật mình hơn, thần sắc đã trở nên sợ hãi, phòng ngự của hắn thì hắn là người rõ ràng nhất, đừng thấy rằng Hạ Tiểu Sơn có thể đánh bại hắn nhưng nếu thật sự quyết đấu sinh tử thì phải có không dưới mấy vạn chiêu, bằng không thì đối phương đừng mơ tưởng có thể chiếm cứ thượng phong tuyệt đối. Mà Hạ Tiểu Sơn có siêu tuyệt lực công kích thì cũng gần kề chỉ là để cho hắn gánh lấy một ít bị

thương thế mà thôi, nếu so sánh với trường hợp này thì một kiếm vừa rồi của Diệp Trần càng có uy hiếp cực lớn, chỉ cần chặt đứt đầu của hắn rồi thì bằng vào lực công kích cùng tốc độ của đối phương là hoàn toàn có thể trong nháy mắt giết hắn đi.

"Thái Thản thủ hộ!"

Huyết nhục nhúc nhích, miệng vết thương trên cổ Chu Kiên đã chốc lát khôi phục, hắn vội vàng kéo giãn khoảng cách ra, khí lực trên người bắt đầu khởi động và ngưng tụ ra một bộ khải giáp hư ảo toàn thân, khiến cho thân hình hắn chợt cao lớn thêm mấy lần, tựa như một cự nhân nhỏ vậy.

Bất quá hành động này vẫn là phí công, một kiếm không thể chém rụng đầu của Chu Kiên, Diệp Trần quay người lại tung ra một kiếm khác, một kiếm này chính là Thủy Hỏa Vô Tình, chỉ thấy kiếm mạc màu xanh biếc tại vị trí cổ của Chu Kiên chợt lóe lên, sau một khắc, thủ cấp của Chu Kiên đã bị chém bay.

Diệp Trần thắng!

"Đã mười ba trận thắng liên tiếp rồi, ngay cả Chu Kiên cũng không thể ngăn cản hắn đấy!"

"Thật sự là đáng sợ."

...

Vòng đấu thứ 14, Tiêu Tế Vũ đã đánh bại Lục Văn Tú, Bạo Long Dương Đình đánh bại Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết, Vô Song Vương A Cửu đánh bại Chu Kiên, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm đánh bại Trảm Phách Đao Bách Lý Hồn.

Ở trận đấu thứ 7, Diệp Trần đấu với Vô Gian Huyền Sư Lý Dật Phong.

Ảo thuật của Lý Dật Phong đã đạt tới tình trạng xuất thần nhập hóa, ngay cả Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ cũng đều phải bại tại trên tay

của hắn, còn Diệp Trần thì cũng đã đánh bại Tiêu Tế Vũ, nên mọi người tại đây đều cảm thấy trận chiến đấu này sẽ rất huyền diệu. Ảo thuật cùng chiến lực không giống với nhau, chỉ cần có chút hơi không cẩn thận thì sẽ lâm vào trong đó, dù cho ngươi có thực lực ngập trời đi nữa cũng đều trở thành thịt cá nằm trên thớt gỗ mà thôi.

Cho nên, tuyệt đại bộ phận người ở đây đều cho rằng, Diệp Trần chỉ sợ không phải là đối thủ của Lý Dật Phong.

Trên đài tỷ võ, Diệp Trần cùng Lý Dật Phong đứng cách xa nhau trăm dặm.

Lý Dật Phong mặt mang nét vui vẻ mà đánh giá Diệp Trần.

Diệp Trần cũng đang đánh giá Lý Dật Phong, đối phương được xưng tụng là đệ nhất Huyễn Thuật Sư trẻ tuổi của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, tất nhiên không phải là hư danh, ngay cả Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ có ý chí vô cùng cô đọng, Kiếm Ý có thể tàn phá bừa bãi, nhưng vẫn phải bại tại trên tay đối phương, chỉ như vậy cũng đủ để chứng minh ảo thuật của đối phương đã không thể dùng đến lẽ thường để phỏng đoán nữa, đã đạt đến tình trạng khó phân biệt thật giả rồi.

"Bắt đầu đi!"

Lý Dật Phong cười nhạt một tiếng.

Diệp Trần nói: "Không phải đã bắt đầu rồi sao?"

Nhướng mày, Lý Dật Phong hồ nghi đánh giá Diệp Trần.

Về phần những người ở bên ngoài xem cuộc chiến, ngoại trừ số ít người, những người khác đều không rõ ràng cho lắm, bắt đầu cái gì? Cái gì đã bắt đầu rồi hả ? Bọn hắn nói “đã bắt đầu”, như vậy là có ý gì?

Vô Song Vương A Cửu tự nhủ: "Có ý tứ đấy."

Đứng ở bên ngoài vài trăm mét, Lãnh Phi Phàm một mực giữ trên mặt thần sắc lãnh khốc, không ai có thể theo trên mặt của hắn nhìn ra chút gì đó.

...

Lý Dật Phong dẫn đầu phát động công kích, hắn vừa giơ tay lên đã có cả một đàn dơi màu đen đánh về phía Diệp Trần, những con dơi này có nanh vuốt vô cùng sắc bén, con mắt đỏ bừng, bên trong thân thể nhỏ bé của chúng lại ẩn chứa thứ năng lượng kinh người, còn bản thể Lý Dật Phong thì hệt như là ảo ảnh xuyên thẳng qua bên trong bầy dơi đen kia, tùy thời sẽ đánh vào Diệp Trần một kích trí mạng.

Diệp Trần vẫn sừng sững đứng tại trên võ đài, ngay cả ý tứ rút kiếm ra cũng không có.

Vù vù vù!

Sau một khắc, phần đông đám dơi đen nhào vào trên người Diệp Trần, Lý Dật Phong cũng tung một chưởng đánh về hướng thủ cấp Diệp Trần, lập tức tại thời điểm Diệp Trần sắp bị đánh trúng thì toàn bộ bầy dơi đều biến mất.

"Lợi hại!"

Lý Dật Phong phủi tay chưởng.

"Ngươi cũng vậy."

Diệp Trần thần sắc không thay đổi.

"Chuyện gì đã phát sinh vậy?"

Về phần những người đang xem cuộc chiến, Trượng Nhị Kim Cương không nghĩ ra được trên đài tỷ võ đã xảy ra chuyện gì, Lý Dật Phong cùng Diệp Trần căn bản đều không nhúc nhích, như thế nào mà một người thì nói “lợi hại”, một người lại nói “ngươi cũng vậy” chứ?

Yên Phi Hoa thở dài: "Vừa rồi có lẽ Lý Dật Phong đã phát động ra một lần ảo thuật công kích a!"

Muốn làm cho đối phương rơi vào trong ảo thuật, là cần phải có một bước trung gian, bước trung gian này thường được sử dụng nhất chính là ánh mắt, đương nhiên, Lý Dật Phong sớm đã đạt đến cảnh giới sử dụng vạn vật làm cầu nối trung gian của ảo thuật.

Bất quá đối với cao thủ thiên chuy bách luyện mà nói, ảo thuật bình thường nhất ngược lại chính là thứ hữu hiệu nhất, ví dụ như ngươi dùng ảo thuật để tạo ra một thế giới thì nhất định sẽ có sơ hở, bởi vì ảo thuật chế tạo ra thế giới sẽ không thể nào giống với một thế giới thật sự, tóm lại sẽ có một điểm khác nhau, chỉ có điều bản thân mình không chú ý tới, hoặc là đã bỏ sót mà thôi, mà ảo thuật bình thường thì trên cơ bản không có sơ hở gì.

Đương nhiên, ảo thuật bình thường cuối cùng vẫn là ảo thuật bình thường, lực sát thương không được tính là lớn, dưới tình huống 1 đấu 1, cho dù đối phương có trúng chiêu thì cũng có thể rất nhanh thanh tỉnh trở lại, còn đối với ảo thuật phức tạp, hoặc là không trúng, còn nếu trúng sẽ bị vây hãm sâu trong đó mà không cách nào tự kềm chế được.

Rất hiển nhiên, không biết từ lúc nào, Lý Dật Phong đã phát động ra ảo thuật đối với Diệp Trần, tuy Diệp Trần đã khám phá ảo thuật nhưng vẫn thờ ơ.

Lý Dật Phong sẽ không một mặt phát động ảo thuật, như vậy quá giả tạo rồi, bản thân hắn có chiến lực cũng thập phần đáng sợ, hoàn toàn không kém cỏi bọn người Quỷ Tài Lục Văn Tú, dựa vào chiến lực bản thân cùng ảo thuật khó phân biệt thật giả, Lý Dật Phong đã đem những nét tinh túy của Huyễn Thuật Sư phát huy đã đến cực hạn, thông thường đối thủ sẽ cho rằng đó là giả, nhưng kết quả cuối cùng lại bị trực tiếp oanh chết, còn khi đối thủ cho rằng đó chính là thực, như vậy tâm cảnh của hắn đã rơi vào bên trong ảo thuật rồi, nhìn như được chọn một hai nhưng kỳ thật không được phép lựa chọn bất kỳ cái nào.

"Thu Thủy áo nghĩa - Thiên Thu Phá Toái!"

Đôi mắt Diệp Trần nhắm lại, lúc mở ra lần nữa thì tinh quang bắn ra tứ phía, một kiếm chém ra khiến cả hư không giống như mặt hồ nước bị gió thổi gợn sóng, từng cơn sóng rung động không ngừng khuếch tán ra, bao trùm lên trên người Lý Dật Phong.

Xoạt!

Máu tươi bắn tung tóe, Lý Dật Phong đổ gục xuống mà nhận lấy thất bại!

Diệp Trần đã thắng liên tiếp14 trận !

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1306: Ngự Kiếm Thuật, Bách Kiếm Tề Phát

Đối phó Lý Dật Phong, Diệp Trần căn bản không cần thi triển ra năng lực Linh Hồn Chi Nhãn, ảo thuật của đối phương nhìn như hết sức chân thật nhưng nhãn lực của Diệp Trần như cũ vẫn có thể nhìn ra sơ hở, mà một khi đã có thể nhìn ra sơ hở thì tất nhiên ảo thuật cũng là không dễ dàng dẫn dắt linh hồn hắn mà sinh ra ảo giác.

Có thể nói, đánh bại Lý Dật Phong so với đánh bại Tiêu Tế Vũ thì dễ dàng hơn mấy lần, chiến lực cá nhân của đối phương xa xa không bằng Tiêu Tế Vũ.

Việc Lý Dật Phong gọn gàng linh hoạt thua ở trên tay Diệp Trần, tất nhiên là điều hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của mọi người, bọn họ có ngốc mấy cũng biết là Diệp Trần không sợ hãi ảo thuật, hoặc là nói, ảo thuật của Vô Gian Huyễn Sư Lý Dật Phong còn chưa đủ tư cách để làm khó cho Diệp Trần.

"Kiếm pháp xuất sắc lại không sợ hãi ảo thuật của Lý Dật Phong, xem ra, muốn đánh bại hắn thì chỉ có đánh trực diện mà thôi, không có cách nào khác."

"Ừ, tuy nói võ giả thường có tương sanh tương khắc, nhưng kiếm khách thì rất ít bị người khác khắc chế, chứ đừng nói chi là kiếm khách đã đạt tới cảnh giới như thế."

Đang lúc mọi người nghị luận rối rít thì cuộc chiến thứ tám đã bắt đầu.

Bạo Long Dương Đình đấu với Hắc Diệt Vương Chu Kiên.

Bạo Long Dương Đình có bản thể là Thiết Giáp Cự Long, phòng ngự và lực lượng vô cùng kinh người, ở đồng cảnh giới, Thiết Giáp Cự Long hoàn

có có thể lấy một địch mấy chục địch nhân, thường nhân đừng nói là có thể chống lại hắn, ngay cả phá vỡ phòng ngự của hắn cũng làm không được, cho nên, một kẻ có cảnh giới đồng cấp mà muốn chống lại Cự Long thì trước tiên hắn phải có lực công kích đủ cao, nếu công kích không cao thì các thủ pháp khác dù có lợi hại thế nào cũng vô dụng mà thôi.

Cho tới bây giờ, Bạo Long Dương Đình vẫn chưa từng bại một lần nào, thanh thế sáng lạn như cầu vồng.

Về phần Hắc Diệt Vương Chu Kiên, cho tới bây giờ đã thua hai lần, một lần bại bởi Hạ Tiểu Sơn, một lần bại bởi Diệp Trần, thanh thế so với ngày thường đã hạ đi rất nhiều, nhưng lúc giao thủ với Diệp Trần thì hết sức rõ ràng, Chu Kiên thật ra rất mạnh, nếu như nói cùng Lục Văn Tú đánh một trận, Diệp Trần chỉ lấy ra ba thành thực lực, như vậy khi đánh với Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ, Diệp Trần đại khái lấy ra bốn năm thành thực lực, mà khi đánh với Chu Kiên thì Diệp Trần đã phải lấy ra đến sáu thành thực lực.

Không nên xem thường sáu thành thực lực này.

So với lúc ban đầu, khi vừa rời khỏi Chân Linh thế giới, thực lực Diệp Trần bây giờ đã tăng lên đâu chỉ gấp đôi gấp ba, hắn bây giờ hoàn toàn có thể chống lại Ma vương Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên.

Ở trước cảnh giới Sinh Tử Cảnh, hắn đã có thể vượt cấp chiến đấu dễ dàng, về sau, khi đến Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên thì việc vượt cấp chiến đấu tựu khó khăn hơn nhiều. Trong số hai mươi người ở đây, phần lớn đều là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới, Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới thì lác đác không có mấy người, tất cả mọi người đều không vội đột phá, mà muốn trình độ căn cơ đạt tới ổn định lớn nhất, chỉ khi đạt được như thế mới có thể đem trụ cột đề thăng, đột phá vào cảnh giới cao hơn. Đừng nói chi đến những người khác, chính bản thân Diệp Trần muốn đề thăng đến cảnh giới cao hơn là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cũng đều có nắm chắc đạt tới bảy thành trở lên, nhưng hắn vẫn không vội, "việc nhỏ không nhịn được thì sẽ loạn mưu lớn", chung quy muốn trùng kích vào cảnh giới sâu hơn thì

căn cơ nhất định phải vững chãi.

Đến khi nào có được mười phần mười nắm chắc thì Diệp Trần mới tiến hành trùng kích vào Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới, như vậy, sau này nếu muốn tấn thăng lên Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới, cũng sẽ không sinh ra tai hoạ ngầm .

Lấy cảnh giới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong mà chống lại Ma vương Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, điều này không thể nói là không kinh khủng được.

Tại nơi đây, mặc dù cũng có cường nhân đạt được Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới, nhưng có thể làm được một bước này thì số lượng cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, dĩ nhiên, chỉ có hai trong mười người mạnh nhất đạt được, còn Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới thì cũng có mấy người, ví dụ như Vô Song Vương A Cửu, Vô Sinh Đao Khách Lãnh Phi Phàm, Hạ Tiểu Sơn, Bạo Long Dương Đình, bọn họ đều là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới nhưng thực lực mạnh đến đáng sợ.

Ngay khi cuộc chiến bắt đầu, trên đài tỷ võ đã tràn ngập kình khí cùng quyền kình mãnh liệt.

Dương Đình cùng Chu Kiên có điểm giống nhau, cùng là Luyện Thể Vương Giả, bất quá khi giao đấu cùng đối phương, Chu Kiên tương đối lỗ lả hơn một chút, khí lực trong cơ thể Chu Kiên mặc dù không phải là khí lực bình thường, mà là thông qua luyện thể công pháp tu luyện thành Kim Cương khí lực, nhưng so với Dương Đình thì như cũ vẫn có khác biệt không nhỏ.

Long lực chí cương chí mãnh, vô kiên bất tồi, là khí lực Vương giả trong các vương giả, ở cùng cảnh giới với hắn, nếu đối phương đem khí lực ra so sánh thì có thể nói là không thấm vào đâu, Kim Cương khí lực của Chu Kiên dưới áp bách của long lực tựu đã rơi vào hạ phong.

"Khấp Huyết Kim Cương, Lưu Tinh Bạo Liệt Quyền!"

Khí lực trên người Chu Kiên bỗng nhiên biến thành màu đỏ như máu, khí thế tăng vọt.

Đây là một môn khí lực bí pháp, có thể gia tăng khí lực, sức bật cùng lực phá hoại trên phạm vi lớn, nhưng đồng thời bản thân cũng phải chịu gánh nặng hết sức khổng lồ, không tới thời khắc mấu chốt thì Chu Kiên căn bản sẽ không thi triển. Khi chiến đấu cùng Diệp Trần, Chu Kiên cũng không thi triển bí pháp này, không phải là vì hắn ẩn dấu mà là quá sơ suất, chưa kịp nghĩ đến thì đã bị hai kiếm của Diệp Trần chặt đứt đầu, hiện tại đối mặt với Dương Đình, hắn rốt cục đã bộc phát ra thực lực thực sự.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm. . .

Hàng trăm quyền kình màu đỏ như máu oanh hướng Dương Đình, làm sáng cả võ đài.

"Lợi hại, xem ra ta cũng phải đánh thật sự rồi." da thịt trên người Dương Đình ngọa nguậy, bản thân liền biến hình thành một long nhân, trên người hiện đầy thiết long giáp màu đen, đôi mắt cũng biến thành Long Nhãn vô tình và lạnh lẽo như băng.

Rống!

Hét lớn một tiếng, Dương Đình tung một quyền có lực phá hoại cực lớn ra ngoài, hình thành nên một cơn bão khí kình oanh về phía đối phương.

Cự Long quyền pháp thức thứ tư, Thánh Long Quyền!

"Thánh Long Quyền!"

Hai mắt Diệp Trần híp lại, Từ Tĩnh cũng từng thi triển qua quyền pháp này.

Quang mang sáng lạn thắp sáng cả võ đài.

Sau một khắc, một đạo nhân ảnh bay rớt ra ngoài, là Chu Kiên, so với

Dương Đình, cuối cùng hắn vẫn còn kém không ít, dù sao một bên là nhân loại, một bên là Cự Long.

Bất quá, lúc đó Chu Kiên cũng không nhận thua, đối mặt với Hạ Tiểu Sơn gặp bất lợi, đối mặt Diệp Trần cũng gặp bất lợi, hiện tại đối mặt với Dương Đình cũng sắp gặp phải bất lợi rồi, nhưng đột nhiên, Chu Kiên thực hiện đột phá bản thân, xương cốt toàn thân hắn chợt nổ vang, khí thế hùng bá tuôn ra mãnh liệt hệt như vỡ đê mà tạo ra hồng thủy vậy, bên ngoài da nổi lên một tầng quang mang màu bạc phát sáng.

Vô Ngã cảnh giới tầng thứ hai, Vô Ngã Chi Khu cao tầng.

Vô Ngã cảnh giới tầng thứ hai của nhân loại có hai loại lộ tuyến.

Một loại là Vô Ngã Thiên Nhãn, sau khi tiến vào Vô Ngã Thiên Nhãn, ánh mắt và con ngươi sẽ biến thành màu vàng, căn cứ màu vàng đậm hay nhạt mà phân ra thành cảnh giới cao hay thấp.

Một loại là Vô Ngã Chi Khu, có bất đồng cùng Vô Ngã Thiên Nhãn, sau khi tiến vào Vô Ngã Chi Khu, da thịt sẽ nổi lên bạc sắc quang mang, lúc đầu, bạc sắc quang mang này không rõ ràng mà nội liễm ở trong người, lên đến tầng cao hơn thì bạc sắc quang mang sẽ không nội liễm được nữa mà hiện ra bên ngoài da, lúc này thân thể tựa như một người sắt màu bạc vậy.

"Vẫn Tinh Bạo Liệt Quyền."

Thét dài một tiếng, Chu Kiên mạnh mẽ ngừng bay ngược thân thể, một quyền oanh hướng Dương Đình.

Dương Đình cũng không ngờ tới Chu Kiên có thể ở trong chiến đấu mà đột phá như vậy, tuy có chút ứng phó không kịp nhưng hắn rốt cuộc cũng không phải là người bình thường, sau khi hít sâu một hơi, hai cánh tay rồng của hắn nghênh hướng chính diện Vẫn Tinh Bạo Liệt Quyền của Chu Kiên, long lực và quyền kình giao kích tỏa ra khí kình như bão táp.

Lần này, Dương Đình bị đánh lui về sau, hai chân bám trụ trên mặt đất

nhưng vẫn bị đẩy trượt ra xa mấy trăm dặm, ma sát dưới lòng bàn chân tạo ra từng chuỗi ánh lửa nóng bỏng.

Bộ ngực có chút khó chịu, Dương Đình ngẩng đầu nhìn về đối phương ở hướng phía trước.

Nhưng ngay lập tức, hiện lên trong mắt hắn là một quyền kình nữa đang siêu tốc công tới.

Lại là Vẫn Tinh Bạo Liệt Quyền.

Oanh!

Oanh! Oanh!

Một lần lại một lần, Dương Đình liên tiếp bại lui, tựa hồ không ngăn được thế công của Chu Kiên.

"Tốt lắm, không hổ là Hắc Diệt Vương Chu Kiên, tất cả mọi người đã xem thường ngươi rồi. "

Bị một quyền của Chu Kiên oanh bay ra ngoài, khóe miệng Dương Đình đã chảy ra 1 tia máu, chợt hắn cười lớn rồi lần nữa tiến hành tiến hóa hai cánh tay thiết long giáp màu đen, sau một khắc đã biến hoàn toàn thành long thủ và long trảo thực sự.

Nhìn thấy quả đấm của Chu Kiên sắp sửa oanh trúng đầu của mình, hắn liền đưa tay phải lên đón đỡ và trong nháy mắt đã bắt được cổ tay của Chu Kiên.

"Cái gì?"

Đồng tử nơi mắt Chu Kiên co lại, trước đó, công kích cùng tốc độ của đối phương bất quá không sai biệt lắm so với hắn, cũng đều là lực công kích mạnh nhưng hiện tại đột nhiên tốc độ công kích đã tăng lên một mảng lớn, thoáng cái đã bắt được cổ tay của hắn.

"Chết đi!"

Dương Đình nhếch miệng cười một tiếng, tay phải đã hóa thành long trảo nắm chặc lấy cổ tay đối phương, còn tay trái vung lên oanh bạo vào thủ cấp Chu Kiên.

"Không hổ danh là Bạo Long Dương Đình, sau khi lấy ra bản lãnh thật sự thì thoáng cái đã đánh bại Chu Kiên."

"Chu Kiên cũng không đơn giản, lại có thể ở trong chiến đấu mà đột phá như vậy, nghĩ đến, thực lực của hắn bây giờ hẳn là không thể yếu hơn so với Hạ Tiểu Sơn cùng Diệp Trần ah!"

Bất kể là dưới thực lực khủng bố của Dương Đình, nhưng Chu Kiên vẫn có thể đột phá, điều này đúng là đã làm cho mọi người khiếp sợ.

Trận đấu thứ chín, Hạ Tiểu Sơn đánh bại Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết.

Trận thứ mười, Vô Sinh Đao Khách Lãnh Phi Phàm đánh bại Yến Phi Hoa.

Rất nhanh, vòng đấu thứ mười bốn đã kết thúc, vòng thứ 15 bắt đầu.

Trận đầu tiên của vòng đấu này, tựu đã xuất hiện hào khí nóng bỏng.

Hạ Tiểu Sơn đấu với Diệp Trần.

Hạ Tiểu Sơn là một kẻ có tấm lòng trong sáng, tâm không lẫn tạp chất, hắn hệt như một thiếu niên nơi sơn dã, thế nhưng một khi thi triển ra Ba Động Quyền, khí chất của hắn sẽ xuất hiện biến hóa rất lớn, đặc biệt là khi thi triển ra thức thứ năm Ba Động Quyền

Sát ý Ba Động Quyền làm cho khí chất của hắn có trở nên đáng sợ hơn, sự hung hãn có thể phá hỏng hết mọi thứ xung quanh.

Tựa hồ như tấm lòng trong sáng ngược lại cổ vũ cho uy lực của Ma Đạo

hung quyền vậy.

“Lần này Diệp Trần hẳn phải thua rồi.”

Quái Tốc Lang Vương lắc đầu, từ lời nói của Yến Phi Hoa, hắn đã biết Hạ Tiểu Sơn rất kinh khủng, đây là một quái vật từ lâu đã không xuất thế, không thể theo lẽ thường mà phán xét được, kiếm pháp của Diệp Trần dù có lợi hại hơn nữa thì đối mặt một tên quái vật như vậy, cũng không làm nên được chuyện gì.

"Có lẽ cũng không đơn giản như vậy, dĩ nhiên, ta đối với Hạ Tiểu Sơn cũng tràn đầy lòng tin đấy."

Yến Phi Hoa nhíu nhíu mày, nói.

Trên đài tỷ võ.

"Ba Động Quyền của ta có 5 thức tất cả, đối với ngươi ta sẽ bắt đầu từ thức thứ ba!"

Năm thức của Ba Động Quyền, mỗi thức sau đều lợi hại hơn hẳn thức trước, đến thức thứ năm Sát ý Ba Động Quyền lại càng đạt đến một cái cực hạn, mà ngay cả thức thứ ba là Ba Động Quyền cũng không thể khinh thường.

Vừa nói xong, Hạ Tiểu Sơn liền bay lên trời, hai đấm liên hoàn oanh kích.

Mấy trăm đạo, không, phải nói là mấy nghìn Thiên Đạo cao áp quang cầu phô thiên cái địa từ hai tay đấm của Hạ Tiểu Sơn trùng kích bắn ra, chi chít, dựa vào số lượng mà nói, so với Lưu Tinh Bạo Liệt Quyền của Chu Kiên thì nhiều hơn gấp mấy lần.

Diệp Trần cũng không dám coi thường đối phương, trong nháy mắt đã rút Đồ Ma Kiếm ra và chém ra một kiếm.

Bùm bùm!

Mũi nhọn kiếm kình hình thập tự khổng lồ lao đến phá vỡ đám Thiên Đạo cao áp quang cầu kia.

"Thức thứ tư!"

Hạ Tiểu Sơn tất nhiên không cho rằng thức thứ ba của Ba Động Quyền có thể làm khó đối phương, đây chẳng qua là hắn thử dò xét mà thôi. Thân thể chợt xông tới gần đối phương, Hạ Tiểu Sơn tung ra thức thứ tư của Ba Động Quyền.

Thức thứ tư Ba Động Quyền có thể thi triển ra những cao áp quang cầu to lớn như một ngọn núi mà lại sáng chói tựa như Thái Dương, theo Hạ Tiểu Sơn lao xuống với tốc độ cao, những quang cầu này nhanh chóng được thu nhỏ lại, cuối cùng nội liễm trở lại với kích cỡ chừng một cái Long Nhãn, áp súc ở trên tay Hạ Tiểu Sơn.

"Ta nghĩ là ta muốn biết một chút về thức thứ năm Ba Động Quyền của ngươi rồi đây."

Diệp Trần lắc đầu, tay phải cầm ngược Đồ Ma Kiếm, đột nhiên ném đi ra ngoài.

Bá bá bá bá!

Trong nháy mắt, Đồ Ma Kiếm biến thành một trăm đạo kiếm ảnh, nhanh chóng lao tới đâm vào thân thể Hạ Tiểu Sơn khiến hắn bị oanh bay rớt ra ngoài, thức thứ tư Ba Động Quyền chưa kịp đánh trúng đối phương thì đã tự động sụp đổ ngay trên tay hắn.

Ngự Kiếm Thuật

Bách kiếm tề phát!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1307: Vô Sinh Tu La Trảm

Tu luyện Ngự Kiếm Thuật càng về sau càng khó khăn, tương ứng với uy năng tăng lên cũng không thể so sánh nổi.

Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật có thể đem uy lực của chín chín tám mươi mốt đạo bóng kiếm điệp gia cùng một chỗ, uy lực một kiếm này đủ để xuyên thủng vạn vật, mà đối với Bách Kiếm Tề Phát, mỗi một đạo bóng kiếm đều có được ba thành uy năng của Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật, một trăm kiếm tựu chính là 30 lần Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật, tuy nhiên lại bị phân tán ra nên lực phá hoại không bì kịp với Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật, mặc dù vậy cũng không thể coi thường được, quan trọng nhất là, Bách Kiếm Tề Phát cơ hồ không có cách nào né tránh được, tốc độ của nó đã tiếp cận tốc độ ánh sáng rồi.

Một kích đánh bay Hạ Tiểu Sơn, Diệp Trần mở miệng nói muốn biết một chút về thức thứ năm Ba Động quyền của đối phương.

Diệp Trần nhìn ra được, khi Hạ Tiểu Sơn cùng Chu Kiên giao chiến, thức thứ năm Ba Động quyền cũng không được thi triển hoàn toàn, chỉ tích súc thoáng một chút lực lượng thì đã đánh đi ra ngoài rồi.

"Hạ Tiểu Sơn bị đánh bay sao !?."

Quái Tốc Lang Vương lắp bắp kinh hãi.

Trọn vẹn bay rớt ra ngoài xa mấy ngàn dặm, Hạ Tiểu Sơn mới dừng lui thế, hư lập ở trên không.

Trên người của hắn đầy rẫy những vết kiếm, nhìn sơ qua, tựa hồ vừa vặn có một trăm vết thương. Sát ý bắn ra, Hạ Tiểu Sơn khu trừ hết Kiếm Ý bên trên những vết kiếm, sát ý của hắn thực ra chính là Sát Lục Ý Chí, đã tu

luyện tới tình trạng Lục giai đỉnh phong, tương đương với Thất giai ý chí đỉnh phong bình thường, thế nhưng điều làm cho hắn phải nhíu mày chính là, Kiếm Ý bên trên những vết kiếm này rất khó thanh trừ, giống như giòi trong xương vậy.

"Là Hủy Diệt Kiếm Ý ư !?"

Hạ Tiểu Sơn thở dài một hơi, sư phụ đã từng nói với hắn, Hủy Diệt ý chí cùng Bất Hủ ý chí có thể bao trùm tại phía trên Sát Lục Ý Chí, trong đó Hủy Diệt ý chí càng là khắc tinh của Sát Lục Ý Chí, nếu gặp phải đối thủ có được hai chủng võ đạo ý chí này thì hắn buộc phải cẩn thận một chút.

Sau mấy lần hô hấp đi qua, Kiếm Ý rốt cục cũng đã bị thanh trừ, miệng vết thương lập tức khép lại, ngẩng đầu, Hạ Tiểu Sơn nhìn về phía Diệp Trần, nói ra: "Được lắm, ngươi chính là người đầu tiên thực sự kiến thức Sát Ý Ba Động quyền của ta."

Năm thức Ba Động quyền, ngoại trừ thức thứ nhất ra, mỗi một thức đều có một cái tên rõ ràng. Thức thứ nhất là trụ cột của Ba Động quyền nên không có gì hay để nói, thức thứ hai là Phá Hư Ba Động quyền, thức thứ ba là Lưu Tinh Ba Động quyền, cùng Lưu Tinh Bạo Liệt Quyền của Chu Kiên có cách thực hiện khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, thức thứ tư là Diệt Tinh Ba Động quyền, uy năng có thể phá hủy cả một tinh tú, thức thứ năm chính là Sát Ý Ba Động quyền. Sát Ý Ba Động quyền bình sinh có ẩn chứa Vô Ngã cảnh giới, ngoại trừ vô ngã, cũng ẩn chứa vô thân, ý nghĩa của vô ngã vô thân chính là Sát ý sẽ xỏ xuyên qua hết thảy vạn vật, thập phần hung hiểm.

Khi giao chiến cùng Chu Kiên, Hạ Tiểu Sơn cũng chỉ thoáng khởi phát Sát Ý Ba Động quyền mà thôi, đối phương còn không đủ tư cách để cho hắn toàn lực ứng phó, huống chi, Sát Ý Ba Động quyền vẫn còn chưa đạt đến hoàn cảnh đại thành, do vậy không nên thi triển quá nhiều.

"Ra tay đi!"

Đồ Ma kiếm rơi trở lại trên tay, Diệp Trần tung ra một chiêu Thiên Tuyệt Kiếm chém về phía đối phương.

Xoẹt!

Kiếm quang mơ hồ xuyên việt khoảng cách mấy ngàn dặm, đem vị trí Hạ Tiểu Sơn đứng cày ra một mảnh kiếm mạc, ngay thời khắc mấu chốt, Hạ Tiểu Sơn đã né tránh được.

"Sát ý chấn động!"

Triển khai thân pháp, Hạ Tiểu Sơn phi tốc phóng tới chỗ Diệp Trần, khoảng cách mấy ngàn dặm chỉ là trong nháy mắt. Trong lúc này, gương mặt Hạ Tiểu Sơn chợt trở nên dữ tợn, cơ bắp trên người không ngừng nhúc nhích biến hắn từ một thiếu niên gầy yếu trở thành một người trẻ tuổi hữu lực khoẻ mạnh, cơ bắp khoa trương tràn ngập thô bạo cùng sát ý, một tầng hồng khí nhàn nhạt lượn lờ quanh thân.

"Ân?"

Diệp Trần cảm giác linh hồn của mình đã bị một cổ sát ý khóa chặt lại rồi, cái cổ sát ý này từ hư vô mờ mịt đã dần trở nên vô cùng chân thật, Diệp Trần thử dùng Hủy Diệt Kiếm Ý chém chết cái cổ sát ý này, nhưng lại phát hiện thấy từng đợt sóng sát ý tiếp nối nhau lao đến, tựa như vô cùng vô tận, trừ phi Hủy Diệt Kiếm Ý có thể từ Lục giai đỉnh phong tăng lên tới Thất giai, mà trong nháy mắt phải diệt sát mất đám sát ý này, nếu không sẽ không làm nên chuyện gì.

"Tốt cho một chiêu Sát Ý Ba Động quyền!"

Hít sâu một hơi, Diệp Trần giơ Đồ Ma kiếm lên cao, hỏa diễm màu xanh biếc hừng hực thiêu đốt ra, khiến cho Đồ Ma kiếm nhìn về phía trên như là một thanh hỏa kiếm cực lớn.

Hay aaaaaa!

Ánh mắt trở nên lợi hại, Diệp Trần chém ra một kiếm, một kiếm này chính là Thủy Hỏa Vô Tình, nhưng bất quá cũng không dùng toàn lực ứng phó, đại khái chỉ là tám phần uy lực.

Tiếng nổ mạnh phát ra như khai thiên tích địa khiến cả luận võ đài lay động không ngớt, hào quang sáng lạn bạo tạc ở bên trong, đạo kiếm mạc màu xanh biếc kia dễ dàng làm cho người khác phải chú ý.

Hạ Tiểu Sơn trúng chiêu, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, lần nữa bay ngược đi ra ngoài, Sát ý Ba Động quyền của hắn chưa đạt đến đại thành nên không thể nào địch nổi Thủy Hỏa Vô Tình của Diệp Trần, nếu như nói hắn là quái vật, thì Diệp Trần tựu chính là thiên tài thực sự trong các quái vật, không hề có một nhược điểm nào.

"Một quyền này rất cường đại, nhưng đáng tiếc là vẫn chưa đạt đến đại thành, chờ sau khi đạt đến đại thành, ta và ngươi có thể giao đấu một lần nữa." Một kiếm đánh bay Hạ Tiểu Sơn, kiếm thứ hai của Diệp Trần theo sát đến chém nát thân thể hắn.

Hạ Tiểu Sơn bại.

Diệp Trần đã thắng liên tiếp15 trận.

"Vô Địch rồi, tổng cộng có 19 vòng đấu, chỉ còn thừa lại bốn vòng nữa thôi, trong bốn vòng này, Đoạn Hồn Thương Tưởng Hạo khẳng định không phải đối thủ của hắn đâu, chỉ còn lại có ba người Vô Song Vương A Cửu, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm cùng với Bạo Long Dương Đình, dù là hắn có bại dưới tay ba người này thì cũng có thể được sắp xếp đến bài danh thứ tư, mà hắn lại mới chỉ là Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên đỉnh phong cảnh giới mà thôi a!"

Ở đây tuyệt đại bộ phận đều là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới, có mấy người là ngũ trọng thiên, còn Tam trọng thiên thì chỉ có một mình Diệp Trần, không nên xem thường sự chênh lệch một trọng thiên kia, có thể nói, một khi Diệp Trần tiến vào cảnh giới Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, chiến lực

tối thiểu có thể tăng lên mấy lần, "mấy lần" là cái gì khái niệm gì chứ, đoán chừng là dùng một đầu ngón tay cũng đều có thể đơn giản hành hạ đến chết phần lớn người ở đây rồi.

Kế tiếp, Tiêu Tế Vũ đánh bại Lục Văn Tú, Chu Kiên bằng vào phòng ngự kinh người đã đánh bại Vô Gian Huyền Sư Lý Dật Phong. Ở trận thứ tám, Bạo Long Dương Đình đấu với Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết.

Cổ Tinh Tuyết đem ưu thế bản thân phát huy đến cực hạn, trong lĩnh vực Điện Trường, tốc độ của nàng tiếp cận tốc độ ánh sáng, dòng điện bạo phá liên tiếp oanh trúng Bạo Long Dương Đình, bọt khí lôi đình cường đại làm cho da thịt đối phương bị cháy đen một mảng lớn.

Đáng tiếc, Dương Đình có phòng ngự cao hơn cả Chu Kiên, mặc kệ Cổ Tinh Tuyết công kích như thế nào cũng đều không thể làm cho Dương Đình thụ thương quá lớn, tựa hồ cảm thấy quá mất mặt, Dương Đình phát ra một tiếng rồng ngâm vang lên, Long Uy đáng sợ lan ra bốn phía, ở vào trong phạm vi của Long Uy, tốc độ của Cổ Tinh Tuyết bị suy giảm không ít, Long Uy tuy không cách nào làm suy yếu Điện Trường lĩnh vực, nhưng lại có thể áp chế chân nguyên cùng thân thể của Cổ Tinh Tuyết, đây là thứ khó phá giải đấy.

Vào thời điểm này, Điện Trường lĩnh vực ngược lại chính là nhược điểm của Cổ Tinh Tuyết, nếu như nàng có được nhiều cường đại lĩnh vực khác thì may ra còn có thể mượn lĩnh vực chi lực chống lại Long Uy của Dương Đình, mà Long Uy này lại tựu tương đương với lĩnh vực của Dương Đình.

Tốc độ đại giảm, Cổ Tinh Tuyết chỉ có thể chèo chống trong chốc lát thì đã thảm bại tại trên tay Bạo Long Dương Đình.

Vòng đấu thứ 15 tuy còn chưa kết thúc, nhưng bài danh đã rất rõ ràng rồi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, 5 vị trí cao nhất sẽ theo thứ tự là Vô Song Vương A Cửu, Bạo Long Dương Đình, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi

Phàm, Hạ Tiểu Sơn cùng với Diệp Trần, bọn hắn cho tới bây giờ đều là những tồn tại mạnh mẽ nhất, những người khác yếu nhược hơn không ít.

Mà từ vị trí thứ sáu đến thứ mười, có lẽ theo thứ tự sắp xếp là Chu Kiên, Cổ Tinh Tuyết, Tiêu Tế Vũ, Lý Dật Phong, Yên Phi Hoa cùng với Lục Văn Tú.

Bất tri bất giác, vòng đấu thứ mười lăm đã chấm dứt.

Ở vòng đấu thứ mười sáu, trận chiến thứ ba, Lãnh Phi Phàm đấu với Hạ Tiểu Sơn.

Thắng bại của trận chiến này có thể tiến thêm một bước để xác định 5 bài danh đầu tiên, nếu như Hạ Tiểu Sơn bị đánh bại bởi Lãnh Phi Phàm, như vậy bài danh tối đa của hắn là thứ tư, bởi vì thực lực của Vô Song Vương A Cửu tất nhiên là ở phía trên hắn, hơn nữa chiến thắng hắn còn có Diệp Trần cùng Lãnh Phi Phàm, như vậy cũng đã có ba người, ngược lại, nếu hắn có thể thắng được Lãnh Phi Phàm thì sẽ có cơ hội được sắp xếp đến bài danh thứ ba, Lãnh Phi Phàm tối đa sắp xếp đến vị trí thứ tư, dù sao nếu ngay cả Hạ Tiểu Sơn mà hắn đều chiến thắng không được thì khẳng định không có cách nào chiến thắng được Diệp Trần.

Bành bành bành bành bành bành...

Chiến đấu ngay từ đầu trận đã tiến vào gay cấn, đao khí cùng quyền kình không ngừng trùng kích vào nhau.

"Lưu Tinh Ba Động quyền!"

Hạ Tiểu Sơn thi triển ra đệ tam thức Ba Động quyền làm quấy rầy tiết tấu của Lãnh Phi Phàm.

"Tu La trảm!"

Lãnh Phi Phàm mặt không đổi sắc, trường đao giơ cao khỏi đỉnh đầu rồi bổ xuống một đao, một đao kia vô kiên bất tồi, khí thế to lớn như một ngọn

núi, ánh đao đáng sợ mang đến cho người ta một loại ảo giác như phân khai Thiên Địa, chặt đứt Âm Dương.

Phốc Phốc!

Lưu Tinh Ba Động quyền của Hạ Tiểu Sơn lập tức bị phá toái.

"Thật là lợi hại!"

Ánh mắt trở nên ngưng trọng, Lãnh Phi Phàm làm cho Hạ Tiểu Sơn có cảm giác dị thường nguy hiểm, hắn hoàn toàn bất đồng cùng Diệp Trần, khí chất của Diệp Trần là lăng lệ ác liệt, có khe hở vô cùng khăng khít, ở trước mặt hắn cần phải cẩn thận từng li từng tí vì e sợ bị tìm được sơ hở, cho nên Hạ Tiểu Sơn có cảm giác không thể buông lỏng, chỉ có Sát Ý Ba Động quyền mới có thể để cho hắn toàn lực ứng phó. Còn khí chất của Lãnh Phi Phàm chính là khí chất thiên chuy bách luyện, từng chiêu từng thức đều vô cùng đơn giản, mọi thứ từ phức tạp đều được hóa giải thành đơn giản, sát ý bình thường căn bản không thể nào lay động được tâm thần của đối phương.

"Xem ra, cần phải trực tiếp tung ra Sát Ý Ba Động quyền rồi."

Cơ bắp nhúc nhích, Hạ Tiểu Sơn biến thành một thanh niên cơ bắp khoa trương khoẻ mạnh, mỗi một tấc huyết nhục trên người hắn, mỗi một sợi lông tóc hay thậm chí là tay áo tung bay, đều ẩn chứa sát ý khủng bố đến cực điểm, một quyền oanh ra, tất cả sát ý đều nương theo quyền kình oanh kích đi ra ngoài, giờ khắc này, hắn đã tiến vào đến Vô ngã Vô thân cảnh giới, so với Vô Ngã cảnh giới bình thường càng huyền ảo và hung hiểm hơn bội phần.

Crackkkk!

Mặt đất dưới chân hắn liền xuất hiện một vết rách, rất nhanh, cái vết rách này đã bành trước ra lớn hơn, còn hai tay Lãnh Phi Phàm cũng đồng dạng bành trướng tạo ra từng đạo lưu quang màu đỏ, lưu quang theo hai tay hắn tiến vào bên trong trường đao.

Sau một khắc, trường đao đột nhiên biến lớn, từ dài hơn một mét đã dài ra đến trăm thước, thế nhưng chuôi đao lại không biến lớn thô ráp như phần lưỡi, cầm trong tay cự đao, Lãnh Phi Phàm bước lên một bước rồi vung đi ra ngoài.

Không ai có thể hình dung nổi một đao kia kinh khủng đến bực nào, huy hoàng đến cỡ nào, một đao kia hệt như lưu tinh vạch phá Tinh Không yên tĩnh, cũng giống như một ngôi sao bị bạo tạc mà hình thành nên hào quang vô tận vậy. Tại dưới một đao kia, sát ý do Hạ Tiểu Sơn phát tán ra đều tựa hồ bị cuốn ngược trở về.

Xoạt!

Vết đao cực lớn xỏ xuyên qua trên không trung của đài tỷ võ làm cả người Hạ Tiểu Sơn bị bạo liệt ra.

Vô Sinh Tu La Trảm!

Đây là một siêu cường sát chiêu của Lãnh Phi Phàm.

"Cái gì, một đao miểu sát Hạ Tiểu Sơn, ngay cả Diệp Trần cũng đều phải dùng 2 kiếm mới làm được."

"Vô Sinh Tu La Trảm, quả thật là vô sinh mệnh."

Giờ này khắc này, mọi người rốt cục đã kiến thức được thực lực chân chính của Lãnh Phi Phàm, cường đại như Hạ Tiểu Sơn mà đều bị một đao miểu sát, tại phía dưới một đao kia, căn bản không có một đường nhỏ nào để né tránh, bởi vì một đao này đều đem toàn bộ khí cơ cuốn ngược trở lại, đao thế mãnh liệt có thể khóa chặt lấy tánh mạng đối phương rồi.

"Đúng là thiên chuy bách luyện, kinh nghiệm chiến đấu của hắn chỉ sợ là đã gấp 10 lần ta a!"

Từ trong một đao kia, Diệp Trần đã thấy được vô số thông tin, chứng kiến rõ ràng từ lúc Lãnh Phi Phàm vung đao, từ nhược đến cường, kinh

nghiệm chiến đấu cả đời của Lãnh Phi Phàm…, nhiều vô số kể, dưới tình huống bình thường, dù cho một tinh anh thiên tài có kinh nghiệm chiến đấu rất nhiều, nhưng thực sự mà nói, những cuộc chiến đấu đó vẫn không tính là chiến đấu thực sự, chỉ có loại chiến đấu mà thực lực của đối phương chênh lệch không lớn đối với mình, hai thế lực ngang nhau thì mới được cho chiến đấu, cho nên, phần lớn mọi người trải qua thân kinh bách chiến tối đa chừng mấy trăm trận, còn Lãnh Phi Phàm thì đoán chừng hắn đã thân kinh cả ngàn trận chiến rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1308: Diệp Trần Đấu Với Dương Đình

"Hạ Tiểu Sơn kinh lịch chiến đấu cuối cùng cũng là thiếu một chút kinh nghiệm, không có biện pháp cùng so sánh với những người đã trải qua muôn ngàn thử thách này." Yến Phi Hoa thở dài một hơi, Hạ Tiểu Sơn trước đó một mạch chiến thắng với khí thế như chẻ tre, dù là Chu Kiên cũng đều không thể ngăn cản bước tiến của hắn, thế nhưng khi gặp phải Diệp Trần cùng Lãnh Phi Phàm, hắn cuối cùng vẫn kém hơn không ít, bất kể là kỹ thuật, chiến lực cùng với kinh nghiệm chiến đấu cũng đều có vẻ không bằng.

Ở trận đấu thứ sáu, Vô Song Vương A Cửu đấu với Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ.

Bá bá bá bá!

Trải qua mười lăm vòng đấu, Thanh Long kiếm pháp của Tiêu Tế Vũ rõ ràng đã có tiến bộ, một mảnh kiếm quang dài hẹp hình rồng bay nhào ra, mang theo kiếm cương hùng hồn không ngớt, chí cương chí nhu.

A Cửu mặt vẫn mỉm cười, cũng không thấy hắn làm bất kỳ động tác gì nhưng thân hình lại lập loè không thôi, mỗi một lần lập loè như vậy đều có thể tránh đi một đạo kiếm quang hình rồng kia.

"Ngân Hà thần chưởng!"

Tránh né được một đạo long kiếm quang, A Cửu bỗng nhiên tung một chưởng về phía Tiêu Tế Vũ.

Ầm ầm!

Chưởng kình giống như biển xanh sâu thẳm, lập tức trùng kích tại trên người Tiêu Tế Vũ, nhìn thấy hộ thể chân nguyên của mình sắp bị phá toái,

Tiêu Tế Vũ gào to một tiếng khiến ngàn vạn kiếm quang từ trong cơ thể của hắn phát tán ra, ngăn cản được Ngân Hà chưởng kình mãnh liệt kia.

Kiếm đạo bí pháp, Vạn kiếm thiên chinh.

Cái bí pháp này có chút tương đồng với Hung vong đao khí của Thương Nguyệt công tử Hỏa Điểu Tinh, nhưng điểm khác chính là, Hung vong đao khí của Thương Nguyệt công tử thì cần phải hấp thu đại lượng hung vong chi khí, sau đó mới dùng bí pháp tế luyện thành đao khí rồi tương hợp với Đao đạo ý chí của bản thân, phải trải qua muôn ngàn thử thách mới có thể thành công. Còn tuyệt kỹ Vạn kiếm thiên chinh của Tiêu Tế Vũ thì không cần mượn nhờ ngoại vật, chỉ cần dùng kiếm đạo chân nguyên của bản thân làm thai nghén ra một đạo kiếm chủng trong trong đan điền là được. Đương nhiên, thực hiện việc này cũng vô cùng khó khăn, không dễ dàng hơn bao nhiêu so với Hung vong đao khí.

Sau khi thai nghén Kiếm chủng thành công là có thể kích phát kiếm chủng ra ngoài, vô số kiếm khí trong kiếm chủng cũng hấp thu lấy chân nguyên mà bạo phát đi ra, khi đó có thể dùng nó làm phòng ngự cho bản thân, lại có thể dùng để phản kích địch nhân. Tuy nhiên, nhược điểm duy nhất chính là, kiếm chủng mỗi lần bộc phát chỉ được một lần mà thôi, sau đó sẽ suy yếu đi mà cần phải bao hàm nuôi dưỡng trong thời gian dài thì mới có thể khôi phục, thậm chí nâng cao hơn một bước.

Trong các trận đấu trước, Tiêu Tế Vũ cũng đã sử dụng qua một lần Vạn kiếm thiên chinh, chính là lúc cùng Diệp Trần chiến đấu, lần này, hắn lại lần nữa thi triển ra.

"Bí pháp thật mạnh ah!"

A Cửu mang trên mặt vẫn mỉm cười, đồng thời tay trái huy vũ.

Lập tức, đạo chưởng kình màu xanh biển kia chợt nồng đậm và cuồng bạo thêm gấp mấy lần, kiếm quang bạo phát ra trên người Tiêu Tế Vũ căn bản vẫn không ngăn cản nổi mà nhanh chóng bị đè ép trở về.

Ba!

Sau một khắc, vô số kiếm quang bị chấn nát vụn khiến cả người Tiêu Tế Vũ bị bạo liệt ra.

"Tại trước mặt A Cửu, Tiêu Tế Vũ lại không thể chịu nổi một kích như thế."

Mọi người sợ hãi thán phục sự cường đại của Vô Song Vương A Cửu, trước đó, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm đã dùng một chiêu Vô sinh Tu La trảm để đánh bại Hạ Tiểu Sơn, thế nhưng dù sao đó cũng là một siêu cường sát chiêu. Có thể nói là tuyệt chiêu vô địch của hắn, còn Ngân hà thần chưởng mà A Cửu vừa thi triển, chẳng qua chỉ là một tuyệt chiêu bình thường mà thôi, nghe thiên hạ đồn rằng, hắn không chỉ tinh thông chưởng pháp, mà còn tinh thông quyền pháp, chỉ pháp cùng với thối pháp.

Về phần tuyệt chiêu thực sự của Vô Song Vương A Cửu là gì thì không ai biết được, bởi vì chưa từng có người nào có thể bức hắn phải tung tuyệt chiêu thực sự ra, tại trên tay hắn, một tuyệt chiêu bình thường thôi cũng đã đáng sợ vô cùng rồi.

Sau khi cuộc chiến giữa A Cửu cùng Tiêu Tế Vũ chấm dứt, cuộc chiến đấu thứ bảy bắt đầu.

Đây là trận chiến giữa Lý Dật Phong cùng Yến Phi Hoa.

Lý Dật Phong có ảo thuật không hề nghi ngờ đã đạt đến tình trạng lô hỏa thuần thanh, duy nhất có thể khám phá ra ảo thuật của hắn, tự hồ chỉ có ba người là Vô Song Vương A Cửu, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm cùng với Diệp Trần. Về phần Bạo Long Dương Đình cùng Hắc Diệt Vương Chu Kiên thì dựa vào cường đại phòng ngự mới thắng được hắn. Dù sao thì dùng ảo thuật sẽ rất khó đánh bại được các cao thủ ở cấp bậc này, điều Lý Dật Phong có thể làm chính là dùng ảo thuật để mê hoặc đối phương, sau đó tự mình động thủ, đánh hạ những người khác thì khá thuận lợi, nhưng đối với Dương Đình cùng Chu Kiên thì phòng ngự của họ quá mạnh mẽ, lẽ ra Lý

Dật Phong hắn căn bản đã có thể thoáng cái đánh bại đối phương, nhưng cuối cùng lại bị đối phương đánh bại.

Cổ Tinh Tuyết cùng Hạ Tiểu Sơn cũng từng đánh bại Lý Dật Phong, Cổ Tinh Tuyết thì dùng dòng điện bạo phá, trực tiếp nhằm vào tánh mạng từ trường trên người hắn nên không bị ảo thuật ảnh hưởng, có thể nói là khắc tinh của Lý Dật Phong, còn Hạ Tiểu Sơn có Sát ý chấn động quyền, có thể tập trung vào linh hồn, đây cũng là khắc tinh của Lý Dật Phong. Giữa các võ giả thường có tương sinh tương khắc, hai người này chính là minh chứng rõ ràng nhất đối với hắn.

Yến Phi Hoa cùng Lý Dật Phong tiến hành chiến đấu vô cùng nhanh, thế nhưng kết quả lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, người chiến thắng cuối cùng chính là Yến Phi Hoa.

Nguyên lai, Yến Phi Hoa đã tu luyện qua một môn linh hồn bí pháp hiếm thấy, cái linh hồn bí pháp này không có tác dụng phụ trợ gì, cũng không thể sử dụng để công kích linh hồn, cũng không thể dùng để phòng ngự linh hồn, nhưng là nó có thể bắn ngược tuyệt đại bộ phận hiệu quả của tà đạo, kể cả ảo thuật cũng bao hàm ở bên trong, nhờ vào cái linh hồn bí pháp này mà Yến Phi Hoa mới có thể đánh bại Lý Dật Phong.

Hiện tại, điểm tích lũy của nàng cùng Lục Văn Tú đã bằng nhau, đều xếp đến thứ hạng 10.

Trước đó, Lục Văn Tú đã đánh bại Yến Phi Hoa, nhưng lại bại bởi Lý Dật Phong, hiện tại Yến Phi Hoa đánh bại Lý Dật Phong, không thể nghi ngờ huề nhau.

Ở trận đấu thứ tám, một cuộc chiến đấu đỉnh phong lần nữa hàng lâm.

Diệp Trần đấu với Bạo Long Dương Đình.

Đã trải qua 15 vòng đấu, đã không còn ai dám coi thường Diệp Trần nữa, hắn đã dùng thực lực của mình để chứng minh cho bản thân. Lý Dật

Phong, Tiêu Tế Vũ, Chu Kiên cùng với Hạ Tiểu Sơn đều là những nhân vật phong vân, nhưng từng người bọn họ đều đã thua trên tay hắn, không nói đến những mặt khác, chỉ xét về kiếm đạo đơn thuần thì hắn đã là đệ nhất kiếm khách trẻ tuổi của Tứ đại Sinh mệnh tinh vực rồi, về phần có thể tiến đi bao xa thì cũng không phải là điều mà mọi người có thể đoán được.

Còn về Bạo Long Dương Đình, người này không cần phải nói nhiều lời rồi, phòng ngự của hắn cùng lực lượng làm cho người ta phải khiếp sợ, là một Thiết giáp Cự Long thực sự.

"Ha ha, rốt cuộc đã tới một cuộc chiến đáng để xem đấy, thật tốt, trước khi tiến hành quyết chiến, ta nên làm nóng người đã."

Dương Đình đối với Diệp Trần vẫn còn có chút coi trọng, chủ quan mà nói, trận đấu này sẽ rất chật vật đối với hắn, đương nhiên, chỉ là chật vật thôi, hắn không cho rằng Diệp Trần có thể chiến thắng hắn, trong mắt hắn, đối thủ thực sự chính là Lãnh Phi Phàm cùng A Cửu, một kẻ dù mạnh mẽ như Diệp Trần cũng chỉ có thể cho hắn nóng người, sẽ không sinh ra quá lớn uy hiếp đối với hắn.

"Dương Đình tựa hồ rất có lòng tin đối với chính mình a..., những biểu hiện chiến lực của Diệp Trần trước đó, đối với Dương Đình hắn cũng chỉ là tương đối, chẳng lẽ hắn có nắm chắc có thể thắng được Diệp Trần?"

"Cái này khó mà nói lắm, nếu như nói không ngoa thì có lẽ Dương Đình đã bảo lưu lại không ít thực lực."

"Nếu Dương Đình có thể giữ lại thực lực, thì Diệp Trần nói không chừng cũng có thể giữ lại thực lực đấy."

"Cái này rất không có khả năng, Dương Đình dù sao cũng là nhân vật phong vân có uy tín lâu năm, thực lực cường đại đã rõ như ban ngày, Diệp Trần mới chỉ là Sinh Tử cảnh Tam trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, có thể đi đến thời điểm hiện tại thì đoán chừng đã là cực hạn của hắn rồi, như thế nào còn có thể giữ lại thực lực chứ, cho dù là có bảo lưu lại thì cũng rất có

hạn, không làm nên chuyện gì đâu."

Tuyệt đại bộ phận mọi người vẫn tương đối ủng hộ Dương Đình, đối với một kẻ đột nhiên xuất hiện như Diệp Trần, bọn hắn vẫn có thái độ hoài nghi.

Trên đài tỷ võ.

Cơ bắp trên người Dương Đình nhúc nhích, sau một khắc hắn đã biến hình thành một Long Nhân, trên người được che kín bởi một bộ long giáp màu đen, hai tay của hắn đã biến thành long trảo, móng tay sắc bén như đao tỏa ra hàn quang lập loè, không chênh lệch bao nhiêu so với bất luận loại thần binh lợi khí nào, tại vùng mông của hắn cũng đã xuất hiện một đạo bóng đen dài lớn không ngừng lắc lư bất định, nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra đó là một cái đuôi to như bắp chân, tận cùng cái đuôi này có hình dáng một mũi thương hình tam giác, theo cái đuôi đong đưa, trong hư không xuất hiện ra từng đạo dấu vết, không ngừng xuy xuy loạn hưởng.

"Cả cái đuôi cũng đều xuất hiện rồi, xem ra Dương Đình đã quyết định chú tâm đánh một trận đấy."

Không ít người trong nội tâm thầm nghĩ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1309: Kiếm Vực Tứ Trọng Hậu Kỳ

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, sau khi biến thân hoàn tất, thân ảnh Dương Đình đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã đến trước người Diệp Trần, long trảo nắm chặt, Dương Đình một quyền oanh hướng về phía thủ cấp Diệp Trần, mãnh liệt cuồng phong vô cùng bá liệt hiện lên thẳng tắp trùng kích đi ra ngoài.

Đ...A...N...G...G!

Hoả Tinh văng khắp nơi, một thanh trường kiếm màu đỏ thẫm đón đỡ lấy nắm của đấm Dương Đình, nắm đấm cùng trường kiếm vừa tiếp xúc đã bộc phát ra sóng xung kích mãnh liệt, ầm ầm khuếch tán.

"Hắc hắc!"

Dương Đình nhếch miệng cười, cái đuôi đằng sau phảng phất như một cây trường mâu mạnh mẽ đâm về hướng lồng ngực của Diệp Trần, cái đuôi nguyên bản chỉ dài hai mét, nhưng lúc này đã kéo thẳng dài ra đến hơn ba mét, từ thô to cỡ bắp chân đã nhỏ trở lại cỡ bắp tay, làm cho người ta có cảm giác nó có thể xuyên thủng vạn vật.

"Không tốt."

Một số người kinh hô, Diệp Trần đã dùng trường kiếm để đón đỡ nắm đấm của Dương Đình, căn bản không thể rút về kịp để đối phó cái đuôi kia, theo lời mà nói, nếu cưỡng ép dùng tay trái để đón đỡ thì sẽ bị xuyên phá bàn tay, dù sao dưới tình huống không có vũ khí thì ngay cả Luyện Thể Vương giả cũng ngăn không được cái đuôi của Dương Đình, nó hoàn toàn có thể so với thần binh lợi khí.

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người đã nhận ra mình đã sai, bọn hắn

ngăn không được cái đuôi này nhưng không có nghĩa là Diệp Trần không ngăn được, chỉ thấy tay trái hắn vừa lóe lên đã nắm chặc lấy cái đuôi rồng thô to kia, long vĩ có tốc độ cùng với lực lượng không giống với của người bình thường, bàn tay Diệp Trần thiếu chút nữa đã bị mài phá nát mất, cũng may Diệp Trần đã dùng tới tứ trọng kình lập tức tác dụng lên đuôi rồng để tiêu trừ lực đạo phía trên nó, khiến cho cái đuôi rồng này vẻn vẹn chỉ run run nhúc nhích, sau đó liền mềm nhũn ra.

"Cái gì?"

Đồng tử mắt Dương Đình thu nhỏ lại, hắn cũng không nghĩ tới, Diệp Trần rõ ràng có thể trong thời gian ngắn như vậy mà bắt được cái đuôi của hắn, còn biết rõ thời điểm hắn tung quyền ra, cái đuôi đã vận sức sẵn trước đó và chờ phát động, khoảng thời gian này không cao hơn một phần ngàn lần nháy mắt, đối với người bình thường mà nói, muốn bắt được cái đuôi này thì ngay cả thời gian phản ứng cũng đều không có được.

Ầm ầm!

Xương cốt bạo vang, cánh tay trái Diệp Trần mơ hồ bành trướng lên một vòng, cơ bắp tràn ngập sức bật, sau một khắc, cánh tay trái Diệp Trần phát lực hung hăng hướng bên trái quật mạnh.

Dương Đình chỉ cảm giác thân thể của mình căn bản không còn tự chủ được nữa, cả người bị kéo bay đến bên trái, cái đuôi bị kéo căng đến thẳng tắp, đến đây vẫn chưa xong, hệt như đang vung chùy, Diệp Trần nắm lấy cái đuôi hắn mà trong nháy mắt đã quăng xoay tròn mấy chục đến trên trăm vòng, tốc độ càng lúc càng nhanh, về sau thì hệt như là ảo ảnh. Căn bản đã không còn phân biệt rõ Dương Đình đã bị xoay tròn bao nhiêu vòng rồi.

Hâyyyyy aaaaaaaa!

Kình phong như đập vào mặt, Diệp Trần hướng phía dưới lao xuống, lúc còn cách luận võ đài không đến trăm mét, Diệp Trần buông tay phải đang cầm chặt Đồ Ma kiếm ra, rồi cả hai tay nắm lấy cái đuôi của Dương Đình,

hung mãnh đập nện xuống bề mặt võ đài.

Ầm ầm!

Toàn bộ luận võ đài lắc lư thoáng một hồi, đồng thời một vòng sóng xung kích hình tròn mạnh mẽ khuếch tán ra.

Bên ngoài Luận võ đài và bên ngoài Hoàng kim đại môn, tất cả mọi người đều kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm, thật lâu không cách nào khép kín.

Bạo Long Dương Đình, rõ ràng đã bị người ta xem như Lưu Tinh Chùy mà hung hăng đập nện ở trên đài tỷ võ, điều này bất kể như thế nào đều có chút hoang đường, tương ứng cũng mang đến cho bọn hắn rung động mãnh liệt. Cả thân thể hệt như là bị điện giật vậy, tóc gáy đều bị dựng lên và da đầu trở nên tê dại.

"Quá điên cuồng, cho tới bây giờ chỉ có Bạo Long Dương Đình mới đối đãi với người khác như vậy, không thể tưởng được sẽ có người đối đãi như vậy với hắn."

Đang lúc mọi người nghị luận thì đám người Lục Văn Tú, Yến Phi Hoa, Lý Dật Phong, Tiêu Tế Vũ, Triệu Vô Khuyết hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng đều biết Diệp Trần có nhãn lực rất lợi hại, thật không nghĩ đến nó lại lợi hại đến trình độ bực này, tại trong mắt người khác, Dương Đình lập tức dùng cái đuôi công kích như vậy chính là một sát chiêu, nhưng ở trong mắt Diệp Trần, hết lần này tới lần khác nó là những sơ hở, tựa hồ ở trước mặt hắn, một tia sơ hở cũng không được phép để bại lộ, nếu không bản thân sẽ gặp phải đả kích nặng nề từ hắn.

Thân thể lơ lửng ở giữa không trung, Diệp Trần đột nhiên giơ tay phải lên cao rồi vung hướng xuống dưới.

Trước đó, Đồ Ma kiếm được Diệp Trần buông ra đã không ngừng biến ảo thành chín chín tám mươi mốt đạo bóng kiếm, 81 đạo bóng kiếm này lại

ngưng tụ cùng một chỗ mà biến thành một thanh trường kiếm có hào quang nội liễm.

CHÍU...U...U!

Trường kiếm phi tốc bắn về phía Dương Đình đang nằm ở trên mặt sàn, những động tác liên hoàn này được Diệp Trần hoàn thành chỉ trong chốc lát, thân thể Dương Đình vừa thoáng đứng thẳng lên đã bị trường kiếm đâm rách thủ cấp, nhưng nhờ lực phòng ngự mạnh nên bất quá trường kiếm chỉ có thể đâm thủng vào nửa tấc mà không cách nào tiếp tục đâm vào sâu hơn.

Ngangggggg!

Tiếng rồng ngâm cao vút vang lên, trường kiếm bị chấn động bay ra ngoài, rơi trở lại vào trên tay Diệp Trần.

Sắc mặt tái nhợt, Dương Đình chậm rãi đứng lên.

Miệng vết thương trên đầu của hắn đã liền lại.

"Thật lâu rồi ta không bị người khác đối đãi như vậy, ngươi rất may mắn nhưng cũng rất bất hạnh, bởi vì ngươi đã chọc giận ta rồi." Dương Đình đứng lên mà ánh mắt dần dần lạnh như băng.

"Đây là chiến đấu, chỉ có thắng hoặc bại mà thôi."

Diệp Trần âm thầm cảm thán phòng ngự của đối phương, một cú đập nện lúc trước kia có uy lực lớn đến không tính được, tạm thời không đề cập tới, nhưng là cửu cửu quy nhất kiếm thuật đằng sau đó chính là một trong những sát chiêu của Diệp Trần, nó có lực đâm xuyên rất kinh người, cho dù là một đám tinh anh thiên tài đứng xếp thành một hàng cũng đều có thể bị đâm xuyên qua hết thảy. Thế nhưng đối mặt với Dương Đình, lại chỉ có thể có đâm rách đầu của đối phương mà thôi, như vậy liền có thể tưởng tượng ra, phòng ngự của đối phương đến tột cùng đáng sợ và khoa trương đến cỡ nào.

"Đích thật là chiến đấu, cho nên ta mới nói như vậy."

Khủng bố long uy bộc phát, trong phạm vi mấy vạn dặm, hư không chốc lát đã bị đông cứng lại, bất kỳ vật thể gì ở vào bên trong cái phạm vi này đều thừa nhận lấy áp lực khó có thể tưởng tượng được, ngay cả ánh sáng ở chỗ này cũng sẽ bị hạ thấp tốc độ, hơn nữa sẽ càng ngày càng chậm, đây chính là tác dụng của long uy Cự Long có ẩn chứa Long ý chí.

Ầm ầm ...

Dương Đình bộc phát long uy, đồng thời Diệp Trần cũng toàn lực vận động Kiếm Vực, Kiếm Vực chính là kiếm khách lĩnh vực, hiện tại, Kiếm Vực của Diệp Trần đã đạt tới đệ Tứ trọng hậu kỳ, khoảng cách đến Tứ trọng đỉnh phong bất quá chỉ còn một bước ngắn. Long uy mãnh liệt cùng Kiếm Vực va chạm vào nhau liền lập tức phát ra thanh âm phá toái, sau đó cả hai triệt tiêu lẫn nhau mà suy yếu dần.

"Long uy của Dương Đình bị triệt tiêu !?, là Tứ trọng hậu kỳ Kiếm Vực đấy!"

Có người nhịn không được nói ra.

Lĩnh vực chính là thành tựu của một võ giả, lĩnh vực càng mạnh, nói rõ tư chất của võ giả càng cao, người bình thường cho dù có tiêu phí thời gian gấp mười hay gấp trăm lần, cũng không có biện pháp có được lĩnh vực quá mạnh mẽ.

Sinh Tử cảnh phân ra Cửu trọng thiên cảnh giới, lĩnh vực cũng được chia ra cửu trọng, bất quá lĩnh vực so với Sinh Tử cảnh cảnh giới còn khó tu luyện hơn rất nhiều, có thể nói trong vũ trụ tinh không này, chỉ có một ít cường giả vô địch đạt tới siêu cấp Sinh Tử cảnh Cửu trọng thiên, nhưng họ cũng không có biện pháp đem lĩnh vực tăng lên tới cửu trọng, tuyệt đại bộ phận đều dừng lại tại thất trọng, có thể đạt tới bát trọng thì rải rác không có mấy người chứ đừng nói chi là cửu trọng rồi.

Còn Diệp Trần mới chỉ là Sinh Tử cảnh Tam trọng thiên đỉnh phong cảnh giới nhưng lại luyện được đến Tứ trọng hậu kỳ Kiếm Vực, không hề nghi ngờ rất kinh người, hai mươi người ở đây, lĩnh vực đạt tới tứ trọng cũng có rất nhiều, ước chừng có đến 14 người, nhưng trong số 14 người này, chỉ có bảy người là có tứ trọng sơ kỳ lĩnh vực, năm người là tứ trọng trung kỳ lĩnh vực, hai người là tứ trọng hậu kỳ lĩnh vực, tăng thêm Diệp Trần nữa là có ba người.

Thấy Diệp Trần có được Tứ trọng hậu kỳ Kiếm Vực, trên mặt Dương Đình liền hiện lên một vòng dị sắc, sau một khắc, hắn không chút lựa chọn mà tung ra một quyền oanh hướng Diệp Trần, thiết khí kình hình rồng màu đen lạnh lẽo khắc nghiệt tỏa ra.

Tứ giai Thánh Long quyền!

Nhưng không biết vì sao đạo khí kình hình rồng màu đen trông rất sống động này chưa kịp tới gần Diệp Trần thì đã bị một đạo kiếm mạc màu xanh biếc chém đứt thành mấy đoạn, ngọn lửa màu xanh biếc không ngừng thiêu đốt lấy tàn dư quyền kình kia.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1310: Chân Tu La Trảm

Từ khi Thủy Hỏa Vô Tình đạt Viên Mãn đến nay, Diệp Trần trong chiến đấu còn chưa bao giờ toàn lực thi triển qua, lúc đối phó với Lục Văn Tú, hắn chỉ dùng ba thành uy lực, đối phó Tiêu Tế Vũ dùng bốn năm thành, đối phó Chu Kiên dùng sáu thành, đối phó Hạ Tiểu Sơn là tám thành, còn đến giờ phút này, Diệp Trần đã đem uy lực Thủy Hỏa Vô Tình tăng lên tới chín thành, kiếm mạc màu xanh biếc quả thực là vô kiên bất tồi, không có gì là không thể trảm đứt, đánh đâu thắng đó mà không gì cản nổi.

Một kiếm chặt đứt hắc thiết khí kình, cánh tay Diệp Trần lại huy động ra hai đạo kiếm mạc màu xanh biếc khác chồng chéo lên nhau, tạo thành kiếm mạc hình Thập tự trảm kích về hướng Dương Đình, điểm giao nhau giữa 2 kiếm mạc là một quả quang cầu màu xanh biếc.

Thập tự Kiếm mạc từ trên cao giáng xuống quá nhanh khiến Dương Đình căn bản không kịp né tránh, chỉ thấy hai tay hắn liền giao nhau, đồng thời Long giáp cơ bắp điên cuồng nhúc nhích tạo thành một tấm chắn Long giáp có đường kính chừng nửa mét mà bao trùm thủ hộ lấy toàn bộ thân thể của mình. Ngay khi tấm chắn Long giáp vừa xúc tích xong thì cũng là lúc thập tự kiếm mạc màu xanh biếc trảm kích đến nơi với tốc độ nhanh như quang điện.

Rầm rầm!

Thủy Hỏa Vô Tình có uy lực không thứ gì sánh kịp, Dương Đình đang từ giữa không trung đã bị oanh kích về đến mặt đất, hai chân vừa chạm đất đã bị trượt đi ra ngoài, bởi vì lực đạo quá lớn nên đã khiến cho bề mặt cứng rắn của võ đài bị cày ra hai dấu vết sâu đến vài tấc, trong lúc nhất thời, đá vụn bay tán loạn, khói bụi nổi lên bốn phía. Lực ma sát mãnh liệt không ngừng làm cho hai chân hắn bốc cháy lên ngọn hỏa diễm màu đỏ thẫm cùng

Lôi Điện lập loè.

Ước chừng sau khi trượt ra xa mấy ngàn dặm, Dương Đình có thể cảm nhận được, lực lượng của Thủy Hỏa Vô Tình đã mất đi hơn phân nửa, không còn khí thế như chẻ tre đến mức không thể ngăn cản như trước đó nữa, lúc hắn đang muốn chấn vỡ màn kiếm mạc hình thập tự kia thì một màn khủng bố khác lại phát sinh, ở chính giữa tấm chắn Long giáp của hắn đã bị phá vỡ ra một cái lỗ lớn, một quả quang cầu màu xanh biếc đã theo lỗ thủng kia đâm vào trên lồng ngực của hắn.

"Không tốt!"

Dương Đình hét lên kinh hãi mà toàn thân ớn lạnh.

Ầm ầm!

Quả quang cầu màu xanh biếc kia nhìn như rất nhỏ, nhưng lại bạo phát ra uy năng kinh thiên động địa, chẳng những đâm xuyên qua lồng ngực của Dương Đình mà còn sinh ra bạo tạc. Sau một khắc, một màn hào quang hình tròn màu xanh biếc không ngừng bành trướng mà bao trùm lấy toàn bộ thân thể Dương Đình. Bên trong màn hào quang này là từng đạo kiếm khí cảm ứng lẫn nhau, không ngừng xỏ xuyên qua lại, mỗi một đạo kiếm khí này đều không thua gì một lần công kích bình thường của Diệp Trần, ngàn vạn đạo kiếm khí không ngừng giảo sát làm toàn thân Dương Đình tuôn ra máu tươi đầm đìa, ngay cả Long giáp cũng bị bung rớt ra.

"Tại sao có thể có thứ sát chiêu đáng sợ như thế chứ?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc khi chứng kiến một màn này. Còn Dương Đình ngay sau đó đã bị màn hào quang hình tròn kia đẩy bay lên không trung, cả người lơ lửng hiện lên hình chữ đại tại bên trong màn hào quang và không ngừng nhận lấy thiết cắt, phanh thây xé xác bởi đám kiếm khí, hệt như nhận lấy hình phạt Lăng Trì vậy.

Phốc!

Một cánh tay của Dương Đình sau khi bị kiếm khí thiết cắt vô số lần đã bị đứt ra. Trên thượng diện như trước tuy có ẩn chứa Thiết Giáp Long lực cùng Cự Long ý chí, nhưng sau khi thoát ly khỏi khống chế của Dương Đình thì chỉ chốc lát sau đã bị đứt từ ngoài vào trong, lại từ trong ra ngoài mà bạo phá ra, hóa thành tro bụi.

"Vẫn còn ngoan cố sao?"

Diệp Trần nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phần bụng Dương Đình.

Phần bụng Dương Đình hiện tại có chút phồng lên, chợt, bộ phận phồng lên kia di chuyển đến lồng ngực, sau một khắc, Dương Đình há mở miệng, phun ra một đạo ánh sáng màu đen.

Vốn dĩ màn hào quang kiếm mạc đang ở vào trạng thái tuyệt đối cân đối, chỉ cần kiếm khí không bị tiêu hao hết thì nó tựu vĩnh viễn không biến mất đi, thế nhưng, khi đạo hắc thiết quang mang này xuất hiện liền khiến cho cân bằng bị phá vỡ và vòng ánh sáng màu xanh biếc bị bóp méo đi vài chỗ. Vòng ánh sáng sau khi bị bóp méo đã khiến cho kiếm khí bên trong mất đi cảm ứng mà bay tứ tung ra ngoài, phạm vi mở rộng đến mấy vạn dặm, tương ứng với uy lực đã giảm nhỏ đi trăm ngàn lần.

"Dương Đình ta sẽ không thua đâu."

Tiếng rống giận dữ vang lên, nương theo tiếng gào thét này còn có một đạo hắc thiết quang mang, đây chính là hơi thở của rồng, một năng lực thiên phú Cự Long. Mà hơi thở của rồng kỳ thật tựu chính là Long lực tinh hoa, cũng chính là Long lực tinh thuần nhất, bản thân Dương Đình đã đạt đến cảnh giới là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, hơi thở rồng của hắn sẽ tương đương với công kích của Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, Long lực một khi phun phát ra ngoài sẽ đem đến lực sát thương dị thường kinh người, không kém cỏi hơn chút nào so với một kích toàn lực của Dương Đình.

Hơi thở rồng lúc mới vừa phát ra chỉ to chừng cánh tay, trên đường tiến

công không ngừng mở rộng ra, lúc ra đến mấy ngàn dặm bên ngoài thì đã to đến trăm mét, hơn mười đạo hơi thở rồng liên tục được phun ra đã khiến cho toàn bộ khu vực phía Đông của luận võ đài tràn ngập khí nóng của hơi thở rồng, đem Diệp Trần bao phủ đi vào.

Xùy!

Tay phải lập loè trảo qua, Diệp Trần liền bắt được một đám kiếm khí, những sợi kiếm khí này nằm lẫn trong năng lượng hơi thở rồng, sắc bén vô cùng, thế nhưng vừa đến trên tay Diệp Trần liền lập tức mềm mại ra.

Bởi vì đây là kiếm khí của chính Diệp Trần tạo ra nên mới có hiệu ứng này.

Trạng thái hiện tại của Dương Đình nhìn như vô cùng dũng mãnh, nhưng trên thực tế hắn đã rơi vào tình trạng "cùng đồ mạt lộ" rồi, trong cơ thể của hắn giờ đây đã bị tràn ngập kiếm khí sau khi trúng phải bạo phá của Thủy Hỏa Vô Tình, thế cho nên hơi thở rồng được phun ra đều mang theo một lượng kiếm khí, hơn nữa bởi vì nguyên nhân hơi thở rồng không còn được thuần túy nữa nên uy lực của nó cũng không thể đạt đến mức tận cùng, lực lượng rất nhanh bị suy yếu đi.

Đương nhiên, đây cũng là chỗ thông minh của Dương Đình, hắn đã mượn thiên phú năng lực hơi thở rồng để thanh trừ đám kiếm khí còn sót lại trong cơ thể, phun hết ra ngoài, nếu không dùng thủ pháp bình thường này để thanh trừ thì hao phí nội lực và thời gian thanh trừ sẽ gia tăng gấp mười, thậm chí gấp trăm lần.

Đáng tiếc, hắn đã quá xem thường Hủy Diệt Kiếm Ý, kiếm khí bình thường tuy có thể thông qua hơi thở rồng bị tống ra ngoài, nhưng Hủy Diệt Kiếm Ý như trước vẫn còn sót lại trong cơ thể hắn, chỗ lợi hại của Hủy Diệt Kiếm Ý nằm ở chỗ, nó có thể đem năng lượng của nạn nhân chuyển hóa thành hủy diệt kiếm khí, ví dụ như Long lực, khí huyết, thậm chí cả huyết nhục của Dương Đình cũng trở thành món mồi ngon của nó.

Không thể tống hết đám Hủy Diệt Kiếm Ý, hiệu quả là cực kỳ bé nhỏ.

Rất hiển nhiên, Dương Đình cũng phát hiện ra điểm này nên hắn không tiếp tục phun hơi thở rồng ra nữa, mà trực tiếp vận động Cự Long ý chí để càn quét toàn thân, bất luận là nơi hẻo lánh gì cũng đều không buông tha.

"Phát hiện quá muộn rồi."

Diệp Trần lắc đầu, Đồ Ma kiếm giơ lên cao rồi bổ tới một kiếm, kiếm mạc màu xanh biếc chợt lóe lên.

Trong khi đang cố đem tuyệt đại bộ phận Cự Long ý chí để trừ khử Hủy Diệt Kiếm Ý thì gặp phải công kích bất ngờ lao tới, Dương Đình không cách nào ngăn cản nổi nên đã bị Thủy Hỏa Vô Tình của Diệp Trần chém đứt thành hai khúc.

Diệp Trần thắng!

"Thật sự không thể tưởng được, ngay cả Bạo Long Dương Đình cũng phải thất bại dưới tay hắn."

"Không phải chứ, trên người Diệp Trần ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có, đây là toàn thắng a!"

Nếu như nói trước đó Diệp Trần đã lấy thành tựu để làm cho mọi người rung động, thì tình huống hiện tại mà hắn làm ra đã khiến mọi người phải chết lặng, cường hãn như Dương Đình đều tựa hồ vẫn không mang đến cho hắn bất kỳ uy hiếp gì, từ đầu tới cuối đều rơi vào thế hạ phong. Đến phút cuối cùng này, mọi người vẫn tưởng rằng Dương Đình còn có cơ hội lật bàn, nhưng nào có thể đoán được đó lại là hiện tượng ngoan cố chống cự.

"Hiện tại tựu xem cuộc chiến giữa Lãnh Phi Phàm cùng A Cửu rồi."

Các cuộc chiến đấu sẽ không vì cảm xúc của mọi người mà xuất hiện trì hoãn, sau khi trận đấu thứ mười kết thúc, cũng là lúc vòng đấu thứ 17 bắt đầu.

Rất nhanh, Lãnh Phi Phàm đấu với Bạo Long Dương Đình, cũng giống như Diệp Trần, nếu Lãnh Phi Phàm có thể đánh bại Bạo Long Dương Đình thì tựu sẽ đặt chân vào 3 bài danh đầu tiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải đánh bại được Dương Đình.

"Tứ giai Thánh Long quyền!"

"Vô Sinh Tu La Trảm!"

Dương Đình cùng Lãnh Phi Phàm chiến đấu dị thường nóng nảy, khí kình hình rồng cùng đao khí hoà lẫn tạo ra hỏa tinh vô cùng sáng lạn.

"Lãnh Phi Phàm, bằng vào Vô Sinh Tu La Trảm của ngươi thì không thể nào đánh bại được ta đâu."

Vết đao cực lớn xỏ xuyên qua không trung của luận võ đài, Dương Đình bị oanh kích bay rớt ra ngoài, tấm chắn Long giáp trên cánh tay trái của hắn đã bị cắt mở ra một nửa, suýt nữa đứt gãy, bất quá sau một khắc, tấm chắn đã lập tức khôi phục.

"Chân Tu La trảm!"

Lãnh Phi Phàm mặt không biến sắc, tại sau lưng của hắn hiện ra một Tu La chi ảnh, Tu La chi ảnh cao tới trăm trượng và cầm trên tay trường đao cũng dài đạt trăm trượng, sau một khắc, Lãnh Phi Phàm vận động Tu La ảnh chém ra một đao làm trên luận võ đài vung vẩy đầy huyết hồng, cả người Dương Đình đã biến thành huyết thủy, sinh cơ hoàn toàn bị chém chết.

"Quả nhiên."

Ánh mắt Diệp Trần dừng ở Lãnh Phi Phàm, đối phương cũng giống như mình, từ đầu tới đuôi đều giữ lại thực lực then chốt, trước đây, khi lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, Diệp Trần cũng đã cảm giác được, nếu mình tung ra toàn lực ứng phó thì cũng không có được nắm chắc tất thắng hắn, hiện tại đã đi qua thời gian dài như vậy, cũng không biết đối phương đã tiến bộ đến mức nào rồi, nhưng chắc chắn là không hề nhỏ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1311: Tứ Đại Võ Học Của A Cửu

"Thật là đáng sợ, gã Lãnh Phi Phàm này rõ ràng còn có một chiêu Chân Tu La Trảm, trước đó là một đao miểu sát Hạ Tiểu Sơn, hiện tại lại một đao miểu sát Dương Đình."

"Dương Đình thân là bài danh thứ hai Thiên Vương bảng, không thể tưởng được lần này ngay cả bài danh thứ 3 cũng đều sắp không đến, chỉ có thể sắp xếp đến thứ tư mà thôi."

"Chân Tu La Trảm, chiêu này nhất định là một biến hóa của Tu La trảm, chẳng lẽ phía sau còn có Chân Vô Sinh Tu La Trảm nữa?"

Mọi người nghị luận nhao nhao, âm thầm phỏng đoán.

Sau khi dùng Chân Tu La Trảm đánh bại Dương Đình, Lãnh Phi Phàm nhẹ nhàng đáp xuống sàn đấu, BOANG..., trường đao vào vỏ, Lãnh Phi Phàm quay đầu nhìn về phía Diệp Trần cùng với Vô Song Vương A Cửu.

"Thật sự là rất thú vị, rõ ràng hắn đã chạm đến Vô Ngã cảnh giới tầng thứ ba, đây chính là cảnh giới mà ngay cả ta cũng đều không đạt tới." Vô Song Vương bàn tay sờ lên cằm mà trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

...

Từng cuộc chiến đấu giữa mọi người bắt đầu, rồi cũng lần lượt kết thúc.

Lúc đến trận thứ chín thì âm thanh xôn xao nổi lên tứ phía, đây chính là trận quyết đấu giữa Vô Song Vương A Cửu cùng Diệp Trần, nếu như không có Lãnh Phi Phàm thì trận đấu này tuyệt đối là trận đấu đỉnh phong nhất, cũng là quyết định ra bài danh đệ nhất, không thể tưởng được là hai người họ nhanh như vậy đã gặp nhau.

"Vô Song Vương A Cửu tinh thông quyền pháp, chưởng pháp, chỉ pháp cùng với cước pháp, nghe nói, hắn còn nghiên cứu cả thương pháp, đơn thuần sở học của hắn vô cùng phức tạp, không một ai có thể đoán đúng được sở trường của hắn, nhưng cho tới tận bây giờ, hắn chỉ mới thi triển ra chưởng pháp Tinh Hà thần chưởng cùng với chỉ pháp Phong thuỷ tuyệt, cho dù là Hạ Tiểu Sơn cũng đều không thể bức bách hắn tung ra loại tuyệt học thứ ba đấy."

"Còn Diệp Trần cũng rất khó lường, một mình một kiếm đã giết đến tận 3 hạng đầu, lúc trước khi Lãnh Phi Phàm xuất đạo cũng đều không tạo ra được kinh diễm cùng rung động như hắn."

Thiên Hạ Vô Song A Cửu, Kiếm pháp siêu tuyệt Diệp Trần, hai nhân vật phong vân sắp bắt đầu quyết đấu đã để cho tất cả mọi người đứng xem mà tim đập nhanh hơn rất nhiều, bọn hắn không cách nào tưởng tượng được, kế tiếp sẽ có chuyện gì phát sinh, kẻ vừa lên đến liền chiếm cứ thượng phong là ai. Nhưng điều bọn hắn có thể để xác định chính là, nếu bỏ lỡ bất kỳ một chi tiết nhỏ nào của trận đấu đỉnh phong này thì sẽ là một hối hận cả đời của bọn hắn.

Trên đài tỷ võ, A Cửu cùng Diệp Trần đứng đối mặt nhau.

Tuy hai người không có tận lực phát ra khí tức của mình, nhưng không biết có phải mọi người gặp phải ảo giác hay không mà tại trong mắt của bọn họ, thân ảnh A Cửu cùng Diệp Trần càng ngày càng cao lớn đến phủ đầy cả ánh mắt, tựa hồ toàn bộ Thiên Địa chỉ còn lại hai người bọn hắn, mọi thứ bên ngoài đều biến mất.

"Tinh thần áp bách thật cường đại."

Yên Phi Hoa hít một hơi lãnh khí, tinh khí thần của hai người cường đại đến mức làm cho người ta phải run rẩy, dù chưa có bất kỳ động thủ nào nhưng vẫn làm cho chúng nhân đang xem cuộc chiến phải nhận lấy ảnh hưởng.

Ngay cả Huyễn Thuật Sư Lý Dật Phong cùng Cơ Thành Nguyệt cũng đều phải ngưng trọng ánh mắt, bọn hắn tự nhiên không phải là đối thủ của A Cửu cùng Diệp Trần, nhưng điều bọn hắn không nghĩ tới chính là, tu vi tinh thần của hai người này rõ ràng đã đạt đến trình độ kinh người như vậy, chỉ riêng tinh thần tu vi thôi đã có thể khiến cho người ta sinh ra ảo giác vi diệu rồi.

"Giờ khắc này rốt cuộc đã tới, bắt đầu đi!"

A Cửu đã sớm trông đợi cùng Diệp Trần đấu một trận, lần đầu tiên thấy Diệp Trần cũng là lúc hắn biết rằng, đối phương không phải là nhân vật đơn giản, trong những người có thể đi đến cuối cùng thì hơn phân nửa khả năng là có mặt hắn.

"Đúng vậy, bắt đầu đi!"

Diệp Trần cũng khát vọng cùng A Cửu đấu một trận, nhân sinh có ý nghĩa ở chỗ khiêu chiến, nếu như không có đối thủ thì điều đó là rất đáng buồn, và nhân sinh cũng tựu mất đi ý nghĩa rồi.

Ba ba!

Hai người cơ hồ đồng thời phóng xuất ra lĩnh vực của mình.

A Cửu có lĩnh vực sáng lạn sặc sỡ, uyển chuyển như Tinh Không mộng huyễn, còn Kiếm Vực của Diệp Trần lại tràn ngập lăng lệ ác liệt cùng sắc bén, lúc hai thứ đụng vào nhau, trong hư không liền vang lên vô số thanh âm như bong bóng vỡ.

"Tinh Hà thần chưởng!"

Lĩnh vực vừa tung ra, A Cửu lập tức phát động công kích, Tinh Hà chưởng kình màu xanh da trời gầm thét trùng kích về hướng Diệp Trần, tựa như một thác nước mãnh liệt bị Ngân Hà cuốn lấy.

Xoẹt!

Thanh âm như vải vóc bị xé rách vang lên, Diệp Trần hai tay nắm chặt Đồ Ma kiếm, một kiếm bổ đôi chưởng kình Tinh Hà màu xanh da trời ra.

A Cửu thuần tâm muốn thử dò xét điểm mấu chốt của Diệp Trần, nên liên tiếp thi triển Tinh Hà thần chưởng, dùng hắn làm trung tâm, vô số Tinh Hà màu xanh da trời liên tục trùng kích về hướng Diệp Trần, từng đợt sóng tiếp nối nhau lao đến không ngớt.

Diệp Trần liền thi triển thân pháp phiêu dật lăng lệ ác liệt, mỗi lần di động đều chém đứt một chưởng kình Tinh Hà màu xanh da trời kia, dần dần, khoảng cách giữa Diệp Trần và A Cửu đã không còn đến mười dặm xa.

"Phong Thuỷ tuyệt!"

Thấy Tinh Hà thần chưởng không làm gì được Diệp Trần, A Cửu mặt không biến sắc, hai ngón tay phải thực tung ra chỉ pháp đâm về hướng Diệp Trần.

Trong nội tâm cảm thấy có chút nguy hiểm, Diệp Trần lập tức lướt ngang mấy chục thước để tránh đi đạo chỉ pháp này, vừa tránh vừa liếc mắt nhìn qua, Diệp Trần thấy được tia sáng trắng chỉ pháp tôi lệ một mảnh, so với bất luận lưỡi dao nào cũng đều như sắc bén hơn, khi nó đâm trúng thì lập tức bề mặt võ đài bị cắt mở ra một vết rách lớn đến vài trăm mét.

"Lực sát thương quá cường đạo rồi!"

"Chỉ mới là loại võ học thứ hai mà đã lợi hại như vậy, vậy thì không biết loại thứ ba và thứ tư sẽ thế nào đây?"

Mọi người trong lòng đều khiếp sợ, luận võ đài được xây dựng rất cứng chắc, có thể nói là không phải vật tầm thường, võ giả có thể lưu lại dấu vết ở phía trên đó là đã rất giỏi rồi, vậy mà A Cửu rõ ràng lại có thể tạo ra một vết rách lớn đến vài trăm mét như vậy.

Hạ Tiểu Sơn lông mày giương lên, hắn chính là bị đả bại bởi chiêu Phong Thuỷ Tuyệt này, Phong Thuỷ Tuyệt nói cho cùng chính là một dạng

chỉ pháp võ học, so với những loại võ học khác đều sắc bén hơn nhiều, ngay cả Sát Ý Ba Động quyền của hắn cũng bị nó xé toạc ra.

Phốc Phốc Phốc Phốc...

Thân hình lập loè, hai tay A Cửu uyển chuyển huy vũ hệt như “bướm bay” vậy, không ngừng tung ra từng tia sáng trắng tôi lệ thiết cắt về hướng Diệp Trần.

"Uy lực cũng không phải nhỏ."

Thân hình Diệp Trần đồng dạng lập loè không thôi, kiếm mạc màu xanh biếc cũng không ngừng kinh hiện mà bổ ngang chém dọc, toàn bộ khu vực trung ương luận võ đài đều rơi vào phạm vi đả kích của Diệp Trần, mà cái tia sáng trắng tôi lệ kia tuy sắc bén vô cùng, thậm chí có thể thiết cắt vạn vật, nhưng so với kiếm mạc màu xanh biếc thì cuối cùng vẫn còn kém một chút, đương nhiên, đây là do Diệp Trần đã đem uy lực Thủy Hỏa Vô Tình tăng lên tới chín thành rồi.

Đinh đinh đang đang!

Hai người từ phía trên không đánh xuống tới trên mặt đất, từ trên mặt đất đánh dạt tới cả giới tuyến của luận võ đài, tình hình cuộc chiến trở nên vô cùng kịch liệt.

"Phong Thuỷ tuyệt đã không làm gì được Diệp Trần, như vậy, chung quy A Cửu nên thi triển ra loại võ học thứ ba rồi!" Có người chờ mong nói.

"Đây là tất nhiên, nhưng mà không biết loại võ học thứ ba của hắn là quyền pháp hay là cước pháp nhỉ?"

"Hẳn là quyền pháp, nghe thiên hạ đồn rằng, từng có người nhìn thấy qua A Cửu đã thi triển quyền pháp, nhưng chưa từng có người nào chứng kiến được A Cửu thi triển cước pháp cả."

"Xuất hiện rồi kia, quả nhiên là quyền pháp đấy!"

Tiếng kinh hô vang lên, trên đài tỷ võ, sau lưng A Cửu xuất hiện ra một vòng khe hở màu đỏ thẫm, khe hở vừa xuất hiện thì A Cửu chợt bay thẳng lên không trung rồi tung ra một quyền mãnh liệt khiến cả luận võ đài lắc lư, hỏa diễm màu đỏ thẫm bạo phá ra hào quang chói lòa hệt như một ngôi sao bị bạo tạc hay siêu tân tinh bộc phát vậy.

Hồng Cự Tinh quyền!

"Dùng quyền pháp để mô phỏng ra hình ảnh một tinh tú bị bạo tạc sao?"

Trong mắt Diệp Trần hiện lên dị sắc.

Tuy tuyệt đại bộ phận Sinh Tử Cảnh Vương giả lợi hại đều có thể đánh nát các tinh tú, nhưng không có nghĩa là uy lực của hắn có thể vượt qua được uy lực sinh ra khi một tinh tú bị bạo tạc, nói cách khác, đối với một quả chấn lôi lúc chưa nổ, ngươi có thể một cước giẫm nát nó, thế nhưng một khi quả chấn lôi kia phát nổ, thì ngược lại trong nháy mắt có thể nổ chết ngươi.

"Hiện tại có lẽ ta đã thăm dò ra giới hạn của ngươi rồi!"

A Cửu thầm nghĩ trong lòng.

Hào quang hỏa diễm cách mình càng ngày càng gần, nhưng trên mặt Diệp Trần lại không có chút bối rối hay vội vàng xao động nào, bàn tay hắn cầm thật chặt Đồ Ma kiếm và giơ cao khỏi đỉnh đầu, Diệp Trần khẽ quát một tiếng rồi bổ ra ngoài một kiếm.

Toàn bộ uy lực Thủy Hỏa Vô Tình được triển khai.

Oanh!

Lần này không phải là kiếm mạc màu xanh biếc nữa, mà là một khỏa quang cầu màu xanh biếc, quang cầu oanh thẳng ra làm hết thảy mọi thứ trước mặt hắn đều bị chôn vùi, kể cả cái hào quang hỏa diễm mạnh mẽ tuyệt đối kia.

"Không tốt!"

A Cửu cả kinh mà toát lên vẻ sợ hãi, cùng là một chiêu kiếm pháp nhưng một kiếm này so với trước mạnh hơn đâu chỉ mấy lần, Hồng Cự Tinh quyền của hắn căn bản không cách nào ngăn cản được.

"Hàng Long thần cước!"

Không có chút gì do dự, A Cửu thi triển ra cước pháp, thì ra đây chính là võ học lợi hại nhất của hắn - Hàng Long thần cước.

Hàng Long thần cước có tên gọi đúng như ý nghĩa của nó, cái môn cước pháp này có uy lực mạnh đến mức có thể hàng phục cả Cự Long, mà Cự Long không chỉ có riêng loài Thiết Giáp Cự Long, trên thực tế, Thiết Giáp Cự Long chỉ là tồn tại kế cuối của loài Cự Long mà thôi, trên thực tế chỉ là Cự Long bình thường, phía trên nó còn có thủy tinh Cự Long, Hoàng Kim cự long cùng với Hắc Ám Cự Long.

Tràn ngập kim sắc hư ảnh tỏa ra, thẳng tăp kéo dài như một con đường, A Cửu một cước đạp vào bên trên quang cầu màu xanh biếc kia.

Ầm ầm!

Cường đại khí lưu bạo tạc khuếch tán tứ phía, sau một khắc, kim sắc hư ảnh bị chém văng tung tóe thành từng khúc, vô số kiếm khí không ngừng trảm giết tới, quang cầu màu xanh biếc kia nếu nhìn từ bên ngoài sẽ thấy nó có hình dạng quang cầu, nhưng trên thực tế, nó chính là do vô số kiếm khí đang xoay tròn mà hợp thành, nếu đối phương đánh tan quang cầu thì ngay lặp tức sẽ gặp phải tình trạng quang cầu phân giải ra vô số kiếm khí lao tới giảo sát.

Cước pháp vừa tung ra, A Cửu không kịp súc thế thi triển ra bất luận thứ võ học nào để ngăn cản đám kiếm khí, chỉ có thể thực hiện hai tay giao nhau và thân thể co rúc lại để tận lực giảm bớt công kích mà thân thể và vùng mặt thụ phải.

Xoẹt!

Xoẹt! Xoẹt!

Từng đạo kiếm khí không ngừng giảo sát tại hộ thể chân nguyên của A Cửu, dần dần làm cho hộ thể chân nguyên của hắn càng lúc càng mỏng đi, càng lúc càng trở nên không ổn định, sau một khắc, thanh âm “ba” một tiếng vang lên, hộ thể chân nguyên của hắn đã bị phá hoàn toàn, trên người A Cửu liền bị bốc lên vô số Hỏa Tinh, đó chính là kiếm khí thiết cắt và ma sát vào thân thể mà sinh ra Hỏa Tinh.

"Đây là thứ kiếm pháp gì vậy chứ, có thể liên tiếp công phá Hồng Cự Tinh quyền cùng Hàng Long thần cước của A Cửu."

"Không thể tưởng tượng nổi, đúng là không thể tưởng tượng nổi mà, quả thực không cách nào tưởng tượng được một kiếm này lại có lực sát thương cực lớn đến cỡ này, A Cửu tựa hồ nhanh chống không đỡ được nữa rồi."

Tại trong mắt mọi người, A Cửu đã đến tình trạng “dầu hết đèn tắt” rồi, trên người của hắn không ngừng xuất hiện ra từng đạo vết kiếm, những vết kiếm này lại không ngừng nhúc nhích, phảng phất như là những vật thể sống vậy, đương nhiên, mọi người cũng sợ hãi và thán phục phòng ngự cường đại của A Cửu, tựa hồ so với Dương Đình còn cao hơn một bậc, nếu đổi thành người bình thường thì đã sớm bị kiếm khí xé rách thân thể rồi.

"Lục giai hậu kỳ Linh khu!"

Diệp Trần lập tức đoán được Linh khu của A Cửu đã đạt đến cấp độ Lục giai hậu kỳ, Lục giai Linh khu có năng lực thu nạp tổn thương vô cùng cường đại, giống như lúc trước Hư Hoàng đã có Linh khu đạt đến Lục giai vậy, bất quá Hư Hoàng chỉ là Lục giai sơ kỳ, tu vi cũng không tới Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên, so ra còn kém xa A Cửu.

Đồ Ma kiếm lần nữa giơ lên cao, Diệp Trần lại bổ tiếp một kiếm về phía A Cửu.

Vèo!

Quang cầu màu xanh biếc lao tới nhanh như Phù Quang, khoảng cách đến đối phương càng gần thì đường kính quang cầu càng lớn, do vậy đối phương muốn dùng tốc độ bản thân để né tránh thì cơ hồ là không có khả năng. Nguyên nhân đầu tiên là vì tốc độ quang cầu tựu đã tiếp cận tốc độ ánh sáng, hơn nữa phạm vi oanh kích của quang cầu thập phần to lớn, do vậy, muốn tránh thoát được thì trừ phi có thể siêu việt tốc độ ánh sáng, nếu không tất nhiên cũng sẽ bị dư ba của nó quét trúng.

Ngay lúc A Cửu gần như thất bại dưới một kiếm này thì tại phía trước hắn bỗng nhiên xuất hiện ra ba nhân ảnh của chính mình, ba nhân ảnh A Cửu đứng thành một hàng từ trái qua phải, mỗi cái phân biệt thi triển ra Tinh Hà thần chưởng, Phong thuỷ tuyệt cùng với Hồng Cự Tinh quyền, Tam đại võ học liên hợp cùng một chỗ làm nổ tan nát quang cầu màu xanh biếc.

"Chiến lực hoàn mỹ !?."

Diệp Trần thình lình phát hiện, ba cái nhân ảnh A Cửu này đều có được chiến lực giống bản thể như đúc, không có bất kỳ chênh lệch nào, ba người cùng liên thủ tung ra một kích, hoàn toàn chính xác là có thể đánh bại Thủy Hỏa Vô Tình của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1312: Công Kích Mạnh Nhất Cùng Phòng Ngự Mạnh Nhất

"Rất lợi hại, rõ ràng có thể bức bách ta tung ra võ đạo ảo ảnh."

Cường đại khí kình bộc phát, những vết kiếm đang nhúc nhích trên người A Cửu lập tức bị sụp đổ và bay rớt ra ngoài, trông giống như một đàn cá đang bơi xoay tròn quanh A Cửu, sau một khắc, từng con bị chôn vùi không còn sót lại chút gì.

Bước chân lên một bước, thân hình A Cửu lóe lên rồi xuất hiện tại bên phải của ba nhân ảnh đang ở phía trước, đứng tại vị trí thứ tư, bốn người này đều có khí tức đồng nhất, chiến lực đồng nhất, tám tia ánh mắt đồng loạt khóa chặt Diệp Trần lại.

"Đây không phải là hình chiếu ý chí, cũng không phải là Tinh Thần Tưởng Niệm Thể, đến tột cùng nó là cái gì chứ?"

Diệp Trần nhíu mày, ba người A Cửu này đột nhiên xuất hiện, không thể nào là ý chí hình chiếu hoặc là Tinh Thần Tưởng Niệm Thể được, ý chí hình chiếu chỉ có một thành chiến lực của bản thể, Tinh Thần Tưởng Niệm Thể cũng tựu có chừng ba thành mà thôi, mà ba người A Cửu này lại có chiến lực giống như đúc cùng bản thể, mang đến cho người ta cảm giác uy hiếp mãnh liệt.

"Cái gì, bốn người A Cửu tức là chiến lực đã tăng lên bốn lần."

"Chỉ một người thôi đã lợi hại như vậy, bốn người hợp lại thì không biết sẽ như thế nào đây ?."

"Đây là chiến lực thực sự của A Cửu sao? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi."

Mọi người đang xem cuộc chiến mà sợ ngây người, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, bọn hắn không phải chưa từng chứng kiến qua những sát chiêu lợi hại, Phong Đế Vương giả Sinh Tử Cảnh thất trọng Thiên Cảnh giới có sát chiêu mạnh hơn bọn hắn gấp mười, gấp trăm lần, nhưng bọn hắn còn chưa từng thấy qua tuyệt kỹ sát chiêu có thể biến hóa ra ba phân thân có chiến lực đồng dạng với bản thể.

"Diệp Trần, nếu như ngươi không có năng lực mạnh hơn nữa thì như vậy xem như đã xong rồi."

Bốn phân thân A Cửu đồng thời nói chuyện, đồng thời phát chiêu, Tinh Hà thần chưởng, Phong Thủy Tuyệt, Hồng Cự Tinh quyền cùng với Cuồng Bá Hàng Long thần cước, Tứ đại sát chiêu song song oanh hướng Diệp Trần. Trước đó, Tam đại sát chiêu đã liên hợp cùng một chỗ cũng đã có thể đánh bại Thủy Hỏa Vô Tình, hiện tại Tứ đại sát chiêu liên hợp, lực sát thương tối thiểu sẽ mạnh hơn Thủy Hỏa Vô Tình mấy lần, đây là bởi vì bản thể của A Cửu đã có thụ phải chút thương tổn nên lực lượng có chỗ yếu bớt đi rồi.

"Sẽ như ngươi mong muốn."

Mái tóc đen của Diệp Trần cùng ống tay áo đang tung bay phất phới thì đột nhiên rủ xuống bất động. Hỗn loạn khí kình tứ phía tựa hồ bị cắt đứt mà đình chỉ vận động, cứ như vậy bất động tại trong hư không, tại trong phạm vi Kiếm Vực của Diệp Trần, tất cả vạn vật đều rơi vào trạng thái bất động, thứ duy nhất không bất động chính là suy nghĩ cùng bản thân của Diệp Trần.

Siếp Na Kiếm Vực!

Nhờ vào Siếp Na Huy Hoàng để diễn sinh ra Kiếm Vực có hiệu quả không gian bất động.

Tứ đại sát chiêu của A Cửu ngay lập tức tiến vào đến bên trong phạm vi Kiếm Vực của Diệp Trần, sau một khắc, tốc độ xâm nhập của Tứ đại sát chiêu liền chậm lại nhưng cũng không bị đình chỉ.

"Khoảng cách này còn quá xa rồi."

Diệp Trần buông tha việc thi triển Siếp Na Huy Hoàng mà lựa chọn dùng Thủy Hỏa Vô Tình để đánh bại Tứ đại sát chiêu có tốc độ đang đại giảm kia.

"Đây là cái gì? Không gian bất động năng lực ư?"

Trong mắt A Cửu hiện lên dị sắc.

"Đúng rồi, tựu chính là loại năng lực này đã phá Cửu Tinh Liên Châu của ta." Lục Văn Tú giật mình, thực lực của hắn xa xa không bằng A Cửu cùng Diệp Trần, cho nên lúc Diệp Trần thi triển ra năng lực này, hiệu quả của nó chỉ xảy ra trong một sát na vô cùng ngắn ngủi, nhanh đến mức hắn chưa kịp có phản ứng thì nó đã biến mất rồi, thế cho nên đến thời điểm này hắn vẫn không rõ ràng lắm vì sao lại phát sinh vấn đề này.

"Là năng lực không gian bất động sao? Thú vị đấy, nhưng bất quá tựa hồ nó không cách nào làm cho sát chiêu của ta bất động hoàn toàn được."

A Cửu khôi phục lại bình tĩnh, mở miệng nói.

"Hoàn toàn chính xác."

Diệp Trần cũng không có phủ nhận, Siếp Na Kiếm Vực cuối cùng chỉ là mượn nhờ năng lực của Siếp Na Huy Hoàng để diễn sinh ra, hiệu quả không gian bất động không bằng được ba thành cường độ của Siếp Na Huy Hoàng. Đối phó với người khác thì dư sức, nhưng đối phó với loại cao thủ có cấp bậc như A Cửu thì còn là xa xa không đủ, không có cách nào triệt để làm bất động sát chiêu của đối phương.

Bá bá bá bá!

Ảo ảnh chớp động liên tục, bốn người A Cửu kéo khoảng cách của nhau ra, theo bốn góc độ công kích về hướng Diệp Trần. Bàng bạc chưởng kình, tia sáng trắng tôi lệ, quyền kình như bạo tạc, hư ảnh cước có lực phá hoại

cực cao, Tứ đại sát chiêu dù là đã tách nhau ra nhưng như trước vẫn có uy thế cực lớn, chỉ dựa vào phòng ngự là không thể nào trụ vững được.

Kiếm mạc màu xanh biếc được chém ngang ra, Diệp Trần lập tức đánh tan được chưởng kình màu xanh da trời, tôi lệ chỉ kình cùng với bạo tạc quyền kình, thế nhưng lại không thể nào kịp ngăn cản hư ảnh cước có lực phá hoại lớn nhất. Cuối cùng Diệp Trần đã bị trúng một cước vào vị trí cánh tay trái khiến thanh âm cốt cách đứt gãy vang lên, cánh tay trái Diệp Trần đã bị đứt đoạn.

"Chỉ đá gãy cốt cách cánh tay trái của hắn thôi ư!"

Tròng mắt A Cửu hơi híp lại, Hàng Long thần cước có uy lực cực lớn, bản thân hắn là người rõ ràng nhất, đây chính là một cước pháp có thể hàng phục cả Cự Long đồng cảnh giới, vậy mà khi đá trúng vào trên người Diệp Trần lại rõ ràng chỉ có thể làm gãy cốt cách cánh tay trái của đối phương mà thôi, như vậy có thể nói, đối phương có lực phòng ngự mạnh đến trình độ vô cùng kinh khiếp rồi. Cho dù là bản thân hắn hay Dương Đình thì tại trên phương diện phòng ngự cũng đều tựa hồ kém hơn một mảng lớn so với đối phương.

Diệp Trần lắc đầu, hắn tự nhiên biết rõ phòng ngự của mình hiện đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, cái này chủ yếu là bởi vì hắn có Bất Hủ Kiếm Ý đã đạt đến Thất giai, tương đương với Bát giai Kiếm Ý bình thường, mà Bát giai Kiếm Ý bình thường liền có thể giúp cho bản thân tự động hình thành ra hộ thể Kiếm Ý, so với Lục giai Linh khu thì hộ thể Kiếm Ý càng mạnh hơn rất nhiều, tuy có vẻ không bằng Thất giai Linh khu nhưng tuyệt đối tương đương với Lục giai đỉnh phong Linh khu, trừ việc đó ra, Kiếm Vực cũng đã làm giảm bớt tốc độ công kích của Hàng Long thần cước, làm cho uy lực của một cước này bị giảm xuống không ít, có thể một cước đá gãy cốt cách cánh tay trái của hắn thì đã đủ để chứng minh Hàng Long thần cước có uy lực vô cùng cao rồi.

"Tới lượt ngươi phải cẩn thận rồi!"

Cốt cách cánh tay trái đứt gãy chỉ là chút thương thế nhỏ, võ đạo ý chí ẩn chứa trên thượng diện cũng không khó thanh trừ, chỉ sau một lần hô hấp Diệp Trần đã khỏi hẳn, Đồ Ma kiếm giơ lên cao, Diệp Trần bổ ra một kiếm tới bản thể của A Cửu.

Vèo!

Quang cầu màu xanh biếc lao ra với tốc độ ánh sáng.

"Không tốt."

A Cửu lập tức biết rõ ý định của Diệp Trần, đối phương rất hiển nhiên đã biết rõ đặc điểm của võ đạo ảo ảnh, ba người A Cửu khác chỉ có thể thi triển ra Tinh Hà thần chưởng, Phong Thủy Tuyệt cùng với Hồng Cự Tinh quyền, chỉ có bản thể mới có thể thi triển Hàng Long thần cước có uy lực lớn nhất, cho nên đối phương lựa chọn bỏ qua Tam đại sát chiêu khác mà ngạnh công bản thể của hắn.

Mặc dù biết được ý định của Diệp Trần nhưng A Cửu cũng không có phương pháp xử lý tốt nhất để ứng phó, đối mặt một kích toàn lực của Diệp Trần, A Cửu đành phải lựa chọn biện pháp cứng đối cứng.

Kết quả rất rõ ràng, Hàng Long thần cước không phải là đối thủ của Thủy Hỏa Vô Tình, hư ảnh đã bị diệt vong, A Cửu nhanh chóng lọt vào vòng giảo sát của vô số kiếm khí, mỗi một đạo kiếm khí đều ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý rất khó khu trừ.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng bị A Cửu phản kích, ba phân thân A Cửu đã nhao nhao tung ra ba sát chiêu oanh kích tại trên người Diệp Trần, Tinh Hà thần chưởng đánh tan hộ thể chân nguyên của Diệp Trần, Phong Thủy Tuyệt đã chém ra một vết rách trên người Diệp Trần, Hồng Cự Tinh quyền tắc thì lại làm cho lồng ngực Diệp Trần cháy đen một mảnh, khiến cho một trận khói xanh bốc lên.

Nhưng nhờ có hộ thể Kiếm Ý ngăn cách, những thương thế này không

quá nặng, tựu cũng chỉ tạo cho hắn đôi chút chật vật mà thôi, so với A Cửu thì không thể nghi ngờ là tốt hơn gấp 10 lần rồi.

"Đây là cái dạng chiến đấu gì vậy chứ! Một bên là bốn lần chiến lực, một bên lại có phòng ngự đều muốn cường hãn hơn so với Dương Đình, chiêu kiếm kia lại càng là sát chiêu có thể áp chế cả A Cửu."

"Quá mạnh mẽ, cho tới giờ phút này ta mới hiểu được cái gì là “người giỏi còn có người giỏi hơn”, “núi cao còn có núi cao hơn”, luận về công kích thì không có người nào có thể bì kịp được bọn hắn, luận về phòng ngự thì cũng chẳng có ai bì kịp được, quả thực là hai tên quái vật trong các quái vật mà."

Mọi người sớm đã cả kinh đến trợn mắt há hốc mồm, võ đạo ảo ảnh của A Cửu đã để cho bọn hắn biết rõ cái gì là sức chiến đấu, còn kiếm chiêu cùng phòng ngự của Diệp Trần thì nói cho bọn hắn biết cái gì là công kích mạnh nhất cùng phòng ngự mạnh nhất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1313: Chi Bạo Cảnh Giới Và Siếp Na Huy Hoàng

Bỏ qua những vết thương nhỏ trên người, Diệp Trần tiếp tục dùng Thủy Hỏa Vô Tình công kích A Cửu, quả quang cầu màu xanh biếc giống như một tuyệt thế kiếm khách vậy, một khi đánh trúng đối phương liền bộc phát ra ngàn vạn kiếm khí, A Cửu vừa khu trừ Hủy Diệt Kiếm Ý từ chiêu trước đó, còn chưa kịp khôi phục thương thế thì đã bị quang cầu màu xanh biếc oanh trúng mà thừa nhận thêm vô số kiếm khí thiết cắt.

"Nếu cứ tiếp tục thế này thì ta sớm muộn gì cũng sẽ bị bại."

A Cửu đối với phòng ngự của mình rất có tự tin, Lục giai hậu kỳ Linh khu mặc dù có thể thu nạp đại bộ phận tổn thương, thế nhưng tính công kích của những kiếm khí này thực sự quá cường đại, trên thượng diện lại ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý nên càng giống như giòi trong xương, càng ngày càng khó thanh trừ, nếu tiếp tục kéo dài tình trạng như vậy, Hủy Diệt Kiếm Ý càng để lâu thì càng sinh ra nhiều hơn, cuối cùng hắn chỉ có nhận lấy thất bại mà thôi.

"Xem ra, chỉ có tiến vào Bạo Tẩu cảnh giới thì mới cải thiện được tình hình mà thôi."

Hạ quyết tâm, khí thế trên người A Cửu lập tức hiện lên bộc phát tăng trưởng.

"Cái gì, chiến lực còn có thể gia tăng nữa sao?"

"Nhìn xem, khí tức trên thân thể A Cửu đã xuất hiện biến hóa rồi, thật đáng sợ."

Trên đài tỷ võ, khí tức trên thân thể A Cửu ngay lập tức trở nên vô cùng khủng bố, vốn chỉ đang là tinh thuần đến cực điểm chân nguyên khí tức, hiện

tại đã biến thành thô bạo khí tức màu đỏ sậm, cỗ khí tức này đáng sợ đến mức làm cho người ta sinh ra ảo giác, phảng phất như có rất nhiều Ác Ma từ trong khí tức này diễn sinh đi ra, không ngừng muốn lao đến dục phệ người khác. Không ngoa mà nói, Sinh Tử Cảnh Vương giả tầm thường thì tất nhiên không thể chống lại A Cửu rồi, nhưng chỉ sợ liền cả việc tới gần thôi cũng đều làm không được, cái khí tức đáng sợ này có thể làm cho bọn hắn sa vào trong ác mộng.

Theo khí tức biến hóa, hai mắt của A Cửu cũng trở thành một mảnh huyết hồng, tỏa ra từng chùm tia sáng huyết sắc dài đến mấy ngàn trượng.

"Rõ ràng so với Sát Ý Ba Động quyền của ta còn muốn cuồng bạo hơn nhiều."

Hạ Tiểu Sơn nhíu mày.

"Vô Ngã Chi Bạo cảnh giới!"

Trong mọi người, chỉ có Lục Văn Tú là biết rõ trên người A Cửu đang xảy ra chuyện gì.

Vô Ngã cảnh giới được chia làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là bình thường, giai đoạn thứ hai sẽ có hai chủng lộ tuyến, một là Vô Ngã Chi Thiên Nhãn, hai là Vô Ngã Chi Khu.

Vô ngã chi Bạo cảnh giới cũng không phải là giai đoạn thứ 3 của Vô Ngã cảnh giới, nó là biến dị của giai đoạn thứ hai, muốn thúc dục tiến vào cảnh giới này, cần phải bị gánh lấy đả kích thập phần cường đại. Lúc trước, Lục Văn Tú hắn đã từng tiến vào cảnh giới này một lần, hiện tại chỉ có được ba bốn thành nắm chắc có thể tiến vào trở lại, nhưng còn A Cửu lại hiển nhiên có thể thành thục vận dụng tình trạng Chi Bạo cảnh giới.

A Cửu bộc phát như vậy, không thể nghi ngờ lại để cho chúng nhân đang xem cuộc chiến gặp phải hô hấp dồn dập, bọn hắn cũng không ngờ tới, chiến đấu đến bây giờ mà A Cửu vẫn còn nắm chắc “lá bài tẩy” kia, điều này

đã thoát ly khỏi tưởng tượng của bọn hắn rồi, bọn hắn hoàn toàn không có cách nào phỏng đoán được cục diện trận chiến này sẽ phát triển thành ra thế nào.

Thực lực hai người này đã vượt qua bọn hắn nhiều cấp độ rồi.

Hây aaaaaa!

A Cửu quát lên một tiếng lớn làm đám Hủy Diệt Kiếm Ý đang bám ở trên người hắn lập tức tan rã thành hư vô, sau một khắc thân hình A Cửu trở nên lập loè rồi đem ba đạo võ đạo ảo ảnh dung nhập trở lại vào cơ thể, sau đó một lần nữa huyễn hóa ra trở lại.

"Diệp Trần, tiếp chiêu."

Bốn cặp mắt huyết hồng khóa chặt mục tiêu, bốn phân thân A Cửu liên thủ đồng loạt oanh kích về hướng Diệp Trần.

"Năng lượng rõ ràng đã bạo tăng lên mấy lần!"

Diệp Trần rõ ràng cảm ứng được, lực lượng không gian bất động của Siếp Na Kiếm Vực đã không cách nào trói buộc sát chiêu của đối phương nữa rồi, không gian bất động năng lực tuy cường đại nhưng lại có cực hạn. Lúc trước, khi xông qua tử lộ tại Chân Linh thế giới và gặp phải gã Ma Vương Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, đối phương liền nhẹ nhõm đã phá vỡ không gian bất động lực lượng của Diệp Trần, nguyên nhân chính là năng lượng của đối phương đã cường đại đến mức có thể vượt qua không gian bất động lực lượng của hắn, còn hiện tại, năng lượng của A Cửu cũng đã tiếp cận tới cái cấp độ đó rồi.

Lập tức các sát chiêu đều liên hợp đến cùng một chỗ và sắp oanh trúng Diệp Trần, một khi bị trúng chiêu thì dù là có Bất Hủ Kiếm Ý hộ thể đi nữa cũng có thể bị tàn phá đến chia năm xẻ bảy, nhưng bất quá đối phương có át chủ bài thì Diệp Trần cũng có của mình.

Không lùi mà lại tiến, Diệp Trần lập tức xông thẳng tới.

"Diệp Trần điên rồi sao?"

Chúng nhân không thể lý giải nổi hành động này.

Ánh mắt Lãnh Phi Phàm trở nên ngưng trọng và hơi có nghi hoặc.

Đồ Ma kiếm màu đỏ thẫm kéo lê ra một đạo quỹ tích vô cùng huyền ảo tại trong hư không, khi quỹ tích vừa hoàn thiện thì toàn bộ hư không trong phạm vi đó đều bị bất động, lúc vừa mới bắt đầu thì còn có khí kình thoát ra bốn phía, đến lúc quỹ tích hoàn thành thì toàn bộ khí kình trong phạm vi 3000 trượng đều bị trôi nổi hệt như từng đạo Cực Quang sáng lạn, trông như ánh sáng bị treo lơ lững ở không trung vậy.

Tương ứng là Tứ đại sát chiêu của A Cửu cũng dần dần bị dừng lại, mặc dù không hoàn toàn bị bất động, nhưng so với bất động thì cũng không có gì khác nhau, nhìn giống như “con rùa đen đang bò” vậy, mà lúc này, mũi kiếm của Đồ Ma kiếm trong tay Diệp Trần bộc phát ra hào quang vô cùng sáng lạn, tia sáng này sáng chói đến mức làm cho tất cả mọi người đều bị hấp dẫn lấy, cả linh hồn cũng đều tựa hồ như bị lâm vào gian hãm trong đó.

Trong vô thanh vô tức, Tứ đại sát chiêu bị diệt vong, một đạo kiếm quang màu đỏ thẫm phá toái hư không, trảm kích vào trên lồng ngực A Cửu.

Loảng xoảng!

Hỏa Tinh văng khắp nơi, sau một khắc A Cửu đã thổ huyết bay rớt ra ngoài.

"Là Không Gian Áo Nghĩa kiếm chiêu !!!"

A Cửu chợt giật mình kinh hãi, Kiếm Vực của Diệp Trần ẩn chứa không gian bất động lực lượng, lực lượng này hiển nhiên đến từ chính Không Gian Áo Nghĩa, mà chiêu không gian bất động lực lượng này so với kiếm vực thì cường đại hơn gấp mấy lần, lại càng thêm tập trung chuyên chú hơn.

"Khoảng cách này lại quá xa rồi."

Diệp Trần lắc đầu, Siếp Na Huy Hoàng chỉ có phạm vi ảnh hướng đến 3000 trượng, tính ra là tiếp cận hai mươi dặm, mà khoảng cách giữa hắn và A Cửu lúc này đã vượt qua hai mươi dặm nên không cách nào gây ảnh hưởng đến đối phương, hơn nữa Siếp Na Huy Hoàng sau khi đánh tan Tứ đại sát chiêu đã tiêu hao không ít lực lượng, kiếm kình chỉ còn lưu lại trên dưới ba thành, nếu như khoảng cách gần thêm chút nữa thì một kiếm này hoàn toàn có thể đánh chết đối phương.

Vèo!

Ý niệm trong đầu vừa hiện lên, đồng thời Diệp Trần phi tốc thiểm lược đi ra ngoài, trong môi trường Kiếm Vực, tốc độ của bản thân hắn được gia trì đến cực hạn, trông như một đám kiếm quang vậy.

"Không thể để cho hắn đến quá gần được."

A Cửu mượn lực của kiếm kình oanh kích vào cơ thể trước đó mà điên cuồng lùi nhanh về phía sau.

Trong nhất thời, Diệp Trần không cách nào có thể kéo gần khoảng cách lại được.

Ngay lập tức, ý niệm trong đầu lóe lên, Diệp Trần vung tay ném Đồ Ma kiếm ra ngoài và huyễn hóa ra chín chín tám mươi mốt đạo bóng kiếm, rồi sau đó một lần nữa ngưng tụ thành một thanh cự kiếm, hướng phía A Cửu vọt tới.

Cửu Cửu Quy Nhất kiếm thuật.

Trong lúc đang trên đường lui nhanh về sau, thân pháp của A Cửu chỉ có thể phát huy chừng bảy tám phần, do vậy không tài nào tránh kịp cự kiếm đang lao tới với tốc độ như ánh sáng kia, “ầm”, tiếng bạo phá vang lên, A Cửu đã bị một kiếm kia bắn thủng hộ thể chân nguyên, thân hình chợt lảo đảo rồi trong một sát na đã dừng lại bất động.

BOANG...!

Đúng lúc này, tiếng kiếm minh réo rắt vang lên, A Cửu chỉ cảm thấy hoa mắt, choáng váng, mọi tri giác đều đã mất hết.

"Thật không hổ danh là Thiên Vương Cấp bảo kiếm."

Diệp Trần đánh giá Long Tuyền Kiếm trong tay, kể từ khi ra đời đến nay, đây là đầu tiên Long Tuyền Kiếm xuất thế, uy lực của nó không cần phải nói, so với Đồ Ma kiếm thì không biết lợi hại hơn mấy lần, trọng yếu hơn chính là, dùng thanh kiếm này để thi triển kiếm pháp sẽ vô cùng thông thuận, cơ hồ cảm thụ không có bất luận thứ lực cản gì tồn tại, không chỉ nói A Cửu, mà ngay cả bản thân Diệp Trần cũng thập phần kinh ngạc.

"Kiếm pháp của hắn có thể nhanh đến bậc này sao?"

Siếp Na Huy Hoàng có thể làm cho không gian bất động, bất quá đối với người đứng xem ở ngoài mà nói, bọn hắn sẽ không cảm thụ được hiệu quả của không gian bất động lực lượng, chỉ cảm thấy hình ảnh đột nhiên dừng lại, sau một khắc, A Cửu đã bị kiếm khí vô cùng huy hoàng thiết cắt thành từng mảnh, ngay cả Bất Tử Chi Thân cũng đều không thể ngưng tụ lại thân thể, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến bên ngoài luận võ đài.

A Cửu bại!

Diệp Trần thắng!

Đây là 17 trận thắng liên tiếp của Diệp Trần rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1314: Thí Luyện Chấm Dứt

"Không nghĩ tới, ngay cả Vô Song Vương A Cửu mà cũng đều không thể ngăn cản được hắn, theo ta thấy, đợt thần chi thí luyện này đã không còn ai có thể ngăn cản được hắn rồi." Yên Phi Hoa liếc nhìn A Cửu đang thất hồn lạc phách, mà có chút đánh giá, chậm rãi nói.

Đứng bên cạnh, Quái Tốc Lang Vương nói: "Không phải còn có Lãnh Phi Phàm sao? Chân Tu La trảm của Lãnh Phi Phàm có thể một đao đánh bại Dương Đình đấy."

Yên Phi Hoa lắc đầu, "Rất khó, Lãnh Phi Phàm tuy được xưng tụng là Vô Sinh đao khách, đao pháp của hắn là thiên chuy bách luyện, thế nhưng chưa hẳn hắn có thể chiến thắng được A Cửu chứ đừng nói chi là Diệp Trần, huống hồ Diệp Trần lại có phòng ngự cao hơn hẳn tất cả mọi người tại đây, chỉ riêng điểm này thôi đã để cho người khác phải tuyệt vọng rồi, Lãnh Phi Phàm muốn chiến thắng hắn là hi vọng quá xa vời."

Diệp Trần là một kiếm khách chẳng những có được lực công kích siêu cường, phòng ngự lại mạnh hơn tất cả mọi người tại nơi này, có thể nói đây là một kỳ tích, không chỉ riêng Yên Phi Hoa mà tuyệt đại bộ phận người ở đây đều cho rằng hiện tại không một ai có thể thắng được Diệp Trần nữa.

Vòng đấu thứ 17 chấm dứt, vòng đấu thứ 18 bắt đầu.

Tại vòng đấu này, đối thủ của Diệp Trần là Đoạn Hồn Thương Tưởng Hạo, Tưởng Hạo trực tiếp nhận thua.

Rất nhanh đã đến trận đấu giữa Lãnh Phi Phàm và A Cửu.

A Cửu đã từ trong ám cảnh thất bại mà khôi phục lại thần khí, trước đó hắn thất thần như vậy chỉ là có chút không tin vào sự thật mình đã thua ở

trên tay Diệp Trần, sau khi thượng đài, hắn lại trở thành thiên hạ Vô Song A Cửu.

"Hàng Long thần cước!"

"Chân Tu La trảm!"

Rất nhanh, cuộc chiến giữa hai người đã tiến vào giai đoạn gay cấn, Hàng Long thần cước của A Cửu vô kiên bất tồi và hùng hồn vô cùng, uy lực có thể hàng phục cả Cự Long, còn Chân Tu La trảm của Lãnh Phi Phàm tắc thì chạm đến Vô Ngã cảnh giới tầng thứ ba, có sức bật khó có thể tưởng tượng nổi, hai đại sát chiêu oanh kích vào nhau khiến cho luận võ đài lắc lư không ngớt.

Cuối cùng, A Cửu đã thi triển ra võ đạo ảo ảnh hình thành nên bốn phân thân liên thủ công hướng Lãnh Phi Phàm.

"Chân Vô Sinh Tu La Trảm!"

Ngoại trừ Chân Tu La trảm, Lãnh Phi Phàm còn ẩn giấu một sát chiêu khủng bố đến cực điểm, ánh đao vừa lóe lên thì Tứ đại sát chiêu của A Cửu đã bị oanh kích tan nát.

"Tốt!"

A Cửu lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, sau đó chiến lực của hắn tăng vọt đến cực hạn, lập tức tiến vào đến Vô ngã Chi bạo cảnh giới.

Nửa chén trà nhỏ thời gian trôi qua, Lãnh Phi Phàm cuối cùng đã không địch lại A Cửu và thất bại.

"Đối với Diệp Trần mà nói, vòng đấu thứ 19 đã không có ý nghĩa gì nữa rồi."

Mọi người lên tiếng cảm khái, Lãnh Phi Phàm bị đánh bại bởi A Cửu thì hơn phân nửa cũng sẽ không phải là đối thủ của Diệp Trần, Võ Giả tương

sinh tương khắc, bất quá đó là đối với một số ít người mà thôi, phần lớn còn lại vẫn là dùng chiến lực mà nói chuyện đấy.

Quả nhiên, ở vòng đấu thứ 19, Lãnh Phi Phàm đã lần nữa thua ở trên tay Diệp Trần.

Kết thúc vòng đấu thứ 19 cũng là lúc Thần chi thí luyện tràng triệt để chấm dứt.

Bài danh thứ nhất là Diệp Trần.

Bài danh thứ hai là Vô Song Vương A Cửu.

Bài danh thứ ba là Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm.

Bài danh thứ tư là Bạo Long Dương Đình.

Bài danh thứ năm Hạ Tiểu Sơn.

Bài danh thứ sáu Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết.

Bài danh thứ bảy danh Hắc Diệt Vương Chu Kiên.

Bài danh thứ tám Vô Gian Huyền Sư Lý Dật Phong.

Bài danh thứ chín Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ.

Bài danh thứ mười là hai người Lục Văn Tú cùng Yên Phi Hoa đồng hạng.

Về phần những người khác, sau khi trận chiến cuối cùng của vòng đấu thứ 19 chấm dứt, lập tức bị truyền tống ra ngoài.

...

"Đã sắp xếp xong lần bài danh này rồi, thật đúng là một hồi thay đổi lớn ah, 10 bài danh đầu tiên đã có thêm hai nhân vật mới, một chính là đệ nhất,

một chính là đệ ngũ, còn Hắc Diệt Vương Chu Kiên từ bài danh thứ ba đã bị hạ xuống đến thứ bảy, Thanh Long kiếm khách Tiêu Tế Vũ lợi hại như vậy mà chỉ có thể xếp đến vị trí thứ chín, Lục Văn Tú cùng Yên Phi Hoa là gặp phải hiểm trở nhất, hai người họ đều được xếp song song ở vị trí thứ mười."

"Đúng vậy, A Cửu được xưng là Thiên Hạ Vô Song, nhưng thật đáng tiếc, kiếm pháp của Diệp Trần đã vượt qua Vô Song rồi, mười chín vòng đấu thì thắng đủ mười chín lần, không một người nào có thể mang đến cho hắn uy hiếp quá lớn. Cho dù là A Cửu thì cũng chỉ có thể lại để cho hắn thụ lấy vài vết thương nhỏ, chung quy chẳng có ý nghĩa gì cả."

"Công kích mạnh nhất, phòng ngự mạnh nhất, bài danh đệ nhất đã làm nên tên tuổi của hắn rồi."

Bên ngoài Hoàng Kim Đại Môn, mọi người nhao nhao nghị luận, với tư cách là những người bị đào thải nhưng bọn hắn lại có thể chứng kiến được những trận chiến đỉnh phong như thế thì cũng đã đủ hài lòng rồi, thậm chí không ít người đã có thêm nhiều giác ngộ, tại bên trên võ học đã có tiến bộ không ít.

"Diệp công tử đã đạt được bài danh đệ nhất rồi!"

Lam Tiên Nhi thần sắc có chút hoảng hốt, nàng mặc dù đối với Diệp Trần tràn ngập tin tưởng, nhưng theo nàng nhận định thì Diệp Trần có thể được xếp đến bài danh thứ năm thì đã rất lợi hại rồi, không nghĩ đến hắn lại có thể đả bại A Cửu mà trở thành đệ nhất nhân, đây là điều mà nàng vô luận như thế nào cũng đều không nghĩ tới đấy.

"Muội muội, ngươi thật đúng là đã mang về một nhân vật rất giỏi đấy."

Lam Tiên Nhi trong miệng lẩm bẩm nói.

Nếu không nhờ có muội muội Lam Hân Nhi thì chắc chắn nàng đã không có cơ hội cùng Diệp Trần song hành như vậy, nhân sinh kỳ diệu chính là như thế, nhất cử nhất động đều có nhân quả.

Thần Chi Thuyền đã đến, đám người bị đào thải lần lượt lên thuyền và được đưa về phương hướng Thần Chi Tinh.

...

"Chúc mừng ngươi, ngươi thật sự rất lợi hại, là kiếm khách có tiềm lực nhất mà ta đã từng thấy đấy."

A Cửu đã đi tới, hướng Diệp Trần chào hỏi.

"Ngươi cũng vậy, võ đạo ảo ảnh ngươi mới là thứ khiến ta kinh hãi ah."

Võ đạo ảo ảnh có thể nói thần kỹ, chỉ cần chiến lực đủ cường hãn thì sẽ có thể huyễn hóa ra võ đạo ảo ảnh cũng cường hãn như bản thể.

"Môn võ học này là ta đã lấy được từ trong một địa phương kỳ dị, nó đã dung nhập vào đến huyết mạch của ta rồi." A Cửu thoáng tiết lộ một ít tin tức về võ đạo ảo ảnh.

"Còn cái chiêu Siếp Na Huy Hoàng kia của ngươi mới là thứ khiến ta rung động thật sự đấy, không gian bất động năng lực của nó đã liên quan đến vũ trụ quy tắc rồi."

Quy tắc chi lực thập phần cường đại, theo Không Gian Áo Nghĩa tiến bộ lên thì không gian bất động năng lực này tất nhiên sẽ càng phát ra khủng bố chi lực, một khi Không Gian Áo Nghĩa của Diệp Trần đạt đến Viên Mãn thì không biết chiêu này sẽ khủng bố đến mức nào.

Diệp Trần đang muốn nói chuyện thì bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, chẳng biết từ lúc nào, một chiếc Thần Chi Thuyền cực lớn đã xuất hiện và trôi nổi giữa không trung.

"Thần Chi Thuyền đã đến rồi."

A Cửu ngẩng đầu.

"Không biết Thần Chi Nhạc Viên đến tột cùng là địa phương nào đây?"

Diệp Trần đã từng nghe Lam Tiên Nhi nói qua, sau khi thông qua Thần Chi Thí Luyện Tràng sẽ có tư cách tiến nhập vào Thần Chi Nhạc Viên, nhưng chính nàng cũng không biết Thần Chi Nhạc Viên là địa phương nào, bên trong có thứ đồ vật kỳ diệu gì nữa.

Lục Văn Tú đi tới, mở miệng giải thích nói: "Thần Chi Nhạc Viên là một địa phương có thể giúp cho bản thân chúng ta đề cao thực lực, đồng thời bên trong đó cũng là địa phương của vô số thiên tài đấy. Thần Chi Thí Luyện Tràng mười năm được tổ chức một lần, tính ra cứ mỗi mười năm, đều có trên dưới 10 người tiến vào được Thần Chi Nhạc Viên, ca ca của ta cũng ở trong đó, theo ca ca ta nói, tại trong Thần Chi Nhạc Viên, võ giả có tuổi tác vượt qua 500 tuổi, hoặc tu vi đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì sẽ không cách nào tiếp tục được ở bên trong Thần Chi Nhạc Viên nữa, cho nên, trong 500 năm gần đây, có lẽ số người ở trong Thần Chi Nhạc Viên sẽ có chừng trên dưới 500 người, bất quá ca ca ta nói, hiện tại chỉ có chừng hơn ba trăm người mà thôi."

"Nói như vậy, nếu tuổi tác không vượt qua 500 tuổi, hoặc là tu vi không đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì sẽ không thể ly khai Thần Chi Nhạc Viên sao?"

Diệp Trần hỏi.

Lục Văn Tú nói: "Đây cũng không phải, ngoại trừ lần thứ nhất từ ngoài tiến vào như chúng ta hiện giờ, từ lần thứ hai ra vào Thần Chi Nhạc Viên, mỗi người đều phải trả lộ phí nhất định, đó chính là Thần tệ, Thần tệ chính là tiền tệ dùng trong Thần Chi Nhạc Viên, là thứ không thể thiếu đấy."

"Thần tệ sao?"

Diệp Trần hiện tại đã có được 29 miếng Thần tệ, tại cửa ải thí luyện chạy đường dài, hắn đã đạt được hạng nhất nên nhận được mười miếng Thần tệ, chiến thắng trong mỗi trận đấu tiếp theo đều đạt được một miếng Thần tệ, như vậy sau mười chín trận thắng, Diệp Trần đạt được thêm mười chín miếng Thần tệ, tổng cộng đã có được 29 miếng.

Lúc này, A Cửu ngưng trọng nói: "Ở chỗ này, chúng ta có lẽ là số một số hai nhưng bất quá khi vào đến Thần Chi Nhạc Viên, chúng ta có thể là áp chót đấy, về Thần Chi Nhạc Viên ta đã sớm có mong muốn được tiến vào rồi, nhưng quả thực lại không biết tình huống thực sự ở bên trong là như thế nào nữa."

Nói xong, trong ánh mắt ngưng trọng của A Cửu lại bốc cháy lên ý chí chiến đấu mãnh liệt.

"Ca ca ta nói, Thần Chi Nhạc Viên tuy có thể giúp tăng thực lực lên, nhưng lại rất tàn khốc đấy." Chậm rãi thở ra một hơi, Lục Văn Tú nói ra.

Một khung cầu thang từ trên Thần Chi Thuyền thả kéo dài xuống, mười một người đều bước đi lên.

Rất nhanh, Thần Chi Thuyền cất cánh về phương hướng mà không ai biết đó là nơi nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1315: Thần Chi Nhạc Viên

Tại trên boong của Thần Chi Thuyền, mười một người bọn họ tiếp tục nói chuyện về Thần Chi Nhạc Viên.

"Theo ta được biết, trong Thần Chi Nhạc Viên có tồn tại Áo Nghĩa Tháp, ngoại trừ Thời Gian Áo Nghĩa và Không Gian Áo Nghĩa, thì tất cả các chủng áo nghĩa khác đều có cả, chỉ cần chi trả đủ Thần tệ thì nhất định có thể tiến vào Áo Nghĩa Tháp để tìm hiểu áo nghĩa, ở bên trong đó, cơ hồ mỗi thiên tài đều có bốn năm loại áo nghĩa đạt tới Viên Mãn đấy."

Người đang nói chuyện chính là Yên Phi Hoa.

"Để vào được Áo Nghĩa Tháp thì cần phải trả Thần tệ, nhưng cũng có vài chỗ tắc thì có thể kiếm được Thần tệ đấy, ví dụ như Chiến Thần Tháp, Sinh Tồn Tháp còn có Thú Liệp Tháp, nói tóm lại, Thần tệ tại Thần Chi Nhạc Viên có tác dụng thập phần to lớn, khi đã có Thần tệ thì thực lực có thể đột nhiên tăng mạnh, còn nếu không có Thần tệ thì nửa bước cũng khó mà đi đấy, và rất nhanh cũng sẽ bị những người khác vượt qua cho mà xem."

Thanh Điện Vương Cổ Tinh Tuyết nói tiếp.

"Thần Chi Nhạc Viên là một chỗ rất tốt, bất quá, khi đi vào thì tựu sẽ biết “người giỏi còn có người giỏi hơn”, thiên ngoại hữu thiên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần đầu tiên chúng ta tiến vào Thần Chi Nhạc Viên liền sẽ bị hơi chút giáo huấn đấy, loại giáo huấn này cũng không phải vũ nhục, mà là để cho chúng ta biết rõ, bản thân mình chỉ là một thành viên bình thường trong đó mà thôi, không có bất kỳ chỗ nào đáng để kiêu ngạo cả."

Chu Kiên nhìn thoáng qua Diệp Trần.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, đối phương hẳn là đang nói với mình,

bản thân mình tuy là đệ nhất của Thần Chi Thí Luyện Tràng, nhưng chỉ là kẻ đứng đầu trong những người ở đây mà thôi, tại Thần Chi Nhạc Viên không thiếu gì thiên tài, huống chi những thiên tài đã có thời gian tu luyện nhiều hơn bọn hắn gấp mấy lần, thậm chí gấp 10 lần rồi.

Chỉ chốc lát sau công phu, Thần Chi Thuyền đã ngừng lại, khu vực phía dưới trông giống như một thiên đường trong mộng vậy, thiên đường vô biên vô hạn, hư vô phía trên có mây trôi lượn lờ, khiến cho toàn bộ thiên đường nhìn về phía trên như ẩn như hiện, tựa như ảo ảnh, chỉ có thể nhìn thấy nhưng không thể chạm đến được, có thể nói là thập phần huyền ảo.

Lúc cầu thang buông xuống xuyên qua đám mây đang trôi liền có hiện tượng như sóng nước gợn lên, không khó tưởng tượng ra nếu như không có cầu thang này, cho dù bọn hắn có thể chứng kiến được thiên đường này thì cũng không có cách nào đi vào.

"Đi xuống dưới thôi!"

A Cửu đi xuống trước tiên.

...

Không biết dài bao nhiêu nhưng chiếc cầu thang một mực kéo dài xuống đến tận mặt đất, từng bước đi xuống mà đồng thời mười một ánh mắt của mọi người đều quét qua bốn phương nhìn ngắm cảnh vật nơi đây.

"Tòa tháp kia trông thật hùng hồn, hẳn là Chiến Thần Tháp rồi !"

"Chỗ đó có người đang quyết đấu kìa, trong tay bọn họ hình như đều là gậy gộc cả, dùng gậy gộc để đánh nhau sao ?"

"Đây là Phích Lịch Cầu, có thể dùng để huấn luyện tốc độ công kích, tốc độ phản ứng cùng với kỹ xảo phát lực đấy."

Đối với mười một người mới tới đây mà nói, hết thảy mọi thứ tại Thần Chi Nhạc Viên đều mới lạ như vậy, tâm cảnh bình tĩnh như nước cũng phải

nổi lên một ít gợn sóng.

Ông!

Ngay tại một sát na mười một người vừa xuống đến mặt đất thì một quầng sáng nhân ảnh lượn lờ hiện ra trước mặt bọn hắn.

"Các ngươi là những người giỏi nhất đã vượt qua thí luyện, ta là Thần linh của Thần Chi Nhạc Viên, là người quản lý tại đây, hoan nghênh các ngươi đến Thần Chi Nhạc Viên."

Thần linh!

Mọi người cả kinh, nghe nói thần linh nhạc viên tuy không phải là một vị thần thực sự, thế nhưng lại được mang danh là “thần” thì khẳng định là không tầm thường, không biết Thần linh so với Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên siêu cấp cường giả thì ai là người mạnh hơn.

"Ngay từ một khắc này, khi các ngươi bước vào Thần Chi Nhạc Viên, các ngươi đã là một thành viên của Thần Chi Nhạc Viên rồi, Thí Luyện phù chính là huy chương thiên đường của các ngươi. Nó có chỗ rất đa dụng, còn như thế nào thì về sau các ngươi tựu sẽ biết thôi."

"Tại Thần Chi Nhạc Viên này không có quy tắc cưỡng chế gì cả, hết thảy đều dựa vào tự nhiên, sau khi các ngươi vượt qua được Chiến Thần Tháp tầng thứ năm hoặc Sinh Tồn Tháp tầng thứ tư thì cứ mỗi ba tháng các ngươi phải tiến vào Thú Liệp Tháp một lần, tại trong Thú Liệp Tháp, các ngươi sẽ gặp được các thành viên khác của Chân Thần thiên đường, nhiệm vụ của các ngươi chính là săn giết bọn hắn, đương nhiên, bọn hắn cũng có thể săn giết các ngươi. Sau khi săn giết được một địch nhân, các ngươi sẽ lấy được huy chương thiên đường của bọn hắn và có thể đạt được một số Thần tệ nhất định, thiên đường huy chương của đối phương có đẳng cấp càng cao thì Thần tệ mà các ngươi nhận được càng nhiều."

Quang nhân tự xưng là Thần linh nói ra quy tắc với lời lẽ rất êm tai.

"Thú Liệp Tháp? Thành viên khác của Chân Thần thiên đường? Bên trong có lẽ có phân biệt đẳng cấp a ?" Cổ Tinh Tuyết hỏi.

Quang nhân gật gật đầu, "Đúng vậy, Thú Liệp Tháp có tất cả sáu tầng, cứ mỗi hai tầng được xem là một cấp bậc, tầng thứ nhất và tầng thứ hai là sơ cấp, tầng thứ ba và tầng thứ tư là trung cấp, tầng thứ năm và tầng thứ sáu là cao cấp. Trong đó, tầng thứ nhất, tầng thứ ba và tầng thứ năm, là dành cho săn bắn cá nhân, tầng thứ hai, tầng thứ tư và tầng thứ sáu là dành cho đội ngũ săn bắn, tương ứng sẽ có các huy chương thiên đường được phân ra thành ba cấp bậc là Sơ cấp, Trung cấp, Cao cấp.

Khi các ngươi xâm nhập đến được Chiến Thần Tháp tầng thứ năm hoặc Sinh Tồn Tháp tầng thứ tư, thiên đường huy chương của các ngươi sẽ được thăng cấp thành Sơ cấp huy chương, xâm nhập đến Chiến Thần Tháp tầng thứ bảy hoặc Sinh Tồn Tháp tầng thứ sáu, huy chương sẽ được thăng cấp thành Trung cấp huy chương, xâm nhập Chiến Thần Tháp tầng thứ 9 hoặc Sinh Tồn Tháp tầng thứ tám, huy chương thăng lên cấp độ cao nhất là Cao cấp huy chương. Cấp độ huy chương khác nhau thì các đãi ngộ tại Thần Chi Nhạc Viên cũng khác nhau, ví dụ như lúc tiến vào Áo Nghĩa Tháp, huy chương bình thường chỉ được đi vào một ngày và cần phải chi trả mười miếng Thần tệ, Sơ cấp huy chương chỉ cần trả chín miếng, Trung cấp huy chương trả bảy miếng, Cao cấp huy chương chỉ trả năm miếng."

"Thần tệ chỉ có thể kiếm được khi xông vào Chiến Thần Tháp, Sinh Tồn Tháp cùng với Thú Liệp Tháp thôi phải không?"

Tiêu Tế Vũ hỏi.

"Đúng vậy, ngoại trừ ba tòa tháp này thì không còn bất kỳ nơi nào khác để chiếm được Thần tệ, Thần tệ của nhau cũng không cách nào được chuyển nhượng, nó chỉ được tính là số lượng chứ không phải vật dụng thực tế, mà ở Thần Chi Nhạc Viên này nếu không có Thần tệ thì nửa bước cũng khó mà đi, còn khi đã có Thần tệ, các ngươi liền có thể tiến vào Áo Nghĩa Tháp để tìm hiểu loại áo nghĩa mà mình muốn có, ngoài ra còn có thể tiến vào Thời Gian Tháp, tại đây thời gian được điều chỉnh ở tỉ lệ gấp mười, thậm chí gấp một

trăm, ngây ngốc ở chỗ này vài năm thôi, các ngươi sẽ phát hiện ra, tiến bộ mà mình đạt được sẽ nhanh hơn gấp mười gấp trăm lần so với tu luyện ở bên ngoài, cho nên, các ngươi phải nắm chặt hết thảy mọi cơ hội kiếm lấy Thần tệ."

Theo lời kể của quang nhân, mọi người đối với tầm quan trọng của Thần tệ đã có một được một nhận thức mới, nói ngắn gọn thì Thần tệ cam đoan chính là nhu yếu phẩm cho sự tiến bộ của bọn hắn, thiên đường huy chương bình thường tiến vào Áo Nghĩa Tháp, một ngày cần chi trả đến mười miếng Thần tệ, sau một tháng thì tựu chính là 300 miếng Thần tệ, đây không phải là một con số nhỏ. Trong bọn họ, người có Thần tệ nhiều nhất chính là Diệp Trần, cũng chỉ mới được 29 miếng, A Cửu có hai mươi tám miếng, những người khác thì có chừng hai mươi mấy miếng, hoặc là hơn mười miếng, cũng có người chẳng có được miếng nào. Cho nên, cho dù là Diệp Trần thì cũng chỉ có thể ngây ngốc trong Áo Nghĩa Tháp tối đa hai ngày mà thôi.

Mà Thời Gian Tháp thì càng thần kỳ hơn nhiều, nó có thể điều chỉnh tỉ lệ thời gian từ 1 thành 10, tức là ở bên ngoài 1 ngày thì bên trong đã trải qua 10 ngày, hay điều chỉnh thành tỉ lệ 1 thành 100, tức là ở bên ngoài 1 ngày thì bên trong đã trải qua 100 ngày, nếu như dạo chơi một thời gian đủ dài, ví dụ như một tháng, ba tháng, vậy thì thập phần đáng sợ rồi. Tất cả mọi người đều là những thiên tài cấp bậc cao, chỉ cần trải qua thời gian vài năm thì cũng đủ để bọn hắn tiến bộ nhanh chóng, mà có Thời Gian Tháp này hỗ trợ thì bọn hắn hoàn toàn có thể đem vài năm trở thành vài thập niên, thậm chí mấy trăm năm để dùng.

Bất quá cũng không khó tưởng tượng, Thời Gian Tháp thần kỳ như vậy nên chắc chắn phải chi trả không ít Thần tệ để được vào, Thần tệ mà bọn hắn đang có trước mắt, căn bản không đủ để vào xem.

"Không hổ danh là Thần Chi Nhạc Viên, nếu đem Man Hoang tinh ra so sánh thì đúng là một trời một vực."

Diệp Trần trong nội tâm cảm thán.

"Tốt rồi, Thần Chi Nhạc Viên không có nhiều quy tắc, hiện tại các ngươi có thể tự đi tìm chỗ ở cho mình, trước mắt Thần Chi Nhạc Viên chỉ có ba trăm tám mươi người, vẫn còn có hơn 100 chỗ ở trống, các ngươi thích chỗ nào thì cứ tùy ý chọn lấy đi. Tuy nhiên với tư cách là người quản lý ở đây, ta cảnh báo các ngươi một tiếng, các ngươi hiện tại còn rất yếu nên đừng gây ra bất cứ mâu thuẫn nào với những thành viên thâm niên kia của Chân thần thiên đường, ít nhất cũng là nên tạm thời như vậy, chúc các ngươi sinh hoạt vui vẻ."

Nói xong câu đó, Quang nhân hóa thành một điểm sáng rồi biến mất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1316: Thực Lực Chiến Thần Tháp Tầng Thứ Ba

Chỗ ở tại Thần Chi Nhạc Viên nằm ở bên trong một dãy núi, cái phiến dãy núi này có đủ loại kiểu dáng như : cầu nhỏ nước chảy, rừng lá phong đỏ, 3000 thước thác nước thẳng đứng hùng hồn, hồ nước rộng lớn khôn cùng … bất luận kẻ nào ở chỗ này cũng đều sẽ tìm được cho mình một chỗ ở ưa thích.

Diệp Trần chọn cho mình một phòng trúc bên cạnh một cây cầu nhỏ có dòng nước chảy qua, đây là một cây cầu đá có phong cách cổ xưa, nước là một con sông nhỏ uốn lượn nhiều lần, trên dòng sông có một ít đồng cỏ thưa thớt, dưới nước là từng đàn cá đang tung tăn bơi lội kiếm ăn, tại phía nam dòng sông là một mảnh phòng trúc chằng chịt thơ mộng có màu xanh biếc và tỏa hương thơm ngát. Còn ở phía sau phòng trúc là cả mảnh rừng trúc xanh ngát bạt ngàn.

BOANG...!

Long Tuyền Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần đứng tại ngọn núi ở phía Bắc con sông nhỏ chém ra một vết kiếm, vết kiếm sâu đến ba trượng và tràn ngập Kiếm Ý khủng bố, có lẽ sau một thời gian dài vẫn không thể tiêu tan đi.

Từ dãy núi tiến về khu vực sinh hoạt Nhạc viên ở phía trước là một đoạn lộ trình rất dài, mà ở Thần Chi Nhạc Viên lại ẩn chứa trọng lực mặc dù không cự đại như ở Thần Chi Tinh, nhưng ước chừng cũng có đến một phần mười bộ dạng, muốn bay qua cũng phải cố hết sức.

Tại trung ương của dãy núi có một quỹ đạo lơ lửng, trên cái quỹ đạo lơ lửng này, mỗi ngày đều có ba lượt Thần Chi xe đi qua, một lượt vào buổi sáng, một lượt vào buổi trưa và một vào buổi tối. Thần chi xe cũng giống như một chuyến xe du lãm vậy, trên đó có 500 chỗ ngồi, số lượng này không

nhiều cũng không ít, bất quá nó lại có thể chạy với tốc độ thập phần nhanh mà không cần bất kỳ động lực gì, thời gian vừa đến thì thần chi xe tự động mở cửa ra.

Đám người Diệp Trần ngồi lên chuyến xe giữa trưa.

Chỉ chốc lát sau, mười một người bọn họ đã tới bên ngoài đại môn của Thần Chi Nhạc Viên.

"Những người này tựu là thành viên mới ah? Có đến 11 người đấy!"

Có một đám người đang đứng ở vị trí đại môn quan sát, trong đó, kẻ có khí tức yếu nhất thôi cũng đều thập phần đáng sợ, phảng phất như Hồng Hoang mãnh thú vậy, lúc này, ánh mắt bọn hắn đang nhìn về nhóm người Diệp Trần mà xem bọn hắn như tiểu đệ đệ vậy.

"Cái cửa này có lẽ không thuận lợi tiến nhập vào đâu."

Lục Văn Tú mở miệng nói.

"Bọn hắn bất quá chỉ là một đám người kế cuối mà thôi." A Cửu thần sắc không thay đổi, thản nhiên nói.

Đi vào đại môn, 11 người họ dừng lại.

"Chúc mừng các ngươi đã đến được Thần Chi Nhạc Viên."

Kẻ đang nói chuyện chính là một người trẻ tuổi có dáng người khôi ngô như Dương Đình vậy.

"Không biết các hạ có sự tình gì cần nói ?"

Tiêu Tế Vũ lạnh lùng nói.

"Dựa theo quy củ tại Thần Chi Nhạc Viên, người mới tới cần phải tiếp nhận khiêu chiến của tiền bối, chúng ta có vận khí không tốt nên rút trúng lá thăm màu đỏ rồi." Tại Thần Chi Nhạc Viên có một quy củ bất thành văn,

người mới tới phải tiếp nhận khiêu chiến của các tiền bối, đây cũng không phải là khi dễ các nhân vật mới, mà là lại để cho các nhân vật mới biết rõ, ở chỗ này, bọn hắn không còn là nhân vật phong vân một cõi, thiên chi kiêu tử nữa, mà chỉ là một thành viên bình thường mà thôi, mọi thứ bên ngoài đã không còn quan hệ với bọn hắn nữa rồi.

"Vậy thì bắt đầu thôi!" Chu Kiên nói.

Thông qua nhiều nguồn tin nên mọi người đều biết rõ Thần Chi Nhạc Viên hoàn toàn chính xác có một quy củ bất thành văn như vậy, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Người trẻ tuổi khôi ngô cười cười, đối phương rõ ràng đã biết rõ về cái quy củ này rồi, hơn nữa cũng đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng , biết rõ là biết rõ nhưng còn chính thức giác ngộ thì có thể cũng không nhiều, mỗi người đều cho rằng mình là thiên tài tuyệt thế, nói không chừng có thể đánh bại cả Thần Chi Nhạc Viên tiền bối, mà ý nghĩa của quy củ chính là ở chỗ này, các tiền bối sẽ dùng thực lực tuyệt đối để đánh tan ngạo khí của bọn hắn, để cho bọn hắn thanh tỉnh hơn mà cư xử đúng mực.

"Theo chúng ta đến đây."

Người trẻ tuổi khôi ngô đi ở phía trước dẫn đường cho mọi người.

Rất nhanh, mọi người đã đi tới một cái luận võ đài mang phong cách của người La Mã cổ đại.

Xoay người, người trẻ tuổi khôi ngô nói: "Quy củ thực ra chỉ là vật chết, con người mới là vật sống, chúng ta cũng không thể tự nhiên ở đây mà tốn thời gian và mất công bận rộn như vậy, thế này đi, người thua sẽ cho người thắng cuộc mười vạn khối Nguyên thạch, đương nhiên, các ngươi không nên hiểu lầm, chúng ta không phải là người không biết đạo lý mà đi lừa gạt lấy Nguyên thạch của người mới đến, các ngươi có thể cho, cũng có thể không cho, toàn bộ đều là tự nguyện cả."

"Được rồi, ta sẽ cho."

Chu Kiên đi đến sân thi đấu.

"Tốt, để ta làm đối thủ của ngươi."

Một đạo nhân ảnh lướt vào sân thi đấu, hắn là một người trẻ tuổi hơi gầy.

"Tại hạ tên Vạn Đông Lôi!" người trẻ tuổi có dáng người gầy tự giới thiệu.

"Ta tên Chu Kiên."

Chu Kiên xuất thủ trước, vừa lên đến hắn đã tiến vào đến Vô Ngã Chi Khu cảnh giới và thi triển ra một đại sát chiêu Lưu tinh Bạo Liệt Quyền, vô số bạo liệt quyền ảnh oanh hướng đối phương.

"Quá chậm!"

Vạn Đông Lôi hóa thành ảo ảnh rồi biến mất, lúc xuất hiện lần nữa đã đến trước người Chu Kiên rồi tung một cước đạp vào trên lồng ngực của hắn.

Phốc!

Máu tươi phun ra, Chu Kiên cả người bị đá bay rớt ra ngoài.

"Làm sao có thể?"

Trong nhóm người, kể cả Diệp Trần cũng bị chấn động bởi sự tình này, đối phương không phải dùng chiến lực tuyệt đối để đánh bay Chu Kiên, mà là trong nháy mắt đã nhìn thấu sơ hở của Lưu tinh Bạo Liệt Quyền, sau đó bằng tốc độ kinh người đã xuất hiện tại trước người Chu Kiên.

"Bất kể là tốc độ, lực lượng cùng với nhãn lực, đều cao hơn gấp mấy lần so với Chu Kiên." Diệp Trần thầm nghĩ.

Bị thụ một cước của Vạn Đông Lôi, Chu Kiên gian nan bò lên, lần nữa oanh ra một quyền, lần này là Vẫn Tinh Bạo Liệt quyền.

"Ngươi cảm thấy tất yếu còn cần chiến đấu nữa sao?"

Vạn Đông Lôi một cước bổ đôi Vẫn Tinh Bạo Liệt quyền kình ra, thản nhiên nói.

"Đưa cho ta nào."

Chu Kiên sắc mặt tái nhợt, từ bên trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra mười thùng Nguyên thạch ném xuống đất, quay người đi lên thính phòng.

"Tại hạ Liêu Thanh, có ai tới khiêu chiến ta không?."

Lại một người nữa xuất hiện, ánh mắt của hắn tại trên thân bọn người Diệp Trần nhìn quét qua một vòng.

"Ta đến chiếu cố ngươi."

Tiêu Tế Vũ bay lên sàn đấu.

"Là một kiếm khách à, không tệ, kiếm khách thường có nhãn lực cao hơn các Võ Giả ngang cấp." Liêu Thanh khẽ gật đầu, thần thái nhẹ nhõm.

"Tiếp chiêu."

Thanh Long rút kiếm ra, Tiêu Tế Vũ một kiếm chém về phía đối phương, một kiếm này chỉ là một kiếm bình thường, tại thời điểm chưa rõ hư thật về địch nhân nếu mạo muội tung ra sát chiêu thì sẽ rước lấy thảm bại như Chu Kiên, sẽ bị địch nhân nhanh chóng xem thấu sơ hở.

Đinh!

Vũ khí của Liêu Thanh là hai thanh chủy thủ, tay phải dùng một thanh chặn đứng một kiếm này của Tiêu Tế Vũ.

Xùy!

Cùng lúc đó, tay trái Liêu Thanh cũng nắm một thanh chủy thủ nghiêng chém đi ra như tia chớp, Tiêu Tế Vũ trong lúc nhất thời không kịp phản ứng đã bị đánh trúng mặt mà nhận lấy thương tích trầm trọng.

Đinh đinh đang đang!

Kế tiếp, hai tay Liêu Thanh vung chủy thủ giáp công trái phải, công kích không ngừng lao tới Tiêu Tế Vũ như mưa to gió lớn, hai tay hắn phối hợp nhịp nhàng gần như không chê vào đâu được, Tiêu Tế Vũ chỉ có thể giữ vững được năm sáu hiệp thì đã bị đối phương một chủy thủ cắt vỡ cổ họng, Tiên Huyết Phi Tiên.

"Đa tạ rồi!"

Liêu Thanh đình chỉ công kích.

Tiêu Tế Vũ kinh ngạc nhìn đối phương, sau đó, hắn lấy ra mười thùng Nguyên thạch đặt trên mặt đất.

Kế Chu Kiên và Tiêu Tế Vũ là Lục Văn Tú, Yên Phi Hoa, Lý Dật Phong Cổ Tinh Tuyết, Hạ Tiểu Sơn, Dương Đình, từng người đều thảm bại, cuối cùng chỉ còn lại có ba người Diệp Trần, A Cửu cùng với Lãnh Phi Phàm còn chưa xuất chiến.

"Ta đến trước!"

Lãnh Phi Phàm là người thứ nhất xuất chiến.

"Tại hạ Dương Chiến, rất hợp tình, ta cũng là đao khách."

Lưng đeo một thanh đao dài, Dương Chiến xuất hiện tại đối diện Lãnh Phi Phàm.

"Tên Lãnh Phi Phàm này có bề ngoài không giống như thế hệ tầm thường ah."

"Tất cả mọi người chúng ta ở đây đều có được thực lực ở tầng thứ ba của Chiến Thần tháp, những kẻ mới tới có thể xâm nhập đến Chiến Thần tháp tầng thứ hai là đã rất tốt rồi."

Chiến Thần tháp chung quy có mười tầng, đại biểu cho mười loại trình độ chiến lực, đại đa số người mới tới thường có chiến lực là tầng thứ nhất của chiến thần tháp, đương nhiên, không bao lâu sau là có thể xâm nhập lên tầng thứ hai. Mà những kẻ vừa mới tới đã có chiến lực tầng thứ hai thì như vậy là rất giỏi rồi, trong tám người vừa thi đấu thì sáu người Chu Kiên, Yên Phi Hoa, Lục Văn Tú, Tiêu Tế Vũ, Lý Dật Phong, Cổ Tinh Tuyết đều có chiến lực thuộc về tầng thứ nhất của chiến thần tháp, còn chiến lực của Hạ Tiểu Sơn cùng Dương Đình thì thuộc về tầng thứ hai.

Đương đương đương đương... ,

Trường đao cùng trường đao giao kích làm hỏa tinh văng khắp nơi, Dương Chiến kinh ngạc phát hiện, hắn như vậy mà trong thời gian ngắn lại không thể nào đánh trúng được đối phương, mấy lần đều cho rằng mình đã xem thấu được sơ hở của đối phương, nhưng thật ra đều là do đối phương cố ý bộc lộ ra mà thôi.

"Như vậy mới có ý tứ!"

Dương Chiến trên mặt lộ ra dáng tươi cười, đao thế vận động mạnh hơn, càng lúc càng linh hoạt hơn.

Là một đao khách chưa từng có từ trước đến nay, tuy rơi vào tử lộ nhưng cũng muốn giết ra một con đường sống, Lãnh Phi Phàm rõ ràng đang ở vào thế hạ phong, nhưng bất quá theo khí thế nhìn lại, hắn tuyệt nhiên không lạc vào hạ phong, ngược lại còn đè nặng đối phương, nếu không có cỗ khí thế này thì Lãnh Phi Phàm đã sớm thất bại rồi.

"Là một đao khách trải qua thiên chuy bách luyện, thành tựu của hắn là không cách nào đánh giá được đấy."

Người trẻ tuổi khôi ngô có chút hâm mộ.

"Thực lực thì chung quy cũng là thực lực, bại đi!"

Dương Chiến một đao chém bay Tuế Nguyệt đao trên tay Lãnh Phi Phàm, rồi thuận thế một đao chặt đứt thủ cấp của hắn.

Nhưng điều làm cho người ta phải khiếp sợ là một màn này phát sinh, dù đã mất đi thủ cấp và Tuế Nguyệt đao nhưng hai tay Lãnh Phi Phàm vẫn như đang nắm lấy một thanh đao hư ảo, đồng dạng cũng chém một đao về phía Dương Chiến.

Phốc!

Hai tay Dương Chiến đã bị chặt đứt đến tận khuỷu tay.

Trận này đã hoà rồi, bất phân thắng bại.

"Lợi hại, mới vào mà đã có chiến lực Chiến Thần tháp tầng thứ ba rồi, cùng giao đấu bất phân thắng bại với cả Dương Chiến cơ đấy."

"Ân, tuy nói Dương Chiến hơi chủ quan một chút, nhưng chiến lực của đối phương đã đủ tư cách xâm nhập tầng thứ ba của Chiến Thần tháp rồi."

Cùng là ở tầng thứ ba, nhưng thực lực cũng có mạnh có yếu, mạnh, tức là có chênh lệch một bước đủ để có thể xâm nhập đến tầng thứ tư, còn yếu, đoán chừng vừa hoàn tất tầng thứ ba thì đã thất bại rồi.

"Ta tên Lục Hổ, ai trong hai người các ngươi sẽ lên?"

Người trẻ tuổi khôi ngô cười cười, nhìn về phía A Cửu cùng Diệp Trần nói.

"Ta tới trước!"

A Cửu nhảy vào trong tràng.

"Ngươi cẩn thận rồi, ta tuy chưa xâm nhập tầng thứ tư Chiến Thần tháp, nhưng là chỉ là còn thiếu chút nữa mà thôi." Lục Hổ nhắc nhở.

"Yên tâm, ta sẽ không chủ quan đâu."

A Cửu mặc dù biết những ngững người này đều là những tồn tại kế cuối trong Thần Chi Nhạc Viên, nhưng không có nghĩa là có thể xem thường bọn hắn, thực lực Lãnh Phi Phàm chỉ chênh lệch một lượng nhỏ so với hắn nhưng như trước vẫn rơi vào hạ phong, miễn cưỡng lắm mới có thể lấy lại được thế hoà mà bất phân thắng bại, nhưng như vậy cũng đủ để chứng minh thực lực của những người này rất cao rồi.

Nếu như nói Dương Chiến cùng Lãnh Phi Phàm chiến đấu đã đủ làm cho mọi người ở đây giật mình, thì cuộc chiến đấu giữa A Cửu cùng Lục Hổ tắc thì lại để cho bọn hắn vô cùng chấn động, Lục Hổ là một trong những tồn tại mạnh nhất của bọn họ, chỉ thiếu chút nữa là có thể xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tư, vậy mà A Cửu rõ ràng có thể cùng Lục Hổ giao đấu cân sức ngang tài, chẳng phân biệt được cao thấp.

"Thật đúng là khó đối phó ah."

Lục Hổ chân mày hơi nhíu lại, đối phương không phải là không có sơ hở, nhưng bất quá những sơ hở này hắn không cách nào lợi dụng được, bởi vì hắn gặp phải 4 đối thủ A Cửu có chiến lực ngang nhau, vừa đánh tên này liền sẽ gặp phải công kích đến từ ba tên khác, trừ phi có thể thoáng cái đánh bại cả bốn tên, nhưng điều này là không thể nào thực hiện nổi, thực lực hiện tại của hắn không thể làm được điểm này.

"Xem ra chỉ có dùng chiêu này rồi."

Lục Hổ thân hình lập loè, mỗi một lần lập loè đều hiện ra hơn mười thân ảnh Lục Hổ, sau mấy mươi lần lập loè, số lượng thân ảnh tính ra đã có hàng trăm, từng cái đều trông rất sống động.

"Ảnh Chi Áo Nghĩa sao !?, không đúng, so với Ảnh Chi Áo Nghĩa càng

thâm thúy hơi nhiều, đây chính là Âm Chi Áo Nghĩa."

Diệp Trần thoáng cái nhìn ra nội hàm chiêu này của Lục Hổ.

Đối với Âm Chi Áo Nghĩa và Ảnh Chi Áo Nghĩa, trong vũ trụ có Âm Dương, nhân loại cũng có Âm Dương, những thứ do Lục Hổ thi triển ra đều có được trình độ nhất định, các thân ảnh kia có thể nói đều là thật cả, chúng tựa như một mặt khác của Lục Hổ vậy, cho nên chỉ dựa vào nhãn lực thì không cách nào tại trong thời gian ngắn mà có thể xem thấu được cái nào là thực cái nào là giả, trừ phi có được năng lực thiên phú đặc thù, hoặc là đồng dạng tu luyện qua Âm Chi Áo Nghĩa, đương nhiên, khẳng định cũng có những phương pháp khác để phân biệt rõ, thế sự không có thứ gì là tuyệt đối cả.

Có thể nhìn ra được Âm Chi Áo Nghĩa của Lục Hổ vẫn còn chưa được tìm hiểu đến Viên Mãn, đều có chút sơ hở, nhưng đáng tiếc là số lượng thân ảnh được triển khai quá nhiều, nên muốn tìm kiếm được chân thân thì không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển.

Chỉ giữ vững được một lát, A Cửu liền cũng gặp kết cục thất bại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1317: Tam Hoa Tá Đạo, Nhân Đôi Chiến Lực

"Tên A Cửu này thật là khó lường a, không hổ là Vô Song Vương."

Tất cả mọi người ở đây đều đến từ Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, tên tuổi của A Cửu, bọn hắn đều đã nghe nói qua, mà tên tuổi của bọn hắn thì kỳ thật đám người A Cửu cũng biết đến, ví dụ như Lục Hổ đến từ Hổ Phách Tinh của Bạch Hổ tinh vực, là cao thủ có bài danh thứ tám của Thiên Vương bảng lần trước, bất quá rất rõ ràng, trong mười năm này, tiến bộ của hắn không bì kịp với A Cửu, tại mười năm trước, A Cửu còn chưa nổi tiếng khắp thiên hạ, tất nhiên khi đó không phải là đối thủ của Lục Hổ, thế nhưng chỉ sau mười năm, A Cửu chỉ kém hơn một điểm so với Lục Hổ mà thôi.

Nhưng nếu xem từ một góc độ khác, tầng dưới chót nhất của Thần Chi Nhạc Viên cũng không thể nào là tốt được, bọn hắn bởi vì thiếu khuyết Thần tệ nên tốc độ tiến bộ không thể cao hơn bao nhiêu so với bên ngoài, trừ phi bọn hắn có thể xâm nhập Chiến Thần tháp tầng thứ năm hoặc là Sinh Tồn Tháp tầng thứ tư, đem thiên đường huy chương thăng cấp lên Sơ cấp huy chương thì mới có thể kiếm được nhiều Thần tệ hơn.

"Thật sự là hâm mộ ngươi, vừa đến thì đã có đỉnh phong chiến lực Chiến Thần tháp tầng thứ ba, không bao lâu nữa là ngươi có thể xâm nhập đến tầng thứ tư, thậm chí là tầng thứ năm, mà ta thì đoán chừng còn muốn mười năm nữa mới có đủ thực lực để xâm nhập tầng thứ năm, ngươi biết không, trong mười năm nay, ta chưa bao giờ ly khai khỏi Thần Chi Nhạc Viên, không phải là ta không muốn trở về, mà là không có Thần tệ để trả lộ phí trở về."

Lục Hổ thở dài.

"Vậy là không xông đến tầng thứ năm được sao?" A Cửu nói.

Lục Hổ sửng sốt một chút, chợt thấp giọng lẩm bẩm: "Ngươi nói đúng."

Chẳng biết từ lúc nào, bọn hắn đối với Thần tệ đã sinh ra tính ỷ lại, không có Thần tệ, bọn hắn cảm giác ý chí chiến đấu của mình cũng tựa hồ đã không còn, trước đó bọn hắn có thể đi vào Thần Chi Nhạc Viên không phải là dựa vào Thần tệ mà là dựa vào lòng dũng cảm của mình.

"Tốt rồi, ta đã thua bởi ngươi, nhưng bất quá bằng vào thực lực của ngươi, chỉ sợ không phải là đối thủ của hắn đấy."

Ném mười thùng Nguyên thạch, A Cửu quay người đi về hướng thính phòng, lưu lại một câu nói.

"Không phải là đối thủ của hắn?"

Lục Hổ nghi hoặc nhìn về phía Diệp Trần.

Bọn hắn bên này chỉ có mười người, bên kia A Cửu có mười một người, cho nên hắn cần phải xuất chiến hai lần, nhưng A Cửu lại để cho lòng hắn sinh ra cảnh giác.

A Cửu sau khi thua bởi Lục Hổ, Diệp Trần lập tức trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, thần hồ kỳ kỹ kiếm pháp của Diệp Trần đã chinh phục đám người A Cửu, hiện tại đến phiên những người tiền bối này rồi.

Từng bước một đi lên sân thi đấu, Diệp Trần rút Long Tuyền Kiếm ra.

"Tiếp kiếm!"

Xoẹt!

Một vòi máu tươi phất phới chảy ra, trên gương mặt Lục Hổ thụ lấy một vết kiếm sắc gọn, đồng thời bản thân của hắn phải bạo lui ra ngoài, nếu như không phải nhanh chóng ránh được một kiếm này, chỉ sợ là nó đã có thể xuyên thủng mi tâm của hắn rồi.

"Kiếm pháp thật nhanh."

Bọn người Lục Hổ không ngớt giật mình, ngay cả bọn người A Cửu, Lãnh Phi Phàm, Dương Đình cũng giật mình vô cùng.

Thật tình bọn hắn đã không biết, một kiếm này của Diệp Trần đã dùng tới Khoái Chi Áo Nghĩa, hơn nữa kiếm trong tay hắn cũng đã được đổi thành Thiên Vương Cấp bảo kiếm Long Tuyền Kiếm, cả hai kết hợp lại đã để cho kiếm tốc của hắn nhanh chóng đạt đến tình trạng kinh hãi.

"Cuối cùng hắn là thứ quái thai gì vậy chứ ?"

Lục Hổ giật mình đến tột đỉnh, ở bên trong Thần Chi Nhạc Viên suốt mười năm, bởi vì Thần tệ của hắn có hạn nên số lần tiến vào Áo Nghĩa Tháp chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thế nhưng hắn lại thường xuyên cùng người khác đánh trong Phích Lịch Cầu, Phích Lịch Cầu là một loại phương thức tu luyện hết sức kỳ lạ, có thể giúp cho người ta rèn luyện tốc độ phản ứng, tốc độ công kích cùng với phát lực kỹ xảo. So với mười năm trước thì Lục Hổ hiện tại có tố chất không biết đã tiến bộ bao nhiêu lần rồi, khả năng xem thấu sơ hở năng lực cũng không phải là kẻ vô danh, trước đó Vạn Đông Lôi, Liêu Thanh đánh bại dễ dàng Chu Kiên, Tiêu Tế Vũ tựu là chứng cứ rõ ràng nhất, mà bản thân hắn lại càng mạnh hơn so với hai người họ nữa.

Thế nhưng mà Diệp Trần vừa tung một kiếm kia, bất kể là tại tốc độ hay bên trên quỹ tích công kích, đều đáng sợ vô cùng, đừng nói là có thể đón đỡ, liền cả thời gian phản ứng cũng đều thiếu chút nữa là không có.

Không có chút gì do dự, Lục Hổ trong nháy mắt thi triển ra Âm Ảnh phân thân đã dùng để đánh bại A Cửu trước đó.

Âm Ảnh phân thân có ẩn chứa Âm Chi Áo Nghĩa, chẳng những khí tức cùng bản thể giống nhau như đúc, chiến lực cũng không thể khinh thường, mỗi một thân ảnh đều có được hai thành chiến lực của bản thể.

Mấy trăm cái Âm Ảnh phân thân Lục Hổ đồng loạt công kích về phía Diệp Trần.

"Siếp Na Huy Hoàng!"

Đối mặt mấy trăm Âm Ảnh phân thân, Diệp Trần chỉ chém ra một kiếm, một kiếm này khiến cho không gian như dừng lại, toàn bộ Âm Ảnh phân thân bị ngưng trệ, chân nguyên ẩn chứa trên người bọn chúng không đủ để chống cự không gian bất động lực lượng của Siếp Na Huy Hoàng, mà bản thân Lục Hổ tuy cường đại vô cùng nhưng cũng giống như bị vây hãm trong vũng bùn vậy, mỗi một cái cử động đều gian nan vô cùng.

Xuyên qua mấy trăm Âm Ảnh phân thân, Diệp Trần bỗng nhiên xuất hiện tại vị trí mười trượng trước người Lục Hổ.

"Thật là đáng sợ, hắn lại là người mới đến sao?"

Chân nguyên toàn thân Lục Hổ bộc phát, biến ảo thành một Mãnh Hổ hư ảnh, Mãnh Hổ hư ảnh này rung đùi đắc ý và hung hãn vô cùng, không gian bất động lực lượng tại chỗ Mãnh Hổ hư ảnh bị trùng kích làm suy yếu đi rất nhiều, Lục Hổ lập tức mượn cơ hội này mà tung ra một quyền đón đánh Siếp Na Huy Hoàng của Diệp Trần.

Mãnh Hổ Quyền pháp!

BOANG...!

Hỏa Tinh bộc phát, Long Tuyền Kiếm của Diệp Trần đâm vào trên nắm tay Lục Hổ làm thân kiếm cong vẹo, bất quá ngược lại đã làm cho cốt cách cánh tay phải của Lục Hổ cũng đứt gãy từng khúc, máu tươi bắn tung tóe.

Khi Long Tuyền Kiếm đàn hồi thẳng trở lại, Diệp Trần mượn phi thân lên không trung rồi thuận thế quét xuống dưới một kiếm.

Phốc!

Thủ cấp Lục Hổ bay lên cao.

Diệp Trần thắng!

"Tự cổ chí kim, trong số các kiếm khách trẻ tuổi, hắn tối thiểu nhất cũng có thể được xếp đến 10 hạng đầu, thậm chí là 5 hạng đầu đấy." Yên Phi Hoa thở dài.

Vũ Trụ Tinh Không tồn tại qua bao nhiêu năm thì không có ai biết được, nhưng trong vô số năm này, Diệp Trần có thể xếp đến 10 hạng đầu thì có thể nghĩ, Yên Phi Hoa đã đánh giá rất cao đối với Diệp Trần rồi, cũng có thể chứng minh nàng có rung động đến cỡ nào.

"Thực lực Chiến Thần tháp tầng thứ tư ư!"

Vận động Bất Tử Chi Thân nối liền thủ cấp, Lục Hổ nhìn về phía Diệp Trần mà trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc, hắn chỉ mới vừa gia nhập Thần Chi Nhạc Viên mà đã có thực lực của Chiến Thần tháp tầng thứ tư, cái này vô luận như thế nào cũng đều hệt như mộng ảo vậy.

"Đa tạ rồi."

Thu hồi Long Tuyền Kiếm, Diệp Trần hai tay ôm quyền.

"Đây là mười vạn khối Nguyên thạch của ngươi."

Lục Hổ tâm phục khẩu phục lấy ra mười thùng Nguyên thạch đặt trên mặt đất.

Diệp Trần cũng không chối từ mà thu vào, một thời gian ngắn kế tiếp, hắn sẽ chuẩn bị trùng kích Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới, đến lúc đó cần phải có đại lượng Nguyên thạch nên lo trước khỏi hoạ.

"Thật là biến thái a! May mắn đối thủ của ta không phải hắn, bằng không thì mất mặt đến chết rồi."

Bọn người Vạn Đông Lôi, Liêu Thanh tắc lưỡi không thôi, Lục Hổ là người mạnh nhất trong bọn họ mà cũng phải thua thì bọn hắn đi lên cũng chỉ như là cặn bã mà thôi, đồng dạng là một nhân vật mới, nhưng những người trước đó lại có chênh lệch với hắn quá lớn như vậy, cả Lãnh Phi Phàm cùng

A Cửu cũng hơi có chút thắc mắc.

"Lục Hổ, ngươi như thế nào lại vô dụng như vậy, thua ở trên tay một kẻ mới đến nữa chứ. "

Một thanh âm truyền tới, mọi người theo tiếng nhìn lại liền thấy được mấy đạo thân ảnh đang đứng ở chỗ cửa vào sân đấu, kẻ đang nói chuyện chính là thanh niên tinh tráng cầm đầu.

"Thiết Hà! Ta thua hắn một cách tâm phục khẩu phục, tại sao lại gọi là vô dụng chứ."

Lục Hổ nhíu nhíu mày, nói ra.

"Thua tựu là thua, không cần kiếm cớ."

Thanh niên cường tráng từng bước một đi xuống, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Trần.

Lục Hổ chẳng muốn cùng đối phương so đo, đối với Diệp Trần nói: "Ngươi cẩn thận rồi, Thiết Hà cũng đã xâm nhập Chiến Thần tháp tầng thứ tư."

Diệp Trần gật gật đầu, nhìn về phía Thiết Hà nói: "Xin chỉ giáo." đối phương đã xuất hiện, khẳng định là không có thiện ý.

"A, chủ động khiêu chiến ta?, tốt, vậy ta cũng cho ngươi một cơ hội. "

Thiết Hà vốn liền định ra tay giáo huấn Diệp Trần thoáng một chút, miễn cho hư mất quy củ, nhưng cũng không nghĩ qua đối phương lại chủ động khiêu chiến hắn, điều này ngược lại là có chút vượt quá dự liệu của hắn.

"Thiết Hà, đừng quá chủ quan đấy."

Mấy người bên cạnh đối với Thiết Hà nói.

"Trong lòng ta biết rõ."

Thiết Hà tự nhiên không dám khinh thường, đối phương có thể đánh bại Lục Hổ thì hơn phân nửa đã có thực lực Chiến Thần tháp tầng thứ tư, tuy thực lực tầng thứ tư cũng có mạnh có yếu, nhưng cũng không thể để cho hắn có chủ quan.

"Ra tay đi!"

Vũ khí của Thiết Hà là một cây Bán nguyệt lưỡi liềm kích, dài hơn một trượng, tỏa ra nhuệ khí bức người.

Hắn vừa dứt lời thì Diệp Trần đã công kích tới rồi, Khoái Chi Áo Nghĩa Siếp Na Huy Hoàng chỉ có thể phát huy ra uy lực cực lớn tại trong vòng 3000 trượng, vượt quá 3000 trượng thì hiệu quả mang lại cực kỳ bé nhỏ, đây cũng là vì sao hắn vừa lên tới đã lao đến gần Lục Hổ, nguyên nhân hiện tại cũng là như thế.

Đinh!

Chiến lực của Thiết Hà quả nhiên không phải Lục Hổ có thể so sánh, chỉ thấy Bán nguyệt lưỡi liềm kích trong tay hắn vừa có chút nhấc lên đã chặn được một kiếm lăng lệ ác liệt của Diệp Trần.

"Rất nhanh đấy."

Bàn chân phát lực, Thiết Hà mượn chi uy của một kiếm này mà hướng về phía sau rút lui, hắn phát hiện ra mình vẫn là nên kéo giã khoảng cách với đối phương cho thỏa đáng, bằng không thì lưỡi liềm kích của hắn căn bản sẽ không phát huy ra hết uy lực.

Bất quá sau một khắc, hắn đã phát ra hiện tốc độ của mình đã bị chậm lại mà không rõ nguyên nhân, kiếm thứ hai của Diệp Trần ngay sau đó đã đến, một kiếm này lại để cho không gian xuất hiện trạng thái bất động.

Là Không Gian Áo Nghĩa.

"Khó trách Lục Hổ thất bại."

Thiết Hà cũng không có chứng kiến Diệp Trần cùng Lục Hổ giao thủ, sau khi cuộc chiến đấu của hai người kết thúc thì hắn mới tiến vào đấy.

"Bất quá cũng không nên xem thường ta, Vô Ngã cảnh giới."

Vô Ngã cảnh giới của Thiết Hà cũng tương đương cùng Lãnh Phi Phàm, đã chạm đến tầng thứ ba, mà hắn lại có cảnh giới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên đỉnh phong nên so với Lãnh Phi Phàm thì cao hơn một trọng thiên, theo Thiết Hà triển khai toàn bộ chiến lực, lực lượng bàng bạc mênh mông cuồn cuộn bộc phát ra làm không gian bất động lực lượng lập tức bị biến dị đi.

"Lãnh Nguyệt trảm thiên!"

Gạt bỏ không gian bất động lực lượng, Thiết Hà một kích công hướng về Diệp Trần, một kích này chính là sát chiêu của hắn, chỉ thấy trong hư không xuất hiện một đạo Tàn Nguyệt khẽ cong có màu sắc tái nhợt đang phi tốc trảm kích tới.

Oanh!

Sau khi Kiếm và Liềm giao kích, sóng kình phát ra khiến Diệp Trần phải bạo lui ra ngoài hơn mười dặm, ánh sáng nhàn nhạt tái nhợt lợi hại vô cùng vẫn còn lượn lờ tại thân thể của hắn, cũng may là hắn có hộ thể Kiếm Ý đủ mạnh nên cái ánh sáng này không gây ra thương tích gì.

"Thiết Hà, lúc trước Lục Hổ đã từng nói qua, người thua sẽ giao cho người thắng mười vạn khối Nguyên thạch, không biết ngươi có chấp nhận hay không." nếu như đối phương không chấp nhận thì Diệp Trần cũng không có ý định tiếp tục chiến đấu, trực tiếp nhận thua là được.

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng, ta sẽ thua bởi ngươi sao?"

Thiết Hà trừng mắt.

"Thế sự không có gì tuyệt đối, không thử thì làm sao biết được chứ."

Diệp Trần cười nói.

"Tốt, mười vạn khối Nguyên thạch cũng chẳng là gì trong mắt của ta, ta ngược lại muốn nhìn xem, ngươi như thế nào thắng được ta." Thiết Hà bị Diệp Trần khơi dậy lửa giận, khí thế trên người lại lần nữa gia tăng.

Đứng ở phía đối diện, Diệp Trần hít sâu một hơi, sau một khắc trên đầu chợt xuất hiện ra ba đóa hoa hư ảo, một đỏ, một vàng, một lam.

Là Tam Hoa Tá Đạo mà Nguyên Hoàng đã truyền thụ cho Diệp Trần.

Trải qua mấy năm tu luyện, Diệp Trần đã đem Tam Hoa Tá Đạo tu luyện tới cảnh giới ngang với Nguyên Hoàng, một khi thi triển ra, tinh khí thần và chiến lực sẽ tăng lên gấp đôi.

Diệp Trần lại lần nữa thi triển ra Siếp Na Huy Hoàng.

"Không tốt, không gian bất động lực lượng sao lại gia tăng lên gấp đôi vậy chứ !?."

Thiết Hà chỉ cảm thấy như trên người đang gánh lấy một tòa Thái Cổ cự sơn, mỗi một động tác đều phải cố hết sức mới làm được, cốt cách toàn thân đều rên rỉ không thôi, chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể càng lúc càng bị trì hoãn chậm lại.

Phốc!

Dưới lưỡi kiếm vô tình của Diệp Trần, Thiết Hà đã bị một kiếm đâm xuyên qua mi tâm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1318: Xông Vào Chiến Thần Tháp

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần, kể cả mấy người đi theo Thiết Hà đến, trong mắt bọn hắn, thần sắc Diệp Trần vẫn bình thản như là trung tâm của phiến thiên địa này, mang đến cho bọn hắn áp lực vô cùng lớn, mà Long Tuyền Kiếm trong tay hắn phảng phất như một Tử Thần lợi khí, rõ ràng là tử vật nhưng lại làm cho bọn họ run sợ không thôi.

"Ta rõ ràng lại thất bại như vậy sao!"

Lỗ kiếm tại mi tâm chậm rãi khép lại, Thiết Hà kinh nghi bất định nhìn đánh giá Diệp Trần.

Một kiếm vừa rồi kia nếu như bộc phát ra uy lực tuyệt đối thì bản thân hắn mặc dù Bất Tử thì cũng phải gánh lấy nguyên khí đại thương, nếu trúng thêm một kiếm nữa thì hắn hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ, đương nhiên, nơi này là Thần Chi Nhạc Viên, cho dù có bị giết chết thì cũng có thể được phục sinh, về điểm này thì hắn cũng không phải lo lắng.

"Đa tạ."

Diệp Trần ôm quyền nói.

"Thua thì chính là thua, đây là mười vạn khối Nguyên thạch, ta trả cho ngươi."

Thiết Hà vứt bỏ mười thùng Nguyên thạch.

Hắn lại nói tiếp: "Bằng vào tư chất của ngươi, chỉ sợ rất nhanh sẽ xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ năm, khi đó sẽ có tư cách tiến nhập vào Thú Liệp Tháp, đến lúc đó, tất nhiên sẽ có rất nhiều đội ngũ mời ngươi gia nhập, nhưng ta nhắc nhở ngươi một câu, lúc lựa chọn đội ngũ thì nhất định phải

cẩn thận, nếu không cẩn thận thì có thể ngươi sẽ chết đấy, bạn tốt của ta cũng là bởi vì lựa chọn đội ngũ một cách vô ý mà đã bị giết chết tại trên chiến trường săn bắn, toàn bộ đội ngũ của bọn hắn đều bị tiêu diệt, trước đây Thần Chi Nhạc Viên có đủ quân số là 500 người, hiện tại chỉ còn nhiều lắm là 380 người mà thôi, trong đó vô cùng hung hiểm, trong lòng ngươi cần phải hiểu rõ là được."

Nói xong, Thiết Hà cùng mấy người bằng hữu của hắn ly khai.

"Đa tạ đã nhắc nhở!"

Diệp Trần nhìn thoáng qua bóng lưng đối phương đang rời đi.

"Thiết Hà nói không sai đâu, khi lựa chọn đội ngũ cần phải rất cẩn thận, trong chiến trường săn bắn, tất cả mọi người đều là những thợ săn nhưng đồng thời cũng là con mồi, lựa chọn đội ngũ càng cường đại, các thành viên phối hợp càng hợp lý thì hi vọng sống sót mới càng lớn, ở bên trong này suốt mười năm, ta cũng đã có mấy người bằng hữu bỏ mạng ở trong chiến trường săn bắn rồi."

Lục Hổ thổn thức nói.

"Đến lúc đó chắc chắn ta sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Không nói đến việc Diệp Trần hiện tại còn chưa có được thực lực của tầng thứ năm Chiến Thần tháp, cho dù có thì hắn cũng sẽ không chạy nước rút, điều hắn muốn là trước tiên lợi dụng vào Thần tệ để tăng thực lực lên một ít, sau đó phải xem trong thời gian ngắn có thể trùng kích Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới hay không, chờ sau khi mọi thứ đều sẵn sàng thì hắn mới có thể quyết định chạy nước rút về tầng thứ năm Chiến Thần tháp, đạt được tư cách tiến vào Thú Liệp Tháp.

"Chúng ta đây đi trước đây."

Lục Hổ cáo từ mọi người.

Tại trung tâm Thần Chi Nhạc Viên có hai tòa tháp hùng vĩ, một tòa là Chiến Thần Tháp, một tòa là Sinh Tồn Tháp.

Chiến Thần tháp cao đến 10 km, mỗi tầng đều cao đến 1000m, đương nhiên, đây là từ bên ngoài nhìn vào, bên trong khẳng định có Càn Khôn khác.

"Thật xui xẻo mà, ta lại không xông qua được tầng thứ tư, Chân Long kình của ta đã tu luyện tới đại thành, theo đạo lý mà nói thì có thể xông qua rồi chứ, lần trước tựu chỉ thiếu một ít thôi mà."

Cửa vào Chiến Thần tháp tầng thứ nhất có hai gã trẻ tuổi đi ra.

"Ta cũng vậy, vào thời khắc mấu chốt, thực lực của đối phương đột nhiên bộc phát khiến ta căn bản ngăn cản không được."

Một người trẻ tuổi khác cũng có chút bất đắc dĩ, nói.

"Ồ, 11 người này hình như là những thành viên mới tới, trông lạ mặt quá."

"Hẳn là tới đây để xông vào Chiến Thần tháp, không biết bọn hắn có thể xông đến tầng thứ mấy nhỉ?"

"Đoán chừng đại đa số đều là tầng thứ nhất, tầng thứ hai sẽ không vượt qua nổi ba người đâu, trước giờ tỉ lệ đều là như thế mà."

Hai người họ vốn có ý định ly khai, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bọn hắn quyết định ở lại nhìn xem nhóm nhân vật mới này có thực lực thế nào, dù sao việc xông vào Chiến Thần tháp không cần hao phí bao nhiêu thời gian, nhất là các nhân vật mới.

"Chúc các ngươi may mắn nhé."

Đi vào cổng Chiến Thần tháp, Diệp Trần là người đầu tiên đi vào.

"Tất cả mọi người đều may mắn nhé."

Mười người còn lại cũng đi theo tiến nhập vào Chiến Thần tháp.

Nơi này là một mảnh đại địa đầy dung nham nóng bỏng, hỏa diễm màu đỏ thẫm phun trào khắp nơi, cả bầu trời cũng mang một mảnh màu đỏ sậm, thỉnh thoảng lại có vài tia chớp màu đỏ tím bay múa tại bên trên vòm trời, tựa như thế giới sắp sụp đổ vậy.

Phiêu phù đứng ở trên bầu trời, ánh mắt Diệp Trần nhìn quét qua tìm kiếm đối thủ của.

Ầm ầm!

Đột ngột đại địa phía dưới Diệp Trần vỡ ra, một bàn tay to lớn như một ngọn núi màu đỏ thẫm chụp vào Diệp Trần, nương theo đó còn có sóng lửa phun thẳng lên trời.

"Dung nham cự nhân!"

Diệp Trần lập tức biết rõ đối thủ của mình là sinh vật gì rồi.

Dung nham cự nhân là một loại tánh mạng tự nhiên có ẩn chứa Hỏa Thổ thuộc tính, trời sinh có lực lượng vô cùng lớn, có khả năng bài sơn đảo hải, một khi bị dung nham cự nhân cầm chặt thì cho dù là Diệp Trần cũng đều phải bỏ ra chút huyết. Đương nhiên, chỉ cần không bị cầm chặt là được, dung nham cự nhân có nhược điểm duy nhất là quả tim dung nham bên trong lồng ngực của hắn là một khỏa thủy tinh tương đối yếu ớt, chỉ cần chôn vùi khỏa thủy tinh này thì liền có thể giết chết được dung nham cự nhân. Dung nham cự nhân chẳng những có thân thể cực lớn, mà cả phòng ngự cũng thập phần cao, Vương giả tầm thường gặp phải thì tối đa chỉ có thể phá vỡ dung nham tầng ngoài của đối phương, muốn giết chết đối phương là thập phần gian nan.

Đáng tiếc, đối thủ của hắn là Diệp Trần.

Đối mặt cái bàn tay lớn dung nham nóng bỏng này, Diệp Trần rút Long

Tuyền Kiếm ra chém xuống một kiếm, một mảnh kiếm quang mơ hồ lao ra, trong nháy mắt đã tạo chấn động vô cùng lớn.

Trong vô thanh vô tức, bàn tay dung nham to lớn cùng với cánh tay dung nham đã bị phân thành hai nữa, chợt, dung nham đại địa cũng bị tách ra, bộc lộ ra thi thể dung nham cự nhân ở dưới nền đất, quả tim dung nham của hắn đã bị kiếm khí của Diệp Trần trực tiếp chôn vùi.

"Tầng thứ nhất thông qua, được ban thưởng mười miếng Thần tệ."

Trên bầu trời bỗng nhiên có thanh âm truyền xuống.

Ông!

Thiên đường huy chương hay Thí Luyện phù lóe lên vầng sáng, tại trước mặt Diệp Trần xuất hiện một tầng màn sáng, bên trên màn sáng biểu hiện số lượng Thần tệ đã đạt ba mươi chín miếng.

"Tầng thứ nhất mười miếng Thần tệ, cũng không tệ lắm."

Góp gió thành bão, tích cát thành tháp, tầng thứ nhất thì có mười miếng Thần tệ, tầng thứ hai đoán chừng sẽ không phải là ít, dù sao thì toàn bộ Chiến Thần tháp chỉ có mười tầng mà thôi.

Tại lối vào tầng thứ nhất Chiến Thần tháp, năm người đã đi ra.

Theo thứ tự là Yên Phi Hoa, Lục Văn Tú, Tiêu Tế Vũ, Lý Dật Phong cùng với Cổ Tinh Tuyết.

"Dung nham cự nhân có phòng ngự đúng là rất cao, căn bản công kích không đến dung nham chi tâm của hắn." Lục Văn Tú lắc đầu, thở dài.

"Không thể tưởng được tầng thứ nhất lại khó như vậy ah, ta còn tưởng rằng mình có thể xông đến tầng thứ hai đấy."

Yên Phi Hoa có chút nhận lấy đả kích.

"Ở chỗ này, chúng ta đều là kẻ yếu, cho nên càng phải cố gắng nhiều hơn." Thụ lấy đả kích đâu chỉ riêng Yên Phi Hoa, bọn người Tiêu Tế Vũ cũng thập phần bị đả kích, vừa mới đến Thần Chi Nhạc Viên đã tựu thảm bại tại trên tay bọn người Lục Hổ, hiện tại liền đến Chiến Thần tháp tầng thứ nhất cũng đều không xông qua nổi, tuy bọn hắn đối với hư danh chẳng thèm ngó tới, nhưng phàm là con người thì ai cũng đều có nhược điểm trong tâm hồn cả, chỉ có điều, vào lúc bình thường thì không có cơ hội bộc lộ ra những nhược điểm tâm hồn này mà thôi.

"Phải không ngừng cố gắng a, không biết bọn hắn có thể xông đến tầng thứ mấy nhỉ ?."

Lý Dật Phong ngược lại rất bình tĩnh, với tư cách là Huyễn Thuật Sư, chiến lực vốn cũng không phải là điểm mạnh của bọn hắn nên không vượt qua nổi cũng là chuyện rất bình thường.

"Chu Kiên có công kích rất mạnh nên có thể đến được tầng thứ hai, Hạ Tiểu Sơn cùng Dương Đình chắc cũng có thể đấy."

Cổ Tinh Tuyết phỏng đoán nói.

"Năm người họ xông vào tầng thứ nhất thất bại, năm người khác chắc hơn phân nửa là tiến vào được tầng thứ hai rồi, những nhân vật mới này có tố chất cũng không tệ lắm, tỉ lệ cao hơn bình thường đấy."

Hai người trẻ tuổi đi ra trước đó thấp giọng nghị luận.

Chỉ chốc lát sau công phu, Chu Kiên đã đi ra.

"Chu Kiên, tầng thứ mấy?"

Lục Văn Tú hỏi.

"Tầng thứ hai!"

"Chúc mừng."

"May mắn mà thôi."

Chu Kiên không có biểu lộ gì, tầng thứ nhất chủ yếu chú trọng vào lực công kích cường điệu, cho nên hắn mặc dù có chiến lực không bằng Cổ Tinh Tuyết, nhưng lại có thể xông qua tầng thứ nhất mà đi vào tầng thứ hai.

Rất nhanh, Hạ Tiểu Sơn cùng Dương Đình cũng đi ra.

Hai người cùng Chu Kiên đồng dạng, đều là thất bại tại tầng thứ hai, bất quá thời gian kiên trì của bọn hắn dài hơn so với Chu Kiên.

"Không thể nào! Chẳng lẽ ba người còn lại có thể xông đến tầng thứ ba?"

Nửa chén trà nhỏ thời gian trôi qua, hai người trẻ tuổi đứng cách đó không xa mà hai mặt nhìn nhau.

Ít lâu sau, Lãnh Phi Phàm đi ra.

Ngay sau đó là A Cửu.

Đúng như mọi người sở liệu, hai người đã xông đến tầng thứ ba.

"Tầng thứ hai được ban thưởng bao nhiêu Thần tệ thế ?" Hạ Tiểu Sơn hỏi.

Xông đến tầng thứ ba không có nghĩa là tầng thứ ba đã thông qua, chỉ là đại biểu thông qua được tầng thứ hai mà thôi.

"30."

Lãnh Phi Phàm trả lời.

"Thiệt là nhiều ah, tầng thứ nhất chỉ được mười miếng, vậy mà tầng thứ hai rõ ràng có 30 miếng."

Hạ Tiểu Sơn bĩu môi.

"Ngươi đúng là tham lam mà, chúng ta một quả Thần tệ cũng không có đây này, xem ra, chỉ có đem hi vọng ký thác vào Sinh Tồn Tháp thôi, hy vọng có thể thông qua được tầng thứ nhất."

Yên Phi Hoa hận đến nghiến răng.

"Khuyên các ngươi tốt nhất đừng bi quan như vậy, Sinh Tồn Tháp so với Chiến Thần tháp càng khó hơn đấy, sau khi xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ năm thì mới có thể để cho thiên đường huy chương thăng cấp lên thành Sơ cấp huy chương, thế nhưng mà chỉ cần xông đến Sinh Tồn Tháp tầng thứ tư là có thể để cho huy chương thăng cấp rồi, nguyên nhân trong đó chắc có lẽ các ngươi đã biết vì sao rồi ah." Một người trẻ tuổi trong số 2 người kia nhịn không được nói ra.

"Sinh Tồn Tháp tầng thứ nhất có khó lắm không?"

Lục Văn Tú cau mày hỏi.

"Độ khó của nó thì không sai biệt lắm cùng Chiến Thần tháp tầng thứ hai, bất quá ban thưởng lại rất nhiều, tầng thứ nhất thì có ban thưởng 30 miếng Thần tệ, tầng thứ hai có 60 miếng Thần tệ."

Thông qua nói chuyện với nhau, mọi người đã biết danh tự hai người kia, một người tên là Lâm Xuân, một người tên là Thôi Nghị, hai người họ đến Thần Chi Nhạc Viên đã hai mươi năm, nhưng vẫn dừng lại tại Chiến Thần tháp tầng thứ tư, Võ Giả tu luyện càng về sau càng khó, sẽ không giống với trước kia hay đột nhiên tăng mạnh, Sinh Tử Cảnh Vương giả có mười vạn năm tuổi thọ, như vậy chẳng phải là chỉ trong một hai trăm năm là có thể Vô Địch thiên hạ sao, như vậy quá khoa trương rồi.

Trò chuyện trong chốc lát, Lâm Xuân bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, người đồng bạn kia của các ngươi vẫn còn chưa đi ra, hắn có tên gọi là gì vậy?."

"Diệp Trần."

Lục Văn Tú nói.

"Diệp Trần, tên rất hay, tin tưởng sẽ không bao lâu nữa, hắn sẽ trở thành “miếng bánh thơm ngon” tại Thần Chi Nhạc Viên này, sẽ là đối tượng mà các Sơ cấp đội ngũ tranh đoạt lấy, có thể các ngươi cần phải nhắc nhở hắn lựa chọn đội ngũ thật cẩn thận nhé."

Thôi Nghị nói ra.

"Ân."

Mấy người Lục Văn Tú gật gật đầu, bọn hắn phát hiện các thành viên của Thần Chi Nhạc Viên đều không tệ lắm, bọn người Lục Hổ tuy có giáo huấn bọn hắn một chút, nhưng đó là quy củ, cũng không có vũ nhục bọn hắn, sau đó Thiết Hà đến cũng không phải là kẻ đáng giận như vậy, cuối cùng còn nói giống như đúc Thôi Nghị vậy, đương nhiên, trong cánh rừng lớn hơn thì cái gì xấu xa cũng đều có thể có, đoán chừng cho đến hiện giờ bọn hắn đụng phải đều là những hữu hảo cả đấy.

Lại một chén trà thời gian trôi qua, Diệp Trần đã đi ra.

"Diệp Trần, ngươi xông đến tầng thứ tư rồi hả?"

Lục Văn Tú có chút không xác định.

"Ừ, tầng thứ tư rất khó, là một tên Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Ma Vương đấy."

Trong Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, từ lục trọng thiên đến thất trọng thiên là một cấp bậc, hắn trước mắt chỉ có thể chống lại cùng Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên Ma Vương bình thường, nhưng nếu gặp phải kẻ lợi hại thì không có cách nào đánh nổi, dù sao tu vi là một chuyện, còn chiến lực lại là một chuyện khác, chiến lực thì bao gồm cả tu vi trong đó nhưng tu vi thì chỉ là một bộ phận của chiến lực mà thôi.

"Diệp Trần, ta tên gọi là Lâm Xuân, đây là bằng hữu của ta Thôi Nghị, rất hân hạnh được biết ngươi."

Đối với một nhân vật mới siêu cấp như Diệp Trần thì không có ai không muốn làm quen, nói không chừng về sau còn có cơ hội kề vai chiến đấu.

"Ta cũng rất hân hạnh được biết các vị."

"Đi, cùng đi xông vào Sinh Tồn Tháp."

Lâm Xuân đề nghị nói.

Cứ như vậy, một đám người họ hướng phía Sinh Tồn Tháp đi đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1319: Hai Trăm Mười Chín Miếng Thần Tệ

"Độ khó tại Sinh Tồn Tháp không phải là thứ mà Chiến Thần Tháp có thể so sánh, tuy ta đã có thể xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tư nhưng tại Sinh Tồn tháp thì chỉ xông đến được tầng thứ ba mà thôi, hơn nữa là thập phần miễn cưỡng, đương nhiên cũng không phải là không người có chiến lực cùng sinh tồn năng lực cao bằng nhau, nhưng số lượng có thể nói là quá ít, tại Thần Chi Nhạc Viên này, trong một trăm người thì may ra mới có được một người như vậy."

Lâm Xuân nói cho đám người Diệp Trần biết về độ khó của Sinh Tồn tháp.

Rất nhanh, 13 người họ đã tới lối vào Sinh Tồn tháp rồi cùng nhau tiến nhập vào trong đó.

Sinh Tồn tháp tầng thứ nhất là một mảnh rừng nhiệt đới mênh mông bát ngát, trong rừng tràn ngập chướng khí kịch độc cùng vô số độc vật, Sinh Tử cảnh vương giả hành tẩu ở bên trong, lúc đầu còn không biết đó là cái gì nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần sẽ cảm giác không khỏe, sức chiến đấu giảm bớt đi rất nhiều, ở bên trong trong thời gian càng dài thì sẽ bị ảnh hưởng càng lớn, do vậy muốn thông qua tầng thứ nhất thì phải nhanh chóng đi xuyên qua toàn bộ khu rừng nhiệt đới này.

Người đầu tiên bị loại bỏ chính là Lý Dật Phong, hắn là Huyễn Thuật Sư, năng lực sinh tồn tuy rất mạnh nhưng lại rất yếu ở một số phương diện đặc thù khác, thế nhưng trong khu rừng này lại tồn tại mọi loại nguy cơ, do vậy rất hiển nhiên, Lý Dật Phong cũng không trụ được lâu.

Người bị đào thải thứ hai chính là Yến Phi Hoa.

Thứ ba chính là Lục Văn Tú.

Thứ tư là Tiêu Tế Vũ.

Thứ năm là Chu Kiên

Thứ sáu là Cổ Tinh Tuyết.

Cổ Tinh Tuyết mặc dù đã đi xuyên qua hơn phân nửa rừng nhiệt đới, nhưng vì ở bên trong có quá nhiều độc vật, những độc chất từ chúng có thể nói là thiên kì bách quái, có thể ăn mòn cả chân nguyên, thậm chí còn có thể hóa thành vật chất thập phần nhỏ bé mà xuyên thấu qua hộ thể chân nguyên, đôi khi lại dùng số lượng đông đúc để xưng bá, hàng trăm hàng ngàn vạn thứ vây quanh mình, đến nỗi nửa bước cũng khó đi.

Sau khi Cổ Tinh Tuyết đi ra không bao lâu thì Hạ Tiểu Sơn cùng Dương Đình cũng đi ra, bọn hắn đều không thể xông đến tầng thứ hai.

Hoàn cảnh tự nhiên của tầng thứ hai cũng không phải rất ác liệt, nhưng so với tầng thứ nhất lại hung hiểm gấp mấy lần, mới vừa gia nhập vào tầng thứ hai thì ngươi là một tù nhân ở trong một cái ngục giam,kẻ trông coi ngục giam chính là Ma tộc Ma Vương cùng Tà Linh tộc Tà Vương, điều ngươi cần làm chính là căn cứ vào địa đồ ngục giam do thiên đường huy chương cung cấp, sau đó phải từ trong ngục giam này chạy thoát đi, trong lúc đó sẽ không thiếu công kích chính diện và sau lưng đánh lén vào ngươi, đủ loại sách lược giương đông kích tây. Cho nên, dù thực lực có đủ mạnh thì vẫn còn chưa đủ, nhất định phải có đầu óc tĩnh táo và năng lực ứng biến trước hoàn cảnh khó khăn, nếu không, chỉ dựa vào thực lực mà nói..., trừ phi ngươi đã có thể xông đến tầng thứ năm Chiến Thần Tháp, nếu không thì sẽ không có khả năng thông qua tầng thứ hai tại Sinh Tồn Tháp này.

Bịch!

Một đao trảm phá vách tường ngục giam, Lãnh Phi Phàm đang muốn lao ra nhưng lại bị ức chế xuống.

Bên ngoài vách tường ngục giam là mấy chục tên Tà Vương cùng Ma Vương, bằng vào thực lực của hắn thì không có khả năng mở đường máu ra từ lớp lớp vòng vây.

Bất quá trên mặt Lãnh Phi Phàm vẫn không lộ ra vẻ uể oải hoặc là chán chường, ngược lại hiện lên một tia lửa giận, đối với những sinh hoạt trước đó, Thần Chi Nhạc Viên đã mang đến cho hắn càng nhiều kích thích cùng chiến ý, càng khó khăn thì hắn càng thêm cao hứng.

Lãnh Phi Phàm không thể xông qua tầng thứ hai nhưng A Cửu thì làm được, hắn xông qua một cách nhẹ nhõm, bởi vì võ đạo ảo ảnh của hắn có thể tạo ra thêm 3 phân thân có chiến lực cường đại như chính bản thể, dựa vào ba cái phân thân này, A Cửu không cần phí chút sức lực nào cũng có thể chạy thoát khỏi ngục giam có cơ quan trùng trùng điệp điệp, đầy rẫy Ma Vương cùng Tà Vương canh gác.

"Có ý tứ, thật sự rất có ý tứ, ta đã sớm nghe nói Huyền Vũ tinh vực có hơn 100 khỏa sinh mệnh ngôi sao bị Ma tộc và các loại cường đại chủng tộc xâm chiếm rồi, chỗ đó chắc chắn có ngục giam dành cho vương giả, chỉ dùng cho mục đích giam giữ các vương giả của Tứ đại sinh mệnh tinh vực, nghĩ đến sẽ nhận ra ngay cái Sinh Tồn tháp tầng thứ hai này chính là mô phỏng Vương giả ngục giam a!"

"Tầng thứ hai thông qua, ban thưởng 60 miếng thần tệ."

Diệp Trần cũng thông qua được Sinh Tồn tháp tầng thứ hai, tầng thứ hai đối với người khác mà nói là rất khó, nhưng đối với hắn thì cũng giống như là hậu hoa viên nhà mình mà thôi, muốn đi thì đi, muốn ở lại thì cứ ở lại, đây cũng không phải vì thực lực của hắn đã đạt đến cấp độ Chiến Thần tháp tầng thứ năm, chủ yếu là bởi vì không gian bất động năng lực quá cường đại, gần kề chỉ cần thả kiếm thế ra là có thể để cho đám Ma Vương bị định trụ, ngay cả một ít Kiếm Vực mà đã như vậy, vậy thì không cần phải nói kiếm chiêu Siếp Na Huy Hoàng rồi.

Đi vào tầng thứ ba, Diệp Trần cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

Tầng thứ ba lại là một khỏa Bạch Oải Tinh, tại trên Bạch Oải Tinh này đồng dạng có Ma Vương cùng Tà Vương trấn thủ, trừ việc đó ra, còn có một chi tà ác chủng tộc khác chính là Dạ Xoa Vương của Dạ Xoa Tộc.

Tại một chỗ khác tại Bạch Oải Tinh, có một cái bình đài, chỉ cần leo lên đứng ở trên sân thượng của nó là có thể thông qua tầng thứ ba.

Số lượng địch nhân tại trên Bạch Oải Tinh không tính là quá nhiều, cũng tựu chừng ba mươi mấy tên, nhưng là theo khí tức nhìn lại thì nguyên một đám đều cường đại quá phận, cơ hồ mỗi tên đều không thể yếu hơn so với Hắc Diệt Vương Chu Kiên, thậm chí có bảy tám tên còn mạnh hơn cả Chu Kiên, đạt đến tình trạng của Hạ Tiểu Sơn hoặc là Dương Đình, kẻ mạnh nhất cũng không kém cỏi Lãnh Phi Phàm chút nào, theo thứ tự là một gã Ma Vương, một gã Dạ Xoa Vương. Nếu để cho ba mươi mấy tên địch nhân này vây quanh, ngay cả Diệp Trần cũng không dám nói là mình có thể thông qua.

Đương nhiên, Diệp Trần vốn không có ý định thông qua tầng thứ ba, bởi vì khi thông qua tầng thứ ba, có nghĩa là đã đạt tới tầng thứ tư, điều này đại biểu cho việc thiên đường huy chương của hắn đã thăng cấp lên thành Sơ cấp huy chương, như vậy cứ mỗi ba tháng, hắn phải tiến vào Thú Liệp tháp để tiến hành săn bắn. Hắn thì lại không muốn vội vả như vậy, dù sao thực lực của hắn bây giờ vẫn có chút yếu nhược, tiến vào Thú Liệp tháp thì khả năng tử vong sẽ rất cao.

Tại trên Bạch Oải Tinh, cường đại trọng lực làm cho Diệp Trần không thể bay được, chỉ có thể đi bộ và chạy trốn, có khi hắn phải chạy trốn theo đường thẳng, có khi phải chạy quanh co vòng vèo, có khi chạy quanh theo vòng tròn luẩn quẩn, tận lực không để cho địch nhân tụ tập cùng một chỗ, đem bọn hắn phân tán ra thành từng nhóm hoặc cá nhân nhỏ lẻ.

Cứ như vậy, Diệp Trần lần lượt đánh chết địch nhân, cho đến khi đối thủ còn thừa lại một tên Ma Vương và một tên Dạ Xoa Vương.

Dạ Xoa Vương lúc này làn da hiện lên màu đá vôi, sau lưng mọc ra một đôi cánh, luận về trình độ chiến lực cao nhất thì Dạ Xoa Tộc có lẽ không

bằng Ma tộc, nhưng nếu luận về bình quân chiến lực thì Dạ Xoa Tộc lại vượt qua cả Ma tộc. Nếu nói Ma tộc không có kẻ nào yếu, thì Dạ Xoa Tộc tắc thì tất cả đều là cường giả, tại trong vũ trụ tinh không này, Dạ Xoa Tộc tuyệt đối thuộc về cường đại chủng tộc, đương nhiên, Ma tộc lại là đỉnh phong chủng tộc.

"Quá mạnh rồi!"

A Cửu sau khi đánh chết bảy địch nhân, rốt cục đã bị bao vây, chỉ trụ vững được một hiệp thì hắn đã bị vô số lưu quang oanh thành phấn vụn, truyền tống ra ngoài Sinh Tồn tháp.

"Ồ, ngươi xông đã đến tầng thứ ba sao?"

Cùng A Cửu đi ra còn có Lâm Xuân, hắn hết sức kinh ngạc, phải biết rằng A Cửu tại Chiến Thần tháp có thành tích là tầng thứ ba, hiện tại Sinh Tồn tháp thành tích cũng là tầng thứ ba, cái này chẳng phải là nói đối phương có chiến lực cùng sinh tồn năng lực bằng nhau sao.

Cường nhân có chiến lực cùng sinh tồn năng lực bằng nhau, tại thần chi nhạc viên này thuộc về trong trăm người chỉ có một, không thể tưởng được A Cửu tựu là một người trong số đó.

"Coi như cũng được."

A Cửu cũng không để ý.

"Lợi hại, ta có dự cảm, nhân vật mới các ngươi lần này, nói không chừng có mấy người trong tương lai có thể trở thành nhân vật phong vân của Thần chi nhạc viên đấy."

Lâm Xuân cảm khái nói, bất kể là ở đâu, A Cửu đều thuộc về một tồn tại kinh diễm nhất, còn Lãnh Phi Phàm cũng rất mạnh, về phần Diệp Trần tắc thì được xem như "không phải là người" nữa rồi.

Năng lực sinh tồn của Thôi Nghị còn mạnh hơn Lâm Xuân không ít, trải

qua một hồi lâu sau mới đi ra.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Diệp Trần.

"Này, Thôi Nghị, ngươi nói Diệp Trần có thể thông qua tầng thứ ba hay không?" Lâm Xuân hỏi.

"Có chút khó nhưng chẳng biết tại sao, ta có cảm giác sinh tồn năng lực của hắn so chiến lực đều hiếu thắng cả, bất quá, nếu như ta là hắn thì cho dù sinh tồn năng lực có mạnh thế nào, cũng sẽ không lựa chọn thông qua tầng thứ ba, dù sao với tình hình hiện tại mà tiến vào Thú Liệp tháp thì còn quá sớm, đây là quyết định không khôn ngoan ah." Thôi Nghị trầm ngâm nói.

"Điều này cũng đúng."

Lâm Xuân gật gật đầu.

Cứ như vậy, mười hai người ở bên ngoài chờ Diệp Trần.

Ước chừng nửa chén trà nhỏ thời gian trôi qua, Diệp Trần đi ra.

Đối mặt mọi người hỏi thăm, Diệp Trần nói: "Tầng thứ ba không có thông qua."

Kỳ thật hắn có thể thông qua dễ dàng, bởi vì cho tới bây giờ hắn cũng chưa thấy qua Dạ Xoa Vương, Diệp Trần đã cùng Dạ Xoa Vương giao thủ một phen, sau khi đánh chết Dạ Xoa Vương, chỉ còn lại một gã Ma Vương thì căn bản không ngăn cản được hắn, nhưng vì hắn không muốn thông qua tầng thứ ba nên đã chủ động để bị Ma Vương giết.

"Tổng cộng hai trăm mười chín miếng thần tệ, như vậy mới có thể dùng được trong một đoạn thời gian ngắn mà thôi."

13 người sau khi tách nhau ra, Diệp Trần kích phát ra màn sáng huy chương, trên thượng diện biểu hiện số lượng thần tệ là 219 miếng.

Trước khi tới thần chi nhạc viên, Diệp Trần chỉ có 29 miếng thần tệ, tại

Chiến Thần tháp tầng thứ nhất nhận được phần thưởng là mười miếng, tầng thứ hai nhận được 30 miếng, phần thưởng tầng thứ ba là 60 miếng, Sinh Tồn tháp tầng thứ nhất có phần thưởng 30 miếng, phần thưởng tầng thứ hai là 60 miếng, tổng cộng lại tựu là 219 miếng.

"Đi đến Thổ chi áo nghĩa tháp trước đã."

Trong số các áo nghĩa mà Diệp Trần tìm hiểu thì Kim chi Áo Nghĩa, Thủy Áo Nghĩa cùng với Hỏa chi Áo Nghĩa đều viên mãn rồi, Kim Thủy Áo Nghĩa kiếm chiêu chính là Thu Thủy, Thủy Hỏa Áo Nghĩa kiếm chiêu chính là Thuỷ Hoả Vô Tình, mà Kim Thổ Áo Nghĩa kiếm chiêu chính là Thiên Tuyệt Kiếm, Diệp Trần có ý định trước tiên đem Thổ chi áo nghĩa tìm hiểu đến viên mãn rồi mới tính tiếp.

Dù sao Thiên Tuyệt Kiếm là sát chiêu gần với Siếp Na Huy Hoàng cùng Thuỷ Hoả Vô Tình, mặc dù chưa đạt viên mãn nhưng cũng đã rất lợi hại, nếu đạt được viên mãn thì uy lực cho dù không sánh kịp với Thuỷ Hoả Vô Tình thì cũng thập phần sắc bén, có thể dùng để công phá phòng thủ đối phương, siêu tuyệt chấn động lực lượng của Thiên Tuyệt Kiếm còn muốn vượt qua cả Thuỷ Hoả Vô Tình.

Thần chi nhạc viên có rất nhiều Áo Nghĩa tháp, sau khi tìm được thổ chi áo nghĩa tháp, Diệp Trần tiến vào trong đó.

Bên trong Áo Nghĩa tháp mỗi ngày đều khấu trừ thần tệ, cho đến khi thần tệ được dùng hết, số thần tệ của Diệp Trần có thể duy trì trong hai mươi mốt ngày, không biết có đủ dùng hay không nhưng cũng nên thử một lần.

“Tốc độ cảm ngộ thật nhanh ah”

Bất quá rất nhanh, Diệp Trần đã biết rõ mình đã tính sai rồi, việc tìm hiểu Áo Nghĩa trong tháp Áo Nghĩa có tốc độ nhanh đến kinh người, một ngày ở bên trong tương đương với bên ngoài một trăm ngày, tuy nhiên Áo Nghĩa càng tiếp cận đến viên mãn thì càng khó tìm hiểu, nhưng rất rõ ràng, tại trong tháp Áo Nghĩa, lại càng dễ dàng đem Áo Nghĩa tìm hiểu đến viên

mãn.

Ngoại trừ Diệp Trần, những người khác không lựa chọn tiến vào Áo Nghĩa tháp để tìm hiểu Áo Nghĩa, chỗ bọn hắn tiến vào chính là Võ Kỹ Tháp, Võ Kỹ Tháp, danh như ý nghĩa, chỉ dùng để rèn luyện võ kỹ của mình, phí tổn cũng không cao, ở trong tầng thứ nhất một ngày chỉ cần tiền trả một miếng thần tệ, trong mười người họ thì người có ít nhất cũng được hơn mười miếng thần tệ, A Cửu là có nhiều thần tệ nhất tới 158 miếng.

Bọn hắn muốn trong thời gian ngắn nhất có thể đem võ kỹ tăng lên một cấp độ, sau đó tiếp tục xông vào Chiến Thần tháp để kiếm được nhiều thần tệ hơn, hình thành nên một vòng tuần hoàn thật tốt.

Trong lúc bọn người Diệp Trần dốc lòng tu luyện thì sự tình về các nhân vật mới đến Thần chi nhạc viên lần này đã lan truyền xôn xao.

"Cái gì, không thể nào đâu? Lần này rõ ràng có nhân vật mới đến đã có thực lực đạt tới Chiến Thần tháp tầng thứ tư, còn có hai người khác tương đương với Chiến Thần tháp tầng thứ ba."

"Ta lừa ngươi để làm gì chứ? Nhân vật mới đến có chiến lực đạt tới Chiến Thần tháp tầng thứ tư có tên gọi là Diệp Trần, ngay cả Lục Hổ cùng Thiết Hà mà đều nhao nhao bại trên tay hắn đấy, còn hai người khác gọi là A Cửu cùng Lãnh Phi Phàm, đều là hai nhân vật mới siêu cấp đấy."

"Thật sự đáng sợ, dùng vào tư chất của ba người bọn họ, chỉ sợ không cần đến một hai năm là tựu có thể đi vào Thú Liệp tháp, tương lai rất có thể trở thành các nhân vật lĩnh quân của Thần Chi nhạc viên."

"Bất kể như thế nào, trước hết hãy giao hảo với bọn hắn rồi nói tiếp, không chừng ngày sau sẽ có cơ hội cùng chiến đấu đấy, nhưng nếu mời bọn hắn gia nhập vào đội ngũ của chúng ta, chỉ cần mời được một người thôi thì thực lực đội ngũ của chúng ta tất nhiên sẽ tăng mạnh đấy, chỗ đáng sợ của thiên tài bực này không nằm ở tại thực lực trước mắt, mà ở tại tiềm lực cùng tốc độ tiến bộ của bọn hắn."

"Đúng, nhất định phải giao hảo, ít nhất cũng phải là bằng hữu bình thường."

Thần Chi Nhạc Viên đã bình tĩnh trong thời gian rất lâu rồi, nhưng ngày hôm nay lại bắt đầu sôi sục.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1320: Phích Lịch Cầu

20 ngày sau, Thổ Chi Áo Nghĩa của Diệp Trần cũng đã đạt tới Viên Mãn, đương nhiên việc này cũng hao tốn của hắn hết 120 miếng Thần tệ.

Thổ Chi Áo Nghĩa tuy đã Viên Mãn nhưng muốn dung hợp với Viên Mãn Kim Chi Áo Nghĩa để cho Thiên Tuyệt Kiếm càng trở nên hoàn mỹ hơn thì cần phải trải qua một khoảng thời gian nữa, dù sao so với Viên Mãn Kim Chi Áo Nghĩa dung hợp với đại thành Thổ Chi Áo Nghĩa sẽ có khác biệt rất lớn.

Để hoàn thiện Thiên Tuyệt Kiếm, tất nhiên cần phải đi đến Vũ Kỹ Tháp.

Vũ Kỹ Tháp có thể căn cứ vào trí tưởng tượng của mình để sáng tạo ra một hoàn cảnh tu luyện vũ kỹ thích hợp, riêng Diệp Trần đã sáng tạo ra một thế giới hoàn toàn do Kim Nguyên Khí cùng Thổ Nguyên Khí cấu thành, cái thế giới này không lớn nhưng cũng rộng cỡ phương viên một nghìn dặm, phía dưới là đại địa, trên không trung có bay lơ lững từng khỏa Kim Sắc thiết cầu to như một ngọn núi.

Nồng đậm Thổ Nguyên Khí cùng Kim Nguyên Khí không ngừng va chạm vào nhau mà sinh ra đủ loại hiện tượng không thể tưởng tượng nổi, đứng ở trong thế giới này, Diệp Trần cảm giác bản thân mình đối với Thiên Tuyệt Kiếm đã có nhận thức rõ ràng hơn nhiều.

Tâm tình bình tĩnh xuống, Diệp Trần dần dần đắm chìm vào trong kiếm thế của Thiên Tuyệt Kiếm.

Thật lâu sau, Diệp Trần rút Long Tuyền Kiếm và vung một kiếm vô cùng đơn giản ra ngoài.

Ông!

Gợn sóng rậm rạp khuếch tán ra khiến Kim Sắc thiết cầu trên bầu trời nhao nhao bị chấn nát, cả đại địa bị vỡ ra một vết kiếm kéo dài đến cuối chân trời, trông tựa như hạp cốc khổng lồ vậy.

...

Thời gian rất nhanh trôi qua, trong nháy mắt đã trôi qua chín ngày.

Ngày hôm đó, trong đầu Diệp Trần lóe lên linh quang, một đường cong Kim Sắc cùng một đường cong Hoàng sắc đã kết hợp lại với nhau theo một loại phương thức thập phần huyền ảo.

"Thì ra chính là như vậy!"

Rồi đột nhiên mở hai mắt ra, Diệp Trần đổi thành hai tay cầm kiếm, một kiếm chém thật chậm và một kiếm chém thật nhanh ra ngoài.

Ba!

Ngay lập tức, cái thế giới ảo này bị chấn run lên một hồi, sau một khắc, mọi thứ trong phạm vi ảnh hưởng của Kiếm Thế đều biến mất, giống như là bọt biển bị tan vỡ vậy.

"Kim Thổ áo nghĩa cuối cùng đã dung hợp hoàn toàn rồi."

Diệp Trần cảm thụ lấy dư vị của một kiếm vừa rồi kia.

Mọi người đều biết, thông thường Đỉnh giai áo nghĩa võ học đều ẩn chứa hai chủng áo nghĩa, ví dụ như Diệp Trần có Thu Thủy, Thủy Hỏa Vô Tình, cùng với Thiên Tuyệt Kiếm. Về phần Siếp Na Huy Hoàng thì thuộc về loại Đỉnh giai áo nghĩa võ học đặc thù khác.

Một môn võ học ẩn chứa hai chủng áo nghĩa, tất nhiên nếu muốn chúng có được sự cân đối lẫn nhau mà không sinh ra hao phí thì buộc phải dung hợp chúng một cách sâu rộng.

Dung hợp chỉ là một quá trình, dung hợp càng sâu rộng thì sẽ phát huy

ra uy lực càng lớn, giờ này khắc này Thiên Tuyệt Kiếm có Kim Chi Áo Nghĩa cùng Thổ Chi Áo Nghĩa đã được dung hợp càng thêm hoàn mỹ, uy lực đơn thuần rõ ràng đã vượt qua Thủy Hỏa Vô Tình, cũng vượt qua cả Siếp Na Huy Hoàng. Đương nhiên, Siếp Na Huy Hoàng lợi hại hơn chính là ở chỗ không gian bất động lực lượng.

Tại tầng một của Vũ Kỹ Tháp, một ngày chỉ cần trả một miếng Thần tệ, chín ngày tựu là chín miếng, hiện tại Diệp Trần còn thừa lại cả thảy 90 miếng Thần tệ.

90 miếng Thần tệ này, Diệp Trần tạm thời sẽ không sử dụng tiếp vì chưa chuẩn bị tốt cho việc tiến vào Thú Liệp Tháp nên bất luận một miếng Thần tệ nào cũng đều rất trân quý đấy.

Chậm rãi nhổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần lui ra khỏi Vũ Kỹ Tháp.

...

Bành bành bành bành bành bành...

Thanh âm vật nặng đập nện không ngớt không dứt vang lên, đôi lúc lại uyển chuyển như mưa to gió lớn.

Nơi này là một cái sân dài đến ngàn dặm, rộng chừng trăm dặm, trên mặt sân hoàn toàn được đúc thành bởi kim loại đặc thù, nhìn về phía trên sẽ thấy cả một mảnh bóng loáng, không có bất kỳ chỗ lồi lõm nào. Bốn phía của sân cũng có các vách tường bằng kim loại cao tới mấy ngàn thước, mà ở bên trong sân chỉ có một tòa khán đài nằm ở phía nam, chỗ ngồi trên khán đài cũng không nhiều không ít, vừa vặn có 500 cái.

Lúc này, trên khán đài có thưa thớt vài chục cá nhân đang ngồi, còn ở trên sân thì đang có hai người phân biệt trên tay đang cầm một cây thiết côn lớn đến năm thước, không ngừng đập nện vào một viên cầu.

Rầm rầm!

Ánh sáng màu vàng hiện lên, người trẻ tuổi tóc dài ở phía đối diện không kịp phản ứng nên bị đạo ánh sáng màu vàng quét qua gương mặt của hắn, lập tức cả người hắn bị xạ kích văng lên trên vách tường kim loại, sau đó dội ngược trở lại.

"Bội phục, ta đã toàn lực ứng phó nhưng vẫn chỉ có thể chèo chống hơn ba mươi hiệp ở trên tay ngươi mà thôi." người trẻ tuổi tóc dài tâm phục khẩu phục nói.

"Ha ha, ta dù sao đã xông vào đến Chiến Thần tháp tầng thứ sáu rồi, nếu không thắng được ngươi thì chẳng phải là lại để cho người ta chê cười sao."

Sở hữu một mái tóc ngắn màu đen, thân mặc giáp sắt, đây là một người trẻ tuổi thập phần dũng mãnh và trầm ổn.

"Ngươi hãy tìm đối thủ khác đi! Ta không muốn bị ngươi hành hạ nữa ah."

Người trẻ tuổi tóc dài cười cười rồi trở về khán đài.

"Để ta đến chiếu cố ngươi."

Đúng lúc này, một thiếu niên đi xuống khán đài.

Là A Cửu.

"Ngươi chính là A Cửu, siêu cấp nhân vật mới của lần này a! Cũng tốt, ta cũng muốn nhìn xem kẻ được gọi là nhân vật mới siêu cấp có tố chất đến tột cùng mạnh cỡ bao nhiêu đây?" người trẻ tuổi cường hãn mang trên mặt nét vui vẻ, về sự tình ba siêu cấp nhân vật mới, hắn đã nghe nói qua, người này tên A Cửu, vừa mới vào đây đã có thể xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ ba và Sinh Tồn Tháp tầng thứ ba rồi, tuyệt đối là tuyệt thế kỳ tài của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, đương nhiên, có phải là kỳ tài hay không thì cần phải nghiệm chứng thoáng một chút, kỳ tài thực sự thì không chỉ có riêng thực lực mạnh mẽ mà các phương diện khác cũng không thể yếu.

"Cái này là Phích Lịch Cầu sao?"

Chẳng biết lúc nào, Diệp Trần đã đi tới trên khán đài, ngồi ở phụ cận bọn người Lục Văn Tú, Yên Phi Hoa.

"Ngươi đã đến rồi ah!"

Bọn người Lục Văn Tú nhìn đi qua.

Ngoại trừ Lãnh Phi Phàm cùng A Cửu, bọn hắn đều đã sử dụng hết Thần tệ rồi, trong thời gian ngắn thì bọn hắn cũng không có tin tưởng gì mà xông qua nổi Chiến Thần tháp tầng thứ hai cùng Sinh Tồn Tháp tầng thứ hai, cho nên mới đến Phích Lịch Cầu thí luyện tràng nhìn xem người khác đánh Phích Lịch Cầu.

Lục Văn Tú nói: "đối thủ của A Cửu là đội trưởng của một Sơ cấp đội ngũ, tên là Hoàng Hằng Phi, hắn đánh Phích Lịch Cầu hết sức lợi hại, trừ việc đó ra, trong số các Sơ cấp thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, hắn cũng là một trong mấy người cao cấp nhất đấy."

Sau khi xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ năm hoặc là Sinh Tồn Tháp tầng thứ tư, sẽ trở thành Sơ cấp thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, lúc này có thể gia nhập vào các Sơ cấp đội ngũ, đương nhiên, bản thân cũng có thể lập ra một Sơ cấp đội ngũ, Hoàng Hằng Phi nếu là đội trưởng của một chi Sơ cấp đội ngũ thì thực lực tất nhiên không phải tầm thường rồi.

"Ngươi phát bóng trước đi !"

Hoàng Hằng Phi nói.

"Được."

A Cửu cũng không chối từ, tay trái nắm bắt Phích Lịch Cầu rồi tung lên cao.

Bành!

Lúc Phích Lịch Cầu rơi xuống độ cao chừng 2m thì A Cửu giơ cây thiết côn lên đập một gậy vào bên trên Phích Lịch Cầu.

Phích Lịch Cầu thập phần có co dãn, theo lực rút kích của thiết côn, hình dáng Phích Lịch Cầu lập tức bị đè ép thành bẹp đi, sau đó bằng tốc độ kinh người bay vụt đi ra ngoài, tại trong hư không kéo lê ra một đạo ánh sáng màu hoàng kim.

"Thì ra là thế."

Diệp Trần đôi mắt híp lại, Phích Lịch Cầu bị đập nện bay ra ngoài như thế nào, tốc độ phi hành như thế nào, vừa thấy qua là hắn đã hiểu ngay, chăm chú mà nói, Phích Lịch Cầu có điểm giống với môn bóng chày ở thế giới hiện đại mà hắn đã từng sống, lại có điểm giống với môn tennis nữa. Nhưng chỗ đáng sợ thực sự của nó nằm ở chỗ có thể quán chú chân nguyên hòa vào khí lực, người bình thường đánh vào Phích Lịch Cầu thì đã có thể làm cho nó bay nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi rồi, còn ở đây, hai người Sinh Tử Cảnh Vương giả đánh Phích Lịch Cầu, quả cầu tắc thì nhanh chóng đạt tới tình trạng thập phần khủng bố, đây có thể nói là cuộc khảo nghiệm tốc độ phản ứng và tốc độ công kích vô cùng chân thực.

Tốc độ phản ứng không đủ nhanh thì tựu không có biện pháp xem thấu dấu vết của quả cầu, tốc độ công kích không đủ nhanh, tựu sẽ không cách nào bắt được hay đánh bật Phích Lịch Cầu phản kích trở về.

"Rất nhanh đấy."

Hoàng Hằng Phi một tay nắm lấy thiết côn, dễ dàng phản kích trở lại.

Bành!

A Cửu ngay sau đó đánh bật nó trở về.

"Cẩn thận rồi!"

Lần này, Hoàng Hằng Phi không hề thẳng tắp chơi bóng, mà là đánh nó

theo hướng góc nghiêng, kể từ đó, A Cửu muốn tiếp được cầu thì nhất định phải di động đến vị trí góc nghiêng, tốc độ đã chậm hơn một chút.

"Điểm độ khó ấy còn không làm khó được ta ah."

Tốc độ di chuyển của A Cửu thập phần nhanh, hư không thoáng lập loè liền đã đi tới phía trước Phích Lịch Cầu, “bành”, A Cửu đánh ra cũng chính là cũng là một cú phạt góc nghiêng.

"Lần đầu đánh Phích Lịch Cầu mà thuần thục như vậy, không hổ là siêu cấp nhân vật mới ah."

Hoàng Hằng Phi có chút kinh ngạc, đánh Phích Lịch Cầu nhìn như đơn giản, nhưng lần đầu chơi thì tuyệt đối không dễ dàng như vậy. Phải biết rằng bên trên Phích Lịch Cầu đã được quán chú năng lượng, muốn đem Phích Lịch Cầu đánh ngược trở về thì nhất định phải đem năng lượng bên trong nó đánh tan đi, sau đó quán chú năng lượng của mình vào, quá trình này có thể nói là thập phần ngắn ngủi.

Bất tri bất giác. Mười hiệp đã đi qua.

"A Cửu gặp nguy hiểm rồi."

Diệp Trần bỗng nhiên nói.

"Là sao ?."

Yên Phi Hoa tự nhận là nhãn lực rất mạnh, nhưng nàng cũng không thấy ra chỗ đặc thù gì cả.

Không đợi Diệp Trần nói tiếp, A Cửu bỗng nhiên thất thủ, hắn tuy đã nhận được Phích Lịch Cầu nhưng góc độ đánh trả thập phần chênh lệch, rõ ràng là đánh cầu về phía trước, nhưng lại trở thành ra đánh cầu bay lên cao.

"Là xoáy cầu đấy!"

Yên Phi Hoa giật mình.

Rất hiển nhiên, một cầu vừa rồi kia đã được Hoàng Hằng Phi dung nhập lực lượng xoay tròn mãnh liệt, dùng phương pháp bình thường đi đón đánh là tất nhiên không khống chế được quả cầu rồi, nhất định phải dùng lực lượng xoay tròn đồng dạng để hóa giải, cái khảo nghiệm này không chỉ là chú tâm đến tốc độ phản ứng cùng tốc độ công kích nữa, mà còn là kỹ xảo phát lực nữa đấy.

Thân thể nhảy lên cao, Hoàng Hằng Phi tung một cú đánh liền khấu trừ và giải quyết xong A Cửu.

"Đa tạ rồi."

Hoàng Hằng Phi rơi xuống.

"Thua tựu là thua, đây là một vạn khối Nguyên thạch." A Cửu lấy ra một cái rương Nguyên thạch đặt trên mặt đất.

Đánh Phích Lịch Cầu là có tiền đặt cược, dưới tình huống bình thường, tiền đánh cuộc là một vạn khối Nguyên thạch, đương nhiên, nếu như ngươi cùng đối phương có mâu thuẫn thì có thể cùng đối phương thương nghị tăng lớn tiền đặt cược, mười vạn khối, một trăm vạn khối, chỉ cần ngươi có đủ Nguyên thạch thì cũng có thể đánh bạc, tại Thần Chi Nhạc Viên này, đánh Phích Lịch Cầu không thể nghi ngờ là một loại hoạt động giải trí, vừa có thể thư giãn thể xác và tinh thần, lại có thể đề cao tố chất bản thân.

Hoàng Hằng Phi cười cười, tính cách đối phương không tệ, loại người này mặc dù có ngạo khí nhưng cao ngạo có chừng mực, ngược lại mà nói thì thiên tài mà không có ngạo khí thì chính là tự ti rồi.

"Diệp Trần, đã đến rồi sao không xuống chơi tí nào ?." Hoàng Hằng Phi có nhãn lực hết sức lợi hại, thoáng cái đã thấy được Diệp Trần, về hình ảnh các nhân vật mới này, hắn đã từng cái xem qua rồi.

"Cung kính không bằng tuân mệnh ah."

Diệp Trần cũng hoàn toàn chính xác muốn chơi trò này, nó không giống với hạng mục huấn luyện dành cho người bình thường.

"Cẩn thận một chút, hắn xoáy cầu khiến tốc độ xoay tròn thập phần cao đấy, ta không có biện pháp siêu việt cái tốc độ xoay tròn kia rồi."

Gặp thoáng qua đồng thời, A Cửu nhắc nhở Diệp Trần.

"Ừ, ta minh bạch rồi."

Diệp Trần gật gật đầu.

"Quy củ vẫn như cũ ah, ngươi phát bóng trước đi."

Hoàng Hằng Phi hướng về Diệp Trần có ý bảo.

Bành!

Cầu vứt lên, Diệp Trần một côn đánh kích vào phía trên.

"Động tác nhanh như vậy!"

Trên khán đài, không ít người kinh ngạc.

Diệp Trần vừa vứt Phích Lịch Cầu lên đồng thời thiết côn đã rút đi ra ngoài, hai động tác cơ hồ là đồng thời hoàn thành khiến cho thị giác người xem như có một loại trùng kích lực mãnh liệt.

"Đánh rất tốt."

Hoàng Hằng Phi đã từng đánh qua không biết bao nhiêu trận Phích Lịch Cầu, loại tình huống này hắn cũng đã gặp qua, hời hợt, hắn dùng tốc độ càng nhanh hơn đem Phích Lịch Cầu đập đi qua.

Bành bành bành bành bành bành bành...

Đồng dạng sau mười hiệp, Hoàng Hằng Phi đã bắt đầu công kích xoáy

cầu.

Tốc độ xoay tròn và xoáy cầu của Hoàng Hằng Phi có thể nói là không phải người bình thường có thể so sánh, trong nháy mắt không biết quả cầu đã xoay tròn mấy ngàn hay mấy vạn lần, nếu như tốc độ xoay tròn do đối phương phát ra không bằng được với tốc độ xoay tròn của xoáy cầu, tất nhiên sẽ không khống chế được quả cầu rồi.

Đương nhiên, Diệp Trần đã có chuẩn bị tâm lý, cánh tay phải cơ bắp phồng lên, Diệp Trần cầm thiết côn đập vào vị trí bên dưới Phích Lịch Cầu.

Rầm rầm!

Phích Lịch Cầu chẳng những bị đánh trả đi qua, càng sinh ra quỹ tích có đường vòng cung lập loè bất định, khiến cho người khác nhìn không thấu đường đi của quả cầu.

"Cái gì?"

Nhìn qua đường quỹ tích vặn vẹo của quả cầu, mọi người trên khán đài kinh hãi không thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1321: Sau Một Năm Trong Thần Chi Nhạc Viên

Dưới tình huống này, Hoàng Hằng Phi càng giật mình hơn. Có 2 điều khiến hắn phải giật mình như vậy.

Thứ nhất, xoáy cầu vừa rồi do chính hắn phát ra có tốc độ xoay tròn tương đối kinh người, trong nháy mắt quả cầu đã xoay tròn ít nhất hơn một vạn lần, muốn hóa giải cái xoáy cầu này thì nhất định phải tạo ra lực lượng xoay tròn ngang nhau.

Thứ hai, đối phương chẳng những đã hóa giải xoáy cầu mà còn đáp trả lại Phích Lịch Cầu với lực lượng tròn còn lớn hơn, nói cách khác, đối phương vừa rồi đã sử dụng lực xoay tròn siêu việt hơn cả hắn.

"Không hổ là quái vật đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tư."

"Nhưng cái này vẫn còn chưa đủ đâu."

Hoàng Hằng Phi ha ha cười, không thể tưởng tượng nổi, ngay lập tức thiết côn trên tay hắn đã được huyễn hóa ra hơn mười đạo ảo ảnh, trong đó có một đạo ảo ảnh hung hăng đánh lên Phích Lịch Cầu, làm cho Phích Lịch Cầu hóa thành một đạo quang ảnh bay thẳng về hướng Diệp Trần.

Diệp Trần lập tức bắt được đường cầu của Phích Lịch Cầu và đập ra một gậy.

Rầm!

Sau một côn này, Phích Lịch Cầu phảng phất như biến mất, biến mất tại trong cảm ứng của Diệp Trần.

"Phích Lịch Cầu biến mất rồi, không có khả năng như vậy ah ?"

Bọn người A Cửu không tin đây là sự thật.

"Quả cầu sẽ không biến mất, là tốc độ đã trở nên quá nhanh thôi."

Cơ hồ là trong vô thức, Diệp Trần đã mượn vào quán tính của thiết côn mà xoay tròn thân thể một cái, khi xuất hiện tại phía trước Phích Lịch Cầu mới đập thiết côn lên.

"Bắt được sao?"

Hoàng Hằng Phi nhíu mày, hắn có chút hoài nghi, đối phương trước kia chưa từng luyện tập qua Phích Lịch Cầu, dưới tình huống bình thường thì một nhân vật mới là không thể nào bắt được Thuấn Tốc Cầu đấy.

Như thế nào là Thuấn Tốc cầu, kỳ thật là có quan hệ cùng Đa Trọng Kình.

Hoàng Hằng Phi tại bên trên cảnh giới Đa Trọng Kình là Tứ Trọng Kình hậu kỳ, mà một cầu vừa rồi kia, hắn đã thi triển ra Tam Trọng Kình và bồi thêm một trọng kình khác nữa, Tam Trọng Kình trước có tác dụng trực tiếp tại Phích Lịch Cầu, còn một trọng kình khác tắc thì được ẩn dấu đi, lúc khoảng cách giữa Phích Lịch Cầu và Diệp Trần trở nên rất gần thì trọng kình được che dấu kia sẽ lập tức bộc phát, làm cho quả cầu nhanh chóng xoay tròn càng mãnh liệt hơn. Bởi vì phần lớn người chơi thường đã quen với tốc độ cầu trước đó, nên khi quả cầu đột nhiên bộc phát nhanh hơn sẽ gián tiếp tạo thành hiện tượng biến mất, từ đó làm cho đối phương bị mất phương hướng mà bắt hỏng cầu.

Vung thiết côn lên, Hoàng Hằng Phi đánh trúng vào 'Phích Lịch Cầu' .

"Không đúng, là ảo ảnh sao !?."

Hoàng Hằng Phi chợt kinh hãi, Diệp Trần đã làm ra động tác giống như đúc của hắn, mượn vào quán tính của thiết côn mà xoay tròn thân thể rồi xuất hiện tại phía trước Phích Lịch Cầu đánh bật nó về phía đối phương.

"Nguy hiểm thật, hắn rõ ràng cũng biết Thuấn Tốc cầu, hơn nữa là tại trong tình huống như vậy mà lại có thể phát ra Thuấn Tốc cầu."

Hoàng Hằng Phi âm thầm lau mồ hôi trên trán.

Nhìn qua trận bóng của hai người, tất cả mọi người tại đây đều trợn mắt há hốc mồm.

Hoàng Hằng Phi thì không nói làm gì, bản thân hắn là đội trưởng của một chi Sơ cấp đội ngũ, có thực lực này là điều đương nhiên, còn Diệp Trần chẳng qua chỉ là một nhân vật mới, thế mà rõ ràng lại cùng Hoàng Hằng Phi đánh cân sức ngang tài, liền cả Thuấn Tốc cầu cũng bị hắn khám phá.

"Đây mà là người mới vào sao?"

Người trẻ tuổi tóc dài trước đó đã cùng Hoàng Hằng Phi đọ sức qua, lẩm bẩm nói.

"Ta cũng hoài nghi hắn có phải là nhân vật mới hay không đấy!"

Lục Văn Tú cười khổ.

Xoáy cầu!

Thuấn Tốc cầu!

Xà hình xoáy cầu!

Bạo phá cầu!

Siêu tốc cầu!

Đủ loại cầu tại trên thân hai người được thi triển ra, bình thường thì Hoàng Hằng Phi thi triển ra trước, rồi sau đó Diệp Trần lập tức học theo, ngay sau đó áp dụng đánh trả về Hoàng Hằng Phi, làm cho tinh thần Hoàng Hằng Phi bắt đầu trở nên căng thẳng, thực sự xem Diệp Trần như một đối thủ đáng gờm mà không dám có chút chủ quan, hắn dám khẳng định, chỉ cần

mình có chút chủ quan thì sẽ lập tức thua cuộc là điều không thể nghi ngờ.

"Tốt, cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng gặp qua nhân vật mới nào lợi hại như ngươi vậy, đây là Thiểm Thước Lưu Tinh cầu do ta tự nghĩ ra, không biết ngươi có thể tiếp được hay không."

Hoàng Hằng Phi quát lên một tiếng lớn, thiết côn trong tay huy động mấy chục đến hơn trăm lần, đợt huy động này chỉ trong chốc lát là hoàn thành, cho nên hoàn toàn trọng điệp lại với nhau.

Bùm bùm rầm rầm!

Trong hư không xuất hiện mấy chục đến trên trăm khỏa Phích Lịch Cầu, mỗi một khỏa đều thần tốc như nhau, khí thế vô cùng kinh người.

"Dù gì thì cũng chỉ có một quả cầu trong đó là thực thể, chỉ cần tốc độ của ta đủ nhanh là có thể bắt được, nhưng với tốc độ hiện tại thì ta không có khả năng làm được rồi, bằng vào tốc độ này thì chỉ có thể nhận ra được chừng ba quả cầu nhanh nhất, nhưng muốn đánh trúng bản thể thực sự trong ba quả cầu kia thì cũng không phải là chuyện đơn giản. Việc huy động thiết côn như vậy sẽ khiến cho lực trường biến hóa, làm cho quả Phích Lịch Cầu thực sự bị chếch đi, nói cách khác, ba quả cầu này rất có thể sẽ không thể đánh trúng bất kỳ quả nào, cho nên, ta không thể trực tiếp đánh trúng vào ba quả cầu này mà chỉ cần đánh trúng vào một điểm lực trường trọng điệp kia, khi lực trường bị làm biến hóa lần nữa tựu sẽ khiến cho quả Phích Lịch Cầu thực sự tự động rơi đến điểm kích đánh bên trên thiết côn của ta."

Ý niệm trong đầu hiện lên, Diệp Trần huy động thiết côn đập về hướng một điểm chính giữa của ba khỏa Phích Lịch Cầu kia.

Bành!

Phích Lịch Cầu bị đánh trúng rồi.

"Đây là cái dạng tốc độ phản ứng gì vậy chứ?"

Hoàng Hằng Phi miệng có chút mở ra.

"Mà thôi, tố chất của hắn hoàn toàn không dưới ta, chỉ có thể dùng lực lượng tuyệt đối để đánh bại hắn mà thôi."

Oanh!

Chân nguyên bộc phát, Hoàng Hằng Phi toàn lực quật một côn vào Phích Lịch Cầu.

Đương một tiếng!

Thiết côn trong tay Diệp Trần bị quăng lên, một cầu này có uy lực quá mức bá đạo, Diệp Trần đừng nói là phản kích được, ngay cả liên tiếp đón đỡ cầu cũng đều không dễ dàng, thiết côn rời tay bay ra ngoài.

"Hoàng Hằng Phi ta rất ít khi bội phục người khác, ngươi là một người trong số đó đấy."

Tu vi cảnh giới của hắn là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên đỉnh phong, so với đối phương cao hơn hai trọng thiên, mà đánh Phích Lịch Cầu lại không thể nào thi triển ra vũ kỹ, cho nên ai có tu vi cao hơn thì người đó tựu sẽ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, điểm này là không cách nào đền bù, nếu như tu vi Diệp Trần có thể đạt tới Sinh Tử Cảnh Tứ trọng thiên thì ngược lại còn có thể chống đỡ một hai hiệp.

"Đây là một vạn khối Nguyên thạch, ta chung trả."

Diệp Trần mang trên mặt vẻ mỉm cười, hắn phát hiện, chơi đánh Phích Lịch Cầu hoàn toàn chính xác có thể đề cao tố chất bản thân, thật giống như trong chiến đấu có thể đề cao tố chất bản thân vậy.

Nhưng điều bất đồng chính là, trong chiến đấu có rất nhiều thủ đoạn phụ trợ, ví dụ như hộ thể chân nguyên, ví dụ như thân thể phòng ngự cường độ, ví dụ như các loại vũ kỹ, thủ đoạn phụ trợ càng nhiều thì tố chất tăng lên sẽ càng chậm, mà chơi đánh Phích Lịch Cầu, những thủ đoạn này cũng không

thể vận dụng ra, mà có dùng cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, như vậy bản thân sẽ cảm giác được áp lực thực sự, bị ép đến mức buộc phải tăng tố chất lên. Nói tóm lại, nó chỉ đơn thuần là gia tăng tố chất bản thân.

Hoàng Hằng Phi cũng không thèm ngó đến Nguyên thạch để trên mặt đất, mở miệng nói: "Ta tên gọi là Hoàng Hằng Phi, là đội trưởng của Phi Linh chiến đội, chờ đến khi ngươi xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ năm, có thể cân nhắc thoáng một hồi gia nhập đội ngũ của chúng ta nhé."

Phi Linh chiến đội là một trong các Sơ cấp trong đội ngũ tương đối mạnh, cũng là một trong các đội ngũ mà nhiều Sơ cấp thành viên Thần Chi Nhạc Viên muốn gia nhập nhất.

"Ta sẽ xem xét!"

Diệp Trần gật gật đầu.

...

Sau đó, cứ cách mỗi tuần lễ là Diệp Trần lại chơi đánh mấy trận Phích Lịch Cầu, có đôi khi thắng, có đôi khi thua, Diệp Trần tận lực không chơi cùng những thành viên có tu vi đạt tới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên kia, bởi vì hắn không có nhiều Nguyên thạch như vậy để thua.

Toàn bộ thời gian còn lại, Diệp Trần dùng vào việc tu luyện chân nguyên.

Trong việc gia tăng cảnh giới lên, tối kỵ nhất chính là tham nhanh, nhất là ở cấp độ Sinh Tử Cảnh.

Tại Sinh Tử Cảnh, mỗi một trọng thiên tăng lên đều tương đương với việc đặt nền móng trụ cột phải cực kỳ vững chắc, như vậy về sau mới có thể tiếp tục tăng lên cao hơn nữa, một khi trụ cột không vững thì bị đổ vỡ bất quá là vấn đề thời gian mà thôi.

Cho nên không có mười phần mười nắm chắc, Diệp Trần sẽ không trùng

kích lên Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, hắn không muốn đem tương lai của mình ra nói giỡn.

Nhoáng chốc, nửa năm đã qua đi.

Diệp Trần cảm giác đã tiếp cận mười phần nắm chắc có thể trùng kích Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên.

Mà ở bên trong nửa năm này, Cổ Tinh Tuyết, Chu Kiên, Lý Dật Phong, Tiêu Tế Vũ, Lục Văn Tú cùng với Yên Phi Hoa, sáu người đều đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ hai, Dương Đình tắc thì đã xông đến tầng thứ ba, còn A Cửu thì thừa thắng xông lên, đã xông đến tầng thứ tư, cùng Diệp Trần đồng dạng.

Trên sân bóng, Diệp Trần cùng A Cửu quyết đấu.

Trình độ của A Cửu tăng lên không chỉ là thực lực, còn có kỹ thuật đánh Phích Lịch Cầu, kỹ thuật tăng lên như vậy, Diệp Trần muốn chiến thắng đối phương cũng không phải dễ dàng, dù nói thế nào thì A Cửu cũng có tu vi là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, so với Diệp Trần thì cao hơn một trọng thiên, cho nên đến tháng gần nhất thì Diệp Trần cùng A Cửu quyết đấu là ba thắng một bại, đây là lần quyết đấu thứ năm.

"Xem ra, đây là trận thắng thứ hai của ta ah."

Bành!

Phích Lịch Cầu tại trong hư không lập loè, chợt bay qua trái rồi lượn sang phải, A Cửu trên mặt lộ ra dáng tươi cười.

"Cái này còn chưa hẳn ah."

Diệp Trần trên người xuất hiện ra một đạo ảo ảnh, ảo ảnh vừa vung côn thì bản thể cũng vung côn theo sát lấy, “bành”, Phích Lịch Cầu bị bản thể rút trúng mà kích bắn đi ra.

"Thuấn Tốc cầu sao?"

Một kích không trúng, A Cửu liền phát động ra kích thứ hai.

Nhưng lại để cho hắn kinh ngạc chính là, kích thứ hai cũng không thể đánh trúng cầu, Phích Lịch Cầu sau đó đã đụng vào trên vách tường kim loại và bắn trở lại.

"Nhất trọng Minh Kình, tam trọng Ám Kình, thì ra là thế."

A Cửu suy nghĩ trong chốc lát, giật mình.

Thuấn Tốc cầu có rất nhiều loại, cũng giống như bản thân đạt tới Tứ Trọng Kình cảnh giới vậy, theo đó, Thuấn Tốc cầu sẽ có ba loại, theo thứ tự là tam trọng Minh Kình cùng nhất trọng Ám Kình, nhị trọng Minh Kình cùng hai trọng Ám Kình, nhất trọng Minh Kình cùng tam trọng Ám Kình, loại thứ ba có yêu cầu rất cao đối với kỹ thuật, muốn che dấu nhất trọng Ám Kình thì không phải là quá khó, nhưng che dấu nhị trọng Ám Kình thì độ khó đã gia tăng, nhưng che dấu tam trọng Ám Kình tắc thì gian nan vô cùng rồi, cái này đưa đến một khi bộc phát ra thì tốc độ cầu nhanh đến mức căn bản không phản ứng kịp nữa.

...

"Rốt cục ta cũng đã có mười phần mười nắm chắc rồi."

Tại tháng thứ 11 sau khi đi vào Thần Chi Nhạc Viên, Diệp Trần mới chính thức bắt đầu trùng kích lên Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới.

Vù vù vù hô!

Ở bên trong phòng trúc, đại lượng Nguyên thạch bay lên, tinh thuần năng lượng bên trong tại dưới sự điều khiển của lực lượng vô hình, bị rút đi ra ngoài, hình thành nên một dòng sông chân nguyên.

Dòng sông theo trên đỉnh đầu chảy ngược tiến nhập vào trong cơ thể

Diệp Trần.

Ồ ồ ồ ồ...

Chân nguyên trong cơ thể Diệp Trần bắt đầu sôi trào, Đạo Môn trong đan điền bỗng nhiên bành trướng, rồi bỗng nhiên co rút lại, nhanh chóng chuyển hóa năng lượng lấy từ bên ngoài vào, làm cho chân nguyên của Diệp Trần kịch liệt gia tăng.

Chân nguyên gia tăng, quá trình trùng kích cảnh giới bắt đầu.

Một ngày đi qua.

Ba ngày đi qua.

Mười ngày đi qua.

Hai mươi ngày đi qua.

Oanh!

Khủng bố khí thế bất chợt phóng thẳng lên trời, phòng trúc màu xanh biếc lung lay đến sắp đổ ngã, tựa hồ tùy thời đều có thể bị xé thành phấn vụn, hóa thành hư vô, bất quá đây rốt cuộc vẫn là kiến trúc của Thần Chi Nhạc Viên nên không thể nào bị phá vỡ.

Lại một tuần lễ nữa đi qua.

Két kẹt!

Cửa phòng trúc mở ra, Diệp Trần bước ra ngoài.

"Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên có chân nguyên tinh thuần gấp mấy lần, hùng hậu gấp mấy lần, bất quá ta cũng phải bỏ ra đến mấy vạn khối Nguyên thạch, tương đương với mấy tỷ khối Cực Phẩm Linh Thạch rồi, thật đúng là không thể tưởng tượng nổi."

Trước kia, bản thân Diệp Trần có tu vi hùng hậu làm cơ sở, chỉ có điều không có phương pháp tu luyện chính thức, nhưng khi trùng kích đến tam trọng thiên cảnh giới, hắn đã đem những tu vi này làm cơ sở mà dùng hết sạch, về sau mỗi lần trùng kích lên một trọng thiên cảnh giới, đều cần đến một lượng lớn năng lượng từ bên ngoài hỗ trợ. Tứ trọng thiên đã tiêu hao mấy vạn khối Nguyên thạch, như vậy ngũ trọng thiên chỉ sợ muốn hơn mười vạn thậm chí mấy chục vạn khối Nguyên thạch, nhưng cũng chính bởi vì như vậy mà chênh lệch giữa mỗi một trọng thiên đều rất lớn, đối với thiên tài thì rất khó vượt cấp khiêu chiến, còn khi đạt tới trình độ thiên tài cấp Vũ Trụ thì chênh lệch giữa hai trọng thiên có thể nói là một bước Thiên Địa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1322: Chiến Thần Tháp Tầng Thứ Sáu

Trùng kích lên Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên không chỉ mang đến cho Diệp Trần tu vi tăng vọt, mà Kiếm Vực của hắn trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, từ đệ Tứ trọng đỉnh phong tấn cấp đến đệ ngũ trọng.

Đệ ngũ trọng Kiếm Vực cùng đệ tứ trọng đỉnh phong Kiếm Vực nhìn như chỉ cách nhau một bước ngắn, nhưng chênh lệch trong đó không cách nào dùng lẽ thường để tính được.

Nguyên nhân chính là vì Kiếm vực có ẩn chứa Kiếm Chi Quy Tắc, mỗi khi tăng lên một trọng thì Kiếm Chi Quy Tắc liền hoàn thiện hơn một phần. Truyền thuyết kể rằng, một khi Kiếm Vực đạt tới đệ cửu trọng đỉnh phong thì tựu sẽ có được một tia kiếm mang lực lượng của thần linh, mà Kiếm Thần cũng nắm giữ đúng là Kiếm Chi Quy Tắc.

Chân nguyên tinh thuần hơn mấy lần, Kiếm Vực tăng từ đệ tứ trọng đỉnh phong lên đến đệ ngũ trọng, thực lực của Diệp Trần giờ đây cơ hồ đã gia tăng gấp mười lần rồi, so với trước đó thì hoàn toàn là một trời một vực.

"Có thể xông vào Chiến Thần tháp cùng Sinh Tồn Tháp rồi."

Trong một năm này, Diệp Trần cuối cùng cũng đã đem chín mươi miếng Thần tệ còn lại dùng hết rồi, tất cả đều dùng vào việc tìm hiểu Mộc Chi Áo Nghĩa, đáng tiếc Mộc Chi Áo Nghĩa như trước chỉ còn thiếu một ít là có thể đạt tới Viên Mãn, ngoại trừ Mộc Chi Áo Nghĩa ra, hắn còn muốn tăng Lôi Chi Áo Nghĩa cùng Ảnh Chi Áo Nghĩa lên, cho nên đã thiếu rất nhiều Thần tệ.

Về phần Khoái Chi Áo Nghĩa cùng Mạn Chi Áo Nghĩa, tại Thần Chi Nhạc Viên thì không có Áo Nghĩa Tháp như vậy, thực sự chúng không phải

là áo nghĩa đơn thuần, nếu chăm chú mà nói thì chúng chính là giác quan áo nghĩa.

Chiến Thần tháp tầng thứ tư.

Đối thủ của Diệp Trần là một gã Độc Giác Ma Vương có tu vi đạt tới Sinh Tử cảnh lục trọng thiên.

Từ Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đến thất trọng thiên là cửa ải không dễ dàng vượt qua, khi đạt đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì đã có thể Phong Đế, loại Phong Đế này không chỉ là danh xưng mà còn thể hiện ở ấn ký tại trên Đế Hoàng, mà Đế Hoàng ấn ký lại thập phần huyền ảo và có quan hệ cùng Vô Ngã cảnh giới, khi đột phá Vô Ngã cảnh giới ở cấp độ cao liền có thể cô đọng ra Đế Hoàng ấn ký thuộc về mình.

Cho nên muốn đạt được thành tựu Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì khó như lên trời, không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã bị kẹt tại Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên cảnh giới mà không tài nào tiến thêm nổi, điều này đưa đến tình trạng, Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Vương giả nếu có thực lực yếu thì rất yếu, còn mạnh thì rất mạnh, hệt như bị chia thành 2 thái cực vậy, thực lực kẻ yếu có lẽ không bằng được một phần mười so với cường giả, nếu không nói là không bằng được 1%.

Trước mắt, gã Độc Giác Ma Vương này tại trong số những Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Vương giả cũng không tính là áp chót, nhưng tựu so với thực lực áp chót thì lợi hại hơn gấp đôi, thậm chí gấp ba đấy.

Rống!

Độc Giác Ma Vương bộc phát ra ma lực dũng mãnh tấn công tới Diệp Trần.

Đối mặt với cuồng phong của Độc Giác Ma Vương, Diệp Trần phóng xuất ra Kiếm Vực rồi vung một kiếm ra ngoài.

Xùy yyyyy!

Thân thể Độc Giác Ma Vương liền rơi vào trạng thái trì trệ, sau một khắc thân thể hắn đã bị kiếm khí dày đặc thiết cắt thành hư vô.

"Tầng thứ tư thông qua, ban thưởng 100 miếng Thần tệ."

Tầng thứ ba là 60 miếng Thần tệ, tầng thứ tư là 100 miếng, ban thưởng rất phong hậu.

"Thiên đường huy chương nhận thăng cấp thành Sơ cấp huy chương."

Ngay sau đó, thiên đường huy chương trên ngực Diệp Trần bắt đầu phát sinh biến hóa, nó chợt phát ra năng lượng rồi biến thành một đạo hào quang khắc vào trên mu bàn tay Diệp Trần, trông như một hình xăm rất chân thật có màu xanh.

Ônggg!

Diệp Trần kích phát Sơ cấp huy chương trên mu bàn tay ra, lập tức, một đạo màn sáng xuất hiện, trên thượng diện màn sáng biểu hiện số lượng Thần tệ là 100 miếng, trừ việc đó ra, còn có thêm một số tin tức khác.

Đội ngũ: không

Đội ngũ thân phận: không

Săn bắn thành tựu: không

Cưỡng chế nhiệm vụ: mỗi ba tháng tiến vào một lần Thú Liệp Tháp

Tán đi màn sáng, Diệp Trần đi vào Chiến Thần tháp tầng thứ năm.

Tầng thứ năm có đối thủ là một gã Dạ Xoa Vương.

Dạ Xoa Tộc tại trong Vũ Trụ Tinh Không này thuộc về cường đại chủng tộc, thân thể bọn hắn có thực lực rất cường đại, luận về bình quân chiến lực còn muốn vượt qua cả Ma tộc, nhưng Dạ Xoa Tộc lại có năng lực sinh sản rất kém cỏi nên tại trong tất cả các đại chủng tộc được sắp xếp theo kiểu đếm

ngược, đương nhiên đây cũng chỉ là tương đối so với các chủng tộc khác mà thôi, số lượng thành viên của bọn hắn cũng muốn dùng 10 tỷ làm đơn vị đấy.

Gã Dạ Xoa Vương này có tu vi tất nhiên cũng là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, làn da của hắn hiện lên màu đá vôi, sau lưng mọc ra một đôi cánh, cơ bắp khoa trương hiện lên những đường cong mà nhìn vào sẽ nhận ra sức bật của hắn thập phần mạnh mẽ.

Xùyyyyy!

Cầm trong tay một cây trường mâu lợi hại, Dạ Xoa Vương một mâu đâm đi qua.

Trong vô thanh vô tức, Diệp Trần đã phóng xuất ra Kiếm Vực khiến Dạ Xoa Vương lập tức như bị vây hãm trong một vũng bùn, động tác trở nên rất chậm chạp, nhưng chỉ sau một khắc, cơ bắp trên người Dạ Xoa Vương bỗng đột nhiên nhúc nhích rồi khuếch tán ra một vòng quầng sáng màu xám trắng, đây chính là Dạ Xoa Vương lĩnh vực. Có lĩnh vực triệt tiêu kiếm vực, lại được gia cố thêm bởi tu vi áp chế, động tác của Dạ Xoa Vương đã khôi phục về trạng thái bình thường, không chỉ có như thế, trông hắn lúc này giống như đang thập phần hưng phấn vậy, lần nữa nhanh chóng đâm ra một mâu với tốc độ bạo phát.

Đinh!

Diệp Trần dùng Long Tuyền Kiếm chặn một kích này.

"Không hổ là tầng thứ năm." Ở tầng thứ tư, Ma Vương có lĩnh vực mới chỉ đạt tới Tam trọng hậu kỳ, vậy mà ở tầng thứ năm này, Dạ Xoa Vương lại có lĩnh vực đạt đến đệ tứ trọng sơ kỳ, phối hợp thêm tu vi cường đại của Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, vừa vặn triệt tiêu Ngũ trọng Kiếm Vực của Diệp Trần.

Bá! Bá! Bá!

Dạ Xoa Vương có tốc độ thập phần nhanh nhạy, đôi cánh sau lưng của

hắn đã mang đến sức bật rất mạnh, nhưng bất quá Diệp Trần nhìn ra được, Dạ Xoa Vương chỉ am hiểu bộc phát tốc độ ở cự ly ngắn, tại trong khoảng cách nhất định thì không ai có thể siêu việt hắn trên phương diện tốc độ cả.

Nhưng mặc kệ hắn tiến công như thế nào cũng đều bị Diệp Trần đón đỡ.

"Đến lúc rồi đây!"

Đang một mực xoay quanh tại chỗ thì bỗng nhiên Diệp Trần nhảy lên, đón đánh Dạ Xoa Vương.

BOANG...!

Mâu kiếm giao kích, cánh tay Dạ Xoa Vương gặp phải kịch chấn làm trường mâu trong tay bị đánh bay khỏi tay, Long Tuyền Kiếm có chút dừng lại, đồng dạng là cơ bắp cánh tay phải Diệp Trần phồng lên, kiếm thứ hai theo sát đó chém ra.

Kiếm quang vừa hiện lên thì nửa người Dạ Xoa Vương đã bị chôn vùi như bọt biển.

Năm ngón tay trái lập tức mở ra, theo đó là năm đạo kiếm khí co duỗi bất định hội tụ cùng một chỗ tạo thành chưởng kình lao thẳng vào nửa thân còn lại của Dạ Xoa Vương, sau một khắc đã gọn gàng chấn nát toàn bộ thân thể hắn. “Tầng thứ năm thông qua, ban thưởng 300 miếng Thần tệ."

Sau khi thông qua tầng thứ năm, số lượng Thần tệ của Diệp Trần đã biến thành 400 miếng, đây không phải là một số lượng nhỏ.

Chiến Thần tháp tầng thứ sáu, đối thủ là một gã Tà Vương của Tà Linh tộc.

Tà Linh tộc là một chủng tộc thập phần quỷ dị, tại Chân Linh thế giới, Tà Linh tộc bởi vì đã bị Chân Linh thế giới áp chế nên bọn hắn căn bản không thể phát huy ra chỗ quỷ dị đó, có thể nói, sự quỷ dị của Tà Linh tộc nằm tại tánh mạng của bọn hắn cùng những tà thuật không thể tưởng tượng

nổi.

Tà Linh tộc không giống với các chủng tộc khác, bọn hắn không có năng lực sinh sản, từng kẻ trong bọn hắn đều là do tà ác tế đàn sinh ra, nghe nói, tại Tà Linh giới có một cái tà ác tế đàn nguyên thủy nhất, nơi đó chính là cội nguồn của Tà Linh tộc, bọn hắn trời sinh tựu đã có được Bất Tử Chi Thân, lại không bị đại đa số các hiệu quả mặt trái làm ảnh hưởng. Tuy chủng tộc bọn hắn có thực lực không bằng Dạ Xoa Tộc, nhưng cho dù là như vậy thì cả Ma tộc cũng đều không dám trêu chọc quá nhiều vào cái chủng tộc này.

Về phần tà thuật của Tà Linh tộc thì có thể nói là không thể tưởng tượng nổi, phục sinh, nguyền rủa, tử vong, Sinh Mệnh Chuyển Di, đoạt xá… những năng lực đáng sợ này đều có trong tà thuật, bao hàm toàn diện, có thể nói, Tà Linh tộc là tồn tại khó giết chết nhất.

"Tử Vong Quang Hoàn!"

Vừa lên đến, gã Tà Vương này tựu đã muốn cho Diệp Trần nếm thử Tử Vong Quang Hoàn.

Một khi bị Tử Vong Quang Hoàn bao phủ thì tinh khí thần của bản thân sẽ không ngừng biến mất, cho đến chết.

Nhìn thấy trên người đột ngột xuất hiện quầng sáng màu xám, Diệp Trần nhướng mày, nếu quả thật mọi kẻ Tà Linh tộc đều đáng sợ như vậy, thì để chiến thắng được bọn hắn cũng phải bỏ ra một cái giá vô cùng thảm liệt.

"Bất Hủ hộ thể!"

Bất Hủ Kiếm Ý bộc phát khiến Tử Vong Quang Hoàn nứt vỡ.

Sở hữu Thất giai Bất Hủ Kiếm Ý, Diệp Trần bên trên trình độ nhất định có thể nói là vạn tà bất xâm, bất luận thứ hiệu quả mặt trái gì cũng đều không thể có tác dụng tại trên người hắn.

"Thu Đao Linh Lạc Vũ!"

Thấy Tử Vong Quang Hoàn không có hiệu quả, gã Tà Vương này liền rút ra một thanh Tà Đao chém về phía Diệp Trần.

"Nhanh thật!"

Diệp Trần huy kiếm đón đỡ nhưng lực đạo quá mạnh đã khiến cả người hắn bị kích bay rớt ra ngoài.

"Bóng ma tử vong!"

Chợt, ngay khi thân thể Diệp Trần định trụ lại, thì tại dưới lòng bàn chân của hắn đã chui ra vô số bóng mờ xúc tu và quấn chặt lấy thân thể của hắn, những bóng mờ xúc tu này vô hình vô chất nhưng lại có lực lượng mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, kể cả khi Diệp Trần bộc phát chân nguyên nhưng vẫn đều không thể mảy may giãy giụa, hộ thể Kiếm Ý gần kề cũng chỉ có thể bảo hộ bản thân hắn chứ không có biện pháp thoáng cái làm nứt vỡ các bóng mờ xúc tu kia.

Xoẹt!

Nga sau đó, Tà Vương vung qua một đao, ánh đao như hàm quát toàn bộ Thiên Địa.

Trong mắt hiện lên hàn quang, trong chốc lát Diệp Trần đã đem Kiếm Vực thúc dục đến cực hạn, lập tức, ánh đao khổng lồ kia bị đại giảm tốc độ mà trở nên chậm chạm, nhân cơ hội này, Diệp Trần thi triển ra Tam Hoa Tá Đạo, tạo ra ba đóa hoa hư ảnh lơ lửng tại trên đỉnh đầu của mình, cùng lúc đó, tinh khí thần đã tăng lên gấp đôi.

Băng, Băng, Băng!

Đám bóng mờ xúc tu lập tức bị bức đứt, Diệp Trần không chút do dự tung ra một chiêu Siếp Na Huy Hoàng nghênh đón lấy.

Ánh đao cùng kiếm quang đồng thời nghiền nát.

Nhưng do Tam Hoa Tá Đạo đã được thi triển ra, Kiếm Vực của Diệp Trần cũng theo đó tăng mạnh, lực lượng trói buộc đã tăng lên gấp đôi. Còn động tác của Tà Vương lúc này đã không còn nhanh như trước đó, chớp lấy thời cơ, Diệp Trần đoạt trước một bước, tung ra Thiên Tuyệt Kiếm phá hủy thân thể của đối phương.

Thế nhưng, điều Diệp Trần không ngờ được chính là, Tà Vương cũng không chết, thứ mà hắn vừa phá hủy chỉ là một tượng gỗ điêu khắc hình người mà thôi.

"Là Sinh Mệnh Chuyển Di chi thuật!"

Diệp Trần hiện lên vẻ sợ hãi.

Về Sinh Mệnh Chuyển Di chi thuật, hắn đã từng được nghe nói qua, loại tà thuật này có thể đem một bộ phận sinh mệnh lực của bản thân chuyển dời lên một vật thể khác, làm cho cái vật thể kia có được chiến lực gần như bằng bản thể thật, hơn nữa cũng không nhìn ra bất kỳ sơ hở gì, khuyết điểm duy nhất chính là, một khi sinh mệnh lực chuyển đi ra ngoài mà bị phá hủy thì không cách nào thu hồi trở về, bản thể tất nhiên sẽ bị tổn thất một bộ phận sinh mệnh lực và tuổi thọ bị giảm bớt, đây chính là một cấm thuật của Tà Linh tộc, thông thường sẽ không đơn giản đi thi triển ra.

Nhưng nơi này là Chiến Thần tháp, đối phương cũng chỉ là người thủ cửa nên mới không có nhiều cấm kị như vậy.

Đến khi tác dụng Tam Hoa Tá Đạo sắp sửa biến mất, Diệp Trần cũng không thể giết chết được Tà Vương, số lượng thế thân của đối phương thật sự quá nhiều, hết tên này lại đến tên khác, giết không suể. Do vậy muốn qua được cửa ải này, nhất định phải làm tiêu hao hết Tà Vương sinh mệnh lực, làm cho đối phương không cách nào thi triển ra Sinh Mệnh Chuyển Di chi thuật nữa, hoặc là phải dùng thực lực tuyệt đối mà triệt để khóa chặt bản thể hắn lại, khiến cho hắn không cách nào đào thoát được, thế nhưng Diệp Trần chỉ lợi hại hơn một chút so với đối phương mà thôi, không có khả năng làm được loại trình độ này.

Cuối cùng nhất, Diệp Trần đã dừng bước tại Chiến Thần tháp tầng thứ sáu, không có thể vượt qua được.

Sau khi ra khỏi Chiến Thần tháp, Diệp Trần trực tiếp đi xông vào Sinh Tồn Tháp.

Lần trước, Diệp Trần đã có năng lực xông đến Sinh Tồn Tháp tầng thứ tư, bất quá khi đó thực lực còn quá yếu nên Diệp Trần không muốn xông đến tầng thứ tư sớm như vậy, bởi vì xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ năm hoặc là Sinh Tồn Tháp tầng thứ tư, nhất định trong mỗi ba tháng phải tiến vào Thú Liệp Tháp một lần, như vậy quá mức nguy hiểm rồi.

Lần này Diệp Trần không có chút gì do dự.

Rất nhanh, Sinh Tồn Tháp tầng thứ ba xông qua.

Phần thưởng là 100 miếng Thần tệ.

Tầng thứ tư có nhiệm vụ tiến vào một lãnh địa Dạ Xoa Tộc có cảnh vệ sâm nghiêm và ám sát một gã Dạ Xoa Vương, sau đó ly khai an toàn, độ khó cao gấp mấy lần tầng thứ ba, hơi chút không cẩn thận sẽ lâm vào vòng vây giảo sát.

Sau khi ẩn núp và thành công ám sát mục tiêu, Diệp Trần trực tiếp mở đường máu giết đi ra ngoài, bằng vào cường đại Kiếm Vực, Diệp Trần không uổng phí chút khí lực nào cũng liền giết ra lớp lớp vòng vây, tiêu dao rời đi.

Tầng thứ tư thông qua, Diệp Trần lần nữa đạt được 300 miếng Thần tệ.

Như vậy, Diệp Trần đã đạt đến 800 miếng Thần tệ rồi, đủ cho hắn ngây ngốc tại Áo Nghĩa Tháp hơn hai tháng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1323: Trung Cấp Huy Chương

Tầng thứ năm, độ khó lại kịch tăng gấp mấy lần, lần này Diệp Trần phải đối mặt không chỉ với số lượng địch nhân đông đúc mà còn rất nhiều hiểm cảnh bí ẩn.

Trừ việc đó ra, tại tầng thứ năm rõ ràng không cách nào phi hành được, chỉ có thể đi bộ mà thôi, tuy Sinh Tử Cảnh Vương giả có thể đi bộ cũng rất nhanh, nhưng cuối cùng cũng sẽ có sinh ra rất nhiều phiền toái.

"Quá đông, cả trên khỏa tinh cầu này đều là địch nhân, dưới tình huống này mà vẫn còn phải tập hợp đủ 12 khối Tinh Thần Thiên Thạch nữa chứ."

Độ khó của Tầng thứ năm lại để cho Diệp Trần hiểu được thế nào là khó khăn thực sự cần phải giải quyết, dưới tình huống tất cả mọi người đều không cách nào phi hành, hắn mặc dù không có khả năng bị lâm vào trùng trùng điệp điệp vây khốn, nhưng bởi vì số lượng địch nhân quá nhiều, trải rộng khắp cả hành tinh nên hắn từ đầu tới đuôi đều là phải chạy trốn hoặc là chiến đấu, cái này thực sự là một khảo nghiệm khắc nghiệt nhất đối với ý chí của một người, mà ý chí đúng là thứ không thể thiếu trong năng lực sinh tồn.

Rầm rầm!

Trong khu rừng rậm rạp, một đạo hỏa lôi hình mũi khoan phóng như bay về phía thủ cấp của Diệp Trần.

Đây là một mũi tên nhọn được bắn ra từ một gã Cung Tiễn Thủ Dạ Xoa Tộc, mặt khác, tại phía trước gã Cung Tiễn Thủ này còn có bảy tám tên Ma Vương cùng Dạ Xoa Vương không ngừng truy hướng Diệp Trần, khoảng cách ở giữa song phương ước chừng có hơn một ngàn dặm xa. Dưới quy tắc hạn chế, tại Sinh Tồn Tháp tầng thứ năm này, phạm vi cảm ứng của Linh

Hồn Lực trở nên rất nhỏ, lực phá hoại cũng rất nhỏ, do vậy, muốn muốn chú ý tới một vật thể ở rất xa thì chỉ có thể dựa vào nhãn lực mà thôi, kể từ đó, cung tiễn đánh lén ở cự ly xa có thể nói là rất trí mạng.

Diệp Trần xoay người một cái để tránh đi một mũi tên này, trong lúc xoay tròn hoàn người như vậy, Diệp Trần cũng phát kiếm khí bay vút ra ngoài, men theo quỹ tích của mũi tên nhọn mà chém về phía ngọn nguồn của nó.

Phốc!

Tên Dạ Xoa Tộc Cung Tiễn Thủ kia đã bị trúng kiếm khí vào đầu mà bạo liệt ra, nhưng hắn cũng không tử vong, bất quá như vậy cũng là đủ rồi, kiếm khí mang theo Hủy Diệt Kiếm Ý đã xâm nhập vào trong thể nội của đối phương khiến trong thời gian ngắn không cách nào khu trừ. Tại trong mắt Diệp Trần lúc này, đối phương cùng bia ngắm không có gì khác nhau, hiện tại hắn phải đánh trả bốn gã Ma Vương và ba gã Dạ Xoa Vương.

Ma Vương cùng Dạ Xoa Vương tập kích với tốc độ rất nhanh, trong phạm vi hơn một ngàn dặm thì đoán chừng chỉ mấy lần hô hấp là bọn chúng có thể đuổi tới, nhưng đột ngột, bọn hắn đã bị thiếu đi một thành viên cung thủ quan trọng, sau đó lại mất thêm một kẻ, ...

Trong nháy mắt, đã có bốn gã Ma Vương và ba gã Dạ Xoa Vương bị tiêu diệt!

Tiêu diệt bọn hắn không phải là Diệp Trần, mà là một loại đóa hoa Hắc Kim sắc cự đại, rễ cây của chúng nhìn như chỉ dài có mấy trăm mét, nhưng lúc đóa hoa cự đại kia mở ra thì chúng lại có thể vươn dài đến vài trăm dặm, bên trong đầy rẫy răng cưa có hình dáng đinh ốc, thâm bất khả trắc, mà những răng cưa này hiển nhiên ẩn chứa kịch độc chết người, có thể làm cho linh hồn Sinh Tử Cảnh Vương giả rơi vào trầm mê, từ đó dễ dàng bị nó xâu xé.

Đây chính là dị chủng thực vật vũ trụ - cây non Đế Vương Hoa!

Đế Vương Hoa là thực vật ở trên đỉnh ngọn tháp Kim Tự Tháp, lúc ở vào giai đoạn cây non, bọn chúng là những kẻ săn thú điêu luyện, có thể săn bắt con mồi là các Vương giả Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên trở xuống, một khi thành thục, ngay cả Phong Đế Vương giả mà gặp phải bọn chúng cũng đều muốn tránh lui ba thước. Dưới tình huống bình thường, một cây Đế Vương Hoa trưởng thành có thể đem cả một khỏa tinh cầu hấp thu thành dinh dưỡng, đến lúc dinh dưỡng trên tinh cầu đã bị hấp thu hết thì Đế Vương Hoa sẽ khu động thể xác bên ngoài của tinh cầu mà tiến hành du đãng săn bắn tại trong vũ trụ.

"Sinh Tồn Tháp tầng thứ năm rõ ràng còn có cả cây non Đế Vương Hoa!"

Diệp Trần nhíu mày, đụng phải Đế Vương Hoa cây non thì bản thân hắn cũng gặp phải nguy hiểm khôn lường, ngạnh kháng với chúng là gánh không được, chỉ có thể tránh né trốn chạy mà thôi.

Bất chấp việc đánh chết Dạ Xoa Tộc Cung Tiễn Thủ, Diệp Trần hướng về phía địa điểm có tản ra Tinh Thần Thiên Thạch khí tức, chạy vội đi qua.

"Khối thứ nhất!"

Rất nhanh, Diệp Trần đã tìm được khối thứ nhất Tinh Thần Thiên Thạch, còn phải tìm thêm mười một khối nữa.

" khối thứ bảy!"

" khối thứ chín!"

" khối thứ 11, chỉ còn lại một khối cuối cùng!"

Trong nháy mắt, Diệp Trần đã ngây người suốt một tháng thời gian tại Sinh Tồn Tháp tầng thứ năm, trong một tháng này, hắn bị gặp phải 823 lần đuổi giết, đánh chết 248 địch nhân, số lần bị thương vượt qua một trăm lần, trong đó có 60 lần bị thương không phải do địch nhân bố trí, mà là lâm vào hung hiểm tiềm ẩn của cái khỏa tinh cầu này.

"Cây non Đế Vương Hoa, Thực Vương thảo, Tiên Huyết bình nguyên, Bạch Cốt đạo, đồng dạng đều tồn tại ở tầng thứ năm, độ khó của Sinh Tồn Tháp tầng thứ năm cơ hồ là gấp mấy lần tại Chiến Thần Tháp tầng thứ năm, không sai biệt lắm cùng Chiến Thần tháp tầng thứ sáu, tại đây, không thể biết được cuối cùng sẽ có nguy hiểm gì chờ ta ở phía trước."

Diệp Trần tuyệt nhiên không dám chủ quan, tinh thần căng cứng như dây đàn, suốt một tháng này, hắn chưa từng có nghỉ ngơi qua, hắn dám khẳng định, chỉ cần mình có chút buông lỏng thì sẽ gánh lấy hậu quả không thể tưởng nổi.

"Ân? Có khí tức phát ra từ khối Tinh Thần Thiên Thạch thứ 12 ah"

Cái khỏa tinh cầu này không nhỏ, đường kính chừng 1000 vạn dặm, Tinh Thần Thiên Thạch căn cứ vào thể tích lớn nhỏ mà phạm vi khuếch tán ra khí tức sẽ bất định, đứng cách hơn vạn dặm, Diệp Trần liền cảm ứng được khí tức phát ra từ khối Tinh Thần Thiên Thạch thứ 12.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần lặng yên không một tiếng động chui vào trong rừng, hướng phía ngọn nguồn khí tức Tinh Thần Thiên Thạch mà bước đi.

Thời gian chừng một bữa cơm trôi qua, Diệp Trần ngừng lại.

Vận chuyển nhãn lực, Diệp Trần đã chứng kiến được một mảnh đất trống hoang vu từ cách đây mấy trăm dặm, đâu đó tại vị trí trung ương của mảnh đất trống này là một khối thiên thạch thủy tinh màu xanh da trời lớn chừng 10m.

Đúng là Tinh Thần Thiên Thạch.

Bất quá tại trong khu rừng phụ cận nơi có Tinh Thần Thiên Thạch, rõ ràng có ẩn tàng một cây non Đế Vương Hoa, cái gốc cây non Đế Vương Hoa này chuẩn bị biến sắc, thế cho nên nó đã cùng hoàn cảnh quanh mình dung hợp thành một thể, nếu như không phải Diệp Trần có nhãn lực cường đại thì

thật đúng là đã nhìn không ra sự mê hoặc của nó rồi, chỉ cần hơi không lưu ý thì liền có thể bị cây non Đế Vương Hoa ăn tươi nuốt sống.

"Khoảng cách giữ nơi đây và Tinh Thần Thiên Thạch có chừng mấy trăm dặm, ta còn chưa kịp đi qua thì đã có thể bị Đế Vương Hoa ăn tươi rồi, xem ra, nếu hấp dẫn được vài tên địch nhân tới thì ta có thể đánh lừa chú ý của nó mà cướp lấy Thiên Thạch."

Hạ quyết tâm, Diệp Trần lui trở về.

Hưu! Hưu! Hưu!

Từng đạo mũi tên nhọn bay vụt tới, đuổi giết Diệp Trần đang không ngừng chạy trốn.

"Tổng cộng có mười tám tên địch nhân, có lẽ có thể đủ cho ta tranh thủ chút thời gian, còn nếu thật sự không được thì cũng chỉ có thể liều mạng mà thôi."

Tại sau lưng Diệp Trần là mười tám tên địch nhân, trong đó có ba tên Dạ Xoa Tộc Cung Tiễn Thủ, hai tên Ma tộc Cung Tiễn Thủ, mười ba tên khác theo thứ tự là bốn gã Ma Vương, bốn gã Dạ Xoa Vương, năm tên Tà Vương, xem như một cổ đoàn đội có thực lực thập phần cường đại.

Rất nhanh, khoảng cách giữa Diệp Trần và Tinh Thần Thiên Thạch đã không còn đến năm trăm dặm, khoảng cách này đã ở vào phạm vi công kích của Đế Vương Hoa cây non, nhưng rất hiển nhiên, Đế Vương Hoa cây non cũng rất có trí tuệ, nó không lập tức công kích con mồi mà đợi đến khi tất cả bọn hắn tiến hoàn toàn vào phạm vi công kích thì mới bắt đầu ra tay, tranh thủ tận diệt cả đám.

Bốn trăm dặm

Ba trăm dặm.

Hai trăm dặm.

Một trăm dặm.

Lập tức, lúc khoảng cách giữa Diệp Trần và Tinh Thần Thiên Thạch không còn đến năm mươi dặm thì Đế Vương Hoa cây non bắt đầu công kích, trước tiên nó công kích vào năm tên Cung Tiễn Thủ ở hậu phương.

Năm cái nụ hoa hiện lên hình con thoi bắn đi ra ngoài, lúc tới gần năm tên Cung Tiễn Thủ rồi đột nhiên mở ra, đem bọn chúng cắn nuốt đi vào, sau khi dừng lại một chút để nhấm nuốt đã triệt để tiêu hóa con mồi.

"Tới tay rồi”.

Lúc này, Diệp Trần đã lấy được Tinh Thần Thiên Thạch.

Nhìn lại đã thấy đám địch nhân đuổi giết mình lúc trước chỉ còn thừa lại ba tên, trong khoảng thời gian ngắn, Đế Vương Hoa cây non phát ra ba lượt công kích, mỗi một lần đều có thể ăn tươi năm tên địch nhân.

"Phải trốn ngay thôi."

Không có bất kỳ tưởng niệm nào, Diệp Trần dưới chân phát lực, đem mặt đất giẫm đạp sụp đổ xuống dưới, cả người chạy vội với tốc độ đạt đến cực hạn.

Húuuuuuuuuuuuu!

Tiếng xé gió đánh úp lại, Diệp Trần cơ hồ trong vô thức đã lăn mình về phía bên phải để tránh né.

Ầm ầm!

Một khối bùn đất lớn bị nện lún xuống tạo ra một cái hố cự đại tại nơi Diệp Trần vừa đứng, Đế Vương Hoa cây non công kích thất bại.

Hú! Hú! Hú!

Tiếng xé gió lần này biến thành năm cái, rất hiển nhiên đám địch nhân

đều đã bị giết sạch, Đế Vương Hoa cây non liền đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên người Diệp Trần.

"Siếp Na Kiếm Vực, chậm lại cho ta!"

Diệp Trần bắn xuất ra kiếm vực làm cho tốc độ công kích của Đế Vương Hoa cây non bị chậm lại, còn tốc độ của Diệp Trần không giảm mà trái lại còn bạo tăng.

Rốt cục, Diệp Trần đã chạy trốn tới bên ngoài năm trăm dặm.

"Cái gì phạm vi công kích của nó có thể vượt qua năm trăm dặm sao?"

Sau lưng là một tiếng xé gió mạnh đến "tê tâm liệt phế", so với bất luận cái gì trước đó đều phải nhanh và mạnh hơn rất nhiều, ngay lập tức Kiếm Vực cũng không có biện pháp mảy may ngăn cản được nó, tựa hồ trên thượng diện ẩn chứa năng lượng đã vượt qua cực hạn của Kiếm Vực.

BOANG...!

Long Tuyền Kiếm tự động ra khỏi vỏ và hóa thành một trăm đạo bóng kiếm hướng về phía sau bắn giết đi qua.

Bách Kiếm Tề Phát!

Đinh đinh đang đang, Hỏa Tinh văng khắp nơi, một trăm đạo bóng kiếm không ngừng cản trở Đế Vương Hoa cây non, ngay một sát na đó, mượn cơ hội này, thân thể Diệp Trần vừa lướt ngang qua thì một tiếng va đập cực lớn vang lên "BÀNH", mặt đất phía bên phải đã bị bạo liệt mà mất đi một khối lớn.

"Nguy hiểm thật, suýt nữa thì..."

Trọn vẹn chạy trốn tới hơn ngàn dặm thì Đế Vương Hoa cây non mới đình chỉ công kích, thu hồi Long Tuyền Kiếm, Diệp Trần quay người nhìn thoáng qua mà không khỏi giật mình, xem ra, năm cái nụ hoa của Đế Vương

Hoa cây non mới là cường đại nhất, nghe nói phạm vi công kích của chúng đạt đến trên dưới một nghìn dặm, Đế Vương Hoa có mấy cái nụ hoa thì đại biểu cho cảnh giới của nó cao bấy nhiêu, năm cái nụ hoa tương đương với Sinh Tử cảnh ngũ trọng thiên, bất quá Đế Vương Hoa cây non Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên so với đại đa số Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Vương giả đều muốn lợi hại khủng bố hơn nhiều.

"Mười hai khối Tinh Thần Thiên Thạch đã thu hoạch xong, kế tiếp phải cẩn thận một chút, tuyệt đối không thể chủ quan được."

Bỏ ra nửa ngày thời gian, Diệp Trần đi lên trên một ngọn núi cao, nơi có một nhúm hào quang bao phủ xuống.

"Vượt qua khảo nghiệm Sinh Tồn Tháp tầng thứ năm, ban thưởng 600 miếng Thần tệ, Sơ cấp huy chương thăng cấp làm Trung cấp huy chương."

Trên bầu trời có thanh âm truyền xuống dưới.

Xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ năm thì chính là đã thông qua tầng thứ tư, như vậy có thể đem Thiên đường huy chương thăng cấp làm Sơ cấp huy chương, xông đến tầng thứ bảy thì đại biểu đã thông qua tầng thứ sáu, sẽ được thăng cấp lênTrung cấp huy chương, còn ở Sinh Tồn Tháp thì tương ứng giảm bớt một tầng, chỉ cần thông qua tầng thứ ba và xông đến tầng thứ tư, liền có thể thăng cấp làm Sơ cấp huy chương, thông qua tầng thứ năm và xông đến tầng thứ sáu là được thăng cấp làm Trung cấp huy chương.

Bất quá so với một năm trước thì có nhiều bất đồng, vào một năm trước thì Diệp Trần chỉ cần xông đến Sinh Tồn Tháp tầng thứ tư thì nhất định trong mỗi ba tháng phải tiến vào Thú Liệp Tháp một lần, mà bây giờ, huy chương của Diệp Trần đã thăng cấp đến cấp bậc Trung cấp huy chương, do vậy tại Thú Liệp Tháp tầng thứ nhất hoặc tầng thứ hai buộc phải tiến hành đến ba lượt săn bắn.

Không chỉ là tầng thứ nhất, tầng thứ hai, tầng thứ ba cùng tầng thứ tư cũng nhất định phải tiến hành ba lượt săn bắn, nói cách khác, dù là ngươi

vừa lên đến thực lực thành viên cao cấp thì cũng phải hoàn thành sáu lần săn bắn tại bốn tầng của Thú Liệp Tháp. Đương nhiên, loại tình huống này rất ít phát sinh, những người khác đều là tăng lên từng tầng một, còn Diệp Trần thì thoáng cái đã tăng lên vài tầng.

Sinh Tồn Tháp tầng thứ sáu.

Diệp Trần gần kề ngây người suốt ba ngày tại đó, tại đây độ khó đã vượt qua Chiến Thần tháp tầng thứ sáu, cho dù là Diệp Trần cũng đều khó có khả năng xông qua.

Có điều Diệp Trần không biết chính là, sau khi hắn thông qua mỗi một tầng tại Chiến Thần tháp cùng Sinh Tồn Tháp, bài danh Sơ cấp thành viên của hắn tại Thú Liệp Tháp không ngừng tăng lên, khi hắn vừa xông đến Sinh Tồn Tháp tầng thứ sáu thì bài danh của hắn đã là đệ nhất, bài danh đội trưởng Hoàng Hằng Phi của Phi Linh chiến đội đều xếp tại phía dưới hắn, xếp hạng đến vị trí thứ ba.

Mà ở phía sau tên của hắn đã được đánh dấu lấy bốn chữ “Trung cấp thành viên”.

"Cái gì? Thoáng cái đã trở thành Trung cấp thành viên rồi sao."

"Nhân vật mới có tên gọi là Diệp Trần này cũng quá biến thái rồi ah!"

"Nhất định phải nghĩ biện pháp để cho hắn gia nhập chiến đội của chúng ta, tuy hắn đã là Trung cấp thành viên, nhưng vẫn là phải hoàn thành ba lượt săn bắn tại Thú Liệp Tháp tầng thứ nhất và tầng thứ hai, dùng thực lực của hắn, nhất định sẽ để cho chúng ta đại hoạch toàn thắng, đạt được càng nhiều Thần tệ nữa."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1324: Gia Nhập Phi Linh Chiến Đội

Một truyền mười, mười truyền một trăm, tin tức Diệp Trần trở thành trung cấp thành viên rất nhanh đã lan truyền khắp toàn bộ Thần Chi Nhạc Viên.

"Thật sai lầm, nếu sớm biết hắn tiến bộ nhanh như vậy thì có lẽ thời gian trước ta nên cùng hắn câu thông, nếu có hắn gia nhập Phi Linh chiến đội thì liền sẽ đủ để chúng ta ngang nhiên săn bắn tại chiến trường tầng hai, mỗi lần đi săn liền có thể thu hoạch nhiều Thần tệ hơn gấp mấy lần hiện tại rồi."

Sau khi nhận được tin tức, Hoàng Hằng Phi nhíu mày.

Luận về chiến lực, Diệp Trần chưa hẳn cường đại hơn so với hắn, đều là thực lực Chiến Thần Tháp tầng thứ sáu, nhưng luận về năng lực sinh tồn thì hắn có chỗ thua kém hơn so với đối phương không chỉ một bậc, năng lực sinh tồn cường đại như vậy, nói rõ đối phương có thể thích ứng với bất luận hoàn cảnh gì, chiến trường săn bắn cũng không ngoại lệ, có không ít người lần đầu tiến vào chiến trường săn bắn đã liên tiếp phạm sai lầm, căn bản không có cách nào tại trong thời gian ngắn mà thích ứng với hoàn cảnh, đây cũng là lý do tại sao phải có Thú Liệp Tháp tầng thứ nhất tồn tại.

Thú Liệp Tháp tầng thứ hai là dành để săn bắn theo đội ngũ, tầng thứ nhất là săn bắn cá nhân, dưới tình huống bình thường, vừa trở thành sơ cấp thành viên sẽ không có đội ngũ nào tiếp nhận, bọn hắn trước tiên phải ở Thú Liệp Tháp tầng thứ nhất chiến đấu vài lần, nếu như không chết thì mới có thể được các đội ngũ tiếp nhận, đương nhiên, một quái vật như Diệp Trần là ngoại lệ.

"Việc này không nên chậm trễ, bỏ qua cái thôn này sẽ không đến được cái khách điếm kia rồi."

Hạ quyết tâm, Hoàng Hằng Phi quyết định dù phải trả giá lớn thế nào cũng phải chiêu mời Diệp Trần gia nhập đội, có người mạnh như vậy trợ giúp thì tất nhiên bọn hắn có thể đạt được càng nhiều Thần tệ hơn nữa, mà khi đã có Thần tệ thì thực lực của hắn có thể tiếp tục tăng lên, nói không chừng trong vòng một năm là có thể xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ bảy, trở thành Trung cấp thành viên của Thần Chi Nhạc Viên.

...

"Cái gì, ngươi nói nhân vật mới tên là Diệp Trần kia, tại trong vòng một năm mà đã trở thành Trung cấp thành viên sao ?!."

Tại Thần Chi Nhạc Viên có một tòa khách điếm (khách sạn) hai tầng, tại trong tòa tửu điếm này, chỉ cần trả một miếng Thần tệ là có thể được uống thượng đẳng Cực phẩm tửu, nơi đây hiện đang có năm người trẻ tuổi đang ngồi nói chuyện với nhau, người cầm đầu chính là một nữ tử có tư thế hiên ngang.

Đây là một chi Trung cấp đội ngũ, mà đội trưởng chính là người nữ tử này, nàng có tên gọi là Hoàng Phủ Ngọc, thực lực thập phần cường đại, đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tám, chỉ kém một tầng nữa là có thể trở thành thành viên cao cấp rồi, nghe được tin Diệp Trần trở thành trung cấp thành viên, nàng tựa hồ có chút không tin, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Người trẻ tuổi mật báo bên cạnh gật đầu nói: "Đúng vậy, vừa mới nghe tin này ta cũng có chút không tin, nhưng sau đó ta cố ý đi một chuyến đến Thú Liệp Tháp thì phát hiện trên màn sáng tin tức Sơ cấp thành viên tại tầng một Thú Liệp Tháp, xếp hạng nhất đúng là hắn đấy. Thực lực của hắn bây giờ là Chiến Thần Tháp tầng thứ sáu và Sinh Tồn Tháp tầng thứ sáu."

"Lợi hại thật, trong vòng một năm mà có thể trở thành trung cấp thành viên, đây là sự tình chưa từng có tại Thần Chi Nhạc Viên trong suốt vài vạn năm qua, điều này nói rõ tiềm lực của hắn là cực lớn đấy, thời khắc này lại đang ở vào giai đoạn tiến bộ cao tốc, tuy nhiên hắn nhất định phải hoàn thành ba lượt Sơ cấp săn bắn. Nhưng chúng ta cần phải dự định trước thời

gian mà hành động, chờ ngay sau khi hắn hoàn thành ba lượt săn bắn thì lập tức mời hắn gia nhập vào đội ngũ của chúng ta."

"Đội trưởng, hắn tuy có tiềm lực kinh người, thế nhưng mà thực lực đối với Trung cấp thành viên mà nói, như trước vẫn còn rất yếu, chờ đến khi hắn có thêm tiến bộ thì hẵn mời vào đội, như vậy tránh cho việc làm vướng chân chúng ta ah."

Một người trẻ tuổi đề ra ý kiến của mình.

"Ngươi chẳng biết cái gì cả, cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường ah, chờ đến khi hắn cường đại như chúng ta rồi, lúc đó không phải là chúng ta tuyển hắn nữa, mà là hắn đi tuyển chúng ta đấy. Cho nên, hắn hiện tại tuy còn rất yếu, nhưng một khi lớn mạnh lên thì sẽ trở thành vương bài của đội ngũ chúng ta, huống chi, năng lực sinh tồn của hắn cũng không thể yếu hơn so với các ngươi đâu, cũng chưa chắc là làm vướng chân chúng ta đấy."

"Điều này cũng đúng, người này có năng lực sinh tồn quá mạnh mẽ, rõ ràng có thể xông đến Sinh Tồn Tháp tầng thứ sáu rồi."

Trong đội ngũ, ngoại trừ đội trưởng Hoàng Phủ Ngọc cùng đội phó ra, những người khác đều có chiến lực là Chiến Thần Tháp tầng thứ bảy, cao hơn một tầng so với Diệp Trần, mà ở Sinh Tồn Tháp thì đều là tầng thứ sáu, cùng tương đương với Diệp Trần.

...

"Diệp Trần, chúc mừng, không thể tưởng được ngươi sớm như vậy mà có thể thành là trung cấp thành viên rồi."

Hiện đã qua vài ngày kể từ lúc Diệp Trần xông đến Sinh Tồn Tháp tầng thứ sáu, trong những ngày này, Diệp Trần cũng không lập tức tu luyện, mà là buông lỏng thật tốt thoáng một chút, Võ Giả tu luyện cũng cần phải chú ý khi nắm khi buông, nếu quá mức nóng vội thì ngược lại đã tự làm mất đi tự do, đem mình biến thành một cỗ võ đạo Khôi Lỗi rồi. Trong tửu điếm, các

nhân vật mới lần này đều tụ tập cùng một chỗ uống rượu, đương nhiên là do Diệp Trần mời khách, mỗi người đều được mười bình Cực phẩm hảo tửu, dù sao hắn hiện tại đã có đến 1400 miếng Thần tệ, chỉ một miếng Thần tệ thôi cũng đủ để mua rất nhiều Cực phẩm hảo tửu.

"Không có gì, chỉ cần cố gắng thì các ngươi cũng có thể rất nhanh trở thành sơ cấp thành viên, khi đó sẽ kiếm được rất nhiều Thần tệ ah."

Diệp Trần uống một ngụm rượu, nói ra.

"Thật là khó quá, tư chất của chúng ta tại Thần Chi Nhạc Viên này bất quá chỉ là tương đối mà thôi, muốn trở thành Sơ cấp thành viên thì ít nhất cũng phải mất năm năm trở lên, tiềm lực không bằng được một phần của Lãnh Phi Phàm, A Cửu cùng với ngươi ah."

Nói chuyện chính là Lục Văn Tú.

"Ân, năm năm vẫn là ít nhất rồi, bất quá chúng ta cũng không vội, đối với chúng ta mà nói, trở thành là sơ cấp thành viên quá sớm cũng không phải chuyện tốt, trên chiến trường săn bắn đầy hung hiểm, kẻ yếu chỉ biết trở thành con mồi cho kẻ mạnh, hiện tại cần phải đem trụ cột củng cố cho vững chắc mới là việc chúng ta cần phải làm ah." Tiêu Tế Vũ gật gật đầu.

Trên bàn rượu, Chu Kiên cũng có mặt, hắn hiện tại cũng không còn ý niệm bài xích Diệp Trần nữa rồi.

Từ khi đến Thần Chi Nhạc Viên, hắn mới biết được trong Vũ Trụ Tinh Không này, thiên tài nhiều không kể xiết, người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, nếu cứ so đo cùng người khác thì chỉ biết tự tìm đến phiền não, ngược lại phải so với chính bản thân mình để tìm ra điểm yếu mà khắc phục, như vậy mới là cội nguồn của tiến bộ, chỉ cần hôm nay có thể siêu việt hơn bản thân mình ngày hôm qua thì tiến bộ đã tăng lên. Tất cả đều hạ quyết tâm, một ngày nào đó, bọn hắn đều sẽ đi đến phía trước nhất.

Về phần so với Diệp Trần thì đó hoàn toàn là tự đi tìm đả kích rồi, một

năm trước, Diệp Trần tựu đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tư, một năm sau, Diệp Trần đã xông đã đến Chiến Thần tháp tầng thứ sáu, tốc độ tiến bộ bực này quả thực nghe rợn cả người, còn bản thân Chu Kiên hắn trước mắt mới miễn cưỡng xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ ba mà thôi, ngay từ một năm trước đã so ra kém xa Diệp Trần rồi.

Đừng nói là Diệp Trần, ngay cả A Cửu cùng Lãnh Phi Phàm cũng không phải là những tồn tại mà hắn có thể tùy tiện đuổi theo, A Cửu nửa năm trước đã xông đã đến Chiến Thần tháp tầng thứ tư, đoán chừng không cần đến một năm nữa là có thể xông đến tầng thứ năm, trở thành Sơ cấp thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, còn Lãnh Phi Phàm từ ba tháng trước đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tư, có lẽ trong thời gian hai năm cũng không sai biệt lắm có thể thành là Sơ cấp thành viên rồi.

"Diệp Trần, hiện tại ngươi đã đi trước một bước, bất quá Võ Đạo Huyễn Cảnh của ta cũng sẽ nhanh chóng đột phá thôi, đến lúc đó, chúng ta lại phân cao thấp ah." Võ Đạo Huyễn Cảnh của A Cửu có thể huyễn hóa ra ba đạo ảo ảnh, nhưng là qua một năm này, hắn đã có tiến bộ rất lớn, chờ đến khi thương đạo hình thành, hắn liền có thể huyễn hóa ra bốn đạo ảo ảnh, cộng thêm bản thể nữa là chiến lực tăng gấp năm lần.

"Được chứ."

Diệp Trần cười nói.

Uống rượu một hồi, trong tửu điếm người đến càng ngày càng nhiều.

"Diệp Trần, không biết ta có thể bàn chuyện một chút không?"

Hoàng Hằng Phi đã đi tới.

Diệp Trần gật gật đầu, rồi nói với đám người A Cửu: "Các ngươi ở chỗ này uống rượu, ta đi qua kia thoáng một chốc ah."

"Được rồi, không thể tưởng được khách điếm tại Thần Chi Nhạc Viên rõ ràng đều có mọi loại Cực phẩm hảo tửu cả, có người mời thì ngu sao mà

không uống chứ." Diệp Trần mời khách, bọn hắn mừng rỡ phải say một trận rồi.

Đi theo Hoàng Hằng Phi, Diệp Trần đi đến một bàn rượu khác.

Trên bàn rượu, ngoại trừ Hoàng Hằng Phi còn có ba người khác đang ngồi, gồm có hai nam một nữ.

Đối với Sơ cấp đội ngũ, số lượng thành viên không được vượt quá năm người, lần trước, Phi Linh chiến đội đã bị tổn thất mất một người, còn chưa có người mới bổ sung, nếu như Diệp Trần có thể gia nhập thì vừa vặn đủ năm người.

"Diệp Trần, giới thiệu cho ngươi thoáng một chút, đây là đội phó Lâm Hiểu Phong của Phi Linh chiến đội chúng ta, thực lực là Chiến Thần Tháp tầng thứ sáu, đây là đội viên Ngụy đông, Chiến Thần tháp tầng thứ năm, đội viên Lý Vi, Chiến Thần tháp tầng thứ năm. Các vị, đây là Diệp Trần, người vừa vào đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ sáu, Sinh Tồn Tháp tầng thứ sáu."

Hoàng Hằng Phi giới thiệu cho song phương.

"Kính trọng đã lâu."

Đội phó Lâm Hiểu Phong của Phi Linh chiến đội cùng hai gã thành viên khác đứng lên chào hỏi mà trên mặt tràn đầy vẻ khâm phục.

"Là ta nhất thời có chỗ đột phá mà thôi."

Diệp Trần nói.

"Tốt rồi, đều ngồi xuống đi!"

Hoàng Hằng Phi đem Cực phẩm rượu ngon đưa cho Diệp Trần, nói: "Diệp Trần, lần trước ta và ngươi đã từng nói qua, chờ đến khi ngươi có tư cách Sơ cấp thành viên, có thể cân nhắc thoáng một chút việc gia nhập Phi

Linh chiến đội chúng ta, không biết ý của ngươi như nào?"

"Không có vấn đề."

Diệp Trần cũng không chút do dự, một tiếng đáp ứng ngay, vốn nếu là hắn không thể xông đến Sinh Tồn Tháp tầng thứ sáu thì hắn còn có thể phải cân nhắc nhiều, nhưng hiện tại hắn đã là Trung cấp thành viên, sau khi gia nhập Phi Linh chiến đội thì cũng chỉ có thể đi vào săn bắn ba lượt, mà chỉ có ba lượt thì cũng không cần phải cân nhắc quá nhiều như vậy, hơn nữa Phi linh chiến đội đích thật là Sơ cấp đội ngũ có vị trí số một số hai tại Thú Liệp Tháp, mà trong số các Sơ cấp thành viên thì Hoàng Hằng Phi cũng có đến bài danh đệ tam, thực lực rất mạnh.

"Ha ha, quả nhiên là nói chuyện với ngươi rất sảng khoái ah." Hoàng Hằng Phi sững sờ, hắn không nghĩ tới Diệp Trần trực tiếp đáp ứng nhanh như vậy, ngay sau đó, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng, đã có Diệp Trần tham gia thì trong đội ngũ bọn hắn đã có được ba người có thực lực Chiến Thần tháp tầng thứ sáu, hơn nữa năng lực sinh tồn của Diệp Trần không thể nghi ngờ sẽ để cho thực lực tổng hợp của Phi Linh chiến đội được nâng cao hơn một bước.

"Đúng rồi, Thú Liệp Tháp tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai, số lượng Thần tệ được ban thưởng như thế nào?" Thú Liệp Tháp tầng thứ nhất và tầng thứ hai đều là chiến trường săn bắn sơ cấp, Diệp Trần muốn hỏi một chút xem có gì khác nhau.

Đội phó Lâm Hiểu Phong nói: "Cái này là chúng ta chỉ nói riêng với ngươi mà thôi, Thú Liệp Tháp tầng thứ nhất là chiến trường săn bắn cá nhân, tầng thứ hai là dành cho đội ngũ săn bắn, nếu đổi thành người khác, ta có lẽ sẽ khuyên hắn nên tiến hành vài lần săn bắn tại tầng thứ nhất, sau khi thích ứng với hoàn cảnh rồi thì mới tiến lên tầng hai, nhưng là ngươi, ta cảm thấy được có thể trực tiếp tiến hành tốt đội ngũ săn bắn, bởi vì năng lực sinh tồn của ngươi đủ mạnh rồi, nhất định có thể thích ứng với hoàn cảnh chiến trường săn bắn, ở tại tầng thứ nhất chỉ biết lãng phí thời gian cùng tinh lực mà thôi."

"Đúng vậy." Hoàng Hằng Phi gật gật đầu, "Tại tầng thứ nhất, đánh chết một thiên đường Sơ cấp thành viên khác, gần kề ban thưởng 100 miếng Thần tệ, mà đội ngũ săn bắn ở tầng thứ hai, đánh chết một thiên đường Sơ cấp thành viên khác liền sẽ được ban thưởng một ngàn miếng Thần tệ, tuy nhiên một ngàn miếng Thần tệ này không hoàn toàn thuộc về ngươi, mà sẽ căn cứ vào công sức đóng góp của mỗi cá nhân để phân phát, nhưng chung quy khẳng định sẽ nhiều hơn tầng thứ nhất rất nhiều, ví dụ như chia đều thì mỗi người tựu sẽ nhận được 200 miếng Thần tệ, trừ việc đó ra, đối với đội ngũ săn bắn còn có đội ngũ ban thưởng nữa, đội ngũ ban thưởng chính là dựa trên tổng thu hoạch Thần tệ mà đội ngũ đó đạt được, nói cách khác, nếu như Phi Linh chiến đội chúng ta đạt được tổng cộng một ngàn miếng Thần tệ, như vậy đội ngũ ban thưởng sẽ là 100 miếng."

Trải qua giải thích của mấy người bọn họ, Diệp Trần không sai biệt lắm đã có lý giải về quy tắc của Thú Liệp Tháp.

Cá nhân săn bắn thì không nói làm gì, lấy được bao nhiêu Thần tệ đều quy về cho chính mình, mà trong đội ngũ săn bắn, sẽ căn cứ vào công sức đóng góp của mỗi cá nhân mà chia thần tệ theo tỉ lệ, cái tỷ lệ này cũng rất đơn giản, Sơ cấp đội ngũ có tối đa là năm thành viên, nếu như mình xuất lực là một, như vậy chỉ có thể nhận được một phần năm tổng số Thần tệ, tính ra chính là hai thành, nếu như xuất lực là hai thì phần thưởng nhận được tựu là bốn thành.

Lực xuất ra là “một”, đây chính là con số bình quân đại biểu cho lực lượng trung bình mà chính mình đóng góp, còn nếu vượt qua “một” thì tựu đại biểu cho bản thân mình đã phát ra lực lượng tương đối nhiều, đóng góp càng lớn. Mà tổng xuất lực của đội ngũ là “năm”, như vậy nếu lực của mình nhỏ hơn một, tắc thì đại biểu mình đã tung ra lực tương đối ít so với các thành viên khác rồi, như vậy đóng góp là quá ít.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1325: Kiếm Chiêu Bạch Long Diệt Thế

"Trong các Sơ cấp đội ngũ thì Phi Linh chiến đội chúng ta có thứ hạng số một số hai, tính ra bình quân thì mỗi lần săn thú ước chừng đều có thể đánh chết ít nhất một gã sơ cấp thành viên khác dễ dàng như trở bàn tay, hơn nữa phần thưởng đội ngũ cùng với thu hoạch chính thức của nó trong mỗi lần săn bắn ước chừng thu về được chừng trên dưới hai nghìn Thần Tệ, nếu chia đều cho năm người thì mỗi người cũng có thể đạt được đến 400 miếng Thần Tệ đấy. Như vậy cứ sau mỗi ba tháng thì tiến hành săn thú một lần, một năm chính là bốn lần, nói cách khác, trong mỗi năm, mỗi người có thể kiếm được 1600 Thần Tệ. Về phần những sơ cấp đội ngũ bình thường kia, một người trong một năm có thể kiếm được 400 ~500 Thần Tệ thì đã coi là không tệ rồi. Thực tế, đây là ta chỉ tính với tình huống trong quá khứ mà thôi, nếu hiện tại có thêm ngươi gia nhập nữa thì một người một năm vượt qua 2000 Thần Tệ cũng có thể đấy."

Hoàng Hằng Phi nói tiếp.

Đội phó Lâm Hiểu Phong cười nói: "Đội trưởng đã quên nói một chuyện, đó là nếu có thể ở bên trong chiến trường săn thú mà tiêu diệt toàn bộ đội ngũ đối phương thì số Thần Tệ nhận được sẽ tăng gấp hai đấy, một đội ngũ là năm người, cũng chính là 5000 Thần Tệ, nhân gấp hai chính là một vạn, phần thưởng kia thật đúng là khó lường, chỉ một lần thôi đã đủ phát tài rồi."

"Diệt toàn bộ đội ngũ địch quân, Thần Tệ được tăng gấp hai sao ?."

Diệp Trần lộ ra một tia kinh ngạc.

"Không sai, bất quá. . ." Hoàng Hằng Phi cười khổ nói tiếp: "Muốn diệt toàn bộ đội ngũ địch quân, đây là chuyện rất khó khăn, ta tới Thần Chi Nhạc

Viên đã mấy chục năm rồi, một lần nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh chết ba tên thành viên của đội ngũ địch quân, dĩ nhiên, không phải nói là không có, chẳng qua là rất rất ít mà thôi."

Gia nhập đội ngũ rất đơn giản, chỉ cần kích phát màn sáng huy chương, sau đó tìm đến Phi Linh chiến đội và điểm kích gia nhập là được.

Nhạc viên huy chương có ẩn chứa linh hồn ấn ký cá nhân, một đội ngũ sẽ tương đương với việc đem linh hồn ấn ký của năm người kết nối ở chung một chỗ, sau khi gia nhập đội ngũ xong, bất kể là ở cách nhau rất xa cũng đều có thể cùng các đội viên liên lạc với nhau, cũng có thể thông qua màn sáng huy chương mà rất dễ dàng tìm được vị trí mà các đội viên khác đang đứng.

Hiện tại trên màn sáng huy chương của Diệp Trần biểu hiện ra:

Đội ngũ: Phi Linh chiến đội

Đội ngũ thân phận: đội viên.

Đội ngũ nhân số: năm người

Săn thú mấy lần: không có

Săn thú thành tựu: không có

Số lượng Thần Tệ: 1389 miếng

"Ha ha, sau này chúng ta chính là một đội rồi, hy vọng ngay lần săn thú đầu tiên là có thể đại hoạch toàn thắng, cạn chén." Hoàng Hằng Phi giơ lên chén rượu, một ngụm uống cạn.

Diệp Trần bốn người cũng uống cạn chén rượu mừng.

Sau hơn ba chén rượu thì chợt một thanh âm thanh thúy vang lên.

"Ngươi chính là Diệp Trần sao?! Ta là Hoàng Phủ Ngọc, đội trưởng của

chiến đội Băng Sương, ngưỡng mộ đã lâu!."

Đi tới là một cô gái trẻ tuổi có anh tư mạnh mẽ, trên người mặc một bộ áo bào màu lam, bên trên mái tóc uốn cao có cắm một cây trâm cài đầu, ở cuối cùng cái trâm cài đầu là một viên thủy tinh nhỏ rũ xuống.

"Ta là Diệp Trần, không biết có chuyện gì?"

Diệp Trần đứng lên.

"Là ta muốn mời ngươi gia nhập Băng Sương chiến đội, dĩ nhiên là ta phải chờ đến sau khi ngươi hoàn thành ba lượt sơ cấp săn thú." Hoàng Phủ Ngọc mang trên mặt mỉm cười.

"Diệp Trần, Băng Sương chiến đội là chiến đội xếp hạng thứ tư trong các trung cấp đội ngũ. Đội trưởng Hoàng Phủ Ngọc đã xông đến Chiến Thần Tháp tầng thứ tám, sinh tồn tháp tầng thứ bảy, đội phó cũng như vậy, ta cảm thấy cho ngươi có thể suy nghĩ một chút đấy. Về phần các Trung cấp đội ngũ được xếp vào 3 hạng đầu, mặc dù so với Băng Sương chiến đội thì hơi mạnh hơn một chút, nhưng bọn họ đều đã đầy đủ thành viên, chỉ có Băng Sương chiến đội còn thiếu một người. Nếu là hiện tại ngươi từ chối lời mời này thì đoán chừng sau này muốn gia nhập cũng sẽ khó khăn đấy, dù sao khi chiến đội đã đầy đủ hội viên thì không thể nhận thêm người nữa."

Hoàng Hằng Phi nói khẽ với Diệp Trần.

Diệp Trần khẽ gật đầu, đúng là như vậy, muốn gia nhập đội ngũ không phải là nghĩ đến gia nhập thì liền có thể gia nhập, cũng phải nhìn xem đội ngũ đối phương có đầy đủ thành viên hay chưa, nếu đã đầy đủ thành viên rồi thì mình muốn gia nhập là không thể. Dù sao bọn họ không thể nào chỉ vì hắn mà bỏ rơi một người được, như vậy sẽ làm cho đội viên cảm thấy không an toàn.

"Nếu như không có gì ngoài ý muốn, ta sẽ nghĩ đến Băng Sương chiến đội trước tiên." Diệp Trần nói.

"Tốt, có được những lời này của ngươi, ta cảm thấy rất hưng phấn."

Hoàng Phủ Ngọc đối với cái kết quả này rất hài lòng, mặc dù trước mắt được xếp đến hạng tư trong các trung cấp đội ngũ, chỉ có Băng Sương chiến đội là còn thiếu một người, nhưng không có nghĩa là Diệp Trần không có ý nghĩ gì đối với các chiến đội khác, phải biết rằng chiến trường săn thú nguy hiểm vô cùng, tùy thời đều có thể bị giảm quân số, Băng Sương chiến đội bọn họ đã rất mạnh, thế nhưng vẫn bị tổn thất một đội viên, nói không chừng chờ đến khi Diệp Trần hoàn thành ba lần sơ cấp săn thú thì các trung cấp đội ngũ khác cũng gặp tổn thất đội viên mà tìm đến hắn để tuyển đội viên mới, cho nên, nàng mới quyết định có chủ ý "tiên hạ thủ vi cường", và với lời đáp của Diệp Trần thì đoán chừng cũng sẽ không hoàn toàn nghĩ đến Băng Sương chiến đội trước tiên.

"Đây là mười bình Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên hảo tửu, ta mời ngươi nhé."

Hoàng Phủ Ngọc tay phất một cái, trên bàn trước mặt Diệp Trần được bày ra mười bình rượu ngon rồi nàng chợt xoay người rời đi.

"Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, hảo tửu đấy, đây cũng là cực phẩm thượng đẳng hảo tửu có giá đến mười miếng Thần Tệ một lọ, mười bình chính là một trăm miếng Thần Tệ ah." ánh mắt Hoàng Hằng Phi cũng trợn tròn, tại Thần Chi Nhạc Viên tửu điếm, một miếng Thần Tệ có thể mua được mười bình cực phẩm cấp thấp rượu ngon, như Diệp Trần mời đám người A Cửu uống rượu, mỗi người mười bình, như vậy cũng bất quá chỉ xài hết mười một miếng Thần Tệ, mà Hoàng Phủ Ngọc đưa cho Diệp Trần là Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên hảo tửu, mỗi lọ có giá đến mười miếng Thần Tệ, mười bình chính là một trăm miếng, đây cũng không phải là số lượng nhỏ, mỗi một lần săn thú, Hoàng Hằng Phi cũng chỉ kiếm được mấy trăm miếng Thần Tệ, đến bản thân mình cũng không đủ dùng, đối với loại Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên hảo tửu này, uống một lọ thôi thì hắn đã cảm thấy quá xa xỉ rồi.

Đội viên Lý Vi hâm mộ nói: "Hoàng Phủ Ngọc đội trưởng quả nhiên hào khí, bất quá nàng là đội trưởng của Băng Sương chiến đội, một lần săn thú

đoán chừng có thể kiếm được đến hai nghìn Thần Tệ, một trăm miếng Thần Tệ đối với nàng mà nói vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận của nàng."

Đội viên Ngụy Đông nói: "Cũng không thể nói như vậy, thực lực càng cao thì sẽ càng khó tiến bộ, càng lên cao càng phải tiêu Thần Tệ như nước vậy, tỷ như vũ kỹ tháp tầng thứ nhất, một miếng Thần Tệ có thể tu luyện trong một ngày, nhưng ở vũ kỹ tháp tầng thứ hai, mười miếng Thần Tệ mới có thể tu luyện một ngày, vũ kỹ tháp tầng ba, một trăm miếng Thần Tệ một ngày, trừ việc đó ra, Thời Gian Tháp cũng hết sức hao phí Thần Tệ đấy."

"Chính xác, có thể uống được Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên hảo tửu, đoán chừng chỉ có cao cấp thành viên mới có thể, bọn họ kiếm được Thần Tệ nhiều đến mức không hợp thói thường, mỗi tháng chi một trăm miếng Thần Tệ để uống rượu thì cũng không coi vào đâu."

Đội phó Lâm Hiểu Phong gật đầu.

Diệp Trần mở nút lọ rượu Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên ra, ngửa đầu uống một hớp, nhất thời, cảm giác đầu tiên bên trong thể nội là một mảnh lạnh như băng, chợt như hỏa diễm nóng bỏng, băng hỏa giao hòa khiến da thịt toàn thân hoàn toàn thư giãn ra, từng tế bào bên trong cơ thể giống như được ăn một loại đại bổ hoàn vậy, điên cuồng ngọa nguậy mà hấp thu tửu lực.

Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên này có hiệu quả rèn luyện Linh Thể, mặc dù cũng không phải là rất rõ ràng.

Mặt khác, chỉ mới uống một ngụm mà Diệp Trần đã có cảm giác say, điều này đối với Sinh Tử Cảnh vương giả mà nói là sức không có khả năng, cực phẩm rượu ngon bình thường, dù có uống mười bình cũng rất khó say.

"Các ngươi cũng uống đi."

Diệp Trần mời bốn người Hoàng Hằng Phi mỗi người một bình Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên.

"Ha ha, vậy chúng ta cũng không khách khí ah."

Hoàng Hằng Phi liếm liếm đôi môi, hắn thật lâu rồi không được thưởng thức qua mùi vị của Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên.

Trước khi rời khỏi tửu điếm, Diệp Trần đã cùng bốn người Hoàng Hằng Phi hẹn hai tháng sau sẽ tiến vào Thú Liệp Tháp săn thú, cho nên trong hai tháng kế tiếp này, Diệp Trần muốn tiếp tục tăng lên một ít thực lực để phòng ngừa "vạn vô nhất thất", không để lọt vào bất cứ nguy cơ nào.

Trước mắt, Diệp Trần đã có được bốn môn viên mãn áo nghĩa rồi, theo thứ tự là Kim Chi Áo Nghĩa, Thủy Chi Áo Nghĩa, Hỏa Chi Áo Nghĩa cùng với Thổ Chi áo nghĩa, nhiệm vụ kế tiếp là đem Mộc Chi Áo Nghĩa, Lôi Chi Áo Nghĩa và Ảnh Chi Áo Nghĩa tìm hiểu đến viên mãn.

Đầu tiên là Mộc Chi Áo Nghĩa.

. . .

Một tuần lễ sau, Mộc Chi Áo Nghĩa viên mãn .

. . .

Hai mươi lăm ngày sau, Lôi Chi Áo Nghĩa viên mãn.

. . .

Khoảng cách hai tháng chỉ còn dư lại bốn ngày, Ảnh Chi Áo Nghĩa cũng thuận lợi viên mãn.

. . .

Diệp Trần phát hiện, tìm hiểu áo nghĩa càng nhiều thì các áo nghĩa phía sau càng là khó có thể đạt được viên mãn, tựa hồ là chịu tải của linh hồn một người là có hạn, không cách nào chịu tải quá nhiều áo nghĩa, giống như A Cửu cùng Lục Văn Tú, hai người họ có Linh Hồn Lực tương đối mạnh, cho nên bọn họ cũng nắm giữ được đến sáu môn viên mãn áo nghĩa, còn Linh

Hồn Lực của Diệp Trần muốn cao hơn bọn hắn khá nhiều nên có thể tìm hiểu đến bảy đại viên mãn áo nghĩa khác nhau như: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi, Ảnh, ngoài ra còn có Không Gian Áo Nghĩa, Khoái Chi Áo Nghĩa, Mạn Chi Áo Nghĩa, một mình hắn sở hữu cả thảy mười môn áo nghĩa, nhất là Không Gian Áo Nghĩa, một môn áo nghĩa mạnh hơn tất cả các áo nghĩa bình thường khác.

Dĩ nhiên, mặc dù như thế, linh hồn Diệp Trần cũng không có đạt tới cực hạn chịu tải, chỉ bất quá là thời gian tìm hiểu hơi chút chậm chạp hơn mà thôi.

Còn dư lại bốn ngày cuối cùng, Diệp Trần quyết định xa xỉ một chuyến.

Hắn đi tới vũ kỹ tháp tầng thứ ba, một ngày ở nơi này cần trả một trăm miếng Thần Tệ, dĩ nhiên, sơ cấp thành viên chỉ cần trả 90 miếng mà thôi.

. . .

Nơi này là một mảnh Thủy Hỏa thế giới, thủy thế vô cùng mãnh liệt, hoả diễm ngập trời, Thủy Hỏa va chạm nhau kích phát ra sương trắng vô cùng mãnh liệt, từng đợt sương trắng tựa như những con Bạch Long, quay cuồng quanh quẩn trong không gian.

Một kiếm kiếm huy vũ ra, Diệp Trần càng lúc càng hiểu được thâm sâu hơn về kiếm chiêu, vũ kỹ tháp tầng thứ ba rốt cuộc không phải là thứ mà tầng thứ nhất có thể so sánh, tốc độ tìm hiểu cao hơn tầng thứ nhất gấp trăm lần, Diệp Trần mỗi thời mỗi khắc đều có cảm giác linh quang chợt lóe lên.

"Đi!"

Ngày thứ ba, Diệp Trần một kiếm huy vũ ra một con Bạch Long hung mãnh và nóng rực, bất kể là sóng nước hay sóng lửa cũng đều bị con Bạch Long này xỏ xuyên qua mà sinh ra từng vụ nổ lớn đến kinh thiên động địa.

Con Bạch Long này nhìn như là sương trắng ngưng tụ mà thành, nhưng thật ra là do biến hóa tầng sâu giữa nước và lửa, khiến cho bề ngoài của nó

nhìn qua giống như là sương trắng vậy.

Không sai, chiêu này chính là Thủy Hỏa Vô Tình tiến hóa thành.

Thủy Hỏa Vô Tình là võ học do Hỏa Hoàng sáng tạo ra, khi đến tay Diệp Trần, cảnh giới hôm nay của nó đã vượt xa trên tay Hỏa Hoàng rồi, có khi hắn còn nhìn ra, Hỏa Hoàng sáng tạo nên Thủy Hỏa Vô Tình cũng gặp phải rất nhiều sai sót, do vậy căn bản không thể phát huy ra uy lực lớn nhất của Thủy Hỏa Vô Tình, Diệp Trần nghiên cứu Thủy Hỏa Vô Tình càng thâm sâu thì càng cảm thấy được nhiều mặt hạn chế của nó.

Nói cách khác, có thể xem Thủy Hỏa Vô Tình của Hỏa Hoàng giống như là một chiếc bình, chỉ có thể chứa một ít nước mà thôi, còn nội tình của Diệp Trần thì không chỉ như một ít nước mà chiếc bình kia có thể chứa hết, nếu vận dụng toàn lực thì cũng không có biện pháp đem nội tình của mình phát huy ra toàn vẹn được.

Cho nên Diệp Trần đã lấy Thủy Hỏa Vô Tình làm căn cơ mà sáng tạo ra Thủy Hỏa áo nghĩa kiếm pháp thuộc về mình, chiêu kiếm pháp này vẫn còn là hình thức ban đầu nhưng đã có uy lực vượt xa Thủy Hỏa Vô Tình.

"Ta đặt tên cho ngươi là Bạch Long Diệt Thế!"

Bạch Long Diệt Thế lấy Thủy Hỏa Vô Tình làm căn cơ, lấy Hủy Diệt Kiếm Ý làm cốt lõi tinh túy, tôn chỉ của nó chính là hủy diệt, bạo phá, phá hủy hoàn toàn mọi thứ trước mắt.

. . .

"Diệp Trần làm sao còn chưa tới?"

Phía ngoài Thú Liệp Tháp, Lý Vi nhìn một chút về Thái Dương trên Thần Chi Nhạc Viên, nói.

"Chờ một chút, sẽ nhanh thôi."

Hoàng Hằng Phi nói.

Một chén trà thời gian trôi qua, Hoàng Hằng Phi trên mặt lộ ra nụ cười.

"Tới rồi kìa."

"Xin lỗi, đã để các vị đợi lâu."

Cách đó không xa, Diệp Trần đã đi tới.

Hắn đắm chìm vào việc tìm hiểu Bạch Long Diệt Thế, thiếu chút nữa đã quên mất thời gian.

"Không vội, nếu đã tới vậy thì đi vào thôi!"

"Được."

Một nhóm năm người tiến vào Thú Liệp Tháp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1326: Thần Trùng

Tầng một Thú Liệp Tháp là dành cho một người săn bắn, tầng hai là đội ngũ săn bắn.

Bất kể là tầng một hay là tầng hai, tại trung ương đều có một ngọn quang môn, thông qua quang môn này là có thể tiến vào bên trong chiến trường săn bắn .

Ông!

Trong nháy mắt, năm người đã biến mất khỏi quang môn tầng hai Thú Liệp Tháp.

Lần nữa xuất hiện, hiện tại trước mặt năm người hiện lên chính là một mảnh tinh không mênh mông, đầy các vì sao và vô cùng thâm thúy mộng ảo, cách đó không xa còn có đám mây thiên thạch dầy đặc đang trôi tới đây, tựa hồ tùy thời sẽ đụng vào trên tinh cầu thổ hoàng sắc dưới chân bọn họ, làm cho người ta có cảm giác bị áp bách rất mạnh.

"Là tinh không sao?"

Diệp Trần lông mày hơi nhăn lại.

"Chiến trường Săn bắn có hoàn cảnh là tinh không, về phần có phải là tinh không thực sự hay không thì cũng không biết được, ít nhất là ta không phân biệt ra được." Hoàng Hằng Phi gật đầu.

Trầm ngâm một phen, Diệp Trần lại nói: "Tinh không này, hẳn không phải là rất đơn giản sao?"

Lâm Hiểu Phong nói: "Chiến trường Săn bắn đúng là rất đơn giản, ở chỗ

này cũng thường tồn tại một ít bảo vật, có đôi khi mặc dù không chiếm được Thần Tệ, nhưng có thể đạt được một chút bảo vật thì cũng coi như chuyến đi này không tệ rồi, trừ việc đó ra, chiến trường săn bắn có nguy cơ trùng trùng, nguy cơ này không chỉ đến từ địch nhân, mà còn đến từ một chút hiểm cảnh sâu thẳm khác. Có một số hiểm cảnh mà sau khi đi vào là rơi vào "cửu tử nhất sinh", cho nên nhãn lực nhất định phải thật tốt, tại thời điểm không thể tham lam thì tuyệt đối không thể tham, về những phần sâu thẳm khác thì thường là những phiền phức cùng nguy hiểm mà chúng ta không cách nào tránh khỏi, bọn chúng trải rộng khắp cả chiến trường săn bắn, lại tùy thời tùy chỗ cũng có thể đụng phải địch nhân, nếu gặp số lượng ít thì thật tốt, còn nếu số lượng địch nhân vượt qua mười tên thì chỉ có thể tận lực chạy trốn mà thôi, từng kẻ bọn hắn đều có được lực chiến đấu cường đại, đều có thể xông đến Chiến Thần Tháp tầng thứ năm dễ dàng, giết chết một con sâu cái kiến hay sinh vật sống nào đó thì dễ dàng hơn nhưng phần thưởng Thần Tệ nhận được lại rất ít, chỉ được có mười miếng mà thôi."

Trải qua giải thích của mấy người bọn họ, Diệp Trần không sai biệt lắm đã lý giải được một chút tình huống khó hiểu tại chiến trường săn bắn này.

"Tốt lắm, trước tiên phải xem một chút để biết có bao nhiêu chi đội ngũ ở bên trong chiến trường săn bắn." Hoàng Hằng Phi kích phát ra màn sáng huy chương, sau khi điểm chỉ mấy cái, phía trên đó đã hiện ra từng cái tên đội ngũ đang có mặt trên chiến trường, phía sau mỗi cái đội ngũ còn biểu hiện nhân số.

"Tổng cộng có hai mươi bốn đội ngũ, 110 người cả thảy. Ah, còn có Ma Kích chiến đội, đó chính là đội lần trước đã giết chết một đội viên của chúng ta, lần này nhất định phải làm cho bọn chúng phải trả giá cao."

Ma Kích đội là người của Ma tộc tạo thành chiến đội, chỗ sinh hoạt của bọn chúng là Ma Thần, là tử địch đối với Thần Chi Nhạc Viên.

Thình thịch thình thịch!

Đang trong lúc Hoàng Hằng Phi xem xét màn sáng huy chương, thì dọc

theo đám mây thiên thạch dày đặc, bỗng nhiên có mười mấy đạo vẫn thạch khổng lồ bị phá bạo liệt ra, hiện ra trong tầm mắt năm người bọn họ chính là từng đám sâu bọ rất lớn, những thứ sâu bọ này, có loại giống như ngô công, có loại giống như Thiên bướng, có loại giống như bọ rùa, có con giống như bươm bướm, có cả châu chấu….trong bọn chúng, con nhỏ nhất cũng to cỡ một con trâu, con lớn nhất thì to lớn như một quả núi, trên người con nào cũng ẩn chứa năng lượng kinh người, cổ năng lượng này mạnh tựa như hằng tinh, thật không biết là bọn chúng đã tu luyện như thế nào mà được như vậy.

"Không xong rồi, là Thần Trùng đấy."

Lý Vi kinh hãi.

Sâu bọ trên chiến trường săn bắn chính là Thần Trùng, nghe nói, giống loài Thần Trùng chính là do các Chân Thần biến đổi tạo thành, bản thể của họ có được lực lượng của thần linh, có thể chỉ hươu bảo ngựa, sửa dở thành hay, đem các loài sâu bọ bình thường cải tạo thành Thần Trùng một cách dễ dàng, khi được cải tạo thành Thần Trùng, chúng đã không còn là những loài sâu bọ bình thường nữa, mặc dù chúng có trí khôn không cao nhưng ngược lại có chiến lực kinh khủng, có thể cắn nuốt tinh hoa huyết nhục Sinh Tử Cảnh vương giả để không ngừng tiến hóa chính mình, căn bản không cần phải tu luyện.

"Nơi này có mười mấy con Thần Trùng, chúng ta căn bản không phải là đối thủ của chúng, chạy mau."

Hoàng Hằng Phi quyết định thật nhanh, hạ lệnh chạy trốn.

"Chạy không thoát rồi, phía sau cũng có mấy con kìa."

Ngụy Đông mới vừa xoay người, tựu đã thấy mấy con Thần Trùng vô cùng hung ác bay xẹt tới.

Tốc độ nhanh nhất chính là một con Thần Trùng giống như châu chấu, cánh của nó chỉ khẽ vỗ liền trong nháy mắt đã hiện ra tại trước người Ngụy

Đông, ngay lập tức móng vuốt như lưỡi hái của nó xé toạt tới. Cũng may Ngụy Đông phản ứng rất nhanh, giơ Trường Đao lên đón đỡn, chặn được một trảo này, nhưng bản thân của hắn lại bị lực đạo đánh bay rớt ra ngoài.

"Phải giết mở đường máu thoát ra."

Hoàng Hằng Phi có thực lực mạnh nhất, vũ khí của hắn là một thanh đại thiết chùy, thiết chùy vừa vung lên đã tạo ra tiếng sấm cuồn cuộn, khiến cho trên người con châu chấu kia phả ra khói xanh và lập tức bỏ chạy, bất quá vẫn không thể giết được nó.

"Phòng ngự mạnh như vậy ah?"

Diệp Trần kinh ngạc, những thứ Thần Trùng này chẳng những có tốc độ siêu tuyệt, phòng ngự cũng mạnh không hợp thói thường, hơn nữa lại có dã tính trực giác kinh người, tựa hồ có thể nhìn thấu nhược điểm đối phương.

Trong chốc lát, toàn bộ đám Thần Trùng đều hướng về phía năm người đánh tới.

"Thật là xui xẻo, lần này không trả giá cao thì căn bản trốn không thoát được rồi."

Hoàng Hằng Phi trên mặt lộ ra nét cười khổ, ở chiến trường săn bắn này, khả năng thoáng cái gặp phải mười đạo Thần Trùng trở lên là rất nhỏ, đại đa số cũng là một hai con mà thôi, nhiều lắm cũng tuyệt nhiên không quá năm sáu con, chỉ có ở vào phạm vi hang ổ côn trùng dọc theo những dãi đất thì mới có thể đụng phải từ mười con Thần Trùng trở lên.

"Để xem ta có thể trói buộc bọn chúng hay không."

Nói chuyện đồng thời khí tức trên người Diệp Trần tăng mạnh, Siếp Na Kiếm Vực bộc phát ra.

Ông!

Thiên địa đột nhiên trở nên tĩnh lặng, đám Thần Trùng đang nhào đầu về phía trước chợt tốc độ trở nên chậm hơn trăm ngàn lần, phảng phất như mọi động tác của chúng đã bị chậm lại vô số lần.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao tốc độ đám Thần Trùng kia lại trở nên chậm như vậy?"

"Chậm hơn rất nhiều rồi, trong nháy mắt chúng ta có thể công kích bọn chúng mấy mươi lần đấy."

Bốn người Hoàng Hằng Phi có chút hiện ra vẻ khó hiểu cùng thẫn thờ, những thứ Thần Trùng này sở dĩ đáng sợ chính là bởi vì bọn chúng chẳng những có phòng ngự cường đại, không cách nào lần một lần hai mà phá vỡ được, nhưng chủ yếu nhất chính là tốc độ của bọn chúng rất nhanh.

"Diệp Trần, Kiếm Vực của ngươi có thể ẩn chứa không gian bất động lực lượng sao !?." Rốt cục, đội trưởng Hoàng Hằng Phi đã kịp phản ứng mà nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần nói: "Hãy tận dụng thời cơ, mau công kích bọn chúng đi."

Siếp Na Kiếm Vực có hiệu quả tốt hơn so với trong tưởng tượng của hắn, thử nghĩ sẽ thấy cũng đúng, những thứ Thần Trùng này mặc dù ẩn chứa năng lượng kinh người nhưng là bản thân chúng không có Lĩnh Vực, tựu giống như lúc ở Thần Chi Thí Luyện Tràng, nếu như A Cửu không có Lĩnh Vực thì Diệp Trần hoàn có thể dựa vào Siếp Na Kiếm Vực mà đánh chết đối phương, căn bản không uổng phí một tia khí lực nào, việc có Lĩnh Vực hay không lại rất trọng yếu, chỉ có Lĩnh Vực tương đối mạnh như Diệp Trần thì mới có thể bằng vào năng lượng cường đại mà triệt tiêu đi không gian bất động lực lượng, dù sao không gian bất động lực lượng cũng có cực hạn của nó.

"Thật tốt quá, mọi người mau đánh chết hết những thứ Thần Trùng này."

Hoàng Hằng Phi vui mừng vô cùng, hắn cũng không nghĩ tới Diệp Trần

lại am hiểu Không Gian Áo Nghĩa, Không Gian Áo Nghĩa được gọi là một trong những áo nghĩa cường đại nhất cũng không phải là không có đạo lý, nó cơ hồ có thể thích ứng với bất kỳ hoàn cảnh nào. Trước đó, nếu bọn hắn đụng phải nhiều Thần Trùng như vậy, căn bản trong đầu sẽ không có ý niệm đánh sống mái một trận, không chỉ là bởi vì Thần Trùng cường đại mà chủ yếu nhất chính là đánh chết đám thần trùng thì phần thưởng nhận được cũng không nhiều lắm, một con Thần Trùng chỉ được 12 miếng Thần Tệ, đánh chết mấy con Thần Trùng là đủ mệt đến chết, thế nhưng cũng chỉ nhận được chừng mười mấy miếng Thần Tệ, căn bản cái được không bù đắp đủ cái mất.

Hiện tại đã có không gian bất động lực lượng nên bọn họ hoàn toàn có thể tùy ý giảo sát đám Thần Trùng, dù sao một con Thần Trùng thì có phần thưởng ít, nhưng mười mấy đến vài chục con cộng lại thì phần thưởng đạt được tựu cũng không ít, nếu là đánh chết được 100 con thì phần thưởng nhận được ít nhất là 1000 miếng Thần Tệ, tương đương với việc đánh chết một gã thành viên của đội ngũ khác rồi.

"Ha ha, ta giết được một con."

"Ta cũng đã giết được một con."

Thần Trùng mặc dù có phòng ngự mạnh, nhưng cuối cùng không chống cự nổi vô số lần công kích, dần dần, từng con Thần Trùng phải chết ở trên tay năm người bọn họ, không có chút lực phản kháng nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1327: Ma Kích Chiến Đội

Chỉ chốc lát sau công phu, toàn bộ mười chín con Thần Trùng đã bị tiêu diệt, tổng thu nhập của Phi Linh chiến đội đã biến thành 190 miếng Thần tệ.

Tại chiến trường săn bắn này, bất kể là cá nhân giết chết, hay là đội ngũ hợp lực giết chết, Thần tệ lấy được đều thuộc về tổng thu nhập, tạm thời không phân chia, sau khi ly khai chiến trường săn bắn thì mới có thể căn cứ tình huống đóng góp của từng cá nhân mà được phân chia Thần tệ theo tỉ lệ hợp lý.

Trong đợt giết bọ này, Diệp Trần đã xuất lực cao tới bốn mươi, trong khi tổng xuất lực của cả đội là 50.

Có xuất lực cao như vậy cũng rất dễ lý giải, dù sao nếu không có Siếp Na Kiếm Vực của Diệp Trần thì mọi người căn bản không có cách nào chống lại được 19 con Thần Trùng kia, chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là tạm thời, về sau sẽ từ từ hạ thấp xuống, dù sao Diệp Trần cũng không có khả năng một mực bảo trì trạng thái xuất lực cao như vậy.

Người xuất lực cao thứ hai chính là Hoàng Hằng Phi cùng Lâm Hiểu Phong, đều là ba.

Ngụy Đông cùng Lý Vi đều là hai.

Đừng thấy bốn người bọn họ xuất lực như vậy là ít, nếu như căn cứ tỉ lệ mà tính toán thì Hoàng Hằng Phi cùng Lâm Hiểu Phong đều có thể được phân chia đến 11 miếng Thần tệ, Ngụy Đông cùng Lý Vi có thể được phân chia bảy tám miếng Thần tệ, đây xem như thêm vào thu nhập.

"Lợi nhuận này có thể mua được một lọ Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên nữa rồi, thật sự là thoải mái ah."

"Trước đây, mỗi lần chúng ta đi săn bắn, đánh chết Thần Trùng chỉ lấy được một hai trăm miếng Thần tệ, hiện tại đã có không gian bất động lực lượng thì bọn Thần Trùng đến bao nhiêu liền có thể giết bao nhiêu."

Bốn người Hoàng Hằng Phi tin tưởng vận khí của bọn hắn đã đến, mà mấu chốt cái vận khí này tựu chính là Diệp Trần.

...

Thú Liệp chiến trường có rất nhiều Thần Trùng, sau ba ngày ở bên trong, năm người đã chín lần gặp phải Thần Trùng, bất quá trong chín lần đụng phải Thần Trùng này, tối đa đội nhóm bọn họ cũng chỉ giết được thêm 35 con, xa xa không cách nào so sánh với cái đám Thần Trùng mà họ đã đụng phải khi vừa mới tiến vào chiến trường, tính ra số Thần tệ thu về là 350 miếng, cộng thêm 190 miếng lấy được vào lúc đầu, tổng cộng là 540 miếng rồi .

Đây tuyệt đối là một thu nhập xa xỉ.

"Ma Kích chiến đội đang ở ngay tại trong một trăm triệu dặm xung quanh chúng ta."

Thiên đường huy chương trên mu bàn tay Hoàng Hằng Phi bỗng nhiên lập loè màu đỏ làm cho mọi người trong đội sinh lòng sợ hãi.

Nguyên lai, Thú Liệp chiến trường có tồn tại hình thức báo thù, nên lúc trước đó, nếu chính mình đã đánh chết đội viên của đội ngũ khác thì ở lần săn bắn tiếp theo, khi khoảng cách giữa mình và đội ngũ địch quân là dưới một trăm triệu dặm thì Thiên đường huy chương sẽ hiển thị nhắc nhở cho mình biết. Đương nhiên, giới hạn nhắc nhở chỉ một lần mà thôi, nếu như lần này không báo thù thành công thì lần sau nó cũng sẽ không nhắc nhở mình nữa rồi.

"Ma Kích chiến đội có thực lực như thế nào?"

Diệp Trần hỏi.

Lâm Hiểu Phong trầm giọng nói: "Rất mạnh đấy, lần trước chúng ta cùng đại chiến với Ma Kích chiến đội, bọn chúng chỉ có ba người, tựa hồ trước đó đã bị tổn thất hai người, nhưng dù chỉ vẻn vẹn ba người nhưng lại hoàn toàn có thể lực áp Phi Linh chiến đội chúng ta, cuối cùng lại có thể giết chết một đội viên trong chúng ta nữa, nếu không phải vào thời khắc mấu chốt có một đám Thần Trùng bị hấp dẫn tới thì chúng ta căn bản không có cơ hội chạy trốn."

"Mạnh như vậy sao ?!"

Diệp Trần lông mi nhảy lên, Phi Linh chiến đội đã là chiến đội số một số hai trong các Sơ cấp đội ngũ, cái Ma Kích chiến đội này cũng là sơ cấp đội ngũ, vậy mà rõ ràng có thể dùng nhân số ba người để lực áp Phi Linh chiến đội có năm người.

"Hoàn toàn chính xác rất mạnh đấy, ba người Ma Kích chiến đội cùng chúng ta đại chiến, thực lực mỗi tên đều không kém gì ta cả, gã đội trưởng của Ma Kích chiến đội lại có thực lực vượt qua ta không ít, thật đáng giận. Lần này khẳng định bọn hắn đã bổ sung đội viên, chúng ta một điểm cơ hội báo thù cũng không có rồi." Hoàng Hằng Phi nghiến răng nghiến lợi, lại không thể làm gì.

"Cơ hội không phải là không có, chúng ta có thể tiêu diệt từng bộ phận."

Diệp Trần trầm ngâm nói.

"Quá nguy hiểm, tuy ta rất muốn báo thù nhưng hiện tại còn không phải lúc." Hoàng Hằng Phi nghĩ nghĩ, quyết định trước tiên không động vào Ma Kích chiến đội, cũng không phải là hắn sợ hãi Ma Kích chiến đội, chủ yếu là một khi cùng Ma Kích chiến đội khai chiến thì bọn hắn tất nhiên sẽ chết thương thảm trọng, thực lực Ngụy Đông cùng Lý Vi hơi yếu nên nói không

chừng tựu có khả năng sẽ chết.

"Không sao đâu, trước tiên để ta xem bọn hắn ở nơi nào?"

Đi vào Thú Liệp chiến trường, tất nhiên là muốn đi săn bắn địch nhân, Diệp Trần không có lý do để lùi bước.

Mi tâm vỡ ra hiển hiện màu bạc dọc mắt, Diệp Trần dùng Linh Hồn Chi Nhãn càn quét bốn phía, phương viên 1 tỷ dặm xung quanh đều nằm trong phạm vi quan sát của hắn.

"Linh Hồn Chi Nhãn?"

Hoàng Hằng Phi bốn người lắp bắp kinh hãi.

Linh Hồn Chi Nhãn là một trong những thiên phú năng lực đáng sợ nhất, nó tuy không thể gia tăng thực lực của Võ Giả nhưng lại làm cho Võ Giả có sức quan sát không thể tưởng tượng nổi, ngẫm lại, Sinh Tử Cảnh Vương giả cho dù có tu luyện linh hồn bí pháp thì phạm vi linh hồn cảm ứng cũng tựu mấy mươi vạn dặm đến mấy trăm vạn dặm, tối đa sẽ không vượt qua 1000 vạn dặm, mà phạm vi quan sát của Linh Hồn Chi Nhãn, nghe nói là có thể đạt đến 1 tỷ dặm, tiến lên với tốc độ ánh sáng, nên 1 tỷ dặm suy cho cùng cũng chỉ cần khoảng 2 khắc là có thể quét tới.

"Đã tìm được rồi."

Trong phạm vi tầm mắt Linh Hồn Chi Nhãn, Diệp Trần đã thấy được năm người, năm người này trên người tản mác ra ma lực chấn động khủng bố, cả đám đều không kém gì Hoàng Hằng Phi, trong đó có hai người tựa hồ so với Hoàng Hằng Phi đều mạnh hơn, trên lưng bàn tay của bọn hắn có lạc ấn Ma Thần ấn ký màu đen, nghĩ đến chính là Ma Thần thiên đường huy chương rồi.

"Có phải là bọn hắn hay không?"

Diệp Trần tay phất một cái, trong hư không xuất hiện một đạo màn sáng,

trên thượng diện xuất hiện thân ảnh năm người.

"Đúng vậy, chính là bọn chúng đấy."

Lâm Hiểu Phong liếc nhận ra được.

"Quả nhiên, bọn hắn đã bổ sung đội viên rồi, ba người tựu đã khó giết như vậy, với năm người, hi vọng của chúng ta sẽ rất nhỏ bé." Hoàng Hằng Phi nắm chặt nắm đấm.

Diệp Trần suy nghĩ một chút, nói: "Bọn hắn nhất định sẽ gặp được các đội ngũ khác, chờ khi bọn hắn cùng các đội ngũ khác giao chiến, chúng ta có thể nhanh chóng đuổi đi qua, cùng chi đội ngũ kia liên thủ tiêu diệt Ma Kích chiến đội, ta nghĩ đối phương chắc có lẽ không cự tuyệt cơ hội tốt như vậy ah."

Tại Thú Liệp chiến trường, mỗi người đều là thợ săn, nhưng đồng thời cũng là con mồi, thợ săn cùng thợ săn liên thủ là chuyện thường xảy ra, mà đội ngũ toàn bộ bị tiêu diệt cũng là bởi vì bị mấy chi đội ngũ liên thủ trở mặt đả kích lẫn nhau.

"Cái chủ ý này không tệ, mối thù kia không trả được thì trong nội tâm thủy chung không thoải mái, có thể báo thù thành công hay không chính là ở một lần hành động này đây, Hiểu Phong, Ngụy Đông, Lý Vi, ý các ngươi như thế nào ?."

Hoàng Hằng Phi nhìn về phía ba người Lâm Hiểu Phong.

"Tất nhiên ta muốn báo thù."

Lâm Hiểu Phong con mắt lạnh như băng.

Ngụy Đông cùng Lý Vi cũng gật gật đầu, nguyên một đám thần sắc chăm chú.

...

Trên một khỏa tinh cầu màu xanh lá, năm tên trẻ tuổi đã xuất hiện ở phía trên.

Năm người này đều là người của Ma tộc, ma lực trên người bọn chúng nếu so với chân nguyên thuần túy thì càng thêm bá đạo, càng có lực phá hoại rất mạnh, một người trẻ tuổi trong bọn hắn nhếch miệng phì phì cười nói: "Lần trước nếu như không phải bị Thần Trùng công kích thì chúng ta tất nhiên đã có thể tiêu diệt toàn bộ Phi Linh chiến đội rồi, hơn nữa lần đó chúng ta chỉ có ba người, lần này đã đủ số năm người."

"Ta vừa rồi đã chú ý tới, Phi Linh chiến đội đã vào chiến trường rồi, nhưng bất quá muốn gặp được bọn hắn cũng không phải dễ dàng như vậy." một người trẻ tuổi khác trên đầu mọc ra hai sừng nhọn chậm rãi nói.

"Phi Linh chiến đội thì không đáng để lo, đụng phải thì tốt nhất cứ tiễn bọn hắn về bên Tây Thiên, còn không gặp được thì cũng không sao cả, trong số 24 chi đội ngũ có mặt tại đây, ngoại trừ số ít mấy chi tương đối mạnh, các đội ngũ khác gặp phải chúng ta thì chỉ có một con đường chết, Ưng Nhãn, về sau sẽ là lúc để ngươi phát huy đấy." Trong đội ngũ này có một gã Khôi Ngô Ma tộc có khí tức bành trướng nhất, hắn đang nhìn thoáng qua tên Ma tộc cao gầy đứng bên cạnh.

Tên Ma tộc cao gầy này là Ma tộc có Ưng Ma nhất mạch bên trong, là 'Con mắt' của Ma Kích chiến đội, trời sinh hắn đã có sức quan sát rất mạnh, một khi vận dụng thiên phú Ưng Nhãn liền có thể quan sát mọi thứ trong vòng 1000 vạn dặm, hơn nữa cũng không dễ dàng bị phát giác, Thú Liệp chiến trường nhìn như vô biên vô hạn, nhưng thật ra là có cực hạn, Ưng Nhãn thiên phú ở chỗ này như cá gặp nước, nhưng ngược lại tiêu hao cũng lớn đến không tính được.

"Không thành vấn đề!"

Ưng Nhãn gật gật đầu, hắn hít sâu một hơi, ma lực chợt quay cuồng, sau lưng hắn hiện ra một đầu chim ưng khổng lồ như một quả núi, hai cái Ưng Nhãn lợi hại vô cùng, phảng phất có thể xuyên thủng thời không.

"Bên ngoài Tám trăm vạn dặm, có một khỏa tinh cầu vừa mới bị nghiền nát cách đây không lâu, hẳn là do đại chiến tạo thành, chúng ta đi đến chỗ đó đi." Thật lâu sau, Ưng Nhãn tán đi hư ảnh đầu chim ưng sau lưng.

"Tinh cầu vừa mới bị nghiền nát sao? Khẳng định bọn chúng ly khai chưa bao lâu đâu, đi, cùng đi qua đó."

Năm người vận chuyển ma lực, hóa thành năm đạo ánh sáng hướng phía nơi đó bay vút đi qua.

Năm người này cũng không hề biết, ở phía sau bọn hắn còn có năm người đang đi theo, cùng bọn hắn bảo trì khoảng cách mấy ngàn vạn dặm, kiên trì theo đuôi.

...

"Tên Ma tộc cao gầy kia là Ưng Nhãn Ma Vương, có Ưng Nhãn thiên phú, chiến lực không tính là mạnh không hợp thói thường, nhưng là không sai biệt lắm cùng Lâm Hiểu Phong, mà cái tên Ma tộc mập mạp kia thì thập phần khó giải quyết, hắn có tên gọi là Thôn Thiên Ma Vương, thịt mỡ trên người hắn có thể triệt tiêu đại bộ phận công kích, dư ba công kích còn lại sẽ bị hắn trực tiếp nuốt vào đi, sau đó nhổ ra công kích ngược về chính địch nhân, chiến lực của hắn còn muốn cao hơn Ưng Nhãn Thiên Vương, còn kẻ lợi hại nhất chính là đội trưởng của bọn hắn, chính là tên Ma tộc khôi ngô Thạch Tượng Thiên Vương kia, hộ thể ma lực cùng thân thể phòng ngự của hắn mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, ta đã cùng với hắn giao thủ hơn mười chiêu nhưng đến một lần cũng đều không thể phá được lực phòng thủ của hắn, về phần hai tên nhân vật mới kia thì ta không biết thế nào."

Hoàng Hằng Phi phân tích tình huống mà hai đội đã giao kích trước đó.

"Đến lúc đó giao thủ, Thạch Tượng Thiên Vương giao cho ta, bốn người các ngươi hãy cùng một chi đội ngũ khác đối phó bốn tên còn lại, có lẽ không có vấn đề gì a!"

Diệp Trần đã sáng tạo ra Bạch Long Diệt Thế, đang muốn dùng đối thủ lợi hại để xem thử cái chiêu này có uy lực thế nào.

"Thạch Tượng Thiên Vương sao?, những kẻ kia đối với chúng ta không có vấn đề gì, nhưng bất quá Thạch Tượng Thiên Vương không phải là nhân vật dễ đối phó như vậy đấy." Hoàng Hằng Phi có chút chần chờ, nhìn về phía Diệp Trần.

"Yên tâm đi, trừ phi hắn có thực lực Chiến Thần tháp tầng thứ bảy, nếu không thì không làm gì được ta đâu." Hai tháng cuối cùng, Diệp Trần đã đạt được tiến bộ không nhỏ, nếu để cho hắn đi xông Chiến Thần tháp một lần nữa, cũng có hơn năm thành nắm chắc có thể thông qua tầng thứ sáu, đạt tới tầng thứ bảy.

"Tốt, vậy ngươi cẩn thận một chút nhé."

Hoàng Hằng Phi không biết Diệp Trần có thực lực cụ thể cao bao nhiêu, nhưng thấy đối phương đã tính trước như vậy, hiển nhiên không phải "không có lửa thì sao có khói" cho được, không khỏi gật gật đầu.

...

"Đội trưởng, tìm được bọn hắn rồi, bọn hắn đang cùng ba con Thần Trùng chiến đấu, một trận đánh làm rách nát không ít tinh cầu rồi."

Ưng Nhãn Ma Vương trên mặt lộ ra sắc thái vui mừng, liền nói.

"Ha ha, xem ra Thú Liệp chiến trường này cũng chiếu cố chúng ta, trước tiên chúng ta cứ tới gần mà "tọa sơn quan hổ đấu", chờ đến lúc bọn hắn đánh chết đám Thần Trùng, chúng ta lại một lần hành động giết đi qua."

Thạch Tượng Thiên Vương cười ha ha.

Trăm vạn dặm bên ngoài, năm người trẻ tuổi khác đang cùng ba con Thần Trùng đại chiến, năm người trẻ tuổi này cũng không phải là thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, cũng không phải thành viên Ma Thần thiên đường,

mà là thành viên của Man Thần thiên đường, Man Thần chính là Man tộc Chân Thần, Chân Linh thế giới tuy cũng có Man tộc, nhưng kỳ thật là con lai ẩn chứa Man tộc huyết mạch, thật giống như Nhân Ma cùng Bán Yêu đồng dạng vậy.

"Lưu Thiết, không tốt rồi, chúng ta đã bị một chi đội ngũ khác theo dõi, bọn hắn đang phi tốc tới gần, cách chúng ta chưa tới ba mươi vạn dặm."

Người trẻ tuổi Man tộc có đầu rất lớn lo lắng nói.

"Là cái đội ngũ gì vậy?"

Người tuổi trẻ cự hán đang nói có tên gọi là Lưu Thiết, trên người quấn quanh một vòng khóa sắt, trên cổ có đeo một vòng cổ bạch cốt, trên tay nắm lấy một căn Lang Nha bổng cực lớn, nhìn về phía trên sẽ thấy tràn ngập dã tính.

"Hình như là Ma Kích chiến đội!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1328: Đại Chiến Thạch Tượng Thiên Vương

"Chết tiệt, lại là Ma Kích chiến đội."

Ma Kích chiến đội tại bên trong Sơ cấp Thú Liệp chiến trường, tuyệt đối là một chi đội ngũ cường đại, chi đội ngũ mạnh hơn so với nó cũng không có nhiều hơn 5 đội.

"Đội trưởng, phải làm sao bây giờ?"

Người Man tộc chiến đấu rất tốt nhưng cũng biết cái gì là chênh lệch.

"Hiện tại chạy trốn đã không có khả năng rồi, toàn lực đánh chết Thần Trùng cho ta sau đó nghênh chiến Ma Kích chiến đội." Lưu Thiết gằng từng chữ, khoảng cách mấy mươi vạn dặm thì bất quá chỉ là một lần hô hấp, chạy trốn sẽ chỉ làm bọn hắn chết còn thảm hại hơn.

Oanh!

Năm người triệt để bộc phát, điên cuồng công kích đám Thần Trùng khiến cuồng bạo khí kình bay loạn bốn phía, tựa như vũ trụ Phong Bạo vậy.

Không thể không nói, những người đang ở bên trong tuyệt cảnh liền có thể bạo phát ra chiến lực thập phần đáng sợ, thường ngày đối mặt với ba con Thần Trùng, bọn hắn cần một hồi lâu mới có thể giải quyết, nhưng lần này, chỉ sau vài chục lần hô hấp tựu đã đánh chết ba con Thần Trùng rồi.

"Không hổ là Thiết Chùy chiến đội, trong khoảng thời gian ngắn tựu giải quyết xong ba con Thần Trùng, tại toàn bộ Sơ cấp Thú Liệp chiến trường này, Thiết Chùy chiến đội các ngươi ít nhất cũng có thể xếp đến 10 hạng đầu đấy."

Năm người Ma tộc đã xuất hiện tại trong tầm mắt của đám người Lưu Thiết, đúng là Ma Kích chiến đội.

Ma Kích chiến đội cũng không có vội vã ra tay, bằng không Thiết Chùy chiến đội căn bản không có thời gian để đánh chết Thần Trùng, trong khoảng cách ba mươi vạn dặm, bọn hắn toàn lực chạy nước rút thì chỉ cần một lần hô hấp thì đã đến nơi.

"Thạch Tượng Thiên Vương, các ngươi muốn làm gì?"

Lưu Thiết sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Thạch Tượng Thiên Vương.

"Ngươi cảm thấy chúng ta muốn làm gì hả?" Thạch Tượng Thiên Vương nhe răng cười.

Lưu Thiết nghe xong những lời này đã biết rõ hôm nay không cách nào gặp được an lành rồi, phẫn nộ quát: " Ma Kích chiến đội các ngươi đừng quá kiêu ngạo như vậy, Thiết Chùy chiến đội chúng ta tuy không bằng các ngươi, nhưng cũng không phải thịt cá bên trên cái thớt gỗ đâu, muốn giết được chúng ta thì cũng phải nhận lấy hậu quả đấy, các ngươi muốn gặm hạ Thiết Chùy chiến đội thì cũng phải nhìn xem hàm răng các ngươi có đủ cứng hay không, coi chừng cả hàm răng bị đánh vỡ đấy."

"Ta đã sớm nghe nói đội trưởng Lưu Thiết của Thiết Chùy chiến đội rất mạnh miệng, xem ra hôm nay đã mục thị rồi." bên cạnh Thạch Tượng Thiên Vương, người trẻ tuổi trên đầu mọc ra song giác tỏ vẻ khinh thường cười cười, nói.

Ha ha ha!

Những người khác của Ma Kích chiến đội nghe vậy thì tùy ý cười nhạo.

Thạch Tượng Thiên Vương không có hảo ý nói: "Ma Kích chiến đội chúng ta chưa bao giờ làm ra sự tình đi về với tay không cả, bất quá ta cũng có thể cho các ngươi một cơ hội lựa chọn. Tựu xem các ngươi có thể nắm lấy hay không."

"Cơ hội? Ngươi nói thử xem."

Lưu Thiết sắc mặt âm trầm.

Thạch Tượng Thiên Vương duỗi ra một đầu ngón tay."Một, không cần dài dòng mà cứ khai chiến, Ma Kích chiến đội ta có hơn chín thành nắm chắc có thể diệt sạch toàn bộ các ngươi, không tin có thể thử xem."

Lưu Thiết chiến đội im lặng, rất hiển nhiên, bọn hắn cũng không có gì tin tưởng có thể chiến thắng Ma Kích chiến đội. Có thực lực hay không không phải cứ nói ra là được, mà là thực tế đánh ra, Ma Kích chiến đội tại Sơ cấp Thú Liệp chiến trường này, ngoại trừ mấy cái thiên địch cùng kình địch bên ngoài thì cơ hồ không có địch thủ.

"Hai, các ngươi giao ra hai người cho chúng ta giết, những người khác có thể đi."

"Tốt rồi, tùy các ngươi lựa chọn a!"

Thạch Tượng Thiên Vương lãnh khốc cười cười.

Lưu Thiết hít sâu một hơi, trong ánh mắt tràn ngập lửa giận nói: "Đừng nằm mơ, muốn đánh thì đánh, ngươi cho rằng ta không biết các ngươi căn bản không có ý buông tha chúng ta sao."

Một khi giao ra hai người, bọn hắn chỉ còn lại có ba người, như vậy càng thêm không cách nào chống lại Ma Kích chiến đội. Kể từ đó, Ma Kích chiến đội không cần tốn nhiều sức lực cũng tựu có thể giải quyết hết bọn hắn.

"Thật sự là đáng tiếc, vốn ba người trong các ngươi còn có thể sống lâu trong chốc lát." Thạch Tượng Thiên Vương lắc đầu, bàn tay giơ lên cao, đột nhiên vung lên, "Giết."

"Giết!"

"Giết!"

Bốn đạo lưu quang lao ra, thẳng hướng Thiết Chùy chiến đội.

"Man Thần uy vũ, toàn lực nghênh địch."

Lưu Thiết cũng nổi giận gầm lên một tiếng, liền giơ Lang Nha bổng lên xông ra ngoài.

Đại chiến ầm ầm bộc phát, lập tức tiến vào gay cấn.

...

"Đã bắt đầu đánh nhau, tăng hết tốc độ tiến về phía trước mau."

Nghìn vạn dặm bên ngoài, Diệp Trần trong mắt hiện lên hàn quang lạnh như băng, khẽ quát lên.

Vèo!

Vừa dứt lời, hắn là người đầu tiên hướng phía đại chiến trường bay vút đi.

"Lần báo thù này nhất định phải thành công, lên."

Bốn người Hoàng Hằng Phi tim đập rất nhanh, đồng thời lại mang theo kích động cùng hưng phấn, bọn hắn trước giờ cũng không nghĩ qua sẽ có thể diệt sạch toàn bộ Ma Kích đội ngũ, nhưng lần này, rất có thể sẽ thành công.

Năm người đều có tốc độ rất nhanh, mỗi một lần hô hấp đều có thể bay mấy mươi vạn dặm, khoảng cách nghìn vạn dặm cũng không phải rất xa xôi.

Tám trăm vạn dặm.

Năm trăm vạn dặm.

Ba trăm vạn dặm.

Một trăm vạn dặm.

Năm mươi vạn dặm

Rất nhanh, khoảng cách giữa năm người và đại chiến trường không còn tới năm mươi vạn dặm.

"Không tốt, có một đội ngũ khác đang đến, thật đáng giận." Thạch Tượng Thiên Vương đang muốn gia nhập chiến đấu, chợt, hắn quay đầu nhìn về phía xa Tinh Không, trong tầm mắt của hắn là năm đạo nhân ảnh đang nhanh chóng phi tốc tới.

"Phi Linh chiến đội, các ngươi muốn chết à."

Thạch Tượng Thiên Vương trên người tràn ngập làn da màu xám trắng sáng bóng, trông hắn hệt như là tượng đá vậy, tại bên ngoài cơ thể hắn càng xuất hiện một vòng hào quang màu xám trắng, là hắn đã chuẩn bị xong cho kịch chiến, đằng đằng sát khí.

"Thạch Tượng Thiên Vương, chắc ngươi không thể tưởng được mình sẽ có ngày hôm nay đúng không ?!"

Người còn chưa tới nhưng thanh âm Hoàng Hằng Phi đã tại dưới sự kích phát chân nguyên, truyền tới.

"Phi Linh Vương, chẳng lẽ ngươi cho rằng bằng vào Phi Linh chiến đội các ngươi là có thể chống lại Ma Kích chiến đội chúng ta sao ?." sắc mặt Thạch Tượng Thiên Vương rất khó nhìn, tuy hắn không cho rằng Phi Linh chiến đội có thể mang đến cái nguy cơ gì cho bọn hắn, nhưng ít ra là có nhiều thêm một ít chuyện xấu, đây không phải là điều hắn ưa thích, hắn ưa thích chính là có thể khống chế toàn cục.

Hoàng Hằng Phi cười lạnh, "Phi Linh chiến đội ta hoàn toàn chính xác không phải đối thủ của Ma Kích chiến đội các ngươi, nhưng địch nhân của các ngươi thì không chỉ có bọn ta, Lưu Thiết, hai chi đội ngũ của ta và ngươi cùng liên thủ diệt sát Ma Kích chiến đội, ngươi thấy như thế nào?"

"Không thể tốt hơn, Phi Linh Vương, lần này Thiết Chùy chiến đội ta nợ

các ngươi một cái nhân tình, ngày sau sẽ đáp trả."

Lưu Thiết cùng thành viên Thiết Chùy chiến đội đại hỉ, vốn nếu Phi Linh chiến đội không hiện ra thì khả năng bọn hắn vẫn lạc cao tới chín thành, nhưng hiện tại không giống với lúc trước, hai chi đội ngũ hợp lực lại thì cho dù là Ma Kích chiến đội cũng chịu không nổi.

"Nhân tình sau này hãy nói, hiện tại mục đích của chúng ta chỉ có một, đó là diệt sát Ma Kích chiến đội."

Nói xong, Hoàng Hằng Phi lấy ra đại Thiết Chùy, hướng phía chiến trường bay vút đến, phải nhanh chóng trợ giúp Thiết Chùy chiến đội.

"Đứng lại cho ta."

Thạch Tượng Thiên Vương gầm lên, lách mình chặn đường tại trước người Hoàng Hằng Phi.

"Đối thủ của ngươi là ta."

Kiếm quang lóe lên, Diệp Trần lập tức xuất hiện, một kiếm chém về phía Thạch Tượng Thiên Vương.

Phanh!

Khí kình bộc phát, Thạch Tượng Thiên Vương vội vàng không kịp chuẩn bị nên đã bị đánh bay đi ra ngoài.

Tay cầm Long Tuyền Kiếm, Diệp Trần đối với bốn người Hoàng Hằng Phi nói: "Các ngươi đi trợ giúp Thiết Chùy chiến đội, Thạch Tượng Thiên Vương để cho ta đối phó." Hắn nhìn ra được, Thạch Tượng Thiên Vương thực lực rất mạnh, một mình hắn có thể chống đỡ mấy người, nếu như mình không ngăn cản hắn thì Phi Linh chiến đội cùng Thiết Chùy chiến đội liên thủ đoán chừng cũng chỉ có thể cùng chống lại Ma Kích chiến đội mà thôi, không có khả năng diệt sát bọn hắn.

"Được, giao cho ngươi rồi."

Bốn người Hoàng Hằng Phi thông suốt, sau đó gia nhập vào chiến trường.

Đã có Phi Linh chiến đội trợ giúp, Thiết Chùy chiến đội lập tức cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Dù sao Ma Kích chiến đội đã cường thịnh trở lại, nếu diệt được Thạch Tượng Thiên Vương thì cũng chỉ còn lại có bốn tên, chín người đấu với bốn người, nếu như không thể chống lại thì xem ra bọn hắn cũng "đâm không chết nổi khối đậu hủ" rồi.

"Các ngươi quá lạc quan rồi, Ngân Giác Cự Ma Vương ta cũng không phải dễ dàng để các ngươi có thể chiến thắng đấy."

Tên Ma tộc trẻ tuổi có sừng dài trên đầu hét lớn một tiếng, thân thể nhanh chóng bành trướng, từ cao hơn hai mét biến thành cao đến năm mét. Cuồng bạo ma lực tỏa ra tựa như sóng to gió lớn, mãnh liệt bành trướng, số lượng dự trữ ma lực của hắn so với các Ma Kích chiến đội thành viên khác cao hơn không chỉ gấp mười lần, cả Thạch Tượng Thiên Vương tại trên phương diện dự trữ ma lực cũng đều không bằng hắn.

"Cái gì, hắn là Cự Ma nhất tộc."

Hoàng Hằng Phi tròng mắt hơi híp lại.

Ma tộc là một cách gọi cả tộc đàn, trong đó còn phân ra rất nhiều nhánh chủng tộc, ví dụ như Hoa Ma tộc, Ma Thú Tộc, Ưng Ma tộc…, mà Cự Ma tộc là một chi chủng tộc thập phần cường đại trong Ma tộc, Cự Ma tộc trời sinh tựu đã có lực lượng lớn vô cùng, ở đồng dạng cảnh giới thì Cự Ma tộc hoàn toàn có thể lấy một địch mười. Ma lực dự trữ của bọn hắn càng kinh người hơn, hơn gấp 10 lần các Ma tộc chủng tộc khác.

"Lưu Thiết, hai người chúng ta liên thủ."

Hoàng Hằng Phi tự cảm giác không phải là đối thủ của Ngân Giác Cự Ma Vương, nên nói ra.

"Ta cũng có ý đó."

Lưu Thiết có vũ khí là Lang Nha bổng, Hoàng Hằng Phi có vũ khí là đại Thiết Chùy, hai người đều thuộc loại hình công kích thập phần cuồng bạo, đối phó với Ngân Giác Cự Ma Vương thì không không ai có thể hơn hai người bọn họ.

Bất quá Ngân Giác Cự Ma Vương có thực lực hiển nhiên đã vượt quá tưởng tượng của bọn hắn, lấy một địch hai, như trước vẫn là công nhiều thủ ít, cường đại ma lực bắn ra khiến cho bọn hắn thập phần khó chịu.

"Cự Ma tộc!"

Diệp Trần cũng nhìn thấy tình huống bên này.

Cự Ma Đế bị hắn đánh chết cũng tựu là Cự Ma nhất tộc, ma lực hùng hồn vô cùng, cơ hồ là vô cùng vô tận, không thể tưởng được ở chỗ này lại đụng phải một kẻ Cự Ma tộc nữa.

"Hắc hắc, các ngươi không nghĩ tới sao! Lần trước Ma Kích chiến đội ta tuy bị tổn thất mất hai thành viên, nhưng lần này, chúng ta đã bổ sung thêm 2 đội viên so với 2 người trước kia càng mạnh hơn nhiều, nhất là Ngân Giác Cự Ma Vương này, thực lực không thể yếu hơn bao nhiêu so với ta, một mình hắn cũng có thể địch lại mấy người các ngươi đấy." Thạch Tượng Thiên Vương cười lạnh.

"Chỉ cần giải quyết ngươi rồi thì những tên khác không đáng để lo."

Diệp Trần thản nhiên nói.

"Ha ha, đây là điều mà ta nghe buồn cười nhất từ trước đến giờ, Ma Kích chiến đội ta tuy tại Sơ cấp Thú Liệp chiến trường không tính là đội ngũ mạnh nhất, nhưng luận về thực lực cá nhân, Thạch Tượng Thiên Vương ta ít nhất cũng có thể được xếp đến 3 hạng đầu, ngươi muốn giải quyết ta ư, đúng là chuyện hoang đường viễn vông." Thạch Tượng Thiên Vương vốn đang cười to, rồi sau đó âm trầm nói: "Bất quá ý nghĩ của ta và ngươi cũng giống

nhau, giải quyết ngươi xong, ta lại đi tiêu diệt Phi Linh chiến đội cùng Thiết Chùy chiến đội, nghĩ đến, diệt sạch toàn bộ hai chi chiến đội tất nhiên sẽ mang đến cho chúng ta thu nhập cực lớn ah."

"Thiên Tuyệt Kiếm!"

Diệp Trần không cùng Thạch Tượng Thiên Vương nói nhảm, vừa lên đến tựu đã phát ra Thiên Tuyệt Kiếm, bên trên phương diện phá hủy phòng thủ thập phần cường đại, uy lực vượt qua cả Thủy Hỏa Vô Tình, lập tức không còn để ý đến khoảng cách ở giữa song phương nữa, kiếm quang mơ hồ trùng trùng điệp điệp trảm kích tại bên trên ma lực hộ thể Thạch Tượng Thiên Vương.

Thạch Tượng Thiên Vương sớm đã có phòng bị, hai tay hắn giao nhau, nhanh chóng ngăn trở một kiếm này.

Âm vang!

Hỏa Tinh văng khắp nơi, hộ thể ma lực Thạch Tượng Thiên Vương đơn giản bị xé toạc ra, kiếm quang sắc bén lao đi với khí thế như chẻ tre.

"Cái gì!"

Thạch Tượng Thiên Vương chỉ cảm thấy hai tay bị kịch chấn, cốt cách muốn nứt vỡ, sau một khắc, cả người bị chấn bay rớt ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

"Thạch Tượng Thiên Vương nhà ngươi cũng không có gì hơn thế à."

Diệp Trần theo sát mà đến, Thiên Tuyệt Kiếm lại lần nữa được tung ra.

"Đừng xem thường ta."

Thạch Tượng Thiên Vương gào thét, há mồm phun ra khí lưu màu xám trắng mênh mông, cái khí lưu màu xám trắng này nhìn về phía trên trông rất trầm trọng, tựa hồ cả đám chúng có thể áp sập một ngọn núi, khi vừa được

phun ra liền hàm quát Thiên Địa, đem Diệp Trần bao phủ đi vào.

Crackkkk!

Ngay lập tức, cả người Diệp Trần đã bị hóa đá, trông hệt như trở thành một bức tượng điêu khắc vậy.

"Hóa đá chính là thiên phú của ta, ta có thể hóa đá vạn vật, chịu chết đi!" Thạch Tượng Thiên Vương liền nắm lấy cơ hội, một quyền oanh hướng Diệp Trần, chỉ cần một quyền này trúng mục tiêu thì Diệp Trần tất nhiên sẽ bị thịt nát xương tan.

"Bạch Long Diệt Thế!"

Bất quá sau một khắc, làn da hóa đá mặt ngoài của Diệp Trần bị rạn nứt, nguyên lai, hộ thể Kiếm Ý của Diệp Trần đã ngăn cách lực lượng hóa đá, làm cho chúng không cách nào xâm nhập vào trong cơ thể.

Một kiếm chém ra, Diệp Trần đã tung ra kiếm chiêu Bạch Long Diệt Thế, một sát chiêu mà mình mới sáng tạo ra, ngay lập tức, một con Bạch Long lao vào oanh kích tại trên thân thể Thạch Tượng Thiên Vương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1329+13.000 Thần Tệ

Ba ba ba ba ba!

Tiếng nổ mạnh không ngớt không dứt vang lên, kiếm khí ngưng tụ thành Bạch Long có lực sát thương kinh người, Thạch Tượng Thiên Vương cả người bị kích bay lên không trung, chẳng những hộ thể ma lực bị sụp đổ, tầng phòng ngự bằng đá bên ngoài làn da cũng rạn nứt, vỡ vụn ra. Bạch Long hóa thành vô số kiếm khí màu trắng, theo những khe hở đó xâm nhập đi vào nội thể của hắn, một đường phá hư toàn bộ.

"Tại sao có thể như vậy chứ?"

Thạch Tượng Thiên Vương cố gắng bộc phát ma lực để chống lại kiếm khí màu trắng đang xâm nhập vào thể nội, nhưng đám kiếm khí màu trắng kia so với trong tưởng tượng của hắn khủng bố đâu chỉ gấp 10 lần, chẳng những lăng lệ ác liệt vô cùng, mà chúng còn tận dụng mọi thứ trên đường đi, gặp phải bất kỳ ngăn cản nào cũng đều có thể làm cho bạo tạc, vô cùng ngang ngược phá hủy hết thảy mọi chướng ngại.

"Bản thể hóa đá!"

Thạch Tượng Thiên Vương đến cùng cũng không phải người bình thường, vào thời khắc mấu chốt, hắn liền đem thiên phú hóa đá dùng tại trên người của mình, cả người hắn chợt biến thành một bức tượng điêu khắc, sau một khắc, thạch điêu đã bị nghiền nát, một viên huyết nhục từ đó bay đi ra ngoài, cái viên huyết nhục cầu kia chính là một bộ phận thân thể của Thạch Tượng Thiên Vương, cũng là bộ phận không bị kiếm khí ăn mòn lọt vào.

Viên thịt bành trướng, một lần nữa ngưng tụ ra thân thể Thạch Tượng Thiên Vương.

"Rõ ràng chôn vùi mất một thành ma lực của ta, may mà ta phản ứng nhanh, kịp thời hóa đá bản thân mình nên tránh được bị kiếm khí ăn mòn thân thể."

Thạch Tượng Thiên Vương đồng tử co lại thành một điểm, đối với Diệp Trần đã trở nên kiêng kị vô cùng.

Kiếm khí của kiếm khách tầm thường, tuy cũng có năng lực chôn vùi nhưng cũng không quá rõ ràng, chỉ là có chút lăng lệ ác liệt mà thôi, còn kiếm khí của Diệp Trần, chẳng những lăng lệ ác liệt phi phàm, gặp phải trở ngại nào cũng liền có thể bạo tạc, chôn vùi hết thảy lực lượng phản kháng nó, nếu như hắn đoán không sai, một chiêu này ẩn chứa chính là Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Hỏa Chi Áo Nghĩa đối lập lẫn nhau.

"Tự hóa đá chính mình, ngược lại là rất cao minh đấy."

Diệp Trần hiểu rất rõ đối với hiệu quả của Bạch Long Diệt Thế, cùng so với Thủy Hỏa Vô Tình thì Bạch Long Diệt Thế đã tiến vào cảnh giới vi mô, cho dù là một tia kiếm khí cũng đều thập phần đáng sợ, một khi xâm nhập vào được thể nội đối phương sẽ sinh ra cự đại phá hoại, mà Thủy Hỏa Vô Tình lại không có biện pháp cẩn thận như vậy, lực phá hoại mặc dù là có, nhưng bất quá tại phương diện chi tiết thì chênh lệch rất nhiều.

"Ta thừa nhận ta đã xem thường ngươi, bất quá, mọi chuyện phải dừng ở đây rồi."

Thạch Tượng Thiên Vương hít sâu một hơi rồi lập tức tiến vào đến Vô Ngã cảnh giới, làn da mặt ngoài bằng đá của hắn nổi lên một tầng màu bạc, đồng tử cũng biến thành màu bạc, đây chính là Vô Ngã Chi Khu cao tầng, cùng lúc đó, trên người của hắn đã xuất hiện ra một bộ áo giáp bằng đá, đây là hắn đã vận dụng thiên phú hóa đá cao cấp của mình để tạo ra một lớp áo giáp bằng đá, áo giáp đá này chẳng những có thể dùng để ngăn cách đại bộ phận tổn thương, còn có thể hấp thu lực sát thương của địch nhân, cùng với Lục giai Linh khu có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Hưu!

Sau khi tiến vào đến Vô Ngã cảnh giới, tốc độ Thạch Tượng Thiên Vương đã tăng lên rất nhiều, hào quang màu xám lóe lên, lập tức phi tốc đến trước người Diệp Trần rồi oanh ra một quyền. Một quyền này có quyền kình nội liễm và hàm ẩn lực lượng hóa đá, một khi trúng mục tiêu liền có thể hóa đá từ trong ra ngoài, đây hoàn toàn không phải chuyện đùa, mà địch nhân cho dù có thể ngăn cản thì cũng sẽ bị lực lượng hóa đá ăn mòn từ ngoài vào.

Bất quá ngay tại một sát na hắn tiếp cận Diệp Trần, một cổ huyền ảo lực lượng dùng Diệp Trần làm trung tâm khuếch tán ra, hắn rõ ràng cảm ứng được tốc độ của mình đã chậm đi không chỉ gấp mười lần, phảng phất như mọi hành động của mình cũng bị chậm đi rất nhiều, cái loại cảm giác này thập phần khó chịu, có lực nhưng không cách nào xuất ra được.

"Huyền Trọng lĩnh vực!"

Không dám lãnh đạm, Thạch Tượng Thiên Vương lập tức phóng xuất ra một lĩnh vực có tên gọi là Huyền Trọng lĩnh vực.

Huyền Trọng lĩnh vực có ẩn chứa trọng lực, cái cổ trọng lực này chỉ mạnh bằng một phần mười Bạch Oải Tinh bình thường, nhưng nếu là đổi thành những Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên hay Nhị trọng thiên Vương giả khác, đoán chừng vừa rơi vào trong Huyền Trọng lĩnh vực, sẽ bị chấn áp thành phấn vụn, đến hài cốt cũng không còn, căn bản không thể nào chống lại được, bất quá đối mặt với Siếp Na Kiếm Vực của Diệp Trần thì cũng chỉ là thoáng chống lại mà thôi.

Mượn cơ hội này, Diệp Trần liên tiếp chém ra ba kiếm, mỗi một kiếm đều là Bạch Long Diệt Thế.

Rầm rầm rầm!

Thạch Tượng Thiên Vương trúng chiêu bay rớt ra ngoài, lớp áo giáp hóa đá trên người hắn sinh ra rạn nứt, kiếm khí vẫn lượn lờ xung quanh nó.

"Là không gian bất động lực lượng, khó trách cuồng vọng như thế."

Thạch Tượng Thiên Vương dị thường tức giận, nếu Diệp Trần không có không gian bất động lực lượng, hắn có nhất định nắm chắc có thể làm hao tổn đến chết đối phương, nhưng hiện tại hắn không có biện pháp nào khống chế được đối phương vì căn bản không có cách nào tới gần được Diệp Trần, công kích từ xa thì hiệu quả quá kém.

"Ngươi tên là gì, có lẽ chúng ta có thể hợp tác đôi chút, chỉ cần Phi Linh chiến đội buông tha trợ giúp cho Thiết Chùy chiến đội, ta có thể cho ngươi 50 vạn Nguyên thạch."

Trong nhận thức của hắn, Diệp Trần có thực lực mạnh như vậy, tại Phi Linh chiến đội khẳng định có được quyền nói chuyện tuyệt đối.

"50 vạn Nguyên thạch à? Như thế nào, ngươi có mang theo Nguyên thạch bên người sao ?"

Tiến vào Thú Liệp chiến trường, sinh tử khó liệu nên tuyệt đại bộ phận người vào đây cũng sẽ không mang theo tài vật, chỉ đem cái Trữ Vật Linh Giới trống rỗng.

"Cái này ngươi không cần lo lắng, chỉ cần ngươi đáp ứng, ta lập tức sẽ trả tiền cho ngươi, bất quá trước hết ngươi phải để cho các thành viên chiến đội của ngươi rời xa cái phiến địa phương này."

"50 vạn Nguyên thạch, ngươi không biết là rất ít sao?"

Diệp Trần cười lạnh.

"50 vạn Nguyên thạch là không nhiều lắm, nhưng ngươi cũng cần phải tinh tường rằng, cho dù tiếp tục chiến đấu thì chúng ta cũng chưa chắc thất bại, 50 vạn Nguyên thạch này hoàn toàn là minh bạch đưa cho ngươi."

Thạch Tượng Thiên Vương quyết định, trước hết phải làm tê liệt Diệp Trần, sau đó tập kết đội ngũ lực lượng mà một lần hành động giải quyết đối

phương, muốn trách chỉ có thể trách đối phương quá tham lam, không có chừng mực mà thôi.

"Cái này có thể chưa hẳn, hơn nữa, giết ngươi rồi, ta đồng dạng cũng có thể đạt được 50 vạn khối Nguyên thạch này vậy."

Trong lúc nói chuyện, trên đỉnh đầu Diệp Trần hiện ra ba đóa hoa có nhan sắc không đồng nhất, ba đóa hoa này vừa xuất hiện thì tinh khí thần của Diệp Trần lập tức tăng gấp đôi, trong mắt nổ bắn ra thần quang mãnh liệt.

Tam Hoa Tá Đạo!

Chiến lực tăng gấp đôi

"Chết đi!"

Đồng dạng là Bạch Long Diệt Thế được tung ra, lúc này đây, trên người Bạch Long đã nổi lên một vòng vầng sáng màu trắng, chỉ thoáng một chút đã trùng kích tại trên thân thể Thạch Tượng Thiên Vương.

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh kinh thiên bộc phát, Thạch Tượng Thiên Vương cả người bị bao phủ tại trong bạch sắc quang mang.

"Ahhhhh, đáng giận!"

Thạch Tượng Thiên Vương tựa như khốn thú, hai tay hắn điên cuồng vung vẩy, kéo lê ra từng đạo quỹ tích màu xám trắng, sau một khắc, bạch sắc quang mang đã bắt đầu có dấu hiệu bị xé nứt.

"Nguyên Thần khóa sát!"

Diệp Trần không có khả năng để cho Thạch Tượng Thiên Vương có cơ hội thứ hai, mi tâm kim quang lóe lên, một cái quầng sáng màu Kim Sắc bay vút ra, chui vào đến bên trong bạch sắc quang mang.

"Ôi không!"

Thạch Tượng Thiên Vương hét lên một tiếng, tựa hồ đã bị đại trọng thương.

Trong mắt hiện lên ánh sáng sắc lạnh lập loè, Diệp Trần lại một lần nữa tung ra Bạch Long Diệt Thế.

Ba!

Lúc này đây, Bạch Long đã triệt để phá nát bấy thân thể Thạch Tượng Thiên Vương, thanh âm của đối phương cũng theo đó im bặt.

"Cái gì, đội trưởng chết rồi sao !?. "

"Không có khả năng, đội trưởng làm sao có thể chết được chứ, luận cá nhân thực lực thì ở Sơ cấp Thú Liệp chiến trường này, đội trưởng ít nhất có thể xếp đến trước vài tên cường hãn, cho dù đội trưởng không địch lại đối phương thì ít nhất cũng có thể chạy thoát chứ."

Thạch Tượng Thiên Vương vừa chết, những người khác của Ma Kích chiến đội bắt đầu rơi vào khủng hoảng, bởi vì Diệp Trần đã có thể giết chết Thạch Tượng Thiên Vương thì khẳng định cũng có thể giết chết bất luận kẻ nào trong bọn hắn, hơn nữa số lượng địch nhân lại nhiều hơn nên chênh lệch càng lớn.

"Trốn ngay đi!"

Ngân Giác Cự Ma Vương là kẻ chạy trốn trước tiên, hắn chấn Hoàng Hằng Phi cùng Lưu Thiết sang một bên rồi hướng phía phương xa bỏ chạy.

"Chạy đi đâu cho thoát."

Ngân Giác Cự Ma Vương tuy chấn bay Hoàng Hằng Phi cùng Lưu Thiết, nhưng Diệp Trần lại nhìn thấu ý định của hắn nên liền đuổi theo, hai người một trước một sau, khoảng cách không ngừng gần hơn.

"Ngươi không thể giết ta, ta là thiên tài Ma tộc, ta không thể chết được."

Ngân Giác Cự Ma Vương lòng tràn đầy sợ hãi, giận dữ hét.

"Thạch Tượng Thiên Vương đã chết, ngươi không đi xuống A tỳ địa phủ cùng hắn thì quá không có suy nghĩ rồi."

Siếp Na Kiếm Vực bao phủ ở đối phương, Diệp Trần lập tức tung một chiêu Thiên Tuyệt Kiếm để mở phòng ngự của đối phương ra, ngay sau đó là một con Bạch Long Diệt Thế mang theo Kiếm Thế Vô Địch trảm tới.

"Ta không cam lòng, Aaaaaaaaaaaaaa!"

Ngân Giác Cự Ma Vương có thực lực so với Thạch Tượng Thiên Vương thì yếu hơn một điểm. Tại dưới sự ứng phó toàn lực của Diệp Trần thì hắn không có khả năng giữ được mạng sống, lập tức vẫn lạc, mà Trữ Vật Linh Giới của hắn tất nhiên đã bị Diệp Trần thu lấy.

Đạt được Trữ Vật Linh Giới của đối phương, Diệp Trần cũng không nhìn tới, lập tức quay trở lại chiến trường.

Dù là không có Diệp Trần, chín người đấu với ba người, tất nhiên Phi Linh chiến đội cùng Thiết Chùy chiến đội cũng chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, đầu tiên chính là Ưng Nhãn Thiên Vương bị giết chết, tiếp đó là Ma Kích Vương cầm trong tay trường thương, cuối cùng, chỉ còn lại có một người là Thôn Thiên Ma Vương.

"Cho dù chết, ta cũng phải kéo các ngươi chết theo."

Thôn Thiên Ma Vương thập phần hung hãn, đem toàn bộ công kích của chín người thôn phệ đi vào, sau đó trong nháy mắt trả ngược trở về đối phương, một tiếng nổ ầm vang lên tựa như một ngôi sao bị bạo tạc, Thôn Thiên Ma Vương tự bạo mà sinh ra hào quang, thoáng cái đem mọi người chìm ngập vào, mặc dù còn ở cách đó rất xa nhưng Diệp Trần cũng cảm nhận được cổ uy lực tự bạo này rất khủng bố, khiến cho thân thể hắn không ngừng bị đẩy lui về phía sau.

Rốt cục, tự bạo hào quang cũng ảm đạm đi, ngoại trừ Diệp Trần, chín người khác thì chật vật không chịu nổi, mấy người cách gần đó thậm chí bị xé toạc thân thể mà gặp phải tổn hại, trên người bị cháy đen phả ra khói xanh.

"Tên này quả thực là một cái tinh cầu hình nhân mà."

Hoàng Hằng Phi thầm nói.

"Cảm tạ Phi Linh chiến đội đã tương trợ, cái ân tình này, Thiết Chùy chiến đội ta sẽ không bao giờ quên, ngày sau nếu như có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp, bất quá hiện tại chúng ta còn có việc, xin phép cáo từ trước."

Lưu Thiết nháy mắt đối với những người khác trong Thiết Chùy chiến đội, vèo một tiếng đã chạy trốn ra ngoài.

"Cáo từ."

Bốn người khác của Thiết Chùy chiến đội cũng bay vút đi ra ngoài, tốc độ đạt đến cực hạn.

"Bọn Thiết Chùy chiến đội này xảy ra chuyện gì thế, Ma Kích chiến đội đã bị diệt, bọn hắn chạy nhanh như vậy làm gì chứ" Lý Vi xem mà trợn mắt há hốc mồm.

Hoàng Hằng Phi cười nói: "Bởi vì hắn sợ bị chúng ta hãm hại, đem bọn hắn tận diệt đấy, dù sao thực lực của Diệp Trần quá cường đại, ngay cả Thạch Tượng Thiên Vương cùng Ngân Giác cự ma vương cũng đều chết trên tay hắn rồi."

"Thì ra là thế."

Ngụy Đông cũng giật mình, bọn hắn thoáng cái không nghĩ tới điểm này, không khỏi cảm thán Lưu Thiết cẩn thận như vậy, mọi người đều nói người Man tộc đa phần có thần kinh không ổn định, xem ra cũng vô cùng đúng.

"Bọn hắn đã làm rất đúng, nếu như là ta, ta cũng sẽ biết yêu cầu đội ngũ lập tức ly khai."

Diệp Trần cười nói.

Không có ai thích vận mệnh của mình bị nắm giữ ở trên tay người khác.

"Ha ha, đội trưởng, Diệp Trần, chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ Ma Kích chiến đội rồi, chúng ta rõ ràng đã được phân phát đến 18.000 khối Thần tệ đấy, xem ra, Thiết Chùy chiến đội gần kề cũng được phân đến 2000."

Tiêu diệt toàn bộ một đội ngũ, bất kể là cùng đội ngũ khác hợp tác, hay vẫn là chỉ có đội ngũ của mình, thu hoạch đều được nhân gấp hai, Ma Kích chiến đội có năm người, một người là một ngàn, năm người tựu là 5000, trở mình gấp hai chính là hai vạn.

"Nếu chia đều thì Diệp Trần sẽ bị thua lỗ nhiều nhất rồi."

Hoàng Hằng Phi không khỏi cảm thán Diệp Trần cường đại, đồng dạng là thực lực Chiến Thần Tháp tầng thứ sáu, nhưng thực lực của hắn so với Diệp Trần chênh lệch quá nhiều, đoán chừng Diệp Trần đã có thực lực vượt qua Chiến Thần tháp tầng thứ sáu rồi.

"Cái này không có mọi người góp sức thì ta cũng không làm được như vậy."

Nói xong, Diệp Trần kích phát ra ra màn sáng huy chương.

Thượng diện biểu hiện ra, tổng thu nhập là 18.540 miếng Thần tệ, hắn xuất lực rất cao, cao đến không hợp thói thường, rõ ràng đạt đến 35 trên tổng xuất lực 50.

Nói cách khác, 18.540 miếng Thần tệ này, hắn có thể được nhận đến trên dưới 13.000 khối Thần tệ, đây quả thực là một số tiền của quá lớn, phải biết rằng dưới tình huống bình thường, mỗi cá nhân trong Sơ cấp chiến đội một lần săn bắn chỉ thu nhập bất quá được mấy trăm Thần tệ, một năm bốn lần,

cũng tựu được chừng một hai ngàn.

Hô!

Thở ra một hơi thật sâu, Diệp Trần giống như có lẽ đã chứng kiến được thực lực của mình đột nhiên tăng mạnh, có nhiều Thần tệ như vậy, còn buồn cái gì nữa chứ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1330: Tu Luyện Trong Thời Gian Tháp

Thời gian tại Thú Liệp chiến trường không cho phép vượt qua một tuần lễ, vài ngày kế tiếp, năm người Diệp Trần đã săn giết được đại lượng Thần Trùng, làm cho tổng thu nhập đạt đến 19500 miếng Thần tệ.

Lúc ngày cuối cùng chấm dứt, tổng thu nhập định dạng tại hai vạn Thần tệ, tăng thêm đội ngũ ban thưởng nữa, như vậy tổng cộng là hai vạn hai ngàn Thần tệ, có thể nói là một mùa thu hoạch cực lớn.

Tại cửa vào Thú Liệp Tháp, năm người Diệp Trần đi ra.

"Ha ha, đi, đi uống rượu, thật quá sảng khoái rồi."

Hoàng Hằng Phi mặt mũi tràn đầy thần sắc vui vẻ, lần săn bắn này, Diệp Trần xuất lực là cao nhất, đạt đến 36 điểm, hắn xuất lực cao thứ hai, là 5 điểm, căn cứ tỉ lệ phân chia thì hắn có thể nhận được đến 2200 Thần tệ, so với thường ngày còn cao hơn thu nhập một năm của hắn đấy.

"Ta mời các ngươi uống rượu ah, mỗi người 10 bình Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên."

Diệp Trần tổng cộng đạt được 15840 miếng Thần tệ, thu nhập của hắn đã tiếp cận các Cao cấp thành viên rồi.

"Ngươi nên mời khách là chính xác rồi, ngươi giờ đây đã là phú hào rồi còn gì."

Lý Vi cười hì hì nói.

...

Trọn vẹn uống rượu gần nửa ngày, năm người mới riêng phần mình tách ra, tất cả đều bề bộn chuẩn bị cho việc tu luyện sắp tới của mình.

Trên đường đi, Diệp Trần gặp Lục Văn Tú, nghe hắn nói, A Cửu đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ năm rồi, ba ngày trước đã trở thành thành viên của Cuồng phong chiến đội, mà Cuồng phong chiến đội tuy không bằng Phi Linh chiến đội nhưng cũng là chiến đội có bài danh trước 6 trong số các Sơ cấp chiến đội của Thần Chi Nhạc Viên, đội trưởng có thực lực không thua kém Hoàng Hằng Phi bao nhiêu.

"Xem ra thương đạo của A Cửu có lẽ đã có thành tựu rồi."

Diệp Trần đối với cái kết quả này tuyệt nhiên không kinh ngạc, võ đạo ảo ảnh của A Cửu là một môn võ đạo rất đặc biệt, thực lực sẽ tăng cường lên rất nhiều, tiềm lực thập phần to lớn.

Trên con đường tu luyện cũng phải chú ý khi nắm khi buông, nghỉ ngơi đủ ba ngày, Diệp Trần mới bắt đầu tu luyện.

Thứ đầu tiên hắn muốn tu luyện tất nhiên vẫn là Bạch Long Diệt Thế.

Riêng Thiên Tuyệt Kiếm có ẩn chứa hai chủng áo nghĩa võ học, uy lực đã có thể đạt tới cấp bậc rất cao, mà kỳ thật cũng đã đến cực hạn rồi, nếu tiếp tục tăng lên thì cũng không được bao nhiêu, nhưng Bạch Long Diệt Thế lại không giống như vậy, Bạch Long Diệt Thế ẩn chứa chính là Thủy Hỏa áo nghĩa, thủy và hỏa đối lập nhau nên không gian để tăng lên còn có rất nhiều.

Bởi vì Diệp Trần đã là Trung cấp thành viên nên khi tiến vào Vũ Kỹ Tháp tầng ba để tu luyện, chỉ cần chi trả bảy mươi miếng Thần tệ một ngày, so với thành viên bình thường thì ít đi 30 miếng.

...

Bốn ngày đi qua, Diệp Trần đã lần nữa đem Bạch Long Diệt Thế tăng lên một đại cấp bậc, cơ hồ đã đạt đến Thủy Hỏa áo nghĩa kiếm chiêu cực hạn rồi.

Phải biết rằng tu luyện võ học tại tầng ba Vũ Kỹ Tháp sẽ có hiệu quả cao gấp trăm lần ngoại giới, bốn ngày tựu tương đương với 400 ngày ở bên ngoài, tính ra là đã hơn một năm rồi. Mà đối với Diệp Trần, hơn một năm thời gian thì hiệu quả mang lại sẽ cao hơn hai ba năm so với người khác.

"Bạch Long Diệt Thế!"

Một kiếm chém ra, Bạch Long tựa như một diệt thế chi Long, đến mức, hết thảy mọi thứ trên đường đi của nó đều bị bạo tạc, chôn vùi. Võ học tầm thường khó có thể làm ra cảnh tượng tận thế như vậy.

"Cuối cùng cũng đã hoàn thành."

Dùng sức thở ra một hơi, Diệp Trần như trút được gánh nặng.

Trước mắt, Bạch Long Diệt Thế hiện tại so với bốn ngày trước đã cường đại hơn không dưới mấy lần, dù cho Thạch Tượng Thiên Vương có được phục sinh thì cũng không có khả năng ngăn trở nổi một kiếm này, lập tức sẽ vẫn lạc, một kiếm này không sai biệt lắm chính là Nhị Chuyển võ học cực hạn.

Về phần Nhị Chuyển võ học, đó chính là phẩm cấp của áo nghĩa võ học.

Ẩn chứa một loại áo nghĩa chính là Nhất Chuyển võ học.

Ẩn chứa hai chủng chính là Nhị Chuyển võ học.

Ẩn chứa ba loại thì còn lại là Tam Chuyển võ học.

Cứ như vậy suy ra.

Đương nhiên, trong các cuộc chiến của Võ Giả, cũng không phải là nói, cứ đạt đến Nhị Chuyển võ học thì nhất định sẽ lợi hại hơn so Nhất Chuyển võ học, hay Tam Chuyển võ học sẽ lợi hại hơn so với Nhị Chuyển võ học. Chủ yếu vẫn là xem người vận dụng nó là ai, ví dụ như, có một ít người tuy đã sáng tạo ra Nhị Chuyển võ học, nhưng khả năng dung hợp áo nghĩa chỉ là

tạm được, nói không chừng tựu so ra kém một ít người có thể đem Nhất Chuyển võ học phát huy đến cực hạn.

Vì vậy sẽ phải dựa vào cấp bậc mà nói, lúc đó Nhị Chuyển võ học tự nhiên sẽ lợi hại hơn rất nhiều lần so với Nhất Chuyển võ học, Tam Chuyển võ học sẽ lợi hại hơn rất nhiều lần so với Nhị Chuyển võ học, tuy nhiên, đối với Siếp Na Huy Hoàng thì ngoại lệ.

"Tại bên trong cấp bậc Nhị Chuyển võ học, Bạch Long Diệt Thế đã đạt tới đỉnh phong rồi, so với Nhị Chuyển võ học bình thường thì đã lợi hại hơn rất nhiều lần. Ta có nên sáng tạo ra thêm một môn áo nghĩa có ẩn chứa Tam Chuyển võ học không nhỉ?"

Diệp Trần trầm ngâm.

"Không được, trụ cột vẫn còn chưa đủ, nếu mạo muội sáng tạo Tam Chuyển võ học thì chỉ biết đi đường nghiêng mà lãng phí thời gian, trước mắt có Bạch Long Diệt Thế cùng Thiên Tuyệt Kiếm là đủ dùng rồi, các Nhị Chuyển võ học khác cũng còn chưa thực sự thành thục kia mà."

"Tương tự như vậy, tựu cứ lấy Hủy Diệt Kiếm Ý làm cốt lõi tinh túy để sáng tạo ra thêm một vài Nhị Chuyển kiếm chiêu nữa a!"

Đã có Bạch Long Diệt Thế cùng Thiên Tuyệt Kiếm, Nhị Chuyển kiếm chiêu khác kỳ thật đã không có bao nhiêu tác dụng, nhưng vì để sáng tạo ra Tam Chuyển kiếm chiêu nên buộc phải chuẩn bị cho kỹ càng.

Nội tình càng hùng hậu thì làm chuyện gì cũng đều giống như có thần linh phù trợ vậy.

Đầu tiên chính là Thu Thủy, Diệp Trần muốn đem uy lực của nó tăng lên tới một cảnh giới mới.

Ba ngày sau, Kim Thủy áo nghĩa kiếm chiêu mới đã bắt đầu hình thành, bất quá cũng không được gọi là Thu Thủy nữa, mà là Thu Chi Sát, trời thu, vốn là một mảnh cảnh tượng đìu hiu, mùa thu lại đại biểu cho mạng Kim,

cho nên Diệp Trần đặt tên cho kiếm chiêu này là Thu Chi Sát.

Thu Chi Sát dùng Hủy Diệt Kiếm Ý làm tinh túy cốt lõi, đem trời thu khắc nghiệt chi ý phát huy đến cực hạn, một kiếm chém ra, tựa như mùa thu đến, vạn vật không thể tránh khỏi tiến vào đến thời kì cuối, không cách nào nghịch chuyển càn khôn, mà khi mùa thu vừa qua đi thì sinh cơ mùa đông lạnh lẽo bắt đầu ập đến.

Lại một tuần lễ sau, thêm một Nhị Chuyển kiếm chiêu mới lại được sinh ra.

Lần này chính là Mộc Hỏa áo nghĩa kiếm chiêu , Liệt Hỏa Phần Xuân.

Mùa xuân đại biểu cho mạng Mộc, mùa hạ đại biểu cho mạng Hỏa, Liệt Hỏa Phần Xuân tức là mùa hạ mai táng mùa xuân, dùng Mộc sinh Hỏa khiến khí thế của lửa càng thịnh vượng, một kiếm phát ra Kiếm Thế hung mãnh đến tình trạng tột đỉnh, tuy thiếu đi hương vị khắc nghiệt đìu hiu giống như Thu chi Sát nhưng lại lộ ra nét cuồng bạo cùng cường thế hơn.

Nếu như nói Liệt Hỏa Phần Xuân đã đủ bá đạo, thì như vậy Hỏa Lôi áo nghĩa kiếm chiêu Thiên Lôi Địa Hỏa mà Diệp Trần đã bỏ ra suốt mười ngày kế tiếp mới sáng tạo ra, thì càng nâng cao hơn một bước.

Lôi cùng Hỏa có chỗ tương đồng rất lớn, đều có thể thiêu đốt vạn vật, cả hai dung hợp với nhau thì quả thực là không có thứ gì là không thể đốt cháy, càng thêm có thuộc tính phá phòng thủ mãnh liệt, bị một kiếm này chém trúng thì cả Bất Tử Chi Thân cũng đều là quá sức. Dưới tình huống không có hộ thể Kiếm Ý bảo vệ thì ngay cả bản thân Diệp Trần cũng không thể chịu nổi dưới một kiếm này.

Tuy hiện tại Diệp Trần có bảy môn áo nghĩa Viên Mãn, nhưng chỉ có vài áo nghĩa trong số đó là có thể dung hợp được với nhau, phát huy ra uy lực có thể nói là tạm được, và một Nhị Chuyển kiếm chiêu cuối cùng là Kim Ảnh áo nghĩa kiếm chiêu, Vạn Hoa Đoạt Mệnh.

Vạn Hoa Đoạt Mệnh ẩn chứa Kim Chi Áo Nghĩa cùng Ảnh Chi Áo Nghĩa. Trong số bảy Đại viên mãn áo nghĩa, Ảnh Chi Áo Nghĩa là có tính công kích yếu nhất, cho nên cùng các áo nghĩa khác dung hợp thì không phù hợp cho lắm, nhưng Kim Chi Áo Nghĩa lại sắc bén vô cùng nên có thể bù đắp một ít vào chỗ thiếu hụt bên trên tính công kích, kiếm chiêu Vạn Hoa Đoạt Mệnh có uy lực tuy không bằng các Nhị Chuyển kiếm chiêu khác, nhưng xét về phạm vi sát thương thì nó lại lớn hơn rất nhiều, một kiếm phát ra vạn đạo Kim quang, hư hư thật thật, khiến địch nhân khó có thể phân biệt.

Bất tri bất giác, đã năm tuần lễ đi qua, số lượng Nhị Chuyển kiếm chiêu của Diệp Trần đã có đến sáu cái, theo thứ tự là Bạch Long Diệt Thế, Thiên Tuyệt Kiếm, Thu Chi Sát, Liệt Hỏa Phần Xuân, Thiên Lôi Địa Hỏa cùng với Vạn Hoa Đoạt Mệnh, ngoài ra còn có một thứ không phải Nhị Chuyển kiếm chiêu, nhưng lại có lại có thể làm cho không gian bất động, đó chính là Siếp Na Huy Hoàng, như vậy tổng cộng là bảy đại sát chiêu.

"Mặc dù không có Không Gian Áo Nghĩa tháp nhưng lại có Thời Gian Tháp, Siếp Na Huy Hoàng cũng cần phải tăng lên một chút."

Trong số bảy đại sát chiêu, Siếp Na Huy Hoàng như trước vẫn là số một số hai, bất quá so với trước kia thì nó cũng không còn là chí cao vô thượng nữa, ít nhất hiện tại Bạch Long Diệt Thế đã có uy lực vượt qua cả Siếp Na Huy Hoàng rất nhiều, uy lực Thiên Tuyệt Kiếm cũng không kém cỏi Siếp Na Huy Hoàng bao nhiêu, còn mấy đại sát chiêu khác thì gần kề hơi kém hơn. Siếp Na Huy Hoàng như trước vẫn có tác dụng cực lớn ở không gian bất động hiệu quả, đây là một đòn sát thủ siêu cấp, nếu không tăng cấp lên thì vô cùng đáng tiếc.

Suy cho cùng, trong số các sát chiêu thì Siếp Na Huy Hoàng là có tiềm lực lớn nhất vì nó ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, mà trước mắt, Không Gian Áo Nghĩa của Diệp Trần mới được tìm hiểu đến bảy thành. Nếu là có thể đạt tới tám thành, chín thành.. thì như vậy uy lực của Siếp Na Huy Hoàng tuyệt đối sẽ tăng lên gấp 10 lần, thậm chí gấp mấy chục lần, không khoa trương mà nói, chỉ một môn áo nghĩa Siếp Na Huy Hoàng ẩn chứa

Không Gian Áo Nghĩa thôi đã lợi hại hơn rất nhiều so với các Nhị Chuyển võ học khác, một khi Không Gian Áo Nghĩa đại thành thì thậm chí có thể cùng Tam Chuyển võ học đánh đồng rồi.

Bất quá rất hiển nhiên, Không Gian Áo Nghĩa quá nghịch thiên, ngay cả ở bên trong Thần Chi Nhạc Viên cũng không có được không gian Áo Nghĩa Tháp, muốn trực tiếp tăng Không Gian Áo Nghĩa lên là điều tất nhiên không thể, chỉ có thể hoàn thiện Siếp Na Huy Hoàng theo cấp độ cao thấp mà thôi, đồng thời gián tiếp cảm ngộ thoáng một chút Không Gian Áo Nghĩa, đây là nhất cử lưỡng tiện rồi.

Về phần Thời Gian Tháp có thể để điều chỉnh tỉ lệ thời gian, tổng cộng có hai tầng, tại tầng một một ngày sẽ bằng mười ngày ở ngoại giới, ở tầng hai một ngày sẽ bằng 100 ngày nơi ngoại giới.

So với Vũ Kỹ Tháp thì Thời Gian Tháp không thể nghi ngờ là cao cấp hơn rất nhiều, dù sao Vũ Kỹ Tháp chỉ là giúp tốc độ tu luyện võ học nhanh hơn mà thôi, thứ tăng lên chỉ là võ học, mà Thời Gian Tháp có thể điều chỉnh tỉ lệ thời gian nên bất luận phương diện tố chất gì cũng có thể tăng lên.

Tầng một Thời Gian Tháp thu phí không tính là quá cao, thành viên bình thường ở đây một ngày sẽ phải trả 30 miếng Thần tệ, Trung cấp thành viên trả 21 miếng mỗi ngày.

Nhưng khi đến tầng thứ hai thì chi phí bắt đầu tăng vọt, thành viên bình thường một ngày trả 500 miếng Thần tệ, Trung cấp thành viên một ngày trả 350 miếng.

Mười lăm ngày trước đó, Diệp Trần đã bỏ ra 2450 miếng Thần tệ để tu luyện, Thần tệ còn lại được chừng trên dưới 14.000, như vậy đủ để ngây ngốc tại Thời Gian Tháp tầng thứ hai hơn một tháng rồi.

Nghĩ đến là làm, sau khi ly khai Vũ Kỹ Tháp, Diệp Trần đi đến Thời Gian Tháp.

...

Tại Thời Gian Tháp tầng thứ hai, Diệp Trần không ngừng luyện tập Siếp Na Huy Hoàng và tĩnh tâm cảm thụ không gian huyền ảo.

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Siếp Na Huy Hoàng đã có tiến bộ rõ rệt.

Ba ngày tại Thời Gian Tháp tầng thứ hai tương đương với 300 ngày ở ngoại giới, uy lực của Siếp Na Huy Hoàng tuy chỉ tăng lên gấp đôi nhưng phạm vi ảnh hưởng của Kiếm Thế lại đạt đến 5000 trượng, trong phạm vi 5000 trượng này, Siếp Na Huy Hoàng vừa tung ra là mọi sự vạn vật đều trở nên bất động.

Sau mười ngày tại Thời Gian Tháp tầng thứ hai, tương đương 1000 ngày tại ngoại giới, Không Gian Áo Nghĩa của Diệp Trần rốt cục đã tăng lên tới tám thành cảnh giới.

Siếp Na Huy Hoàng ẩn chứa tám phần Không Gian Áo Nghĩa đã lần nữa tách ra ánh sáng chói lọi, lại khiến cho các sát chiêu khác phải ảm đạm thất sắc, phạm vi ảnh hưởng kiếm thế của nó đã đạt đến phạm vi 10 vạn trượng, trong phạm vi sáu bảy trăm dặm, uy lực công kích càng là khủng bố và thập phần hung mãnh, uy lực thực tế thoáng cái đã tăng lên gấp 10 lần, so với Bạch Long Diệt Thế còn muốn lợi hại hơn gấp mấy lần.

Trước đây, Siếp Na Huy Hoàng chỉ có thể dùng để cận chiến, phạm vi không đến 3000 trượng, địch nhân chỉ cần cẩn thận một chút, cùng hắn kéo khoảng cách dài ra thì Siếp Na Huy Hoàng tựu không tạo nên nhiều tác dụng, trừ phi tốc độ của đối phương thấp hơn rất nhiều so với mình, từ đó buộc đối phương phải cùng mình cận chiến thì mới có thể gây ra khó khăn, nhưng hiện tại đã không còn như vậy nữa, phạm vi mười vạn trượng đã rất lớn so với trước, mà uy lực đâu chỉ cao hơn nửa lần hay một lần.

Sau 15 ngày tại Thời Gian Tháp, Diệp Trần đã không ngừng cố gắng đem phạm vi ảnh hưởng Kiếm Thế của Siếp Na Huy Hoàng mở rộng đến 15

vạn trượng, tính ra chính là 1000 dặm.

"Không sai biệt lắm đã đến cực hạn rồi, có tiếp nữa cũng chỉ biết lãng phí thời gian mà thôi."

Không tiếp tục đem thời gian lãng phí vào việc tăng cường Siếp Na Huy Hoàng lên, Diệp Trần đình chỉ tu luyện, dù sao “thép tốt cần được dùng trên lưỡi đao”, dù Thần tệ có nhiều hơn nữa cũng chịu không nổi kiểu tiêu xài như vậy, tại Thời Gian Tháp mười lăm ngày, hắn phải bỏ ra hơn 5000 miếng Thần tệ rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1331+72.600 Thần Tệ

Kế tiếp, Diệp Trần đem tâm tư đặt ở trên việc tu luyện Chân Nguyên.

Đối với cảnh giới Sinh Tử Cảnh, võ học tuy trọng yếu nhưng không phải cứ nói muốn tăng lên thì liền có thể tăng lên, ngược lại tu luyện Chân Nguyên mới được xem là trọng yếu nhất, đừng nhìn Diệp Trần bây giờ có thực lực đã tăng lên mấy lần nhưng nếu gặp phải một vài Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên Vương giả lợi hại thực sự, như trước vẫn còn chênh lệch rất nhiều.

Từ Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên là một cửa khẩu cự đại, sau khi tiến vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, còn phải cô đọng ra Đế Hoàng ấn ký, nếu tạo Đế Hoàng ấn ký không thành công thì khổ tu bao nhiêu năm cũng không có tác dụng gì, cho nên cường giả bị kẹt tại Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên cảnh giới thật sự có rất nhiều, thực lực cũng cao thấp không đều nhau, kẻ có thực lực áp chót so với kẻ có thực lực đỉnh tiêm liền sẽ có chênh lệch tuyệt đối, gấp mấy chục lần cũng có thể.

Trước mắt, Diệp Trần mới chỉ có tu vi Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, sau khi đạt tới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên thì sẽ chú tâm nhiều hơn vào việc sáng tạo võ học.

Dưới tình huống bình thường, từ lúc Diệp Trần vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh Tứ trọng thiên cảnh giới, cho đến lúc đột phá đến Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên thì cần có thời gian ít nhất là 5 năm trở lên, thậm chí mười năm, nếu như muốn đem trụ cột tu luyện đến thập phần vững chắc, không thể phá vỡ, thì hai mươi năm cũng không phải là nhiều, có thể nói điều đó và ngộ tính không có nhiều quan hệ, cũng không phải là có quan hệ mật thiết với thiên phú, mà là một sự kiên nhẫn bền bỉ dạng như “có công mài sắt, có ngày nên kim” vậy, là một quá trình súc tích nội tình bản thân.

Nhưng cũng may là có Thời Gian Tháp hỗ trợ nên Diệp Trần hoàn toàn có thể đem thời gian giảm bớt hàng trăm lần, hai mươi năm thời gian có thể giảm bớt xuống còn chừng hai ba tháng.

Đương nhiên, đây là đối với hắn, đổi lại là người khác thì vẫn có chênh lệch không nhỏ. Từ khi còn ở Chân Linh thế giới, nơi có quy tắc rất hạn chế nhưng hắn vẫn có thể không ngừng tiến bộ, lần sau vượt qua lần trước, cái này quyết định bởi nội tình của hắn thật sự tăng lên quá nhanh, gần như mỗi ngày đều có thay đổi, mỗi ngày đều là làm mới bản thân, còn người khác lại không được như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lần săn bắn thứ hai cũng đã xong.

Lần săn bắn này có thu hoạch không lớn như lần thứ nhất, dù sao không có khả năng mỗi lần xuất chinh đều có thể diệt toàn bộ địch nhân, có đôi khi cũng cần một có vận khí tốt. Bất quá cũng không đến mức gọi là kém, tổng thu nhập của lần săn bắn thứ hai cũng đạt đến 7000 Thần tệ, Diệp Trần được phân phát đến hơn một nửa số đó, là 3800 Thần tệ.

Lần săn bắn thứ ba, Phi Linh chiến đội lại tạo ra kỳ tích khi tiêu diệt sạch Hải Ma chiến đội, một chiến đội của Ma Thần thiên đường, tổng thu nhập so với lần thứ nhất còn nhiều hơn, đạt đến 24.000, Diệp Trần trọn vẹn được phân phát đến 17.000. Tính ra, Diệp Trần tại Thú Liệp chiến trường đã lấy được số lượng Thần tệ tiếp cận bốn vạn rồi, mà hắn chỉ mới tiến hành ba lượt săn bắn mà thôi.

Đương nhiên, Thần tệ dù có nhiều hơn nữa thì tại trên tay Diệp Trần cũng sẽ bị tiêu hết nhanh chóng trong vòng vài tháng.

Xem ra cũng đã hết cách rồi, Thời Gian Tháp quá tiêu hao Thần tệ, quả thực là một cái động không đáy. Tại tầng hai Thời Gian Tháp, Trung cấp thành viên một ngày phải trả là 350 Thần tệ, một tháng tựu là một vạn lẻ năm trăm. Mà mỗi lần thu hoạch của Diệp Trần cũng chỉ gần kề có thể ở ngây ngốc bên trên Thời Gian Tháp tầng thứ hai chừng một tháng.

"Diệp Trần! Đa tạ ngươi lúc trước đã lựa chọn gia nhập Phi Linh chiến đội, đa tạ."

Hoàng Hằng Phi rất cảm khái cùng tiếc nuối, hắn thập phần hi vọng Diệp Trần có thể tiếp tục lưu lại Phi Linh chiến đội, có mặt Diệp Trần tại Phi Linh chiến đội, sau ba lượt săn bắn thì tổng thu nhập đã vượt qua năm vạn, cái này đã không cách nào tưởng tượng nổi rồi, phải biết rằng mỗi lần sắn bắn, thu hoạch của Sơ cấp đội ngũ có thể đạt tới 2000 thì đã coi là không tệ rồi, sau ba lượt cũng tựu chừng 6000, chênh lệch đã không thể tính bằng lẽ thường nữa.

Nhưng là hết cách rồi, Diệp Trần là Trung cấp thành viên, hắn nhất định phải đi Trung cấp chiến trường săn bắn, đương nhiên, Hoàng Hằng Phi cũng chân thành chúc phúc Diệp Trần, ở lại Phi Linh chiến đội sẽ chỉ làm liên lụy Diệp Trần mà thôi, hắn có một môi trường rộng rãi ở phía trước để có thể đạt được càng nhiều Thần tệ hơn nữa, Phi Linh chiến đội bất quá chỉ là khởi điểm, tuyệt nhiên không phải là điểm cực hạn của hắn.

"Không có các ngươi thì một mình ta cũng không làm được gì, không cần phải nói cám ơn đâu." Diệp Trần lắc đầu, nói tiếp: "Lãnh Phi Phàm không thể kém hơn bao nhiêu so với ta, có hắn tại Phi Linh chiến đội thì một ngày nào đó chiến đội của chúng ta sẽ xưng bá khắp Sơ cấp chiến trường săn bắn này."

Lãnh Phi Phàm tại một tháng trước đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ năm, trải qua lời mời của Diệp Trần, Lãnh Phi Phàm đã gia nhập Phi Linh chiến đội, bù đắp vị trí thành viên thiếu khuyết. Diệp Trần cũng nhìn ra, Lãnh Phi Phàm hoàn toàn chính xác rất có thực lực, tiềm lực thập phần mạnh mẽ, có lẽ hắn không am hiểu Không Gian Áo Nghĩa, không cách nào trợ giúp Phi Linh chiến đội đạt được đại lượng Thần tệ, thực lực trước mắt cũng không tính là rất mạnh, nhưng bất quá theo thời gian trôi qua, số lượng Thần tệ đạt được sẽ gia tăng, nhất định Lãnh Phi Phàm tất nhiên sẽ có tiến bộ trên diện rộng.

"Ha ha, chúng ta đương nhiên tin tưởng Lãnh Phi Phàm, hắn tại Thần

Chi Nhạc Viên cũng là thiên tài hiếm có đấy."

Lãnh Phi Phàm gia nhập làm cho bốn người Hoàng Hằng Phi thật cao hứng, ít nhiều gì cũng bù đắp được một chút tiếc nuối.

Tại mọi con đường ở Thần Chi Nhạc Viên, Lãnh Phi Phàm đều một mình tự bước đi.

Trước khi gia nhập Phi Linh chiến đội, hắn đã cân nhắc không ít nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng, hắn không sợ mọi người so sánh mình với Diệp Trần, là một đao khách, chỉ có thể thua nhưng tuyệt đối không thể sợ hãi, bởi vì đao khách là dũng giả, mà đã là dũng giả thì không cho phép mình sợ bất kỳ thứ gì.

...

Thần Chi Nhạc Viên khách điếm.

"Hoan nghênh gia nhập Băng Sương chiến đội."

Hoàng Phủ Ngọc nắm tay cùng Diệp Trần.

"Cái này là vinh hạnh của ta."

Diệp Trần liếc đánh giá bọn người Hoàng Phủ Ngọc, chậm rãi nói: "Đội đã tổn thất một người rồi sao?" Trung cấp chiến đội nếu đủ quân số là sáu người, hiện tại Băng Sương chiến đội chỉ có bốn người, trước kia là năm người, đương nhiên hiện tại có thêm Diệp Trần nữa thì lại có được năm người rồi.

Đội phó Hầu Lỗi của Băng Sương chiến đội trầm giọng nói: "Cường đội tại Trung cấp chiến trường săn bắn có thể nói là như mây, ngoại trừ một số ít đội ngũ thì không có đội ngũ nào dám tự khẳng định có thể toàn thân trở ra, lần săn bắn trước, chúng ta đã đụng phải Ma Thú chiến đội, do vậy quân số chúng ta đã hứng chịu thiệt hại khi bị bọn hắn giết chết hai người, đương nhiên, chúng ta cũng đã tiêu diệt được 1 tên trong bọn hắn."

Ma Thú chiến đội là một trong các Trung cấp đội ngũ của Ma Thần thiên đường, toàn bộ thành viên đều là ma thú.

"Diệp Trần, nghe nói ngươi đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ bảy rồi à?"

Thành viên Hứa Tiêu của Băng Sương chiến đội hiếu kỳ hỏi.

Diệp Trần gật gật đầu, sau khi chấm dứt lần săn bắn thứ nhất, hắn tựu đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ bảy, bất quá khoảng cách đến Chiến Thần tháp tầng thứ tám chỉ còn thiếu một khoảng cách ngắn nữa mà thôi, càng lên tầng cao của Chiến Thần tháp thì độ khó khiêu chiến càng lớn, đối với tầng thứ sáu thì Diệp Trần lập tức đã vượt qua, còn độ khó ở tầng thứ bảy tức thì đã vượt qua gấp mười lần tầng 6, trong thời gian ngắn mà muốn vượt qua thì cũng có chút khó khăn.

"Thật lợi hại, ta đến Thần Chi Nhạc Viên này đã hơn 100 năm rồi, nhưng như trước vẫn dừng lại tại Chiến Thần tháp tầng thứ bảy đấy." Nghe Diệp Trần xác định mà Hứa Tiêu kính nể vô cùng, hắn cho tới bây giờ còn chưa thấy qua người nào có tiến bộ thần tốc như vậy, lúc này chỉ mới qua không đến hai năm mà Diệp Trần rõ ràng đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ bảy.

"Chỉ là có chút vận khí mà thôi."

Diệp Trần không phải là khiêm tốn, mà thực sự tiến bộ của hắn có thể tăng nhanh như vậy là vì may mắn có được Không Gian Áo Nghĩa, nếu không có Không Gian Áo Nghĩa thì thành quả của hắn sẽ không thể nào huy hoàng được như vậy.

"Vận khí cũng là một bộ phận của thực lực đấy, nghe nói ở bên trong Sơ cấp chiến trường săn bắn, nhờ có ngươi mà Phi Linh chiến đội đã để cho rất nhiều chiến đội khác phải khiếp sợ như sợ cọp vậy, nghĩ đến đúng là không sai mà."

Hoàng Phủ Ngọc cảm thấy may mắn vì bản thân mình đã sớm đoán đúng về Diệp Trần, số lượng đội ngũ tại Sơ cấp Thú Liệp chiến trường mặc dù không nhiều như ở Trung cấp Thú Liệp chiến trường, nhưng cũng không phải là ít, Phi Linh chiến đội ít nhất cũng có thể được sắp xếp đến trước hạng 15, nhưng vì nhờ vào một mình Diệp Trần mà rõ ràng Phi Linh chiến đội đã trở thành một trong các Vương giả đội ngũ tại Sơ cấp Thú Liệp chiến trường, chỉ qua ba lượt săn bắn mà đã có hai lần tiêu diệt toàn bộ đội ngũ địch quân, một lần khác thì đánh chết ba tên địch nhân, loại thành tích này đã không thể dùng "ưu tú" để hình dung nữa rồi, mà phải là "huy hoàng" đấy.

"Đến đây, cầu chúc cho lần săn bắn đầu tiên chúng ta khai kỳ đắc thắng, chiến thắng vẻ vang ngay từ trận đầu."

Hoàng Phủ Ngọc bưng chén rượu lên mời mọi người.

...

"Hi vọng trận săn bắn này có thể kiếm được đủ lượng Thần tệ mong muốn a!"

Từ nửa tháng trước, Diệp Trần đã tiêu sài hết số Thần tệ, có thể nói là kiếm được nhiều, xa hoa cũng nhiều, hắn nhìn ra, Thời Gian Tháp thực sự không phải là nơi mà người bình thường có thể tiến vào, nhất là tầng thứ hai.

Dưới tình huống như vậy, Diệp Trần chỉ có thể đem hi vọng của mình ký thác vào bên trên Trung cấp Thú Liệp chiến trường.

Tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường, đối với cá nhân săn bắn, nếu đánh chết được một gã địch nhân thì phần thưởng là 1000 Thần tệ, còn đối với đội ngũ săn bắn, đánh chết một gã địch nhân sẽ được thưởng 12.000 Thần tệ, nếu có thể tiêu diệt toàn bộ đội ngũ địch quân thì là hai mươi tám vạn tám ngàn, đương nhiên, cái này trên cơ bản rất không có khả năng rồi, thực lực càng cường đại thì càng không dễ dàng bị đánh chết, dù là đánh không lại cũng hoàn toàn có thể đào thoát. Tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường, bình quân mỗi 5 năm mới có một chi đội ngũ bị tiêu diệt toàn bộ, mà thực lực của

Diệp Trần tại Băng Sương chiến đội chỉ thuộc về dạng bình thường, còn không sánh bằng Hoàng Phủ Ngọc cùng đội phó Hầu Lỗi, tất nhiên sẽ không có khả năng trợ giúp bọn hắn tiêu diệt toàn bộ đội ngũ địch quân.

Bất quá dù là đánh chết hai ba tên địch nhân thì thu hoạch cũng đã rất lớn rồi, mà ngoại trừ chiến tranh giữa các đội ngũ, tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường, đánh chết Thần Trùng cũng có được thu hoạch tương đối khả quan, mỗi con Thần Trùng sẽ kiếm được 200 Thần tệ.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến lúc Diệp Trần và Băng Sương chiến đội tiến nhập vào Thú Liệp Tháp.

Số lượng thành viên của bọn hắn đã được bổ sung đủ sáu người, mọi sự đã được chuẩn bị đầy đủ.

...

Say bảy ngày hoàn tất cuộc đi săn, sáu người bọn hắn lông tóc không tổn hao gì khi ly khai Thú Liệp Tháp.

"Lần này cuối cùng đã để cho Ma Thú chiến đội phải trả một cái giá lớn, Diệp Trần, may mà có không gian bất động năng lực của ngươi, bằng không, đoán chừng chúng ta cũng phải tổn thất một hai người rồi, mà lại không có biện pháp đạt được nhiều Thần tệ như vậy ah."

Sáu người tâm tình rất tốt, bọn hắn tuy không thể diệt toàn bộ Ma Thú chiến đội nhưng lại đánh chết ba gã thành viên của chúng, kết quả này thì không cách nào tưởng tượng nổi đấy.

Diệp Trần có thực lực tuy là Chiến Thần Tháp tầng thứ bảy, không bì kịp với đội trưởng Hoàng Phủ Ngọc cùng đội phó Hầu Lỗi, nhưng hắn đối với đội ngũ lại có tác dụng thập phần to lớn, rõ ràng vượt qua cả đội trưởng Hoàng Phủ Ngọc, Siếp Na Kiếm Vực của hắn có thể phụ trợ những người khác nhanh chóng đánh chết đối thủ, có thể nói đây là một kiểu chiến lực

toàn năng.

Đối với kết quả này, mọi nghi kị trước đó đối với Diệp Trần của Hầu Lỗi cùng Hứa Tiêu cũng tiêu biến hết, trước đó, bọn hắn kỳ thật còn lo lắng Diệp Trần không cách nào thoáng cái thích ứng được với hoàn cảnh ác liệt tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường, nhưng bọn hắn đã quá lo lắng rồi.

Diệp Trần cười cười, không nói gì.

Lần săn bắn này, hắn xuất lực như cũ vẫn là nhiều nhất, đạt đến 20 điểm, Hoàng Phủ Ngọc mười lăm, Hầu Lỗi mười ba, ba người khác cộng lại là mười hai, mà tổng xuất lực là 60.

Về phần tổng thu nhập lần này, chiến đội đạt được đến 72600 Thần tệ, đánh chết ba gã địch nhân là ba vạn sáu thần tệ, đánh chết 150 con Thần Trùng là ba vạn Thần tệ, tăng thêm một thành ban thưởng đội ngũ nữa, tổng cộng là 72600.

Căn cứ vào tỉ lệ xuất lực, Diệp Trần đã nhận được 24200 Thần tệ, nhìn như chỉ nhiều hơn ba bốn thành so với tại Sơ cấp Thú Liệp chiến trường, nhưng bất quá tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường này, Diệp Trần không có khả năng mỗi lần xuất chinh đều có thể tiêu diệt được toàn bộ đội ngũ địch quân, ví dụ như tại lần thứ hai săn bắn với Phi Linh chiến đội, tổng thu nhập cả đội cũng chỉ có 7000 Thần tệ mà thôi.

Mà Trung cấp Thú Liệp chiến trường thì có thu nhập ổn định nhiều hơn, có lẽ lần này có vận khí khá tốt, bất quá nếu vận khí không đủ thì mỗi lần săn bắn đều có thể đạt thu hoạch ít nhất là hơn 5000, bởi vì Siếp Na Kiếm Vực của Diệp Trần là khắc tinh của Thần Trùng, hoàn toàn có thể đem Thần Trùng trở thành chỗ thu nhập lớn nhất, so với đánh chết địch nhân còn muốn có lợi hơn nhiều.

Nếu không có Diệp Trần, tổng thu nhập đoán chừng tối đa chỉ được hai vạn Thần tệ, bởi vì tại Thú Liệp chiến trường, có rất ít đội ngũ nào dám dây dưa cùng Thần Trùng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1332: Vô Ngã Chi Đế Hoàng

"Hiện tại không sai biệt lắm đã có hơn chín thành nắm chắc trùng kích đến Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên rồi."

Tại tầng hai Thời Gian Tháp, Diệp Trần mở mắt ra, từ từ nhổ ra một ngụm khí tức.

Diệp Trần đã ngây người tại tầng hai Thời Gian Tháp hơn ba tháng qua, tính ra đã trải qua ba mươi năm tại ngoại giới rồi, đây là một đoạn thời gian rất dài, phải biết rằng tuổi tác thật của Diệp Trần cũng tựu bốn mươi tuổi, mà hắn đi vào cái thế giới này như vậy tính ra đã qua ba mươi mấy năm rồi.

Đương nhiên, đối với việc đột phá Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên mà nói, ba mươi năm kỳ thật vẫn không tính là quá dài, về phần một ít thiên tài có tuổi không lớn hơn bao nhiêu so với Diệp Trần nhưng vì sao có thể đột phá đến Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên sớm như vậy, đây là có nhiều nguyên nhân, một là bọn hắn không lựa chọn “làm gì chắc đó”, khi chỉ mới có chừng hơn năm thành nắm chắc thì đã bắt đầu trùng kích cảnh giới, hai là ở bên trong Vũ Trụ Tinh Không có tồn tại một ít bảo vật cực kỳ trân quý nào đó có thể giúp đề cao tỷ lệ đột phá.

Dưới tình huống bình thường, đám thiên tài ở vào đỉnh tiêm Kim Tự Tháp bọn hắn sẽ rất ít nóng lòng đột phá cảnh giới, bọn hắn so với bất luận kẻ nào cũng đều rất coi trọng căn cơ trụ cột, đối với bọn hắn mà nói, căn cơ tương đương với tương lai của bản thân mình.

...

"Diệp Trần, đến chơi với ta nào."

Trên đài Phích Lịch Cầu, Hoàng Phủ Ngọc đánh đâu thắng đó mà không

ai cản nổi, số người bại trên tay nàng đã vượt qua mười người rồi, ngay cả đội phó Hầu Lỗi cũng gánh không được những cú oanh tạc tinh chuẩn của nàng.

Đúng vậy, chính xác là tinh chuẩn oanh tạc.

"Được!"

Diệp Trần đi đến sân đấu.

"Ngươi phát bóng trước đi."

Hoàng Phủ Ngọc duỗi tay, nói ra.

Gật gật đầu, tay trái Diệp Trần nắm lấy Phích Lịch Cầu, dùng sức xoay tròn rồi vứt lên cao, “bành” một tiếng, một đạo hào quang kích bắn đi ra, mặt ngoài quả cầu bốc lên một đoàn hỏa diễm cực độ áp súc, khiến cho Phích Lịch Cầu nhìn về phía trên như là một khỏa mặt trời nho, tản mát ra hào quang chói mắt.

Thái Dương Toàn Cầu!

"Ồ! Là Thái Dương Toàn Cầu đấy!"

Thái Dương Toàn Cầu so với Toàn cầu bình thường cường đại không chỉ gấp mười lần, người bình thường căn bản không thể tiếp được đường cầu này.

Trọng tâm thân thể hạ xuống, tay phải Hoàng Phủ Ngọc nắm chặc lấy côn sắt và đập mạnh vào quả cầu theo hướng còng cung.

Phích Lịch Cầu run lên bần bật rồi hiện lên đường vòng cung bay vụt đi với tốc độ nhanh đến mức tận cùng.

Thiên Nữ Tán Hoa!

"Thật lợi hại!"

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần cùng Hoàng Phủ Ngọc đánh Phích Lịch Cầu, kỹ thuật dẫn bóng của đối phương thuộc dạng kinh người rồi, nhìn như một động tác co lại bình thường thôi nhưng lại ẩn chứa mấy chục loại lực lượng biến hóa trong đó.

"Đây chính là tuyệt chiêu của đội trưởng, Thiên Nữ Tán Hoa đấy!"

Phích Lịch Cầu tại Thần Chi Nhạc Viên được lưu hành rất rộng rãi và phổ biến, ngoại trừ Toàn cầu, Thuấn Tốc cầu, Bạo Phá cầu, Siêu Tốc cầu và một số kỹ thuật khác, những thành viên lợi hại đều có được tuyệt kỹ của riêng mình, ví dụ như Hoàng Phủ Ngọc có Thiên Nữ Tán Hoa tựu là một tuyệt chiêu nổi danh.

Hô!

Trùng trùng điệp điệp thở ra một hơi, Diệp Trần hai mắt bộc phát ra thần quang làm cho người khác không dám nhìn thẳng vào, vào lúc này, vô số cầu ảnh kia có tốc độ tựa hồ đã bị chậm lại, quỹ tích dần dần rõ ràng hơn.

"Đã tìm được!"

Bản thể Phích Lịch Cầu lập loè không thôi, thỉnh thoảng có vài vị trí biến hóa, bất quá Diệp Trần đã nhanh chóng nhìn ra quỹ tích của nó, lập tức tranh thủ lúc nó còn chưa cải biến vị trí mà tung ra một côn đập tới.

Oanh!

Tiếng khí lưu bị phá hủy bành trướng vang lên, Phích Lịch Cầu bay về phía Hoàng Phủ Ngọc với tốc độ càng lúc càng lớn. Khí kình xung quanh theo từ cỡ nắm tay đã biến lớn hơn gấp 10 lần, cuối cùng đã lớn đến kích cỡ chừng một căn phòng, oanh về hướng Hoàng Phủ Ngọc.

"Tốt chiêu!"

Hoàng Phủ Ngọc ánh mắt sáng lên, nàng cũng nhìn ra, đây không phải là do Phích Lịch Cầu biến lớn mà là nó đang không ngừng biến hóa vị trí, bởi

vì biến hóa vị trí thập phần mạnh mẽ nên đã để cho người ta gặp phải ảo giác, một chiêu này thực sự rất khó ngăn cản, bề ngoài của nó chỉ là Phích Lịch Cầu ảo ảnh, còn Phích Lịch Cầu thực sự thì nằm ở trung tâm của đạo biến hóa kia, từ bên ngoài nhìn không tới được, ngay cả Linh Hồn Lực cũng rất khó cảm ứng tới.

Đây chính là tuyệt chiêu Cự hóa cầu của Diệp Trần.

"Cầu biến lớn thì côn sắt của ta cũng biến lớn là tốt rồi."

Hoàng Phủ Ngọc khẽ quát một tiếng, hai tay nắm chặc lấy côn sắt hung mãnh chém ra, lực đạo từ nàng vung ra khiến côn sắt nhanh chóng bành trướng, đường kính đạt tới năm mét, chiều dài vượt qua 20m, nếu cẩn thận quan sát liền có thể phát hiện, cái côn sắt này cực lớn là do vô số côn sắt nhỏ tổ hợp lại, cùng loại nguyên lý với cự hóa cầu của Diệp Trần.

Phanh!

Không có bất kỳ khó khăn nào, Phích Lịch Cầu đã bị phản kích trở về.

"Đội trưởng, cẩn thận rồi."

Việc Hoàng Phủ Ngọc có thể kích đánh Cự hóa cầu trở về cũng đã nằm trong dự kiến của Diệp Trần, tay trái nắm lấy cổ tay phải, phải tay nắm lấy côn sắt, thân thể Diệp Trần xoay tròn nửa vòng, hung hăng đánh trúng Phích Lịch Cầu.

Lần này như cũ vẫn là cự hóa cầu, nhưng cái cự hóa cầu này đang xoay tròn với tốc độ cực cao.

Tuyệt chiêu Cự Hóa Toàn cầu!

Hoàng Phủ Ngọc lắc đầu, đánh trả Cự hóa cầu thôi đã rất miễn cưỡng rồi chứ đừng nói chi là cự hóa cầu xoay tròn rồi, nàng có thể khẳng định, nếu đánh trúng một cầu này thì nó cũng sẽ mất đi khống chế mà bay loạn khắp nơi, sẽ không đánh đến được bên Diệp Trần kia rồi.

Bùm bùm cách cách!

Cầu rơi xuống đất thì vô số cầu ảnh bắn ra tựa như vô số hoa tươi được rải ra vậy, quỹ tích Thiên Biến Vạn Hóa, không có bất kỳ quy luật nào.

"Quá mạnh mẽ, ngay cả Thiên Nữ Tán Hoa của Hoàng Phủ Ngọc, ta đã căn bản nhìn không ra quỹ tích, huống chi là với chiêu này..."

"Thật sự Cự hóa cầu của Diệp Trần lợi hại hơn không ít, hắn chỉ mới đến Thần Chi Nhạc Viên được hai năm, thế nhưng không thể tưởng được là đã có tuyệt chiêu riêng cho mình, lại còn sử dụng cái tuyệt chiêu này để đánh bại Hoàng Phủ Ngọc nữa chứ."

Tại Thần Chi Nhạc Viên này, Hoàng Phủ Ngọc tuyệt đối là danh nhân, dù sao nàng đã xông đã đến Chiến Thần tháp tầng thứ tám rồi, mà lại là một đại mỹ nữ nữa chứ. Về phần xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9 thì đều là những nhân vật phong vân, đương nhiên Diệp Trần là ngoại lệ, hắn gần kề vừa xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ bảy thì đã được xem là một trong các nhân vật phong vân rồi, cơ hồ không người nào là không biết đến hắn, chủ yếu là do tốc độ tiến bộ của hắn quá mức kinh người, làm cho người ta phải sợ hãi. Lúc vừa mới đến thì thực lực cũng đã mạnh không hợp thói thường rồi, trực tiếp đạt đến Chiến Thần tháp tầng thứ tư.

"Diệp Trần, bằng vào tư chất của ngươi, có rất lớn khả năng sẽ trở thành Chiến Đế đấy."

Hoàng Phủ Ngọc cảm khái nói.

"Chiến Đế ?"

Trên kháng đài, mọi người nghe Hoàng Phủ Ngọc nói như vậy, chợt không khỏi ngạc nhiên mà nhao nhao nghị luận.

"Thần Chi Nhạc Viên chỉ có ba vị Chiến Đế, Diệp Trần có thể trở thành vị thứ tư sao?"

"Thật đúng là có khả năng, ngươi ngẫm lại mà xem, 500 năm qua đã từng phát sinh qua bao nhiêu lần nhân vật mới vừa tiến đến đã tựu đạt đến thực lực Chiến Thần Tháp tầng thứ tư chứ? Chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay a! Trừ việc đó ra, luận về tốc độ tiến bộ, Diệp Trần tuyệt đối là người mà không ai có thể so sánh được, là người đầu tiên trong suốt 500 năm qua, không, phải nói là người đầu tiên trong suốt mấy ngàn, thậm chí mấy vạn năm qua."

"Nói như vậy thì có lẽ đích thật là thế rồi."

Trải qua một phen nghị luận, mọi người phát hiện, Diệp Trần hoàn toàn chính xác có khả năng rất lớn trở thành Chiến Đế.

"Chiến Đế là sao chứ ?"

Diệp Trần lông mi có chút nhảy lên.

Xâm nhập Chiến Thần tháp tầng thứ 9 sẽ có thực lực Chuẩn Đế, cái gọi là Chuẩn Đế tức là gần như thực lực của Phong Đế Vương giả, đối đầu cùng đối thủ bên dưới cấp độ Phong Đế Vương giả sẽ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Xâm nhập Chiến Thần tháp tầng thứ 10, thì sẽ có thực lực Chiến Đế thực sự.

Chiến Đế cũng không phải phong hào, mà là một cái cách gọi, ý nói là thực lực có thể đạt đến cấp độ Phong Đế Vương giả, cho tới tận bây giờ, Thần Chi Nhạc Viên chỉ mới có được ba vị Chiến Đế mà thôi.

Muốn trở thành Chiến Đế sẽ thập phần gian nan, Chiến Thần tháp tổng cộng có mười tầng, tầng sau so với tầng trước có độ khó gấp bội, ở giai đoạn sơ kỳ, mỗi khi xông qua một tầng thì thực lực sẽ gia tăng gấp mấy lần, đến hậu kỳ, mỗi khi xông qua một tầng thì thực lực thậm chí gia tăng gấp 10 lần hoặc hơn nữa. Không nói đến Chiến Đế, coi như ngay cả Chuẩn Đế thôi thì cũng không phải ai cũng có thể đạt tới, Thần Chi Nhạc Viên có số lượng

Chuẩn Đế bất quá cũng chừng hơn ba mươi người mà thôi.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, lần thứ hai săn bắn của Diệp Trần và Băng Sương chiến đội cũng đã bắt đầu.

Bên trong chiến trường Trung cấp Thú Liệp, Băng Sương chiến đội gặp phải Tà Phong chiến đội, một cường địch đến từ Tà Thần thiên đường.

Tất cả thành viên của Tà Thần thiên đường đều là Tà Linh tộc, Tà Linh tộc có bình quân chiến lực tuy không bằng Ma tộc cùng Dạ Xoa Tộc, nhưng luận về tính quỷ dị thì Tà Linh tộc có thể nói là chiếm thế độc lĩnh.

Sáu đối với sáu, Băng Sương chiến đội cùng Tà Phong chiến đội lao vào đại chiến.

Đối thủ của Hoàng Phủ Ngọc là đội trưởng Tà Phong vương của Tà Phong chiến đội, hắn có tốc độ rất nhanh, thân pháp giống như quỷ mị, vũ khí là hai thanh kiếm, một dài một ngắn, hắn có thể phân nhị dụng mà dùng hai chủng kiếm pháp quỷ dị công kích Hoàng Phủ Ngọc.

"Băng Đế trảm!"

Giờ này khắc này Hoàng Phủ Ngọc hoàn toàn bất đồng cùng Hoàng Phủ Ngọc lúc bình thường, mái tóc của nàng đã trở nên rất dài, hệt như một thác nước kéo dài đến tận chân, con ngươi màu đen đã chuyển biến thành màu hoàng kim sắc thuần khiết không có một tia tạp chất nào, trên người từ trong ra ngoài càng xuất hiện kim quang nhàn nhạt, kim quang ở sau ót ngưng tụ và huyễn hóa ra một vòng vầng sáng Kim Sắc.

Vô Ngã cảnh giới cao nhất Vô Ngã Chi Đế Hoàng.

Crackkkk!

Một tay chém bổ ra, ánh đao hình cung màu băng lam hung mãnh chém

về phía Tà Phong vương.

"Cái gì, ngươi đã đạt đến Vô Ngã cảnh giới tầng cao nhất?"

Tà Phong vương kinh hãi, thực lực đồng dạng là Chiến Thần Tháp tầng thứ tám nhưng như trước cũng có cao có thấp, có người ở tại Chiến Thần tháp tầng thứ tám chỉ giữ vững được sau mấy lần hô hấp thì tựu đã thất bại, cũng có một số ít người có thể xông qua Chiến Thần tháp tầng thứ tám, chênh lệch ở trong đó phải dùng bội số để hình dung rồi.

Tà Phong vương hắn từ rất sớm tựu đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tám, là người nổi bật ở giai đoạn này, nhưng hắn không nghĩ tới Hoàng Phủ Ngọc tựa hồ so với hắn còn phải mạnh hơn không ít, Vô Ngã cảnh giới đã đột phá đã đến cảnh giới cao nhất là Vô Ngã Chi Đế Hoàng rồi.

"Âm Phong Nộ Hào!"

Một tay cầm đoản kiếm, một tay cầm trường kiếm, Tà Phong vương hai tay dùng sức xoay tròn phát ra hai đạo kiếm khí hình cung, một dài một ngắn dây dưa cùng một chỗ biến thành một đạo vòi rồng kiếm khí tràn ngập âm khí, nghênh hướng ánh đao hình cung kia của Băng Lam sắc.

Nhưng sau một khắc, kiếm khí vòi rồng đã bị đông cứng thành một tảng băng hình đinh ốc...

...

Đối thủ của Diệp Trần là Huyễn Âm Vương am hiểu ảo thuật.

"Tiểu tử, có chống cự thì cũng vô vị mà thôi, gặp phải Huyễn Âm Vương ta là bất hạnh của ngươi, nhưng đồng thời cũng là may mắn của ngươi đấy." Huyễn Âm Vương suy tính kỹ càng, hai mắt hiện ra hào quang sâu kín.

Đối mặt Huyễn Âm Vương tràn đầy tự tin, Diệp Trần đầu tiên phóng xuất ra cường đại Kiếm Vực, chợt sau đó một chiêu Nguyên Thần Tỏa Sát

lập tức oanh hướng vào đầu Huyễn Âm Vương.

Aaaaaaaaaa!

Do chủ quan nên Huyễn Âm Vương bị trúng chiêu mà đầu óc trở nên tê dại, trong Hồn Hải của hắn phảng phất như có thiên quân vạn mã đang lao nhanh, phá tan thành từng mảnh nhỏ, đau đớn đến mức không thể nào tập trung mà thi triển ra ảo thuật được nữa.

"Siếp Na Huy Hoàng!"

Không dừng lại ở đó, Diệp Trần tiếp tục đâm một kiếm về Huyễn Âm Vương.

Linh hồn Huyễn Âm Vương đã bị trọng thương, còn thân thể lại bị Kiếm Vực ngăn chặn, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Long Tuyền Kiếm đâm đi qua, muốn giãy dụa nhưng lại như bị vây hãm trong vũng bùn, không chỉ có như thế, khi Diệp Trần rất nhanh tiếp cận, hắn phát hiện ra một cổ không gian bất động lực lượng cường đại hơn bao phủ tới, ngay cả việc cử động liên tục một đầu ngón tay thôi cũng trở nên rất khó khăn.

"Không!"

Huyễn Âm Vương chỉ kịp nổi giận gầm lên một tiếng thì liền bị Long Tuyền Kiếm đâm xuyên qua đầu.

Oanh!

Sau một khắc, Huyễn Âm Vương đã bị kịch liệt bạo tạc tựa như một ngôi sao, hóa thành hào quang sáng chói nhạt nhòa.

Một kiếm, Huyễn Âm Vương đã tử vong.

"Hứa Tiêu, để ta đến giúp ngươi."

Giải quyết Huyễn Âm Vương xong, Diệp Trần đem mục tiêu tập trung tại trên người đối thủ của Hứa Tiêu.

"Tốt quá."

Hứa Tiêu có thực lực yếu nhất tại Băng Sương chiến đội, dưới tình thế tràn đầy nguy cơ, trên mặt tràn đầy mồ hôi cùng thanh lệ, gặp được Diệp Trần tới ứng cứu mà trên mặt nàng lộ ra sắc mặt vui mừng không thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1333: Chuẩn Đế Và Thiên Yêu

"Không tốt, hắn đã giết Huyễn Âm Vương! Sao lại có thể nhanh như vậy chứ ?"

Đối thủ của Hứa Tiêu là Tà Quyền Vương, Tà Quyền Vương có quyền pháp rất lợi hại, thấy Diệp Trần lao tới, hắn chợt chấn động không thôi, Huyễn Âm Vương tuy có hơi yếu hơn một chút so với hắn nhưng cũng hoàn toàn không phải là tầm thường, mà Huyễn Âm Vương lại tinh thông ảo thuật, nếu thật sự muốn sinh tử chém giết thì ngay cả hắn cũng chưa chắc là đối thủ của y.

"Đội trưởng, Huyễn Âm Vương đã chết rồi, chúng ta có nên rút lui trước không?"

Tà Quyền Vương sinh lòng thoái ý mà truyền âm cho Tà Phong Vương.

Tà Phong Vương sắc mặt rất khó nhìn, việc Huyễn Âm Vương chết là điều vượt quá dự liệu của hắn, cũng làm cho bọn hắn lâm vào bị động.

"Rút lui!"

Quyết định thật nhanh, Tà Phong Vương hạ lệnh rút lui.

"Muốn đi là đi sao!"

Những người khác thì Diệp Trần mặc kệ, nhưng riêng Tà Quyền Vương đã trở thành mục tiêu của hắn, “ôngggg”, Kiếm Vực được thúc dục đến cực hạn, Tà Quyền Vương vừa mới bạo phát tốc độ thì lập tức bị kéo chậm lại, trên người phảng phất như đang gánh lấy một tòa Thái Cổ Đại Sơn, vô cùng cố hết sức.

"Nguy rồi, đây là đệ Ngũ trọng Kiếm Vực." Tà Quyền Vương trên mặt hiện ra vẻ hoảng sợ, lĩnh vực của hắn chỉ là đệ tứ trọng cảnh giới, so với của Diệp Trần thì thấp hơn một trọng, trừ việc đó ra, ở trong phạm vi Kiếm Vực của Diệp Trần còn ẩn chứa không gian bất động lực lượng, lực trói buộc vô cùng lớn khiến hắn như thế nào mà không sợ hãi cho được.

"Đội trưởng, cứu ta !..."

Tà Quyền Vương hét lớn.

Đã lướt đi rất xa, Tà Phong Vương quay đầu lại liền chứng kiến được Tà Quyền Vương đã bị Kiếm Vực của Diệp Trần trói chặc mà tâm cảnh bị chấn động vô cùng, hắn vội vàng nói: "Các bằng hữu Băng Sương chiến đội, lần này là Tà Phong chiến đội ta không đúng, các ngươi có thể cho ta nói lời xin lỗi, nếu như các ngươi có thể buông tha Tà Quyền Vương, Tà Phong Vương ta đáp ứng các ngươi, từ nay về sau, Tà Phong chiến đội ta sẽ không gây khó dễ đối với Băng Sương chiến đội các ngươi, nói không chừng chúng ta còn có cơ hội hợp tác cùng một chỗ, các ngươi thấy như thế nào? Buông tha Tà Quyền Vương sẽ có được tình hữu nghị của Tà Phong chiến đội ta, còn giết Tà Quyền Vương thì chỉ biết chọc giận chúng ta mà thôi, đối với tất cả mọi người sẽ không có lợi lộc gì cả..."

"Tà Phong Vương, ngươi mau cút đi!"

Hoàng Phủ Ngọc đánh bay Tà Phong Vương ra ngoài.

Phốc!

Sau một khắc, Diệp Trần cùng Hứa Tiêu đã liên thủ đánh chết Tà Quyền Vương, từ đầu tới cuối đều không có một chút do dự.

"Tốt, rất tốt, Băng Sương chiến đội, các ngươi nghe cho kỹ đây, lần sau gặp lại sẽ chính là thời điểm diệt vong của các ngươi, hi vọng các ngươi không phải hối hận."

Tà Phong Vương sắc mặt tái nhợt, quay người mang theo đội viên nhanh

chóng ly khai nơi đây.

"Diệp Trần, vậy mới tốt chứ, cả Tà Phong chiến đội đều bị ngươi làm cho cả kinh rồi."

Hầu Lỗi rất hưng phấn, Tà Phong chiến đội một điểm cũng không kém bọn hắn nhưng lại bị giết đến hai đội viên, thành quả chiến đấu này không thể bảo là không huy hoàng, đương nhiên, đây hết thảy đều là nhờ Diệp Trần mang đến, Siếp Na Kiếm Vực của Diệp Trần quả thực là ác mộng của địch nhân.

"Diệp Trần, đa tạ đã cứu giúp ta."

Hứa Tiêu lau mồ hôi, nàng nhìn về Diệp Trần với ánh mắt mang theo một tia ái mộ.

"Không cần đa tạ đâu, ta chỉ là làm việc phải làm mà thôi."

Nói xong, Diệp Trần kích phát màn sáng huy chương, trên thượng diện biểu hiện xuất lực của hắn là 20 điểm trên tổng xuất lực 60 của cả đội, rất hiển nhiên, Huyễn Âm Vương cùng Tà Quyền Vương tuy đều là do chính hắn giết, nhưng công lao cũng không phải quy về một mình hắn, dù sao nếu không có những người khác dây dưa ở đối thủ của riêng mình thì hắn cũng không có khả năng đánh chết Huyễn Âm Vương cùng Tà Quyền Vương.

"Tà Phong chiến đội tuy tạm thời lui bước nhưng chúng ta tuyệt đối không thể chủ quan, chúng ta đã giết hai người của bọn hắn nên tất nhiên sẽ nhận lấy sự trả thù, trong phạm vi một trăm triệu dặm, bọn hắn có thể đơn giản biết rõ sự hiện hữu của chúng ta đấy, mọi người phải tuyệt đối cẩn thận."

Hoàng Phủ Ngọc thập phần ổn trọng.

Hầu Lỗi gật gật đầu, "Đúng vậy, chỉ một mình Tà Phong chiến đội thì không quá đáng sợ, nhưng nếu bọn hắn liên thủ với các chiến đội khác thì chúng ta chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, việc cấp bách hiện giờ là chúng ta

phải ly khai khỏi nơi đây trước, kéo khoảng cách ra xa hơn đối với bọn hắn."

Tại Thú Liệp chiến trường, sợ nhất đúng là gặp phải vây công của hai chi chiến đội, một khi xuất hiện cái loại cục diện này thì tất nhiên sẽ bị tổn thất thảm trọng, thậm chí là toàn quân bị diệt vong.

... Bảy ngày thời gian rất ngắn sắp qua đi, lúc còn thời gian nửa ngày nữa là tựu phải ly khai Thú Liệp chiến trường thì một cái Đại Vận Khí đã rơi vào trên sáu người Băng Sương chiến đội.

"Là một bầy Thần Trùng, xem ra vận may của chúng ta giống như mặt trời ban trưa vậy, haha."

Nhìn qua bầy Thần Trùng rậm rạp chằng chịt ở cách đó không xa, mọi người không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ.

Thường ngày, bọn hắn đụng phải nhiều Thần Trùng như vậy, sẽ lập tức chạy trốn, chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, còn hiện tại, bọn hắn căn bản không cần chạy trốn, không gian bất động lực lượng của Diệp Trần chính là khắc tinh của Thần Trùng, chúng không có lĩnh vực nên đối mặt với Diệp Trần, chỉ có một con đường chết mà không hề có lực hoàn thủ.

Sáu người bọn họ hệt như mãnh hổ xuống núi, nhảy bổ vào trong đám Thần Trùng đó mà trắng trợn đồ sát.

Thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua, bầy Thần Trùng đã bị tiêu diệt không còn một con nào.

"Tổng cộng là hai trăm mười con Thần Trùng, cộng thêm số Thần Trùng đã giết được trong bảy ngày trước, tổng số lượng đã đạt đến 330 con rồi."

Dùng sức thở ra một hơi tức, Hầu Lỗi hưng phấn nói.

Lần săn bắn này, bọn hắn đã đánh chết hai gã địch nhân, 330 con Thần Trùng, hai gã địch nhân là hai vạn bốn ngàn Thần tệ, 330 chỉ Thần Trùng là sáu vạn sáu ngàn Thần tệ, cộng lại là chín vạn Thần tệ, mặt khác còn có một

thành đội ngũ ban thưởng nên tổng thu nhập đạt đến chín vạn chín ngàn Thần tệ, gần như là mười vạn.

Diệp Trần xuất lực cao nhất, đạt 30 điểm, chiếm một nửa xuất lực của cả đội nên có thể được phân phát đến bốn vạn chín ngàn 500 Thần tệ, đủ để cho hắn ở tại tầng hai Thời Gian Tháp tu luyện hơn bốn tháng.

Hoàng Phủ Ngọc như cũ là thứ hai, xuất lực 20 điểm, đại khái có thể được phân chia hai vạn Thần tệ.

Hầu Lỗi thứ ba, xuất lực là 8 điểm.

Còn ba người khác cộng lại chỉ có 10, nhưng vẫn không thấp, mỗi người đều có thể được phân chia năm ~ sáu ngàn thần tệ, vượt hẳn so với trước đây rồi.

Sau khi ly khai Thú Liệp Tháp, Diệp Trần trực tiếp tiến về Thời Gian Tháp.

Lần này, hắn muốn đột phá đến Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên cảnh giới.

Trong nháy mắt, một tháng đi qua.

"Rốt cục đã có mười phần mười nắm chắc rồi."

Đột phá cảnh giới không phải là chuyện đùa, nếu Đạo Môn bị sụp đổ thì cái được không bù nổi cái mất, nói không chừng sẽ bị hạ thấp cảnh giới, từ Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên bị hạ xuống đến tam trọng thiên, Nhị trọng thiên hay thậm chí là trực tiếp bị hạ về trạng thái mới bắt đầu, đây cũng hoàn toàn không phải là điều nói chơi, một khi cảnh giới hạ thấp thì muốn tu luyện trở lại một lần nữa thì ít nhất cũng cần đến thời gian một năm, thời điểm săn bắn lần sau thì chắc chắn hơn phân nửa khả năng sẽ chết thảm tại bên trong Thú Liệp chiến trường.

Cho nên, ở bên ngoài thì mọi người còn có thể thử thời vận, dù sao nếu

bị hạ thấp cảnh giới thì cứ đơn giản tu luyện trở lại một lần nữa, chỉ cần có đầy đủ Nguyên thạch thì mọi chuyện sẽ không còn là vấn đề gì quá lớn. Nhưng nơi đây là bên trong Thần Chi Nhạc Viên, không ai dám dưới tình huống không chuẩn bị đầy đủ mà trùng kích cảnh giới, mang sinh tử của mình ra đánh cược, do vậy sẽ không ai dám chủ quan cả.

Về phần như thế nào phân biệt bản thân mình có nắm chắc hay không, tất nhiên cần phải dựa vào mức độ chắc chắn của Đạo Môn, Đạo Môn càng chắc chắn chừng nào thì khả năng nắm chắc càng cao, mà muốn cho đạo môn chắc chắn thì chỉ có dùng Chân Nguyên mà rèn luyện nó, đây là một quá trình dài dòng và rất buồn chán, cùng với thiên phú và cảm ngộ không có nhiều quan hệ, có chăng quan hệ cùng nó chính là phẩm cấp công pháp mà thôi.

Công pháp phẩm cấp càng cao thì Chân Nguyên sẽ càng phát ra tinh thuần cùng cường đại, việc rèn luyện Đạo Môn tự nhiên sẽ đạt được tốc độ nhanh, những người khác thì cần vài thập niên, còn mình thì chỉ cần một nửa thậm chí càng ít thời gian hơn là làm được.

Tổng cộng đã tu luyện suốt bốn ~ năm tháng tại tầng hai Thời Gian Tháp, tương đương với ở ngoại giới chừng bốn mươi năm, Diệp Trần rốt cục đã có mười phần nắm chắc có thể trùng kích Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, không chỉ có như thế, trong cái khoảng thời gian vô cùng dài dòng buồn chán này, Thanh Liên Kiếm Quyết của Diệp Trần cũng đã nhận được thăng cấp, theo Thiên cấp Trung giai cảnh giới trước kia đã tăng lên tới Thiên cấp Cao giai cảnh giới.

Theo sự tấn chức của Thanh Liên Kiếm Quyết phẩm cấp, Diệp Trần phát hiện ra, Chân Nguyên của mình bắt đầu phát triển theo hướng Kiếm Nguyên, phải biết rằng Kiếm Nguyên so với Chân Nguyên bình thường thì cường đại hơn gấp mấy lần, chỉ có những người có được kiếm thể thì mới có thể thai nghén ra kiếm nguyên trong cơ thể, ví dụ như tại Chân Linh thế giới, Chiến Vương có được Bạch Kim Kiếm Thể, Đồng Kiếm Vương có được Thanh Đồng kiếm thể.

Tuy Diệp Trần còn chưa đột phá cảnh giới, nhưng thực lực đã có tiến bộ không ít, Thanh Liên Kiếm Quyết lại để cho Chân Nguyên của hắn trở nên tinh thuần cùng cường đại, sắc bén như đao kiếm vậy.

Lại một ngày nữa đi qua, tương đương với một trăm ngày ở ngoại giới.

Diệp Trần đi ra khỏi Thời Gian Tháp.

Ai cũng có thể phát hiện ra, Chân Nguyên khí tức trên người hắn cường đại gấp mấy lần trước đó, cả người hắn như là một thanh tuyệt thế bảo kiếm, mỗi cái giơ tay nhấc chân đều có thể thiết cắt vạn vật.

"Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, so với trong tưởng tượng của ta lại càng mạnh hơn không ít, thực lực của ta hiện giờ ít nhất đã gia tăng lên ba bốn lần rồi."

Tay nắm quyền thật chặc, Chân Nguyên kích động, Diệp Trần oanh đi ra ngoài một quyền, lập tức đạo đạo kiếm quang tựa như khí kình bắn ra, tựa như vạn tiễn cùng được bắn đi, thanh thế ngút trời làm cho người ta phải sợ hãi không thôi.

"Bất quá lại tiêu hao Nguyên thạch quá nhiều rồi, lần này ta lại phải bỏ ra đến hai mươi vạn Nguyên thạch."

Sinh Tử Cảnh có Cửu trọng thiên cảnh giới, mỗi lần tăng lên một trọng thì Chân Nguyên phải chiết xuất một lần, cái quá trình chiết xuất này thập phần hà khắc, mười thành chân nguyên trải qua chiết xuất chỉ có thể còn lại chừng ba bốn thành, không còn đến một nửa, cho nên Chân Nguyên bản thân khẳng định không đủ để đột phá cảnh giới, do vậy cần phải có sự ủng hộ bởi đại lượng Nguyên thạch.

Về phần luyện hóa Thiên Địa Nguyên Khí, cái này thật sự là như muối bỏ biển, tạp chất cũng vô cùng nhiều.

Không vội vã đi xông vào Chiến Thần tháp, Diệp Trần hướng phương hướng Phích Lịch Cầu Đài đi đến.

Hôm nay sàn đấu Phích Lịch Cầu có rất nhiều người xem, thô sơ giản lược cũng có chừng một hai trăm người, A Cửu, Lãnh Phi Phàm và một đám nhân vật mới đều có mặt tại đây, còn có cả bọn người Băng Sương chiến đội Hoàng Phủ Ngọc.

"Diệp Trần, ngồi bên này nè."

Hoàng Phủ Ngọc hướng Diệp Trần vẫy vẫy tay.

Gật gật đầu, Diệp Trần đi tới, ngồi ở bên trái Hoàng Phủ Ngọc.

"Hôm nay không ít người xem nhỉ."

Diệp Trần hiếu kỳ nói.

Hầu Lỗi quay đầu giải thích nói: "Hôm nay không biết chuyện gì xảy ra, những thành viên Cao cấp này đều ở đây đánh Phích Lịch Cầu, trong quá khứ bọn họ đều là những “Thần Long gặp đuôi mà không thấy đầu” cả đấy."

Xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9 hoặc Sinh Tồn Tháp tầng thứ tám, liền có thể trở thành thành viên cao cấp, cho nên, đại bộ phận thành viên Cao cấp đều là có thực lực Chuẩn Đế, mà Cao cấp thành viên cùng Sơ cấp hay Trung cấp thành viên có bất đồng không hề nhỏ, Cao cấp thành viên thì mỗi một năm chỉ cần săn bắn một lần, nên muốn gặp được bọn hắn thì thập phần không dễ dàng, lại muốn thấy bọn hắn tụ hội cùng một chỗ thì càng là chuyện không dễ.

Trên sàn đấu có hai gã Cao cấp thành viên đang chơi bóng, theo khí tức nhìn lại sẽ phát hiện ra, một người là nhân loại, một người là Yêu thú.

Hoàng Phủ Ngọc giới thiệu nói: "Bên trái chính là Tử Điện Thương Vương, thực lực Chuẩn Đế, bên phải chính là Bạch Hổ Vương, cũng là thực lực Chuẩn Đế, bất quá Bạch Hổ Vương đã thắng liên tiếp bốn trận rồi, Tử Điện Thương Vương nhìn về phía trên cũng không phải đối thủ của hắn."

Bạch Hổ Vương có bản thể là Bạch Hổ, Bạch Hổ cùng Cự Long là

ngang cấp Thú Vương, Diệp Trần đánh giá Bạch Hổ Vương liền phát hiện đối phương đã đạt đến Thiên Yêu cảnh giới rồi.

Cái gọi là Thiên Yêu cảnh giới sẽ tương đương với Vô Ngã Chi Đế Hoàng, là cấp độ Vô Ngã cảnh giới cảnh giới cao nhất của nhân loại, một khi đạt tới Thiên Yêu cảnh giới, tương đương với việc đem toàn bộ các đặc điểm của thân thể Yêu thú luyện hóa và có thể bảo trì Vĩnh Hằng hình thái nhân loại, dùng thân thể nhân loại hoàn mỹ để phát huy ra Yêu thú lực lượng, do vậy lực lượng phát ra càng cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Hổ Vương mỗi một lần vung côn đều khiến Phích Lịch Cầu giống như bị bạo tạc mà kích bắn đi ra, so với bất kỳ bạo phá cầu nào cũng không biết lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần, Tử Điện Thương Vương sau khi chống trụ được vài hiệp thì liền sinh ra cảm giác hữu tâm vô lực, cánh tay trở nên nhức mỏi vô cùng, đánh Phích Lịch Cầu đi ra ngoài căn bản không có uy lực gì, cũng không có kỹ xảo gì nữa.

"Bạch Hổ Vương, ta thua rồi."

Cười khổ một tiếng, Tử Điện Thương Vương đã nhận thua.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1334: Chiến Thần Tháp Tầng Thứ Tám

Trước đây, sau khi xông qua tầng thứ bảy thì Tử Điện Thương Vương đã trở thành Cao cấp thành viên tại Thần Chi Nhạc Viên, tuyệt đối thuộc về nhóm người nổi bật, không có bao nhiêu người lợi hại hơn so với hắn, thế nhưng hắn so đấu cùng Bạch Hổ Vương thì không thể nghi ngờ là kém hơn không ít. Tại Thần Chi Nhạc Viên, ngoại trừ Tam đại Chiến Đế thì trong số các Chuẩn Đế, có bốn người lợi hại phi thường được gọi là Tứ đại Chuẩn Đế, mà Bạch Hổ Vương chính là người có bài danh thứ hai trong số đó, gần với người xếp hạng đệ nhất là Tinh Hà Vương. .

Cho nên, ngoại trừ Tam đại Chiến Đế có mười phần nắm chắc có thể đánh bại Bạch Hổ Vương, còn những người khác thì tối đa chỉ tương đương với hắn mà thôi, muốn chiến thắng hắn sẽ rất khó khăn, ngay cả đấu ngang tài ngang sức cũng đã rất khó rồi.

"Tử Điện Thương Vương, ngươi có thể cùng ta đánh mấy hiệp như vậy cũng đã rất tốt rồi, lực lượng của ta dù sao cũng mạnh hơn ngươi rất nhiều mà." Bạch Hổ Vương rất kiêu ngạo nhưng không làm cho người ta chán ghét.

"Nói cũng đúng." Tử Điện Thương Vương cười cười, sau đó đối với những mọi người tại khán đài nói: "Khó mà trụ được với hắn quá lâu, tuy nhiên cũng không thể cứ để cho Bạch Hổ Vương độc lĩnh phong tao như thế ah, ta đi xuống đây, có ai lên ứng chiến với hắn không nào ?"

Ánh mắt của hắn quét qua một người trẻ tuổi mặc hắc y cùng một người trẻ tuổi mặc ngân y, rồi đi xuống tràng.

"Vậy để ta đến tiếp hắn!"

Người trẻ tuổi hắc y nghĩ nghĩ rồi thân hình lóe lên, nhảy vào sân đấu Phích Lịch Cầu.

"Là Vạn Tiễn Vương àh, trận này sẽ gây cấn đây."

Vạn Tiễn Vương là một cường giả Tiễn đạo, trong Tứ đại Chuẩn Đế có bài danh thứ ba, y là một tay tiễn pháp Xuất Thần Nhập Hóa, cách mấy trăm vạn dặm đều có thể bắn chết địch nhân, bách phát bách trúng.

"Vạn Tiễn Vương, mấy năm rồi không gặp, không biết thực lực của ngươi đã tăng thêm mấy phần rồi?"

Bạch Hổ Vương tròng mắt hơi híp lại, hiển nhiên, Vạn Tiễn Vương có uy hiếp đối với hắn rất lớn, lại để cho hắn kiêng kị vô cùng.

"Cũng vậy mà thôi."

Vạn Tiễn Vương nắm lấy thiết côn rồi tùy ý huy vũ hai cái, vù vù, ảo ảnh trùng trùng điệp điệp tỏa ra, thanh thiết côn nặng nề trầm trọng nhưng ở trên tay hắn lại nhẹ như không có gì.

"Ngươi phát bóng trước đi."

Bạch Hổ Vương lạnh nhạt nói.

"Cung kính không bằng tuân mệnh ah." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Vạn Tiễn Vương trở nên thập phần lợi hại, tinh quang ngưng tụ thành một tia sắc xảo, với tư cách là một Tiễn đạo cường giả, Vạn Tiễn Vương đã tu luyện một đôi mắt có thể xuyên thủng nhân tâm, bất kỳ ai bị đôi mắt này nhìn thẳng đến sẽ gặp cảm giác giống như bị đôi mắt của Thần Chết chiếu vào vậy, những Sinh Tử Cảnh Vương giả yếu một chút mà bị nhìn chằm chằm vào như vậy sẽ lập tức mất hết ý chí chiến đấu, mọi chiến ý đều bị sụp đổ.

Bành!

Vạn Tiễn Vương đã phát bóng, Phích Lịch Cầu tại dưới đả kích của thiết

côn đã kích bắn về hướng đối phương, tại trên đường bay, nó bỗng nhiên huyễn hóa thành một mũi tên nhọn đỏ rực, tốc độ tăng nhanh như bão tố.

Độc môn tuyệt kỹ của Vạn Tiễn Vương, Tiễn Đạo Cầu.

"Cầu công kích người sao?" Diệp Trần nhướng mày, những người khác và kể cả chính hắn khi chơi bóng đều tìm kiếm và nghĩ cách để cho đối thủ không tiếp được cầu, nhưng còn Vạn Tiễn Vương lại đem cầu đánh vào trên người đối phương, đương nhiên, Diệp Trần nhìn ra được, Vạn Tiễn Vương đánh cầu nhắm ngay vào sơ hở của Bạch Hổ Vương, một kích này nhìn như vô cùng đơn giản nhưng kỳ thật lại ẩn chứa trăm ngàn loại biến hóa.

"Đánh rất tốt."

Bạch Hổ Vương có hiểu rõ đối với Vạn Tiễn Vương nên tuyệt nhiên không kinh ngạc, chỉ thấy hắn giơ thiết côn lên cao, ngay thời điểm vung côn thì quỹ tích Phích Lịch Cầu thoáng chếch đi rồi tự động chạy đến điểm cuối cùng của thiết côn, sau đó theo lực đạo của thiết côn bắn ngược về phía đối phương.

Oanh!

Nếu như nói cầu của Vạn Tiễn Vương như là một mũi tên nhọn thì như vậy cầu của Bạch Hổ Vương lại giống như là đạn pháo vậy, không quản ngươi có kỹ xảo cao bao nhiêu, một pháo này sẽ đem ngươi oanh nát bấy.

Vạn Tiễn Vương cũng không dám khinh thường, trọng tâm thân thể hạ thấp xuống, từ một tay nắm côn đã chuyển thành hai tay nắm côn, cơ bắp cánh tay căng lên đến mức phát ra âm thanh ma sát, sau một khắc, Vạn Tiễn Vương phóng ra một bước, lực lượng toàn thân truyền từ xương sống đến vị trí hai tay, cuối cùng quán chú đến phía trên thiết côn, một côn đánh trúng Phích Lịch Cầu.

Một côn này quá mức mãnh liệt, cùng tương đồng với lực đạo trên Phích Lịch Cầu đang mãnh liệt lao đến, cả hai trùng kích cùng một chỗ đã khiến

cho Phích Lịch Cầu bị ép tới mức bẹp ra, trong thời gian một phần ngàn lần nháy mắt, Phích Lịch Cầu đã theo một đường cong quỹ tích bất quy tắc bay đi ra ngoài.

"Xà Hình Toàn Cầu sao ? Không đúng!"

"Đường cong cầu! Cũng không đúng!"

"Bên trong tựa hồ ẩn chứa hai chủng lực lượng hoàn toàn trái ngược nhau."

Diệp Trần chăm chú quan sát.

"Là Tiễn Đạo Đối Chàng Cầu!"

Bạch Hổ Vương tựa hồ đã tính trước nên liền phân thân thành hai, hướng phía hai bên bay vút ra. Đúng như hắn sở liệu, Phích Lịch Cầu sau khi bị lực lượng của đối phương đánh trúng đã bị "phân liệt" ra hai bản thể mà bay vút đi.

"Không đúng, có đến ba quả cầu ư!"

Bỗng nhiên, Bạch Hổ Vương phát hiện mình đã sai, Phích Lịch Cầu không phải bị chia làm hai, mà là bị chia làm ba, trong ba quả cầu này tất nhiên có hai cái là giả, thế nhưng tốc độ của chúng quá nhanh nên dùng nhãn lực của hắn sẽ khó có thể nhìn ra thật giả, mà có muốn thì cũng không có thời gian để quan sát. Trong số các Chuẩn Đế thì nhãn lực của hắn không tính là đỉnh tiêm, nhưng cũng không tính là kém cỏi nhất, chỉ có thể nói là đã thuộc cấp độ trung đẳng, điểm cường đại của hắn nằm ở phương diện tốc độ và lực lượng.

"Không hổ là Vạn Tiễn Vương, đến chơi bóng mà cũng thiên biến vạn hóa như vậy, không dễ dàng mà bắt đoán ra, tựu cũng giống như tiễn pháp của hắn vậy."

Tử Điện Thương Vương âm thầm sợ hãi thán phục.

"Muốn đả bại ta thì không dễ dàng như vậy đâu."

Hai thân ảnh Bạch Hổ Vương gầm nhẹ một tiếng, Bạch Hổ Vương bên trái chân phải giẫm mạnh lên mặt đất, thân thể run lên, sau một khắc đã tiếp tục phân hoá ra thêm một thân ảnh nữa rồi hướng phía trên không lao tới.

Hô!

Hô!

Phanh!

Trong ba quả cầu thì có hai cái là ảo ảnh, chỉ có một là thật và đã bị hắn hung hăng kích bắn đi ra.

"Tiễn đạo - Thiên Biến Vạn Hóa!"

Vạn Tiễn Vương thần sắc vẫn lạnh lùng, hai mắt vô hồn giống như nhìn mà không nhìn vậy, hắn lập tức dùng tay trái như một thanh cung tiễn, dùng thiết côn làm dây cung, còn Phích Lịch Cầu chính là mũi tên, kình lực chấn toái bừng bừng tỏa ra.

Hưu! Hưu! Hưu! Hưu! Hưu!

Không ai có thể hình dung nổi một cầu này đáng sợ đến cỡ nào, nó lập loè khắp không gian, hư hư thật thật, khiến không ít người nhìn xem mà đầu váng mắt hoa, hai mắt đã bị cái quả cầu sáng ngời này làm cho hoa mắt.

"Lợi hại thật!"

Đôi mắt Diệp Trần sáng ngời lên, hắn vốn cho rằng Thiên Nữ Tán Hoa của Hoàng Phủ Ngọc đã biến hóa rất nhiều rồi, không nghĩ tới tuyệt chiêu Vạn Tiễn Vương này lại biến hóa hơn gấp 10 lần Thiên Nữ Tán Hoa.

Bạch Hổ Vương rốt cuộc cũng là một trong Tứ đại Chuẩn Đế, tuy chiến lực không phải là thực lực chơi bóng, nhưng thực lực chơi bóng chí ít cũng có một nửa chiến lực, như vậy thôi cũng đã đủ làm cho tuyệt đại bộ phận

chúng nhân phải hi vọng có thể nhìn đến được bóng lưng của hắn, chỉ thấy cả người hắn vừa dao động về bên trái thì liền xuất hiện nguyên một đám thân ảnh 'Bạch Hổ Vương' lao ra ngoài, lập tức, cả khu vực sàn đấu, khắp nơi đều có thân ảnh của hắn, đồng loạt không ngừng vung côn.

"Bạch Hổ Vương, ngươi thua rồi!"

Tay phải Vạn Tiễn Vương đang nắm thiết côn, rủ xuống.

Rầm rầm!

Giữa không trung, quỹ tích Phích Lịch Cầu lại biến đổi, giờ này khắc này, ngay cả Vạn Tiễn Vương là người khởi xướng cũng không có biện pháp tại trong nháy mắt nhìn ra quả cầu thực sự ở nơi nào.

Ba!

Một nhúm ánh sáng màu vàng nện xuống sàn đấu ở sau lưng Bạch Hổ Vương rồi nẩy lên cao.

Bạch Hổ Vương thua.

"Vạn Tiễn Vương, ta ngược lại đã xem thường ngươi rồi, không nghĩ tới tiễn pháp của ngươi đã đạt tới tình trạng như thế." Bạch Hổ Vương không phải không thừa nhận, kỹ thuật dẫn bóng của mình so với đối phương còn kém hơn một chút.

"Bạch Hổ Vương, ngươi cũng không phải không biết, xét về kỹ thuật đánh bóng đơn thuần, Vạn Tiễn Vương đã có thể cùng đội trưởng và với hai tên gia hỏa khác so chiêu rồi." Nói chuyện chính là người trẻ tuổi mặc ngân y, mà người trẻ tuổi ngân y này chính là Tinh Hà Vương, người đứng đầu trong Tứ đại Chuẩn Đế.

Vạn Tiễn Vương lắc đầu, thở dài: "Cũng tựu là so chiêu nhưng một khi bọn hắn chăm chú tập trung thì tối đa ta cũng chỉ có thể chèo chống được vài hiệp mà thôi." ba người được đề cập đến từ lời nói của Tinh Hà Vương chính

là Tam đại Chiến Đế của Thần Chi Nhạc Viên, theo thứ tự là Khung Võ Vương, Chu Tước Vương cùng với Thần Đao vương. Khung Võ Vương tại bên trên phương diện võ đạo có thiên phú làm cho người ta cảm thấy vô cùng khủng bố, Chu Tước Vương có bản thể là Chu Tước Thú Vương, tốc độ nhanh như ánh sáng, thần Đao vương có đao pháp như thần hồ kỳ kỹ, dưới một đao của hắn thì đến quỷ thần cũng không tránh khỏi, ba người này đều là đỉnh cao cường giả của Thần Chi Nhạc Viên, cũng là mục tiêu mà tất cả mọi người đều muốn đuổi theo.

"Tinh Hà Vương, sao rồi? Ngươi không có ý định cùng Vạn Tiễn Vương luận bàn kỹ thuật đánh bóng một chút sao?" nguyên lai Bạch Hổ Vương tưởng rằng Tinh Hà Vương muốn tham gia, nhưng bây giờ nghe hắn vừa nói như vậy, tựa hồ đã tự nhận mình không phải đối thủ của Vạn Tiễn Vương rồi.

"Ta không đánh lại hắn rồi, đối với Thiên Biến Vạn Hóa của hắn, ta không có nắm chắc có thể tiếp được."

Tinh Hà Vương lắc đầu cười khổ.

Bạch Hổ Vương im lặng một hồi, luận về thực lực thì hắn có hơn năm thành nắm chắc có thể đánh bại Vạn Tiễn Vương, thế nhưng mà nói đến kỹ thuật đánh bóng thì hắn và Tinh Hà Vương hoàn toàn chính xác cũng sẽ không phải là đối thủ của Vạn Tiễn Vương, đoán chừng cũng chỉ có Khung Võ Vương mới có thể đánh bại hắn mà thôi.

"Diệp Trần, kỳ thật ta cảm thấy ngươi có thể cùng Vạn Tiễn Vương so chiêu đấy, Thiên Biến Vạn Hóa của hắn tuy có khả năng biến hóa cao hơn cả Thiên Nữ Tán Hoa của ta, nhưng nếu lấy nhãn lực của ngươi mà quan sát thì có thể đem phạm vi thu nhỏ lại còn chừng mười quả cầu mà thôi."

Hoàng Phủ Ngọc rất tôn sùng đối với nhãn lực của Diệp Trần, mà bây giờ Diệp Trần đã là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng, tất nhiên so trước kia càng mạnh hơn nữa.

"Khả năng nắm chắc quá nhỏ, không cao hơn ba thành đâu."

Diệp Trần cũng không phải rất lạc quan.

Luận về nhãn lực, Vạn Tiễn Vương với tư cách là một Tiễn đạo cường giả, so với bản thân hắn không chênh lệch bao nhiêu, còn luận về kỹ xảo, đối phương nói như thế nào cũng đã ngây người ở Thần Chi Nhạc Viên mấy trăm năm, luận về tu vi, bản thân hắn chỉ mới là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, còn đối phương là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, ai mạnh ai yếu thì vừa xem đã hiểu ngay, ưu thế duy nhất của bản thân hắn chỉ là linh hồn lực mà thôi.

Linh Hồn Lực không giống với nhãn lực, nhãn lực thật ra chính là thấy rõ lực đạo, mà Linh Hồn Lực lại là cảm ứng lực, trước tiên cảm ứng được, sau đó mới thấy rõ, cho nên phản ứng của bản thân sẽ rất nhanh, thời điểm bị động rất nhỏ, nhưng nếu chỉ vẻn vẹn nhờ vào Linh Hồn Lực mạnh thì cũng không có nghĩa sẽ có thể đánh bại Vạn Tiễn Vương, Thiên Biến Vạn Hóa của đối phương một khi đã hình thành thì không phải là không thể thay đổi được nữa, mà là tại mỗi thời khắc đều có biến hóa, dù cho có cảm ứng được rồi thì cũng chưa chắc có thể bắt trúng được.

Tựu giống như có người vung quyền hướng về phía mình, mình có thể thấy được nắm đấm của đối phương đang vung đến, thế nhưng lại chưa hẳn có thể đỡ kịp nó.

Nói một cách khác, đối phương có thực lực là Chiến Thần Tháp tầng thứ 9, còn mình là Chiến Thần Tháp tầng thứ bảy, còn chưa xông đến được tầng thứ tám, tình trạng chênh lệch như vậy sẽ không cách nào bỏ qua.

Tam đại Chiến Đế không có mặt ở đây nên Vạn Tiễn Vương đã có thể thắng liên tiếp bốn trận, sau đó cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa nên liền đi xuống sàn đấu, một số Chuẩn Đế khác thấy Vạn Tiễn Vương, Bạch Hổ Vương cùng với Tinh Hà Vương không lên sàn đấu nữa, nguyên một đám xoa tay, mời nhau lên đấu bóng.

Lúc xế chiều thì những Chuẩn Đế này cũng đã ly khai.

"Không biết đối thủ tại Chiến Thần tháp tầng thứ tám mạnh thế nào đây."

Tuy thực lực đã tăng lên ba bốn lần, mặc dù gần kề có nắm chắc xông qua Chiến Thần tháp tầng thứ bảy, nhưng đối với tầng thứ tám thì một thành nắm chắc Diệp Trần cũng không có, theo Hoàng Phủ Ngọc nói, Chiến Thần tháp tầng thứ tám có độ khó tuyệt đối là gấp năm sáu lần Chiến Thần Tháp tầng thứ bảy.

Chiến Thần tháp, Diệp Trần đi thẳng tới tầng thứ bảy.

Tầng thứ bảy có đối thủ là một man nhân thực sự, trên người hắn có rất nhiều hình xăm, trên cổ có đeo một dây vòng cổ bạch cốt, đầu của hắn trụi lủi tỏa sáng tinh quang, tựa như sắt thép vậy.

Lần trước, Diệp Trần chính là bị cái gã man nhân này đánh rất thảm, kiếm khí của mình chỉ có thể cắt mở ra da thịt của đối phương chứ không cách nào xâm nhập vào trong, còn vũ khí của đối phương là một thanh búa, mỗi búa do hắn bổ tới đều trầm trọng như núi, chỉ là búa kình áp bách nhưng cũng đều có loại cảm giác làm cho người ta phải thổ huyết.

"Đến đây đi!"

Không thi triển Tam Hoa Tá Đạo, Diệp Trần nghênh hướng đối phương.

Đinh đinh đinh!

Búa cùng Long Tuyền Kiếm giao kích làm Hỏa Tinh văng khắp nơi, xoẹt một tiếng, thân hình lóe lên, Diệp Trần bỗng nhiên xuất hiện tại sau lưng đối phương, trong nháy mắt, cánh tay trái của đối phương đã bị chém đứt.

"Tu vi đạt tới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, Chân Nguyên đã có xu hướng chuyển thành Kiếm Nguyên, uy lực quả nhiên tăng lên rất nhiều."

Đắc thế không buông tha người, Diệp Trần thi triển kiếm pháp tựa như độc xà, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì tựu là một kích trí mạng. Rất nhanh sau đó, man nhân đã không còn chịu nổi nữa, thân thể liền bị chia năm xẻ bảy.

Sau một khắc, Diệp Trần tiến vào Chiến Thần tháp tầng thứ tám.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1335: Thực Lực Tất Cả Đại Nhạc Viên

Tầng thứ tám có đối thủ là một gã Dạ Xoa Vương có làn da không giống với nhân loại, tại Dạ Xoa Tộc, làn da hiện lên màu đá vôi chính là Dạ Xoa bình thường, làn da hiện lên màu xám nhạt là trung đẳng Dạ Xoa, làn da đồng dạng với nhân loại chính là cao đẳng Dạ Xoa, ở cảnh giới ngang nhau, đẳng cấp huyết thống càng cao thì tự nhiên chiến lực sẽ càng cường đại, gã Dạ Xoa Vương này có thể trở thành người thủ quản Chiến Thần tháp tầng thứ tám, khẳng định sức mạnh của hắn rất đáng sợ.

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, Dạ Xoa Vương vừa gặp Diệp Trần xuất hiện đã đâm đi qua một mâu, bình thường các tộc viên Dạ Xoa Tộc đều ưa thích dùng trường mâu.

"Thật nhanh!"

Một mâu này nhanh đến mức tận cùng, lóe lên tựa như hào quang.

Thân thể thoáng dời đi, Diệp Trần một kiếm giá trụ trường mâu, tay trái nắm lại hướng phía lồng ngực Dạ Xoa Vương đánh tới.

Dạ Xoa Vương phản ứng rất thần tốc, đồng dạng tay trái hắn cũng nắm lại đấm ra, nắm đấm của Diệp Trần và hắn cùng chạm vào nhau.

Ầm ầm!

Diệp Trần bị kích lui về phía sau vài trăm mét.

"Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, Lục giai Linh khu, Lục giai đỉnh phong ý chí." Ngoại trừ võ đạo ý chí, các phương diện tố chất khác của Dạ Xoa Vương đều muốn vượt qua Diệp Trần rất nhiều, nếu không phải Diệp Trần đã vận dụng Tứ Trọng Kình, lại có hộ thể Kiếm Ý bảo hộ thì một quyền vừa

rồi này của Dạ Xoa Vương sẽ làm nứt vỡ cánh tay trái của Diệp Trần, thậm chí phá hủy cả thân thể của hắn rồi.

Khủng bố khí thế từ trên người Diệp Trần phun phát ra tới, trên đỉnh đầu Diệp Trần đã hiện ra ba đóa có màu sắc khác nhau, ngay sau đó, tinh khí thần của Diệp Trần bắt đầu tăng vọt, mái tóc không ngừng bay múa.

"Vạn Hoa Đoạt Mệnh!"

Một kiếm chém ra, hàng ngàn bóng kiếm bắn ra, oanh kích tại cái lồng khí hộ thể của Dạ Xoa Vương, tiếng va chạm phát ra thanh âm đinh đinh đang đang. Tuy nhiên vẫn không thể công phá được phòng ngự của đối phương, thực sự chỉ có thể để cho hắn bị lui về phía sau không ngớt, trong lúc nhất thời không có biện pháp tụ khí mà phản kích.

Một kích có hiệu quả, kiếm thứ hai của Diệp Trần theo sát đến, lần này là Mộc Hỏa Áo Nghĩa kiếm chiêu Liệt Hỏa Phần Xuân, chỉ thấy Hỏa Tinh hình thành nên đám cháy to lớn, bao trùm khắp người Dạ Xoa Vương. Nhưng dù sao, Dạ Xoa Vương cũng là người thủ cửa Chiến Thần Tháp tầng thứ tám, tuy không kịp phản kích, nhưng đón đỡ thì vẫn có thể làm được, trường mâu trên tay trái bổ quét qua liền đánh nát từng đạo hỏa diễm kiếm quang.

"Thiên Lôi Địa Hỏa."

Nhưng vào lúc này, Kiếm Thế của Diệp Trần đã biến đổi, đám Hỏa Tinh đang cháy kia chợt biến đổi thành Thiên Lôi Địa Hỏa, một đám Lôi Hỏa kiếm quang hệt như mưa sao băng oanh kích về hướng Dạ Xoa Vương. Hơi không cẩn thận, Dạ Xoa Vương lập tức bị một ít Lôi Hỏa kiếm quang xỏ xuyên qua cái lồng khí hộ thể làm bờ vai trái bị cháy đen một mảnh, khói xanh lượn lờ.

"Gừuuu!"

Dạ Xoa Vương quát lên một tiếng lớn, một mâu chém nát đám Lôi Hỏa

kiếm quang.

"Chết đi!"

Lôi Hỏa kiếm quang vừa tán đi, thân ảnh Diệp Trần cũng đã sớm biến mất tại chỗ cũ, lúc xuất hiện lần nữa đã đến bên trái Dạ Xoa Vương, Long Tuyền Kiếm run lên rồi đâm thẳng ra, mang theo khí tức trời thu đìu hiu tràn ngập khắc nghiệt, kiếm quang trong trẻo nhưng lại vô cùng lạnh giá.

Kim Thủy Áo Nghĩa kiếm chiêu - Thu Chi Sát!

Mũi kiếm vừa đâm rách làn da Dạ Xoa Vương thì tay trái của gã nhanh như thiểm điện chụp lấy thân kiếm, khiến cho Long Tuyền Kiếm không cách nào tiến thêm, bàn tay Dạ Xoa Vương quả thực cứng rắn vượt quá tưởng tượng.

"Hừ!"

Diệp Trần hừ lạnh một tiếng rồi xoay tròn Long Tuyền Kiếm làm năm ngón tay trái của Dạ Xoa Vương tay lập tức bị đứt gãy.

Mất đi ngăn cản của tay trái đối phương, Diệp Trần lần nữa thi triển ra Thu Chi Sát nhằm đâm xuyên qua trái tim Dạ Xoa Vương. Kiếm kình đang sắp bộc phát thì bỗng nhiên Diệp Trần cảm thấy da đầu mình tê rần, ngay lập tức cả người uyển chuyển như chim bay rớt ra ngoài, tránh được một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân của Dạ Xoa Vương, mà đại địa phía bên trái sau khi bị một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân giáng xuống, đã bị vỡ ra một đầu đại hạp cốc, một mực kéo dài đến tận chân trời.

Vừa rồi nhìn như đã có thể hình thành nên cục diện đồng quy vu tận, kỳ thật Diệp Trần biết rõ, một kiếm kia không có khả năng đánh chết Dạ Xoa Vương, còn Hoành Tảo Thiên Quân của đối phương thì lại có thể đem hắn quét thành huyết vụ, ngay cả hộ thể Kiếm Ý cũng không thể đón đỡ nổi, Chiến Thần tháp tầng thứ tám tuy vậy nhưng so với tầng thứ bảy thì khó khăn hơn gấp năm sáu lần, nếu không phải có kỹ xảo chiến đấu cao siêu thì

Diệp Trần thậm chí cũng không thể uy hiếp được đối phương.

"Kỹ xảo tuy so với ta có chút chênh lệch, nhưng sơ hở của hắn quá ít, không cách nào lợi dụng được rồi."

Công kích liên tiếp vừa rồi kia là Diệp Trần thăm dò, hắn phải thử một chút để xem xem có thể dùng kỹ xảo mà đánh chết được đối phương hay không, nhưng là rất hiển nhiên, tại Chiến Thần tháp đã không còn khuyết điểm ở phương diện này nữa rồi, muốn chiến thắng đối thủ thì chỉ có dùng thực lực tuyệt đối mà thôi.

"Đã như vậy thì ta cũng muốn nhìn xem ngươi mạnh bao nhiêu a!"

Buông tha cho hết thảy kỹ xảo, Diệp Trần chém ra một kiếm chính diện, cuồng bạo kiếm khí hóa thành một đầu Bạch Long lao ra.

Thủy Hỏa Áo Nghĩa kiếm chiêu - Bạch Long Diệt Thế!

Dạ Xoa Vương trên mặt không có bất kỳ biểu lộ nào, Thanh Đồng trường mâu giơ lên cao rồi đột nhiên đánh xuống, mâu ảnh cực lớn hệt như một trụ chống trời, đem Bạch Long nện nát bấy.

Gặp đối phương khinh địch như vậy, tựu đã phá vỡ Bạch Long Diệt Thế dễ dàng, Diệp Trần chỉ còn biết âm thầm cười khổ, hắn biết rõ, Siếp Na Huy Hoàng là mạnh nhất cũng đoán chừng không làm gì được đối phương, tối đa chỉ có thể làm cho đối phương thụ lấy một ít thương thế mà thôi, mà cho tới tận bây giờ đối phương đều chưa thi triển qua tuyệt chiêu gì lợi hại.

Quả nhiên, Siếp Na Huy Hoàng không cách nào hoàn toàn áp chế Dạ Xoa Vương, trả một cái giá lớn khi mất đi cánh tay trái, tay phải Dạ Xoa Vương nắm lấy Thanh Đồng trường mâu đâm đi ra, mũi thương ngưng tụ thành một tia 'Mặt trời " cực lớn, Diệp Trần căn bản tránh không được nên đã bị cái tia mặt trời này đốt cháy thành hư vô.

Thoát ra ngoài, sau khi xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tám, Diệp Trần cũng không vội vã đi xông vào Sinh Tồn Tháp.

Diệp Trần trước mắt đã có thực lực Sinh Tồn Tháp tầng thứ bảy, nếu như có thể xông đến tầng thứ tám, sẽ trở thành thành viên cao cấp, mà Diệp Trần còn chưa có chuẩn bị tốt để tiến vào Cao cấp Thú Liệp chiến trường.

Cao cấp Thú Liệp chiến trường là nơi dành cho Chiến Đế cùng Chuẩn Đế Nhạc Viên, dù cho năng lực sinh tồn có cường thịnh thì ở bên trong cũng nửa bước khó đi, phải biết rằng từ Chiến Thần tháp tầng thứ tám đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9, độ khó sẽ tăng đột biến không chỉ gấp mười lần, không còn đơn giản như lúc trước nữa, dưới tình huống thực lực kém hơn 10 lần thì Siếp Na Kiếm Vực cùng Siếp Na Huy Hoàng không hề có tác dụng gì cả.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng có thể lại để cho Cao cấp đội ngũ dẫn dắt hắn, nhưng bất quá Diệp Trần lại không thích trở thành gánh nặng mà liên lụy đến mọi người, Thú Liệp chiến trường không phải là chỗ vui chơi, chỉ cần hơi chút không cẩn thận sẽ chết thương thảm trọng ngay, đây thực sự là một chiến trường tàn khốc, không được phép để có bất kỳ một tia qua loa nào.

Vượt qua chiến Thần tháp tầng thứ bảy được ban thưởng là 3000 miếng Thần tệ, xem như là một số thu nhập không tệ, nếu như tầng thứ tám cũng có thể xông qua thì phần thưởng nhận được sẽ lớn hơn không ít, Chiến Thần tháp tầng thứ tám có ban thưởng là một vạn miếng Thần tệ.

Diệp Trần hiện tại chỉ mới xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tám, vẫn còn chưa thông qua.

Trừ việc đó ra, nếu là có thể xông qua Chiến Thần tháp tầng thứ tám và xông đến tầng thứ 9, trở thành thành viên cao cấp, thì sẽ có tư cách dùng Thần tệ để mua sáo trang, Thiên Vương Cấp sáo trang bình thường nhất cần đến 30 vạn miếng Thần tệ, trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, cần 100 vạn miếng Thần tệ, cao đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang sẽ cần 500 vạn miếng, có thể nói, càng đến hậu kỳ, càng cần rất nhiều Thần tệ.

Trước mắt, Diệp Trần chỉ có hơn bốn vạn miếng Thần tệ, còn xa xa không đủ dùng.

...

Sau khi ly khai Sinh Tồn Tháp, Diệp Trần tiến về tửu điếm uống rượu.

Trong tửu điếm hiện có không ít người, ánh mắt nhìn chung quanh, Diệp Trần phát hiện các Chuẩn Đế tại trên trận đánh Phích Lịch Cầu vừa qua đều có mặt ở bên trong, ví dụ như Tinh Hà Vương, Bạch Hổ Vương, Vạn Tiễn Vương cùng với Tử Điện Thương Vương.

Tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống, Diệp Trần mua mười bình Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên uống.

"Huynh đệ, không ngại cho ta ngồi ở chỗ này chứ ?" Một gã trẻ tuổi mặc Hoàng y đã đi tới.

Diệp Trần trên mặt hiện lên kinh ngạc, người trẻ tuổi Hoàng y này là Chuẩn Đế thực lực, nghe Hoàng Phủ Ngọc nói, hắn có tên gọi là Liệt Không Vương, thực lực không thể yếu hơn bao nhiêu so với Tử Điện Thương Vương.

Gật gật đầu, Diệp Trần nói: "Không ngại, ngươi cứ ngồi đi!"

"Đa tạ rồi!"

Liệt Không Vương cười cười, ngồi xuống.

"Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, cái loại rượu này không tệ, nhưng Cao cấp thành viên chúng ta rất ít uống Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, chúng ta uống đều là Nham Tương Tửu cùng Băng Hải Tửu, Nham Tương Tửu có giá 50 miếng Thần tệ một lọ, Băng Hải Tửu là 30 miếng Thần tệ một lọ. Đây, ta mời ngươi uống thử xem, đảm bảo ngươi sẽ thích đấy." Liệt Không Vương đưa cho Diệp Trần một lọ Nham Tương Tửu cùng một lọ Băng Hải Tửu.

"Nham Tương Tửu và Băng Hải Tửu?" Diệp Trần hiếu kỳ nói: "Chúng ta sao lại không mua được thứ này chứ ?."

"Ha ha, tại Thần Chi Nhạc Viên có nhiều thứ chỉ dành cho Cao cấp thành viên, đãi ngộ hoàn toàn không giống với thành viên bình thường. Đương nhiên, Sơ cấp thành viên cùng Trung cấp thành viên cũng thường không mua nổi để uống đâu."

Liệt Không Vương giải thích nói.

Khẽ gật đầu, Nham Tương Tửu có giá 50 miếng Thần tệ một lọ, Băng Hải Tửu là 30 miếng Thần tệ một lọ. Người bình thường hoàn toàn chính xác không mua nổi để uống, thật giống như lúc trước Hoàng Hằng Phi không nỡ uống Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên vậy.

Mở nắp bình ra, Diệp Trần ngửa đầu uống xong một ngụm Nham Tương Tửu.

Oanh!

Tửu thủy tiến vào trong cơ thể, Diệp Trần cảm giác cả người mình như là một ngọn núi lửa sắp bộc phát ra, mọi tế bào cơ thể đều như bừng sống nhảy lên, không ngừng hấp thu lấy tửu lực, thập phần khát khao.

"Hảo tửu, có hiệu quả rèn luyện Linh khu cao hơn Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên gấp mấy lần đấy."

Diệp Trần khen.

Buông Nham Tương Tửu, Diệp Trần lại uống một ngụm Băng Hải Tửu, Băng Hải Tửu cùng Nham Tương Tửu không giống với nhau, nó lại để cho tâm linh Diệp Trần thập phần tỉnh táo, tỉnh táo đến mức dù trời có sập xuống thì tựa hồ cũng chẳng làm hắn xao động.

"Nham Tương Tửu rèn luyện Linh khu, Băng Hải Tửu rèn luyện tinh thần, ở bên ngoài, hai chủng rượu này chỉ có Phong Đế Vương giả mới có thể thường xuyên được uống đấy." Liệt Không Vương dương dương tự đắc uống một ngụm rượu, động tác thập phần ưu nhã.

"Hai chủng đều là hảo tửu, đáng tiếc chỉ có Cao cấp thành viên mới mua được ah."

Sau khi Uống Nham Tương Tửu cùng Băng Hải Tửu, lại uống Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, Diệp Trần cảm giác hương vị hơi có chút nhạt đi, uống vào không còn sảng khoái như trước nữa, không khỏi cười khổ một tiếng.

"Dùng vào tốc độ tiến bộ của ngươi, cấp độ Cao cấp thành viên là nằm ở trong tầm tay, mà Thần Chi Nhạc Viên ta hội sẽ có thêm một gã mãnh tướng nữa." Liệt Không Vương hiển nhiên biết rõ Diệp Trần, cười nói.

"Khen sai rồi, ta còn kém xa lắm."

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng là Liệt Không Vương thôi đã đoán chừng mạnh hơn hắn gấp 10 lần rồi, trong số các Chuẩn Đế, đối phương cùng đồng dạng với Tử Điện Thương Vương, đều là những người rất nổi bật.

Liệt Không Vương thở dài: "Ở bên trong một cái Nhạc Viên, Chuẩn Đế có thực lực tuy trọng yếu, nhưng không cách nào chấn trụ mọi tràng diện, chỉ có thực lực Chiến Đế mới có khả năng lực áp quần hùng, ngươi có tiềm lực rất lớn có thể trùng kích Chiến Đế, thực lực bây giờ thấp cũng không có nghĩa gì cả, dù sao ngươi mới tiến vào Thần Chi Nhạc Viên chỉ hơn hai năm, nếu như cho ngươi thêm thời gian vài thập niên nữa thì hết thảy sẽ trở nên vô cùng tốt."

Đa phần mọi người đều nghĩ rằng, đạt tới Chiến Đế thực lực là ngoài cực hạn của mình, tuyệt đại bộ phận chúng nhân đều bị kẹt tại Chiến Thần tháp tầng thứ tám, người nổi bật có thể xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9 để có được Chuẩn Đế thực lực, cái tỷ lệ này là một trên mười, nói cách khác, trong 500 người thì chỉ có 50 người là có thể đạt được Chuẩn Đế thực lực mà thôi, mà Chiến Đế cùng Chuẩn Đế lại có tỉ lệ cũng là một trên mười, trong 50 người Chuẩn Đế thì đại khái có thể toát ra 5 Chiến Đế, nhân số trước mắt tại Thần Chi Nhạc Viên chỉ có hơn ba trăm, trong đó có hơn ba mươi Chuẩn Đế và chỉ có ba người Chiến Đế mà thôi.

Diệp Trần hỏi: "Các Nhạc Viên khác là tình huống như thế nào? Chiến Đế cùng Chuẩn Đế của họ có bao nhiêu người?"

Liệt Không Vương lắc đầu, "Con số cụ thể thì ta không biết, bất quá Ma Thần Nhạc Viên được công nhận là Nhạc Viên mạnh nhất, nhân số Chiến Đế của bọn hắn đã tiếp cận mười tên, Chuẩn Đế tiếp cận gần một trăm, mấy đại Nhạc Viên kế tiếp thì chẳng phân biệt được, chênh lệch cũng lớn đến không tính được, ví như Tà Thần Nhạc Viên cũng có ba tên Chiến Đế, Man Thần Nhạc Viên có hai Chiến Đế, Dạ Xoa thần Nhạc Viên có ba Chiến Đế, Cự Linh Thần Nhạc Viên có bốn Chiến Đế, kế tiếp là một ít Nhạc Viên có thực lực tương đối nhỏ yếu, đến một gã Chiến Đế cũng đều không có, chỉ có duy nhất một Chiến Đế mà thôi."

"Ma Thần Nhạc Viên mạnh như vậy sao !?."

Diệp Trần không khỏi im lặng, Ma tộc không hổ là Vũ Trụ Tinh Không Cự Vô Phách, thực lực bao trùm rất nhiều chủng tộc khác.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1336: Tam Chuyển Võ Học, Âm Lôi Thiểm Không Trảm

"Đợi đến khi ngươi trở thành cao cấp thành viên thì ngươi sẽ hiểu rõ Ma Thần Nhạc Viên cường đại đến dường nào, nếu như chúng ta không đoàn kết thì chỉ biết bị bọn hắn tiêu diệt từng người mà thôi, cho nên, mỗi lần chúng ta đi săn bắn đều hành động theo tập thể, như vậy, tại trong Thú Liệp chiến trường cũng có thể ứng cứu lẫn nhau, điều ngươi cần phải nhớ kỹ chính là, Dạ Xoa Tộc, Tà Linh tộc cùng Ma tộc là một cái liên minh, dùng Ma tộc như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Còn Man tộc, Cự Nhân Tộc cùng nhân loại chúng ta là một liên minh, cái liên minh này rất hữu dụng tại trong Thú Liệp chiến trường, tuy nhiên, bất luận là dưới tình huống gì thì cũng đừng đem vận mệnh của mình phó thác cho người khác, ngay trong chính nội bộ của chủng tộc còn xuất hiện chiến tranh thì đừng nói chi là liên minh rồi."

"Đã minh bạch!"

Diệp Trần gật gật đầu.

Uống một ngụm rượu, Liệt Không Vương nói tiếp: "Kỳ thật không chỉ đối với môi trường ở trong Thú Liệp chiến trường, mà tại bên ngoài ngoại giới, chúng ta cũng không ngớt đối địch tử thương với các thiên tài của chủng tộc khác. Ma tộc tắc thì chính là tử địch lớn nhất của chúng ta, nếu gặp phải chúng thì cứ giết cho sảng khoái. Thế nhưng mỗi lần chiến tranh phát sinh thì Nhân tộc chúng ta đều là đối tượng chịu thiệt thòi nhiều nhất, Ma tộc là một Siêu cấp chủng tộc, có đủ loại chi nhánh tộc đàn, thiên tài như sao đầy trời, không khoa trương mà nói, chỉ mỗi Ma tộc thôi tựu đã tương đương với ba thành lực lượng của Vũ Trụ Tinh Không rồi, mà Ma tộc đỉnh tiêm chiến lực lại càng nằm ở đỉnh phong của vũ trụ, không biết ngươi có biết Ma tộc Hắc Ám Ma Nữ cùng Hắc Ám Thần Nữ chưa?"

Liệt Không Vương hỏi.

Hắc Ám Ma Nữ ư ? Diệp Trần khẽ gật đầu, trên người Mộ Dung có ẩn chứa chính là Hắc Ám Ma Nữ huyết thống, về phần Hắc Ám Thần Nữ thì hắn cũng không rõ lắm, nhưng nghĩ đến thì chắc có lẽ không chênh lệch bao nhiêu so với Hắc Ám Thần Nữ.

"Hắc Ám Ma Nữ cùng Hắc Ám Thần Nữ là huyết thống Ma tộc thần thánh, các nàng có số lượng rất thưa thớt nhưng chiến lực lại Vô Song, bất kỳ một kẻ nào đi ra đều có thể tạo ra gió tanh mưa máu cả. Trước mắt, trong Ma Thần Nhạc Viên hiện có một Hắc Ám Thần Nữ, đã có được Chiến Đế thực lực, có thể nói là thực lực mạnh vô cùng, có thể xếp hàng thứ nhất trong tất cả các Chiến Đế, ta từng tận mắt thấy Hắc Ám Thần Nữ đứng từ xa xa liếc nhìn về phía mình, nhưng thật hổ thẹn chính là, đối mặt với nàng ta, ta ngay cả dũng khí để đánh một trận cũng đều không có." Liệt Không Vương vẻ mặt đắng chát.

Diệp Trần không nói gì, Vũ Trụ Tinh Không là vô biên vô hạn, số lượng các chủng tộc cũng nhiều như cây rừng mọc lên san sát nhau, nên dù là có nổi lên một thiên tài cường đại như thế nào thì cũng không để cho hắn phải kinh ngạc. Giờ đây hắn có chút tưởng niệm về mọi người tại Chân Linh thế giới, nhưng bất quá hiện tại vẫn không thể trở về. Nếu như hắn đoán không sai, phụ cận tử lộ của Chân Linh thế giới, khẳng định có Phong Đế Vương giả Ma tộc trấn thủ tại đâu đó, nếu không có đủ thực lực mà trở về thì chỉ có chịu chết mà thôi. Ít nhất cũng phải xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 10 để có được Chiến Đế thực lực thì may ra mới được an toàn.

"Cùng ngươi nói những lời này cũng không phải là muốn ngươi về sau sẽ gia nhập đội ngũ của chúng ta, chỉ là bởi vì ta cảm nhận được tại trên người của ngươi có một loại khí chất rất lạ, loại khí chất này làm cho người xung quanh cảm thấy rất yên ổn, nếu ngươi có thể tiếp tục bảo trì tốc độ tiến bộ hiện tại thì sau này, ngươi rất có thể sẽ trở thành nhân vật lãnh tụ của Thần Chi Nhạc Viên, dẫn đầu chúng ta chống lại bọn thiên tài Ma tộc."

Liệt Không Vương từ lúc còn rất nhỏ đã có được một loại năng lực đặc thù, loại năng lực đặc thù này là một loại dự cảm, một loại trực giác. Ví dụ

như lúc sắp gặp phải nguy hiểm, thì trong lòng hắn sẽ được báo động, nguy hiểm càng lớn thì báo động càng mãnh liệt. Loại năng lực này không chỉ có thể được thể hiện tại trên người của mình mà cũng có thể được thể hiện tại trên người khác, bằng hữu của hắn từng bởi vì nhờ vào loại năng lực này của hắn mà mấy lần tránh được nguy hiểm. Đồng dạng như vậy, loại năng lực đặc thù này còn có thể giúp cho hắn chứng kiến được tầng khí chất sâu lắng mà chính bản thân đối phương cũng không thể nhận ra.

"Liệt Không Vương, các ngươi đang nói chuyện gì thế?" Một người nữ tử tươi đẹp mặc Thải Y đi tới.

Liệt Không Vương cười cười, "Cũng không có gì đâu, đến đây, ta giới thiệu cho ngươi thoáng một chút nào, đây là Diệp Trần, một Siêu cấp nhân vật mới của Thần Chi Nhạc Viên, trước mắt, huynh đệ này là đội viên của Băng Sương chiến đội. Diệp Trần ! nàng ta là Thải Hồng Vương, cũng như ta, đều là đội viên của Chu Tước chiến đội đấy."

"Nguyên lai ngươi là Diệp Trần à, ta đã sớm muốn được biết ngươi rồi."

Nghe vậy, Thải Hồng Vương hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Trần, hai năm trước tại Thần chi thí luyện tràng đã xuất hiện ba nhân vật mới cường đại, mỗi người đều rất khó lường, mà trong đó, Truyền Kỳ lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Diệp Trần, đối phương mới vừa gia nhập Thần Chi Nhạc Viên thì tựu đã có được thực lực Chiến Thần tháp tầng thứ tư, hơn hai năm qua đi, hắn đã trở thành Trung cấp thành viên, cũng gia nhập Băng Sương chiến đội, có thể nói là tốc độ phát triển cực nhanh.

Diệp Trần cười cười, mời đối phương ngồi xuống.

"Liệt Không Vương, ta thấy ngươi và hắn trò chuyện rất hợp ý đấy, có phải ngươi đã phát hiện ra điều gì hay không?" Thải Hồng Vương âm thầm dùng linh hồn truyền âm cho Liệt Không Vương.

Liệt Không Vương không giấu diếm, trả lời: "Không biết có phải trực giác của ta có vấn đề gì hay không, nhưng ta có dự cảm, tương lai của hắn sẽ

thập phần huy hoàng đấy."

"Huy hoàng sao ? Cái này cũng rất bình thường thôi mà ! Chúng ta đều có Chuẩn Đế thực lực, ai mà không có tương lai huy hoàng chứ."

Có thể trở thành thành viên của Thần Chi Nhạc Viên thì tương lai của hắn nếu không nói là huy hoàng, thì ít nhất cũng là quang minh, tiền đồ vô cùng rộng lớn, mà có thể xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9, có được Chuẩn Đế thực lực, tương lai liền có thể dùng từ “huy hoàng” để hình dung, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không bị vẫn lạc, một khi bị vẫn lạc thì thiên tài khi còn sống dù có huy hoàng đến cỡ nào thì cũng là “hoa trong gương, trăng trong nước” mà thôi.

"Không, ta cảm nhận được một loại khí chất thập phần đặc biệt tại trên người hắn, loại khí chất này làm cho ta cảm thấy rất yên ổn, phải biết rằng, ngay cả Khung Vũ Vương, đội trưởng Chu Tước Vương cùng với Thần Đao Vương tuy cũng có được loại khí chất này, nhưng là rất yếu ớt, mà ở tại hắn thì thập phần mãnh liệt, chói chang tựa như mặt trời vậy."

"Nói như vậy có khoa trương quá không đấy ?"

Thải Hồng Vương tất nhiên biết rõ năng lực Liệt Không Vương, nhưng bất quá như cũ vẫn bán tín bán nghi.

"Có nói với ngươi những điều này thì đoán chừng ngươi cũng không thể nào hiểu rõ đâu, được rồi, về sau này chúng ta hội sẽ chứng kiến được sự thành tựu của hắn, đến lúc đó, tựu có thể biết dự cảm của ta có sai lầm hay không ah."

Kỳ thật bản thân Liệt Không Vương cũng không thể nào xác định chính xác sự tình, có một số việc chỉ có thể dùng thời gian để chứng minh mà thôi.

Ba người trò chuyện trong chốc lát thì bỗng nhiên, bên ngoài khách sạn truyền đến năng lượng chấn động mãnh liệt, giống như là địa chấn vậy, đây là có người đang giao thủ, thực lực của hai bên cường đại đã đến cảnh giới

khủng bố.

"Nguyên do chắc là vụ đó rồi ah! Là đội trưởng cùng Thần Đao Vương đang giao thủ đấy."

Liệt Không Vương cảm ứng rất nhạy cảm.

"Đi, đi ra xem nào."

Thải Hồng Vương đứng người lên.

. . .

Bên ngoài khách sạn cách đó không xa, là một mảnh đất trống cực lớn, mảnh đất trống này chỉ dùng để luận bàn, lúc này, tại đây có hai đạo nhân ảnh đang tại kịch liệt giao thủ.

Một người mặc hỏa hồng trường bào, mái tóc như đỏ lửa diễm, trên người phóng xuất ra nhiệt lượng kinh người, một người cầm trong tay trường đao màu đen, ánh đao hiện lên, Kinh Lôi nổ vang.

"Là Chu Tước Vương cùng Thần Đao Vương, bọn hắn như thế nào lại giao thủ nữa rồi hả?"

"Hẳn là nghiệm chứng thoáng một chút xem tiến bộ của mình có bao nhiêu đây mà."

Hai người chiến đấu gây ra động tĩnh quá lớn, người chạy đến xem càng ngày càng nhiều, nghị luận nhao nhao.

"Liệt Không Vương, ngươi nói lần luận bàn này là đội trưởng chiếm thượng phong, hay vẫn là Thần Đao Vương?" Chứng kiến Chu Tước Vương cùng Thần Đao Vương chiến đấu, Thải Hồng Vương tuyệt nhiên không kinh ngạc, Tam đại Chiến Đế của Thần Chi Nhạc Viên cũng thường xuyên luận bàn cùng nhau, có đôi khi là Chu Tước Vương đấu với Khung Vũ Vương, có đôi khi là Khung Vũ Vương đấu với Thần Đao Vương, có đôi khi lại là Chu

Tước Vương đấu với Thần Đao Vương, trong ba người họ, Khung Vũ Vương có thực lực cao nhất, cơ hồ chưa từng bị bại qua, Chu Tước Vương cùng Thần Đao Vương tắc thì có thắng thua lẫn nhau.

Liệt Không Vương trầm ngâm nói: "Cái này không nói chính xác được, đội trưởng cùng Thần Đao Vương có thực lực tương đương nhau, ai cũng có thể chiếm thế thượng phong cả."

"Ừ! Nói cũng đúng."

Thải Hồng Vương gật gật đầu.

"Thần Đao Vương, đây là Nhị Chuyển cực hạn võ học Tinh Hỏa thần quyền ta mới sáng tạo ra, tiếp chiêu." tay phải Chu Tước Vương nắm quyền tỏa sáng như một khối than nung đỏ, một quyền đánh về hướng Thần Đao Vương đối diện.

Chu Tước Vương có tốc độ công kích thật nhanh, một quyền đánh ra lập tức đã đến trước mặt Thần Đao Vương, Thần Đao Vương buộc phải rất nhanh huy động trường đao ngăn cản.

Bang!

Vô cùng vô tận Hỏa Tinh bộc phát ra, một quyền này mãnh liệt đến không cách nào tưởng tượng, Thần Đao Vương bị oanh bay rớt ra ngoài hơn mười dặm, đụng vào biên giới vòng phòng hộ của mảnh đất trống, há mồm phun ra một đạo máu tươi.

"Lực công kích thật là lợi hại."

Diệp Trần cả kinh nói.

Liệt Không Vương cười nói: "Kỳ thật, trong số Tam đại Chiến Đế, Khung Vũ Vương cùng Thần Đao Vương đều đã sáng tạo ra Tam Chuyển võ học, chỉ có đội trưởng của chúng ta Chu Tước Vương là không có sáng tạo ra Tam Chuyển võ học, nhưng là, đội trưởng của chúng ta có bản thể là Thú

Vương Chu Tước, dưới tình huống võ học cảnh giới tương đương nhau thì thực lực của đội trưởng hiếu thắng hơn mọi người không chỉ gấp mười lần đâu."

Gật gật đầu, Diệp Trần biết rõ Yêu thú có ngộ tính so ra kém hơn nhân loại, Chu Tước Vương có thể sáng tạo ra Nhị Chuyển cực hạn võ học đã thập phần rất giỏi rồi, ngộ tính của hắn mạnh không kém gì một số thượng đẳng thiên tài nhân loại, tuy nhiên so với đỉnh tiêm thiên tài nhân loại thì lại kém hơn 1 ít, bất quá bởi vì Chu Tước chính là Thú Vương, bổn nguyên lực lượng vô cùng cường đại nên có thể để cho hắn tiếu ngạo quần hùng.

Lau đi máu tươi nơi khóe miệng, Thần Đao Vương cười lạnh nói: "Chu Tước Vương, một quyền này của ngươi cũng chỉ có thể để cho ta mất chút máu thôi, không biết kế tiếp ngươi có thể tiếp được Âm Lôi Thiểm Không Trảm của ta không đây."

Bá!

Thần Đao Vương giơ trường đao lên cao, bổ ra một đao tấn mãnh, sau một khắc, ánh đao tràn ngập trong ánh mắt của tất cả mọi người, loáng thoáng ở bên trong, mọi người chứng kiến được vô số đao mang màu đen nhạt bao trùm về hướng Chu Tước Vương.

Chu Tước Vương có tốc độ mặc dù nhanh, nhưng ánh đao lại nhanh hơn, hơn nữa lại có đao mang quá nhiều, muốn tránh cũng không thể tránh được, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng mà tránh đi khu vực có công kích dầy đặc nhất, rồi chợt hai tay giao nhau mà lựa chọn biện pháp ngạnh kháng ngăn cản.

Bang bang bang bang bang bang bang!

Hỏa Tinh một đỏ một đen đan xen vào nhau hiện lên đường vòng cung, tán phát ra trên người Chu Tước Vương, trong nháy mắt, Chu Tước Vương đã bị hơn mấy trăm ngàn lần đả kích.

"Tam Chuyển võ học!"

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần nhìn thấy Tam Chuyển võ học, Âm Lôi Thiểm Không Trảm của Thần Đao Vương ẩn chứa ba loại áo nghĩa, theo thứ tự là Âm Chi Áo Nghĩa, Lôi Chi Áo Nghĩa cùng với Quang chi áo nghĩa, ba loại áo nghĩa này tuy dung hợp chưa đủ triệt để nên vẫn có dấu vết mà lần theo, nhưng rốt cuộc vẫn là Tam Chuyển võ học, không phải là thứ mà Nhị Chuyển võ học có thể so sánh, không khoa trương mà nói, trong vô số đao mang đang công hướng Chu Tước Vương, bất luận là một đạo nhỏ thôi cũng đều có thể đơn giản diệt sát hắn, không có bất kỳ lo lắng nào.

Chứng kiến thành tựu của Thần Đao Vương, Diệp Trần đã biết rõ khoảng cách từ bản thân mình đến cấp độ Chiến Đế có bao nhiêu chênh lệch, về phần Chu Tước Vương cùng Diệp Trần thì không phải là cùng một loại hình, Chu Tước Vương là dựa vào thiên phú của Yêu thú.

Ở một bên đang xem cuộc chiến còn có bọn người A Cửu cùng Lãnh Phi Phàm.

A Cửu trong mắt tràn ngập chiến ý mãnh liệt, cái cổ chiến ý đậm đặc này cơ hồ muốn bốc cháy lên dữ dội, nguyên lai, sự cường đại của Chiến Đế so với hắn có chênh lệch ít nhất cũng gấp trăm lần, gần đây hắn chỉ mới xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ sáu, đang có chút thư giãn thì lần nữa trong hắn lại bắn ra ý chí chiến đấu mãnh liệt không cách nào tưởng tượng nổi.

"Một ngày nào đó, ta cũng sẽ đứng sừng sững tại đỉnh phong, chờ đến khi ta đem mỗi một chủng võ đạo tăng lên tới cảnh giới nhất định thì còn có ai là đối thủ của ta nữa chứ."

A Cửu trong lòng kiên định nói.

Lực chú ý Lãnh Phi Phàm thì toàn bộ tập trung ở trên người Thần Đao Vương, đều là đao khách, Lãnh Phi Phàm càng có thể cảm nhận được Âm Lôi Thiểm Không Trảm đáng sợ thế nào, loại đáng sợ này chẳng những không làm cho hắn sinh ra mất tinh thần và uể oải, ngược lại còn để cho tinh

thần hắn trở nên cứng cỏi như sắt thép, thần kinh trước đó có chút chết lặng thì giờ đây đã hưng phấn cực độ, toàn thân như đều đang run rẩy.

"Đao Đạo, dũng cảm tiến tới, vượt mọi chông gai."

"Thần Đao Vương, cảm ơn ngươi đã đem đến cho ta động lực mạnh mẽ này."

Lãnh Phi Phàm quay người ly khai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1337: Ba Năm Qua Đi

Tia máu vẩy ra, Chu Tước Vương đã bị thương, hai cánh tay của hắn đã xuất hiện rậm rạp chằng chịt vết đao, tuy vết thương không sâu lắm nhưng lại không thể nghi ngờ là có thể phá vỡ phòng ngự của Chu Tước Vương.

Hâyyyyyyyy!

Hỏa diễm màu đỏ thẫm phun trào luyện hóa các vết đao, Chu Tước Vương ngẩng đầu nhìn về phía Thần Đao Vương, "Tốt cho một chiêu Âm Lôi Thiểm Không Trảm, rõ ràng có thê phá vỡ Hỏa Hồng Bá Thể của ta."

Hỏa Hồng Bá Thể là nhất mạch tương truyền của Chu Tước nhất tộc, là hộ thể võ học cha truyền con nối, môn võ học này thập phần đặc biệt, nó có thể đem phòng ngự yêu thể tăng lên mấy lần, khi đã có Hỏa Hồng Bá Thể, Chu Tước Vương không cần phải tu luyện các phòng ngự võ học khác nữa, chỉ cần chuyên tâm nghiên cứu công kích võ học là được. Âm Lôi Thiểm Không Trảm của Thần Đao Vương tuy rất mạnh nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng phá vỡ được phòng ngự của hắn mà thôi.

"Ngươi cũng vậy ah."

Thần Đao Vương nhướng mày, lần trước lúc hai người giao thủ, phòng ngự của Chu Tước Vương cũng không mạnh như vậy, không thể tưởng được chỉ sau vài năm mà lại có đột phá không nhỏ.

"Là cân sức ngang tài!"

"Ừ! Đúng là cân sức ngang tài, Tinh Hỏa thần quyền của Chu Tước Vương lại làm cho Thần Đao Vương phải thổ huyết, còn Âm Lôi Thiểm Không Trảm của Thần Đao Vương tắc thì phá vỡ được phòng ngự của Chu Tước Vương, lại để cho hắn thụ một chút thương thế ngoài da."

"Quá mạnh mẽ, đây là Chiến Đế thực lực sao? Bọn hắn tùy ý phát ra một đạo kình khí, đoán chừng đều có thể làm cho chúng ta bị trọng thương ah."

"Đây là tất nhiên rồi, Chiến Đế so với Chuẩn Đế bình thường thì mạnh hơn gấp 10 lần đấy, so với đỉnh phong Chuẩn Đế thì cũng muốn cường đại hơn rất nhiều rồi."

"Đúng vậy, vừa xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9 không bao lâu thì chính là cấp bậc Chuẩn Đế bình thường, còn những người sắp thông qua tầng thứ 9 Chuẩn Đế thì sẽ có chiến lực đỉnh phong Chuẩn Đế. Chu Tước Vương cùng Thần Đao Vương từ 50 năm trước đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 10, hẳn là Chiến Đế bình thường, nhưng so với Tinh Hà Vương, Bạch Hổ Vương có chiến lực đỉnh phong Chuẩn Đế thì cường đại hơn rất nhiều."

Chúng nhân đang xem cuộc chiến nhao nhao nghị luận, mỗi người đều phát biểu chính kiến của mình.

Diệp Trần nghe mọi người nói chuyện mà âm thầm gật đầu, đồng dạng là Chiến Thần Tháp tầng thứ 9 hoặc là tầng thứ 10 nhưng thực lực cũng là có chênh lệch không ít, ví dụ như, một người vừa mới xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9 và một người sắp thông qua tầng thứ 9, chênh lệch ở giữa hai người họ đoán chừng là gấp sáu bảy lần rồi chứ đừng nói chi là cùng Chiến Đế so sánh. Về phần bản thân Diệp Trần, ở bên trong Chiến Thần tháp tầng thứ tám, hẳn là đã trên cấp độ trung đẳng một chút, khoảng cách thông qua tầng thứ tám còn một đoạn khoảng cách không nhỏ nữa. Như vậy so với Chiến Đế thì chênh lệch chừng hơn gấp trăm lần.

Đương nhiên, mấy chục lần hay hơn trăm lần thì cũng là một cái ví von cho vui mà thôi.

Đối với người bình thường mà nói, một người trưởng thành hơi chút cường tráng thì sẽ có thể đánh nhau với hai người trưởng thành bình thường khác, đây có thể xem là gấp hai chiến lực, nhưng điều này lại không có nghĩa là tố chất của bọn hắn có chênh lệch gấp hai. Diệp Trần cùng Chiến Đế có tố

chất chênh lệch cũng không có gấp trăm lần như so với chiến lực, nhiều nhất thì cũng chỉ là gấp bội mà thôi, nhưng như vậy cũng đã là cực kỳ khủng khiếp rồi.

Đối với một Võ Giả cường đại, tố chất mỗi khi cao lên một phần thì chiến lực liền tăng cường 10 phần, điều này phụ thuộc rất nhiều vào tố chất bản thân, tổng hợp những thứ này lại mới được xem là chiến lực, như vậy chiến lực chính là một sự thể hiện tổng hợp.

"Hai người các ngươi tiến bộ không nhỏ a!"

Phương xa, một đạo nhân ảnh kích xạ tới, rơi vào trong đám người.

Người này mặc một bộ trường bào màu xám, sau lưng có thêu một chữ 'Võ' cự đại màu đen, thân hình hắn cao gần 2m, eo rộng mảnh, một đôi mắt sáng thâm bất khả trắc.

"Là Khung Vũ Vương."

"Khung Vũ Vương đã đến."

Người trẻ tuổi mặc Áo bào xám này đúng là Khung Vũ Vương, người đứng đầu Tam đại Chiến Đế của Thần Chi Nhạc Viên. Mỗi Đại Nhạc Viên đều có một nhân vật lĩnh quân, Khung Vũ Vương từ 100 năm trước tựu đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 10, so với Chu Tước Vương cùng Thần Đao Vương còn sớm hơn nhiều, mà vào lúc Thần Chi Nhạc Viên có Tứ đại Chiến Đế, ngoại trừ Khung Vũ Vương ra thì có một người đã chết rồi, hai người còn lại thì đã đi ra khỏi Thần Chi Nhạc Viên.

"Khung Vũ Vương có lẽ có trung đẳng Chiến Đế thực lực, hắn từng dùng tuyệt học ‘Vũ Chi Thủ’ đánh cho một Chuẩn Đế đỉnh phong hợp cùng với một khỏa tinh cầu triệt để bóp vỡ nát đấy." Liệt Không Vương mang trên mặt một tia kính ý.

"Vũ Chi Thủ? Bóp nát cả đỉnh phong Chuẩn Đế cùng với một tinh cầu sao?"

Diệp Trần rất rõ ràng, bóp vỡ tinh cầu và phá hủy tinh cầu là hai khái niệm khác nhau, người bình thường có khí lực rất lớn sẽ có thể chém đứt một viên gạch là điều nằm trong khả năng, nhưng nếu để cho hắn bóp vỡ một viên gạch thì đó là tuyệt đối làm không được đấy.

"Khung Vũ Vương, ngươi đã đến rồi à."

Chu Tước Vương cùng Thần Đao Vương không có ý tứ tiếp tục chiến đấu nữa, ngay ngắn nhìn về phía Khung Vũ Vương.

Khung Vũ Vương cười nói: "Chỉ còn một ngày nữa là tập thể chúng ta lại tiến vào chiến trường săn bắn rồi, đi, đi uống rượu, không say không nghỉ nhé." Bọn hắn đã hẹn trước với nhau, khi đến thời gian tiến vào chiến trường săn bắn thì mọi người đều đi ra họp mặt.

"Được, lần này ta mời ah."

Thần Đao Vương gật đầu.

"Vậy ngươi phải tốn kém rồi, không hơn mười bình rượu thì ta sẽ không say đâu đấy."

Ba người sóng vai đi về hướng khách điếm, về phần những người khác thì không có tư cách cùng bọn họ sóng vai, cho dù là bọn họ không ngại.

...

Nhoáng một cái, tám ngày đi qua.

Cửa vào Thú Liệp Tháp, nguyên một đám Chuẩn Đế đi ra.

"Haizzz, không thể tưởng được là Tử Sơn Vương sẽ vẫn lạc, Cao cấp Thú Liệp chiến trường càng ngày càng tàn khốc rồi."

"Tử Sơn Vương thân là một trong Tứ đại Chuẩn Đế, việc hắn bị vẫn lạc hoàn toàn chính xác để cho mọi người trở tay không kịp, bất quá người giết hắn chính là Tà Đồng Vương của Tà Thần Nhạc Viên, đây là điều cũng dễ lý

giải rồi."

Tử Sơn Vương là một trong Tứ đại Chuẩn Đế của Thần Chi Nhạc Viên, xếp hạng thứ tư sau Tinh Hà Vương, Bạch Hổ Vương cùng với Vạn Tiễn Vương, Tử Sơn Vương am hiểu phòng thủ, toàn lực phòng thủ, ngay cả Tinh Hà Vương trong thời gian ngắn cũng không cách nào có thể phá vỡ được phòng ngự của hắn, bất quá hắn đã quá mức bất hạnh khi gặp phải khổ ải săn giết của Tà Đồng Vương.

Tà Đồng Vương là Chuẩn Đế mạnh nhất của Tà Thần Nhạc Viên, đồng thời cũng là một trong hai đại Chuẩn Đế mạnh nhất của cả Cao cấp Thú Liệp chiến trường, một người khác chính là Bạch Ngân Vương của Cự Linh Thần Nhạc Viên.

Tà Đồng Vương là một tuyệt thế thiên tài, hắn tiến vào Tà Thần Nhạc Viên không đến mười năm thì đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9, nghe nói hắn bởi vì có tốc độ tu luyện thập phần nhanh, làm cho tướng mạo bảo trì tại bộ dáng thiếu niên 13 ~ 14 tuổi, cho nên được xưng là Tà Đồng Vương.

Trừ việc đó ra, Tà Đồng Vương có chiến tích rất khủng bố, hắn từng mấy lần tránh được một mạng tại trên tay các Chiến Đế, một lần là Cự thủ Vương của Cự Linh Thần Nhạc Viên, một lần là Man Cốt Vương của Man Thần Nhạc Viên, còn có một lần là Thần Đao Vương của Thần Chi Nhạc Viên. Có thể nói, hung danh của hắn tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường hoàn toàn không kém gì Chiến Đế bình thường.

Đi ra sau cùng chính là ba vị Chiến Đế Khung Vũ Vương, Chu Tước Vương cùng với Thần Đao Vương.

Chu Tước Vương trầm giọng nói: "Lần này, Thần Chi Nhạc Viên chúng ta tổng cộng tổn thất mất bốn vị Chuẩn Đế, so với năm trước thì tổn thất nhiều thêm một vị nữa, trong khi năm năm gần đây đã không có Chuẩn Đế mới nào sinh ra đời nữa."

Khung Vũ Vương thở dài: "Chung quy thì chúng ta vẫn là khá tốt rồi,

Cự Linh Thần Nhạc Viên không chỉ tổn thất một vị Chuẩn Đế mà còn tổn thất thêm một vị Chiến Đế, đây là một cái giá lớn thảm trọng rồi."

Bất luận là một vị Chiến Đế nào cũng đều vô cùng trân quý, là Định Hải thần châm của Nhạc Viên, là người tâm phúc nhất.

"Chỉ có thể nói là hắn đã rất không may, vừa vặn gặp phải Hắc Ám Thần Nữ của Ma Thần Nhạc Viên, nếu là đổi thành chúng ta thì đoán chừng chỉ có Khung Vũ Vương là có thể tránh được một kiếp mà thôi." Thần Đao Vương chậm rãi nói.

Cao cấp Thú Liệp chiến trường có hai đại Chuẩn Đế mạnh nhất, ngoài ra còn có Tam đại Chiến Đế khác nữa. Hai đại Chuẩn Đế mạnh nhất là Tà Đồng Vương cùng Bạch Ngân Vương, còn Tam đại Chiến Đế theo thứ tự là Man Thần Nhạc Viên Man Cốt Vương, Dạ Xoa thần Nhạc Viên Huyết Mâu Vương cùng với Ma Thần Nhạc Viên Thần Phù Hộ Nữ Vương – là một Hắc Ám Thần Nữ.

Hắc Ám Thần Nữ có huyết thống là Ma Thần Tăng Phúc một loại cường đại huyết thống, tại trong Ma tộc có địa vị hết sức quan trọng, các nàng có thể kích phát quầng sáng Thần Hộ Quang để chiến lực tăng gấp đôi, thực lực khủng bố đủ để nghiền áp bất luận đối thủ có cảnh giới gì, cũng may là Hắc Ám Thần Nữ không có tốc độ kinh người như Hắc Ám Ma Nữ, nếu không các nàng sẽ trở thành ác mộng đối với bất luận kẻ nào.

"Đừng nói nữa, đi uống rượu a! Lần săn bắn sau, sẽ là một năm nữa qua đi rồi."

Khung Vũ Vương trùng trùng điệp điệp thở ra một hơi khí tức, hướng phía khách điếm bước đi.

...

Cao cấp Thú Liệp chiến trường có tàn khốc thế nào thì cũng không quan hệ đến Diệp Trần, hiện tại, phần lớn thời gian hắn đều tập trung tu luyện thật

tốt trụ cột võ học nhằm sáng tạo ra Tam Chuyển võ học.

Xuân đi thu đến, năm này qua đi, năm sau lại đến.

Trong nháy mắt, đã qua ba năm.

Trung cấp Thú Liệp chiến trường.

"Chạy mau, là Băng Sương chiến đội của Thần Chi Nhạc Viên đấy!"

Phương xa, một chi Trung cấp đội ngũ của Dạ Xoa thần Nhạc Viên phát giác được Băng Sương chiến đội đang đến nên liền lập tức chạy trốn, căn bản không sinh ra một chút do dự nào, phảng phất Băng Sương chiến đội đồng dạng như thứ ma quỷ gì đó khiến cho bọn hắn sợ hãi vô cùng.

"Các vị lưu lại đây chơi đùa một chút nào."

Trên đầu Diệp Trần hiện ra ba đóa hoa có màu sắc khác nhau, tốc độ tăng lên gấp đôi, chỉ chốc lát sau công phu đã đuổi tới mười vạn dặm sau lưng đối phương, “ônggg”, Siếp Na Kiếm Vực được khuếch tán đến cực hạn, bao phủ ở bốn tên thành viên Dạ Xoa thần Nhạc Viên có tốc độ hơi chậm, khiến cho tốc độ của bọn hắn chợn giảm mạnh thêm mấy lần, hệt như bị vây hãm trong vũng bùn vậy.

"Đáng giận, chúng ta cùng hắn liều mạng, giờ phút này chạy trốn chỉ có một con đường chết."

Bị Siếp Na Kiếm Vực bao phủ, bốn gã Dạ Xoa Vương này sinh lòng tử chí, xoay đầu lại phóng tới Diệp Trần.

"Người khác đều nói ngươi là Tử Thần của Trung cấp Thú Liệp chiến trường, ta hết lần này tới lần khác đều không tin, đến đây đi, nhìn ngươi như thế nào ngăn trở được một kích liên thủ của bốn người chúng ta."

Trong hai ba năm trước, thanh danh của Diệp Trần tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường đã lan truyền rộng rãi, gần một năm sau, Diệp Trần đã trở

thành Tử Thần tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường, bất luận là một chi đội ngũ nào gặp phải bọn hắn đều muốn thương gân động cốt, tuyệt đối không có may mắn nào thoát khỏi, cho dù đã từng là các cường đại đội ngũ tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường cũng không ngoại lệ.

Dần dần, Diệp Trần cùng Băng Sương chiến đội đã trở thành một thứ cấm kị tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường, mỗi đối thủ đều phải đứng xa xa mà trông chừng, gặp phải bọn hắn thì suy nghĩ duy nhất chính là chạy trốn, đây cũng là nguyên nhân tại sao một màn vừa rồi kia phải phát sinh.

Rầm rầm rầm oanh!

Tứ đại Dạ Xoa Vương riêng phần mình phát ra tuyệt chiêu, oanh hướng Diệp Trần mà vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

Nếu như là trước đây, đối mặt với Tứ đại Dạ Xoa Vương liên thủ như vậy, Diệp Trần tất nhiên sẽ thi triển ra Siếp Na Huy Hoàng hoặc là Bạch Long Diệt Thế, bởi vì chỉ có hai chiêu này mới có thể chống lại, những chiêu khác đều không được, nhưng là hiện tại, Diệp Trần lại không lựa chọn thi triển Siếp Na Huy Hoàng cùng Bạch Long Diệt Thế, hắn thi triển chính là Liệt Hỏa Phần Xuân.

Kiếm khí khổng lồ hóa thành đại hỏa diễm khôn cùng, hướng phía bốn địch nhân bao trùm qua, Phốc Phốc Phốc Phốc, tuyệt chiêu của bọn hắn nhao nhao tán loạn, giống như Tuyết Xuân gặp phải Liệt Nhật vậy, tiêu tán không còn hình dạng gì nữa, dư thế thiêu đốt của sóng lửa đem bọn hắn triệt để bao phủ, cuối cùng lưu lại chỉ là một mảnh tro tàn cùng với chiến giáp và binh khí khó có thể triệt để phá hủy.

"Phải trốn ngay!"

Hai gã Dạ Xoa Vương Chạy nhanh nhất quay đầu lại thấy một màn như vậy, con mắt trợn trắng thật lớn, căn bản không dám quay đầu lại nghênh chiến, riêng phần mình thi triển ra cấm kị bí pháp để tốc độ lần nữa tăng vọt.

Diệp Trần cũng không đuổi theo, ngay tại một khoảng thời gian ngắn vừa rồi kia, khoảng cách ở giữa song phương đã được rút ngắn đến mấy trăm vạn dặm, mà hắn cũng đã xử lý xong 4 tên địch nhân rồi mà năm người Hoàng Phủ Ngọc còn chưa đuổi theo tới nơi.

Thu hồi Trữ Vật Linh Giới cùng binh khí chiến giáp của bốn địch nhân, Diệp Trần tại nguyên chỗ chờ đợi bọn người Hoàng Phủ Ngọc tới.

"Nhị Chuyển cực hạn võ học quả nhiên lợi hại."

Hoàng Phủ Ngọc đi đầu chạy tới mà thần sắc có chút chết lặng, trong một năm này, nàng đã chứng kiến hơn mười lần loại hiện tượng này rồi, bất kể là đội ngũ địch quân, hay là Thần Trùng mà gặp phải Diệp Trần đều bị giải quyết dễ như trở bàn tay, nàng hoài nghi giờ đây Diệp Trần đã có thực lực Chiến Thần tháp tầng thứ 9, tính ra đó chính là thực lực của Chuẩn Đế.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1338: Đỉnh Phong Chuẩn Đế Thực Lực

Hoàng Phủ Ngọc đoán không sai, hơn chín tháng trước, Diệp Trần đã có được Chuẩn Đế thực lực, lúc ấy, hắn đã đem Bạch Long Diệt Thế, Thiên Lôi Địa Hỏa, Liệt Hỏa Phần Xuân, Thu Chi Sát cùng với Vạn Hoa Đoạt Mệnh đồng loạt tăng lên tới tình trạng Nhị Chuyển cực hạn võ học.

Cái gọi là Nhị Chuyển cực hạn võ học cũng không phải đơn thuần dùng uy lực để luận định, còn cần phải xem mức độ dung hợp áo nghĩa cùng với trình độ phát huy võ học nữa, nếu như hai chủng áo nghĩa được dung hợp một cách hoàn mỹ thì võ học có thể phát huy ra uy năng tối đa của áo nghĩa dung hợp, như vậy liền đại biểu Nhị Chuyển võ học đã tăng lên tới cực hạn. Không nên xem thường Nhị Chuyển cực hạn võ học, nó chính là mấu chốt để sáng tạo ra Tam Chuyển võ học, nếu như ngay cả Nhị Chuyển cực hạn võ học đều không thể đạt tới thì như vậy vĩnh viễn sẽ không có khả năng sáng tạo ra Tam Chuyển võ học, dù có tạo ra được thì cũng là không trọn vẹn, không có biện pháp hoàn thiện.

Trong số Ngũ đại Nhị Chuyển cực hạn võ học mà Diệp Trần sở hữu, Bạch Long Diệt Thế là mạnh nhất, đã tương đương với Tam Chuyển võ học bình thường rồi, uy lực mạnh mẽ đến đáng sợ, có uy lực diệt thế trên phạm vi nhỏ, kế tiếp chính là Thiên Lôi Địa Hỏa, Liệt Hỏa Phần Xuân, Thu Chi Sát cùng với Vạn Hoa Đoạt Mệnh. Tứ đại võ học phía sau có uy lực tương đương nhau, Thiên Lôi Địa Hỏa hiếu thắng tại phương diện lực công kích cường đại, Liệt Hỏa Phần Xuân có thể đem địch nhân thiêu đốt thành hư vô, Thu Chi Sát có thể xỏ xuyên qua phòng ngự của địch nhân, Vạn Hoa Đoạt Mệnh thì tỏa ra công kích dày đặc, dùng số lượng để chiến thắng.

Vốn đã có Chuẩn Đế thực lực, tựu liền muốn đi vào Cao cấp Thú Liệp chiến trường, nhưng bất quá Diệp Trần cũng không nóng lòng trở thành thành viên cao cấp, hắn biết rõ, bằng vào thực lực của hắn ngay lúc đó mà

tiến vào Cao cấp Thú Liệp chiến trường, sẽ không hơn gì trung đẳng Chuẩn Đế, gặp phải địch nhân mạnh mẽ thì sẽ không có biện pháp chống lại, cho nên hắn căn bản không đi xông vào Chiến Thần tháp cùng Sinh Tồn Tháp.

Bất quá quy tắc tại Trung cấp chiến trường săn bắn lại có thể cảm ứng được hắn có Chuẩn Đế thực lực, cảnh cáo hắn sau ba lượt săn bắn nữa sẽ không được đến Trung cấp Thú Liệp chiến trường, nếu không sẽ trực tiếp bị quy tắc diệt sát.

Lần này đúng là lần thứ ba rồi.

"Diệp Trần, có phải ngươi đã có Chuẩn Đế thực lực rồi hay không?"

Bọn người Hầu Lỗi cũng đã chạy tới, Hứa Tiêu hiếu kỳ nói.

Diệp Trần cũng biết rõ không thể giấu mọi người được, mà cũng không cần phải giấu diếm, gật đầu nói: "Đúng vậy, chín tháng trước, ta đã có Chuẩn Đế thực lực, quy tắc Thú Liệp chiến trường cũng đã cảnh cáo ta, lần này là lần săn bắn cuối cùng của ta tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường, lần sau là phải đi Cao cấp Thú Liệp chiến trường rồi."

"Nguyên lai là sự thật."

Hứa Tiêu kinh ngạc.

Kỳ thật, bọn hắn đã sớm hoài nghi Diệp Trần có Chuẩn Đế thực lực, bởi vì hiện tại Diệp Trần đã mạnh hơn quá nhiều so với Hoàng Phủ Ngọc, cả trung cấp Thú Liệp chiến trường này đã không có người nào là đối thủ của Diệp Trần nữa rồi.

"Chúc mừng ngươi !." Hoàng Phủ Ngọc thở dài một hơi, chợt lộ ra mỉm cười.

Diệp Trần nói tiếp: "Ta đã nói chuyện cùng A Cửu, hắn đã đáp ứng sẽ gia nhập Băng Sương chiến đội rồi, bằng vào thực lực của hắn thì có lẽ không đến mức kéo chân các ngươi đâu."

A Cửu tiến bộ cũng rất kinh người, nếu không có Diệp Trần thì hắn sẽ là thành viên tiến bộ nhanh nhất tại Thần Chi Nhạc Viên, mấy tháng trước, hắn đã xông đã đến Chiến Thần tháp tầng thứ bảy, theo hắn nói, quyền đạo, chưởng đạo, chỉ đạo, cùng với cước đạo của hắn đều đã có tiến bộ trên phạm vi lớn, mà loại thứ năm là thương đạo cũng đang tăng lên theo.

Điều kỳ diệu chính là, lần trước Lãnh Phi Phàm gia nhập vào Phi Linh chiến đội, còn A Cửu lại sắp gia nhập Băng Sương chiến đội, hai cái đội ngũ này đều là những đội ngũ mà Diệp Trần đã từng dạo qua.

"Là A Cửu sao?"

Hầu Lỗi con mắt sáng ngời, Diệp Trần ly khai thật sự là điều mà hắn không nỡ, dù sao cũng nhờ có Diệp Trần nên Băng Sương chiến đội mới có thể làm cho người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật, nhưng bất quá cũng đã hết cách rồi, nếu Diệp Trần không ly khai sẽ bị quy tắc diệt sát. Nhưng hắn cũng không nghĩ tới, Diệp Trần có thể thuyết phục A Cửu gia nhập Băng Sương chiến đội, phải biết rằng A Cửu tại Thần Chi Nhạc Viên cũng phi thường nổi danh, tương lai đồng dạng cũng có hi vọng rất lớn trở thành Chiến Đế.

"Quá mạnh mẽ, loại thực lực này đã vượt qua Chiến Thần tháp tầng thứ tám, tuyệt đối là Chuẩn Đế thực lực, quá ghê tởm, rõ ràng hắn đã có Chuẩn Đế thực lực nhưng như cũ vẫn ở lại Trung cấp Thú Liệp chiến trường."

Tránh được một kiếp, hai tên Dạ Xoa Vương ngừng lại mà trong nội tâm vô cùng phẫn nộ.

"Hừ, hắn cũng chỉ có thể tung hoành ngay tại Trung cấp Thú Liệp chiến trường này mà thôi, một khi đã đến Cao cấp Thú Liệp chiến trường thì sẽ lại là kẻ đáng thương ngay, hi vọng ngay tại lần săn bắn đầu tiên là hắn sẽ bị tiêu diệt."

"Khả năng này rất lớn, Chuẩn Đế mới sinh ra đời là dễ dàng bị vẫn lạc nhất ở trong mấy lần săn bắn đầu tiên."

"Khoan hẳn nói đến những thứ này, hiện tại chúng ta đang gặp nguy hiểm, mọi thời khắc đều phải cảnh giác cực độ để có thể sống sót qua mấy ngày nay."

Đi ra khỏi Thú Liệp Tháp, Diệp Trần trực tiếp đi đến Chiến Thần tháp.

Chiến Thần tháp tầng thứ tám.

Oanh!

Một chiêu Thiên Lôi Địa Hỏa trực tiếp được tung ra, Diệp Trần liền giết chết Dạ Xoa Vương có làn da giống như của nhân loại.

Sau một khắc, Diệp Trần đã đi vào Chiến Thần tháp tầng thứ 9.

Tầng thứ 9 có đối thủ đổi thành Hắc Bào Tà Vương của Tà Linh tộc.

Với tư cách là người thủ cửa tầng thứ 9, Hắc Bào Tà Vương có thực lực không thể nghi ngờ là rất cường đại, so với các Chuẩn Đế bình thường đều hiếu thắng hơn nhiều, sau khi đả bại hắn thì liền có thể trở thành Chiến Đế, thực lực của hắn đã ở vào giữa cấp bậc Phong Đế Vương giả và Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đỉnh phong Vương giả.

Bá bá bá. . .

Hắc Bào Tà Vương phảng phất như không có thực thể, có thể lập tức hóa thành sương mù màu đen tiêu tán mất, sau đó lập tức xuất hiện tại trước người Diệp Trần, bàn tay của hắn hệt như là ưng trảo, lượn lờ trên thượng diện là thủy bàn hắc khí. Mặc dù có hộ thể Chân Nguyên ngăn cách nhưng Diệp Trần liền cảm giác được một cổ lãnh ý sởn hết cả gai ốc truyền tới, khiến thần kinh tê liệt.

Không dám khinh thường, Diệp Trần toàn lực thúc dục Siếp Na Kiếm Vực làm cho tốc độ công kích của đối phương giảm mạnh, chợt một kiếm bổ vào trên bàn tay rét lạnh kia.

Đinh!

Hỏa Tinh bắn ra, Diệp Trần rút lui mấy bước, Hắc Bào Tà Vương tắc thì thân thể phiêu phù.

"Liệt Hỏa Phần Xuân!"

Cự đại kiếm khí hoá thành sóng lửa mạnh mẽ phóng tới Hắc Bào Tà Vương.

Hắc Bào Tà Vương mặt không biểu tình, hai tay hợp lại mạnh mẽ tách sóng lửa từ trong ra ngoài, nhiệt lực mãnh liệt kia lại không cách nào làm hắn mảy may bị thương, mà nơi đùi phải hắn chợt giống như độc xà xuất động, vặn vẹo tung ra một cước hắc sắc hư ảnh.

Cả đại địa bị phá tung ra một cái hố to, Diệp Trần cả người bay rớt ra ngoài, miệng phun ra một đạo máu tươi rét lạnh.

"Âm hàn khí kình thật đáng sợ."

Nếu như không phải có hộ thể Kiếm Ý che chở thì gần kề một cước này sẽ khiến Diệp Trần hóa thành băng điêu mà bị nghiền nát.

Trong ánh mắt hắn, thân hình Hắc Bào Tà Vương lập loè không thôi, mỗi một lần lập loè đều mở rộng ra mấy lần, chỉ trong chốc lát, hình ảnh Hắc Bào Tà Vương đã nhét đầy trong ánh mắt Diệp Trần và tung ra một nắm đấm mang theo kình khí che khuất cả bầu trời.

Phốc!

Diệp Trần bị nắm đấm đánh trúng, bóng dáng của hắn bỗng hóa thành màu đen rồi sụp đổ, đây là một đạo bóng mờ, trong ba năm này, Diệp Trần đã không ngớt sáng tạo ra Nhị Chuyển cực hạn võ học, lại còn sáng tạo ra được Nhị Chuyển thân pháp võ học Bóng Ảnh Thần Hành.

Bóng Ảnh Thần Hành ẩn chứa Âm Chi Áo Nghĩa cùng Ảnh Chi Áo

Nghĩa, đối với Âm Chi Áo Nghĩa hắn chỉ mới bắt đầu tìm hiểu trong ba năm này và cũng đã đạt đến Viên Mãn, cùng Ảnh Chi Áo Nghĩa dung hợp đã có thể đem bản thân hóa thành một đạo bóng mờ vừa hư ảo vừa chân thực, bóng mờ này chẳng những có đủ thần tốc, còn có thể phân hoá đi ra để thừa nhận một kích trí mạng thay cho bản thể.

Bất tri bất giác, Diệp Trần đã xuất hiện tại bên cạnh Hắc Bào Tà Vương và vung một kiếm đi qua, cường đại kiếm khí ngưng tụ thành diệt thế Bạch Long, phi tốc trùng kích về phía đối phương.

Hắc Bào Tà Vương so với trong tưởng tượng của Diệp Trần càng mạnh hơn nhiều, chỉ thấy tay phải hắn vươn ra, còn lòng bàn tay hiện ra một cái vòng xoáy màu đen, một chưởng ấn vào bên trên đầu Bạch Long long.

Ầm ầm!

Bạch Long bạo nổ, còn Hắc Bào Tà Vương bị bay rớt ra ngoài vài trăm mét, quần áo rách bươm.

"Không nghĩ tới hắn mạnh đến bực tình trạng này, quả thực không hề có sơ hở."

Tam Hoa Tá Đạo thi triển, chiến lực của Diệp Trần tăng lên gấp đôi và liên tục nghênh chiếnh, Thiên Lôi Địa Hỏa, Liệt Hỏa Phần Xuân, Thu Chi Sát, Vạn Hoa Đoạt Mệnh, Bạch Long Diệt Thế cùng với Siếp Na Huy Hoàng, mỗi một chủng kiếm chiêu đều được thi triển ra, thế nhưng dù cho Diệp Trần có chiến lực tăng gấp đôi thì cũng không làm gì được Hắc Bào Tà Vương, vòng xoáy màu đen trên lòng bàn tay đối phương có thể hóa giải hết thảy mọi công kích, ngay cả Bạch Long Diệt Thế cũng cùng chung số phận, giờ đây, thứ duy nhất có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn chỉ có Siếp Na Huy Hoàng nhưng lại luôn ở tình huống “sai một ly đi nghìn dặm”, tựa hồ đối phương có thể vặn vẹo không gian quỹ tích làm chếch đi công kích của hắn.

"Sâm La Tà Thủ!"

Rốt cục, đây là lần đầu Hắc Bào Tà Vương mở miệng.

Bàn tay của hắn biến thành một nấm đấm che phủ cả bầu trời, một chưởng ấn tới khiến bầu trời thất sắc, đại địa sụp đổ, lực hút cự đại phát ra khiến Diệp Trần cảm giác như bản thân mình phảng phất như trở lại thành người bình thường, tại trong hoàn cảnh mất trọng lượng nên khó có thể tự kềm chế.

"Nhật Tinh Hóa Cực!"

Tại cục diện hẳn phải chết thì Diệp Trần đã không màng đến những thứ khác nữa, liền thi triển ra một chiêu Tam Chuyển võ học mà căn bản bình thường hắn sẽ không xuất ra.

Nhật Tinh Hóa Cực.

Tinh quang trên thân Long Tuyền Kiếm bạo động, bỗng nhiên tách ra một đám hào quang kiếm khí mạnh mẽ tuyệt đối, phù một tiếng, cái chưởng thủ che đậy toàn bộ Thiên Địa kia đã bị xé mở ra một khe hở cự đại, sắc trời trong sáng theo khe hở chiếu xuống, mang đến một ít phiến quang minh.

Một kiếm này tuy còn thô ráp đến cực điểm, còn không đạt được thuần khiết như Nhị Chuyển cực hạn võ học, nhưng ở phương diện phóng xuất ra uy năng thì lại cao gấp mấy lần Nhị Chuyển cực hạn võ học, nó tựu giống như một ánh mặt trời lúc sáng sớm có thể xé rách màn đêm Hắc Ám vậy.

Chưởng thủ cơ hồ bị cắt vào chính giữa mà phân thành hai nửa khiến uy năng đại giảm, bất quá dư thế vẫn không tiêu tan hết, hai nửa chưởng thủ trùng trùng điệp điệp chấn xuống đại địa. Một tiếng nổ địa chấn mãnh liệt vang lên, hai bên mặt đất bên cạnh chỗ Diệp Trần đứng đã bị sụp đổ thành hư vô, khối địa phương mà Diệp Trần đang đứng đã lập tức trở thành một ‘cây cột’ cao lớn đứng sừng sững giữa vực sâu, cách biệt hoàn toàn với đại địa xung quanh.

Bá!

Đôi chân Diệp Trần mạnh mẽ dẫm nát ‘cây cột’, cả người bay lên cao và lần nữa thi triển ra Nhật Tinh Hóa Cực, thân kiếm sáng như tuyết phảng phất như một lỗ đen vũ trụ không ngừng hấp thu lấy ánh sáng trong thiên địa để tăng cường cho bản thân, sau đó Diệp Trần chém ra một kiếm về hướng Hắc Bào Tà Vương.

Liệt Nhật mọc lên ở phương đông, hào quang mạnh mẽ tuyệt đối được ngưng tụ cô đọng thành một khối và xuyên thủng thân thể Hắc Bào Tà Vương, mà thân thể của hắn giờ đây cũng giống như một người tuyết bị ánh mặt trời chiếu rọi, rất nhanh bị tan ra và trở nên nhạt nhòa.

Thế nhưng…

"Sâm La Tam Chấn!"

Hắc Bào Tà Vương chợt vận hết khí lực vào bàn tay trái, sau đó lập tức tung ra một trảo cực đại cách không chụp về phía Diệp Trần.

Rầm rầm rầm!

Dưới một kích trí mạng này, thoáng chốc, thân thể Diệp Trần đã bị chấn tan thành hư vô, ngay cả Bất Tử Chi Thân cũng không kịp thi triển.

Trùng sinh tại lối vào Chiến Thần tháp, Diệp Trần đi ra ngoài.

"Sâm La Tam Chấn, mỗi chấn động đều ẩn chứa Tam Trọng Kình, thật sự là đáng sợ đến mức tận cùng." Diệp Trần sợ hãi thán phục không thôi, hắn cũng biết rõ, nếu như hắn không thể phòng thủ hoặc là né tránh được Sâm La Tam Chấn của Hắc Bào Tà Vương, như vậy tựu sẽ không cách nào xông qua Chiến Thần tháp tầng thứ 9, trừ phi lực công kích của mình đủ mạnh để miểu sát đối phương.

Tuy đã thất bại nhưng lần này lại có thu hoạch rất lớn, trước đó muốn thi triển ra Nhật Tinh Hóa Cực là điều rất khó thì giờ đã có thể làm được dễ dàng hơn rồi.

Nhật Tinh Hóa Cực ẩn chứa Hỏa Chi Áo Nghĩa, Quang chi áo nghĩa cùng với Dương chi áo nghĩa. Trong ba năm này, Quang chi áo nghĩa cùng Dương chi áo nghĩa cũng đã được tìm hiểu đến Viên Mãn, linh hồn của Diệp Trần có thể chịu tải phần đông Viên Mãn áo nghĩa, cho nên hắn không cần lo lắng không có đủ áo nghĩa để dùng, tại Thần Chi Nhạc Viên, chỉ cần có đầy đủ Thần tệ thì sẽ có thể tại Áo Nghĩa Tháp mà đem các áo nghĩa tìm hiểu đến Viên Mãn, đương nhiên, đối với người khác thì việc chọn lựa áo nghĩa để tu luyện là cực kỳ thận trọng vì chịu tải lực của linh hồn bọn hắn có hạn mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1339: Giao Đấu Bạch Hổ Vương

Tóm lại, Nhật Tinh Hóa Cực ra đời đã để cho thực lực cá nhân của Diệp Trần lần nữa tăng lên gấp hai ba lần, Bạch Long Diệt Thế tuy so với Nhị Chuyển cực hạn võ học thì mạnh hơn, uy năng miễn cưỡng chạm đến Tam Chuyển võ học bình thường, nhưng so với Nhật Tinh Hóa Cực thì vẫn không bằng, mà Nhật Tinh Hóa Cực của Diệp Trần lại có chênh lệch một ít so với Âm Lôi Thiểm Không Trảm của Thần Đao Vương, cần phải hoàn thiện thêm rất nhiều chỗ.

Sau khi xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 9, hình xăm huy chương trên mu bàn tay Diệp Trần đã biến thành màu xanh đen, điều này đại biểu hắn đã trở thành Cao cấp thành viên, có thể hưởng thụ đãi ngộ cao nhất của Thần Chi Nhạc Viên rồi.

Kế tiếp, Diệp Trần đi đến Sinh Tồn Tháp.

Sinh Tồn Tháp tầng thứ bảy thông qua, ban thưởng một vạn Thần tệ.

Sinh Tồn Tháp tầng thứ tám thông qua, ban thưởng ba vạn Thần tệ.

Cuối cùng nhất, Diệp Trần đã xông đến Sinh Tồn Tháp tầng thứ 9, cùng Chiến Thần tháp đồng dạng.

Tổng cộng được ban thưởng Thần tệ là năm vạn, trong đó có một vạn là phần thưởng tại Chiến Thần tháp, bốn vạn là từ Sinh Tồn Tháp.

Cộng thêm số Thần tệ mà Diệp Trần đang có, tổng cộng đã đạt đến mười tám vạn.

Trong ba năm qua, Diệp Trần đã kiếm được rất nhiều Thần tệ nhưng chi tiêu xa hoa cũng nhiều, đại bộ phận Thần tệ đều dùng cho việc tìm hiểu áo

nghĩa, tu luyện võ học cùng với ở tại Thời Gian Tháp, sở dĩ có thể thừa lại nhiều như vậy chủ yếu là vì Diệp Trần muốn gom góp đủ 30 vạn Thần tệ để mua một bộ Thiên Vương Cấp sáo trang cấp thấp.

Mộ bộ Thiên Vương Cấp sáo trang đều có ít nhất năm phụ kiện bao gồm: áo giáp, cầu vai, nẹp chân, bao tay và giày chiến, mỗi một món trong năm phụ kiện này đều là Thiên Vương Cấp Bảo Khí, có giá trị lớn đến không không hợp thói thường, nhưng cả bộ hợp lại thì giá trị liền gia tăng gấp 10 lần, thậm chí gấp hai mươi lần, một bộ cấp thấp Thiên Vương Cấp sáo trang đã có giá cả tương đương với đỉnh tiêm Thiên Vương Cấp Bảo Khí, có thể đem phòng ngự tăng lên gấp mấy lần, không chỉ có như thế, sáo trang còn có thể giúp tăng phúc chiến lực lên, tuy nói không có khả năng tăng lên gấp đôi nhưng tăng lên ba bốn thành thì hoàn toàn có khả năng.

Diệp Trần vốn đã có hộ thể Kiếm Ý, nếu như có thêm Thiên Vương Cấp sáo trang cấp thấp tăng phúc nữa thì không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh.

Bất quá muốn gom góp 30 vạn Thần tệ cũng không phải là một chuyện dễ dàng, nếu như không có không gian áo nghĩa thì Diệp Trần không có khả năng trong thời gian 5 ~ 6 năm mà đạt đến đỉnh phong Chuẩn Đế thực lực, bởi vì không có nhiều Thần tệ như vậy để tu luyện, cũng tuyệt đối không có khả năng có thể dành dụm được mười ba vạn miếng Thần tệ, có thể có một hai vạn miếng thì đã coi là không tệ rồi. Cái này là còn phải chi tiêu tiết kiệm, không thể tùy tâm tiêu hao sở dục được đấy.

Diệp Trần tính toán sơ qua, những người khác sau khi trở thành Chuẩn Đế, đoán chừng phải mất thêm thời gian vài thập niên nữa mới có thể có đủ 30 vạn miếng Thần tệ.

Về phần nói, sau khi trở thành Chuẩn Đế tựu sẽ đình chỉ tu luyện để tiết kiệm Thần tệ, đó là sự tình "bỏ gốc lấy ngọn" mà thôi, gom góp đủ 30 vạn miếng Thần tệ để đổi lấy Thiên Vương Cấp sáo trang cấp thấp là nhằm mục đích tăng thực lực và phòng ngự lên. Mà nếu như muốn tăng phòng ngự cùng thực lực lên thì cũng có thể đem Thần tệ dùng vào việc tu luyện, chung

quy bản chất cũng không có gì khác nhau, nhưng tính ra mà nói, dùng thần tệ để tu luyện cường hóa bản thân thì tốt hơn so với việc mua ngoại vật hỗ trợ. Bởi vì tại trong quá trình mình đi gom góp Thần tệ, nói không chừng sẽ bị giết chết tại bên trong Thú Liệp chiến trường, có đôi khi không tiến bộ thêm mà còn thụt lùi rồi, bởi vì những người khác đều có tiến bộ.

Cho nên, Thần tệ chỉ có thể gom góp dần qua thời gian, không thể vì ham muốn gom góp Thần tệ mà khiến cho bản thân mình "thiếu đi dinh dưỡng" được.

Sau khi trở thành Cao cấp thành viên thì thời gian của Diệp Trần cũng có đầy đủ vì mỗi năm chỉ cần tiến hành một lần săn bắn mà thôi. Bất quá bởi vì không có người nào biết rõ hắn có thể đạt tới Chuẩn Đế thực lực tại trong thời gian ngắn như vậy, thế cho nên vẫn chưa có Cao cấp đội ngũ nào đến mời hắn, mà những Cao cấp thành viên kia lại như "Thần Long thấy đuôi mà không thấy đầu", hoặc là bọn hắn vùi mình vào tu luyện, hoặc là tốn hao Thần tệ để đi ra khỏi Thần Chi Nhạc Viên, ngay cả nhân ảnh cũng đều không thấy được. Trước tiên, Diệp Trần chỉ có thể chờ đợi, nếu thật sự không được thì lần đầu săn bắn sẽ không gia nhập đội ngũ, mà tiến hành săn bắn cá nhân cũng được.

Tại khách điếm, Diệp Trần đã mua năm bình Nham Tương Tửu và năm bình Băng Hải Tửu, ngồi uống một mình.

Hai chủng rượu này chỉ có Cao cấp thành viên mới mua được mà thôi.

"Diệp Trần, có thể mời ta uống một chén chứ?"

Một người lục y nữ tử xinh đẹp đi tới, trên mặt nàng mang một tia chờ mong.

Diệp Trần ngẩng đầu, hắn cũng không nhận ra đối phương, mặc dù có điểm nghi hoặc, nhưng hắn vẫn gật đầu, "Được chứ, nàng cứ tùy ý ngồi." Diệp Trần đưa tới một lọ Nham Tương Tửu.

"Đa tạ rồi, ta tên gọi là Liễu Mi." Liễu Mi trên mặt hiện lên sắc thái vui mừng ngồi xuống.

Mở nút lọ ra và uống một ngụm rượu, Liễu Mi giật mình nói: "Đây là thứ rượu gì thế? Ta như thế nào cho tới bây giờ vẫn chưa từng uống qua, không đúng, loại rượu này so với Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên còn mạnh hơn nhiều, có thể rèn luyện Linh khu với hiệu quả gia tăng lên mấy lần đấy."

Liễu Mi là Trung cấp thành viên, gần đây mới xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ bảy, Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên tuy đắt đỏ nhưng nàng cũng xa xỉ uống qua một lần rồi, bất quá cùng so với Nham Tương Tửu thì Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên có chỗ thua kém rất nhiều.

"Đây là Nham Tương Tửu, chỉ có Cao cấp thành viên có thể mua."

Diệp Trần nói.

"Nham Tương Tửu? Chỉ có Cao cấp thành viên có thể mua?" Liễu Mi tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, "Chẳng lẽ ngươi đã đã trở thành Cao cấp thành viên rồi sao?"

Liễu Mi tim đập rộn lên, đôi má hiện lên vẻ đỏ hồng, nàng đến gần là vì muốn nhìn một chút xem có cơ hội kết giao cùng Diệp Trần hay không. Người có thể đi vào Thần Chi Nhạc Viên đều là “thiên chi kiêu tử, nhân trung long phượng”, thân phận vô cùng tôn quý, làm cho ánh mắt bọn hắn rất cao ngạo, nhất là nữ nhân.

Trên cơ bản, Thần Chi Nhạc Viên nữ nhân sẽ rất ít tìm ý trung nhân ở bên ngoài, bởi vì bọn nàng cho rằng, chỉ có nam nhân tại Thần Chi Nhạc Viên mới xứng đôi với các nàng, người bên ngoài đều là có tài trí bình thường cả.

Mà ở trong mắt và tấm lòng của nữ nhân Thần Chi Nhạc Viên, được hoan nghênh nhất tất nhiên là Tam đại Chiến Đế, tiếp theo là những Chuẩn Đế kia, trừ việc đó ra, Diệp Trần, A Cửu cùng với Lãnh Phi Phàm, cũng là

những tồn tại phi thường được hoan nghênh, nhất là Diệp Trần, hắn được hoan nghênh với mức độ không kém cỏi các Chiến Đế, từ rất lâu rồi, tại Thần Chi Nhạc Viên này chưa từng có người nào vừa tiến đến tựu đã có được thực lực Chiến Thần tháp tầng thứ tư, lại trong thời gian vài năm ngắn ngủi đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ tám, loại tiềm lực này có thể nói là tự cổ chí kim chưa thừng thấy qua.

Nhưng hôm nay, Liễu Mi đã phát hiện, mọi người như trước đã đánh giá quá thấp tiềm lực của Diệp Trần rồi, với tốc độ tiến bộ của Diệp Trần, hắn hoàn toàn có khả năng trong vòng một ngàn năm sẽ đột phá đến Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, trở thành Chí Tôn trẻ tuổi nhất.

Diệp Trần thấy sắc mặt Liễu Mi liền lập tức hiểu rõ nàng đang nghĩ gì, nói thật, tại Thần Chi Nhạc Viên này, hắn không phải là lần đầu tiên gặp nữ nhân tỏ vẻ hảo cảm đối với hắn, ngay cả Hứa Tiêu của Băng Sương chiến đội cũng đã từng ám chỉ qua hắn.

Nhưng Diệp Trần phát hiện, khi cảnh giới và thực lực của mình tăng lên thì rất khó nghĩ về tình cảm nam nữ, tựa hồ mọi tâm tư đều dồn hết vào võ đạo và Kiếm đạo, những thứ khác đều là phù vân cả. Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành là vì tại ngay từ đầu đã cùng hắn vào sinh ra tử, cùng xuất hiện mọi nơi nên mới khiến cho hắn lo lắng.

"Á, ta còn có chút sự tình, những bình rượu này mời ngươi uống nhé, ta đi trước một bước đây."

Từ chối nhã nhặn người khác cũng không nhất định phải nói rõ ràng cho họ biết, Diệp Trần tin tưởng đối phương nên biết ý của mình, đứng người lên, Diệp Trần cười cười rồi hướng bên ngoài khách sạn đi ra.

...

Bất tri bất giác, đã đến thời gian ước định của Cao cấp thành viên rồi.

Phích Lịch Cầu tràng lần nữa náo nhiệt lên.

Lần này làm náo động như cũ vẫn là Bạch Hổ Vương, Vạn Tiễn Vương vẫn còn chưa có xuất hiện.

"Bạch Hổ Vương, để ta đến chiếu cố ngươi ah."

Sau khi Bạch Hổ Vương đã thắng liên tiếp 5 trận, Liệt Không Vương mới đi xuống tràng thách đấu.

Liệt Không Vương có chiến lực cùng với Tử Điện Thương Vương không sai biệt lắm, quan trọng nhất là, Liệt Không Vương tự nhận là mình có kỹ thuật chơi bóng tốt hơn so với Tử Điện Thương Vương.

Liệt Không Vương trước phát bóng.

Mấy hiệp đi qua, cánh tay phải của Liệt Không Vương đã nhức mỏi không thôi, cầu do Bạch Hổ Vương phát ra có thế lực rất mạnh, hệt như là đạn pháo vậy, mỗi một lần đánh trả, cánh tay phải Liệt Không Vương đều gặp phải gánh nặng không nhỏ.

"Chỉ có thể dùng một chiêu này phân thắng bại rồi."

Liệt Không Vương hai tay nắm lấy côn sắt, liên tiếp rút kích hai côn vào Phích Lịch Cầu, một côn quất vào nửa phần trên, một côn quất vào nửa dưới của Phích Lịch Cầu.

Rầm rầm!

Phích Lịch Cầu bốc lên một dòng lôi điện, bằng một tốc độ thập phần đáng sợ bắn đi ra.

Hơn nữa bề mặt cái Phích Lịch Cầu này đã bị đánh đến dẹp ra và mãnh liệt xoay tròn khiến nó có một lực cắt vô cùng khủng bố.

Tuyệt chiêu của Liệt Không Vương hệt như sét đánh thiết cắt vậy.

"Tuyệt chiêu hết sức lợi hại ah." Tại trên kháng đài, Diệp Trần âm thầm gật đầu, cái tuyệt chiêu này của Liệt Không Vương có nguyên lý rất đơn

giản, bên trên Phích Lịch Cầu bị gây ra hai chủng lực lượng xoay tròn, một loại lực xoay tròn hướng phía dưới, một loại lực xoay tròn hướng lên trên, tuy phương hướng cao thấp lại không đồng nhất, nhưng phương hướng trái phải lại đồng dạng, cuối cùng nhất, hai chủng xoay tròn lực lượng hội tụ đến cùng một chỗ, đem Phích Lịch Cầu đè ép thành hình dáng bẹp làm cho lực lượng xoay tròn tắc thì tăng lên mấy lần, sinh ra lực cắt vô cùng lớn.

"A!"

Bạch Hổ Vương sắc mặt thoáng ngưng trọng, một chiêu này hoàn toàn chính xác không tiếp được. Phích Lịch Cầu đã hiện lên hình dáng bẹp làm giảm bớt lực hấp thụ của đối phương, lực lượng thiết cắt trên thượng diện của nó cũng rất khó hóa giải.

Bất quá cái này cũng không thắng được Bạch Hổ Vương, chỉ thấy hắn chuyển thành hai tay nắm lấy côn sắt và tung một côn rút kích tại bên trên Phích Lịch Cầu bẹp dúm.

Phích Lịch Cầu dừng lại một hồi rồi hiện lên quỹ tích đường vòng cung bay vụt trở về, lực cắt trên thượng diện đều đã bị hóa giải.

Đang!

Côn sắt trong tay Liệt Không Vương đã bị đánh bay, nện vào trên vách tường kim loại, cầu rơi xuống hiện lên một đường vòng cung có uy lực rất lớn, ngay cả Liệt Không Vương cũng khó có thể bắt nó kích đánh trở về.

"Diệp Trần, ngươi đã đến rồi à."

Trở lại thính phòng, Liệt Không Vương chú ý tới Diệp Trần đang ngồi ở phía sau.

"Ta cũng vừa tới thôi."

Diệp Trần gật đầu.

"Ồ!" Liệt Không Vương ánh mắt vô tình quét thoáng một chút vào mu bàn tay Diệp Trần, cả kinh nói: "Hình xăm huy chương màu xanh đen, ngươi đã trở thành cao cấp thành viên rồi sao?"

Liệt Không Vương bởi vì quá kinh ngạc nên thanh âm nói ra rất lớn.

Lập tức, tất cả mọi người bên trên thính phòng đều nhìn qua.

"Là Diệp Trần à."

"Cái gì, hắn đã trở thành cao cấp thành viên, điều đó không có khả năng a?"

"Ta cũng không thể tin được điều này, nhưng hình xăm huy chương màu xanh đen trên mu bàn tay hắn không phải là giả, mà cũng không cần phải giấu đâu."

"Thiên tài, đây mới thực sự là thiên tài, chúng ta so với hắn còn xa xa không bằng."

Trước đó mọi người đều dồn lực chú ý ở trên người Bạch Hổ Vương, hiện tại toàn bộ tập trung ở trên người Diệp Trần.

"Diệp Trần, ngươi thật đúng là khiến ta giật mình đấy, xem ra, dự cảm của ta đúng là thật rồi." Liệt Không Vương cố gắng bình phục tâm tình của mình.

"Mọi sự là do con người làm ra, nhân duyên mà mỗi người gặp được cũng đều không giống nhau."

Diệp Trần lộ ra vẻ rất lạnh nhạt khi bị hơn hai trăm ánh mắt nhìn đến, hoàn toàn không để cho hắn cảm nhận một chút áp lực nào.

"Ha ha!"

Bạch Hổ Vương đang muốn nói chuyện.

"Diệp Trần đúng không? Xuống đây chơi một chút nào." thanh âm Bạch Hổ Vương truyền tới.

Liệt Không Vương cười khổ, "Diệp Trần, thật xin lỗi." Diệp Trần có hi vọng rất nhỏ thắng được Bạch Hổ Vương, mà nếu như không phải vì hắn thì Diệp Trần sẽ không bị mọi người chú ý như vậy.

"Không có việc gì đâu, cũng đúng lúc ta ngứa tay rồi."

Diệp Trần khí định thần nhàn đi xuống tràng đấu.

"Danh tiếng của ngươi rất lớn, như vậy đi, ta đem tu vi khống chế tại Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, đánh một trận công bình nhé." Bạch Hổ Vương có tu vi là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, trên thực tế, tại Thần Chi Nhạc Viên chỉ có ba thành mọi người là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên cảnh giới, nhưng hắn cũng không muốn chiếm tiện nghi trước Diệp Trần.

Diệp Trần nói: "Không cần phải khống chế tu vi, ngược lại đối với ngươi không công bình đấy."

"A, vậy sao?"

Bạch Hổ Vương ánh mắt híp lại, đối phương tựa hồ rất tự tin.

"Ta phát bóng trước phải không?"

Diệp Trần cầm lấy Phích Lịch Cầu.

"Không tệ."

Bạch Hổ Vương hít sâu một hơi, thần sắc trở nên rất chuyên chú, “người có tên cây có bóng”, Diệp Trần có danh khí lớn đồng nghĩa với thực lực cũng tương đồng, tuyệt nhiên không nên xem thường hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1340: Thiên Tài Kiếm Vương

Phanh!

Phích Lịch Cầu được vứt lên cao cao, Diệp Trần bắt đầu phát bóng với thế cầu tấn mãnh.

"Tư thế phát bóng không tệ."

Bạch Hổ Vương nắm côn sắt, cơ bắp cánh tay phải bành trướng, “Oanh”, cầu vừa đến đã bị Bạch Hổ Vương vung một gậy bay ngược về, lực lượng khủng bố làm cho Phích Lịch Cầu sinh ra bất quy tắc vặn vẹo, chỉ nhìn thấy thôi đã tựu làm cho lòng người hoảng sợ rồi.

"Đích thật là lợi hại hơn rất nhiều so với Bạo Phá Cầu bình thường, khó trách uy lực lớn như vậy." Bạo Phá Cầu là một loại kỹ xảo, một loại tuyệt chiêu nhỏ mà Bạch Hổ Vương đã đem Bạo Phá Cầu biến thành cầu bình thường của chính mình, hơn nữa so Bạo Phá Cầu bình thường lại lợi hại hơn mấy lần, cùng hắn đánh vài hiệp thì khá tốt nhưng chỉ sau một lúc thì đối phương dù là người sắt cũng chịu không nổi.

Đối phó với loại Bạo Phá Cầu này, hoặc là dùng lực lượng càng mạnh hơn nữa để đánh trả, hoặc là dùn đúng kỹ xảo đó để chống lại, ở cảnh giới ngang nhau, lực lượng đơn thuần sẽ thủy chung yếu hơn so với kỹ xảo. Một cầu này của Bạch Hổ Vương có tám phần lực lượng, hai phần kỹ xảo, còn lực lượng của Diệp Trần so với của Bạch Hổ Vương thì đoán chừng chỉ có một phần lực lượng, cho nên kỹ xảo sẽ chiếm đến tám chín phần.

Hai tay nắm lấy côn sắt, Diệp Trần khóa chặc Phích Lịch Cầu lại với lực lượng yếu hơn một chút mà đánh tới một côn, Phốc, Phốc, Phích Lịch Cầu bị chấn động hai lần rồi chợt dùng tốc độ vượt mức tưởng tượng mà phản hồi

về đối phương.

"Đơn giản phản kích trở về như vậy được sao?"

Trên kháng đài, mọi người đều cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

"Có chút ý tứ đấy!"

Bạch Hổ Vương tiếp tục gia tăng lực lượng, đối với hắn mà nói, lực lượng chính là ưu thế của hắn, còn về phần kỹ xảo, chỉ cần không phải quá yếu là được.

Oanh!

Oanh! Oanh!

Bạch Hổ Vương đánh Phích Lịch Cầu đi ra ngoài như là pháo oanh tạc vậy.

Nhưng Diệp Trần thủy chung rất ổn định và nhẹ nhàng phản kích trở lại, với một cầu này, hắn chỉ thêm có hai đạo sức lực, mỗi một đạo đều là Tam Trọng Kình, đây là hắn căn cứ vào Sâm La Tam Chấn của Hắc Bào Tà Vương trong Chiến Thần tháp tầng thứ 9 mà diễn biến thành tuyệt chiêu, bất quá hắn vẫn còn chưa làm được đến tình trạng tam chấn vì dù sao chỉ mới qua mấy tháng thời gian mà thôi.

Trong nháy mắt, đã hai mươi hiệp qua đi, trận đấu của hai người đã tiến vào gay cấn, chẳng phân biệt được ai chiếm thế thượng phong.

Bạch Hổ Vương lông mày càng lúc càng nhăn sâu, hắn có thể khẳng định, tổng hợp lực lượng của Diệp Trần không bằng hai thành của hắn, chẳng qua đối phương tại thành tựu kỹ xảo đã đạt trình độ cao đến mức phải làm hắn kinh ngạc, căn cứ vào sức lực bên trên Phích Lịch Cầu mà tung lực phản hồi. Hắn cũng phát giác được, tuyệt chiêu của Diệp Trần cùng với Sâm La Tam Chấn của Hắc Bào Tà Vương tại Chiến Thần tháp tầng thứ 9 rất giống nhau.

"Rõ ràng có thể làm cho Hắc Bào Tà Vương thi triển ra Sâm La Tam Chấn, thực lực của hắn hẳn không phải là Chuẩn Đế bình thường, mà là đỉnh phong Chuẩn Đế rồi."

Lại mười mấy hiệp nữa qua đi, Bạch Hổ Vương dần dần cảm nhận được mình đang cố hết sức. Hắn gây ra gánh nặng cho Diệp Trần thì đồng thời Diệp Trần cũng đã gây ra gánh nặng cho hắn, song phương thủy chung ở vào cùng một trạng thái đối nghịch tương đồng nhau.

"Không thể tiếp tục như vậy nữa rồi."

Hít sâu một hơi, từ trong thể nội của Bạch Hổ Vương truyền ra một hồi Hổ Khiếu khiến khí thế cả người phi tốc bành trướng, làm cho thân thể cũng tựa hồ trở nên rất lớn.

Rống!

Một côn chém ra, Phích Lịch Cầu biến ảo thành một con Mãnh Hổ màu trắng lao về hướng Diệp Trần.

"Đã xuất hiện rồi, là Bạch Hổ Vương Bạch Hổ Sát Cầu!"

Không ít người kìm lòng không được cao giọng hô lên.

"A, rõ ràng có thể bức Bạch Hổ Vương thi triển ra Bạch Hổ Sát Cầu ư?"

Chẳng biết lúc nào Vạn Tiễn Vương đã xuất hiện tại trên thính phòng, sóng vai đứng cùng Tinh Hà Vương.

Tinh Hà Vương tán thán nói: "Một nhân vật mới mà có thể chiến thắng tiền nhân, kỹ xảo đánh Phích Lịch Cầu của hắn rất lợi hại, có thể nói là đối với trụ cột có yêu cầu rất cao. Bạch Hổ Vương chẳng những có tu vi cảnh giới cao hơn một trọng thiên, mà bản thể lại là Thú Vương Bạch Hổ, trụ cột lực lượng của hắn có thể nói là đứng đầu Thần Chi Nhạc Viên, ngay cả Khung Vũ Vương, Chu Tước Vương cùng với Thần Đao Vương cũng không sánh bằng hắn, cho nên, muốn thắng hắn thì phải có kỹ xảo cao hơn hắn rất

nhiều."

Vạn Tiễn Vương gật đầu, nhìn không chuyển mắt theo dõi trận đấu.

Bạch Hổ Sát Cầu có tốc độ không tính quá nhanh, nhưng bất quá mỗi một lần tiến lên đều mang theo một phần ảo ảnh cùng chân thân Bạch Hổ, khí thế ngưng trọng như núi, lợi hại như đao, tiếng hổ gầm càng như từng đợt sóng tiếp nối nhau.

Trận cầu này đã không chỉ có lực lượng kinh người mà kỹ xảo cũng không phải chuyện đùa, dù nói thế nào thì Bạch Hổ Vương cũng là nhân vật có bài danh thứ hai trong Tứ đại Chuẩn Đế, kỹ xảo sao có thể có chút yếu điểm nào chứ.

Ánh mắt mọi người ngay ngắn rơi vào Diệp Trần trên người, bọn hắn muốn xem xem kẻ bất thế thiên tài này như thế nào đối mặt được với một chiêu kia.

Diệp Trần hai chân tách ra, trọng tâm áp hạ xuống vô cùng thấp, lực cường áp của Bạch Hổ Sát Cầu làm cho không khí trên cả cầu tràng oanh động, từng cơn gió như cuồng phong thổi mái tóc dài của hắn bay múa phần phật, tựa như một lá cờ màu đen nhưng lại vừa tựa như một ngọn hắc hỏa diễm vậy.

Lúc Bạch Hổ Sát Cầu còn cách Diệp Trần chưa đủ ba thước thì Diệp Trần bắt đầu xuất thủ, côn sắt tại trên tay hắn lúc này lay động giống như kim kê mổ thóc, lại vừa giống như Phượng Hoàng ngẩn đầu vậy, liên tiếp hai kích trúng vào mục tiêu vùng trán của Bạch Hổ ảo ảnh.

Bạch Hổ ảo ảnh phát ra tiếng gầm đau đớn bị nghiền nát, Phích Lịch Cầu trùng trùng điệp điệp cùng va chạm với côn sắt, hai cổ lực lượng cường đại đè ép lẫn nhau khiến cho Phích Lịch Cầu trở nên vô cùng mỏng mảnh mà dán chặt vào côn sắt, sau một khắc, Phích Lịch Cầu dùng tốc độ nhanh gấp 10 lần trước đó bắn ngược trở về.

Phanh!

Một đạo ánh sáng màu vàng bay vụt qua rồi nổ tung tại sau lưng Bạch Hổ Vương khiến hắn ngây người ra, căn bản không kịp phản ứng.

"Gần kề bỏ thêm một trọng kình thì uy lực liền sinh ra biến hóa." Đối với một cầu vừa rồi kia, chính bản thân Diệp Trần cũng có chút kinh ngạc, rút kích một côn vừa rồi có ẩn chứa hai lực chấn động vào Phích Lịch Cầu, chấn động đầu tiên ẩn chứa Tam Trọng Kình, chấn động thứ hai ẩn chứa Tứ Trọng Kình, chỉ như vậy thôi nhưng uy năng lại gia tăng gấp mười lần.

"Ta thua, không hổ là Thiên Tài Kiếm Vương."

Bạch Hổ Vương liếc nhìn Diệp Trần thật sâu.

Thiên Tài Kiếm Vương là danh xưng của Diệp Trần đã được mọi người công nhận, hiện tại Diệp Trần đã có Chuẩn Đế thực lực, khiến cho cái danh hào Thiên Tài Kiếm Vương này càng thêm danh chính ngôn thuận.

"Thắng được sao?"

Liệt Không Vương có chút bất thần.

Một bên, Thải Hồng Vương nhịn không được nói: "Xem ra, dự cảm của ngươi đã đúng, thật sự là hắn có khả năng trở thành nhân vật huy hoàng chưa từng có tại Thần Chi Nhạc Viên từ xưa đến nay."

"Tiến bộ thật là nhanh, hi vọng hắn còn có vận khí tốt mà không vẫn lạc quá sớm."

Thở ra một hơi thật dài, Liệt Không Vương nói ra.

Với kết cục này, mọi người lại nhìn về hướng Vạn Tiễn Vương, tại trong ý nghĩ của mọi người thì người có thể thắng được Bạch Hổ Vương chỉ có thể là Vạn Tiễn Vương, vậy mà giờ phút này Diệp Trần lại cũng có thể thắng được Bạch Hổ Vương, như vậy phải chăng Diệp Trần cũng có thể đấu ngang

cấp cùng Vạn Tiễn Vương?

"Xem ra, ngươi không xuống đài cũng không được rồi." Tinh Hà Vương cười tếu đối với Vạn Tiễn Vương nói ra.

Vạn Tiễn Vương nói: "Ta không xuống đài, ai có thể làm gì ta nào?"

Ngoài miệng nói như vậy nhưng Vạn Tiễn Vương vẫn đi xuống tràng, ngoại trừ Tam đại Chiến Đế, tại Phích Lịch Cầu tràng thì Vạn Tiễn Vương là Vô Địch tuyệt đối, kỳ thật hắn cũng khát vọng sẽ có xuất hiện một thế lực ngang tài để cùng chiến đấu. Hôm nay, sự xuất hiện của Diệp Trần cũng vừa vặn thỏa mãn tâm nguyện của hắn, mặc kệ là ai thắng ai thua, chỉ cần thoải mái là được, nếu chấp nhất thắng thua thì kỳ thật là đã thua rồi.

"Đầu tiên, ta hoan nghênh ngươi gia nhập hàng ngũ chúng ta, đã năm năm qua, Thần Chi Nhạc Viên chúng ta không xuất hiện thêm một Chuẩn Đế nào nữa rồi, sự xuất hiện của ngươi rất kịp thời." Vạn Tiễn Vương đánh giá Diệp Trần, nói ra.

Diệp Trần gật đầu, việc Thần Chi Nhạc Viên gặp phải khốn cảnh, hắn theo lời kể của Liệt Không Vương nên đã biết được một ít, một năm trước đây, Tử Sơn Vương là một trong Tứ đại Chuẩn Đế cũng đã bị chết ở tại trên tay Tà Đồng Vương của Tà Thần Nhạc Viên.

"Thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng bất quá hi vọng ngươi có thể toàn lực ứng phó."

Vạn Tiễn Vương đem Diệp Trần trở thành kình địch.

"Ta biết rồi."

Diệp Trần cảm giác không cần phải đem Vạn Tiễn Vương trở thành kình địch, Vạn Tiễn Vương là Tiễn đạo cường giả, tiễn pháp bách phát bách trúng, ngay cả khi đánh Phích Lịch Cầu tắc thì cùng bắn tên sẽ có chút tương tự, đều là 'Chiến đấu' từ cự ly xa.

"Như vậy là tốt nhất, nếu như ngươi không ngại, ta trước phát bóng nhé." Phích Lịch Cầu tại bên này của Vạn Tiễn Vương, Vạn Tiễn Vương cảm thấy không cần phải tận lực để cho đối phương phát bóng trước, ai phát bóng đều như nhau cả thôi.

"Được."

Nói chuyện đồng thời, Diệp Trần lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

"Cẩn thận rồi."

Vạn Tiễn Vương vứt lên Phích Lịch Cầu cao cao, côn sắt nhanh chóng rút kích. Lúc Phích Lịch Cầu kích xạ tới gần Diệp Trần thì đột nhiên chia ra làm bốn, bốn khỏa cầu theo bốn phương tám hướng cao thấp tả hữu bay vụt đến.

Tiễn Đạo Đối Chàng Cầu!

Bành!

Diệp Trần không chần chờ chút nào, côn sắt đánh trúng vào phía trên một khỏa cầu, ba khỏa cầu khác căn bản không quản tới.

"Tự tin như vậy!"

Vạn Tiễn Vương lông mi nhảy lên, trong bốn khỏa cầu này tất nhiên có thực có giả. Bất quá chỉ dựa vào phán đoán là không được vì chỉ có một phần tư cơ hội, khả năng đoán sai là rất lớn, cho dù là Bạch Hổ Vương cũng đều phải phân thân ra để ứng phó với các quả cầu khác.

Ô ô!

Cầu do Diệp Trần đánh trả cũng thập phần không đơn giản, trên đường bay nhanh chóng biến lớn, mà không ngừng xoay tròn.

Cự Hóa Toàn Cầu!

"Ồ!"

Vạn Tiễn Vương liếc nhìn ra trận cầu này rất khó tiếp, nếu như lúc đấu cầu cùng Bạch Hổ Vương mà Diệp Trần đánh ra loại này cầu thì khả năng Bạch Hổ Vương bắt được là chưa tới ba thành.

Đương nhiên, hắn cũng biết Bạch Hổ Vương có lực lượng rất lớn, Diệp Trần không có biện pháp đánh trả vừa đồng thời đánh ra loại cầu có kỹ xảo rất cao này.

"Trên quả cầu không ngừng lập loè, buộc phải tìm ra được quỹ tích di động của nó thì mới có thể đánh trả."

Vạn Tiễn Vương có nhãn lực cũng không kém cỏi Diệp Trần, độ khó khi đón tiếp Cự Hóa Toàn Cầu tuy rất cao, nhưng trong mắt hắn như trước vẫn có dấu vết mà lần theo.

Côn sắt tại trên tay Vạn Tiễn Vương hệt như cơn sóng “vô khổng bất nhập”, một côn rút ra, lực đạo bức xuyên qua ảo ảnh Cự Hóa Toàn Cầu, trực tiếp tiến nhập vào hạch tâm đánh Phích Lịch Cầu bay trở về.

"Thật lợi hại."

Cự Hóa Toàn Cầu bị phá, Diệp Trần không khỏi cảm thán sự cường đại của Vạn Tiễn Vương, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người thực hiện lưu loát phá vỡ tuyệt chiêu của hắn.

Vạn Tiễn Vương quá cường đại đã kích phát ra chiến ý nơi Diệp Trần, côn sắt trong tay Diệp Trần trong nháy mắt đã được huy động mấy trăm lần, mấy trăm lần điệp gia cùng một chỗ, trùng trùng điệp điệp đập nện tại bên trên Phích Lịch Cầu.

Trên thính phòng, Hoàng Hằng Phi mặt biểu lộ có chút nghi hoặc.

Sau một khắc, Hoàng Hằng Phi kêu to lên, "là Thiểm Thước Lưu Tinh Cầu của ta !"

Trên không trung Phích Lịch Cầu tràng, tính ra có đến hàng trăm thân ảnh Phích Lịch Cầu được bắn đi ra, phảng phất nhưng mưa sao băng trong Tinh Không bay xẹt qua, tỏa ra sáng chói lọi và hoa lệ vô cùng.

"Bất quá tựa hồ so với Thiểm Thước Lưu Tinh Cầu của ta lợi hại hơn gấp 10 lần rồi."

Hoàng Hằng Phi tuy không cách nào nhìn thấu được thực cầu ở nơi nào, nhưng nhìn từ ngoài vào thì Phích Lịch Cầu do Diệp Trần đánh ra càng thêm lập loè mộng ảo, càng thêm liên tục, cơ hồ không có vị trí nào là cân đối cả.

"Tốt!"

Vạn Tiễn Vương tất nhiên nhìn ra được chiến ý của Diệp Trần đã tăng lên, điều này lại để cho nhiệt huyết của hắn sôi trào lên, nhưng tâm thần lại bảo trì ở trạng thái tuyệt đối tỉnh táo, chỉ có tại bên trong những cuộc chiến sinh tử thì hắn mới đạt tới trạng thái “ngoài nóng trong lạnh” như vậy.

Tiễn đạo - Thiên Biến Vạn Hóa.

Vạn Tiễn Vương rốt cục cũng phát ra tuyệt chiêu, chỉ thấy hắn dùng tay trái làm cung tiễn, dùng côn sắt làm dây cung, Phích Lịch Cầu làm mũi tên, kình lực bừng bừng phấn chấn.

Hưu hưu hưu hưu hưu hưu hưu...

Trên không trung tràng đấu, khắp nơi đều là cầu ảnh lập lòe, thực thực hư hư, còn mọi người bên trên thính phòng thì không ai có thể nhìn thấu được quỹ tích một cầu này, bởi vì quỹ tích của một cầu này là Thiên Biến Vạn Hóa, cho dù Vạn Tiễn Vương chính là người khởi phát ra nó thì cũng không cách nào tại trong nháy mắt có thể tìm được vị trí của thực cầu.

"Diệp Trần, ngươi ngăn cản nó như thế nào?"

Vạn Tiễn Vương rủ xuống côn sắt, khí định thần nhàn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1341: Thú Liệp Chi Tinh

"Thiên Biến Vạn Hóa, suy cho cùng thì vẫn là “trăm khoanh vẫn quanh một đốm” mà thôi."

Diệp Trần hai mắt nhắm lại, Linh Hồn Lực nhanh chóng tỏa ra, Thiên Biến Vạn Hóa cầu của Vạn Tiễn Vương đích thật là Thiên Biến Vạn Hóa, trong mỗi nháy mắt, quỹ tích của nó biến hóa đến mấy mươi lần, mà mỗi một lần trong mấy mươi lần đó lại diễn sinh thêm mấy mươi lần biến hóa mới, tóm lại, chỉ cần lực lượng bên trên Phích Lịch Cầu không bị tiêu hao hết thì biến hóa sẽ càng ngày càng nhiều hơn.

Linh Hồn Lực có tác dụng suy diễn phân tích, mà Linh Hồn Lực của Diệp Trần lại có tốc độ suy diễn cao gấp 10 lần Vương giả tầm thường, chỉ trong chốc lát Diệp Trần đã tìm được vị trí của thực cầu.

Hai mắt vẫn không mở ra, Diệp Trần tiến lên một bước rồi rút đánh ra một côn.

Phanh!

Thanh âm thật thể bị đánh trúng vang lên, Phích Lịch Cầu xé gió bay ra ngoài,

"Cái gì, có thể phá được Thiên Biến Vạn Hóa cầu của ta sao?"

Vạn Tiễn Vương trong mắt hiện lên một tia không thể tin nổi, nếu là chính bản thân hắn đối mặt với Thiên Biến Vạn Hóa cầu này thì cũng đều chỉ có ba thành nắm chắc có thể kích trở về, trước đó, tại toàn bộ Thần Chi Nhạc Viên này, những người có thể vững vàng tiếp được Thiên Biến Vạn Hóa cầu chỉ vẹn vẹn có Tam đại Chiến Đế và hai người Khung Vũ Vương cùng Thần Đao Vương, còn Chu Tước Vương cũng đều rất miễn cưỡng.

Đùng đùng!

Lúc Phích Lịch Cầu bị kích trở về tới gần Vạn Tiễn Vương thì có chút dừng lại, sau một khắc liền biến hóa thành một “cơn mưa” ảo ảnh Phích Lịch Cầu trút xuống, phảng phất từng chùm tia sáng đều giống hệt nhau.

"Là Thiên Nữ Tán Hoa của ta đấy, không đúng, so với Thiên Nữ Tán Hoa lại nhanh hơn gấp 10 lần."

Hoàng Phủ Ngọc thốt ra.

Ánh mắt mở to, Diệp Trần cười nhạt một tiếng, một chiêu này chính là Thiên Nữ Tán Hoa đã được hắn tiến hóa thành dạng như “cuồng phong mưa sa”, nếu như Vạn Tiễn Vương toàn lực ứng phó thì còn có thể tiếp được, nhưng hiện tại chỉ sợ khả năng này không lớn rồi.

Quả nhiên, tâm lý chủ quan lại thêm trạng thái đang thư giãn thất thần, Vạn Tiễn Vương không thể tiếp được một cầu này.

"Thắng rồi, ngay cả Vạn Tiễn Vương cũng không phải đối thủ của hắn, Thiên Tài Kiếm Vương không hổ là Thiên Tài Kiếm Vương, không thể dùng lẽ thường để suy đoán nữa." Trên thính phòng, mọi người đối với kết quả này mặc dù có chút gì đó cả kinh, nhưng cũng không tin nổi là chuyện này đã xảy ra. Bọn họ đều là thiên tài, thế nhưng mà tại trước mặt Diệp Trần, bọn họ lại biến trở về người bình thường. Mà người bình thường đối mặt với thiên tài thì luôn luôn một loại cảm giác ngưỡng mộ.

Hô, thở ra một luồng khí tức, Vạn Tiễn Vương cảm thán nói: "Thiên tài có thể so với ngươi, có thể không có mấy người ah."

"Không, vừa rồi là do ngươi chủ quan mà thôi."

Diệp Trần nói.

"Cho dù là không kinh thường thì ta cũng không thắng được ngươi đâu." Ngay cả Thiên Biến Vạn Hóa cầu lợi hại nhất cũng đều không làm gì được

Diệp Trần nên Vạn Tiễn Vương không cho là mình có khả năng đả bại hắn, dừng một chút, Vạn Tiễn Vương nói tiếp: "Ngươi có lẽ vẫn còn chưa gia nhập đội ngũ a! Nếu như không ngại, có thể gia nhập Thú Ma chiến đội chúng ta không ?."

Thú Ma chiến đội tại Thần Chi Nhạc Viên là một trong các đội ngũ cao cấp, mặc dù không được tính là cường đại nhất, ngay cả 3 hạng đầu cũng không đến. Tại Thần Chi Nhạc Viên, đội hạng nhất chính là Khung Vũ Vương Võ Vương chiến đội, đội thứ hai là Chu Tước Vương Chu Tước chiến đội, đội thứ ba là Thần Đao Vương Thần Đao chiến đội, thứ tư mới đến Thú Ma chiến đội. Mà trong các đội ngũ cao cấp của Thần Chi Nhạc Viên, tổng cộng mới chỉ có năm cái mà thôi, có thể nói, thực lực tổng hợp của Thú Ma chiến đội được xếp hạng đếm ngược, chứ đừng nói chi là toàn bộ thứ hạng của Cao cấp Thú Liệp chiến trường.

"Có thể."

Diệp Trần gật gật đầu.

"Ngươi không lo lắng gì sao?" Vạn Tiễn Vương có chút kinh ngạc.

Diệp Trần nói: "Theo ta được biết, trong năm đội ngũ Cao cấp, chỉ có Thần Đao chiến đội cùng Thú Ma chiến đội là còn thiếu người, với ta mà nói, lựa chọn cái đội ngũ nào cũng đều không sao cả."

Thật sự là hắn không quan tâm nên gia nhập đội ngũ nào, đội ngũ mạnh cũng tốt, đội ngũ yếu cũng tốt, tất cả đều không có quan hệ gì, hắn bây giờ cách Chiến Thần tháp tầng thứ 10 bất quá chỉ một bước ngắn.

"Ngươi cũng đã biết, Thú Ma chiến đội chúng ta không có Chiến Đế nào, nếu là gặp phải đội ngũ địch quân có Chiến Đế thì nguy hiểm rất lớn." Vạn Tiễn Vương nói ra.

Diệp Trần cười nói: "Ta biết, nhưng tốc độ của Chiến Đế cũng chưa chắc nhanh hơn so với chúng ta a! Chỉ cần sớm phát hiện bọn hắn thì tựu

cũng không có nguy hiểm quá lớn."

Chiến Đế cùng Chuẩn Đế có chênh lệch chiến lực rất lớn, mà chiến lực thì dùng lực công kích bình thường làm đại diện, cho nên, tốc độ của Chiến Đế chưa hẳn nhanh hơn so với Chuẩn Đế, đánh không lại vẫn không thể chạy thoát sao?

"Ngươi nói đúng, gặp phải Chiến Đế thì chúng ta có thể chạy."

Vạn Tiễn Vương trên mặt lộ ra dáng tươi cười, "Hoan nghênh ngươi gia nhập Thú Ma chiến đội."

Cứ như vậy, Diệp Trần gia nhập Thú Ma chiến đội.

Đội trưởng của Thú Ma chiến đội chính là Vạn Tiễn Vương, đội phó vốn là Tử Sơn Vương một trong Tứ đại Chuẩn Đế, nhưng đáng tiếc Tử Sơn Vương đã bị Tà Đồng Vương của Tà Thần Nhạc Viên giết, trừ việc đó ra, Thú Ma chiến đội còn có năm thành viên khác đều là có thực lực Chuẩn Đế, theo thứ tự là Lưu Địch, Trương Nhân Đệm, Tư Mã Phi, Viên Hồng cùng với Lục Văn Kiệt.

Lục Văn Kiệt, Lục Văn Tú?

Diệp Trần không biết hai người họ có quan hệ như thế nào, theo tướng mạo nhìn lại thì hai người có ba phần giống nhau, bất quá đem ra so sánh thì sẽ thấy Lục Văn Kiệt lãnh khốc, còn Lục Văn Tú lại tương đối thanh tú.

Một ngày sau, năm chi Cao cấp đội ngũ cùng nhau tiến nhập Cao cấp Thú Liệp chiến trường.

Cao cấp Thú Liệp chiến trường không giống với Sơ cấp Thú Liệp chiến trường hay Trung cấp Thú Liệp chiến trường, Cao cấp Thú Liệp chiến trường là một khỏa tinh cầu vô cùng to lớn, trọng lực to lớn trên bề mặt của nó chỉ bằng một phần mười so với Bạch Oải Tinh bình thường, nhưng thập phần thần kỳ chính là, tại đây ngoại trừ trọng lực khủng bố ra, trên những tinh cầu khác có đồ vật gì thì tại đây cũng đều có nhưng chúng lại không bị

trọng lực làm vỡ nát, địa phương mà Thú Ma chiến đội xuất hiện là một mảnh sa mạc vàng óng ánh, nắng nóng như lửa đốt.

"Mỗi hạt cát đều nặng nề như vậy!"

Diệp Trần nắm lên một nắm cát, phát hiện một nắm cát nho nhỏ này lại nặng trên dưới mấy vạn cân, đương nhiên, đối với trên Bạch Oải Tinh thì vẫn còn nhẹ hơn, tại bên trên Bạch Oải Tinh, một nắm 'bùn đất' như vậy, đoán chừng nặng đến 1000 vạn cân. Ở bên trong mỗi hạt cát, Diệp Trần lại phát giác được lực lượng thần bí như có như không, đúng là do cái lực lượng thần bí này đã để cho hạt cát không bị trọng lực đập vụn.

"Chúng ta có thói quen gọi cái khỏa tinh cầu này là Thú Liệp Chi Tinh, vạn vật bên trên Thú Liệp Chi Tinh này đều rất thần kỳ, không thể dùng lẽ thường mà đối đãi." Vạn Tiễn Vương giải thích nói.

Bởi vì Thú Liệp Chi Tinh có trọng lực rất cường đại, mọi người chỉ có thể phi hành ở tầng trời thấp, cùng mặt đất bảo trì vở độ cao chừng trăm mét.

Mà Thú Liệp Chi Tinh không chỉ có trọng lực cường đại, Linh Hồn Lực ở chỗ này cũng có hạn chế rất lớn. Trong tinh không, Linh Hồn Lực bí pháp có thể lan ra đi ra ngoài tối đa nghìn vạn dặm, còn ở chỗ này, tối đa chỉ có thể lan ra đi ra ngoài một nghìn dặm, bị hạn chế gấp một vạn lần, mà Linh Hồn Lực đơn thuần chỉ có thể lan ra hơn 10 ~ 20 dặm mà thôi.

"Coi chừng."

Lúc đi qua một mảnh cồn cát, chợt một cột cát phóng thẳng lên trời, sau đó một sinh vật là con Sa Trùng thuộc loại Thần Trùng cực lớn chui ra.

"Là Thần Trùng cấp bậc Tinh Anh đấy, chuẩn bị săn giết."

Vạn Tiễn Vương lấy ra một thanh Trường Cung màu bạc, một mũi tên màu bạc thật sắc nhọn được bắn đi ra.

Tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường, nơi phát ra Thần tệ lớn nhất kỳ thật

không phải là địch nhân, mà là Thần Trùng, đánh chết một con Thần Trùng bình thường thôi là có thể đạt được 5000 miếng Thần tệ, đánh chết một con Tinh Anh cấp Thần Trùng, có thể đạt được một vạn miếng Thần tệ, thống lĩnh cấp Thần Trùng, ba vạn miếng Thần tệ. Thần Trùng tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường có rất ít bầy đàn nên dùng đội ngũ chi lực sẽ có thể đánh chết chúng, không giống với Sơ cấp Thú Liệp chiến trường cùng Trung cấp Thú Liệp chiến trường, Thần Trùng di chuyển theo bầy đàn nên gặp phải là mọi người mau chóng trốn đi thật xa.

Hưu!

Vạn Tiễn Vương tay phải nhẹ buông ra, mũi tên màu bạc sắc nhọn lao đi tựa như một đạo tia chớp màu bạc ghim trúng vào đầu Tinh Anh cấp Thần Trùng, lập tức, mặt ngoài thân thể của nó lan tràn ra Băng Sương dày đặc, động tác trở nên thật chậm chạp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1342: Tà Đồng Vương

Ngay sau đó, ngoại trừ Diệp Trần ra, năm thành viên khác cũng phát ra tuyệt chiêu của mình. Tiếp đó, cự đại chiến đao trong tay Lưu Địch được chém dọc từ trên xuống, ánh đao tựa như điện quang màu xanh vượt qua người Sa Trùng, mang theo một chùm huyết nhục tựa như sắt thép vậy.

Ào ào Xoạt!

Chợt, một mảnh dây leo dài hẹp tráng kiện hệt như mãng xà được triệu hồi ra và quấn chặc lấy Sa Trùng, càng lúc càng quấn chặc hơn, mặt ngoài dây leo còn mang theo từng dãy gai ngược không ngừng đâm vào thể nội con vặt, dù là da thịt bằng sắt thép cũng dễ dàng bị lột ra, đâychính là Ám mộc áo nghĩa võ học của Trương Nhân Nhân, một loại triền trụ tử vong võ học, nó chẳng những có thể dùng để trói buộc mà còn có thể hấp thu lực lượng của địch nhân.

Tư Mã Phi cũng không phải nhân loại, mà là Yêu thú Liệt Phong ưng, trảo kình của hắn lăng lệ ác liệt vô cùng, một trảo tung ra lập tức kéo xuống một khối lớn huyết nhục như sắt thép trên người Sa Trùng.

Viên Hồng cũng là Yêu thú, bản thể của hắn là Kim Cương Vượn, trời sinh có lực lượng lớn vô cùng, đao thương bất nhập, sau khi trở thành Yêu Vương thì chỉ kém hơn một chút so với Cự Long và Chu Tước, đây là một loại đỉnh cấp Yêu Vương. Viên Hồng tung ra nắm đấm kim quang chói lọi oanh kích vào bên ngoài thân Sa Trùng, đánh run cả thân thể đồ sộ của nó, làm đại lượng máu tươi màu đen từ miệng các vết thương khác bắn tung tóe ra, thật giống như chiếc thùng gỗ bị rỉ nước khắp nơi vậy.

Về phần lục Văn Kiệt, Diệp Trần đã biết được hắn chính là ca ca của Lục Văn Tú, đã đến Thần Chi Nhạc Viên mới vài chục năm, cũng không hề

nghi ngờ hắn là một Siêu cấp thiên tài, so với A Cửu thì cũng không thua kém bao nhiêu, nếu không thì sẽ không có khả năng tại trong thời gian không đến hai mươi năm mà đã có được thực lực Chuẩn Đế.

Lục Văn Kiệt có vũ khí là một cây trường thương, thương dài đến chín thước, nơi đầu thương hiện lên màu huyết hồng, trường thương vừa run lên thì trong hư không lập loè vô số huyết sắc thương hoa, một đóa hợp với một đóa rậm rạp chằng chịt hệt như trăm hoa đua nở khoe sắc. Mỗi một thương tung ra đều tạo ra chi chít vết thương trên người con thần trùng.

Cuối cùng là Bạch Long Diệt Thế của Diệp Trần, chỉ thấy Long Tuyền Kiếm của Diệp Trần vung lên, kiếm khí màu trắng ngưng tụ thành một Bạch Long diệt thế, giương nanh múa vuốt oanh kích tại trên người Sa Trùng, lực phá hoại cường đại làm cho thân thể con vật mất đi một khối lớn.

Sa Trùng tuy là Tinh Anh cấp Thần Trùng nhưng cũng không thể chịu nổi công kích của nhiều người như vậy, sau khi đã nhận lấy ba bốn đạo công kích luân phiên của Thú Ma chiến đội đã triệt để tử vong, ngay cả sức hoàn thủ cũng không có.

"Tinh Anh cấp Thần Trùng tuy cường đại nhưng so với thống lĩnh cấp Thần Trùng thì không đáng giá nhắc tới, bất luận một con Thống lĩnh cấp Thần Trùng nào cũng đều có được Chiến Đế thực lực, bất quá Thống lĩnh cấp Thần Trùng lại có ý thức lãnh địa nên sẽ không rời khỏi lãnh địa của mình." Thu hồi Trường Cung màu bạc, Vạn Tiễn Vương đối với Diệp Trần nói.

Diệp Trần gật đầu, hắn cũng đã từng nghe Liệt Không Vương nói qua về sự tình Thần Trùng tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường. Thật ra, Thần Trùng bình thường tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường đã là Cao cấp Thần Trùng rồi. Còn các thần trùng tại Sơ cấp Thú Liệp chiến trường chính là sơ cấp Thần Trùng, Trung cấp Thú Liệp chiến trường chính là Trung cấp Thần Trùng. Trên Cao cấp Thần Trùng một cấp chính là Tinh Anh cấp Thần Trùng, sau đó là thống lĩnh cấp Thần Trùng.

Thống lĩnh cấp Thần Trùng thập phần cường đại, không kém gì Chiến Đế, dưới tình huống đội ngũ không có Chiến Đế, thì việc vây giết bọn nó là hoàn toàn không có khả năng, nhưng thống lĩnh cấp Thần Trùng sẽ chỉ hoạt động ở trong lãnh địa của mình, chỉ cần ly khai khỏi cái lãnh địa này thì tựu cũng sẽ không lọt vào công kích của Thống lĩnh cấp Thần Trùng nữa.

Bên trên Thú Liệp Chi Tinh, Thần Trùng có số lượng rất nhiều, chỉ sau ba ngày, Thú Ma chiến đội đã đánh chết mười con Thần Trùng bình thường, bốn con Tinh Anh cấp Thần Trùng, thu nhập đã đạt đến chín vạn. Về sau còn gặp phải một con Thống lĩnh cấp Thần Trùng, con Thống lĩnh cấp Thần Trùng này chính là một con Thần Trùng có hình dáng Bọ Ngựa có chân trước che kín răng cưa, so với bất luận thứ bảo đao gì cũng đều muốn lợi hại hơn rất nhiều, phòng ngự cũng rất mạnh. Ngay cả Viên Hồng chỉ bị ánh đao lau thoáng qua thì huyết nhục trong cơ thể đã lập tức bay tứ tung, suýt nữa vẫn lạc, ngay tại thời khắc mấu chốt, Vạn Tiễn Vương đã bắn ra một mũi tên Băng Sương làm trì hoãn động tác của Bọ Ngựa Thần Trùng, ngay lập tức, Diệp Trần tắc thì dùng Ngự Kiếm Thuật cản trở thoáng một chút đối phương, nếu không có sự tính toán này thì bảy người hắn nếu có thể thoát đi cũng muốn bị trảm thương một nửa quân số rồi.

"Thống lĩnh cấp Thần Trùng thật là lợi hại, đây là Chiến Đế thực lực sao?" Diệp Trần là lần đầu tiên đối mặt với thống lĩnh cấp Thần Trùng có được Chiến Đế thực lực, công kích của đối phương cực kỳ mạnh mẽ, cả Thú Ma chiến đội không ai có có thể trụ nổi một kích chính diện của nó.

"Không tốt! Tà Quang chiến đội đang ở ngay tại phụ cận chúng ta."

Chợt, Lưu địch hô lên.

Cao cấp Thú Liệp chiến trường cũng có hình thức báo thù, nhưng bất quá bởi vì tính đặc thù của Thú Liệp Chi Tinh nên khoảng cách song phương tại trong vòng 10 vạn dặm liền sẽ tự động nhắc nhở, mà Tà Quang chiến đội đúng là chiến đội của Tà Đồng Vương. Kích phát ra màn sáng huy chương, Diệp Trần phát hiện có một điểm đỏ đang hướng bên này di động tới.

"Lần trước Tà Đồng Vương tuy đã giết Tử Sơn Vương, nhưng chúng ta cũng đã giết một gã thành viên của Tà Quang chiến đội, trong vòng10 vạn dặm, song phương đều có thể phát giác được sự tồn tại của nhau."

Vạn Tiễn Vương mặt sắc mặt ngưng trọng.

"Nếu không, ta nên tạm thời lui lại a?" Nói chuyện chính là Trương Nhân Nhân.

Kim Cương Vương Viên Hồng cũng đồng ý đề nghị của Trương Nhân Nhân, "Tên Tà Đồng Vương này thật lợi hại, Tử Sơn Vương có phòng ngự mạnh hơn gấp đôi so với ta nhưng cuối cùng lại chết trên tay hắn."

Vạn Tiễn Vương nhìn về phía Diệp Trần, "Diệp Trần, ngươi thấy thế nào?" Không đánh mà chạy đến cùng lại không phải là điều tốt để nghe, dù sao Tà Quang chiến đội cũng không có Chiến Đế, Diệp Trần mới gia nhập Thú Ma chiến đội cũng nên hỏi ý kiến của hắn một chút, Diệp Trần mở miệng nói: "Các ngươi nói trong thời gian một năm, Tà Đồng Vương có khả năng trở thành Chiến Đế hay không?"

"Có lẽ không có khả năng, thực lực càng cường đại thì càng khó tiến bộ đạt tới Chuẩn Đế thực lực, mỗi một lần tiến bộ đều vô cùng gian nan, Tà Đồng Vương mặc dù được coi như là tuyệt thế thiên tài của Tà Linh tộc thì cũng chỉ sợ là cần ba ~ năm năm trở lên mới có thể trở thành Chiến Đế a!" Tuy không biết Diệp Trần nói những lời này là có ý gì, nhưng Vạn Tiễn Vương như cũ vẫn trả lời.

"Nếu như hắn không có khả năng trở thành Chiến Đế trong vòng 1 năm nữa thì ta có vài phần tin tưởng có thể cùng hắn đánh một trận." Tà Đồng Vương có thể được gọi là một trong hai đại Chuẩn Đế mạnh nhất trong Cao cấp Thú Liệp chiến trường, tự nhiên không phải hư danh hay lời nói chơi, nhưng bất quá Diệp Trần cũng không sợ, thực lực trước mắt của hắn là đỉnh phong Chuẩn Đế, không đánh thử một hồi thì ai mạnh ai yếu, còn chưa thể biết được.

"Ngươi có lòng tin có thể đánh một trận cùng hắn?" Tư Mã Phi kinh ngạc nói: "Tà Đồng Vương thế nhưng lại là Chuẩn Đế mạnh nhất đấy."

Đồng dạng là Chuẩn Đế nhưng chênh lệch như trước lại rất lớn, tại Thần Chi Nhạc Viên, Tinh Hà Vương, Bạch Hổ Vương, Vạn Tiễn Vương cùng với Tử Sơn Vương là Tứ đại Chuẩn Đế, thế nhưng mà tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường, Tinh Hà Vương là mạnh nhất trong bốn người cũng chỉ được sắp xếp không đến 5 người mạnh nhất, còn Tà Đồng Vương sở dĩ được xưng là một trong hai đại mạnh nhất Chuẩn Đế, không chỉ là bởi vì thực lực của hắn cường đạo, bao trùm phía trên các Chuẩn Đế khác, mà quan trọng nhất chính là, hắn có chiến tích có thể toàn thân thoát khỏi vây giết của Chiến Đế, ngay cả với Bạch Ngân Vương là Chuẩn Đế mạnh nhất cũng thế.

"Ta tin tưởng ngươi, vậy thì chiến thôi!"

Với tư cách là đội trưởng của Thú Ma chiến đội, lời quyết định của Vạn Tiễn Vương kỳ thật hết sức quan trọng, trong lòng của hắn cũng nghẹn lấy một đoàn lửa giận, Tử Sơn Vương là lão bằng hữu của hắn, hai người đã kề vai chiến đấu mấy chục năm rồi, nếu không vì Tà Đồng Vương thật sự quá mạnh mẽ thì hắn tuyệt đối sẽ không do dự, hiện tại, Diệp Trần đã nói có nắm chắc cùng Tà Đồng Vương đánh một trận, vậy thì còn do dự làm gì nữa chứ. Tại Thú Liệp Chi Tinh, khoảng cách 10 vạn dặm không tính là ngắn, đương nhiên, cũng không quá lâu để đến nơi, ước chừng nửa canh giờ sau, bảy tên Tà Vương thần sắc âm lãnh bay tới.

Gã Tà Vương cầm đầu nhìn bên ngoài mới chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi, hệt như là một thiếu niên non nớt vậy, nhưng bất quá đây chỉ là bề ngoài của hắn, khí chất của hắn có thể làm cho người ta không rét mà run, một đôi mắt màu bích lục tựa như tà ma trong đêm tối có thể câu hồn đoạt phách người khác, lại phối hợp thêm làn da tái nhợt như không có chút máu nào, khiến cho hắn giống như một con rối tà ác vậy.

"Vạn Tiễn Vương, chúng ta lại gặp nhau rồi, không biết lần này ai sẽ làm đối thủ của ta?" ánh mắt của thiếu niên Tà Vương theo trên người Vạn Tiễn Vương dời đi, rơi vào trên người Diệp Trần, trực giác nói cho hắn biết,

Thú Ma chiến đội cậy vào hơn phân nửa tựu là người này.

"Để ta làm đối thủ của ngươi." Tại dưới ánh nhìn soi mói của Tà Đồng Vương, Diệp Trần đứng dậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1343: Bích Lạc Đại Thủ Ấn

Theo trên người Tà Đồng Vương, Diệp Trần cảm nhận được một cổ áp lực rất cường đại, loại áp lực này không chỉ có đến từ chính thực lực của đối phương, mà còn đến từ sát khí của đối phương, một con voi dù cường đại thế nào thì thực chất bên trong vẫn là dịu dàng ngoan ngoãn, sẽ mãi không thay đổi được, còn một con sư tử cho dù bị nhốt thật lâu trong chuồng thì nó cũng sẽ không bao giờ quên bản năng săn bắn của mình.

Không hề nghi ngờ, Tà Đồng Vương là một con sư tử, đương nhiên, Diệp Trần cũng không phải là một con voi dịu dàng ngoan ngoãn.

"Ngươi rất lạ mặt, hẳn là mới trở thành Chuẩn Đế một năm gần đây a!" người nổi danh tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường không nhiều lắm, trên cơ bản tất cả mọi người đều đã gặp chân nhân hoặc là hình ảnh của nhau, nay Diệp Trần có đảm lượng khiêu chiến hắn, rất hiển nhiên là có vài phần bổn sự, bất quá trong trí nhớ Tà Đồng Vương không hề có bất kỳ tin tức gì về Diệp Trần.

"Ngươi cũng không tệ."

Diệp Trần không chỉ có quan sát Tà Đồng Vương, mà còn quan sát những người khác của Tà Quang chiến đội, theo khí tức nhìn lại, sáu người trẻ tuổi bên cạnh Tà Đồng Vương cũng rất mạnh, không kém cỏi Vạn Tiễn Vương là bao.

"Đội trưởng, làm gì cứ phải nói nhảm với hắn, cứ trực tiếp giết đi là xong, dùng vào thực lực của ngươi, ngay cả Bạch Ngân Vương cũng đều chưa hẳn là đối thủ, riêng những khác khác bất quá đều phải chịu chết mà thôi."

Sáu người trẻ tuổi này đối với Tà Đồng Vương thập phần có lòng tin, loại tin tưởng này được hình thành từ ngay trong nhận thức của chính mình, tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường này bọn hắn không phải là hạng người yên lặng và vô danh, mà kẻ đang nói được người đời xưng tụng là Lục Chỉ Tà Vương, bên trong các Chuẩn Đế ít nhất cũng có thể được xếp đến 10 hạng cao nhất, nhưng từ khi Tà Đồng Vương quật khởi đến nay, hắn chưa bao giờ có thể chèo chống qua mười chiêu tại trên tay Tà Đồng Vương, một lần tối đa cũng chỉ được chín chiêu mà thôi, sau lần bế quan một năm này, hắn hơi có tiến bộ mà tự cho là có thể chèo chống được đến chiêu thứ mười, thế nhưng nào có thể đoán được vừa đến chiêu thứ sáu là tựu đã thất bại.

Điều này cho hắn biết, tiến bộ của Tà Đồng Vương không phải thường nhân có thể tưởng tượng, chênh lệch giữa bọn hắn chỉ biết càng lúc càng lớn, sẽ không cách nào thu nhỏ lại được nữa rồi, mà Bạch Ngân Vương tuy cùng Tà Đồng Vương nổi danh, nhưng theo thời gian trôi qua, Bạch Ngân Vương không thể tránh khỏi sẽ bị Tà Đồng Vương bỏ qua, bởi vì Bạch Ngân Vương cũng đã thành danh từ mấy chục năm trước, còn Tà Đồng Vương chỉ vừa thành danh mới mấy năm nay, vài năm của hắn đã tương đương với vài thập niên của Bạch Ngân Vương, ai mạnh ai yếu, vừa nhìn vào đã hiểu ngay.

"Vạn Tiễn Vương giao cho ngươi rồi, đừng chủ quan đấy."

Tà Đồng Vương nói.

"Yên tâm, lần trước đã để cho hắn chạy thoát, lần này sẽ không như vậy nữa đâu." Lục Chỉ Tà Vương cùng Vạn Tiễn Vương đã từng giao thủ qua, đối với hắn đã có hiểu rõ, nếu như trong một năm qua đối phương không có tiến bộ gì thêm thì hẳn phải chết dưới tay hắn là điều không thể nghi ngờ.

"Vạn Tiễn Vương, các ngươi hãy cẩn thận một chút."

Diệp Trần quay đầu đối với bọn người Vạn Tiễn Vương nói.

"Ngươi cũng thế."

Vạn Tiễn Vương gật gật đầu, mặt sắc mặt ngưng trọng chằm chằm nhìn vào Lục Chỉ Tà Vương. Lần giao thủ trước đó, thực lực của đối phương không kém gì hắn, lần này đối phương dám nói bốc phét như vậy hẳn thực lực tất nhiên đã có tiến bộ không ít.

Lục Chỉ Tà Vương cùng Vạn Tiễn Vương dẫn đầu giao thủ, Lục Chỉ Tà Vương am hiểu chỉ pháp, từng đạo chỉ lực âm trầm tuôn ra. Vạn Tiễn Vương là Tiễn đạo cường giả có thể làm Quỹ tích chiêu thức thay đổi bất ngờ, chỉ thấy hắn rất nhanh kéo cung bắn tiễn ra, từng đạo mũi tên Chân Nguyên sắc nhọn bắn đi ra ngoài, cùng trùng kích một chỗ với chỉ lực Lục Chỉ Tà Vương, cả hai đều 'đồng quy vu tận' .

"Tiến lên!"

Ngay sau đó, những người khác của Thú Ma chiến đội cũng cùng Tà Quang chiến đội đại chiến, chỉ có Tà Đồng Vương cùng Diệp Trần là án binh bất động và chăm chú nhìn đối phương.

"Ta rất bội phục ngươi, mới trở thành Chuẩn Đế mà tựu dám tới khiêu chiến ta. Bất quá đây cũng là chỗ ngu xuẩn của ngươi."

Tà Đồng Vương có thân pháp rất nhanh, đồng dạng hệt như gã Tà Vương áo bào xám tại tầng thứ 9 của Chiến Thần tháp vậy, có thể lập tức hóa thành sương mù mà biến mất, sau đó xuất hiện tại trước người Diệp Trần.

Phốc, không khí bị xé vỡ, Quỷ Trảo màu xanh biếc chụp vào đỉnh đầu Diệp Trần.

Tà Đồng Vương nhanh, Diệp Trần càng nhanh hơn, Long Tuyền Kiếm chẳng biết từ lúc nào đã ra khỏi vỏ, hướng bên trên đánh trúng và ngăn chặn trảo kình của Tà Đồng Vương.

Ân!

Chợt, thân hình Diệp Trần trở nên trì trệ, tinh quang trong mắt chợt tan

rã.

Hai mắt Tà Đồng Vương hệt như là bảo thạch màu xanh biếc, phóng xuất ra hào quang sương mù, tia sáng này không có tính công kích, nhưng lại có thể làm cho chú ý lực và tinh thần tập trung của Diệp Trần bị tan rã, trong chiến đấu nếu không tập trung chú ý thì tuyệt đối là hành vi tìm đến cái chết, mười thành thực lực có thể phát huy ra hai ba thành thì đã coi là không tệ rồi.

"Hừ!" Tà Đồng Vương lạnh lùng cười cười, tay trái chụm thành điểu mỏ, kích vào hướng trái tim của Diệp Trần.

Bất quá hắn cũng không thể đắc thủ lâu, cổ tay của hắn lập tức bị Diệp Trần bắt lấy, nửa bước khó tiến, mi tâm dọc mắt mở ra, một chùm tia sáng màu bạc lập tức chui vào đến trong đầu Tà Đồng Vương.

"Không xong!"

Tà Đồng Vương sắc mặt trắng nhợt, trên người nhộn nhạo ra một vòng quầng sáng màu xanh biếc, quầng sáng chấn động đẩy Diệp Trần ra, mà bản thân hắn cũng mượn cỗ lực lượng này bay rớt ra ngoài, hắn không nghĩ tới, ngay cả Tà Linh mê Thần Thuật cũng đều không thể triền trụ được Diệp Trần, ngược lại còn bị trúng một chiêu linh hồn công kích của đối phương, nếu không phải trước đó có thi triển Tà Linh mê Thần Thuật giúp cho linh hồn phòng ngự của hắn tăng thêm một tầng, thì một chiêu linh hồn công kích này đã có thể làm cho linh hồn của hắn gặp phải trọng thương rồi.

Hắn sao lại ngờ tới, Bất Hủ Kiếm Ý của Diệp Trần là thứ mà vạn tà bất xâm, dưới sự ứng phó không kịp mới có thể để cho Tà Linh mê Thần Thuật chiếm chút tiện nghi mà thôi.

Nhìn thấy Tà Đồng Vương bay rớt ra ngoài mà Diệp Trần âm thầm tiếc nuối, thời gian cấp bách vừa rồi chỉ kịp thi triển ra Linh Hồn Chi Quang, nếu như có thể thi triển ra Nguyên Thần tỏa sát thì dù cho đối phương có một tầng linh hồn phòng ngự đi nữa cũng là vô dụng, bất quá hắn cũng minh bạch rằng, nếu chỉ bằng vào Nguyên Thần tỏa sát thì sẽ không cách nào tuyệt

sát được đối phương, trời sinh Tà Linh tộc đã có linh hồn cường đại, dù là không có phòng bị cũng đều khó có khả năng bị diệt sát linh hồn, còn khi đã có phòng bị thì lại càng không khả năng.

Linh hồn công kích cần tiêu hao Linh Hồn Lực, mà Linh Hồn Lực trong thời gian ngắn lại không có biện pháp khôi phục trở lại, Diệp Trần buông tha ý định thi triển Nguyên Thần tỏa sát, lập tức tung một Bạch Long Diệt Thế công tới.

Đối mặt với tuyệt chiêu của Diệp Trần, Tà Đồng Vương lộ ra thành thạo, tay phải hắn huy vũ một cái đã khiến cho đám kiếm khí hình thành nên thân thể Bạch Long bị đẩy sang một bên, không mảy may làm gì được hắn.

"Nếm thử Tà Long Thủ của ta!"

Sau khi đẩy Bạch Long ra, Tà Đồng Vương đánh trả bằng một Tà Long khí kình màu xanh biếc.

"Lợi hại, không hổ là Tà Đồng Vương." Gặp đối phương đơn giản hóa giải Bạch Long Diệt Thế, Diệp Trần không thể không thừa nhận thực lực của Tà Đồng Vương còn muốn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của hắn, kỹ xảo chiến đấu đã đạt đến lô hỏa thuần thanh cảnh giới, đương nhiên, đối phương cường đại như vậy cũng làm khơi dậy chiến ý của hắn.

Ngang!

Tiếng thiết cắt bén nhọn vang lên, Tà Long khí kình màu xanh biếc bị cắt ngọt thành hai nữa, sau một khắc, thân ảnh Diệp Trần đã lướt đến và tỏa ra vô số kiếm quang bao phủ ở xung quanh Tà Đồng Vương.

Tà Đồng Vương sững sờ, hắn từ trong một kiếm này đã chứng kiến sự “tin tưởng tất thắng” của đối phương.

"Xem ra ta đã xem thường ngươi rồi."

Tà Đồng Vương thét dài một tiếng, lập tức tiến vào đến Vô Ngã Chi Đế

Hoàng cảnh giới, đám quầng sáng màu xanh biếc trên thân thể của hắn bành trướng lên hệt như một quả bóng da, đơn giản đem đám kiếm quang đang vây công tới văng tung tóe ra ngoài.

"Bích Lạc Đại Thủ Ấn!"

Tà Đồng Vương tung ra tuyệt chiêu tầng tầng lớp lớp, lúc trước là Tà Long Thủ, còn lần này đổi thành Bích Lạc Đại Thủ Ấn càng cường đại hơn, chỉ thấy toàn bộ tay phải của hắn đã nhuộm thành màu lục bích, mà nơi lòng bàn tay là nồng nặc nhất, một chưởng cách không chụp về phía Diệp Trần.

"Ân? Tử Chi Áo Nghĩa, Thủy Chi Áo Nghĩa!"

Tử Chi Áo Nghĩa cũng là áo nghĩa, hơn nữa lại là một loại áo nghĩa cường đại hơn rất nhiều so với áo nghĩa bình thường, khi tiến vào Sinh Tử Cảnh kỳ thật tựu đã lĩnh ngộ ra Sinh Tử Áo Nghĩa, đó cũng chính là Sinh Tử Chi Đạo, cho nên, mỗi Vương giả đều có được Sinh Tử Áo Nghĩa, nhưng có thể đem Sinh Tử Áo Nghĩa tìm hiểu đến Viên Mãn lại không nhiều lắm, ở Thần Chi Nhạc Viên có Âm Chi Áo Nghĩa tháp, Dương chi Áo Nghĩa Tháp, nhưng lại không có Sinh chi Áo Nghĩa Tháp cùng Tử Chi Áo Nghĩa tháp.

Thời gian, không gian, sinh tử, đều là bổn nguyên nhất của vạn vật, đương nhiên, Âm Dương cũng thế.

Diệp Trần nhìn ra được, Tử Chi Áo Nghĩa của Tà Đồng Vương cũng chưa Viên Mãn, nhưng cũng không làm trở ngại Bích Lạc Đại Thủ Ấn cường đại, chiêu thức này đã siêu việt Nhị Chuyển võ học và đạt tới tình trạng Tam Chuyển võ học rồi.

Đối mặt với một sát chiêu tử vong này, Diệp Trần không dám khinh thường, Tam Hoa Tá Đạo sớm đã được thi triển đi ra làm chiến lực tăng gấp bội, chợt Long Tuyền Kiếm trong tay run lên và đâm ra một kiếm khiến không gian bất động.

Phốc!

Không bộc phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên, nhưng lại có rất nhiều sóng xung kích bộc phát ra, trong một khắc này, cả không gian như tựa hồ bành trướng thoáng một phát khiến khí huyết tất cả mọi người sôi trào.

"Rõ ràng cùng đội trưởng đánh cân sức ngang tài, không có khả năng ah."

Lục Chỉ Tà Vương cảm ứng được tình huống bên này mà có chút thất thần.

"Trong chiến đấu mà phân tâm như ngươi là chết đấy."

Vạn Tiễn Vương theo trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra ba cây mũi tên Kim Sắc sắc nhọn rồi bắn đi, “vèo, vèo, vèo”, ba mũi tên sắc nhọn này song song bắn đi ra ngoài, khí lưu ở đuôi tên phún dũng tỏa ra.

Phập phập!

Trúng chiêu, thủ cấp của Lục Chỉ Tà Vương đứt ra và bay vụt lên cao.

Hắn tuy có thể tránh được ba mũi tên Kim Sắc kia, nhưng lại không ngờ là ba mũi mũi tên sắc nhọn này lại còn có những sợi dây gắn kết chúng với nhau, cái sợi tơ vô cùng sắc bén này lại trong suốt vô hình, chờ đến khi hắn phát giác ra thì đã không còn kịp nữa rồi, thủ cấp cùng thân thể mỗi thứ ở một nơi.

"Bạo cho ta!"

Vạn Tiễn Vương tay trái nắm lấy một sợi tơ kia rồi dùng sức kéo mạnh, sau một khắc, ba mũi tên sắc nhọn đã bắn xa quá mức lập tức quay đầu trở lại oanh kích tại trên thân thể Lục Chỉ Tà Vương một cách mãnh liệt làm nó nổ tung lên, đem Lục Chỉ Tà Vương nổ tan thành tro bụi đến một giọt máu nhỏ cũng không còn.

"Cuối cùng cũng không làm lãng phí mất ba mũi Bạo Linh Tiễn này!"

Trong một năm này, thực lực Vạn Tiễn Vương không có tiến bộ gì nhưng hắn tại bên trên đấu giá hội ở thế giới bên ngoài mua được mười mũi Bạo Linh Tiễn, cũng phải bỏ ra hơn phân nửa gia tài của hắn đấy.

Bạo Linh Tiễn là duy nhất một lần tiêu hao phẩm, mục tiêu bị bắn trúng sẽ lập tức bị bạo tạc, uy lực bạo tạc của nó không thua gì một kích toàn lực của Chuẩn Đế trung đẳng, ba mũi Bạo Linh Tiễn bạo tạc cùng một chỗ thì coi như là đỉnh phong Chuẩn Đế cũng phải bị thương gân động cốt.

Uy lực thật lớn tất nhiên giá cả sẽ không thấp, đối với mười mũi Bạo Linh Tiễn này Vạn Tiễn Vương hắn phải bỏ ra trọn vẹn một trăm vạn Nguyên thạch, ba mũi Bạo Linh Tiễn vừa dùng xong cũng có thể mua sắm một kiện Thiên Vương Cấp Bảo Khí rồi.

Giải quyết đối thủ thứ hai chính là lục Văn Kiệt.

Lục Văn Kiệt không hổ là thiên tài có đồng cấp bậc với A Cửu, những người khác chiến đấu đều là có lực lượng ngang nhau, ngay cả Vạn Tiễn Vương cũng là vì dựa vào Bạo Linh Tiễn mới có thể đánh chết được đối thủ, mà hắn thì toàn bộ dựa vào thực lực của bản thân, không có nửa phần mưu lợi, trong thời gian một năm ngắn ngủi, chiến lực của hắn ít nhất đã tăng phúc tới ba thành, mỗi chiêu đều có thể đoạt mệnh địch nhân.

Oanh!

Từng đóa huyết sắc thương hoa tỏa ra làm bạo tạc thủ cấp đối phương, tiếp đó là thân thể và huyết thủy bị điểm bạo, riêng những bộ vị không bị bạo phá thì cũng chạy không khỏi bao phủ của huyết sắc thương hoa.

"Không xong, mau lui lại."

Thoáng cái mất đi hai thành viên, các thành viên còn lại của Tà Quang chiến đội bắt đầu nóng nảy hoảng sợ, tại Thú Liệp chiến trường, kiêng kỵ nhất đúng là địch mạnh ta yếu, một khi xuất hiện loại tình huống này thì chạy là thượng sách.

Không chần chờ chút nào, ngoại trừ Tà Đồng Vương, những người còn lại của Tà Quang chiến đội đều chạy trốn, bọn hắn không lo lắng cho Tà Đồng Vương, Tà Đồng Vương có thể ở trên tay Chiến Đế toàn thân thoát ra thì hiển nhiên sẽ không chết ở chỗ này.

"Một chiêu kế tiếp sẽ giải quyết ngươi."

Lục Chỉ Tà Vương cùng một thành viên chết đã vượt quá dự kiến của Tà Đồng Vương, hắn biết rõ thời gian cho mình lưu lại đã không còn nhiều nữa rồi, nếu một chiêu không thể giải quyết được Diệp Trần thì như vậy hắn chỉ có thể chạy trốn mà thôi, hắn còn không đủ cường đại để cùng chống lại cả một chiến đội, dù sao hắn cũng chưa phải là Chiến Đế.

"Cũng tốt, một chiêu phân thắng bại."

Diệp Trần cả người nhảy lên cao, cùng vị trí với mặt trời của Cao cấp Thú Liệp chiến trường, vô tận ánh mặt trời đã được tụ tập đến thân Long Tuyền Kiếm, làm cho cả không gian bắt đầu vặn vẹo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1344: Chiến Đế Mạc Lặc Vương

"Bích Lạc Hoàng Tuyền Đế Ấn!"

"Nhật Tinh Hóa Cực!"

Tà Đồng vương có tu vi cảnh giới cùng Diệp Trần giống nhau, cũng là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, nhưng ưu thế của hắn lại lớn hơn so với Diệp Trần, hắn có thể tiến vào đến Vô Ngã chi Đế Hoàng cảnh giới, chiến lực có thể gia tăng gấp bội, mà Diệp Trần lại không có biện pháp tiến vào Vô Ngã cảnh giới, trong khi Tam Hoa Tá Đạo mặc dù cũng có thể để cho chiến lực của hắn tăng lên gấp bội, nhưng trụ cột thực lực lại không bì kịp đối phương, nhưng bất quá ưu thế của Diệp Trần cũng không phải là thứ mà đối phương có thể so sánh, Bích Lạc Hoàng Tuyền Đế Ấn có uy lực lợi hại hơn một điểm so với Bạch Long Diệt Thế và Siếp Na Huy Hoàng, nhưng cũng là vừa mới đạt tới lực sát thương của tam chuyển võ học, trong khi Nhật Tinh Hóa Cực của Diệp Trần thì đã có khí tượng Tam chuyển võ học chân chính rồi.

Sát chiêu Bích Lạc Hoàng Tuyền Đế Ấn phi tốc về hướng Diệp Trần.

Một bó quang mang tinh hoa Thái Dương cũng đã ngưng tụ thành kiếm khí thẳng hướng Tà Đồng Vương kích bắn xuyên qua làm trong hư không lưu lại một vết lửa dài.

Oanh!

Quang mang chói mắt bộc phát mãnh liệt trên thượng diện của Thú Liệp Chi Tinh, rất nhiều cao cấp thành viên ở cách nơi này rất xa cũng cảm nhận được cường quang chợt lóe lên.

"Tốt cho một chiêu Tam chuyển kiếm pháp, ngày khác gặp lại ta nhất định lấy mạng ngươi."

Tà Đồng Vương thanh âm lượn lờ truyền đến, càng lúc càng xa.

Long Tuyền Kiếm vào vỏ, Diệp Trần cũng không đuổi theo, Tà Đồng Vương có tốc độ cũng muốn nhanh hơn một chút so với hắn, nên đuổi theo là không kịp, người này có thể mấy lần toàn thân rút lui từ trên tay Chiến Đế thì tốc độ của hắn chính là một chìa khóa cự đại.

"Tà Đồng Vương bại lui rồi ư?"

"Lợi hại, đây mới là thượng đẳng kiếm khách a!"

Mọi người Thú Ma chiến đội nhìn về hướng Diệp Trần bằng ánh mắt tràn đầy kính nể, ngay cả trong mắt Lục Văn Tú cũng hiện lên vẻ kinh dị.

"Nơi đây không nên ở lâu, động tĩnh mới vừa rồi hẳn là đã để cho không ít người cảm ứng được ."

Diệp Trần nói.

"Ừ!"

Vạn Tiễn Vương gật đầu, mang theo mọi người hướng phía đông bắc lao đi.

. . .

Loại thân ảnh như sương khói hư không lóe lên, Tà Đồng Vương rất nhanh đuổi kịp những người khác của Tà Quang chiến đội.

Nơi ngực phải của hắn bị thủng một lỗ lớn, cơ hồ còn tản ra một ánh lửa nóng bỏng.

Bích Lạc Hoàng Tuyền Đế Ấn của hắn mặc dù đã vượt qua uy lực của Nhị chuyển cực hạn võ học, nhưng so với Tam chuyển kiếm pháp của Diệp Trần, như cũ vẫn kém hơn không ít, trong nháy mắt tựu đã bị cắt mở. Ngay cả hào quang màu xanh biếc bao phủ quanh người mình cũng bị đục thủng một lỗ to. Cường đại Hủy Diệt Kiếm Ý cùng kiếm khí do Thái Dương tinh

hoa hóa thành đã khiến cho hắn trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp phục hồi thương thế, chỉ có thể từ từ trừ khử Kiếm Ý cùng kiếm khí mà thôi.

"Đội trưởng, ngươi bị thương sao?"

Nữ thành viên duy nhất của Tà quang chiến đội kinh ngạc nói.

"Một gã kiếm khách thú vị, lại có thể tìm hiểu ra Tam chuyển kiếm pháp." Tà Đồng Vương làm như không thấy đối với thương thế trên người mình thì, đạm mạc nói.

"Tam chuyển kiếm pháp ư ?!"

Mọi người Tà quang chiến đội hít một hơi lãnh khí.

Tam chuyển võ học là độc quyền của Chiến Đế, có lực phá hoại vô cùng kinh người, đối phương chỉ mới là một Chuẩn Đế mà đã có thể tìm hiểu ra tam chuyển kiếm pháp, xem như đã trở thành Chiến Đế rồi .

. . .

Tại Cao cấp thú liệp chiến trường, mỗi khi đánh giết một địch nhân sẽ được thưởng 15 vạn Thần Tệ, hai người chính là 30 vạn. Thú Ma chiến đội có số mệnh như cầu vồng, cộng thêm với số Thần Tệ trước đó đoạt được từ việc săn giết Thần trùng, như vậy đã đạt đến 39 vạn, cộng thêm phần thưởng đội ngũ nữa, như vậy tổng cộng chính là bốn mươi hai vạn chín ngàn, chia đều mỗi người có thể nhận được sáu vạn Thần Tệ.

Dĩ nhiên, xuất lực có lớn có nhỏ, không thể nào chia đều.

Diệp Trần vốn có xuất lực là 14 điểm, hiện tại đã được tính thành mười sáu. Cùng Tà Quang chiến đội đại chiến, hắn mặc dù không giết chết được một địch nhân nào, nhưng chính nhờ có hắn nên mới có thể ngăn cản Tà Đồng Vương, cho nên điểm xuất lực được tăng lên, còn xếp hạng thứ hai thứ ba chính là Vạn Tiễn Vương cùng Lục Văn Tú, Vạn Tiễn Vương xuất lực là

mười ba, Lục Văn Tú là mười một.

"Ba năm không khai trương, khai trương liền ăn cả ba năm, không nghĩ tới lần săn thú này chúng ta có vận khí tốt như vậy, chỉ còn kém một vạn Thần Tệ nữa là ta có thể đổi một bộ cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang rồi."

Phi hành trên đường, Vạn Tiễn Vương dễ dàng nói.

Làm Chuẩn Đế uy tín lâu năm, là một trong tứ đại Chuẩn Đế của Thần Chi Nhạc Viên, Vạn Tiễn Vương đến hiện tại cũng không gom góp đủ ba mươi vạn Thần Tệ, đại đa số Thần Tệ cũng bị hắn dùng để tu luyện, tu luyện tiêu hao Thần Tệ nhiều thì tự nhiên sẽ để dành được ít, mà nếu tu luyện tiêu hao ít Thần Tệ thì sẽ để dành được nhiều hơn, dĩ nhiên, tỷ lệ sống sót của hắn sẽ quá nhỏ, không cẩn thận cũng sẽ bị giết chết dễ dàng.

"Ai, chúng ta còn không biết đến lúc nào mới có thể góp đủ ba mươi vạn Thần Tệ đây này." Trương Nhân Nhân hâm mộ nói.

Một bộ cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang có giá tiền không thua gì Thiên Vương cấp khôi giáp thượng đẳng, đủ để cho phòng ngự của bọn họ tăng lên mấy lần, gặp phải Chuẩn Đế mạnh nhất cũng không đến nỗi bị mấy chiêu giết chết, nếu là tốc độ nhanh một chút thì hoàn toàn không cần phải sợ hãi đối phương, muốn đi thì đi. Trong số các Chuẩn Đế cũng không có mấy người đạt được một bộ cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang, chỉ có những Chuẩn Đế già nhất kia mới có mà thôi, tỷ như Tinh Hà Vương của Thần Chi Nhạc Viên thì có một bộ cấp thấp Thiên Vương cấp bảo khí.

"Không cần hâm mộ ta, chỉ cần Diệp Trần có thể trở thành Chiến Đế thì các ngươi cũng có cơ hội có được cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang đấy." Vạn Tiễn Vương cười nhìn về phía Diệp Trần.

Một đội ngũ nếu là có thể xuất hiện một vị Chiến Đế thì coi như mọi chịu đựng của đội ngũ đó sẽ được chấm dứt, tốc độ kiếm Thần Tệ sẽ gia tăng thật lớn, khả năng gặp phải nguy hiểm cũng giảm đi mấy lần.

"Ha ha, vậy chúng ta tựu chuẩn bị cạn chén cùng Diệp Trần nhé."

Đám người Lưu Địch, Tư Mã Phi cười cười, bọn họ cũng nhận ra Diệp Trần hoàn toàn có thể trở thành Chiến Đế, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

. . .

Thoáng một cái, lại ba ngày nữa đi qua.

"Rốt cục cũng đã gom đủ ba mươi vạn rồi."

Vạn Tiễn Vương tâm tình rất tốt, ba ngày nay, bọn họ tổng cộng săn giết được tám con Thần Trùng cao cấp, hai con tinh anh Thần Trùng, thu vào thêm năm vạn nữa, dựa vào điểm xuất lực của Vạn Tiễn Vương, hắn ít nhất có thể được chia đến hơn một vạn.

"Cẩn thận, chúng ta đang bị theo dõi."

Ánh mắt sắc bén của Diệp Trần ngó chừng ở phía trước, nơi cuối chân trời đang có bảy đạo nhân ảnh bay xẹt tới, cách nơi này hơn ba trăm dặm, rất hiển nhiên, đối phương đã dùng linh hồn bí pháp mà cảm ứng được bọn hắn, mà bọn hắn không thể nào mỗi thời mỗi khắc đều phóng Linh Hồn Lực ra ngoài.

"Là Huyết Chùy chiến đội của Dạ Xoa Thần Nhạc Viên, nguy rồi, chạy mau!"

Trong giời gian nháy mắt, đối phương đã cách bọn họ đã chưa đầy ba trăm dặm, Vạn Tiễn Vương sắc mặt đột nhiên biến hóa, rống lớn nói.

Sưu! Sưu sưu!

Không có chút gì do dự, trừ Diệp Trần ra, sáu người còn lại lấy tốc độ nhanh nhất hướng phương hướng ngược lại bay vụt đi, Trương Nhân Nhân quay đầu lại nhìn về phía sau, thấy Diệp Trần không lập tức chạy trốn, vội

vàng nói: "Diệp Trần, đi mau, Huyết Chùy chiến đội là Chiến Đế đội ngũ, trong bọn hắn có một Chiến Đế đấy."

Diệp Trần gật đầu, trong tầm mắt, dung mạo bảy tên Dạ Xoa Vương của Huyết Chùy chiến đội đã rõ mồn một trước mắt, gã Dạ Xoa Vương cầm đầu có làn da cùng nhân loại không khác mấy, sau lưng là một đôi cánh dài, cánh vừa vỗ đã lao đi nhanh như điện chớp, lúc này, khóe miệng của hắn mở ra một đường cong, um tùm sát ý đột phá không gian phóng xạ tới đây.

Bá!

Xoay người, Diệp Trần đuổi theo hướng đám người Trương Nhân Nhân.

Tốc độ của Diệp Trần so với tất cả mọi người đều nhanh hơn, chỉ chốc lát sau công phu, tựu đã đuổi theo kịp Trương Nhân Nhân.

Trương Nhân Nhân mặt sắc mặt ngưng trọng nói: "Dạ Xoa Thần Nhạc Viên có tam đại Chiến Đế, đội trưởng của Huyết Chùy chiến đội chính là Mạc Lặc Vương một trong tam đại Chiến Đế đấy, nếu chính diện chống lại thì chúng ta căn bản không phải là đối thủ, chỉ có chạy trốn mà thôi."

"Mạc Lặc Vương có vũ khí là Lưu Tinh Chùy, lực công kích hết sức mạnh, bị hắn đánh trúng là cửu tử nhất sanh đấy." Viên Hồng cũng nói.

Tại Cao cấp thú liệp chiến trường, Chuẩn Đế bất quá chỉ là người bình thường mà thôi, chỉ có Chiến Đế mới là người có thể chủ đạo cục diện, Tà Đồng Vương mặc dù là một trong những Chuẩn Đế mạnh nhất, có chiến tích toàn thân trở lui ở trên tay Chiến Đế, nhưng nếu để cho hắn và Chiến Đế chiến đấu trong thời gian dài thì cũng chỉ có đường chết mà thôi, đừng nói là Tà Đồng Vương, cho dù là hai đại Chuẩn Đế mạnh nhất tề tụ lại, cộng thêm cả Diệp Trần, thì cũng không thể chống lại nổi một Chiến Đế.

Mạc Lặc Vương không tính là Chiến Đế lợi hại, cũng như Thần Đao Vương và Chu Tước Vương, bất quá đều là sơ đẳng Chiến Đế, đã có thể chống lại Phong Đế Vương Giả.

Mạc Lặc Vương có tốc độ rất nhanh, Trương Nhân Nhân là người có có tốc độ chậm nhất trong Thú Ma chiến đội, khoảng cách giữa nàng và Mạc Lặc Vương, đã chưa còn đầy hai trăm dặm, khoảng cách này đang mỗi lúc một gần hơn.

Trương Nhân Nhân bắt đầu khẩn trương, nàng chẳng những tiến vào đến Vô Ngã chi Đế Hoàng cảnh giới, hai tay lại càng kết ấn thật nhanh, trên người xuất hiện một con Đại Điểu ám sắc hư ảnh.

Bá!

Ảo ảnh trầm trọng giúp tốc độ Trương Nhân Nhân bạo tăng.

"Hừ, đừng nằm mơ có thể trốn khỏi cái chết ở trên tay của ta!"

Đôi cánh sau lưng Mạc Lặc Vương như Lôi Quang Thiểm thước làm tốc độ của hắn tăng thêm ba thành nữa, đem khoảng cách kéo gần hơn 180 dặm .

Một trăm năm mươi dặm.

120 dặm .

"Chẳng lẽ ta sẽ chết sao như vậy?"

Trương Nhân Nhân không trông cậy vào có ai có thể cứu nàng, nàng cũng không hận, Chiến Đế đội ngũ cũng sớm có quy định, một khi gặp phải Chiến Đế, chỉ có thể bằng vào tốc độ nhanh nhất để chạy trốn, lưu lại cứu người đó là chịu chết, một người chết sẽ đỡ hơn so với toàn bộ một đội ngũ bị tiêu diệt.

"Mạc Lặc Vương, nhìn đây!"

Vạn Tiễn Vương đang bay ở phía trước với tốc độ không giảm, lại xoay người liên tiếp bắn về phía Mạc Lặc Vương mười mũi tên.

Vèo vèo vù vù. . .

Mỗi một mũi tên này chính là tuyệt chiêu thiên biến vạn hóa của Vạn Tiễn Vương, rõ ràng là mười mũi tên sắc nhọn trên đường bay đã phân hóa thành trăm ngàn cái, khó có thể phân biệt rõ thật giả.

"Chút tài mọn này mà cũng đòi cầm chân ta à."

Trong tay Mạc Lặc Vương xuất hiện một thanh huyết sắc chiến chùy, oanh ra một búa làm các ảo ảnh tiễn bị phá hỏng, đột ngột, ba đạo sóng lửa mạnh mẻ bộc phát làm cho tốc độ Mạc Lặc Vương giảm mạnh, thì ra là trong số mười cái mũi tên sắc nhọn này có ba cái là Bạo linh tiễn.

"Đừng ngoan cố chống lại, các ngươi trốn không thoát đâu."

Khoảng cách với Trương Nhân Nhân lại được kéo xa thêm hai trăm dặm, bất quá Mạc Lặc Vương cũng không thèm để ý đến, Bạo Linh Tiễn của đối phương không thể nào là vô cùng vô tận, chỉ cần dùng hết thì thú Ma chiến đội ít nhất phải chết hai người.

"Các ngươi đi đi, không cần lo cho ta."

Trương Nhân Nhân biết Vạn Tiễn Vương chỉ có mười cây Bạo linh tiễn, trước đó đã dùng hết ba cái, hiện tại lại thêm ba cái, còn dư lại bốn cái thì cũngg không làm nên được chuyện gì.

"Ghê tởm."

Lưu Địch, Tư Mã Phi cùng với Viên Hồng nghiến răng nghiến lợi, bọn họ không phải là Vạn Tiễn Vương nên không cách nào ở dưới tình huống không giảm tốc độ mà tiến hành công kích Mạc Lặc Vương, dù sao Vạn Tiễn Vương vẫn là cung tiến thủ.

Lục Văn Tú trong tay nắm một quả màu đạn phá màu đen, nhưng suy nghĩ một chút, hắn lại không khỏi thở dài một hơi, cái Hắc Long phích lịch đạn này là đòn sát thủ của hắn, đáng tiếc đối phó Chiến Đế vẫn còn không đủ, chỉ một kích tiện tay của bọn hắn cũng hết sức đáng sợ.

"Các ngươi đi trước đi, để ta tới ngăn cản hắn."

Chợt, Diệp Trần bắt đầu chậm lại, khiến cho Trương Nhân Nhân bay đến trước mặt của hắn, hắn xoay người, đối diện chạm mặt Mạc Lặc Vương đang lao đến từ một trăm bên ngoài.

"Diệp Trần, ngươi. . ."

Trương Nhân Nhân hết sức khiếp sợ cùng cảm động.

Khiếp sợ còn có năm người Vạn Tiễn Vương.

"Không có chuyện gì đâu, ta có lòng tin có thể toàn thân trở về, các ngươi mau sớm bay đến bên ngoài ngàn dặm." Ở Thú Liệp Chi Tinh, chỉ sợ đối phương thi triển linh hồn bí pháp, còn khoảng cách lan rộng của Linh Hồn Lực cũng chỉ trên dưới một nghìn dặm, chỉ cần chạy trốn ra ngoài một ngoài ngàn dặm thì Mạc Lặc Vương tựu không cách nào cảm ứng được bọn họ, tự nhiên cũng không thể nào đuổi giết.

Rút Long Tuyền Kiếm ra, Diệp Trần một kiếm chém về phía Mạc Lặc Vương.

"Tiểu tử, ngươi rất trọng tình trọng nghĩa, nhưng đáng tiếc loại người như ngươi là người chết nhanh nhất." Mạc Lặc Vương giơ chiến chùy lên, nhẹ nhàng vung ra, vừa chạm đến đã làm Bạch Long kiếm khí bị nện nát bấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1345: Bạch Ngân Sáo Trang

"Diệp Trần, ngươi cẩn thận, không nên ngạnh kháng với hắn."

Vạn Tiễn Vương cắn răng mà tiếp tục hướng phía trước bay vút đi.

Hắn biết rõ, hiện tại có lưu lại thì chẳng những không có chút tác dụng nào, ngược lại còn sẽ làm vướng chân Diệp Trần.

Những người khác cũng không thể làm gì và đi theo phía sau Vạn Tiễn Vương, trong lòng cầu nguyện cho Diệp Trần có thể gặp dữ hóa lành, toàn thân thoát ra an toàn.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa Mạc Lặc Vương và Diệp Trần đã chưa đầy năm mươi dặm.

Mạc Lặc Vương có thân thể cường tráng, rất khôi ngô và tràn đầy sức bật, da thịt săn chắc, đầu của hắn rất lớn và không tương xứng với thân thể, một đôi mắt tràn đầy lệ khí không ngừng tỏa ra hung ác hoàng quang.

"Chỉ bằng vào ngươi mà cũng muốn ngăn chặn ta sao, chết đi!"

Mạc Lặc Vương cũng không thèm để ý đối phương đang dừng lại cản hắn, đối với hắn mà nói, đối phó Diệp Trần bất quá chỉ là tiện tay mà thôi, cũng không làm hắn lãng phí bao nhiêu thời gian mà đuổi theo giết hết đối phương, huyết sắc chiến chùy giơ lên cao, Mạc Lặc Vương khẽ quát một tiếng rồi ngang nhiên nện xuống một búa, “oanh”, chuy ảnh huyết sắc xen lẫn hồ quang hướng về phía Diệp Trần bổ tới.

Nhị chuyển cực hạn võ học - Huyết Lôi Chùy.

Ông!

Diệp Trần cảm giác được một búa này đáng sợ thế nào, lập tức tung ra Siếp Na Kiếm Vực, có Siếp Na Kiếm Vực gây trở ngại, thế đi của chuy ảnh huyết sắc kia trở nên chậm lại, sau đó tốc độ giảm mạnh, đến khi đến trước người Diệp Trần thì mười thành lực đạo chỉ còn lại chừng bảy tám phần, dĩ nhiên, bảy tám phần lực đạo này Diệp Trần cũng không dám khinh thường, đối phương dù sao cũng là Chiến Đế, chiến lực thuần túy là gấp mấy lần so với hắn. Long Tuyền Kiếm run lên rồi một đâm ra, không gian tĩnh lực lượng chợt gia tăng lên mấy lần, một kiếm đâm xuyên qua huyết sắc chuy ảnh, bất quá lực lượng còn sót lại của huyết sắc chuy ảnh như cũ cũng có thể làm cho hắn bị bay rớt ra ngoài hơn mười dặm, há mồm phun ra đại lượng máu tươi.

"Ah, không gian tĩnh lực lượng!"

Mạc Lặc Vương đã từng gặp qua một vài Vương giả có tu luyện Không Gian áo nghĩa, nhưng bất quá có thể nghiên cứu ra Không gian tĩnh lực lượng cũng không có mấy người, trong lòng hắn âm thầm cười lạnh mà khó trách tại sao đối phương dám lưu lại cản hắn, thì ra là có mấy phần bản lãnh, nhưng đáng tiếc, với thực lực tuyệt đối trước mắt của hắn thì bất kỳ cử động nào của đối phương cũng đều là “Sói dữ bị nhốt trong lồng” mà thôi, không biết tự lượng sức mình.

"Đón thêm một chiêu Lưu Tinh Diệt của ta!"

Rầm rầm !

Thanh âm kim loại ma sát của xích sắt kịch liệt vang lên, huyết sắc chiến chùy trong tay Mạc Lặc Vương là một thanh Lưu Tinh Chùy, ở phần chuôi của nó được gắn một sợi xích có đầu là 1 cái khóa sắt thô ráp to bằng quả trứng gà, khóa sắt được hắn cầm trên tay trái và không ngừng vung quay tròn. Chỉ thấy trên người hắn tỏa ra khí thế cường đại, sau đó hung mãnh quăng sợi xích có khóa sắt ra mà hóa thành một viên huyết sắc Lưu Tinh, oanh kích về hướng Diệp Trần.

Tam chuyển võ học - Lưu Tinh Diệt.

Một chiêu này thực sự rất nguy hiểm.

Trên người Diệp Trần giờ đây giống như có một luồng lôi điện chạy qua, thần kinh căng thẳng đến cực hạn, mới vừa rồi hắn có thể ngăn cản một phần thế công của đối phương là bởi vì có Siếp Na Kiếm Vực được phụ trợ thêm bởi Siếp Na Huy Hoàng, do vậy mới tạo ra được cường đại không gian tĩnh lực lượng mà chặn được một kích trí mạng kia, thực sự nếu không có Siếp Na Kiếm Vực thì Diệp Trần không chết cũng tàn phế, và nếu không có Siếp Na Huy Hoàng, Diệp Trần hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Siếp Na Kiếm Vực lập tức được thúc dục đến cực hạn, lan tỏa ra phạm vi trăm dặm làm mọi vật thể trong đó bị rơi vào trạng thái tĩnh lặng, ngay cả âm thanh cũng không thể truyền ra ngòai, cả một mảnh tĩnh mịch đã được hình thành.

Ánh mắt nhìn chăm chú và khóa thật chặc vào huyết sắc Lưu Tinh, hai tay Diệp Trần giơ Long Tuyền Kiếm lên cao khỏi đỉnh đầu, sau một khắc, vô cùng vô tận ánh sáng trong thiên địa nhè nhẹ hợp thành từng sợi dung nhập vào trong thân kiếm, khiến cho Long Tuyền Kiếm nhanh chóng phát sáng lên, những thứ này cũng không phải là ánh sáng bình thường vì hắn đã không cần đến chúng nữa, những thứ này chính là Thái Dương tinh hoa trong thiên địa, là một loại thiên địa nguyên khí hết sức cao cấp, mỗi một luồng Thái Dương tinh hoa so với Chân Nguyên của Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên cảnh giới đều muốn tinh thuần hơn rất nhiều.

"Đi!"

Mắt thấy huyết sắc Lưu Tinh đang ầm ầm lao tới, Diệp Trần hung mãnh chém bổ xuống một kiếm.

Một vệt lửa cự đại hình quạt lưu lại trong hư không, Thái Dương tinh hoa trên thân Long Tuyền Kiếm sau khi trải qua biến hóa đã trở thành tinh hoa kiếm khí càng tinh thuần hơn, nặng nề trảm kích vào trên huyết sắc Lưu Tinh.

Tam chuyển kiếm pháp - Nhật Tinh Hóa Cực!

Ầm ầm!

Âm thanh bạo phá cùng sóng xung kích đáng sợ bộc phát, Siếp Na Kiếm Vực của Diệp Trần trong nháy mắt đã bị phá hỏng, cả người hắn lần nữa bay rớt ra ngoài trên trăm dặm, y phục trên người cũng bị chấn nát bộc lộ ra da thịt cường kiện, còn sắc mặt trở nên trắng bệch như người sắp chết vậy, “hộc hộc”, một ngụm máu tươi nóng bỏng bị phun ra ngoài.

"Hừ!"

Mạc Lặc Vương cũng bị ảnh hưởng của dư kình nên bị lui ra ngoài hơn trăm thước mà lồng ngực có chút khó chịu, trên mặt của hắn cũng lộ ra vẻ kinh sợ, chợt thốt lên nói: "Là tam chuyển kiếm pháp, không sai, là tam chuyển kiếm pháp, kiếm pháp tầm thường không thể nào làm cho ta phải rút lui như vậy." Mạc Lặc Vương không phải không thừa nhận, đồng dạng là tam chuyển võ học nhưng nếu đem tam chuyển kiếm pháp của đối phương so sánh với Lưu Tinh Diệt của hắn thì lợi hại hơn rất nhiều.

"Cái gì, đội trưởng có thể bị đánh lui ư ?!"

"Đối phương là thần thánh phương nào vậy chứ?"

Diệp Trần bị đánh hộc máu cũng tuyệt đối không ngoài ý muốn của đám thành viên Huyết Chùy chiến đội, nhưng ngược lại bọn hắn cảm thấy thương thế như vậy là quá nhẹ, trong khi việc Mạc Lặc Vương bị đánh lui lại khiến bọn hắn giật mình vô cùng.

"Tốt lắm, mọi người đều nói tại Cao cấp liệp thú chiến trường này có hai đại Chuẩn Đế mạnh nhất, một người là Bạch Ngân Vương, một người là Tà Đồng Vương, ngươi là người thứ ba làm được như vậy, không, phải nói là ngươi mới thật sự là Chuẩn Đế mạnh nhất, bọn hắn so với ngươi đều muốn yếu hơn một ít." Chậm rãi thở ra một hơi tức, Mạc Lặc Vương nhiều hứng thú đánh giá Diệp Trần, nhưng hắn cũng ngầm nổi lên sát tâm, đối với hắn

mà nói, những người khác của Thú Ma chiến đội có giết hay không cũng không sao cả, nhưng là gã Diệp Trần này thì nhất định phải giết, nếu không thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ trở thành trụ cột của nhân loại.

Săn thú chiến trường chính là chiến trường của các thiên tài, tại vũ trụ Tinh Không nơi ngoại giới, cuộc đối địch giữa các thiên tài chủng tộc lại càng thêm thảm trọng, bắt được cơ hội là lập tức phải giết đối phương ngay.

"Đội trưởng!"

Thành viên Huyết Chùy chiến đội chạy lên.

Mạc Lặc Vương truyền âm nói: "Người này không dễ dàng giết như vậy, các ngươi từ hai bên bọc đánh, tuyệt đối không để cho hắn chạy thoát, một mình hắn tương đương với mười tên thiên tài nhân loại, giết được hắn thì chúng ta sẽ đỡ vất vả về sau rất nhiều."

"Hắn tuyệt đối trốn không thoát đâu."

Sáu người Huyết Chùy chiến đội lập tức chia làm hai nhóm, một nhóm phi hành về phía bên trái, một nhóm đi về hướng bên phải, tận lực vòng qua phạm vi Siếp Na Kiếm Vực của Diệp Trần.

"Muốn vây giết ta à!"

Diệp Trần sao lại nhìn không ra tính toán của đối phương, “vù vù”, cũng không ham chiến, Diệp Trần lập tức xoay người gia tốc rút lui, kéo khoảng cách ra xa hơn.

"Muốn đi à?"

Mạc Lặc Vương cười ha ha một tiếng rồi tốc độ bộc phát đến cực hạn, huyết sắc chiến chùy nắm trong tay lần nữa quăng đi ra ngoài, oanh về hướng Diệp Trần, hắn cũng không tin đối phương có thể ngăn cản mấy lần Lưu Tinh Diệt, huống chi chỉ cần hắn lựa chọn việc ngăn chặn thì tốc độ sẽ bị giảm bớt mà rơi vào phục kích ngay.

Huyết sắc Lưu Tinh đuổi ở phía sau Diệp Trần, càng ngày càng gần thêm, cuối cùng, “ầm” một tiếng, huyết sắc Lưu Tinh đã gọn gàng linh hoạt đem Diệp Trần đánh nát bấy.

"Không đúng."

Mạc Lặc Vương cau mày, kẻ mà hắn đánh trúng không phải là thật thể.

Quả bất hiển nhiên, thân ảnh Diệp Trần lần nữa xuất hiện mà lông tóc vô thương.

Hóa ra, ở thời khắc mấu chốt, hắn đã thi triển ra Âm Ảnh Thần Hành, lấy bóng ảnh phân thân thay thế cho bản thể.

Kế tiếp, một bên không ngừng công kích, một bên không ngừng thi triển bóng ảnh phân thân, khoảng cách ở giữa hai bên dần dần được kéo dài ra, Mạc Lặc Vương liên tục công kích đồng thời cũng làm cho tốc độ bản thân bị ảnh hưởng.

"Không cần đuổi theo nữa rồi."

Mắt thấy khoảng cách ở giữa hai bên đã bị kéo lớn đến năm trăm dặm nên Mạc Lặc Vương ngừng lại, ở khoảng cách này, cần phải thi triển linh hồn bí pháp mới có thể cảm ứng được đối phương.

"Ghê tởm, lại để cho hắn chạy thoát." thành viên Huyết Chùy chiến đội có chút tức giận.

Mạc Lặc Vương cười lạnh, "Cơ hội không có nhiều đâu, hy vọng lần sau vận khí hắn còn tốt như vậy."

. . .

Thông qua huy chương ấn ký, Diệp Trần liên lạc với đám người Vạn Tiễn Vương.

Đối với sự tình Diệp Trần có thể từ trên tay Chiến Đế Mạc Lặc Vương

toàn thân rút lui, đã khiến cho sáu người Vạn Tiễn Vương thụ lấy thất kinh cùng kính nể. Đối với những khác, đối mặt với sự đuổi giết của Chiến Đế, chỉ có tốc độ thì còn chưa đủ, lúc đầu nhất định phải ngạnh kháng mấy lần, nếu như ngay cả ngạnh kháng một hai lần cũng làm không được thì tốc độ dù có mau hơn nữa cũng chỉ gặp đường chết mà thôi.

Ngày cuối cùng, Thú Ma chiến đội đã săn giết được thêm bốn con cao cấp Thần Trùng, một con tinh anh Thần Trùng, nhận được thêm ba vạn Thần Tệ nữa.

Tính ra, Thú Ma chiến đội đã thu vào đến bốn mươi tám vạn, cộng thêm phần thưởng đội ngũ, tổng cộng thu vào là năm mươi hai vạn tám ngàn thần tệ.

Diệp Trần xuất lực là 16 trên tổng xuất lực 70, tính ra, Diệp Trần có thể nhận được đến mười hai vạn tám ngàn Thần Tệ, Vạn Tiễn Vương thứ hai, là chín vạn tám ngàn, Lục Văn Tú thứ ba, là tám vạn hai ngàn năm trăm,

Có thể nói, lần thu hoạch này, Thú Ma chiến đội đã vượt qua trước đó gấp mấy lần, chủ yếu là lần này có vận khí tốt khi đánh chết hai gã thành viên Tà Quang chiến đội, phải biết rằng đánh chết một gã thành viên địch nhân sẽ được mười lăm vạn Thần Tệ, hai gã chính là ba mươi vạn, nếu là không có ba mươi vạn này thì tổng cộng thu vào bất quá chỉ chừng hai mươi vạn mà thôi.

"Không nghĩ tới thoáng cái đã đủ ba mươi vạn Thần Tệ rồi."

Lúc trước, Diệp Trần đã có được mười tám vạn Thần Tệ, hiện tại được thêm mười hai vạn tám ngàn nữa, tính ra hắn đã để dành được đến ba mươi vạn tám ngàn, có thể cùng giống như Vạn Tiễn Vương, đi đến đổi một bộ Cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang, đến lúc đó, phòng ngự của hắn sẽ được gia tăng mấy lần, gặp phải sơ đẳng Chiến Đế cũng có thể chống lại một thời gian ngắn.

Dĩ nhiên, muốn chống lại chân chính Chiến Đế là không có khả năng,

không nói lực công kích của Chiến Đế mạnh bao nhiêu, chỉ riêng phòng ngự của Chiến Đế thôi cũng đã mạnh đáng sợ rồi, mỗi người bọn hắn cơ hồ cũng đều có một bộ cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang, thậm chí còn có người có được một bộ trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, công kích của Diệp Trần đối với bọn hắn cũng như là “gãi ngứa” mà thôi.

Bảy ngày thời gian trôi qua, Thú Ma chiến đội từ Thú Liệp Tháp đi ra.

"Đi, đi đổi Thiên Vương cấp sáo trang." Vạn Tiễn Vương đối với Diệp Trần nói.

"Được !"

Diệp Trần gật đầu.

Đổi tháp có tất cả ba tầng, tầng thứ nhất tương ứng với cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang, tầng thứ hai tương ứng trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, tầng thứ ba tương ứng cao đẳng Thiên Vương cấp sáo trang.

Đi tới một tầng, ánh mắt Diệp Trần sáng lên khi chứng kiến bốn phía vách tường của một tầng tòa tháp là những bộ sáo trang bộ đủ mọi màu sắc đang bay lơ lững, những thứ sáo trang này được khí tức bao bọc xung quanh, màu sắc hiển thị rõ tính năng của mình.

"Ta chọn bộ sáo trang này."

Qua một chén trà thời gian, Vạn Tiễn Vương tuyển chọn cho mình một bộ giáp nhẹ sáo trang màu xanh biếc, bộ giáp nhẹ sáo trang này có một mảnh dài hẹp huyền ảo quỹ tích buộc vòng quanh mặt ngoài, chính nhờ những thứ huyền ảo quỹ tích này đã để cho các bộ phụ kiện sáo trang sinh ra liên kết chặc chẽ. Sau khi trả đủ Thần Tệ, tay Vạn Tiễn Vương khẽ vẫy, bộ sáo trang lục sắc kia chợt lóe lên tia sáng và tự động bọc lên người Vạn Tiễn Vương.

Ông!

Một cổ quang hoa màu xanh biếc bộc phát, khí tức cả người Vạn Tiễn

Vương bắt đầu sinh ra biến hóa vi diệu, khí huyết hoàn toàn bị khóa trong thân thể, không có chút nào tiết ra ngoài.

"Phòng ngự ít nhất tăng thêm gấp hai lần, lực lượng ước chừng tăng thêm ba thành." Vạn Tiễn Vương mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhìn về phía Diệp Trần nói: "Diệp Trần, ngươi còn chưa chọn xong cho mình sao?"

"Tốt lắm."

Diệp Trần chọn chính là một bộ sáo trang có màu trắng bạc, so với lục sắc sáo trang của Vạn Tiễn Vương, sáo trang màu trắng bạc này còn muốn dầy hơn một điểm, nhưng như cũ vẫn thuộc về loại giáp nhẹ.

Sáo trang màu trắng bạc có năm bộ kiện, theo thứ tự là ngực giáp, bảo vệ tay, bảo vệ đùi, bao tay cùng với giày chiến.

Bộ sáo trang màu trắng bạc này có tên gọi là Bạch ngân sáo trang, tên gọi rất bình thường nhưng khí tức của nó lại rất bén nhọn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1346: Tam Chuyển Kiếm Pháp Đại Thành

Mặc bạch ngân sáo trang vào, Diệp Trần vận chuyển chân nguyên vào bên trong bộ giáp, sau một khắc, bạch ngân sáo trang bộc phát ra vầng sáng màu bạch ngân chói mắt, hệt như một tiểu mặt trời màu ngân sắc vậy.

Luyện hóa bảo khí cũng không khó khăn lắm, bước đầu tiên chính là để cho chân nguyên bản thân tiến vào bên trong bảo khí, cùng kết hợp với bổn nguyên lực lượng của bảo khí, như vậy sẽ khiến cho uy năng của bảo khí sẽ được bộc lộ ra, bước thứ hai chính là lạc ấn linh hồn ấn ký của mình vào sâu trong bảo khí biến nó hoàn toàn thuộc về mình, kể từ đó, thần khí kết hợp mới có thể đem uy năng bảo khí thúc dục đến cực hạn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Trần đã đem chân nguyên cùng bổn nguyên lực lượng của bạch ngân sáo trang sơ bộ kết hợp với nhau, cũng lạc ấn xong linh hồn ấn ký, nhưng bất quá muốn chính thức quen thuộc với bạch ngân sáo trang thì còn phải cần thêm một khoảng thời gian nữa.

"Phòng ngự đại khái đã gia tăng lên gấp hai lần, lực lượng cũng gia tăng thêm ba thành rồi."

Cùng phẩm cấp sáo trang nhưng về tăng phúc phòng ngự cơ bản và tăng phúc lực lượng có độ lớn không kém nhau là mấy, bất quá mỗi một chủng sáo trang đều có thuộc tính đặc thù riêng, ví dụ như, có loại sáo trang ngoại trừ tăng phúc cơ bản, còn có thể tăng phúc tốc độ di động, có loại lại tăng phúc phòng ngự nhiều hơn hoặc là trực tiếp bổ sung vào kỹ năng phòng ngự, thậm chí có thể tăng phúc cả lĩnh vực, đương nhiên, loại này rất ít ỏi, trong trăm cái cũng không có nổi một.

"Khó mà có được một bộ Thiên Vương cấp sáo trang như vậy, nếu không đem nó luyện hóa vào trong thân thể thì thật sự quá mức đáng tiếc,

trong một năm kế tiếp, ta sẽ thử đem bộ Thú Liệp Sáo Trang này dung nhập vào thân thể luôn." Vạn Tiễn Vương đối với bộ Thú Liệp Sáo Trang trên người thập phần yêu thích, đối với Diệp Trần cười nói.

Diệp Trần gật gật đầu, "Ta cũng vậy ah."

Khi trở thành Sinh tử cảnh vương giả thì sẽ có thể làm được tình trạng luyện khí nhập vào cơ thể, cái gọi là luyện khí nhập vào cơ thể, tức là để cho thân thể cùng bảo khí triệt để kết hợp, đây là một loại công phu “nước chảy đá mòn”, bình thường, sinh tử cảnh vương giả ít nhất phải mất thời gian mấy chục năm mới có thể làm được một bước này, nhưng khi tu vi đạt tới sinh tử cảnh ngũ trọng thiên thậm chí lục trọng thiên thì sẽ có thể thực hiện trong vòng một năm đến nửa năm mà thôi.

Luyện khí nhập vào cơ thể có không ít chỗ tốt, chỗ tốt đầu tiên chính là sự thuận tiện, mặc trên người một bộ bảo khí rốt cuộc nhìn cũng không đẹp đẽ gì, tất cả mọi người đều ưa thích mặc một bộ áo mỏng bình thường, chỗ tốt thứ hai chính là có thể đem thuộc tính sáo trang phát huy tới đỉnh phong, không còn sinh ra bất cứ ngăn cách nào nữa, chỗ tốt thứ ba chính là không dễ dàng khiến cho người khác chú ý tới.

Dùng 30 vạn thần tệ đổi lấy bạch ngân sáo trang, Diệp Trần chỉ còn lại tám ngàn thần tệ, không có biện pháp nào dùng để tu luyện nữa rồi, chỉ còn mỗi việc luyện khí nhập vào cơ thể chính là lựa chọn tốt nhất.

Thần Chi Nhạc Viên đồng dạng có 4 mùa: xuân, hạ, thu, đông.

Mùa xuân đi qua, mùa hè đi qua, giờ đã đến trời thu rồi.

Trước ngôi nhà gỗ dưới tán rừng trúc vẫn dạt dào một màu xanh ngát, con sông ở trước nhà vẫn róc rách chảy xuôi, tạo nên một nhạc khúc lay động lòng người.

Bên trong nhà gỗ, Diệp Trần nửa người trên trần trụi, ngồi xếp bằng ở trên sàn nhà trúc mộc.

Trên người của hắn tản ra bạch ngân sắc quang mang, hào quang có lúc như thực chất, mơ hồ có thể nhìn ra một bộ sáo trang màu bạch sắc, năng lượng của sáo trang biến hóa rồi dần dần ẩn vào trong thân thể Diệp Trần, cuối cùng tan ra mà tạo thành một thể thống nhất cùng huyết nhục của hắn.

Một ngày nữa đi qua .

Bạch ngân sắc quang mang đã được cất giấu hoàn toàn, tuy trên người Diệp Trần hiện ra thêm một ít đường vân sáng, nhưng chợt sau đó, những quang vân này cũng ẩn vào trong thể nội, hợp thể toàn thân.

Luyện khí nhập vào cơ thể, đã hoàn thành rồi!

Hô!

Dùng sức nhổ ra một ngụm trọc khí, Diệp Trần mở hai mắt ra rồi chậm rãi đứng lên.

"Không hổ là cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang, phải mất suốt bảy tháng trời mới có thể đem nó dung nhập triệt để vào trong cơ thể."

"Bất quá bảy tháng nay cũng không lãng phí, bạch ngân sáo trang đã tăng phúc phòng ngự cơ bản của ta lên gấp ba, năng lượng tăng phúc lên bốn thành, cường đại hơn hẳn so với mặc ở bên ngoài rồi."

Diệp Trần đẩy cửa đi ra ngoài.

Trên đồng cỏ.

Diệp Trần bỗng nhiên vận chuyển chân nguyên kích phát ra lực lượng của bạch ngân sáo trang.

Baaa!

Một tiếng vang nhỏ truyền ra, bên ngoài thân thể Diệp Trần lập tức lan tràn ra một tầng Quang Huy màu bạch ngân, tại trong lòng Quang Huy kia, Diệp Trần phảng phất như biến thành một người sắt màu bạch ngân vậy.

Lấy Long Tuyền Kiếm ra, Diệp Trần trở tay đâm một kiếm chọc vào trên người của mình, lập tức, hàng trăm đường văn tự hiện lên mang theo đại lượng Hỏa tinh tí tách bay ra, bên ngoài thân thể vẫn vô thương bất nhập, ngay đến một dấu vết nhỏ cũng không có, Quang Huy màu bạch ngân hoàn toàn cách trở kình lực của thanh kiếm.

So với trước đó, phòng ngự hiện tại của Diệp Trần có thể nói đã đạt tới trình độ khủng bố, trong các chuẩn đế, chỉ sợ không ai có thể phá thủng được phòng ngự của hắn, dù sao hắn lại còn có thêm hộ thể kiếm ý để phòng vệ nữa.

"Phòng ngự cơ bản đã gia tăng gấp ba lần rồi, một khi ta kích phát ra bạch ngân thủ hộ thì phòng ngự còn có thể tiếp tục gia tăng, đạt tới gấp năm lần trước kia, xem như bọn sơ đẳng Chiến Đế trong thời gian ngắn cũng khó làm tổn thương được ta rồi, haha."

Ôngggg!

Ngân sắc quang mang lóe lên, trên người Diệp Trần nhộn nhạo tóe phát ra một vòng quầng sáng màu bạch ngân, đây chính là vòng phòng hộ ngân sắc do bạch ngân sáo trang bổ sung kỹ năng phòng ngự tạo ra.

Bạch ngân thủ hộ rất cường đại, có thể làm cho phòng ngự của Diệp Trần tăng phúc đến năm lần, nhưng ngược lại khuyết điểm của nó là thập phần tiêu hao lực lượng của bạch ngân sáo trang, mỗi ngày chỉ có thể kích phát ra trong vòng một phút đồng hồ, quá một phút này thì lực lượng của bạch ngân sáo trang sẽ bị giảm xuống một mức độ nhất định, sau nó sẽ không thể nào tiếp tục kích phát ra bạch ngân thủ hộ được nữa, muốn sử dụng tiếp thì phải đợi sáo trang khôi phục xong lực lượng.

Bất quá đối với Diệp Trần mà nói, thời gian một phút đồng hồ là không ngắn.

Chiến thần tháp tầng thứ 9.

Diệp Trần lần nữa khiêu chiến Hôi Bào Tà Vương.

"Sâm La Tam Chấn!"

Tung ra một chiêu Sâm La Tam Chấn cứng rắn ngạnh kháng cùng Nhật Tinh Hóa Cực của Diệp Trần, sau khi chưởng kình triệt tiêu, hắn tiếp tục phát động ra chiêu thức cường đại nhất của mình, một chưởng cách không chụp về phía Diệp Trần.

Trúng chiêu, thân hình Diệp Trần run lên, Quang Huy màu bạch ngân quanh thân thể lập lòe bất định, suýt nữa đã bị dập tắt, sau một khắc, khóe miệng Diệp Trần đã tiết ra một tia máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

"Lực công kích không thua kém gì phòng ngự đã được tăng phúc gấp ba lần của ta, quá cường đại, suýt nữa ta đã không chống đỡ được rồi." Diệp Trần thất kinh bởi lực công kích cực mạnh của Hôi Bào Tà Vương, đơn thuần mà nói, lực công kích này chỉ sợ không yếu hơn bao nhiêu so với của sơ đẳng Chiến Đế rồi.

"Chết đi!"

Cường phát ra một ngụm chân nguyên, Diệp Trần tung một kiếm đâm về phía Hôi Bào Tà Vương.

Một kiếm này chính là Siếp Na Huy Hoàng, Nhật Tinh Hóa Cực tuy lợi hại nhưng cần phải có chuẩn bị và súc tích đầy đủ thì mới có thể thi triển ra, trước mắt, chân nguyên trong thể nội của hắn đã rơi vào trạng thái rối loạn nên không có biện pháp thi triển ra Nhật Tinh Hóa Cực được nữa.

Không gian bất động, quang mang sáng lạn bộc phát.

Hôi Bào Tà Vương bị rơi vào trạng thái bất động mà trúng phải một kiếm này, sau một khắc thân thể của hắn đã bị kiếm khí cực mạnh hóa thành hư vô, triệt để vẫn lạc!

Dựa vào bạch ngân sáo trang, Diệp Trần rốt cục cũng xông qua được chiến thần tháp tầng thứ 9, đi vào tầng thứ mười.

XÍU...UU!!

Vừa xông vào tầng thứ mười, Diệp Trần đã bị một đạo kiếm khí giảo sát chết ngay lập tức, đối phương thủ cửa này là một gã Ma tộc kiếm vương có hai mắt nhắm nghiền.

Tại cửa vào Chiến thần tháp, Diệp Trần cười khổ đi ra.

Tầng thứ mười có độ khó vượt quá mức tưởng tượng của hắn, gã Ma tộc kiếm vương kia so với Mạc Lặc Vương thì mạnh hơn đâu chỉ gấp 10 lần, phải biết rằng với phòng ngự hiện tại của hắn, Mạc Lặc Vương dù có tung ra trăm chiêu cũng đều không có khả năng làm gì được hắn, vậy mà gã Ma tộc kiếm vương kia lại có thể giết hắn chỉ với một kiếm mà thôi.

Đương nhiên, hắn cũng biết là mình đã dựa vào bạch ngân sáo trang mới có thể xông đến chiến thần tháp tầng thứ mười, lực công kích hiện tại cũng không tính là mạnh, nhận thức đúng mà nói, hắn tuyệt đối là kẻ yếu nhất trong các Chiến đế.

Thông qua chiến thần tháp tầng thứ 9, Diệp Trần nhận được ban thưởng ba vạn thần tệ, kế tiếp, hắn lại đi xông vào sinh tồn tháp, đáng tiếc chính là, lần này cũng không có thể xông đến tầng thứ mười của sinh tồn tháp, như trước vẫn ở lại tầng thứ 9. Tính ra cũng đúng, so với chiến thần tháp thì khảo nghiệm tại sinh tồn tháp càng thâm sâu về tố chất bản thân, nếu nhờ vào lực lượng bên ngoài trợ giúp thì không phải là điều trọng yếu, huống chi Diệp Trần chỉ là vừa vặn xông đến chiến thần tháp tầng thứ mười, nên sẽ thất bại khi xông vào sinh tồn tháp là điều tất nhiên.

"Khoảng cách hoàn thiện Nhật Tinh Hóa Cực còn một đoạn đường rất xa phải đi, còn lại đến bốn năm tháng nữa, hy vọng có thể tiến thêm được một bước nữa."

Dùng tầng thứ ba của Vũ kỹ tháp là nhằm vào mục đích tu luyện Nhất chuyển võ học hoặc Nhị chuyển võ học, tầng thứ tư mới được dùng để luyện Tam chuyển võ học, hiệu quả cũng đồng dạng như tầng thứ ba, đều cao gấp trăm lần nơi ngoại giới, nhưng bất quá phí tổn lại thập phần khủng bố, Diệp Trần là cao cấp thành viên nên chỉ bị thu phí một nửa, tuy vậy mỗi ngày hắn cũng phải bỏ ra 500 thần tệ, tính ra một tháng chính là một vạn năm nghìn thần tệ.

Tại vũ kỹ tháp tầng thứ tư, Diệp Trần bố trí hoàn cảnh thật tốt cho việc tu luyện Nhật Tinh Hóa Cực và bắt đầu tu luyện….

Đối với Cao cấp thành viên thì mỗi năm chỉ tiến hành một lần săn bắn, ở lần săn bắn thứ hai Diệp Trần đã không có nhiều vận khí như ở lần đầu tiên, khắp nơi đều vấp phải trắc trở, không chỉ gặp phải ba gã Chiến Đế, mà nguy hiểm nhất chính là lần đầu tiên lọt đúng vào vây công của đội ngũ bốn gã địch quân.

Ba gã Chiến Đế theo thứ tự là Đao Ma Vương, Độ Linh Vương cùng với Trát Khắc Vương.

Đao Ma Vương chính là một Chiến Đế của Ma Thần Nhạc Viên, đao pháp thập phần cường hãn, so với Thần Đao vương chỉ có hơn chứ không kém, Diệp Trần cùng hắn đối chiến hơn bảy mươi chiêu thì đã rơi vào trạng thái quá sức và lập tức chạy trốn.

Độ Linh Vương thì chính là Chiến Đế của Tà Thần Nhạc Viên, độ linh đại pháp dị thường khủng bố, có thể không ngừng hấp thụ lực lượng đả kích của địch nhân mà chuyển hóa thành sức mạnh, lại còn có thể cắt ngang việc thi triển võ học của hắn, luận về chiến lực, ả ta đã đạt đến cấp bậc trung đẳng Chiến Đế, chỉ gần kề bốn chiêu thì Diệp Trần đã bị thổ huyết và trốn chạy trối chết, nếu không phải nhờ có bạch ngân sáo trang gia tăng năng lượng phòng ngự cùng tốc độ cho hắn thì chưa hẳn có thể toàn thân trở ra.

Về phần Trát Khắc Vương, hắn chính là Chiến Đế của Lục Linh Thần Nhạc Viên, Lục Linh Thần Nhạc Viên lại chính là Lục nhân tộc thần chi

nhạc viên, Lục nhân tộc cùng nhân tộc theo tên gọi thì dường như rất giốn nhau, nhưng lại khác biệt như ngày và đêm, lục nhân tộc có thân thể cao lớn như chiến mã, máu của bọn hắn có màu xanh lục, mà điểm khác biệt lớn nhất chính là phía sau bọn hắn có cái đuôi giống như đuôi cá sấu vậy.

Trát Khắc Vương có thực lực không tính là quá mạnh mẽ, so với Đao Ma Vương thì yếu hơn không ít, sau khi giao đấu hai trăm chiêu mà Diệp Trần vẫn không bị thương thế gì, đương nhiên, Diệp Trần vẫn là ở thế bị động, dù sao thì Diệp Trần chỉ có phòng ngự là mạnh, còn công kích thì không thể nào bì kịp nổi đối phương, còn phòng ngự của đối phương so với Diệp Trần càng mạnh hơn rất nhiều, công kích của Diệp Trần đối với hắn mà nói chỉ là gãi ngứa ngứa mà thôi.

Lần săn bắn thứ hai, Thú Ma Chiến Đội tổng cộng thu vào được chỉ có mười lăm vạn thần tệ, không đánh chết được bất kỳ một gã địch nhân nào.

Bất quá lần săn bắn thứ hai này lại để cho Diệp Trần triệt để thành danh, Đao Ma Vương, Độ Linh Vương cùng với Trát Khắc Vương là những kẻ không hề dễ đối phó, ở dưới cấp độ Chiến Đế, cho dù là chuẩn đế mạnh nhất mà gặp phải bọn hắn cũng đều muốn lập tức chạy trốn, căn bản không dám chống lại, Tà Đồng Vương sở dĩ mấy lần tránh được Chiến Đế đuổi giết, là hoàn toàn dựa vào tốc độ, nếu lại để cho hắn đi ngạnh kháng cùng Chiến Đế thì hắn chỉ có chết mà thôi.

Tầng bốn Vũ kỹ tháp.

Nơi này là một mảnh thế giới tràn ngập hào quang, trên bầu trời có đến ba cái mặt trời chiếu rọi, mỗi mặt trời này cũng giống như một quả cầu lửa cực lớn, tỏa ra nhiệt lượng vô cùng đáng sợ.

Nhật Tinh Hóa Cực có ẩn chứa Hỏa Chi áo nghĩa, Dương chi áo nghĩa cùng với Quang chi áo nghĩa, tại dưới hoàn cảnh như vậy, Diệp Trần mới có thể hoàn thiện chiêu kiếm pháp này nhanh hơn.

Nhiệt lực làm tầm mắt của con người trở nên vặn vẹo, bất kỳ chỗ nào cũng trông như bị xiêu vẹo, ở bên trong thế giới này, Diệp Trần bay lơ lửng ở trên không mà hai mắt nhắm nghiền, trong tâm trí chỉ có bóng người đang diễn luyện kiếm pháp.

Một ngày đi qua, hai ngày đi qua .

Đến ngày thứ ba.

Diệp Trần bỗng nhiên mở hai mắt ra mà kích bắn ra ngoài hai tia sáng như lôi điện .

Hây aaaaaaaaaaaaa!

Quát lên một tiếng lớn, Diệp Trần thi triển ra vô số lần Nhật Tinh Hóa Cực.

Chỉ thấy Long Tuyền Kiếm trong tay hắn phảng phất như một cái lỗ đen háu đói, không ngừng cắn nuốt đại lượng tinh hoa quanh thân mặt trời, đến mức, Long Tuyền Kiếm không thể nào bảo trì màu sắc nguyên thủy của mình mà biến hóa thành một thanh kiếm ánh sáng, ngay cả chuôi kiếm cũng như được tạo thành bởi hào quang vậy.

Xoẹt!

Một kiếm chém ra, thế giới đang tràn ngập hào quang thì chợt bị tối đi một chút, sau một khắc, một vòng mặt trời trên bầu trời bị bạo liệt ra, hóa thành vô số hỏa lưu tinh văng ra tứ phương.

Nhật Tinh Hóa Cực đại thành.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1347: Hạ Cấp Binh Sĩ

Muốn luyện một môn Tam Chuyển võ học đến đại thành phải trải qua muôn vàn khó khăn, nhất là môn Tam Chuyển võ học đầu tiên trong cuộc đời của Vương giả.

Dưới tình huống bình thường, Diệp Trần muốn đem môn Tam Chuyển võ học đầu tiên tu luyện tới đại thành, ít nhất phải mất thời gian tối thiểu là ba mươi năm, nếu đổi thành những người khác của Thần Chi Nhạc Viên thì có khả năng phải mất 100 năm hay thậm chí là 300 năm. Tính ra, tổng cộng hắn chỉ ngây người hơn ba tháng tại Vũ kỹ tháp tầng thứ 4 nhưng hiệu quả đạt được lại cao gấp trăm lần so với ở ngoại giới, tựu là hơn 300 tháng, tức là trên dưới ba mươi năm.

Đương nhiên, đây là môn Tam Chuyển võ học đầu tiên, trước khi sáng tạo ra nó đã không có bất kỳ kinh nghiệm nào, hiện tại đã có kinh nghiệm nên khả năng sáng tạo ra môn Tam Chuyển võ học thứ hai có lẽ sẽ nhẹ nhõm hơn một điểm, không đến mức giống như "người mù qua sông", sờ không được mọi thứ ngay bên cạnh mình nữa.

Đinh đinh đang đang!

Chiến Thần tháp tầng thứ 10, Diệp Trần rốt cục đã có thể vượt qua chiêu đầu tiên của Ma tộc Kiếm Vương mà không bị miểu sát như trước.

Gã Ma tộc Kiếm Vương này có thực lực đáng sợ đến mức tận cùng, Cự Kiếm màu đen tại trên tay hắn tựa như một máy cắt kim loại khổng lồ, có thể thiết cắt cả một tinh tú trong vũ trụ, mỗi lần hắc quang lóe lên thì bất kỳ vật gì đều cũng bị hắn chặt đứt, nhưng mấu chốt nhất chính là việc đối phương vẫn còn nhắm hai mắt, tựa hồ như vẫn không toàn lực ứng phó, giống như cưỡi ngựa xem hoa vậy. Nhưng ngược lại, Diệp Trần mỗi lần ngăn cản công

kích của hắn thì cả thân thể đều bị kịch chấn, máu tươi cuồng phun.

Đến chiêu thứ chín.

Ahhhhhhhhhh!

Diệp Trần đã bị chém đứt người thành hai nữa rồi bị chấn nát bấy thành hư vô.

"Thật lợi hại!"

Diệp Trần tán thưởng không thôi, chỉ so về thực lực đơn thuần thì gã Ma tộc Kiếm Vương này chỉ sợ đã là đỉnh phong Chiến Đế, còn bản thân Diệp Trần thì đã có thể tiến nhập vào hàng ngũ trung đẳng Chiến Đế.

Ly khai Chiến Thần tháp, Diệp Trần đi vào Sinh Tồn Tháp.

Nửa canh giờ đi qua, Diệp Trần đi ra.

Lần này hắn đã xông qua Sinh Tồn Tháp tầng thứ 9 và đi vào tầng thứ 10, phần thưởng nhận được là mười vạn Thần tệ.

"Haizz! Đi uống rượu thôi."

Tại Thần Chi Nhạc Viên, đối với mỹ thực thì mọi người chỉ là ngẫu nhiên hưởng thụ thoáng qua, có ăn hay không thì đối với bọn họ mà nói chỉ là thứ yếu vì Sinh Tử Cảnh Vương giả đã không cần dựa vào đồ ăn để duy trì tánh mạng nữa rồi, nhưng đối với mỹ tửu thì ai cũng đều ưa thích cả, mỗi năm Diệp Trần đều chi không dưới mấy ngàn Thần tệ để uống rượu, có khi lên đến cả vạn đấy.

Trong tửu điếm lúc này cũng không có nhiều người cho lắm, riêng Diệp Trần hắn thì tự đắc vui vẻ ngồi thưởng thức mỹ tửu.

"Diệp Trần, ngươi đã trở ra rồi à!"

Một thanh âm truyền tới, là Lưu Địch.

"Lưu Địch, mời ngồi."

Diệp Trần chỉ chỗ đối diện mời khách ngồi.

Lưu Địch ngồi xuống và tiếp nhận Nham Tương Tửu mà Diệp Trần đưa cho hắn, uống ực mạnh một ngụm, "Suốt một tháng nay không được uống, thật là thoải mái."

"Diệp Trần, chỉ còn mười tháng nữa là đến kỳ săn bắn tiếp theo, kế tiếp ngươi không có vấn đề gì chứ?" Lưu Địch dò hỏi.

"Không có đại sự gì đâu, mà có chi không đấy?"

Nhật Tinh Hóa Cực đã đại thành nên Diệp Trần hoàn toàn chính xác an tâm không có việc gì rồi, về phần tăng tu vi lên thì cũng không phải một sớm một chiều mà làm được, cũng không phải một năm hay ửa năm là có thể thành công.

"Vậy theo chúng ta đi Huyền Vũ tinh vực chơi nhé, ý ngươi như thế nào?"

Lưu Địch vừa uống rượu, vừa hỏi.

"Huyền Vũ tinh vực?"

Diệp Trần lông mày nhíu lại.

"Đúng vậy, Huyền Vũ tinh vực là nơi tập trung vô số cao thủ, vì bọn Ma tộc đã cầm đầu các tà ác chủng tộc đến xâm chiếm rất nhiều tinh cầu của Huyền Vũ tinh vực, thường xuyên bộc phát chiến tranh cùng Nhân tộc chúng ta. Vì kích thích mọi người tham chiến, Nhân tộc ta từ rất sớm đã thi hành sách lược quân đội, và bọn Ma tộc bên kia cũng thế, cái gọi là “sách lược quân đội” kia tựu chính là chế độ thăng cấp quân hàm. Quân hàm cũng có cả thảy chín cấp bậc, theo thứ tự là Hạ cấp binh sĩ, Trung cấp binh sĩ, Thượng cấp binh sĩ, Bách Phu Trường, Tiểu Đô Thống, Đại Đô Thống, Thống Lĩnh, Tướng Quân, Nguyên Soái."

"Trừ phi tu vi đạt đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, nếu không bất luận kẻ nào vừa đầu quân đều có cấp bậc là Hạ cấp binh sĩ, sau khi hắn đánh chết số lượng địch nhân theo tiêu chuẩn thì sẽ được thăng cấp. Cụ thể như sau:

Đánh chết 10 gã địch nhân Hạ cấp binh sĩ, thì có thể thăng cấp thành Trung cấp binh sĩ.

Đánh chết 20 Trung cấp binh sĩ sẽ trở thành Thượng cấp binh sĩ.

Đánh chết 50 tên Thượng cấp binh sĩ sẽ có thể trở thành Bách Phu Trường.

Đánh chết 1 tên Tiểu Đô Thống cùng với 10 tên Bách Phu Trường thì sẽ là Tiểu Đô Thống.

Đánh chết 1 tên Đại Đô Thống cùng với 5 tên Tiểu Đô Thống thì sẽ là Đại Đô Thống.

Còn về phần muốn trở thành Thống Lĩnh, vậy thì sẽ khó khăn hơn, phải chặn đánh giết 2 gã Thống Lĩnh và 10 tên Đại Đô Thống.

Về phần cấp bậc Tướng Quân và Nguyên Soái, đó chính là quân hàm dành cho Phong Đế Vương giả, dù cho chúng ta có thực lực cao thế nào cũng không thể trở thành Tướng Quân cùng Nguyên Soái được."

Lưu Địch êm tai nói tới.

Diệp Trần nói: "Xem ra, rất khó tăng quân hàm lên ah!"

"Cũng không hẳn là vậy, ba cái quân hàm đầu tiên thì khá dễ, nhưng khi từ Bách Phu Trường muốn thăng cấp lên Tiểu Đô Thống thì sẽ bắt đầu khó khăn, để trở thành Tiểu Đô Thống thì phải chặn đánh giết được 10 tên Bách Phu Trường, mấu chốt chính là bọn Bách Phu Trường cũng không phải đơn thương độc mã, bên cạnh bọn hắn còn có 180 binh sĩ, cho dù thực lực của ngươi có mạnh hơn so với đối phương Bách Phu Trường nhưng nói không chừng cũng sẽ bị vây giết đấy."

Lưu Địch tựa hồ đã thấm sâu sự tình này vào trong người nên thấu hiểu rất rõ, gật đầu lia lịa.

Nói xong, Lưu Địch móc trong túi ra một cái huy chương, cười nói: "Xem nè, đây là huy chương Bách Phu Trường của ta, không nên xem thường cái huy chương này ah, khi ta mua đồ tại cửa hàng trong quân đội thì liền có thể được giảm giá, mặt khác, khi tham gia quân đội còn được phát quân lương đấy, cấp bậc Bách Phu Trường mỗi năm được phát 3000 khối Nguyên thạch, mặc dù không được coi là nhiều, nhưng tích lũy xuống cũng sẽ không ít đâu, tóm lại là có rất nhiều chỗ tốt."

"Thần Chi Nhạc Viên có rất nhiều người gia nhập quân đội sao?"

Diệp Trần hỏi.

Lưu Địch gật đầu, "Đúng vậy, trên cơ bản tất cả Chuẩn Đế cùng Chiến Đế đều tham gia, đạt được cấp bậc cao nhất chính là Khung Vũ Vương, hắn hiện đã là Thống Lĩnh rồi, chậc chậc, Thống Lĩnh có thể nói là rất uy phong, có thể suất lĩnh 5000 quân mã tác chiến, là thống soái một phương đấy, còn Thần Đao Vương cùng Chu Tước Vương đã là hai Đại Đô Thống, cũng có thể suất lĩnh 1000 quân mã rồi."

"Thế lúc nào thì đi Huyền Vũ tinh vực vậy?" Diệp Trần cảm giác mình nên tất yếu phải biết một chút về nơi này, mỗi người đàn ông đều có mộng quân trường, hắn cũng không ngoại lệ.

"Ba ngày sau đấy!"

...

Trong nháy mắt, ba ngày đi qua.

Bảy người Thú Ma chiến đội đã tập hợp cùng một chỗ.

Từ Thần Chi Nhạc Viên tiến về phía trước Vũ Trụ Tinh Không của ngoại giới, cần phải ngồi Thần Chi Thuyền, mỗi người phải trả 100 miếng Thần tệ.

Hô!

Thần Chi Thuyền cất cánh, hướng phía Huyền Vũ tinh vực bay đi.

Trong các cuộc nói chuyện phiếm dọc theo hành trình, Diệp Trần đã biết quân hàm của sáu người bọn họ, trong đó Vạn Tiễn Vương là có quân hàm cao nhất, là Tiểu Đô Thống, Lưu Địch, Trương Nhân Nhân, Tư Mã Phi cùng với Viên Hồng đều là Bách Phu Trường, còn lục Văn Kiệt mới tham gia quân đội được hai năm nên cấp bậc chí là Thượng cấp binh sĩ.

Một bên Tư Mã Phi vừa uống rượu vừa tràn đầy tự tin nói: "Ta đã giết mười tên Bách Phu Trường, chỉ cần đánh chết thêm một tên Tiểu Đô Thống nữa là có thể trở thành Tiểu Đô Thống rồi."

"Ta thì còn kém không ít, ta mới giết được 5 tên Bách Phu Trường thôi." Trương Nhân Nhân bất đắc dĩ nói.

"Ngươi so với ta tốt hơn nhiều rồi còn gì, ta chỉ mới giết được ba tên Bách Phu Trường ah."

Viên Hồng miệng liếng thoắng kể khổ.

Vạn Tiễn Vương cười nói: "Trong cuộc chiến tranh, có vũ lực thôi thì vẫn không đủ, cần phải có trí tuệ tốt nữa, thực lực của ngươi không kém nhưng đáng tiếc là chỉ biết một mạch chém giết lung tung mà thôi, sẽ không thể suất lĩnh đội ngũ đi giết địch được đâu đấy."

Viên Hồng sờ lên đầu, "Cái này thì hết cách rồi, đây không là sở trường của ta đâu."

Vạn Tiễn Vương cười cười, nghiêng đầu đối với Diệp Trần nói: "Lần đầu tham gia quân đội, ngươi nên ở cùng một chỗ với chúng ta, mấy người Lưu Địch hắn đều là Bách Phu Trường cả, đến lúc đó ngươi có thể tùy ý chọn một người mà đi theo."

"Ừ."

Diệp Trần gật đầu, Bách Phu Trường có thể suất lĩnh tối đa là 100 quân, Lục Văn Kiệt hiện đang là thủ hạ của Tư Mã Phi.

Thần Chi Thuyền Vượt Qua Thời Không, so với bất luận Khôi Lỗi chiến hạm nào cũng đều nhanh hơn rất nhiều, chỉ chốc lát sau công phu, Thần Chi Thuyền đã đi vào Huyền Vũ tinh vực rồi ngừng lại tại bên trên một khỏa đại tinh.

"Đi thôi!"

Bảy người họ đều hướng phía tinh cầu quân đội gần đó bay đi.

Huyền Vũ tinh vực có 10 Đại tinh cầu quân đội, phân biệt do mười Đại Nguyên Soái trấn thủ, nơi bảy người họ tiến đến chính là Kim Giáp Tinh do Kim Thương Nguyên Soái trấn thủ.

Kim Giáp Tinh so với Hỏa Điểu tinh thì lớn hơn một chút, đường kính có chừng ba nghìn vạn dặm, trên thượng diện tồn tại cao thủ nhiều như mây, 100 cái Hỏa Điểu tinh cộng lại cũng đều so ra vẫn còn kém hơn, phải biết rằng để có thể tham gia vào quân đội thì đều phải là Sinh Tử Cảnh Vương giả, còn Linh Hải Cảnh thì ngay cả tư cách tham gia quân đội cũng đều không có.

Một Đại Nguyên Soái có thể Thống Lĩnh đội ngũ 500 vạn quân, tính ra chính là 500 vạn Sinh Tử Cảnh Vương giả, số lượng Vương giả của toàn bộ Chân Linh thế giới so ra cũng không bằng được một con số lẻ của đội ngũ này, tính ra cũng tựu hơn một ngàn người mà thôi.

Đương nhiên, số lượng Vương giả tại Chân Linh thế giới sở dĩ ít ỏi như vậy, chủ yếu là bởi vì người ở bên trong không cách nào đi ra ngoài tinh không, Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường có tuổi thọ chừng mười vạn năm, nhưng tại trong Chân Linh thế giới thì cũng chỉ có một ngàn năm tuổi thọ mà thôi, nếu Vương giả của Chân linh thế giới có tuổi thọ cũng đạt đến mười vạn năm thì số lượng Vương giả ít nhất cũng có đến vài vạn, cũng là nhiều chứ không phải ít rồi.

Mà Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực có chừng 4000 đến 5000 khỏa sinh mệnh tinh cầu, mỗi khỏa tinh cầu đều có lượng nhân số không thể ít hơn so với Chân Linh thế giới, 4000~5000 khỏa sinh mệnh tinh cầu này lại tương đương với 4000~5000 cái trung đẳng thế giới, nên do đó, số lượng Vương giả nhiều như vậy thì có thể nghĩ ra rồi.

Rất nhanh, bảy người đã tới bên trên Kim Giáp Tinh.

Kim Giáp Tinh chỉ có một tòa thành thị để có thể báo danh tòng quân, tòa thành thị này được gọi là Binh Giáp thành.

Phía tây Binh giáp thành có một tòa đại điện, thỉnh thoảng có vài Sinh Tử Cảnh Vương giả tiến vào bên trong.

"Thật nhiều Vương giả ah."

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần chứng kiến nhiều Sinh Tử Cảnh Vương giả hội tụ về một chỗ như vậy.

"Các ngươi đến để báo danh tòng quân sao?"

Người nhân viên ở chỗ ghi danh gần nhất dò hỏi.

Vạn Tiễn Vương nói: "Chúng ta cũng đã tòng quân rồi, lần này là dẫn hắn đến tòng quân." Hắn vừa nói vừa chỉ vào Diệp Trần.

"Tốt!" nhân viên đăng ký nhìn về phía Diệp Trần, nói: "Ngươi muốn trở thành người ngoài biên chế quân nhân, hay vẫn là người bên trong biên chế quân nhân."

Diệp Trần hỏi: "Cái gì là người ngoài biên chế, cái gì là người trong biên chế?"

"Người ngoài biên chế tựu là có thể tùy thời ly khai quân đội mà không cần thông báo, còn người trong biên thì phải thường trú tại trong quân đội và phải phục tùng mệnh lệnh, nếu không phục tùng mệnh lệnh hoặc tự tiện ly

khai, tắc thì sẽ bị xử trí theo quân pháp, đương nhiên, người ở bên trong biên chế quân nhân sẽ hưởng thụ đãi ngộ rất tốt, còn người ngoài biên chế thì kém hơn rất nhiều, quân lương cũng ít hơn nhiều."

"Diệp Trần, chọn làm người ngoài biên chế đi."

Lưu Địch nhắc nhở.

"Ta chọn làm người ngoài biên chế." Trong biên chế mặc dù rất tốt, nhưng không quá tự do.

Nhân viên đăng ký gật gật đầu, "Hiện tại bắt đầu đăng ký xong rồi, ngươi hãy nhớ kỹ là tốt nhất không được điền thông tin cá nhân giả mạo đấy."

Việc đăng ký rất đơn giản, tựu chỉ là ghi rõ danh tính, tuổi tác, tu vi trước mắt, đến từ đâu, trừ việc đó ra, còn phải lưu lại hình ảnh của mình vào bên trong khối thủy tinh lưu trữ hình ảnh.

Sau khi đăng ký hoàn tất, nhân viên đăng ký phát cho Diệp Trần một cái huy chương.

"Đây là Hạ cấp binh sĩ huy chương, ngươi cần nhỏ 1 giọt máu lên nó để luyện hóa." Dừng một chút, nhân viên đăng ký lại nói tiếp: "Kim Giáp Tinh cùng sở hữu 100 cái quân doanh, trong đó có 82 cái là quân doanh trong biên chế, chỉ có 18 cái quân doanh là dành cho người ngoài biên chế mà thôi, các ngươi chỉ có thể đi đến quân doanh dành cho người ngoài biên chế, còn nó ở đâu thì cứ hỏi bằng hữu của ngươi, cũng không cần ta nhiều lời rồi."

Bên ngoài đại điện, bảy người đi dạo trên phố.

Tư Mã Phi nói: "người trong biên chế Quân nhân thì chú ý đến tính kỷ luật rất cao, phục tùng mệnh lệnh, còn người ngoài biên chế quân nhân thì được tự do hơn, có thể tùy ý lựa chọn gia nhập đội ngũ nào đó, đương nhiên, tất cả mọi người đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả chứ không phải là Võ Giả bình thường hợp lại tạo thành quân đội, nên vào thời khắc mấu chốt sẽ

không xuất hiện tình huống giống như ‘xe bị tuột xích’."

Diệp Trần gật đầu, Võ Giả bình thường tạo thành quân đội thì tất nhiên quá cần đến tính kỷ luật rồi, bởi vì bọn họ vẫn còn tiếp cận là người bình thường nên có các loại mặt trái cảm xúc, một khi không có kỷ luật thì chỉ biết gây ra hậu quả tai hại, mà quân đội do Sinh Tử Cảnh Vương giả tạo thành thì tắc thì không có vấn đề này, bọn hắn đều biết rõ lúc nào nên làm chuyện gì và lúc nào không.

Với sự tình này thì có thể dùng một câu để hình dung: “một vị Sinh Tử Cảnh Vương giả là một con rồng, một đám Sinh Tử Cảnh Vương giả thì chính là một bầy rồng”, chênh lệch cũng không lớn bao nhiêu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1348: Tuyết Không Đế

Phần đông sơn mạch tại Kim Giáp Tinh đều rất nhấp nhô, trong đó có một tòa sơn mạch cực lớn được gọi là Vân Lai Sơn Mạch.

Vân Lai Sơn Mạch dài hơn ba trăm vạn dặm, bao gồm hơn 100 ngọn núi lớn và rất nhiều nhánh núi nhỏ khác, tại vùng phía nam và phía bắc của sơn mạch là nơi tọa lạc của hai tòa quân doanh, lần lượt có tên gọi là Vân Lai quân doanh và Thâm Cốc quân doanh.

Vân Lai quân doanh cùng Thâm Cốc quân doanh đều là ngoại nhân biên chế quân doanh nên số lượng binh sĩ thường trú tại 2 nơi này không cố định.

Dưới tình huống bình thường, một tòa quân doanh có chừng trên dưới năm vạn binh sĩ, nhưng đối với ngoại nhân biên chế quân doanh thì thường đạt tới 20 vạn, điều này chủ yếu là bởi vì các quân nhân đều là người ngoài biên chế nên có thể tùy ý xuất nhập Kim Giáp Tinh, thời gian họ ở lại Kim Giáp Tinh rất ít, trong hai mươi vạn binh sĩ này thì đã có mười lăm vạn đang ở bên ngoài rồi, tính lại thì bên trên Kim Giáp Tinh cũng có được năm vạn binh lính.

Vân Lai quân doanh có cấp bậc cao nhất chính là Tướng Quân, hơn nữa không chỉ có một tướng quân như vậy, đương nhiên, trong cùng một thời gian thì chỉ có một vị Tướng Quân trấn thủ tại Vân Lai quân doanh mà thôi, mà để có thể trở thành Tướng Quân thì tu vi ít nhất cũng phải đạt đến cảnh giới Phong Đế Vương giả Thất trọng thiên.

Trên Diễn Võ Trường cực lớn, hàng trăm binh sĩ đang luận bàn cùng nhau, Kim Giáp Tinh là một sinh mệnh tinh cầu nên có năng lượng bài xích rất nghiêm trọng, những binh lính này tuy đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhưng lực phá hoại của bọn hắn rất có hạn, căn bản không cách nào có thể

làm hư hao hoàn toàn vô số trận pháp trên Diễn Võ Trường.

Ông!

Một nhúm hào quang sáng lên, đó chính là hào quang của Truyền Tống Trận.

Diệp Trần thấy rõ ràng có một chi đội ngũ gồm 500 người được hào quang bao quát lấy, hiển nhiên đây là họ chuẩn bị đi chiến đấu đấy.

Tại khu vực trung ương của quân doanh có một mảng kiến trúc to lớn, những kiến trúc này được xếp đặt theo hình vòng tròn, nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy nó giống như một cái hình trụ rỗng ruột vậy, cao tới hơn 1000m.

Kỳ thật cái khu kiến trúc hình trụ này chính là khu buôn bán trong quân doanh, tại đây có quán rượu, tiệm vũ khí, tiệm đan dược, tiệm tài liệu, cao đoan cửa hàng…cái gì cần có đều có cả, có thể nói là thập phần phồn vinh.

Vạn Tiễn Vương giải thích nói: "Vân Lai quân doanh có số nhân khẩu đại khái chừng hai mươi vạn người, Tướng Quân thì có hơn mười vị, phía sau khu buôn bán này chính là nơi ở của hơn mười vị tướng quân, đương nhiên, còn có một vài vị Thống Lĩnh tương đối mạnh mẽ khác nữa.

Không nên xem thường cái khu buôn bán này ah, lợi nhuận Nguyên thạch hàng năm phải nói là thập phần khủng bố, dù sao các binh sĩ trong quân doanh đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả, mỗi người bọn hắn đều rất tiêu phí, tiêu phí của bọn hắn có khả năng vượt qua hàng trăm hàng ngàn người võ giả bình thường cộng lại đấy, nếu là có thể có được một cửa hàng tại đây thì tức là đã có được một con gà mái để trứng vàng rồi, Nguyên thạch thu về cuồn cuộn ah."

"Hoàn toàn chính xác."

Diệp Trần gật gật đầu, toàn bộ Kim Giáp Tinh có hơn 500 vạn Sinh Tử Cảnh Vương giả, ngoại trừ các quân đội tinh cầu khác thì không có tinh cầu nào có thể so sánh lợi nhuận Nguyên thạch với tại đây rồi, đoán chừng chỉ

tùy tiện một cái cửa hàng thôi cũng đều có thể lại để cho mọi người tranh nhau đến mức đầu rơi máu chảy, “ta sống thì ngươi phải chết” đấy.

"Bên ngoài Quân doanh không thể kiến tạo cửa hàng sao?"

Diệp Trần đột nhiên hỏi.

Tư Mã Phi giải thích nói: "Tại Quân đội tinh cầu, ngoại trừ quân doanh cùng thành trấn thì bất kỳ địa phương nào cũng đều không được phép kiến tạo cửa hàng, nếu phát hiện ngươi làm trái luật thì hết thảy đều bị xử trí theo quân pháp, mà ở thành thị bình thường tuy có thể mở cửa tiệm, nhưng số lượng cửa hàng trong đó đã nhiều lắm rồi, khả năng lựa chọn cũng nhiều, tốt xấu lẫn lộn…chứ không giống như trong quân doanh, chỉ có một khu buôn bán nhằm vào khách nhân đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả."

Tại Kim Giáp Tinh ngoại trừ quân nhân ra còn có cả thường nhân sinh sống, toàn bộ thường nhân đều ở tại bên trong thành trấn, số lượng có thể dùng ngàn tỷ để tính toán, về điểm này thì Diệp Trần sớm đã biết.

"Đi, đi Nhật Nguyệt Tửu Lâu uống rượu ah."

Viên Hồng thích nhất uống rượu, đề nghị nói.

Nhật Nguyệt Tửu Lâu.

Một trong ba đại tửu lâu của Vân Lai quân doanh, cao đến bảy tầng, số tầng càng cao thì rượu bán ra càng ngon.

Trên tầng thứ bảy của quán rượu.

"Chậc chậc, cái loại Viêm Dương Tửu cùng Nguyệt Tửu này, so với Nham Tương Tửu và Băng Hải Tửu cũng không kém là bao, khác biệt có chăng chính là hương vị mà thôi." Viên Hồng rót tiếp ly khác, thoải mái nói.

Lục Văn Kiệt tuy rất ít nói chuyện nhưng cũng mở miệng nói: "Phía sau Nhật Nguyệt Tửu Lâu này là lán trại của Tuyết Không Đế, trước kia cũng là

một thành viên Thần Chi Nhạc Viên đấy, cái loại Viêm Dương Tửu cùng Nguyệt Tửu này chính là căn cứ vào Nham Tương Tửu cùng Băng Hải Tửu để nghiên chế ra đấy."

"Ừ." Trương Nhân Nhân gật gật đầu, "Tuyết Không Đế bản thân cũng là một vị đại sư chưng cất rượu, nếu đổi thành những người khác thì không thể nào căn cứ vào đặc tính của Nham Tương Tửu cùng Băng Hải Tửu mà sản xuất ra Viêm Dương Tửu cùng Nguyệt Tửu được đâu."

Tuyết Không Đế là một trong các tướng quân của Vân Lai quân doanh, là một nữ nhân rất có truyền kỳ, cùng đồng dạng đến từ Thần Chi Nhạc Viên như bảy người bọn hắn, bất quá cuối cùng nàng lại không thể trở thành Chiến Đế, sau khi đột phá tu vi đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì liền bị truyền tống ra khỏi Thần Chi Nhạc Viên.

Khách nhân tại tầng thứ bảy cũng không nhiều lắm, đại khái chỉ có hơn mười bàn, chừng ba mươi mấy người.

"Nghe nói chưa, Lam Hồ Vương đã suất lĩnh một chi đội ngũ gồm một ngàn người tiêu diệt được bốn ngàn địch nhân, vì chiến công này mà bản thân hắn được tấn thăng làm Thống Lĩnh đấy."

"Rất lợi hại a, bất quá Lam Hồ Vương cũng không phải kẻ duy nhất làm ra náo động, tháng trước Xích Tiêu Vương cũng từng suất lĩnh một ngàn quân đi ra ngoài, tháng này trở về cũng tiêu diệt hơn 3800 địch nhân."

"Aizz, ta đến bây giờ vẫn còn là Bách Phu Trường, không biết đến lúc nào mới có thể tấn phong Đại Đô Thống đây, nếu không thì trở thành một Tiểu Đô Thống cũng là an ủi rồi."

"Ngươi đấy hả, cứ chậm rãi chờ đi! Muốn trở thành Tiểu Đô Thống thì phải chặn giết một tên Tiểu Đô Thống cùng với mười tên Bách Phu Trường, cái này là điều không dễ dàng rồi."

Tại bàn bên cạnh, vài tên quân nhân đang trò chuyện cùng nhau.

Nghe mấy lời của bọn họ, Vạn Tiễn Vương cười nói: "Lam Hồ Vương, người này rất lợi hại, phải nói là túc trí đa mưu đấy, năm trước, ta từng cùng hắn hợp tác qua với tư cách trợ thủ của hắn, trong một lần nọ, đồng dạng đánh chết hơn ba nghìn địch nhân."

Tiểu Đô Thống có thể suất lĩnh 500 người, Đại Đô Thống suất lĩnh một ngàn người, trong đội ngũ một ngàn người này thì Tiểu Đô Thống chính là phụ tá nghe theo sự chỉ huy của Đại Đô Thống.

"Nói đến là ta chợt ngứa ngáy tay chân rồi, không chừng hôm nay sẽ suất lĩnh đội ngũ lên đường ra trận ah!"

Viên Hồng từ trước đến nay là phần tử hiếu chiến, hưng phấn liếm môi nói.

"Không cần phải vội, qua mấy ngày nữa là hành động trở lại rồi."

Vạn Tiễn Vương lắc đầu.

"Mấy vị, đây là lão bản của chúng ta đưa tặng đấy."

Đúng lúc này, một gã người hầu bàn bưng một cái mâm tròn đi tới, bên trên mâm tròn là 14 bình rượu ngon.

Diệp Trần liếc nhìn người hầu bàn, người này không phải Sinh Tử Cảnh Vương giả, tu vi chỉ ở vào Linh Hải Cảnh sơ kỳ.

Ngẫm lại cũng đúng, không có Sinh Tử Cảnh Vương giả nào lại nguyện ý sống dưới tay người khác chứ đừng nói chi là làm người hầu của quán rượu rồi, đoán chừng các nhân viên cửa hàng trong quân doanh đều là chiêu mộ đến, hoặc là đến từ chính tông môn cùng gia tộc của chủ nhân cửa hàng.

"Lão bản của các ngươi sao?"

Vạn Tiễn Vương kinh ngạc ngẩng đầu.

"Đúng vậy, lão bản của chúng ta tựu sẽ đến ngay thôi."

Người hầu nâng đặt cốc nước xuống bàn rồi chợt quay người ly khai.

Chỉ chốc lát công phu, lão bản quán rượu đã đến, đây là một thiếu phụ thanh lệ, nhìn bên ngoài bất quá chỉ hơn hai mươi tuổi, không thể lớn hơn so với những người khác, nhưng trên người nàng phát ra khí tức sâu như thâm hải, thâm thúy khủng bố, tu vi hiển nhiên đã đạt đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, là chân chính Phong Đế Vương giả.

"Tuyết Không Đế."

Vạn Tiễn Vương thốt ra.

Tuyết Không Đế cười tủm tỉm đi tới, giơ tay phải lên chào, trên mu bàn tay ẩn hiện một huy chương ấn ký, nàng cười nói: "Tất cả mọi người đều đến từ Thần Chi Nhạc Viên, coi như là hữu duyên ah."

Đối với người bình thường, nàng sẽ không đi qua tiếp đãi như vậy. Chỉ có người của Thần Chi Nhạc Viên mới có tư cách để cho nàng tiếp đãi, bởi vì nàng biết rõ, người của Thần Chi Nhạc Viên đều không phải là “vật trong ao”, nếu cho bọn hắn thời gian thì thành tựu đạt được cũng sẽ không thấp.

"Hai vị này là?" Ngoại trừ Lục Văn Kiệt cùng Diệp Trần, những người khác của Thú Ma chiến đội thì Tuyết Không Đế đều đã gặp qua, nàng không khỏi hỏi thăm Vạn Tiễn Vương.

Vạn Tiễn Vương giới thiệu nói: "Vị này chính là Lục Văn Kiệt, tiến vào Thần Chi Nhạc Viên không đến hai mươi năm thì đã trở thành Chuẩn Đế, là thiên tài hiếm có, còn vị này có tên gọi là Diệp Trần, càng rất giỏi, tiến vào Thần Chi Nhạc Viên không đến mười năm cũng đã trở thành Chuẩn Đế, hơn nữa không phải là Chuẩn Đế bình thường, mà là Chuẩn Đế mạnh nhất."

Hắn còn không biết Diệp Trần đã xông đã đến Chiến Thần tháp tầng thứ 10, đã có thực lực Chiến Đế.

"A!"

Tuyết Không Đế ánh mắt sáng ngời lên. Nếu như nói thiên phú của Lục Văn Kiệt làm cho nàng giật mình, thì thiên phú Diệp Trần tắc thì làm cho nàng chấn kinh rồi, không đến mười năm mà đã trở thành Chuẩn Đế mạnh nhất, nói rõ tiềm lực là cực mạnh đấy!

"Rất vinh hạnh được quen biết các ngươi."

Tuyết Không Đế một chút ngạo khí Phong Đế Vương giả hoặc là Tướng Quân cũng không có, đương nhiên, đối mặt với loại thiên tài có tiền đồ vô lượng này mà thể hiện sĩ diện thì đó là hành vi rất ngu xuẩn.

"Ta cũng thế."

"Kính đã lâu."

Lục Văn Kiệt và Diệp Trần riêng phần mình gật đầu chào lại.

Mọi người Thần Chi Nhạc Viên trò chuyện công khai như vậy, lại để cho những người khác ở tầng thứ bảy của quán rượu phải trợn mắt há hốc mồm, bọn hắn đều biết Tuyết Không Đế nhưng chưa bao giờ thấy qua Tuyết Không Đế lại bỏ qua thân phận mà tự mình tiếp đãi khách nhân.

"Ba tháng kế tiếp, ta có ý định suất lĩnh năm vạn đại quân tiến đánh về Huyền Vũ phế tích, nếu như đến lúc đó các ngươi có thời gian thì có thể gia nhập cùng ta nhé."

Trò chuyện trong chốc lát, Tuyết Không Đế bỗng nhiên nói ra.

"Suất lĩnh năm vạn đại quân sao?"

Bọn người Vạn Tiễn Vương thập phần giật mình.

Diệp Trần cũng nhíu mày.

Căn cứ vào mức độ cao thấp của quân hàm thì khả năng suất lĩnh nhân mã sẽ không đồng dạng nhau, Bách Phu Trường có thể suất lĩnh 100 quân, Tiểu Đô Thống 500 quân, Đại Đô Thống một ngàn quân, Thống Lĩnh năm

ngàn quân, Tướng Quân thì là năm vạn quân.

Nếu nhân số tập trung đủ thì phải nói là người người tấp nập chứ đừng nói chi là năm vạn Sinh Tử Cảnh Vương giả rồi.

Về phần Huyền Vũ phế tích, đây chính là một mảnh phế tích nằm ở phía bắc Huyền Vũ tinh vực, chỗ đó vốn có vô số ngôi sao nhưng nguyên nhân là vì chiến tranh mà cũng đã có vô số ngôi sao bị hủy diệt và trở thành một mảnh hoang vu, dần dần được gọi là Huyền Vũ phế tích.

"Không tệ đâu." Tuyết Không Đế gật gật đầu, "Các ngươi có lẽ có thời gian a ?!"

"Có."

Vạn Tiễn Vương nở nụ cười.

Nhân số chiến đấu càng nhiều thì sẽ giết được càng nhiều địch nhân, quân hàm tất nhiên sẽ tăng lên rất nhanh, ví dụ như một đại quân địch nhân gồm năm vạn người, bao gồm một Tướng Quân, 10 Thống Lĩnh, 50 Đại Đô Thống, 100 Tiểu Đô Thống, 500 Bách Phu Trường. Trước mắt, hắn là Tiểu Đô Thống, đã giết ba tên Tiểu Đô Thống, chỉ cần lại đánh chết hai tên Tiểu Đô Thống và một tên Đại Đô Thống nữa là liền có thể trở thành Đại Đô Thống, quân hàm đề thăng lên một cấp nữa rồi.

"Tốt, đến lúc đó, các ngươi phải tất yếu ở lại quân doanh, bằng không thì sẽ bị bỏ qua đấy."

Tuyết Không Đế gật đầu.

Sau đó Tuyết Không Đế ly khai, Trương Nhân Nhân hâm mộ nói: "Trở thành Tướng Quân tựu có uy phong lẫm liệt a, có thể suất lĩnh năm vạn đại quân cơ đấy."

Tư Mã Phi ha ha cười, "Tướng Quân rất ít xuất động, Tuyết Không Đế cũng chí ít đã mười năm không có suất lĩnh quân đội ra chiến trận rồi, tựa hồ

các Tướng Quân khác trong quân doanh đều lay hoay xuất chiến cả đấy."

"Không tệ." Lưu Địch nói: "Vân Lai quân doanh là ngoại nhân biên chế quân doanh, cũng có hơn mười vị Tướng Quân, cùng đồng thời xuất chiến thì không có nhiều binh lính như thế để cung cấp, phải biết rằng cho dù là Bách Phu Trường suất lĩnh quân đội xuất chiến cũng đều phải có sự cho phép của cấp trên, không phải nói muốn mang người đi là có thể làm ngay, còn Tướng Quân xuất chiến thì tắc thì cần phải có sự cho phép của Đại Nguyên Soái đấy."

Thông qua cuộc nói chuyện phiếm, Diệp Trần đối với quân đội đã có thêm hiểu rõ, ví dụ như, một vị Bách Phu Trường tối đa chỉ có thể dẫn đầu 100 người, vượt hơn một người nữa cũng đều không được, trước khi đi, còn phải xin phép cấp trên, đem danh tự thành viên báo cáo lên trên, sau khi đạt được sự cho phép thì mới có thể tiến về phía trước Huyền Vũ phế tích, nếu không được phép mà dám làm trái thì sẽ phải chịu quân pháp xử trí, cực kỳ nghiêm trọng.

Tướng Quân xuất chiến thì càng khó lường, phải được sự cho phép của Đại Nguyên Soái, dù sao năm vạn người không phải một số lượng nhỏ, nếu gặp tổn thất thì không dùng lời lẽ mà nói nổi nữa rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1349: Huyền Vũ Phế Tích

Ngày thứ ba, Vạn Tiễn Vương lãnh đạo một chi đội ngũ 500 quân ra chiến trận.

Trừ hắn ra, còn có 1 vị Tiểu Đô Thống, phía dưới còn có năm vị Bách Phu Trường, theo thứ tự là Lưu Địch, Tư Mã Phi, Viên Hồng, Trương Nhân Nhân, ngoài ra còn có một Bách Phu Trường khác có tên gọi là Huyết Quyền Vương.

Về phần Lục Văn Kiệt cùng Diệp Trần, hai người họ một người là Thượng cấp binh sĩ, một người là Hạ cấp binh sĩ, phân biệt tại dưới trướng Lưu Địch cùng Viên Hồng.

Đội quân 500 người này, phần lớn mọi người đều không quen biết nhau, nhưng khi gia nhập vào đội ngũ này thì phải tiếp nhận Vạn Tiễn Vương chỉ huy, nếu bất tuân thượng lệnh sẽ lập tức bị xử trí theo quân quy, còn những người gây ra hậu quả nghiêm trọng, thậm chí sẽ bị nhốt vào đại lao, bởi vậy không người nào dám đem tiền đồ của mình ra đùa giỡn.

Ông!

Một đạo hào quang sáng lên, 500 người biến mất tại trên đài truyền tống.

Thiên Mục tinh. . . một khỏa Sinh Mệnh tinh tú cỡ nhỏ của Nhân tộc ở gần Huyền Vũ phế tích, nó có đường kính ước chừng 300 vạn dặm, thượng diện có màu sắc trắng sữa, còn bên trong lại mang theo màu đen, nhìn từ xa sẽ thấy hệt như một con mắt cực lớn vậy, chính vì thế nên có tên gọi là Thiên Mục tinh.

Bên trên Thiên Mục tinh có một vị Đại tướng quân đóng quân ở nơi đây, đạt tới trăm vạn quân.

Như thế nào là một Đại tướng quân, kỳ thật quân hàm cũng đồng dạng như Tướng Quân nhưng bất quá từ cấp bậc Tương Quân có thể trở thành Đại tướng quân hay không cũng không có quan hệ với chiến tích, cần đạt nhận được sự tán thành của ít nhất năm vị Nguyên Soái thì mới có thể trở thành Đại tướng quân, nếu không dù cho hắn có chiến tích cao thế nào cũng vô dụng mà thôi, dù sao có không ít người tuy có vũ lực mạnh mẽ vô cùng, nhưng chưa hẳn đã thích hợp với việc cầm quân đánh giặc, nếu để cho hắn Thống Lĩnh trăm vạn người thì đó là đem tánh mạng các binh sĩ ra đùa giỡn đấy.

Bên trên Thiên Mục tinh có rất nhiều truyền tống đài, trên một trong các truyền tống đài này chợt lóe lên hào quang, 500 người đã xuất hiện ở phía trên, bọn họ chính là đội quân do Vạn Tiễn Vương suất lĩnh.

"Nơi này chính là Thiên Mục tinh sao?"

Diệp Trần là lần đầu tiên đến được Thiên Mục tinh.

Viên Hồng nói: "Thiên Mục tinh là tinh cầu tiền tiêu của quân đội, cũng là đạo phòng tuyến thứ nhất của Nhân tộc, một khi Ma tộc đại quân giết đến thì nơi này chính là chiến trường mấu chốt nhất, đương nhiên, bọn Ma tộc sẽ không xúc động như vậy, chỉ cần bọn hắn dám tới thì Thiên Mục tinh hoàn toàn có thể tại trong thời gian ngắn mà triệu tập hơn một ngàn vạn đại quân, phải biết rằng bên trên Thiên Mục tinh có chừng hơn một ngàn cái Truyền Tống Trận, dưới tình huống có địa lợi thì số lượng binh sĩ Ma tộc trừ phi gấp mấy lần chúng ta, nếu không thì sẽ nhận lấy sát vũ mà trở về đấy."

Diệp Trần gật gật đầu, sinh mệnh tinh cầu không phải là tinh cầu bình thường, bất luận kẻ nào ở chỗ này cũng đều sẽ phải hứng chịu năng lượng bài xích, Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường tại trên sinh mệnh tinh cầu thì ngay cả một tòa núi rất nhỏ cũng đều không thể phá hủy, ngay như Diệp Trần tối đa cũng chỉ có thể bổ ra một khe hở cực lớn mà thôi.

Phóng tầm mắt nhìn lại, khắp nơi bên trên Thiên Mục tinh đều là Chiến Tranh Bảo Lũy, những Chiến Tranh Bảo Lũy này lớn nhỏ không đều nhau,

cái nhỏ nhất cũng cao mấy chục thước và có hai tầng, ước chừng có thể chứa được 500 người, còn cái to nhất thì tựa như một tòa thành thị nhỏ, cao đến chín tầng, hoàn toàn có thể chứa được mấy vạn người, bất kể là đại hay tiểu Chiến Tranh Bảo Lũy cũng đều có vô số trận pháp cùng cấm chế khắc ấn ở phía trên, bên mặt ngoài thành lũy lại được bố trí dày đặc họng pháo, không khó tưởng tượng, một khi có địch nhân tới thì tất nhiên sẽ gặp phải đả kích trí mệnh.

"Các ngươi xuất chiến ở đâu vậy?"

Một đội nhân mã đi tới, tiểu đội trưởng dẫn đầu có tu vi cao tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, cũng không tính là thấp.

Vạn Tiễn Vương lấy ra một cái lệnh bài đưa cho đối phương.

Tiểu đội trưởng tiếp nhận lệnh bài, sau khi cẩn thận quan sát một hồi thì khẽ gật đầu, đem lệnh bài trả lại cho Vạn Tiễn Vương rồi nhắc nhở: "Các ngươi chỉ có 500 người nên tốt nhất không nên đến ở chỗ sâu trong Huyền Vũ phế tích, nếu ở đó trong thời gian quá dài thì sẽ bị địch nhân nắm bắt hành tung mà toàn bộ đội viên vẫn lạc đấy."

"Đa tạ nhắc nhở, chúng ta đã minh bạch."

Vạn Tiễn Vương thu hồi lệnh bài.

Kiểm tra xong, đội ngũ nhân mã ly khai, Vạn Tiễn Vương từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một chiếc Khôi Lỗi chiến hạm, đây là một chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ trung có màu xanh biếc, lớn hơn so với Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ của Diệp Trần.

"Lên đây đi!"

Vạn Tiễn Vương là người thứ nhất tiến vào chiến hạm, những người còn lại lần lượt lên theo.

Vèo!

Chiến hạm màu xanh biếc cất cánh hướng phía bên ngoài tầng khí quyển Thiên Mục tinh bay đi.

Đi vào trong không gian, chiến hạm màu xanh biếc không ngừng gia tốc, lúc đạt đến một nửa tốc độ ánh sáng thì không gian phía trước chiến hạm bị vặn vẹo, hiện lên hình dáng một cái phễu nằm ngang, chiến hạm nhanh chóng tiến nhập vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong chiến hạm có thể nói là thập phần xa hoa, mọi người ở bên trong trò chuyện, uống rượu với hào khí thật nhẹ nhõm.

"Chỉ cần lại đánh chết một gã Tiểu Đô Thống nữa là ta có thể trở thành Tiểu Đô Thống rồi, nhưng đáng tiếc là quá khó khăn a!" Huyết Quyền Vương là một trong năm đại Bách Phu Trường đang ngồi cùng bằng hữu của hắn vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm.

"Không nên gấp gáp, từ từ rồi cũng có cơ hội thôi, dù sao mặc kệ là giết địch nhân có quân hàm gì thì cũng đều có được điểm cống hiến quân đội mà."

Bằng hữu của hắn cười nói.

Điểm cống hiến quân đội có tên gọi đúng như ý nghĩa của nó, là dùng để xác định có bao nhiêu cống hiến đối với quân đội, đánh chết một Hạ cấp binh sĩ địch nhân thì lập tức sẽ có một điểm cống hiến, đánh chết một tên Trung cấp binh sĩ sẽ có mười điểm cống hiến, Thượng cấp binh sĩ là 100 điểm, Bách Phu Trường là 1000 điểm, Tiểu Đô Thống một vạn điểm, Đại Đô Thống mười vạn điểm, Thống Lĩnh một trăm vạn, Tướng Quân 1000 vạn điểm.

Điểm cống hiến quân đội có thể hối đoái ra rất nhiều thứ, ví dụ như Nguyên thạch, Bảo Khí, tài liệu, đan dược, Khôi Lỗi chiến hạm cùng với các loại bí pháp...

Bất quá điểm cống hiến quân đội cũng có thể dùng để đổi Nguyên thạch

theo tỉ lệ là 1/1, nói cách khác, một điểm cống hiến có thể đổi ra một Khối Nguyên thạch, một trăm vạn điểm cống hiến có thể đổi thành một trăm vạn nguyên thạch.

Điểm cống hiến càng cao thì có thể hối đoái được đồ vật càng trân quý, có nhiều thứ mà bên ngoài căn bản không có để bán, có thể nói là dù có tiền thì cũng không mua được.

Huyết Quyền Vương từng dùng ba vạn điểm cống hiến để hối đoái một bộ linh hồn phòng ngự bí pháp đấy.

Đại sảnh phía Đông chiến hạm.

"Diệp Trần, với thực lực cùng võ kỹ của của ngươi thì đoán chừng sau trận này có thể thăng cấp tới Bách Phu Trường, thậm chí là Tiểu Đô Thống cũng không phải không có khả năng đâu." Lưu Địch nhìn về phía Diệp Trần.

Trương Nhân Nhân giật mình nói: "Chỉ trận này thôi mà có thể tăng lên tới Bách Phu Trường thậm chí Tiểu Đô Thống, có quá nhanh không đấy ?" Nàng có chút không dám tin tưởng điều Lưu Địch nói, bởi vì muốn thoáng cái trở thành Bách Phu Trường thì ít nhất phải đánh chết mười tên Hạ cấp binh sĩ, hai mươi tên Trung cấp binh sĩ, 50 tên Thượng cấp binh sĩ. Thoạt nhìn thì số lượng này có vẻ không nhiều lắm, nhưng kỳ thật là rất nhiều, dù sao đây là chiến tranh, địch nhân hoặc là không xuất hiện, nhưng khi vừa xuất hiện thì tựu là hàng trăm hàng ngàn quân, mà bọn hắn bên này cũng chỉ có chừng 500 người, Diệp Trần chỉ là một trong số đó mà thôi.

Tư Mã Phi cười nói: "Ngươi đã quên Diệp Trần có Siếp Na Kiếm Vực sao, đối phó với Sinh Tử Cảnh Vương giả tầm thường, Siếp Na Kiếm Vực vừa xuất ra thì ai có thể cử động được chứ?"

"Ồ! Đúng rồi, ta ngược lại đã quên mất, nói như vậy, Diệp Trần thật đúng là có khả năng một lần lên tới Bách Phu Trường thậm chí Tiểu Đô Thống đấy." Trương Nhân Nhân cười khổ một tiếng, thật sự là sự tình này có thể làm người ta phải giận điên người lên, Siếp Na Kiếm Vực của Diệp Trần

quả thực là lợi khí giảo sát, tuy càng nhiều địch nhân thì sẽ đem tới gánh nặng càng lớn đối với Kiếm Vực, nhưng mỗi lần có thể bao phủ lấy vài chục địch nhân thì không thành vấn đề.

Diệp Trần lắc đầu cười cười, "Chiến trường thường thay đổi trong nháy mắt, nói không chừng trong đội ngũ địch quân cũng có cao thủ lợi hại đấy."

Không nói đến Ma Thần Nhạc Viên, chỉ riêng Tà Thần Nhạc Viên cùng với Dạ Xoa thần Nhạc Viên đã có rất nhiều Chuẩn Đế cùng Chiến Đế, ngoài ra còn có không ít kẻ tuy chưa từng tiến vào Thần Chi Nhạc Viên, nhưng qua mấy ngàn năm đến trên vạn năm, thậm chí vài vạn năm tu luyện, thì cũng chưa chắc bọn hắn đã yếu hơn so với các Chuẩn Đế trong Thần Chi Nhạc Viên, nói không chừng cũng có thể so với Chiến Đế và các tồn tại Vương giả cường đại.

"Ừ, đúng vậy." Vạn Tiễn Vương gật gật đầu, "Ta xác thực đã từng gặp qua một kẻ có thể so với Chiến Đế và một số cường đại Vương giả, đối phương là một lão ngoan đồng, nếu như không phải chúng ta chạy trốn nhanh thì hậu quả thiết tưởng là vô cùng lớn rồi."

Sinh Tử Cảnh Vương giả có được mười vạn năm tuổi thọ, trong đó không biết có bao nhiêu người bị kẹt tại Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, cho nên, không ai biết chính xác có tồn tại bao nhiêu lão ngoan đồng Vương giả như vậy.

Trong nháy mắt, ba ngày đi qua.

"Không sai biệt lắm đã đến nơi rồi."

Khôi Lỗi chiến hạm đã tới trong tinh không.

Ba ngày thời gian là đủ để Thiên Vương Cấp chiến hạm phi hành bảy tám chục năm ánh sáng, hiện tại bọn hắn đã tiếp cận khu vực sâu trong Huyền Vũ phế tích.

Thu hồi chiến hạm màu xanh biếc, đội quân 500 người bắt đầu lơ lững

trong tinh không.

"Từ giờ trở đi, mọi người thay phiên phóng thích Linh Hồn Lực để cảnh giới, lúc Linh Hồn Lực tiêu hao hết ba thành thì đổi một người khác, hãy nhớ kỹ, bất luận là chuyện gì xảy ra cũng không được để gián đoạn canh phòng đấy."

Vạn Tiễn Vương với tư cách Tiểu Đô Thống nên bất kỳ người nào trong đội quân 500 người này cũng đều phải tiếp nhận sự chỉ huy của hắn, người nào cải lời thì xử trí theo quân quy.

Cứ như vậy, cái chi đội ngũ 500 người này chỉnh tề nhất trí hướng phía chỗ sâu trong Tinh Không bay đi.

Trong đội ngũ, hai mắt Diệp Trần thỉnh thoảng biến thành màu bạc.

Linh Hồn Chi Nhãn là bí mật của hắn, nếu không đến thời khắc mấu chốt thì hắn sẽ không thi triển ra, bất quá hắn có thể đem một bộ phận năng lực Linh Hồn Chi Nhãn chuyển dời đến trên hai mắt, kể từ đó, trong phạm vi trăm triệu dặm thì hắn cũng có thể quan sát được một phần mười khoảng cách, còn đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả tầm thường, dù cho có thi triển ra linh hồn dò xét bí pháp thì khoảng cách quan sát lớn nhất cũng không vượt quá 1000 vạn dặm, trừ phi linh hồn lực của bọn hắn có thể siêu việt thường nhân.

Một ngày đi qua, hai ngày đi qua.

"Xem ra, cần phải giảm bớt số lần quan sát, Linh Hồn Lực tiêu hao quá nhanh."

Linh Hồn Lực chính là tinh thần của một người, Linh Hồn Lực tiêu hao càng nhiều thì tinh thần hội sẽ càng uể oải, khi đó chiến lực sẽ xuất hiện tình trạng hạ thấp, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Diệp Trần rất ít thi triển ra linh hồn công kích, dù sao mỗi lần thi triển linh hồn công kích đều muốn tiêu hao hết một thành Linh Hồn Lực, chỉ có thể thi triển ở trong tình huống 1 đối

1 mà thôi.

Bên ngoài mấy tỉ dặm, một chi đội ngũ Ma tộc hơn 400 người đang hướng phía bên này bay tới.

"Nhân tộc cùng Yêu tộc quá yếu, căn bản không chịu nổi một kích của chúng ta, trong một tháng này, chúng ta giết không sai biệt lắm đã hơn một ngàn địch nhân rồi a!"

"Yêu tộc có chiến lực còn tạm được chứ Nhân tộc rõ ràng không là gì, thật không biết tại sao Yêu tộc lại phụ thuộc vào nhân tộc chứ."

"Nhân tộc sinh sôi nảy nở với tốc độ quá nhanh, đây chính là ưu thế của bọn hắn, mà tốc độ sinh sôi nảy nở của Yêu tộc tuy cũng rất nhanh, nhưng trời sinh có linh trí thấp nên có tỷ lệ tiến vào được Sinh Tử Cảnh rất thấp."

Cái chi Ma tộc đội ngũ này rất hung hăng, không ai bì nổi.

"Lại tìm kiếm một chi đội ngũ địch nhân nữa a, sau khi giết sạch bọn hắn thì chúng ta lại trở về."

Ma tộc Tiểu Đô Thống nhếch miệng cười.

Cả buổi sau, khoảng cách song phương không còn đến một trăm triệu dặm.

"Có một chi Ma tộc đội ngũ phía trước!"

Hàn quang trong mắt Diệp Trần lóe lên.

"Ma tộc đội ngũ à? Nhân số của chúng bao nhiêu?" Vạn Tiễn Vương tâm trạng nhảy dựng, dò hỏi.

"Đại khái có hơn bốn trăm người."

"Hơn bốn trăm người, có lẽ bọn chúng đã trải qua chiến đấu, toàn bộ thành viên nghe lệnh, xuất phát."

Vạn Tiễn Vương với tư cách là thành viên Cao cấp của Thần Chi Nhạc Viên, nên sao lại e ngại với địch nhân, đối với hắn mà nói, chỉ cần không phải vận khí quá kém thì dù đụng phải Vương giả có cấp độ Chiến Đế, 500 đấu với 500 thì bọn hắn nhất định sẽ chiến thắng rồi.

Ba nghìn vạn dặm!

1000 vạn dặm!

Năm trăm vạn dặm!

"Đô thống, có một chi Nhân tộc đội ngũ ở phía trước." Cái chi Ma tộc đội ngũ này rốt cục cũng phát hiện ra đám người Diệp Trần.

"Ha ha, giết sạch bọn hắn cho ta."

Ma tộc Tiểu Đô Thống lấy ra một thanh chiến phủ, bắt đầu gia tăng tốc độ.

"Sát sát!"

Ở khoảng cách năm trăm vạn dặm, chỉ cần gia tăng tốc độ lên cao nhất thì bất quá chỉ sau hai mươi mấy lần hô hấp là song phương đều có thể thấy được đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1350: Bất Khả Chiến Bại

Tiếng gào thét cùng lưu quang đủ mọi màu sắc chằng chịt bay vụt ra khắp nơi.

Song phương đã bắt đầu phát ra công kích.

Không giống với đơn đả độc đấu, đơn đấu thì còn cần thăm dò đối phương một phen, còn đối với quần chiến thì cơ bản là chẳng bao giờ cần phải thăm dò, vừa lên đến đã tựu phải toàn lực ứng phó, không phải ngươi chết chính là ta chết, kẻ nào lưu thủ thì chẳng khác nào tạo cơ hội cho đối phương giết chết mình, hối hận không kịp đấy.

Rầm rầm rầm!

Hào quang sáng lạn bộc phát thành từng mảnh, không ngừng có người bị thịt nát xương tan, tàn dư lưu lại chỉ là áo giáp cùng vũ khí vô chủ.

Diệp Trần rõ ràng cảm giác được có hơn mười đạo ấn nhớ dung nhập vào trong Hạ cấp binh sĩ huy chương của mình.

"Thì ra là thế."

Diệp Trần giật mình.

Hơn mười đạo ấn nhớ này có mạnh có yếu, yếu nhất không thể nghi ngờ chính là ấn ký Hạ cấp binh sĩ, hơi mạnh hơn một chút chính là Trung cấp binh sĩ ấn ký, mạnh nhất chính là Thượng cấp binh sĩ ấn ký.

Về phần những ấn ký này, chúng được tạo ra từ người chế tác huy chương quân hàm, mà ấn ký sở dĩ có thể sinh ra như vậy đoán chừng nguyên nhân cũng là bởi vì được luyện hóa từ giọt máu nhỏ mà hắn đã nhỏ lên lúc

nhận lấy huy chương.

Nguyên lai, tài liệu làm ra quân hàm huy chương chính là một loại vật chất thập phần thần kỳ, loại vật chất này một khi cùng máu tươi của người nào đó kết hợp lại sẽ lập tức sinh ra ấn ký, loại vật chất này cũng có mạnh có yếu, đại khái phân thành chín cấp bậc, như vậy ấn ký tất nhiên cũng được phân thành chín cấp bậc.

Nếu có người đánh chết chủ nhân của huy chương thì quân hàm huy chương liền có thể sinh ra cảm ứng, phóng xuất ra ấn ký và dung nhập đến bên trong quân hàm huy chương của đối phương, ngược lại nếu người giết đối phương không phải là ngươi, như vậy ấn ký sẽ quyết định không thừa nhận ngươi, bởi vì khí tức công kích của mỗi người đều không giống nhau, do vậy ấn ký có thể biết kẻ giết chết chủ nhân huy chương là ai.

Ở bên trong huy chương Hạ cấp binh sĩ của Diệp Trần, hiện tại tổng cộng có mười bốn ấn ký, hào quang yếu ớt tản ra từ trung tâm ấn ký chính là ấn ký của Diệp Trần, các ấn ký khác đến từ bên ngoài lại có hào quang càng ảm đạm hơn, căn cứ mức độ mạnh yếu mà được xếp đặt từ trên xuống dưới. Mạnh ở trên, yếu ở phía dưới, chung quy được phân thành ba hàng.

"Như vậy ngược lại có thể dễ dàng biết rõ mình đã giết bao nhiêu địch nhân, sẽ không sinh ra xung đột cùng mâu thuẫn ah."

Không có ấn ký sẽ rất dễ dẫn phát ra mâu thuẫn, hai đạo công kích cùng rơi vào trên một địch nhân, nếu chỉ dựa vào nhãn lực thì rất khó biết được ai là người đã giết địch, cho dù biết rõ cũng chỉ sợ sẽ không thừa nhận.

Mấy lần hô hấp đi qua, song phương nhanh chóng tiến vào 'giáp giới' .

Ôngggg!

Một vòng chấn động vô hình khuếch tán ra, chừng ba bốn mươi tên Ma tộc chợt phát hiện bản thân mình không cách nào nhúc nhích được, ngay cả việc cử động liên tục một đầu ngón tay cũng khó khăn. Trong đó, kể cả một

tên Ma tộc Tiểu Đô Thống cũng không ngoại lệ.

Sau một khắc, vô số Kim Sắc kiếm quang kích bắn tới, đâm xuyên thấu thân thể những gã Ma tộc này, đem bọn hắn chấn thành huyết vụ và hóa thành hư vô.

"Gặp phải chúng ta thì coi như các ngươi không may rồi."

Vạn Tiễn Vương cũng không thèm để ý gã Ma tộc Tiểu Đô Thống bị Diệp Trần giết, hắn bây giờ đã là Tiểu Đô Thống, muốn trở thành Đại Đô Thống thì cần đánh chết một gã Đại Đô Thống cùng năm gã Tiểu Đô Thống, mà khắp nơi đều là Tiểu Đô Thống, còn Đại Đô Thống thì khó giết hơn gấp mấy lần, dù cho đẳng cấp quân hàm thấp nhưng thực lực lại chưa hẳn là thấp. Có vài cao thủ có thực lực rất cao, sau khi gia nhập quân đội trong thời gian không bao lâu thì quân hàm đã đạt đến đẳng cấp cao, còn những kẻ có vận khí nghịch thiên thì rốt cuộc chỉ là số ít mà thôi, trong vạn người cũng không có được một.

"Ba mươi sáu đạo ấn ký, trong đó có một cái Tiểu Đô Thống ấn ký, Bách Phu Trường ấn ký hai cái, Thượng cấp binh sĩ ấn ký tám cái, Trung cấp binh sĩ ấn ký mười lăm cái, Hạ cấp binh sĩ ấn ký mười cái."

Diệp Trần có thực lực mạnh không hợp thói thường so với những gã Ma tộc này, nếu không phải bọn chúng di chuyển quá phân tán thì dù cho không có Siếp Na Kiếm Vực đi nữa , hắn cũng có thể một kiếm miểu sát mấy chục tên, với thực lực tuyệt đối như vậy thì nhất định có thể xem nhẹ số lượng, những lời này cho tới bây giờ đều là luật thép cả đấy.

"Quá mạnh rồi!"

"Haaaa!!!"

Sức mạnh của Diệp Trần làm cho bọn người Huyết Quyền Vương trợn mắt há hốc mồm, trước đó, bọn hắn còn tưởng rằng người mạnh nhất chính là Vạn Tiễn Vương.

"Diệp Trần, ngươi làm ơn chừa lại cho chúng ta mấy tên với ah."

Thân thể Viên Hồng bành trướng biến thành một cự nhân cao hơn mười dặm, toàn thân phát ra ánh kim sáng chói, ngay cả nắm đấm của hắn cũng sáng như kim loại, oanh một tiếng, kim quang chói mắt tỏa ra, chí ít đã có sáu gã Ma tộc bị một quyền của hắn nện thành phấn vụn, bất quá khi hắn chứng kiến Diệp Trần giết địch với số lượng gấp mấy lần hắn thì mặt lập tức như khóc tang vậy.

"Viên Hồng, ngươi làm sao mà so được với Diệp Trần chứ, không phải là muốn đi chết sao?"

Hiệu suất giết địch của Lưu Địch cũng không thể thấp hơn so với Viên Hồng, chiến đao vung vẩy tung ra ánh đao màu xanh biếc, tại trong phạm vi tầm mắt của hắn, bảy tên Ma tộc chịu thống khổ phân thây, thân thể bị tàn phá thành hư vô.

"Đúng vậy, cùng so với Diệp Trần thì khác nào tự làm khổ mình chứ, bất quá ngược lại chúng ta mỗi lần ra tay cũng giết được mấy tên địch rồi còn gì." Tư Mã Phi có bản thể là một con Liệt Phong ưng có tốc độ cực nhanh, chỉ thấy thân ảnh của hắn mỗi lần lập loè chuyển hướng, đều có một gã Ma tộc bị hắn trảo thành huyết vụ, đám Ma tộc còn lại chứng kiến mà trong lòng phát lạnh.

"So sánh thì cũng chỉ là so sánh thôi, Ám Mộc Áo Nghĩa võ học của ta đối với phương diện tàn sát trên diện rộng thì gần như nắm giữ riêng một ngọn cờ rồi."

Trương Nhân Nhân hì hì cười cười, hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, bá bá bá, một mảnh dây leo dài hẹp tráng kiện trông như mãng xà hiện ra quấn chặt lấy tám gã Ma tộc, càng quấn càng chặt, mặt ngoài dây leo còn mang theo gai ngược trực tiếp đâm vào thể nội bọn Ma tộc, trong tình huống này, dù là người sắt đi nữa cũng sẽ bị lột da mà thôi, đây chính là Ám Mộc Áo Nghĩa võ học - Tử Vong Triền Nhiễu của Trương Nhân Nhân, nó chẳng những có thể dùng để trói buộc địch nhân, còn có thể hấp thu lực lượng của

địch nhân, tám gã Ma tộc này quá yếu nên trong nháy mắt đã bị hấp thụ sức sống mà cả người hóa thành khô quoắt, sau đó lại bị dây leo nuốt đi vào.

Về phần Lục Văn Kiệt, thực lực của hắn cũng gần với Diệp Trần cùng Vạn Tiễn Vương, thanh trường thương trong tay hắn xứng danh là một sát nhân lợi khí, đi tới đâu, miễu sát tới đó, trường thương vừa run lên thì huyết sắc thương hoa đã tỏa ra đầy trời, từng đóa hợp lại trông tựa như trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc.

"Thật đáng sợ, đây chính là thực lực của thiên tài Thần Chi Nhạc Viên sao?"

Thần Chi Nhạc Viên là Thánh Địa dành cho các thiên tài của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực. Thế nào là một đỉnh cấp thiên tài đúng nghĩa ?, Đó chính là từ dành để chỉ các thiên tài của Thần Chi Nhạc Viên, một khi chưa tiến nhập qua Thần Chi Nhạc Viên thì một người chỉ có thể tự nói mình là thiên tài, nhưng tuyệt đối không được nói mình là đỉnh tiêm thiên tài, bởi vì so với các thiên tài trong Thần Chi Nhạc Viên thì bọn hắn chỉ có thể bị bỏ xa hàng tuế nguyệt đấy.

Thần Chi Thí Luyện Tràng mười năm được tiến hành thí luyện một lần, mỗi lần chỉ có trên dưới mười người có thể đi vào Thần Chi Nhạc Viên, như vậy tính ra, một vạn năm sẽ có mười vạn người, đương nhiên, không có khả năng tất cả mọi người đều có thể còn sống sót sau khi qua các cửa ải khảo thí, tỉ lệ thiên tài bị tử vong cũng là rất cao, nhân sinh của bọn hắn tuy tràn ngập huy hoàng nhưng cũng tràn ngập bấp bênh và đánh đổi bằng máu cả đấy.

Không khoa trương mà nói, trong các Sinh Tử Cảnh từ Thất trọng thiên trở lên, thì ít nhất có ba thành trong số đó là đã từng tiến vào Thần Chi Nhạc Viên, đây là nói con số tối thiểu, đối với Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên thì cái tỷ lệ này còn muốn đạt tới bảy thành, còn Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên thì tỉ lệ tiếp cận mười thành.

Hưu hưu hưu hưu. . .

Nếu nói ai là người tiêu sái thoải mái nhất, lại giết địch nhiều nhất thì đó tất nhiên là Vạn Tiễn Vương.

Hắn chỉ cần lần lượt kéo cung bắn tên là có thể bắn chết một gã Ma tộc, trong mắt hắn, cả đám Ma tộc không thể nghi ngờ là đám bia ngắm đần độn.

"Trốn à !"

Khí thế cùng can đảm của cái đội quân Ma tộc này đã rạn nứt, mới trải qua thời gian không bao lâu, lúc đến thì cả đội quân có hơn bốn trăm người, chỉ sau hơn mười lần hô hấp thì còn lại chưa tới 100 tên.

Cuối cùng nhất, chỉ có năm tên Ma tộc chạy thoát ra tìm đường sống, năm tên này thì đám người Diệp Trần 'chiếu cố' không đến, dù sao đám Ma tộc còn lại cũng như bầy ong vỡ tổ vậy, chạy trốn tứ phía, rất khó mà giết chết toàn bộ được.

"Rống!"

"Ngao!"

Bên này nhân tộc, mọi người binh sĩ như là đánh cho thắng trận, lớn tiếng gào thét.

"Thống khoái, thật sự là thống khoái."

"Hơn bốn trăm tên Ma tộc đã bị chúng ta giết đánh tơi bời, chỉ có năm tên chạy thoát mà thôi."

"Thống khoái là thống khoái, bất quá mấy người kia thật sự thật lợi hại, có đến ba thành địch nhân là do bọn hắn giết, ta tới bây giờ chỉ mới giết được một tên địch mà thôi."

"Ngươi vậy khá tốt rồi, ta một tên cũng đều không giết được đây."

"Ta giết được hai tên ma tộc."

Thu hồi cự cung màu bạc, Vạn Tiễn Vương cao giọng nói: "Các ngươi quét dọn thoáng một chút chiến trường, những thứ đáng giá thì tự mình chia đều là tốt rồi." Những thứ gọi là đáng giá thực ra chính là áo giáp cùng vũ khí, những vật này có thể bán đi hoặc là giữ lại dùng cho chính mình, về phần Trữ Vật Linh Giới, Vạn Tiễn Vương chỉ lấy hai mươi cái, hai mươi cái Trữ Vật Linh Giới này đều là của đám Ma tộc chết ở trên tay hắn, những thứ khác hắn khinh thường không thèm đi thu về, dù sao bọn hắn đã ăn phần thịt thì cũng nên chừa chút súp cho người khác uống chứ.

Nghe vậy, mọi người thật cao hứng, trong đại đa số người tham gia quân đội như bọn họ, ngoại trừ vì quân lương và đãi ngộ bên ngoài, khả năng còn lại chính là vì tài vật phát ra từ chiến tranh như áo giáp và vũ khí, những thứ này đều có giá trị và có thể đổi thành không ít Nguyên thạch, ngẫu nhiên vận khí tốt thì nói không chừng mình còn đoạt được Trữ Vật Linh Giới mà ở bên trong lại có rất nhiều nguyên thạch.

Không thể không nói, Vạn Tiễn Vương so ra rất biết cách “làm người”, nếu đổi thành những Tiểu Đô Thống khác, tuy không đến mức làm quá phận nhưng khẳng định sẽ đem ích lợi của mình đặt ở vị trí cao nhất, rất nhiều tiền tài vật phẩm có giá trị không kịp thu lấy thì bọn hắn cũng sẽ không buông tha, dù sao dựa theo quân quy, mọi đồ vật vô chủ đều phải được thu về rồi phân phát cho quan chỉ huy phụ trách cao nhất, điều này cũng tạo ra đả kích, khiến rất nhiều người đều muốn tăng đẳng cấp quân hàm của mình lên.

Đương nhiên, tiền tài và vật phẩm giá trị đã thu vào túi của mình, thì quan chỉ huy cũng không có quyền khoa tay múa chân đấy.

Diệp Trần thì thu được 66 cái Trữ Vật Linh Giới, bởi vì hắn tổng cộng giết được 66 tên địch, về phần áo giáp cùng vũ khí, hắn chỉ chọn lựa thu về 20~30 kiện vì số còn lại đều có giá trị không tính là cao.

Trong số 66 tên địch này, Tiểu Đô Thống một tên, Bách Phu Trường hai tên, Thượng cấp binh sĩ 15 tên, Trung cấp binh sĩ 27 tên, Hạ cấp binh sĩ 21 tên.

Những chiến tích này đã có thể để cho Diệp Trần tấng cấp lên tới Thượng cấp binh sĩ, bởi vì muốn trở thành Bách Phu Trường thì phải giết đủ 50 tên Thượng cấp binh sĩ, trong khi hắn chỉ mới giết 15 tên mà thôi.

Đương nhiên, đây mới chỉ là trận chiến đấu đầu tiên.

Nguyên thạch bên trong 66 cái Trữ Vật Linh Giới không coi là nhiều, cộng lại bất quá chỉ hơn mười vạn, ngẫm lại cũng đúng, mọi người sẽ không mang theo toàn bộ gia sản của mình tới Huyền Vũ phế tích, một khi bị bị giết chết thì chẳng phải là tiện nghi cho địch nhân hay sao.

Thu dọn chiến trường và chia đều vật phẩm đáng giá không phải một cái sự tình nhanh chóng, chỉ có bảy người Diệp Trần cùng với Bách Phu Trường Huyết Quyền Vương là không chạy tới tham gia náo nhiệt.

"Ha ha, lần này quân ta không có chết một người nào mà lại có thể tiêu diệt toàn bộ địch nhân, theo ta thấy, nếu như quân ta lại tiêu diệt thêm mấy chi Ma tộc đội ngũ nữa thì chiến tích của chúng ta sẽ được lưu truyền ra khắp Vân Lai quân doanh đấy."

Lưu Địch cười nói.

"Đúng vậy, hoàn toàn chính xác rất có thể đấy." Tư Mã Phi gật đầu.

Trước đây, kỷ lục cao nhất của Vạn Tiễn Vương là tiêu diệt 1200 tên địch nhân, nhưng chiến tích như vậy cũng chỉ có thể gọi là “đạt tiêu chuẩn”, vẫn không được tính là đỉnh tiêm, dù sao đôi khi không gặp được địch nhân thì cũng hết cách rồi, hoặc là đụng phải một gã đội trưởng của một đội quân lớn thì có trốn cũng không kịp.

Vạn Tiễn Vương cười cười mà không khỏi nhìn về phía Diệp Trần, không có lực cảm ứng siêu cường của Diệp Trần thì bọn hắn không có khả năng đụng phải cái chi Ma tộc đội ngũ này, hắn suy nghĩ, có lẽ chỉ trong vài năm nữa là Diệp Trần sẽ được đề thăng làm Thống Lĩnh cũng không chừng.

. . .

Ở chỗ sâu trong phế tích xa xôi, một đạo quân khổng lồ gồm năm ngàn người đang đi tới nơi này.

Thủ lĩnh đội quân này rõ ràng là một trong Tam đại Chiến Đế của Dạ Xoa thần Nhạc Viên, là đội trưởng Mạc Lặc Vương của Huyết Chùy chiến đội, kẻ đã từng giao thủ và đuổi giết Diệp Trần cùng Thú Ma chiến đội.

Có thể suất lĩnh 5000 quân mã thì hiển nhiên Mạc Lặc Vương chính là Thống Lĩnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1351: Huyết Toản Thống Lĩnh Và Kỳ Binh

Sở hữu một đôi cánh cực lớn không ngừng vỗ mạnh ở sau lưng, cả người Mạc Lặc Vương lao nhanh với tốc độ như tia chớp. Tại lồng ngực của hắn có gắn một cái huy chương cấp bậc Thống Lĩnh.

Cái huy chương Thống Lĩnh này không giống với huy chương Thống Lĩnh của Dạ Xoa Tộc tầm thường, trên thượng diện có thêm một quả Huyết Toản không ngừng phát ra hào quang lóng lánh một cách đáng sợ.

Nếu có một Thống Lĩnh nhân tộc ở chỗ này, nhất định hắn sẽ nhận ra đây chính là Vinh dự Thống Lĩnh huy chương của Dạ Xoa Tộc, được gọi là Huyết Toản Thống Lĩnh huy chương.

Không phải bất luận kẻ Dạ Xoa Tộc Thống Lĩnh nào cũng đều có cơ hội trở thành Huyết Toản Thống Lĩnh, toàn bộ Dạ Xoa Tộc chỉ có 50 tên Huyết Toản Thống Lĩnh mà thôi, những kẻ khác muốn trở thành Huyết Toản Thống Lĩnh thì nhất định phải có tuyệt thế vũ lực, đây là điểm rất trọng yếu, nếu không có điểm này thì cũng đừng mơ có thể đạt được, bởi vì hắn trực tiếp không phù hợp điều kiện rồi.

Mà ở Nhân tộc, kỳ thật cũng có Vinh dự Thống Lĩnh huy chương, đương nhiên, đó không phải là Huyết Toản Thống Lĩnh huy chương, mà chính là Tử Kim Thống Lĩnh huy chương.

Trước mắt, cả Nhân tộc cùng Yêu tộc cộng lại cũng chỉ có chừng 54 vị Tử Kim Thống Lĩnh, so với Huyết Toản Thống Lĩnh của Dạ Xoa Tộc thì nhiều hơn một chút.

"Thống Lĩnh, phía bên trái đằng trước cách đây hơn chín trăm vạn dặm, có một chi đội ngũ khoảng một nghìn người, là bọn Nhân tộc đấy."

Sau lưng Mạc Lặc Vương, một gã Dạ Xoa Vương mặc ngân giáp bay tới.

"Đội ngũ một ngàn người của Nhân tộc ư?" Mạc Lặc Vương lông mi nhảy lên, nói ra: "Ngươi mau dẫn đầu một chi đội ngũ bảy trăm người giết qua đi, hãy cuốn lấy bọn hắn, còn ta sẽ dẫn đầu đội ngũ còn lại bọc đánh bọn hắn từ tứ phía."

Mạc Lặc Vương không chỉ có được siêu cường vũ lực, mà năng lực chỉ huy của hắn cũng không hề thấp, hắn biết rõ nếu mang theo năm ngàn người gióng trống khua chiêng giết đi qua thì khẳng định đối phương sẽ lập tức chạy trốn, mà nếu phái một chi đội ngũ một ngàn người nghênh tiếp thì tỷ lệ chạy trốn của đối phương cũng không thấp, đoán chừng không dưới năm thành bởi ai cũng biết, Dạ Xoa Tộc bọn hắn có chiến lực rất cường đại, bình quân tố chất thậm chí còn muốn vượt qua cả Ma tộc. Cho nên, đội ngũ bảy trăm người là vừa đủ, không quá ít, mà cũng không đến mức làm cho đối phương ngay cả dũng khí vật lộn đọ sức cũng đều không có, trực tiếp chạy trốn.

"Tuân lệnh!"

Lúc này, ngân giáp Dạ Xoa Vương tuyển bảy trăm người tách ra rồi hướng phía chi Nhân tộc đội ngũ kia đuổi theo.

...

"Đại Đô Thống, có một chi Dạ Xoa Tộc đội ngũ đang tới đây, số lượng đại khái khoảng bảy trăm tên."

Một gã Bách Phu Trường tới thông báo.

"Bảy trăm Dạ Xoa Vương."

Cái đội quân Nhân tộc này có Đại Đô Thống là một lão giả mặc áo tím. Nghe vậy, trên mặt hắn lộ ra một tia tiếu ý, "Vậy thì ta cũng nên chiếu cố bọn hắn, mau thông báo để cho mọi người chuẩn bị chiến đấu."

"Tuân lệnh!"

Bách Phu Trường lui xuống.

...

Hơn chín trăm vạn dặm đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường mà nói cũng chỉ hơn bốn mươi lần hô hấp thời gian là có thể đuổi tới nơi. Chỉ chốc lát sau công phu, đội ngũ song phương đã có thể chứng kiến đối phương rồi.

"Đám Nhân loại các ngươi chết chắc rồi, Giết!"

Đại Đô Thống của Dạ Xoa Tộc cầm trong tay trường mâu, giơ lên cao cao rồi suất lĩnh đội ngũ lần nữa gia tốc mà lao đến.

"Bọn các ngươi đều là một đám người chim, tốt nhất nên chui rút về tổ đi, chạy đến đây thì chỉ có chịu chết mà thôi!"

Áo tím lão giả hét lớn một tiếng, mang đám người nghênh tiếp.

Rầm rầm rầm rầm rầm...

Song phương đang cách nhau mấy vạn dặm thì đã bắt đầu công kích lẫn nhau, lưu quang sáng lạn tựa như những cơn mưa sao chổi vậy cực lớn vậy.

Nguyên một đám Nhân tộc binh sĩ và Dạ Xoa Tộc binh sĩ đã thịt nát xương tan, nhưng song phương vẫn không ngừng xông lên, đến khi đội ngũ song phương giáp chiến thì từng đợt 'Sóng to gió lớn' công kích tỏa ra mãnh liệt.

"Phấn Toái Long Quyển Phong!"

Áo tím lão giả có vũ khí là hai thanh loan đao cực lớn, thân thể lão chợt xoay tròn làm loan đao xoay tròn theo, sau một khắc, một vòi rồng hình thành từ đoàn ánh đao oanh hướng về phía trước bốn gã Dạ Xoa Tộc binh sĩ.

Phốc xuy phốc xuy!

Bốn gã Dạ Xoa Tộc binh sĩ này vừa trúng chiêu đã lập tức bị xoắn thành huyết vụ mà hóa thành hư vô.

"Lão đầu, nhận lấy cái chết đi."

Dạ Xoa Tộc Đại Đô Thống nhe răng cười, một mâu đột nhiên đánh xuống làm ba gã Nhân tộc binh sĩ phía trước bị bạo liệt ra, dư thế mâu quang vẫn không tiêu tan mà tiếp tục công kích về hướng áo tím lão giả.

"Ta sợ ngươi à."

Áo tím lão giả tung một đao đánh tan mâu quang kia.

Cuộc chiến đấu thập phần kịch liệt, sau mấy mươi lần hô hấp thì song phương riêng phần mình đã chết trên trăm binh sĩ.

Thế nhưng Áo tím lão giả vẫn không hay biết, từ bốn phương tám hướng xung quanh trận địa đang có địch nhân đang bao vây lại, phía đông có 800 Dạ Xoa Tộc binh sĩ, phía tây có 1200 tên, phía Bắc có 1000 tên, phía nam có 1300 tên, một đạo Thiên La Địa Võng đang lặng yên không một tiếng động phong tỏa toàn bộ chiến trường.

Phía đông, Mạc Lặc Vương suất lĩnh 800 tên Dạ Xoa Tộc binh sĩ có tốc độ cao nhất phi hành đến.

"Vậy mà lại để chết hơn 100 binh sĩ, thật sự là làm mất mặt Dạ Xoa Tộc chúng ta mà."

Mạc Lặc Vương cảm ứng được Dạ Xoa Tộc đã chết hơn một trăm tên nên có chút căm tức.

Dạ Xoa Tộc tôn trọng dũng lực, bất kể là chiến đấu cá nhân hay là quần chiến, đều muốn thắng một cách gọn gàng triệt để, nên Mạc Lặc Vương cho rằng, bảy trăm Dạ Xoa Tộc binh sĩ là đủ để chống lại một ngàn Nhân tộc

binh sĩ, lẽ ra đã chiếm cứ được ưu thế nhất định rồi.

Lại hơn mười lần hô hấp đi qua, Mạc Lặc Vương rốt cục đã có thể chứng kiến được cuộc kịch chiến giữa song phương.

"Giết sạch cho ta!"

Mạc Lặc Vương gào thét một tiếng, âm sóng cuồn cuộn lan ra.

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Từ bốn phương tám hướng, một “cơn thủy triều” Dạ Xoa Tộc binh sĩ tuôn trào về hướng chiến trường, số lượng của bọn chúng rất nhiều, trọn vẹn 4300 quân, mà trên trận địa thì số lượng Nhân tộc binh sĩ còn lại không đến chín trăm, chênh lệch quá xa.

"Không xong rồi."

Áo tím lão giả bắt đầu biến sắc nhưng bất quá hắn cũng không thất kinh, chỉ là có chút ngoài ý muốn cùng trở tay không kịp mà thôi.

"Mọi người đứng vững: đính trụ."

Áo tím lão giả thanh âm dị thường kiên định.

"Đính trụ à, để ta xem các ngươi đính trụ như thế nào?" ngân giáp Dạ Xoa Vương đang cùng áo tím lão giả đại chiến thì cười lạnh, thế công càng phát ra tấn mãnh.

Bất quá, ngay tại thời điểm hắn cho rằng cái chi Nhân tộc đội ngũ này sắp trở thành khốn thú thì bốn phương tám hướng bỗng nhiên lần nữa truyền

đến tiếng quân reo, đây tuyệt đối không phải là tiếng hò hét của Dạ Xoa Tộc, bởi vì Dạ Xoa Tộc tổng cộng chỉ có 5000 nhân mã, không có khả năng phát ra nhiều tiếng quân reo như vậy, thế nhưng mà nếu không phải là Dạ Xoa Tộc thì đó là quân của bên nào?

"Ha ha, đại quân của chúng ta đã đến."

Trước đó, trái tim gần như rơi vào suy sụp thì giờ đây, Áo tím lão giả đã cười ha ha.

"Giết sạch bọn điểu nhân này cho ta, giếttttttt !"

Từ bốn phương tám hướng bên ngoài, chừng bốn ngàn nhân tộc binh sĩ đang lao tới, tiếng thét vang dội đến kinh thiên động địa, sát khí tràn ngập, dẫn đầu đội quân đồng dạng là một Thống Lĩnh Nhân tộc, hắn là một trung niên đao khách có gương mặt hình chữ “Quốc”, mặc một bộ trường bào màu bạc, bất quá lông mày hắn có chút nhíu lại, tựa hồ cảm thấy cục diện khống chế không được tốt.

Trên thực tế, áo tím lão giả đã suất lĩnh một ngàn nhân mã, vốn dĩ nhóm nhân mã của hắn chia tách ra là để làm “mồi dụ”, hấp dẫn ánh mắt của quân địch, còn đại quân tắc thì bọc đánh tứ phía, kế hoạch này tuy đơn giản nhưng lại rất hữu hiệu, tại Huyền Vũ phế tích lần nào cũng tỏ ra hiệu quả, thế nhưng mà hắn không nghĩ tới, lần này bọn hắn giáp mặt không phải một đội quân nhỏ, mà là một đội quân năm ngàn người đồng dạng như bọn hắn, mà đối phương cũng lựa chọn phương án tác chiến giống hệt như bọn hắn, trước tiên dùng bảy trăm tên Dạ Xoa Tộc binh sĩ làm tiền phong, còn đại quân thì bọc đánh tứ phía.

Cục diện chiến trường giờ đây có chút buồn cười, tại trung ương là hơn một ngàn Nhân tộc cùng Dạ Xoa Tộc binh sĩ đang kịch chiến, còn bên ngoài là hơn bốn nghìn tên Dạ Xoa Tộc binh sĩ đang vây giết tới, còn xa xa bên ngoài là bốn ngàn Nhân tộc binh sĩ đang vây giết vào, chung quy, tổng cộng có ba tầng tiến công, đem chiến trường trước đó vây giáp chật kín như nêm cối, không ai có thể trốn thoát ra ngoài.

Cục diện hỗn loạn như thế làm cho tất cả mọi người không hề có chút lạc quan, ngược lại khí tức thảm thiết bắt đầu tràn ngập ra.

Rầm rầm rầm!

Năm ngàn quân chiến đấu với năm ngàn quân, đây không phải là sự tình 1000 người đấu với 700 người có thể so sánh, tràng diện chiến trường rộng rãi đồ sộ và kỳ quái, tựa như một bức họa trừu tượng có thể làm rung động nhân tâm vậy, còn tất cả mọi người ở trong cuộc chiến thì chính là một bộ phận hoạ tiết bên trong bức họa đó.

Bản thân Đao khách mặc Áo bào màu bạc chính là một thống lĩnh nên vũ lực tự nhiên sẽ không kém, cửu hoàn đao to lớn tại trên tay hắn cũng giống như một Cự Phủ có thể dùng để khai thiên tích địa, chém vào đâu thì sẽ có Dạ Xoa Tộc binh sĩ ở đó ngã xuống, chỉ chốc lát sau công phu, Dạ Xoa Tộc binh sĩ chết ở trên tay hắn đã vượt qua 30 tên, và số lượng vẫn còn không ngừng lên.

Nhưng cùng so với Mạc Lặc Vương thì hắn còn kém rất nhiều.

Lưu Tinh Chùy của Mạc Lặc Vương có thể nói là khủng bố sát khí, chỉ cần hắn vừa đi về phía trước vừa hất chùy lên thì ít nhất sẽ có mấy Nhân tộc binh sĩ bị đập chết, hoặc là bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, sau đó hắn lại nắm chặt khóa sắt ở cán chùy rồi dùng sức vung mạnh, Lưu Tinh Chùy kết hợp với sợi khóa sắt lập tức trở thành một thứ giống như Tử Vong Liêm Đao mà thu gặt lấy sinh mạng nhân loại, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, số lượng Nhân tộc binh sĩ chết ở trên tay hắn đã cao tới tám mươi.

"Trở về cho ta."

Áo bào màu bạc đao khách chứng kiến một thanh huyết sắc chiến chùy không ngừng đập nện cướp đi tánh mạng binh sĩ, liền ngang nhiên xuất đao, một đao trảm kích tại bên trên huyết sắc chiến chùy.

Phanh!

Nhưng lại để cho áo bào màu bạc đao khách chấn động chính là, một đao kia của hắn tuy có thể bổ huyết sắc chiến chùy văng ra, nhưng ánh đao do hắn phát ra cũng bị chấn vỡ tan ra, dội lại.

"Mạnh như vậy sao?"

Áo bào màu bạc đao khách ngẩng đầu, men theo khóa sắt nhìn qua.

Đập vào ánh mắt của hắn chính là một kẻ Dạ Xoa Vương có làn da không giống với nhân loại, cơ bắp cường tráng làm cho người ta phải chột dạ, tay phải của hắn đang nắm lấy chính là cái khóa sắt thô ráp kia, còn tay trái thì đã tiếp được huyết sắc chiến chùy vừa dội lại.

Chợt, sắc mặt của áo bào màu bạc đao khách chuyển sang trắng nhợt, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Thống Lĩnh huy chương trên ngực của đối phương, cái huyết sắc kim cương huy chương kia thật quá bắt mắt rồi.

"Là Huyết Toản Thống Lĩnh huy chương."

Áo bào màu bạc đao khách liền quay người chạy trốn, hắn không thể nào là đối thủ của một Huyết Toản Thống Lĩnh, cả Dạ Xoa Tộc chỉ có trên dưới năm mươi tên Huyết Toản Thống Lĩnh, thực lực mỗi tên đều có thể so với Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương giả, hay nói cách khác, bọn hắn đều có Chiến Đế thực lực, bên trong các Thống Lĩnh Nhân tộc, chỉ có Tử Kim Thống Lĩnh mới có thể chống lại Huyết Toản Thống Lĩnh mà thôi.

"Chạy trốn được ư!"

Phải tay nắm chặc khóa sắt rồi vung mạnh vài vòng, Mạc Lặc Vương khẽ quát một tiếng sau đó vung bắn huyết sắc chiến chùy đi ra, “Ầm”, chùy ảnh màu đỏ như máu xen lẫn hồ quang điện đáng sợ, trùng trùng điệp điệp oanh kích tại bên trên lưng áo bào màu bạc đao khách.

Đùng đùng!

Lập tức, cả người áo bào màu bạc đao khách đã bị chia năm xẻ bảy, rồi chợt bị đốt thành tro bụi.

Nhị Chuyển cực hạn võ học - Huyết Lôi Chùy!

"Cái gì, Thống Lĩnh chết rồi ư!"

"Không có khả năng, điều này sao có thể chứ!"

Nhân tộc binh sĩ xung quanh nhìn thấy một màn này thì trong đầu đã trống rỗng.

Không thể không nói, tại chiến trường đả chiến thì tướng lãnh chính là trụ cột tinh thần của các binh sĩ, tướng lãnh khẽ ngã xuống thì trụ cột tinh thần của các binh sĩ cũng hỏng mất, lúc này nếu không có người nào ngăn cản cơn sóng dữ thì chỉ có một con đường chết đang chờ đợi bọn hắn. Tuy tất cả mọi người đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả, tố chất tâm lý không hề kém cỏi, nhưng dưới loại tình huống trên chiến trường thảm thiết này thì bọn hắn cũng không khác gì người bình thường.

"Thống Lĩnh của các ngươi đã chết, hắn đã chết ở trên tay Mạc Lặc Vương ta đấy."

Mạc Lặc Vương hét lớn một tiếng, âm thanh chấn động toàn chiến trường.

"Grừ ừ uuuuu!"

Cả một đám Nhân tộc binh sĩ bắt đầu lộ vẻ sầu thảm, còn Dạ Xoa Tộc binh sĩ thì liên tục điên cuồng hét lớn, sĩ khí đại chấn.

"Mạc Lặc Vương, đã lâu không gặp."

Đúng lúc này, một đội kỳ binh đã gia nhập chiến trường, cái chi kỳ binh này dùng bảy người làm mũi nhọn, đánh đâu thắng đó mà không gì cản nổi, đám Dạ Xoa Tộc binh sĩ đến chặn đường không một kẻ nào có thể kiên trì

qua nửa lần hô hấp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1352: Diệt Sát Mạc Lặc Vương

Mạc Lặc Vương quay đầu nhìn lại, không khỏi mỉa mai nói: "Nguyên lai là ngươi à, như thế nào, lần trước còn không đánh cho ngươi sợ thì lần này lại tự nộp mình đến đây."

Tin tức Diệp Trần có thể toàn thân trở ra từ trên tay Tam đại Chiến Đế Đao Ma Vương, Độ Linh Vương cùng với Trát Khắc Vương thì hắn đã sớm biết rõ, trong mắt hắn, Diệp Trần cũng chỉ là một Chuẩn Đế mạnh nhất có am hiểu Không Gian Áo Nghĩa mà thôi, có lẽ trong tương lai có thể trở thành Chiến Đế, nhưng bất quá sẽ không phải là hiện tại, thực lực Chiến Đế đâu phải dễ dàng đạt tới như vậy.

"Đúng vậy, lần này là ta tự mình đến, không biết ngươi sẽ ngăn cản ta như thế nào?"

Thân thể như du long, Diệp Trần không ngừng huy sái ra đạo kiếm khí màu vàng kim cực lớn, những kiếm khí này lờ mờ giống như hư hư thực thực, không nói đến đám Dạ Xoa Vương tầm thường, coi như là Dạ Xoa Vương có tu vi đạt tới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên mà ở tại đây cũng khó có khả năng phân biệt được đám kiếm khí hư thật lẫn lộn này, chưa kể là chết không kịp ngáp, bọn hắn thậm chí liền cả thời gian phản ứng cũng đều không có.

Nhị Chuyển cực hạn võ học - Vạn Hoa Đoạt Mệnh!

Trong số các Nhị Chuyển cực hạn võ học mà Diệp Trần sở hữu, thì Vạn Hoa Đoạt Mệnh là có công kích yếu nhất, nhưng bất quá phạm vi công kích của nó lại lớn nhất, kiếm khí dầy đặc nhất, đối phó với những Dạ Xoa Vương bình thường này thì thi triển Vạn Hoa Đoạt Mệnh lại có tác dụng lớn hơn so với Nhật Tinh Hóa Cực, vì công kích của Nhật Tinh Hóa Cực là tác

dụng vào một điểm nên thích hợp dùng để đối phó với cao thủ thực sự.

Mỗi lần huy kiếm đề có hơn mười tên Dạ Xoa Tộc binh sĩ chết ở trên tay Diệp Trần, bốn lần huy kiếm là đoạt mạng gần 50 tên, loại tốc độ giết chóc này đối với Diệp Trần mà nói cũng không gọi là cao, chủ yếu là bởi vì Dạ Xoa Tộc binh sĩ cùng nhân tộc binh sĩ đang ở vào trạng thái hỗn chiến, nên Diệp Trần lại muốn khống chế kiếm khí đi về hướng địch nhân, nếu không sẽ rất dễ dàng đánh chết người bên mình.

"To mồm lắm."

Mạc Lặc Vương cầm theo huyết sắc chiến chùy phóng tới Diệp Trần. Trong khoảng thời gian ngắn, bảy người Thú Ma chiến đội dẫn đầu đội quân 500 người đã giết chóc hơn 150 tên Dạ Xoa Tộc, nếu tiếp tục để cho bọn hắn tự do giết chóc như vậy thì Dạ Xoa Tộc đang chiếm ưu thế sẽ bị lật bàn mà không còn sót lại chút gì, hắn sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Cho nên, việc cấp bách nhất là hắn phải nhanh chóng giải quyết Diệp Trần và tiêu diệt toàn bộ Thú Ma chiến đội.

Rầm rầm rầm!

Trên đường tiến công, tay trái Mạc Lặc Vương không ngừng vung chùy oanh kích làm nguyên một đám Nhân tộc binh sĩ bị bạo liệt, nổ thành huyết vụ.

"Diệp Trần, chịu chết đi!"

Trong khoảng cách mấy vạn dặm, Mạc Lặc Vương tung một quang chùy oanh kích về hướng Diệp Trần.

Đang!

Diệp Trần chém ra một kích làm chùy quang bị bổ ra làm đôi.

"Ta đi chặn hắn lại."

Diệp Trần đối với Vạn Tiễn Vương nói.

"Được, ngươi cẩn thận một chút." Vạn Tiễn Vương gật gật đầu, hắn theo lời Diệp Trần nói, đã biết được đối phương đã xông đến Chiến Thần tháp tầng thứ 10, danh chính ngôn thuận đã đạt tới Chiến Đế thực lực rồi.

"Các ngươi cũng thế."

Diệp Trần liếc qua sáu tên Dạ Xoa Vương đang từ đằng xa bay tới, sáu tên Dạ Xoa Vương này chính là 6 thành viên của Huyết Chuy chiến đội, mỗi tên đều có được Chuẩn Đế thực lực.

"Yên tâm, lần này nhất định ta phải giết cho được một tên Đại Đô Thống."

Vạn Tiễn Vương muốn đề thăng làm Đại Đô Thống, do vậy hắn phải tự mình đánh chết một gã Đại Đô Thống địch nhân, mà trong sáu tên Dạ Xoa Vương này thì có đến hai tên chính là Đại Đô Thống.

Trên đỉnh đầu hiện ra ba đóa hoa hư ảnh, một hồng, một vàng, một lam. Tam Hoa Tá Đạo đã được thi triển, tinh khí thần của Diệp Trần đã tăng lên gấp đôi, chiến lực cũng tăng gấp đôi, khí tức lăng lệ ác liệt vô cùng.

Bá!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần bỗng nhiên xuất hiện tại trước người Mạc Lặc Vương, một kiếm đâm đi qua.

Không Gian Áo Nghĩa kiếm pháp - Siếp Na Huy Hoàng!

"Cút ngay cho ta!"

Mạc Lặc Vương cảm giác động tác của mình bị trì hoãn rất nhiều, hệt như bị giam hãm trong vũng bùn vậy, trong con nổi giận, hắn không khỏi đem chiến lực bản thân tăng lên tới cực hạn, lập tức tiến vào cảnh giới Vô Ngã Chi Đế Hoàng, giơ huyết sắc chiến chùy lên mà ngăn trở một kiếm này.

Oanh!

Khí kình đáng sợ bộc phát làm mười mấy tên binh sĩ ở trong phạm vi ngàn dặm, chẳng còn phân biệt được bằng hữu, nhao nhao bị ném bay ra ngoài, có mấy tên không gặp may liền một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, trực tiếp ngã xuống, từ huyết nhục bên trong cơ thể đến Linh Hồn Ấn Ký đều bị hai cổ ý chí cường đại chấn nát, triệt để tử vong.

Sau đợt công kích, song phương riêng phần mình bay rớt ra ngoài mấy trăm dặm, nhưng rất nhanh lại trùng kích vào nhau, mỗi một lần trùng kích đều là một cuộc đọ sức thật sự, nếu từ bên ngoài nhìn lại thì sẽ thấy Diệp Trần đang ở thế hạ phong.

"Thì ra là thế, không thể tưởng được ngươi đã có Chiến Đế thực lực, khó trách kiêu ngạo như vậy, bất quá ngươi cho rằng, vừa có được Chiến Đế thực lực thì liền có thể chống lại ta sao? Đừng hoang tưởng như vậy!"

Mười hiệp đi qua, Mạc Lặc Vương không sai biệt lắm đã lý giải ra thực lực chân chính của Diệp Trần, hắn cười lạnh một tiếng, hai tay dắt lấy khóa sắt và không ngừng vung động mạnh hệt như là múa Phong Hỏa Luân vậy, sau đó tung một búa mãnh liệt đánh tới hướng Diệp Trần, quang chùy màu đỏ như máu trông như Cuồng Phong Bạo Vũ vô cùng vô tận.

Hai mắt của Diệp Trần giờ đây so với mắt thần ưng còn muốn lăng lệ ác liệt gấp 10 lần, sau khi liên tiếp bị bức phải lui ra ngoài mấy trăm dặm thì bỗng nhiên một kiếm công kích ra, “đinh” một tiếng, rất nhanh quỹ tích của huyết sắc chiến chùy đã bị thay đổi, một kiếm này đã chấn nó bay đi ra ngoài làm Hỏa Tinh văng khắp nơi, còn Mạc Lặc Vương lập tức mở rộng không môn ra.

"Chết đi!"

Long Tuyền Kiếm thuận thế vẽ một đường, kiếm khí như Bạch Long lập tức lao ra oanh kích tại trên ngực Mạc Lặc Vương.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, Mạc Lặc Vương cả người bay rớt ra ngoài.

"Chỉ là nhả một ngụm máu tươi thôi sao?" Diệp Trần sững sờ, chợt giật mình, "Cũng đúng thôi, thiếu chút nữa đã quên mất, hắn là một trong Tam đại Chiến Đế của Tà Thần Nhạc Viên mà, không có khả năng không có cấp thấp Thiên Vương Cấp sáo trang thủ hộ, nói như vậy, muốn giết hắn là rất khó khăn đây."

Cấp thấp Thiên Vương Cấp sáo trang không phải chuyện đùa, sau khi mặc vào thì trên cơ bản có thể bỏ qua công kích của Chuẩn Đế, kể cả Chuẩn Đế mạnh nhất cũng không có cách nào phá được phòng thủ này, tối đa chỉ truyền lại một điểm kình đạo đi qua mà thôi, ví dụ như vừa rồi Diệp Trần không thể nào phá vỡ phòng ngự Mạc Lặc Vương, nếu không, đối phương đã không chỉ đơn giản nhả chút huyết như vậy.

Chiến Đế mà có được Thiên Vương Cấp sáo trang thì đó là như hổ thêm cánh, đối với chiến lực mà nói, nhược điểm lớn nhất của Chiến Đế tựu chính là phòng ngự, không có khả năng nói rằng, công kích của ngươi mạnh bao nhiêu, hay phòng ngự tựu mạnh bao nhiêu… nữa, nói như vậy chính là, phòng ngự của bọn hắn đã có thể đạt tới khả năng ngạnh kháng mạnh nhất rồi. Công kích của Chuẩn Đế mặc dù cũng đã rất nghịch thiên, nhưng dù sao dưới tình huống bình thường thì công kích của bọn hắn cũng chỉ có thể làm suy yếu công kích của đối phương mà thôi, khả năng đánh trúng mục tiêu thật sự thì tỷ lệ rất thấp.

"Ha ha, công kích của ngươi quá yếu, ngay cả phá phòng ngự của ta cũng đều không làm được."

Mạc Lặc Vương sờ lên ngực rồi cười lớn, nhưng đồng thời tận đáy lòng của hắn cũng có chút kinh ngạc, đối phương rõ ràng có thể phá vỡ chùy pháp của hắn, làm cho hắn phải mở rộng không môn ra.

"Vậy sao? Giờ mới là bắt đầu đây."

Bằng vào hiệu quả tăng phúc bốn thành năng lượng của Bạch Ngân sáo trang, Diệp Trần tại dưới tình huống không thi triển Nhật Tinh Hóa Cực đã miễn cưỡng có được Chiến Đế thực lực, nhưng khi thi triển Nhật Tinh Hóa Cực thì lại là một chuyện khác đấy.

"Hừ, ta nhìn xem ngươi phá phòng ngự của ta như thế nào."

Mạc Lặc Vương đối với phòng ngự của mình rất tự tin, chiến lực của hắn tất nhiên là sơ đẳng Chiến Đế cấp bậc, nhưng ngay cả trung đẳng Chiến Đế muốn giết hắn cũng rất khó khăn, hắn hoàn toàn có thể ngạnh kháng một thời gian ngắn mà toàn thân trở ra, đương nhiên, việc trước tiên phải nói đến chính là tốc độ của đối phương không thể nhanh hơn hắn quá nhiều, còn so với Diệp Trần, ưu thế lớn nhất của hắn chính là tu vi cao hơn và có được Vô Ngã cảnh giới cấp cao, hai điểm này đã để cho hắn đem thuộc tính của Đồng ma sáo trang phát huy đến cực hạn.

"Thống Lĩnh, chúng ta liên thủ giết hắn đi."

Đúng lúc này, hơn mười tên Dạ Xoa Vương xuất hiện tại bên cạnh Mạc Lặc Vương, theo thứ tự là ba tên Tiểu Đô Thống, chín tên Bách Phu Trường, cùng với hai tên Thượng cấp binh sĩ, bọn hắn thấy Mạc Lặc Vương không làm gì được Diệp Trần nên liền có ý định cùng Mạc Lặc Vương liên thủ đánh chết Diệp Trần, chỉ cần đánh chết Diệp Trần thì bọn hắn tất thắng trong trận chiến này rồi.

Mạc Lặc Vương sắc mặt biến hóa mấy lần, cuối cùng nhất hắn hung hăng gật đầu, "Được."

Nơi này là chiến trường, việc trước tiên phải nghĩ đến chính là giết chết đối phương, về phần giết chết như thế nào thì không cần chú ý quá nhiều.

"Nghe hiệu lệnh của ta, đồng loạt phát ra công kích."

Mạc Lặc Vương phóng xuất Linh Hồn Lực ra, xa xa khóa chặc Diệp Trần lại, chợt, hắn lần nữa vung động mạnh huyết sắc chiến chùy làm khí thế

trên người từng đợt từng đợt tăng lên, lúc vừa đạt đến cực hạn thì hắn lập tức phát động ra công kích.

"Giết!"

Mạc Lặc Vương nổi giận gầm lên một tiếng, huyết sắc chiến chùy hóa thành một khỏa huyết sắc lưu tinh, bay vụt đi ra ngoài.

Tam Chuyển võ học - Lưu Tinh Diệt!

"Giết!"

"Giết!"

Hơn mười tên Dạ Xoa Vương bên cạnh Mạc Lặc Vương cũng đồng dạng phát ra tuyệt chiêu cùng sát chiêu của riêng mình.

Diệp Trần bỏ qua phần đông sát chiêu trước mặt đang lao đến, hai tay của hắn nâng Long Tuyền Kiếm lên giơ cao khỏi đỉnh đầu, sau một khắc, vô số vầng sáng rời rạc bên trong Vũ Trụ Tinh Không hội tụ tới đây, những vầng sáng này chính là tinh hoa Hỏa nguyên khí, Dương Nguyên khí tinh hoa, quang nguyên khí tinh hoa, thậm chí ngay cả các loại năng lượng bạo phát ra trong chiến trường cũng đều bị hắn cẩn thận thăm dò mà rút lấy, cũng giống như rút ra rất nhiều tinh hoa lực lượng cực nóng vậy, mọi sự vạn vật đều có hai mặt Âm và Dương, còn Nhật Tinh Hóa Cực tựu chính là một kiếm chí dương chí cương.

Kỳ thật, Nhật Tinh Hóa Cực dù là không được hấp thu lực lượng của ngoại giới thì cũng đã thập phần cường đại rồi, nhưng cái này lại không được Diệp Trần khống chế, Diệp Trần chỉ cần thi triển một lần Nhật Tinh Hóa Cực thì Long Tuyền Kiếm tựu sẽ tự động hấp thu mọi lực lượng có thể mượn lấy từ xung quanh.

"Hây aaaaaaaaa!"

Quát lên một tiếng lớn, Diệp Trần một kiếm ngang nhiên vung xuống.

Oanh!

Hào quang lóng lánh tỏa ra giống như có thể so với siêu tân tinh bộc phát vậy, cái hào quang cực nóng này không ngừng truyền ra ngoài với tốc độ ánh sáng, giờ này khắc này, tất cả mọi người trên chiến trường đều bị cái vầng sáng chói mắt này làm cho hoa mắt, kìm lòng không được mà phải nhắm hai mắt lại, mà Linh Hồn Lực do bọn hắn phóng ra ngoài cũng nhận lấy được một tia quấy nhiễu, xuất hiện trạng thái trống rỗng, phảng phất như một mảng lớn Hắc Ám phế tích yên tĩnh chợt bay lên đến chỗ mặt trời, tùy ý bộc phát ra năng lượng mà mình đang sở hữu.

Như Liệt Nhật hóa tuyết, hơn mười tên Dạ Xoa Vương bên cạnh Mạc Lặc Vương đến mọt tiếng kêu la cũng đều không có, lập tức bị chấn tan, hóa thành từng sợi khói xanh mà phiêu tán, chợt sau đó bị kiếm khi thổi ra khắp nơi. Về phần bản thân Mạc Lặc Vương, hắn chính là đối tượng trọng điểm chiếu cố của Diệp Trần nên ước chừng đã nhận lấy chín thành lực đạo.

Chỉ thấy hai mắt hắn bạo lồi ra, thân hình không ngừng điên cuồng vặn vẹo tại dưới ánh sáng mãnh liệt kia, bóng dáng kéo dài đến cực hạn, cuối cùng nhất cũng bị hào quang thôn phệ.

Lúc hào quang dần dần tán đi, thân hình Mạc Lặc Vương từ từ hiển hiện ra, huyết sắc chiến chùy trong tay hắn đã bị đánh bay ra ngoài, phiêu phù ở mấy vạn dặm bên ngoài, còn ở bên trong chân không, bản thân của hắn đã trở thành một kẻ huyết nhân, trên người không ngừng tạc ra nguyên một đám vết bỏng rộp, hình tượng thập phần thê thảm, khí tức uể oải vô cùng.

Chỉ một kiếm, Diệp Trần tựu đã đánh chết hơn mười tên Dạ Xoa Vương và làm trọng thương Mạc Lặc Vương, thực lực bực này chỉ có trung đẳng Chiến Đế mới có thể làm được, đương nhiên, Diệp Trần đích thật là trung đẳng Chiến Đế thực lực.

"Diệp Trần, ngươi đừng mơ tưởng có thể giết ta."

Mạc Lặc Vương bất chấp khôi phục thương thế, cũng bất chấp đi nhặt

huyết sắc chiến chùy, hắn xoay người, bộc phát tốc độ hướng phía phương bắc bay vụt đi.

Thế nhưng Linh Hồn Lực của Diệp Trần đã khóa chặc Mạc Lặc Vương lại, mi tâm bỗng nhiên lướt mở ra một đạo quầng sáng kim sắc.

Kim Sắc quang quầng sáng lao đi với khí thế cực lớn, trúng chiêu, thân hình Mạc Lặc Vương chợt bị lảo đảo, sắc mặt tái nhợt, trước đó, hắn mặc dù đã sớm thi triển ra linh hồn phòng ngự bí pháp để đề phòng bị Diệp Trần dùng linh hồn công kích, nhưng bất quá hắn không nghĩ tới, linh hồn công kích của Diệp Trần so với trong tưởng tượng của hắn càng cường đại hơn gấp 10 lần, linh hồn phòng ngự căn bản không thể ngăn cản được.

Quầng sáng Kim Sắc vừa lướt đi, Diệp Trần ngay sau đó kích phát ra một chiêu Linh Hồn Chi Quang, lần nữa làm trọng thương linh hồn Mạc Lặc Vương.

Làm xong hết thảy, Diệp Trần giơ Long Tuyền Kiếm lên cao, sau khi hít sâu một hơi, Nhật Tinh Hóa Cực lần thứ hai được thi triển đi ra, ánh sáng mãnh liệt liền đem Mạc Lặc Vương nuốt vào.

Ba!

Sau một khắc, một đạo ấn ký đã tiến vào bên trong Hạ cấp binh sĩ huy chương của Diệp Trần, đó chính là Thống Lĩnh ấn ký.

Điều này đại biểu Mạc Lặc Vương đã bị diệt sát.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1353: Đánh Giá Chiến Tích

"Thật là không dễ dàng chút nào ah."

Thấy Mạc Lặc Vương đã chết, Diệp Trần nặng nề nhổ ra một ngụm trọc khí, hắn có thể giết chết Mạc Lặc Vương là dựa vào hai điểm, đầu tiên là trung đẳng Chiến Đế thực lực, thứ nhì là linh hồn lực cường đại có sự hỗ trợ của linh hồn công kích bí pháp Nguyên Thần Tỏa Sát. Bất luận là thiếu một điểm nào trong đó thì hắn cũng đều không thể thuận lợi đánh chết được Mạc Lặc Vương, nhất định đối phương có thể chạy thoát.

Cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang, huyết sắc chiến chùy cùng với trữ vật linh giới của Mạc Lặc Vương đã bị Diệp Trần thu về, đây là một bộ sáo trang màu xanh đen, ngực giáp có hình dạng giống như một đầu ma thú, chỉ có điều nó đã bị bẹp đi bởi trước đó đã thừa nhận lấy hai chiêu công kích Nhật Tinh Hóa Cực của Diệp Trần, trên ngực giáp gần kề bị lưu lại hai vết thủng.

Dưới tình huống bình thường, một bộ cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang có giá không ít hơn 300 vạn nguyên thạch, sở dĩ mắc như vậy là vì có tiền cũng không thể mua được, một khi xuất hiện thì tất nhiên sẽ tạo ra sự tình tranh đoạt.

Phàm những vật gì càng hiếm có thì sẽ càng quý giá, đạo lý này đúng ở mọi nơi đấy.

Xóa đi linh hồn ấn ký trên trữ vật linh giới, linh hồn lực của Diệp Trần xâm nhập vào.

Diệp Trần phát hiện Mạc Lặc Vương mang theo trên người rất nhiều nguyên thạch, có chừng đến năm mươi vạn. Có lẽ chiến tranh có thể làm cho

hắn đại phát tài, cho tới bây giờ, hắn đã gom được đến hơn sáu mươi vạn nguyên thạch rồi, đây là còn chưa có tính tới những tài phú mà hắn sẽ gom được trong trận chiến này.

"Thống lĩnh chết...rồi, chạy mau đi !!!"

Không ít binh sĩ Dạ Xoa tộc thấy một màn như vậy mà tỏa ra thoái ý.

Mạc Lặc Vương chính là Huyết Toản thống lĩnh tối cao, so với thống lĩnh bình thường thì lợi hại hơn từ gấp 10 đến mấy chục lần, thế nhưng ngay cả một tồn tại cường đại như thế mà cũng bị giết, thì bọn hắn há có thể ngăn trở Diệp Trần, hơn nữa hắn cũng không phải đơn thương độc mã, ở đây còn có mấy ngàn Nhân tộc binh sĩ, không khoa trương mà nói, nếu như bọn hắn không trốn thì vẻn vẹn một mình Diệp Trần thôi cũng đã có thể giết sạch bọn hắn trong thời gian ngắn rồi.

"Không có khả năng như vậy, đội trưởng sao lại có thể chết trên tay hắn chứ?"

Thành viên Huyết chùy chiến đội nhất định không tin vào sự thật này, mới hai năm trước Diệp Trần chỉ là một chuẩn đế, hoàn toàn không có được thực lực đủ mạnh để đánh chết Mạc Lặc Vương, mà Mạc Lặc Vương cũng không phải là chưa từng cùng trung đẳng Chiến Đế đã giao thủ qua, tính ra đã có đến năm lần rồi, mỗi một lần đều có thể toàn thân trở ra, theo đạo lý mà nói, chỉ có cao đẳng Chiến Đế mới có thể trong nháy mắt mà diệt sát Mạc Lặc Vương như vậy.

"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau rút đi."

Mạc Lặc Vương đã chết, sáu gã thành viên Huyết chùy chiến đội không có chút gì do dự, lập tức trốn chạy, bọn hắn có chuẩn đế thực lực nên muốn chạy trốn thì cũng quá dễ dàng.

"Chạy đi đâu cho thoát!"

Vạn Tiễn Vương liên tiếp bắn ra mười bốn mũi tên, mỗi một cái đều có

lực sát thương đủ để làm trọng thương chuẩn đế bình thường.

Còn Lục Văn Kiệt thì bộc phát uy lực thương pháp đến cực hạn, làm giữa khu phế tích tách ra một đóa huyết hoa cực lớn, cái đóa huyết hoa này là do vô số huyết hoa nhỏ tạo thành, có thể diệt sát mọi thứ.

Lưu Địch, Tư Mã Phi, Trương Nhân Nhân cùng với Viên Hồng cũng toàn lực công kích đối thủ của bọn hắn, sát chiêu tần tần lớp lớp được tung ra, nhưng đáng tiếc, thực lực của hai bên gần như tương đương nhau nên dù mạnh thế nào thì hiệu quả cũng chỉ có hạn mà thôi, thêm nữa khắp nơi đều là Nhân tộc binh sĩ cùng Dạ Xoa tộc binh sĩ đang hỗn chiến, nên ít nhiều gì cũng gây trở ngại cho bọn hắn. Do vậy, làm sao có thể lưu đối phương lại được chứ.

"Đáng tiếc."

Vạn Tiễn Vương đình chỉ truy kích, đem mục tiêu dời về đám Dạ Xoa tộc binh sĩ, mỗi một lần buông dây cung là tất yếu có ba bốn tên Dạ Xoa tộc binh sĩ vẫn lạc, có thể nói là “nhất tiễn đoạt mệnh” đấy.

Đám Dạ Xoa tộc binh sĩ bắt đầu sụp đổ trên diện rộng, hoảng hốt chạy trốn bừa bãi, Diệp Trần thừa dịp hỗn loạn đã đánh chết hơn bốn trăm tên địch.

Đương nhiên, Nhân tộc binh sĩ bên này cũng rất thảm hại, thô sơ giản lược xem xét thì chỉ còn lại không tới 3000 người, đây là đã tính luôn cả 500 người do Vạn Tiễn Vương suất lĩnh.

Đây cũng có thể gọi là sự tình “giết địch một ngàn tự tổn tám trăm” đấy.

Năm nghìn quân đấu với năm nghìn quân, trên cơ bản không có khả năng xuất hiện cục diện toàn diệt, trừ phi binh lính của bên này lợi hại gấp 10 lần so với binh sĩ đối phương thì mới có mười phần nắm chắc.

Cộng với trước đó đã đánh chết 40~50 tên địch, Diệp Trần tại cuộc chiến này tổng cộng đã đánh chết gần 500 tên, lấy được hơn bốn trăm cái trữ vật

linh giới, hơn một trăm cái áo giáp, hơn ba trăm món vũ khí.. thu hoạch này là tương đối khá rồi.

"Các vị, đa tạ đã đến viện trợ, Lưu mỗ vô cùng cảm kích."

Tử Y lão giả có vận khí rất tốt, mọi thống lĩnh đều đã chết hết nhưng hắn vẫn sống đến cuối cùng. Người đời thường có câu nói thế này: “gừng càng già càng cay”, lão nhân thường là người có đủ mọi kinh nghiệm là thế.

Vạn Tiễn Vương nói: "Tại Huyền Vũ phế tích này, tất cả mọi người đều là chiến hữu cả, ngài không cần phải cảm kích đâu."

Người chết thì đã chết rồi, tài phú của bọn hắn tất nhiên sẽ để lại cho người còn sống, đám Dạ Xoa tộc tử vong cũng gần bốn ngàn tên, Nhân tộc binh sĩ chết cũng có hơn hai ngàn người, cộng lại cũng hơn sáu nghìn binh sĩ, nói một cách khác, toàn bộ chiến trường này có hơn sáu nghìn phần tài phú, trong số hơn sáu nghìn phần tài phú này, có lẽ cũng có mấy cái là đại tài phú đúng nghĩa, kẻ nào lấy được thì sẽ có thể an nhàn mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm. Đương nhiên, bọn người Diệp Trần cũng thu được không ít, trên chiến trường còn sót lại đại khái là ba bốn ngàn phần đấy.

Diệp Trần cũng không rỗi hơi đi xem xét từng cái trữ vật linh giới xem có bao nhiêu nguyên thạch hay thứ gì trong đó, đợi trở lại Kim Giáp Tinh rồi hẳn xem cũng không muộn.

"Lưu Đô Thống, chúng ta còn lại trên dưới ba nghìn quân, chi bằng tiếp tục cố gắng săn giết thêm nhiều địch nhân nữa. Ngài cũng đã nhìn thấy thực lực của Diệp Trần rồi đấy, hắn có thể so sánh với Tử Kim thống lĩnh chứ chẳng chơi đâu, chỉ cần có hắn trấn thủ thì dù có nhiều cao thủ địch nhân hơn nữa cũng không phải sợ. Đối với những đạo quân 1000 người thì dù chúng có kéo đến mấy cái thì chúng ta cũng có thể giết sạch, thậm chí dù là đội quân địch nhân 5000 tên thì chúng ta cũng không cần phải sợ đâu." Vạn Tiễn Vương cố gắng thuyết phục Tử Y lão giả.

Tử Y lão giả trầm ngâm một phen, chợt, hung hăng gật đầu, "Được, ‘có

gan thì làm giàu, nhát gan thì chết đói', làm một lần này, mười năm sau lão cũng không cần phải mạo hiểm nữa."

Hắn cũng đã nhìn ra thực lực của Diệp Trần, theo như lời Vạn Tiễn Vương nói, chỉ cần có Diệp Trần trấn thủ thì bọn hắn thật sự không cần phải e ngại bất kỳ địch quân nào, nếu lần này không thừa dịp để phát tài thì về sau sẽ không có cơ hội nữa, huống chi ngoại trừ Diệp Trần, sáu người Vạn Tiễn Vương cũng đều là những cao thủ đáng sợ, chỉ bảy người bọn hắn thôi cũng đã có thể chống đỡ hơn mấy ngàn người trên chiến trường rồi.

"Bất quá ta còn phải cùng hai vị đại đô thống khác thương lượng một chút." Tử Y lão giả lại nói.

Vạn Tiễn Vương gật gật đầu.

Chỉ chốc lát sau công phu, Tử Y lão giả mặt mỉm cười bay tới, "Bọn hắn đã đồng ý rồi."

Không có ai ngu cả, cơ hội ngàn năm một thuở thì ai mà chịu buông tha chứ, nếu là người nhát gan thì họ cũng đã không tham gia quân đội và tiến vào Huyền Vũ phế tích rồi.

Cứ như vậy, hai đội quân cùng dung hợp về một chỗ, tạo thành một đội quân lớn tạm thời do Tử Y lão giả làm quan tổng chỉ huy, còn hai vị đại đô thống khác thì làm phụ tá. Về phần bảy người Diệp Trần, tuy quân hàm đẳng cấp hơi thấp nhưng lời nói lại rất có trọng lượng, dù sao đến lúc đó còn phải dựa vào bảy người bọn hắn xuất lực.

. . .

Thời gian như nước chảy đi rất nhanh, đã nửa tháng đi qua .

Trong nửa tháng này, đội quân ba nghìn người do Tử Y lão giả suất lĩnh cùng với sự hiệp trợ của đám người Diệp Trần, đã tiêu diệt 15 đội quân địch nhân, theo thứ tự là chín chi đội quân 500 người, sáu chi đội quân 1000 người, tổng cộng tiêu diệt trên một vạn địch quân, không một tên nào chạy

thoát. Trong lúc hành quân, Diệp Trần còn phát hiện ra một chi đội quân 5000 tên, nhưng bất quá hắn đã không nói ra, bằng vào thực lực của bọn hắn thì hoàn toàn có thể đánh bại đội quân 5000 địch nhân kia, nhưng tổn thất tất nhiên cũng sẽ thập phần thảm trọng, dù cho hắn có lợi hại thế nào thì cũng không thể trong thời gian ngắn mà tiêu diệt quá nhiều địch nhân, hắn không hy vọng bản thân mình trở thành nguyên nhân làm cho quá nhiều Nhân tộc binh sĩ chết đi.

Lại ba ngày nữa qua đi, mọi người rốt cục cũng quyết định rời khỏi Huyền Vũ phế tích.

. . .

Trên chiến hạm màu xanh biếc của Vạn Tiễn Vương, mọi người vừa uống rượu vừa trò chuyện lớn tiếng, thần sắc thập phần hứng phấn.

Lúc đến là 500 người, lúc trở về, nhân số chỉ giảm bớt hơn hai mươi người, đây là tổn thất vô cùng nhỏ đối với chiến tranh đấy, quan trọng nhất là, những người trở về đều có thu hoạch tương đối khá, có binh sĩ thậm chí còn lấy được mấy vạn khối nguyên thạch, hơn hai mươi kiện cực phẩm bảo khí, tài phú như vậy thì sao không hưng phấn cho được chứ.

Phải biết rằng đối với sinh tử cảnh vương giả bình thường, gia sản có một hai nghìn nguyên thạch thì đã là ăn mặc tiết kiệm lắm mới có được, tại trong vũ trụ tinh không, sinh tử cảnh vương giả nhiều không kể xiết, bọn hắn chẳng qua chỉ là một thành viên bình thường trong đó mà thôi, cả đời đều vì lợi nhuận nguyên thạch hoặc là tăng tu vi lên mà nhận lấy phiền não. Cho nên, bọn hắn mới cam nguyện mạo hiểm tính mạng mà tham gia quân đội, chiến trường nhìn như nguy hiểm nhưng thật ra là một con đường phát tài đấy.

Đương nhiên, nếu nói ai là người thu hoạch nhiều nhất thì tất nhiên đó là Diệp Trần.

Sau cuộc hành quân, Diệp Trần tổng cộng thu được hơn 1200 trữ vật

linh giới, 1000 món cực phẩm bảo khí.

Ở bên trong hơn 1200 cái trữ vật linh giới này, cộng lại đạt đến hai trăm vạn nguyên thạch, đúng là gấp bội so với toàn bộ gia sản mà hắn đang có, thoáng cái để cho hắn trở thành phú ông trăm vạn rồi.

Về phần 1000 món cực phẩm bảo khí, giá trị tuy không đến hai trăm vạn khối nguyên thạch, nhưng cũng không hề ít. Ở bên trong các tiệm vũ khí, một kiện cực phẩm cấp thấp bảo khí đã có giá tiền là 200~300 nguyên thạch rồi, cực phẩm trung đẳng bảo khí có giá tiền là 500 khối đến 700 khối nguyên thạch, một kiện cực phẩm cao đẳng bảo khí có giá trị là 1000 đến 1500 khối nguyên thạch, nếu tính bình quân mỗi một kiện bảo khí có giá là 700 khối nguyên thạch, thì 1000 kiện cực phẩm bảo khí của Diệp Trần sẽ có tổng giá trị đạt đến 70 vạn.

Đây là chưa tính đến Đồng ma sáo trang cùng Huyết sắc chiến chùy của Mạc Lặc Vương, bởi vì chỉ riêng hai món này cộng lại tựu đã có giá trị vài trăm vạn nguyên thạch rồi.

Tóm lại, lần hành trình đến Huyền Vũ phế tích này, thu hoạch của Diệp Trần vượt qua 500 vạn nguyên thạch.

"Haha, không cần phải buồn rầu nữa rồi."

Uống một ngụm rượu, Diệp Trần cười nói, hắn vô luận như thế nào cũng đều không nghĩ tới, chiến tranh đúng là một con đường phát tài rộng lớn, không, nói cho đúng thì đây là một con đường tiền tài vô tận.

Mỗi năm chỉ cần trải qua mấy lần như vậy, qua 10 năm thì gia sản ít nhất cũng có đến mấy ngàn vạn.

Bỏ qua vấn đề tài phú, nói đến số lượng địch nhân bị Diệp Trần giết sẽ liền làm cho người ta phải cả kinh, chỉ trong gần hai tháng mà tổng số lượng địch nhân bị hắn giết đã lên đến 1550 tên, trong đó có một tên thống lĩnh, 5 tên đại đô thống, tiểu đô thống 11 tên, Bách phu trường 43 tên, thượng cấp

binh sĩ có hơn 200 tên, trung cấp binh sĩ hơn 400, hạ cấp binh sĩ hơn 700 tên.

Tính ra như vậy thì Diệp Trần đã có thể tấn chức làm Đại đô thống rồi, còn về phần tấn chức thống lĩnh thì vẫn còn thiếu một ít, để tấn chức thống lĩnh thì cần phải đánh chết hai tên thống lĩnh, 10 tên đại đô thống, Diệp Trần vẫn còn kém một nửa, dù sao thì trong đội quân 1000 người mới có được một tên Đại đô thống, trong đội quân 5000 người mới có một gã thống lĩnh.

Trở lại Thiên Mục Tinh, mọi người thông qua truyền tống trận để đến Kim Giáp Tinh.

Đại điện phía bắc binh giáp thành của Kim Giáp Tinh.

Tại đây có người chuyên môn phụ trách kiểm kê chiến tích.

"Đội quân có nhân số một ngàn người, tổn thất 420 người, giết địch 836 hai người, chiến tích trung đẳng."

"Đội quân nhân số năm ngàn người, tổn thất 1840 hai người, giết địch 1500 người, chiến tích cấp thấp."

"Đội quân nhân số 500 người, tổn thất ba trăm người, giết địch 252 người, chiến tích cấp thấp."

Trong đại điện, thỉnh thoảng truyền ra một hồi thanh âm trong trẻo nhưng thật lạnh lùng, đúng là thanh âm của một nữ tử.

Nguyên lai, mỗi lần dẫn quân đi xuất chiến đều phải tiến hành đánh giá chiến tích, nếu như tổn thất nhân số vượt qua số lượng địch nhân bị giết, thì chiến tích rõ ràng là tương đối kém. Ngược lại, nếu tổn thất nhân số nhỏ và ít hơn số lượng địch nhân bị giết, thì chiến tích sẽ căn cứ việc vượt qua bao nhiêu để đánh giá là trung đẳng, hay là thượng đẳng. Bất quá cho tới tận bây giờ thì một cái thượng đẳng cũng đều không có, ngược lại cấp thấp là nhiều nhất.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu nhân số ngang nhau thì kỳ thật Nhân tộc không

chiếm được bất kỳ ưu thế nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1354: Tiềm Long Quyết (Thượng)

Rất nhanh sau đó đã đến phiên đánh giá đội ngũ của Diệp Trần.

Tiến hành trước tiên chính là đánh giá chiến tích cá nhân, bắt đầu từ người có đẳng cấp quân hàm cao nhất là Vạn Tiễn Vương.

"Đẳng cấp Quân hàm Tiểu Đô Thống."

"Giết được 420 tên địch, Đại Đô Thống một tên, Tiểu Đô Thống ba tên, Bách Phu Trường chín tên, Thượng cấp binh sĩ 85 tên, Trung cấp binh sĩ 120 tên, Hạ cấp binh sĩ 202 tên, tích lũy trước đó đã đánh chết một tên Đại Đô Thống, Tiểu Đô Thống 35 tên, Bách Phu Trường 120 tên..., đã có thể tấn thăng làm Đại Đô Thống."

"Điểm cống hiến Quân đội là 60 vạn bảy ngàn."

"Cá nhân chiến tích đạt Tam Tinh, bình quân chiến tích đạt Nhị Tinh."

Chiến tích của Vạn Tiễn Vương không thể nghi ngờ là rất huy hoàng, một mình hắn đã giết rất nhiều địch nhân, thậm chí có thể chống đỡ với cả một đội ngũ ngàn người. Cuối cùng, hắn cũng chính thức trở thành Đại Đô Thống rồi.

Ngay sau đó là năm vị Bách Phu Trường, trong năm vị Bách Phu Trường này, Trương Nhân Nhân giết địch với số lượng tối đa là 320 tên, tiếp theo là Tư Mã Phi 310 tên, Lưu Địch 300 tên, Viên Hồng 293 tên, về phần Huyết Quyền Vương là ít nhất, vẻn vẹn hơn 50 tên, hắn dù sao cũng chỉ là một Bách Phu Trường bình thường mà thôi, vũ lực cá nhân cũng không cao lắm.

Ngoại trừ Huyết Quyền Vương ra, bốn người Trương Nhân Nhân phân

biệt đều được tấn thăng làm Tiểu Đô Thống.

Lục Văn Kiệt vốn là Thượng cấp binh sĩ, lần này, đồng dạng một hơi tấn thăng làm Tiểu Đô Thống, giết địch với số lượng còn muốn nhiều hơn một chút so với Trương Nhân Nhân, là 345 tên.

Nếu như nói sáu người họ có chiến tích tương đối huy hoàng, thì như vậy chiến tích của Diệp Trần chỉ có thể dùng từ “sáng chói” để nói rồi.

"Đẳng cấp Quân hàm Hạ cấp binh sĩ."

"Giết được 1550 tên địch, Thống Lĩnh một tên, Đại Đô Thống năm tên, Tiểu Đô Thống 11 tên, Bách Phu Trường 43 tên, Thượng cấp binh sĩ 290 tên, Trung cấp binh sĩ 465 tên, Hạ cấp binh sĩ 735 tên, đã có thể tấn thăng làm Đại Đô Thống."

"Điểm cống hiến Quân đội là 168 vạn bảy ngàn điểm."

"Chiến tích Cá nhân đạt Ngũ Tinh, bình quân chiến tích đạt Ngũ Tinh."

Nữ quan có giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kia ngẩng đầu lên, liếc đánh giá Diệp Trần. Có thể nói, đối với chiến tích bậc này thì ngay cả Tử Kim Thống Lĩnh cũng đều rất khó đạt được, không phải do thực lực bọn hắn không đủ mạnh, mà là bọn hắn không có được vận khí tốt như vậy để có thể thường xuyên gặp được địch nhân, đây là vì phạm vi Huyền Vũ phế tích quá rộng lớn, phải dùng năm ánh sáng để tính, suốt một tuần lễ không gặp được một tên địch nào cũng là rất thường tình.

"Đây là huy chương Đại Đô Thống của ngươi."

Nữ quan đưa cho Diệp Trần một cái huy chương màu cam.

Tài liệu để làm ra quân hàm huy chương tuy giống nhau, nhưng căn cứ vào mức độ trân quý mà sẽ có màu sắc khác nhau, Hạ cấp binh sĩ huy chương có màu trắng, Trung cấp binh sĩ huy chương là màu xám, Thượng cấp binh sĩ huy chương có màu xanh lá, Bách Phu Trường màu xanh thẫm,

Tiểu Đô Thống màu vàng, Đại Đô Thống màu cam, Thống Lĩnh màu tím, Tướng Quân màu Kim Sắc, Nguyên Soái là màu vàng lam.

Chỉ chốc lát sau công phu, tất cả mọi người trong đội ngũ đều đã được thống kê chiến tích cá nhân xong, kế tiếp chính là công tác thống kê chiến tích của cả đội ngũ.

"Đội ngũ có nhân số là 500 người, tổn thất 24 người, giết địch 4830 người, chiến tích đạt cấp độ Siêu hạng."

Haaaa!

Thanh âm kinh ngạc của nữ quan vang lên, gần như tất cả mọi người trong đại điện cũng đều hít lấy một hơi lãnh khí, thanh âm ồn ào vang lên, đội ngũ 500 người chỉ tổn thất 24 người mà lại có thể đánh chết 4830 tên địch nhân, điều này thật quá biến thái rồi!

Trên mặt nữ quan kia khó mà kìm chế được cảm xúc, chợt mỉm cười, từ khi phụ trách công tác thống kê chiến tích đến nay, nàng rất ít lộ ra vẻ tươi cười, đây không phải vì nàng lạnh lùng, mà thật sự là cười không nổi, căn cứ vào công tác thống kê của nàng thì hao tổn sinh mạng của Nhân loại thường gấp 2 lần so với địch nhân, đây là một con số vô cùng kinh người đấy. Nói cách khác, Nhân tộc chết hai người thì địch nhân mới chết một tên, nếu phóng đại lên thì chẳng phải là nói, Nhân tộc chết 2000 vạn người thì địch nhân mới chết có 1000 vạn, chênh lệch này là quá lớn rồi.

Ly khai đại điện, bảy người Diệp Trần đi dạo trên đường phố Giáp Binh Thành.

"Hay chúng ta đi Bí Pháp Tháp nhìn qua một cái ah!"

Trương Nhân Nhân bỗng nhiên đề nghị nói.

"Cũng được, đã rất lâu rồi ta không đến đó."

Đề nghị của Trương Nhân Nhân đã được mọi người nhất trí, Diệp Trần

cũng không phản đối.

...

Bí Pháp Tháp tọa lạc tại phía tây của Giáp Binh Thành.

Tháp cao bảy tầng, toàn thân tản ra ngũ thải quang mang, cái ngũ thải quang mang này không tầm thường chút nào, Linh Hồn Lực của Diệp Trần vừa tới gần đã bị phá nát, làm đầu hắn tê rần.

Vạn Tiễn Vương nói: "Bí Pháp Tháp là một trong những địa phương tối trọng yếu của Kim Giáp Thành đấy, bên trong có ngàn vạn loại bí pháp, có Địa cấp bí pháp bình thường, cũng có Thiên cấp bí pháp, chỉ cần có đủ điểm cống hiến quân đội thì ngươi có thể hối đoái bất luận thứ bí pháp gì mà ngươi muốn, về phần muốn cường đoạt thì đó là hành vi muốn chết, không nói đến bên trên Kim Giáp Tinh này cao thủ nhiều như mây, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cường giả cũng đều có, chỉ riêng cấm chế của Bí Pháp Tháp thôi thì tựu đã không phải thứ mà người bình thường có thể phá vỡ đấy."

"Nghe nói, Bí Pháp Tháp cấm chế là do Cửu Trọng Thiên cường giả bố trí ra, muốn phá vỡ cấm chế thì chẳng khác gì là cùng Cửu Trọng Thiên cường giả khiêu chiến." Lưu Địch bổ sung.

Đi đến bên ngoài Bí Pháp Tháp, bảy người ngừng lại để tiếp nhận kiểm tra.

Việc kiểm tra kỳ thật rất đơn giản, tựu chính là xét vào cái quân hàm huy chương, chỉ cần có quân hàm huy chương thì sẽ có thể đi vào, bất kể là Hạ cấp binh sĩ hay là Tướng Quân cũng đều như nhau.

"Tốt rồi, các ngươi vào đi!"

Hộ vệ thủ tháp phất tay cho mọi người đi vào.

Tiến vào Bí Pháp Tháp, Tư Mã Phi nói: "Đi lên tầng hai đi, ở tầng một đều là Địa cấp bí pháp rất bình thường."

Tầng một của Bí Pháp Tháp là nơi chứa đựng địa cấp bí pháp, bắt đầu từ tầng thứ hai trở đi tựu chính là nơi cất giữ Thiên cấp bí pháp rồi.

Bất luận là quân nhân đạt cấp bậc nào cũng đều có thể tiến vào tầng thứ nhất, nhưng đối với tầng thứ hai thì không phải người nào cũng đều có thể đi lên, muốn lên đó thì điểm cống hiến quân đội phải vượt qua một vạn, về phần tầng thứ ba thì phải cần mười vạn điểm, tầng thứ tư là một trăm vạn, tầng thứ năm là một ngàn vạn, tầng thứ sáu là một trăm triệu, tầng thứ bảy là 1 tỷ điểm.

Đi vào tầng thứ hai, bảy người dừng lại nhìn sơ qua, sau đó lại đi lên tầng thứ ba.

Tầng thứ ba cất giữ những bí pháp tương đối trân quý, cho dù là bọn người Vạn Tiễn Vương cũng không bỏ qua, ngược lại càng xem xét rất nghiêm túc, xem có hợp với bản thân mình hay không.

"Đối với Chiến đấu bí pháp thì ta đã có Tam Hoa Tá Đạo, linh hồn phòng ngự bí pháp thì ta có Nguyên Thần Bất Diệt, linh hồn công kích bí pháp ta cũng có Nguyên Thần Tỏa Sát, tạm thời những thứ này cũng không thiếu, không biết tầng thứ tư có cái gì nhỉ?"

Đi dạo một vòng, Diệp Trần cũng không tìm được bí pháp gì hợp ý, liền có ý định đi lên tầng thứ tư.

"Tầng thứ tư cần có điểm cống hiến quân đội là một trăm vạn."

Thủ vệ ngăn cản Diệp Trần.

Diệp Trần đem Đại Đô Thống huy chương đưa cho đối phương kiểm tra và xem xét điểm cống hiến quân đội.

Rất nhanh, đối phương đã đem huy chương trả trở lại, "Ngươi có thể lên rồi." Quân hàm huy chương chỉ cần nhỏ lên một giọt máu để luyện hóa, cái này tương đương với một chứng minh của bản thân vậy, thông qua quân hàm huy chương, đối phương có thể tra được các thông tin về Diệp Trần trong

quân đội, tất nhiên cũng có thể chứng kiến được điểm cống hiến quân đội của Diệp Trần, thập phần mau lẹ.

Lên tầng thứ tư, Diệp Trần chăm chú nhìn lại, điểm cống hiến quân đội của hắn là 168 vạn bảy ngàn điểm, như vậy tầng thứ năm là không lên được rồi, hi vọng ở tầng thứ tư có thể có bí pháp hợp ý hắn.

"Phá Hồn Tiến, linh hồn công kích bí pháp, cần 120 vạn điểm cống hiến quân đội."

"Hồn giáp, linh hồn phòng ngự bí pháp, cần điểm cống hiến quân đội 135 vạn."

...

"Tiềm Long quyết, kích phát tiềm lực ẩn sâu trong cơ thể, cần điểm cống hiến quân đội là 150 vạn."

"Ah? Kích phát tiềm lực ư?" trong mắt Diệp Trần chợt lóe sáng lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1355: Tiềm Long Quyết (Hạ)

Để mở ra Vô Ngã cảnh giới thì cần phải biết về cực hạn của mình, sau đó đột phá cực hạn đó, còn Diệp Trần thì thủy chung không kiểm nghiệm được cực hạn của mình là ở chỗ nào, vô luận là bị nghiền ép thế nào thì cũng còn có thể tiến thêm một bước nữa, hơn nữa, linh hồn lực của hắn quá mức cường đại nên mọi tế bào đều sinh động dị thường, chính điều này cũng là một nguyên nhân khiến cho việc mở ra Vô Ngã cảnh giới trở nên rất khó khăn, trước mắt không thể nào thành công được.

Bất quá giờ đây đã có Tiềm Long quyết, mọi thứ tựu sẽ không giống với trước đó nữa, bí pháp này có thể đem tiềm lực ẩn sâu trong người Diệp Trần kích phát ra hoàn toàn, điều này cũng tương tự với việc mở ra Vô Ngã cảnh giới vậy.

Nghĩ đến mình cần phải nhờ đến bí pháp mới có thể mở ra Vô Ngã cảnh giới, Diệp Trần không khỏi cười khổ một tiếng, hắn có thể dạy bảo Lam Tiên Nhi đi đến thành công trong việc tiến nhập vào Vô Ngã cảnh giới, nhưng lại không thể tưởng được chính bản thân mình là sư phụ của người ta mà lại cần phải dựa vào bí pháp thì mới làm được, không thể không nói, chuyện này thật là khôi hài.

"Tầng thứ tư đã có bí pháp như Tiềm Long quyết, như vậy tầng thứ năm, tầng thứ sáu, tầng thứ bảy sẽ có bí pháp kinh thiên động địa như thế nào chứ, người có thể học được những bí pháp kia không biết là cường đại đến mức nào đây."

Diệp Trần bỗng nhiên ý thức được, sau khi đạt đến Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên thì không chỉ có chênh lệch về trụ cột thực lực, còn có chênh lệch về kiến thức, đối với mỗi một bước tiến bộ thì dùng từ “Thiên Địa” để hình dung cũng không đủ.

Bỏ ra 150 vạn điểm cống hiến quân đội, Diệp Trần đổi lấy Tiềm Long quyết.

Ở tầng thứ ba, sáu người Vạn Tiễn Vương không chọn được cho mình một bí pháp hợp ý nào, nghĩ đến cũng đúng, dùng thân phận cùng ánh mắt của bọn hắn, những bí pháp tầm thường căn bản không là gì cả.

Ly khai Bí Pháp Tháp, bảy người trực tiếp trở về Vân Lai quân doanh.

Bất kể là tại cái quân doanh nào, binh sĩ chỉ có thể tá túc tại binh sĩ lâu, Bách Phu Trường ở Bách Phu Trường lâu, Tiểu Đô Thống thì có tiểu viện tử của mình, Đại Đô Thống thì có hẳn một khuôn viên với hoàn cảnh địa lý ưu việt.

Tuyển chọn một tòa khuôn viên chưa có chủ nhân, Diệp Trần vào đi vào ở.

Khoảng cách Tuyết Không Đế thống lĩnh đại quân tiến về phía trước Huyền Vũ phế tích chỉ còn hơn một tháng, hắn quyết định tại trong hơn một tháng này sẽ tu luyện Tiềm Long quyết tới tiểu thành cảnh giới.

...

Tiềm Long quyết có phương pháp tu luyện rất đặc biệt, có thể nói đây là lần đầu tiên Diệp Trần kiến thức đến.

Toàn bộ bí pháp có tất cả chín tư thế, nếu luyện được ba tư thế đầu tiên thì Tiềm Long quyết đã đạt đến tiểu thành, học được sáu tư thế, Tiềm Long quyết sẽ tiến vào trung thành cảnh giới, học được toàn bộ chín tư thế thì tức là Tiềm Long quyết đã đại thành.

Ba tư thế đầu tiên theo thứ tự là: Kim Kê Vấn, Phân Tán Thải Vân, Ngẫu Nhiên Hồi Đầu.

Cái gọi là Kim Kê Vấn, kỳ thật chính là động tác đứng thẳng bằng 1 chân, hai tay hợp thành chữ thập, hai mắt mở to vừa phải, giống như nhìn mà

không nhìn vậy. Toàn bộ tâm cảnh phải thật thanh minh, không chút xao động khi bị ngoại giới quấy nhiễu.

Cái tư thế này nhìn như dễ dàng nhưng kì thực lại vô cùng uyên thâm, không hề giống như vẻ bề ngoài ngớ ngẩn của nó, thứ quan trọng thực sự mà nó mang lại chính là Thần Vận, không có Thần Vận thì dù bề ngoài có hào nhoáng thế nào thì bất quá cũng chỉ là một cái thân xác thối tha vô giá trị mà thôi.

Trong sân, Diệp Trần bảo trì cái tư thế này thật lâu mà không chút sứt mẻ.

Một ngày đi qua, hai ngày đi qua.

Ngày thứ ba, khi ánh sáng mặt trời bắt đầu ló dạng trên từng sinh mệnh tinh cầu. Nếu như hai ngày trước đó, Diệp Trần đối với ánh mặt trời buổi sáng sớm không có chút cảm giác gì, thì hôm nay, Diệp Trần bắt đầu đã có cảm ngộ, quang minh đại phóng, tựa hồ ánh mặt trời nơi ngoại giới không chỉ chiếu sáng khắp Kim Giáp Tinh mà còn chiếu sáng cả linh hồn của hắn, để cho hắn sinh ra một cảm ngộ hoàn toàn mới xuyên suốt từ trong ra ngoài, mọi suy nghĩ trở nên vô cùng rõ ràng và linh động.

"Thì ra là thế."

Tư thế của Diệp Trần bắt đầu thay đổi một cách vi diệu, sau một khắc, trên người của hắn tỏa ra tràn ngập kim sắc quang mang ôn hòa, một cỗ nhàn nhạt Thần Vận đã được phát tán ra, mang theo một loại hương vị thần kỳ nào đó.

Trong cơ thể của hắn lúc này, mỗi một tế bào đều không ngừng lay động, phóng thích ra từng cổ lực lượng ấm áp, đây chính là tiềm năng được cất giấu ở sâu thẳm trong cơ thể.

Tiềm năng là vô tận, nó giống như một cái đập chứa nước vậy, có thể liên tục không ngừng cung cấp động lực để khai phát tiềm lực ra ngoài, đây

cũng không phải nói là đem nghiền ép sạch sẽ mọi tiềm lực, không có khả năng như vậy, cho dù có khả năng thì cũng không ai dám làm. Tác dụng của bí pháp Tiềm Long quyết chính là làm cho tiềm năng cơ thể hoàn toàn kích phát ra, nói một cách khác, “con đập chứa nước kia, bình thường chỉ có khả năng cung cấp động lực là một, nhưng sau khi được trải qua vận hành ở trạng thái cao nhất, nó sẽ đạt tới hai, thậm chí ba”.

Tâm linh không hề có chút tạp niệm nào, Diệp Trần cả người đắm chìm vào trong trạng thái huyền diệu.

Thoáng chốc, lại thêm hai ngày nữa đi qua.

Mọi vi diệu của tư thế đầu tiên Kim Kê Vấn, Diệp Trần đã triệt để nắm giữ, theo thời gian trôi qua, tốc độ khai phát tiềm năng càng lúc càng chậm đi, Diệp Trần biết rõ, đây chính là thời điểm chuyển sang luyện tập tư thế thứ hai rồi.

Tư thế thứ hai Phân Tán Thải Vân đồng dạng cũng rất kỳ quái, nó như cũ vẫn là đứng trên một chân, nhưng bất quá cả thân thể phải nghiêng về phía trước, hai mắt nhìn thẳng, hai tay đẩy ra phía trước, mặc dù cả tư thế tuy là bất động nhưng lại làm cho người luyện tập có cảm giác như toàn thân đang vận động, tựa hồ nhưng đang ở vào đường ranh giới giữa động và tĩnh vậy.

"Điểm trọng yếu của cái tư thế thứ nhất chính là có hình dáng chữ “hỏi”, còn điểm trọng yếu nhất của tư thế thứ hai hẳn là có hình dáng chữ “gẩy” a?"

Kim Kê Vấn, ý nghĩa chính là thăm dò tìm hiểu mọi đạo lý của ngoại giới, cho nên có hình dáng trọng yếu nhất chính là chữ “hỏi”.

Tư thế thứ hai theo lý giải của Diệp Trần, hẳn là chữ “gẩy”, cả tư thế cũng làm cho người luyện có một loại cảm giác như “xua tan mây mù để thấy được thanh thiên” vậy.

Năm ngày đi qua.

"Không đúng, động tác của ta không đúng, chẳng lẽ lý giải của ta đã sai rồi, hình dáng tối trọng yếu nhất không phải là chữ “gẩy” sao ?"

Diệp Trần sinh ra hoài nghi.

Suốt năm ngày này, một điểm tiến bộ hắn cũng đều không có, ngược lại còn khiến cho khí huyết bản thân sôi trào, tâm trí không thể tĩnh lặng được.

"Không phải chữ “gẩy”, vậy hình dáng của nó là chữ gì chứ? Vân? hay Sương mù? "

Trong nháy mắt, lại thêm hai ngày nữa qua đi.

"Xem ra ta đã quá chủ quan rồi, Phân Tán Thải Vân có hình dáng quan trọng nhất chính là chữ “khai”, không thể tưởng được ta lại phạm sai lầm khi bài trừ nó."

Đúng vậy, Phân Tán Thải Vân có hình dáng tư thế quan trọng nhất chính là chữ “Khai”, “gẩy” là “nguyên nhân”, “khai” là “kết quả”, mây mù bị xua tan đi thì mới có thể chứng kiến được thanh thiên, như vậy mới có thể làm cho mình tiến vào đến một cảnh giới hoàn toàn mới.

Lần này, trên người Diệp Trần tràn ngập ra hào quang màu xanh nhạt, ánh sáng màu xanh nhạt vô cùng tinh khiết hệt như màu của bầu trời trong xanh vậy, làm cho lòng ngực của hắn trở nên khoáng đạt, ý chí chiến đấu sôi trào.

Trong cơ thể Diệp Trần lúc này, tốc độ lay động của các tế bào đã viễn siêu so với lúc luyện Kim Kê Vấn, từng đợt tiềm năng nối tiếp nhau bừng lên kết hợp cùng Chân Nguyên của Diệp Trần. Mặc dù đã có sự kết hợp của đại lượng tiềm năng Chân Nguyên, nhưng tổng sản lượng lại không gia tăng, ngược lại chất lượng lại sinh ra biến hóa vô cùng lớn, nói cách khác, trụ cột thực lực của Diệp Trần lại đồng loạt gia tăng.

Đến ngày thứ mười lăm thì tư thế thứ hai hoàn thành, Diệp Trần đã chính thức chuyển sang luyện thế thứ ba Ngẫu Nhiên Hồi Đầu.

Thực hiện tư thế thứ ba này còn khó hơn cả hai tư thế trước đó cộng lại, nó vẫn bảo trì tư thế của Phân Tán Thải Vân nhưng lại phải quay đầu sang chỗ khác, nhìn về phía sau lưng.

Sau lưng có cái gì mà nhìn chứ ?

"Đột nhiên quay đầu", vì cái gì mà phải quay đầu chứ?

Mãi suy nghĩ cho đến tận ngày thứ 30, Diệp Trần mới hiểu được ý nghĩa của nó.

Ngẫu Nhiên Hồi Đầu không phải là nhìn xem sau lưng có thứ gì đó, cũng không phải "thay đổi phương hướng", mà là nói cho ngươi biết, cần phải quay đầu nhìn lại hai tư thế trước đó là Kim Kê Vấn cùng Phân Tán Thải Vân.

Một tư thế này mà có thể làm ra hai tư thế khác sao?

Cái này là không thể nào được, huống hồ Ngẫu Nhiên Hồi Đầu vốn cũng đã có tư thế cố định, không có khả năng tăng thêm tư thế của Kim Kê Vấn cùng Phân Tán Thải Vân được.

Tư thế thì không thể thêm, nhưng Thần Vận thì có thể đấy.

Thần Vận của Ngẫu Nhiên Hồi Đầu thực chất chính là do Thần Vận của Kim Kê Vấn và Phân Tán Thải Vân hợp nhất lại với nhau, chính vì vậy mà động tác này mới có tên gọi là Ngẫu Nhiên Hồi Đầu.

Bỏ ra thời gian suốt một tuần lễ, cuối cùng Diệp Trần đã có thể đem Thần Vận của Kim Kê Vấn cùng Phân Tán Thải Vân hợp làm một, trên người hắn lúc này tỏa ra tràn ngập hào quang màu xanh.

Tiềm Long quyết tiểu thành!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1356: Mở Ra Vô Ngã Cảnh Giới

Ngay khi Tiềm Long quyết đạt đến tiểu thành, phảng phất trong cơ thể Diệp Trần như có thứ gì đó bị rạn nứt ra.

Nó giống như một đạo gông xiềng ngăn cản những bước tiến bộ của Diệp Trần vậy, khi đạo gông xiềng này được mở ra, Diệp Trần mơ mơ hồ hồ đã kiểm nghiệm được chỗ cực hạn của mình, hiện tại hắn chỉ cần đột phá cái cực hạn này thì tựu sẽ có thể mở ra Vô Ngã cảnh giới.

"Còn có ba ngày nữa là phải xuất chiến rồi, hi vọng trong ba ngày này ta có thể mở ra Vô Ngã cảnh giới."

Diệp Trần tiếp tục bảo trì tư thế Ngẫu Nhiên Hồi Đầu cùng Thần Vận, khiến tiềm năng trong cơ thể liên tục tuôn trào ra, càng lúc càng trở nên tinh thuần và không ngừng dung hợp cùng cường đại Chân Nguyên.

...

Khoảng thời gian gần đây, không khí tại Vân Lai quân doanh nhộn nhịp như gió nổi mây phun, từ lúc Tuyết Không Đế nói muốn thống soái năm vạn đại quân tiến về phía trước Huyền Vũ phế tích thì càng ngày càng có nhiều người tề tựu về Vân Lai quân doanh. Nếu trước đó chỉ có hơn năm vạn người thì giờ đây đã tăng trưởng đến 18 vạn người, hơn mười vạn người kia tất nhiên không phải là người của Vân Lai quân doanh, mà là những người ngoài biên chế quân doanh khác của Kim Giáp Tinh nghe thấy tin tức mà đến.

Trước mắt, Vân Lai quân doanh chỉ có một vị Tướng Quân là Tuyết Không Đế.

Còn số lượng Thống Lĩnh thì có tới hơn ba mươi vị, trong đó có bốn vị

Tử Kim Thống Lĩnh.

Đại Đô Thống cùng Tiểu Đô Thống tính ra có đến hàng trăm vị.

Bách Phu Trường thì càng không cần phải nói rồi.

Mỗi người bọn hắn thậm chí còn nghĩ rằng, được gia nhập đội quân của Tuyết Không Đế chính là cơ hội để phát tài, bởi vì mỗi khi có Tướng Quân xuất động thì cũng là lúc bọn địch nhân tại Huyền Vũ phế tích sẽ bị huyết tẩy một lần, trừ phi địch quân cũng có một vị Tướng Quân xuất động ngăn cản.

Đáng tiếc, mỗi một vị Tướng Quân chỉ có thể thống soái năm vạn quân mà thôi.

Tuyết Không Đế đã chỉ định tốt vai trò của bốn vị Thống Lĩnh, năm vị Đại Đô Thống cùng với tám vị Tiểu Đô Thống rồi.

Bốn vị Thống Lĩnh tất nhiên đều là Tử Kim Thống Lĩnh.

Năm vị Đại Đô Thống thì có cả Vạn Tiễn Vương cùng Diệp Trần trong đó.

Trong Tám vị Tiểu Đô Thống thì có cả năm thành viên còn lại của Thú Ma chiến đội.

Về phần những người khác, Tuyết Không Đế cũng không thèm để ý là ai.

...

Ở bên trong khuôn viên rộng rãi.

Trên người Diệp Trần bỗng nhiên bắn ra một luồng khí tức làm cho người ta phải kinh hãi, cỗ khí tức này vừa lóe lên liền biến mất, cuối cùng lại dung nhập vào trong nội thể Diệp Trần, sau một khắc, bằng mắt thường cũng có thể thấy được mái tóc đen của hắn đã dài thêm ra, đồng tử nơi mắt cũng

biến thành màu bạc sắc lạnh, tạo cho bất kỳ người nào nhìn vào cũng đều có cảm giác như quên mất chính mình, rồi lại như bị đoạt hồn phách vậy.

Vô Ngã cảnh giới. Thành!

"Đây là Vô Ngã cảnh giới sao?"

Diệp Trần cảm giác được, lực lượng của mình chẳng những cường đại hơn rất nhiều, mà mỗi cái giơ tay nhấc chân cũng đều trở nên rất trầm trọng, tuy nhiên có vẻ như vẫn không bằng Tam Hoa Tá Đạo. Tam Hoa Tá Đạo có thể tăng phúc gấp đôi chiến lực, còn Vô Ngã cảnh giới giai đoạn thứ nhất không sai biệt lắm chỉ tăng phúc chừng bảy tám thành thực lực mà thôi, nhưng dù sao đây cũng chỉ là giai đoạn đầu, đằng sau còn có giai đoạn thứ hai thậm chí giai đoạn thứ ba.

Ônggggg!

Không khí chợt dao động như sóng nước, trên đỉnh đầu Diệp Trần chợt hiển hiện ra ba đóa hoa hư ảnh. Đây là hiện tượng thi triển Tam Hoa Tá Đạo, nhưng bất quá lúc đóa hoa màu xanh da trời sắp hình thành thì đột nhiên lại bị hỏng mất.

"Đáng tiếc, ở trạng thái Vô Ngã cảnh giới thì không cách nào thi triển ra Tam Hoa Tá Đạo, xem ra, bất kể là Vô Ngã cảnh giới hay Tam Hoa Tá Đạo, khi thi triển cái nào thì nhất định phải cực độ chuyên chú cho cái nấy, tuyệt nhiên không thể phân tâm rồi."

Tam hoa hư ảnh tiêu tán đi, Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

...

Trong nháy mắt, thời gian ba ngày trôi qua.

Tuyết Không Đế đã triệu tập hoàn chỉnh năm vạn đại quân, về phần những người khác không thể gia nhập dưới trướng Tuyết Không Đế, ngoại trừ tiếc nuối ra, họ chỉ có thể chờ mong lần sau sẽ có cơ hội gia nhập một chi

đội nào đó dưới trướng Tướng Quân.

"Lên đường thôi!"

Tuyết Không Đế vung tay lên, năm vạn người thông qua mười cái Truyền Tống Trận lớn đi ra khỏi Kim Giáp Tinh.

Thiên Mục tinh.

Mỗi ngày, số lượng quân nhân thông qua Truyền Tống Trận đi vào Thiên Mục tinh phải tính bằng đơn vị hàng nghìn, một đại quân lớn như vậy đến đây sẽ lập tức dẫn tới sự chú ý của các cao tầng tại Thiên Mục tinh.

Chỉ chốc lát sau công phu, một vị tướng quân tại Thiên Mục Tinh bay tới.

"Nguyên lai là Tuyết Không Đế." Vị tướng quân Thiên Mục Tinh này hiển nhiên nhận ra Tuyết Không Đế.

Tuyết Không Đế cười nói: "Thiết Quyền Đế, đã lâu không gặp."

Quân đội trấn giữ bên trên Thiên Mục tinh cứ mỗi 100 năm sẽ được thay đổi một lần, Đại tướng quân cùng Tướng Quân cũng thế, Thiết Quyền Đế đúng là một trong các tướng quân dưới trướng của Đại tướng quân tại Thiên Mục tinh, đã đóng quân tại Thiên Mục tinh này hơn 50 năm rồi.

Nhìn bề ngoài, Thiết Quyền Đế có niên kỷ chừng 40~50 tuổi, khuôn mặt cương nghị, hắn nói: "Vốn ta còn có ý định cho người đi thông tri đến từng cái tinh cầu quân đội, ngay vừa rồi đã có một chi đội ngũ trở về Thiên Mục tinh, theo như bọn hắn nói, tại Huyền Vũ phế tích đã xuất hiện một đại quân Ma tộc, nhân số ước chừng năm vạn người, hiện tại các ngươi đến là tốt rồi, có ngươi xuất chinh thì mới có thể ngăn chặn được bọn chúng."

"Ma tộc đại quân ư? Như thế cũng vừa đúng dịp rồi."

Tuyết Không Đế cười cười, với tư cách là một Tướng Quân của nhân tộc, nàng tất nhiên sẽ không sợ hãi Tướng Quân Ma tộc, bọn hắn có thể đạt tới cảnh giới này, tất cả đều là dùng thực lực mà nói chuyện đấy.

"Cẩn thận một chút, cần phải tạo ra uy phong cho Nhân tộc chúng ta ah."

Thiết Quyền Đế có tin tưởng không nhỏ đối với Tuyết Không Đế, bởi Tuyết Không Đế không phải là Nhất Tinh Tướng Quân, mà là Tam Tinh Tướng Quân. Cấp độ cao nhất đối với quân hàm tướng quân chính là Ngũ Tinh, mà muốn trở thành Đại tướng quân thì ngoại trừ việc nhận được sự tán thành của năm vị Nguyên Soái, bản thân còn phải là Ngũ Tinh Tướng Quân. Về phần muốn trở thành Ngũ Tinh Tướng Quân thì không dễ dàng chút nào, phân biệt phải chặn đánh giết một tên Nhất Tinh Tướng Quân địch nhân, một tên Nhị Tinh Tướng Quân, một tên Tam Tinh Tướng Quân cùng với một tên Tứ Tinh Tướng Quân, tổng cộng là bốn tên Tinh cấp Tướng Quân.

"Đây là tất nhiên rồi."

Tuyết Không Đế gật đầu.

Cứ như vậy, Tuyết Không Đế suất lĩnh năm vạn đại quân, sử dụng Khôi Lỗi chiến hạm hướng phía chỗ sâu trong Huyền Vũ phế tích phi hành.

Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ lớn chỉ có thể chở được 5000 người, nhiều hơn nữa thì tựu lại chen chúc rồi, do vậy phải sử dụng đến mười chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ lớn. Trong đó, đám người Diệp Trần và Vạn Tiễn Vương cưỡi chính là chiếc chiến hạm màu đen, chủ nhân của chiếc chiến hạm này là Hắc Huyền Vương, một vị Thống Lĩnh bình thường.

Với năm vạn đại quân này, tất nhiên cần phải xâm nhập vào sâu trong Huyền Vũ phế tích, bằng không sẽ rất khó gặp được nhiều địch nhân.

Trọn vẹn một canh giờ đi qua, mười chiếc chiến hạm đã trở lại trong tinh không.

Uy nghiêm đứng tại phía trước tất cả mọi người, Tuyết Không Đế quay

đầu lại nói: "Hiện tại bắt đầu “tung lưới hành động”, toàn quân nhớ kỹ, cần phải giữ một khoảng cách vừa phải, không nên phân tán nhau quá xa, cũng không nên ở quá gần nhau."

Cái gọi là “tung lưới hành động”, tức là đem lực lượng phân tán ra thành 100 chi đội ngũ, mỗi chi đội ngũ là 500 người, trong số 100 chi đội ngũ này, dùng đội ngũ 500 người do Tuyết Không Đế suất lĩnh làm trung tâm, dùng đội ngũ do mười vị Thống Lĩnh suất lĩnh làm nòng cốt, dùng đội ngũ do 50 vị Đại Đô Thống suất lĩnh làm kinh mạch, chỉnh thể nhìn về phía trên sẽ thấy trận doanh hệt như một tấm lưới thật dài, có thể càn quét mọi địch nhân ở phía trước.

...

“Tung lưới hành động” có rất nhiều thuận lợi, trong vòng một tuần lễ mà mọi người đã tiêu diệt hơn ba vạn tên địch, trên cơ bản không có tên địch nào có thể đào thoát khỏi trận Thiên La Địa Võng này.

"Chú ý, phía trước có xuất hiện một “con cá” lớn, khoảng cách hơn chín trăm vạn dặm."

"Chúng ta bên này cũng có một “con cá nhỏ”, khoảng cách chừng bảy trăm vạn hướng bên phải phía trước."

"Phía trước có xuất hiện một “con cá con” đấy ."

100 chi đội ngũ này, khoảng cách ở giữa mỗi chi đội ngũ không cao hơn tám trăm dặm nên có thi triển linh hồn bí pháp mà giúp nhau truyền tin, không đến mức không có bất kỳ tin tức nào hay mất liên lạc với nhau.

"Một ‘con cá lớn’ và bốn ‘con cá con’ sao? Mau phân thành năm đầu chiến tuyến, ba vạn người đi về phía bên kia ‘con cá lớn’, mỗi ‘con cá con’ cần 5000 người đến đối phó, ăn tươi nuốt sống toàn bộ chúng đi." Sau khi tin tức đến tai, Tuyết Không Đế lập tức lên tiếng chỉ đạo đối phó.

“Cá lớn” đại biểu cho 5000 quân, “cá con” đại biểu cho 500 hoặc là một

ngàn quân.

Bị “lưới” buộc chặc, lúc địch nhân phát hiện ra thì đã không còn chỗ để trốn nữa rồi, bốn phương tám hướng đều là Nhân tộc binh sĩ.

Oanh!

Diệp Trần ra tay rất nhanh, Long Tuyền Kiếm được ra khỏi vỏ và giương lên, một chùm kiếm khí giống như Liệt Nhật thẳng tắp xuyên thủng đi ra ngoài, sau một khắc, chí ít đã có hơn mười tên địch chết dưới một kiếm này, Nhật Tinh Hóa Cực quả thật có uy lực thập phần sắc bén.

Lúc này chính là thời điểm đoạt lấy sinh mệnh địch nhân, ai xuất thủ trước hay tuyệt chiêu của ai có uy lực càng cự đại thì người đó sẽ có thu hoạch nhiều hơn, ra tay chậm thì ngay cả nước súp cũng đều không được uống đấy.

Không đến một chén trà thời gian trôi qua, tất cả địch nhân đều bị giải quyết sạch sẽ, đối mặt với đội quân có số lượng gấp 10 lần quân mình, bọn hắn căn bản không tư cách thoát khỏi.

Sau khi thu dọn chiến trường xong, 100 chi đội ngũ lần nữa phân tán ra mà tiếp tục hình thành lưới trận hành động.

"Đại Đô Thống, ngài nói lần này chúng ta có thể gặp được năm vạn đại quân Ma tộc kia hay không?"

Phụ tá của Diệp Trần là một vị Tiểu Đô Thống, đang cùng Diệp Trần tán gẫu.

"Tỷ lệ rất thấp, nhưng cũng không phải là không có khả năng đâu."

Huyền Vũ phế tích có đường kính đến mấy trăm năm ánh sáng, bình quân mỗi ngày, quân số hai phe địch – ta ngây ngốc tại bên trong Huyền Vũ phế tích đoán chừng vượt qua ngàn vạn người, sở dĩ nhiều như vậy là vì các chủng tộc đều biến nơi đây trở thành chiến trường, trong đó có cả Nhân tộc,

Cự Nhân Tộc, Man tộc, Ma tộc, Tà Linh tộc, Dạ Xoa Tộc cùng với những chủng tộc hơi yếu khác. Mặc dù tính toán ra sẽ thấy nhân số rất nhiều, nhưng phân bố trên diện tích to lớn như vậy thì tựu lại trở nên không nhiều lắm, muốn đụng phải một đội địch quân có thế lực ngang nhau cũng không dễ chút nào.

Ông!

Ngay tại lúc hai người đang nói chuyện phiếm thì một mảnh không gian phế tích hoang vu bỗng nhiên khởi động dậy sóng, loại chấn động này thập phần to lớn, làm cho lòng người không khỏi run lên, phải biết rằng không gian vũ trụ cùng không gian tại Chân Linh thế giới không giống nhau, không gian tại đây mới thật sự là không gian, bởi nó có ẩn chứa bổn nguyên huyền ảo của vũ trụ, cho dù là Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn đi nữa cũng đều khó có khả năng tạo thành chấn động không gian to lớn như thế.

"Không gian chấn động, chuyện này là sao đây?"

Mọi người nhao nhao nghị luận.

Tuyết Không Đế nhướng mày, một lúc sau mở miệng nói: "Tất cả mọi người tập hợp lại, đồng loạt tiến về điểm chấn động phía trước." Nàng có cảm giác, cái chấn động này rất không tầm thường, không tới nhìn thoáng một chút thì thật là đáng tiếc.

Năm vạn người một lần nữa tập hợp về cùng một chỗ dưới sự dẫn dắt của Tuyết Không Đế, hướng phía điểm chấn động lao đi.

Điểm chấn cách nơi đây thập phần xa xôi, vào lúc này, căn bản không cách nào có thể cưỡi Khôi Lỗi chiến hạm mà xuyên thẳng qua hư không, không gian chấn động đáng sợ kia có thể đơn giản vặn nát các Khôi Lỗi chiến hạm.

Ba ngày sau, mọi người rốt cục cũng đi vào vùng phụ cận của chỗ gây ra chấn động.

"Nó đang ngay tại phía trước, mọi người không được chủ quan."

Tuyết Không Đế nhắc nhở.

Khoảng cách đến điểm chấn động càng lúc càng gần, vả lại càng lúc càng có nhiều người đến đây, có địch nhân, cũng có minh hữu, bất quá vào thời điểm này tất cả mọi người không có ý định chém giết nhau, đương nhiên, khoảng cách giữa địch và ta cũng không quá gần, cách nhau ít nhất là mấy trăm vạn dặm.

Rốt cục, mọi người đã tìm được điểm gây ra chấn động.

"Đây là gì vậy?"

Tất cả mọi người đều hít một hơi lãnh khí.

Trong tầm mắt mọi người, một tòa Thần Điện mênh mông hiện ra trước mắt, Thần Điện có màu sắc chủ đạo là màu trắng, lộ ra vẻ trang nghiêm thần thánh, phía trên không của Thần Điện là một cái lỗ đen, đường biên giới của lỗ đen lại có màu trắng. Rất hiển nhiên, Thần Điện này là từ trong hắc động kia đi ra, bằng không thì trước kia như thế nào lại không phát hiện ra nó chứ.

Tòa Thần Điện này thập phần to lớn, mỗi một cái đại môn của Thần Điện đều cao đến mấy vạn dặm, cây cột màu trắng ở hai bên có thể nói là Thông Thiên trụ, một mực kéo dài đến tận bên trong lỗ đen, trên thượng diện lại có hai cái phù điêu Cự Mãng.

Toàn bộ Thần Điện tản ra hơi nước màu trắng mịt mờ cùng hào quang thần thánh, cả không gian phế tích dưới sự chiếu rọi của hào quang thần thánh này mà không ngừng dao động, trông giống như thủy triều vậy, cũng may cái chấn động này tuy xảy ra nhiều lần, nhưng cũng không đến mức tồn tại lực sát thương, điều kiện tiên quyết là không cưỡi Khôi Lỗi chiến hạm đi xuyên thẳng qua hư không, bằng không sẽ được biết cái chết là như thế nào đấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1357: Thần Tích

"Đây chẳng lẽ là Thần Tích sao?"

Hắc Huyền Vương đang đứng ở phía trước Diệp Trần thì thốt ra một câu này, nhưng tựa hồ lại không quá xác định.

"Thần tích ?"

Diệp Trần liếc đánh giá Hắc Huyền Vương, từ biểu lộ của đối phương thì cái từ này không phải là thứ kỳ tích trong truyền miệng của nhân giang, hẳn là đại biểu cho một tồn tại có thật nào đó.

"Ngoại trừ các loại thần tích như Thần Chi Nhạc Viên, cho tới bây giờ ta còn chưa từng thấy qua loại thần tích khác đấy, chỉ được nghe nói mà thôi, nhưng nhìn vào chấn động lớn cùng khí tức thần thánh từ nơi này thì có lẽ tựu chính là thần tích."

Vạn Tiễn Vương trong nội tâm khẽ động, nói ra.

"Nhưng mà thần tích là cái gì chứ ?" Diệp Trần hỏi.

Vạn Tiễn Vương giải thích nói: "Thần tích tức là lực lượng Chân Thần hiện ra ở nhân gian, Chân Thần có thể chỉ vào đá mà bảo đó là kim loại, có thể cải biến mọi quy tắc, biến hóa những thứ mục nát trở thành thứ thần kỳ, cho dù là một tảng đá, chỉ cần nó nhiễm lấy lực lượng của thần hoặc là Chân Thần khí tức, thì sẽ có thể trở nên khác thường, thậm chí có thể trở thành bảo vật hiếm thấy trong nhân gian."

Nghe được lời giải thích của Vạn Tiễn Vương, Diệp Trần khẽ gật đầu, Thần Chi Tinh, Thần Chi Thuyền, Thần Chi Thí Luyện Tràng, Thần Chi Nhạc Viên … đều là những tồn tại mà người thường không thể tưởng tượng

hay với tới được, chỉ có thể dùng từ “thần tích” để hình dung, mà nhìn về phía trên cái tòa Thần Điện này, tựa hồ không kém cỏi Thần Chi Nhạc Viên chút nào đấy.

"Thần tích là thứ chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, mọi người hãy riêng phần mình chuẩn bị sẵn sàng đi."

Đứng tại phía trước mọi người, Tuyết Không Đế truyền thanh âm của mình tới.

Kỳ thật không cần Tuyết Không Đế phải nói ra thì mọi người cũng đã tinh tường, đây là một lần cơ duyên vạn năm không gặp, nếu bỏ qua lần này thì cả quãng đời còn lại chưa hẳn có thể gặp được lần thứ hai, nguyên một đám bọn hắn nào dám lãnh đạm chứ.

Ngoại trừ Tuyết Không Đế và Diệp Trần bên này, các đội quân chủng tộc khác cũng đã ở vào trạng thái sẵn sàng.

Bên kia Ma tộc thình lình xuất hiện một chi đội ngũ năm vạn người, cầm đầu là môt gã Ma tộc trên đầu có hai sừng, khí phách khôn cùng, bên cạnh hắn là một ả ma nữ có thân thể uyển chuyển, thân thể cao gần 2m, hai chân thật dài, khác biệt với gã Ma tộc Tướng Quân có hai sừng trên đầu chính là, khí tức phát ra từ trên người nàng không có chút ma khí nào, ngược lại chính là một loại khí tức thần thánh rất bá đạo.

Ngoại trừ hai chi đội ngũ năm vạn quân của Nhân tộc cùng Ma tộc, ở đây cũng có không ít đội ngũ năm ngàn quân, đương nhiên, nhiều nhất vẫn là những đội ngũ một ngàn quân cùng với 500 quân, tổng nhân số không dưới hai ba mươi vạn, hơn nữa càng ngày càng có xu thế tăng thêm.

"Lên!"

Không biết ai là đầu tiên hướng phía đại môn Thần Điện lao đến, đã có người thứ nhất thì tất nhiên sẽ có người thứ hai…, lập tức sau đó, đã có hàng hàng thân ảnh từ phía sau tiếp bước bay vút đến đại môn.

Rầm rầm!

Bỗng nhiên, hai con Cự Mãng phù điêu bên trên Thông Thiên trụ tại bên ngoài đại môn Thần Điện sống lại, hai mắt của chúng hiện lên hào quang màu đỏ lóng lánh.

Sau một khắc, con Cự Mãng bên trái lao thân thể ra ngoài, miệng rắn to ngoác của nó vừa mở ra đã cắn nuốt hơn mười người vào trong.

Con Cự Mãng bên phải cũng không thua kém, cái đuôi của nó vừa khẻ hất lên cũng khiến cho vài chục người bị đập nát thành phấn vụn.

"Không tốt, mau lui lại!"

Nhìn thấy một màn này, những người còn lại lập tức bay ngược ra, còn những người theo ở phía sau tắc thì đánh ra tuyệt chiêu mà oanh kích tại trên thân thể Cự Mãng. Tiếng công kích không ngừng vang lên, những mảnh đá vỡ ra từ hai con mãng xà khổng lồ bay tán loạn, bên ngoài thân thể của chúng đã bắt đầu xuất hiện một vài hố cạn.

Hai con Cự Mãng đã bị chọc giận, nên liền theo bên trên Thông Thiên trụ thoát ly xuống và lao thẳng qua đám người đang công kích, những kẻ bị nó đụng trúng thì không phải bị thịt nát xương tan cũng bị huyết nhục mơ hồ, ngay cả Cực phẩm bảo giáp cũng bị thủng những lỗ to.

"Mọi người cùng đồng loạt ra tay."

Tuyết Không Đế mặc dù không vội vã bay về phía đại môn Thần Điện, nhưng nàng thập phần tinh tường rằng, nếu không giải quyết xong hai con Cự Mãng có tốc độ rất nhanh này thì bọn hắn tuyệt đối không vào được Thần Điện.

Khẽ quát một tiếng, Tuyết Không Đế xuất thủ trước, tung một chưởng bổ vào thân thể một con Cự Mãng. “Crack !” Một tiếng gãy vỡ vang lên, thân thể Cự Mãng đã bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt, miệng vết thương đã bị Băng Sương bao phủ khiến cho nó bị chậm đi không ít.

"Giết!"

Mọi người ở đây ước chừng có hơn hai ba mươi vạn, cùng liên thủ phát động công kích khiến thanh thế phát tán ra kinh thiên động địa, tỏa ra hào quang sáng chói, so với mưa sao chổi còn muốn dày đặc hơn gấp 10 lần, không ngừng oanh kích vào thân thể Cự Mãng. Lúc này, nhìn bằng mắt thường cũng thấy được thân thể 2 con Cự Mãng đã có hiện tượng bị chôn vùi.

Phanh!

Đá vụn bay đầy trời, một con Cự Mãng đã bị giết chết.

"Không cần lo cho bọn hắn, chúng ta đi vào trước."

Gã Ma tộc Tướng Quân trên đầu có hai sừng cũng không đi quản việc giết con Cự Mãng còn lại, tập tức mang theo năm vạn binh sĩ Ma tộc xông vào đại môn Thần Điện. Đại môn Thần Điện là một mảnh mù sương, người vừa đi vào tựu nhìn không thấy đâu nữa.

Không bao lâu sau, con Cự Mãng còn lại kia cũng bị nghiền nát thành đá vụn bay loạn khắp nơi, khiến cho bên ngoài đại môn Thần Điện biến thành một khu vực tràn ngập những mảnh thiên thạch.

"Mau đi vào, nếu trễ là không còn gì để lấy nữa đấy."

Như ong vỡ tổ, tất cả mọi người hướng phía Thần Điện đại môn lao đi.

"Chúng ta cũng đi vào đi."

Tuyết Không Đế thân hình lóe lên kích xạ ra quang ảnh và hóa thành một đạo Băng Lam lao đi, còn bọn người Diệp Trần thì đi theo phía sau nàng.

Thời gian nháy mắt qua đi, không còn bất kỳ bóng người nào ở bên ngoài Thần Điện nữa, tất cả đều đã tiến nhập vào trong.

Bên trong Thần điện.

"Tại sao lại không còn ai ở đây thế này?"

Diệp Trần trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, trước đó, mọi người còn ở cùng một chỗ, vậy mà vừa đi vào thì chỉ còn lại mỗi mình hắn.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần nhìn quét bốn phía.

Nơi này là một thông đạo có lối đi thẳng tắp, một mực kéo dài đến cuối cùng, còn sau lưng hắn là một bức tường bị lấp kín.

Chưa từng có nhiều do dự, Diệp Trần tiếp tục bước chân đi về hướng cuối thông đạo.

Rất nhanh, Diệp Trần đã đi ra khỏi thông đạo, và hiện ra trước mắt hắn lúc này chính là một đại sảnh thạch thất, cả đại sảnh này chỉ có một cánh cửa, phía bên phải cánh cửa này còn có một bức tượng điêu khắc hình con thỏ, trông rất đáng yêu. Lúc này, trong đại sảnh đã có không ít người đang đứng đó, có Ma tộc, có Dạ Xoa Tộc, và cả Lục nhân tộc, cả thảy không dưới 50 người.

Trong không khí tại đại sảnh lại tràn ngập mùi máu tươi, tựa hồ như vừa mới phát sinh một trận huyết chiến.

Gặp Diệp Trần đến, ánh mắt những gã dị tộc này liền lộ ra hung quang, ngay vừa rồi, bọn hắn đã giết bảy tên nhân loại, mà Diệp Trần hiển nhiên cũng là nhân loại.

"Chết đi!"

Lập tức, hơn mười tên dị tộc liên thủ công kích về hướng Diệp Trần.

Mặt vẫn không biến sắc, Diệp Trần rút Long Tuyền Kiếm ra khỏi vỏ và chém ra một kiếm.

Xuy xuy xuy xuy...

Kiếm khí tung hoành khắp nơi, hơn mười tên dị tộc này sao có thể là đối thủ của hắn, lập tức chết không toàn thây, Linh Hồn Ấn Ký bên trong huyết nhục lập tức bị mất đi dưới Hủy Diệt Kiếm Ý vô cùng khủng bố kia.

"Gặp phải cường địch rồi, chúng ta chạy đi."

Đồng tử nơi mắt của đám dị tộc còn lại co rụt, không khỏi cuống quít lao về hướng đại môn của đại sảnh.

Diệp Trần chỉ lắc đầu đứng nhìn mà không ra tay truy sát, ngay sau đó, hắn chứng kiến được cảnh tượng con thỏ thạch điêu ở bên phải thạch môn mở mắt ra, nửa thân dưới của nó rướn lên, hai chân sau đứng thẳng, trông tựa như một thân người nho nhỏ vậy.

Vèooo! Chợt con thỏ lao vút đi như một cái bóng xám.

Bóng xám di chuyển đến đâu thì một gã dị tộc tại nơi đó bị chấn nát thủ cấp, quỷ dị nhất chính là, đám dị tộc này mặc dù có Bất Tử Chi Thân, nhưng ngay một sát na thủ cấp của chúng bị phá mất thì linh hồn cũng tựa hồ bị mất đi, khiến Bất Tử Chi Thân như trở thành một thứ để bày trí vậy.

"Là Hấp thụ linh hồn sao ?."

Diệp Trần chợt biến sắc.

Không ngừng có dị tộc nhân bị chết đi, không một kẻ nào là đối thủ của con thỏ thạch điêu này, theo sự gia tăng số lượng tử địch, con thỏ thạch điêu dần dần trở nên chân thật hơn, trên thân của nó đã xuất hiện ra một bộ lông hệt như thỏ thật vậy.

"Cứu ta với."

Cuối cùng một gã Ma tộc bất chấp sĩ diện, hướng phía Diệp Trần bay tới cầu cứu, một mặt vừa muốn dẫn tai hoạ đến đây.

Diệp Trần thân hình lóe lên, lập tức tránh xa hắn ra.

"Ngươi cũng sẽ chết không yên lành đâu."

Tên Ma tộc này trước khi chết cũng không quên nguyền rủa Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không đem lời của đối phương để vào lòng, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn vào con thỏ, lúc này con thỏ kia đã không khác gì một con thỏ thật rồi, bộ lông của nó cũng mềm mại, hai lỗ tai thật dài cụp xuống dưới.

Giết tên Ma Tộc cuối cùng xong, con thỏ nghiêng đầu hiếu kỳ đánh giá Diệp Trần, nếu đổi thành người khác thì sự hiếu kỳ của nó cũng thừa sức làm cho người ta phải kinh hãi, thế nhưng đồng thời nó lại làm ra vẻ như rất đáng yêu, hai chân cũng đang tích tụ lực lượng mà sẵn sàng giết đối phương bất kỳ lúc nào.

Bóng xám lại lóe lên, con thỏ lao vút về hướng Diệp Trần.

Diệp Trần lập tức chặn đứng công kích của nó, khiến hỏa tinh văng khắp nơi, đồng thời làm nó văng ngược trở về. Kiếm Thế không ngừng tỏa ra, Diệp Trần đã thi triển ra Siếp Na Huy Hoàng đâm một kiếm vào cổ họng con thỏ.

Một đám lông trắng tung tóe bay lên, một kiếm này của Diệp Trần cũng không thể đâm chết được con thỏ, bất quá hắn có thể cảm giác được, một kiếm này hệt như đã xuyên phá qua một quả bóng khí vậy, làm cho lực lượng của con thỏ bị tiết ra ngoài, thân thể của nó một lần nữa đã biến thành thạch điêu.

Xèo...xèo, grừuuuu ! Sau khi kêu thảm lên một tiếng, con thỏ lao vọt tới vách tường đại sảnh của thạch thất, không, không thể nói là “vọt tới”, mà là “dung nhập”, nó đã dung nhập vào trong vách tường rồi biến mất không thấy đâu nữa, phảng phất như nó đã đi xuyên tường vậy.

"Sức mạnh của thần thật sự là không thể tưởng tượng nổi mà."

Bất kể là lực lượng của Cự Mãng hay của một con thỏ cũng đều thập phần cường đại, mà bọn chúng bất quá chỉ là một bức tượng đá mà thôi.

Thu lấy tất cả các Trữ Vật Linh Giới tại đây, Diệp Trần cũng không nhìn đến mà trực tiếp ném vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình rồi chợt đi về hướng đại môn.

Két kẹtttt!

Đại môn tự động mở ra, Diệp Trần đi vào.

...

Cái chết không bao giờ được báo trước, tuyệt đại bộ phận mọi người cũng đã bắt đầu cảm thấy hối hận, hối hận vì đã tiến vào Thần Điện, nếu như cho bọn hắn một cơ hội nữa thì bọn hắn sẽ lập tức chọn cách quay người ly khai.

Đáng tiếc, trên đời này không có chuyện cứ hối hận là có thể nhận được tiện nghi.

Ngay cả Tuyết Không Đế cũng cảm thấy rất hối hận, nàng biết rõ, lần này mang đến năm vạn người, chỉ sợ phải chết đi hơn phân nửa rồi.

Bất quá nơi phong hiểm càng cao thì cũng là nơi có tài vật vô lượng, trong truyền thuyết, thần tích tuy vô cùng nguy hiểm, nhưng bên trong lại có rất nhiều bảo vật, chỉ cần tìm được một kiện và mang đi ra ngoài thành công, tuyệt đối có thể bán ra với giá cực cao.

.....

Nơi này là một cái quảng trường cự đại, trên quảng trường hiện đang có hàng nghìn người tụ tập lại, mà càng lúc càng nhiều thêm.

"Diệp Trần."

Bọn người Vạn Tiễn Vương đã phát hiện ra Diệp Trần đang đi đến.

"Các ngươi đã đến đây rồi sao ?"

Diệp Trần đi tới.

"Ừ, bất quá tình huống không ổn, tất cả bốn phía đều là những con thạch điêu sống cả, chúng ta bị vây rồi." Vạn Tiễn Vương chỉ về bốn phía quảng trường.

Diệp Trần nhìn sang, lông mày không khỏi nhíu lại, bốn phía quảng trường hoàn toàn chính xác có rất nhiều thạch điêu, có thỏ thạch điêu, heo thạch điêu, gà rừng thạch điêu, dê rừng thạch điêu…, tóm lại, tất cả thạch điêu đều có hình tượng rất đáng yêu, nhưng thực lực của bọn nó lại hoàn toàn không thể dùng từ "đáng yêu" để hình dung, ngược lại còn để cho người ta phải sởn hết cả gai ốc.

"Chúng vì cái gì mà không công tới đây vậy ?"

Diệp Trần cảm thấy kỳ quái, hỏi.

"Nguyên nhân là bởi vì quảng trường này, chỉ cần chúng ta đứng ở trên quảng trường thì tựu sẽ không bị chúng công kích, chỉ cần vừa ly khai quảng trường thì sẽ bị vây giết ngay, vừa khi nãy đã có rất nhiều người bị vây giết rồi."

Trương Nhân Nhân trả lời.

Tuyết Không Đế lông mày cũng nhíu lại, mang đến năm vạn người, đến bây giờ chỉ còn lại hơn hai vạn người, đã tổn thất hơn một nửa đại quân rồi, cũng may là quảng trường này rất an toàn, chỉ cần không ly khai khỏi đây thì chắc có lẽ sẽ không có người nào tử vong nữa, bằng không thì không biết có thể còn sống sót được mấy người.

Rầm rầm rầm!

Chợt, có tiếng nổ mạnh truyền ra.

Mọi người theo tiếng động nhìn lại.

Là gã Ma tộc Tướng Quân dẫn theo bốn gã Ma tộc khác đi ra đến quảng trường, bọn hắn đang lâm vào vòng vây của đám thạch điêu, bất quá những con thạch điêu này rõ ràng không cách nào đánh trúng được tên Ma tộc Tướng Quân, ngược lại còn bị đánh bay ra ngoài, sau đó gã Ma tộc Tướng Quân cùng với bốn gã Ma tộc kia nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

"Diệp Trần, chúng ta tựu phải ở lại quảng trường rồi."

Sáu người Vạn Tiễn Vương không có ý định mạo hiểm, thần tích có yêu cầu quá cao đối với thực lực, nếu không có thực lực Chiến Đế thì nửa bước cũng khó đi, tuy bọn hắn biết rõ, trong thần tích hiển nhiên có rất nhiều bảo vật, thế nhưng cũng phải còn sống thì mới có thể hưởng thụ được.

"Được."

Diệp Trần gật đầu, hắn cũng cho rằng sáu người Vạn Tiễn Vương nên ở lại trên quảng trường là tốt nhất, về phần hắn, nếu không xông vào một lần thì khó có được cơ hội thứ hai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1358: Thần Bia Ngộ Đạo, Phần Thiên Chân Kiếm

Sau khi quyết định xong, Tuyết Không Đế, Diệp Trần cùng với bốn vị Tử Kim Thống Lĩnh cùng nhau ly khai khỏi quảng trường, hướng phía cung điện đối diện xông vào.

Sưu sưu sưu sưu!

Sáu người vừa rời ra khỏi quảng trường liền bị lọt vào vòng vây công của mấy trăm con thạch điêu.

"Đi theo ta!"

Tuyết Không Đế vận công, làm hai tay trông như một mảnh Băng Lam, riêng lòng bàn tay thì ẩn chứa một vòng xoáy hàn khí, “Hâyyyyy aaaaaaa”, nàng khẽ hét lên một tiếng rồi tung ra song chưởng về hướng hai bên, chưởng kình ngay lập tức tạo ra hai bức tường chắn bằng hàn băng dài đến mấy trăm dặm, sáu người họ lúc này đã được bảo vệ ở bên trong hai bức tường băng kia.

Đám thú Thạch điêu có chiến lực rất siêu cường, tường băng dù chắc chắn nhưng vẫn không ngừng bị phá hoại một cách nhanh chóng, nhưng bất quá để nghiền nát cả bức tường băng này thì cũng cần một ít thời gian, và như vậy cũng đủ để sáu người họ lướt đi mấy trăm dặm, ngay sau đó lại tiếp tục tạo ra thêm hai bức tường băng mới, cứ lặp lại như vậy đến khi thoát ra...

Có tường băng cách trở, sáu người thuận lợi đi vào trong cung điện đối diện.

Người có thể tới được cung điện đối diện không nhiều lắm, Ma tộc có bốn người, Nhân tộc cùng Yêu tộc có sáu người, Lục Nhân tộc hai người, tổng cộng mới chỉ mười hai người.

Không gian lối đi trong cung điện thập phần rộng lớn, đường kính đến hơn mấy mươi vạn dặm, mười hai người Diệp Trần tựa như những hạt bụi vậy.

Bốn gã Ma tộc cùng hai người Lục Nhân tộc đến đầu tiên cũng sững sờ không thôi, bọn hắn đứng ngẩn người ở nơi đó vừa ngửa đầu nhìn về điểm cuối cùng của cung điện, đó chính là một tấm bia đá cao tới 10 vạn dặm, trừ nó ra, trong cung điện cực lớn này không còn bất kỳ một vật nào khác.

"Có muốn tiêu diệt bọn hắn hay không?"

Các Tử Kim Thống Lĩnh bên cạnh nói ra đề nghị với Tuyết Không Đế.

Bọn hắn như thế nào lại không nhìn ra, bất kể là Ma tộc Tướng Quân, hay vẫn là Ma tộc Hắc Ám Thống Lĩnh, Lục Nhân tộc Phỉ Thúy Thống Lĩnh…đều đang bị sa vào một loại trạng thái kỳ quái, trong trạng thái này, tâm cảnh khẳng định sẽ bị đại giảm, đây đúng là thời điểm tốt để giết bọn chúng.

Tuyết Không Đế lắc đầu, nói "Nguy cơ tử vong sẽ làm bừng tỉnh bọn hắn nên khả năng đánh chết sẽ không cao, nếu làm như vậy thì không bằng nhìn xem tấm bia đá kia có cái gì mê hoặc."

“Tuân lệnh, cứ quyết định như vậy đi.”

Tử Kim Thống Lĩnh mặc dù đưa ra ý kiến như vậy nhưng cũng hiểu được sẽ không dễ dàng đánh chết được địch nhân, chỉ cười khổ một tiếng rồi lập tức buông tha cho quyết định này.

Ngẩng đầu, sáu người nhìn về phía tấm bia đá.

Tấm bia đá này rộng đến 3 vạn dặm, cao hơn 10 vạn dặm, trên thượng diện có khắc vô số điểm và lộ tuyến. Những điểm này sáng lập loè trông như những ngôi sao vậy, còn các lộ tuyến thì có cái rối như tơ vò, hoặc thẳng tắp, hoặc gấp khúc, hoặc sâu, hoặc cạn, hoặc thô ráp, hoặc mảnh…không cái nào giống cái nào.

Sau mấy lần hô hấp, sáu người họ cũng sa vào trong trạng thái kỳ diệu.

Tại trong mắt Diệp Trần, những điểm sáng và lộ tuyến trên tấm bia đá như sống lại, tấm bia đá thì giống như Tinh Không mênh mông bao la, còn các điểm sáng thì phảng phất như vô số vì sao vậy.

Những lộ tuyến kia phảng phất như là mối liên hệ giữa vạn vật, hết thảy đều nhìn như bất động nhưng kỳ thật lại ẩn chứa sự vận động bên trong, giữa bất động và vận động sẽ không có đường ranh giới tuyệt đối, có chăng chỉ là mối liên hệ không thể phân cách mà thôi.

Ầm ầm!

Chợt, một đạo điện quang xẹt qua chiếu sáng cả hồn hải của Diệp Trần. Ngay lập tức, trong đầu hắn hiện ra vô số thứ nhìn như không có liên hệ gì, nhưng kỳ thật lại cộng hưởng cùng với nhịp thở. Sau một khắc, các điểm sáng cùng lộ tuyến trong mắt Diệp Trần lần nữa phát sinh biến hóa.

Các điểm sáng đã hóa thành các mặt trời màu Hoàng Kim, xung quanh lượn lờ từng vòng Hỏa diễm nóng bỏng, hào quang phổ chiếu khắp không gian, còn các lộ tuyến thì đem các mặt trời kia xâu chuỗi lại với nhau. Chứng kiến tràng cảnh này, Diệp Trần cho dù có ngốc mấy cũng biết đây là chỗ ảo diệu của Nhật Tinh Hóa Cực.

Kìm lòng không được, Diệp Trần rút Long Tuyền Kiếm ra và diễn dịch Nhật Tinh Hóa Cực kiếm pháp.

Nhưng tất cả chuyện này đều diễn ra trong tâm cảnh, trên thực tế, bản thể Diệp Trần căn bản vẫn bất động, Long Tuyền Kiếm cũng không được rút ra.

"Thì ra là thế."

Kiếm pháp của Diệp Trần càng lúc càng thâm sâu, đã đạt đến tình trạng thâm bất khả trắc. Theo thời gian dần trôi qua, quỹ tích xuất kiếm của Diệp Trần đã trùng với các lộ tuyến trên tấm bia đá, còn mũi kiếm thì trở thành

các điểm sáng trên tấm bia, vừa lập loè bất định, lại vừa chí cương chí dương.

Mỗi một kiếm chém ra đều kích xạ ra hào quang kiếm khí chói mắt đến cực điểm, so với lúc trước thì tia sáng kiếm khí này hoàn toàn bất đồng, trước đây hào quang kiếm khí như có như không, còn hiện tại tuy cũng lập lòe trực lai trực vãng nhưng lại biến chất mà trở nên đáng sợ hơn rất nhiều, bên trong còn xuất hiện ra một tia sáng màu đen kỳ lạ, chính vì cái tia màu đen này mà uy năng của Nhật Tinh Hóa Cực bạo tăng.

Nhật Tinh Hóa Cực, Viên Mãn!

Đạt đến trạng thái Viên Mãn, Nhật Tinh Hóa Cực tuy như cũ vẫn là Tam Chuyển kiếm pháp nhưng uy lực đã đạt đến cấp độ cực hạn, đây chính là Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp.

Sau khi Nhật Tinh Hóa Cực tăng lên tới Viên Mãn cảnh giới, cảm ngộ của Diệp Trần vẫn chưa kết thúc, trong tầm mắt hắn lúc này, các điểm cùng lộ tuyến trên tấm bia đá lại có thêm biến đổi. Điểm đã trở thành hư điểm, còn lộ tuyến chính là không gian quỹ tích, các lộ tuyến liên kết với nhau về cùng một chỗ giống như giao thoa lẫn nhau vậy, nhưng kỳ thật lại cách xa nhau đến hơn vạn dặm, không, nói cho đúng thì mỗi cái trong số chúng đều ở một không gian riêng biệt, từ một chiều, hai chiều, ba chiều, bốn chiều...nhưng lại có thể kết nối được với nhau.

Vô số lộ tuyến hợp thành một không gian vô tận, vĩnh viễn không có điểm cuối cùng, nhưng lại có các tiết điểm [là giao điểm của các quỹ đạo], và tại những tiết điểm này lại có một quy luật rất ổn định.

Lúc các điểm sáng cùng các tiết điểm giao nhau thì mọi biến hóa đều biến mất, không gian lập tức bị ngưng kết lại.

Lần này chính là ảo diệu của Siếp Na Huy Hoàng.

Siếp Na Huy Hoàng có ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, mà Không Gian

Áo Nghĩa không phải là một áo nghĩa bình thường, nếu như Không Gian Áo Nghĩa đạt đến Viên Mãn thì Siếp Na Huy Hoàng sẽ có uy lực mạnh thế nào, Diệp Trần cũng một mực không biết được. Nhưng nhìn đến các điểm cùng lộ tuyến trên tấm bia đá, Diệp Trần biết rõ, Không Gian Áo Nghĩa một khi đạt đến Viên Mãn thì uy lực của nó tất nhiên cường đại hơn gấp mười thậm chí gấp trăm lần so với trong tưởng tượng của hắn, chỉ sợ là đã có thể vượt qua phạm trù Tam Chuyển kiếm pháp, đạt đến cấp bậc Tứ chuyển kiếm pháp, huống chi, Siếp Na Huy Hoàng có thể đem chỗ ảo diệu của Không Gian Áo Nghĩa phát huy ra hoàn toàn hay không thì vẫn là chưa biết được, nói không chừng sau này, Diệp Trần có thể sẽ sáng tạo ra Không Gian Áo Nghĩa kiếm pháp cường đại hơn nữa.

Đương nhiên, hiện tại Không Gian Áo Nghĩa của Diệp Trần gần kề mới đạt đến 8 thành cảnh giới, nếu bây giờ mà nói đến Viên Mãn Không Gian Áo Nghĩa thì lại quá xa rồi, mà trước mắt, Siếp Na Huy Hoàng có uy lực không sai biệt lắm so với Bạch Long Diệt Thế, thuộc về dạng Tam Chuyển kiếm pháp bình thường mà thôi.

Điểm và lộ tuyến!

Lộ tuyến và điểm!

Điểm và điểm!

Lộ tuyến và lộ tuyến!

Dần dần, Diệp Trần đối với cảm ngộ Không Gian Áo Nghĩa càng lúc càng sâu đậm, đối với Siếp Na Huy Hoàng lại có cảm ngộ càng thâm sâu hơn, một kiếm đâm ra liền làm không gian quỹ tích thay đổi, bạo phát ra uy năng đủ để không gian bị ngưng kết, vạn vật đều bị tận diệt.

Không biết trải qua thời gian bao lâu, Diệp Trần lại đâm ra một kiếm nữa, một kiếm này có quỹ tích phiêu miểu và linh hoạt đến kỳ ảo, nhìn như xa tít ở chân trời nhưng kì thực lại ngay trước mắt, theo một kiếm này đâm ra, không gian bỗng nhiên ngưng kết lại, không, không chỉ đơn giản là sự

ngưng kết, mà cả Thiên Địa phảng phất như bị rút nhỏ lại vậy, khoảng cách đã không còn là chướng ngại nữa, dưới một kiếm này thì đến quỷ thần cũng đừng mong tránh khỏi.

Không Gian Áo Nghĩa, chín thành cảnh giới – thành !

Giờ này khắc này, uy lực của Siếp Na Huy Hoàng chỉ thua kém đôi chút so với Nhật Tinh Hóa Cực, nhưng thủ đoạn công kích thì đã vượt qua.

...

Mọi thứ hiển hiện trong ánh mắt mọi người tại đây đều không giống nhau, cả những điểm sáng cùng lộ tuyến trên tấm bia đá cũng bất đồng, kiếm pháp của Diệp Trần đột nhiên tăng mạnh, thì mười một người ở đây cũng đều có được ngộ đạo, cũng đồng dạng đều có được tiến bộ rất nhanh.

Nhưng lúc này, quan trọng nhất vẫn chính là ngộ tính của mỗi người, ngộ tính càng cao thì khả năng cùng tốc độ lĩnh ngộ càng nhanh. Tấm bia đá này quả thực có tác dụng vô cùng to lớn, ngộ tính của Diệp Trần không nói là điên cuồng, nhưng cũng là dạng hiếm thấy trong thế gian, hắn đã có thể đem hai môn kiếm pháp tăng lên tới tình trạng Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp, tuy vậy, khả năng lĩnh ngộ của Diệp Trần vẫn còn tiếp tục tăng thêm. Giờ phút này, hắn vẫn đang đắm chìm trong quá trình lĩnh ngộ một môn siêu tuyệt kiếm pháp thứ ba.

“Điểm chính là hạt giống, lộ tuyến chính là Lôi Điện cùng Ánh lửa”.

Mộc Chi Áo Nghĩa, Lôi Chi Áo Nghĩa, Hỏa Chi Áo Nghĩa, Tam đại áo nghĩa này không ngừng đan xen lẫn nhau.

Hỏa năng có thể thiêu đốt Mộc thân.

Lôi Điện cũng có thể bổ trúng cây cối mà sinh ra đại hỏa.

Ba tồn tại này tất nhiên có sự liên hệ lẫn nhau…

Trong mười hai người họ, kẻ tỉnh lại trước tiên chính là một gã Lục Nhân tộc Phỉ Thúy Thống Lĩnh Lam Ma Vương, Lam Ma Vương có thân hình cao gần ba mét, cơ bắp màu xanh lá cực độ phát triển, ẩn chứa lực lượng thâm bất khả trắc, tại sau lưng của hắn là một cái đuôi tráng kiện kéo lê trên mặt đất.

Ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, sắc mặt của hắn chợt âm trầm xuống.

Trong mười hai người, hắn là người đầu tiên thanh tỉnh, điều này đại biểu cho ngộ tính của hắn là thấp nhất, điều này đã làm cho sự tự phụ của hắn bị đả kích không thôi, dù sao hắn tại trong quân đội Lục Nhân tộc cũng là một vị Phỉ Thúy Thống Lĩnh, mà Phỉ Thúy Thống Lĩnh của Lục Nhân tộc, tổng cộng lại cũng chưa tới hai mươi người, có thể nói hắn chính là tinh anh trong các tinh anh, cao thủ trong các cao thủ đấy.

"Hừ, Lam Ma quyền của ta đã đạt tới tình trạng Tam Chuyển võ học, vừa rồi lại tinh tiến thêm rất nhiều, ngoại trừ Ma tộc Tướng Quân cùng gã Nhân tộc Tướng Quân này, những người còn lại chưa chắc là đối thủ của ta."

"Ma tộc thì không thể động đến, nhưng còn Nhân tộc cùng Yêu tộc thì sao nhỉ?"

Lam Ma Vương ánh mắt dời khỏi bốn gã Ma tộc, rơi vào trên sáu người Diệp Trần.

"Hắc hắc!"

Lặng yên không một tiếng động, Lam Ma Vương Triều chọn Diệp Trần mà di động qua.

Trong sáu người, chỉ có một mình Diệp Trần là Đại Đô Thống, tại đánh giá của Lam Ma Vương thì hắn hẳn là có thực lực thấp nhất, huống hồ, dù là Diệp Trần có được thực lực Tử Kim Thống Lĩnh thì hắn cũng có mười thành

nắm chắc một kích giết chết đối thủ.

"Chết đi!"

Một cước phi thân lên, Lam Ma Vương tung ra một quyền oanh hướng thủ cấp của Diệp Trần, quyền kình vừa ra đã biến ảo thành một cái đầu lâu Ác Ma màu xanh da trời, cắn xé về hướng đối phương.

Tam Chuyển võ học - Lam Ma quyền!

Ngay khi quyền kình sắp oanh trúng thì Diệp Trần bỗng nhiên lay động, ánh mắt của hắn cũng không mở ra và hoàn toàn nương tựa vào bản năng mà rút Long Tuyền Kiếm ra, lập tức vung trảm ra một kiếm.

Một kiếm này vô cùng mau lẹ, lại mang theo hỏa diễm thiêu đốt đến khôn cùng, phảng phất một kiếm này có thể thiêu đốt cả một thế giới hay một phương Thiên Địa.

Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp - Phần Thiên Chân Kiếm.

Sắc mặt Lam Ma Vương chợt thay đổi, dần dần trở nên thập phần hoảng sợ, lúc này đây, quyền kình mạnh nhất do hắn phát ra lại giống như Tuyết Xuân gặp phải Liệt Nhật vậy, bị tan rã vô tung vô tích. Sau một khắc, trên ngực của hắn đã bị mở ra một vết kiếm, nếu là loại võ học khác thì một kiếm này cùng lắm cũng chỉ có thể đánh trúng Thiên Vương Cấp bảo giáp, hay đem hắn đánh thành vài mảnh nhỏ mà thôi, hắn như trước vẫn có thể dùng Bất Tử Chi Thân khôi phục thân thể. Thế nhưng, một kiếm này của Diệp Trần lại có thể xuyên thấu qua Thiên Vương Cấp bảo giáp và truyền tới một cổ kiếm kình nóng rực bá đạo, cái cổ hỏa diễm kiếm kình này dùng thân thể của hắn làm nhiên liệu mà bốc cháy lên một cách hung mãnh, lại tràn ngập ra hồ quang điện.

"Ahhhhhhhhhhh!"

Lam Ma Vương chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi bị thiêu đốt hoàn toàn, hóa thành một đám khói xanh mà tiêu tán đi.

Luồng lực sát thương của Phần Thiên Chân Kiếm đầu tiên có lẽ không cường bá như Nhật Tinh Hóa Cực, nhưng điểm mạnh của nó chính là có "tác dụng chậm", chỉ cần nhiễm lấy một điểm kiếm kình của Phần Thiên Chân Kiếm thì cơ thể sẽ lập tức bị lọt vào vòng thống khổ thiêu đốt của Liệt Hỏa và Cuồng Lôi, chỉ cần thực lực yếu một chút thì sẽ bị đốt cháy thành hư vô ngay tại chỗ và mất đi cả Linh Hồn Ấn Ký. Mà Phần Thiên Chân Kiếm được phối hợp với Hủy Diệt Kiếm Ý liền trở thành thứ "không biết ăn chay" là gì đấy.

Thực lực của Lam Ma Vương cũng không kém, miễn cưỡng cũng đạt đến trung đẳng Chiến Đế thực lực, nếu là trước đó thì một kiếm này của Diệp Trần tuyệt đối không thể giết chết được hắn, nhưng hiện tại Diệp Trần đã có được tiến bộ thần tốc, trung đẳng Chiến Đế đã hoàn toàn không còn là đối thủ của hắn nữa rồi.

Về phần Phần Thiên Chân Kiếm, đây chính là sát chiêu mà Diệp Trần tạo ra từ việc dung hợp Thiên Lôi Địa Hỏa cùng với Liệt Hỏa Phần Xuân, hai đại Nhị Chuyển cực hạn kiếm pháp này đều ẩn chứa Hỏa Chi Áo Nghĩa, nên khi được dung hợp làm một thì quả thực là không có thứ gì là không thể thiêu đốt được.

Đánh chết Lam Ma Vương xong, Diệp Trần cũng không tỉnh lại, vừa rồi chỉ là bản năng cảm ứng được nguy hiểm của hắn đã tự xuất kích mà thôi, chỉ có thể trách lòng Lam Ma Vương sinh ý đồ xấu, giết người không thành, ngược lại đã bị người giết.

Nhưng kỳ quái chính là, xảy ra động tĩnh lớn như vậy nhưng những người ở đây lại không ai bị đánh thức. Nghĩ đến, tấm bia đá trong cung điện này có ảnh hưởng quá lớn đối với mọi người, e rằng nếu không cảm nhận được nguy hiểm thì họ tựu cũng không giật mình tỉnh lại, mà Diệp Trần đã đắm chìm rất sâu, nên dù cảm ứng được nguy hiểm nhưng như trước vẫn sẽ không thanh tỉnh lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1359: Linh Hồn Kiếm Khí

Phần Thiên Chân Kiếm là môn Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp thứ ba của Diệp Trần, nó bao gồm tất cả điểm đặc sắc của các môn tam chuyển khác.

Nhật Tinh Hóa Cực thể hiện ra công kích cực hạn, chí cương chí dương.

Siếp Na Huy Hoàng thể hiện ra uy lực sát thương khủng bố trong một khoảng thời gian ngắn, dưới một kiếm này thì ngay cả quỷ thần cũng đừng mong tránh khỏi.

Còn Phần Thiên Chân Kiếm cũng có uy lực vô cùng khủng bố nhưng lại thể hiện bằng cách tác động chậm, chỉ cần bị nhiễm lấy một tia nhỏ sau đó sẽ bị nó bộc phát và thiêu đốt triệt để.

Đã có ba môn Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp này, kiếm pháp của Diệp Trần gần như đã đạt đến cực hạn, có lẽ trong một thời gian rất lâu nữa cũng sẽ không thể đột phá nổi cực hạn này, có chăng chỉ là đột phá tu vi, Kiếm Vực cùng với Kiếm Hồn mà thôi.

Đối với tu vi thì không thể gấp được, hắn hiện tại đã là Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên cảnh giới, muốn đột phá đến Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên mà không trải qua thời gian 100~200 năm là không thể nào đạt được, dù sao hắn cần phải gia cố trụ cột cho thật vững chắc để còn có thể trùng kích đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, không thể vì muốn mau chóng tấn phong tới Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên mà làm cho căn cơ không bền vững, đây có thể xem là hành vi rất thiếu khôn ngoan.

Đương nhiên, có Thời Gian Tháp hỗ trợ, hắn có thể đem thời gian tu luyện rút ngắn xuống gấp trăm lần, 100~200 năm mà được rút ngắn gấp trăm

lần thì cũng tựu là một hai năm, hoàn toàn không tính là quá dài.

Về phần Kiếm Vực, cái này càng không thể gấp được, càng về sau Kiếm Vực càng khó tăng lên, nó không giống như tu vi, chỉ cần có thời gian đầy đủ để tu luyện là có thể "nước chảy thành sông", thực sự mà nói thì Kiếm Vực chính là "tu vi Kiếm đạo" của một kiếm khách, Kiếm đạo cảnh giới càng cao thì Kiếm Vực tự nhiên càng cường đại, còn nếu nội tình Kiếm đạo chưa đủ thì cả đời này cũng sẽ khó có được thành tựu cao.

Ngược lại, Kiếm Hồn thì có khả năng tấn phong.

Bản thân Diệp Trần sở hữu hai đại Kiếm Hồn, trong đó Bất Hủ Kiếm Hồn đã đạt đến Thất giai, chỉ còn mong cho Hủy Diệt Kiếm Hồn cũng đạt tới Thất giai, như vậy hai đại Thất giai Kiếm Hồn sẽ sinh ra cộng hưởng và đột nhiên đồng loạt tăng mạnh, mà hắn cũng cảm giác được Hủy Diệt Kiếm Hồn đã dấu hiệu có đột phá rồi. Phải biết rằng, ở trạng thái bình thường, Vũ Hồn hoặc Kiếm Hồn từ Thất giai tấn phong đến Bát giai là cả một bước tiến cự đại, không biết đã có bao nhiêu người bị "chôn chân" tại cảnh giới này rồi, ngay cả đối với Phong Đế Vương giả Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, cũng đã có hơn phân nửa trong số họ không vượt qua nổi.

Thất giai Bất Hủ Kiếm Hồn của Diệp Trần tương đương với Bát giai Kiếm Hồn bình thường, còn Lục giai đỉnh phong Hủy Diệt Kiếm Hồn thì tương đương với Thất giai đỉnh phong Kiếm Hồn bình thường. Nếu Kiếm Hồn có thể đạt thành tựu cao thì so với một bộ phận Phong Đế Vương giả đều có thể mạnh hơn một tia đấy.

Sau khi sáng tạo ra Phần Thiên Chân Kiếm, Diệp Trần vẫn không thanh tỉnh lại…

Trên tấm bia đá, các điểm và lộ tuyến lại kết hợp và hóa thành từng đạo kiếm khí kích xạ ra. Những kiếm khí này hư vô mờ mịt, vô tung vô tích, khó có thể tìm ra được, phảng phất giống như mộng ảo chưa bao giờ tồn tại qua.

"Đây không thể là kiếm khí tầm thường được, kiếm khí tầm thường

không hư vô giống như vậy, quả thực là…nó giống như không tồn tại vậy."

"Chẳng lẽ đây là Linh Hồn Kiếm Khí ư ?!"

Diệp Trần trong đầu lóe lên linh quang.

Diệp Trần đoán không sai, thứ đang diễn dịch trên tấm bia đá chính là Linh Hồn Kiếm Khí.

Trong thiên hạ có rất nhiều chủng loại Linh hồn công kích, có loại linh hồn công kích có thể làm cho Linh Hồn Lực biến hóa thành "cái búa" nện vào linh hồn của địch nhân, hoặc là hóa thành những mũi tên nhọn bắn đi, hoặc là giống như Nguyên Thần Tỏa Sát, có thể biến thành một cái vòng hoàn kim mà quấn giết linh hồn địch nhân. Linh hồn công kích không thể so sánh với võ học vì đối với việc điều khiển nó là thập phần gian nan. Sáng tạo ra nó lại càng gian nan hơn gấp bội, còn khi sử dụng lại thập phần tiêu hao Linh Hồn Lực, cho nên, linh hồn công kích cho tới bây giờ đều là thủ đoạn phụ trợ chiến đấu, không ai lại đem phần lớn thời gian mà lãng phí vào việc tu luyện linh hồn công kích bí pháp, cái được cũng không bù nổi cái mất.

Bất quá điều đó cũng không phải là nói linh hồn công kích không trọng yếu, linh hồn công kích càng mạnh thì có thể trở thành một đòn sát thủ mà mọi địch nhân đều kiêng kị. Dù sao, một khi địch nhân không thể chống đỡ nổi linh hồn công kích của ta thì tất nhiên linh hồn của hắn sẽ bị trọng thương, chiến lực lập tức bị hạ thấp. Như vậy, tác dụng cũng có thể nghĩ là gì rồi.

Về phần Linh Hồn Kiếm Khí, nhìn vào bên trên hình thái cũng đã biết rõ nó khủng bố đến mức nào rồi, đoán chừng các linh hồn phòng ngự đơn giản sẽ bị Linh Hồn Kiếm Khí mở ra dễ dàng.

Cẩn thận quan sát những điểm tuyến tổ hợp trên tấm bia đá, Diệp Trần thử xếp đặt Linh Hồn Lực của mình để hình thành ra Linh Hồn Kiếm Khí.

Ônggg!

Một đạo Linh Hồn Kiếm Khí được tạo thành nhưng nhanh chóng bị tiêu tán, đây là do việc xếp đặt vẫn chưa đủ chặt chẽ và cũng không đủ ổn định.

Tại thời điểm Diệp Trần tìm hiểu Linh Hồn Kiếm Khí, Bá Đao Vương là một trong bốn vị Tử Kim Thống Lĩnh bên cạnh đã tỉnh lại.

"Thật sự quá tốt rồi, Bá Đao của ta đã vài chục năm nay không có tiến bộ, không thể tưởng được lần này đã tiến bộ được một bước dài, đã giảm bớt được mấy chục năm khổ công rồi."

Bá Đao Vương trên mặt lộ ra nét hoan hỷ.

"Ồ, trên mặt đất bên này sao lại có áo giáp cùng vũ khí rơi tứ tán thế kia?"

Trong lúc vô tình, Bá Đao Vương chú ý tới cái áo giáp cùng bao tay cách phía trước Diệp Trần không xa.

"Ai, là kẻ nào đã giết Lam Ma Vương?"

Tiếng gầm giận dữ vang lên, gã Lục Nhân tộc Phỉ Thúy Thống Lĩnh Lục Ảnh Vương cũng tỉnh táo lại, hắn không gặp được Lam Ma Vương trước đó đang đứng bên cạnh mình, ánh mắt liền nhìn quét một vòng và rất nhanh đã phát hiện ra các trang bị của Lam Ma Vương.

"Có phải ngươi đã giết Lam Ma Vương hay không?"

Ở đây trừ hắn ra, chỉ có Bá Đao Vương đã thanh tỉnh lại, Lục Ảnh Vương mặt hiện lên sát ý nhìn chằm chằm vào Bá Đao Vương.

"Hừ, hắn không phải do ta giết." Bá Đao Vương sắc mặt khó coi.

"Nếu không phải ngươi giết thì Lam Ma Vương tại sao lại chết chứ ?."

Lục Ảnh Vương vẫn cho rằng thủ phạm chính là Bá Đao Vương.

Bá Đao Vương âm lãnh cười cười, "Coi như là ta giết thì như thế nào,

Lục Nhân tộc các ngươi vốn là Nhân tộc địch nhân, có chết cũng đáng kiếp."

"Đúng là muốn chết."

Lục Ảnh Vương thân hình lóe lên hóa thành một đoàn Lục Ảnh thẳng hướng Bá Đao Vương.

"Cút về đi."

Bang!

Bá Đao Vương rút chiến đao bổ ra một đao mang theo đao khí tung hoành.

Hai người đại chiến một hồi thì Quỷ Trảo Sư Vương, một trong ba vị Tử Kim Thống Lĩnh còn lại bên cạnh Diệp Trần mở hai mắt ra, "Bá Đao Vương, ta đến giúp ngươi." Không chần chờ chút nào, Quỷ Trảo Sư Vương nhào tới, cùng Bá Đao Vương liên thủ vây công Lục Ảnh Vương.

Thực lực của Lục Ảnh Vương không thể cường đại hơn so với Bá Đao Vương, hiện tại lại có thêm một Quỷ Trảo Sư Vương nữa, lập tức liên tiếp bại lui và trúng thương tại trên tay hai người.

"Nhân tộc cùng Yêu tộc thật sự là không biết xấu hổ, lấy nhiều địch ít, cũng tốt, tựu để cho Hổ Ma Vương ta đến lĩnh giáo các ngươi vài chiêu." Bên kia, Hổ Ma Vương của Ma tộc Hắc Ám Thống Lĩnh cũng gia nhập chiến trường, Hổ Ma Vương chính là một ma thú, tương đương với Yêu tộc Yêu thú.

Thời gian dần trôi qua, ngoại trừ bốn người Diệp Trần, Tuyết Không Đế, Ma tộc Tướng Quân cùng với Ma tộc ma nữ là chưa thanh tỉnh, những người còn lại đều đã thanh tỉnh trở lại, đồng loạt lao vào chiến đấu làm khí kình tung hoành bốn phương.

"Hoặc là dứt khoát không làm, mà đã làm thì phải làm cho xong, giết tên Ma tộc Tướng Quân kia đi."

Dùng bốn đấu với ba, Nhân tộc cùng Yêu tộc chiếm được một chút thượng phong, lúc này, Phi Đao Vương một trong các Tử Kim Thống Lĩnh bỗng nhiên ánh mắt khóa chặt lấy Ma tộc Tướng Quân, liên tiếp tung 49 thanh phi đao về phía gã.

"Muốn chết à, để ta thành toàn cho ngươi."

Ma tộc Tướng Quân sao lại không cảm ứng được nguy cơ đang đến, liền sớm tỉnh lại một bước, gặp phi đao tập kích, hắn không chút nghĩ ngợi lập tức oanh tới một quyền.

Ầm ầm!

Cường hãn quyền kình chẳng những đem 49 thanh phi đao chấn thành phấn vụn, còn làm cho những mảnh vỡ phi đao bay ngược trở về. Trúng chiêu, cả người Phi Đao Vương lập tức bị chấn nát, Linh Hồn Ấn Ký cũng mất đi, còn dư thế của đám mảnh vỡ phi đao vẫn không tiêu tán, trực tiếp cuốn về hướng Tuyết Không Đế cùng với Diệp Trần đang không hề phòng bị, xem ra, gã Ma tộc Tướng Quân có ý định một mẻ hốt gọn.

Đôi mắt sáng quắt của Tuyết Không Đế mở ra, hét lên một tiếng rồi tung chưởng cản trở công kích.

Độ ấm trong không khí chợt bị hạ xuống trăm ngàn lần, một bức tường băng đã hình thành và đông cứng đám mảnh vỡ phi đao cùng với khủng bố quyền kình xen lẫn trên chúng.

"Ma Quyền Đế ! Xem ra, Đấu Chuyển Quyền Kình của ngươi cũng không có gì đặc biệt!"

Tuyết Không Đế cười lạnh.

Gã Ma tộc Tướng Quân đồng dạng cũng Tam Tinh Tướng Quân, phong hào là Ma Quyền Đế, một tay Đấu Chuyển Quyền Kình phi thường lợi hại, có thể đem công kích của người khác hóa thành của mình và phản công ngược lại đối phương. Phi Đao Vương tuy là Tử Kim Thống Lĩnh, thực lực

có thể khiêu chiến với cả Phong Đế Vương giả bình thường, nhưng so với Ma Quyền Đế cuối cùng vẫn kém hơn không ít, hơn nữa dưới đặc thù của Đấu Chuyển Quyền Kình, tương đương bị Ma Quyền Đế cùng với lực lượng của chính mình liên thủ công kích, không chết thì mới là lạ.

"XÀM NGÔN !"

Ma Quyền Đế khẽ quát một tiếng làm ma lực hung mãnh của Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên bộc phát. Trong lúc nhất thời, hắc khí lượn lờ, Ma ảnh đằng đằng, áp khí khủng bố bành trướng ra bốn phương tám hướng.

Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Vương giả sở dĩ có thể được gọi là Phong Đế, là bởi vì bọn hắn đã đột phá Vô Ngã Chi Đế Hoàng cảnh giới, cô đọng ra được Đế Hoàng ấn ký, Đế Hoàng ấn ký sẽ cùng năng lượng bản thân tương hợp, mỗi một phần lực lượng phát huy ra đều có thể nói là hoàn mỹ. Thực lực của Chiến Đế mặc dù có thể địch nổi Phong Đế Vương giả bình thường, nhưng đó là trên lực công kích, còn tại trên trụ cột thì kém Phong Đế Vương giả không biết bao nhiêu lần.

Oanh!

Ma lực được thúc dục đến cực hạn, Ma Quyền Đế đột nhiên đấm ra một quyền cường hãn làm cả hư không bị ngưng trệ, Hắc Ám áo nghĩa mặc dù so với Không Gian Áo Nghĩa có vẻ không bằng, nhưng đồng dạng ẩn chứa Tịch Diệt lực lượng vạn vật bất động, cổ lực lượng mạnh mẻ này do Ma Quyền Đế thi triển ra, rõ ràng so với Diệp Trần chỉ có hơn chứ không kém, có thể thấy được Ma Quyền Đế có thực lực khủng bố đến mức nào.

"Băng Phong Đông Kết!"

Trong chưởng pháp của Tuyết Không Đế có ẩn chứa Thủy Chi Áo Nghĩa, Băng Chi Áo Nghĩa cùng với Phong Chi Áo Nghĩa, Tam đại áo nghĩa dung hợp làm một đã tạo ra Hàn khí thập phần khủng bố, phải biết rằng khi độ ấm giảm xuống tới trình độ nhất định thì hư không cũng đồng dạng bị bất động, thậm chí ngay cả thời gian cũng bị đình chỉ lưu động, tuy Tuyết

Không Đế vẫn còn kém rất xa, nhưng quyền kình hoàn toàn không thua gì Hắc Ám quyền của Ma Quyền Đế.

Ầm ầm!

Hắc Ám quyền cùng Hàn băng chưởng chạm vào nhau liền phát ra tiếng nổ mạnh đến kinh thiên động địa, tạo ra rất nhiều quang cầu màu trắng và đen nhanh chóng bành trướng, cuối cùng bạo phát tựa hồ như mọi lực lượng của chúng đều đã tiêu hao hết.

"Tuyết Không Đế, tiếp của ta một chiêu Thần Thánh Hồn Tiễn!"

Phát chiêu không phải Ma Quyền Đế, mà là ả ma nữ có tản ra khí tức thần thánh, chỉ thấy ả trợn mắt, một đạo Linh Hồn Lực hóa thành mũi tên nhọn bay ra, chui vào Hồn Hải Tuyết Không Đế.

Tuyết Không Đế sắc mặt tái đi, cái Thần Thánh Hồn Tiễn này bá đạo dị thường, ngay cả linh hồn phòng ngự của nàng cũng sinh ra rạn nứt, nếu lại tới một chiêu nữa thì linh hồn phòng ngự nhất định sẽ xuất hiện sơ hở, mà hiện tại nàng đang cùng Ma Quyền Đế quyết đấu, không cách nào phân tâm đối phó với ả ma nữ này được. Ả ma nữ này cũng là một kẻ rất giảo hoạt, thấy không cách nào trợ giúp cho Ma Quyền Đế tại phương diện chiến lực, nên liền lựa chọn dùng linh hồn công kích đối phương.

"Ha ha, xem ra ngươi phải bỏ mạng ở tại đây rồi."

Ma nữ kiều mỵ cười cười rồi lại bắn một cái Thần Thánh Hồn Tiễn nữa công hướng Tuyết Không Đế.

Phốc!

Tiếng va chạm hư vô vang lên, Thần Thánh Hồn Tiễn chợt bị tiêu tán đi, đánh tan nó chính là một đạo kiếm khí lăng lệ ác liệt, cái kiếm khí này chính là do linh hồn lực diễn biến thành.

"Linh Hồn Kiếm Khí!"

Ma nữ cả kinh, hướng phía Diệp Trần nhìn lại.

Phát ra Linh Hồn Kiếm Khí tất nhiên là Diệp Trần, hắn lúc này cũng đã thanh tỉnh lại.

"Ta đến giúp ngươi."

Đồng thời nói chuyện đối với Tuyết Không Đế, Diệp Trần bắn liên tiếp hai đạo Linh Hồn Kiếm Khí về phía Ma Quyền Đế.

Ả Ma nữ sắc mặt biến hóa, nàng vừa rồi đã phát ra hai lần Thần Thánh Hồn Tiễn nên Linh Hồn Lực tiêu hao không nhỏ, nếu bắn thêm hai chiêu Hồn Tiễn nữa thì kế tiếp sẽ không thể tiếp tục vận dụng linh hồn công kích, và tất nhiên sẽ làm ảnh hưởng chiến lực. Thế nhưng không giúp Ma Quyền Đế cũng không được, Ma Quyền Đế có thể chống lại Tuyết Không Đế, còn ả ta thì không có thực lực này.

Sưu sưu!

Hai phát Thần Thánh Hồn Tiễn bắn ra nghênh hướng Linh Hồn Kiếm Khí.

Nhưng điều làm cho ả phải giật mình chính là, Linh Hồn Kiếm Khí kia linh hoạt vô cùng, tựa như một gã kiếm khách đang thi triển tuyệt thế kiếm pháp vậy, quỹ tích của nó có thể thay đổi liên tục nên không thể đoán bắt được, Thần Thánh Hồn Tiễn gần kề chỉ ngăn cản được một đạo Linh Hồn Kiếm Khí, một đạo còn lại đã thiết cắt được vào bên trên Hồn Hải Ma Quyền Đế.

"Hừ!"

Tiếng rên rỉ vang lên, Ma Quyền Đế đầu đau như muốn nứt ra, Linh Hồn Kiếm Khí của Diệp Trần rõ ràng đã đem linh hồn phòng ngự của hắn xé toạt ra một lỗ hổng, làm kiếm khí thẩm thấu đi vào và phá hoại một cách trắng trợn.

Dù sao cũng có linh hồn phòng ngự ngăn cách trở thoáng một chút, tuy nói không đến mức để cho linh hồn của hắn bị trọng thương, nhưng cũng có được nguy hiểm nhất định, chỉ cần Diệp Trần lại bắn đến một cái Linh Hồn Kiếm Khí nữa thì hắn chỉ có thể bỏ chạy thoát thân mà thôi.

Oanh!

Khí kình bạo tạc, Ma Quyền Đế chấn bay Tuyết Không Đế, kéo dài khoảng cách ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1360: Nguyên Thạch Trì

"Toàn bộ dừng tay!"

Ma Quyền Đế nghiêm nghị quát một tiếng.

Tuy thập phần không cam lòng, nhưng Hổ Ma Vương cùng hắc ám thống lĩnh đều riêng phần mình dừng tay, riêng Thanh Ảnh Vương thì đơn phương lực mỏng nên tất nhiên cũng không phải không biết tiến lui.

"Ma Quyền Đế, việc tìm kiếm thần tích là điều trọng yếu, lần này không nên cùng bọn chúng so đo." Ma nữ khẽ nói với Ma Quyền Đế.

Ma Quyền Đế gật gật đầu, hắn vốn dĩ không có ý định tiếp tục làm liều, nếu không cũng sẽ không khiến tất cả mọi người dừng tay, đương nhiên, cái này không có nghĩa là hắn sợ đối phương, thật muốn liều đến cùng thì chẳng biết hươu chết sẽ về tay ai.

"Chúng ta đi."

Ma Quyền Đế u lãnh nhìn chăm chú một cái vào Tuyết Không Đế cùng Diệp Trần rồi quay người ly khai, những người còn lại cũng đuổi đi theo.

"Ma Quyền Đế, không tiễn."

Tuyết Không Đế cười nói.

"Hừ, tạm biệt, lần sau các ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu." Ma Quyền Đế thanh âm xa xa truyền đến, từng bước dần dần đi ra.

"Coi như bọn hắn biết điều đấy."

Bá Đao Vương nhìn thoáng qua áo giáp cùng vũ khí của Phi Đao Vương

còn lưu lại mà âm thầm đáng tiếc, Phi Đao Vương quá vọng động rồi, nếu không phải hắn chủ động công kích Ma Quyền Đế thì cũng sẽ không chết như vậy.

"Thật sự nếu muốn đánh đến cùng thì chỉ sợ lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận mà thôi, không đáng." Tuyết Không Đế thở ra một hơi, nói ra.

Diệp Trần gật gật đầu, Ma Quyền Đế trúng của hắn một chiêu linh hồn kiếm khí, nhiều nhất cũng chỉ làm linh hồn của gã trọng thương, đối phương thân là Ma tộc tướng quân nên khẳng định là có rất nhiều thủ đoạn chưa thi triển ra, còn cái gã Hắc Ám Thần nữ kia lại càng không phải loại lương thiện, uy lực mũi tên linh hồn của ả chỉ hơi kém một chút so với linh hồn kiếm khí của hắn, bởi vậy có thể thấy được chút ít thực lực của ả rồi.

"Tìm kiếm thần tích là điều trọng yếu hiện giờ, mọi người cẩn thận một chút."

Tuyết Không Đế nhìn thoáng qua tấm bia đá rồi lắc đầu, nhìn lại tấm bia đá lần nữa đã không cách nào đắm chìm vào trong trạng thái ngộ đạo kỳ diệu trước đó nữa, xem ra, tấm bia đá này tại trong thời gian ngắn chỉ có thể để cho bọn họ ngộ đạo một lần mà thôi. Muốn ngộ đạo lần nữa thì không được, nghĩ đến cũng đúng, bọn hắn sở dĩ có thể ngộ đạo như vậy, ngoại trừ sự thần kỳ của tấm bia đá, còn có quan hệ với những tích lũy của bọn hắn, nếu trong đầu không có suy nghĩ thì làm sao mà ngộ ra được thứ gì chứ.

Hai bên Tấm bia đá có 2 cánh cửa, đám người Ma Quyền Đế đã đi vào cửa bên trái, Diệp Trần và đám người Tuyết Không Đế tức thì tiến vào cửa phía bên phải

"Còn có nhiều cửa như vậy sao?"

Đi hết một cái hành lang lại tiến vào một cái đại sảnh bao la khác trong thạch thất, hiện ra trước mắt mọi người chính là 108 cánh cửa, trong 108 cánh cửa này, có năm cánh cửa bị các bức tường khí có màu sắc khác nhau phong bế.

"PHÁ...!"

Tuyết Không Đế đánh một chưởng về phía tường khí, “Ầmmm” một tiếng, bức tường khí chợt nhộn nhạo như nước, đem chưởng kình của Tuyết Không Đế hóa giải thành vô tung vô tích.

"Xem ra, năm cánh cửa này đã có người tiến vào rồi, chẳng lẽ là năm người Ma quyền đế?" Quỷ Trảo Sư Vương phỏng đoán nói.

Bá Đao Vương nói: "Chắc là bọn hắn rồi."

"Không quản xem bọn hắn làm cái khỉ gió gì, chúng ta cũng lựa chọn một cánh cửa để tiến vào đi!" Tuyết Không Đế lúc này lựa chọn một cánh cửa rồi tiến vào, mà theo nàng tiến vào cánh cửa này, nó lập tức bị một bức tường khí màu xanh da trời hiện ra và phong bế.

"Nguyên lai mỗi cánh cửa chỉ cho phép một người tiến vào mà thôi."

Diệp Trần hiểu rõ.

Không chần chờ chút nào, Diệp Trần cũng tiến nhập vào trong một cánh cửa, sau một khắc, cửa ra vào sau lưng của hắn cũng bị tường khí màu xanh phong bế.

Nơi này là một cái thạch thất rất bình thường, trong thạch thất là một cây cột thủy tinh cao mười mét. Trên mặt đất phía trước cây cột Thủy tinh có khắc một hàng chữ “Toàn lực công kích thủy tinh biên độ dao động trụ, biên độ dao động càng cao thì thu hoạch của ngươi càng lớn. Phải toàn lực ứng phó.” .

"Toàn lực công kích thủy tinh biên độ dao động trụ ư?"

Diệp Trần cảm thấy có chút kỳ quái, hắn không biết cái thủy tinh biên độ dao động trụ này là vật gì.

Đương nhiên, nếu như yêu cầu hắn toàn lực ứng phó thì hắn tự nhiên sẽ

toàn lực ứng phó, dù sao cửa này chính là thu hoạch kế tiếp của hắn.

Ô...ô...ô...n...g!

Trên đầu hiển hiện ra 3 đóa hoa, Diệp Trần thi triển ra tam hoa tá đạo.

Vô ngã cảnh giới của Diệp Trần chỉ mới ở giai đoạn thứ nhất, biên độ tăng trưởng chiến lực không sánh bằng tam hoa tá đạo, chờ đến khi đạt tới giai đoạn thứ hai thì tam hoa tá đạo mới có thể chính thức ra khỏi vũ đài.

Về phần kiếm pháp, Diệp Trần lựa chọn dùng Nhật Tinh Hóa Cực vì trong tam đại tam chuyển cực hạn kiếm pháp thì Siếp Na huy hoàng có thủ đoạn công kích lợi hại nhất, Phần thiên chân kiếm thì có bộc phát lực mạnh nhất, còn Nhật tinh hóa cực đối với việc đánh chính diện thì là hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất.

Chân nguyên vận chuyển tới cực hạn, Diệp Trần hít sâu một hơi rồi đột nhiên vung ra một kiếm, tia sáng kiếm khí chói mắt được kích xạ ra, ở bên trong đạo kiếm khí có ẩn chứa một tia màu đen, khiến cho hào quang kiếm khí tản ra uy áp làm cho người ta phải sợ hãi.

Oanh!

Hào quang kiếm khí trùng trùng điệp điệp trảm kích tại bên trên Thủy tinh biên độ dao động trụ, sau một khắc, phía dưới thủy tinh biên độ dao động trụ xuất hiện một vòng màu đỏ, vòng màu đỏ này càng lúc càng dâng cao lên, cơ hồ đem toàn bộ thủy tinh biên độ dao động trụ biến thành màu đỏ.

"Một vạn!"

Trên Thủy tinh biên độ dao động trụ có thang đo, màu đỏ vừa vặn đạt đến mức độ một vạn.

Cùng một thời gian, đám người Tuyết Không Đế cũng đang công kích Thủy tinh biên độ dao động trụ.

Tuyết Không Đế là một nghìn.

Bá Đao Vương một trăm.

Quỷ Trảo Sư Vương bảy trăm.

...

Mà năm người Ma Quyền Đế cùng với Hắc Ám Thần nữ đã tiến vào năm cái thạch thất, trong đó Hắc Ám Thần nữ là đạt mức độ cao nhất, 2400, Ma Quyền Đế cùng Tuyết Không Đế thì không sai biệt lắm, là 1000.

Nếu Diệp Trần biết rõ mức độ mỗi người bọn hắn, nhất định sẽ nghi hoặc khó hiểu.

Tuyết Không Đế cùng Ma Quyền Đế đều có chiến lực cao hơn so với hắn, không nói cao gấp mấy chục, nhưng gấp 10 lần thì khẳng định có, nhưng thành tích của cả Tuyết Không Đế lẫn Ma Quyền Đế cộng lại vậy mà cũng không thể cao hơn, chỉ tương đương 1% so với hắn mà thôi, Hắc Ám Thần nữ thì hơi cao hơn một điểm, nhưng cũng chỉ có 2400 mà thôi.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, cả thạch thất bỗng nhiên rung lên, ngay sau đó bay lên trên, hệt như một cái “thang máy” vậy.

Ước chừng sau mười lần hô hấp thì thạch thất ngừng lại.

Crackkkk!

Vốn đang kín như bưng và không có bất kỳ sơ hở nào, vách tường thạch thất bỗng nhiên tách ra, hiện ra tại trong tầm mắt chính là một cái thạch thất càng lớn hơn, chợt một cổ thiên địa nguyên khí kinh người đập vào mặt Diệp Trần.

"Thiên địa nguyên khí thật là nồng đậm."

Thiên địa nguyên khí trên các Tính mạng tinh cầu thập phần sung túc, thế nhưng so với trong thạch thất này thì chỉ sợ cũng không bằng được 1%.

Đi vào đại thạch thất, ánh mắt Diệp Trần lập tức rơi vào một vật thể được đặt ở bên trên một cái bệ đá hình tròn.

Cái vật thể hình tròn này có điểm giống với 1 cái dụng cụ nghiên mực, to bằng lòng bàn tay, có màu Huyền Hoàng, vừa đến gần để nhìn thì Diệp Trần phát hiện bên trong cái “Nghiên mực” này là một mảnh Hỗn Độn, có điểm gần như hư không vậy, tại biên giới của cái “Nghiên mực” này có viết ba chữ - Nguyên Thạch Trì.

"Nguyên thạch trì ?"

Diệp trần cau mày, thử cầm lấy Nguyên thạch trì.

Nguyên thạch trì này rất nhẹ, dùng từ “nhẹ như không có gì” để hình dung thì một điểm không khoa trương, nghĩ nghĩ, diệp trần phóng xuất ra linh hồn lực thăm dò vào bên trong Nguyên thạch trì.

"Trời, biết bao nhiêu là nguyên thạch ah?"

Diệp Trần rốt cuộc cũng biết thứ này vì sao được gọi là nguyên thạch trì rồi, sau khi dùng linh hồn lực xâm nhập vào quan sát, Diệp Trần lúc này đã trợn mắt há hốc mồm khi chứng kiến không gian bên trong tựa như được lấp đầy bởi Nguyên thạch, phạm vi ước chừng có đến vài chục dặm, một dòng sông rộng lớn một mực kéo dài đến cuối cùng của không gian bên trong, cái dòng sông này không phải nước, mà là một khối khối nguyên thạch, nói cách khác, vô số nguyên thạch tạo thành một dòng sông nguyên thạch, mà ở ngọn nguồn của dòng sông nguyên thạch này là một ngọn núi, trên vách đá của ngọn núi lại được điêu khắc ra một cái đầu Cự Thú, miệng của nó rất lớn, nhưng bất quá vẫn là mấp máy mà thôi.

'Rầm Ào Ào'!

Diệp Trần dùng linh hồn lực hóa thành một bàn tay cự đại, vớt ra mấy

vạn khối nguyên thạch, nguyên thạch ở bên trong này có thể bắt được và đưa ra thế giới hiện thực bên ngoài.

"Đích xác là nguyên thạch rồi!"

Cảm thụ được năng lượng tràn đầy bên trong nguyên thạch, Diệp trần xác nhận không thể nghi ngờ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1361: Trăm Ức Nguyên Thạch

Con sông Nguyên Thạch này là từ bao nhiêu nguyên thạch hình thành, Diệp Trần rất nhanh sẽ biết rõ.

Sau khi khắc linh hồn ấn ký của mình vào trung tâm của Nguyên Thạch Trì, Diệp Trần đối với số lượng Nguyên Thạch Trì đã rõ như lòng bàn tay, số lượng nguyên thạch hình thành nên con sông Nguyên Thạch kia không nhiều cũng không ít, là một trăm ức, vừa rồi Diệp Trần tuy rằng đã lấy ra mấy vạn khối nguyên thạch, nhưng sau đó miệng của đầu cự thú ở ngọn nguồn Nguyên Thạch Hà đã mở ra và không ngừng phun ra khối khối nguyên thạch, căn cứ vào tốc độ phun này thì một ngày đại khái nó có thể phun ra tiếp cận ba mươi vạn khối nguyên thạch, tính ra mỗi năm là một ức.

Nói cách khác, sợ rằng nếu lấy hết toàn bộ nguyên thạch ở trong ra, thì một trăm năm sau, Nguyên Thạch Trì hội lại được trám đầy bởi một ức nguyên thạch, đây là một cái chậu châu báu mang lại tài phú không đáy.

Ý niệm trong đầu hiện lên, Diệp Trần lập tức lấy ra một trăm ngàn nguyên thạch, bỏ vào trữ vật linh giới của mình, đại khái trên dưới một tháng, Nguyên Thạch Trì hội sẽ bổ sung một trăm ngàn nguyên thạch này, mà Diệp Trần sẽ lại được nhiều thêm một trăm ngàn nguyên thạch nữa.

"Về sau không cần vì nguyên thạch mà phiền não nữa rồi."

Diệp Trần thở mạnh ra một hơi.

Tinh lực của một người là có hạn, không có khả năng chu toàn mọi mặt, khi đó ai nắm giữ tài nguyên càng nhiều thì không thể nghi ngờ là nắm được tiên thiên ưu thế. Có được Nguyên Thạch Trì này, Diệp Trần có thể buông lỏng tâm tư tìm kiếm nguyên thạch, đem toàn bộ tinh lực dùng vào việc tu

luyện kiếm đạo, hết thảy mọi thứ cũng đều là vì phục vụ cho kiếm đạo mà thôi.

Thu hồi Nguyên Thạch Trì, Diệp Trần bắt đầu đánh giá toàn bộ thạch thất.

Đáng tiếc chính là, ngoại trừ Nguyên Thạch Trì ra thì trong thạch thất không còn bất kỳ thứ gì khác.

"Ân?"

Ở bãi đá bên cạnh Nguyên Thạch Trì, Diệp Trần phát hiện một cái cái nút màu xám, nếu không cẩn thận quan sát thì rất khó chú ý.

Tay bấm vào trên cái nút màu xám.

Kettttt!

Vách tường đối diện thạch thất chợt mở ra, hiện ra một cái thông đạo hướng xuống phía dưới.

Chưa từng có nhiều do dự, Diệp Trần dọc theo thông đạo đi xuống dưới.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Trần đã đi ra khỏi thông đạo, ngước mắt nhìn lên đã thấy nơi đây là một quảng trường thật lớn, phạm vi đến mấy ngàn dặm. Quảng trường này cũng giống như cái quảng trường trước đó nhưng làm cho hắn nhíu mày chính là, ở bốn phía quảng trường là hàng ngàn con thạch điêu sinh mệnh vây quanh, những con thạch điêu sinh mệnh đó cũng không phải là những con thỏ, hay tiểu trư đáng yêu, mà là những mãnh thú thạch điêu như: mãnh hổ, dã lang, sư tử …, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì theo lý mà nói, những con mãnh thú thạch điêu này có chiến lực khẳng định mạnh hơn rất nhiều so với chiến lực của những con thạch điêu đáng yêu kia.

"Diệp Trần!"

Tuyết Không Đế theo một cửa thông đạo khác đi ra, lóe lên một cái đã

xuất hiện ở trước người Diệp Trần.

"Chúng ta hẳn là đã đi vào khu vực an toàn thứ hai rồi." Diệp Trần có chút suy nghĩ nói.

Tuyết Không Đế gật gật đầu. Sự thực hiển nhiên rằng, ở trong Thần Tích thì quảng trường chính là nơi an toàn nhất, trước đó đã xuất hiện một cái, hiện tại lại xuất hiện thêm một cái khác. Kế tiếp tất nhiên sẽ có cái thứ ba, bất quá càng đi vào sâu hơn thì đối với thực lực sẽ có yêu cầu càng cao, vì những con mãnh thú thạch điêu này cũng không phải là thứ ngồi không.

"Tuyết Không Đế, Diệp Trần!"

Ba người Tử Kim Thống Lĩnh khác cũng đi ra, cùng hai người Diệp Trần hội hợp về một chỗ.

Ở vị trí cách đó hơn ngàn mét, là năm người còn lại Ma Quyền Đế, Hắc Ám Thần Nữ.

"Chúng nó lại đến được đây, ta cứ đến quảng trường trước rồi hẵn nói sau."

Tuyết Không Đế ánh mắt nheo lại, mãnh thú thạch điêu đã sớm phát hiện ra bọn hắn, hướng tới bên này bay vút lại.

"Đi!"

Thân hình chợt lóe lên, Tuyết Không Đế là người trước tiên nghênh đón đám mãnh thú thạch điêu.

Xông vào trước nhất là một con báo săn thạch điêu, báo săn thạch điêu có tốc độ vô cùng nhanh, đem đám mãnh thú thạch điêu ở phía sau bỏ xa hơn mười dặm, lúc này chỉ thấy nó nhảy lên không trung, quét một trảo sắc bén mang theo hàn quang hủy diệt về hướng Tuyết Không Đế.

Báo săn thạch điêu có tốc độ rất nhanh nhưng Tuyết Không Đế cũng

không kém, thân hình nàng hơi nhoáng lên đã né qua được một trảo này, trong nháy mắt tay trái đã chụp trúng vào trên ngực con báo, “phanh”, sau một khắc, con báo săn thạch điêu đã hóa thành một khối băng ngã trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Có Tuyết Không Đế làm “mũi tên” công kích, bốn người Diệp Trần không đến mức bị phần đông mãnh thú thạch điêu vây quanh, nhưng vẫn gặp phải chút gian nan. Thực lực những con mãnh thú thạch điêu này đã gần đạt tới cấp bậc Tử Kim Thống Lĩnh rồi, nếu dùng một chọi một thì năm người bọn họ đều có thể thắng dễ dàng, nếu dùng một đối hai thì vấn đề vẫn chưa phải là lớn, nhưng một đối ba thì đã là cực hạn của ba người Phách Đao Vương, còn một đối mười thì chính là cực hạn của Diệp Trần rồi, mà đám mãnh thú thạch điêu ở đây đâu chỉ có mười hay hai mươi con, tính ra có đến hàng ngàn con đấy.

Ầm ầm !

Diệp Trần thi triển kiếm pháp đến cực hạn, ngăn trở từng con mãnh thú thạch điêu đang đánh sâu vào, nhưng dù thế nào thì vẫn có “cá” lọt lưới, cũng chỉ có thể cứng rắn ngạnh kháng mà thôi, cũng may trên người Diệp Trần có mặc một bộ Bạch Ngân Sáo Trang hoàn chỉnh nên có được lực phòng ngự kinh người, những con mãnh thú thạch điêu này trong lúc nhất thời đã không phá được phòng ngự của hắn, đương nhiên, thủ lâu tất sẽ thất thế, qua thời gian dài thì Diệp Trần cũng không có nắm chắc có thể toàn thân trở ra.

"Băng Phong Thế Kỉ!"

Đứng ở phía trước, Tuyết Không Đế hét lên một tiếng, hai tay đẩy dời ra hai bức tường băng, đem đám mãnh thú thạch điêu ngăn cách bên ngoài.

"Đi mau!"

Tuyết Không Đế phi nhanh, nói.

Bốn người Diệp Trần cũng không dám chậm trễ, theo sát phía sau Tuyết Không Đế, cả đám đem tốc độ đề thăng đến cực hạn, bọn họ thập phần rõ ràng, nếu bị lâm vào vòng vây của đám mãnh thú thạch điêu cường hãn này thì chỉ có chỉ còn đường chết mà thôi, chỉ có sinh tử cảnh bát trọng thiên cường giả mới dám "đứng nhìn" nhiều mãnh thú thạch điêu như vậy vây công.

Rầm rầm!

Đi chưa được mấy bước thì hai bức tường băng đã bị phá hủy, không có biện pháp nào khác, Tuyết Không Đế tiếp tục tạo ra tường băng ngăn cản, còn Diệp Trần tắc thì không ngừng chém ra Phần Thiên Chân Kiếm. Phần Thiên Chân Kiếm có lực công kích tuy không bằng Nhật Tinh Hóa Cực, nhưng lại rất mạnh ở "tác dụng chậm" nên trong trường hợp này nó đã phát huy ra tác dụng thật lớn, thỉnh thoảng đã có vài con mãnh thú thạch điêu hung hãn bị thiêu đốt làm tốc độ bị chậm lại, gây trở ngại một chút đối với đám mãnh thú thạch điêu ở phía sau.

Nửa chén trà nhỏ thời gian trôi qua, năm người rốt cục đã đi tới trên quảng trường.

"Nguy hiểm thật."

Quỷ Trảo Sư Vương lau mồ hôi.

"Kế tiếp sẽ chờ bị truyền tống đi ra ngoài rồi!" Phách Đao Vương không có ý định tiếp tục tìm kiếm Thần Tích nữa, dù sao ở các thạch thất này, hắn đã có thu hoạch rất lớn rồi.

Tuyết Không Đế cùng Diệp Trần cũng không có ý định sẽ tiếp tục, trước tiên không nói đến việc bọn họ đã có thu hoạch rất lớn, mà việc có thể còn sống để rời khỏi quảng trường hay không mới là vấn đề lớn.

Lúc đó năm người họ không ai hỏi nhau xem đã chiếm được thu hoạch gì, mọi người đều chẳng buồn nghỉ tới chuyện phát tài nữa rồi.

Đám người Ma Quyền Đế hơi chậm hơn so với bọn hắn, từng bước đi vào tên quảng trường, bất quá trên đường đến đây, bọn hắn đã tổn thất một gã hắc ám thống lĩnh.

Hiểu ý nhau, song phương đều không có ý công kích đối phương, tựa hồ cảm thấy sinh mạng của mình còn khó giữ để ra khỏi đây, không cần phải rước thêm phiền phức nữa.

Trong nháy mắt, ba ngày đi qua.

Ong ong!

Không gian chợt nhộn nhạo, chín người họ trong nháy mắt đã biến mất khỏi quảng trường.

Đến khi xuất hiện trở lại, bọn họ đã ở bên ngoài lối vào của Thần Điện, còn Thần Điện thì đang bay về hướng hắc động bên trên, càng lúc càng nhỏ đi, sau vài lần hô hấp, thần điện đã hoàn toàn biến mất, hắc động cũng thu nhỏ lại thành một điểm rồi biến mất hẳn.

"Đáng tiếc, thực lực ta không đủ, mong rằng lần sau có thể tái kiến Thần Tích, nhưng không biết năm nào tháng nào đây."

Đám người Vạn Tiễn Vương không hề đoạt được bất kỳ thứ gì, trên mặt mang theo vẻ tiếc hận.

"Từ từ rồi cũng có cơ hội thôi mà."

Lần này, Diệp Trần tuyệt đối là người đại thắng khi du hành trong Thần Tích, tấm bia đá trong thần điện đã làm cho hắn ngộ ra tam đại Tam chuyển cực hạn kiếm pháp cùng với một môn linh hồn công kích bí pháp Linh Hồn Kiếm Khí, Nguyên Thạch Trì thì có giá trị lớn đến không thể tính nổi, một vạn ức nguyên thạch, Diệp Trần cũng không dại mà bán đi, bởi vì Nguyên Thạch Trì hàng năm có thể sinh ra một ức nguyên thạch, như vậy sau một vạn năm, giá trị liền vượt qua một vạn ức nguyên thạch rồi.

Cơ hồ đã có vô cùng vô tận nguyên thạch, Diệp Trần hội sẽ mua một con thuyền Đại đế cấp chiến hạm, sang năm hắn sẽ chuẩn bị trở về Chân linh thế giới, đem mọi người đi ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1362: Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh

"Danh tính Diệp Trần "

"Quân hàm đẳng cấp Đại Đô Thống."

"Giết địch số lượng 2430, Thống Lĩnh một người, Đại Đô Thống sáu người, Tiểu Đô Thống mười tám người, Bách Phu Trường sáu mươi sáu, Thượng cấp binh sĩ 420, Trung cấp binh sĩ 735, hạ cấp binh sĩ 1184 người. Tích lũy trước đó đánh chết Thống Lĩnh hai người, Đại Đô Thống mười một người, Tiểu Đô Thống 29 người, Bách Phu Trường một trăm lẻ chín, Thượng cấp binh sĩ bảy trăm mười, Trung cấp binh sĩ một ngàn hai, Hạ cấp binh sĩ 1919. Đã có thể tấn thăng làm Thống Lĩnh."

"Điểm cống hiến quân đội 208 vạn 3000 điểm."

"Cá nhân chiến tích Ngũ Tinh, bình quân chiến tích Ngũ Tinh."

Chiến tích của Diệp Trần có thể nói là hoàn mỹ, nhưng chiến tích của toàn bộ đội ngũ tắc thì có chút không ổn, đội ngũ có nhân số là năm vạn người, tổn thất hết hai vạn sáu ngàn tám trăm tám mươi năm người, giết địch nhân số ba vạn một ngàn hai trăm người, như vậy chiến tích đã bị đánh giá thấp hơn rất nhiều.

Đội ngũ có nhân số ít thì có thể cho phép giết địch với số lượng ít hơn so với số lượng tổn thất, còn đội ngũ với nhân số nhiều thì tựu không cho phép rồi, huống chi là năm vạn người.

Dưới tình huống bình thường, đội ngũ năm vạn người mà bị tổn thất vượt qua 5000 là đều bị tính là nhiều rồi, phải khống chế dưới 3000 thì mới được cho là loại ưu, đương nhiên, nếu đụng phải một chi đội ngũ địch quân năm vạn người thì ngoại lệ, đối với loại tình huống này, gặp tổn thất hai ba

vạn cũng là rất bình thường.

Bất kể như thế nào, Tuyết Không Đế là thống soái của chi đội ngũ này lại để xảy ra tổn thất nhiều binh sĩ như vậy, chắc chắn nàng khó tránh khỏi việc gánh trách nhiệm đối với bên trên, về phần phải chịu trách nhiệm như thế nào thì Diệp Trần tựu không được biết rồi.

Huy chương Thống Lĩnh có màu tím, mang theo khí phách vô cùng tôn quý, hiện tại cá nhân Diệp Trần có cả thảy ba miếng huy chương, 1 cái Hạ cấp binh sĩ huy chương, 1 cái Đại Đô Thống huy chương, 1 cái Thống Lĩnh huy chương.

...

Kim Giáp Thành, chủ thành Kim Giáp Tinh.

"Thật xin lỗi, ngươi nhất định phải trở thành Tử Kim Thống Lĩnh hoặc Tướng Quân thì mới có thể mua sắm Đế cấp chiến hạm." trung niên Vương giả bên trên ngực phải có đeo một huy chương Đại Đô Thống tiếc nuối nói.

Đối với các chiến hạm có cấp độ thấp hơn Đế cấp chiến hạm thì chỉ cần có đầy đủ Nguyên thạch là có thể mua sắm được, còn Đế cấp chiến hạm thì thuộc về quản chế phẩm, cho dù có đủ Nguyên thạch cũng chưa hẳn đã có thể mua được, mà đẳng cấp quân hàm còn nhất định phải đạt đến cấp độ cao nữa. Chăm chú mà nói, chỉ có Tướng Quân mới có tư cách mua sắm nó, còn Tử Kim Thống Lĩnh là ngoại lệ. Dù sao cả Nhân tộc cũng chỉ mới có trên dưới 50 người Tử Kim Thống Lĩnh mà thôi.

"Như thế nào mới có thể trở thành Tử Kim Thống Lĩnh?"

Diệp Trần hỏi thăm.

"Chỉ cần tại trên Đế Ngân Bia lưu lại được vết tích của mình là được trở thành Tử Kim Thống Lĩnh ngay."

"Đế Ngân Bia sao ?"

Diệp Trần đối với chuyện này cũng không xa lạ gì, ở Chân Linh thế giới cũng có một khối Đế Ngân Bia, nhưng là Đế Ngân Bia tại Chân Linh thế giới tựa hồ còn xa xa không bằng Đế Ngân Bia thực sự. Lúc chưa ly khai khỏi Chân Linh thế giới, Diệp Trần đã có thể lưu lại dấu vết của mình trên nó rồi.

Tại dưới sự dẫn dắt của vài người hướng dẫn, Diệp Trần đi vào chỗ khảo thí của Đế Ngân Bia.

"Ngài có ba lượt cơ hội, trong ba lượt cơ hội này, chỉ cần có một lần có thể lưu lại dấu vết ở trên Đế Ngân Bia thì liền có thể trở thành Tử Kim Thống Lĩnh tôn quý, và sẽ nhận được đãi ngộ không kém gì Tướng Quân."

Luận về tính tôn quý thì Tử Kim Thống Lĩnh cũng không kém cỏi gì so với Tướng Quân.

Một nữ Tiểu Đô Thống hướng dẫn khác nói: "Tử Kim Thống Lĩnh cũng có tất cả ngũ tinh cấp bậc. Cấp thấp nhất chính là Nhất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, phía sau đó là Nhị Tinh, Tam Tinh , Tứ Tinh, cao nhất là Ngũ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, tuy nhiên bất kể là tinh cấp Thống Lĩnh nào thì đẳng cấp quân hàm đều đồng dạng như nhau, nhìn bên ngoài cũng không khác gì nhau cả. Bất quá ở bên trên việc đãi ngộ thì có chênh lệch không nhỏ, ví dụ như: Nhất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh chỉ có thể mua sắm Đế cấp chiến hạm có phẩm chất thấp nhất, hơn nữa là cỡ nhỏ. Nhị Tinh có thể mua sắm chất lượng tốt hơn một chút, và là trung Đế cấp chiến hạm, còn Tam Tinh tắc thì không có yêu cầu hạn chế nào, chỉ cần có đủ Nguyên thạch là được, bất kỳ loại Đế cấp chiến hạm nào cũng có thể mua sắm lấy."

"À, ra vậy!"

Diệp Trần gật gật đầu, đối phương nói nhiều thứ như vậy, chung quy vẫn là thân phận càng cao thì đãi ngộ càng tốt, đối với đẳng cấp quân hàm thì Thống Lĩnh bình thường cùng Tử Kim Thống Lĩnh cũng đều lớn như nhau, Nhất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh cùng Ngũ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh cũng vậy, nhưng đãi ngộ nhận được lại không giống nhau, muốn đạt được đãi ngộ

tốt thì nhất định phải tranh thủ xem có lấy được cái vinh dự này hay không.

"Bắt đầu khảo thí thôi! Chúng ta sẽ căn cứ và độ nông sâu của dấu vết mà phán đoán ngài là Tử Kim Thống Lĩnh mấy sao đấy." tại đây có ba vị Đại Đô Thống, năm vị Tiểu Đô Thống đang ở một bên quan sát.

Âm thầm gật đầu, Diệp Trần nhìn về phía Đế Ngân Bia cao tới ba mét.

Không có thi triển Tam Hoa Tá Đạo, Diệp Trần rút Long Tuyền Kiếm ra, vận dụng một chiêu Phần Thiên Chân Kiếm chém về phía Đế Ngân Bia.

Phốc!

Phanh!

Trên Đế Ngân Bia truyền đến hai tiếng vang, một cái là của Kình lực trực tiếp, một cái là của tác dụng chậm.

"Tác dụng chậm rất mạnh ah."

Trong đó, một vị Đại Đô Thống đánh giá dấu vết, dấu vết cháy đen, độ sâu đạt hai thốn chín.

"Nhị Tinh!"

"Nhị Tinh!"

"Nhị Tinh!"

...

Từng người báo ra số liệu.

"Còn muốn tiếp tục khảo thí sao ?" số liệu trước mắt Diệp Trần là Nhị Tinh, nói cách khác, Diệp Trần đã là Nhị Tinh Tử Kim Thống Lĩnh rồi, chỉ còn thiếu một cái huy chương Tử Kim Thống Lĩnh mà thôi.

"Thử lại một lần nữa vậy."

Lúc này đây, Diệp Trần thi triển ra Tam Hoa Tá Đạo, cường đại tinh khí thần làm chiến lực của hắn tăng lên gấp đôi, khảo thí Đế Ngân Bia không có bất kỳ hạn chế nào, chiến đấu bí pháp cũng là một bộ phận của thực lực, tương tự Vô Ngã Chi Đế Hoàng cảnh giới cũng là tăng phúc chiến lực..., ở phương diện này Diệp Trần ngược lại đã chịu thiệt thòi rồi.

Long Tuyền Kiếm giơ lên cao cao, Diệp Trần một kiếm bổ về phía Đế Ngân Bia.

Phốc!

Một chùm ánh sáng mang theo kiếm khí mãnh liệt trảm kích tại trên Đế Ngân Bia, cái tia sáng màu đen ẩn chứa trong nó có thể làm cho lòng người vì sợ hãi mà tâm rung động.

"Dấu vết sâu ba thốn năm, Tam Tinh ."

"Tam Tinh ."

"Tam Tinh ."

"Chúc mừng ngài rồi, trong số 50 vị Tử Kim Thống Lĩnh, tăng thêm ngài nữa thì Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh chỉ mới có năm vị." thực lực của Diệp Trần đã để cho bọn hắn minh bạch, tương lai của người này sẽ thập phần huy hoàng, dù sao hắn còn chưa đạt tới Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên cảnh giới mà đã có thực lực như thế, chờ đến khi đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì không biết thế nào, tuyệt đối là vô địch trong cùng cảnh giới, không, hoàn toàn có thể chiến đấu vượt cấp đấy.

Tử Kim Thống Lĩnh huy chương có màu Tử Kim sắc, trên thượng diện có 3 ngôi sao nhỏ, một ngôi sao đại biểu Nhất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, ba ngôi sao đại biểu Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh.

Nơi mua sắm chiến hạm Quân đội.

"Xin hỏi ngài cần dạng Đế cấp chiến hạm gì?"

"Cỡ lớn nhất đấy."

Diệp Trần nói.

"Đại Đế cấp chiến hạm bình thường nhất có giá là ba trăm triệu Nguyên thạch, bởi vì ngài là Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh nên trước tiên có thể trả một nửa số tiền, một nửa còn lại thì có thể trả theo từng giai đoạn. Nếu là trả trong 100 năm thì mỗi năm cần chi trả 200 vạn, trả trong 500 năm thì hàng năm cần trả 70 vạn, còn muốn trả trong 1000 năm thì hàng năm sẽ trả 50 vạn."

Trả tiền theo giai đoạn, đối với người mua sắm mà nói thì rất thiệt thòi, tính ra nếu trả trong 100 năm thì phải trả trước một nửa là 100 triệu 5000 vạn, trong 100 năm còn lại thì phải trả số tiền lên đến 200 triệu, tổng cộng chính là 300 triệu 5000 vạn, nhiều hơn 5000 vạn.

Đối với trả tiền trong 500 năm, trả trước 100 triệu 5000 vạn, tăng thêm 300 triệu 5000 vạn. Tổng cộng là 500 triệu, nhiều hơn 200 triệu.

Còn trả trong 1000 năm, trả trước 100 triệu 5000 vạn, tăng thêm 500 triệu. Tổng cộng là 600 triệu 5000 vạn, nhiều hơn 300 triệu 5000 vạn.

Đương nhiên, quân đội cũng chịu trách nhiệm phong hiểm rất lớn, dù sao một khi ngươi vẫn lạc thì những Nguyên thạch này chẳng khác nào như “nước đổ lá môn” rồi.

Bất quá, nói cho cùng thì số người có thể mua được Đế cấp chiến hạm có chất lượng tốt nhất là vô cùng ít, cho dù là Đế cấp chiến hạm cỡ nhỏ bình thường nhất cũng đều có giá đến 3000 vạn Nguyên thạch, người bình thường ở đâu có nhiều tài phú như vậy để mua chứ, ngay cả các Tướng Quân bình thường cũng chưa chắc có, chứ đừng nói chi là bỏ ra 300 triệu để mua Đế cấp chiến hạm cỡ lớn rồi, có thể mua được loại có phẩm chất tốt nhất, căn bản không có nhiều người mua nổi.

Nếu không vô tình đoạt được Nguyên thạch trì thì Diệp Trần tối thiểu cũng phải phấn đấu từ vài thập niên đến trên trăm năm mới có nhiều tài phú như vậy.

"Cái này không cần lo, ta trả tiền một lần duy nhất, bất quá ta muốn mua loại cỡ lớn Đế cấp chiến hạm tốt nhất."

Diệp Trần muốn mua chính là Đại đế cấp chiến hạm tốt nhất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1363: Trở Thành Thành Chủ Của Hỏa Hoa Thành

"Trả tiền một lần duy nhất sao? Đối với Đế cấp chiến hạm cỡ lớn tốt nhất ư?"

Đối phương thất kinh đối với tài phú của Diệp Trần, trên thực tế, Diệp Trần có thể chi trả 100 triệu 5000 vạn Nguyên thạch thì đã làm cho hắn phải giật mình một cách dị thường rồi, phải biết rằng cho dù là người nối nghiệp tương lai của các thế lực Nhị phẩm, Nhất phẩm, cũng không có khả năng có được mấy tỷ Nguyên thạch, trừ phi là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cường giả thì may ra, nhưng Diệp Trần thì chỉ mới là Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh mà thôi.

"Đỉnh tiêm đại Đế cấp chiến hạm không nhiều lắm, giá tiền dao động từ 500 triệu Nguyên thạch đến 600 triệu Nguyên thạch." Không có cái nào được gọi là tốt nhất, đỉnh tiêm Đế cấp chiến hạm có tất cả ưu điểm, giá cả cao cũng chưa chắc là loại tốt nhất, nói không chừng người mua cũng không thích những ưu điểm này.

"Mang ta đi xem qua một chút đi!"

Diệp Trần nói.

"Được ạ."

Đối phương gật gật đầu, mang theo Diệp Trần đi vào phân xưởng bên trong.

Trong phân xưởng thập phần quảng đại, dài rộng vượt qua hai mươi dặm, ở chỗ này đang đỗ hàng trăm Đế cấp chiến hạm, bên ngoài là một vài cái Tiểu Đế cấp chiến hạm, bên trong là các loại Trung Đế cấp chiến hạm, còn chỗ hạch tâm là nơi đỗ Đại Đế cấp chiến hạm, nhưng số lượng có rất ít,

tổng cộng có chừng hơn ba mươi chiếc.

"Toàn bộ Kim Giáp Tinh có chừng ba mươi ba chiếc Đại Đế cấp chiến hạm, trong đó đạt cấp độ Đỉnh tiêm thì có bốn chiếc, chiếc này có tên gọi là Kim Đao Số, bản thân được làm từ chất liệu tương đương với Cực phẩm cao đẳng phòng ngự Bảo Khí, không thể phá vỡ, có thể đơn giản xuyên thủng một khỏa Vô sinh mệnh tinh cầu có đường kính mấy mươi vạn dặm, vòng phòng ngự có thể ngăn cản Trung đẳng Chiến Đế liên tục oanh kích, giá của nó là 500 triệu Nguyên thạch; còn đây là chiếc Tản Mộc Số, chất liệu so với Kim Đao Số kém hơn một chút, nhưng vòng phòng ngự lại rất mạnh, có thể ngăn cản Cao đẳng Chiến Đế liên tục oanh kích, giá trị là 500 triệu 2000 vạn Nguyên thạch; còn cái này là Vô Ảnh Số, chất liệu phòng ngự tương đối yếu, nhưng lại có thể tàng hình, Linh Hồn Lực đơn thuần cũng khó có thể phát giác ra nó, giá trị là 500 triệu 5000 vạn Nguyên thạch; còn đây là Đế Giang Số, chất liệu của nó không kém gì Kim Đao số, còn vòng phòng ngự cao hơn cả Tản Mộc Số, nhưng có nhược điểm là khá tiêu hao Nguyên thạch, giá trị của nó là 600 triệu Nguyên thạch."

Đối phương đem bốn chiếc Đỉnh tiêm Đế cấp chiến hạm ra giới thiệu một lần.

"Ta có thể mua hai chiếc không ?"

Diệp Trần ưng ý Đế Giang Số, bất quá hắn cảm thấy Vô Ảnh Số cũng rất có ý tứ.

"Thật có lỗi, cái này thì không được, việc mua sắm Đế cấp chiến hạm sẽ được ghi chép rõ trong hồ sơ, đối với Đại Đế cấp chiến hạm, mỗi người chỉ có thể mua sắm một chiếc mà thôi."

"Như vậy! Chà…đã như vầy thì cho ta tuyển thêm một chiếc Đỉnh tiêm Tiểu Đế cấp chiến hạm nhé."

Bình thường, có rất ít người, hoặc là chỉ có một người đi du hành thì dùng Tiểu Đế cấp chiến hạm sẽ tương đối dễ dàng hơn, dù sao Tiểu Đế cấp

chiến hạm cũng không đáng bao nhiêu Nguyên thạch, cứ lo trước để khỏi phiền phức về sau.

"Được ạ."

Đối phương gật gật đầu, dẫn đường ở phía trước mà hắn cũng không còn cảm thấy kinh ngạc nữa. Diệp Trần đã có thể xa hoa chi 600 triệu Nguyên thạch, thì mấy ngàn vạn Nguyên thạch có đáng là gì, theo hắn thấy thì Diệp Trần hẳn là đã tìm được một bảo tàng nào đó trong Tinh Không rồi, bởi không có chỗ tài phú nào để đối phương dễ dàng chi ra sáu bảy trăm triệu Nguyên thạch như vậy, tài phú của Diệp Trần đoán chừng đã vượt qua 1 tỷ Nguyên Thạch rồi.

Diệp Trần tuyển chọn 1 chiếc Tiểu Đế cấp chiến hạm có tên gọi là Mị Ảnh Số, giá trị của nó là 7000 vạn Nguyên thạch, vòng phòng ngự có thể ngăn cản Cao đẳng Chiến Đế liên tục oanh kích, ngoại trừ kích thước bên ngoài nhỏ hơn trăm lần thì không có chênh lệch gì so với Đế Giang Số.

...

Đãi ngộ mà Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh nhận được không chỉ riêng việc có thể mua sắm Đế cấp chiến hạm, đãi ngộ lớn nhất của nó là có thể trở thành thành chủ, trên thực tế, Nhất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh thì đã có thể được làm thành chủ rồi. Nói cách khác, sau khi trở thành Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, Diệp Trần đã có thể trở thành thành chủ thành thị bên trên một trong các khỏa sinh mệnh tinh cầu của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực…

Trở thành Thành chủ không chỉ là một vinh dự, nó cũng đại biểu cho tài phú. Lượng thuế thu được từ mỗi một tòa thành thị trong mỗi năm tương đương rất kinh người, khi trở thành thành chủ thì hàng năm chẳng cần phải làm gì cũng đều có thể đạt được đại lượng Nguyên thạch.

Trừ việc đó ra, địa vị thành chủ cũng có thể kế thừa, sau khi thành chủ đương nhiệm chết đi thì vị trí thành chủ này sẽ truyền lại cho hậu nhân của hắn hoặc chỉ định người kế thừa. Trong vòng một vạn năm, không ai có

quyền thu hồi tòa thành thị này, bất quá sau một vạn năm, nếu như trong số những người kế thừa, không có ai có thể trở thành Tử Kim Thống Lĩnh, hoặc là đạt tới Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên cảnh giới, thì thành thị hội sẽ bị thu hồi.

Ví dụ như thành chủ trước mắt của Lam Diệp thành ở Hỏa Điểu Tinh là Tộc trưởng của Lam Diệp gia tộc, mà chức vị thành chủ này là do hắn được kế thừa, tính ra đến nay đã qua mấy ngàn năm, chỉ còn lại thời gian năm sáu ngàn năm nữa, nếu như trong quá trình này, chỉ cần Lam Tiên Nhi có thể đạt tới Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên cảnh giới thì nàng liền có thể kế thừa chức vị thành chủ, trở thành thành chủ của Lam Diệp thành.

Mỗi một thành thị trên các Sinh mệnh tinh cầu đều có 2 cấp bậc, phân biệt chính là thành thị bình thường và chủ thành thành thị, còn Sinh mệnh tinh cầu lại được phân thành 9 cấp bậc khác nhau, từ thấp đến cao theo thứ tự là Nhất cấp Sinh mệnh tinh cầu, Nhị cấp sinh mệnh tinh cầu, ... , cho đến Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu, Hỏa Điểu tinh chính là Nhị cấp sinh mệnh tinh cầu.

Đãi ngộ của Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh chính là có thể tuyển chọn một tòa chủ thành tại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu làm lãnh địa của mình.

Đương nhiên, cũng không phải tùy tiện là có thể có được một tòa thành thị, muốn trở thành thành chủ của chủ thành tại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu, đầu tiên Diệp Trần phải đóng phí 300 triệu Nguyên thạch cho các cao tầng, không cần phải đóng một lần duy nhất, có thể chi trả theo từng giai đoạn, sau đó, đối với việc thu thuế hàng năm cũng có ba thành được quy về cho các cao tầng, 7 thành còn lại mới chính là thuộc về mình. Bất quá, điều này đối với bất luận kẻ nào mà nói, cũng đều là một sự hấp dẫn cực lớn, dù sao nếu hắn không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho đời sau, nếu đã sở hữu được một tòa thành thị thì dù cho hậu nhân có vận khí kém, cũng đủ để bọn hắn phong quang một vạn năm, trong một vạn năm này, tài nguyên sẽ được tích lũy vô cùng nhiều, bấy nhiêu cũng đủ để có thể luyện ra một hai cường giả đấy.

Diệp Trần đối với vị trí thành chủ thì không có nhiều hứng thú cho lắm, mặc dù hắn cũng biết rõ việc có một tòa thành thị là rất trọng yếu, khi đã có nó thì Lạc Trần Kiếm Tông muốn lạc địa sinh căn tại Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực sẽ đơn giản hơn nhiều, hoàn toàn có thể trở thành một trong các bá chủ Sinh mệnh tinh cầu.

"Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực sở hữu khoảng 702 khỏa Tam cấp sinh mệnh tinh cầu, chủ thành có đến 7200 tòa, trong đó có đến 1345 tòa còn trống vị trí thành chủ. Thanh Long tinh vực có 350 tòa, Bạch Hổ tinh vực 380 tòa, Chu Tước Tinh vực 320 tòa, Huyền Vũ tinh vực 295 tòa, ngươi muốn lựa chọn cái tinh vực nào?"

Tại chỗ ghi danh Thành chủ, một nữ Vương giả trên ngực phải có đeo huy chương Đại Đô Thống dò hỏi.

"Ta muốn chọn Chu Tước Tinh vực!"

Diệp Trần suy tư một phen rồi trả lời.

"Xét thấy ngươi là Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, ngươi có thể lựa chọn một Tam cấp sinh mệnh tinh cầu tốt nhất, chủ thành tốt nhất. Tại đây, ta liệt kê ra mười cái chủ thành tốt nhất cho ngươi, ngươi có thể chọn một tòa chủ thành làm lãnh địa của mình."

Địa vị Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh quá tôn quý rồi, so với Tam Tinh Tướng Quân còn muốn tôn quý hơn một chút, dù sao, cả Nhân tộc cũng chỉ có năm vị Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh mà thôi, mà Tam Tinh Tướng Quân có thể vượt xa chỉ số này.

Diệp Trần nhìn qua một chút, mười ngọn chủ thành này hoàn toàn chính xác là thứ phi thường tốt, chẳng những nằm ở chỗ các đại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu, nhân số đông đúc, lại có rất nhiều cửa quan thu thuế tại chủ thành… cuối cùng, Diệp Trần lựa chọn Hỏa Hoa Thành.

Hỏa Hoa Thành là một trong các chủ thành trên Diễm Hỏa Tinh của Chu

Tước Tinh vực, thu thuế bình quân hàng năm cao tới 500 vạn Nguyên thạch, nhân số thường trú tại chủ thành là hai tỷ người, đương nhiên, Hỏa Hoa Thành không hề chỉ là một tòa thành thị, mấy trăm vạn dặm xung quanh đều thuộc về khu vực nội thành của Hỏa Hoa Thành, mà trong mấy trăm vạn dặm này lại có không ít thành thị bình thường, đại thôn trấn, thị trấn nhỏ… nhiều không kể xiết, nhân khẩu cũng nhiều không kể xiết.

Đã có được Hỏa Hoa Thành, Diệp Trần có thể bổ nhiệm người của mình đảm đương nhiệm vụ trông coi thành thị thành chủ, trưởng trấn của thôn trấn.. Nếu như nói Diễm Hỏa Tinh là một Vương Quốc thì Diệp Trần tựu chính là chư hầu một phương, nếu như nói Diễm Hỏa Tinh là một khối đại lục, thì Diệp Trần chính là một hoàng đế của một quốc gia rồi, quyền lực cực lớn.

Tóm lại, bắt đầu từ bây giờ, Diệp Trần đã có tính toán cho căn cơ của mình, không còn là “lục bình không có rễ” nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1364: Đi Nhậm Chức, Thiết Thủy Vương Gia Tộc

Nộp một lần duy nhất 300 triệu Nguyên thạch, Diệp Trần đã nhận được một khối lệnh bài thành chủ, cái khối thành chủ lệnh bài này bản thân cũng là một món Thiên Vương Cấp Bảo Khí, khó có thể phá hủy được, thành chủ lệnh bài đối với Diệp Trần không có tác dụng gì, nhưng bất quá sau khi Diệp Trần chết đi thì thành chủ lệnh bài chính là bằng chứng duy nhất để hậu nhân của Diệp Trần có thể kế thừa địa vị thành chủ, nếu bị mất đi thì sẽ rất phiền toái.

Sau khi đã có thành chủ lệnh bài, Diệp Trần chính thức trở thành thành chủ của Hỏa Hoa Thành, cứ mỗi 100 năm thì các Nhân tộc cao tầng sẽ đi qua thu thuế một lần, mỗi năm một lần quá phiền toái rồi.

...

Diễm Hỏa Tinh ở vào khu vực phía Đông Nam của Chu Tước Tinh vực, là một khỏa tinh cầu có đường kính 4500 vạn dặm, trên thượng diện có màu lửa hồng.

Tại Diễm Hỏa Tinh, chỗ thích hợp cho nhân loại ở cũng không nhiều lắm, diện tích bề mặt cũng chiếm chưa tới hai thành, nhưng tại đây mỏ kim loại cùng năng lượng khoáng thạch có thuộc tính Hỏa thập phần phong phú, mỗi ngày đều có không ít Khôi Lỗi chiến hạm tới vận chuyển mỏ kim loại cùng năng lượng khoáng thạch, có thể nói là vô cùng tấp nập.

Diễm Hỏa Tinh có hai tòa đại lục thích hợp để nhân loại ở lại, theo thứ tự là Nam bán cầu Hỏa Vân Đại Lục, Bắc bán cầu Hỏa Tinh Đại Lục. Hỏa Vân Đại Lục có bốn tòa chủ thành, Hỏa Tinh Đại Lục có năm tòa chủ thành, Hỏa Hoa Thành của Diệp Trần là ở bên trên Hỏa Tinh Đại Lục.

Với tư cách là một trong các chủ thành, cả tòa Hỏa Hoa Thành này không biết được bao phủ bao nhiêu trận pháp cùng cấm chế, những trận pháp và cấm chế này thập phần cổ xưa, đã tồn tại hơn ngàn vạn năm. Hàng năm, số lượng Nguyên thạch tiêu hao để duy trì trận pháp hoạt động, đoán chừng đều muốn dùng "vạn" thậm chí "chục vạn" làm đơn vị, đương nhiên, mỗi năm Hỏa Hoa Thành thu thuế trên dưới 500 vạn Nguyên thạch, cộng thêm các thu nhập khác nữa, tính ra bảy tám trăm vạn Nguyên thạch có lẽ không thành vấn đề, nên số Nguyên thạch dùng cho việc duy trì trận pháp hoạt động cũng không đáng bao nhiêu, dù sao trận pháp cũng có thể tự động hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí chứ không hoàn toàn dựa vào Nguyên thạch.

Phủ thành chủ của Hỏa Hoa Thành chiếm diện tích bao la, tựa như một cái thành nhỏ bên trong một thành lớn vậy. Trong một cái sân xa hoa bên trong phủ thành chủ, gã thành chủ tạm thời là Thiết Thủy Vương đang có tâm tình rất sung sướng, hắn âm hiểm cười cười vừa nhìn về một nữ tử diễm lệ ở đối diện, nàng lúc này không cách nào nhúc nhích được.

Diễm lệ nữ tử này cũng là một Vương giả, tu vi không thấp, đạt đến Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên cảnh giới, theo đạo lý mà nói, Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên cảnh giới đã thuộc về cấp bậc đại cao thủ, thế nhưng giờ phút này nàng lại không cách nào nhúc nhích, tựa hồ đã bị trúng phải một thứ cấm chế gì đó.

"Mân Côi Vương, chắc ngươi không thể tưởng được là đã rơi vào tay của ta đúng không!"

Thiết Thủy Vương đánh giá Mân Côi Vương đang trong trạng thái tức giận, trong ánh mắt nàng hiện lên thần sắc nóng nảy, đương nhiên, khí chất Mân Côi Vương chính là thứ hấp dẫn nhất đối với hắn, cái này so tướng mạo và dáng người thì quan trọng hơn, phải biết rằng tại Diễm Hỏa Tinh, Mân Côi Vương hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất mỹ nữ Vương giả, càng là Tộc trưởng của Mân Côi gia tộc, địa vị rất cao quý.

"Thiết Thủy Vương, ngươi thật là tiểu nhân hèn hạ, Mân Côi gia tộc ta tại Diễm Hỏa Tinh cũng là một đại gia tộc, ngươi không sợ hành vi tiểu nhân

của ngươi truyền đi ra ngoài sẽ để cho người trong thiên hạ chê cười hay sao?."

Mân Côi Vương trên mặt tràn đầy phẫn nộ, gã Thiết Thủy Vương này mấy năm trước tựu đã muốn nàng trở thành nữ nhân của hắn. Không được nàng đáp ứng, không thể tưởng được đối phương rõ ràng đã phái tứ đại hộ pháp của Xích Hỏa bang đánh ngất rồi bắt nàng về đây, quả thực là coi trời bằng vung.

"Con vịt sắp chết lại còn cãi ngạnh sao, truyền đi thì sao chứ, đây là một thế giới cường giả vi tôn, không có kẻ nào dám chống đối với ta cả, dù nói thế nào thì ta cũng là thành chủ tạm thời của Hỏa Hoa Thành. Ai dám làm gì ta chứ, về phần ngươi, thử hỏi nếu ta hoài nghi ngươi đã phạm tội giết người tại Hỏa Hoa Thành, nên đã ra lệnh bắt ngươi, vậy thì sao nào ?."

Gia tộc Thiết Thủy Vương cũng từng có thời rất huy hoàng, Hỏa Hoa Thành chính là lão tổ tông truyền thừa lại, bất quá sau khi lão tổ tông chết đi, đã một vạn năm nay trong gia tộc không có xuất hiện thêm bất kỳ Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương giả nào nữa rồi, bởi vì số lượng chủ thành còn trống rất nhiều, mà lại không thể thiếu người quản lý nên Nhân tộc cao tầng đã cho phép Thiết Thủy Vương trở thành thành chủ tạm thời của Hỏa Hoa Thành, đến khi chính thức có thành chủ đương nhiệm mới thì hắn có thể thoái vị, cho đến tận bây giờ, Thiết Thủy Vương đã trở thành thành chủ của Hỏa Hoa Thành suốt mấy chục năm rồi.

Tuy thành chủ tạm thời không được phép thu thuế của Hỏa Hoa Thành nhưng điều đó cũng không phải vấn đề lớn, bất quá ngoại trừ việc thu thuế, địa phương kiếm Nguyên thạch cũng nhiều không kể xiết, Hỏa Hoa Thành có tứ đại gia tộc, ba đại tông môn, hai đại bang hội, hàng năm họ đều hiếu kính hắn rất nhiều Nguyên thạch, hơn nữa không khoa trương mà nói, sản nghiệp gia tộc của hắn hàng năm đều thu nhập không ít hơn 300 vạn Nguyên thạch.

Toàn bộ Hỏa Hoa Thành này, Thiết Thủy Vương gia tộc của hắn có thể nói là một tay che cả bầu trời, không thế lực nào trong số chín đại thế lực kia

mà không phải xem sắc mặt của hắn trước khi làm việc. Hắn cảm thấy vừa ý Mân Côi Vương, thì liền nói thoáng một lời với bang chủ Xích Hỏa bang, bang chủ Xích Hỏa bang liền phái bốn vị hộ pháp bí mật bắt Mân Côi Vương đem đến cho hắn, thần không biết quỷ không hay.

"Ngươi chỉ là một gã thành chủ tạm thời, một ngày nào đó sẽ có người tới thay thế ngươi, đến lúc đó gia tộc của ngươi rồi cũng sẽ tan thành mây khói mà thôi."

Mân Côi Vương há sao lại không biết cái thế giới này chính là thế giới cường giả vi tôn, nàng đã chấp nhận số mệnh rồi, bất quá một ngày kia, nàng sẽ báo thù đấy.

"Hừ, cháu của ta đang trùng kích Sinh Tử Cảnh thấty trọng thiên cảnh giới, chờ hắn trùng kích thành công rồi thì cái Hỏa Hoa Thành này sẽ lần nữa thuộc về gia tộc của ta, về phần có người đến thay thế ta, ta cũng không sợ đâu, gia tộc của ta là lão tổ tông truyền thừa, ông có rất nhiều bằng hữu, mà hậu nhân của những lão bằng hữu của ông cũng có không ít cường giả, thành chủ mới tới đây nếu tỏ ra nhu thuận một chút thì còn có thể ngồi an ổn trên vị trí này, còn nếu như không nhu thuận thì e rằng hắn sẽ không chịu nổi đâu."

Thiết Thủy Vương một điểm cũng không lo lắng xảy ra vấn đề đối với gia tộc của mình tại Hỏa Hoa Thành, có không ít Phong Đế Vương giả giao hảo cùng gia tộc của hắn, tuy đều không ở tại Diễm Hỏa Tinh nhưng chỉ cần phái người tới thông tri thoáng một chút thì nhất định họ sẽ tới cảnh cáo thoáng đối phương đấy.

...

"Nơi này chính là Hỏa Hoa Thành, quả nhiên phồn hoa."

Đi trên đường cái vô cùng rộng rãi, ngắm nhìn xem dòng người tấp nập tới lui, tâm cảnh Diệp Trần không hề vướng bận điều gì, trong tâm cũng không khỏi nổi lên một tia rung động. Từ hôm nay trở đi, hai tỷ nhân khẩu

tại chủ thành Hỏa Hoa Thành, và mấy trăm ức nhân khẩu khác ở khu vực nội thành Hỏa Hoa Thành, toàn bộ đều quy dưới sự quản lý của hắn, hắn chính là vua của nơi này, mọi quy củ sẽ do chính mình định đoạt.

Lạc Trần Kiếm Tông se cắm rễ ở chỗ này, sự phát triển về sau cũng không cần phiền đến mình rồi, đương nhiên, Diệp Trần hội sẽ lập ra một cái tông quy, tránh để cho người của các tông phái ở chỗ này náo động và oán trách.

"Nói cho cùng, cái thế giới này thủy chung vẫn là một thế giới mạnh được yếu thua!"

Diệp Trần hết sức cảm khái, nếu như hắn không phải là Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, hắn sẽ không được các Nhân tộc cao tầng coi trọng, càng sẽ không thoáng cái có được quyền sanh sát mấy trăm ức nhân khẩu.

"Ân! đã đến Phủ thành chủ rồi." Diệp Trần đã đi tới cửa ra vào phủ thành chủ.

“Ngừng lại”.

"Nơi này là phủ thành chủ, còn không mau mau cút đi."

Thủ vệ Phủ thành chủ bỏ qua Diệp Trần là một vị Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cường giả, phẫn nộ quát.

Diệp Trần lạnh lùng cười cười, lấy ra lệnh bài thành chủ nói: "Ta là thành chủ Hỏa Hoa Thành, bắt đầu hôm nay ta là người đương nhiệm."

"Hỏa Hoa Thành thành chủ?"

Thủ vệ có chút nghi hoặc, Hỏa Hoa Thành không phải đã có thành chủ rồi sao?

Bọn hắn nào đâu biết rằng, Thiết Thủy Vương chỉ là thành chủ tạm thời.

"Ngươi ở nơi này chờ một chút, ta đi vào trong thông tri." Thiết Thủy

Vương cùng với Thiết Thủy Vương gia tộc đã xây dựng nên một sự ảnh hưởng quá sâu, thủ vệ như trước vẫn không xem Diệp Trần vào đâu.

"Không cần phiền toái như vậy."

Diệp Trần vung tay lên, hai hàng thủ vệ lăn ngã trái ngã phải, Diệp Trần đi thẳng vào.

"Kẻ nào dám đến phủ thành chủ quấy rối, muốn chết rồi sao?"

Phủ thành chủ rất lớn, Diệp Trần mới đi vào mấy ngàn mét đã bị một đám cao thủ của Thiết Thủy Vương gia tộc vây quanh rồi, cả phủ thành chủ này tựu chính là hang ổ của Thiết Thủy Vương gia tộc.

Diệp Trần ánh mắt nhìn quanh một vòng, lấy ra thành chủ lệnh bài.

"Thành chủ lệnh bài!"

Người của Thiết Thủy Vương gia tộc cũng biết, Thiết Thủy Vương chỉ là thành chủ tạm thời, không phải thành chủ thực sự.

"Nguyên lai ngài là tân nhiệm thành chủ, thật có lỗi, vừa rồi đã thất kính." Một gã dường như là người nắm quyền trong Thiết Thủy Vương gia tộc cười tủm tỉm đi tới, ôm quyền chào.

Diệp Trần lãnh đạm nói: "Thành chủ tạm thời đâu rồi?"

"Thành chủ tạm thời đang bận làm việc, nếu không vội, qua mấy tháng nữa ngài đến nhậm chức được chứ ?!" Người này cười tủm tỉm nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1365: Cơ Hội Của Mân Côi Vương

Diệp Trần nhướng mày một cái, những người này thật đúng là đã làm mưa làm gió quá lâu rồi, ngay cả ai là chủ nhân, ai là tôi tớ cũng đều không rõ ràng lắm. Lập tức cũng không khách khí, Diệp Trần lạnh lùng nói: "Người không có phận sự, toàn bộ ly khai khỏi phủ thành chủ cho ta, kẻ nào trái lệnh, giết chết không cần luận tội, chớ đem tánh mạng của mình ra đùa giỡn đấy."

Hắn đã tìm được chỗ của thành chủ tạm thời, quả nhiên là hắn đang làm việc!

"Chuyện này có chút không thích hợp a!"

Người này mày nhăn lại, sắc mặt có chút âm trầm.

Phanh!

Nắm tay trái của Diệp Trần cách không tung một quyền oanh vào trên người đối phương, cường hãn quyền kình điệp gia hai lần, là nhị trọng kình.

Máu tươi cuồng phun, người này cũng là một gã Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, thế nhưng tại trước mặt Diệp Trần hắn liền cũng không bằng một con gà con, chỉ cảm thấy thấy đầu váng mắt hoa, sau một khắc, ngực như bị sét đánh, thân bất do kỷ bay rớt ra ngoài, bay thẳng ra đến bên ngoài phủ thành chủ và hung hăng ngã tại trên đường cái.

"Còn dám nói thêm một câu nào nữa, toàn bộ ly khai cho ta, nếu không thì đừng trách ta ra tay độc ác vô tình."

Diệp Trần con mắt nhìn quét qua những người còn lại, hắn không nói giỡn cùng những người này, nếu bọn chúng thật sự không nghe mệnh lệnh

của mình thì giết cũng không sao.

"Đi thôi !"

Trứng chọi đá, những người này gặp Diệp Trần nói ra tay liền tựu ra tay, nửa điểm cũng không băn khoăn, biết rõ đối phương không phải loại lương thiện, nếu tiếp tục cải lời đối phương, hơn phân nửa khả năng là bị đánh chết.

Bá!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần lập tức đi vào chỗ xa hoa trong sân của Thiết Thủy Vương.

"Kẻ nào?"

Thiết Thủy Vương cảm ứng được có người đến, vội vàng quay đầu lại.

"Ngươi là thành chủ tạm thời ở đây à?" Diệp Trần hỏi.

Buông Mân Côi Vương ra, Thiết Thủy Vương sửa sang lại quần áo thoáng một phát, chầm chập xoay người, híp mắt nói: "Ngươi là người phương nào, tìm ta có chuyện gì?"

Lấy ra thành chủ lệnh bài, Diệp Trần nói: "Không cần ta nói thêm gì nữa đúng không!"

Thiết Thủy Vương sắc mặt thoáng cái khó coi đến cực điểm, nhiều chủ thành trống không như vậy nhưng đối phương làm sao lại lựa chọn đúng vào Hỏa Hoa Thành chứ, hơn nữa nhanh như vậy đã đến nhậm chức, một khi không còn thân phận thành chủ, hắn tuy vẫn phong quang như trước nhưng khẳng định không cách nào giống như trước đây, phong vân một cõi, quan trọng nhất là, thu nhập hàng năm của gia tộc tất nhiên hội sẽ bị giảm mạnh.

"Nói cái giá đi! Ta có thể đưa cho ngươi một số lớn Nguyên thạch, chỉ cần ngươi buông tha cho Hỏa Hoa Thành mà chọn cái chủ thành khác." Thiết

Thủy Vương trầm giọng nói.

Diệp Trần cười cười, "Không cần, ta rất thích chỗ này."

"Ngươi không cảm thấy lo lắng gì sao? Nguyên thạch đối với ngươi không phải là vấn đề, nhưng cũng không nên xem ta là đồ ngốc."

Cộng thêm số niên đại mà lão tổ tông của hắn đã thống trị, Thiết Thủy Vương gia tộc đã ngây người tại Hỏa Hoa Thành suốt bảy tám vạn năm, trong bảy tám vạn năm này, số tài phú được tích lũy có thể nói là hết sức kinh người, không nói là có mấy chục tỷ, nhưng vài tỷ thì khẳng định có, đương nhiên, điểm mấu chốt của hắn là 500 triệu, vượt qua 500 triệu thì sẽ không nói chuyện thêm nữa.

"Ta không thiếu Nguyên thạch, không cần cân nhắc, tốt rồi, ngươi có thể ly khai khỏi phủ thành chủ rồi. Nhớ rõ, đem toàn bộ người của ngươi đi ra ngoài, ta không lưu lại đây những người không có phận sự."

Diệp Trần dứt khoát nói.

Thiết Thủy Vương trong mắt hiện lên một cỗ phẫn nộ nhưng trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười."Ha ha, mới vừa rồi chỉ là ta nói đùa đấy. Ngươi có thể lựa chọn Hỏa Hoa Thành, là vinh hạnh của ta, cũng là vinh hạnh của gia tộc ta, bất quá ngươi mới đến đây, muốn quản một tòa thành thị lý lớn như thế, khẳng định sẽ thập phần khó khăn, nếu như không ngại, ta có thể giúp ngươi quản lý."

Theo hắn thấy, Diệp Trần có lẽ không có thời gian để quản lý một tòa thành thị, nếu do hắn làm thay thì gia tộc chẳng những không có tổn thất gì, hắn như trước cũng vẫn có thể phong vân một cõi, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, cuối cùng còn có thể giảm bớt một số lớn Nguyên thạch.

"Ngàn vạn lần đừng nghe hắn, gia tộc của hắn cấu kết với cửu đại thế lực, làm ra rất nhiều sưu cao thuế nặng, ăn chặn lợi ích của người dân Hỏa Hoa Thành, người nơi này căm hận mà không dám nói gì, không ít tiểu gia

tộc thậm chí đã quyết định rời bỏ Hỏa Hoa Thành." Mân Côi Vương bộ dạng rất chật vật, áo bị xé mở một nửa làm một bầu ngực trắng nõn lộ ra ngoài.

"Câm miệng."

Thiết Thủy Vương quát khẽ.

"Ngươi đã có thể đi ra." Diệp Trần vốn không có ý định lưu Thiết Thủy Vương lại, một chính quyền mới ra đời, nhất định phải khai trừ chính quyền cũ, tựa giống như thời hậu cổ thay đổi triều đại vậy, cho nên nếu lưu lại Thiết Thủy Vương cùng gia tộc của hắn thì chẳng khác gì là tự che mắt của mình, làm cho chính mình không nhìn tới mọi điều tồi tệ hiện có trên Hỏa Hoa Thành này.

"Được, ta ly khai." Thiết Thủy Vương thần sắc bình tĩnh xuống, đưa tay phải bắt lấy Mân Côi Vương, định đem nàng mang ra khỏi phủ thành chủ.

"Là ngươi ly khai, không phải nàng."

"Nàng là của ta."

Thiết Thủy Vương đè nén nộ khí xuống.

"Hết thảy mọi thứ trong Phủ thành chủ này, đều là của ta, ngươi đã là quá khứ rồi."

"Ngươi đừng khinh người quá đáng."

Đôi mắt Thiết Thủy Vương đỏ lên.

"Xem ra, ngươi thực sự muốn ta làm việc này rồi." Kiếm quang vừa hiện lên thì thủ cấp của Thiết Thủy Vương đã bay lên cao, cường đại Hủy Diệt Kiếm Ý kết hợp thành từng sợi kiếm khí, xoắn giết sinh cơ Thiết Thủy Vương cùng với Linh Hồn Ấn Ký bên trong huyết nhục, mặt mũi hắn tràn đầy vẻ không thể tin, nói như thế nào hắn cũng là thành chủ tạm thời, vậy mà đối phương rõ ràng trực tiếp động thủ giết hắn.

Hắn cho là nội tình của mình đủ cường đại nên có lẽ phải được coi trọng, nhưng hắn đã quên một câu mà mình đã nói, cái thế giới này cuối cùng là một thế giới cường giả vi tôn, mạnh được yếu thua, tại Hỏa Hoa Thành này, Diệp Trần là cường giả, có lẽ hắn tại trước mặt người khác thì rất mạnh, nhưng trước mặt Diệp Trần hắn chẳng qua chỉ là kẻ bạc nhược mà thôi.

"Ta không cam lòng, Aaaa!"

Thiết Thủy Vương thanh âm im bặt.

"Ngài giết hắn rồi sao?"

Mân Côi Vương có chút sợ hãi đánh giá Diệp Trần.

"Ta đã giết người rất nhiều, hắn bất quá là một trong số đó mà thôi." Diệp Trần cũng không đem Thiết Thủy Vương để vào mắt, giết thì cũng đã giết rồi, chỉ có thể trách đối phương không biết chừng mực.

Ánh mắt dò xét lấy tại trên người Mân Côi Vương, rất nhanh, Diệp Trần đã phát hiện ra một quả Chân Nguyên Tỏa tại trên người Mân Côi Vương, chính cái Chân Nguyên Tỏa này đã khóa Chân Nguyên của Mân Côi Vương lại.

Phốc!

Một ngón tay điểm ra, Chân Nguyên Tỏa đã bị nghiền nát.

Mân Côi Vương đứng người lên, cuống quít thay đổi một bộ quần áo mới, che lại nửa thân thể trần trụi.

"Đa tạ ngài."

Hít sâu một hơi, Mân Côi Vương cảm tạ nói.

"Ngươi là người ở tại cái tinh cầu này hay sao?" Diệp Trần hỏi.

Mân Côi Vương nói: "Đúng vậy, gia tộc của ta ở tại Tinh Hỏa Thành,

được cho là đệ nhất gia tộc của Tinh Hỏa Thành !"

"Tinh Hỏa Thành, tựa hồ cũng nằm trong phạm vi quản hạt của ta thì phải?"

Diệp Trần cười cười, Hỏa Hoa Thành cùng với hơn năm trăm vạn dặm xung quanh, đều ở vào phạm vi quản hạt của hắn, Tinh Hỏa Thành là một trong 21 tòa thành thị bình thường thuộc khu vực nội thành của Hỏa Hoa Thành, toàn bộ Diễm Hỏa Tinh có hai tòa đại lục, chín cái chủ thành, mỗi chủ thành quản hạt hơn 10 đến 20 thành thị bình thường, đương nhiên, còn có một vài thành thị bình thường là độc lập thành thị, không bị bất luận chủ thành nào quản lý. Những nơi đó về sau cũng sẽ được kiến tạo thành thị, tuyệt đại bộ phận Nhất Tinh Tướng Quân, Nhị Tinh Tướng Quân không có được đãi ngộ lớn như Tử Kim Thống Lĩnh, bọn hắn chỉ có thể lựa chọn các độc lập thành thị bình thường này làm lãnh địa của mình. Đối với việc đãi ngộ thì Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh đã có thể so sánh cùng Ngũ Tinh Tướng Quân đấy.

"Ta có tên gọi là Chu Tử Mân, không biết đại danh của thành chủ là gì?."

Mân Côi Vương cảm thấy kỳ ngộ ngay tại trước mắt, nàng cảm thấy vô luận như thế nào cũng phải tạo được mối quan hệ tốt cùng Diệp Trần, vì tương lai của gia tộc mà chuẩn bị.

"Diệp Trần."

Diệp Trần không đợi đối phương nói, tiếp lời, "Gia tộc của ta qua một thời gian ngắn nữa mới có thể dời đến Diễm Hỏa Tinh, nếu như ngươi không ngại, có thể giúp ta quản lý trước Hỏa Hoa Thành thoáng một thời gian."

"Không ngại, đây là vinh hạnh của ta."

Mân Côi Vương tâm tình kích động không thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1366: Phong Đế Vương Giả Triệu Dương

"Thành chủ, Triệu gia ở Hỏa Hoa Thành rất có thâm niên, số lượng Sinh Tử Cảnh vương giả ít nhất cũng có trăm người, riêng cháu đích tôn của Thiết Thủy Vương cũng là một Thống lĩnh, nghe nói hắn đang trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên cảnh giới, mà Triệu gia có quan hệ mật thiết cùng với những gia tộc giàu có ở các tinh cầu khác, mấy năm trước, từng có mấy tên Phong Đế Vương Giả đến Triệu gia làm khách, tựa hồ có quan hệ không tầm thường, ngài giết Thiết Thủy Vương rồi, chỉ sợ sẽ gây ra phiền toái không nhỏ." Thiết Thủy Vương họ Triệu, là tộc trưởng của Triệu gia, Mân Côi Vương cảm thấy có tất phải nhắc nhở Diệp Trần một chút, tránh cho đến lúc đó lại quá mức bị động.

"Phiền toái à?"

Diệp Trần lắc đầu không thèm để ý, hắn đã đạt tới cảnh giới này, căn bản không cần biết đến Tam Tinh Tử Kim thống lĩnh có bao nhiêu chênh lệch so với Phong đế Vương giả, mượn sự tình Thiết Thủy Vương mà nói, Diệp Trần là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, đối phương là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên cảnh giới, nhưng chiến lực cơ bản của Diệp Trần lại cao gấp nghìn lần so với của hắn, võ học của đối phương thì đoán chừng vẫn còn dậm chân ở nhất chuyển võ học hay nhị chuyển võ học, trong khi Diệp Trần thì đã có đến ba môn tam chuyển cực hạn kiếm pháp rồi.

Như lúc Diệp Trần nổi lên sát tâm, hắn hoàn toàn có thể trong khoảng thời gian ngắn mà tiêu diệt toàn bộ Triệu gia. Chẳng qua, vấn đề là có muốn hay không mà thôi.

Về phần Phong Đế Vương Giả đích xác là có uy hiếp không nhỏ, nhưng đối với Diệp Trần mà nói, đó chỉ là một cái uy hiếp thôi, hắn không tin Triệu gia có thể mời được Phong Đế Vương Giả có cấp bậc Sinh Tử Cảnh bát

trọng thiên đến, nếu có thể mời được Phong Đế Vương Giả như vậy thì bọn hắn đã có thể nắm giữ được toàn bộ Hỏa Hoa Thành rồi, sẽ không có sự tình như hiện tại. Các Phong Đế Vương Giả có cấp độ Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, không phải là người nào cũng đều có thực lực mạnh như Tuyết Không Đế, phần lớn đều là Phong Đế Vương Giả bình thường, tương đương với sơ đẳng Chiến Đế hoặc là trung đẳng Chiến Đế mà thôi.

Mân Côi Vương đúng là không biết Tam Tinh Tử Kim thống lĩnh có thực lực mạnh thế nào, bởi vì chênh lệch giữa bọn hắn đã quá xa và lớn đến mức không cách nào đánh giá chính xác được, tựu giống với việc một đứa trẻ vừa chào đời thì làm sao có thể biết người trưởng thành có khí lực cao bao nhiêu. Ở trong mắt bọn chúng, mọi người trưởng thành đều rất mạnh.

Thấy bộ dạng Diệp Trần không quá để ý đến điều mình nói, trong lòng Mân Côi Vương cũng an tâm hơn một chút, nếu đối phương không thèm để ý thì nhất định là có nơi dựa dẫm.

"Thành chủ, ngài mới đến, hẳn thành vệ quân cùng Hỏa Hoa Quân khẳng định cũng không nhận ra ngài là ai, ta cảm thấy trong thời gian ngắn sắp tới, ngài nên triệu tập các Thành Vệ Quân cùng các cao tầng quan quân của Hỏa Hoa Quân để mọi người nhận thức."

Mân Côi Vương đề nghị nói.

Diệp Trần gật đầu, Hỏa Hoa Thành sở hữu hai đại quân. Một là Thành Vệ Quân, một là Hỏa Hoa Quân.

Thành vệ quân chịu trách nhiệm tuần tra chủ thành, duy trì trật tự cùng phồn vinh tại chủ thành, quân số có đến trăm vạn người, đều là các Sinh Tử Cảnh vương giả. Ngoài ra còn có không ít Linh Hải Cảnh võ giả cùng với Tinh Cực Cảnh võ giả, trong đó Tinh Cực Cảnh võ giả là các binh sĩ bình thường nhất, còn Linh Hải Cảnh võ giả thì đảm nhiệm quan quân cơ sở, tỷ như phân đội trưởng, tiểu đội trưởng, trung đội trưởng cùng với đại đội trưởng, riêng Sinh Tử Cảnh vương giả thì đảm nhiệm vị trí trung và cao tầng quan quân, như phân úy, hiệu úy, Đô Úy cùng với quân trưởng.

Hỏa Hoa Quân thì chịu trách nhiệm tuần tra cả khu vực nội thành Hỏa Hoa Thành, quân số cao tới nghìn vạn người. Giống như trước, đại quân cũng được tạo thành từ rất nhiều Sinh Tử Cảnh vương giả, Linh Hải Cảnh võ giả cùng với Tinh Cực Cảnh võ giả.

Phân đội trưởng của Thành vệ quân thì quản lý 20 binh sĩ, tiểu đội trưởng thì quản lý 100 binh sĩ, Trung đội trưởng quản lý 500 quân, Đại đội trưởng quản lý 2000 quân, phân úy một vạn quân, Hiệu úy năm vạn quân, Đô Úy hai mươi vạn quân, quân trưởng thì tổng quản cả thành vệ quân.

Hỏa Hoa Quân thì có mười quân trưởng, mỗi quân trưởng chịu trách nhiệm quản lý mỗi khu vực.

Dĩ nhiên, Thành vệ quân không chỉ bao gồm các vệ quân đang trực tiếp bảo vệ chủ thành, mà còn có các thành thị vệ quân bình thường khác đang đồn trú trong khu vực nội thành, nhưng những Cao tầng quan quân của Thành Vệ Quân tạm thời không cần thiết triệu tập đội quân này, nói cho đúng, đây chính là đội quân dự bị.

. . .

Trong trang viên một tòa nhà to lớn ở phía Tây của Hỏa Hoa Thành, giờ phút này, các nhân vật cao tầng của Triệu gia, và trên trăm tên Sinh Tử Cảnh vương giả đang ngồi nghị sự trong đại sảnh, đại sảnh thủ tọa là một lão giả.

"Các vị, ta triệu tập các vị tới là có nguyên nhân, nói vậy chắc các ngươi cũng đã biết rồi, hiện tại điều chúng ta cần phải suy nghĩ chính là nên làm như thế nào để ổn định địa vị của Triệu gia !?"

Lão giả này là tộc trưởng tối cao của Triệu gia, tên gọi là Thiết Cước Vương, Thiết Thủy Vương chính là cháu của hắn.

"Lão tộc trưởng, gã tân thành chủ này cũng chưa chắc đã muốn đem Triệu gia chúng ta ra mà khai đao, không phải là chúng ta đã buồn lo vô cớ rồi sao?" Nói chuyện chính là huyền tôn Triệu Phúc của Thiết Cước Vương,

ở trong tinh hà vũ trụ này, trong vòng ba đời của dòng họ thì sẽ tương đối thân thiết, còn ngoài ba đời thì sẽ không còn thân thiết như vậy, dù sao Sinh Tử Cảnh vương giả có thể sống đến mười vạn năm, chỉ sợ là trong vòng một ngàn năm thì đã có một trăm lần thay thế rồi, xem như những thế hệ trước đã trở thành xa lạ đối với thế hệ hiện tại, cũng có thể coi là cổ nhân, vai trò của họ cũng không còn cần thiết nữa, do vậy Triệu Phúc trực tiếp gọi Thiết Cước Vương là lão tộc trưởng chứ không phải là cao tổ.

"Tộc trưởng cũng bị giết rồi, ngươi cho là gã tân nhậm thành chủ này sẽ không đem Triệu gia chúng ta ra mà khai đao sao ?" trung niên bên cạnh Triệu Phúc hừ lạnh một tiếng.

Triệu Phúc lắc đầu nói: "Tộc trưởng đã làm thành chủ tạm thời mấy chục năm nên đã không bỏ được thân phận của mình và những thói quen cũ, theo như ta thấy, sự tình này là do hắn tự chuốc lấy mà thôi. Kẻ có thể đảm nhiệm vị trí thành chủ của chủ thành tại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu, sẽ không phải là tồn tại mà Triệu gia chúng ta có thể chống lại, với thân phận bất chánh thì tự nhiên sẽ gặp phải bất mãn của tân nhậm thành chủ, cho nên ta cho rằng, kế tiếp Triệu gia cần phải kiên nhẫn, ngàn vạn lần không thể để cho tân nhậm thành chủ cảm thấy Triệu gia chúng ta là tai họa, bằng không, toàn bộ Triệu gia sẽ bị diệt vong."

Thiết Cước Vương gật đầu, Triệu Phúc nói không sai, chủ thành thành chủ đúng thật không phải là tồn tại mà Triệu gia bọn hắn có thể chống đối, Triệu gia bọn hắn mặc dù có giao hảo cùng không ít gia tộc giàu có, trong những gia tộc giàu có này cũng có mấy người là Phong Đế Vương Giả, nhưng muốn mượn nhờ ngoại lực can thiệp vào Hỏa Hoa Thành, đó là hạ sách, mà tân nhậm thành chủ cũng không phải là quả hồng mềm, hắn có thể lên làm chủ thành thành chủ, hoàn toàn là dựa vào thực lực đấy.

"Triệu Phúc nói không sai, đối nghịch cùng tân nhậm thành chủ thì tuyệt nhiên không phải là chuyện sáng suốt, Triệu Mông đã đem thân phận bất chánh của mình ra cư xử, có chết cũng là đáng đời rồi." Lão tộc trưởng có không ít cháu, Thiết Thủy Vương Triệu Mông chẳng qua là một người trong

số đó, do vậy hắn sẽ không quá quá thương tâm, cho dù thương tâm thì cũng phải lấy đại cục ra làm trọng chứ không thể đem tương lai cả gia tộc ra đùa giỡn.

"Nhưng Triệu gia ta ở Hỏa Hoa Thành đã kinh doanh bảy tám vạn năm nay, có thể nói là rất có thâm niên, tân nhậm thành chủ đến, nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến căn cơ của Triệu gia, về điểm này thì không thể nghi ngờ rồi, làm thế nào để giữ được lợi ích của Triệu gia, hoặc là phần lớn lợi ích, là vấn đề lớn nhất trước mắt chúng ta ah."

Hỏa Hoa Thành chẳng khác gì là đại bản doanh hoặc là hang ổ của Triệu gia, chỉ có ở chỗ này thì hàng năm Triệu gia mới có thể thu vào ba trăm vạn nguyên thạch, nếu di dời đến những tinh cầu khác thì mỗi năm đoán chừng ngay cả thu vào mười vạn nguyên thạch cũng không có, chỉ cần có thể ở lại Hỏa Hoa Thành, thì dù cho thu nhập hàng năm có bị giảm mạnh đi một nửa thì lão tộc trưởng cũng cảm thấy rất hài lòng, chỉ sợ tân nhậm thành chủ sẽ tước đoạt lợi ích tương lai của bọn hắn.

Triệu Phúc suy tư trong chốc lát, nói: "Lão tộc trưởng, ta cảm thấy chúng ta vẫn không nên quá mức bi quan như vậy, tân nhậm thành chủ đến đây, nhất định sẽ phá vỡ cục diện hiện tại, nói cách khác, Triệu gia chúng ta muốn giữ được địa vị hiện tại là điều không thể nào, qua nhiều năm như vậy, Triệu gia chúng ta cũng đã tích lũy không ít tài phú, không bằng di chuyển đến các tinh cầu khác mà từ từ phát triển, tìm kiếm cơ hội, chờ đến khi Dương thúc trùng kích thành công đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, đạt được cấp bậc Nhất tinh tướng quân, lúc đó Triệu gia chúng ta lại có thể tái khởi ở trên một sinh mệnh tinh cầu khác rồi."

Nhất tinh tướng quân có thể đạt được một tòa chủ thành ở trên một sinh mệnh tinh cầu để làm lãnh địa.

"Không cần phiền toái như vậy, Hỏa Hoa Thành như cũ sẽ thuộc về Triệu gia chúng ta."

Đang lúc này, một gã thanh niên đi vào nghị sự đại sảnh.

"Dương nhi, con đã trùng kích vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thành công sao?"

Trong mắt Lão tộc trưởng bộc phát ra mãnh liệt tinh quang, hắn là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, nhưng gã thanh niên vừa vào đến đã làm cho hắn cảm nhận được một cổ uy áp kinh khủng.

"Chính xác."

Triệu Dương gật đầu, hắn chính là đứa cháu mà Thiết Thủy Vương đã nói đến, tên gọi là Triệu Dương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1367: Cách Chức Hàng Loạt

"Thật tốt quá, Triệu gia ta rốt cục đã xuất hiện vị Phong Đế Vương giả thứ hai rồi." Lão Tộc trưởng Thiết Cước Vương cười to lên, thần thái vô cùng hưng phấn.

Những người khác của Triệu gia cũng đồng dạng thập phần hưng phấn, mọi đè nén trước đó cũng đã bị quét sạch.

Phải biết rằng toàn bộ vũ trụ Tinh Hà này, tuy có không ít Phong Đế Vương giả, nhưng tính theo bình quân thì tựu không nhiều lắm, một gia tộc nếu có thể xuất hiện một vị Phong Đế Vương giả, thì như vậy gia tộc này đã chính thức tiến vào được hàng ngũ gia tộc thượng lưu, thậm chí có thể lưu danh 10 vạn năm, còn ngược lại thì chỉ có thể coi là một đại gia tộc ở một phương nào đó mà thôi.

"Nhưng thật là đáng tiếc." Thiết Cước Vương thập phần tiếc hận nói: "Nếu như có thể sớm hơn một thời gian ngắn thì tốt quá."

Nếu Triệu Dương có thể trở thành Phong Đế Vương giả sớm một chút thì Hỏa Hoa Thành thành chủ tắc thì sẽ do Triệu gia tiếp tục kế thừa.

"Đúng vậy, hiện tại nếu muốn lấy lại Hỏa Hoa Thành thì rất khó rồi."

Triệu Phúc rất rõ về việc tân nhiệm thành chủ có địa vị cao thế nào, tại trong quân đội Nhân tộc, chỉ có Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh hoặc Ngũ Tinh Tướng Quân mới có tư cách sở hữu một tòa chủ thành tại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu. Nói cách khác, nếu Diệp Trần không phải là Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, thì tựu chính là Ngũ Tinh Tướng Quân, mà đã được gọi là Tướng Quân thì phải là Phong Đế Vương giả, nhưng ở đây, Diệp Trần lại không phải là Phong Đế Vương giả, như vậy dĩ nhiên hắn phải là Tam Tinh

Tử Kim Thống Lĩnh rồi.

"Phải có chung chi thì may ra sẽ ổn thỏa, chúng ta có thể ra giá 1 tỷ Nguyên thạch và đưa ra điều kiện yêu cầu hắn lựa chọn một cái chủ thành khác."

Triệu Dương mở miệng nói.

"1 tỷ Nguyên thạch, quá nhiều rồi, cho dù có lấy lại được Hỏa Hoa Thành thì chúng ta cũng cần phải trải qua rất nhiều năm mới có thể kiếm được 1 tỷ Nguyên thạch."

"Đúng vậy, quá cao rồi."

"Ta cảm thấy 500 triệu cũng là đủ rồi, chỉ là yêu cầu đối phương lựa chọn lại một cái chủ thành khác mà thôi."

Tiếng nghị luận trong nghị sự đại sảnh lập tức nhiều hơn, phần lớn đều đưa ra ý kiến phản đối.

Nghe mọi người nghị luận, Triệu Dương cười lạnh, "1 tỷ Nguyên thạch mà cũng không nỡ thì còn nói gì đến chuyện đoạt được Hỏa Hoa Thành, năm nay ta đã hơn ba nghìn tuổi, khi kế thừa được địa vị thành chủ của Hỏa Hoa Thành, ta sẽ có gần mười vạn năm thời gian tại vị, mười vạn năm có thể tích góp được bao nhiêu tài phú, mọi người có lẽ rất rõ ràng a!"

Trên lý luận, nếu chiếm cứ được một tòa Tam cấp sinh mệnh tinh cầu chủ thành, trong thời gian mười vạn năm sẽ có thể tích lũy đến mấy trăm tỷ Nguyên thạch, đương nhiên, đây chỉ là trên lý luận, tựu giống với tổng số tiền mà một người bình thường bỏ ra cả đời để kiếm được, tính ra sẽ rất lớn nhưng số tiền để dành được lại rất ít, ít đến thương cảm.

Gia tộc tài phú được phân phối xuống bồi dưỡng cho hậu đại, mua sắm các loại bí pháp, tình huống đột phát, phân công nhiệm vụ thám hiểm, giao hảo Phong Đế Vương giả…bất luận là tình huống nào cũng đều cần đến Nguyên thạch. Một gia tộc mà sở hữu được chủ thành tại Tam cấp sinh mệnh

tinh cầu, sau 10 vạn năm, có thể tích lũy được 100 tỷ Nguyên thạch là đã rất khoa trương, thông thường chỉ được chừng mấy chục tỷ mà thôi, thực lực càng cường đại thì tiêu hao Nguyên thạch càng nhiều, đây là một mối quan hệ trực tiếp đấy.

Lão tổ tông Triệu gia đã đắc tội với quá nhiều người, sau khi hắn chết, nguyên một đám kẻ thù đều muốn trả thù Triệu gia, do đó hơn phân nửa gia tộc tài phú đã được Triệu gia sử dụng mới có thể dọn dẹp xong những chuyện này, cho nên hiện tại tài phú Triệu gia có hơi ít một chút, tuy cũng có đến trên dưới 10 tỷ, nhưng tính ra 1 tỷ cũng không phải là một con số nhỏ.

"Nếu như 1 tỷ cũng không được thì thế nào?"

Triệu Phúc cau mày nói.

"Vậy thì 1.5 tỷ ." điểm mấu chốt của Triệu Dương không cao hơn hai tỷ, mỗi người đều có điểm mấu chốt của mình, điểm mấu chốt của hắn cao gấp bốn lần Thiết Thủy Vương.

"Không, ý của ta là, đối phương có lẽ không thèm để ý đến lợi ích trước mắt, phải biết rằng, tuyệt đại bộ phận chủ thành đều trống không, nhìn như không có thành chủ, nhưng lại đều có các đại gia tộc chiếm lấy, nếu như mỗi gia tộc đều nghĩ có thể dùng Nguyên thạch để thỏa hiệp với đối phương, như vậy đối phương rất khó chọn được một chủ thành vừa ý, mà các Nhân tộc cao tầng cũng sẽ không cho phép đổi ý lặp đi lặp lại nhiều lần." Triệu Phúc xem ra rất có thấu hiểu so với những người khác.

Triệu Dương thoáng đã trầm mặc thoáng một hồi, ngẩng đầu nói: "Tóm lại, Hỏa Hoa Thành nhất định phải thuộc về Triệu gia chúng ta."

. . .

Phủ thành chủ Hỏa Hoa Thành.

Các cao tầng quan quân của Thành Vệ quân đến nơi trước tiên, sau đó, từng tốp năm tốp ba cao tầng quan quân của Hỏa Hoa quân cũng đến nơi,

nhân số càng lúc càng nhiều.

Lúc này nghị sự đại sảnh tại phủ thành chủ đã lấp kín người, may mà cái đại sảnh này khá lớn, gần ngàn người ngồi ở bên trong nhưng lại tuyệt nhiên không ngại chen chúc.

"Tân nhiệm thành chủ nhậm chức, chỉ sợ đám người Triệu gia phải đến rửa tội đấy."

Nói chuyện chính là vị quân trưởng thứ bảy của Hỏa Hoa quân.

Vị quân trưởng thứ 9 chậm rãi gật đầu, "Trong số các cao tầng quan quân của Thành Vệ quân cùng Hỏa Hoa quân, người của Triệu gia đã chiếm hết hai ba thành, tân nhiệm thành chủ sẽ không cho phép một nhà Triệu gia độc đại như vậy ah."

Hỏa Hoa quân có tất cả 10 vị quân trưởng, nhưng ngoại trừ 2 vị quân trưởng thứ bảy và thứ chín ra, toàn bộ tám vị quân trưởng còn lại đều là người của Triệu gia hoặc là Sinh Tử Cảnh Vương giả thân cận với Triệu gia, hai người bọn họ có thể ngồi trên vị trí quân trưởng, thật ra chỉ là làm bình phong cho Triệu gia mà thôi, về phần Thành Vệ quân, tất nhiên đã ở dưới sự khống chế của Triệu gia rồi.

"Hi vọng trận tẩy trừ này sẽ không quá lớn." vị quân trưởng thứ chín nói tiếp.

Hắn rất quý trọng vị trí quân trưởng này tại Thành Vệ quân cùng Hỏa Hoa quân, đối với việc phát lương bổng, các binh lính bình thường sẽ được phát Thượng Phẩm Linh Thạch, cơ sở quan quân được phát Cực phẩm Linh Thạch, các cao tầng quan quân thì được phát Nguyên thạch.

Hỏa Hoa quân phân úy, lương bổng một năm là 300 khối Nguyên thạch, giáo úy một năm là 1000 khối, Đô Úy một năm 3000 khối, quân trưởng một năm một vạn… nhìn thì không tính là rất nhiều, nhưng trên cơ bản thì công việc không có gì nguy hiểm đến tánh mạng, không cần phải đến những chỗ

thám hiểm, hoặc là gia nhập Nhân tộc quân đội. Là một sinh tử cảnh Vương giả, tuổi thọ của bọn hắn thật dài, sau một vạn năm làm ở vị trí quân trưởng này, bọn hắn tuyệt đối có thể tích lũy gia tài hơn một ngàn vạn Nguyên Thạch đấy.

Huống chi, đã đạt đến vị trí này, bọn hắn lại có thêm phụ thu không ít, thường xuyên có thể "lấy bút vẽ ra tiền" đấy.

Một khi mất đi vị trí này, bọn hắn cũng sẽ phải giống như các Sinh Tử Cảnh Vương giả khác mà thôi, phải đi thám hiểm khắp nơi, hoặc là gia nhập Nhân tộc quân đội, có lẽ nhất thời có thể kiếm được chút tiền của phi nghĩa, nhưng mức độ nguy hiểm lại quá cao, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Đương nhiên, muốn làm đảm nhiệm chức vụ quân trưởng, việc đầu tiên là phải có tu vi Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên.

Tiếng bước chân vang lên, Diệp Trần theo cửa hông của nghị sự đại sảnh đi vào, đi theo phía sau hắn chính là Mân Côi Vương.

"Thành chủ!"

Trong đại sảnh, mọi người đứng người lên chào.

Ánh mắt quét một vòng qua mọi người, Diệp Trần phất tay ý bảo mọi người an tọa.

"Những người không tới, toàn bộ sẽ bị giải trừ chức vụ."

Diệp Trần đối với Mân Côi Vương nói.

"Vâng."

Thân phận hiện tại của Mân Côi Vương là phó thành chủ.

Trong đại sảnh mọi người cả kinh, thầm nghĩ mình thật may khi đã đến sớm.

Nhìn thoáng qua Mân Côi Vương, Diệp Trần nói: "Từ giờ trở đi, Mân Côi Vương là phó thành chủ của Hỏa Hoa Thành, thấy nàng cũng như gặp ta, người nào không phục thì ta khuyên nên ly khai, nếu không thì hậu quả các ngươi sẽ gánh không hết đâu."

"Thành chủ yên tâm, chúng ta tất nhiên tuân lệnh."

Mọi người rất rõ ràng, trèo lên được "cành cây cao" phó thành chủ, Mân Côi Vương cùng gia tộc của nàng có thể nói là một bước lên tới trời, còn ai dám bất kính đối với Mân Côi Vương nữa chứ, nịnh bợ còn không kịp, còn về phần thủ đoạn của thành chủ thì bọn hắn không chút nghi ngờ, trước khi đến đây, bọn hắn đã biết được tin tức Hỏa Hoa Thành đã thay đổi thành chủ rồi, Triệu gia tộc trưởng Thiết Thủy Vương bởi vì đã bất kính đối với thành chủ mà bị thành chủ đánh chết tại chỗ, bọn hắn cũng nhận thức được cái cổ của mình cũng không có điểm nào cứng hơn so với Thiết Thủy Vương đâu.

Hắng giọng một cái, Mân Côi Vương nhìn về phía mọi người, mở miệng nói: "Đối với Hỏa Hoa quân, quân trưởng thứ tư, Đô Úy thứ nhất, Đô Úy thứ hai, Đô Úy thứ tư, Đô Úy thứ năm, Đô Úy thứ bảy, Đô Úy thứ chín, . . . , toàn bộ bị cách chức. Thành Vệ quân, quân trưởng thứ sáu, đệ nhất Đô Úy thứ sáu, Đô Úy thứ hai, Đô Úy thứ ba, Đô Úy thứ tư, Đô Úy thứ sáu, Đô Úy thứ tám, Đô Úy thứ chín. . . , toàn bộ cách chức."

Trong số 11 vị quân trưởng của Hỏa Hoa quân cùng Thành Vệ quân, có bốn vị có mặt tại đây, nhưng giờ phút này thoáng cái đã bị cách chức hết hai vị, cùng với một nhóm lớn Đô Úy, Giáo úy cùng với Phân úy.

Vị quân trưởng thứ bảy lông mày chợt chau chọn, hai vị quân trưởng bị cách chức chính là các cao tầng của Xích Hỏa Bang cùng Phi Hỏa Bang, trong số Cửu đại thế lực thì hai đại bang phái này không thể nghi ngờ chính là tay sai của Triệu gia.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1368: Nhất Ngôn Cửu Đỉnh

"Ta không phục, chúng ta không làm gì sai cả, tại sao lại cách chức chúng ta."

Quân trưởng thứ tư là một Đại Hán có râu quai nón, người xưng là Đồng Chùy Vương, hắn đứng người lên, hằm hằm nhìn lấy Mân Côi Vương.

Quân trưởng thứ sáu Phi Vũ Vương tắc thì nhìn về phía Diệp Trần, "Thành chủ, ta cùng Đồng Chùy Vương có từng làm sai điều gì chứ?"

Diệp Trần lạnh nhạt nói: "Không có."

"Vậy thì vì sao lại cách chức chúng ta, chẳng lẽ bởi vì chúng ta là người của Xích Hỏa Bang cùng Phi Hỏa Bang?"

"Không sai."

"Thành chủ làm như vậy sẽ khó để kẻ dưới phục tùng, mong rằng thành chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, từ nay về sau, Phi Hỏa Bang ta cùng Xích Hỏa Bang tất nhiên sẽ toàn tâm toàn ý phụ tá ngài." Phi Vũ Vương lớn tiếng nói.

Diệp Trần lạnh lùng liếc đảo đi qua, "Ý của ngươi là…, nếu ta không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, Phi Hỏa Bang cùng Xích Hỏa Bang tựu cũng không toàn tâm toàn ý phụ tá ta, cũng tốt, đã như vầy, Phi Hỏa Bang cùng Xích Hỏa Bang tất yếu sẽ không còn tồn tại nữa rồi, Hỏa Hoa Thành có đến chín đại thế lực, như vậy xác thực là có hơi nhiều đấy, cũng nên tiêu giảm bớt một hai cái rồi."

Nghe vậy, Phi Vũ Vương sắc mặt vô cùng tái nhợt, hắn không nghĩ tới chỉ vì một câu của mình mà liền có thể mang đến mầm tai vạ cực lớn cho Phi

Hỏa Bang cùng Xích Hỏa Bang, hắn vội vàng nói: "Thành chủ, tại hạ vừa rồi đã không lựa lời nói, mong ngài thứ tội, Phi Hỏa Bang cùng Xích Hỏa Bang bất cứ lúc nào cũng sẽ không sinh lòng hai ý."

Đến lúc này, hắn đã không còn dám yêu cầu Diệp Trần thu hồi mệnh lệnh đã ban ra nữa rồi, đối phương một khi đã có ý muốn tiêu diệt Phi Hỏa Bang cùng Xích Hỏa Bang, thì tựa cũng dễ dàng như nghiền chết một con kiến mà thôi.

"Như thế là tốt, các ngươi mang câu này của ta trở về nói cho bang chủ của các ngươi nghe, muốn sinh tồn tại Hỏa Hoa Thành thì cũng đừng bao giờ làm ra những chuyện ô uế, nếu để cho ta bắt được thì tự mà gánh lấy hậu quả."

Hắn không ngại tiêu diệt Phi Hỏa Bang cùng Xích Hỏa Bang, nhưng cũng phải có một cái lý do chính đáng, phải lấy một cái cớ nào đó, nếu tự dưng lại diệt người và bang phái lung tung, hội sẽ làm cho mọi người cảm thấy bất an.

"Vâng!"

Phi Vũ Vương cùng Đồng Chùy Vương đến đại khí cũng không dám thở gấp, chỉ biết vâng lời lia lịa.

Kế tiếp, Mân Côi Vương lại giải trừ không ít người có chức vụ khác, những kẻ này đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả thân cận Triệu gia, vốn dĩ bọn hắn đã che dấu thân phận vô cùng sâu, người bình thường cũng không thể biết được, nhưng chung quy vẫn không thể gạt được Mân Côi Vương cùng gia tộc của nàng.

Cuối cùng, ngoài hơn 200 tên Triệu gia Sinh Tử Cảnh Vương giả không tới trình diện, trong số hơn 1000 tên cao tầng quan quân còn lại thì đã có hơn bốn trăm tên đã bị giải trừ chức vụ, có thể nói là đại giảm biên chế.

May mắn là số lượng Sinh Tử Cảnh Vương giả tại bên trên Diễm Hỏa

Tinh cũng rất nhiều, chỉ cần tuyên bố tin tức thoáng một phát, tuyệt đối sẽ có hàng ngàn Vương giả tới cạnh tranh những chức vụ này.

Dù sao đây chính là “cái bát sắt”, nếu bỏ qua cái thôn này sẽ không đến được cái điểm kia rồi.

"Thành chủ, Triệu gia Triệu Dương cầu kiến."

Ngày kế tiếp, ngoài đại môn phủ thành chủ có một vị 'Khách nhân ' đến, tiến đến thông báo chính là một thủ vệ.

"Triệu Dương? Hắn là ai?" Diệp Trần dò hỏi.

"Triệu Dương là đệ nhất cao thủ của Triệu gia, năm nay đã hơn ba nghìn tuổi, nghe nói, tại 2000 năm trước, hắn tựu đã đạt đến Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên Cực hạn cảnh giới, đã từng đả bại một vị Phong Đế Vương giả, và được người đời xưng tụng là Liệt Dương Vương."

"Mời hắn vào."

Diệp Trần gật gật đầu.

Chỉ chốc lát sau công phu, Triệu Dương đi vào nghị sự đại sảnh.

Nhìn dáng vẻ bên ngoài, Triệu Dương chừng hơn ba mươi tuổi, là một thanh niên thân dài vai rộng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Trần đang ngồi ở bên trên đại sảnh thủ tọa, mở miệng nói: "Ta là Triệu Dương, tân nhiệm Tộc trưởng của Triệu gia. Lần này tới đây là muốn cùng ngươi nói chuyện sự tình Hỏa Hoa Thành, đừng nóng vội mà cự tuyệt. Ta lần này đến là mang theo thành ý."

"Thế thì tốt, nói thành ý của ngươi cho ta nghe thử xem!"

Diệp Trần ngược lại là muốn nghe xem thành ý của đối phương cao bao nhiêu.

Triệu Dương lông mày nhíu lại, "1 tỷ, chỉ cần ngươi buông tha cho Hỏa

Hoa Thành mà lựa chọn một cái chủ thành khác làm lãnh địa của ngươi, Triệu gia ta có thể cho ngươi 1 tỷ Nguyên thạch một lần duy nhất, mà từ nay về sau, ngươi sẽ chính là bằng hữu của Triệu gia ta, điều này đối với ngươi mà nói sẽ không có tổn thất cái gì, ngược lại còn kiếm được một số lớn, ta tin rằng các Tam cấp sinh mệnh tinh cầu khác đều có không ít chủ thành không kém cỏi chút nào so với Hỏa Hoa Thành đấy."

"1 tỷ, quả nhiên là một con số lớn."

Diệp Trần cười nhạt một tiếng.

Đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường mà nói, một trăm vạn Nguyên thạch đã có thể cho hắn cả đời an nhàn không cần 'Dốc sức liều mạng' phấn đấu nữa rồi, dù sao không phải người nào cũng đều có tiềm lực rất cao, tuyệt đại bộ phận Sinh Tử Cảnh Vương giả dù có cố gắn cả đời đi nữa, cũng chỉ có thể dậm chân tại tam hay tứ trọng thiên cảnh giới mà thôi. 1000 vạn Nguyên thạch, có thể dùng để duy trì tốt cho sự phát triển của một Tứ phẩm gia tộc, một trăm triệu Nguyên thạch, liền có thể để cho một cái Tam phẩm gia tộc phát triển hưng thịnh, về phần 1 tỷ, rất nhiều người cũng không bao giờ dám nghĩ đến.

"Ngươi cân nhắc như thế nào?"

Triệu Dương cẩn thận quan sát biểu lộ của Diệp Trần, hy vọng có thể phát hiện một tia mánh khóe.

"Nói thật cho ngươi biết, ta đây không thiếu Nguyên thạch."

Diệp Trần không có chút dao động nào.

Chân mày hơi nhíu lại, Triệu Dương nói: "Trên cái thế giới này, bất kỳ vật gì cũng đều có giá trị của nó, chẳng qua là giá trị cao hay thấp mà thôi, ta tin rằng, trong lòng của ngươi, Hỏa Hoa Thành cũng không phải là vô giá đấy."

"Hoàn toàn chính xác, Hỏa Hoa Thành tại trong suy nghĩ của ta không

phải là vô giá, nhưng Triệu gia ngươi sẽ không thể ra nổi cái giá để mua nó đâu."

"Hai tỷ."

Triệu Dương như trước vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Mười tỷ, Hỏa Hoa Thành quy về cho Triệu gia ngươi."

Diệp Trần không cho rằng Triệu gia sẽ nguyện ý ra giá mười tỷ, nếu như đối phương thật sự nguyện ý đưa ra mười tỷ, hắn ngược lại sẽ rước lấy lo lắng đấy.

"Mười tỷ!" Dù cho Triệu Dương đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng như trước vẫn bị lời nói của Diệp Trần làm cho thất kinh, mười tỷ tương đương với toàn bộ tài phú Triệu gia rồi, đừng nói là những người khác của Triệu gia không đáp ứng, mà ngay cả chính hắn cũng sẽ không đáp ứng, ai biết được Triệu gia phải cần bao nhiêu năm mới có thể thu hồi lại được mười tỷ này, trong khi đó, nếu Triệu gia lại gặp phải khó khăn trắc trở gì thì ngược lại chỉ còn biết cười trừ mà thôi, Triệu Dương cười nói: "Ngươi thật đúng là thích nói chơi, mười tỷ ta không cách nào tiếp nhận, chuyện này thật vớ vẩn."

"Với ta mà nói, vị trí thành chủ Hỏa Hoa Thành có giá trị là mười tỷ."

Diễm Hỏa Tinh là một khỏa sinh mệnh tinh cầu rất đặc thù, có rất ít chỗ thích hợp cho nhân loại sinh sống, không đến hai thành, mà những địa phương khác tuy không thích hợp để nhân loại ở, nhưng ngược lại chính là nơi có có giá trị nhất của Diễm Hỏa Tinh, mỏ kim loại khoáng sản nhiều vô cùng vô tận, khoáng thạch có năng lượng Hỏa thuộc tính cùng với linh thảo Hỏa thuộc tính, những thứ này đều là tài phú vô giá, đơn giản mà nói, giá trị một tòa chủ thành tại Diễm Hỏa Tinh sẽ hoàn toàn không kém cỏi một tòa chủ thành tại Ngũ cấp sinh mệnh tinh cầu.

Thần sắc Triệu Dương dần dần âm trầm đi, hít sâu một hơi, hắn chậm rãi nói: "Ngươi có thể đến được Hỏa Hoa Thành, nói rõ ngươi là Tam Tinh Tử

Kim Thống Lĩnh, như vậy, nếu ta có thể may mắn thắng ngươi một chiêu, ngươi có thể cân nhắc điều kiện vừa rồi kia chứ."

Chỉ cần hắn thắng đối phương, Triệu Dương không tin Diệp Trần còn có mặt mũi đứng ở Hỏa Hoa Thành nữa.

"Thắng ta một chiêu?"

Diệp Trần như thế nào lại nhìn không ra, Triệu Dương đã tiến vào Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên cảnh giới, không còn là Liệt Dương Vương nữa, mà là Liệt Dương Đế rồi, vừa mới tiến vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì sẽ rất có lòng tin, đổi thành ai cũng vậy mà thôi.

"Không cần phiền toái như vậy, chỉ cần ngươi có thể ngăn cản một chiêu của ta mà không rơi vào thế hạ phong, Hỏa Hoa Thành tặng cho ngươi cũng không sao."

Diệp Trần nói.

"Được, nhất ngôn cửu đỉnh."

Triệu Dương trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, hắn không nghĩ tới Diệp Trần lại dễ dàng bị kích động như vậy, trên thực tế, hắn một điểm nắm chắc có thể thắng Diệp Trần cũng đều không có, hiện tại mọi khúc mắc đã được xử lý rồi, đừng nói là một chiêu không rơi vào thế hạ phong, mười chiêu không rơi vào thế hạ phong hắn cũng đều có nắm chắc rất lớn.

"Ra tay đi!"

Triệu Dương bộc phát Chân Nguyên, cả người phảng phất như một mặt trời hình nhân, tản ra vô cùng vô tận hào quang.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1369: Tiềm Long Xuất Uyên

Trước khi Triệu Dương tấn nhập Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, người ta gọi hắn là Liệt Dương Vương, tinh thông Dương Chi Áo Nghĩa, Hỏa Chi Áo Nghĩa cùng với Thổ Chi Áo Nghĩa, căn cứ vào ba môn áo nghĩa này, hắn đã sáng tạo ra tới hai môn Nhị chuyển cực hạn võ học là “Liệt Dương Thủ” cùng “Dung Nham Bạo Liệt Quyền”, mặc dù không cách nào so sánh với những kỳ tài ngút trời kia, nhưng cũng có chút không tầm thường.

Mà hắn sở dĩ thập phần có lòng tin như vậy, không chỉ là vì có ưu thế ở cảnh giới, mà còn ở một môn tam chuyển võ học 'Thông Thiên Bá Dương Quyền' hắn đã sáng tạo ra.

Ban đầu, chính nhờ Thông Thiên Bá Dương Quyền mà hắn đã đánh bại một vị Phong Đế Vương Giả.

"Đón của ta một chiêu Liệt Dương Thủ trước đi."

Tay phải Triệu Dương tản ra ánh sáng nhiệt lượng vô cùng to lớn, tựa như ngưng tụ thành từ ngàn vạn tia sáng vậy, hắn hít sâu một hơi, một chưởng cách không đánh về phía Diệp Trần, theo một chưởng này đánh ra, không ai còn có thể nhìn rõ được mọi vật trong nghị sự đại sảnh, phảng phất đây không phải là chưởng thủ của con người nữa, mà là Thái Dương thật sự đang oanh kích về hướng Diệp Trần, có thể nói là cuồng bá khôn cùng.

"Phong Đế Vương Giả đúng thật là Phong Đế Vương Giả."

Vô Ngã cảnh giới bình thường có ba cái giai đoạn, còn Vô Ngã cảnh giới của Phong Đế Vương Giả thì đã vượt qua gia đoạn thứ ba, có thể cô đọng ra được Đế Hoàng Ấn Ký, nghiêm khắc mà nói, Phong Đế Vương Giả đã có thể đem Vô Ngã cảnh giới biến thành bản năng của mình, không ra tay

thì thôi, một khi xuất chiêu tức là đã ở trạng thái cực hạn, phối hợp thêm Chân Nguyên cấp bậc Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, chiến lực phát ra kinh khủng đến mức tận cùng.

Không dám quá mức khinh thường, Diệp Trần trong nháy mắt đã tiến vào Vô Ngã cảnh giới, ngay lập tức chém ra một kiếm ngăn chặn.

Phốc!

Chưởng kình nóng bỏng lập tức tan rả, ánh sáng bay múa tứ phía.

"Đến phiên ta, ngăn trở được một kiếm này, Hỏa Hoa Thành sẽ là của ngươi."

Hai tay nắm lấy Long Tuyền Kiếm giơ lên cao, Diệp Trần ngưng mắt nhìn Triệu Dương.

"Đến đây đi!"

Triệu Dương trong mắt lóe ra tự tin mãnh liệt, cánh tay phải của hắn hung mãnh thiêu đốt, tựa như một khối than hồng vậy, từng giọt dung nham nóng bỏng rơi xuống, khúc khích rung động.

Thông Thiên Bá Dương Quyền hoàn toàn bất đồng so với võ học cùng loại, đặc thù của môn võ học này chính là ở chỗ, một khi tụ thế, cả cánh tay sẽ được năng lượng hóa, có thể bành trướng, cũng có thể thu nhỏ lại. Kể từ đó, lực công kích có thể càng thêm tập trung, sẽ không sinh ra quá nhiều lãng phí.

Triệu Dương vừa dứt lời, Diệp Trần đã công kích tới.

Nếu như nói, Liệt Dương Thủ của Triệu Dương là Thái Dương, như vậy kiếm chiêu 'Nhật Tinh Hóa Cực' của Diệp Trần có thể nói một khỏa Bạch Ải Tinh, lực lượng càng thêm nội liễm, nhưng mức độ kinh khủng lại cao hơn gấp trăm lần, tỏa ra ánh kiếm khí vô cùng sáng lạng. Cơ hồ vừa lóe lên đã đến phụ cận Triệu Dương.

"Phá cho ta!"

Cánh tay phải Triệu Dương bành trướng, trông thật giống như một cánh tay của Thiên Thần vậy, oanh kích về phía tia sáng kiếm khí.

Oanh!

Cả phủ thành Chủ kịch liệt run rẩy, một kích toàn lực của hai nhân vật có cấp độ Chiến Đế đủ để hủy diệt một khỏa tinh cầu bình thường có đường kính mười vạn dặm. Mặc dù đang ở trên Sinh mệnh trên tinh cầu, lực phá hoại đã bị giảm xuống trăm ngàn lần rồi, thế nhưng vẫn không thể coi thường. Dưới tình huống bình thường mà vẫn có thể làm cho Phương Viên mấy trăm dặm lâm vào cảnh tượng như ngày tận thế vậy.

Dĩ nhiên, phủ thành chủ chính là trung tâm của chủ thành Hỏa Hoa Thành, nó được bao trùm bởi trận pháp cùng cấm chế nhiều không kể xiết, sau khi phá hư một vài trận pháp, phần lớn lực lượng còn lại cũng sẽ bị hấp thu và chuyển thành năng lượng để vận chuyển trận pháp, còn kình lực dư thừa lại mà trận pháp không cách nào hấp thu hết, sẽ theo đại môn nghị sự đại sảnh điên cuồng phát tiết ra ngoài, phun ra một cột sáng chói mắt.

"Không xong rồi !?"

Thần sắc Triệu Dương trong nháy mắt chợt biến đổi, một kiếm này của Diệp Trần quả thực là chí cương chí dương, đã đạt đến mức độ vô kiên bất tồi, có thể nói đây mới chính là cực hạn. Thông Thiên Bá Dương Quyền của hắn mặc dù cũng rất bá đạo, nhưng so với một kiếm này thì không thể nghi ngờ là gặp phải “sư tôn”, căn bản không thể nào ngăn cản nổi.

Ầm ầm!

Ánh lửa hình quạt phun trào ra, sau một khắc, Triệu Dương miệng phun đầy máu tươi và bị quang kình tống bay tuốt lên không trung, ở trên người của hắn giờ đây đã xuất hiện ra vài tia sáng sáo trang, rất hiển nhiên, Triệu Dương cũng có một bộ cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang.

Đồng dạng là cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang, nhưng Triệu Dương lại có phòng ngự cao gấp mười lần Diệp Trần, dù sao tu vi cảnh giới giữa hai người có chênh lệch đến hai trọng thiên, chỉ có điều Chân Nguyên của Diệp Trần có xu hướng chuyển thành dạng Kiếm Nguyên, so với Chân Nguyên của Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên bình thường thì tinh thuần hơn rất nhiều.

Ngược lại, nếu như Triệu Dương không có cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang thì dưới một kiếm này, hắn đã gặp phải “lành ít dữ nhiều” rồi. Đối với lực sát thương của Nhật Tinh Hóa Cực, nếu không tự mình kinh qua thì rất khó tưởng tượng được nó kinh khủng đến mức nào.

Sau khi bị đánh bay lên cao đến mấy chục thước, Triệu Dương mới đứng vững thân thể lại được, sắc mặt của hắn đã trở nên xanh mét, đôi mắt thì ngó chừng về Diệp Trần ở phía dưới, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi lập tức xoay người nhanh chóng rời đi.

"Tu vi của ta vẫn còn quá thấp rồi."

Diệp Trần ngộ ra đã có chút đánh giá thấp Triệu Dương, tam chuyển võ học 'Thông Thiên Bá Dương Quyền' của đối phương có lực sát thương rất cao, so với tam chuyển cực hạn kiếm pháp 'Nhật Tinh Hóa Cực' của hắn thì yếu hơn mấy trăm lần, nhưng tại lúc giao thủ, Diệp Trần cảm thấy mình chỉ mạnh hơn đối phương một chút mà thôi, còn hạn chế rất nhiều, nói cách khác, tu vi của đối phương đã tăng phúc cho chiến lực rất nhiều, so với tăng phúc từ tu vi mà Diệp Trần nhận được thì mạnh hơn gấp trăm lần rồi.

Tuy nói võ học càng được tu luyện đến đỉnh cao thì lực sát thương phát ra càng kinh khủng, mỗi một tia tiến bộ cũng có thể làm cho lực sát thương gia tăng gấp 10 lần, tính ra giữa tam chuyển võ học bình thường và tam chuyển cực hạn võ học sẽ có chênh lệch gấp trăm lần. Đạt đến Tứ chuyển võ học thì chỉ sợ sẽ cao gấp nghìn lần, nhưng tương ứng với việc đó chính là: võ học cảnh giới càng cao thì tốc độ tiến bộ sẽ càng chậm, tam chuyển cực hạn kiếm pháp là cực hạn của Diệp Trần rồi, sợ rằng trong một đoạn thời gian rất dài kế tiếp, kiếm pháp của hắn cũng sẽ không có được tăng trưởng quá lớn nữa, chỉ có thể phát triển ở các phương diện khác mà thôi.

Chênh lệch đến hai trọng thiên cảnh giới, thực sự đây là chênh lệch quá xa rồi.

Dĩ nhiên, Chân Nguyên của Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên cũng không mạnh gấp trăm lần so với Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, mà nguyên nhân chủ yếu chính là do Đế Hoàng Ấn Ký. Cho nên, kế tiếp Diệp Trần hoặc là phải tăng tu vi lên, hoặc là tăng Vô Ngã cảnh giới lên, cách thứ nhất thì phải cần phải có một thời gian rất dài mới làm được, còn cách thứ hai thì có thể hy vọng tiếp tục tiến bộ được.

"Ta cũng nên trở về Thần Chi Nhạc Viên rồi."

Diệp Trần nổi lên ý định rời đi.

Mân Côi Vương làm phó thành chủ cũng hết sức xứng đáng, trong một tuần lễ ngắn ngủi mà nàng đã có thể bổ túc đầy đủ các vị trí quan quân thiếu hụt của Hỏa Hoa Quân cùng Thành vệ quân, tuy nói trong đó có không ít người là của Mân Côi gia tộc, nhưng điều này vẫn không khiến cho Diệp Trần ghét, dùng người mà mình tin tưởng để củng cố địa vị là điều hết sức trọng yếu, dưới mắt Diệp Trần thì nàng là người thân tín, nên có bồi dưỡng cho gia tộc của nàng cũng không phải là một chuyện xấu.

Bàn giao xong mọi chuyện cần thiết, Diệp Trần rời khỏi Diễm Hỏa Tinh.

. . .

Trở lại Thần Chi Nhạc Viên, Diệp Trần lập tức tiến vào thời gian tháp.

Ba tư thế đầu tiên của Tiềm Long Quyết theo thứ tự là Kim Kê Vấn Đạo, Bát Khai Vân Vụ cùng với Mạch Nhiên Hồi Thủ.

Thế thứ tư có tên gọi là Thiên Địa Giao Thái.

Cái tư thế này có liên quan cùng Âm Dương trong cơ thể, Âm Dương tương hợp sẽ tỏa ra Thái Cực.

Tại thời gian tháp một ngày sẽ bằng một trăm ngày nơi ngoại giới, Diệp Trần sau khi học xong Thiên Địa Giao Thái, hắn cảm giác trong cơ thể có chút tiềm năng bí ẩn gì đó, nó giống như một cơn thủy triều bắt đầu dâng lên vậy, hết sức kỳ diệu.

Tư thế thứ năm của Tiềm Long Quyết chính là Niêm Hoa Nhất Thuấn.

Tư thế này hết sức khó luyện, động và tĩnh cùng hợp nhất, thậm chí còn liên quan đến đạo lý của vũ trụ, nhưng ở phương diện kích thích tiềm năng thì lại càng cao thâm hơn, chỉ trong nháy mắt, Diệp Trần có cảm giác như toàn bộ thế giới này bị thu nhỏ chỉ còn lại cỡ nắm tay, mọi thứ khác đều tan biến hết.

Về phần tư thế thứ sáu, đây là một cửa ải, phải học được tư thế này thì xem như Diệp Trần mới tiến vào Tiềm Long Quyết điện phủ, từ đó sẽ có thể khơi dậy chỗ huyền bí của Tiềm Long Quyết.

Tiềm Long Xuất Uyên! Đây là tên gọi của tư thế thứ sáu.

Bùm bùm!

Trên người Diệp Trần không ngừng truyền ra những tiếng nổ nhỏ, thanh âm từ lòng bàn chân chạy dài đến đỉnh đầu rồi vòng đi vòng lại. Diệp Trần vẫn yên lặng bất động mà hai mắt nhắm lại, bất quá cảm giác của hắn lúc này giống như bản thân mình đang bay vút lên cao, đúng hơn là như đang từ trong lòng đất tối tâm, chợt bay vút ra ngoài, bất kì thứ gì cũng không cách nào ngăn cản nổi, tương ứng với cảm giác đó chính là tiềm năng bản thân không ngừng dâng lên và thăng hoa mạnh mẽ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1370: Nhân Vật Cấp Lĩnh Tụ

Oanh!

Cũng không biết đã trải qua thời gian bao lâu, trên người Diệp Trần bỗng nhiên tản mát ra Ngân sắc hào quang nhưng lại giống như thực chất vậy, những người quen thuộc với Vô Ngã cảnh giới cũng sẽ biết đây chính là Vô Ngã cảnh giới tầng thứ hai, Vô Ngã Chi Khu.

Tầng thứ 2 của Vô Ngã cảnh giới được phân thành hai lộ tuyến khác nhau, cái thứ nhất chính là Vô Ngã Chi Thiên Nhãn, cái còn lại chính là Vô Ngã Chi Khu. Đối với Vô Ngã Chi Thiên Nhãn thì đồng tử nơi mắt sẽ hóa thành màu Kim sắc, còn Vô Ngã Chi Khu thì trên người sẽ tản mát ra Ngân sắc hào quang.

Một khi đạt tới Vô Ngã Chi Khu cảnh giới, đại biểu cho tiềm năng kích phát đã đạt đến trạng thái cực hạn, nếu tiến thêm một bước nữa thì tựu sẽ đạt đến cảnh giới cao nhất 'Vô Ngã Chi Đế Hoàng' .

Cái Ngân sắc hào quang này đại biểu cho hỏa diễm tiềm năng, ngân sắc quang mang càng mạnh mẽ thì tiềm lực càng cường đại.

Chậm rãi mở hai mắt ra, đồng tử mắt màu đen giờ đây đã bị phủ lên một màu Ngân sắc sâu thẳm và lạnh lẽo vô tình, khóe mắt cũng tựa hồ như đã sắc bén hơn rất nhiều, hẹp dài như một lưỡi đao. Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng: “Không hổ là Vô Ngã Chi Khu cảnh giới, Chân Nguyên cùng tiềm lực có thể kết hợp lại với nhau, khiến cho chiến lực của ta có lẽ đã được tăng phúc gấp hai lần rồi.”

Tại Vô Ngã cảnh giới tầng thứ nhất, chiến lực được tăng phúc không bì kịp với chiến đấu bí pháp 'Tam Hoa Tá Đạo ', đại khái chỉ bằng bảy tám

thành mà thôi, còn ở tầng thứ hai, tắc thì đã tăng lên gấp hai lần, đến tầng thứ ba, chắc chắn chiến lực sẽ được tăng phúc lên gấp năm lần. Về phần chiến lực đạt được khi có thể siêu việt Vô Ngã cảnh giới để cô đọng ra Đế Hoàng ấn ký, có thể nói là thập phần khoa trương đấy.

Đương nhiên, tuy chiến lực của Diệp Trần đã được tăng phúc từ bảy tám phần lên đến gấp hai, không tính là quá cao, nhưng xét về tổng thể mà nói, biên độ tiến bộ lại lớn đến không tính được, Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh có thực lực của cao đẳng Chiến Đế, mà chênh lệch giữa cao đẳng Chiến Đế bình thường nhất so với cao đẳng Chiến Đế mạnh nhất, tối thiểu phải gấp 10 lần. Nếu như nói trước đó thực lực của Diệp Trần là trung đẳng Chiến Đế thì hiện tại không sai biệt lắm đã là cao đẳng rồi, tuy nhiên muốn đột phá cao đẳng Chiến Đế để đạt tới cấp bậc đỉnh cấp Chiến Đế thì còn phải trải qua một khoảng cách không nhỏ nữa.

Không thể không nói, chính võ học mới được xem là thứ tốt nhất giúp cho thực lực của một người tăng lên nhanh chóng, chỉ cần một lần cảm ngộ, nói không chừng chiến lực sẽ tăng lên gấp 10, thậm chí gấp 20 lần. Không khoa trương mà nói, nếu như người nào đó tại cấp bậc Sinh Tử Cảnh Nhất trọng thiên cảnh giới mà có thể lĩnh ngộ ra được Ngũ Chuyển võ học, hắn liền có thể đả bại Phong Đế Vương giả chỉ bằng một cái phất phất tay mà thôi. Phải biết rằng, Ngũ Chuyển võ học so với Tam Chuyển võ học lợi hại hơn đâu chỉ vạn lần, bất luận là môn võ học gì, cứ sau mỗi lần dung hợp được với một môn áo nghĩa thì lực sát thương sẽ gia tăng vô cùng cao, hơn nữa ở cấp bậc càng cao thì hiệu quả càng rõ ràng.

Diệp Trần có thể có được thực lực như bây giờ, chính là vì hắn đã thấm nhuần Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp, hệt như có cùng một nhịp thở với hắn vậy.

Về phần muốn cho tốc độ võ học tiến bộ nhanh hơn thì việc đầu tiên là cần phải tăng tu vi cảnh giới lên, tu vi cảnh giới càng cao thì ngộ tính sẽ tương ứng tăng lên. Một Vương giả có tu vi là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên sẽ không thể có ngộ tính vượt qua được Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí

Tôn. Theo tương truyền trong thiên hạ, tất cả Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn đều có thể ngộ ra Vô Thượng võ học đấy.

Cái gọi là Vô Thượng võ học thực chất chính là hoàn mỹ võ học, trình độ dung hợp áo nghĩa sẽ thập phần hoàn mỹ, tỷ dụ như Sinh và tử, Ngũ Hành Âm Dương, Thời gian và không gian, Địa-Thủy-Hỏa-Phong, Ánh sáng và bóng tối...

Nói cách khác, Vô Thượng võ học chính là cực hạn của võ học, giả như đối với Sinh Tử Áo Nghĩa võ học mà nói, tuy nhìn vào biểu hiện bên ngoài chỉ mới là Nhị Chuyển võ học, nhưng đây chỉ là mặt ngoài, dù cho ngươi có dung hợp được sáu loại áo nghĩa khác, và từ đó lĩnh ngộ ra Lục chuyển võ học thì như trước tại phương diện lực sát thương vẫn có chỗ thua kém xa Sinh Tử Áo Nghĩa võ học, bởi có rất nhiều thứ được bao hàm bởi Sinh và Tử, nó đã tạo thành một vòng Luân Hồi vô tận, dù cho sáu loại áo nghĩa này của ngươi có mạnh thế nào thì căn bản cũng không thể siêu việt được sự sống và cái chết.

Đáng tiếc, Vô Thượng võ học quá khó để lĩnh ngộ, Âm Chi Áo Nghĩa cùng Dương chi áo nghĩa của Diệp Trần đã Viên Mãn, Ngũ Hành áo nghĩa cũng đã Viên Mãn, nhưng nếu muốn đem bọn chúng dung nhập vào trong một môn võ học thì còn khó hơn lên trời.

Đương nhiên, Vô Thượng võ học cũng có phân chia thành cao thấp, nếu vừa mới lĩnh ngộ ra Sinh Tử Áo Nghĩa võ học, thì khẳng định sẽ không cách nào có thể so sánh với một kẻ đã ngộ ra Sinh Tử Áo Nghĩa võ học từ lâu.

Nói về những thứ này cũng là quá xa rồi, Diệp Trần mới chỉ vừa vặn "trèo lên được một tòa phong sơn nhỏ" mà thôi, khoảng cách đến tuyệt đỉnh còn cách xa đến vạn dặm đấy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt, Thời Gian Tháp trải qua 100 tháng, còn ngoại giới đã qua một tháng.

Diệp Trần rốt cục đã học xong tư thế thứ bảy Tiềm Long quyết.

Tư thế thứ bảy của Tiềm Long quyết được gọi là Phi Long Tại Thiên, cái tư thế này quả thực khó đến mức làm cho người khác phải tức tối vô cùng, nó tập trung vào sự tự do tuyệt đối và ý chí tuyệt đối. Thân thể của ta tuy bất động, nhưng trong lòng thì giống như một con rồng đang bay lượn khắp chín tầng mây, ý chí xỏ xuyên qua Thiên Địa, có thể nói đây chính là Cửu Ngũ Chí Tôn.

Tiềm Long Xuất Uyên có thể kích phát ra tiềm năng bản thân, còn Phi Long Tại Thiên tắc thì có thể đem những tiềm năng này đưa vào trạng thái vận động, thăng hoa, thậm chí thoát thai hoán cốt. Đến mức độ này, khoảng cách Diệp Trần đạt tới Vô Ngã cảnh giới tầng thứ ba Vô Ngã Chi Đế Hoàng bất quá chỉ còn một bước ngắn mà thôi.

"Vẫn còn thiếu một chút thôi."

Diệp Trần tiếp tục cảm ngộ tư thế thứ tám của Tiềm Long quyết - Sất Trá Phong Vân.

Long Phi bên trên không trung liền bắt đầu Phong Vân một cõi, cái tư thế thứ tám này tập trung vào việc làm như thế nào để đem tiềm năng phát huy đến mức tận cùng, tiến vào đến một loại trạng thái huyền diệu của quy luật vận chuyển Thiên Địa vạn vật chung quanh ta.

...

Trong lúc Diệp Trần đang tại Thời Gian Tháp tìm hiểu Tiềm Long quyết thì đồng thời tại khách điếm của Thần Chi Nhạc Viên cũng rất náo nhiệt.

Khoảng cách thời gian các Cao cấp thành viên tiến vào Thú Liệp Tháp chỉ còn chừng ba bốn ngày nữa, tuyệt đại bộ phận Cao cấp thành viên đều đã xuất hiện tại trong tửu điếm, kể cả các thành viên của Thú Ma chiến đội.

"Vạn Tiễn Vương, ngươi nói thật hay giả vậy, Diệp Trần đã đánh chết Mạc Lặc Vương sao ?"

"Mạc Lặc Vương có thể là có sơ đẳng Chiến Đế thực lực, cho dù là trung

đẳng Chiến Đế mà muốn giết hắn cũng sẽ thập phần khó khăn, Mạc Lặc Vương hoàn toàn có thể chạy trốn."

"Đúng vậy, Diệp Trần cho dù tiến bộ nhanh như thế nào cũng không có biến thái như vậy chứ!"

Tuyệt đại bộ phận mọi người đều mang một thái độ hoài nghi.

Trương Nhân Nhân cười lạnh nói: "Bọn ta lừa các ngươi làm gì, nói thật cho các ngươi biết, việc đánh chết Mạc Lặc Vương căn bản không đáng để nhắc tới, hiện tại Diệp Trần đã là một Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh rồi, là hàng thật giá thật đấy, hắn đã tuyển chọn một tòa chủ thành tại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu làm lãnh địa của mình, nguyên một đám cường hào tại đó đã sợ ngây người ra rồi kìa."

"Cái gì, Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh sao?"

Việc đánh chết Mạc Lặc Vương đã để cho rất nhiều người phải hoài nghi, còn trở thành Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, tắc thì lại để cho tất cả mọi người phải trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Toàn bộ Thần Chi Nhạc Viên này, chỉ có Khung Vũ Vương là Nhị Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, lần này Chu Tước Vương cùng Thần Đao Vương nghe nói cũng đã trở thành Nhất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, nhưng cùng so với Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh thì không thể nghi ngờ là “mưa nhỏ” gặp phải “mưa lớn” rồi.

Nhất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh tương ứng với sơ đẳng Chiến Đế, Nhị Tinh Tử Kim Thống Lĩnh tương ứng với trung đẳng Chiến Đế, Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh tắc thì chính là cao đẳng Chiến Đế. Đừng nói là Thần Chi Nhạc Viên, mà ngay cả toàn bộ Cao cấp Thú Liệp chiến trường cũng chỉ có mấy kẻ là cao đẳng Chiến Đế, một trong số đó chính là Ma tộc Hắc Ám Thần Nữ Thần Hữu Nữ Vương. Tổng cộng lại, số lượng bọn hắn cũng không đếm đủ 5 đầu ngón tay đấy.

Vì cái gì mà Thần Chi Nhạc Viên tại trong cao đẳng Thú Liệp chiến trường luôn ở vào hoàn cảnh xấu, đó chính là bởi vì không có được nhân vật phong vân nào có thể trấn thủ được tràng diện, không có một cường giả tuyệt đối nào, hơn nữa lại còn thiếu hụt nhân số.

Như phía Ma tộc thì có Thần Hữu Nữ Vương, Man tộc có Man Cốt Vương, Dạ Xoa tộc có Huyết Mâu Vương, ba kẻ này hợp xưng là Tam đại Chiến Đế của cao cấp Thú Liệp chiến trường, đều là những nhân vật cấp Lĩnh Tụ, có bọn hắn, những người khác gặp phải chỉ có chạy trốn, nhưng nếu chạy trốn không thoát thì tất nhiên là "thân tử đạo tiêu", số lượng Chuẩn Đế võ giả của Thần Chi Nhạc Viên chết ở trên tay Thần Hữu Nữ Vương cùng Huyết Mâu Vương, tính ra đã nhiều đến mấy chục vị, Chiến Đế cũng có vài vị. Chính vì vậy mà tổng hợp thực lực của bọn hắn hội sẽ càng ngày càng yếu đi, muốn chuyển mình là thập phần khó khăn.

Hiện tại rốt cục bọn hắn đã có một nhân vật Lĩnh Tụ, sự tồn tại của Diệp Trần có thể cam đoan rằng: địa vị Thần Chi Nhạc Viên sẽ không đến mức bị đả kích mà càng ngày càng suy yếu đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1371: Huyết Mâu Vương

"Thực lực Cao đẳng Chiến Đế, cái tên Diệp Trần này đúng là lợi hại thật đấy."

Ở bên trong một gian phòng của quán rượu, Khung Vũ Vương, Chu Tước Vương cùng với Thần Đao Vương đang ngồi uống rượu, sau khi nghe được tin tức này, Khung Vũ Vương không khỏi khen ngợi.

Chu Tước Vương gật gật đầu, "Thời gian không đến 10 năm mà hắn đã vượt qua chúng ta rồi, sợ rằng ngay cả lúc tuổi còn trẻ thì tuyệt đại bộ phận Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn cũng đều làm không được đấy."

Mỗi vị Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn đều là kỳ tài ngút trời, bọn hắn lúc còn trẻ tuổi không hề nghi ngờ là “thiên chi kiêu tử, nhân trung long phượng”, đều là một đời nhân vật cấp Lĩnh Tụ trẻ tuổi, nhưng so với Diệp Trần thì tựa hồ phải kém sắc không ít, cả vũ trụ này cũng chỉ có mấy vị Chí Tôn hùng bá thiên hạ lúc tuổi còn trẻ là có thể so sánh với Diệp Trần mà thôi.

"Khung Vũ Vương, hiện tại ngươi có thể yên tâm trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên rồi." Thần Đao Vương nhìn về phía Khung Vũ Vương, nói ra.

"Đúng vậy a!" Khung Vũ Vương cười nói: "Chỉ cần cô đọng ra Đế Hoàng ấn ký, ta tùy thời có thể bước vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên."

Kỳ thật nếu như Khung Vũ Vương muốn thì từ mấy năm trước hắn đã nắm chắc tuyệt đối có thể trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên rồi, nhưng hắn không thể bỏ mặc chiến đội của mình, cũng như không thể từ bỏ được danh phận Cao cấp thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, hắn mặc dù

chỉ là trung đẳng Chiến Đế, so ra còn kém xa Tam đại Chiến Đế tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường, nhưng nếu có hắn trấn thủ thì ít nhất mọi người cũng có thể cầm chân địch quân một hồi, không đến mức toàn quân bị diệt vong.

Thần Đao Vương cùng Chu Tước Vương đều là sơ đẳng Chiến Đế, tạm thời không đạt được cấp độ như Khung Vũ Vương, nếu gặp phải cao đẳng Chiến Đế mà chậm trễ thoát thân thì khả năng vẫn lạc liền vượt qua chín thành.

Đương nhiên, tại Thần Chi Nhạc Viên có quá nhiều chỗ tốt, nếu nóng lòng trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì cũng chưa hẳn là một chuyện tốt, phải biết rằng một khi trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thành công, sẽ lập tức bị truyền tống ra khỏi Thần Chi Nhạc Viên, từ đó về sau sẽ không còn cơ hội hưởng thụ đủ loại chỗ tốt từ thời gian tháp và vũ kỹ tháp nữa.

Bất quá đối với Khung Vũ Vương mà nói, loại chỗ tốt này có cũng được mà không có cũng không sao, bởi vì hắn đã chính thức đạt đến cực hạn của bản thân nên gặp phải rất nhiều hạn chế, nếu ỷ lại vào Thần Chi Nhạc Viên thì cũng không thể nào có thêm nhiều tiến bộ được.

Mỗi người đều có chỗ cực hạn của mình, trước khi trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, có người là cao đẳng Chiến Đế, cũng có rất nhiều người là trung đẳng Chiến Đế, sơ đẳng chiến đế, thậm chí là có rất nhiều Chuẩn Đế, hay là những người có thực lực Chiến Thần Tháp tầng thứ tám, tầng thứ bảy..., đương nhiên đó là cực hạn của bọn hắn, dù cho bọn hắn có cố gắng hơn gấp trăm lần đi nữa thì cũng là vô bổ mà thôi.

Nếu như bọn hắn đem thời gian lãng phí vô ích quá nhiều thì chi bằng tiến vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, đó mới là điều sáng suốt, dù gì đi nữa, sau khi trở thành Phong Đế Vương giả thì ngộ tính hội sẽ được đề cao lên, cái gọi là cực hạn kia cũng sẽ tan biến thành mây khói, như vậy ngược lại còn tiết kiệm thời gian cho bản thân mình rất nhiều, không đến mức lãng phí công sức một cách vô ích.

"Chúc mừng ngươi, rốt cục cũng đến lúc phải ly khai Thần Chi Nhạc Viên rồi."

Chu Tước Vương giơ chén rượu lên uống một ngụm.

Khung Vũ Vương lắc đầu cười nói: "Đừng nói Thần Chi Nhạc Viên giống như vùng “khỉ ho cò gáy” chứ, nói như thế nào thì nơi đây cũng là Thánh Địa của các thiên tài mà."

Thở dài một hơi, Chu Tước Vương nói: "Thần Chi Nhạc Viên vừa là thiên tài Thánh Địa, cũng vừa là một cái lồng giam, nó làm cho ta quên cả niềm yêu thích mạo hiểm luôn rồi."

Lời này vừa nói ra, Khung Vũ Vương cùng Thần Đao Vương lập tức im lặng. Đúng thật là như vậy, sau từng ấy năm ở nơi này, bọn hắn đã quên mất niềm yêu thích mạo hiểm của chính mình rồi. Từ khi trở thành thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, bọn hắn trên cơ bản không có cơ hội đi thám hiểm nữa, tối đa chỉ có thể gia nhập quân đội, cùng địch nhân tử chiến mà thôi. Phải biết rằng trước khi tiến nhập vào Thần Chi Nhạc Viên, bất luận một người nào trong bọn hắn cũng đều có kinh nghiệm thập phần phong phú về Tinh Không Bí Cảnh, vũ trụ kỳ cảnh, cổ quái tinh cầu, vũ trụ hung thú, những địa phương hung hiểm trong vũ trụ, và nhiều địa phương kỳ diệu khác nữa..., dù có bỏ ra cả cuộc đời thì cũng không có khả năng thăm dò được một phần vạn của vũ trụ, nhưng như vậy thôi cũng đã thật sự để cho người ta phải say mê rồi.

Nhưng cũng bởi vì tại Thần Chi Nhạc Viên, cứ qua một thời gian ngắn thì phải tiến hành một lần săn bắn, bọn hắn không thể vì ham thích mạo hiểm mà trì hoãn, dù sao có nhiều hiểm cảnh, một khi bị rơi vào liền sẽ bị vây khốn đến vài thập niên, thâm chí là thời gian trên trăm năm.

"Không nói đến những thứ này nữa, không bao lâu nữa chúng ta cũng sẽ rời khỏi Thần Chi Nhạc Viên, bây giờ là lúc nên quý trọng khoảng thời gian còn lại tại đây rồi ah !"

Thần Đao Vương có suy nghĩ rất lạc quan, giơ lên chén rượu mời mọi người.

"Cũng đúng, nhân sinh của chúng ta còn rất dài đấy."

Chu Tước Vương cười cười.

...

Nhoáng một cái, đã đến thời gian các thành viên Cao cấp tiến vào Thú Liệp Tháp.

Diệp Trần cũng đã ra khỏi Thời Gian Tháp và tụ hợp với các thành viên khác của Thú Ma chiến đội.

Hôm nay Thú Ma chiến đội đã xứng danh với đệ nhất chiến đội của Thần Chi Nhạc Viên, còn về phần có phải là đệ nhất chiến đội trong Cao cấp Thú Liệp chiến trường hay không thì cần phải có thời gian kiểm nghiệm.

"Đi thôi! "

Bảy người cùng tiến vào Thú Liệp Tháp.

Tại Thú Liệp Chi Tinh cực lớn, bảy người Diệp Trần xuất hiện tại trong một mảnh rừng rậm.

Rừng rậm tại Thú Liệp Chi Tinh có thể nói là thập phần nguy hiểm, tại đây chẳng những có Thần Trùng, còn có rất nhiều hoa và cây ăn thịt người như Đế Vương Hoa, Mê thần thảo và một ít cây ăn thịt Vương cấp khác.

Viên Hồng so ra rất không may, suýt nữa đã bị mấy cây dây leo màu đen kéo xuống sâu trong lòng đất, phải biết rằng mặt đất của Thú Liệp Chi Tinh thập phần cứng rắn, tùy tiện một nắm bùn đất cũng đều có mấy vạn cân nặng, nếu như bị bắt vào sâu trong lòng đất thì Viên Hồng có muốn thoát khốn cũng sẽ vô cùng khó khăn, đúng vào thời khắc mấu chốt ấy, Trương Nhân Nhân đã thi triển ra Tử vong triền nhiễu để triền trụ đám dây leo màu

đen kia, kéo Viên Hồng trở lại.

"Thực sự quá nguy hiểm!"

Viên Hồng lau mồ hôi, cái dây leo màu đen này mặc kệ là ở tại Thú Liệp Chi Tinh, hay là tại bên ngoài Vũ Trụ Tinh Không cũng đều thập phần nổi danh, được thiên hạ gọi chúng là Tử Thần đằng, danh khí còn muốn tại phía trên Đế Vương Hoa, nghe nói, một cây Tử Thần đằng trưởng thành có thể thoáng cái quấn chặt lấy hơn mấy trăm khỏa tinh cầu nhỏ, một khi tiến vào phạm vi công kích của nó là “cửu tử nhất sinh” đấy.

Cũng may Tử Thần đằng ở Thú Liệp Chi Tinh cũng không phải là rất nhiều, đây là lần thứ hai Thú Ma chiến đội đụng phải.

Rất nhanh, đã hai ngày đi qua.

Trong hai ngày này, Thú Ma chiến đội đã đánh chết chín con Thần Trùng bình thường, ba con Tinh Anh cấp Thần Trùng, thu nhập Thần tệ đã đạt đến bảy vạn rưỡi.

"Rốt cục cũng đụng phải một con Thần Trùng cấp Thống Lĩnh rồi."

Sáng sớm ngày thứ ba, Thú Ma chiến đội đã gặp một con Thống Lĩnh cấp Thần Trùng đầu tiên.

Thống Lĩnh cấp Thần Trùng có thực lực Chiến Đế, đương nhiên, thực lực cũng có cao có thấp, thấp thì tương đương với sơ đẳng Chiến Đế, cao thì có khả năng là đỉnh cấp Chiến Đế.

Con Thống Lĩnh cấp Thần Trùng mà Thú Ma chiến đội đụng phải có hình dạng giống như một con chó dữ, bất quá lại có sáu cái chân dài, bốn đôi cánh trong suốt, trên trán lại có mấy trăm con mắt, xứng danh với tên gọi là quái vật nhân tạo.

Những người còn lại của Thú Ma chiến đội tựu phải ngừng lại từ xa xa, đối mặt với Thống Lĩnh cấp Thần Trùng, bọn hắn tham chiến chẳng những

không giúp được gì, ngược lại còn có nguy cơ bị vẫn lạc, chỉ một mình Diệp Trần là đủ.

Rống!

Bốn đôi cánh trong suốt của Thần Trùng hung cẩu chợt chấn động, cả thân người nó lao tới, khí lưu mạnh mẽ đem đám đại thụ ở phụ cận cuốn bay lên không trung, khung cảnh xung quanh chợt tan tác bởi một hồi cát bay đá chạy.

Lúc hung cẩu Thần Trùng còn cách Diệp Trần chưa tới ngàn mét, Diệp Trần bắt đầu xuất thủ, Long Tuyền Kiếm vừa ra khỏi vỏ đã trảm một kiếm về phía nó.

Phanh!

Hung cẩu Thần Trùng bị đánh bay rớt ra ngoài, trong nháy mắt tiếp theo, thân thể khổng lồ của nó bị thiêu đốt và hóa thành tro bụi.

-- Phần Thiên Chân Kiếm!

"Quá mạnh!"

Lưu Địch há hốc mồm.

"Kiếm pháp quá mạnh mẽ, không hổ danh là Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp." Vạn Tiễn Vương có thể cảm nhận được trong một kiếm này ẩn chứa uy năng như thế nào.

Một con Thống Lĩnh cấp Thần Trùng đại biểu cho ba vạn Thần tệ, Thú Ma chiến đội lần nữa đã có thêm một số lợi nhuận, đương nhiên, xuất lực nhiều nhất vẫn là Diệp Trần, được chia phần nhiều nhất cũng là Diệp Trần.

Lúc đến ngày thứ năm, Thú Ma chiến đội đã đánh chết mười tám con Thần Trùng bình thường, bảy con Tinh Anh cấp Thần Trùng, hai con Thống Lĩnh cấp Thần Trùng, tổng thu nhập đã đạt 22 vạn, Diệp Trần xuất lực là 25

điểm, ước chừng có thể được phân chia đến tám vạn.

Với tốc độ kiếm lợi nhuận Thần tệ như vậy, không bao nhiêu năm nữa, Diệp Trần liền có thể có được 100 vạn Thần tệ, sau đó mua một bộ trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang.

Luận về lực phòng ngự thì Cấp thấp Thiên Vương Cấp sáo trang tương đương với đỉnh tiêm Thiên Vương Cấp bảo giáp, trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, tắc thì tương đương với một kiện Đế cấp bảo giáp bình thường, lực phòng ngự không thể đánh đồng, không khoa trương mà nói, nếu một vị Chuẩn Đế mà mặc được một bộ trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang thì đại bộ phận Chiến Đế đều không làm gì được hắn cả.

Bất quá để đạt được 100 vạn Thần tệ, hoàn toàn phải trải qua một cái thiên văn số tự tích lũy đấy.

Ngày thứ sáu.

Thú Ma chiến đội rốt cục cũng gặp phải một chi địch quân chiến đội.

Cái chi chiến đội này đến từ Tà Thần Nhạc Viên, gọi là Huyết Hải chiến đội, đội trưởng của nó chỉ là một kẻ đỉnh phong Chuẩn Đế.

"Trốn ngay!"

Sau khi giao chiến vài lần, các thành viên Huyết Hải chiến đội phải điên cuồng chạy trốn.

Thực lực của Diệp Trần quá mạnh mẽ, một kiếm đổi một mạng, đã giết chết ba gã thành viên của bọn hắn, rõ ràng bọn hắn đều có thực lực Chiến Đế, hơn nữa không phải là sơ đẳng Chiến Đế, tối thiểu phải là trung đẳng Chiến Đế.

"Truy sát, đừng cho bọn hắn chạy thoát."

Thú Ma chiến đội tại dưới sự dẫn dắt của Diệp Trần đã dốc sức liều

mạng đuổi theo.

Theo thời gian trôi qua, Diệp Trần lại giết thêm một gã thành viên của Huyết Hải chiến đội, đối phương chỉ còn lại có ba người cuối cùng, tổn thất thảm trọng.

"Huyết Mâu Vương, hãy cứu chúng ta."

Gã đội trưởng Huyết Hải chiến đội cao giọng gấp gáp hô to.

Từ xa xa, lại xuất hiện một đội ngũ khác, chi đội ngũ này nổi danh lừng lẫy tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường, là Huyết Mâu chiến đội của Dạ Xoa thần Nhạc Viên, đội trưởng của bọn hắn chính là Huyết Mâu Vương -một trong Tam đại Chiến Đế tại cao cấp Thú Liệp chiến trường.

Huyết Mâu Vương cùng đồng dạng với Thần Hữu Nữ Vương, đều là ác mộng của Thần Chi Nhạc Viên, 200 năm nay, không biết bọn hắn đã đánh chết bao nhiêu Chuẩn Đế của Thần Chi Nhạc Viên rồi, ngay cả Chiến Đế cũng bị hắn đánh chết mấy người.

"Là đội trưởng của Huyết Hải chiến đội."

Một gã thành viên trong Huyết Mâu chiến đội đã nhận ra gã đội trưởng của Huyết Hải chiến đội.

"Thần Chi Nhạc Viên chiến đội đang Truy sát bọn hắn tựa hồ là Thú Ma chiến đội, từ lúc nào mà Thú Ma chiến đội lại mạnh như vậy chứ, có thể đem Huyết Hải chiến đội giết chỉ còn lại có ba người?"

Một thành viên khác nghi ngờ nói.

"Hãy đi đến đó nhìn xem." Huyết Mâu Vương tăng thêm tốc độ, đuổi tới.

"Huyết Hải Vương, đã xảy ra chuyện gì?"

Cùng đội trưởng Huyết Hải chiến đội tụ hợp, Huyết Mâu Vương hỏi.

Tại cao cấp Thú Liệp chiến trường, Ma tộc, Tà Linh tộc cùng với Dạ Xoa tộc và các tà ác chủng tộc khác là đồng minh. Còn Nhân tộc, Man tộc cùng với Cự Nhân Tộc là đồng minh, đối với đồng minh của mình, tự nhiên sẽ muốn trợ giúp, trừ phi địch nhân quá mạnh mẽ.

Huyết Hải Vương sắc mặt tái nhợt nói: "Thú Ma chiến đội có một người là Chiến Đế, ta hoài nghi hắn là trung đẳng Chiến Đế, chúng ta đã bị hắn đánh chết bốn thành viên rồi."

Huyết Hải Vương lòng đau như bị nhỏ máu, bốn thành viên vẫn lạc, đây cũng không phải trong thời gian ngắn là có thể bù đắp vào.

"Trung đẳng Chiến Đế à?"

Huyết Mâu Vương nhìn về phía Thú Ma chiến đội đang bay tới, cuối cùng, tầm mắt của hắn rơi vào trên người Diệp Trần, chỉ có Diệp Trần mới mang đến cho hắn một ít uy hiếp, mặc dù Diệp Trần mới chỉ có tu vi Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên cảnh giới.

"Chính là hắn đấy."

Huyết Hải Vương ánh mắt cũng gắt gao chằm chằm nhìn vào Diệp Trần.

"Cẩn thận đấy, hắn là Huyết Mâu Vương, một trong Tam đại Chiến Đế của Cao cấp Thú Liệp chiến trường." Vạn Tiễn Vương nhắc nhở Diệp Trần, “người có tên cây có bóng”, tuy nói Diệp Trần cũng là cao đẳng Chiến Đế nhưng dù sao danh khí so ra vẫn còn kém hơn Huyết Mâu Vương không ít.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1372: Tám Mươi Vạn Thần Tệ

Gật gật đầu, Diệp Trần tất nhiên sẽ không coi thường Huyết Mâu Vương, đều là cao đẳng Chiến Đế, mặc dù chênh lệch cũng không phải quá lớn nhưng Huyết Mâu Vương đã là sơ đẳng Chiến Đế từ hơn hai trăm năm trước, trong đó 140 năm đầu là tấn thăng đến trung đẳng, 50 năm sau là cao đẳng, trong năm 50 năm này, hiển nhiên tiến bộ sẽ không ít chút nào, nếu không thì hắn đâu cần phải tiếp tục lưu lại Dạ Xoa thần Nhạc Viên, tin chắc rằng với thiên phú của hắn, liền sớm có thể trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên rồi.

Đương nhiên, cũng không bài trừ việc Huyết Mâu Vương muốn kiếm thêm càng nhiều Thần tệ nữa để hối đoái ra cao đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, bởi phía trên trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang còn có cao đẳng sáo trang, đỉnh tiêm sáo trang. Số lượng Thần tệ cần có để quy đổi có thể nói là thiên văn số tự đấy.

"Huyết Mâu Vương ta không giết hạng người vô danh, hãy xưng tên đi."

Trên tay Huyết Mâu Vương xuất hiện ra một thanh huyết sắc trường mâu ước chừng dài hai mét, đầu mâu tựa như độc xà đầy răng nanh nhọn, lộ ra một cỗ khí tức âm lãnh khắc nghiệt.

"Tên của ta à, ngươi không cần phải biết đâu."

Diệp Trần tay phải giữ tại trên chuôi kiếm Long Tuyền Kiếm, thản nhiên nói.

"Hừ, cuồng vọng, vậy thì chết đi!"

Huyết Mâu Vương cũng không cùng Diệp Trần dong dài, lập tức tiến vào đến Vô Ngã Chi Đế Hoàng cảnh giới, chiến lực gia tăng gấp bội, “xuy

xuy xùy...”, hai tay của hắn nắm lấy huyết sắc trường mâu, điên cuồng đâm kích về phía đối phương, chỉ trong nháy mắt hắn đã đâm ra ít nhất mấy trăm lần, chỉ thấy huyết sắc mâu ảnh tại trên đường công kích diễn biến thành một đám huyết sắc độc xà dài hẹp, hung hăng lao về phía Diệp Trần.

Đây là Tam Chuyển võ học của Huyết Mâu Vương —— Bách Xà Loạn Kích.

Đối mặt với một chiêu dùng số lượng thủ thắng này, Diệp Trần không dám lãnh đạm, lập tức mở ra Vô Ngã cảnh giới làm trên người tản mát ra một tầng quang mang màu vàng mang theo ngân sắc sâu thẩm, Long Tuyền Kiếm vừa được rút ra đã thi triển Phần Thiên Chân Kiếm, kiếm khí hừng hực khí thế lao về hướng địch nhân.

Phừng phừng!

Vô số huyết sắc độc xà bị thiêu rụi tựa như Tuyết xuân gặp phải Liệt Nhật vậy, vô thanh vô tức, đạo kiếm khí hừng hực khí thế sau khi đột phá tầng tầng chướng ngại đã xuất hiện tại trước người Huyết Mâu Vương.

Hừ!

Huyết Mâu Vương hừ lạnh một tiếng, huyết sắc trường mâu giũ ra một đóa huyết sắc mâu hoa, đâm một mâu vào đạo kiếm khí đang hung mãnh lao tới. Thế nhưng, chỉ sau một khắc, sóng xung kích nóng bỏng đã đem Huyết Mâu Vương đánh bay ra ngoài hơn mười dặm.

"Cái gì?"

Gã đội trưởng Huyết Hải Vương của Huyết Hải chiến đội mở to hai mắt với vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc.

Huyết Mâu Vương thân là một cao đẳng Chiến Đế, vậy mà rõ ràng mới lần đầu cùng Diệp Trần giao thủ đã bị đánh bay ra ngoài, cái này chẳng phải là nói, Diệp Trần còn mạnh hơn so Huyết Mâu Vương hay sao.

Sắc mặt tái nhợt, Huyết Mâu Vương không hề ngờ tới, một kiếm tác dụng chậm này của Diệp Trần lại có uy lực lớn như vậy, nếu như không phải hắn đang mặc Thiên Vương Cấp sáo trang thì khẳng định đã bị trọng thương rồi.

"Trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang ư ?!"

Diệp Trần tròng mắt hơi híp lại, Huyết Mâu Vương mặc trên người không phải cấp thấp Thiên Vương Cấp sáo trang, mà là trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang. Luận về khả năng phòng ngự, trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang đã tương đương với Đế cấp bảo giáp, không phải thứ mà người bình thường có thể công phá đấy.

"Xà Long Thiểm!"

Ỷ vào việc mình có trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, Huyết Mâu Vương lần nữa công kích về hướng Diệp Trần, lần này hắn thi triển ra Tam Chuyển võ học Xà Long Thiểm, một tuyệt chiêu càng mạnh hơn so với chiêu Bách Xà Loạn Kích trước đó. Chỉ thấy huyết sắc mâu quang lóe lên, con độc xà hư ảnh vừa được hình thành đã hóa thành Huyết Long lao về hướng Diệp Trần với khí thế mãnh liệt, kèm theo lực xuyên thủng vô cùng to lớn.

Diệp Trần vẫn không lùi không tránh, giơ Long Tuyền Kiếm lên cao khỏi đỉnh đầu rồi vận lực bổ ra một kiếm làm hào quang kiếm khí chói mắt tỏa ra mãnh liệt, ẩn chứa trong đó là một tia kiếm khí màu đen quỷ dị đầy chết chóc, con Huyết Long kình chưa kịp đến nơi đã bị chặt đứt làm hai nữa mà không có chút trở ngại nào, còn Huyết Mâu Vương chỉ kịp lướt ngang mấy mét thì đã bị đạo kiếm khí quét trúng.

Nhật Tinh Hóa Cực không giống với Phần Thiên Chân Kiếm, Phần Thiên Chân Kiếm mạnh nhất tại khả năng “tác dụng chậm”, luồng kình lực thứ nhất còn có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng đợt thứ hai thì khẳng định không ngăn được, ví dụ như Huyết Mâu Vương, vốn dĩ thực lực của hắn cũng có thể ngăn trở Phần Thiên Chân Kiếm, lại còn được mặc thêm trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, do đó khả năng thụ thương nhiều lắm

cũng không làm ảnh hưởng đến toàn cục. Nhưng bất quá Nhật Tinh Hóa Cực lại không giống như vậy, Nhật Tinh Hóa Cực theo ý nghĩa của nó cũng có thể hình dung ra, đem tinh hoa của mặt trời chuyển hóa thành lực lượng cực hạn để công kích địch nhân, xét về lực công kích thì không thể nghi ngờ là đã vượt qua Phần Thiên Chân Kiếm một lượng lớn.

Tiếng Kim loại thiết cắt nổ vang lên.

Vốn trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang đã được Huyết Mâu Vương luyện hóa tiến nhập vào nội thể, nhưng lần này đã nhận lấy lực công kích cực lớn, Thiên Vương Cấp sáo trang đã lộ ra ngoài và mang theo một chút hư hỏng, tỏa ra hào quang kim hồng sắc lóng lánh.

"Chậc chậc, đây chính là 100 vạn Thần tệ a!"

Tư Mã Phi trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, đối với việc Diệp Trần có thể chiếm cứ thế thượng phong, hắn cũng không lấy làm kinh hãi, dù sao hắn cũng không cảm thấy Diệp Trần yếu hơn so với Huyết Mâu Vương, vì cả hai đều cùng một cấp độ đấy.

Mảnh rừng rậm tươi tốt xung quanh bị oanh xé toạc thành một 'thông đạo' lớn đến vài dặm. Nơi cuối thông đạo, Huyết Mâu Vương đứng lên mà trên người phủ đầy bụi đất, tại dưới lòng bàn chân của hắn là một cái hố to, bùn đất nơi đó bị nung nóng đến hóa thành cát đá khô cằn, tản ra nhiệt độ vô cùng nóng bỏng.

Thú Liệp Chi Tinh có trọng lực bằng một phần mười Bạch Oải Tinh bình thường, tuy vạn vật tại đây có hình thái và độ rắn chắc không đến mức quá biến thái, mật độ liền cũng chưa tới 1% so với trên Bạch Oải Tinh, nhưng cũng không phải có thể phá hủy dễ dàng như vậy, Huyết Mâu Vương chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể thoáng cái đã bị tiêu hao đi một phần, đại bộ phận trong số đó đều được dùng để cung cấp sức mạnh cho Thiên Vương Cấp sáo trang.

"Huyết Thần chùy!"

Trong ánh mắt lóe lên một tia huyết hồng, Huyết Mâu Vương hướng phía Diệp Trần phát động ra linh hồn công kích, một đạo Linh Hồn Lực hóa thành 'Huyết sắc chùy' ảnh kích bắn đi ra ngoài.

Diệp Trần tất nhiên cũng không sợ hãi linh hồn công kích của Huyết Mâu Vương, so với chiến lực, linh hồn công kích của hắn cũng không kém cỏi chút nào, lại càng thêm trực tiếp và chuyên chú hơn.

Đương nhiên, Sinh Tử Cảnh Vương giả thường rất ít vận dụng linh hồn công kích bởi nó thập phần tiêu hao Linh Hồn Lực, số lần thi triển cũng có hạn, khi Linh Hồn Lực bị hạ thấp đến tình trạng nhất định, tựu sẽ ảnh hưởng trạng thái của bản thân, các phương diện tố chất sẽ lập tức bị hạ thấp. Cho nên, linh hồn công kích bí pháp tuy thập phần trọng yếu, nhưng đại bộ phận thời điểm đều ở vào trạng thái không được vận dụng, thường thì cả năm cũng không dùng được mấy lần đấy.

Thế nhưng, nếu như cho rằng linh hồn công kích rất ít khi dùng đến mà không cần phải tu luyện, đây là một hành vi rất ngu xuẩn. Là một Sinh Tử Cảnh Vương giả, không ai là không muốn chiến lực bên ngoài của mình cường đại mà các phương diện khác cũng đều cần phải mạnh mẽ, đơn giản mà nói, họ không muốn bản thân mình có bất kỳ điểm yếu nào, vì điểm yếu chính là sơ hở lớn nhất của mình. So với linh hồn phòng ngự, linh hồn công kích có đôi khi còn quan trọng hơn, vì nó vừa có thể triệt tiêu linh hồn công kích của địch nhân, lại vừa có thể công kích linh hồn địch nhân.

Phốc!

'Huyết sắc chùy' chưa kịp tiếp cận Diệp Trần thì đã bị một đạo Linh Hồn Kiếm Khí đánh tan nát, thậm chí lượng ‘chấn động Kiếm khí' còn sót lại vẫn hung mãnh hướng phía Huyết Mâu Vương bắn kích xuyên qua.

Trúng chiêu, Huyết Mâu Vương kêu rên một tiếng mà sắc mặt trắng nhợt, tuy hắn đã sớm bố trí ba tầng bình chướng linh hồn phòng ngự, thế nhưng lực đâm xuyên của cái 'Kiếm khí chấn động' do Linh Hồn Lực hình thành này đã quá mức khủng bố, rõ ràng ba tầng linh hồn phòng ngự của hắn

đã bị công phá mất hai tầng, nếu như trước đó không có 'Huyết Thần chùy' giúp triệt tiêu bớt lực công kích thì chẳng phải là nó đã có thể đơn giản chém nát linh hồn phòng ngự của hắn rồi sao.

Hắn đã phỏng đoán không sai, đạo Linh Hồn Kiếm Khí nguyên vẹn kia hoàn toàn có thể công phá linh hồn phòng ngự của hắn.

Đạo Linh Hồn Kiếm Khí đầu tiên vừa phát ra thì đạo thứ hai đã theo sát đến, thừa dịp Linh Hồn Lực của Huyết Mâu Vương đang bị chấn động mà hung hăng trảm kích tới.

Thanh âm Thiên Băng Địa Liệt trong đầu vang lên, lập tức máu từ miệng và mũi Huyết Mâu Vương tóe ra, linh hồn phòng ngự của hắn đã hoàn toàn bị phá hoại, còn Hồn Hải tức thì bị chém nứt ra một vết kiếm thật lớn, vết kiếm tựa như khắc sâu vào Hồn Hải tựa hồ rất khó để khôi phục.

"Đi mau!"

Không chần chờ chút nào, Huyết Mâu Vương phóng vút lên trời, hướng phía phương xa bay đi cực nhanh.

Hắn sợ rằng, Diệp Trần tuy không cách nào có thể công phá trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang của hắn, nhưng lại có thể dùng linh hồn công kích gây trọng thương cho linh hồn của hắn, quả thực so Thần Hữu Nữ Vương còn muốn biến thái hơn nhiều.

Gặp Huyết Mâu Vương chật vật thoát đi, những người khác tất nhiên cũng không dám nói thêm lời nào mà lập tứ đuổi theo, nhưng trong ba người của Huyết Hải chiến đội thì có hai người hơi chậm một bước, liền bị Diệp Trần một kiếm chém thành tro bụi, chỉ còn lại một mình Huyết Hải Vương là chạy thoát.

Không phải Diệp Trần không muốn đuổi giết Huyết Mâu Vương, dưới tình huống một chọi một, hắn hoàn toàn có thể đánh trọng thương linh hồn đối phương, sau đó chậm rãi từ từ mài cho đối phương chết, tuy nhiên Huyết

Mâu Vương còn có sáu tên đội viên cùng với ba người Huyết Hải chiến đội, một khi linh hồn lực của hắn tiêu hao quá nhiều, có khi còn bị vài đạo linh hồn công kích của những tên kia đánh trả, lúc đó nguy hiểm ngược lại chính là mình.

Trong những cuộc quần chiến, thi triển linh hồn công kích phải vô cùng thận trọng, không có người nào có thể thi triển linh hồn công kích một cách vô hạn, Sinh Tử Cảnh Vương giả có thể thi triển ra trên dưới ba lượt, tuy nhiên, nếu như tu luyện linh hồn công kích bí pháp lợi hại thì có lẽ chỉ được một lần mà thôi, thêm lần thức hai thì Linh Hồn Lực sẽ bị tiêu hao hết. Cực hạn của Diệp Trần là năm lần, sau năm lần này, Linh Hồn Lực liền bị hạ xuống đến cảnh giới rất thấp, còn về linh hồn công kích bí pháp bình thường, do lực công kích của nó quá yếu, hắn chi bằng không thi triển còn hơn.

Nói cho cùng, Linh Hồn Lực của Diệp Trần cao gấp 10 lần so với đại bộ phận Sinh Tử Cảnh Vương giả khác, nhưng đại bộ phận Sinh Tử Cảnh Vương giả này không kể đến các thành viên của Chân Thần Nhạc Viên, những thành viên Chân Thần Nhạc Viên, không người nào mà không phải là tinh anh trong số các thiên tài chứ, Linh Hồn Lực đồng dạng rất cường đại, tất nhiên Diệp Trần không mạnh hơn quá nhiều so với bọn hắn.

Sau khi đánh chết sáu gã thành viên của Huyết Hải chiến đội, đám người Diệp Trần đã nhận được 90 vạn Thần tệ, cộng thêm 22 vạn trước đó, là 112 vạn, Diệp Trần xuất lực là 50 điểm nên có thể được phân chia đến 80 vạn Thần tệ.

Không hề nghi ngờ, đây là một cuộc đại thu hoạch, về sau chỉ sợ rất khó đạt được nữa, danh khí một khi tăng lên quá cao thì địch nhân gặp phải sẽ lập tức chạy trốn, chẳng ai ngu ngốc mà đi đối mặt với bọn hắn cả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1373: Vô Ngã Chi Đế Hoàng Cảnh Giới

Lúc chấm dứt bảy ngày săn bắn, thu nhập của Thú Ma chiến đội đã đạt đến 165 vạn, do sau khi truy sát Huyết Hải chiến đội, Diệp Trần lại đánh chết thêm ba gã thành viên khác của địch quân Nhạc Viên.

165 vạn Thần tệ cộng thêm với ban thưởng đội ngũ nữa, tổng thu nhập của Thú Ma chiến đội đã cao tới 181 vạn 5000 Thần Tệ, Diệp Trần xuất lực vẫn như cũ là 50 điểm, ước chừng có thể được phân chia đến 130 vạn Thần tệ.

Vốn dĩ Diệp Trần không hề trông mong một lần đi săn mà có thể kiếm được 100 vạn Thần tệ, nhưng không nghĩ tới lần này lại có thể kiếm được vượt qua con số đó.

Kể từ đó, hắn dư sức có thể hối đoái được một Trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang rồi.

Còn thu nhập của sáu người Vạn Tiễn Vương tuy không khủng bố như Diệp Trần, nhưng bất quá bọn hắn đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi, Vạn Tiễn Vương ước chừng có thể được phân đến mười vạn, những người khác thì trên dưới tám vạn, so với trước đây thì còn cao hơn vài năm thu nhập đấy.

Đương nhiên, lần này là trường hợp đặc biệt, về sau chắc có lẽ thu nhập sẽ không còn khả năng cao như vậy nữa.

. . .

Sau khi ra khỏi Thú Liệp Tháp, Diệp Trần trực tiếp đi đến Đoái Hoán Tháp.

Tại tầng hai Đoái Hoán Tháp, Diệp Trần đã chọn xong cho mình một bộ

Trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang.

Đây là một bộ sáo trang có màu xanh và đỏ, tên gọi là Thiết Huyết Thâm Lam, bộ sáo trang này bao gồm sáu món phụ kiện là: mũ giáp, áo giáp, bảo vệ tay, nẹp chân, giày chiến cùng với đôi bao tay. So với Bạch Ngân sáo trang thì có thêm một cái mũ bảo vệ đầu, về phần lực phòng ngự, dù là chưa được luyện hóa vào trong cơ thể nhưng lực phòng ngự đơn thuần đã vượt xa Bạch Ngân sáo trang, đại khái là gấp 10 lần tả hữu, một khi luyện hóa tiến nhập vào thể nội thì tuyệt đối có thể vượt qua 10 lần đấy.

Có được tất cũng có mất, đối với Thiên Vương Cấp sáo trang, mỗi người chỉ có thể hối đoái một bộ mà thôi, Diệp Trần trước đó đã có Bạch Ngân sáo trang, do vậy muốn chọn lấy Thiết Huyết Thâm Lam sáo trang thì phải trả lại Bạch Ngân sáo trang, cũng may là việc trả lại bộ sáo trang cũ cũng không phải là mất toàn bộ, Đoái Hoán Tháp sẽ hoàn lại cho người mua tám phần Thần tệ, như vậy ban đầu khi hối đoái Bạch Ngân sáo trang đã tiêu hao 30 vạn Thần tệ, hiện tại có thể được hoàn lại 24 vạn.

"Có lẽ đã đến thời điểm quay trở về rồi!"

Diệp Trần tự nhận là đã chuẩn bị mọi thứ vẹn toàn rồi, bằng vào chiến lực cùng phòng ngự hiện tại của hắn, dù là gặp phải một chi đội ngũ do Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương giả làm thống soái, hắn cũng có đủ sức để đánh một trận, mấu chốt nhất chính là: hắn còn có Đế Giang Số cùng Mị Ảnh Số, hai Đế cấp chiến hạm này có lực phòng ngự hết sức kinh người, có thể ngăn cản một gã cao đẳng Chiến Đế liên tục oanh kích.

"Diệp Trần, không cùng đi Huyền Vũ tinh vực với bọn ta sao?" Trong tửu điếm, như thường ngày, các thành viên của Thú Ma chiến đội cùng trao đổi công việc cho một năm sắp tới.

Diệp Trần lắc đầu, "Lần này không được rồi, ta phải trở về quê hương của ta, nơi đó là một tánh mạng thế giới đang bị bọn Ma tộc cùng Tà Linh tộc phong tỏa lối ra."

"Lại là Ma tộc cùng Tà Linh tộc ư?"

Tiếng xấu của Ma tộc cùng Tà Linh tộc đang lan tỏa khắp tại Vũ Trụ Tinh Không. Bởi vì tánh mạng thế giới cùng sinh mệnh tinh cầu không giống với nhau, không có bất kỳ quy luật phân bố nào, có cái thì ở rất gần Sinh Mệnh tinh vực, có cái thì cách rất xa Sinh Mệnh tinh vực. Rất hiển nhiên, chỗ tánh mạng thế giới của Diệp Trần có lẽ thập phần xa xôi và vắng vẻ, bằng không thì sẽ không trở thành mục tiêu của Ma tộc cùng Tà Linh tộc.

"Nếu vậy thì chúng ta cùng đi với ngươi nha!" Trương Nhân Nhân bỗng nhiên nói.

"Cái chủ ý này không tệ ah, tiện thể bọn ta cũng muốn biết một chút về thế giới bên ngoài đấy."

Nói chuyện chính là Viên Hồng.

Diệp Trần vốn định từ chối, dù sao nhất định sẽ có nguy hiểm, nhưng ngăn không được nhiệt tình của các chiến hữu, cuối cùng vẫn là đáp ứng mọi người.

. . .

"Cái Mị Ảnh số này của ngươi không tệ chút nào đấy, tối thiểu cũng phải tốn 5000 đến 6000 vạn Nguyên Thạch chứ chẳng chơi ah!"

Trong Vũ trụ hư không, một chiếc chiến hạm cỡ nhỏ phi hành rất nhanh xuyên thẳng qua, bên trong chiến hạm có thể nói là vô cùng xa hoa, bảy người Thú Ma chiến đội đang ngồi trong đại sảnh uống rượu, Vạn Tiễn Vương cười nói.

Sáu người Vạn Tiễn Vương cũng không phải người bình thường, nguyên một đám bọn hắn đều có bối cảnh rất thâm hậu, tuy nhiên tài phú của bản thân lại không có quá nhiều, dù sao tuổi tác của bọn hắn đều không vượt quá 500 tuổi, giờ mới là lúc bắt đầu tích lũy tài phú.

Đương nhiên, nếu như có đầy đủ lý do thì gia tộc sau lưng bọn hắn hội sẽ vì bọn hắn mà chu cấp tiền tài. Đây chính là điểm khác nhau giữa “có bối cảnh” và “không có bối cảnh”, không phải cứ dùng tài phú bản thân để thể hiện ra được.

Mị Ảnh số với tư cách là một Đế cấp chiến hạm, tốc độ cao hơn Vương cấp chiến hạm đến chín lần, hơn Thiên Vương Cấp chiến hạm gấp ba lần, đại khái chỉ cần trải qua thời gian bốn tháng là có thể trở về đến Chân Linh thế giới, thời gian một năm cũng đủ để qua lại một lần rồi.

Trong thời gian này, Diệp Trần tiếp tục tham ngộ thế thứ tám của Tiềm Long quyết - Sất Trá Phong Vân, hắn thập phần tinh tường rằng, thực lực bản thân mình cứ mạnh mẽ thêm một phần thì khả năng gặp nguy hiểm sẽ giảm đi một phần.

Bên trong một phòng luyện công của Mị Ảnh số.

Hai ngón tay trái Diệp Trần đang che lấy chỗ mi tâm, còn tay phải duỗi về phía trước, cái tư thế này chính là Sất Trá Phong Vân.

Tiềm Long quyết càng về sau càng khó lĩnh ngộ, cũng may là Diệp Trần đã có một ít cảm ngộ.

Ở một tháng tiếp theo, trên người Diệp Trần tản mát ra một tia khí tức Sất Trá Phong Vân, cỗ khí tức này thập phần kỳ diệu, ngay một khắc nó vừa xuất hiện thì toàn bộ mọi vật tại khu vực trung tâm Mị Ảnh số và xung quanh hắn tựa hồ như đang vận động theo từng nhịp hô hấp của hắn vậy, rõ ràng không hề phóng Linh Hồn Lực ra ngoài, nhưng Diệp Trần lại có thể cảm nhận được mọi sự vật ở bên trong Mị Ảnh số, kể cả nhất cử nhất động của sáu người Vạn Tiễn Vương cũng đều ở dưới sự khống chế của hắn.

"Thật kỳ quái, ta như thế nào lại có cảm giác giống như nhìn thấy Diệp Trần vậy?"

Viên Hồng đang ở trong phòng của mình uống rượu, trong tối tăm sâu

thẫm, hắn phảng phất như thấy được Diệp Trần đang ở bên trong phòng luyện công, vừa rõ ràng, lại như rất mơ hồ, cảm giác thập phần mâu thuẫn.

Những người khác cũng có cảm giác giống như Viên Hồng, nhưng bất quá bọn hắn ngược lại không hề ngạc nhiên.

Đến tháng thứ hai, khí tức Sất Trá Phong Vân trên người Diệp Trần càng lúc càng nồng đậm hơn, mi tâm của hắn giờ đây là một mảnh thông thấu.

"Diệp Trần có lẽ đã sắp đột phá được rồi !"

Vạn Tiễn Vương trong nội tâm phỏng đoán.

Đến cuối tháng thứ ba.

Oanh!

Mị Ảnh số bỗng nhiên kịch liệt chấn động, một cỗ khí tức đáng sợ dùng Diệp Trần làm trung tâm, hung mãnh bộc phát ra tám hướng.

"Không ổn rồi."

Sáu người Vạn Tiễn Vương biến sắc, bọn hắn không phải là đang tại bên ngoài tinh không, mà là đang xuyên thẳng qua vũ trụ hư không, một khi Mị Ảnh số bị phá hỏng, cơ thể bọn hắn sẽ bị hư không loạn lưu xé nát thành tro bụi, chỉ khi có được Chân Nguyên cấp bậc Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên thì mới có thể còn sống tại trong hư không, mà bọn hắn hiện tại còn kém xa lắm.

Rất nhanh, sáu người họ đã đi ra khỏi gian phòng của mình, tiến vào trong đại sảnh xa hoa.

"Đế cấp chiến hạm có lẽ không dễ dàng bị phá hủy như vậy đâu."

Lục Văn Kiệt tỉnh táo nói.

"Không biết Diệp Trần đang tu luyện cái gì, rõ ràng lại phát ra động tĩnh

lớn như vậy." tu luyện trong Khôi Lỗi chiến hạm là chuyện rất bình thường, thế nhưng bọn hắn chưa từng gặp qua loại tình huống thế này.

Oanh!

Lại thêm một hồi rung động kịch liệt vang lên, sau một khắc, không gian ngoại giới vặn vẹo, Mị Ảnh số từ trong hư vô đã trở thành thực chất, xuất hiện trong tinh không, bốn phương tám hướng là vô số tinh tú lập loè.

Bên trong phòng luyện công, Diệp Trần chậm rãi mở hai mắt ra, vô số tinh tú phản chiếu đến trong ánh mắt thâm bất khả trắc của hắn.

"Đây chính là Vô Ngã Chi Đế Hoàng cảnh giới sao?"

Giờ khắc này, Diệp Trần rốt cục cũng đã hiểu được tư thế thứ tám Sất Trá Phong Vân của Tiềm Long quyết, sau khi tu luyện thành công tư thế này, Diệp Trần tự nhiên đã tiến vào đến tầng thứ ba của Vô Ngã cảnh giới - Vô Ngã Chi Đế Hoàng. Cái gọi là Vô Ngã Chi Đế Hoàng, tức là triệt để khống chế tiềm năng của bản thân, cũng giống như một Đế Hoàng cao cao tại thượng vậy, mọi nơi trong cơ thể đều có thể được khống chế, không có bất kỳ góc chết nào, trừ việc đó ra, vạn vật xung quanh bản thân đều có thể quan sát được hết sức rõ ràng.

Hô!

Sâu hít sâu một hơi, Diệp Trần cảm giác toàn thân mình tràn ngập sức bật, nhẹ nhàng nắm chặc quyền, lực lượng vô cùng vô tận từ trong nội tâm lập tức vọt tới nội quyền, tùy thời có thể cuồng bắn ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1374: Thực Lực Đỉnh Cấp Chiến Đế

Nếu như nói, lúc trước Diệp Trần vẫn còn ở thực lực cao đẳng Chiến Đế, thì như vậy hiện tại đã đột phá qua cấp bậc này, đạt đến thực lực đỉnh cấp Chiến Đế, số lượng Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả có thể thắng được hắn không có bao nhiêu người nữa rồi, lại phối hợp thêm trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, đoán chừng chỉ có Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương Giả mới có năng lực áp chế hắn mà thôi.

Mà cả vũ trụ Tinh Không này, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương Giả là những tồn tại ở cấp độ Đế Hoàng, cũng không có bao nhiêu người, về phần Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên thì đều là những tồn tại Chí Tôn rồi.

Ra khỏi phòng luyện công, Diệp Trần đi tới đại sảnh.

"Xin lỗi, đã để cho mọi người bị sợ hãi."

Diệp Trần nói lời xin lỗi mọi người.

"Không có gì đâu, Đế cấp chiến hạm rất an toàn." Vạn Tiễn Vương vừa cười vừa lắc đầu.

"Diệp Trần, ngươi đã đột phá cái gì vậy?" Trương Nhân Nhân hiếu kỳ hỏi.

Diệp Trần nói: "Là Vô Ngã chi Đế Hoàng cảnh giới."

"Không thể nào!" Lưu Địch vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, "Nhanh như vậy đã đột phá đến Vô Ngã chi Đế Hoàng cảnh giới sao?"

Bọn họ từ rất sớm cũng đã biết, Diệp Trần bởi vì một nguyên nhân đặc

thù mà không có biện pháp mở ra Vô Ngã cảnh giới, nhưng không nghĩ tới Diệp Trần có thể tiến bộ nhanh đến như vậy, quả thực là tiến triển cực nhanh, quả nhiên là có thể làm cho người ta so sánh mà tức chết đấy.

"Là nhờ vào Tiềm Long Quyết cả đấy."

Diệp Trần cười cười.

"Đây cũng là do ngươi có ngộ tính đủ cao mới làm được đấy chứ."

"Chính xác, ngộ tính cao giống như ngươi thì lĩnh ngộ cái gì cũng đều nhanh, chờ đến khi tu vi tăng lên rồi sẽ như hổ thêm cánh cho mà xem."

Trương Nhân Nhân là người thứ tư lên tiếng.

"Đến nơi rồi." Diệp Trần thao túng Mị Ảnh số trở lại trong tinh không.

Xuyên thấu qua thủy tinh trong suốt của chiến hạm, từ xa xa mọi người đã nhìn thấy một nơi, nơi đó giống như có một vòng xoáy nước Hỗn Độn, đó chính là cửa ra vào Chân Linh thế giới.

"Hắc hắc, vừa đúng lúc muốn xem một chút quê hương của ngươi so với các sinh mệnh thế giới khác có cái gì bất đồng nào."

Bọn họ tiến vào Chân Linh thế giới mặc dù sẽ phải chịu một chút áp chế, nhưng không đến mức hứng chịu mạnh như các chủng tộc khác, sẽ không xuất hiện hiện tượng đại giảm thực lực trên phạm vi lớn, lại càng không có tình trạng tổn hại căn cơ.

"Muốn đi vào nơi này, chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu."

Mi tâm dọc mắt Diệp Trần mở ra, rất nhanh hắn đã thấy được đại lượng Ma vương cùng Tà Vương ở trên hai khỏa tiểu tinh cầu phụ cận, trừ việc đó ra, ở vùng phụ cận của xoáy nước hỗn độn còn có một khối huyền phù vẫn thạch khổng lồ, giống như một tiểu tinh cầu, và cũng có một đội Ma vương đang trông chừng ở phía trên.

“Nhân số địch quân có tổng cộng khoảng bốn vạn tên.”

"Vậy thì giết sạch chúng đi."

Trong mắt Viên Hồng lóe lên quang mang hưng phấn.

Cách xoáy nước hỗn độn chừng 1200 vạn dặm là một tinh cầu có màu vàng nhạt, tinh cầu này đã bị cải tạo thành một pháo đài khổng lồ, bên trong cơ hồ đã bị đào rỗng, dĩ nhiên, từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy có gì khác thường.

Trong vô thanh vô tức, có 14 chiếc khôi lỗi chiến hạm đang tiến tới gần khỏa tinh cầu đó, tất cả các chiến hạm này đều là của Thú Ma chiến đội, mỗi thành viên trong đội đều sở hữu hai chiếc, trong đó Diệp Trần đang điều khiển chính là một chiếc tiểu Đế cấp chiến hạm cùng với một chiếc đại Đế cấp chiến hạm, còn đám người Vạn Tiễn Vương riêng phần mình điều khiển một chiếc tiểu Thiên Vương cấp chiến hạm cùng với một chiếc đại Thiên Vương cấp chiến hạm.

Không ngoa mà nói, uy lực của khôi lỗi pháo trên các Thiên Vương cấp chiến hạm đều có thể oanh chết một gã Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên Vương giả, nếu như có thể tích lũy một chút năng lượng thì thậm chí có thể oanh chết Sinh Tử Cảnh Lục trọng Thiên Vương giả. Còn đỉnh tiêm Đế cấp chiến hạm càng khó lường hơn, tùy tiện một pháo cũng có thể gây trọng thương Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả bình thường, một khi súc tích đầy đủ năng lượng thì có thể một kích miễu sát đấy. Bất quá, trên thực tế rất khó làm được loại tình trạng này, dù sao đối phương hoàn toàn có thể mau chóng tránh né.

Mười bốn chiếc khôi lỗi chiến hạm cùng với bảy người họ nhanh chóng xông về phía tinh cầu màu vàng nhạt.

Một nghìn vạn dặm .

Tám trăm vạn dặm .

Năm trăm vạn dặm .

Ba trăm vạn dặm .

"Không tốt, có địch nhân đang tới."

Bên trong tinh cầu màu vàng nhạt giống như một thứ hang ổ nào đó vậy, bọn hắn không nghĩ tới sẽ có người dám tới tập kích, trong khi nơi ẩn nấp của bọn hắn không dễ dàng gì có thể tìm ra.

Nhất thời, hàng trăm tên Ma vương lao vọt ra.

Hai trăm vạn dặm .

Một trăm vạn dặm .

"Giết!"

Ý niệm trong đầu Diệp Trần vừa khẽ động, 96 họng khôi lỗi pháo của hai chiếc Đế cấp chiến hạm đồng loạt phun trào hỏa diễm mãnh liệt. Mỗi một họng khôi lỗi pháo của Đế cấp chiến hạm đều có giá trị rất kinh người, phía trên còn được khắc một số trận pháp, trong nháy mắt có thể rút lấy năng lượng nguyên thạch mà áp súc ra lực lượng vô hạn, sau đó hung mãnh phóng đi ra ngoài. Không khoa trương mà nói, một phát pháo kích của Đế cấp chiến hạm sẽ tiêu hao ít nhất không dưới 5000 nguyên thạch, một loạt bắn của nó đại khái tiêu hao đến 50 vạn nguyên thạch, người bình thường căn bản không thể dùng nổi .

Đám người Vạn Tiễn Vương cũng thao túng Thiên Vương cấp chiến hạm của mình, hướng phía tinh cầu màu vàng nhạt phát động công kích mãnh liệt.

Trừ việc đó ra, bảy người Diệp Trần cũng không nhàn rỗi, riêng phần mình đều phát ra tuyệt chiêu võ học, còn Diệp Trần thì thi triển Phần Thiên Chân Kiếm, tạo ra một đạo kiếm khí xích hồng sắc hung hăng lao về phía địch nhân, trên đường đi, kích thước của nó càng lúc càng lớn lên.

Vạn Tiễn Vương thi triển ra Thiên Biến Vạn Hóa, tạo ra hàng vạn mũi ảnh tiễn phô thiên cái địa.

Lưu Địch bổ ra một đao, đao mang hung mãnh tung hoành khắp nơi.

Lục Văn Tú cầm trong tay huyết sắc trường thương, không ngừng tung ra từng đóa thương hoa tràn ngập khắp không gian.

Trương Nhân Nhân biến hóa thủ ấn, tạo ra một cây dây leo thô to như một cự long, quấn về hướng tinh cầu màu vàng nhạt.

Viên Hồng thì khổng lồ hóa thân thể, cả người tỏa ra kim quang sáng chói, trực tiếp công mạnh một quyền đi qua.

Tư Mã Phi tung trảo lực vô cùng bén nhọn, tựa như có thể Tê Thiên Liệt Địa, bất kỳ tinh cầu bình thường nào cũng đỡ không nổi một trảo oai hùng của hắn.

Ầm ầm!

Khỏa tinh cầu màu vàng nhạt vừa trúng chiêu đã giống như một cái bọt khí yếu ớt, không chịu nổi lấy một kích đồng loạt kia, ngay lập tức bị nghiền nát thành phấn vụn, thậm chí không tạo ra nổi sóng xung kích như các tinh cầu khác bị nổ tung, bởi vì khỏa tinh cầu này đã bị triệt để phá hủy chứ không phải bị nổ tung, công kích của đám người Diệp Trần so với uy lực của của các vụ nổ tinh cầu thì mạnh hơn rất nhiều, nhất là Diệp Trần cùng với các Đế cấp chiến hạm của hắn.

Kình khí hủy diệt tán xạ ra chung quanh, những tên Ma vương vừa thoát được khỏi tinh cầu màu vàng nhạt thì ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, lập tức bị khí kình đuổi theo càn quét thành hư vô, một số tên khác trốn chạy rất nhanh cũng bị hộc máu không ngừng, thân thể bị hất văng ra bốn phương tám hướng, trông bọn hắn thật giống như vô số viên Lưu Tinh vậy.

Một phiên công kích này, ít nhất đã giết chết một vạn tám ngàn tên Ma

vương, phần lớn bọn chúng đã không kịp chạy ra khỏi tinh cầu màu vàng nhạt, còn rất ít kẻ có thể sống sót.

"Ha ha, những tên này đều là binh lính của quân đội Ma Tộc đấy."

Bảy người Diệp Trần phát hiện, chiến tích của bọn họ đang gia tăng nhanh chóng, thì ra những tên ma vương này đều là Ma Tộc quân nhân, có sĩ binh, có Bách phu trường, tiểu Đô Thống, đại Đô Thống, bất quá đáng tiếc chính là, chỉ có địch nhân do chính mình đánh chết thì mới coi là chiến tích của mình, còn bị khôi lỗi pháo và hỗn loạn khí kình kích giết thì không được tính đến.

"Khốn kiếp, các ngươi là ai?"

Một đoàn ánh lửa màu đen lao đến rồi dừng lại ở cách đó trăm vạn dặm, ánh lửa dần dần tản ra, một gã Ma Tộc cao lớn lừng lững đứng ở đó, hắn mặc trên người một bộ khôi giáp màu đen, rất hiển nhiên, công kích mãnh liệt vừa rồi đã đem khôi giáp phòng ngự của hắn chấn đến tơi tả ở mặt ngoài, mà đồng thời trong lúc hắn nói chuyện thì một số gã Ma vương khác cũng hội tụ tới đây, những tên này đều là “cá lọt lưới” cả, nhân số ước chừng hơn một ngàn tên, bộ dạng tên nào cũng chật vật vô cùng, trong ánh mắt không ngừng lộ ra vẻ căm tức cùng hung quang.

Ma Hạt Đế chính là một Ma Tộc tướng quân có cấp bậc nhị tinh, hắn phụng mệnh suất lĩnh hai vạn Ma Tộc sĩ binh đến trông chừng Chân Linh thế giới, chỉ cần 50 năm nữa là hắn đã có thể rời đi, những tướng quân khác sẽ đến thay thế hắn, về phần những binh sĩ thủ hạ thì cần đến 100 năm mới có thể rời đi, mặc dù trong lòng không muốn đến đây, nhưng cũng không có biện pháp cải lệnh, cũng may Ma Tộc có căn cứ vào cấp bậc cao thấp, cũng như theo điểm cống hiến quân đội mà phân phát phần thưởng, chung quy cũng không phải là làm công không.

Với tư cách là Nhị Tinh Tướng quân, thực lực Ma Hạt Đế tất nhiên là cực mạnh, Phong Đế Vương Giả bình thường cũng không là gì trong mắt hắn, ở trong mắt của hắn lúc này, bảy người Diệp Trần đều đã là người chết

rồi.

"Giết!"

Diệp Trần không để tâm đến phản ứng của đối phương, Long Tuyền Kiếm lập tức vung lên mà phun trào ra từng đạo vòi ròng quang mang kiếm khí chói mắt.

Ma Hạt Đế khuôn mặt tràn ngập vẻ kinh hoàng và trực tiếp bị giết chết, trong khi mấy trăm tên Ma vương đang đứng ở phụ cận quanh hắn cũng tránh né không kịp, từng tên từng tên bị xoắn giết thành hư vô, vì Diệp Trần đã có đỉnh cấp Chiến Đế thực lực, nên kết quả này là không thể nghi ngờ một khi hắn thi triển ra toàn bộ lực lượng của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1375: Trở Lại Chân Linh Thế Giới

"Là thực lực của Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh ư?"

Đám Ma Vương còn lại, da đầu run lên không ngớt, một gã Ma Vương thất thanh nói.

Ma Hạt đế là Nhị Tinh Tướng Quân, có thể một chiêu mà diệt sát được Nhị Tinh Tướng Quân thì chỉ có Tam Tinh Tướng Quân là có thể làm được, bất quá nghe nói, Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh có thực lực cũng không kém cỏi Tam Tinh Tướng Quân, thực lực của cả hai đều ở mức tương đồng, chênh lệch sẽ không lớn.

Tu vi của Diệp Trần vẫn chưa đạt tới Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên cảnh giới, như vậy khẳng định hắn chính là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh rồi, cấp bậc này so với Tam Tinh Tướng Quân thì tôn quý gấp 10 lần thậm chí gấp trăm lần, chỉ sợ địa vị của Ngũ Tinh Tướng Quân so ra còn kém cả Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh đấy, dù sao số lượng Ngũ Tinh Tướng Quân không hề ít, còn Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi, trên thực tế tại Nhân tộc quân đội, đến một người Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh cũng không có.

Rầm rầm rầm!

Sáu người Vạn Tiễn Vương cũng xuất thủ, sáu người họ đều có thực lực Chuẩn Đế nên những tên Ma Vương này làm sao có thể ngăn cản chứ, chỉ chốc lát sau, lại có thêm mấy trăm tên Ma Vương chết thảm trong tinh không.

"Chạy mau đi!"

Số Ma Vương còn lại đã không đủ 300 tên, lập tức thoát chạy tứ tán.

"Đừng đuổi theo nữa."

Diệp Trần ngăn Viên Hồng lại.

Từ bên ngoài mấy trăm vạn dặm, rậm rạp chằng chịt Tà Vương đang bay tới ứng cứu, những tên Ma Vương còn sót lại cũng gia nhập cùng đội quân những tên Tà Vương này, rất hiển nhiên, kẻ cầm đầu Tà Linh tộc cũng là một gã Tướng Quân, tu vi của hắn đã cao tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên cảnh giới.

"Kế tiếp, mọi người cẩn thận một chút, trước tiên nên tiến nhập vào chiến hạm rồi nói sau." Diệp Trần nói.

Vạn Tiễn Vương gật gật đầu, tình huống trước mắt và trước đó hoàn toàn không giống nhau, trước đó bọn hắn đã đánh cho Ma tộc đại quân trở tay không kịp. Khi đó bọn hắn còn chưa kịp ly khai khỏi nhạt tinh cầu màu vàng, một lần ra tay liền có thể đánh chết chín thành quân số Ma Vương, còn Tà Linh tộc quân đội có số lượng cũng không thua gì Ma tộc, do đó bọn hắn không thể nào làm được sự tình đánh chết chín thành Tà Vương giống như trước đó được. Cho nên kế tiếp tất nhiên sẽ có một hồi huyết chiến.

Không có chút do dự nào, bảy người đều tiến vào Khôi Lỗi chiến hạm của riêng mình, hơn nữa đều lựa chọn đi vào đại chiến hạm.

Chỉ có tại ở bên trong Khôi Lỗi chiến hạm, bọn hắn mới phần nào tránh được phần đông Tà Vương dùng linh hồn công kích, giống như nhiều con kiến cũng có thể cắn chết một con voi vậy, một khi hai vạn quân Tà Vương cùng liên thủ phát động linh hồn công kích, cho dù là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương giả cũng phải thân tử đạo tiêu mà thôi, ngay cả Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn cũng sẽ không bao giờ dám ngạnh kháng như vậy, bởi vì linh hồn phòng ngự cũng cần phải tiêu hao rất nhiều Linh Hồn Lực đấy.

Khôi Lỗi chiến hạm có tác dụng ngăn cách linh hồn dò xét của địch nhân, do đó địch nhân sẽ không thể tập trung linh hồn để dò xét vị trí chính

xác của bọn hắn. Kể từ đó, cho dù bọn chúng có đồng loạt phát động linh hồn công kích thì tối đa cũng chỉ có thể xuyên qua Khôi Lỗi chiến hạm chứ không cách nào chạm tới bọn hắn được, tuy ngẫu nhiên cũng có thể có vài đạo linh hồn công kích trùng hợp trúng mục tiêu, nhưng chung quy cũng không gây ảnh hưởng lớn đến toàn cục.

"Công kích."

Ở bên trong Đế Giang số, Diệp Trần thao túng Đế Giang số cùng Mị Ảnh Số đồng loạt pháo kích về phía đám đông Tà Vương. Ngay lập tức, rất nhiều đóa hỏa hoa cực lớn nổ tung giữa không gian sâu thẫm, mỗi một đóa hỏa hoa đều mang đi vài sinh mạng, sau một vòng bắn, tối thiểu đã giết chết mấy trăm tên Tà Vương, còn sáu người Vạn Tiễn Vương thì có hiệu suất kém hơn rất nhiều, bởi lực công kích của Thiên Vương Cấp chiến hạm xa xa không bằng Đế cấp chiến hạm, sau một vòng bắn chỉ có thể đánh chết hai ba mươi tên Tà Vương thì đã coi là không tệ rồi, bất quá sáu người cộng lại cũng có thể giết được hơn 100 tên địch.

Mị Ảnh Số có 24 khẩu Khôi Lỗi pháo, trong đó có hai cái là chủ pháo, Đế Giang số tắc thì có đến 72 khẩu Khôi Lỗi pháo, trong đó có 6 cái chủ pháo. Bình thường, chủ pháo tuy có uy lực không lớn hơn bao nhiêu so với các Khôi Lỗi pháo khác, nhưng lại có giá trị ở chỗ, nó có thể không ngừng súc tích năng lượng Nguyên thạch, lúc năng lượng Nguyên thạch được súc tích tới cực hạn thì một pháo phát ra sẽ có uy lực cao gấp 10 lần các Khôi Lỗi pháo khác, lực sát thương vô cùng kinh người.

Rầm rầm...

Lại thêm 8 đóa đại hỏa hoa cực lớn hình thành kèm theo tám tiếng nổ lớn liên tục vang lên, đem một đám đông Tà Vương oanh thành huyết vụ, mỗi một đóa hỏa hoa đều có thể đoạt lấy tánh mạng trên trăm tên Tà Vương.

"Thật đáng giận, toàn bộ tản ra, bao vây bọn hắn cho ta."

Tà Trảo Đế là Tam Tinh Tướng Quân tại trong quân đội Tà Linh tộc,

thực lực cao hơn rất nhiều so với Ma Hạt đế nên hắn cũng không sợ gì Diệp Trần, nhưng hắn lại không có nhiều Nguyên thạch như vậy để mua sắm Đại Đế cấp chiến hạm, mà tiểu Đế cấp chiến hạm thì có hỏa lực kém xa Đế Giang số của Diệp Trần chứ đừng nói chi là Diệp Trần còn có thêm một chiếc Mị Ảnh số, nếu như trong chiến đấu mà chiếc tiểu Đế cấp chiến hạm của mình bị oanh phế đi thì có muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc. Thêm nữa, tiểu Đế cấp chiến hạm có lực công kích tuy cũng mạnh nhưng kì thực so với lực công kích của bản thân hắn thì yếu hơn không ít, như vậy có lấy ra dùng thì cũng không có tác dụng gì to lớn.

"Tất cả đồng loạt hướng phía chiếc Đế cấp chiến hạm kia phát động linh hồn công kích cho ta."

Tà Trảo Đế sao lại không nhận ra Diệp Trần chính là uy hiếp lớn nhất, tập hợp gần hai vạn Tà Vương, có lẽ có thể một lần hành động mà tiêu diệt được Diệp Trần, hai vạn đạo linh hồn công kích như vậy có thể nói là rậm rạp chằng chịt, dù sao Khôi Lỗi chiến hạm lại có kích thước rất lớn nên đối phương sẽ không có khả năng thoát được.

"Tán Hồn Trảo!"

Tà Trảo Đế dẫn đầu hướng về phía Diệp Trần phát động linh hồn công kích, linh hồn công kích của hắn là một cái móng vuốt sắc bén dữ tợn do Linh Hồn Lực cấu tạo thành, hung mãnh lao về hướng Đế Giang số, vòng phòng ngự của Đế Giang số chỉ có thể ngăn cách linh hồn dò xét, căn bản không có cách nào ngăn cản linh hồn công kích, do vậy linh hồn công kích sẽ đi xuyên qua nó.

Ở bên trong, Diệp Trần đã sớm thi triển ra linh hồn phòng ngự bí pháp - Nguyên Thần Bất Diệt.

Ba ba ba ba ba...

Quả nhiên, trong số gần hai vạn đạo linh hồn công kích thì có mấy trăm đạo đánh trúng được hắn, nếu như không phải linh hồn của hắn viễn siêu so

với thường nhân, và Nguyên Thần Bất Diệt cũng không phải linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường, thì tối thiểu linh hồn của hắn đã bị trọng thương rồi.

"Ân! Không chết sao ?!."

Tà Trảo Đế sắc mặt càng lúc càng khó coi, hắn nhận thấy, gần hai vạn đạo linh hồn công kích này thì tối thiểu nhất cũng phải có mấy trăm đạo đánh trúng vào Diệp Trần chứ, không thể tưởng được là Diệp Trần rõ ràng vẫn bình yên vô sự.

"Lại một lần nữa cho ta."

Đại đa số Sinh Tử Cảnh Vương giả đều có thể phát ra ba đạo linh hồn công kích, như vậy bọn hắn còn có hai lần cơ hội.

Ở lần thứ hai này, Diệp Trần đã có chút cảm giác đầu váng mắt hoa, lần này hắn bị trúng hơn sáu trăm đạo linh hồn công kích, Hồn Hải đã bắt đầu “nhấc lên sóng to gió lớn” rồi, lực phòng ngự của Nguyên Thần Bất Diệt suýt nữa đã bị đánh tan.

"Xem ra, sau này phải hối đoái một môn linh hồn phòng ngự bí pháp thật mạnh rồi."

Diệp Trần hiện tại không thiếu Nguyên thạch, hắn có thể chi tiêu một trăm triệu Nguyên thạch để đổi lấy một trăm triệu điểm cống hiến quân đội, một trăm triệu điểm cống hiến quân đội không phải là số lượng nhỏ, có thể hối đoái được một môn linh hồn phòng ngự bí pháp lợi hại hơn gấp 10 lần so với Nguyên Thần Bất Diệt cũng không thành vấn đề. Trong lúc đại quân đang chém giết, nếu không có linh hồn phòng ngự bí pháp tốt thì ngay cả Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn cũng không dám tùy ý làm bậy, một khi bị nhìn chằm chằm vào là cửu tử nhất sinh đấy.

Lần công kích linh hồn thứ ba đã đến.

Phanh!

Diệp Trần có cảm giác như trong đầu mình có thứ gì đó bị nổ tung rồi, Hồn Hải bị quấy đến long trời lỡ đất, hóa thành một mảnh đục ngầu, vòng phòng ngự Nguyên Thần Bất Diệt lập tức bị sụp đổ.

Đưa tay sờ lên mũi, lập tức cả bàn tay bị máu chảy xuống nhuốm đỏ.

"Thật nguy hiểm quá."

Rất nhanh, Diệp Trần đã khôi phục lại nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Linh hồn công kích một khi được thi triển trên quy mô lớn, dù là uy lực của mỗi một cái không lớn, nhưng dựa vào số lượng cũng có thể làm cho chất lượng tăng lên, ví dụ như đối với một vách tường dày đặc, một lần va chạm vào có thể không gây ra tổn hại chút nào, nhưng nếu liên tục va chạm mấy trăm lần thì vách tường cũng sẽ bị sụp đổ ngay.

Giờ phút này, hắn thấm thiết cảm giác được linh hồn phòng ngự bí pháp có tầm quan trọng lớn đến mức nào.

"Hừ!"

Hừ lạnh một tiếng, Diệp Trần tiếp tục điều khiển Đế Giang số cùng Mị Ảnh số hướng phía phần đông Tà Vương phát động pháo kích, chỉ trong khoảng thời gian ngắn hắn đã tiêu hao hơn một ngàn vạn Nguyên thạch nhưng vẫn không mảy may quan tâm.

"Không có khả năng như vậy !"

Tà Trảo Đế kinh sợ vô cùng, đối phương rõ ràng có thể bình yên vô sự, chẳng lẽ hắn đã tu luyện được Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp, mà Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp không phải là thứ có thể tu luyện thành công trong một sớm một chiều, ít nhất cũng cần phải trải qua mấy trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm thì mới có thể luyện thành. Đúng thực sự là vậy, thiếu chút nữa hắn đã quên mất, Diệp Trần có thực lực Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, nhất định là thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, ở bên trong Thần Chi Nhạc Viên có tồn tại Thời Gian Tháp, có thể đem thời gian rút ngắn đi gấp

trăm lần.

Nhưng hắn nào biết đâu rằng, Nguyên Thần Bất Diệt cũng chỉ có thể coi là là Thiên Vương Cấp linh hồn phòng ngự bí pháp mà thôi. Hơn nữa, dưới tình huống bình thường, linh hồn của Diệp Trần cũng đã rất mạnh so với người bình thường rồi.

"Ngươi cũng nên nếm thử linh hồn công kích a!"

Ở bên trong Đế Giang số, Diệp Trần tập trung ánh nhìn về phía Tà Trảo Đế rồi kích bắn ra một đạo Linh Hồn Kiếm Khí.

"Không xong rồi."

Trúng chiêu, thân thể Tà Trảo Đế lập tức lảo đảo, sắc mặt trắng bệch.

Linh Hồn Kiếm Khí của Diệp Trần quá mức lăng lệ ác liệt, may mắn là trước đó hắn chỉ thi triển một lần Tán Hồn Trảo, nếu không thì lần này hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Cơ hồ trong vô ý thức, Tà Trảo Đế lấy ra tiểu Đế cấp chiến hạm, lập tức chui đi vào trong.

"Phản ứng nhanh đấy."

Diệp Trần mặc dù có điểm đáng tiếc nhưng bất quá hắn cũng biết rõ, muốn một lần duy nhất mà diệt sát được linh hồn của Phong Đế Vương giả là rất khó khăn, linh hồn kiếm khí của hắn nói cho cùng cũng chỉ có thể coi là đỉnh tiêm Thiên Vương Cấp linh hồn công kích bí pháp mà thôi.

Oanh oanh oanh oanh...

Thanh âm Hỏa lực không ngừng vang lên, đám Tà Vương lần lượt tan thành mây khói, đáng tiếc đám Tà Vương đã phân tán nhau quá xa, một pháo chỉ có thể diệt sát được hai tên đã là vận khí tốt rồi, đại đa số đều dưới tình huống chỉ có thể diệt sát từng tên một mà thôi, mà Thiên Vương Cấp chiến

hạm của sáu người Vạn Tiễn Vương thì đến mười pháo mới có thể diệt sát được một tên.

1500 vạn.

2000 vạn.

2500 vạn.

3000 vạn.

Một lượt 60 vòng hỏa lực được bắn ra, Diệp Trần đã tiêu hao hết 3000 vạn Nguyên thạch, vào lúc này, Nguyên thạch quả thực giống như thứ vô giá trị vậy.

Mà một lượt 60 vòng hỏa lực được bắn ra này cũng không phải là không có thu hoạch, tổng cộng đã diệt sát được trên dưới một vạn tên Tà Vương, cộng thêm hơn ba nghìn tên Tà Vương khác do sáu người Vạn Tiễn Vương đánh chết, số lượng Tà Vương còn lại hiện giờ đã không còn đủ bảy ngàn rồi.

"Đáng chết, không thể tiếp tục dông dài nữa rồi."

Tà Trảo Đế căm tức vô cùng, bọn hắn đã không cách nào tiếp tục dùng linh hồn công kích đối phương nữa, võ học công kích thì trong thời gian ngắn lại không có biện pháp phá vỡ được phòng ngự của Đế cấp chiến hạm cùng Thiên Vương Cấp chiến hạm. Tức thì, hắn đã bị Diệp Trần gắt gao ngăn chặn, tiểu Đế cấp chiến hạm liên tục bị oanh bay ra ngoài, mọi chủ pháo của đối phương đều đang nhằm vào hắn đấy.

Tiếp tục tổn thất thêm gần một ngàn tên Tà Vương, Tà Trảo Đế biết rõ, bọn hắn đã thất bại, nếu không nhanh chóng rút lui thì sẽ phải trả giá càng lớn hơn.

"Tất cả rút lui."

Tà Trảo Đế rốt cục cũng đưa ra mệnh lệnh rút lui .

Số Tà Vương còn sống sót trong lòng mừng rỡ vô cùng, bọn hắn từ sớm đã muốn rút lui rồi, bọn hắn giờ đây đã giống như một cái xác rùa đen vậy, tiếp tục ở chiến trường này thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Rất nhanh, toàn bộ tàn quân Tà Vương đều rút lui, về phần Ma Vương, cơ hồ số lượng đã không còn đáng kể nữa.

"Thật sự là quá nguy hiểm rồi."

Bọn người Vạn Tiễn Vương đi ra.

"Ừ, suy cho cùng vẫn là nhờ vào Đế cấp chiến hạm tốt, phòng ngự đủ mạnh đấy."

Lưu Địch gật gật đầu.

Thiên Vương Cấp chiến hạm của bọn hắn tuy là loại cao cấp nhất, thế nhưng cũng không thể chịu nổi vô số lần công kích, nếu không phải những tên Tà Vương này cũng muốn né tránh pháo kích của bọn hắn, và cứ cách một đoạn thời gian thì bọn chúng chết bớt một đám thì bọn hắn căn bản không thể kiên trì được lâu, dù có nhiều tầng phòng ngự hơn nữa cũng đều có thể bị kích phá hết, mặt ngoài chiếc chiến hạm nào cũng bị xuất hiện nhiều vết thủng cùng tổn hại lớn.

"Đa tạ các vị rồi."

Diệp Trần thu hồi Đế Giang số cùng Mị Ảnh số, nói cảm tạ mọi người.

"Cám tạ cái gì chứ, chờ đến Chân Linh thế giới rồi, ngươi dẫn chúng ta hoàn du thế giới một lần là được rồi." Tư Mã Phi cười nói.

"Nhất định rồi."

Diệp Trần gật gật đầu.

Đã không còn Tà Vương cùng Ma Vương, bảy người họ hướng phía vòng xoáy Hỗn Độn lao đi.

Qua một hồi sau, bảy người đã tới một mảnh tinh không không giống với vũ trụ tinh không bình thường.

"Rốt cục đã trở lại rồi!"

Diệp Trần sâu hít sâu một hơi, loại cảm giác này tựa như được trở về cố hương vậy, nơi này đem đến cho hắn quá nhiều nhớ nhung cùng cảm xúc.

Lạc Trần Kiếm Tông.

Trong một gian mật thất, Diệp Trần cười tủm tỉm đứng lên, hắn cảm nhận được bản thể của mình đang trở về.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1376: Diệp Trần Trở Về

"Ồ !? Tông chủ đã xuất quan rồi !"

Trên ngọn núi chính của Lạc Trần Kiếm Tông, Diệp Trần, đáp xuống quảng trường, trải qua nhiều năm phát triển như vậy, quy mô của Lạc Trần Kiếm Tông đã khá khổng lồ rồi, nhân số đã vượt xa một trăm ngàn người, trên quảng trường có rất nhiều trưởng lão và đệ tử lui tới.

"Tông chủ!"

"Chào tông chủ."

Dọc theo đường đi, mọi người dồn dập cung kính hành lễ.

Tông chủ trước mắt chính là tinh thần tưởng niệm thể của Tông chủ thực sự, nhưng đối với mọi người mà nói, không có gì khác nhau cả vì tinh thần tưởng niệm thể tương đương với phân thân của Tông chủ thật sự.

Ngồi thủ tọa ở nghị sự đại điện, Diệp Trần phân phó cho mọi người: "Hãy triệu tập hết thảy trưởng lão nòng cốt của Lạc Trần Kiếm Tông, ngoài ra cũng đi thông báo cho Mộ Dung gia tộc, Long thần Thiên Cung cùng với Huyền Tông."

"Vâng!"

Mấy trăm tên chấp sự lĩnh mệnh lệnh rời đi.

Chỉ chốc lát sau, nhóm người thứ nhất đã đến.

Là Diệp Thiên Hào, Trầm Ngọc Thanh cùng với Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu và tứ đại đệ tử của Diệp Trần.

"Sư phụ!"

Tứ đại đệ tử đứng ở một bên cung kính hành lễ.

"Đại ca."

Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu nhìn qua đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn dáng dấp thiếu niên nữa.

Trầm Ngọc Thanh dò hỏi: "Trần nhi, nghe nói con muốn triệu tập mọi người của Lạc Trần Kiếm Tông, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Chẳng lẽ là tro tàn dị tộc lại cháy ư?"

Diệp Thiên Hào bắt đầu suy đoán.

Diệp Trần, cười nói: "Ta đã trở về rồi!"

"Trở về? Lẽ nào?" trong mắt Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu lóe ra thần sắc hưng phấn, không khỏi nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần, khẽ gật đầu.

"Thật quá tốt rồi."

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh nhìn nhau với vẻ mặt tươi cười, tứ đại đệ tử cũng rất vui vẻ cùng thấp thỏm.

Diệp Trần trước mắt tuy rằng bề ngoài không khác chút nào so với Diệp Trần bản thể, nhưng về bản chất vẫn có một ít khác biệt nhỏ, hắn không linh động như Diệp Trần, cũng không có biểu lộ quá nhiều cảm tình, đặc biệt là theo thời gian trôi qua, phương diện này càng rõ ràng hơn, cho dù là Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu tại trước mặt Diệp Trần cũng đều có chút câu thúc, nói chung là hơi lạ lẫm, theo như Huyền Hậu nói, tinh thần tưởng niệm thể mặc dù là do bản thể phân hoá ra, nhưng sau một thời gian nó sẽ từ từ nhân cách hóa chính mình, nói cách khác, nó sẽ trở thành bản thân thứ 2 của mình chứ không phải hoàn toàn là “phục chế” nữa.

Nhóm thứ hai đến chính là các trụ cột Lưu Vân tông lúc trước, có La Hàn Sơn, Chu Mai, Trương Hạo Nhiên và những người khác.

"Tông chủ."

Đám người La Hàn Sơn ôm quyền chào.

Nhóm thứ ba, nhóm thứ tư, rất nhanh đã đến, nhân số tại nghị sự đại điện đã đông đúc như mắc cửi, hầu như hết thảy nòng cốt của Lạc Trần Kiếm Tông đều đã tới. Chỉ chốc lát sau, Người của Mộ Dung gia tộc cùng Long thần Thiên cung cũng tới nơi.

Mộ Dung gia tộc, Long thần Thiên cung cùng với Lạc Trần Kiếm Tông đã tạo ra các liên kết Truyền Tống trận nên việc lui tới rất thuận tiện.

Dẫn đầu Mộ Dung gia tộc chính là Mộ Dung Chỉ Thủy cùng Mộ Dung Khuynh Thành, dẫn đầu Long thần Thiên cung là Từ Tĩnh cùng với đám người Đại trưởng lão của Long thần Thiên cung.

Một nhóm cuối cùng đến chính là Huyền Hậu Yến Khinh Huyên, Yến Phượng Phượng.

"Các vị hãy đi theo ta."

Diệp Trần, đi ra khỏi nghị sự đại điện, Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh cũng đi theo một bên của hắn, vẻ mặt hai người có chút xúc động, có chờ mong, cũng có một tia thấp thỏm.

Trên quảng trường, Diệp Trần, ngẩng đầu nhìn trời.

"Hắn rốt cục đã trở về rồi sao?"

Huyền Hậu nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Diệp Trần tại Chân Linh Thế Giới đã là một cái truyền kỳ, một truyền thuyết sống, cho dù là cổ nhân có so sánh cũng đều phải kém hơn rất nhiều,

thanh danh của hắn đã ở cùng một vị trí với Cổ Đế, Khí Thiên Đế rồi, tuy rằng thành tựu của hai người này so với hắn càng cao hơn, nhưng tuổi đời của Diệp Trần lại trẻ hơn rất nhiều, lại càng thêm kinh tài tuyệt diễm, nói hắn là thiên cổ đệ nhất kỳ tài cũng không có một chút nào là khoa trương.

Trong những năm này, đám người Huyền Hậu không phải là không có xông qua tử lộ, nhưng đáng tiếc, mỗi lần đều nhận lấy thất bại tan tác mà quay trở về, một lần gần nhất là ba năm trước đây, lần đó quy mô vô cùng lớn, nhân số tập kết gồm có Huyền Hậu, Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành, Độc Cô Tuyệt, Đạm Thai Minh Nguyệt, Tuyết Kiếm Vương, Tinh Kiếm Vương cùng với Hư Hoàng và đông đảo tuyệt đỉnh vương giả khác, nhân số không dưới 100 người.

Tuy nhiên quy mô của kẻ địch lại càng khổng lồ hơn, mà cường giả trấn thủ còn siêu việt hơn cả Diệp Trần trước kia, hơn một trăm vị tuyệt đỉnh vương giả xuất chiến thì đã có một nửa nhân số bị chết thảm tại bên trong tử lộ, có thể nói là thương vong nặng nề.

Bọn họ không phải không muốn thừa nhận, nếu như không có ngoại lực trợ giúp thì cả đời này e rằng không thể rời khỏi Chân Linh Thế Giới được nữa rồi, kẻ địch một khi đã cảnh giác thì sẽ không thể nào để cho bọn hắn có cơ hội.

Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành cũng đang ngẩng đầu nhìn lên trời, mỗi phút giây trong lòng đều một mực mong đợi hắn.

Cuồng phong gào thét, chớp giật tung hoành, một chiếc cường đại chiến hạm thần bí xé rách không gian xuất hiện ở trên bầu trời Lạc Trần Kiếm Tông.

Trên quảng trường, mọi người đều tựa hồ như ngưng thở và không một cái nháy mắt nào.

Kétttt!

Cửa khoan thuyền mở ra, một người đi ra.

Không phải Diệp Trần.

Là một cự hán tuổi trẻ có mái tóc màu vàng kim, lưng hùm vai gấu.

"Nơi này chính là Chân Linh Thế Giới sao, tuy rằng không gian rất giòn yếu nhưng lại rất đặc biệt ah."

Viên Hồng đứng ở giữa không trung, hít sâu một hơi không khí của Chân Linh Thế Giới.

"Thật cường đại!"

Tròng mắt Huyền Hậu, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với Từ Tĩnh đột nhiên co rụt lại, người này vừa mới xuất hiện đã phảng phất trở thành trung tâm của toàn bộ thiên địa, ngay cả không gian cũng đều không chịu nổi khí tức của hắn, không ngừng bị nghiền nát, tiếng nổ “bùm bùm” vang vọng liên tục theo từng nhịp thở của hắn.

"Là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên? Ngũ trọng hay Lục trọng chứ?"

Tu vi hiện nay của Huyền Hậu là Sinh Tử Cảnh Tam trọng thiên, tại Chân Linh Thế Giới, Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên đã là đỉnh điểm rồi, không cách nào tiến thêm một bước nào nữa, do đó, sự xuất hiện của Viên Hồng đã mang đến cho nàng ngoại trừ khiếp sợ ra thì vẫn là…khiếp sợ, đối phương giống như một nhân gian hung thú vậy, chỉ riêng một tia khí tức thôi cũng liền có thể làm cho người ta gặp phải áp lực vô cùng nặng nề, rất khó tưởng tượng, một khi đối phương bạo phát toàn lực thì sẽ sản sinh hậu quả đáng sợ đến mức nào.

"So với Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên lại càng đáng sợ hơn!"

Từ Tĩnh chăm chú nhìn Viên Hồng.

Đồng dạng là yêu thú, nàng cảm giác được chênh lệch vô cùng lớn.

Bất quá nàng loáng thoáng cảm thấy được, sợ rằng đối phương còn kinh khủng hơn so với Sinh Tử Cảnh Lục trọng Thiên Ma vương cùng Tà vương đang phong tỏa tử lộ, còn cụ thể khủng bố hơn bao nhiêu lần thì khó có thể cảm nhận được, sự chênh lệch này không chỉ ở phương diện tu vi, mà nhiều hơn cả chính là ý chí cùng với thực lực tuyệt đối.

"Ha ha, một thế giới non xanh nước biếc tuyệt đẹp."

Trương Nhân Nhân, Tư Mã phi, Lục Văn Kiệt, Lưu Địch cùng với Vạn Tiễn Vương nối tiếp nhau đi ra.

Sáu người họ đứng sóng vai chung một chỗ mà toát ra cả một cỗ thiên hạ khí tức điên cuồng bễ nghễ, bởi vì bọn hắn không phải là người của Chân Linh Thế Giới nên loại khí tức này chính là do Chân Linh Thế Giới chủ động truyền ra, cũng giống như lúc dị tộc xuất hiện vậy, dù cho cách xa thiên sơn vạn thủy thì cỗ khí tức này cũng đều không thể ẩn dấu được.

Trong nháy mắt, toàn bộ vương giả của Chân Linh Đại Lục đều có cảm giác như sắp có nguy cơ vậy, từng người từng người đều xuất quan và đình chỉ tu luyện. Khí tức này thực sự quá mức kinh khủng, so với dị tộc đại kiếp nạn năm đó thì còn kinh khủng hơn nhiều, năm đó khí tức dị tộc che ngợp cả bầu trời, hùng hồn vượt xa cỗ khí tức này, nhưng nếu xét về mức độ đáng sợ thì cũng không sánh nổi một phần trăm của cỗ khí tức này.

Viên Hồng thì trông thật phóng đãng, Trương Nhân Nhân thì kiều diễm, Tư Mã phi âm lệ, Lục Văn Kiệt lại lạnh lùng, Lưu Địch thì trông rất dũng cảm, người đứng đầu là Vạn Tiễn Vương thì lại rất bí ẩn, sáu người này vừa xuất hiện đã làm cho Thái Dương phải thất sắc, toàn bộ thế giới phảng phất như đã trở thành sân nhà của bọn hắn, vì sự tồn tại của bọn hắn mà tồn tại, bất cứ sự vật gì cũng đều như rất tôn kính bọn hắn vậy.

Thậm chí ngay cả đại trận của Lạc Trần Kiếm Tông cũng đều ngưng vận chuyển.

"Những người này là ai vậy?"

Giờ này khắc này, cả Lạc Trần Kiếm Tông như gặp phải đại địch.

"Ha ha, các vị, đã lâu không gặp."

Một thanh âm truyền ra, sau một khắc, một người trẻ tuổi mặc áo lam bước ra khỏi chiến hạm, đứng ở phía trước sáu người Vạn Tiễn Vương.

Sự xuất hiện của hắn lập tức áp chế lại sáu người Vạn Tiễn Vương, loại áp chế này cũng không phải là “tận lực đè nén”, mà là một cách rất tự nhiên, trung tâm thiên địa cũng từ trên sáu người Vạn Tiễn Vương chuyển dời đến trên người trẻ tuổi mặc áo lam này, thế nhưng cảm giác mà hắn mang lại cho mọi người không phải là áp lực, mà là thiên địa ý chí nên hoàn toàn không gây ra áp chế đối với mọi người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1377: Sôi Trào

Là Diệp Trần, thiên cổ đệ nhất kiếm khách Diệp Trần của Chân Linh thế giới.

"Tông chủ" "Diệp Trần" "Trần Nhi."

Diệp Trần vừa xuất hiện đã làm cho toàn trường vang dội, hào khí rực rỡ và áp lực mà trước đó sáu người Vạn Tiến Vương đã mang đến đều tiêu biến mất, không còn sót lại chút gì, ánh mắt mọi người đều tụ tập tại trên người hắn.

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh vui đến phát khóc, suốt mười năm xa cách, rốt cục họ đã được gặp lại con của mình, giờ này khắc này, bọn họ đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Trong nhiều ánh mắt như vậy, chỉ có hai tia ánh mắt là nồng cháy và nhu tình nhất, đó chính là ánh mắt của Mộ Dung Khuynh Thành và Từ Tĩnh.

Ánh mắt Diệp Trần cùng các nàng giao nhau mà truyền ra biết bao nhiêu hoài niệm của bản thân.

Cảm nhận được ôn nhu trong ánh mắt Diệp Trần, ánh mắt Mộ Dung Khuynh Thành càng trở nên tươi đẹp hơn, kiều diễm như xuân thủy, mà trong mắt Từ Tĩnh cũng lộ ra nhu tình vô hạn.

Trên quảng trường, Tinh thần tưởng niệm thể bước đến một bước và tự động dung nhập vào trong cơ thể Diệp Trần, Diệp Trần đi đến dắt tay Mộ Dung Khuynh Thành và Từ Tĩnh, cảm nhận được sự mềm mại yêu thương từ bàn tay của hai nàng.

"Phụ thân, mẫu thân."

Diệp Trần nắm hai người đi đến trước người Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh.

"Con trở về là tốt rồi."

Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh vui vẻ dạt dào nhìn xem ba người họ.

Buông tay hai người ra, Diệp Trần ôm lấy Diệp Thiên Hào và Trầm Ngọc Thanh, sau nhiều năm xa cách như vậy nhưng thân tình vĩnh viễn sẽ không bởi vì khoảng cách mà trở nên lạnh nhạt.

"Đại ca !"

Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu đã đi tới.

Diệp Trần nhìn về phía hai người, cười nói: "Hai tiểu gia hỏa này đều đã trưởng thành rồi đây." Khi hắn ra đi, Diệp Huyền và Diệp Tiểu Tiểu chỉ mới chừng hai mươi tuổi mà thôi, còn hiện tại đã 30 tuổi, đối với người bình thường thì đã xem như là trung niên rồi. Đương nhiên, Linh Hải cảnh hậu kỳ tu vi lại để cho bọn hắn có bảo trì hình dạng của người trẻ tuổi như trước.

"Đại ca, lần này ca trở về, có còn đi nữa không?"

Diệp Tiểu Tiểu chờ mong nhìn xem Diệp Trần.

Diệp Trần mỉm cười, "Sẽ đi, nhưng sẽ mang các đệ cùng đi."

"Thật vậy sao?"

Ánh mắt hai người chợt tỏa sáng.

"Tất nhiên là thật rồi, đại ca đã lừa gạt các đệ lúc nào đâu chứ."

Sau đó, ánh mắt Diệp Trần rơi tại trên người tứ đại đệ tử của mình. Chính mình đã thu nhận tứ đại đệ tử này, thành tựu của bọn hắn đều rất kinh người, mỗi người đều đã đột phá đã đến sinh tử cảnh, nhất là Lãnh Tinh Hàn,

đã đạt đến sinh tử cảnh Nhị trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, ba người còn lại thì đều đạt tới sinh tử cảnh nhất trọng thiên, cái này tuy là có quan hệ đến việc chiếm cứ tài nguyên to lớn của Lạc Trần Kiếm Tông, nhưng nếu thiên phú của bọn hắn không đầy đủ thì đã không thể làm được sự tình này rồi.

"Tốt, không tệ, tiến bộ của các con đã để cho ta hết sức kinh ngạc đấy."

Diệp Trần tán dương nói.

"Đa tạ sư phụ đã khích lệ !"

Bốn người ngữ khí vô cùng cung kính.

"Bất quá tu vi không có nghĩa là tất cả, ngày mai, ta muốn khảo nghiệm đôi chút về thực lực của các con đấy." Diệp Trần rất rõ ràng, dưới tình huống thiếu khuyết rèn luyện trong sinh tử, đối với một người sẽ có ảnh hưởng rất lớn, trong trường hợp hai bên đồng cảnh giới, chỉ sợ bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn người Độc Cô Tuyệt, cái này là do nội tình chưa đủ sâu rộng đấy.

Trương Hạo Nhiên cũng đã đột phá đến sinh tử cảnh, trong số các đại đệ tử của Lưu Vân tông lúc trước, Trương Hạo Nhiên là người có thiên phú và ngộ tính gần với Diệp Trần nhất, hắn có sự tiến bộ này cũng không nằm ngoài ý muốn của Diệp Trần, về phần La Hàn Sơn và Chu Mai thì còn kém một chút, hai người đều là Linh Hải cảnh hậu kỳ đỉnh phong cảnh giới, mới vừa vặn lĩnh ngộ được Tử Chi Đạo mà thôi.

"Ngươi đi lần này thật là quá lâu rồi."

La Hàn Sơn cảm thán nói.

"Mười năm, nhưng như vậy cũng không tính là quá dài, nhân sinh của chúng ta mới chỉ vừa vặn cất bước mà thôi."

Diệp Trần không cho rằng La Hàn Sơn sẽ không trở thành được sinh tử cảnh vương giả, có điều chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, một khi trở thành

sinh tử cảnh vương giả thì tuổi thọ sẽ cao tới mười vạn năm, so với mười vạn năm thì mười năm sẽ không tính là con số lẻ.

"Cũng đúng."

La Hàn Sơn gật gật đầu.

"Yến tiền bối, đã lâu không gặp."

Diệp Trần nhìn ra được, so với mười năm trước, khí tức của Huyền Hậu đã mạnh hơn rất nhiều, chăm chú mà nói, Huyền Hậu có thiên phú và ngộ tính cũng không kém cỏi Độc Cô Tuyệt chút nào, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém, nhưng sở học của nàng lại có phần pha tạp nên không thể đem toàn bộ tinh lực đặt vào viêc tăng thực lực lên được, ví dụ như nàng tinh thông giải độc, phong ấn trận pháp, Vọng Khí …, những thứ này nhìn như không có tác dụng gì đối với thực lực, nhưng đến thời khắc mấu chốt, lại có thể thay đổi cả cục diện đấy.

Sinh tử cảnh vương giả có tuổi thọ mười vạn năm, ở giai đoạn trước, Huyền Hậu bởi vì phân tâm nên làm liên lụy đến việc tăng cường thực lực, nhưng khi đến hậu kỳ, tổng hợp thực lực của nàng có khả năng rất lớn sẽ đạt tới cấp bậc cao nhất.

Huyền diệu chi đạo, trong nhất thời sẽ bộc phát vô cùng mạnh mẽ đấy.

"Thế giới bên ngoài, có lẽ là rất đồ sộ phải không?" Huyền Hậu mang theo hiếu kỳ nói.

Diệp Trần nói: "Thế giới bên ngoài rất lớn, lớn đến vô biên vô hạn, Nhân tộc và Yêu tộc sinh sống tại bên trong Tứ đại tánh mạng tinh vực, mỗi cái tánh mạng tinh vực đều có hơn một ngàn khỏa tánh mạng tinh cầu, mỗi một khỏa tinh cầu đều có số lượng nhân khẩu phải dùng “trăm tỷ” thậm chí “ngàn tỷ” để tính toán đấy, có đôi chút tinh cầu có nhân số thậm chí nhiều gấp mười hay gấp trăm lần Chân Linh thế giới. Tại Tứ đại tánh mạng tinh vực lại có Thần Chi Nhạc Viên, đó chính là một thiên đường do các chân

thần kiến tạo nên, ở bên trong đó tốc độ tiến bộ của chúng ta sẽ cực nhanh."

Diệp Trần nói thoáng chốc về thế giới bên ngoài.

"Quả nhiên giống như ta tưởng tượng, Chân Linh thế giới chỉ là một góc trời nhỏ, thế giới bên ngoài càng đặc sắc hơn vô cùng nhiều." trong ánh mắt Huyền Hậu lóe lên ánh hào quang.

"Chân Thần, đó là cái gì vậy?"

Yến Phượng Phượng hiếu kỳ nói.

Diệp Trần giải thích nói: "Phía trên cấp độ Sinh tử cảnh, tựu chính là chân thần, không có thứ gì mà Chân Thần không làm được, như có thể biến đá thành vàng, cải biến quy tắc, nhưng chân thân bọn họ lại không cách nào hàng lâm vào vũ trụ tinh không, chỉ có thể thoáng ảnh hưởng đến vũ trụ tinh không mà thôi."

"Nguyên lai còn có Chân Thần, thật cường đại."

Yến Phượng Phượng nghe mà mê mẩn.

"Các vị, hãy theo ta tiến vào nghị sự đại điện!" Ta sẽ đem chuyện của thế giới bên ngoài nói cho các vị nghe một chút, sau đó các vị có thể quyết định xem có muốn cùng ta ly khai Chân Linh thế giới, hướng ra thế giới bên ngoài hay không."

Diệp Trần dẫn đầu đi vào nghị sự đại điện, mọi người theo ở phía sau.

. . .

Tin tức Diệp Trần trở lại Chân Linh thế giới chỉ vài ngày sau đã lan truyền khắp giới sinh tử cảnh vương giả, không ít sinh tử cảnh vương giả sau khi nhận được tin tức liền lập tức chạy tới Nam trác vực Lạc Trần Kiếm Tông, bọn hắn muốn xem xem hôm nay Diệp Trần đã mạnh bao nhiêu rồi, cùng với nghe hắn nói về thế giới bên ngoài, đối với bọn họ mà nói, thế giới

bên ngoài là một câu đố tràn ngập hấp dẫn.

"Diệp Trần trở về rồi ư ?!."

Sở Trung Thiên trong mắt bộc phát ra tinh quang hừng hực.

Linh Vương Sở Trung Thiên, đây là phong hào vương giả của Sở Trung Thiên, tại toàn bộ Chân Linh thế giới, ngoại trừ Độc Cô Tuyệt và Từ Tĩnh là có năng lực áp chế hắn, còn lại cũng không có bao nhiêu người có thể chống lại hắn, trong đó có Huyền Hậu, Tuyết Kiếm Vương, nói chung rải rác không có mấy người làm được, nhất là khi xuất hiện Đại Lượng Man Hoang Thạch đã làm cho thực lực của không ít sinh tử cảnh vương giả đột nhiên tăng mạnh, Sở Trung Thiên chính là một trong số đó.

"Diệp Trần ư ?!."

Độc Cô Tuyệt cũng đã nhận được tin tức.Diệp Trần trở về

Hắn hiện tại đã cảm nhận được thật sâu về hương vị bất bại, Từ Tĩnh tuy mạnh nhưng ở phương diện ngộ tính thì còn hơi kém hắn một ít, sau khi tu luyện trên Man Hoang tinh, Độc cô đao pháp của hắn đã đạt đến tình trạng Quỷ Thần khó lường, thực lực so với Diệp Trần năm đó đều muốn mạnh hơn rất nhiều, nếu như trước đây hắn yếu hơn so với một số thiên tài vương giả, thì hiện tại cơ hồ không một ai có thể ngăn trở được một đao của hắn, Độc Cô Đao vương chính là phong hào vương giả của hắn, đại biểu cho sự cô độc của hắn.

Bá !"

Thân hình lóe lên, Độc Cô Tuyệt xé rách không gian, lập tức biến mất tại chỗ.

Sôi trào !

Toàn bộ tâm tư giới vương giả của Chân Linh thế giới đều sôi trào mạnh mẽ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1378: ĐộC Cô Tuyệt ĐếN

Từ khi cửa ra vào Chân Linh thế giới bị phong bế trở thành Tử Lộ đến nay, đã có không ít người dựa vào thực lực bản thân mà có thể ly khai Chân Linh thế giới, nhưng có thể trở về thì cho đến tận ngày nay chỉ có một mình Diệp Trần làm được mà thôi.

Cơ hồ từng vương giả đều muốn nhìn một chút xem Diệp Trần có thay đổi gì không, chênh lệch giữa bọn hắn đã lớn đến trình độ nào rồi.

Lạc Trần Kiếm Tông - Linh Vân Phong.

Diệp Trần đang khảo nghiệm xem tứ đại đệ tử của mình sau mười năm đã có bao nhiêu tiến bộ rồi.

Đầu tiên là đại đệ tử Nghiêm Kiếm Huy cùng tam đệ tử Hoàng Tố Mai luận bàn lẫn nhau.

Với tư cách là đại đệ tử, kiếm pháp của Nghiêm Kiếm Huy thập phần có linh khí, có thể tự nghĩ ra Phong chi kiếm pháp cùng Thủy chi kiếm pháp, đã tiếp cận đến sự tinh túy của Phong chi Áo Nghĩa cùng Thủy Áo Nghĩa, có thể nói đây chính là Phong Thủy Áo Nghĩa võ học - Phong Thủy Động, tuy nhiên vẫn còn rất non nớt, non nớt đến tình trạng sơ hở chồng chất.

Với nhãn lực của Diệp Trần, chỉ cần liếc nhìn qua thì đã nhận ra ngay, chiêu này sau khi đại thành sẽ có uy lực rất mạnh, không gian phát triển rất lớn. Còn về phần kiếm ý của Nghiêm Kiếm Huy thì cũng không yếu, đã đạt đến trình độ tứ giai đỉnh Phong, chỉ có Kiếm Vực là có hơi chút yếu nhược, chỉ mới đạt đến nhất trọng đỉnh Phong cảnh giới mà thôi.

Trong số tứ đại đệ tử thì Hoàng Tố Mai là người thông tuệ nhất, kiếm pháp của nàng tạo cho người ta có một loại cảm giác thập phần linh xảo, cơ

hồ không có bất kỳ sơ hở nào, nàng am hiểu né tránh trực tiếp, dùng lợi thế của mình để tấn công vào điểm yếu của địch, thế nhưng kiếm ý cùng Kiếm Vực của Hoàng Tố Mai lại hơi thấp, kiếm ý là tứ giai, Kiếm Vực là nhất trọng cảnh giới, cái mà nàng thiếu không phải là ngộ tính, mà là một quá trình rèn luyện trong Sinh Tử, một sự thăng hoa trong nội tình.

Nói tóm lại, tiến bộ của hai người là thập phần đáng mừng, dựa vào thực lực tổng thể của Chân Linh thế giới thì ước chừng Nghiêm Kiếm Huy đã có thực lực Tam Tinh đỉnh Phong, còn thực lực của Hoàng Tố Mai là Tam Tinh.

Kế tiếp, nhị đệ tử Đông Phương Bạch cùng Tứ đệ tử Lãnh Tinh Hàn luận bàn.

Đông Phương Bạch có kiếm pháp thập phần đại khí, rất có phong thái đĩnh đạc. Đối với ngộ tính kiếm pháp, Nghiêm Kiếm Huy cùng Hoàng Tố Mai không thể nào so được với hắn, Diệp Trần hết sức hài lòng đối với Đông Phương Bạch. Hắn đã kinh qua con đường phát triển của riêng mình, không cần Diệp Trần phải thúc giục nữa rồi, loại đệ tử như hắn thuộc về dạng đệ tử mà sư phụ bớt phải lo lắng nhất.

Trong số Tứ đại đệ tử, kinh diễm nhất vẫn chính là Tứ đệ tử Lãnh Tinh Hàn. Lãnh Tinh Hàn ở mọi phương diện đều thuộc dạng cao cấp nhất, không có bất kỳ chỗ bạc nhược yếu kém nào, luận về tố chất, hắn chưa hẳn có thể vượt qua Nghiêm Kiếm Huy, Đông Phương Bạch cùng với Hoàng Tố Mai, nhưng xét về tố chất tổng hợp thì Lãnh Tinh Hàn lại vượt xa so với ba người huynh, tỷ của hắn.

Đông Phương Bạch đại khái có thực lực là Tứ Tinh, còn thực lực của Lãnh Tinh Hàn là Tứ Tinh đỉnh Phong.

Tứ đại đệ tử này mới hơn ba mươi tuổi mà đã có thể đồng loạt đột phá đến Sinh Tử cảnh, còn muốn sớm hơn cả Diệp Trần. Lúc trước, khi Diệp Trần liều mình đem tu vi đẩy lên tới Sinh Tử cảnh Tam trọng thiên đã làm cho quy tắc của Chân Linh thế giới được tu bổ thêm một ít. Kể từ đó trở đi,

các Linh Hải cảnh võ giả của Chân Linh thế giới lại càng có thể tiến vào Sinh Tử cảnh dễ dàng hơn.

Đương nhiên, đây chỉ là nói tương đối mà thôi, việc tiến vào Sinh Tử cảnh đối với người bình thường mà nói là khó như lên trời. Ngay cả đối với đỉnh cấp thiên tài thì cũng đã thập phần khó khăn rồi, chứ đừng nói chi là tại hơn ba mươi tuổi mà muốn tiến vào Sinh Tử cảnh.

Thoáng chỉ điểm một hồi cho các đệ tử, Diệp Trần bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Có khách nhân đến rồi.”

Là Linh Vương Sở Trung Thiên.

"Ha ha, Diệp Trần, đã lâu không gặp."

Sở Trung Thiên với một mái tóc đỏ bá khí phi phàm, uyển chuyển giống như một thiên thần đang sừng sững đứng trên bầu trời tại Lạc Trần Kiếm Tông, ánh mắt của hắn lập tức rơi vào trên người Diệp Trần, một cỗ mãnh liệt chiến ý dâng trào bộc phát.

"Sở Trung Thiên, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ."

Diệp Trần cười nhạt một tiếng.

"Ta biết mình không phải là đối thủ của ngươi, nhưng tâm ngứa ngáy khó nhịn được nổi nên ta muốn được lãnh giáo ngươi thoáng một cái ah." Sở Trung Thiên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói.

Hắn rất tinh tường, với thực lực của Diệp Trần thì mười người như hắn cũng đều không thể chống lại nổi đối phương, bất quá hiện tại không phải là so về thực lực, mà là võ học đã đạt thành tựu cao thế nào, nếu là chênh lệch không nhiều lắm thì mình còn có cơ hội đuổi theo, còn nếu chênh lệch gấp mười hay gấp trăm lần thì tựu có chút khó khăn rồi.

"Được chứ!"

Diệp Trần gật đầu.

Vù!

Không ai có thể chứng kiến ra Diệp Trần đã thực hiện động tác gì, trong nháy mắt, Diệp Trần đã đi tới trên bầu trời, xuất hiện tại đối diện Sở Trung Thiên.

Sở Trung Thiên hơi sững sờ, hắn rõ ràng nhìn không thấu quỹ tích di động của Diệp Trần, xem ra mình vẫn là đã đánh giá thấp đối phương rồi.

"Tốt, như vậy mới đủ tôn kính chứ."

Sở Trung Thiên chiến ý càng tăng lên, mái tóc đỏ của hắn bay múa trùng thiên.

Sau mấy lần hô hấp, Sở Trung Thiên đã phát ra tuyệt chiêu của mình.

Oanh!

Bảo giản vừa vung lên, một con sư tử màu đỏ vô cùng dữ tợn, mạnh mẽ phóng tới Diệp Trần, chiêu thức này có tên gọi là Nộ Sư Cuồng Kích, được dung hợp bởi hai Đại viên mãn Áo Nghĩa, và dùng cương nguyên bá đạo của hắn thi triển ra. Lực công kích cơ hồ cứng rắn vô đối, không có gì là không thể công phá, cho dù là Độc Cô tuyệt đi nữa cũng đều phải tận lực đối đãi, những vương giả khác hơi kém một chút sẽ trực tiếp bị một chiêu này đánh bại.

"Không tệ đấy."

Diệp Trần trong nội tâm khẽ gật đầu, chiêu Nộ Sư Cuồng Kích này của Sở Trung Thiên đã tiếp cận Nhị chuyển cực hạn võ học rồi, nếu phối hợp thêm cương nguyên nữa thì uy lực không thể chênh lệch hơn bao nhiêu so với Nhị chuyển cực hạn võ học, xem ra đối phương trong mười năm này

cũng đã có không ít kỳ ngộ, nếu không sẽ rất khó đem hai đại Áo Nghĩa lĩnh ngộ đến viên mãn, sau đó lại còn sáng tạo ra Nộ Sư Cuồng Kích nữa.

Con sư tử màu đỏ giương nanh múa vuốt, gào thét liên tục.

Đối mặt với tuyệt chiêu của Sở Trung Thiên, Diệp Trần thần sắc không thay đổi, một chỉ điểm ra.

Chứng kiến sự tình này, Sở Trung Thiên nhướng mày, hắn nhìn ra được, Diệp Trần đã đem tu vi khống chế tại Sinh Tử cảnh Tam trọng thiên, so với cương nguyên Sinh Tử cảnh tam trọng thiên của hắn còn yếu nhược hơn vài lần, dưới tình huống như vậy, rõ ràng đối phương lại lựa chọn cách dùng một ngón tay mà đối kháng một kích toàn lực của hắn, đây là tự tin hay là cuồng vọng đây?

Ba!

Sau một khắc, Sở Trung Thiên đã biết rõ mình đã sai, Diệp Trần không hề cuồng vọng, mà là tự tin tuyệt đối, ngay một sát na Nộ Sư Cuồng Kích của hắn chạm vào tay của đối phương liền lập tức sụp đổ, căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào, loại chênh lệch này, bản thân hắn cũng không thể tính ra nữa rồi, ít nhất cũng có gấp trăm lần chênh lệch đấy.

"Sư phụ thật là lợi hại."

Đôi mắt Hoàng Tố Mai sáng lóe lên và tràn ngập hưng phấn.

"Sư phụ tất nhiên là lợi hại nhất rồi."

Nghiêm Kiếm Huy ngay sau đó nói.

Hôm nay Chân Linh thế giới đã không còn là Chân Linh thế giới của trước kia nữa, trong quá khứ, người mạnh nhất chính là Hư Hoàng và những vương giả thế hệ trước kia, còn hiện tại thì chính là nhóm tân duệ vương giả Độc Cô tuyệt, Sở Trung Thiên…

Nhưng ngay cả mạnh mẽ như Sở Trung Thiên mà cũng đỡ không nổi một ngón tay chi lực của sư phụ bọn hắn, như vậy liền có thể nghĩ, thực lực của sư phụ đã mạnh đến bao nhiêu rồi.

Đông Phương Bạch hoàn toàn đắm chìm tại trong một chỉ lực kia của Diệp Trần, hắn tại trong chỉ lực này đã thấy được một chiêu tuyệt thế kiếm pháp, đáng tiếc bằng vào nhãn lực của hắn thì cũng chỉ có thể nhìn ra một điểm mánh khóe nhỏ mà thôi, nhưng mặc dù như thế cũng đã để để hắn vạn phần rung động rồi, tâm tình bành trướng kích động không thôi.

Lãnh Tinh Hàn xem ra so với Đông Phương Bạch lại càng chăm chú hơn, ấn tượng càng mơ hồ nhiều hơn. Với tư cách là đệ tử của Diệp Trần, Lãnh Tinh Hàn không phải là không có tâm lý ganh đua hay so sánh cùng Diệp Trần, bất cứ một người đệ tử nào cũng đều mơ ước có thể vượt qua sư phụ của mình, hắn cũng không ngoại lệ, nhưng đáng tiếc, hắn không phải không thừa nhận, bản thân mình còn phải cố gắng gấp 10 lần hiện tại thì may ra ….

Chúng nhân ngoại giới đều nói Lãnh Tinh Hàn là bất thế thiên tài, không kém cỏi gì Độc Cô tuyệt, trùng hợp là bọn hắn đều sinh sống tại cùng thời đại với Diệp Trần, một thiên cổ đệ nhất kiếm khách đã được mọi người công nhận.

"Sở Trung Thiên, xem ra ba năm nay thực lực của ngươi không có tiến bộ thêm bao nhiêu ah."

Đúng lúc này, một đạo nhân ảnh có mái tóc trắng như tuyết từ phương xa bay xẹt tới, là Độc Cô Đao vương Độc Cô tuyệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1379: Thế Hệ Hoàng Kim Năm Đó

Độc Cô Đao vương Độc Cô Tuyệt, trong những năm này hoàn toàn chính xác rất cô độc, thời điểm mà một người đạt đến đỉnh phong và không có đối thủ, tiến bộ bản thân cũng sẽ trì hoãn và chậm lại, chỉ có thực sự gặp phải đối thủ cường đại thì mới có thể kích thích cho hắn nâng cao thêm một bước, không ngừng đột phá chính mình.

Vô luận là Huyền Hậu cũng tốt, Từ Tĩnh cũng tốt, Sở Trung Thiên cũng tốt, Tuyết Kiếm Vương cũng tốt, tại trên phương diện thực lực, có lẽ ít nhiều gì bọn họ cũng có thể chống lại được hắn, nhưng chẳng biết tại sao, hắn lại tìm không thấy một loại cảm giác hứng thú với bọn họ, có lẽ có quan hệ cùng thuộc tính đao ý của hắn, Tuyệt Vọng Đao Ý, nó là thứ mà cần phải bị áp bách thì mới có thể đem tiềm năng phát huy ra hoàn toàn được.

"Diệp Trần!"

Trên vai đeo trường đao, Độc Cô Tuyệt với một mái tóc trắng nhìn về phía Diệp Trần.

"Độc Cô Tuyệt."

Diệp Trần đã cảm thụ được đao ý của đối phương.

Sở Trung Thiên lui qua một bên rồi nói với Độc Cô Tuyệt: "Ta ngược lại muốn nhìn xem, ba năm này tiến bộ của ngươi có vượt qua ta hay không, đừng có mà nói mạnh miệng thế chứ."

"Là thật hay khoác lác, ngươi rất nhanh tựu sẽ biết thôi."

"Hi vọng là thế ah."

Mới vừa rồi, Sở Trung Thiên kỳ thật còn chưa toàn lực ứng phó, hắn còn có Cuồng Sư Loạn Vũ - một chiêu thức tiếp theo của Nộ Sư Cuồng Kích vẫn chưa thi triển ra, không biết sao, khi Diệp Trần đem Nộ Sư Cuồng Kích xé rách nát một cách gọn gàng linh hoạt, thì hắn cũng không còn hứng thú mà thi triển ra nữa.

"Diệp Trần, tiếp đao."

Độc Cô Tuyệt chưa từng nói nhảm nhiều, tay phải rút trường đao sau lưng ra, thân đao sáng bóng như tuyết, một đao nhanh chóng chém về phía Diệp Trần, có thể nói một đao kia có uy lực và đao thế nhanh chóng như bôn lôi vậy.

Hai ngón tay phải hợp lại thành một chỉ lực và tán phát ra một vòng kiếm quang, ngay khi kiếm quang đánh trúng vào Bôn Lôi đao quang, ánh đao trắng như tuyết lập tức bị nghiền nát làm nổi bật lên gương mặt của Diệp Trần.

"Độc Cô Tuyệt, sao thế, thi triển ra toàn bộ đi chứ !"

Diệp Trần nhàn nhã dạo chơi hướng đến Độc Cô Tuyệt.

"Như ngươi mong muốn."

"Liên Hoa Trảm!"

Độc Cô Tuyệt cả người phóng lên cao, hai tay cầm đao bổ xuống, trong chốc lát, vô số ánh đao tách ra rồi tổ hợp thành một đóa Liên Hoa lạnh lẽo, mà tại trung tâm của Liên Hoa chính là Diệp Trần.

"Rõ ràng có thể nghiên cứu ra Liên Hoa Trảm, trách không được hắn tràn đầy tự tin."

Sở Trung Thiên sắc mặt có chút ngưng trọng một ít, ba năm trước đây, Độc Cô Tuyệt còn không cách nào hoàn toàn thi triển ra được Liên Hoa Trảm, chỉ có vài cánh hoa mà thôi, còn hiện tại cái Liên Hoa Trảm này đã

đạt đến viên mãn rồi. Một khi bị ánh đao Liên Hoa quét trúng, dù là người có thực lực cao hơn Độc Cô Tuyệt đi nữa cũng đều sẽ bị thiệt thòi lớn, không biết Diệp Trần sẽ ứng đối như thế nào.

Thân ở bên trong Liên Hoa, Diệp Trần mặt vẫn không đổi sắc.

Bằng vào năng lực của hắn thì hoàn toàn có thể cường hành phá vỡ Liên Hoa Trảm, không có gì khó khăn, trái lại rất dễ dàng, bất quá hắn cũng muốn xem xem Độc Cô Tuyệt có cực hạn ở nơi nào.

Đinh đinh đang đang!

Kiếm chỉ tự động vung vẩy với một tốc độ rất nhanh, từng đạo kiếm quang bắn ra, mặc kệ là một trượng ánh đao đang lao tới Diệp Trần cũng liền lập tức bị kiếm quang đánh tan. Khu vực phương viên một trượng quanh thân Diệp Trần, phảng phất đã trở thành một cái lĩnh vực tuyệt đối, dù có hắt nước thì nước cũng không tiến vào được, ngay cả gió cũng thổi không thấu vào trong.

"Sát chiêu thực sự có lẽ đến rồi đây!"

Diệp Trần nhạy cảm phát giác được, đao ý từ một đao kia vẫn chưa được dùng hết.

Quả nhiên, sau khi ánh đao nhao nhao bị nghiền nát thì một bó ánh đao sáng chói khác lặng yên tách ra, đao quang này không lớn nhưng lại rất rậm rạp, phảng phất như do tinh hoa của vô số đao khí ngưng tụ mà thành và sinh ra biến chất.

"Đây là gì vậy?"

Sở Trung Thiên đồng tử co rụt lại.

"Là Nhụy Liên Hoa!"

Diệp Trần nhìn ra ảo diệu của một đao kia.

Hai ngón tay phải kiếm chỉ lập tức chuyển kiếm quang về dạng mềm dẻo, tựa như một sợi dây lưng lụa vậy, theo kiếm chỉ vung lên, dây lưng lụa kiếm quang lập tức uốn lượn một vòng quanh người Diệp Trần, đem tất cả ánh đao đón đỡ tại bên ngoài, làm chúng nửa bước cũng khó tiến vào được.

"Nhụy Hoa Trảm cũng không làm nên chuyện gì sao?"

Chiêu thức kế tiếp của Liên Hoa Trảm chính là Nhụy Hoa Trảm, bằng vào uy lực của Nhụy Hoa Trảm, Độc Cô Tuyệt mới dám cùng Diệp Trần lãnh giáo một hai chiêu, nhưng hắn không nghĩ tới Nhụy Hoa Trảm cũng nhanh chóng bị đối phương khám phá rồi.

"Như vậy mới thú vị chứ !"

Tuyệt vọng đao ý được thúc dục đến cực hạn, đao pháp của Độc Cô Tuyệt lại biến hóa, Liên Hoa lập tức tàn lụi, nhụy hoa héo rũ, Tuyệt diệt khí tức đã cắn nuốt sinh cơ của đóa hoa, hóa thành một lưỡi đao màu xám hướng phía Diệp Trần cuồng bổ đến.

Tuyệt diệt chi đao!

Nếu như một đao trước đó còn có chút sơ hở, thì bây giờ dưới áp bách của Diệp Trần, một đao này đã đạt tới gần trạng thái viên mãn, người bình thường chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua cũng đều có thể cảm giác được sự tuyệt diệt vô hạn trong đó, cũng có ảo giác như linh hồn của mình bị tuyệt diệt vậy, chứ đừng nói chi là đối mặt trực diện với một đao kia rồi.

"Tốt chiêu!"

Ánh mắt Diệp Trần sáng ngời, một đao kia chẳng những ẩn chứa Mộc chi Áo Nghĩa cùng Thủy Áo Nghĩa, còn ẩn chứa một tia Tử chi Áo Nghĩa, Độc Cô Tuyệt không hổ danh là Độc Cô Tuyệt, nếu để cho hắn có thêm thời gian thì hoàn toàn có thể sáng tạo ra chính thức Tam chuyển đao pháp, xem ra Man Hoang thạch cùng Man Hoang tinh đã để cho một nhóm người cao cấp nhất có được tiến bộ mang tính đột phá.

"Có thể cho ta thoáng chăm chú rồi đấy."

Như trước vẫn đem chân nguyên tu vi khống chế tại Sinh Tử cảnh tam trọng thiên cảnh giới, kiếm quang bên trên tay phải kiếm chỉ của Diệp Trần nhanh chóng chuyển sắc, biến thành màu đỏ rực.

Nhị chuyển cực hạn kiếm pháp - Liệt Hỏa Phần Xuân!

Vèo!

Kiếm quang bắn ra giao kích cùng lưỡi đao tuyệt diệt.

Chỉ nghe "phù" một tiếng, Tuyệt diệt lưỡi đao đã bị hóa thành Hỏa Tinh nóng rực, vẩy ra bốn phía, còn hỏa hồng kiếm quang của Diệp Trần vẫn thần tốc tiến thẳng về hướng phía Độc Cô Tuyệt.

"Toái cho ta!"

Hai tay Độc Cô Tuyệt giơ thanh đao lên cao, bổ ra một lưỡi đao hỏa hồng nghênh đón, lưỡi đao hỏa hồng kia có thể nói là vô cùng cô đọng, thế nhưng không biết vì sao mà Độc Cô Tuyệt chẳng những không thể chém nát kiếm quang mà ngược lại còn bị lực phản chấn cực lớn đánh bay ngược ra phía sau, cũng may một đao kia đã làm cho phương hướng của hỏa hồng kiếm quang thoáng bị cải biến, khiến nó lao trúng vào một dãy núi ở cách đó ngàn dặm, làm cái phiến dãy núi kia lập tức biến thành biển lửa, một vết kiếm cháy đen thô to đến mười dặm một mực kéo dài đến cuối chân trời, thiết cắt sâu vào lòng đất khiến dung nham nóng chảy cuồng phóng lên trời.

Hiện tại, Diệp Trần rốt cục đã hiểu rõ, vì cái gì mà tại Chân Linh thế giới không cách nào có thể tu luyện đến cảnh giới rất cao, nguyên nhân chính là vì cảnh giới càng cao thì lực phá hoại càng lớn, một kiếm này của hắn mặc dù chưa toàn lực ứng phó cũng đã tạo thành thảm họa lớn như thế, nếu dưới tình huống toàn lực ứng phó thì thật không biết có thể đem toàn bộ Nam trác vực hủy diệt hay không, cho dù không hủy diệt toàn bộ thì cũng sẽ làm cho khí hậu tại đây đại biến, hoàn cảnh đại biến, Địa Hỏa nham thạch nóng chảy

sẽ không ngừng phun trào, kiếm ý, kiếm khí sẽ biến nơi đây thành tận thế.

Chỉ có vũ trụ tinh không mới thích hợp làm chốn sinh tồn của cường giả thực sự.

Sau khi lướt đi ra ngoài đến hơn trăm dặm, Độc Cô Tuyệt mới hóa giải thế lui, chỗ yết hầu của hắn tóe ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng nhợt.

"Một kiếm này có tên gọi là gì vậy?"

Độc Cô Tuyệt hỏi.

"Liệt Hỏa Phần Xuân."

Diệp Trần nói.

"Hảo kiếm chiêu." Độc Cô Tuyệt như thế nào lại nhìn không ra, mặc dù Tuyệt diệt chi đao của mình có ẩn chứa ba loại Áo Nghĩa, nhưng chỉ ẩn chứa một tia Tử Vong Áo Nghĩa, còn Mộc chi Áo Nghĩa cùng Thủy Áo Nghĩa cũng không dung hợp được viên mãn, mà trong Liệt Hỏa Phần Xuân của Diệp Trần thì Hỏa chi Áo Nghĩa cùng Mộc chi Áo Nghĩa đã được hoàn mỹ dung hợp, không có bất kỳ sơ hở nào.

Cho nên kiếm quang của đối phương mới cô đọng như thế, đao mang của mình dễ dàng sụp đổ như vậy là điều tất nhiên, nếu như Mộc chi Áo Nghĩa cùng Thủy Áo Nghĩa có thể dung hợp viên mãn thì may ra ít nhất cũng có thể chống lại thoáng một lúc, độ cô đọng có gia tăng gấp 10 hay 20 lần cũng không là vấn đề.

Trong các đao khách ở bên trong Chân Linh thế giới, Độc Cô Tuyệt chính là vi tôn, bất quá còn có một đao khách nữa cũng không thể coi thường, đó chính là Ma Đao nữ vương Lam Sơn Mi của Huyết thiên đại lục.

Lam Sơn Mi mặc trên người một bộ áo lam, nhìn về phía trên sẽ thấy một tư thế hiên ngang, thần sắc lãnh diễm, chỉ có lúc nhìn thấy Diệp Trần thì nàng mới lộ ra vẻ tươi cười.

Nhìn thấy Lam Sơn Mi, Diệp Trần nghĩ tới Lam Diệp gia tộc Lam Tiên Nhi cùng Lam Hân Nhi tại Hỏa Điểu Tinh, ba người này đều cùng một họ, nhưng bất quá tính cách lại hoàn toàn không giống nhau.

Sau đó Đạm Đài Minh Nguyệt, Tuyết Kiếm Vương cùng với Tinh Kiếm Vương cũng tới.

Đạm Đài Minh Nguyệt càng phát ra khí chất vô thần, nếu như nói năm đó nàng so với Huyền Hậu cùng Nguyệt Hậu, tại bên trên phương diện khí chất còn có chút ít kém cỏi, thì hiện tại đã vượt qua Nguyệt Hậu, có thể cùng sánh vai với Huyền Hậu rồi, đương nhiên, xét về tướng mạo thì Huyền Hậu lại tốt hơn một bậc.

Tuyết Kiếm Vương thì phảng phất có nét giống như Tuyết Kiếm Đế vậy, rõ ràng đang đứng ở nơi đó nhưng lại phảng phất như đang cách xa vô số tòa sông băng vạn năm vậy, khí chất bên trên không dễ dàng tiếp cận, bên trên nội tâm lại càng không dễ dàng, muốn cùng hắn đứng chung một chỗ thì đầu tiên phải cân nhắc xem mình có thể thừa nhận vẻ rét lạnh trên tinh thần này hay không.

Tinh Kiếm Vương tiến bộ cũng rất lớn, thực lực tại Chân Linh thế giới ít nhất có thể được xếp đến 10 vị trí đầu tiên, hai mắt đóng mở mà lập loè Tinh Quang, tạo cho người đối diện có cảm giác thâm bất khả trắc vậy.

Về phần Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, tất nhiên không cần phải nói, Từ Tĩnh trong trẻo cao quý nhưng rất lạnh lùng, mặc trên người một bộ áo trắng, trong ánh mắt mang theo một tia màu vàng. Còn Mộ Dung Khuynh Thành thì dáng người xinh đẹp đến mức tận cùng, đường cong hoàn mỹ, luận về hình thể thì không người nào có thể so sánh được với nàng, còn luận tướng mạo thì có thể làm khuynh quốc khuynh thành, luận về khí chất thì mang theo một tia khí chất ma nữ thần bí. Hắc Ám Ma Nữ huyết thống tại trong Ma tộc cũng không có mấy người, Mộ Dung Khuynh Thành đã kết hợp được Nhân tộc cùng Hắc Ám Ma Nữ huyết thống, đem cả hai tinh hoa này hội tụ trên cơ thể mình.

Đương kim thời đại này, bọn người Lãnh Tinh Hàn thuộc về Tân Tú, nhưng người ưu tú nhất trong đó kỳ thật cũng không thể so với Diệp Trần năm xưa, đáng tiếc, thời đại kia của Diệp Trần là thời đại xấu nhất, cũng là thời đại tốt nhất, bởi vì phải có cạnh tranh thì mới có áp lực để tiến bộ, còn hiện tại Chân Linh thế giới đã bước vào giai đoạn thái bình, khuyết thiếu mất sự cạnh tranh Sinh Tử rồi.

Chung quy mà nói, tại trong toàn bộ lịch sử của Chân Linh thế giới, thời đại của Diệp Trần chính là thời đại lộng lẫy nhất mà các thế hệ sau sẽ rất khó siêu việt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1380: Tiếp Tục Xông Vào Kiếm Giới

"Diệp Trần, có thể kể cho chúng ta nghe một chút về thế giới bên ngoài hay không?" Diệp Trần trở về là để tạo cơ hội cho mọi người có thể đi ra ngoài, nhưng phần lớn mọi người như cũ vẫn rất tò mò, đang nói chuyện chính là Đạm Đài Minh Nguyệt.

"Thế giới bên ngoài hẳn là rất kịch liệt phải không ?"

Sở Trung Thiên cũng nói.

Khẽ gật đầu, Diệp Trần nói: "Thế giới bên ngoài, cường giả nhiều như mây trời, chỉ có đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì mới được xưng tụng là Phong Đế Vương Giả, Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên chính là Chí Tôn, nhưng từ Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên là một bước ngoặc rất khó bước qua, nhất định phải cô đọng ra được Đế Hoàng Ấn Ký thì mới có hy vọng đột phá."

"Đế Hoàng Ấn Ký là gì vậy ?"

Lam Sơn Mi nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần giải thích: "Ta nghĩ ngươi cũng đã tiến vào được Vô Ngã cảnh giới, Vô Ngã cảnh giới có tất cả ba tầng, tầng thứ nhất là tầng bình thường, tầng thứ hai thì có hai lộ tuyến, theo thứ tự là Vô Ngã Chi Khu cùng Vô Ngã Thiên Nhãn, tầng thứ ba thì chính là Vô Ngã chi Đế Hoàng, nếu có thể đột phá vượt qua Vô Ngã chi Đế Hoàng cảnh giới là có thể cô đọng Đế Hoàng Ấn Ký."

"Vô Ngã Thiên Nhãn sao?"

Tuyết Kiếm Vương tu luyện theo lộ tuyến Vô Ngã Thiên Nhãn, dĩ nhiên,

chẳng qua chỉ là giai đoạn sơ khai của Vô Ngã Thiên Nhãn mà thôi, còn Độc Cô Tuyệt cũng đã đạt đến Vô Ngã Chi Khu trung kỳ.

Về phần bí mật của Vô Ngã cảnh giới cũng là do Điện linh vương của Phong Vương Điện nói ra, Phong Vương Điện Điện linh cơ hồ không chỗ nào là không biết cả.

Nhưng mọi người lại không nghĩ tới phía trên Vô Ngã cảnh giới còn có thể cô đọng ra Đế Hoàng Ấn Ký.

"Trong Vũ trụ tinh không, Ma Tộc là đệ nhất đại tộc bầy, kế tiếp mới là Nhân Tộc, Dạ Xoa Tộc, Cự Nhân tộc, Tà Linh Tộc, và các đại tộc quần khác, chỗ sinh sống của Nhân Tộc chính là tứ đại sinh mệnh tinh vực, theo thứ tự là Thanh Long tinh vực, Bạch Hổ tinh vực, Chu Tước tinh vực, Huyền Vũ tinh vực. Mỗi một tinh vực cũng hết sức khổng lồ, có vô số khỏa tinh thần sinh mệnh, nhưng sinh mệnh tinh thần chỉ mới là chỗ căn bản, tại trên bất kỳ một khỏa sinh mệnh tinh thần nào cũng có vô số cao thủ, có thể nói là nhiều như mây đấy. Số lượng Sinh Tử Cảnh vương giả phải lấy "vạn" làm đơn vị, cũng có chút ít sinh mệnh tinh thần có số lượng nhân khẩu nhiều gấp mấy lần so sánh với Chân Linh thế giới. Bất quá ở trên các sinh mệnh tinh thần này, năng lượng bài xích là cực kỳ nghiêm trọng, khiến cho lực phá hoại của Sinh Tử Cảnh vương giả bị giảm mạnh gấp trăm ngàn lần. . ."

Diệp Trần đem chuyện tình nơi ngoại giới kể cho mọi người nghe.

Cuối cùng, Diệp Trần nói đến Thần Chi Nhạc Viên.

"Tại Thần Chi Nhạc Viên có Chiến Thần Tháp, Sinh Tồn Tháp, vũ kỹ tháp, Thú Liệp Tháp, thời gian tháp, áo nghĩa tháp. Chiến Thần Tháp là địa phương dùng để khảo nghiệm thực lực bản thân, nó sở hữu tất cả mười tầng. Và Sinh Tồn Tháp thì khảo nghiệm năng lực sinh tồn, cũng có cả thảy mười tầng. Vũ kỹ tháp thì dùng để tu luyện võ học, Thú Liệp Tháp thay vì là chỗ vui chơi của các Chân Thần, thì nó lại chính là nơi dành cho các thành viên tiến hành chém giết lẫn nhau. Thời gian tháp có thể khống chế tỷ lệ thời gian, Áo nghĩa tháp có thể giúp cho chúng ta trong thời gian ngắn mà đem

một môn áo nghĩa tìm hiểu đến viên mãn, kể từ đó, tựu không cần lãng phí thời gian để tìm hiểu áo nghĩa nữa, có thể tận tình sáng tạo ra các loại võ học."

"Diệp Trần, lấy nhãn lực của ngươi để đánh giá thì thực lực của chúng ta so với thế giới bên ngoài thuộc về tầng thứ mấy ?" Hỏi thăm chính là Sở Trung Thiên.

Khẽ suy tư một phen, Diệp Trần chi tiết nói: "Ở tứ đại sinh mệnh tinh vực, có một Thiên Vương Bảng, muốn có tên trên Thiên Vương Bảng thì tuổi đời của mình phải ở trong vòng 50 tuổi, danh sách tổng cộng có một trăm hạng, theo nhận xét của ta thì chỉ có một số người trong các ngươi là có thể tiến vào Thiên Vương Bảng, còn thứ hạng đạt bao nhiêu thì ta cũng không nên nói ra rồi."

Nếu như không có Man Hoang Tinh thì đám người Độc Cô Tuyệt muốn tiến vào Thiên Vương Bảng là rất khó đạt được, dù sao Thiên Vương Bảng chính là một bảng xếp hạng đỉnh cấp thiên tài của tứ đại sinh mệnh tinh vực, người bình thường hoàn toàn không thể chen chân vào được.

Dĩ nhiên, đám người Độc Cô Tuyệt chỉ cần vừa rời khỏi Chân Linh thế giới thì tu vi cảnh giới nhất định sẽ đột nhiên tăng mạnh, đến lúc đó lại là một chuyện khác .

"Mà Diệp Trần này, ở trong Thần Chi Nhạc Viên ngươi đã đạt đến thực lực nào rồi, đã xông vào đến tầng bao nhiêu của Chiến Thần Tháp rồi?"

Phần lớn tân duệ Vương giả của Chân Linh thế giới cũng tới, bao gồm tứ đại đệ tử của Diệp Trần cùng với Trương Hạo Nhiên, nhân số đã sớm vượt qua một trăm, Yến Phượng Phượng hỏi.

"Chiến Thần Tháp tầng thứ mười rồi."

"Tầng thứ mười, thật đúng là rất lợi hại." về chuyện này, Yến Phượng Phượng cũng không cảm thấy ngoài ý nghĩ của mình, Diệp Trần luôn luôn

mang đến cho bọn hắn rung động rất nhiều.

Viên Hồng chen miệng nói: "Ngay từ đầu phải biết là rất lợi hại rồi, muốn đi vào được Thần Chi Nhạc Viên thì bản thân mình phải là một trong 10 nhân vật đứng đầu của Thiên Vương Bảng mới được, mà trong tình hình chung, khi mới vừa gia nhập Thần Chi Nhạc Viên thì phần lớn mọi người đều chỉ có thực lực Chiến Thần Tháp tầng thứ nhất, có thể xông đến tầng thứ hai thì đều là nhân vật lợi hại cả, còn xông đến tầng thứ ba thì trăm năm khó gặp, có thể xông đến tầng thứ tư thì vài ngàn năm mới có được một, chỉ có một mình Diệp Trần hắn mà thôi, tầng càng cao trong Chiến Thần Tháp thì chênh lệch thực lực càng lớn, mấy tầng đầu tiên thì chênh lệch cũng chỉ gấp mấy lần mà thôi, đến mấy tầng phía sau thì chênh lệch ít nhất đều gấp mười lần trở lên.

Ở Thần Chi Nhạc Viên, có thể xông đến tầng thứ chín thì sẽ có Chuẩn Đế thực lực, có nghĩa là đã tiến đến rất gần thực lực của Phong Đế Vương Giả rồi, khi xông đến tầng thứ mười thì đã có Chiến Đế thực lực, có thể chống lại Phong Đế Vương Giả, riêng thực lực của Diệp Trần thì đã đạt đến đỉnh cấp Chiến Đế thực lực, ở trong giới Phong Đế Vương Giả đã khó tìm được địch thủ rồi."

"Đỉnh cấp Chiến Đế ?!"

Đám người Độc Cô Tuyệt, Tuyết Kiếm Vương trầm mặc xuống.

Căn cứ theo như lời Viên Hồng, Chiến Thần Tháp tầng thứ nhất và tầng thứ mười sẽ có chênh lệch đoán chừng là mười vạn lần trở lên, tuy nói mười vạn lần này là một khái niệm không rõ ràng, cũng không phải là nói toàn bộ mọi mặt tố chất cũng chênh lệch mười vạn lần, tỷ như Kiếm Ý, Vô Ngã cảnh giới, tu vi cảnh giới, Kiếm Vực, kiếm pháp, từng cái xê xích nhau gấp mười lần, tổng hợp lại thì chính là mười vạn lần , đây là đoán chừng tối thiểu nhất, trên thực tế hẳn là có nhiều hơn đấy.

Mà trong một số số ít người bọn họ, tối đa cũng chỉ là vừa đủ để tiến vào Thiên Vương Bảng, ngay cả thực lực Chiến Thần Tháp tầng thứ nhất cũng

xa xa chưa đạt tới nổi, chênh lệch giữa bọn hắn chẳng phải là lớn đến không cách nào tưởng tượng sao.

Bọn họ suy đoán không sai, chênh lệch giữa Diệp Trần và bọn họ đúng là lớn không cách nào tưởng tượng được nữa rồi, khi Diệp Trần cùng Sở Trung Thiên và Độc Cô Tuyệt giao thủ, trừ Chân Nguyên Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên thật sự bên ngoài, những thứ khác cũng không phát huy ra, tỷ như Kiếm Vực, Kiếm Ý, Vô Ngã cảnh giới, ngay cả kiếm pháp cũng đều chỉ thi triển một cách thật nhẹ nhàng, chứ uy lực thật sự của Liệt Hỏa Phần Xuân không chỉ có một điểm như vậy.

Dĩ nhiên, chênh lệch nhìn như rất lớn nhưng thật ra cũng không cần phải tuyệt vọng, nếu có thể đem mỗi phương diện tăng lên gấp mấy lần, là có thể đem chênh lệch rút ngắn mấy trăm lần rồi, bất quá chỉ có chút phương diện là có thể tăng lên thật tốt, tỷ như võ học, còn những cái khác thì tựu tăng lên hơi khó khăn. Tu vi tổng cộng là Cửu Trọng Thiên, mỗi khi tăng lên một trọng thiên thì thực lực sẽ tăng trưởng gấp mấy lần, Kiếm Vực, Kiếm Ý cũng chỉ mới có cửu trọng hoặc là cửu cấp, Vô Ngã cảnh giới thì cũng chỉ có ba cái giai đoạn, cho nên, muốn rút ngắn chênh lệch nhanh nhất thì võ học lại là yếu tố tối trọng yếu, những cái khác có thể từ từ đuổi theo, dù sao khi tu luyện càng đến hậu kỳ thì càng khó tăng lên, thời gian hao phí cũng càng ngày càng dài thêm.

Tỷ như một người có thể ở Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên cảnh giới mà sáng tạo ra Ngũ chuyển võ học thì có thể trong nháy mắt diệt sát cả Phong Đế Vương Giả, như vậy có thể thấy được tầm quan trọng của võ học đấy.

Diệp Trần có thể có thực lực như bây giờ hoàn toàn là vì đã bỏ ra công sức rất lớn để tu luyện tam chuyển cực hạn kiếm pháp.

Đáng lưu ý chính là, chiến lực mặc dù quan trọng, nhưng linh hồn bí pháp cũng không thể để cho yếu nhược được, nếu như linh hồn bí pháp của mình yếu ớt thì có thể xảy ra tình trạng, địch nhân có chiến lực xa xa không bì kịp mình nhưng cũng có thể để đày đọa mình đến chịu không nổi đấy.

"Các vị, lần này ta trở về là chuẩn bị đưa một nhóm người ra ngoại giới trước, nhân số đại khái khoảng ba trăm vạn người, dự định Lạc Trần Kiếm Tông ta là mười vạn, hai trăm chín mươi vạn người còn lại thì các vị có thể thương lượng với nhau để phân phối."

Sau dị tộc đại kiếp nạn năm đó, Chân Linh thế giới đã có được sáu trăm chiếc đại hình Vương cấp chiến hạm, mỗi chiếc đại hình Vương cấp chiến hạm có thể tải được năm ngàn người, sáu trăm chiếc chính là ba trăm vạn người, ngoài trừ lưu lại mấy chiếc để phòng ngừa vạn nhất, dù sao ở chỗ đội nhóm của Diệp Trần cũng có được mười bốn chiếc chiến hạm rồi.

Lạc Trần Kiếm Tông có số nhân khẩu vượt qua mười vạn, cộng thêm gia quyến của các thành viên trong kiếm tông, phỏng chừng khoảng trăm vạn cho tới hơn ngàn vạn, rất nhiều người trong đó cũng có gia tộc của mình, số nhân khẩu của một gia tộc có thể nhiều có thể ít, không cách nào đoán chừng chính xác được, bất quá Diệp Trần cũng không có ý định đem toàn bộ Lạc Trần Kiếm Tông di chuyển đi, hắn tính di chuyển đi một nhóm người mà thôi, những người còn lại như cũ vẫn phải ở lại Chân Linh thế giới, dù nói thế nào thì Chân Linh thế giới cũng là một thế giới, nhân khẩu lấy "vạn ức" làm đơn vị, thỉnh thoảng cũng có sinh ra rất nhiều thiên tài, nếu như di chuyển toàn bộ đi, tựu đại biểu cho việc đã mất đi một cái địa phương phát triển rồi.

Dựa theo tính toán của Diệp Trần, mười vạn người vậy là đủ rồi, trong đó nhân khẩu của Lạc Trần Kiếm Tông là một hai vạn, số còn lại chính là gia quyến của một hai vạn nhân khẩu này, những người còn lại sẽ tiếp tục ở đây phát triển, dù sao sau này vẫn còn có thể di chuyển, cứ qua một thời gian ngắn thì sẽ có một chuyến di chuyển thêm một nhóm người nữa, trước tiên, nhóm đầu tiên sẽ phát triển ở Hỏa Hoa Thành, xây dựng trụ cột thật tốt cho nhóm người phía sau tới.

"Chuyện này không phải là chuyện nhỏ, còn cần phải bàn bạc kỹ hơn."

Không ít người nhíu mày, đang suy tư xem sẽ dẫn bao nhiêu người đi, có thể mang những ai đi.

"Đúng vậy! Ta cho các ngươi thời gian một tháng để lên kế hoạch, một tháng sau nhất định phải cho ta kết quả cuối cùng."

Diệp Trần gật đầu, cái này xác thực không phải là một chuyện nhỏ, thế lực tại Chân Linh thế giới có rất nhiều, dính dấp cũng nhiều, không ai nghĩ đến sẽ chọn nhiều người mang đi.

Suy nghĩ một chút, Diệp Trần quyết định cho bọn hắn thời gian một tháng, thời gian Đế cấp chiến hạm qua lại cần đến tám tháng, thời gian hắn có thể lưu lại chỉ còn bốn tháng, cộng thêm một tháng này nữa thì chỉ còn có ba tháng mà thôi.

. . .

Thiên Kiếm đại lục.

Diệp Trần đi tới vùng phụ cận của Thiên Kiếm.

Thiên Kiếm có lai lịch rất thần bí, bên trong Kiếm Giới lại càng thần bí khó lường hơn, hiện tại đối với Diệp Trần, như cũ vẫ có tác dụng cực lớn, tứ đại đệ tử của Diệp Trần cũng đã từng xông qua Kiếm Giới.

Căn cứ vào phỏng đoán của Diệp Trần.

Từ tầng thứ bảy đến tầng thứ mười của Kiếm Giới sẽ tương ứng với Kiếm Vực đệ nhất trọng.

Từ tầng thứ mười một đến tầng thứ mười bốn, tương ứng Kiếm Vực đệ nhị trọng.

Từ tầng thứ mười lăm đến tầng thứ mười tám, tương ứng với Kiếm Vực đệ tam trọng.

Tầng 19 đến tầng thứ 22, tương ứng Kiếm Vực đệ tứ trọng.

Tầng thứ 23 đến tầng thứ 26, tương ứng Kiếm Vực đệ ngũ trọng.

Trước mắt, Diệp Trần hiện có Kiếm Vực đệ ngũ trọng sơ cấp cảnh giới, bình thường mà nói, như vậy đã có thể xông đến tầng thứ 23, nhưng bất quá đó cũng không phải đúng tuyệt đối, Kiếm Đạo cảnh giới càng cao sẽ có thể để cho ngươi xông lên nhiều tầng hơn, từ đó kiếm pháp sẽ càng thêm lợi hại cũng là vì vậy. Diệp Trần cũng muốn nhìn qua một chút, mình có thể xông đến tầng bao nhiêu, có thể thu hoạch được nhiều hay không.

Tiến vào Kiếm Giới, Diệp Trần bắt đầu xông pha.

Tầng thứ nhất.

. . .

Tầng thứ mười lăm.

. . .

Tầng thứ hai mươi.

. . .

Tầng thứ hai mươi ba.

Rất nhanh, Diệp Trần đã xông đến tầng thứ 23, tầng thứ 23 có hai mươi ba nhóm kiếm khách, mỗi một nhóm là một ngàn người, những kiếm khách này đều có mọi mặt tố chất tương đối ngang bằng Diệp Trần, chỉ có kiếm pháp và Kiếm Đạo cảnh giới là không giống nhau.

Nhanh chóng xóa xổ đám kiếm khách đông đúc như thủy triều, Diệp Trần đã thông qua tầng 23, đi tới tầng thứ 24.

Rất nhanh đã đến tầng thứ 25.

Diệp Trần phát hiện, đã đến tầng thứ 25 rồi nhưng như cũ vẫn không có áp lực quá lớn, những kiếm khách này có kiếm pháp tương đối quá mức non nớt với Diệp Trần.

Tầng thứ 26, đã bắt đầu hơi có cảm giác bị áp bách.

Tầng thứ 27, Diệp Trần đã buộc phải lấy ra chín thành thực lực để đối phó.

Tầng thứ 28, Diệp Trần đã cảm thấy cố hết sức.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1381: Kiếm Giới Tầng Thứ Hai Mươi ChíN

Bắt đầu từ tầng thứ chín thì số lượng kiếm khách trước sau duy trì tại một ngàn người, đến tầng thứ 28 thì số lượng vẫn không thay đổi.

Ở tầng này, Kiếm Vực của các kiếm khách đã vượt qua của Diệp Trần, đạt đến tầng thứ năm trung kỳ cảnh giới, mỗi một kiếm Diệp Trần đâm ra đều gặp phải lực cản cùng lực vặn vẹo vô cùng lớn. Sau khi đánh chết 44 danh kiếm khách, Diệp Trần đã bị tên kiếm khách thứ 45 cùng tên kiếm khách thứ 46 đâm trúng trái tim cùng yết hầu.

Xông đến tầng thứ 28 đã thất bại!

"Kiếm Vực đối với thực lực có ảnh hưởng quá lớn rồi." Kiếm pháp của Diệp Trần so với của các kiếm khách tại tầng 28 thì lợi hại hơn gấp mười, thậm chí gấp trăm lần. Kiếm đạo cảnh giới cũng cao hơn không ít so với bọn hắn, nhưng đối diện với luồng Kiếm Vực rất mạnh này, kiếm pháp của Diệp Trần chỉ có thể phát huy ra một phần trăm uy lực thì đã xem là không tồi rồi, mức độ sai lệch là rất lớn.

Tại khu vực Hư Vô ở ngoài Kiếm Giới, Diệp Trần ngồi khoanh chân dưới đất, trong đầu hiển hiện lại tình cảnh lúc nãy.

Ba ngày qua đi, Diệp Trần tiến vào Kiếm Giới lần thứ hai.

Một đường quá quan trảm tướng, Diệp Trần rất nhanh đã đi tới được tầng thứ 28.

Bên trong Kiếm Giới, chân nguyên không cách nào phóng xuất ra được, chỉ có thể chém giết ở khoảng cách gần, do vậy số lượng kiếm khách nhiều nhất mỗi lần tới gần Diệp Trần cũng chỉ mười mấy người, các kiếm khách khác chỉ có thể xếp hàng ở phía sau.

Đinh đinh đương đương!

Hỏa tinh văng tung toé, 2 tay cầm song kiếm, Diệp Trần vứt bỏ tất cả tạp niệm mà hết sức chăm chú vào việc ứng phó các kiếm khách không ngừng xông lên, song kiếm trong tay của hắn dường như vặn vẹo ra từng tia sáng, không ngừng đâm trúng thân thể các kiếm khách. Với trình độ Kiếm Vực hiện tại, hắn cũng có thể kiên trì được một lúc, dù cho Kiếm Vực của đối phương cao hơn một bậc so với hắn.

Tên thứ bốn mươi lăm.

. . .

Tên thứ năm mươi hai.

. . .

Tên thứ bảy mươi tám.

. . .

Tên thứ một trăm.

Đánh chết ròng rã 100 người kiếm khách, Diệp Trần mới bị loạn kiếm chém giết, chiến tích đã tăng lên gấp đôi so với trước đó rồi.

Ở bên trong Hư Vô chi địa, Diệp Trần cảm ngộ càng ngày càng sâu về ngàn vạn loại kiếm pháp mà mình vừa trải nghiệm qua, cuối cùng chỉ lưu lại phần tinh hoa và huyền diệu tối cao nhất trong đó, bộ phận này đã không thể gọi là kiếm pháp nữa, mà chính xác hơn thì đó là một loại bổn nguyên. Chính là kiếm đạo bổn nguyên, mà kiếm đạo bổn nguyên vừa vặn chính là cơ sở của Kiếm Vực.

Thứ 155.

. . .

Thứ 198.

. . .

Thứ 242.

. . .

Thứ 299.

Lần thứ ba đi vào tầng thứ hai mươi tám Kiếm Giới, Diệp Trần giống như được thần linh trợ giúp vậy, liên tiếp đánh giết từng kiếm khách một. Lúc đánh chết danh kiếm khách thứ 299, Diệp Trần đã lộ ra một chút sơ hở, thế nhưng chỉ một chút sơ hở này thôi đã liền bị tên kiếm khách thứ 300 phát hiện ra, hắn lập tức đâm một kiếm vào đây, ánh kiếm lấp loé.

Trong một sát na đó, thời gian như ngừng lại, trong nháy mắt mà tựa như trải qua một năm thời gian vậy, quanh thân Diệp Trần dập dờn lên vô số âm thanh ngân vang của kiếm, vừa khẽ lách người đi thì mũi kiếm của tên kiếm khách thứ ba trăm đã trượt xẹt qua cổ của Diệp Trần.

Phốc!

Không có chút do dự nào, Diệp Trần một kiếm đâm xuyên qua tim đối phương.

Tầng thứ năm Kiếm Vực trung kỳ - đột phá .

Dưới áp lực vô cùng lớn, Diệp Trần đã đột phá thành công, Kiếm Vực từ tầng thứ năm sơ kỳ đã tăng lên tới tầng thứ năm trung kỳ, kiếm chi quy tắc đã được tăng lên một bước, phối hợp cùng với Không Gian Áo Nghĩa đã như hổ thêm cánh.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Đồng dạng với cảnh giới Kiếm Vực tăng lên, Diệp Trần tỏa ra một khí thế nghiền ép, địch nhân lao đến bao nhiêu liền bị diệt sát bấy nhiêu, căn bản

chúng đã không còn là đối thủ nữa, uy lực kiếm pháp cũng bắt đầu được thể hiện ra.

Thứ 999.

Thứ 1000.

Rốt cục, Diệp Trần đã xông qua được tầng thứ 28, đi tới tầng thứ 29.

Tại tầng thứ 29, Kiếm Vực của các kiếm khách chính là Tầng thứ năm hậu kỳ cảnh giới.

Lần này, Diệp Trần vẻn vẹn chỉ đánh chết được chín tên kiếm khách thì liền bị thất bại.

Kiếm khách tại tầng thứ 29 thực sự quá mức cường đại, không chỉ Kiếm Vực vượt qua Diệp Trần, mà chênh lệch ở những phương diện khác cũng đã được rút ngắn rất nhiều, so với kiếm khách tầng thứ 28 thì mạnh hơn đâu chỉ một hai điểm.

Một tuần lễ nữa đã qua, số lượng địch nhân tại tầng thứ hai mươi chín mà Diệp Trần đánh giết được đã tăng lên đến ba mươi người, phạm vi tiến bộ vô cùng nhỏ, chỉ với nửa tháng thời gian còn lại sẽ rất khó có thêm thu hoạch.

"Cần phải trở về rồi!"

Xé rách hư không, Diệp Trần trở về Lạc Trần Kiếm Tông tại Chân Linh Đại Lục.

. . .

Giờ này khắc này, đông đảo đỉnh cấp thế lực của Chân Linh Thế Giới đang đứng ở thời kì 'rung chuyển', người người đều tranh thủ đăng ký tham gia vào chuyến đi đến ngoại giới, có quan hệ thì nhờ vào quan hệ, có nữ sắc thì dùng nữ sắc mê hoặc. Mà hết thảy những 'người khởi xướng' cũng không

đi quản những sự tình rườm rà này, đều đang hưởng thụ sự an nhàn hiếm thấy.

Trong một gian phòng ngủ xa hoa, Diệp Trần ôm Mộ Dung Khuynh Thành nằm trên giường, tay trái thỉnh thoảng vân vê đôi nhủ hoa mềm mại mê hoặc đến kinh người của nàng.

"Diệp Trần, chàng chừng nào thì mới lấy Tĩnh muội muội đây?"

Mộ Dung Khuynh Thành lớn hơn một tuổi so với Từ Tĩnh, từ sau khi Diệp Trần rời đi, hai người liền xưng hô như tỷ muội.

"Nàng không ghen sao?"

Diệp Trần cười nói.

"Nếu như chúng ta là người bình thường thì chắc chắn muội sẽ ghen."

Đến cảnh giới này của bọn họ, tư tưởng đã không còn giống với phàm nhân nữa rồi, chỉ cần mình yêu Diệp Trần, Diệp Trần cũng yêu mình, tất cả mọi thứ khác đều không quan trọng nữa. Ngược lại, nàng vẫn hi vọng có thể có thêm tỷ muội để sống cùng mình, dù sao rất nhiều lúc Diệp Trần đều muốn vội vàng đi lo chuyện riêng của mình, vì mục tiêu của hắn là vươn lên đỉnh cao nhất của kiếm đạo.

"Chờ thêm vài năm nữa, chúng ta nên có một hài nhi nhé."

Nói xong lời này, Diệp Trần lại tiến vào thân thể Mộ Dung Khuynh Thành lần nữa…. (^;..;^ sướng vãi)

. . .

"Sư tỷ, việc sắp xếp danh ngạch của Long thần Thiên cung thế nào rồi."

Diệp Trần mỉm cười, đi đến trong phòng ngủ của cung chủ Long thần Thiên cung.

"Cũng sắp xong cả rồi."

Long thần Thiên cung cũng giống như Lạc Trần Kiếm Tông, danh ngạch cũng có chục vạn người, Từ Tĩnh đứng lên rót cho Diệp Trần một chén trà.

Đặt chén trà xuống, Diệp Trần bắt lấy tay của đối phương và kéo nàng ngồi trên bắp đùi của mình.

Từ Tĩnh có chút hoang mang, sau khi thoáng vùng vẫy mấy lần thì không động đậy được nữa, hô hấp trở nên có chút dồn dập, bộ ngực trắng nõn bên dưới bộ sim y màu trắng đã trở nên chập trùng…

Diệp Trần nhẹ nhàng ôm lấy Từ Tĩnh rồi hôn lên đôi môi gợi cảm của nàng.

Một lát sau, Từ Tĩnh từ bị động hóa thành chủ động, hai tay ôm ở sau gáy Diệp Trần mà đôi mắt nhắm nghiền.

Chỉ dây dưa nơi đầu lưỡi thôi thì hiển nhiên không cách nào thỏa mãn, Diệp Trần đứng lên ôm Từ Tĩnh đi đến hướng giường lớn.

Trong cảm xúc hồng hoang, hai người chìm đắm vào nhau đến mềm nhẵn trên giường, hai bóng người trắng như tuyết quấn quýt lấy nhau, đôi môi và đầu lưỡi không phút giây nào rời xa…(đệt- chắc tui phải chuyển qua dịch truyện xxx luôn quá pác ạ :p)

Sáng sớm ngày thứ hai, cảm xúc mạnh mẽ qua đi, hai người ôm nhau nằm đó.

Từ Tĩnh có làn da mềm nhẵn như tơ lụa khiến Diệp Trần yêu thích đến không nỡ rời tay.

"Bỗng nhiên muội muốn đi ra nhìn ngắm ngoại giới quá."

Dưới sự vuốt ve của Diệp Trần, Từ Tĩnh mở miệng nói.

Diệp Trần cười nói: "Chuyện này có khó khăn gì, hiện tại chúng ta cũng

có thể đi rồi."

. . .

"Tĩnh muội muội, hi hi"

Nhìn thấy Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành lộ ra ý cười vẻ ám muội, đối phương mới làm phụ nữ, khí chất biến hóa kia tại trong mắt Mộ Dung Khuynh Thành hết sức rõ ràng.

Cảm nhận được hàm ý trong ánh mắt Mộ Dung Khuynh Thành, trên mặt Từ Tĩnh hiện lên nét đỏ ửng.

"Tĩnh muội muội, làm chuyện kia có thoải mái không?, haha"

Đi theo phía sau Diệp Trần, Mộ Dung Khuynh Thành cố ý 'khiêu khích' Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh nào phải là đối thủ của Mộ Dung Khuynh Thành, lắp bắp không thôi, không hề có một chút nào khí thế của tuyệt đại vương giả.

Ở phía trước, Diệp Trần cười một tiếng.

Thông qua tử lộ, ba người đã đi tới trong vũ trụ tinh không thực sự.

"Nơi này chính là ngoại giới sao?"

Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh hít sâu một hơi, ở chỗ này, bọn họ cảm nhận được vũ trụ mênh mông vô cùng vô biên, vũ trụ quy tắc không rõ ràng giống như tại Chân Linh Thế Giới, nhưng lại cao hơn rất nhiều, là thứ mà phàm nhân không thể chạm đến, trừ thứ này ra, không gian nơi này quá mức vững chắc, sóng chấn động không gian vô cùng mờ mịt, lấy thực lực của các nàng thì khó có thể bắt giữ được quy luật sóng chấn động của không gian.

Cuối cùng, chân nguyên trong cơ thể các nàng bắt đầu rục rịch chuyển mình.

Tại Chân Linh Thế Giới, bởi vì bị hạn chế quy tắc nên cao nhất chỉ có thể tu luyện tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên mà thôi, sau khi đạt đến tầng thứ ba thì dù cho ngươi có tu luyện thêm một ngàn năm nữa cũng không cách nào đột phá đến Sinh Tử Cảnh Tứ trọng thiên, hơn nữa cũng không có nhiều thời gian như vậy để cho ngươi tu luyện, tại bên trong Chân Linh Thế Giới, tuổi thọ của vương giả chỉ vẻn vẹn là 1000 năm.

Nhưng trong vũ trụ tinh không lại không giống như vậy, ngay một chớp mắt thông qua tử lộ, gông xiềng tính mạng của các nàng đã bị gãy vỡ, tuổi thọ từ một ngàn năm đã tăng lên trên đến một trăm ngàn năm, có một loại khí chất trường sinh rồi.

"Một trăm ngàn năm, tuổi thọ lập tức tăng thêm gấp trăm lần rồi."

Mộ Dung Khuynh Thành thở dài nói.

Diệp Trần nói: "Vũ trụ tinh không quảng đại vô biên, một trăm ngàn năm đối với vũ trụ tinh không mà nói, bất quá cũng chỉ là nháy mắt, suy cho cùng, như trước vẫn rất ngắn ngủi, chỉ khi có thể trở thành chân thần thì cuộc số của chúng ta mới có thể gọi là vĩnh hằng."

Chân thần có thể siêu thoát với vũ trụ tinh không, thăng lên đến một tầm cao mới.

"Chân Linh Thế Giới có phải là một thế giới do chân thần sáng tạo ra hay không?" Từ Tĩnh hỏi.

Diệp Trần trầm ngâm nói: "Rất có thể, theo huynh được biết, Sinh Tử Cảnh Cửu trọng thiên chí tôn xa xa không có năng lực sáng tạo ra một cái thế giới nhỏ, e rằng chỉ có chân thần là có thủ pháp này mà thôi."

Sáng tạo ra một cái tiểu thế giới và duy trì cho cái tiểu thế giới này vận chuyển, cần đến năng lực cực lớn đến mức không thể hình dung nổi, Diệp Trần suy đoán không ra, cũng không cách nào mà suy đoán, bởi vì sự tình này đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn rồi, ít nhất cũng phải trở thành Sinh

Tử Cảnh Cửu trọng thiên chí tôn thì mới có thể nhìn ra một điểm mánh khóe.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1382: Xuất Phát, Sinh Hoạt Trên Mị Ảnh Hào

Một tháng qua đi rất nhanh, 300 vạn danh ngạch đã được ấn định xong.

Lạc Trần Kiếm Tông mười vạn, Long Thần Thiên Cung mười vạn, Mộ Dung gia tộc năm vạn, Huyền Tông mười vạn, Sinh Tử Cảnh Vương giả của Chân Linh thế giới đăng ký tham gia hành trình cũng rất nhiều, mỗi người đều có gia tộc cùng tông môn của mình đi theo, tính theo bình quân thì mỗi Vương giả có thể mang theo ít nhất một hai ngàn người để ly khai Chân Linh thế giới, tối đa cũng trên dưới hai vạn, dưới tình huống "thà mang theo nhiều còn hơn là bị thiếu" này, hiển nhiên sẽ không để cho mỗi người đều thoả mãn.

Đương nhiên, đây là lần du hành đầu tiên, sau này đợi đến khi Lạc Trần Kiếm Tông tại Diễm Hỏa Tinh phát triển mạnh mẽ, sẽ tổ chức một chi hạm đội khổng lồ để trở lại cũng không còn là vấn đề lớn nữa, dù sao giá một chiếc đại hình Vương cấp chiến hạm cũng chỉ chừng ba bốn vạn khối Nguyên thạch, một vạn chiếc bất quá chỉ chừng ba bốn ức, mà một vạn chiếc này là đủ để có thể tổ chức ra ba hạm đội cỡ lớn rồi.

Ở bên trong mười vạn danh ngạch của Lạc Trần Kiếm Tông, thì đã có một vạn năm ngàn người là trung kiên lực lượng của tông môn, tu vi thấp nhất chính là Tinh Cực Cảnh, cao nhất là Sinh Tử Cảnh. Long Thần Thiên Cung cũng không sai biệt lắm so với Lạc Trần Kiếm Tông, Huyền Tông cũng thế, tăng thêm Mộ Dung gia tộc, trung kiên lực lượng của bốn thế lực lớn này đã đạt tới năm vạn 5000 người, số còn lại trên căn bản là gia quyến của bọn họ.

Trong đại sảnh xa hoa trên Mị Ảnh hào giờ đây đã kín hết chỗ, với tư cách là Tiểu hình Đế cấp chiến hạm, Mị Ảnh hào ước chừng có thể chịu tải 500 người, nếu có người nhiều hơn nữa thì sẽ có vẻ chen chúc, mà đại sảnh

Mị Ảnh hào tối đa cũng chỉ có thể dung nạp trên dưới 100 người mà thôi.

Ở bên trong Mị Ảnh hào không chỉ có mỹ quan hoa lệ, mà số lượng vật chất hưởng thụ cũng đồng dạng kinh người.

Chỉ riêng Cực phẩm hảo tửu thôi đã có hơn 100 loại, Cực phẩm hoa quả thì có hơn bốn mươi loại, mặt khác Diệp Trần còn góp nhặt rất nhiều Lưu Ảnh Thủy Tinh cao cấp, những Lưu Ảnh Thủy Tinh cao cấp này có thể lưu lại hình ảnh rất chân thật, ví dụ như nhất cử nhất động của các mỹ nữ, cuộc quyết đấu giữa các cường giả…, Lưu Ảnh Thủy Tinh càng cao cấp chừng nào thì thời gian ghi chép càng dài, hình ảnh càng rõ ràng.

Như vậy, mọi người có thể vừa uống rượu, ăn trái cây, một bên thì quan sát hình ảnh truyền phát ra từ Lưu Ảnh Thủy Tinh, như vậy trên đường đi sẽ không cảm thấy nhàm chán.

"Cuộc sống như vậy mới được gọi là hưởng thụ a!"

Diệp Huyền tán thán nói.

Diệp Tiểu Tiểu trợn mắt, quát : "Ngươi đã biết hưởng thụ là gì rồi sao ?!."

Toàn bộ người bên trên Mị Ảnh hào đều là thân cận của Diệp Trần, như một bộ phận cao tầng của Diệp Gia cùng các cao tầng của Lạc Trần Kiếm Tông, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với một bộ phận cao tầng của Mộ Dung gia tộc, Từ Tĩnh cùng một bộ phận cao tầng của Long Thần Thiên Cung, mặt khác còn có Huyền Hậu Yến Khinh Huyên cùng với Yến Phượng Phượng và cao tầng Huyền Tông, đương nhiên, còn có sáu người Vạn Tiễn Vương nữa.

"Cuộc sống nhân sinh không phải là để hưởng thụ sao? Không có hưởng thụ thì ai lại nguyện ý đi phấn đấu chứ."

Diệp Huyền phản bác muội muội.

Diệp Thiên Hào cười mắng: "Con đừng có mà lý sự, chờ đến khi trở thành được Sinh Tử Cảnh Vương giả rồi nói sau cũng không muộn."

Một gia tộc mà không có Sinh Tử Cảnh Vương giả, nhất định sẽ không cách nào phát triển lâu dài được, Diệp gia chỉ có một mình Diệp Trần thì vẫn không có quá nhiều an toàn, nếu như có thể có nhiều Sinh tử cảnh vương giả nữa thì tựu sẽ tốt hơn, bất quá Diệp Thiên Hào cũng không quá sốt ruột, hắn tin tưởng, nếu như mọi thứ tại dưới sự dẫn dắt của Diệp Trần thì số lượng Sinh Tử Cảnh Vương giả của Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia sẽ càng ngày càng nhiều lên, huống hồ với thiên phú của Diệp Huyền thì hiện tại không trở thành được Sinh Tử Cảnh Vương giả, về sau chắc chắn cũng sẽ thàng công, chỉ có điều thời gian dài hay ngắn mà thôi.

"Ai, còn không biết năm nào tháng nào mới đạt được đây."

Diệp Huyền cũng rất muốn trở thành Sinh Tử Cảnh Vương giả, đáng tiếc bằng vào thiên phú của hắn thì trong vòng một trăm năm mà có thể ở thành vi Sinh Tử Cảnh Vương giả là tốt lắm rồi, có khả năng rất lớn sẽ vượt qua 100 tuổi, khi đó hắn đã có dáng vẻ trung niên rồi, dù sao Linh Hải cảnh chỉ có thể sống 300 tuổi nên hơn trăm tuổi tức là đã trả qua một nữa tuổi thọ của Linh Hải cảnh rồi.

"Không vội, có đại ca ngươi hỗ trợ thì dù là ngươi không có hi vọng tiến vào Sinh Tử Cảnh thì cũng sẽ có cơ hội thôi." Suốt một tháng ở chung, sáu người Vạn Tiễn Vương cùng thân nhân của Diệp Trần đã trở nên quen thuộc, nói chuyện chính là Lưu Địch.

Lục Văn Kiệt gật đầu nói: "Đúng vậy, Vũ Trụ Tinh Không vô biên vô hạn, bên trong một số ít Vũ Trụ Bí Cảnh có tồn tại một loại Sinh Tử quả, loại Sinh Tử quả này có thể trợ giúp cho Linh Hải cảnh Võ Giả đột phá đến Sinh Tử Cảnh đấy."

Sinh Tử quả thập phần nổi danh, người nhà của các cường giả chưa hẳn đều là thiên tài, nếu như hắn không nỡ để cho người nhà chết trước mặt mình thì hoàn toàn có thể mua một quả Sinh Tử để cho tuổi thọ người nhà của

mình được kéo dài đến mười vạn năm.

Đáng tiếc Sinh Tử quả có tiền cũng không chắc có thể mua được, một quả Sinh Tử vừa xuất hiện sẽ lập tức bị tranh mua mất, ngược lại chỉ có thuê một đám Vương giả mạo hiểm đi tìm Sinh Tử quả thì còn có khả năng đạt được, cùng lắm thì phải trả Nguyên thạch nhiều một chút.

Diệp Trần nhìn thoáng qua Diệp Huyền nói: "Hết thảy vẫn là phải dựa vào chính mình, Sinh Tử quả không phải là sự chọn lựa tốt nhất." Phục dụng Sinh Tử quả thì đời này sẽ không có thành tựu gì lớn rồi, tối đa chỉ là có thời gian sống dài hơn mà thôi, tại trong đánh giá của Diệp Trần thì Diệp Huyền cùng Diệp Tiểu Tiểu hoàn toàn có năng lực tự đột phá đến Sinh Tử Cảnh, nếu phục dụng Sinh Tử quả thì chính là lẫn lộn đầu đuôi rồi, về sau nhất định sẽ thập phần hối hận, mà đã biết trước sau này sẽ hối hận thì không bằng hiện tại cố gắng nhiều hơn là được.

Về phần phụ thân cùng mẫu thân, Diệp Trần hoàn toàn chính xác có ý định sẽ cho bọn họ sử dụng hai quả Sinh Tử, hắn há có thể nhẫn tâm nhìn cha mẹ mình từng ngày trở nên già đi, cuối cùng nhất vẫn là trở về với cát bụi chứ.

Đương nhiên, Sinh Tử quả cũng không phải dễ dàng có được như vậy, còn phải xem vận khí của mình thế nào nữa, trên thế giới này, một trăm người muốn có được Sinh Tử quả thì cuối cùng nhất chỉ có một hai người là có thể lấy được mà thôi.

"Thực lực thật là quá mạnh rồi."

Trên mặt vách tường đối diện tại Đại sảnh, Lưu Ảnh Thủy Tinh đang phát ra một hồi quyết đấu.

Song phương đang quyết đấu đều là Phong Đế Vương giả, một người tên là Lam Giác Đế, người còn lại tên là Đại Đao Đế.

Lam Giác Đế là Lục Nhân tộc Phong Đế Vương giả, Đại Đao Đế là

Nhân tộc Phong Đế Vương giả, hai người đánh nhau thập phần kịch liệt đến mức mọi người ở đây xem đến say sưa.

"Diệp Trần, cuối cùng người nào thắng?"

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

Diệp Trần uống một ngụm rượu nói: "Các muội đoán xem."

"Hẳn là Đại Đao Đế a! Tuy hắn hiện tại ở vào yếu thế." Từ Tĩnh tinh trắc nói.

Diệp Trần gật đầu nói: "Đúng vậy, Đại Đao Đế tại trong giới Phong Đế Vương giả thì phi thường nổi danh, đặc điểm của hắn rất rõ ràng, hoặc là không toàn lực ra tay, nhưng một khi ra tay toàn lực thì tất nhiên là một kích trí mạng đấy."

Diệp Trần vừa dứt lời, Đại Đao Đế tung một đao đánh bay thủ cấp Lam Giác Đế, kế tiếp Lam Giác Đế muốn lật bàn cũng đều không có cơ hội, chỉ chốc lát sau công phu liền thân tử đạo tiêu.

Loại Lưu Ảnh Thủy Tinh ghi chép các cuộc quyết đấu của Phong Đế Vương giả tại trong Vũ Trụ Tinh Không này được lưu hành rất rộng rãi, giá cả cũng vô cùng cao, Diệp Trần phải vất vả lắm mới góp nhặt được hơn 100 miếng.

Khi vừa mới bắt đầu lên Mị Ảnh hào, mọi người đối với sinh hoạt trên đây còn có chút lạ lẫm, nhưng chỉ thoáng một thời gian sau thì tất cả mọi người đã tập thành thói quen, cứ cách mười ngày nửa tháng thì mới có thể đến đại sảnh giải trí một lần.

Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành và Từ Tĩnh ở trong cùng một gian phòng rộng nhất trên Mị Ảnh hào, gian phòng này ước chừng rộng đến 7m, dài15m, có một phòng tắm lớn chừng vài mét, đối diện phòng tắm chính là một khối Thủy Tinh trong suốt, nhìn xuyên qua khối Thủy Tinh sẽ có thể chiêm ngưỡng cảnh sắc bên ngoài, bất quá hiện tại đang tiến hành "xuyên

không gian" nên cũng không có cảnh sắc gì để xem.

Trong bồn tắm, Diệp Trần tắm một mình, về phần Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành thì đều đang tu luyện.

Các nàng đã nhanh đến 50 tuổi rồi, mà năm sau Thần Chi Thí Luyện Tràng sẽ mở ra lần nữa, các nàng cũng có ý định sẽ đột phá đến Sinh Tử Cảnh Tứ trọng thiên cảnh giới trước thời điểm diễn ra thí luyện, phải như vậy thì mới có hi vọng tiến nhập vào 10 hạng đầu của Thiên Vương bảng, từ đó mới có thể tiến vào Thần Chi Nhạc Viên, bằng không thì tiến bộ của các nàng không thể nghi ngờ là chậm hơn rất nhiều so với các thành viên khác của Nhạc Viên.

Cũng may hai người đều có căn cơ thập phần ổn định, không nói đến năm sau, trong năm nay cũng có thể đột phá đến Sinh Tử Cảnh Tứ trọng thiên cảnh giới đấy, còn tại trên phương diện võ học thì bọn họ đều có đẳng cấp rất cao. Việc tiến vào Man Hoang tinh trước đó đã để cho bọn họ có một cơ hội đột nhiên tăng mạnh, đây chính là một ưu thế và cũng là mấu chốt để bọn họ có thể xông đến 10 hạng đầu của Thiên Vương bảng.

Trong căn phòng xa hoa bên cạnh, Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh đang nằm trên một chiếc giường lớn mềm mại.

"Thật không nghĩ tới, chúng ta còn có một ngày như vậy, đây quả thực là cuộc sống thần diệu."

Diệp Thiên Hào đặc biệt thỏa mãn nói.

Trầm Ngọc Thanh ôm cổ trượng phu, cười nói: "Đúng vậy a, nếu không có Trần Nhi thì Diệp gia chúng ta chỉ là một trong tám đại gia tộc tại Thiên Phong Quốc của Nam Trác Vực, không đáng kể chút nào chứ đừng nói chi là toàn bộ Chân Linh Đại Lục của Chân Linh thế giới, và hiện tại cũng sẽ không có cơ hội ở trên Đế cấp chiến hạm có giá trị vô lượng này để tiến về trung tâm Nhân tộc ở phía trước."

Sáu người Vạn Tiễn Vương tuy ở trên Mị Ảnh hào nhưng bọn hắn cũng đều đem Thiên Vương Cấp chiến hạm của mình ra phụ trợ cho chuyến du hành. Trong một căn phòng bên trên một chiếc Thiên Vương Cấp chiến hạm cỡ nhỏ của Trương Nhân Nhân, có một nữ nhân rất quen thuộc, nàng chính là Cơ Tuyết Nhạn.

Cơ Tuyết Nhạn có chút mờ mịt về việc bản thân mình lại có khả năng ly khai Chân Linh thế giới, đây là sự tình rất là ngoài ý muốn, chẳng những là bản thân nàng, còn có cả Cơ gia của nàng nữa, số danh ngạch cũng có đến một ngàn người, tuy không biết cụ thể là bởi vì ai nhưng khẳng định là có quan hệ cùng Diệp gia. Mẫu thân của Diệp Trần cùng mẫu thân của nàng từ rất sớm đã thân thiết như tỷ muội, về sau, nguyên nhân cũng bởi vì hôn sự của nàng và Diệp Trần mà cảm tình có hơi chút lạnh nhạt đi, nhưng Trầm Ngọc Thanh vẫn không quên Cơ gia. Dù sao đó chỉ là sự tình của rất nhiều năm trước, với tư cách là mẫu thân của Diệp Trần thì bà muốn lên một ngàn cái danh ngạch là điều rất là dễ dàng, đương nhiên, chuyện này Diệp Trần cũng biết.

Thời gian ngày từng ngày đi qua, khoảng cách từ Mị Ảnh hào đến Chu Tước Tinh vực càng ngày càng gần thêm. . . .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1383: Bí Pháp Tháp Tầng Thứ Sáu

"Trần nhi, con có thể nói cho mọi người nghe một chút chuyện ở Diễm Hỏa Tinh không, thành thị ở nơi đó cùng thành thị ở Chân Linh thế giới có gì khác nhau?"

Khi gần tới Chu Tước tinh vực, Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh có chút thấp thỏm, bọn họ sợ quản lý không được Hỏa Hoa Thành, dù sao Chu Tước tinh vực không phải là Chân Linh thế giới, bất kỳ một Sinh mệnh tinh cầu nào ở đây cũng đều có ngàn vạn Sinh Tử Cảnh vương giả. Riêng Diễm Hỏa Tinh là sinh mệnh tinh cầu cấp ba, tất nhiên sẽ có rất nhiều Sinh Tử Cảnh vương giả, không phải dễ dàng quản lý như vậy.

Rót rượu cho cha mẹ, Diệp Trần nói: "Phụ thân, mẫu thân, thật ra thì cũng không phức tạp như hai người nghĩ đâu, thành thị tại Sinh mệnh trên tinh cầu tuy có rất nhiều Sinh Tử Cảnh vương giả, nhưng so với Chân Linh thế giới thì ngược lại trật tự hơn rất nhiều. Thứ nhất, để có thể đảm nhiệm vị trí thành chủ thì trên căn bản phải là Phong Đế Vương Giả, hoặc là có thực lực Phong Đế Vương Giả, những kẻ muốn quấy rối sẽ nhận lấy hậu quả hết sức nghiêm trọng. Thứ hai, thành thị tại trên Sinh mệnh tinh cầu có bao trùm vô số trận pháp cùng cấm chế, nếu động võ ở bên trong sẽ bị hạn chế rất lớn, năng lượng ba động chỉ có thể đạt tới mức độ nhất định mà thôi, phủ thành Chủ sẽ lập tức cảm ứng được. Thứ ba, trong thành thị có thành vệ quân canh gác, Hỏa Hoa Thành với tư cách là một trong các chủ thành của Diễm Hỏa Tinh, nên nhân số thành vệ quân cao tới trăm vạn, tất cả quan quân trung cao tầng đều là Sinh Tử Cảnh vương giả, một khi có chuyện tình gì khó giải quyết thì cứ giao cho bọn họ xử lý là cũng đủ rồi, hoặc là cũng có thể tạm thời để đó, chờ con trở lại rồi giải quyết cũng được."

Vừa nghe Diệp Trần nói như thế, Diệp Thiên Hào khẽ gật đầu, tựa hồ đúng là không có vấn đề gì, ngay sau đó hắn lại hỏi: "Trần nhi, Hỏa Hoa

Thành một năm thật có thể kiếm được mấy trăm vạn nguyên thạch sao?"

Giá trị của Nguyên thạch hắn đã vô cùng rõ ràng, một khối nguyên thạch tương đương với một vạn cực phẩm linh thạch trở lên, một năm thu về mấy trăm vạn thì quả thực là một cái thiên văn số tự, sự tình này từ trước tới nay hắn căn bản không cách nào tưởng tượng đến.

Diệp Trần cười nói: "Chỉ có thể nói là rất nhiều chứ không ít chút nào đâu ạ."

Trong Vũ trụ tinh không này, chênh lệch giàu nghèo là rất lớn, phần lớn gia tộc và tông môn chỉ có thể thuộc về giai tầng trung lưu, chỉ có các gia tộc tại thành thị mới là giai tầng thượng lưu. Một khi xâm nhập được vào giai tầng thượng lưu, chỉ cần không có gì phát sinh ngoài ý muốn thì gia tộc không thể nghi ngờ là càng ngày càng cường đại, có thể phồn thịnh suốt mười vạn năm thậm chí càng lâu hơn nữa cũng là điều dễ dàng.

Ngược lại, đối với các gia tộc và tông môn trung lưu, nói không chừng chỉ sau một hai vạn năm tựu sẽ trở nên xuống dốc, một nhóm ngã xuống thì sẽ có một nhóm khác đứng lên, cứ tuần hoàn như thế.

"Một năm đã có mấy trăm vạn, như vậy một trăm năm chính là vài ức, Diệp gia cùng Lạc Trần Kiếm Tông ta tất nhiên sẽ càng ngày càng huy hoàng, sắp tới số lượng Sinh Tử Cảnh vương giả sẽ vượt xa trăm người cho mà xem."

Bất kể là ai cũng đều cần có nhiều tài nguyên để tu luyện, cho dù là Diệp Trần cũng vậy, kể từ khi quật khởi đến nay, hắn cũng đã tiêu hao cự lượng tài nguyên, có thể nói, người nào có tài nguyên càng nhiều thì trong tương lai sẽ có khả năng trở thành cường giả càng cao, đây là một sự phát triển theo tỉ lệ thuận đấy.

Dĩ nhiên, cường giả cũng được phân chia thành những cấp độ khác nhau, thiên phú cùng ngộ tính càng cao thì mới có thể đi ở phía trước mọi người.

Trước mắt, Diệp gia chỉ có một mình Diệp Trần là Sinh Tử Cảnh vương giả, Lạc Trần Kiếm Tông bao gồm cả Diệp gia thì có cả thảy sáu người Sinh Tử Cảnh vương giả, theo thứ tự là Diệp Trần, tứ đại đệ tử của Diệp Trần, cùng với Trương Hạo Nhiên.

Ở Chân Linh thế giới, Lạc Trần Kiếm Tông đã là đệ nhất tông môn, nhưng ở trong vũ trụ tinh không này thì vẫn còn quá non nớt, nhất định phải có đủ nhiều Sinh Tử Cảnh vương giả thì mới có thể vững mạnh được, dù sao tinh lực một người là có hạn, không thể nào một mình quán xuyến hết mọi chuyện được.

"Sư phụ, người cảm thấy thực lực của con còn kém bao nhiêu nữa thì mới có thể tiến nhập vào Thiên Vương Bảng?"

Lãnh Tinh Hàn đột nhiên hỏi Diệp Trần.

Diệp Trần quay đầu nhìn về phía Lãnh Tinh Hàn, "Không cần phải vội, bằng vào thực lực của con bây giờ thì còn quá miễn cưỡng, chờ lần thần chi thí luyện này qua đi, ở lần tiếp theo thì con nhất định có thể vào được."

Hắn sao lại không biết tâm tư của Lãnh Tinh Hàn, nhưng đối với Lãnh Tinh Hàn mà nói thì thật sự vẫn còn quá sớm, hắn chỉ là Sinh Tử Cảnh nhị trọng thiên tu vi, có thể trong vòng một hai năm nữa sẽ vọt tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên, nhưng chỉ sợ trên phương diện thực lực thì như cũ vẫn có xê xích khá xa so với đám người Độc Cô Tuyệt cùng Sở Trung Thiên, mà bản thân đám người Độc Cô Tuyệt, Sở Trung Thiên vẫn luôn cố gắng chứ đừng nói chi là hắn.

"Ở cuộc thí luyện tiếp theo sao?"

Lãnh Tinh Hàn cúi đầu.

Diệp Trần cau mày nói: "Tinh Hàn, táo bạo là tối kỵ, dũng mãnh tinh tiến là chuyện tốt nhưng không có nghĩa là có thể bỏ qua căn cơ, chỉ có căn cơ vững mạnh thì sự phát triển về sau mới vững mạnh được, ‘muốn đốn củi

thì cũng phải bỏ công mài đao’, đạo lý này con hẳn là đã hiểu chứ."

Đối với việc tham gia thần chi thí luyện, những người từ năm mươi tuổi trở xuống đều có thể tham gia, Lãnh Tinh Hàn tất nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng bất quá Diệp Trần có thể khẳng định, ngay cả vòng thí luyện thứ nhất Lãnh Tinh Hàn cũng không có khả năng vượt qua, ở trên Thần chi tinh sẽ bị cường đại trọng lực nghiền tan xác, mà nếu đã như vậy thì căn bản không cần thiết phải tham gia.

"Sư đệ, ngươi đã rất mạnh rồi, chúng ta mới đến đây, hay là cứ cảm thụ cuộc sống nơi này một chút trước đã." Đông Phương Bạch so với Lãnh Tinh Hàn thì chững chạc hơn một chút, nói.

Trong tứ đại đệ tử, Lãnh Tinh Hàn mặc dù là người có tài nhất, thành tựu trước mắt là lớn nhất, nhưng không có nghĩa là thành tựu tương lai của Lãnh Tinh Hàn cũng sẽ lớn nhất, còn Đông Phương Bạch thì có tâm tính trầm ổn nhất, không quan tâm chuyện hơn thua, về điểm này hắn lại muốn mạnh hơn Lãnh Tinh Hàn nhiều.

Con đường Kiếm Đạo luôn đầy đau khổ và khảo nghiệm nặng nề, muốn phát triển mạnh mẽ thì không chỉ có thiên phú cùng ngộ tính, hơn nữa còn phải tu dưỡng tố chất, nếu tu dưỡng tố chất không cẩn thận thì sau này sẽ gặp phải rất nhiều đường quanh co.

Ở trong lòng Diệp Trần, coi trọng nhất chính là Đông Phương Bạch, Lãnh Tinh Hàn thì hơi kém một chút hỏa hầu, dĩ nhiên đây chỉ là tạm thời, nói không chừng ngày sau, Lãnh Tinh Hàn sẽ vượt hơn.

Đế cấp chiến hạm có tốc độ nhanh hơn gấp chín lần Vương cấp chiến hạm, gấp ba lần Thiên Vương cấp chiến hạm, từ lúc lên đường rời khỏi Chân Linh thế giới đến nay đã qua bốn tháng, Mị Ảnh hào cùng Đế Giang Số rốt cục đã đi tới Chu Tước tinh vực rồi.

Thêm một tuần lễ sau, 2 con thuyền đã đi tới bên cạnh Diễm Hỏa Tinh.

"Đến nơi rồi."

Mị Ảnh Hào cùng Đế Giang Số từ trong hư không di động hiện ra, tiến vào tầng khí quyển của Diễm Hỏa Tinh, hướng phía Hỏa Hoa Thành bay đi, cường đại lực cản làm tốc độ của hai chiến hạm giảm mạnh, lực ma sát làm phát ra ánh lửa xích hồng sắc vô cùng sáng lạng.

Cuối cùng các chiến hạm dừng lại ở trên quảng trường tiếp khách tại phủ thành Chủ của Hỏa Hoa Thành, mọi người đi ra.

"Nơi này chính là phủ thành chủ của Hỏa Hoa Thành sao?"

Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu tò mò đánh giá chung quanh.

"Đúng là có rất nhiều trận pháp cấm chế."

Trương Hạo Nhiên đã nhận ra các trận pháp cấm chế ba động, hắn có thể khẳng định, dù cho mình có toàn lực ứng phó thì đoán chừng cũng sẽ không tạo ra nổi hư hại quá lớn đối với phủ thành chủ, trận pháp và cấm chế ở nơi này có thể nói là nhiều vô số, lớn có nhỏ có, một khâu xen kẽ một khâu, chằng chịt và hết sức tinh vi.

"Thành chủ."

Mân Côi Vương từ trong đại điện đi ra.

"Mân Côi Vương, trong khoảng thời gian này chắc ngươi đã cực khổ rồi." Diệp Trần nói.

Mân Côi vương trả lời: "Không đâu, đây là trách nhiệm của thuộc hạ mà."

"Giới thiệu cho ngươi biết, đây là phụ thân cùng mẫu thân ta, sau này, phụ thân ta sẽ thay thế ta quản lý Hỏa Hoa Thành, có chuyện gì, ngươi cứ nói cho ông biết là được."

"Thuộc hạ hiểu."

Mân Côi Vương gật đầu.

"Phụ thân, mẫu thân, Mân Côi Vương chính là phó thành chủ Hỏa Hoa Thành, nếu hai người không rõ chuyện gì thì có thể hỏi Mân Côi Vương, nàng sẽ hướng dẫn cho hai người." Diệp Trần quay đầu nói với Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh.

Diệp gia cùng Lạc Trần Kiếm Tông muốn phát triển tại Hỏa Hoa Thành, thì cần phải dựa vào một người địa phương như Mân Côi Vương phụ trợ, cho nên cái vị trí phó thành chủ này của Mân Côi Vương, Diệp Trần sẽ không tước đoạt, dĩ nhiên, vị trí phó thành chủ không chỉ có một, Mân Côi Vương chính là phó thành chủ thứ hai, còn Diệp Thiên Hào phụ thân hắn mới chính là đệ nhất phó thành chủ, sau này có tăng thêm phó thành chủ khác hay không thì nói sau rồi.

Suốt bốn tháng du hành, cuối cùng Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành cũng đã bắt đầu có dấu hiệu đột phá, Diệp Trần đã cho các nàng một ức nguyên thạch để các nàng ở phủ thành chủ an tâm tu luyện.

Ngày thứ hai, Diệp Trần cùng sáu người Vạn Tiễn Vương đi tới tinh cầu quân đội Kim Giáp Tinh.

Kim Giáp Tinh - Binh giáp thành.

Bí pháp tháp.

Bí pháp tháp sở hữu tất cả tầng bảy, ở tầng thứ nhất thì bất kỳ quân nhân nào cũng đều có thể tiến vào, tầng thứ hai thì cần có một vạn điểm cống hiến quân đội thì mới có thể tiến vào, tầng thứ ba là mười vạn, tầng thứ tư trăm vạn, tầng thứ năm ngàn vạn, tầng thứ sáu một ức, tầng thứ bảy mười ức.

Xài mười ức nguyên thạch, Diệp Trần đổi ra mười ức điểm quân đội cống hiến, hắn dự định sẽ đi lên tầng thứ sáu của bí pháp tháp trước để đổi lấy một môn Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp.

Nhưng bất quá hắn đã biết được, muốn đi vào tầng thứ sáu bí pháp tháp thì chẳng những cần có đầy đủ điểm quân đội cống hiến, mà còn cần phải có cấp bậc cao, chỉ có Đại tướng quân hoặc là Tứ tinh Tử Kim thống lĩnh trở lên thì mới có thể tiến nhập tầng thứ sáu bí pháp tháp, về phần tầng thứ bảy, chỉ có Nguyên soái thì mới có tư cách tiến vào.

Đi tới nơi khảo nghiệm Tử Kim thống lĩnh, Diệp Trần bắt đầu khảo nghiệm lần thứ hai.

Đứng ở phía trước Đế Ngân Bia, Diệp Trần hít sâu một hơi rồi chém tới một kiếm.

Ầm ầm!

Mảnh đá vỡ từ Đế Ngân Bi bay tán loạn, vết kiếm sâu đến bốn tấc bảy.

"Tứ tinh."

"Tứ tinh."

"Tứ tinh!"

"Tứ tinh!"

Đông đảo khảo nghiệm viên đang đứng quan sát ở một bên mà trợn mắt há mồm kinh ngạc, nhìn Diệp Trần mà giống như nhìn thấy quái vật vậy, cả Nhân Tộc từ trước tới nay, đến một người Tứ tinh Tử Kim thống lĩnh cũng không có, không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện một người như vậy.

Bí pháp tháp tầng thứ sáu.

Nơi này có số lượng bí pháp không tính là rất nhiều, nhìn thô sơ giản lược qua thì ước chừng chỉ có một trăm loại bí pháp, linh hồn phòng ngự bí pháp thì có không tới mười loại, hết sức thưa thớt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1384: Hồn Chi Hoàn

"Nguyên Thần Bảo Giáp!"

"Hồn Hà."

"Thủy Tinh Chi Hồn!"

"Kim Cương Nguyên Thần!"

...

"Hồn Chi Hoàn!"

Tổng cộng có chín loại Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp.

Nguyên Thần Bảo giáp là dùng Linh Hồn Lực cấu tạo thành một kiện bảo giáp để bảo hộ linh hồn, tương đương với Võ Giả mặc áo giáp bảo hộ thân thể vậy, phòng ngự linh hồn lực rất mạnh, có thể ngăn cản một vài linh hồn công kích có cường độ rất lớn, chú trọng rất nhiều về chất lượng.

Hồn Hà {Dòng sông linh hồn} thì trái ngược với Nguyên Thần bảo giáp, nó có thể đem Linh Hồn Lực pha loãng ra, khiến khu vực bên ngoài linh hồn hình thành một Hồn Hà rộng lớn, có thể triệt tiêu tầng tầng linh hồn công kích đến từ bên ngoài, tựu giống như một mũi tên nhọn bắn xuống dòng sông, càng hướng sâu xuống dưới thì lực đạo càng yếu, đến khi tiếp xúc đến đáy sông thì đã mềm mại vô lực.

Thủy Tinh chi hồn thì cũng không sai biệt lắm cùng Nguyên Thần bảo giáp, bất quá cường độ linh hồn của bản thân phải rất mạnh thì mới có thể tu luyện được, điều kiện tu luyện này có thể nói là cao hơn Nguyên Thần bảo giáp, tương ứng hiệu quả cũng cao hơn nhiều.

Về phần Kim Cương Nguyên Thần, bí pháp này cần ngộ tính thập phần cao, nếu ngộ tính thấp thì nói không chừng là phải tu luyện hơn mấy trăm thậm chí một ngàn năm cũng đều không có thành tựu gì, lãng phí thời gian không công, đương nhiên, một khi tu luyện thành công thì sẽ thập phần đáng sợ, dù Linh hồn công kích có mạnh hơn cả Kim Cương Nguyên Thần linh hồn phòng ngự thì cũng chưa chắc có thể công phá được nó, bí pháp này thuộc về dạng "gặp mạnh thì sẽ mạnh theo" .

...

Cuối cùng là Hồn Chi Hoàn.

Hồn Chi Hoàn cần có số điểm cống hiến quân đội cao nhất, đạt đến tám trăm triệu điểm cống hiến.

Rất hiển nhiên, linh hồn lực phòng ngự Hồn Chi Hoàn có sức mạnh vượt xa tám loại Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp khác.

Hồn Chi Hoàn sở hữu tất cả bảy cảnh giới, mỗi một cảnh giới tăng lên thì Hồn Hoàn sẽ có nhiều thêm một vòng, cái Hồn Hoàn thứ nhất sẽ có màu đỏ, cái hồn hoàn thứ hai là màu cam, thứ ba là màu vàng, thứ tư là màu xanh lục, thứ năm là màu xanh lam, thứ sáu là màu xanh da trời, thứ bảy là màu tím. Có thể tu luyện ra Hồn Hoàn màu xanh lục thì linh hồn lực phòng ngự hiển nhiên đã không kém gì Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường rồi, nếu tu luyện ra Hồn Hoàn màu xanh lam thì Diệp Trần sẽ có thể bỏ qua đạo linh hồn tổng công kích của mấy vạn tên Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường.

Lam sắc Hồn Hoàn thì có được năng lực đặc thù nhất, tức là hấp thu dị chủng Linh Hồn Lực để bổ sung cho Hồn Hoàn của bản thân, ví dụ như đem linh hồn công kích của địch nhân hóa thành Linh Hồn Lực thuần túy, sau đó bổ sung vào trong Lam sắc Hồn Hoàn, kể từ đó, khả năng bị tiêu hao linh hồn lực có thể được hạ xuống mức thấp thấp nhất, có thể kiên trì trong thời gian dài hơn.

Cảnh giới cao nhất chính là Tử sắc Hồn Hoàn, loại Hồn Hoàn này đơn giản đã không còn là cực hạn phòng ngự nữa, những linh hồn công kích có cường độ không đủ mạnh chưa kịp tới gần đã có thể trực tiếp bị tan rã sụp đổ, có thể nói là vô cùng bá đạo.

Một khi tu luyện đủ bảy loại Hồn Hoàn này, linh hồn lực phòng ngự tuyệt đối là cấp bậc khủng bố, còn cụ thể mạnh bao nhiêu thì e rằng phải tự mình nhận thức thì mới biết được.

Chưa từng có nhiều lo lắng, Diệp Trần trực tiếp chọn lấy Hồn Chi Hoàn.

...

Còn đối với cấp bậc Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, cả Nhân tộc chỉ có một mình Diệp Trần là đạt tới cái thành tựu này, có thể nói, giờ này khắc này, địa vị của Diệp Trần đã ngang bằng với Đại tướng quân rồi, vô cùng tôn quý.

Tương ứng với cấp bậc Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, những đãi ngộ sâu sắc đồng loạt tăng lên.

Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh thì có thể trở thành thành chủ của chủ thành tại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu, còn Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh liền có thể trở thành thành chủ của chủ thành tại Tứ cấp sinh mệnh tinh cầu.

Một vị cường đại Phong Đế Vương giả thường được sở hữu mấy tòa thành thị là chuyện rất bình thường, còn Diệp Trần tuy không phải là Phong Đế Vương giả nhưng lại hơn hẳn Phong Đế Vương giả, dù sao tiềm lực của hắn còn muốn mạnh hơn nhiều so với đại bộ phận Phong Đế Vương giả.

Bất quá tạm thời Diệp Trần không có ý định sẽ đi đến một tòa thành thị khác nữa, cho dù là chủ thành tại Tứ cấp sinh mệnh tinh cầu. Tinh lực của một người là có hạn, hắn không muốn đem tinh lực của mình lãng phí quá nhiều vào những sự tình này, hơn nữa hiện tại số lượng nhân lực cũng không đủ, căn bản không cách nào có thể quản lý nổi hai tòa chủ thành, nhân sinh

tại mỗi một tòa chủ thành đều không đơn giản, có nhiều thế lực giao thoa tung hoành, nếu là chính hắn cai quản thì tất nhiên sẽ rất nhẹ nhõm, nhưng hiện tại lại để cho Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia cai quản nên sẽ khó tránh khỏi xuất hiện sơ hở.

Trên thực tế, lúc trước, khi lựa chọn Hỏa Hoa Thành, Diệp Trần không phải là vì lợi ích của bản thân mình, mà là vì cơ đồ của Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia mà cân nhắc, làm như vậy cũng là để cho Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia có một điểm dừng chân. Hiện tại, điểm dừng chân đã có, cứ chậm rãi phát triển là được, dù sao Diệp Trần cũng không quan tâm đến lợi nhuận mấy trăm vạn Nguyên thạch mỗi năm mà một tòa thành thị mang đến, vì đã có Nguyên Thạch Trì trong tay, hắn dù có tiêu hao tài phú nhiều hơn nữa thì hàng năm đều có thể bổ sung trở lại một trăm triệu, một trăm triệu này đã tương đương với thu nhập của một tòa Tam cấp chủ thành sau vài thập niên rồi.

Đương nhiên, cái này chủ yếu là Diệp Trần không có tinh lực, thế lực cũng không hùng hậu, nếu có được thế lực đủ mạnh thì Diệp Trần cũng không ngại có thêm vài thành thị nữa. Ví dụ như hắn là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, kỳ thật có thể trở thành thành chủ của bốn tòa chủ thành, phân biệt chính là 1 cái tại Nhất cấp sinh mệnh tinh cầu, 1 cái tại Nhị cấp sinh mệnh tinh cầu, 1 cái tại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu và 1 cái tại Tứ cấp sinh mệnh tinh cầu. Hiện tại hắn chỉ có được một tòa chủ thành tại Tam cấp sinh mệnh tinh cầu là Hỏa Hoa Thành mà thôi.

Hỏa Hoa Thành với tư cách là một trong các chủ thành tại Diễm Hỏa Tinh, Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia muốn trong thời gian vài thập niên mà có thể khống chế hoàn toàn là điều không thể nào, “khống chế” ở đây cũng không phải là chỉ dựa vào vũ lực, dựa vào vũ lực là hết sức tầm thường, mà phải dựa vào lực thống trị thì mới được xem là thượng thừa, tất cả phương diện lớn nhỏ đều phải được cân đối hoàn mỹ, giống như sử dụng cánh tay của mình vậy.

Không tiến về phía trước Huyền Vũ phế tích, Diệp Trần lần nữa quay trở

về Hỏa Hoa Thành Diễm Hỏa Tinh.

Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành đều đang khắc khổ tu luyện, hận là không thể đem "một ngày biến thành hai ngày" để dùng, trước mắt, các nàng cần phải đem tu vi tăng lên tới Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên nhanh một chút, phải có đầy đủ thời gian thì mới có thể đem tinh lực đặt vào việc mở ra Vô Ngã cảnh giới. Trước mắt, Từ Tĩnh gần kề đã luyện hóa được hai thành Yêu thú lực lượng, còn Mộ Dung Khuynh Thành cũng mới đạt tới Vô Ngã cảnh giới giai đoạn thứ nhất hậu kỳ, chưa thể đạt tới giai đoạn thứ hai, có thể nói những điều này đều là hoàn cảnh xấu mà các nàng đang gặp phải.

Vì để cho các nàng có thể đột phá trong thời gian ngắn, Diệp Trần đã hỏi thăm và biết được, khoảng một năm ánh sáng ở bên ngoài phụ cận Diễm Hỏa Tinh, có một khỏa Huyền Trọng tinh, trọng lực tại Huyền Trọng tinh này rất cường đại, tương đương với tầm một phần ngàn đến 1% của Bạch Oải Tinh, thập phần thích hợp để tu luyện cho căn cơ vững chắc và trùng kích cảnh giới.

Lúc này, Diệp Trần đã đưa Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành đến bên trên Huyền Trọng Tinh, tạo ra cho các nàng một địa điểm ẩn nấp để bế quan tu luyện, mặt khác còn cấp cho mỗi người họ một chiếc tiểu Thiên Vương Cấp chiến hạm cao cấp nhất.

Còn phụ thân Diệp Thiên Hào của hắn đã sơ bộ nắm giữ tình huống phân bố thế lực tại Hỏa Hoa Thành, với sự phụ trợ của Mân Côi Vương, ông bắt đầu chính thức quản lý Hỏa Hoa Thành, chuẩn bị từng bước một để cho Hỏa Hoa Thành trở thành đại bản doanh của Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia, về phần Triệu gia nguyên bá chủ của Hỏa Hoa Thành thì đã di chuyển toàn bộ gia tộc rồi, bọn hắn không phải là không có tâm tư khác, nhưng khi bọn hắn tìm được một vài Phong Đế Vương giả đến đây tương trợ, những Phong Đế Vương giả này sau khi biết được Diệp Trần là Tử Kim Thống Lĩnh, liền lập tức cải biến chủ ý.

Vì một Triệu gia mà đắc tội với Tử Kim Thống Lĩnh có tiền đồ vô lượng, đó là thập phần không sáng suốt, huống hồ Diệp Trần cũng không

phải Nhất Tinh hay Nhị Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, mà là Tam Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, đó chỉ là mới nói thoáng qua, nếu bọn hắn biết Diệp Trần đã tấn thăng làm Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, thì biểu lộ hội sẽ càng đặc sắc hơn đấy.

Nhóm nhân lực đầu tiên đi đến Hỏa Hoa Thành cũng không nhiều lắm, cũng tựu chừng năm sáu ngàn người, toàn bộ người của Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia đều không đến nơi đồng thời, số còn lại sẽ đến đây trong trong thời gian sắp tới bằng các chiến hạm của sáu người Vạn Tiễn Vương. Trong một nhóm người này, người của Đan Vương đảo cũng có đến mấy trăm, Linh Đan Vương với tư cách là ông ngoại của Nghiêm Kiếm Huy, có quan hệ cũng rất tốt với Diệp Trần, đã muốn có danh ngạch năm vạn người, nhóm đầu tiên đến nơi cũng có chừng vài trăm người, số còn lại sẽ đến sau.

Linh Đan Vương có ý định tại Hỏa Hoa Thành sáng lập ra một tông phái do Luyện Đan Sư làm chủ, cùng với Đan Vương đảo đồng dạng, ở trong đó tự nhiên không thể thiếu sự trợ giúp từ Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia. Đương nhiên, điều này đối với Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia cũng đồng dạng là một chuyện tốt, cả hai hỗ trợ lẫn nhau, tốc độ phát triển sẽ nhanh hơn.

Huyền Hậu thì có niên kỷ đã vượt qua 50 nên không cách nào tiến vào được Thần Chi Nhạc Viên, bất quá nàng cũng không thèm để ý đến, Vũ Trụ Tinh Không rất lớn, cơ duyên rất nhiều, Thần Chi Nhạc Viên tuy là lựa chọn tốt nhất nhưng lại không phải là lựa chọn duy nhất, nàng không có nhiều dã tâm cho lắm, chỉ tính là sẽ sáng lập ra một cái phân bộ của Huyền Tông tại Hỏa Hoa Thành, giao cho Yến Phượng Phượng quản lý là tốt rồi, về phần bản thân mình, nàng sẽ tới những địa phương mạo hiểm, xem tứ hải là nhà.

Đối với tiêu sái của Huyền Hậu, Diệp Trần thập phần khâm phục, hắn tin tưởng rằng, với sự kinh tài kinh diễm của Huyền Hậu thì trong Vũ Trụ Tinh Không bao la này sẽ có một chỗ để cho nàng trụ vững.

Nhìn thấy Lạc Trần Kiếm Tông cùng Diệp gia tại Hỏa Hoa Thành đã tiến vào quỹ đạo ổn định, Diệp Trần đã cảm thấy yên lòng, mọi chuyện kế

tiếp, tựu không cần hắn quan tâm cùng hao phí tinh lực nữa rồi.

"Chiến hạm của các vị, chỉ có thể ngày sau trả lại cho các vị rồi."

Trên Thần Chi Thuyền, Diệp Trần đối với sáu người Vạn Tiễn Vương nói lời xin lỗi, Thiên Vương Cấp chiến hạm của bọn hắn vẫn còn ở trên đường du hành tới đây, còn cần thời gian hơn nửa năm mới có thể đến được Hỏa Hoa Thành. Về phần Vương cấp chiến hạm, cần thời gian càng dài hơn nữa, tính ra cần đến thời gian hơn hai năm, bất quá những Vương cấp này là những chiến hạm mà Chân Linh thế giới thu được từ sau đại kiếp nạn, Diệp Trần đã đem bề ngoài các chiến hạm biến đổi thành hình dạng khác, hình thức tuy như cũ vẫn là Ma tộc chiến hạm, nhưng chỉ cần đến được Diễm Hỏa Tinh là tốt rồi.

"Không có việc gì đâu, dù sao chúng ta cũng không vội dùng mà."

Vạn Tiễn Vương cười cười.

Thần Chi Thuyền tiến vào Thần Chi Nhạc Viên, sáu người đi xuống thuyền.

Khoảng cách tiến vào Chiến trường săn bắn Cao cấp còn có thời gian hơn hai tháng, số Thần tệ mà Diệp Trần có rất là sung túc, hắn có ý định tại trong Thời Gian Tháp để tu luyện Hồn Chi Hoàn, dưới tình huống thời gian dài gấp 100 lần so với ngoại giới, hơn hai tháng ở ngoại giới tựu là hơn 200 tháng ở bên trong, tiếp cận đến hai mươi năm, chỉ như vậy mới có thể có thể đạt được thành tựu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1385: Lam Sắc Hồn Hoàn

Trong bảy đại cảnh giới Hồn Chi Hoàn, ba cảnh giới đầu tiên đối với Diệp Trần mà nói là rất đơn giản, ba ngày nơi ngoại giới bằng 300 ngày trong Thời gian tháp, Diệp Trần đã tu luyện tới Vàng sắc Hồn Hoàn cảnh giới.

Giờ đây ở bên ngoài hồn hải đã được bảo vệ bởi ba vòng Hồn Hoàn có màu sắc không đồng nhất, theo thứ tự là Đỏ sắc Hồn Hoàn, Cam sắc Hồn Hoàn, Vàng sắc Hồn Hoàn, thoạt nhìn rất sặc sỡ.

Bất quá nói riêng về linh hồn lực phòng ngự, cảnh giới vàng sắc Hồn Hoàn cũng đã mạnh hơn một điểm so với Nguyên Thần Bất Diệt.

Ba cảnh giới này có thể dùng để đặt nền móng cho các cảnh giới sau.

Cảnh giới thứ tư thì có Xanh sắc Hồn Hoàn, đã bắt đầu khó đề thăng lên rồi.

Thêm một tuần lễ đi qua tại ngoại giới, còn trong thời gian tháp thì đã trải qua bảy trăm ngày, phía ngoài hồn hải Diệp Trần đã bắt đầu sinh ra vòng Hồn Hoàn thứ tư có màu xanh biếc.

Đỏ sắc Hồn Hoàn, cam sắc Hồn Hoàn, vàng sắc Hồn Hoàn, ba loại Hồn Hoàn này có màu sắc tương cận nhau, còn vòng Hồn Hoàn màu xanh này lại nhìn giống như một đạo ánh sáng trong suốt, cũng không hẳn là màu xanh biếc thuần túy mà tựa như Lục sắc quang mang tinh khiết nhất ngưng tụ thành, có công dụng tinh lọc. Khi vòng Hồn Hoàn màu xanh biếc này ra đời, Diệp Trần cảm giác sâu thẳm trong linh hồn của mình đã an toàn hơn rất nhiều, nếu như nói Hồn Hoàn màu đỏ, Hồn Hoàn màu cam cùng với Hồn Hoàn màu vàng là nền móng, thì như vậy Hồn Hoàn Lục Sắc này chính là

vòng phòng ngự thật sự, nó có thể tinh lọc hết thảy Linh Hồn Lực ngoại lai, đem thương tổn hạ thấp xuống một mảng lớn.

Kế tiếp chính là Hồn Hoàn màu xanh lam.

Để đạt đến cảnh giới này, Diệp Trần phải tiêu hao suốt một tháng thời gian, cũng chính là ba nghìn ngày trong thời gian tháp.

Hồn Hoàn màu xanh lam này phát ra rất nhiều tia sáng mênh mông cuồn cuộn, quang mang màu lam đậm đặc vô cùng, bao phủ cả bốn cái hồn hoàn phía trước, nếu cẩn thận quan sát sẽ có thể thấy được Hồn Hoàn xanh lam này là do từng cái ấn ký thật nhỏ màu xanh ghép lại với nhau, mà bản chất của những ấn ký này chính là Linh Hồn Lực. Có thể nói, loại phương pháp sắp đặt Linh Hồn Lực kỳ diệu này đã vượt quá sức tưởng tượng rồi.

"Xem ra, thời gian còn dư lại không đủ để ta tu luyện ra Chàm Sắc Hồn Hoàn rồi."

Tu luyện tới Lam sắc Hồn Hoàn cảnh giới đã tiêu tốn của Diệp Trần thời gian một tháng mười ngày. Còn dư lại chừng hơn một tháng sẽ không đủ để tu luyện ra Chàm sắc Hồn Hoàn, dù sao Lam sắc Hồn Hoàn cũng đã tiêu hao thời gian một tháng rồi.

Bất quá Diệp Trần cũng rất hài lòng đối với thành quả này, Hồn Chi Hoàn đã đạt tới cảnh giới Hồn Hoàn màu xanh lam, tương đương với trung đẳng Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường rồi, so với Nguyên Thần Bất Diệt thì đã mạnh hơn gấp mấy lần, Nguyên Thần Bất Diệt chỉ là Thiên Vương cấp linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường mà thôi.

"Lưu Địch, Tư Mã Phi, Trương Nhân Nhân, hãy dùng linh hồn công kích của các ngươi công kích ta thử xem."

Diệp Trần tìm ba người Lưu Địch, Tư Mã Phi cùng với Trương Nhân Nhân, nhờ trải nghiệm một chút về linh hồn lực phòng ngự Hồn Chi Hoàn.

"Ta đánh thật nhé."

Lưu Địch tu luyện chính là đỉnh cấp Thiên Vương cấp linh hồn công kích bí pháp Lôi Hồn Đao, có thể dùng Linh Hồn Lực để mô phỏng ra hiệu ứng Lôi Điện, làm tê dại linh hồn địch nhân.

"Tử Vong Tiên Si của ta cũng không phải là thứ ngồi không đấy."

"Còn có Ưng Hồn Chùy ta nữa!"

Trương Nhân Nhân cùng Tư Mã Phi tràn đầy tự tin đối với linh hồn công kích của mình, bọn họ cũng biết, với linh hồn phòng ngự của Diệp Trần thì bọn họ khẳng định không làm gì được hắn, nhưng đối phương cũng không thể tránh khỏi đầu váng mắt hoa, gánh chịu một chút đau đớn.

"Đến đây đi!"

Diệp Trần cười nhẹ một tiếng.

"Ta tới trước."

Mi tâm Lưu Địch phát ra một đạo hồ quang linh hồn đao mang lóng lánh, chém về phía linh hồn Diệp Trần.

Diệp Trần đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, ở ngoài hồn hải của hắn đã hình thành ra năm vòng Hồn Hoàn, từ trong ra ngoài theo thứ tự là màu đỏ, màu cam, màu vàng, màu xanh lục và màu xanh lam.

Phanh!

Tiếng va chạm vô hình vang lên, linh hồn đao mang của Lưu Địch lập tức bị phá toái thành hư vô.

Về phần Diệp Trần, một chút thương thế cũng không có, Hồn Hoàn màu xanh của hắn chỉ có chấn động một chút, quang mang chớp động.

"A ?!"

Lưu Địch lấy làm kinh hãi.

"Chúng ta liên thủ công kích xem sao!"

Trương Nhân Nhân đề nghị nói.

"Được."

Lưu Địch, Tư Mã Phi gật đầu.

Cơ hồ cùng một thời gian, ba người đồng loạt phát động linh hồn công kích của mình.

Lưu Địch như cũ vẫn là hồ quang linh hồn đao mang lóng lánh, Trương Nhân Nhân là một đạo Linh Hồn Lực có hình dạng Tiên si, còn Tư Mã Phi là một đạo Hắc sắc linh hồn chùy.

Rầm rầm rầm!

Ba Đạo Linh hồn công kích đồng thời trúng mục tiêu Hồn Hoàn màu xanh.

Kết quả so với trước đó không có gì khác biệt, Hồn Hoàn màu xanh chỉ bị chấn động một chút mà thôi.

"Thật mạnh."

Diệp Trần rõ ràng cảm nhận được, vòng Hồn Hoàn màu xanh này rất khó phá hỏng, sợ rằng có đấu lại mười lần thì căn bản cũng sẽ không làm nó dao động nổi, về phần hao tổn Linh Hồn Lực thì có thể nói là rất nhỏ, không tới một phần trăm.

Phải biết rằng khi Lam sắc Hồn Hoàn bị hỏng thì bên trong vẫn còn có Lục sắc Hồn Hoàn, vàng sắc Hồn Hoàn, cam sắc Hồn Hoàn cùng với đỏ sắc Hồn Hoàn trấn thủ.

"Diệp Trần, ngươi tu luyện loại Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp nào vậy?"

Trương Nhân Nhân tò mò hỏi.

Diệp Trần nói chi tiết: "Hồn Chi Hoàn."

"Hồn Chi Hoàn?" Trương Nhân Nhân lắc đầu, nàng chưa từng nghe nói qua, bất quá thử nghĩ đến cũng có thể nhận ra, tầng thứ sáu Bí pháp tháp của Kim Giáp Tinh không phải là nơi mà người bình thường có thể đi vào, bên trong cất dấu những bí pháp mà nàng chưa từng nghe nói qua cũng là chuyện rất bình thường.

"Không hổ là Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp, bằng vào linh hồn công kích của chúng ta thì căn bản không thể nhúc nhích lay chuyển được." Tư Mã Phi cười khổ một tiếng.

Lưu Địch gật đầu, nói: "Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường sẽ không lợi hại như thế, Hồn Chi Hoàn đoán chừng là có cấp bậc thượng đẳng trong đó a!"

Linh hồn công kích cùng linh hồn phòng ngự là đối lập nhau.

Đỉnh cấp Thiên Vương cấp linh hồn công kích tất nhiên sẽ không làm gì được Đế cấp linh hồn phòng ngự, dưới tình huống bình thường, khi linh hồn công kích cùng linh hồn phòng ngự đồng cấp độ thì người này sẽ không thể làm gì được người kia, nếu linh hồn công kích cao hơn một tầng thì chỉ có thể vừa đủ công phá vỡ linh hồn phòng ngự của đối phương, như trước vẫn không gây ra đả thương được, chỉ có cao hơn hai cấp độ thì mới có thể tạo ra thương tổn rất nhỏ tới linh hồn đối phương, còn nếu cao hơn ba cấp độ thì có thể gây ra thương tổn lớn hơn một chút, về phần bốn cấp độ thì mới có thể gây trọng thương linh hồn đối phương.

Nói cách khác, nếu như một cá nhân tu luyện Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường, muốn gây thương tổn được linh hồn của hắn thì đối phương phải tu luyện một môn thượng thừa Đế cấp linh hồn công kích bí pháp, cao hơn hai cấp độ.

Mà trước mắt, Diệp Trần đã tu luyện tới Lam sắc Hồn Hoàn cảnh giới, tương đương với trung đẳng Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp, như vậy có thể nghĩ, muốn gây thương tổn được linh hồn của Diệp Trần thì trừ phi đối phương đã tu luyện được một môn Đỉnh cấp Đế cấp linh hồn công kích bí pháp.

Bất quá trên thực tế, Đỉnh cấp Đế cấp linh hồn công kích bí pháp đoán chừng cũng không làm gì được Diệp Trần, chủ yếu là bởi vì linh hồn của Diệp Trần vốn đã hết sức cường hãn, có thể đem hiệu quả của bí pháp gia tăng lên rất nhiều lần. Còn bàn về Công kích linh hồn bí pháp thì Linh Hồn Kiếm Khí của Diệp Trần thật ra cũng đã tương đương với đỉnh cấp Thiên Vương cấp linh hồn công kích bí pháp rồi, Diệp Trần có thể thi triển ra không kém gì Đế cấp linh hồn công kích bí pháp đấy.

Nháy mắt đã đến thời điểm tiến vào cao cấp thú liệp chiến trường.

"Không biết lần này có thể gặp được chi địch quân chiến đội kia không?"

Viên Hồng cười nói.

"Lần trước Huyết Mâu Vương và Huyết Mâu chiến đội của hắn đã bị Diệp Trần đánh chạy tan tác, hiện tại chỉ còn lại Thần Hữu Nữ Vương và Thần Hữu chiến đội là chúng ta còn chưa gặp qua."

"Không có trùng hợp như thế đâu!"

"Cái này cũng nói không chừng đấy."

Mấy người họ chuyện trò vui vẻ khi đi tới Thú Liệp Tháp.

Thú Ma chiến đội bởi vì có sự tồn tại của Diệp Trần mà đã trở thành Đệ nhất chiến đội trong Cao cấp thú liệp chiến trường, trận chiến đầu tiên của bọn hắn đã đem Tam đại chiến đội mạnh nhất là Thần Hữu chiến đội, Man Cốt chiến đội cùng với Huyết Mâu chiến đội bỏ tại phía sau, còn Diệp Trần thì mơ hồ đã trở thành đệ nhất Chiến Đế tại chiến trường này rồi, dù sao

ngay cả Huyết Mâu Vương là một trong tam đại Chiến Đế cũng không phải là đối thủ của Diệp Trần.

Diệp Trần đi ở phía trước cười cười, thật ra thì lấy thực lực của hắn cũng có thể đánh bại tam đại Chiến Đế, nhưng không cách nào giết chết bọn hắn được, trừ phi thực lực chênh lệch gấp trăm lần trở lên thì mới có một chút nắm diệt sát.

Thực lực càng cao thì càng khó giết chết, cái này không phải là nói chơi.

Tựu giống với khi Diệp Trần vẫn còn là người bình thường, giết chết một địch nhân thì rất đơn giản, chỉ cần một kiếm đâm trúng yếu điểm là có thể đánh chết được đối phương, bởi vì thân thể người bình thường quá yếu nhược nên để đánh chết được đối phương cũng không cần so sánh mình mạnh hơn bao nhiêu so với đối phương, chỉ cần mạnh hơn một chút là có thể.

Hiện tại, khi chặn đánh giết một người thì "mạnh hơn một chút xíu" cũng chẳng có tác dụng gì, phải mạnh hơn rất nhiều lần thì may ra.

Dĩ nhiên, mặc dù Diệp Trần không thể giết chết tam đại Chiến Đế nhưng những người có cấp bậc khác cũng không thể thoát khỏi Diệp Trần được, một mình hắn cũng có thể giết rất nhiều địch nhân. Nếu đem ra so sánh thì Thần Chi Nhạc Viên đang từ từ từng bước vượt qua Ma Thần cùng Dạ Xoa Thần Nhạc Viên.

. . .

Danh khí lớn thì uy hiếp cũng lớn, đối với Thú Ma chiến đội mà nói thì không phải là một chuyện tốt, đã qua bốn ngày trong Thú liệp chiến trường, bảy người họ chỉ có đánh chết hai gã địch nhân, mà còn phải đuổi theo mấy canh giờ mới truy bắt kịp.

Địch quân chiến đội một khi cảm ứng được Thú Ma chiến đội cùng Diệp Trần đến, lập tức không cần suy nghĩ mà trực tiếp chạy trốn.

"Xem ra sau này tốc độ kiếm Thần Tệ sẽ chậm lại không ít rồi."

Tư Mã Phi buồn bực nói.

"Mọi thứ đều đã ở trong dự liệu rồi còn gì." Mặc dù có điểm tiếc nuối, bất quá Diệp Trần cảm thấy cũng rất bình thường.

Mọi sự có lợi tất có hại, địch nhân cũng không phải người ngu, bọn hắn biết rõ đánh không lại ngươi, nếu còn không mau trốn đi thì dây dưa ở đây không phải là muốn chết sao?

Nhưng thực lực mạnh lại có chỗ tốt của nó, có thể quét ngang bất kỳ Thần Trùng thuộc cấp bậc nào, phần lớn Thần Trùng cấp thống lĩnh đều ngay cả một chiêu của Diệp Trần cũng đỡ không nổi, nếu như không phải Diệp Trần muốn để lại chút canh cho các đồng đội uống, thì hắn hoàn toàn có thể đánh chết thống lĩnh cấp Thần Trùng trước tiên.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, rất nhanh đã đến ngày thứ sáu.

"Diệp Trần, có người đến."

Linh Hồn Lực của Lục Văn Tú cảm ứng được có người đang tiến tới gần nơi đây.

"Ừ."

Diệp Trần gật đầu, Linh Hồn Lực lập tức phóng ra ngoài, hắn cảm nhận được cả thảy năm chi chiến đội, một chi chiến đội trong đó chính là Huyết Mâu chiến đội, còn có một chi chiến đội mà đội trưởng của nó là một nữ nhân, Diệp Trần đã từng gặp qua ả ta ở Thần tích, chính là Hắc Ám Thần Nữ kia, nghĩ đến hẳn là đệ nhất Chiến Đế Thần Hữu Nữ Vương của Ma Thần Nhạc Viên. Còn ba chi chiến đội khác, không một người nào là yếu cả, các đội trưởng của chúng cũng đều là nhân vật có cấp bậc Chiến Đế, theo thứ tự là Đao Ma Vương của Ma Thần Nhạc Viên, Độ Linh Vương và Tiêm Giác Vương của Tà Thần Nhạc Viên.

"Lai giả bất thiện." {Người tốt thì không đến, người đến thì chẳng tốt lành gì}

Diệp Trần ánh mắt híp lại.

"Năm chi Chiến Đế đội ngũ a!" Vạn Tiễn Vương có chút lo lắng.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ."

Trương Nhân Nhân nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần nói: "Các ngươi tạm thời lui về phía sau, một mình ta ở chỗ này cản chúng lại."

"Một mình ngươi sao?"

Viên Hồng nhìn chằm chằm Diệp Trần.

Diệp Trần giải thích: "Khi đại chiến bộc phát, các ngươi sẽ gặp nguy hiểm rất lớn, yên tâm đi, mặc dù địch quân người đông thế mạnh nhưng không làm gì được ta đâu, ngược lại có khi còn bị ta giết vài tên đấy."

Diệp Trần đã sớm mong đợi một cuộc huyết chiến .

"Diệp Trần nói rất đúng, chúng ta ở chỗ này chỉ làm vướng chân hắn thôi." Vạn Tiễn Vương gật đầu nói.

"Vậy cũng tốt!"

Năm người còn lại cảm thấy rất bất đắc dĩ, bọn họ mặc dù muốn giúp một tay nhưng đáng tiếc là thực lực bản thân quá yếu, địch nhân có đến năm chi đội ngũ, một đối đầu năm, bọn họ không thể nào kiên trì lâu được, dù sao ở trong chiến đấu, Diệp Trần cũng không thể nào bảo vệ bọn họ được.

Bá bá bá!

Tốc độ bộc phát, sáu người Vạn Tiễn Vương hướng về phía sau bay vút

đi, chỉ cần kéo khoảng cách dài ra thì địch nhân có muốn đuổi theo bọn họ cũng không dễ dàng như vậy.

Về phần Diệp Trần, hắn lẳng lặng đứng ở trên một tán cây đại thụ đợi địch nhân đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1386: Phá Vỡ Cân Bằng Chiến Lực

"Huyết Mâu Vương, ngươi nói thực lực của hắn thực sự mạnh như vậy sao?"

Đao Ma Vương đã từng giao thủ với Diệp Trần, khi đó, Diệp Trần vẫn còn là một Chuẩn Đế, bị hắn truy sát mà chật vật mà trốn, hắn một mực không thể nào tin được việc Diệp Trần hiện đã vượt qua Huyết Mâu Vương, phải biết rằng Huyết Mâu Vương có thực lực là cao đẳng Chiến Đế, là một trong Tam đại Chiến Đế tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường này, sao lại dễ dàng bị siêu việt như vậy.

Độ Linh Vương khẽ gật đầu, nàng cũng không thể nào tin được Diệp Trần đã cường hẫn đến trình độ bực này, dù sao thời điểm này cao lắm chỉ mới mấy năm trôi qua mà thôi.

Huyết Mâu Vương nói: "Nếu như không phải ta tự mình trải nghiệm thì bản thân ta cũng đồng dạng bán tín bán nghi như các ngươi, nhưng đáng tiếc, sự thật là sự thật, ta đã ứng phó toàn lực nhưng đều không thể nào thắng được hắn, mặt khác, linh hồn công kích của hắn thập phần cường đại, có thể hình thành ra kiếm khí để tấn công địch đấy."

"Huyết Mâu Vương nói không sai, thật sự là hắn rất mạnh, ta đã từng gặp qua hắn tại Huyền Vũ phế tích, khi đó, Thần tích xuất thế, bên trong thần tích có một tấm thần bia đã giúp cho hắn ngộ giác rất nhiều ảo diệu."

Thần Hữu Nữ Vương rất kiêng kị đối với Diệp Trần, thân mang Hắc Ám Thần Nữ huyết thống hiếm thấy của Ma tộc, trong cùng cảnh giới, có rất ít người có thể làm cho nàng cảm thấy kiêng kỵ, Diệp Trần chính là một trong số đó. Nàng không hề sợ những kẻ không có cùng huyết thống với nàng, nhất là Nhân tộc, thế nhưng Diệp Trần lại có ngộ tính quá mạnh mẽ, loại

người này sớm muộn gì cũng sẽ trở thành một tồn tại Chí Tôn trong Vũ Trụ Tinh Không, trở thành đại địch của Ma tộc.

"Hừ, cho dù hắn thập phần cường đại, nhưng lần này năm chi chiến đội chúng ta liên thủ, tất nhiên sẽ có thể đơn giản vây giết hắn mà." Tiêm Giác Vương có bản thể là một ma thú.

"Đừng chủ quan như vậy."

Thần Hữu Nữ Vương nhắc nhở Tiêm Giác Vương, nàng cũng không hy vọng Tiêm Giác Vương bởi vì chủ quan mà vẫn lạc tại dưới kiếm của Diệp Trần.

"Đồng đội của hắn đã chạy rồi!"

Bọn hắn đã thấy được Thú Ma chiến đội đã chạy thoát, chỉ còn lại một mình Diệp Trần đang bất động thanh sắc đứng trên tán cây, tựa hồ như đang chờ bọn hắn đến.

"Quá cuồng vọng!"

Đao Ma Vương có chút không cam lòng.

"Tên này…." Thần Hữu Nữ Vương cũng nhíu mày lại. Đối phương hoàn toàn chính xác là vô cùng cuồng vọng. Chẳng lẽ hắn cho rằng, bằng vào một mình hắn mà có thể chống lại năm chi Chiến Đế đội ngũ sao?.

"Mọi người nghe hiệu lệnh của ta, bắt đầu sử dụng linh hồn công kích."

Người đông thế mạnh chính là thứ tốt nhất để liên thủ phát động linh hồn công kích, bọn hắn không phải là Sinh Tử Cảnh Vương giả bình thường, tu luyện linh hồn công kích bí pháp thấp nhất cũng phải là Thiên Vương Cấp, tỷ như linh hồn công kích bí pháp của Thần Hữu Nữ Vương chính là một Đế cấp bí pháp. 35 người bọn hắn đồng loạt phát động linh hồn công kích, cho dù là Đại Phong Đế Vương giả cực đoan cường hãn cũng đều phải nghĩ kĩ mà không kháng trụ đối với tình huống này.

Ông ông ông!

Từng đạo linh hồn công kích công về hướng Diệp Trần, linh hồn công kích của Thần Hữu Nữ Vương là một đạo Thần Thánh Hồn Tiễn, Huyết Mâu Vương là một quả Huyết Chùy, Đao Ma Vương là một thanh Hồn Đao, Độ Linh Vương là một sợi tơ mỏng linh hồn, Tiêm Giác Vương là một đầu quỷ thét linh hồn, tăng thêm ba mươi đạo linh hồn công kích khác, rậm rạp chằng chịt bắn đi ra.

Diệp Trần không những không tránh né mà còn mỉm cười.

Sau một khắc, 35 đạo linh hồn công kích đã chui vào mi tâm Diệp Trần.

Bành bành bành bành bành bành. . .

Tiếng nổ vang không ngớt truyền ra, những tiếng nổ vang này chỉ có thể dùng Linh Hồn Lực mới có thể cảm ứng được.

"Làm sao có thể như vậy chứ?"

Tiêm Giác Vương trừng to mắt, rõ ràng Diệp Trần đứng ở phía trước mà lông tóc không có chút tổn thương, sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào.

"Nếu như tất cả các ngươi đều tu luyện Đế cấp linh hồn công kích bí pháp thì may ra còn có một tia khả năng uy hiếp được ta." bên ngoài Hồn Hải của Diệp Trần, Lam sắc Hồn Hoàn đã đơn giản ngăn cản được 35 đạo linh hồn công kích, Linh Hồn Lực đại khái đã tiêu hao không đến 3%. Linh hồn phòng ngự cùng linh hồn công kích là bất đồng nhau, linh hồn phòng ngự tuy cũng tiêu hao Linh Hồn Lực nhưng còn phải xem linh hồn công kích của đối phương mạnh yếu thế nào để định tính, tỷ như đối phương không thể phá vỡ linh hồn phòng ngự của ngươi, tất nhiên Linh Hồn Lực sẽ tiêu hao rất ít, còn nếu như có thể phá vỡ linh hồn phòng ngự thì Linh Hồn Lực sẽ gặp phải tiêu hao nhiều hơn.

Không thi triển Linh Hồn Kiếm Khí bởi nó quá mức tiêu hao Linh Hồn Lực, Diệp Trần mở miệng nói: "Kế tiếp, đến phiên ta công kích."

Vèo!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần đột nhiên rút ra Long Tuyền Kiếm, một kiếm chém về phía một gã Chuẩn Đế ở gần nhất.

Phù một tiếng, Diệp Trần xuất kiếm với tốc độ quá nhanh, chờ đến khi bọn người Thần Hữu Nữ Vương kịp phản ứng thì gã Ma Thần Nhạc Viên Chuẩn Đế này đã vẫn lạc, khôi giáp trên người cùng vũ khí đã rớt xuống.

"Giết."

Đến lúc này, không cần bất luận lời nói nhảm gì, Thần Hữu Nữ Vương dẫn đầu thẳng hướng Diệp Trần.

Bàn tay thon dài trắng như tuyết hiện lên dáng trảo thủ, Thần Hữu Nữ Vương quét một trảo vào Diệp Trần, một trảo này chính là sát chiêu của Thần Hữu Nữ Vương, chỉ thấy hư không vừa nhộn nhạo gợn sóng thì đã có một đạo cự trảo màu trắng xanh hiển hiện ra, bao phủ về hướng Diệp Trần. Một trảo này đã phong tỏa mọi đường lui của Diệp Trần, có muốn tránh cũng không thể tránh.

"Phá!"

Diệp Trần thủ pháp run lên, Long Tuyền Kiếm bộc phát ra kiếm quang chói mắt, một kiếm chém về hướng cự trảo màu trắng xanh kia.

Oanh một tiếng!

Màu trắng xanh cự trảo liền sụp đổ, kiếm quang dư thế vẫn không tiêu tan lao tới trảm kích vào quầng sáng hộ thể của Thần Hữu Nữ Vương, đem đối phương đánh bay ra ngoài khiến khóe miệng của ả tiết ra một tia máu tươi.

"Một kiếm mà có thể đánh lui Thần Hữu Nữ Vương ư?"

Đao Ma Vương liền cảnh giác và lui ra phía sau một bước, song đao

trong tay hắn liền bắn ra vô số đao mang về phía Diệp Trần, giống như phong bạo hủy diệt tất cả vậy.

"Nếm thử Thú Ma thần quyền của ta đây!"

Tiêm Giác Vương rốt cuộc cũng đã biết Diệp Trần cường đại thế nào, hoàn toàn chính xác không phải một mình hắn có thể chống lại, loại người này giữ lại chính là tai họa của cả Ma tộc.

“Ầm ầm”, trong nháy mắt, Tiêm Giác Vương đã oanh ra mấy trăm quyền, quyền phong đen kịt hóa thành một con Thú Ma khổng lồ, phát ra tiếng gầm chấn thiên động địa, cuồng bạo lao ra.

"Xà Long Thiểm!"

Huyết sắc trường mâu trong tay Huyết Mâu Vương lóe lên, một đầu độc xà hóa thành bão táp Huyết Long, một chiêu này chính là Tam Chuyển võ học mà Diệp Trần đã từng lĩnh giáo qua.

Về phần Độ Linh Vương thì không phát động sát chiêu, ả chỉ đem lĩnh vực của mình khuếch trương ra, chống lại Kiếm Vực của Diệp Trần, sau đó bằng vào Độ Linh đại pháp mà hấp thụ lực lượng của Diệp Trần.

"Tuy không giết hết được các ngươi, nhưng ta cũng muốn cho các ngươi phải đau đớn xác thịt đấy."

Diệp Trần hít sâu một hơi, Chân Nguyên vận động đến cực hạn để thi triển ra Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp Nhật Tinh Hóa Cực chí cương chí dương.

Trong hư không phảng phất hình thành ra thêm một vòng Liệt Nhật, sau đó cái Liệt Nhật này đã bị cường đại kiếm khí thôn phệ không còn chút dấu vết nào, nó đã được chuyển hóa hoàn toàn thành hào quang kiếm khí khủng bố phi chém ra ngoài.

Giống như Tuyết Xuân gặp phải Liệt Nhật vậy, bất luận là thứ sát chiêu

gì, khi gặp phải hào quang kiếm khí này đều nhanh chóng tan rã thành hư vô, cho dù là Xà Long Thiểm của Huyết Mâu Vương cũng không ngoại lệ.

Một màn kinh người phát sinh, 33 người đối phương, toàn bộ bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, có bốn tên trong đó đã trực tiếp bị bạo liệt tại trên đường rơi, hóa thành tro bụi. Uy lực của Nhật Tinh Hóa Cực quả thực đã đạt đến một loại cực hạn dương cương, dù chỉ dính phải một tia nhỏ cũng đều có thể bị tan rã cốt nhục, thân tử đạo tiêu.

"Như thế nào hắn lại cường hẵn đến tình trạng này chứ ?!."

Giờ khắc này, liền đến Huyết Mâu Vương cũng đều phải sợ ngây người, hắn nào sẽ nghĩ đến, so với lúc trước cùng hắn giao thủ thì hiện tại Diệp Trần đã mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, đây cũng không còn là phạm trù cao đẳng Chiến Đế nữa rồi, mà là đỉnh cấp Chiến Đế, lại không phải là đỉnh cấp Chiến Đế bình thường nữa đấy, thập phần chắc chắn hắn đã tiếp cận sơ đẳng Chiến Hoàng rồi.

"Chết đi!"

Nhật Tinh Hóa Cực vừa qua đi, Diệp Trần ngay sau đó lại thi triển ra Phần Thiên Chân Kiếm.

Phần Thiên Chân Kiếm cường đại tại tác dụng chậm.

Hừng hừng!

Liệt Diễm thiêu đốt, hỏa diễm kiếm khí tỏa lên tận trời cao, phảng phất như một tấm lụa khổng lồ vậy.

Phốc phốc phốc phốc phốc. . .

Số lượng Chuẩn Đế chết dưới một kiếm này lại không ngừng tăng lên, đạt đến chín tên, tăng thêm năm tên trước đó nữa, như vậy đã có 14 gã Chuẩn Đế chết ở trên tay Diệp Trần rồi.

Trong miệng không ngớt phun ra máu tươi, Độ Linh Vương sắc mặt tái nhợt nói: "Quá mạnh mẽ, không thể địch lại hắn được nữa, trừ phi người của chúng ta nhiều hơn gấp mấy lần hiện tại, cao đẳng Chiến Đế cũng phải có thêm mấy người nữa thì mới có thể chống lại được hắn."

"Đi thôi."

Huyết Mâu Vương không ngừng thổ huyết, trong lòng run sợ không thôi, Diệp Trần bày ra thực lực này đã lập tức có thể làm hắn bị thương, may mắn lần này hắn tới cùng nhiều người, nếu như chỉ có một mình hắn thì chắc chắn sẽ bị đối phương cuốn lấy, rất có thể sẽ chết. Dù sao trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang cũng không phải là kim bài miễn tử, không cách nào có thể hoàn toàn ngăn trở một kiếm tiếp nối một kiếm của đối phương.

"Chạy đi đâu cho thoát."

Thân ảnh màu xanh da trời phiêu hốt bất định, Diệp Trần công ra ngoài kiếm thứ ba, một kiếm này chính là Siếp Na Huy Hoàng khó lường nhất, Siếp Na Huy Hoàng truy cầu huy hoàng trong nháy mắt, một kiếm phát ra thì ngay cả quỷ thần cũng không thể tránh khỏi, địch nhân căn bản không biết công kích đến từ nơi nào, chỉ biết là trời đất tuy lớn nhưng lại không có chỗ dung thân cho bọn hắn.

Hai mươi.

Dưới ba kiếm này, chỉ vẹn có mười lăm tên còn sống sót, hai mươi tên đã chết.

"Tên này không thể địch lại được, mau đi ngay."

Thần Hữu Nữ Vương rốt cục đã thoát chạy, ả đã đem hết toàn lực phát ra bảy đạo cự trảo màu trắng xanh, Huyết Mâu Vương cũng thi triển ra Bách Xà Loạn Kích, hiện tại, chỉ có hai người bọn hắn là có thể ngăn cản Diệp Trần trong một khoảng thời gian ngắn, những người khác cũng giống như đồ ăn dâng lên miệng hắn mà thôi, đến một tên là chết một tên, tới hai tên là

chết đủ hai tên.

Có Thần Hữu Nữ Vương cùng Huyết Mâu Vương dốc sức liều mạng ngăn trở Diệp Trần, những tên khác không ngừng liên tục chạy trốn, Độ Linh Vương, Đao Ma Vương cùng với Tiêm Giác Vương cũng đã trốn chạy, bọn hắn đã lạnh mình rồi.

"Trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang quả nhiên lợi hại."

Diệp Trần bị hai cường địch cuốn lấy, không cách nào thoát thân, hai tên này đều mặc trên người trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, phòng ngự có thể nói là rất cường đại. Nếu luận về lực phòng ngự thì trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang đã tương đương với Đế cấp bảo giáp rồi, mà hai kẻ này lại có tu vi cao hơn Diệp Trần, đều là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đỉnh phong, có thể đem uy năng của trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang phát huy đến cực hạn.

Diệp Trần có thể gây tổn thương cho bọn hắn, nhưng không cách nào tại trong thời gian ngắn mà kích giết được bọn hắn.

Oanh!

Lại sau một lần va chạm mạnh nữa, Thần Hữu Nữ Vương cùng Huyết Mâu Vương liền mượn lực lượng bạo tạc mà phi lui ra ngoài.

Diệp Trần cũng không đi truy sát, hiện tại có muốn truy đuổi cũng không kịp nữa rồi.

Hô!

Chậm rãi thở ra một hơi khí tức, Diệp Trần trên mặt lộ ra nét vui vẻ, giết được hai mươi tên địch, tổng cộng lợi nhuận đạt được tới 300 vạn Thần tệ, tuyệt đại bộ phận 300 vạn Thần tệ này đều thuộc về hắn, xem ra, khoảng cách thời gian hối đoái cao đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang đã không còn xa nữa, hắn thật không nghĩ tới lại gặp được một lần đại vây giết như thế này, hi vọng loại vây giết này sẽ xuất hiện càng nhiều càng tốt, đương nhiên,

đây chỉ là hy vọng xa vời của hắn mà thôi, từ nay về sau, Cao cấp Thú Liệp chiến trường đoán chừng không còn ai dám khiêu chiến hắn nữa.

. . .

Ở mấy chục vạn dặm bên ngoài, mười lăm người Thần Hữu Nữ Vương, Huyết Mâu Vương tụ họp cùng một chỗ mà chật vật không thôi.

"Lần này đã tính sai rồi, hai mươi người đã bị hắn giết."

Huyết Mâu Vương oán hận nói.

"Đáng giận." Đao Ma Vương là thảm nhất, chiến đội của hắn đã chết sạch, chỉ còn thừa lại một mình hắn mà thôi.

Còn Thần Hữu Nữ Vương thì cố gắng khôi phục lại bình tĩnh, nói ra: "Tuy tổn thất rất lớn, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch."

"Thu hoạch cái gì?"

Mọi người ngay ngắn hướng nhìn về phía nàng.

Thần Hữu Nữ Vương nói: "Chiến lực của hắn đã phá hư cân đối ở bên trong Thần Chi Nhạc Viên, một khi hắn đột phá đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì tuyệt đối có thể chống lại Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương giả mà không rơi vào thế hạ phong, tai họa này đã giúp cho ta sớm biết rõ tiềm lực của hắn, không phải là thu hoạch vậy là cái gì, đương nhiên, chỉ dựa vào chúng ta thì không cách nào đánh chết được hắn, chỉ có thể liên hệ với các cao tầng, để cho các vị cao tầng khởi động kế hoạch bóp chết người này."

"Đúng, phải thông tri cho các cao tầng biết."

"Người này không chết, Thiên Địa khó tồn."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1387: Một Mình Địch Vạn Quân

Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên cường giả là Chí Tôn trong vũ trụ Tinh Không, như thế nào là Chí Tôn, đó chính là địa vị chí cao vô thượng nếu như các Chân Thần không ra mặt để tranh phong.

Nhưng các Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn cũng rất hiếm thấy, mỗi chủng tộc tựu chỉ có vài người, có thể nói, bất kỳ một Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn nào, lúc tuổi còn trẻ cũng đều là tuyệt thế thiên tài độc nhất vô nhị, nếu như nói các thiên tài khác là tinh tú, thì như vậy Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn lúc tuổi còn trẻ chính là Thái Dương, Quang Mang Vạn Trượng.

Muốn giết chết một gã Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn còn khó hơn lên trời, mà cũng phải trả một cái giá vô cùng cao, trừ phi một đám Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn khác cùng liên thủ vây công thì mới có một chút hy vọng, nhưng cũng chỉ có thể đánh bại chứ không cách nào giết chết được. Bất quá, các chủng tộc cũng đều có một kế hoạch hiểm độc của riêng mình, nếu đem mọi tiềm lực ra để vây giết một Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn vốn bất tử, thì như vậy chi bằng giết chết những tuyệt thế thiên tài có chút khả năng trở thành Chí Tôn, chính vì vậy, theo thời gian đổi dời, năm tháng trôi qua, số lượng Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn của chủng tộc đối địch sẽ càng ngày càng ít đi, khi các Chí Tôn kia đến thời kì già lão và chết đi thì những Chí Tôn mới cũng không còn xuất hiện nữa, thắng lợi tất nhiên sẽ như nước chảy thành sông.

Diệp Trần không thể nghi ngờ là có chút khả năng sẽ trở thành Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn, chờ đến khi hắn đạt tới một bước kia rồi mới tìm giết hắn thì đã quá muộn, còn hiện tại nếu muốn giết hắn thì chỉ cần bỏ ra cái giá chừng một phần ngàn đến một phần vạn so với giết một Chí Tôn mà thôi, dĩ nhiên, điều này cũng cần một cái kế hoạch cẩn thận, dù sao

Diệp Trần trên căn bản cũng sống ở tứ đại sinh mệnh tinh vực, giết hắn không phải là chuyện dễ dàng như vậy, dù có là Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn hay là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương Giả cũng không thể nào dễ dàng xuất thủ, nếu tổn thất dù chỉ một người thì căn cơ của cả chủng tộc sẽ gặp tổn hại và đại giảm.

Bảy ngày thời gian trôi qua, Thú Ma chiến đội rời khỏi cao cấp săn thú chiến trường, trở lại Thần Chi Nhạc Viên.

"Phải tiếp tục tu luyện, tranh thủ tu luyện tới Chàm sắc Hồn Hoàn cảnh giới."

Lần săn thú này, Diệp Trần tổng cộng nhận được 310 vạn Thần Tệ, thu hoạch có thể nói là cực lớn, cộng thêm số thần tệ có sẵn, như vậy tổng cộng đã có 356 vạn Thần Tệ .

Tại tầng hai của Thời gian tháp, Diệp Trần tiếp tục tham ngộ Hồn Chi Hoàn.

Lam sắc Hồn Hoàn cảnh giới của Hồn Chi Hoàn đã có thể giúp cho Diệp Trần không xem linh hồn công kích của đám người Thần Hữu Nữ Vương ra gì, khi ở trên chiến trường, đoán chừng mấy vạn tên Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường liên thủ phát động linh hồn công kích cũng không làm gì được hắn. Thứ nhất là bởi vì linh hồn của hắn quá cường đại, Thứ hai là bởi vì Hồn Chi Hoàn quá thâm bất khả trắc, nếu như có thể tu luyện tới Chàm sắc Hồn Hoàn cảnh giới thì Linh hồn phòng ngự của hắn chẳng những có thể nâng cao hơn một bước, mà còn có thể kiên trì trong thời gian dài hơn, dù sao bất kể là linh hồn phòng ngự hay là linh hồn công kích cũng đều cần phải tiêu hao Linh Hồn Lực.

Về phần cảnh giới tối cao là Tử sắc Hồn Hoàn, trước mắt, Diệp Trần chỉ có thể đánh giá là rất cường đại chứ không thể biết chính xác được.

Tu luyện là không có năm tháng, trong thời gian tháp càng phải như vậy.

Ngoại giới trải qua hai tháng thì trong Thời gian tháp trải qua 6000 ngày, lúc này ở ngoài hồn hải của Diệp Trần đã bắt đầu sản sinh ra quang mang màu xanh thẫm (màu chàm) vô cùng thuần túy. Giống như màu xanh thẫm của bầu trời vậy, nhưng so với màu xanh thẫm của bầu trời thì lại càng thêm trong sáng, dần dần, quang mang màu xanh thẫm kia đã tổ hợp thành một vòng chàm sắc hào quang, bao bọc tại bên ngoài vòng Lam sắc hào quang.

Chàm sắc Hồn Hoàn cảnh giới, thành.

"Giờ là lúc đi Huyền Vũ phế tích rồi."

Diệp Trần không cần nghĩ cũng biết, chàm sắc Hồn Hoàn cảnh giới cũng đã tiêu hao hơn ba tháng mới có thể thành công, như vậy Tử sắc Hồn Hoàn cảnh giới đoán chừng sẽ không ít hơn một năm, đây là nhờ có thời gian tháp phụ trợ đấy, cho nên, nhất thời không cần nóng lòng đột phá đến Tử sắc Hồn Hoàn cảnh giới, có muốn gấp cũng không thể gấp được, trong năm nay là không có hy vọng luyện thành rồi.

Ngồi trên thần chi thuyền, Diệp Trần tiến về phía trước Kim Giáp Tinh tại Huyền Vũ tinh vực.

Sáu người Vạn Tiễn Vương thì đã đến đó trước hắn một bước rồi.

Lần này, Diệp Trần quyết định một mình đi thẳng đến Huyền Vũ phế tích, nếu đi nhiều người thì ngược lại không thể thi triển hết thực lực ra được.

. . .

Tại Huyền Vũ phế tích, Diệp Trần ở trong đại sảnh của Mị Ảnh hào uống rượu, còn Mị Ảnh hào thì đang nhanh chóng xuyên qua không gian.

Ba ngày đi qua, Diệp Trần xâm nhập đến khu vực trung tâm của Huyền Vũ phế tích.

"Không sai biệt lắm đã đến nơi rồi!"

Thu hồi Mị Ảnh hào, Diệp Trần nhìn về chỗ sâu trong phế tích.

Huyền Vũ phế tích là một chiến trường khổng lồ, Nhân Tộc, Ma Tộc, Tà Linh Tộc, Dạ Xoa Tộc cùng với Lục Nhân Tộc và các dị chủng tộc đều sẽ phái quân đội chém giết ở chỗ này. Nhân Tộc là vì bảo vệ lãnh địa của mình, còn Ma Tộc và các chủng tộc khác thì muốn từ từ ăn mòn lãnh địa của Nhân Tộc, hai bên có thể nói là không đội trời chung.

Trong tình hình chung, khi đi tới Huyền Vũ phế tích thường là từng nhánh quân đội, có đội quân chỉ chừng 500 người, có đội lên đến 1000 người, 5000 người, cũng có năm vạn người, còn đơn thương độc mã như Diệp Trần thì rất ít kẻ dám tiến vào. Dù cho có mạnh thế nào thì khi đối địch với hàng ngàn địch quân, hay vạn địch quân thì chung quy sẽ lộ ra một số nhược điểm, nếu có linh hồn phòng ngự yếu hay phòng ngự bản thân yếu thì một khi bị bao vây là cửu tử nhất sinh đấy.

Dám một mình một ngựa tới đây thì đều là những kẻ cực độ tự tin với bản thân, tỷ như một vài cường đại Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả, trong bọn họ cũng có không ít người chọn cách một mình tiến vào Huyền Vũ phế tích. Sở dĩ như vậy là vì, thứ nhất, một người sẽ tương đối linh hoạt, thứ hai, tốc độ kiếm tiền tương đối nhanh chóng, hết thảy thu hoạch đều là của mình, thứ ba, có thể tôi luyện chiến lực bản thân.

Về phần Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương Giả cùng Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn thì rất ít khi tiến vào Huyền Vũ phế tích, bọn họ chính là trụ cột của cả chủng tộc, nhân số vô cùng thưa thớt, chết một người là thiếu mất một, chưa tới thời khắc quyết chiến thực sự thì những người này sẽ không ra tay, một khi bọ hắn xuất hiện sẽ lập tức khiến địch quân cảnh giác và khiến cho tình hình chiến sự bị đề thăng lên một cấp bậc cao hơn, đến lúc đó tựu không cách nào kiểm soát nổi tình hình nữa, đối với tất cả mọi người đều không phải là chuyện tốt, dù nói thế nào, Huyền Vũ phế tích cũng là địa bàn của Nhân Tộc.

Tại Huyền Vũ phế tích cũng có Sinh mạng tinh cầu, phần lớn đã bị tàn phá, mà có thể phá hủy sinh mệnh tinh cầu thì chỉ có Sinh Tử Cảnh Cửu

Trọng Thiên Chí Tôn là làm được, một cuộc đại quyết chiến ban đầu đã phá hủy chín thành sinh mệnh tinh cầu tại Huyền Vũ phế tích, về phần các tinh cầu bình thường thì đã bị phá hủy hàng tỉ cái, khiến cho bất kỳ nơi nào tại Huyền Vũ phế tích cũng đều là đá vụn, trôi lơ lửng ở trong Chân Không.

Lòng bàn chân dẫm lên trên một khối vẫn thạch khổng lồ không ngừng di động, mi tâm dọc mắt của Diệp Trần mở ra, ánh sáng màu trắng bạc tỏa ra lập lòe, nếu có người ở chung quanh để ý sẽ thấy tựa như thấy một thần chi tam nhãn vậy.

"Có rồi."

Rất nhanh, Diệp Trần đã phát hiện ra một chi Ma Tộc quân đội 500 người.

Rầm!

Vẫn thạch dưới chân bị Phá Toái, Diệp Trần bộc phát tốc độ đến cực hạn, hướng phía mục tiêu bay đi.

"Phía bên phải xuất hiện địch nhân, mọi người chuẩn bị sẵn sàng."

Thấy địch quân chỉ có một người, gã tiểu Đô Thống của chi Ma Tộc quân đội này ngược lại đã khẩn trương lên, dám một người một ngựa tiến vào Huyền Vũ phế tích thì đều là những cường nhân cả, nếu như không phải hắn phát hiện ra, Diệp Trần chẳng qua chỉ là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên thì đoán chừng đã lập tức dẫn dắt nhân mã chạy trốn rồi.

"Linh hồn công kích."

Khi khoảng cách song phương không còn tới mười vạn dặm, năm trăm Đạo Linh hồn công kích đã được thi triển bắn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần sắc mặt vẫn không thay đổi, lựa chọn lấy cứng chọi cứng với năm trăm Đạo Linh hồn công kích này, sau khi tu luyện ra Chàm sắc Hồn Hoàn thì một chút Linh Hồn Lực cũng không bị tiêu hao, Chàm sắc Hồn

Hoàn có thể chuyển hóa dị chủng Linh Hồn Lực để bổ sung cho chính nó.

"Chết!"

Long Tuyền Kiếm rút ra, Diệp Trần một kiếm chém tới. Kiếm quang vô cùng chói mắt đem chiếu sáng cả một khu vực này, nếu nhìn thoáng qua thì Diệp Trần phảng phất như một vòng Thái Dương vậy.

Oanh!

Dưới một kiếm này, toàn bộ năm trăm địch quân đã bị tàn sát, khôi giáp cùng vũ khí bị hư hỏng trôi nổi trong hư không, còn có rất nhiều trữ vật linh giới nữa.

Bàn tay chân nguyên to lớn đảo qua, vô số chiến lợi phẩm như hóa thành một con nước lũ tiến vào trữ vật linh giới của Diệp Trần.

Trước đó đã tiến vào Huyền Vũ phế tích nhiều lần, Diệp Trần thu được cực phẩm bảo khí cũng rất nhiều, trữ vật linh giới còn nhiều hơn, nếu là trước đây, hắn sẽ đem bọn chúng bán đi để đổi thành nguyên thạch, nhưng bất quá hiện tại hắn đã không thiếu nguyên thạch, nên những thứ cực phẩm bảo khí này có thể chuyển đến kho lưu trữ của gia tộc cùng tông môn, ban thưởng cho người có công. Các cực phẩm bảo khí bị hư hỏng cũng có thể hòa tan ra để làm tài liệu luyện chế bảo khí, bồi dưỡng ra một nhóm cực phẩm luyện khí sư đầu tiên.

"Đến phiên đám tiếp theo."

Thu thập xong chiến trường. Diệp Trần xoay người rời khỏi nơi đây.

. . .

Thoáng cái đã đi qua một tháng, Diệp Trần đã chém giết đại lượng dị tộc quân đội, trong đó có chín chi đội quân 500 người, ba chi quân đội một ngàn người, một chi quân đội năm ngàn người, số địch quân có thể chạy thoát cũng không nhiều, trong chuyện này là phần lớn nhờ vào Hồn Chi Hoàn, nếu

không thì Diệp Trần không thể nào không thụ thương bởi linh hồn công kích của nhiều người như vậy.

"Ồ! Một chi đội ngũ năm vạn người."

Hôm nay, Diệp Trần phát hiện một chi Dạ Xoa Tộc quân đội năm vạn người, điều này đại biểu thủ lĩnh quân đội chính là tướng quân, nếu như là Tam Tinh tướng quân thì Diệp Trần cũng không sợ hãi, nhưng nếu là tứ tinh thì hắn chỉ có thể chạy trốn mà thôi, dù sao thực lực bản thân của Tứ Tinh Tướng quân chân chính có lẽ không sai biệt lắm cùng Diệp Trần, nhưng trang bị của hắn tuyệt đối sẽ tốt hơn so với Diệp Trần, trên người nhất định là có nhiều Đế cấp bảo khí.

Đế cấp bảo khí hết sức thưa thớt, có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, tựu giống với Đế cấp chiến hạm vậy, người bình thường cho dù có đủ nguyên thạch cũng mua không được.

"Mặc kệ, cứ coi như là tứ tinh tướng quân, ta nghĩ hắn cũng ngăn không được."

Chỉ chần chờ trong chốc lát, Diệp Trần vẫn cố chấp bay đi.

"Tướng quân, có địch nhân đang tới ."

Một gã Dạ Xoa Tộc sĩ binh đến báo cáo.

"Bao nhiêu người?"

Gã Dạ Xoa Tộc tướng quân có tên gọi là Đa Long Đế, là Nhị Tinh Tướng quân.

"Một người."

"Cái gì, một người?" Đa Long Đế lấy làm kinh hãi, vội vàng buông Linh Hồn Lực ra, rất nhanh, hắn nhanh chóng phát hiện Diệp Trần đang nhích tới gần, nhưng nhìn kỹ thì đối phương chẳng qua chỉ có tu vi là Sinh Tử Cảnh

ngũ trọng thiên nên không khỏi cười lạnh một tiếng, “thật là muốn chết, một thân một mình mà dám chạy tới đây, chẳng lẽ hắn cho rằng năm vạn người này là thứ để trưng bày hay sao?”

"Trận doanh thứ nhất, nghe hiệu lệnh của ta, đồng loạt thi triển linh hồn công kích."

"Dạ."

Nhất thời, chừng năm ngàn đạo linh hồn công kích chi chít bắn ra ngoài, chi quân đội này chia thành mười trận doanh.

Ánh mắt Diệp Trần chuyển dời, bắt đầu né tránh, chỉ bị một hai ngàn đạo linh hồn công kích đánh trúng.

"Ah!"

Con ngươi Đa Long Đế nhíu lại, "Trận doanh thứ hai, trận doanh thứ ba, trận doanh thứ tư, bắt đầu phát linh hồn công kích."

Lần này là một vạn năm ngàn đạo công kích, trong đó có hơn năm ngàn Đạo trúng được Diệp Trần.

Nhưng điều để cho Đa Long Đế tức giận chính là, Diệp Trần đến lông tóc cũng không mảy may thương tổn.

"Gặp phải quỷ rồi, hắn tu luyện thứ linh hồn phòng ngự bí pháp gì vậy chứ, toàn quân nghe lệnh, đồng loạt thi triển linh hồn công kích." Bản thân Đa Long Đế cũng thả ra một linh hồn công kích đạo hình dạng lưỡi hái, hắn tu luyện chính là Đế cấp linh hồn công kích bí pháp, mặc dù còn chưa đại thành nhưng cũng không thể coi thường.

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc. . .

Năm vạn Đạo Linh hồn công kích phô thiên cái địa, Diệp Trần đã tận lực né tránh nhưng cũng chỉ né tránh được một nửa mà thôi.

Nhưng điều để cho Diệp Trần an tâm chính là, Chàm sắc Hồn Hoàn mặc dù bị chấn động kịch liệt, nhưng cũng không có dấu hiệu bị phá hỏng, rất hiển nhiên, hơn hai vạn Đạo Linh hồn công kích cũng không để cho chàm sắc Hồn Hoàn đi tới cực hạn, nhưng Linh Hồn Lực cũng đã bị tiêu hao không ít, đại khái đã tiêu hao chừng năm phần trăm, đây là dưới tình huống đã có bổ sung rồi đấy.

"Tới phiên ta."

Trong nháy mắt đã tiến vào Vô Ngã chi Đế Hoàng cảnh giới, Diệp Trần phát ra một kiếm toàn lực, Đa Long Đế đối diện với một kiếm này chính là Nhật Tinh Hóa Cực chí cương chí dương.

Tia sáng chói mắt phủ đầy cả thiên địa, Đa Long Đế trúng chiêu liền hộc máu bay ngược đi ra ngoài, trong khi ở phụ cận hắn, trong nháy mắt đã có ít nhất vài trăm người tan thành tro bụi.

Diệp Trần không thèm nhìn tới những người khác, chỉ tập trung đuổi giết Đa Long Đế, đối với hắn mà nói, giết chết một gã tướng quân còn có giá trị hơn đám tiểu binh rất nhiều.

Bất quá hắn đã không biết rằng, tình huống ở nơi này đã bị một gã tướng quân khác thấy được, tên tướng quân này cũng giống như Diệp Trần, hắn cũng một người một ngựa tiến vào Huyền Vũ phế tích, là một Ma Tộc tướng quân.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1388: Cao Đẳng Đế Cấp Bảo Khí Hắc Nguyệt Thương

"Lợi hại, lại có thể ngạnh kháng mấy vạn Đạo linh hồn công kích, khẳng định hắn đã tu luyện được một môn Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp cực kỳ lợi hại, kiếm pháp này cũng mạnh không thể tưởng tượng nổi, có thể làm cho một Vương giả có tu vi Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên bộc phát ra lực công kích kinh khủng như thế, chẳng lẽ đây là tam chuyển cực hạn kiếm pháp?"

Ma Thương Đế chính là một Ma Tộc tứ tinh tướng quân, nhìn thấy kiếm pháp của Diệp Trần, hắn chấn động vô cùng, có thể sáng tạo ra một loại tam chuyển cực hạn võ học, trên căn bản phải là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương Giả, cũng có một vài Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên làm được, nhưng hết sức thưa thớt. Đối với tuyệt đỉnh thiên tài thì không thể dùng cảnh giới bên ngoài để cân xét thực lực, thế nhưng mà Diệp Trần mới chỉ là một Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới, lại có thể sáng tạo ra Tam chuyển cực hạn kiếm pháp, chuyện này như thế nào lại không để cho hắn kinh hãi và rung động chứ.

"Người này không chết, ngày sau tất sẽ trở thành mối họa của Ma Tộc ta."

Trong mắt lóe ra nồng đậm sát cơ, Ma Thương Đế thật nhanh đuổi tới.

Đa Long Đế thân là Nhị tinh tướng quân của Dạ Xoa Tộc, hắn mặc trên người một bộ cấp thấp Đế cấp khôi giáp, vũ khí trên tay cũng là đỉnh cấp Thiên Vương cấp bảo khí, nhưng đối mặt với một kiếm của Diệp Trần, hắn vẫn hoàn toàn không ngăn trở được, một kiếm này phảng phất như đã đem cả một Thái Dương áp súc đi vào, một kiếm chém ra mang theo kiếm khí nóng bỏng trúng vào khôi giáp, khiến cho máu của hắn cùng lực lượng trong cơ thể bắt đầu bốc hơi lên.

"Là cấp thấp Đế cấp khôi giáp?"

Diệp Trần nhướng mày, cấp thấp Đế cấp khôi giáp có lực phòng ngự không thua gì trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, nhưng Đa Long Đế là Phong Đế Vương Giả, có thể phát huy ra lực phòng ngự còn muốn vượt qua cả Huyết Mâu Vương cùng Thần Hữu Nữ Vương.

“Xem ra muốn đánh chết đối phương không phải là chuyện dễ dàng, hay là trước tiên giết sạch đám Dạ Xoa Tộc binh sĩ này rồi nói sau.”

Thay đổi mục tiêu, Diệp Trần tru diệt binh sĩ Dạ Xoa Tộc, một kiếm chém ra liền có ít nhất năm sáu trăm tên Dạ Xoa Tộc binh sĩ hóa thành huyết vụ mà chết thảm, dưới mười mấy kiếm liên tục, Diệp Trần đã giết bảy tám ngàn tên, địa thế hoàn toàn là nghiêng về một phía.

Về phần đám Dạ Xoa Tộc binh sĩ, mặc dù vẫn đang liên thủ công kích Diệp Trần, thế nhưng Diệp Trần đã có Kiếm Vực đạt tới đệ ngũ trọng trung kỳ, vừa ẩn chứa trong đó là không gian bất động lực lượng, lại phối hợp thêm trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, nên số lượng công kích có thể rơi trúng vào trên người hắn cũng không nhiều, hắn hoàn toàn có thể lợi dụng Không Gian Áo Nghĩa để né tránh được phần lớn công kích.

Chín ngàn!

Một vạn!

Một vạn hai!

Một vạn năm!

Như hổ sa vào bầy dê, Diệp Trần tàn sát đến mức “gió tanh mưa máu”, mãnh liệt kiếm quang tung hoành khắp không gian.

"Ghê tởm! Đi chết đi."

Đa Long Đế bị một kiếm của Diệp Trần oanh chấn đến ngoài ngàn dặm,

thấy Diệp Trần đang tru diệt binh sĩ Dạ Xoa Tộc, ánh mắt hắn nhất thời đỏ lên vì hận, trường mâu màu đen trên tay huy vũ ra một con Hắc Long mãnh liệt đánh về phía Diệp Trần.

Tam chuyển võ học Hắc Long Ba.

"Hừ!"

Diệp Trần lần nữa lấy ra một thanh Thiên Vương cấp bảo kiếm, giơ tay trái lên chém ra hoả diễm kiếm khí cuồng bạo, nghênh hướng Hắc Long.

Ầm!

Tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra, đám Dạ Xoa Tộc binh sĩ bị vây trong phạm vi vụ nổ, thoáng cái đã bị đánh chết mấy trăm tên, mà bản thân Đa Long Đế cũng phun ra một ngụm lớn máu tươi, lần nữa bay rớt ra ngoài.

Cầm trong tay song kiếm, Diệp Trần hướng về phía đám Dạ Xoa Tộc binh sĩ tru sát, không còn quan tâm gì đến cái gọi là kiếm khách, cái gì là thu hoạch nữa.

"Tiểu tặc, đến lúc nhận lấy cái chết rồi."

Đang lúc này, một đạo thương mang sáng chói trông giống như một tia chớp màu đen, bất ngờ đánh qua hướng Diệp Trần.

“Lợi hại.”

Diệp Trần cảm thấy một thương này rất mạnh, nếu như bị trúng chiêu thì mình sẽ bị thương là điều hiển nhiên.

Không dám chậm trễ, Diệp Trần lập tức thi triển ra một chiêu Phần Thiên Chân Kiếm nghênh đón.

Tiếng nổ sinh ra lần này còn lớn hơn cả trước đó, ước chừng có đến bảy tám trăm tên Dạ Xoa Tộc binh sĩ bị sóng xung kích đánh chết, chấn thành phấn vụn, đám binh sĩ còn lại liên tục không ngừng chạy trốn tứ phía, kéo

khoảng cách xa ra.

Ánh mắt giơ lên, Diệp Trần nhìn về phía kẻ đang lao tới.

Người đến là một kẻ Ma Tộc Phong Đế Vương Giả, cầm trong tay trường thương màu đen, khí tức trên người hết sức bén nhọn, không cùng một cấp bậc với Đa Long Đế.

Để ý thấy ở trên người đối phương tỏa ra sát ý nồng đậm, ánh mắt Diệp Trần sau đó rơi vào trường thương màu đen trên tay đối phương.

"Cao đẳng Đế cấp vũ khí!"

Diệp Trần hô hấp hơi chậm lại.

Có thể có cao đẳng Đế cấp vũ khí, đoán chừng ít nhất cũng là Tam Tinh tướng quân, cũng có khả năng rất lớn chính là tứ tinh tướng quân.

Đế cấp bảo khí trên căn bản không được bán ở bên ngoài, chỉ có ở trong quân đội mới có thể mua được mà thôi, hơn nữa phải có chiến tích nhất định, nếu như có thể giết chết một gã Nhất tinh tướng quân thì liền sẽ có tư cách mua được một thanh Cấp thấp Đế cấp bảo khí, giết chết một gã Nhị tinh tướng quân sẽ có tư cách được mua một thanh Trung đẳng Đế cấp bảo khí, giết chết Tam Tinh tướng quân sẽ có thể được mua Cao đẳng Đế cấp bảo khí. Diệp Trần muốn đánh chết Đa Long Đế, chính là vì để có tư cách mua trung đẳng Đế cấp bảo kiếm, dù sao trong Thần Chi Nhạc Viên chỉ có thể mua được Cao đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, thiếu sót chính là vũ khí.

Dĩ nhiên, nếu có thể đánh chết Vinh dự thống lĩnh thì thật ra cũng đã có thể được phép mua Đế cấp bảo khí, lúc trước Diệp Trần đã đánh chết Nhất tinh Huyết Toản thống lĩnh Mạc Lặc Vương của Dạ Xoa Tộc cùng với Nhị Tinh Phỉ Thúy thống lĩnh Lam Ma Vương của Lục Nhân Tộc, do lúc ấy Diệp Trần cũng không biết về điểm này nên không thu thập lấy huy chương Nhất tinh Huyết Toản thống lĩnh của Mạc Lặc Vương cùng Nhị tinh Phỉ Thúy thống lĩnh huy chương của Lam Ma Vương. Phải biết rằng huy chương

thống lĩnh vinh dự cùng với thống lĩnh huy chương bình thường có hình thức không giống nhau, mặc dù bản chất không có gì khác nhau, nhưng nhất định phải lấy cho được huy chương vinh dự này để chứng minh ngươi có phải là người đã đánh chết một vị Nhất tinh Huyết Toản thống lĩnh cùng một vị Nhị tinh Phỉ Thúy thống lĩnh hay không.

"Có thể ngăn chặn được một thương này của ta, xem ra ngươi mạnh hơn so với trong tưởng tượng của ta đấy."

Trường thương màu đen trong tay Ma Thương Đế chính là cao đẳng Đế cấp vũ khí Hắc Nguyệt Thương, nó có thể đem lực công kích của hắn phát huy đến một cái cảnh giới mới, mặc dù như thế, một thương vừa rồi cũng không làm gì được Diệp Trần, tuy nói một thương này cũng không chưa thi triển ra võ học lợi hại, nhưng cũng không phải là thứ mà bình thường người có thể ngăn cản nổi đấy.

"Tu vi của hắn cao hơn so với ta, vũ khí cũng tốt hơn so với ta, may là chỉ có hai thứ này."

Diệp Trần xem chừng thực lực của đối phương.

Cùng so với đối phương, tu vi cùng vũ khí của Diệp Trần là rất kém, tu vi xê xích đến hai trọng thiên, vũ khí thì xê xích vài cấp độ, Long Tuyền Kiếm của hắn chỉ là một Thiên Vương cấp bảo kiếm, về sau lại được gia cố thêm một lần nữa, đề thăng thành đỉnh tiêm Thiên Vương cấp bảo kiếm, nhưng như cũ vẫn xê xích ba cấp độ so với trường thương của đối phương, chênh lệch là rất lớn.

Bất quá Diệp Trần cũng không phải là không có ưu thế, nếu không thì hắn không thể nào ngăn trở được một thương này của đối phương, Kiếm Vực của Diệp Trần so với đối phương thì cao hơn rất nhiều, là đệ ngũ trọng trung kỳ cảnh giới, kiếm pháp cũng lợi hại hơn vô số lần.

"Đón thêm của ta một chiêu Hắc Nguyệt Tác Hồn!"

Ma Thương Đế quát lên một tiếng lớn, đâm ra một thương nữa, thương mang ngưng tụ thành một vòng Tàn Nguyệt màu đen, chém tới hướng Diệp Trần với tốc độ nhanh đến mức tận cùng, một mực diệt sát.

Diệp Trần vẫn không tránh không né, Long Tuyền Kiếm run lên, Nhật Tinh Hóa Cực lập tức được thi triển ra.

Sau một khắc, một vòng Tàn Nguyệt màu đen cùng một đạo quang mang kiếm khí chói mắt trùng kích vào nhau, khiến toàn bộ không gian chìm ngậm bởi một nửa bóng tối, một nửa quang minh, tràng diện vô cùng thảm thiết.

Phốc!

Phun ra một đạo máu tươi, Diệp Trần đã bị thương.

Nếu nói về thực lực bản thân của Tứ tinh tướng quân thì đối phương cũng không mạnh hơn so với hắn, nhưng đối phương lại có cao đẳng Đế cấp vũ khí, đây chính là ưu thế lớn nhất của đối phương, mà tu vi cảnh giới của hắn cũng quá thấp, không cách nào đem lực phòng ngự của Trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang phát huy đến cảnh giới cao hơn.

"Ha ha, ngươi đã bị thương rồi, chết đi!"

Thấy Diệp Trần bị thương, Ma Thương Đế trong bụng đại định, một thương vừa ra, một thương khác tấn công về hướng Diệp Trần, không có quá nhiều gian cách giữa hai thương kia.

"Các huynh đệ, mau giết hắn."

Đa Long Đế cũng đã lấy lại thần khí, thấy Ma Thương Đế đánh giết Diệp Trần đến chật vật không ngớt nên trong lòng hết sức cao hứng, kèm theo uất giận to lớn mà Diệp Trần đã gây ra cho hắn, trước đó chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà Diệp Trần đã giết một vạn năm sáu ngàn Dạ Xoa Tộc binh sĩ, thật sự là quá ghê tởm. Đa Long Đế cao giọng quát lớn một tiếng, gã ra lệnh cho tất cả bọn Dạ Xoa Tộc binh sĩ còn lại sử dụng linh hồn công kích Diệp Trần, còn bản thân hắn thì cùng Ma Thương Đế liên thủ vây

công Diệp Trần.

Ma Thương Đế cũng không thèm để ý Đa Long Đế đến hỗ trợ, đối với hắn mà nói, có thể giết chết Diệp Trần là tốt rồi, không cần phải một chọi một để giết chết đối phương, đó là hành động hết sức ngu xuẩn.

Ngoài mấy vạn Đạo linh hồn công kích, bên trong còn có hai đại Đế Vương giả vây công, Diệp Trần đã sa vào khốn cảnh.

Tay trái cầm một kiếm chống chọi công kích của Đa Long Đế, còn tay phải Diệp Trần run lên, thi triển ra Siếp Na Huy Hoàng, kiếm quang dung nhập vào trong hư không, trực tiếp chém ở trên người Ma Thương Đế.

Đáng tiếc, một kiếm này là vô công.

Ma Thương Đế mặc trên người khôi giáp cũng là Đế cấp bảo khí, là trung đẳng Đế cấp khôi giáp, lực phòng ngự càng muốn vượt qua Đa Long Đế, bằng vào công kích trước mắt thì Diệp Trần không làm gì được đối phương.

Diệp Trần mặc dù có đỉnh cấp Chiến Đế thực lực, nhưng Ma Thương Đế cũng đã có Sơ đẳng Chiến Hoàng thực lực.

Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên cùng Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, cũng đều là Phong Đế Vương Giả, bất quá danh hiệu Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả cũng chỉ có thể có chứa chữ “Đế”, không thể mang danh “Hoàng” được, chỉ có Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương Giả thì mới có phong hào mang theo chữ “Hoàng”, dựa vào Hắc Nguyệt Thương, Ma Thương Đế không sai biệt lắm đã có được sơ đẳng Chiến Hoàng thực lực.

May mà Diệp Trần đã tu luyện tới Chàm sắc Hồn Hoàn cảnh giới, có thể kháng trụ được với đám linh hồn công kích kia, bằng không thì hôm nay không thể không chết thảm ở chỗ này rồi.

Một thành!

Hai thành!

Rất nhanh, Linh Hồn Lực của Diệp Trần đã bị tiêu hao mất hai thành, mà linh hồn công kích của địch nhân cũng bắt đầu lưa thưa đi, dù sao bọn chúng cũng không thể nào phát ra linh hồn công kích một cách không có chừng mực được, có thể phát ra ba bốn lần đã coi là không tệ rồi.

Hiện tại, uy hiếp thực sự chính là đến từ Ma Thương Đế cùng Đa Long Đế.

"Đi!"

Mượn lực nổ ép do hai bên giao thủ sinh ra, Diệp Trần bỗng nhiên bay rớt ra ngoài, tựa như một con phi điểu màu lam, huyễn hóa ra vô số ảo ảnh.

"Mau ngăn cản hắn."

Đa Long Đế tròng mắt đỏ hoe, quát lên.

Nhất thời, mấy ngàn tên Dạ Xoa Tộc sĩ binh đã chặn lại ở phía trước đường chạy trốn của Diệp Trần.

"Chết đi!"

Người và ảnh ảo hợp nhất, Diệp Trần giết tới.

Phốc phốc phốc phốc!

Mưa máu không ngừng phun tung toé, thế tiến của Diệp Trần cũng hơi chậm lại.

Ma Thương Đế cùng Đa long Đế lần nữa đã đuổi giết tới nơi.

"Các ngươi nghĩ có thể ngăn cản ta à, nằm mơ."

Kiếm Vực bên ngoài cơ thể Diệp Trần bỗng nhiên bành trướng đến cực hạn, cường đại không gian ngưng kết lực được khuếch tán ra, trừ Ma

Thương Đế cùng Đa long Đế ra, tất cả đám người xung quanh đều nhận lấy ảnh hưởng.

Hưu!

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Trần đã thoát khỏi đám người cản đường.

Dưới tình huống không có trở ngại, Ma Thương Đế cùng Đa Long Đế muốn đuổi kịp Diệp Trần cũng đã khó khăn, Siếp Na Kiếm Vực của Diệp Trần có thể làm cho tốc độ của hắn đạt tới một trình độ hết sức kinh khủng, cũng không thua gì Phong Đế Vương Giả.

"Đáng chết!"

Đuổi theo chỉ trong chốc lát, Ma Thương Đế cùng Đa Long Đế đã ngừng lại, sắc mặt hai người bọn hắn rất khó coi, Diệp Trần chẳng những có chiến lực kinh khủng, ngay cả năng lực chạy trốn cũng mạnh như vậy, hai người bọn hắn cộng thêm mấy vạn Dạ Xoa Tộc binh sĩ cũng không ngăn được hắn, người như thế là nguy hiểm nhất và rất khó dây dưa.

Nghìn vạn dặm ở ngoài, tốc độ Diệp Trần chậm lại.

"Cao đẳng Đế cấp vũ khí đúng thật quá cường đại, dựa vào Long Tuyền Kiếm là rất khó có thể chống đỡ, xem ra nhất định phải tìm cho được một thanh Đế cấp bảo kiếm."

Lần này, Diệp Trần mưu tính đem mục tiêu đặt ở trên người bọn thống lĩnh vinh dự. Vinh dự thống lĩnh tương đối khó giết, bọn hắn đều là Nhất Tinh Tướng quân cùng với Nhị Tinh Tướng quân trở lên, đều có Đế cấp bảo khí, nếu có Đế cấp khôi giáp nữa thì càng khó giết hơn nhiều, cái đó và thực lực cũng không có quan hệ gì, hoàn toàn là lực phòng ngự cực hạn, tựu giống với Đa Long Đế vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1389: Kỳ Nhân Diệp Trần

Dĩ nhiên, đây cũng là do Diệp Trần có vận khí kém, nếu như Đa Long Đế sở hữu không phải là Cấp thấp Đế cấp khôi giáp, mà là Cấp thấp Đế cấp vũ khí, như vậy Diệp Trần sẽ có thể đánh chết hắn, dù sao phần lớn Nhị tinh tướng quân đều chỉ có thể đánh chết một vị Nhất tinh tướng quân, chỉ có thể mua một món cấp thấp Đế cấp bảo khí, do vậy bọn hắn sẽ lựa chọn phòng ngự bảo khí để trang bị cho mình, còn đối với công kích bảo khí thì hoàn toàn tùy vào từng cá nhân.

Tam Tinh tướng quân cùng Tứ tinh tướng quân vì sao lại lợi hại như thế, đó là bởi vì sau khi trở thành Tam Tinh tướng quân, khẳng định hắn đã đánh chết một vị Nhất Tinh Tướng quân, một vị Nhị tinh tướng quân, sau đó có thể lựa chọn mua một món Cấp thấp Đế cấp bảo khí và một món Trung đẳng Đế cấp bảo khí. Còn tứ tinh tướng quân thì càng lợi hại hơn, có thể lựa chọn cho mình một món Cấp thấp Đế cấp bảo khí, một món Trung đẳng Đế cấp bảo khí cùng với một món Cao đẳng Đế cấp bảo khí, hoàn toàn có thể trang bị nhiều phương diện cho bản thân.

Diệp Trần thầm nghĩ cần phải nhanh hơn một chút sở hữu một thanh Đế cấp bảo kiếm, để làm được thì chỉ có thể đem mục tiêu đặt vào trên người đám địch nhân Nhất Tinh Tướng quân hoặc là vinh dự thống lĩnh mà thôi.

"Trước tiên cần phải khôi phục một chút Chân Nguyên rồi tính tiếp”

So với Linh Hồn Lực, Chân Nguyên của Diệp Trần tiêu hao càng nghiêm trọng hơn, chỉ còn lại có hai ba thành, cuộc đại chiến cùng Đa Long Đế và Ma Thương Đế thật ra cũng không tiêu hao bao nhiêu Chân Nguyên, mà là phần lớn Chân Nguyên đã được dùng để phòng ngự công kích của mấy vạn binh sĩ Dạ Xoa Tộc, lượng biến sinh ra chất biến, sự tình này luôn đúng trong mọi hoàn cảnh đấy. Tuy nói Diệp Trần có Siếp Na Kiếm Vực đã đạt

đến đệ ngũ trọng trung kỳ, trên người còn được mặc trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, lực phòng ngự có thể nói là kinh người, nhưng dù sao địch quân cũng là mấy vạn Sinh Tử Cảnh vương giả, tùy tiện một lớp quân tiến tới cũng đều có thể phát ra công kích ngập trời, Chân Nguyên bị tiêu hao khó có thể tưởng tượng nổi rồi.

Gặp phải một đạo địch quân với mấy vạn tên Sinh Tử Cảnh vương giả thì tuyệt đối không nên trực tiếp ngạnh kháng, mà phải sát nhập vào trong đó để khiến cho mỗi người bọn chúng không công kích liên tục được, nếu không thì cho dù có thể chống đỡ, nhưng Chân Nguyên cũng phải tiêu hao sạch sẽ, trừ phi Diệp Trần có tu vi đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì may ra sẽ có đủ Chân Nguyên để ngạnh kháng.

Sinh Tử Cảnh vương giả khi khôi phục Chân Nguyên sẽ tiêu hao nguyên thạch rất nhiều.

Với tu vi Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên của Diệp Trần, để khôi phục bảy tám phần Chân Nguyên thì đoán chừng phải tiêu hao đến mười mấy vạn nguyên thạch. Đây cũng là tại sao Sinh Tử Cảnh vương giả thường muốn liều mạng để kiếm được nhiều nguyên thạch, ngoài việc tăng tu vi lên thì khôi phục Chân Nguyên mới là điều trọng yếu nhất, nếu không có nguyên thạch hỗ trợ mà chỉ dựa vào việc bế quan để khôi phục Chân Nguyên thì không biết phải mất bao nhiêu ngày mới hồi phục được.

Phi hành trong chốc lát, Diệp Trần đã tìm được một khối vẫn thạch khổng lồ có đường kính hơn mười dặm, phốc một tiếng, Diệp Trần phá mở ra một cái thạch thất rộng rãi rồi chui vào trong đó, ngồi xuống tọa thiền.

Năm vạn!

Mười vạn!

Mười lăm vạn!

Mười tám vạn!

Sau khi luyện hóa mười tám vạn khối nguyên thạch, Diệp Trần cuối cùng đã đem Chân Nguyên của mình khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh.

Về phần Linh Hồn Lực, cái này thì không có biện pháp nào khôi phục nhanh chóng được, chỉ có thể khôi phục từ từ mà thôi, hoặc là có đan dược cùng với bảo vật bù đắp Linh Hồn Lực thì may ra sẽ có thể nhanh được.

Đi ra khỏi thạch thất, Diệp Trần tùy tiện chọn một phương hướng rồi bay vút đi.

Nơi này là một mảnh giải đất đá vẫn thạch mênh mông, giải đất vẫn thạch dài mấy ức dặm, nơi rộng nhất ước chừng cũng đến nghìn vạn dặm, đang không ngừng di động tới khu vực trung tâm, tại đó có hai chi quân đội đang đại chiến, trong đó có một chi quân đội là Ma Tộc, quân số là năm nghìn tên, một chi quân đội khác là Nhân Tộc, cũng có chừng năm ngàn quân.

Kình khí mạnh mẽ bay vụt ra chung quanh làm từng khối vẫn thạch bị chấn nát, sóng xung kích chấn động tỏa ra không ngớt, đồng thời cũng không ngừng có người vẫn lạc, tràng cảnh có thể nói là vô cùng thảm thiết và bi tráng.

"Chúng ta rất nhanh sẽ không duy trì được nữa rồi."

Trong đội quân Nhân Tộc có bảy người là thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, trong đó thậm chí còn có cả Hoàng Phủ Ngọc.

Ban đầu, Diệp Trần đã gia nhập vào Băng Sương chiến đội của Hoàng Phủ Ngọc, bất quá nghe nói về sau, Hoàng Phủ Ngọc đã xông đến Chiến Thần Tháp tầng thứ chín, trở thành thành viên cao cấp của Thần Chi Nhạc Viên và gia nhập vào Tinh Hà chiến đội, một chi cao cấp chiến đội.

Đội trưởng của Tinh Hà chiến đội chính là Tinh Hà Vương, là người đứng đầu trong tứ đại Chuẩn Đế của Thần Chi Nhạc Viên, thực lực hết sức mạnh mẻ, ở trong quân đội hắn có cấp bậc là thống lĩnh, chi Nhân Tộc quân

đội này cũng chính là do hắn dẫn dắt, đáng tiếc, vận khí lần này của bọn họ quá kém cỏi, lại gặp phải một chi Ma Tộc quân đội do Hắc Ám thống lĩnh dẫn dắt.

Có thể trở thành Hắc Ám thống lĩnh thì thực lực tự nhiên phải là Chiến Đế, trong khi Chuẩn Đế và Chiến Đế sẽ có xê xích không chỉ một điểm hai điểm, Tinh Hà Vương căn bản không phải là đối thủ của đối phương.

"Hắc hắc, chết đi!"

Ma Diện Vương chính là một Nhất tinh Hắc Ám thống lĩnh, chỉ sợ cả bảy người của Tinh Hà chiến đội cùng vây công hắn thì cũng sẽ bị hắn giết sạch mà thôi.

Phốc!

Bảy người bị cường đại kình khí chấn bay rớt ra ngoài mà trong miệng phun đầy máu tươi.

Trong mắt tràn ngập sát cơ, Ma Diện Vương lướt đến trước người Tinh Hà Vương quất Lang Nha bổng trên tay tới, hắn có mười phần nắm chắc một gậy này có thể đem Tinh Hà Vương đập thành huyết vụ.

"Băng Đế Trảm."

Hoàng Phủ Ngọc được sáu người chiếu cố nên thừa nhận công kích không nhiều lắm, lúc này, nàng chưa kịp trở thành mục tiêu của Ma Diện Vương nên đã phát ra một đạo ánh đao màu lam bằng hàn băng hình cung trảm kích lên trên cây Lang Nha bổng, làm chếch đi quỹ tích công kích của đối phương.

Thừa cơ, Tinh Hà Vương vội vàng né tránh, chợt mang đến một ánh mắt cảm tạ đối với Hoàng Phủ Ngọc.

"Muốn chết!"

Ma Diện Vương giận dữ không thôi, lúc này hắn bắt đầu hướng phía Hoàng Phủ Ngọc giết đi qua, Lang Nha bổng trong tay của hắn thoáng cái đã biến dài thành mấy ngàn thước, thân gậy khổng lồ trông giống như một tòa núi nhỏ dài bằng thiết đâm tới, dọc đường công kích tất cả vẫn thạch đều bị bạo liệt ra.

"Muốn chết phải là ngươi đấy"

Hoàng Phủ Ngọc đã vô lực ngăn cản bởi công kích của đối phương có tốc độ quá nhanh.

"Hoàng Phủ Ngọc, đã lâu rồi không gặp."

Ngay lúc này, một đạo kiếm quang men theo khe hở giữa đám vẫn thạch, hướng phía Lang Nha bổng chém qua, “Ầm” một tiếng, Lang Nha bổng bị kiếm khí chấn văng dựng lên, bật ngược về sau, về phần Ma Diện Vương, toàn bộ cánh tay phải của hắn cũng bị kiếm kình chém thành huyết vụ, trong nháy mắt bản thân hắn cũng bị chấn lui ra xa mấy trăm dặm.

"Diệp Trần!"

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Hoàng Phủ Ngọc đột nhiên quay đầu lại nhìn.

Trước khi phát ra đạo kiếm khí này, Diệp Trần còn đang ở cách nơi đây trên trăm vạn dặm, sau khi phát ra kiếm khí thì Diệp Trần đã đến mười mấy vạn dặm phía sau Hoàng Phủ Ngọc.

Vù vù!

Lam quang chợt lóe lên, thân ảnh Diệp Trần trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt mọi người.

"Là Diệp Trần."

Tinh Hà Vương và những người còn lại của Tinh Hà chiến đội cũng

nhận ra Diệp Trần.

Diệp Trần ở Thần Chi Nhạc Viên cơ hồ không người nào là không biết, không người nào là không hiểu, trong thời gian không tới mười năm, hắn từ một người mới đã trở thành Chiến Đế, loại tốc độ tiến bộ này chỉ nghe thôi đã rợn cả người, cùng thời với hắn còn có Vô Song Vương A Cửu cùng Vô Sinh Đao Khách Lãnh Phi Phàm. Mãi cho đến hiện tại, bất quá bọn hắn chỉ mới xông đến Chiến Thần Tháp tầng thứ tám, nhưng nếu chỉ vẻn vẹn như vậy thôi thì cũng chưa tính là quá đặc biệt, trong lịch sử Thần Chi Nhạc Viên cũng không phải là chưa từng xuất hiện qua những nhân vật như vậy. Có thể trong một hai năm gần đây, tốc độ tiến bộ của Diệp Trần đã không chững lại mà còn tăng vượt bậc, thoáng cái đã trở thành đệ nhất Chiến Đế tại trong Cao cấp thú liệp chiến trường, là Chiến Đế vô địch của Chân Thần Nhạc Viên, những kẻ Chiến Đế địch quân đứng ở trước mặt hắn mà không khỏi lạnh run, căn bản ngay cả ý chí chiến đấu cũng không có, ngược lại còn phải trực tiếp chạy trốn. Điều này đã làm cho nhân tâm các cao cấp thành viên của Thần Chi Nhạc Viên vô cùng thống khoái, đồng thời bọn hắn cũng thầm gọi Diệp Trần là một kẻ thật sự quá biến thái.

"Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được ngươi, thật vô cùng cảm tạ."

Dưới tình huống này, tâm tình Hoàng Phủ Ngọc trở nên rất tốt.

"Chỉ là vừa đúng lúc gặp phải thôi."

Lúc ở ngoài chín triệu dặm, Diệp Trần liền phát hiện ra tình huống của nơi này, bất kể là trong quân đội Ma Tộc có Hắc Ám thống lĩnh hay không thì hắn cũng sẽ tới đây tham chiến, dù sao tất cả mọi người đề là thành viên của Thần Chi Nhạc Viên.

"Diệp Trần, lần này nhờ có ngươi, bằng không thì chúng ta tất nhiên đã gặp tổn thất thảm trọng rồi, mấy người chúng ta có thể còn sống để rời đi cũng là hy vọng rất xa vời." Tinh Hà Vương cảm kích nói.

"Tên Ma tộc này giao cho ta được rồi, các ngươi cứ đi đối phó những tên

khác đi."

Đại chiến vẫn còn tiếp tục, bây giờ không phải là thời điểm ôn chuyện.

"Được."

Gật đầu, Tinh Hà Vương suất lĩnh sáu người thẳng hướng Ma Tộc quân đội, trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, Nhân Tộc đã tổn thất hơn một ngàn người, mà Ma Tộc mới chỉ tổn thất năm sáu trăm tên.

"Tiểu tử, ngươi là ai?"

Ma Diện Vương cảnh giác nhìn Diệp Trần, lúc trước kiếm khí lao tới quá đột ngột khiến hắn không kịp phản ứng, nhưng điều mà hắn không nghi ngờ chút nào chính là Diệp Trần có thực lực rất mạnh, ít nhất cũng phải là Nhất tinh Tử Kim thống lĩnh.

"Người chết thì không cần biết câu trả lời đâu."

Diệp Trần dùng sức vung Long Tuyền Kiếm lên, Phần Thiên Chân Kiếm đã được thi triển ra.

"Dối trá không biết ngượng." Ma Diện Vương quát lớn một tiếng, một lần nữa cầm Lang Nha bổng to như một tòa núi ở trên tay, nghênh đón, kình phong cuồn cuộn tỏa ra.

Phảng phất như thanh âm trứng gà bị nghiền nát vang lên, sau một khắc thân thể Ma Diện Vương đã bị cắt thành hai nữa rồi tan rã thành huyết vụ bay lả tả, hoàn toàn tuyệt diệt. Bằng vào thực lực của Diệp Trần, ngay cả Tam Tinh Hắc Ám thống lĩnh cũng không phải là đối thủ của hắn, chứ đừng nói chi là Nhất tinh Hắc Ám thống lĩnh như tên Ma Diện Vương này.

Sau khi đánh chết Ma Diện Vương, Diệp Trần đưa tay khẽ hấp thu lấy một cái huy chương Nhất tinh Hắc Ám thống lĩnh.

Dựa vào cái huy chương Nhất tinh Hắc Ám thống lĩnh này, Diệp Trần đã

có tư cách mua cho mình một món Cấp thấp Đế cấp bảo khí.

Cũng đem trữ vật linh giới, khôi giáp cùng với Lang Nha bổng của Ma Diện Vương thu vào, Diệp Trần bắt đầu trợ giúp Nhân Tộc quân đội tru diệt Ma Tộc.

Do hai bên hỗn chiến chung một chỗ nên Diệp Trần không cách nào phát ra đại sát chiêu, chỉ có thể đánh chết từng tên một, cũng may hiệu suất cũng không kém cỏi, chỉ qua mười mấy lần hô hấp, hơn ngàn tên Ma Tộc sĩ binh đã chết ở dưới kiếm của Diệp Trần.

"Trốn thôi!"

Ma Diện Vương chết thảm đã khiến cho lòng quân Ma Tộc quân đội không còn yên ổn nữa mà phải điên cuồng chạy trốn, nhưng không may cho chúng là vài trăm dặm quanh đây đều là giải đất vẫn thạch, khiến cho tốc độ của chúng không cách nào tăng lên tới cực hạn được, một khối vẫn thạch thì không cách nào làm tốc độ của ngươi chậm lại, nhưng mấy chục vạn khối vẫn thạch thì đủ để cho tốc độ của ngươi phải hạ xuống điểm thấp nhất.

Chỉ chốc lát sau công phu, trong năm ngàn tên binh sĩ Ma Tộc thì chỉ có không đến một trăm tên là có thể chạy thoát thực sự, cục diện nghịch chuyển với tốc độ nhanh đến kinh người.

"Ha ha, thống khoái."

Tinh thần Nhân Tộc quân đội bên này đại chấn.

"Diệp Trần, làm sao mà ngươi lại lang thang một mình ở Huyền Vũ phế tích này vậy?."

Trong khi các Nhân Tộc binh sĩ còn lại đang thu thập chiến lợi phẩm, bảy người Tinh Hà Vương bay tới chỗ Diệp Trần.

Diệp Trần nói: "Dẫn theo quân đội quá phiền toái, một mình du hành sẽ thoải mái hơn."

Một mình hắn muốn đi thì đi, muốn đánh thì đánh, không có bất kỳ vướng bận nào.

"Cũng đúng, lấy thực lực của ngươi thì dẫn theo đội ngũ thì quả thật rất phiền toái." Tinh Hà Vương gật đầu, âm thầm hâm mộ thực lực của Diệp Trần, nếu như hắn có thực lực như Diệp Trần thì cũng sẽ làm giống như Diệp Trần vậy, một mình đi vào Huyền Vũ phế tích.

Hàn huyên nửa canh giờ, Diệp Trần cáo từ nói: "Nơi này là giải đất trọng yếu, các ngươi tốt nhất nên lui về phía sau một chút, ta đi trước một bước đây. Cáo từ !"

"Sao lại đi nhanh như vậy?."

Hoàng Phủ Ngọc hỏi.

"Sau này về Thần Chi Nhạc Viên, ta sẽ mời các ngươi uống rượu." Cười cười, Diệp Trần xoay người bay vút đi, biến mất trước mắt mọi người, vẫn thạch dày đặc không cách nào gây trở ngại cho hắn, bởi hắn vốn có thể men theo khe hở vẫn thạch mà phi hành đi.

"Thật là một vị kỳ nhân."

Tinh Hà Vương thở dài một hơi.

Diệp Trần không câu nệ địa vị bản thân, nhất định đã lưu lại ấn tượng sâu đậm ở trong lòng của bọn họ rồi.

Mặc dù đã đánh chết một tên Nhất tinh Hắc Ám thống lĩnh, nhưng Diệp Trần vẫn không quyết định rời khỏi Huyền Vũ phế tích vào lúc này, hắn dự định sẽ sống ngây ngốc ở đây một thời gian, xem xem có thể thu hoạch nhiều hơn hay không.

Mặc dù Cấp thấp Đế cấp bảo khí cùng với Trung đẳng Đế cấp bảo khí cũng có chênh lệch rất lớn, nhưng hắn còn muốn chuẩn bị thêm một vài món Đế cấp bảo khí nữa cho Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1390: Quyền Ý Chí Tôn Còn Sót Lại

Huyền Vũ phế tích to lớn đến không thể tưởng tượng nổi, đường kính của nó lớn đến hàng bao nhiêu năm ánh sáng, dù là ánh sáng đi nữa cũng phải mất rất nhiều năm mới có thể đi qua hết đoạn đường này, bất quá vùng đất trọng yếu của Huyền Vũ phế tích cũng không phải quá lớn, ước chừng cũng có chu vi cỡ mấy trăm vạn ức dặm. Sở dĩ có tồn tại vùng trọng yếu này là bởi vì ở trung tâm của Huyền Vũ phế tích có một cái hắc động, cái hắc động này có lực hút vô cùng cường đại, nó đã hấp dẫn về phía nó các vật thể có trọng lượng lớn đang đi ngang qua Huyền Vũ phế tích, từ từ tích tiểu thành đại tạo thành vùng đất trọng yếu này.

Vùng đất trọng yếu có rất nhiều 'vật chất lẫn lộn', tỷ như mây thiên thạch, những tinh cầu đã bị tàn phá, hay một chút vũ trụ kỳ cảnh hung hiểm, so với khu vực bên ngoài của Huyền Vũ phế tích thì sự nguy hiểm ở vùng đất trọng yếu bạo tăng gấp trăm lần, dĩ nhiên, nếu như có thực lực cao thì vận khí cũng không phải là quá kém, nếu nói nguy hiểm thì đó cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Bay vút lên không trung của vùng đất trọng yếu, Diệp Trần cảm nhận được một cổ khí tức và quang cảnh đổ nát mà không khỏi cảm thán, thuở ban đầu khi Nhân Tộc cùng dị tộc đại chiến đã sinh ra sự tàn phá khổng lồ đến cỡ nào, dõi mắt nhìn lại, nơi nơi đều là vẫn thạch, những vẫn thạch thứ này trước đó chính là một phần của mỗi viên tinh cầu, có cái chỉ nhỏ chừng lòng bàn tay, cũng có cái có thể so với một tòa núi to lớn, số lượng đâu chỉ tính bằng hàng ức tỉ, căn bản không cách nào đếm hết được.

Thỉnh thoảng, Diệp Trần còn có thể thấy một hai viên tinh cầu đã bị tàn phá, dĩ nhiên, đây không phải là tinh cầu bình thường, mà là sinh mệnh tinh cầu bị tàn phá, đối với những tinh cầu bình thường thì căn bản không cách nào có thể tự bảo tồn được, bởi chúng quá yếu ớt nên dẫn lực của hắc động

có thể từ từ vặn vẹo làm bọn chúng tan rã.

Những sinh mệnh tinh cầu này chẳng những vô cùng khổng lồ, mà còn ẩn chứa sức sống lớn đến khó có thể tưởng tượng nổi, dù cho lực phá hoại mạnh gấp trăm ngàn lần năng lượng này từ bên ngoài rớt xuống, thì căn bản cũng không cách nào có thể tiến hành phá hoại trên phạm vi lớn như thế. Như vậy, có thể phá hủy được một sinh mệnh tinh cầu thành ra thế này thì chỉ có Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn mới có thể gây ra. Như mới vừa rồi, từ một viên tàn tích sinh mệnh tinh cầu có đường kính nghìn vạn dặm vừa bay xẹt qua bên cạnh, Diệp Trần rõ ràng nhìn thấy ở phía trên nó có một chưởng ấn khổng lồ. Chưởng ấn mặc dù mơ hồ, nhưng Diệp Trần vừa nhìn qua thì trái tim của hắn cũng muốn ngưng đập đấy.

Thật sự thật là đáng sợ!

Chưởng ấn mặc dù là đã được lưu lại và tồn tại từ rất lâu trước đây, nhưng võ đạo ý chí ở phía trên nó như cũ vẫn còn chứa đựng lực lượng mang tính hủy diệt. Diệp Trần hoài nghi, liệu rằng nếu như mình đến quá gần nó thì linh hồn có thể bị diệt sát hay không. Chưởng ấn cực đại này ít nhất cũng lớn đến trăm vạn dặm, quả thực đã vượt qua phạm vi tiềm lực của con người rồi, có thể nói đó là chưởng ấn của Thần.

So với chủ nhân của chưởng ấn này, Diệp Trần cảm giác mình rất nhỏ bé, tựa như một hạt bụi vậy.

"Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, một bước có thể lật đổ trời cao, là tồn tại không thể so sánh được rồi!"

Diệp Trần trong lòng cảm khái không dứt, đừng xem Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên cùng Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên chỉ xê xích nhau nhị trọng thiên, và xê xích tứ trọng thiên so với Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, chênh lệch đó cũng tựa như hồng câu vậy. Mà càng về sau, chênh lệch sẽ càng cao, từ Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên đến Thất trọng thiên là cả một mảng lớn. Và từ Thất trọng thiên đến Bát trọng thiên lại càng là một mảng lớn hơn, còn từ Bát trọng thiên đến Cửu Trọng Thiên thì chính là cấp bậc Chí Tôn, có thể

một bước vượt qua cấp bậc cự đại này thì sẽ trở thành Chí Tôn, là Chí Tôn của vũ trụ Tinh Không.

Bất quá chênh lệch cự đại này cũng không thể đả kích Diệp Trần, ngược lại còn hoàn toàn kích phát ra ý chí chiến đấu của hắn.

Ước chừng sau khi phi hành được mấy chục ức dặm, Diệp Trần lại thấy được một viên tàn tích sinh mệnh tinh cầu khác, viên tàn tích sinh mệnh tinh cầu này so với cái trước đó còn muốn lớn hơn, chiều rộng ước chừng hơn một nghìn vạn dặm, phía trên không có chưởng ấn nhưng lại có một cái quyền ấn lớn chừng vài trăm vạn dặm, quyền ấn này sâu thẳm đến không lường được, đoán chừng là sâu đến vài chục vạn dặm.

Đây là sinh mệnh tinh cầu, nếu như là tinh cầu bình thường thì chỉ sợ quyền ấn này còn lớn hơn gấp trăm lần, đoán chừng cũng có thể bị một quyền này chất nát. Sinh mệnh tinh cầu tương đối kỳ lạ ở chỗ không cách nào thoáng cái oanh kích nó thành từng mảnh nhỏ, bởi trong nó ẩn chứa một thứ năng lượng có thể triệt tiêu lực phá hoại gấp trăm ngàn lần, dĩ nhiên, hiện tại năng lượng của viên sinh mệnh tinh cầu này không sai biệt lắm đã thất thoát toàn bộ, còn thừa lại không bao nhiêu, nếu như không phải là có quyền ý chống đỡ thì đoán chừng nó đã sớm tan rã từ lâu rồi.

"Không bằng cảm thụ một chút quyền ý của chủ nhân quyền ấn này vậy."

Trong tâm Diệp Trần vừa động đã quyết định đi thể nghiệm một phen xem quyền ý của Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn cường đại đến cỡ nào.

3000 vạn dặm !

2500 vạn dặm!

2200 vạn dặm !

"Thật là mạnh!"

Diệp Trần chợt biến sắc, hắn cảm giác được một cổ quyền ý vô cùng mênh mông đập vào mặt, làm cho hắn sinh ra cảm giác sợ hãi mà trước nay chưa từng có.

2000 vạn dặm .

1800 vạn dặm!

1500 vạn dặm!

Đang lúc này, sắc mặt Diệp Trần thoáng cái đã trắng bệch đi khi hắn cảm ứng được sự cuồng nộ của một vị 'Cự Nhân' đỉnh thiên lập địa, một quyền kia như đang hướng về phía hắn oanh tới, quyền thủ này lúc đầu cũng không lớn lắm, nhưng chỉ trong nháy mắt nó tựu đã phủ đầy cả thiên địa, tựa hồ cả thiên địa cũng bị nứt vỡ vì nó.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, cả người Diệp Trần bị hất bay ngược ra ngoài, hắn đã bị quyền ý đả thương, Chàm Sắc Hồn Hoàn vốn không thể phá vỡ cũng đã bị phá nát ra, ngay sau đó Lam sắc Hồn Hoàn cùng Lục sắc Hồn Hoàn cũng theo đó vỡ nát, đến Vàng sắc Hồn Hoàn thì mới miễn cưỡng ổn định lại.

"Thật sực quá cường hãn rồi."

Diệp Trần trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Từ khoảng cách xa như vậy mà quyền ý còn sót lại của Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn cũng có thể đả thương hắn, nếu như không phải là hắn cẩn thận thi triển ra Hồn Chi Hoàn bí pháp rồi mới nhích tới gần thì tất nhiên linh hồn đã bị trọng thương, hồn phi phách tán cũng có thể. Điều này làm cho hắn không hiểu chút nào, Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn cho dù cường thịnh trở lại thì cũng không đến mức mạnh đến trình độ bá đạo như vậy chứ!

Nếu như nói, lúc trước Diệp Trần chẳng qua là hoài nghi về việc “tiến đến quá gần” sẽ khiến linh hồn bị phá hỏng, thì hiện tại, Diệp Trần đã xác định, tiến vào quá gần chính xác là có nguy hiểm đến tánh mạng!

"Chẳng lẽ đây chính là lực lượng của Vô thượng võ học sao?"

Vô thượng võ học là Chí cường võ học, đã đạt đến đỉnh phong của võ học, nên nó ẩn chứa một chút tính chất bá đạo thì cũng là chuyện rất bình thường, mà cũng chỉ có lời giải thích này là hợp lý mà thôi, dù sao võ đạo ý chí cũng có đến chín cấp, hiện tại Bất Hủ Kiếm Ý của Diệp Trần là ở cấp thứ bảy, so với cấp thứ chín thì có xê xích đến hai cấp. Ý chí cấp thứ chín còn sót lại sẽ không thể nào cách 1500 vạn dặm mà có thể đả thương được hắn, dĩ nhiên Diệp Trần cũng biết, đồng dạng là ý chí cấp thứ chín thì Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn sẽ phát huy ra uy lực lớn hơn nhiều so với những người khác.

"Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn…!"

Diệp Trần yên lặng niệm một câu, nghiêng người rời đi.

. . .

Dọc theo con đường này, Diệp Trần tiêu diệt được không ít đội quân dị tộc, đáng tiếc vinh dự thống lĩnh không phải là dễ dàng nhìn thấy như vậy, bất quá cũng giống như Nhân Tộc, vinh dự thống lĩnh có chừng năm mươi người, chết một người là thiếu một người, còn dị tộc vinh dự thống lĩnh thì có nhiều hơn, đoán chừng cũng có mấy trăm tên nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng gặp qua mà thôi, ngay cả Diệp Trần cũng không tin là mình có vận khí tốt mà thường xuyên gặp được chúng như vậy.

Bất tri bất giác, đã ba ngày đi qua.

Ngày hôm đó, Diệp Trần đi tới vùng phụ cận của một sinh mệnh tinh cầu cự đại.

Viên sinh mệnh tinh cầu này không tính là tàn tích, bất quá cũng không

tính là nguyên vẹn, trên bề mặt của nó có đến mấy chục cái động cực lớn, những cái động lớn này không phải do tự nhiên tạo thành, mà giống như bị người ta đánh thủng vậy, đường kính cửa động đại khái không sai biệt lắm cũng rộng chừng mấy vạn dặm, độ sâu cũng có chút đáng sợ, nếu đi dọc theo những cửa động sâu hun hút này, loáng thoáng có thể nhìn thấy nham tương địa hỏa hiện lên hắc hồng sắc ở sâu bên trong lòng tinh cầu.

Rất hiển nhiên, năng lượng sống của viên sinh mệnh tinh cầu này vẫn còn sót lại chứ không bị thất thoát sạch sẻ.

Nhìn từ xa xa, viên sinh mệnh tinh cầu này tựa như một cái tổ ong, cô độc lơ lững ở trong chân không, thế nhưng thỉnh thoảng lại có bóng người theo các cửa động tiến vào bên trong lòng sinh mệnh tinh cầu, có lúc là một người, có khi là cả đoàn người, cũng có lúc là một chi quân đội nghiêm chỉnh. Bởi vì Diệp Trần đang đứng ở cách đó quá xa nên những người này cũng không chú ý đến hắn.

"Bên trong hẳn là có cái gì mê hoặc sao ?!"

Diệp Trần không cho là những người này vì vui chơi mà tiến vào trong lòng sinh mệnh tinh cầu này, khẳng định là có thứ gì đó hấp dẫn bọn họ, bất quá có thể khẳng định chính là, bên trong tất nhiên là dị thường nguy hiểm, không chỉ là hoàn cảnh nguy hiểm mà địch nhân còn nguy hiểm hơn, ai biết được ở bên trong sẽ gặp phải cao thủ gì chứ.

Linh Hồn Chi Nhãn phát huy đến cực hạn, cho đến khi Diệp Trần nhìn thấu cả sinh mệnh tinh cầu, nhưng chỉ nỗ lực sau mấy lần hô hấp thì Diệp Trần đành phải nhắm lại Linh Hồn Chi Nhãn, năng lượng tầng thứ của sinh mệnh tinh cầu quá cao nên không có biện pháp nhìn thấu toàn bộ, mặc dù đây chỉ là năng lượng của một viên sinh mệnh tinh cầu không hoàn chỉnh.

Muốn tìm ra thứ mê hoặc đó thì chỉ có cách tự mình tiến vào để xem mà thôi.

Sưu!

Không có quá nhiều do dự, thân hình Diệp Trần chợt lóe lên, hướng phía sinh mệnh tinh cầu lao đi.

Sau mấy mươi lần hô hấp, Diệp Trần theo một cái cửa động tiến vào trong.

Cửa động rất sâu, một cổ nhiệt phong thổi từ bên trong ra ngoài cũng đủ để làm tan chảy cả kim thiết, mà càng đi vào sâu bên trong thì nhiệt độ càng tăng cao.

Sau chốc lát công phu, Diệp Trần đã đi tới trong lòng sinh mệnh tinh cầu.

"Nóng quá!"

Dõi mắt nhìn lại, nơi nơi đều là hắc hồng sắc, đây cũng không phải là hắc hồng sắc hoả diễm, mà là chất lỏng hắc hồng sắc, nơi này phảng phất như là một cái động rất rộng, bốn phương thông suốt, Linh Hồn Lực ở chỗ này bị hạn chế rất lớn, chỉ có thể lan tỏa ra đến vài ngàn dặm.

Mức độ năng lượng quá cao nên đối với Linh Hồn Lực cũng sẽ có ảnh hưởng vô cùng lớn.

Bên ngoài vách tường dung nham đôi khi bị hắt lên một đám chất lỏng hắc hồng sắc, nhất thời tạo nên những tiếng nổ lớn, những chất lỏng hắc hồng sắc này phảng phất là do năng lượng tạo thành và có lực lượng thiêu đốt rất mạnh, Diệp Trần xem chừng, những chất lỏng hắc hồng sắc này hẳn là do dung nham trong lòng sinh mệnh tinh cầu tạo nên, là hỗn hợp giữa dung nham và năng lượng sinh mệnh.

Chân không chạm đất, Diệp Trần men theo lối dòng chảy dung nham đi tới.

Tại nơi này có rất nhiều dòng chảy dung nham, sau nửa canh giờ, Diệp Trần đã không còn tìm được đường trở về nữa, hắn hạ quyết tâm không quan tâm đến những cái khác nữa, cứ tùy tâm sở dục mà tiêu sái.

"Ồ? Đây là?"

Đi qua một dòng chảy dung nham, Diệp Trần bỗng nhiên ngừng lại, tay hắn khẽ hấp lấy một khối xích hồng sắc bảo thạch nằm ở trên mặt ngoài vách tường dung nham ở bên trái.

"Đây là linh năng hỏa tinh!"

Diệp Trần lấy làm kinh hãi.

Linh năng hỏa tinh cùng Linh năng tinh thạch là hai dạng vật chất nhưng bất quá lại có cùng công dụng, đó chính là có thể dùng để rèn luyện lực lượng Linh Thể, còn điểm khác biệt chính là ở chỗ, Linh năng tinh thạch thì đến từ thi hài của Linh Hải Cảnh võ giả và Sinh Tử Cảnh vương giả, còn Linh năng hỏa tinh thì chính là tài nguyên của tự nhiên, hết sức hiếm thấy.

"Đáng tiếc đây chẳng qua chỉ là Sơ cấp linh năng hỏa tinh mà thôi."

Sơ cấp linh năng hỏa tinh chỉ có công hiệu đối với Nhất hoặc Nhị giai Linh Thể, Trung cấp linh năng hỏa tinh thì hiệu quả đối với Tam hay Tứ cấp Linh Thể, còn Cao cấp linh năng hỏa tinh thì có công hiệu đối với Ngũ hoặc Lục cấp Linh Thể. Mà trước mắt, Diệp Trần đã có Ngũ cấp Linh Thể, ý chính là nói, muốn đề thăng Linh thân thể của mình thì hắn cần phải có được Cao cấp linh năng hỏa tinh. Dĩ nhiên, khối linh năng này Diệp Trần không dùng đến, nhưng cha mẹ của hắn thì có thể dùng được, bởi bọn họ đến trước mắt cũng là Nhị giai Linh Thể.

Thu hồi linh năng hỏa tinh, Diệp Trần tiếp tục đi tới phía trước.

"Lại một viên nữa!"

"Nơi này cũng có một viên!"

Sau nửa ngày thời gian, Diệp Trần đã thu được bảy viên linh năng hỏa tinh, trong đó có sáu viên sơ cấp và một viên trung cấp.

Hiện tại Diệp Trần đã biết rõ, vì sao có nhiều người tiến vào viên sinh mệnh tinh cầu này như thế, thì ra là bởi vì một nguyên nhân đặc thù, bên trong lòng viên sinh mệnh tinh cầu này đang bắt đầu thải ra linh năng hỏa tinh, đây có thể nói là cơ hội ngàn năm một thuở.

Không đi theo lộ tuyến Luyện thể Sinh Tử Cảnh vương giả nên Linh Thể rất khó tăng lên, chỉ có thể dựa vào ngoại vật để rèn luyện, Diệp Trần cũng là như thế.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1391: Cao Cấp Linh Năng Hỏa Tinh

Những dòng chảy dung nham giống như những “lối đi” thông ra bốn phương tám hướng, còn muốn phức tạp hơn gấp trăm lần so với mê cung phức tạp nhất, sỡ dĩ mười vạn dị tộc cường giả không đơn thương độc mã “đi lại” ở bên trong giống như Diệp Trần là vì bọn hắn đã kết thành quần đội, rõ ràng có thể thấy được bọn hắn là bằng hữu của nhau, có khi lại là một chi quân đội có kỷ luật nghiêm minh, nhân số đông đảo, cũng may các lối đi dung nham rất rộng rãi nên cũng không có vẻ là quá mức chật chội.

Trong một cái dung nham thông đạo, một chi Tà Linh Tộc quân đội có nhân số khoảng năm ngàn tên đang tiến tới phía trước.

"Thống lĩnh, ta có cảm giác như nhiệt độ đang tăng cao lên, khí lưu cũng tựa hồ đang thổi nhanh hơn rồi."

Một kẻ ở bên cạnh Tà Linh Tộc thống lĩnh, nói.

"Có thể là do ta đang tiến sâu vào trong lòng của Hoang Hỏa Tinh đấy!"

Viên sinh mệnh tinh cầu này có tên gọi là Hoang Hỏa Tinh, là một tinh cầu có thuộc tính hỏa.

"Thống lĩnh, ngài nói có thể xuất hiện Vẫn Hỏa Phong Bạo hay không vậy?"

"Ngươi ăn nói thật như cái “mỏ quạ đen” vậy, Vẫn Hỏa Phong Bạo dễ gì có thể phát sinh như vậy, mỗi đợt như vậy phải mấy chục năm mới xuất hiện một lần, lần Vẫn Hỏa Phong Bạo trước là vào mười mấy năm trước, hiện tại vẫn còn rất sớm."

Vẫn Hỏa Phong Bạo chính là thảm họa đáng sợ nhất tại Hoang Hỏa

Tinh, một khi nó xuất hiện thì Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên trở xuống đều có thể gặp nguy hiểm đến tánh mạng, bất quá Vẫn Hỏa Phong Bạo xác thực là không phát sinh thường xuyên, căn cứ vào quy luật thì đại khái chừng mấy chục năm nó mới phát sinh một lần, về phần nguyên nhân sinh ra Vẫn Hỏa Phong Bạo thì có quan hệ với sự suy kiệt của Hoang Hỏa Tinh khi năng lượng của nó bị thất thoát ra ngoài. Mỗi một lần phát sinh Vẫn Hỏa Phong Bạo thì năng lượng của Hoang Hỏa Tinh cũng sẽ yếu hơn một đoạn.

Tiếp tục bay hơn mười dặm, trên hộ thể tà lực của Tà Linh Tộc thống lĩnh bỗng nhiên xuất hiện một đám tia lửa hết sức chói mắt, cùng lúc đó, dung nham khí lưu trong thông đạo cũng trở nên điên cuồng gia tốc.

"Con mẹ nó, thật đúng là Vẫn Hỏa Phong Bạo, MAU RÚT LUI NGAY."

Tà Linh Tộc thống lĩnh hét lên một tiếng thét thê lương chói tai rồi xoay người điên cuồng chạy trốn, những người khác nghe được bốn chữ Vẫn Hỏa Phong Bạo thì trong đầu từng tên đều như một mảnh trống không, “Vẫn Hỏa Phong Bạo !, lại là Vẫn Hỏa Phong Bạo ư, không phải nói Vẫn Hỏa Phong Bạo mấy chục năm mới phát sinh một lần sao? Khoảng cách Vẫn Hỏa Phong Bạo lần trước mới chỉ mười mấy năm thôi mà ?!”

Bọn hắn nhất thời dại người ra, cho đến khi đám người Tà Linh Tộc thống lĩnh bay đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa thì bọn hắn mới kịp phản ứng, nhất thời, tiếng sói tru quỷ khóc vang lên, mấy ngàn người túa chạy trông giống như một đàn ong mật bị vỡ tổ vậy, tốc độ không ngừng được bộc phát đến cực hạn, có ít người thậm chí còn thi triển ra bí pháp có tổn hại tu vi để có thể gia tăng một chút tốc độ.

Tiếng sói tru quỷ khốc kia không chỉ dừng lại ở nơi này, mà còn lan tỏa khắp nơi trong lòng Hoang Hỏa Tinh, với uy lực của nó thì có ai mà không sợ hãi Vẫn Hỏa Phong Bạo chứ, dù sao cũng không có bao nhiêu kẻ có thể đạt tới tu vi Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên.

"Tình huống gì thế này?"

So với trước đó, dung nham khí lưu trong thông đạo đã thổi nhanh hơn gấp mấy trăm lần, hơn nữa vẫn đang không ngừng gia tăng, mỗi một lần hô hấp qua đi sẽ có một lần biến hóa mới, chỉ sau mấy lần hô hấp đi qua, khí lưu bắt đầu thổi với tốc độ vượt qua nghìn lần, không chỉ có như thế, bên ngoài hộ thể Chân Nguyên của Diệp Trần đã bắt đầu vẩy ra những tia lửa, cảm giác giống như hộ thể Chân Nguyên bị đốt cháy vậy.

Không dám chậm trễ, Diệp Trần trong nháy mắt đã kích phát ra uy năng của Thiết Huyết Thâm Lam sáo trang, tia sáng sáo trang kết hợp cùng hộ thể Chân Nguyên đã tạo ra vòng phòng thủ kiên cố.

Khúc khích!

Hai nghìn lần!

Ba nghìn lần!

Năm ngàn lần!

Sáu ngàn lần !

Tám ngàn lần!

Gấp một vạn lần!

Rất nhanh, khí lưu đã bắt đầu thổi với tốc độ kinh người đạt đến gấp một vạn lần, lại phối hợp thêm nhiệt độ đáng sợ, cơ hồ nó có thể hòa tan bất kỳ kim khí tài liệu nào, Diệp Trần đoán chừng, nhiệt độ khí lưu này hơn phân nửa là có thể giết chết Sinh Tử Cảnh nhất trọng thiên Vương giả, thậm chí Sinh Tử Cảnh nhị trọng Thiên Vương giả cũng chống đỡ không được bao lâu.

"Chỉ sợ đây chẳng qua chỉ là khúc dạo đầu mà thôi!"

Nhiệt độ khí lưu không quá đáng sợ, mà đáng sợ nhất chính là tình huống sau thảm họa, Diệp Trần mơ hồ cảm giác được, cả sinh mệnh tinh cầu

này đang run rẩy không thôi.

Oanh!

Loại suy đoán này cũng không duy trì được bao lâu thì đã nhanh chóng ứng nghiệm.

Từ trong lòng trung tâm của Hoang Hỏa Tinh bộc phát ra hắc hồng sắc năng lượng kinh khủng đến mức tận cùng, loại năng lượng này mặc dù cũng không cường đại đến mức có thể xé rách Hoang Hỏa Tinh, nhưng lại cần phải nhanh chóng phun trào ra ngoài, cho nên các lối đi dung nham lúc này lại trở thành đường thoát tốt nhất của nó, cùng lúc đó nhiệt độ khí lưu và hắc hồng sắc năng lượng bắt đầu vận động với tốc độ càng kinh người hơn, làm cho cả Hoang Hỏa Tinh bị chấn động vô cùng mạnh mẽ, thanh thế ngập trời.

"Aaaaaaaaaaa!"

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, những Sinh Tử Cảnh vương giả ở cách khu vực trung tâm tương đối gần, chỉ có thể kịp phát ra một tiếng hét thê thảm rồi lập tức bị đốt thành tro bụi. Dưới sự tiếp xúc của hắc hồng sắc năng lượng, trừ phi ngươi chạy ra khỏi Hoang Hỏa Tinh, còn nếu ở lại và bị động thừa nhận, khi không chịu nổi nữa thì tất nhiên chỉ có thân tử đạo tiêu mà thôi.

"Chạy mau!"

"Trốn ngay đi!"

Giờ phút này, những gã Sinh Tử Cảnh vương giả tiến vào đây đã không còn kịp tìm được đường ra nữa, tất cả đều cảm thấy vô cùng hối hận, tự trách bản thân tại sao không đi vào muộn một chút, tại sao bọn hắn lại có vận khí kém cỏi như thế, vừa đúng lúc đụng phải Vẫn Hỏa Phong Bạo, bọn hắn không muốn chết như vậy, nhân sinh của bọn hắn giờ mới bắt đầu, chỉ mới đi qua một phần trong mười vạn năm tuổi thọ mà thôi.

"Như vậy có thể hiểu rõ năng lượng phong bạo này mạnh đến dường

nào!"

Hai tay Diệp Trần chạm vào nhau, ngăn chặn ở trước người, nhưng thân thể như cũ vẫn bị hắc hồng sắc năng lượng ăn sâu vào từ ở phía sau do không được ngăn cản, khiến cho Chân Nguyên không ngừng trôi qua như dòng nước, bởi nó không ngừng bổ sung vào trong hộ thể Chân Nguyên.

Ngay cả Diệp Trần cũng ngăn cản khó khăn đến chật vật như thế, chứ đừng nói chi là những người khác.

Những kẻ chết đầu tiên chính là Vương giả có tu vi thấp hơn Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, đứng trước mặt hỏa Phượng hung hãn thì bọn hắn vẫn chỉ là "pháo hôi" mà thôi, hắc hồng sắc năng lượng đầu tiên sẽ xé mở hộ thể Chân Nguyên bọn hắn, sau đó đem thân thể của bọn họ cọ rửa thành tro tàn, từ đầu đến cuối không có bất kỳ đường sống hay phản kháng nào. Sau đó đến lượt những Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên Vương giả, bọn hắn không giống với Diệp Trần, Diệp Trần đã có được Thiết Huyết Thâm Lam là một Trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, lại có đệ ngũ trọng trung kỳ cảnh giới Siếp Na Kiếm Vực, nếu so về lực phòng ngự thì bọn hắn kém hơn Diệp Trần không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, đến phiên Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên Vương giả.

Phần lớn Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên Vương giả cũng rất bình thường, bọn hắn cũng không có Thiên Vương cấp sáo trang, cũng không có cường đại lĩnh vực, chỉ có thể dựa vào tài trí hơn người và tu vi để ngăn cản Vẫn Hỏa Phong Bạo trước mặt mà thôi. Có thể nói, chỉ có tu vi Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì may ra còn hữu dụng, thấp hơn cảnh giới này thì cửu tử nhất sanh là rõ ràng.

Nhìn từ bên ngoài, cả tinh cầu Hoang Hỏa Tinh lộ ra vẻ vô cùng tráng lệ, từng cột hắc hồng sắc năng lượng phun trào ra tới mấy vạn dặm, thậm chí đến mấy ức dặm, trông giống như một con nhím vô cùng khổng lồ, hoặc giống như một cái tổ ong vò vẽ phát sáng vậy, chỉ có điều là cái tổ ong vò vẽ này thật sự quá lớn mà thôi.

Đại khái đi qua hai mươi lần hô hấp, Vẫn Hỏa Phong Bạo dần dần hạ xuống.

Vốn dĩ tại đây có đến mấy chục vạn Vương giả tộc nhân, nhưng thực sự sống sót thì không còn tới một trăm tên, tỉ lệ tử vong vượt qua chín mươi chín phần trăm, không đúng, là có 999 phần ngàn đấy.

"Hô!"

Nặng nề thở ra một hơi khí tức, Diệp Trần buông hai cánh tay đang chạm nhau ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, Chân Nguyên của hắn đã tiêu hao hơn ba thành, so sánh với lúc đại chiến mấy ngàn hiệp thì còn muốn mãnh liệt hơn, cũng may cuối cùng cũng tai qua nạn khỏi, hắc hồng sắc năng lượng còn lại đã không còn đủ sức để xé mở vòng phòng ngự của hắn.

Trong một chỗ dung nham thông đạo khác, một cô gái xinh đẹp mặc trên người hỏa hồng sắc vũ y cũng buông tay phải tinh tế đang ngăn trở Vẫn Hỏa Phong Bạo xuống, nét mặt của nàng rất bình thản nhưng lại toát ra hơi thở vô cùng nóng bỏng, phảng phất như bản thân nàng cũng là một thể hỏa nhiệt năng lượng vậy.

"Mới mười mấy năm mà lại phát sinh Vẫn Hỏa Phong Bạo lần thứ hai, xem ra, Hoang Hỏa Tinh đã tiến vào thời kỳ suy kiệt năng lượng thực sự rồi."

……

Một viên!

Hai viên!

Ba viên! Bốn viên!

….

Mười viên!

Diệp Trần đột nhiên phát hiện ra linh năng Hỏa tinh đã xuất hiện nhiều hơn, chỉ chốc lát sau thu hoạch, Diệp Trần đã chiếm được 24 viên linh năng hỏa tinh, trong đó có cả thảy mười tám viên là sơ cấp, sáu viên trung cấp.

"Có lẽ đạo năng lượng cuồng phong vừa rồi đã đưa linh năng hỏa tinh ra ngoài?"

Diệp Trần suy đoán nói.

Diệp Trần suy đoán không sai, linh năng hỏa tinh đúng là đến từ trung tâm của Hoang Hỏa Tinh, theo kinh nghiệm, mỗi lần Vẫn Hỏa Phong Bạo xuất hiện sẽ có đại lượng linh năng hỏa tinh được phun ra ngoài.

Từ từ xâm nhập sâu vào trong, Diệp Trần lấy được càng ngày càng nhiều linh năng hỏa tinh, ban đầu thì thu hoạch sơ cấp linh năng hỏa tinh tương đối nhiều, về sau lại thu được trung cấp linh năng hỏa tinh tương đối nhiều hơn.

Một canh giờ đi qua, Diệp Trần đã lấy nhận được 150 viên sơ cấp linh năng hỏa tinh, 120 viên trung cấp linh năng hỏa tinh, có chút đáng tiếc chính là, đến hiện tại một viên cao cấp linh năng hỏa tinh cũng không phát hiện ra.

Linh năng hỏa tinh phân ra ba cấp bậc là sơ cấp, trung cấp cùng với cao cấp. Còn linh năng tinh thạch thì được phân ra đến chín cấp, Cao cấp linh năng hỏa tinh tương đương với cấp năm hoặc cấp sáu linh năng tinh thạch, nếu như có thể lấy được một viên thì đối với Diệp Trần sẽ tác dụng thật lớn, còn nếu như có thể lấy được mười viên trở lên thì nói không chừng là có thể để cho Diệp Trần đột phá đến Lục cấp Linh Thể.

Về phần Linh năng tinh thạch thì quá khó để tìm được rồi, khi Vương giả còn sống có được Nhất cấp Linh Thể, thì sau khi chết, bên trong khung xương chỉ có thể tạo thành Nhất cấp linh năng tinh thạch, hơn nữa phải vượt qua thời gian rất lâu thì mới hình thành ra. Nói thí dụ như Diệp Trần, nếu

như thân thể hắn không bị hủy diệt, thì sau khi chết, bên trong xương cốt của hắn có thể tạo thành Ngũ cấp linh năng tinh thạch, tuyệt đối không thể nào tạo thành Lục cấp linh năng tinh thạch, trừ phi hắn là một Luyện Thể Vương Giả, cũng có khá nhiều người có Linh Thể đạt tới cấp sáu trở lên, hơn nữa điều kiện tiên quyết phải phải đảm bảo thi thể của đối phương không bị phá hủy.

Dĩ nhiên cũng có một số thiên tài địa bảo có hiệu quả rèn luyện Linh Thể, tỷ như Huyết Tinh Hoa, Huyết Ma Tinh, hay như Thiên Yêu Hỏa Linh Quả vô cùng hiếm thấy.

Bất tri bất giác, Diệp Trần đã đi tới chỗ sâu bên trong Hoang Hỏa Tinh.

Nơi này là một cái không gian dung nham cự đại, ở trung tâm của dung nham không gian có một cây cột thô ráp cao chừng trăm thước đứng sừng sững, trên đỉnh của trụ dung nham này tỏa ra quang mang hỏa hồng sắc lóng lánh.

"Đây là gì vậy?"

Diệp Trần ánh mắt sáng lên, trên đỉnh dung nham trụ là hàng ngàn viên linh năng hỏa tinh, số linh năng hỏa tinh mà trước đó hắn đã thu hoạch được so với trên dung nham trụ, quả thực là như gặp phải sư tôn, không đáng để nhắc tới, quan trọng nhất chính là trong số những viên linh năng hỏa tinh này, có mười mấy viên hết sức cường đại, rõ ràng là Cao cấp linh năng hỏa tinh.

"Hắc hắc, trời cao thật là dành nhiều ưu ái cho Lục Ma Đế ta, mấy chục viên linh năng hỏa tinh này đủ để cho Linh Thể của ta từ Sơ cấp Lục giai tăng lên tới Lục giai hậu kỳ rồi."

Trong thông đạo thứ ba cách đó không xa, một Phong Đế Vương Giả có làn da màu xanh lục đi ra, thân cao ít nhất là ba thước, da thịt thô to, phía sau còn kéo lê một cái đuôi giống như đuôi cá sấu vậy.

"Lục Nhân Tộc Phong Đế Vương Giả."

Diệp Trần nhìn tới.

"Tiểu tử, bây giờ rời đi, ta còn có thể lưu lại cho ngươi một mạng, nếu không thì không còn mạng mà rời đi đấy." Lục Ma Đế buông ra khí tức của mình, uy hiếp nói.

"Đúng là đồ trẻ con."

Siếp Na Kiếm Vực lập tức được triển khai, Diệp Trần xông về phía dung nham trụ.

"Khốn kiếp."

Trong mắt Lục Ma Đế hiện ra sát cơ đại thịnh, cũng lập tức vọt tới.

Bá!

Đưa tay khẽ hấp thu, chừng trên trăm viên linh năng hỏa tinh đã rơi vào trong tay Diệp Trần, nhưng cùng lúc đó, Lục Ma Đế đã nhích tới gần và bổ một chưởng về phía thủ cấp của hắn.

Oanh!

Kình khí nổ tung, dung nham trụ gảy lìa, số linh năng hỏa tinh còn dư lại văng ra khắp nơi, đánh trúng vào bức tường của dung nham không gian mà phát ra tiếng vang “phốc phốc”.

"Trước tiên phải thu thập số linh năng hỏa tinh này là điều quan trọng hơn."

Diệp Trần tạm thời không muốn cùng Lục Ma Đế đại chiến, dư ba chiến đấu của hai người rất có thể sẽ đem chỗ không gian động rộng rãi này hủy diệt, đến lúc đó muốn sưu tập linh năng hỏa tinh tựu sẽ rất khó khăn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1392: Tấn Phong Lục Cấp Linh Thể

"Trước mắt ta tha cho ngươi một mạng."

Lục Ma Đế cũng nhìn ra được dư ba của trận chiến đấu có thể phá hoại nơi này, nếu một cuộc đại chiến xảy ra thì chắc chắn đến một viên linh năng hỏa tinh cũng không còn thấy được, thay vì như thế, chi bằng trước tiên cứ sưu tập linh năng hỏa tinh, chờ khi linh năng hỏa tinh được sưu tập xong thì lần nữa đánh chết Diệp Trần, cướp lấy số linh năng hỏa tinh cùng tài phú của Diệp Trần.

Bằng vào năng lực của hai người, việc sưu tập linh năng hỏa tinh tất nhiên sẽ rất nhanh, không tới nửa canh giờ sau, toàn bộ số linh năng hỏa tinh tại đây đã được sưu tập xong, Diệp Trần chiếm được 28 viên Cao cấp linh năng hỏa tinh, 980 viên trung cấp linh năng hỏa tinh, sơ cấp linh năng hỏa tinh thì được hơn một ngàn viên, ước chừng là 1550 viên. Còn Lục Ma Đế thì ít hơn rất nhiều so với Diệp Trần, hắn chiếm được chỉ 12 viên cao cấp linh năng hỏa tinh, hơn ba trăm viên Trung cấp linh năng hỏa tinh, và có thể hơn năm trăm viên sơ cấp linh hỏa tinh mà thôi.

"Tiểu tử, mau đưa ra số linh năng hỏa tinh kia, ta sẽ phát lòng từ bi mà để cho ngươi được toàn thây."

Đôi ánh mắt xanh mượt của Lục Ma Đế âm trầm ngó chừng Diệp Trần, với tư cách là Lục Nhân Tộc Tam Tinh tướng quân, Lục Ma Đế có một trung đẳng Đế cấp khôi giáp cùng với một thanh cấp thấp Đế cấp vũ khí, thực lực mặc dù so ra kém hơn Tứ Tinh Tướng quân, nhưng Tứ Tinh Tướng quân muốn giết được hắn thì cũng rất khó khăn. Đối với quân hàm tướng quân thì trên phương diện “khó giết” có thể nói là tuyệt đối vượt qua Tử Kim thống lĩnh, Tử Kim thống lĩnh mặc dù có chiến lực đủ mạnh, cũng có đủ khả năng thăng cấp, nhưng muốn thăng cấp đến quân hàm tướng quân thì phải dẫm

đạp trên những hài cốt tướng quân khác thì mới có thể thành công, nhưng có đôi lúc, chiến lực lại xê xích gấp mười lần, thậm chí gấp mấy chục lần thì chưa hẳn có thể lưu lại đối phương, dù sao người nào mà trên người lại không có Đế cấp khôi giáp chứ.

"Những lời này ta cũng định nói đấy."

Diệp Trần cũng không xem đối phương thành một chuyện lớn, hắn đã đạt đến trình độ này thì coi như Tứ Tinh Tướng quân đi nữa, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh bại hắn chứ không cách nào có thể gây ra thương tổn quá lớn cho hắn.

"Đúng là muốn chết."

Cái đuôi vung lên, cả thân hình Lục Ma Đế như quỷ mị hư vô lướt tới trước người Diệp Trần, bàn tay thô to màu xanh biếc của hắn ẩn hiện lên một mũi nhọn ánh sáng, hung hãn bổ về phía Diệp Trần.

Diệp Trần lập tức rút kiếm chặn lại một kích kia.

Phanh!

Sóng xung kích khuếch tán tứ phía làm dung nham không gian xuất hiện ra một cái khe.

"Ồ? Có chút ý tứ!"

Lục Ma Đế có hơi chút kinh ngạc, Diệp Trần chỉ có tu vi là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, so với hắn thì kém hẳn hai trọng thiên cảnh giới, bình thường mà nói, Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cùng Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên tất nhiên sẽ có chênh lệch Chân Nguyên vượt qua nghìn lần, đây là nói về số lượng cùng chất lượng Chân Nguyên.

"Vẫn chưa xong đâu"

Thân thể chợt lăng không xoay tròn, cái đuôi to và dài của Lục Ma Đế

ẩn chứa quang mang màu xanh biếc vung quét đánh tới, rất hiển nhiên, Lục Ma Đế đã đem đại lượng Chân Nguyên tập trung vào đó .

Động tác của Lục Ma Đế lần này mặc dù nhanh như thiểm điện, không có chút sơ hở nào, nhưng kẻ mà hắn đang đối mặt chính là Diệp Trần. Trên phương diện chiến đấu, Diệp Trần chưa bao giờ để cho địch nhân có cơ hội thừa dịp đánh tới. Hành động đầu tiên của Diệp Trần là lui về phía sau thật nhanh để tránh một kích kia của Lục Ma Đế, vừa vận dụng không gian ngưng kết lực của Siếp Na Kiếm Vực mà lui nhanh về phía sau nhằm tiêu trừ hoàn toàn kình lực của đối phương, sau đó lại chuyển không gian lực thành tốc độ lao tới. Mà lúc này, lực cũ của Lục Ma Đế cũng vừa tiêu hết, còn lực mới lại chưa kịp sinh ra, “xoẹt” , Long Tuyền Kiếm nhanh chóng xuất vẽ ra một đạo tia sáng thẳng tắp đâm thẳng vào cổ họng Lục Ma Đế.

"Không tốt."

Lục Ma Đế không nghĩ tới Diệp Trần lại có thể tấn công tới nhanh như vậy, trong lòng đã tính toán sai lầm, hắn không còn kịp né tránh nữa, ngay cả việc nhanh chóng đưa hai tay lên ngăn trở một kiếm này của Diệp Trần cũng làm không kịp.

Hỏa tinh văng khắp nơi, Lục Ma Đế cả người bay rớt ra ngoài, liên tiếp bị ném đập vào bức tường nham thạch.

"Là trung đẳng Đế cấp khôi giáp." Diệp Trần lắc đầu bất đắc dĩ, nếu như Lục Ma Đế mặc cấp thấp Đế cấp khôi giáp thì hắn còn có nắm chắc có thể đánh chết được đối phương, còn với tình hình hiện tại thì khó lại càng thêm khó rồi, chỉ sợ là sẽ không có hy vọng gì, dù sao Đế cấp khôi giáp mỗi khi tăng lên một phẩm cấp thì lực phòng ngự cũng sẽ gia tăng trên phạm vi lớn. Nhờ có Đế cấp khôi giáp giảm lực sát thương, nên lực sát thương thực sự có thể truyền đến trên người Lục Ma Đế là có hạn mà thôi.

Không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, Diệp Trần buông tha cho cuộc chiến mà xoay người rời khỏi nơi đây.

"Muốn đi à, không dễ dàng như vậy đâu."

Lục Ma Đế thẹn quá hóa giận, dù nói thế nào thì hắn cũng là Lục Nhân Tộc Tam Tinh tướng quân, tự nhiên lại bị một kẻ có tu vi bất quá chỉ đạt tới Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên Vương giả đánh cho mặt mũi dính đầy bụi đất, chuyện này sao lại không để cho hắn cảm thấy tức giận cùng xấu hổ được chứ.

“Gừuuuu”, hét lên một tiếng quát mãnh liệt, Lục Ma Đế giơ tay phải lên cao, trên lòng bàn tay hắn liền ngưng kết ra một cái hắc lục sắc quang cầu, sau một khắc, cái quang cầu này càng ngày càng chân thật hơn, bên trong nó bắt đầu xuất hiện ra một ký tự gì đó, cái chữ này chính là văn tự của Lục Nhân Tộc, có nghĩa là “Diệt”.

"Đi chết đi!"

Tay phải chợt đẩy về phía trước, quang cầu được kích bắn đi ra với tốc độ bạo tăng gấp trăm ngàn lần, từ cách đó rất xa, Diệp Trần có thể cảm giác được lực lượng hủy diệt vô cùng mãnh liệt.

"Tam chuyển võ học ."

Diệp Trần cũng không lấy làm kinh ngạc khi Lục Ma Đế có thể thi triển ra tam chuyển võ học, dưới tình huống bình thường, chỉ cần là Phong Đế Vương Giả thì sẽ có thể sáng tạo ra tam chuyển võ học, phải biết rằng tu vi càng cao thì ngộ tính cũng càng cao, như vậy cũng sẽ dễ dàng so sánh với địa vị của họ, nếu đổi thành Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn thì đối với tam chuyển võ học hay tứ chuyển võ học, họ có thể tùy tiện trong lúc nào đó cũng có thể sáng tạo ra, bởi vì địa vị của bọn họ đã quá cao, đã có thể phá vỡ huyền bí của võ học rồi.

Không dám chậm trễ, Diệp Trần thi triển ra Nhật Tinh Hóa Cực nghênh đón, kiếm khí chí cương chí dương so với ánh mặt trời còn muốn chói mắt hơn ngàn vạn lần, tựa như một luồng tia sáng đầu tiên khai sinh ra trời đất vậy, không ngừng cùng hắc lục sắc quang cầu va chạm vào nhau.

Sát!

Không có chút huyền niệm nào, hắc lục sắc quang cầu chỉ có thể chống đỡ được trong chốc lát thì đã bị kiếm khí bổ ra làm đôi, dư thế kiếm khí vẫn không tiêu tan mà tiếp tục “chém giết” về hướng Lục Ma Đế.

"Không thể nào." Ngày hôm nay Lục Ma Đế đã phải giật mình quá nhiều rồi, chiến lực của Diệp Trần tại trong nhận thức của hắn quả thực là không thể tính nổi, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua một Vương giả Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên nào lại có chiến lực cao như vậy, đến Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên cũng rất ít kẻ có thể đạt được. “Oanh” một tiếng, tia sáng nổ tung, Lục Ma Đế lần nữa bay rớt ra ngoài mà mặt mũi bám đầy đất cát, lăn lộn mấy vòng trên không trung, khóe miệng cũng bắt đầu tiết ra một tia máu tươi. Trung đẳng Đế cấp khôi giáp tuy mạnh nhưng cũng không thể nào ngăn cách toàn bộ lực công kích bên ngoài.

"Lục Ma Đế, ngươi không phải là đối thủ của ta, nếu không phải là ngươi có mặc trung đẳng Đế cấp khôi giáp thì hôm nay đã là ngày chết của ngươi rồi." Xa xa, thanh âm Diệp Trần truyền tới.

"Ghê tởm "

Lục Ma Đế sắc mặt xanh mét, hai mắt tràn đầy âm hàn sát cơ .

"Tiểu tử này là một tên quái thai, lần sau gặp phải hắn, nhất định phải nghĩ ra biện pháp giết hắn, tuyệt đối không để lưu lại hậu hoạn." Lục Nhân Tộc cùng Nhân Tộc cũng là tử địch, Nhân Tộc xuất hiện thiên tài đáng sợ, đối với Lục Nhân tộc hắn không phải là một chuyện tốt.

Sưu!

Thân hình lóe lên, Lục Ma Đế tiến vào trong một thông đạo dung nham khác.

"28 viên cao cấp linh năng hỏa tinh này có lẻ có thể đem Linh Thể của ta đề thăng lên Lục cấp." Tìm thấy một chỗ dung nham không gian hơi nhỏ một

chút, Diệp Trần ngừng lại, lấy ra 28 viên cao cấp linh năng hỏa tinh đặt trên lòng bàn tay.

Thuở ban đầu, khi còn ở Chân Linh thế giới, Linh Thể của Diệp Trần tựu đã đạt tới Ngũ cấp hậu kỳ, sau khi rời khỏi Chân Linh thế giới, Linh Thể cũng có chút tiến bộ, đạt tới Ngũ cấp đỉnh phong, nhưng vì hắn không phải là một Luyện Thể Vương Giả nên Linh Thể chỉ có thể tăng lên với biên độ nhỏ mà thôi, để tăng lên một cấp là vô cùng khó, nếu không có bảo vật phụ trợ thì trên căn bản là không thể nào tăng lên được.

Ngũ cấp đỉnh phong Linh Thể cùng Lục cấp Linh Thể nhìn như xê xích nhau không lớn, nhưng ý nghĩa của nó lại hoàn toàn bất đồng.

Linh Thể đạt đến Lục cấp sẽ không chỉ làm cho phòng ngự thân thể mạnh hơn, mà còn có công hiệu thu nạp thương tổn, ví dụ như đối phương vốn một chưởng là có thể đánh ngươi hộc máu, nhưng nếu ngươi có Lục cấp Linh Thể, thì đối phương muốn đả thương được ngươi tựu sẽ khó khăn hơn rất nhiều lần, bất quá phần lớn phong Đế Vương giả đều có Linh Thể giống như Diệp Trần, là Ngũ cấp đỉnh phong mà thôi, trừ phi bọn họ có Linh Thể bảo vật để rèn luyện, nhưng loại bảo vật này lại quá khó khăn để tìm ra.

Cho tới bây giờ, người có Linh Thể cao nhất mà Diệp Trần từng thấy chính là Vô Song Vương A Cửu, khi đánh một trận tại thần chi thí luyện tràng, A Cửu đã lộ ra Linh Thể của mình, rõ ràng là Lục cấp hậu kỳ, hết sức kinh người .

Dĩ nhiên, Diệp Trần còn có Thất cấp Bất Hủ Kiếm Ý, có Bất Hủ Kiếm Ý hộ thể thì lực phòng ngự đơn thuần của Diệp Trần cũng rất cao, thậm chí còn mạnh hơn cả Lục cấp hậu kỳ Linh Thể, tương đương với Lục cấp đỉnh phong Linh Thể. Nếu như Linh Thể của hắn cũng tăng lên tới Lục cấp thì không thể nghi ngờ là như “hổ thêm cánh”.

Thu hồi bớt 24 viên cao cấp linh năng hỏa tinh, Diệp Trần hai tay nắm lấy hai khỏa và khoanh chân ngồi xuống, chuẩn bị hút lấy năng lượng trong linh năng hỏa tinh để rèn luyện Linh Thể.

Ồ ồ,

Năng lượng trong Cao cấp linh năng hỏa tinh quá bàng bạc, bốn cổ năng lượng nóng rực theo lòng bàn tay hắn tiến vào đến bên trong nội thể, nhanh chóng rèn luyện huyết nhục cùng xương cốt và thay đổi thể chất.

Sau khi hấp thu xong năng lượng của bốn viên cao cấp linh năng hỏa tinh, bên ngoài thân thể Diệp Trần hiện ra một tầng xích hồng sắc hoả diễm, đây là hiện tượng khí huyết quá tràn đầy.

Không lãng phí thời gian, Diệp Trần tiếp tục lấy ra bốn viên cao cấp linh năng hỏa tinh nữa. . .

Mười hai viên!

Mười sáu viên!

Đến khi tiêu hao hết mười sáu viên cao cấp linh năng hỏa tinh, trong cơ thể Diệp Trần đã xảy ra biến hóa đến “long trời lỡ đất”, trong lúc huyết nhục xương cốt ngọa nguậy đã sinh ra biến chất mãnh liệt, phảng phất như một vị Bồ Tát “nhi đồng” biến thành một vị Bồ Tát “thanh niên” vậy, sức ăn bạo tăng vô cùng nhiều, điên cuồng hùng hồn hấp thu lấy năng lượng hỏa tinh để làm lớn mạnh bản thân, không chỉ có như thế, huyết nhục xương cốt còn hàm chứa lực phân giải khiến cho Chân Nguyên của Diệp Trần bị phân giải không ít, cũng may là qua một thời gian ngắn sau, huyết nhục và xương cốt đã sớm quen thuộc việc chung đụng cùng Chân Nguyên, không tiếp tục phân giải nữa.

"Thì ra Lục cấp Linh Thể không phải là thu nạp thương tổn, mà là thu nạp trước, sau đó mới phân giải."

Giờ này khắc này, Diệp Trần cuối cùng đã đem Linh Thể của mình tăng lên tới Lục cấp, cũng hiểu rõ những ảo diệu của Lục cấp Linh Thể. So với Ngũ cấp Linh Thể thì Lục cấp Linh Thể không hề bị động thừa nhận thương tổn nữa, mà là đem thương tổn thu nạp và tiến hành phân giải, mặc dù không

nói đây là khả năng phòng ngự mạnh nhất, nhưng có khi lại là thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất đấy.

Rầm rầm !

Khi Lục Cấp Linh Thể được luyện thành, sinh mệnh từ trường của Diệp Trần lập tức bộc phát khiến cả dung nham không gian và Địa Thủy Hỏa Phong liên tiếp bị tác động, rung lắc dữ dội, Lôi Điện lóng lánh phát tiết ra, khiến Diệp Trần tựa giống như thần linh vậy.

Dần dần thu liễm sinh mệnh từ trường hòa vào khí huyết, Diệp Trần đứng người lên.

"Sao lại có cảm giác như thân thể không có chút thiếu hụt thứ gì đó."

Một quyền huơ ra, quyền phong bay soàn soạt làm dung nham không gian bị tuôn ra mấy cái cái khe, nhưng bất quá Diệp Trần lại cảm thấy thân thể của mình có chút gì đó không trọn vẹn, giống như muốn bổ sung năng lượng một cách cấp bách vậy.

"Chẳng lẽ Lục cấp Linh Thể có thể đâm kích tu vi tăng lên ?"

Diệp Trần trong lòng suy đoán.

Diệp Trần đã suy đoán sai nhưng cũng không hẳn là sai hoàn toàn, không phải là Lục cấp Linh Thể có thể đâm kích tu vi tăng lên, mà là Linh Thể có cấp bậc càng cao thì có khát vọng càng lớn đối với tu vi, thân thể sẽ sinh ra phản ứng một cách tự nhiên. Luyện Thể Vương Giả có thể hùng bá thiên hạ, chiếm cứ vị trí trọng yếu là vì có cùng một nhịp thở với Linh Thể, theo tương truyền, luyện thể Sinh Tử Cảnh cửu trọng thiên Chí Tôn có được Cửu cấp Linh Thể, thì có thể nói là hắn đã có Bất Diệt Chi Thân, so với năng lực thân thể Bất Tử Chi Thân bình thường thì kinh khủng hơn ngàn vạn lần, căn bản là bất bại, muốn đả thương được hắn là vô cùng khó khăn, dĩ nhiên, luyện thể Chí Tôn ở Lĩnh Vực trên các phương diện khác thường kém hơn các Chí Tôn khác rất nhiều, có được tất có mất mà thôi.

"Còn dư lại 12 viên cao cấp linh năng hỏa tinh, không biết có thể đem Linh Thể tăng lên tới lục giai trung kỳ hay không?"

"Tính là vậy nhưng trước tiên nên chờ Lục cấp Linh Thể ổn định lại rồi hãy nói tiếp, tránh cho việc lãng phí cao cấp linh năng hỏa tinh."

Ý niệm trong đầu hiện lên, Diệp Trần tiếp tục tiến nhập sâu vào bên trong hoang hỏa tinh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1393: Hỏa Tinh Thú

"Tại đây vừa có phát sinh đại chiến."

Đi được một đoạn lộ trình, Diệp Trần phát hiện không ít dung nham thông đạo đều bị sụp đổ, dấu vết chiến đấu hết sức rõ ràng.

Oanh!

Một kiếm chém ra, cường hoành kiếm khí phá nát mọi vật cản trong thông đạo, thân hình Diệp Trần lóe lên lướt tới trước.

"Chạy mau, phía trước có Hỏa Tinh Thú đấy."

Chỉ sau chốc lát phi hành thì xuất hiện mấy đạo nhân ảnh ở trước mặt bay ngược tới, Diệp Trần nhìn ra đối phương đều là Nhân tộc, vẻ mặt vô cùng kinh hoảng.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Trần vội vàng hỏi thăm.

"Là Hỏa Tinh Thú, đã có rất nhiều người bị nó giết rồi."

Người bay tại phía trước nhất trả lời.

"Hỏa Tinh Thú?" Diệp Trần chân mày nhăn lại, hắn cũng chưa từng được nghe nói qua về sự tình Hỏa Tinh Thú, bất quá mấy người này đều là Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên tu vi, thực lực không kém, như vậy có thể suy đoán, thực lực của Hỏa Tinh Thú có lẽ càng mạnh và đáng sợ hơn cả bọn họ nữa.

"Đi nhanh đi! Nếu ngươi không đi thì có muốn đi cũng không kịp đấy."

Mấy người họ lướt sát qua bên người Diệp Trần, gặp Diệp Trần không có ý tứ chạy trốn, một người trong đó không khỏi nhắc nhở hắn.

"Nếu như các ngươi nói Hỏa Tinh Thú là quái vật tinh thể màu đỏ thì như vậy chúng ta đã trốn không thoát nữa rồi." Diệp Trần dùng Linh Hồn Lực cảm ứng mọi thứ ở bên trong, tổng cộng có đến năm con quái vật tinh thể màu đỏ đang kéo lại đây, hai con ở phía sau xếp thành đường thẳng, ba con ở phía trước thì xếp theo hình tam giác, những con Hỏa Tinh Thú này tựa hồ đã có thể thấy được bọn hắn, đang trực tiếp lao đến đây.

"Cái gì?" Mấy người này chợt kinh hãi.

Rống!

Rầm rầm!

Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng rống giận dữ của dã thú làm dung nham thông đạo sụp đổ xuống một mảng, ngay sau đó, hai con quái vật màu đỏ xuất hiện tại trước mắt mọi người, hai con con quái vật này có thân thể cao đến năm mét, dài hơn mười mét. Hình thể của chúng tựa như Sư hổ, toàn thân đều do tinh thể màu đỏ cấu thành. Tinh thể màu đỏ là cùng một loại với Linh Năng Tinh Thạch nhưng không được thuần túy như Linh Năng Tinh Thạch, tựa hồ còn xen lẫn với các tinh thể cùng kim loại khác, tại mũi và miệng của bọn nó phun ra một tia lửa nóng bỏng vô cùng, so với nham thạch nóng chảy đều muốn nóng hơn rất nhiều.

Nhưng điều mà Diệp Trần cảm thấy kinh dị chính là ánh mắt của bọn nó, đó chính là hai khối Cao cấp Linh Năng hỏa tinh có màu sắc hỏa hồng và sâu thẳm hơn các loại khác rất nhiều, tỏa ra hỏa diễm nhàn nhạt nhưng lại rất hung hiểm, mà khí tức phát ra trên người bọn chúng rõ ràng chính là khí tức Linh Năng hỏa tinh, tuy nhiên lại muốn bành trướng gấp trăm ngàn lần.

"Chẳng lẽ chúng là do Linh Năng hỏa tinh nguyên thạch cấu thành hay sao?" Căn cứ vào khí tức Hỏa Tinh Thú, màu sắc cùng với con mắt, Diệp Trần lập tức đoán được Hỏa Tinh Thú hẳn là Linh Năng hỏa tinh sinh mạng.

Nguyên khí có khả năng tạo thành sinh mệnh thì vật thể cũng có khả năng này. Dù sao Thiên Địa vạn vật kỳ thật đều là do nguyên khí hình thành ra đấy.

"Làm sao bây giờ?"

Mấy người kia không biết phải làm sao, bọn hắn thập phần tinh tường, mười người như mình cũng không phải là đối thủ của Hỏa Tinh Thú, đối với bọn họ mà nói, Hỏa Tinh Thú hoàn toàn là một quái vật không sợ công kích.

Một lớp vừa san bằng, một lớp khác lại khởi phát, nham bích phía bên trái và phía bên phải bỗng nhiên vỡ tan ra, bảy tám bóng người đang phi tốc lướt tới đây, có cả Tà Linh tộc, Ma tộc cùng với Dạ Xoa tộc, tại phía sau bọn hắn đồng dạng cũng có mấy con Hỏa Tinh Thú đang đuổi theo, tiếng rống giận dữ từng đợt vang lên.

Đến đây vẫn chưa xong, ba con Hỏa Tinh Thú ở phía trước kia cũng đang chạy đến chỗ Diệp Trần, kể từ đó, nhân số tại đây tính thêm cả Diệp Trần nữa thì tổng cộng có mười hai người, bốn người là Nhân tộc, tám người là dị tộc, trong khi phía bên ngoài bọn hắn đang bao vây bởi chín con Hỏa Tinh Thú, chín con Hỏa Tinh Thú này cũng không trực tiếp công kích, mà cùng nhau nhìn chằm chằm về phía họ.

"Nhanh lên, bốn người các ngươi xông lên cho ta."

Chiếm tiện nghi bên mình người đông thế mạnh, một gã Ma tộc Phong Đế Vương giả trong đó ra lệnh cho bốn người Diệp Trần.

"Ngươi nằm mơ à."

"Dựa vào cái gì để cho chúng ta phải xông lên chứ."

Ba người bên này Diệp Trần giận dữ nói.

"Không muốn xông lên thì bọn ta cũng sẽ giết các ngươi thôi."

Sống chết đã ở trước mắt nhưng trên mặt đối phương vẫn không che dấu sát cơ chút nào.

Rống!

Thấy mọi người đang sung đột nội bộ, Hỏa Tinh Thú tựa hồ như có tâm linh, bọn chúng đều đồng loạt phát động ra công kích, chín con Hỏa Tinh Thú cùng đánh giết tới.

Kẻ chết đầu tiên chính là một gã Tà Linh tộc cường giả, công kích của hắn rơi vào trên người Hỏa Tinh Thú nhưng không gây ra chút tổn thương nào cho nó, ngược lại, con thú há rộng miệng cắn một cái đã xé nát thân thể của hắn, sau đó nuốt gọn hắn vào bụng. Tốc độ cắn của nó cực nhanh, quả thực có thể so với tốc độ ánh sáng, nhìn thấy tràng cảnh này mà Diệp Trần không khỏi nhíu mày.

Một con Hỏa Tinh Thú khác phóng mình lên không trung rồi ra một trảo đập bay trường mâu của một gã Dạ Xoa tộc, một con khác thì dùng móng vuốt sắc bén chộp vào cổ đối phương, “phanh” một tiếng, phảng phất như một quả dưa hấu bị đập nát vậy, đầu của đối phương lập tức bị đập nát, sau một khắc, Hỏa Tinh Thú há mở cái miệng rộng của nó nuốt gọn lấy đối phương.

Mà bên này Diệp Trần cũng lập tức bị chết mất một người, Hỏa Tinh Thú có thể nói là đao thương bất nhập, bất luận thứ công kích gì đối với nó cũng không có hiệu quả, tốc độ lại vô cùng nhanh bên rất khó tránh né công kích của nó, cục diện hiện tại đã thiên lệch về một bên.

Trong thời gian nháy mắt, mười hai người đã chết, còn lại bảy người.

"Trốn đi!"

"Vì sao Hoang Hỏa Tinh lại có xuất hiện Hỏa Tinh Thú chứ, những quái vật này đao thương bất nhập, lại không sợ linh hồn công kích!"

Chiến đấu thảm thiết, làm cho những người còn sống sót mất hết ý chí

chiến đấu, nguyên một đám điên cuồng chạy trốn, dù là Hỏa Tinh Thú không ngừng đánh tới thì bọn hắn cũng không có ý tứ ngăn cản, trong đầu bọn hắn chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu, đó chính là chạy trốn thật nhanh, chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, nếu như có thể chạy ra khỏi Hoang Hỏa Tinh thì lập tức sẽ được cứu trợ rồi.

"Tốc độ công kích quá nhanh."

Chừng ba con Hỏa Tinh Thú công kích về phía Diệp Trần, nếu như là một con thì Diệp Trần còn ý định cứng đối cứng một phen, nhưng với ba con thì coi như xong, Diệp Trần nhìn ra được, Hỏa Tinh Thú không hề có nhược điểm, nếu cứng đối cứng thì hắn không chiếm được bất kỳ ưu thế nào, cũng may có Siếp Na Kiếm Vực hỗ trợ nên Diệp Trần có thể dễ dàng tiến hành né tránh, từ nơi này chạy vượt qua kéo giãn khoảng cách với ba con Hỏa Tinh Thú.

A! A!

Ngoại trừ ba con Hỏa Tinh Thú đang đuổi theo Diệp Trần, đám Hỏa Tinh Thú còn lại thì đuổi giết sáu người khác, chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết vang lên, lại có thêm bốn người bị Hỏa Tinh Thú cắn nuốt, hai người còn lại trước sau gì cũng gặp nguy, tại bên trong Hoang Hỏa Tinh, tốc độ của bọn hắn căn bản là kém hơn Hỏa Tinh Thú, nếu như không phải Hỏa Tinh Thú giành ăn lẫn nhau thì vừa rồi hai người này cũng đã chết rồi.

"Chạy về hướng bên này ."

Hai người sống sót theo thứ tự là Ma tộc Phong Đế Vương giả cùng Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả, xét về thực lực thì kỳ thật bọn hắn không sai biệt lắm chính là Nhất Tinh Tướng Quân cấp bậc, đáng tiếc cũng không phải đối thủ của Hỏa Tinh Thú, chứng kiến Diệp Trần vừa mới tránh thoát công kích của ba con Hỏa Tinh Thú, bọn hắn liền muốn gây tai hoạ đông dẫn đến, hướng phía Diệp Trần bay vút đi qua.

"Muốn chết."

Diệp Trần trong mắt hiện lên hàn quang.

Không để ý đến đang có ba con Hỏa Tinh Thú đang nhìn chằm chằm về mình, Diệp Trần hai tay nắm chặt Long Tuyền Kiếm giơ lên cao cao, sau một khắc, kiếm khí chói mắt chém giết đi ra ngoài. Chính là Nhật Tinh Hóa Cực.

Phốc! Phốc!

Hai gã Nhất Tinh Tướng Quân này, một kẻ có được cấp thấp Đế cấp áo giáp, một kẻ lại có rất nhiều cấp thấp Đế cấp vũ khí. Tên Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả có được cấp thấp Đế cấp vũ khí chợt đồng tử phóng đại, tựa hồ không ngờ được Diệp Trần lại có chiến lực cường đại như vậy, hắn vừa hé miệng muốn kêu to nhưng chưa kịp phát ra âm thanh thì đã bị kiếm khí diệt sát, chôn vùi thành tro bụi, một tên khác cũng không khá hơn chút nào. Cả người bay rớt ra ngoài, đụng vào trên người một con Hỏa Tinh Thú, con Hỏa Tinh Thú này liền nhanh chóng nghiêng đầu sang cắn đối phương một nhát, đem đối phương nuốt gọn.

"Đáng giận."

Diệp Trần gặp Hỏa Tinh Thú nuốt lấy thân thể của đối phương mà không khỏi ngầm bực, Nhất Tinh Tướng Quân huy chương có thể cho hắn tư cách mua sắm một kiện cấp thấp Đế cấp Bảo Khí, giá trị rất lớn, nếu như không có Hỏa Tinh Thú thì hắn có mười phần nắm chắc có thể đánh chết đối phương, cướp lấy Nhất Tinh Tướng Quân huy chương của hắn.

Cũng may là còn có một cái Nhất Tinh Tướng Quân huy chương khác, nếu không thì thật sự là thua thiệt lớn rồi.

Tay trái Diệp Trần khẽ hấp lấy một cái huy chương, một kiện cấp thấp Đế cấp vũ khí cùng với một cái Trữ Vật Linh Giới cho vào trong Trữ Vật Linh Giới của mình.

Rống!

Đúng lúc này, ba con Hỏa Tinh Thú kia đã phát động ra tập kích lần thứ hai hướng về Diệp Trần, ba con thú này phối hợp một cách rất nhịp nhàng, một con từ phía dưới chạy tới, một con thì từ bên trên đánh xuống, con còn lại thì theo phía bên phải phát động tấn công mãnh liệt, Thượng – Trung - Hạ toàn bộ ba con đường thoát đều đã bị phong tỏa, có muốn trốn cũng không thể trốn, tránh cũng không thể tránh.

Đương nhiên, đây là nói đối với người khác.

Siếp Na Kiếm Vực bắn ra đến cực hạn, không gian bị vặn vẹo khiến động tác ba con thú bị chậm lại.

"Ta ngược lại muốn nhìn xem, có phải là không thể làm các ngươi bị thương hay không."

Bá! Bá! Bá!

Điên cuồng cổ động Chân Nguyên, Diệp Trần liên tiếp bổ ra ba kiếm, cả ba kiếm đều là Nhật Tinh Hóa Cực, đương nhiên, dưới tình huống liên tiếp phát ra sát chiêu bực này thì uy lực sẽ có suy yếu, đại khái chỉ đạt được bảy tám phần, bất quá dùng để dò xét thì như vậy cũng đã đủ, nếu như bảy tám phần Nhật Tinh Hóa Cực đều không thể làm đối phương bị thương, như vậy mười thành cũng sẽ không có bao nhiêu hiệu quả.

Phốc!

Kiếm khí chói mắt bổ chém vào trên thân thể Hỏa Tinh Thú, lập tức, thân thể Hỏa Tinh Thú xuất hiện vết rách, rất hiển nhiên, bảy tám phần uy lực Nhật Tinh Hóa Cực đã có thể gây tổn thương cho chúng rồi, tuy vẫn không đủ để gây trí mạng.

"Quả nhiên hữu hiệu, đón thêm một kiếm của ta nữa đây."

Thân thể bay ngược về sau, Diệp Trần tiếp tục bổ ra một kiếm cường hoành, một kiếm này là mười phần mười uy lực, nhắm ngay vào trung tâm đầu của một con Hỏa Tinh Thú.

Phốc một tiếng, đầu của con Hỏa Tinh Thú đó đã bị chém đứt.

"Tới!"

Thò tay khẽ hấp thu, đầu Hỏa Tinh Thú không còn tự chủ được nữa, lập tức bay đến trên tay Diệp Trần.

"Muốn cắn ta à?"

Diệp Trần hết sức cẩn thận, tránh được cái miệng vẫn còn cắn táp của đầu Hỏa Tinh Thú, một phát bắt lấy cái sừng nhọn của nó, không biết làm sao chỉ còn lại cái đầu thôi nhưng nó vẫn kịch liệt giãy dụa, nhưng như thế nào còn có thể là đối thủ của Diệp Trần nữa, “choang” Diệp Trần lập tức móc lấy hết hai con mắt của nó – là hai viên Cao cấp Linh Năng hỏa tinh.

Lập tức, đầu Hỏa Tinh Thú giãy dụa yếu đi, tựa hồ hai con mắt này ẩn chứa đại lượng năng lượng, khi mất đi thì năng lượng cũng đại giảm mà càng ngày càng suy yếu .

"Thì ra con mắt chính là nhược điểm của nó."

Diệp Trần đã sáng tỏ.

Hỏa Tinh Thú dù có mất đầu cũng không ngã xuống, chỗ cổ đứt gãy lượn lờ hỏa diễm, phun trào ra ánh sáng màu đỏ, sau một khắc, một cái đầu mới mọc ra, chỗ con mắt lại ngưng tụ ra hai khỏa Cao cấp Linh Năng hỏa tinh, Diệp Trần quan sát thấy khí tức của đối phương có chỗ yếu bớt đi, hình thể cũng hơi nhỏ hơn một chút.

Rống! Rống! Rống!

Giờ phú này 12 con Hỏa Tinh Thú đã bao vây sít sao Diệp Trần, nguyên một đám đồng loạt tấn công đến.

"Đi!"

Diệp Trần mạnh mẽ giẫm bàn chân trên mặt đất, cả người phóng lên cao,

“oanh” một tiếng, tầng nham bích trên đỉnh đầu bị oanh nát ra, Diệp Trần chạy trốn lên tầng trên.

Phung phí hết toàn lực cũng không thể đánh chết nổi một con Hỏa Tinh Thú, Diệp Trần không thể không buông tha cho trận chiến, nếu như chỉ có ba con Hỏa Tinh Thú thì có lẽ hắn sẽ ra sức đánh cược một lần.

Diệp Trần chạy trốn thoát đã triệt để chọc giận 12 con Hỏa Tinh Thú, chúng điên cuồng đuổi theo.

"Trước liên nên ly khai cái khỏa sinh mệnh tinh cầu này nói sau, lần sau đến, nhất định phải có cho được Đế cấp vũ khí."

Diệp Trần đã đánh chết một tên Nhất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, một tên Nhất Tinh Tướng Quân, với thành quả chiến đấu to lớn này, sau khi trở về liền sẽ có thể mua sắm hai kiện Đế cấp vũ khí, chỉ khi sở hữu Đế cấp vũ khí thì mới có thể đem chiến lực của hắn phát huy đến cảnh giới mới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1394: Tâm Tính Biến Hóa

Vốn sau khi phát sinh Vẫn Hỏa Phong bạo, Sinh tử cảnh vương giả bên trong Hoang Hỏa Tinh dĩ nhiên không còn đủ 100 người, hiện tại lại xuất hiện Hỏa Tinh Thú khiến số người còn sống sót bị hạ thấp xuống rất nhiều, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã không còn đến mười người, những người khác thì điên cuồng chạy trốn, trong đó một số người có thực lực không thể yếu hơn so với Diệp Trần, thậm chí còn có hai tên còn muốn mạnh hơn rất nhiều so với Diệp Trần.

Hai tên này, một tên là Dạ Xoa Tộc Khô Hải Đế, một tên là Ma tộc Ám Long Đế.

Khô Hải Đế chính là Dạ Xoa Tộc Tứ Tinh tướng quân, Ám Long Đế là Ma tộc Ngũ tinh tướng quân, bản thể chính là hắc ám Cự Long.

"Những con Hỏa Tinh Thú này không thể giết được, hay là chạy trốn trước để khỏi chết là quan trọng hơn."

Khô Hải Đế có thực lực vô cùng cường hoành, trong tay cầm một cây trường mâu, mỗi một mâu đánh ra thì tất yếu sẽ có một con Hỏa Tinh Thú bị xuyên thủng, nhưng đáng tiếc, dù bị xuyên thủng thế nào thì ngoại trừ khí tức bên ngoài có bị yếu hơn đôi chút, nhưng Hỏa Tinh Thú vẫn lông tóc không tổn hao gì, dù là Khô Hải Đế có đem hết toàn lực đánh ra. Có thể nói, rất khó đánh chết một con Hỏa Tinh Thú, tối đa chỉ có thể đem đối phương đánh đến mức vô cùng gầy yếu, nhưng số lượng Hỏa Tinh Thú lại nhiều không kể xiết, giết một com, lập tức hiện ra mười con khác, đủ loại... Hắn đã giết được mười con, đoán chừng cũng bị 100 con bao vây, mặc cho hắn là Tứ tinh tướng quân nhưng cũng không có khả năng đối mặt với 100 con Hỏa Tinh Thú, kết quả tuyệt đối là “hữu tử vô sinh”, cho nên hắn phải bắt đầu dốc sức liều mạng chạy trốn, bất kỳ chỗ nào trong này cũng không thiếu Hỏa

Tinh Thú, dù hắn chạy đi đâu cũng gặp phải trở ngại, trực tiếp một mâu công đi qua, trong lúc nhất thời thì cũng có thể bình an vô sự, nhưng bất quá hắn ẩn ẩn đã có dự cảm bất hảo rồi.

"Tại sao lại có nhiều Hỏa Tinh Thú như vậy chứ?"

Khô Hải Đế đang bay vút về phía trước mà tóc gáy dựng lên, tại phía trước của hắn xuất hiện rậm rạp chằng chịt Hỏa Tinh Thú, thô sơ giản lược xem xét thì có không dưới 300 con. Trong đó, con Hỏa Tinh Thú đầu đàn lại có thân hình nhỏ hơn rất nhiều so với những con khác, đại khái chỉ cao hơn hai mét, dài sáu thước, nhưng cổ khí tức phát ra từ nó lại mạnh hơn gấp 10 lần, thậm chí gấp mấy chục lần những con Hỏa Tinh Thú khác.

"Không thể địch lại rồi."

Khô Hải Đế vội vàng quay lại phương hướng cũ, chạy trốn về hướng ngược lại.

Ở các phương hướng khác, hắn không ngớt gây ra những tiếng nổ lớn.

Ám Long Đế mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, long trảo công của hắn quả thực là vô kiên bất tồi, không có gì là không tàn phá nổi, Hỏa Tinh Thú tầm thường bị trúng một trảo liền rách nát cơ thể, khí tức bạo giảm gấp 10 lần lúc đầu.

Nếu Diệp Trần ở trước mặt hắn, đoán chừng một trảo cũng đỡ không nổi.

Vì bản thể của Ám Long Đế hắn chính là hắc ám Cự Long, thiên phú vô cùng cao, dù là không tu luyện nhưng khi đã đến thời điểm nhất định, như trước vẫn sẽ trở thành Sinh tử cảnh vương giả, tựu giống như Từ Tĩnh lúc trước vậy.

Đương nhiên, trước đây, khi mới bắt đầu, Từ Tĩnh đã bị phong ấn trở thành nhân loại, khi đến hậu kỳ mới bắt đầu tiến vào Hóa Long Trì, dần dần lột xác trở thành Hoàng Kim cự long sự thật như hiện tại.

Hắc Ám Long lực toàn thân đã giúp cho Ám Long Đế có lực công kích vô cùng cao, phòng ngự là vô địch. Hơn nữa hắn lại là Ma tộc Ngũ tinh tướng quân, có được một kiện Đế cấp bảo giáp đạt trình độ cao nhất và một kiện cấp thấp Hoàng cấp vũ khí. Chăm chú mà nói, đại bộ phận Ngũ tinh tướng quân cũng không phải là đối thủ của Ám Long Đế, bởi bản thể của hắn quá mạnh mẽ.

"Ha ha! Chết đi !"

Ám Long Đế không hề cố kỵ, một mạch mở đường máu đi ra ngoài, dọc đường tiến của hắn, đám Hỏa Tinh Thú chặn đường nhao nhao bị xé nứt, tuy nói Hỏa Tinh Thú sau khi bị xé nứt cũng không chết đi, sẽ một lần nữa được ngưng tụ trở lại, nhưng mỗi lần bị công kích đả thương là một lần khí tức bị suy yếu đi, bằng vào chiến lực của Ám Long Đế, một lần công kích cũng đủ để cho một con Hỏa Tinh Thú mất đi khả năng uy hiếp.

30 con !"

50 con!"

70 con !"

Trong khoảng thời gian ngắn, đã có chừng 70 con Hỏa Tinh Thú bị xé nứt, cứ như vậy Ám Long Đế đã sưu tập được rất nhiều mảnh vỡ Hỏa Tinh Thú, những mảnh vỡ Hỏa Tinh Thú này chính là Linh Năng Hỏa tinh có năng lượng rất dồi dào, tương đương với năng lượng của Cao cấp Linh Năng Hỏa tinh, với số lượng như vậy là đủ để so sánh với từng khối cao cấp Linh Năng Hỏa tinh rồi.

"Ha ha ha ha, lại đến đây!" "

Ám Long Đế đối với chiến lực của chính mình thập phần tự tin nên không hề chạy trốn, ở đâu có nhiều Hỏa Tinh Thú thì hắn sẽ hướng về nơi đó phóng đi, trong lúc nhất thời, không gì có thể ngăn cản khí thế của hắn.

Đột nhiên, một cái hỏa hồng sắc lưu quang bắn về hướng Ám Long Đế.

Oanh !"

Một tiếng nổ lớn sinh ra, Ám Long Đế bị đẩy lui về phía sau mấy bước, tại phía trước hắn là một con Hỏa Tinh Thú nhỏ hơn rất nhiều so với những con khác, màu sắc cũng thâm sâu hơn rất nhiều, con Hỏa Tinh Thú này thân cao hơn hai mét, dài sáu mét, nhưng chiến lực lại mạnh gấp mấy chục lần so với Hỏa Tinh Thú bình thường.

"Ah, có ý tứ."

Ám Long Đế lè lưỡi liếm liếm bờ môi, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Con Tinh Thú này chăm chú nhìn vào Ám Long Đế, trí tuệ của nó tuy rất đơn giản nhưng vẫn có thể cảm giác được, địch nhân trước mắt rất khó đối phó.

"Rống !"

Hỏa Tinh Thú ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng.

Tiếng gầm gừ truyền đi rất xa, lập tức một vài con Hỏa Tinh Thú cũng "nhỏ nhắn" như nó lần theo tiếng rống chạy tới với tốc độ rất nhanh, phảng phất giống như từng đạo hỏa hồng lưu quang vậy.

Chỉ chốc lát sau công phu, bảy con Hỏa Tinh Thú "nhỏ nhắn" kia đã vây quanh lấy Ám Long Đế.

"Các ngươi cho rằng, số lượng nhiều là có thể giết ta sao? Đúng là hoang đường viễn vông."

Ám Long Đế tuyệt nhiên vẫn không sợ hãi, ngược lại càng có thêm hứng thú đánh giá bảy con Hỏa Tinh Thú nhỏ này.

Thực lực của hắn từ lâu đã vượt qua Sinh tử cảnh thất trọng thiên phong đế vương giả, đạt tới cấp độ Sinh tử cảnh bát trọng Thiên, tuy nói tu vi bản thân hắn mới chỉ là Sinh tử cảnh thất trọng thiên mà thôi.

Mà sinh tử cảnh Bát trọng thiên phong đế vương giả sẽ có phong hào mang chữ “hoàng”, tất nhiên Ám Long Đế không có khả năng tự phong hoàng cho mình, nhưng về cơ bản hắn vẫn là một “chiến hoàng”, so với Chiến Đế thì cao hơn một cấp độ, nói như vậy tức là, Tứ tinh tướng quân sẽ có thực lực ước chừng là Sơ đẳng chiến hoàng, Ngũ tinh tướng quân sẽ có thực lực Trung đẳng chiến hoàng. Ám Long Đế có thực lực thấp hơn một ít so với Cao đẳng chiến hoàng, nhưng tuyệt đối là kẻ đạt trình độ cao nhất trong số các Trung đẳng chiến hoàng.

Đại chiến lập tức bộc phát, Ám Long Đế và bảy con Hỏa Tinh Thú nhỏ cùng lao vào đại chiến.

Crackkkk !"

Trảo thủ của Ám Long Đế được tung ra cực nhanh, thoáng cái đã chém ra ba trảo, để lại vết cào thật sâu tại trên người ba con Hỏa Tinh Thú, trong đó có một con Hỏa Tinh Thú bị bẽ gãy chân trước, thân thể bị ngã chạm xuống mặt đất mà trượt đi ra ngoài.

Đương nhiên, Ám Long Đế cũng không thanh thản, hắn bị công kích đánh trúng mọi nơi, phần lưng, bộ ngực, bờ vai bị trúng lấy Hỏa Tinh rừng rực, đem Ám Long Đế đánh ngã xuống đất, lăn lôn văng ra ngoài.

Mạnh mẽ đứng lên, Ám Long Đế vỗ vỗ đám chất lỏng màu đỏ thẫm dính trên người, cười to nói: "Không đủ, tiếp tục đến đây."

Lực phòng ngự của Hắc ám Cự Long lại được phối hợp thêm Đế cấp áo giáp đạt trình độ cao nhất, Ám Long Đế thật sự không sợ bảy con Hỏa Tinh Thú này, thứ duy nhất mà hắn yếu chính là linh hồn phòng ngự, đương nhiên, đây chỉ là nói tương đối mà thôi.

. . .

"Không biết ở đây có bao nhiêu con Hỏa Tinh Thú?"

Vừa chạy thục mạng, Diệp Trần vừa mở ra Linh hồn chi nhãn quét nhìn

xung quanh, vừa quét qua thì hắn đã chấn động không thôi, chỉ thấy trong phạm vi tầm mắt linh hồn chi nhãn, những điểm đỏ trải rộng ra khắp nơi, thô sơ giản lược xem xét, có đến ngàn vạn con, chỉ sợ toàn bộ Hoang Hỏa Tinh tựa hồ đã bị Hỏa Tinh Thú chiếm đoạt, trong đó có một ít điểm đỏ càng chói mắt đến cực điểm, chỉ sợ là chúng càng cường đại hơn, kinh khủng hơn so với những Hỏa Tinh Thú mà hắn từng chứng kiến.

"Nơi này có khe hở."

Có linh hồn chi nhãn, Diệp Trần liền đơn giản tìm ra được một chỗ mà Hỏa Tinh Thú phân bố tương đối ít, là khu vực yếu kém nhất. Thân hình mở ra, Diệp Trần bộc phát tốc độ đến cực hạn.

Rống !" Rống !" Rống !"

12 con Hỏa Tinh Thú theo sát lấy đằng sau Diệp Trần, tốc độ chỉ chậm hơn một chút so với Diệp Trần, trong thời gian ngắn, Diệp Trần không mơ tưởng có thể bỏ qua được chúng.

Không chỉ có như thế, theo tiếng gào thét của 12 con Hỏa Tinh Thú này, lộ tuyến mà Diệp Trần chọn lựa bắt đầu có Hỏa Tinh Thú xúm lại, tựa hồ muốn bọc đánh Diệp Trần.

"Không tốt."

Diệp Trần sắc mặt khó coi đến cực điểm, lúc trước nơi này trong mắt hắn là khu vực lộ tuyến yếu kém, thì hiện tại đã biến thành một tử lộ, chí ít đã có mấy chục con Hỏa Tinh Thú chặn chỗ đó.

"Hướng chạy đi đâu bây giờ?"

Diệp Trần thoáng cái không còn chủ ý nữa.

Hỏa Tinh Thú có thể thông qua tiếng gào thét mà liên hệ lẫn nhau, hơn nữa Hỏa Tinh Thú có thể chứng kiến mọi sự vật trong phạm vi nhất định, có nghĩa là linh hồn chi nhãn của Diệp Trần đã bị phế sạch. Cho dù thấy được

đường chạy trốn thì đã sao chứ, bây giờ là đường chạy trốn nhưng chỉ sau một khắc tựu đã biến thành tử lộ, hữu tử vô sinh.

"Tốt nhất không nên lãng phí linh hồn lực nữa."

Đóng linh hồn chi nhãn lại, Diệp Trần dùng linh hồn lực bình thường thay thế. Đến mức độ này, dùng một điểm linh hồn lực sẽ bị ít đi một chút, bởi Linh hồn chi nhãn quá mức tiêu hao linh hồn lực, huống chi nó đã không còn tác dụng gì nữa rồi.

Linh hồn lực phóng ra ngoài, Diệp Trần quyết định đi một bước tính một bước, hắn không phải là người dễ nhàng buông tha cho hoàn cảnh.

A !"

A !"

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, lúc trước tính cả Diệp Trần thì bên trong Hoang Hỏa Tinh tổng cộng có chín người, bất quá rất hiển nhiên, một số người có thực lực kém hơn Diệp Trần sẽ không thể duy trì lâu được, nguyên một đám bị Hỏa Tinh Thú nuốt vào bụng, một khi bị Hỏa Tinh Thú nuốt vào bụng thì muốn xoay người là rất ít khả năng.

Nửa canh giờ qua đi, toàn bộ Hoang Hỏa Tinh chỉ còn lại có ba người là Ám Long Đế, Khô Hải Đế cùng với Diệp Trần.

Diệp Trần có thể dùng thực lực Tứ Tinh Tử Kim Thống lĩnh chèo chống đến bây giờ thì năng lực sinh tồn của hắn thế nào, không cần nói cũng biết.

"Lần này, thật đúng là cửu tử nhất sinh rồi."

Hiện tại đuổi theo sau lưng Diệp Trần là hơn 100 con Hỏa Tinh Thú, phảng phất giống như một dòng sông hỏa hồng sắc vậy, theo thời gian trôi qua, có thể sẽ càng có nhiều Hỏa Tinh Thú gia nhập vào.

"Cũng tốt, thật lâu rồi không có lịch lãm rèn luyện kinh nghiệm sinh tử,

ta cũng muốn nhìn xem những con Hỏa Tinh Thú này có thể giết ta hay không."

Càng nguy hiểm chừng nào thì lại càng có thể kích phát ra tiềm lực của Diệp Trần, ban đầu khi còn ở Chân Linh thế giới, hắn đã thân kinh bách chiến, thường xuyên trải qua những cuộc chiến sinh tử, nhưng khi tới vũ trụ tinh không này, ngược lại rất hiếm khi gặp phải các cuộc chiến sinh tử, đương nhiên, hắn cũng biết, tại trong vũ trụ tinh không, sinh tử cảnh vương giả có tuổi thọ đạt tới mười vạn năm, không có khả năng tùy tùy tiện tiện là gặp phải nguy hiểm, một ít người thì khép lại Quan đô sau mấy trăm năm, còn Diệp Trần thì mới lăn lộn vài chục năm mà thôi.

Nhưng Diệp Trần lại không giống với họ, hắn có một thói quen khi trải qua các cuộc chiến sinh tử, đó chính là thói quen muốn sống tại trong tuyệt cảnh, suốt vài chục năm bình yên này, ngược lại đã để cho hắn cảm giác rằng tiến bộ của mình rất thấp.

Đúng vậy, tiến bộ là rất thấp.

Nếu như không có thần chi nhạc viên, không có thời gian tháp với tỉ lệ 1:100 thì hắn đã không có khả năng có được thành tựu như hiện tại, thành tựu hiện tại chỉ dùng thời gian để xây lên, căn bản không đáng để kiêu ngạo.

Một cường giả chân chính thì dù là trong thời gian rất ngắn, cũng sẽ có thành tích kinh người.

Tâm tính biến hóa đã làm cho Diệp Trần sinh ra biến chất, khí tức của hắn lăng lệ ác liệt lên rất nhiều, hắn phảng phất đã quay về với hình ảnh lúc trước, khi vẫn thường ra sức giãy dụa muốn sống, máu tươi của hắn cùng ý chí chiến đấu sôi trào lên vô hạn.

Bá bá !"

Hệt như một cánh chim tự do, Diệp Trần bay xuyên thẳng qua đám Hỏa Tinh Thú, rõ ràng vẫn là tốc độ như trước, vẫn là những kỹ xảo như vậy,

nhưng giờ đây lại có thêm một cổ hương vị tự do, chính cái cổ hương vị tự do này lại để cho hắn biến những thứ không có khả năng thành có khả năng, chỉ có thể thấy được trong tuyệt cảnh mà thôi.

Hỏa Tinh Thú có trí tuệ đơn giản nên cũng không biết trên người Diệp Trần đã xảy ra chuyện gì, chúng chỉ biết điên cuồng đuổi theo mà không ngớt bị giết chết.

"Ân? có người ở phía trước."

Linh hồn lực cảm ứng, Diệp Trần thấy được một đạo nhân ảnh đang bay xẹt tới đây, nhìn vào khí tức của hắn thì hẳn là Dạ Xoa Tộc phong đế vương giả.

"Rất mạnh, hẳn là Tứ tinh tướng quân."

Diệp Trần chứng kiến đối phương tùy ý một kích cũng có thể xuyên thủng Hỏa Tinh Thú, ngẫu nhiên còn có thể phát ra một đại sát chiêu, đem đám Hỏa Tinh Thú cản đường đánh tan thành từng mảnh vỡ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1395: Thất Giai Hủy Diệt Kiếm Ý

Người tới không phải là ai khác, mà chính là Khô Hải Đế.

Khô Hải Đế có trang bị một kiện cao đẳng Đế cấp vũ khí, một trung đẳng Đế cấp khôi giáp, xét về thực lực đơn thuần thì thật ra hắn không thể mạnh hơn so với Diệp Trần, cho dù có mạnh thì cũng mạnh hơn không bao nhiêu, bất quá tu vi của hắn lại cao hơn, sở hữu bảo khí cũng nhiều hơn, bằng vào hai kiện bảo khí này thì chiến lực của Diệp Trần có phi mã thì cũng cản không nổi hắn.

"Giết!"

Chiến mâu vung lên, một con Hỏa Tinh Thú đã bị nghiền nát thành mười khối, sát chiêu của hắn thoáng cái cũng có thể đánh tan nát một con Hỏa Tinh Thú bình thường, nói chi là đến sát chiêu được tụ khí sau thời gian dài hơn.

Liên tiếp đánh tan mười mấy con Hỏa Tinh Thú, Khô Hải Đế cũng nhìn thấy Diệp Trần.

"Kỳ quái, một kẻ Vương giả chỉ mới là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên tu vi lại có thể sống sót đến hiện tại…àh thì ra là như vậy, Kiếm Vực lại đạt đến đệ ngũ trọng trung kỳ cảnh giới, hơn nữa còn ẩn chứa không gian lực lượng, không đúng, hắn lại có thể làm nghịch vận Kiếm Vực, tiêu trừ lực tác dụng vào bản thân mình thành vô dụng."

Ánh mắt của Khô Hải Đế cao minh đến bực nào rồi, theo đạo lý mà nói, cho dù là đệ ngũ trọng trung kỳ Kiếm Vực thì cũng không cách nào làm được giống như Diệp Trần, nếu để theo tự nhiên thì không thể nào hóa cái không thể thành có thể như thế, phải nhìn thật kỹ mới biết được Diệp Trần

đã làm nghịch chuyển Kiếm Vực, hóa giải lực tác dụng cùng với quán tính của địch nhân thành ra vô dụng đối với bản thân, tỷ như một người đang tăng hết tốc độ tiến về phía trước, nếu như muốn cho hắn lập tức rút lui thì đó là chuyện rất khó, hơn nữa còn phải gánh chịu lực lượng tổng hợp giữa “đi tới” cùng “đẩy lui về phía sau”, gánh nặng là rất lớn, bất quá Diệp Trần lại có thể đem lực “đi tới” của đối phương tiêu trừ sạch sẽ, chỉ cần phụ gia ở trên người “lực đẩy lui về phía sau” thì cũng đã đủ, kể từ đó, trong lúc né tránh vô hình chung tự nhiên có thể tìm ra cách đánh bại địch nhân, có thể nói là “thiên mã hành không”.

Đang vận Kiếm Vực thì tác dụng lên người khác.

Còn Nghịch vận Kiếm Vực thì tác dụng lên chính bản thân.

Muốn làm được một bước này là muôn vàn khó khăn, cần phải có năng lực ngộ tính cực kỳ cường đại cùng năng lực tuyệt đối thì mới có thể làm được, lúc trước Diệp Trần chỉ có thể thực hiện được một “bước đi nhỏ”, còn không được hoàn mỹ, hơn nữa lại phải dựa vào không gian lực.

Còn hiện tại, Diệp Trần đã có thể tùy tâm sở dục mà làm được, đạt tới gần trạng thái hoàn mỹ.

"Bực kỳ tài này, nếu giữ lại thì sẽ trở thành tai họa nếu sau này ta gặp phải, chi bằng thuận tay giải quyết hắn hắn luôn vậy!"

Ý niệm trong đầu hiện lên, Khô Hải Đế đã có quyết định.

Diệp Trần cũng nhận thấy Khô Hải Đế không phải là có thiện ý, xác thực mà nói, chỉ cần là dị tộc Phong Đế Vương Giả, tất cả đều không phải là người lương thiện, tất nhiên vừa gặp nhau liền muốn phân sinh tử.

Hắn không phải là đối thủ của Khô Hải Đế, mà nơi này lại đầy rẫy Hỏa Tinh Thú, thật sự không phải là địa điểm tuyệt hảo để đại chiến.

"Đi!"

Thân thể lăng không chuyển ngoặt một cái, Diệp Trần hướng ra một phương hướng khác bay vút đi.

"Muốn đi sao."

Khô Hải Đế cười lạnh một tiếng, theo sát ở phía sau Diệp Trần.

Ùng ùng!

Đám Hỏa Tinh Thú liền hội hợp về chung một chỗ ở phía sau Khô Hải Đế cùng Diệp Trần với số lượng kinh người, đạt tới năm trăm con, trong đó có ba con là Hỏa Tinh Thú “cỡ nhỏ”.

Thấy Khô Hải Đế cùng lao tới đây, Diệp Trần nhướng mày.

Thương!

Long Tuyền Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần xoay người bổ một kiếm về phía chính diện Khô Hải Đế, kiếm khí hừng hực khí thế, cơ hồ cùng hư không dung hợp làm một, kiếm lực nhìn như bình thản công kích tới nhưng kì thực lại ẩn chứa tiềm lực vô cùng lớn.

Đây chính là Phần Thiên Chân Kiếm.

"Đúng là không biết sống chết."

Khô Hải Đế giận dữ, hắn không nghĩ tới, mình còn chưa xuất thủ mà đối phương lại dám ra tay hạ thủ hắn trước, chuyện này không thể nghi ngờ là đã hoàn toàn chọc giận hắn, "Phá cho ta!", chiến mâu vung lên, Khô Hải Đế một mâu quét vào phía trên đám kiếm khí, mãnh liệt Lam Quang nhất thời hội tụ thành một đạo mâu ảnh cự đại, khí thế kinh người.

“Oanh” một tiếng nổ vang lên, sóng xung kích tỏa ra bốn phía.

Khóe miệng Diệp Trần tiết ra một tia máu tươi, lập tức tăng tốc độ lên cao đến cực hạn.

Nhìn lại Khô Hải Đế, sắc mặt hắn chợt trắng nhợt, tốc độ cũng không khỏi bị chậm lại đôi chút, thì ra là, Diệp Trần đã chém ra kiếm khí có tác dụng chậm cực kỳ cường đại, do vội vàng không kịp chuẩn bị, Khô Hải Đế đã “ăn phải” một đòn này. Tất nhiên, chiến lực giữa hai người xê xích nhau không nhỏ, ngoại trừ bị giảm mạnh tốc độ thì Khô Hải Đế cũng không bị dị trạng nào khác.

Nhưng đi theo phía sau hắn là năm trăm con Hỏa Tinh Thú, tốc độ bị giảm mạnh làm hắn nhất thời lâm vào vòng vây.

"Cút hết cho ta."

Mâu ảnh bắn ra chung quanh, đại lượng Hỏa Tinh Thú bị vứt bay ra ngoài, ngay cả ba con Hỏa Tinh Thú đầu đàn cũng bị ép lui mấy chục thước. Khô Hải Đế với tư cách là Tứ Tinh Tướng quân, chiến lực một khi bộc phát ra thì kết quả thế nào, người bình thường khó có thể tưởng tượng ra, nếu không phải Hỏa Tinh Thú trong Hoang Hỏa Tinh thật sự quá nhiều thì Khô Hải Đế đã sớm có thể thoát ra rồi.

Sưu!

Mượn cơ hội này, Khô Hải Đế thiểm lược một cái, đột xuất vòng vây, một lần nữa đuổi theo hướng Diệp Trần, nói về tốc độ, hắn cũng nhanh hơn một tia so với Diệp Trần, nhưng mức độ linh hoạt tính ra lại kém hơn đối phương.

"Thật đúng là âm hồn bất tán."

Diệp Trần cũng không sợ Khô Hải Đế, bất quá vẫn không thể đánh cho đối phương bỏ chạy được. Khô Hải Đế đeo bám chặt lấy khiến cho hắn mơ hồ có dự cảm xấu.

"Cút đi."

Cách đó rất xa, Diệp Trần lại tung một đạo kiếm khí tấn công về hướng Khô Hải Đế.

"Ha ha, ngươi cho rằng ta còn có thể để cho ngươi tự tung tự tác nữa không?." Đôi cách sau lưng vỗ mạnh, Khô Hải Đế phóng lên cao, kiếm khí từ phía dưới hắn bay xẹt qua, trảm kích vào trên người một đám Hỏa Tinh Thú. Là một Dạ Xoa Tộc Phong Đế Vương Giả, tốc độ chính là cường hạng của Khô Hải Đế, nếu như không phải là Diệp Trần cũng có tốc độ kinh người thì gã đã sớm đuổi kịp hắn rồi. Dưới tình huống ở cách xa như thế, kiếm khí của Diệp Trần căn bản không làm gì được hắn, mà hắn cũng không muốn cùng Diệp Trần giao thủ ở khảng cách xa, dù sao như vậy sẽ làm tốc độ của mình giảm xuống.

Cứ như vậy, Diệp Trần ở phía trước bay vút đi, thỉnh thoảng hướng về phía sau bổ ra một đạo kiếm khí, còn Khô Hải Đế đem tốc độ của mình phát huy ra, liên tiếp thoát khỏi đám kiếm khí của Diệp Trần. Về phần đám Hỏa Tinh Thú ở phía sau hai người thì có chút xui xẻo, bị kiếm khí đánh cho người ngã ngựa đổ, nhưng Hoang Hỏa Tinh chính là địa bàn của Hỏa Tinh Thú, nên số lượng bọn chúng ngược lại càng ngày càng nhiều thêm, từ năm trăm đã gia tăng đến một ngàn, hiện tại, cho dù là Khô Hải Đế có lâm vào trùng vây thì cũng rất khó thoát thân.

Hưu!

Đang lúc này, tốc độ của Khô Hải Đế đột nhiên tăng vọt lên rất nhiều, đôi cánh Lam Quang sau lưng của hắn đại phóng, phảng phất như được chế tạo từ thủy tinh lam sắc vậy.

Đây là Đế cấp bí pháp đứng đầu của Dạ Xoa Tộc - Quang Sí Biến, quang cánh đạt tới cảnh giới tối cao, có thể đạt tới tốc độ ánh sáng.

Phải biết rằng ở bên trên phương diện tốc độ, tốc độ ánh sáng chính là một khảm, cho dù là Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả cũng đều không thể đột phá tốc độ ánh sáng, nhiều nhất chỉ có thể đạt đến gần mà thôi, cho nên, Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên cùng với Thất trọng thiên trở xuống, tốc độ mọi người thật ra không kém nhau quá nhiều, cũng đạt đến rất gần tốc độ ánh sáng, thậm chí đến gần vô hạn tốc độ ánh sáng.

Tốc độ bình thường của Khô Hải Đế cũng chỉ nhanh hơn một tia so với Diệp Trần, không phải là rất rõ ràng, nhưng là hiện tại, Khô Hải Đế đã thi triển Quang Sí Biến khiến tốc độ bạo tăng rất nhiều lần, nếu như ở trong Chân Không thì tốc độ của hắn tuyệt đối có thể đạt tới tốc độ ánh sáng, và nếu không gian trống trãi thì thậm chí có thể cao gấp hai hay gấp ba tốc độ ánh sáng đấy, tốc độ này chính là thuấn di, đó chính là thủ đoạn của Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương Giả.

"Nhanh thật ."

Diệp Trần trong lòng cả kinh, đôi cách sau lưng Khô Hải Đế cơ hồ đã sáp nhập vào hư không, kể từ đó, không gian sẽ không còn gây trở ngại hắn nữa, tốc độ có thể đạt tới cảnh giới hoàn mỹ.

"Nếu như Không Gian Áo Nghĩa của ta có thể đạt tới chín thành cảnh giới, hơn phân nửa cũng có thể di động với tốc độ ánh sáng."

Nhìn thấy một màn này, Diệp Trần nghĩ tới Không Gian Áo Nghĩa của mình, Không Gian Áo Nghĩa quá mức bí hiểm, Diệp Trần xem chừng, chín thành Không Gian Áo Nghĩa sẽ có thể tiến hành di động với tốc độ ánh sáng, còn khi đạt đến viên mãn Không Gian Áo Nghĩa thì sẽ có thể tiến hành thuấn di. Đến khi đạt đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cảnh giới, trình độ thuấn di sẽ cao hơn rất nhiều lần so với người khác.

Hai mươi dặm!

Mười dặm!

Năm dặm!

Ba dặm!

Một dặm!

Rất nhanh, khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại chừng năm trăm thước, đây là một khoảng cách rất ngắn, nếu ở trong Chân Không thì hoàn

toàn không đáng kể.

"Tiểu tử, lưu lại đây!"

Trên lòng bàn tay Khô Hải Đế hình thành ra một viên cầu đen láy, “sưu” một tiếng, Khô Hải Đế ném nó vọt tới hướng Diệp Trần.

"Đây là cái gì?" Diệp Trần không chút do dự bổ một kiếm vào trên viên cầu màu đen.

Thình thịch!

Sau một khắc, viên cầu hắc sắc bị bạo liệt ra, bất chợt vô số tơ mỏng từ nó phun phát ra, đám tơ mỏng này nhiều vô cùng, có thể nói vô cùng vô tận, lấy một điểm làm trung tâm, hướng bốn phương tám hướng văng tung tóe ra. Diệp Trần đang cách nó quá gần, lập tức bị vô số tơ mỏng bao trùm, về phần Khô Hải Đế, thân hình hắn mở ra, phóng lên cao nên trên người chỉ lây dính một vài tơ mỏng, mặc dù như thế, Khô Hải Đế hắn cũng mất đi rất nhiều sức lực mới tránh thoát bị tơ mỏng quấn quanh.

Trừ Diệp Trần đã bị đám tơ mỏng bao trùm, còn đám Hỏa Tinh Thú theo kịp phía sau cũng bị đám tơ mỏng cuốn lấy.

"Không tốt."

Tốc độ của Diệp Trần trong nháy mắt đã bị chậm lại, càng ngày càng chậm, ở trên người của hắn đã bị tơ mỏng quấn quanh thật chặc, Long Tuyền Kiếm vung lên, nhiều nhất chỉ có thể chặt đứt mấy chục sợ tơ mà thôi, căn bản không làm nên chuyện gì.

"Ha ha, đây là Thiên Tằng Ti mà ta đã phải bỏ ra cả thảy một nghìn vạn nguyên thạch mới mua được, dùng ở trên người của ngươi thì đủ để cho ngươi tự hào rồi."

Thiên Tằng Ti là một loại bảo vật được luyện chế ra, nguyên vật liệu làm ra nó chính là sợ tơ của một loại Nhện Đế Vương, Đế Vương Chu cũng

không phải là yêu thú, mà một loại dị thú vũ trụ giống như Tinh Không cự thú vậy, Nhện Đế Vương trưởng thành sẽ vô cùng kinh khủng, ngay cả Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả gặp phải nó cũng là cửu tử nhất sanh, tơ nhện do nó phun nhổ ra có thể làm dính chặc vạn vật, tránh thoát là cực kỳ khó khăn.

Khô Hải Đế sở dĩ phải dùng đến Thiên Tằng Ti đối với Diệp Trần là bởi vì Diệp Trần có chiến lực ít nhất là Tứ tinh Tử Kim thống lĩnh cấp bậc, đánh chết một thiên tài như vậy, tộc quần sẽ cho hắn càng nhiều phần thưởng hơn, nếu như đánh chết Nhất tinh hay Nhị tinh Tử Kim thống lĩnh, mặc dù cũng có phần thưởng, nhưng không có nhiều như vậy, nếu dùng Thiên Tằng Ti là rất lãng phí, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Ba ba ba ba !

Một sợ tơ gảy lìa, Diệp Trần như bị vùi lấp vậy, động tác chậm chạp vô cùng, cùng lúc đó, Hỏa Tinh Thú xung quanh rối rít xúm lại đây, số lượng càng ngày càng nhiều.

"Cứ vui sướng mà hưởng thụ nhé!"

Khô Hải Đế kéo khoảng cách dài ra, hắn cũng không muốn lâm vào trùng vây, về phần Thiên Tằng Ti cũng không thể trói buộc một người trong thời gian dài, dù sao nó còn không đạt tới mức độ không thể phá vở.

Rốt cục, Diệp Trần đã có thể thoát ra khỏi Thiên Tằng Ti, khi quay đầu nhìn chung quanh thì đã thấy chừng 1500 con Hỏa Tinh Thú đang vây quanh hắn, bốn phương tám hướng, nơi nơi đều là Hỏa Tinh Thú.

"Chẳng lẽ ta phải chết ở chỗ này sao !."

Diệp Trần hít sâu một hơi.

"Không, cho dù thập tử vô sinh, ta cũng muốn mở một đường máu thoát ra."

Trong mắt hiện ra vẻ bóng tối u ám, giờ phút này, trong đầu Diệp Trần đã không có bất kỳ tạp niệm nào, có chăng chỉ là giết, giết, giết sạch, những kẻ cản đường hắn đều phải bị giết sạch.

Hống hống hống! Rống!

Tiếng gầm rú liên miên không dứt, có ít nhất mấy trăm con Hỏa Tinh Thú thẳng hướng Diệp Trần, từ xa xa nhìn tới, Diệp Trần đã lâm vào bên trong một khối cầu do đám Hỏa Tinh Thú tạo thành, từ bên ngoài không thể thấy được bất kỳ thứ gì bên trong.

"Hắn là đã chết rồi! Bất quá hy vọng là có thể lấy được trữ vật linh giới cùng Tử Kim thống lĩnh huy chương của hắn, nhưng chỉ sợ là không dễ dàng như vậy." Khô Hải Đế trong lòng nghĩ tới.

Khúc khích xoẹt khúc khích!

Số lượng Hỏa Tinh Thú rất nhiều, tạo thành một khối cầu cự đại, Diệp Trần thân bị lọt vào trong đó, trời cao nhưng lại không có đường để chạy, địa ngục không có cửa vào.

Bất quá vào lúc này, tiếng khúc khích vang lên, một đạo kiếm khí màu đen theo khe hở tán phát ra, phảng phất như hóa thành một đám gai nhọn đâm chỉa ra ngoài khối cầu do đám Hỏa Tinh Thú tạo thành, khiến nó trông như một con nhím màu đen vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1396: Hỏa Tinh Thú Hoàng

Trở lại khoảnh khắc trước đó.

Sau khi lâm vào vòng vây trùng trùng điệp điệp của mấy trăm con Hỏa Tinh Thú, Diệp Trần ra sức vung vẩy Long Tuyền Kiếm nhưng tất cả đều phí công bởi với số lượng bọn chúng quá nhiều, kiếm khí tuy có thể chém đứt thân thể của những con Hỏa Tinh Thú ở phía trước nhất, nhưng vẫn không làm nên chuyện gì, đám Hỏa Tinh Thú ở phía sau thừa cơ mãnh liệt bổ nhào về phía trước, tiến sát người Diệp Trần buộc hắn phải dùng kiếm đón chặn, tiếng kim loại ma sát "cót két, cót két" kịch liệt vang lên, Diệp Trần thoáng cái đã trúng mấy lần công kích từ móng vuốt sắc bén của Hỏa Tinh Thú. Lực sát thương của chúng mạnh vô cùng, thậm chí có thể so với Luyện Thể Phong Đế Vương giả.

Máu tươi cuồng phun, thân thể Diệp Trần cơ hồ đã bị vặn vẹo, nếu như chỉ một con Hỏa Tinh Thú công kích hắn thì hắn còn có thể kháng trụ, nhưng bây giờ lại có vài con ở chung quanh đồng loạt công kích, những công kích từ nhiều phương hướng khác nhau tạo ra lực xé rách lên trên người Diện Trần, thân thể hắn như thế nào có thể chịu nổi, nếu không nhờ có Thiết Huyết ngân lam sáo trang một mực thủ hộ cho hắn, có lẽ công kích lúc nãy đã có thể làm cho thân thể của hắn bị xé nát ra rồi.

Oanh!

Đến đây vẫn chưa xong, một con Hỏa Tinh Thú "cỡ nhỏ" lao đến và vỗ một trảo như "dời non lấp biển, như thiên thần nộ kích" vào trên lồng ngực của Diệp Trần khiến nó bị lõm xuống dưới một mảng lớn, máu tươi càng cuồng bắn ra ngoài nhiều hơn. Lúc này đây, Diệp Trần đã bị tấn công đến mức hoàn toàn ngu dại, không còn biết bất kỳ thứ gì xung quanh, không còn biết chính mình là ai nữa.

Trong Hồn Hải của hắn lúc này như sóng to gió lớn cuồn cuộn.

Linh hồn cùng thân thể là hai thứ không thể tách rời, khi thân thể bị trọng thương thì linh hồn cũng sẽ sinh ra biến động, giờ này khắc này, Diệp Trần đã sa vào trong nguy cơ mà từ trước đến nay chưa từng có.

Bất Hủ Kiếm Hồn điên cuồng chấn động, Kiếm Ý tựa giống như bạch sắc thánh quang tràn ngập ra để bảo vệ linh hồn cùng thân thể Diệp Trần, mà Hủy Diệt Kiếm Hồn ở cạnh bên Bất Hủ Kiếm Hồn cũng đồng dạng vì sợ hãi mà tâm rung động và bắt đầu chuyển mình, "ông, ông, ông, ông ông ông", Hủy Diệt Kiếm Hồn phảng phất như thức tỉnh, một cổ hắc sắc Kiếm Ý đen như mực nước bắt đầu tràn ra, cho đến khi địa vị của nó tương đồng cùng Bạch sắc thánh quang Bất Hủ Kiếm Ý, lúc này Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý đều riêng phần mình chiếm cứ "nửa giang sơn", khiến cho trong Hồn Hải của Diệp Trần hình thành nên một thế giới nữa đen nữa trắng.

Aaaaaaaaaaa!

Tiếng rống giận dữ vang lên, hai mắt Diệp Trần chẳng biết từ lúc nào cũng đã biến thành một đen một trắng, bên mắt đen thì sâu thẫm như một lỗ đen không gian, thâm bất khả trắc nhưng lại tràn ngập hủy diệt sát ý, còn bên trắng thì lại như thánh quang đầy vẻ tang thương, mang theo một phong cách rất cổ xưa, lại như bao quát hết thảy vạn vật, ẩn chứa Thiên Địa và Bất Hủ ý cảnh.

Long Tuyền Kiếm lúc này cũng bị nhuộm thành hắc sắc, Diệp Trần khẽ động vung ra một kiếm, lập tức con Hỏa Tinh Thú đầu đàn kia bị trảm bay ra ngoài, dư thế kiếm khí không tan, lao tới đem đám Hỏa Tinh Thú ở phía sau trảm cho thất linh bát lạc.

Xuy xuy xuy xuy xuy xuy xùy!

Giờ đây đã có không gian đủ rộng, Diệp Trần tiếp tục vung vẩy Long Tuyền Kiếm với tốc độ được bộc phát đến cực hạn khiến cả người hắn như được một cái hắc sắc quang cầu bao bọc ở bên trong, sau một khắc, hắc sắc

kiếm khí tung hoành bắn ra xung quanh, hướng phía bốn phương tám hướng giao thoa bay vụt đi. Kiếm khí có màu đen như mực kia chẳng những trảm kích tại trên người đám Hỏa Tinh Thú, mà trong nháy mắt còn xuyên thấu qua những khe hở ở giữa bọn chúng mà phát tiết ra ngoài. Khối cầu do mấy trăm con Hỏa Tinh Thú chồng chất lên nhau tạo thành đã bị hắc sắc kiếm khí đâm xuyên tua tủa, trông như những cái gai nhím màu đen cự đại, chỉ nhìn vào thôi đã thấy kinh tâm động phách rồi.

"Cái gì?"

Đang ở cách đó rất xa, Khô Hải Đế nhìn thấy tình huống nơi này mà con mắt hung hăng híp lại.

Lâm vào vòng vây trùng trùng điệp điệp của mấy trăm con Hỏa Tinh Thú, Nếu như là bản thân mình thì hắn cũng phải đem hết toàn lực mới có cơ hội mở đường máu đi ra, dù sao khi bị vây quanh trùng trùng điệp điệp sẽ hoàn toàn không giống như bị vây quanh bình thường, “vây quanh bình thường” chắc chắn sẽ có tồn tại lỗ hổng, chỉ cần trong vòng vây có một khu vực yếu kém và dùng thêm chút sức là có thể giết ra ngoài, mà “trùng trùng điệp điệp vây quanh” sẽ không có bất kỳ lỗ hổng cùng sơ hở nào.

"Cỗ hủy diệt khí tức này? Là Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý ư ?!"

Khô Hải Đế trong nội tâm đã bắt đầu trì trệ.

Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý tương đương với Bát giai Kiếm Ý bình thường, Kiếm Ý từ thất giai đến Bát giai là cả một sự chuyển mình cự đại, không biết đã có bao nhiêu người vẫn dậm chân ở cấp bậc này rồi, mà một khi Kiếm Ý đạt tới Bát giai, sẽ có thể sinh ra được hộ thể Kiếm Ý, sức mạnh của Bát giai hộ thể Kiếm Ý hoàn toàn không kém gì Lục giai đỉnh phong Linh khu, bởi vậy có thể thấy được đôi chút gì đó về sự tình này rồi.

Một Sinh Tử Cảnh Vương giả mà có Kiếm Ý hoặc Võ đạo ý chí đạt đến Bát giai, không nói đến những thứ khác, chỉ đơn thuần là linh hồn lực phòng ngự thôi tựu đã mạnh hơn rất nhiều rồi, phải biết rằng hộ thể ý chí không chỉ

có thể bảo hộ thân thể, mà còn có thể bảo hộ linh hồn. Trước đây, khi Diệp Trần chưa tu luyện Hồn Chi Hoàn, linh hồn lực phòng ngự của hắn sở dĩ mạnh được như vậy là vì có quan hệ cùng Bất Hủ Kiếm Ý mà ra.

Bất quá Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý lại bất đồng với nhau, Bất Hủ Kiếm Ý thì chú trọng vào phương diện phòng thủ, còn Hủy Diệt Kiếm Ý thì chú trọng vào sự sát phạt, ẩn chứa tinh túy của sự hủy diệt.

Bằng vào Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý, chiến lực Diệp Trần đã gia tăng gấp bội, thậm chí gấp 10 lần, rốt cục hắn đã có thể bước qua “cái khảm” đỉnh cấp Chiến Đế này, đạt đến cấp bậc sơ đẳng Chiến Hoàng rồi.

"Hủy Diệt Kiếm Ý rốt cục đã đạt đến Thất giai rồi!"

Diệp Trần chợt tỉnh táo lại và mừng rỡ trong lòng.

Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý đều là Chí cao Kiếm Ý, cái nào cũng rất khó tăng lên, chỉ khi hai đại Chí cao Kiếm Ý có phẩm giai tương đương nhau thì mới có thể sinh ra cộng hưởng và hỗ trợ lẫn nhau. Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý tương đương với Bát giai Kiếm Ý bình thường, tuy nói là uy năng lên, thế nhưng ngoại trừ uy năng thì Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý lại có hiệu quả khác mà Bát giai Kiếm Ý bình thường không thể so sánh được, ví dụ như, một số Hỏa Tinh Thú bị chém đứt đã không thể tự khôi phục lại, miệng vết thương trên người chúng phảng phất như có một lực lượng vô hình nào đó gây trở ngại chúng phục hồi như cũ, đây chính là lực lượng hủy diệt.

Hộ thể thì có Bất hủ Kiếm Ý, còn công phạt thì có Hủy Diệt Kiếm Ý, như vậy Diệp Trần đã không còn điểm yếu nữa.

"Thật đúng là muốn cám ơn ngươi rồi."

Linh Hồn Lực cảm ứng được Khô Hải Đế vẫn còn tồn tại ở gần đó, Diệp Trần lạnh lùng cười cười.

"Hừ, tiểu tử, cho dù Hủy Diệt Kiếm Ý của ngươi có đạt tới Thất giai thì

sao chứ, xét về thực lực, ngươi như trước vẫn yếu hơn ta một bậc." lực lượng lớn nhất của Khô Hải Đế chính là trung đẳng Đế cấp áo giáp mà hắn mặc trên người, luận về lực phòng ngự thì trung đẳng Đế cấp khôi giáp cường đại hơn rất nhiều so với trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, lực công kích của Diệp Trần có lẽ tương đương với hắn, nhưng lực phòng ngự thì khẳng định xa xa không bằng hắn.

"Vậy sao?"

Vèo!

Diệp Trần cả người phóng lên cao, đám Hỏa Tinh Thú quanh thân căn bản không còn bắt kịp hắn nữa, Long Tuyền Kiếm giơ lên, Diệp Trần quét một luồng hắc sắc kiếm khí về phía Khô Hải Đế.

Nhật tinh hóa cực hàm chứa sức mạnh của Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý khiến kiếm khí biến thành hắc sắc, tản ra hắc sắc hào quang vô cùng vô tận, tựa như kiếm khí ẩn chứa trong một vòng mặt trời mà đen vậy.

"Phá."

Khô Hải Đế không hề sợ hãi Diệp Trần, lập tức kích ra chiến mâu, thi triển ra sát chiêu của mình.

Ầm ầm!

Kiếm quang và quang cầu trùng kích vào nhau, khí kình bạo tạc tỏa ra thổi bay cả đám Hỏa Tinh Thú ra xa, đại chiến giữa hai người đã không còn là tràng cảnh bình thường mà đám Hỏa Tinh Thú có thể lao vào quấy nhiễu nữa rồi.

Xoạt!

Sau cơn bạo tạc, Khô Hải Đế cúi đầu nhìn vào trước ngực của mình, một đám hắc sắc kiếm khí rời rạc đã bám vào trên khải giáp của hắn, cái sợi hắc sắc kiếm khí này trông như những con rắn nhỏ màu đen đang ngọa ngậy một

cách bất định và rất khó khu trừ.

"Không hổ là Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý."

Khô Hải Đế cũng không quá kinh ngạc, Hủy Diệt Kiếm Ý là Chí cao Kiếm Ý, tất nhiên là Kiếm Ý bình thường khó có thể so sánh tới, điều này khiến hắn không khỏi cảm khái. Diệp Trần thật sự là có vận khí rất tốt, chí cao Kiếm Ý không phải là thứ mà người bình thường có thể tham ngộ ra được. Cần phải gặp được một cơ hội rất đặc biệt nào đó, trừ việc đó ra, chí cao Kiếm Ý so với các thuộc tính Kiếm Ý khác càng rất khó có thể tăng lên, so với Kiếm Ý bình thường thì khó tăng hơn gấp 10 lần. Bản thân hắn cũng không thể nào hình dung ra tại sao Diệp Trần lại có thể đem Hủy Diệt Kiếm Ý tăng lên tới trình độ Thất giai như vậy.

Sự cường đại của Diệp Trần khiến cho Khô Hải Đế càng cảm thấy đây là một tai họa, chờ đến khi đối phương lớn lên thì không biết sẽ có bao nhiêu Dạ Xoa tộc cường giả chết ở trên tay hắn.

Dạ Xoa Chân Nguyên nương theo võ đạo ý chí để bộc phát, Khô Hải Đế dùng sức bức văng “con rắn” kiếm khí màu đen nhỏ kia ra khỏi người. Nhưng ngay sau đó, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, “con rắn hắc sắc” kiếm khí nhỏ bé vừa bị tháo khỏi người hắn đã rất nhanh phi bám trở lại, tựa hồ như nó đã theo dấu Khô Hải Đế vậy.

Hừ lạnh một tiếng, Khô Hải Đế phải dùng một ngón tay sát mạnh lần nữa mới làm “con rắn hắc sắc” kiếm khí mất đi.

"Kẻ này rất khó đối phó, trước hết nên ly khai Hoang Hỏa Tinh rồi nói sau."

Khô Hải Đế không có ý định cùng Diệp Trần tiếp tục chiến đấu nữa, nơi này là Hoang Hỏa Tinh chứ không phải là ngoại giới, muốn chạy đi cũng đều rất khó khăn, nếu như cùng Diệp Trần đại chiến thì liền sẽ bị ngàn vạn Hỏa Tinh Thú vây quanh, lúc đó dù có ba đầu sáu tay cũng chỉ còn đường chết mà thôi, hắn không có khả năng đem tánh mạng của mình ra đùa giỡn.

Đôi cánh sau lưng vỗ mạnh, Khô Hải Đế bộc phát tốc độ đến cực hạn, lam quang lóe lên, cả người hắn biến mất vô tung vô ảnh.

"Chạy nhanh đấy."

Diệp Trần có tốc độ chậm hơn rất nhiều so với Khô Hải Đế, tất nhiên cũng không cần phải truy kích hắn, tốt nhất cũng nên ly khai khỏi cái khỏa sinh mệnh tinh cầu này. Hắn có dự cảm, muốn chạy thoát hội sẽ thập phần gian nan, mọi thứ ở trước mắt chỉ mới là vừa bắt đầu mà thôi.

. . .

Riêng Ám Long Đế Chiến thì có lực mạnh đến nghịch thiên, đám Hỏa Tinh Thú “nhỏ nhắn” vây quanh hắn đã đạt tới mười tám con rồi, nhưng như trước chúng vẫn không thể làm gì được hắn cả, ngược lại còn bị hắn đánh cho tan rã.

"Không cùng các ngươi chơi đùa nữa, chết hết đi!"

Hắc sắc long trảo cực lớn được huyễn hóa ra, Ám Long đế chụp một trảo vào một con Hỏa Tinh Thú 'nhỏ nhắn'.

Phanh!

Con Hỏa Tinh Thú kia lập tức bị đánh nát bấy, đến mức khó có thể phục hồi như cũ.

Chỉ chốc lát sau công phu, mười tám con Hỏa Tinh Thú “nhỏ” kia đã bị Ám Long đế giết sạch, sát chiêu mà Ám Long đế thi triển ra, không phải là thứ mà đám Hỏa Tinh Thú “nhỏ nhắn” kia có thể chống lại đấy.

Bất quá giờ này khắc này, bốn phía xung quanh Ám Long đế đã bị mấy ngàn con Hỏa Tinh Thú bình thường bao vây, đến khi đám Hỏa Tinh Thú đầu đàn không địch lại Ám Long đế nữa thì đại lượng Hỏa Tinh Thú bình thường bắt đầu đánh tới, vì trí tuệ của chúng quá đơn giản nên căn bả không biết sợ hãi là gì, hành động chủ đạo của chúng chỉ là giết sạch hết thảy huyết

nhục tánh mạng bên trong Hoang Hỏa Tinh này.

"Thống khoái, ha ha!"

Ám Long đế thân là Phong Đế Vương giả, đã cô đọng ra Thiên Yêu ấn ký, nên trạng thái hình nhân càng mạnh hơn nhiều so với trạng thái Hắc Ám Cự Long, càng là một quái vật hùng mạnh, mỗi cái giơ tay nhấc chân của hắn đều có được chiến lực nghịch thiên, tùy tiện một trảo chém ra liền có hơn mười con Hỏa Tinh Thú bình thường bị nghiền nát, thế công không thể chống đỡ nổi.

"Ám Long bạo!"

Bỗng nhiên, tứ chi Ám Long đế trương to lên, trên người hắn tràn ngập ra thâm thúy Hắc Ám, “oanh” một tiếng, hắc quang bộc phát làm rất nhiều có Hỏa Tinh Thú bình thường bị phá nát, vẩy ra tứ tán.

Gầm Gừuuuuuuuuuuuu!

Trông thấy Ám Long đế đại khai sát giới, một tiếng gào thét kinh thiên từ đâu đó truyền ra, khiến toàn bộ Hoang Hỏa Tinh sinh ra một loạt chấn động nhỏ.

Một đạo kim hồng sắc lưu quang từ trong bóng tối dùng tốc độ cực kỳ khủng khiếp mà xuất hiện ở trước người Long Đế.

"Hỏa Tinh Thú Hoàng sao?"

Hỏa Tinh Thú bình thường tức là loài Hỏa Tinh Thú phổ biến nhất, còn Hỏa Tinh Thú “nhỏ nhắn” nhưng mạnh mẽ hơn thì chính là Thú Vương, còn con kim hồng sắc Hỏa Tinh Thú này có thân hình lại càng “nhỏ và đẹp” hơn cả Thú Vương, nó chỉ cao chừng hơn một mét, dài chừng ba mét, không xê xích bao nhiêu so với một con Mãnh Hổ lớn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì con kim hồng sắc Hỏa Tinh Thú này, hẳn là Thú Hoàng tại trong bầy Hỏa Tinh Thú.

"Đến đây đi!"

Ám Long đế cũng không sợ chút nào, cùng Hỏa Tinh Thú Hoàng đại chiến.

. . .

Tiếng gào thét kinh thiên vang lên khắp mọi nơi.

"Đây là gì vậy?"

Diệp Trần trên mặt lộ vẻ chần chờ.

Hưu!

Đúng lúc này, Khô Hải Đế đang chật vật chạy trốn ngược trở lại, trên người hắn tuôn ra máu tươi đầm đìa, không đem sự tồn tại của Diệp Trần để vào mắt, Khô Hải Đế lập tức hướng phía chỗ sâu trong Hoang Hỏa Tinh lao đi.

Diệp Trần cũng không công kích Khô Hải Đế, tại cảm ứng trong linh hồn lực của hắn, một con kim hồng sắc Hỏa Tinh Thú “nhỏ đẹp” đang đuổi theo sau lưng Khô Hải Đế, cường đại khí tức của nó kích động và vô cùng khủng bố, “bá” kim hồng sắc Hỏa Tinh Thú liếc nhìn Diệp Trần và lộ ra sát ý.

"Không tốt."

Diệp Trần cũng đồng dạng như Khô Hải Đế, lập tức quay người trốn đi, hắn dám khẳng định, phòng ngự của mình không thể nào ngăn nổi một kích của con kim hồng sắc Hỏa Tinh Thú này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1397: Chín Thành Không Gian Áo Nghĩa

Diệp Trần đã suy đoán đúng, bằng vào trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang thì hoàn toàn chính xác không thể ngăn được một kích toàn lực của Hỏa Tinh Thú Hoàng, nhất định sẽ bị xé toạc, ngay cả trung đẳng Đế cấp áo giáp của Khô Hải Đế cũng đều bị Hỏa Tinh Thú Hoàng xé rách ra một vết cào, như vậy cũng có thể thấy được điều đó rồi.

"Trốn ngay!"

Siếp Na Kiếm Vực được thúc dục đến cực hạn, tốc độ Diệp Trần nhanh nhanh chóng tăng lên.

Rống!

Hỏa Tinh Thú Hoàng bỗng há to miệng, hướng phía Diệp Trần đang đi theo phía sau Khô Hải Đế mà phun ra một đạo ánh sáng kim hồng sắc, “ầm ầm”, dọc đường tấn công của nó, bất luận thứ trở ngại gì cũng đều bị đục thủng, sau một khắc, ba con Hỏa Tinh Thú xếp thành một đường ở đằng trước nó cũng bị thiêu cháy thành một bãi chất lỏng hỏa hồng sắc. Trông thấy một màn này, Diệp Trần âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng khổng khỏi sợ hãi, ngay tại vừa rồi, hắn đã cảm nhận được một cỗ nguy cơ mà từ trước đến nay chưa từng có, trong vô thức hắn liền lẻn đến phía trước ba con Hỏa Tinh Thú, quả nhiên, ba con Hỏa Tinh Thú này lập tức bị giết chết một cách oan uổng, nếu như không có ba con Hỏa Tinh Thú này ngăn cản, Diệp Trần dám khẳng định, bản thân mình sẽ không tốt hơn chỗ nào so với bọn chúng, tất nhiên đã bị thiêu đốt thành tro bụi rồi.

So với chiến lực thì nhược điểm lớn nhất của Diệp Trần chính là lực phòng ngự.

Lực phòng ngự cùng tu vi và phòng ngự Bảo Khí có quan hệ mật thiết với nhau, tu vi thấp thì tất nhiên lực phòng ngự sẽ thấp, phòng ngự Bảo Khí có phẩm giai thấp cũng dẫn đến lực phòng ngự thấp theo, hai thứ kết hợp lại cho thấy lực phòng ngự của Diệp Trần kém hơn Khô Hải Đế rất nhiều, ít nhất cũng đến vài chục lần, nhưng may là có sự tồn tại của hộ thể Kiếm Ý, nếu không thì chênh lệch ít nhất đã vượt qua một hai trăm lần rồi.

"Chạy trốn cũng cần phải chú ý sách lược, hi vọng vận khí của ta có thể tốt một chút."

Không phải bất luận thứ nguy cơ sinh tử gì cũng đều có thể chuyển nguy thành an, lực công kích khủng bố của Hỏa Tinh Thú Hoàng đã để cho Diệp Trần không có bất luận tâm lý tin vào sự may mắn nào, hắn cũng không dám nghĩ tới vào thời khắc mấu chốt, lực phòng ngự của mình có thể gia tăng hơn mười lần hay hơn trăm lần, đó là không có khả năng.

Trong nội tâm đã có chủ ý, Diệp Trần chuyên tâm hướng đến những nơi Hỏa Tinh Thú tập trung không nhiều không ít mà bay vút đi. Nếu nơi đó tập trung quá nhiều Hỏa Tinh Thú thì hội sẽ hình thành trở ngại, còn nếu số lượng Hỏa Tinh Thú quá ít sẽ không đủ để làm bình phong ngăn cản Hỏa Tinh Thú Hoàng. Chỉ có dưới tình huống không nhiều không ít thì mới có thể trở thành tấm chắn cho Diệp Trần, đấy chính là cơ hội sinh tồn của hắn.

"Tiểu tử, lúc này mà ngươi cũng có được cái chủ ý đó à!"

Khô Hải Đế có tốc độ nhanh hơn so với Diệp Trần, có Diệp Trần ở phía sau làm “tốt thí” nên hắn chạy trốn dễ dàng hơn rất nhiều, cầm trong tay chiến mâu, hắn bỗng nhiên đâm một mâu về phía Diệp Trần, mâu ảnh bay vụt.

"Đáng giận."

Diệp Trần căn bản không dám liều mạng cùng Khô Hải Đế, một khi liều mạng thì tốc độ khẳng định sẽ giảm mạnh, “vèo”, thân ảnh Diệp Trần chiết xạ một cái đã làm phương hướng có chút chếch đi, tránh thoát khỏi mâu ảnh

công kích.

Vèo! Vèo! Vèo!

Khô Hải Đế lại liên tiếp công kích Diệp Trần.

"Tiếp tục như vậy không được rồi."

Tuy liên tiếp tránh thoát công kích của Khô Hải Đế, nhưng tốc độ bản thân Diệp Trần vẫn nhận lấy một tia ảnh hưởng, khoảng cách giữa Hỏa Tinh Thú Hoàng và hắn càng ngày càng gần thêm.

"Nhất định phải tăng tốc độ lên."

Nghĩ nghĩ, Diệp Trần chỉ có thể nghĩ đến một biện pháp duy nhất để tăng lên tốc độ của mình mà thôi. Một khi tốc độ của mình nhanh hơn liền có thể cùng Hỏa Tinh Thú Hoàng bảo trì khoảng cách nhất định. Trừ việc đó ra thì không còn phương pháp nào khác.

Oanh!

Lại thêm bốn con Hỏa Tinh Thú bị Hỏa Tinh Thú Hoàng phun ra cột sáng kim hồng sắc làm tan chảy thành chất lỏng, vài giọt chất lỏng văng lên trúng vào hộ thể Chân Nguyên Diệp Trần, gây ra một chút rung động.

"Chỉ có cảm ngộ Không Gian Áo Nghĩa tầng cao hơn mới có thể giúp ta thoát thân."

Diệp Trần cắn răng, quyết định cảm ngộ lộ tuyến Không Gian Áo Nghĩa.

Diệp Trần từ rất sớm trước đó đã cảm ngộ đến Tám thành Không Gian Áo Nghĩa, chỉ thiếu một cơ hội nữa là có thể đạt tới chín thành. Trong Thần Chi Nhạc Viên không có Không gian Áo Nghĩa Tháp, nên chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Bài trừ tạp niệm, Diệp Trần tiến vào trong trạng thái linh hoạt kỳ ảo.

Đương nhiên, tuy tiến vào trạng thái linh hoạt kỳ ảo, nhưng không có nghĩa là Diệp Trần đã mất đi cảnh giác đối với nguy hiểm, bất luận thứ công kích gì cũng đều sẽ khiến không gian bị chấn động, không gian chấn động lại truyền lại đến trên người Diệp Trần, bản năng thân thể của hắn hội sẽ sinh ra phản ứng. Đây chính là năng lực mà chỉ có người đã cảm ngộ được tám thành Không Gian Áo Nghĩa mới có được, nếu như chỉ đạt tới bảy thành Không Gian Áo Nghĩa thì phương diện năng lực này phải kém hơn rất nhiều, Diệp Trần cũng sẽ không dưới tình huống nguy hiểm như thế mà mạo hiểm tìm hiểu.

"Chuyện gì đã xảy ra chứ?"

Mấy lần công kích đều bị Diệp Trần nhanh chóng né được, Khô Hải Đế đã nhìn ra có chuyện gì đó không đúng, phảng phất vô luận hắn công kích như thế nào cũng sẽ không có được hiệu quả quá lớn, trừ phi mình tới gần đối phương và phát ra một đạo công kích mà đối phương có muốn tránh cũng không thể tránh được.

"Được rồi, Hỏa Tinh Thú Hoàng rất nhanh sẽ đuổi kịp hắn, có hắn ở phía sau, ta ngược lại không gặp nguy hiểm gì."

Khô Hải Đế buông tha cho công kích Diệp Trần, chuyên tâm chạy trốn.

Hỏa Tinh Thú Hoàng công kích liên tục vào Diệp Trần, miệng của nó vừa mở ra thì một đạo cột sáng kim hồng sắc được phun phát ra ngoài, cột sáng khí tức này có điểm giống với khí lực, nhưng lại rất cao cấp, tựa hồ chính là khí lực cùng năng lượng Hỏa hệ hòa lẫn vào nhau tạo thành.

Ba trăm dặm!

280 dặm!

250 dặm!

220 dặm!

Khoảng cách giữa Hỏa Tinh Thú Hoàng cùng Diệp Trần càng ngày càng gần, uy lực cột sáng kim hồng sắc cũng càng lúc càng mạnh hơn, đôi khi lại có một tia dư ba trúng vào trên người Diệp Trần, làm cho quỹ tích chạy trốn của Diệp Trần bị chếch đi.

Tâm trí Diệp Trần vẫn vô tạp niệm, cả người hoàn toàn chìm vào trong việc tìm hiểu Không Gian Áo Nghĩa.

Ánh mắt của hắn, nhìn như trống rỗng nhưng kì thực lại có vô số trí tuệ hỏa hoa đang lóe lên.

Trong mắt hắn lúc này đã xuất hiện ra cả một đám tọa độ không gian, tại các tọa độ không gian kia là không gian quỹ tích, khi không gian quỹ tích này cũng không phải là không hề thay đổi, tùy thời đều có thể biến hóa, bất quá bằng vào Tám phần Không Gian Áo Nghĩa, Diệp Trần đã nắm giữ một điểm quy luật biến hóa của không gian quỹ tích, mọi sự vạn vật đều có quy luật, nếu như không có quy luật thì tựu sẽ là "bất định", "bất định" tức là đại biểu cho sự Hỗn Độn, không có khái niệm về không gian, không có khái niệm về thời gian, không có Âm Dương, không có ánh sáng và bóng tối, không có Ngũ Hành, rất hiển nhiên, đây sẽ là một cái thế giới tự động, cho nên quy luật nhất định tồn tại.

Tám thành Không Gian Áo Nghĩa giúp cho Diệp Trần có thể nắm giữ một điểm quy luật, nhưng lại không đủ để cho hắn đạt tới tốc độ ánh sáng tại trong chân không, phải nắm giữ càng nhiều quy luật nữa thì mới được.

Nếu Không Gian Áo Nghĩa có thể Viên Mãn thì thi triển thuấn di sẽ rất dễ dàng, bởi vì Viên Mãn Không Gian Áo Nghĩa có thể giúp cho ngươi thấm nhuần các quy luật không gian quỹ tích.

Quên tồn tại về thời gian, quên cả những mối nguy hiểm đang tồn tại trước mặt, và cũng không biết đã đi qua thời gian bao lâu, trong đầu Diệp Trần đã bắt đầu có nhiều thêm một tia cảm ngộ, cái cảm ngộ nhỏ bé này tựu như là thảo nguyên trên Hỏa Tinh vậy, một khi thành hình thành hồn thì sẽ có đủ năng lực để mang tất cả toàn bộ thảo nguyên đi.

Hoang Hỏa Tinh có diện tích rất lớn, đường kính có đến mấy ngàn vạn dặm, còn ở bên trong này, việc phi hành bên trong tại Hoang Hỏa Tinh sẽ gặp trở ngại rất nhiều, một phần vạn tốc độ như bên trong chân không cũng đều không có, mặc dù như thế, Diệp Trần cũng dần dần tiếp cận.

Tại vị trí hạch tâm Hoang Hỏa Tinh.

...

Rầm rầm rầm...

Ám Long Đế cùng Hỏa Tinh Thú Hoàng chiến đấu hết sức kinh người, tiếng nổ mạnh vừa được hình thành trong giây lát thì cảnh vật chung quanh đã bị phá hủy không còn một mảnh, tạo thành một cái không gian hình tròn.

Hình tròn tại khu vực trung ương của không gian, Ám Long Đế cùng Hỏa Tinh Thú Hoàng không ngừng giao thoa.

"Quả nhiên lợi hại."

Ám Long Đế gắt gao chằm chằm vào Hỏa Tinh Thú Hoàng, công kích của đối phương có thể nói là thập phần cường đại, nếu như không phải hắn có mặc Đỉnh tiêm Đế cấp áo giáp thì đã bị thương từ sớm rồi, nhất là khi đối phương phun phát ra tới cột sáng kim hồng sắc, mặc dù nó còn cách đỉnh tiêm Đế cấp bảo giáp một khoảng, nhưng Ám Long Đế đã cảm giác được một cổ nhiệt lượng nóng rực truyền đến thể nội của mình.

"Bất quá ngươi cũng không chịu nổi a!"

Trên hai tay Ám Long Đế còn được mang theo một đôi bao tay Hắc Kim sắc, cái bao tay kim loại này còn được gọi là “xé trời”, là cấp thấp Hoàng Cấp vũ khí, hắn vốn phải dùng quân hàm Ngũ Tinh Tướng Quân của mình để mua, bằng không sẽ không có tư cách mua được cấp thấp Hoàng Cấp vũ khí đấy. Món Hoàng Cấp vũ khí này nhìn như là thứ kém cỏi nhất trong các loại vũ khí Hoàng Cấp, thế nhưng so với đỉnh tiêm Đế cấp vũ khí lại mạnh hơn gấp 10 lần thậm chí gấp 20 lần, cái bao tay “xé trời” này chính là thứ mà

hắn đã lấy được tại bên trong một chỗ Bí Cảnh, nó được hắn coi là vật chí bảo, nếu không có cái bao tay "xé trời" này thì hắn chỉ là một tồn tại rất bình thường trong sô các Ngũ Tinh Tướng Quân.

Bằng ánh mắt của Ám Long Đế cũng có thể phát hiện ra trên người đám Hỏa Tinh Thú Hoàng có từng vết cào, vết cào này lại rất khó để khôi phục, trên thượng diện của nó lại có ẩn chứa lực lượng của Hoàng Cấp vũ khí.

Rống!

Hỏa Tinh Thú Hoàng gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt huyết Kim sắc của nó tràn đầy sát cơ.

Trí tuệ của nó cao hơn một chút so với Hỏa Tinh Thú bình thường và Hỏa Tinh Thú Vương, ẩn ẩn hiện hiện, bằng vào thực lực của nó thì trong thời gian ngắn không thể làm gì được Ám Long Đế, bởi đối phương có lực phòng ngự quá cao, quả thực là không có cách nào có thể phá hủy. Nhưng nó cũng không vội, lực lượng của nó có thể nói là vô cùng vô tận, thêm nữa Hoang Hỏa Tinh chính là nơi ở của nó, cho nên lực lượng của đối phương nếu dùng một phần thì sẽ thiếu mất một phân, sớm muộn rồi cũng sẽ tiêu hao hầu như không còn lại chút gì.

Nó muốn làm hao tổn chết đối phương.

Cách nghĩ cũng đồng dạng như Hỏa Tinh Thú Hoàng, Ám Long Đế cũng muốn làm hao tổn chết Hỏa Tinh Thú Hoàng.

Ám Long Đế có ma thân sớm đã đạt đến Thất giai, Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh đối với hắn sẽ là vô dụng, chỉ có Linh Năng Hỏa Tinh trên người Hỏa Tinh Thú Hoàng mới có hữu dụng đối với hắn mà thôi, nếu như có thể đánh chết Hỏa Tinh Thú Hoàng và cướp lấy bộ vị trân quý trên người tương đối phương, nói không chừng là có thể đem ma thân của hắn từ Thất giai sơ kỳ tăng lên tới Thất giai trung kỳ, phải biết rằng ma thân thể cùng Linh khu càng về sau càng khó tăng lên, cần phải có bảo vật càng trân quý thì may ra. Mà được đụng độ với Hỏa Tinh Thú Hoàng lại là cơ hội khó được, Ám Long

Đế há sẽ dễ dàng bỏ qua.

Nhưng đáng tiếc, Hỏa Tinh Thú Hoàng cũng không phải hoàn toàn do Linh Năng Hỏa Tinh cấu thành, nên có hỗn tạp rất nhiều loại vật thể trong nó, chỉ có bộ vị tinh hoa nhất mới tựa hồ là đỉnh cấp Linh Năng Hỏa Tinh, đỉnh cấp Linh Năng Hỏa Tinh có thể nói là thập phần hiếm thấy, có thể dùng để rèn luyện Thất giai Linh khu.

Đương nhiên, nếu như Hỏa Tinh Thú Hoàng hoàn toàn là do Linh Năng Hỏa Tinh cấu thành thì chỉ sợ Ám Long Đế cũng sẽ không phải là đối thủ của đối phương.

...

150 dặm.

120 dặm.

Một trăm dặm.

Khoảng cách giữa Hỏa Tinh Thú Hoàng và Diệp Trần chỉ còn lại có 100 dặm cuối cùng, khoảng cách này nếu như là tại bên trong chân không sẽ không đáng kể chút nào, thậm chí là tại bên trong Hoang Hỏa Tinh này, tựu cũng chỉ bằng thời gian một hai lần hô hấp mà thôi. “Oanh”, với khoảng cách như vậy, uy lực cột sáng kim hồng sắc của Hỏa Tinh Thú Hoàng đã gia tăng thêm gấp bội, ba bốn con Hỏa Tinh Thú bình thường đã không thể trở thành tấm chắn nữa rồi, bọn chúng trực tiếp bị cột sáng hỏa hồng sắc thiêu đốt và bốc hơi, dư ba trùng kích tại trên người Diệp Trần, thiếu chút nữa đã đánh bại hộ thể Chân Nguyên của Diệp Trần.

Tám mươi dặm!

Bảy mươi dặm!

Năm mươi dặm!

Rốt cục, khoảng cách giữa cả hai chỉ còn thừa lại năm mươi dặm.

Lần này, hắn đã không thể chống đỡ cột sáng kim hồng sắc này nữa.

Lập tức rất nhanh Diệp Trần sẽ bị đánh trúng.

"Thành công rồi."

Diệp Trần bỗng giật mình một cái, tốc độ của hắn mãnh liệt tăng vọt, cột sáng kim hồng sắc bay xẹt qua nửa thân dưới của hắn, “oanh”, một mảng lớn dung nham thông đạo đã bị oanh thành hư vô, hóa thành chất lỏng màu đỏ thẫm.

"Nguy hiểm thật."

Diệp Trần vừa mừng vừa sợ sãi.

Kinh hãi là thiếu chút nữa thì hắn đã chết rồi, còn vui mừng chính là, Không Gian Áo Nghĩa đã đạt tới chín thành cảnh giới, điều này đại biểu hắn tại trong chân không sẽ có thể đem tốc độ đạt tới tốc độ ánh sáng, không kém cỏi gì Khô Hải Đế.

Nhưng Diệp Trần có thể cảm giác được, tốc độ ánh sáng của hắn không giống với của Khô Hải Đế, bởi tốc độ ánh sáng của Khô Hải Đế cũng không phải đặc biệt linh hoạt, sau khi Diệp Trần tìm hiểu ra chín thành Không Gian Áo Nghĩa, chẳng những tốc độ đã vô cùng nhanh, mà trình độ linh hoạt cũng không có gì sánh kịp, có thể tùy thời chuyển hướng, tùy thời cải biến quỹ tích di động, quả thực giống như là đứa con cưng của không gian vậy.

Vèo! Vèo!

Thân hình lập loè bất định, Diệp Trần dễ dàng tránh thoát cột sáng kim hồng sắc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1398: Lỗ Đen

"Chín thành Không Gian Áo Nghĩa đã như thế, không biết Viên Mãn Không Gian Áo Nghĩa sẽ kinh người như thế nào đây?"

Diệp Trần rất rõ ràng, hắn có thể đem Không Gian Áo Nghĩa tìm hiểu đến chín thành cảnh giới là có quan hệ rất lớn với những tích lũy từ nhiều năm trước, hiện tại, nguy cơ trước mắt đã biến những tích lũy kia trở thành "trái ngọt".

"Tên Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả này muốn mượn Hỏa Tinh Thú Hoàng giết chết ta, nhưng đáng tiếc cho hắn, sinh tử áp bách ngược lại buộc ta phả nâng cao bản thân mình hơn một bậc, bất quá ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn."

Phương hướng chếch đi một chút, Diệp Trần hướng phía Khô Hải Đế bay vụt đi.

Ở ven đường đi, Diệp Trần gặp được rất nhiều Hỏa Tinh Thú họp thành từng bầy, có thể làm cho người ta phải thập phần sợ hãi, thật ra mà nói, Diệp Trần cũng không nắm chắc quá lớn có thể ly khai cái khỏa sinh mệnh tinh cầu này, cơ hội duy nhất vẫn là tại trên người Khô Hải Đế.

"Cái gì, hắn đuổi theo tới ư ?!."

Khô Hải Đế cảm ứng được Diệp Trần vẫn còn tồn tại nên tâm trí chấn động, hắn còn tưởng rằng Diệp Trần đã bị Hỏa Tinh Thú Hoàng giết chết rồi.

"Không đúng, tốc độ của hắn như thế nào lại còn nhanh hơn so với ta chứ?"

Lúc khoảng cách giữa hai người không ngừng gần hơn, sắc mặt Khô Hải

Đế bắt đầu âm trầm xuống.

Chỉ chốc lát sau công phu, Khô Hải Đế đã nhìn ra sự tình.

Tốc độ của Diệp Trần cũng không thể nhanh hơn so với hắn, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu, động tác của Diệp Trần thập phần linh hoạt, gặp phải Hỏa Tinh Thú gây trở ngại, hắn chỉ lập loè một cái là có thể bỏ mặc qua, cái này không thể nghi ngờ là có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian, khiến cho người ngoài nhìn vào sẽ thấy rằng tốc độ này rất nhanh, thậm chí siêu việt cả động tác giả của hắn, mặc dù như thế, Khô Hải Đế như trước vẫn không cảm thấy dễ chịu, ngược lại còn phiền muộn mà nảy sinh ý muốn sát nhân.

"Có thể nói cho ta biết phong hào của các hạ là gì không?."

Thanh âm Diệp Trần truyền tới.

"Ta chính là Khô Hải Đế, ngươi đừng quá đắc ý mà quên đi bản thân của ngươi." Khô Hải Đế nói bằng một âm thanh lạnh lùng.

"Khô Hải Đế sao? Tốt, ta sẽ viết ra cho thiên hạ biết rằng, hôm nay là tử kỳ của ngươi."

"Bằng vào ngươi àh?"

Khô Hải Đế ngữ khí tỏ vẻ khinh thường.

"Không phải bằng vào ta, mà là ta cùng với cái con Hỏa Tinh Thú kia."

Diệp Trần trong nội tâm sớm đã có kế hoạch đánh chết Khô Hải Đế.

"Đợi ngươi đuổi kịp ta rồi hẵn nói."

"Cái này dễ dàng thôi mà."

Nói xong, Diệp Trần bỗng nhiên chém ra một kiếm về phía Khô Hải Đế, nhưng đầu tiên nghênh đón kiếm kình chính là một con Hỏa Tinh Thú

Vương, “ầm ầm”, Hỏa Tinh Thú Vương bị kích bay rớt ra ngoài, trên thân nó rách ra một vết kiếm sâu và dài tới vài thước, dư thế sóng xung kích cực lớn bộc phát, lao đến trùng kích tại trên người Khô Hải Đế, khiến cho tốc độ của hắn bị hạ thấp xuống không ít.

"Không tốt."

Khô Hải Đế đã minh bạch dụng ý của Diệp Trần.

"Tiểu tử, ngươi cũng nếm thử sát chiêu của ta đây."

Khô Hải Đế cưỡng ép phá vỡ sóng xung kích, chậm chạp khôi phục tốc độ, cùng lúc đó, hắn cầm chiến mâu trong tay tung một sát chiêu về hướng Diệp Trần.

Ầm ầm!

Mâu ảnh tầng tầng lớp lớp hiện ra, phảng phất đồng dạng như sóng biển có phạm vi công kích rất rộng, bao trùm về hướng Diệp Trần.

"Phá!"

Hai tay giơ Long Tuyền Kiếm lên cao, Diệp Trần bổ tới một kiếm, kiếm khí màu đen tỏa ra hào quang dài đến vạn trượng làm bốc hơi đại lượng mâu ảnh, khiến rất nhiều khe hở được tạo ra, “vèo” một tiếng, Diệp Trần men theo khe hở vượt qua.

Cứ như vậy, Khô Hải Đế cùng Diệp Trần công kích lẫn nhau, còn Hỏa Tinh Thú Hoàng thì bám theo sát phía sau hai người, thỉnh thoảng lại phát ra một đạo cột sáng kim hồng sắc, tràng diện vô cùng hỗn loạn.

Bằng vào sự thấu hiểu đối với không gian áo nghĩa, Diệp Trần dần dần đuổi theo kịp Khô Hải Đế.

Khô Hải Đế hắn đã bắt đầu có chút sốt ruột, hắn vội vàng nói: "Chúng ta tiếp tục chiến đấu thì chỉ biết tạo ra tiện nghi cho con Hỏa Tinh Thú Hoàng

kia, không bằng đều dừng tay mà lui về một bước."

"Yên tâm đi, ta có khả năng tự lo liệu."

Diệp Trần há sẽ bỏ qua cho đối phương.

"Ngươi thật muốn cá chết lưới rách." Khô Hải Đế quát lên.

"Cá chết, nhưng chưa hẳn lưới sẽ rách."

Trong lúc nói chuyện, Diệp Trần dĩ nhiên đã vượt qua Khô Hải Đế một đoạn, thân hình lăng không xoay tròn, Diệp Trần lại chém một kiếm về phía Khô Hải Đế, kiếm khí xoay tròn phảng phất như một con quay, lại giống như một đạo vòi rồng vậy.

Tốc độ công kích của Diệp Trần quá nhanh, khiến Khô Hải Đế vội vàng dựng chiến mâu lên đón đỡ.

Bang!

Hỏa Tinh văng khắp nơi, hai người riêng phần mình tách ra, Diệp Trần mượn lực bay rớt ra ngoài, bởi vì hắn đang ở chính diện Khô Hải Đế nên bay ngược hay tiến lên cũng không có gì khác nhau, sau một khắc, Diệp Trần xoay người lại rồi tiếp tục chạy đi. Còn Khô Hải Đế thì trái lại, hắn bị một kiếm này của Diệp Trần bức lui về sau vài trăm mét, sa vào trong một bầy Hỏa Tinh Thú.

"Cút ngay."

Khô Hải Đế nộ khí trùng thiên, chiến mâu điên cuồng vung vẩy, càn quét tứ phía.

Đợi đến khi Khô Hải Đế đột xuất được vòng vây thì khoảng cách giữa hắn và Hỏa Tinh Thú Hoàng đã không còn đến năm mươi dặm, “oanh”, một cột sáng kim hồng sắc được phun về phía hắn với khí thế như chẻ tre.

Da đầu run lên một hồi, đôi cánh màu xanh da trời sau lưng Khô Hải Đế

vỗ mãnh liệt, chật vật tránh đi cột sáng công kích.

Thế nhưng, hắn cũng không thể thuận lợi trốn mãi được, đạo cột sáng kim hồng sắc thứ 9 hung hăng oanh kích trúng vào phía sau lưng Khô Hải Đế, hộ thể Chân Nguyên của hắn lập tức bị phá thủng một lỗ lớn.

Aaaaa!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, bị sức nóng mãnh liệt oanh trúng, toàn thân Khô Hải Đế tỏa ra hơi nước, ngay cả Đế cấp áo giáp cũng bị lõm vào trong một mảng lớn.

"Tiểu tử, ngươi có chết cũng không yên đâu."

Khô Hải Đế như thế nào cũng không nghĩ tới, cuối cùng kẻ không may ngược lại chính là mình, hắn không muốn chết, hắn chỉ mới sống hơn ba vạn năm mà thôi, hiện tại vẫn đang là thời kỳ nhân sinh đỉnh phong của hắn.

"Sớm biết như thế thì trước đó sao lại làm ra hành vi kia."

Diệp Trần như Âm Hồn Bất Tán, một chiêu Siếp Na Huy Hoàng từ phía trước công đi qua.

Siếp Na Huy Hoàng ẩn chứa Không Gian Áo Nghĩa, trong đó Tám thành Không Gian Áo Nghĩa cũng đã tương đương với Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp rồi, còn khi ẩn chứa Chín thành Không Gian Áo Nghĩa thì càng thêm cao minh hơn rất nhiều, nếu như không phải Diệp Trần vẫn chưa thể đem Chín thành Không Gian Áo Nghĩa dung nhập hoàn toàn vào trong Siếp Na Huy Hoàng thì uy lực có thể sẽ càng mạnh hơn rất nhiều nữa. Mặc dù như thế nhưng hiện tại Siếp Na Huy Hoàng đã tiếp cận Tứ chuyển kiếm pháp rồi.

Trừ việc đó ra, Siếp Na Huy Hoàng vốn chính là kiếm pháp mạnh nhất của Diệp Trần, hiện tại cảnh giới Không Gian Áo Nghĩa đã tăng lên, khiến nó càng thêm thâm bất khả trắc. Một kiếm này đánh ra, kiếm khí liền dung nhập đến trong không gian, trực tiếp lao đến chém giết lên hộ thể Chân Nguyên của Khô Hải Đế, đơn giản chỉ cần đem hắn kích bay rớt ra ngoài

thêm lần nữa, nơi mà Hỏa Tinh Thú Hoàng đang chờ đón nhận hắn.

"Không."

Đôi mắt sâu thẳm của Khô Hải Đế trừng to.

Hỏa Tinh Thú Hoàng cũng mặc kệ giữa Diệp Trần cùng Khô Hải Đế có tranh đấu gì, nó chỉ biết là nó muốn giết hai người này, ai ở gần nó nhất thì nó giết hắn trước mà thôi.

Ầm ầm!

Cột sáng Kim hồng sắc oanh kích chuẩn xác lên trên người Khô Hải Đế, lần này, thân thể Khô Hải Đế đã xuất hiện sụp đổ, hỏa diễm rừng rực thiêu đốt lên thân thể của hắn.

"Cho dù chết, ta cũng phải kéo ngươi cùng chết."

Khô Hải Đế biết rõ, hắn đã không thể trốn thoát nữa rồi, trừ phi hắn có thể lập tức ly khai Hoang Hỏa Tinh, "Đi chết đi!" lúc này Khô Hải Đế lấy ra một khỏa hắc sắc Tinh Thạch đặt trên tay, đây chính là Hắc Ám thần tinh, là bảo vật thập phần trân quý, cái khỏa Hắc Ám thần tinh này có lai lịch rất phi phàm, là hắn đã lấy được ở bên trong một chỗ Tinh Không Bí Cảnh thần bí, mấy ngàn năm qua, hắn một mực chưa từng dùng qua, chờ đúng vào thời điểm sống chết trước mắt mới lấy ra sử dụng.

Hưu!

Dùng sức ném đi, Khô Hải Đế đã ném Hắc Ám thần tinh ra.

"Đây là cái gì?"

Đồng tử mắt Diệp Trần co rụt lại, một sợi kiếm khí bám vào bên trên Hắc Ám thần tinh.

Vô thanh vô tức, từ trong Hắc Ám thần tinh, một lỗ đen hình thành với tốc độ rất nhanh, thế nên, mấy trăm con Hỏa Tinh Thú xung quanh đã trực

tiếp bị nuốt vào, đồng thời còn có một mảng lớn dung nham bị cắn nuốt vào, lực hút mạnh không biết khủng bố gấp bao nhiêu lần so với Bạch Oải Tinh, Khô Hải Đế sở dĩ không đem Hắc Ám thần tinh ném về hướng Hỏa Tinh Thú Hoàng, là vì khoảng cách giữa hắn và Hỏa Tinh Thú Hoàng đã rất gần, sau khi Hắc Ám thần tinh hình thành lỗ đen, trước tiên sẽ đem hắn thôn phệ đi vào, ngược lại có khả năng sẽ không uy hiếp được Diệp Trần, phải biết rằng, hiện tại Diệp Trần chính là kẻ mà hắn thống hận nhất.

Lực hút lập tức tác dụng lên người Diệp Trần khiến tốc độ của hắn lập tức bị hạ thấp rất nhiều, chợt bị kéo bay ngược về hướng lỗ đen.

"Cái gì?"

Diệp Trần thật không biết Khô Hải Đế còn có ngón đòn này, nếu như trước đó Khô Hải Đế làm như vậy thì hắn đã sớm chết rồi. Lúc này, Diệp Trần điên cuồng cổ động Chân Nguyên, Siếp Na Kiếm Vực cũng phát động đến cực hạn để chống lại lỗ đen, "Đại, đại, đại." Long Tuyền Kiếm thoáng cái cũng được biến dài ra trăm dặm, Diệp Trần chém một kiếm về phía lỗ đen.

Cờ-rắc!

Ngay khi vừa chạm đến, Long Tuyền Kiếm lập tức bị nghiền nát, mảnh vỡ nhanh chóng bị hút vào.

Một lần nữa lấy ra một thanh Thiên Vương Cấp bảo kiếm, Diệp Trần tiếp tục biến lớn bảo kiếm rồi chém về phía lỗ đen lần nữa.

Nhưng kết quả như cũ vẫn là như thế.

Bị hút đi còn có cả Khô Hải Đế cùng Hỏa Tinh Thú Hoàng, Hỏa Tinh Thú Hoàng cảm nhận được nguy hiểm liền phi hành về hướng ngược lại, thế nhưng, do lực hút quá mạnh mẽ nên nó vẫn bị kéo tới từng chút từng chút.

"Ha ha, cùng chết vậy!"

Khô Hải Đế giờ đây toàn thân đang bị bốc cháy, ngọn lửa không ngừng thiêu đốt hắn từ trong ra ngoài, liên tục bị trúng hai lần công kích khiến thực lực của hắn đã trở nên rất yếu ớt, chống lại lực hút của lỗ đen là điều khó khăn nhất đối với hắn lúc này, bất quá hắn cũng không cho rằng Diệp Trần có thể tránh được lỗ đen thôn phệ, chỉ có điều chết sớm hay chết muộn mà thôi, nói không chừng còn có thể giết chết luôn cả Hỏa Tinh Thú Hoàng, mọi người cùng nhau đồng quy vu tận.

Thời gian dần trôi qua, Diệp Trần cùng Khô Hải Đế đã tiến tới gần nhau.

"Kẻ phải chết trước chính là ngươi."

Diệp Trần tiếp tục lấy ra một thanh Thiên Vương Cấp bảo kiếm thứ ba, bổ một kiếm vào trên người Khô Hải Đế, “phốc”, Khô Hải Đế phun ra một ngụm hỏa diễm, khí tức uể oải đến mức tận cùng, “ân”, Diệp Trần chú ý tới cây chiến mâu trong tay Khô Hải Đế, ý niệm trong đầu chợt lóe lên, hắn chém đứt cánh tay phải của đối phương rồi với tay nắm chặt, đoạt lấy chiến mâu.

"Hỗn đản."

Khô Hải Đế chửi một câu nhưng ngay sau đó, hắn đã không kháng cự nổi tác dụng của lực hút, lập tức biến mất vào trong hắc động.

"Cái hắc động này không phải do tự nhiên hình thành, uy năng sẽ có hạn, nhưng ta lại không kháng lại được, không biết nó có thể thôn phệ bao nhiêu năng lượng đây." Diệp Trần hạ quyết tâm, tay theo Trữ Vật Linh Giới dẫn ra vô số Nguyên thạch, trông như là một cơn lũ vậy, hướng phía lỗ đen phóng đi.

Một trăm vạn.

500 vạn.

1000 vạn.

3000 vạn.

80 triệu.

200 triệu.

Vô số Nguyên thạch biến mất tại trong hắc động, những Nguyên thạch này ẩn chứa năng lượng rất kinh người, lỗ đen thôn phệ chúng nên cũng bị tiêu hao một phần năng lượng tương ứng, đương nhiên, nếu như đây là lỗ đen do thiên nhiên hình thành thì uy lực sẽ lớn hơn gấp 10 lần, bao nhiêu Nguyên thạch cũng sợ là không đủ. Còn đây chỉ là một lỗ đen nhỏ, mà trước đó nó đã cắn nuốt đại lượng năng lượng cùng Hỏa Tinh Thú bên trong Hoang Hỏa Tinh rồi.

Quả nhiên, sau khi cắn nuốt vài tỷ Nguyên thạch, lỗ đen đã dần dần nhỏ lại, lực hút đã chậm rãi giảm xuống.

"Vẫn còn chưa đủ."

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần cảm giác tốc độ tiêu hao Nguyên thạch không đủ nhanh, nếu như có thể thoáng cái lấy ra 1 tỷ Nguyên thạch thì tốt rồi, 1 tỷ không đủ thì hai tỷ, dù sao Nguyên Thạch Trì mỗi năm có thể khôi phục được một trăm triệu Nguyên thạch.

"Đúng rồi, còn có con Hỏa Tinh Thú Hoàng này."

Diệp Trần theo dõi Hỏa Tinh Thú Hoàng.

Lập tức mất xóa mất đi Hồn Ấn Ký trong chiến mâu của Khô Hải Đế Linh, Diệp Trần lạc ấn lên nó linh hồn ấn ký của mình, loại lạc ấn Linh Hồn Ấn Ký này được thực hiện quá nhanh nên không cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực của chiến mâu, bất quá như vậy cũng đã đủ rồi, cây chiến mâu này chính là một món cao đẳng Đế cấp vũ khí, dù chỉ có được ba thành uy năng nhưng đều muốn vượt qua trung đẳng Đế cấp vũ khí.

Cầm trong tay chiến mâu, Diệp Trần bổ một mâu về phía Hỏa Tinh Thú

Hoàng.

Cờ-rắc!

Mảnh hỏa tinh vẩy ra, Hỏa Tinh Thú Hoàng đã bị phách bay ra ngoài, nhưng rất nhanh sau đó lại bị hút trở lại, đã đến phía trước Diệp Trần.

Xoay người, Diệp Trần tiếp tục công kích Hỏa Tinh Thú Hoàng, đem bổ đối phương tới phía lỗ đen.

Rống!

Rốt cục, Hỏa Tinh Thú Hoàng đã bị lỗ đen hút vào.

Sau một khắc, cổ lỗ đen bỗng nhúc nhích rồi co lại thành một điểm vòng tròn, cuối cùng biến mất không còn thấy đâu nữa, mà lúc này khoảng cách giữa Diệp Trần và lỗ đen chỉ còn xa chừng vài dặm mà thôi, đây là một khoảng cách rất ngắn.

Cười khổ một tiếng, Diệp Trần nhìn ra chung quanh, lỗ đen xuất hiện đã để cho phương viên mấy ngàn dặm trở thành một cái không gian hình tròn cự đại, một mảnh trống rỗng, chỉ còn một mình Diệp Trần lơ lửng ở bên trong đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1399: Bầu Trời Để Mặc Chim Bay

"Có cái chiến mâu này thì việc ly khai khỏi nơi đây không còn là vấn đề nữa rồi."

Giơ chiến mâu trong tay lên, Diệp Trần thầm nghĩ.

Cây chiến mâu này có tên gọi là Kim Qua Chiến Mâu, là vũ khí cao đẳng Đế cấp, giá trị đơn thuần ít nhất cũng phải là một trăm triệu Nguyên thạch, như vậy cũng là nói, cấp thấp Đế cấp vũ khí sẽ có giá trị chừng hai trăm vạn Nguyên thạch, trung đẳng Đế cấp vũ khí là 1400 vạn, cao đẳng Đế cấp vũ khí một trăm triệu. Về phần áo giáp thì giá cả sẽ cao hơn gấp đôi, cấp thấp Đế cấp bảo giáp, đoán chừng là 400 vạn, trung đẳng 3000 vạn trở lên, cao đẳng 200 triệu tả hữu, tóm lại, thực lực càng cao thì càng cần nhiều Nguyên thạch.

Đừng nghĩ rằng một vài gia tộc có thể khống chế được một tòa thành thị và phát triển ngàn vạn năm thì tựa hồ tài phú sẽ rất nhiều, nhưng phải biết rằng, một gia tộc có thu nhập càng cao thì chi tiêu cũng sẽ càng cao, đây là một mối quan hệ trực tiếp, vì dù sao số lượng Sinh Tử Cảnh Vương giả của gia tộc đó sẽ rất nhiều, tuy nhiên không người nào lại không muốn được phân phát nhiều Nguyên thạch, không ai lại không muốn mua thứ đồ vật mà mình cần cả.

Tỷ như Đế cấp Bảo Khí thì dù có tiền cũng không thể mua được, kỳ thật cũng có thể có một vài cơ hội đạt được, ví dụ như một số Phong Đế Vương giả có dư thừa Đế cấp Bảo Khí trên tay, hắn sẽ bán đi một ít để thu về Nguyên thạch, sau đó mua loại Bảo Khí tốt hơn.

Đối với Bảo Khí thì cần phải tập luyện trong một thời gian ngắn thì mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, Kim Qua Chiến Mâu tại trên tay Diệp

Trần ước chừng chỉ có thể phát huy ra ba thành uy lực, thêm nữa Diệp Trần lại là một kiếm khách nên không thích hợp để sử dụng chiến mâu, cho nên hắn có thể phát huy ra hai thành uy năng đã coi là không tệ rồi.

Oanh!

Một con Hỏa Tinh Thú vừa bay vào vùng không gian hình tròn thì đã bị Diệp Trần quét một mâu thành phấn vụn, cao đẳng Đế cấp vũ khí triển lộ ra toàn bộ khí chất bá đạo của nó.

Vừa diệt sát, vừa sưu tập lấy hài cốt Hỏa Tinh Thú, Diệp Trần hướng phía bên ngoài sinh mệnh tinh cầu bay đi.

Nếu như nói, Diệp Trần cầm trong tay Long Tuyền Kiếm, và vừa bước vào cấp bậc sơ đẳng Chiến Hoàng thì thực lực sẽ còn kém xa sơ đẳng Chiến Hoàng có uy tín lâu năm, nhưng khi cầm trong tay Kim Qua Chiến Mâu thì Diệp Trần ẩn ẩn đã có thực lực trung đẳng Chiến Hoàng. Nếu có thể đem Kim Qua Chiến Mâu đổi thành một thanh cao đẳng Đế cấp bảo kiếm, như vậy Diệp Trần tuyệt đối sẽ có thực lực trung đẳng Chiến Hoàng, bất quá có một việc rất trọng yếu, đây cũng không phải là nói, tùy tiện người nào cũng đều có thể phát huy ra hoàn toàn uy lực của cao đẳng Đế cấp Bảo Khí, kỳ thật, cho dù Diệp Trần có kết hợp cùng cao đẳng Đế cấp Bảo Khí trong thời gian rất dài, hơn nữa cao đẳng Đế cấp Bảo Khí là bảo kiếm, thì chỉ sợ Diệp Trần cũng không phát huy ra đủ 10/10 uy lực. Đoán chừng chỉ có tám phần mà thôi.

Nguyên nhân của sự tình này chính là vì tu vi quá thấp, Diệp Trần mới chỉ có tu vi là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, mà Đế cấp Bảo Khí lại thích hợp dành cho Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên tu vi nhất, ngay cả Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên cũng đã thiếu một ít rồi, chỉ có thể phát huy ra chừng chín thành.

Cho nên, tình cảnh hiện tại của Diệp Trần có thể nói là rất xấu hổ, tu vi của hắn quá thấp, phải mau chóng đề thăng lên tới Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, nếu không thì về sau dù có được Bảo Khí cực tốt đi nữa cũng không

có biện pháp phát huy đến cực hạn.

Một mảnh mâu ảnh mang theo kiếm khí dài hẹp như một con rắn màu đen kích xạ ra, lập tức từng con Hỏa Tinh Thú bị giết chết, nếu không có Hỏa Tinh Thú Hoàng ngăn cản thì Diệp Trần căn bản không gặp phải bất cứ uy hiếp nào, cho dù là Hỏa Tinh Thú Vương đi nữa cũng không thể ngăn cản được Diệp Trần, sau vài ba chiêu thì chúng đã bị chém thành khối vụn, bộ vị trân quý nhất của chúng tất nhiên sẽ trở thành chiến lợi phẩm của Diệp Trần.

"Nhiều Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh như vậy, có lẽ có thể làm cho Linh khu của ta tăng từ Lục giai sơ kỳ tăng lên tới Lục giai trung kỳ thậm chí là hậu kỳ." Diệp Trần ngược lại không vội thoát ly, Linh khu đối với Sinh Tử Cảnh Vương giả có tác dụng rất lớn, tăng thêm được một phần phòng ngự thì mức độ an toàn cho bản thân tựu sẽ tăng thêm một phần, có đôi khi cũng là bởi vì thiếu đi một ít phòng ngự mà phải chết thảm trong tay địch nhân đấy.

Đây cũng là bởi vì cái gọi là “người nhát gan thì chết đói, người lớn gan thì đỡ chết” đấy.

Diệp Trần bắt đầu đuổi giết Hỏa Tinh Thú Vương.

Bốn con!

Bảy con!

Mười con!

Số lượng Hỏa Tinh Thú Vương cũng không nhiều lắm, trong số mấy trăm con Hỏa Tinh Thú thì mới có được một con Hỏa Tinh Thú Vương, thời gian trôi qua, Diệp Trần đã sưu tập được mười bộ vị trân quý của Hỏa Tinh Thú Vương rồi.

"Ân? năng lượng chấn động mạnh quá !."

Thời gian dần trôi qua, Diệp Trần đã đến gần địa điểm đại chiến giữa Ám Long Đế và một con Hỏa Tinh Thú Hoàng khác.

Trên người Hỏa Tinh Thú Hoàng chồng chất những vết thương, vết cào trải rộng, vũ khí sơ đẳng Hoàng Cấp cường đại đến mức người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi, tuy nói Hỏa Tinh Thú Hoàng có lực phòng ngự cao gấp mấy chục lần là Hỏa Tinh Thú Vương, thế nhưng cũng không làm nên chuyện gì, đương nhiên, sơ đẳng Hoàng Cấp vũ khí tại trên tay Ám Long Đế tối đa cũng chỉ có thể tạo ra chút dấu vết ở trên người Hỏa Tinh Thú Hoàng chứ không cách nào đánh nát được đối phương.

Trái lại, khí thế Ám Long Đế càng ngày càng mạnh, đỉnh tiêm Đế cấp bảo giáp lại giúp cho hắn có thể bỏ qua công kích của Hỏa Tinh Thú Hoàng, trời sinh đứng ở thế bất bại, trong khi ma lực của hắn không sai biệt lắm chỉ còn trên dưới năm thành mà thôi.

"Đây là Cấp thấp Đế Cấp vũ khí ư?"

Mở ra Linh Hồn Chi Nhãn, Diệp Trần chợt chấn động, Đế cấp Bảo Khí mà đối phương sử dụng tựu chính là Hoàng Cấp Bảo Khí, Đế cấp Bảo Khí thì thích hợp đối với Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương giả, còn Hoàng Cấp Bảo Khí lại thích hợp với Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương giả, cả hai không cùng một cấp bậc, không thể tưởng được trên tay đối phương rõ ràng có một kiện cấp thấp Hoàng Cấp vũ khí. Đối với Phong Đế Vương giả thì đây là chuyện bình thường, thế nhưng lại là vật báu vô giá, nhưng nếu Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương giả mà sử dụng cấp thấp Hoàng Cấp vũ khí, sẽ thập phần tiêu hao năng lượng, hơn nữa áo giáp trên người Ám Long Đế tựa hồ cũng là đỉnh tiêm Đế cấp áo giáp, tổng hợp lại, tốc độ tiêu hao năng lượng sẽ cao mấy chục lần thậm chí hơn trăm lần Phong Đế Vương giả bình thường, nếu đổi thành Diệp Trần hì đoán chừng Chân Nguyên đã sớm tiêu tán sạch sẽ rồi.

"Thật là khó xử lý."

Ám Long Đế nhíu mày, Hỏa Tinh Thú Hoàng thực sự quá khó đối phó, vượt qua tưởng tượng của hắn rồi, bằng vào cấp thấp Hoàng Cấp vũ khí thì rõ ràng cũng chỉ có thể lưu lại dấu vết không được sâu tại trên người đối phương.

"Ám Long Liệt Thiên Trảo!"

Ám Long Đế quát lên một tiếng lớn, hai móng vuốt của hắn giao thoa, oanh kích vào trên người Hỏa Tinh Thú Hoàng.

Phanh một tiếng, Hỏa Tinh Thú Hoàng đã bị oanh kích bay đi ra ngoài, trên ngực nó xuất hiện một đạo vết cào giao nhau, ẩn ẩn xuất hiện vết rách.

Rất hiển nhiên, Hỏa Tinh Thú Hoàng không phải là đối thủ Ám Long Đế, nhưng bất quá phòng ngự của cả hai đều quá mạnh mẽ.

Rống!

Đúng lúc này, một tiếng gào thét kinh thiên truyền đến, Diệp Trần nghe có chút quen thuộc.

Chỉ chốc lát sau công phu, một đạo kim hồng sắc lưu quang đã gia nhập chiến trường.

"Là nó? Như thế nào nó lại không chết ?."

Diệp Trần đồng tử phóng đại.

Gia nhập chiến trường rõ ràng chính là con Hỏa Tinh Thú Hoàng trước đó đã bị hút vào lỗ đen, Diệp Trần còn chứng kiến được dấu vết mờ mờ mà chính mình đã dùng Kim Qua Chiến Mâu lưu lại tại trên người đối phương.

Diệp Trần cũng không biết rằng tại trung ương Hoang Hỏa Tinh, là một mảnh Hỗn Độn, Hỏa Tinh Thú Hoàng tuy bị hút vào lỗ đen, nhưng thân thể của nó cũng không bị lỗ đen phá nát, ngược lại chỉ bị truyền tống đến trung ương Hoang Hỏa Tinh, mà tại chỗ đó lại chính là hang ổ Hỏa Tinh Thú Hoàng, chúng tựu là được sinh ra từ một nơi nào đó, đương nhiên, đây là Hỏa Tinh Thú Hoàng, luận về lực phòng ngự thì nó hoàn toàn không kém cỏi Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương giả, như vậy cũng chỉ có Hoàng Cấp vũ khí mới có thể gây ra vết thương nhẹ trên người chúng, trước đó, Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý của Diệp Trần phối hợp cùng cao đẳng Đế

cấp vũ khí cũng chỉ có thể thoáng lưu lại vài dấu vết mà thôi.

"Đáng giận."

Ám Long Đế sắc mặt trở nên khó coi.

Hai con Hỏa Tinh Thú Hoàng tuy không cách nào đả bại được hắn, nhưng lại có thể làm tiêu hao hết ma lực của hắn, một khi ma lực tiêu hao hết thì mặc cho hắn có thiên đại bổn sự gì, chạy trời cũng không khỏi nắng.

"Đi thôi."

Cắn răng, Ám Long Đế quay người hướng phía bên ngoài Hoang Hỏa Tinh phóng đi, hắn có ý định trở về khu vực Ma tộc trước, sau đó kêu gọi thêm hai tên bằng hữu đến giải quyết Hỏa Tinh Thú Hoàng, cùng lắm thì chiến lợi phẩm sẽ chia đều.

Ám Long Đế vừa trốn đi, Diệp Trần tất nhiên cũng không thể lưu lại mà xem tiếp.

Hưu!

Diệp Trần linh xảo tránh đi từng bầy Hỏa Tinh Thú.

Thời gian trọn vẹn đi qua nửa ngày, Diệp Trần rốt cục đã đi ra khỏi được cái khỏa sinh mệnh tinh cầu chứa đựng trùng trùng điệp điệp nguy hiểm này, xuất hiện tại bên ngoài.

Đã ra đến ngoại giới, Diệp Trần có cảm giác rất tự do tự tại hệt như bầu trời để mặc cho chim bay vậy, tốc độ liên tục tăng lên cho đến khi tiếp cận tốc độ ánh sáng, đây chủ yếu là bởi vì xung quanh có không ít bụi bậm cùng vật trở ngại, nếu không thì khả năng đạt tới tốc độ ánh sáng sẽ không thành vấn đề.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1400: Lục Giai Đỉnh Phong Linh Khu

Chỉ chốc lát sau, Ám Long Đế cũng vọt ra, tại phía sau hắn vẫn còn hai con Hỏa Tinh Thú Hoàng đang đuổi theo.

"Có người vừa bước ra trước ta sao?"

Ám Long Đế cảm ứng rất nhạy cảm, Diệp Trần di động với tốc độ tiếp cận ánh sáng nên dấu vết còn lưu lại đã lộ rõ trong mắt hắn, hắn không nghĩ tới rõ ràng còn có một người khác cũng giống như mình vẫn lưu lại đến bây giờ mới ly khai Hoang Hỏa Tinh, xem ra, thu hoạch có lẽ không nhỏ.

"Hừ, không đụng phải ta thì coi như vận khí của ngươi tốt rồi."

Hừ lạnh một tiếng, Ám Long Đế tăng tốc độ đến cực hạn, hướng phía nơi khác trong Huyền Vũ phế tích bay đi, tốc độ cũng không chậm hơn bao nhiêu so với Diệp Trần.

Hỏa Tinh Thú Hoàng đuổi theo một khoảng rồi liền ngừng lại và quay trở lại Hoang Hỏa Tinh, đối với chúng mà nói, ngoại giới thật lạ lẫm, không nên ở lâu, chỉ có Hoang Hỏa Tinh mới là chỗ an toàn của mình.

...

Trên Mị Ảnh hào, Diệp Trần ngồi ở đại sảnh uống rượu.

Ồ ồ ồ ồ!

Một bình rượu bị Diệp Trần uống cạn, qua một hồi lâu, Diệp Trần buông vỏ chai rượu xuống.

"Lần này thu hoạch không nhỏ, tối trọng yếu nhất chính là Linh Năng

Hỏa Tinh cùng Kim Qua Chiến Mâu."

Rầm rầm!

Mảng lớn mảnh vỡ Hỏa Tinh Thú rơi ở chỗ trống trong đại sảnh, chồng chất như một tòa núi nhỏ, cái có màu sắc hồng nhạt chính là mảnh vỡ Hỏa Tinh Thú bình thường, còn cái có màu hồng đậm thì chính là mảnh vỡ của Hỏa Tinh Thú Vương, bất kể là Hỏa Tinh Thú bình thường hay là Hỏa Tinh Thú Vương thì con mắt cùng trái tim của chúng đều là cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh, nhưng của Hỏa Tinh Thú bình thường lại tương đối kém hơn Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh một chút, có thể dùng để rèn luyện Ngũ giai Linh khu, còn con mắt cùng trái tim của Hỏa Tinh Thú Vương là Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh tốt hơn, có thể rèn luyện Lục giai Linh khu, trừ việc đó ra, các mảnh vỡ còn lại kỳ thật cũng ẩn chứa năng lượng Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh, chỉ có điều bị pha loảng đi rất nhiều.

Mảnh vỡ Hỏa Tinh Thú bình thường đối với Diệp Trần dĩ nhiên vô dụng, Diệp Trần thu vào trữ vật linh giới, chỉ để lại các mảnh vỡ Hỏa Tinh Thú Vương.

Sửa sang lại thoáng một chút, Diệp Trần đạt được tổng cộng hai mươi con mắt Hỏa Tinh Thú Vương, mười trái tim Hỏa Tinh Thú Vương, bởi vì con mắt cùng trái tim đều muốn tốt hơn rất nhiều so với một khỏa Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh, Diệp Trần thoáng đánh giá, hai mươi con mắt cộng thêm mười trái tim này, ước chừng tương đương 1200 khỏa Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh có thể rèn luyện Lục giai Linh khu.

Mà mảnh vỡ thân thể Hỏa Tinh Thú Vương cũng có ẩn chứa năng lượng Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh, nếu tính thêm cả những mảnh vở này nữa thì đoán chừng tương đương với 3000 khỏa Cao cấp Linh Năng Hỏa Tinh có thể dùng để rèn luyện Lục giai Linh khu, tổng cộng lại là 4200 khỏa.

"Chậc chậc, không sai biệt lắm có lẽ đã đủ rồi a!"

Cũng không đi vào mật thất chiến hạm, Diệp Trần trực tiếp ngồi xếp

bằng trên mặt đất ở đại sảnh và bắt đầu rèn luyện Linh khu.

Diệp Trần lựa chọn sử dụng đầu tiên chính là mảnh vỡ thân thể Hỏa Tinh Thú Vương.

Đại khái sau khi dùng 200 khỏa, Diệp Trần đã đem Linh khu tăng từ Lục giai sơ kỳ lên tới Lục giai trung kỳ.

Linh khu càng về sau thì cần phải gia tăng mấy chục lần năng lượng để rèn luyện, nên số lượng 200 khỏa cũng không coi là nhiều.

Sau đó, lại bỏ ra thêm 800 khỏa nữa, Diệp Trần đã tăng Linh khu lên tới Lục giai hậu kỳ.

Từ Lục giai hậu kỳ đến Lục giai đỉnh phong, tắc thì bỏ ra trọn vẹn 3000 khỏa, mảnh vỡ thân thể Hỏa Tinh Thú Vương xem như đã dùng hết hoàn toàn rồi, lại còn phải tiêu hao thêm mười tám đôi mắt và chín trái tim.

Cuối cùng, chỉ còn lại hai con mắt và một trái tim, như vậy không đủ để Diệp Trần tăng Linh khu lên tới Thất giai.

"Đáng tiếc."

Diệp Trần có chút tiếc nuối.

Lục giai đỉnh phong Linh khu cùng Thất giai Linh khu không phải là một cái cấp bậc quá lớn, Lục giai Linh khu có thể thu nạp tổn thương, Thất giai Linh khu tắc thì có thể hình thành ra một đạo Bất Diệt lực lượng, đạo Bất Diệt lực lượng này rất yếu ớt, nhưng lại có thể tại trong thời gian ngắn mà khôi phục bất luận thương thế gì, nghe nói, Luyện Thể Chí Tôn có Cửu giai Linh khu sẽ đạt đến Bất Diệt chi thân, mà Bất Diệt chi thân ẩn chứa chính là Bất Diệt lực lượng, chỉ cần Bất Diệt lực lượng không tiêu tan thì cơ hồ không một ai có thể đánh bại hay đánh chết hắn.

Chậm rãi đứng người lên, Diệp Trần cảm giác toàn thân mình tràn đầy lực lượng, cảm giác như có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời thét lớn

thật dài. Lục giai đỉnh phong Linh khu thật quá cường đại, bất quá tương ứng với việc đó là Chân Nguyên trong cơ thể quá ít, quả thực là giống như đang lắc lư một cái bình chỉ có nửa lượng nước vậy, không, ngay cả nửa bình nước cũng đều không có.

Tinh tế cảm thụ Lục giai đỉnh phong Linh khu thật lâu, Diệp Trần thở ra một hơi khí tức, mở hai mắt ra.

Bá!

Trong tay lóe lên hào quang, Kim Qua Chiến Mâu lập tức xuất hiện.

Với tư cách là cao đẳng Đế cấp vũ khí, bảo khí Kim Qua Chiến Mâu phát ra uy năng khủng bố đến cực điểm, nếu như đây là Vương cấp chiến hạm bình thường thì tuyệt đối sẽ không chịu nổi uy năng trùng kích của Kim Qua Chiến Mâu

"Gã Khô Hải Đế này cũng coi như rất cao minh, đáng tiếc là đi hại người cuối cùng thành ra hại mình."

Nếu như Khô Hải Đế không tận lực muốn giết Diệp Trần thì hắn hoàn toàn có thể sống sót, Diệp Trần cũng không có khả năng đoạt được Kim Qua Chiến Mâu.

"Sau khi trở về, tựu sẽ dùng cái chuôi Kim Qua Chiến Mâu này đổi lấy một thanh cao đẳng Đế cấp bảo kiếm a!"

Tuy Diệp Trần vẫn còn chưa đủ tư cách để mua sắm Cao đẳng Đế cấp Bảo Khí, nhưng có thể lấy vật đổi vật, Kim Qua Chiến Mâu là Cao đẳng Đế cấp vũ khí nên tất nhiên có thể dùng để đổi lấy một thanh cao đẳng Đế cấp bảo kiếm, chỉ cần cả hai có giá trị tương đương nhau là được.

Khi đã có cao đẳng Đế cấp bảo kiếm, cũng phải hòa hợp cùng nó trong một thời gian ngắn thì mới có thể phát huy ra tám phần uy lực, củng cố thực lực trung đẳng Chiến Hoàng của mình.

Có chút bất đắc dĩ chính là phòng ngự lần nữa đã trở thành nhược điểm của Diệp Trần.

Trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang Thiết Huyết Thâm Lam tương đương với cấp thấp Đế cấp bảo giáp, vốn cũng không tính là quá yếu, đáng tiếc tu vi bản thân Diệp Trần quá kém, mới chỉ là Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, mà dọc theo con đường này, những cường nhân mà Diệp Trần đụng phải, không có kẻ nào mà không phải là Phong Đế Vương giả chứ, và cũng không kẻ nào lại không nhờ vào Đế cấp áo giáp, Diệp Trần hoàn toàn không thể so sánh cùng bọn hắn.

Nhất là Ám Long Đế, rõ ràng hắn đã có được đỉnh tiêm Đế cấp áo giáp cùng cấp thấp Hoàng Cấp vũ khí, nếu đơn đả độc đấu thì Diệp Trần hoàn toàn không phá được phòng ngự của đối phương, còn ngược lại đối phương có thể một chiêu đánh chết mình.

Ông!

Mị Ảnh hào theo trong hư không hiển hiện ra, Diệp Trần đi xuống.

Hắn cũng không có ý định sẽ lập tức ly khai Huyền Vũ phế tích, ít nhất phải có thu hoạch đầy đủ rồi mới trở về, ví dụ như đánh chết một tên Tam Tinh Tướng Quân.

Nếu đánh chết một Tam Tinh Tướng Quân địch nhân, hắn sẽ có tư cách mua một kiện cao đẳng Đế cấp Bảo Khí, điều này là thập phần hấp dẫn, cũng đúng lúc có thể bù đắp chỗ thiếu hụt bên trên phòng ngự.

Diệp Trần vừa động ý nghĩ này đã có không ít dị tộc quân đội gặp phải đại nạn rồi.

Bất kể là 500 người dị tộc quân đội, hay vẫn là một ngàn người, năm ngàn người thậm chí năm vạn người dị tộc quân đội, gặp phải Diệp Trần chỉ có một con đường chết, một đường diệt sát qua, ít nhất cũng có năm sáu vạn dị tộc binh sĩ chết ở trên tay Diệp Trần, trong đó có cả một gã Nhị Tinh

Tướng Quân.

Kể từ đó, Diệp Trần đã đánh chết một gã Nhất Tinh Hắc Ám Thống Lĩnh, một gã Nhất Tinh Tướng Quân cùng một gã Nhị Tinh Tướng Quân rồi.

Suốt nửa tháng đi qua, vận khí của Diệp Trần rốt cuộc đã đến, hắn đã gặp được một Tam Tinh Tướng Quân Tà Linh tộc, đối phương cũng là một kẻ độc hành, cũng không có Thống Lĩnh quân đội.

Vèo!

Diệp Trần cũng không che dấu hành tung của mình, rất nhanh bay vút qua.

"Nguyên một đám Tử Kim Thống Lĩnh cũng không dám làm cho ta chú ý."

Không thể không nói, tu vi của Diệp Trần thật sự quá thấp nên rất dễ dàng trong việc “giả làm heo để ăn thịt hổ”, nếu như tu vi Diệp Trần là Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì đoán chừng đối phương còn có chút kiêng kị.

"Chết đi!"

Gã Tà Linh tộc Tam Tinh Tướng Quân này có tên gọi là Tra Man Đế, hắn giơ trường thương trong tay lên, đâm một thương về hướng Diệp Trần, thương mang ngưng tụ thành một cái xương sọ tà ác, nhắm người du phệ qua.

"Chết chính là ngươi đấy."

Kim Qua Chiến Mâu vung vẩy, hắc kiếm khí tựa như cắn nuốt cả một mặt trời, hào quang tỏa ra vạn trượng, phốc, đầu lâu tà ác nát bấy, kiếm khí dư thế lao đến đánh trúng vào thân thể Tra Man Đế, lập tức, cả người tra man đế bị xé toạc ra, trên khải giáp trung đẳng Đế cấp của hắn liền xuất hiện một vết kiếm thật sâu.

"Làm sao có thể chứ?"

Một giọng nói chấn động truyền ra, Sinh Mệnh Khí Tức của Tra Man Đế đã triệt để biến mất.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần thu dọn chiến lợi phẩm.

Tam Tinh Tướng Quân huy chương một quả, Trữ Vật Linh Giới một quả, trung đẳng Đế cấp áo giáp một kiện, cấp thấp Đế cấp bảo thương một kiện.

"Quá dễ dàng."

Thần kinh căng cứng của Diệp Trần được thư giãn xuống, đến hôm nay, Tam Tinh Tướng Quân đã không còn là một chiêu chi địch của hắn nữa rồi, ngẫm lại cũng đúng, thực lực của hắn bây giờ đã đạt tới trung đẳng Chiến Hoàng cấp bậc, tương đương với Ngũ Tinh Tướng Quân, mà Kim Qua Chiến Mâu trong tay cùng Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý cũng không phải bài trí, khi phối hợp lại sẽ có lực sát thương cực lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1401: Chiến Hổ Đế Kinh Ngạc

Kim Giáp Tinh, Bảo Khí Tháp.

Bảo Khí Tháp cùng đồng dạng như Bí Pháp Tháp, đều là các trọng địa tại Kim Giáp Tinh, có bố trí trận pháp cùng cấm chế thủ hộ của Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn, cho dù là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương giả cũng đều khó có khả năng cưỡng ép xâm nhập vào Bảo Khí Tháp, trừ phi những kẻ này là bán tôn thậm chí Chuẩn Tôn có chiến lực nghịch thiên thì mới có thể.

Tại cửa vào Bảo Khí Tháp, người người ra ra vào vào nối liền không dứt.

"Thanh Vũ Đế, lần này ngươi thu hoạch thế nào, ta có nghe nói, nàng đã đánh chết một gã Nhị Tinh Tướng Quân Dạ Xoa tộc." trên Kim Giáp Tinh, đại bộ phận mọi người đều biết đến các Phong Đế Vương giả, người đang chào hỏi Thanh Vũ Đế chính là một kẻ lưng hùm vai gấu, trên mặt có các đường Hổ Văn Yêu Đế, người có kiến thức lớn cũng sẽ biết gã Yêu Đế này có tên gọi là Chiến Hổ Đế, chính là một Nhị Tinh Tướng Quân, bản thể là một Cuồng Phong Chiến Hổ.

Còn Thanh Vũ Đế là một nữ tử Nhân tộc có tướng mạo thanh tú, lông mi cong cong tinh tế, nhìn bên ngoài sẽ thấy nàng rất thoải mái, tuy cũng không phải là giai nhân tuyệt sắc, nhưng rất nhiều Phong Đế Vương giả đều đang theo đuổi nàng. Thanh Vũ Đế cười cười, nói: "Thật sự là cái gì cũng đều không thể qua được tai của ngươi, cũng không tệ, lần này ta may mắn đánh chết một tên Dạ Xoa tộc Nhị Tinh Tướng Quân, đang có ý định mua một kiện trung đẳng Đế cấp bảo giáp."

"Chậc chậc, xin chúc mừng, thực lực của ta không bằng nàng, chỉ có thể

đánh chết một gã Nhất Tinh Hắc Ám Thống Lĩnh mà thôi."

Chiến Hổ Đế đã có một kiện cấp thấp Đế cấp vũ khí rồi, lần này hắn có ý định sẽ mua sắm một kiện cấp thấp Đế cấp bảo giáp.

"Rất tốt rồi, theo ta nhớ, khoảng năm trăm năm trước, ngươi vẫn chỉ là một Nhất Tinh Tướng Quân, vậy mà bây giờ là Nhị Tinh Tướng Quân rồi." Thanh Vũ Đế tính tình ôn hòa, không coi nhẹ bất luận người nào.

"Cũng nhờ may mắn thôi, à đúng rồi, sang năm ta có ý định đi Hắc Tinh Bí Cảnh, nàng có muốn cùng đi hay không, hiện cùng đi còn có Hắc Xà đế, Loạn Phong Đế cùng với mấy người Đỉnh Băng Đế nữa đấy." Chiến Hổ Đế nói ra lời mời.

Thanh Vũ Đế gật gật đầu, "Đến lúc đó nói sau, nếu như không có việc gì, có lẽ ta sẽ đi."

Thám hiểm Bí Cảnh là chuyện mà các Phong Đế Vương giả thường xuyên làm. Nói không chừng tại trong Bí Cảnh sẽ có thể lấy được cường đại Bảo Khí hoặc là các bảo vật khác, nếu như cơ duyên phong phú thì thực lực có khi sẽ tăng lên gấp 10 lần cũng rất có thể đấy.

"Ồ, ngươi xem kìa, một tên tiểu gia hỏa Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên tu vi." Chiến Hổ Đế chú ý tới một người trẻ tuổi mặc áo lam cách đó không xa đang đi tới.

Men theo ánh mắt đối phương nhìn qua, Thanh Vũ Đế suy đoán nói: "Có thể hắn cũng tới Bảo Khí Tháp đấy, tất nhiên là Tử Kim Thống Lĩnh, không thể coi thường đâu, nói không chừng ta và ngươi đều không phải là đối thủ của hắn đấy."

"Không thể nào đâu! Tu vi hắn thấp như vậy?" Chiến Hổ Đế không tin.

Thanh Vũ Đế chân thành nói: "Ngươi còn chưa từng nghe nói sao! Nhân tộc chúng ta đã xuất hiện một vị Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, cũng là mặc trang phục màu lam, ta đoán chừng chính là hắn đấy."

"Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh."

Chiến Hổ Đế ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nếu như đối phương thật sự là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh thì thật sự hắn đã không phải là đối thủ nữa. Luận về thực lực, Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh đã tương đương với Tam Tinh Tướng Quân rồi, còn luận về địa vị tôn quý thì ngay cả Ngũ Tinh Tướng Quân cũng đều phải kém sắc một bậc. Dù sao đối phương còn chưa đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, một khi trở thành Phong Đế Vương giả thì chiến lực của hắn tuyệt đối là nghịch thiên.

Đương nhiên, Chiến Hổ Đế kỳ thật không thể nào tin được người trẻ tuổi áo lam này chính là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, chủ yếu là vì tu vi của hắn thấp hơi có chút thấp kém, nếu đổi thành Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên thì còn không sai biệt lắm.

Người trẻ tuổi áo lam này đúng là Diệp Trần, hắn đến Bảo Khí Tháp là để mua sắm Đế cấp Bảo Khí.

"Tiểu huynh đệ, lần này thu hoạch như thế nào rồi?"

Con ngươi Chiến Hổ Đế đảo một vòng, tiến đến gần nói.

Diệp Trần liếc đánh giá đối phương, "Cũng không tệ lắm, nói chung là không phí công khi đi vào Huyền Vũ phế tích."

"Ha ha, ngươi đã đánh chết mấy tên vinh dự Thống Lĩnh vậy?" Gặp Diệp Trần cũng không đến mức đáng ghét, hắn đáp lời, Chiến Hổ Đế từ trước đến nay là như vậy.

"Ta giết được vinh dự Thống Lĩnh không nhiều lắm, chỉ mới được một tên Nhất Tinh Hắc Ám Thống Lĩnh."

"Ha ha, rất tốt rồi, ta thấy tại tu vi này của ngươi, bất quá chỉ làm được Thống Lĩnh bình thường mà thôi." Cười cười, Chiến Hổ Đế cũng không dây dưa nhiều ở Diệp Trần.

"Thế nào, hắn hẳn không phải là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, bằng không thì sẽ không chỉ giết được một tên Nhất Tinh Hắc Ám Thống Lĩnh." Chiến Hổ Đế đối với Thanh Vũ Đế nói.

Thanh Vũ Đế cười cười, "Ngươi thật đúng là không có việc gì làm, nói không chừng hắn chỉ dạo chơi tại Huyền Vũ phế tích một thời gian ngắn, thực lực dù có mạnh thì cũng phải gặp được địch nhân thì mới ra tay được."

Lắc đầu, Thanh Vũ Đế tiến vào Bảo Khí Tháp.

Bảo Khí Tháp một tầng bầy biện đại lượng cấp thấp Đế cấp Bảo Khí, hào quang tỏa ra bốn phía.

Diệp Trần có ý định mua cho mỗi người Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành một kiện cấp thấp Đế cấp bảo giáp, về phần trung đẳng Đế cấp bảo giáp thì hoàn toàn không cần đến, hơn nữa khi sử dụng lại quá tiêu hao chân nguyên rồi.

Xem qua một hồi, Diệp Trần phát hiện, Đế cấp bảo giáp so với Đế cấp vũ khí thì mắc hơn gấp đôi, số lượng cũng chỉ bằng sáu bảy thành so với Đế cấp vũ khí.

"Hắc Ô giáp, ba trăm tám mươi vạn Nguyên thạch."

"Mộc Linh khải, 400 vạn Nguyên thạch."

"Tử Kim Hồn Thiên Khải, 450 vạn Nguyên thạch."

"Thanh Điểu khải, bốn trăm hai mươi vạn Nguyên thạch."

"Hổ Đầu Lượng Ngân Giáp, ba trăm chín mươi vạn Nguyên thạch."

"Hắc Phượng Triển Sí Giáp, bốn trăm sáu mươi vạn Nguyên thạch."

. . .

Trên cơ bản, cấp thấp Đế cấp bảo giáp có giá đều từ 400 vạn Nguyên

thạch trở lên.

"Ta muốn mua cái Tử Kim Hồn Thiên Khải này."

Diệp Trần lựa chọn đầu tiên chính là Tử Kim Hồn Thiên Khải, Từ Tĩnh là Hoàng Kim cự long, được phối hợp thêm Tử Kim Hồn Thiên Khải thì các phương diện đều thích hợp, mặt khác, phòng ngự của Tử Kim Hồn Thiên Khải cũng là mạnh nhất, dù sao giá trị cũng đến 450 vạn Nguyên thạch.

"Để mua được cấp thấp Đế cấp Bảo Khí thì nhất định phải có một cái huy chương Nhất Tinh vinh dự Thống Lĩnh hoặc là một cái huy chương Nhất Tinh Tướng Quân." Làm việc tại Bảo Khí Tháp tầng một đều là Sinh Tử Cảnh Vương giả, người Nữ Vương có diện mạo mỹ lệ nhắc nhở.

"Của ta đây."

Diệp Trần đưa ra một cái huy chương Nhất Tinh Hắc Ám Thống Lĩnh cùng với một cái Trung phẩm Trữ Vật Linh Giới chứa 450 vạn Nguyên thạch, Diệp Trần có rất nhiều Trữ Vật Linh Giới nên cũng không quan tâm đến một cái này.

"Tốt, ngày có thể nhận lấy."

Người Nữ Vương lấy ra Tử Kim Hồn Thiên Khải đưa cho Diệp Trần.

Thu hồi Tử Kim Hồn Thiên Khải, Diệp Trần hướng đến cái khác trên bục, "Cái Hắc Phượng Triển Sí Giáp này ta cũng muốn mua."

Nói xong, Diệp Trần lần nữa lấy ra một cái huy chương Nhất Tinh Tướng Quân cùng một cái Trung phẩm Trữ Vật Linh Giới chứa 460 vạn Nguyên thạch.

"Tiểu huynh đệ, ngươi đã đánh chết một gã Nhất Tinh Tướng Quân sao?"

Đúng lúc đó, Chiến Hổ Đế cũng ở bên cạnh, trước đó hắn đã chứng kiến

Diệp Trần mua một kiện Tử Kim sắc bảo giáp, hiện tại lại mua thêm cái Hắc Phượng Triển Sí Giáp này, nên thoáng có chút kinh ngạc.

Diệp Trần gật gật đầu, "Cũng là may mắn thôi."

"Thật lợi hại."

Chiến Hổ Đế nhếch ngón tay cái lên chúc mừng, muốn đánh chết Nhất Tinh Tướng Quân cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, bởi Nhất Tinh Tướng Quân thường thống lĩnh năm vạn đại quân.

"Có thời gian ta mời ngươi uống rượu, ta đi lên tầng hai trước rồi." Diệp Trần cũng không để ý lời tán dương của đối phương, bước chân hướng đến cầu thang tầng hai đi đến.

"Cái gì? tầng hai ?."

Lần này, Chiến Hổ Đế thật sự kinh ngạc.

Nhị Tinh Tướng Quân cùng Nhất Tinh Tướng Quân không giống với nhau, không chỉ có thực lực rất mạnh, hơn nữa trên người bọn hắn khẳng định cũng có trang bị một kiện Cấp thấp Đế cấp Bảo Khí, nếu như là cấp thấp Đế cấp Bảo giáp thì muốn giết được chúng, e rằng ngay cả Tam Tinh Tướng Quân cũng đều chưa hẳn có thể làm được, đối phương hoàn toàn có thể chạy trốn, cho nên, muốn đạt tới quân hàm Tướng Quân là rất khó, không phải nói thực lực mạnh hơn đối phương là có thể đánh chết được đối phương.

"Chẳng lẽ hắn đã đánh chết Nhị Tinh vinh dự Thống Lĩnh?"

Lúc trước Diệp Trần có nói hắn chỉ đánh chết một gã Nhất Tinh Hắc Ám Thống Lĩnh, Chiến Hổ Đế có chút hoài nghi, chẳng qua lúc đó đối phương có lẽ không cần phải nói dối, nói dối nhất định là có mục đích, mà hai người căn bản không hề biết nhau.

"Cùng đi qua xem."

Chiến Hổ Đế quyết định đi theo đằng sau Diệp Trần, hắn đối với Diệp Trần bắt đầu sinh ra hiếu kỳ rất mãnh liệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1402: Vĩnh Dạ Đế Kiếm

Bảo Khí Tháp tầng hai chứa toàn bộ là trung đẳng Đế cấp Bảo Khí, số lượng ít hơn rất nhiều so với cấp thấp Đế cấp Bảo Khí tại tầng một, đương nhiên, đây là nói tương đối mà thôi, Diệp Trần phóng tầm mắt nhìn qua, khắp nơi đều là vầng sáng Đế cấp Bảo Khí, ngũ quang thập sắc, phảng phất như hắn vừa tiến vào một chốn thần tiên vậy.

Trung đẳng Đế cấp Bảo Khí có giá cao gấp bội so với cấp thấp Đế cấp Bảo Khí, Diệp Trần nhìn thoáng qua đã thấy, trung đẳng Đế cấp vũ khí có giá trên dưới 1500 vạn Nguyên thạch, mà trung đẳng Đế cấp bảo giáp có giá tiền trên dưới 3000 vạn, bất quá, đối với Phong Đế Vương giả mà nói, mấy ngàn vạn Nguyên thạch kỳ thật cũng không coi vào đâu.

"Nhìn xem có thanh bảo kiếm nào không?"

Diệp Trần không chỉ có ý định mua cao đẳng Đế cấp bảo kiếm, mà còn ý định mua một thanh trung đẳng Đế cấp bảo kiếm, có một thành ngữ gọi là “lo trước khỏi hoạ”, sở hữu thêm một thanh bảo kiếm thì cần phải chuẩn bị nhiều thêm một phần, dù sao đôi khi cũng có thể phát sinh sự cố ngoài ý muốn, nếu như chỉ có một thanh bảo kiếm tiện tay, một khi mất đi thì thực lực tất nhiên sẽ bị giảm bớt đi rất nhiều, huống hồ, Diệp Trần quyết định sẽ dùng trung đẳng Đế cấp bảo kiếm khi xuất đầu lộ diện, còn cao đẳng Đế cấp bảo kiếm tại thời khắc mấu chốt mới sử dụng đến, với tu vi hiện tại của hắn thì dùng cao đẳng Đế cấp bảo kiếm là quá mức gây chú ý rồi, “cây có mọc thành rừng thì gió vẫn thổi bật rễ”, những lời này không phải là không có đạo lý.

"Tử Điện Ngưng Sương Kiếm, 1400 vạn Nguyên thạch."

"Liệt Diễm Thanh Phong kiếm, 1300 vạn Nguyên thạch."

"Đằng Giao Bảo Kiếm, 1350 vạn Nguyên thạch."

"Phong Linh Bảo Kiếm, 1450 vạn Nguyên thạch."

"Bích Nguyệt Thu Quang Kiếm, 1500 vạn Nguyên thạch."

"Bạch Vụ Kiếm, 1250 vạn Nguyên thạch."

"Khốn Long Kiếm, 1500 vạn Nguyên thạch."

"Sương Hoa Bảo Kiếm, 1600 vạn Nguyên thạch."

"Hàn Băng Thiên Hà kiếm, 1650 vạn Nguyên thạch."

"Bạch Tinh Thiên Lang Kiếm. 1600 vạn Nguyên thạch."

"Ngân Xà Bảo Kiếm, 1700 Nguyên thạch."

. . .

Trung đẳng Đế cấp bảo kiếm có rất nhiều, tuyệt nhiên không thiếu, với tư cách là loại vũ khí chủ lực, Kiếm cùng đao là có số lượng nhiều nhất, tinh phẩm cũng cao nhất, cuối cùng, Diệp Trần lựa chọn Ngân Xà Bảo Kiếm.

Ngân Xà Bảo Kiếm là một thanh kiếm giống như ngân xà. Chuôi kiếm tựa như được chế tạo từ bạc tinh khiết vậy, trên thượng diện bao trùm lấy rậm rạp chằng chịt Ngân sắc vảy rắn, thân kiếm có thể uốn lượn như một con rắn, tỏa ra ánh sáng chói, mũi kiếm thì giống như đầu rắn vậy, mặt khác, Ngân Xà Bảo Kiếm là một thanh nhuyễn kiếm, thích hợp với người có kiếm pháp cực kỳ cao minh, đối với Kiếm Đế tầm thường sẽ rất khó phát huy ra toàn bộ uy lực của Ngân Xà Bảo Kiếm.

Đưa ra một cái huy chương Nhị Tinh Tướng Quân cùng 1700 Nguyên thạch. Diệp Trần đã nhận được Ngân Xà Bảo Kiếm.

"Hảo kiếm."

Diệp Trần cẩn thận quan sát một phen, càng xem càng yêu thích.

Ngân Xà Bảo Kiếm nắm trên tay sẽ cảm thấy rất lạnh buốt, tựa hồ lại có thể để đem đến lực lượng tỉnh táo cho người chủ. Loáng thoáng, Diệp Trần có thể cảm nhận được thân kiếm như đang run động, thật sự giống như một con bạch xà vậy.

Vỏ kiếm Ngân Xà Bảo Kiếm rất hoa lệ, cũng được bao phủ bởi vảy rắn Ngân sắc, nhìn về phía trên càng giống là một đầu ngân xà, ở tận cùng vỏ kiếm được khảm nạm hai khỏa bảo thạch màu đỏ giống như mắt rắn vô tình và lạnh như băng.

Bang!

Tra Ngân Xà Kiếm vào vỏ, Diệp Trần đeo nó tại trên lưng.

"Nhị Tinh Tướng Quân huy chương?"

Chiến Hổ Đế há to mồm, không cách nào khép kín.

Hắn đi theo Diệp Trần đằng sau, rõ ràng đã chứng kiến Diệp Trần lấy ra Nhị Tinh Tướng Quân huy chương.

"May mắn hắn là Nhân tộc, nếu như là địch nhân, ta khinh thị hắn như vậy thì đã sớm chết không đất chôn thân rồi." Diệp Trần không sai chính là một Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên tu vi, thế nhưng mà chiến lực của Diệp Trần đã để cho Chiến Hổ Đế phải chấn động không thôi, khi ở trên chiến trường, nếu như Chiến Hổ Đế cho rằng đối phương là quả hồng mềm, thì chỉ sợ hắn đã chết mà không biết tại sao mình lại bị chết đấy.

Đương nhiên, Chiến Hổ Đế càng cảm thấy Diệp Trần là thứ gì đó rất biến thái, loại biến thái này hi vọng phía dị tộc không có, bằng không thì có một ngày đụng phải tựu chính là xui xẻo thực sự rồi.

"Chiến Hổ Đế, ta nói không sai đúng không !"

Thanh Vũ Đế cũng nhìn thấy một màn này.

"Ừ, vẫn là ánh mắt của ngươi tốt."

Chiến Hổ Đế liên tục gật đầu.

Thanh Vũ Đế lắc đầu nói: "Không phải ánh mắt ta tốt, mà là vấn đề tâm tính, Vũ Trụ Tinh Không quá to lớn, bất kể dạng thiên tài nào cũng đều có thể gặp được, nếu như ta đoán không sai, hắn có lẽ chính là một vị Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh duy nhất của Nhân tộc ta, bất quá có rất ít người biết đến điều này, các cao tầng đã cố ý phong tỏa cái tin tức này rồi."

"Ai, xem ra ta vẫn là quá táo bạo rồi, so ra kém ngươi không ít, bất quá cái này cũng là một chuyện tốt, ít nhất nó có thể lúc nào cũng nhắc nhở ta, không thể xem thường người trong thiên hạ."

Chiến Hổ Đế cười nói.

"Thế nào, ngươi đã chọn xong cấp thấp Đế cấp Bảo Khí thích hợp rồi sao?" Thanh Vũ Đế hỏi.

"Còn chưa có, kiện cấp thấp Đế cấp Bảo Khí đầu tiên cũng nên cẩn thận chọn lựa một chút, ta phải tuyển chọn cho được cái thích hợp với ta nhất, đúng rồi, còn ngươi thì sao?"

"Ta đã chọn xong rồi."

Thanh Vũ Đế lấy ra một kiện bảo giáp tựa như được điêu khắc từ Thúy Lục Phỉ Thúy thành vậy.

"Không hổ là trung đẳng Đế cấp bảo giáp."

Chiến Hổ Đế vẻ mặt đầy hâm mộ.

Ngân Xà Bảo Kiếm đến tay, Diệp Trần cũng không ngừng lại, tiếp tục hướng đến tầng thứ ba Bảo Khí Tháp bước đi.

"Không thể nào!"

Vốn cho rằng Diệp Trần muốn xuống lầu, Thanh Vũ Đế cùng Chiến Hổ Đế hít lấy một hơi lãnh khí rồi hai mặt nhìn nhau, “cái này?” Đối phương đến tột cùng tại Huyền Vũ phế tích đã giết bao nhiêu dị tộc Tướng Quân, như thế nào lại nhiều đến như vậy chứ?.

Bảo Khí Tháp tầng ba trưng bày các cao đẳng Đế cấp Bảo Khí, số lượng ít hơn một nửa so với tầng 2, đương nhiên, số lượng như trước vẫn rất nhiều.

Nơi này chính là chủ ý của Diệp Trần, hắn phải ở chỗ này tuyển chọn một thanh cao đẳng Đế cấp bảo kiếm cùng với một kiện cao đẳng Đế cấp bảo giáp, về phần đến Thần Chi Nhạc Viên hối đoái cao đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang thì chờ sau này hãy nói đến, hiện tại hắn chỉ có khoảng 500 vạn Thần tệ, vẫn còn một khoảng cách không nhỏ nhưng cũng không thể một mực không để ý tới.

Phòng ngự chính là nhược điểm lớn nhất của hắn nên trước hết giải quyết cho thỏa đáng.

"Thái Ất Xích Tiêu Kiếm, một trăm triệu 2000 vạn Nguyên thạch."

"Cự Linh kiếm, một trăm triệu 1000 vạn Nguyên thạch."

"Phi Không Trảm Lãng Kiếm, một trăm triệu Nguyên thạch."

"Chân Vũ Thất Kiếp kiếm, một trăm triệu 2000 vạn Nguyên thạch."

"Thiên Hồng Bảo Kiếm, chín ngàn vạn Nguyên thạch."

"Huyết Ảnh cổ kiếm, chín ngàn 500 vạn Nguyên thạch."

. . .

Cao đẳng Đế cấp bảo kiếm tại tầng ba, không có thanh nào mà không phải là trân phẩm hiếm thấy, Phong Đế Vương giả tầm thường chỉ cần đạt được một thanh bất kỳ nào cũng đều đối đãi nó như chí bảo vậy, dù sao đã

đến cấp bậc cao đẳng Đế cấp thì trên thị trường sẽ càng rất hiếm, rất nhiều người tình nguyện lưu truyền cho hậu nhân sử dụng chứ cũng không muốn đem ra bán đấu giá.

"Chân Vũ Thất Kiếp kiếm không tệ, đáng tiếc không quá thích hợp với ta."

Chân Vũ Thất Kiếp kiếm, thân kiếm sở hữu bảy họa tiết, chuôi kiếm có một cái Hắc Bạch Thái Cực Đồ, nhìn về phía trên sẽ thấy nó mang phong cách cổ xưa đại khí, tràn ngập uy nghiêm cùng Thiên Đạo ý cảnh, nhưng là Diệp Trần cảm thấy trong nó rất tối tăm, Chân Vũ Thất Kiếp kiếm mặc dù tốt nhưng bất quá lại không hoàn toàn thích hợp chính mình, có thể có quan hệ cùng tính cách của mình.

"Ồ!"

Chợt, Diệp Trần bị một thanh kiếm thu hút ánh mắt.

Đây là một thanh kiếm ẩn ẩn tản ra Đế khí, thân kiếm đen nhánh, không có một tia sáng nào tràn ra ngoài, nếu xem xét thật kỹ thì trông nó hệt như một thanh Hắc Kiếm bình thường, nếu như nó không phải là có khí tức đặc biệt thì sẽ rất khó phát giác được sự hiện hữu của nó, phảng phất như nó chính là đế vương trong đêm tối vậy, cao quý, thần bí, thâm bất khả trắc.

"Vĩnh Dạ Đế Kiếm, một trăm triệu 6000 vạn Nguyên thạch."

"Tốt cho một thanh Vĩnh Dạ Đế Kiếm, tựu chính là nó."

Không chần chờ chút nào, Diệp Trần chọn lấy cái chuôi bảo kiếm độc nhất vô nhị này, Hủy Diệt Kiếm Ý kích phát ra kiếm khí là màu đen, thanh kiếm này cũng là màu đen, khi kết hợp với nhau thì sức mạnh càng tăng thêm.

Lấy ra Kim Qua Chiến Mâu, Diệp Trần đổi lấy thanh kiếm.

"Thật có lỗi, ta không cách nào đoán chừng ra giá cả cái chuôi chiến

mâu này, xin chờ một chút." nhân viên làm việc tầng ba vội vàng ly khai, tựa hồ đi tìm người chủ sự có thể xem xét giá cả Kim Qua Chiến Mâu.

Diệp Trần cũng không vội, vẫn đứng nguyên chỗ lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau công phu, một lão giả thân mặc hắc y đã đi tới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1403: Địa Thủy Hỏa Phong Tứ Đế

Hắc y lão giả này có tu vi không thấp, cao hơn một trọng so với Diệp Trần, là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên tu vi, hắn tiếp nhận Kim Qua Chiến Mâu trên tay Diệp Trần rồi tinh tế quan sát, thỉnh thoảng vận dụng Linh Hồn Lực quan sát, rồi sau đó lại lấy ra một cái bệ đá tứ phương ra, đem Kim Qua Chiến Mâu thả lên đó, hào quang trên bệ đá lập loè, cuối cùng nhất định dạng ở màu xanh lá cây.

Thu hồi bệ đá, hắc y lão giả ngẩng đầu đối với Diệp Trần nói: "Cái chuôi chiến mâu này tại trong số các cao đẳng Đế cấp vũ khí đã thuộc về tinh phẩm, giá cả là một trăm triệu 2000 vạn Nguyên thạch."

"Như thế nào là tinh phẩm?"

Diệp Trần hỏi thăm.

Hắc y lão giả giải thích nói: "Bảo Khí cùng phẩm giai cũng phân ra nhiều phẩm cấp tốt xấu khác nhau, bình thường nhất chính là hạ đẳng, tiếp theo là tinh vi phẩm, rồi sau đó là trân phẩm, cuối cùng là Cực phẩm, tỷ như cái chuôi Vĩnh Dạ Đế Kiếm này, nó chính là Cực phẩm trong số các cao đẳng Đế cấp bảo kiếm, trong một vạn chuôi cũng không có được một, nếu như ngươi muốn đổi cái chuôi Vĩnh Dạ Đế Kiếm này thì cần lấy thêm ra bốn ngàn vạn Nguyên thạch nữa."

"Thì ra là thế, được." Diệp Trần gật gật đầu, lấy ra bốn ngàn vạn Nguyên thạch, đưa cho đối phương.

Tiếp nhận Nguyên thạch cùng Kim Qua Chiến Mâu, hắc y lão giả giao cho nhân viên làm việc rồi chợt vội vàng ly khai, bộ dáng tựa hồ rất bận rộn.

Tay cầm Vĩnh Dạ Đế Kiếm, Diệp Trần lập tức cảm giác được một cỗ Đế

khí dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, tâm thần liền lâm vào trong một phiến bóng tối vô cùng mênh mông nhưng cũng không phải là không thể nhìn thấy mọi vật, ngược lại còn có thể nhìn rõ mọi hương vị của thân thể, phảng phất nhưng nắm trong tay không phải là một thanh kiếm, mà là một mảnh đêm tối vậy.

"Thanh kiếm này còn cường đại hơn nhiều so với Kim Qua Chiến Mâu."

Diệp Trần hít sâu một hơi, kìm lòng không được nên quơ quơ Vĩnh Dạ Đế Kiếm.

Vù vù!

Kiếm phong màu đen kích động vụt bay ra làm một gã Phong Đế Vương giả đang lựa chọn bảo khí ở gần đó không kịp chuẩn bị, bị thổi bay ra ngoài, hộ thể Chân Nguyên trên người lập loè.

"Hắc!"

Ổn định thân hình, người Phong Đế Vương giả này nhìn hằm hằm Diệp Trần.

"Thật có lỗi."

Diệp Trần lập tức kịp phản ứng, nói xin lỗi người nọ.

"Được rồi, lúc trước ta cũng giống ngươi, vừa đạt được bảo vật liền có chút kìm lòng không được." Người Phong Đế Vương giả này cũng không phải đắc thế mà không buông tha người, gặp Diệp Trần cũng không phải cố ý nên cũng không truy cứu nữa.

"Thật sự là thật có lỗi, đây là mười bình Nham Tương Tửu cùng Băng Hải Tửu xin ngài nhận cho." Diệp Trần thấy y phục trên người đối phương bị thổi rách bươm, thập phần chật vật, nên cảm thấy thật sự rất có lỗi.

"Thần Chi Nhạc Viên Nham Tương Tửu cùng Băng Hải Tửu, thứ tốt

đấy."

Đôi mắt người này sáng ngời, thống khoái nhận lấy.

"Ta tên gọi là Lãng Phong, cái này ta nhận, chúng ta nên là bằng hữu a, không biết tên của ngươi là gì ?." Lãng Phong tại Kim Giáp Tinh cũng rất nổi danh, phong hào là Xích Phong Đế, là một Ngũ Tinh Tướng Quân có thực lực rất cường đại, thế nhưng hắn cũng không có một chút ngạo khí nào, ngược lại rất thích kết giao bằng hữu, nếu không đổi thành một người khác thì chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

"Tại hạ Diệp Trần."

Diệp Trần nói ra danh tính của mình.

"Ngươi chính là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh duy nhất của Nhân tộc ta đó ư?" Xích Phong Đế Lãng Phong rất linh thông tin tức, chần chờ nói.

"Cứ xem là như thế đi!" Diệp Trần cũng không phủ nhận điều này.

Đem Vĩnh Dạ Đế Kiếm cắm vào bên trong vỏ kiếm, lập tức, Vĩnh Dạ Đế Kiếm trở lại trạng thái bình thường, không phát tán ra bên ngoài một tia khí tức nào nữa.

"Ta thấy thực lực của ngươi có lẽ không chỉ là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh đâu, không sai biệt lắm là Ngũ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh đấy."

Có thể ở bên trên tầng ba Bảo Khí Tháp để mua bảo khí thì bằng vào chiến lực Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh có thể là không đủ trình độ đấy, Xích Phong Đế không khỏi kính nể đối với Diệp Trần, Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên mà đã có thực lực như thế, có thể nói là nhân tài nghịch thiên.

Trò chuyện trong chốc lát, Xích Phong Đế nói: "Nếu không bận rộn gì, chúng ta cùng đi Nhật Nguyệt Tửu Lâu ở Kim Giáp Tinh Vân Lai quân doanh uống rượu nào, chỗ đó rượu cũng không tệ đâu, rượu chỉ thiếu một ít so với Thần Chi Nhạc Viên mà thôi."

"Nhật Nguyệt Tửu Lâu, hẳn là ngài biết Tuyết Không Đế chứ?"

Diệp Trần không khỏi nói.

Xích Phong Đế ha ha cười nói: "Tuyết Không Đế chính là bạn gái của ta, vì truy cầu nàng mà ta phải bỏ ra thời gian một trăm năm cơ đấy, bất quá chúng ta đã biết nhau tại trong Thần Chi Nhạc Viên rồi."

Nguyên lai, Xích Phong Đế cũng đã từng là thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, trên thực tế, đại bộ phận Phong Đế Vương giả thậm chí Chí Tôn, đều có xuất thân từ Thần Chi Nhạc Viên, về điểm ấy Diệp Trần cũng không lấy làm kinh ngạc.

"Ta còn muốn tuyển thêm một kiện bảo giáp nữa, chốc lát sau sẽ đến Nhật Nguyệt Tửu Lâu."

Diệp Trần nghĩ nghĩ, nói.

"Được, một lời đã định nhé, đêm nay chúng ta không say không về." Bởi vì cái gọi là “ngưu tầm ngưu mã tầm mã”, Xích Phong Đế dựa vào trực giác đã biết rõ, Diệp Trần chính là người rất đáng để kết giao bằng hữu, trực giác của hắn rất ít phạm sai lầm.

Xích Phong Đế ly khai, Diệp Trần tiếp tục ở lại tầng ba Bảo Khí Tháp.

Cao đẳng Đế cấp bảo giáp có giá cả rất là kinh người, rẻ nhất cũng là 200 triệu Nguyên thạch, có cái thậm chí đạt tới ba trăm triệu, điều này đối với Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương giả cũng là một con số không nhỏ, dù sao rất nhiều người sau lưng đều có gia tộc chống lưng, chứ thực tế, tài phú trên người có thể không quá thập phần hùng hậu.

"Thất Hải Giao Long Giáp, 200 triệu bốn ngàn vạn Nguyên thạch."

"Cửu Long giáp, 200 triệu tám mươi triệu Nguyên thạch."

"Tinh Hà khải, 200 triệu tám mươi triệu Nguyên thạch."

"Quang Mang Thần Giáp, 200 triệu 2000 vạn Nguyên thạch."

"Xích Địa Chiến Giáp, 200 triệu Nguyên thạch."

"Hỗn Nguyên Nhất Khí khải, ba trăm triệu Nguyên thạch."

...

Áo giáp là dùng để bảo vệ tánh mạng, giá cả đắt đỏ như vậy cũng có thể lý giải, chỉ sau chốc lát thời gian, Diệp Trần đã chọn trúng Hỗn Nguyên Nhất Khí khải có giá trị ba trăm triệu Nguyên thạch.

Hỗn Nguyên Nhất Khí khải rất kỳ lạ, chất liệu chế tác là một loại ngọc thạch, mặt ngoài tràn ngập khí lưu có màu sắc hỗn độn, nếu cẩn thận quan sát sẽ có thể phát hiện ra, những Hỗn Độn Khí lưu này vận động có quy luật mà trở thành nhất thể, không thể phân cách.

Đưa ra Tam Tinh Tướng Quân huy chương cùng ba trăm triệu Nguyên thạch, Diệp Trần đem Hỗn Nguyên Nhất Khí khải cầm trên tay.

Đang!

Diệp Trần búng ngón tay của mình lên bảo giáp, nương tựa theo xúc cảm, Diệp Trần cảm giác được lực lượng do ngón tay búng ra hoàn toàn đã bị phân tán ra, căn bản không cách nào tập trung tại một vị trí được.

Tiến hành suy luận sẽ không khó lý giải, Hỗn Nguyên Nhất Khí khải đã làm phân tán lực công kích, đoán chừng toàn bộ lực lượng đánh vào nó đã bị phân tán thành trăm ngàn phần, trừ phi lực lượng công kích vượt qua hạn mức cao nhất của Hỗn Nguyên Nhất Khí khải, bằng không thì rất khó có thể công phá được phòng ngự của nó.

"Thứ tốt đúng là có rất nhiều, thế nhưng tốt nhất vẫn là Hoàng Cấp bảo giáp cùng với những Chí Tôn bảo giáp hiếm thấy trong vũ trụ."

Diệp Trần cảm thán một tiếng, thu hồi Hỗn Nguyên Nhất Khí khải.

...

Đêm tối đến, tại Vân Lai quân doanh, Nhật Nguyệt Tửu Lâu.

Trong một gian phòng xa hoa nhất ở trên tầng cao nhất của tửu lâu, có bốn người đang ngồi ở đó.

Trong bốn người này, có hai người theo thứ tự là Xích Phong Đế cùng Tuyết Không Đế, hai người khác cũng không giống như người bình thường, mỗi người họ đều có tu vi Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, nếu có người biết bọn hắn ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, hai người này chính là Hỏa Tước Đế cùng Thạch Nhân Đế, một người là Tứ Tinh Tướng Quân, một người là Ngũ Tinh Tướng Quân, tương đối mà nói, Tuyết Không Đế ngược lại chính là người yếu nhất trong số họ, là Tam Tinh Tướng Quân.

Bốn người này đã biết nhau từ rất lâu, bởi vì cảm tình giữa họ rất tốt nên ở ngoại giới đã gán cho bọn họ một cái hợp xưng, gọi là Địa Thủy Hỏa Phong tứ đế. Địa chính là Thạch Nhân Đế, Thủy chính là Tuyết Không Đế, Hỏa chính là Hỏa Tước Đế và Phong chính là Xích Phong Đế, trong đó Thạch Nhân Đế là người cao tuổi nhất, còn Tuyết Không Đế nhỏ nhất.

"Lãng Phong, đã trễ như thế rồi, ngươi nói hắn có tới hay không?."

Hỏa Tước Đế tính cách hơi hấp tấp, cắn một miếng thịt nướng, hỏi.

Xích Phong Đế cười nói: "Nhất định sẽ đến, ta nhìn người không sai đâu."

Ba người họ là bằng hữu tốt nhất của Xích Phong Đế, trong đó Tuyết Không Đế là tình nhân của hắn, bốn người họ đã vài năm nay không gặp mặt rồi, lần này hẹn nhau tại Nhật Nguyệt Tửu Lâu, về sau, Xích Phong Đế lại mời thêm Diệp Trần. Mà Hỏa Tước Đế cùng Thạch Nhân Đế đối với Diệp Trần cũng rất là hiếu kỳ, cũng tựu hơi mong đợi.

"Đã đến rồi."

Đúng lúc này, Xích Phong Đế cùng Tuyết Không Đế đứng lên, đi ra ngoài phòng nghênh đón.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1404: Đoán Xúc Xắc

"Thật thứ lỗi vì đã tới muộn."

Sau khi rời đi Bảo Khí Tháp, Diệp Trần tìm một chỗ để khảo nghiệm một chút uy lực của Ngân Xà bảo kiếm cùng Vĩnh Dạ Đế Kiếm, thiếu chút nữa đã quên tối nay còn có tụ hội.

"Không muộn đâu, mời bên này, giới thiệu cho ngươi hai người bằng hữu của ta." Xích Phong Đế tùng hạ một hơi, hắn hoàn toàn sợ Diệp Trần không đến, như vậy tựu hơi mất mặt mũi rồi.

Tuyết Không Đế đánh giá Diệp Trần, cười nói: "Chỉ mới cách một thời gian không lâu mà nhìn ngươi đã khác xưa hoàn toàn, loại tốc độ tiến bộ của người như ngươi mà truyền tới tai bọn dị tộc, chỉ sợ sẽ nổi lên khiêu khích thiên đại phong ba đấy."

Ban đầu ở trong thần tích tại Huyền Vũ phế tích, Diệp Trần có thực lực so với nàng còn yếu hơn không ít, không nghĩ tới chỉ mới qua một năm mà giờ đây hắn tựu đã vượt qua mình rồi, không bội phục cũng không được.

Vào gian phòng, Diệp Trần đã gặp được hai người bằng hữu của Xích Phong Đế.

Một người là mỹ nữ mặc Hồng hỏa y vũ, tướng mạo cùng vóc dáng cũng nóng bỏng và vô cùng xinh đẹp, mái tóc dài màu hỏa diễm được cột thành dáng đuôi ngựa, trông giống như một ngọn lửa vậy, đôi mắt thì đỏ thẫm, phảng phất giống như hai quả hồng nhỏ vậy, đôi môi đỏ mọng nở nang khẽ nhếch lên, hiện ra dáng vẻ như cười mà không cười, lúc này nàng đang thoải mái quan sát Diệp Trần.

Người còn lại là một gã thanh niên có mặt mũi “cũ kỹ”, hắn mặc trên

người một bộ y phục màu xám tro, nhìn qua cũng không phải là hết sức chói mắt, nhưng cũng không làm cho người khác không chú ý đến, mơ hồ truyền ra một cổ hương vị nặng nề dầy cộm nào đó.

Hai người này đều là Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên tu vi, cô gái vũ y chính là một Yêu Đế, còn thanh niên “cũ kỹ” là nhân loại Phong Đế Vương Giả.

"Đây là Hỏa Tước Đế, còn đây là Thạch Nhân Đế."

"Hắn chính là Diệp Trần đấy."

Xích Phong Đế giới thiệu cho hai bên.

"Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, tu vi có hơi thấp, thực sự rất khó tưởng tượng nổi thực lực của ngươi lại có thể đánh chết Tam Tinh tướng quân đấy." Hỏa Tước Đế tâm tình ngay thẳng, nói.

Diệp Trần cười cười, cũng không có giải thích.

"Tất cả mọi người cùng ngồi xuống nào, tối nay mọi người không say không về nhé."

Với tư cách là lão bản của Nhật Nguyệt Tửu Lâu, Tuyết Không Đế nhiệt tình kêu gọi.

Từng mâm rượu ngon, món ngon được đưa lên, năm người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí dần dần dâng cao.

"Không bằng mọi người cùng chơi một trò chơi vậy, người thua phải tiếp nhận câu hỏi và không được phép nói dối." Hỏa Tước Đế bỗng nhiên nghĩ tới một chủ ý, nói.

Nói thật lòng thì có mạo hiểm quá không? Diệp Trần nhíu mày.

"Trò chơi gì vậy?" Xích Phong Đế câu hỏi.

"Đoán xúc xắc." Hỏa Tước Đế từ trong trữ vật linh giới lấy ra một cái dụng cụ có nắp đựng. Sau đó lại lấy ra mười viên xúc xắc, xúc xắc có sáu mặt, theo thứ tự là từ một đến sáu.

“Cái dụng cụ này có thể ngăn cách Linh Hồn Lực cùng năng lượng, là một bảo khí đặc thù. Chờ một lát, ta đem mười viên xúc xắc bỏ vào, sau đó lay động. Mọi người đoán vài lần, nếu đoán sai thì sẽ phải tiếp nhận câu hỏi từ mọi người. Như thế nào? Rất đơn giản nhưng rất vui đấy."

"Ta không có ý kiến." Xích Phong Đế là người giơ tay lên đầu tiên.

"Ta cũng vậy, không có ý kiến." Tuyết Không Đế cười nói.

"Tựa hồ được đấy." Thạch Nhân Đế gật đầu.

Cuối cùng chỉ còn lại có một người Diệp Trần.

"Có thể vui đùa một chút." Diệp Trần gật đầu, đoán xúc xắc thoạt nhìn rất đơn giản nhưng thật ra thì rất khó, dưới tình huống Linh Hồn Lực cùng năng lượng cũng bị ngăn cách. Chỉ có thể dựa vào thính lực, nhưng là mười viên xúc xắc là rất nhiều, lại cùng lay động thì biến số cũng sinh ra rất nhiều, huống chi, tất cả mọi người đều không phải là người bình thường, tốc độ lay động xúc xắc khẳng định sẽ rất nhanh, điều này đối với thính lực là một khiêu chiến rất lớn.

"Tốt, trò chơi chính thức bắt đầu."

Hỏa Tước Đế đem mười viên xúc xắc bỏ vào đồ đựng dụng cụ rồi đóng nắp lại, "Như vậy đi, ta lắc xúc xắc đầu tiên, mọi người luân phiên nhau."

"Bắt đầu đi!" Xích Phong Đế có chút khẩn cấp, hắn rất thích những loại trò chơi có độ khó cao và mang tính khiêu chiến này.

Rầm!

Giơ đồ đựng dụng cụ lên, Hỏa Tước Đế lay động có tiết tấu, xúc xắc ở

bên trong lắc lư đụng nhau, phát ra thanh âm giống như các hạt đậu bị vỡ tung vậy, tiết tấu càng lúc càng nhanh, thanh âm nối thành một mảnh, cùng lúc đó, lỗ tai mọi người cũng kích động, cẩn thận phân biệt dụng cụ đựng và xúc xắc đã đụng vào nhau mấy lần cùng vị trí của xúc xắc.

Ba !

Tay phải chúi xuống, dụng cụ hung hăng vỗ vào trên bàn, Hỏa Tước Đế nói: "Ta là người đoán cuối cùng."

"Ta đoán 34 điểm." Xích Phong Đế đoán đầu tiên.

"36 điểm." Thạch Nhân Đế theo sát nói ra một vài chữ.

"42 điểm ." Sau đó là Tuyết Không Đế.

Diệp Trần suy tư hạ xuống, nói: "48."

Hỏa Tước Đế kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Trần, đối phương đoán được mấy chữ cũng giống như nàng, "Ta cũng vậy, 42."

Nắp mở ra, bên trong là ba mặt bốn giờ, hai cái sáu giờ, hai cái năm giờ, hai cái ba điểm, một cái hai điểm, tổng cộng đúng là 42 điểm.

"Lãng Phong, ngươi sai nhiều nhất."

Hỏa Tước Đế chỉ vào xích Phong Đế.

Xích Phong Đế vẻ mặt buồn bực, "Thật tà môn, ta hẳn là không có nghe sai a!"

"Đừng biện minh nữa, chấp nhận chịu thua cuộc đi, được rồi, tùy ta hỏi đây." Hỏa Tước Đế đắc ý nói.

"Được rồi, ngươi hỏi đi."

"Xin hỏi, ngươi cùng Tuyết Nhi đã động phòng từ lúc nào thế?" Hỏa

Tước Đế hì hì cười nói.

Á!

Tuyết Không Đế sắc mặt đỏ lên, thẹn quá thành giận trừng mắt liếc Hỏa Tước Đế.

Xích Phong Đế cười hắc hắc, "Đại khái là bảy mươi hai năm trước đấy!" Nói xong còn cố ý nhíu mày, bất quá rất nhanh buồn bực kêu một tiếng, phần eo của hắn, bị Tuyết Không Đế hung hăng vắt tròn một cái.

"Đến lượt ta ." Xích Phong Đế ồn ào.

"Phải, tới lượt ngươi." Hỏa Tước Đế đem dụng cụ đựng đưa cho xích Phong Đế.

"Ta muốn chơi với độ khó cao, mọi người cẩn thận rồi." Cầm dụng cụ lên, Xích Phong Đế cũng không điều chỉnh xúc xắc mà trực tiếp dao động lên, thỉnh thoảng làm nhanh tiết tấu, thỉnh thoảng lại làm chậm tiết tấu, thỉnh thoảng chợt nhanh chợt chậm, đem tiết tấu ban đầu đánh loạn xạ, nói về độ khó thì đúng là khó hơn rất nhiều so với Hỏa Tước Đế.

"Tốt lắm, mọi người đoán đi."

Xích Phong Đế để dụng cụ xuống.

Tuyết Không Đế chau mày, oán hận nhìn thoáng qua xích Phong Đế, nàng một điểm đầu mối cũng không có, "Hẳn là hai mươi bảy điểm ah!"

"Hai mươi chín điểm." Thạch Nhân Đế chân mày cũng nhíu lại.

"Bốn mươi ba điểm." Diệp Trần đáp án so với trước nhiều hơn một điểm.

"Năm mươi ba điểm." Lần này đáp án của Hỏa Tước Đế không giống với Diệp Trần.

Xích Phong Đế cười đắc ý, nói: "Đáp án dĩ nhiên là ba mươi điểm."

Nói xong, hắn mở nắp ra, bất quá sau một khắc, mặt đỏ lên, thì ra bên trong không phải là ba mươi điểm, mà là đáp án của Diệp Trần, bốn mươi ba điểm.

"Mẹ nó, thật là tà môn mà." Xích Phong Đế gãi gãi đầu.

"Này, ngươi không có bản lãnh gì đặc thù để có thể thấy bên trong chứ?!" Hỏa Tước Đế vẻ mặt hoài nghi nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần ngạc nhiên nói: "Không có a, chính là dựa vào thính giác thôi."

"Á, thật là biến thái."

Hỏa Tước Đế cùng Xích Phong Đế đảo cặp mắt trắng dã.

"Tuyết Nhi, lần này đến phiên ngươi, các ngươi không hổ là một đôi." Hỏa Tước Đế không có hảo ý nhìn về hướng Tuyết Không Đế.

Tuyết Không Đế biết vậy nên thấy không ổn, nàng rất rõ ràng Hỏa Tước Đế rất khó dây dưa, "Không phải là người đổ xúc xắc sẽ hỏi sao?"

"Đúng, là ta hỏi mới đúng chứ." Xích Phong Đế phục hồi tinh thần lại.

"Ngươi đoán trật lất, đến “điểm tâm” để ăn cũng không có." Đã mất tư cách hỏi rồi.

"Ăn."

Tuyết Không Đế tùng hạ một hơi.

Như vậy kế tiếp sẽ do Tuyết Không Đế hỏi, và người bị hỏi chính là Hỏa Tước Đế, Tuyết Không Đế hỏi đối phương chính là “Người ngươi thích là ai?”

"Thanh Y Hoàng!"

Hỏa Tước Đế trả lời không chút do dự.

Tuyết Không Đế cười khổ một tiếng, nàng đã quên, Hỏa Tước Đế là người từ trước tới giờ không biết xấu hổ là gì.

“Thanh Y Hoàng hẳn là một Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Phong Đế Vương Giả a”, Diệp Trần thầm nghĩ.

Chơi xúc xắc suốt một canh giờ thì tất cả mọi người không muốn chơi tiếp nữa, Diệp Trần thật sự quá biến thái, không một lần nào đoán sai quá xa, như vậy còn chơi thế nào nữa, đối với việc này, Hỏa Tước Đế tức đến nghiến răng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1405: Truyền Thuyết Về Chí Tôn Không Đầu

"Không bằng chúng ta kể về một chút kỳ văn dị sự mà bản thân mình đã từng gặp được a?"

Xích Phong Đế bỗng nhiên đề nghị nói.

"Kỳ văn dị sự, cái này ta cũng từng gặp qua một ít." Chơi đoán xúc xắc thì Thạch Nhân Đế thua nhiều hơn thắng, nghe được lời nói của Xích Phong Đế, ánh mắt hắn sáng lên.

"Cái này không sai ah." Tuyết Không Đế gật gật đầu.

"Ta kể trước cho." Xích Phong Đế tổ chức mạch suy nghĩ thoáng một tý, mở miệng nói: "Chắc các vị cũng biết Tinh Không Cự Thú chính là loại quái thú vũ trụ, không biết các ngươi đã từng gặp qua Tinh Không Cự Thú chưa, con lớn nhất là thế nào?"

"Đại khái mấy vạn dặm a!"

"Ta đã thấy Tinh Không Cự Thú dài đến mười vạn dặm đấy."

"Chỉ vậy thôi sao? Ta tại trong một chỗ bí cảnh đã chứng kiến một bộ hài cốt nguyên vẹn của Tinh Không Cự Thú, tính từ đầu đến đuôi thì chiều dài của nó có khi vượt qua trăm vạn dặm, chỉ hốc mắt thôi đã có thể bằng một khỏa tinh cầu bình thường rồi."

Mọi người đều phát biểu ra ý kiến của mình.

"Diệp Trần ngươi thì sao?" Xích Phong Đế hỏi Diệp Trần.

Diệp Trần xấu hổ cười một tiếng, "Không cao hơn năm nghìn dặm."

Số lần mà hắn gặp được Tinh Không Cự Thú có thể đếm được trên đầu ngón tay, hoàn toàn chính xác chưa từng thấy qua con nào quá lớn.

"Các ngươi có biết không, ta đã thấy Tinh Không Cự Thú lớn thế nào không?" Xích Phong Đế cố ý kích thích tò mò của mọi người.

"Thế ngươi có nói hay không ?."

Hỏa Tước Đế bĩu môi.

"Hắc hắc." Xích Phong Đế nói: "Ta đã thấy Tinh Không Cự Thú lớn nhất, một cái lân phiến của nó đã lớn đến trăm vạn dặm, tròng mắt có thể so với một tánh mạng tinh cầu, trên đầu có một cái sừng, từ ở trên đó nhìn xuống không thấy được đầu, ngay cả trời xanh đều tựa hồ bị đâm xuyên qua, lúc ấy ta sợ tới mức mất hồn mất vía, ba hồn bảy phách chạy mất cả."

"Khoác lác quá đi a, làm gì có Tinh Không Cự Thú nào to đến thế?" Hỏa Tước Đế hỏi.

"Cái này ta sao lại không biết chứ, bất quá nó dài chừng trên dưới mười triệu dặm đấy!"

"Thế làm sao ngươi còn sống đến bây giờ?"

Hỏa Tước Đế hỏi lại.

Tinh Không Cự Thú lớn đến mười triệu dặm thì tuyệt đối là quái thú nghịch thiên. Chỉ hơi thở của nó thôi đoán chừng cũng có thể thổi chết Xích Phong Đế rồi. Đối phương ở đâu có khả năng vẫn còn ngồi ở chỗ này.

Xích Phong Đế nói: "Kỳ thật, ta cũng không có thực sự chứng kiến, chỉ là nhìn qua một bức họa, trong đó, con Tinh Không Cự Thú này bị chín sợi dây xích cực dài khóa lại."

"Nguyên lai hình ảnh lưu lại đôi khi cũng là chuyện có thực, Tinh Không Cự Thú dài đến mười triệu dặm, chưa hẳn là không có đâu." Thạch

Nhân Đế có kiến thức rộng rãi, cũng không hoài nghi có loại quái thú nghịch thiên này.

"Đúng vậy, như trong truyền thuyết, Tinh Không Cự Thú chí tôn có con dài đến vài tỷ dặm đấy, tuy con này so ra nhỏ hơn nhiều, nhưng cũng không kém cạnh đâu." Tuyết Không Đế nói giúp Xích Phong Đế.

"Tốt rồi, ta nói xong rồi, đến các ngươi đấy."

Xích Phong Đế nhìn về phía Thạch Nhân Đế.

Thạch Nhân Đế gật đầu nói: "Ta sẽ nói về Chí tôn không đầu trong truyền thuyết a!"

"Chí tôn không đầu?"

Kể cả Diệp Trần, bốn người cảm thấy sững sờ, nhưng sau đó chợt định thần lại.

Sinh tử cảnh Cửu Trọng Thiên chí tôn tại trong vũ trụ tinh không chính là những tồn tại chí cao vô thượng, nhưng chuyện “Chí tôn không có đầu” thì đúng là chuyện vô cùng kỳ bí mà bất luận kẻ nào cũng đều muốn biết thực hư.

"Thiên hà chính là một trong những khu vực tồn tại thần kỳ nhất trong vũ trụ. Nó cơ hồ đem vũ trụ này chia thành hai phần, muốn thông qua thiên hà thì căn bản không thể nào phi hành qua được, mà chỉ có thể đi thuyền để qua bờ bên kia, chính bản thân ta đã thấy được “Chí tôn không đầu” tại trong thiên hà." Thạch Nhân Đế chậm rãi nói.

Thiên hà? Diệp Trần như ngừng thở, hắn đã từng nghe nói qua thiên hà, nói còn hơn là đệ nhất kỳ cảnh trong vũ trụ tinh không này.

Thiên hà dài không biết bao nhiêu dặm trường, ngọn nguồn của nó cũng không biết ở nơi nào, chỉ biết là, thiên hà mãi mãi là một tồn tại mà chưa từng có người nào có thể thăm dò ra nó dài bao nhiêu. Ngọn nguồn thiên hà

đến từ nơi nào, cho dù là chí tôn đối mặt thiên hà đều lực bất tòng tâm, tại bên ngoài thiên hà, tùy tiện như thế nào cũng có thể phi hành, cao thấp tả hữu căn bản không có cực hạn, nhưng tại trên mặt sông thiên hà thì không ai có thể bay qua, nếu cưỡng ép phi hành thì chỉ có thể bị rơi vào bên trong thiên hà, muốn qua được bên kia bờ sông thì chỉ có thành thành thật thật đi thuyền mà qua, hoặc là đạp trên nước sông cũng được. Tục truyền, trong thiên hà có vô số bảo vật, cũng có vô số hài cốt, lại còn có rất nhiều thái cổ mãnh thú, nơi đó vừa là đệ nhất kỳ cảnh của vũ trụ, vừa là một địa phương vô cùng huyền bí.

Diệp Trần cũng là từ trong một quyển sách mà chứng kiến được một ít cảnh vật của nó, trong nội tâm một mực nhớ mãi không quên.

"Lúc ấy ta ở chỗ thiên hà, chỉ là trên nhánh sông của thiên hà, dòng nước mang màu ngân sắc như một tấm gương vậy, ngẫu nhiên lại có thủy quái mãnh thú vô cùng hung ác trùng kích vào bảo thuyền, cũng may lúc đó trên bảo thuyền chúng ta có ba vị tôn hoàng sinh tử cảnh bát trọng thiên tọa trấn, nên một đường bình an vô sự. Nhưng bất quá ngay tại một năm sau, một đầu thủy quái cực lớn vô cùng xuất hiện, con thủy quái này trông giống như cá chạch vậy, nhưng so với cá chạch thì hung ác gấp ngàn vạn lần, to lớn hơn gấp hàng tỉ lần, một cú há miệng của nó cũng có thể làm cho nước sông thiên hà biến động như phô thiên cái địa, bảo thuyền suýt nữa đã bị đánh chìm, ngay cả ba vị tôn hoàng sinh tử cảnh bát trọng thiên cũng không phải đối thủ của nó, ngay tại lúc chúng ta cho rằng mình sắp bỏ mạng tại trong dòng nước sông thì một đạo thân ảnh xuất hiện."

"Đạo thân ảnh này cũng không phải là rất lớn, chỉ vẹn cao chừng mười thước, nhưng đứng ở nơi đó mà phảng phất như một cự nhân đỉnh thiên lập địa, chí tôn khí tức tràn ngập không gian làm cho sóng nước mãnh liệt của thiên hà lập tức bình lặng trở lại, ngay sau đó bàn tay to lớn của hắn tung một trảo, khiến con thủy quái như bị một lực lượng vô hình trói buộc đến không thể động đậy, cuối cùng nhanh chóng bị thu nhỏ lại rồi bị hắn nhét vào trong cổ, lúc đó ta mới phát hiện ra, cái đạo thân ảnh này không có đầu, huyết thủy theo chỗ bị đứt gãy không ngừng chảy xuôi xuống, ta nghĩ rằng,

hắn hẳn là dùng máu huyết của con thủy quái để bổ sung cho bản thân, để không đến mức máu huyết cuối cùng bị tiêu hao hết, đương nhiên, ta cũng vì vậy mà đâm ra vô cùng lo lắng, liệu rằng cái người không đầu chí tôn này có thể đem chúng ta cũng trở thành máu huyết bồi bổ cho bản thân hay không, nhưng thật may mắn là điều mà ta lo lắng không biến thành sự thật, không đầu chí tôn chỉ "liếc xem" chúng ta rồi trong chớp mắt hướng phía thiên hà mênh mông bước đi, cuối cùng biến mất không còn thấy đâu nữa."

"Bất quá ta lúc quay đầu lại thì phát hiện trên mặt ba vị hoàng tôn sinh tử cảnh bát trọng thiên rơi lệ đầy, bọn hắn nói, vị không đầu chí tôn này là Nhân tộc chúng ta, đích thị là tiền bối cổ xưa, khí tức bi thương lúc đó tràn ngập tại trên bảo thuyền, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói lời nào, đều nhìn về hướng mà không đầu chí tôn biến mất."

"Sau khi trở về, ta cố ý tìm kiếm một ít tư liệu về không đầu chí tôn và phát hiện không đầu chí tôn đã tồn tại không biết bao nhiêu cái năm tháng rồi, hắn một mực bồi hồi tại trên sông thiên hà, mãi cho tới bây giờ cũng không có đi qua địa phương khác, bởi vì thiên hà mênh mông cuồn cuộn, muốn gặp được không đầu chí tôn là chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, ngay cả các chí tôn khác cũng khó có thể tìm được hắn."

Bất tri bất giác, Thạch Nhân Đế đình chỉ tự thuật nhưng không phát giác rằng tất cả mọi người như trước đã dừng lại tại những hình ảnh mà Thạch Nhân Đế miêu tả, lúc này trong đầu bọn hắn phảng phất xuất hiện hình ảnh của không đầu chí tôn, thật cô tịch, thật bi thương.

Diệp Trần là người đầu tiên tỉnh táo lại, không nói tiếng nào, Diệp Trần cầm lấy chén rượu cùng cụng ly với Thạch Nhân Đế.

Ngay sau đó, những người còn lại cũng thanh tỉnh, chỉ uống rượu mà yên lặng không nói lời nào.

Trên con đường tu hành, không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, câu chuyện "không đầu chí tôn" làm cho bọn họ cảm nhận được một loại cảm giác tàn khốc, bọn hắn không biết không đầu chí tôn là ai, cũng không

biết không đầu chí tôn đã bị ai chém tới rơi đầu, bọn hắn rất khó tưởng tượng ra, một người không có đầu nhưng lại ngây người trên con sông thiên hà trong vô số năm là vì cái tư vị gì chứ, có lẽ hắn đang tìm kiếm thứ gì đó, có lẽ chỗ đó có thứ gì để cho hắn nhớ nhung chăng.

"Thực sự không dễ chịu, ngươi kể một câu chuyện bi thương như vậy, ngươi nên tự phạt mình ba bình rượu ah." Hỏa Tước Đế trừng mắt Thạch Nhân Đế nói.

"Phải rồi, nên phạt."

Thạch Nhân Đế ha ha cười một tiếng, rồi bắt đầu ngửa đầu uốngf.

Buổi tụ hội một mực tiến hành đến sáng ngày thứ hai mới chấm dứt, năm người đều riêng phần mình tách ra, bất quá đã hẹn ước lần sau lại gặp mặt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1406: Long Tộc Trưởng Lão

Huyền Trọng Tinh, đây là một tinh cầu cũng không lớn lắm, đường kính ước chừng hơn một vạn hai ngàn dặm, trọng lực chừng một phần trăm của Bạch Ải Tinh, không đạt tới Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên tu vi thì tiến vào đây là tự mình chuốc lấy khổ sở, nếu không cẩn thận thì thân thể sẽ bị bị nghiền nát, thân tử đạo tiêu, dù có là Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên tu vi thì lúc nào cũng phải bổ sung Chân Nguyên, tránh cho Chân Nguyên tiêu hao quá nhanh.

Dĩ nhiên, với hoàn cảnh ác liệt như thế thì khẳng định không thể ở bên trong mãi được, cứ cách một thời gian ngắn lại phải rời đi, dù sao mỗi người đều có chỗ cực hạn của mình.

Có rất nhiều người tu luyện ở trên Huyền Trọng Tinh, nếu dõi mắt nhìn lại sẽ thấy cứ cách mỗi 1000m sẽ có một gã Vương giả Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên hoặc Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên trở lên ngồi tu luyện ở đó, mà ở trên Huyền Trọng Tinh này lại có ba đường Sơn Mạch, ba đường Sơn Mạch này hết sức trân quý, bởi vì Sơn Mạch có thể mở ra đại lượng động phủ, người tu luyện ở bên trong sẽ không dễ dàng khiến cho người khác chú ý và nhìn trộm.

Các Sơn Mạch động phủ cơ hồ đã bị các thế lực lớn chiếm lĩnh, một số độc hành vương giả rất khó hưởng thụ được đãi ngộ này. Tại trong Sơn Mạch thứ ba có một ngọn núi thấp bé, ở lưng chừng sườn núi lại có hai tòa động phủ mà trên cửa đá của chúng mơ hồ có trận pháp cùng cấm chế tỏa ra quang mang không ngừng chớp động, rất hiển nhiên, các trận pháp cùng cấm chế này là để phòng ngừa có người từ bên ngoài xông vào quấy rầy.

Bên ngoài cửa đá của một trong hai tòa động phủ, có một lão giả và một người trẻ tuổi đang ngồi đợi ở đó.

Người lão giả thì mặc áo xanh, thân hình cao lớn trông rất hùng tráng, cơ bắp phồng lên tràn đầy sức bật, tỏa ra khí thế rất kinh người, nếu như không nhìn vào diện mạo thì khẳng định sẽ cho rằng đây là một vị tráng hán như mặt trời ban trưa, rất khó đoán được đây là một lão giả, loáng thoáng trên gương mặt của lão còn tỏa ra một vẻ đồng xanh.

Người thanh niên ở bên cạnh thì không cao lớn như lão giả nhưng lại vượt xa thường nhân, hắn mặc trên người hoa phục màu bạc, hai đầu lông mày tản ra anh khí vô tận, da tay của hắn bị một tầng màu bạc nhàn nhạt như ẩn như hiện bao trùm.

Một già một trẻ ngồi đó mà trông hết sức quái dị, dù sao nơi này là động phủ của người khác.

Ông!

Trong tinh không cách Huyền Trọng Tinh ước chừng mười mấy vạn dặm, một chiến hạm di động ra, cửa khoang thuyền mở ra, Diệp Trần đi xuống.

Thu hồi Mị Ảnh Số, thân hình Diệp Trần chợt lóe lên bay thẳng đến một nơi tại Huyền Trọng Tinh với tốc độ nhanh như Phù Quang Lược Ảnh.

"Không biết Từ Tĩnh cùng Khuynh Thành có đột phá đến Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên rồi hay không?"

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Khoảng cách thần chi thí luyện tràng mở ra tiếp theo chỉ còn có không tới một năm nữa, nếu như Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành không cách nào tiến sâu vào đến cảnh giới Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên sẽ rất khó chiếm cứ 1 trong 10 vị trí đầu của Thiên Vương Bảng, mà bỏ qua lần thần chi thí luyện tràng này thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Huyền Trọng Tinh có trọng lực rất lớn nên tốc độ phi hành của Diệp Trần bị chậm lại.

Qua thời gian mấy mươi lần hô hấp, Diệp Trần rốt cục đã thấy được tòa núi thấp bé này.

"Chuyện gì xảy ra chứ?"

Diệp Trần đã thấy một già một trẻ ở ngoài động phủ của Từ Tĩnh.

Chau mày, Diệp Trần cổ động chân nguyên gia tốc bay đi.

"Là kẻ nào, mau dừng lại."

Thanh niên ngân y mở hai mắt ra, truyền thanh âm nghiêm nghị tới tai Diệp Trần.

"Vậy còn các ngươi là ai?" Diệp Trần tiếp tục phi hành, hừ lạnh nói.

"Ta bảo ngươi dừng lại thì phải dừng lại."

Vừa nói, Ngân y thanh niên tựu muốn xuất thủ.

"Dừng tay."

Lão giả Áo xanh ngăn ngân y thanh niên lại, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

"Trưởng lão, hắn. . ."

"Ngươi quá lỗ mãng rồi, nếu như quấy rầy đến nàng tu luyện, có vấn đề gì xảy ra thì ngươi chịu trách nhiệm này như thế nào." lão giả áo xanh khiển trách thanh niên ngân y.

"Dạ."

Ngân y thanh niên không cam lòng cúi đầu.

Bá!

Diệp Trần rơi vào đất bằng phẳng ở trước động phủ, ánh mắt quét nhìn

lão giả áo xanh cùng thanh niên ngân y.

Chân mày lần nữa nhăn lại, Diệp Trần phát hiện hai người này cũng không phải là nhân loại, mà là yêu thú, cụ thể mà nói, hai người này chính là Cự Long, khí tức trên người Cự Long bản không thể gạt được cảm ứng của Diệp Trần.

“Cự Long đi tới ngoài động phủ của Từ Tĩnh, chẳng lẽ bọn hắn đã phát hiện ra Từ Tĩnh chính là Hoàng Kim Cự Long, và muốn mang nàng trở về Long Tộc.”

Diệp Trần vừa nghĩ đến liền đoán được sự tình này.

Diệp Trần suy đoán không sai, Trần Thanh Hải cùng Sử Đào tới đây là để mang Từ Tĩnh đi. Kỳ thật, Huyền Trọng Tinh cũng không phải là địa phương gió êm sóng lặng, trước đó chợt đã có phát sinh chiến đấu, trong một lần xảy ra mâu thuẫn, Từ Tĩnh đã vung tay đấu cùng một gã Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên độc hành vương giả, trong lúc kích đấu, Từ Tĩnh đã không kịp che dấu bản thể của mình mà biến hóa thành một đầu Hoàng Kim Cự Long, và đánh lui đối phương.

Cũng không lâu sau, tin tức phát hiện Hoàng Kim Cự Long tại Huyền Trọng Tinh của Chu Tước tinh vực đã truyền tới Long Tộc, các Long Tộc cao tầng liền phái ra một Trưởng lão cùng một gã thanh niên tinh anh đi tới Chu Tước tinh vực, hy vọng hai người bọn họ có thể mang Hoàng Kim Cự Long này trở về Long Tộc. Dù sao Hoàng Kim Cự Long chính là cao đẳng Cự Long, là tồn tại cùng một đẳng cấp với Thủy tinh Cự Long, ngày sau trưởng thành, tuyệt đối sẽ trở thành trụ cột của Long Tộc.

Trưởng lão cùng thanh niên tinh anh mà Long Tộc phái đến chính là Trần Thanh Hải cùng Sử Đào, Trần Thanh Hải có bản thể là Thanh Đồng Cự Long, còn Sử Đào có bản thể là Bạch Ngân Cự Long, hai đại Cự Long này cũng là những thành viên chủ chốt của Long Tộc, có địa vị rất cao.

"Các ngươi là thành viên của Long Tộc ?."

Diệp Trần mở miệng nói.

Trần Thanh Hải gật đầu, "Chính xác, không biết tiểu huynh đệ là ai?"

"Người ở bên trong là nữ nhân của ta."

Diệp Trần đi thẳng vào vấn đề nói.

Long Tộc chính là đệ nhất tộc quần trong Yêu Tộc, mà Yêu Tộc lại phụ thuộc vào Nhân Tộc, là một thể thống nhất cùng Nhân Tộc. Diệp Trần từ rất sớm đã nghe thấy, Long Tộc tương đối ngạo khí cùng khí phách, làm việc rất mạnh mẽ vang dội, không để cho người khác có mặt mũi nên rất nhiều người cũng không ưa Long Tộc. Nhưng bất đắc dĩ rằng, số lượng thành viên Long Tộc mặc dù hết sức thưa thớt, nhưng bất kỳ kẻ nào cũng có được chiến lực rất cường hãn, tùy tiện kẻ nào cũng đều là cường giả tuyệt đối trong cùng cảnh giới.

"Là nữ nhân của ngươi?"

Không ngăn cản Sử Đào, sắc mặt Trần Thanh Hải cũng hơi chút âm trầm đi.

"Nói nhảm, Hoàng Kim Cự Long của Long Tộc ta há sao lại là người mà một kẻ Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên Vương giả tiểu tốt như ngươi có thể sánh đôi chứ, đúng là “cóc ghẻ lại muốn ăn thịt thiên nga” đấy."

Sử Đào không nhịn được, phẫn nộ quát.

Diệp Trần trầm giọng nói: "Ta xứng với nàng hay không thì cũng không đến phiên các ngươi nói, mời hai người các ngươi mau trở về đi, ngày khác có thời gian, chúng ta sẽ đến bái phỏng Long Tộc một chút, nhưng không phải là hiện tại."

Chưa có thăm dò rõ ràng lai lịch của Long Tộc, Diệp Trần tuyệt nhiên không có ý định để cho Từ Tĩnh trở về Long Tộc, ai biết có chuyện gì chờ nàng ở Long Tộc chứ. Dĩ nhiên, nếu như việc trở về Long Tộc hữu ích vô

hại đối với Từ Tĩnh thì Diệp Trần cũng sẽ không ngăn cản, nhưng điều kiện tiên quyết là hai bên phải nói chuyện đàng hoàng một chút, chứ không phải làm ra bộ dạng cao cao tại thượng kiểu cướp đoạt này.

Miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, Trần Thanh Hải nói: "Bất kể như thế nào, nàng có thân phận Hoàng Kim Cự Long là một sự thực, và điều này là không thể thay đổi. Mà Long Tộc ta cũng cần có nàng, nếu là vì tốt cho nàng thì ngươi nên để cho nàng trở về Long Tộc, chỉ có ở trong long tộc thì nàng mới có thể nhận được bồi dưỡng tốt nhất, ngươi cảm thấy thế nào?"

Vừa nói, Trần Thanh Hải hơi phóng ra một chút khí tức của mình.

Oanh!

Cuồng bạo khí tức bị áp chế ở trong một phạm vi nhỏ hẹp, người ở cách xa đó căn bản sẽ không cảm thụ tới, nhưng Diệp Trần lại rõ ràng cảm nhận được, bởi vì cổ khí tức này là cố tình hướng về phía hắn.

Đây là khí tức thuộc về Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên vương giả.

Chiến Hoàng mặc dù có thể khiêu chiến người có thực lực Sinh Tử Cảnh bát trọng Thiên, nhưng thật tình mà nói thì vẫn còn thiếu sót một ít. Đầu tiên chính là, Sinh Tử Cảnh bát trọng Thiên vương giả có năng lực thuấn di, điểm này không phải là Chiến Hoàng thực lực có thể so sánh được, tiếp theo, Sinh Tử Cảnh bát trọng Thiên vương giả có sở hữu bảo khí cao cấp hơn, trên căn bản cũng là Đế cấp bảo khí, nhưng dưới tình huống bình thường, thực lực của Sinh Tử Cảnh bát trọng Thiên Vương giả cũng chưa hẳn là thấp hơn Trung đẳng Chiến Hoàng.

Huống chi, Trần Thanh Hải còn là một Thanh Đồng Cự Long, trong các Cự Long ở cùng cảnh giới, hắn không nói là vô địch nhưng ít nhất cũng thuộc hàng ngũ cường giả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1407: Từ Tĩnh Xuất Quan

"Như thế nào, ngươi muốn uy hiếp ta à?"

Khí tức ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý lập tức được phóng xuất ra, cùng chống lại khí tức đối phương, lúc này, sắc mặt Diệp Trần đã bắt đầu ngưng trọng, nếu đơn đả độc đấu thì hắn tự nhiên không phải là đối thủ của Trần Thanh Hải, thực lực của đối phương chỉ sợ là đã vượt qua Cao đẳng Chiến Hoàng, đạt tới cấp bậc đỉnh cấp Chiến Hoàng, thực lực Cự Long cũng không phải là thứ đem ra đùa giỡn đấy.

Chưa nói đến Trần Thanh Hải, chỉ riêng tên Sử Đào ở bên cạnh hắn, kỳ thật Diệp Trần cũng không có nắm chắc có thể chiến thắng được đối phương, đối phương đã có Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên tu vi, thực lực đoán chừng không thua kém gì trung đẳng Chiến Hoàng. Tuy nói Diệp Trần không sai biệt lắm đã quen thuộc với Vĩnh Dạ Đế Kiếm, đại khái cũng có thể phát huy ra bảy thành uy lực của Vĩnh Dạ Đế Kiếm, nhưng cũng còn phải xem đối thủ của mình là ai nữa.

Nói tóm lại, Diệp Trần có tu vi vẫn còn có chút hơi thấp, nếu như có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên cảnh giới thì chẳng những Chân Nguyên tinh thuần và hùng hậu hơn rất nhiều, mà càng có thể phát huy ra uy năng Hỗn Nguyên Nhất Khí Khải và Vĩnh Dạ Đế Kiếm.

Đương nhiên, nếu có thể đem chín thành Không Gian Áo Nghĩa dung nhập hoàn toàn vào trong Siếp Na Huy Hoàng, lúc đó, ngược lại thực lực của Diệp Trần đã có thể nâng cao hơn một bước.

"Uy hiếp thì ta chưa nói tới, chỉ là muốn để cho ngươi biết quyết tâm của Long tộc ta mà thôi."

Trần Thanh Hải chậm rãi nói.

"Quyết tâm của Long tộc sao? Không biết ngươi có thể làm đại biểu của Long tộc hay không ?."

"Tự nhiên có thể."

Trần Thanh Hải cũng không muốn bức bách quá phận, hắn theo trên người Diệp Trần đã thấy được tiềm lực vô cùng khủng bố, với tư cách là một Sinh tử cảnh bát trọng Thiên Vương giả, ánh mắt của hắn sao lại nhìn không ra trong khí tức của Diệp Trần có ẩn chứa hủy diệt Kiếm Ý chứ, cái cổ Kiếm Ý hùng mạnh này không sai biệt lắm đã đạt đến trình độ Bát giai rồi. Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên tu vi mà đã có Kiếm Ý cường đại như thế thì không khó tưởng tượng cũng như khẳng định hắn không phải là người bình thường, tựu có lẽ là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh mà các cao tầng Nhân tộc đã giữ kín không nói ra.

“Nhân tộc thật sự là cường đại a, thể chất tuy chênh lệch rất nhiều với Long tộc chúng ta nhưng thiên tài lại tầng tầng lớp lớp”. Trần Thanh Hải trong nội tâm cảm thán.

"Vậy thì nhớ kỹ lời nói của ta, nếu như các ngươi cưỡng ép mang nàng đi thì ta cũng vô lực ngăn cản, nhưng bất quá các ngươi cũng phải chuẩn bị thừa nhận lấy lửa giận từ ta."

Diệp Trần khiếm khuyết nhất chính là thời gian, bất quá khi thời gian trôi qua, hắn sẽ một mực tiến bộ không ngừng, và một ngày nào đó, hắn sẽ leo lên đến tuyệt đỉnh vinh quang, trở thành đế vương của cả Tinh Không này.

"Làm càn."

Sử Đào còn trẻ tuổi nên khí thế rất mạnh mẽ, khi bị Diệp Trần nói ra những lời này, hắn đã bị chọc giận.

Trần Thanh Hải ngăn Sử Đào lại, nói ra: "Chúng ta sẽ không cưỡng ép

mang nàng đi, điểm ấy ngươi không cần lo lắng."

Mặc kệ là có Diệp Trần hay không thì Trần Thanh Hải cũng sẽ không cưỡng ép mang Từ Tĩnh đi, hắn cho rằng, căn bản tất yếu không cần phải làm như vậy, vì trong suy nghĩ của hắn, có gã Cự Long nào mà không muốn trở về Long tộc chứ. Nhưng đáng tiếc, hắn lại không nghĩ tới vào lúc này lại xuất hiện một gã Diệp Trần, lại cảm giác được về tiềm lực của Diệp Trần nên Trần Thanh Hải thoáng lộ vẻ do dự. Long tộc cũng không phải bọn ngốc, ai lại nhàn rỗi không có chuyện gì mà đi khắp nơi gây chuyện chứ. Nhưng chính như lời đối phương đã nói, bây giờ đối phương vô lực ngăn cản nhưng về sau tựu sẽ khó mà nói rồi, tốt nhất hắn không được phép khư khư cố chấp để tránh gây ra chuyện trọng đại nữa.

"Hi vọng như thế."

Gặp Trần Thanh Hải ngữ khí thư giãn xuống, Diệp Trần biết rõ, mình cũng không thể cường ngạnh quá phận, chăm chú mà nói, Từ Tĩnh trở về Long tộc cũng là một chuyện tốt, nhưng điều tiên quyết là tình hình phải nằm trong phạm vi khống chế của mình. Hắn có thể cảm giác được, lúc mình vừa nói ra Từ Tĩnh là nữ nhân của mình thì sắc mặt hai người đối phương rất khó coi, rất hiển nhiên, bọn hắn không hy vọng chứng kiến Cự Long cùng nhân loại kết hợp, hi vọng các Long tộc cao tầng cũng không có cách nghĩ này, bằng không thì cũng chỉ có thể cùng Long tộc trở mặt rồi.

"Như vậy, đợi nàng đi ra rồi nói sau."

Trần Thanh Hải đề nghị nói.

"Có thể đấy."

Diệp Trần gật gật đầu.

"Trưởng lão, tên tiểu tử này quá cuồng vọng rồi." Sử Đào truyền âm cho Trần Thanh Hải.

Trần Thanh Hải trả lời: "Hắn là một thiên tài của nhân tộc, tất nhiên là

có lực lượng để cuồng vọng rồi, chúng ta đang ở dưới tình huống phải tận lực không làm tổn hại hòa khí, nếu thật sự không mang nàng đi được thì chỉ có thể hồi phủ, đem tin tức này báo cáo cho cao tầng biết để cho bọn họ định đoạt, dù sao bọn hắn cũng sẽ không chạy trốn mất."

Trần Thanh Hải với tư cách là một trưởng lão Long tộc, không chỉ có vũ lực cường đại mà ý nghĩ cũng rất thanh tỉnh, hiện tại bọn hắn có hai lựa chọn, một là cưỡng ép mang Hoàng Kim Cự Long đi mà đắc tội với Diệp Trần, hậu quả mà dù chưa nói là quá mức nghiêm trọng, nhưng cũng không có gì tất yếu cả, hai là ổn định đối phương trước rồi tùy vào từng tình huống mà nói sau.

...

Trong động phủ, trên người Từ Tĩnh tách khởi ra Kim Sắc Long lực mãnh liệt, đây chính là dấu hiệu đột phá.

Rầm rầm!

Đại lượng Nguyên thạch chồng chất như môt tòa núi nhỏ ở trước người, Từ Tĩnh rất nhanh đã hấp thu lấy năng lượng bên trong Nguyên thạch.

Năng lượng bên trong Nguyên thạch hiện lên trạng thái Hỗn Độn, có thể chuyển hóa thành bất luận hình thức năng lượng gì, cả Long lực cũng bao hàm ở trong đó.

Mười vạn khối.

50 vạn khối!

Với tư cách là một Hoàng Kim Cự Long, trong cơ thể Từ Tĩnh ẩn chứa Long lực thập phần cường đại, lúc tấn phong cảnh giới sẽ cần có vô cùng nhiều Nguyên thạch. Lúc trước, khi Diệp Trần tiến vào Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên, mới chỉ hao phí mấy vạn khối Nguyên thạch, vậy mà Từ Tĩnh mặc dù vẫn còn chưa tấn phong thành công nhưng đã tiêu hao 50 vạn Nguyên thạch rồi, chênh lệch là rất lớn.

Lúc số lượng Nguyên thạch đã tiêu hao trọn vẹn một trăm vạn khối thì Long lực trong cơ thể Từ Tĩnh sinh ra biến hóa về chất lượng.

Ngangggggg!

Một hồi âm thanh rồng ngâm truyền ra, Từ Tĩnh đã tấn phong thành công.

"Đây là Sinh Tử Cảnh tứ trọng thiên cảnh giới sao?" Từ Tĩnh cảm giác được thực lực của mình đã tăng lên rất nhiều, chăm chú mà nói thì Long lực của Cự Long ở vào khoảng giữa Chân Nguyên và khí lực, nó không phải là khí lực đơn thuần, cũng không phải là Chân Nguyên đơn thuần, mà là một thứ gì đó rất đặc biệt được gọi là Long lực của Cự Long, chính thứ này đã làm cho Cự Long trở nên thập phần cường đại, đã có thể có được cường đại Linh khu, lại có thêm một ít hiệu quả của Chân Nguyên. Khi tu vi tăng lên thì chỗ độc đáo của Long lực càng phát ra rõ ràng hơn.

"Ân?"

Linh Hồn Lực phóng ra ngoài, Từ Tĩnh cảm ứng được động tĩnh ở ngoài động phủ.

Trận pháp và cấm chế tồn tại, có thể ngăn cách Linh Hồn Lực quan sát từ bên ngoài, nhưng người ở bên trong lại có thể đem Linh Hồn Lực thẩm thấu đi ra ngoài.

Đi đến bên cạnh thạch môn, Từ Tĩnh vung tay lên, lập tức cửa đá ầm ầm mở ra.

"Diệp Trần."

Từ Tĩnh nghênh hướng Diệp Trần.

"Nàng đã đột phá rồi à ?" Nắm lấy tay Từ Tĩnh, đôi mắt Diệp Trần sáng ngời lên.

Từ Tĩnh khẽ gật đầu, cũng không khỏi nhìn về phía Trần Thanh Hải cùng Sử Đào.

"Quả nhiên là thuần khiết Hoàng Kim Cự Long."

Trần Thanh Hải cẩn thận đánh giá Từ Tĩnh, thỉnh thoảng gật đầu.

Từ Tĩnh nhướng mày, nàng không thích người khác ở trước mặt bình luận về mình.

Gặp sắc mặt Từ Tĩnh biến hóa, Trần Thanh Hải biết rõ mình đã thất lễ, vội vàng nói: "Tại hạ là Trần Thanh Hải trưởng lão của Long tộc, lần này tới đây là muốn mời ngươi trở về Long tộc, khi đã đến Long tộc thì tốc độ tiến bộ của ngươi sẽ vượt xa so với trong quá khứ, thêm nữa Long tộc có rất nhiều bí pháp, sau khi học được những bí pháp này thì ngươi mới chính thức trở thành một Long tộc Cự Long thực sự."

"Thật có lỗi, hiện tại ta không muốn đi."

Từ Tĩnh trực tiếp từ chối.

Sử Đào không biết vì cái gì, ngay khi nhìn thấy Từ Tĩnh thì tim hắn đập vô cùng nhanh, Từ Tĩnh cùng Diệp Trần cùng nắm tay nhau lại để cho hắn rất không thoải mái, hắn nói ra: "Tại Long tộc còn có các Hoàng Kim Cự Long khác, chẳng lẽ ngươi không muốn gặp bọn họ sao?"

"Ta nói, hiện tại ta không muốn đi."

Từ Tĩnh lần nữa lặp lại.

"Gã nhân loại này có gì tốt mà ngươi liền từ bỏ Long tộc để theo hắn, ngươi là một Cự Long chứ không phải nhân loại, chỉ có Long tộc mới là nơi thuộc về ngươi."

Sử Đào thanh âm đã lớn lên.

Diệp Trần nói: "Ngươi không nghe rõ sao? Nàng tạm thời không muốn

đi Long tộc, chuyện này sau này hãy nói."

"Câm miệng."

Sử Đào bạo quát.

"Nói chuyện cũng cần phải có chút tôn trọng đấy." Diệp Trần cũng có chút nổi giận.

"Ngươi có gan cùng ta so đấu một hồi hay không, yên tâm đi, ta sẽ đem tu vi áp chế tại Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, tuyệt đối không chiếm tiện nghi với ngươi đâu." Sử Đào trừng mắt nói với Diệp Trần.

"Được thôi."

Diệp Trần cũng không thể lui bước, nếu không đối phương tất nhiên sẽ tiếp tục dây dưa nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1408: Lực Lượng Áo Nghĩa

"Sử Đào!"

Trần Thanh Hải truyền âm cho Sử Đào.

"Trưởng lão, ngài đừng ngăn cản ta, ta phải đánh với hắn một trận." Sử Đào cho rằng Trần Thanh Hải muốn ngăn cản hắn nên cự tuyệt trước.

Trần Thanh Hải cười khổ, nói : "không phải ta ngăn cản ngươi, mà là cảnh báo ngươi phải cẩn thận một chút, thực lực của hắn không thể khinh thường đâu, ngàn vạn lần không được xem hắn như một Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên Vương giả bình thường đấy."

"Yên tâm đi, trưởng lão còn không biết thực lực của ta sao?" Sử Đào thập phần tự tin, với tư cách là Bạch Ngân Cự Long, linh khu của hắn từ rất sớm đã đạt đến Thất giai, lại được phối hợp thêm Bạch Ngân Long lực nên ở cùng cảnh giới thì số người có thể chống lại hắn cũng không có bao nhiêu, dù là đem tu vi áp chế tại Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên cảnh giới thì hắn cũng có nắm chắc có thể chiến thắng đại bộ phận Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương giả, dù sao Long tộc võ học cùng một ít thủ đoạn của hắn hoàn toàn không phải tầm thường.

"Nơi đây quá nhỏ, chúng ta đến Tinh Không đánh một trận đi."

Thân hình Sử Đào lóe lên rồi phá không bay về phía Tinh Không.

"Sử Đào tính cách có chút nóng nảy, vào thời khắc mấu chốt, ta sẽ ngăn hắn lại." Trần Thanh Hải cũng hiểu được Sử Đào rất hiếu thắng, ngụ ý của hán không cần nói cũng biết, lúc Diệp Trần gặp nguy hiểm thì hắn hội sẽ ngăn cản Sử Đào, miễn cho Sử Đào đánh bị thương hoặc là đánh chết Diệp Trần, dẫn đến phong ba không tốt.

"Cái này không cần lo lắng, ta tin tưởng hắn không thể gây thương tổn đến ta đâu."

Diệp Trần thản nhiên nói.

"Tốt."

Trần Thanh Hải ha ha cười, tuy phát động sau nhưng lại đến trước, thân hình vừa lập loè một cái đã xuất hiện ở trong tinh không, điều này đã không cách nào dùng “tốc độ bình thường” để hình dung nữa mà đây chính là “thuấn di” thực sự, những Sinh Tử Cảnh bát trọng Thiên Vương giả cường đại không chỉ ở phương diện lực công kích, mà là cường đại ở tố chất tổng hợp.

"Chúng ta cùng đi đến đó."

Diệp Trần nắm lấy tay Từ Tĩnh rồi triển khai Siếp Na Kiếm Vực, phóng lên trời. Tốc độ tuy không bằng Trần Thanh Hải nhưng lại nhanh hơn một tí so với Sử Đào.

Chỉ chốc lát sau công phu bốn người đã tới trong tinh không trống rỗng, vị trí này cách Huyền Trọng tinh rất xa nên dư ba của cuộc chiến đấu sẽ không gây ảnh hướng đến nó.

"Hãy xưng danh tính của ngươi ra đi, riêng ta là Ngân Long Đế Sử Đào, là một người chưa từng gặp thất bại qua."

Trên người Sử Đào tỏa ra một tầng ngân quang sáng chói, ngay cả hai mắt cùng mái tóc cũng đều như vậy, vũ khí của hắn là một đôi bao tay. Thông thường, Long tộc Cự Long am hiểu trảo pháp và quyền pháp tương đối nhiều.

"Diệp Trần."

Sử Đào đã áp chế hai trọng thiên tu vi nên Diệp Trần cũng không có ý định sử dụng Vĩnh Dạ Đế Kiếm, chỉ cần Ngân Xà Bảo Kiếm vậy là đủ rồi,

tay phải giữ tại trên chuôi kiếm, Diệp Trần lạnh nhạt nói.

"Diệp Trần, tốt, chiến đấu bắt đầu, tiếp ta một quyền."

Sử Đào cũng không nói nhảm, Ngân sắc khí diễm trên người hắn bộc phát ra tựa như một mặt trời Ngân sắc vậy. Ngay lập tức, trong mặt trời ngân sắc xuất hiện ra một quyền thủ, cái quyền thủ này lúc đầu vẫn còn ở ngoài trăm dặm nhưng chỉ sau một khắc nó đã lao đến khoảng cách ba trượng trước người Diệp Trần. Quyền thủ Ngân sắc cực lớn như bao quát cả Thiên Địa, thượng diện của nó lại có từng đạo đường vân.

Hưu!

Diệp Trần hóa thành một đạo lưu quang, lập tức biến mất tại chỗ làm cho Ngân sắc quyền thủ oanh kích vào hư không, quyền kình bộc phát và không ngừng lan ra đến Tinh Không xa xôi. Lúc xuất hiện lần nữa, khoảng cách giữa Diệp Trần và Sử Đào đã không còn tới ba dặm, Ngân Xà Bảo Kiếm lập tức ra khỏi vỏ kích bắn ra một đạo xà kiếm khí, quấn về phía cổ Sử Đào.

"Ồ! Tốc độ thật nhanh!"

Trần Thanh Hải lắp bắp kinh hãi.

Tốc độ vừa rồi của Diệp Trần xa xa vẫn không đạt đến tốc độ ánh sáng, nhưng đây chỉ mới là tốc độ khởi động, nếu như cho hắn thời gian gia tốc thì rất có thể sẽ đột phá chướng ngại mà đạt tới cấp bậc tốc độ ánh sáng.

"Toái cho ta!"

Sử Đào đến cùng vẫn không phải là người bình thường, hắn lập tức tiến lên phía trước một bước rồi đánh vào đạo Ngân Xà Kiếm khí, “Bang”, Ngân Xà Kiếm Khí có tính thập phần bền dẻo và điên cuồng lũy động, chỉ trong nháy mắt đã va chạm hành trăm ngàn lần với nắm đấm của Sử Đào, cuối cùng làm nó nổ “ầm” một tiếng rồi hóa thành một đoàn Ngân sắc hỏa hoa sáng lạn. Trái ngược hoàn toàn với nhận định của Sử Đào, hắn không có ngờ

tới Ngân Xà Kiếm khí lại “khó chơi” đến như vậy, dưới lực dư ba, hắn không khỏi rút lui về sau mười bước, rơi xuống hạ phong.

Sắc mặt tái nhợt đi, Sử Đào nộ quát một tiếng, "Không tốt."

“Oanh”!

Sử Đào lại tung ra một quyền nữa, lần này, một đạo khí kình Ngân sắc Long ảnh theo nắm đấm của Sử Đào vọt ra.

Cự Long quyền pháp - Ngũ giai Thánh Long quyền.

Thánh Long quyền chính là võ học bất truyền của Long tộc mà Từ Tĩnh đã từng thi triển, lúc trước, khi ở vòng thứ hai của Thiên Vương bảng, Bạo Long Dương Đình cũng có thi triển qua. Thánh Long quyền mà Từ Tĩnh thi triển, cao nhất chỉ là Nhị giai, Bạo Long Dương Đình là Tứ giai, còn tên Sử Đào này rõ ràng lại cao hơn một bậc, đạt đến Ngũ giai. Bạch Ngân Long lực dưới sự kích phát của Ngũ giai Thánh Long quyền đã trực tiếp diễn biến thành khí kình có hình rồng. Diệp Trần có thể phát giác được, bên trong khí kình hình rồng này có ẩn chứa một thức áo nghĩa độc nhất vô nhị, đó chính là Lực Lượng Áo Nghĩa.

Lực Lượng Áo Nghĩa liên quan đến đến quy luật vận chuyển của toàn bộ vũ trụ, bất luận là vật thể gì cũng phải có lực tác dụng mới có thể vận chuyển, cho nên, khi Lực Lượng Áo Nghĩa Viên Mãn sẽ vượt qua cả Không Gian Áo Nghĩa, trên thực tế, nếu là một Luyện Thể Vương giả thực sự thì đối với Lực Lượng Áo Nghĩa sẽ không có tăng phúc nhiều, tên Sử Đào này quả thực là tu luyện uổng phí rồi, dù sao tại các phương diện khác thì Luyện Thể Vương giả đều kém hơn các Vương giả khác không ít.

Không dám lãnh đạm, tay phải Diệp Trần giơ Ngân Xà Bảo Kiếm lên cao, trùng trùng điệp điệp vung ra một đạo hỏa diễm kiếm khí, mang tất cả đi ra ngoài.

Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp —— Phần Thiên Chân Kiếm.

"Cái gì, Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp?"

Trần Thanh Hải lần nữa lắp bắp kinh hãi, hắn đã tung hoành Tinh Không suốt nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên tu vi lại có thể sáng tạo ra Tam Chuyển cực hạn võ học, khó trách đối phương thoạt nhìn một điểm cũng không luống cuống.

Nhìn thì có vẻ chậm, nhưng thực sự lại rất nhanh, khí kình hình rồng cùng hỏa diễm kiếm khí trùng kích vào nhau.

“Oanh!”

Phảng phất như hai khỏa siêu đại tinh cầu va chạm vào nhau với tốc độ cực nhanh, khuếch tán ra một tầng rung động cực lớn, từng lớp sóng xung kích mãnh liệt tràn ra, phảng phất như nơi đây đã trở thành thế giới hải dương vậy.

Cuối cùng, khí kình hình rồng cùng hỏa diễm kiếm khí đã đồng quy vu tận, bất quá như âm vẫn chưa hết, hỏa diễm kiếm khí nhìn như đã bị dập tắt thì bỗng nhiên lại tuôn trào ra đợt công kích thứ hai, tác dụng chậm của Phần Thiên Chân Kiếm đã đến.

Vội vàng không kịp chuẩn bị nên Sử Đào căn bản không kịp né tránh, hai tay hắn giao nhau chống đỡ khiến cả người bị oanh kích bay ra xa, Ngân Quang trên người lập loè mà sắc mặt tái nhợt.

"Cái này là Lực Lượng Áo Nghĩa sao?"

Diệp Trần cảm giác được, lực lượng áo nghĩa của đối phương đã làm suy yếu rất nhiều tác dụng chậm của Phần Thiên chân kiếm, ngẫm lại cũng đúng, bất kỳ vật gì cũng đều liên quan đến lực tác dụng, ngay cả Phần Thiên Chân Kiếm cũng không ngoại lệ, mà Lực Lượng Áo Nghĩa lại rất hỗn loạn tại địa điểm bạo tạc, nên tất nhiên của tác dụng chậm từ Phần Thiên chấn kình đã bị ảnh hưởng nhất định, nếu không thì lực công kích không chỉ có như vậy.

"Luyện Thể Vương giả thật đúng là đáng sợ."

Đại đa số Long tộc Cự Long đều là Luyện Thể Vương giả.

Bị chấn bay lui về phía sau đến hơn vạn dặm, Sử Đào mới ngừng lại được, hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Trần, "Kiếm pháp không tệ, đáng tiếc lực công kích quá kém, ngay đến tư cách gãi ngứa cho ta cũng không có."

"Vậy sao? Ngươi cứ thử xem."

"Thử thì tất nhiên phải thử rồi."

Ngân sắc khí diễm trên người Sử Đào càng lúc càng tăng lên, đạt đến cực hạn Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, chỉ chênh lệch một bước nhỏ nữa thì tựu là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, “vèo”, ngân sáng lóng lánh, Sử Đào phi tốc trùng kích tới một quyền, hai quyền, ba quyền, . . . , trọn vẹn mười quyền. Mười đạo Ngân sắc hình rồng khí kình bạo phóng tới Diệp Trần với nhiều góc độ khác nhau.

Diệp Trần sắc mặt vẫn bất biến, lập tức cánh tay phải nắm lấy Ngân Xà Bảo Kiếm không ngừng mê huyễn, phảng phất như có thể huyễn hoặc ra đến chín cánh tay phải vậy, nhưng điều này vẫn không có gì đáng nói, mà quan trọng nhất chính là Ngân Xà Bảo Kiếm trong tay Diệp Trần cũng xuất hiện biến hóa, một tầng hủy diệt Kiếm Ý màu đen tựa giống như mực nước bắt đầu theo chuôi kiếm lan tràn đến mũi kiếm.

Thất giai Hủy Diệt Kiếm Ý xuất chiêu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1409: Lần Sau Đừng Dẫn Hắn Tới Nữa

Kiếm Ý có thể hóa những thứ mục nát trở nên thần kỳ, Hủy Diệt Kiếm Ý càng có thể như vậy.

Gã Ngân Long Đế Sử Đào này mặc dù đã đem tu vi của mình áp chế ở Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên cảnh giới, nhưng Diệp Trần đoán chừng, nếu như hắn nổi đóa lên thì sẽ không kém hơn bao nhiêu so với Hỏa Tinh Thú Hoàng đã đại chiến với Ám Long Đế. Hai kẻ này, một là Bạch Ngân Cự Long, một là Hắc Ám Cự Long, đều là Cự Long nhưng nếu bàn về cấp bậc thì Bạch Ngân Cự Long sẽ kém hơn một chút, còn Hắc Ám Cự Long và Hoàng Kim Cự Long thì tương đồng nhau, đều là cao đẳng Cự Long.

Một kiếm quét qua làm mười đạo kình khí Long ảnh rối rít bị diệt vong, kiếm pháp ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý này không còn là kiếm pháp bình thường nữa, mà đã có lực lượng hủy diệt trong đó.

"Đi."

Mười cánh tay ảnh ảo đồng quy về làm một, Diệp Trần chém một kiếm về phía Sử Đào.

Sau một khắc, một đạo kiếm khí màu đen chói mắt tỏa sát ra theo một đường thẳng và mang theo nhiệt độ kinh người, phảng phất đạo kiếm khí này chính là tinh hoa Thái Dương hội tụ thành.

Tam chuyển cực hạn kiếm pháp —— Nhật Tinh Hóa Cực.

"Phá cho ta!"

Trong lòng Sử Đào dâng lên dự cảm xấu, hắn rống một tiếng dữ dội, khí diễm màu bạc trên người hắn đột nhiên bạo tăng, đạt đến Sinh Tử Cảnh lục

trọng Thiên cảnh giới, lúc này lực lượng mà Sử Đào nắm giữ càng thêm cường đại, khiến cho Ngũ Giai Thánh Long Quyền mà hắn thi triển ra cường thế vô cùng, loáng thoáng còn có thanh âm gầm thét của Cự Long truyền ra.

"Thật vô sỉ."

Từ Tĩnh hừ lạnh.

Sử Đào trước đó đã nói sẽ đem tu vi áp chế ở Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, hiện tại rõ ràng đã phạm quy.

Long ảnh kình khí màu bạc trông rất sống động, theo quả đấm của Sử Đào cuồng hướng ra ngoài, cùng kiếm khí màu đen chói mắt trùng kích mạnh vào nhau, “Ầm ầm. . .”. Hỏa tinh văng khắp nơi, ngay cả phương viên mấy ngàn vạn đến trên ức dặm trong Tinh Không cũng bị đốt sáng lên, sóng xung kích đáng sợ xen lẫn giữa màu đen và màu bạc phát tán ra bốn phương tám hướng, đến mức một khỏa tinh cầu bình thường ở cách rất xa nơi đó cũng bị phát ra mấy tiếng gãy vỡ rồi ầm ầm bạo liệt, nhưng nó còn chưa kịp bộc phát thì đã bị sóng xung kích quét tới thổi tan thành cát bụi.

Phải cực kỳ khó khăn, hắc sắc kiếm khí mới chém đứt được thân thể Long ảnh khí kình màu bạc, trước đó nó còn có thể kiên trì được nhưng sau vài lần trùng kích thì thân thể đã bị phá vỡ và trở nên giống như một quả bóng da bị trút giận vào, lực lượng dần dần bị triệt tiêu mất và sau đó tan rã hoàn toàn. Hắc sắc kiếm khí giờ đây đã mất đi trở ngại, chợt lóe lên rồi hiện ra tại trước người Sử Đào.

"Làm sao có thể như vậy chứ?"

Sử Đào quá sợ hãi, hắn lấy tư cách là Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên cảnh giới để thi triển ra Ngũ giai Thánh Long Quyền, ngay cả Tam Tinh tướng quân cũng không dám ngăn cản, vậy mà đối phương lại cường ngạnh phá vỡ. Hơn nữa, kiếm khí ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý này thậm chí có thể không xem lực lượng áo nghĩa của hắn ra gì, phải biết rằng lực lượng áo nghĩa của hắn có thể làm cho uy lực sát chiêu của địch nhân bị giảm đi rất

nhiều.

Không có thời gian nghĩ tại sao, Sử Đào lập tức lần nữa bắt chéo hai cánh tay trước ngực để chống va chạm và ngăn trở đạo kiếm khí này.

Oanh!

Hắc sắc kiếm khí bộc phát ra vô số sợi kiếm khí thật nhỏ bắn lên người Sử Đào. Ngay lập tức, khí diễm màu bạc trên người của Sử Đào bị xẻ ngang dọc ra, thừa nhận lấy hình phạt lăng trì của kiếm khí.

Mặc dù vậy, Sử Đào rốt cuộc vẫn là Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả, hắn vẫn còn đang áp chế một trọng thiên.

Hắn chẳng những có Thất cấp Linh Thể mà phòng ngự thân thể cũng vô cùng kinh người. Trên người lại được mặc một bộ Đỉnh tiêm Đế cấp khôi giáp nên Hủy diệt kiếm khí khó có thể đả thương được hắn, nhiều nhất cũng chỉ để cho hắn chật vật một chút mà thôi. Bất quá đây chỉ là một hồi tỷ thí chứ không phải là chiến đấu sinh tử, một khi rơi xuống thế hạ phong thì chính là thua rồi, không có lý do gì để biện minh cả.

Sau khi làm cho uy lực kiếm khí tan hết đi thì Sử Đào đã bị đánh lui cả thảy hơn vạn dặm, từ lúc mới bắt đầu chiến đấu đến thời điểm hiện tại, hắn không hề chiếm cứ được chút thượng phong nào, ngay cả khi đem tu vi tăng lên tới Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên.

Trên thân thể khôi ngô của hắn vẫn còn dính một mảnh hắc sắc kiếm khí, trông nó như một con rắn nhỏ không ngừng bò loạn và linh hoạt dị thường. Kiếm khí ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý không phải là thứ dễ dàng phá bỏ hay thanh trừ như vậy, một khi nó bám được vào trên người đối thủ thì chỉ cần đối phương có chút sơ hở, kiếm khí sẽ tận dụng mọi thứ để chui vào trong cơ thể và tiến hành phá hoại, muốn thanh trừ hủy diệt kiếm khí thì phải có võ đạo ý chí cùng năng lượng bản thân rất cao, thiếu một thứ cũng không được.

Rống!

Hai cánh tay chấn động mãnh liệt, Sử Đào đem cảnh giới tăng lên tới cực hạn, “sưu sưu”, từng đạo hủy diệt kiếm khí bị lực lượng cường đại ép bay ra ngoài giống như những mũi tên nhọn bắn đi thật nhanh vậy.

Ở bên ngoài vạn dặm, Diệp Trần cũng không tiếp tục động thủ, hắn cho là kết quả này đã rất rõ ràng, nếu như đối phương biết giữ lời nói thì trận tỷ thí này đã phân thắng bại rồi.

Ngân Xà bảo kiếm tra vào vỏ, Diệp Trần đối với Từ Tĩnh nói: "Chúng ta đi."

Ngày sau, hắn sẽ cùng Từ Tĩnh bái phỏng Long Tộc nhưng không phải là hiện tại, dù sao nhân sinh của bọn hắn còn rất dài, không cần nóng lòng nhất thời.

"Sao chứ, ngươi chấp nhận thua sao?" Sử Đào cao giọng nói.

Diệp Trần quay đầu lại nói: "Thua chính là ngươi, ngươi đã thua rất rõ ràng rồi."

"Hừ, ta thừa nhận đã xem thường ngươi, nhưng ngươi cũng không gây thương tổn được cho ta, nếu đây là một cuộc chiến sinh tử thì ta nhất thời chỉ rơi vào thê hạ phong mà thôi, ai có thể cười đến cuối cùng thì mới thật sự là kẻ chiến thắng."

Sử Đào có chút biệt khuất, nếu sớm biết Diệp Trần có thực lực cường đại như vậy thì hắn đã không nói sẽ hạn chế tu vi của mình, bây giờ chính điều đó đã trở thành “tảng đá” đập vào chân của mình.

"Thế ngươi muốn thế nào?"

Diệp Trần hỏi.

"Chiến đấu thật sự, không hạn chế thời gian, người thua sẽ nghe theo

người thắng, dĩ nhiên, ta sẽ không để cho ngươi chết đâu."

Sử Đào lạnh lùng nói.

"Ngươi thật đúng là giỏi tính toán thật." Diệp Trần sắc mặt khó coi, đối phương là Bạch Ngân Cự Long, lại phối hợp thêm đỉnh tiêm Đế cấp khôi giáp, Diệp Trần muốn đả thương hắn cơ hồ là không thể nào, mà cảnh giới của mình lại kém hơn hắn đến hai trọng thiên, khôi giáp trên người cũng chỉ là cao đẳng Đế cấp khôi giáp, lực phòng ngự tất nhiên xa xa không bằng đối phương, đánh tới phút cuối cùng thì Diệp Trần chỉ có thể bại mà thôi, không có biện pháp nào khác cả. Nếu chiến đấu trong thời gian dài, chiến lực tương đương nhau cũng không có nghĩa là không thể phân ra thắng bại.

"Nếu như ta không đáp ứng thì sao?"

Diệp Trần cũng không ngốc, hắn sẽ không đem mặt hạn chế của mình ra đùa giỡn, đối mặt với loại đối thủ này, hắn sẽ chọn biện pháp rời đi, lấy tốc độ của hắn thì đối phương khó có thể đuổi theo kịp.

Điều Diệp Trần lo lắng chính là Long Tộc trưởng lão Trần Thanh Hải, Trần Thanh Hải có thể thuấn di, đây là một năng lực hết sức kinh khủng.

"Không đáp ứng cũng phải đáp ứng đấy."

Khí diễm màu bạc trên người Sử Đào tăng vọt, hắn đứng ở nơi đó mà trông giống như là một Thái Dương màu bạc vậy.

"Đủ rồi."

Đúng lúc này, Trần Thanh Hải lên tiếng.

"Trưởng lão." Sử Đào nhìn về phía Trần Thanh Hải.

"Đủ rồi, để cho bọn họ đi, chúng ta trở về." Trần Thanh Hải phất phất tay.

"Nhưng…"

Sắc mặt Sử Đào liền biến sắc.

Trần Thanh Hải trợn mắt nhìn đối phương một cái, "Chẳng lẽ ngươi đã quên các vị cao tầng đã căn dặn ngươi thế nào rồi? Hết thảy mọi thứ ngươi phải nghe theo mệnh lệnh của ta, thế nào, ngay cả lời của ta ngươi cũng không nghe ?"

"Sử Đào không dám."

"Các ngươi đi đi! Bất quá ta hy vọng các ngươi nên hạ hồi suy nghĩ, cô nương này thủy chung chính là một thành viên của Long Tộc chúng ta, số lượng thành viên Long Tộc chúng ta đã vô cùng thưa thớt, chắc chắn sẽ không bạc đãi nàng." Trần Thanh Hải đối với Diệp Trần nói.

Diệp Trần gật đầu, "Thật ra thì chuyện này không phải là không thể nói chuyện một chút được, nhưng trước tiên thì hai bên phải đối đãi ngang hàng nhau, lần sau nhớ không được dẫn hắn tới nữa."

Diệp Trần có thể khẳng định, Long Tộc sẽ phái người tới lần thứ hai, hắn không hy vọng trong đó tiếp tục có mặt Sử Đào, tên Cự Long này quá cao ngạo, không xem ai ra gì.

"Ngươi!"

Sử Đào nghe ra đối phương đang khinh bỉ mình.

"Tốt."

Trần Thanh Hải gật đầu, hắn cũng cảm giác bản thân mình đã dùng sai phương pháp rồi, chủ yếu là đối với sự tình Hoàng Kim Cự Long phối ngẫu không phải là với Cự Long, điều đó làm cho hắn rất mất hứng.

"Chúng ta đi."

Trần Thanh Hải bắt lấy bả vai Sử Đào, trong nháy mắt đã nhanh chóng biến mất tại chỗ.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Diệp Trần cùng Từ Tĩnh hướng phía Huyền Trọng Tinh bay đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1410: Trùng Kích Sinh Tử Cảnh Lục Trọng Thiên

Bên trên Huyền Trọng Tinh, Mộ Dung Khuynh Thành vẫn còn chưa xuất quan.

Luận về căn cơ, Mộ Dung Khuynh Thành đến cùng kém hơn một chút so với Từ Tĩnh, Từ Tĩnh là Hoàng Kim Cự Long, ngay từ lúc trưởng thành liền tiến được vào Sinh Tử Cảnh, loại nội tình hùng hậu này không phải Hắc Ám Ma Nữ huyết thống của Mộ Dung Khuynh Thành có thể so sánh được, trừ phi Mộ Dung Khuynh Thành có thể thực sự trở thành Hắc Ám Ma Nữ, đến lúc đó, tình huống có lẽ sẽ trái lại, Hoàng Kim Cự Long so với Hắc Ám Ma Nữ lại kém hơn mấy lần.

"Chúng ta về trước đi."

Diệp Trần đối với Từ Tĩnh nói.

"Ừ, Khuynh Thành tỷ tỷ đoán chừng phải qua ít ngày nữa mới có thể đột phá đến tứ trọng thiên rồi." Từ Tĩnh gật đầu.

Ly khai Huyền Trọng Tinh, Diệp Trần lấy Mị Ảnh hào ra, hai người đi vào bên trong, “bá”, Mị Ảnh hào không ngừng tăng tốc độ rồi cuối cùng chui vào hư không.

...

Diễm Hỏa Tinh, Hỏa Hoa Thành.

Đứng ở trên không phủ thành chủ, sau khi thu hồi Mị Ảnh hào, Diệp Trần cùng Từ Tĩnh tiến vào phủ.

Ngao aaaaaa...!

Tiếng sói tru vui sướng vang lên, một đạo hồng ảnh chạy về phía Diệp Trần.

"Sói con."

Hồng ảnh này chính là Linh thú Thực Mộng Lang của Diệp Trần, từ khi trở thành thành chủ Hỏa Hoa Thành, Diệp Trần đã đem Thực Mộng Lang đặt ở trong phủ, để cho nó trông coi nơi này.

Thực Mộng Lang tuy đã sớm trở thành Yêu Vương, nhưng bất quá vẫn không cách nào hóa hình, vì vậy Diệp Trần xem như cũng hiểu được, Thực Mộng Lang hẳn là thuộc về một loại Tinh Không Cự Thú trong vũ trụ, căn bản không thể Hóa Hình, cả đời chỉ có thể xuất hiện bằng diện mạo Yêu thú mà thôi, đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của Diệp Trần, kỳ thật trong lịch sử cũng xuất hiện qua một số Tinh Không Cự Thú có thể Hóa Hình, tất cả đều có thực lực ngập trời, thậm chí có thể so với đỉnh phong Chí Tôn.

Vuốt ve đầu Thực Mộng Lang, Diệp Trần cười nói: "Cố gắng tu luyện để tranh thủ sớm đến ngày trở thành Yêu Đế nhé. Nói không chừng sau khi trở thành Yêu Đế thì ngươi có thể Hóa Hình đấy."

"Chủ nhân, kỳ thật thuộc hạ có thể Hóa Hình hay không cũng không sao cả, quan điểm thẩm mỹ của thuộc hạ và chủ nhân không quá giống nhau đâu." Thực Mộng Lang cũng không ngại về hình dạng của mình.

"Ha ha, ta cũng thế."

Phủ thành chủ rất lớn, không thua gì một tòa thành thị cự đại, bên trong có hồ nước, có dãy núi, có không ít khu kiến trúc, thậm chí còn có cả mảng lớn thảo nguyên. Không gian cũng đủ lớn để cho mỗi người đều có khoảng sân của riêng mình, chỉ có điều có lớn có nhỏ mà thôi, bất quá những thứ này không phải là thứ tối trọng yếu nhất của phủ thành chủ, quan trọng nhất chính là vô số trận pháp cùng cấm chế. Có các trận pháp cùng cấm chế này thì mới có thể bảo đảm phủ thành chủ không bị tập kích, nếu không thì dù nơi này có tốt thì cũng không hơn gì “gà đất chó kiểng”.

Trên thảo nguyên của phủ thành chủ, Diệp Trần đang diễn luyện Không Gian Áo Nghĩa kiếm pháp Siếp Na Huy Hoàng.

Trong Tam đại Tam Chuyển cực hạn kiếm pháp, Siếp Na Huy Hoàng có thể nói là kiếm pháp đặc trưng nhất của Diệp Trần, là tuyệt chiêu đầu tiên mà hắn tự nghĩ ra, mãi đến tận bây giờ, thủy chung vẫn không có giới hạn.

Trong đó có công lao to lớn của Không Gian Áo Nghĩa, nhưng bản thân kiếm pháp Siếp Na Huy Hoàng mới chính là trọng yếu nhất.

Phải biết rằng, nếu bản thân kiếm pháp không được tốt thì chỉ có thể dung nạp áo nghĩa rất hạn chế mà thôi, theo lý mà nói thì tầm nhìn và sức sáng tạo tại rất nhiều năm trước sẽ rất khác so với cấp độ ở hiện tại.

Bất quá kiếm pháp Siếp Na Huy Hoàng lại không giống như vậy, đây là một chiêu kiếm pháp có năng lực tiến bộ không ngừng. Siếp Na Huy Hoàng, ngay từ ý nghĩa tên gọi của nó cũng phần nào có thể thấy được sự truy cầu Huy Hoàng trong một Siếp Na, tất cả những thứ khác đều không quan trọng, cho nên, Thần Vận của nó mặc dù không cách nào gia tăng thêm nhưng tại trên phương diện kỹ xảo lại có thể gia tăng một ít, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao nó có thể một mực theo bước cùng Diệp Trần.

Sau khi Không Gian Áo Nghĩa đạt tới chín thành, Siếp Na Huy Hoàng liền cần phải tiếp tục được cải tiến.

Phốc!

Phốc! Phốc!

Vung vẩy một cách đơn giản hay chỉ cần đâm thẳng thôi, lập tức tại nơi mũi kiếm tách ra một luồng sáng vô cùng huy hoàng, nếu tinh tế quan sát sẽ có thể phát hiện cái luồng sáng huy hoàng này thần diệu vô cùng, bên trong nó phảng phất như có ẩn chứa một khỏa tinh tú cực đại, lúc uy năng bộc phát, cái khỏa tinh tú cực đại này sẽ bạo liệt và tách ra một sự huy hoàng cuối cùng.

"Vẫn chưa đủ!"

Diệp Trần có thể cảm giác được, Kiếm Ý vẫn còn chưa được vận dụng hết.

Nói cách khác, một kiếm này, không đạt đến đầy đủ hỏa hầu.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, một tuần lễ, hai tuần lễ, ba tuần lễ trôi qua...

Trong nháy mắt, một tháng đã đi qua nhưng rốt cuộc tiến bộ của Diệp Trần vẫn rất nhỏ.

Hô!

Thở ra một ngụm trọc khí trùng trùng điệp điệp, Diệp Trần đình chỉ thi triển kiếm pháp.

"Xem ra, còn thiếu một cơ hội nào đó rồi."

Ngân Xà Bảo Kiếm được tra vào vỏ, Diệp Trần đi về hướng địa điểm Từ Tĩnh đang tu luyện.

Bên kia thảo nguyên, Từ Tĩnh đang một lần lại một lần vung quyền, tất cả quyền phong được phát ra lập tức hóa thành khí kình Kim Sắc Long ảnh, quét ngang tám phương.

Có thể nhìn ra được, Từ Tĩnh vẫn chưa vận dụng đến Long lực cùng võ đạo ý chí, nếu không thì uy năng không có khả năng chỉ có một chút như vậy.

Tam giai Thánh Long quyền ư?

Diệp Trần nhìn ra một chút sự tình.

Rất hiển nhiên, Sử Đào thi triển ra Ngũ giai Thánh Long quyền đã để cho Từ Tĩnh có được một ít cảm ngộ, tại trên cơ sở Nhị giai Thánh Long

quyền đã có thêm một bước tiến, từ đó tự mình sáng tạo ra Tam giai Thánh Long quyền, tuy nói còn chưa biết cái Tam giai Thánh Long quyền này có phải là chính tông hay không, nhưng đến cùng khi đạt đến một bước này thì chiến lực của nàng đã gia tăng gấp bội rồi.

"Từ Tĩnh có ngộ tính cũng rất cao minh a!"

Diệp Trần trên mặt lộ ra nét vui vẻ.

"Diệp Trần!"

Từ Tĩnh phát hiện Diệp Trần đến, liền ngừng lại.

"Đây là Tam giai Thánh Long quyền của nàng sao?" Diệp Trần hỏi.

Từ Tĩnh gật gật đầu, "Giữa Nhị giai Thánh Long quyền và Ngũ giai Thánh Long quyền có chênh lệch rất lớn, bất quá Quyền Ý lại giống nhau, Tứ giai Thánh Long quyền muội suy diễn không ra, nhưng Tam giai Thánh Long quyền thì vẫn có thể đấy."

"Một vài ngày kế tiếp, có lẽ nhóm sứ giả thứ hai của Long tộc sẽ tới, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng bọn họ nói chuyện một cách êm thắm." Long tộc ở vào Thanh Long tinh vực, việc qua lại cần không ít thời gian.

Mà Từ Tĩnh tại bên trên Man Hoang Tinh ở Chân Linh Thế Giới đã đem Lực Lượng Áo Nghĩa tìm hiểu đến tình trạng rất cao thâm, Quyền Ý của Thánh Long quyền tuy không nói là đã rõ như lòng bàn tay, nhưng ít nhất cũng đã đạt đến tình trạng “cưỡi ngựa xem hoa” rồi, nếu không cũng đã không có khả năng nhìn Ngũ giai Thánh Long quyền một lần mà có thể suy diễn ra Quyền Ý của Tam giai Thánh Long quyền, một khi đạt được tinh ý quyền pháp ở phía sau của Thánh Long quyền thì đừng nói là 10 hạng đầu của Thiên Vương bảng, đệ nhất cũng là có khả năng rất lớn đấy.

Từ Tĩnh cũng không nói gì, kỳ thật, nếu như không phải đối phương quá mức bá đạo, vênh váo hung hăng .. thì đi đến đó xem cũng không sao, nàng cũng muốn nhìn một chút những Cự Long kia có giống như mình hay không.

Diệp Trần sao lại không nhìn ra tâm tư của Từ Tĩnh, trầm ngâm nói: "Huynh cần phải về Thần Chi Nhạc Viên một chuyến, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nửa tháng sau ta sẽ trở lại."

Hắn có ý định trùng kích Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên, Chân Nguyên của Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên và Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên có độ tinh khiết và độ hùng hậu chênh lệch nhau trên dưới 10 lần, một khi tấn phong thì biên độ tăng thực lực lên là rất lớn, đến lúc đó càng có thể khống chế tốt Vĩnh Dạ Đế Kiếm cùng Hỗn Nguyên Nhất Khí khải, thực lực sẽ càng mạnh hơn nữa, ít nhất lực lượng cũng sẽ đủ dùng.

"Vâng, chàng yên tâm, thiếp sẽ thường xuyên đi Huyền Trọng Tinh, nhìn xem Khuynh Thành tỷ tỷ có xuất quan hay không."

Từ Tĩnh tựa hồ cũng biết Diệp Trần nghĩ gì.

...

Ngay ngày hôm đó, Diệp Trần liền trở về Thần Chi Nhạc Viên.

Tầng hai Thời Gian Tháp.

Diệp Trần ngồi xếp bằng ở chỗ kia, cố gắng vận chuyển Chân Nguyên, một lần lại một lần, lần sau đều muốn nhanh hơn một tia so với lần trước, đối với căn cơ Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên, Diệp Trần đã tôi luyện rất vững chắc từ trước đó vài năm, cũng thường xuyên lợi dụng Thời Gian Tháp để rèn luyện Chân Nguyên, lần này tại hạch tâm chi địa của Huyền Vũ phế tích đã gặp được Quyền Ý Chí Tôn còn sót lại nên Chân Nguyên cùng tinh thần của Diệp Trần lại lần nữa được tôi rèn. Đến giờ phút này, hắn đã có mười phần mười nắm chắc có thể trùng kích Lục trọng thiên cảnh giới rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1411: Thiên Cấp Đỉnh Giai Công Pháp

Thời Gian Tháp trải qua một trăm ngày, ngoại giới chỉ qua một ngày.

Trong nháy mắt, Thời Gian Tháp đã đi qua 2 năm nhưng tại ngoại giới mới chỉ đi qua không đến tám ngày.

Ngày hôm đó, trên người Diệp Trần tách ra thanh sắc quang mang mãnh liệt và vô cùng chói mắt, vì vậy cả người Diệp Trần trông như một mặt trời tỏa ra ánh sáng màu xanh vậy, mà ở bên trong thanh sắc quang mang này như đang chuẩn bị thăng hoa một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ không ngừng vận động.

"Sắp đột phá rồi!"

Diệp Trần vung tay lên, một cỗ dòng chảy Nguyên Thạch từ trong Trữ Vật Linh Giới bay ra, xoay quanh tại trên đỉnh đầu Diệp Trần.

Sau một khắc, năng lượng Nguyên thạch bành trướng theo huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu rót vào trong cơ thể Diệp Trần.

Mười vạn khối!

30 vạn khối!

50 vạn khối!

Một trăm vạn khối!

Trùng kích Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên cảnh giới cần có số lượng Nguyên thạch rất lớn, một trăm vạn khối Nguyên thạch cũng như muối bỏ biển, không đáng là gì.

200 vạn!

300 vạn!

500 vạn!

Bảy trăm vạn!

Lúc số lượng Nguyên thạch tiêu hao đạt tới tám trăm vạn, Diệp Trần rốt cục đã tiến vào trạng thái đột phá, "ôngggg", một đóa Thanh Liên cực lớn thành hình tại trên đỉnh đầu Diệp Trần và chậm rãi xoay tròn, chỉ có Diệp Trần mới biết rõ vì sao trên đỉnh đầu của mình lại xuất hiện một đóa Thanh Liên cực lớn này, đây là bởi vì Thanh Liên Kiếm Quyết của hắn đang từ cấp bậc Cao giai đã tăng lên tới Thiên cấp Đỉnh giai rồi.

Công pháp cùng bí pháp không giống với nhau, giai đoạn sau của Thiên cấp Đỉnh giai bí pháp còn có Thiên Vương Cấp bí pháp, Đế cấp bí pháp thậm chí Hoàng Cấp bí pháp, chủ yếu là bí pháp cùng loại với võ học sẽ có thể tăng lên không gian rất lớn. Nhưng đối với công pháp, sau khi đã đạt đến Thiên cấp Đỉnh giai thì trên cơ bản xem như đã đến đỉnh điểm rồi, tiếp tục tiến thêm 1 bước nữa thì chỉ có thể là Chí Tôn công pháp mà thôi.

Chí Tôn công pháp ẩn chứa huyền bí của vũ trụ, dưới tình huống bình thường, chỉ có Chí Tôn mới có thể sáng tạo ra mà thôi. Chí Tôn cường đại ở chỗ từng phương diện đều là mạnh nhất, nếu tổng hợp lại thì quả thực là không gì có thể sánh kịp, bởi năng lực đã bao quát vũ trụ rồi.

Sau khi Thanh Liên Kiếm Quyết tăng lên tới Thiên cấp Đỉnh giai, Diệp Trần phát hiện ra Chân Nguyên của mình càng thêm giống Kiếm Nguyên hơn, độ tinh khiết rất kinh người, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi đột phá cảnh giới, trọn vẹn tiêu hao đến tám trăm vạn Nguyên thạch.

Đương nhiên, Diệp Trần không thiếu Nguyên thạch, tám trăm vạn Nguyên thạch đối với hắn mà nói, bất quá cũng giống như "trâu mất chín sợi lông" mà thôi.

Thế nhưng đối với người khác mà nói thì lại là cả một vấn đề, rất nhiều độc hành Vương giả đều dựa vào tuế nguyệt để xây dựng nên, họ phải tích lũy đại lượng tài phú, nếu không thì bọn họ lấy ở đâu ra nhiều Nguyên thạch như vậy để dùng, huống chi, sau mỗi lần chiến đấu, hao tổn Chân Nguyên cũng phải dựa vào Nguyên thạch để khôi phục nhanh hơn. Thật sự nếu không có Nguyên thạch thì chỉ có thể đi bế quan mà thôi, ví dụ như Diệp Trần, nếu quả thật chân nguyên bị tiêu hao hết thì phải dùng hơn tám trăm vạn Nguyên thạch mới có thể khôi phục Chân Nguyên, đây không hề là một con số nhỏ đấy. Nếu không có cái mấy ngàn vạn đến hơn trăm triệu Nguyên thạch, căn bản bọn hắn sẽ không dám cùng người khác luân phiên chiến đấu.

Tóm lại, Sinh Tử Cảnh Nhất hay Nhị trọng thiên Vương giả là những đối tượng nghèo nhất, có một số người trong bọn họ đoán chừng mấy ngàn Nguyên thạch cũng đều không dám xuất ra, Sinh Tử Cảnh tam hay tứ trọng thiên thì ở tiêu chuẩn bình thường, đoán chừng có thể nắm giữ mấy vạn đến hơn mười vạn. Còn đối với Sinh Tử Cảnh ngũ trọng thiên đến lục trọng thiên, tài phú của bọn hắn rất không ổn định, có thể nắm giữ hơn mười vạn đến trên trăm vạn, thậm chí hơn mấy ngàn vạn hay hơn trăm triệu cũng có thể, bởi vì để đạt tới cảnh giới này, khẳng định phải bỏ ra vô số năm, như vậy cũng đủ để bọn hắn từ từ tích lũy ra không ít tài phú.

Đương nhiên, các Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên Vương giả khác lại không giống với Diệp Trần, bọn hắn trùng kích Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, đoán chừng cũng tiêu hao không đến một trăm vạn Nguyên thạch, Chân Nguyên của Diệp Trần so với bọn hắn hùng hậu và thuần túy hơn rất nhiều, Thiên cấp Đỉnh giai công pháp cũng không phải là thứ ăn chay đâu, nói ngắn ngọn lại thì không thể so sánh người này với người kia được. Tại mười mấy năm trước, tài phú của Diệp Trần cũng chỉ được chừng hơn mười vạn, phải bán cả Vương cấp chiến hạm cùng Cực phẩm bảo kiếm để tìm kiếm lợi nhuận, còn hiện tại thì vài tỷ nguyên thạch hắn cũng có thể tùy tiện tiêu sài mà không phải quá đau lòng.

Đứng người lên, Diệp Trần đi ra khỏi Thời Gian Tháp.

...

Thừa lúc Thần Chi Thuyền ly khai Thần Chi Nhạc Viên, Diệp Trần cũng không trực tiếp đi đến Huyền Trọng Tinh, nếu như Mộ Dung Khuynh Thành đã tấn phong thành công rồi, nhất định sẽ trở về Hỏa Hoa Thành, còn nếu như chưa tấn phong thành công thì hiện tại có đến cũng vô dụng, chi bằng chạy về Hỏa Hoa Thành sớm một chút cho thỏa đáng, miễn cho xảy ra việc Long tộc sứ giả đến mà hắn lại không có mặt ở đó.

Trở lại Hỏa Hoa Thành, quả nhiên, Mộ Dung Khuynh Thành cũng chưa trở lại, đoán chừng vẫn còn đang bế quan.

"Sư phụ."

Lãnh Tinh Hàn vừa muốn đi ra ngoài thì đụng phải Diệp Trần.

"A, con đi ra ngoài làm gì?"

Diệp Trần hỏi.

"Đệ tử đi gia nhập một đội ngũ, chuẩn bị đi xông vào Toàn Phong Bí Cảnh, hôm nay sẽ là ngày xuất phát."

"Toàn Phong Bí Cảnh sao?"

Diệp Trần đã nghe nói qua Toàn Phong Bí Cảnh, nơi đây là một Tinh Không Bí Cảnh không tính là quá nguy hiểm, bất quá đối với Sinh Tử Cảnh tam trọng thiên hoặc là Vương giả tam trọng thiên trở xuống mà nói, vẫn là tương đối nguy hiểm, đương nhiên, hắn cũng không ngăn cản Lãnh Tinh Hàn, thiên tài phải trải qua rèn luyện thì mới có thể toả ra ánh sáng hào quang. Hắn đối với tứ đại đệ tử của mình xem như tương đối nghiêm khắc, chỉ cấp cho mỗi người bọn hắn mười vạn Nguyên thạch, khi dùng hết rồi thì phải tự mình đi kiếm thêm mà dùng, chờ đến lúc đột phá đến tam trọng thiên thì sẽ lần nữa cho bọn hắn một số Nguyên thạch.

"Cẩn thận một chút, nhân tâm khó dò đấy."

Diệp Trần gật đầu nói.

"Lời sư phụ dạy bảo, đệ tử đã minh bạch." Lãnh Tinh Hàn cũng không phải chim non, tuy không thể thân kinh bách chiến như Diệp Trần, nhưng cũng rất nổi tiếng, sẽ không dễ dàng bị mắc lừa mà lâm vào nguy cơ.

Trên thảo nguyên, Từ Tĩnh đang diễn luyện Tam giai Thánh Long quyền.

So với hơn một tuần lễ trước, Tam giai Thánh Long quyền của Từ Tĩnh càng thêm thuần thục, Quyền Ý vô cùng kinh người.

"Chàng trở lại rồi sao?" Từ Tĩnh ngừng lại.

"Người của Long tộc vẫn chưa tới sao?"

Từ Tĩnh lắc đầu.

"Không vội, có lẽ sẽ nhanh thôi!"

Long tộc không có khả năng sẽ buông tha cho Từ Tĩnh, một đầu Hoàng Kim Cự Long có trọng yếu bao nhiêu là hết sức rõ ràng, đủ để trở thành trụ cột của Long tộc, thậm chí là trụ cột của cả một quốc gia đấy.

Một đoạn thời gian kế tiếp, Diệp Trần một mực tọa vị ở phủ thành chủ, hiểu rõ thêm thoáng một chút về tình hình Diệp gia cùng Lạc Trần Kiếm Tông.

Đối với Diệp Huyền cùng Diệp Tiểu Tiểu, Diệp Trần có cảm tình hết sức phức tạp, bọn hắn coi như là thiên tài không lớn cũng không nhỏ, chỉ cần trải qua tôi luyện thì ngày sau khẳng định sẽ có một ít thành tựu, nhưng Diệp Trần cũng sợ bọn họ tại trong lúc lịch lãm rèn luyện mà vẫn lạc, thân tử đạo tiêu, đây là rất có thể sẽ xảy ra, bởi không phải thiên tài nào cũng đều có thể đi đến cuối cùng, chín thành các thiên tài đều chết ở trên con đường tiến thân của mình.

Cho nên Diệp Trần cũng không biết nên để cho Diệp Huyền, Diệp Tiểu Tiểu quyết chí tự cường, hay vẫn là an ổn sống qua ngày như hiện tại, đương nhiên, bằng vào tiềm lực của đệ đệ và muội muội, đột phá đến Sinh Tử Cảnh là không có vấn đề gì, chỉ là sớm muộn mà thôi.

Về phần Lạc Trần Kiếm Tông, chỉ có Trương Hạo Nhiên là rất dốc sức liều mạng, thường xuyên không ở trong phủ thành chủ mà đi ra bên ngoài lưu lạc, hiện tại hắn cũng không có ở phủ, mỗi người đều có chí riêng, Diệp Trần cũng biết rõ Trương Hạo Nhiên không phải thích cuộc sống bình thường, mỗi người bọn hắn đều muốn hướng tới một tương lai huy hoàng cả.

Ngược lại, La Hàn Sơn cùng Chu Mai thì cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, bọn hắn cũng không hy vọng xa vời về nhân sinh của mình có nhiều đặc sắc, chỉ cần đột phá đến Sinh Tử Cảnh để có mười vạn năm tuổi thọ, sau đó nhìn hậu nhân của chính mình chậm rãi phát triển thì tốt rồi, mà ở Lạc Trần Kiếm Tông, bọn hắn càng không cần lo lắng về vấn đề sinh tồn của chính mình nữa.

Nhoáng cái lại thêm một tuần lễ đi qua, phủ thành chủ vẫn rất tĩnh lặng.

Trên truyền tống trận ở một ngôi sao cách Diễm Hỏa Tinh không xa, hai đạo nhân ảnh xuất hiện.

Một người là Trần Thanh Hải, một người là lão giả có mái tóc trắng xoá, mặt mũi lão trông rất hiền lành, mang trên mặt nét mỉm cười rất thản nhiên, cũng có loại cảm giác đã trải qua tang thương, lão mặc dù đang cười nhưng lại thấy như có cả một hương vị nhân gian vậy.

"Tiểu gia hỏa, chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi, không biết ngươi đã phát triển đến mức nào rồi?"

"Ta thật sự rất chờ mong a!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1412: Long Vương Đến

Trên một ngọn núi cao trong phủ thành chủ, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn về phía Tinh Không.

Ở bên trong tinh không tối tăm, hắn cảm giác được có một người quan trọng nào đó đang tiến đến, hơn nữa hắn nhận thức mình có quan hệ với người này không hề nông cạn.

"Sẽ là ai đến đây?"

Đặt chén rượu xuống, Diệp Trần đứng lên.

Trên thảo nguyên, Từ Tĩnh cũng có được cảm ứng, liền ngừng tu luyện Tam giai Thánh Long quyền.

"Từ Tĩnh, chúng ta đi ra ngoài nghênh đón khách nhân."

Thân ảnh Diệp Trần hiện ra bên cạnh Từ Tĩnh rồi nắm lấy tay nàng, hai người dắt tay nhau đi ra khỏi phủ thành chủ rồi bay đến giữa không trung.

Chỉ chốc lát sau, từ phía chân trời xa xa, hai đạo nhân ảnh bay tới.

"Là. . ."

Diệp Trần cùng Từ Tĩnh trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng khôn siết.

Khoảng cách giữa họ càng lúc càng gần hơn!

Diệp Trần cùng Từ Tĩnh rốt cục đã nhìn rõ mặt hai người khách nhân kia.

Một người chính là trưởng lão Long tộc Trần Thanh Hải mà họ đã gặp

qua một lần từ hơn nửa tháng trước, còn người kia là một lão nhân thất tuần có mái tóc trắng xoá, mặt mũi hiền lành, nét mỉm cười trên mặt lão nhân thật vô cùng quen thuộc với bọn họ.

"Long Vương tiền bối."

"Sư phụ."

Diệp Trần cùng Từ Tĩnh xúc động nghênh đón lấy ông lão.

"Tiểu gia hỏa, đồ nhi, đã lâu không gặp hai con."

Long Vương cười lên một cách sản khoái mà tốc độ không khỏi gia tăng lên rất nhiều, Trần Thanh Hải thủy chung cùng hắn sóng vai, không nhanh không chậm.

Rốt cục, song phương đã hội tụ đến cùng một chỗ.

"Long Vương tiền bối, con biết rõ người sẽ không dễ dàng chết đi, quả nhiên là đúng như vậy." Diệp Trần đánh giá Long Vương, Long Vương ngoại trừ tu vi gia tăng lên rất nhiều, đạt tới Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên cảnh giới, còn những thứ khác thì không có gì biến hóa, nhoáng một cái đã gần hai mươi năm không gặp, nay gặp lại, tâm tình mừng rỡ là rất khó che dấu.

Diệp Trần có thể phát triển cho tới hôm nay là không thể bỏ qua công lao to lớn của Long Vương. Có thể nói, Long Vương cùng Huyền Hậu đã sáng tạo ra một nửa Diệp Trần.

"Sư phụ."

Từ Tĩnh nhu thuận đứng tại một bên của Long Vương.

Long Vương đánh giá Từ Tĩnh cùng Diệp Trần, "Tốt, các con phát triển đều tốt hơn so với trong tưởng tượng của ta, đã vượt qua mong muốn của ta rất nhiều, như thế nào, không mời ta đi vào ngồi một chút sao."

Long Vương đàm tếu, nói.

"Long Vương tiền bối, mời người đi bên này."

Diệp Trần mời Long Vương cùng Trần Thanh Hải đến phủ thành chủ.

. . .

Trên ngọn núi cao trong phủ thành chủ, gió nhẹ phơ phất, mây trắng bồng bềnh.

Trên bàn đá tiếp khách được bày biện đầy những loại Cực phẩm hoa quả đặc biệt.

Rót đầy rượu cho Long Vương cùng Trần Thanh Hải, Diệp Trần ngồi xuống.

Bưng chén rượu lên uống một ngụm, Long Vương cảm khái nói: "Các con có thể xuất hiện ở chỗ này, nói rõ nguy cơ ở Chân Linh Thế Giới đã được giải trừ rồi."

"Vâng."

Diệp Trần gật gật đầu.

"Tuy các con không nói, nhưng ta biết rõ, trong nội tâm các con khẳng định có nghi vấn, ta vẫn còn sống, vậy thì vì tại sao lại không mang theo người trở về giải cứu Chân Linh Thế Giới."

Diệp Trần nói: "Long Vương tiền bối không làm như thế, hiển nhiên là có nguyên nhân, Diệp Trần không dám tự mình đoán bừa."

Long Vương cười cười, quay đầu đối với Từ Tĩnh nói: "Tiểu nha đầu, ngươi rốt cục đã lột xác trở thành Cự Long chân chính rồi."

"Đây hết thảy đều là nhờ công lao của sư phụ đấy."

Từ Tĩnh trả lời.

Long Vương khoát tay áo."Ta chỉ làm điều nên làm, không tính là công lao của ta được. Bất quá cái Long tộc này, con vẫn là nên trở về, theo lý mà nói thì Cự Long sao lại không chịu trở về với dòng tộc của mình chứ, vị này bên cạnh ta chính là trưởng lão Long tộc -Trần Thanh Hải, Trần trưởng lão. Các con lần trước đã gặp mặt, chắc cũng không cần ta giới thiệu nhiều nữa."

Diệp Trần hỏi: "Long Vương tiền bối, người tại sao lại cùng đi với Trần trưởng lão, chẳng lẽ người cũng ở Long tộc sao ?."

Hắn nhớ rõ, Long Vương tiền bối không phải là một Cự Long, chỉ là có ẩn chứa huyết mạch Giao Long mà thôi.

Trần Thanh Hải giải thích nói: "Giao Long cũng là một thành viên của Long tộc ta, Long tộc không có khả năng toàn bộ đều là Cự Long vì Cự Long rất hiếm, mà Hoàng Kim Cự Long lại càng rất thưa thớt."

"Ừ." Long Vương gật gật đầu, "Vì ta có Giao Long huyết mạch cho nên cũng được gia nhập vào Long tộc. Nói đến việc gia nhập Long tộc, ta phải kể cho các con nghe sự tình từ lúc ta xông vào tử lộ."

Diệp Trần cùng Từ Tĩnh không nói gì, lẳng lặng nghe.

"Lúc trước bằng vào thực lực của ta mà mạnh mẽ xông qua tử lộ, có thể nói là thập tử vô sinh, hi vọng rất xa vời, bất quá ta đã dám xông vào tử lộ thì tất nhiên đã có chuẩn bị trước, cái chuẩn bị này chính là một quả Long Lân. Cái Long Lân này chính là Long Lân trên người của một Long tộc Chí Tôn, ẩn chứa lực lượng của Long tộc Chí Tôn, thần diệu khó lường, dù đã trải qua rất nhiều năm nhưng lực lượng của nó vẫn không hề suy yếu đi."

Diệp Trần chăm chú nghe, Long tộc Chí Tôn tất nhiên là Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Cự Long, mà Long Lân trên người Long tộc Chí Tôn có lực lượng thần kỳ là điều rất dễ lý giải.

"Cái Long Lân này, có lẽ đến từ thân nhân của tiểu nha đầu kia, có lẽ là

của phụ thân, cũng có thể là của mẫn thân của nó, ta cũng không thể biết rõ được. Lúc trước đúng là ta cảm ứng được, Long Lân khí tức cùng khí tức trên người tiểu nha đầu này rất giống nhau, từ đó mới hoài nghi về thân thế của nó và đem về Long Thần Thiên Cung nuôi dưỡng."

Long Vương êm tai nói.

"Thì ra là thế."

Diệp Trần bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Long Vương có thể biết được thân phận của Từ Tĩnh, nguyên lai là nhờ vào một quả Long Lân, phải biết rằng lúc trước Từ Tĩnh cùng nhân loại không có chút nào khác biệt, có thể nói là nhân loại thật sự đấy. Dù cho Long Vương tiền bối có nhãn lực cường thịnh trở lại cũng không có khả năng thoáng cái nhìn ra thân phận của Từ Tĩnh, trừ phi ông là một Chí Tôn.

Từ Tĩnh biến sắc, nàng vẫn muốn biết rõ về thân thế của mình, bất quá vừa nghe Long Vương nói như vậy, nàng biết rõ, thân thế của mình chỉ sợ sau này phải tự mình đi dò xét.

"Đám dị tộc cường giả trông coi tử lộ mạnh hơn so với ta rất nhiều, thoáng cái đã đánh tan xương nát thịt thân thể của ta, cũng may trước đó ta đã ngưng tụ một giọt huyết nhục bổn nguyên tại bên trên Long Lân. Long Lân sau khi được ta âm thầm kích phát, đã lặng lẽ xông ra được tử lộ mà không ai hay biết, từ đó mới mở ra được một con đường sống, sau đó, nhờ vào Tích Huyết Trọng Sinh, ta mới chậm rãi hồi phục lại được thân thể của mình. Chỉ có điều, Tinh Không vô cùng mênh mông, vô biên vô hạn, ta cũng không biết mình đã chạy theo hướng nào, phiêu bạt như vậy suốt mấy năm.

Nhưng ngẫu nhiên, ta phát hiện Long Lân có sinh ra cảm ứng với một phương hướng nhất định, ta liền mang theo Long Lân hướng về phía đó tiến đến, trên đường đi, ta lại phát hiện ra một diệu dụng khác của Long Lân, nguyên lai nó có thể mang theo ta xuyên thẳng qua hư không, bay đi bằng một tốc độ vô cùng kinh người. Cứ như vậy, lại thêm mấy năm sau, ta đã tìm được địa phương có cảm ứng với Long Lân, nơi đó chính là sinh mệnh tinh

cầu của Long tộc tại Thanh Long tinh vực."

Nói đến đây, Long Vương dừng lại một chút, giơ chén rượu lên uống một ngụm.

"Khi ta đến được sinh mệnh tinh cầu của Long tộc thì thời gian đã qua mười năm, bởi vì trên người của ta có Giao Long huyết mạch nên Long tộc mới thừa nhận thân phận của ta, và như vậy ta đã trở thành một thành viên của Long tộc. Lo lắng cho an nguy của Chân Linh Thế Giới, ta đã thông báo đến các cao tầng của Long tộc, hi vọng bọn họ có thể phái người đến giải cứu Chân Linh Thế Giới, nhưng sau đó ta mới phát giác ra, ta căn bản không biết Chân Linh Thế Giới ở nơi nào, cũng không người nào biết phương hướng Chân Linh Thế Giới ở đâu, dường như đây là một thế giới bị lãng quên vậy."

"Bị lãng quên ?!."

Diệp Trần như có điều suy nghĩ, bình thường, các tánh mạng thế giới nhân tộc đều ở tại vùng phụ cận của Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, Chân Linh Thế Giới hoàn toàn chính xác cách đó quá xa xôi, khoảng cách chừng trăm vạn năm ánh sáng, có thể nói là thập phần xa xôi. Nếu như không có chiến hạm định vị thì hắn cũng không thể tìm thấy Chân Linh Thế Giới ở nơi nào, Diệp Trần càng nghĩ càng cảm thấy hợp tình lý. Ma tộc và dị tộc, hẳn là dưới tình huống ngẫu nhiên mà biết về sự tồn tại của Chân Linh Thế Giới, ngay cả Nhân tộc cũng không biết về chuyện này, nếu không, vì sao Nhân tộc lại không phái người đi trợ giúp chứ.

"Cũng may, cuối cùng Chân Linh Thế Giới có số mệnh to lớn, các con có thể đi ra, coi như ta cũng đã có thể tùng hạ một hơi rồi, nếu không thì cả đời này ta cũng khó có thể an lòng."

Long Vương cảm khái rất nhiều, chợt lộ ra thần sắc vui mừng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1413: Chí Tôn Long Lân

Ngay sau đó, Long Vương nói ra việc ông vô tình nghe được có Hoàng Kim Cự Long xuất thế, hơn nữa lại là một nữ nhân, Long Vương trong thâm tâm sinh ra dự cảm mãnh liệt, hắn dự cảm Hoàng Kim Cự Long này hẳn là Từ Tĩnh, dù sao Hoàng Kim Cự Long trong toàn bộ Long tộc cũng không có bao nhiêu người, chỉ bằng hai tay thôi cũng có thể đếm hết được rồi, tại ngoại giới nào có chuyện dễ dàng xuất hiện một Hoàng Kim Cự Long vô danh như vậy.

Cho nên, hắn xung phong nhận việc này, cùng Trần Thanh Hải đến đây.

Trên đường đi nghe Trần Thanh Hải miêu tả một hồi về hình tượng Diệp Trần cùng Từ Tĩnh, Long Vương càng thêm xác định dự cảm của mình.

"Đây là Chí Tôn Long Lân, hiện tại vật cũng nên quy về nguyên chủ rồi."

Nói xong, Long Vương lấy ra một mảnh Hoàng Kim Long Lân ước chừng lớn bằng lòng bài tay, cái phiến Long Lân này mặc dù nhỏ nhưng loại Long khí chí cao vô thượng trong nó không cách nào che dấu được, loáng thoáng ở bên trong, Diệp Trần phảng phất thấy được một đầu Thần Long dài không biết bao nhiêu xuyên thẳng qua trong vũ trụ, nó lớn đến mức ánh tinh tú phải trụy lạc, nhật nguyệt vô quang.

Từ Tĩnh có thể cảm nhận được Long khí trong Hoàng Kim Long Lân rất tương đồng với mình, bất quá nàng lắc đầu, "Sư phụ, Long Lân này là người có được, con không thể nhận."

Từ Tĩnh không cho rằng Long Vương nên giao ra Chí Tôn Long Lân, cho dù cái Chí Tôn Long Lân này có khả năng là của phụ thân hoặc là mẫu

thân của mình, dù sao nếu như phụ thân hay mẫu thân muốn lưu thứ gì lại cho mình thì sẽ có rất nhiều phương pháp, rất hiển nhiên, cái Long Lân này cũng không phải là được cố ý để lại cho nàng.

Long Vương cười khổ một tiếng, "Đừng từ chối, nếu nói tiếp nữa thì ta lại thấy rất xấu hổ, bà mẹ nó, lúc trước phải lấy Chí Tôn Long Lân để chạy ra ngoài tìm đường sống, về sau lại vận dụng Tích Huyết Trọng Sinh nên một bộ phận lực lượng trong Chí Tôn Long Lân đã dung nhập vào trong máu huyết của ta rồi, nếu không ta cũng không có khả năng tăng lên tới Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên cảnh giới nhanh như vậy. Trừ việc đó ra, lực lượng bên trong Hóa Long Trì nguyên lai cũng là được lấy từ Chí Tôn Long Lân này. Hiện tại lực lượng bên trong Chí Tôn Long Lân còn thừa lại cũng không nhiều, sở dĩ ta giao cho con không chỉ bởi vì Chí Tôn Long Lân có quan hệ rất lớn với con, mà trọng yếu hơn, nó chính là mấu chốt để con có thể tìm được người thân của mình, ta có nghe ngóng được rằng, trong Long tộc cũng không có ai là người thân của con đâu."

Lúc này, Trần Thanh Hải cũng nói: " Long tộc ta tại rất nhiều năm trước đã từng bị mất tích một vị Chí Tôn, đến nay đã xa ngút ngàn dặm không có tin tức gì. Ta có tìm hiểu qua và theo như lời các ngươi nói thì có lẽ lúc trước ông ta đã đi qua Chân Linh Thế Giới, sau khi để ngươi lại rồi mới rời đi, về phần ông ta đã đi đâu thì không ai có thể biết được." Chuyện này là bí mật của Long tộc, có rất ít người biết được, ngay cả Trần Thanh Hải trước kia cũng không biết, lần này sau khi trở về mới biết được đấy.

"Muội nên nhận lấy đi!" Diệp Trần đối với Từ Tĩnh gật đầu.

Duỗi ra hai tay, Từ Tĩnh nhận lấy Chí Tôn Long Lân.

Ông!

Vừa đến tay, Chí Tôn Long Lân đại phóng ra kim quang, cùng Long khí bản thân Từ Tĩnh sinh ra mối liên hệ chặt chẽ. Một đầu Hoàng Kim Cự Long hư ảnh tràn ngập uy nghiêm hiện ra, dừng ở trước mặt Từ Tĩnh.

"Phụ thân."

Trong tối tăm, Từ Tĩnh biết rõ, đây chính là khí tức của cha mình nên đôi mắt lập tức có chút ướt át.

Hoàng Kim Cự Long hư ảnh không nói gì, “bá”, nhanh chóng rút vào bên trong Hoàng Kim Long Lân, sau một khắc, kim quang nội liễm vào trong Hoàng Kim Long Lân và khôi phục về nguyên trạng. Nhưng ngay sau đó, chợt một màn đáng ngạc nhiên phát sinh, Hoàng Kim Long Lân dung nhập vào trong lòng bàn tay của Từ Tĩnh, cuối cùng hóa thành một ấn ký Hoàng Kim Long lân, nhìn về phía trên trông rất sống động.

Long Vương nhìn thấy một màn này, như có điều suy nghĩ, cái Chí Tôn Long Lân này tuy từ rất sớm đã rơi vào tay ông, nhưng vô luận như thế nào cũng không thể dung nhập vào bản thân, xem ra, Chí Tôn Long Lân tại trên tay hắn chẳng qua chỉ là một hồi quá độ, phải rơi vào trên tay Từ Tĩnh thì mới thật sự là Viên Mãn, mà lúc này đây, trong lòng ông cũng như được trút bỏ đi một tảng đá lớn, một gánh nặng lớn trong thâm tâm.

Đối với Chí Tôn Long Lân, tâm tình Long Vương kỳ thật rất phức tạp, sự tồn tại của Chí Tôn Long Lân chính là một gánh nặng vô cùng lớn, khiến cho tiến cảnh của ông rất chậm chạp, nhưng cũng bởi vì nhờ vào Chí Tôn Long Lân nên ông tại Chân Linh Thế Giới mới có thể đột phá gông cùm xiềng xích, suốt một ngàn năm đại nạn cũng đều không vẫn lạc, mà cuối cùng lại càng hỗ trợ cho ông có thể xông ra được tử lộ và đi vào Long tộc.

Vốn dĩ, lúc trước Long Vương dự tính sẽ đợi cho Từ Tĩnh sau khi trở thành Hoàng Kim Cự Long thực sự thì mới đem Chí Tôn Long Lân giao ra, thế nhưng ông không thể đợi đến ngày đó được. Hiện tại, rốt cục vật đã được quy về cho nguyên chủ, công đức đã viên mãn rồi.

"Chí Tôn Long Lân giao cho con, coi như con và mọi người đã hiểu rõ trụ cột tâm sự của ta rồi, hiện tại chúng ta nên nói về sự tình sẽ trở về Long tộc a!" Long Vương nghiêm mặt, đối với Từ Tĩnh cùng Diệp Trần nói.

Diệp Trần nói: "Đối với Long tộc, chúng con còn chưa hiểu rõ lắm, Long Vương tiền bối có thể nói cho chúng con biết không?."

"Khả năng các con đối với Long tộc có chút hiểu lầm, nhưng ta đã sinh sống gần mười năm tại Long tộc, ta cảm nhận được, Long tộc rất tôn trọng tự do, cũng không bởi vì chuyện gia nhập Long tộc mà mất đi tự do, tự do chính là chân lý của Long tộc, nếu mất đi tự do thì không còn là Long tộc nữa rồi, về điểm ấy các con hãy yên tâm."

Long Vương giải thích nói.

"Hoàn toàn chính xác, Long tộc chúng ta phi thường tôn trọng tự do, toàn bộ Vũ Trụ Tinh Không cũng biết điểm này." Trần Thanh Hải ở một bên gật đầu, lần này tới đây, Long tộc cao tầng đã giao cho Long Vương làm chủ đạo, hắn chỉ cần phối hợp với Long Vương là tốt rồi.

Diệp Trần cùng Từ Tĩnh tất nhiên tin tưởng Long Vương.

Diệp Trần tiếp tục nói: "Còn việc Cự Long có thể cùng nhân loại thông hôn không?" Nếu điều này bảo hắn phải buông tha cho Từ Tĩnh là không thể nào đấy.

Từ Tĩnh mặt đỏ lên.

"Trên lý luận thì loại chuyện này là không thể nào phát sinh." Trần Thanh Hải chi tiết nói.

Nghe vậy, Diệp Trần nhìn về phía Long Vương.

Long Vương gật gật đầu, nói: "Trên lý luận, Cự Long hoàn toàn chính xác không có khả năng cùng ngoại tộc thông hôn, bất quá tình huống của các con lại không giống như vậy."

"Vậy có gì không giống ạ?"

Long Vương nói: "Sở dĩ trên lý luận mà nói, việc Cự Long không được

cùng ngoại tộc thông hôn, cũng không phải là quy định cứng nhắc, mà nguyên nhân là vì Cự Long không giống với những Yêu thú khác, Cự Long chỉ biết bị Cự Long hấp dẫn, Giao Long cũng có một tia khả năng, nhưng không có khả năng bị loài người hấp dẫn, cũng không có khả năng bị chủng tộc khác hấp dẫn.

Nhưng tiểu nha đầu này lại không có lột xác thành Hoàng Kim Cự Long trước, mà là một nhân loại, cho nên nó mới có sinh ra cảm tình đối với ngươi, chính vì vậy mà tình huống này không giống với tự nhiên. Nhưng con yên tâm, Long tộc không có quy định cứng nhắc, hoàn toàn dựa vào tự chủ kén vợ kén chồng, chỉ có điều sự tình các ngươi là một ví dụ quá mức điển hình rồi, phải biết rằng trong vô số năm lịch sử Long tộc, chưa từng có phát sinh sự tình thông hôn quá lớn giữa rồng và dị tộc."

"Long tộc sẽ không phản đối ư?"

Đây là một niềm vui ngoài ý muốn.

"Đúng vậy, đã là tự do thực sự thì tất nhiên sẽ bao gồm cả việc kén vợ kén chồng, lúc ấy ta cùng Sử Đào quá chấn kinh rồi, cho nên mới có chút thất lễ." Trần Thanh Hải cười khổ.

Diệp Trần cùng Từ Tĩnh nhìn nhau mà trong nội tâm thật cao hứng.

"Vậy các ngươi chuẩn bị khi nào thì đi Long tộc?" Kỳ thật Trần Thanh Hải hi vọng Diệp Trần cùng Từ Tĩnh ta sẽ đi về Long tộc ngay bây giờ.

Diệp Trần truyền âm cho Từ Tĩnh, "Nếu không muội cứ đi trước đi, chờ sau khi Khuynh Thành xuất quan, huynh sẽ đến cũng không muộn."

"Hay nhất vẫn là cùng nhau đi chứ!"

Từ Tĩnh lắc đầu.

Diệp Trần khẽ chau mày, "Như vậy đi, chúng ta chờ thêm một tháng nữa, trong vòng một tháng này mà Khuynh Thành còn chưa xuất quan thì

muội hãy đi đến Long tộc trước nhé, nên đi sớm một chút thì muội sẽ có thể học được Thánh Long quyền cùng với các Long tộc võ học khác sớm một chút đấy."

Cuối cùng, chỉ có một mình Trần Thanh Hải ra đi, Diệp Trần cùng Từ Tĩnh quyết định sẽ qua một thời gian ngắn nữa mới khởi hành, đại khái tại trong vòng một tháng nữa, còn Long Vương tất nhiên sẽ ở lại phủ thành chủ, hảo hảo ôn chuyện, có chút đáng tiếc duy nhất chính là, Huyền Hậu đã ly khai từ hơn một năm nay rồi, cũng không biết đã đi đến nơi nào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vào lúc ngày thứ mười sáu kế tiếp, Mộ Dung Khuynh Thành rốt cục đã xuất quan.

Điều này cũng đại biểu cho sự tình mọi người sắp lên đường, tiến về Long tộc ở phía trước Thanh Long tinh vực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1414: Long Chi Quốc Độ

Thông qua Tinh Thần Truyền Tống Trận, bốn người đã đi tới được Thanh Long Tinh Vực.

Đương nhiên, đi vào Thanh Long Tinh Vực không có nghĩa là đã đến Long tộc.

Tinh cầu Long tộc có tên gọi là Thanh Long Tinh, là sinh mệnh tinh cầu trọng yếu nhất tại Thanh Long Tinh Vực, cũng là sinh mệnh tinh cầu lớn nhất, mà khoảng cách gần nhất từ Thanh Long Tinh đến Tinh Thần Truyện Tống Trận là 2000 năm ánh sáng, bằng vào tốc độ của Đế cấp chiến hạm, đại khái cũng mất hai canh giờ mới có thể đến được.

Hai canh giờ đi qua, bốn người rốt cục đã thấy được Thanh Long Tinh.

"Rõ ràng lại có tinh cầu lớn như vậy a."

Trong tầm mắt bốn người họ chính là một khỏa tinh cầu màu xanh cực đại vô cùng, so với nó, Diễm Hỏa Tinh quả thực chỉ là một điểm nhỏ mà thôi.

Long Vương nói: "Thanh Long Tinh là Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu, khoảng cách giữa hai cực của nó vượt qua 1 tỷ dặm, trong đó, hải dương, hồ nước chiếm cứ bốn thành bề mặt tinh cầu, lục địa là sáu thành."

Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu là sinh mệnh tinh cầu có đẳng cấp cao nhất, cả Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực cộng lại cũng không có bao nhiêu tinh cầu lớn như vậy, quả thực đường kính vượt qua 1 tỷ dặm thật sự là quá khổng lồ.

Thanh Long Tinh nhìn như tại trước mắt, nhưng bốn người đã phải bay một hồi lâu mới vừa tới được trên không Thanh Long Tinh.

Toàn bộ Thanh Long Tinh vô cùng xanh tốt, phóng tầm mắt nhìn qua, khắp nơi đều là màu xanh lá, những ngọn núi cũng mang một màu xanh, rừng rậm, thảo nguyên, sơn cốc…đều rậm rạp cây cối xanh mướt, bất quá Diệp Trần phát hiện, thực vật bên trên Thanh Long Tinh lớn đến không thể tưởng tượng nổi, chỉ là một ngọn 'tiểu thảo' thôi cũng đều cao đến hơn 10 mét, còn cây cối trong rừng rậm thì cao ngất, che kín cả trời xanh, những cây cao hơn vạn mét cũng chỉ thuộc về dạng bình thường mà thôi, mỗi một gốc cây đều thô to đến đáng sợ, một mảnh lá cây của chúng thậm chí có thể che kín cả một gian phòng.

Trên thảo nguyên mặc dù thưa thớt hơn nhưng cũng có một ít cây cối rất cao lớn.

Trừ việc đó ra, bên trên Thanh Long Tinh có đủ loại Long tộc Yêu thú sinh sống, có Địa Hành Long tựa giống như những con Khủng Long Bạo Chúa, có Độc Giác Long xà ẩn chứa Giao Long huyết mạch, có Dực Long sau lưng mọc lên hai cánh trông hung ác vô cùng, cũng có Giao Long thuần chủng sinh sống tại bên trong hồ nước….Một cỗ phong vị khí tức Nguyên Thủy đập vào mặt mọi người, khiến họ cảm thấy rung động rất lớn.

Đương nhiên, Long tộc cũng không hoàn toàn là Long tộc Yêu thú, còn có nhiều loài Yêu thú khác, nơi này chính là thế giới Yêu thú nên trên cơ bản sẽ không tìm ra một sinh mệnh nhân loại nào.

Rống! Rống!

Trong sơn cốc cực lớn, một đầu Địa Hành Long đang cùng một đầu Độc Giác Long Xà tranh đấu nhau, Địa Hành Long có lực lượng lớn vô cùng, nanh vuốt lại sắc bén, còn Độc Giác Long xà có lực lượng cũng không nhỏ, cái đuôi của nó không ngừng rút kích ra, thân thể uyển chuyển cuốn lấy Địa Hành Long, bất quá cuối cùng Địa Hành Long vẫn mạnh hơn một chút, nó đã cắn trúng vào thân thể Độc Giác Long….

Ở hồ nước bên cạnh, một đầu Thanh Giao bỗng nhiên thoát ra, cắn mạnh vào phần lưng của một con trâu lớn rồi bắt nó kéo vào trong nước.

"Không hổ là Long tộc."

Diệp Trần cảm thấy hoàn cảnh nơi này rất tốt, có Nguyên Thủy phong vị, lại có được cuộc sống hoang dã mạnh được yếu thua, và cũng bởi vì trên thân bốn người Diệp Trần tỏa ra uy áp quá mạnh mẽ, hơn nữa khí tức Hoàng Kim Cự Long trên người Từ Tĩnh khiến cho những Long tộc Yêu thú có cấp bậc thấp này và các loài Yêu thú khác không dám tới gần quá mức, ngay cả thiên không bá chủ Dực Long cũng phải chọn đường khác vòng đi.

"Phía trước tựu chính là Long Chi Quốc Độ."

Long Vương chỉ vào tường thành dài hàng ngàn dặm ở phía trước, tường thành cao vạn mét, toàn thân hiện lên một màu vàng có hơi xanh nhạt, tựa như nó được làm bằng đồng xanh vậy, một mực kéo dài đến cuối chân trời. Diệp Trần mở ra Linh Hồn Chi Nhãn xem xét, phát hiện tường thành này có chiều dài cũng không nhiều không ít, vừa vặn ba trăm triệu dặm, đối với toàn bộ Thanh Long Tinh cực lớn này thì nó cũng chỉ là một “khối nhỏ”, nhưng nếu nó được xây ở bên trên sinh mệnh tinh cầu bình thường thì Long Chi Quốc Độ có thể bao trùm đến mấy cái tinh cầu đấy.

Trải qua lời Long Vương giải thích, mọi người mới biết được, Long Chi Quốc Độ chính là Long tộc hạch tâm chi địa, chỉ có Yêu thú Hóa Hình Long tộc mới có thể được tiến nhập vào trong đó.

Bá! Bá!

Đột ngột, hai đạo thân ảnh trống rỗng xuất hiện tại phía trước bốn người.

Thuấn di!

Là hai vị Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên vương giả.

Một người mặc Kim sắc khôi giáp, cao lớn khôi ngô, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, một người còn lại thì mặc Ám Kim sắc trường bào, trên mặt có một tia tang thương chi sắc, ước chừng 60 tuổi. Hai người này đều có đồng tử mắt màu vàng, trên người phát ra khí tức rất giống với Từ Tĩnh,

nhưng lại cường đại gấp ngàn vạn lần.

Ánh mắt hai người trực tiếp rơi vào trên người Từ Tĩnh.

Nam tử khôi ngô kinh hỉ nói: "Quả nhiên là Hoàng Kim Cự Long, không có một tia tạp chất nào, không, so với trong tưởng tượng của ta còn muốn thuần túy hơn, quả thực là thuần khiết đến chói mắt đấy."

"Hậu đại của Hoàng Kim Cự Long Chí Tôn chúng ta tất nhiên là Hoàng Kim Cự Long huyết mạch thuần khiết nhất."

Lão giả mặc Ám Kim sắc trường bào lộ ra vẻ trấn định rất nhiều, bất quá cũng kìm lòng không được mà trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

"Kim Hà trưởng lão, Kim Giáp trưởng lão."

Long Vương liền hướng hai người họ ôm quyền.

Kim Hà trưởng lão và Kim Giáp trưởng lão là các trưởng lão Long tộc, phong hào là Kim Hà Long Hoàng cùng với Kim Giáp Long Hoàng, địa vị cao hơn rất nhiều so với Trần Thanh Hải, bởi vì bọn họ là Hoàng Kim Cự Long thực sự, nếu so sánh giữa Hoàng Kim Cự Long cùng Thanh Đồng Cự Long, tất nhiên Hoàng Kim Cự Long sẽ tôn quý hơn nhiều.

Kim Hà Long Hoàng chính là lão giả mặc Ám Kim sắc trường bào, khoát khoát tay, đối với Từ Tĩnh nói: "Tiểu nha đầu, ngươi tên là gì?"

"cháu tên Từ Tĩnh."

Từ Tĩnh mở miệng nói.

"Ha ha, tiểu nha đầu Từ Tĩnh, hoan nghênh ngươi trở thành một thành viên của Hoàng Kim Cự Long ta, tính thêm ngươi nữa, Hoàng Kim Cự Long ta có cả thảy chín thành viên rồi." Hoàng Kim Cự Long thập phần rất thưa thớt nên từng thành viên đều phi thường trân quý.

Có lẽ là do khí tức Hoàng Kim Long trên người đối phương đã để cho

Từ Tĩnh có cảm giác rất thân thiết, ngữ khí thành khẩn nói: "Con cũng rất vui vì được góp sức xây dựng Hoàng Kim Cự Long nhất mạch."

"Tốt."

Kim Hà Long Hoàng nở nụ cười.

"Kim Hà, mau dẫn nó đi đến đại điện a! Cũng phải cho đám gia hỏa kia biết một chút về thành viên mới của chúng ta." Kim Giáp Long Hoàng không thể chờ đợi được, nói.

"Các vị, mời theo chúng ta tới đây."

Lần này, hai người họ không thuấn di mà ở phía trước dẫn đường.

Lướt qua tường thành, sáu người tiến nhập vào Long Chi Quốc Độ.

Diệp Trần phát hiện, trong Long Chi Quốc Độ, ngoại trừ có rất nhiều công trình kiến trúc cao lớn ra thì không có gì khác biệt so với bên ngoài, "Diệp Trần, chàng xem." Mộ Dung Khuynh Thành chỉ vào một cái đấu trường giác đấu cự đại, đối với Diệp Trần nói.

Diệp Trần nhìn sang, cách nơi đây hơn mấy ngàn dặm là một cái giác đấu tràng chiếm diện tích mấy ngàn dặm, hiện tại bốn phía giác đấu trường đang có rất nhiều nhân ảnh ngồi đó, rõ ràng đều là Hóa Hình Long tộc Yêu thú, mà ở bên trên giác đấu trường có hai đạo thân ảnh đang kịch chiến cùng nhau.

Nếu như chỉ là luận bàn bình thường thì Mộ Dung Khuynh Thành cùng Diệp Trần cũng không kinh ngạc như thế, nhưng hai người này giống như có thù hận với nhau và đang chiến đấu sống còn, khi ra tay, không chút nào nương tay, mỗi chiêu tung ra đều là sát chiêu cả.

Rống!

Đột nhiên, hai người biến thân, một người thì hóa thành Giao Long, một

người kia thì hóa thành Dực Long, tiếp tục chém giết nhau.

Kim Giáp Long Hoàng gặp ba người Diệp Trần đều nhìn qua đó, giải thích nói: "Đây là sinh tử giác đấu trường của Long Chi Quốc Độ chúng ta, khi song phương có cừu hận mà không thể điều hòa được nữa liền có thể đi lên đó chém giết, đương nhiên, nhất định song phương phải đều đồng ý, chỉ một phương đồng ý là không được. Chắc các ngươi cũng biết, bất kỳ một chủng tộc nào cũng đều có phát sinh mâu thuẫn, trừ phi bọn hắn không có trí tuệ mà thôi."

Diệp Trần gật gật đầu, hoàn toàn chính xác, bất kể là chủng tộc nào, bên trong chắc chắn sẽ có không thanh âm hài hòa, chém giết, kỳ thật tựu chính là vũ trụ chí lý, mạnh được yếu thua là cội nguồn của tiến hóa.

"Bọn hắn chiến đấu như vậy, sau khi rời khỏi đây cũng sẽ không trả thù nhau sao?"

Diệp Trần tiếp tục hỏi.

Kim Hà Long Hoàng nói: "Khẳng định là có đấy, bất quá dưới tình huống thực lực tương đương nhau thì chọn tại sinh tử trường giác đấu, Long tộc chúng ta tôn trọng vũ lực, nếu có thể ở bên trên sinh tử trường giác đấu đánh chết đối thủ, là vinh quang thập phần đáng giá đấy."

Phi hành trong chốc lát, sáu người đã tới một chỗ bên cạnh Truyền Tống Trận.

Kim Giáp Long Hoàng nói: "Thông qua Truyền Tống Trận này, chúng ta có thể đến trực tiếp bên ngoài quảng trường Đại Long điện ."

Nói xong, Truyền Tống Trận vận chuyển hào quang lập lòe, sáu người biến mất tại trên truyền tống trận.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1415: Long Tộc Trọng Yếu Lực Lượng

Bất luận thứ gì tại Long Tộc cũng đều to lớn, và chỉ sợ sau khi Hóa Hình, hình thể sẽ không sai biệt lắm cùng nhân loại, cũng không có điểm thay đổi nào đáng giá.

Nơi này là một quảng trường chiếm diện tích chừng vạn dặm, toàn bộ trên mặt đất quảng trường đều được xây lót bằng thanh kim thạch, thanh kim thạch đối với Sinh Tử Cảnh vương giả có lẽ không phải là thứ quá mức trân quý, chỉ là tài liệu thường thấy nhất dùng để luyện chế ra cực phẩm cấp thấp bảo khí, nhưng trong vòng ngàn dặm nơi đây đều là thanh kim thạch, tính ra cũng có chút đáng sợ, tài liệu thanh kim thạch ở nơi này có thể đủ để luyện chế ra được mấy ức cực phẩm cấp thấp bảo khí, đoán chừng còn nhiều hơn, bởi cũng không biết Long Tộc từ nơi nào mà chuẩn bị được nhiều thanh kim thạch đến như vậy.

Trên quảng trường không chỉ có một cổng truyền tống trận, thường thì cứ cách một đoạn khoảng cách sẽ xuất hiện một tòa truyền tống trận, thỉnh thoảng có người thông qua truyền tống trận đi tới đây, dĩ nhiên, cũng có người thông qua truyền tống trận rời đi.

"Đi."

Kim Hà Long Hoàng cùng Kim Giáp Long Hoàng ở phía trước dẫn đường.

Trải qua một cái đại đạo dài đến ngàn dặm, mọi người đi tới phía trước một tòa đại điện to lớn nguy nga.

Tòa đại điện này thật sự rất khổng lồ, ngẩng đầu cũng nhìn không thấy tới đỉnh của nó, ước chừng cao đến mười vạn thước, bị vô số đám mây bao

trùm ở bên trên, dù có dùng Linh Hồn Lực cũng không thể xuyên thấu qua, phía trước đại điện có hai pho tượng Cự Long lớn hơn mười dặm, một cái là Hoàng Kim Cự Long, một cái là Thủy Tinh Cự Long, hai mắt pho tượng phảng phất như có thể nhìn thấu cả nhân tâm, làm cho người ta vô cùng kinh sợ.

"Đi, đi vào."

Hai người Kim Hà Long Hoàng dẫn đầu tiến vào đại điện, bốn người Diệp Trần theo sát phía sau.

Trong đại điện rộng rãi to lớn đã có không ít người đang đợi, con ngươi Diệp Trần co rụt lại khi chứng kiến những người này, tu vi của họ đều là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, không có Chí Tôn thì Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên vương giả chính là cường giả đứng đầu nhất.

Không nên cho rằng cứ có thực lực Chiến Hoàng là có thể chống lại Sinh Tử Cảnh bát trọng Thiên hoàng giả, điều này chỉ là đại biểu cho lực công kích của ngươi đủ mạnh, cao lắm chỉ tiếp cận đến giới hạn hoàng giả mà thôi.

Chiến Đế, Chiến Hoàng, chỉ là một tên gọi, cũng không phải là nói chiến lực thực sự có thể ngang hàng nhau.

Tất nhiên để điều đó xảy ra thì phải có điều kiện, và điều kiện đó là gì?

Đó chính là dưới tình huống bảo khí tương đối mạnh, hoặc là dưới tình huống không có bảo khí cùng với phụ trợ bên ngoài.

Nếu như ngươi có bảo khí là Thiên Vương cấp thì Thất trọng Thiên Đế Vương và Bát trọng thiên hoàng giả sẽ có bảo khí là Đế cấp bảo khí và Hoàng cấp bảo khí, như vậy thì làm sao có thể so sánh ngang nhau được, căn bản là không cách nào so sánh được.

Nếu như một gã hoàng giả bình thường có bảo khí giống hệt như của Diệp Trần, và dưới tình huống loại bỏ thuấn di thì Diệp Trần đúng là có thể

chống lại tên hoàng giả bình thường này, dù là năng lượng hộ thể kém hơn rất nhiều, nhưng về phương diện lực công kích thì lại không kém hơn bao nhiêu.

Đáng tiếc, người khác không phải kẻ ngốc, có Hoàng cấp bảo khí thì người nào mà lại không cần dùng đến, chỉ có kẻ ngốc mới không cần mà thôi.

Chiến Đế là một tên gọi của thành viên trong Chiến Thần Tháp của Thần Chi Nhạc Viên, và bởi vì Chiến Thần Tháp là một bộ phận của Thần Chi Nhạc Viên nên trong điều kiện tương đối, bảo khí của đối thủ sẽ không mạnh hơn so với của ngươi.

Khi chính thức đạt đến Thất trọng thiên và Bát trọng thiên, lại có một loại thuyết pháp khác để phân cấp độ. Đối với thất trọng thiên, được chia làm Sơ đẳng đế vương, Trung đẳng đế vương, Cao đẳng đế vương cùng với Đỉnh cấp đế vương, còn Bát trọng thiên thì được chia làm Sơ đẳng hoàng giả, Trung đẳng hoàng giả, Cao đẳng hoàng giả cùng với Đỉnh cấp hoàng giả.

Nói thí dụ như Trần Thanh Hải, ở trong nhận xét của Diệp Trần thì ít nhất cũng có được thực lực đỉnh cấp Chiến Hoàng, và trong hàng ngũ bát trọng thiên hoàng giả thì cũng chính là trung đẳng hoàng giả thực lực. Còn Diệp Trần thì chỉ có trung đẳng Chiến Hoàng thực lực, nhưng chiến lực thật sự cũng có thể đạt đến cấp độ đỉnh cấp đế vương. Nói tóm lại, dưới tình huống công bằng thì Chiến Đế và Chiến Hoàng sẽ có thực lực gần như ngang nhau, nhưng đáng tiếc, trong vũ trụ này không có thứ gì là công bằng cả, không có ai lại lựa chọn dùng bảo khí ngang hàng để chiến đấu với ngươi.

Bởi vì có Vĩnh Dạ Đế Kiếm cùng Hỗn Nguyên Nhất Khí Khải, Diệp Trần ở trước mặt Thất trọng Thiên Đế Vương, đúng là không cần sợ điều gì, trên căn bản hắn đã là một trong những người mạnh nhất trong cấp độ đó rồi, tương đương với Ngũ tinh tướng quân.

Theo thực lực tăng lên, Chiến Đế, Chiến Hoàng và các chủng thuyết

pháp đã bắt đầu không còn thích hợp để tính đối với Diệp Trần nữa, nhưng những thứ này vẫn có thể dùng được ở Thần Chi Nhạc Viên, tại đó Chuẩn Đế và Chiến Đế chính là phương pháp so sánh thực lực tương đối đúng.

"Ha ha, Kim Hà, Kim Giáp, chúc mừng a, Hoàng Kim Cự Long nhất mạch của các ngươi lại có thêm một thành viên nữa rồi."

"Chà chà, đã có tứ trọng thiên tu vi rồi, hơn nữa lại có Hoàng Kim Cự Long huyết mạch thuần túy, quả thực so với hai người các ngươi còn muốn thuần túy hơn một chút đấy, Hoàng Kim Cự Long nhất mạch các ngươi sẽ phát triển lớn đây."

Những Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên hoàng giả này cũng là các Long Tộc trưởng lão, từng người từng người đều đi lên chúc mừng.

Kim Hà Long Hoàng cùng Kim Giáp Long Hoàng trên mặt hiện lên sắc thái vui mừng khó có thể che dấu, khách khí nói: "Đâu có đâu có, Hoàng Kim Cự Long nhất mạch chúng ta, người lớn rất thưa thớt nên muốn bồi dưỡng sẽ khó càng thêm khó a."

Những lời này cũng không hoàn toàn đúng là khách khí.

Long Tộc có năm đại Cự Long huyết mạch, theo thứ tự là Thủy Tinh Cự Long, Hoàng Kim Cự Long, Bạch Ngân Cự Long, Thanh Đồng Cự Long cùng với Thiết Giáp Cự Long, trong năm đại Cự Long huyết mạch này, Thủy Tinh Cự Long cùng Hoàng Kim Cự Long là có số lượng thưa thớt nhất, có không tới mười thành viên, Thủy Tinh Cự Long thì ít hơn, chỉ có bảy người, còn Bạch Ngân Cự Long thì nhiều hơn một chút, có khoảng hơn hai mươi, Thanh Đồng Cự Long thì có đến gần một trăm, Thiết Giáp Cự Long có hơn bốn trăm.

Bàn về chất lượng, Hoàng Kim Cự Long cùng Thủy Tinh Cự Long tự nhiên “việc nhân đức sẽ không nhường ai”, còn trong cùng cảnh giới thì mạnh hơn những Cự Long huyết mạch khác, nhưng so về số lượng thì “vỗ ngựa” cũng đuổi không kịp. Hoàng Kim Cự Long có hai vị Long Tộc trưởng

lão, Thủy Tinh Cự Long cũng có hai vị trưởng lão, Bạch Ngân Cự Long có bốn vị, Thanh Đồng Cự Long có mười hai vị, Trần Thanh Hải chẳng qua là một thành viên trong số đó, còn Thiết Giáp Cự Long là nhiều nhất, có đến gần hai mươi vị trưởng lão.

"Cường giả nhiều như vậy sao?"

Mộ Dung Khuynh Thành cho tới bây giờ còn chưa từng thấy qua Sinh Tử Cảnh bát trọng Thiên Hoàng giả, hiện tại thoáng cái lại được thấy nhiều người như thế nên không khỏi hít một hơi lãnh khí, người ở cấp độ thấp đứng trước mặt người cấp độ cao, chung quy sẽ cảm thấy bị đè nén vô cùng.

"Đây chính là lực lượng trọng yếu của Long Tộc sao?"

Số lượng hoàng giả tại đây rất nhiều, không chỉ là năm đại Cự Long huyết mạch, còn có Á Long Huyết mạch, tỷ như Giao Long cùng với một vài trưởng lão khác có ẩn chứa một chút Cự Long huyết mạch, dĩ nhiên, số lượng thật sự không chỉ có một vài người này, bởi vì họ có việc nên không tới tham gia, chắc chắn số lượng cũng không phải là ít.

Trong Yêu Tộc, Long Tộc có thể gọi là đệ nhất đại thế lực cũng không phải là không có đạo lý, chỉ lực lượng thực tại này thôi đã quá mức cường đại rồi.

Bất quá nghĩ đến Ma Tộc, Diệp Trần không khỏi cười khổ một tiếng, Yêu Tộc cộng thêm Nhân Tộc cũng vẫn kém xa Ma Tộc, thật không biết Ma Tộc cường đại đến mức độ nào, sợ rằng Chí Tôn cũng có không ít!

Từ Tĩnh xuất hiện đã để cho những huyết mạch Cự Long khác cũng rất hâm mộ, đừng xem những Hoàng Kim Cự Long trưởng thành rất thưa thớt, nhưng mỗi người đều là cường giả chân chính. Thiết Giáp Cự Long có hơn bốn trăm người, nhưng cũng có một số là không có tiềm lực gì, cả đời dừng bước tại Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên, giống như Bạo Long Dương Đình vậy. Còn số lượng thiên tài của Thiết Giáp Cự Long cũng không nhiều lắm, phải cách một thời gian rất lâu mới xuất hiện được một người.

"Đại trưởng lão sao vẫn còn chưa tới nhỉ?"

"Có thể có việc trì hoãn sao!"

Chờ trong chốc lát, mọi người nghị luận rối rít.

Long Tộc tộc trưởng chính là một Long Tộc Chí Tôn, bình thường sẽ không xuất hiện, cho nên hết thảy mọi chuyện của Long Tộc cũng đều tùy thuộc vào Long Tộc đại trưởng lão xử lý, mà đại trưởng lão là người có thực lực mạnh nhất trong số các Long Tộc trưởng lão, có tên gọi là Thiên Tinh Long Hoàng, mang trong mình Thủy Tinh Cự Long huyết mạch. Ông đã tại vị Long Tộc đại trưởng lão này trên vạn năm rồi.

Ông!

Đang lúc này, bên cạnh đại điện thủ tọa, xuất hiện một pho tượng có thân ảnh cao lớn, tràn ngập ra ánh sáng bảy màu nhàn nhạt, huyền ảo như trong mơ vậy.

Long Tộc đại trưởng lão Thiên Tinh Long Hoàng xuất hiện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1416: Thiên Tinh Long Hoàng Thăm Dò

"Đại trưởng lão."

Long tộc tôn trọng vũ lực, bất kể là địa vị hay là thực lực, Thiên Tinh Long Hoàng đều đáng để tất cả mọi người tôn kính, giờ phút này, ngay cả Kim Hà Long Hoàng cùng Kim Giáp Long Hoàng đều ôm quyền tỏ kính ý.

Hai con ngươi nơi mắt Thiên Tinh Long Hoàng có chứa Thất Thải chi sắc, làm cho người khác cảm nhận một loại hương vị thâm bất khả trắc và vô cùng cao quý, hắn nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt nhìn quét qua mọi người rồi cuối cùng rơi vào trên người Từ Tĩnh.

"Đúng là một “hạt giống” tốt ! Đích thật là Hoàng Kim Cự Long huyết mạch thuần khiết nhất."

Muốn giả mạo Cự Long huyết mạch là rất khó làm được, riêng Hoàng Kim Cự Long huyết mạch tắc thì càng khó giả mạo hơn, Từ Tĩnh là Hoàng Kim Cự Long, dĩ nhiên đã nhận được tán thành của Thiên Tinh Long Hoàng.

"Trí nhớ của ngươi lúc còn bé đã tìm lại được chưa?"

Thiên Tinh Long Hoàng đã từng nghe Long Vương nói qua sự tình của Từ Tĩnh, nhưng vẫn nhịn không được mà hỏi một câu, hắn rất muốn biết, Long tộc Chí Tôn mất tích kia đã đi nơi nào, có thêm một vị Chí Tôn hay thiếu đi một vị Chí Tôn, đối với Long tộc có ảnh hưởng rất lớn, dù hoàng giả có nhiều hơn nữa nhưng nếu không thể hóa thân thành Chí Tôn thì cũng không có tác dụng gì, chỉ có tồn tại Chí Tôn mới có đủ lực chấn nhiếp nhất. . .

Cẩn thận nghĩ nghĩ, Từ Tĩnh lắc đầu, trí nhớ trước lúc mười tuổi, thật sự nàng không nhớ gì cả.

"Thật đáng tiếc."

Thiên Tinh Long Hoàng thầm than một tiếng.

"Đây là Hoàng Kim Long lệnh của Hoàng Kim Cự Long nhất mạch các ngươi, ngươi hay nhỏ một giọt máu của mình vào mà luyện hóa thoáng một lúc, từ nay về sau, ngươi chính là thành viên của Long tộc ta." Nói xong, Thiên Tinh Long Hoàng từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một vật tựa như lệnh bài được chế tạo bằng vàng vậy, trên lệnh bài có điêu khắc một hình Hoàng Kim Cự Long trông rất sống động. Những Yêu thú có Á Long huyết mạch khi gia nhập Long tộc, sẽ do trưởng lão khác phụ trách việc ban cho lệnh bài, nhưng đối với Cự Long huyết mạch thì không giống như vậy, bởi Cự Long huyết mạch rất thưa thớt nên phải do đích thân Đại trưởng lão tán thành, và cũng chính tay Đại trưởng lão ban cho lệnh bài. Mà Cự Long lệnh bài cũng không giống với các lệnh bài khác, bản thân tựu chính là một kiện Thiên Vương Cấp Bảo Khí được luyện chế bằng một phương pháp đặc thù, không có khả năng làm giả được. Một khi đã có Hoàng Kim Long lệnh, Từ Tĩnh mới được xem là Hoàng Kim Cự Long chính thức của Long tộc, nếu không là không chiếm được tán thành đấy.

"Đa tạ Đại trưởng lão."

Tiếp nhận Hoàng Kim Long lệnh, Từ Tĩnh tích một giọt máu tươi kim sắc lên đó, “ông”, lập tức phù điêu Hoàng Kim Cự Long bên trên Hoàng Kim Long lệnh phảng phất như sống dậy và chạy quanh ở trên đó. Trận trận tiếng rồng ngâm vang lên, sau một khắc, Hoàng Kim Long lệnh hóa thành một đạo kim quang, khắc vào trên cổ tay trắng nõn của Từ Tĩnh.

Sau khi ban Hoàng Kim Long lệnh, Thiên Tinh Long Hoàng cười nói: "Kim Hà, Kim Giáp, chúc mừng các ngươi a, lại có thêm được một thành viên nữa, Thủy Tinh Cự Long chúng ta sao lại không có được cái vận khí này chứ."

Cự Long cả đời chỉ mong mỏi có thể sinh ra một hài tử nhưng lại không thể biết lúc nào mới có thể sinh được, có khả năng đến chết cũng sẽ không

có được hài tử nào, đây là vũ trụ quy tắc. Mà đã là quy tắc thì không cách nào cải biến vận mệnh được, trãi qua vô tận tuế nguyệt, số lượng Thủy Tinh Cự Long cùng Hoàng Kim Cự Long chỉ còn lại có mấy vị, cũng khó trách Thiên Tinh Long Hoàng rất hâm mộ.

"Hắc hắc, loại sự tình này không hâm mộ không được đấy." Kim Giáp Long Hoàng hiện ra vẻ mặt đắc ý.

Ánh mắt theo trên người Kim Hà Long Hoàng và Kim Giáp Long Hoàng dời đi, rơi vào trên người Mộ Dung Khuynh Thành, Thiên Tinh Long Hoàng không khỏi kinh nghi một tiếng, "Hắc Ám Ma Nữ huyết thống, cực kỳ kỳ quái."

"Cái gì, Hắc Ám Ma Nữ huyết thống?"

Trong đại điện, chúng trưởng lão nghe được lời Thiên Tinh Long Hoàng, không khỏi vô cùng giật mình, bọn hắn nhìn ra được Mộ Dung Khuynh Thành chính là một Nhân Ma, hơn nữa tu luyện chính là ma lực, vậy mà lại nhìn không ra Mộ Dung Khuynh Thành thân mang Hắc Ám Ma Nữ huyết thống.

Phải biết rằng Hắc Ám Ma Nữ so với Hoàng Kim Cự Long cùng với Thủy Tinh Cự Long càng thưa thớt hơn rất nhiều, là huyết mạch mà Thượng Thiên ban cho, trên cơ bản sẽ không xuất hiện sự tình kế thừa huyết mạch, toàn bộ Hắc Ám Ma Nữ cùng Hắc Ám Thần Nữ của Ma tộc cộng lại cũng đều không nhiều hơn một tay, nếu như nói Hoàng Kim Cự Long là đỉnh cấp huyết mạch, như vậy Hắc Ám Ma Nữ cùng Hắc Ám Thần Nữ chính là đỉnh phong huyết mạch.

"Ha ha, nếu như Ma tộc biết rõ trong Nhân Ma có xuất hiện một người có được Hắc Ám Ma Nữ huyết thống, không biết bọn chúng sẽ là biểu lộ gì đây, nhất định là rất khó coi a!"

Trong các Thanh Đồng Cự Long, một gã trưởng lão nở nụ cười.

"Dị số, tuyệt đối là dị số, tuy không phải là chân chính Hắc Ám Ma Nữ, nhưng thiên phú cũng rất cường đại, một khi lớn lên, đại khái sẽ tương đương với một nữa Hắc Ám Ma Nữ đấy!"

Không ít trưởng lão Long tộc bình luận lấy.

"Ngươi hãy cố gắng hết mình, ta ngược lại muốn nhìn một chút, lúc ngươi trở thành cường giả thì sẽ có thực lực như thế nào đấy?"

Thiên Tinh Long Hoàng đối với Mộ Dung Khuynh Thành mỉm cười nói.

Mộ Dung Khuynh Thành không kiêu ngạo không tự ti nói: "Sẽ không để cho ngài thất vọng đâu."

Gật gật đầu, Thiên Tinh Long Hoàng lần nữa chuyển di ánh mắt, Mộ Dung Khuynh Thành có thiên phú tuy nhiên cường đại, lại có được Hắc Ám Ma Nữ huyết thống, nhưng cũng không phải chính thức Hắc Ám Ma Nữ, đối với điều này hắn chỉ biết giật mình chứ không đến mức rung động, tương đối mà nói, Hoàng Kim Cự Long càng cao cấp hơn gấp mấy lần, cuối cùng, tầm mắt của hắn rơi vào trên người Diệp Trần.

Thiên Tinh Long Hoàng đối với Diệp Trần rất hiếu kỳ, cũng không thua gì Từ Tĩnh, hắn hiếu kỳ đối với Từ Tĩnh là vì thân thế của nàng, cùng với vị Long tộc Chí Tôn mất tích kia, còn hiếu kỳ đối với Diệp Trần nguyên lai chính là ở thực lực của Diệp Trần.

Hắn đã nghe lời kể của Trần Thanh Hải nên biết được, Diệp Trần có thực lực không thua kém gì Sử Đào, dưới tình huống phẩm giai vũ khí tương đương nhau nhưng Sử Đào thậm chí yếu nhược hơn không ít. Trừ việc đó ra, Diệp Trần còn là Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh duy nhất của Nhân tộc, đương nhiên, đây chỉ là bề nổi bên ngoài, trên thực tế, thực lực của Diệp Trần đã vượt qua Tứ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh, thậm chí có lẽ đã vượt qua Ngũ Tinh Tử Kim Thống Lĩnh rồi, nếu có Lục Tinh Tử Kim Thống Lĩnh thì Diệp Trần cũng đạt đến được đấy.

Đây là một kinh thế thiên tài vô cùng chói mắt, có được tiềm lực trở thành Chí Tôn, dù là thiên phú gì, hay là huyết mạch gì đi nữa… thì ở trước mặt hắn đều tựa hồ yếu nhược hơn một bậc.

Đột ngột, Thiên Tinh Long Hoàng bỗng nhiên điểm một ngón tay hướng vào Diệp Trần, đầu ngón tay sáng bóng tràn ngập Thất Thải quang mang phi tốc oanh kích đến, càng lúc càng lớn.

Tất cả mọi người đều không ngờ tới Thiên Tinh Long Hoàng lại đột nhiên ra tay như vậy, Kim Hà Long Hoàng cùng Kim Giáp Long Hoàng chuẩn bị ra tay ngăn trở, dù sao Diệp Trần cũng đi cùng Từ Tĩnh, nếu như bị đánh chết thì sẽ tạo ra sự tình vô cùng tệ đối với Từ Tĩnh, hơn nữa sát nhân cũng phải có một cái lý do xác đáng, ngay tại lúc hai người họ định ra tay ngăn cản thì thanh âm Thiên Tinh Long Hoàng truyền tới, "Ta chỉ là thăm dò thoáng qua thôi, không cần lo lắng."

"Thăm dò sao?"

Kim Hà Long Hoàng cùng Kim Giáp Long Hoàng cuối cùng đã không ra tay.

Long Vương, Từ Tĩnh cùng với Mộ Dung Khuynh Thành đều rất khiếp sợ, nhưng bọn hắn không thể động đậy, một cổ lực lượng vô hình đã trói buộc chặt bọn hắn, khiến cho bọn hắn chỉ có thể nhìn chứ không thể cử động được, trong nội tâm vô cùng sốt ruột.

Chỉ có Diệp Trần là nhìn ra được Thiên Tinh Long Hoàng không chứa sát ý, đương nhiên, trong lòng của hắn cũng không rõ ngọn nguồn của sự tình này, cũng không nhất định nói, không hàm chứa sát ý là không thể sát nhân, người ở bề trên đối với bề dưới, có đôi khi chỉ một cần có cái ý niệm muốn sát nhân vừa lóe lên trong đầu đã liền ra tay.

Không kịp lấy ra Vĩnh Dạ Đế Kiếm nữa rồi, Diệp Trần chỉ có thể rút ra Ngân Xà Bảo Kiếm chống đỡ, Siếp Na Huy Hoàng cường đại nhất lập tức thi triển ra, “phốc, phốc, phốc”, một tầng tiếng khí bạo vang lên, Ngân Xà

Bảo Kiếm như đột phá một tầng gông cùm xiềng xích, hướng phía Chỉ thủ Thất Thải đâm tới, đây là áp lực mà ngón tay kia tạo ra, đối với Vương giả tầm thường mà nói, dưới áp lực của một chỉ này sẽ liền tử vong lập tức.

Đinh!

Ngón tay Thất Thải cùng mũi kiếm đụng vào nhau bộc phát ra Hỏa Tinh sáng lạn, Hỏa Tinh còn chưa kịp tản ra thì đột nhiên đã bị chôn vùi, nguyên lai Thiên Tinh Long Hoàng lại kích đi qua thêm một ngón tay nữa, so với một chỉ trước càng nhanh hơn, cường đại hơn, cho dù Diệp Trần đã có chuẩn bị trước nhưng cũng đều có chút phản ứng không kịp, chỉ có thể dựa vào bản năng cường đại để xử lý.

Đinh!

Lúc này, Siếp Na Huy Hoàng đã được thi triển đến cực hạn, cùng hư không dung hợp thành một thể, lần nữa chặn đứng ngón tay của Thiên Tinh Long Hoàng.

"Tốt lắm."

Thiên Tinh Long Hoàng cười lên một tiếng lớn rồi đánh ra chỉ thứ ba.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1417: Sợ Hãi Thán Phục

Chỉ thứ ba của Thiên Tinh Long Hoàng đã vượt qua cực hạn chiến lực của Diệp Trần, trừ phi Diệp Trần đem ngân xà bảo kiếm đổi thành Vĩnh Dạ đế kiếm thì mới có thể ngăn được một chỉ này, nhưng căn bản là không có thời gian để đổi, một khi đổi thì sẽ bị đánh trúng ngay lập tức, tuy nói Diệp Trần đã nhìn ra Thiên Tinh Long Hoàng đang thăm dò hắn, nhưng dù là như vậy thì hắn cũng không hi vọng sẽ chủ động nhận thua.

Không có chút gì do dự, Diệp Trần lần nữa đâm một kiếm nghênh hướng ngón tay thất sắc kia.

BOANG... !"

Hỏa Tinh bắn ra bốn phía, ngân xà bảo kiếm bắt đầu bị uốn lượn..., cả người Diệp Trần bị kích bay rớt ra ngoài, cánh tay phải đã bị một hồi nhức mỏi, cơ hồ không cầm được ngân xà bảo kiếm nữa.

"Đúng vậy, không tệ đấy."

Chỉ thứ tư của Thiên Tinh Long Hoàng theo sát đến, hắn có chủ tâm muốn thử cho tới cùng để tường tận rốt cuộc Diệp Trần sẽ có thể chống đỡ được mấy chỉ của hắn, cứ qua mỗi một chỉ, hắn sẽ tăng thêm một phần lực đạo, thẳng đến khi Diệp Trần không còn duy trì được nữa mới thôi.

Lần thứ tư giao kích.

Lần thứ năm giao kích.

...

Lần thứ bảy giao kích.

Phốc !"

Đến lúc này, Diệp Trần đã phải há mồm phun ra một đạo máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

“Nhanh chóng ngăn không được nữa rồi!”

Thiên Tinh Long Hoàng đối với lực độ công kích có khả năng nắm chắc vô cùng tốt, có thể chủ động vận dụng không quá mạnh, cũng sẽ không quá yếu, mỗi lần chỉ tăng thêm một phần, thật giống như chuyện “chất thêm rơm rạ lên người lạc đà”, mỗi lần bỏ thêm một ít, nếu như dưới tình huống chưa hoàn toàn đến cực hạn thì sau mỗi lần thêm vào, Diệp Trần vẫn còn có thể chịu đựng được. Nhưng là ở thời điểm vượt qua cực hạn thì mỗi lần thêm vào, Diệp Trần sẽ cảm thấy việc ngăn trở mỗi một chỉ, đều muốn trả giá gấp mười lần cố gắng, đây quả thực là còn muốn vất vả hơn so với việc chiến đấu cùng kẻ cường đại gấp 10 lần mình.

Lần thứ tám giao kích.

Lần thứ chín giao kích.

Thân thể Diệp Trần đã bắt đầu như mềm nhũn ra, chỉ lực của Thiên Tinh Long Hoàng rất cổ quái, Hỗn Nguyên Nhất Khí khải căn bản không thể nòa phòng trụ được, chỉ lực luôn có thể đơn giản thẩm thấu xuyên qua, nếu không thì Diệp Trần cũng sẽ không chật vật như thế.

Chỉ thứ mười!"

Chỉ thứ mười của Thiên Tinh Long Hoàng phi tốc đi qua, khoảng cách ở trước mặt hắn hoàn toàn đã mất đi ý nghĩa, mặc cho Diệp Trần đã lui đến cửa đại điện cũng đều không thể trốn tránh.

"Ngăn không được cũng phải ngăn."

Diệp Trần sẽ không trốn tránh, cũng sẽ không lui bước, trong mắt hắn lúc này, đây đã là một cuộc chiến đấu nhưng lại là một cuộc chiến không có

sát cơ, dùng thực lực hiện tại không ngăn cản được thì như vậy lại đột phá thêm lần nữa.

Ngâm !"

Một kiếm chém ra, thanh âm kiếm ngân vang tràn ngập bốn phía, chỉ áp tràn ngập ra từ ngón tay bảy màu kia lập tức bị triệt tiêu đi một ít, “Phốc” một tiếng, ngón tay bảy màu và mũi kiếm đụng vào nhau, sau một khắc, Diệp Trần bị đẩy lui về sau ba bước, nhìn về phía trên tựa hồ không phải là rất gian nan, ít nhất so với việc ngăn trở chỉ thứ ba trước đó dễ dàng hơn rất nhiều.

Không công kích thêm nữa, Thiên Tinh Long Hoàng mang trên mặt một ít kinh ngạc, "Không hổ là kinh thế thiên tài, rõ ràng có thể ở bên trong vô vàn áp lực mà đột phá kiếm vực từ đệ ngũ trọng trung kỳ lên tới đệ ngũ trọng đỉnh phong, vượt qua hai tiểu cấp độ."

Nguyên lai, Diệp Trần đã mượn áp lực mà Thiên Tinh Long Hoàng mang đến cho hắn, đem những cảm ngộ kiếm đạo chưa tiêu hóa hết mà bản thân có được khi lưu lạc kiếm giới ra rèn luyện một lần, làm cho Kiếm Vực vận động điên cuồng, theo đệ ngũ trọng trung kỳ trực tiếp tăng lên tới đệ ngũ trọng đỉnh phong, bỏ qua cả cấp bậc đệ ngũ trọng hậu kỳ ở giữa.

Kiếm Vực tăng lên khiến cho Diệp Trần đối lực khống chế quanh mình tăng lên rất nhiều, cũng gián tiếp làm cho lực công kích tăng lên, nếu không thì đã bị cái chỉ này oanh kích bay ra khỏi đại điện rồi.

"Cái này Diệp Trần ngược lại còn phải đa tạ Đại trưởng lão nhiều hơn rồi."

Diệp Trần ôm quyền nói.

Thiên Tinh Long Hoàng cười khổ một tiếng, "Ta cũng không phải là có chủ tâm giúp ngươi đột phá đâu, chỉ là thăm dò một phen mà thôi."

"Thật sự là thiên tài a, rõ ràng có thể mượn áp lực của Đại trưởng lão mà

lâm trận đột phá."

"Nhân tộc có thiên phú thể chất tuy chênh lệch Long tộc chúng ta rất nhiều, nhưng kỳ tích sáng tạo thì hoàn toàn thuộc về bọn hắn, nếu không thì Yêu tộc chúng ta cũng sẽ không cam nguyện trở thành đầy tớ của nhân tộc đâu."

"Nhân tộc thiên tài nhiều như bầu trời đầy sao vậy, đây là điều mà Yêu tộc chúng ta tuyệt đối so ra kém hơn."

Trong đại điện, chúng trưởng lão Long tộc nhao nhao sợ hãi thán phục.

Nhân tộc là một chủng tộc rất phức tạp, nhược tiểu nhất chính là bọn hắn, mà cường đại nhất cũng chính là bọn hắn. Ma tộc tuy rất cường đại, là đệ nhất chủng tộc có danh chính ngôn thuận trong vũ trụ này, ngay cả những cường đại chủng tộc như Dạ Xoa Tộc, Tà Linh tộc cũng không dám cùng bọn chúng tranh phong, cam nguyện trở thành lão Nhị, lão Tam. Nhưng là trong vô số lần chiến tranh, Nhân tộc tuy liên tiếp bại lui, nhưng thủy chung không bị triệt để thất bại, bởi vì tổng hội bọn hắn tại thời khắc mấu chốt đều sản sinh ra được những Vô Địch Chí Tôn, cái thế cường giả kinh tài tuyệt diễm, thậm chí có chút thời điểm trong quá khứ, Ma tộc gần như đã bành trướng toàn bộ vũ trụ, chiếm được không ít thế thượng phong.

Nếu như nói Ma tộc là đệ nhất chủng tộc trong vũ trụ, thì như vậy Nhân tộc chính là chủng tộc đệ nhất kỳ tích sáng tạo trong vũ trụ, đương nhiên, cũng vì thế lại chính là chủng tộc phức tạp nhất.

Thực lực mà Diệp Trần triển lộ ra còn có cách xa Chí Tôn đến vạn dặm, nhưng ít ra đã có Chí Tôn tiềm lực rồi, điều này đã để cho phần lớn trưởng lão Long tộc dị thường hâm mộ.

Lực lượng vô hình trói buộc Long Vương, Từ Tĩnh cùng với Mộ Dung Khuynh Thành đã tán đi, ba người lập tức buông lỏng xuống một hơi, nguyên lai chỉ là thăm dò, là bọn họ quá đa tâm mà thôi.

"Với tư cách là một thành viên của Long tộc, ngươi có thể tuyển chọn một phương viên rộng chừng trăm vạn dặm tại Long Chi Quốc Độ làm lãnh địa của mình, không có ngươi cho phép thì những người khác không thể đặt chân đến." Thiên Tinh Long Hoàng đối với Kim Hà Long Hoàng và Kim giáp Long Hoàng nói: "Chuyện tuyển chọn lãnh địa này, hai người các ngươi giúp đỡ xử lý một chốc nhé, mọi chuyện xong rồi, như vậy chúng ta tản họp a !" "

Nói xong, thân hình Thiên Tinh Long Hoàng lóe lên, biết mất tại trong đại điện.

Kim giáp Long Hoàng đối Từ Tĩnh cười nói: "Tuyển chọn lãnh địa rất đơn giản, ta tại đây có dụng cụ ảnh thu nhỏ của các ngôi sao tại Thanh Long Tinh, ngươi cứ tùy ý tuyển chọn một chỗ vừa ý, những cái có đánh dấu màu đỏ là đã có chủ, các cái khác đều là vô chủ."

Từng cái Sinh mạng tinh cầu đều có trong dụng cụ ảnh thu nhỏ tinh tú, Thanh Long tinh cũng không ngoại lệ.

"Tốt quá, cho cháu nhìn qua một chút." Chỉ chốc lát sau công phu, Từ Tĩnh nói: "Tựu là cái này a !" "

"Chỗ này không tệ đấy, cái gì cũng có cả, còn có một hồ nước lớn nữa."

Kim giáp Long Hoàng gật gật đầu.

Ra khỏi đại điện, mấy đạo nhân ảnh cùng nhau bay đi.

"Vị này tựu là tỷ tỷ mới tới sao? Ta tên là tiểu kim, cũng là một Hoàng Kim cự long đấy."

Nói chuyện chính là một hài tử lớn chừng bảy tám tuổi, ngẩng đầu lên, đưa đôi mắt màu hoàng kim hiếu kỳ đánh giá Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, đem hắn bế lên.

"Tiểu kim, con mang Từ tỷ tỷ và bằng hữu của tỷ đi đến chỗ này, chú ý nhớ đường đi a !" Kim giáp Long Hoàng đem dụng cụ ảnh thu nhỏ tinh tú có đánh dấu lên địa phương cần đến cho Tiểu Kim nhìn một chút.

"Nhớ rồi, đi, ta mang mọi người đi."

Tiểu kim nhảy xuống khỏi trên người Từ Tĩnh, “ngang”, một hồi tiếng rồng ngâm vang lên, kim quang bắn ra bốn phía, Tiểu Kim biến thân thành một đầu Hoàng Kim cự long lớn hơn mười dặm.

"Lên đi !" Tiểu Kim sẽ mang bọn ngươi đến chỗ đó."

Kim giáp Long Hoàng hướng tới bốn người nói.

Bốn người bọn họ đứng ở trên lưng Tiểu Kim, còn Tiểu Kim liền bay lên trời, hướng phía chân trời phương xa bay đi.

"Về sau muội cứ sinh sống ở chỗ này, khoảng cách từ giờ đến Thần Chi Thí Luyện tràng mở ra còn không ít thời gian, đủ để cho muội luyện đến Ngũ giai Thánh Long quyền rồi."

Gió mạnh đập vào mặt, Diệp Trần đối với Từ Tĩnh ở bên cạnh nói ra.

"Ta thì không thể so với Tĩnh muội muội rồi, sang năm, ta còn không biết có thể tiến nhập được vào 10 hạng đầu của Thiên Vương bảng hay không nữa." Mộ Dung Khuynh Thành đối với lòng tin của mình không phải quá lớn, thiên tài tại Tứ đại tánh mạng tinh vực thật sự có rất nhiều, hơn nữa lại có nhiều thiên tài khác từ Chân Linh thế giới cùng đến đây, tỷ như đám người Độc Cô Tuyệt….

Từ Tĩnh nói: "Muội sẽ hỏi giúp tỷ một chút, xem Long tộc có thu thập Ma tộc võ học đẳng cấp cao hay không, nếu có thì muội sẽ mượn giúp cho tỷ một ít để luyện."

Ma tộc am hiểu Hắc ám Áo Nghĩa, vì vậy Ma tộc võ học dùng hắc ám Áo Nghĩa và ma lực làm chủ đạo để thi triển ra Ma tộc võ học, như vậy tắc

thì có thể đem uy năng kích phát đến cực hạn, một môn Ma tộc võ học nguyên vẹn ít nhất cũng có thể dẫn dắt cho Mộ Dung Khuynh Thành một ít.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1418: Đỉnh Cấp Hoàng Giả Kim Giáp Long Hoàng

Tiểu Kim có tốc độ phi hành khá chậm, một lúc lâu sau, mọi người đã đến được nơi muốn đến.

Từ trên cao nhìn xuống, mọi người dùng Linh Hồn Lực quan sát lãnh địa của Từ Tĩnh.

Cái phiến phương viên đại địa trăm vạn dặm này có thể nói là rất đồ sộ và mỹ lệ, có dãy núi dài liên miên bất tận, có rừng rậm rộng lớn, có hồ nước lớn đến thâm bất khả trắc, có một dòng sông dài hẹp giăng tỏa khắp nơi, có khu vực đồi núi, có thung lũng, có bình nguyên, có cao nguyên…tóm lại, ngoại trừ sa mạc ra, bất kỳ hoàn cảnh gì tại đây cũng đều có, hơn nữa cảnh đẹp ý vui dị thường, viễn siêu hẳn các sinh mệnh tinh cầu khác.

Ở bên trong lãnh địa cũng không phải là không có sinh mệnh sống, tại đây có rất nhiều sinh mệnh, trong thâm sơn thì có Yêu thú yêu thích môi trường đồi núi, trong rừng rậm có Yêu thú yêu thích rừng rậm, trong hồ nước thì có thủy thú vô cùng khổng lồ, và trong dòng sông cũng có thủy quái gây ra sóng gió. . . , những Yêu thú này tạm thời đều không thể Hóa Hình và trí tuệ có hạn, sự hiện hữu của bọn chúng làm cho nơi đây nồng đậm phong vị Nguyên Thủy.

"Thật là một nơi lý tưởng, không hổ là Thanh Long Tinh."

Diệp Trần cảm thán, mặc dù biết Long tộc tôn trọng tự do, nhưng không thể tưởng được lãnh địa cũng lớn và đồ sộ như vậy, so với nơi đây, Diễm Hỏa Tinh giống như một góc núi của nó mà thôi.

Bên ngoài nghìn vạn dặm phía sau Long tộc đại điện, có một tòa núi khổng lồ cao vút đến tận mây xanh, quanh thân ngọn núi khổng lồ này lượn

lờ từng tầng mây trắng, lúc nó thoáng tan vỡ một chút sẽ dễ dàng phát hiện có đến chín tầng mây, khoảng cách giữa mỗi tầng vượt qua trăm vạn mét, đỉnh ngọn núi thì ở phía trên tầng mây thứ chín, có ý như là, Cửu Trọng Thiên vốn cao lớn như ngọn núi khổng lồ kia vậy. Phải ở trên không trung rất cao quan sát thì mới có thể chứng kiến được đỉnh núi, thế nhưng đỉnh núi lại giống như đã biến mất, căn bản nhìn không thấy được, nơi đó chỉ là một mảnh hỗn độn.

Bốn phía là biển mây mênh mang vô biên vô tận, ở bên trong biển mây này lại có từng khối đá lớn trôi nổi. Đâu đó trên một tảng đá cực lớn lại được kiến tạo nên nhiều cung điện nguy nga, lại còn có từng tòa tiểu sơn, thác nước ào ào chảy từ đỉnh núi xuống, cảnh vật nơi đây có thể nói là long lanh rung động.

Thiên Tinh Long Hoàng xuất hiện tại trước một tòa cung điện, xoay người ôm quyền nói: "Tộc trưởng."

"Mời vào."

Một thanh âm sâu xa mênh mông cuồn cuộn truyền ra.

Nghe vậy, Thiên Tinh Long Hoàng đi vào cung điện.

"Tiểu nha đầu Hoàng Kim Cự Long nhất mạch đã đến rồi phải không?" ở chỗ sâu trong cung điện, một vị trung niên hùng tráng tuổi chừng năm mươi đi tới, trung niên hùng tráng này đầu đội Thanh Đồng quan mão, mặc hoa phục, một đôi mắt có màu vàng xanh nhạt tản ra mị lực cùng lực ảnh hưởng rất kỳ dị, cho dù là Thiên Tinh Long Hoàng đi nữa cũng không dám nhìn vào quá nhiều.

"Đúng vậy, đi cùng nó còn có một vị tuyệt thế thiên tài Nhân tộc cùng một vị thiên tài Nhân Ma."

"A, để ta nhìn xem!"

Trung niên hùng tráng hai mắt tỏa ra Thanh Đồng hào quang, xuyên thấu

hư không.

"Quả nhiên là hậu đại của hắn."

"Sau nhiều năm như vậy, ta vẫn thủy chung không có biện pháp nào tìm thấy để cứu ngươi, ngươi thật là khờ dại, chỉ vì một nữ nhân mà tình nguyện vứt bỏ tộc đàn và đời sau của mình sao?"

"Ai, nhưng ý chí của Chí Tôn là không thể dao động, có lẽ nếu đổi thành ta, ta cũng sẽ lựa chọn giống như ngươi vậy!"

Trung niên hùng tráng lẩm bẩm trong miệng nói, Thiên Tinh Long Hoàng đứng ở một bên mà không dám xen vào.

"Ồ, Hắc Ám Ma Nữ huyết thống, thiên phú không tệ đấy, khi lớn lên rất có khả năng sẽ có được năng lực tương đương với một nữa Hắc Ám Ma Nữ chân chính, tên tiểu tử này đúng là có phúc khí, nhưng cũng có lẽ là hai tiểu nha đầu này cũng có phúc khí đấy."

Vị trung niên cười cười, cùng Thiên Tinh Long Hoàng nhìn trời nói: "Tiểu tử này có tên gọi là gì."

"Diệp Trần."

"Diệp Trần, ta nhớ kỹ rồi, có lẽ kẻ này sẽ là mấu chốt cứu vớt hắn ra, về phần có đúng như thế hay không, chỉ có thể nhìn vào vận mệnh mà thôi."

Hào quang trong đôi mắt thanh đồng nội liễm trở lại, trung niên hùng tráng thu hồi ánh mắt, nói: "Kẻ này chỉ có thể kết giao, không thể trở mặt đâu đấy."

"Vâng."

Thiên Tinh Long Hoàng trong nội tâm kinh ngạc vô cùng, không thể tưởng được cả Tộc trưởng mà cũng xem kẻ này như thế, xem ra kẻ này thật đúng là khó lường, bất quá ngẫm lại cũng không có gì phải ngạc nhiên, bản

thân các Chí Tôn đều có khả năng đánh giá người khác một cách chính xác, nhãn lực chí tôn tất nhiên khủng bố phi thường, có thể nói tại bên trên phương diện nhãn lực, chỉ có Chí Tôn mới có thể thắng được Chí Tôn mà thôi.

Trên một lãnh địa to lớn, tất nhiên cần có không ít công trình kiến trúc, cũng không thể dùng trời làm chăn, dùng đất làm chiếu được. Đương nhiên, điều này cũng không cần Từ Tĩnh phải phiền lòng, ngay ngày hôm sau liền có đại lượng kiến tạo công nhân của Long tộc tới để kiến tạo các loại cung điện và trang viên cho nàng, chờ đến khi cung điện cùng các trang viên kiến tạo xong rồi, sẽ lại còn có các Long Hoàng tới bố trí trận pháp cùng cấm chế, đây là Cự Long đãi ngộ, những á long huyết mạch khác không được hưởng thụ đến đấy.

Trải qua thăm hỏi của Từ Tĩnh, mọi n gười phát hiện Long tộc thật đúng là có cất chứa không ít Ma tộc võ học từ thấp đến cao, mọi thứ đầy đủ hết, những Ma tộc võ học này đối với Long tộc mà nói, cũng không phải là thứ rất trọng yếu, cho nên cho phép Mộ Dung Khuynh Thành đi vào lựa chọn sử dụng mấy môn Ma tộc võ học, về phần Từ Tĩnh thì đi vào Long tộc võ học tháp.

Còn Diệp Trần thì sinh ra hứng thú đối với Long tộc ảnh lưu niệm tháp.

Ảnh lưu niệm tháp lưu giữ đại lượng Lưu Ảnh Thủy Tinh, nơi đây có cả thảy bảy tầng.

Đi vào tầng thứ nhất, ánh mắt Diệp Trần đảo qua những miếng Lưu Ảnh Thủy Tinh trên giá sách, cuối cùng ánh mắt rơi vào bên trên một miếng Lưu Ảnh Thủy Tinh, bên cạnh cái Lưu Ảnh Thủy Tinh đó có để một cái nhãn hiệu, trên đó viết : "Thiết thương Long Hoàng đối chiến Quỷ Diện Hoàng!"

"Chiến đấu giữa các Hoàng giả sao?"

Lúc này Diệp Trần nhích tới gần, cầm lấy cái Lưu Ảnh Thủy Tinh này rồi rót Chân Nguyên vào trong đó.

Ông!

Một nhúm ánh sáng tỏa ra, ngưng tụ thành hình ảnh tại trong hư không.

Trong tinh không bao la bát ngát, hơn mười người tùy ý đứng tại các nơi, khoảng cách giữa hai bên rất xa, mà ở chỗ cách xa hơn mười người này, có hai người đang giằng co nhau, một người trong đó mặc hắc sắc chiến giáp, trong tay nắm lấy một cây trường thương màu đen, tên còn lại sau lưng có mọc hai cánh, trong tay cũng có một cây trường mâu, bất quá trên mặt của hắn có mang một mặt nạ quỷ.

"Có ý tứ, là Long Hoàng đấu với Dạ Xoa Hoàng."

Diệp Trần liếc liền nhìn ra, người cầm thương chính là Thiết thương Long Hoàng của Long tộc, còn kẻ cầm mâu chính là Dạ Xoa tộc Quỷ Diện Hoàng, khí tức hai người rất rõ ràng.

Toàn bộ cuộc chiến đấu, không có chút thanh âm nào, chỉ có hình ảnh mà thôi, hình ảnh ngẫu nhiên còn bị chấn động thoáng một chút.

Thiết thương Long Hoàng có thương pháp rất lợi hại, một thương lại một thương đâm ra, căn bản không có bất luận khoảng cách gì, tương ứng lại, Quỷ Diện Hoàng có mâu pháp kém hơn không chỉ nửa lần hay một lần, bất quá Quỷ Diện Hoàng có thân là Dạ Xoa tộc Hoàng giả, đôi cánh sau lưng lại giúp cho hắn hành động xuất quỷ nhập thần, khi thì thuấn di tránh né công kích, khi thì lao xuống thật nhanh mà hóa thành một đạo quang, khi thì vòng quanh Thiết thương Long Hoàng…, nói ngắn lại, Quỷ Diện Hoàng có tính linh hoạt hết sức kinh người, đơn giản chỉ cần dựa vào tính linh hoạt liền có thể cùng thiết thương Long Hoàng chiến đấu với lực lượng ngang nhau.

Kết quả cuối cùng là bất phân thắng bại, người này cũng không thể làm gì được người kia.

"Đây là cuộc chiến đấu giữa các sơ đẳng Hoàng giả với nhau sao!"

Cùng là các sơ đẳng Hoàng giả sẽ rất khó đánh chết được đối phương,

chênh lệch nhau cũng không lớn đến không hợp thói thường.

Tầng thứ nhất là các cuộc chiến giữa các sơ đẳng Hoàng giả, tầng thứ hai tắc thì chính là các cuộc chiến giữa các trung đẳng Hoàng giả, ngẫu nhiên cũng có Lưu Ảnh Thủy Tinh trung đẳng Hoàng giả đánh chết sơ đẳng Hoàng giả.

Đến tầng thứ ba, Diệp Trần đặc biệt chăm chú.

Không ngoa mà nói, bên trong Lưu Ảnh Thủy Tinh tại tầng thứ ba, hình ảnh các cao đẳng Hoàng giả có trụ cột thực lực cao hơn Diệp Trần vô cùng nhiều, tầng tầng lớp lớp tứ chuyển võ học, phối hợp thêm Hoàng Cấp Bảo Khí, lực sát thương là vô cùng kinh người.

Tầng thứ tư càng khó lường hơn, là hình ảnh đỉnh cấp Hoàng giả chém giết nhau, quả thực là kinh thiên động địa.

"Là Kim Giáp Long Hoàng chiến đấu ư?"

Đột nhiên, Diệp Trần tìm được một tấm Lưu Ảnh Thủy Tinh, trong đó, song phương đối chiến rõ ràng có trưởng lão Long tộc Kim Giáp Long Hoàng.

Mà đối thủ của Kim Giáp Long Hoàng lại không phải là một đỉnh cấp Hoàng giả, rõ ràng chỉ là một cao đẳng Hoàng giả, thực lực phải kém hơn Kim Giáp Long Hoàng rất nhiều.

Kim quang chói mắt bộc phát, đối thủ đã bị Kim Giáp Long Hoàng đánh đến bạo liệt ra.

"Không thể tưởng được Kim Giáp Long Hoàng lại là một đỉnh cấp Hoàng giả."

Kim Giáp Long Hoàng cuối cùng đã thi triển đi ra Thánh Long quyền vô cùng cường đại, cũng không biết là mấy giai, đoán chừng ít nhất phải là Thất giai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1419: Thời Không Vặn Vẹo, Lực Lượng Cực Hạn

Thánh Long quyền có tất cả Cửu giai, mỗi một giai sau cường đại hơn không ít so với giai trước đó, có thể nói là đã có thể tiếp cận đến Vô Thượng võ học quyền pháp, đây cũng là một trong những võ học truyền thừa của Long tộc, đã xuất hiện từ rất xa xưa rồi.

Thiên Tinh Long Hoàng sở dĩ có thể trở thành Đại trưởng lão, không phải vì chuyện hắn có thể lĩnh ngộ ra Cửu giai Thánh Long quyền, mà dù nói thế nào thì Kim Giáp Long Hoàng cũng là Hoàng Kim Cự Long, Thánh Long quyền không thể thấp hơn Thất giai, thậm chí rất có thể đã siêu việt Thất giai, đạt đến Bát giai rồi, cao đẳng Cự Long tu luyện Thánh Long quyền sẽ có tiến bộ viễn siêu hẳn các Cự Long khác.

"Đúng rồi, Kim Giáp Long Hoàng cũng là đỉnh cấp Hoàng giả, như vậy Thiên Tinh Long Hoàng là cấp bậc gì chứ, Chí Tôn là không có khả năng rồi, chẳng lẽ phía trên đỉnh cấp Hoàng giả, còn có một cấp độ nữa sao?"

Diệp Trần đối với thực lực Thiên Tinh Long Hoàng sinh ra một tia hiếu kỳ.

Tìm mấy lần tại tầng thứ tư, Diệp Trần đều không tìm được thêm một Lưu Ảnh Thủy Tinh nào về Thiên Tinh Long Hoàng, ngược lại đã tìm được Kim Hà Long Hoàng. Kim Hà Long Hoàng tại bên trên cảnh giới Thánh Long quyền tựa hồ là thấp hơn Kim Giáp Long Hoàng, bất quá Kim Hà Long Hoàng lại có thể sáng tạo ra một võ học hết sức lợi hại, Kim Mộc Thuỷ Lôi - Tứ đại áo nghĩa hoàn mỹ dung hợp, rõ ràng là Tứ Chuyển cực hạn võ học.

"Thật là cường đại!"

Trong tấm hình, Kim Hà Long Hoàng đánh ra một chưởng, một dòng sông Kim sắc mãnh cuồng cuộn trào ra, làm địch nhân ở phía đối diện hoảng sợ vô cùng, muốn thuấn di cũng không thể làm được, thoáng cái đã bị chôn vùi.

"Chỉ sợ là so với Kim Giáp Long Hoàng còn muốn mạnh hơn rất nhiều, không hổ là Tứ Chuyển cực hạn võ học."

Đến lúc này, Diệp Trần có xúc động rất lớn, đây là lần thứ nhất hắn kiến thức đến Tứ Chuyển võ học, quả thực là mạnh đến không hợp thói thường, nhưng đáng sợ nhất chính là, khi một chưởng này khi đánh ra, cả không gian đều bị đông cứng lại, đối phương có muốn thuấn di cũng đều không được.

"Tứ Chuyển võ học đã lợi hại như thế, như vậy Ngũ Chuyển võ học, thậm chí cả Vô Thượng võ học sẽ như thế nào đây?" Vô Thượng võ học có một điểm đặc thù, nó không truy cầu về số lượng, mà chính là sự hoàn mỹ, ví dụ như Âm Dương áo nghĩa dung hợp, Ngũ Hành áo nghĩa dung hợp. Hoặc là Sinh Tử Áo Nghĩa dung hợp, tất đều là hoàn mỹ đấy, cho nên đối với Vô Thượng võ học là không thể nào siêu việt.

"Ta còn kém rất xa họ."

Diệp Trần tiếp tục hướng đến tầng thứ năm.

Quả nhiên, phía trên đỉnh cấp Hoàng giả và phía dưới Chí Tôn, còn có một cấp độ nữa, đó chính là Chuẩn Tôn.

Mà Thiên Tinh Long Hoàng có thực lực đúng là Chuẩn Tôn.

Chuẩn Tôn thực lực tại trong số các Bát trọng Thiên Hoàng giả, trên cơ bản đã thuộc về các tồn tại vô địch rồi. Ở cấp độ phía dưới Chí Tôn, có thể chống lại Chuẩn Tôn thì chỉ có Chuẩn Tôn làm được mà thôi, đỉnh cấp Hoàng giả dù có “thúc ngựa” thế nào cũng đều không đuổi kịp.

Không tận lực tìm kiếm các cuộc chiến của Thiên Tinh Long Hoàng, Diệp Trần tùy tiện cầm một cái nhìn qua. Dù sao, Lưu Ảnh Thủy Tinh tại

tầng thứ năm cũng không nhiều, một cái giá sách chỉ có mười miếng, thậm chí chỉ có mấy cái và được phân loại rõ ràng.

"Ồ, là cuộc chiến của Thanh Y Hoàng."

Diệp Trần ánh mắt định dạng tại bên trên một miếng Lưu Ảnh Thủy Tinh, bên trên nhãn hiệu bên cạnh nó có viết, “Thanh Y Hoàng đấu với Viêm Ma hoàng.”

Cái tên Thanh Y Hoàng này, Diệp Trần đã từng nghe nói qua, Hỏa Tước Đế đã từng nói qua, người nàng thích đúng là Thanh Y Hoàng, vốn dĩ Diệp Trần cho rằng, Thanh Y Hoàng chỉ là Bát trọng thiên hoàng giả chứ không hề nghĩ tới gã là một Chuẩn Tôn.

Hình ảnh vận chuyển, cuộc chiến giữa Thanh Y Hoàng cùng Viêm Ma hoàng đã bắt đầu.

Viêm Ma hoàng là Ma tộc Hoàng giả, thi triển ra Ma tộc võ học ẩn chứa ba loại áo nghĩa là Hắc Ám, Hỏa, cùng với Phong, tuy là ba loại áo nghĩa, thế nhưng đừng quên, Hắc Ám Áo Nghĩa cường đại hơn rất nhiều so với áo nghĩa bình thường, ba loại áo nghĩa này kết hợp cùng với nhau sẽ tương đương với Tứ Chuyển cực hạn võ học, thậm chí đạt tới cánh cửa Ngũ Chuyển võ học rồi.

Không biết làm sao, Thanh Y Hoàng lại càng mạnh hơn so với hắn, võ học của Thanh Y Hoàng ẩn chứa cả thảy năm loại áo nghĩa, theo thứ tự là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa cùng với Phong Chi Áo Nghĩa, nhất là trong đó lại có Thủy, Hỏa là hai chủng Áo Nghĩa đối lập nhau.

Bảy chiêu!

Gần kề trải qua bảy chiêu thì Viêm Ma hoàng tựu đã không thể trụ được nữa, cả người dùng một điểm làm trung tâm mà xoay tròn chôn vùi, cuối cùng tan biến thành hư vô, ngược lại chỉ có bảo khí trên người là còn giữ lại được.

Mọi người xung quanh đều rất kinh ngạc, không còn biết nói gì nữa.

Họ cũng không ngờ tới Thanh Y Hoàng lại có thực lực cường đại như thế, hoặc cũng không ngờ rằng Thanh Y Hoàng đã sáng tạo ra được Ngũ Chuyển võ học.

"Chuẩn Tôn giết đỉnh cấp Hoàng giả thoạt nhìn như không khó khăn lắm."

Viêm Ma hoàng cũng không phải Chuẩn Tôn, mà là có đỉnh cấp Hoàng giả thực lực, không sai biệt lắm cùng Kim Hà Long Hoàng.

Đương nhiên, điều này cũng thể hiện Thanh Y Hoàng đáng sợ đến dường nào, phải biết rằng trên người song phương đều có Hoàng Cấp áo giáp, bằng vào thực lực của Viêm Ma hoàng, áo giáp trên người hắn là cao đẳng Hoàng Cấp, nhưng dù là như thế hắn vẫn bị Thanh Y Hoàng đánh chết, chênh lệch chiến lực giữa hai bên lớn đến trình độ nào thì cũng có thể nghĩ đến.

Thanh y bồng bềnh, Thanh Y Hoàng quay người lướt đi nhẹ nhàng.

Chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần đã tìm được Lưu Ảnh Thủy Tinh cuộc chiến của Thiên Tinh Long Hoàng.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần quán chú Chân Nguyên vào.

Chuẩn Tôn đấu với Chuẩn Tôn!

Đối thủ của Thiên Tinh Long Hoàng cũng là Chuẩn Tôn, là Chuẩn Tôn Lục Linh Hoàng của Lục Nhân tộc.

Lục Linh Hoàng rất là hung hăng càn quấy, tuy không nghe được thanh âm, nhưng Diệp Trần theo biểu lộ của hắn cũng đoán ra hắn đang gây hấn với Thiên Tinh Long Hoàng, cũng khó trách, tất cả mọi người đều là Chuẩn Tôn, muốn đánh chết đối phương là rất khó, cho nên lộ ra vẻ không kiêng nể gì cả.

Trên mặt Thiên Tinh Long Hoàng mang theo một nụ cười lạnh, bờ môi bỗng có chút nhúc nhích.

"Thật ngu xuẩn."

Căn cứ khẩu hình của Thiên Tinh Long Hoàng, Diệp Trần đơn giản cũng phỏng đoán ra lời nói của hắn.

Lục Linh Hoàng nổi giận, vừa lên tựu đã tấn công mạnh mẽ, nắm đấm khổng lồ lóe ra hào quang màu xanh lá, phủ đầy cả Tinh Không, ngay cả không gian cũng đều bị xé nứt ra một mảnh khe hở dài hẹp màu đen, lập tức, hình ảnh bị bóp méo, trong chốc lát đã đến trạng thái tương lai lúc chiêu thức còn chưa phát sinh.

"Làm vặn vẹo thời không ư!"

Diệp Trần đôi mắt đột nhiên nheo lại.

Có thể làm vặn vẹo thời không thì vẫn chưa hẳn là đã tinh thông Không Gian Áo Nghĩa cùng Thời Gian Áo Nghĩa, không gian cùng thời gian giống như là một con sông dài vĩnh viễn không có điểm dừng, tuy khả năng nhân loại không cách nào có thể làm cho “con sông dài” kia chảy ngược dòng, nhưng nếu ở trong dòng sông mà tạo ra được một vài “vòng xoáy” thì vẫn có thể đấy, đương nhiên, điều này cần phải có lực lượng cùng lực phá hoại cực kì khủng bố.

Mà tinh thông Không Gian Áo Nghĩa cùng với Thời Gian Áo Nghĩa sẽ cường đại hơn so với cái này, sẽ có thể thuận theo Trường Hà để tạo ra một đám “vòng xoáy”, cũng có thể quay trở lại quá khứ đánh chết ngươi, so sánh sẽ có thể thấy nó hơi “sáo rỗng”, nhưng trình độ đáng sợ lại gia tăng gấp bội, thậm chí nghìn lần vạn, quả thực là đã tiến gần đến lực lượng của thần rồi, bất quá thực sự khi nắm giữ được năng lực này thì đã là một trong những Chí Tôn cường đại nhất rồi, chiến đấu giữa các Chí Tôn, thường nhân khó có thể tưởng tượng nổi, loại phương pháp này đoán chừng có thể làm bị thương đối phương, hay đánh chết đối phương cũng không gì là quá sự thật.

Trong tấm hình, đột nhiên có thất thải quang như mộng ảo bắn ra, cái thải quang này có thể làm xuyên thấu vặn vẹo thời không, tựa như một mặt trời có màu sắc rực rỡ, mà thân đang ở trung tâm của mặt trời kia, ánh mắt của Thiên Tinh Long Hoàng chợt thật lợi hại và đánh ra một quyền.

Sau một khắc, một trận khí kình hình rồng thất sắc xông ra, ngay cả vặn vẹo thời không cũng đều không thể gây ảnh hưởng nó.

Phun ra một ngụm máu tươi, cả người Lục Linh Hoàng bị kích bay rớt ra ngoài, trên người bị phủ tràn ngập một tầng tầng thải quang, cái thải quang này lại làm cho khí tức Lục Linh Hoàng suy yếu đi rất nhiều.

Lục Linh Hoàng mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hoàng, miệng như đang nói gì đó.

Thiên Tinh Long Hoàng thần sắc vẫn lạnh lùng, từng bước một đi về hướng đối phương, mỗi một bước đi đều khiến cho hư không bị chấn động thoáng một phát.

Sau vài lần giao thủ nữa, Lục Linh Hoàng đã bị đánh thập phần chật vật, khí tức càng ngày càng yếu, cuối cùng nhất, Lục Linh Hoàng đã đào tẩu thoát đi, trên đường thoát bị kéo dài một đường máu tươi màu lục.

"Cường đại, quá mức cường đại!"

"Cái này là Cửu giai Thánh Long quyền ư!"

"Đã đạt đến lực lượng cực hạn, ngay cả thời không vặn vẹo cũng đều không thể gây ảnh hưởng cho hắn, mà dù Thời không vặn vẹo chỉ là một thứ do Chuẩn Tôn chế tạo ra, nhưng rốt cuộc nó cũng không phải là của Chí Tôn."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1420: Siếp Na Huy Hoàng Tứ Chuyển Võ Học

Có thể nói, Cửu giai Thánh Long quyền chính là lực lượng cực hạn, một quyền đánh ra, ngay cả thời không vặn vẹo cũng không thể ngăn cản, điều này có lẽ nói lên rằng, chính bản thân nó cũng đã có khả năng làm vặn vẹo thời không, tại trong "dòng sông thời không" đã tạo ra được một đám bọt xoáy nước thật lớn, vì vậy chỉ một xoáy nước nhỏ mà gặp phải một đạo xoáy nước sóng cồn thì nhất định sẽ bị dìm ngập và thôn phệ mất.

Lục Linh Hoàng có thực lực cũng không yếu, dù nói thế nào hắn cũng là một Chuẩn Tôn, đáng tiếc Thiên Tinh Long Hoàng còn mạnh hơn cả hắn, lại còn sở hữu được Cửu giai Thánh Long quyền vô cùng đáng sợ. Có thể nói, bằng vào thể chất và thiên phú Thủy Tinh Cự Long của Thiên Tinh Long Hoàng, lại được phối hợp thêm Cửu giai Thánh Long quyền cường thế, Lục Linh Hoàng thảm bại là kết quả tất nhiên, hắn có thể còn sống ly khai cũng đã coi là không tệ rồi.

Trong nội tâm lóe lên linh quang, bỗng nhiên Diệp Trần lần nữa kích phát Lưu Ảnh Thủy Tinh, chăm chú quan sát trận chiến của Thiên Tinh Long Hoàng cùng Lục Linh Hoàng.

"Không gian, thời gian, không gian!"

Diệp Trần như sa vào trong thần vận của loại thời không vặn vẹo này.

Hình ảnh lưu trữ về thời không vặn vẹo có lẽ đã giảm bớt đi một phần tính chân thực, nhưng dù sao những đều này vẫn có thể mang đến cho Diệp Trần cảm ngộ.

Mà Không Gian Áo Nghĩa lại đúng là chủ tu áo nghĩa của hắn.

Liên tục xem đi xem lại khoảng mười lần!

"Thì ra là thế, thời gian cùng không gian là thứ không thể phân cách, lai nguyên thời gian tồn tại bên trong không gian chứ không tồn tại đơn độc, nếu mất đi không gian thì thời gian cũng tựu đã mất đi ý nghĩa rồi."

"Không gian chính là thứ được sinh ra đời đầu tiên, rồi sau đó thời gian cũng sinh sôi nẩy nở. Mối quan hệ giữa không gian và thời gian hệt như giữ mẹ và con vậy, nếu không có không gian thì thế gian này chỉ là một mảnh Hỗn Độn, như vậy thời gian thì làm sao có thể được sinh ra đời chứ."

"Nếu như ta có thể đem Không Gian Áo Nghĩa tìm hiểu đến Viên Mãn, như vậy lại có thể tiến thêm được một bước nữa, lúc đó sẽ có thể lĩnh ngộ được Thời Gian Áo Nghĩa."

Từ trước đến nay, Diệp Trần một mực không sao hiểu được làm thế nào để tìm hiểu ra Thời Gian Áo Nghĩa, bởi vì căn bản không có bất cứ "cánh cổng" nào để bước vào, thời gian là tồn tại vô hình, chỉ có thể thông qua biến hóa của vạn vật để xác nhận biến hóa của thời gian, bất quá hiện tại không cần đi lý giải nữa rồi. Chỉ cần Không Gian Áo Nghĩa đạt đến trạng thái Viên Mãn thì tất nhiên Thời Gian Áo Nghĩa sẽ xuất hiện, ngược lại nếu Không Gian Áo Nghĩa không thể Viên Mãn được thì dù có đi tìm hiểu thế nào cũng đều vô dụng mà thôi.

Có thể nói, một trận chiến giữa Thiên Tinh Long Hoàng cùng Lục Linh Hoàng đã dẫn dắt Diệp Trần tìm ra hướng đi.

Không gian bên trong Vũ Trụ Tinh Không là cực kỳ chắc chắn, rất khó xé rách, thế nhưng một khi xé rách được thì ngay cả thời gian cũng phải chịu ảnh hưởng, bởi vì thời gian cùng không gian có mối liên hệ cực kỳ chặt chẽ với nhau, cơ hồ là một thể thống nhất đấy.

Về phần không gian của Chân Linh Thế Giới cùng không gian Vũ Trụ Tinh Không không giống nhau, là vì Chân Linh Thế Giới là thứ phụ thuộc vào Vũ Trụ Tinh Không. Nó hấp thu lấy lực lượng của vũ trụ để tồn tại, vì vậy nó là một phần của Vũ Trụ Tinh Không, nhưng cũng không phải là một thể thống nhất với Vũ Trụ Tinh Không, cho nên, việc xé rách không gian tại

Chân Linh Thế Giới cũng sẽ không khiến cho thời gian bị biến hóa, có lẽ dù là có biến hóa đi nữa thì cũng chỉ rất yếu ớt.

Diệp Trần còn muốn đi lên tầng thứ sáu, nhưng lại bị tầng một tầng kim quang ở bậc thang đầu tiên của tầng thứ sáu ngăn trở.

"Cũng tốt rồi, trước tiên ta phải tìm một chỗ nào đó để tiêu hóa thoáng một phát đối với cảm ngộ Không Gian Áo Nghĩa a! Siếp Na Huy Hoàng chỉ còn chênh lệch một bước nữa là hóa thành Tứ Chuyển võ học rồis."

Ly khai Lưu Ảnh Tháp, Diệp Trần hướng chỗ lãnh địa của Từ Tĩnh bay đi.

Ở địa phương khác cũng có thể tu luyện nhưng bất quá hắn không biết nơi đó đã có chủ nhân hay không.

Lãnh địa của Từ Tĩnh là một phương viên lớn chừng trăm vạn dặm, tùy tiện tìm một chỗ tu luyện cũng rất dễ dàng.

Hơn nửa canh giờ đi qua, Diệp Trần đã đi vào lãnh địa của Từ Tĩnh.

Linh Hồn Lực phóng ra ngoài, chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần đã tìm được một vùng thảo nguyên phù hợp.

...

"Không gian xé rách, bộc phát."

Trong đầu Diệp Trần một mực lưu giữ cảnh tượng Lục Linh Hoàng xé rách không gian.

Không gian cùng thời gian không sai biệt lắm đều là những tồn tại vô hình, bất quá khi Lục Linh Hoàng xé rách không gian, nó không lập tức bị rách đi mà bắt đầu vặn vẹo, sau đó sinh ra bộc phát.

"Không gian bị xé rách sẽ sinh ra bộc phát, cái Siếp Na Huy Hoàng này cũng truy cầu bộc phát trong một sát na, nếu như có thể có đủ một phần

Thần Vận thì cũng đã thành công rồi."

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Đứng tại trên đại thảo nguyên, Diệp Trần nhắm chặc hai mắt, cố gắng diễn sinh ra dư vị của nó.

Bỗng nhiên, Diệp Trần hành động.

Ngân Xà Bảo Kiếm lập tức ra khỏi vỏ, Diệp Trần vung ra ngoài một kiếm vô cùng tự nhiên, rồi lại vô cùng cuồng bạo, đem tự nhiên cùng cuồng bạo kết hợp cùng nhau.

Phanh!

Trên đại thảo nguyên lập tức bị chấn mạnh, làm xuất hiện một cái hố to.

Một kiếm này, Diệp Trần cũng không vận dụng Chân Nguyên cùng Kiếm Ý, nhưng uy lực lại tương đối đáng sợ, phải biết rằng nơi này là Thanh Long Tinh, nếu là ở trên tinh cầu bình thường, uy lực tạo thành đã lớn hơn gấp nghìn lần, vạn lần rồi.

"Không đúng, vẫn không thể nào đem Không Gian Áo Nghĩa cùng kiếm pháp dung hợp hoàn mỹ cùng nhau được, kết quả này quá mức đơn giản và thô thiển rồi."

Diệp Trần cũng không hài lòng vì điểm tinh túy cũng chưa thể nắm giữ được.

"Lại lần nữa."

Diệp Trần tiếp tục cảm nhận dư vị, tiếp tục huy kiếm.

Một lần lại một lần.

...

Ở bên trong biển mây mênh mang, trong cung điện, hai mắt trung niên hùng tráng bắn ra hào quang màu vàng xanh nhạt, cười nói: "Không hổ là kinh thế thiên tài Nhân tộc, ngộ tính không phải thứ mà người bình thường có thể so sánh, kiếm pháp này tuy còn rất non nớt nhưng đã dần dần tiếp cận bản chất không gian rồi, đoán chừng không bao lâu nữa, kiếm pháp này sẽ đại thành."

"Đáng tiếc, hiện tại hắn còn chưa thể sử dụng đến, bằng không cùng dị tộc Hoàng giả chém giết thoáng một lần, nói không chừng tốc độ phát triển càng kinh người hơn."

Trung niên hùng tráng sao lại nhìn không ra, Diệp Trần tại bên trên tu vi võ học đã đạt đến một cảnh giới cực cao, trong số các Phong Đế Vương giả, trên cơ bản không có mấy người có thể so được với hắn, chỉ có Hoàng giả võ học tu vi mới có thể để cho hắn sinh ra linh cảm, vốn dĩ với thực lực bây giờ của Diệp Trần, nếu cùng Bát trọng thiên Hoàng giả chém giết thì không thể nào thắng được, chỉ có thảm bại, hữu tử vô sinh mà thôi. Bát trọng thiên Hoàng giả có năng lực thuấn di, chỉ như vậy thôi cũng đã đủ để cho Diệp Trần muốn trốn cũng trốn không thoát, có thể nói, khác biệt lớn nhất giữa Bát trọng thiên Hoàng giả cùng Thất trọng thiên Đế Vương tựu chính là có thể thuấn di hay không, nếu không thể thuấn di thì “trời sinh hắn ra” cũng đã thất bại rồi.

"Bất quá cũng không thể nuông chiều cho hư được, theo tốc độ tiến bộ như bây giờ, đã tương đương lợi hại rồi, nếu mau nữa thì căn cơ hội sẽ không theo kịp, ngược lại sẽ ảnh hưởng tiến cảnh sau này."

Cười cười, trung niên hùng tráng thu hồi ánh mắt.

...

Thêm một ngày, hai ngày

Một tuần lễ, hai tuần lễ.

Linh quang trong đầu Diệp Trần cường thịnh đến một tình trạng đáng sợ, còn kém một bước cuối cùng là thổ lộ ra ngoài mà thôi.

"Không đúng."

"Không đúng."

"Vẫn không đúng."

Diệp Trần không ngừng phủ nhận kiếm pháp của mình, hắn đã đến một cái bình cảnh, một cái bình cảnh nhất định phải vượt qua quá khứ của mình.

Một khi bước qua được, chẳng những Siếp Na Huy Hoàng sẽ đạt tới uy lực Tứ Chuyển võ học, còn có thể làm cho tu vi kiếm pháp của hắn nâng cao thêm một bước, ngày sau việc tìm hiểu các Tứ Chuyển võ học khác sẽ càng dễ hơn.

"Xé rách, bộc phát!"

"Bộc phát!"

"Bạo!"

Hô oooooooooo!

Trên thảo nguyên, một hồi cuồng phổi thổi tới khiến cho trên vô số tiểu thảo trên thảo nguyên vô biên vô hạn, phải cúi rạp đầu, sinh ra từng vòng rung động ảnh hưởng lẫn nhau.

Oanh!

Linh quang trong đầu tựa như sấm sét chớp động liên tục.

Diệp Trần cuối cùng đã giác ngộ!

Như một phản ứng dây chuyền.

Đúng vậy, chính là một phản ứng dây chuyền.

Trước đó, Diệp Trần đã cưỡng cầu bộc phát quá mức, nên không để ý đến quá trình hình thành, “bộc phát” chỉ là kết quả, còn “quá trình” dẫn đến “bộc phát” mới là trọng yếu nhất.

Sâu hít sâu một hơi, Diệp Trần tâm vô tạp niệm.

Ngân Xà Bảo Kiếm trong tay vung vẩy đi ra ngoài, nhìn như rất chậm nhưng thực tế lại vô cùng nhanh, giữa quá trình vung vẩy không ngừng sinh ra chấn động, kiếm kình tăng lên tầng tầng lớp lớp, đến khi đạt đến cực hạn, bạo phát bắt đầu.

Từng cơn sóng tiểu thảo ở vùng thảo nguyên ở phía trước đột nhiên nhúc nhích.

Sau một khắc, mặt ngoài thảo nguyên vặn vẹo ra hào quang, bùn đất bên dưới điên cuồng lăn trở mình mà chôn vùi mọi thứ xung quanh, trong vô thanh vô tức, một cái hố cực lớn xuất hiện dưới một uy lực vô cùng mãnh liệt.

Tứ Chuyển Siếp Na Huy Hoàng, thành !

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1421: Ngọc Bài Phong Ấn

Ngây người tại Thanh Long Tinh một thời gian, Diệp Trần đã có ý định rời đi.

Về phần Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, các nàng cần phải chuyên tâm tu luyện, Thanh Long Tinh vừa vặn thích hợp với hai nàng.

"Tiểu gia hỏa, đây là lễ vật tiễn đưa của Long tộc chúng ta dành cho ngươi!"

Trên quảng trường, Kim Giáp Long Hoàng tay phải ném ra hai miếng ngọc bài về phía Diệp Trần, một cái thì toàn thân màu xanh, một cái thì hiện ra thải quang.

"Đây là cái gì vậy?"

Tiếp nhận ngọc bài, Diệp Trần dò xét lấy, trên hai miếng ngọc bài đều có Cự Long phù điêu, nhìn về phía trên có chút bất phàm.

"Ngọc bài Màu xanh là Khách Khanh lệnh bài của Long tộc chúng ta, nói cách khác, từ nay về sau, ngươi tựu chính là Khách Khanh của Long tộc ta rồi, có sự tình gì không giải quyết được thì hoàn toàn có thể tìm đến sự hỗ trợ của Long tộc chúng ta, đương nhiên, tương ứng lại, thành viên Long tộc ta ở bên ngoài gặp nạn, nếu ngươi có khả năng giúp đỡ thì hãy giúp thoáng một phát đấy, về phần thải sắc ngọc bài, nó là Phong Ấn ngọc bài, cái ngọc bài này tuy vậy nhưng rất hữu dụng đấy, bên trong nó đã được Phong Ấn một đạo lực lượng Thánh Long quyền, gặp thời khắc nguy cơ Sinh Tử, ngươi có thể gỡ bỏ niêm phong ngọc bài mà phóng xuất ra Thánh Long quyền lực lượng, lực lượng Thánh Long quyền có cường đại hay không là cùng một "nhịp thở" với cảnh giới của ngươi, nếu ngươi có Sinh Tử cảnh lục trọng

thiên tu vi, thì đoán chừng chỉ có thể phóng xuất ra lực lượng Thất Giai Thánh Long quyền mà thôi."

Kim Giáp Long Hoàng cười tủm tỉm nói.

"Đa tạ rồi!"

Coi như là lực lượng Thất Giai Thánh Long quyền thì cũng đã rất lợi hại rồi, hoàn toàn có thể một kích giết chết Sơ đẳng Hoàng giả, còn Trung đẳng Hoàng giả cũng đều có thể bị một quyền này đánh cho trọng thương.

"Ngược lại không cần đa tạ đâu, ngươi trường mệnh thì đối với Long tộc ta cũng có lợi mà."

"Ha ha, ta sẽ tận lực a!"

Mị Ảnh hào cất cánh, hướng phía bên ngoài tầng khí quyển Thanh Long tinh bay đi.

"Cố gắng bảo vệ tánh mạng a! Bọn dị tộc sẽ không dễ dàng tha thứ khi ngươi cường đại lên đâu."

Kim Giáp Long Hoàng tự nhủ, hắn đã thấy ra quá nhiều thiên tài vẫn lạc tại trên tay Dị tộc cường giả rồi, chính bản thân hắn cũng không coi là thiên tài kinh thiên động địa gì. Nhưng trong cả cuộc đời này, hắn cũng đã gặp phải vô số lần nguy hiểm, chỉ cần có một lần nguy hiểm không có gắng gượng qua được, thì hiện tại hắn đã không còn ở đây rồi. Có thể nói, thiên phú mà Diệp Trần biểu hiện ra ngoài quá mức đáng sợ, tình cảnh của hắn tựu sẽ càng nguy hiểm, Dị tộc sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để diệt trừ hắn, miễn cho Nhân tộc có nhiều thêm một vị Chí Tôn nữa.

Chợt sau đó, Kim Giáp Long Hoàng cười cười, "Nhân tộc không gấp, Long tộc chúng ta ngược lại rất gấp đây...phải bắt đầu thôi."

...

Thần Chi Nhạc Viên.

"Ta hiện tại đã biểu lộ quá mức rồi, chỉ sợ Dị tộc đã sớm trù tính lấy mạng ta, nếu ta cứ biểu lộ càng lúc càng mạnh hơn, đáng sợ hơn, thì đoán chừng Dị tộc sẽ vì an toàn của mình mà sẽ khởi động kế hoạch càng lớn hơn, lúc đó chúng sẽ phái ra sát thủ càng mạnh hơn nữa."

"Dù cây có mọc thành rừng thì gió vẫn thổi bật rễ, những lời này không phải là không có đạo lý. Xem ra, thời gian rất lâu kế tiếp, tốt nhất ta không được quá kích thích bọn dị tộc, chờ đến khi ta có thêm một tí lực lượng nữa rồi nói sau."

Quan sát Chiến Thần Tháp, Diệp Trần lắc đầu rồi quay người ly khai.

Chiến Thần Tháp sở hữu tất cả mười tầng, xông đến tầng thứ 10 tức là có thực lực Chiến Đế, nếu như thông qua được tầng thứ 10, tắc thì sẽ có Chiến Hoàng thực lực, Diệp Trần từ rất sớm đã có cái gọi là 'Chiến Hoàng' thực lực rồi. Việc thông qua tầng thứ 10 cũng không phải là nói chơi, theo truyền thuyết, thông qua Chiến Thần Tháp tầng thứ 10 cùng Sinh Tồn Tháp tầng thứ 10, sẽ được ban thưởng Thần Tệ rất cao, dư sức có thể hối đoái ba kiện cao đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, mà cao đẳng Thiên Vương cấp sáo trang lại tương đương với cao đẳng Đế cấp bảo giáp, trừ việc đó ra, cao đẳng Thiên Vương cấp sáo trang còn có thể tăng phúc năng lượng, tăng chiến lực lên mấy lần, còn luận về độ trân quý thì so với cao đẳng Đế cấp bảo giáp còn muốn cao hơn mấy thành.

Bất quá Diệp Trần cuối cùng cũng không có ý định qua cửa Chiến Thần Tháp cùng Sinh Tồn Tháp sớm như vậy, cái này chủ yếu là bởi vì, một khi qua cửa Chiến Thần Tháp cùng Sinh Tồn Tháp, sẽ lưu lại danh tính ở trên Chiến Thần Bia cùng Sinh Tồn Bia của tầng thứ 10, phải biết rằng, Thiên Đường sở hữu tất cả Chiến Thần Bia cùng Sinh Tồn Bia đều giống nhau, một khi lưu lại danh tính thì các Thiên Đường thành viên khác cũng sẽ biết, kể từ đó, bản thân mình muốn che dấu tung tích cũng đều không được nữa, đến lúc đó chỉ có thể ngồi đợi Dị tộc đến ám sát mà thôi! Cũng không thể một mực co đầu rút cổ trong nhà mà không đi ra ngoài.

Đương nhiên, cái này chủ yếu cũng là vì Thần Tệ ban thưởng còn chưa đủ cao, nếu như Thần Tệ ban thưởng đủ để Diệp Trần hối đoái Thiên Vương cấp sáo trang đạt trình độ cao nhất, Diệp Trần nói không chừng sẽ xem xét thoáng một lúc đấy.

Cao đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, cần 500 vạn Thần Tệ, còn Thiên Vương cấp sáo trang đạt trình độ cao nhất, cần đến 3000 vạn Thần Tệ, luận về lực phòng ngự thì Thiên Vương cấp sáo trang có cấp độ cao nhất đủ để so sánh cùng Sơ đẳng Hoàng cấp bảo giáp, không chỉ vậy, phía dưới Sinh Tử cảnh thất trọng thiên sẽ có thể được tăng phúc năng lượng gấp 10 lần, tương đương với gấp 10 lần chiến lực, đạt đến cảnh giới này của Diệp Trần, gấp 10 lần chiến lực có lẽ không tính là quá nhiều, chỉ cần võ học hơi chút tăng lên thì chiến lực đã tăng lên mấy chục đến hơn trăm lần rồi, nhưng có đôi khi lại rất mấu chốt, dù sao lực phòng ngự đều có điểm tới hạn, nói không chừng còn kém một chút như vậy cũng có thể bị đối phương đánh chết đấy.

Trong thời gian kế tiếp, Diệp Trần suốt ngày ngây ngốc ở tầng hai Thời Gian Tháp, cũng không phải là để tăng tu vi lên, mà là cố gắng thấm nhuần Kiếm Vực.

Kiếm Vực càng lên cao, càng khó tăng lên, Kiếm Giới tất nhiên đối với việc tăng Kiếm Vực lên có điểm rất tốt, nhưng bản thân cũng phải có hiểu rõ rất sâu đối với Kiếm Vực thì mới phát huy hiệu quả được, nếu căn cơ quá thấp thì sẽ không thu được quá nhiều tinh hoa kiếm đạo.

Hiện tại Kiếm Vực của Diệp Trần đã đạt đến Ngũ trọng đỉnh phong cảnh giới, chỉ thiếu chút nữa là xông đến Lục trọng.

Ngũ trọng đỉnh phong cùng Lục trọng nhìn như chỉ cách một bước nhỏ, nhưng chênh lệch lại tựa như trời và đất vậy.

Lĩnh vực, là cửa ải khó khăn nhất đối với tất cả cường giả, cho dù là Chí Tôn đi nữa cũng đều rất đau đầu đối với lĩnh vực. Về phương diện lĩnh vực, tuyệt đại bộ phận Chí Tôn còn phải dừng chân tại đệ bát trọng, thậm chí còn một số Luyện Thể vương giả vẫn bị dừng lại tại lĩnh vực tầng thứ bảy đỉnh

phong, nếu như Diệp Trần có thể đem Kiếm Vực tiến lên tới Lục trọng, đây không thể nghi ngờ là một tiến bộ về chất.

Thời gian như thoi đưa, rất nhanh bay qua.

Trong nháy mắt đã đến thời điểm tiến vào chiến trường săn bắn cao cấp rồi.

Ở bên trong chiến trường săn bắn này, Thú Ma chiến đội đã trở thành một cái cấm kị, trên cơ bản không có bất kỳ một Dị tộc Thiên Đường chiến đội nào có can đảm tới gần, vừa nhìn thấy Thú Ma chiến đội liền bỏ chạy, khiến cho các thành viên còn lại của Thú Ma chiến đội phiền muộn không thôi.

Ngược lại chưa phát giác ra điều gì ở Diệp Trần, có được tất có mất, bất cứ chuyện gì cũng đều có tính hai mặt cả.

Đã không có đối thủ, Thú Ma chiến đội liền đem toàn bộ lực chú ý đặt vào việc đánh chết Thần Trùng, bọn hắn chỉ có thể dựa vào việc đánh chết Thần Trùng để tích lũy Thần Tệ mà thôi, cũng may đám thần trùng không sợ bọn họ, bọn chúng không có chỗ cố kỵ nào, vì vậy chiến đội cứ tìm tòi Thần Trùng ở khắp nơi, Thần Trùng càng lợi hại càng tốt.

Thần Trùng bình thường, Thần Trùng tinh anh, Thần Trùng cấp thống lĩnh…

Giết đám này lại đến một đám khác.

Bảy ngày qua đi, tổng cộng Thú Ma chiến đội đã đánh chết 100 con Thần Trùng bình thường, 30 con Tinh Anh Thần Trùng, mười con thống lĩnh Thần Trùng, tổng thu nhập cộng thêm chiến đội ban thưởng nữa liền đạt đến 121 vạn 1000 Thần Tệ, một mình Diệp Trần đã chiếm hơn phân nửa, có được 70 vạn Thần Tệ.

Tuy nhiên so ra kém hơn trước đây rất nhiều.

Ly khai Thú Liệp Tháp, Diệp Trần tiếp tục trở lại tầng hai Thời Gian Tháp.

Cùng lúc đó, bầu trời bên ngoài ngoại giới bắt đầu gió nổi mây phun..., mười năm đã qua, Thần chi thí luyện tràng lần nữa được mở ra, tin đồn lan khắp mọi nơi, lần tranh tài này, danh ngạch Thần Chi Nhạc Viên sẽ được nới rộng, nếu trong quá khứ chỉ có trước sau mười người thì lần này nói không chừng sẽ đạt tới hai mươi người, thậm chí ba mươi người, chủ yếu là bởi vì số lượng thành viên Thần Chi Nhạc Viên quá ít, nhất định cần phải bổ sung để có thêm nguồn "máu mới", điều này tại trong năm tháng lịch sử cũng từng có xảy ra rồi đấy.

Đương nhiên, số lượng danh ngạch bao nhiêu là do Thần Linh của Thần Chi Nhạc Viên nắm giữ trên tay, hắn là kẻ quản lý Thần Chi Nhạc Viên, trong mắt hắn, khẳng định là có một con đường tiêu chuẩn, nếu không vượt qua được con đường tiêu chuẩn này, đoán chừng hơn phân nửa vẫn là sẽ không để cho ngươi tiến vào Thần Chi Nhạc Viên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1422: Thiên ĐườNg Đệ Nhất Nhân

Một tháng sau, thần chi thí luyện tràng mở ra.

Tất cả thiên tài dưới 50 tuổi tại Tứ đại tánh mạng tinh vực nhao nhao tiến đến và chuẩn bị thi triển toàn bộ thân thủ, một lần hành động trổ hết tài năng bản thân.

Trong số những thiên tài này, có một đám thiên tài lạ mặt làm cho người ta phải chú ý đến.

Một nữ tử trong đó rõ ràng đến từ Long tộc, nắm giữ Thánh Long quyền pháp bá đạo vô biên, so với Bạo Long Dương Đình lần trước đều cường đại hơn rất nhiều, căn cứ vào hình thái Thánh Long quyền của nàng ta, mọi người suy đoán, đây chính là một cao đẳng Hoàng Kim Cự Long của Long tộc.

Và cô gái tuyệt sắc khác thì tu luyện ma lực, đối với mỹ nữ thì mọi người đã thấy qua rất nhiều, mà ở nơi đây cũng có đại lượng mỹ nữ, nguyên một đám tướng mạo khí chất đều thuộc dạng tốt nhất..., nhưng so với cô gái tuyệt sắc tu luyện ma lực này vẫn đều muốn kém hơn một chút, mặc dù chỉ là một chút thôi nhưng muốn siêu việt nàng cũng thật khó khăn, dù sao sắc đẹp cũng có cực hạn, rất hiển nhiên, cô gái tuyệt sắc này đã đạt đến một cái cực hạn đó. Thêm nữa thực lực của nàng vậy cũng không hề kém cỏi, thuộc về thiên tài nổi bật ở đây.

Một đao khách tuổi trẻ sở hữu một mái tóc trắng, đao pháp khủng bố vô song, đao pháp của hắn khủng bố đến mức khó có thể hình dung nổi, thậm chí so với Vô Song đao khách Lãnh Phi Phàm lần trước đều cường đại hơn rất nhiều, mãi cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào có thể ngăn nổi một đao của hắn.

Một nữ tử khác vận hồng y lại mang một khí chất linh hoạt kỳ ảo, thân pháp của nàng tương đối mau lẹ, trong các thiên tài tại đây, thân pháp của nàng là nhanh nhất, trừ việc đó ra, chưởng pháp của nàng cũng rất cao minh, không chứa một ít ám khí nào nhưng lại có lực sát thương cực lớn.

Và một người trẻ tuổi mặc áo trắng có Kiếm pháp rét lạnh vô cùng, cơ hồ rất nhanh sẽ đuổi kịp thiên tài Kiếm Vương Diệp Trần lần trước.

Cuối cùng là một nữ tử vận lam y có đao pháp chỉ hơi thua mấy trù so với đao khách trẻ tuổi có tóc trắng.

. . .

Ai cũng không biết bọn hắn xuất hiện từ nơi đâu, tựu cũng giống như lúc trước Diệp Trần đột nhiên xuất hiện vậy, nhanh chóng chiếm lĩnh những vị trí cao nhất trong Tứ đại tánh mạng tinh vực, làm oanh động cả một thế giới thiên tài.

Những người này tất nhiên đều là những thiên tài đến từ Chân Linh thế giới.

Cuối cùng nhất, sau khi trổ hết tài năng, chỉ có 28 người là có tư cách tiến vào người Thần Chi Nhạc Viên. Chân Linh thế giới chiếm được bảy danh mục, theo thứ tự là Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành, Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt, Tuyết Kiếm Vương, Lam Sơn Mi cùng với Khương Thiên.

Những thiên tài đạt cấp độ này của Chân Linh thế giới kỳ thật còn có một vài người, ví dụ như đám người Sở Trung Thiên, Liễu Vô Kiếm. Nhưng những người này đều đã vượt qua 50 tuổi nên có chút tiếc nuối.

Trong bảy người họ, Từ Tĩnh và Độc Cô Tuyệt là có bài danh cao nhất, nổi tiếng với hạng nhất và nhì, Tuyết Kiếm Vương hạng tư, Khương Thiên hạng năm, Đạm Đài Minh Nguyệt hạng bảy, Lam Sơn Mi hạng 14, Mộ Dung Khuynh Thành hạng 15.

Luận về ngộ tính, Mộ Dung Khuynh Thành kém hơn sáu người phía trước một ít, trước khi Man Hoang tinh tại Chân Linh thế giới chưa được phát hiện thì kỳ thật thứ hạng của Mộ Dung Khuynh Thành là rất gần với những người phía trước.

. . .

Thần Chi Nhạc Viên.

Từ Tĩnh, Độc Cô Tuyệt và những người khác đã đặt chân đến đây... Hai mươi tám người hiếu kỳ đánh giá mọi thứ chung quanh. Đây là lần đầu tiên bọn hắn đến Thần Chi Nhạc Viên, đối với toàn bộ mọi thứ nơi này đều cảm thấy rất hứng thú.

"Hoan nghênh đã đến Thần Chi Nhạc Viên."

Diệp Trần vẻ mặt mỉm cười bay tới, hắn đã xuất quan trước một ngày, dù sao mọi người Chân Linh thế giới tiến vào Thần Chi Nhạc Viên, hắn cũng nên với tư cách là “người địa phương” của chốn này đến dẫn dắt mọi người một chút.

"Hây da, tình huống gì thế này, nhóm nhân vật mới này rõ ràng có thể làm phiền Kiếm Vương Diệp Trần tự mình tới tiếp đãi."

"Diệp Trần tuy thế mà lại là đệ nhất nhân trong rất nhiều thiên đường, người bình thường căn bản sẽ không thể thấy được hắn đâu."

"Có lẽ đám người nọ là bằng hữu của Kiếm Vương a !" "

"Ân, hẳn là vậy rồi. Chỉ có bằng hữu mới không quan tâm đến sai biệt thực lực giữa nhau mà thôi."

Không ít thành viên Thần Chi Nhạc Viên nhao nhao nghị luận.

Diệp Trần không chỉ như mặt trời ban trưa tại Thần Chi Nhạc Viên, ở bên trong các thiên đường khác, Diệp Trần cũng là một chủ đề không thể

không nói đến, mà không quản bọn hắn làm khỉ gió gì, thừa nhận hay không thừa nhận thì Diệp Trần là thiên đường đệ nhất nhân vẫn là một sự thật không cách nào cải biến, về phong hào ngoại hiệu thì Diệp Trần có rất nhiều, từ thiên tài Kiếm Vương, Kiếm Vương, thiên đường đệ nhất nhân, Chiến Đế mạnh nhất, săn bắn chi Vương…

Thiên tài Kiếm Vương là phong hào sơ kỳ của Diệp Trần, còn phong hào hiện tại chính là Kiếm Vương, đồng dạng như tại lúc còn ở Chân Linh thế giới, về phần "thiên đường đệ nhất nhân", đây chính là do mọi người kính xưng đối với hắn, còn phong hào "Chiến Đế mạnh nhất" cùng với "Săn bắn chi Vương" thì chính là thành quả đáng sợ của Diệp Trần tại chiến trường săn bắn cao cấp. Gần kề thời gian mười năm, Diệp Trần tựu đã cải biến hoàn toàn cục diện tại cao cấp thú liệp chiến trường, một mình hắn chiếm vị trí độc lĩnh.

"Cái tên này làm sao mà cứ tới nơi nào cũng đều là đệ nhất nhân thế không biết?"

Khương Thiên rất là khó chịu.

"Ngươi có bản lĩnh như vậy thì thử nắm lấy cái danh xưng đệ nhất nhân ấy xem." Lam Sơn Mi đã nghe được Khương Thiên nói thầm.

Nhìn qua bảy người Từ Tĩnh được Diệp Trần mời đến tửu điếm trong Thần Chi Nhạc Viên, 21 nhân vật mới còn lại ra vẻ hiếu kỳ, lại rất hâm mộ, không khỏi nghe ngóng từ bốn phía, bọn hắn tuy có nghe nói qua chuyện của Diệp Trần nhưng cũng không biết quá tỉ mỉ, huống chi tin tức chung quy cũng cần phải có thời gian để truyền bá ra, mà chuyện của Diệp Trần trong mấy năm này vẫn còn chưa đủ để truyền bá xôn xao.

Sau khi nghe ngóng sự tình, 21 nhân vật mới kia đều trợn mắt há mồm kinh hãi, chỉ qua thời gian mười năm mà đạt được thành tựu "thiên đường đệ nhất nhân", điều này thật quá mức biến thái rồi !

Lập tức, ý chí chiến đấu nguyên một đám bắt đầu sục sôi lên.

Thần Chi Nhạc Viên chỉ là điểm khởi đầu, bọn hắn không có địa phương nào để kiêu ngạo, chỉ có thể bắt đầu phấn đấu từ tầng dưới chót nhất.

Trong tửu điếm, tám người ngồi vây quanh một cái bàn, Khương Thiên cũng có phần, quá khứ đã qua rồi, song phương cũng không tiếp tục ân oán, không cần phải nhỏ mọn như vậy mà bài trừ đối phương.

Cả bàn được bày biện đầy ắp cực phẩm hảo tửu, Diệp Trần nói: "Khi mới tiến vào Thần Chi Nhạc Viên, để kiếm được thần tệ là rất khó, các ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, trong mấy năm này phải phấn đấu hết mình và cũng không cách nào có thể ly khai khỏi Thần Chi Nhạc Viên, ta tin rằng 100 thần tệ đối với các ngươi mà nói là rất trọng yếu, các ngươi cũng đừng lãng phí đấy."

Ra vào Thần Chi Nhạc Viên, cần tiêu hao 100 thần tệ, qua lại tựu là 200 thần tệ, con số này đối nhân vật mới mà nói lại là một khoản tiền lớn, dù sao bọn hắn hiện tại chỉ có thể xông qua Chiến Thần tháp và sinh tồn tháp để thu về lợi nhuận thần tệ, không có con đường thứ hai.

"Những chỗ ngươi đã tới được thì chẳng có lý do gì chúng ta không đến được."

Độc Cô Tuyệt vẻ mặt không thèm để ý.

"Đúng vậy."

Tuyết Kiếm Vương gật gật đầu.

"Ha ha, thôi thôi mọi người uống rượu nào, hi vọng các ngươi đều có thể thành công." Diệp Trần cũng không nói chuyện chiến trường săn bắn của Thần Chi Nhạc Viên có nhiều nguy hiểm, tin tưởng rằng bọn họ sẽ sớm tinh tường qua, nói nhiều thì ngược lại chính là “dạy đời” đấy.

Ngày thứ hai.

Mọi người bắt đầu xông vào Chiến Thần tháp.

Kết quả rất kinh người, Từ Tĩnh và Độc Cô Tuyệt đều xông được đến tầng thứ tư, thành tích đồng dạng với Diệp Trần lúc trước.

Tuyết Kiếm Vương, Khương Thiên cùng với Đạm Đài Minh Nguyệt đạt đến tầng thứ ba.

Lam Sơn Mi, Mộ Dung Khuynh Thành là tầng thứ hai.

Có được thành tích này cũng không phải quá khoa trương, phải biết rằng lúc trước khi Diệp Trần tham gia thần chi thí luyện là lúc hắn không đến 40 tuổi, còn hiện tại tất cả mọi người đều đã tiếp cận 50 tuổi, thậm chí đã 50 tuổi rồi. Hơn nữa trong lịch sử, Thần chi thí luyện tràng lần thứ nhất và thứ hai, kỳ thật mọi người đều trên dưới bốn mươi tuổi, đều là các tuyệt đỉnh thiên tài. Như vậy theo lẽ thường mà nói, nếu tham gia thí luyện ở cái tuổi 50 này, kỳ thật không còn được tính là tuyệt đỉnh thiên tài nữa rồi, chỉ là so sánh đặc thù mà thôi.

Ví dụ như hai người A Cửu và Lãnh Phi Phàm, nếu như họ cùng đợi đến lúc lần này mới tham gia, như vậy hạng nhất và hạng nhì sẽ không vụt khỏi tay bọn hắn, còn nếu như Diệp Trần cũng như vậy, đợi đến lúc này mới tham gia thì tất nhiên đệ nhất tắc thì chính là hắn.

Hạng nhất hay hạng nhì cũng không phải là điều trọng yếu, mà quan trọng chính là tại Thần Chi Nhạc Viên có thể lấy được thành tích gì, có thể nói, Thần Chi Nhạc Viên mới được xem là khởi điểm chính thức của các thiên tài, mọi thứ trước đó đều không đáng kể chút nào, tại nơi đây, bất luận là người nào cũng đều có thể đơn giản chiến thắng ngươi, nếu như ngươi không cách nào đuổi theo kịp bước tiến của mọi người, như vậy chỉ có thể bị loại bỏ, dần dần biến thành giai cấp phía dưới, không hề có chút hào quang nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1423: Tử Hoa Bí Cảnh

Không ngây ngốc ở Thần Chi Nhạc Viên trong thời gian quá dài, Diệp Trần đã cùng bốn người Xích Phong Đế và Tuyết Không Đế hẹn ước, cuối tháng này sẽ gặp mặt.

Ngồi trên thần chi thuyền, Diệp Trần lặng lẽ phi hành tới Kim Giáp Tinh tại Huyền Vũ tinh vực.

. . .

Kim Giáp Tinh, Nhật Nguyệt tửu lâu.

"Ha ha, mọi người đang chờ một mình ngươi đấy, còn tưởng rằng ngươi sẽ đến muộn mấy ngày." Xích Phong Đế tươi cười đến đón.

Diệp Trần thấy Hỏa Tước Đế cùng Thạch Nhân Đế đều đã có mặt, cũng cười nói: "Xem ra ta là người đến chậm nhất rồi."

"Dĩ nhiên ngươi là người chậm nhất rồi, chúng ta đã tới từ ba ngày trước rồi đấy."

Hỏa Tước Đế bĩu môi.

Năm người ngồi xuống ăn uống trước, trong lúc ăn không sai biệt lắm thì đề tài bàn luận được mở ra.

"Diệp huynh đệ, lần trước hẹn ngươi cuối tháng này gặp mặt, nghĩ đến hẳn ngươi đã đoán được điều gì đó rồi phải không !" Xích Phong Đế uống một ngụm rượu, nói.

Diệp Trần nói: "Hẳn là đội nhóm cùng đi thám hiểm phải không ?!"

"Chỉ một câu nói thôi nhưng rất chính xác đấy."

Xích Phong Đế nhếch ngón tay cái lên, đối với Diệp Trần rất bội phục.

Diệp Trần cười cười, “Là bí cảnh gì vậy, trước giờ ta không có hứng thú đấy." Đồ đệ của mình cũng đã bắt đầu xông vào bí cảnh, bao nhiêu đó thôi cũng đã làm cho Diệp Trần có chút ngạc nhiên, dù sao hắn đã đi tới tứ đại sinh mệnh tinh vực này suốt mười mấy năm rồi, nhưng chưa một lần nào xông qua Tinh Không bí cảnh, thật sự là không nói không được.

"Tử Hoa bí cảnh!"

Tuyết Không Đế tiếp theo câu chuyện nói.

"Hả? Là một trong ba Đại Đế cấp bí cảnh sao."

Bí cảnh được phân ra rất nhiều tầng thứ, thấp nhất là Vương cấp bí cảnh, sau đó là Thiên Vương cấp bí cảnh, sau nữa chính là Đế cấp bí cảnh, Hoàng cấp bí cảnh, cho tới Chí Tôn bí cảnh, đây là bí cảnh có cấp độ đáng sợ nhất.

Đế cấp bí cảnh dường như thích hợp với Thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả, đối với thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả mà nói, nó không coi là quá nguy hiểm, bất quá đây chỉ mới là Đế cấp bí cảnh bình thường, mà bản thân Tử Hoa bí cảnh là một trong ba Đại Đế cấp bí cảnh, mức độ nguy hiểm gia tăng gấp bội đến gấp mười lần. Ngay cả Đỉnh cấp đế vương đi vào cũng sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ, tương ứng với điều này, bên trong Tử Hoa bí cảnh có rất nhiều bảo vật, lại thừa thải các loại Đế cấp linh thảo, theo truyền thuyết, bên trong có cả một mảnh hoa viên Tử Hoa Tiên Thảo.

Tử Hoa Tiên Thảo chính là Đế cấp linh thảo cao cấp nhất, có thể trị liệu cả thương thế của linh hồn. Không chỉ vậy, nó còn có thể khôi phục Linh Hồn Lực, vào thời khắc mấu chốt, nói nó là cứu mạng linh thảo cũng không quá đáng.

Trừ linh thảo ra, các bảo vật khác trong Tử Hoa bí cảnh cũng không ít, chỉ cần có thể sống sót đi ra ngoài thì thông thường sẽ không trắng tay mà về

đâu.

"Vậy trong Tử Hoa bí cảnh có thể có được Sinh Tử Quả không?" Diệp Trần bỗng nhiên hỏi.

"Sinh Tử Quả?" Tuyết Không Đế kinh ngạc nói: "Tại sao ngươi lại muốn có thứ này vậy, loại đồ này đối với chúng ta cũng vô dụng, ngược lại chỉ hữu dụng đối với những người không có khả năng tấn nhập Sinh Tử Cảnh võ giả mà thôi."

Diệp Trần không có giấu diếm nói: "Đây là cho cha mẹ ta dùng đấy."

"Thì ra là như vậy, bất quá ta hoàn toàn không chắc Tử Hoa bí cảnh có Sinh Tử Quả hay không, nhưng ta nghĩ hẳn là có đấy, dù sao Tử Hoa bí cảnh có thừa thải linh thảo mà."

Ở một bên, Thạch Nhân Đế nói: "Sinh Tử Quả là một loại linh thảo có chút kỳ lạ trong vũ trụ, nó không sinh trưởng cố định ở một chỗ nào đó, cũng không cần có bất kỳ chỗ đặc thù nào mà vẫn có thể tồn tại, nếu cố ý đi tìm nó thì nói không chừng cả đời cũng tìm không được, nhưng khi vận khí tới thì tùy tiện ở một chỗ cũng có thể gặp được."

"Cũng đúng." Diệp Trần gật đầu, lập tức nói: "Các ngươi nghĩ như thế nào về ta. Thật ra thì, thời gian chúng ta biết nhau không được lâu lắm!"

Nghe vậy, Hỏa Tước Đế nói: "Sao chứ, ngươi sợ chúng ta gài ngươi à?"

"Đây cũng không phải, chỉ bất quá có chút ngạc nhiên mà thôi."

Xích Phong Đế giải thích: "Đối với Bát trọng thiên hoàng giả thì không cần nghĩ nhiều, bọn họ chỉ lựa chọn loại Hoàng cấp bí cảnh để thám hiểm, còn từ Bát trọng thiên hoàng giả trở xuống, mặc dù chúng ta quen biết không ít người, nhưng hội tụ đủ thực lực thì cũng không có bao nhiêu, nhưng chủ yếu nhất là, mỗi cá nhân đều có một liên minh, ở đây bốn người chúng ta chính là một liên minh, không biết ngươi có đồng ý gia nhập cái liên minh này của chúng ta hay không?."

Vừa nói, Xích Phong Đế nhìn về phía Diệp Trần.

"Nếu mấy vị không chê, Diệp Trần cung kính không bằng tuân mệnh, hy vọng sau này hợp tác vui vẻ." Diệp Trần cũng không già mồm cãi láo, dứt khoát nói.

"Hợp tác vui vẻ."

Xích Phong Đế, Tuyết Không Đế mặt lộ vẻ mỉm cười.

Diệp Trần có tiềm lực cùng thực lực đã quá rõ ràng, bất kể là khí chất hơn người cũng tốt, hay tiềm lực cao cũng tốt, cứ chọn hắn làm bằng hữu thì sẽ không sai lầm đấy.

"Vậy lúc nào thì chúng ta lên đường?" Diệp Trần hỏi.

"Không vội, ở đây ta có một phần bản đồ của Tử Hoa bí cảnh, trước tiên chúng ta phải nghiên cứu một chút để dễ dàng xông loạn ở bên trong." Xích Phong Đế lấy ra một phần tàn đồ, nói là tàn đồ nhưng thật ra cũng tương đối đầy đủ, chất liệu làm ra tấm tàn đồ này cũng tương tự như da dê, nhưng so với da dê thì không biết bền bỉ hơn gấp bao nhiêu lần, phía trên được khắc chi chít lộ tuyến, Diệp Trần nhìn vào liền phát hiện các đường tuyến rất dày đặc, căn bản nhìn không ra điều gì, đến khi hoàn toàn tập trung lực chú ý thì mới phát hiện đây là một bức bản đồ hơi bị thu nhỏ, cần phải lớn hơn một ngàn lần mới có thể thấy rõ, rất hiển nhiên, xem chừng phạm vi trên tàn đồ này là rất lớn.

"Phần tàn đồ này là ta mua được từ một buổi đấu giá đấu giá, nếu như đây đồ là thật thì có thể giúp cho chúng ta bớt đi đại lượng thời gian, cũng miễn đi rất nhiều nguy hiểm, những chỗ có đánh dấu màu đỏ hẳn là nguy hiểm, chỗ được đánh dấu màu xanh chính là bảo địa, bất quá ta đã đi qua Tử Hoa bí cảnh mấy lần nhưng vẫn không tìm được địa hình tương tự như trên bản đồ, các ngươi hãy xem qua một chút xem có thể đã gặp qua địa hình quen thuộc hay không?" Xích Phong Đế đem tàn đồ mở ra hoàn toàn.

Diệp Trần cho tới bây giờ vẫn chưa từng đi qua Tử Hoa bí cảnh nên không có quyền gì để lên tiếng, chỉ yên lặng xem tàn đồ mà thôi.

Thời gian nửa chén trà đi qua, Thạch Nhân Đế chỉ vào một điểm nhỏ, sau khi dùng linh hồn lực phóng lớn cái điểm nhỏ này hơn một ngàn lần thì phát hiện nó là một tòa Ngọc Nữ Phong, nói: "Chỗ này ta đã từng đi qua đấy."

"Tốt quá, như vậy thì phần này tàn đồ coi như đã được phá giải."

Xích Phong Đế vẻ mặt rất phấn chấn.

Việc bây giờ là chỉ phải tìm được Ngọc Nữ Phong, phần tàn đồ này tựu sẽ có thể tạo được tác dụng thật lớn.

"Ba ngày sau chúng ta lên đường đi! Mọi người về chuẩn bị một chút."

Thu hồi tàn đồ, Xích Phong Đế đề nghị nói.

"Được."

Diệp Trần gật đầu.

"Chúng ta cũng không có ý kiến gì."

. . .

Ba ngày sau, năm người lên đường.

Tử Hoa bí cảnh cũng không nằm ở Tứ đại sinh mệnh tinh vực, mà ở ngoài ba mươi vạn năm ánh sáng khu vực đông nam bộ của Huyền Vũ tinh vực, đầu tiên, năm người thông qua tinh thần truyền tống trận đi tới dọc theo đông nam bộ của Huyền Vũ tinh vực, sau đó ngồi lên tiểu Hoàng cấp chiến hạm của Xích Phong Đế.

Nói đến tiểu Hoàng cấp chiến hạm, đây cũng là một chiến lợi phẩm mà Xích Phong Đế đã thu được từ trong một bí cảnh, ban đầu nó đã bị tàn phá

rất nhiều, vì vậy Xích Phong Đế đã dùng vô số nguyên thạch mới phục hồi được dáng vẻ của nó.

Bàn về tốc độ, Hoàng cấp chiến hạm bay nhanh gấp 3 lần Đế cấp chiến hạm, ba mươi vạn năm ánh sáng chỉ cần thời gian hơn mười ngày là vượt qua.

Bên trong Hoàng cấp chiến hạm hết sức xa hoa, so với Mị Ảnh hào của Diệp Trần càng muốn xa hoa hơn rất nhiều.

"Khu vực nam bộ của Huyền Vũ tinh vực đã bị Ma Tộc và đông đảo dị tộc xâm chiếm, khoảng cách giữa Tử Hoa bí cảnh và chỗ của đám dị tộc này cũng không tính là quá mức xa xôi, chuyến đi lần này của chúng ta chắc chắn sẽ không thiếu chạm trán cùng Ma Tộc và dị tộc cường giả, mọi người đều phải cẩn thận một chút."

Trong tinh không, bất kỳ chỗ bí cảnh nào cũng rất nguy hiểm, nhưng thật ra phần lớn nguy hiểm đều đến từ dị tộc, trừ phi là ở bên trong bí cảnh tại tứ đại sinh mệnh tinh vực. Tại Tứ đại tinh vực cũng có một chút Vương cấp bí cảnh và Thiên Vương cấp bí cảnh, còn bí cảnh cao tầng hơn thì lại có rất ít.

"Sợ gì chứ, tới tên nào thì giết tên nấy."

Trong mắt Hỏa Tước Đế lóe lên hồng sắc quang mang.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1424: Tử Thần Đằng Đáng Sợ

Thời gian hơn mười ngày đối với người bình thường mà nói, là một đoạn thời gian không mấy ngắn ngủi, nhưng đối với bọn người Diệp Trần mà nói thì lại rất nhanh, tùy tiện uống chút rượu, vừa nhìn ngắm Lưu Ảnh Thủy Tinh thì thời gian đã trôi qua rồi.

"Đã đến nơi rồi."

Ngày hôm đó, Xích Phong Đế thao túng tiểu Hoàng cấp chiến hạm Xích Phong hào hiển hiện trong tinh không.

Xuyên thấu qua Thủy Tinh ở nơi đầu chiến hạm, năm người thấy được một cái vòng xoáy màu tím nhạt, đây chính là cửa vào Tử Hoa Bí Cảnh.

Tuyết Không Đế nói: "Tử Hoa Bí Cảnh có vài chục cái cửa vào, những cửa vào này tiến vào địa phương cũng không cố định, lần này có thể là xuất hiện tại bên trên một phiến hải dương, nói không chừng lần sau tựu sẽ xuất hiện trên đất bằng, thuần túy là dựa vào vận khí đấy. Nếu vận khí tốt, nói không chừng chúng ta sẽ bị truyền tống trực tiếp đến địa điểm bên trên tàn đồ, sẽ giảm bớt đi đại lượng thời gian."

"Vào đi thôi!" Thạch Nhân Đế đối với Xích Phong Đế nói.

"Được rồi!"

Xích Phong Đế thao túng Xích Phong hào tiến vào vòng xoáy màu tím nhạt.

Ông!

Vòng xoáy màu tím nhạt nhúc nhích, Xích Phong hào biến mất không

thấy đâu nữa.

Sau một khắc, Xích Phong hào đi vào bên trên một mảnh hải dương màu xanh lá.

Nhìn kỹ, đó cũng không phải hải dương, mà là một mảnh thực vật rộng lớn đến vô biên vô hạn, thực vật phía dưới có rất nhiều giống loài, từ dây leo, cây cối, hoa cỏ, bụi cỏ…, nhìn từ phía trên sẽ thấy chúng chen chúc nhau đến rất chật chội, khung cảnh tràn ngập trong mắt đều là màu xanh lá.

"Nơi này ta chưa từng tới."

Thạch Nhân Đế nghi ngờ nói.

"Ta cũng chưa từng tới."

"Mặc kệ nó, Tử Hoa Bí Cảnh lớn đến không thể tưởng tượng nổi, đến ngày nay cũng chưa có người nào có thể dò xét ra một phần mười của Tử Hoa Bí Cảnh đấy, việc chưa từng tới đây là rất bình thường mà thôi."

Xích Phong Đế lơ đễnh, điều khiển Xích Phong hào tiến lên rất nhanh.

Bên trong Tử Hoa Bí Cảnh tràn ngập khí lưu nồng đậm, không cách nào xuyên thẳng qua hư không, những chiến hạm mặc kệ là cấp bậc gì đi nữa cũng đều cần phải gia tốc đến khi tiếp cận đến tốc độ ánh sáng mới có thể xuyên thẳng qua hư không, so với “thuấn di” của Bát trọng thiên Hoàng giả là hai chuyện khác nhau, bất quá Hoàng Cấp chiến hạm tựu là Hoàng Cấp chiến hạm, có thể đạt đến tốc độ rất nhanh vì vậy năm người họ không cần phải tự mình chạy đi.

Sau khi bay nửa canh giờ, năm người vẫn một mực nhìn không thấy được khu vực giới hạn thực vật. Cho dù là Diệp Trần đã Linh Hồn Chi Nhãn thì cũng nhìn không tới được.

"Không hổ là Tử Hoa Bí Cảnh."

Diệp Trần trong nội tâm cảm thán.

Linh hồn chi nhãn của hắn, có thể chứng kiến được các sự vật ở cách đó 1 tỷ dặm, việc nhìn không tới khu vực giới hạn của thảm thực vật, nói rõ cái này vùng đất thực vật dài rộng vượt xa 1 tỷ dặm rồi, cái này so với Chân Linh Đại Lục và Huyết Thiên Đại Lục cùng với Thiên Kiếm Đại Lục tại Chân Linh Thế Giới cộng lại cũng phải lớn hơn bên trn rất nhiều lần, có thể nói nơi đây chính là một đại lục màu xanh lá.

"Ồ! Các ngươi xem, phía dưới dường như có hài cốt của chiến hạm kìa?"

Hỏa Tước Đế phát hiện ra cái gì đó.

"Đúng là hài cốt chiến hạm, chuyện gì đã xảy ra với nó nhỉ?"

Rất nhanh, bốn người Diệp Trần cũng nhìn thấy từ bên trên mặt đất cách nơi đây mấy chục vạn dặm, có rất nhiều hài cốt chiến hạm. Toàn bộ những hài cốt chiến hạm này đều bị thực vật bao trùm lấy, nếu không cẩn thận quan sát sẽ rất khó phát hiện.

"Hình như là chúng bị xé đứt làm đôi hay sao ấy?" Thạch Nhân Đế sắc mặt có chút biến hóa.

Diệp Trần nói: "Bề ngoài thì chúng giống như các Đế cấp chiến hạm, không biết thứ gì lại có thể làm chúng bị xé toạc như vậy ?." Xé rách cùng phá huỷ là hai việc khác nhau, phá huỷ thì không khó nhưng xé rách thì tựu khó hơn rất nhiều.

Xích Phong Đế trầm ngâm nói: "Chỉ sợ rằng, chúng ta đã đến một địa phương vô cùng nguy hiểm rồi. Phía dưới đó, có khả năng tồn tại các loại Đế Vương Hoa và các loại thực vật tánh mạng khủng bố khác."

Thực vật tánh mạng là thứ rất “khó chơi”, bình thường công kích của bọn chúng là phô thiên cái địa, có muốn trốn đều không có cách nào trốn được, một khi bị quấn chặc lấy là sẽ rơi vào “cửu tử nhất sinh” ngay, trong đó Đế Vương Hoa là tồn tại có nhiều tiếng xấu nhất.

"Trước hết cứ bay lên cao đã!"

Tuyết Không Đế đề nghị nói.

"Ừ!"

Xích Phong Đế gật gật đầu, đưa Xích Phong hào lên cao.

Trên không Tử Hoa Bí Cảnh tràn ngập khí lưu màu tím, càng lên cao thì khí lưu màu tím càng dày đặc, mà ở bên trong đám khí lưu màu tím này còn có những dòng điện màu tím lập loè liên hồi, nghe nói, khi đạt đến độ cao nhất định thì dòng điện màu tím cường hãn liền có thể gây ra nguy hiểm đến tánh mạng của Sơ đẳng Hoàng giả. Ước chừng khi lên đến độ cao 5000m, Xích Phong Đế cũng không dám lên cao hơn nữa, dòng điện tử sắc hiện đang đập nện liên hồi vào bên trên lồng năng lượng của Xích Phong hào, phát ra thanh âm “lốp ba lốp bốp”, và tốc độ tiêu hao nguyên thạch cũng kịch liệt nhanh hơn.

Chiến hạm có đẳng cấp càng cao thì tốc độ tiêu hao Nguyên thạch càng nhanh, đương nhiên, năm người họ không phải là người bình thường, điểm ấy Nguyên thạch vẫn còn không đáng để vào mắt.

Vù vù!

Độ cao thay đổi không ngừng, khiến cho tốc độ Xích Phong hào cũng dần bị chậm lại, tử sắc khí lưu đã tạo ra lực cản rất lớn.

"Hy vọng có thể bình an ly khai khỏi cái khu vực thực vật này."

Xích Phong Đế thở ra một hơi, cười khổ nói.

"Phải tự thích ứng trong mọi tình cảnh thôi, khu vực thực vật có phạm vi lớn như thế sẽ không có khả năng toàn bộ đều gặp phải nguy hiểm đây."

Tuy đây lần đầu tiên Diệp Trần thăm dò Tinh Không Bí Cảnh, nhưng hắn cũng có bất kỳ khẩn trương nào, có lẽ trời sinh hắn đã thích hợp với tình

huống sinh tồn kịch liệt rồi.

Lại bay thêm hơn một canh giờ nữa, phía trước xuất hiện một chiếc Đế cấp chiến hạm loại nhỏ, cái chiếc Đế cấp chiến hạm này bảo trì độ cao không quá cao, đoán chừng nó đã không phát giác được nguy hiểm ở khu vực thực vật ở bên dưới.

"Là Đế cấp chiến hạm của bọn Dạ Xoa tộc đấy."

Hỏa Tước Đế khuôn mặt cười lạnh một tiếng.

"Bọn hắn gặp nguy hiểm chắc rồi." đồng tử mắt Diệp Trần co lại, hắn có thể cảm giác được một cỗ nguy cơ cự đại đang lặng yên ẩn mình dưới lòng đất, bởi vì Tử Hoa Bí Cảnh quá mức đặc thù, thực vật nhiều đến không cách nào tưởng tượng nổi, trong lúc nhất thời, cả bản thân hắn cũng khó có thể dùng Linh Hồn Chi Nhãn nhìn xuyên thấu qua để xác định có thứ gì ở dưới nền đất, chỉ biết rằng đó không phải là chuyện tốt mà thôi.

Diệp Trần vừa dứt lời.

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo! Vèo. . .

Vô số tiếng xé gió vang lên, một cây dây leo màu đen lao vụt về hướng chiếc Đế cấp chiến hạm kia, đám dây leo màu đen bắn chụm quá nhanh, làm Đế cấp chiến hạm căn bản không kịp phản ứng, trực tiếp bị quấn chặc lấy.

"Trời ạ, tại sao lại có Tử Thần Đằng ở nơi này chứ, chạy mau !."

Cửa khoang thuyền Đế cấp chiến hạm mở ra, bốn đạo nhân ảnh bay ra ngoài, sau một khắc, lồng năng lượng bảo vệ của Đế cấp chiến hạm bị vặn vẹo kịch liệt, sau một khắc mấy chục sợi dây leo đã đâm xuyên thủng Đế cấp chiến hạm, xé toạc nó ra từng mảnh.

Đám Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả vừa bay ra khỏi Đế cấp chiến hạm, căn bản chẳng quan tâm Đế cấp chiến hạm thành ra như thế nào, nguyên một đám lập tức bay lên cao rất nhanh, sắc mặt tái nhợt.

Đáng tiếc, dù bọn hắn có mau hơn nữa cũng không nhanh bằng đám dây leo màu đen kia, một gã Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả trong đó đã bị trói lấy chân phải và hung hăng kéo xuống đất, trên đường, hắn đã tự chặt đứt đùi phải của mình để thoát thân, nhưng không biết sao vẫn chậm mất một nhịp, lại có thêm hai cây dây leo lao vào triền trụ toàn thân của hắn, mặc cho hắn bộc phát năng lượng thế nào cũng đều vô dụng, nếu không trực tiếp công kích thì rất khó gây ra thương tổn quá lớn đối với Tử Thần Đằng.

Phốc!

Gã Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả này trực tiếp bị kéo vào sâu trong lòng đất, tiếng kêu thảm thiết của hắn vang lên rồi chợt im bặt.

Còn ba gã Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả khác thì điên cuồng công kích tới đuổi theo đám dây leo, đao khí, quyền kình, cùng với thủy tiễn cực lớn làm xé nát một cây dây leo.

Nhưng bất quá vào lúc này, một đạo tử sắc thiểm điện đánh xuống làm tên Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả đang ở trên cao nhất kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống bên dưới, nguyên lai hắn đã bay lên quá cao, làm hấp dẫn lấy dòng điện tử sắc trên bầu trời, chúng lập tức tập trung lại về một chỗ mà biến hóa thành một đạo tử sắc thiểm điện cực mạnh bổ trúng lên người hắn.

Ngay khi bị rơi xuống, gã Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả này đồng dạng bị đám dây leo màu đen bắt lấy.

Chỉ còn lại hai gã Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả gắt gao chống lại.

Lúc này, một tên trong đó đã thấy được Xích Phong hào của Xích Phong Đế, nhanh chóng nói: "Chạy về hướng bên kia mau."

"Hai tên khốn kiếp này."

Xích Phong Đế sắc mặc nhìn không tốt, so với Đế Vương Hoa, Tử Thần Đằng là thực vật tánh mạng còn muốn đáng sợ hơn, bằng vào uy lực của Tử

Thần Đằng thì không nhất định có thể xuyên thủng phòng ngự của Xích Phong hào, nhưng nó có thể cuốn lấy Xích Phong hào và kéo xuống đất, Xích Phong hào thế nhưng lại là vật hộ mệnh của hắn đấy.

"Đi."

Điều khiển Xích Phong hào, Xích Phong Đế tránh qua hai người này.

"Dừng lại."

Gã Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả bay ở phía trước bổ một đao về phía Xích Phong hào, “phanh” một tiếng, Xích Phong hào lập tức bị lung lay, tốc độ bị hạ thấp xuống không ít.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1425: Ta Đi Cứu Hắn

"Muốn chết!"

Xích Phong Đế cũng không phải là người lương thiện, huống chi đối phương còn là Dạ Xoa tộc một trong những tử địch Nhân tộc, bên trên vách tường Xích Phong hào, 24 môn Khôi Lỗi pháo lập tức được nhắm thẳng qua, “rầm rầm" . . . , 24 đạo cột sáng màu hồng đỏ thẫm bay vụt đến, hai gã Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả bởi vì muốn tăng tốc chạy trốn khỏi Tử Thần Đằng nên không tránh kịp, một tên trong đó bị đã trúng lấy một pháo, một tên còn lại tuy né tránh được nhưng cũng bị sóng xung kích làm ảnh hưởng đến.

Xích Phong hào chính là một Hoàng Cấp chiến hạm nên Khôi Lỗi pháo của nó cũng có uy lực dị thường kinh người, dù có là Đỉnh cấp đế vương đi nữa mà bị bắn trúng trực tiếp thì sẽ triệt để trọng thương và mất đi sức chiến đấu. Gã Dạ Xoa tộc Phong Đế Vương giả Sau khi bị bắn trúng thì trên người hắn lập tức bốc lên ánh lửa màu đỏ, cả Đế cấp khôi giáp mặc trên người cũng xuất hiện tổn hại, như vậy cũng có thể thấy được Hoàng Cấp Khôi Lỗi pháo có uy lực đáng sợ đến dường nào.

Aaaaaaaaa!

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, hai người hắn đã bị Tử Thần Đằng đuổi kịp đến và kéo xuống đất.

Giải quyết xong phiền toái, Xích Phong Đế tiếp tục thao túng Xích Phong hào phi hành với vận tốc cực hạn, bất quá hắn không biết rằng sở dĩ có thể đơn giản thoát khỏi Tử Thần Đằng là vì khi đó chủ pháo đã thực hiện súc tích năng lượng.

Xích Phong hào có đến 24 cửa Khôi Lỗi pháo, trong đó 22 của là pháo phụ, hai cái còn lại chính là chủ pháo, pháo phụ một lần xạ kích ước chừng làm tiêu hao 20 vạn Nguyên thạch, bình thường chủ pháo có uy lực cũng không sai biệt bao nhiêu với pháo phụ, nhưng chủ pháo lại được chế tác từ chất liệu rất tốt, bên trên lại được khắc ấn trận pháp cường đại hơn, vì vậy có thể không ngừng tích súc năng lượng Nguyên thạch, khi năng lượng Nguyên thạch được tích súc tới cực hạn thì mỗi một pháo phát ra sẽ có uy lực cao gấp mấy chục lần pháo phụ, ngay cả Sơ đẳng Hoàng giả trúng phải cũng đều muốn trọng thương thậm chí tử vong, đương nhiên, khôi lỗi pháo vẫn là một tử vật, chỉ có thể công kích thẳng, trừ phi Sơ đẳng Hoàng giả đứng bất động ở nơi đó, nếu không thì tỷ lệ bắn trúng mục tiêu là gần như bằng không.

"Không thể tưởng được ở chỗ này lại đụng phải Tử Thần Đằng !"

Tuyết Không Đế trên mặt đã hiện ra vẻ lo lắng, Tử Thần Đằng được mệnh danh là thần chết, tất nhiên không phải là lời đồn thổi bậy bạ, Đế cấp Tử Thần Đằng đối với bất luận Thất trọng thiên Phong Đế Vương giả mà nói, đều là tồn tại mang tính áp đảo, dưới tình huống một chọi một thì cơ hồ vương giả không có phần thắng, mà thực lực thấp hơn Cao đẳng Phong Đế Vương giả sẽ hoàn toàn bị miểu sát đấy.

Vèo! Vèo! Vèo! Vèo!

Tử Thần Đằng đuổi theo.

"Đi chết đi!"

Xích Phong Đế lại thao túng 22 ổ pháo phụ, bắt đầu tập trung hỏa lực công kích.

Đáng tiếc, Khôi Lỗi pháo chỉ có thể công kích theo đường thẳng nên không đủ tính linh hoạt, vì vậy khó có thể công kích được Tử Thần Đằng, nhưng cũng may là lượt công kích này cũng thoáng có thể áp chế một phần tốc độ tập kích của Tử Thần Đằng.

"Có biến rồi, phía trước cũng có Tử Thần Đằng."

Đúng lúc này, Diệp Trần rất nhanh lên tiếng, nhắc nhở Xích Phong Đế.

"Cái gì !?."

Xích Phong Đế lại càng hoảng sợ hơn, vội vàng thao túng Xích Phong hào thay đổi, ở giữa không trung kéo lê một quỹ đạo hình vòng cung mỹ diệu màu đỏ, khó khăn lắm mới tránh được một sợi dây leo Tử Thần Đằng đang công kích tới.

"Kiên trì thêm chốc lát, chủ pháo năng lượng sắp súc tích xong rồi."

Xích Phong Đế trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, không chỉ là vì lo lắng có thể chạy ra khỏi cái này phiến khu vực thực vật này hay không, mà càng lo lắng cho Xích Phong hào của mình có thể lọt vào bất trắc hay không nữa, đây chính là vật hộ mệnh của hắn, nếu muốn bán đi thì giá trị vài tỷ cũng đều có thể dễ dàng bán được, hơn nữa dù cho có tiền thì không mua được nó.

Vù vù vù!

Xích Phong hào phá vỡ khí lưu màu tím, cực hạn phi hành, Diệp Trần xem chừng, nếu như đây là Mị Ảnh hào của mình, đoán chừng đã sớm bị Tử Thần Đằng xé thành hai nửa rồi.

Hơn mười lần hô hấp đi qua, Xích Phong Đế vui vẻ nói: "Tốt rồi, hai tên gia hỏa đáng giận kia cũng nên nếm thử uy lực Hoàng Cấp chiến hạm chủ pháo của ta rồi a!"

Chủ pháo thay đổi phương hướng, nhắm ngược ra ngay sau lưng.

Oanh! Oanh!

Hai tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa phát ra, Xích Phong hào bắt đầu chuyển động và kịch liệt run lên, giống như là không chịu nổi lực phản chấn khi chủ pháo phát công vậy.

Năm người dùng Linh Hồn Lực hướng về phía sau quan sát, chỉ thấy hai đạo cột sáng đỏ thẫm nghiêng ngã hạ xuống mặt đất, sau một khắc, hai luồng hỏa cầu khủng bố nổ tung lên, hỏa cầu càng lúc càng lớn, cuối cùng thành hình bán cầu, riêng phần mình bao trùm phương viên mấy trăm dặm trên mặt đất, cuối cùng giao tiếp nhau, phảng phất giống như một khối cầu màu đỏ bị cắt thành hai nửa vậy.

Dây leo Tử Thần Đằng bị hỏa cầu nung đốt đến tan vỡ thành từng mảnh nhỏ, chỗ đứt gãy ở giữa thân vô lực rủ xuống dưới, phần còn lại của nó cũng khó có thể tiếp tục truy kích Xích Phong hào nữa.

"Thành công rồi."

Xích Phong Đế mang trên mặt vẻ mỉm cười.

"Uy lực chủ pháo của Hoàng Cấp chiến hạm quả nhiên lợi hại." Diệp Trần cảm thấy hoảng sợ với tình cảnh này, Tử Hoa Bí Cảnh cùng loại với Sinh mệnh tinh cầu, đối với phương diện năng lượng bài xích là cực kỳ nghiêm trọng, mặc dù như thế, chủ pháo Hoàng Cấp chiến hạm vẫn có thể phá hoại phương viên mấy trăm dặm trên mặt đất, như vậy cũng có thể thấy được đôi chút về nó rồi.

"Không lớn sao được chứ? Hai khẩu pháo thế mà tiêu hao 1000 vạn Nguyên thạch đấy."

Xích Phong Đế đắc ý nói.

"Thôi đi...có phải chỉ có mỗi một chiếc Hoàng Cấp chiến hạm của ngươi thôi đâu?" Hỏa Tước Đế khinh thường nói.

Tuyết Không Đế cười hì hì nói: "Tiểu Hỏa Tước đang ganh tị đấy?"

"Ta mà ganh tị hắn sao?"

"Thôi thôi, đừng nhao nhao thế nữa, chúng ta dường như đã làm thức giấc sinh vật thật sự lợi hại rồi." Thạch Nhân Đế sắc mặt trầm trọng, chỉ chỉ

phương hướng phía bên phải.

Phương hướng mấy vạn dặm phía bên phải, một sợi dây leo hắc sắc dài đến hơn vạn dặm, thô to khủng bố đến mấy trăm mét chui từ dưới đất lên, sợi dây leo màu đen này không hề chỉ là một dây đơn lẻ, trên thân nó còn có rất nhiều cành nhánh, bên trên các nhánh này lại có rất nhiều dây leo nhỏ hơn, quả thực giống như một đạo Thiên La Địa Võng vậy, cái dây Tử Thần Đằng trước đó so với cái này, quả thực là không đáng để nhắc tới.

"Đây chẳng lẽ là Hoàng Cấp Tử Thần Đằng, Tử Hoa Bí Cảnh từ lúc nào đã trở nên nguy hiểm đến như vậy rồi hả?"

Gặp phải cái này, tất cả mọi người đều có chút ngây người.

"Chỗ đó có thể thấy được biên giới rồi, chạy đến đó đi."

Trời cao không tuyệt đường sống con người, Diệp Trần dùng Linh Hồn Chi Nhãn xuyên thấu qua, rốt cục đã thấy được vùng biên giới của đại lục màu xanh lá này rồi, nơi đó là một mảnh khí lưu màu tím có điện quang lập loè, tuy nói thoạt nhìn cũng không phải rất an toàn, nhưng chung quy cũng có thể thoải mái chống lại cùng Hoàng Cấp Tử Thần Đằng.

"Đi thôi!"

Vào thời điểm lúc này, mọi người căn bản đã không sinh ra được bất luận ý chí chiến đấu gì nữa, mới chỉ bị Hoàng Cấp Tử Thần Đằng đuổi theo mà đã thập tử vô sinh rồi, cái đại lục màu xanh lá này hẳn là địa bàn của Tử Thần Đằng rồi.

Xích Phong hào có tốc độ rất nhanh, nhưng Hoàng Cấp Tử Thần Đằng có tốc độ còn nhanh hơn.

Hai vạn dặm.

Một vạn dặm.

Năm nghìn dặm.

Hai nghìn dặm.

Vèo!

Một sợi dây leo hơi chút mảnh khảnh, nhưng cũng thô to hơn mười thước, theo bên trên dây leo chủ vươn dài ra, hung hăng rút kích vào bên trên Xích Phong, lập tức, Xích Phong hào bị ném bay ra ngoài, lồng năng lượng bảo vệ bị cuồng khúc vô cùng, cơ hồ như sắp bị nghiền nát vậy.

"Mọi người nhanh chóng đi ra khỏi Xích Phong hào ngay."

Xích Phong hào vừa bị quăng lên, Xích Phong Đế biết rõ tình hình đã không còn tốt, vội vàng mở ra cửa khoang để cho mọi người đi ra, sưu sưu vài tiếng, toàn bộ năm người vọt ra ngoài, riêng Xích Phong Đế thì thu hồi Xích Phong hào.

Năm người đơn thuần phi tốc trốn đi, kỳ thật Xích Phong hào so ra kém hơn bản thân phi hành, chỉ có điều ở bên trong Xích Phong hào thì an toàn hơn, cái lồng năng lượng của nó có thể ngăn cản nhiều lần công kích của Sơ đẳng Hoàng giả.

Nhưng bây giờ đã quản không được những thứ này nữa, Xích Phong hào với bề ngoài to lớn đã hoàn toàn trở thành một tấm bia ngắm sống rồi.

Đã đi ra khỏi Xích Phong hào, tốc độ năm người lập tức tăng lên mãnh liệt, khoảng cách đến biên giới giữa đại lục màu xanh lá và khí lưu màu tím càng lúc càng gần, nhưng Hoàng Cấp Tử Thần Đằng ở đằng sau cũng tương ứng càng lúc càng gần.

Nhanh lên!

Nhanh hơn nữa!

Năm người đem tốc độ bản thân tăng lên tới cực hạn, trong đó tốc độ của

Diệp Trần là nhanh nhất.

Xoẹt!

Đúng lúc này, Thạch Nhân Đế có tốc độ chậm nhất bỗng nhiên bị ngừng lại, hai chân của hắn đã bị một dây leo thô to quấn chặt lấy, cây dây leo này lại phân ra nhiều mảnh dây leo nhỏ, quấn chặt lấy thân thể Thạch Nhân Đế.

"Các ngươi đi mau!"

Gặp mọi người quay đầu lại, trên mặt Thạch Nhân Đế hiện lên thần sắc giãy dụa, chợt gầm nhẹ nói.

"Không đâu!"

Hỏa Tước Đế bình thường rất tùy tiện, nhưng lại là người đầu tiên quay lại cứu hắn.

Phanh!

Đột ngột, một đạo thân ảnh xuất hiện tại phía trước Hỏa Tước Đế, làm nàng đụng ngược trở về, "Ngươi làm gì vậy?" Hỏa Tước Đế nhìn hằm hằm lấy Diệp Trần, trong mắt như tỏa ra hỏa diễm.

"Ta đi cứu hắn.”

Nói xong, Diệp Trần hướng phía Thạch Nhân Đế bay đi rất nhanh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1426: Chịu Đựng Tốt Đấy

Thạch Nhân Đế có thực lực rất mạnh, thậm chí còn muốn mạnh hơn một đường so với Xích Phong Đế, nhưng một khi bị quấn chặc tay chân cùng thân thể, thì chiến lực liền bị mất hết, ngay cả hai phần công lực cũng không phát huy được, tựu giống như một con côn trùng có thân thể khoẻ mạnh lại bị dính trên mạng nhện vậy, chỉ có thể vùng vẫy một chút rồi giãy chết thôi.

Lúc này, Thạch Nhân Đế đã bỏ mặc, nếu có thể trì hoãn chút ít thời gian để cho những người khác thoát thân cũng là tốt rồi.

Nhưng hắn cũng không ngờ tới, Diệp Trần lại quay lại cứu hắn.

"Diệp Trần, ngươi làm gì vậy, mau chạy đi, không là chết đấy."

Nếu như thực lực của Diệp Trần có thể cứu hắn thì thật tốt, nhưng dù thực lực của đối phương có cường thịnh thế nào thì liệu rằng có thể đủ mạnh để chống lại Hoàng cấp Tử Thần Đằng đến cùng hay không? Thạch Nhân Đế cũng không hy vọng Diệp Trần bởi vì hắn mà bỏ mạng, đối phương có cái tâm ý này thì hắn đã rất thỏa mãn, chàng trai trẻ tuổi này là một trong những thanh niên ưu tú nhất mà hắn từng gặp qua, bất kể là tiềm lực hay là nhân phẩm.

"Yên tâm đi, ta sống còn chưa đủ đâu."

Diệp Trần có chừng bảy tám phần nắm chắc có thể làm được, niềm tin của hắn đến từ chính Không Gian Áo Nghĩa.

Vĩnh Dạ Đế Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần còn chưa kịp nữa thi triển ra sát chiêu mạnh nhất, trực tiếp lấy một chiêu nhị chuyển cực hạn kiếm pháp Liệt Hỏa Phần Xuân phóng hỏa tới, kiếm lực hung mãnh thiêu đốt thoáng cái đã chém đứt sợi dây leo, ngăn chặn dây leo tiếp tục kéo lấy Thạch Nhân Đế.

Bằng vào uy năng của Vĩnh Dạ Đế Kiếm, sợ rằng chỉ cần thi triển Liệt Hỏa Phần Xuân nhị chuyển cực hạn kiếm pháp thôi thì uy năng cũng đã rất lớn rồi, mà sợi dây leo này cũng không phải là thân chính của Hoàng cấp Tử Thần Đằng, nó chẳng qua chỉ là một nhánh cây rất nhỏ, chém đứt nó ra cũng không phải là rất khó.

Chỗ đáng sợ của Tử Thần Đằng là ở chỗ nó có thể quấn quanh thân thể con mồi, mức độ chắc chắn mặc dù không tính là vô cùng kinh khủng, nhưng dĩ nhiên, nếu đổi thành thân cây chính thì khẳng định Diệp Trần không chém đứt nổi nó, nó thật sự là rất khó chịu .

"Đi mau!" Thân hình chợt lóe lên, Diệp Trần bắt được bả vai Thạch Nhân Đế, thật nhanh chạy trốn trở về.

Đám dây leo còn sót lại trên người được tháo bỏ, Thạch Nhân Đế có cảm giác như đã tìm được đường sống trong cõi chết vậy, bất quá hắn cũng biết rõ, đang trong lúc này mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Khoảng cách giữa bọn họ và Tử Thần Đằng giờ đây đang bị kéo gần lại rất nhiều, cái thân dây leo chính kia tựa như một con Cự Long màu đen dài đến hơn vạn dặm, mang lại cho người ta một cảm giác bị áp bách đến cùng cực, mà những cái nhánh dây leo của nó lại có thể bao trùm khắp một khu vực rộng lớn, trông như nó muốn nuốt chửng hai người vậy.

Sưu sưu sưu. . .

Không ngoài dự tính, chừng bảy tám nhánh dây leo to bằng cổ tay lao về hướng hai người họ với tốc độ cực nhanh, tựa như cường giả thi triển ra tiên pháp tuyệt cường vậy.

"Cẩn thận đấy."

Thạch Nhân Đế bị Diệp Trần nắm lấy nên không cách nào phản kích, trong tình huống này mà phản kích lại càng chết nhanh hơn.

Bất quá hắn đã đánh giá thấp Diệp Trần, chỉ thấy chân phải Diệp Trần

bước một bước về phía trước, “bá” một tiếng, chẳng những tốc độ của hắn tăng lên một đoạn, độ cao cũng nhanh chóng tăng lên mười thước, quá trình này cũng tựa như một loại thuấn di vậy, làm bảy tám cái dây leo kia đánh vụt vào hư không.

Chín thành Không Gian Áo Nghĩa tất nhiên vẫn không cách nào làm cho Diệp Trần thuấn di được, nhưng lại có thể đạt tới đến gần trình độ thuấn di. Đây là một loại khả năng thao túng ở giữa không trung, một kiểu dùng lực mượn lực.

"Thật lợi hại."

Thạch Nhân Đế ánh mắt sáng lên, hắn còn tưởng rằng vừa rồi chắc chắn sẽ bị đám dây leo rút trúng .

Bằng vào biện pháp này, Diệp Trần đã nhanh chóng thoát ly, tránh được cú đánh chết người của đám dây leo, phảng phất như công kích của đám dây leo kia không cùng cấp độ với hắn vậy.

Dần dần, Diệp Trần ngược lại đã đuổi kịp ba người ở phía trước, mặc dù có mang theo thêm một người, nhưng tốc độ của Diệp Trần vẫn muốn nhanh hơn một tia so với ba người phía trước.

Gần đến rồi!

Năm người phân thành hai nhóm, một trước một sau bay đi, dần dần tiến tới gần biên giới đại lục màu xanh biếc, tại đó là một mảng khí lưu tử sắc có lập lòe thiểm điện, tựa như một mảnh điện xà dài hẹp tử sắc vậy, bất quá đối với Hoàng cấp Tử Thần Đằng ở phía sau, những thứ tử sắc điện xà này không được coi là quá nguy hiểm, cùng lắm thì đến lúc đó lại tiến vào bên trong Xích Phong Hào mà trốn, bằng vào lực phòng ngự kinh người của xích phong hào, tử sắc Thiểm Điện bình thường không cách nào xúc phạm tới bọn họ được.

"Diệp Trần, cố gắng lên a!"

Ba người Xích Phong Đế ở phía trước nói.

Bọn họ ở phía trước nên không gặp phải quá nhiều nguy hiểm, Hoàng cấp Tử Thần Đằng sẽ không công kích bọn họ đầu tiên, giờ đây điều mà bọn họ lo lắng nhất chính là an toàn của Diệp Trần cùng Thạch Nhân Đế.

Rầm rầm!

Bỗng nhiên, khí lưu giữa không trung kịch liệt xoay tròn, giống như mặt hồ nước đang yên tĩnh thì bị khoáy động vậy, khiến cho tốc độ của mọi người bị ảnh hưởng rất lớn.

"Không tốt rồi, cần phải khỏi phạm vi của dây leo chính ngay."

Dưới cảm ứng của Linh Hồn Lực, mọi người thấy được cái thân dây leo chính dài đến hơn vạn dặm, thô to đến vài trăm thước kia đang mãnh liệt lao tới đây, tuy nói khoảng cách giữa dây leo chủ và Diệp Trần chỉ còn khoảng hai nghìn dặm, nhưng cái dây leo chủ kia lại sở hữu vô số nhánh nhỏ hơn, các nhánh nhỏ này đan xen với nhau trông tựa như một cái lưới khổng lồ, phô thiên cái địa, đem khí lưu bên trong cả một khu vực rộng lớn như thế xoắn đến ngổn ngang, thỉnh thoảng tạo thành vòng xoáy mang theo kình khí sắc bén, lại đôi khi hóa thành từng đạo vòi rộng cực mạnh.

"Đi nhanh!"

Dây leo rất nhiều, Diệp Trần không dám cam đoan mình có thể né tránh toàn bộ, càng không có cách nào xuất kiếm, chỉ cần vừa ra kiếm thì tốc độ nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Ý niệm vừa động, Ngân Xà bảo kiếm bên hông Diệp Trần tự động bay ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo ngân quang, nghênh đón hướng vô số dây leo mà chém tới, “phốc xuy phốc xuy phốc xuy. . .”

Ngự Kiếm Thuật mặc dù đối với Diệp Trần hiện tại mà nói, đã không còn được coi là quá lợi hại, cũng không phải là Diệp Trần không có nghiên cứu qua Ngự Kiếm Thuật, nhưng hắn vẫn thể cách không mà thao túng bảo kiếm để thi triển ra một bộ kiếm pháp hoàn hảo được, dĩ nhiên, trước mắt chỉ

có thể thi triển đến nhị chuyển kiếm pháp mà thôi, còn tam chuyển kiếm pháp thì vẫn chưa thể thi triển ra được. Bởi việc cách không thi triển cùng chính bản thân thi triển, vẫn là có không ít khác biệt, không thể nào hành động giống hệt nhau được.

Thiên Lôi Địa Hỏa!

Liệt Hỏa Phần Xuân!

Thu Chi Sát!

Vạn Hoa Đoạt Mệnh!

Bạch Long Diệt Thế!

Ngũ đại nhị chuyển kiếm pháp rối rít được thi triển ra, lợi hại nhất chính là Bạch Long Diệt Thế, mỗi một kiếm chém ra thì một con Bạch Long kiếm khí được tạo thành và lao về phía địch nhân, đại lượng nhánh dây leo cũng theo đó bị xé đứt hoặc thiêu đốt, giúp cho Diệp Trần tranh thủ được một đường sinh cơ.

"Cách không thi triển kiếm pháp ư ?!"

Thạch Nhân Đế đối với Diệp Trần càng ngày càng bội phục, là một kiếm khách, biểu hiện của Diệp Trần là quá mức tươi đẹp .

Phanh!

Đột nhiên, một dây leo to đến mười mấy thước lao đến đánh bật Ngân Xà bảo kiếm ra ngoài, do tâm thần tương liên nên sắc mặt Diệp Trần cũng trở nên trắng nhợt, Ngự Kiếm Thuật có một chút không tốt, đó chính là dễ dàng bị dính dáng đến bản thân, linh hồn cũng bị chấn động, nhưng cũng may linh hồn lực phòng ngự của hắn vẫn còn chịu đựng được, vội vàng thu hồi Ngân Xà bảo kiếm, Diệp Trần cắn răng lần nữa gia tăng tốc độ lên. Bằng vào mắt thường thôi, hắn đã có thể thấy được vùng biên giới dọc theo đại lục màu xanh biếc, thành hay bại là ở chỗ này, chỉ cần vượt qua được thì trời cao

biển rộng sẽ chờ đón ở phía trước.

"Diệp Trần, thả ta xuống đi, với khoảng cách như vậy, ta có thể dùng bí pháp để tăng tốc độ lên."

Thạch Nhân Đế nói.

Diệp Trần gật đầu, buông tay trái đang nắm Thạch Nhân Đế ra.

Trước khi Diệp Trần buông tay, trên người Thạch Nhân Đế đã phát ra quần ánh sáng đỏ, sau khi Diệp Trần buông tay, Thạch Nhân Đế đã khống chế huyết quang mà bay theo với tốc độ cũng không chậm hơn so với Diệp Trần, rất hiển nhiên, đây là một loại bí pháp tiêu hao sinh lực hết sức khổng lồ, bằng vào bí pháp này, Thạch Nhân Đế có thể làm cho tốc độ của mình tăng lên không kém gì của Diệp Trần.

Bớt đi gánh nặng kéo lấy Thạch Nhân Đế, động tác của Diệp Trần càng trở nên linh hoạt hơn, cảm giác “bầu trời mặc chim bay” lại tới lần nữa.

Phía trước, ba người Xích Phong Đế đã tiến vào vùng khí lưu tử sắc, Xích Phong Đế cũng đã lấy ra Xích Phong Hào và bắt đầu làm chủ pháo súc tích năng lượng, bất kể là có thể gây tổn thương cho Hoàng cấp Tử Thần Đằng hay không thì Xích Phong Đế cũng muốn làm ra một ngụm ác khí.

Một nghìn dặm!

Năm trăm dặm!

Ba trăm dặm!

"Mau tránh ra!"

Xích Phong Đế nhắc nhở Diệp Trần cùng Thạch Nhân Đế.

Sưu!

Diệp Trần cùng Thạch Nhân Đế nhanh chóng tách ra, một trái một phải

tiến vào vùng khí lưu tử sắc, cùng lúc đó, một đạo cột sáng xích hồng sắc vô cùng cô đọng từ chợt lóe lên ở khoảng không giữa hai người, “ầm ầm”, sau một khắc, một trái cầu lửa thật lớn lao trúng vào trên thân thể chính của Hoàng cấp Tử Thần Đằng rồi nổ tung lên, bằng mắt thường cũng có thể thấy được, sợi dây leo chính kia trực tiếp bị oanh ra một cái lỗ thủng rất to.

"Đi chết đi!"

Xích Phong Đế vừa phát ra một pháo.

“Choảng”!

Thân dây leo chính đột nhiên bị gảy lìa, chất lỏng trực tiếp bị bốc hơi lên.

Bất quá điều này cũng đã hoàn toàn chọc giận Hoàng cấp Tử Thần Đằng, gốc cây của nó rung chấn rồi nhấc lên lộ ra bộ rễ trông như một đôi chân vậy, đám nhánh cây thô to cường tráng, dài vài chục thước của nó xông thẳng vào vùng khí lưu tử sắc, hung mãnh rút đánh vào trên xích phong hào.

Xích phong hào bị đánh bay rớt ra ngoài, cái lồng năng lượng của nó lóe lên mấy cái rồi nhất thời tắt hẳn, gốc cây dây leo thô mấy chục thước kia được cho là một trong những bộ phận trọng yếu nhất của Hoàng cấp Tử Thần Đằng, lực công kích của nó tương đối đáng sợ, có thể trực tiếp đánh bại lồng năng lượng bảo hộ của xích phong hào.

Tốc độ vẫn không giảm, Hoàng cấp Tử Thần Đằng cũng không ngần ngại xông ào vào vùng tử sắc khí lưu.

Lúc này, nếu nhìn từ phía sau sẽ có thể thấy được, Hoàng cấp Tử Thần Đằng này là một thực vật sinh mệnh có hình người, thân cao chừng vạn thước, sợi dây leo chủ vừa bị bắn gãy kia là mọc từ “cánh tay phải” của nó, lúc này đang không ngừng vươn kéo dài ra, càng lúc càng tráng kiện, so với trước đó còn lớn hơn rất nhiều lần. Còn trên “cánh tay trái” thì có bảy sợi dây leo thô to khác vươn dài ra mấy chục thước, lần rút đánh vừa rồi vào

xích phong hào, chính là một cây dây leo ở trên cánh tay trái đó.

“Bùm bùm!”

Dòng điện tử sắc đối với đám người Diệp Trần cũng không phải là đặc biệt nhạy cảm, nhưng khi Hoàng cấp Tử Thần Đằng vừa xông vào thì tử sắc thiểm điện lập tức tụ họp lại, hình thành nên từng đạo Thiểm Điện cực lớn bổ vào trên người Hoàng cấp Tử Thần Đằng, trong nháy mắt, cả người nó bị cháy xém mà ứa ra từng đạo khói xanh.

Hét lên một tiếng, Hoàng cấp Tử Thần Đằng cuống quít rút lui ra khỏi vùng tử sắc khí lưu, trở về đại lục màu xanh biếc, trên người của nó đã bị nám đen từng mãnh, giống như là bị nướng cháy vậy, trông hết sức chật vật.

"Ha ha, chịu đựng cũng tốt đấy."

Trong Xích phong hào, năm người đều thấy một màn như vậy mà không khỏi cười lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1427: Thu Thập Tử Điện Linh Dịch

"Đi thôi! Cái Hoàng Cấp Tử Thần Đằng này hiển nhiên không dám tiến vào bên trong vùng tử sắc khí lưu đâu, chúng ta cũng không có biện pháp đánh chết nó, Sinh Mệnh lực của nó quá cường đại rồi."

Tuyết Không Đế nói.

Xích Phong Đế gật gật đầu, "Tử sắc khí lưu thập phần mẫn cảm đối với sinh mạng thể, hẳn là sinh mạng thể càng cường thịnh thì càng dễ bị tử sắc dòng điện công kích, vì vậy nó không dám đi vào."

Nói xong, Xích Phong Đế điều khiển Xích Phong hào hướng phía chỗ sâu trong tử sắc khí lưu bay đi.

"Diệp Trần, đa tạ!"

Trong đại sảnh, Thạch Nhân Đế đối với Diệp Trần nói lời cảm tạ.

Diệp Trần nói: "Không có việc gì đâu, chúng ta đã là một đội ngũ thì tự nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau rồi, sau này ta có gặp phải nguy hiểm thì nếu đủ khả năng, ngươi cũng cứu ta một mạng là được rồi."

"Ha ha, đây là nhất định rồi, bất kể như thế nào đi nữa, ta đã nợ ngươi một mạng rồi."

Không có ai không quý trọng tánh mạng của mình, Thạch Nhân Đế cũng không ngoại lệ.

"Chậc chậc!"

Hỏa Tước Đế đảo quanh Diệp Trần, tựa hồ muốn phát hiện chút gì đó.

"Làm sao vậy?"

Diệp Trần nhìn về phía Hỏa Tước Đế.

"Không nghĩ tới ngươi lại rất trọng nghĩa khí, thật sự là có tư cách làm bằng hữu của chúng ta đấy." Hỏa Tước Đế vỗ vỗ Diệp Trần bả vai, cười hì hì nói.

Xích Phong Đế chế nhạo nói: "Tiểu Hỏa Tước, không chỉ có Thạch huynh thiếu nợ Diệp Trần một mạng, mà ngươi cũng nợ hắn một mạng đấy!"

"Ta thiếu nợ hắn một mạng, vì cái gì chứ?"

Hỏa Tước Đế khó hiểu.

Tuyết Không Đế giúp đỡ nói: "Nếu như không phải Diệp Trần ngăn cản ngươi, ngươi nhất định sẽ là người đầu tiên đi cứu Thạch huynh, như vậy, ngươi cảm thấy ngươi có mấy thành tỷ lệ sống sót hả."

Nghe vậy, Hỏa Tước Đế mặt đỏ lên, "Được rồi, ta cũng thiếu hắn một mạng, nhưng lúc đó các ngươi thế nào? chẳng phải lúc đó các ngươi cũng có ý định xuất thủ sao?"

Bốn người họ là bằng hữu sinh tử, đã trải qua nhiều lần nguy hiểm, lần này nếu như không có Diệp Trần thì Xích Phong Đế cùng Tuyết Không Đế đều đã đem hết toàn lực đi cứu Thạch Nhân Đế, không có khả năng bỏ rơi hắn, mà kết quả cuối cùng thì tám phần là toàn quân bị diệt, lúc ấy Thạch Nhân Đế vì biết rõ ba người họ sẽ quay lại cứu hắn nên mới hét lên bảo bọn hắn đi mau, không nên vọng động.

"Ha ha, nói không sai, tất cả chúng ta đều nợ Diệp Trần một cái mạng."

Xích Phong Đế nở nụ cười.

"Không tệ đấy." Tuyết Không Đế cảm khái gật đầu.

Diệp Trần cười khổ một tiếng, "Có cần phải nghiêm trọng như vậy

không? Ta cảm thấy có thể cứu hắn cho nên mới đi cứu được, nếu nhận thấy bản thân mình không có một thành nắm chắc thì có lẽ ta sẽ không đi cứu đâu."

Lời nói chân thành của Diệp Trần là rất đúng, vào lúc không nắm chắc khả năng thì hắn hội sẽ nghĩ cho bản thân trước tiên. Dù sao hắn còn có gia đình, còn có nữ nhân của mình đang chờ đợi mình.

Bất quá Diệp Trần không biết, sự thành thật của hắn ngược lại lại để cho bốn người càng kính nể, loại người này rất đáng để cho người khác yên tâm, không giống như một số người thường thích biểu lộ những mặt tốt, ưa thích đem thành quả của mình ra nói đầy.

"Đi thôi! đứng mãi ở bên trong tử sắc khí lưu, không phải là chuyện tốt đâu."

"Cái phiến địa phương này thật đúng là kỳ quái, từ trước cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua đấy."

Xích Phong hào càng lúc càng thâm nhập sâu vào trong vùng tử sắc khí lưu, đại lục màu xanh lá đã không còn cảm ứng đến được nữa rồi.

...

Đùng!

Đùng! Đùng!

Càng thâm nhập sâu vào lãnh thổ tử sắc khí lưu, số lượng tử sắc dòng điện càng dày đặc, thỉnh thoảng lại có tử sắc dòng điện tập kết thành những tia chớp oanh kích vào Xích Phong hào, kích thích từng vòng rung động.

Đứng ở bên trong Xích Phong hào, năm người tuyệt nhiên không lo lắng về sự an toàn, Xích Phong hào dù sao cũng là Hoàng Cấp chiến hạm, trừ phi lực công kích của tử sắc thiểm điện vượt qua sơ đẳng Hoàng giả rất nhiều, thậm chí vượt qua trung đẳng Hoàng giả, nếu không sẽ không có khả năng

thoáng cái đã đánh bại được lồng năng lượng của Xích Phong hào.

Đương nhiên, vào thời khắc bị công kích thì tốc độ tiêu hao Nguyên thạch của Xích Phong hào cũng sẽ rất nhanh, trước đó đã bắn ra bốn phát chủ pháo cũng đã tiêu hao bốn ngàn vạn Nguyên thạch của hắn, tính cho tới bây giờ, đã có hơn năm ngàn vạn Nguyên thạch “không cánh mà bay” rồi, đây là nhờ thân gia hắn phong phú, chứ đổi thành một Phong Đế Vương giả bình thường khác thì khẳng định không duy trì được.

Linh Hồn Lực phóng ra ngoài quan sát, Diệp Trần phát hiện linh hồn có loại cảm giác tê tê, giống như là bị điện giật vậy, cũng may chỉ là tê tê, chẳng những không có hại, ngược lại có một ít chỗ tốt để rèn luyện.

Xem ra, cái tử sắc dòng điện này thần kỳ hơn so với trong tưởng tượng, có tác dụng cả đối với linh hồn.

"Ân? Có bọt nước tử sắc!"

Chợt, Linh Hồn Lực của Diệp Trần quan sát được một ít giọt nước tử sắc, những hạt bọt nước tử sắc này sáng long lanh óng ánh, tựa như từng khỏa kim cương màu tử sắc ở trạng thái lỏng vậy, chúng chỉ nhỏ như những hạt vừng vậy, những hạt lớn lắm cũng tựu cỡ một hạt đậu mà thôi, thỉnh thoảng lại có tử sắc dòng điện từ bên trong chui ra, có khi là một tia, có khi là một mảnh dài hẹp, cùng tử sắc khí lưu xung quanh cảm ứng lẫn nhau.

"Ha ha, quả nhiên là có Tử Điện Linh Dịch!"

Xích Phong Đế cười lớn ra tiếng, kinh hỉ nói.

"Tử Điện Linh Dịch? Có phải là những bọt nước tử sắc này không?" Diệp Trần hỏi thăm.

Thạch Nhân Đế giải thích nói: "Tử Điện Linh Dịch là thứ cực kỳ đặc sắc của Tử Hoa Bí Cảnh, chỉ có tại trong khu vực của những tử sắc khí lưu này mới có thể sinh ra, bất quá cũng không phải tùy ý là có thể thấy được chúng, lúc trước khi chúng ta tại trên bầu trời đại lục xanh lá, lúc càng lên cao thì tử

sắc khí lưu càng dày đặc, có khả năng bên trong đó đã sinh ra Tử Điện Linh Dịch, nhưng quá nguy hiểm, trừ phi là bát trọng thiên Hoàng giả, nếu không thì không có biện pháp thu thập được, mà khắp nơi ở trong đó đều là tử sắc khí lưu, trên trời dưới đất đều có cả, mức độ nguy hiểm vượt xa bầu trời nơi này, nên chúng ta hoàn toàn có thể thu thập Tử Điện Linh Dịch. Ah đúng rồi, ta quên nói cho ngươi rõ về hiệu quả của Tử Điện Linh Dịch, Tử Điện Linh Dịch có thể dùng để rèn luyện Linh khu, cũng có thể rèn luyện linh hồn, thậm chí là có tác dụng rất lớn trong việc khôi phục thương thế đối với linh hồn, nếu như có thể thu thập đại lượng Tử Điện Linh Dịch và ngâm trong bồn tắm thì hiệu quả sẽ không giống bình thường, Linh khu của ta sở dĩ có thể tăng lên tới Thất giai, là vì lúc trước cũng đã dựa vào Tử Điện Linh Dịch đấy."

Tuyết Không Đế cũng nói: "Tử Điện Linh Dịch đối với Thất giai Linh khu có tác dụng rèn luyện không nhỏ, đương nhiên, khi đã đến Thất giai hậu kỳ thì cũng không còn hiệu quả nữa."

"Thất giai hậu kỳ sao?"

Linh khu của Diệp Trần mới chỉ là Lục giai đỉnh phong, xa xa không đạt tới Thất giai hậu kỳ, Linh khu càng lên cao thì càng khó tăng lên, một ít bảo vật rèn luyện nhìn như rất hiếm thấy cũng không có tác dụng gì, cái Tử Điện Linh Dịch này tới rất đúng lúc.

"Cơ hội khó được, mọi người mau đi ra ngoài thu thập Tử Điện Linh Dịch a! Mấy lần trước ta đã thu thập chừng nửa thùng Tử Điện Linh Dịch, không biết lần này có thể thu thập được bao nhiêu đây."

Xích Phong Đế mở cửa khoang ra, là người đầu tiên bay đi ra ngoài.

Sau đó, bốn người Diệp Trần cũng đã bay đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần đã thu thập mấy chục giọt Tử Điện Linh Dịch, lưu giữ chúng bên trong một cái thùng ngọc, không nên xem thường cái thùng ngọc này, chất liệu làm ra nó là Linh Ngọc cùng phong

Linh Thạch vạn năm, Diệp Trần phải bỏ ra mấy trăm vạn Nguyên thạch mới mua lại được, trước khi đến đây, Diệp Trần còn cảm thấy rất kỳ quái khi đám người Xích Phong Đế lại phải bảo hắn chuẩn bị một cái thùng ngọc, hiện tại hắn hiểu rõ vì sao rồi.

Mấy chục giọt Tử Điện Linh Dịch cộng lại cũng đều không thể đầy một cái chén rượu nhỏ, còn xa xa không đủ, Diệp Trần tiếp tục hướng vào trong chỗ sâu tiến đến, có Linh Hồn Chi Nhãn, chỉ cần không vượt ra khỏi phạm vi 1 tỷ dặm thì không cần lo bị lạc đường.

100 giọt!

300 giọt!

500 giọt!

Bên trong Tử sắc khí lưu có rất nhiều Tử Điện Linh Dịch, cơ hồ khắp nơi đều có, tuy nói chúng đều có kích thước rất nhỏ, nhưng số lượng lại rất nhiều, bất quá Diệp Trần phát hiện, Chân Nguyên bị tiêu hao quá nghiêm trọng, phòng ngự của hắn hiện nay đã không còn thấp nữa, cao đẳng Đế cấp bảo giáp, Hỗn Nguyên Nhất Khí khải, Thất giai Bất Hủ hộ thể Kiếm Ý, Thiên cấp Đỉnh giai công pháp Thanh Liên Kiếm Quyết cũng có thể hình thành hộ thể Chân Nguyên, trong số các Phong Đế Vương giả, tuy nói Diệp Trần không phải là đỉnh tiêm, nhưng cũng thuộc hàng ngũ cường giả, có thể hắn chung quy vẫn là Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên tu vi, mức độ hùng hậu cùng tinh thuần Chân Nguyên không bì kịp nổi Phong Đế Vương giả.

Thu thập ước chừng 500 giọt Tử Điện Linh Dịch, Diệp Trần liền ngồi xếp bằng ở bên trong tử sắc khí lưu, bắt đầu lợi dụng đại lượng Nguyên thạch để khôi phục Chân Nguyên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1428: Hạt Châu Ngũ Sắc

Tu vi càng cao thì việc khôi phục chân nguyên cần có càng nhiều Nguyên thạch, sau khi tiêu hao sáu bảy trăm vạn Nguyên thạch, chân nguyên của Diệp Trần rất nhanh đã được bổ sung đầy đủ, lại có thể tiếp tục thu thập Tử Điện Linh Dịch rồi.

Việc thu thập này tựu mất thời gian suốt một tuần lễ.

Ngày đầu tiên, việc thu thập Tử Điện Linh Dịch đạt được tối đa chừng hơn 2300 giọt.

Ngày hôm sau có hơi thấp hơn, là 2000 giọt.

Ngày thứ ba lại hạ thấp trên phạm vi lớn, chưa tới một ngàn giọt.

Ngày thứ tư cũng là 1000 giọt.

Ngày thứ năm, lại lần nữa thấp đi một nửa, chỉ có 500 giotj.

Cũng may ngày thứ sáu lại tăng lên, đạt tới 1100 giọt.

Ngày cuối cùng, Diệp Trần đã gặp may, tuy chỉ thu thập được 1000 giọt Tử Điện Linh Dịch, nhưng trong đó lại có cả một đám lớn cỡ củ khoai, ngược lại nếu so với vài ngày trước thì còn muốn nhiều hơn đấy.

Sau bảy ngày, Diệp Trần thu hoạch không tệ, số lượng Tử Điện Linh Dịch đạt được cỡ 1/8 chiếc hộp Xích cao ngọc, đại khái sâu chừng một tấc hai đấy, mà cả mảng lớn phạm vi trong tử sắc khí lưu này, đã không còn Tử Điện Linh Dịch nữa rồi, cho dù có thì cũng thưa thớt tán lạc khắp nơi, căn bản không còn đáng để đi thu thập nữa, dù sao tại mỗi thời mỗi khắc, Diệp Trần đều muốn tiêu hao rất nhiều chân nguyên, đã sử dụng mấy ngàn vạn

khối Nguyên thạch để bồi đắp rồi, quả thực là một cái động không đáy.

"Ha ha, thành quả các ngươi thế nào rồi, so sánh xem ai nhiều nhất nào?"

Trở lại Xích Phong hào, năm người đem thùng ngọc của mình đặt ở trên mặt bàn đại sảnh, Xích Phong Đế cười nói.

"So thì so."

Hỏa Tước Đế mở nắp thùng ngọc ra, bên trong lập loè dòng điện tử sắc và tỏa ra linh khí bức người, chiều sâu ước chừng hai thốn, so ra nhiều hơn phân nửa của Diệp Trần.

Sau một phen so sánh, Hỏa Tước Đế là nhiều nhất, Thạch Nhân Đế nhiều thứ nhì, sau đó là Xích Phong Đế cùng Tuyết Không Đế, Diệp Trần là ít nhất, chủ yếu là vì Diệp Trần có tu vi không thâm hậu bằng bọn hắn, vì vậy cần thường xuyên khôi phục chân nguyên. Nếu không phải vào ngày cuối cùng đã đạt được một đám Tử Điện Linh Dịch lớn chừng củ khoai tây thì chỉ sợ là càng ít hơn rồi.

Trong lúc hành động, họ không chỉ thu thập Tử Điện Linh Dịch, mà còn phát hiện được biên giới tử sắc khí lưu, kế tiếp đó, Xích Phong Đế điều khiển Xích Phong hào đi vào chỗ biên giới tử sắc khí lưu.

Đập vào tầm mắt lúc này chính là một tòa đại sơn vô cùng to lớn, không biết cao đến bao nhiêu, tại giữa sườn núi lại hoàn toàn bị tử sắc khí lưu bao trùm thành tầng tầng lớp lớp, từng đợt nặng nề. Phía dưới sườn núi lại có một đạo thác nước trắng xóa rộng để 3000 trượng cuồng cuộn đổ xuống dưới, phát ra âm thanh ầm ầm tựa như tiếng nổ khai thiên tích địa vậy. Về phần hai bên ngọn núi, là từng đợt gió chướng tử sắc, bên trong những cơn gió quái dị này cũng xen lẫn tử sắc lôi điện, chỉ cần nhìn vào thôi cũng đủ biết chúng có lực sát thương rất lớn.

"Xem kìa, đằng sau thác nước có một cái động huyệt."

Hỏa Tước Đế chỉ vào thác nước màu trắng nói ra.

"Ừ, mọi người cẩn thận rồi."

Không chút do dự, Xích Phong Đế trực tiếp điều khiển lấy Xích Phong hào vọt tới.

Oanh một tiếng!

Sóng nước bạo tạc nổ tung, Xích Phong hào xuyên thấu thác nước, đi vào bên ngoài hang động.

Huyệt động rất lớn, cao gần 800m, rộng chừng 3000 m, đủ để Xích Phong hào phi hành ở bên trong. Huyệt động khúc chiết uốn lượn, có chỗ rất rộng, có chỗ rất chật vật, bên trong là một mảnh tối như mực, một tiếng động nhỏ cũng đều không có, có chăng là tiếng xé gió khi Xích Phong hào chậm chạp phi hành.

Cũng không biết đã bay suốt thời gian bao lâu, phía trước rốt cục cũng truyền đến một điểm ánh sáng.

Ánh sáng càng lúc càng lớn, càng ngày càng chướng mắt.

Rốt cục, Xích Phong hào bay ra khỏi huyệt động.

"Là một mảnh thảo nguyên."

ikienthuc.org

Mọi người có loại cảm giác gì đó, tuy trên không của thảo nguyên cũng có tử sắc khí lưu, nhưng tử sắc khí lưu lại ở tầng rất cao, nếu xuyên thấu qua sẽ thấy hào quang ôn hòa tỏa xuống, đại thảo nguyên này rộng vô biên vô hạn, khi có một cơn gió thổi qua, liền có một tầng rung động màu xanh lá lan tràn ra, làm người xem cảm thấy vui vẻ thoải mái mà muốn cất tiếng hò hét lên.

"Có không ít người ah!"

Diệp Trần nói.

"Đúng là không ít, những người này dường như đang làm gì đó?" Tuyết Không Đế nghi ngờ nói.

Trên đại thảo nguyên, vẻn vẹn trong phạm vi tầm mắt, tựu có vài chục đạo thân ảnh, những người này tựa hồ đang tranh đoạt một thứ gì đó, thỉnh thoảng lại có bộc phát đại chiến, sóng xung kích sáng lạn phóng xạ ra bốn phía, bất quá tất cả hắn cũng không dùng chiến hạm để công kích lẫn nhau, khôi lỗi pháo trên chiến hạm chỉ có thể công kích theo đường thẳng, nếu dùng để chiến đấu thì không được hiệu quả, dù sao người khác sẽ không đứng ở một chỗ cho ngươi đánh, mà cũng không to lớn như Hoàng cấp tử thần đằng kia.

"Đi, hãy đi đến đó nhìn xem."

Xích Phong hào bay đi rất nhanh, lúc gần đến chỗ chiến trường, năm người rốt cục cũng chứng kiến được bọn hắn đang tranh giành cái gì, ở giữa không trung có một hạt châu ngũ sắc đang lơ lửng, tỏa ra hào quang bốn phía, chung quanh nó có hai đội ngũ, theo thứ tự là Dạ Xoa Tộc cùng Lục Nhân tộc, hai phe đang đại chiến với nhau, tuy nói Dạ Xoa Tộc cùng Lục Nhân tộc đều là người trong liên minh Ma tộc, nhưng chỉ khi chúng đang cùng Nhân tộc chiến đấu thì mới tụ hội cùng một chỗ, vào lúc bình thường, vì bảo vật sẽ không thể thiếu một phen chém giết nhau, tựu cũng giống như tranh đối giữa nội bộ Nhân tộc vậy, có bảo vật, ai lại nguyện ý để cho đối phương đoạt được chứ.

Song phương đều muốn cướp đoạt hạt châu ngũ sắc, cũng may hạt châu ngũ sắc này rất là đặc thù, sẽ không bị phá hủy.

"Thật kỳ quái, chẳng lẽ cái hạt châu ngũ sắc này là bảo vật gì sao?"

Hỏa Tước Đế sờ lên cái cằm.

"Bất kể như thế nào, đoạt trước một hạt rồi nói sau."

Xích Phong Đế thấy Dạ Xoa Tộc cùng Lục Nhân tộc đang chụm lại một chỗ, liền bắt đầu vận động chủ pháo trên Xích Phong hào súc tích năng lượng, một lát sau, hai đạo cột sáng hồng sắc vô cùng cô đọng cùng 22 đạo cột sáng hồng sắc nhạt hơn rậm rạp chằng chịt phi bắn ra.

Rầm rầm rầm!

Sóng xung kích tỏa ra bốn phía, rõ ràng đã có một gã Lục Nhân tộc Phong Đế Vương Giả bị oanh chết tại chỗ, những tên còn lại cũng trốn tránh không kịp, nguyên một đám bị oanh kích bay rớt ra ngoài.

"Là ta bắn đấy."

Xích Phong hào vượt qua bên cạnh hạt châu ngũ sắc, hạt châu ngũ sắc cuối cùng đã rơi vào trên tay Xích Phong Đế.

"Muốn chết."

"Cùng liên thủ tiêu diệt bọn hắn."

Đến lúc này, đám Dạ Xoa Tộc cùng Lục Nhân tộc Phong Đế Vương Giả đã tức giận đến đỉnh điểm, đồng loạt liên thủ công kích Xích Phong hào, bất quá vòng phòng ngự Xích Phong hào hiển nhiên không phải thứ mà bọn hắn có thể công phá nổi.

"Hỗn đãn, đây là Hoàng cấp chiến hạm."

Một gã Lục Nhân tộc Phong Đế Vương Giả nghiến răng nghiến lợi.

"Ha ha, có bao nhiêu hạt châu, chúng ta sẽ đoạt hết bao nhiêu, đến lúc đó mọi người chia đều ah." Xích Phong Đế hung hăng càn quấy vô cùng, Trong các Phong Đế Vương Giả, có rất ít người có thể có được Hoàng cấp chiến hạm, hắn cũng là dưới cơ duyên xảo hợp mà tại bên trong một Bí Cảnh đã lấy được Xích Phong hào đấy, khi có Xích Phong hào, hắn hoàn toàn có thể bỏ qua công kích Phong Đế Vương Giả, còn luận về khả năng phòng ngự, Xích Phong hào có thể mạnh hơn so sánh với sơ đẳng Hoàng cấp bảo giáp,

thậm chí có thể cùng so sánh với trung đẳng Hoàng cấp bảo giáp, mà Hoàng cấp bảo giáp thì tiêu hao năng lượng của chính bản thân, trong khi Xích Phong hào lại tiêu hao chính là Nguyên thạch, bên trên Tiên Thiên có chênh lệch không nhỏ.

Năm khỏa!

Mười khỏa!

Hai mươi khỏa!

Dựa vào Xích Phong hào, năm người trọn vẹn đoạt được hai mươi hạt châu ngũ sắc, nhân thủ bốn khỏa, thế nhưng ngược lại đã chọc giận một đám người bao gồm một đoàn Dạ Xoa Tộc, Lục Nhân tộc, Ma tộc Phong Đế Vương Giả đang truy kích ở phía sau. Đây là bọn Ma Tộc, chứ nếu là Nhân tộc hay Yêu tộc thì năm người họ ngược lại sẽ không cướp đoạt như vậy.

Rầm rầm rầm!

Mấy chục đến trên trăm đạo công kích rơi vào bên trên Xích Phong hào, khiến nó lung lay không ngớt, tốc độ không tăng lên nổi, chỉ chốc lát sau công phu, Xích Phong hào đã bị trên trăm tên dị tộc Phong Đế Vương Giả bao vây.

"Gặp hậu quả thật rồi."

Đúng lúc này, Xích Phong hào đã vô dụng, mặc dù đối phương không phá được vòng phòng ngự, nhưng vẫn có thể vây khốn không cho Xích Phong hào đi, khoang thuyền cửa mở ra, năm người bay đi ra ngoài.

"Đi ra rồi, giết bọn chúng đi."

Gặp năm người đi ra, trên trăm tên Dị tộc Phong Đế Vương Giả trên mặt lộ ra nét cười lạnh âm trầm, sát chiêu nhao nhao công ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1429: Uy Lực Của Tứ Chuyển Kiếm Pháp

Trên trăm tên Phong Đế Vương Giả đồng loạt công kích cũng đủ biết kinh khủng đến bực nào, cho dù Phong Đế Vương Giả có mặc cao đẳng Đế cấp khôi giáp đi nữa cũng phải bị chấn nát ra.

"Sí Diễm Thần Phong, diệt cho ta."

Xích Phong Đế sử dụng vũ khí là một chiếc quạt sắt hỏa hệ màu đỏ, khi quạt sắt được xòe ra, sẽ thấy phía trên nó được khắc một pho tượng Cự Linh, trên người Cự Linh lại có hoả diễm lượn lờ. Cầm trong tay chiếc quạt sắt hồng hỏa, Xích Phong Đế liền thi triển ra một sát chiêu mãnh liệt, trong nhất thời, một đạo ánh sáng tam sắc quét ngang ra, liền có mười mấy Đạo công kích bị phá toái mất, lực công kích thật sự rơi vào trên người Xích Phong Đế chỉ còn chừng bảy tám đạo mà thôi, căn bản khó có thể phá vỡ được phòng ngự của hắn.

Tuyết Không Đế là người có thực lực yếu nhất trong năm người, nhưng dù sao cũng là một Tam Tinh tướng quân, chỉ thấy nàng vừa vận song chưởng lên thì hàn khí tỏa ra tứ phía, mãnh liệt đẩy ra ngoài.

"Băng Phong Đông Kết!"

Ken két ken két!

Một lượng lớn năng lượng công kích bị đông cứng lại, cho dù có ngạnh phá được hàn băng mà công kích đến thì lực đạo cũng đã bị giảm xuống rất nhiều, mà khôi giáp được mặc trên người Tuyết Không Đế hiển nhiên không phải là phàm phẩm, mà là một đỉnh cấp Đế cấp khôi giáp, ở trong Bảo Khí Tháp của Kim Giáp Tinh, nếu muốn mua một đỉnh cấp Đế cấp khôi giáp thì nhất định phải có một huy chương Tứ Tinh Tướng quân của dị tộc, đoán

chừng là Xích Phong Đế đã giết được một tên bốn Tinh Tướng quân dị tộc, sau đó đem huy chương nhường cho Tuyết Không Đế, dù sao có ai lại không để ý đến an toàn của nữ nhân của mình chứ?

Không ngoài dự đoán của Diệp Trần, Thạch Nhân Đế mơ hồ là đệ nhất cao thủ trong bốn người, công kích của hắn đại khai đại hợp, tam đại áo nghĩa kim-thổ-mộc được dung hợp trong cùng một quyền, hướng nơi có công kích dầy đặc nhất phóng qua, “bùm bùm”, gần như hai mươi đạo công kích đã bị một quyền này của Thạch Nhân Đế đánh tan nát, công kích còn sót lại rơi vào trên người Thạch Nhân Đế chưa đầy năm đạo, mà thật ra Thạch Nhân Đế mạnh nhất chính là phòng ngự, lại được phối hợp thêm đỉnh cấp Đế cấp khôi giáp nên mấy đạo công kích này quả thực cũng giống như đang gãi ngứa cho hắn vậy, không đáng để nhắc tới.

"Hỏa Hồng Bá Thể, Phượng Vũ Cửu Thiên!"

Còn Hỏa Tước Đế thì cả người đại phóng ra hồng quang, trông tựa như một pho tượng nữ chiến thần vậy, vũ khí của nàng là một cây trường thương hoả diễm. Trường thương vừa được đảo qua thì khí mang mênh mông cũng uy dũng phóng ra ngoài, hóa thành một con Cửu Thiên Hỏa Phượng Hoàng bay lượn xun quanh. Hỏa Phượng Hoàng chỉ khẽ vỗ cánh thôi đã có mười mấy Đạo công kích bị lụi tàn đi, công kích còn dư lại rơi vào trên người nàng gây ra khá nhiều rung động “đinh đinh đương đương”, ngay cả tư cách làm cho nàng nhúc nhích một chút cũng không có.

Công kích đánh tới Diệp Trần cũng không ít, ước chừng đến 22 đạo, 22 đạo công kích này mặc dù có thuộc tính và chiêu thức bất đồng, cũng không hợp chung về một chỗ, nhưng nhiều sát chiêu như vậy thoáng cái phát ra, làm cho người ta gặp phải cảm giác bị áp bách không chỉ là một điểm hai điểm, nếu là Phong Đế Vương Giả bình thường thì đoán chừng đến chỗ trốn chạy cũng không có.

Bất quá Diệp Trần lại không phải là Phong Đế Vương Giả tầm thường.

Vĩnh Dạ Đế Kiếm lập tức ra khỏi vỏ, Diệp Trần chém ra một kiếm mang

theo sóng lửa hắc sắc hung mãnh, tựa như muốn cắn nuốt cả thiên địa. Cho nên tất cả công kích lao đến đều nhanh chóng tan rã đi, thế nhưng vẫn chưa xong, tác dụng chậm của sóng lửa hắc sắc lại càng mạnh hơn, sau khi dập tắt 22 đạo công kích, dư thế của nó vẫn không tiêu tan mà hướng phía 22 tên Ma tộc đã phát ra công kích, tịch quyển đi qua. Trong cơn sóng lửa kia là vô số kiếm quang hắc sắc như ẩn như hiện.

Tam chuyển cực hạn kiếm pháp - Phần Thiên Chân Kiếm!

"Cái gì, không!"

22 gã Ma Tộc này không sao ngờ tới Diệp Trần lại có công kích mạnh như thế, chẳng những mẫn diệt sát chiêu của bọn hắn, mà dư thế lại còn tịch quyển tới đây, từng tên một căn bản đều không phản ứng kịp nữa, sau một khắc, cơn sóng lửa màu đen đã nuốt gọn bọn hắn. Chỉ nghe “phốc phốc” thanh âm vang lên liên hồi, từng đạo nhân ảnh trong đó đã hóa thành tro bụi. Cuối cùng, chỉ có bảy tên còn sống sót, bảy tên này mặc trên người khải giáp có đẳng cấp không thấp, đều là trung đẳng Đế cấp khôi giáp hoặc là cao đẳng Đế cấp khôi giáp.

"Lợi hại!"

Xích Phong Đế hướng về Diệp Trần nhếch ngón tay cái lên, biểu hiện thực lực lần này của Diệp Trần đã thuộc về đệ nhất Ngũ tinh tướng quân rồi.

"Ơn cứu mạng, sợ là khó mà trả được rồi."

Thạch Nhân Đế cũng không nghĩ tới Diệp Trần còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của hắn, một chiêu kiếm này rõ ràng có thể thấy được là tam chuyển cực hạn kiếm pháp, mà Kiếm Ý trong đó lại càng đáng sợ hơn khi mang theo khí tức hủy diệt kinh thiên động địa.

"Giết!"

Sau khi phá toái đợt công kích đầu tiên, kế tiếp, đến phiên đám người Xích Phong Đế phản kích, Xích Phong Đế thân hình thiểm lược một cái thật

giống như gió nhẹ thổi qua đại địa, không mang theo một tiếng động nào, nhưng bất quá công kích của hắn lại không phải là vô thanh vô tức, tam sắc quang mang phảng phất nhưng một Thần đao tam sắc phủ kín cả bầu trời, điên cuồng chém giết liên hồi, mỗi một lần chém qua liền có hai ba tên vẫn lạc.

Tuyết Không Đế thì có băng tuyết Lĩnh Vực bao trùm cả một khu vực rộng lớn, hàn băng chưởng tùy ý nàng đánh ra, đối phương chỉ cần dính phải dù chỉ một chút thì trên người cũng sẽ bị một tầng băng sương lan rộng bao trùm khắp thân thể, khiến mọi hành động lập tức bị hạn chế, sau đó bị chưởng kình quét tới và nghiền nát ra.

Thạch Nhân Đế và Hỏa Tước Đế đều thuộc loại đại khai đại hợp, hai người họ cũng không để ý đến phòng ngự bản thân, trực tiếp tiến vào trong đội ngũ địch nhân mà liều mạng cùng chúng, không hề kiêng kị công kích trực tiếp để đánh chết đối phương, quả thực giống như hai Sát Thần có thể tàn sát đến Sói tru Quỷ khóc vậy.

Về phần Diệp Trần bên này thì hoàn toàn không có huyền niệm, Phần Thiên Chân Kiếm vừa thi triển xong thì ngay sau đó, Diệp Trần thi triển ra Nhật Tinh Hóa Cực càng dương cương bá đạo hơn, chỉ thấy ban đầu trong hư không xuất hiện ra một vòng Thái Dương màu đen, Thái Dương màu đen này lập tức bị kiếm lực hấp thu rồi hóa thành một đạo kiếm quang màu đen chói mắt, điên cuồng chém ra.

Rầm rầm rầm phanh!

Bốn tiếng nổ kinh thiên động địa vang truyền ra làm bốn tên địch nhân vẫn lạc, chỉ còn lại ba tên trên người có mặc cao đẳng Đế cấp khôi giáp, ba tên này cũng không phải yếu, đều có được thực lực Tứ Tinh Tướng quân chứ không phải là “pháo hôi” đấy.

Bất quá bọn hắn đã sớm kinh sợ, thực lực của Diệp Trần mạnh gần như gấp trăm lần so với bọn hắn, mà Kiếm Ý đáng sợ kia cũng làm cho tinh thần bọn hắn bị đè nén vô cùng.

"Trốn đi!"

Không hẹn mà lên, bốn gã bắt đầu điên cuồng chạy trốn, riêng phần mình kéo dài khoảng cách ra nhằm tránh bị dính líu.

"Muốn chạy à!"

Hai mắt Diệp Trần phảng phất như nhìn thấu thời không, “phốc”, một kiếm đâm ra làm hư vô ba động lan tràn ra ngoài, ngay sau đó, hai ánh lửa bập bùng nổi lên.

Tên cuối cùng mượn cơ hội này đã chạy trốn tới hơn mấy vạn dặm.

Đáng tiếc, khoảng cách này như cũ vẫn không nhìn tới được.

Nhưng cũng không cần nhìn đến, Diệp Trần lại tiếp tục đâm ra một kiếm nữa, kiếm lực lập tức dung nhập vào hư không.

Phanh!

Một ngọn lửa lớn lấp lánh huy hoàng như pháo hoa lần nữa đại phóng.

Tứ chuyển kiếm pháp —— Siếp Na Huy Hoàng!

Nếu không có Siếp Na Huy Hoàng thì Diệp Trần thuộc về cấp bậc đệ nhất trong Ngũ tinh tướng quân. Nếu như địa vị Tử Kim thống lĩnh còn có cấp bậc Lục Tinh, tức là Lục Tinh Tử Kim thống lĩnh, hay thậm chí là Thất Tinh Tử Kim thống lĩnh, thì với tứ chuyển kiếm pháp Siếp Na Huy Hoàng, trên phương diện lực công kích, Diệp Trần đã có thể sánh ngang cùng sơ đẳng hoàng giả, mặc dù các phương diện khác vẫn còn kém xa.

Bên này, Diệp Trần đã nhanh chóng giải quyết xong các đối thủ nhưng bốn người Xích Phong Đế bên kia vẫn chưa kết thúc.

Diệp Trần cũng không đến hỗ trợ, bởi vì không cần phải hỗ trợ rồi.

Đưa tay hút lấy từng kiện chiến lợi phẩm, theo thứ tự là mười lăm món

cấp thấp Đế cấp khôi giáp, bốn món trung đẳng Đế cấp khôi giáp, ba món cao đẳng Đế cấp khôi giáp, các vũ khí và khôi giáp này đều cùng một loại cấp bậc, cấp thấp Đế cấp đến cao đẳng Đế cấp đều có, trừ việc đó ra, còn có 22 cái trữ vật linh giới, cũng không biết 22 gã này có mang theo phần lớn tài phú ở trên người hay không.

"Năm tên này quá mạnh mẻ, năm đấu với một hơn trăm mà lại đem bọn họ giết như hoa rơi nước chảy."

"Nhân Tộc chúng ta là hoàn hảo."

"Yêu Tộc chúng ta cũng hoàn hảo, cùng Nhân Tộc là tương đương đấy."

"Bất quá người kiếm khách kia mạnh quá, thật không hợp thói thường! Giống như mới chỉ là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên tu vi, nhưng hai kiếm cuối cùng căn bản nhìn không thấu, vô thanh vô tức mà ba gã kia liền tử vong."

"Kiếm pháp đáng sợ đến bực này thì không phải người bình thường có thể tưởng tượng đến nổi."

Trên thảo nguyên, không ít Nhân Tộc cùng Yêu Tộc Phong Đế Vương Giả đang xem cuộc chiến, bọn họ vốn dĩ đang tính tới đây giúp đỡ, nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1430: Tứ Tượng Đại Trận

Hơn một trăm tên dị tộc phong đế vương giả, không lâu sau đã tử vong quá nữa, số còn lại chỉ chừng ba mươi đến bốn mươi tên, mà những tên dị tộc Phong Đế Vương Giả này cũng cảm thấy không ổn, liền điên cuồng chạy trốn, nhưng điều mà bọn hắn không nghĩ tới chính là, xung quanh khu vực này đã bị Nhân tộc cùng Yêu tộc bố trí thiên la địa võng từ sớm, không để cho bọn chúng có bất kỳ đường lui nào.

Diệt sạch!

Cuối cùng, hơn một trăm dị tộc Phong Đế Vương Giả đã bị toàn diệt.

Mà hết thảy sự tình này đều được khởi xướng bởi vẻn vẹn chỉ có năm người.

Tuy rằng những tên dị tộc Phong Đế Vương Giả cuối cùng này, có hơn phân nửa là bị các Nhân tộc cùng yêu tộc Phong Đế Vương Giả trước đó đang quan sát trận chiến liên thủ đánh giết, nhưng những người này cũng không dám tham ô chiến lợi phẩm, tất cả đều đồng thuận giao ra cho đám người Xích Phong Đế, Xích Phong Đế vung vung tay, nói: "Đồ đã đến tay rồi há có lẽ nào lại lui về chứ, các ngươi cứ giữ đi!"

Bình thường hắn cũng không để ý đến những Đế cấp Bảo khí cấp thấp hay trung đẳng, đã đạt đến tình độ này của hắn thì gia thế đã quá phong hậu rồi, không phải là tồn tại mà những Phong Đế Vương Giả bình thường có thể tưởng tượng đến.

"Xin hỏi một chút, những hạt châu ngũ sắc này có ích lợi gì vậy?" Tuyết Không Đế hỏi mọi người.

Một Nhân tộc lão đầu đi ra, hồi đáp: "Đây là Ngũ Thải Châu Tử được

hình thành từ thiên địa quy tắc trên thảo nguyên này, nghe nhóm người đầu tiên đến đây nói, nơi này tựa hồ đã rất lâu rồi không ai đặt chân đến, lúc trước, khi bọn hắn tới thì nơi này có rất nhiều Ngũ Thải Châu Tử, nhưng một người chỉ có thể lấy được năm viên mà thôi, mà ở nơi tận cùng của thảo nguyên lại có một cái thiên địa bình phong, cái khối thiên địa bình phong này nếu dựa vào vũ lực thì không cách nào mở ra được, cần phải nhờ vào Ngũ Thải Châu Tử mới có thể đi vào, một viên Ngũ Thải Châu Tử đại khái chỉ có thể vào đi vào thiên địa bình phong trong một canh giờ, nếu vượt quá một canh giờ thì kẻ nào trên người không còn Ngũ Thải Châu Tử, liền sẽ bị bài xích ra ngoài. Bất quá số lượng Ngũ Thải Châu Tử trên thảo nguyên càng ngày càng ít đi, cho nên mọi người mới bắt đầu tranh đoạt lẫn nhau, hơn nữa không biết chuyện gì đã xảy ra mà người ta đến chỗ này càng ngày càng nhiều, có Nhân tộc cùng yêu tộc chúng ta, còn có cả dị tộc nữa."

"Thì ra là như vậy, Ngũ Thải Châu Tử này hẳn là một loại chìa khoá, mà lại có hạn chế thời gian đấy." Thạch Nhân Đế gật đầu một cái.

"Thiên địa bình phong sao?"

Toàn lực phóng Linh hồn lực ra ngoài, Diệp Trần nhìn thấy ở tận cùng thảo nguyên xác thực có một cái thiên địa bình phong, hiện lên năm màu khác nhau và tỏa ra ánh sáng lung linh, mà Ngũ Thải Châu Tử trên thảo nguyên đã không còn một viên nào nữa, may mà mỗi người bọn hắn đều đoạt được bốn viên, so với năm viên như những người trước đoạt được thì chỉ thiếu một viên, lẽ ra có thể tại bên trong thiên địa bình phong ở lại năm canh giờ.

"Đi, chúng ta đi nhìn qua nào."

Xích Phong Đế vận động Xích Phong Hào hướng về chỗ thiên địa bình phong bay đi.

Bay rất lâu, Xích Phong Hào mới đến được phía trước thiên địa bình phong.

"Trước tiên thử một chút xem thiên địa bình phong này có phòng ngự như thế nào!"

Xích Phong Đế cả gan làm loạn, bắt đầu vận dụng chủ pháo dự trữ năng lượng.

Chỉ chốc lát sau công phu, năng lượng chủ pháo đã được dự trữ xong.

Ầm!

Xích Phong Hào run rẩy, một đạo cột sáng màu đỏ thắm cực kỳ cô đọng hướng về phía thiên địa bình phong đánh tới.

Giống như một viên đá bị chìm xuống đáy biển vậy, cột sáng màu đỏ thắm trong nháy mắt đã biến mất ở bên trong thiên địa bình phong, bất quá việc này cũng không yên ổn, sau một khắc, một đạo cột sáng màu đỏ thắm phản xạ ngược trở về, oanh kích vào bên trên Xích Phong Hào.

Thiên địa bình phong này có thể hấp thu năng lượng rồi phản công ngược về đối phương!

Tạp sát!

Không có bất cứ sự trì trệ nào, lồng phòng ngự Xích Phong Hào lập tức bị xé rách, nhưng may mắn là sau xé rách lồng phòng ngự thì uy lực cột sáng hồng sắc đã không còn lại bao nhiêu, bằng không thì Xích Phong Hào nhất định đã bị xuyên thủng rồi.

"Nguy hiểm thật!"

Xích Phong Đế lau mồ hôi mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Xem ra, chỉ có dựa vào Ngũ Thải Châu Tử."

Tuyết Không Đế nói.

Luận về lực công kích, chủ pháo Xích Phong Hào có lực công kích cao

gấp trăm lần trở lên so với mọi người, nếu chủ pháo không oanh phá bình phong ra được thì bọn họ cũng không có biện pháp, nếu là chân chính bát trọng thiên hoàng giả thì may ra có thể không cần dựa vào Ngũ Thải Châu Tử để tiến vào thiên địa bình phong, nhưng hiển nhiên bọn hắn vẫn chưa đạt tới cảnh giới kia, chỉ còn cách đàng hoàng dựa vào quy củ mà đi thôi.

Thu hồi Xích Phong Hào, mỗi người tay giữ một viên Ngũ Thải Châu Tử hướng về thiên địa bình phong bay đi.

Vù!

Khi tới gần thiên địa bình phong, trong chớp mắt, Ngũ Thải Châu Tử toả ra hào quang sáng lạn, một vòng vầng sáng ngũ sắc bao quát lấy năm người, có vầng sáng ngũ sắc này, năm người dễ dàng tiến nhập vào bên trong thiên địa bình phong.

Thiên địa bình phong rất sâu rất rộng, qua thời gian chừng nửa chén trà, mọi người vừa mới đi xuyên qua thiên địa bình phong, đi tới một mảnh thiên địa mới.

"Linh khí thật nồng nặc a."

Cả thiên địa là một mảnh đồi núi, tựa giống như tiên cảnh vậy, nồng nặc thiên địa linh khí và cực kỳ ướt át, chỉ cần hít sâu một hơi liền phảng phất như đã luyện hóa hơn mấy trăm ngàn khối cực phẩm linh thạch, nếu hít vài hơi nữa, phỏng chừng như đã luyện hóa một khối nguyên thạch, phóng tầm mắt nhìn tới, quần núi được che giấu dưới tầng tầng mây mù, cơ bản không nhìn thấy được mặt đất, cũng không nhìn thấy được cảnh vật từ giữa sườn núi trở xuống, không, có thể nói là cảnh sắc nơi này còn hơn hẳn tiên cảnh đấy.

"Tất cả đều đã bị lấy sạch rồi."

Vượt qua mấy tầng mây mù lượn lờ quanh ngọn núi, năm người đều không khỏi lắc đầu, linh thảo trên ngọn núi tuy rằng rất nhiều, nhưng đều là

một ít linh thảo phổ thông, nếu tỉ mỉ quan sát thì rõ ràng phát hiện ra có rất nhiều nơi chỉ có một chút linh khí mà thôi, có thể nói là “vắt chày ra nước” đấy. Đơn giản cũng có thể đoán được nơi đây đã bị người khác nhanh chân đến trước.

Mỗi khi vượt qua một ngọn núi thì năm người đều lắc đầu ngao ngán, thực sự quá đáng tiếc, trong lòng đoán không chừng nhóm người đầu tiên đến đây đã chiếm được mọi loại linh thảo cùng bảo vật trân quý.

"Đám khốn kiếp này, không để lại chút gì cả."

Xích Phong Đế âm thầm nói thầm.

Trải qua từng toà từng toà ngọn núi, năm người Diệp Trần rốt cục cũng phát hiện ra một vài “con cá lọt lưới” đấy.

Xích Phong Đế đạt được ba cây Thiên Hương Thảo có hỏa hầu cao, Thiên Hương Thảo thuộc về loại thiên vương cấp linh thảo, sau khi được đốt trên ánh lửa sẽ có thể sản sinh một loại hương khí vô cùng kỳ diệu, khi hít phải mùi hương này thì tư duy của hắn có thể đạt đến tình trạng cực kỳ thông thấu, rất nhiều chuyện trước đây nghĩ không ra kết quả thì sẽ được rộng mở trong sáng, đối với ngộ tính có tăng cường rất lớn.

Tuyết Không Đế đạt được hai cây Băng Tâm thảo, Băng Tâm thảo có thể giúp tăng cao tinh thần, đối với việc tu luyện linh hồn bí pháp sẽ có giúp ích không nhỏ.

Hỏa Tước Đế chiếm được một cây non Hỏa Ngọc Thụ, Hỏa Ngọc Thụ là thiên vương cấp linh thụ, sau khi triệt để trưởng thành sẽ có thể kết ra Hỏa Ngọc Quả, đối với những ai tu luyện thuộc tính "Hoả" thì năng lượng từ nó sẽ có tác dụng rất lớn, nhưng trọng yếu nhất chính là sẽ không gặp tổn căn cơ, dùng Hỏa Ngọc Quả để đột phá cảnh giới thì “làm ít mà hiệu quả nhiều” đấy.

Thạch Nhân Đế cùng Diệp Trần thì không đạt được vật hữu dụng đối với

mình.

Thạch Nhân Đế đạt được chính là một cái hồ lô to lớn, bên trong hồ lô có một không gian rỗng, có thể dùng để cất dưỡng bảo vật, nhưng đáng tiếc rằng, cái hồ lô này tuy trân quý nhưng chỉ là thiên vương cấp chứ không phải Đế cấp, bằng không thì tác dụng sẽ cực lớn.

Về phần Diệp Trần, hắn chỉ chiếm được bốn cây Yêu Vương Thảo, Yêu Vương Thảo đối với hắn thì vô dụng, nhưng đối với Thực Mộng Lang lại có tác dụng rất lớn, nó có thể trợ giúp hắn ổn định căn cơ và trùng kích cảnh giới mới dễ dàng hơn. Hiện tại, Thực Mộng Lang là một sinh tử cảnh tam trọng thiên tu vi, bốn cây Yêu Vương Thảo này đủ để cho hắn trùng kích đến Sinh Tử Cảnh Tứ Trọng Thiên rồi.

Rốt cục, năm người đã đi tới một ngọn núi duy nhất vẫn chưa bị 'Cướp sạch" giống như các ngọn núi trước đó.

Sở dĩ ngọn núi này chưa bị cướp sạch, là bởi vì ngọn núi có đại trận hộ sơn bảo hộ, mây mù lượn lờ quanh nó phảng phất như có linh tính vậy, khi thì hóa thành trường long, khi thì hóa thành mãnh hổ, khi thì hóa thành hung cầm, khi thì lại hóa thành linh quy.

"Đây là Tứ Tượng đại trận, nơi này sao lại có Tứ Tượng đại trận bảo hộ chứ?"

Thạch Nhân Đế nhận ra một chút về thành tựu trận pháp này.

Tuyết Không Đế nói: "Có Tứ Tượng đại trận bảo hộ, chẳng trách những người kia không cách nào tiến vào bên trong được, bất quá điều này cũng tiện nghi cho chúng ta, chỉ cần công phá được Tứ Tượng đại trận thì toàn bộ bảo vật trên ngọn núi này sẽ thuộc về chúng ta."

Tứ Tượng đại trận là một trong các Đế cấp trận pháp hàng đầu, bình thường mà nói, muốn công phá thì ít nhất phải là sơ đẳng hoàng giả thì mới có thể.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1431: Đế Cấp Linh Thảo

Bên trong dãy núi, tiếng rồng ngâm hổ gầm không dứt bên tai.

"Không hổ là Tứ Tượng Đại Trận, đánh suốt một canh giờ rồi mà rõ ràng vẫn không thể phá mở được."

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần kiến thức đến Đế cấp trận pháp nên có chút không hiểu, theo đạo lý mà nói, lực công kích của hắn cũng tương đương với sơ đẳng Hoàng giả yếu nhất rồi, nguyên lai hắn tưởng rằng việc phá vỡ Tứ Tượng Đại Trận sẽ không quá khó, nhưng kết quả rõ ràng lại không giống với tưởng tượng của hắn. Tứ Tượng Đại Trận không chỉ có lực phòng ngự rất mạnh, mà lại có thể huyễn hóa ra Tứ Tượng khí kình phản công về phía địch nhân, nếu tiếp tục như vậy thì đoán chừng qua thêm một hai canh giờ nữa cũng đều công không phá được.

Xích Phong Đế nói: " Đế cấp trận pháp bình thường chúng ta tất nhiên có thể đơn giản phá vỡ, nhưng Tứ Tượng Đại Trận là một trong những Đế cấp trận pháp cao cấp nhất, cho dù là một gã sơ đẳng Hoàng giả tới đây cũng cũng phải mất thời gian rất lâu mới có thể công phá. Một cái Đế cấp trận pháp thường được dung hợp rất nhiều lực lượng của Phong Đế Vương Giả, còn đối với một cái Đế cấp trận pháp đạt trình độ cao nhất, sẽ tương đương với việc dung hợp rất nhiều lực lượng của đỉnh cấp Đế Vương. Phòng ngự mạnh mẽ của nó thì có thể nghĩ tới, nhưng bất quá ta cũng không ngờ rằng Tứ Tượng Đại Trận lại có phòng ngự đáng sợ đến như thế, ví dụ như trong tình huống không bị hạn chế thời gian, thì dù cho thời gian có dài thêm nữa thì kỳ thật cũng không phải là vấn đề lớn, nhưng chúng ta chỉ có bốn hạt châu ngũ sắc mà thôi, thời gian là có hạn đấy."

"Làm sao bây giờ, chúng ta chỉ còn có một canh giờ nữa để tiêu hao, hơn nữa sau khi phá vỡ trận pháp thì việc tìm kiếm và thu thập linh thảo cũng cần

có thời gian nhất định."

Thạch Nhân Đế cau mày nói.

Tuyết Không Đế nói: "Lãng Phong, nếu không thì vận dụng Xích Phong hào của chàng a! Bằng vào uy lực chủ pháo của Xích Phong hào, đoán chừng sẽ không cần dùng quá nhiều pháo cũng có thể đánh bay Tứ Tượng Đại Trận rồi."

"Đúng vậy, chỉ còn cách vận dụng Xích Phong hào thôi, nhưng mà chẳng phải trước đó ngươi đã dùng và vô cùng khó chịu đó sao?" Hỏa Tước Đế liếc qua Xích Phong Đế.

Xích Phong Đế vẻ mặt đau khổ nói: "Thân thế của ta tuy phong phú, thế nhưng cũng chịu không nổi “sự hành hạ” như thế ah, Xích Phong hào có hai ổ chủ pháo, một lần oanh kích thì đã có 2000 vạn nguyên thạch được sử dụng hết. Bằng vào lực phòng ngự của Tứ Tượng Đại Trận, đoán chừng không có trên trăm pháo là không thể khai mở đấy. Như vậy tính ra chính là hai mươi mấy ức nguyên thạch rồi."

"Sao không nói sớm đi! Mỗi người chúng ta ủng hộ ngươi 500 triệu (5 ức) nguyên thạch, cái này tổng cộng lại thì đã đủ rồi a!" Hỏa Tước Đế trợn mắt.

"Diệp Trần, để ta trả giúp ngươi ah."

Thạch Nhân Đế đối với Diệp Trần nói.

"Không cần phải vậy, 5 ức nguyên thạch ta vẫn có thể chi được." Diệp Trần lắc đầu, 5 ức nguyên thạch đối với hắn mà nói đã không còn coi vào đâu nữa, có lẽ hắn không cách nào so sánh cùng với những bát trọng thiên Hoàng giả kia, nhưng trong số những Thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả, thân gia hùng hậu hơn so với hắn thật sự cũng không có mấy người.

Bất quá Diệp Trần hiển nhiên cản trở không được quyết tâm của Thạch Nhân Đế, nếu tiếp tục từ chối thì ngược lại sẽ làm cho Thạch Nhân Đế sinh

lòng không vui, do đó Diệp Trần cũng không cãi nữa.

"Vậy được rồi!" Diệp Trần gật gật đầu.

Đã có mọi người ủng hộ, Xích Phong Đế lấy ra Xích Phong hào, ngay từ đầu mọi người đều không nghĩ tới phải dùng đến Xích Phong hào, là vì họ cho rằng, bằng vào lực tổng hợp của năm người thì chỉ trong vòng hai canh giờ là có thể công phá được Tứ Tượng Đại Trận, dù sao công kích của Diệp Trần cũng đã tiếp cận hoặc là tương đương với sơ đẳng Hoàng giả rồi, riêng việc có tâm lý này cũng không thể trách Xích Phong Đế keo kiệt được.

Mà Xích Phong Đế cũng hoàn toàn chính xác không có nhiều nguyên thạch như vậy để tiêu hao, từ khi có Xích Phong hào, tốc độ tiêu sài nguyên thạch của Hắn đã nhanh hơn nhiều so trước kia, quả thực là như một cái động không đáy, dù sao nếu hôm nay sài 1000 vạn, ngày mai 2000 vạn, ngày sau lại thêm 3000 vạn …dù thân gia có nhiều hơn nữa cũng không đủ, nếu không phải tốc độ thu lợi nhuận nguyên thạch của hắn cũng rất nhanh thì đã sớm không đủ để chi sài rồi.

Thời gian để Chủ pháo Xích Phong hào tích súc năng lượng nguyên thạch cũng không quá dài, đại khái chừng 30 lần hô hấp là hai ổ chủ pháo đã có thể phát động ra lần công kích thứ nhất. Chỉ thấy Xích Phong hào mãnh liệt run rẩy thoáng một hồi, hai đạo cột sáng màu hồng đỏ thẫm đã bắn nát bấy khí kình Tứ Tượng, trùng trùng điệp điệp oanh kích vào bên trên bức tường trận pháp Tứ Tượng Đại Trận.

Trong cơn đất rung núi chuyển, hai luồng đại hỏa cầu nổ tung dữ dội, sóng xung kích quét ngang bốn phương tám hướng.

Một lần công kích!

Hai lần công kích!

...

Mười lần công kích!

50 lần công kích!

Một trăm lần công kích!

Tứ Tượng Đại Trận càng ngày càng không còn ổn định nữa, năm người ngẫu nhiên còn có thể nhìn xuyên thấu qua bức tường trận pháp đang bị vặn vẹo để thấy tình hình bên trong, bên trong không ngừng tỏa ra ngũ quang thập sắc, linh quang chói mắt vô cùng, ẩn ẩn trong đạo ánh sáng này là một cây linh thảo, thậm chí còn tản mát ra đế khí kinh người, trông nó giống như "hạc giữa bầy gà" vậy, rõ ràng là một Đế cấp linh thảo.

Đế cấp linh thảo có loại có giá trị cao, cũng có loại có giá trị thấp, thấp nhất có lẽ giá trị chừng mấy trăm vạn nguyên thạch, còn cao hơn thì đạt đến trăm triệu nguyên thạch cũng có thể, chỉ cần bên trong Tứ Tượng Đại Trận có một 100 gốc Đế cấp linh thảo thì năm người họ không tính là thua lỗ, đương nhiên, đã có Tứ Tượng Đại Trận thủ hộ thì năm người nghĩ tới nghĩ lui đều ước chừng bên trong hẳn phải có ít nhất là 100 gốc Đế cấp linh thảo, huống chi còn có vô số Thiên Vương cấp linh thảo khác.

Oanh!

Oanh! Oanh!

Chủ pháo Xích Phong hào vẫn tiếp tục oanh kích, mỗi lần oanh kích tiêu tốn đến 2000 vạn nguyên thạch, con số này đủ để cho rất nhiều Sinh Tử cảnh Lục trọng Thiên Vương giả phải tán gia bại sản rồi.

Rốt cục, lúc chủ pháo Xích Phong hào phát ra công kích lần thứ 132, Tứ Tượng Đại Trận đã ầm ầm sụp vỡ, mất đi lực trói buộc của Tứ Tượng Đại Trận, diện mạo thật của ngọn núi hiện ra, đây là một tòa cự sơn cổ xưa cao đến mấy trăm vạn trượng, chiếm một diện tích mấy ngàn dặm. Bên trên cự sơn tỏa ra ngũ quang thập sắc, sáng lóng linh quang, cơ hồ có thể làm cho người ta phải hoa mắt, căn bản không cần dùng linh hồn lực cũng có thể cảm ứng được mọi phương diện. Trên đó, tựu có đến mấy trăm chỗ tỏa ra linh khí hùng hồn nhất, thậm chí sinh ra khí tức Hoàng giả Đế Vương vô cùng tôn

quý.

"Xem ra, tiêu hao 26 ức nguyên thạch này cũng không oan uổng rồi."

Xích Phong Đế lẩm bẩm nói.

Vốn hắn còn đang suy nghĩ, thu hoạch ở bên trong Tứ Tượng Đại Trận có thể bù đắp tổn hại 26 ức nguyên thạch là không thiệt thòi rồi, thế nhưng hiện tại không cần lo lắng nữa, đoán chừng thu hoạch của mỗi người đều không kém hơn 12 tỷ đấy.

"Rất nhiều linh thảo Hỏa thuộc tính đấy."

Hỏa Tước Đế vô cùng mẫn cảm đối với linh thảo có Hỏa thuộc tính.

Hít sâu mấy hơi, Tuyết Không Đế nói: "Ngọn sơn phong này so với trong tưởng tượng của ta còn lớn hơn gấp mấy trăm lần, không bằng mọi người chúng ta tách nhau ra thu thập hết số linh thảo là tốt rồi."

"Ta đồng ý!"

"Ta cũng đồng ý."

Ngọn núi này rất lớn, nếu cùng tụ tập tại một chỗ là rất không có đạo lý, việc tách nhau ra cơ hồ đều phù hợp tâm ý mọi người.

Cứ như vậy, năm người tách nhau ra.

Linh khí trên ngọn núi quá mức nồng đậm, làm ảnh hưởng đến linh hồn lực cảm ứng, Diệp Trần chỉ có thể bằng vào độ mạnh yếu của linh khí để phân biệt ở đâu có linh thảo trân quý.

"Đây là Đế Nguyên thảo, rõ ràng có đến mười gốc ah!"

Đế Nguyên thảo là một trong các chủng loại Đế cấp linh thảo, tại phương diện khôi phục chân nguyên có công hiệu vô cùng lớn, một cây Đế Nguyên thảo trưởng thành có thể tại trong mười lần hô hấp là có thể bổ sung

đầy đủ chân nguyên cho một vị Thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả, một cây có giá trị ít nhất là mấy ngàn vạn nguyên thạch, dù sao thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả đều dựa vào nguyên thạch để bổ sung chân nguyên, cũng tương đương mấy ngàn vạn nguyên thạch mới đủ, ví dụ như Diệp Trần mới chỉ có Sinh Tử cảnh lục trọng thiên tu vi nên cần có tám trăm vạn nguyên thạch mới có thể bổ sung đầy đủ chân nguyên bản thân, đương nhiên, chân nguyên của Diệp Trần đã quá hùng hậu cùng tinh thuần nên mới tiêu tốn như vậy, nếu so với Sinh Tử cảnh lục trọng Thiên Vương giả bình thường, họ chỉ cần không đến một trăm vạn nguyên thạch là có thể bổ sung đầy đủ chân nguyên rồi.

"Đây là Băng Hồn thảo, cũng có được chín gốc."

Băng Hồn thảo có công hiệu không sai biệt lắm cùng Băng Tâm thảo mà trước đây Tuyết Không Đế đã lấy được, đồng dạng có thể nâng cao tinh thần, đối với việc tu luyện linh hồn bí pháp sẽ có ích lợi rất lớn, nhưng nếu luận về hiệu quả thì Băng Hồn thảo tốt hơn gấp trăm lần Băng Tâm thảo, bởi vì Băng Tâm thảo là Thiên Vương cấp linh thảo, mà Băng Hồn thảo là Đế cấp linh thảo.

Có Băng Hồn thảo, Diệp Trần có thể nắm chắc tại trong thời gian ngắn có thể Hồn Chi Hoàn tu luyện đến cảnh giới cao nhất là Tử Sắc Hồn Hoàn, đồng thời, hắn còn có ý định tu luyện thêm một môn linh hồn công kích bí pháp nữa, bất quá điều kiện tiên quyết là phải có thêm một ít Đế cấp linh thảo để khôi phục linh hồn lực, bằng không, linh hồn lực sẽ không đủ dùng.

Cảnh giới càng về sau thì chênh lệch càng lớn, trước kia, linh hồn lực của Diệp Trần cao gấp 10 lần thường nhân nên ưu thế rất rõ ràng, nhưng ở cảnh giới Sinh Tử cảnh lục trọng thiên và Thất trọng thiên, là một cái khảm, một khi đột phá đến thất trọng thiên thì linh hồn lực sẽ tăng vọt, cho dù là Diệp Trần đi nữa thì cũng phải kém xa, cho nên thông thường, Đế cấp linh hồn bí pháp đều dường như chỉ thích hợp đối với Phong Đế Vương Giả, chỉ có linh hồn lực của bọn hắn mới đủ sung túc để tu luyện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1432: Tử Hoa Tiên Thảo Viên

Chưa tới một canh giờ, Diệp Trần đã vơ vét mấy ngàn loại Thiên Vương cấp linh thảo, trên trăm loại Đế cấp linh thảo, trong số các Thiên Vương cấp linh thảo đã có đến ba mươi sáu loại Thiên Vương cấp linh thụ, còn trong các Đế cấp linh thảo thì có hai loại Đế cấp linh thụ.

Thiên Vương cấp linh thảo thì không đáng nói đến, nhưng mỗi một cây Đế cấp linh thảo đều có giá trị kinh người, nhất là hai cây Đế cấp linh thụ mà Diệp Trần đã lấy, theo thứ tự là Thất Tinh Quả Thụ và Tinh Không Ngộ Đạo Thụ.

Thất Tinh Quả Thụ thì mỗi 500 năm mới nở hoa, 500 năm mới kết quả, Thất Tinh Quả có công hiệu bổ sung chân nguyên, bình thường mà nói, mười quả Thất Tinh Quả liền có thể bổ sung đầy đủ chân nguyên cho một gã Thất Trọng thiên phong đế vương giả, mà Thất Tinh Quả Thụ mỗi lần kết quả sẽ có ít nhất mấy vạn quả.

Hiện tại, cây Thất Tinh Quả Thụ này trên nhánh cây đang nở đầy hoa, như vậy khoảng cách đến lúc kết quả, tối đa sẽ không vượt qua năm trăm năm.

Còn Tinh Không Ngộ Đạo Thụ, tên gọi đúng như ý nghĩa, đối với phương diện "ngộ đạo" có trợ giúp rất lớn, nếu ở dưới tàng cây mà tu luyện kiếm pháp, tiến cảnh sẽ cao hơn gấp mười, thậm chí gấp trăm lần bình thường, tỷ lệ đột phá cảnh giới cũng sẽ cao hơn chút ít.

Nhiều linh thảo như vậy, nếu không có Hoa Thảo Giới thì thật đúng là không dễ dàng mà lấy hết được, bất quá Diệp Trần từ sớm trước đó đã mua một cái cực phẩm Hoa Thảo Giới.

Hoa Thảo Giới cũng giống như Trữ vật linh giới, được chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Không gian trong Hạ phẩm Hoa Thảo Giới bình thường sẽ không vượt qua 100 mẫu, trung phẩm sẽ không vượt qua một ngàn mẫu, thượng phẩm thì khoảng vạn mẫu. Còn về phần Cực phẩm, suy cho cùng cũng không phải đều là hàng tốt nhưng dù sao thì chọn cái càng lớn càng tốt.

Diệp Trần đã mua một cái cực phẩm Hoa Thảo Giới có không gian khoảng chừng 5000 vạn mẫu, cơ hồ là loại lớn nhất, dài rộng ở bên trong vượt qua 350 dặm, hoàn toàn có thể dung nạp đại lượng linh thảo, bên trong còn có núi và hồ nước, còn có cực phẩm Thái Dương Thạch huyễn hóa thành mặt trời, cực phẩm Nguyệt Thạch huyễn hóa ra ánh trăng, cực phẩm Vân Vụ Thạch hình thành ra mây mù, cực phẩm Phong Lôi thạch tắc thì có thể tạo ra gió lốc.. khi cùng mây mù chạm vào nhau sẽ hình thành ra lôi điện, sau đó tạo ra từng cơn mưa rơi xuống. Tóm lại, cực phẩm Hoa Thảo Giới có hệ sinh thái rất hoàn thiện, nhưng quan trọng nhất là, bên trong có linh khí thập phần sung túc, trong lòng đất Diệp Trần còn chôn xuống mấy chục đến trăm triệu nguyên thạch để tạo thành một mạch khoáng nguyên thạch, trừ việc đó ra, bản thân Hoa Thảo Giới còn có thể hấp thu năng lượng hư không chứ không chỉ có dựa vào nguyên thạch.

Sau khi đem đại lượng Thiên Vương cấp linh thảo và Đế cấp linh thảo gieo trồng tại bên trong Hoa Thảo Giới, Diệp Trần tiếp tục tìm kiếm những loại linh thảo chưa từng phát hiện.

Thời gian từng giọt từng giọt đi qua, bốn canh giờ đã sắp hết, chỉ còn lại nửa canh giờ cuối cùng mà thôi.

"Tổng cộng được hơn 5000 loại Thiên Vương cấp linh thảo, 150 loại Đế cấp linh thảo, đoán sơ thôi cũng đã thu hoạch ít nhất là hơn 20 tỷ nguyên thạch rồi, nhất là Thất Tinh Quả Thụ và Tinh Không Ngộ Đạo Thụ, hai gốc Đế cấp linh thụ này đã có giá trị không dưới 20 tỷ, những thứ khác thì cả số lẻ cũng chưa tới."

Tinh Không Ngộ Đạo Thụ có giá trị khó mà nói được, còn Thất Tinh Quả Thụ thì vô cùng trân quý, Diệp Trần căn bản không cách nào đoán chừng được, dựa trên số liệu tính toán, chỉ cần Thất Tinh Quả Thụ kết trái, giá trị một quả trái cây của nó, nói như thế nào cũng đạt đến mấy trăm vạn nguyên thạch, một vạn quả tựu là mấy chục tỷ, nếu không phải là 500 năm nở hoa, 500 năm kết quả, thời gian này là quá dài, thì giá trị có khi còn muốn trở mình gấp 10 lần đấy.

Đương nhiên, 36 loại Thiên Vương cấp linh thụ kia cũng có giá trị không thấp, hợp lại cũng ước chừng vài tỷ.

Trong số các loài Linh thảo, từ trước đến nay linh thụ luôn là vương giả, giá trị so với các loài linh thảo khác cao gấp trăm ngàn lần.

Trên cự sơn, có một sơn cốc.

Rất nhanh, Diệp Trần đã đi vào khu vực bên ngoài sơn cốc.

Lối vào sơn cốc bị một tầng hào quang tử sắc bao phủ, hẳn là cấm chế, ngoại trừ Diệp Trần ra, Xích Phong Đế Tuyết, Không Đế cùng với Thạch Nhân Đế cũng đã đến, chỉ còn thiếu Hỏa Tước Đế mà thôi.

"Diệp Trần, thu hoạch như thế nào rồi?" Xích Phong Đế ha ha cười nói.

Diệp Trần nói: "Cũng không tệ lắm, không uổng công đấy." Hắn tin tưởng không chỉ có mình thu hoạch to lớn, bốn người Xích Phong Đế tuyệt đối thu hoạch sẽ không ít, thậm chí có khả năng còn nhiều hơn so với hắn, về phần đến cùng thu hoạch có bao nhiêu thì chỉ có trong lòng họ tinh tường mà thôi.

"Đúng vậy a, không uổng công, hiện tại chỉ còn lại có sơn cốc này là chưa vào thôi."

Xích Phong Đế cười toe toét miệng, lần này thu hoạch quá lớn, bình quân mỗi người tiêu hao hơn năm ức nguyên thạch, nhưng thu hoạch lại hơn năm tỷ nguyên thạch, gấp mấy chục lần, đâu chỉ là không uổng công, quả

thực là lợi nhuận điên cuồng, từ khi hắn được sinh ra đến bây giờ, tựu chưa bao giờ gặp được kỳ ngộ lớn như thế.

Chỉ chốc lát sau công phu, Hỏa Tước Đế cũng tới.

"Tốt rồi, mọi người đã tới đông đủ, đồ vật trong sơn cốc này, mọi người liền chia đều a !" "

Lối vào là một đạo cấm chế có vầng sáng tử sắc, một người khẳng định không thể khai được mà cần phải có năm người hợp lực thì may ra, đương nhiên, Xích Phong Đế có thể dùng Xích Phong Hào để phá nhưng bất quá hắn cảm thấy không cần phải như vậy, cái cấm chế này xa không bì kịp với Tứ Tượng Đại Trận, dùng Xích Phong Hào là quá lãng phí, hơn nữa một người ăn mảnh là không tốt lắm, tuy những người khác sẽ không nói, nhưng muốn hợp tác lâu dài với nhau thì tốt nhất là phải biết chia xẻ, nếu không thì mỗi người thậm chí đều nghĩ tới ăn mảnh, như vậy còn không bằng giải thể cả đám, tất yếu không cần phải hợp tác nữa.

Năm người liên thủ, chỉ tốn thời gian nửa khắc tựu đã oanh phá được vầng sáng tử sắc.

Sau khi vầng sáng tử sắc tản ra, năm người lập tức thấy được mọi thứ trong sơn cốc.

Trong sơn cốc có một mảnh linh thảo viên, ước chừng rộng đến trăm mẫu, toàn bộ linh thảo bên trong đều sáng long lanh óng ánh tử sắc, một cổ tử sắc khí tức nồng đậm từ trong sơn cốc theo cửa vào vọt ra ngoài, lập tức, linh hồn của năm người như đắm chìm vào trong sơn tuyền, đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái và vô cùng thông thấu.

"Đây là …?"

Xích Phong Đế há to mồm !"

"Đúng vậy, là Tử Hoa Tiên Thảo Viên !" Thạch Nhân Đế gằn từng chữ.

Hỏa Tước Đế trừng tròn mắt, "Không thể tưởng được Tử Hoa Bí Cảnh thật sự có Tử Hoa Tiên Thảo Viên, xem nơi này có bao nhiêu gốc kìa, mấy trăm gốc? Mấy ngàn gốc?"

Tử Hoa Tiên Thảo Viên chiếm diện tích trăm mẫu, nhưng bất quá Tử Hoa tiên thảo phân bố rất thưa thớt, cứ cách mỗi vài mét mới có một cây Tử Hoa tiên thảo, nhưng dù thưa thớt thế nào cũng có đến trăm mẫu, số lượng thiếu được đi nơi nào?

"Nhiều Tử Hoa tiên thảo như vậy, đủ để ta luyện Đế cấp linh hồn công kích bí pháp rồi." Diệp Trần đầu tiên nghĩ đến chính là Đế cấp linh hồn công kích bí pháp, linh hồn phòng ngự bí pháp thì đã có hồn chi hoàn, còn linh hồn công kích bí pháp cũng chỉ có linh hồn kiếm khí, linh hồn kiếm khí tuy là được tìm hiểu ra từ Thần bia bên trong Thần tích, nhưng khi đó, mặc dù tại phương diện linh hồn bí pháp Diệp Trần đã đạt thành tựu cao, nhưng chung quy cũng không được coi là quá cao. Suy cho cùng, linh hồn kiếm khí tựu cũng tương đương với trình độ Thiên Vương cấp linh hồn công kích bí pháp cao nhất mà thôi.

Mặc dù như thế, bằng vào linh hồn thiên phú của mình, Diệp Trần đã tương đương gấp 10 lần so với vương giả bình thường, khi thi triển đi ra linh hồn kiếm khí, uy lực là không thể coi thường, cũng tương đương với Đế cấp linh hồn công kích bí pháp rồi.

Nếu có thể tu luyện được một môn Đế cấp linh hồn công kích bí pháp đạt trình độ cao nhất, uy lực sẽ tăng lên bao nhiêu thì cũng có thể nghĩ ra, chỉ cần đơn thuần nhìn vào Linh hồn lực phòng ngự Hồn chi hoàn cũng đủ biết rồi.

"Xem trước một chút có bao nhiêu gốc Tử Hoa tiên thảo a?"

Phục hồi tinh thần lại, Diệp Trần đề nghị nói.

"Đúng vậy, thời gian không còn nhiều lắm."

Bốn người Xích Phong Đế tỉnh táo lại.

Tiến vào sơn cốc, bốn người bắt đầu thu thập Tử Hoa tiên thảo.

Quá trình thu thập rất nhanh, rất thuận lợi.

Cuối cùng cũng kiểm kê xong, Tử Hoa tiên thảo có 3600 gốc, năm người chia đều, mỗi người có thể được đến 720 gốc, đây là một con số rất kinh người.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1433: Truy Hồn Kiếm

"Một cây Tử Hoa tiên thảo đại khái có thể bổ sung đầy linh hồn lực cho một Thất trọng thiên phong đế vương giả, bảy trăm hai mươi gốc này đủ để bổ sung bảy trăm hai mươi lần đấy."

Xích Phong Đế cười nói.

Tuyết Không Đế nói: "Nếu trực tiếp phục dụng Tử Hoa tiên thảo là quá lãng phí, chi bằng dùng nó như linh hồn tài liệu để luyện chế thành đan dược, như vậy mới được xem là tốt nhất."

"Ừ !" Thạch Nhân Đế gật gật đầu, "Trong số các loại Đế cấp đan dược, có một loại được gọi là Tử Hoa luyện hồn đan, tài liệu chính để làm ra đúng là Tử Hoa tiên thảo, bảy trăm hai mươi gốc Tử Hoa tiên thảo này nếu được phối hợp thêm các linh hồn tài liệu khác, tối thiểu cũng có thể luyện chế ra được 5000 viên Tử Hoa luyện hồn đan, mà một viên Tử Hoa luyện hồn đan không sai biệt lắm có thể bổ sung một nửa linh hồn lực cho một Thất trọng thiên phong đế vương giả đấy."

"Nếu như các ngươi không vội dùng Tử Hoa tiên thảo, không bằng đều giao cho ta đi!" Trong Phượng tộc chúng ta có không ít người là luyện đan đại sư, Tử Hoa luyện hồn đan cũng có thể luyện chế ra, chỉ có điều Tử Hoa tiên thảo dường như rất khó tìm mà thôi." Hỏa Tước Đế đến từ Phượng tộc, Phượng tộc cũng giống như Long tộc, đều là hai chủng tộc đệ nhất trong Yêu tộc, Chu Tước cũng là một chi của Phượng tộc, mà Hỏa Tước Đế cũng giống như Chu Tước Vương ở Thần Chi Nhạc Viên, bản thể đều là Chu Tước, tại bên trong Phượng tộc có địa vị rất cao, không thua gì địa vị Cự Long tại Long tộc.

Diệp Trần có chút động ý, nói: "Vậy còn các linh hồn tài liệu khác thì

làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy a, còn có cả phí tổn luyện chế nữa?"

Xích Phong Đế gật gật đầu.

Hỏa Tước Đế nói: "Các linh hồn tài liệu khác thì các ngươi không cần lo lắng, còn phí tổn luyện chế thì rất đơn giản, rút bớt một thành đan dược là được, như vậy các ngươi chỉ có thể nhận lại được chín thành đan dược, nếu không những lão gia hỏa kia sẽ không vì các ngươi mà luyện chế đan dược đâu, nếu trả bằng nguyên thạch cũng không được vì bọn hắn không cần. Các ngươi hãy cân nhắc một chút, bất quá ta cảm thấy như vậy vẫn là có lợi nhất, mỗi lần ta nhờ bọn hắn luyện chế đan dược cũng đều bị rút bớt 1 thành, nhưng ngược lại cũng giảm bớt đi không ít công phu đấy."

"Một thành đan dược à?"

Nghĩ nghĩ, Diệp Trần gật đầu nói: "Không coi là nhiều, ta giữ lại bảy mươi gốc để dự trữ, còn lại 650 gốc đều cho ngươi a."

Nói xong, Diệp Trần lấy ra 650 gốc Tử Hoa tiên thảo đưa cho Hỏa Tước Đế.

Một thành đan dược hoàn toàn chính xác là không nhiều lắm, dù sao một cái linh hồn tài liệu khác Diệp Trần cũng không có, có lẽ có thể tốn chút công phu đi sưu tầm, nhưng quá hao tâm tốn sức rồi, mà lại chỉ sợ phải có thêm phí tổn luyện chế nữa, tính ra sẽ không thấp chút nào, ít nhất cũng vài tỷ, nếu là như vậy, còn không bằng chỉ lấy chín thành đan dược. Tin tưởng chín thành cũng có hơn bốn nghìn viên đấy.

Ba người Xích Phong Đế cũng vậy, đem Tử Hoa tiên thảo giao cho Hỏa Tước Đế.

Chỉ chốc lát sau công phu, năm người đều bị bài xích ra khỏi cái phương thế giới này, trở lại trên đại thảo nguyên.

Lúc này, trên thảo nguyên các hạt châu ngũ sắc đã tiêu biến toàn bộ, năm người bắt đầu men theo một phương hướng khác để thám hiểm Tử Hoa Bí Cảnh.

Cuối cùng, năm người đều cảm thấy tiếc nuối khi không có thể tìm được địa điểm trên tàn đồ, Thạch Nhân Đế tuy đã từng đi qua Ngọc Nữ Phong trên tàn đồ, nhưng hắn cũng không biết hiện tại nó đang ở vị trí nào.

Một tháng sau, năm người tìm được lối ra, đã đi ra khỏi Tử Hoa Bí Cảnh.

. . .

Kim giáp tinh, bí pháp tháp.

Tầng thứ sáu của Bí pháp tháp là nơi bán các Đế cấp bí pháp, còn tại tầng thứ bảy là Hoàng cấp bí pháp, nghĩ nghĩ, Diệp Trần quyết định tạm thời không tu luyện Hoàng cấp bí pháp. Thứ nhất, Hoàng cấp bí pháp rất khó để có thể tu luyện, dùng Sinh tử cảnh lục trọng thiên tu vi của hắn để tu luyện thì có chút xa vời. Cảnh giới càng cao thì ngộ tính sẽ càng cao, ngộ tính của hắn có lẽ có thể vượt cấp, tại trong cấp độ Thất trọng thiên phong đế vương giả, hắn đã thuộc về cấp bậc cao cấp nhất, nhưng trong cấp bậc Bát trọng Thiên Hoàng giả, thì không thể nghi ngờ là kẻ chót nhất. Vì vậy, muốn tu luyện một môn Hoàng cấp bí pháp thì còn không biết đến lúc nào mới có thể tu luyện tới đại thành cảnh giới, dù cho có thời gian tháp hỗ trợ thì cũng không làm nên chuyện gì.

Nếu đã như vậy thì còn không bằng làm gì chắc đó, trước tiên cứ tu luyện Đế cấp bí pháp, về sau tu luyện thêm Hoàng cấp bí pháp nữa, sau khi đem Đế cấp bí pháp có cấp bậc cao nhất tu luyện tới cảnh giới cao nhất, thì thành tựu cũng không yếu hơn Hoàng cấp bí pháp bao nhiêu.

Huống chi, linh hồn lực của hắn so với người bình thường càng tinh thuần hơn nhiều, khi thi triển ra Đế cấp linh hồn công kích bí pháp có cấp độ cao nhất, thì cũng chưa chắc yếu kém hơn Hoàng cấp linh hồn công kích bí

pháp bình thường.

Đế cấp bí pháp thường có chi phí rất đắt đỏ, Đế cấp linh hồn bí pháp lại càng phải như vậy.

Trước kia, Diệp Trần còn có 200 triệu điểm cống hiến quân đội, nhưng bấy nhiêu cũng không thấm vào đâu, lần này, Diệp Trần lại bỏ ra 500 triệu (5 ức) nguyên thạch để hối đoái 500 triệu (5 ức) điểm cống hiến quân đội, tin tưởng đủ để hối đoái một môn linh hồn công kích bí pháp đạt trình độ cao nhất.

So với linh hồn phòng ngự bí pháp, linh hồn công kích bí pháp tại tầng thứ sáu có nhiều hơi đôi chút, có đến mười bảy loại .

"Hồn Bạo, 400 triệu điểm cống hiến !"

"Hồn Chi Thương, 400 triệu 2000 vạn điểm cống hiến."

"Hồn Chi Vũ, 400 triệu 5000 vạn điểm cống hiến."

"Kinh Hồn Tiến, 400 triệu 8000 vạn điểm cống hiến."

"Nguyên Thần Thiết Cát, 500 triệu (5 ức) điểm cống hiến."

. . .

Mười bảy loại Đế cấp linh hồn công kích bí pháp, không một cái nào mà Diệp Trần muốn buông tha, nhìn vào loại nào cũng không khỏi sợ hãi thán phục không thôi, căn cứ vào miêu tả, những Đế cấp linh hồn công kích bí pháp này không một cái nào là dễ đối phó cả.

Hồn Bạo, tên gọi đúng như ý nghĩa, có khả năng làm linh hồn lực bạo tạc nổ tung, gây ra trọng thương thậm chí chôn vùi linh hồn địch nhân, độ khó tu luyện rất cao, cần phải cô đọng ra một đạo hồn lôi.

Hồn Chi Thương, là một loại linh hồn công kích thập phần quỷ dị, tại dưới tình huống địch nhân không phát giác, sẽ dần dần ăn mòn linh hồn địch

nhân, đến khi địch nhân phát giác thì đã không còn kịp nữa.

Hồn Chi Vũ càng kỳ lạ hơn, là một loại linh hồn công kích bí pháp trên phạm vi lớn, đương nhiên, có lẽ còn có nhiều tác dụng khác.

Kinh Hồn Tiến thì có uy lực rất mạnh, có thể nói là “kinh hồn”.

Nguyên Thần Thiết Cát thì ngưng tụ thành một cái cưa cự đại, thiết cắt vào linh hồn địch nhân, các linh hồn phòng ngự bình thường căn bản không có khả năng phòng trụ.

Không dừng lại ở đó, Diệp Trần tiếp tục xem thêm các loại khác.

"Ác mộng, thật lợi hại, lại còn có loại linh hồn công kích bí pháp này nữa chứ, tạo ra ác mộng tại trong linh hồn địch nhân, vào thời khắc mấu chốt mà phát động ra sẽ đủ để cho thể xác và tinh thần đối phương sụp đổ. Nhưng tiếc là rất không thích hợp với ta."

Diệp Trần tiếp tục đi.

Lúc nhìn thấy loại thứ mười bảy, Diệp Trần ngừng lại, cuối cùng đã tuyển lấy cái này.

"Truy Hồn Kiếm, 600 triệu 3000 vạn điểm cống hiến."

Trên tấm bảng hiệu mô tả viết rằng, tại trong linh hồn bản thân cô đọng ra một thanh linh hồn tiểu Kiếm, vào thời khắc mấu chốt, ý niệm vừa khẽ động thì linh hồn tiểu Kiếm sẽ trực tiếp công kích đi ra ngoài, trên đường đi có thể cải biến phương hướng, thậm chí có thể thu hồi trở lại.

"Có điểm giống với ngự kiếm thuật, nhưng so với ngự kiếm thuật càng đáng sợ hơn nhiều."

Bỏ ra 600 triệu 3000 vạn điểm cống hiến, Diệp Trần đã nhận được Truy Hồn Kiếm bí pháp.

Nhìn thoáng qua, Diệp Trần phát hiện, Truy Hồn Kiếm được phân thành

ba tầng, tầng thứ nhất là “luyện hồn”, tầng thứ hai là “rèn hồn”, tầng thứ ba mới được gọi là “truy hồn”.

"Về Thần Chi Nhạc Viên trước rồi nói sau."

Thu hồi Truy Hồn Kiếm bí pháp, Diệp Trần đi ra khỏi bí pháp tháp.

. . .

Thần Chi Nhạc Viên.

Một tháng sau, Diệp Trần đã tu luyện đến Truy Hồn Kiếm tầng thứ hai “rèn hồn”.

Tu luyện Truy Hồn Kiếm tựu như là chế tạo ra một thanh bảo kiếm, vốn dĩ ban đầu rất thẳng tắp, sau đó được tôi rèn trở thành bảo kiếm thực sự, kế tiếp là có thể “truy hồn”, tức là giết người không thấy máu.

Bất quá độ khó của nó so với việc chế tạo bảo kiếm càng khó khăn gấp ngàn vạn lần, dù sao thứ đem ra rèn luyện chính là linh hồn lực của mình, mỗi một lần tôi rèn, đều là một lần tra tấn, thật giống như là đã cắt trúng vào linh hồn của mình vậy, trừ việc đó ra, linh hồn lực còn như bị xếp đặt vậy. Có thể nói là vô cùng phức tạp, thậm chí còn muốn phức tạp hơn một ít so với Hồn chi hoàn.

“Bá !"

Trong tay lóe lên ánh sáng âm u, một gốc linh thảo xuất hiện trên tay.

Là Đế cấp linh thảo Băng hồn thảo mà Diệp Trần lấy được từ trong Tử Hoa Bí Cảnh, băng hồn thảo có thể nâng cao tinh thần, nên đối với việc tu luyện linh hồn bí pháp có tác dụng thập phần to lớn.

Sau khi sử dụng Băng hồn thảo, Diệp Trần lập tức cảm giác linh hồn của mình trở nên mát lạnh rất nhiều, mọi đau đớn lúc trước đều tan thành mây khói, mạch suy nghĩ trở nên đặc biệt rõ ràng, mọi tạp niệm đều không còn

nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1434: Song Song Đại Thành

"Không hổ danh là Băng Hồn Thảo, Linh Hồn Lực tựa hồ đã trở nên có thể khống chế dễ dàng hơn."

Diệp Trần không dám chậm trễ, lập tức tu luyện lên cấp độ Truy Hồn Kiếm, dược hiệu Băng Hồn Thảo là có hạn, một buội Băng Hồn Thảo đại khái có thể duy trì dược hiệu trong vòng nữa tháng, trong thời gian này, năm ngày đầu tiên là có dược hiệu mạnh nhất, năm ngày kế tiếp bắt đầu suy yếu, và năm ngày cuối cùng chỉ là dược hiệu còn sót lại.

Trên hồn hải, trừ Bất Hủ Kiếm Hồn cùng Hủy Diệt Kiếm Hồn, một thanh tiểu kiếm đang dần dần định hình, nó chính là Truy Hồn Kiếm.

Bất quá Bất Hủ Kiếm Hồn cùng Hủy Diệt Kiếm Hồn là một phần của hồn hải nên không cách nào nhúc nhích, giống như là một Sinh mệnh thế giới có Thái Dương và Ánh Trăng vậy, mà Truy Hồn Kiếm thì tự do, tâm ý Diệp Trần vừa khẽ động cũng đủ để Truy Hồn Kiếm chui ra khỏi hồn hải mà công kích địch nhân, dĩ nhiên, có thể đánh chết linh hồn địch nhân hay không thì tựu vẫn chưa biết được.

Trước mắt Truy Hồn Kiếm còn không coi là bảo kiếm, bởi vì nó cũng chưa khai mở mũi nhọn, một thanh kiếm không có mũi nhọn thì cho dù chất liệu chế tác có tốt hơn nữa, cũng cũng không dễ gì giết được địch nhân.

Thương thương thương!

Hai khối Linh Hồn Lực cấu tạo thành đá mài đao di động hiện ra, không ngừng mài hai lưỡi cùng mũi kiếm của Truy Hồn Kiếm, mỗi một lần ma sát thì Truy Hồn Kiếm liền trở nên sắc bén thêm một phần, có một loại khí tức hàn quang bắn ra tràn ngập bốn phía.

Tại ngoại giới một ngày bằng trong thời gian tháp một trăm ngày.

Trên căn bản, mỗi ngày Diệp Trần mài dũa Truy Hồn Kiếm mấy vạn lần, một trăm ngày chính là mấy trăm vạn lần. Ngoại giới trãi qua một tháng, trong thời gian tháp trãi một trăm tháng, Diệp Trần đã mài suốt một ức lần, tuy nói mỗi lần mài như vậy, Linh Hồn Lực bị hao tổn cực kỳ ít, nhưng cũng không chịu nổi khi vận dụng nhiều như vậy.

Cũng may là Diệp Trần có Tử Hoa Tiên Thảo, lúc Linh Hồn Lực bị hao tổn đến một nửa thì Diệp Trần sẽ phục dụng nửa gốc cây Tử Hoa Tiên Thảo để bù đắp Linh Hồn Lực.

Khi ngoại giới trãi qua một tháng thời gian, Diệp Trần đã tiêu hao mười lăm gốc cây Tử Hoa Tiên Thảo.

"May là ta có dự trữ Tử Hoa Tiên Thảo, bằng không Truy Hồn Kiếm căn bản không có biện pháp trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà tu luyện tới trình độ này, thật sự quá tiêu hao Linh Hồn Lực rồi."

Truy Hồn Kiếm không giống với các linh hồn công kích bí pháp khác, trọng tâm của nó chính là sự sắc bén. Còn các linh hồn công kích bí pháp khác thì chỉ cần hiểu được sự sắp đặt của Linh Hồn Lực là được, đây chính là sự phức tạp của nó.

Dĩ nhiên, từ phương diện này cũng nhìn ra được, Truy Hồn Kiếm có uy lực thế nào, Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường tuyệt đối sẽ bị xuyên thủng và cắt đứt ra.

Về phần Băng Hồn Thảo, Diệp Trần chỉ mới dùng bốn gốc, dùng hết một buội rồi phải cách thời gian rất lâu, Diệp Trần mới có thể phục dụng gốc cây thứ hai, dù sao cũng cần để dành lại cho việc tu luyện Hồn Chi Hoàn tới cảnh giới tối cao Tử sắc Hồn Hoàn.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, một ngày kia, trong Hồn Hải của Diệp Trần, Truy Hồn Kiếm đột nhiên bộc phát ra thanh âm kiếm ngân vang

ngất trời, một cổ khí tức cực kỳ sắc bén tịch quyển ra, cổ khí tức này vô cùng cường đại, thậm chí dẫn tới Bất Hủ Kiếm Hồn cùng Hủy Diệt Kiếm Hồn đồng thời rung động, ở dưới tình huống Diệp Trần không biết chuyện vừa xảy ra, một tia Bất Hủ Kiếm Ý cùng một tia Hủy Diệt Kiếm Ý lập tức dung nhập vào trong Truy Hồn Kiếm.

Kiếm Ý, giống như trước có thể sát thương linh hồn, bất quá loại sát thương này so với linh hồn công kích thì yếu nhược hơn không ít, nhưng ở đây là hai thứ vừa kết hợp lại, sinh ra thứ biến hóa gì thì đoán chừng không có nhiều người biết được.

Bởi vì một tia Bất Hủ Kiếm Ý cùng Hủy Diệt Kiếm Ý này sau khi dung nhập liền suy yếu đi, nên bản thân Diệp Trần cũng không nhận thấy được tác dụng của chúng, bất quá đến khi Truy Hồn Kiếm càng ngày càng mạnh lên thì Diệp Trần thủy chung sẽ biết.

"Rốt cục đã đại thành !"

Diệp Trần dùng sức thở ra một hơi.

Truy Hồn Kiếm được phân thành ba cấp độ, tu luyện tới tầng thứ nhất là “tiểu thành”, tu luyện tới tầng thứ hai là “đại thành”, tu luyện tới tầng thứ ba là “viên mãn”.

Muốn tu luyện tới viên mãn là không phải chuyện một sớm một chiều, cái đó và ngộ tính không liên quan với nhau, bởi vì muốn làm bất cứ chuyện gì cũng phải trải qua một quá trình, đó là “có công mài sắt, có ngày nên kim”, đợi đến khi Truy Hồn Kiếm được thi triển và lần thì tự nhiên sẽ đạt đến viên mãn.

"Đáng tiếc, không tìm được kẻ địch để thí nghiệm."

Sau khi Truy Hồn Kiếm đại thành, Diệp Trần khẩn cấp muốn biết uy lực của Truy Hồn Kiếm, đáng tiếc không thể dùng ở trên người thành viên của Thần Chi Nhạc Viên, với uy lực của nó, tại Thần Chi Nhạc Viên không có

một người nào có thể ngăn cản nổi, chỉ sợ là dù họ có tu luyện Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp cũng không cản được. Diệp Trần có loại cảm giác, nếu Truy Hồn Kiếm đánh vào mình thì Hồn Chi Hoàn cũng không thể ngăn trở nổi, trừ phi có thể đem Hồn Chi Hoàn tu luyện tới cảnh giới tối cao Tử sắc Hồn Hoàn, khi đó mới biết được là “mâu lợi hại hay lá chắn lợi hại”.

"Kế tiếp, có thể đem Hồn Chi Hoàn tu luyện tới đại thành cảnh giới rồi."

Đi ra khỏi thời gian tháp, đến tửu điếm Thần Chi Nhạc Viên uống rượu trong chốc lát, cùng người quen hàn huyên, sau khi trở về, Diệp Trần chính thức bước vào tu luyện Hồn Chi Hoàn bí pháp.

Hồn Chi Hoàn mỗi khi tăng lên một tầng cảnh giới, sẽ thấy có nhiều thêm một tầng linh hồn phòng ngự, ở trên chiến trường, nó là bí pháp bảo vệ tánh mạng, ai có thể biết được có cao thủ nào đang âm thầm dùng linh hồn lực công kích mình chứ.

Phục dụng Băng Hồn Thảo, Diệp Trần chìm vào trong trạng thái tu luyện.

Ngoại giới nửa tháng, thời gian tháp trãi qua năm mươi tháng, ở bên ngoài lam sắc Hồn Hoàn bỗng nhiên đản sinh ra một tia sáng tử sắc, tử sắc quang mang giống như một đạo sương mù màu tím vậy, dần dần tràn ngập ra.

Nếu cẩn thận quan sát, sẽ có thể phát hiện tử sắc quang mang này đang chuyển thành một tầng sương mù tử sắc, là do từng cái ký hiệu cấu tạo thành, và cũng không phải là màu tím đơn thuần.

Diệp Trần mong muốn chính là, làm thế nào đem đám sương mù màu tím kia ngưng tụ thành một vòng tử sắc Hồn Hoàn, khiến nó trở nên vững chắc, bản thân có tác dụng hấp thu Linh Hồn Lực, việc này rất giống với kiến tạo ra một công trình kiến trúc, làm sao có thể kiến tạo ra một tòa kiến trúc hết sức vững chắc, nền móng cũng phải được gia cố hết sức vững chắc, đó mới là mục đích của Diệp Trần.

Sụp đổ!

Lúc Tử sắc Hồn Hoàn được ngưng tụ một nửa thì bỗng nhiên hỏng mất, một lần nữa hóa thành đám sương mù tử sắc, bất quá đám sương mù màu tím kia đã nồng đậm hơn so với trước rất nhiều.

"Quả nhiên, việc ngưng tụ tử sắc Hồn Hoàn so với lam sắc Hồn Hoàn khó khăn hơn gấp mười lần, nhất định phải thấm nhuần cấu tạo của các ký hiệu thì mới có thể tạo thành tử sắc Hồn Hoàn."

Liên tiếp thất bại mười lần, Diệp Trần không tiếp tục ngưng tụ tử sắc Hồn Hoàn nữa, ngược lại chỉ quan sát Linh Hồn Lực được cấu tạo thành từ các ký hiệu màu tím.

Các ký hiệu màu tím này rất là kỳ lạ, chúng giống như lục ngọc vậy, sau khi lục ngọc được Linh Hồn Lực tạo thành tốc độ ngưng tụ của chúng cao hơn vô số lần, có chút tương tự như một khối than biến thành kim cương vậy, phát sinh biến hóa rất kỳ dị.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, Diệp Trần đối với các ký hiệu màu tím kia càng ngày càng hiểu rõ, thậm chí cải tiến thêm một bước để dễ dàng tạo thành tử sắc Hồn Hoàn hơn.

"Kế nối lại lần nữa!"

Sau khi sai lầm khá nhiều, Diệp Trần tiếp tục bắt đầu lại.

Một trăm lần!

Một ngàn lần!

Một vạn lần!

Việc ngưng tụ Tử sắc Hồn Hoàn như trước vẫn hết sức tiêu hao Linh Hồn Lực, ban đầu khi ngưng tụ lam sắc Hồn Hoàn, mặc dù cũng tiêu hao Linh Hồn Lực nhưng Diệp Trần còn có thể trụ được, nhưng hiện tại hoàn

toàn không duy trì nổi nữa, cần phải có Tử Hoa Tiên Thảo hỗ trợ. Các ký hiệu màu tím trải qua trăm ngàn lần sử dụng, đã bắt đầu có một số không chịu nổi gánh nặng mà trực tiếp hỏng đi và tan biến mất, đối với Linh Hồn Lực cũng tiêu hao rất nghiêm trọng.

Nhưng công sức bỏ ra cũng không phụ lòng người, sau khi sử dụng ba gốc cây Băng Hồn Thảo, mười gốc Tử Hoa Tiên Thảo, tử sắc Hồn Hoàn rốt cục cũng ngưng tụ thành công.

Chỉ thấy ở ngoài hồn hải của Diệp Trần được bao quanh bởi thất đại Hồn Hoàn đỏ-cam-vàng-lục-lam-chàm-tím, tận cùng bên trong là Hồn Hoàn màu đỏ, phía ngoài cùng là Hồn Hoàn màu tím, nhìn qua thật là hoa lệ, tựa như được khoác một tầng áo thải hồng, vô cùng hoa lệ, tử sắc Hồn Hoàn so với Lục Đại Hồn Hoàn khác càng lộ ra vẻ bá đạo vô cùng, bản thân còn có một loại hồn tràng mãnh liệt, bất kỳ dị chủng Linh Hồn Lực nào đến gần liền sẽ bị hồn tràng tác dụng mà tự động tan rã mất, hoặc là trở nên không ổn định nữa.

Từ đó, Truy Hồn Kiếm cùng Hồn Chi Hoàn của Diệp Trần đã song song đại thành.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1435: Uy Lực Truy Hồn Kiếm

Hành trình hàng năm tiến vào săn thú chiến trường rất nhanh lại đến, Diệp Trần rất mong đợi đối với lần săn thú này, cũng không phải vì bên trong có nhân vật thập tinh lợi hại nào đó để hắn mong đợi, mà là mong đợi kiểm chứng uy lực của Truy Hồn Kiếm, thành viên của các đại Nhạc Viên khác đều là thiên chi kiêu tử, nguyên nhân cũng là bởi vì Linh Hồn Lực, linh hồn công kích bí pháp của bọn hắn có lẽ thuộc phẩm cấp đệ nhất Thiên Vương cấp, nhưng đối với linh hồn phòng ngự bí pháp, tin tưởng đa phần chỉ đạt tới Đế cấp, nhất là những nhân vật phong vân kia.

Mà Diệp Trần muốn chính là, xem một chút Truy Hồn Kiếm có thể dễ dàng phá vỡ Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp hay không.

Dĩ nhiên, cái này là rất khó khăn, Thú Ma chiến đội cùng với bản thân Diệp Trần đã quá mức nổi danh trong cao cấp thú liệp chiến trường, bất kể là ai đụng phải Thú Ma chiến đội cũng chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là chạy trốn, có thể trốn rất xa thì chạy trốn rất xa, sợ rằng phải thi triển cấm kỵ bí pháp tự tổn nguyên khí thậm chí là thọ nguyên thì cũng không hối tiếc.

Cao cấp thú liệp chiến trường, Thú Liệp Chi Tinh.

"Trốn ngay đi!"

Một chi đội ngũ khá nổi danh của Tà Thần Nhạc Viên từ xa xa cảm ứng được Thú Ma chiến đội, liền điên cuồng chạy trốn, mấy kẻ trong đó có tốc độ tương đối chậm, trên người cũng dấy lên huyết quang, rất hiển nhiên là bọn hắn đã thi triển một loại tự tổn nguyên khí bí pháp, làm như vậy là để gia tăng một chút tốc độ, bằng không, nếu bị đuổi kịp thì chỉ có một con đường chết mà thôi.

Như trong quá khứ mà nói, Thú Ma chiến đội đuổi theo một khoảng cách nhất định tựu sẽ buông tha, tốc độ hai bên không sai biệt nhau bao nhiêu nên dù đuổi theo thế nào cũng không thể thu hẹp khoảng cách được, dưới tình huống đối phương dốc sức liều mạng, ngược lại khoảng cách sẽ càng ngày càng xa. Nhưng lần này, Diệp Trần không có ý định buông tha cho chúng, "Đừng ngừng lại, tiếp tục truy đuổi chúng." Diệp Trần tăng tốc độ lên tới cực hạn, so với tất cả mọi người đều nhanh hơn một đoạn.

Đám người Vạn Tiễn Vương mặc dù có hơi nghi ngờ, nhưng cũng không nói gì, tốc độ của Diệp Trần so với bọn hắn nhanh hơn không ít, có lẽ thật sự có thể đuổi theo địch quân.

Quy tắc đặc thù tại Thú Liệp Chi Tinh dẫn đến khoảng cách công kích rất ngắn, Linh Hồn Lực phóng ra ngoài cũng chỉ được một khoảng cách rất hạn chế. Mà yếu điểm lớn nhất khi thi triển linh hồn công kích chính là “khóa” linh hồn đối phương, bằng không, nếu công kích giống như bình thường sẽ bị đối phương tránh thoát dễ dàng.

Dựa vào tốc độ kinh người của mình, Diệp Trần dần dần đuổi theo kịp một gã thành viên Tà Thần Nhạc Viên, cuối cùng, khoảng cách giữa đối phương đã không còn tới một nghìn dặm.

Khóa linh hồn!

"Đi!"

Trong vô thanh vô tức, Truy Hồn Kiếm xé gió bay vụt ra mà không có bất kỳ trở ngại nào, lập tức xuyên thủng linh hồn đối phương. Sau một khắc, thân thể người này đã mất đi khống chế, tựa giống như rơi tự do từ trên không xuống mặt đất, văng trượt ra đi rất xa, đến một chút sinh cơ cũng không có.

Một kiếm, diệt sát linh hồn.

"Không thể nào?!!"

Gã đội trưởng chi đội ngũ Tà Thần Nhạc Viên này là một Chiến Đế, khuôn mặt của hắn hiện ra vẻ như không thể tưởng tượng nổi về sự tình vừa xảy ra. Kẻ vừa chết kia có tên gọi là Thương Huyết Vương, thực lực của hắn không tính là rất mạnh, thuộc về Chuẩn Đế bình thường, nhưng linh hồn phòng ngự bí pháp mà hắn tu luyện cũng là đỉnh cấp Thiên Vương cấp, cho dù là địch nhân có dùng Đế cấp linh hồn công kích bí pháp để công kích hắn thì cũng không đến mức trúng một kích mà mất mạng, nhiều nhất cũng chỉ để cho linh hồn hắn bị trọng thương thôi.

"Chẳng lẽ hắn tu luyện chính là đỉnh cấp Đế cấp linh hồn công kích bí pháp?"

Đế cấp linh hồn công kích bí pháp quá mức tiêu hao Linh Hồn Lực, Linh Hồn Lực của Diệp Trần hoàn hảo gấp mười lần so với Vương giả bình thường, nhưng cao lắm cũng chỉ có thể thi triển chừng ba lần, mà các đại thiên tài của các Nhạc Viên, đại đa số Linh Hồn Lực đều chỉ gấp ba bốn lần Vương giả bình thường mà thôi, gấp năm sáu lần cũng không nhiều, còn gấp năm sáu lần trở lên thì số lượng không cao hơn 5 đầu ngón tay, đây là tính cả Diệp Trần rồi.

Những người khác cho dù có cho tu luyện Đế cấp linh hồn công kích bí pháp thì cũng không có biện pháp tu luyện, dù sao bằng vào Linh Hồn Lực của bọn hắn, nhiều nhất chỉ có thể thi triển một lần Đế cấp linh hồn công kích bí pháp mà thôi, không sai biệt lắm một khi Linh Hồn Lực bị tiêu hao sẽ gây ra ảnh hưởng rất to lớn đối với chiến lực. Mà khi Linh Hồn Lực bị tiêu hao hết, thậm chí sẽ làm cho bản thân bị hôn mê, sau khi tỉnh lại cũng sẽ gặp phải di chứng rất lớn.

"Mọi người tiếp tục trốn đi, ta cũng không tin Linh Hồn Lực của hắn có quá nhiều!"

Hắn oán hận nói.

"Tiếp tục đi!"

Truy Hồn Kiếm sau khi xuyên thủng linh hồn của kẻ vừa rồi, cũng không biến mất mà chỉ bị co rút nhỏ hơn một chút, như cũ vẫn sắc bén vô cùng, “phốc” một tiếng, tên thành viên Tà Thần Nhạc Viên thứ hai đã bị diệt sát linh hồn.

Ngay sau đó là tên thứ ba.

Lần này, Truy Hồn Kiếm chỉ còn lại một đạo mơ hồ có hình dạng thanh kiếm, đã không còn chút uy lực nào, Diệp Trần liền thu hồi nó trở lại và bồi dưỡng tại trong Hồn Hải, bổ sung cho Linh Hồn Lực.

Sau khi tu luyện thành công Truy Hồn Kiếm, Diệp Trần có thể trong thời gian ngắn mà tạo thành một đạo Truy Hồn Kiếm mới, nhưng nếu như trước đó Truy Hồn Kiếm vẫn chưa tiêu hao sạch sẽ thì có thể tiết kiệm được một chút Linh Hồn Lực cùng thời gian.

Sau khi đánh chết ba tên thành viên Tà Thần Nhạc Viên, Linh Hồn Lực của Diệp Trần cũng bị tiêu hao không nhỏ, đại khái đã tiêu hao hết một phần ba.

"Dưới tình huống đầy đủ Linh Hồn Lực, ta có thể thi triển ba lần Truy Hồn Kiếm, bất quá sau khi thi triển ba lần thì Linh Hồn Lực tựu không còn đủ nữa, thi triển một lần là bảo đảm nhất, phần còn dư lại cần dùng để duy trì linh hồn phòng ngự."

Đừng thấy Diệp Trần có thể thi triển ra ba lần Truy Hồn Kiếm, nhưng nếu quả thật thoáng cái thi triển ba lần liên tục Truy Hồn Kiếm, là tự tìm đường chết, thi triển hai lần thôi cũng đã không còn bảo đảm được nữa, còn dư lại chỉ một phần ba Linh Hồn Lực để duy trì Hồn Chi Hoàn là rất nguy hiểm, ai biết liệu có thể có đại lượng linh hồn công kích gây tiêu hao Hồn Chi Hoàn phòng ngự hay không, một khi mất đi Linh Hồn Lực thì Hồn Chi Hoàn không thể nghi ngờ sẽ càng ngày càng yếu đi.

Nếu không có Tử Hoa Tiên Thảo bồi dưỡng, Diệp Trần nhiều nhất chỉ có thể thi triển một lần Truy Hồn Kiếm, phải như vậy thì mới bảo đảm nhất,

dĩ nhiên, một lần Truy Hồn Kiếm xuất ra cũng có thể đánh chết không ít người rồi.

Có Tử Hoa Tiên Thảo, mọi chuyện không còn là vấn đề nữa.

Dùng chừng nửa gốc cây Tử Hoa Tiên Thảo, Truy Hồn Kiếm trong Hồn Hải của Diệp Trần đã khôi phục như cũ.

Phốc! Phốc! Phốc!

Lại thêm ba tên thành viên Tà Thần Nhạc Viên bị rơi từ trên trời xuống đất, tên nào cũng mở to hai mắt, tựa hồ không thể tin được mình dễ dàng bị giết chết như vậy.

Truy Hồn Kiếm có uy lực quả thực đáng sợ chí cực, một phần ba uy năng cũng có thể dễ dàng xuyên thủng đỉnh cấp Thiên Vương cấp linh hồn phòng ngự bí pháp, nếu là toàn bộ uy năng thì Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường cũng có thể bị xuyên thủng.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình gã đội trưởng.

"Không, ta không thể chết như vậy, ta có Chiến Đế thực lực và vẫn chưa tới 500 tuổi, trong tương lai ta nhất định có thể tiếu ngạo vũ trụ, trở thành Tà Linh Tộc Chí Tôn."

"Hừ, ta và bọn họ không giống nhau, ta tu luyện chính là Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp."

"Xem ngươi có thể cầm chân ta như thế nào."

Trong Hồn Hải, linh hồn phòng ngự của hắn cô đọng thành một bảo tháp, bảo vệ quanh linh hồn của hắn, khiến cho hắn an tâm hơn rất nhiều, hắn không tin linh hồn công kích của Diệp Trần có thể đánh bại Thần Hồn Tháp, chuyện này là không thể nào xảy ra.

Khoảng cách của song phương còn rất xa, ở khoảng cách này, nếu thi

triển linh hồn công kích là miễn cưỡng đủ, còn đối với công kích bình thường thì khẳng định không có một chút thương tổn nào. Trên Thú Liệp Chi Tinh này, khoảng cách càng xa thì sát thương do lực công kích bình thường gây ra càng nhỏ, còn đối với linh hồn công kích, chỉ cần ở bên trong phạm vi công kích thì lực sát thương cũng sẽ không nhỏ đi chút nào.

Phốc!

Diệp Trần phát ra Truy Hồn Kiếm lần thứ ba.

Truy Hồn Kiếm có tốc độ cực nhanh, thoáng cái đã tiến vào đến trong Hồn Hải đối phương.

“Két” một tiếng!

Thần hồn tháp đã bị kích phá và xuất hiện ra một cái lỗ kiếm, bên trong thần hồn tháp, hồn hải tên này bị đâm thủng và chia cắt ra làm hai, sau đó lại bị xoắn nát mà hoàn toàn tan rả.

"Thật sự hắn có thể đánh bại ta sao?"

Cho đến lúc sắp chết, hắn cũng không tin nổi Thần hồn tháp không thể phòng ngự được linh hồn công kích của Diệp Trần.

Hắn nào biết đâu rằng, mặc dù là Diệp Trần đã tu luyện đỉnh cấp Đế cấp linh hồn công kích bí pháp, nhưng là linh hồn của Diệp Trần tinh thuần hơn rất nhiều so với người bình thường, đã có thể so với Thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả rồi. Điều này dẫn đến uy lực Truy Hồn Kiếm đã đạt đến cấp độ Hoàng cấp linh hồn công kích bí pháp bình thường, và Hồn Chi Hoàn cũng giống như thế, linh hồn phòng ngự cũng đã có thể so sánh cùng Hoàng cấp linh hồn phòng ngự bí pháp bình thường rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1436: Lục Trọng Kiếm Vực

"Quả nhiên là vậy!"

Đôi mắt Diệp Trần sáng ngời lên, uy lực Truy Hồn kiếm không sai biệt lắm so với trong tưởng tượng của hắn, hoàn toàn chính xác có thể đục thủng Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp sau khi đã hình thành ra vòng phòng ngự linh hồn, từ đó có thể so với thực lực của Lục hoặc Thất Tinh Tử Kim Thống Lĩnh rồi. Có thể nói, Diệp Trần hoàn toàn đã có thể vượt qua các Thất trọng thiên Phong Đế Vương giả, giờ phút này chỉ có Bát trọng thiên Hoàng giả mới có thể là đối thủ của hắn. Đương nhiên, hắn tại trong giới Bát trọng thiên Hoàng giả vẫn chỉ thuộc về tồn tại áp chót, bất kể là trên phương diện linh hồn công kích, võ học công kích… cũng đều không thể uy hiếp được Bát trọng thiên Hoàng giả.

"Rõ ràng đã tiêu diệt toàn bộ đội ngũ địch nhân ư?"

Năm người Vạn Tiễn Vương trợn mắt há mồm kinh hãi.

Tại Thú Liệp Chi Tinh này, như nếu đối phương muốn chạy trốn thì khả năng đuổi giết thành công tuyệt đối sẽ thấp hơn ba thành, dưới tình huống liều mạng đuổi theo thì có thể đánh chết một hai tên đã coi là không tệ rồi. Bởi vì thứ nhất, mọi người đều có tốc độ gần như tương đồng nhau, tại trong chân không đều gần như có thể tiếp cận tốc độ ánh sáng, mà tại bên trên Thú Liệp Chi Tinh, chênh lệch sẽ càng thấp hơn. Thứ hai, Thú Liệp Chi Tinh có quy tắc đặc thù của nó, trong khoảng cách hơn vài trăm dặm thì lực sát thương trên phạm vi lớn sẽ rất yếu nhược, chỉ có trong phạm vi một trăm dặm thì mới được xem là khoảng cách công kích tốt nhất, chính điều này đã làm cho cường giả rất khó diệt sát đối phương từ cự ly xa. Đối với tình huống vừa rồi mà nói, Diệp Trần rất hiển nhiên đã dùng linh hồn công kích để diệt sát đối phương, việc này càng làm cho bọn hắn phải khiếp sợ.

Linh hồn công kích bí pháp buộc phải vượt qua linh hồn phòng ngự bí pháp một đẳng cấp lớn thì mới có thể hoàn toàn đánh bại được đối phương, Diệp Trần từ lúc nào đã tu luyện được một môn linh hồn công kích bí pháp lợi hại như thế chứ? Lại tự lúc nào mà đem cái môn linh hồn công kích bí pháp này tu luyện tới cảnh giới cao như vậy, bọn hắn cũng không cho rằng linh hồn công kích bí pháp đạt tiểu thành cảnh giới mà có thể toàn diệt đối phương.

"Thật quá mức lợi hại rồi, hắn thật sự đã làm thay đổi triệt để cách nhìn của ta rồi!"

Sáu người Vạn Tiễn Vương bay tới, Tư Mã Phi cảm khái nói.

"Chuyện này nếu như truyền đi, người của các Nhạc Viên khác tại Cao cấp Thú Liệp chiến trường này đoán chừng sẽ càng sợ hãi ngươi hơn rồi. Bất quá ngươi cũng phải thật cẩn thận, tại trong Cao cấp Thú Liệp chiến trường, có thể bọn hắn sẽ không làm gì được ngươi, nhưng lại có thể bẩm báo cho đám cao tầng của bọn hắn, chắc chắn lúc đó bọn cao tầng kia sẽ phái cường giả đến giết ngươi. Tuyệt đối không thể không đề phòng đấy."

Trương Nhân Nhân nhắc nhở.

"Nhân Nhân nói không sai đấy." Lưu Địch gật đầu nói: "Theo ta biết, trong lịch sử của Thần Chi Nhạc Viên, đã có không ít thiên tài kinh tài kinh diễm bị ám sát, một vài trong số đó cũng giống như ngươi vậy, thậm chí còn có tiềm lực trở thành Chí Tôn nữa, nhưng một khi chết đi thì cũng không còn đáng để nhắc đến nữa, thành tựu ngày sau dù có thể đạt đến những gì thì cũng vô dụng, mọi thứ trước mắt mới là trọng yếu nhất, đương nhiên, Nhân tộc cao tầng chúng ta cũng thường xuyên phái cường giả đi ám sát tuyệt thế thiên tài dị tộc đấy."

Viên Hồng hiếu kỳ nói: "Diệp Trần, thực lực ngươi bây giờ chắc có thể chống lại sơ đẳng Hoàng giả rồi cũng nên?"

Diệp Trần gật gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu, "Chống lại một lúc thì hoàn

toàn chính xác có thể, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bị giết chết. Những điều các ngươi nói ta cũng biết, ta sẽ vạn phần cẩn thận."

Diệp Trần sao lại không biết điều đó, chỉ sợ bản thân mình đã trở thành cái đinh trong mắt bọn dị tộc cao tầng rồi, bọn chúng không ám sát hắn trong thời gian ngắn thì nói rõ rằng, bọn hắn không hề xem nhẹ Diệp Trần và sẽ đến khi đã chuẩn bị kế hoạch chu toàn. Dù sao muốn ám sát một người thì cơ hội đầu tiên chính là cái đem lại thành công cao nhất, các cơ hội sau dần dần không còn hiệu quả nữa.

Diệp Trần có dự cảm rằng, việc bị ám sát hoặc là không đến, mà một khi đã đến thì tất nhiên kết quả là cửu tử nhất sinh, nếu như hắn cho rằng tại trong nội bộ khu vực Nhân tộc sẽ không cần lo bị ám sát, vậy thì thập phần sai lầm rồi, khu vực Nhân tộc dù có quảng đại cỡ nào cũng có rất nhiều nơi không có một bóng người lui tới, ám sát một người cũng không khó như trong tưởng tượng.

Đương nhiên, hắn vẫn không sợ hãi, nếu như sợ bị ám sát thì tựu chính là sợ đầu sợ đuôi, như vậy hắn đã không còn là hắn nữa rồi, điều hắn muốn làm chính là cố gắng cường đại bản thân, có thể nghênh đón với bất kỳ khiêu chiến nào. Nếu quả thật sẽ có một ngày hắn chết thảm tại trong cuộc ám sát của dị tộc cường giả, như vậy nói rõ vận mệnh của hắn cũng tựu như thế mà thôi, chẳng trách người khác được.

Tại cao cấp Thú Liệp chiến trường, giết được một người là 15 vạn Thần tệ, đánh chết bảy người là 105 vạn Thần tệ, trừ việc đó ra, diệt toàn bộ một chi đội ngũ sẽ được ban thưởng gấp bội, 105 vạn biến thành 210 vạn, tăng thêm 1/10 đội ngũ ban thưởng nữa, như vậy tổng thu nhập đã cao tới 213 vạn Thần tệ.

Diệp Trần ít nhất có thể lấy được hơn chín thành, dù sao cái chi Tà Thần Nhạc Viên đội ngũ này là một mình hắn đánh chết đấy.

"Cộng thêm cả trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, số lượng Thần tệ mà ta có đã hơn 700 vạn miếng rồi."

Đổi lấy trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang là 100 vạn Thần tệ, trả lại thì nhận lại được tám phần, tính ra là 80 vạn Thần tệ, trước mắt Diệp Trần có được tới hơn bảy trăm vạn miếng Thần tệ, không thể nghi ngờ là một con số kinh người.

Trên người bảy tên tử địch có sáu bộ đồ Cấp thấp Thiên Vương Cấp sáo trang cùng với một bộ trung đẳng Thiên Vương Cấp sáo trang, cộng thêm bảy thanh vũ khí cùng bảy cái Trữ Vật Linh Giới, tuy nhiên bên trong các Trữ Vật Linh Giới này lại không có gì đáng giá, cộng lại cũng tựu hơn trăm triệu Nguyên thạch cùng với vài món đồ đặc biệt khác. Trước mắt bảy người Thú Ma chiến đội đều có được Thiên Vương Cấp sáo trang, không ai thiếu cả, vì vậy Diệp Trần trực tiếp đem những vật này thu vào, có thể giữ lại cho Diệp gia cùng Lạc Trần Kiếm Tông, môn hạ đệ tử có thể dùng điểm cống hiến để hối đoái lấy.

Vài ngày kế tiếp, Thú Ma chiến đội lại gặp thêm mấy chi đội ngũ, bất quá Diệp Trần cũng không liều lĩnh điên cuồng đuổi giết, số lượng Tử Hoa tiên thảo là có hạn, không có khả năng dùng toàn bộ ở chỗ này, hiện tại số lượng Tử Hoa tiên thảo thừa lại trên người hắn chỉ còn hơn bốn mươi gốc mà thôi, dùng một cây sẽ thiếu một cây, về phần Tử Hoa Luyện Hồn Đan thì không biết đến lúc nào mới có thể luyện chế xong.

Đợi đến khi ly khai Cao cấp Thú Liệp chiến trường, tổng thu hoạch của Thú Ma chiến đội đã cao tới 350 vạn Thần tệ, sau khi đánh chết những con Thần Trùng, bản thân Diệp Trần nhận được 280 vạn miếng Thần tệ, toàn bộ gia sản đã đạt đến hơn 800 vạn.

. . .

Trong vài năm kế tiếp đó, Diệp Trần hàng năm đều cùng bốn người Xích Phong Đế đi thám hiểm Tử Hoa Bí Cảnh, một mặt thì tìm kiếm bảo vật, một mặt thì thu thập Tử Điện Linh Dịch, làm chuẩn bị cho việc trùng kích Thất giai Linh khu.

So với lần đầu tiên, mấy lần thu hoạch sau đều lớn đến không tính được,

mỗi lần đều có thu hoạch đến vài tỷ, nhưng có chút đáng tiếc chính là, thủy chung không thể tìm được địa điểm bên trên tàn đồ, nếu không thì thu hoạch tất nhiên hội sẽ càng lớn, thậm chí cũng có thể vượt qua lần thứ nhất rồi.

Theo như lời của Hỏa Tước Đế, Tử Hoa Luyện Hồn Đan còn phải trải qua một hai năm nữa mới có thể được luyện chế thành công, chủ yếu là vì thời gian hàm dưỡng trong lò luyện đan tương đối dài, nếu hiện tại mà lấy ra thì chúng chỉ là bán thành phẩm, thập phần lãng phí.

Sau mấy lần thám hiểm, Diệp Trần đã lấy được 200 - 300 loại Đế cấp linh thảo, nhưng trong đó, số lượng thảo dược mà Diệp Trần có thể sử dụng là vô cùng ít, nhưng ngược lại lại hữu dụng đối với Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, Từ Tĩnh đã trùng kích đến Sinh Tử Cảnh Ngũ trọng thiên cảnh giới, cò Mộ Dung Khuynh Thành thì ít đi một hồi, Từ Tĩnh là vì có quan hệ với Hoàng Kim Cự Long, nên Linh khu gần đây rất mạnh, có thể dựa vào việc tu luyện mà tăng lên, tăng thêm các loại bảo vật hỗ trợ nữa, cái sau vượt hẳn cái trước khiến Linh khu cũng đạt tới Lục giai đỉnh phong. Còn Mộ Dung Khuynh Thành thì vừa mới đạt đến Lục giai sơ kỳ, đây một phần là do nàng có được Hắc Ám Ma Nữ huyết thống.

Mà thực lực của hai người cũng đã tiến bộ rất nhanh, Từ Tĩnh đã xông đến được Chiến Thần tháp tầng thứ bảy, Mộ Dung Khuynh Thành thì xông đến tầng thứ sáu. Về phần bọn người A Cửu, Lãnh Phi Phàm, cũng đều đã xông đến tầng thứ chín rồi, nhất là A Cửu, hắn đã là một trong những Chuẩn Đế mạnh nhất, dưới cấp bậc Chiến Đế, cơ hồ đã không có đối thủ rồi.

Thiên tài thường có biến hóa rất lớn, Diệp Trần có biến hóa cũng không coi là nhỏ, trong mấy năm này tuy các phương diện đều không sao tiến bộ nổi, chủ yếu là do đã đến một cái bình cảnh, nhưng Kiếm Vực lại thoáng tăng từ đệ ngũ trọng đỉnh phong cảnh giới tăng tới Lục trọng cảnh giới. Lục trọng cảnh giới Kiếm Vực còn có một năng lực không thể tưởng tượng nổi, đó là có thể "giam cầm" cả hư không, làm cho Bát trọng thiên Hoàng giả cũng không cách nào thuấn di, đương nhiên, hiệu quả đến cùng như thế nào thì đoán chừng phải trong thực chiến mới biết được, dù sao Bát trọng thiên

Hoàng giả đều có lĩnh vực không hề thấp, hội sẽ triệt tiêu nhau mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1437: Thất Giai Linh Khu, Bất Diệt Lực Lượng

"Hiện tại chỉ có Linh khu là còn kém thôi, nếu như Linh khu có thể tăng lên tới Thất giai thì sẽ đản sinh ra một đạo Bất Diệt lực lượng, sau này nếu gặp phải đối thủ Sơ đẳng Hoàng giả, cũng không đến mức không có đủ thực lực để đánh một trận."

Bát trọng thiên Hoàng giả lợi hại nhất chính là ở lực phòng ngự cùng năng lực thuấn di. Luận về phòng ngự thì Diệp Trần có "thúc ngựa" cũng đuổi không kịp, dù sao tu vi cảnh giới vẫn kém cả nhị trọng thiên, cộng thêm áo giáp Hoàng Cấp nữa, như vậy tại trên phương diện phòng ngự, Bát trọng thiên Hoàng giả không chỉ mạnh hơn trăm ngàn lần so với Diệp Trần, mà đây đã là Chân Nguyên của Diệp Trần có xu hướng chuyển sang Kiếm Nguyên, tại bên trên chất lượng đã muốn vượt xa hơn Chân Nguyên của Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên bình thường rồi.

Cho nên, nếu là gặp phải sơ đẳng Hoàng giả mà phòng ngự bản thân đã không được tốt, lại thêm Linh khu kém cỏi nữa, như vậy Diệp Trần có muốn xoay người chạy trốn cũng không được rồi. Mà Thất giai Linh khu lại có ẩn chứa một đạo Bất Diệt lực lượng, đạo Bất Diệt lực lượng có này thể lập tức khôi phục bất luận thương thế gì, nếu Bất Diệt lực lượng không bị tiêu hao hầu như toàn bộ thì ít nhất Diệp Trần vẫn có thể chống đỡ thêm một thời gian ngắn.

Sau mấy lần thám hiểm Tử Hoa Bí Cảnh, Diệp Trần đã thu thập gần nửa thùng Tử Điện Linh Dịch, căn cứ lời hướng dẫn của Xích Phong Đế, nửa thùng này vẫn còn chưa đủ, đương nhiên, nếu tăng thêm một ít Đế cấp linh thảo nữa thì có lẽ không sai biệt lắm đã có thể tăng Linh khu lên rồi. Trong số 200 - 300 gốc Đế cấp linh thảo mà Diệp Trần đã lấy được, có hơn hai mươi loại có thể giúp tăng Linh khu lên, theo thứ tự là Long tinh thảo, Luyện cốt thảo, Ngũ tạng hoa, Dung Linh hoa, Luyện phách hoa ...

Kim Giáp Tinh, Vân Lai quân doanh.

Chỗ ở của Tử Kim Thống Lĩnh.

Trong một tầng hầm ngầm được bao phủ bởi trận pháp cực lớn, Diệp Trần ngâm mình trong một cái bồn tắm không quá lớn, được chế tác bởi Linh Ngọc ngàn năm cùng Phong Linh Thạch, những vật liệu này tuy không bằng với chiếc thùng nhỏ đựng Tử Điện Linh Dịch, nhưng lại có giá trị hơn bởi kích thước khá lớn của nó, thêm nữa, trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra hiện tượng không chịu nổi Tử Điện Linh Dịch mà sinh ra tổn hại.

Trong bồn tắm được trộn lẫn chất lỏng Tử Điện Linh Dịch cùng với các loại Đế cấp linh thảo, đương nhiên, tất cả những thứ này vẫn còn chưa đủ để ngâm mình trong bồn tắm, vì vậy trong bồn tắm còn được trộn thêm Sinh Mệnh Chi Tuyền.

Sinh Mệnh Chi Tuyền được lấy từ một vài Tinh Không Bí Cảnh, đồng dạng rất trân quý, số Sinh Mệnh Chi Tuyền được ngâm trong bồn tắm này, Diệp Trần đã bỏ ra trọn vẹn năm trăm triệu Nguyên thạch mới có được, có thể nói là không đáng tiếc.

Từ phương diện này cũng nhìn ra được, võ giả không đi theo con đường Luyện Thể thì việc tăng Linh khu lên sẽ khó khăn đến cỡ nào, đây là trùng kích Thất giai Linh khu, khi đến Bát giai Linh khu thì sợ rằng cũng chỉ có Thiên Yêu Hỏa Linh Quả năm vạn năm hỏa hầu trong truyền thuyết mới thực hiện được, mà Luyện Thể Vương giả thì không như vậy, bọn hắn dù không có bảo vật gì cũng có thể một mực tăng Linh khu lên, có chăng là phải bỏ ra nhiều thời gian hơn một chút mà thôi, còn nếu có nhiều bảo vật hơn thì tốc độ tăng Linh Khu lên sẽ đột nhiên tăng mạnh, Từ Tĩnh chính là một ví dụ rõ ràng nhất.

Diệp Trần cũng rất may mắn khi bản thân đã lấy được Nguyên Thạch Trì, nếu không thì hắn đã không có khả năng đạt đến cảnh giới hiện tại này, đoán chừng phải qua vài thập niên thậm chí một trăm năm nữa thì may ra.

Hỗn hợp chất lỏng Sinh Mệnh Chi Tuyền, Tử Điện Linh Dịch cùng với hơn hai mươi loại Đế cấp linh thảo có thể tăng Linh khu lên, tỏa ra hào quang Tử Kim sắc, ngâm thân thể ở bên trong, cả người Diệp Trần như chịu đựng tra tấn mãnh liệt, đến mức nhịn không được phải rên rỉ lên tiếng, từng cơn đau đớn ập đến giống như có vô số đàn kiến đang gặm nhấm thể xác, rồi dần dần chui vào bên trong xương tủy của mình. Dòng điện tử sắc không ngừng tràn ngập toàn thân Diệp Trần, từ bên ngoài chui vào đến bên trong, một lúc sau lại chui từ bên trong ra ngoài, mỗi một tấc huyết nhục của toàn thân đều đang được tôi luyện như vậy.

Đau khổ không ngừng tăng cao, gân xanh trên thân hình cường kiện của Diệp Trần bắt đầu uốn lượn như những con rắn nhỏ, nhìn vào có thể làm cho người ta phải sợ hãi dị thường.

Thình thịch!

Thình thịch! Thình thịch!

Trái tim đập mạnh phát ra thanh âm như “nổi trống”, càng lúc càng nhanh hơn, càng lúc càng có thêm sức bật, làm cho chất lỏng Tử Kim sắc chấn động không thôi, mặt ngoài bồn tắm cũng bắt đầu xuất hiện gánh nặng không chịu nổi, phát ra âm thanh “Két kẹt” liên hồi.

"Aaaaaaaaaaa!"

Thật sự quá đau đớn, loại đau nhức này bắt đầu lan tràn vào trong linh hồn, nhất là cái dòng điện màu tím kia lại có ẩn chứa một loại linh hồn công kích đặc thù, thế nhưng Diệp Trần cũng không thi triển Hồn Chi Hoàn để ngăn chặn, dù sao như vậy cũng sẽ không hiệu quả, linh hồn cùng thân thể là một thể thống nhất, nhất định phải đồng thời chịu đựng để rèn luyện, nếu không hiệu quả sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Đau nhức sâu thẩm tận trong xương tủy làm cho Diệp Trần không nhịn được mà hàm răng cắn chặt, phát ra từng tiếng gầm rít qua kẽ răng.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng biết, càng đau nhức chừng nào thì hiệu quả càng là cao, nếu như không đau thì nói rõ một chút hiệu quả cũng không có.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, trên người Diệp Trần dần dần chảy ra từng tơ máu màu đen, đây là những tạp chất nằm sâu trong cơ thể, tạp chất phải được loại bỏ đi thì mới có thể giúp cho Linh khu càng thêm hoàn mỹ. Lúc bình thường, những tạp chất này tồn tại gần như vĩnh hằng, đến Chân Nguyên cũng không có biện pháp xóa bỏ đi, chỉ có Khí lực mới có thể, đây cũng là vì sao mà Luyện Thể Vương giả có thể tăng Linh khu lên nhanh hơn, cũng có thể nói đây chính là Tiên Thiên ưu thế.

Xì xì xì xì... Xì xì...

Tơ máu màu đen vừa thẩm thấu ra ngoài thì đã bị dòng điện màu tím hủy hoại thành hư vô, cùng lúc đó trên người Diệp Trần bắt đầu tách ra hào quang thông suốt, tựa như một khối ngọc thạch hoàn mỹ không tỳ vết.

Một ngày đi qua.

Hai ngày đi qua.

Ngày thứ ba, những cơn đau đớn đã giảm bớt rất nhiều lần, Tử Kim sắc linh dịch trong bồn tắm cũng dần dần mất đi Linh khí mà trở nên trong suốt.

"Còn kém một tia rồi."

Linh khu của Diệp Trần giờ đây đã đạt đến Lục giai cực hạn, chỉ kém một tia nhỏ nữa là có thể đột phá đến Thất giai, ở chỗ sâu trong cơ thể tựa hồ có một cổ lực lượng vô hình đang vận động.

Diệp Trần trong nội tâm rất tinh tường, đây chính là Bất Diệt lực lượng.

Bất Diệt lực lượng rất kỳ lạ, tựa hồ từ trong hư vô mà đến, ít nhất Diệp Trần không phát giác được nó đã xuất hiện như thế nào, có lẽ là khi thân thể bị dị biến, bất kỳ vật gì cường đại đến tình trạng nhất định, đều sẽ có được

năng lực không thể tưởng tượng, Linh khu cũng là như thế. Về phần Bát giai Linh khu cùng Cửu giai Linh khu cường đại đến mức nào, Diệp Trần cũng chỉ có thể ngẫm đoán mà thôi.

Dùng Diệp Trần làm trung tâm, trong bồn tắm xuất hiện một cỗ vòng xoáy, cái cổ vòng xoáy này vừa được sinh ra đã làm quá trình hấp thu Linh khí Tử Kim sắc diễn ra nhanh hơn, dòng điện màu tím cuối cùng cũng bộc phát và hóa thành một mảnh điện xà dài hẹp chui vào trong cơ thể Diệp Trần.

Đùng đùng!

Ngay sau đó, từng đợt tiếng nổ nhỏ vang lên, mặt ngoài làn da Diệp Trần chảy ra càng nhiều tơ máu màu đen nữa, không, có lẽ không thể dùng "tơ máu" để hình dung, mà là "huyết tương", từng dòng huyết tương màu đen này chính là đại lượng tạp chất bị đẩy ra khỏi cơ thể, vừa gặp phải tử sắc điện xà liền nhao nhao hóa thành hư vô. Mà trong cơ thể Diệp Trần cũng bắt đầu sinh ra biến hóa kinh người, vô cùng vô tận Sinh Mệnh lực lượng từ trong cơ thể Diệp Trần đản sinh ra, nó đáng sợ đến mức làm nổ tung cả bồn chất lỏng Linh khí, cả phòng tắm cũng đều bị nghiền nát vung vẩy ra khắp xung quanh, cái cổ lực lượng này mạnh mẻ vượt quá mức tưởng tượng, phảng phất như thoát thai hoán cốt mà trở thành một thứ tánh mạng khác cao cấp hơn vậy.

Hai mắt mạnh mẽ mở ra, ánh mắt Tử Kim sắc hệt như tia chớp rung động mãnh liệt, lúc này đôi mắt Diệp Trần tựa như đã biến thành đôi bảo thạch Tử Kim sắc, trông thật đáng sợ.

Thật lâu sau, đôi mắt khôi phục về trạng thái bình thường, sinh mệnh từ trường cũng nội liễm dung nhập vào trong cơ thể, đứng người lên, thân thể tráng kiện cường lực của Diệp Trần không còn chút cơ bắp thừa thải nào, da thịt trơn bóng như bạch ngọc, lại thập phần tinh tế, nhưng cũng không hề sinh ra chút cảm giác yếu đuối nào, ngược lại là một loại dương cương chi lực mà chỉ có nam nhân mới có, góc cạnh sắc sảo tựa như "đao gọt búa chém" vậy.

"Linh khu rốt cục đã đột phá đến Thất giai rồi."

Diệp Trần nắm thật chặc quyền, lực lượng trong người lập tức kích động bành trướng, cảm giác như tại đâu đó trong trái tim còn chiếm giữ một đạo Bất Diệt lực lượng, hình thành nên trung tâm của Linh khu.

Đối với Linh khu cường đại, Chân Nguyên của Diệp Trần ngược lại yếu nhược đi rất nhiều, không đáng là gì, còn về phần khí lực thì Diệp Trần cũng có, bên trong mỗi một phần huyết nhục đều có khí lực, nhưng ngoại trừ Luyện Thể Vương giả ra, những người khác đều có khí lực thuộc dạng bị động lực lượng, lực sát thương là có hạn, sự khôi phục sức khỏe cũng là có hạn mà thôi.

Bất kể như thế nào, Thất giai Linh khu tựu vẫn là Thất giai Linh khu, đây là thứ mà Lục giai Linh khu không cách nào bằng được, Linh khu tấn phong cũng khiến cho Diệp Trần bắt đầu muốn trùng kích đến tầng cảnh giới cao hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1438: Chiến Tranh Đã Đến

"Không biết vì sao ta lại luôn có một loại dự cảm không tốt thế này, chỉ là dự cảm kia tựa hồ không chỉ có quan hệ với ta, mà là dự cảm không tốt trên một phạm vi lớn."

Linh khu tấn chức chỉ để cho Diệp Trần mừng rỡ trong chốc lát, hắn nhíu mày, ánh mắt lộ ra nét trầm tư.

"Được rồi."

Không nghĩ ra được chuyện gì, Diệp Trần cũng không tiếp tục đa tưởng, hắn chỉ cần tận lực tăng khả năng của bản thân lên, cường đại chính mình là tốt rồi. Lục trọng cảnh giới Kiếm Vực, hai đại thất giai chí cao Kiếm Ý cùng với Tứ Chuyển võ học Siếp Na Huy Hoàng là những thứ mà hắn dựa vào, không có ba thứ này, Diệp Trần chỉ có thể được coi là một thiên tài hơi chút lợi hại mà thôi, không đáng là gì, nhưng hiện tại Linh khu cũng đã tăng lên tới Thất giai, như vậy càng được trông cậy nhiều hơn.

"Hỏa Tước Đế và những người kia có lẽ sẽ sớm tới đây a!"

Từ khi trở lại từ Tử Hoa Bí Cảnh, Diệp Trần một mực ở Kim Giáp Tinh chờ Hỏa Tước Đế trở về tinh cầu Phượng tộc lấy Tử Hoa Luyện Hồn Đan đem đến, dự tính một ít thời gian, có lẽ trong mấy ngày tới sẽ đến nơi.

...

Kim Giáp Tinh, phủ Đại nguyên soái.

Kim Thương Nguyên Soái là một trong mười Đại Nguyên Soái của Nhân tộc, thực lực là đỉnh cấp Hoàng giả, những ngày này, tâm thần hắn có chút không tập trung, một cỗ cảm giác phong ba nặng nề như tràn ngập toàn

bộ Kim Giáp Tinh, không, không chỉ là Kim Giáp Tinh, mà là cả Huyền Vũ tinh vực, loại hào khí vi diệu này, người bình thường sẽ không cảm giác được, chỉ có đạt đến cảnh giới tu vi nhất định, hoặc là những nhân tài có giác quan thứ sáu mãnh liệt mới có thể cảm giác được.

"Chẳng lẽ là dị tộc muốn đánh vào Huyền Vũ phế tích sao?, rất không có khả năng. Lúc này mới chỉ qua bao nhiêu năm, nếu đánh vào Huyền Vũ tinh vực, đối với bọn chúng cũng không có chỗ tốt tuyệt đối, trừ phi là mang toàn bộ chủng tộc ra để tiến hành chiến tranh."

Kim Thương Nguyên Soái lập tức bác bỏ suy đoán của mình, hắn không cho rằng Ma tộc sẽ cầm đầu liên minh dị tộc mà công đánh Nhân tộc, Nhân tộc binh lực đóng quân tại Huyền Vũ tinh vực không phải là để bày trí, đại bộ phận Chí Tôn cũng đang ở Huyền Vũ tinh vực, một khi chiến tranh đến, dị tộc sẽ không chiếm được tiện nghi quá lớn đấy. Nhân tộc có thể chống lại Ma tộc đến bây giờ, gần kề cũng hơi có chỗ hạ phong, từ phương diện này cũng có thể thấy được Nhân tộc rất cường đại, quả thật là thế. Vùng phía nam Huyền Vũ phế tích thì đã bị Ma tộc và dị tộc xâm chiếm rồi, thế nhưng bọn hắn muốn xâm chiếm toàn bộ Huyền Vũ tinh vực, đó là không có khả năng, Nhân tộc cũng sẽ không bao giờ đáp ứng.

"Đại Nguyên Soái."

Một nam tử có khí thế kinh người cùng ánh mắt lợi hại đã đi tới.

"Thú Quyền, ngươi đã đến rồi à."

Người đến là Thú Quyền Đế Hoàng, một trong những Tứ Tinh Nguyên Soái của Nhân tộc. Nguyên Soái cũng đồng dạng như Tướng Quân, cũng được phân thành Ngũ Tinh, có thể trở thành Tứ Tinh Nguyên Soái thì ít nhất cũng phải có Cao đẳng Hoàng giả thực lực, đỉnh cấp Hoàng giả cũng có thể, dù sao trong cấp độ đỉnh cấp Hoàng giả cũng có sự phân chia mạnh yếu, Thú Quyền Đế Hoàng là nhân loại, nhưng bất quá quyền pháp của hắn lại đi theo lộ tuyến của dã thú, thập phần hung mãnh.

"Đại Nguyên Soái, ngài tựa hồ có tâm sự gì chăng?" Thú Quyền Đế Hoàng mở miệng nói.

Kim Thương Nguyên Soái gật gật đầu.

"Có phải lo lắng sẽ bộc phát chiến tranh hay không?" Thú Quyền Đế Hoàng bỗng nhiên nói.

Kim Thương Nguyên Soái trong mắt hiện lên dị sắc, "Như thế nào, ngươi cũng có dự cảm đó sao ?"

"Đúng vậy, bất kể như thế nào chúng ta cũng không thể để mặc mọi chuyện mà không chú ý đến những chuyện ngoài ý, cần phải phòng ngừa vạn nhất."

"Hoàn toàn chính xác." Kim Thương Nguyên Soái gật gật đầu, "Chúng ta đều đã có thể phát giác được, thì đoán chừng các cao tầng còn phát hiện trước chúng ta một bước, bất quá dựa theo quy củ, tốt nhất vẫn nên bẩm báo lên các cao tầng đấy."

Cái gọi là cao tầng tựu chính là các lão hội của Nhân tộc, tất cả lão hội đều là Chí Tôn, còn Chuẩn Tôn ngược lại cũng có tư cách dự thính, riêng Kim Thương Nguyên Soái thì không đủ tư cách rồi.

...

Cũng trong ngày hôm đó.

Kim Giáp Tinh, Vân Lai quân doanh, Nhật Nguyệt Tửu Lâu.

Năm người Diệp Trần và Xích Phong Đế lại họp mặt.

"Đây là Tử Hoa Luyện Hồn Đan của các ngươi." Hỏa Tước Đế lấy ra năm cái Trữ Vật Linh Giới, phân biệt đưa cho bốn người Diệp Trần và Xích Phong Đế.

"Rốt cục đã có rồi, tốt quá."

Xích Phong Đế cười hắc hắc, mở Trữ Vật Linh Giới ra.

Diệp Trần cũng nhìn qua một chút trong Trữ Vật Linh Giới, Linh Hồn Lực thăm dò vào trong, bên trong có cả thảy 100 bình ngọc, bình ngọc được chế tác bằng chất liệu không bình thường, hiện lên vầng sáng màu xanh trắng, 100 cái bình này hiển nhiên cũng đáng giá không ít Nguyên thạch.

Hỏa Tước Đế nói: "Trừ một thành đan dược, Diệp Trần còn trên dưới 5000 viên, bốn người còn lại chúng ta mỗi người có khoảng 5500 viên, trong mỗi một bình có chứa khoảng 50 viên. Sau khi trải qua luyện chế, một viên Tử Hoa Luyện Hồn Đan đại khái có thể khôi phục bốn thành rưỡi Linh Hồn Lực của Phong Đế Vương giả, hai viên là chín thành, đương nhiên, trong đó cũng có Cực phẩm, đối với Cực phẩm Tử Hoa Luyện Hồn Đan, dược hiệu của nó cao hơn gần ba thành, một viên có thể khôi phục sáu thành Linh Hồn Lực của Phong Đế Vương giả, đáng tiếc số lượng quá ít, mỗi người phân biệt chỉ có một lọ mà thôi."

"Tăng lên bốn thành rưỡi Linh Hồn Lực của Phong Đế Vương giả sao?"

Đối với cái dược hiệu này, Diệp Trần rất hài lòng, khi Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên tấn chức Thất trọng thiên, Linh Hồn Lực sẽ tăng vọt mấy chục lần, mà Linh Hồn Lực của Diệp Trần cao gấp 10 lần Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên Vương giả bình thường, và gấp ba lần so với các thiên tài Lục trọng thiên Vương giả khác. Rất hiển nhiên, để có thể trở thành Phong Đế Vương giả, hoặc nhiều hoặc ít đều là thiên tài, Diệp Trần không có khả năng siêu việt bọn hắn quá nhiều. Tính ra về cơ bản, Linh Hồn Lực của Phong Đế Vương giả đại khái gấp 10 lần so với Lục trọng thiên vương giả như Diệp Trần, bọn hắn có thể khôi phục bốn thành rưỡi Linh Hồn Lực, vậy thì Diệp Trần cũng có thể khôi phục hơn bốn thành Linh Hồn Lực rồi, mỗi một viên có thể tách ra thành bốn năm khối để dùng, đương nhiên, khi chia cắt Tử Hoa Luyện Hồn Đan thì dược hiệu trong nó sẽ trôi qua rất nhanh, nhất định phải trong thời gian ngắn sử dụng hết, nếu không là lãng phí rồi.

5000 viên Tử Hoa Luyện Hồn Đan này đối với Diệp Trần có giá trị vô

cùng lớn, ít nhất cũng đáng giá mấy chục tỷ, có nó rồi, Diệp Trần có thể không cần phải cố kỵ việc thi triển linh hồn công kích, cùng chiến đấu với địch nhân có thực lực không kém mình bao nhiêu thì linh hồn công kích không thể nghi ngờ là hữu hiệu nhất, trừ phi bọn hắn tu luyện đỉnh tiêm Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp, nếu không thì căn bản không có khả năng phòng chống Truy Hồn kiếm của Diệp Trần.

Một lần giết không chết, vậy thì hai lần.

"So với trong tưởng tượng của ta còn muốn nhiều hơn đấy, xem ra kỹ thuật luyện đan của Luyện Đan Sư trong tộc của ngươi quả thật rất tốt." Thu hồi Trữ Vật Linh Giới, Thạch Nhân Đế nói ra.

Hỏa Tước Đế tự hào nói: "Đấy là tất nhiên rồi, nếu như các ngươi biết rõ cái đan dược này là do ai luyện chế, chắc các ngươi tựu cũng không giật mình như thế rồi."

"A, không phải là Ngân Hồn Đan Hoàng chứ?"

Tuyết Không Đế suy đoán.

Đại đa số thành viên Phượng tộc đều am hiểu khống hỏa, lửa của bọn hắn không phải là lửa bình thường, mà có Sinh Mệnh lực lượng mãnh liệt, về điểm này, Hỏa Chi Áo Nghĩa không thể làm ra được, nó tương đương với Hỏa Chi Áo Nghĩa, Mộc Chi Áo Nghĩa cùng với Sinh chi áo nghĩa đã được dung hợp thành một thể. Cho nên, tại Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, nổi danh về Luyện Đan Sư thì có hơn một nửa là tộc nhân của Phượng tộc rồi. Vị Ngân Hồn Đan Hoàng là một trong thập đại Luyện Đan Đại Sư của Phượng tộc, có thể được xưng tụng là một trong thập đại Luyện Đan Đại Sư quả thật không hề đơn giản, mỗi người đều có tiếng tăm lừng lẫy, trong toàn bộ Vũ Trụ Tinh Không này, ít nhất cũng là tồn tại có bài danh 30 hạng cao nhất, trừ việc đó ra, Ngân Hồn Đan Hoàng am hiểu luyện chế đan dược liên quan đến linh hồn lực, ở phương diện này, trình độ của ông còn muốn xếp phía trước một loạt người khác đấy.

"Bị ngươi đoán được rồi, đúng là Ngân Hồn gia gia đấy."

Hỏa Tước Đế gật đầu.

"Là Ngân Hồn Đan Hoàng, hoàn toàn chính xác sẽ không để cho người ta phải kinh ngạc, trình độ của Người đúng là rất cao minh." Thạch Nhân Đế biết rõ nhân vật Ngân Hồn Đan Hoàng này, luận về thực lực, hắn chỉ là sơ đẳng Hoàng giả bình thường, đương nhiên, cái này cũng phải nhìn đối thủ là ai, bởi vì Ngân Hồn Đan Hoàng có linh hồn công kích rất mạnh, muốn chống lại hắn, nếu không tu luyện linh hồn phòng ngự bí pháp lợi hại, nói không chừng sẽ bị hắn thoáng cái giết chết đấy.

Ô ô ô ô...

Mấy người họ đang trò chuyện thì bỗng nhiên, một hồi tiếng kèn trầm thấp vang lên, làm trong lòng người không khỏi run lên, tiếng kèn vang lên một lần lại một lần, năm người hai mặt nhìn nhau.

"Đã xảy ra chuyện gì, đây là kèn báo hiệu chiến tranh mà, dưới tình huống bình thường sẽ không bao giờ sử dụng đấy."

Tuyết Không Đế chưa từng nghe qua tiếng kèn chiến tranh.

Thạch Nhân Đế mạnh mẽ đứng người lên, trầm giọng nói: "Chiến tranh đã đến."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1439: Chiến Tranh Bộc Phát, Công Kích Trí Mạng Của Diệp Trần

Huyền Vũ phế tích…

Từng chiếc chiến hạm đang tập kết tại đâu đó, rậm rạp chằng chịt che khuất cả bầu trời, những chiến hạm này chia thành mấy trận doanh, lấy Ma tộc chiến hạm làm trung gian, hai bên theo thứ tự là chiến hạm Dạ Xoa Tộc và Tà Linh tộc, bên cạnh đó còn có cả Lục nhân tộc...Thô sơ giản lược xem xét, sẽ thấy số lượng không thấp hơn mấy chục vạn, có loại chiến hạm cỡ nhỏ, cỡ trung cùng với cỡ lớn.

Ông ông ông ông...

Nguyên một đám vòng xoáy không gian xuất hiện, đám chiến hạm tiến vào bên trong vòng xoáy và bắt đầu bay xuyên qua thời không.

...

Đội quân tiền tiêu của Nhân tộc tại Thiên Mục tinh.

Giờ này khắc này, Thiên Mục tinh đã tập kết vô số đội quân, trạng thái chiến tranh cơ hồ đã trải rộng toàn bộ Thiên Mục tinh, mà bốn phương tám hướng ở Thiên Mục tinh, đồng dạng cũng có vô số chiến hạm được tập kết tại đâu đó, hào khí chiến tranh làm cho cả tinh không trở nên yên lặng tĩnh mịch và thật nặng nề, đến mức khiến cho người ta không thở nổi.

Phần lớn chiến hạm được phân bố thành từng mảng lớn, ở bên trong mỗi mảng lớn này lại có rất nhiều mảng nhỏ hơn, trong đó có một chiếc chiến hạm màu đen có hình giọt nước, đó là Mị Ảnh số của Diệp Trần.

Thân là Tử Kim Thống lĩnh, Diệp Trần có thể thống soái đội ngũ năm

ngàn quân, dưới trướng còn có 50 chiếc chiến hạm. Đại đa số các vị hạm trưởng của mỗi một chiếc chiến hạm đều là Tiểu đô thống cùng với Bách phu trưởng, về phần Mị Ảnh số thì chỉ có một mình Diệp Trần mà thôi.

Diệp Trần và những chiến hạm dưới trướng đều dưới quyền thống soái của Tuyết Không Đế, bởi Tuyết Không Đế là tướng quân. Khi thống soái năm vạn quân, đương nhiên, Tuyết Không Đế phải lo lắng cho an nguy của họ, cho nên Xích Phong Đế cũng ở cùng một chỗ với Tuyết Không Đế để hỗ trợ, hai người đều ở trên Hoàng cấp chiến hạm Xích Phong Hào.

Về phần hai người Hỏa Tước Đế và Thạch Nhân Đế, mỗi người đều thống soái năm vạn quân, các đội quân của họ cũng đóng quân kế bên quân đội của Tuyết Không Đế.

"Thống lĩnh, ngài nói bọn Ma tộc vì cái gì đang êm đẹp lại muốn đánh Nhân tộc chúng ta, chẳng lẽ bọn chúng cho rằng có thể thoáng cái xâm chiếm toàn bộ Huyền Vũ tinh vực sao?"

Một vị Đô thống dùng linh hồn truyền âm hỏi Diệp Trần.

Diệp Trần trả lời: "Ma tộc không phải bọn ngốc, bọn chúng đã lựa chọn đánh Nhân tộc vào lúc này, khẳng định là có mục đích gì đó, chúng ta không phải là những vị cao tầng, vì vậy chỉ cần giết nhiều địch nhân là tốt rồi, những thứ khác không cần phải biết quá nhiều đâu."

"Giết địch nhân là nhất định được rồi, điểm cống hiến cũng sẽ cao gấp 10 lần hiện tại a !" "

Người đô thống này có chút hưng phấn, đương nhiên, cũng có chút tâm thần bất định.

Nhân tộc cao tầng vì kích lệ mọi người tham chiến nên khi mỗi lần bộc phát chiến tranh, điểm cống hiến đều tăng gấp 10 lần. Nói cách khác, vào thời bình thì chỉ đạt được 100 điểm cống hiến, lúc đến thời chiến sẽ đạt được một ngàn điểm; bình thường mười vạn, lúc chiến tranh đạt một trăm vạn.

Khi đã có điểm cống hiến thì các binh sĩ có thể đến tinh cầu quân đội để hối đoái đồ vật mình muốn. Ví dụ như cường đại Bảo Khí, đan dược cùng với bí pháp .... Như vậy, thực lực của mình tựu sẽ mạnh hơn, ngày sau sẽ có khả năng đi thám hiểm các Bí Cảnh với rất nhiều nguy hiểm.

Mặc dù như thế, vẫn có một ít người không dám tham chiến, tạm thời "bỏ chạy" .

Đương nhiên, tuyệt đại bộ phận mọi người đều ở lại, người sợ chết chung quy có rất ít, bình thường khi lưu lạc Bí Cảnh hay thám hiểm các di tích, không chỗ nào là không nguy hiểm, nếu như sợ chết thì còn không bằng ở nhà, cái gì cũng làm không xong. Hơn nữa, người sợ chết thường rất khó tu luyện tới sinh tử cảnh, trước khi trở thành sinh tử cảnh thì ai mà không từng trải qua trùng trùng điệp điệp nguy hiểm chứ, phải gặp trắc trở thì mới có thể thành công.

Tóm lại, chiến tranh chính là kỳ ngộ, mà cũng chính là trắc trở, nếu như có thể sống sót qua nó thì lập tức sẽ được nâng cao thêm một bước, còn nếu không vượt qua được thì chỉ có chết, thân tử đạo tiêu mà thôi.

"Lần chiến tranh này chính là thời khắc kiểm nghiệm Truy Hồn Kiếm."

Không biết đây là chuyện tốt hay xấu, đối với Diệp Trần mà nói, chiến tranh đến chính là cơ hội tốt nhất để thể hiện uy lực Truy Hồn Kiếm, mà với 5000 viên Tử Hoa luyện hồn đan, tắc thì lại để cho Diệp Trần không còn lo lắng gì nữa, có thể dùng thỏa thích để thi triển Truy Hồn Kiếm. Nhưng chiến tranh vẫn là chiến tranh, nó chỉ mang đến tử vong mà thôi, Nhân tộc, Yêu tộc cùng với đồng minh không biết sẽ tử thương bao nhiêu sinh tử cảnh vương giả đây.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần khai mở Linh hồn chi nhãn, nghiêng nhìn vào chỗ sâu trong tinh không.

Trong tinh không là một mảnh tối như mực, không có bất cứ động tĩnh gì.

Một canh giờ.

Ba canh giờ.

Một ngày.

Trong nháy mắt, thời gian hai ngày đi qua.

Hai ngày đối với người bình thường là rất dài, nhưng đối với sinh tử cảnh vương giả mà nói, bất quá chỉ là trong nháy mắt, tùy tiện tu luyện là bỗng chốc hai ngày đã trôi qua rồi.

Ngày thứ ba.

Ô ô ô ô ô ô...

Tiếng kèn chiến tranh lần nữa vang lên, Ma tộc đã xuất hiện.

Nghe được tiếng kèn, Diệp Trần vội vàng mở Linh hồn chi mắt nhìn qua.

Bên ngoài mấy tỉ dặm, đại lượng chiến hạm dị tộc hiện ra, một đám lại một đám rậm rạp chằng chịt, cơ hồ là vô cùng vô tận.

Những chiến hạm này vừa xuất hiện, lập tức tăng tốc độ lên cao nhất hướng phía mục tinh bay tới.

"Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, nhớ kỹ, không được tách ra, phải tận lực gắn kết thành một đoàn."

Diệp Trần nhắc nhở tất cả mọi người dưới trướng mình.

"Rốt cục đã có thể đại chiến một hồi rồi."

"Lần này chỉ cần giết được mười tên địch nhân tựu đã có lời rồi, điểm cống hiến thì được gấp 10 lần, trên người địch nhân còn có thể có nguyên thạch đấy."

"Nguyên thạch chắc chắn sẽ không thiếu, chiến tranh sẽ kéo dài trong thời gian rất lâu, nếu không có nguyên thạch thì sớm muộn gì cũng sẽ tiêu hao hết năng lượng."

Mọi người dùng linh hồn lực xuyên thẳng qua xem, tạo thành một mảnh mạng lưới linh hồn.

Diệp Trần cười cười, xem ra đại bộ phận mọi người đều là "liều mạng chi đồ" cả.

"Diệp Trần, địch nhân sắp tới, nếu không chịu nổi thì hãy lên Xích Phong Hào của ta đây."

Lúc này, Xích Phong Đế truyền tới thanh âm.

"Yên tâm, ta tự có chừng mực." Diệp Trần quay trở lại.

Lúc kèn chiến tranh được thổi suốt một phút đồng hồ, mọi người rốt cục đã cảm ứng được sự tồn tại của địch quân, chiến hạm đông nghịt, tràn ngập cả tinh không, cùng bên này giằng co, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn vẹn vẹn mấy trăm vạn dặm.

"Sát!"

Phần lớn thống soái Ma tộc, Tà Linh tộc, Dạ Xoa Tộc quát lớn một tiếng, linh hồn lực kích đãng, khuếch tán lên một hình tròn khổng lồ.

Rầm rầm rầm oanh...

Vô số ánh lửa từ khôi lỗi pháo sáng lên, hướng phía bên này kích bắn tới.

Vị thủ lĩnh Đại nguyên soái trong số mười Đại Nguyên Soái của Nhân tộc cũng phát ra mệnh lệnh toàn lực tiến công, một bó hỏa lực đồng dạng kích bắn ra, đan vào nhau tạo thành một mạng lưới tử vong khủng bố.

Ầm ầm !"

Sau làn khói lửa, phảng phất đã có đại lượng chiến hạm bị phá huỷ, có hạm hủy người vong, tắc thì cũng có trốn thoát, họ lại tiếp tục lấy ra một tàu chiến hạm khác mà tiến vào trong đó.

Trong chiến tranh, hao tổn nghiêm trọng nhất chính là người cùng chiến hạm, phải trong thời gian rất lâu kế tiếp, trên thị trường mới lại xuất hiện một chiến hạm có chất lượng tốt.

Mị Ảnh số của Diệp Trần đã ở vào thế tiến công, chủ pháo không ngừng tích súc năng lượng và phát ra từng đạo hỏa lực cực mạnh, đương nhiên, chiến hạm công kích chỉ là bề ngoài, công kích càng trí mạng hơn lại là vô thanh vô tức.

Bên trong một chiếc Ma tộc chiến hạm địch quân, một gã Ma tộc tướng quân đang đứng tại trong phòng lái, trước mặt hắn là Thủy Tinh trong suốt, thông qua đó hắn có thể xem xét các cảnh tượng ở bên ngoài, đương nhiên, việc này cũng không có chút ý nghĩa nào, song phương đang cách nhau mấy trăm vạn dặm, dùng mắt thường sẽ không nhìn tới bất kỳ vật cụ thể nào, chỉ có thể dùng linh hồn lực quét qua để cảm ứng mà thôi.

"Hừ, xem ai trong các ngươi có thể ngăn cản linh hồn công kích của ta."

Gã Ma tộc tướng quân này không ngừng thi triển linh hồn công kích, thường cứ cách một đoạn thời gian, hắn lại phục dụng đan dược một lần, rất hiển nhiên, cái đan dược này có thể bù đắp linh hồn lực.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã đánh chết hàng chục người, mà hàng chục người này cũng không phải là binh sĩ bình thường, mà là những thống lĩnh khá mạnh, còn các tướng quân thì đều là Phong đế vương giả, linh hồn công kích bình thường sẽ không có hiệu quả, dù sao khả năng của hắn chỉ có như vậy mà thôi. Hắn không thể biết ai có linh hồn phòng ngự mạnh, ai có linh hồn phòng ngự yếu, chỉ có thể tìm thống lĩnh để ra tay, ngẫu nhiên mới tấn công được một tướng quân Nhân tộc.

Bỗng nhiên, hai mắt hắn đột nhiên mở lớn rồi té ngã xuống, trước khi chết, đôi mắt mở rộng mà trên vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc.

"Tên thứ 40."

Diệp Trần tiếp tục tìm kiếm đối thủ kế tiếp, tất cả mục tiêu mà hắn lựa chọn đều là tướng quân dị tộc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1440: Cuộc Chiến Giữa Các Chuẩn Tôn

Chỉ có một số ít lựa chọn dùng linh hồn công kích, mọi người không có nhiều Linh Hồn Lực như vậy để tiêu hao, chỉ có những tướng quân có đại lượng đan dược bù đắp Linh Hồn Lực mới chọn cách linh hồn công kích, riêng những Bát trọng thiên hoàng giả lựa chọn linh hồn công kích thì tương đối nhiều, Linh Hồn Lực của bọn họ hùng hồn hơn so với Thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả khá nhiều, nhưng bất quá cũng không có thể sử dụng quá nhiều.

Đám tướng quân dị tộc lần lượt chết ở trên Truy Hồn Kiếm của Diệp Trần.

Truy Hồn Kiếm hiện tại đã thật sự biến thành Truy Hồn Kiếm, một kích chém giết linh hồn khiến địch nhân bị mất mạng ngay lập tức.

Chủ yếu nhất chính là, Truy Hồn Kiếm có thể tiến hành thao túng từ khoảng cách xa, một kích không trúng thì kích thứ hai hay thứ ba sẽ theo sát đến, căn bản sẽ không sinh ra lãng phí. Bằng vào Linh Hồn Chi Nhãn của mình, Diệp Trần miễn cưỡng có thể thấy được vị trí những tên dị tộc ở bên trong chiến hạm, mà trên căn bản chiến hạm có tác dụng ngăn cách linh hồn lực, chiến hạm có cấp bậc càng cao thì khả năng ngăn cách linh hồn lực càng mạnh.

Một chiếc chiến hạm vừa bạo liệt thì một chiếc khác liền xuất hiện, lúc chiến tranh mới bắt đầu, cũng không có bao nhiêu người chết, số chiến hạm bị hư hỏng cũng có đến một nửa.

Không lâu sau đó chính là chiến đấu bằng đao kiếm.

"Ha ha, Diệp Trần, ngươi giết được mấy tên ?."

Người hỏi chính là Xích Phong Đế, bốn người Xích Phong Đế cũng giống như Diệp Trần, đều đang tiến hành linh hồn công kích, dù sao Tử Hoa Luyện Hồn Đan nhiều như vậy, không cần phải tiết kiệm, mà bọn họ tu luyện linh hồn công kích bí pháp có cấp bậc còn cao hơn so sánh với Diệp Trần, cả đám đều tu luyện Tiểu Hoàng cấp linh hồn công kích bí pháp, mà nói về độ tinh thuần Linh Hồn Lực, bọn họ như trước cũng không kém gì Diệp Trần, cho nên, trên phương diện linh hồn công kích, Diệp Trần cũng đuổi không kịp bọn họ.

"59 tên, còn các ngươi bao nhiêu ?"

Diệp Trần trả lời.

"Trời ạ, ngươi ăn cái gì mà biến thái như vậy chứ, ta mới giết được 33 tên thôi." Xích Phong Đế buồn bực nói.

"Ta hai mươi tám."

"Ba mươi."

"Ba mươi mốt."

Tuyết Không Đế, Thạch Nhân Đế cùng với Hỏa Tước Đế cũng không sai biệt lắm cùng Xích Phong Đế, nhưng so với Diệp Trần, cơ hồ lại kém một nửa, điều này làm cho bốn người rất giật mình.

Diệp Trần nói: "Các ngươi đã quên là ta có Linh Hồn Chi Nhãn sao, có thể miễn cưỡng xuyên thấu qua chiến hạm mà thấy được vị trí của địch nhân."

Linh Hồn Chi Nhãn chỉ có ở những người có tỷ lệ linh hồn thiên phú ưu tú nhất, bốn người Xích Phong Đế mặc dù có Linh Hồn Lực muốn hùng hồn hơn so với Diệp Trần, nhưng đó là bởi vì nguyên nhân cảnh giới tương đối cao, nếu ở cùng cảnh giới thì bọn họ sẽ không bằng được Diệp Trần, tất nhiên sẽ không có năng lực Linh Hồn Chi Nhãn đáng sợ như thế.

"Thì ra là như vậy, Linh Hồn Chi Nhãn đúng thật là đồ tốt đấy, theo cảnh giới tăng lên, thậm chí còn có thể tiến hóa, bên phía Tà Linh Tộc có một gã Chí Tôn có Linh Hồn Chi Nhãn tiến hóa, được gọi là Diệt Hồn Thiên Nhãn. Đối thủ dưới cấp độ Chí Tôn mà bị hắn nhìn đến một cái cũng không chịu nổi mà trực tiếp hồn phi phách tán, ngay cả những Chí Tôn gặp phải hắn cũng phải lập tức thi triển linh hồn phòng ngự bí pháp thì mới có thể phòng bị. Nếu như ngươi có thể tiến hóa ra Diệt Hồn Thiên Nhãn, thì về phương diện linh hồn công kích, trên căn bản ngươi sẽ là tồn tại vô địch trong một phạm vi nhất định."

Thạch Nhân Đế nói.

"Linh Hồn Chi Nhãn có phương hướng tiến hóa không chỉ có Diệt Hồn Thiên Nhãn, còn có Mê Hồn Thần Nhãn, loại linh hồn thiên phú này mặc dù không cách nào công kích trực tiếp được, nhưng có thể cường lực phụ trợ, so với Diệt Hồn Thiên Nhãn trên trình độ nhất định cũng rất khó đối phó, khi chiến đấu với hắn sẽ rất dễ bị lâm vào ảo cảnh hoặc là phân tâm." Tuyết Không Đế bổ sung.

Hai loại linh hồn thiên phú này Diệp Trần đã xem qua ở một bộ sách, về việc Linh Hồn Chi Nhãn có thể tiến hóa ra vài loại Thần nhãn khác nhau thì Tự cổ chí kim không ai biết được cụ thể, có khi lại xuất hiện ra một loại thần nhãn mà cho tới bây giờ chưa từng thấy, bởi vì nhân loại rất kỳ lạ.

Bảy mươi tám!

Tám mươi chín!

Chín mươi chín!

Một trăm!

Không tốn thời gian quá lâu, Diệp Trần liền dùng linh hồn giết chết 100 tên dị tộc tướng quân, về phần số lượng dị tộc tướng quân bị hắn công kích thì đã vượt qua 120 tên, nhưng trong đó cũng có vài tên có linh hồn phòng

ngự quá mạnh mẻ nên Diệp Trần không làm gì được .

Dù sao không phải tên nào cũng là thịt cá trên thớt, có một số tên dị tộc tướng quân đã tu luyện đỉnh cấp Đế cấp linh hồn phòng ngự bí pháp.

Nếu như bị một vài tên Nguyên soái dị tộc biết Diệp Trần ở nơi này trong khoảng thời gian ngắn đã đánh chết cả thảy một trăm tên dị tộc tướng quân, đoán chừng sẽ vô cùng phẫn nộ, không tiếc mọi thứ mà đánh chết Diệp Trần, mặc dù một chủng tộc thường có rất nhiều tướng quân, cũng chính là có rất nhiều Phong Đế Vương Giả, nhưng chết một người là chung quy thiếu bớt một người, huống chi là một trăm như vậy.

Dĩ nhiên, trừ đám người Xích Phong Đế ra, không ai biết được Diệp Trần có linh hồn công kích mạnh như vậy.

Thời gian dần trôi qua, hai bên đều có chút tổn thương, đại lượng chiến hạm bị phá hỏng, tiêu hao đại lượng nguyên thạch…việc này dẫn đến hai bên đều không thể tiến hành bắn phá nhau trong thời gian dài, dù cho có thu hoạch lớn hơn nữa thì chiến tranh cũng không còn ý nghĩa gì, dù sao đối với binh sĩ bình thường mà nói, bọn họ đã nghĩ đến việc phát tài từ chiến tranh rồi.

Không biết là phương nào bắt đầu thu hồi chiến hạm trước, tóm lại, trong Tinh Không mênh mông, thoáng cái trở nên rất trống trải, toàn bộ chiến hạm đã biến mất, thay vào đó là đám người đông nghịt, số lượng binh sĩ của hai bên đã tăng lên, có đến hàng ức quân. Quân của Ma Tộc liên minh tương đối nhiều một chút, đại khái chừng hai ức, còn bên liên minh Nhân Tộc, Yêu Tộc thì có gần hai ức, trong đó bao gồm cả viện quân từ Man Tộc, Cự Nhân tộc.

Một khi Nhân Tộc bị tiêu diệt thì đối với Man Tộc cùng Cự Nhân tộc đều không phải là chuyện tốt, bất kể là cam tâm tình nguyện hay không thì bọn họ cũng sẽ toàn lực ứng phó trợ giúp Nhân Tộc, Yêu Tộc, dù sao cả vũ trụ Tinh Không này, chỉ có Nhân Tộc mới có thể hơi chút chống lại được Ma Tộc, các chủng tộc khác đều không thể làm được.

Diệp Trần ở chỗ đội ngũ năm ngàn quân, bao hàm trong đội 5 vạn quân của Tuyết Không Đế, Xích Phong Đế thì cùng nàng sóng vai đứng chung một chỗ. Tại khu vực phụ cận, Hỏa Tước Đế và Thạch Nhân Đế thống lĩnh một chi năm vạn quân của riêng mình, bất kể là Nguyên soái cũng tốt, tướng quân cũng tốt, thống lĩnh cũng tốt, hoặc là binh sĩ bình thường cũng tốt, tất cả mọi người đều mang thần sắc hưng phấn, trong mắt họ đều lưu chuyển ánh sáng sắc lạnh.

Phía trước Ma Tộc liên quân, có một gã Nguyên soái có tướng mạo nhìn qua rất trẻ tuổi, hắn hướng về phía một người trẻ tuổi mặc Thanh Y nói: "Thanh Y Hoàng, lần này là lúc ngươi phải bỏ mạng."

Thanh Y Hoàng mặc dù không phải là một trong thập Đại nguyên soái Nhân Tộc, nhưng cũng là Ngũ tinh Nguyên soái, hơn nữa chiến lực so với thập Đại nguyên soái còn muốn mạnh hơn, là một Chuẩn Tôn. Có thể nói hắn là một tồn tại vô địch dưới cấp bậc Chí Tôn, mà tên Nguyên soái dị tộc kia cũng là một Chuẩn Tôn, ân oán hai người này có thể nói là từ xưa đến nay, tranh đấu suốt mấy trăm năm nhưng lần nào cũng là Thanh Y Hoàng nhỉnh hơn một chút, dĩ nhiên, Thanh Y Hoàng muốn giết đối phương cũng rất khó.

"Ta chờ ngươi."

Thanh Y Hoàng lạnh lùng nói.

"Hừ, lên chịu chết đi!"

Tên Nguyên soái trẻ tuổi này thân hình lóe lên một cái, trong nháy mắt đã hiện ra trên trên bầu trời, cách chiến trường chừng vài ức dặm .

Không gian trong Vũ trụ Tinh Không không có bất kỳ cực hạn nào, bốn phương tám hướng đều có thể là chiến trường, cuộc chiến đấu của hai người cũng không khỏi liên lụy quá nhiều người, vì vậy địa điểm chiến đấu khẳng định không thể chọn ở chỗ này được.

Bá!

Thanh Y Hoàng thân hình chợt lóe lên, giống như đối thủ thuấn di đi ra ngoài, đối với Chuẩn Tôn mà nói, thuấn di vài ức dặm là chuyện rất đơn giản, so với ánh sáng càng nhanh hơn vô số lần.

Ầm!

Hai người chiến đấu sinh ra ánh sáng mãnh liệt, rung động cả một khu vực Tinh Không, mọi người căn bản nhìn không thấy được tràng cảnh hai người chiến đấu, không chỉ vì Linh Hồn Lực không cảm ứng tới được, mà chủ yếu là bởi vì nơi đó thời không đã bị bóp méo, cho dù có thấy thì cũng chưa hẳn là cảnh tượng chân thật.

Diệp Trần nhắm lại Linh Hồn Chi Nhãn mà không khỏi cảm thán, Chuẩn Tôn chiến đấu không phải là chuyện mà người bình thường có thể phỏng đoán, mới vừa rồi hắn bằng vào Linh Hồn Chi Nhãn định quan sát hai người chiến đấu, nhưng ánh mắt Linh Hồn Chi Nhãn giống như bị tiến vào muôn nghìn việc hệ trọng, thấy được vô số cảnh tượng, có cảnh tượng là Thanh Y Hoàng bị chém giết, có cảnh tượng là Thanh Y Hoàng chém giết đối phương, căn bản không thể biết được tình huống chiến đấu cụ thể, ngược lại còn làm cho linh hồn của mình bị liên lụy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1441: Chí Tôn

Gã Ma Tộc Nguyên soái trẻ tuổi đang chống lại Thanh Y Hoàng, còn Ma Tộc thập Đại nguyên soái thì đưa ánh mắt đặt ở trên người thập Đại nguyên soái Nhân Tộc. Thân là Nguyên soái, bọn hắn không chỉ có thực lực mạnh, ít nhất cũng là đỉnh cấp hoàng giả, mà trọng yếu hơn cả là bọn họ có cái nhìn đại cục, đã có thể mang binh đánh giặc thì phải có thực lực rất mạnh, bằng không thì đã không thể trở thành Đại nguyên soái được rồi.

Trên căn bản, bất kể là Đại nguyên soái hay tinh cấp Nguyên soái, đối thủ của bọn họ đều là cùng tầng thứ, đối với bọn họ mà nói, việc đánh giết một Nguyên soái còn hữu dụng hơn so với đánh chết một trăm tướng quân, bởi vì cái gọi là “tướng đối tướng, binh đối với binh”, trên chiến trường run động, nguy hiểm cũng không quá lớn như trong tưởng tượng, nếu không gặp phải cường giả đồ sát thì chỉ cần vận khí không kém, hy vọng sống sót sẽ vượt qua một nửa.

"Giết!"

Ở bên này, Kim Thương nguyên soái vừa vung tay lên, đại lượng binh sĩ xông tới, bao gồm cả năm người Diệp Trần.

Lúc này, Xích Phong Đế đã không còn thái độ dễ dãi như trước, chỉ còn lại trầm trọng cùng sát cơ, hắn đã từng có một người bạn tốt bị chết trong chiến tranh, chỉ còn lại một mình hắn. Còn Thạch Nhân Đế là lớn tuổi nhất, cũng đã có rất nhiều bằng hữu bị vẫn lạc, đối với một số Sinh Tử Cảnh vương giả chưa từng tham chiến mà nói, việc họ tham gia chiến tranh là vì mục đích phát tài, hoặc là tôi luyện, còn đối với những người Xích Phong Đế, Thạch Nhân Đế, tham gia chiến tranh chính là báo thù, không có bất kỳ mục đích nào khác.

Rầm rầm rầm rầm rầm. . .

Đại lượng binh sĩ đầy trời, phảng phất như sóng biển đánh sâu vào một chỗ, trong nháy mắt, tựu đã có hơn mấy trăm ngàn người vẫn lạc, thể xác rơi xuống giống như trời mưa vậy.

"Chết đi!"

Xích Phong Đế hai mắt bắn ra sát ý kinh người, quạt sắt vung ra mang theo tam sắc quang mang, quét ngang tứ phía, nhất thời, một đám dị tộc binh sĩ toàn bộ bị chấn thành tro bụi, lực sát thương mạnh đến mức có thể nói là kinh khủng.

Tuyết Không Đế mặc dù yếu nhược hơn rất nhiều so với Xích Phong Đế, nhưng cũng là Tam Tinh tướng quân, hàn băng chưởng pháp vừa thi triển ra đã làm từng tên dị tộc binh sĩ đông thành tượng đá, vỡ nát thành phấn vụn.

Về phần Thạch Nhân Đế, tốc độ giết địch của hắn cũng không thể yếu hơn so với Xích Phong Đế, thậm chí còn muốn mạnh hơn một đường, hắn căn bản không hề phòng thủ, mà giống như một con hổ lao vào bầy dê vậy, không người nào có thể ngăn cản, đại lượng công kích rơi vào trên người hắn cũng giống mưa bụi mà thôi, phải biết rằng Thạch Nhân Đế mạnh nhất chính là khả năng phòng ngự, nếu không thì đã không có cái danh hiệu Phong Đế Vương Giả Thạch Nhân Đế này rồi.

Hỏa Tước Đế thì kế thừa Hỏa Hồng Bá Thể của Phượng tộc, cùng đồng dạng với Hỏa Hồng Bá Thể của Chu Tước Vương tại Thần Chi Nhạc Viên. Nhưng Hỏa Tước Đế lại tu luyện tinh thâm gấp trăm lần so với Chu Tước Vương, cả người nàng đỏ bừng lên giống như một khối kim cương màu đỏ thẫm vậy, hồng sắc quang mang mãnh liệt bao phủ toàn bộ ngoài da thịt, đại lượng công kích vừa trúng phải lập tức bị bắn ngược ra, căn bản không cách nào đả thương được nàng. Mà hoả diễm trường thương nàng đang cầm trên tay cũng giống như là một con Hỏa Long, không ngừng tịch quyển tàn sát bừa bãi, giết tới chỗ nào, nơi đó lập tức tỏa ra hoả diễm ngất trời, địch nhân tử vong vô số.

Bất quá dù bốn người họ có giết nhiều địch nhân hơn nữa, mãnh liệt hơn nữa cũng vẫn kém hơn Diệp Trần, nếu như nói bốn người họ là Mãnh Hổ, thì Diệp Trần chính là Độc Long. Không sai, phải gọi là Độc Long, "độc" ở đây không phải là "âm độc ác độc", mà là quá mức sắc bén. Hắn không ra tay thì thôi, một khi xuất thủ thì chính là một cuộc tai nạn đối với địch quân. Không có thi triển Siếp Na Huy Hoàng, Siếp Na Huy Hoàng là đòn sát thủ của Diệp Trần, hơn nữa cũng không phải là đặc biệt mạnh trên phạm vi công kích lớn, Diệp Trần thi triển chính là Phần Thiên Chân Kiếm cùng Nhật Tinh Hóa Cực.

Phần Thiên Chân Kiếm mạnh ở phía hậu lực, đợt công kích thứ nhất chỉ giết một vài tên, nhưng khi đợt thứ hai nổi lên liền có một mảng lớn địch quân bị diệt sát, quả thực là tai nạn. Còn Nhật Tinh Hóa Cực thì chí cương chí dương, vô kiên bất tồi, phảng phất là kiếm pháp cương mãnh nhất thế gian, lực sát thương tất nhiên cũng là cương mãnh nhất, binh sĩ dị tộc đối mặt với Diệp Trần, chỉ cảm thấy phía trước mặt là một vòng Thái Dương màu đen khổng lồ, còn bọn hắn thì tựa như những con thiêu thân đang lao đầu vào lửa vậy, rối rít bị đốt cháy thành hư vô, đến hài cốt cũng không còn.

"Trời ơi, thống lĩnh của chúng ta quá mãnh liệt rồi! Quả thực là càng quét a!"

Chi đội ngũ này của Diệp Trần thấy thống lĩnh của mình mạnh như vậy, cả đám trợn mắt há mồm kinh hãi, bọn hắn cho rằng Diệp Trần chẳng qua là Tử Kim thống lĩnh bình thường, mạnh nhất cũng chỉ tương đương với tướng quân mà thôi.

"Đừng nói nhảm nữa, giết đi! Giết càng nhiều thì cống hiến càng nhiều đấy."

. . .

"Kim Thương lão tặc, lần này chính là lúc ngươi dâng hiến tính mạng cho ta đấy."

Một gã Ma Tộc Nguyên soái thẳng hướng Kim Thương nguyên soái, sau lưng hắn hiện ra một pho tượng Ma Thần hư ảnh, đen nhánh một mảnh, phảng phất có thể cắn nuốt cả thần thánh trong Tinh Không, trông thật kinh người.

"Ngược lại chính là ngươi đấy."

Kim Thương nguyên soái tay khẽ vẫy, một cây trường thương màu vàng ra hiện tại trên tay, thân hình chợt lóe lên, Kim Thương nguyên soái trong nháy mắt đã hiện ra tại phía trước đối phương, đâm tới một thương.

Oanh!

Thật giống như siêu cấp tinh cầu nổ tung, khu vực nghìn vạn dặm quanh thân hai người mặc dù không có người nào, nhưng như cũ vẫn có một số người ở cách khá xa nơi đó bị sóng xung kích lan tới đánh chết, khu vực mà hai người hắn chiến đấu bao trùm suốt mấy ngàn dặm.

"Chúng ta đến phía trên đánh một trận đi."

Kim Thương nguyên soái cầm trường thương màu vàng, hướng phía khu vực cao hơn, bay đi.

"Chạy đi đâu."

Gã Ma tộc liền đuổi theo.

. . .

Chiến trường giờ đây trông như một bàn cờ, tràng cảnh chém giết dọc ngang, mà ở trên bầu trời xa xa, có mấy chục thân ảnh cũng đang quan sát chiến trường, bọn họ không phải là người thật, mà là một loại hư ảnh giống tinh cầu khổng lồ vậy, bọn họ giống như những thần linh, những vị Thần khổng lồ, từng vị đưa ánh mắt nhìn xuống giống như người quản lý nhân sinh vậy, trên mặt mặt không một chút biến đổi nào, thật sự không giống như nhân loại.

Đối với bọn họ mà nói, chiến trường chính là một bàn cờ, và bọn họ chính là những chơi cờ, một, hai hay thậm chí là ngàn vạn con cờ tử vong thì đối với bọn họ mà nói cũng không làm ảnh hưởng đến toàn cục, bởi vì thắng bại quyết định trong chiến tranh không phải nằm ở những con cờ, mà là ở người đánh cờ, có đôi khi vì một phần ích lợi, bọn họ cũng có thể hy sinh những con cờ, chỉ cần đáng giá là được.

Bọn họ chính là những Chí Tôn, là những người mạnh nhất trong vũ trụ trong tinh không.

Bất kể là đối với chủng tộc nào, Chí Tôn bao giờ cũng là nhân vật trọng yếu nhất, một chủng tộc có cường thịnh hay không là hoàn toàn phụ thuộc vào việc bọn họ có bao nhiêu Chí Tôn. Vì vậy cũng có thể thấy được, một chủng tộc dù có chiến lực bình quân hơi yếu nhược một chút thì cũng chưa nói lên được chuyện gì, nếu số lượng Chí Tôn của bọn họ nhiều hơn so với những chủng tộc khác, như vậy cái chủng tộc này dù có nhỏ yếu hơn nữa cũng vẫn là siêu cấp chủng tộc, bất luận kẻ nào cũng sẽ không coi thường, mà cũng không dám coi thường đấy.

Nhân Tộc thì có chút phức tạp hơn.

Nếu nói về bình quân chiến lực, Nhân Tộc ngay cả 5 thứ hạng đầu cũng không đạt tới nổi, nhưng nếu bàn về số lượng Chí Tôn thì cũng chỉ có Ma Tộc là có thể so sánh, ngay cả Tà Linh Tộc cùng Dạ Xoa Tộc cũng không có khả năng, hai chủng tộc này nhìn như có bình quân chiến lực cực kỳ cao, nhưng nếu dưới tình huống đơn phương đối mặt với Nhân Tộc là sẽ tuyệt đối bị thất bại thảm hại, không có bất kỳ hy vọng chiến thắng nào.

Đây là bởi vì cái gọi là “một núi không thể chứa hai cọp”, Ma Tộc Chí Tôn mặc dù có nhiều, bình quân chiến lực của các tộc viên lại cao, nhưng bọn hắn sao lại cho phép Nhân Tộc chiếm cứ tứ đại sinh mệnh tinh vực, là địa phương tốt nhất trong cả vũ trụ này, như vậy hẳn là “cầu chúc” cho Ma Tộc bọn hắn sớm diệt vong rồi. Sự tồn tại của Nhân Tộc không thể nghi ngờ chính là trở ngại lớn nhất cho sự phát triển của bọn hắn, cho nên bọn hắn luôn muốn tận diệt Nhân Tộc, hoặc là nô dịch cả Nhân Tộc, muốn trách chỉ

có thể trách Nhân Tộc quá cường đại, tốc độ sinh sôi quá nhanh mà thôi, thỉnh thoảng còn sinh ra những kinh tài tuyệt diễm, có thể uy hiếp sự tồn tại của cả Ma Tộc.

Vùng hư không phía sau Ma Tộc, từng cái hư ảnh từ từ trở nên chân thật, cuối cùng hóa thành từng đạo bóng người vô cùng đáng sợ, không gian quanh thân tựa hồ không chịu nổi khí tức của bọn hắn, phát ra thanh âm nổ tung như sét đánh, một luồng sóng rung động khuếch tán ra tựa như một hòn đá rơi xuống mặt nước vậy.

"Đến phiên chúng ta tham chiến rồi."

Một nữ Ma Tộc Chí Tôn trông như môt pho tượng, lạnh lùng nói, sau lưng ả có một đôi cánh màu đen khổng lồ, không sai biệt lắm cùng Mộ Dung Khuynh Thành, nhưng so với Mộ Dung Khuynh Thành thì hoa lệ hơn, nguy hiểm hơn rất nhiều. Trừ việc đó ra, đôi cánh sau lưng nàng không phải là một đôi, mà là ba đôi, ba đôi cánh trên dưới cùng phe phẩy làm gió lốc đáng sợ tràn ngập ra, lúc này, đôi mắt màu vàng của ả như nhìn thấu thời không, rơi vào trên người những Nhân Tộc Chí Tôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1442: Địa Ma Tôn

Hắc Ám Ma Nữ là một trong những đỉnh phong huyết thống của Ma Tộc, chỉ có Hắc ám thần nữ và một ít huyết thống là có thể sánh ngang, phía trên các nàng, chỉ có Đại Ma vương huyết thống trong truyền thuyết mà thôi.

Ả chí tôn có sáu cánh sau lưng là một trong các Ma tộc chí tôn, huyết thống mang trong người chính là Hắc Ám Ma Nữ, luận về thực lực, tuyệt đối là tồn tại thượng đẳng trong các chí tôn, những chí tôn bình thường cơ bản không phải là đối thủ của nàng, cuộc chiến tranh đánh vào Nhân tộc lần này, nàng liền đó một vị trí thống lĩnh cao nhất.

"Không vội, Nhân tộc Kim Phật Chí Tôn tựa hồ vẫn chưa xuất hiện."

Gã thủ lĩnh chí tôn trên đầu có hai chiếc sừng nhọn, hai cái sừng nhọn này cong cong như hình bán nguyệt, nhưng tràn ngập ngông cuồng tự đại, mang theo khí tức có thể đâm thủng cả bầu trời, phảng phất như đây không phải là hai chiếc sừng, mà là hai thanh tuyệt thế thần đao, con ngươi trong đôi mắt của hắn có màu đỏ hồng, xung quanh lại được bao trùm bởi một màu xanh lục, phi thường quỷ dị, trông giống như đôi mắt ma quỷ, nhưng so với ma quỷ lại có thêm một phần siêu nhiên cùng lý trí, hắn chính là một trong các ma tộc siêu cấp chí tôn Nhất Địa Ma Tôn.

Địa Ma Tôn có tiếng tăm lừng lẫy tại trong vũ trụ tinh không, là nhân vật tuyệt đối nổi tiếng, chí tôn chết trên tay hắn cũng đã có vài vị, mà huyết thống của hắn cùng gã Cự Ma Đế đã làm loạn ở Chân Linh Thế Giới cũng giống nhau, đều là cự Ma huyết thống, bất quá hắn là chí tôn trong các cự ma. Cự Ma huyết thống đã được hắn kích phát đến cực hạn, vì thế, tuy rằng hắn không có huyết thống đỉnh phong, nhưng lại làm được rất nhiều điều mà huyết thống đỉnh phong không làm được, đó chính là trở thành một trong những Siêu cấp chí tôn.

Về phần hắn nói Kim Phật Chí Tôn, đó là siêu cấp chí tôn của Nhân tộc, tu luyện chính là võ đạo Phật đạo, khác hẳn với Chí tôn bình thường, lợi hại nhất chính là, hắn đã tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân - một môn siêu cường luyện thể võ học, kim thân không bị phá vỡ thì bản thân sẽ không bị chút tổn thương nào, lực lượng là vô cùng vô tận và không bao giờ khô cạn. Đối mặt với Kim Phật Chí Tôn, bất luận là người nào cũng không dám coi thường, ngay cả Địa Ma Tôn cũng vậy, dù sao hắn vẫn không có biện pháp nào có thể phá giải Cửu Chuyển Kim Thân.

Tuy rằng hắn cũng không đến mức quá sợ Kim Phật Chí Tôn.

"Địa Ma Tôn, ngươi nói Thiên Ma Tôn đã hiệu triệu những cao tầng tiến đánh Nhân tộc là vì điều gì, lẽ nào có niềm tin tất thắng?." một gã Dạ Xoa tộc chí tôn hỏi.

Nghe vậy, mọi người đều nhìn về Địa Ma Tôn.

Thiên Ma Tôn chính là Ma tộc đệ nhất chí tôn, thường giao tiếp với Thiên Ma Tôn chỉ có Địa Ma Tôn và một vài Ma tộc chí tôn khác, nếu như bản thân hắn cũng không biết nguyên nhân thì phỏng chừng cũng không ai biết được.

Địa Ma Tôn nói: "Nếu Thiên Ma Tôn hiệu triệu các cao tần tấn công Nhân tộc, khẳng định là có nắm chắc, về điểm ấy các vị không cần lo lắng." Hắn xác thực biết vì sao Thiên Ma Tôn muốn tấn công Nhân tộc, bất quá bí mật này tạm thời không muốn để bại lộ, ngược lại lần này, nếu bọn hắn toàn thắng thì chí ít cũng có thể xâm chiếm hơn một nửa Huyền Vũ tinh vực, đánh sụp đổ quyền thống trị của Nhân tộc đối với nơi đây.

"Nếu Thiên Ma Tôn có nắm chắc là tốt rồi."

Một gã Tà Linh Tộc chí tôn gật đầu, đối với việc tấn công Nhân tộc, bọn hắn cũng không cố ý muốn, nhưng ngược lại Tà Linh Tộc bọn hắn sẽ có thể được phân chia không ít quyền lợi. Nhưng đối với Lục Nhân tộc và một số chủng tộc yếu nhược khác, lợi ích mà bọn hắn nhận được rất ít, nhiều nhất

chỉ được phân phát cho một vài sinh mệnh tinh cầu để cho bọn hắn sinh sôi phát triển, đương nhiên, như vậy cũng đủ cho bọn hắn rồi, dù sao tại tứ đại sinh mệnh tinh vực, có rất ít nơi thích hợp để Ma tộc và dị tộc sinh sống.

Trên chiến trường, Diệp Trần đánh đâu thắng đó mà không gì cản nổi, mất đi sự che chở của các chiến hạm, trong mắt hắn, những tên dị tộc tướng quân này hoàn toàn là những bia ngắm sống cả, muốn đánh liền đánh, nếu địch nhân ở cách hắn quá xa thì Truy Hồn Kiếm trực tiếp lao đến, riêng đối với những tên ở gần đó thì một chiêu Siếp Na Huy Hoàng lập tức công ra, còn nếu gặp phải một đám dị tộc binh sĩ liên thủ công kích, Phần Thiên Chân Kiếm cùng Nhật Tinh Hóa Cực sẽ liên tiếp được thi triển, chỉ cần hắn dọn đường, tất nhiên máu tươi sẽ tràn ngập ra.

"Liên thủ giết hắn đi!"

Mọi hành động của Diệp Trần không thể nào không hấp dẫn chú ý của địch quân, một đám dị tộc Tứ tinh và Ngũ Tinh tướng quân áp sát lại, có Ma tộc, có Tà Linh Tộc, có Dạ Xoa tộc, có lục Nhân tộc, thực lực yếu nhất cũng là tứ tinh tướng quân, mạnh nhất chính là đỉnh tiêm Ngũ Tinh tướng quân, bọn hắn tự nhận “một người một ngựa” sẽ không phải là đối thủ của Diệp Trần, bất quá nếu cùng liên thủ lại thì việc đánh giết Diệp Trần sẽ không thành vấn đề.

"Một đám ô hợp các ngươi mà dám đến vây giết ta à?"

Mỗi thời khắc, Diệp Trần đều phát tan linh hồn lực, mọi cử động của đám tướng quân này đều không thể giấu được hắn.

Đối với hắn mà nói, những tên Tứ Tinh và Ngũ Tinh tướng quân này tuy rằng không phải là bia ngắm sống, nhưng cũng không phải là thứ tồn tại gì ghê gớm, đương nhiên, chỉ dựa vào Truy Hồn Kiếm thì không có biện pháp đánh giết thậm chí là gây trọng thương những tên này, dù sao bọn hắn đã đạt đến cấp bậc Ngũ Tinh tướng quân, trên căn bản đều đã tu luyện cấp thấp hoàng cấp linh hồn phòng ngự bí pháp, bất quá nếu như Diệp Trần dồn lực nhằm vào một tên trong đó thôi thì vẫn có nắm chắc có thể diệt sát linh hồn

của hắn, có tử hoa luyện hồn đan bổ sung, trên cơ bản sẽ không có chuyện Diệp Trần bị khô cạn linh hồn.

"Sát!"

Mười mấy tên dị tộc tướng quân quanh đó lao giết tới, trông chúng giống như một đám sát thần vậy.

Rầm rầm oanh. . .

Lúc khoảng cách tới Diệp Trần không còn đến mấy triệu dặm, đám dị tộc tướng quân này dồn dập phát động ra sát chiêu của mình, có kẻ thi triển kiếm pháp, có kẻ thi triển mâu pháp, có kẻ thi triển tà thuật, cũng có kẻ thi triển phong khốn trận pháp, một số thì phát động linh hồn công kích, một mực muốn toàn lực giết chết Diệp Trần.

Đầu tiên đến nơi chính là linh hồn công kích.

Phốc phốc. . .

Một thanh âm giống như tảng đá rơi vào hồ nước vang lên, Hồn Chi Hoàn vẻn vẹn chỉ thoáng lắc lư nhưng không có chút tổn thương nào.

Diệp Trần cũng không đứng bất động một chỗ, chờ đến khi công kích đến thì thân hình lập tức loé lên, Diệp Trần gần như đã thuấn di tránh thoát phần lớn công kích, cả người tựa hồ đã dung hợp cùng hư không.

"Làm sao có khả năng như vậy chứ?!"

Một tên Lục Nhân tộc tứ tinh tướng quân trong đó mở to hai mắt mà không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra.

"Chết đi!"

Diệp Trần di động với tốc độ cực cao, chớp mắt đã đi tới trước người hắn, Vĩnh Dạ Đế Kiếm đâm tới một chiêu mang theo kiếm khí màu đen lập lòe, trông giống như chiếc lưỡi của một con tuyệt thế độc xà vậy.

Phốc!

Một kiếm này liền đâm xuyên qua mi tâm đối phương, hủy diệt kiếm khí lập tức tiến vào công kích bên trong.

Bùm bùm!

Cả người tên Lục Nhân tộc Tứ tinh tướng quân này lập tức bạo toái thành một đám mưa máu, ngay sau đó đám kiếm khí thoát ra tiếp tục diệt sát đến mức một chút huyết vụ cũng không còn, hóa thành hư vô hoàn toàn.

"Mau dừng tay."

Một gã Lục Nhân tộc Ngũ Tinh tướng quân khác đến cứu viện chậm một bước, hắn hận Diệp Trần thấu xương, lập tức tung ra một nắm đấm màu xanh lục cực đại về phía Diệp Trần, nắm đấm này kinh khủng nhất ở chỗ, nó làm không gian đột nhiên trở nên căng thẳng, sau đó một cỗ hấp lực sinh ra tự trên nắm tay màu xanh lục.

"Nếm thử Hố đen áo nghĩa quyền của ta đi."

Hắn điên cuồng hét lớn lên.

"Cái này mà cũng gọi là hố đen à?"

Diệp Trần hừ lạnh, không lùi không tránh, thân hình ngược lại còn tiến lên nghênh đón, tốc độ bạo phát đến cực hạn, sau một khắc, một đoàn sóng chấn động tràn ngập ra hư vô, kiếm ảnh màu đen trực tiếp đâm xuyên qua vầng sáng màu xám đen của nắm đấm, đánh mạnh vào nắm tay của tên Lục Nhân tộc Ngũ Tinh tướng quân này, “ầm ầm ầm ầm”, một kiếm này của Diệp Trần chính là Siếp Na Huy Hoàng có kiếm kình hung mãnh đến cực độ, đỉnh tiêm Đế cấp quyền sáo trên tay đối phương tuy rằng không bị nghiền nát, thế nhưng nắm đấm cùng với cánh tay của hắn liền “ầm ầm” nổ tung.

Đau đớn kịch liệt trong nháy mắt đã làm cho hắn phải hoảng hốt.

Chính một thoáng hoảng hốt này đã tạo ra cơ hội cho Diệp Trần.

Nuốt vào tử hoa luyện hồn đan được ngậm sẵn trong miệng, Diệp Trần liên tiếp phát ra ba đòn Truy Hồn Kiếm, ba đòn nối tiếp nhau tạo thành một đường thẳng tắp.

Aaaaaaaaa!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đối phương đã thất khiếu chảy máu, ánh mắt bắt đầu tan rã, rất hiển nhiên, Truy Hồn Kiếm đã có hiệu quả, linh hồn đối phương khẳng định đã nằm ở biên giới sụp đổ.

Không hề dừng lại một chút nào, Diệp Trần lập tức nuốt viên tử hoa luyện hồn đan thứ hai và tiếp tục tung ra ba đòn Truy Hồn Kiếm nữa.

Vô thanh vô tức, đối phương ngửa mặt lên trời mà ngã xuống.

Đến chết, hắn cũng không biết tại sao Diệp Trần lại có linh hồn công kích mạnh như vậy, bất quá tiếng kêu thảm thiết của hắn đã gây chú ý đến một gã Lục Nhân tộc Bát trọng thiên hoàng giả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1443: Giao Thủ Cùng Hoàng Giả

"Là thiên tài Nhân tộc ư?"

Gã Lục Nhân tộc Bát trọng thiên Hoàng giả này có phong hào là Lục Thang Hoàng, hắn ở cách đó rất xa cũng có thể biết rõ Diệp Trần là Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên cảnh giới, nhưng Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên cảnh giới mà lại có thể đơn giản đánh chết Ngũ Tinh tướng quân, nếu nói hắn không phải thiên tài thì đến quỷ cũng không tin. Lập tức, trong lòng hắn nổi lên sát tâm, để cho kẻ thiên tài nhân tộc bậc này lớn lên, đối với Lục Nhân tộc sẽ không phải là chuyện tốt, phải sớm giải quyết để an tâm.

Đáng tiếc chính là, đối thủ hiện tại của hắn là một vị Nhân tộc bát trọng thiên Hoàng giả, muốn nhanh chóng giải quyết đối phương là rất không có khả năng, chỉ có nghĩ biện pháp thoát thân thì may ra.

"Hắc Thạch Hoàng, ta và ngươi cứ đánh như vậy cũng không cách nào phân được thắng bại, ta tựu không đánh với ngươi nữa."

Lục Thang Hoàng thân hình lập loè một cái đã thuấn di đến bên ngoài mấy tỉ dặm, hắn quay đầu nhìn xem Hắc Thạch Hoàng có truy kích hay không.

Đúng như hắn sở liệu, Hắc Thạch Hoàng quả nhiên không đuổi theo, xem ra, đối phương cũng biết một chọi một sẽ không cách nào phân thắng bại với mình, nếu tiếp tục đánh tiếp chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, còn không bằng tìm đối thủ khác.

"Tốt rồi, hiện tại ta tựu đi đánh chết kẻ này."

Lục Thang Hoàng phóng Linh Hồn Lực khóa chặc Diệp Trần lại, trong mắt hiện lên sát cơ.

Diệp Trần vẫn không biết có một gã Lục Nhân tộc Bát trọng thiên Hoàng giả đang động sát tâm đối với hắn, đương nhiên, cho dù có biết thì hắn cũng sẽ không lùi bước khi lâm trận, cứ đánh trước một hồi rồi nói sau.

Sau khi đánh chết một gã Tứ Tinh Tướng Quân, một gã Ngũ Tinh Tướng Quân, Diệp Trần đem mục tiêu tập trung tại trên người một gã Tứ Tinh Tướng Quân yếu nhất, từ yếu đến mạnh, đây là biện pháp nhanh nhất để giết địch.

Bá!

Diệp Trần tuy không cách nào thuấn di, nhưng dưới cảnh giới Bát trọng thiên Hoàng giả thì hắn cơ hồ là người có tốc độ cùng sự linh hoạt kinh khủng nhất, có thể đơn giản chuyển hướng ngay trong lúc di động với tốc độ cực cao, so với chim trời còn muốn linh hoạt hơn gấp trăm ngàn lần, chỉ thấy cùng một chỗ trong tinh không mà hắn di động ra hai đường vòng cung liên tiếp, lập tức tiếp cận đến trước mặt tên Tà Linh tộc Tứ Tinh Tướng Quân này.

Chỉ một kiếm, Diệp Trần tựu đã đâm xuyên qua phòng ngự của đối phương. Chí cương chí dương kiếm kình bộc phát, đem huyết nhục đối phương đốt thành hư vô, chỉ có Đế cấp Bảo Khí là còn giữ lại được.

"Tên thứ ba!"

Diệp Trần tiếp tục tìm kiếm đối thủ kế tiếp.

"Quá kinh khủng, đây là Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên tu vi sao? Quả thực đã có thực lực Bát trọng thiên Hoàng giả rồi."

Nửa chén trà nhỏ thời gian, 15 tên dị tộc Tướng Quân trọn vẹn đã bị đánh chết 12 tên, chỉ còn lại 3 tên cuối cùng, mà ba gã dị tộc Tướng Quân này đã triệt mất hết ý chí chiến đấu, bọn hắn vô luận công kích như thế nào thì Diệp Trần chung quy vẫn có thể tránh thoát, vô luận bọn hắn né tránh như thế nào thì cũng bị Diệp Trần đuổi theo kịp, đây quả thực là một cơn ác

mộng, một cơn ác mộng không cách nào tỉnh lại.

"Tiểu tử ! Đi chết đi."

Đúng lúc này, một cỗ khí cơ kinh khủng bao phủ lên trên người Diệp Trần, sau một khắc, một đạo nhân ảnh trống rỗng xuất hiện tại phía trên không Diệp Trần, tung một chưởng bao phủ xuống.

Một chưởng này phảng phất như một tấm bình chướng che kín cả bầu trời, nó bao trùm cả tâm linh của Diệp Trần, bàn tay chưởng lực xanh biếc tựa như được chế tác từ một khối bảo thạch cực lớn màu xanh biếc vậy, trên thượng diện tràn ngập ra vầng sáng xanh, chính vầng sáng này khiến cho không gian như bị đông cứng lại. Diệp Trần không cách nào tránh được một chưởng này, đây là một kích trí mạng.

Bát trọng thiên Hoàng giả!

Diệp Trần bỗng giật mình, cho tới bây giờ hắn còn chưa từng đối kháng cùng Bát trọng thiên Hoàng giả, đây là lần đầu tiên. Hắn không nghĩ tới, bản thân mình đã gây chú ý đến một gã Bát trọng thiên Hoàng giả.

"Thật tốt quá, là Lục Thang Hoàng của Lục Nhân tộc, tên tiểu tử này chết chắc rồi."

Ba gã còn sống sót sắc mặt đại hỉ.

Tuy tâm linh cơ hồ đã bị bao trùm, ý chí chiến đấu rơi vào trạng thái bị chèn ép, nhưng Diệp Trần cũng không buông tha, thân hình xoay tròn một cái, Diệp Trần uyển chuyển phóng lên trời giống như một con quay, hướng phía bàn tay cực lớn nghênh đón.

Đối mặt với Bát trọng thiên Hoàng giả, trốn chạy cũng không thể giải quyết được vấn đề, dù ngươi có tốc độ mau hơn nữa thì liệu rằng có thể vượt qua thuấn di?

Rất hiển nhiên là không có khả năng.

Vĩnh Dạ Đế Kiếm xoay tròn thật nhanh, “phốc” một tiếng, Diệp Trần đâm một kiếm xuyên qua bàn tay chưởng kình xanh biếc kia, đương nhiên, đây chỉ là một cái chưởng ảnh, sau khi đâm rách nó, Diệp Trần đã thấy được kẻ vừa phát ra, đây là một gã Đại Hán mũi ưng mặc trên người trang phục lục sắc, đằng sau có một cái đuôi dài và to lớn, liên tiếp hất vẫy tạo ra tiếng xé gió như kình phong.

"Tên tiểu tử Nhân tộc kia, hãy xưng tên ra đi, Lục Thang Hoàng ta không giết kẻ vô danh."

Lục Thang Hoàng đối với việc Diệp Trần có thể phá vỡ chưởng kình của mình có chút kinh ngạc, bất quá cũng không trở nên thất sắc, vừa rồi hắn chỉ dùng bảy tám thành công lực mà thôi, hắn tin rằng, khi vận dụng mười thành công lực thì tất nhiên có thể đánh bạo đối phương.

"Ta không cần phải trả lời."

Vĩnh Dạ Đế Kiếm lập tức vung lên, kiếm khí đen kịt dung nhập vào trong hư không, sau một khắc, một cỗ dao động hư không màu đen nhạt lan tràn về hướng Lục Thang Hoàng.

Là Ý Siếp Na Huy Hoàng ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm.

"Muốn chết."

Lục Thang Hoàng giận dữ, lần nữa tung một chưởng về phía Diệp Trần, một chưởng này trực tiếp biến thành một “dòng sông” màu xanh biếc, phảng phất như có thể làm sụp đổ cả bầu trời, tuôn về hướng Diệp Trần.

Ầm ầm!

Sóng xung kích phát ra bốn phía, phương viên không gian mấy trăm vạn dặm quanh đó bắt đầu bị biến dạng, những kẻ binh sĩ tới gần khu vực này liền trực tiếp bị bạo liệt ra và hóa thành huyết vụ.

"Rất mạnh đấy!"

Sau dư chấn, Diệp Trần bị bay rớt ra ngoài mấy chục vạn dặm, còn Lục Thang Hoàng rất hiển nhiên không phải là sơ đẳng Hoàng giả, mà là trung đẳng Hoàng giả. Đối với sơ đẳng Hoàng giả thì hắn còn có thể chống lại đôi chút, nhưng đối với trung đẳng Hoàng giả thì chênh lệch rất nhiều rồi, dù là tại phương diện nào cũng đều áp chế được Diệp Trần, ngay cả công kích cũng mạnh hơn rất nhiều, nếu không phải có Thất giai Linh khu cùng hộ thể Kiếm Ý bảo vệ thì một chưởng này đã khiến hắn bị trọng thương, trong nháy mắt sẽ mất đi sức chiến đấu.

"Chuyện gì đã xảy ra với tên tiểu tử này chứ, lực công kích của hắn rõ ràng tương đương với hàng ngũ Sơ đẳng Hoàng giả rồi."

Chứng kiến điều này, Lục Thang Hoàng càng giật mình hơn, dù sao đối phương cũng kém mình đến lưỡng trọng thiên, có thể nói là một trời một vực rồi.

"Bất kể như thế nào, ngươi đều phải chết."

Thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ, Lục Thang Hoàng lập tức di động đến phía sau Diệp Trần và tung ra một chưởng.

"Đừng mơ tưởng."

Chín thành Không Gian Áo Nghĩa đã giúp cho Diệp Trần thập phần mẫn cảm đối với chấn động không gian, Lục Thang Hoàng còn chưa xuất hiện thì hắn đã cảm ứng được chấn động, “bá” một tiếng, Diệp Trần bay vút lên cao, tránh được một kích trí mạng của sLục Thang Hoàng.

"Chạy đâu cho thoát."

Diệp Trần biểu hiện càng kinh diễm bao nhiêu thì Lục Thang Hoàng càng có tâm ý mãnh liệt muốn giết Diệp Trần.

Bá!

Bá!

Bá!

Một bên thì lợi dụng tốc độ cùng tính linh hoạt, không ngừng né tránh, một bên thì lợi dụng năng lực thuấn di, không ngừng đuổi theo, Diệp Trần mỗi lần di động đều tránh được một kích trí mạng của Lục Thang Hoàng, đương nhiên, tình huống đã thập phần nguy cấp, dù sao thuấn di cuối cùng vẫn là thuấn di, chỉ cần phản ứng hơi chậm một chút thì liền sẽ bị đánh trúng, nếu bị đánh trúng trực diện thì hoàn toàn không phải chuyện đùa, phòng ngự của Diệp Trần không thể nào chịu nổi một kích của Sơ đẳng Hoàng giả, chứ đừng nói chi là Trung đẳng Hoàng giả rồi.

Lục trọng cảnh giới Kiếm Vực toàn lực kích bắn ra, Diệp Trần cơ hồ đã vượt qua cực hạn của mình.

"A! Là Lục trọng Kiếm Vực ư?"

Lục Thang Hoàng nhướng mày, hắn cảm giác năng lực thuấn di của mình đã bị suy yếu đi không ít, càng đến gần Diệp Trần thì suy yếu càng nghiêm trọng, ở bên trong vùng Kiếm Vực của đối phương còn ẩn chứa cả năng lực Không Gian Bất động.

"Phá cho ta."

Không tiếp tục thuấn di, Lục Thang Hoàng hét lớn một tiếng, hào quang mãnh liệt màu xanh biếc chiếu sáng cả Tinh Không, tựa như một khỏa Hằng Tinh sắp bị nổ lớn, sau một khắc, hắn đã thi triển ra chưởng pháp mãnh liệt nhất.

Đại Thiên Tinh Chưởng Pháp.

Oanh!

Oanh! Oanh!

Mỗi một chưởng đều tương đương với một khỏa Hằng Tinh cực lớn bị bạo tạc, hơn nữa lại còn được áp súc trong phạm vi lòng bàn tay của Lục

Thang Hoàng, uy lực của chúng nếu không tự mình cảm thụ thì căn bản sẽ không biết chúng mạnh đến cỡ nào.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, cả người Diệp Trần bị kích bay rớt ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1444: Vạn Tằng Ti

"Bất Diệt lực lượng tiêu hao mất một thành rồi ư?"

Trong quá trình bay ngược về sau, thương thế bên trong cơ thể Diệp Trần lập tức khôi phục, tuy nói "Sinh Tử Cảnh Vương giả có Bất Tử Chi Thân, dù là thịt nát xương tan cũng không cần phải sợ", nhưng đây quả thật là một nhận thức nông cạn, khi các cường giả chiến đấu, mỗi chiêu thức đều ẩn chứa võ đạo ý chí, một khi võ đạo ý chí xâm nhập vào trong cơ thể của ngươi thì đơn thuần mà nói, Bất Tử Chi Thân căn bản đã trở nên vô dụng rồi, cần phải phối hợp ý chí bản thân cùng Chân Nguyên mới có thể áp chế thậm chí khu trừ, mà Bất Diệt lực lượng là một loại lực lượng thần bí, nó không chỉ đơn giản là năng lượng đơn thuần như vậy. Khi Lục Thang Hoàng đánh võ đạo ý chí vào trong cơ thể Diệp Trần, nó lập tức bị trừ khử đi, nhưng bất quá Bất Diệt lực lượng cũng bị tiêu hao trên dưới một phần mười rồi.

"Ngược lại ta đã xem thường ngươi, nguyên lai Linh khu đã đạt đến Thất giai rồi."

Lục Thang Hoàng nhìn ra thương thế của Diệp Trần đã khôi phục, nếu là Lục giai Linh khu thì sẽ không có khả năng có được cái hiệu quả này, chỉ có Thất giai Linh khu thì may ra.

Linh khu càng lên cao càng khó tăng lên, dưới tình huống bình thường, Bát trọng thiên Hoàng giả đều là Thất giai Linh khu, trong đó lợi hại nhất có lẽ là đỉnh cấp Hoàng giả hoặc là Chuẩn Tôn mới có thể đạt tới Bát giai. Ngay cả đối với Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn, cũng không phải ai cũng đều có khả năng đạt đến Cửu giai Linh khu, đại bộ phận đều là Bát giai cả, đương nhiên, khẳng định cũng đã đạt đến Bát giai hậu kỳ, thậm chí là Bát giai đỉnh phong, chỉ có vài Chí Tôn hoặc Siêu cấp Chí Tôn là có được Cửu giai Linh khu mà thôi. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là không tính đến các

Luyện Thể Vương giả.

Không ít Luyện Thể Vương giả tại cảnh giới Bát trọng thiên tựu đã có được Cửu giai Linh khu rồi, về phần Cửu Trọng Thiên Luyện Thể Vương giả, chẳng những Linh khu đạt đến Cửu giai hậu kỳ mà mỗi người họ còn tu luyện những Luyện Thể võ học vô cùng lợi hại.

Ví dụ như Kim Phật Chí Tôn của Nhân tộc có Linh khu là Cửu giai hậu kỳ, mà ông lại tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân, phòng ngự mạnh đến mức cực kỳ khủng bố, các Chí Tôn cùng cấp bậc căn bản sẽ không cách nào phá vỡ được phòng thủ của ông, có thể nói là trời sinh đã đứng ở thế bất bại rồi.

Lục Thang Hoàng có Linh khu không tính là quá mạnh, nhưng cũng không thấp, đã đạt đến cấp bậc Thất giai trung kỳ rồi.

"Thất giai Linh khu do Bất Diệt lực lượng tạo thành là có hạn, ta tựu sẽ làm tiêu hao hết Bất Diệt lực lượng của ngươi a!"

Lục Thang Hoàng vẫn tiếp tục bám theo, Đại Thiên Tinh chưởng pháp của hắn liên tiếp được oanh ra, tạo thành một đường ánh sáng lập loè, không ngừng bạo tạc.

Giờ này khắc này, Diệp Trần tuyệt đối đã lâm vào nguy cơ, thế nhưng hắn lại không cho là vậy.

Linh Hồn Lực thúc dục đến cực hạng, từng đạo Truy Hồn kiếm bắn về phía Lục Thang Hoàng, cùng lúc đó, Diệp Trần lập tức bỏ một viên Tử Hoa Luyện Hồn Đan vào miệng, đến khi một bộ phận Linh Hồn Lực bị tiêu hao thì hắn sẽ nuốt viên Tử Hoa Luyện Hồn Đan tiếp theo.

"Hừ, Linh Hồn Lực không kém đấy, nhưng đáng tiếc là chẳng có tác dụng gì đối với ta đâu."

Lục Thang Hoàng tu luyện Trung đẳng Hoàng Cấp linh hồn phòng ngự bí pháp, còn uy lực của Truy Hồn kiếm cũng chỉ tương đương với cấp thấp linh hồn công kích bí pháp mà thôi, căn bản không thể làm dao động nổi linh

hồn của hắn.

Một lần, hai lần. . .

30 lần.

50 lần.

"Cái gì chứ, hắn có nhiều Linh Hồn Lực như vậy ư, nhất định là có phục dụng linh hồn đan dược để bổ sung, thật đáng giận! " Lục Thang Hoàng cuối cùng vẫn chỉ là Trung đẳng Hoàng giả, khi bị Diệp Trần liên tục công kích linh hồn, hắn đã bắt đầu không còn trụ vững được nữa, linh hồn phòng ngự bắt đầu vỡ vụn. Ngay lập tức, một tia Linh Hồn Kiếm Khí thẩm thấu vào trong Hồn Hải, không ngừng diệt sát linh hồn của hắn.

"Diệt cho ta!"

Lục Thang Hoàng lập tức bị mất đi dị chủng Linh Hồn Lực. Chợt, hắn lấy ra một quả Kim sắc đan dược và nuốt vào bụng với vẻ mặt vô cùng tiếc nuối. Đây chính là một quả Kim Hồn đan, có thể bổ sung Linh Hồn Lực. Đối với hắn mà nói là thập phần trân quý, dù có cho hắn mười tỷ Nguyên thạch đi nữa thì hắn cũng không đổi, nhưng giờ phút này, nếu không dùng là không được rồi, Diệp Trần có Linh Hồn Lực như vô cùng vô tận, sớm muộn gì cũng có thể diệt sát linh hồn của hắn.

Sau khi dùng Kim Hồn đan bổ sung Linh Hồn Lực, ánh mắt hung ác của Lục Thang Hoàng quét về phía Diệp Trần, "Ngươi hại ta tổn thất một quả Kim Hồn đan, tốt nhất ngươi nên cam đoan rằng ngươi có đủ nhiều linh hồn đan dược, bằng không thì không có khả năng chống đỡ nổi Kim Hồn đan của ta, ta sẽ đem ngươi rút gân nhổ cốt, cho ngao khuyển cắn xé linh hồn của ngươi, cho ngươi sống không bằng chết."

"Hắn cũng có sử dụng Linh Hồn Lực đan dược sao?"

Một hơi thi triển bảy tám chục lần linh hồn công kích, Diệp Trần cũng có chút không chịu đựng nổi nữa rồi, tần suất vận dụng quá nhanh khiến linh

hồn không chịu nổi gánh nặng. Hoàng giả linh hồn phòng ngự quả nhiên không giống như của người thường, nếu đổi thành Ngũ Tinh Tướng Quân thì đã sớm chết hơn mười lần rồi.

"Xem ra, chỉ có tận lực tháo chạy mà thôi."

Xoay bàn tay, Diệp Trần lấy ra một quả viên châu màu đen, đây chính là Vạn Tằng Ti.

Trước đây, khi ở bên trong Hoang Hỏa Tinh tại Huyền Vũ phế tích, Khô Hải Đế từng dùng Thiên Tằng Ti để đối phó Diệp Trần, khiến cho Diệp Trần lâm vào nguy cơ, thiếu chút nữa bị Hỏa Tinh Thú giết chết, vào thời khắc mấu chốt đó, Hủy Diệt Kiếm Ý đã đột phá đến Thất giai mới có thể mở đường máu thoát thân. Mà Vạn Tằng Ti của Diệp Trần càng rất mạnh, giá tiền không chỉ cao gấp trăm lần Thiên Tằng Ti, Diệp Trần phải bỏ ra trọn vẹn hơn mười ức Nguyên thạch mới mua được nó, tựu chính là dùng để đối phó với địch nhân cường đại hơn nhiều so với mình, dù sao tánh mạng là trên hết, nguyên thạch dù có nhiều thế nào thì cũng không thể bằng được.

Vạn Tằng Ti cũng giống như Thiên Tằng Ti, đều được chế tác từ tơ nhện của Đế Vương Chu, bất quá Thiên Tằng Ti được làm từ tơ của Đế Vương Chu có cấp bậc Thất trọng thiên, còn Vạn Tằng Ti chính là tơ của Đế Vương Chu có cấp bậc Bát trọng thiên.

Vèo!

Quán chú Chân Nguyên vào, Diệp Trần lập tức vung tay bắn ra Vạn Tằng Ti.

"Cái gì đây?"

Lục Thang Hoàng vô ý chụp một chưởng về phía viên châu màu đen kia, hắn còn tưởng rằng đây là bạo liệt đạn hay một loại vũ khí có tính sát thương.

Oanh!

Tiếp xúc với chưởng kình, Vạn Tằng Ti đột nhiên bạo liệt ra làm vô số sợi tơ mỏng bay rơi vãi ra bốn phương tám hướng, đám tơ mỏng này dày đặc như Thiên la địa võng, che kín cả không gian xung quanh với tốc độ rất nhanh. Chưởng kình của Lục Thang Hoàng sau khi tiếp xúc với tơ mỏng, lập tức bị chúng hấp thu không ít năng lượng, khiến cho đám tơ không ngừng lớn lên, ban đầu chúng chỉ to bằng ngón tay, sau một khắc đã biến thành một mảnh dài hẹp không biết đến bao nhiêu dặm trường , trông như những con rắn đang múa vậy.

"Hỗn đản, là tơ nhện Đế Hoàng Chu."

Lục Thang Hoàng vừa sợ vừa giận.

Bát trọng thiên Đế Vương Chu còn được gọi là Đế Hoàng Chu, tại trong Bát trọng thiên cảnh giới, có thể nói nó chính là một trong những tồn tại dị chủng vô địch, cho dù là đỉnh tiêm Hoàng giả mà gặp phải cũng đều có thể bị nguy hiểm đến tánh mạng, chỉ có Chuẩn Tôn mới có thể thoát ra, nhưng cũng chưa chắc có thể làm gì được đối phương. Tơ nhện Đế Hoàng Chu là thứ thập phần đáng sợ, nó có thể hấp thu hết thảy năng lượng để làm lớn mạnh chính mình, một khi bị cuốn lấy thì dù cho ngươi có khả năng thuấn di đi nữa cũng đều không thoát khỏi được, bởi vì nó thậm chí có thể hấp thu năng lượng không gian, tuy nói nó hấp thu không nhiều lắm, nhưng ít nhất cũng có thể có thêm Không Gian thuộc tính đấy.

Vạn Tằng Ti bạo liệt với tốc độ quá nhanh, nhưng Lục Thang Hoàng có phản ứng cũng không chậm, hắn lập tức thuấn di đi ra ngoài. Nhưng đến khi xuất hiện lần nữa thì mới phát hiện bản thân vẫn bị mấy chục sợi tơ nhện tinh phẩm dính chặt vào thân thể. Cái tơ nhện này cơ hồ trong suốt, nếu không nhìn kỹ thì căn bản sẽ không nhìn thấy được. Khi nó vừa dính trên người Lục Thang Hoàng thì đã bắt đầu hấp thu năng lượng trong cơ thể của hắn để bổ sung cho bản thân để càng lúc càng dài hơn.

"Đáng giận! đáng giận mà."

Lục Thang Hoàng điên cuồng bộc phát năng lượng, muốn tránh nhanh

chóng thoát khỏi đám tơ nhện.

Sau vài tiếng “sụp đổ”, hơn hai mươi sợi tơ nhện đã bị đứt gãy, đây có thể là những sợi tơ thô sơ nhất đã bám vào trên người của hắn.

"Tiểu tử, ngươi nhất định phải chết."

Lục Thang Hoàng đối với Diệp Trần đã trở nên hận thấu xương, kỳ thật dưới tình huống đầy đủ thời gian thì Vạn Tằng Ti chưa hẳn đã có thể gay ra tổn thương đối với hắn, thế nhưng khi bị Vạn Tằng Ti cuốn lấy thì hắn sẽ không có cách nào mau chóng đánh chết Diệp Trần được.

Không cần chú ý đến đám tơ nhện đang bám trên người, Lục Thang Hoàng điên cuồng truy đuổi về hướng Diệp Trần.

Nhưng lúc này, Diệp Trần đột nhiên quay người, trong tay lại nắm lấy một quả Vạn Tằng Ti khác.

"Cái gì!"

Lục Thang Hoàng trừng to mắt kinh ngạc, bay rớt ra ngoài trong vô thức.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1445: Cửu Chuyển Kim Thân

Tổng cộng Diệp Trần đã mua hai quả Vạn Tằng Ti nên hiện tại số lượng nguyên thạch còn lại trên người hắn đã không còn bao nhiêu, dù sao hắn đã sử dụng quá nhanh, 100 ức căn bản vẫn không đủ dùng, chưa kể bên trong Hoa Thảo Giới còn được chôn xuống mấy chục ức nguyên thạch.

Cảnh giới càng cao thì nhu cầu đối với nguyên thạch càng lớn, đây là bởi vì khi không có thứ gì đáng giá "để vào mắt" thì không sao, đến khi gặp được thứ quá trân quý thì lập tức đánh đổi cả gia tài để có được, Diệp Trần là như thế. 100 ức nguyên thạch đối với Bát trọng thiên Hoàng Giả cũng không đáng kể chút nào, còn một số Bát trọng thiên Hoàng Giả lợi hại thì trên trăm ức đến mấy nghìn ức cũng có thể lấy ra được.

Nắm trong tay một quả Vạn Tằng Ti, Diệp Trần cũng không có định dùng đến, trừ phi Lục Thang Hoàng ép buộc hắn.

"Tên tiểu tử này từ đâu mà có nhiều nguyên thạch như vậy chứ?"

Lục Thang Hoàng tức giận không dứt, Vạn Tằng Ti thuộc về dạng bảo vật có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, còn phải xem vận khí của mình thế nào nữa. Dù sao chỉ nghĩ đến việc tìm ra một con Đế Hoàng Chu thôi cũng đã rất khó khăn rồi, chứ đừng nói chi là lấy tơ của nó luyện chế ra Vạn Tằng Ti. Trong số các Chuẩn Tôn, người có thể làm ra được cũng không có mấy người, chỉ có Chí Tôn mới có thể làm được, mà Chí Tôn cũng sẽ không nhàn rỗi mà luyện chế ra, thứ đồ vật này đối với bọn họ là đồ vô dụng, có chăng là luyện chế ra nhiều một chút để dành cho môn hạ hoặc là đệ tử đời sau của mình.

"Ta lại bỏ qua cho hắn dễ dàng vậy sao, không được, Lục Thang Hoàng ta chưa từng để cho con người nào sống sót cả, chẳng lẽ lần này lại phá lệ

sao, nhất định phải giết chết hắn."

Thật ra, Lục Thang Hoàng mặc dù kiêng kỵ Vạn Tằng Ti, nhưng nếu vận dụng toàn lực để chặn giết Diệp Trần thì vẫn có thể được, điều mà hắn e sợ chính là sẽ bị Bát trọng thiên Hoàng Giả Nhân Tộc khác đánh lén hoặc ám toán, dù sao nơi này cũng không chỉ có mỗi hai người là Diệp Trần và hắn, ai biết được liệu rằng có địch nhân nào đó đang quan sát nơi đây hay không.

"Ngươi có bảo vật, chẳng lẽ ta không có sao "

Lục Thang Hoàng xoay tay, lập tức lấy ra và đặt trong lòng bàn tay một cây ngân châm, cây ngân châm này so với cây châm bình thường còn muốn lớn hơn rất nhiều, dài chừng nửa xích, lớn bằng chiếc đũa, trên bề mặt tỏa ra ngân quang lóng lánh, lại được khắc vô số đường vân, ngân châm vừa xuất hiện thì một cổ uy áp sắc bén tỏa ra, phảng phất như cây ngân châm này có thể đâm rách bất kỳ vật gì, cho dù là trời đất cũng có thể đâm thủng.

"Đây là cái bảo khí gì chứ?"

Diệp Trần trong lòng có dự cảm xấu, cây ngân châm kia mang đến cho hắn cảm giác quá nguy hiểm, đến sởn cả gai ốc, ngân châm vừa chỉ hướng về phía hắn thì liền có một cổ cảm giác đau nhói truyền đến.

Bá!

Không chần chờ chút nào, Diệp Trần xoay người phi tốc với quỹ tích bất định, không để cho Lục Thang Hoàng có cơ hội phóng châm ra.

Hừ, Lục Thang Hoàng cười lạnh một tiếng, năng lượng trong cơ thể theo cánh tay rót vào trong ngân châm, “ong ong ong ong”, phảng phất như thanh âm kim cang chấn động vang lên, còn cây ngân châm ở trên tay Lục Thang Hoàng thì rung lên không dứt, tựa hồ như nó đã sống dậy, bất cứ lúc nào cũng có thể kích bắn đi ra.

"Chết ở trên tay Diệt Hồn Châm là một vinh hạnh của ngươi đấy, đi đi!"

Lục Thang Hoàng phủi bắn ngân châm ra.

Vô thanh vô tức.

Ngân châm tựa hồ sáp nhập vào hư không, xuất hiện lần nữa thì đã đến phía sau Diệp Trần, “phốc” một tiếng, ngân châm đã đuổi kịp và đâm xuyên từ phía sau lưng ra tới trước ngực Diệp Trần, mang theo một chùm máu tươi, đến đây vẫn chưa xong, ngân châm đang bay với tốc độ cực nhanh thì quay ngược lại phương hướng cũ, lần nữa đâm vào trong cơ thể Diệp Trần.

Phốc phốc phốc phốc phốc. . .

Trong nháy mắt, cơ thể Diệp Trần đã bị xỏ xuyên vô số lần, mỗi một lần như vậy thân thể đều bị đau nhói, ngay sau đó huyết nhục thân xác bắt đầu đông cứng lại, cả Linh Hồn Lực cũng gặp phải hiện tượng tan rã.

"Năng lượng linh hồn công kích đồng thời ư?"

Diệp Trần hoảng sợ, đây là một loại công kích mang theo năng lượng linh hồn công kích, tuy không quá mạnh nhưng chẳng qua là vì có thuộc tính linh hồn mà thôi, còn linh hồn công kích đơn thuần thì lại không chứa năng lượng công kích.

Cây ngân châm này dị thường quỷ dị, lại ẩn chứa đồng thời năng lượng sát thương cùng linh hồn công kích, hơn nữa cũng không hề yếu, nếu bị một lần công kích thì Diệp Trần cũng không sợ, nhưng sau vô số lần bị xỏ xuyên như vậy, cơ thể nhất thời đã xuất hiện những vết thương không thể khép lại, cho dù là Bất Diệt chi thân cũng không thể trong nháy mắt mà chữa khỏi, chỉ có thể đối pho bằng cách làm hao tổn năng lượng của ngân châm mà thôi.

Diệp Trần cũng không cho rằng Bất Diệt lực lượng của mình không đủ mạnh, chủ yếu là vì phẩm cấp Linh Thể của hắn còn quá thấp, chỉ là Thất cấp sơ kỳ mà thôi, nếu như là Thất cấp trung kỳ hoặc là Thất cấp hậu kỳ thì tình huống đã tốt hơn rất nhiều rồi.

"Chết đi!"

Lục Thang Hoàng sắc mặt rất dữ tợn, thao túng ngân châm tiến hành công kích liên tiếp vào Diệp Trần.

Cây ngân châm này có tên gọi là Diệt Hồn Châm, được xem là bảo khí có tính tiêu hao, sau mỗi lần dùng thì lực lượng trên nó sẽ bị tiêu hao một phần, tính cả lần này thì Diệt Hồn Châm đã được dùng qua ba lần, lực lượng từ mười đã không còn đủ một rồi, nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không đợi đến bây giờ mới lấy ra, dù sao có thể trong một lần hô hấp mà giết chết được đối phương, thì chẳng ai nguyện ý tiêu tốn một khắc đồng hồ cả.

Nguy cơ tử vong bao phủ trong lòng, Diệp Trần cũng không để ý đến ngân châm đang tiến hành “châm cứu” đối với hắn, vẫn tiếp tục phi độn trốn đi, tình huống này tạo thành một màn quỷ dị, một người thì đang tận lực lẩn trốn, còn quanh người lại có một cây ngân châm đang huy vũ, làm máu tươi phun ra không ngớt

"Sao hắn vẫn còn chưa chết chứ !?."

Phải biết, với tình huống này, Lục Thang Hoàng càng bị giật mình nhiều hơn, cây Diệt Hồn Châm này, ngay cả Bát trọng thiên Hoàng Giả cũng có thể đánh chết quá, tuy nói lực lượng trên Diệt Hồn Châm không cường thịnh như trước kia, nhưng cũng không phải là thứ mà một kẻ Sinh Tử Cảnh Lục trọng Thiên Vương giả có thể ngăn cản nổi. Diệp Trần đã làm ra sự tình khiến cho hắn ngạc nhiên không thôi, nhưng đồng thời cũng làm cho hắn phát ra sát cơ càng thịnh.

Tầm mắt Diệp Trần đã bắt đầu mơ hồ đi, Diệt Hồn Châm với nhuệ khí cao đang điên cuồng tiêu hao Hồn Chi Hoàn, không chỉ có như thế, Hồn Chi Hoàn vốn rất khắn khít, đến mức một giọt nước cũng không thể lọt qua, có thể nói là không có bất kỳ sơ hở nào, thế nhưng lực lượng Diệt Hồn Châm lại có thể tận dụng được mọi thứ, ngạnh sanh thẩm thấu vào bên trong Hồn Chi Hoàn, tàn sát bừa bãi Hồn Hải của hắn.

Có thể nói, lần này hoàn toàn là nguy cơ sinh tử, không thua kém bất kỳ một lần nào trước đây, hơn nữa còn muốn vượt qua.

Lấy ra một viên Tử Hoa Luyện Hồn Đan, Diệp Trần lập tức sử dụng, đầu óc và tâm trí liền thanh tỉnh hơn một chút.

"Không được, nếu cứ như vậy thì hắn phải chết là không thể nghi ngờ."

Lý trí của Diệp Trần đang dần dần biến mất.

Ông!

Một hồi chuông không biết từ phương nào vang lên, nhưng đâu đâu cũng có, phảng phất như tiếng chuông kia vang vọng cả vũ trụ, rung động bát phương.

Bị thanh âm này chấn động, Diệp Trần đột nhiên thanh tỉnh lại, phát hiện tốc độ của mình đã chậm hơn rất nhiều, còn Lục Thang Hoàng thì đang theo sát ở phía sau hắn, cũng không tiến đến quá gần, nhưng cũng không đến nỗi kéo khoảng cách quá xa, hiển nhiên là vì hắn đang phòng bị Vạn Tằng Ti.

"Thanh âm này từ đâu tới vậy?"

Đang nguy cấp nhưng Diệp Trần chẳng quan tâm đến Lục Thang Hoàng, thanh âm mới vừa rồi tựa hồ như cố ý nhằm vào hắn mà giáng xuống, trong tối tăm sâu thẫm như có một cổ lực lượng màu vàng tràn vào trong cơ thể hắn, trong nháy mắt đã làm tan rã lực lượng của ngân châm.

Hắn không cho rằng đây là tình cờ, rất hiển nhiên là cố ý đấy.

Nhưng điều mà Diệp Trần không biết là, trong hư không, một pho tượng nhân ảnh màu hoàng kim đang bay đến với tốc độ khủng khiếp, hắn đi đến nơi nào thì tất cả vạn vật nơi đó đều bị nhuộm đẫm thành một màu vàng, cho dù đó có là không gian lực lượng. Cuối cùng nhân ảnh cũng bắt đầu hiện hình, ở dưới chân của hắn là một đóa liên hoa màu vàng, mỗi bước đi đều sinh ra một đóa hoa như vậy.

Người này hai bên tai to lớn, trông khá dị thường, nhưng nếu nhìn kỹ vào ánh mắt của hắn sẽ thấy một sự uy nghiêm và đầy khí thế, hắn phảng

phất như vị Phật tổ cao cao tại thượng và phổ độ chúng sanh, vừa phảng phất như chỉ một cái trợn mắt cũng có thể hàng yêu trừ ma.

Mà quanh thân hắn lại được bao phủ bởi một vòng hào quang màu vàng, hào quang này cũng không phải tới từ năng lượng bên trong cơ thể, mà là từ trong thân thể của hắn, tựa hồ thân thể này là do Hoàng Kim cùng Lưu Ly dung hợp mà thành, có thể nói là vô cùng thuần khiết và trong sáng.

Thân thể của hắn cũng cao hơn người bình thường, đạt đến sáu trượng, cũng chính là khoảng hai mươi thước, đó cũng không phải là vì cố ý trở nên to lớn. Theo lý mà nói, Sinh Tử Cảnh vương giả cũng có thể biến cao lớn thành vài dặm, Phong Đế Vương Giả có thể trở nên to lớn đến vài trăm dặm thậm chí hơn ngàn dặm, lại càng không cần phải nói bát trọng thiên Hoàng Giả, bất quá trở nên to lớn cũng không thể gia tăng lực chiến đấu, cho nên mọi người đều dùng hình thể thật để tương xướng với chiến lực mạnh nhất, mà người có Kim Thân cao sáu trượng này, rõ ràng cho thấy rất tự nhiên, sẽ không có hiện tượng tổn hại chiến lực, ngược lại còn có thể tăng chiến lực lên rất cao.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1446: Kim Phật Chí Tôn

“Kim Phật Chí Tôn đến rồi!"

Bên hướng liên minh Ma tộc, đôi mắt Địa Ma Tôn nheo lại.

"Hừ, lần này hắn chỉ có đến mà không có về rồi." Lục Dực Chí Tôn cười lạnh.

Có đến mà không có về là sự tình gì? trong nội tâm mấy gã Chí Tôn của Tà Linh tộc, Dạ Xoa Tộc cùng với lục Nhân tộc đều không cho rằng Ma tộc Chí Tôn có thể giết được Kim Phật Chí Tôn. Với tư cách là một siêu cấp Chí Tôn, có thể nói Kim Phật Chí Tôn rất khó bị giết, dù có đối mặt với hai gã siêu cấp Chí Tôn khác thì ít nhất cũng có thể chạy thoát, huống chi ông còn có Cửu chuyển Kim Thân, không kẻ nào có thể phá vỡ nổi, vậy tại sao bọn hắn lại nói ông ta chỉ có đến mà không có về chứ?

Đương nhiên, những điều này bọn hắn cũng chỉ để ở trong lòng mà thôi, nói không chừng Ma tộc đã sớm có đối sách, dù sao đệ nhất Chí Tôn Ma tộc Thiên Ma Tôn cũng không phải kẻ “bắn tên mà không có chủ đích”.

"Đây là thời điểm quyết định thắng bại, mọi người phải tập trung toàn lực ứng phó."

Địa Ma Tôn mở miệng nói.

"Địa Ma Tôn yên tâm, nếu như chúng ta đã đến thì tất nhiên sẽ không muốn quay về với tay không đâu."

"Đúng vậy, địa bàn Nhân tộc, chúng ta đã muốn đoạt được từ lâu rồi, hôm nay dù có như thế nào cũng muốn gặm thêm một khối nữa a."

Đám Chí Tôn vội vàng gật đầu.

"Đi, đến chiếu cố bọn hắn thôi."

Địa Ma Tôn dẫn đầu hướng phía Nhân tộc Chí Tôn bay đi.

"Kim Phật Chí Tôn, ngươi đã đến rồi."

Nhân tộc trận doanh, một vị nữ Chí Tôn nhìn về phía hư không, nói ra.

"Có chút việc nên đến hơi chậm trễ." Hư không bị nghiền nát, một bóng người màu hoàng kim giáng lâm, chính là người mà trước đó đã bay đi trong hư không.

Kim Phật Chí Tôn.

Một trong những siêu cấp Chí Tôn của Nhân tộc, cũng là người tâm phúc của Nhân tộc, nếu hắn không đến thì Nhân tộc chỉ có bại chứ không thể thắng được, dù sao địa vị cùng tác dụng của từng Siêu cấp Chí Tôn đều không thể thay thế được, thiếu một vị là tựu ít đi hai ba phần thắng rồi.

"Ồ, Cửu chuyển Kim Thân của ngươi tựa hồ đã được nâng cao thêm một bước rồi." Một vị Chí Tôn có ngoại hình tuấn tú và mái tóc màu xanh, kinh ngạc nói.

Người Chí Tôn tuấn tú này tuy không phải là một siêu cấp Chí Tôn, nhưng cũng là một tuyệt thế thiên tài Nhân tộc, có phong hào là Lang Gia Chí Tôn, năm nay vẻn vẹn hơn 2000 tuổi, thực lực đã gần với cấp bậc Siêu cấp Chí Tôn, là một tồn tại đỉnh phong trong số các vị Chí Tôn.

Kim Phật Chí Tôn mỉm cười, gật đầu nói: "Đúng vậy, cửu chuyển Kim Thân của ta đã từ Bát chuyển hậu kỳ tấn phong đến Bát chuyển cực hạn rồi, chỉ còn thiếu chút nữa là có thể đột phá đến Cửu chuyển đấy."

Cửu chuyển Kim Thân tổng cộng có Cửu chuyển, mỗi khi tăng lên một chuyển thì độ khó tăng lên gấp mười lần, nhưng ứng với điều đó, mỗi một tia

tiến bộ đều có thể hóa thành cường đại chiến lực, nếu như có thể đạt tới Cửu chuyển thì liền trở thành Cửu chuyển Kim Thân chính thức, như vậy trong cả thiên hạ này, đoán chừng thật sự không có kẻ nào có thể phá vỡ được Cửu chuyển kim thân của hắn.

"Hắc hắc, tốt quá, bởi vậy khả năng chúng ta đánh lui đối phương lại tăng thêm một phần nữa rồi."

Người vừa nói chuyện có thân hình cao hơn cả Kim Phật Chí Tôn, đạt đến 40 trượng, thanh âm bình thường mà hệt như sấm sét, vang vọng tứ phương, ông chính là Cự Nhân Tộc Chí Tôn - Sơn Hải Chí Tôn.

"Đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa là đạt đến Cửu chuyển, nếu không thì lần này liên minh Ma tộc thế nào cũng phải ăn lấy chút thiệt thòi." Kim Phật Chí Tôn hơi tiếc hận nói.

Lang Gia Chí Tôn cười nói: "Không có gì đáng tiếc cả, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, ta cũng muốn nhìn xem bọn Ma tộc có thủ đoạn gì."

"Bọn hắn đã đến, chiến thôi!"

Man tộc Dã Tính Chí Tôn liếm liếm bờ môi, hai mắt hắn bắn ra chiến ý mạnh đến siêu việt thời không.

"Kim Phật Chí Tôn, ta còn tưởng rằng ngươi không dám tới đấy."

Từ xa xa, thanh âm Địa Ma Tôn truyền tới.

"Thịnh hội như thế thì ta sao có thể không đến chứ."

Kim Phật Chí Tôn trả lời.

"Kỳ thật, nếu ngươi không đến, đối với ngươi cũng là một chuyện tốt, bởi vì này lần, khả năng ngươi sẽ chết là rất cao đấy." Địa Ma Tôn không có ý tứ giấu diếm, thoải mái nói.

"Ah, xem ra các ngươi cũng đã có chuẩn bị."

Kim Phật Chí Tôn ánh mắt híp lại, trên trán tỏa ra kim quang sáng chói.

"Không có chuẩn bị thì tội gì chúng ta lại phát động chiến tranh chứ." Lục Dực Chí Tôn mặc dù đang cùng Kim Phật Chí Tôn nói chuyện, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào nữ Chí Tôn Nhân tộc.

Cầm Tâm Chí Tôn.

Cầm Tâm Chí Tôn cũng là một tuyệt thế thiên tài của Nhân tộc, trên phương diện "cầm chi nhất đạo", nàng đã đạt cảnh giới vô cùng cao, có thể đem võ học biến thành tiếng đàn và dùng tiếng đàn để thi triển võ học. Tương truyền rằng, tiếng đàn của nàng thậm chí có thể làm cho Thời Không bị chảy ngược dòng. Còn về phần có đúng là vậy hay không thì không biết được rồi, dù sao, chẳng có người nào có thể biết rõ về thế giới Chí Tôn cả, mà đối với việc làm cho Thời Không phải quay ngược dòng, ngay cả những siêu cấp Chí Tôn cũng khó mà làm được, tối đa có thể tạo ra một cái vòng xoáy Thời Không thì đã rất giỏi rồi.

"Đã như vậy, cứ phóng ngựa nhanh đến đây đi! Ta cũng muốn nhìn xem, Ma tộc các ngươi có cái chuẩn bị gì."

Lang Gia Chí Tôn âm thanh lạnh lùng nói.

"Lang Gia, đối thủ của ngươi là ta, gấp gì chứ." Một gã thanh niên Chí Tôn Tà Linh tộc cười cợt nói.

Người này có tên gọi là Huyết Nhãn Chí Tôn, kẻ sở hữu Linh Hồn chi nhãn đã tiến hóa thành Diệt Hồn Thiên Nhãn, dưới cấp bậc Chí Tôn mà bị hắn nhìn đến, liền sẽ bị hồn phi phách tán. Ngay cả những Chí Tôn mà còn phải thi triển Linh Hồn phòng ngự bí pháp trước thì mới dám cùng hắn chiến đấu. Bằng không tuy rằng không đến mức Linh Hồn bị trọng thương, nhưng cũng sẽ sinh ra cảm giác mê muội. Cũng giống như tuyệt thế thiên tài Lang Gia Chí Tôn và Cầm Tâm Chí Tôn, hắn chính tuyệt thế thiên tài của Tà Linh

tộc, nếu không thì đã không tiến hóa ra được Diệt Hồn Thiên Nhãn.

"Huyết Nhãn Chí Tôn, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi Diệt Hồn Thiên Nhãn của ngươi có tác dụng với ta chăng?" Lang Gia Chí Tôn cũng tỏa ra chiến ý mãnh liệt.

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Khai chiến đi!"

Huyết Nhãn Chí Tôn nhìn về phía Địa Ma Tôn.

"Khai chiến!"

Địa Ma Tôn vung tay lên, lạnh lùng nói.

Oanh!

Chí Tôn chiến đấu với nhau, có thể dùng từ “Thánh Chiến” để hình dung.

Song phương còn chưa giao thủ, chỉ là khí tức vừa va chạm vào nhau cũng đủ để xé rách cả không gian, làm cả Thiên Địa phải rung chuyển. Những ai dưới cấp bậc Chí Tôn, cho dù là Chuẩn Tôn có mặt ở chỗ này cũng đều có thể bị Chí Tôn khí tức xông tới mà chết, trừ phi hắn thuộc loại nghịch thiên Chuẩn Tôn mới có thể sống sót, vì khi Chí Tôn khí tức va chạm vào nhau, liền có thể sinh ra tính huỷ diệt.

Cũng như trước đây, chống lại Địa Ma Tôn chính là Kim Phật Chí Tôn.

Hai người thân là các siêu cấp Chí Tôn, chỉ có đối phương mới đáng cho mình ra tay, hơn nữa bọn hắn cũng sẽ không để cho các Chí Tôn bên mình lâm vào nguy hiểm.

Ô...ô...n...g!

Tiếng chuông cực lớn vang lên, trên người Kim Phật Chí Tôn tỏa ra kim sắc quang mang càng thêm chói mắt, quả thực trông giống như hoa Lưu Ly được chế tác bằng vàng vậy, không có bất kỳ một tia khuyết điểm nhỏ.

"Kim Phật Chí Tôn, hãy cho ta xem một chút, cửu chuyển Kim Thân của ngươi đã tiến bộ đến mức nào rồi ?."

Địa Ma Tôn trông như một Ma Thần đỉnh thiên lập địa, bàn tay vừa vỗ, một chưởng lập tức phóng tới trước mặt Kim Phật Chí Tôn, cái chưởng lực đen kịt này không cách nào có thể diễn tả bằng ngôn từ, toàn bộ Thiên Địa đều tựa hồ như đã bị sụp đổ và tuyệt đối lâm vào hắc ám cùng cô tịch, một chưởng đánh tới như Ma Thần đang gào thét vậy.

Kim Phật Chí Tôn không lùi không tránh, bàn tay màu vàng của ông nghênh đón lấy.

Nàn tay lập lòe kim quang kia trông như là bàn tay của Phật Tổ vậy.

Oanh!

Sau cơn trùng kích, không gian bị phá hủy cả một mảng lớn, bàn tay hai người chạm vào nhau cũng có thể so với uy lực của trời đấy.

"Địa Ma Tôn, Thiên Ma Chưởng của ngươi vẫn chưa đạt được sự tinh túy, còn kém xa Thiên Ma Tôn!"

Kim Phật Chí Tôn cười nói.

"Hừ, Thiên Ma Tôn mà đến thì ngươi không còn đường sống rồi, nhìn đây."

Địa Ma Tôn tung tiếp một chưởng về phía Kim Phật Chí Tôn, mỗi một chưởng đều vô cùng mãnh liệt, Thiên Ma Chưởng là tuyệt học của Thiên Ma Tôn, cố gắng tu luyện hết sức may ra sẽ đạt được nét tinh túy của Thiên Ma. Địa Ma Tôn hắn tuy rằng học được đến môn võ học này, nhưng vẫn chưa thể đạt được trình độ như mong muốn. Đương nhiên, hắn cũng đã tăng thêm hành trang của mình chứ không dùng theo một cách rập khuôn, dù sao hắn cũng là một siêu cấp Chí Tôn đấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1447: Nữ Thần Chi Thủ

Bên này, Kim Phật Chí Tôn đối đầu cùng Địa Ma Tôn, bên kia, các Chí Tôn khác cũng tìm đối thủ cho riêng mình, đối thủ của Lang Gia Chí Tôn là Huyết Nhãn Chí Tôn, đối thủ Cầm Tâm Chí Tôn là Lục Dực Chí Tôn, Sơn Hải Chí Tôn có đối thủ là Dạ Xoa Tộc Liệt Thiên Chí Tôn, Dã Tính Chí Tôn có đối thủ là Lục Nhân tộc Mãnh Mã Chí Tôn, tóm lại, không một ai là nhàn rỗi, có một chọi một cũng có một chọi hai, đều dùng thực lực để phân định.

Lang Gia Chí Tôn có đối thủ là Huyết Nhãn Chí Tôn, một kẻ thập phần khủng bố, dọc mi tâm của hắn mở ra một con mắt có màu đỏ như máu, ngay lập tức, một luồng sóng ánh sáng màu huyết hồng từ nó phóng ra trùng kích về hướng Lang Gia Chí Tôn, tựa như “kinh đào nộ lãng” vậy.

"Huyết Nhãn Chí Tôn, nếu như ngươi chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn thì như vậy lần này ngươi tất bại rồi."

Lang Gia Chí Tôn đã vận chuyển Linh Hồn phòng ngự bí pháp nên không có bất kỳ e ngại nào đối với Diệt Hồn Thiên Nhãn của đối phương, hắn am hiểu chính là côn pháp, côn còn chưa đánh ra nhưng khí thế đã lan tràn ngập trời, trong đó lại ẩn chứa Linh Hồn Trùng Kích, đương nhiên, đạo Linh Hồn Trùng Kích bực này vẫn vô dụng đối với Chí Tôn mà thôi, nếu đối phương có cấp bậc dưới Chí Tôn thì có thể sẽ sợ hãi, dù sao tác dụng chủ yếu của côn vẫn là lực công kích chứ không phải là Linh Hồn công kích.

Hâyyyyyyyy!

Quát lên một tiếng chói tai, Lang Gia Chí Tôn phóng lên trời, đánh tới một côn hướng về phía Huyết Nhãn Chí Tôn.

Băng Thiên Tam Côn, côn thứ nhất - Khai Sơn.

“Kenggg” một tiếng, Khai Sơn đã bị chặn, Huyết Nhãn Chí Tôn lấy ra một thanh bảo kiếm có màu đỏ như máu, kiếm vừa giương lên đã giá trụ côn tử của Lang Gia Chí Tôn, miệng cười nhạo nói: "Ngươi thật đúng là một điểm tiến bộ cũng đều không có, ta cũng chưa ứng phó toàn lực đâu."

"Đúng thế không?"

Lang Gia Chí Tôn cười lạnh.

"Không tốt."

Đang chống chọi côn tử, sắc mặt Huyết Nhãn Chí Tôn bỗng nhiên biến đổi, kình đạo bên trên cái côn tử kia lúc đầu “không sóng không gió”, bình lặng vô cùng, nhưng mỗi lần bị chống chọi thì lập tức bộc phát ra lực lượng đáng sợ, hệt như là lực lượng Khai Thiên Tích Địa vậy. Kình lực hung mãnh bộc phát, truyền theo thanh bảo kiếm huyết sắc vào đến trên người Huyết Nhãn Chí Tôn.

Ầm ầm!

Không gian bị nghiền nát, Thời Không hỗn loạn, Huyết Nhãn Chí Tôn bị chấn kích bay rớt ra ngoài, cả mái tóc dài của hắn cũng bị rối tung lên.

"Nếm tiếp của ta côn thứ hai - Liệt Hải."

Lang Gia Chí Tôn vẫn đuổi theo sát đến, côn thứ hai ầm ầm đánh ra.

Một côn này so với Khai Sơn càng hung mãnh hơn, nó tạo ra khí thế lớn như biển rộng, ngay cả không gian bao la cũng lập tức xuất hiện một vết rách đen kịt. Đây là một vết rách không gian, cái vết rách này không phải ở trạng thái bị phá thành nhiều mảnh nhỏ, mà ở trạng thái tựa như dòng nước đang chảy bị tách ra vậy.

Lúc này, Huyết Nhãn Chí Tôn đang ở giữa trung tâm của vết rách.

"Lang Gia Chí Tôn, đừng xem thường ta."

Huyết Nhãn Chí Tôn gào to một tiếng, bảo kiếm huyết sắc trong tay lập tức được vung lên và bắn ra vô số huyết sắc kiếm quang đan vào thành một “mảnh lưới chết chóc” trùng kích về phía đối phương, trên đường đi làm đứt đôi cả vết rách không gian.

"Côn thứ ba - Băng Thiên."

Lang Gia Chí Tôn mặt vẫn không biểu tình, đánh ra côn thứ ba.

Một côn này, vô thanh vô tức, yên tĩnh đến vô cùng đáng sợ, dường như có thể làm cho toàn bộ thế giới bị dừng lại, vạn vật bị đông cứng, chỉ có côn tử là vẫn tiến phía trước, phá nát mọi thứ.

BENG!

Thanh âm long trời lở đất vang lên, một lỗ thủng cực lớn màu đen xuất hiện.

Huyết Nhãn Chí Tôn thoáng cái đã bị đánh văng vào bên trong lỗ thủng màu đen kia, người bên ngoài không ai biết hắn đã bị văng đến nơi nào.

Một thời gian ngắn sau, tại một nơi nào đó trong vũ trụ, không gian bị nghiền nát, Huyết Nhãn Chí Tôn chật vật lướt đi ra, "Đáng giận, rõ ràng làm cho ta phải chật vật như thế, đây là nơi nào chứ?"

Phẫn nộ gầm nhẹ một tiếng, Huyết Nhãn Chí Tôn lập tức quét nhìn hoàn cảnh xung quanh, một côn vừa rồi của Lang Gia Chí Tôn đó tuy rằng không thể làm tổn thương hắn, chẳng qua chỉ có thể tiêu hao của hắn một ít năng lượng, nhưng lại bị đối phương làm nghịch chuyển Thời Không và đưa đến một địa phương xa lạ, một côn đó có ẩn chứa không gian cùng thời gian lực lượng.

Chỉ cần có thực lực Chí Tôn thì trên cơ bản Không Gian Áo Nghĩa đều viên mãn, chỉ có Thời Gian Áo Nghĩa là có chênh lệch, có người tìm hiểu được đến ba thành cảnh giới, có người chỉ được một thành. Lang Gia Chí Tôn trên phương diện Thời Gian Áo Nghĩa đã đạt thành tựu rất cao, hầu như

không kém gì các Siêu cấp Chí Tôn.

"Tìm ra rồi."

Hư không tại trong mắt Huyết Nhãn Chí Tôn hoàn toàn là một cái lập thể thủy tinh trong suốt, rất nhanh, hắn từ nơi đây là địa phương xa vô hạn đã tìm thấy được vị trí chiến trường, Lang Gia Chí Tôn sau khi đem hắn truyền tống đến địa phương xa lạ, đã cùng một gã Nhân tộc Chí Tôn khác liên thủ đả kích đối thủ, làm đối thủ chỉ có thể toàn lực phòng thủ, nhìn như sắp thất thủ rồi.

Bá!

Vung tay lên, Huyết Nhãn Chí Tôn hướng phía chiến trường tiến đến, giống như một quang điểm không ngừng phóng đi với một tốc độ Thuấn Di khủng khiếp.

...

Ở một bên khác của chiến trường.

HƯU...U...U! HƯU...U...U! HƯU...U...U! HƯU...U...U! HƯU...U...U!

Ánh sáng hắc sắc chiết xạ qua lại nhanh đến mức hầu như thời gian cũng không thể bắt trúng, hư không dường như là đã trở thành một khối lăng kính tam diện, không cách nào mảy may gây trở ngại cho kẻ đó.

Xoẹt!

Một đạo vết rách hắc sắc hiện lên, nhìn như có thể làm bị thương Cầm Tâm Chí Tôn.

Đinh!

Thế nhưng, Cầm Tâm Chí Tôn cũng không nhìn đến, nàng nhẹ nhàng gẩy dây đàn trong tay, lập tức, một đạo hồng sắc quang sóng được kích bắn ra, kềm chế vết rách màu đen kia.

"Lục Dực Chí Tôn, tốc độ của ngươi đối với ta vô dụng rồi."

Cầm Tâm Chí Tôn thản nhiên nói.

"A, xem ra là thế."

Quang ảnh ngưng tụ thành thực thể, huyễn hóa ra Lục Dực Chí Tôn.

Thân là hắc ám ma nữ huyết thống, Lục Dực Chí Tôn có thực lực thập phần cường đại, mà nàng lợi hại nhất chính là tốc độ, ba cặp cánh sau lưng nàng, mỗi một đôi đều có tác dụng bất đồng, nhưng cũng có chỗ giống nhau, đó chính là khả năng gia tốc, "gia tốc" ở đây không chỉ đơn thuần mang ý nghĩa "gia tăng tốc độ", mà phía trên còn ẩn chứa thuộc tính không gian cùng thời gian, chỉ cần đủ mạnh mẽ thì thậm chí có thể ngược dòng mà đi tại trên con sông Thời - Không, đến một tương lai khác.

Đáng tiếc, tiếng đàn của Cầm Tâm Chí Tôn huyền diệu vô cùng, căn bản có thể thờ ơ tất cả.

"Đã như vậy, ta liền muốn nhìn xem tiếng đàn của ngươi có cái gì mê hoặc a!"

Lục Dực Chí Tôn không còn dùng tốc độ để mê hoặc đối phương nữa, lựa chọn chính diện tiến công.

Cầm Tâm Chí Tôn buông tầm mắt xuống, bàn tay thon dài như ngọc đặt trên dây đàn, tự nhủ: "Xin nghe khúc nhạc đầu tiên, Bách Hoa Biến Sắc."

Tiếng đàn réo rắc tựa như dòng nước chảy dưới cây cầu nhỏ, tựa như một dòng suối đang chảy nhanh, tựa như đóa hoa lặng yên nở rộ….

Toàn bộ thế giới thoáng chốc đã bị thay đổi, trở nên vô cùng sặc sỡ, chợt lại không ngừng biến sắc, Lục Dực Chí Tôn rốt cuộc đã không còn tập trung nhìn tới bất kỳ vật gì khác, ánh mắt của ả đã mất đi tác dụng, thậm chí ngay cả Linh Hồn lực cũng đều không cảm ứng đến bất kỳ thứ gì, chỉ có thể còn

lắng nghe được tiếng đàn du dương.

"Tiếng đàn thật êm tai."

Trong mắt Lục Dực Chí Tôn hiện lên thần sắc mê mang.

"Không đúng, nguy hiểm quá !."

Một sát na vừa rồi kia, Linh Hồn lực của Lục Dực Chí Tôn đã xuất hiện dật tán, tiếng đàn đã thẩm thấu vào trong Hồn Hải của ả.

"Quả nhiên lợi hại."

Ba cặp cánh sau lưng Lục Dực Chí Tôn vốn đang phe phẩy chậm rãi, sau mấy lần hô hấp đã vỗ mạnh với tốc độ càng lúc càng nhanh, tràn ngập ra từng cổ thủy triều Thời Không, từng đợt rồi lại từng đợt.

Oanh!

Thế giới muôn màu chợt tan vỡ, Lục Dực Chí Tôn nhìn về phía Cầm Tâm Chí Tôn.

"Chỉ mới qua một canh giờ thôi mà."

Cầm Tâm Chí Tôn thản nhiên nói.

"Đừng quá đắc ý."

Lục Dực Chí Tôn thần sắc trịnh trọng, cũng không còn dám coi thường đối phương nữa.

"Khúc nhạc thứ hai, Nữ thần chi thủ."

Cầm Tâm Chí Tôn cũng không phản ứng lại đối phương, tiếp tục gãy đàn.

Lục Dực Chí Tôn chỉ cảm thấy khoảng cách giữa mình và đối phương

càng lúc càng xa thêm, như thế nào cũng không thể đuổi kịp, nhưng vào lúc này, một thân ảnh nữ thần hư ảo xuất hiện, nhìn qua, thân ảnh nữ thần này có khí tức vượt qua cả Chí Tôn, đạt đến Chân Thần cảnh giới, đôi tay thon dài phô thiên cái địa, chỉ cần vươn ra thì không nơi nào có thể trở thành chỗ trốn trước nàng.

"Ngươi cho rằng ta còn có thể bị mê hoặc sao?"

Lục Dực Chí Tôn cười lạnh, bàn tay dựng lên, hóa thành chưởng đao chém ra ngoài.

Một cái chưởng đao này vô cùng to lớn, phía trước cho dù có một khối sinh mệnh Tinh Cầu đi nữa cũng sẽ bị bổ ra làm hai, thế nhưng bàn tay nữ thần chỉ nhẹ nhàng điểm một cái thì liền hóa giải cái chưởng đao này.

"Không có khả năng, ngươi sao có thể có thể mạnh như vậy chứ, nữ thần hư ảnh này cũng không thể nào là thật thể được."

Lục Dực Chí Tôn khó có thể tiếp thụ sự tình này.

Ở chỗ xa xa, Cầm Tâm Chí Tôn sắc mặt khẽ trở nên hơi trắng đi, thân ảnh nữ thần tất nhiên không phải là nữ thần thực sự, nếu không nàng đã sớm là tồn tại vô địch rồi, chưởng đao của Lục Dực Chí Tôn nhìn như đã bị Nữ thần chi thủ hóa giải, nhưng kỳ thật đã lan đến gần nàng, bởi vì nàng cùng thân ảnh nữ thần là một thể thống nhất. Tiếng đàn chợt gấp gáp hơn, Nữ thần chi thủ liền đơn giản bắt lấy Lục Dực Chí Tôn.

"Mở cho ta."

Lục Dực Chí Tôn thất khiếu chảy máu, ba cặp cánh sau lưng vỗ mạnh cắt Nữ thần chi thủ ra, làm Thời Không xuất hiện một sự hỗn độn ngắn ngủi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1448: Thánh Khí

"Không hổ danh là Hắc Ám Ma Nữ. ."

Cầm Tâm Chí Tôn đã sớm biết rõ đối phương không phải dễ giải quyết như vậy, có thể làm cho đối phương ăn chút thiệt thòi là đã rất không dễ dàng rồi, dù sao đã đạt đến cảnh giới này của bọn hắn, trừ phi thực lực sai biệt nhau quá lớn, nếu không là không thể nào triệt để đánh chết được đối phương, đương nhiên, ý đồ của nàng không phải là đánh chết đối phương, mà là vây khốn đối phương mà thôi, một kẻ Chí Tôn có ưu thế tốc độ đối với Nhân tộc Chí Tôn bình thường mà nói, là thập phần nguy hiểm, không ai biết được liệu ả ta có thể đánh lén và giết sạch hàng loạt nhân tộc Chí Tôn hay không.

"Mời thưởng thức khúc Cầm đạo chí cao của ta – Thời Không Sám Hối."

Cầm Tâm Chí Tôn hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên vô cùng chuyên chú.

“Đinh, đông…..”!

Tiếng đàn vừa vang lên đã làm cho Thiên Địa đột nhiên biến đổi, tốc độ dòng chảy của thời gian ở xung quanh cũng xuất hiện nghịch chuyển, không còn chảy về phía trước nữa mà là lui về sau. Ban đầu, tốc độ chảy lui cũng không cao lắm, cùng với tốc độ chảy của thời gian hiện tại triệt tiêu lẫn nhau, hình thành ra trạng thái thời không bất động, nhưng khi tiếng đàn tiến vào trạng thái cao trào, tốc độ rút lui của thời không bạo tăng gấp bội, nếu một lần hay vài lần thì cũng không đến mức đáng sợ, nhưng từ vài chục lần đến hơn trăm lần thì đã vô cùng đáng sợ, nếu điệp gia lại với nhau cũng không biết đã trải qua mấy tháng hay vài năm đấy.

Thời Không Sám Hối, tên gọi đúng như ý nghĩa của nó, cả “thời không” đều phải “sám hối”, như dấy lên hy vọng có thể trở lại quá khứ, cái khúc nhạc này đối với Cầm đạo lý giải của Cầm Tâm Chí Tôn, đã có thể sáp nhập vào Thời Không Áo Nghĩa, chỉ cần tiếng đàn được cất lên thì thời không liền bị biến hóa, toàn bộ đều nằm dưới sự khống chế của nàng, đương nhiên, cái khống chế này cũng có cực hạn nhất định, bằng vào cảnh giới của nàng thì không có khả năng thoáng cái có thể làm thời gian quay trở lại mấy trăm năm trước, thậm chí mấy ngàn năm trước, như vậy cũng không cần phải đánh nữa rồi. Lục Dực Chí Tôn là một Chí Tôn trẻ tuổi, như vậy ở mấy ngàn năm trước, không biết ả đang làm gì nữa đấy.

"Ngươi có thể làm nghịch chuyển thời không, ta cũng có thể ngược dòng mà lên."

Đôi mắt mỹ miều của Lục Dực Chí Tôn bắn ra hàn quang kinh người, những đôi cánh sau lưng vỗ mạnh, lao tới với tốc độ cực nhanh. Ả ta tiến lên đến đâu thì từng điểm từng điểm từ quá khứ rõ ràng đang tiến gần tới hiện tại, tốc độ di động của ả hoàn toàn có thể siêu việt thời không. Tại bên trong con sông dài thời không mà có thể đi ngược dòng, sự tình này tựu cũng giống như con sông dài đang chảy siết, những con cá nhỏ yếu trong nó chỉ có thể tùy theo con nước mà bị cuốn đi, chỉ có những con cá mạnh mẽ hơn mới có thể bơi ngược dòng mà thôi, không hề nghi ngờ, Lục Dực Chí Tôn chính là con cá mạnh mẽ ấy.

"Thời Không Sám Hối Chung Cực áo nghĩa – Thời Không Na Di."

Cầm Tâm Chí Tôn đặt mười đầu ngón tay bên trên dây đàn, “băng” một tiếng làm dây đàn búng ra, vị trí thời không tại chỗ của Lục Dực Chí Tôn phảng phất thoáng cái đã bị thoát ly khỏi vũ trụ, trở thành một khối đơn lẽ tách biệt, rồi sau đó cái khối thời không này trực tiếp bị Cầm Tâm Chí Tôn truyền tống đến một địa phương xa xôi.

Đương nhiên, khi vừa thực hiện xong đến đây thì Cầm Tâm Chí Tôn cũng phun ra một ngụm máu tươi, cả người hư nhược đi không ít.

Thời Không Sám Hối đối với việc nắm giữ thời không quá mạnh mẽ, vì vậy bị phản tác dụng cũng rất lớn, nếu như là Thời Không Sám Hối tầm thường thì tối đa cũng chỉ để cho Cầm Tâm Chí Tôn bị suy yếu một thời gian ngắn, nhưng một khi Thì Không Na Di được thi triển đi ra, ít nhất phải bị tổn thất hơn ngàn năm tuổi thọ, tuổi thọ của Chí Tôn cũng là có hạn. Dưới tình huống bình thường, Chí Tôn gần kề có thể sống mười vạn năm mà thôi, 2000 năm không phải là con số nhỏ đấy.

"Khá tốt, hy vọng có thể vây khốn ả ta trong chốc lát."

Cầm Tâm Chí Tôn tùng hạ một hơi.

Nàng tuy đã đem Lục Dực Chí Tôn đưa đến một nơi xa xăm, nhưng bằng vào thực lực của đối phương thì nhất định có thể trở về, chỉ có điều thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Đã mất đi đối thủ, Cầm Tâm Chí Tôn bắt đầu trợ giúp Nhân tộc Chí Tôn khác đối kháng dị tộc Chí Tôn.

...

Giữa các trận chiến của Chí Tôn, phải kể tới Cự Nhân Tộc Sơn Hải Chí Tôn cùng Dạ Xoa tộc Liệt Thiên Chí Tôn, hai chí tôn có thanh thế to lớn nhất.

Sơn Hải Chí Tôn thân cao bốn mươi trượng, tương đương với 132 mét, Liệt Thiên Chí Tôn tuy không có thân hình lớn như thế, nhưng sau lưng của hắn lại có một đôi cánh Dạ Xoa khá lớn, khi mở rộng ra cũng dài đến vài chục mét, so với đôi cánh Dạ Xoa, thân thể của hắn nhỏ hơn rất nhiều, chỉ vẹn vẹn cao lớn chừng mười mét mà thôi.

Hai người chiến đấu không giống với những Chí Tôn khác, bọn họ thuộc loại hình chiến đấu chính diện, không có mánh khóe, cũng không có thủ đoạn gì cả, có chăng là hoàn toàn cứng đối cứng, ai ngã xuống trước thì người đó thảm bại.

Sơn Hải Chí Tôn có phòng ngự mạnh hơn một điểm, dù sao Cự Nhân Tộc vốn luôn dùng phòng ngự làm điểm mạnh của mình.

Ngược lại Liệt Thiên Chí Tôn có công kích tắc thì mạnh hơn một điểm, từng chiêu từng thức đều có thể làm cho hư không rạn nứt.

Dư ba cuộc chiến của hai người mạnh đến mức phát ra thanh âm như một mảnh Thiên Băng Địa Liệt truyền ra, khi thì tựa như biển động liên tục, khi thì mãnh liệt như núi lửa bộc phát, khi thì tựa như Thiên Địa sụp đổ thành một mảnh tịch liêu…

Nhân số Chí Tôn của đôi bên cộng lại cũng vượt qua 50 rồi, sóng xung kích tỏa ra làm vô số tinh cầu bị hủy diệt, thậm chí những sinh mệnh tinh cầu cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Phạm vi Huyền Vũ phế tích lại được mở rộng thêm rồi.

Mỗi một lần chiến tranh xảy ra, Huyền Vũ phế tích đều bị mở rộng ra một phần.

Đương nhiên, trong đó cuộc chiến của Kim Phật Chí Tôn cùng Địa Ma Tôn là kinh khủng nhất.

Lần Chí Tôn tham chiến này chỉ là một bộ phận các bộ tộc, dù sao đây cũng không phải là đại quyết chiến, cũng không phải là thời điểm sinh tử tồn vong, không cần phải đem toàn bộ Chí Tôn đến chiến đấu, cũng nên lưu lại một số người để thủ hộ trọng địa của chủng tộc. Cho nên, trong các Chí Tôn của hai bên, Địa Ma Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn là có địa vị tối cao, thực lực mạnh nhất.

Địa Ma Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn dĩ nhiên có thể đánh ra chân hỏa.

Địa Ma Tôn thét dài một tiếng, mái tóc dài màu đen của hắn xông lên trời rồi xâm nhập vào trong hư không, che khuất cả ánh trăng, hai tay đen kịt của hắn đánh ra một chưởng, chưởng kình liền huyễn hóa ra một đám ác quỷ đen kịt khôn cùng, đánh về phía Kim Phật Chí Tôn. Trong đám ác quỷ kia lại

có cả Ác Quỷ Vương, Ác Quỷ Lão Tổ…, không ngừng vây quanh Kim Phật Chí Tôn để cắn xé huyết nhục của ông.

Đây chính là tuyệt học độc môn của Địa Ma Tôn - Vạn Quỷ Quy Tông.

Thiên Ma chưởng mạnh nhất tại trên phương diện lực công kích, mà Vạn Quỷ Quy Tông lại mạnh tại phương diện lực bền bỉ, chỉ cần Địa Ma Tôn không bị tiêu hao hết năng lượng thì đám ác quỷ tựu được sinh ra đến vô cùng vô tận, vĩnh viễn không có thời điểm biến mất đi.

Kim Phật Chí Tôn tuy không sợ vạn quỷ cắn xé, nhưng nhất thời cũng không cách nào thoát thân, dù sao bốn phương tám hướng đều bị bao vây bởi vô số ác quỷ, ngay cả trong hư không cũng đều có ác quỷ không ngừng vọt tới, chưởng kình của Địa Ma Tôn không phải đơn giản mà có thể tránh đi như vậy đấy.

Đã không cách nào thoát thân, Kim Phật Chí Tôn cũng trở nên bất động, Kim Thân sáu trượng ngồi xếp bằng tại trong hư không, phía dưới là một đài sen Kim sắc cực lớn.

Đài sen vừa nở rộng ra, đám ác quỷ tiến đến bao nhiêu liền chết hết bấy nhiêu, căn bản không cách nào tới gần được Kim Phật Chí Tôn.

"Phật Quang mênh mông!"

Tầm mắt Kim Phật Chí Tôn nhắm hờ, trong lòng bàn tay hiện lên một chữ 'Vạn' màu hoàng kim sáng chói, hệt như nó được khắc ở trên lòng bàn tay vậy. Bất chợt, ông vung tay đánh ra một chưởng.

Theo một chưởng này đánh ra, gợn sóng Kim sắc trùng thiên, công kích trực tiếp vào đám ác quỷ của Địa Ma Tôn.

"Ha ha, Kim Phật Chí Tôn, không phải ngươi muốn biết chúng ta có chuẩn bị cái gì sao?"

Địa Ma Tôn cả người lao lên trên bầu trời, ngạnh kháng cùng Kim sắc

chưởng thủ, “phốc” một tiếng, Kim sắc chưởng thủ lập tức tan vỡ. Ngay một sát na trước đó, Địa Ma Tôn đã rút ra một cây huyết sắc trường thương phá vỡ chưởng thủ, sau đó tiếp tục đâm giết về hướng Kim Phật Chí Tôn.

Một thương này thật sự quá nhanh, nhanh đến mức Kim Phật Chí Tôn cũng phản ứng không kịp, đây không phải là lực lượng của Địa Ma Tôn, mà hoàn toàn là lực lượng của huyết sắc trường thương.

"Là thánh khí!"

Kim Phật Chí Tôn thình lình biến sắc.

Xoẹt một tiếng, Cửu Chuyển Kim Thân được xưng tụng là không kẻ nào có thể phá vỡ thì nay đã bị phá rách, mũi nhọn của huyết sắc trường thương đã đâm thủng bờ vai của Kim Phật Chí Tôn, mũi thương đâm thấu đi ra sau lưng, mang theo đại lượng Kim Sắc Huyết Dịch.

Trên mặt thoáng hiện lên vẻ đau đớn, Kim Phật Chí Tôn đem hết toàn lực chưởng một chưởng về phía Địa Ma Tôn.

Tay trái Địa Ma Tôn đồng dạng tung một chưởng nghênh đón.

Phanh!

Địa Ma Tôn bị chấn bay rớt ra ngoài.

Kim Phật Chí Tôn cũng bị nhấc lên, rơi xuống đài sen.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1449: Chân Vũ Chí Tôn

"Ma tộc rõ ràng lại có thêm một thanh Thánh khí nữa ư?"

"Vậy phải làm sao bây giờ, Kim Phật Chí Tôn không ngăn được Thánh khí, coi như là Chân Vũ Chí Tôn tới thì cũng khó có thể chống lại mũi nhọn Thánh khí kia, tối đa chỉ có thể miễn cưỡng giữ cho không bị bại mà thôi."

"Khó trách Ma tộc dám lần nữa xâm phạm Huyền Vũ Tinh Vực, nguyên lai là đã chuẩn bị một kiện Thánh khí."

Song phương Chí Tôn đều đang chú ý đến trận chiến này, bên phía Ma tộc trận doanh Chí Tôn thấy Địa Ma Tôn đâm một thương làm bị thương Kim Phật Chí Tôn mà trong nội tâm cuồng hỉ, còn phía Nhân tộc trận doanh thì là sắc mặt âm trầm, lòng nóng như lửa đốt.

"Tốt cho một chiêu sát thủ."

Kim Phật Chí Tôn sắc mặt tái nhợt, kim quang trên người cũng ảm đạm đi không ít, đã bắt đầu xuất hiện những khuyết điểm nhỏ, Cửu Chuyển Kim Thân của hắne không e sợ bất luận thứ công kích gì, cho dù là Thiên Ma Tôn có tới đây thì cũng chỉ có thể làm tiêu hao năng lượng của hắn mà thôi, không cách nào làm trọng thương được hắn, nhưng khi có Thánh khí hỗ trợ thì không giống như vậy, trên thượng diện của nó ẩn chứa một lực lượng không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần bị đánh trúng hay kích thương thì bổn nguyên sẽ không ngừng bị xói mòn, cần phải ứng phó toàn lực mới có thể ngăn chặn, về phần muốn khỏi hẳn lại cần phải tiêu tốn vô số năm khổ công trị thương, nhưng bây giờ không còn thời gian để cho hắn áp chế thương thế nữa rồi.

Hắn không nghĩ tới Ma tộc lại có thêm một kiện Thánh khí, chỉ sợ ngay

cả các Ma tộc Chí Tôn bình thường cũng không biết chuyện này, chỉ có những nhân vật trọng yếu nhất mới biết được một ít nội tình mà thôi.

Cái gọi là Thánh khí chính là những cường đại vũ khí có cấp bậc cao hơn cả Chí Tôn Bảo khí, kỳ thật, Thánh khí cũng chính là Chí Tôn Bảo khí được chuyển hóa thành, mấu chốt của sự chuyển hóa này chính là Thần Thạch.

Nói đến Thần Thạch thì không thể không nói đến thần tích, thần tích chính là bảo tàng còn sót lại của các Chân Thần, bên trong không chỉ có có đủ loại bảo vật, còn có Thần thạch, đây là một loại bảo thạch có ẩn chứa một tia lực lượng Chân Thần, Chí Tôn Bảo khí mỗi khi được dung hợp một khối Thần Thạch sẽ cường đại lên rất nhiều, và khi được dung hợp đến một số lượng nhất định sẽ lột xác trở thành Thánh khí.

Nếu một Chí Tôn bình thường có được một kiện Thánh khí, lập tức sẽ có sức mạnh của Siêu cấp Chí Tôn, còn nếu Siêu cấp Chí Tôn có được Thánh khí, như vậy trong thiên hạ đã trở thành tồn tại vô địch, chỉ có những Chí Tôn đồng dạng có được Thánh khí Siêu cấp thì mới có thể chống lại.

Trước mắt, số lượng Thánh khí mà các Chí Tôn sở hữu có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ma tộc có Thiên Ma Thánh Giáp, Nhân tộc có Chân Vũ Thần Giản, Dạ Xoa tộc có Tích Huyết Chi Mâu, Cự Nhân Tộc có Cự Thần Trụ, . . . , cộng lại không nhiều hơn mười kiện.

Mỗi lần có thêm một kiện, đều là một đại sự, việc này còn đáng sợ hơn vô số lần so với việc có thêm một vị Chí Tôn.

Ma tộc Thiên Ma Thánh Giáp thuộc loại Thánh khí phòng ngự, tuy sau khi được luyện hóa, tại phương diện lực công kích cũng có chỗ tăng lên nhưng lại rất có hạn, cũng tựu lợi hại hơn vài lần so với Chí Tôn Bảo khí mà thôi, so ra vẫn còn kém xa các loại công kích Thánh khí thuần túy. Nhưng giờ đây, Ma tộc rõ ràng đã có thêm một kiện công kích Thánh khí, khó trách

bọn chúng dám xâm phạm Huyền Vũ Tinh Vực lần nữa.

"Kim Phật Chí Tôn, thanh trường thương này được gọi là Thị Huyết Thương, được chết dưới mũi thương của nó là vinh quang của ngươi đấy."

Địa Ma Tôn mang trên mặt vẻ cuồng hỷ.

Thị Huyết Thương đời trước cũng không phải là một loại Chí Tôn vũ khí của Ma tộc, cụ thể mà nói, nó thực chất là một kiện Viễn Cổ Thánh khí, Thiên Ma Tôn dưới cơ duyên xảo hợp đã lấy được nó, sau đó bắt đầu lên kế hoạch xâm lấn này. Địa Ma Tôn đối với Thị Huyết Thương cũng chỉ có quyền sử dụng tạm thời, sau khi chiến tranh qua đi, Thiên Ma Tôn hội sẽ thu hồi lại.

Thân sở hữu Thiên Ma Thánh Giáp cùng Thị Huyết Thương, Thiên Ma Tôn ẩn ẩn đã có khí thế vô địch rồi.

"Phóng ngựa tới đây đi!"

Kim Phật Chí Tôn toàn lực vận chuyển Cửu Chuyển Kim Thân, kim sắc quang mang trên người lần nữa tỏa ra mãnh liệt, tựa như một ngọn lửa màu hoàng kim vậy. Mà vết thương trên bờ vai tuy không cách nào khép miệng lại, thế nhưng đã không còn chảy máu nữa, rất hiển nhiên, Kim Phật Chí Tôn đã tạm thời khống chế thương thế, không cho nó khuếch tán ra rộng hơn.

"Không biết sống chết."

Thị Huyết Thương trên tay Địa Ma Tôn huy vũ ra mấy cái thương hoa, lần nữa công kích thẳng hướng Kim Phật Chí Tôn.

Lần này, Kim Phật Chí Tôn hết sức chăm chú nhìn vào một chiêu này, nếu như có thể dự đoán được quỹ tích của thương, ít nhất sẽ có thể thoáng chống lại, bằng không thì sẽ phải nhận thêm vài vết thương nữa, tình huống lúc này đã thực sự nguy cấp rồi.

"Thấy được rồi."

Đôi mắt sáng như kim cương của Kim Phật Chí Tôn trừng lớn lên, đôi tay chụp nghiên một chưởng về phía Thị Huyết Thương, cho đến khi bắt đỡ được nó.

"Đừng nằm mơ!"

Thị Huyết Thương tại trên tay Địa Ma Tôn cũng tựa như linh xà, thân của nó lập tức khẽ cong, mũi thương ngạnh sanh sanh đâm xuyên qua cánh tay phải của Kim Phật Chí Tôn, làm một khối Kim sắc huyết nhục bị rơi xuống dưới.

"Kim Phật Chí Tôn, ta đến giúp ngươi."

Cầm Tâm Chí Tôn thấy tình huống không ổn, vội vàng chạy tới ứng cứu.

"Chết đi!"

Địa Ma Tôn tiện tay đâm một thương về hướng Cầm Tâm Chí Tôn.

"Nữ thần chi thủ."

Cầm Tâm Chí Tôn ngay lập tức khảy đàn tạo ra Nữ thần chi thủ, thân ảnh Nữ Thần vừa xuất hiện đã vươn cánh tay khổng lồ đánh về hướng huyết sắc thương mang. Thế nhưng, chỉ nghe “ầm” một tiếng, Nữ thần chi thủ cũng bị xé nát bấy, riêng Cầm Tâm Chí Tôn thì miện phun ra một đạo máu tươi.

Địa Ma Tôn vốn có thực lực mạnh hơn nàng rất nhiều, hơn nữa còn có Thị Huyết Thương, nàng có thể ngăn cản một lần thì đã không tệ rồi, Nữ thần chi thủ dù có huyền diệu thế nào thì cũng không bằng nổi một thương kia.

"Cầm Tâm, ngươi mau tránh ra, tên ma vương này không phải kẻ mà ngươi có thể ngăn cản đâu." miệng vết thương trên cánh tay phải Kim Phật Chí Tôn ngưng đổ máu, chỉ là thiếu đi một khối huyết nhục, nhìn vào rất không hài hòa.

"Ân."

Cầm Tâm Chí Tôn gật gật đầu, nàng vốn tưởng rằng có thể thoáng ngăn trở Địa Ma Tôn một lúc, nhưng không nghĩ tới, đối phương đã có Thánh khí, chỉ ra một chiêu liền có thể đả thương mình, nếu đến thêm một thương nữa thì nàng không chết cũng sẽ bị trọng thương, không có khả năng thứ ba. Nhưng nghĩ đến hậu quả Kim Phật Chí Tôn sẽ chết đi, nàng lại không rét mà run, Nhân tộc một khi thiếu đi một vị Siêu cấp Chí Tôn thì đó chính là một đại tai nạn, dù có thêm 10 vị Chí Tôn bình thường cũng đều không bù đắp nổi, huống chi trong nhiều năm trở lại đây, Nhân tộc đã không có xuất hiện thêm vị Chí Tôn nào nữa, phía sau nàng chính là Lang Gia Chí Tôn, còn đằng sau nữa thì ngay cả nghịch thiên Chuẩn Tôn cũng đều thiếu, đương nhiên, Thanh Y Hoàng cũng được tính là một.

Về phần những tuyệt thế thiên tài mới lộ đường kiếm kia thì vẫn còn quá non nớt, cần phải trải qua thời gian dài phát triển, nhưng bọn Ma tộc cũng sẽ không cho bọn hắn có thêm thời gian, lần này xâm chiếm Huyền Vũ Tinh Vực, lần sau sẽ là Bạch Hổ tinh vực, sau đó là Chu Tước Tinh vực, Thanh Long Tinh Vực…Ma tộc sẽ từng bước một thôn tính toàn bộ nhân loại, kế sách này của chúng vẫn đang được áp dụng rất hữu hiệu.

"Kim Phật Chí Tôn, ta nói rồi, lần này ngươi hẳn phải chết là không thể nghi ngờ."

Địa Ma Tôn lạnh lùng nhìn Kim Phật Chí Tôn.

"Cái chết đối với ta không đáng sợ, ta đã sớm có chuẩn bị rồi, bất quá muốn đánh chết ta thì ngươi cũng phải trả một cái giá lớn đấy."

Kim Phật Chí Tôn cũng không bối rối, với tư cách là một Chí Tôn, ông đã sớm khám phá quy luật sinh tử, suy cho cùng, chết kỳ thật cũng là sinh, duy chỉ có điều để cho hắn không rũ bỏ được là chính là an nguy của Nhân tộc.

"Ha ha, xem ra ngươi đã có chuẩn bị hẳn phải chết rồi, như vậy ta cũng

không ngại thành toàn cho ngươi!"

Địa Ma Tôn không nói thêm lời nào nữa, điên cuồng hét lên một tiếng rồi thi triển ra tuyệt học mạnh nhất đánh thẳng về hướng Kim Phật Chí Tôn.

Một chiêu này đã vượt qua thời không, thương phong mạnh đến mức đã vượt qua không gian, thời gian, mang theo vô số sát cơ cùng khát máu, dưới cấp độ Chí Tôn, chỉ cần cảm ứng được cỗ khí tức này thôi cũng liền lập tức bị thất sắc và tẩu hỏa nhập ma.

Kim Phật Chí Tôn tầm mắt buông xuống, hai tay hợp thành chữ thập, kim quang quanh thân đại phóng, tựa như Phật Tổ đang xả thân vậy, bỗng nhiên, ông đánh ra một chưởng cực lớn, chưởng kình phủ ngập trời.

Đây chính là một chưởng mạnh nhất của hắn, một chưởng có thể vượt qua cả sinh tử.

Đáng tiếc, chênh lệch tựu vẫn là chênh lệch, không có Thánh khí trong tay, Kim Phật Chí Tôn cho dù có đem Cửu Chuyển Kim Thân tu luyện tới đệ Cửu Chuyển, cũng là không thể thắng mà chỉ có bại, tối đa chỉ có thể duy trì thời gian lâu hơn mà thôi.

“Phốc” một tiếng!

Bàn tay Kim sắc của ông đã bị đâm thủng, Địa Ma Tôn lao đến với khí thế như chẻ tre, một thương điểm thẳng vào vùng trán của Kim Phật Chí Tôn.

Một thương này nếu điểm trúng, Kim Phật Chí Tôn hẳn phải chết là không thể nghi ngờ.

Đanggggg!

Ngay thời khắc mấu chốt, một cây Thanh Đồng giản đột nhiên xuất hiện ngăn chặn Thị Huyết Thương, va chạm làm giản tiêm run lên bần bật, còn Thị Huyết Thương lập tức bị uốn lượn, riêng Địa Ma Tôn thì khóe miệng tiết

ra một tia máu tươi và bay rớt ra ngoài.

"Chân Vũ Chí Tôn!"

Địa Ma Tôn gắt gao nhìn chằm chằm vào vị trung niên cao lớn đang cầm trong tay một cây Thanh Đồng giản, người này chính là trụ cột vững vàng của Nhân tộc, đệ nhất Chí Tôn Chân Vũ Chí Tôn, Thanh Đồng giản mà ông đang cầm trong tay, nếu không phải là Thánh khí Chân Vũ Thần Giản, vậy là cái gì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1450: Chân Vũ Thất Kiếp

Chân Vũ Thần Giản, trước mắt chính là Thánh khí công kích mạnh nhất, bản thân Chân Vũ Chí Tôn cũng là Chí Tôn mạnh nhất nhì trong Vũ Trụ Tinh Không này, chỉ có Ma tộc Thiên Ma Tôn và một vài Siêu cấp Chí Tôn là có thể chống lại hắn, có hắn chống trụ, Nhân tộc mới có thể không thất thủ và đứng sừng sững sau vô số năm. Hắn tựa như một tòa đại sơn cao lớn, chắn gió che mưa cho cả Nhân tộc, thiếu đi Kim Phật Chí Tôn thì Nhân tộc tối đa chỉ bị "nguyên khí đại thương", nhưng nếu thiếu đi Chân Vũ Chí Tôn, Nhân tộc lập tức sẽ bị diệt vong. Có thể nói, sinh tử của một mình hắn liên quan đến sinh tử của toàn nhân tộc, cho nên dưới tình huống bình thường, hắn sẽ không ra mặt, hắn nhất định phải bảo vệ tốt chính mình trước, sau đó mới có thể bảo toàn cho Nhân tộc.

Nhưng bây giờ đây, hắn không xuất hiện là không được rồi, Kim Phật Chí Tôn cũng đồng dạng không thể thiếu khuyết, khi mất đi phụ tá đắc lực thì một mình hắn cũng giống như "một cây chẳng chống vững nhà", vào lúc này, trên mặt hắn mặc dù không biểu lộ gì nhưng trong nội tâm lại cảm thấy đắng chát.

"Thiên Ma Tôn, xuất hiện đi!"

Chân Vũ Chí Tôn nhìn về phía hư không.

"Ha ha, quả nhiên không thể gạt được ngươi."

Bỗng nhiên, một Ma ảnh cao lớn theo trong hư không đi ra, trên đầu của hắn có mọc ba chiếc sừng nhọn, trên mi tâm còn có một ma nhãn, thân thể cao gần bảy trượng, so với Kim Phật Chí Tôn còn cao hơn cả một trượng, không sai biệt lắm cùng Chân Vũ Chí Tôn, mà trên người của hắn lại mặc một bộ Hắc Kim sắc thánh giáp, thánh giáp cùng thân thể của hắn tựa như là

một thể thống nhất, không lộ ra bất kỳ khe hở nào, cả người hắn tỏa ra khí thế vô cùng khủng bố, so với Địa Ma Tôn càng cường đại hơn không chỉ gấp đôi hay gấp hai lần.

Kẻ này tựu chính là Chí Tôn mạnh nhất của Ma tộc - Thiên Ma Tôn.

"Nếu ngươi không đến, ngược lại mới là kì quái đấy."

Chân Vũ Chí Tôn sắc mặt vẫn tự nhiên.

"Chân Vũ Chí Tôn, hiện tại ta cho Nhân tộc các ngươi một cơ hội, nếu như các ngươi có thể toàn diện rời khỏi Huyền Vũ Tinh Vực thì trận chiến tranh này có thể đã ngưng ở đây, ta cho ngươi một chút thời gian để cân nhắc đấy."

Thiên Ma Tôn mở miệng nói.

"A, ngươi chịu cho chúng ta cơ hội à?" Chân Vũ Chí Tôn hỏi lại.

"Tất nhiên, chúng ta cũng không phải muốn đuổi tận giết tuyệt đối với Nhân tộc, chỉ là Nhân tộc chiếm cứ địa bàn quá tốt mà thôi. Thiên Đạo quá bất công, Huyền Vũ Tinh Vực chỉ là một trong số Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực, thiếu đi một cái thì đối với Nhân tộc các ngươi mà nói, cũng không coi vào đâu! Ba cái Sinh Mệnh tinh vực cũng đầy đủ cho các ngươi sinh sôi nảy nở rồi."

Chân Vũ Chí Tôn cười lạnh nói: "Lần này là Huyền Vũ Tinh Vực, lần sau chỉ sợ là đến Bạch Hổ tinh vực, ngươi muốn không uổng phí một sinh mạng nào mà cũng có thể chiếm lấy Huyền Vũ Tinh Vực, quả thực là vọng tưởng quá đà rồi."

"Quả nhiên, ngươi vẫn ngoan cố như vậy, vậy thì bắt đầu cho chiến tranh đi! Kỳ thật, ta ngược lại hi vọng ngươi cự tuyệt, đã nhiều năm như vậy, hãy để cho ta nhìn xem thực lực của ngươi tiến bộ như thế nào rồi. Đưa thương đến cho ta !."

Thiên Ma Tôn duỗi ra tay phải.

Bá!

Địa Ma Tôn đem Thị Huyết Thương ném qua cho Thiên Ma Tôn.

"Muốn chiến thì chiến."

Chân Vũ Chí Tôn không sợ hãi chút nào.

Mặc trên người Thiên Ma Thánh Giáp, lại cầm trong tay Thị Huyết Thương, Thiên Ma Tôn khí thế lại đề thăng lên một điểm, phảng phất như vĩnh viễn không có chừng mực, tương đối mà nói, Chân Vũ Chí Tôn đã bắt đầu có vẻ không bằng được hắn rồi.

"Giết!"

Thiên Ma Tôn giơ Thị Huyết Thương lên cao, tiếng hét của hắn truyền khắp Tinh Không vô tận.

Nghe được thanh âm Thiên Ma Tôn, binh sĩ Ma tộc liên minh, thậm chí là các tướng quân đều vui sướng điên cuồng, sự cường đại của Thiên Ma Tôn lại để cho bọn hắn thấy được hi vọng chiến thắng triệt để Nhân tộc, chỉ cần chiến thắng được Nhân tộc và chiếm cứ Huyền Vũ Tinh Vực, từng người trong bọn hắn đều có thu hoạch cực lớn, thực lực càng mạnh hơn. Nói không chừng có thể được phân phát cho cả một tòa thành thị đấy.

"Chân Vũ lĩnh vực, Hạo Hãn Thất Tinh."

Chân Vũ Chí Tôn thần sắc lạnh lùng, một cỗ khí tức vô cùng khủng bố lập tức tràn ngập ra, bao trùm cả Tinh Không tăm tối, đây chính là Chân võ Chí Tôn Chân Vũ lĩnh vực. Trong chốc lát, hầu như toàn bộ Nhân tộc binh sĩ tham chiến đều thấy được bảy khỏa tinh tú đang lóe sáng kia, tại trung tâm của Thất Tinh chính là vị trí của Chân Vũ Chí Tôn.

Luận về lĩnh vực, Chân Vũ Chí Tôn muốn mạnh hơn một bậc so với

Thiên Ma Tôn.

Đương nhiên, Thiên Ma lĩnh vực của Thiên Ma Tôn cũng không kém cạnh, có Thiên Ma lĩnh vực, Thiên Ma Tôn có thể phát huy thực lực đến mười hai thành thậm chí hơn mười hai thành, chính điều này đã làm cho các Chí Tôn bình thường không xứng làm đối thủ của hắn, Chân Vũ lĩnh vực của Chân Vũ Chí Tôn cũng giống như thế.

Rầm rầm rầm!

Hai người còn chưa ra tay, nhưng hiển nhiên Thiên Ma lĩnh vực cùng Chân Vũ lĩnh vực đã chạm vào nhau, lập tức thời không bị tan vỡ và hóa thành một mãnh Hỗn Độn, lĩnh vực càng cường đại thì tính chất biệt lập càng cường đại, hai thứ này không thể nào tồn tại cùng nhau đấy.

"Chân Vũ Chí Tôn, tiếp của ta một thương!"

Thiên Ma Tôn phóng lên trời rồi đột ngột lao xuống, hướng mũi thương công về hướng Chân Vũ Chí Tôn.

Thị Huyết Thương tại trên tay Thiên Ma Tôn có thể phát ra uy lực đâu chỉ mạnh hơn gấp đôi so với Địa Ma Tôn, khắp không gian đều là huyết sắc thương mang, thương mang có thể thiết cắt cả thời không, cũng có thể cắt đứt Chân Vũ lĩnh vực của Chân Vũ Chí Tôn ra.

"Phóng ngựa tới đây đi."

Chân Vũ Chí Tôn cầm trong tay Chân Vũ Thần Giản, một giản trùng trùng điệp điệp chém ra.

Đang!

Sự tình này làm tất cả Chí Tôn có mặt tại đây như muốn thót tim, Thị Huyết Thương cùng Chân Vũ Thần Giản va chạm vào nhau, tạo ra thanh âm quá mức kinh khủng, phảng phất như một tiếng sấm bạo tạc trong lòng bọn họ, khiến toàn thân khí huyết sôi trào.

Chỉ thấy chỗ giao nhau giữa hai người như có hỏa tinh “khai thiên tích địa” phun trào ra, mỗi một hạt Hỏa Tinh này tuy chỉ lớn nhỏ chừng long nhãn, thế nhưng uy lực của nó chỉ sợ có thể thiêu rụi vô số tinh cầu bình thường, ngay cả sinh mệnh tinh cầu cũng có thể bị thương tổn. Bởi vì trong đó chẳng những ẩn chứa năng lượng của song phương, còn ẩn chứa ý chí của song phương nữa.

Chiêu thứ nhất tung ra, song phương gần như cân sức ngang tài, riêng phần mình đều rút lui mấy trăm vạn dặm.

Vèo!

Không cần bất luận chút thời gian nào, hai người lần nữa va chạm vào nhau.

Bang!

Lần này bạo phát ra hỏa tinh giống như hỏa xà, lại có cái to như hỏa Long, nóng bỏng đến mức có thể làm tan chảy vạn vật trong thế gian.

"Chân Vũ Chí Tôn, Chân Vũ Thất Kiếp của ngươi cũng không có gì hơn thế à?"

Thiên Ma Tôn truyền ra thanh âm.

"Còn có Ngũ kiếp, ngươi cứ thử xem sẽ rõ."

Chân Vũ Chí Tôn có bảy đại tuyệt học, hợp quy cùng một chỗ thì tựu chính là Chân Vũ Thất Kiếp. Cái Chân Vũ Thất Kiếp này, một kiếp yếu nhất cũng đều là Vô Thượng võ học, đương nhiên, Vô Thượng võ học cũng có yếu có mạnh, cần phải xem trình độ dung hợp áo nghĩa thế nào nữa.

. . .

"Ngũ kiếp!"

Cả người Chân Vũ Chí Tôn thoáng cái phân ra thành bốn nhân ảnh, vây

quanh Thiên Ma Tôn, mỗi một nhân ảnh đều có được mười thành thực lực, không có một tia hư giả nào, bốn người, tựu chính là bốn lần chiến lực. Chiêu thức này so với võ đạo ảo ảnh của Vô Song Vương A Cửu thì tinh diệu hơn vô số lần, dù sao võ đạo ảo ảnh của A Cửu khi được thi triển, từng nhân ảnh chỉ có thể thi triển một loại tuyệt học mà thôi, còn Chân Vũ Chí Tôn rõ ràng không giống như vậy.

"Ngay cả Kiếp mà cũng đỡ không nổi thì ta đây cũng không cần đi lăn lộn chốn giang hồ nữa rồi."

Thiên Ma Tôn cười lạnh một tiếng, cả thân thể đột nhiên xoay tròn, “ba”, phảng phất như thanh âm trứng gà bị bóp vỡ vang lên, một cái Đại Hắc động được tạo thành, làm cho thời không không ngừng bị sụp đổ.

Ầm ầm!

Công kích của Chân Vũ Chí Tôn liền bị rơi vào bên trong lỗ đen, bị hấp thu toàn bộ, ngược lại còn khiến cho lỗ đen càng thêm lớn mạnh hơn.

"Kiếp thứ sáu - Thiên Địa Kiếp."

Chân Vũ Chí Tôn mặt cũng không biến sắc, bốn đạo nhân ảnh được hợp lại làm một, sau một khắc, Chân Vũ Chí Tôn bổ một giản về phía lỗ đen, một giản này ẩn chứa Tứ đại áo nghĩa hoàn mỹ dung hợp Địa-Thủy-Hỏa-Phong, có thể tạo ra một tia sáng năng lượng Hỗn Độn. Lỗ đen kia có thể hấp thu bất luận loại năng lượng gì, nhưng cũng không cách nào hấp thu được luồng năng lượng Hỗn Độn kia.

Phanh!

Lỗ đen bị xé toạc ra.

"Nhận tiếp của ta một chiêu Thiên Ma thương đây!"

Thiên Ma chưởng của Thiên Ma Tôn từ sớm đã không câu nệ tại hình thức, nó có thể chuyển hóa ra bất luận thứ võ học gì hắn muốn, dùng Thị

Huyết Thương để thi triển Thiên Ma chưởng, uy lực liền tăng thêm gấp mấy lần, không những vậy còn huyễn hóa ra Ma Thần hư ảnh cực lớn, mang theo huyết sắc quang mang rất nồng đậm.

Cờ-rắc!

Thanh âm giống như một cái gì đó bị nghiền nát vang lên, hai người đồng thời bay rớt ra ngoài.

Lần này, Chân Vũ Chí Tôn đã rơi xuống hạ phong, khóe miệng tiết ra một tia máu tươi, dù sao hắn cũng không có hộ thân Thánh khí như Thiên Ma Thánh Giáp, nên không cách nào làm triệt tiêu toàn bộ lực trùng kích, nhưng Thiên Ma Tôn thì hoàn toàn có thể không cần để ý đến phòng ngự, chỉ tập trung tấn công mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1451: Nhân Tộc Bại Lui

"Xem ra, Chân Vũ Chí Tôn tuyệt đối không phải là đối thủ của Thiên Ma Tôn, trận chiến tranh này đã phân định thắng bài rồi." Địa Ma Tôn cảm thấy có khẳng định lớn về kết quả trận chiến, ánh mắt rơi vào trên người Kim Phật Chí Tôn.

Kim Phật Chí Tôn vào thời kỳ toàn thịnh thì không sai biệt lắm so với hắn, hiện tại đã bị Thị Huyết Thương làm tổn thương, bổn nguyên khẳng định đã có chỗ bị "xói mòn", hơn nữa còn phải dùng một bộ phận tu vi để áp chế thương thế, thực lực có thể bằng sáu bảy thành so với thời kỳ toàn thịnh là đã rất giỏi rồi, mà hắn, vẫn như cũ là đỉnh phong chiến lực.

Không nói tiếng nào, hai người đại chiến lần nữa.

Lang Gia Chí Tôn cùng với một vị Yêu tộc Chí Tôn đã đánh bị thương một gã Dạ Xoa tộc Chí Tôn, bất quá lúc này, Huyết Nhãn Chí Tôn cũng tìm về tới nơi, phẫn nộ thẳng hướng Lang Gia Chí Tôn.

Lục Dực Chí Tôn tắc thì cũng từ trong Thời không Trường Hà trở về giao thủ cùng Cầm Tâm Chí Tôn.

Tràng diện rộng lớn nhưng vô cùng thảm thiết.

"Chân Vũ Chí Tôn, ngươi không phải là đối thủ của ta rồi, từ nay về sau, ta danh chính ngôn thuận là đệ nhất Chí Tôn, thiên hạ vô địch." Thiên Ma Tôn cầm trong tay Thị Huyết Thương, càng đánh càng hăng.

"Ta tuy không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi muốn trở thành đệ nhất Chí Tôn thì vẫn còn quá sớm." Chân Vũ Chí Tôn hiện tại đã hoàn toàn không phải là đối thủ của Thiên Ma Tôn, đừng nhìn chỉ là hơi yếu thế hơn một chút, trong khi đó Thiên Ma Tôn lại có Thiên Ma Thánh Giáp nên có thể

một mực bảo trì đỉnh phong chiến lực, còn hắn thì lại không được như vậy. Nhưng trong Vũ Trụ Tinh Không mênh mông này, số lượng Siêu cấp Chí Tôn cũng có thể xem như “băng sơn bán giác”, ai biết được có thể sẽ có nhân vật lợi hại hay là chủng tộc khác tồn tại hay không.

"Hừ, thống nhất cái này mảng Tinh Không lớn này rồi, ta sẽ đi tìm xem có ai mạnh hơn so với ta đấy."

Thiên Ma Tôn cũng không che dấu dã tâm của mình chút nào.

"Vậy thì cứ phóng ngựa tới đây! Muốn ăn trọn Huyền Vũ Tinh Vực cũng không dễ dàng như vậy đâu." Chân Vũ Chí Tôn mặc trên người Thất Tinh đạo bào, Chân Vũ Thần Giản trong tay sáng chói như tia chớp, một thương lúc trước so với hắn mà nói cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Chiến đấu giữa các Siêu cấp Chí Tôn là như thế, chỉ cần thực lực chênh lệch không lớn đến không hợp thói thường thì nhất thời sẽ không có biện pháp giải quyết triệt để trận chiến.

Bên này, trận chiến giữa Kim Phật Chí Tôn cùng Địa Ma Tôn đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Người sáng suốt đều đó có thể thấy được, Kim Phật Chí Tôn nhanh chóng không duy trì được lâu nữa, đây cũng không phải vì Địa Ma Tôn gây ra áp lực cho hắn, mà là do thương thế do Thị Huyết Thương lưu lại đang phát tác, mỗi một lần cùng Địa Ma Tôn giao thủ, thương thế sẽ tăng lên một phần. Trừ phi có thể lập tức dừng tay ngưng chiến, nếu không chỉ biết càng lúc càng trở nên vô phương cứu chữa.

"Kim Phật Chí Tôn, làm sao vậy? ngươi không chịu nổi nữa sao? Ta còn muốn chiến đấu với ngươi trong chốc lát nữa đấy."

Địa Ma Tôn thần thái nhẹ nhõm, hắn cũng không muốn đem Kim Phật Chí Tôn bức bách quá nhiều, nếu không đối phương sẽ không để ý thương thế mà tự bạo thân thể, đến lúc đó hắn cũng có chút không chịu đựng nổi, hắn chỉ muốn duy trì hiệu quả của lúc này, như vậy cũng giống như dùng

“nước ấm nấu ếch xanh” đấy.

"Vậy cũng tốt, không thì ngươi lại nghĩ rằng ta đây không còn chịu nổi nữa."

Kim Phật Chí Tôn tay trái niết ấn, tay phải hóa thành từng đạo Kim sắc Phật ấn oanh kích về phía đối phương.

...

"Tiểu tử, thật đáng giận. Chờ đến khi Bất Diệt lực lượng của ngươi tiêu hao hết thì ngươi sẽ biết thống khổ là thế nào."

Sau khi lực lượng Diệt Hồn Châm bị tiêu hao sạch sẽ, Lục Thang Hoàng không có biện pháp cầm chân Diệp Trần nữa. Luận về lực công kích, đối phương chỉ kém một chút so với mình, thế nhưng luận về tính linh hoạt, đối phương còn muốn mạnh hơn so với mình. Ngay cả thuấn di cũng đều không thể tới gần được đối phương. Chung quy, đối phương có thể ở nghĩ ra cách đối phó ngay trong lúc “ngàn cân treo sợi tóc”, cực tốc né tránh. Mà đệ lục trọng Kiếm Vực của Diệp Trần cũng làm cho hắn uất hận đến nghiến răng nghiến lợi, Kiếm Vực ẩn chứa lực lượng Không Gian Tĩnh bực này, quả thực là thiên địch của thuấn di. Nếu như tu vi của đối phương cường thịnh trở lại, đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, đoán chừng bản thân mình cũng không có biện pháp thuấn di chuẩn xác rồi.

Lục Thang Hoàng cảm thấy Diệp Trần thực rất “khó chơi”, còn Diệp Trần thì phải vận dụng toàn lực né tránh, cảm giác mỗi một giây trôi qua đều là một sự dày vò.

Chiến lực của hắn, tối đa chỉ tương đương với Sơ đẳng Hoàng giả, so ra kém xa Lục Thang Hoàng và các Hoàng giả cùng đẳng cấp. Tuy nói có thể trụ đến tận bây giờ, nhưng có thể một lúc sau vẫn sẽ cho Lục Thang Hoàng cơ hội chiến thắng, dù sao chênh lệch vẫn là chênh lệch, chỉ có thể bù đắp nhất thời chứ không cách nào trụ vững trong thời gian dài được.

"Chỉ sợ Nhân tộc sẽ thất bại rồi."

Diệp Trần tuy nhìn không tới tình huống chiến trường của các Chí Tôn, có thể là trước đó khi Thiên Ma Tôn xuất hiện đã tạo ra rung động rất lớn cho hắn, một chữ "Sát" kia của đối phương tràn ngập tự tin. Huống chi, Ma tộc liên minh đã dám đến công kích Huyền Vũ Tinh Vực, khẳng định là có trên năm thành nắm chắc, nếu không thì không cần phải huy động nhân lực như vậy.

"Một khi Nhân tộc thất bại, thế lực Ma tộc tựu sẽ càng cường đại hơn rồi."

Diệp Trần không khỏi nghĩ đến Chân Linh Thế Giới lúc trước.

Ma tộc thế lực cơ hồ đã trải rộng khắp Tinh Không, mỗi một địa phương nào cũng đều có mặt bọn chúng, lúc trước hắn đã vì Chân Linh Thế Giới mà phấn đấu, hiện tại đến phiên vì Nhân tộc rồi.

Đáng tiếc, thực lực của hắn bây giờ quá yếu, ngay cả Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên cũng đều không đạt tới nổi, muốn vùng lên cũng không có đủ lực lượng. Tại Chân Linh Thế Giới, hắn là nhân vật lĩnh quân, nhưng tại Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực này, hắn chỉ là một thành viên bình thường, muốn trưởng thành đến độ cao nhất định thì phải có đầy đủ thời gian.

"Đại họa đã sắp đến với Nhân tộc, bất kể là vì bản thân mình, hay là vì Nhân tộc, đều phải mau chóng tăng thực lực lên rồi."

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

...

Thời gian càng kéo dài, chiến lực của Kim Phật Chí Tôn càng yếu đi, giờ phút này, kim sắc quang mang trên người hắn đã dần dần tắt đi, hệt như một ngọn nến sắp tàn vậy.

"Không được, phải cố gắn chống đỡ thêm một thời gian ngắn nữa."

Kim Phật Chí Tôn tinh tường, nếu bản thân mình ngục ngã liền sẽ để cho Địa Ma Tôn ra tay đối phó những Chí Tôn khác, tình huống tựu đã rất nguy cấp rồi.

"Kim Phật Chí Tôn, chết đi!"

Địa Ma Tôn cũng sẽ không cho Kim Phật Chí Tôn có cơ hội, hắn không tiếc lãng phí ma lực mà cuồng oanh loạn tạc Kim Phật Chí Tôn, sóng xung kích khủng bố khiến cho phương viên hư không mấy ngàn dặm trở nên vô cùng hỗn loạn, những người dưới cấp độ Chí Tôn bị lọt vào vùng sóng xung kích này nếu không bị đánh chết, cũng sẽ bị Thời Không Loạn Lưu trừ khử thành hư vô.

Phốc!

Một ngụm Kim sắc tâm huyết phun ra, Kim Phật Chí Tôn cả người bay rớt ra ngoài.

Thương thế đáng sợ của hắn không phải do Địa Ma Tôn gây ra, mà là do miệng vết thương trên cánh tay phải cùng trên bờ vai, hai nơi này đã bị Thị Huyết Thương làm trọng thương, giờ phút này chúng đã mất đi trấn áp của Kim Phật Chí Tôn nên lập tức “bạo loạn”, miệng vết thương đang tiếp tục mở rộng và không ngừng chảy máu. Thị Huyết Thương là thứ vũ khí nổi danh khát máu, đây tất nhiên không phải là tin đồn thất thiệt rồi.

"Kim Phật."

Chân Vũ Chí Tôn chân mày nhướng lên, nhìn về phía Kim Phật Chí Tôn.

"Ta vẫn còn chống đỡ được." Kim Phật Chí Tôn miễn cưỡng mở miệng nói.

Chân Vũ Chí Tôn không nói gì thêm, trên mặt của hắn tràn đầy trầm tư, thật lâu sau, hắn hít sâu một hơi, vận lên Chân Nguyên rồi hét lớn: "Tất cả mọi người nghe lệnh, rút lui khỏi Huyền Vũ Tinh Vực, ngày sau chúng ta sẽ

tiến hành phản công."

Vốn dĩ, Chân Vũ Chí Tôn không có ý định khinh địch mà nhượng bộ giao Huyền Vũ Tinh Vực cho chúng như vậy, nhưng cục diện bây giờ không thể kiểm soát được nữa, Kim Phật Chí Tôn rất rõ ràng đã chống đỡ không nổi nữa rồi, so với Huyền Vũ Tinh Vực thì tương lai Nhân tộc quan trọng hơn, hắn không thể đem toàn bộ lực lượng chủ lực đánh liều ở chỗ này, nếu không, Nhân tộc tất nhiên sẽ bị diệt vong, mà Ma tộc liên minh tối đa cũng chỉ bị nguyên khí đại thương mà thôi.

"Chúng ta thất bại rồi!"

"Đây là thanh âm của Chân Vũ Chí Tôn, chúng ta thật sự thất bại rồi!"

Vô số liên minh binh sĩ nhân tộc sắc mặt trở nên mờ mịt.

"Toàn bộ lui lại."

Kịp phản ứng trước nhất chính là các Nguyên Soái và tướng quân, bọn hắn đã bất chấp khiếp sợ trong lòng để chiến đấu, nhưng rút lui để bảo toàn lực lượng là quan trọng hơn, khi chưa đến lúc nguy cấp, Chân Vũ Chí Tôn hẳn sẽ không ra lệnh rút lui như vậy.

"Ha ha, đừng cho bọn hắn chạy thoát! Giết hết cho ta!"

Bên này, sĩ khí Ma tộc liên minh đại thịnh, điên cuồng đuổi giết.

Gã hoàng giả Lục Thang Hoàng đang đuổi giết Diệp Trần, thừa thắng biến thân thành ba thân ảnh, trong hai thân ảnh mới kia, một cái là trung đẳng Hoàng giả, một cái là sơ đẳng Hoàng giả.

"Giết!"

"Giết!"

Binh bại thật sự quá thảm thiết rồi, Nhân tộc bên này trong nháy mắt tựu đã chết vô số cao thủ, không sai biệt lắm chỉ còn một nửa so với lúc trước.

Bên trên Thiên Mục Tinh có rất nhiều Truyền Tống Trận, Diệp Trần đang dốc sức liều mạng tiến về hướng Thiên Mục Tinh, về phần Tuyết Không Đế và Thạch Nhân Đế, bọn họ đã hoàn toàn tách ra.

Rầm rầm!

Bị ba gã Hoàng giả điên cuồng đuổi giết, thân pháp Diệp Trần dù có linh hoạt thế nào cũng vô dụng, liên tục bị oanh trúng hai lần, Hỗn Nguyên Nhất Khí khải trên người cũng liền xuất hiện tổn hại, Bất Diệt lực lượng trong cơ thể cũng triệt để tiêu hao sạch sẽ.

Bên trên Thiên Mục Tinh, vô số nhân tộc liên minh binh sĩ đang tiến hành truyền tống, thời điểm lúc này kỳ thật cũng được tổ chức rất tốt, dù sao nếu quá tán loạn thì chỉ biết bị giết thêm nữa. Nhưng đáng tiếc, không phải tất cả mọi người đều là binh sĩ thực thụ, có thể đem việc phục tùng mệnh lệnh trở thành việc tiên quyết, hơn nữa, chiến trường thật sự quá rộng lớn nên không có biện pháp đem tất cả mọi người tập hợp cùng một chỗ, chờ đến khi đến được chỗ tập hợp thì còn không bằng tự mình chạy trốn sẽ nhanh hơn.

Về phần ai giỏi ai kém thì chẳng người nào biết được.

Dù sao, mặc kệ là lựa chọn cách nào, việc Nhân tộc chết thương thảm trọng là kết quả tất nhiên, đây chính là sự tàn khốc của chiến tranh.

Tiến vào tầng khí quyển của Thiên Mục Tinh, tốc độ của Diệp Trần liền giảm mạnh, cũng may là nhờ có Không Gian Áo Nghĩa nên tính linh hoạt của hắn không bị giảm bớt quá nhiều, vào lúc này, hắn bất đắc dĩ phải lựa chọn dùng những người khác làm yểm hộ, số lượng Vương giả của Nhân tộc liên minh đang chạy về hướng Thiên Mục Tinh nhiều đến không kể xiết, có thể nói là rậm rạp chằng chịt. Diệp Trần một khi len lõi vào bên trong thì sẽ không dễ dàng tìm thấy được hắn, ba người Lục Thang Hoàng muốn dùng Linh Hồn Lực để truy tìm hắn, cũng phải tốn hao thời gian một hai lần hô hấp, thừa dịp thời gian ngắn ngủi này, Diệp Trần hướng đến một tòa Truyền

Tống Trận gần nhất tiến vào.

Bá!

Quang ảnh lóe lên, Diệp Trần xuất hiện tại bên trên Truyền Tống Trận, bên cạnh có không ít người, mọi người mặt mũi tràn đầy lo lắng, chờ đến khi được truyền tống cũng phải qua mấy lần hô hấp, khoảng thời gian này tuy quá ngắn nhưng đối với bọn họ mà nói, lại dài như bằng một năm vậy.

"Hắn ở chỗ đằng kia."

Lục Thang Hoàng đã phát hiện ra Diệp Trần.

Lập tức, Tam đại Hoàng giả lao giết tới đây.

Hai lần hô hấp!

Ba lần hô hấp.

Ông!

Truyền Tống Trận đã khởi động.

Nhưng ngay lúc đó, hào quang truyền tống bỗng nhiên bị nghiền nát, bị mở toạc ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1452: Chí Tôn Thánh Địa

"Cút cho ta!"

Trong truyền tống trận, không chỉ có riêng một mình Diệp Trần, còn có một tên Nhân tộc hoàng giả, người này chính là Tứ Tinh Nguyên Soái của nhân tộc, và là nhị đệ tử của Lang Quyền Hoàng, tên gọi của hắn là Thú Quyền Đế Hoàng. Hắn thừa kế huyết mạch Thú Quyền Đế Hoàng nhưng nhiều thứ mà hắn sở hữu lại không tương ứng, hắn từ nhỏ đã được một con cự lang nuôi dưỡng, dạy cho hắn hiểu rõ mọi thứ đối với lang tộc, quyền pháp của hắn cũng chính là lang quyền, cực hạn lang quyền.

Ngaooooo!

Thanh âm rít gào của cự lang vang lên, Lang Quyền Hoàng quét một quyền đánh về phía ba người Lục Thang Hoàng, một quyền này hóa thành vô số ác lang gào thét như muốn ăn tươi nuốt sống địch nhân, che ngợp cả bầu trời, khí thế hùng hồn và vô cùng tàn nhẫn.

Ầm ầm Ầm!

Ba người Lục Thang Hoàng không hề nghĩ tới việc đột nhiên xuất hiện một tên hoàng giả, không kịp phòng bị nên từng tên từng tên bị oanh kích bay rớt ra ngoài, tóc tai bù xù, chật vật không ngớt.

"Là trung đẳng hoàng giả! Hơn nữa còn muốn mạnh hơn cả Lục Thang Hoàng."

Căn cứ vào so sánh của Diệp Trần, hắn phán đoán ra thực lực của Lang Quyền Hoàng.

Trong số các Trung đẳng hoàng giả, tương tự có mạnh có yếu, yếu thì

vẻn vẹn mạnh hơn một chút so với Đỉnh phong sơ đẳng hoàng giả, còn mạnh thì đã tiếp cận Cao đẳng hoàng giả, sư phụ của Lang Quyền Hoàng chính là Thú Quyền Đế Hoàng, là một cao đẳng hoàng giả, vì vậy Lang Quyền Hoàng cũng chẳng yếu đi đâu.

"Tiếp tục khởi động Truyền Tống trận."

Lang Quyền Hoàng cũng không dám khinh thường, giờ này khắc này, toàn bộ Thiên Mục Tinh đã rối tinh rối mù, trước đó đã có một gã dị tộc chí tôn phát ra một đạo chưởng kình để công kích Thiên Mục Tinh, làm cho Thiên Mục Tinh xuất hiện tổn thương, vì vậy năng lượng bên trong cũng không ngừng rung chuyển, cũng không biết có thể bộc phát ra ngoài hay không, cho nên, nếu lúc này không đi thì đợi lát sau, có muốn chạy thì cũng thể nữa, việc một quân đội bị đánh bại thì từ xưa đến nay chỉ có bị đánh đến tơi bời, nếu như có thể chỉnh tề rút lui một cách có thứ tự, như vậy đã không thể gọi là bị đánh bại nữa rồi, nhiều nhất chỉ là đang ở thế hạ phong.

Vù!

Truyền Tống trận khởi động lần thứ hai, phát ra hào quang lập loè.

Hưu!

Sau một khắc, truyền tống hào quang lướt vào hư không, ba người Lục Thang Hoàng không thể ngăn cản thành công được nữa.

"Hắn chạy thoát rồi."

Lục Thang Hoàng oán hận giậm chân một cái mà nghiến răng nghiến lợi.

"Kẻ này một khi trưởng thành, nhất định sẽ là tai họa đối với chúng ta, nhưng đáng tiếc…" Một tên sơ đẳng hoàng giả khác lắc đầu tiếc hận.

"Đúng là rất đáng tiếc, nhưng bất quá cũng không sao, từ giờ đến khi hắn có thể trở thành chí tôn, cũng phải sau mấy ngàn năm nữa, trong vòng

mấy ngàn năm này, nói không chừng cả Nhân tộc đã bị chúng ta tận diệt rồi, còn sợ gì hắn là một thiên tài chưa trưởng thành chứ. Lục Thang Hoàng, ngươi thật là bi quan, nếu như hắn là hoàng giả thì chúng ta mới cần phải lo lắng a."

Gã sơ đẳng hoàng giả còn lại cũng không có phản ứng gì.

"Coi như hắn lợi hại, chúng ta đi."

Lục Thang Hoàng tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không thể không nuốt lấy cái quả đắng này, hình tượng của Diệp Trần đã khắc sâu vào trong tâm trí của hắn rồi, người này thật quá đáng sợ, năng lực sinh tồn quả thực là “nhất tuyệt”, hôm nay không giết chết hắn thì thật sự cũng không biết có thể lưu lại tai họa về sau hay không, dù sao không ai biết được trong tương lai sẽ phát sinh chuyện gì.

Ròng rã một tuần lễ thời gian sau, toàn bộ thành viên Nhân tộc cùng với Nhân tộc liên minh đều đã rút lui ra khỏi Huyền Vũ tinh vực, còn những người không lui lại thì đều đã chết, 10 đại quân trên các tinh cầu đều đã bị giết sạch. Nhân tộc cao tầng cũng không thể nào đem những bảo vật để cho Ma tộc và dị tộc chiếm lĩnh, mà đã mang đi toàn bộ. Đau đớn duy nhất và cũng thê thảm nhất chính là trên các sinh mệnh tinh cầu Tại Huyền Vũ tinh vực, còn có vô số nhân loại không kịp mang đi, đại đa số bọn họ là người bình thường, số lượng rất đông, mà Nhân tộc cao tầng cũng không nghĩ tới sẽ bị thất bại nhanh như vậy, ác liệt như vậy, cơ bản không có quá nhiều chuẩn bị, bằng không đã sớm tiến hành kế hoạch di chuyển rồi.

Cũng may Huyền Vũ tinh vực đã từng xảy ra chiến tranh rất nhiều lần, nên nhân loại sinh sống ở chỗ này cũng không tính là quá nhiều, đại khái cũng chưa tới một phần ngàn tại các tam đại sinh mệnh tinh vực khác. Mà lúc tin tức Nhân tộc bại lui được truyền đến, bọn họ cũng dồn dập thông qua Truyền Tống trận để truyền tống về hướng các sinh mệnh tinh vực khác rồi, chỉ có một ít thế lực gia tộc hoặc là những tổ chức thành lập lâm thời thì lại dùng khôi lỗi chiến hạm để tiến hành di chuyển, từng nhánh hạm đội không ngừng qua lại trong hư không.

Nói chung, một tuần lễ này được gọi là những ngày hắc ám của Huyền Vũ tinh vực, tháng này chính là tháng hắc ám, toàn bộ Nhân tộc đều sẽ ghi nhớ lần thảm bại này.

Lần lượt truyền tống, đám người Diệp Trần đã đi tới được Bạch Hổ tinh vực.

"Tiểu huynh đệ, ngươi tên là gì?"

Lang Quyền Hoàng đối với Diệp Trần cảm thấy khá hứng thú, vẻn vẹn chỉ là Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên tu vi, lại bị ba tên hoàng giả Lục Thang Hoàng truy sát, trọng yếu nhất là hắn vẫn có thể sống sót, chuyện này quả thật khó mà tin nổi.

"Tại hạ tên Diệp Trần, chuyện lúc trước xin đa tạ ngài."

Diệp Trần cảm tạ nói.

"Không cần khách khí như vậy, bọn chúng cũng ngăn trở đường của ta mà." Lang Quyền Hoàng lắc đầu một cái, "Ta là nhị đệ tử của Thú Quyền Đế Hoàng, sau này có cần trợ giúp gì, ngươi có thể tới tìm ta."

Lang Quyền Hoàng cũng không phải là người thích truy cầu, sau khi nói xong liền thuấn di rời khỏi.

Thú Quyền Đế Hoàng ư?

Diệp Trần từng nghe Xích Phong Đế nói về người này, đó là một Tứ Tinh Nguyên Soái ở bên cạnh Kim Thương Nguyên Soái, thực lực rất mạnh, là tồn tại đỉnh tiêm trong số các cao đẳng hoàng giả. Có thể trở thành nhị đệ tử của Thú Quyền Đế Hoàng, hiển nhiên không phải là người bình thường, chẳng trách hắn có thực lực mạnh như vậy, có thể tung một quyền mà đẩy lui cả ba người Lục Thang Hoàng.

"Trước tiên nên trở về Thần Chi Nhạc Viên, sau đó nỗ lực trùng kích Sinh Tử Cảnh Thất Trọng Thiên Cảnh Giới."

Từ lục trọng thiên đến thất trọng thiên là cả một mảng lớn, nếu vượt qua được thì sức chiến đấu sẽ tăng gấp trăm lần, thậm chí là ngàn lần, dù sao đến thời điểm có đầy đủ chân nguyên sẽ dễ dàng vận dụng hoàng cấp Bảo khí, đương nhiên, trước tiên là phải có sở hữu hoàng cấp Bảo khí, và một điểm trọng yếu khác chính là, đạt đến Thất trọng thiên, linh hồn lực sẽ lập tức tăng vọt, điều này đối với Diệp Trần mà nói, không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh.

. . .

Bạch Hổ tinh vực, trên một sinh mệnh tinh cầu cửu cấp, chúng chí tôn Nhân tộc tề tụ tại trong một toà đại điện.

"Kim Phật Chí Tôn, thương thế của ngươi ra sao rồi?."

Chân Vũ Chí Tôn dò hỏi.

Kim Phật Chí Tôn cười khổ nói: "E rằng trong vòng mấy ngàn năm nữa, chiến lực của ta cũng không thể khôi phục đến thời kì đỉnh phong được, lực lượng của Thị Huyết Thương không cách nào lập tức khu trừ, chỉ có thể làm hao mòn nó một cách chậm rãi mà thôi."

"Hãy nghỉ ngơi, trước tiên đừng nói quá nhiều."

Chân Vũ Chí Tôn đi tới phía sau Kim Phật Chí Tôn, đôi bàn tay nàng xoa bóp như để khai thông kinh mạch cho ông.

Một lúc lâu sau, Chân Vũ Chí Tôn chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, "Lực lượng khát máu thật lợi hại, hoàn toàn cùng cấp độ với bất diệt lực lượng, hơn nữa lại có thêm linh tính."

"Chân Vũ Chí Tôn, lần này chúng ta thảm bại rồi, Huyền Vũ tinh vực đã đổi chủ. Bọn Ma tộc chắc chắn sẽ đắc thế mà không buông tha người, về sau nhất định sẽ tiếp tục tiến đánh Bạch Hổ tinh vực."

Huyền Vũ tinh vực cùng Bạch Hổ tinh vực nằm sát bên nhau, một vị chí

tôn hỏi.

Chân Vũ Chí Tôn trầm mặc trong chốc lát rồi chậm rãi nói: "Cái gì đến, chung quy sẽ đến, nhưng nói cho cùng, Nhân tộc ta có tầng tầng lớp lớp thiên tài, thường xuyên xuất hiện những thiên tài mạnh mẽ đến đáng kinh ngạc. Nhưng khi các chí tôn tiến quân thì lại có chênh lệch so với Ma tộc, lần này cũng coi như là nhìn thấu ra được cơ bản của vấn đề rồi."

Thị Huyết Thương mặc dù là nhân tố to lớn nhất, nhưng xét về số lượng chí tôn thì Nhân tộc không thể chiếm ưu thế, dù cho không có Thị Huyết Thương, nếu tiếp tục đánh trong thời gian dài, Nhân tộc cũng chỉ có thua chứ không có cơ hội chiến thắng. Nếu chỉ dựa vào mấy người Lang Gia Chí Tôn, Cầm Tâm Chí Tôn… là không giải quyết được vấn đề gì cả, hiện tại Kim Phật Chí Tôn lại bị trọng thương, đến mức tổn thương cả bổn nguyên, sức chiến đấu đỉnh phong của Nhân tộc cũng bị tràn ngập trong nguy cơ.

"Huyền Vũ tinh vực, chúng ta sớm muộn cũng sẽ đòi lại."

Lang Gia Chí Tôn trầm giọng nói.

Khẽ gật đầu, Chân Vũ Chí Tôn nói: "Ta quyết định, cứ sau một trăm năm sẽ mở ra Chí Tôn Thánh Địa một lần."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1453: Thông Qua Chiến Thần Tháp Tầng Thứ Mười

Sự kiện Nhân tộc bại lui khỏi Huyền Vũ tinh vực đã lan truyền khắp Tam đại Sinh Mệnh tinh vực khác, trong lúc nhất thời, mỗi người đều cảm thấy bất an, thế tiến công của Ma tộc liên minh quá mạnh mẽ rồi, lần này là Huyền Vũ tinh vực, lần sau liệu có thể đổi thành Bạch Hổ tinh vực, Chu Tước tinh vực cùng với Thanh Long tinh vực hay không, một khi toàn bộ Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực này rơi vào tay giặc, Nhân tộc chỉ có thể trở về các sinh mệnh thế giới để sinh sống, như vậy chẳng khác gì là "bắt rùa trong hũ" vậy, cả đời cũng không có ngày nổi danh.

Man tộc, Cự Nhân tộc và các chủng tộc khác cũng cảnh giới, bọn hắn đều nhất vinh-câu vinh, nhất tổn-câu tổn cùng nhân tộc, nếu mất đi Nhân tộc thì bọn hắn căn bản không cách nào chống lại nổi Ma tộc liên minh, đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn hắn tận lực trợ giúp đỡ cho Nhân tộc, lần này Nhân tộc thất bại, đối với bọn họ không có một chỗ tốt nào, bọn hắn không có mối quan hệ cạnh tranh nào cùng nhân tộc, cũng không muốn thay thế Nhân tộc để trở thành thủ lĩnh liên minh.

Địa phương của Man tộc.

Đa Tạp Tinh Vực, Dã Man tinh cầu.

Man Tôn - Man tộc đệ nhất Chí Tôn, chậm rãi nói: "Việc nhân tộc mất đi Huyền Vũ tinh vực, đối với chúng ta không hề là một chuyện tốt, từ giờ trở đi, toàn tộc phải thực hiện Tam cấp cảnh giới, vào thời khắc tất yếu sẽ thăng cấp đến Nhị cấp thậm chí Nhất cấp."

Quá trình cảnh giới được phân thành ba cấp, cấp thứ ba là thấp nhất, cấp một là cao nhất, vào thời khắc bình thường, không có chủng tộc nào thực hiện Tam cấp cảnh giới vì nó quá mức hao phí tài nguyên, nhưng tình hình

hiện tại không còn như vậy nữa, Nhân tộc thất bại khiến Ma tộc liên minh đại hoạch toàn thắng, ai biết được bọn Ma tộc có thể sinh ra hứng thú đối với Man tộc lãnh địa, bắt người của Man tộc làm nô lệ hay không. Trước khi Huyền Vũ tinh vực bị xâm chiếm, chưa từng có một thời một khắc nào như hôm nay, vạn phần không thể không cảnh giới.

Cùng thời gian đó, bên phí Cự Nhân tộc, Cự Linh tinh vực.

Cự Linh Tôn - Cự Nhân tộc đệ nhất Chí Tôn hạ mệnh lệnh, toàn tộc phải thực hiện Tam cấp cảnh giới, cự tuyệt giao lưu cùng Tà Linh tộc, Dạ Xoa tộc và các loại chủng tộc vãng lai khác, vừa có động tĩnh thì toàn quân vùng lên ứng chiến.

Tóm lại, sự kiện Nhân tộc thất bại lần này đã làm cho toàn bộ Vũ Trụ Tinh Không phải thần hồn lấn át thần tính.

. . .

Trở lại Thần Chi Nhạc Viên, mọi người còn chưa biết sự tình Nhân tộc bại lui khỏi Huyền Vũ tinh vực, sau khi Diệp Trần nói ra, nguyên một đám có chút không thể tin được, cả Huyền Vũ tinh vực to lớn được xem là “đầm rồng hang hổ”, vậy mà rõ ràng trong thời gian rất ngắn đã bị đổi chủ. Nhưng bọn hắn sao lại không thể không tin vào sự thực này được chứ, đại sự bực này, còn có thể là giả sao ?

"Thời gian về sau, Nhân tộc sẽ không còn dễ chịu nữa!"

Trầm mặc thật lâu, Vạn Tiễn Vương mở miệng nói.

"Đáng tiếc chúng ta vẫn còn quá yếu, bằng không đã thể góp một phần thực lực vì Nhân tộc." Lưu Địch oán hận nói.

"Không vội, chiến tranh không phải sự tình một ngày hay hai ngày. Ma tộc liên minh muốn ăn trọn cả Nhân tộc thì cần phải bỏ ra vô số tuế nguyệt cùng tinh lực, vì vậy luôn có cơ hội cho chúng ta ra trận đấy."

Lục Văn Kiệt cho tới bây giờ đều rất tỉnh táo, tâm tính rất tốt.

Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành cùng với Độc Cô Tuyệt và những người đến từ Chân Linh Thế Giới cũng đã nghe được câu chuyện từ Diệp Trần.

Độc Cô Tuyệt nắm thật chặc quyền, trước kia, hắn thầm nghĩ mình sẽ cạnh tranh cùng các thiên tài cùng cấp độ. Nhưng hiện tại, hắn cảm giác mình vẫn còn quá ngây thơ rồi, cạnh tranh có thể có, nhưng nhất định phải có một mục tiêu rộng lớn. Hiện tại hắn đã xác định được cái mục tiêu này rồi, đó chính là trở thành một trong những người sáng chói nhất trong toàn bộ Vũ Trụ Tinh Không, cũng không phải là hư danh, mà là có thực lực tuyệt đối. Chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ được Nhân tộc, thủ hộ địa phương sinh tồn của chính mình.

Nhìn nhìn Diệp Trần, về sau, bọn hắn hội sẽ kề vai chiến đấu, đồng thời cũng sẽ kề vai chiến đấu cùng vô số thiên tài khác, chỉ vừa suy nghĩ một chút thôi nhưng mọi người đều rất xúc động.

. . .

Chiến Thần tháp tầng thứ 10.

Mấy năm trước, Diệp Trần cũng đã có thực lực để vượt qua Chiến Thần tháp, nhưng hắn một mực đều không hành động, chủ yếu là sợ rằng sẽ quá mức rêu rao, khiến cho dị tộc chú ý, nhưng hiện tại dù có chú ý hay không chú ý thì đã không có gì là tất yếu nữa rồi, chiến tranh tại Huyền Vũ tinh vực tuy đã chấm dứt, nhưng cuộc chiến tranh lớn hơn giờ mới bắt đầu, người của song phương nhất định sẽ nghĩ cách mà phá hoại trận doanh địch nhân, ám sát thiên tài của đối phương. Đây không thể nghi ngờ là điều trọng yếu nhất.

Thông qua Chiến Thần tháp tầng thứ 10 sẽ có được đại lượng Thần tệ ban thưởng, nhưng cụ thể là bao nhiêu thì Diệp Trần cũng chưa từng nghe nói qua, dù sao khoảng cách có người thông qua Chiến Thần tháp tầng thứ 10 lần trước, đã qua vô số năm rồi.

Trước mắt, Diệp Trần có 1500 vạn Thần tệ, nếu như có thể thông qua tầng thứ 10 thì phần thưởng nhận được cũng có lẽ ước chừng 1500 vạn, như vậy hắn liền có thể hối đoái một bộ đỉnh tiêm Thiên Vương cấp sáo trang rồi.

Đỉnh tiêm Thiên Vương cấp sáo trang tại trên phương diện phòng ngự sẽ tương đương với Sơ đẳng bảo giáp Hoàng cấp, nhưng luận về giá trị thì đỉnh tiêm Thiên Vương cấp sáo trang có thể đạt ngang bằng Trung đẳng Hoàng cấp bảo giáp. Nguyên nhân là bởi vì, hầu hết các loại sáo trang đều có được tác dụng Tăng Phúc năng lượng, nếu võ giả dưới cấp độ Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên được mặc một bộ Đỉnh tiêm Thiên Vương cấp sáo trang thì năng lượng bản thân hội sẽ tăng vọt gấp 10 lần, gấp 10 lần thoạt nhìn không nhiều lắm, nhưng lại rất mấu chốt, năng lượng càng cao thì sau này vận dụng Hoàng cấp công kích Bảo Khí hội sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió, dù sao có ai lại e ngại bản thân mình có lực lượng quá cao chứ.

Đối thủ tại Tầng thứ 10 là một gã Ma tộc Kiếm Vương.

Ma tộc Kiếm Vương có chiến lực rất nghịch thiên, tu vi của đối phương cũng bằng với Diệp Trần, là Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên, nhưng bất quá tuyệt đại bộ phận Phong Đế Vương giả đều không phải là đối thủ, nếu không thì cũng sẽ không có tư cách trở thành người thủ cửa của tầng thứ 10 này.

Nhớ rõ, khi lần đầu tiên đến tầng thứ 10, Diệp Trần trực tiếp bị 1 kiếm miểu sát, lần thứ hai thì chống được tám chiêu, đến chiêu thứ chín thì bị chém đứt làm hai nữa. Lần này, Diệp Trần quay trở lại với thực lực đã có biến hóa long trời lỡ đất.

Xùy!

Hắc quang lóe lên, Ma tộc Kiếm Vương cầm trong tay một thanh Cự Kiếm hắc sắc, hướng phía Diệp Trần chém tới.

Đối với Chiến Đế bình thường mà nói, kiếm chiêu của Ma tộc Kiếm Vương nhanh đến khủng bố dị thường, đừng nói là chống lại, liền cả chống đỡ cũng đều là một chuyện thập phần khó khăn. Thế nhưng tại trong mắt

Diệp Trần, kiếm của đối phương quá nhanh chóng lại hóa ra quá chậm!

Đang!

Tùy ý vung Vĩnh Dạ Đế Kiếm lên, hắc sắc Cự Kiếm của đối phương lập tức bị đẩy lùi, sau một khắc, kiếm quang lại lóe lên, một cái thủ cấp to lớn của ma tộc nhân bay lên.

Tầng thứ 10!

Thông qua!

Ông!

Đột nhiên, một tiếng chuông cực lớn trên Chiến Thần tháp vang lên, tựa hồ đại biểu cho cái gì đó rất trọng đại.

Không chỉ có Chiến Thần tháp tại Thần Chi Nhạc Viên, Ma Thần Nhạc Viên, Tà Thần Nhạc Viên, và cả những Nhạc Viên khác đều nghe thấy tiếng chuông vang vọng cực lớn này, liên tục liên tục.

"Cái gì, có người đã thông qua được Chiến Thần tháp ư?"

"Sẽ là ai đây? Chẳng lẽ là Thần Hữu Nữ Vương của Ma tộc chúng ta."

"Đi xem sẽ biết."

Tất cả mọi người đều hướng đến Chiến Thần tháp.

Phía bên trái của tầng thứ nhất Chiến Thần tháp có một tấm bia đá, tấm bia đá này vô cùng cao lớn, trên thượng diện được khắc rậm rạp chằng chịt tính danh, thô sơ giản lược xem xét cũng có không dưới một vạn tên, đây là những thiên tài từ xưa đến nay có thể thông qua Chiến Thần tháp tầng thứ 10. Từ xưa đến nay là khoảng thời gian bao lâu, cũng không ai biết rõ, có lẽ là vài tỷ năm, có lẽ là vài chục tỷ năm, cũng có lẽ là mấy trăm ngàn tỷ năm, tóm lại, không ai biết Thần Chi Nhạc Viên đã bắt đầu tồn tại từ khi nào, cũng không một người nào có thể biết được sự sống xuất hiện trong vũ trụ tinh

không này từ lúc nào. Cho nên, hơn vạn hoặc là mấy vạn danh tính này, ngược lại có vẻ thập phần thưa thớt.

Ánh mắt dời xem, có người chứng kiến trên tấm bia có nhiều thêm một cái tên.

“Diệp Trần” !

"Là Thiên Tài Kiếm Vương Diệp Trần của Thần Chi Nhạc Viên, lại là hắn."

"Cũng chỉ có hắn mà thôi!"

. . .

Trong lúc nhất thời, mọi người đều biết tin tức Diệp Trần xông qua Chiến Thần tháp tầng thứ 10, rất nhanh sau đó, lại từ Nhạc Viên truyền ngược trở lại chủng tộc của mình...

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1454: Kiếm Sĩ Sáo Trang Phi Thiên Kiếm Giáp

Thông qua Chiến Thần tháp tầng thứ 10 được ban thưởng rất cao, cao đến vượt quá dự kiến của Diệp Trần, khoảng chừng 1000 vạn Thần tệ, cộng thêm 1500 vạn Thần tệ mà Diệp Trần đang có, như vậy đã đạt tới 2500 vạn, chỉ còn thiếu 500 vạn nữa thì liền có thể hối đoái đỉnh tiêm Thiên Vương cấp sáo trang, phải biết rằng, không chỉ có Chiến Thần tháp có ban thưởng Thần tệ, Sinh Tồn Tháp cũng có ban thưởng nữa.

Kế tiếp, Diệp Trần lại đi vào Sinh Tồn Tháp.

Sinh Tồn Tháp tầng thứ 10 khó hơn rất nhiều so với Chiến Thần tháp tầng thứ 10, bất quá tương đối mà nói, Diệp Trần căn bản không có cảm giác đến độ khó của nó.

Quả nhiên, Sinh Tồn Tháp tầng thứ 10 được ban thưởng gấp đôi Chiến Thần Tháp, là 2000 vạn.

Tổng cộng đã có 4500 vạn Thần tệ.

Đoái Hoán Tháp tại Thần Chi Nhạc Viên có tất cả ba tầng, tầng thứ nhất là cấp thấp Thiên Vương cấp sáo trang, tầng thứ hai là trung đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, tầng thứ ba là cao đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, tuy nhiên không ai biết rằng, tại tầng thứ ba còn có một bí các, đỉnh tiêm Thiên Vương cấp sáo trang ở bên trong nó chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, có thể để cho lựa chọn là rất ít.

Tử sắc, Thanh sắc, Ngân sắc, Kim sắc, Hồng sắc, tổng cộng có năm bộ sáo trang.

Tử sắc thì cao quý thần bí.

Thanh sắc thì mang thiên hướng tự nhiên.

Ngân sắc lạnh lùng sát phạt.

Kim sắc khí phách lạnh đến thấu xương.

Hồng sắc khát máu vô tình.

Nhưng điều để cho Diệp Trần thấy kỳ quái chính là, năm bộ sáo trang này có rất nhiều phụ kiện, bao gồm mũ giáp, nội giáp, ngoại giáp, cầu vai, bảo vệ tay, bao cổ tay, bao tay, nẹp chân, chiến váy, giày chiến, thêm nữa còn có cả vũ khí, tổng cộng mười cái phụ kiện, đều muốn nhiều hơn gấp hai lần cao đẳng Thiên Vương cấp sáo trang, nhìn vào đẹp lấp lánh như ngọc vậy.

Không chần chờ chút nào, Diệp Trần lựa chọn bộ Ngân sắc sáo trang kia.

Bộ ngân sắc sáo trang này là một Kiếm Sĩ sáo trang.

So với bốn kiện sáo trang khác, nó còn có nhiều thêm một món phụ kiện, đó là một đôi cánh hay còn gọi là đôi Kiếm Sí, cái đôi Kiếm Sí này hoàn toàn được tạo thành từ kiếm nhận, nhìn về phía trên thập phần lăng lệ ác liệt, khi được mở rộng ra, đoán chừng rộng đến 2-3m. Tên của bộ giáp này là Phi Thiên kiếm giáp.

Phi Thiên kiếm giáp không bao hàm bảo kiếm, có giá là 3000 vạn Thần tệ, có thêm bảo kiếm nữa là bốn ngàn vạn Thần tệ, cao hơn 1000 vạn, đương nhiên, đối với Diệp Trần mà nói, 1000 vạn này cũng không coi vào đâu, với tốc độ kiếm Thần tệ hiện tại của hắn, Thần tệ căn bản dùng không hết, để ở chỗ này cũng là lãng phí mà thôi.

Sưu sưu sưu. . .

Nguyên một bộ sáo trang bay đến trên người Diệp Trần, rất nhanh, Diệp Trần đã trở thành một người kiếm khách mặc Ngân sắc kiếm giáp, trong tay

nắm giữ một thanh Ngân sắc bảo kiếm lập loè lưu quang.

"Đôi Kiếm Sí này thật lợi hại."

Tuy chưa đem Phi Thiên kiếm giáp luyện hóa vào thể nội, nhưng cũng có lực khống chế đến chín thành, tâm ý vừa khẽ động, Kiếm Sí sau lưng Diệp Trần liền mở rộng ra, phe phẩy rất nhanh.

Xuy xuy xuy xuy!

Từng đạo kiếm quang xẹt qua, trùng kích vào trên vách tường của bí các, phát ra âm ngân vang, Hỏa Tinh văng khắp nơi.

Kỳ thật, có Kiếm Sí hay không đối với Diệp Trần cũng không có nhiều ảnh hưởng lắm, Kiếm Sí có thể giúp cho Võ Giả càng thêm linh hoạt hệt như chim trời vậy, nhưng Diệp Trần tinh thông Không Gian Áo Nghĩa, vốn dĩ đã linh hoạt như chim trời rồi, đương nhiên, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút tăng thêm, trừ việc đó ra, tác dụng của Kiếm Sí cũng không chỉ là để cho Võ Giả linh hoạt, nó đồng dạng là một thủ đoạn công kích.

Còn thanh bảo kiếm kia chính là Phi Thiên kiếm, nó là một bộ phận của Đỉnh tiêm Thiên Vương cấp sáo trang, và nếu xét về bản chất, nó chỉ tương đương với cấp thấp Đế cấp bảo kiếm, nhưng một khi sử dụng cùng với Phi Thiên kiếm giáp thì uy lực liền gia tăng gấp bội thậm chí trăm ngàn lần, có thể so với Cấp thấp Hoàng cấp bảo kiếm.

Phi Thiên kiếm và Phi Thiên kiếm giáp!

Có được những thứ này, chiến lực của Diệp Trần không chỉ gia tăng lên gấp mấy trăm lần, nếu như nói trước đó, hắn chỉ có thể chống lại Sơ đẳng Hoàng giả trong thoáng chốc, và luận về lực phòng ngự thì yếu hơn một chút so với Sơ đẳng Hoàng giả, thì như vậy, hiện tại chiến lực của hắn đã có thể so với Trung đẳng Hoàng giả rồi, đương nhiên, phòng ngự như cũ vẫn còn rất yếu, vẫn yếu hơn so với Sơ đẳng Hoàng giả.

Đây là điều không cách nào bù đắp được, dù sao hắn có đỉnh tiêm Thiên

Vương cấp sáo trang thì người khác cũng có Hoàng cấp bảo giáp, huống chi, người khác lại có tu vi cao hơn hắn đến nhị trọng thiên, năng lượng tinh thuần hơn không biết bao nhiêu lần.

"Trước tiên cứ bế quan luyện hóa Phi Thiên kiếm giáp đã."

Hối đoái được Phi Thiên kiếm giáp, trước mắt Diệp Trần vẫn chưa có cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực của nó, cần phải luyện hóa nhập vào thể nội thì mới có thể triệt để khống chế được nó.

Tầng hai Thời Gian Tháp!

Diệp Trần ngồi xếp bằng, vận chuyển Chân Nguyên toàn lực luyện hóa Phi Thiên kiếm giáp.

Bảo Khí có đẳng cấp càng cao, uy năng càng cường đại thì việc luyện hóa càng gian nan, luyện hóa cả bộ sáo trang thì độ khó tắc thì gia tăng gấp ngàn lần, một thời gian ngắn sau, Diệp Trần mới chỉ luyện hóa được một phần mười, như vậy cũng có thể thấy được lốm đốm rồi.

Cũng may hắn đang ở bên trong Thời Gian Tháp, không thiếu nhất chính là thời gian, ở ngoại giới một ngày bằng trong Thời Gian Tháp một trăm ngày.

Trong nháy mắt, Thời Gian Tháp đã trải qua mười năm, tại ngoại giới một tháng lẻ bảy ngày.

Ông!

Phi Thiên kiếm giáp đã dần dần luyện nhập vào thể nội Diệp Trần, cùng mặt ngoài làn da Diệp Trần dung hợp thành một thể.

Thậm chí ngay cả Phi Thiên kiếm cũng đều được luyện hóa vào trên cánh tay phải Diệp Trần, thành một vết xăm hình thanh kiếm.

"Ra!"

Kiếm quang lóe lên, Phi Thiên kiếm liền xuất hiện.

Phi Thiên kiếm rất nhẹ, cầm trên tay nhưng cơ hồ không có cảm giác gì, sau khi luyện hóa vào thể nội, tắc thì đã có cảm giác huyết nhục tương liên, quả thực như là một bộ phận của thân thể vậy.

Việc thi triển kiếm pháp cũng rất tùy tâm tùy ý, cái này so với Vĩnh Dạ Đế Kiếm còn muốn mạnh hơn đôi chút.

Bá!

Ý niệm khẽ động, sau lưng Diệp Trần liền xòe ra một đôi Kiếm Sí, Kiếm Sí vỗ trông tựa như ngàn vạn bảo kiếm đang vung vẩy, vốn dĩ đôi Kiếm Sí này là tử vật chứ không phải là đôi cánh thực sự, nhưng bất quá Diệp Trần cũng không có loại cảm giác này, hắn cảm giác Kiếm Sí tựu là đôi cánh của mình, tựa như chim chóc có đôi cánh của chính mình vậy.

Kiếm Sí vỗ mạnh, Diệp Trần đột nhiên gia tốc chạy nước rút một chốc thì đã đến địa phương xa tít tắp, di động trong cự ly ngắn cũng không có gì khác với thuấn di.

"Tốt, đã có hai thứ này, dù là chống lại trung đẳng Hoàng giả, ta cũng không rơi vào thế hạ phong nữa."

Diệp Trần tự nhận thức phòng ngự của mình không thể bì kịp với sơ đẳng Hoàng giả, càng không bằng trung đẳng Hoàng giả, nhưng chỉ cần đối phương đánh không trúng hắn, như vậy hắn vẫn có thể quần chiến cùng đối phương, còn những đối thủ hơi yếu hơn một chút, nói không chừng ngược lại sẽ bị mình gây thương tích.

"Không biết mấy người Xích Phong Đế thế nào rồi?"

Sau khi luyện hóa được Phi Thiên kiếm giáp, Diệp Trần quyết định đi ra ngoài nghe ngóng tin tức thoáng một chút, lúc ấy, khi Nhân tộc chiến bại, thế cục quá mức hỗn loạn, vấn đề lớn nhất của hắn là tự bảo vệ tánh mạng của mình, vì vậy tất nhiên không có cách nào biết rõ an nguy của bốn người Xích

Phong Đế.

Ly khai Thần Chi Nhạc Viên, Diệp Trần thoáng hỏi thăm một chút nên biết được, tại Bạch Hổ tinh vực đã xây dựng thập đại quân đội tinh cầu, chỗ đó đã trở thành tiền tuyến tối quan trọng của Nhân tộc, tựa như thập đại quân đội tinh cầu lúc trước tại Huyền Vũ tinh vực vậy.

Một trong Thập đại quân đội tinh cầu, Bạch Nhận Tinh Cầu.

Bên trên Bạch Nhận Tinh Cầu, Đại Nguyên Soái đúng là Kim Thương Nguyên Soái.

Thập đại Nguyên Soái của Nhân tộc đã chết mất ba vị, Kim Thương Nguyên Soái thì vẫn còn sống, đến nơi đây, nói không chừng có thể thăm dò được tin tức bốn người Xích Phong Đế.

"Ngươi nói Xích Phong Đế a, trước mắt, bọn hắn đang ở Bàn Thạch quân doanh đấy."

Hỏi rất nhiều người, Diệp Trần rốt cuộc đã biết được tin tức bốn người họ.

May mắn chính là, cả bốn người đều không chết, đây không thể nghi ngờ là may mắn trong bất hạnh.

Vài năm ở chung, Diệp Trần đã xem bọn hắn là bằng hữu thực sự rồi, con đường của Võ Giả rất dài, nếu không có mấy người bạn tri kỷ thì không khỏi quá tịch mịch rồi.

Đi vào Bàn Thạch quân doanh, Diệp Trần lập tức đã tìm được Xích Phong Đế.

"Diệp Trần !"

Bốn người vừa nhìn thấy Diệp Trần, liền rất cao hứng, bọn hắn cũng như Diệp Trần, đều lo lắng cho an nguy của đối phương.

"Gặp lại ngươi, cứ như đã qua mấy đời vậy, cũng may là tất cả chúng ta đều còn sống."

Xích Phong Đế vỗ vỗ bả vai Diệp Trần, cảm khái nói.

"Ha ha, các ngươi lo lắng hắn làm gì, người như hắn, đoán chừng chúng ta chết hết rồi mà hắn vẫn sống nhăn đấy." Hỏa Tước Đế tùy tiện nói.

"Đúng thế, năng lực sinh tồn của ngươi, chúng ta có thúc ngựa thế nào cũng đều cản không nổi."

Bốn người đề hiểu rõ năng lực của Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1455: Sinh Tử Cảnh Thất Trọng Thiên, Kiếm Nguyên

Hàn huyên tâm sự suốt mấy ngày, mấy ngày sau, Diệp Trần trở lại Thần Chi Nhạc Viên lần nữa.

Lần này, hắn quyết tâm trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, ở Thần Chi Nhạc Viên đã không chiếm được thêm sự tiến bộ nào nữa, thời gian tháp mặc dù có thể sinh ra nhiều thời gian hơn, gấp trăm lần thời gian ở ngoại giới, nhưng Diệp Trần cũng hiểu rất rõ, một khi đạt đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì ngộ tính sẽ có gia tăng thật lớn, nếu hiện tại cần một trăm năm mới có thể lĩnh ngộ ra một môn võ học, thì đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, nói không chừng chỉ cần một hai năm là đạt được, dĩ nhiên, đây là nói đối với người có ngộ tính cao. Nếu ngộ tính chỉ thuộc về trình độ trung bình, thì dù có ngây ngốc ở Thần Chi Nhạc Viên mấy chục năm thậm chí trên trăm năm cũng chẳng có tiến bộ gì đáng kể.

Trước mắt, Diệp Trần đã có chín thành chín nắm chắc có thể trùng kích vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, căn cơ coi như đã ổn, nếu lúc này không trùng kích đi lên thì còn đợi đến khi nào nữa chứ.

"Ta nghe nói ngươi đã quyết tâm trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên rồi phải không ?."

Vô Song Vương A Cửu không biết từ nơi nào biết được tin tức này, nhìn thấy Diệp Trần, liền hỏi.

"Đúng vậy, đã đến lúc rồi."

Diệp Trần gật đầu.

"Tốt, ngươi cứ đi trước một bước, sau đó sẽ tới ta." A Cửu cũng không cảm thấy kỳ quái về lựa chọn của Diệp Trần, ai mà không biết thời gian tháp

là một chỗ tốt, nếu Diệp Trần lựa chọn trùng kích vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì khẳng định đã tính toán vạn toàn rồi. Mà bản thân hắn cũng còn cần ngây ngốc ở đây thêm một thời gian ngắn nữa, hiện tại, hắn cũng đã có Chiến Đế thực lực, có thể xông đến Chiến Thần Tháp tầng thứ mười rồi, nhưng so với Diệp Trần thì có nhiều thứ không bằng. Ngay từ giai đoạn đầu, Diệp Trần đã luôn toàn thắng khiến hắn phải tâm phục khẩu phục.

Giai đoạn thứ hai lại chính là Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên.

Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên có thể nói chính là khởi điểm của cường giả trong vũ trụ, nếu không vượt qua được thì dù có là kinh tài tuyệt diễm thế nào cũng sẽ kém xa so với người khác.

Mà Diệp Trần so với người khác chỉ có sai lệch về tu vi mà thôi.

Để trùng kích vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, nhất thiết phải có ngàn vạn nguyên thạch, thậm chí là vô số. Ban đầu, khi Diệp Trần trùng kích vào Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên, liền dùng đến bảy tám trăm vạn nguyên thạch. Đối với Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, dù thế nào cũng sẽ ít nhất là gấp mười đến thậm chí là trăm lần Lục trọng thiên. Việc này nếu đổi thành Từ Tĩnh, dựa vào Hoàng Kim Cự Long khí lực của nàng, đoán chừng lại gấp mấy lần thậm chí gấp mười lần Diệp Trần đấy.

Bên trong thời gian tháp, Diệp Trần lẳng lặng ngồi ở chỗ đó.

Trước tiên, hắn không vội trùng kích vào cảnh giới, mà là chậm chạp vận chuyển Chân Nguyên, hết lần này đến lần khác, làm như vậy chính là phương pháp để tạo ra quán tính trùng kích vào cảnh giới. Tựu giống với việc ngươi ngăn chặn một con sông, sau đó chợt buông ra, nước sông sẽ trôi chảy rất mạnh với khí thế không thể đỡ nổi. Nhưng kiểu làm này quá bá liệt, nếu thành công thì thật hoàn hảo, còn một khi thất bại thì rất dễ làm cho mình bị bạo thể. Cho nên trước đó, Diệp Trần muốn làm cho Chân Nguyên của mình dần dần gia tốc, chờ đến khi tạo thành được “thế đi” thì chỉ cần một “cử động” nhỏ cũng liền có thể đột phá.

Khi vận chuyển đến vòng tuần hoàn thứ 1080, Diệp Trần bắt đầu gia tốc trên phạm vi lớn làm một đạo ánh sáng màu xanh nhất thời tỏa ra, khiến cho thân hình Diệp Trần tựa như một khối ngọc thạch vậy.

Đông! Đông! Đông!

Khi trùng kích vào cảnh giới mới, thân thể sẽ phải chịu gánh nặng rất lớn, nhất là trái tim, bởi vì lúc đó, tuần hoàn máu sẽ nhanh gấp trăm ngàn lần trạng thái bình thường. Nếu như không có Bất Tử Chi Thân, căn bản sẽ không thể trùng kích vào cảnh giới cao hơn. Dĩ nhiên, Sinh Tử Cảnh vương giả không người nào lại không có Bất Tử Chi Thân, bất quá chỉ có mạnh có yếu mà thôi. Căn cứ vào tính mạnh yếu mà có thể trùng kích vào cảnh giới cao hơn được dễ dàng hay không, điều kiện tiên quyết chính là có đầy đủ chắc chắn để thực hiện thành công.

Còn việc trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, sở dĩ khó lại càng thêm khó. Đây là bởi vì cần phải đột phá Vô Ngã cảnh giới để cô đọng ra Đế Hoàng ấn ký.

Đế Hoàng ấn ký không tạo ra được thì không thể nào đột phá.

Bất quá việc này đối với Diệp Trần mà nói, cũng không phải là vấn đề lớn, thật ra hắn từ một năm trước đã có thể cô đọng ra Đế Hoàng ấn ký, nhưng lúc đó vẫn chưa phải là thời cơ để đột phá cảnh giới, cho nên hắn đã áp chế xuống.

Còn hiện tại thì không cần phải áp chế nữa rồi.

Ông!

Ông! Ông!

Ông!

Vô Ngã cảnh giới chỉ là một loại trạng thái, một kiểu đem tiềm lực của mình phát huy đến trạng thái cực hạn, là một thứ tồn tại hư vô. Cái mà Diệp

Trần muốn chính là, đem loại hư vô này biến thành thật thể, cũng chính là Đế Hoàng ấn ký.

Việc cô đọng ra Đế Hoàng ấn ký có thể nói là hết sức tiêu hao tâm lực cùng Linh Hồn Lực, nhưng may mà Diệp Trần cũng không thiếu hai thứ này.

Dần dần, một cái ấn ký trong suốt từ từ thành hình ở trong Hồn Hải của Diệp Trần.

Cái ấn ký này trông giống như một văn tự, nhưng cũng giống như một hình nhân, theo sự hình thành của nó, hồn hải càng thêm ổn định, dĩ nhiên, không chỉ có hồn hải được ổn định, còn có tiềm lực nữa. Trong quá khứ, cần phải đi vào Vô Ngã cảnh giới thì mới có thể bộc phát ra tiềm lực mạnh nhất, nhưng sau khi cô đọng ra Đế Hoàng ấn ký, mỗi cái giở tay nhấc chân cũng đều có thể bộc phát ra tiềm lực mạnh nhất, tùy tâm sở dục.

Đây chính là chỗ tốt của Đế Hoàng ấn ký.

Không biết trả qua bao lâu, Đế Hoàng ấn ký đã hoàn toàn được hình thành, theo đó, trong cơ thể Diệp Trần giống như một đại dương vậy, sóng vỗ mãnh liệt, chỉ sợ không cần trùng kích cảnh giới, thì sau một thời gian dài nữa, tự nhiên cũng có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên.

Lúc này, căn cơ của Diệp Trần đã thành, trùng kích cảnh giới thành công đã không còn là chuyện ngoài ý muốn nữa.

. . .

Thời gian như dòng nước trôi qua, nháy mắt, ở ngoại giới cũng đã trải qua ba tháng, Diệp Trần ở trong thời gian tháp, một mực vẫn không đi ra ngoài.

Lại một tháng nữa đi qua.

Ngày hôm đó.

Trong một không gian tại tầng hai Thời gian tháp, một cổ khí tức mênh mông cuồn cuộn phóng lên cao, cổ khí tức này có thể nói là vô cùng đáng sợ, đến mức những Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường nếu bị lay dính một điểm khí tức này thôi, cũng sẽ lập tức bị tử vong, ngay cả cường đại Sinh Tử Cảnh Lục trọng Thiên Vương giả cũng chịu không nổi dưới uy áp của cổ khí tức này. Chỉ có từ Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả trở lên mới có thể chống lại, nhưng nếu như đối mặt trực tiếp với nó thì bổn nguyên hay Chân Nguyên cũng sẽ bị ảnh hưởng, giống như trước sẽ không dễ chịu chút nào.

Nếu có Kiếm Đế hay Kiếm Hoàng cường đại ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, đây không phải là Chân Nguyên bình thường, mà là Kiếm Nguyên, cấp độ cao hơn rất nhiều so với Chân Nguyên. Kiếm Nguyên chính là thứ mạnh nhất của kiếm khách.

Có được Kiếm Nguyên, lực sát thương sẽ gia tăng ít nhất mười lần, bình thường những vật thể không thể cắt đứt được, thì giờ đây chỉ cần một kiếm là có thể cắt đứt ra.

Cho dù là Vương giả có Cương Linh Thể, thì cương nguyên cũng không bằng được so với Kiếm Nguyên.

Phát ra cổ khí tức này, chính là Diệp Trần.

Giờ này khắc này, hắn đã trùng kích vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên.

Nhưng điều ngoài ý muốn làm hắn vui mừng chính là, Chân Nguyên rốt cục đã lột xác thành Kiếm Nguyên, hắn không biết tại sao nó lại có thể lột xác thành Kiếm Nguyên, tuy nói trước kia đã có dấu hiệu này rồi.

Có lẽ là có quan hệ với việc Diệp Trần đột phá công pháp đến Thiên cấp đỉnh giai, cũng có lẽ nguyên nhân là Kiếm Ý, hay là Kiếm Vực, bất kể như thế nào, đây thật sự là Kiếm Nguyên, không có một ti nhầm lẫn nào.

Trừ Kiếm Nguyên ra, tăng phúc lớn nhất phải kể tới Linh Hồn Lực cùng

Chân Nguyên.

Linh Hồn Lực thoáng cái đã tăng vọt gấp mười lần, Chân Nguyên thoáng cái tăng vọt đến gần năm mươi lần, tương ứng với việc này, Diệp Trần đã tiêu hao toàn bộ nguyên thạch mà mình đang có trên người, cả thảy là ba ức nguyên thạch, đây là Diệp Trần, nếu đổi thành một Sinh Tử Cảnh lục trọng Thiên Vương giả khác mà không có bối cảnh gì tốt, đoán chừng cũng sẽ không có đủ nguyên thạch để đột phá cảnh giới.

"Đây chính là Kiếm Nguyên sao?"

Diệp Trần mở tay ra, một luồng Chân Nguyên chui ra, sợi Chân Nguyên này hết sức sắc bén, giống như một thanh kiếm mềm mại vậy, nó ở trong lòng bàn tay của Diệp Trần mà không dừng du tẩu, khúc khích rung động.

Phốc!

Theo tay vung lên, sợi Kiếm Nguyên này ngay lập tức bay bắn xẹt qua không gian với tốc độ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với Chân Nguyên, quả thực giống như phi kiếm vậy.

Phải biết rằng, sợi Kiếm Nguyên này cũng không phải được phóng ra khi thi triển kiếm pháp.

"Từ nay về sau, ta coi như đã có căn cơ bảo vệ tánh mạng của mình rồi."

Diệp Trần không biết chiến lực hiện tại của mình cụ thể đã đạt đến mức nào, hắn chỉ biết là, trung đẳng hoàng giả đã không phải là đối thủ của mình nữa. Nếu bàn về phòng ngự, mình chỉ mạnh hơn so với sơ đẳng hoàng giả, dĩ nhiên, nếu so với trung đẳng hoàng giả thì vẫn còn kém một chút, nhưng chênh lệch cũng không lớn, Kiếm Nguyên đã bù đắp chênh lệch một trọng thiên cảnh giới rồi. Nhưng bàn về lực công kích, trung đẳng hoàng giả có vỗ ngựa cũng đuổi không kịp hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1456: Vu Yêu Huyết Mạch

Ông! !

Đúng lúc này, một cổ đại lực bỗng nhiên truyền đến, ngay sau đó, Diệp Trần bị cưỡng ép đưa vào trong hư không, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến bên trên thần chi tinh.

"Quả nhiên, đạt đến Sinh Tử cảnh thất trọng thiên sẽ bị lập tức bị bài xích ra khỏi Thần chi nhạc viên."

Diệp Trần cũng không kinh ngạc, hắn đã sớm có chuẩn bị rồi.

XÍU...UU!!

Tuy bên trên Thần chi tinh có trọng lực thập phần cường đại, cũng trên dưới một phần mười Bạch Oải Tinh bình thường, nhưng hôm nay Diệp Trần đã có kiếm nguyên cực mạnh nên hoàn toàn khắc chế một cách dễ dàng. Hắn đột ngột phóng lên hỏi mặt đất, hướng phía tầng khí quyển bên ngoài bay đi.

Chu Tước Tinh vực, nơi này có một cái cứ điểm bí mật mà người ngoài không ai biết.

Cứ điểm này nằm trên một tinh cầu hoang vu, trên thượng diện không có một chút hơi ấm, không có thực vật, không có nước, chỉ có rất nhiều cuồng phong và bão cát, còn có Cuồng Bạo tia chớp có thể làm cho nhân tâm kinh sợ.

Cái tinh cầu này được gọi là Hoang Dã tinh, là một địa phương rất ít người biết đến, tại quanh thân nó, không có bất kỳ một tinh cầu nào khác, phóng tầm mắt nhìn lại, vũ trụ là một mảnh tối như mực, ngẫu nhiên chỉ có một vài ánh Tinh Quang thoáng lập loè mà thôi.

Tại trung tâm Hoang dã tinh có một cái cung điện cự đại, cung điện này được bao phủ bởi một quầng sáng hắc ám, nếu có người tới đây và chứng kiến tòa cung điện này, nhất định sẽ hết sức kinh ngạc, bởi vì từ bên ngoài mà dùng linh hồn lực quan sát cũng sẽ không phát hiện ra nó, rõ ràng đã được bao phủ bởi một trận pháp ẩn nấp, có thể ngăn cách cả linh hồn lực.

Trong cung điện, có một cái sảnh hội nghị rất lớn.

Giờ phút này, hai bên bàn hội nghị đã ngồi đầy người, thô sơ giản lược xem xét, tối thiểu có hơn ba mươi người, những người này cũng không phải Nhân tộc hay Yêu tộc, mà toàn bộ là Ma tộc, Tà Linh tộc, Dạ Xoa Tộc và các loại dị tộc cường giả, tu vi hết thảy đều là Sinh Tử cảnh bát trọng thiên, theo khí tức nhìn lại, kẻ yếu nhất thì yếu hơn không ít so với Lục Thang Hoàng, nhưng kẻ mạnh thì lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần Lục Thang Hoàng.

"Ma Thủ Hoàng, lần này ngươi triệu tập chúng ta, là vì chuyện gì?" người ngồi ở vị trsi thứ ba bên trái là một hoàng giả Lục nhân tộc, ngón tay hắn gõ gõ xuống bàn, hỏi.

Nghe vậy tất cả mọi người nhìn về phía Ma Thủ Hoàng, bọn hắn là các cao tầng của các chủng tộc ở rải rác khắp Tứ đại tánh mạng tinh vực, nên bình thường sẽ không tụ hội cùng một chỗ để tránh bị tận diệt, dù sao tại Tứ đại tánh mạng tinh vực, bây giờ là Tam đại tánh mạng tinh vực, bọn hắn là những “con chuột”, một khi lộ mặt ra ánh sáng liền sẽ gặp phải tử vong, đương nhiên, tử vong đối với bọn hắn mà nói thật sự là một kết cục tốt, chỉ sợ sẽ bị một ít cường đại hoàng giả hoặc là chuẩn tôn dùng linh hồn lực sưu hồn, đây là điều thống khổ nhất mà sống không bằng chết đấy.

Ma Thủ Hoàng hắng giọng một cái, "Lần này triệu tập các vị tới, là có một chuyện rất trọng yếu, tin tưởng các ngươi cũng đã từng biết rõ, phía Nhân tộc đã xuất hiện một thiên tài kinh thái tuyệt diễm, tên thiên tài này chỉ mới tiến vào Thần chi nhạc viên trong thời gian gần vài thập niên, tựu đã có thể xông qua Chiến Thần tháp tầng thứ 10."

"Ngươi nói tên nhân tộc kia chính là Diệp Trần a! Ta nghe các cao tầng đã từng nói qua kẻ này, hắn đích thật là một tai họa, chưa diệt trừ được hắn thì tương lai chúng ta sẽ có thêm đối thủ đấy."

Một gã Dạ Xoa Tộc hoàng giả nói ra.

"Đối thủ sao?" Ma Thủ Hoàng cười nhạo, "Xem ra cao tầng của các ngươi còn chưa đủ coi trọng kẻ này, ta có thể nói nếu như bỏ mặc hắn phát triển, trong tương lại không lâu nữa Nhân tộc sẽ có thêm một gã Chí Tôn, hơn nữa còn có cơ hội rất lớn trở thành siêu cấp Chí Tôn đấy."

"Chí Tôn? Siêu cấp Chí Tôn? Có nói quá không, thiên tài thì chúng ta cũng không phải là chưa từng thấy qua, một vài trong số đó cũng không kém hơn hắn bao nhiêu, nhưng có thể trở thành Chí Tôn thì 100 tên trong số đó cũng đều không có được một, tất cả đều dừng tại hàng ngũ đỉnh cấp hoàng giả hoặc là chuẩn tôn. Muốn đạt đến thành tựu Chí Tôn cũng không hề dễ dàng như vậy, lại càng không cần phải nói về Siêu cấp Chí Tôn rồi."

Tà Linh tộc Tà Thứu hoàng giả phản bác nói.

Ma Thủ Hoàng cũng không nhìn hắn, nói tiếp: "Đương nhiên, ta cũng không có nhãn lực tốt như vậy, người cho rằng kẻ này có cơ hội trở thành Siêu cấp Chí Tôn chính là Vu Yêu Hoàng đại nhân của Ma tộc chúng ta đáy."

Vu Yêu Hoàng!

Vừa nghe ba chữ này, mọi người ở đây đều yên tĩnh trở lại.

Vu Yêu huyết mạch là một loại huyết mạch đặc thù nhất của Ma tộc, loại huyết mạch này có thể nói cường đại đến nghịch thiên, nhưng Thượng Thiên tựa hồ rất kiêng kị loại huyết mạch này, nên cho bọn hắn sống trong gông xiềng. Đó chính là, Vu Yêu huyết mạch vĩnh viễn không thể bước vào hàng ngũ Chí Tôn, chỉ có thể đạt đến thành tựu Sinh Tử cảnh bát trọng Thiên Hoàng giả, nhưng nếu như vậy mà xem thường Vu Yêu huyết mạch, vậy thì

thập phần sai lầm rồi, Vu Yêu trời sinh rất mẫn cảm đối với thời gian, sau khi bước vào Sinh Tử cảnh, thời gian Áo Nghĩa ít nhất đã có ba thành cảnh giới, điều này làm cho trong cùng cấp độ cảnh giới, Vu Yêu huyết mạch quả thực quét ngang, thiên hạ vô đối. Dù là trong Ma tộc, trong cùng cảnh giới, ngay cả Hắc Ám ma nữ cùng Hắc Ám thần nữ cũng không phải đối thủ của Vu Yêu huyết mạch, chỉ có Đại Ma Vương huyết mạch trong truyền thuyết là tựa hồ mới có năng lực áp chế Vu Yêu huyết mạch mà thôi.

Sau khi Vu Yêu đạt tới Sinh Tử cảnh bát trọng thiên, chỉ có một người là có thể được phong làm Vu Yêu Hoàng, mà người này, không hề nghi ngờ chính là người mạnh nhất bên trong Vu Yêu nhất mạch.

Trước mắt, Ma tộc Vu Yêu Hoàng đã tiếp cận mười vạn tuổi, nhưng bề ngoài vẫn là một lão ngoan đồng, tùy thời đều có thể gặp phải đại nạn, mà lời tiên đoán của hắn lại là “lời vàng ngọc” tại trong Ma tộc, bởi vì Vu Yêu Hoàng tại phương diện thời gian Áo Nghĩa đã đạt thành tựu rất cao, đã đạt đến cực hạn, chỉ cần có một ít tin tức của người nào đó, lập tức có thể suy đoán ra một đoạn ngắn tương lai của hắn. Đương nhiên, bởi vì chỗ tu vi cảnh giới có giới hạn, nên Vu Yêu Hoàng không cách nào phỏng đoán ra tương lai của các Chí Tôn. Trước đây, đã từng có lần Vu Yêu Hoàng cưỡng ép phỏng đoán tương lai của một vị Chí Tôn Nhân tộc, nên lập tức bị rơi vào cắn trả, phải qua mấy ngàn năm sau mới dần dần khôi phục.

"Nếu như Vu Yêu Hoàng đoán ra được điều đó, như vậy tám chín phần là sự thật rồi."

Mọi người có thể không tin Ma Thủ Hoàng, nhưng sẽ không thể không tin Vu Yêu Hoàng, Ma tộc Vu Yêu Hoàng tuy không phải là một Chí Tôn, nhưng lại có thực lực Chí Tôn, nói cho đúng thì chính là một trong những chuẩn tôn mạnh nhất trong lịch sử.

"Ngay cả Vu Yêu Hoàng đều cho rằng kẻ này có cơ hội rất lớn trở thành siêu cấp Chí Tôn, như vậy kẻ này nhất định phải chết." môt kẻ Lục nhân tộc hoàng giả mặt lộ vẻ sát cơ.

"Đúng vậy, kẻ này rất đáng chết."

"Không giết hắn, tâm khó có thể bình an."

Mọi người nghị luận nhao nhao.

Ma Thủ Hoàng ý bảo mọi người an tĩnh lại, "Kẻ này nhất định phải chết, nhưng phải có một kế hoạch bí mật để ám sát hắn, kế hoạch này chỉ có thể thành công, không được thất bại, nếu không thì sau này sẽ khó ám sát hắn gấp mười, thậm chí gấp trăm lần, ngược lại chúng ta cũng có khả năng gặp phải tai hoạ ngập đầu."

"Ma Thủ Hoàng, ngươi đã có kế hoạch gì, ngươi hãy nói ra đi! Chúng ta đang nghe đây."

Đám Dạ Xoa Tộc hoàng giả không kiên nhẫn nói.

"Được."

Ma Thủ Hoàng đem kế hoạch của mình có từng bước nói ra …

Ma vực!

Vu Yêu tinh cầu.

Đây là một khỏa cửu cấp tánh mạng tinh cầu, là Vu Yêu nhất mạch tổng bộ.

Trong một tòa Thông Thiên tháp cao vút đến tận mây, một gã lão giả tóc xám đang khoanh hai tay đứng ở nơi đó, lão giả này trông rất già nua, mái tóc mặc dù không bạc trắng, nhưng trên khuôn mặt lão hiện đầy nếp nhăn, da thịt cơ hồ như sắp rơi xuống, hai mắt đục ngầu không có tiêu cự, trong miệng đã không còn cái răng nào nữa…

Đây là một Lão Nhân đã gần đất xa trời rồi.

Nhưng cũng không thể xem thường hắn.

Hắn đứng ở nơi đó mà thời gian quanh thân tựa hồ như dừng lại, mỗi một sát na cũng tức là vĩnh hằng.

Hắn đúng là Vu Yêu Hoàng, mạch người mạnh nhất của Vu Yêu huyết, cũng là tộc trưởng của Vu Yêu nhất tộc.

"Hắn ta không chỉ có cơ hội rất lớn trở thành siêu cấp Chí Tôn, mà tất nhiên sẽ trở thành là Siêu cấp Chí Tôn, thậm chí áp đảo phía trên cả Siêu cấp Chí Tôn, nhưng ta lại không thể đoán được, hắn sẽ mang đến đại nạn lớn thế nào cho Ma tộc."

"Ma tộc tung hoành vũ trụ suốt bao nhiêu tuế nguyệt, giờ đây đối thủ lớn nhất đã đến."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1457: Kiếm Pháp Mới

Không ai biết Vu Yêu Hoàng đã nhìn thấy những gì, kỳ thật chính bản thân hắn cũng không rõ mình rốt cuộc đã nhìn thấy gì, hắn chỉ biết là, lúc ấy toàn thân hắn run rẩy, đó là một loại cảm giác run rẩy như gặp phải cường giả ở cõi trời vậy, cái loại cường đại này căn bản là không thể phản kháng, chỉ một cái trở tay thôi cũng có thể tạo ra cuồng phong mưa bão, vạn vật thay đổi nhanh chóng.

Rồi sau đó, toàn bộ Thiên Địa như cũng bắt đầu cảnh cáo hắn, tựa hồ hắn đã dự đoán đến cái Thiên Cơ nào đó.

Điều đó được gọi là “thiên cơ bất khả lộ”, đây không phải là một câu nói suông đấy.

Nhưng cũng không phải là nói, cứ để lộ Thiên Cơ là sẽ trực tiếp bị trừng phạt, phải biết rằng tương lai không phải là thứ không thể thay đổi được, việc để lộ Thiên Cơ cũng tương đương với việc làm cải biến tương lai ở một mức độ nhất định nào đó, nói cách khác, vốn là, đối với loại kết quả này, sau khi để lộ Thiên Cơ, nó sẽ biến thành một loại kết quả khác, mà loại kết quả mới này sẽ càng thêm bất lợi đối với ngươi.

Đây là quy tắc của vận mệnh, là quy tắc vận mệnh chí cao vô thượng.

Vu Yêu Hoàng không thể nói thẳng ra dự đoán của chính mình, hắn chỉ có thể nhắc nhở Ma tộc cao tầng rằng kẻ này rất nguy hiểm, có cơ hội rất lớn trở thành là siêu cấp Chí Tôn, tin tưởng chỉ cần nói như vậy thôi cũng có thể khiến cho bọn hắn phải coi trọng đầy đủ rồi.

"Vận mệnh luôn luôn là vận mệnh, nếu không thể đánh chết kẻ này, đó chính là bước ngoặt vận mệnh của cả Ma tộc rồi."

Vu Yêu Hoàng hiểu rất rõ, muốn cải biến vận mệnh là rất gian nan, đánh chết kẻ này cũng không phải sự tình một sớm một chiều, mà là sự tình phải thực hiện trong thời gian dài đáng kể.

Cùng lúc đó, bên trên cung điện hội nghị Hoang Dã Tinh, kế hoạch đã được xác định hoàn tất.

Kế hoạch rất đơn giản, từng chủng tộc sẽ cử ra ba Hoàng giả, cùng liên thủ đánh chết Diệp Trần, không để cho đối phương có bất luận cơ hội chạy trốn nào. Bọn hắn thập phần tự tin về điều này, đừng nói là một thiên tài Sinh Tử Cảnh lục trọng thiên, xem như là một gã Cao đẳng Hoàng giả đầy gian manh mà gặp phải bọn hắn thì cũng chỉ còn đường chết mà thôi.

...

Diệp Trần cũng không biết đang có một cái lưới lớn đang lặng yên bao phủ về phía mình, sau khi ly khai Thần Chi Nhạc Viên, hắn trực tiếp chạy tới Diễm Hỏa Tinh tại Chu Tước tinh vực.

Có Tinh Thần Truyện Tống Trận cùng Đế Giang số, chỉ gần kề một tuần lễ sau, Diệp Trần đã đi tới Hỏa Hoa Thành tại Diễm Hỏa Tinh.

"Chủ nhân, mục tiêu đã đi tới Hỏa Hoa Thành."

Trên một tinh cầu hoang vu ở phụ cận Diễm Hỏa Tinh, một gã Nhân tộc Vương giả xoay người thông báo tin tức.

"Rất tốt, tiếp tục giám sát hắn, nhớ kỹ, không được đánh rắn động cỏ đấy, chỉ cần hắn vừa ly khai Hỏa Hoa Thành thì lập tức thông báo cho ta ngay."

Đây là một gã trung niên trên hai vai có mọc ra sừng nhọn lãnh khốc, hắn là một Ma tộc Hoàng giả, tên là Thiết Giác Hoàng. Luận về thực lực, Ma Thủ Hoàng cũng không phải là đối thủ của hắn, bất quá thực lực cao không có nghĩa là địa vị cũng tương đồng. Tại trên địa bàn Nhân tộc, hắn phải nghe theo lời của Ma Thủ Hoàng.

"Thuộc hạ minh bạch."

Nhân tộc Vương giả nói xong, thân hình bỗng nhiên tiêu tán đi, rất hiển nhiên đây chỉ là một cái ảnh ảo.

Không chỉ có cái khỏa tinh cầu này, xung quanh Diễm Hỏa Tinh quanh hoặc trên các tinh cầu ở xa gần nó cũng đều có dị tộc Hoàng giả ẩn mình ở chỗ đó, thường cứ cách một đoạn thời gian, sẽ có người thông qua ảnh ảo thông báo tin tức, kể từ đó, bất luận động tĩnh gì của Diệp Trần cũng đều không thoát được tai mắt của bọn hắn, bọn hắn chỉ cần lẳng lặng chờ thời cơ đến mà thôi.

Hôm nay, Hỏa Hoa Thành đã phồn vinh đến cực điểm, Diệp gia cùng Lạc Trần Kiếm Tông tuy là bá chủ tuyệt đối trong nội bộ Hỏa Hoa Thành, nhưng cũng không tận lực áp chế những thế lực khác, ngược lại còn thường xuyên hợp tác cùng một ít thế lực. Đương nhiên, cũng không phải thế lực nào cũng đều có thể cùng Diệp gia và Lạc Trần Kiếm Tông hợp tác, những thế lực trước kia đã gây ra tiếng xấu đều không thể lọt vào vòng ưu ái này, chưa bị diệt trừ tận gốc cũng đã là rất may mắn rồi.

Phồn vinh và công bình đã để cho thanh danh Hỏa Hoa Thành truyền đi xa, không ít gia tộc nhỏ đều nguyện ý dời đến lập nghiệp tại Hỏa Hoa Thành. Tại các chủ thành khác, bọn họ chỉ là một khối thịt, còn tại Hỏa Hoa Thành, họ lại nhận được sự bảo hộ.

Tu vi tấn thăng đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên đã để cho ngộ tính của Diệp Trần tăng lên gấp trăm lần, nếu trước đây có những chỗ khó hiểu hay tối nghĩa, thì hiện tại chỉ cần bỏ ra chút thời gian tìm hiểu và thoáng cân nhắc một chút, liền lập tức hiểu ra.

"Nguyên lai, nếu vận dụng Không Gian Áo Nghĩa như thế sẽ càng thêm tự nhiên hơn."

Diệp Trần tiến hành “khai đao” đầu tiên đối với Siếp Na Huy Hoàng.

Cùng một vật liệu nhưng nhiều người làm khác nhau thì hiệu quả đạt được cũng không giống nhau.

Không Gian Áo Nghĩa cũng giống như vật liệu vậy, trước khi đạt cấp độ Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, Diệp Trần có thể đem Siếp Na Huy Hoàng tăng lên tới cảnh giới Tứ Chuyển võ học bình thường là đã rất tốt rồi. Mà bây giờ, Diệp Trần đã không hài lòng với Siếp Na Huy Hoàng nữa.

Đương nhiên, cái này chủ yếu cũng là vì Không gian áo nghĩa của hắn đã lần nữa tăng lên rất nhiều, thuận lợi đột phá đến Đại thành cảnh giới, chỉ còn một bước ngắn nữa là đạt đến cảnh giới Viên Mãn.

Đứng ở bên cạnh hồ nước trong phủ thành chủ, Diệp Trần đón lấy ngọn gió mà liên tiếp vung kiếm, cảm ngộ mối liên hệ giữa kiếm và không gian.

Nếu có người tới chỗ này, tất nhiên sẽ phải trợn mắt há mồm kinh hãi, tại trong phạm vi ngàn trượng quanh thân Diệp Trần, khắp nơi đều là kiếm quang, những kiếm quang này phảng phất giống như từ trong hư không xông tới vậy, đan vào nhau tạo thành một mạng lưới tử vong không có bất kỳ lỗ hỏng nào.

Ba ngày sau!

Cái phiến tử vong chi võng này từ rộng lớn ngàn trượng, đã thu nhỏ lại chừng trăm trượng.

Lại một tuần lễ sau, nó đã thu nhỏ lại còn mười trượng.

Và một tháng sau, chỉ còn đúng một trượng.

"Thành!"

Diệp Trần hai mắt lóe lên điện quang, đánh ra ngoài một kiếm.

Phốc!

Khủng bố tử vong chi võng bị áp súc thành một điểm, thẳng tắp lướt ra

ngoài.

Bên ngoài hư không cách Diễm Hỏa Tinh trên ức dặm, một khỏa tinh cầu bình thường đột nhiên bị xé toạc, phảng phất như một gã đầu bếp róc lấy một tảng thịt trâu vậy, bất quá quá trình này lại có tốc độ nhanh hơn ngàn vạn lần.

"Không sai biệt lắm, hiện tại Siếp Na Huy Hoàng đã đến cực hạn rồi!"

Bất kỳ thứ gì cũng đều có cực hạn cả.

Ví dụ như, một khối đậu hủ cho dù có chế biến thế nào thì cũng không có khả năng làm ra Sơn trân hải vị được.

Không Gian Áo Nghĩa càng lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ là một môn áo nghĩa, không có khả năng lợi hại đến vô hạn. Tứ Chuyển võ học tựu chính là cực hạn của nó rồi, dù cho Không Gian Áo Nghĩa có đạt tới cảnh giới Viên Mãn, thì cao lắm đạt tới Tứ Chuyển cao đẳng võ học là đã rất giỏi rồi.

Tứ Chuyển võ học cũng được phân chia ra cảnh giới cao thấp, bao gồm sơ đẳng, trung đẳng, cao đẳng, sau đó là cực hạn.

Bất quá sau khi Không Gian Áo Nghĩa đạt đến Viên Mãn, sẽ sinh ra Thời Gian Áo Nghĩa, lúc đó lại là một sự việc khác rồi.

Kế tiếp, Diệp Trần đem công phu đặt ở môn Tứ Chuyển võ học thứ hai.

Nhật Tinh Hóa Cực cùng Phần Thiên Chân Kiếm đều là Tam Chuyển cực hạn võ học, nhìn như chỉ chênh lệch một bước so với Tứ Chuyển võ học, nhưng nội hàm cùng uy lực trong đó lại kém hơn đâu chỉ nghìn lần.

Tam Chuyển võ học thì vẫn là Tam Chuyển võ học, không có cách nào so với Tứ Chuyển võ học được.

Diệp Trần cũng không định bỏ công sức vào Nhật Tinh Hóa Cực cùng Phần Thiên Chân Kiếm, hiện tại, điều hắn muốn chính là chuẩn bị sáng tạo

ra Vô Thượng võ học.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Diệp Trần định dùng năm môn áo nghĩa này để sáng tạo võ học, đương nhiên vẫn phải đi từng bước một, thật sự nếu có thể đem năm môn áo nghĩa này dung nhập vào trong một môn võ học, như vậy nó chính là Vô Thượng võ học rồi.

"Trước tiên nên bắt đầu với Kim, Thủy, Hỏa, Thổ a!"

Ngay cả Tứ Chuyển võ học thì Diệp Trần cũng chẳng có chút kinh nghiệm gì, nhưng cũng may, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ là năm loại áo nghĩa là trụ cột mà hắn thường dùng để sáng tạo võ học, có lẽ vì vậy sẽ dễ dàng hơn một chút.

Lần này, thời gian tiêu hao rất nhiều.

Nửa năm sau.

"Đi!"

Phía trên hồ nước, Diệp Trần tùy ý chém ra một kiếm.

Oanh!

Phảng phất như một Siêu cấp tinh cầu bị bạo tạc, một đạo kiếm quang được chém ra hệt như dung nham thiêu đốt, toàn bộ Hỏa Hoa Thành đều lóe lên một ánh lửa.

"Thật sự rất nóng bỏng."

Gương mặt Diệp Trần biểu lộ ra chút kỳ quái, một kiếm vừa rồi kia, hắn cũng không sử dụng Kiếm Ý hay Kiếm Nguyên, nhưng một kiếm vừa xuất ra, toàn bộ hồ nước lập tức bị khô cạn.

"Trần Nhi, xảy ra chuyện gì vậy?"

Chỉ chốc lát sau công phu, những người Diệp Thiên Hào đến, một kiếm kia vừa rồi đã gây ra động tĩnh quá lớn, muốn thiên hạ không biết cũng khó khăn đấy.

"Không có việc gì đây, con đang luyện kiếm thôi."

Diệp Trần cười cười rồi tra kiếm vào vỏ.

"A, cả hồ nước đều bị khô cạn thế này." Diệp Huyền mở tròn mắt, hắn biết rõ, ca ca luyện kiếm sẽ không bao giờ vận dụng bất luận Kiếm Ý hay chút năng lượng nào, chỉ là kiếm pháp thuần túy mà thôi.

"Đoán chừng là đã sản sinh cái phản ứng dây chuyền gì a!"

Cái hồ nước này tuy là một hồ nước bình thường, nhưng trên thượng diện lại được bao phủ vô số trận pháp, vậy mà lại bị một kiếm làm cho khô cạn vô cùng đơn giản, nhất định là trong lúc vô tình đã có bước tiến triển nhảy vọt rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1458: Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm

Tuy một kiếm này vẫn chưa đại thành, nhưng Diệp Trần đã đặt cho nó một cái tên, gọi là - Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm!

Một kiếm này tựa như một khỏa lưu tinh bị thiêu đốt bay xẹt qua phía chân trời, trông hệt như cảnh tượng tận thế vậy.

Đương nhiên, khi ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều hội tụ đủ, một kiếm này sẽ hóa thành "tận thế chi kiếm" thực sự, trước mắt nó chỉ mới được bao hàm bốn loại áo nghĩa Kim Thủy Hỏa Thổ mà thôi.

Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm có tiền cảnh còn muốn xa rộng hơn rất nhiều so với Siếp Na Huy Hoàng, dù chỉ mới có bốn loại áo nghĩa nhưng nó đã có thể đạt tới tình trạng Tứ Chuyển cực hạn kiếm pháp rồi, trong khi cực hạn của Siếp Na Huy Hoàng vẫn là cao đẳng Tứ Chuyển mà thôi.

Bất quá tạm thời Siếp Na Huy Hoàng vẫn là sát chiêu hữu dụng nhất, vì Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm chỉ vừa mới đạt tiểu thành.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt lại thêm nửa năm qua đi.

Khoảng cách Diệp Trần ly khai Thần Chi Nhạc Viên đã hơn một năm rồi.

Trong thời gian hơn một năm này, các thành viên của Thần Chi Nhạc Viên cũng có được tiến bộ rất lớn, nhưng tiến bộ lớn nhất trong số đó vẫn là A Cửu, Độc Cô Tuyệt, Từ Tĩnh và những người nổi bật khác. Thực lực của A Cửu tại Thần Chi Nhạc Viên đã không còn ai có thể ngăn cản, đương nhiên, Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm cũng không kém bao nhiêu, hắn là người duy nhất có thể chống lại A Cửu, về phần Độc Cô Tuyệt cùng Từ Tĩnh, rốt cuộc vẫn là kẻ đến sau, muốn truy cản kịp hai người kia cũng

không phải là sự tình một sớm một chiều.

Nếu như nói lúc Diệp Trần còn ở tại Thần Chi Nhạc Viên là thời đại hoàng kim, thì như vậy sau khi Diệp Trần rời khỏi Thần Chi Nhạc Viên, chính là thời đại Bạch kim. So với thời đại Hoàng kim chỉ có hơn chứ không kém, dù sao tuy thiếu đi gã quái vật Diệp Trần này, nhưng lại có nhiều thêm mấy cao thủ đỉnh cấp khác, số lượng tăng lên cũng làm cho sức mạnh tăng lên theo.

Đáng nhắc tới chính là, Thần Hữu Nữ Vương của Ma Thần Nhạc Viên cũng đã xông qua được Chiến Thần tháp tầng thứ 10, tựa hồ sự tồn tại của Diệp Trần đã kích thích tiến bộ của ả.

Tiềm lực của Hắc Ám Thần Nữ không phải người bình thường có thể so sánh, trong quá khứ, vì không có người mạnh hơn so với ả cho nên áp lực không lớn, hiện tại thì đã có Diệp Trần. Điều này làm cho ả biết rõ người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, vì vậy tiến bộ không lớn mới là lạ. Trong thời đại phải có một thiên tài giỏi hơn tất cả mọi người, thì mới có thể làm xuất hiện thêm những thiên tài mạnh mẽ hơn nữa, đây là quy luật bất biến của vũ trụ đấy.

Đối với Thần Chi Nhạc Viên, Diệp Trần không phải để ý quá nhiều, có A Cửu, Lãnh Phi Phàm trấn thủ, lại thêm những người như Độc Cô Tuyệt cùng Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành đang phát triển rất nhanh, vì vậy không cần hắn phải lo lắng nhiều, nên lo lắng chính là những Nhạc Viên khác.

Đương nhiên, cũng không thể coi thường những Nhạc Viên khác, Thần Chi Nhạc Viên tuy đang trong thời kì đỉnh phong nhất, thế nhưng mà các Nhạc Viên khác cũng sẽ toát ra nhiều thiên tài mới, Thần Chi Nhạc Viên tối đa chỉ chiếm chút ưu thế mà thôi.

Trong nửa năm này, Diệp Trần cuối cùng cũng đã đem Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm tìm hiểu đến đại thành cảnh giới, dù là không xuất ra kiếm ý nhưng Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm đã không phải là thứ mà Phong Đế Vương

giả có thể chịu đựng được lâu.

Vèo!

Ngày hôm đó, Diệp Trần đã đi ra khỏi Diễm Hỏa Tinh, tiến về phía Bàn Thạch quân doanh trên Bạch Nhận Tinh Cầu tại Bạch Hổ tinh vực.

Hắn và bốn người Xích Phong Đế định ước trước, vào tuần sau sẽ gặp mặt.

"Chủ nhân, mục tiêu đã ly khai khỏi Diễm Hỏa Tinh rồi."

Bên trên mười mấy cái tinh cầu xung quanh Diễm Hỏa Tinh, hơn mười đạo ảo ảnh nhao nhao xuất hiện, hướng về bọn dị tộc Hoàng giả bẩm báo tin tức mới nhất.

"Hừ, rốt cục cũng chịu đi ra, lần này ngươi có đến mà không có về rồi."

"Thiên tài kiệt xuất nhất của Nhân loại sắp vẫn lạc, ngẫm lại liền khiến ta thật hưng phấn."

"Mười Hoàng giả chúng ta mà đi ám sát một tên tiểu bối, khả năng thất bại là không có a."

Trong tinh không, Diệp Trần vừa mới lấy Đế Giang số ra liền cảm giác được nguy hiểm.

Ông ông ông!

Bốn phương tám hướng trong tinh không trống rỗng liền xuất hiện hơn mười gã Hoàng giả.

Có Ma tộc, Dạ Xoa tộc, Tà Linh tộc, Lục Nhân tộc, tổng cộng cộng lại có đến mười ba tên, trong mười ba tên này, yếu nhất cũng là sơ đẳng đỉnh phong Hoàng giả, mạnh nhất là Trung đẳng đỉnh phong Hoàng giả. Diệp Trần cũng không khó tưởng tượng tại sao hành tung của mình bị bại lộ, khẳng định đã bị đối phương giám sát rồi, nếu không sẽ không có chuyện

vừa ly khai Diễm Hỏa Tinh thì đã lọt vào vây khốn như vậy.

Không xuất hiện thì thôi, một khi xuất hiện thì tất nhiên sẽ không có hảo ý.

“Trên địa bàn của Nhân tộc lại xuất hiện dị tộc Hoàng giả, hơn nữa còn dám gióng trống khua chiêng xuất hiện, xem ra, đám dị tộc cao tầng đã đưa mình vào trong danh sách tất sát rồi.”

Cười lạnh một tiếng, Diệp Trần nói: "Đã để các vị đợi lâu rồi."

Hắn cũng không úy kỵ, trái lại còn có chút chờ mong, Siếp Na Huy Hoàng cùng Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm vừa luyện xong nên chưa bao giờ được thi triển qua, lần này vừa vặn nhìn xem cả hai mạnh bao nhiêu.

Sự trấn định của Diệp Trần lại để cho Ma Thủ Hoàng khẽ chau mày, tình huống lúc này tựa hồ có chút biến hóa, bất kể là ai, thoáng cái gặp phải mười vị Hoàng giả, nhất định sẽ sinh ra một tia kinh hãi, nhưng tại trên người Diệp Trần, hắn nhìn không ra bất luận mặt trái cảm xúc gì, tựa hồ hắn căn bản không thèm để ý đến tình cảnh mình đang gặp phải.

Hay hoặc là nói, hắn nhất định có được nắm chắc có thể trốn thoát.

Về phần đối phương có thực lực để chống lại bọn hắn, Ma Thủ Hoàng hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này, có chăng chỉ là nói đùa mà thôi, một tên tiểu gia hỏa Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, cho dù là thiên tài thế nào cũng không có khả năng chống lại 13 vị Hoàng giả, trừ phi đối phương có thực lực cao đẳng Hoàng giả, hơn nữa cho dù là cao đẳng Hoàng giả đi nữa mà đụng phải bọn hắn, ai sống ai chết cũng còn khó mà nói đấy.

"Tiểu tử, có thể chết trên tay chúng ta là vinh hạnh của ngươi rồi, lần trước khi chúng ta ám sát các Nhân tộc thiên tài, gần kề chỉ xuất động bảy vị Hoàng giả mà thôi, thế nhưng lần này lại nhiều gấp đôi đấy."

Lục Nhân tộc Hoàng giả dù bận mấy vẫn ung dung nhìn xem Diệp Trần.

"Vậy sao? Bất quá lần này các ngươi rất có thể nhận lấy sát vũ mà về rồi." Nếu như bên trong hàng ngũ của đối phương có một gã cao đẳng Hoàng giả, có lẽ Diệp Trần sẽ dùng tất cả biện pháp để đào thoát, nhưng đáng tiếc, đối phương không có kẻ nào đủ mạnh như vậy.

"A, đúng là rất có tự tin."

Dạ Xoa tộc Hoàng giả cười lạnh, tại trong mắt hắn, các thiên tài đều có tự tin, dù là gặp phải tuyệt cảnh cũng sẽ không tuyệt vọng, bất quá loại tự tin này ngược lại đã để cho hắn hưng phấn lên. Từ tự tin đến tuyệt vọng, đây chính là một quá trình mỹ diệu, nếu thoáng cái giết đối phương thì như vậy cũng không phải là có ý tứ.

"Ma Thủ Hoàng, làm sao vậy?"

Thiết Giác Hoàng đã quen thuộc với tính cách của Ma Thủ Hoàng nên cảm thấy có chút kỳ quái, từ trước đến nay đối phương làm việc luôn có cân nhắc cẩn thận và quyết đoán, nhưng hiện tại, hắn chứng kiến được một tia chần chờ từ trong mắt đối phương.

"Không có gì chứ?"

Ma Thủ Hoàng cười cười, hắn bỏ đi nghi kị trong lòng, mặc kệ là hắn phỏng đoán như thế nào cũng đều không cho rằng Diệp Trần có thể chạy thoát ra tìm đường sống, khả năng này tuyệt đối là hoang đường.

"Giết!"

Vung tay lên, Ma Thủ Hoàng đã phát động ra lệnh vây giết.

Mười ba tên Hoàng giả đồng loạt vây giết là không phải chuyện đùa, Diệp Trần cũng không dám khinh thường, dù sao, công kích của hắn tuy lợi hại, nhưng về mặt phòng ngự vẫn còn kém không ít, gần kề chỉ mạnh hơn một ít so với sơ đẳng Hoàng giả mà thôi.

"Siếp Na Huy Hoàng, hãy để cho ta nhìn thấy uy lực thực sự của ngươi

đi!"

Diệp Trần thân hình lập loè bất định, so với trước đây, quỹ tích di động của Diệp Trần càng thêm phiêu hốt bất định, hư không phảng phất nhưng không trở thành bất luận trở ngại gì đối với hắn, ngoại trừ việc không thể thuấn di, tại bên trên tính linh hoạt, hắn đã hoàn toàn đã vượt qua trung đẳng Hoàng giả.

"Đi." Phi Thiên kiếm lập tức vung lên, vô số kiếm quang dung hợp cùng một chỗ rồi áp súc thành một điểm, hướng phía tên sơ đẳng đỉnh phong Hoàng giả Lục Nhân tộc lao đi.

Một kiếm này nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, thêm nữa tính huyền ảo của nó không chỉ là tốc độ nhanh.

Lúc tên Lục Nhân tộc sơ đẳng đỉnh phong Hoàng giả này vừa chuẩn bị thuấn di thì kiếm quang bỗng nhiên phát nổ, hóa thành một “tử vong chi võng” bao phủ qua đối phương, “xuy xuy xuy xuy”, vô số tiếng thiết cắt vang lên.

Gã Lục Nhân tộc sơ đẳng đỉnh phong Hoàng giả này thoáng cái bị chia cắt làm ngàn vạn khối, cho dù là bảo giáp sơ đẳng Hoàng cấp cũng đều không thể ngăn trở, vết thương chồng chất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1459: Một Kiếm Phá Hủy Tinh Cầu

"Cái gì?"

Ma Thủ Hoàng và bọn người Thiết Giác Hoàng chấn động vô cùng, một kiếm diệt sát sơ đẳng đỉnh phong Hoàng giả, đây là sự tình mà rất nhiều cao đẳng Hoàng giả đều không làm được, dù sao sơ đẳng Hoàng cấp bảo giáp không phải phá vỡ dễ dàng như vậy, ít nhất cũng sẽ ngăn cách được tám chín thành tổn thương, một hai thành còn lại sẽ không đủ để diệt sát sơ đẳng đỉnh phong Hoàng giả.

Ma Thủ Hoàng rốt cuộc đã biết trong lòng mình đang lo lắng cái gì.

Diệp Trần còn lợi hại hơn gấp trăm, gấp nghìn lần so với trong tưởng tượng của hắn, quả thực là cường đại vượt quá tưởng tượng, đây cũng không phải là tuyệt thế thiên tài trên ý nghĩa bình thường nữa rồi, mà là tự cổ chí kim kinh thế quỷ tài, chỉ có những Quỷ Tài có tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử mới có thể so sánh với hắn. Phải biết rằng hắn hiện tại chỉ mới là Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên tu vi, tựa hồ chỉ mới tấn chức trong vòng hai năm qua, nếu để cho hắn đạt tới Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên đỉnh phong, chẳng phải là cao đẳng Hoàng giả cũng không thể là đối thủ của hắn sao, còn nếu hắn đạt tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, phía dưới Chí Tôn, còn có ai có thể chống lại được hắn đây?

Vừa tiến vào Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên tu vi, thực lực có thể là vô địch dưới cấp bậc Chí Tôn cũng không phải là chưa từng có, chỉ là quá ít mà thôi, Ma tộc Vu Yêu Hoàng chính là một trong số đó. Trước mắt, thiên tài Vu Yêu nhất mạch coi như là những kẻ mạnh nhất trong toàn bộ Vũ Trụ Tinh Không, phải biết rằng loại nhân vật này, tổng cộng lại cũng tuyệt đối không cao hơn mười tên, đây là đã tính luôn cả những kẻ đã chết rồi, còn hiện tại, trước mắt tựu chỉ còn trên dưới năm gã mà thôi.

Thế nhưng so với Diệp Trần, Vu Yêu nhất mạch vĩnh viễn cũng không có khả năng tấn thăng làm Chí Tôn, còn Diệp Trần thì không có bất kỳ hạn chế nào.

Kỳ thật, công kích của Diệp Trần cũng không mạnh đến tình trạng có thể phá hỏng sơ đẳng Hoàng cấp bảo giáp. Cái này chủ yếu là bởi vì dưới tình huống Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý đều đã đạt đến Thất giai, có thể sinh ra Kiếm Ý cộng hưởng, từ đó làm tốc độ tiến bộ tăng lên rất nhiều. Hiện tại, Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý đều đã tăng lên tới cảnh giới Thất giai hậu kỳ, so với Thất giai sơ kỳ đã mạnh hơn không ít.

Trên phương diện hộ thể thì Bất Hủ Kiếm Ý càng cường đại hơn, được người đời xưng tụng là “vạn tà bất xâm”, có thể nói là khắc tinh tà thuật của Tà Linh tộc. Mà Hủy Diệt Kiếm Ý, tại trên phương diện công kích càng khủng bố phi phàm, có thể cưỡng ép phá hỏng những thứ vốn dĩ không cách nào phá hỏng được, càng có thể làm cho kiếm khí đâm xuyên thấu qua bảo giáp mà truyền đến trong người đối phương.

Hiện tại Hủy Diệt Kiếm Ý thực sự chỉ mới bắt đầu có chút “hương vị” hủy diệt vạn vật mà thôi.

Trừ việc đó ra, bản thân Siếp Na Huy Hoàng cũng có thêm một năng lực rất quỷ dị, Diệp Trần mặc dù biết Không Gian Áo Nghĩa sau khi đạt đến đại thành thì tính chất của Siếp Na Huy Hoàng cũng sẽ cải biến theo. Nhưng bất quá đến cùng vẫn không đoán được nó sẽ sinh ra loại biến hóa này, nó vẫn chưa hẳn là giống với kiểu thiết cắt thời không, nhưng chí ít cũng bắt đầu bước vào trạng thái có thể thiết cắt thời không rồi.

"Mau giết hắn đi."

Trong mắt Ma Thủ Hoàng bộc phát ra cường thịnh sát cơ, lần này, dù phải hao tổn một nửa số Hoàng giả thì hắn cũng phải giết cho được Diệp Trần.

"Giết!"

Thiết Giác Hoàng là kẻ có thực lực cao nhất ở đây, chỉ thấy hắn đánh ra một quyền, quyền phong liền hóa thành một cái sừng nhọn cực lớn, oanh kích về hướng Diệp Trần, đây chíh là tuyệt học thành danh của hắn - Phá Kiên quyền.

"Ân?"

Diệp Trần vừa định né tránh thì thân thể bỗng nhiên dừng lại một chút. Nguyên lai, hai gã Hoàng giả ở gần đó đã phóng xuất ra lĩnh vực của bọn hắn. Hai lĩnh vực điệp gia cùng một chỗ, chẳng những không triệt tiêu nhau mà ngược lại càng tăng cường thêm nhiều lần, khiến cho Diệp Trần không cách nào né tránh trong nháy mắt được.

"Hắc hắc, Điệp Lãng lĩnh vực của hai huynh đệ chúng ta cũng không phải là thứ ăn chay đâu."

Hai bên trái phải của Diệp Trần là hai gã Hoàng giả Dạ Xoa tộc, hai gã Hoàng giả này phân biệt chính là Dạ Giang Hoàng và Dạ Hải Hoàng, lĩnh vực của bọn hắn hoàn toàn giống nhau, được gọi là Điệp Lãng lĩnh vực. Tên gọi đúng như ý nghĩa của nó, cái lĩnh vực này có thể điệp gia với nhau làm uy năng có thể tăng lên gấp bốn lần, hai huynh đệ bọn hắn liên thủ thì coi như là Cao đẳng Hoàng giả cũng đều tiến thoái lưỡng nan chứ đừng nói chi là Diệp Trần.

Lao tới với tốc độ gần như ánh sáng, Phá Kiên quyền của Thiết Giác Hoàng đã đến trước mặt Diệp Trần.

Nếu trúng phải một quyền này, Diệp Trần bị tan xác là điều hiển nhiên.

Bang!

Tuy không cách nào né tránh, nhưng không có nghĩa là Diệp Trần sẽ thúc thủ chịu trói, ngay lập tức Phi Thiên kiếm được giơ lên, Diệp Trần chém ra một kiếm mang theo hắc sắc kiếm quang lạnh lùng lao về phía chiếc sừng nhọn quyền phong.

Oanh!

Sóng xung kích vô cùng cuồng bạo phát tán tứ phía, cả người Diệp Trần cũng bị chấn kích bay rớt ra ngoài, Phá Kiên quyền cuối cùng vẫn là tuyệt học của Thiết Giác Hoàng, không phải là thứ có thể dễ dàng ngăn cản như vậy, mà lại dưới tình huống đang bị Điệp Lãng lĩnh vực áp chế, Diệp Trần cũng không cách nào tại trong thời gian ngắn mà thi triển ra tuyệt học của mình được. Bất quá hiện tại hắn đã mạnh hơn trước đây rất nhiều, lại đồng thời sở hữu Phi Thiên kiếm giáp, hộ thể Kiếm Ý cùng với Bất Diệt lực lượng, đã giúp cho hắn có được lực lượng đủ để đối mặt cùng cao đẳng Hoàng giả, chứ đừng nói chi là trung đẳng đỉnh phong Hoàng giả như Thiết Giác Hoàng.

Sau khi bị đẩy lui gần kề mấy vạn dặm, Diệp Trần đã ngừng lại được.

"A, rõ ràng hắn đã chặn được chưởng của ta."

Thiết Giác Hoàng nhìn nhìn nắm đấm của mình, rồi lại nhìn thoáng qua Diệp Trần, công kích của đối phương rất lợi hại, không thể tưởng được phòng ngự cũng không kém, quyền phong tán loạn vừa rồi rõ ràng đã đánh trúng Diệp Trần nhưng cuối cùng hắn vẫn không sao cả.

"Giết!"

Công kích của Thiết Giác Hoàng vừa chấm dứt thì những dị tộc Hoàng giả khác đã công kích đến, nguyên một đám liên tiếp công kích Diệp làm phát ra khí kình sáng lạn và điên cuồng bùng nổ, giống như từng khỏa tinh cầu đang bị bạo tạc vậy.

Lại bị chấn lui về sau thêm một khoảng nữa, khóe miệng Diệp Trần bắt đầu tiết ra một tia máu tươi.

Mười hai gã dị tộc Hoàng giả liên thủ công kích, nói “không sao” thì đó là giả dối, Diệp Trần có thể phòng thủ đến bây giờ là đã rất không dễ dàng rồi, đương nhiên, điều này cũng làm mất mát rất nhiều Bất Diệt lực lượng.

"Không có khả năng, hắn chỉ là một Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên tu vi, làm sao có thể thủ đến bây giờ chứ."

"Thủ lâu tất cũng có mất mát, ta cũng không tin Bất Diệt lực lượng của hắn còn quá nhiều."

"Đúng vậy, hắn thủ không được lâu nữa đâu, rồi cũng bị hao tổn mà chết thôi."

Đám người Ma Thủ Hoàng khiếp sợ, đồng thời sát tâm đối với Diệp Trần cũng càng thêm đậm đặc.

Ngẩng đầu, Diệp Trần nhìn về phía mười hai người Ma Thủ Hoàng, thản nhiên nói: "Có qua tất có lại, kế tiếp, đến phiên ta công kích."

Hai tay nắm lấy Phi Thiên kiếm, Diệp Trần hít sâu một hơi rồi giơ Phi Thiên kiếm lên cao.

"Một kiếm này là ta chuẩn bị riêng cho các ngươi."

Thở ra một hơi khí tức, Diệp Trần đồng thời chém xuống một kiếm trùng trùng điệp điệp.

Không ai có thể hình dung một kiếm này cường đại và sáng lạn đến dường nào.

Phương viên vũ trụ đen kịt mấy tỉ dặm bỗng nhiên bộc phát ra ánh lửa vô cùng đáng sợ, ánh lửa này hoàn toàn bất đồng cùng với cái ở Hỏa Hoa Thành, lúc thi triển tại Hỏa Hoa Thành, Diệp Trần cũng không có dùng đến Kiếm Nguyên cùng Kiếm Ý. Nhưng ở chỗ này, hắn không cần phải hạn chế bất luận thứ gì, chỉ cần huy kiếm thỏa thích mà thôi.

“Phốc”, ánh lửa lóe lên, một đạo Lưu Tinh Kiếm mang đáng sợ dài đến trăm vạn dặm bộc phát, tựa như một con Hỏa Long nằm vắt ngang cả vũ trụ vậy.

Đùng đùng!

Lưu Tinh Kiếm mang dài đến cả trăm vạn dặm, làm lóe sáng cả một vùng rộng lớn, hướng phía chỗ xa hơn phi tốc lao đi. Trên đường càn quét của nó, mọi quần tinh đều bị bạo liệt, vài tinh cầu bình thường lớn chừng mấy ngàn vạn dặm cũng đồng dạng không chịu nổi sức nóng của Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm, chỉ thấy nó khẽ run lên rồi đột nhiên bị bạo tạc hoàn toàn.

Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm, phảng phất là một "tận thế chi kiếm" thực sự. Nó có thể tạo ra một "phản ứng dây chuyền" trong vũ trụ rồi.

Đương nhiên, một kiếm này cũng tiêu hao rất lớn, nhiều gấp trăm lần so với Siếp Na Huy Hoàng, Chân Nguyên của Diệp Trần thoáng cái đã bị rút sạch một phần ba, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không dễ dàng vận dụng chiêu kiếm pháp này, nó quá hao tổn Chân Nguyên rồi.

Phốc!

Phốc! Phốc!

Mười hai người Ma Thủ Hoàng đang đứng tại đâu đó, sau một khắc, bảy gã sơ đẳng đỉnh phong Hoàng giả trong số đó đã bị chấn thành huyết vụ và hóa thành tro bụi, Ma Thủ Hoàng cùng năm tên trung đẳng Hoàng giả còn lại miệng cũng phun đầy máu tươi, thần sắc vô cùng uể oải.

Một kiếm này đã hoàn toàn làm mất đi ý chí chiến đấu của bọn hắn rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1460: Thiên Hà

Sau khi đạt đến đại thành cảnh giới, uy năng của Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm đã hoàn toàn tiếp cận Tứ Chuyển cực hạn kiếm pháp, còn Siếp Na Huy Hoàng vẫn chỉ là Tứ Chuyển trung đẳng kiếm pháp, chênh lệch giữa hai thứ là cực lớn.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng không nghĩ tới khi dốc toàn lực thi triển Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm lại thành ra đáng sợ như thế, trước khi chưa thi triển, hắn còn cho rằng có thể đánh chết ba bốn tên sơ đẳng đỉnh phong Hoàng giả đã coi là không tệ rồi.

"Kế hoạch thất bại, rút lui thôi."

Năm tên còn sống sót đều không còn chút dũng khí nào, bọn hắn đã nhận ra rằng, muốn ám sát Diệp Trần thì chỉ có cao đẳng Hoàng giả mới có thể làm được, hơn nữa phải có hơn ba tên liên thủ, hoặc là cần có một vị đỉnh cấp Hoàng giả xuất động, bằng không, chỉ dựa vào bọn hắn thì cũng giống như dâng “đồ ăn” lên miệng địch vậy.

Năm tên riêng phần mình tách ra, thuấn di theo các phương hướng khác nhau để ly khai.

Diệp Trần vẫn chưa thực hiện thuấn di được nên không cách nào lưu lại toàn bộ năm người bọn chúng, nhưng bất quá lưu lại một hai tên thì vẫn có thể làm được. Không có chút gì do dự, Diệp Trần lần nữa thi triển ra Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm.

Kiếm quang dài trăm vạn dặm lóe lên, ngay lập tức, một gã trung đẳng Hoàng giả vừa trúng chiêu liền vẫn lạc.

Nuốt thêm một miếng đan dược bù đắp Chân Nguyên, Diệp Trần tiếp

tục thi triển ra Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm, một kiếm này là nhằm vào Ma Thủ Hoàng, hắn nhìn ra được, Ma Thủ Hoàng chính là thủ lĩnh của bọn Hoàng giả này, nếu có thể đánh chết hắn thì ít nhất sẽ có thể làm cho đám dị tộc Hoàng giả đang lẫn trốn trong địa bàn Nhân tộc phải yên lặng một thời gian ngắn.

Ma Thủ Hoàng trước đó đã bị trọng thương, Bất Diệt lực lượng tuy có thể lập tức khôi phục bất luận thứ thương thế gì, nhưng đối mặt với kiếm quang ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý thì năng lực kia vẫn chưa đủ. Phải biết rằng, Hủy Diệt Kiếm Ý của Diệp Trần đã tấn phong đến Thất giai hậu kỳ, tương đương với Bát giai hậu kỳ Kiếm Ý bình thường, đây là trên phương diện uy năng, trong khi Bát giai Kiếm Ý bình thường lại không có tính chất phá hủy vạn vật như Hủy Diệt Kiếm Ý.

Đạo kiếm quang xé rách vũ trụ lao đến, Ma Thủ Hoàng làm sao có thể chống đỡ được, có muốn tránh cũng không kịp vì đạo kiếm quang này quá mức to lớn, đã hoàn toàn khóa chặc hắn lại rồi.

Phốc!

Huyết vụ bộc phát, Ma Thủ Hoàng nhanh chóng bị bốc hơi thành hư vô, chỉ để lại vũ khí cùng áo giáp của mình.

Về phần ba người Thiết Giác Hoàng, bọn hắn đã chạy trốn được tới địa phương xa vô tận, cho dù Diệp Trần có thể thuấn di thì cũng không có biện pháp đuổi theo nữa.

Thu hồi các chiến lợi phẩm, Diệp Trần biểu hiện như chưa có chuyện gì phát sinh, hướng phía Tinh Thần Truyện Tống Trận gần đó tiến đến.

. . .

Bên trong một chỗ Bí Cảnh ở Chu Tước tinh vực, ba người Thiết Giác Hoàng đồng thời xuất hiện.

"Thiết Giác Hoàng, kế tiếp, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Tà Linh tộc Quỷ Linh Hoàng nhìn về phía Thiết Giác Hoàng.

Thiết Giác Hoàng trầm ngâm nói: "Việc đánh chết kẻ này đã vượt ra khỏi năng lực của chúng ta rồi, chỉ có thể bẩm báo lại cho các cao tầng để cho bọn họ phái Cao đẳng Hoàng giả thậm chí Đỉnh cấp Hoàng giả tới."

"Cao tầng liệu có thể đáp ứng không?"

Cao đẳng Hoàng giả cùng đỉnh cấp Hoàng giả mặc dù có số lượng không ít, nhưng bọn hắn cũng không phải là những kẻ ngu ngốc mà dám chạy đến địa bàn Nhân tộc, vì như vậy rất có thể sẽ bị phát hiện, đừng nói đến đỉnh cấp Hoàng giả, thậm chí là Chuẩn Tôn hay Chí Tôn bình thường mà đi vào địa bàn Nhân tộc thì sớm muốn gì cũng bị phát hiện, đến lúc đó đừng mong có thể toàn mạng mà ly khai. Nhân tộc cao tầng cũng không phải là những kẻ ăn chay đấy.

Chăm chú mà nói, bản thân Thiết Giác Hoàng cũng không muốn đứng ở địa bàn Nhân tộc quá lâu, hắn có thể khẳng định, địa phương chiến đấu trước đó nhất định sẽ được cường giả chú ý đến, dù sao tu vi càng cao thì thuộc tính Ma lực càng rõ ràng, đến mấy tháng sau cũng sẽ không tiêu tán. Trong khi một số Chuẩn Tôn lợi hại có thể nghịch chuyển thời gian tạm thời để quan sát qua sự tình vừa phát sinh không lâu.

"Điều này không cần quá lo lắng, kẻ này biểu hiện càng kinh diễm chừng nào thì các cao tầng càng không thể để cho hắn sống, giả như đến thời khắc mấu chốt, cho dù có hy sinh mấy vị cao đẳng Hoàng giả thậm chí đỉnh cấp Hoàng giả cũng đều không coi vào đâu."

Việc không liên quan đến mình thì nên “treo lên” cao cao, dù sao chỉ cần mình không phải chịu chết là được rồi, Thiết Giác Hoàng thầm nghĩ như thế.

"Cũng đúng."

Một gã khác Dạ Xoa tộc Hoàng giả gật đầu.

. . .

Bạch Nhận Tinh Cầu, Bàn Thạch quân doanh.

"Diệp Trần, chỉ còn thiếu một mình ngươi thôi đấy." bốn người Xích Phong Đế chạy ra chào đón.

"Chúc mừng!"

Diệp Trần có chút kinh nghi, chợt ôm quyền chúc mừng nói.

Nguyên lai, Xích Phong Đế đã tiến vào Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cảnh giới.

Cảnh giới phía sau Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên là cả một bước tiến cao như trời đất, không biết đã có bao nhiêu Phong Đế Vương giả mắc kẹt tại Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên mà không tiến thêm được bước nào nữa. Xích Phong Đế có thể bước vào Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên thì không chỉ có chiến lực gia tăng lên rất nhiều lần, ngộ tính cũng tăng lên, từ đó tốc độ tiến bộ so với Phong Đế Vương giả chỉ có nhanh hơn chứ không thể chậm được.

"Cùng chung vui với ta nào."

Xích Phong Đế vốn chuẩn bị “cao hứng” với lời chúc mừng của Diệp Trần, nhưng hắn cũng phát hiện ra Diệp Trần đã đạt đến tu vi Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, liền vội vàng im lặng. Diệp Trần tại cấp bậc Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên mà đã mạnh như một Hoàng giả, đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, đoán chừng Xích Phong Đế hắn cũng không phải là đối thủ nữa, nếu như nói mình là thiên tài, như vậy đối phương chính là thiên tài trong các thiên tài, càng so sánh với hắn thì càng làm cho người ta phải giận điên người rồi.

"Ngươi làm sao mà có thể tăng cấp bậc lên nhanh như vậy chứ ?" Hỏa Tước Đế đối với Diệp Trần đã triệt để kính phục, tính ra thời gian đối phương tiến vào Thần Chi Nhạc Viên cũng tựu trên dưới hai mươi năm mà thôi, chỉ trong thời gian 20 năm ngắn ngủi mà đã tiến vào Sinh Tử Cảnh thất

trọng thiên, điều này quả thực là nghe rợn cả người. Với tốc độ tiến bộ này của Diệp Trần, hai mươi năm là đủ để bước vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, như vậy đạt đến bát trọng thiên, đoán chừng cũng tựu một hai trăm năm mà thôi, còn đến Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, trong vòng ngàn năm cũng rất có thể đấy.

Đương nhiên, nàng cũng biết có một số ít người có tốc độ tiến bộ nhanh ở giai đoạn đầu, nhưng đến hậu kỳ thì dần dần chậm lại. Trong vòng một ngàn năm mà có thể trở thành Chí Tôn, từ trăm triệu năm trở lại đây cũng không có xuất hiện mấy người, bất quá không hề nghi ngờ, Diệp Trần tuyệt đối chính là người có hy vọng lớn nhất.

"Thật sự là một thuận lợi dẫn đến trăm điều lợi, thực lực của ngươi cùng Xích Phong Đế đều đã đại trướng, như vậy hi vọng đạt được Hoàng đạo linh căn càng lớn."

Tuyết Không Đế mặt lộ vẻ mỉm cười nói.

"Hoàng đạo linh căn?"

Diệp Trần chưa từng nghe nói qua loại linh thảo này.

Tuyết Không Đế giải thích nói: "Khi Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên bước vào cảnh giới Bát trọng thiên, độ khó cao hơn gấp 10 lần so với từ Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên đột phá đến Thất trọng thiên, nếu căn cơ không vững thì cả đời cũng đều không có khả năng. Cho nên, chỉ cần người có ánh mắt nhìn xa trông rộng, sẽ tự nguyện tiến bộ chậm một chút chứ sẽ không cưỡng ép mình đột phá cảnh giới cao hơn."

Diệp Trần gật gật đầu, hắn cũng là đã làm như thế, nếu không có chín thành chín nắm chắc thì hắn tuyệt đối sẽ không đột phá cảnh giới.

Tuyết Không Đế nói tiếp: "Lão Thạch có thiên phú không kém, nhưng nguyên nhân bởi vì trước kia hắn đã quá nóng lòng báo thù mà cưỡng ép đột phá cảnh giới, làm cho căn cơ bị tổn hại. Vì vậy trong những năm này, hắn

tuy vẫn muốn muốn bù đắp cho căn cơ nhưng cuối cùng vẫn thiếu một ít, Hoàng đạo linh căn tuy không cách nào giúp hắn đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, nhưng có thể giúp ổn định căn cơ đấy."

Nàng nói lão Thạch, đó chính là Thạch Nhân Đế.

"Thì ra là thế." Diệp Trần nói: "Đã như vậy, chúng ta hãy cùng đi tìm Hoàng đạo linh căn a! Ta tin rằng các ngươi cũng đã có manh mối phải không ?."

Hắn thì không cần dùng đến Hoàng đạo linh căn, nhưng bất quá Thạch Nhân Đế sẽ có thể tiến vào Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt, bằng hữu càng cường đại thì nhóm của bọn hắn cũng sẽ càng cường đại hơn.

. . .

Thiên Hà, một dòng sông thần bí nhất trong vũ trụ.

Không ai biết nó đến từ nơi nào, không biết trôi tới đâu, vận mệnh Trường Hà luôn mờ mịt, so với hư vô thì cũng không thua kém bao nhiêu, tại bên trong Thiên Hà có rất nhiều thủy quái chưa được mở ra linh trí. Có thể nói Thiên Hà là nơi chứa dựng vô vàng thủy quái cường đại và hung ác, thậm chí có thể so với Chí Tôn, bất quá cho tới tận bây giờ cũng chưa có phát hiện thêm thủy quái cường đại như thế bên trong lòng sông, hay các nhánh sông.

Riêng Hoàng đạo linh căn, nghe nói chỉ có tại bên trên Thiên Hà mới có, mà đã là Thiên Hà thì tự nhiên sẽ có một vài hòn đảo, bản thân những hòn đảo này sẽ có tập trung rất nhiều thiên địa linh tú, chỉ cần phát hiện ra một loài thực vật hay dù là cỏ dại đi nữa cũng đều có năng lực không thể tưởng tượng được.

Đương nhiên, năm người Diệp Trần cũng không biết cội nguồn và những nhánh sông là ở nơi đâu, Thiên Hà chỉ có một dòng chính, còn các

nhánh sông tính ra có đến hàng trăm, những nhánh này được gọi là nhánh sông nhất cấp, phía dưới nó còn có những nhánh sông nhị cấp, tức là nhánh sông nhỏ bên trên nhánh sông lớn, thậm chí là cả tam cấp, tứ cấp, ngũ cấp cũng đều có. Mục đích lần này của bọn hắn chính là thám hiểm các nhánh sông ngũ cấp, bởi tính nguy hiểm tại đây sẽ tương đối nhỏ hơn rất nhiều so với những cấp trên, nhưng chung quy so với Tử Hoa Bí Cảnh thì những nhánh sông ngũ cấp này nguy hiểm hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1461: Khủng Ác Thú

Việc đi vào nhánh sông ngũ cấp của Thiên Hà không chỉ có riêng việc tìm kiếm Hoàng Đạo Linh Căn cho Thạch Nhân Đế, nếu như vẻn vẹn là như thế, Thạch Nhân Đế cũng sẽ không đồng ý, dù sao bởi vì ích lợi cá nhân hắn mà để cho mọi người dấn thân vào nguy hiểm, đây không phải là cách làm của bằng hữu. Nhưng mọi người cũng biết rõ, nơi đây có bao nhiêu nguy hiểm, thì tựu cũng có bấy nhiêu tài phú.

Trên Thiên Hà thực sự có vô số tài phú.

Trước tiên phải nói chính là, chỉ cần phát hiện được bất kể cái gì trên Thiên Hà thì chuyến cũng sẽ không uổng công, nếu có vận khí tốt thì nói không chừng sẽ phát hiện Cổ lão linh thảo hiếm thấy trên đời đấy.

Kế đến chính là Thiên Hà thủy quái.

Thủy quái sống trong Thiên Hà vừa nguy hiểm, đồng thời cũng là kỳ ngộ, máu huyết của chúng chẳng những có thể dùng để bồi bổ cường tráng khí lực, không chỉ có thể đề thăng Linh thể, còn có thể dùng để bào chế thuốc, mà yêu đan trong cơ thể chúng lại càng là bảo vật, một viên sơ giai nội đan cũng tương đương với một nghìn vạn nguyên thạch, một viên trung giai nội đan sẽ tương đương với mười ức nguyên thạch. Điều này chủ yếu là bởi vì, Thiên Hà thủy quái có nội đan hết sức thuần túy, có thể bổ sung năng lượng cho bản thân trong thời gian dài, so với việc hấp thu năng lượng nguyên thạch càng thêm mau lẹ và dễ dàng.

Cái thứ ba chính là những bảo vật đặc biệt trong Thiên Hà.

Những thứ bảo vật này có thể nói là thiên kỳ bách quái, đó có thể là một khối kim khí thần kỳ, có thể là một cây gỗ, cũng có thể có là một mảnh lá

cây khổng lồ.

Nghe thì có vẻ rất tầm thường, người nào cũng có thể thấy được chúng, nhưng chẳng lẽ những thứ này lại là bảo vật chí cực trân quý.

Thiên Hà đi ngang qua cả vũ trụ và tỏa ra vô số nhánh sông, sau một tháng, năm người Diệp Trần đã đi tới một bờ sông ngũ cấp.

Cách đó rất xa, Diệp Trần đã thấy được Thiên Hà dài rộng vô biên vô hạn, ngay cả nhánh sông ngũ cấp này cũng không biết được nó dài rộng bao nhiêu, sâu bao nhiêu, trông tựa như một con Hồng Hoang Bạch Long nằm vắt ngang ở nơi đây vậy, nước sông trắng xóa chảy xuôi trong vô thanh vô tức, bình tĩnh và cô tịch vô cùng.

Thạch Nhân Đế nói: "Ở bên ngoài nhìn ngắm Thiên Hà và tiến vào trong nó là không hề giống nhau đấy, bên trong Thiên Hà giống như hình thành ra một thế giới riêng vậy, một khi tiến tới gần thì lập tức sẽ bị hút vào. Ở trên Thiên Hà sẽ nhìn không tới được tình huống ở ngoại giới, mặc dù cũng có thể thấy được trời xanh mây trắng cùng với Thái Dương, dĩ nhiên, còn có cuộc sống ác điểu cùng thủy quái ở trong Thiên Hà nữa."

"Bởi vậy, vì chuyện tới Thiên Hà này mà ta phải đem Xích Phong Hào cải tạo một chút đấy."

Xích Phong Đế vẫy tay, một chiếc thuyền lớn xuất hiện.

Nếu cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện ra con thuyền lớn này cùng Xích Phong Hào ban đầu hết sức giống nhau, riêng phần đầu chiến hạm đã được cải tạo thành mũi thuyền, đuôi chiến hạm cũng được cải tạo thành đuôi thuyền, còn ở giữa chính là khoang thuyền.

Việc cải tạo này cũng không làm ảnh hưởng đến tính năng chiến hạm, nếu không Xích Phong Đế tuyệt đối sẽ không làm, dù sao Xích Phong Hào vẫn là Hoàng cấp chiến hạm, có tiền cũng không mua được đấy.

Sưu!

Năm người bay lên boong tàu Xích Phong Hào, dưới sự thao túng của Xích Phong Đế, Xích Phong Hào lướt về hướng Thiên Hà thật nhanh.

Rầm!

Thanh âm sóng nước va chạm vang lên dồn dập, Xích Phong Hào vẫn vững vàng rơi vào trên mặt Thiên Hà.

Ngẩng đầu lên lần nữa, Diệp Trần đã nhìn không tới vũ trụ Tinh Không nữa, trong thiên địa nhuộm trắng xoá một màu. Vận khí của bọn họ không được tốt lắm khi vừa xuất hiện thì đã ở ngay địa phương có sương mù, những thứ sương mù này có thể hấp thu Linh Hồn Lực, cho dù là Linh Hồn Lực của Diệp Trần thì cũng chỉ có thể phóng ra ngoài trong khoảng cách mấy trăm thước, xa nữa thì không đủ lực.

"Thật bực mình, là hơi nước Thiên Hà."

Xích Phong Đế hùng hùng hổ hổ.

Hơi nước tỏa ra trên Thiên tất nhiên là do nước sông biến thành, nước sông Thiên Hà vốn đã có thể hấp thu Linh Hồn Lực, ngăn cách dò xét, sau khi hóa thành sương mù thì hiệu quả vẫn không bị mất đi.

"Trước tiên hãy chạy nhanh ra khỏi phạm vi đám sương mù này rồi hãy nói."

Tuyết Không Đế nhắc nhở.

"Ừ!"

Xích Phong Đế gật đầu, thao túng Xích Phong Hào tăng tốc độ lên.

Ở trên Thiên Hà, tốc độ chạy chậm hơn hàng vạn hàng nghìn lần so với trong vũ trụ Tinh Không, nửa ngày thời gian đi qua, mọi người sửng sốt khi nhận ra mình vẫn chưa đi ra khỏi phạm vi sương mù, ngược lại còn từ từ xâm nhập sâu vào trong đó.

"Nguy rồi!" Thạch Nhân Đế nhíu mày, "Phạm vi vùng sương mù này rất lớn, không có mười ngày nửa tháng chỉ sợ không đi ra được đấy."

"Vậy để ta đem đám sương mù này cho bốc hơi hết."

Hỏa Tước Đế đứng ở vị trí đầu thuyền, đột nhiên khua miệng hùng hồn nói, sau một khắc, nằng liền vận chuyển sóng Thiên Hỏa từ trong miệng nàng phun ra ngoài, hóa thành một con Hỏa Long tịch quyển tàn sát bừa bãi.

"Ngàn vạn lần đừng. . ."

Thạch Nhân Đế không còn kịp ngăn cản nữa.

Khúc khích xoẹt !

Chỉ thấy đại lượng hơi nước bị bốc hơi lên, trước đây, dù cho hỏa Phượng Hoàng có thể đem vạn vật hóa thành hư vô nhưng tại đây nó không làm gì được đám hơi nước của Thiên Hà, ngược lại còn khiến cho hơi nước càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm, đến cuối cùng, trừ trên boong thuyền ra, mọi thứ ở ngoài đều không còn nhìn thấy được nữa, ngay cả đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón. Bằng vào Linh Hồn Lực của Diệp Trần cũng chỉ có chỉ có thể dò xét được vài mét ngoài boong tàu mà thôi .

"Chuyện gì xảy ra vậy chứ?"

Hỏa Tước Đế vội vàng thu về miệng.

Thạch Nhân Đế cười khổ giải thích, "Ta đã quên nhắc nhở các ngươi, nước trong Thiên Hà chỉ cần vừa rời khỏi mặt sông, sẽ lập tức có hóa thành sương mù, lửa Phượng Hoàng của ngươi mặc dù làm bốc hơi không ít sương mù, nhưng cũng đem nước sông phía dưới dẫn dắt đi lên, dẫn đến hơi nước càng ngày càng nhiều, mật độ càng ngày càng đậm."

Diệp Trần nhướng mày, bỗng nhiên nói: "Như vậy đám sương mù ban đầu không phải do tự nhiên tạo thành, mà là xuất hiện cái gì đó ba động mới tạo thành."

"Chính xác." Thạch Nhân Đế gật đầu, "Có thể là nơi này vừa phát sinh đại chiến giữa những con thủy quái , cũng có thể là cách một đoạn thời gian Thiên Hà thường bạo động."

"Sống ở đâu thì yên ổn ở đấy, chúng ta tựu hướng đến một chỗ nào đó chạy đến xem sao!"

Gặp phải tình huống như thế, thật sự không có biện pháp nhanh chóng giải quyết.

. . .

Trong Thiên Hà sẽ không biết được thời gian, năm, tháng, ngày. Phải dựa vào bảo khí tính giờ thì mọi người mới biết được, thời gian đã trôi qua một tuần lễ rồi.

Trong một tuần lễ này cũng là không gặp phải con thủy quái nào, trong các nhánh sông cấp năm, tỷ lệ xuất hiện thủy quái vẫn tương đối thấp, nếu không nơi này sẽ có rất ít người dám tới, nhưng ít nhất không có thực lực cao đẳng hoàng giả thì cũng không ai dám vào.

Nhìn thấy sương mù càng ngày càng mỏng manh, lúc sắp chạy nhanh ra cái phạm vi này thì phiền toái cũng kéo tới.

Oanh!

Dưới đáy nước đột nhiên xông lên một cái hắc ảnh cự đại, đem Xích Phong Hào đụng bay ra ngoài, sóng nước tịch quyển tung hoành ngập trời, sương mù lần nữa nồng nặc.

"Không tốt rồi."

Xích Phong Đế phản ứng rất nhanh, vội vàng thao túng Xích Phong Hào huyền phù ở giữa không trung.

Đứng ở trên mép thuyền, mọi người nhìn xuống, nước sông phía dưới

tràn lan và lay động mãnh liệt. Tại đó, một cái đỉnh đầu màu đen chui ra, cái đỉnh đầu này chỉ có lộ ra một góc nhỏ nhưng lại lớn hơn nghìn lần so với Xích Phong Hào, ánh mắt khổng lồ của nó phảng phất giống như hai khỏa tinh tú nhỏ lóe ra thị huyết hung quang, chiếc miệng rất dài há ra trông giống như cá sấu vậy, hàm răng bên trong có đến ba hàng, mỗi một cái răng thôi cũng lớn hơn mấy chục lần so với Xích Phong Hào.

Chỉ cần vừa nhìn vào là có thể cảm nhận được một cỗ khí tức Hồng Hoang mãnh thú hết sức mạnh mẽ đang lao tới, làm lòng người vào thần sắc dao động không thôi.

"Đây là trung giai thủy quái, Khủng Ác Thú."

Thạch Nhân Đế có kiến thức rất rộng rãi, vừa nhìn đã nhận ra thân phận con thủy quái.

Thiên Hà thủy quái cũng được chia thành nhiều đẳng cấp, từ kém đến mạnh, theo thứ tự là sơ giai thủy quái, trung giai thủy quái, cao cấp thủy quái, đỉnh giai thủy quái, siêu giai thủy quái. Thủy quái cứ vượt qua một cấp tức là vượt qua Nhị giai. . .

Nói như vậy, sơ giai thủy quái sẽ tương đương với sơ đẳng hoàng giả thực lực, trung giai chính là trung đẳng hoàng giả thực lực, sau đó tương ứng với cao đẳng hoàng giả, đỉnh cấp hoàng giả, Chuẩn Tôn, Chí Tôn, cường đại Chí Tôn ...

Một con trung giai thủy quái đã lớn như thế, như vậy không khó tưởng tượng, những thủy quái ở cấp độ sau sẽ lớn đến mức nào.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1462: Hòn Đảo

Rống!

Đầu Khủng Ác thú cực lớn hoàn toàn lộ ra, trông không khác gì một hòn đảo khổng lồ, cái miệng cực rộng của nó mở ra rồi gầm lên một tiếng lớn làm sóng nước vung bắn lên trời.

"Tiếng gầm mạnh quá !."

Xích Phong hào tuy là Hoàng cấp chiến hạm, có thể ngăn cản công kích của sơ đẳng Chiến Hoàng, ngay cả trung đẳng Chiến Hoàng cũng đừng mong có thể phá vỡ vòng phòng ngự của Xích Phong hào trong thời gian ngắn, thế nhưng sóng âm từ tiếng hét của Khủng Ác thú lại có thể làm cho Xích Phong hào bị chấn động không thôi, vòng phòng ngự màu đỏ nhạt của nó không ngừng bị vặn vẹo biến dạng, phát ra thanh âm “kẽo kẹt” nghe mà rợn người.

"Cút xuống cho ta."

Sau khi chủ pháo tích súc năng lượng hoàn tất, Xích Phong Đế vừa khẽ động ý niệm thì hai tia sáng màu đỏ hồng to lớn liền được phóng ra oanh kích vào đầu Khủng Ác thú. Vừa va chạm, tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra, tuy không thấy được Khủng Ác thú có bị thương hay không, nhưng bất quá cái lực trùng kích cường đại kia cũng có thể khiến cho nó phải bị nhấn chìm vào đáy nước, bọt nước tóe lên trông hệt như phi kiếm, đập nện vào bên trên vòng phòng ngự của Xích Phong hào, gây ra rung động không ngớt.

Không chần chờ chút nào, Xích Phong Đế điều khiển Xích Phong hào bay vút về hướng tầng trời thấp. Ngạnh kháng cùng với một con Trung giai

thủy quái, đó chẳng khác gì là "liều chết", sự tình này nói như vậy cũng không ngoa chút nào, chiến lực của Trung giai thủy quái cũng không thua gì trung đẳng Hoàng giả, trong khi Sinh Mệnh lực của nó lại mạnh hơn gấp trăm ngàn lần, vì vậy rất khó giết chết.

Đáng tiếc, Xích Phong Đế đã tính toán sai, Khủng Ác thú không phải "dễ chơi" như vậy.

Trong sương mù trắng xoá, một cái hắc ảnh cực lớn phá nước lao ra, phóng lên tận không trung.

"Phanh", Xích Phong hào bị đập nện trúng một kích ngay trực diện, cuối cùng văng ngược trở lại mặt nước, trượt dài một đường và không ngớt "lăn lộn".

Hắc Ảnh kia chính là cái đuôi của Khủng Ác thú, nó dài đến mấy trăm dặm, trên bề mặt che kín bởi từng tầng sừng nhọn trông như da cá sấu vậy.

Hưu!

Đúng lúc này, một đạo nhân ảnh từ trong Xích Phong hào lướt ra ngoài, ngay lập tức "gọt" một kiếm về hướng con mắt của Khủng Ác thú.

Phốc!

Khủng Ác thú dù có cường thịnh trở lại thì cũng chỉ có thực lực trung đẳng Hoàng giả, chỉ có điều Sinh Mệnh lực của nó quá cường đại mà thôi. Người vừa ra tay kia chính là Diệp Trần, thoáng cái hắn đã thi triển ra Siếp Na Huy Hoàng, làm mở ra một cái lỗ máu sâu hoắm ngay tại mắt trái của Khủng Ác thú, không chỉ có vậy, vô số kiếm khí có dạng đinh ốc không ngừng thiết cắt, "xuy xuy" rung động.

Ngao!

Khủng Ác thú vô cùng đau đớn, không ngừng quẫy mạnh vào mặt nước Thiên Hà, lập tức, sương mù trắng xoá hệt như làn khói đặc bốc lên, đến

mức đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón. Tuy vậy, Khủng Ác thú lại không bị ảnh hưởng bởi làn sương trắng kia, cái đuôi của nó phản kích chuẩn xác về phía Diệp Trần.

"Phiền toái thật!"

Diệp Trần nhíu mày, tại bên trong Thiên Hà, linh hồn lực của hắn đã bị sương mù hạn chế, chỉ có thể khuếch tán ra ngoài một phạm vi rất ngắn, đến khi cái đuôi gần đánh trúng mình thì hắn mới kịp phản ứng.

“Bang…” Phi Thiên kiếm quét ngang, Diệp Trần vững vàng đứng chống chọi cái đuôi Khủng Ác thú, thế nhưng vì lực đạo từ cái đuôi quá lớn nên hắn cũng không có biện pháp tiêu trừ, cả người Diệp Trần bị đập nện văng ngược vào trong dòng sông, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Đây là nước sông Thiên Hà sao, thật là lạnh như băng vậy!"

Ngay một sát na vừa tiến vào đáy nước Thiên Hà, phản ứng đầu tiên của Diệp Trần là lạnh, phản ứng thứ hai vẫn là lạnh, loại “lạnh” này không chỉ là trên thân thể, mà trên linh hồn cũng bị lạnh gần như “đóng băng”, tựa hồ ngay cả tư duy cũng đều muốn bị đông cứng, hơn nữa càng xuống sâu dưới đáy sông thì nhiệt độ càng bị thẳng tắp hạ thấp, thậm chí trên người Diệp Trần cũng bắt đầu đông kết ra những mảnh băng tinh màu trắng.

Nhưng điều làm cho Diệp Trần cảm thấy kỳ quái chính là, ánh mắt của mình lại không bị hạn chế dưới đáy nước Thiên Hà, Linh Hồn Lực tuy đã bị một tia hạn chế, nhưng lại không lớn như trên mặt sông, có thể dò xét cảnh tượng xung quanh đến hơn mấy vạn dặm, hắn cũng thấy được những loài thủy quái khác, căn cứ vào hình thể, chúng đều là Sơ giai thủy quái nên không tranh đoạt “thức ăn” cùng Khủng Ác thú, hơn nữa tại dưới đáy sông này, những con thủy quái có vẻ rất lười biếng, chúng bơi rất chậm, còn ánh mắt thì cũng rất tan rã.

"Quá lạnh rồi!"

Ước chừng lúc chìm đến độ sâu hơn 1000m, Diệp Trần bắt đầu không chịu nổi cái sự rét lạnh này, nếu lại tiếp tục nữa sẽ khó bảo toàn việc không bị đóng băng, lâm vào giấc ngủ say vĩnh hằng.

May mà thời điểm lúc này lực đạo kích đánh lên người cũng đã biến mất, Diệp Trần vận chuyển Chân Nguyên, hướng lên phía trên phóng đi, băng tinh bám trên người cũng nhao nhao bị nghiền nát, thoát rơi xuống dưới.

Oanh!

Cột nước bộc phát, Diệp Trần vọt ra.

Lao đến trước mặt hắn lúc này, như cũ vẫn là cái đuôi của Khủng Ác thú, Thiên Hà là địa bàn của thủy quái, chúng có thể nhẹ nhõm quan sát hành tung của mọi người đến đây, còn Diệp Trần thì lại không thể làm như vậy.

"Khai mở!"

Mi tâm liền lập loè Ngân Quang, Diệp Trần đã mở ra Linh Hồn Chi Nhãn.

Linh Hồn Chi Nhãn một khi được khai mở thì tình huống này sẽ tốt lên rất nhiều, ánh mắt đại khái có thể xuyên thấu khoảng cách hơn nghìn dặm, không đến mức phải “trợn trắng” mắt để quan sát. Phi Thiên kiếm lần nữa va chạm vào bên trên cái đuôi của Khủng Ác thú, còn Diệp Trần thì mượn lực rung động, cả người tựa như không có sức nặng mà bay lướt ngang ra ngoài mấy trăm dặm. Kế tiếp, không có chút gì do dự, Diệp Trần hướng phía bản thể Khủng Ác thú thi triển ra kiếm pháp mạnh nhất - Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm.

Gầmmmmm!

Phi Thiên kiếm lúc này trông như là một thanh Hỏa Thần Cự Kiếm, trảm kích một kiếm ra ngoài.

Kiếm quang vô cùng to lớn, có khi còn lớn hơn rất nhiều lần so với thân thể Khủng Ác thú. Căn bản, nó không còn né tránh kịp nữa, vì vậy mà trực tiếp bị lưu tinh kiếm quang bổ trúng thân thể.

Rầm rầm!

Máu tươi màu đen cũng dâng lên bộc phát, thân thể Khủng Ác thú cũng bị cắt mở hơn phân nửa, lộ ra nội tạng cùng máu tươi đều có màu đen, duy chỉ có cái nội đan kia là một viên cầu cực lớn có màu trắng, và cũng tinh khiết hệt như nước sông Thiên Hà vậy. Tuy bị trúng phải một kích trí mạng này nhưng rõ ràng Khủng Ác thú vẫn chưa chết, thân thể chỉ hơi trầm xuống rồi chìm vào đáy nước.

"Chạy đi đâu."

Diệp Trần há sẽ bỏ qua cho cơ hội bực này, Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm đã làm hao tổn của hắn một phần ba Kiếm Nguyên, ngược lại nếu không có một chút thu hoạch nào thì đó là “bận rộn toi công” rồi.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần lần nữa thi triển ra Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm, Kiếm Nguyên trong cơ thể lập tức bị mất đi một nửa.

Một tiếng nổ lớn vang lên, ngay cả nước sông Thiên Hà cũng đều bị chém ra, thân thể Khủng Ác thú thoáng cái đã bị chia cắt làm bốn khối, cuồng bạo tận thế kiếm khí tàn sát bừa bãi mang theo lực phá hoại cực lớn, không ngừng giảo sát sinh cơ của Khủng Ác thú.

Vùng vẫy được một lát, Khủng Ác thú rốt cục đã triệt để tử vong, phiêu phù ở bên trên mặt nước sông, máu tươi màu đen của nó nhuộm đen cả một mảng lớn nước sông.

Mũi chân nhẹ nhàng đáp xuống, Diệp Trần rơi vào trên người Khủng Ác thú rồi khẽ vẫy tay, một quả nội đan to như một cái núi nhỏ màu trắng bay tới, lúc đến tay thì viên nội đan đã thu nhỏ lại chỉ còn chừng chiếc bát to, không ngừng kích động ra vầng sáng màu trắng cực mạnh, nguyên khí bành

trướng.

Nội đan của trung giai thủy quái có giá trị là 1 tỷ Nguyên thạch, không sai biệt lắm có thể giúp cho Diệp Trần bồi bổ đầy ba lượt Kiếm Nguyên, đương nhiên, bản thân Diệp Trần cũng phải chịu tổn thất hai phần ba Kiếm Nguyên rồi.

Lúc ly khai, Diệp Trần lại phát hiện mấy chục con Sơ giai thủy quái vọt lên, tranh đoạt thi thể Khủng Ác thú, cái đám máu tươi màu đen kia đối với bọn chúng mà nói tựa hồ cũng là chất bổ dưỡng nên điên cuồng tranh đoạt, chỉ chốc lát sau công phu, thân thể khổng lồ như một ngọn núi của Khủng Ác thú đã bị tranh đoạt không còn chút nào, mặt ngoài nước sông cũng khôi phục về màu trắng, không tồn tại một tia tạp chất nào.

Lộ ra một tia suy tư, Diệp Trần cũng không đi giết bọn chúng, sương mù tại đây đã quá nồng đậm rồi, nếu hắn không đi ngay, hội sẽ “càng lún càng sâu” đấy, hơn nữa ẩn ẩn còn có một cỗ khí tức kinh khủng đang xâm nhập tới đây.

"Diệp Trần, cái con Khủng Ác thú kia thế nào?"

Gặp Diệp Trần trở lại Xích Phong hào, Xích Phong Đế dò hỏi.

"Chết rồi!"

Diệp Trần lấy ra viên nội đan của Khủng Ác thú.

"Trung giai nội đan, đích thật là chết rồi, thật lợi hại, ngươi vừa tiến một bước vào Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên thì đã có thực lực chống lại cao đẳng Hoàng giả rồi, nói không chừng trải qua thêm một ít năm nữa, khi ngươi tiến vào Bát trọng thiên, tựu sẽ là tồn tại vô địch dưới Chí Tôn đấy." Xích Phong Đế nhếch lên ngón tay cái tán thưởng, cảnh giới của hắn tuy là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, nhưng luận về thực lực thì xa xa không bằng Diệp Trần, tựu cũng chỉ tương đương với trung đẳng Hoàng giả bình thường mà thôi.

Sau khi Xích Phong hào rời đi một thời gian ngắn, một cái đầu thủy quái

càng lớn hơn xông ra, con mắt của nó lớn hơn rất nhiều so với Khủng Ác thú, trong khi thân thể thì vẫn hoàn toàn giấu ở trong nước sông.

...

Thời gian trôi qua giống như nước sông Thiên Hà vậy, bất tri bất giác đã hai năm qua đi.

Trong một năm gần đây, mọi người không tìm được bất kỳ hòn đảo Thiên Hà nào, hòn đảo tại Thiên Hà là thứ thập phần hiếm thấy, không phải dễ dàng có thể nhìn thấy như vậy. Ngược lại, số lượng Sơ giai trong nội đan thu thập được cũng không ít, chung quy có chút ít vẫn còn hơn không.

Cũng trong một ngày này, tại một nơi cách năm người rất xa, nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy được một hòn đảo.

"Là hòn đảo."

Hỏa Tước Đế cùng Tuyết Không Đế kinh hỉ nói.

Sắc mặt Thạch Nhân Đế lóe lên nét vui mừng rồi biến mất, cười khổ nói: "Đó là hòn đảo đã qua cải tạo rồi, dùng để giao dịch, đi lên xem một chút cũng không sao, nói không chừng có thể đổi chác được vài thứ tốt đấy."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1463: Hỗn Độn Lôi Điện

Có rất nhiều cường giả lưu lạc tại trong Thiên Hà, có thể nói, Thiên Hà chính là Bí Cảnh lớn nhất trong Vũ Trụ Tinh Không này, cho dù là Chí Tôn đi nữa cũng đều rất thường tới nơi này tìm kiếm bảo vật. Từ cách đây rất lâu rồi, đã có người nghĩ ra một chủ ý, đó là kiến tạo ra các điểm giao dịch trên một vài hòn đảo đã bị khai thác trong Thiên Hà, dù sao có rất nhiều thứ mà người này không cần, nhưng người khác lại cần, mình có thể đem đồ mà bản thân không cần đến để đổi lấy thứ mà mình cần, kể từ đó tất cả đều vui vẻ.

Đương nhiên, điểm giao dịch cũng không nhất định là thường xuyên có người đến tham gia, bởi Thiên Hà quá lớn nên số lượng điểm giao dịch cũng có rất nhiều, các cường giả lưu lạc tới nơi này cũng không nhất định là xuất hiện cùng một thời gian, cho nên nếu vận khí không được tốt thì nói không chừng khi đi vào điểm giao dịch lại không có ai ở đó.

Trừ việc đó ra, còn có một loại tình huống khác, đó chính là những kẻ thấy hơi tiền liền nổi máu tham lam, hàng năm đều có đại lượng cường giả không bị chết bởi thủy quái, mà lại chết tại trên tay các cường giả khác.

Loại chuyện này nhìn mãi cũng trở nên quen mắt.

Bất quá mọi người đã thấy từ sớm nhưng cũng không thể trách được, mạnh được yếu thua chính là quy luật của Vũ Trụ Tinh Không, vì vậy đâu chỉ là Thiên Hà, các địa phương khác đồng dạng cũng không an toàn, chỉ có thực lực, sự cẩn thận cùng với một ít vận khí là có thể làm cho mình được an toàn mà thôi.

"Không có người nào ở đây rồi."

Năm người Diệp Trần có vận khí không được tốt, hòn đảo này giờ đây

không có một bóng người, bên trong cả đại điện dùng làm điểm giao dịch bị che kín tro bụi, tựa hồ đã rất lâu rồi không có người đến đây.

Tùy ý quan sát thoáng một lúc, Diệp Trần khẽ chau mày, hắn vừa rồi loáng thoáng đã nhận ra một tia chấn động của trận pháp chi lực.

Mang theo một tia cảnh giác bất hảo, Diệp Trần mở Linh Hồn Chi Nhãn ra chăm chú điều tra.

"Nhanh chóng ly khai khỏi nơi này ngay, có bẫy rập."

Bỗng nhiên, Diệp Trần vung tay lên, bàng bạc Kiếm Nguyên tỏa ra, mang theo bốn người bay lên trời.

"Ha ha, chạy đi đâu, lưu lại cho ta!"

Bốn phương tám hướng lóe sáng lên quang thuẫn đủ mọi màu sắc. Những quang thuẫn này rậm rạp chằng chịt, tầng tầng lớp lớp, cuối cùng tạo thành một màn hào quang hình bán cầu, bao phủ toàn bộ hòn đảo. Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu mọi người bắt đầu xuất hiện đám mây đen có màu ngũ sắc, ở giữa đám mây đen này lại có những tia chớp ngũ sắc ngưng tụ dày đặc, phát ra những tiếng nổ mạnh như Khai Thiên Tích Địa vậy.

"Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận, thật đúng là thủ đoạn tốt đấy."

Xích Phong Đế mặt sắc mặt ngưng trọng, nói.

Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận là trận pháp dùng để tập kích và phong khốn, nếu được bố trí người có thực lực càng cao thì trận pháp sẽ có uy lực càng mạnh. Tuy nhiên, Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận cũng được chia thành Tam giai, Sơ giai Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận, cần phải có 480 triệu khối Nguyên thạch mới có thể bố trí thành, nó có thể triệt để phong kín mấy tên Sơ đẳng Hoàng giả. Trung giai Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận cần đến 1 tỷ 280 triệu khối Nguyên thạch mới có thể bố trí ra, có thể phong kín mấy tên Trung đẳng Hoàng giả. Trận pháp bao trùm toàn bộ hòn đảo này đúng là Trung giai Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận.

Loại trận pháp này thuộc về dạng tuyệt mật trận pháp, người biết rõ cách bố trí chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Nhân tộc mặc dù có những trận pháp không thua kém gì, thậm chí còn cường đại hơn so với cái này, nhưng lại không có Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận, chủ nhân của môn trận pháp này chính là Ma tộc Tam Tuyệt Chí Tôn.

Tam Tuyệt Chí Tôn có tam đại tuyệt kỹ, và trận pháp chính là một trong những tuyệt kỹ đó.

Thạch Nhân Đế nhìn chằm chằm vào đám mây đen ngũ sắc trên đỉnh đầu, nói: "Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận là trận pháp có thể không ngừng sản sinh ra lôi điện, nếu như không thể phá vỡ trận pháp này thì sớm muộn gì cũng sẽ bị hao tổn mà chết."

"Đúng vậy, dám xưng hô là “Ngũ Hành” thì trình độ nhất định phải rất cao, đã đạt đến một thế giới độc lập rồi."

Tuyết Không Đế có hơi lo lắng, nói.

"Xem ta đốt nó thử."

Hỏa Tước Đế há miệng phun ra một con Hỏa Long gào thét phóng tới đám mây đen ngũ sắc.

Đùng!

Khí cơ dẫn dắt, một đạo tia chớp ngũ sắc bổ xuống đánh vào trên người Hỏa Long, Hỏa Long hệt như một vật sống không ngừng vùng vẫy, thoáng chốc sau đã hóa thành tro bụi.

"Tựa hồ không dễ đối phó đấy." Diệp Trần dùng Linh Hồn Chi Nhãn nhìn thấy rất rõ ràng, tia chớp ngũ sắc vừa rồi đã trực tiếp đem Hỏa Long đốt thành tro bụi. Thực sự mà nói, Hỏa Long chính là một năng lượng thể nên về cơ bản sẽ không bị chôn vùi như vậy, tối đa chỉ là bị tán loạn mà thôi, nhưng ngay từ tên gọi của trận pháp nhìn lại, cái tia sét này có lẽ đã được sáp nhập vào đó Ngũ Hành áo nghĩa, đã trở thành Ngũ Hành Lôi Điện rồi.

Đùng!

Đám mây đen Ngũ sắc càng lúc càng nồng đậm, làm hỗn độn cả một mảnh không gian, còn những tia chớp ngũ sắc thì trông như một bầy rắn đang không ngừng tụ hội vào sâu trong đám mây đen. Bỗng nhiên, đám mây đen ngũ sắc mở ra một cái lỗ hổng, một đạo tia chớp ngũ sắc thô to từ trong đó hung mãnh đánh xuống, trên đường đi nó dần dần hóa thành một con Thần Long ngũ sắc, gầm thét vang rền cả thiên địa.

"Chết đi!"

Xích Phong Đế vung quạt sắt trong tay lên, bắn ra tam sắc quang mang cực nhanh về phía Thần Long ngũ sắc, ngay sau đó, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, khuếch tán ra cả một đám mây khói hình nấm, cả ngũ sắc Thần Long cùng tam sắc quang mang đều “Đồng quy vu tận”.

"Uy lực mạnh thật."

Xích Phong Đế bắt đầu hơi khiếp sợ, chỉ một tia chớp ngũ sắc thôi mà rõ ràng có thể triệt tiêu mất tuyệt học của hắn, nếu lao tới là hơn 10 hay 20 đạo thì căn bản sẽ không thể ngăn cản được, nhưng may mà ở nơi này bọn hắn còn có Diệp Trần, bằng không là tuyệt đối thập tử vô sinh rồi.

"Ta sẽ tìm sơ hở của trận pháp." Tuyết Không Đế có nghiên cứu khá rõ đối với trận pháp, tuy nói dù là tìm kiếm sơ hở của trận pháp nhưng bằng vào thực lực của nàng thì cũng không cách nào phá vỡ nổi. Nhưng đáng tiếc, kẻ bày ra trận pháp này lại không biết rằng, thực lực của Diệp Trần không thể dùng tu vi để xét đoán được, Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận có thể vây khốn chết mấy tên trung đẳng Hoàng giả, nhưng so với mấy tên Trung đẳng Hoàng giả đó thì Diệp Trần còn mạnh hơn nhiều.

Đùng đùng!

Lần này là ba đạo tia chớp ngũ sắc đánh xuống, hóa thành ba con Thần Long.

"Đến phiên ta."

Diệp Trần rút Phi Thiên kiếm ra, lập tức thi triển Siếp Na Huy Hoàng.

Phốc!

Ba con Thần Long lập tức nát bấy, dư thế kiếm khí chưa bị tiêu tan hết liền lao thẳng vào bên trong tầng mây, tạo ra loạn hưởng và từng hồi tiếng nổ vang rền ở bên trong, sau một khắc tầng mây ngũ sắc đã bị phá vỡ thành một “cái động” lớn, phảng phất như cả bầu trời đều bị xuyên thủng vậy.

"Ồ!"

Trong đại trận, một người nào đó kinh nghi lên một tiếng.

Bên cạnh còn có người khác nói: "Kẻ này có chiến lực thật cao, rõ ràng có thể đánh động cả tầng mây Ngũ Hành, đây cũng không phải là thực lực trung đẳng Hoàng giả có thể làm được, chỉ có cao đẳng Hoàng giả mới có thể có lực công kích bực này."

"Không sao cả, nếu chỉ là một tòa trận pháp thì có lẽ không làm gì được hắn, nhưng chúng ta còn có chủ trì, dù hắn có cánh cũng không thể tránh khỏi." Tại khu vực trung tâm, một người trẻ tuổi tràn đầy tự tin, nói.

Hắn chính là Ma Trận Hoàng, một trong các quan môn đệ tử của Tam Tuyệt Chí Tôn của Ma tộc, là kẻ kế thừa trận pháp đạo học của Tam Tuyệt Chí Tôn. Trong số các Hoàng giả tuổi trẻ, hắn cũng được xem là một nhân vật phong vân, cái Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận này chính là một trong những trận pháp mà hắn am hiểu nhất. Với tư cách là đệ tử của Tam Tuyệt Chí Tôn, hắn cũng không phải là kẻ vận dụng rập khuôn những gì đã học, sau khi học được những tinh túy của Tiểu Ngũ Hành Lôi Quang trận, hắn đã phát huy nó theo tưởng tượng của mình, dùng năm người để bày trận, mỗi người trong đó đều tinh thông một trong Ngũ Hành áo nghĩa, nếu có thể tinh thông hơn hai áo nghĩa thì càng tốt, kể từ đó, trận pháp mặc dù có thêm một ít sơ hở, nhưng uy lực càng mạnh và đáng sợ hơn nữa.

"Nhanh chóng giết địch, Kim công."

Ma Trận Hoàng khẽ quát một tiếng rồi vung tay lên, sau một khắc, một đạo tia chớp kim quang ngũ sắc hiện ra, oanh về hướng Diệp Trần.

"Mộc công!"

"Thủy công!"

"Hỏa công!"

"Thổ công!"

"Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Ngũ Hành hợp nhất, Hỗn Độn Lôi!"

Năm loại Tia chớp có sắc thái đồng nhất nhưng bất đồng về cảm nhận đang loạn chém về phía Diệp Trần, ngay sau đó, năm loại tia chớp bắt đầu dung hợp làm một và hóa thành một cái lôi cầu cực lớn, cái lôi cầu này hiện lên màu sắc hoàn toàn hỗn độn, mặc dù chưa đánh xuống tới nơi nhưng tựu đã có thể làm cho người ta cảm giác đến một loại Khai Thiên Tích Địa, mọi giác quan đều tê liệt. Có thể nói, đây chính là một Hỗn độn lôi cầu.

"Nếu là hoàn mỹ dung hợp thì ta tất nhiên không phải là đối thủ, nhưng loại Ngũ Hành lôi điện này vẫn không làm gì được ta đâu."

Hỗn Độn Lôi chân chính mới là Vô Thượng võ học, còn gọi là Vô Thượng Lôi Pháp, cho dù là 100 người như Diệp Trần cũng đều có thể bị chấn bay thành tro bụi, nhưng đó là thủ đoạn của các Chí Tôn.

"Phá cho ta!"

Nếu như nói Hỗn Độn Lôi là tia chớp Khai Thiên Tích Địa, như vậy Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm chính là tận thế kiếm pháp, một kiếm vừa ra, vạn vật lụi tàn và tan thành tro bụi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1464: Hỏa Quái

Lôi cầu cùng kiếm quang trùng kích vào nhau, sau một khắc, một tia vết rách rất nhỏ được sinh ra, đây chính là vết nứt không gian. Bình thường, chỉ có đỉnh cấp Hoàng giả chiến đấu với nhau, mới có thể xé rách Không gian, trong khi Diệp Trần vẫn còn có chút chênh lệch với đỉnh cấp Hoàng giả, tuy nhiên Mạt Nhật Lưu Tinh kiếm cùng Hỗn Độn lôi cầu đều có tính chất đặc thù riêng, vì vậy va chạm giữa chúng làm sinh ra vết nứt không gian cũng không khó lý giải.

Vết nứt không gian được tạo ra, khiến cho khắp không gian đều lắc lư mãnh liệt, Thiên Địa Nguyên Khí bắt đầu hỗn loạn và có dấu hiệu sẽ nổ tung lên.

"Đã tìm được rồi."

Tuyết Không Đế đã niệm pháp quyết và tìm ra được nhược điểm của Tiểu Ngũ Hành lôi quang trận. Không thể không nói, Tiểu Ngũ Hành lôi quang trận với tư cách là trận pháp của Tam Tuyệt Chí Tôn, cơ hồ là không có sơ hở, cho dù có sơ hở thì cũng không phải một kẻ Phong Đế Vương Giả còn chưa trở thành nổi Hoàng giả như Tuyết Không Đế có thể phát hiện ra, cho dù là Tuyết Không Đế có nghiên cứu sâu rộng về trận pháp đi nữa.

Khi vết nứt không gian sinh ra, không, xác thực mà nói, là do Diệp Trần đối kháng với trùng kích của đại trận, khiến cho sự vận chuyển của đại trận xuất hiện một tia dừng lại. Chính một tia dừng lại này đã bị Tuyết Không Đế bắt được, nàng vội vàng lấy ra một cây trận kỳ nho nhỏ từ trong trữ vật linh giới rồi hất lên cao, cắm trận kỳ vào chỗ sơ hở trên trận pháp.

Cái trận kỳ này cũng không phải là vật bình thường, mà là phá hủy trận kỳ, giá trị của nó cũng không thua gì một kiện cấp thấp Hoàng cấp bảo khí.

Khi đã có sự tồn tại của trận kỳ, mọi vận chuyển của Tiểu Ngũ Hành lôi quang trận đều phải thông qua trận kỳ, nói cách khác, trận kỳ đã sáp nhập vào trong Tiểu Ngũ Hành lôi quang trận, đã trở thành một bộ phận trong đó, có thể nói là một “khối u ác tính” để hình dung đấy.

Khi đã tìm được sơ hở thì việc phá vỡ trận pháp sẽ dễ dàng hơn nhiều, đương nhiên, cần phải nhờ vào Diệp Trần để cưỡng ép phá trận, lực công kích của bọn hắn vẫn không đủ mạnh.

"Không tốt rồi."

Sắc mặt Ma trận Hoàng chợt xanh mét, vốn dĩ, dựa vào Tiểu Ngũ Hành Lôi quang trận, hắn có lòng tin có thể làm hao tổn chết năm người Diệp Trần, nhưng vì có Tuyết Không Đế tồn tại nên khiến cho hành động lần này có nguy cơ thất bại trong gang tấc.

"Đi thôi!"

Không chần chờ chút nào, Ma Trận Hoàng là kẻ ly khai đại trận trước tiên, nhanh chóng trốn khỏi hòn đảo, hắn tự hiểu rằng mình không phải là đối thủ của Diệp Trần, đợi đến lúc đối phương phá trận ra được thì năm người bọn hắn tất nhiên không ngăn cản được.

“Oanh” một tiếng nổ mạnh vang lên, Tiểu Ngũ Hành Lôi quang trận vỡ tan nát, về phần năm người Ma Trận Hoàng thì đã sớm ly khai khỏi nơi đây rồi.

"Tính ra bọn hắn chạy trốn nhanh thật."

Xích Phong Đế phiền muộn đến cực điểm, khi không lại bị vây khốn ở trong trận pháp, nếu như không có Diệp Trần chống đỡ thì bọn hắn đã chết thảm rồi, trong nội tâm biệt khuất vô cùng.

Lấy ra một quả sơ giai Nội Đan, Diệp Trần bổ sung Kiếm Nguyên tổn thất, nhàn nhạt nhìn thoáng qua phương hướng mà đám người Ma trận Hoàng bỏ chạy, nếu chỉ với một mình gã thì hắn không ngại đuổi theo giết

gã, bất quá nơi này là Thiên Hà nên không tiện chút nào, rất dễ tẩu tán.

...

Thiên Hà không có thời gian xác định, chỉ có nước sông chảy vô tận.

Nước sông có tốc độ chảy xuôi cực nhanh, hơn nữa còn tồn tại tính chất không gian biến ảo, thường thường trong lúc lơ đãng có thể sẽ bị trôi xa hơn mấy trăm ngàn năm ánh sáng, đương nhiên, “không gian biến ảo” không phải mỗi thời mỗi khắc đều xảy ra, mà là có quy luật đấy, vào thời điểm triều tịch cũng chính là thời kì cao điểm xảy ra không gian biến ảo, vào thời khắc bình thường sẽ rất khó gặp phải.

Ngày hôm đó, chẳng may triều tịch xảy ra, cảnh vật xung quanh Xích Phong Hào lập tức biến đổi mơ hồ, sau một khắc, trời đất trở nên quay cuồng, đến khi bình lặng trở lại thì Xích Phong Hào đã được đưa tới một quần đảo.

"Là quần đảo ư ?"

Hỏa Tước Đế lên tiếng kinh hô.

Tại bên trong Thiên Hà này mà gặp được một hòn đảo thì có nghĩa là số mệnh “lấp lánh như cầu vồng” rồi, khả năng về sau hay thậm chí cả đời này cũng không có cơ may để gặp được đấy.

"Đích thật là quần đảo rồi."

Thạch Nhân Đế trên mặt lộ ra nét mỉm cười mà tùng hạ một hơi, đảo mắt tại bên trên Thiên Hà. Bọn hắn đã phiêu lưu gần hai năm rồi, nếu như lần này không tìm được Hoàng đạo Linh căn, hắn cũng đã có ý niệm quay trở về trong đầu rồi, dù sao cũng không thể để cho bốn người Diệp Trần cùng hắn ở bên trên Thiên Hà mà phiêu lưu suốt như vậy.

"Nói không chừng lần này có thể tìm được Hoàng đạo Linh căn đấy."

Xích Phong Đế cùng Tuyết Không Đế cười nói.

Nói là quần đảo nhưng kỳ thật số lượng hòn đảo cũng có hạn, tổng cộng là tám hòn đảo, hai hòn đảo khá lớn là cách nhau gần nhất, sáu hòn đảo còn lại thì bao quanh hai đảo lớn kia.

Tám hòn đảo này, trong đó có bảy cái là cây cỏ xanh um tươi tốt, sinh cơ dạt dào, và hòn đảo còn lại chính là một ngọn núi lửa, mùi xú khí thải ra từ nó lan truyền đi rất xa, sóng nhiệt thì cuồn cuộn tuôn trào.

Nhưng điều làm cho năm người phải thất vọng chính là, cái quần đảo này tựa hồ đã có người đến qua rồi, vì vậy những Thượng Cổ Linh thảo trân quý cũng không nhiều, bất chợt cũng có một ít, nhưng tựa hồ là chúng sinh trưởng mới chỉ khoảng một ngàn năm nay mà thôi, vì vậy không thể trọng dụng nhiều được.

"Đến Hỏa Sơn Đảo nhìn xem."

Rất nhanh, năm người đã tìm hiểu xong bảy hòn đảo xanh um tươi tốt kia, cuối cùng quyết định điều tra tiếp hòn đảo còn lại, đó là Hỏa Sơn Đảo.

Hoàng đạo Linh căn có hoàn cảnh sinh trưởng thế nào, năm người họ cũng không biết được, có lẽ Hỏa Sơn Đảo sẽ mang đến một tia hy vọng.

Đi vào Hỏa Sơn Đảo, Tuyết Không Đế nhịn không được phải ho khan mấy tiếng.

Mùi lưu huỳnh ở nơi đây quá mức nồng đậm, hoàn toàn bất đồng so với mùi lưu huỳnh bình thường. Có thể nói, mùi lưu huỳnh bên trên Hỏa Sơn Đảo có chứa hỏa độc mãnh liệt, nó có thể lập tức hạ độc chết bất luận là một gã Vương Giả có tu vi Sinh Tử Cảnh Lục trọng thiên trở xuống nào. Tuy nói không cách nào hạ độc chết năm người họ được, nhưng cũng cảm thấy không được tốt cho lắm, duy chỉ có Hỏa Tước Đế là không bị ảnh hưởng bởi bản thể của nàng là Hỏa hệ yêu thú – là hậu duệ của Phượng Hoàng, trời sinh đã ưa thích những nơi có lửa.

Tìm kiếm mãi nhưng như trước, năm người vẫn không hề đoạt được thứ gì, cuối cùng, năm người đều đem ánh mắt chuyển về hướng trung ương của ngọn núi lửa đang hoạt động đang hoạt động mãnh liệt.

"Chỉ còn cách tiến vào trong lòng ngọn núi lửa rồi."

Tuyết Không Đế nói.

"Vậy ta ở phía trước dẫn đường."

Hỏa Tước Đế bay lên trời rồi hóa thành một đạo hỏa tuyến, hướng phía chỗ ngọn núi lửa đang hoạt động lao đi, riêng bốn người Diệp Trần thì đi theo phía sau nàng.

Ngọn núi lửa này rất lớn, cao tới vạn trượng, và sâu không lường được, đỉnh phóng hỏa miệng giống như một cái lửa đỏ vực sâu, xuống nhìn qua liếc đều trong lòng run sợ.

Từng cổ một sóng nhiệt bay lên cao, mang theo dòng khí lưu màu đỏ nhạt cao tới mấy ngàn trượng, Diệp Trần thử lấy một kiện Thiên Vương cấp bảo khí cho tiếp xúc với dòng khí lưu kia, ngay lập tức nó đã bị hòa tan, thật sự không thể thâm nhập vào. Ngay cả Đế cấp bảo khí mà cũng có thể bị hòa tan, như vậy cũng có thể thấy được bầu trời nơi đây ẩn chứa cực hạn Hỏa Chi Áo Nghĩa, Độc chi áo nghĩa, Thái dương áo nghĩa, và cả Thổ chi áo nghĩa nữa.

Ự...c!

Nương theo dòng khí lưu màu đỏ nhạt, một đạo thân ảnh màu đỏ đột nhiên chui ra, công kích về hướng Hỏa Tước Đế.

"Muốn chết."

Hỏa Tước Đế há miệng phun ra một con Hỏa Long, dùng lửa đối kháng với lửa.

Lửa của Phượng Hoàng chính là hỏa diễm mạnh nhất trên đời này, đạo thân ảnh màu đỏ này rõ ràng cũng là Hỏa Quái, tuy nhiên lại không ngăn được Hỏa Phượng Hoàng, trực tiếp bị thiêu đốt và gào hét thảm thiết. Năm người nhìn kỹ lại mới nhận ra, nguyên lai đây là một con Ô Nha Hỏa Quái.

“Phốc…. xuy”!

Sau khi Hỏa diễm dập tắt, con Hỏa Quái đã bị đốt thành tro bụi, chỉ còn lưu lại một khối tinh thể màu đỏ mà thôi.

Cầm trên tay, Hỏa Tước Đế nói: "Đây cũng là Nội Đan."

Hỏa Quái Nội Đan không phải quá lớn, so ra kém hẳn Nội Đan của Sơ giai thủy quái, tất nhiên hiệu quả cũng yếu hơn rất nhiều, bất quá bất đồng cùng Nội Đan thủy quái chính là, thuộc tính của Hỏa Quái Nội Đan cũng không thích hợp cho người không có tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính.

Hỏa Tước Đế dẫn đầu, năm người dần dần xâm nhập xâu vào trong.

Trên đường, Hỏa Quái xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Lúc vừa mới bắt đầu thì vẫn là những chủng loại giống như Ô Nha Hỏa Quái, có thực lực chừng tam tinh tướng quân, càng về sau, bắt đầu xuất hiện những con điểu Hỏa Quái ba đầu, chúng có thực lực đạt đến cấp bậc ngũ tinh tướng quân. Tiếp sao đó, bỗng nhiên xuất hiện những con điểu quái có gương mặt người, những điểu quái mặt người này có thực lực không kém cỏi gì sơ giai thủy quái, có thực lực đạt đến sơ đẳng Hoàng giả.

Hỏa Tước Đế mặc dù là hậu duệ Phượng Hoàng, trời sinh và yêu thú có thể khắc chế thuộc tính hỏa, nhưng chênh lệch thì vẫn là chênh lệch, dù có khắc chế thì cũng vô dụng mà thôi, bất đắc dĩ, đành phải nhờ Xích Phong Đế cùng Diệp Trần dẫn đầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1465: Địa Ngục, Hoàng Tuyền

Ngọn núi lửa cao tới vạn trượng, năm người Diệp Trần buộc phải từng bước xâm nhập lên đó bởi vì khí lưu ở trên cao quá mức cường đại, nên đã hình thành nên trở ngại lớn. Tốc độ di chuyển của năm người họ cũng không tính là quá nhanh, thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua cũng chỉ mới đi tới được địa phương cách đỉnh núi chừng sáu ngàn trượng.

"Cảnh sắc thay đổi rồi kìa !"

Dòng khí lưu bay lên từ màu đỏ nhạt đã biến thành màu đỏ thẫm.

Tại vị trí cách đỉnh núi chừng 3000 trượng, màu sắc khí lưu lại biến đổi thành một màu hồng rõ ràng.

Lúc đến vị trí một ngàn trượng, tinh hồng sắc biến thành màu đỏ thẫm.

Lúc triệt để đi vào trong ngọn núi lửa thì khí lưu đã chuyển thành một màu đen nồng đậm, mà cội nguồn của dòng khí lưu này chính là nham thạch nóng chảy màu đen được phun ra từ núi lửa. Tuy nói là nham thạch nóng chảy, nhưng lại quỷ dị ở chỗ, nhiệt độ bốn phía dòng nham thạch nóng chảy rất thấp, trên mặt đất thì phủ kín những lớp băng cứng màu đen, chân vừa dẫm lên đã gặp phải cảm giác rét lạnh thấu xương, giống như bị một con rắn nhỏ chui đi vào xương tủy vậy.

"Thật kỳ quái, rõ ràng lại có thứ nham thạch nóng chảy mà lại lạnh rét thấu xương như hàn băng vậy, nhưng mà tại sao khí lưu bay lên lại nóng chứ?" Tuyết Không Đế có trăm mối nghi vấn không có lời giải đáp, nàng tu luyện chính là Băng thuộc tính công pháp, tuy như trước có chút không khỏe nhưng cũng không có trở ngại gì.

Thạch Nhân Đế xoay người sờ soạng thoáng một chút vào lớp băng

cứng màu đen, “Crakkkk”, hắn tựa hồ không phòng bị nên không dùng Chân Nguyên bảo vệ mình, bàn tay lập tức bị đông kết thành băng điêu màu đen, đến lúc Thạch Nhân Đế vận chuyển Chân Nguyên để khu trừ thì bàn tay đã hoàn toàn nát bấy, cái lớp băng cứng màu đen này có thể nói là thập phần bá đạo, một khi bị đông cứng thì nạn nhân căn bản không cách nào khu trừ hàn khí được, chỉ có thể chết mà thôi.

Bất Tử Chi Thân vận chuyển, bàn tay lập tức khôi phục, Thạch Nhân Đế thở dài một hơi nói: "Nếu như ta đoán không lầm, đây chính là Cửu U Hàn Băng trong truyền thuyết, nó có thể làm đông cứng hết thảy vạn vật trong thế gian, hơn nữa cái Cửu U Hàn Băng này cũng được phân cấp thành Cửu phẩm, nếu đây là Thượng phẩm Cửu U Hàn Băng thì ngay một sát na khi chúng ta rơi xuống đã lập tức bị đóng băng hoàn toàn và rơi xuống đất nát bấy cả rồi."

"Cửu U Hàn Băng sao?"

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần nghe được kỳ vật bực này, nghe ngữ khí của Thạch Nhân Đế, Cửu U Hàn Băng tựa hồ là tồn tại thập phần khủng bố.

Thạch Nhân Đế giải thích nói: "Chỉ sợ có chỗ các ngươi không biết, cái Thiên Hà này, tại thời đại Thượng Cổ, nó không được gọi là Thiên Hà mà tựa chính là Cửu U Hoàng Tuyền, một con sông liên thông đến Địa Ngục. Theo truyền thuyết, trong địa ngục có một tảng băng và một ngọn lửa, Băng chính là Cửu U Hàn Băng, Hỏa chính là hỏa ngục. Nếu kẻ nào bị Cửu U Hàn Băng Băng phong bế thì linh hồn lập tức sẽ bị đông lại, hóa thành mị phấn, nếu bị Hỏa Ngục thiêu đốt thì linh hồn cũng sẽ bị thiêu rụi sạch sẽ."

"Cái này rất không có khả năng a? Địa Ngục thực sự tồn tại sao ?"

Vẻ mặt Xích Phong Đế biểu hiện không tin.

Hỏa Tước Đế xem thường nhìn thoáng qua Xích Phong Đế, nói: "Tuy ta chưa có tin tức gì về Địa Ngục, nhưng Phượng Hoàng nhất tộc ta từ xưa đã có nói về Địa Ngục đấy. Trong Phượng Hoàng tộc ta có một vị Thuỷ Tổ,

nghe nói ông đã từng tiến vào Địa Ngục, sau đó thì bặt vô âm tức, nhưng một vị Thuỷ Tổ khác thì lại nói, vị Thuỷ Tổ kia sau khi tiến xuống địa ngục thì đã chết rồi."

Địa Ngục, tại bất kỳ một chủng tộc nào cũng đều là đại danh từ vô cùng thần bí, chỉ là vì chưa từng có người nào tiến vào được Địa Ngục. Có lẽ cũng đã có người tiến vào Địa Ngục, tựu giống với Thuỷ Tổ Phượng Hoàng tộc, nhưng không ai trong bọn hắn có thể đi ra, tất nhiên việc đó cũng làm thiếu mất chứng cớ.

"Vậy tại sao trong này lại có Cửu U Hàn Băng, chẳng phải Cửu U Hàn Băng chỉ có xuất hiện trong địa ngục thôi sao ?!" Tuyết Không Đế nghi vấn hỏi.

Diệp Trần suy đoán nói: "Có lẽ, nơi này chính là cửa vào địa ngục đấy."

"Cửa vào a ?"

Nghe Diệp Trần vừa nói như vậy, bọn người Xích Phong Đế nhịn không được liền rút lui một bước, bọn hắn cũng không muốn đi xuống địa ngục, chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng là cái nham thạch nóng chảy màu đen này đã tựu làm cho bọn hắn không chịu nổi rồi.

Thạch Nhân Đế nói: "Địa Ngục có rất nhiều cửa vào, mỗi tánh mạng thế giới đều có một cái Khấp Huyết Quỷ Vực, nghe nói, nơi đó chính là một phần nhỏ hình chiếu của Địa Ngục, người có năng lực Thông Thiên sẽ có thể tìm được cửa vào Địa Ngục, mà ở chỗ sâu trong Thiên Hà thì nó là một cái bình chướng kết giới. Ta phải xuống được độ sâu nhất định nào đó thì mới có thể thấy được, còn muốn đi vào trong thì sẽ rất khó, phải phá vỡ cái bình chướng kết giới này thì mới có thể đi vào. Mà chỗ đó, tựu chính là Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền cùng Thiên Hà là hai mặt của cùng một thể đấy."

Diệp Trần khẽ gật đầu, Chân Linh Thế Giới hoàn toàn chính xác có Khấp Huyết Quỷ Vực, Diệp Trần đã từng đi vào một lần, bất quá chỗ đó rất hoang vu, hơn nữa cũng không có đồ vật gì mà Diệp Trần cần, cho nên sau

khi đi vào một lần thì Diệp Trần rốt cuộc đã không quay trở lại. Lúc này, cũng chẳng biết tại sao Diệp Trần lại nghĩ tới, Long Thần Thiên Cung từ đâu có thể lấy được bí pháp Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, thứ bí pháp này rất tà môn, khi tu luyện tới đại thành thì sau lưng sẽ xuất hiện một cái Quỷ Ảnh, mà cái Quỷ Ảnh này tựa hồ cũng không phải vật hư ảo, nó sẽ có được tư tưởng của mình, trước đây trong lúc ngẫu nhiên, Diệp Trần đã từng gặp Quỷ Ảnh lộ ra dáng tươi cười rất âm trầm.

Từ cách đây thật lâu rồi, Diệp Trần cũng không dùng đến Tiệt Huyết Quỷ Chỉ, vì ngoại trừ việc hắn phát hiện ra Tiệt Huyết Quỷ Chỉ có chỗ thiếu hụt, mà còn vì nó có quan hệ một cách quá mức quỷ dị với Quỷ Ảnh.

Tuy nơi đây đã bị năm người nhận định là cửa vào Địa Ngục, nhưng năm người cũng không có ý định quay về tay không, nên bắt đầu điều tra xem khu vực phụ cận có cái bảo vật gì hay không.

"Ồ, cái này tựa hồ là Cửu U Hàn Băng Châu a!"

Chỉ chốc lát sau công phu, Tuyết Không Đế đã tìm được một kiện bảo vật đầu tiên.

Diệp Trần nhìn sang, trên tay Tuyết Không Đế đang cầm một hạt châu có màu xanh biếc, hàn khí nội liễm trong hạt châu nhưng cũng thoáng phóng khí tức ra ngoài làm cho bàn tay Tuyết Không Đế nổi lên băng kết, cũng may Tuyết Không Đế dĩ nhiên đã vận chuyển Chân Nguyên nên hàn khí tỏa ra ở bên ngoài hạt châu không làm tổn thương đến tay nàng.

Cửu U Hàn Băng Châu là bảo vật cùng một cấp bậc với Hắc Ám thần tinh, nếu được rót Chân Nguyên vào sẽ có thể sản sinh ra vòng xoáy hàn khí, dịch nhân dưới cấp bậc Hoàng giả mà trúng phải thì cơ hồ không ai có thể đào thoát.

Rất nhanh, Diệp Trần cũng tìm được một viên Cửu U Hàn Băng Châu.

Cửu U Hàn Băng Châu là tinh hoa của Cửu U Hàn Băng, Diệp Trần

cũng không dám khinh thường, vội vàng vận chuyển Kiếm Nguyên rồi mới nhặt lên, thứ này là vô dụng đối với hắn nhưng bất quá hắn có thể cho người bên cạnh, càng nhiều càng tốt.

Khu vực ngọn Núi lửa dài rộng cũng có vạn trượng, Cửu U Hàn Băng Châu nằm ẩn ở bên trong Cửu U Hàn Băng nên rất khó dùng Linh Hồn Lực để tìm thấy, chỉ có thể dựa vào nhãn lực để tìm kiếm mà thôi. Vào ban ngày, Diệp Trần tổng cộng chỉ sưu tập được mười viên Cửu U Hàn Băng Châu.

"Hết rồi, chúng ta ly khai thôi!"

Tiếp tục tìm kiếm trong chốc lát, Thạch Nhân Đế đề nghị nói.

"Được."

Mọi người gật đầu, nơi này quá lạnh rồi, cho dù là có hộ thể Chân Nguyên bảo hộ thì trong thời gian dài cũng sẽ không chịu nổi.

Ngay tại thời điểm sắp ly khai, Diệp Trần đột nhiên thấy được một cái bóng người màu đen tại bên trong lớp nham thạch màu đen,.

Cái bóng người màu đen này từ trong nham thạch màu đen chui ra, đứng trên mặt đất, nó lặng yên không một tiếng động rồi lướt về hướng Tuyết Không Đế đang đứng cách hắn không xa.

"Coi chừng."

Diệp Trần lập tức rút Phi Thiên kiếm ra, trảm tới một cái kiếm khí.

Phốc!

Cái bóng màu đen kia lập tức bị phân thành hai nửa, nhưng nó chẳng những không chết, ngược lại càng dùng tốc độ nhanh hơn tháo chạy về hướng Tuyết Không Đế, trong vô thanh vô tức, thân ảnh Tuyết Không Đế bỗng nhiên dừng lại, chợt hai mắt bắt đầu biến thành màu đen, tròng trắng mắt đều không còn nữa.

Ở kiếp trước, Diệp Trần từng nghe người ta nói là quỷ có thể nhập vào người, hiện tại, đây là lần đầu tiên hắn thực sự gặp được “Quỷ nhập tràng” đấy.

"Tuyết Nhi, nàng không sao chứ!"

Xích Phong Đế vội vàng lướt đến trước người Tuyết Không Đế, hai tay đỡ lấy bờ vai của nàng.

Tuyết Không Đế cười cười quỷ dị, hai mắt đã biến thành hai vòng xoáy màu đen, chăm chú nhìn Xích Phong Đế.

Xích Phong Đế chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác lạnh lẽo theo đỉnh đầu rót xuống, sau một khắc, thần sắc bắt đầu ngây dại ra.

"Không nên tới gần bọn hắn, để ta."

Diệp Trần cảnh báo hai người Thạch Nhân Đế và Hỏa Tước Đế, cẩn thận từng chút một đi tới.

Lúc tới gần đối phương, Tuyết Không Đế đột nhiên quay đầu, ánh mắt màu đen kinh dị chăm chú nhìn vào Diệp Trần.

"Diệt!"

Diệp Trần quát lên một tiếng lớn, Hủy Diệt Kiếm Ý phá thể tỏa ra.

Hô một tiếng!

Một cỗ hàn phong khuếch tán ra, nhiệt độ chung quanh càng trở nên thấp hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1466: Linh Tộc Lão Quái

Bất Hủ Kiếm Ý là thứ vạn tà bất xâm, Hủy Diệt Kiếm Ý càng bá đạo hơn, nó có thể làm mất đi bất kỳ hình thức tồn tại nào, với hiểu biết của Diệp Trần, "Quỷ Hồn" cũng chính là một loại linh hồn đặc thù, vì vậy Hủy Diệt Kiếm Ý hoàn toàn có thể gây ra thương tổn đối với nó, thậm chí là phá hủy.

"Gréeee" một tiếng!

Một đạo bóng đen bị chấn ra nửa người ở sau lưng Tuyết Không Đế, trên người bốc lên trận trận khói xanh, nhưng bóng đen này hết sức ương ngạnh, đợi đến khi Hủy Diệt Kiếm Ý tản ra thì lại lần nữa tiến vào trong cơ thể Tuyết Không Đế, đáng tiếc, Diệp Trần tất nhiên sẽ không cho hắn có cơ hội lần nữa khống chế thân thể Tuyết Không Đế, chỉ thấy Diệp Trần nhanh như tia chớp đưa tay phải chụp vào vị trí khác lạ trên bả vai của Tuyết Không Đế, sau một khắc, Hủy Diệt Kiếm Ý được thay thế bằng Bất Hủ Kiếm Ý và rót vào trong cơ thể Tuyết Không Đế.

Hắn không dám sử dụng Hủy Diệt Kiếm Ý vì nó có thể sát thương bóng đen nhưng cũng đồng thời có thể tạo thành thương tổn khó có thể tưởng tượng đối với Tuyết Không Đế.

Lần này cái bóng đen kia đã nếm mùi đau khổ, Bất Hủ Kiếm Ý mặc dù không bá đạo như Hủy Diệt Kiếm Ý, nhưng lại có hiệu quả khắc chế Quỷ Hồn. Trong chớp mắt, Bất Hủ Kiếm Ý đã tràn ngập toàn thân Tuyết Không Đế, ngạnh sanh đem đám bóng đen chen chúc đi ra ngoài, đồng thời ánh sáng thánh khiết của kiếm ý không ngừng đốt cháy thân thể bóng đen.

"Chết đi!"

Tay trái trảo vào trong cơ thể bóng đen, Diệp Trần một lần nữa bộc phát

Hủy Diệt Kiếm Ý.

Ông!

Gió chướng màu đen lập túc sóng gợn khuếch tán ra, bóng đen thoáng cái đã trở nên mơ hồ, một số gần như tiêu tán, lúc bóng đen đang muốn chạy trốn thì tay phải Diệp Trần đã theo sát đến, giống như trước thọc vào trong cơ thể bóng đen, đồng thời vận chuyển Hủy Diệt Kiếm Ý liên tục đả kích. Lúc này, cái bóng đen phát ra một tiếng động bi thảm rồi tan biến thành hư vô.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tuyết Không Đế cùng Xích Phong Đế đồng thời tỉnh lại, vừa rồi Xích Phong Đế chỉ bị mê hoặc, không bị nghiêm trọng như Tuyết Không Đế.

Thạch Nhân Đế như trút được gánh nặng, tùng hạ một hơi, "Mới vừa rồi. . ."

Nghe được Thạch Nhân Đế giải thích, Tuyết Không Đế cùng Thạch Nhân Đế bị thất kinh, trán toát ra mồ hôi lạnh, bọn họ không nghĩ tới lại đụng phải thứ quỷ dị như thế ở chỗ này. Hiện tại, Xích Phong Đế đã có chút tin tưởng có địa ngục, có quỷ trên thế giới này rồi.

"Nơi đây không nên ở lâu, nên ra khỏi đây trước đã."

Diệp Trần đã có hiểu biết đối với quỷ, ở thế giới mà kiếp trước hắn sống vẫn còn chưa chứng minh được là có quỷ hay không, nhưng cho dù là có quỷ thì chúng cũng tuyệt đối sẽ không cường đại như thế, phải biết rằng Tuyết Không Đế cùng Xích Phong Đế không phải là người bình thường, trên người bọn họ ẩn chứa cường đại khí lực, ngay cả tà ma quỷ vật thì căn bản cũng không cách nào tới gần người được, vậy mà bóng đen này lại có thể ở xâm nhập vào trong cơ thể Tuyết Không Đế trong nháy mắt và khống chế được thần trí của nàng. Sau đó lại dùng ánh mắt tiếp xúc trong chốc lát mà có thể mê hoặc Xích Phong Đế, nếu không phải Diệp Trần có Hủy Diệt Kiếm Ý

cùng Bất Hủ Kiếm Ý thì có thể cứu hai người họ hay không là chuyện không cần bàn cãi nữa.

Theo dòng khí lưu xông lên, năm người hướng phía miệng núi lửa lao đi.

Trên đường đi, tại độ cao chừng một ngàn trượng, Diệp Trần thoáng mơ hồ cảm giác được thân thể mình vừa xuyên qua cái gì đó.

"Là phong ấn ư ?"

Diệp Trần trong lòng phỏng đoán.

Chỉ có phong ấn mới có thể giải thích được điều đó, vì sao phía dưới là băng hàn thấu xương, nhưng phía trên lại cuồn cuộn sóng nhiệt, cũng chỉ có phong ấn mới có thể giải thích được mà thôi. Vì sao ở ngoại giới không có quỷ vật, chỉ có nơi đây mới có, dĩ nhiên, hết thảy chuyện này vẫn còn chưa xác định. Thiên Hà rộng lớn khôn cùng, nói không chừng sẽ có quỷ vật rời khỏi được nơi đây mà du đãng xung quanh đấy.

Ở chỗ mà đám người Diệp Trần vừa rời đi không lâu, trong nham thạch màu đen bỗng nhiên lần nữa chui ra một cái bóng đen, bóng đen này chậm rãi phiêu du tại trên đám nham thạch màu đen, trên người của nó còn có những thứ vật chất màu đen không ngừng chảy xuống, chỉ chốc lát sau công phu, một khuôn mặt không có chút sinh cơ nào lộ ra ngoài, hai mắt hoàn toàn không có con ngươi, dáng vẻ rất phờ phạc và thân người trông thật kinh khủng.

. . .

Xích Phong Hào theo gió vượt sóng, chạy xuyên qua trên Thiên Hà, bất tri bất giác, đám người Diệp Trần đã đi tới điểm giao tiếp giữa nhánh sông ngũ cấp và nhánh sông tứ cấp.

Tại trung tâm của điểm giao tiếp là từng đợt sóng nước ngập trời, nếu như đến bên cạnh sẽ có thể phát hiện, nơi đó có một nước xoáy khổng lồ, cái nước xoáy khổng lồ này lớn đến không cách nào tưởng tượng nổi, tầng tầng

lớp lớp, còn muốn khổng lồ hơn so với một khỏa tinh tú, dưới cấp bậc Chí Tôn, bất luận kẻ nào nghĩ rằng muốn đi qua được nơi này mà còn sống sot, đó là hắn quá đề cao mình rồi.

"Đằng đó có một hòn đảo kìa."

Nhưng điều làm cho năm người phải kinh ngạc chính là, dọc theo điểm giao tiếp lại có một hòn đảo nhỏ, hòn đảo này cách vòng nước xoáy không quá xa, nhưng cũng không phải là gần, bốn phía hòn đảo đều là đá ngầm. Hòn đảo này cũng có độ cao chót vót, sóng nước ngập trời cũng chỉ có thể vỗ vào bốn phía của nó chứ không cách nào bao phủ hoàn toàn hòn đảo cô tịch này.

"Dọc theo điểm giao tiếp vẫn tương đối an toàn, chúng ta qua đó xem một chút đi." Thạch Nhân Đế đề nghị nói.

Đám người Diệp Trần cũng không có dị nghị, thật vất vả để tìm được một tòa đảo, nếu không qua xem một chút thì nhất định sẽ hối hận.

Hòn đảo cách nơi này nhìn như rất gần, nhưng trên Thiên Hà, chiều ngang thời không hay thay đổi thất thường, có khi nhìn như gần nhưng thật ra lại rất xa, có khi nhìn như rất xa, nhưng vừa nhấc chân tựu đã có thể đến nơi, cả thảy phải mất thời gian một ngày một đêm, Xích Phong Hào mới cặp bờ được.

"Thiên địa nguyên khí nơi đây thật là khủng khiếp."

Đi tới trên hòn đảo, năm người bị thiên địa nguyên khí trong nó hùa đến , thiên địa nguyên khí nơi này quả thực nồng hậu vượt quá mức tưởng tượng, từng tầng mây trên không trung đều là do thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành, những cơn mưa nguyên khí rơi xuống làm hoa cỏ cây cối và không khí trên hòn đảo dễ chịu vô cùng.

Dõi mắt nhìn lại, nơi nơi đều là linh thảo, cho dù là loài cỏ dại bình thường nhất cũng là thượng phẩm cấp bậc.

Dĩ nhiên, năm người đều có nhãn giới rất cao, loại linh thảo bình thường sẽ không để vào mắt, chỉ có Đế cấp linh thảo hay thậm chí trên Đế cấp linh thảo thì bọn hắn mới quan tâm đến.

"Cực Dương Mộc!"

"Huyền Âm Thảo!"

"Thất Thải Thần Quả!"

"Ngũ Hành Hoa!"

Đế cấp linh thảo thì không nói làm gì, trên hòn đảo này, Hoàng cấp linh thảo cũng có không ít, trải qua chốc lát công phu, Diệp Trần đã tìm được bốn gốc cây Hoàng cấp linh thảo, Cực Dương Mộc cùng Huyền Âm Thảo là Hoàng cấp trung đẳng linh thảo, dùng hai thứ này để bồi dưỡng sẽ có thể làm cho Âm Dương khí lực bản thân càng thêm được phối hợp hoàn mỹ, đối với việc tấn thăng Linh thể có tác dụng không nhỏ. Trước mắt, Diệp Trần đang có Linh Thể là Thất cấp, nếu có thể phục dụng Cực Dương Mộc cùng Huyền Âm Thảo và thêm một chút nguyên liệu khác, hắn có một chút nắm chắc có thể đột phá đến Thất cấp trung kỳ.

Phải biết rằng càng về sau Linh Thể càng khó tăng lên, trừ Luyện Thể Vương Giả, những người khác sau khi đạt đến Thất cấp Linh Thể, mỗi khi tăng lên một giai đoạn mới sẽ khó như lên trời, nhất định phải có bảo vật cực kỳ trân quý để phụ trợ, nhưng bảo vật cũng không phải rau cải trắng mà tiện tay là có được. Nếu lần này dùng Cực Dương Mộc cùng Huyền Âm Thảo, lần sau mà dùng tiếp hai thứ này sẽ không còn hiệu quả nữa, phải dùng đến bảo vật trân quý hơn.

Về phần Thất Thải Thần Quả cùng Ngũ Hành Hoa thì càng kỳ diệu hơn, một cái là Hoàng cấp cao đẳng linh thảo, một cái là Hoàng cấp siêu hạng linh thảo. Thất Thải Thần Quả là bảo vật hiếm có có thể làm lớn mạnh Võ Đạo Nguyên Thần, về phần có thể làm cường tráng hơn bao nhiêu thì phải xem Thất Thải Thần Quả có niên kỉ bao nhiêu để phân cấp. Mà cái Thất Thải

Thần Quả này sinh trưởng trên mặt đất, ít nhất cũng có mười vạn năm hỏa hầu, có thể làm cho Võ Đạo Nguyên Thần của Diệp Trần càng thêm cô đọng, Võ Đạo Nguyên Thần một khi cường đại lên thì đối với thiên phú võ học cũng sẽ được tăng lên.

Mà Ngũ Hành Hoa thì ngầm có ý là Ngũ Hành áo nghĩa, nghiên cứu học tập Ngũ Hành Hoa, nói không chừng có thể ngộ ra một bộ dung hợp Vô thượng võ học Ngũ Hành áo nghĩa, điều này bằng với việc "một bước lên trời" đấy.

Bất tri bất giác, năm người đã đi tới trung ương của hòn đảo.

Lúc này, năm người đều dừng bước.

Ở trung ương hòn đảo có một con sông băng, có chút kỳ quái chính là, cảnh vật trên hòn đảo không tương hợp với nhau.

Diệp Trần đang muốn vận chuyển Linh Hồn Chi Nhãn để nhìn thấu sông băng thì…

Tạp sát!

Trên sông băng nứt ra một cái khe, cái khe càng lúc càng lớn và khuếch tán ra chung quanh, cuối cùng, cả sông băng nát bấy, ở giữa là một đoàn quầng sáng có màu trắng như băng.

"Đi mau."

Diệp Trần trong lòng cảm thấy không ổn, hắn rõ ràng nhình thấy được trong quầng sáng màu trắng kia có một một đạo nhân ảnh đang ngồi xếp bằng, đạo nhân ảnh này trông hơi già nua, nhưng mơ hồ áp bách và cường đại hơn rất nhiều so với Kim Thương nguyên soái, ít nhất cũng là đỉnh cấp hoàng giả, thậm chí là Chuẩn Tôn. Ở trên Thiên Hà mà gặp phải cường giả bực này thì tốt nhất là chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, chỉ sợ nếu đối phương là Nhân Tộc thì cũng không thể khinh thường.

"Chạy đi đâu cho thoát."

Quầng sáng màu trắng băng co rút lại rồi dung nhập vào trong cơ thể lão giả có vẻ mặt lạnh như băng, hắn vươn tay phải ra rồi hơi co bắt lại, lập tức cả thời không cũng bắt đầu bị co rút lại, năm người Diệp Trần mặc dù đã lướt đi rất xa nhưng thật giống như những con cá nhỏ đang bơi ngược dòng nước vậy, thoáng cái đã bị kéo đến bên chưởng thủ của lão giả, phảng phất như tay phải của hắn là cả một thế giới hay một tòa Thái Cổ Đại Sơn, áp bách năm người đến mức không thể nhúc nhích được nữa.

Bực thủ đoạn này đã không phải là đỉnh cấp hoàng giả có thể làm được, đây tuyệt đối là Chuẩn Tôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1467: Đoạt Thiên Khôi Lỗi Bí Pháp

"Đây là Chuẩn Tôn sao?"

Thực lực của Diệp Trần tại trong cấp bậc cao đẳng Hoàng giả đều thuộc về đỉnh tiêm, nhưng so với đỉnh cấp Hoàng giả lại chênh lệch rất nhiều lần, còn so với Chuẩn Tôn thì chênh lệch đã không cách nào đoán nổi nữa, nhưng hắn không nghĩ tới chênh lệch lại to lớn như thế, đối phương chỉ khẽ vươn tay là có thể đơn giản đem năm người bọn hắn tóm gọn trong tay, phảng phất như là Ngũ Chỉ sơn của Như Lai phật tổ vậy, có thể nói là thần thông quảng đại vô cùng.

Kiếm Vực cùng Kiếm Nguyên đồng thời bộc phát, Diệp Trần quát lạnh một tiếng, liền tránh thoát khỏi bàn tay của đối phương.

"Ồ!"

Lão giả hơi kinh ngạc, Diệp Trần bạo phát ra lực lượng sắc bén vô cùng, so với cao đẳng Hoàng giả cũng đều muốn mạnh hơn không ít.

"Hắc hắc, rơi vào tay lão phu mà các ngươi còn muốn chạy sao?"

Bàn tay có chút dùng sức, hộ thể Chân Nguyên cùng Kiếm Vực của Diệp Trần lập tức sụp đổ, phun ra một ngụm máu tươi.

"Diệp Trần, không được lỗ mãng, nếu như đối phương muốn giết chúng ta thì trong nháy mắt vừa rồi đó đã có thể tiêu diệt toàn bộ chúng ta rồi, ngàn vạn lần không được chọc giận hắn." Thạch Nhân Đế vội vàng truyền âm cho Diệp Trần.

Diệp Trần khẽ gật đầu, theo như lời Thạch Nhân Đế, bằng vào thủ đoạn của đối phương, nếu muốn muốn giết bọn hắn thì bọn hắn có 100 cái mạng

cũng không đủ, thủ đoạn của Chuẩn Tôn, cho dù là đỉnh cấp Hoàng giả cũng khó nhìn đến kịp cái bóng lưng của hắn.

"Tiểu gia hỏa này thông minh đấy, hoàn toàn chính xác, ta sẽ không giết các ngươi, chỉ cần các ngươi giúp ta một chuyện thì buông tha các ngươi cũng chưa hẳn là không thể." Lão giả thanh âm truyền tới.

Thạch Nhân Đế sắc mặt trắng nhợt, đối phương rõ ràng có thể nghe được linh hồn truyền âm của hắn, thật sự là đáng sợ.

"Tiền bối, ngài là Chuẩn Tôn, sự tình mà đến ngài cũng bất lực thì chỉ sợ chúng ta càng không thể làm gì được rồi." Thạch Nhân Đế cười khổ nói.

Lão giả cười lạnh lắc đầu, "Thế gian này không có sự tình gì là tuyệt đối cả. Nếu không cũng sẽ không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, chuyện này một mình lão phu xử lý không ổn, đã có thêm các ngươi thì ngược lại là có thêm một phần hi vọng đấy."

"Đã như vầy, vãn bối cung kính không bằng tuân mệnh."

Thạch Nhân Đế biết rõ, nếu bọn họ không đáp ứng thì chỉ biết nếm thêm chút khổ sở, nói không chừng đối phương dưới sự giận dữ sẽ giết một người trong bọn họ đấy, đế lúc đó cái được cũng đủ không bù cái mất. Mà lúc này người ở “dưới mái hiên cũng không thể không cúi đầu”, dù là đối phương muốn bọn hắn chịu chết thì bọn hắn cũng không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, cùng lúc đó, trong nội tâm Thạch Nhân Đế cũng có chút tự trách mình, bốn người Diệp Trần chủ yếu là vì hắn mà đi tìm kiếm Hoàng đạo linh căn, mới đi đến trên Thiên Hà này. Nếu không vì hắn, bốn người Diệp Trần cho dù muốn tới cũng không phải là hiện tại, tối thiểu cũng phải trải qua tuế nguyệt dài buồn chán mới đi lưu lạc vào Thiên Hà, với thiên phú của Diệp Trần, khi đó cho dù đấu không lại Chuẩn Tôn thì tối thiểu cũng có được năng lực không nhỏ để tự bảo vệ mình.

"Lão giả này không biết là người của chủng tộc nào, chắc có lẽ không phải là Ma tộc, Dạ Xoa tộc cùng với Tà Linh tộc, Lục Nhân tộc cũng rất

không có khả năng, hẳn là một chủng tộc khác. Thủ đoạn vừa rồi có ẩn chứa Ngũ Hành áo nghĩa và tự tạo thành một thế giới, bất quá ngay cả ta cũng đều có thể nhìn ra một ít sơ hở, nên đoán chừng đây chỉ mới là một ít da lông, không tính là Vô Thượng võ học chính thức."

Vô Thượng võ học ẩn chứa vài loại áo nghĩa tương sinh tương khắc, Ngũ Hành áo nghĩa chính là một trong số đó, Ngũ Hành áo nghĩa của lão giả có trình độ dung hợp không cao, nếu không thì vừa rồi Diệp Trần sẽ không chọn biện pháp giãy dụa, bởi vì không thể nào giãy dụa được nữa.

Đương nhiên, mặc dù chỉ là “da lông” Vô Thượng võ học thì cũng mạnh hơn ngàn vạn lần so với Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm của Diệp Trần rồi.

Như trước vẫn ngồi xếp bằng dưới đất, lão giả vươn tay phải ra, năm ngón tay trương lớn rồi co lại thành một trảo, “ba” một tiếng, một cái quang cầu lóng lánh ngũ thải quang hoa xuất hiện tại trước người hắn, rất nhanh nhẹn, lão giả đem năm người Diệp Trần ném vào trong cái ngũ sắc quang cầu này, ngay sau đó, lão giả nhắm mắt lại, tựa hồ như đang chữa thương.

Ngũ sắc quang cầu nhìn như chỉ lớn chừng lòng bài tay, nhưng năm người Diệp Trần cho rằng không có biện pháp nào lại bị ném vào như vậy, Diệp Trần khuếch tán Linh Hồn Lực ra, lập tức phát hiện, bên trong ngũ sắc quang cầu này có đường kính lớn kinh người đạt đến năm trăm vạn dặm, tuy nói không tính là một thế giới hoặc là vị diện gì, chỉ có thể coi là một cái “bán” không gian mà thôi, nhưng nó lại phi thường khủng bố.

"Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Xích Phong Đế mặt ủ mày chau, nếu như sớm biết bên trên hòn đảo này có một vị dị tộc Chuẩn Tôn như vậy, đánh chết hắn cũng sẽ không tới.

Diệp Trần trầm ngâm nói: "Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, ta tin tưởng nhất thời chúng ta vẫn an toàn."

Thạch Nhân Đế nói: "Nếu ta đoán không sai, lão giả này hẳn là một vị

Chuẩn Tôn Linh tộc, được gọi là Ngũ Lăng lão tổ, nghe nói, hắn đã sống gần mười vạn năm, sắp đến đại hạn rồi."

Linh tộc là một chủng tộc trời sinh thiên dưỡng, thành viên của chủng tộc này tuy không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều cường đại vô cùng, không khoa trương mà nói, luận về bình quân chiến lực, bất kể là Ma tộc hay là Dạ Xoa tộc, cũng đều bị hắn bỏ ra vạn dặm. Đương nhiên, luận về thực lực tổng hợp, Linh tộc vẫn xa xa không bì kịp Ma tộc cùng với Nhân tộc.

Linh tộc sở hữu cả thảy năm vị Chí Tôn, cũng không được coi là nhiều nhưng cũng không tính là thiếu, họ sinh sống trên một tinh vực gọi là Linh Vực, khoảng cách đến Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực và Ma vực thập phần xa xôi, là một chủng tộc trung lập.

Chủng tộc trung lập tại tương lai không xa cũng sẽ không thể tiếp tục an ổn nữa, nhưng trước mắt, bất luận một chủng tộc trung lập nào cũng sẽ là đối tượng lôi kéo của Ma tộc cùng Nhân tộc, dù là không lôi kéo được thì cũng sẽ không đi đắc tội với bọn hắn, miễn là không làm cho đối phương giận dữ mà gia nhập vào liên minh của địch quân.

"Không xong rồi, lão gia hỏa này sắp đến đại hạn rồi, hắn đi vào Thiên Hà nhất định là muốn tìm bảo vật nhằm gia tăng tuổi thọ nghịch thiên, cái loại bảo vật này thường tồn tại ở chỗ vô cùng nguy hiểm, khó trách hắn đã bị thương." Hỏa Tước Đế nhíu chặt lấy lông mày cong cong.

Sinh Tử Cảnh Vương giả có tuổi thọ là mười vạn năm, dưới tình huống bình thường, đây là cực hạn, nhưng Thượng Thiên thường lưu lại một con đường sống, một số ít bảo vật nghịch thiên hoàn toàn chính xác có thể gia tăng thêm tuổi thọ, tựu giống với ban đầu ở Chân Linh Thế Giới, Long Vương tựu sống quá một ngàn năm vậy, điều đó đã tạo ra một kỳ tích đấy.

Nghe vậy, Thạch Nhân Đế sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

"Làm sao vậy?" Tuyết Không Đế hỏi.

Thạch Nhân Đế hít sâu một hơi, khổ sở nói: "Lần này hoàn toàn chính xác là nguy rồi, các ngươi cũng biết, Ngũ Lăng lão tổ am hiểu một môn bí pháp, cái môn bí pháp này gọi là Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp."

"Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp?"

Diệp Trần nhìn về phía Thạch Nhân Đế.

Thạch Nhân Đế giải thích nói: "Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp là Viễn Cổ bí pháp, cái môn bí pháp đối này với bản thân mình vô dụng, nhưng lại có thể đem người khác biến thành Khôi Lỗi, cũng khiến cho có được năm thành chiến lực của bản thân hắn. . ."

"Ngươi nói là, hắn muốn đem năm người chúng ta biến thành Khôi Lỗi, vì hắn mở đường." Diệp Trần trong nội tâm khẽ động, nói ra.

"Tám chín phần là vậy."

Thạch Nhân Đế trên mặt biểu lộ vẻ rất khổ sở, chợt, hắn ngẩng đầu, đối với bốn người Diệp Trần nói: "Các ngươi gặp phải kết quả như vậy, nguyên nhân hết thảy đều là vì ta, kiếp sau, Thạch Nhân Đế ta cam nguyện làm trâu làm ngựa cống hiến sức lực cho các ngươi."

Xích Phong Đế tâm tình tuy không tốt, nhưng Thạch Nhân Đế vừa nói như vậy, hắn vẫn khuyên nhủ: "Có phải đem chúng ta luyện chế thành Khôi Lỗi hay không, vẫn là chưa biết được, chúng ta cũng không nên buồn lo vô cớ như vậy, có lẽ, tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều so với việc đó thì sao."

"Hi vọng như thế!"

Thạch Nhân Đế gật gật đầu.

Diệp Trần tâm tình đồng dạng cũng thập phần trầm trọng, bất quá hắn đã trải qua vô số nghịch cảnh, nhưng chưa bao giờ lại chủ động buông tha, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Chém bỏ tạp niệm, Diệp Trần cố gắng tìm kiếm sơ hở trong không gian ngũ sắc này, hy vọng có thể tìm kiếm được phương pháp thoát ra ngoài, điều kiện tiên quyết là, Ngũ Lăng lão tổ sẽ không đem ngũ sắc quang cầu thu lại.

"Ân?"

Chợt, trên mặt Diệp Trần hiện lên vẻ vui mừng.

Cái không gian ngũ sắc quang cầu này cũng không vững chắc như ở ngoại giới, thường xuyên bộc lộ ra không gian chấn động vô cùng rõ ràng, dùng Linh Hồn Lực quan sát những không gian chấn động này, Không Gian Áo Nghĩa của Diệp Trần tựa hồ đã có dấu hiệu đột phá.

"Nếu có thể đem Không Gian Áo Nghĩa tìm hiểu đến viên mãn, chưa hẳn là không có cơ hội chạy ra tìm đường sống."

Một nghĩ đến đây, Diệp Trần ngồi xếp bằng xuống, Linh Hồn Lực duy trì trạng thái khuếch tán, cảm ngộ Không Gian Áo Nghĩa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1468: Không Gian Áo Nghĩa Viên Mãn

Thời gian chậm rãi trôi qua, cũng không biết đã đi qua bao lâu !

Bên trong không gian ngũ sắc, Không Gian Áo Nghĩa của Diệp Trần vẫn đang từng bước tăng lên, dần dần đạt đến điểm tới hạn.

Không Gian Áo Nghĩa đại thành và Không Gian Áo Nghĩa viên mãn, nhìn như chỉ là một bước ngắn, nhưng nếu không có cơ hội ngàn vạn năm khó gặp thì cũng khó mà tăng lên được, dù sao Không Gian Áo Nghĩa không phải là áo nghĩa bình thường, là tồn tại gần với Lực Lượng của Áo Nghĩa Thời Gian Áo Nghĩa rồi, một khi triệt để thông suốt thì sẽ có cơ hội tìm hiểu Thời Gian Áo Nghĩa.

Vốn dĩ trong thời gian ngắn Diệp Trần sẽ không thể nào có cơ hội đem Không Gian Áo Nghĩa tăng lên đến viên mãn, thế sự thường kỳ quái như thế, việc Ngũ Lăng lão tổ bắt bọn họ là họa, nhưng việc đem bọn họ bỏ vào trong không gian ngũ sắc, đối với Diệp Trần mà nói, tựu chính là phúc. Về phần vì sao là phúc, đây chủ yếu là bởi vì mảnh không gian ngũ sắc này được thành bởi năm loại nguyên khí cùng áo nghĩa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, nhưng bởi vì Ngũ Lăng lão tổ đã dung hợp Ngũ Hành áo nghĩa với mức độ không cao, nên không gian chấn động hết sức rõ ràng, từ đó tạo ra cơ hội cho Diệp Trần.

Họa phúc tương y, khi chưa đến phút cuối cùng thì chẳng ai biết kết quả thế nào được.

"Không gian và Ngũ Hành tương sinh tương khắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đã hình thành nên một sức mạnh vô cùng to lớn."

Diệp Trần hoàn toàn đắm chìm vào bên trong cảm ngộ, trước đây, hắn chỉ đơn thuần tìm hiểu Không Gian Áo Nghĩa nên cũng không để ý đến

những thứ khác. Nhưng hiện tại hắn phát hiện ra rằng, việc tìm hiểu Không Gian Áo Nghĩa không hề đơn giản như vậy. Nhưng nếu có thể dùng Ngũ Hành áo nghĩa và Không Gian Áo Nghĩa để xác minh lẫn nhau thì tắc thì có thể tìm hiểu Không Gian Áo Nghĩa được nhanh hơn, bởi vì khi Ngũ Hành hợp nhất thì nó đã bao hàm hết thảy vạn vật rồi, ngay cả thời gian cũng đều được bao hàm ở trong đó rồi.

Từng chút, từng chút một ….

Hồn Hải của Diệp Trần càng lúc càng được thông thấu hơn, giống như một loại thông hiểu thấu suốt nào đó chạy thẳng lên não hắn vậy.

Két kẹt!

Trong tâm linh, tựa hồ có một cánh cửa cực lớn được mở ra, Diệp Trần đột nhiên mở hai mắt ra làm một đám hào quang rất kỳ dị khuếch tán ra ngoài, tựa hồ có thể xem thấu thời không.

"Đây chính là viên mãn Không Gian Áo Nghĩa sao?"

Diệp Trần cảm giác được mình đã có thể thuấn di.

Ông!

Một đám không gian chấn động nhàn nhạt khuếch tán ra, Diệp Trần lập tức biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến vùng biên giới không gian ngũ sắc, không gian tại chỗ đó hiện lên một tầng bích chướng ngũ sắc, tựa như một tầng dày đặc Thủy Tinh ngũ sắc vậy.

"Cái không gian ngũ sắc này đã không còn bất kỳ bí mật gì trong mắt ta nữa rồi, nhưng bất quá cái không gian bích chướng này lại thập phần huyền diệu, trong đó có ẩn chứa rất nhiều bức tường không gian kép, một khi tiến vào trong đó thì sợ rằng phải tổn hao khí lực rất lớn mới có thể thoát khốn, đến lúc đó, Ngũ Lăng lão tổ tất nhiên hội sẽ ngăn cản ta ngay. Không chỉ vậy, ta cũng không cách nào mang người ly khai được."

Diệp Trần chân mày hơi nhíu lại.

Không gian ngũ sắc cùng Ngũ Lăng lão tổ có tâm thần tương liên, Diệp Trần không cho rằng khi mình đột phá không gian bích chướng thì đối phương lại không hay biết, nếu hắn mạo hiểm thử một lần thì càng mang đến nguy hiểm nhiều hơn, chi bằng ngồi đợi thời cơ đến sẽ tốt hơn.

Nhàn nhã dạo chơi, Diệp Trần thuấn di đến trong không gian ngũ sắc.

Lúc này, bốn người Xích Phong Đế đều đang bế quan tu luyện, mấy năm qua, mọi người đã sưu tập được không ít thứ tốt, bây giờ là lúc có thể dùng một ít trong số chúng.

"Không Gian Áo Nghĩa đã viên mãn, hiện tại ta đã có thể tăng Linh khu lên thoáng một chút rồi."

Lấy ra Cực Dương Mộc cùng Huyền Âm thảo, Diệp Trần chà xát chúng trên hai tay, sau một khắc, chúng đã hóa thành hai đạo khí lưu và bị Diệp Trần hút vào trong cơ thể, hai đạo khí lưu này có thể nói là Âm Dương chi khí thập phần thuần hậu, Âm Dương chi khí bình thường trong tự nhiên không cách nào giúp cho Linh khu của Diệp Trần được nâng cao hơn một bước, nhưng hai đạo chi khí này ẩn chứa lực lượng Âm Dương vô cùng hùng hậu, lại không có quá nhiều tạp chất vì bản thân chúng kỳ thật tựu là do Âm Dương chi khí tổng hợp thành.

Âm Dương chi khí sau khi đi vào trong cơ thể Diệp Trần đã hình thành ra một bức Âm Dương đồ, nó có tác dụng điều hòa Âm Dương Ngũ Hành của thân thể, vào thời điểm này mà dùng bảo vật tăng Linh khu lên sẽ không có chút nào lãng phí.

Ngay lập tức, Diệp Trần lấy ra đại lượng bảo vật, từ Tử Điện Linh Dịch, luyện hình hoa.. cho đến tiên cô thảo. Đương nhiên, những thứ này đều là nguyên liệu phụ trợ, đối với Thất giai Linh khu thì chúng đã không có tác dụng gì nữa rồi. Cuối cùng, Diệp Trần lấy ra thêm một quả trái cây có hình nhân, quả trái cây hình nhân này được gọi là Nhân linh quả, nó có tác dụng

bồi bổ cho Thất giai Linh khu, nếu như có hai quả Nhân linh quả để sử dụng thì sẽ có thể trực tiếp đem Linh khu từ Thất giai sơ kỳ tăng lên đến Thất giai trung kỳ, nhưng hiện tại Diệp Trần đã có Cực Dương mộc và Huyền Âm thảo, nên có lẽ không cần đến hai quả thì cũng có thể thành công.

Vạn sự sẵn sàng chỉ thiếu gió đông.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần nhảy vào trong một cái thùng ngọc cao cỡ nửa người, chất lỏng ở bên trong được luyện chế từ Tử Điện Linh Dịch, luyện hình hoa cùng với tiên cô thảo. Trầm mình ở bên trong, Diệp Trần nuốt Nhân linh quả vào rồi nhắm hai mắt lại, hai tay hợp thành hình chữ thập.

Trên thực tế, Diệp Trần đã đánh giá thấp hiệu quả của Cực Dương mộc cùng Huyền Âm thảo, trong nhất thời, dược hiệu gần kề chỉ tiêu hao nữa khắc mà Linh khu của Diệp Trần tựu đã thuận lợi đột phá đến Thất giai trung kỳ rồi.

Âm Dương đồ do Cực Dương mộc cùng Huyền Âm thảo hóa thành cũng giống như một trạm trung chuyển, nó có thể đem tác dụng của dược hiệu phát huy đến bốn lần thậm chí tám lần, vốn dĩ, Diệp Trần cho rằng nó có thể tăng lên gấp hai thì đã là cực hạn rồi.

So với Thất giai sơ kỳ Linh khu, Thất giai trung kỳ Linh khu cường đại hơn gấp mấy lần, Bất Diệt lực lượng trong cơ thể cũng hùng hậu hơn gấp mấy lần.

"Chi bằng ta lợi dụng hiệu quả này mà hành động một lần có thể đột phá đến Thất giai hậu kỳ a."

Tương ứng, Thất giai hậu kỳ lại cường đại hơn mấy lần so với Thất giai trung kỳ.

Nghĩ là làm, Diệp Trần đem toàn bộ tâm cảnh chìm vào Âm Dương đồ trong cơ thể.

Ba ngày sau.

Diệp Trần mở hai mắt ra, tinh quang chợt nổ bắn ra tứ phía, "Chỉ thiếu một chút nữa là có thể đạt đến Thất giai hậu kỳ, Âm Dương chi khí vẫn còn dư lại nhưng nguyên liệu hỗ trợ cho viêc đột phá Linh khu đã không còn chút nào nữa."

Lúc này, chất lỏng trong thùng ngọc đã biến thành trong suốt, không khác gì nước bình thường, toàn bộ năng lượng bên trong đã bị Diệp Trần hấp thu sạch sẽ.

"Diệp Trần, tại đây ta vẫn còn nguyên liệu nè."

Bỗng nhiên, mười khối tinh thể màu đỏ tím được ném vào trong thùng ngọc. Là Thạch Nhân Đế, trước đó vài ngày hắn đã đình chỉ bế quan và đứng ở một bên hộ pháp trong khi Diệp Trần tiến hành đột phá Linh khu, cái tinh thể màu đỏ tím này được gọi là Tử Linh Tinh, là vật vô cùng hiếm thấy, vốn dĩ Thạch Nhân Đế đinh dùng nó để đột phá Linh khu cho chính mình, nhưng hiện tại hắn không chút do dự mà dành hết cho Diệp Trần, dù lần này sống hay chết thì còn chưa biết, thật sự trong lòng có chút áy náy.

"Đa tạ."

Diệp Trần khẽ gật đầu.

Tử Linh Tinh vừa rơi vào trong nước liền lập tức sinh ra biến hóa kịch liệt, một cỗ năng lượng màu đỏ tím khuếch tán ra làm biến đổi hoàn toàn màu nước, đồng thời phát ra thanh âm sôi trào “ồ ồ”.

Không dám lãnh đạm chút nào, Diệp Trần toàn lực hấp thu cái cổ Tử Linh Tinh năng lượng này.

Đã có đủ lực cần thiết, Linh khu của Diệp Trần đang bị trì trệ đã lập tức tiếp tục tăng lên.

“Két” một tiếng!

Thùng ngọc không chịu nổi áp lực nên đã bị phá vỡ, sóng nước bành trướng văng ra khắp nơi, cùng lúc đó một lam ảnh lóe lên, trên người Diệp Trần như có thêm một bộ y phục màu xanh da trời vậy.

Thất giai hậu kỳ Linh khu, thành!

Nếu như trước kia, Bất Diệt lực lượng có thể được ví von như một vũng nước chảy có hạn, như vậy hiện tại, Bất Diệt lực lượng đã hóa thành một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy xuôi, “lượng nước” trong nó không chỉ tăng thêm về số lượng, mà tốc độ khôi phục cũng đại tăng.

"Chúc mừng."

Thạch Nhân Đế cười nói.

"Ta nợ ngươi một khối Tử Linh Tinh rồi." Diệp Trần nói ra.

Thạch Nhân Đế lắc đầu, "Là ta thiếu nợ các ngươi mới phải, 100 khối Tử Linh Tinh cũng đều không đủ đủ, lần này. . ."

Diệp Trần đánh gãy lời của đối phương, "Chúng ta là bằng hữu, mà tình bằng hữu thì há có thể dùng ngoại vật đến định giá, loại lời này, không cần phải nói đâu."

"Được."

Thạch Nhân Đế dùng sức gật đầu.

Không biết lại trải qua thời gian bao lâu, năm người Diệp Trần thậm chí cho rằng, Ngũ Lăng lão tổ đã triệt để quên đi bọn hắn, nhưng vào ngày này, Ngũ Lăng lão tổ đang chữa thương thì tỉnh lại.

"Hừ, lần này thương thế của ta đã khỏi hẳn, tất nhiên cũng sẽ tìm được U Minh quả."

Bá!

Bạch quang lóe lên, Ngũ Lăng lão tổ lập tức đi ra khỏi hòn đảo này.

Cần chúng ta giúp ngươi tăng thêm nội lực, vậy trước tiên chúng ta hội sẽ giúp ngươi tăng lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1469: Chạy Ra Tìm Đường Sống

Trên Thiên Hà trắng xoá một mảnh, một chiếc thuyền ngũ sắc to lớn nhanh chóng chạy đi.

Trong khoang thuyền có một người đang ngồi xếp bằng, chính là Ngũ Lăng lão tổ.

Cái chiếc thuyền lớn ngũ sắc này chính là bảo vật trân quý nhất của hắn, là một chiếc Hoàng cấp Cao đẳng chiến hạm, Hoàng cấp chiến hạm có phẩm giai cao hơn một cấp độ nhỏ thôi thì giá trị sẽ gia tăng gấp mười gấp trăm lần, dùng thực lực Chuẩn Tôn của hắn cùng gần mười vạn năm tích lũy cũng chỉ có đươc một chiếc Hoàng cấp cao đẳng chiến hạm mà thôi. Đương nhiên, không phải hắn không có tài lực để mua, mà là không có chỗ nào có thể mua được, nếu không thì dù là một chiếc Đỉnh tiêm Hoàng cấp chiến hạm, hắn cũng có lòng tin có thể mua lại được.

Tay phải mở ra, một cái quang điểm từ từ sáng lên tại trong lòng bàn tay của hắn.

Chỉ chốc lát sau công phu, một quả quang cầu ngũ sắc bay ra, phiêu phù tại trước người Ngũ Lăng lão tổ.

"Trước khi chữa thương ta không có thời gian để khống chế bọn hắn, hiện tại cũng là lúc nên thi triển Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp rồi."

Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp là một môn bí pháp Viễn Cổ thần kỳ, là báu vật vô giá mà Ngũ Lăng lão tổ đã lấy được từ trong một Viễn Cổ Bí Cảnh. Cả thiên hạ đều chỉ biết rằng, Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp có thể luyện chế ra một cỗ Khôi Lỗi có được năm thành thực lực của bản thể, nhưng lại không biết rằng, năm thành cũng không phải là cực hạn. Nói

chung, Hoàng giả bình thường hoàn toàn chính xác chỉ có thể bị luyện chế thành Khôi Lỗi có năm thành thực lực, về phần Phong Đế Vương giả chỉ có thể bị luyện chế thành Khôi Lỗi có một hai thành thực lực. Thế nhưng, Ngũ Lăng lão tổ chứng kiến được trong bộ bí pháp có ghi lại, một ít tuyệt thế thiên tài hiếm thấy sẽ có thể bị luyện chế thành Địa giai Khôi Lỗi có đến bảy thành thực lực.

Khôi Lỗi có thực lực cao hay thấp cũng có quan hệ cùng tu vi của bản thân, bất quá cũng không phải là có quan hệ tuyệt đối, những thiên tài có thể vượt cấp khiêu chiến kia, trong cơ thể của bọn hắn có một loại vật chất rất thần kỳ, loại vật chất này chính là mấu chốt giúp cho Khôi Lỗi có thực lực cường đại hay không. Ngũ Lăng lão tổ sở dĩ bắt lấy năm người Diệp Trần chính là vì trong năm người họ, Diệp Trần chẳng những là một sơ đẳng Hoàng giả, mà còn là một tuyệt thế thiên tài.

"Khi đã có Chuẩn Địa giai Khôi Lỗi, Chuẩn Tôn căn bản không phải là đối thủ của ta, cho dù gặp phải Chuẩn Tôn lợi hại thì cũng có thể thong dong ly khai."

Ngũ Lăng lão tổ tâm tình bây giờ thập phần khoan khoái dễ chịu, mấy chục năm trước hắn đã bị tổn thất một cỗ Chuẩn Địa giai Khôi Lỗi, với sự hỗ trợ của nó, bao phiền muộn đều bị quét sạch.

Nhớ tới cái Chuẩn Địa giai Khôi Lỗi kia, Ngũ Lăng lão tổ không khỏi thầm nghĩ: “Thanh Y Hoàng, thù này lão phu sớm muộn gì cũng sẽ tính sổ với ngươi.”

Nguyên liệu tạo ra Chuẩn Địa giai Khôi Lỗi chính là những thiên tài hiếm thấy, thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, dù sao đối với một số ít thiên tài thực sự lợi hại thì Ngũ Lăng lão tổ hắn cũng không dám động đến, mà cho dù muốn động đến thì cũng không thể, bởi chọc phải những Chí Tôn đằng sau đối phương thì hắn có 100 cái mạng cũng không đủ dùng, cho nên đối với Ngũ Lăng lão tổ mà nói, Chuẩn Địa giai Khôi Lỗi là thứ thập phần trân quý, sở hữu càng nhiều càng tốt. Về phần Địa giai Khôi Lỗi, hắn căn bản không dám nghĩ đến, bởi hắn không cho rằng trong Vũ Trụ Tinh Không

sẽ xuất hiện một tuyệt thế thiên tài nghịch thiên.

Sự xuất hiện của Diệp Trần đã để cho hắn mừng như điên, hắn đoán rằng sau lưng Diệp Trần tuyệt đối không có Chí Tôn nào chống đỡ, đây quả thực là báu vật từ trên trời rơi xuống.

"Trước tiên bắt tên tiểu tử kém cỏi nhất ra thực hiện a!"

Đầu tiên, Ngũ Lăng lão tổ bắt Thạch Nhân Đế ra, trong mắt hắn, Thạch Nhân Đế có tư chất kém cỏi nhất, bốn người khác mặc dù trẻ tuổi hơn nhưng tiềm lực lại rất cao, nhất là Diệp Trần.

Thạch Nhân Đế lập tức bị trảo ra, cả người lâm vào trạng thái mê man, tùy ý Ngũ Lăng lão tổ bài bố.

Trong không gian ngũ sắc, bốn người Diệp Trần sắc mặt trở nên khó coi, vừa rồi một chỉ một bàn tay ngũ sắc duỗi đến, thoáng cái đã bắt Thạch Nhân Đế ra ngoài, đến thời gian bọn hắn phản ứng cũng không có.

"Hỗn đản!"

Xích Phong Đế vội vàng xao động.

"Ta thấy có thể đột phá không gian bích chướng, chạy đi."

Diệp Trần không có ý định chờ chết, Ngũ Lăng lão tổ đem Thạch Nhân Đế đi ra, tuyệt đối không có chuyện tốt.

"Còn lão Thạch kia thì phải làm sao bây giờ?"

Hỏa Tước Đế chần chờ nói.

Diệp Trần im lặng không nói gì, Ngũ Lăng lão tổ là một Chuẩn Tôn, bọn hắn không có khả năng cứu Thạch Nhân Đế ra từ trong tay đối phương, ngay cả việc mình có thể trốn thoát hay không thì vẫn còn chưa biết được.

Xích Phong Đế đôi mắt đỏ lên nói: "Nếu ở lại, tất cả mọi người cũng sẽ

chết, còn nếu có thể đào tẩu, ngày sau còn có cơ hội báo thù cho lão Thạch." cảm tình giữa hắn và Thạch Nhân Đế là không bàn cãi, nhưng sự tình còn phải phân nặng nhẹ, nếu lưu lại mà có thể cứu Thạch Nhân Đế ra thì Xích Phong Đế không có do dự chút nào, thế nhưng, như cũ lưu lại chỉ còn đường chết.

"Lãng Phong nói không sai." Tuyết Không Đế tâm tình rất khó chịu, nàng cho tới bây giờ cũng không muốn sẽ có loại chuyện này phát sinh.

"Đi thôi!"

Hít sâu một hơi, Diệp Trần hướng phía biên giới không gian ngũ sắc lao đi, ba người Xích Phong Đế theo ở phía sau.

Đi đên trước không gian bích chướng, Linh Hồn Chi Nhãn tại mi tâm Diệp Trần mở ra.

Không Gian Áo Nghĩa sau khi đạt đến viên mãn, ánh mắt của Diệp Trần cũng có được thuộc tính Không Gian, có thể cảm ứng xem thấu hư không trong một phạm vi nhất định, lại thêm sự phụ trợ của Linh Hồn Chi Nhãn, cái phạm vi này hội được mở rộng gấp trăm lần.

Chỉ thấy trong phạm vi tầm mắt là cả một đám khung vuông lập thể, trong những khung vuông này có vô số hư tuyến, những hư tuyến này chính là quỹ tích chấn động của không gian, chấn động quỹ tích của không gian ngoại giới càng ít bao nhiêu thì chấn động quỹ tích của không gian ngũ sắc, tắc thì càng rõ ràng bấy nhiều, hiện ra sơ hở rất lớn, đương nhiên, muốn mang theo ba người ly khai thì độ khó trở nên rất lớn, trong khi hắn chỉ có thể thử một lần mà thôi.

"Khai mở!"

Thật lâu, Diệp Trần bỗng nhiên rút Phi Thiên kiếm ra, chém một kiếm về phía hư không.

Xoẹt xẹt!

Hư không vỡ ra một vết rách.

"Đi vào."

Thân hình Diệp Trần tiến nhập vào trong đó.

Cái lỗ lớn này chính là địa phương trùng với vị trí không gian chấn động quỹ tích, công kích vào chỗ này sẽ có thể xé mở không gian dễ dàng hơn, từ đó tiến vào trong một bức tường kép không gian bích chướng.

Về phần không gian bích chướng, nó cũng có điểm giống với Thiên Tằng Bính, một tầng không gian có rất nhiều tường kép.

Một cái không gian tường kép, hai cái, ba cái...

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn người Diệp Trần đã đi xuyên qua 323 cái không gian tường kép.

Không biết là may mắn hay là bất đắc dĩ, nếu đây là thời điểm Ngũ Lăng lão tổ đang chữa thương, Diệp Trần làm như vậy thì nhất định sẽ bị Ngũ Lăng lão tổ biết được, bởi vì ngay lúc đó không gian ngũ sắc đã bị Ngũ Lăng lão tổ giấu trong lòng bàn tay, nếu có bất kỳ chấn động nào thì tâm thần lập tức sẽ cảm ứng được. Còn hiện tại, Ngũ Lăng lão tổ bởi vì đang đem Thạch Nhân Đế luyện chế thành Hoàng giai Khôi Lỗi, nên tâm thần cảm ứng đã bạc nhược yếu kém rất nhiều, hơn nữa không gian ngũ sắc đã bị hắn phóng ở bên ngoài nên tâm thần cảm ứng lại bị suy yếu thêm một lần nữa.

455 cái…

468 cái…

Loáng thoáng, Diệp Trần đã có thể thấy được thế giới bên ngoài rồi.

Rốt cục, bốn người Diệp Trần đã tới được một cái không gian tường kép ở sát bên ngoài.

Xoay người, Diệp Trần trầm trọng nói: "Kế tiếp, chúng ta phải lao ra

trong nháy mắt, đồng thời phải hướng về chỗ chiến hạm đậu bên ngoài bay thẳng đến, đến lúc đó, ta chỉ có thể lo cho chính bản thân mình, hi vọng các ngươi có thể hiểu được."

Xích Phong Đế vỗ vỗ bả vai Diệp Trần, "Có thể chạy ra được thì ngươi cứ chạy đi thật xa, ngày sau báo thù cho bọn ta, trái lại, ta cũng sẽ báo thù cho ngươi."

"Lãng Phong nói không sai, ngươi nên làm những gì nên làm rồi."

Tuyết Không Đế bi thương gật đầu.

"Mọi người chuẩn bị sẵn sàng." Diệp Trần tâm vô tạp niệm, sống hay chết đều phụ thuộc vào một lần hành động này.

Ba lượt hô hấp qua đi, Diệp Trần chém ra một kiếm tạo thành một khe hở, cả người tựa như một chùm tia sáng, bay vút đi ra ngoài.

Bá bá bá bá!

Địa phương mà bốn người xuất hiện là khoang thuyền của con thuyền lớn ngũ sắc, cửa khoang thuyền cũng không đóng vì vậy bọn họ tiết kiệm được không ít thời gian. Diệp Trần thoáng cái đã đến được vị trí cửa ra vào, trên đường đi, hắn quay đầu nhìn thoáng qua và thấy được Thạch Nhân Đế, Thạch Nhân Đế cả người bị ngũ thải quang mang bao phủ, ánh mắt ngốc trệ, mà trên người Ngũ Lăng lão tổ có từng đạo ánh sáng ngũ sắc dung nhập đến trong thân thể Thạch Nhân Đế.

Bỗng nhiên, Ngũ Lăng lão tổ mở hai mắt ra.

"Hảo tiểu tử, rõ ràng có thể hoàn toàn tìm hiểu được Không Gian Áo Nghĩa, chạy thoát ra được Ngũ Hành không gian của ta."

Ngũ Lăng lão tổ chẳng những không giận mà còn vui mừng, hắn lập tức vung tay lên làm cửa khoang thuyền lập tức đóng lại, bất quá Diệp Trần còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng của hắn, nghĩ là làm ngay. Ngay lúc

ngàn cân treo sợi tóc, hắn đã lướt đi ra ngoài theo khe hở của cửa khoang thuyền.

Về phần ba người Xích Phong Đế đã chậm một nhịp nên bị giam ở bên trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1470: Địa Giai Khôi Lỗi (Thượng)

"Diệp Trần, nhất định phải thoát a!"

Xích Phong Đế quát.

"Hừ, muốn trốn à, còn phải hỏi lão phu có chịu hay không đã." Ngũ Lăng lão tổ sắc mặt trầm xuống, lập tức buông tha việc luyện chế đối với Thạch Nhân Đế, tiến hành bao phủ tâm thần đến cả chiếc thuyền lớn ngũ sắc.

Dưới tình huống bình thường, Khôi Lỗi chiến hạm chỉ có thể thoát ra chứ không thể tiến vào, nhưng nếu như chủ nhân của Khôi Lỗi chiến hạm nguyện ý thì hoàn toàn có thể đem Khôi Lỗi chiến hạm đặt vào tình trạng báo động, biến thành không thể thoát ra, cũng không thể tiến vào.

Đi vào boong thuyền, Diệp Trần đem tốc độ của mình tăng lên tới cực hạn, hướng phía vòng phòng hộ bên ngoài lao đi, chỉ cần lướt qua được vòng phòng hộ, và dùng năng lực thuấn di của hắn cùng với hoàn cảnh đặc thù của Thiên Hà, Ngũ Lăng lão tổ có muốn đuổi kịp hắn cũng rất khó, một ngày kia, hắn sẽ tìm Ngũ Lăng lão tổ báo thù này, không chỉ là vì chính mình, mà cũng là vì bốn người Xích Phong Đế.

Lập tức Diệp Trần muốn đột phá vòng phòng hộ, bỗng nhiên, vòng phòng hộ biến sắc, từ ngũ sắc đã biến thành hỗn độn sắc, “phịch” một tiếng, Diệp Trần bị bắn ngược trở lại.

"Không tốt rồi!"

Diệp Trần sắc mặt biến đổi lớn, không chút nghĩ ngợi, Phi Thiên kiếm trong tay lập tức chém một tuyệt chiêu về phía vòng phòng hộ.

Cờ-rắc một tiếng!

Chiếc thuyền lớn ngũ sắc này chỉ là cao đẳng Khôi Lỗi chiến hạm, có thể ngăn cản rất nhiều công kích của cao đẳng Hoàng giả, thế nhưng công kích của Diệp Trần so với cao đẳng Hoàng giả bình thường, chỉ có hơn chứ không kém. Dưới một kiếm này, vòng phòng hộ lập tức xuất hiện một khe hở, tuy khe hở này rất nhanh bị lắp đầy, nhưng ít ra cũng đem đến cho Diệp Trần hi vọng.

Kiếm Nguyên vận chuyển tới cực hạn, Diệp Trần thi triển ra kiếm pháp mạnh nhất - Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm.

Lập tức, kiếm quang có thể khiến cho Thiên Địa vẫn lạc tóe phát ra dung nham, bổ chém vào bên trên vòng phòng hộ làm nó điên cuồng vặn vẹo, chợt “oanh” một tiếng, trên vòng phòng hộ đã bị xé mở ra một vết kiếm rộng lớn.

Đạo vết rách này đang được vá lắp đầy bằng một tốc độ kinh người, làm Diệp Trần căn bản không kịp đi xuyên qua.

"Lại một lần nữa."

Diệp Trần hít sâu một hơi, đang muốn tiếp tục công kích thì ….

"Ngươi nghĩ có thể chạy thoát sao?"

Chẳng biết từ lúc nào, Ngũ Lăng lão tổ đã đứng ở boong thuyền, lạnh lùng nhìn Diệp Trần.

Thực lực của Diệp Trần đã vượt quá tưởng tượng của hắn, nhưng chỉ cần tại trong phạm vi công kích của hắn thì đối phương đừng mong có thể chạy trốn.

Bàn tay to lớn của hắn hớt một trảo, Diệp Trần lần nữa đã rơi vào tay Ngũ Lăng lão tổ.

"Đây phải chăng là vận mệnh ư!"

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần cảm nhận được một tia tuyệt vọng, Ngũ

Lăng lão tổ quá mạnh mẽ, mạnh hơn so với hắn ngàn vạn lần. Căn bản không cách nào chống lại, trong quá khứ, tuy nói hắn đã trải qua vô số nghịch cảnh, gặp phải những tuyệt cảnh phát sinh đối với hắn mà nói cũng như ăn cơm uống nước, thế nhưng lần này lại không giống như vậy, sức người là có hạn, bất luận sự cố gắng gì cũng đều là bọt biển mà thôi.

"Ngươi càng cường đại thì ta càng cao hứng, ngoan ngoãn làm Khôi Lỗi của ta a, Khôi Lỗi so với bản thân ngươi sẽ mạnh hơn nhiều, dùng ngươi luyện chế thành Khôi Lỗi thì ít nhất cũng là Địa giai Khôi Lỗi, có thể giúp cho ta có thêm bảy thành thực lực."

Ngũ Lăng lão tổ quay người đi vào buồng nhỏ trên tàu.

Chứng kiến Diệp Trần gặp tình cảnh này, ba người Xích Phong Đế đều rơi vào tuyệt vọng, ngay cả Diệp Trần cũng trốn không thoát, thì còn ai vào đây vì bọn họ mà báo thù chứ.

"Diệp Trần!"

Ngũ Lăng lão tổ không biết ba người Xích Phong Đế đã thi triển thủ đoạn gì, ba người có thể nói chuyện nhưng không thể cử động, lúc này, Xích Phong Đế đắng chát nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần nghe tiếng gọi liền khôi phục tỉnh táo, ở chỗ sâu trong đôi mắt chợt lóe ra hào quang bất khuất.

"Đừng vọng tưởng nữa, Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp của ta chưa bao giờ thất bại cả, khi các ngươi trở thành Khôi Lỗi của ta thì cả đời cũng sẽ là Khôi Lỗi của ta, không có bất luận chuyện ngoài ý muốn gì."

Ngũ Lăng lão tổ tựa hồ biết rõ tâm tư của Diệp Trần, đạm mạc nói.

Thả Diệp Trần ra, Ngũ Lăng lão tổ điểm một ngón tay tại mi tâm của hắn, sau một khắc, toàn bộ khí huyết, Kiếm Nguyên của Diệp Trần đã đình chỉ vận chuyển, cả người như là tiến nhập vào trạng thái quy tức, chỉ có tư tưởng là vẫn còn vận chuyển.

Ngồi xếp bằn dưới đất, Ngũ Lăng lão tổ tiếp tục luyện chế Thạch Nhân Đế.

Bởi vì ngay cả Linh Hồn Lực cũng không thể vận dụng, thứ mà Diệp Trần có thể sử dụng chỉ là đôi mắt, hắn chứng kiến được, trên người Thạch Nhân Đế bắt đầu xuất hiện nguyên một đám phù văn, những phù văn này phảng phất như có tánh mạng, chui tới chui lui tại trên người Thạch Nhân Đế, khi một cái hình nhân phù văn lớn xuất hiện cũng là lúc khí tức trên người Thạch Nhân Đế bị biến đổi, trở nên thập phần lạ lẫm, đơn thuần dùng Linh Hồn Lực cảm ứng đến, Diệp Trần căn bản không cách nào đoán ra người này là Thạch Nhân Đế nữa.

Giờ phút này ánh mắt Thạch Nhân Đế đã trở nên ngốc trệ, không còn một tia Linh Động nào, nhưng khí tức trên thân lại cường hoành không cách nào tưởng tượng, so với bản thân của hắn càng cường đại hơn đâu chỉ gấp trăm lần nghìn lần, chỉ sợ rằng đã có thể vượt cả đỉnh cấp Hoàng giả rồi.

"Tư chất quả nhiên không được, cũng chỉ có một thành thực lực của ta mà thôi, tăng thêm chỗ thiếu hụt linh trí của bản thân Khôi Lỗi, khi chiến đấu có thể phát huy ra một nửa thực lực thì tựu đã coi là không tệ rồi."

Ngũ Lăng lão tổ đối với Hoàng giai Khôi Lỗi trước mắt cũng không hài lòng, đối với hắn mà nói, có cũng được mà không có cũng không sao, là tồn tại dạng “pháo hôi” mà thôi.

"Đến phiên ngươi rồi."

Ngũ Lăng lão tổ đưa tay tóm lấy Tuyết Không Đế.

Tuyết Không Đế có tư chất đếm ngược thứ hai, gần kề tốt hơn một ít so với Thạch Nhân Đế.

"Da thịt mịn màng, nếu như ta trẻ lại mấy vạn năm thì nói không chừng sẽ đem ngươi luyện chế thành Khôi Lỗi Yêu Cơ để hưởng lạc đấy." Tới gần đại nạn, Ngũ Lăng lão tổ đã không có bất kỳ tâm tư hưởng lạc nào nữa.

Nửa canh giờ đi qua, Tuyết Không Đế cũng hóa thành Hoàng giai Khôi Lỗi.

Ngay sau đó là đến Xích Phong Đế.

Xích Phong Đế có tư chất khá cao, cũng là đếm ngược thứ ba, bất quá hắn là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả, hoàn toàn có thể luyện chế thành Huyền giai Khôi Lỗi.

Lần này thời gian luyện chế tương đối dài, trọn vẹn đi qua sáu canh giờ thì luyện chế hoàn tất.

Ngay một sát na khi luyện chế hoàn thành, khí tức Xích Phong Đế bành trướng vô hạn, lúc tới khí tức đạt gần đến Chuẩn Tôn thì bắt đầu trì hoãn lại, Ngũ Lăng lão tổ đại khái đánh giá thoáng một chút, Xích Phong Đế có thực lực đại khái nhiều hơn năm thành so với hắn, là khoảng năm thành năm. Đương nhiên, có thể không đem năm thành năm thực lực phát huy ra toàn bộ hay không thì vẫn không biết được, cái này còn phải xem ý thức Xích Phong Đế Khôi Lỗi có cao hay không, mà Khôi Lỗi ý thức lại được quyết định bởi ý thức chiến đấu của bản thân trước đó.

"Tiểu cô nương này là Phượng tộc, khí lực rất cường đại, là tài liệu tốt đây."

Ngũ Lăng lão tổ nhìn về phía Hỏa Tước Đế.

Hỏa Tước Đế kinh hoảng nói: "Ngươi như đem ta luyện chế thành Khôi Lỗi, tộc trưởng Phượng tộc ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu."

"Hừ, ngươi chỉ là một tiểu bối, ngươi cho rằng Phượng tộc sẽ vì ngươi mà kết thù kết oán cùng Linh tộc ta." Ngũ Lăng lão tổ cũng không kiêng nể gì, nguyên nhân như thế chính là vì địa vị của Linh tộc hắn, Linh tộc là một cái trung đẳng chủng tộc, không lớn cũng không nhỏ, trong tộc có năm vị Chí Tôn, bất kể là Ma tộc liên minh hay là Nhân tộc liên minh, có thể được Linh tộc ủng hộ thì thực lực lập tức tăng lên không ít, đủ để trong chiến đấu

chánh diện có thể áp đảo đối phương, thay đổi thời cuộc. Ngũ Lăng lão tổ thật đúng là đã do dự một hồi, suy nghĩ xem việc này có đáng giá hay không.

Cuối cùng nhất, Hỏa Tước Đế cũng chạy không thoát một kiếp này, bị luyện chế thành Huyền giai Khôi Lỗi, so với Xích Phong Đế, Hỏa Tước Đế có khí tức chỉ hơi không bằng, bất quá Hỏa Tước Đế Khôi Lỗi ý thức lại cao hơn một ít so với Xích Phong Đế, nguyên nhân là do tư chất, căn cứ vào kinh nghiệm của Ngũ Lăng lão tổ, khi chiến đấu, hẳn là Hỏa Tước Đế sẽ mạnh hơn một chút.

Thoáng cái đã luyện chế ra bốn cái Khôi Lỗi, bằng vào Chuẩn Tôn tu vi của Ngũ Lăng lão tổ cũng có chút không chịu đựng nổi, nhưng là hắn đã không đợi kịp, trong mắt hắn, Diệp Trần quả thực chính là một vật báu vô giá, hắn rất muốn nhìn một chút, sau khi đem Diệp Trần luyện chế thành Khôi Lỗi thì thực lực sẽ đạt tới dạng tình trạng gì.

"Đến phiên ngươi rồi, hắc hắc."

Ngũ Lăng lão tổ vung tay lên, Diệp Trần không còn tự chủ được nữa, lập tức bị hút trở về.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1471: Địa Giai Khôi Lỗi (Hạ)

Hít sâu một hơi, ánh mắt Ngũ Lăng lão tổ lộ ra tinh quang, chợt, trên người hắn bộc phát ra ngũ thải quang mang chói mắt đến cực điểm, những ngũ thải quang mang này vốn đang bành trướng, sau đó đột nhiên co rút lại rồi tiến vào trong cơ thể Ngũ Lăng lão tổ, lúc đi ra lần nữa thì biến thành những sợi tơ mỏng ngũ sắc, những tơ mỏng ngũ sắc này nếu có thể phóng đại lên để xem sẽ phát hiện ra, chúng là do những phù văn nhỏ bé tạo thành, mà ở bên trên chúng còn ẩn chứa ý chí của Ngũ Lăng lão tổ.

Vô thanh vô tức, vô số tơ mỏng ngũ sắc chui vào trong cơ thể, bắt đầu tiếp quản thân thể cùng với linh hồn của Diệp Trần.

Một canh giờ đi qua, ánh mắt Diệp Trần bắt đầu ngây dại ra, cứ cách mỗi mười lần hô hấp thì mới có thể thanh tỉnh được một lần.

"Hảo tiểu tử, linh hồn ý thức quả nhiên cường đại như thế."

Ngũ Lăng lão tổ vừa khiếp sợ, lại vừa mừng rỡ, trước đó, khi luyện chế Xích Phong Đế cùng Hỏa Tước Đế, gần kề chỉ nửa chén trà nhỏ thời gian đã tựu đem ý thức hai người luyện chế thành Khôi Lỗi ý thức, hiện tại đã qua một canh giờ rồi mà linh hồn ý thức của Diệp Trần vẫ thủy chung không bị chuyển hóa thành Khôi Lỗi ý thức, như cũ vẫn một mực chống cự.

"Ta ngược lại muốn nhìn xem ngươi có thể chống cự tới khi nào, hi vọng là không để cho ta thất vọng đấy ."

Thời gian dần trôi qua, thoáng cái đã qua nửa ngày.

Hai canh giờ đi qua.

Hai mắt Diệp Trần cứ cách mỗi một thời gian uống cạn chung trà thì mới

có thể thanh tỉnh được một lần, hơn nữa lại giống như vừa thanh tỉnh lại không phải thanh tỉnh, đã bắt đầu lâm vào một loại trạng thái hỗn độn. Lúc này, nếu có người dùng Linh Hồn Lực quan sát sẽ thấy trong cơ thể Diệp Trần có một dạng sắp xếp nào đó, giống như nó bị chiếm cứ bởi một sợi tơ mỏng ngũ sắc, phảng phất như thân thể thực sự của Diệp Trần đã bị phá bỏ, hiện tại đã bị những sợi tơ mỏng ngũ sắc quán xuyến hết thảy, đương nhiên, một số lượng nhỏ tơ mỏng ngũ sắc đã bắt đầu chiếm lĩnh những hạt hạt huyết nhục cơ bản nhất.

Ba canh giờ đi qua, hai mắt Diệp Trần đã không còn hiện lên trạng thái ngốc trệ nữa, mà đã biến đổi hoàn toàn thành ngũ sắc. Tựa như hai viên bảo thạch ngũ sắc, chiếu sáng rạng rỡ vậy.

"Quả nhiên là Địa giai Khôi Lỗi!"

Ngũ Lăng lão tổ cất tiếng cười to, dấu hiệu nhận biết Địa giai Khôi Lỗi chính là, hai mắt sẽ phát ra ánh sáng ngũ sắc. Trước đó, Chuẩn Địa giai Khôi Lỗi khi bị Thanh Y Hoàng diệt sát cũng có một tia dấu hiệu đặc thù này.

"Vẫn chưa luyện chế hoàn toàn thành Địa giai Khôi Lỗi được, kẻ này thật quá mức đáng sợ, nhưng ngược lại cũng là điều lợi cho ta."

Ngũ Lăng lão tổ thôi cuồng hỉ và tiếp tục luyện chế.

Không tiếp tục rót tơ mỏng ngũ sắc vào trong thân thể Diệp Trần, Ngũ Lăng lão tổ bắt đầu ngưng kết ra từng đạo ngũ sắc phù văn và đánh vào trong cơ thể Diệp Trần. Trước đó, tại trên người Thạch Nhân Đế, hắn tổng cộng đã đánh vào 588 cái phù văn, tại trên người Tuyết Không Đế, hắn đã đánh vào 622 cái phù văn, Xích Phong Đế cùng Hỏa Tước Đế thì không sai biệt lắm, một người là 1444 cái phù văn, một người là 1500 cái phù văn. Về phần Diệp Trần, cho tới bây giờ hắn đã đánh vào 3888 cái phù văn rồi.

"Vẫn chưa đủ, lão phu muốn luyện chế ra Địa giai Khôi Lỗi mạnh nhất, ít nhất phải có 4200 cái phù văn."

4000 !

4100 !

4200!

Việc luyện chế vẫn chưa kết thúc….

4300!

4500!

. . .

Cuối cùng, ba ngày ba đêm đi qua, Ngũ Lăng lão tổ đã đánh liên tục vào 4800 cái phù văn, lúc một cái phù văn nhân hình cuối cùng khắc vào trên người Diệp Trần thì khí tức bắt đầu cuồng bắn ra, đến mức có thể dùng hình ảnh tinh cầu bạo tạc để hình dung. Khí tức được cường hóa với tốc độ tăng dần lên từ cấp độ của đỉnh cấp Hoàng giả bình thường, đến trung đẳng đỉnh cấp Hoàng giả, đỉnh tiêm đỉnh cấp Hoàng giả…rồi đến Chuẩn Tôn.

Khí tức của Diệp Trần tăng mãi cho đến khi đạt cấp độ Chuẩn Tôn thì bắt đầu ổn định lại.

"Bảy thành, không đúng, là bảy thành chín chiến lực, đã đạt tới gần tám phần rồi."

Nhìn qua Diệp Trần, Ngũ Lăng lão tổ tựa như đang ngắm nhìn một báu vật vô giá, một Khôi Lỗi có thực lực gần bằng tám phần của chủ nhân, chuyện này cũng bằng với một cái phân thân siêu cường rồi, thậm chí còn mạnh hơn so với hắn trước đây, thậm chí nó hoàn toàn có thể gây ra áp lực cho gã.

"Là trời đã giúp lão phu rồi, haha."

Đứng người lên, Ngũ Lăng lão tổ vô cùng hăng hái, thân thể gần đất xa trời của gã tản mát ra khí thế bễ nghễ cả thiên hạ.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi có tên gọi là Địa Nhất!"

Ngũ Lăng lão tổ đặt cho Diệp Trần tên gọi là Địa Nhất .

"Vâng!"

Giờ phút này, Diệp Trần tạo cho người khác một cảm giác rất quỷ dị, rõ ràng không có chút ngốc trệ nào, nhưng lại hoàn toàn tuân thủ lệnh do Ngũ Lăng lão tổ, nếu cẩn thận quan sát sẽ mơ hồ thấy được bản thể và tánh mạng bình thường của hắn đã tách biệt hoàn toàn, dù sao Khôi Lỗi cùng tánh mạng vẫn còn có chút sai biệt, cho dù cái Khôi Lỗi này là thập phần hoàn mỹ.

"Ngươi đến giết hắn đi!"

Bỗng nhiên, Ngũ Lăng lão chỉ tay vào Xích Phong Đế, ra lệnh.

"Vâng!"

Diệp Trần nhìn về phía Xích Phong Đế rồi rút Phi Thiên kiếm ra.

Vẻ mặt Ngũ Lăng lão tổ lộ vẻ nghiền ngẫm, mà lại mang theo một tia nghi hoặc gì đó, đối với những Khôi Lỗi khác thì hắn rất có tự tin, nhưng đối với Diệp Trần thì nói cho cùng, hắn vẫn có một tia lo lắng. Thật sự là linh hồn ý thức của Diệp Trần quá mức ương ngạnh, vì vậy hắn không dám cam đoan tuyệt đối là linh hồn ý thức của Diệp Trần đã bị chuyển hóa triệt để thành Khôi Lỗi ý thức, đương nhiên, trong nhất thời hắn cũng không vội, chỉ cần tốn chút công sức thì sớm muộn gì cũng có thể tiêu trừ bất luận tai hoạ ngầm gì.

Hai tay nắm ở Phi Thiên kiếm, Diệp Trần toàn lực chém một kiếm về phía Xích Phong Đế.

“Đương” một tiếng!

Một kiếm này cũng không giết chết Xích Phong Đế, chẳng biết từ lúc nào, tại bên ngoài thân Xích Phong Đế hiện ra một luồng, cái ánh sáng ngũ

sắc này cũng không phải tới từ Xích Phong Đế, dùng vào thực lực của Xích Phong Đế thì hắn tuyệt đối không thể ngăn được một kiếm này, ngọn nguồn ánh sáng ngũ sắc này là đến từ Ngũ Lăng lão tổ, hắn đương nhiên không muốn để cho Diệp Trần thật sự giết Xích Phong Đế, chỉ là thăm dò một chút mà thôi.

"Tốt rồi."

Ngũ Lăng lão tổ phất phất tay.

Phi Thiên kiếm lập tức được cắm vào vỏ, Diệp Trần lui ra phía sau ba bước, đứng ở một bên.

"Thật sự là hoàn mỹ, nếu không phải vì ta gặp đại nạn thì ngược lại đã không có cơ hội biến ngươi thành công cụ của ta và tiến hành đoạt xá." Đối với biểu hiện của Diệp Trần, Ngũ Lăng lão tổ rất hài lòng, tạm thời sẽ không xảy ra vấn đề gì.

"Ta mệt mỏi rồi, ngươi ra ngoài cửa canh gác đi."

Nói xong, Ngũ Lăng lão tổ vung tay lên, cửa phòng bên cạnh mở ra, hắn chậm rãi đi vào.

Diệp Trần nghe lệnh liền tiến lên vài bước, đứng thủ ở ngoài cửa.

Một chút thời gian trôi qua, Diệp Trần vẫn đứng ở nơi đó mà không hề nhúc nhích, ánh mắt cũng không có bất kỳ biến hóa nào, không phát giác ra chút gì khác thường cả, thậm chí ngay cả tâm linh cũng đều không có bất kỳ chấn động nào, tựa như một pho tượng có mang Sinh Mệnh Khí Tức vậy.

Linh Hồn Lực quan sát một hồi lâu, Ngũ Lăng lão tổ mới thu hồi chú ý. Hắn đã liên tục luyện chế ra năm cái Khôi Lỗi, nhất là một cái Cực phẩm Địa giai Khôi Lỗi cuối cùng này đã làm cho tinh thần của hắn thập phần mỏi mệt, linh nguyên càng bị tiêu hao hơn phân nửa, loại cảm giác này hắn đã không gặp phải suốt vài vạn năm qua. Tinh lực đang rất yếu bớt ắn không thể không cảm thán việc mình gặp đại nạn và đi vào đây.

Nhắm hai mắt lại, Ngũ Lăng lão tổ tiến liền vào trong trạng thái đến một loại linh hoạt kỳ ảo.

Cũng không biết đã đi qua bao lâu, có lẽ là ba ngày, có lẽ là năm ngày, Diệp Trần thủy chung vẫn không có một cái nháy mắt nào, bỗng nhiên giờ phút này lại nháy một cái và xuất hiện một tia Linh Động, chỉ có điều, ở bên trong cái tia Linh Động này còn kèm theo một tia mờ mịt, toát ra vẻ suy tư.

Loại trạng thái này không duy trì được lâu, sau khi đi qua chừng trăm nhịp thở thì sắc thái linh động kia đã biến mất, trở lại bộ dạng trước đó.

Về phần bốn người Xích Phong Đế, họ thủy chung trông như một cái tượng sáp, thần sắc vẫn ngốc trệ và đứng ở nơi đó.

Cũng trong ngày này, con thuyền lớn ngũ sắc đã đi tới bên ngoài một quần đảo, nếu như năm người Diệp Trần ở vào trạng thái thanh tỉnh, nhất định sẽ phát hiện ra cái phiến quần đảo này chính là quần đảo mà bọn hắn đã trải qua lúc trước, Hỏa Sơn Đảo. Bên trên đảo tràn ngập mùi huỳnh lưu tanh hôi, và nếu bọn họ biết trước, việc ly khai Hỏa Sơn Đảo sẽ mang đến kiếp nạn này thì chỉ sợ sẽ lập tức ở lại bên trong núi lửa mà sinh sống vài năm ở đó, chỉ cần đề phòng quỷ vật tập kích là được rồi, tuyệt nhiên không muốn bị trở thành Khôi Lỗi như vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1472: Âm Sơn, Sơn Quỷ

"Đã tới chưa ?"

Ngũ Lăng Lão Tổ mở hai mắt ra, lập tức hai luồng ánh sáng ngũ sắc từ chúng được kích bắn ra ngoài rồi dần dần tiêu tán vô hình trên đường đi.

"Lần này, ta nhất định phải đoạt được U Minh quả."

Một quả U Minh quả có thể gia tăng 5000 năm tuổi thọ, Ngũ Lăng Lão Tổ có lòng tin trong vòng một ngàn năm nữa, hắn sẽ trở thành Chí Tôn. Tới lúc đó, liền sẽ có cơ hội Nghịch Thiên Cải Mệnh.

Cửa gian phòng mở ra, Ngũ Lăng Lão Tổ vung tay lên, lập tức năm người Diệp Trần bị hóa thành năm đạo ánh sáng và tiến vào trong không gian ngũ sắc trên lòng bàn tay của hắn.

Thu hồi con thuyền lớn ngũ sắc, Ngũ Lăng Lão Tổ nhìn về phía Hỏa Sơn Đảo, thân hình vừa lóe lên thì đã tới đến vị trí miệng núi lửa.

Nhíu mày, Ngũ Lăng Lão Tổ có một chút do dự, mỗi lần đi vào đây, hắn đều do dự một hồi như vậy, phía dưới này là một địa phương không tốt đẹp gì, ngay cả với Chuẩn Tôn thực lực của hắn ít nhiều cũng đều phải lo lắng, nếu không phải đại nạn đến thì có đánh chết hắn cũng sẽ không đi vào, "Mà thôi, đây là lần cuối cùng, nếu lần này lại không thành công thì đành phải lựa chọn biện pháp khác để gia tăng tuổi thọ thôi."

Trút bỏ hết vẻ do dự, Ngũ Lăng Lão Tổ trong mắt bắn ra hào quang kinh người, “HƯU...U...U” một tiếng, thân hình hắn liền hóa thành một đạo ánh sáng ngũ sắc rồi theo miệng núi lửa lướt xuống dưới.

Chỉ chốc lát sau công phu, Ngũ Lăng Lão Tổ đã vào đến tận cùng của

miệng núi lửa.

Hàn khí do Cửu U Hàn Băng tạo ra, đối với Ngũ Lăng Lão Tổ mà nói, bất quá chỉ là không khí mùa đông rét lạnh mà thôi, dù là không vận chuyển chân nguyên thì cũng chẳng có chút trở ngại nào, thứ duy nhất mà hắn kiêng kị chính là U Minh quỷ đang thủ hộ cửa vào kia.

Trong địa ngục, Quỷ vật bình thường cũng không nói làm gì, nhưng những Quỷ vật lợi hại như Hoàng Tuyền quỷ, U Minh quỷ, Vô Thường quỷ cùng với Quân Vương Quỷ … là những thứ mà người bình thường ít ai biết đến, cho dù là Chuẩn Tôn đi nữa thì kiến thức về chúng cũng là nửa vời, chỉ có Chí Tôn là may ra còn biết rõ một ít tin tức về phương diện này. Về phần Ngũ Lăng Lão Tổ, hắn từng lấy được qua một quyển quỷ sách bị hỏng nói về các loài quỷ, cho nên ít nhiều gì cũng biết rõ về đẳng cấp của các Quỷ vật.

Thực lực của Quỷ vật không thể dùng thực lực của Vũ Trụ tinh không để phán đoán, bởi vì bọn chúng không phải là thật thể, trừ phi là vô thượng võ học, bằng không thì những đả kích bình thường sẽ không có hiệu quả gì đối với chúng, điều này cũng có nghĩa là Quỷ vật chính là những tồn tại vô cùng khó đối phó, cho dù có phát huy hết sức mạnh của bản thân thì cũng chưa chắc là “có đất dụng võ”.

Chân đạp Cửu U Hàn Băng, Ngũ Lăng Lão Tổ bước từng bước về hướng dòng nham thạch màu đen nóng chảy.

Ồ ồ ồ ồ...

Dòng nham thạch nóng chảy đen đúa phát ra thanh âm sôi trào, nhưng lại bốc lên hàn khí rét lạnh thấu xương.

Bỗng nhiên, một đạo hắc ảnh lướt về hướng Ngũ Lăng Lão Tổ.

"Ta và ngươi đều đã chiến đấu rất nhiều lần rồi, vậy mà đến giờ vẫn còn không biết cao thấp như vậy." Ngũ Lăng Lão Tổ vung tay lên, khuếch tán ra ánh sáng ngũ sắc hình thành nên một tấm khiên ngăn cản bóng đen.

“Phanh” một tiếng!

Bóng đen bị bắn ngược trở về, bất quá tấm khiên ngũ sắc kia cũng bị phá hủy khi biến đổi thành một tầng Hàn Băng, sau một khắc đã bị rạn nứt rồi gãy vỡ hoàn toàn.

Bóng đen vẫn trôi lơ lửng ở phía trên dòng nham thạch nóng chảy kia, màu đen trên người nó dần dần bị mờ nhạt đi, lộ ra một gương mặt lạnh lẽo không có bất kỳ chút sinh cơ nào. Cái khuôn mặt này trông vô cùng quỷ dị, hệt như được đắp lên một tấm da mặt của ai đó, hai mắt không có đồng tử mà chỉ toàn là tròng trắng. Mặc kệ là nhìn từ góc độ nào, cũng đều có cảm giác như nó đang nhìn vào ta vậy, cái loại ánh mắt ác độc lạnh như băng này có thể ám ảnh người khác hệt như “giòi trong xương” họ vậy, dù có làm gì cũng không có khả năng tiêu trừ được.

Ngũ Lăng Lão Tổ nhíu mày, với lực sát thương mà hắn tạo ra đối với Quỷ vật, thật sự rất khó giết được đối phương, huống chi cùng sống chết với một con U Minh quỷ thì thật sự là chẳng có chút lý trí nào đấy.

"Kết trận."

Ngũ Lăng Lão Tổ tay phải vung lên, ba người Diệp Trần, Xích Phong Đế cùng với Hỏa Tước Đế lướt đi ra, ba người cùng Ngũ Lăng Lão Tổ tạo thành Tứ Tượng phương trận, đem U Minh quỷ bao vây tại trung tâm.

Sau một khắc, từng cổ một ánh sáng ngũ sắc từ trên người bốn người tuôn trào ra, kết thành một hình lập phương ngũ sắc, phong ấn chặc lấy U Minh quỷ.

"Trở về!"

Thu hồi ba người Diệp Trần về, Ngũ Lăng Lão Tổ một mình tiến vào trong dòng nham thạch màu đen, cái Tứ Tượng kết giới này chỉ có thể phong ấn U Minh quỷ trong thời gian ngắn, vì vậy hắn phải nhanh chóng tiến vào Địa Ngục.

Bên trong hắc nham thạch là băng hàn thấu xương, Ngũ Lăng Lão Tổ buộc phải vận chuyển linh nguyên tạo thành một vòng phòng hộ tại bên ngoài cơ thể. Mặc dù như thế, một tia âm lãnh hàn khí như trước vẫn xuyên thấu qua vòng phòng hộ và truyền đến trên người Ngũ Lăng Lão Tổ.

Thời gian dần trôi qua, phía dưới bắt đầu xuất hiện hai điểm sáng âm u.

Chỗ đó chính là cửa vào Địa Ngục.

Lúc ánh sáng âm u đã gần ngay trước mắt thì có thể phát hiện ra, đây là một cái đại môn hư ảo, đại môn có hai cánh cửa, bên trên chúng là hai bó đuốc có hình U Quỷ Hỏa.

Két kẹt!

Ngũ Lăng Lão Tổ hít sâu một hơi, dùng sức đẩy đại môn ra, chợt thân hình lóe lên rồi lướt vào trong đó.

Phía trên dòng hắc nham thạch nóng chảy, phong ấn hình lập phương ngũ sắc cũng bắt đầu tan vỡ, U Minh quỷ quét ánh mắt nhìn mọi nơi nhưng không phát hiện ra ai nữa, liền chậm rãi chìm vào trong dòng hắc nham thạch.

...

Trong địa ngục không có ánh mặt trời, không có thực vật tươi đẹp, toàn bộ cảnh vật tuy rằng không đến mức đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng cũng thập phần âm u, giống như thời khắc hoàng hôn bình thường trên tinh cầu Nhân loại vậy.

Tĩnh mịch, tiêu điều, u ám…nơi đây chính là Địa Ngục, không có bất kỳ sinh cơ nào tồn tại.

Người bình thường ngây ngốc ở chỗ này một thời gian ngắn, nếu không bị Quỷ giết chết thì cũng bị phát điên mà chết.

"Đây là lần thứ năm đến Địa Ngục, hy vọng vận khí có thể tốt hơn một chút."

Ngũ Lăng Lão Tổ đối với hoàn cảnh nơi này đã sớm thành thói quen, nên cũng không cảm thấy ngạc nhiên, dù sao tại trong tưởng tượng của đại đa số mọi người, Địa Ngục cũng thuộc dạng thế này.

Sau khi xem xét bốn phía, Ngũ Lăng Lão Tổ bỗng nhiên hướng về phương Đông và thuấn di qua.

Ước chừng qua thời gian ba ngày, Ngũ Lăng Lão Tổ đã thấy được một tòa cự sơn to khủng bố, cao đến năm mươi vạn trượng. Âm khí tại chỗ cự Sơn này kết thành từng trận chứ không quang minh chính đại như các ngọn núi nơi nhân gian, đương nhiên, về mặt khí thế thì rộng rãi hơn hẳn.

Tại bên trong Địa ngục, những ngọn núi như vậy được gọi là Âm Sơn, là nơi mà các cường đại Quỷ vật thường tranh nhau cướp đoạt bảo địa, mà kẻ tranh đoạt thành công một tòa âm sơn, sẽ có được một cái Sơn Quỷ phong hào, tương đương với kẻ đứng đầu một tòa thành. Rất nhiều Quỷ vật có thực lực không đủ sẽ tranh nhau gia nhập vào đó để trở thành một thành viên dưới trướng của hắn, và căn cứ vào độ lớn nhỏ của tòa âm sơn sẽ có thể biết rõ Sơn Quỷ chủ nhân của cái âm sơn này có thế lực mạnh cỡ nào.

Âm sơn nhỏ nhất cũng cao đến mười vạn trượng, tiếp theo là ba mươi vạn trượng, năm mươi vạn trượng, một trăm vạn trượng… mười vạn trượng. Thế lực cũng tương ứng với độ cao của âm sơn, cái thấp nhất thì thế lực là nhỏ nhất, ba mươi vạn trượng thì đã có chút quy mô rồi, còn Âm sơn cao năm mươi vạn trượng thì được cho là thế lực cường đại. Dù sao thực lực của Sơn Quỷ cũng có phân chia cao thấp, kém nhất chính là nhất cấp Sơn Quỷ, còn Sơn Quỷ ở âm sơn cao năm mươi vạn trượng chính là Tam cấp Sơn Quỷ.

Mà U Minh quỷ trông coi cửa vào địa ngục, cũng không đáng là gì so với Sơn Quỷ, nếu không thì đã không dùng để trông coi cửa vào Địa Ngục rồi.

Như âm sơn ở chỗ này cao năm mươi vạn trượng có tồn tại một con Tam cấp Sơn Quỷ, Ngũ Lăng Lão Tổ tuyệt đối sẽ không đi tới đây, đối với nhất cấp Sơn Quỷ thì hắn còn có lòng tin ứng phó thoáng một lúc, đến nhị cấp Sơn Quỷ thì hắn liền "ăn không tiêu" rồi, còn Tam cấp Sơn Quỷ thì hoàn toàn có thể đem hắn nuốt sống, trừ phi đến đây là hơn mấy vị Chuẩn Tôn cường đại như Thanh Y Hoàng thì may ra.

Chỗ Âm sơn này là nơi mà Ngũ Lăng Lão Tổ đến lần thứ hai, nhưng điều càng làm cho hắn kinh hỉ chính là, chỗ Âm sơn này rõ ràng đã bị phong ấn từ chân núi đến đỉnh núi, có cả thảy 49 cái phong ấn, mỗi cái phong ấn bao bọc lấy một tầng. Nói cách khác, với 49 tầng này, lúc lần thứ hai đến đây, Ngũ Lăng Lão Tổ hắn cũng không dám mạo muội xông vào. Đến lần thứ ba, bởi vì đại nạn đến nên hắn mới mạo hiểm thử một lần, lần đó một đường đánh tới tầng 34, lần thứ tư đánh tới tầng 38, và lần này là lần thứ năm.

Căn cứ vào thông tin ghi lại từ cuốn quỷ sách bị hỏng kia, mỗi một tòa Âm sơn đều có khả năng sinh trưởng ra U Minh cây, U Minh cây cứ một vạn năm sẽ kết một quả, cái quả trái cây này được gọi là U Minh quả, nó có thể gia tăng tuổi thọ lên rất nhiều.

Ở 38 tầng phía trước, Ngũ Lăng Lão Tổ đã không tìm thấy được cây U Minh nào, hắn đem hy vọng ký thác vào tầng bốn mươi trở lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1473: Các Lão Quái Tề Tụ

Tại vị trí chân núi có một khu vực rộng lớn đến ngàn trượng dày đặc âm khí, lại vừa là nơi dùng để tiếp khách ! Ở giữa là một ngọn núi vô danh có hình dạng là một chiếc xương sọ, hai mắt thâm sâu của nó như được thắp sáng bởi Quỷ Hỏa, tựa hồ như có linh trí vậy.

Âm Sơn cùng khu vực tiếp khách được nối liền nhau bởi một con đường bằng đá cái dài đến vạn trượng, hai bên con đường bằng đá này được treo đầy các đèn lồng màu đỏ bằng giấy, khi những cơn âm gió thổi qua, các đèn lồng màu đỏ liền chao đảo và phát ra những tiếng vang.

Lúc này, trên đài tiếp khách đã có bốn đạo nhân ảnh đang đứng đó, trên người phát ra khí tức mạnh không thua gì Ngũ Lăng Lão Tổ, nhưng lại không giống với hắn ở chỗ, những người này trông rất già nua, khí tức trên thân thể tuy rất mạnh, nhưng lại lộ ra dáng vẻ như “Tây Sơn ngày càng mỏng” vậy.

"Mấy lão già này đã ở đây rồi à ?!."

Nhìn thấy bốn đạo thân ảnh trên đài tiếp khách, ánh mắt Ngũ Lăng Lão Tổ liền trở nên luyến thoắng.

"Ngũ Lăng lão quái, nếu đã tới thì cứ ra mặt đi."

Một lão tẩu thoạt nhìn có vẻ gầy yếu và khô héo, hướng về phía Ngũ Lăng Lão Tổ khàn khàn cười nói.

"Âm Dương lão quái, lần nào cũng có thể gặp lại ngươi, thật là có duyên." Ngũ Lăng Lão Tổ cười lớn một tiếng, trong nháy mắt ra hiện trên đài tiếp khách.

Âm Dương lão quái mà hắn vừa nói chính là một vị Chuẩn Tôn Tà Linh Tộc, tên là Âm Dương Tẩu, chỉ có lớn tuổi hơn so với Ngũ Lăng Lão Tổ chứ không thể kém hơn, mụ đã sống gần 11 vạn năm. Sở dĩ có thể vượt qua đại nạn là bởi vì trước kia đã từng lấy được hai quả U Minh Quả, vì vậy tuổi thọ mới có thể tăng thêm một vạn năm. Âm Dương Tẩu tinh thông Âm Dương áo nghĩa, tuyệt học Âm Dương Cực Biến của mụ chính là một trong những tuyệt học khó đối phó nhất mà Ngũ Lăng Lão Tổ từng gặp qua.

"Hắc hắc, mỗi lần nhìn thấy ngươi thì vận khí của ta đều không tệ, lần này hy vọng cũng như thế." Âm Dương Tẩu ánh mắt thật thâm sâu, trên người tỏa ra tà khí âm trầm chẳng thua kém bao nhiêu so với những nơi đầy quỷ khí lạnh lẽo trong địa ngục.

"Khụ khụ, Ngũ Lăng lão quái, nếu mọi người có thể chạm mặt ở chỗ này, vậy thì không bằng liên thủ cùng hưởng lợi, ngươi thấy thế nào?"

Đứng ở cách đó không xa, một lão bà chống quải trượng, ho khan một tiếng, nói.

Ngũ Lăng Lão Tổ hướng nhìn sang đối phương, chần chờ nói: "Vị này hẳn là Dạ Quỷ Bà Bà sao!"

"Chính xác, chính là lão thân, ý ngươi thế nào?"

Dạ Quỷ Bà Bà là một Chuẩn Tôn Dạ Xoa Tộc, đã sống được hơn một vạn bốn nghìn năm tuổi rồi.

"Liên thủ sấm quan tựa hồ là ý kiến tốt, vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh, về phần nhị vị lão phu này, ta cũng không nhận ra, làm phiền các ngươi giới thiệu qua dùm." Tại đây có khá nhiều lão quái của các chủng tộc, Ngũ Lăng Lão Tổ cũng không biết hết toàn bộ, nhất là một số lão quái đã lánh đời từ lâu.

Âm Dương Tẩu cười lạnh một tiếng, "Vị này là Đại Lực Lão Tổ của Man Tộc, còn vị này là Kim Quang Lão Tổ của Yêu Tộc."

Đại Lực Lão Tổ có vóc người rất khôi ngô, chừng hơn hai thước, chẳng qua là tấm lưng có chút hơi khom, hai mắt chớp động mang theo một tia tử khí, đây là dấu hiệu đại nạn sẽ đến với đối thủ của hắn trong thời gian không xa sắp tới.

Kim Quang Lão Tổ thì ngược lại so với Đại Lực Lão Tổ, thân hình của hắn kỳ dị và thấp vô cùng, rõ ràng là một đứa trẻ nhưng lại có một đôi mắt khàn khàn, chợt đôi lúc lại hiện lên kim quang bén nhọn vô cùng.

Ở thế giới bên ngoài, tất cả mọi người là tử địch của nhau, nhưng ở chỗ này, tất cả bọn hắn đều là vì mạng sống mà đến, nếu giết chết ngươi mà ta sống cũng không lành lặn thì việc đó căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao lúc trước bốn người bọn hắn không chém giết lẫn nhau.

"Đã sớm nghe nói qua đại danh của Ngũ Lăng Lão Tổ, hôm nay được diện kiến…suy cho cùng cũng chẳng có gì đặc biệt cả." Đại Lực Lão Tổ tựa hồ có chút ân oán đối với Ngũ Lăng Lão Tổ, liền buông giọng điệu bất hảo.

Ngũ Lăng Lão Tổ cũng không phải là kẻ lương thiện, bên ngoài thì cười hòa nhã nhưng bên trong u ám, nói: "Người của Man Tộc xem ra cũng có chút cuồng vọng tự đại, bất quá thiên tài Man Tộc các ngươi cũng không phải vô dụng, đem chúng luyện chế thành khôi lỗi thì thân thể lại rất mạnh đấy."

"Hừ!"

Đại Lực Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, mắt lộ hung quang nói: "Ta hỏi ngươi, Thất đệ tử của lão bằng hữu Thiên Lang của ta, có phải bị ngươi bắt đi hay không, tốt nhất ngươi nên nhanh chóng đem hắn trở lại như cũ, nếu không đừng trách ta không khách khí với ngươi."

"Ngươi nói Thiên Lang, hẳn là Thiên Lang lão quái sao? Hắn mặc dù cũng là nhân vật có tiếng đấy, nhưng bất quá mọi việc muốn nói cũng phải có chứng cớ, ngươi có tận mắt thấy ta bắt Thất đệ tử của hắn đi không ?."

Ngũ Lăng Lão Tổ mặc dù không sợ hãi Đại Lực Lão Tổ cùng Thiên Lang lão quái, nhưng cũng không muốn cùng hai người này kết làm tử thù, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện này, dĩ nhiên, Thất đệ tử của Thiên Lang lão quái đúng là bị hắn luyện chế thành tượng gỗ, lúc đó gã tiểu bối kia cũng đã nói hắn là đệ tử của Thiên Lang lão quái.

"Ngũ Lăng lão quái, ngươi không qua mặt ta được đâu, ta biết chính là do ngươi làm đấy."

Đại Lực Lão Tổ có bảy thành nắm chắc là do hắn ta làm, chỉ cần đối phương thừa nhận thì chuyện này sẽ dễ xử lý rồi.

"Đại lực lão tặc, ngươi cho rằng ta sợ ngươi à, ta nói lại lần nữa cho ngươi rõ, chuyện này không liên quan gì đến ta cả, ngươi muốn chiến, ta liền chiến với ngươi, dù lão phu dù có liều mạng hay bị thương thì cũng phải mạt sát ngươi một phen đấy."

"Được rồi, nhị vị, nơi này là địa ngục, hết thảy chuyện của ngoại giới đều không được phép nhắc lại ở chỗ này, chờ khi rời khỏi địa ngục rồi hẵn bàn lại ân oán, những lời tục tĩu vừa rồi, người nào đã nói thì xin hãy tự trọng."

Âm Dương Tẩu không muốn để ý tới chuyện tình của Ngũ Lăng Lão Tổ cùng Đại Lực Lão Tổ, nhưng hai người này đều là Chuẩn Tôn, nếu để cho bọn họ náo loạn thì nói không chừng sẽ kinh động một vài cường đại sơn quỷ ở phụ cận.

"Âm Dương lão quái nói không sai, lão thân tới địa ngục là vì U Minh Quả, không phải là đến để nghe các ngươi ồn ào." Dạ Quỷ Bà Bà cũng lên tiếng.

Đại Lực Lão Tổ từ trước đến giờ tính tình rất thô bạo, đang muốn cự cãi thì lại bị một ánh mắt của Kim Quang Lão Tổ ngăn trở.

"Chớ có lỗ mãng, chuyện này về sau hãy nói."

Kim Quang Lão Tổ truyền âm cho Đại Lực Lão Tổ.

Tay nắm chặc quyền đến mức phát ra tiếng vang “kẽo kẹt, kẽo kẹt”, Đại Lực Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, nghiêng người đi mà không thèm nhìn tới Ngũ Lăng Lão Tổ nữa.

"Lão quỷ này thật sự ghê tởm, nếu có cơ hội, nhất định phải mạt sát hắn ngay, nếu không thì sẽ là một tai họa cho ta đây." Ngũ Lăng Lão Tổ trong lòng lạnh nhạt nói.

Chẳng biết từ lúc nào, năm Đại lão quái trên đài tiếp khách tẻ ngắt, cũng đều cũng trầm mặc không nói lời nào nữa, ngay cả Dạ Quỷ Bà Bà cũng ngồi xếp bằng ở trên đài và điều tức.

Ước chừng ba ngày thời gian trôi qua, hai mắt Quỷ Hỏa của chiếc đầu sọ khổng lồ ở trên đài tiếp khách đột nhiên bành trướng, miệng mở ra và phát ra thanh âm lành lạnh, "Hoan nghênh các vị đi tới Quỷ Khốc Sơn, muốn tiến vào núi này thì mỗi người phải đóng mười đồng quỷ thạch, nếu không ắt sẽ gặp phải vô vàn tai họa bất ngờ."

Dạ Quỷ Bà Bà mở hai mắt ra, bàn tay tìm tòi rồi lấy ra mười đồng xu bằng đá có màu đen như mực, ném vào trong miệng đầu sọ kia, còn đám người Ngũ Lăng Lão Tổ cũng nhất nhất làm theo.

Quỷ thạch chính là tiền tệ tại trong địa ngục này, tương đương với nguyên thạch ở ngoại giới, nhưng so với nguyên thạch lại trân quý hơn vô số lần. Cái Quỷ Khốc Sơn này tương đối tà môn, nếu không giao quỷ thạch ra thì đúng thực là sẽ gặp phải vận rủi liên tục. Lần trước, một vị lão quái đồng hành cùng Ngũ Lăng Lão Tổ, cũng bởi vì không tin chuyện này nên hết lần này tới lần khác đã không giao quỷ thạch ra, kết quả là kể từ lúc bắt đầu tiến vào Quỷ Khốc Sơn, bất kỳ lúc nào cũng nghe được tiếng quỷ khóc, cuối cùng tinh thần bị hỏng mất và mất tích ở trong Âm Sơn.

Là người ở ngoại giới nên tất nhiên năm người họ sẽ không có quỷ thạch, thế nhưng bọn hắn có thể đoạt được chúng ở trong chính địa ngục này,

một vài quỷ vật hơi chút cường đại thường mang trên người một hai khối quỷ thạch như vậy. Trãi qua tích lũy sẽ không khó đạt được mười đồng quỷ thạch, sau khi nộp xong mười đồng quỷ thạch, trên người Ngũ Lăng Lão Tổ còn có mười bốn khối, như vậy cũng đủ để lui tới đây một lần nữa.

"Mấy vị cũng là những người khẳng khái, mời vào núi."

Đầu xương sọ cười cười một tiếng, liên tiếp những đèn lồng màu đỏ được đặt dọc theo con đường tiếp khách bằng đá đồng loạt sáng lên.

"Đi!"

Âm Dương Tẩu dẫn đầu đi lên con đường bằng đá kia.

Năm người vừa đi lên con đường bằng đá trong một chốc thì tiếng xiềng xích giam cầm thê lương bỗng nhiên tỏa tới, phảng phất như ở bốn phía đang có một ban nhạc đại hình đang biểu diễn, quỷ ảnh và quỷ khí vô cùng nặng nề .

"Con mẹ nó thật là tà môn mà."

Đại Lực Lão Tổ mắng một tiếng.

Năm người càng lúc càng tiến xa hơn, cuối cùng cũng biến mất trên con đường bằng đá.

Trên đài tiếp khách, chiếc đầu sọ um tùm cười nói: "Chỉ còn kém ba mươi tám đồng nữa thôi, chỉ còn kém ba mươi tám đồng nữa , không còn xa nữa rồi."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1474: Quỷ Thú Tầng Thứ Bốn Mươi

Quỷ Khốc Sơn cao 50 vạn trượng và sở hữu 49 tầng phong ấn, nói cách khác, cứ cách mỗi một vạn trượng tựu sẽ có một tầng phong ấn, một vạn trượng này là độ cao bên ngoài, nếu thực sự tiến vào trong đó thì sẽ nhận ra bên trong đầy rẫy Càn Khôn.

Đối với 20 tầng phong ấn đầu tiên, năm người không cần liên thủ cũng có thể dễ dàng xông qua.

Mười tầng phong ấn kế tiếp cũng không coi là quá khó, chẳng qua là làm trễ nãi chút thời gian mà thôi.

Đến tầng phong ấn thứ 31, hoàn cảnh đã bắt đầu khó khăn lên. Trước đây, Ngũ Lăng Lão Tổ đã phải hao tổn hết sức lực, thậm chí phải liều mạng và thụ thương, tuy vậy lúc đó chỉ mới xông đến tầng thứ ba mươi tám, và cũng chính bởi vì bị thương nên hắn phải dừng bước tại tầng ba mươi tám.

Hiện tại, hắn đã đi đến tầng thứ ba mươi lăm!

Tầng36!

Tầng 38!

Rốt cục, lần này Ngũ Lăng Lão Tổ đã đi tới tầng 39.

Tầng 39 không có bất kỳ địch nhân nào, chỉ có một cái bậc thang đi thông đến tầng thứ bốn mươi, cái bậc thang này có chiều dài ước chừng là 13 vạn trượng.

Dĩ nhiên, năm người Ngũ Lăng Lão Tổ không cho rằng cái bậc thang này lại đơn giản như vậy, trong đó nhất định có mê hoặc gì đó.

Đúng như dự đoán, vừa thoáng bước lên một bậc thang kia, năm người lập tức cảm nhận được một cỗ trọng lực áp bách đến.

"Thì ra khảo nghiệm ở tầng này chính là sức chống cự đối với trọng lực." Đại Lực Lão Tổ lộ ra nụ cười tự tin, với tư cách là Man Tộc Chuẩn Tôn, hắn đối với cơ thể của mình tương đối hài lòng, mà bản thân hắn cũng đi theo lộ tuyến luyện thể.

"Thú vị, rất phù hợp với tâm ý của lão thân."

Dạ Quỷ Bà Bà kiệt kiệt cười một tiếng.

Ba nghìn trượng!

Sáu ngàn trượng!

Chín ngàn trượng!

Một vạn trượng!

Một vạn trượng đầu tiên này, kẻ phải cố hết sức chính là Âm Dương Tẩu, nếu bàn về thực lực, mụ ta mặc dù không nhất định là đệ nhất trong năm người, nhưng tuyệt đối cũng thuộc ba vị trí đầu, nhưng nếu bàn về sức chống cự đối với trọng lực thì chỉ có thể được xếp chót mà thôi.

Nếu như Diệp Trần xuất hiện tại đây thì nhất định sẽ phát hiện, trọng lực nơi này so với Bạch Ải Tinh còn muốn cường đại hơn vô số lần, có thể nói là “đồ nhi gặp phải sư tôn” vậy, còn đỉnh cấp hoàng giả bình thường mà ở chỗ này, trong nháy mắt cũng sẽ bị áp lực nén thành bụi phấn.

Một vạn một ngàn trượng!

Ngũ Lăng Lão Tổ trên trán bắt đầu bốc lên mồ hôi lạnh.

"Còn khoảng 2333 trượng nữa thôi, nhất định phải sống sót vượt qua." Ngũ Lăng Lão Tổ có thân thể không tính là yếu, nhưng sao có thể so với Đại Lực Lão, Tổ Dạ Quỷ Bà Bà cùng với Kim Quang Lão Tổ, không thể nghi

ngờ là kém hơn không ít.

Một vạn hai ngàn trượng!

Ngoại trừ ba người Đại Lực Lão Tổ vẫn còn chịu đựng được, riêng Âm Dương Tẩu thì xương cốt đã bắt đầu phát ra thanh âm “kẽo kẹt kẽo kẹt”. Tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bị đập vụn, còn Ngũ Lăng Lão Tổ thì có khá hơn một chút, nhưng cũng đã rơi vào thế suy sức yếu rồi.

"Âm Dương Cực Biến!"

Âm Dương Tẩu hét lớn một tiếng, lập tức một đoàn hư ảnh ngưng tụ ở sau lưng của hắn, dung mạo giống hệt bản thể. Duy chỉ có vẻ mặt là âm lãnh vô cùng.

Ngũ Lăng Lão Tổ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Âm Dương Tẩu, trên mặt lộ ra một tia kiêng kỵ, với nhãn lực của hắn thì tất nhiên có thể nhìn ra được, đã có một phần trọng lực bị Âm Dương Tẩu chuyển dời đến thân ảnh sau lung. Loại năng lực thần hồ kỳ kỹ này, bất luận kẻ nào cũng không dám coi thường.

Ba người Đại Lực Lão Tổ cũng hướng ánh mắt nhìn đến năng lực của Âm Dương Tẩu. Trước mắt không có gì bảo vật gì xuất hiện, nên mọi người cũng không có xung đột gì, nhưng một khi xuất hiện bảo vật trân quý thì bất kỳ kẻ nào cũng là đối thủ cạnh tranh của mình, ở chỗ này, sẽ không có sự phân biệt chủng tộc nữa, có chăng chính là “ai có thể cười đến cuối cùng” mà thôi.

Đến bậc thang thứ 13000 trượng.

Ngũ Lăng Lão Tổ bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, trên người hắn liền xuất hiện ra một bộ giáp ngũ sắc, khi nó vừa xuất hiện thì bàng bạc mênh mông cuồn cuộn trọng lực phảng phất trở nên giống như “đá chìm xuống đáy biển” vậy, có thể tác dụng lên người Ngũ Lăng Lão Tổ chỉ còn lại mấy thành mà thôi.

Đây là không gian ngũ sắc biến ảo thành Ngũ Hành khải giáp, bên trong tự hóa thành không gian, mặc dù nhìn như một tầng rất mỏng, nhưng trọng lực muốn tác dụng được lên trên người Ngũ Lăng Lão Tổ, cần phải đi qua khoảng cách mấy ngàn vạn đến trên ức dặm.

Cuối cùng, năm người đã thành công khi lên được tầng thứ bốn mươi.

Trong khi chỉ có Âm Dương Tẩu cùng Ngũ Lăng Lão Tổ là đã bộc lộ ra một tia "lá bài tẩy", thì Đại Lực Lão Tổ, Kim Quang Lão Tổ cùng với Dạ Quỷ Bà Bà vẫn dựa vào cường đại thân thể mà chống giữ tiến tới.

Đến tầng thứ bốn mươi, năm người cũng không lập tức sấm quan, mà đều tự tìm cho mình một chỗ và ngồi xuống, lấy ra một quả mai thủy quái nội đan mà bắt đầu bổ sung năng lượng.

Tầng thứ ba mươi chín tuy nói không có nguy hiểm gì, nhưng lại tiêu hao quá lớn, tại mỗi thời mỗi khắc, năng lượng biến mất hệt như dòng nước chảy vậy.

Thời gian uống cạn nửa chung trà đi qua, năm người trước sau đều mở hai mắt ra.

"49 tầng phong ấn này, cứ cách mỗi mười tầng thì độ khó sẽ tăng lên một cấp bậc, kế tiếp, mọi người cần phải liên thủ sấm quan, chờ đến lúc xuất hiện bảo vật thì bàn lại cách khác." Dạ Quỷ Bà Bà thanh âm khàn khàn nói.

"Như thế tốt lắm."

Âm Dương Tẩu gật đầu, hư ảnh sau lưng cũng không tiêu tán, ngược lại càng phát ra chân thật hơn.

Hoàn cảnh tại tầng thứ bốn mươi có thể làm cho lòng người phải tê dại, phóng hết tầm mắt nhìn qua, nơi đây là một mảnh hư vô tối tăm vô biên vô hạn, phía trên là những tầng mây đông đúc, phía dưới là vực thẳm sâu đến không lường được, độ sâu của nó quả lực không cách nào dò xét rõ được, Linh Hồn Lực vừa tiến vào trong đó liền lập tức biến mất tăm. Nhưng để cho

năm người phải kinh hãi chính là, mãnh đất hư vô tối tăm này rõ ràng không có cấm chế trận pháp, nhưng năm người muốn bay lên trời lại chỉ có thể bay lên cao chừng năm đến mười trượng, nếu bay cao sẽ bị ngã rơi xuống lập tức, dù có làm thế nào cũng đều không thể ngăn cản được.

Cũng may là vùng đất hư vô màu đen này có những cái cây lớn mọc song song nhau, thân cây thô to đến hai người ôm cũng không hết, trên đó lại có những sợi xích nối sang bờ bên kia, những thứ xiềng xích này tuy nói là đã rỉ sét nhưng nhìn qua lại thấy rất bền chắc, Kim Quang Lão Tổ đã thử trảm một kích vào đó nhưng cũng không cách nào chém đứt xiềng xích được.

"Nơi đây có cả thảy mười cái xiềng xích, chúng ta nên lựa chọn năm cái xiềng xích ở giữa mà đi, một khi phát hiện địch nhân thì đồng loạt liên thủ giết chúng, các vị có ý kiến gì không ?" Âm Dương Tẩu nói.

"Lão thân chọn gốc cây bị xiềng xích này." Dạ Quỷ Bà Bà lựa chọn chính là cây xiềng xích thứ ba, mụ ta trời sanh đã có bản tính cẩn thận nên không muốn bị kẹp ở giữa.

Kế tiếp, Kim Quang Lão Tổ cùng Đại Lực Lão Tổ chia ra chọn cho mình cây thứ sau và thứ bảy, Âm Dương Tẩu thì chọn cây thứ tư.

"Ha ha, lão phu có duyên với con số năm, vậy thì chọn cây thứ năm vậy!"

Ở giữa chỉ còn lại có một cây xiềng xích, hắn không thể có lựa chọn khác, bất quá hắn cũng không thèm để ý điều đó.

Tốc độ năm người rất nhanh, trong thời gian nháy mắt đã đi được không biết xa bao nhiêu, thạch đài đặt chân ở phía sau đã không còn nhìn thấy được nữa, cảnh vật đã bị hư vô tối tăm bao phủ.

Bỗng nhiên, Kim Quang Lão Tổ chỉ tay về phía dưới, hơi kinh nghi nói: "Đây là cái gì vậy?"

Chỉ thấy chỗ sâu trong hư không đen tối ở phía dưới, hai ngọn đèn sáng khổng lồ lành lạnh đang tiến đến gần, kích thước ước chừng mấy trượng, Ngũ Lăng Lão Tổ dung Linh Hồn Lực đảo qua mà trong lòng giật mình, ở nơi này làm gì có ngọn đèn sang nào chứ, rõ ràng đó là một đôi mắt, hơn nữa quỷ dị nhất chính là, chỉ có thể nhìn thấy được ánh mắt chứ không thể thấy được chủ nhân của đôi mắt này là ai, phảng phất như thân thể của hắn đã cùng hư vô đen tối kết hợp lại với nhau.

"Là quỷ thú!" Ngũ Lăng Lão Tổ ngưng trọng nói.

"A, sao ngươi biết?" Mọi người nhất tề nhìn về phía Ngũ Lăng Lão Tổ.

Ngũ Lăng Lão Tổ giải thích: "Quỷ thú cũng không phải là một loại quỷ vật, mà đơn thuần là do vô số Quỷ Hồn hỗn tạp hội tụ với nhau tạo thành quỷ vật hung hãn, một quỷ thú nhỏ bé nhất cũng tương đương với sơn quỷ cấp một, không phải dễ dàng đối phó được đâu." Trong địa ngục, sơn quỷ là một loại phong hào, cũng không phải là một loại quỷ, sét về sự cường đại của Quỷ Hồn, trên căn bản chỉ có ba loại từ kém đến mạnh theo thứ tự là Hoàng Tuyền quỷ, U Minh quỷ, Vô Thường quỷ. Ba loại quỷ vật này cũng có thể trở thành sơn quỷ, dĩ nhiên, trong số các sơn quỷ đồng cấp khác, Vô Thường quỷ nhất định là lợi hại hơn rất nhiều.

"Vậy con quỷ thú phía dưới kia là cái cấp bậc gì vậy?"

Âm Dương Tẩu tuần hỏi.

Ngũ Lăng Lão Tổ cẩn thận phân biệt một phen, chần chờ nói: "Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Quỷ thú, bất quá trong cặp mắt của nó có một sợi tơ hồng, có lẽ là sơn quỷ cấp cấp một đấy."

Lần này Ngũ Lăng Lão Tổ đã đoán sai, quỷ thú đúng là lấy tơ hồng trong mắt để phân biệt thực lực, nhưng hắn chưa phát hiện ra rằng, ở phía dưới đạo hồng tuyến này còn có một đạo tơ hồng tương đối lờ mờ, nói cách khác, con quỷ thú này đã bắt đầu có thực lực của sơn quỷ cấp hai rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1475: Đại Lượng Quỷ Thú

"Mọi người đừng quấy nhiễu nó, con thú này tuy ở gần đây nhưng cũng không phát động công kích, ít ra cũng còn có chút chỗ trống mà quần nhau." Nói chuyện chính là Ngũ Lăng lão tổ.

Hắn tuy không sợ Quỷ thú Sơn Quỷ cấp một, nhưng quỷ vật là thứ khó giết chết nhất, ngay cả U Minh quỷ thủ hộ cửa vào Địa Ngục đến cấp một Sơn Quỷ cũng không đạt được, nhưng muốn đánh chết hắn, như trước không phải sự tình có thể làm được trong thời gian ngắn. Ngũ Lăng lão tổ sơ đoán một chút, dù là năm người liên thủ, nếu không mất nửa canh giờ thì cũng đừng mơ có thể đánh lui đối phương.

Đáng tiếc lời nói này của Ngũ Lăng lão tổ đã vô ích rồi, hắn vừa dứt lời thì bỗng nhiên, tiếng gầm gừ khủng bố từ phía dưới truyền lên đến, ngay sau đó, cặp mắt mang theo chỉ đỏ kia càng lúc càng lớn, một cỗ hàn phong thê lương rét đến thấu xương từ phía dưới cuộn tất cả lên.

Mọi người toàn bộ dừng bước, hai mắt đục ngầu của Dạ Quỷ bà bà bắn ra tinh quang bốn phía, trầm giọng nói: "Các vị, liên thủ gạt bỏ con thú này, nếu không tất cả chúng đều gặp phải nguy hiểm đấy."

Nói chuyện đồng thời quải trượng trong tay Dạ Quỷ bà bà run lên, vô số bóng trượng phóng từ trên xuống dưới, bắn về phía Quỷ thú.

Bất quá công kích rơi vào trên người Quỷ thú trước nhất không phải là bóng trượng, mà là một đạo cột sáng kim sắc do Kim Quang lão tổ phát ra. Cái cột sáng Kim sắc vô cùng chói mắt này thô to như một cái thùng nước, ngay cả hư vô chi địa tối tăm phía dưới cũng bị kim quang mãnh liệt làm sáng lên, ẩn ẩn chứng kiến một đầu hư ảnh cực lớn đang lao lên như “diều gặp gió”, hướng năm người vọt tới.

Ngay sau đó, Ngũ Lăng lão tổ phình to năm ngón tay, tung một chưởng ấn xuống bên dưới, cái chưởng ấn này có màu ngũ sắc, sau khi thoát ra khỏi bàn tay liền trở nên càng lúc càng lớn hơn, cuối cùng ít nhất cũng phải lớn hơn gấp đôi so với quỷ ảnh bên dưới, tựa hồ nó cứ to mãi, vĩnh viễn không có chừng mực, bao phủ cả Thiên Địa.

Âm Dương Tẩu là kẻ có công kích quỷ dị nhất, tay phải hắn vừa vươn ra thì đã có một đoàn khí lưu hình thành tại lòng bàn tay, chợt, hư ảnh sau lưng hướng phía khí lưu rót vào một cỗ lực lượng, làm đám khí lưu này từ trong suốt biến thành màu sắc hỗn độn và mơ hồ, nhìn vào có thể thấy rõ hai chủng khí lưu có đường ranh giới rạch ròi, trông như Thái Cực Âm Dương đồ vậy.

Kẻ ra tay cuối cùng chính là Đại Lực lão tổ, Đại Lực lão tổ có công kích đơn giản hơn rất nhiều, chỉ là một quyền vung hướng phía dưới mà thôi, nhưng bất luận kẻ nào cũng không dám coi thường cái nắm đấm này, bởi vì thượng diện của nó ẩn chứa lực lượng áo nghĩa cường đại nhất, một quyền vừa tung ra đã làm lực lượng tác dụng tại phía trên hư không đen tối, sinh ra rung động gợn sóng vô cùng vô tận.

Oanh!

Đầu tiên là một đoàn hào quang chói mắt bùng nổ dữ dội, đó là do cột sáng kim sắc của Kim Quang lão tổ cùng Quỷ thú va chạm vào nhau. Sau đó, vô số bóng trượng từ trên trời giáng xuống, đập nện mạnh mẽ vào trên người Quỷ thú. Ngay tiếp đó, chưởng ấn ngũ sắc của Ngũ Lăng lão tổ cũng đã đến, phảng phất như một thái cổ cự sơn hung hăng đè xuống Quỷ thú, làm nó bị dìm xuống hơn mười dặm. Ngay tại thời điểm Quỷ thú chuẩn bị xông lên lần nữa thì Hỗn Độn Khí lưu hệt như lưu tinh của Âm Dương Tẩu bồi tiếp, ánh sáng của khí lưu vừa lóe lên đã lập tức chui vào trong cơ thể Quỷ thú. Sau một khắc, con Quỷ thú gầm hét lên khi có rất nhiều đóa Hỏa quang Hỗn Độn bạo tạc ra ngoài, cơ hồ bao phủ một nửa thân thể nó. Đến đây vẫn chưa xong, quyền phong mãnh liệt cường đại hơn trăm ngàn lần so với Tinh Không gió lốc của Đại Lực lão tổ theo sát đến. Chấn động mãnh liệt làm quỷ

thú bắt đầu tan rã nửa thân người rồi dần dần tan rã.

"Cái lão quái này không thể coi thường a"

Ngũ Lăng lão tổ đồng tử co rụt lại, sức mạnh của Đại Lực lão tổ đã để cho hắn có thêm ba phần kiêng kị.

Nếu là Quỷ thú tầm thường, dưới sự oanh kích của năm người liên thủ, tất nhiên nó sẽ thụ chút ít thương thế không nhẹ, thế nhưng con Quỷ thú này lại mạnh hơn gấp mấy lần so với trong tưởng tượng của mọi người, chỉ thấy thân thể nó hóa ra trạng thái hư ảnh một hồi, rồi sau đó lại hội tụ trở vào trong cơ thể. Nửa thân thể đang tan rã kia một lần nữa được ngưng tụ hoàn chỉnh trở lại với hung uy không giảm chút nào, nhanh chóng hướng phía Dạ Quỷ bà bà ở chỗ gần hắn nhất lao đi.

"Muốn chết!"

Dạ Quỷ bà bà cũng không sợ hãi chút nào, thân thể khô héo gầy nhỏ đột nhiên bành trướng, từ một mét năm đã biến thành gần 2m, sau lưng mở ra một đôi cánh huyết nhục phô thiên cái địa, phảng phất như hai luồng mây đen vậy, mà quải trượng trong tay mụ cũng lập tức biến hình, trở thành một cây trường mâu tản ra ánh hào quang màu xám.

"Âm Ảnh Thánh Huy!"

Cầm trong tay trường mâu màu xám, Dạ Quỷ bà bà khẽ quát một tiếng, một mâu đập phá xuống dưới, cái này một mâu, tách ra sáng lạn vô cùng ánh sáng chói lọi, nhưng ánh sáng chói lọi ở chỗ sâu trong, lại ẩn chứa hóa chi vô cùng bóng mờ, ánh sáng chói lọi cùng bóng mờ cùng tồn, có chút kỳ diệu, trời sinh có Đại Đạo chí lý.

"Tốt cho một chiêu Âm Ảnh Thánh Huy, xem ra, Quang Chi Áo Nghĩa cùng Ảnh Chi Áo Nghĩa của ngươi đã được dung hợp càng thêm sâu rộng rồi." Âm Dương Tẩu là người quen thuộc nhất của Dạ Quỷ bà bà, đối phương tuy không thể tự sáng tạo ra được Vô Thượng võ học, nhưng lại

sáng tạo được một môn tiểu Vô Thượng võ học. Cái gọi là tiểu Vô Thượng võ học, tức là trong võ học có ẩn chứa loại áo nghĩa tuy không bằng Ngũ Hành, Âm Dương, Quang Minh, Hắc Ám hoặc là thời không, nhưng tự bản thân nó cũng hợp thành một hệ tương sinh tương khắc, quang ảnh bình sinh đối lập, càng thâm thúy hơn so với thủy - hỏa dung hợp.

Đương nhiên, Quang Chi Áo Nghĩa cũng không được tính là Quang Minh Áo Nghĩa, cả hai vẫn có một sự khác biệt, Quang Chi Áo Nghĩa thì thuần túy, còn Quang Minh Áo Nghĩa tắc thì có tính bao dung rất mạnh.

Tương ứng với điều đó, tiểu Vô Thượng võ học xa xa không bì kịp với Vô Thượng võ học, nhưng tiểu Vô Thượng võ học lại có thể tăng uy lực lên dễ dàng hơn. Dù sao, trước khi trở thành Chí Tôn thực sự, tất cả mọi người đều chỉ là “da lông” mà thôi.

Oanh!

Trong nháy mắt, Quỷ thú cùng Dạ Quỷ bà bà đã trùng kích vào nhau, nhưng điều làm cho bọn người Âm Dương Tẩu phải kinh ngạc là một màn này phát sinh, Dạ Quỷ bà bà rõ ràng không phải đối thủ của Quỷ thú, cả người bị chấn bay rớt ra ngoài, lập tức ngã xuống vùng hư vô tối đen ở bên dưới. Nhưng vào thời khắc này, đôi cánh sau lưng mụ điên cuồng vỗ mạnh, giúp cho Dạ Quỷ bà bà thoát hiểm trong gang tấc và rơi vào bên trên cây xiềng xích thứ 10, vẻ mặt mụ chợt âm trầm, "Con thú này không phải Sơn Quỷ cấp một đơn giản như vậy, đích thị là Sơn Quỷ cấp bậc nhị cấp rồi."

Vừa rồi tuy nói không phải là mười thành thực lực của mụ, nhưng ít nhất cũng có thể đạt đến chín thành.

Nghe vậy, Ngũ Lăng lão tổ dừng công kích lại và nhìn kỹ về hướng cặp mắt của nó, đúng là dưới đường chỉ đỏ tươi còn có một đường chỉ đỏ mờ hơn, hoàn toàn chính xác đây không phải là Quỷ thú cấp bậc Sơn Quỷ nhất cấp. Cười khổ một tiếng, hắn nói: "Hoàn toàn chính xác không phải là Quỷ thú cấp bậc Sơn Quỷ cấp một, là lão phu đã sai lầm."

Quỷ thú sau khi bị Dạ Quỷ bà bà cản trở cũng không tiến hành phát động công kích lần nữa, rất hiển nhiên, nó cũng biết rằng với thực lực của nó thì chỉ có thể cùng một hai kẻ trong đó chém giết, trong khi đối phương có đến năm người, như vậy căn bản không cách nào giết được toàn bộ, nếu kéo dài thời gian chiến đấu thì bên thất bại chỉ sợ sẽ là nó đấy.

Rống!

Quỷ thú gầm hét lên, phát ra sóng âm truyền đến chỗ sâu trong hư vô tối đen như mực.

Ngũ Lăng lão tổ nhướng mày, hắn mơ hồ có dự cảm bất hảo.

"Không tốt, là nó đang triệu hoán đồng bọn đấy."

Người đầu tiên phát giác được điều bất ổn chính là Kim Quang lão tổ, đôi mắt của hắn tựa như được chế tạo bằng Hoàng Kim vậy, phóng tầm mắt ra sẽ có thể chứng kiến được mọi thứ ở chỗ rất xa trong hư vô tối đen.

Hống hống hống rống rống. . .

Kim Quang lão tổ vừa dứt lời thì phía dưới đã truyền đến vô số tiếng gầm gừ, từng đôi mắt sáng quắc như ánh đèn không ngừng xuất hiện, căn bản không cách nào tính hết được. Trong những ánh mắt này đều chỉ có một đường chỉ đỏ, thế nhưng 5 người bọn hắn cũng không thể nào chịu nổi số lượng nhiều như vậy, phải biết rằng Quỷ thú bình thường cũng đã có thực lực tương đương với Chuẩn Tôn bình thường rồi, và với số lượng nhiều như vậy, trừ phi là Chí Tôn, nếu không thì bất kỳ ai gặp phải cũng đều chỉ có con đường chết mà thôi.

"Trốn ngay đi!"

Không có bất kỳ tưởng niệm nào, năm người men theo đám xiềng xích, điên cuồng xông về phía trước, ngàn vạn lần không thể để cho đám Quỷ thú bao vây, nếu không hẳn phải chết là điều không thể nghi ngờ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1476: Khôi Lỗi Đại Trận

Dạ Quỷ bà bà là kẻ có tốc độ cao vô cùng, đôi cánh huyết nhục sau lưng vừa mãnh liệt vỗ một cái thì lập tức cả người đã lao đi mấy trăm dặm, tiếp theo là Kim Quang lão tổ, ngay sau đó là Âm Dương Tẩu, Ngũ Lăng lão tổ. Còn Đại Lực lão tổ thì có tốc độ chậm nhất, bất quá cũng chỉ là so sánh với những người kia mà thôi, thực tế khi hắn đạp chân lên đám xiềng xích, mỗi một bước bước ra đều có thể di chuyển được một hai trăm dặm.

Đáng tiếc, số lượng Quỷ thú thật sự rất nhiều, toàn bộ khắp hư vô chi địa tối đen đều là Quỷ thú. Tiếng gầm gừ của chúng đều có chứa linh hồn công kích, nếu chỉ là một con Quỷ thú gào thét thì tất cả mọi người còn có thể chịu đựng được, nhưng với hàng trăm hàng ngàn con Quỷ thú đồng loạt gào thét thì sóng âm linh hồn tỏa ra sẽ khủng bố như một cơn sóng thần vậy, khuếch tán tứ phía.

Ngũ Lăng lão tổ kêu rên một tiếng, linh hồn của hắn giờ đây như bị tia sét đánh trúng, đau đớn không thôi.

"Nơi đây chỉ là Tam cấp Sơn Quỷ Âm Sơn, tại sao lại có thể có nhiều Quỷ thú như vậy chứ?"

Ngũ Lăng lão tổ cũng không cách nào nghĩ thông suốt được.

Thất thần một chút, Ngũ Lăng lão tổ đã bắt đầu cảm thấy đầu váng mắt hoa, nhưng ngay lúc này, phía trước mặt đã xuất hiện bảy con Quỷ thú ngăn cản đường đi của hắn.

"Địa Nhất, đi ra."

Nếu là trước đây, bảy con Quỷ thú bình thường này, một mình một người Ngũ Lăng lão tổ hắn cũng có thể đối phó, nhưng lúc này lại là thời

điểm tranh thủ thời gian, chỉ cần chậm một bước thì liền có thể bị những con Quỷ thú khác tràn đến cắn giết.

Bàn tay vung lên, ba người Diệp Trần, Xích Phong Đế cùng với Hỏa Tước Đế đồng thời xuất hiện.

"Công kích chúng cho ta!"

Nói chuyện đồng thời, Ngũ Lăng lão tổ dẫn đầu phát động công kích, chưởng ấn ngũ sắc lập tức được tung ra.

Ba người Diệp Trần cùng Ngũ Lăng lão tổ đồng dạng phát ra chưởng lực mạnh nhất, chưởng pháp vừa được thi triển kia rõ ràng giống như đúc của Ngũ Lăng lão tổ, đều ẩn chứa Ngũ Hành áo nghĩa.

Oanh!

Vô Thượng võ học ẩn chứa áo nghĩa viên mãn, đối với quỷ vật sẽ có lực sát thương cường đại, bốn đạo ngũ sắc chưởng ấn song song được oanh kích ra và lập tức xé ra một lỗ hổng.

“Bá” một tiếng!

Ngũ Lăng lão tổ lập tức thu hồi ba người Diệp Trần, thân hình lóe lên, theo lỗ hổng vọt tới.

Thời gian dần trôi qua, mọi người đã có thể chứng kiến một bệ đá đặt chân ở phía đối diện, đến được chỗ đó sẽ liền có thể ly khai tầng bốn mươi, tiến vào tầng phong ấn 41.

"Cút ngay!"

Phía sau, Đại Lực lão tổ đang bị một con Quỷ thú cường đại nhất ngăn cản, song phương điên cuồng đại chiến, từ nơi xa thỉnh thoảng cũng có thể nghe được thanh âm giận dữ của Đại Lực lão tổ.

"Thật sự là trời cũng giúp ta, cái lão quái này chết chắc rồi."

Ngũ Lăng lão tổ quay đầu lại nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra nét mỉm cười. Nếu để cho hắn động thủ đối phó Đại Lực lão tổ thì khả năng đánh chết được đối phương là rất thấp, bất quá một khi lâm vào vòng vây của Quỷ thú thì chỉ cần Đại Lực lão tổ không trở thành Chí Tôn, tựu tuyệt đối là không có hi vọng giữ được mạng sống.

Đáng tiếc, dáng tươi cười của Ngũ Lăng lão tổ còn chưa hoàn toàn triển khai thì một màn phát sinh đã khiến hắn phải kinh sợ.

Chỉ thấy trong tay Đại Lực lão tổ chẳng biết từ lúc nào đã cầm giữ một cái mâm tròn, cái mâm tròn có hai màu đen và trắng, ở vị trí chính giữa còn có hai dòng khí lưu đen trắng đang chậm chạp lưu chuyển. Đại Lực lão tổ vung tay ném đi, khi chiếc mâm tròn bay đến giữa không trung thì một đạo khí lưu màu đen từ nó bắn trúng vào Đại Lực lão tổ, một đạo bạch sắc khí lưu lại trúng vào trên người Ngũ Lăng lão tổ.

Ngay sau đó, Ngũ Lăng lão tổ chỉ cảm thấy thời không biến hóa, đến khi hắn hồi phục tinh thần lại thì phía trước đã không còn trống trãi nữa, ngược lại đang có một con Quỷ thú cường đại nhất choáng chỗ. Mà Đại Lực lão tổ thì chẳng biết lúc nào đã tiến đến trước mặt của hắn và đang dốc sức liều mạng chạy trốn.

"Đại lực lão quái, ta không để yên cho ngươi đâu."

Ngũ Lăng lão tổ hai mắt đỏ ửng lên, hắn sao lại nhìn không ra, cái mâm tròn đen trắng kia hẳn là một loại bảo vật có khả năng làm thay hình đổi vị, có thể đem bản thân cùng một mục tiêu khác hoán đổi vị trí cho nhau, rất không may, hắn đã trở thành mục tiêu của Đại Lực lão tổ.

"Ngũ Lăng lão quái, không cần phải có ý tứ, hẹn gặp lại trên tầng phong ấn 41, hy vọng có thể thấy ngươi lần nữa đấy." Đại Lực lão tổ cười hắc hắc, chạy vội mà không hề quay đầu lại.

"Đáng giận, chờ ta thoát thân rồi, nhất định phải cho ngươi đổ máu mà

trả một cái giá lớn."

Ngũ Lăng lão tổ lúc này đã hận Đại Lực lão tổ đến thấu xương, nếu không vì Đại Lực lão tổ thì lúc này có lẽ hắn đã nhanh chóng đến được trên bệ đá đối diện mà không có chút nguy hiểm nào rồi.

Bất quá trước mắt hắn cũng biết rằng, mình phải mau chóng thoát khỏi con Quỷ thú đầu lĩnh này.

Con Quỷ thú đầu lĩnh này chỉ tương đương với Nhị cấp Sơn Quỷ, tuy đang cảm thấy kỳ quái khi đối thủ của mình đột nhiên thay đổi thành kẻ khác, nhưng nó cũng không thèm để ý quá nhiều, thứ mà nó cần chính là linh hồn, còn ai thì cũng như ai mà thôi.

Rống!

Không có vội vã công kích, Quỷ thú đầu lĩnh gầm thét triệu hoán các thủ hạ đến.

"Ngũ Hành phong ấn, phong!"

Ngũ Lăng lão tổ bắt buộc bản thân mình phải tỉnh táo lại, bàn tay vươn ra, lập tức, một khối hình lập phương ngũ sắc bao phủ quanh Quỷ thú đầu lĩnh, bắt nó vây khốn ở bên trong.

"Ngũ Hành độn thuật!"

Làm xong hết thảy, trên người Ngũ Lăng lão tổ bắn ra ngũ thải quang mang kinh người, cả người hóa thành một đạo ngũ sắc lưu tinh kích bắn đi ra, thế nhưng lúc hắn vừa ly khai thì ngũ sắc phong ấn cũng bị hỏng mất, Quỷ thú đầu lĩnh sao lại cam tâm trơ mắt nhìn con mồi đào tẩu, hắn mở cái miệng rộng như hư vô và kích bắn ra một đạo Hỏa Diễm màu đen, hỏa diễm lập tức trúng vào bên trên ngũ sắc lưu tinh.

Phốc!

Phảng phất như Hỏa Tinh rơi vào trên vải bông, ngũ thải quang mang lập tức bị thủng một lỗ nhỏ làm tốc độ của Ngũ Lăng lão tổ lập tức giảm mạnh, hệt như một quả bóng da bị lọt khí ra ngoài vậy, bắt đầu không còn ổn định nữa.

"Địa Ngục Hỏa!" Ngũ Lăng lão tổ thất kinh, thứ hắc sắc Hỏa Diễm mà Quỷ thú đầu lĩnh phun ra không phải là Hỏa Diễm bình thường, mà là Địa Ngục Hỏa, thứ thần kỳ nhất trong địa ngục. Địa Ngục Hỏa ẩn chứa Địa Ngục ý chí, cơ hồ không có gì là không thể thiêu rụi, ngay cả linh hồn mà dính phải một điểm nhỏ cũng liều hóa thành tro tàn, trọn đời không thể siêu sinh được.

Hắn cũng không nghĩ tới, Quỷ thú đầu lĩnh rõ ràng có thể nắm giữ một tia Địa Ngục Hỏa.

Thời gian hoảng loạn ngắn ngủi đã khiến cho Ngũ Lăng lão tổ triệt để lâm vào vòng vây của đám Quỷ thú, bốn phương tám hướng đều rậm rạp chằng chịt Quỷ thú hư ảnh, nhìn sơ qua đã nhận ra có không dưới mấy trăm con.

"Đáng giận, buộc lão phu phải xuất Khôi Lỗi đại trận, thù này, lão phu nhất định sẽ báo."

Ngũ Lăng lão tổ với tư cách là một Chuẩn Tôn nên năng lực sinh tồn không phải thứ mà bình thường người có thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy hai tay của hắn nhanh chóng kết ấn, trong nháy mắt đã tạo ra trăm ngàn cái ấn pháp, “Hâyyyy”, bỗng hắn quát một tiếng, một cái trận pháp hình tròn cự đại từ trên trời giáng xuống, đồng thời trong trận pháp cũng lần lượt xuất ra những thân ảnh.

Những thân ảnh này cũng không phải thực thể, mà là lần lượt những bức tượng gỗ, số lượng của chúng điên cuồng tăng lên ào ạt như thủy triều vậy, rất nhanh, số lượng đã vượt qua gấp 10 lần Quỷ thú, hơn nữa vẫn đang không ngừng gia tăng.

Khôi Lỗi đại trận là một môn trận pháp bên trong Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp, cái môn trận pháp này có thể liên tục không ngừng địa chế ra những Mộc Đầu Khôi Lỗi, mỗi cái Mộc Đầu Khôi Lỗi tuy chỉ có 1% thực lực của Ngũ Lăng lão tổ, nhưng lại có thể thắng thế ở số lượng đông đúc. Vì luyện chế trận pháp này mà Ngũ Lăng lão tổ phải bỏ ra vô số năm, vô số tinh lực, cùng với vô số tài liệu…, nếu không vì bỏ ra quá nhiều thời gian cho Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí pháp thì bây giờ hắn đã trở thành Chí Tôn rồi.

Có Khôi Lỗi đại trận ngăn cách và kéo dài khoảng cách tấn công, Ngũ Lăng lão tổ thuận lợi thoát khỏi vòng vây, nhanh chóng đi vào tầng phong ấn 41 ở phía trước. Trên đường đi, Ngũ Lăng lão tổ quay đầu lại nhìn thoáng qua, trên mặt tràn đầy sắc thái đau lòng, cái Khôi Lỗi đại trận này cả đời hắn cũng không dùng qua mấy lần, hơn nữa trước đây khi sử dụng còn có thể thu hồi trở về, còn hiện tại chỉ có thể lãng phí ở tại đây rồi.

"Đại lực lão quái."

Nổi giận gầm lên một tiếng, Ngũ Lăng lão tổ nhảy vào tầng phong ấn 41.

Tại sau lưng của hắn, trong đại trận Khôi Lỗi dĩ nhiên có xuất hiện mấy vạn cái Mộc Đầu Khôi Lỗi, những Mộc Đầu Khôi Lỗi này ẩn chứa võ đạo ý chí cùng với Ngũ Hành chi lực của Ngũ Lăng lão tổ, đối với Quỷ thú hoặc nhiều hoặc ít cũng có một ít sát thương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1477: Mỗi Người Đều Có Mục Đích Riêng

Tầng phong ấn 41, Đại Lực Lão Tổ nhìn thấy Ngũ Lăng Lão Tổ xuất hiện liền cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng lập tức cái cỗ cảm giác kinh ngạc này bị che giấu đi. Với tư cách là một Chuẩn Tôn lão quái sống gần mười vạn năm, không có một ít năng lực bảo vệ tính mạng là điều không thể nào, nếu bản thân hắn có thể có thì người khác khẳng định cũng có, nhưng có điều hắn cũng không biết năng lực bảo vệ tính mạng của Ngũ Lăng Lão Tổ là cái gì.

"Đại lực lão quái, ta và ngươi sẽ có một kẻ phải chết!"

Ngũ Lăng Lão Tổ vừa nhìn thấy cừu nhân đã lập tức triệu hồi ra ba người Diệp Trần, khởi xướng tấn công mạnh về phía Đại Lực Lão Tổ.

"Chả lẽ ta sợ ngươi à."

Lần này là Ngũ Lăng Lão Tổ động thủ trước nên Đại Lực Lão Tổ cảm giác mình là kẻ thuộc về đạo lý.

Một quyền tung ra làm vô số quyền ảnh tác động vào hư không, tạo ra một luồng sóng rung động, nó như có thể cộng hưởng khiến cho Vạn Vật thế gian đều rơi vào trạng thái vận động. Chính sự vận động này đã làm cho những lực lượng khác ở xung quanh bị kiềm chế không ít, bởi cho dù là tư duy vận chuyển thì cũng đều phải cần đến lực lượng để thúc đẩy. Vì vậy muốn lực lượng áo nghĩa đạt tới cực hạn để thẳng tiến đến đại thành vô thượng võ học, thì ở giai đoạn trước đó, võ giả càng phải dốc hết sức, thậm chí gấp mười lần bình thường thì mới làm được.

Oanh!

Thế nhưng, Ngũ Lăng Lão Tổ lập tức bị đánh bay ra ngoài, nếu đối

kháng chính diện, hắn cơ bản không phải là đối thủ của Đại Lực Lão Tổ bởi đối phương cũng không phải Chuẩn Tôn bình thường.

Bất quá Ngũ Lăng Lão Tổ không chỉ có bấy nhiêu bổn sự, vừa rồi chỉ là thăm dò thoáng một chút xem Đại Lực Lão Tổ có lực lượng mạnh cỡ nào mà thôi.

"Đại Ngũ Hành, bắt lấy."

Trên đường bay ngược về sau, hai tay Ngũ Lăng Lão Tổ đã kết ấn nhanh như chớp, sau một khắc, tại sau lưng của hắn xuất hiện ra một hư ảnh ngũ sắc cực kỳ to lớn và uy nghiêm, trông như một vị thần. Hai mắt thần ảnh mở ra liền khiến cả Thiên Địa biến sắc, khi Ngũ Lăng Lão Tổ tung ra một chưởng, bàn tay vô cùng lớn của ngũ sắc hư ảnh cũng đồng dạng càn quét ra ngoài và chụp về hướng Đại Lực Lão Tổ.

"Đến đây, hãy xem Đồ Đằng Kim Thân của ta thế nào!"

Luyện Thể Vương Giả tại trên phương diện Linh Khu hoàn toàn có thể đè ép những võ giả khác, nhưng đáng sợ hơn chính là, Luyện Thể Vương Giả còn có thể tu luyện những võ học cùng loại với Cửu chuyển Kim Thân. Theo đó, Đồ Đằng Kim Thân và các loại Luyện Thể võ học cũng đồng dạng có Bát giai Linh Khu hoặc là Cửu giai Linh Khu. Việc tu luyện Cửu chuyển Kim Thân hoặc là Đồ đằng Kim Thân sẽ giúp cho bản thân càng mạnh hơn đối phương đâu chỉ gấp đôi gấp ba, thậm chí gấp mười lần. Có thể nói, chỉ bằng vào huyết nhục thân thể thôi thì đã có thể đứng ở thế bất bại rồi.

Vào lúc này, chỉ thấy trên người Đại Lực Lão Tổ bỗng nhiên tách ra ám kim sắc quang mangmãnh liệt, tại mặt ngoài da của hắn bắt đầu hình thành và hội tụ nên từng đạo phù văn ám kim sắc, đám phù văn này trông giống như vật thể sống vậy, không ngừng chui tới chui lui, cuối cùng tạo thành một hình xăm đồ đằng hoàn mỹ.

Ô...ô...n...g!

Ngay lúc bức hình xăm được hình thành thì cái bài tay ngũ sắc kia cũng chộp tới nơi.

Đại Lực Lão Tổ để cho hắn tùy ý bắt lấy.

Cọt kẹt..t..tttt cọt kẹt..t..tttt!

Ngũ sắc đại thủ sau khi bắt trúng Đại Lực Lão Tổ liền phát lực, tựa hồ muốn bóp nát thân thể đối phương, nhưng mặc kệ ngũ sắc đại thủ phát lực như thế nào thì Đại Lực Lão Tổ vẫn có thể phòng thủ kiên cố, hình xăm ám kim sắc trên người thậm chí còn đem ngũ sắc đại thủ đẩy ra một chút, hoàn toàn không để cho hắn chiếm được góc độ phát lực tốt nhất.

"Man tộc Ngũ đại Luyện Thể võ học - Đồ Đằng Kim Thân?"

Ngũ Lăng Lão Tổ nhướng mày, Man tộc trên cơ bản đều đi theo Luyện Thể lộ tuyến, thành tựu của các cường đại Luyện Thể võ học là rất lớn, một hai môn trong số Ngũ đại luyện thể võ học này hoàn toàn có thể so sánh với Nhân tộc luyện thể võ học đấy, về phần Linh Tộc thì đến một môn cũng đều không có.

"Lão thất phu, ngươi cũng thử chịu của ta một quyền nào."

Lực đạo của Ngũ sắc đại thủ đã càng lúc càng yếu đi, Đại Lực Lão Tổ chỉ khẽ quát một tiếng thì đã thoát ra được sự trói buộc của đại thủ, liền sau đó tung một quyền bổ về phía Ngũ Lăng Lão Tổ.

Một quyền này vô cùng mãnh liệt, vô cùng cuồng dã, quyền thủ cường đại thậm chí làm ảnh hưởng tới cả phương không gian này, khiến cho mọi người tựa hồ như đã đi tới thời đại Viễn Cổ Man Hoang vậy.

Ngũ Lăng Lão Tổ lúc này lực cũ đã qua, lực mới chưa kịp phát sinh, liền vội vàng né tránh, hắn biết rằng mình tuyệt đối không thể ngăn nổi một quyền này, cho dù hắn có mạnh hơn nữa thì nhất thời cũng không thể ngăn cản. Đối phương tuy cũng không đả thương được hắn, nhưng dù sao cũng có thể làm cho hắn phải mất mặt.

"Tiến lên!"

Ngũ Lăng Lão Tổ ra mệnh lệnh, Diệp Trần lập tức tiến lên ngăn cản ở trước người Ngũ Lăng Lão Tổ, nghênh đón một chưởng kia.

Oanh một tiếng!

Diệp Trần khóe miệng phun ra đại lượng máu tươi, bay rớt ra ngoài, còn quyền thế của Đại Lực Lão Tổ đã bị cản bớt nên lực đạo đã suy yếu hơn phân nửa, số còn lại dễ dàng bị Ngũ Lăng Lão Tổ đơn giản đánh tan biến đi.

"Khôi Lỗi mạnh thật."

Đại Lực Lão Tổ giật mình nhìn về phía Diệp Trần, hắn vốn không đem Diệp Trần để vào mắt, cho rằng hắn chẳng qua chỉ là một Khôi Lỗi bình thường, tối đa cũng chỉ có được năm thành thực lực của Ngũ Lăng Lão Tổ mà thôi, nhưng một kích vừa rồi kia, tối thiểu phải đạt đến bảy tám phần thực lực của Ngũ Lăng Lão Tổ.

"Là Nhân tộc thiên tài ư?"

Kim Quang Lão Tổ ánh mắt chợt trở nên sắc bén, trên người Diệp Trần phát ra khí tức tuy nói có cùng nguồn gốc với Ngũ Lăng Lão Tổ, nhưng trong đó vẫn mơ hồ ẩn chứa khí tức của riêng hắn.

"Không biết cái lão quái vật này lại từ đâu mà tìm ra một Nhân tộc tuyệt đỉnh thiên tài như vậy." Kim Quang Lão Tổ sắc mặt có chút âm trầm, Nhân tộc cùng Yêu Tộc là một nhất thể, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, Nhân tộc thiên tài như thế ngày sau lớn lên, tất nhiên sẽ là một vị đại tướng. Con ngươi đảo một vòng, Kim Quang Lão Tổ nhìn về phía Ngũ Lăng Lão Tổ với một ánh mắt mang theo tia hàn ý, chỉ có điều cái tia hàn ý này rất nhanh được ẩn giấu đi.

Nói đến việc Diệp Trần bị Đại Lực Lão Tổ đánh bay ra ngoài, Ngũ Hành chi lực trên người thoáng cái đã bị tiêu hao không ít, nguyên lai lực lượng của hắn đều phụ thuộc ở Ngũ Lăng Lão Tổ, phải được bổ sung tại mọi thời

khắc thì mới có thể bảo trì ở trạng thái đỉnh phong. Nhưng không ai biết biết rõ rằng, khi hứng chịu một kích này, hai mắt Diệp Trần đã hiện lên một tia linh trí, hắn vừa nhìn thoáng qua Ngũ Lăng Lão Tổ thì đạo linh trí này rất nhanh ảm đạm xuống, trở về trạng thái như lúc trước.

"Đã đủ rồi!"

Âm Dương Tẩu ra mặt giảng hòa.

Ngũ Lăng Lão Tổ cũng chẳng quan tâm đến sự tình Diệp Trần, đối với Âm Dương Tẩu trầm giọng nói: "Âm Dương lão quái, lúc trước mọi người đã nói rồi, khi tiến vào trong đó thì liên thủ tác chiến, nhưng lão đáng chết kia rõ ràng đã ám toán ta, nếu không phải ta còn có mấy phần bổn sự bảo vệ tính mạng thì đã sớm chết thảm tại tầng bốn mươi rồi, chuyện này tuyệt đối sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy."

Âm Dương Tẩu nhìn về phía Đại Lực Lão Tổ, âm thanh lạnh lùng nói: "Còn có việc này sao ?."

"Có thì như thế nào, không thì như thế nào, liên thủ tác chiến tất nhiên ta làm được, còn về phần sự tình khác thì ngươi chưa nói, và ta cũng chưa từng đáp ứng." Là do hắn đã là chui vào rọ mà thôi.

"Xem ra, là ngươi không có thành ý rồi."

Dạ Quỷ Bà Bà cũng đứng ở bên này Âm Dương Tẩu và Ngũ Lăng Lão Tổ.

"Được rồi, đây chỉ là một sự hiểu lầm, trước mắt còn chưa tìm được cây U Minh quả nào, mọi người cứ đánh nhau như vậy không sợ thất bại trong gang tấc sao?" Kim Quang Lão Tổ biết rõ đây là lúc mình nên nói chuyện rồi, hắn không thể để cho Đại Lực Lão Tổ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, dù sao chỉ có Đại Lực Lão Tổ là gần gũi với hắn nhất.

"Kim quang lão quái, nếu không tôn trọng quy củ thì không thành đồng minh được, ta đây không tin được hắn, ngươi bỏ đi."

Ngũ Lăng Lão Tổ uy hiếp nói.

"Hắc hắc!" Kim Quang Lão Tổ cười cười, điềm nhiên nói: "Đã như vậy, mọi người liền chiến đấy đi ! Rồi ai cũng đừng nghĩ là mình sẽ đạt được U Minh quả."

Hắn dám khẳng định, đối phương sẽ không lựa chọn đại chiến.

"Ngươi ..!"

Ngũ Lăng Lão Tổ nổi giận.

Tức giận nhìn thoáng qua Kim Quang Lão Tổ, Âm Dương Tẩu trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói: "Việc này hãy tạm thời gác lại, những lời tục tĩu đã nói ở phía trước, kế tiếp, không ai được tiếp tục nhắc lại, lão phu dù có liều mạng thụ thương cũng sẽ tru sát hắn."

Nói qua, trong mắt của hắn chợt lóe lên sát cơ lành lạnh, trong lòng của hắn hạ quyết tâm, sau khi đạt được U Minh quả sẽ liên hợp Dạ Quỷ Bà Bà và Ngũ Lăng Lão Tổ, cường lực tru sát Đại Lực Lão Tổ cùng Kim Quang Lão Tổ, dù sao trước khi đến đây hắn đã không có ý định chia đều U Minh quả rồi, với hắn mà nói, lấy được U Minh quả càng nhiều càng tốt.

"Tốt, kỳ thật nếu như không phải tình huống nguy cấp thì ta cũng sẽ không làm cái hành động kia."

Đại Lực Lão Tổ hạ mình xuống một bậc, trong số mọi người ở đây, hắn kiêng kỵ nhất chính là Âm Dương Tẩu, lão gia hỏa này là kẻ mà hắn nhìn không thấu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1478: Hoàng Tuyền Phong Bạo, Diệp Trần Tỉnh Lại

Tầng 41 là một mảnh sa mạc hàn băng tĩnh mịch và vô cùng to lớn mênh mông, không có giới hạn.

Tại trong đại sa mạc này, cứ cách mấy trăm dặm sẽ có một tòa tháp, các tòa tháp này có độ cao tăng dần từ thấp đến cao, một mực kéo dài ra ngoài.

Ù ù …,

Từ phương xa bỗng nhiên xuất hiện một đạo cuồng phong trông như một con cự long đen kịt, cơn gió lốc còn chưa tới gần thì đã có có một cổ hàn ý đập vào mặt, bên ngoài đại sa mạc càng kết nổi lên từng tầng băng sương.

"Đây là cái gì chứ?"

Ngũ Lăng Lão Tổ mơ hồ có dự cảm xấu, cơn gió lốc này lại để cho Hồn Hải của hắn sinh ra một tia không ổn định.

"Mau đi đường vòng."

Âm Dương Tẩu cũng không dám khinh thường, lựa chọn đường vòng mà đi.

Nhưng bọn hắn nào có thể ngờ được, cơn gió lốc cũng bắt đầu chuyển hướng.

"Hừ!"

Đại Lực Lão Tổ hừ lạnh một tiếng rồi phát ra một quyền.

Hư ảo quyền ảnh ảnh hướng đến hư không đập nện về phía cơn gió lốc, nhưng điều khiến cho mọi người phải kinh ngạc chính là, quyền ảnh tuy rằng

có thể khiến cho cơn gió lốc tan rả đi một chút, nhưng thực tế, lực sát thương cũng không phải quá lớn, dường như chỉ là phế vật đối với cơn gió lốc mà thôi.

Trong nháy mắt, cơn gió lốc đen kịt đã đến gần năm người, khiến bọn hắn nhìn vào lập tức sởn hết cả gai ốc, đây hoàn toàn không phải gió lốc bình thường, rõ ràng là do vô số Quỷ vật hình thành, nguyên một đám quỷ ảnh như ẩn như hiện ở bên trong, tuy hai mà một đấy.

"Là Hoàng Tuyền phong bạo, tất cả bên trong đó đều là Hoàng Tuyền Quỷ cả đấy."

Ngũ Lăng Lão Tổ tóc gáy dựng đứng, âm thanh thất kinh nói.

Hoàng Tuyền phong bạo là một trong những loại cuồng phong đáng sợ nhất trong địa ngục, cơn bão táp này cũng không phải do tự nhiên hình thành, mà là do vô số Hoàng Tuyền Quỷ tụ hợp mà thành. Nếu gặp phải Hoàng Tuyền phong bạo, cho dù là Vô Thường Quỷ trong địa ngục thì cũng sẽ nhượng bộ lui binh, nguyên nhân là vì Hoàng Tuyền Quỷ sau khi hình thành ra Hoàng Tuyền phong bạo sẽ bị yếu đi, vì vậy những lực lượng mạnh mẽ hơn một khi bị xoắn vào trong nó, lập tức sẽ trở thành một bộ phận của nó.

Ngũ Lăng Lão Tổ hiện tại bắt đầu hoài nghi, Quỷ Khốc Sơn đến cùng có đúng thực là lãnh địa Tam cấp Sơn Quỷ bình thường hay không, trong khi bất kỳ nơi nào cũng xuất hiện đại lượng Quỷ Thú, Hoàng Tuyền phong bạo như vậy. Bất quá ngẫm lại cũng có phần đúng, nơi đây nếu như đã bị phong ấn mạnh như vậy thì khẳng định là địa phương không tầm thường rồi.

"Mau phong bế nó lại."

Âm Dương Tẩu há cam chịu để cho Hoàng Tuyền phong bạo tiến đến gần, hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, lập tức một đoàn khí lưu màu trắng hình thành tại trước người hắn. Chợt, hư ảnh sau lưng của hắn liền hướng về phía đạo khí lưu màu trắng rót vào thêm một cỗ khí lưu màu đen nữa, sau

một khắc, một cái Hắc Bạch Âm Dương đồ bành trướng và bao phủ về hướng Hoàng Tuyền phong bạo, triệt để trói chặc nó.

Ngũ Lăng Lão Tổ có tốc độ cũng không chậm, Ngũ Hành phong ấn của hắn từ trên trời giáng xuống, bao phủ Hoàng Tuyền phong bạo cùng với Hắc Bạch Âm Dương đồ bao.

Kim Quang Lão Tổ cũng thi triển ra Kim Quang kết giới của mình, tạo thành từng mảnh gương sáng bóng vây kín cả phong bạo, ở bên trong vòng kết giới, kim quang chói mắt mãnh liệt được tản ra, trùng kích về phía phong bạo đang ở giữa nó.

Về phần Dạ Quỷ Bà Bà cùng Đại Lực Lão Tổ thì không am hiểu phong khốn trận pháp nên không thể nhúng tay vào được.

Làm xong mọi thứ, năm người lao đi với tốc độ cao nhất về phía trước. Ba tầng phong ấn tuy rằng có thể vây khốn bất luận gã Chuẩn Tôn nào trong thời gian rất lâu, nhưng Hoàng Tuyền phong bạo đáng sợ hơn nhiều so với Chuẩn Tôn.

Ước chừng thời gian nửa khắc trôi qua, phía sau họ truyền đến một tiếng nổi cực kỳ lớn, năm người liền biết rõ phong ấn đã bị phá mở.

Oanh long long!

Toàn bộ đại sa mạc tựa hồ đang run rẩy, Hoàng Tuyền phong bạo dùng tốc độ nhanh gấp mười lần so với trước truy tới đây, có thể phát hiện, khi tốc độ bạo tăng, độ thô to của Hoàng Tuyền phong bạo cũng giảm bớt đi. Nhưng so với khoảng cách hiện tại giữa hai bên thì đô thô to của Hoàng Tuyền phong bạo chỉ giảm bớt chừng một thành mà thôi, hoàn toàn có thể đuổi kịp năm người, đến lúc đó, sẽ có ít nhất một người bị cuốn lấy và chắc chắn là lành ít dữ nhiều rồi.

"Quá nhanh rồi, chỉ còn khoảng một trăm lần hô hấp là nó có thể đuổi kịp chúng ta."

Ngũ Lăng Lão Tổ tính toán khoảng cách thoáng một chút, trong nội tâm trầm xuống.

Mặc kệ là hắn có thực lực này hay không thì hắn cũng không muốn thua đủ cùng Hoàng Tuyền phong bạo, “giết địch một nghìn tự tổn thương tám trăm” đây là hành vi ngu xuẩn đấy.

Khoảng cách giữa Hoàng Tuyền phong bạo và năm người càng ngày càng gần, toàn bộ Quỷ Khốc Sơn này ẩn chứa quy tắc phong ấn đặc biệt và không cách nào Thuấn Di được, tốc độ đơn thuần có thể đạt tới một phần ngàn trong Vũ Trụ tinh không thì đã coi là không tệ rồi.

Ầm ầm!

Chuyện tốt không thấy đâu, chỉ toàn họa vô đơn chí.

Bên ngoài đại sa mạc phía trước cách năm người không xa, bỗng nhiên vỡ tan ra, từ trong đó lại toát ra một đạo gió lốc đen kịt, lại là một đạo Hoàng Tuyền phong bạo khác.

Bởi vì khoảng cách thật sự quá gần, và mọi người lúc đó đang bảo trì trạng thái tốc độ cực hạn, nên trong lúc nhất thời căn bản không phản ứng kịp nữa, chỉ có thể dựa vào bản năng của mình mà chuyển hướng sang trái phải.

Kết quả đã có thể nghĩ ra, năm người đã bị phân cách thành hai nhóm, Âm Dương Tẩu, Dạ Quỷ Bà Bà cùng với Đại Lực Lão Tổ hướng phía bên phải lao đi, Kim Quang Lão Tổ cùng Ngũ Lăng Lão Tổ lựa chọn hướng bên trái.

"Thay ta dẫn dắt nó rời đi." Ngũ Lăng Lão Tổ run tay ném đi ra một đạo nhân ảnh, còn bản thân hắn thì hướng một phương hướng khác chạy vội, nhìn kỹ sẽ nhận ra nhân ảnh đó chính là Thạch Nhân Đế, nhưng thần sắc hắn đã trở nên chất phác ngốc trệ.

Đáng tiếc, Hoàng Tuyền phong bạo lại chẳng quan tâm đối với Thạch

Nhân Đế, như trước vẫn đuổi sát Ngũ Lăng Lão Tổ cùng Đại Lực Lão Tổ.

"Chẳng lẽ cái Hoàng Tuyền phong bạo này lại cảm thấy hứng thú đối với Linh Hồn cường đại ?"

Ngũ Lăng Lão Tổ trong nội tâm phỏng đoán.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Kim Quang Lão Tổ cùng Ngũ Lăng Lão Tổ lại biến sắc, sa mạc phía trước hai người lại bị bạo liệt, một đạo Hoàng Tuyền phong bạo thứ ba chui ra.

"Đáng chết."

Ngũ Lăng Lão Tổ liên tục không ngừng chuyển hướng về phía bên phải, còn Kim Quang Lão Tổ lại hướng phía bên trái lao đi.

Cứ như vậy, sau lưng hai người đều có một đạo Hoàng Tuyền phong bạo đi theo, còn bản thân bọn hắn thì bỏ chạy thục mạng.

Truy đuổi không bao lâu thì bên trong các Hoàng Tuyền gió lốc truyền ra tiếng gào thét mãnh liệt, theo tiếng kêu gào truyền ra, tốc độ của nó tăng đột biến lên gấp mười lần, giống hệt như đạo Hoàng Tuyền phong bạo thứ nhất.

Phát giác được biến động lạ sau lưng, Ngũ Lăng Lão Tổ đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

"Ta liều mạng với ngươi!"

Ngũ Lăng Lão Tổ hướng phía tòa tháp cao gần nhất lao đi, hắn phải đánh cược tại đây, đánh cược rằng cái tháp cao này có thể phòng ngự Hoàng Tuyền phong bạo, nếu là như vậy hắn sẽ tranh thủ được một chút thời gian, về phần sau đó sẽ đào thoát như thế nào thì nói sau.

Một nghìn dặm!

Năm trăm dặm!

Ba trăm dặm!

Đến khi khoảng cách giữa Ngũ Lăng Lão Tổ và tòa tháp cao gần nhất càng ngày càng gần, thì khoảng cách giữa Hoàng Tuyền phong bạo sau lưng và hắn tương ứng cũng gần thêm, chỉ còn không đến năm mươi dặm mà thôi, bằng vào tốc độ của Hoàng Tuyền phong bạo, Ngũ Lăng Lão Tổ còn chưa kịp trốn vào tháp thì đã bị đuổi kịp.

Trên mặt hắn giờ đây đã hiện lên sắc thái đau lòng khôn siết, Ngũ Lăng Lão Tổ buộc phải thực hiện sự lựa chọn đầy khó khăn lần thứ hai, tay hắn vung lên, ngũ thải quang mang lập loè được phóng ra, một đạo nhân ảnh lập tức phóng tới trước mặt Hoàng Tuyền phong bạo.

Là Diệp Trần.

Diệp Trần có Linh Hồn lực cường đại hơn so với phong Đế Vương Giả bình thường không biết mấy phần, mặc dù hiện tại vẫn không bì kịp các cường đại Hoàng giả, thế nhưng xét tính chất thì lại muốn vượt qua rất nhiều, không kém gì Chuẩn Tôn. Giờ này khắc này, đã đến bước đường cùng, Ngũ Lăng Lão Tổ đành phải vứt bỏ Diệp Trần, tựu giống với tại tầng thứ bốn mươi, hắn đã từ bỏ Khôi Lỗi đại trận pháp trân quý nhất.

"Lần này nếu như không chiếm được U Minh quả, lão phu xem như tiền mất tật mang rồi."

Diệp Trần chính là một trong những vật liệu tốt nhất mà hắn thấy qua nhiều năm sưu tầm, có lẽ là thứ tốt nhất, gần như đặt đến tám phần thực lực của bản thể, cái này so với bất kỳ thứ gì cũng đều muốn trân quý hơn rất nhiều, nếu không phải vì nguy hiểm đến tính mạng thì có đánh chết hắn cũng sẽ không vứt bỏ Diệp Trần. Chính vì vậy mà Ngũ Lăng Lão Tổ hắn không khỏi càng thống hận Đại Lực Lão Tổ hơn, nếu không phải vì đối phương ám toán hắn thì lần này hắn có thể dùng Khôi Lỗi đại trận làm trở ngại thoáng một chút Hoàng Tuyền phong bạo, như vậy hắn sẽ tranh thủ được một ít thời gian, và đâu cần phải buông tha cho Diệp Trần.

"Đại Lực Lão Tổ, ngươi chờ đó cho ta."

Thấp giọng gào thét lên, Ngũ Lăng Lão Tổ xông vào trong tòa tháp cao.

Bị vung ra một thoáng kia, Diệp Trần đột nhiên tỉnh táo lại, đương nhiên, trước đó hứng chịu một kích của Đại Lực Lão Tổ, Diệp Trần đã thanh tỉnh hơn không ít, khống chế của Ngũ Lăng Lão Tổ đối với của hắn tuy mạnh, nhưng cũng có giới hạn, sau khi bị Đại Lực Lão Tổ kích đánh, loại khống chế này liền bị suy yếu không ít. Bằng vào ý chí của Diệp Trần, tất nhiên sẽ tranh đoạt lại quyền khống chế tinh thần của mình, nhưng dưới sự cường đại của Ngũ Lăng Lão Tổ, Diệp Trần đã một mực che giấu sự thanh tỉnh của mình.

"Đây là !"

Giờ này khắc này, ánh mắt Diệp Trần đã bị một đạo Hoàng Tuyền phong bạo to lớn như cự long nhét đầy, sau một khắc, toàn bộ cơ thể đã bị Hoàng Tuyền phong bạo bao phủ vào trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1479: U Minh Thánh Nhãn

Bá!

Mượn thời cơ ngắn ngủi khi Hoàng Tuyền Phong Bạo nuốt lấy Diệp Trần, Ngũ Lăng lão tổ thoáng cái lướt tiến vào trong tòa tháp cao.

Tầng một của tháp không có bất kỳ vật gì, chỉ có một tấm bia đá màu đen, trên đó có sáu chữ to màu máu “Bước vào đây sẽ phải chết"

Nơi đây là đâu chứ ?

Ngũ Lăng lão tổ biết rõ, người viết ra những dòng chữ này muốn ám chỉ tầng phong ấn 41, chứ không phải là tòa tháp này.

Đi vào tầng hai, đồng dạng cũng có một tấm bia đá, và dòng chữ trên nó cũng y như vậy.

Và tầng ba cũng như 2 tầng trước!

Thời gian dần trôi qua, tâm hồn Ngũ Lăng lão tổ bắt đầu chìm xuống.

Nếu như đối phương không phải nói chuyện phím thì như vậy nơi đây thật sự vô cùng nguy hiểm, sáu chữ to huyết sắc kia phảng phất như là những lạc ấn, nó đã khắc dấu thật sâu vào trong linh hồn của Ngũ Lăng lão tổ.

"Mà thôi, lần này nếu có thể toàn mạng ly khai nơi đây thì sau này sẽ không bao giờ đến nữa."

Ngũ Lăng lão tổ đã bắt đầu sợ hãi, nơi này quá mức tà môn rồi, bản thân hắn là một Chuẩn Tôn nhưng cũng không tránh khỏi bị giày vò.

Một lần nữa trở lại một tầng, Ngũ Lăng lão tổ đứng ở bên trong tại cửa

ra vào, từ xa nhìn đến cảnh tượng Hoàng Tuyền Phong Bạo đang cắn nuốt Diệp Trần.

"Kẻ này là một kinh tài kinh diễm, đáng tiếc."

Ngũ Lăng lão tổ âm thầm thở dài, chợt ngồi xếp bàn xuống để khôi phục linh nguyên bị hao tổn.

Bên trong Hoàng Tuyền Phong Bạo, một cái hư ảnh Diệp Trần bị kéo tách rời ra, đây chính là linh hồn của Diệp Trần.

Tại phía trên linh hồn vẫn còn có những sợi tơ mỏng cùng phù văn ngũ sắc đang xen nhau chằng chịt, mấu chốt mà Ngũ Lăng lão tổ có thể khống chế Diệp Trần chính là ở chỗ những sợi tơ mỏng cùng phù văn ngũ sắc này.

Đùng!

Hoàng Tuyền Phong Bạo mãnh liệt xoay tròn làm những sợi tơ mỏng cùng phù văn ngũ sắc đứt gãy từng khúc rồi sụp đổ hoàn toàn.

"Phù văn tan rã rồi!"

Trong tháp cao, Ngũ Lăng lão tổ sắc mặt âm trầm, kỳ thật ở sâu trong nội tâm, hắn vẫn còn lưu lấy một tia hi vọng, hi vọng Diệp Trần có thể còn sống sót. Nhưng hiện tại, cái hi vọng này đã tan thành mây khói rồi, phù văn một khi bị nghiền nát thì linh hồn Diệp Trần cũng cũng không khá hơn chút nào, tất nhiên sẽ bị Hoàng Tuyền Phong Bạo triệt để thôn phệ, từ nay về sau sẽ biến mất hoàn toàn trên thế giới này.

Hoàng Tuyền Phong Bạo đối với thân thể cũng không có lực sát thương quá lớn, nhưng đối với linh hồn lại có tổn thương trí mạng. Diệp Trần cảm giác linh hồn của mình phảng phất như bị tiến nhập vào trong một cái cối xay thịt, mỗi thời mỗi khắc đều chịu đựng ngàn vạn lần xoay tròn thiết cắt. Nhưng giờ khắc này cũng là lúc thể hiện ra sự đặc biệt của linh hồn Diệp Trần, không nói đến những linh hồn Hoàng giả tầm thường, cho dù là linh hồn Chuẩn Tôn thì cũng không cách nào ngăn cản Hoàng Tuyền Phong Bạo

thôn phệ, hội sẽ càng ngày càng yếu đi. Còn linh hồn Diệp Trần thì không giống như vậy, lúc vừa mới bắt đầu thì bị suy yếu rất nhiều, nhưng càng về sau thì dần dần phục hồi ngược trở lại, áp bách càng mạnh thì khả năng bức bách của hắn càng mạnh bấy nhiêu, Bất Diệt linh hồn của hắn hệt như một cỗ Hỏa diễm hung mãnh thiêu đốt mọi thứ vậy.

Kỳ thật, những kẻ có thể giác tỉnh Linh Hồn Chi Nhãn đều có được đặc thù linh hồn này, nói cách khác, vũ trụ ý chí đã giao phó cho bọn hắn đặc tính Bất Diệt, đương nhiên, đó cũng không phải Bất Diệt tuyệt đối, mà chỉ là Bất Diệt trên một mức độ nhất định nào đó. Mặt khác, Bất Hủ Kiếm Hồn của Diệp Trần cũng tạo ra tác dụng không thể xóa nhòa, nếu không có Bất Hủ Kiếm Hồn thì linh hồn Diệp Trần đã sớm không chịu nổi rồi.

Bất Diệt Hỏa Diễm thiêu đốt làm tách ra Bất Hủ quang mang chói lọi, linh hồn Diệp Trần trở nên thông thấu như có thần minh, thời gian dần trôi qua, linh hồn đần thu trở về thân thể, Diệp Trần mở hai mắt ra.

"Địa Ngục ý chí, thì ra là thế."

Giờ khắc này, Diệp Trần ẩn ẩn đã biết Địa Ngục là cái gì, nếu như hắn đoán không sai, Địa Ngục hẳn là mặt trái của vũ trụ, tương đương với hình chiếu của vũ trụ, mà Địa Ngục ý chí cũng là mặt trái của vũ trụ ý chí, là một mặt đối lập cùng vũ trụ ý chí.

Hoàng Tuyền Phong Bạo vẫn tiếp tục điên cuồng xoay tròn, tựa hồ không thôn phệ được linh hồn Diệp Trần thì “thề” không bỏ qua vậy.

"Hấp thu cho ta!"

Trên người Diệp Trần bỗng nhiên bộc phát ra khí tức khủng bố, một cỗ hấp lực thần dị được sinh ra, cái cổ hấp lực này cũng không thôn phệ Hoàng Tuyền Phong Bạo, thứ mà nó thôn phệ chính là Địa Ngục ý chí ẩn chứa trong Hoàng Tuyền Phong Bạo. Trong địa ngục, bất luận loại quỷ vật gì cũng đều có được Địa Ngục ý chí, tựu giống với võ đạo ý chí của Võ Giả nhưng bất đồng chính là, một cái là Tiên Thiên, một cái là Hậu Thiên.

Đại lượng Địa Ngục ý chí tiến vào trong linh hồn Diệp Trần làm cho linh hồn Diệp Trần bắt đầu tiến hóa lần thứ hai.

Diệp Trần cũng là bất đắc dĩ mới làm như vậy, nếu hắn không hấp thu Địa Ngục ý chí thì tựu không cách nào triệt để thoát khỏi vòng vây của Hoàng Tuyền Phong Bạo, dù sao cái Hoàng Tuyền Phong Bạo này chính là do đại lượng Hoàng Tuyền quỷ hội tụ thành, uy lực vô cùng lớn, nếu để nó tùy ý tàn sát bừa bãi thì dù Linh Hồn Lực có cường thịnh trở lại cũng đều có thể bị nó cắn nuốt, trừ phi linh hồn của hắn đạt đến cấp độ Chí Tôn, khi đó đã đạt đến một cảnh giới khác rồi.

Sau khi cắn nuốt đại lượng Địa Ngục ý chí, trên người Diệp Trần bắt đầu xuất hiện kịch biến, đầu tiên là Ngân sắc tâm nhãn dọc mi tâm trực tiếp mở ra, sau một khắc, cái Ngân sắc tâm nhãn này rồi đột nhiên phân chia thành hai cái. Hai cái Ngân sắc tâm nhãn dọc xuất hiện một trái một phải tại mi tâm Diệp Trần, màu sắc cũng dần dần biến hóa từ Ngân sắc biến thành màu đỏ thẫm, sau đó lại biến thành kim hồng sắc, rồi cuối cùng biến thành Thuần Kim sắc đậm đặc.

Sau đó, Thuần Kim sắc tâm nhãn dời xuống, dung hợp vào trong hai mắt Diệp Trần. . .

Đau đớn mãnh liệt làm cho Diệp Trần nhịn không được, buộc phải nhắm nghiền hai mắt lại, một cỗ huyết thủy thuận theo khe hở tròng mắt chảy xuôi xuống mặt.

Aaaaaaa!

Tiếng gào thét kinh thiên động địa bộc phát, ngay sau đó Hoàng Tuyền Phong Bạo cũng ầm ầm bạo tạc, cuối cùng chỉ còn một đạo nhân ảnh phiêu nổi giữa không trung.

Khí tức Diệp Trần vẫn lăng lệ ác liệt như trước, tựa như từng đạo kiếm khí kích bắn cuồng bạo ra ngoài, nhưng ở bên trong cái lăng lệ ác liệt này lại ẩn chứa uy áp giống như sóng biển của địa ngục, giờ khắc này, cả phạm vi

vô hạn này như tựu ở bên trong tâm của hắn vậy.

Đùng! Tia chớp kim sắc bay múa liên hồi..

Diệp Trần mở hai mắt ra, đôi mắt này đã trở nên thâm thúy đến không lường được, tại xung quanh đồng tử đã bị bao quanh bởi một vòng Kim sắc. Nếu cẩn thận quan sát sẽ có thể phát hiện ra, đồng tử mắt của Diệp Trần có hai cái vòng xoáy được sắp đặt như Song Tử Tinh vậy, chậm chạp vận chuyển.

"Xem thấu thời không, cái này chính là thể tiến hóa của Linh Hồn Chi Nhãn sao?"

Sau khi Không Gian Áo Nghĩa đạt đến viên mãn, Diệp Trần tuy cũng có thể xem thấu không gian trong phạm vi nhất định, nhưng không thể xem cả thời không, hơn nữa chỉ là bằng vào Không Gian Áo Nghĩa để cảm thụ, giống như một người ta nhìn sự vật qua một tấm thủy tinh vậy. Mà Linh Hồn Chi Nhãn sau khi tiến hóa, Diệp Trần chẳng những có thể xem thấu thời không trong một phạm vi nhất định, hơn nữa còn có thể quan sát qua những sự tình vừa phát sinh không lâu, loại nhãn lực này đã liên quan đến thời gian biến hóa cùng không gian biến hóa rồi, trời sinh đã ẩn chứa Thời Gian Áo Nghĩa cùng Không Gian Áo Nghĩa.

Bất quá Diệp Trần cũng không biết loại nhãn lực này có tên gọi là gì, cho tới bây giờ, hắn chỉ biết là hai chủng Linh Hồn Chi Nhãn đã tiến hóa thành một loại duy nhất là Diệt Hồn Thiên Nhãn, là một loại Mê Hồn Thần Nhãn.

Nếu có một ít lão ngoan đồng ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, đôi mắt này hoàn toàn tương tự với U Minh Thánh Nhãn trong truyền thuyết. U Minh Thánh Nhãn là do Địa Ngục ý chí sinh ra, tại trong địa ngục sẽ như “cá gặp nước”, bình sinh, bất luận loài quỷ vật nào mà gặp phải U Minh Thánh Nhãn cũng sẽ bị khắc chế, bởi vì U Minh Thánh Nhãn có thể hấp thu Địa Ngục ý chí của chúng, và một khi mất đi Địa Ngục ý chí thì cũng tương đương với việc bị biến thành một cái xác không hồn.

Đương nhiên, chênh lệch cũng không thể quá mức to lớn, ví dụ như gặp phải vua quỷ, U Minh Thánh Nhãn dù có cường đại gấp 10 lần thì cũng vô dụng, song phương căn bản không phải cùng một cấp độ tánh mạng, cũng không phải cùng một cấp độ linh hồn.

"Tựa hồ vẫn còn chưa đủ mạnh!"

U Minh Thánh Nhãn sơ bộ hình thành, Diệp Trần cảm giác được động lực cơ bản của hắn vẫn không đủ mạnh, xem ra cần phải hấp thụ nhiều Địa Ngục ý chí hơn nữa, và nếu tự bản thân có thể thai nghén ra Địa Ngục ý chí, như vậy U Minh Thánh Nhãn mới thật sự là U Minh Thánh Nhãn, đây chính là bản năng phán đoán của hắn, gần như là truyền thừa rồi.

Người khác gặp phải Hoàng Tuyền Phong Bạo liền sẽ bỏ chạy như “vịt”, còn tại trong mắt Diệp Trần, không thể nghi ngờ nó chính là từng bữa ăn ngon, căn bản không cần tìm kiếm, chỉ cần U Minh Thánh Nhãn quét qua thì ở đâu có Hoàng Tuyền Phong Bạo, lập tức sẽ biết ngay.

Một đạo, hai đạo, ba đạo. . .

Trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, Diệp Trần tổng cộng đã hấp thu mười đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo, Địa Ngục ý chí trong hai mắt đã bành trướng như đại hải, lúc này Diệp Trần đã bắt đầu có chút khống chế không nổi rồi, hai mắt nhìn đến đâu, ở đó sẽ cảm nhận được một thần uy khủng bố đánh tới trước mặt. Điển hình là một đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo cuối cùng vừa bị Diệp Trần liếc nhìn đến liền bị bạo tạc tan biến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1480: Khôi Lỗi Chân Thần Ý Chí

Hấp thu xong Địa Ngục ý chí của mười đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo, U Minh Thánh Nhãn của Diệp Trần đã đạt đến một cực hạn, nếu không củng cố thật tốt thì hắn sẽ bị Địa Ngục ý chí chống trả. Trong Hồn Hải của hắn lúc này, Hủy Diệt Kiếm Hồn cùng với Bất Hủ Kiếm Hồn đang cố gắng cân bằng mối quan hệ mới, trước kia chỉ là "hai phần thiên hạ", bây giờ là tạo thế chân vạc rồi.

Diệp Trần phát hiện, trải qua lần khảo nghiệm gần chết này, Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý đều có được bước tiến bộ nhảy vọt, đồng loạt đột phá đến Thất giai đỉnh phong cảnh giới, khoảng cách đến Bát giai chỉ còn một bước ngắn mà thôi. Mà Bát giai Hủy Diệt Kiếm Ý và Bất Hủ Kiếm Ý lại tương đương với Cửu giai Kiếm Ý bình thường, như vậy đã đạt đến cực hạn của Kiếm Ý bình thường, có khả năng cùng Chí Tôn bình thường đánh đồng rồi.

Trong truyền thuyết, Kiếm Vực sau khi đạt tới Cửu Trọng đỉnh phong sẽ có được một tia kiếm lực của thần, đồng dạng như vậy, Kiếm Ý một khi đạt tới Cửu giai đỉnh phong cũng có được một tia kiếm lực của thần. Nhưng cũng không ai biết được cái Kiếm Ý này là Kiếm Ý bình thường hay là thuộc tính Kiếm Ý, đương nhiên, bất kể ra sao, cho dù là Kiếm Ý bình thường mà đạt tới được Cửu giai đỉnh phong thì cũng sẽ có thần uy mà người thường không thể tưởng tượng nổi. Bất quá cho tới tận ngày nay, cũng chưa có vị Chí Tôn nào có thể đem ý chí cùng lĩnh vực đề thăng đến mức tận cùng, lực lượng của thần không phải thứ dễ dàng có được như vậy.

Trong mắt nổi lên một tia lãnh ý, Diệp Trần chứng kiến được Ngũ Lăng lão tổ đã đi ra khỏi tháp cao, hướng chỗ xa hơn chạy đi.

Diệp Trần tất nhiên sẽ không bỏ qua cho đối phương, trong tay đối

phương vẫn còn nắm giữ bốn vị bằng hữu của mình, nhưng với thực lực hiện tại của mình, cho dù được phối hợp thêm U Minh Thánh Nhãn thì muốn chiến thắng được đối phương cơ hồ cũng không có khả năng. Nếu chỉ dựa vào một đôi mắt mà có thể chiến thắng được Chuẩn Tôn thì đó là chuyện không tưởng, thực lực Diệp Trần bây giờ tối đa chỉ có thể chống lại đỉnh cấp Hoàng giả mà thôi, trong khi Ngũ Hành chi lực mà Ngũ Lăng lão tổ giao cho hắn đã sớm bị Hoàng Tuyền Phong Bạo bẽ gãy rồi, không có khả năng gia tăng thực lực cho Diệp Trần nữa. Mà Diệp Trần cũng không cần đến nó, Ngũ Hành chi lực tuy có thể gia tăng thực lực của hắn, nhưng cũng là thủ đoạn khống chế của Ngũ Lăng lão tổ đối với hắn.

Thế nhưng, nơi này là Địa Ngục, trải qua hành vi hấp thu Địa Ngục ý chí vừa rồi, Diệp Trần phát hiện được, hắn có thể thông qua Địa Ngục ý chí mà khống chế Hoàng Tuyền Phong Bạo.

Hoàng Tuyền Phong Bạo có thể giết Chuẩn Tôn, còn Diệp Trần thì có thể khống chế Hoàng Tuyền Phong Bạo, điều đó có nghĩa rằng Diệp Trần cũng có thể giết Chuẩn Tôn.

Thế sự tựu là kỳ diệu như vậy.

Chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần đã khống chế được ba đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo. Thân thể lóe lên, Diệp Trần tiến vào bên trong của một đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo rồi dẫn theo hai đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo khác đuổi theo Ngũ Lăng lão tổ.

Hoàng Tuyền Phong Bạo có tốc độ nhanh hơn so với Ngũ Lăng lão tổ, nửa chén trà nhỏ thời gian trôi qua, Diệp Trần chỉ cần bằng vào mắt thường cũng có thể thấy được Ngũ Lăng lão tổ.

"Đến ba đạo sao?"

Ngũ Lăng lão tổ đồng tử co rụt lại.

"Ngũ Hành độn!"

Trên người phát ra tràn ngập ngũ thải quang mang, giúp cho tốc độ Ngũ Lăng lão tổ bạo tăng, tựa như một đạo ngũ sắc lưu tinh vậy.

"Ngươi chạy thoát sao?"

Ở bên trong Hoàng Tuyền Phong Bạo, Diệp Trần hạ giọng nói.

Hắn vừa dứt lời thì Hoàng Tuyền Phong Bạo bạo chợt tăng tốc độ lên gấp 10 lần, đây chính là dùng thủ đoạn thiêu đốt Quỷ Hồn chi lực cùng Địa Ngục ý chí để làm đại tăng tốc độ lên.

"Lão phu liều mạng với ngươi."

Biết mình chạy không thoát, lệ khí Ngũ Lăng lão tổ chợt tăng vọt, hắn xoay người tung một chưởng về phía một trong số ba đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo kia.

Ngũ sắc chưởng ấn có ẩn chứa Ngũ Hành chi lực hoàn hảo, dù là đối với quỷ vật cũng đều có lực sát thương cực lớn, Hoàng Tuyền Phong Bạo vốn là do vô số Hoàng Tuyền quỷ tụ hợp thành, vì vậy cũng bị đánh tan rã một bộ phận.

Nhưng hai đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo khác lại thừa cơ oanh kích lên người Ngũ Lăng lão tổ, vốn dĩ chúng đã có thể đem đối phương thôn phệ rồi, nhưng chẳng qua vì đối phương được một tầng ngũ thải quang mang bảo hộ nên Hoàng Tuyền Phong Bạo bị dội ra một chút.

Oanh! Oanh! Oanh!

Một lần không được hai lần, hai lần không được ba lần. . .

Thời gian dần trôi qua, ngũ thải quang mang bảo hộ Ngũ Lăng lão tổ càng lúc càng yếu đi, cuối cùng “ba” một tiếng rồi vỡ tan hệt như một cái bọt khí bị nổ tung vậy.

"Ngũ Hành phong ấn!"

Không thể không nói, Ngũ Lăng lão tổ hắn với tư cách là một trong những cường đại Chuẩn Tôn nên thủ đoạn lợi hại bảo vệ tánh mạng thường có tầng tầng lớp lớp. Lần này, Ngũ Hành phong ấn không phải dùng để phong ấn Hoàng Tuyền Phong Bạo, dùng lực lượng của một mình hắn thì tối đa chỉ có thể phong ấn được một đạo, hơn nữa cũng không cách nào phong ấn trong thời gian quá dài, chứ đừng nói chi là ba đạo. Hắn thi triển Ngũ Hành phong ấn là để phong ấn chính mình, như vậy bản thân hắn đã được gia tăng thêm một tầng vòng bảo hộ nữa.

"Đúng là có chút thủ đoạn đấy."

Diệp Trần không sẵn lòng cùng đối phương hao phí quá nhiều thời gian, U Minh Thánh Nhãn lóe lên kim quang, sau một khắc, bằng mắt thường cũng có thể thấy được một đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo trong số đó đang bị thu nhỏ lại. Tuy hình thể bị rút nhỏ, nhưng mật độ bên trong Hoàng Tuyền Phong Bạo lại gia tăng lên vô số lần, tựa như một cái mũi dùi không ngừng xoay tròn và hung hăng đâm vào cái phong ấn.

Crắc!

Ngũ Hành phong ấn bắt đầu xuất hiện vết rách.

Dưới sự điều khiển của Diệp Trần, một đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo khác cũng hóa thành hình thái này, phân biệt một trái một phải liên tiếp cuồng oanh loạn tạc vào Ngũ Hành phong ấn.

Theo thời gian, vết rách bên trên Ngũ Hành phong ấn càng lúc càng nhiều, khuếch tán ra tựa như một mạng nhện vậy.

"Lão phu còn chưa sống đủ, tuyệt đối không thể chết được."

Ngũ Lăng lão tổ trong mắt bắn ra hào quang đáng sợ, hắn đưa tay khẽ vẫy, lập tức một cái tiểu Khôi Lỗi trận từ trên trời giáng xuống. Đương nhiên, bằng vào một cái tiểu Khôi Lỗi trận, thì không cách nào ngăn cản Hoàng Tuyền Phong Bạo thôn phệ. Ngũ Lăng lão tổ lập tức điểm một ngón

tay vào vị trí ngực của mình, “phù” một tiếng, một đạo máu tươi nồng đậm bị hắn phun ra, nhưng đám máu tươi này cũng không rơi trên mặt đất, mà phiêu phù giữa không trung. Đưa ngón tay ra huy vũ, Ngũ Lăng lão tổ dùng chỉ lực dẫn dắt đám máu tươi kia, biến nó thành cả một đám huyết sắc phù văn.

Ông!

Lúc thứ được gọi là Huyết Sắc phù văn kia được sinh ra, một cỗ khe hở xen lẫn huyết sắc cùng ngũ sắc khuếch tán ra ngoài, tạo thành từng vòng rung động hệt như một viên sỏi rơi vào trong nước vậy.

"Lão phu chấp nhận hao tổn chín thành tuổi thọ còn lại, dù phải trả một cái giá lớn thì ta cũng phải triệu hoán Khôi Lỗi Chân Thần ý chí hàng lâm”.

Ngũ Lăng lão tổ cao giọng hét lên.

"Khôi Lỗi Chân Thần ý chí!"

Diệp Trần khóe mắt mang theo một tia ngưng trọng, hắn không tin Ngũ Lăng lão tổ có thể đánh bại Khôi Lỗi Chân Thần ý chí chân chính để triệu hồi nó ra, nhưng chỉ cần có một ít còn sót lại thì cũng đủ đáng sợ rồi. Lực lượng của thần đã không còn gọi là cực hạn nữa, bọn họ có thể thay trời đổi đất, hóa thứ không thể thành có thể, chỉ một tia ý chí còn sót lại cũng có thể có uy năng vô cùng khủng bố.

Không gian Địa Ngục lần đầu tiên nổi lên sóng gió, một cái hư ảnh khổng lồ theo trong hư vô hiện ra, bao phủ xung quanh Ngũ Lăng lão tổ.

Cái hư ảnh này, mặt không có chút sinh cơ và ánh mắt vô hồn, nhưng khi Diệp Trần vừa liếc nhìn vào ánh mắt hư vô kia thì thần trí lập tức mơ hồ, có cảm giác như quên hết thảy mọi thứ.

"Thật quỷ dị!"

Diệp Trần không dám nhìn nữa.

"Ha ha, Hoàng Tuyền Phong Bạo thì như thế nào, đây là đòn sát thủ cuối cùng của lão phu, người ngăn cản giết người, thần ngăn cản giết thần." Ngũ Lăng lão tổ giống như điên cuồng, cái thủ đoạn triệu hoán Khôi Lỗi Chân Thần ý chí này chính là áo nghĩa cao nhất bên trong Đoạt Thiên Khôi Lỗi bí thuật, đây cũng không phải hắn triệu hoán ra Khôi Lỗi Chân Thần ý chí thực sự, mà chỉ là hội tụ Khôi Lỗi Chân Thần ý chí còn sót lại ở nhân gian. Tại thời khắc trở thành Chân Thần, một bộ phận ý chí của họ sẽ dung nhập vào trong vũ trụ và trở thành một bộ phận của vũ trụ, những thần tích kia tựu chính là hiển linh của Chân Thần ý chí. Bất quá Chân Thần ý chí là thứ không thể điều khiển được, cho dù là tàn dư còn sót lại thì cũng không phải là thứ mà phàm nhân có thể tiếp xúc, Ngũ Lăng lão tổ đã phải hao phí đến chín thành tuổi thọ còn lại, mới có thể miễn cưỡng hội tụ được một chút, về phần có thể bị Khôi Lỗi Chân Thần ý chí đồng hóa hay không thì hắn không còn nhúng tay vào được nữa.

"Ngươi gọi ta có chuyện gì?"

Hư ảnh mở miệng nói chuyện, lời nói này vừa nói ra liền làm cho Ngũ Lăng lão tổ cùng Diệp Trần thất kinh.

Ngũ Lăng lão tổ nuốt nuốt nước bọt, chỉ vào ba đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo nói: "Giúp ta kết liễu bọn hắn, nhưng tốt nhất là đem bọn chúng biến thành Khôi Lỗi Phong Bạo."

Hư ảnh nhìn thoáng qua ba đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo, "Có thể, nhưng bất quá Sinh Mệnh lực lượng mà ngươi hiến tế vẫn không đủ."

Aaaaaa!

Bỗng nhiên, Ngũ Lăng lão tổ kêu thảm một tiếng, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy cả người hắn bị hấp thu rồi dung nhập bên trong hư ảnh, sau một khắc, hư ảnh tắc thì hơi chút ngưng thực thêm một tí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1481: Thoát Ra Ngoài

Đồng tử mắt Diệp Trần co rụt lại, Ngũ Lăng Lão Tổ đã chết, không biết Ngũ Hành không gian kia có còn ở đó hay không, về phần khôi lỗi Chân Thần ý chí này rõ ràng không phải là vật chết, thử nghĩ cũng đúng, Chân Thần ý chí không phải là thứ mà phàm nhân có thể tưởng tượng được, nếu nói hàng tỉ sinh linh hóa thân của những Chân Thần thì cũng không có gì là không đúng.

Hư ảnh sau khi trở nên chân thật một chút liền nhìn về phía Hoàng Tuyền phong bạo, ánh mắt của hắn tuy không nhìn hết toàn bộ nhưng cũng có thể trực tiếp thấy được Diệp Trần ở bên trong.

"Tiểu tử rất thú vị, lại có thể thức tỉnh U Minh Thánh Nhãn cơ đấy, có đôi mắt này, ngươi tương đương với một nữa chủ nhân của địa ngục rồi, trong không gian Ngũ Hành này có bốn khôi lỗi thất bại, hẳn là bằng hữu của ngươi sao! Ta giao cho ngươi đấy."

Hư ảnh vươn tay phải mở ra một đoàn ngũ sắc quang cầu, nó chậm chạp phiêu phù về hướng Diệp Trần.

"Khôi lỗi bí pháp trên người bọn họ đã được ta giải khai, bị luyện chế thành khôi lỗi đối với bọn họ mà nói, vừa có lợi mà cũng vừa có hại. Chỗ tốt chính là, ảo diệu Ngũ Hành chi lực đã được lạc ấn vào sâu trong linh hồn, còn chỗ xấu chính là, sâu trong linh hồn bọn họ vẫn còn cất giấu một tia ý chí của người này. Một ngày kia, ý chí này lớn mạnh lên sẽ có thể đoạt xá linh hồn của bọn họ hay không thì không thể đoán trước được."

Diệp Trần gật đầu, đúng như lời đối phương nói, việc bị luyện chế thành khôi lỗi đã làm cho hắn biết một chút về ảo diệu của Ngũ Hành chi lực, sau này, khi sáng tạo ra Ngũ Hành vô thượng võ học sẽ dễ dàng hơn rất nhiều,

nhưng có điều hắn không hiểu là, đối phương vì sao lại không giết hắn, đối phương không phải là do Ngũ Lăng Lão Tổ triệu hoán ra sao? Tuy nói Ngũ Lăng Lão Tổ đã bị hắn giết chết.

Hư ảnh tựa hồ biết nghi vấn của Diệp Trần, "Ngươi đi ra ngoài đi, ba đạo Hoàng Tuyền phong bạo này thuộc về ta."

Nghe vậy, Diệp Trần thầm nghĩ thì ra là như vậy, Ngũ Lăng Lão Tổ cũng không biết trong Hoàng Tuyền phong bạo có sự hiện hữu của mình, cho nên đã triệu hoán khôi lỗi Chân Thần ý chí với mục đích là đem Hoàng Tuyền Phong Bạo luyện chế thành khôi lỗi. Mà khôi lỗi Chân Thần ý chí biết rất rõ rằng bên trong Hoàng Tuyền phong bạo đang có mặt Diệp Trần. Nhưng cũng không biết tại sao hắn lại không làm khó Diệp Trần.

Tay nắm lấy Ngũ Hành không gian, Diệp Trần từ trong Hoàng Tuyền phong bạo đi ra.

Hư ảnh khẽ vẫy tay, ba đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo liền dung hợp vào nhau, biến thành một cái Hoàng Tuyền Phong Bạo lớn hơn. Chợt, đạo Hoàng Tuyền Phong Bạo cực lớn này bắt đầu áp súc rồi dung hợp vào trong thân thể của hư ảnh. Cuối cùng, một Hỗn Độn hư ảnh xuất hiện nhưng hai mắt như cũ vẫn là một mảnh hư vô.

Đùng!

Chốc lát sau, trên bầu trời bỗng nhiên nảy ra Lôi Điện dày đặc, những thứ Lôi Điện này có một màu đen nhánh, vì đứng gần đó nên cường đại điện áp cũng tác dụng vào trên người Diệp Trần khiến hắn có cảm giác thân thể bị tê dại đi, linh hồn bắt đầu có dấu hiệu tan rã.

"Không tốt, đây là thứ Lôi Điện gì vậy chứ?"

Diệp Trần vội vàng bay về hướng phương xa vì sợ bị liên lụy.

Rất hiển nhiên, những thứ tia chớp hắc sắc này là nhằm vào khôi lỗi Chân Thần ý chí chứ không liên quan gì đến hắn.

"Ngay cả Diệt Thế Lôi Đình cũng hiện ra, yên tâm đi, ta sẽ không khiêu chiến quyền uy của ngươi."

Hỗn Độn hư ảnh vừa sải bước ra liền biến mất khỏi phiến thế giới này.

Theo Hỗn Độn hư ảnh rời đi, hắc sắc tia chớp cũng dần dần thu lại, phảng phất nhưng chưa có chuyện gì phát sinh.

. . .

Ngũ Hành không gian là vật của Ngũ Lăng Lão Tổ, Ngũ Lăng Lão Tổ chết đi làm linh hồn ấn ký phía trên nó bị yếu đi rất nhiều, không phí chút khí lực nào, Diệp Trần liền đem linh hồn ấn ký của Ngũ Lăng Lão Tổ xóa đi, sau đó lạc ấn ấn ký của mình lên.

"Đã xảy ra chuyện gì? Ngũ Lăng Lão Tổ đã chết chưa ?."

Sau khi được thả ra, bốn người Xích Phong Đế trong lòng vẫn còn sợ hãi hỏi.

Diệp Trần gật đầu, đem chuyện phát sinh kế tiếp nói cho mọi người rõ.

"Nguy hiểm thật, may mà lão tặc đó đã chết, bằng không thì cả đời này chúng ta sẽ bị hắn sử dụng rồi."

"Đúng vậy, lần này thật sự quá nguy hiểm rồi, Chuẩn Tôn quả nhiên là Chuẩn Tôn, căn bản không có lực chống cự, thực lực của chúng ta còn xa xa không đủ a!" Xích Phong Đế sắc mặt âm trầm, dù là bất kỳ ai mà suýt nữa cả đời trở thành khôi lỗi thì tâm tình cũng sẽ không còn tốt nữa, huống chi Xích Phong Đế đường đường còn là một hoàng giả.

Thạch Nhân Đế nói: "Còn 80 nữa, Chí Tôn Thánh Địa sẽ mở ra, đến lúc đó, chỉ cần đạt đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên tu vi thì sẽ có thể đi vào. Trong 80 năm này, nếu chúng ta có thể tranh thủ đạt tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên tu vi, hãy cùng nhau tiến vào Chí Tôn Thánh Địa."

"Không sai, trong quá khứ, Chí Tôn Thánh Địa cứ một vạn năm mới mở ra một lần, lần này nó được mở ra sớm hơn hai nghìn năm, nếu bỏ qua cơ hội lần này thì phải chờ đến một vạn năm sau mới có cơ hội nữa."

Hỏa Tước Đế gật đầu.

Diệp Trần nói: "Tám mươi năm sau Chí Tôn Thánh Địa sẽ mở ra ư?"

Hắn chưa từng nghe nói qua về chuyện tình Chí Tôn Thánh Địa.

Tuyết Không Đế giải thích: "Chí Tôn Thánh Địa chính là mộ địa của các Chí Tôn đã chết, cơ hồ bên trong sở hữu thi thể của những Chí Tôn đã chết từ cổ chí kim của tứ đại sinh mệnh tinh vực. Chí Tôn Thánh Địa bởi vì có quy tắc đặc thù nên thi thể các Chí Tôn sẽ không mục nát, khí huyết cũng sẽ không bại hoại, trên người bọn họ như cũ vẫn hàm chứa năng lượng cùng ý chí cường đại, nếu như có thể nhận được truyền thừa của một vị Chí Tôn trong đó thì sẽ có thể giảm bớt đi vô số năm khổ công đấy."

Xích Phong Đế nói tiếp: "Càng đến gần trung tâm Chí Tôn Thánh Địa, Chí Tôn uy áp càng cường đại, hoàng giả tầm thường chỉ có thể ở bên ngoài mà tìm kiếm cơ duyên, chỉ có cường đại hoàng giả chân chính mới có thể xâm nhập vào trong, ta từng nghe nói, ở trong Chí Tôn thánh địa, thi thể siêu cấp Chí Tôn có ở đây không ít, thậm chí có một số thi thể Chí Tôn vô địch, từng xưng bá cả một cái thời đại."

Diệp Trần gật đầu, thi thể Chí Tôn tự cổ chí kim cũng ở bên trong, nhất định là có một vài Chí Tôn nghịch thiên, chẳng qua là không biết, Chí Tôn sẽ truyền thừa cái gì, nếu như đón nhận truyền thừa thì chỉ có thể dựa theo lộ tuyến của đối phương, như vậy hắn khẳng định không muốn. Còn nếu như chỉ là một loại lực lượng thì ngày sau sẽ có thể chuyển hóa thành của mình, như vậy Diệp Trần cũng có thể tiếp nhận, dù sao nếu mình không cường đại thì người khác sẽ cường đại, huống chi lực lượng suy cho cùng vẫn chính là lực lượng. Đơn thuần mà nói, con người từ khi mới chào đời đã phải bắt đầu học tập mọi thứ từ người khác, nhưng quan trọng là có thể biến những thứ học được trở thành của mình hay không.

"Rời khỏi nơi này rồi nói sau đi."

Địa ngục quá mức nguy hiểm, Chuẩn Tôn ở chỗ này cũng phải "ăn bữa nay lo bữa mai" chứ đừng nói chi là bọn hắn, Diệp Trần cũng không trông cậy vào chuyện có thể tìm được bảo vật gì ở chỗ này, chỉ cầu mau sớm tìm được đường ra mà thôi.

Vì để không gây liên lụy Diệp Trần, bốn người Xích Phong Đế lần nữa tiến vào trong Ngũ Hành không gian.

. . .

Một tuần lễ đi qua, Diệp Trần đã trở lại dưới chân núi Quỷ Khốc Sơn.

Vốn dĩ với thực lực hiện tại, Diệp Trần sẽ không thể sống sót mà ra được tới đây, nhưng hắn có U Minh Thánh Nhãn nên quỷ vật tầm thường sẽ bị khắc chế đến sít sao, coi như là quỷ thú sơn quỷ cấp hai kia thì cũng không làm gì được hắn, mỗi lần nhào lên đều bị U Minh Thánh Nhãn đánh sâu vào địa ngục ý chí làm kiệt quệ sinh cơ.

"Ồ, có một người ra được sao? Là may mắn chăng ?"

Trên đài tiếp khách, u hỏa lóe lên không dứt trong mắt chiếc đầu lâu.

Diệp Trần đi tới, đánh giá cái đầu lâu một hồi liền biết suy nghĩ của đối phương, sau đó hỏi: "Ngươi có biết đâu là cửa ra vào địa ngục không ?"

"Vì sao ta phải nói cho ngươi biết, trừ phi ngươi cho ta năm mươi đồng quỷ thạch."

"Có thể chứ."

"Trước tiên đem quỷ thạch cho ta đã."

"Ngươi phải nói trước rồi ta mới cho."

"Được, nếu như ngươi gạt ta, ta sẽ nuốt sống ngươi." Đầu khô lâu không

tin Diệp Trần dám đùa bỡn gạt hắn, hắn mặc dù bị trói buộc ở chỗ này nhưng muốn cắn nuốt một tên nhân loại nhỏ bé cũng quá mức dễ dàng, lúc trước những Chuẩn Tôn đó cũng không làm gì được hắn.

"Đi năm trăm ức dặm về hướng kia, tựu có một cái cửa ra, về phần đó có phải cửa mà ngươi đã tiến vào hay không thì ta tựu không biết ."

"Ngươi chắc chứ?"

Diệp Trần có chút hoài nghi.

"Năm mươi đồng quỷ thạch, giao ra đây!" u hỏa trong mắt đầu lâu hung mãnh bốc cháy lên.

"Ta không dám khẳng định lời ngươi nói là thật hay giả, như vậy đi, chờ ta xác định là thật, ta sẽ đưa cho ngươi." Diệp Trần xoay người về hướng mà chiếc đầu lâu chỉ bay đi.

"Ngươi muốn chết à."

Chiếc đầu lâu giận dữ, chiếc miệng rộng tối như mực của nó mở ra, một cỗ gió lốc đen kịt tịch quyển lao về hướng Diệp Trần.

Đối mặt hắc sắc phong bạo, Diệp Trần trong mắt chợt lóe lên kim quang, “phốc”, cơn gió lốc chợt tiêu tán, một cỗ địa ngục ý chí đáng sợ đánh sâu về hướng chiếc đầu lâu.

Đầu lâu kêu thảm một tiếng, u hỏa trong mắt của nó đã bị ảm đạm đi rất nhiều, "Làm sao có thể? Đây là. . . , đây là U Minh Thánh Nhãn, một kẻ nhân loại như ngươi làm sao có thể có U Minh Thánh Nhãn chứ?"

"Hy vọng là ngươi nói thật, nếu không thì hậu quả thế nào ngươi đã rõ rồi đấy."

Thân hình Diệp Trần chợt lóe lên, trong nháy mắt đã biến mất tăm.

"Hắc hắc, chỗ ra khỏi đây tất nhiên là thật, bất quá tại mỗi chỗ ra đều có

U minh quỷ canh gác, ngươi không ra được đâu… không đúng, hắn có U Minh Thánh Nhãn, như vậy đâu có sợ u minh quỷ chứ !"

Trong lúc nhất thời, cái đầu lâu kia chợt buồn rầu không dứt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1482: Tám Mươi Năm (Thượng)

"Cái lối ra này đúng là thật rồi."

Có U Minh Thánh Nhãn, Diệp Trần xem thấu lối ra là thật hay giả rất dễ dàng, về phần U Minh quỷ đang gác lối ra thì hắn không xem vào đâu, chỉ cần thực lực không cao hơn Nhị cấp Sơn Quỷ thì bất luận thứ ma quỷ gì cũng đều không gây được nguy hiểm đối với hắn. Về phần Tam cấp Sơn Quỷ, nhiều nhất cũng chỉ so dã thú hung mãnh mà thôi, đả bại chúng là rất khó nhưng thoát khỏi nanh vuốt của chúng lại không mất quá nhiều khí lực.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần trốn vào trong thông đạo mông lung.

Cuối thông đạo là bạch sắc bình chướng không ngừng lưu chuyển như gợn sóng và tỏa ra hàn khí bức người.

“Ba” một tiếng!

Diệp Trần đi xuyên qua bạch sắc bình chướng.

"Lạnh quá! Chẳng lẽ ta đang ở chỗ sâu trong Thiên Hà?"

Diệp Trần đã từng cảm thụ qua loại rét lạnh này tại ở chỗ sâu trong Thiên Hà, hơn nữa càng hướng xuống sâu thì nhiệt độ càng lạnh, dòng nước chảy một cách bình lặng nhưng lại ẩn chứa thời không biến hóa, nếu thực lực không đủ thì căn bản không cách nào tìm được phương hướng đi ra ngoài.

Nơi này là một hòn đảo cự đại, tại trung ương hòn đảo có một cái hồ nước, bỗng nhiên, tại tâm của hồ nước phun trào ra một cột nước, một đạo nhân ảnh từ đó phá nước lao ra.

Nhân ảnh đó đúng là Diệp Trần.

"Nguyên lai là hồ nước trong đảo."

Đánh giá chung quanh một lúc, Diệp Trần trong nội tâm đã hiểu rõ.

Rất hiển nhiên, nơi này cùng Hỏa Sơn Đảo không khác nhau lắm, đều là cửa vào địa ngục.

Thoát ra được Địa Ngục, Diệp Trần thả bốn người Xích Phong Đế ra.

"Đi ra thôi, thế giới bên ngoài vẫn là tốt nhất." Xích Phong Đế tùng hạ một hơi, cười nói.

Tuyết Không Đế chần chờ nói: "Không biết nơi này có phải là nhánh sông Ngũ cấp hay không, nếu không thì muốn rời khỏi Thiên Hà sẽ còn khó hơn."

Nhánh sông Ngũ cấp của Thiên Hà tuy cũng vô cùng mênh mông, nhưng muốn đi ra ngoài thì trong vòng ba hay năm năm vẫn có hi vọng, nếu vận khí tốt thì trong vòng một hai năm là đủ, còn nếu là nhánh sông Tứ cấp thì hao phí thời gian ít nhất cũng cao hơn gấp mười lần, mà vào tới nhánh sông Tam cấp thậm chí nhánh sông Nhị cấp hay dòng sông chính thì không còn dùng thời gian để tính nữa rồi. Nếu cảnh giới không đủ thì cả đời cũng không thể đi ra ngoài. Trong truyền thuyết, những Chí Tôn bình thường mà đi vào dòng sông chính Thiên Hà, cũng đều bị nhốt trong nó vô số năm, trừ phi bọn hắn tại bên trên Thời Không Áo Nghĩa đã đạt đến cảnh giới cao thâm.

"Không sao, tại đây vẫn là nhánh sông Ngũ cấp, ta có thể thấy được kết giới ở biên giới Thiên Hà." U Minh Thánh Nhãn có thể nhìn được rất xa, đến mức Diệp Trần cũng không có khái niệm cụ thể, bất quá so với Linh Hồn Chi Nhãn, năng lực của U Minh Thánh Nhãn mạnh hơn từ mười vạn đến trăm vạn lần, khi tầm mắt phóng ra, những vị trí cách đó ức vạn dặm thì cũng chỉ như cách đó một tấc vuông, còn Linh Hồn Chi Nhãn thì chỉ có thể quan sát mọi vật trong phạm vi chỉ có 1 tỷ dặm mà thôi.

Có thể nói, bản thân U Minh Thánh Nhãn tựu đã có đủ tính chất thời

không, khi được phối hợp thêm Không Gian Áo Nghĩa viên mãn của Diệp Trần, ánh mắt liền có thể đạt tới phạm vi xa đến không cách nào tưởng tượng nổi.

Trọn vẹn bỏ ra nửa năm thời gian, năm người Diệp Trần mới ra khỏi được Thiên Hà và đi tới trong Vũ Trụ Tinh Không.

Đây chủ yếu là bởi vì thời không biến đổi thất thường bên trong Thiên Hà, đôi khi có thể làm tốc độ tăng thêm, ngược lại có khi cũng làm giảm bớt tốc độ.

"Rốt cục cũng đã đi ra được!"

Giờ khắc này, năm người đều có loại cảm giác dường như đã trải qua mấy đời vậy.

Thiên Hà đối với bọn hắn mà nói vẫn là quá nguy hiểm, còn sống đi ra thì có thể nói là vận khí vô cùng nghịch thiên, nhưng không phải lần nào cũng sẽ được may mắn như vậy, thời gian qua, nếu không có Diệp Trần thì tất cả bọn hắn đều đã bị biến thành Khôi Lỗi, sống không bằng chết rồi.

"Người có duyên mới có được Hoàng đạo linh căn, ta cũng không muốn nghĩ đến nó nữa rồi, lần này trở về phải chuẩn bị bế tử quan, nếu không đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên thì sẽ không xuất quan."

Lại thêm mấy tháng đi qua, năm người đã tới được Bạch Hổ tinh vực, Thạch Nhân Đế nói lời cáo từ với bốn người.

Kế tiếp, Hỏa Tước Đế, Xích Phong Đế cùng với Tuyết Không Đế cũng phân biệt cáo từ Diệp Trần. Chí Tôn Thánh Địa đã sắp mở ra, ngoại trừ Xích Phong Đế ra, những người khác đều phải trong vòng tám mươi năm đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, mà Xích Phong Đế cũng không hài lòng với thực lực trước mắt, lần này trở về hắn cũng đồng dạng muốn cố gắng tăng thực lực lên.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Diệp Trần.

"Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, không cần phải vội, trước tiên ta cần phải tiêu hóa thoáng một chút về huyền bí của Ngũ Hành chi lực."

Tuy Chí Tôn Thánh Địa chỉ còn có tám mươi năm nữa là mở ra, đối với bất kỳ người nào mà nói, thời gian này là không đủ, nhưng Diệp Trần cũng không bởi vì vậy mà nóng lòng tăng tu vi lên, phải đợi đến lúc căn cơ đầy đủ vững chắc, sau khi có mười phần nắm chắc đột phá cảnh giới thì mới tính tiếp. Điều cần thiết nhất trước mắt chính là tiêu hóa ảo diệu Ngũ Hành chi lực của Ngũ Lăng lão tổ, nếu có thể hiểu thấu đáo sớm một bước thì hắn sẽ có thể sáng tạo ra Ngũ Hành Vô Thượng kiếm pháp của chính mình sớm một chút.

Địa Ngục Quỷ Khốc sơn!

Âm Dương tẩu, Dạ Quỷ bà bà, Đại Lực lão tổ cùng với Kim Quang lão tổ, bốn người trước sau đều bước theo gót Ngũ Lăng lão tổ, toàn bộ diệt vong. Đương nhiên, Ngũ Lăng lão tổ là bị Khôi Lỗi Chân Thần ý chí do chính mình triệu hoán ra giết chết, những người khác thì chết bởi Hoàng Tuyền Phong Bạo trong vô cùng vô tận, phải biết rằng tại đây chỉ mới là tầng41, không ai biết rằng từ tầng 42 đến tầng 49 sẽ có nguy hiểm như thế nào, có lẽ tại đây vốn dĩ chính là một cấm địa Địa Ngục.

Kẻ duy nhất có thể xuất nhập tùy ý mà không ai có thể ngăn cản chính là Khôi Lỗi Chân Thần ý chí, hắn đối với nơi này không có hứng thú gì, cũng không biết hắn đã đi đến nơi nào, thế gian cũng không có người nào có thực lực đủ chênh lệch để tìm ra tung tích của Chân Thần ý chí, dù đó chỉ là chỉ là ý chí còn sót lại của Khôi Lỗi Chân Thần.

Nhoáng cái đã năm mươi năm trôi qua.

Trên một tinh cầu hoang vu gần Diễm Hỏa Tinh ở Chu Tước tinh vực, một đạo kiếm quang mang tính hủy diệt phun trào về phía Tinh Không, trên đường tiến của nó, hết thảy vạn vật đều bị tan chảy và chôn vùi.

Mạt Nhật Thiên Tai.

Bỏ ra năm mươi năm khổ luyện, rốt cục Diệp Trần đã sáng tạo ra Vô Thượng kiếm pháp của chính mình - Mạt Nhật Thiên Tai.

Việc dung hợp bốn loại áo nghĩa và dung hợp năm loại áo nghĩa tương sinh tương khắc, căn bản hoàn toàn không cùng một cấp độ, thứ hai độ khó sẽ gia tăng lên trăm ngàn lần, bằng vào ngộ tính của Diệp Trần cộng thêm ảo diệu Ngũ Hành chi lực của Ngũ Lăng lão tổ thì cũng phải bỏ ra trọn vẹn năm mươi năm khổ tu mới có thể thành công.

Mạt Nhật Thiên Tai ẩn chứa Ngũ Hành chi lực, uy lực cũng vượt qua Mạt Nhật Lưu Tinh Kiếm trăm ngàn lần, giờ khắc này, Diệp Trần mới được xem là đã có thực lực giao chiến với Chuẩn Tôn.

Đương nhiên, tuy nói đã sáng tạo ra Mạt Nhật Thiên Tai, nhưng xa xa vẫn chưa thể đạt đến cảnh giới viên mãn.

Việc dung hợp năm loại áo nghĩa tương sinh tương khắc là quá khó khăn, nếu chỉ có năm mươi năm thì căn bản vẫn không đủ, Diệp Trần chỉ có thể hơi chút dung hợp thoáng qua, chỉ có thể được coi là “da lông” mà thôi.

Ngay cả Ngũ Hành chưởng pháp của Ngũ Lăng lão tổ kỳ thật cũng chỉ được coi là “da lông” thôi, ngoại trừ Chí Tôn, cơ hồ không người nào có thể đem một môn Vô Thượng võ học tìm hiểu đến cảnh giới viên mãn.

Ban đầu ở Long tộc, Diệp Trần thông qua Lưu Ảnh Thủy Tinh đã thấy được hình ảnh Thanh Y Hoàng thi triển võ học. Tuy đó không phải là Vô Thượng võ học mà chỉ là Ngũ Chuyển võ học có ẩn chứa năm loại áo nghĩa Kim Mộc Thủy Hỏa Phong, nhưng Thanh Y Hoàng đã đem năm loại áo nghĩa này dung hợp với trình độ phi thường cao, cái này so với Ngũ Hành chưởng pháp của Ngũ Lăng lão tổ càng lợi hại hơn rất nhiều.

Vô Thượng võ học là một con đường tu luyện vô cùng gian nan, trái lại, Ngũ Chuyển võ học thậm chí là Lục chuyển võ học thì lại có tốc độ tiến bộ nhanh hơn nhiều, mặc dù tiềm lực là có hạn nhưng nếu lựa chọn tu luyện nó thì cũng cần phải xem tiềm lực của cá nhân mình như thế nào.

"Năm mươi năm khổ luyện, căn cơ của ta cũng gần như vững chắc rồi, nhưng suy cho cùng vẫn còn chưa đủ, vẫn chưa đạt đến điểm tới hạn."

Năm mươi năm khổ luyện khiến cho căn cơ của Diệp Trần vô cùng kiên cố, thời điểm này mà trùng kích cảnh giới thì hoàn toàn có hi vọng thành công, nếu là đổi thành những người khác thì họ đã sớm bắt đầu đột phá rồi, nhưng Diệp Trần thì đối với yêu cầu của mình rất cao, mục tiêu của hắn không chỉ là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, còn có Cửu Trọng Thiên nữa, chỉ cần một bước sai thì mọi bước đi sau đều là sai lầm, hắn sẽ không phạm sai lầm như vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1483: Tám Mươi Năm (Hạ)

Thời gian như thoi đưa, năm tháng vô tình trôi qua.

Nháy mắt lại gần ba mươi năm nữa đi qua, khoảng cách đến lúc Chí Tôn Thánh Địa mở ra chỉ còn lại thời gian chừng một hai năm nữa.

Một ngày này, trong lòng Diệp Trần sinh ra cảm ứng, hắn cảm ứng được Kiếm Nguyên trong cơ thể thì có dấu hiệu rung động.

Là thời điểm thích hợp tiến hành đột phá.

Thời gian gần tám mươi năm đã để cho Diệp Trần có mười phần nắm chắc có thể trùng kích Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cảnh giới, nói ra sẽ không ai tin điều đó, phải biết rằng việc trùng kích Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên so với việc trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên sẽ khó khăn gấp trăm lần, nếu không có mấy trăm năm đến hơn một ngàn năm tích lũy thì căn bản không cách nào củng cố hoàn chỉnh căn cơ. Nhưng có đôi khi, thiên tài thì không cách nào dùng lẽ thường để đối đãi, nếu như mỗi một thiên tài đều cần đại lượng thời gian mới có thể tăng tu vi lên thì như vậy cũng không phải là thiên tài nữa rồi. Huống chi, Diệp Trần có thể trong thời gian gần 80 năm mà đạt đến mười phần mười nắm chắc trùng kích thành công Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì hắn đã sáng tạo thành công Vô Thượng kiếm pháp. Khi cảnh giới võ học tăng lên lại giúp cho tâm cảnh Diệp Trần càng thêm viên mãn, mà khi tâm cảnh viên mãn thì tu vi tự nhiên càng được củng cố hơn. Trừ việc đó ra, Ngũ Hành lực lượng vận chuyển cũng có thể làm cho Âm Dương Ngũ Hành trong cơ thể trở nên vô cùng cân đối, cái này đồng dạng với việc có thể củng cố căn cơ trên phạm vi lớn.

"Không biết trùng kích Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, cần bao nhiêu

Nguyên thạch đây?"

Thứ mà duy nhất Diệp Trần lo lắng chính là mình có đủ Nguyên thạch hay không.

Lúc trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, hắn trọn vẹn đã tiêu hao ba trăm triệu Nguyên thạch, còn khi trùng kích Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên thì chắc chắn không chỉ gấp 10 lần số đó.

Dưới tình huống bình thường, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên tu vi có chân nguyên cao hơn gấp 10 lần Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, độ tinh thuần cũng cao hơn gấp mấy lần, hai thứ điệp gia cùng một lúc nên đại khái là hơn gấp mấy chục lần. Thế nhưng, Diệp Trần đang có rất nhiều Kiếm Nguyên, nếu luận về độ tinh thuần thì cao gấp mấy lần Chân Nguyên, như vậy tính ra là hơn gấp trăm lần, đây là một số lượng thập phần khủng bố đấy.

Không lập tức đột phá, Diệp Trần bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị số lượng Nguyên thạch cần thiết.

Ba ngày sau, Nguyên thạch bên trong Trữ Vật Linh Giới của Diệp Trần đã cao tới bốn mươi tỷ.

Trong số đó, có mười hai tỷ đến từ Nguyên Thạch Trì, trong gần tám mươi năm qua, Nguyên Thạch Trì hàng năm có thể sinh ra 100 triệu Nguyên thạch, một khi đạt tới 10 tỷ thì Diệp Trần lại lấy ra, vì vậy nguyên thạch cứ được tạo ra mãi. Còn trong 28 tỷ khác thì đã có mười tỷ đến từ việc thu thuế Diễm Hỏa Tinh, đúng vậy, hiện tại toàn bộ Diễm Hỏa Tinh đều đã thuộc về Diệp Trần rồi.

Thêm nữa, Diệp Trần tại trong Thần Chi Nhạc Viên đã hoạt động rất sôi nổi nên các nhân tộc cao tầng đều rất xem trọng, họ đã ban thưởng cho hắn một cái Tam cấp sinh mệnh tinh cầu. Đó cũng không phải là một đại sự, nhưng trái lại, nếu không có tưởng thưởng gì thì ngược lại là không thể nào nói nổi rồi.

Diễm Hỏa Tinh hàng năm lượng thuế thu về vượt qua một trăm triệu nguyên thạch. Tăng thêm các thu nhập khác thì cũng cơ hồ gần 200 triệu, ngoại trừ ba thành phải giao nạp cho các Nhân tộc cao tầng, bảy thành còn lại cũng có đến hơn một tỷ, tám mươi năm trôi qua, hơn 10 tỷ cũng không tính là quá khó.

Còn 18 tỷ cuối cùng là do Diệp Trần đi một chuyến đến Lục cấp sinh mệnh tinh cầu trao đổi tài vật. Những năm này, hắn đã đạt được rất nhiều bảo vật, có nhiều thứ mà mình không dùng đến, liền vùi đầu vào bên trên đấu giá hội, giao toàn bộ cho đấu giá hội xử lý. Thực tế, 18 tỷ đó chỉ là một nửa giá trị mà thôi, một nửa khác thì phải đợi đến khi đấu giá hội chấm dứt thì mới có thể giao về cho hắn.

"Có lẽ đã đủ rồi a!"

Bốn mươi tỷ Nguyên thạch, đây là một con số vô cùng kinh người, phía dưới cấp bậc Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên, căn bản sẽ không cách nào tưởng tượng nổi đến con số đó, dù cả đời không ăn không uống thì cũng không thể tích trữ đủ được.

Bài trừ hết mọi tạp niệm, Diệp Trần bắt đầu bế quan trùng kích tu vi cảnh giới.

Việc trùng kích Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên so với trùng kích Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên sẽ tạo ra thanh thế càng khổng lồ hơn, còn nếu nói về trình độ nhất định thì việc trùng kích Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên không sai biệt lắm chính là thực hiện hành động trái với ý trời rồi. Vũ trụ cũng có sinh mạng, mọi sinh mạng cũng đều được sinh ra từ trong “cơ thể” của vũ trụ. Lúc còn nhỏ thì thực lực tăng lên rất nhanh, nhưng khi cường đại tới trình độ nhất định thì khả năng tăng lên sẽ càng ngày càng chậm hơn. Dù sao vũ trụ sẽ không để cho ngươi cường đại lên vô hạn, vì như vậy bản thân vũ trụ cũng sẽ không thể chịu nổi. Vũ Trụ Tinh Không vì sao không có Chân Thần, đoán chừng là vì Chân Thần đã vượt qua cực hạn thừa nhận của vũ trụ rồi.

Bốn phía trên một tinh cầu hoang vu, tia chớp vần vũ bay loạn khắp nơi,

vô số mây đen dần dần hội tụ tới bao phủ cả tinh cầu.

"Đây là có người tại đột phá Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cảnh giới sao?"

Diệp Trần đột phá đã tạo ra động tĩnh quá lớn, từ vị trí bên ngoài cách đó ức vạn dặm cũng đều có thể chứng kiến, thậm chí từ xa xa vô tận cũng có thể cảm nhận được, nếu như nói thiên kiếp bình thường là thiên kiếp trên tinh cầu, như vậy giờ phút này thiên kiếp chính là thiên kiếp của vũ trụ rồi.

Khi một Linh Hải cảnh đột phá đến Sinh Tử Cảnh sẽ xuất hiện thiên kiếp, về sau, mỗi lần tăng cảnh giới lên cũng có thể bị thiên kiếp cảm ứng được.

Thiên kiếp tuy đáng sợ, nhưng rất nhiều người lại tha thiết ước mơ thiên kiếp sẽ kéo đến, bởi vì khi thiên kiếp đến, nói rõ bản thân đã có thực lực đủ cường đại, dẫn tới Thượng Thiên phải coi trọng. Trong quá khứ, mỗi lần Diệp Trần đột phá, kỳ thật đều có thiên kiếp kéo đến, nhưng những thiên kiếp kia quá mức nhỏ yếu nên trực tiếp bị Diệp Trần chuyển hóa thành nguyên khí và luyện hóa thành Chân Nguyên bản thân.

Lần này thiên kiếp sở dĩ đặc biệt to lớn là có hai nguyên nhân trọng yếu, thứ nhất, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên không phải là thứ mà Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên có thể tưởng tượng và so sánh, nó đã càng lúc càng tiếp cận đến cực hạn thừa nhận của vũ trụ. Thứ hai, Diệp Trần đã tích súc nội tình quá mức hùng hậu, từ Linh Hồn Lực, Kiếm Nguyên, U Minh Thánh Nhãn, cái nào cũng là tồn tại nghịch thiên cả, ai biết được liệu rằng sau khi đột phá thành công Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, thực lực của hắn sẽ bộc phát lớn đến mức nào, khi đó phản ứng dây chuyền chắc chắn sẽ sinh ra.

. . .

"Bọn Nhân tộc có kẻ muốn đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, qua đó xem đi."

Lần trước, Ma tộc Hoàng giả liên minh đã không thể đánh chết Diệp Trần, ngược lại toàn bộ chết thương thảm trọng, nhưng như vậy cũng không để cho Ma tộc liên minh đình chỉ kế hoạch ám sát, bọn hắn tuyệt đối không cho phép một kẻ địch nhân tuyệt thế thiên tài lớn lên, dù có phải trả một cái giá lớn thì cũng không hối tiếc.

Lần trước đến là trung đẳng Hoàng giả, lần này toàn bộ là đỉnh cấp Hoàng giả, thậm chí còn có ba gã Chuẩn Tôn, bọn hắn đi vào Chu Tước tinh vực mới không đến nửa năm, dù sao muốn lẻn vào khu vực Nhân tộc là thập phần nguy hiểm, không phải nói muốn đến là đến, một khi bị cảm ứng được thì chẳng những nhiệm vụ không thực hiện được, mà bản thân cũng có "chạy đằng trời".

Ma tộc Chí Tôn tâm huyết dâng trào, một lần quan sát bằng Linh Hồn Lực liền có thể cảm ứng được địa phương ở xa vô tận.

Bọn hắn lập tức phái tới ba gã Chuẩn Tôn, tuổi thọ mỗi một vị đều tiếp cận đại nạn lão giả, bản thân bọn hắn đã vô vọng đột phá, vì vậy chính là người được lựa chọn tốt nhất cho nhiệm vụ lần này, mà lại là các cao tầng đồng ý giao nhiệm vụ cho bọn hắn, nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ thì hội sẽ được ban thưởng một ít bảo vật gia tăng tuổi thọ. Lúc bình thường, bọn hắn căn bản không cảm tưởng đến những phần thưởng này, Chuẩn Tôn của các dân tộc tuy nói không phải là rau cải trắng, nhưng số lượng cũng không ít, trong khi bảo vật gia tăng tuổi thọ lại không có nhiều như vậy, dưới tình huống tăng nhiều thì sẽ thiếu hụt trầm trọng, biên giới Chuẩn Tôn chỉ có thể dựa vào chính mình để vượt qua.

Chuẩn Tôn có tốc độ di chuyển cực nhanh, chỉ mấy lần thuấn di đã đến vị trí trung tâm thiên kiếp.

Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên thiên kiếp, bọn hắn cũng không để vào mắt.

"Là tên tiểu tử kia."

Một gã Chuẩn Tôn trong đó mắt lóe lên tử quang, vẻ mặt lộ ra sát cơ.

Bọn hắn thật sự không cách nào tưởng tượng nổi, mới qua thời gian không bao nhiêu năm mà đối phương đã có nắm chắc có thể trùng kích Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên. Bọn hắn đánh giá, Diệp Trần chí ít có bảy tám phần nắm chắc có thể đột phá Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên thành công, nếu không thì đã không tiến hành trùng kích rồi.

"Kẻ này quá kinh khủng, một khi hắn trở thành Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả, chúng ta muốn giết hắn tựu sẽ vô cùng khó khăn."

"Xem ra Thượng Thiên hay vẫn là chiếu cố Ma tộc liên minh ta, bên cạnh hắn cũng không có người thủ hộ, lúc này giết hắn sẽ dễ như trở bàn tay."

Với đội hình ba vị Chuẩn Tôn, tám vị đỉnh cấp Hoàng giả, đối phó với địch nhân dưới Chí Tôn thì gần như là vô địch, dù cho đụng phải đỉnh phong Chuẩn Tôn cũng dư sức đánh một trận.

"Giết!"

Một gã Ma tộc Chuẩn Tôn có mái tóc là những con rắn, trong nháy tràn ngập sát, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến chỗ tinh cầu Diệp Trần. Gã ma Ma tộc này cũng từng là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, được gọi là Vạn Xà Ma Tổ, so với Ngũ Lăng lão tổ cũng không thua kém bao nhiêu.

"Chết đi!"

Tay phải đột nhiên vung lên, vô số xà ảnh bạo phóng tới Diệp Trần, trong đó ẩn chứa năm loại áo nghĩa Kim Thủy Phong Ảnh Độc. Người có thực lực hơi yếu mà bị cái Vạn Xà Vẫn Diệt Chưởng này của hắn đánh trúng, lập tức sẽ bị hấp thụ thành người khô và hóa thành độc phấn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1484: Đột Phá, Thực Lực Vô Địch (Thượng)

"Diệt!"

Chỉ một kiếm tung ra, Diệp Trần liền phá hủy vô số xà ảnh do Vạn Xà Ma Tổ đánh ra, một khắc này tận thế thiên tai đã sinh ra, Diệp Trần đã có thực lực cùng Ngũ Lăng lão tổ đánh một trận, Vạn Xà Ma Tổ tuy mạnh nhưng bất quá chỉ mạnh bằng Ngũ Lăng lão tổ. Kiếm quang có thuộc tính hủy diệt, mặc dù chỉ là dư ba nhưng cũng có thể xé toạc một nửa tinh cầu, nham thạch nóng chảy phun tung toé như phi hỏa, cả khu vực vũ trụ nơi đó đều bị đốt sáng lên.

"Là Vô Thượng kiếm pháp!"

Vạn Xà Ma Tổ quát to một tiếng, vội vàng lách mình tránh đi kiếm quang còn sót lại.

Vô Thượng võ học cũng có mạnh có yếu, cùng một loại áo nghĩa, nhưng sức sáng tạo sẽ quyết định độ mạnh yếu, tựu giống với có người chỉ có thể kiến tạo ra một căn phòng thô ráp, trong khi cũng với những vật liệu đó mà người khác lại có thể kiến tạo ra một căn phòng có kết cấu tinh mỹ, đạo lý này cũng giống như vậy. Bản thân Vạn Xà Ma Tổ cũng có được Ngũ Chuyển võ học, tuy nói tiềm lực tương lai xa xa không bì kịp nổi Vô Thượng võ học, nhưng trước mắt mà nói, Vô Thượng võ học lại có tốc độ tiến bộ quá chậm, ngược lại Ngũ Chuyển võ học lại càng dễ phát triển hơn, càng dễ tăng lên hơn. Cho nên chỉ cần trình độ dung hợp áo nghĩa không phải quá sâu, thì Vạn Xà Ma Tổ sẽ không run sợ trước Vô Thượng võ học.

Đương nhiên, hắn giật mình không chỉ là vì tận thế thiên tai, càng giật mình hơn chính là một kiếm này mang theo Kiếm Ý, ẩn ẩn có thể vượt qua mọi loại phòng ngự.

Đây là hiện tượng mà chỉ có Cửu giai Kiếm Ý mới có.

Bình thường, khi Kiếm Ý đạt tới Cửu giai đã là một cái cực hạn rồi, cùng so với Cửu giai đỉnh phong thì chất lượng cũng không quá chênh lệch, nhưng một kiếm này của đối phương lại mang theo Hủy Diệt Kiếm Ý, Bát giai Hủy Diệt Kiếm Ý sẽ tương đương với Cửu giai Kiếm Ý bình thường, nói cách khác, kiếm ý của đối phương đã sắp đột phá đến Cửu giai rồi.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, vô cùng vô tận mây đen mang theo lôi điện trông như một tòa đại sơn đột nhiên giáng xuống, những tia chớp lôi điện này cũng đều hướng toàn bộ về phía Diệp Trần.

Bên ngoài có cường địch, bên trong có thiên kiếp, Diệp Trần hiện tại không thể nghi ngờ là đang ở vào tình thế nước sôi lửa bỏng.

Bất quá Diệp Trần cũng không thèm để ý đến, Kiếm Nguyên trong thể nội của hắn cũng đang dần dần lột xác để hóa thành thứ Kiếm Nguyên mạnh hơn, chỉ cần có thể sống sót qua giai đoạn này thì dù có đến thêm ba gã Chuẩn Tôn nữa cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Mười tỷ!

20 tỷ!

Ba mươi tỷ!

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Trần đã tiêu hao sạch sẽ ba mươi tỷ Nguyên thạch, đổi lấy chính là lực lượng trong thể nội không có chỗ để phát tiết, loại lực lượng này quá to lớn nên nhất thời Diệp Trần không có biện pháp triệt để luyện hóa. Thiên kiếp đến cũng sẽ làm cho hắn rèn luyện cái cổ lực lượng cường đại này dễ dàng hơn, và cường địch xuất hiện cũng có thể vô tình giúp cho hắn loại bỏ bớt một bộ phận lực lượng thừa mà hắn không thể khống chế được, từ đó khiến cho việc tấn phong của hắn càng thêm thuận lợi.

Hết thảy đều ở trong tầm khống chế của Diệp Trần.

"Vạn Xà Ma Tổ, ngươi như thế nào lại yếu ớt như vậy. Xem ta đây."

Một gã Chuẩn Tôn khác toàn thân có màu xanh lá cây xông về phía Diệp Trần, hắn là Hạo Khắc Thần Hoàng của Lục Nhân tộc, tu luyện chính là Lực Lượng Áo Nghĩa, một quyền oanh ra liền khiến cho hư không phập phồng sóng cả, phảng phất như đã biến thành sóng biển vậy, điên cuồng trùng kích về phía Diệp Trần.

Đây chính là tuyệt kỹ Hạo Thiên quyền của Hạo Khắc Thần Hoàng.

Đối mặt tuyệt chiêu của Hạo Khắc Thần Hoàng, Diệp Trần đồng dạng chém ra một kiếm nghênh đón.

Phốc!

Cuồng bạo quyền kình như sóng biển lập tức bị chém thành hai nữa, tận thế thiên tai ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý đủ để cắt đứt hết thảy vạn vật, kể cả Lực Lượng Áo Nghĩa cũng đều không thể ngăn cản.

Đương nhiên, kiếm chiêu có thể dùng để chống lại Chuẩn Tôn thì tất nhiên sẽ thập phần tiêu hao Kiếm Nguyên, trước khi chưa đột phá, Diệp Trần chỉ có thể thi triển tối đa hai lần, hai lần qua đi thì Kiếm Nguyên sẽ bị khô kiệt. Nhưng hiện tại hắn đã sắp bước vào Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, Kiếm Nguyên chẳng những hùng hậu hơn rất nhiều, độ tinh thuần cũng đang nhanh chóng gia tăng, thi triển vài chục lần tận thế thiên tai cũng không có vấn đề gì, một khi đột phá sẽ đủ để thi triển mấy mươi lần.

Đối với Diệp Trần mà nói, phiền toái thực sự chính là vũ trụ thiên kiếp.

Thiên kiếp ẩn chứa vũ trụ ý chí, Diệp Trần cũng không cách nào hoàn toàn đánh tan được nó, thủy chung sẽ có một bộ phận lực lượng thiên kiếp bổ trúng người Diệp Trần, làm tóe phát ra đại lượng Lôi Điện hỏa hoa. Nếu không có Thất giai Linh khu ẩn chứa Bất Diệt lực lượng thì không cần phải có địch nhân ám sát, bản thân Diệp Trần cũng sẽ không chịu nổi uy lực của

thiên kiếp, chắc chắn sẽ bị trọng thương thậm chỉ tử vong.

Có thể nói, muốn đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, điều đầu tiên chính là Linh khu không thể thấp được.

Vạn Xà Ma Tổ, Hạo Khắc Thần Hoàng cùng với một gã Chuẩn Tôn khác sắc mặt trở nên rất khó coi.

Vạn Xà Ma Tổ nói: "Kẻ này là một bất thế yêu nghiệt, không thể dùng lẽ thường để tính toán nữa, hiện tại chúng ta chỉ có thể thừa dịp hắn đang độ thiên kiếp mà liên thủ tru sát hắn."

"Đúng vậy, kẻ này so với mọi thiên tài trong tộc ta đều muốn "yêu nghiệt" hơn nhiều." Hạo Khắc Thần Hoàng không tiếp tục nhẹ nhõm như lúc trước nữa, trên mặt đã mang vẻ ngưng trọng cùng sát ý.

"Tám người các ngươi đồng loạt liên thủ công kích hắn, lúc đó tất nhiên sẽ để cho hắn không thể toàn tâm toàn ý đối kháng thiên kiếp." Vạn Xà Ma Tổ quay người đối với tám vị đỉnh cấp Hoàng giả ra lệnh.

"Vâng!"

Gã đỉnh cấp Hoàng giả cầm đầu hít sâu một hơi, nhìn về phía Diệp Trần ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thiên kiếp tuy đang không ngừng phá hoại thân hình Diệp Trần, nhưng cũng là đang rèn luyện thể nội Kiếm Nguyên của hắn, hết lần này đến lần khác, phảng phất như đang rèn luyện ra một thanh tuyệt thế bảo kiếm vậy.

Vũ trụ ý chí ẩn chứa bên trong thiên kiếp đang rèn luyện linh hồn cùng Kiếm Hồn của Diệp Trần, chỉ có Địa Ngục ý chí là vẫn giấu mình ở chỗ sâu nhất trong linh hồn, tuyệt nhiên không tiếp thụ rèn luyện.

"Giết!"

Hai đạo công kích như "nước lũ" phóng tới Diệp Trần, trông chúng tựa

như hai con Ma Long diệt thế vậy.

“Một con” tráng kiện nhất chính là một kích liên thủ mà ba gã Chuẩn Tôn Vạn Xà Ma Tổ, Hạo Khắc Thần Hoàng phát ra, lực lượng của ba người bọn hắn hợp thành một cỗ duy nhất, tuy không phải là hoàn mỹ dung hợp nhưng uy lực ít nhất đã gia tăng gấp hai ba lần rồi, “một con ma long” khác là một kích liên thủ của tám gã đỉnh cấp Hoàng giả, lực sát thương đồng dạng cũng không thể coi thường, tương đương với công kích toàn lực của một vị Chuẩn Tôn.

Hai con diệt thế Ma Long, một trước một sau mang theo thanh thế mênh mông cuồn cuộn lao đi.

Diệp Trần không dám lãnh đạm chút nào, Bất Hủ Kiếm Ý cùng Hủy Diệt Kiếm Ý lập tức được thúc dục đến cực hạn, Bất Hủ Kiếm Ý hộ thể cùng Hủy Diệt Kiếm Ý nương theo kiếm chiêu Tận Thế Thiên Tai lao ra chống đỡ.

Hổn hển ! (tiếng thở mệt nhọc của Diệp Trần)

Kiếm quang Tê Thiên Liệt Địa hùng hồn như một tấm lụa, cho dù là một tinh cầu cực đại thì tại trước mặt kiếm quang này cũng trở nên rất nhỏ bé, tựa như một hạt bụi vậy, Tinh Không đen kịt trong nháy mắt đã bị thấp sáng rực lên.

Ầm ầm!

Sau một tiếng nổ lớn như Khai Thiên Tích Địa phát sinh, tinh cầu dưới chân Diệp Trần đã bị tàn phá và triệt để biến thành tro bụi, nham thạch nóng chảy trong nháy mắt cũng bị dập tắt và hóa thành hư vô. Đám mây đen bao phủ vô số tinh cầu cũng bị sóng xung kích oanh mở ra một cái lỗ đen hình tròn, làm vô số tia chớp giống như những con du long bị đánh bạt ra ngoài, đan lẫn vào nhau như một tấm lưới.

Ba gã chuẩn tôn Vạn Xà Ma Tổ, Hạo Khắc Thần Hoàng cùng với tám gã

đỉnh cấp Hoàng giả, ngay ngắn bị chấn bay ngược đi ra ngoài, một kiếm này của Diệp Trần cường đại đến không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng không chịu nổi lực cắn trả, da thịt hai tay cũng bị rách toạc làm huyết nhục bay tứ tung, Phi Thiên kiếm trong tay cũng bị đánh bay rớt ra ngoài, bay về phía Vũ Trụ thâm sâu.

"Cơ hội tốt đây."

Vạn Xà Ma Tổ con mắt sáng ngời, với tư cách là một cường giả, vũ khí trong tay cũng là một bộ phận lực lượng, mất đi vũ khí thì chiến lực hội sẽ giảm mạnh trên phạm vi lớn.

"Liên thủ công kích lại một lần nữa, lần này, hắn hẳn phải chết là không thể nghi ngờ."

Hạo Khắc Thần Hoàng biết rõ phải tận dụng thời cơ này.

Sau mấy lần hô hấp, hai con diệt thế Ma Long lần nữa đánh úp lại, lúc này đây, trong tay Diệp Trần đã không còn một tấc sắt, Phi Thiên kiếm nhất thời cũng không cách nào triệu hồi về.

"Tâm của ta chính là kiếm, kiếm luôn ở trong tâm, đến đây, ta sẽ trảm hết mọi thứ."

Bình thường, cho dù gặp phải tuyệt cảnh thì Diệp Trần cũng sẽ không lùi nửa bước hay bối rối, lòng của hắn cứng cỏi như kim cang, linh hồn của hắn cũng sáng chói như một viên kim cương đã trải qua thiên chuy bách luyện, trong tay dù có kiếm hay không thì cũng không cách nào ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, ngược lại càng làm cho hắn có thể kích phát ra toàn bộ lực lượng của mình, chỉ cần trong lòng có kiếm, như vậy đã đủ rồi.

"Giết!"

Hai tay huy vũ, Diệp Trần bổ đi ra ngoài 'một kiếm'.

Một kiếm này không hề có hình dạng rõ ràng nhưng lại càng thêm thâm bất khả trắc, có thể nói là chưa từng có từ trước đến nay, nó mang theo tư thái “gặp thần sát thần”, cả thế gian vạn vật cũng không đỡ nổi một kiếm này.

Dưới tuyệt cảnh, hai đại Kiếm Ý nhao nhao đột phá, đạt đến Bát giai.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1485: Đột Phá, Thực Lực Vô Địch (Trung)

Chỉ bát giai thuộc tính Kiếm Ý thôi đã có thể phá hỏng kết cấu thời không rồi, chứ đừng nói chi là Bát giai chí cao Kiếm Ý.

Nửa bước Hoàng giả Kiếm Nguyên, Bát giai Hủy Diệt Kiếm Ý cùng với Vô Thượng kiếm pháp Tận Thế Thiên Tai, dù là không có Phi Thiên kiếm trong tay thìtrạng thái hiện tạicủa Diệp Trần cũng đã vượt qua Ngũ Lăng lão tổ một cấp bậc rồi, nếu gặp lại Ngũ Lăng lão tổmột lần nữa thì hắn cũng tự tin có thể nhẹ nhõm áp chế đối phương.

Hai con“diệt thế Ma Long”cuồng nộ lao đến trùng kích vào vô ảnh kiếm làm sóng xung kích phát tán dữ dội trên diện rộng, thế nhưng đến khi dư ba tan đi thì nó đã bị phân giải hoàn toàn, tựa như chưa từng tồn tại, mọi dấu vếtđều bị tàn phá hoàn toàn.

Vô ảnh kiếm tuy cũng không khá hơn, mặc dù cũng bị tan rã nhưng lại không biến mất hoàn toànnhư vậy, tàn dư của nó hóa thành Vô Lượng kiếm phong, tràn đến bao trùm lấy thân thể bọn người Vạn Xà Ma Tổ.

Hống!

Ba gã Chuẩn Tôn Vạn Xà Ma Tổ, Hạo Khắc Thần Hoàng đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi, còn tám tên đỉnh cấp Hoàng giả khác thì không có vận khí tốt như vậy, thân thể lập tức bị chấn nát bấy và tan thành tro bụi nhạt nhòa.

"Bát giai Hủy Diệt Kiếm Ý!"

Hạo Khắc Thần Hoàng gằn từng chữ.

"Ta liều mạng với ngươi!"

Vạn Xà Ma Tổ nghiến răng nghiến lợi, nếu như Diệp Trần đã Độ Kiếp hoàn tất thì bọn hắn sẽ lập tức bỏ chạy, thế nhưng vũ trụ thiên kiếp mới chỉ tiến hành một nửa, hắn không tin Diệp Trần có thể chống chọi được lâu hơn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng đạo Lôi Điện cực mạnh bổ vào trên ngườiDiệp Trần, đem làn da cùng cơ bắp hắn bổ nứt ra, khiến toàn thân đẫm máu.Trongdòng máu tươi chảy ra, đôi lúc có một chút quang mang màu vàng như ẩn như hiện, đây chính là Bất Diệt lực lượng. Nghe thiên hạ nói rằng, Cửu Chuyển Kim Thân sở dĩ lợi hại, không chỉ vì phòng ngự rất mạnh mà tương đối trọng yếu hơn chính là, Cửu Chuyển Kim Thân có ẩn chứa Bất Diệt lực lượng nhiều hơn gấp mấy lần người khác. Có thể nói, trên đời này có thể khắc chế được Cửu Chuyển Kim Thân rải rác không có mấythứ, Thánh khí là một trong số đó.

Oanh!

Một đạo tia chớp tráng kiện như một con lôi long bổ thẳng vào đầu Diệp Trần, theo đỉnh đầu tiến vào thể nội và thẩm thấu vào huyết nhục cốt cách toàn thân của hắn. Sau một khắc, cả người Diệp Trần bắt đầu sáng lên, phát ra ánh sáng mãnh liệt, ngay cả hai mắt cũng bị tóe phát ra từng “sợi” loi điện.

Khó có thể ức chế được đau đớn, đến mức Diệp Trần không thể nhịn được mà phải cắn răng thật chặc, thế nhưng trên mặt hắn lại mang theo một nụ cười...Vũ trụ thiên kiếp rèn luyện làm linh khu hắn bắt đầu tăng lên. Có thể nói, linh hồn, Kiếm Nguyên, Linh khu, không thứ nào là không được tôi luyện cả.

Thiên kiếp vừa là nguy cơ, nhưng đồng thời cũng là kỳ ngộ, nếu không vượt qua được thì chỉ có thể nói nội tình của ngươi không sâu rộng, căn cơ không đủ tốt.

Nếu chỉ có thiên kiếp thôi thì Diệp Trần tất nhiên không sợ, nhưng còn có thêm ba gã Chuẩn Tôn Vạn Xà Ma Tổ kia.

Có cảm giác Diệp Trần đã cường đại hơn, lần này, ba người bọn hắn không tiếc hao phí nguyên khí, thi triển ra bí thuật cấm kị.Nơi mi tâm Vạn Xà Ma Tổ trở nên đen kịt một mảnh, ở chính giữanổi lên một vòng xoáy màu đen, vòng xoáy chậm chạp chuyển động,sau một hồi từ đó chui ra một con rắn nhỏ màu đen, con rắn nhỏ này cũng không phải thật thể, nhưng cũng chẳng phải hư ảo, nó giống như mực nước hội tụ thành, duy chỉ có đôi mắt huyết sắc là lạnh như băng, trông như một cặp Bảo Thạch Hồng sắc vậy.

Hạo Khắc Thần Hoàng thì không ngừng điên cuồng ngưng tụ lực lượng, dáng người vốn đã to lớn nhưng vẫn không ngừng bành trướng lên đến chừng năm mét, triệt để hóa thành một gã khổng lồ màu xanh, cơ thể hắn khoa trương và khủng bố vô cùng, từng sợi gân xanh thô to che kín cả thân thể và không ngừng nhúc nhích, khiến cho bất kỳ ai nhìn vào cũng đều cảm thấy rất buồn nôn.

Một gã Chuẩn Tôn khác chính là Thiên Tà một lão quái của Tà Linh tộc, bản thân hắn đang chuẩn bị thi triển một môn tà thuật, một thứ tà thuật có thể chú sát cường đại Chuẩn Tôn. Chỉ thấy hắn phun ra một ngụm máu tươi, sau đó dùng máu tươi của mình làm nguyên liệu khắc ra trong hư không một cái trận đồ phù án quỷ dị và rất phức tạp. Nhưng đặc biện hơn khi thấy rằng ở bên trong nó cũng nổi lơ lửng một ít máu tươi của Diệp Trần, đây là do gã theo trong tinh không sưu tập được, tuy chỉ có một ít nhưng như vậy cũng đã đủ.

Thời gian dần trôi qua, một ít máu tươi này của Diệp Trần đã hóa thành một huyết nhân ảnh giống hệt Diệp Trần, giống cả về thần thái. Nếu có người hiểu chuyện ở chỗ này, nhất định có thể nhìn ra, đây rõ ràng là bùa chú sát phân thân. Cái gọi là “bùa chú sát phân thân”, tức là một kiểu dùng chú thuật kết hợp cùng máu tươi của địch nhân để ngưng tụ ra Linh thể có liên hệ chặt chẽ cùng địch nhân đó. Nếu chú sát phân thân chết đi thì bản thể của hắn cũng sẽ phải chịu khổ sở, thậm chí nghiêm trọng hơn sẽ là cái chết.

"Sát !"

Dẫn đầu phát động công kích chính là Vạn Xà Ma Tổ, thân hình con rắn

nhỏ màu đen kia lóe lên rồi biến mất không thấy đâu nữa, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến trước mặt Diệp Trần, ngay lập tức nó liền chui vào trong Hồn Hải của hắn.

Ngay tiếp đó, Hạo Khắc Thần Hoàng phát ra một kích cường đại nhất trong đời của hắn, nắm đấm lớn như một cái vạc nước được đấm ra, mang theo cuồng bạo quyền phong khủng bố gấp mười gấp trăm lần so với vũ trụ Phong Bạo, cả Thiên Địa đều tựa hồ thoáng cái bị phá hủy, sa vào một cảnh vật điêu tàn, ngay cả thời không cũng phải bị vặn xoắn dướiquyền áp này. Có thể nói, bất kỳ người nào đối mặt với một quyền này, căn bản không cách nào né tránh được, bởi vì nó đã bao phủ cả thời không rồi.

Ra tay cuối cùng chính là Thiên Tà lão quái, hắn tập trung tinh thần làm sắc mặt chuyển từ trắng sang hồng, từ hồng biến sang xanh, từ xanh lại chuyển thành tím, cuối cùng biến trở lại thành màu trắng. "Chết đi!", đến đây, hắn điểm một ngón tay vào trong huyết nhân, “phốc” một tiếng, huyết nhân thoáng cái bị nổ tung lên, trở thành “chất dinh dưỡng” và triệt để dung nhập vào trong trận phù. Sau một khắc, trận phù chợt thu nhỏ lại đến khi ngưng tụ thành một điểm rồi phi thẳng vào đến mi tâm Diệp Trần.

"Không có khả năng!"

Vạn Xà Ma Tổ sắc mặt bỗng nhiên kịch biến rồi nôn ra từng ngụm máu tươi, hệt như là người mắc bệnh trầm trọng vậy, thần sắc cực độ uể oải. Hắn vừa mới cảm ứng được bổn mạng Hồn xà của mình rõ ràng đã biến mất, đây chính là một bộ phận linh hồn của hắn, trong nó ẩn chứa bổn nguyên linh hồn chứ không đơn thuần là Linh Hồn Lực bình thường. Bổn mạng Hồn xà biến mất khiến linh hồn của hắn cũng bị thương thảm trọng, cả đời cũng không thể khôi phục được. Cường độ linh hồn đã bị hạ thấp về bằng với cấp độ Phong Đế Vương giả, điều này nói lên hắn đã không còn là Chuẩn Tôn nữa rồi.

Sắc mặt đồng dạng bị kịch biến còn có Thiên Tà lão quái, hắn so với Vạn Xà Ma Tổ còn thảm hại hơn, cả người từ trong ra ngoài bắt đầu bị hư thối, nước mủ tanh hôi phun tung toé ra ngoài, cho dù có Bất Tử Chi Thân

cùng Bất Diệt lực lượng thì cũng đều không thể ngăn cản cái xu thế này, cao lắm chỉ có thể làm chậm nó lại một chút mà thôi, chú thuật rõ ràng đã cắn trả đến hắn ta rồi…Nhưng vì sao mọichuyện lại xảy ra như vậy ?.

Thiên Tà lão quái không thể chú sát Diệp Trần nên đã mất đi mục tiêu, như vậy Chú Sát Thuật liền triệt để bắn ngược lại đến trên người Thiên Tà lão quái. Thứ bùa chú Sát Thuật này có thể ám chếtcả cường đại Chuẩn Tôn thì cũng không phải là thứ đơn giản, loại lực lượng này là một thanh kiếm 2 lưỡi, nếu không gây sát thương đến địch nhân thì chính mình sẽ phải gánh chịu hậu quả, muốn khu trừ được nó thì chỉ có Chí Tôn mới có thể làm được, hoặc là tại trên tế đàn Tà Thần để cho nó hấp thu lực lượng chú sát đi.

Đạo công kích duy nhất có hiệu quả chính là quyền phong khủng bố của Hạo Khắc Thần Hoàng, dưới một quyền này cả người Diệp Trần trực tiếp bị đánh bay đi ra ngoài, trên thân thể nứt ra thêm vài vết rách nữa.

Có thể nói, Vạn Xà Ma Tổ cùng Thiên Tà lão quái có vận khí thật sự quá kém, thứ duy nhất mà Diệp Trần không e ngại chính là những công kích tà dị, đó là chưa kể Hủy Diệt Kiếm Hồn cùng Bất Hủ Kiếm Hồn của hắn không phải là thứ ăn chay, mà Địa Ngục ý chí so với hai thứ này lại càng thêm thâm bất khả trắc. Bổn mạng Hồn xà của Vạn Xà Ma Tổ và Chú Sát Thuật của Thiên Tà lão quái gặp phải Địa Ngục ý chí thì quả thực cũng như là dâng thức ăn lên miệng nó vậy.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa truyền ra, Diệp Trần sau khi bị đánh bay ra ngoài đã lấy lại thế chủ động và ngừng lui về sau, hai tay nắm chặc quyền rồi hung hăng hít một hơi thật sâu, với sức mạnh của một hoàng giả và một hơi này được thực hiện trong một hồi dài, vì thế đã tạo ra trong tinh không một luồng khí lưu càng lúc càng lớn hơn, cuối cùng lan đến gần đám mây đen thiên kiếp ở trên đỉnh đầu.

Đùng đùng!

Vô số tia chớp men theo dòng khí lưu giáng xuống, lập tức bị Diệp Trần hút vào trong cơ thể khiến thân thể hắn càng lúc càng tỏa sáng và thông thấu hơn. Dần dần, ánh hào quang phát ra trên người Diệp Trần đã trở nên chói mắt hơn cả mặt trời bình thường, đến mức không thể nhìn tới được hắn nữa.

"Hắn điên rồi sao?"

Hạo Khắc Thần Hoàng thất kinh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1486: Đột Phá, Thực Lực Vô Địch (Hạ)

Diệp Trần tất nhiên không điên loạn, hắn bây giờ chỉ còn cách Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên một bước ngắn, chỉ cần đột phá qua thì thiên kiếp tự nhiên sẽ tan thành mây khói, việc hút lấy đại lượng lôi điện thiên kiếp tuy có nguy hiểm nhất định, nhưng ngược lại có thể gia tăng tốc đột phá. Nếu cứ tiếp tục trì hoãn thì chỉ cần một mình Hạo Khắc Thần Hoàng thôi cũng có thể tận dùng thời cơ giết chết hắn, dù sao Bất Diệt lực lượng trong cơ thể hắn đã không còn nhiều nữa.

Thoáng cái hấp thu quá nhiều tia chớp cũng không phải là chuyện đùa, thân thể Diệp Trần đã bắt đầu có cảm giác bị tan chảy từ trong ra ngoài. Từ lục phủ ngũ tạng, huyết nhục cốt cách cho đến hạt tánh mạng cơ bản nhất, nguyên khí…toàn bộ đều tràn ngập tia chớp thiên kiếp, giờ khắc này, Diệp Trần chỉ có cảm giác cả thân thể mình là một mảnh trống rỗng.

"Phá!"

Nhìn như rất bình thường, nhưng thật ra tại một sát na kia, hình thái tánh mạng của Diệp Trần chợt đại biến, một cỗ uy áp kinh khủng tới cực điểm phun trào ra, bao phủ cả thập phương thiên địa.

Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, thành!

Toàn bộ lôi điện thiên kiếp trong cơ thể đã bị Diệp Trần luyện hóa, sự tình này khiến cho Kiếm Nguyên của cấp bậc Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên trở nên vô cùng vững chắc, hoàn toàn không có chút mông lung nào, ngay cả Linh khu cũng thoáng cái bước qua cảnh giới Thất giai đỉnh phong, đạt đến Bát giai sơ kỳ, nếu đổi thành những người khác thì tuyệt nhiên sẽ không được như thế, nguyên nhân chủ yếu là vì Diệp Trần gặp phải thiên kiếp thật sự vô cùng cường đại, trong nó ẩn chứa vũ trụ ý chí cũng đặc biệt nhiều.

“Trong rủi có may”, đây đúng là đạo lý đó.

"Thất trọng thiên là “khống chế bản thân”, như vậy bát trọng thiên hẳn là “khống chế Thiên Địa” rồi."

Ngay một khắc đạt tới bát trọng thiên, Thiên Địa vũ trụ tại trong mắt Diệp Trần bắt đầu xuất hiện biến hóa mới, ngay cả Thời Không Áo Nghĩa, cũng đều tựa hồ rõ ràng hơn rất nhiều, khó trách Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả không cần Không Gian Áo Nghĩa đạt đến viên mãn vẫn có thể thuấn di, loại lực lượng khống chế đối với thiên địa này đã giúp cho bọn hắn tiêu trừ một bộ phận trở ngại của không gian.

Vô số mây đen thiên kiếp bao phủ hàng loạt tinh cầu cũng nhanh chóng tan đi, ánh mắt Diệp Trần liền rơi vào trên ba người Hạo Khắc Thần Hoàng.

"Lúc này không đi thì đợi đến khi nào nữa."

Hạo Khắc Thần Hoàng cũng không đi quản Vạn Xà Ma Tổ cùng Thiên Tà lão quái, thân hình lập tức lóe lên liền xuất hiện tại bên ngoài mấy tỷ dặm.

"Chạy thoát sao?"

Hạo Khắc Thần Hoàng mới vừa xuất hiện trở lại thì đã bị một kiếm đã đâm trúng mi tâm, tốc độ của hắn nhanh, Diệp Trần lại càng nhanh hơn.

“Phanh” một tiếng!

Trúng chiêu, thân thể Hạo Khắc Thần Hoàng lập tức nổ tung thành phấn vụn, Bất Diệt lực lượng cũng bị phá hủy không còn một mảnh. Bát trọng thiên kiếm nguyên phối hợp thêm Bát giai Hủy Diệt Kiếm Ý đã triệt để làm Hạo Khắc Thần Hoàng biến mất khỏi thế giới này.

U Minh Thánh Nhãn mở ra, Diệp Trần chứng kiến Vạn Xà Ma Tổ đang phi tốc bỏ trốn nhưng cũng không đuổi theo, chỉ thấy tay trái hắn huy vũ, lập tức thời không xung quanh bắt đầu biến hình thành một thanh ảo ảnh kiếm,

đâm thẳng tới vùng không gian chỗ Vạn Xà Ma Tổ cách đó vạn trượng.

Cùng chung số phận với Hạo Khắc Thần Hoàng, Vạn Xà Ma Tổ thân thể nổ tung thành phấn vụn, Trữ Vật Linh Giới cùng Hoàng cấp Bảo Khí quý giá của hắn lập cách không tức xuất hiện ở trong tay Diệp Trần.

Về phần Thiên Tà lão quái không cần Diệp Trần giết, đối phương đã lọt vào vòng cắn trả của Chú Sát Thuật nên đã chết trước hai tên kia một bước.

Ba gã Chuẩn Tôn, tám gã đỉnh cấp Hoàng giả đã cùng chết trong trận chiến đấu này.

Diệp Trần tuy không biết thực lực cụ thể của mình đã đạt đến mức nào, nhưng hắn tự tin rằng, hắn không sợ bất luận kẻ nào dưới cấp bậc Chí Tôn, đương nhiên vô địch thì có lẽ vẫn không có khả năng, nhưng dù là vô địch Chuẩn Tôn thì cũng không cách nào đơn giản áp chế được hắn.

Tám mươi năm này là một đoạn thời kì long trời lỡ đất, không chỉ có Diệp Trần đột nhiên tăng mạnh thực lực, mọi người của Thần Chi Nhạc Viên cũng đồng dạng như vậy. Những người mà Diệp Trần quen biết, đại bộ phận đều đã đi ra khỏi Thần Chi Nhạc Viên, bởi vì bọn họ đều đã đạt đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên. Người cũ ra đi, người mới lại đến, đến hôm nay tại Thần Chi Nhạc Viên, những người mà Diệp Trần biết mặt đã không còn được bao nhiêu người nữa.

Trong những người mà Diệp Trần quen biết, quả nhiên vẫn A Cửu là người có thành tựu cao nhất, nghe nói võ đạo ảo ảnh của hắn đã tăng từ năm đạo biến thành mười đạo, được hắn gọi là “Thập cường võ đạo”. Lúc trước khi hai người chiến đấu với nhau, hắn chỉ có thể thi triển tối đa là bốn đạo. Theo sát phía sau chính là Vô Sinh đao khách Lãnh Phi Phàm cùng với Độc Cô Tuyệt, cả hai đều là đao khách, có thể nói là nhất thời tỏa sáng mãnh liệt. Cả hai đều lấy mục tiêu siêu việt đối phương để phấn đấu, nhưng trước mắt mà nói, Lãnh Phi Phàm vẫn chiếm thế thượng phong nhiều hơn, dù sao luận về căn cơ thì Lãnh Phi Phàm thâm hậu hơn nhiều, còn Độc Cô Tuyệt chủ yếu là vì cất bước quá muộn, hắn có thể đạt đến thành tựu như hiện tại thì đã

làm cho thiên hạ phải vô cùng khiếp sợ rồi.

Từ Tĩnh và Mộ Dung Khuynh Thành cũng không tệ, ngoài ra còn có những người Đạm Đài Minh Nguyệt, Khương Thiên, Liễu Vô Kiếm cùng với Tuyết Kiếm Vương.

Mặt khác, vào hai mươi năm trước, Thạch Nhân Đế cũng đã đột phá thành công đã đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, nghe nói là tại bên trên sàn đấu giá hắn đã tốn hao một cái giá cực lớn để mua được một cây Hoàng đạo linh căn còn sót lại dược lực, miễn cưỡng cũng có thể dùng để đột phá gông cùm xiềng xích. Bất quá căn cơ của hắn đã bị tổn hại từ trước nên sau khi trở thành bát trọng thiên Hoàng giả, tu vi cũng yếu hơn rất nhiều so với bát trọng thiên Hoàng giả bình thường, cần phải bỏ ra một thời gian rất dài khổ luyện mới có thể chữa trị được.

Như không phải là vì Chí Tôn Thánh Địa mà Thạch Nhân Đế vội vàng đột phá cảnh giới.

Thời gian Chí Tôn Thánh Địa mở ra rất nhanh sẽ tới gần, hào phú gia tộc khắp nơi tại Tam đại Sinh Mệnh tinh vực đều không tiếc mọi thứ để bồi dưỡng những hậu bối có tiềm lực. Chí Tôn Thánh Địa cứ một vạn năm mới mở ra một lần, nếu bỏ qua lần này thì sẽ phải chờ tới một vạn năm sau mới có cơ hội mới, tài phú vạn năm tích lũy trong gia tộc giờ đã đến thời điểm phải dùng đến rồi, có thể nói đây chính là thời điểm thích hợp nhất.

Long tộc cũng triệu hồi Từ Tĩnh về, chuẩn bị dốc toàn lực bồi dưỡng cho nàng, giúp cho nàng đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên trước khi Chí Tôn Thánh Địa mở ra. Tuy nói nuông chiều sẽ làm cho hư, đối với tương lai tất sẽ có hại, thế nhưng so với những thứ nhận được từ Chí Tôn Thánh Địa thì "chút nuông" chiều kia tựu không đáng giá nhắc tới rồi, nếu bỏ qua Chí Tôn Thánh Địa thì căn cơ dù có sâu hơn dày hơn nữa thì như thế nào chứ, số phận vẫn cứ khiếm khuyết mà thôi.

Không phải ai cũng đều có thể làm được như Diệp Trần, căn cơ so với bất luận kẻ nào cũng đều muốn thâm hậu hơn nhiều, rồi lại có thể ở trong

thời gian ngắn mà đột phá…

Có thể nói, tuyệt đại bộ phận thiên tài Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên có tiềm lực, đều chỉ có hai lựa chọn. Hoặc là vững chắc căn cơ, thẳng đến tám chín thành nắm chắc thì mới đột phá.

Hoặc là "nuông chiều cho hư", không đi bận tâm những sự tình ngày sau, chỉ cần có năm thành nắm chắc thì tựu đã toàn lực liều mạng rồi.

Đương nhiên, "nuông chiều cho hư" cũng phải nhìn xem cội nguồn căn cơ này có phải là căn cơ nhất định hay không, nếu không đúng như vậy thì dù có dùng nhiều bảo vật hơn nữa thì cũng vô dụng mà thôi. Dù nói thế nào thì tu vi vẫn là chú trọng đến chất lượng, không có khả năng đến một điểm khổ cực cũng đều không chịu nổi, việc thoáng cái đã đột phá một trọng thiên này lên một trọng thiên khác là không bao giờ xảy ra, cho dù là có khả năng này đi nữa thì cũng không thể tạo ra một cường giả bình thường được, loại cường giả bình thường này, tại Tam đại Sinh Mệnh tinh vực nếu không có một vạn, thì cũng có tám ngàn đấy.

Long tộc bồi dưỡng Từ Tĩnh, Diệp Trần cũng không tiếc hết thảy chuẩn bị bồi dưỡng cho Mộ Dung Khuynh Thành.

Lần đột phá cảnh giới này, Diệp Trần đã hao phí hơn ba mươi tỷ Nguyên thạch, trên người còn thừa lại trên dưới tám tỷ mà thôi, tăng thêm số Nguyên thạch mà phòng đấu giá chưa chuyển đến, tổng cộng cũng có mấy chục tỷ. Với mấy chục tỷ Nguyên thạch này, Diệp Trần quyết định dùng toàn bộ để mua một ít bảo vật giúp gia tăng căn cơ và tu vi lên thật nhanh.

Mộ Dung Khuynh Thành đã đột phá đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên cũng từ ba mươi năm trước, coi như cũng đã có một điểm căn cơ, nếu không thì Diệp Trần cũng không có biện pháp hỗ trợ.

Thời gian ngày từng ngày đi qua.

Trong nháy mắt, khoảng cách Chí Tôn Thánh Địa mở ra chỉ còn lại cuối

cùng một năm.

Mộ Dung Khuynh Thành dưới sự bồi dưỡng toàn lực của Diệp Trần, cuối cùng cũng đạt đến Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên đỉnh phong, đã có thể thử đột phá một lần. Vì thế, Diệp Trần đã chuẩn bị thêm cho nàng ba viên Hoàng đạo thần đan, không sai biệt lắm có thể gia tăng một thành tỷ lệ đột phá trong thời gian ngắn, như vậy Mộ Dung Khuynh Thành sẽ có ba lượt cơ hội, nếu ba lượt qua đi mà muốn đột phá thì tựu sẽ rất khó khăn vì Hoàng đạo thần đan cả đời chỉ có thể nuốt ba viên mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1487: Chí Tôn Thánh Địa Mở Ra

Ầm ầm!

Vô số mây đen lần nữa hội tụ đến tràn ngập các tinh cầu, bất quá mục tiêu của kiếp vân lần này không còn là Diệp Trần nữa, mà là Mộ Dung Khuynh Thành, khoảng cách Chí Tôn Thánh Địa mở ra cuối cùng chỉ còn khoảng ba tháng nữa mà thôi, Mộ Dung Khuynh Thành rốt cục cũng đã có thể dẫn phát vũ trụ thiên kiếp hướng đến nơi xuất phát Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên.

Trước đó, nàng đã thất bại hai lần, lần này là lần thứ ba.

Diệp Trần phát hiện ra một tác dụng của Địa Ngục ý chí, đó chính là có thể trung hoà một bộ phận vũ trụ ý chí, khiến cho uy lực thiên kiếp bị hạ thấp, dù sao Mộ Dung Khuynh Thành cũng không đi theo cách bình thường, có thể dùng một từ để hình dung, đó là “Ma Đạo”, Ma Đạo có tiến cảnh rất nhanh nhưng căn cơ lại rất bất ổn, sẽ dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma. Nếu thiên kiếp có uy lực quá lớn, sẽ dễ dàng làm bị thương linh hồn cùng võ đạo Nguyên Thần.

Trận thiên kiếp này có thời gian giằng co rất lâu, nhưng rốt cục cũng tán đi, cùng lúc đó, một cỗ cường đại uy áp lan tràn ra, đây chính là uy áp của một Hoàng giả.

"Cuối cùng cũng thành công rồi."

Diệp Trần trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi, dùng Địa Ngục ý chí để chống lại vũ trụ ý chí là cả một vấn đề không đơn giản, vũ trụ thiên kiếp mặc dù không có ý thức thuần túy, có chăng chỉ là bản năng nhưng việc nó tiến hành trừng phạt đối với kẻ “quấy nhiễu” thì không nhẹ nhàng chút nào, rất dễ

dàng bị nó giết chết. Diệp Trần phải sau 2 lần thí nghiệm với biên độ nhỏ, mới dám làm như thế.

Nói một cách khác, trên thế giới này, đoán chừng chỉ có một mình Diệp Trần là có được Địa Ngục ý chí mà thôi, tất nhiên trong đó cũng có ngẫu nhiên, cả hai chỉ cần thiếu một thứ cũng không được.

Đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, ma lực của Mộ Dung Khuynh Thành rất không ổn định, làm tinh không xung quanh lúc sáng lúc tối, đây là do nguyên nhân cưỡng ép đột phá mà mang đến di chứng, nếu không có bảo vật gì để trấn áp và điều hòa ma lực thì ít nhất phải cần đến mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm mới có thể khiến cho ma lực có thể tùy tâm sử dụng. Hiện tại, luận về thực lực thì Mộ Dung Khuynh Thành cũng tựu tương đương với sơ đẳng Hoàng giả, đây là bởi vì trước đây nàng cũng có thể vượt cấp chiến đấu, thiên phú thật tốt, nếu không thì ngay cả cấp độ sơ đẳng Hoàng giả cũng đều không bằng được, thuộc về dạng Hoàng giả yếu nhược.

"Muội hãy nuốt viên Âm Dương Sinh Tử Đan này trước đi."

Diệp Trần sớm đã có chuẩn bị, đưa tới một viên đan dược có hai màu Hắc Bạch giao nhau.

Âm Dương Sinh Tử Đan đến từ Quỳ Thủy Đan Hoàng, một trong thập đại Luyện Đan Đại Sư của Phượng tộc. Có thể có được Âm Dương Sinh Tử Đan, Hỏa Tước Đế đã mất mát nhiều thứ, dù sao danh khí của Quỳ Thủy Đan Hoàng so với Ngân Hồn Đan Hoàng, người đã luyện chế ra Tử Hoa Luyện Hồn Đan chỉ có hơn chứ không kém, ẩn ẩn đã được sắp xếp đến ba vị trí cao nhất Luyện Đan Đại Sư của Phượng tộc.

Âm Dương Sinh Tử Đan là cao đẳng Hoàng cấp đan dược, có hiệu lực rất lớn, tác dụng của nó tựu chính là điều hòa Âm Dương, làm ổn định âm dương Ngũ Hành trong thể nội. Ma lực bất ổn hoặc Chân Nguyên bất ổn thì chính là Âm Dương thể nội không được cân đối, từ đó làm cho Ngũ Hành bị hỗn loạn. Đương nhiên, Âm Dương Sinh Tử Đan chỉ có thể điều trị chứ không cách nào thoáng cái giúp người dùng đạt tới trạng thái tốt nhất, muốn

đạt tới trạng thái tốt nhất thì còn phải dựa vào chính mình, đan dược chỉ là phụ trợ mà thôi.

"Vâng!"

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu, tiếp nhận Âm Dương Sinh Tử Đan rồi nuốt vào.

...

Trung ương Bạch Hổ tinh vực, là một mảnh hư vô chi địa, tối đen như mực, không thấy bất luận một tia Tinh Quang nào, phảng phất như nơi đây chính là vùng hỗn độn bị lãng quên của Thiên Địa vũ trụ vậy.

"100 năm đã đến, Chí Tôn Thánh Địa khai mở."

Thanh âm to lớn và uy nghiêm bỗng nhiên truyền ra, thanh âm này mới đầu chỉ có thể truyền đến địa phương chừng mấy trăm năm ánh sáng, nhưng theo chấn động thời không, thanh âm càng lúc càng lan truyền xa hơn, cuối cùng cả Tam đại Sinh Mệnh tinh vực, tất cả đều nghe được.

"Chí Tôn Thánh Địa đã mở ra, thật tiếc quá, chúng ta chỉ là Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên cảnh giới, cấp bậc bát trọng thiên thật sự quá khó khăn rồi."

"Đúng vậy rồi! Trừ phi không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí tốn hao cự lượng bảo vật, nếu không chỉ dựa vào nhân lực thì khó có thể trong thời gian ngắn mà đạt đến được."

"Những đệ tử cái thế của các hào phú gia tộc kia thật là có phúc, cưỡng ép đột phá tuy phải trả một cái giá thập phần cự đại, thế nhưng so với việc có thể tiến vào Thánh Địa Chí Tôn thì cũng không đáng nhắc tới, nếu vận khí tốt thì nói không chừng có thể đạt được Chí Tôn truyền thừa, tiêu trừ căn cơ tai hoạ ngầm."

"Được rồi, chúng ta cho dù có đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên

thì tư cách trở ra cũng khó có được, Chí Tôn Thánh Địa ngăn cách liên hệ với ngoại giới, nếu không đủ thực lực thì nói không chừng sẽ bị người khác giết chết, một ít bát trọng thiên Hoàng giả thế hệ trước khi đã tới gần đại nạn thì càng coi trọng đối với Chí Tôn truyền thừa đấy."

"Phú quý chỉ tìm thấy trong nguy hiểm, đó là điều tất nhiên rồi."

Trong lúc nhất thời, Tam đại Sinh Mệnh tinh vực nhao nhao nghị luận về chủ đề Chí Tôn Thánh Địa.

...

Trong hư không, một chiếc chiến hạm Kim sắc đang cực tốc phi hành.

Ngồi trong chiến hạm chính là hai người Diệp Trần và Mộ Dung Khuynh Thành.

Địa điểm xuất phát của Từ Tĩnh là Thanh Long tinh vực nên không đi cùng hai người được.

"Nghe nói Độc Cô Tuyệt đã bái Lưỡng Nghi Đao Hoàng làm sư phụ, Đạm Đài Minh Nguyệt thì gia nhập Lăng Tiêu Các, có lẽ đều đã đạt đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên rồi!"

Mộ Dung Khuynh Thành có ma lực và khí tức ổn định hơn rất nhiều, sau khi tấn thăng thành Hoàng giả, trên người nàng có thêm một cỗ chi khí ung dung và đẹp đẽ quý phái.

Diệp Trần gật gật đầu, "Lưỡng Nghi Đao Hoàng là một trong những Đao Hoàng có tiếng tăm trong Nhân tộc, đã có Chuẩn Tôn thực lực, còn Lăng Tiêu Các là Hoàng cấp thế lực, nên bồi dưỡng hai người đạt tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên sẽ không khó."

Độc Cô Tuyệt cùng Đạm Đài Minh Nguyệt đến từ Chân Linh Thế Giới nên không có bối cảnh gì, vì vậy muốn tại trong khoảng thời gian ngắn mà đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên là quá khó khăn. Diệp Trần mặc

dù có tâm, nhưng vô lực cung cấp nhiều tài nguyên như vậy, chỉ mỗi việc bồi dưỡng một mình Mộ Dung Khuynh Thành thôi thì đã là cực hạn rồi, đương nhiên, hai người kia cũng chưa chắc tiếp nhận, bái cường giả làm sư phụ, hoặc là gia nhập một thế lực cường đại nào đó, đối với hai người mà nói, không thể nghi ngờ là cử chỉ sáng suốt.

...

"Tuyệt nhi, con là đệ tử thứ tám nhưng cũng là người đệ tử mà sư phụ coi trọng nhất, hi vọng Chí Tôn Thánh Địa lần này mở ra, con có thể đạt được truyền thừa của một vị Đao Đạo Chí Tôn."

Thiên Hoa tinh, Lưỡng Nghi phong.

Lưỡng Nghi Đao Hoàng đứng chắp tay nói với Độc Cô Tuyệt.

"Sư phụ yên tâm, Độc Cô Tuyệt sẽ không để cho sư phụ thất vọng."

Độc Cô Tuyệt chắp tay xoay người.

"Ừm! Con đi đi!"

Lưỡng Nghi Đao Hoàng phất phất tay.

"Sư phụ, cáo từ."

Xoay người, Độc Cô Tuyệt phá không rời đi.

"Tuyệt nhi so với bảy người đệ tử kia của ta càng thích hợp với Đao Đạo nhiều hơn, có thể được việc hay không còn phải xem vận mệnh của nó rồi."

Gặp được Độc Cô Tuyệt là một chuyện vô cùng trùng hợp, Lưỡng Nghi Đao Hoàng đã liếc chọn trúng đối phương và tự mình tiến về chỗ ở của hắn, yêu cầu thu nhận hắn làm đồ đệ, và cũng đồng ý bồi dưỡng hắn đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên. Trong quá trình ở chung, Lưỡng Nghi Đao Hoàng lần nữa nhận thức được đối phương tuyệt đối là một kỳ tài Đao Đạo ngàn năm khó gặp, có lẽ hắn không cách nào kế thừa toàn bộ y bát của mình, nhưng

nhất định có thể tại bên trên Đao Đạo mà tiến được xa hơn.

Về phần bản thân hắn vì sao không đi vào Chí Tôn Thánh Địa, rất đơn giản là vì hắn đã đi vào hai lần rồi, Chí Tôn Thánh Địa không phải chỉ có thực lực là được, cũng cần phải có cơ duyên, cũng không phải cứ đi vào là sẽ có được thu hoạch, cũng không phải cứ có thực lực thì liền sẽ có thu hoạch. Sai khi đi hai lần hắn đã biết rõ, hắn không có duyên đối với Chí Tôn Thánh Địa, cưỡng cầu ngược lại sẽ làm hư mất đạo tâm của chính mình.

Cùng một thời gian đó, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng đã đi ra khỏi Lăng Tiêu Các, tiến tới trung ương hư vô chi địa của Bạch Hổ tinh vực.

Sau khi đạt đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, khí tức của nàng trở nên thập phần ổn định, bộ dạng không giống như đã trải qua cưỡng ép đột phá.

"Âm Dương Bổ Thiên quyết là tuyệt học bất truyền của Lăng Tiêu Các ta, cái môn tâm pháp này tuy không phải là công pháp nhưng càng lợi hại hơn cả công pháp, nếu tu luyện tới một cảnh giới nhất định liền đủ để thay đổi Âm Dương liên tục mà bù đắp mọi thứ thiếu khuyết."

Đây là điều mà Các chủ của Lăng Tiêu Các nói với nàng.

...

"Ha ha, Chí Tôn Thánh Địa đã mở ra, Sở Trung Thiên ta cũng đến đây."

Sở Trung Thiên năm đó bởi vì tuổi đời đã vượt qua 50 nên không thể đi vào Thần Chi Nhạc Viên, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng đến con đường phát triển của hắn, sau khi lưu lạc tứ phương gần trăm năm, hắn đã dựa vào nghị lực bản thân cùng kỳ ngộ mà đột phá thành công đến Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên cảnh giới, sau đó hắn đã hữu duyên gặp được một vị lão nhân thần bí. Hắn cũng không biết lão nhân thần bí kia có thực lực gì, bởi vì hắn căn bản không cách nào chạm đến nổi một sợi tóc của đối phương.

Tại dưới sự bồi dưỡng của lão nhân thần bí, thực lực của hắn đột nhiên

tăng mạnh, cho đến khi đạt tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cảnh giới.

"Diệp Trần, Độc Cô Tuyệt, các ngươi có lẽ đã tiến về Chí Tôn Thánh Địa trước rồi, cũng tốt, một mình ta thật sự có hơi chút cô quạnh a."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1488: Chuẩn Tôn Bảng

Hư vô chi địa tại vùng trung ương Bạch Hổ tinh vực, có một cánh cổng tinh không to như một Tinh Cầu, trên chiếc cột bên trái cánh cổng Tinh Không được chạm khắc một con Thanh Long quấn quanh, còn cột bên phải là một con Bạch Hổ đang gầm thét, phía trên là một con Chu Tước có dáng đang bay lên trời, phía dưới là Huyền Vũ cỏng lấy toàn bộ đại môn, làm cho người ta có một loại cảm giác uy nghiêm, áp bách mênh mông cùng tang thương.

Lúc này, đại môn Tinh Không đã được mở ra, bên trong là cả một mảnh Hỗn Độn, không biết nơi nào là điểm khởi đầu.

"Xem ra, Thương Không Lão Tổ ta là người đến đầu tiên."

Một thân ảnh già nua lập tức xuất hiện ở trước cổng chính, sau khi cười hắc hắc thì thân hình lóe lên, lướt tiến vào trong đại môn.

Chí Tôn Thánh Địa đối với Sinh Tử Cảnh bát trọng Thiên Hoàng Giả có tu vi không đủ sâu dày, căn bản sẽ nhìn không thấy được Tinh Không đại môn, mà các Chí Tôn tuy rằng có thể thấy được nhưng cũng không cách nào tiến vào. Nguyên nhân đầu tiên là quy củ, thứ nhì là quy tắc, không nên xem thường cái Tinh Không đại môn này, nó thực chất chính là Tứ Linh Đại Môn được ra đời từ thời đại Viễn Cổ, thần bí khó lường, có một số người can đảm mạo phạm, nhưng thậm chí là các Chí Tôn thì cũng đều muốn bị nghiền ép chết.

Theo thời gian trôi qua, Hoàng giả tiến vào Chí Tôn Thánh Địa càng ngày càng nhiều, có kẻ đã tiếp cận đại nạn, cũng có kẻ đang tràn đầy sinh lực như mặt trời ban trưa, và nhiều Hoàng giả trẻ tuổi khác…, tất cả mọi người đều có chung 1 mục đích chính là đạt được truyền thừa của một vị Chí Tôn

nào đó nhằm rút ngắn thời gian đột phá. Phải biết rằng, bất luận thứ truyền thừa của một vị Chí Tôn nào cũng đều ẩn chứa bí quyết đột phá cửu trọng thiên, nếu không có bí quyết này mà chỉ dựa vào bản thân hoặc bằng lời dạy truyền miệng của Chí Tôn khác thì cần phải tiêu phí đại lượng thời gian để tìm hiểu.

Từ phương xa, một chiếc chiến hạm màu tím hiển hiện ra, cửa khoang thuyền mở ra và ba vị thanh niên đi xuống, hai nam một nữ.

Thanh niên đi đầu mặc trên người y phục màu tím, toát ra khí phách rất khó tả, nhìn vào khí tức cường đại kia rõ ràng là một vị Chuẩn Tôn.

Còn một nam một nữ đi ở sau lưng hắn thì có khí tức kém hơn hắn rất nhiều, hẳn là đỉnh cấp Hoàng giả hoặc là cao đẳng Hoàng giả.

"Tử Y Hoàng, Chí Tôn Thánh Địa thật sự thần kỳ như trong truyền thuyết sao?"

Nữ Hoàng giả đối với Chí Tôn Thánh Địa rất hiếu kỳ, dò hỏi.

Thanh niên áo tím cười nói: "Một vạn năm mới mở ra một lần, chỉ mỗi điểm này thôi cũng đủ để thể hiện sự bất phàm rồi, khi trở ra, các ngươi riêng phần mình phải cẩn thận vì bên trong tồn tại vô số thi thể Chí Tôn, thi khí của bọn họ đã tạo thành một dạng sinh mệnh mới có khả năng tinh thông bộ phận võ học Chí Tôn vô cùng lợi hại đấy, thậm chí còn có được Chuẩn Tôn thực lực, nhưng bất quá họ chỉ thường xuất hiện ở khu vực hạch tâm."

Tử Y Hoàng là một trong những tứ đại Chuẩn Tôn trẻ tuổi của Nhân tộc, tứ đại Chuẩn Tôn trẻ tuổi theo thứ tự là Tử Bạch Kim Thanh. Thanh Y Hoàng chính là một trong số đó, mà ở trên bảng Chuẩn Tôn, Tử Y Hoàng có bài danh thứ 19, Thanh Y Hoàng có bài danh thứ 21, phải biết rằng tất cả Chuẩn Tôn của những chủng tộc lớn tuy rằng số lượng rất ít, nhưng lại nhiều hơn gấp mười lần trở lên so với số lượng Chí Tôn, có thể xếp đến 19 danh ngạch đầu tiên thì cơ hồ là vô địch phía dưới Chí Tôn, thuộc về Chuẩn Tôn cao cấp nhất, nếu đem ra so sánh thì đám người Ngũ Lăng Lão Tổ, Âm

Dương Tẩu…chỉ có thể thuộc về hàng ngũ Chuẩn Tôn lợi hại mà thôi, một người Tử Y Hoàng cũng có thể nhẹ nhõm áp chế toàn bộ bọn hắn, ít nhất cũng có thể diệt trừ một hai tên trong đó.

Tứ đại Chuẩn Tôn trẻ tuổi Tử Bạch Kim Thanh, tuổi xa xa vẫn không đạt tới một vạn tuổi, tại thời đại của mình, bọn hắn đều là đệ nhất của Thần Chi Nhạc Viên.

Trải qua vô số năm, Thần Chi Nhạc Viên có bao nhiêu nhân vật đệ nhất thì không ai biết rõ được, chỉ biết là những người này kém nhất đều là cao đẳng Hoàng giả, mạnh nhất thì đã là Chí Tôn rồi.

"Chúng ta đi vào đi!"

Thân hình Tử Y Hoàng lóe lên, hóa thành một đóa mây màu tím phiêu phù về hướng tứ linh đại môn, ngay lập tức biến mất vào trong.

Chí Tôn Thánh Địa.

Cái Thánh Địa khổng lồ này thật ra là một cái vị diện, vị diện cũng có mạnh có yếu, đối với vị diện yếu, dù là không có cửa vào thì cũng có thể không ngừng ngăn cản Sinh Tử Cảnh Vương Giả xâm lấn, còn Vị Diện mạnh thì gần như là một thế giới riêng biệt và được che chắn cẩn mật, cho dù là Chí Tôn cũng đều không thể xâm lấn. Chí Tôn Thánh Địa tuy rằng không phải là một thế giới rõ ràng, nhưng cũng không kém là bao nhiêu, tăng thêm vô số năm tồn tại, khí tức tỏa ra từ các thi thể Chí Tôn đã ăn mòn và cải tạo, khiến cho toàn bộ Vị Diện xảy ra dị biến và trở nên có linh tính, vì vậy ngay cả những Chí Tôn muốn xâm lấn cũng gặp phải vô vàng khó khăn.

Chí Tôn Thánh Địa chính là cường đại căn cơ của Nhân tộc, nếu không có Chí Tôn Thánh Địa thì Nhân tộc không thể nghi ngờ sẽ nhỏ yếu hơn rất nhiều, đây cũng là vì cái gì mà những cường đại chủng tộc sẽ càng ngày càng lớn mạnh, còn những chủng tộc nhỏ yếu thủy chung vẫn không cách nào thu hẹp chênh lệch gần hơn. Đây là nội tình của một chủng tộc, nội tình

này trải dài trong vô số năm sẽ khiến cho nó càng ngày càng sâu rộng hơn.

Đương nhiên, điều không thể không nói chính là, Nhân tộc Chí Tôn Thánh Địa vẫn không phải là thánh địa mạnh nhất, mà nổi danh nhất chính là Ma tộc Thần Ma chi địa, mặt khác, Tà Linh tộc cũng có Tà Linh chi địa, Man tộc có Man Hoang Thánh Địa, Cự Nhân Tộc có Cự Linh Mộ Địa. . .

Vô biên vô hạn Chí Tôn Thi khí đã tạo thành từng lớp sương mù nhàn nhạt. Tại trong Chí Tôn Thánh Địa này có thể nói là vô cùng nồng đậm võ học khí tức, các Chí Tôn cho dù là đã chết đi nhưng khí tức cùng ý chí còn sót lại của họ đều ẩn chứa những tinh hoa của võ học, cái cỗ tinh hoa này có thể cải biến cả quy tắc thời không, vì vậy nếu có thể ở chỗ này mà sáng tạo võ học thì sẽ dễ dàng gấp mười lần, mấy chục lần thậm chí hơn trăm lần so với bên ngoài. Có rất nhiều người tại trong Chí Tôn Thánh Địa đã sáng tạo ra vô thượng võ học, mà người đã có thể sáng tạo ra vô thượng võ học thì sẽ có thể làm cho nó trở nên hoàn thiện hơn khi tu luyện trong Chí Tôn Thánh Địa.

Từng tòa núi đại biểu cho từng thi thể Chí Tôn.

Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành trước mắt chỉ đứng ở khu vực bên ngoài.

"Tự tiện xông vào Chí Tôn Thánh Địa thì chỉ có chết!"

Ở bên trong sương mù, đột nhiên lao tới từng đạo nhân ảnh, những nhân ảnh này hoặc là thi triển Hỏa Chi Áo Nghĩa võ học, hoặc là thi triển Thủy Chi Áo Nghĩa võ học, hoặc là Thổ Chi Áo Nghĩa võ học, mỗi một chủng võ học đều hết sức uy lực, ngay cả Diệp Trần cũng không cho là mình có thể sáng tạo ra một loại võ học vượt qua được bọn hắn.

Những nhân ảnh này cũng không phải là người, mà là những Chí Tôn Thi khí đã hình thành ra một loại sinh mệnh mới, bình thường, bọn hắn cũng được gọi là thi thể, những thi thể này mặc dù cũng có sinh mệnh nhưng lại khuyết thiếu linh trí, có chăng chỉ là bản năng thi triển võ học. Tại trong Chí

Tôn Thánh Địa, bọn họ là những tồn tại Bất Tử Bất Diệt, dù có đánh chết bọn hắn thì sau một khắc, lập tức lại sẽ hồi sinh.

"Vô cùng vô tận võ học, không hổ danh là Chí Tôn Thánh Địa!"

Diệp Trần khen ngợi.

Mỗi khi giết chết một vị thi thể, Diệp Trần đều có thể thấm nhuần một môn võ học, tuy rằng môn võ học này không có uy lực gì, nhưng ẩn chứa trong nó là một tia tinh hoa của Chí Tôn võ học, kiến thức dần dần được cải thiện hơn từ đó không cách nào ngăn cản việc sinh ra những linh cảm võ học mới.

Thời gian dần trôi qua, hai người rốt cuộc đã xâm nhập vào trong Chí Tôn Thánh Địa.

Khi xâm nhập vào trong, thực lực những thi thể này càng ngày càng mạnh, từ nhất chuyển võ học đã biến thành nhị chuyển võ học.

"Nơi đây không sai biệt lắm đã là cực hạn của muội rồi."

Mộ Dung Khuynh Thành nhìn về phía một ngọn núi gần nhất, nói.

Diệp Trần gật gật đầu, "Nàng cẩn thận một chút."

Thi thể chẳng qua chỉ là một vài phiền toái nho nhỏ, mấu chốt chính là làm sao có thể tiếp cận được thi thể Chí Tôn, càng tiếp cận địa phương có thi thể Chí Tôn thì thực lực các thi thể canh giữ càng cường đại, uy lực võ học càng khủng bố hơn nhiều. Đừng nhìn nơi đây chỉ có đại lượng thi thể có thể thi triển nhị chuyển võ học, nhưng một khi tới gần thi thể Chí Tôn liền sẽ xuất hiện những thi thể có khả năng thi triển tứ chuyển võ học cũng đều rất bình thường, cũng may là lực lượng của chúng cũng không phải vô cùng vô tận, thường thường sau mỗi lần phát chiêu sẽ gặp phải hiện tương tiêu hao hết lực lượng.

Diệp Trần tiếp tục xâm nhập sâu vào trong.

Đối với Chí Tôn truyền thừa, hắn cũng không thèm để ý, có thì tốt nhưng không có cũng chẳng sao cả, mục đích hắn ở đây chính là cái bầu không khí võ học này. Ở chỗ này, hắn cảm giác rằng linh cảm của mình đang mạnh hơn từng giây từng phút, trong khi ở bên ngoài phải tích lũy trong thời gian rất lâu mới có thể tăng lên một tia linh cảm võ học, hoàn toàn không thể đánh đồng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1489: Sinh Tử Bát Môn

Một địa phương khác trong thánh địa..

"Tiểu tử, Địa Cương Chí Tôn truyền thừa thuộc về Vạn Hoa Hoàng ta, mau tránh ra cho ta.

Vạn Hoa Hoàng là đỉnh cấp hoàng giả, với tư cách là đỉnh cấp hoàng giả, hắn muốn tiến thêm một bước để trở thành chuẩn tôn, dựa theo tốc độ tiến bộ bình thường thì ít nhất phải mấy ngàn năm trở lên hắn mới có thể đạt đến được mục tiêu này, bất quá nếu có thể đạt được chí tôn truyền thừa thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ có thể làm được, mà trong tương lai cũng có khả năng nỗ lực đột phá đến cấp độ chí tôn.

"Thật vậy sao? Tuy rằng ta không biết Địa Cương Chí Tôn truyền thừa có thích hợp ta hay không, nhưng ta cũng có không lý do gì để cho ngươi cả."

Sở Trung Thiên nhếch miệng cười, đánh một giản về phía Vạn Hoa Hoàng.

"Muốn chết."

Vạn Hoa Hoàng giận dữ, quanh thân bắn ra ngàn vạn hào quang, tiến lên tung một quyền nghênh tiếp.

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, sau cơn trùng kích miệng Vạn Hoa Hoàng phun đầy máu tươi và bay rớt ra ngoài.

"Chuẩn tôn!"

Vạn Hoa Hoàng cả kinh nói.

"Không sai." Ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng Sở Trung Thiên lại thầm nghĩ: sư phụ nói ta có thực lực chuẩn tôn, trước kia ta còn chưa tin, bây giờ nhìn lại dường như là sự thật rồi.

"Xem như ngươi lợi hại."

Vạn Hoa Hoàng xoay người nhanh chóng rời khỏi.

"Tiểu tử tóc bạc kia, Thiết Huyết Đao Tôn truyền thừa, ta há lại có thể chia sẻ cho ngươi, đừng buộc ta phải ra tay, còn không mau chóng cút đi." Tình huống tương tự cũng phát sinh đối với Độc Cô Tuyệt, bất quá đối thủ của Độc Cô Tuyệt so với Vạn Hoa Hoàng càng lợi hại hơn, rõ ràng là một chuẩn tôn, hắn có phong hào là Liệt Tinh Đao Hoàng.

"Muốn đánh thì cứ đánh, đâu cần phải nhiều lời như vậy."

So với chí tôn truyền thừa, Độc Cô Tuyệt tựa hồ cũng cảm thấy hứng thú đối với đối thủ chuẩn tôn, hắn vừa rút đao liền công kích về hướng đối phương.

"Hỗn đản, đây là ngươi tự tìm đường chết."

Liệt Tinh Đao Hoàng thấy đối phương kiêu ngạo như vậy, trong mắt nổi lên hàn ý, tinh quang trường đao xán lạn lập tức được rút ra, chém tới một chiêu Liệt Tinh Trảm Phi.

Đinh đinh đương đương!

Giao thủ hơn trăm hiệp, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Liệt Tinh Đao Hoàng tại bên trong hàng ngũ chuẩn tôn chỉ là thuộc về tầng lớp bình thường, mà Độc Cô Tuyệt cũng không kém cỏi, tương tự cũng

có được chuẩn tôn thực lực bình thường. Trong khi Lưỡng Nghi Đao Hoàng phải tiêu hao của cải nửa cuộc đời thì cũng không thể đơn giản tăng lên tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên như Độc Cô Tuyệt.

"Lưỡng Nghi Đao Hoàng lưỡng nghi đao pháp?"

Liệt Tinh Đao Hoàng mơ hồ nhận ra đao pháp của Độc Cô Tuyệt, bất quá hắn không thể khẳng định.

Sở dĩ không khẳng định là bởi vì lưỡng nghi đao pháp của Độc Cô Tuyệt không hoàn toàn tương tự với Lưỡng Nghi Đao Hoàng, tuy rằng còn non nớt hơn rất nhiều nhưng lại có những ưu điểm khác, đương nhiên, sự tinh túy trong đó đều là "tá lực đả lực" cả.

Lưỡng Nghi Đao Hoàng tại trong hàng ngũ chuẩn tôn có tiếng tăm lừng lẫy, lưỡng nghi đao pháp cũng là tên gọi của đao học, Liệt Tinh Đao Hoàng cũng tự biết thân phận mình, thực lực của mình dù có tính tăng lên gấp mười lần đi nữa cũng không thể nào là đối thủ của Lưỡng Nghi Đao Hoàng, đối phương có lưỡng nghi đao pháp thì muốn chiến thắng được đối phương là hi vọng rất mơ hồ.

"Còn muốn đánh nữa sao?"

Độc Cô Tuyệt thầm cảm thán lưỡng nghi đao pháp quả nhiên lợi hại, thầm nghĩ trong lòng: "Nếu tu vi của ta tăng lên cao hơn thì đao pháp hiển nhiên cũng sẽ tăng lên, sư phụ đã chỉ dạy ta lưỡng nghi đao pháp được sáu, bảy phần tinh túy rồi, cộng thêm một ít thứ của chính mình nữa, chắn chắn uy lực không chỉ có bấy nhiêu đây, lúc đó không những có thể đem công kích của đối phương hóa giải hết mức, thậm chí còn có thể phản công trở lại nữa".

"Thay ta chào hỏi cái lão Lưỡng Nghi Đao Hoàng nhé."

Liệt Tinh Đao Hoàng ngược lại cũng thẳng thắn, không có quá nhiều dây dưa.

Thế hệ trẻ tuổi, luận về tính bá đạo thì A Cửu chính là đệ nhất, Thập Cường Vũ Đạo một khi được thi triển ra, lập tức sẽ xuất hiện mười người A Cửu, mỗi người đều có thể thi triển một môn Tứ Chuyển Võ Học đánh vào đối thủ của hắn, dù đối thủ là một tên chuẩn tôn thì cũng phải chật vật tháo chạy. Thập Cường Vũ Đạo liên tiếp hỗ trợ lẫn nhau, hoàn toàn không đơn giản như "một thêm một bằng với hai" đấy, mười loại võ học đồng loạt được thi triển, lại được dung hợp ở một trình độ nhất định nên uy lực có thể nói là nghịch thiên.

Có người nói, sau khi cao tầng gia tộc của A Cửu biết được việc hắn đã đem võ đạo huyễn ảnh tiến hóa thành Thập Cường Vũ Đạo, đã hội nghị và nhất trí thông qua quyết định tiến cử A Cửu trở thành gia tộc thánh tử. Dưới cái nhìn của bọn hắn, A Cửu nhất định sẽ có một ngày trở thành chí tôn, và chắc chắn sẽ trở thành truyền kỳ chí tôn. Thập Cường Vũ Đạo có thể nói là vô cùng khó tu luyện, dù sao muốn tu luyện mười loại võ học là chuyện không hề dễ dàng, nhưng một khi đại thành thì mỗi một loại võ học đều là vô thượng võ học, như vậy bên trong các chí tôn sẽ hầu như không có địch thủ.

Đây là một loại võ đạo nếu "không thành công" thì có thể "xả thân", tiềm lực và bình cảnh vô cùng to lớn.

Mà hành trình Chí Tôn Thánh Địa lần này là tình thế bắt buộc A Cửu phải tham gia, hắn không giống như Diệp Trần, Diệp Trần thuần túy đi theo con đường kiếm đạo, truy cầu thăng hoa cho chính bản thân mình, còn hắn thì đi theo con đường Thập Cường Vũ Đạo, chủ ý thông qua hết thảy mọi thứ. Nếu như có thể đạt được truyền thừa của một vị chí tôn nào đó, như vậy hắn sẽ đạt được vô số kinh nghiệm võ học, và khả năng luyện đến đại thành Thập Cường Vũ Đạo liền sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, dù sao cả đời của một vị chí tôn khẳng định là không ngừng sáng tạo ra một môn vô thượng võ học, một ít chí tôn kinh tài tuyệt diễm còn có thể sáng tạo ra mười mấy môn vô thượng võ học cũng không phải là không có khả năng.

Ngoại trừ đám người A Cửu, Độc Cô Tuyệt, Sở Trung Thiên, Lãnh Phi Phàm, Từ Tĩnh, Đạm Thai Minh Nguyệt cũng dồn dập bộc lộ tài năng tại

Chí Tôn Thánh Địa, trước đây bọn họ chỉ là thiên tài, còn hiện tại, bọn họ đã có thực lực chống lại cùng cường giả của thế hệ trước. Mộ Dung Khuynh Thành vốn cũng không kém bọn họ quá nhiều, bất quá với lượng tài nguyên mà Diệp Trần cung cấp, nàng đã có thể đem hết toàn lực đẩy thực lực của mình lên tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, còn những thứ còn lại thì "hữu tâm vô lực" rồi. Luận về tài nguyên tích lũy thì dù sao Diệp Trần chỉ có một mình, vì vậy không cách nào có thể đánh đồng cùng các thế lực lớn hoặc là chủng tộc.

Ngoại trừ những người này ra, còn có một người nữ nhân trẻ tuổi khác càng kinh thế hãi tục hơn nữa.

Nàng chính là Huyền Hậu, đã mất tích từ trăm năm trước.

Ban đầu khi còn ở Chân Linh Thế Giới, những người mà Diệp Trần bội phục duy nhất chính là Long Vương cùng Huyền Hậu, đối với Long Vương, Diệp Trần là kính trọng, đối với Huyền Hậu, Diệp Trần là chân chính bội phục.

Huyền Hậu nếu không phải vì đã đem quá nhiều tinh lực tốn hao tại những phương diện khác thì dù cho võ đạo thực lực không bằng Diệp Trần, cũng sẽ không kém bao nhiêu. Có thể nói, toàn bộ Chân Linh Thế Giới chỉ có Huyền Hậu là có thể cùng hắn tranh huy mà thôi. Nàng ngoại trừ võ đạo ra còn tinh thông cả trận pháp, cấm chế, phong ấn, y thuật, thiên tượng, thậm chí còn có cả mệnh lý và rất nhiều thứ liên quan. Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Trần, nàng liền nhìn ra quá khứ của Diệp Trần là một mảnh mê vụ, tương lai cũng là một mảnh mê vụ, việc này cũng giống hệt với Vu Yêu Hoàng của Ma tộc vậy. Vì vậy có thể nhìn thấy, tương lai của đối phương cũng sẽ giống như vậy, về mặt này, Huyền Hậu dù cho không bằng Vu Yêu Hoàng nhưng ít ra cũng có nét tinh túy của chính mình.

Mất tích hơn trăm năm, Huyền Hậu dĩ nhiên đã đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, tu vi cực kỳ vững chắc, so với Diệp Trần cũng khoa trương không kém chút nào, trừ việc này ra, trên người của nàng còn tản ra một loại thiên định khí tức sâu xa thăm thẳm, ngay cả thời không khi tiếp

xúc với nó liền giống như bị làm cho chậm lại, hệt như bị sai khiến vậy.

Đây chính là hình thái Huyền Diệu Chi Đạo đã bước vào tầng cảnh giới cao, nếu như Huyền Diệu Vương lúc trước được phục sinh lại mà gặp phải Huyền Hậu, e rằng sẽ lập tức bái nàng làm sư tôn, bởi vì Huyền Diệu Chi Đạo của Huyền Hậu không biết cao hơn bao nhiêu lần so với hắn, đã đạt đến một mức độ có thể liên thông đến vận mệnh rồi.

"Sinh Tử Bát Môn."

Huyền Hậu vung tay lên, tám phiến quang môn bao phủ gã chuẩn tôn đang ở đối diện lại.

"Đây là cái loại võ học gì chứ?"

Tên chuẩn tôn này xưa nay chưa từng gặp qua đối thủ như vậy, tám phiến quang môn này đã chặt đứt liên hệ của hắn cùng ngoại giới, cũng chặt đứt cả cảm ứng của hắn đối với thời không, bản thân mình lúc này đang ở đâu, hắn đều không cách nào biết được.

Vù!

Một cái quang môn ở sau lưng hắn bỗng nhiên sáng lên, bên trên hiện ra một chữ.

"Đa tạ."

Tên chuẩn tôn này liền biết đối phương không muốn cùng mình dây dưa nên đã cho hắn con đường lui.

Thân hình lóe lên, hắn lướt vào cánh cửa thoát sinh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1490: Ngũ Hành Kiếm Pháp

Tam Chuyển võ học!

Tứ Chuyển võ học!

Dần dần theo chuyến xâm nhập, Diệp Trần càng lúc càng tiếp xúc với nhiều thi thể, chúng càng lúc càng lớn mạnh hơn, mỗi thi thể đều có được Tứ Chuyển võ học độc nhất vô nhị. Nói cho đúng thì bản thân chúng chính là do thi khí cùng ý niệm võ học của Chí Tôn hình thành nên, mỗi cái đại biểu cho một môn Tứ Chuyển võ học.

Nếu không phải chúng là những thi thể mà là người thật thì đối với một kích của chúng thôi, Diệp Trần chưa hẳn đã có thể kháng trụ tới giờ phút này.

"Thiên hạ võ học quả thật là mênh mông như biển rộng, vô cùng vô tận, ý niệm võ học của ta tuy không giống với những vị Chí Tôn này, nhưng về khả năng sáng tạo và kỹ xảo võ học, ta đều có tất cả, nhưng mọi thứ ta đang có vẫn không bằng được họ, họ thật hoàn mỹ. Chí Tôn không hổ là Chí Tôn, Tứ Chuyển võ học đoán chừng một lúc tiện tay cũng có thể sáng tạo ra, nếu để cho bọn họ có chút thời gian thì khả năng sáng tạo một ngàn, một vạn loại Tứ Chuyển võ học cũng đều rất dễ dàng."

Diệp Trần cảm khái.

Hắn tuy căn cứ vào Ngũ Hành chi lực của Ngũ Lăng lão tổ để sáng tạo ra Vô Thượng kiếm pháp Mạt Nhật Thiên Tai, thế nhưng nếu để cho hắn tự sáng tạo ra loại Vô Thượng kiếm pháp thứ hai thì tựu cơ bản sẽ không có khả năng. Dù sao ngay cả Mạt Nhật Thiên Tai hắn cũng đều không thể nắm giữ toàn bộ bí kiếp, có chăng chỉ là da lông mà thôi. Về phần Tứ Chuyển võ

học thật sự thì hắn cũng có thể tự sáng tạo được một ít, thế nhưng cũng rất có hạn, trong đầu của hắn lúc này không có nhiều kinh nghiệm võ học như vậy, nhiều nhất chỉ có thể sáng tạo mười loại Tứ Chuyển võ học thì tư duy võ học sẽ gặp tình trạng khô kiệt ngay.

Chí Tôn cũng có thực lực cao thấp, từ thấp đến cao theo thứ tự là bình thường Chí Tôn, trung đẳng Chí Tôn, cường đại Chí Tôn, Siêu cấp Chí Tôn. Vừa tấn thăng đến Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên Chí Tôn thì sẽ chỉ là bình thường Chí Tôn, dù sao để có thể trở thành Chí Tôn thì không ai lại không có thiên phú tuyệt luân, là "con cưng" của cả một thời đại. Đương nhiên cũng có một ít ngoại lệ, một số thiên tài có ngộ tính thiên phú quá mức cường đại, đến mức làm cho nhiều thiên tài khác từ xưa đến nay đều phải thất sắc, bọn hắn có thể phá vỡ mọi lẽ thường, và một khi tấn chức đến Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên liền có thể trở thành trung đẳng Chí Tôn, thậm chí là cường đại Chí Tôn.

Tại trong Chí Tôn Thánh Địa này, nếu như hết thảy Chí Tôn lúc còn sống ở bên ngoài là bình thường Chí Tôn thì khi chết ở trong này, thực lực thi thể của họ thoáng cái đã trở thành trung đẳng Chí Tôn, càng tiến vào khu vực sâu hơn thì sẽ là cường đại Chí Tôn. Hiện tại, khu vực mà Diệp Trần đang đứng đã là Siêu cấp Chí Tôn mộ địa rồi.

Điểm khác biệt giữa Siêu cấp Chí Tôn và bình thường Chí Tôn không phải ở chỗ năng lượng cực hạn, mà trọng yếu chính là, Siêu cấp Chí Tôn đối với bản chất lực lượng càng thêm thấm nhuần, có thể nói, các Siêu cấp Chí Tôn đều đã đạt đến Chung Cực cảnh giới, trong tình huống lực lượng tương đồng thì uy lực mà bọn hắn có thể phát huy ra sẽ cao gấp 10 lần của đối phương.

Nhưng kỳ thật, Siêu cấp Chí Tôn cũng chưa phải là cực hạn, mà ở phía trên cấp độ đó chính là Truyền Kỳ Chí Tôn. Đối với Siêu cấp Chí Tôn, những vị Truyền Kỳ Chí Tôn mới được xem là nhân lực cực hạn, bất kể là lĩnh vực, Vô Thượng võ học, ý chí, linh khu…đều đã đạt đến tình trạng không cách nào có thể tăng lên được nữa, nếu nói bọn họ là những vị thần

của nhân gian thì tuyệt đối cũng không quá đáng.

Đáng tiếc, Truyền Kỳ Chí Tôn cũng không phải xuất hiện thường xuyên, thường thì cứ cách hơn mười vạn năm thì mới xuất hiện một hai vị như vậy, có đôi khi phải trải qua mấy trăm vạn năm, thậm chí mấy ngàn vạn năm cũng đều chưa hẳn có thể xuất hiện một vị.

Một thi thể cường đại công giết về hướng Diệp Trần, vừa ra tay tựu là một đại sát chiêu ẩn chứa Bát Hoang Lục Hợp vũ trụ Càn Khôn.

"Bát Hoang Chí Tôn - Bát Hoang Thủ!"

Người vừa nói cũng không phải là Diệp Trần, mà là một người thanh niên mặc Kim Y, trong tay hắn đang cầm một thanh gậy Kim sắc, toàn thân lộ ra khí tức Duy Ngã Độc Tôn, bễ nghễ thiên hạ.

Nếu có một Chuẩn Tôn khác ở chỗ này, hắn nhất định sẽ nhận ra, người này chính là một trong Tứ đại Chuẩn Tôn trẻ tuổi - Kim Y Hoàng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần đụng phải cương thi có khả năng thi triển Vô Thượng võ học nên cũng không dám khinh thường, Mạt Nhật Thiên Tai lập tức được thi triển đi ra, một kiếm tàn sát nghênh đón.

Ầm ầm!

Hỏa tinh bạo tạc rừng rực, khí tức hủy diệt tràn ngập ra tứ phương, nếu như nói Bát Hoang Thủ ẩn chứa cả một thế giới hay một vũ trụ riêng biệt thì như vậy Mạt Nhật Thiên Tai của Diệp Trần chính là Chung Cực lực lượng hủy diệt thế giới.

Bát Hoang Thủ bị cắt mở thành hai nữa, kình khí của nó trực tiếp bị dư ba thiên tai diệt sát thành hư vô.

"Kiếm Ý mạnh thật, người này là ai, sao cho tới bây giờ ta vẫn chưa

từng thấy qua !?"

Kim Y Hoàng vốn cho rằng Diệp Trần không đối phó nổi cái thủ ấn này, nhưng cuối cùng hắn lại không nghĩ tới, cái thủ ấn này liền một kiếm của Diệp Trần cũng không thể trụ nổi, tuy nói toàn bộ lực lượng của cương thi chỉ dùng được cho một kích, một kích qua đi sẽ bị tiêu tán hết.

Ngay tại lúc Kim Y Hoàng thoáng thất thần thì ở bên trong lớp sương mù màu trắng quanh đó, bỗng nhiên có một cương thi khác xông tới. Cương thi này so với con trước đó không thua kém bao nhiêu, tay phải của nó cách không tung ra một trảo, với nhãn lực của Diệp Trần liền đơn giản nhìn ra được, cái trảo pháp này lợi hại đến dường nào, bất kể là né tránh như thế nào thì cũng vô cùng khó khăn, dù trên trời hay dưới đất, bốn phương tám hướng đều là phạm vi công kích của nó.

"Như Ý Càn Khôn trảo!"

Kim Y Hoàng kinh ngạc đến nhảy dựng, Bát Hoang Chí Tôn là Siêu cấp Chí Tôn của năm mươi vạn năm trước, những tuyệt chiêu của hắn đều được sử sách ghi lại, cái Như Ý Càn Khôn trảo này tại trên phương diện uy lực có lẽ không bằng Bát Hoang Thủ, nhưng càng thêm lăng lệ ác liệt và xảo trá, thực lực chỉ cần hơi chút yếu nhược liền sẽ trực tiếp bị trảo xuyên thấu, không có bất kỳ may mắn nào để thoát khỏi.

"Di Thiên Côn!" ! Chí Tôn Vô Thượng trảo pháp, sự cường đại của Diệp Trần đồng dạng cũng khơi dậy hào hùng bá khí trong Kim Y Hoàng, hắn lập tức vung lên một tuyệt kỹ vô thượng côn pháp Di Thiên Côn của mình, trong chốc lát, vô số côn ảnh tỏa ra tràn ngập toàn bộ thời không, phong tỏa toàn bộ góc độ công kích của Như Ý Càn Khôn trảo.

Ầm ầm!

Tiếng bạo liệt vang lên không ngớt không dứt, Như Ý Càn Khôn trảo lập tức bị phá nát, vô số côn ảnh đồng loạt xông lên diệt sát con cương thi kia.

"Nguyên lai chỉ là Như Ý Càn Khôn trảo sơ cấp mà thôi.”

Kim Y Hoàng tùng hạ một hơi, hắn đã từng xem qua tài liệu ghi chép về Như Ý Càn Khôn trảo, cái môn trảo pháp này chỉ cần phát huy ra một phần vạn uy lực thì bản thân hắn cũng đỡ không nổi, trừ phi côn ảnh của hắn có thể bao phủ đầy trời, không chừa lại bất kỳ khe hở nào, nếu không Như Ý Càn Khôn trảo tức thì sẽ có cơ hội phát huy.

"Côn pháp rất mạnh!"

Diệp Trần khen.

"Ngươi cũng vậy."

Kim Y Hoàng hào sảng cười nói, "Tại hạ Ngụy Thiên, không biết danh tính các hạ là gì?."

"Diệp Trần."

Diệp Trần trả lời.

"Diệp Trần, ngươi tựu chính là Thần Chi Nhạc Viên đệ nhất nhân?, thật đúng là để cho ta phải ngạc nhiên, không nghĩ tới ngươi chẳng những thuận lợi bước vào Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, thực lực lại càng đột nhiên tăng mạnh, đạt tới bực trình độ này rồi."

Ngụy Thiên đã từng nghe nói qua về Diệp Trần, dù sao hắn cũng đã từng là đệ nhất nhân của Thần Chi Nhạc Viên, trước kia hắn còn tưởng rằng, Diệp Trần có thiên phú dù rất mạnh thì cũng cần phải có thời gian để phát triển, có thể trở thành Chuẩn Tôn thì cũng đã rất giỏi rồi.

"Quá khen rồi." thực lực của Kim Y Hoàng làm cho Diệp Trần không dám coi thường, cái Di Thiên Côn này không giống với Mạt Nhật Thiên Tai của mình, ẩn chứa trong nó chính là Âm Dương áo nghĩa, đơn thuần theo căn cơ mà nói, bản thân mình sẽ không bằng được hắn, dù sao Kim Y Hoàng đã thành danh từ lâu, không phải là tồn tại mà một kẻ mới ra đời như mình có

thể so sánh.

"Bát Hoang Chí Tôn có sáu loại Vô Thượng võ học, chúng ta mới chỉ kiến thức được hai chủng, không bằng ta cùng đi nhận thức thoáng một lúc a."

Có thể đạt được Bát Hoang Chí Tôn truyền thừa hay không thì Kim Y Hoàng cũng không muốn để ý, nhưng nếu có thể đem sáu loại Vô Thượng võ học Bát Hoang Chí Tôn nhận thức qua, đối với hắn mà nói là có chỗ tốt thật lớn, Di Thiên Côn của hắn trước mắt đang đứng ở một bình cảnh, một khi đột phá thì thực lực sẽ gia tăng gấp mười, gấp trăm lần.

"Được."

Diệp Trần cũng muốn biết một chút về những Vô Thượng võ học khác của Bát Hoang Chí Tôn, kiến thức võ học của hắn là có hạn, ngược lại Kim Y Hoàng sẽ có thể giải thích cho hắn một phen.

Cứ như vậy, hai người đã thấy được bốn loại Vô Thượng võ học khác của Bát Hoang Chí Tôn.

Theo thứ tự là Lục Hợp Quyền, Hoang Thiên Bá Cước, Càn Khôn Nhất Khí Chỉ cùng với Bát Hoang Lục Hợp Chưởng cường đại nhất.

"Không hổ là Bát Hoang Chí Tôn, Bát Hoang Lục Hợp Quyền so với trong tưởng tượng của ta càng thêm bá đạo, một chưởng có thể làm long trời lở đất." Kim Y Hoàng đắm chìm tại trong không khí võ học vừa rồi mà trên mặt mang theo vẻ thán phục tự đáy lòng.

Quay đầu, Kim Y Hoàng nhìn về phía Diệp Trần.

"Ồ!"

Còn Diệp Trần thì lúc này đang mang trên mặt một cảm giác thần thánh, kiếm trong tay hắn không động nhưng Kim Y Hoàng rõ ràng chứng kiến được, một cái hư ảo mang hình dáng Diệp Trần đang không ngừng huy

kiếm, bên trong kiếm pháp của nó ẩn chứa Ngũ Hành chi lực tương sinh tương khắc, không hề cứng nhắc như trước kia nữa mà trở nên càng thêm huy sái tự nhiên tự tại, tựa hồ như toàn bộ Thiên Địa Ngũ Hành đều quy tụ dưới thân kiếm của hắn vậy.

"Khó trách có thể phát triển nhanh như vậy, ngộ tính của hắn còn muốn khủng bố hơn cả Thanh Y Hoàng."

Thanh Y Hoàng là người trẻ tuổi nhất trong Tứ đại Chuẩn Tôn Tử Bạch Kim Thanh.

Chăm chú mà nói, hơn phân nửa tinh túy của Mạt Nhật Thiên Tai đều đến từ Ngũ Lăng lão tổ, chỉ có một bộ phận rất ít là thuộc về Diệp Trần, điều đó hoàn toàn bất đồng so với việc đám người Kim Y Hoàng tự nghĩ ra Vô Thượng võ học, có thể nói căn cơ của hắn đã yếu nhược hơn một chút so với họ rồi. Hiện tại, Diệp Trần đã thấy được sáu loại Vô Thượng võ học của Bát Hoang Chí Tôn nên linh cảm lập tức tỏa ra, bắt đầu đem tinh túy võ học của Ngũ Lăng lão tổ cùng kinh nghiệm võ học hấp thu được từ Chí Tôn Thánh Địa dung hợp vào nhau, biến thành tinh túy kiếm pháp của riêng mình.

Một kiếm chém ra, Ngũ Hành Chi Khí lưu chuyển không ngừng, tương sinh, cũng tương khắc, hình thức ban đầu của thế giới đều phảng phất như đang diễn biến trong một kiếm này.

Vô Thượng võ học - Ngũ Hành Kiếm Pháp!

Thật lâu sau, Diệp Trần khôi phục tinh thần trở lại.

"Đa tạ rồi. "

Diệp Trần biết rõ, Kim Y Hoàng đã hộ pháp cho hắn, bằng không thì những cương thi kia rất có thể đã xông lại, tạo thành uy hiếp đối với hắn.

"Kiếm pháp này có tên gọi là gì?"

Kim Y Hoàng có thể cảm nhận được ảo diệu của Ngũ Hành Kiếm Pháp,

Mạt Nhật Thiên Tai trước đó có uy lực rất mạnh, nhưng bất quá tựa hồ không thể tùy tâm sở dục, vì nó quá mức kiên cường bá đạo.

"Ngũ Hành Kiếm Pháp!"

Diệp Trần mang trên mặt vẻ tự tin, đây là môn Vô Thượng kiếm pháp đầu tiên mà hắn tự nghĩ ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1491: Thiên Ý Lão Nhân

"Bát Hoang Chí Tôn truyền thừa không thích hợp với chúng ta, đi thôi!" !

Kim Y Hoàng không có ý lưu lại tiếp nhận truyền thừa bởi vì bọn hắn không phù hợp hoàn toàn với yêu cầu truyền thừa của Bát Hoang Chí Tôn.

"Ừ."

Bát Hoang Chí Tôn truyền thừa hoàn toàn chính xác không thích hợp bọn hắn, có thể kiến thức đến bộ phận võ học tinh túy của Bát Hoang Chí Tôn thì Diệp Trần đã rất hài lòng rồi, cái này có thể còn hữu dụng hơn so với mấy trăm năm khổ luyện đấy.

Càng tiếp cận khu vực hạch tâm của Chí Tôn Thánh Địa, khí tức bàng bạc mênh mông cuồn cuộn càng phát ra đáng sợ hơn, những Chí Tôn này tuy đã chết từ cách đây vô số năm, nhưng khí tức tàn dư còn lưu lại cùng ý chí của bọn họ như trước vẫn không phải là thứ mà thường nhân có thể tưởng tượng được, nếu không thì đã không có khả năng hình thành nên những loại tánh mạng cương thi quá mức cường hãn này.

Từ xưa đến nay, vũ trụ có bao nhiêu Siêu cấp Chí Tôn đã được chôn cất tại trong Chí Tôn Thánh Địa thì rất ít người biết được, cả Diệp Trần cùng Kim Y Hoàng cũng vậy, những nơi mà bọn hắn đi qua chỉ là một góc nhỏ của băng sơn chứ không có khả năng đi đến mọi nơi được. Nhưng mặc dù như thế, sau hơn nửa tháng thám hiểm, hai người cũng thấy được Vô Thượng võ học của hơn mười vị Siêu cấp Chí Tôn, mỗi một chủng Vô Thượng võ học này đều kinh thiên động địa, đến quỷ thần cũng phải khiếp sợ, nếu chúng được chính bản thân những Siêu cấp Chí Tôn đó thi triển thì liền đủ để thay đổi Càn Khôn, xé rách thời không.

"Vị Chí Tôn này không hổ danh là một trong những Chí Tôn cường đại nhất trong lịch sử của Chiến Tượng nhất tộc, chiêu Hám Thiên Động Địa này mộ khi thi triển ra, thật sự có thể làm rung chuyển cả Thiên Địa, sụp đổ tinh hà đấy."

Kim Y Hoàng trong lòng còn sợ hãi, khóe miệng mang theo một tia máu tươi.

Ngay vừa rồi, một cương thi cường đại đã phát động công kích về hướng hắn và Diệp Trần, hai người phải liên thủ để đối phó, nhưng thiếu chút nữa đã bị đối phương đánh trọng thương, như thế thôi cũng đã có thể nghĩ, chiêu Hám Thiên Động Địa này cường đại đến cỡ nào.

"Tứ đại áo nghĩa Địa Thủy Hỏa Phong phối hợp thêm Lực Lượng Áo Nghĩa, hoàn toàn chính xác không giống với phàm tục."

Diệp Trần cũng có chút bội phục, Yêu thú từ trước đến nay đều không phải quá lợi hại trong việc sáng tạo võ học, hầu hết đều rất bình thường, nhưng một khi trở thành Chí Tôn, chỗ thiếu hụt hội sẽ dần dần được bù đắp và việc sáng tạo ra một lượng những môn Vô Thượng võ học sẽ không còn khó khăn nữa, ít nhất sẽ không kém quá xa so với nhân tộc Chí Tôn. Tuyệt kỹ Hám Thiên Động Địa cũng không có quá nhiều kỹ xảo, ngược lại có rất nhiều lực lượng cùng bạo lực thuần túy, đó chính là cái mà thiên hạ gọi là “dốc hết 10 thành công lực” đấy.

Đương nhiên, loại lực lượng này cũng không phải là man lực, dù sao bên trong cũng có ẩn chứa bốn loại áo nghĩa hoàn mỹ dung hợp Địa Thủy Hỏa Phong .

"Bất quá so với Hám Thiên Động Địa, ta ngược lại là càng kiêng kị Toàn Nguyên sát thức của Toàn Nguyên Chí Tôn hơn." Diệp Trần nói ra.

"Toàn Nguyên sát thức của Toàn Nguyên Chí Tôn a, cái này tất nhiên là lợi hại rồi, thiếu chút nữa chúng ta đã bị hút đi vào đó rồi."

Kim Y Hoàng nghe Diệp Trần vừa nói như vậy, liền vội vàng gật đầu, mấy ngày trước, hai người tựu đã được chứng kiến Toàn Nguyên sát thức của Toàn Nguyên Chí Tôn. Cái sát chiêu này đối với hai người mà nói, hoàn toàn không nằm trên ý nghĩa võ học bình thường nữa, quả thực là một cái lỗ đen Siêu cấp, nhưng đáng sợ hơn cả chính là, lỗ đen một khi đạt đến cực hạn sẽ còn có thể nghiền nát thành vô số Tiểu Hắc động, thực lực đối thủ chỉ cần hơi chút yếu nhược liền lập tức bị chấn nát thây.

Bất tri bất giác, hai người đã tới trước một ngọn núi khổng lồ, cái ngọn núi khổng lồ này cao không biết bao nhiêu trượng, phảng phất giống như một tòa Thái Cổ Đại Sơn vậy, tạo cho người đối diện có một loại cảm giác bị áp bách rất mạnh.

Nhưng điều làm cho hai người cảm thấy ngoài ý muốn chính là, ngọn núi khổng lồ đã có người đến trước, theo thứ tự là ba nam hai nữ.

"Tử Y Hoàng!"

Kim Y Hoàng liếc nhận ra người thanh niên mặc áo tím.

"Kim Y Hoàng, thật là trùng hợp a."

Tử Y Hoàng quay đầu nhìn qua, "Vị này chính là ?" Tử Y Hoàng đối với việc Diệp Trần có thể cùng đi chung với Kim Y Hoàng, cảm thấy rất ngạc nhiên.

Kim Y Hoàng giới thiệu nói: "Hắn tên gọi là Diệp Trần, ta nghĩ chắc ngươi đã từng nghe nói qua về hắn, bất quá ta và ngươi đều đã xem thường hắn rồi, thực lực của hắn không kém gì ta đâu nhé."

"A, có thể làm cho Kim Y Hoàng ngươi nói như vậy, hẳn là sự thật rồi."

Biểu lộ bình tĩnh của Tử Y Hoàng đã trở thành một tia kinh ngạc, Kim Y Hoàng có thực lực thế nào thì hắn đã biết đến, Diệp Trần rõ ràng có thể cùng hắn sánh vai thì thật đúng là đáng sợ.

"Diệp Trần, hắn chính là Tử Y Hoàng, một tay phiến vũ Càn Khôn huyền diệu vô cùng đấy."

Kim Y Hoàng cũng giới thiệu Tử Y Hoàng cho Diệp Trần.

Diệp Trần cũng từng nghe nói qua về Tứ đại Chuẩn Tôn trẻ tuổi Tử Bạch Kim Thanh, đương nhiên, đều là nghe kể từ chỗ Hỏa Tước Đế mà thôi, dù sao ý trung nhân mà Hỏa Tước Đế mong muốn chính là Thanh Y Hoàng.

Cùng Tử Y Hoàng thoáng nói chuyện vài câu, Diệp Trần liền hướng đi qua chỗ của một bạch y nữ tử.

Nàng ta không phải ai khác mà chính là Huyền Hậu Yến Khinh Huyên, đã hơn 100 năm chưa gặp lại.

"Yến tiền bối, từ khi chia tay đến giờ, người không có vấn đề gì chứ."

Diệp Trần đánh giá Yến Khinh Huyên, so với trước kia, Yến Khinh Huyên càng lộ ra vẻ phiêu dật thoát tục, có phong thái như một Cửu Thiên huyền nữ vậy, đôi mắt kia tựa hồ có thể xem thấu cả vận mệnh con ngươi, có ma lực cùng mị lực rất khó tả.

"Diệp Trần."

Nhìn thấy Diệp Trần, Yến Khinh Huyên trên mặt lộ ra nét vui vẻ, trong một đời trẻ tuổi tại Chân Linh Thế Giới, người duy nhất mà nàng coi trọng chính là Diệp Trần. Một lúc sau, trong nội tâm dần dần đem hắn trở thành tầng lớp cùng thế hệ, nàng cười nói: "Không nên gọi ta là tiền bối nữa, ta bất quá chỉ lớn hơn ngươi chừng mười tuổi, ngươi gọi như thế làm ta thấy mình già rồi đấy, ngươi cứ gọi tên của ta trực tiếp là được rồi a!"

Nàng biết rõ Diệp Trần rất kính trọng đối với nàng, bất quá nàng kỳ thật cũng không phải nhận Diệp Trần làm đệ tử, nói cho đúng thì nàng cùng Diệp Trần cũng giống nhau, đều là vãn bối của Long Vương, đều gọi ông là Long Vương tiền bối cả. Vì vậy, việc ở trong Chân Linh Thế Giới và ở thế giới bên ngoài là hai cái thế giới khác nhau, sự tình trước kia không cần câu nệ

quá nhiều.

"Vậy cũng được, Kinh Huyên." Diệp Trần cũng hiểu được cách gọi “tiền bối” cũng không quá thỏa đáng, Sinh Tử Cảnh Vương giả có tuổi thọ cao tới mười vạn năm, tại Chân Linh Thế Giới thì gọi là tiền bối thì được, nhưng ở chỗ này thì tuổi tác đã không còn ý nghĩa gì nữa, cũng giống như Kim Y Hoàng lớn hơn hơn một ngàn tuổi so với Diệp Trần, như vậy so với mười vạn năm cũng không thấm vào đâu, trong khi hắn và Yến Khinh Huyên chỉ chênh lệch nhau chừng trăm năm, cơ hồ có thể xem nhẹ rồi.

Ngoại trừ Tử Y Hoàng cùng Yến Khinh Huyên, còn có hai nam và một nữ khác.

Theo thứ tự là một vị lão giả, một người trung niên và một bà lão.

Lão giả được gọi là Thương Không lão tổ, là một trong những lão nhân Chuẩn Tôn Nhân tộc, vị trung niên kia là Thần Thương Hoàng, còn bà lão trên đầu có đội trâm phượng, trong tay chống một cây quải trượng long đầu, trông rất có uy nghiêm, được người đời xưng tụng là Long Phượng bà bà. Nghe nói, trong cơ thể của bà có ẩn chứa Cự Long cùng Phượng Hoàng huyết mạch, là một Bán Yêu nhưng cũng không biết vì sao hai chủng huyết mạch này lại có thể dung hợp chung với nhau.

"Người trẻ tuổi, các ngươi còn trẻ, truyền thừa của Thiên Ý lão nhân rất phù hợp với Thương Không lão tổ ta, các ngươi hãy lưu lại cho ta nhé, các ngươi còn có rất nhiều cơ hội mà." Thương Không lão tổ ngược lại không dám coi thường mấy người họ, nhất là Tử Y Hoàng cùng Kim Y Hoàng, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hai người này là không hề nghi ngờ là đều có thực lực chống lại bất luận Chuẩn Tôn nào.

Kim Y Hoàng cười nói: "Thương Không lão tổ, ông đừng cậy già lên mặt nhé, khoan hẵn nói, Chí Tôn truyền thừa chỉ dành cho người có duyên, sợ rằng dù chúng ta tặng cho ông thì ông cũng chưa chắc có thể lấy được đấy."

"Nói thì nói như thế, bất quá nếu các ngươi không tranh giành thì cơ hội của ta chẳng phải đã lớn hơn một chút rồi sao?" Thương Không lão tổ như trước vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn không có một tia nắm chắc nào có thể tranh giành được truyền thừa trong tay nhiều đối thủ nhiều như vậy, có thể bớt được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Long Phượng bà bà cau mày nói: "Thương Không lão tổ, ngươi cũng quá coi thường Thiên Ý lão nhân rồi, hắn là một trong số ít người có thể chống lại cùng Truyền Kỳ Chí Tôn đấy, không phải là thứ mà ngươi muốn là có thể đơn giản đạt được như vậy đâu, chờ đả bại được cái cương thi này đã rồi bàn lại truyền thừa cũng không muộn."

Long Phượng bà bà nói chuyện, đồng thời đôi mắt chăm chú nhìn vào một cương thi đang đi đến từ trên ngọn núi khổng lồ, cái cương thi này có đôi mắt màu xám trắng, ẩn ẩn như có mang theo trí tuệ, hoàn toàn không phải là một cương thi bình thường đơn giản như vậy.

"Bảy người à, thực lực cũng không tệ lắm, có thể sống quá một chiêu của ta thì sẽ được vào núi."

Cương thi phát ra thanh âm ôn hòa, nói.

"Thiên Ý lão nhân, ngài còn sống sao?"

Long Phượng bà bà quá sợ hãi.

Cương thi lắc đầu mỉm cười, "Người đã chết tựu là chết rồi, làm sao có thể phục sinh được, đây chỉ một tia linh trí sinh ra từ trên người bản thể của ta mà thôi, không có chút trí nhớ nào đâu."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1492: Ngũ Hành Kiếm Pháp -Thịnh Suy Hữu Thì

Cái cương thi này cũng không phải Thiên Ý lão nhân thực sự, gần kề chỉ có được một phần nhỏ trí nhớ không trọn vẹn của Thiên Ý lão nhân mà thôi, nhưng như vậy cũng đã rất đáng sợ rồi, những cương thi khác chỉ biết thi triển võ học của Thiên Ý lão nhân theo bản năng mà thôi, trong khi cái cương thi này tại bên trên trình độ nhất định cũng tương đương với hóa thân của Thiên Ý lão nhân, tất nhiên sẽ có thể thi triển võ học càng thêm tùy tâm sở dục, tinh diệu tỉ mỉ.

"Một chiêu, ngươi cũng quá coi thường chúng ta rồi đấy."

Thương Không lão tổ cười to mấy tiếng, hắn thật không tin đối phương có thể đả bại bọn hắn trong một chiêu.

"Diệp Trần, không được chủ quan, tuyệt học của Thiên Ý lão nhân chính là Thiên Ý cầm nã thủ, ẩn chứa huyền diệu chi đạo, bên trên trình độ nhất định đại biểu cho ý chí của vũ trụ, cần phải cẩn thận một chút." Yến Khinh Huyên truyền âm cho Diệp Trần.

Diệp Trần gật đầu, Thiên Ý cầm nã thủ, tên gọi đúng như ý nghĩa, là “bắt lấy trời cao”, mà “lên trời” tức là “vũ trụ”, thực lực của con người không thể làm trái ý trời, nhưng bất quá võ đạo của Thiên Ý lão nhân tựa hồ đồng dạng cùng võ đạo của Yến Khinh Huyên, đều đi theo lộ tuyến huyền diệu chi đạo, có lẽ để cho Yến Khinh Huyên tiếp nhận truyền thừa của Thiên Ý lão nhân là thích hợp nhất.

Hạ quyết tâm, Diệp Trần quyết định trợ giúp Yến Khinh Huyên đạt được truyền thừa của Thiên Ý lão nhân.

Cương thi bước tới từng bước một, mỗi một bước đi cũng không quá tự

nhiên, phảng phất như hắn đã bất động tại đâu đó trong một thời gian rất dài. Thấy thế, bảy người càng trở nên cẩn thận hơn. Thiên Ý lão nhân không giống như những Chí Tôn khác, từng chiêu từng thức và nhất cử nhất động của hắn đều phù hợp với Thiên Ý, đối kháng với hắn cũng như với đối kháng với thượng thiên, độ khó liền có thể nghĩ đến.

"Một chiêu này của ta sở hữu 499 vạn 9900 cái biến hóa, ai có thể sống sót qua nó, lập tức sẽ có tư cách lên núi, tiếp chiêu."

Cương thi đưa tay phải ra, ngay lập tức tung một trảo về phía mọi người.

Trong vô thanh vô tức, vô số ảnh thủ hướng phía bảy người rơi xuống.

"Tới đây."

Tử Y Hoàng hét lớn một tiếng, trong tay liền xuất hiện một cây quạt màu tím, quạt lập tức được vung lên khiến cho thời không phải vặn vẹo, phiến ảnh bay múa tứ phương, bao khỏa về hướng đám ảnh thủ đang tiến về phía mình.

Tuyệt kỹ Phiến Vũ Càn Khôn đã tạo thành một thế giới của riêng nó, bất luận thứ công kích gì cũng đều bị cái phương thế giới này thu nạp lấy, đây cũng là Vô Thượng võ học tạo nên danh phận Tử Y Hoàng.

Thần Thương Hoàng tu luyện theo lộ tuyến bá đạo hơn, đối mặt với công kích này, hắn vẫn không lùi không tránh, huyền thiết trường thương trong tay lập tức xoay tròn trông hệt như một vòng Phong Hỏa, ngăn trở từng cái ảnh thủ đang hung hãn lao đến.

Long Phượng bà bà tắc thì ném long đầu quải trượng trong tay ra ngoài, chỉ nghe tiếng rồng ngâm vang lên, long đầu quải trượng lập tức hóa thành một con hoàng kim cự long che chở cho Long Phượng bà bà, mà bản thân bà cũng không nhàn rỗi, liền rút cây trâm phượng bên trên búi tóc ra, thỉnh thoảng kích phát ra một đạo Hỏa Phượng Hoàng phóng về hướng đám ảnh thủ, làm tiếng bạo liệt “ầm ầm” phát ra không ngớt không dứt.

Thương Không lão tổ cũng không hổ là một trong những Chuẩn Tôn uy tín lâu năm, ánh sáng “thương không thủ hộ” của hắn mênh mông như vòm trời, bất luận cái ảnh thủ nào tiếp xúc tới liền lập tức như “trâu đất” bị rơi xuống biển vậy, biến mất vô tung vô tích. Rất hiển nhiên, đây cũng là một chiêu võ học ẩn chứa một “thế giới riêng”, nhưng so với Phiến vũ Càn Khôn của Tử Y Hoàng thì chiêu này vẫn chưa đủ linh hoạt, thừa sức thủ hộ đấy.

So với bốn người phía trước, Yến Khinh Huyên không có danh khí gì, nhưng có đôi khi danh khí cùng thực lực lại không có mối quan hệ nào cả, chỉ thấy Yến Khinh Huyên vung tay lên, một tấm gương cực lớn liền xuất hiện, ảnh thủ bao phủ đầy trời kia sau khi bị tấm gương soi sáng, đã lập tức phục chế ra vô số ảnh thủ mới, những ảnh thủ mới này từ trong gương bay ra, nghênh tiếp đám ảnh thủ trên bầu trời kia.

"Võ học kia thật kỳ diệu."

Kim Y Hoàng liếc đánh giá Yến Khinh Huyên, trong nội tâm tán thưởng không thôi, cùng lúc đó, bản thân hắn cũng thi triển ra Di Thiên Côn phong tỏa đại lượng góc độ công kích của đám ảnh thủ.

Ngũ Hành Kiếm Pháp tương sinh tương khắc và tuần hoàn bất tận, có trình độ hết sức bao la và thâm sâu, cho dù là Diệp Trần cũng không cách nào hiểu thấu đáo một hai phần của nó, tối đa có thể đạt được một phần ngàn hay một phần vạn là đã tốt lắm rồi.

Ngũ Hành Kiếm Pháp có đặc điểm lớn nhất chính là có cùng lý luận Ngũ Hành, kiếm khí tuần hoàn bất tận, “vô thủy vô chung”, trừ phi có thể đánh vỡ tính cân đối bên trong Ngũ Hành Kiếm Pháp, nếu không chiêu này sẽ rất khó phá giải.

Khi thi triển ra Ngũ Hành Kiếm Pháp, Diệp Trần là người thoải mái nhất trong bảy người ở đây, ngược lại không phải là do thực lực của hắn mạnh nhất, mà thật sự là Ngũ Hành Kiếm Pháp quá mức tinh diệu.

"Ồ, tiểu tử này vậy mà lợi hại đấy, rõ ràng có thể căn cứ vào Ngũ Hành

áo nghĩa để sáng tạo ra thứ kiếm pháp cẩn thận tỉ mỉ như thế." Thương Không lão tổ nhướng mày, mỗi người của thế hệ trẻ tuổi hiện tại đều là mỗi tồn tại kinh diễm, những người thuộc thế hệ trước như bọn hắn ngược lại đã có chút xuống dốc rồi.

"Ngũ Hành Kiếm Pháp lại hoàn thiện thêm không ít rồi kìa."

Với tư cách là người chứng kiến Ngũ Hành Kiếm Pháp, Kim Y Hoàng đối với Diệp Trần không biết dùng cái từ gì để hình dung, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà kiếm pháp của đối phương đã ổn định và có chút thăng tiến, cho tới bây giờ tiến bộ vẫn không ngừng dừng lại.

Đã đến trình độ này của bọn hắn, bất kỳ loại áo nghĩa gì cũng đều không còn trọng yếu nữa, trên cơ bản đều có thể đem mọi áo nghĩa mà mình am hiểu tìm hiểu đến cảnh giới viên mãn. Thế nhưng, tại thời điểm lúc này, mọi người coi trọng nhất chính là sức sáng tạo, sức sáng tạo càng mạnh mẽ thì sẽ có thể sáng tạo ra những võ học càng mạnh. Cùng một loại áo nghĩa, nhưng lại được nhiều người khác nhau sáng tạ ra, như vậy chất lượng liền không giống nhau, có cái sẽ rất bình thường, có cái lại mạnh đến không thể tưởng tượng nổi. Tuy nói trước mắt, Kim Y Hoàng như trước không sợ Ngũ Hành Kiếm Pháp, thế như nếu cho Diệp Trần tìm hiểu thêm một thời gian ngắn nữa, tất nhiên sẽ có thể đem Ngũ Hành Kiếm Pháp đẩy lên tới cảnh giới rất cao.

Ảnh thủ vô cùng vô tận, không ngừng diễn sinh ra, đáng sợ hơn chính là, theo thời gian trôi qua, ảnh thủ biến hóa càng ngày càng nhiều hơn, khi vừa mới bắt đầu chỉ có mấy vạn loại biến hóa, sau đó lại phát triển ra đến mấy chục vạn chủng biến hóa. Phải biết rằng, biến hóa càng nhiều thì lại càng khó phá giải hơn, mấy chục vạn chủng biến hóa như vậy đại biểu cho mấy chục vạn loại khả năng, chỉ cần thiếu cân nhắc một loại trong đó thôi cũng đều có thể lọt vào đả kích trí mệnh đấy.

"Thiên Ý đúng là không lường được, chiêu này cũng không lường được."

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần kiến thức đến chiêu thức phiền phức như thế, quả thực đều muốn phiền phức hơn rất nhiều so với bầu trời đầy sao, nhưng cũng may Ngũ Hành Kiếm Pháp có khả năng tuần hoàn bất tận, tương sinh tương khắc và sơ hở cũng rất ít, nếu không tất nhiên sẽ bị công phá rồi.

A!

Bỗng dưng, một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Là Thần Thương Hoàng.

Hắn đã tính sai mấy cái biến hóa, lập tức vừa vặn bị một trảo ảnh thủ cực lớn đánh bay, cũng không biết đã bị ném tới nơi nào nữa.

Bảy người, chỉ còn lại có sáu người.

"Ta cũng không tin, Thương Không lão tổ ta không chống đỡ đến cuối cùng."

Thương Không lão tổ dần dần đã đến cực hạn, trên trán đã tiết ra vài giọt mồ hôi, trong mắt hắn hiện lên hào quang bất khuất. Chợt, Thương Không lão tổ quát lớn một tiếng, hai tay mở rộng về hướng hai bên, tựa như một con Đại bàng giương cánh vậy, lập tức một khe hở cực lớn được sinh ra, nếu nhìn kỹ sẽ thấy cái khe hở này là do vô số Hắc Bạch phù văn cấu tạo thành, đây chính là Vô Thượng phòng ngự võ học của hắn — Thương Khung thủ hộ.

"Long Phượng Trình Tường!"

Long Phượng bà bà so với Thương Không lão tổ cũng không khá hơn chút nào, tại quanh thân bà ta là một con rồng và một con phượng vây quanh, cả hai hỗ trợ lẫn nhau một cách hoàn hảo, đem tất cả ảnh thủ đang công kích tới bắn ra ngoài.

Nhưng không ngờ rằng, Thiên Ý cầm nã thủ còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của bọn hắn, chỉ chốc lát sau, nó đã phát triển biến hóa đến hơn

hai trăm vạn chủng, Thương Khung thủ hộ cũng không chịu nổi mà bị đánh tan rã, Long Phượng thì bị đánh phá đến mất cân đối. Thương Không lão tổ cùng Long Phượng bà bà giờ đây cũng giống như hầu tử trong tay Phật Tổ vậy, đơn giản bị bắt chặt và ném tới địa phương xa vô tận.

Cuối cùng, còn lại Tử Y Hoàng, Kim Y Hoàng, Diệp Trần cùng với Yến Khinh Huyên.

300 vạn loại biến hóa.

400 vạn chủng biến hóa.

450 vạn chủng biến hóa.

"Phiến vũ Càn Khôn Đại Na Di!"

Tử Y Hoàng mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, cây quạt trên tay liên tiếp vung vẩy, tạo ra vô số dòng chảy Thì Không Na Di, bắt từng cái ảnh thủ dời đi nơi khác.

"Đủ kích thích rồi đấy, xem một côn hiểm nguy của ta đây."

Kim Y Hoàng cũng không thua kém bao nhiêu, sau khi cười lớn một tiếng, chiếc gậy Kim sắc trong tay đột nhiên vung lên, chỉ trong chốc lát, vô số côn ảnh hợp nhất với nhau, hình thành nên một thanh côn khổng lồ nối liền từ mặt đất lên tới trời cao, cây côn khổng lồ này chỉ cần quét qua thì cả Thiên Địa tựa hồ đều bị quét sạch sẽ rồi.

So với hai người kia, Diệp Trần cùng Yến Khinh Huyên có hơi chút kém hơn.

Yến Khinh Huyên thì dựa vào sinh tử tám môn, không ngừng né tránh, còn Diệp Trần thì dùng Ngũ Hành Kiếm Pháp, cũng dần dần bắt đầu chống đỡ không nổi nữa, so với Tử Y Hoàng cùng Kim Y Hoàng, hắn cuối cùng vẫn kém hơn một chút. Ngũ Hành Kiếm Pháp cũng bắt đầu mất đi một ít hỏa hầu, không thâm hậu được như Phiến vũ Càn Khôn cùng Di Thiên Côn.

Bất quá, biến hóa vô tận của Thiên Ý cầm nã thủ cũng tạo cho Diệp Trần có đại lượng linh cảm, Ngũ Hành Kiếm Pháp nhìn như bị lung lay sắp đổ vỡ thì cuối cùng vào thời khắc mấu chốt lại có thể hóa giải công kích.

Bốn trăm tám mươi vạn chủng biến hóa.

Bốn trăm chín mươi vạn chủng biến hóa.

Bốn trăm chín mươi chín vạn chủng biến hóa.

"Đúng vậy, rõ ràng có thể sống sót đến bây giờ."

Cương thi cũng có linh trí của mình, kỳ thật những biến hóa của Thiên Ý cầm nã thủ đã sớm biến mất, “không có thêm biến hóa” nào nữa thì mới chính là “biến hóa lớn nhất”, bất quá hắn cũng không có khả năng đạt tới cảnh giới của Thiên Ý lão nhân, 499 vạn 9900 loại biến hóa là cực hạn của hắn rồi, mỗi cái đến sau chính là một cái biến hóa mới, đều là một cảnh giới mới.

"Xem ra, ta không có duyên với truyền thừa của Thiên Ý lão nhân rồi."

Nguyên một đám Sinh tử bát môn của Yến Khinh Huyên đã bị phá hủy, tốc độ tạo ra hoàn toàn không cản nổi tốc độ bị phá hủy, lập tức sẽ bị ảnh thủ bắt lấy.

"Ngũ Hành Kiếm Pháp, Thịnh Suy Hữu Thì."

Kiếm quang như thác nước huy vũ ra, thoáng cái đã bao phủ xung quanh Yến Khinh Huyên, những ảnh thủ tiếp xúc đến kiếm quang liền bị suy yếu uy lực trên phạm vi lớn, làm cho các biến hóa cũng bị giảm bớt, giúp cho Yến Khinh Huyên đơn giản né tránh ra ngoài.

"Diệp Trần."

Yến Khinh Huyên nhìn về phía Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1493: TruyềN Kỳ Chí Tôn, Tam Giới Sát Quyền

Ngũ Hành là yếu tố cơ bản nhất hình thành nên vũ trụ vạn vật, Ngũ Hành thịnh suy sẽ đưa đến biến hóa đối với vũ trụ vạn vật, chẳng những có thể ảnh hưởng đến vận mệnh con người, đồng thời cũng khiến cho vũ trụ vạn vật tuần hoàn không dứt.

Ban đầu Ngũ Hành Kiếm Pháp chỉ là đem Ngũ Hành áo nghĩa vận dụng vào trong đó, ngay trong lúc hết sức cân bằng thì Ngũ Hành vẫn đại biểu cho sự vận động, có đạo pháp tự nhiên. Ngũ Hành cũng có thịnh có suy, theo sự biến hóa thịnh suy, Ngũ Hành Kiếm Pháp cũng sẽ sống lại, ví dụ như, khi Kim Chi Áo Nghĩa suy thì tứ đại áo nghĩa còn lại vẫn thịnh, Mộc Chi Áo Nghĩa suy thì tứ đại áo nghĩa còn lại vẫn còn thịnh, hoặc là hai suy ba thịnh, ba thịnh hai suy…Không chỉ có như thế, thịnh suy cũng có cao thấp, thịnh suy không cùng một cấp độ cũng sẽ phát sinh mức độ biến hóa bất đồng, tóm lại, tính thịnh suy của Ngũ Hành có biến hóa vô cùng vô tận, từ đó hiệu quả tạo thành cũng hoàn toàn bất đồng.

Ngũ Hành Kiếm Pháp xuất hiện "Thịnh suy", đã giúp cho Diệp Trần bước chân vào một điện phủ mới, hắn phảng phất như có thể nghe được tiếng thở của vũ trụ vạn vật, phảng phất có thể thấy được một con đường quy tắc mảnh và dài hẹp mà mắt thường không nhìn thấy được. Mà trong khoảnh khắc mơ hồ nào đó, Ngũ Hành Kiếm Pháp của hắn đã có thể cùng vũ trụ vạn vật sinh ra cộng minh, có thể dẫn dắt cả con đường quy tắc, trong khi Thiên Ý Cầm Nã Thủ của cương thi rốt cuộc vẫn không đạt tới cảnh giới giống như của Thiên Ý lão nhân, nên thoáng cái đã bị Ngũ Hành Kiếm Pháp phá giải.

Lúc này Ngũ Hành Kiếm Pháp trên phương diện uy lực có lẽ không bằng Hiểm Nguy Côn của Kim Y Hoàng, và trên phương diện kỹ xảo cũng không bằng Phiến Vũ Càn Khôn của Tử Y Hoàng, nhưng trên phương diện tinh diệu thì chỉ có hơn chứ không kém.

499 vạn chín ngàn loại biến hóa.

499 vạn 9900 loại biến hóa.

Bất quá Thiên Ý Cầm Nã Thủ của cương thi cũng không đạt tới cực hạn, mặc dù chỉ có thể tăng thêm 9900 loại biến hóa, nhưng cảnh giới lại bạo tăng thêm mấy cấp độ, kỹ xảo tinh diệu hoàn toàn có thể bao trùm cả Ngũ Hành Kiếm Pháp.

Lúc này, đừng nói là Diệp Trần, ngay cả Tử Y Hoàng cùng Kim Y Hoàng cũng chống đỡ không nổi, sau khi phá giải vô số ảnh thủ, như cũ vẫn bị một đạo ảnh thủ thừa cơ đánh trúng, trong chớp mắt đã bị truyền tống đến một nơi khác, biến mất tại chỗ không còn thấy gì nữa.

"Ngũ Hành Quy Nhất, kiếm khí hóa giáp."

Đang lúc này, Kiếm Nguyên trong cơ thể Diệp Trần được thúc dục đến cực hạn, Ngũ Hành Kiếm Pháp có thể tùy Hư hóa thực, biến thành một bộ kiếm giáp rồi rơi vào trên người Yến Khinh Huyên.

Những thứ ảnh thủ kia một khi chạm đến kiếm giáp thì uy lực nhất thời yếu bớt đi, biến hóa cũng giảm bớt, tuy nói không rõ ràng như lúc trước nhưng rốt cuộc vẫn không thể bỏ qua tác dụng được.

Mà bản thân Diệp Trần sau khi làm xong mọi thứ, liền lập tức bị một đạo ảnh thủ bắt được.

"Thiên Ý lão nhân truyền thừa không thích hợp với ta, Khinh Huyên, nhất định phải nắm lấy."

Diệp Trần thanh âm truyền tới, người đã không còn thấy đâu nữa.

"Đa tạ, Diệp Trần."

Yến Khinh Huyên rất rõ ràng, nếu như không phải là trợ giúp nàng, Diệp Trần sẽ có cơ hội rất lớn thông qua khảo nghiệm. Để đối phó với Thiên Ý

Cầm Nã Thủ, dù cho uy lực võ học có cường thịnh trở lại thì cũng không có tác dụng gì, chỉ có trình độ tinh diệu thật cao mới có thể đến gần được. Ngũ Hành Kiếm Pháp không thể nghi ngờ là một võ học bác đại tinh thâm, mà Diệp Trần có thể đem kiếm pháp hóa thành kiếm giáp bảo vệ nàng, liền có thể thấy được hắn đã nắm giữ một phần tuy túy của Ngũ Hành Kiếm Pháp rồi.

"Mời lên núi!"

Cương thi dừng công kích lại, tránh con đường lên núi ra.

. . .

"Tinh Hà Toàn Nhiễu."

Trước một tòa đại sơn khác trong Chí Tôn Thánh Địa, Sở Trung Thiên đang cùng một cương thi đại chiến, cương thi này có thực lực xa xa không bằng cương thi Thiên Ý lão nhân ở bên này, nhưng dù sao Sở Trung Thiên cũng chỉ có một mình.

Tinh Hà Toàn Nhiễu là một chiêu vô thượng võ học, chiêu vô thượng võ học này cũng không phải là tự bản thân Sở Trung Thiên lĩnh ngộ ra, mà là võ học do lão nhân thần bí khắc vào trong đầu hắn, nếu có Chí Tôn biết chuyện này, chắc chắn sẽ đoán ra, lão nhân thần bí kia chính là một Chí Tôn, bởi vì chỉ có Chí Tôn mới có thể đem vô thượng võ học của mình khắc vào trong đầu người khác, tương tự với truyền thừa vậy. Bất quá cùng truyền thừa bất đồng chính là, sau thời gian càng dài thì truyền thừa đối với ký ức võ học sẽ càng rõ ràng hơn, vô thượng võ học sẽ lạc ấn mạnh mẽ trong đầu, theo thời gian dời đổi nó mới từ từ bị mơ hồ, cho đến khi bộ phận trí nhớ này mất đi.

Bảo giản huy vũ, bốn phía xung quanh Sở Trung Thiên xuất hiện ra vô số viên ánh sáng tinh thần lóe sáng, những thứ tinh thần quang này nhìn như không có chút quy luật vận chuyển nào, nhưng theo sự vận chuyển của nó, một cổ sức mạnh to lớn bỗng được gia trì ở trên người Sở Trung Thiên. Một chút sức mạnh to lớn từ huyệt khiếu trung trên người hắn thoát ra, tạo thành

một mảnh tinh hà dài hẹp và cộng hưởng cùng nhịp thở của mình, chỉ cần tâm ý biến hóa, tinh hà sẽ liền sinh ra biến hóa.

Cương thi ở đối diện cũng không thể coi thường, nó thi ra triển võ học ẩn chứa ánh sáng cùng Hắc Ám Áo Nghĩa vô thượng võ học — Thiên Cơ Biến.

Thiên Cơ Biến thật giả khó lường, nó tạo ra từng điểm sáng và không ngừng chớp động, căn bản không thể tiên đoán ra quỹ tích của chúng, nếu đổi thành một người Chuẩn Tôn khác thì đã sớm bị điểm sáng thiêu đốt tan rã rồi.

"Thiên Cơ biến chính là tuyệt học của Hỗn Vũ Chí Tôn, cũng may Tinh Hà Toàn Nhiễu của sư phụ vừa vặn có thể khắc chế loại tuyệt học không thể tiên đoán này."

Sở Trung Thiên bắt đầu hoài nghi, lão nhân thần bí sư phụ của mình cũng là một gã Chí Tôn.

Vô thượng võ học thần diệu phi phàm, trong lúc nhất thời sẽ không có khắc chế nào là tuyệt đối, phải vận dụng toàn bộ hiểu biết của bản thân thì may ra mới có thể nhìn ra vấn đề. Nếu như lão nhân thần bí không phải là một Chí Tôn, như vậy nội hàm Tinh Hà Toàn Nhiễu cuối cùng cũng là có hạn, không thể nào dễ dàng đối phó được Thiên Cơ biến, cho nên, Sở Trung Thiên mới bắt đầu chợt hiểu ra thân phận của lão nhân thần bí, tối thiểu phải là một Chí Tôn.

Chí Tôn vô thượng võ học cùng Chuẩn Tôn vô thượng võ học, tự nhiên không thể đánh đồng, cái trước đã hoàn thiện thì cái sau bất quá sẽ được thêm một tia tinh túy.

. . .

Nếu cẩn thận quan sát sẽ có thể phát hiện ra, cả Chí Tôn Thánh Địa này tựa như một cái bàn cờ khổng lồ vậy, bộ phận ở giữa là một mảnh sương mù

tịch mịch, nơi đó chính là mộ địa của những Truyền Kỳ Chí Tôn. Mà mọi người đến Chí Tôn Thánh Địa này, đều tựa như từng con cờ vậy, hoặc chủ động, hoặc bị động truyền tống đến bên trong một “ô vuông” trên bàn cờ vậy.

Địa phương mà Diệp Trần xuất hiện cách rất gần Truyền Kỳ Chí Tôn mộ địa, trước mắt bị một mảnh sương mù bao phủ, màng sương mù này có thể bao trùm cả thời không, cho dù có dùng đến U Minh Thánh Nhãn thì cũng không thể mảy may thấy rõ mọi thứ, bởi vì quy tắc nơi này đã bị thay đổi hoàn toàn, Càn Khôn Điên Đảo, Âm Dương bài xích lẫn nhau, Ngũ Hành Nghịch Chuyển. Đừng nói là Diệp Trần, ngay cả những Chí Tôn bình thường mà tới đây thì cũng sẽ bị “che” kín mắt.

Sống ở đâu thì yên ở đấy, Diệp Trần hướng phía sương mù đi tới.

Trong sương mù, tồn tại của thời không không còn ý nghĩa nữa, có lẽ chỉ là một bước nhưng lại có thể đi đến mấy chục năm ánh sáng, thậm chí mấy trăm năm ánh sáng.

"Giết!"

Loáng thoáng, một trận sát khí truyền tới.

Tạp sát!

Thời không quanh thân Diệp Trần lập tức giống như bị kết tinh lại, trong nháy mắt làn da bị nứt nẻ, sát khí này ngay cả kết cấu thời không cũng có thể phá hư.

"Sát khí thật là mạnh."

Hộ thể Kiếm Nguyên của Diệp Trần cũng sinh ra một vết rách.

"Trong tam giới, không có gì là không thể giết, giết hết!"

Ầm ầm!

Thời không quanh thân Diệp Trần lúc này đã hoàn toàn bể nát, thời gian đã không còn tồn tại, không gian cũng vậy, Diệp Trần thậm chí cảm giác được, tánh mạng của mình cũng trở nên yếu bớt đi không ít.

"Tam Giới, chẳng lẽ là Thiên Địa Nhân Tam Giới."

Thiên địa, đại biểu cho càn khôn, Thương Khung cùng với vũ trụ, Nhân, đại biểu cho sinh mệnh cùng với những thứ khác.

Trong nháy mắt, Diệp Trần đã biết thân phận của chủ nhân luồng sát khí.

Tam Giới Chí Tôn.

Nhân Tộc từ trước tới nay có tất cả Thất đại Chí Tôn, bảy vị Chí Tôn này đều đã tiếp cận đến trạng thái Chân Thần Chí Tôn.

Tam Giới Chí Tôn mạnh đến mức các Chí Tôn khác cũng khó có thể tưởng tượng nổi, Tam Giới Sát Quyền của ông được xưng tụng là có thể giết hết vạn vật, diệt sạch mọi thứ. Mà Tam Giới Sát Quyền, đã sớm chuyển từ hữu hình sang vô hình, hóa thành một cỗ sát khí, cổ sát khí này biến hóa theo tâm ý của Tam Giới Chí Tôn, nếu nhỏ yếu thì chỉ có thể làm dao động tâm thần của người khác, cường đại, thì đủ để phá hủy thiên địa, làm cho Hỗn Độn bùng nổ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1494: Tam Giới Cửa Khẩu

Sát khí càng ngày càng mãnh liệt, Diệp Trần đã bắt đầu thấy một số ngôi sao bị phá hỏng, thấy được thời gian bị chảy ngược dòng. Sát khí này từ sớm đã không phải là sát khí bình thường, bởi nó ẩn chứa bên trong chính là ảo diệu vô thượng của vũ trụ.

Cố gắn chịu đựng sát khí, Diệp Trần tiếp tục tiến tới phía trước, Truyền Kỳ Chí Tôn mộ địa là nơi chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, dù là không chiếm được truyền thừa Tam Giới Chí Tôn, nhưng chỉ cần có thể kiến thức đến Tam Giới Sát Quyền chính thức thì cũng đã rất tốt rồi, cái này càng lợi ích hơn nhiều so với việc khổ tu mấy ngàn năm, dù sao võ học của những Truyền Kỳ Chí Tôn, mỗi một môn đều phải hao tổn hết tâm huyết mới có thể sáng tạo ra.

Ba! Ba!

Thời không sụp đổ, từng đoàn khí lưu hỗn độn được sinh ra, vũ trụ vốn được sinh ra từ sự hỗn độn giống như vậy. Tam Giới Sát Quyền cũng đã có thể phá hỏng một phạm vi nhỏ trong vũ trụ, đã có thể tiếp cận cực hạn thừa nhận của vũ trụ rồi.

Bỗng nhiên, một đoàn hỗn độn khí lưu hướng phía Diệp Trần vọt tới, ngay cả với năng lực của Diệp Trần thì cũng khó tránh khỏi, bởi vì đám Khí lưu Hỗn Độn này đã vượt qua thời không, đối diện với nó sẽ không có khả năng né tránh nào, trừ phi Diệp Trần có cùng cảnh giới với Tam giới Chí Tôn.

Hỗn Độn Khí lưu quét qua nhưng cũng không chôn vùi thân thể cùng linh hồn Diệp Trần, chỉ làm cho hắn tiến vào trong một không gian kỳ lạ, bên trong không gian lạ thường này là một đại dương mênh mông, cùng với

một người trung niên mặc bạch y, sở hữu mái tóc cùng hai hàng mi và chòm râu dài trắng xóa.

"Tam Giới Sát Quyền chính là ba môn Vô Thượng quyền pháp dung hợp thành, theo thứ tự là Thiên Giới Sát Quyền, Địa Giới Sát Quyền, Nhân Giới Sát Quyền. Thiên Giới Sát Quyền phiêu miểu vô hình, có thể chuyển từ trạng thái hữu hình sang vô hình, tất cả đều nằm trong một ý niệm. Tiếp chiêu!"

Thân hình vị trung niên không lay động, nhưng lập tức một quyền được tung ra đánh thẳng về hướng Diệp Trần, tựa hồ ông đã dùng khí thế của mình để phát chiêu vậy.

Cái gì là hữu hình?

Cái gì là vô hình?

Ý nghĩa bên ngoài của nó thì ai cũng có thể lý giải, nhưng ý nghĩa sâu thẳm trong nó thì không có mấy ai có thể hiểu được.

Tại nhận thức của Diệp Trần, "hữu hình" tựu chính là có dấu vết mà lần theo, hết thảy đều phải căn cứ vào quy củ, còn "vô hình" thì chính là siêu thoát khỏi "quy củ", nhưng chăm chú mà nói, hữu hình và vô hình cũng không có giới hạn để xác minh, có chăng chỉ là dựa vào cảm tính để đoán mà thôi.

Cho nên, Thiên Giới Sát Quyền hẳn là tâm lực lượng.

Tâm lực lượng có thể mạnh và cũng có thể yếu, tương ứng cũng sẽ có vạn phần quỷ dị.

Cùng đồng dạng như người trung niên, Diệp Trần thân bất động, dụng tâm lực lượng bắt đầu phản kích, trong nội tâm suy nghĩ điều gì thì ở chỗ này sẽ biến thành sự thật, nếu ở tại bên ngoài, Diệp Trần có thể sẽ không dám làm như thế, bởi vì không thể làm được.

Rầm rầm rầm...

Không có bất kỳ dấu hiệu nào nhưng khoảng không ở giữa hai người lại sinh ra vô số tiếng nổ lớn, “vô hình chiến đấu” đã bắt đầu rồi.

Không gian lạ lẫm này không có khái niệm về thời gian.

Hai người chiến đấu không biết trong thời gian bao lâu, những tiếng nổ mạnh dần dần bị trì hoãn xuống.

"Trẻ con thật là dễ dạy, lòng của ngươi đủ mạnh, có thể vượt qua khảo thí rồi."

Vị trung niên mỉm cười, thân hình tránh ra một bên, tại vị trí hắn đứng trước đó chợt xuất hiện ra một cái đại môn.

"Đa tạ đã dạy bảo."

Diệp Trần tiến vào đại môn.

Cảnh tượng trước mắt liền biến hóa, không còn là biển rộng mênh mông nữa, mà là một đại địa bí ẩn vô biên vô hạn, đứng tại vùng đất này sẽ có thể cảm nhận được lực lượng vô cùng vô tận của đại địa, có thể chứa đựng hết thảy vạn vật.

"Địa Giới Sát Quyền bí ẩn khôn cùng, lực lượng vô cùng vô tận, chi lực cực hạn, đó chính là tinh túy của Địa Giới Sát Quyền, không có bất kỳ biến hóa nào mà hoàn toàn là dùng lực để chiến thắng."

Người trung niên xuất hiện lần nữa, đối với Diệp Trần nói.

Diệp Trần như có điều suy nghĩ, căn cứ vào lời của vị trung niên, Diệp Trần đại khái suy đoán ra Địa Giới Sát Quyền ẩn chứa chính là Lực Lượng Áo Nghĩa, đương nhiên, lực lượng cũng quá mức mơ hồ, bởi bất luận là thứ vật thể có khả năng vận động nào cũng đều có lực lượng cả, cho nên cần phải có đầy đủ lực chịu tải thì mới có thể chứa nạp cỗ lực lượng này. Thiên

Địa vạn vật là vô biên vô tận, vì vậy đại địa không thể nghi ngờ chính là vật thể có đủ lực chịu tải nhất, và “tâm phải như đại địa” thì mới có thể chịu tải được vạn vật.

"Tiếp chiêu !"

Người trung niên tay phải nắm lại, chậm rãi đánh tới một quyền.

Theo một quyền này xuất kích, khắp đại địa đều tựa hồ như đang di động về hướng Diệp Trần, lấn lướt đến mức không còn chỗ nào có thể trốn được.

"Ngũ Hành Kiếm Pháp, Thịnh Suy Hữu Thì!"

Đối mặt một quyền này, Diệp Trần chỉ có thể dùng kiếm pháp cường đại nhất để ứng phó, khi Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Suy Hữu Thì xuất hiện, Âm Dương liền trở nên điên đảo, Ngũ Hành nghịch chuyển, kiệt lực áp chế khí thế quyền pháp cùng lực lượng của đối phương.

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!

Mỗi một lần giao thủ, Diệp Trần buộc phải lui ra phía sau một bước, mười quyền của người trung niên rơi xuống, Diệp Trần phải lui về phía sau đúng mười bước.

"Quá mạnh mẽ, Thiên Giới Sát Quyền là tâm lực lượng nên có thể cường có thể yếu, nếu tâm cường thì sẽ vượt qua được khảo thí. Còn Địa Giới Sát Quyền thì lại là Thiên Địa lực lượng, là lực lượng cực hạn nhất, muốn vượt qua khảo thí thì nhất định phải đột phá bình cảnh vốn có."

Quyền thứ mười một đến!

Diệp Trần tỏa ra Kiếm Nguyên, dùng sức trảm tới một kiếm.

Oanh!

Đại địa bị xé nứt, còn Diệp Trần cả người bay ngược ra ngoài.

Quyền thứ 12!

Quyền thứ 13!

…

Quyền thứ 18!

Địa Giới Sát Quyền, một quyền sau mạnh hơn quyền trước, lực lượng là không có cực hạn, vì vậy Địa Giới Sát Quyền liền cũng không có cực hạn.

Quyền thứ 19!

Lúc quyền thứ 20 tiến đến, Diệp Trần cảm giác bản thân mình đã rơi vào thời khắc suy yếu nhất, thời điểm lúc này, nhân lực trở nên vô cùng nhỏ bé, đến mức không còn đáng để nhắc tới nữa.

Bất quá, nhân lực có hạn, nhưng Tâm lực lại vô hạn.

"Ngũ Hành Kiếm Pháp - Ngũ Hành trảm!"

Bàn chân bám thật sâu vào mặt đất, Diệp Trần nổi giận gầm lên một tiếng, Phi Thiên kiếm huy vũ nhìn như rất chậm nhưng thực tế lại vô cùng nhanh, hung mãnh trảm kích.

Một kiếm này mang theo lực sát thương vô cùng khủng bố, kiếm khí ngũ sắc bay xẹt qua đại địa khiến nó lập tức sụp đổ, tạo ra một khe rãnh thật sâu, cuối cùng trùng kích vào quyền kình khôn cùng.

Ầm ầm!

Thanh âm phảng phất như Khai Thiên Tích Địa vang lên, một ánh lửa

khổng lồ hung mãnh bay đến tận chân trời, trông như luồng ánh lửa đầu tiên khai sáng Thiên Địa Hỗn Độn vậy, vô cùng sáng chói.

Trước mắt, Diệp Trần rốt cục đã thực hiện đột phá thành công, Ngũ Hành Kiếm Pháp đã được nâng cao thêm một bước, lĩnh ngộ ra Ngũ Hành trảm.

Ngũ Hành Trảm có thể đem Ngũ Hành áo nghĩa dung nhập vào trong kiếm chiêu và dùng tâm lực lượng khống chế, nếu Tâm lực không đủ thì không cách nào xuất động được một kiếm này, cảm ngộ mà Diệp Trần có được từ cuộc đối kháng với Thiên Giới Sát Quyền trước đó, đang được dung nhập vào trong kiếm pháp của hắn.

"Hảo kiếm pháp, hi vọng ngươi có thể tiếp tục thông qua Nhân giới cửa khẩu."

Người trung niên tránh ra một bên.

Thông qua quang môn, Diệp Trần đi vào một tầng cửa khẩu cuối cùng, Nhân giới cửa khẩu trong.

Đồng dạng với trước đó, người trung niên bắt đầu giới thiệu về Nhân Giới Sát Quyền, "Nhân Giới Sát Quyền có thể thay đổi liên tục, hung hiểm vạn phần. Ngươi chỉ có thể kiến thức đến để hiểu mà thôi."

Người trung niên đánh ra một quyền, quyền kình tầng tầng lớp lớp trông như Thiên Nữ Tán Hoa, bao phủ về hướng Diệp Trần. Ngay tại thời điểm Diệp Trần sắp phản kích, tất cả quyền kình đột nhiên hợp thành một thể, hóa thành một quyền kình cực lớn và trực tiếp công kích vào chính diện Diệp Trần, lúc này, Diệp Trần đã phản ứng chậm một nhịp nên Kiếm Nguyên của bản thân không được đề thăng lên đến cực hạn, vì vậy đã bị buộc phải tiếp chiêu.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, Diệp Trần cả người bị đánh bay lên chín

tầng mây.

"Nhân Giới Sát Quyền huyền diệu ở một chữ “biến”, nếu nhìn không thấu chữ “biến” này thì ngươi tựu sẽ không có cơ hội phản kích nữa."

Vị trung niên một bên công kích, một bên tự thuật về ảo diệu của Nhân Giới Sát Quyền.

"Biến!"

Diệp Trần nhướng mày, trong quá khứ, hắn tại trên kỹ xảo chiến đấu gần như là “khinh thường” quần hùng, nhưng hiện tại, hắn rốt cuộc đã nếm thử tư vị của việc bị “đè nén”. Nhân giới sát quyền của đối phương một khi xuất ra thì bản thân mình căn bản sẽ không có được thời gian để kịp thời phản ứng. Mặc dù mỗi lần như vậy thì lực lượng cũng không phải là mạnh nhất, nhưng nếu đem ra so sánh thì thế cuộc đã càng thêm bất lợi đối với mình rồi.

"Cái gì là biến chứ ?"

Diệp Trần bắt đầu suy tư.

Nhân Giới Sát Quyền hung hiểm khó lường, lại có khả năng thay đổi liên tục, thậm chí có chút thời điểm nó đã hóa những cái không có khả năng trở thành có khả năng, đem khả năng hóa thành không có khả năng, tựa hồ cả thiên địa quy tắc cũng đều bị trói buộc bất trụ bởi Nhân Giới Sát Quyền rồi.

"Thiên Địa quy tắc!"

Diệp Trần trong đầu lóe lên Linh quang.

“Không tệ, đúng là Thiên Địa quy tắc”.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1495: Bán Thần

Thiên Địa quy tắc trói buộc Vạn Vật, nó là vô hình nhưng đồng thời cũng hữu hình, nói nó "vô hình" là vì ta không cảm giác được sự hiện hữu của nó, nói nó "hữu hình" là vì khắp nơi đều có bóng dáng của nó. Ví dụ như, Vũ Trụ tinh không có tốc độ cực hạn chính là tốc độ ánh sáng, nếu muốn vượt qua cái tốc độ này thì chỉ có thể Thuấn Di, nhưng Thuấn Di cuối cùng lại không phải là tốc độ đơn thuần, nó vẫn có dấu hiệu riêng của mình, nếu tốc độ đơn thuần có thể vượt qua tốc độ ánh sáng thì khi cùng cường địch kịch chiến, ta sẽ chiếm cứ quyền chủ động tuyệt đối. Dù sao một khi tốc độ nhanh hơn thì các phương diện tố chất có ảnh hưởng đến tốc độ cũng đều được nâng cao thêm một bước.

Nhân Giới Sát Quyền biến hóa thất thường, tại mỗi đợt biến hóa nó bắt đầu không bị Thiên Địa quy tắc trói buộc nữa, đương nhiên, cái mảnh không gian này vốn chính là do Hỗn Độn khí lưu biến ảo thành, quy tắc bên trong có lợi cho Nhân Giới Sát Quyền. Nhưng bất quá không ai có thể nói Nhân Giới Sát Quyền chính thức sẽ như thế nào, khi được chính bản thân Tam Giới Chí Tôn thi triển, Nhân Giới Sát Quyền tất nhiên sẽ có thể mạnh hơn ngàn vạn lần so với hiện tại.

Nếu như nói Thiên Ý Cầm Nã Thủ là cực hạn biến hóa của Vũ Trụ Tinh Không, như vậy Nhân Giới Sát Quyền mơ hồ đã vượt qua cái cực hạn này, rảo bước tiến đến một cấp độ rất cao.

"Dùng bất biến ứng vạn biến."

Đối với biến hóa quá mức ảo diệu, kiếm pháp của Diệp Trần tuyệt đối không thể theo kịp Nhân Giới Sát Quyền, thành tựu trước mắt của Ngũ Hành Kiếm Pháp cũng có hạn mà thôi.

Kiếm quang chợt tỏa ra cực mạnh, Diệp Trần bắt đầu thi triển ra Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Suy Hữu Thì.

Gặp phải Thịnh Suy Hữu Thì được thi triển ra, uy lực cùng biến hóa của Nhân Giới Sát Quyền cũng bắt đầu suy yếu đi, nhưng Diệp Trần vẫn không dám xem thường tính hung hiểm của Nhân Giới Sát Quyền, chỉ thấy đại lượng kiếm quang bỗng nhiên thoát ly khỏi sự khống chế của Diệp Trần rồi hòa nhập vào bên trong quyền thế của Nhân Giới Sát Quyền, khiến cho Nhân Giới Sát Quyền cũng mang theo hiệu quả lúc thịnh lúc suy, vì vậy mà lực tác dụng không còn quá mạnh khi trúng vào người Diệp Trần.

"Lợi hại!"

Diệp Trần hít một hơi lãnh khí, Nhân Giới Sát Quyền có biến hóa xác thực vượt quá dự kiến, rõ ràng có thể đem võ học đặc trưng của đối phương hóa thành của mình, cái này hoàn toàn không phải là một trong các loại biến hóa của nó!

Sau một khắc, Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần lập tức tan vỡ.

Hô!

Quyền phong thổi qua, mái tóc cùng y phục của Diệp Trần tung bay kéo dài hướng về phía sau, nhưng kỳ quái ở chỗ, quyền phong tựa hồ không có chút uy lực gì.

Người trung niên đình chỉ công kích.

"Chúc mừng, ngươi đã thông qua khảo nghiệm, có thể tiến vào Tam Giới Sơn để tiếp nhận truyền thừa."

Diệp Trần nghi vấn nói: "Tiền bối, ta không thể thông qua Nhân giới cửa khẩu, vì sao lại vượt qua được ?"

Trung niên nhân cười nói: "Cho dù là Chí Tôn bình thường cũng không có khả năng thông qua Nhân giới cửa khẩu, ngươi cũng đã nhìn ra được,

trong chuyện này có dính dáng đến Thiên Địa quy tắc rồi, ngươi đã có thể biết được mấu chốt trong đó, như vậy dĩ nhiên đã hợp lệ rồi."

Tam Giới sát quyền có tất cả diệu dụng, Nhân Giới Sát Quyền tuy rằng nhìn như khó đối phó nhất nhưng cũng không nhất định là lợi hại nhất, Thiên Giới sát quyền thì chủ ý chính là tâm lực lượng, tâm mạnh mẽ liền đủ để vượt qua mọi thứ, còn Địa Giới Sát Quyền thì không có quá nhiều biến hóa, nó là suối nguồn của lực lượng. Nhân Giới Sát Quyền giống như hồng trần vạn trượng, có thể thay đổi thất thường, nếu không siêu thoát được hồng trần thì tất nhiên sẽ rất khó đối phó với Nhân Giới Sát Quyền.

Tam Giới Sơn vô cùng hùng vĩ nhưng lại hư thật khó phân biệt, nếu không có người trung niên dẫn đường thì Tam Giới Sơn ở nơi nào Diệp Trần dù có tìm khắp nơi cũng không thấy được.

Thông qua Tam Giới thạch bia, đi qua cây cầu Tam Giới, Diệp Trần rốt cuộc đi tới con đường lên núi.

"Có thể tiếp nhận được nhiều truyền thừa hay không, hoàn toàn dựa vào khả năng lĩnh ngộ của ngươi rồi."

Nhân sinh tựa như một tòa đại sơn, con đường nhân sinh đều bắt đầu từ chỗ thấp nhất, mỗi một tòa đại sơn trong Chí Tôn Thánh Địa đều đại biểu cho cuộc sống nhân sinh của một Chí Tôn, Tam Giới Sơn, chính là đại biểu cho cuộc sống nhân sinh của Tam Giới Chí Tôn.

Trên đường hành tẩu lên núi, Diệp Trần thấy được Tam Giới Chí Tôn ở thời kì còn là một đứa bé, cho đến thời kì thanh niên. . .

Giai đoạn nhân sinh trước kia của Tam Giới Chí Tôn hoàn toàn bất đồng cùng Diệp Trần.

Tam Giới Chí Tôn vốn là một người làm ăn bình thường, lúc tuổi còn trẻ mà đã có gia tài bạc triệu, nhưng ở cái thế giới này, tài lực hoàn toàn không thể đả bại thực lực tuyệt đối, sau khi gia tài bạc triệu kia trở nên tiêu tán,

Tam Giới Chí Tôn bắt đầu đi đến con đường võ giả. Vốn dĩ ở cái tuổi này của hắn thì con đường võ đạo trên cơ bản sẽ không có tiền đồ gì, nhưng sự thật cũng không hoàn toàn là như vậy, bằng vào cố gắng cùng nghị lực kinh người, hắn đơn giản chỉ cần tu luyện tới Luyện Khí cảnh tại năm ba mươi lăm tuổi, tu luyện tới Bão Nguyên cảnh tại năm mươi tuổi, tu luyện đến Chí Linh Hải cảnh tại một trăm tuổi, tu luyện đến Sinh Tử Cảnh tại năm hai trăm tám mươi tuổi.

Khi đến Sinh Tử Cảnh, Tam Giới Chí Tôn bắt đầu trổ hết tài năng, thể hiện ra thiên phú ngộ tính vô cùng kinh khủng.

Nhân Giới Sát Quyền là do Tam Giới Chí Tôn sáng tạo ra lúc một nghìn tuổi, hai nghìn tuổi ngay sau đó đã sáng tạo ra Địa Giới Sát Quyền, năm nghìn tuổi sáng tạo ra Thiên Giới sát quyền, lúc một vạn tuổi, Tam Giới Chí Tôn đã đem Nhân Giới Sát Quyền tăng lên đến cảnh giới mới, hai vạn tuổi, Tam Giới Sát Quyền đã viên mãn, trở thành vô thượng võ học ít có môn võ học nào có thể vượt qua.

"Tà Tôn, tiếp chiêu."

Trên sườn núi, tại nơi gần đến đỉnh núi, Diệp Trần thấy được cuộc chiến đấu kịch liệt nhất.

Song phương chiến đấu theo thứ tự là Tam Giới Chí Tôn cùng một gã Tà Linh tộc Chí Tôn, rất hiển nhiên, gã Tà Linh tộc Chí Tôn này cũng là một Chí Tôn cực kỳ cường đại, quyền pháp mà hắn thi triển mặc dù không có sát khí lạnh thấu xương như Tam Giới Chí Tôn, nhưng lại tràn ngập cực đoan tà khí. Tà đạo tôn trọng tự do, chẳng phân biệt thiện ác, một khi thi triển thì cả bầu trời đều tràn ngập quyền ảnh, nơi nơi đều là quyền ảnh. Khi đã đạt đến loại tình trạng biến hóa này thì cả Thiên Đạo cũng phải chịu ảnh hưởng mà không ngừng vặn vẹo.

Cuối cùng, vẫn là Tam Giới sát quyền mạnh hơn, một quyền đánh xuyên qua trùng trùng điệp điệp quyền ảnh, đả thương nặng Tà Tôn.

Về sau lại có thêm mấy trận đại chiến khác, mỗi trận đại chiến sau đều muốn kinh thiên hơn những trận trước, nhất là trận chiến cùng Ma tộc truyền kỳ Chí Tôn Ám Hắc Ma Tôn, cả hai đều là người mạnh nhất của chủng tộc mình. Tại trình độ nhất định, lực lượng đã đạt tới và thậm chí là vượt qua cả Vũ Trụ cực hạn, Tam Giới sát quyền của Tam Giới Chí Tôn có thể xuyên thủng bất luận vật thể gì, dù cho phòng thủ nghiêm mật thế nào thì đối mặt với Tam Giới sát quyền cũng đều không có hiệu quả. Còn Ám Hắc Hỗn Độn Vô Lượng Thủ của Ám Hắc Ma Tôn thì lại có lực phá hoại cực hạn.

Tam Giới sát quyền chống lại Ám Hắc Hỗn Độn Vô Lượng Thủ, kết quả là cân sức ngang tài, Tam Giới Chí Tôn bị trúng một chưởng của Ám Hắc Ma Tôn, còn Ám Hắc Ma Tôn cũng bị Tam Giới Chí Tôn đánh trúng một quyền.

Trên đỉnh núi, một cuộc chiến đấu cuối cùng giữa Tam Giới Chí Tôn cùng Ám Hắc Ma Tôn đã xuất hiện.

Tàn cuộc chiến, Ám Hắc Ma Tôn đã có đột phá cảnh giới, trở thành tồn tại Vô Địch phía dưới Chân Thần.

Bán Thần, bán Thần tuy rằng vẫn không phải là Chân Thần, nhưng lại có thể tại trong Lĩnh Vực của chính mình mà cải biến quy tắc, thay đổi Thiên Đạo Càn Khôn, nhưng cũng may mắn là Bán Thần đã bắt đầu bị Vũ Trụ ý chí áp chế, chiến lực tuy rằng tăng lên rất nhiều nhưng cũngkhông cách nào phát huy ra Thần lực chính thức được.

Trong trận chiến này, Tam Giới Chí Tôn đã vẫn lạc, trước khi chết, toàn bộ nhân tính và cả Linh Hồn của ông đã hóa thành một cỗ sát khí, đồng dạng đả thương nặng Ám Hắc Ma Tôn, khiến cho Ám Hắc Ma Tôn đã bị Vũ Trụ trục xuất đến một địa phương bí ẩn nào đó, mà Tam Giới Chí Tôn sau khi biến thành sát khí, đã xuyên qua thời không và đi tới Chí Tôn Thánh Địa, biến thành một ngọn núi, ngọn núi này chính là Tam Giới Sơn.

"Nguyên lai ở phía trên Chí Tôn còn có bán Thần, không biết cuối cùng Tam Giới Chí Tôn có dùng biện pháp đặc thù gì để bước vào hàng ngũ Bán

Thần hay không…"

Bán Thần, tên gọi đúng như ý nghĩa, đã có một chút thủ đoạn của Chân Thần nhưng vẫn chưa phải là Thần linh thực sự.

Cuộc sống nhân sinh của Tam Giới Chí Tôn đã trải qua một cách chậm rãi mơ hồ tại trong đầu Diệp Trần, thứ cuối cùng còn ưu lại chỉ có những tinh túy của võ học, những tinh túy này, thường nhân căn bản nhìn vào sẽ không hiểu được, có chăng chỉ là một ít ký hiệu, trong đó có rất nhiều đường cong, có lẽ cũng có vài chữ…nhưng đối với người có ngộ tính không đủ thì đừng nói chi là lĩnh ngộ, ngay cả xem hiểu cũng đã rất khó khăn rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1496: Cảnh Giới Kiếm Đạo Chí Cao

Xếp bằng ở đỉnh Tam Giới Sơn, Diệp Trần vẫn không chút lay động, nhập định tiến vào trong cấp độ sâu nhất.

Chí Tôn truyền thừa sẽ vì người tiếp thụ mà phân định, một số người chỉ có thể đạt được một bộ phận nhỏ của tinh túy võ học, một số người khác lại có thể nhận được một bộ phận lớn tinh túy võ học. Theo lẽ thường mà nói, ngộ tính càng cao thì độ hoàn hảo tiếp nhận truyền thừa cũng càng cao, đương nhiên, còn có một loại tình huống, đó chính là người tiếp nhận truyền thừa có võ đạo tương đồng cùng chủ nhân truyền thừa võ đạo, thậm chí giống hệt nhau, như thế, nói không chừng sẽ có thể tiếp nhận truyền thừa một cách trọn vẹn.

Tam Giới Chí Tôn võ đạo tất nhiên không giống với võ đạo mà Diệp Trần theo đuổi, bất quá Diệp Trần cũng không muốn nhận truyền thừa nguyên vẹn của Tam Giới Chí Tôn, mà chủ yếu là lý giải võ đạo của đối phương, đã đến cảnh giới này của Diệp Trần, việc khổ luyện đã không có bao nhiêu tác dụng nữa, có đôi khi, chỉ một cái lĩnh ngộ thôi nói không chừng cũng phải phải vượt qua mấy nghìn năm khổ tu mới có thể luyện thành.

Thiên Giới sát quyền!

Địa Giới Sát Quyền!

Nhân Giới Sát Quyền!

Trong đầu, ba loại quyền pháp của Tam Giới Chí Tôn không ngừng lưu chuyển.

Thiên Giới sát quyền, Diệp Trần đã có thể lĩnh ngộ, nếu không cũng sẽ

không dễ dàng xông qua cửa khẩu Thiên Giới được, bất quá Diệp Trần cũng biết rằng bản thân mình vẫn còn rất kém. Thiên Giới sát quyền có thể mạnh mẽ, có thể yếu, tại thời điểm mạnh, thậm chí còn mạnh mẽ hơn so với Nhân Giới Sát Quyền, điểm lĩnh ngộ này của mình hoàn toàn không đáng để nhắc tới, mà để lĩnh ngộ được tinh túy của Tam Giới sát quyền, võ giả nhất định phải bắt đầu từ Thiên Giới sát quyền, bởi vì Thiên Giới sát quyền có chủ ý trước tiên phải làm vững chắc nhân tâm, nếu tâm không đủ mạnh thì liền không cách nào khống chế được Tam Giới sát quyền.

"Để đạt đến cấp độ Chí Tôn cần phải có đầy đủ Tâm Lực mới có thể vượt qua."

Không có bất kỳ lý do nào, trong đầu Diệp Trần bất chợt hiện lên một cái ý niệm như vậy.

Trong quá khứ, Diệp Trần cho rằng tu tâm chính là tu ý chí, tâm mạnh mẽ tức là ý chí mạnh mẽ, nhưng hiện tại, Diệp Trần không cho là như vậy nữa rồi. Tâm, là thứ có cấp độ càng thâm sâu hơn, nó là thứ rất hư vô mờ mịt, so với Linh Hồn càng mờ ảo hơn nhiều. Linh Hồn mạnh mẽ, ý chí mạnh mẽ vẫn không có nghĩa là sẽ có được tương lai hùng vĩ, nhưng khi tâm mạnh mẽ thì chí ít sẽ có cái hy vọng này. Một sinh mệnh sau khi đã có được tư duy, kỳ thật cũng sẽ có lý tưởng cùng tâm nguyện, nếu là một người có thiên phú dị bẩm nhưng trời sinh hắn lại không có lòng háo thắng, như vậy tương lai của hắn tất nhiên là có hạn chế.

Lòng có bao nhiêu, tương lai liền lớn đến bấy nhiêu.

Tâm vô hạn, tương lai cũng liền vô hạn.

Nghĩ thông suốt điểm này, trên người Diệp Trần liền sinh ra kịch liệt biến hóa, lúc này Diệp Trần vẫn là Diệp Trần như lúc trước, nhưng ở trước mặt của hắn lại xuất hiện một cái đại môn đang mở rộng, đi vào đại môn này sẽ có thể bước về phía điểm nhân sinh chí cao.

Thời gian như dòng nước trôi qua, trên đỉnh Tam Giới Sơn, Diệp Trần

vẫn một mực ngồi xếp bằng ở đó mà không hề lay động.

Bất quá nếu có người đang nơi đây, chắc chắn sẽ phát hiện ra, xung quanh Diệp Trần có sinh ra rất nhiều chiết xạ, những thứ chiết xạ này cũng không phải là chiết xạ như các loại ánh sáng đơn thuần, mà là nội tâm chiết xạ, thời gian dần trôi qua, chiết xạ càng ngày càng mạnh hơn, bắt đầu có kiếm pháp chiết xạ ra, những thứ kiếm pháp này cũng có mạnh có yếu, "yếu" thì vẻn vẹn tương đương với kiếm pháp của người bình thường, "mạnh" thì hầu như có thể so với Chí Tôn.

Tâm sẽ có biến hóa, nói cách khác, Tâm Lực mạnh hay yếu đều sinh ra chấn động, chấn động nhẹ thì tất nhiên uy lực là thấp nhất, chấn động mạnh tức là sẽ có thể phát huy ra năng lực mạnh đến không thể tưởng tượng được.

Chỗ lợi hại của Thiên Giới sát quyền nằm ở chỗ có thể đem chấn động của tâm duy trì tại một trục thẳng đứng và tương đối cao, để cho chấn động có thể tăng lên vô hạn, về phần có thể tăng lên bao nhiêu thì còn phải nhìn xem cảnh giới trong lòng của ngươi có thể đi lên bao xa.

Oanh!

Đột ngột, một góc Tam Giới Sơn bị đánh bạo tạc.

Sau một khắc, góc Tam Giới Sơn bị đánh vỡ kia lập tức khôi phục, dường như đây chẳng qua chỉ là ảo giác.

"Vạn vật đều không có gì rõ ràng, là thực cũng tốt, giả cũng tốt, cũng không cần phải là trọng yếu, mà quan trọng chính là, đó có phải là suy nghĩ trong lòng mình hay không."

Chậm rãi, Diệp Trần đứng người lên.

Tu vi Diệp Trần vẫn không có tăng lên chút nào, nhưng Diệp Trần bây giờ đã nguy hiểm hơn vô số lần so với Diệp Trần trong quá khứ, người tuy rằng đang đứng ở nơi đó, nhưng lại tựa hồ như đang cách đó vô số không gian, mộng ảo cùng hiện thực, thật thật giả giả…đã trở nên vô cùng khó

phân biệt, muốn chạm đến nhưng không thể nào chạm được.

Giờ khắc này, Diệp Trần đã đạt đến tình trạng Tâm Kiếm, cảnh giới chí cao của Kiếm Đạo.

Kiếm Đạo cảnh giới tầng thấp nhất chính là “Trong tay không Kiếm, trong Tâm có kiếm”, cao hơn một bậc chính là “Trong tay không Kiếm, trong Tâm không kiếm”, để tăng lên một bậc là ngàn vạn khó khăn. Đương nhiên, đã đến tình trạng Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, trên cơ bản tất cả mọi người đều đã có cấp độ cảnh giới rất cao, vì vậy cảnh giới có mạnh mẽ lên thì bản thân cũng mạnh mẽ hơn không bao nhiêu, đây cũng chính là nói, không phải Kiếm Đạo cảnh giới của ngươi tăng lên là có thể dễ dàng đánh bại được người khác, bởi vì có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng đến thực lực, Kiếm Đạo cảnh giới chỉ là một bộ phận trong đó mà thôi.

Nhưng Tâm Kiếm lại không giống như vậy, đây là cảnh giới chí cao của Kiếm Đạo, ngay cả những Chí Tôn cũng đều chưa hẳn có thể đơn giản nắm giữ được Kiếm Đạo cảnh giới.

Tâm Kiếm không hề cố chấp tại “sự thật” hay “hư ảo”, không hề cố chấp tại “thực” hay “giả”, tại một trình độ nhất định, nó đã vượt ra khỏi Thiên Đạo, có thể sánh ngang cùng Thiên Đạo rồi.

Nhưng điều mà Diệp Trần không biết chính là, “tâm cường đại” thật ra chính là mấu chốt để trở thành Chân Thần, bởi vì chỉ có Tâm mới có thể siêu thoát Thiên Đạo, mới có thể không bị Thiên Đạo trói buộc đến phút cuối cùng.

Đương nhiên, hiện tại Diệp Trần chẳng qua chỉ là mới tiến vào cảnh giới Tâm Kiếm, vẫn chưa đủ để sánh ngang cùng Thiên Đạo, cho dù là Tam Giới Chí Tôn đi nữa cũng đều không thể khiêu chiến với Thiên Đạo, nếu như có thể khiêu chiến thì hắn chính là Chân Thần rồi.

"Tâm mạnh như thế nào thì kiếm pháp liền sẽ mạnh như thế."

Rút Phi Thiên kiếm ra, Diệp Trần thi triển ra Ngũ Hành Kiếm Pháp.

Ông ông ô...ô...n...g!

Kiếm quang tràn ngập ra khắp nơi, quy tắc Tam Giới Sơn dần dần bị kiếm quang vặn vẹo, bất quá bởi vì Tam Giới Sơn chính là Tam Giới Chí Tôn biến thành, tâm lực lượng càng cường đại hơn, Ngũ Hành Kiếm Pháp cũng chỉ vừa vặn có thể thoáng vặn vẹo nó mà thôi. Ngược lại, nếu như nơi đây là ngoại giới thì chỉ sợ Ngũ Hành Kiếm Pháp ẩn chứa Tâm lực lượng sẽ có thể đơn giản vặn xoắn quy tắc.

"Ngũ Hành trảm!"

Hít sâu một hơi, Diệp Trần bỗng thi triển ra Ngũ Hành trảm, chỉ thấy một đạo ngũ thải kiếm mang điên cuồng bổ ra, trong lúc nhất thời, đỉnh Tam Giới Sơn tỏa ra sấm sét vang dội, thời không bị nghiền nát, có cảm giác giống như lúc này đang tại thời đại mà Như Lai phật tổ đến vùng Hỗn Độn để tạo ra các vì tinh tú vậy.

"Không thể tưởng được hắn đã lĩnh ngộ được tâm lực lượng nhanh như vậy, đích thật là thiên tài bất thế."

Một bên, thân ảnh người trung niên biến ảo ra, khẽ gật đầu.

Thi triển xong một kiếm này, kiếm thế trên người Diệp Trần giống như đã “trút giận” lên một quả bóng da bình thường vậy, sau đó lập tức suy nhược xuống, hắn dù gì cũng chỉ mới tiến vào cảnh giới Tâm Kiếm nên tâm lực lượng vẫn chưa ổn định.

"Trách không được Thiên Ý Cầm Nã Thủ lại không lường được như vậy, trong đó tất nhiên có ẩn chứa cường đại Tâm Lực, đã có thể dùng để thay thế Thiên Tâm rồi. Khi đó, tất nhiên không gì là không thể làm được, bất quá so với Tam Giới sát quyền thì đoán chừng nó yếu nhược hơn rất nhiều, chẳng qua chỉ là Tam Giới sát quyền thực sự ta còn chưa được thấy qua."

Diệp Trần rất rõ ràng, Tam Giới sát quyền thập phần hung hiểm, không xuất ra thì thôi, chỉ cần vừa xuất ra là muốn đoạt mạng đối phương. Quyền pháp, quyền kình đã hóa thành một cỗ sát khí Bất Diệt và vĩnh hằng

Thiên Giới sát quyền, Diệp Trần đã nhập môn sơ khởi, nhưng lại có thể ngộ ra Tâm Kiếm, cảnh giới chí cao của Kiếm Đạo.

Kế tiếp chính là Địa Giới Sát Quyền cùng Nhân Giới Sát Quyền.

Địa Giới Sát Quyền là lực lượng cực hạn, đầu tiên cần phải nhận thức về tồn sự tại của lực lượng, sau đó đem Thiên Địa lực lượng hóa thành lực lượng của mình và tấn công mạnh vào địch nhân.

"Bước đầu tiên ta cần phải lĩnh ngộ ra lực lượng áo nghĩa, như thế mới có thể “làm chơi ăn thật” a."

Nói như vậy, Thời Gian Áo Nghĩa cùng Không Gian Áo Nghĩa chính là áo nghĩa chí cao, bất quá nếu so với lực lượng áo nghĩa, thì Thời Gian Áo Nghĩa cùng Không Gian Áo Nghĩa cũng có thể bỏ xa những áo nghĩa khác, thời gian lưu động tức là có ẩn chứa lực lượng, không gian cố định cũng ẩn chứa lực lượng, lực lượng có thể nói là có mặt khắp nơi, nó chính là mối liên hệ ràng buộc của Thiên Địa Vạn Vật.

Lực lượng không chỗ nào là không có, cho nên càng rất khó lĩnh ngộ được.

Nếu như có thể ngộ ra được lực lượng áo nghĩa, nói không chừng sẽ có thể ngộ ra Thời Gian Áo Nghĩa, bởi vì giữa hai thứ có tồn tại một mối liên hệ tất yếu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1497: Thời Không Kiếm Pháp, Tử Vong Thiết Cát

Tuy nhiên, Lực Lượng Áo Nghĩa so với Thời Gian Áo Nghĩa cùng Không Gian Áo Nghĩa chỉ có hơn chứ không kém, nhưng đòi hỏi là giai đoạn đầu tiên phải lĩnh ngộ cho thật tốt. Sau khi đạt được tinh túy của Địa Giới Sát Quyền, nó đã khiến cho Diệp Trần giảm bớt được rất nhiều tích lũy ban đầu, trực tiếp đem Lực Lượng Áo Nghĩa đẩy lên tới bảy thành cảnh giới. Hiện tại, hắn thi triển cùng một loại kiếm pháp nhưng uy năng đã tăng vọt so với trước kia rất nhiều, từng chiêu từng thức đều không cần vận dụng đến thực lực cực hạn của bản thân nữa.

Và sau đó không lâu, Lực Lượng Áo Nghĩa tiếp tục được đẩy lên tới chín thành cảnh giới, lúc này những lý giải về nó trong đầu Diệp Trần cũng đã triệt để khô kiệt đi. Bất luận một môn áo nghĩa nào cũng đều có chín thành cảnh giới, đó chính là Cấm khu. Như thế, thực tế mà nói, Lực Lượng Áo Nghĩa sau khi đạt đến chín thành cảnh giới thì mới được gọi là chân lý thật sự của nó, những thứ khác như trước vẫn chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi.

Để tu luyện thành công Lực Lượng Áo Nghĩa thì võ giả cần phải thật sự lĩnh ngộ được nó, hoàn toàn không có bất kỳ con đường tắt nào có thể vượt qua. Việc này không giống với Tâm Kiếm, cho nên Diệp Trần lập tức đình chỉ lĩnh ngộ lực lượng áo nghĩa mà không tu luyện đến viên mãn nữa.

Bất quá chín thành cảnh giới Lực Lượng Áo Nghĩa đã làm cho Diệp Trần rất thỏa mãn, nhưng càng làm cho hắn kinh hỉ hơn chính là, Lực Lượng Áo Nghĩa xuất hiện đã khiến cho Thời Gian Áo Nghĩa và Không Gian Áo Nghĩa được thuận lợi phát triển theo. Trước mắt, Thời Gian Áo Nghĩa còn rất thấp, tiến bộ cũng rất chậm chạp, nhưng cũng có được hai thành cảnh giới rồi.

Tuy rằng Lực Lượng Áo Nghĩa mạnh hơn so với Thời Gian Áo Nghĩa,

thế nhưng nếu xét về độ khó lĩnh ngộ thì Thời Gian Áo Nghĩa lại khó lĩnh ngộ hơn nhiều. Việc này có một số nguyên nhân chủ yếu, thứ nhất, sau khi lĩnh ngộ Không Gian Áo Nghĩa, muốn lĩnh ngộ thêm Thời Gian Áo Nghĩa thì độ khó hội sẽ bạo tăng gấp 10 lần, trong đó, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Quang Ám thậm chí cả Âm Dương đều khác biệt nhau. Không Gian Áo Nghĩa cùng Thời Gian Áo Nghĩa một khi phối hợp với nhau, dù là không sáng tạo ra được một dạng võ học như Thời Không Áo Nghĩa thì cũng sẽ trở nên thập phần biến thái, thậm chí hội sẽ sinh ra biến hóa không thể tưởng được.

Hắn cũng rất rõ ràng, thời không cũng giống như một cái khung của thế giới nên lại càng dễ sinh ra phản ứng dây chuyền khủng bố hơn. Trong khi Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Quang Ám cùng với Âm Dương lại cần có một sự dung hợp nhất định thì mới có thể bộc phát ra lực lượng không kém cỏi thời không.

Về phần Lực Lượng Áo Nghĩa, nó là một thứ đơn lẻ, nhưng cũng không hẳn là đơn độc. Nói nó "đơn lẻ" là bởi vì nó không dung hợp cùng các áo nghĩa. Cho nên, trong trường hợp một đối một thì nó sẽ mạnh nhất, thế nhưng so với Thời Không Áo Nghĩa, Ngũ Hành áo nghĩa, Âm Dương áo nghĩa thì lại kém hơn không ít. Còn nói nó "không đơn độc" là do Lực Lượng Áo Nghĩa có thể vận dụng đến bất luận phương diện gì. Thậm chí có thể dung hợp cùng Thời Không Áo Nghĩa nữa, ví dụ như Tam Giới Sát Quyền đã ẩn chứa Âm Dương áo nghĩa cùng Lực Lượng Áo Nghĩa.

Muốn trở thành Chân Thần là không hề dễ dàng như vậy, dù chỉ trở thành Bán Thần thôi thì đã khó như lên trời rồi, đó là chưa nói, ít nhất phải đem hiểu biết của mình đẩy lên đến cực hạn thì may ra.

Thời Gian Áo Nghĩa đạt tới hai thành cảnh giới đã giúp cho uy lực của Siếp Na Huy Hoàng bạo tăng, cơ hồ đã gia tăng lên ngàn vạn lần, một kiếm chém ra mang theo kiếm ảnh trùng điệp như một chiếc võng và đầy tư vị tử vong. Kiếm quang bao phủ cả thời không và thiết cắt hết thảy vạn vật, nếu như nói trước kia là tương đồng với thiết cắt thời không, thì như vậy hiện tại

đã là thiết cắt thời không thật sự rồi, uy lực không kém cỏi Ngũ Hành Kiếm Pháp chút nào, chỉ thua kém đôi chút so với tuyệt chiêu Ngũ Hành Trảm bên trong Ngũ Hành Kiếm Pháp mà thôi.

Nghe tựa hồ có chút khoa trương, nhưng dù sao Thời Gian Áo Nghĩa mới chỉ đạt hai thành cảnh giới mà thôi, trong khi Ngũ Hành Kiếm Pháp lại ẩn chứa năm loại viên mãn áo nghĩa, nhưng cũng phải biết rõ rằng, Thời Không Áo Nghĩa thập phần minh bạch và trong sáng, bình sinh đã có thể đền bù thiếu hụt lẫn nhau, từ đó dẫn phát ra phản ứng dây chuyền vô cùng khủng bố. Còn Ngũ Hành Kiếm Pháp thì nhìn như ẩn chứa năm loại viên mãn áo nghĩa, nhưng Diệp Trần căn bản không có biện pháp tại trong thời gian ngắn mà có thể đem uy năng của chúng tiếp tục đẩy lên cấp độ cao hơn. Có thể nói, Siếp Na Huy Hoàng đã đào sâu tiềm lực của Thời Không Áo Nghĩa, còn Ngũ Hành Kiếm Pháp thì gần kề chỉ mới tiếp cận được lớp bên ngoài của Ngũ Hành áo nghĩa mà thôi, cả hai không thể đánh đồng được.

Đây cũng là vì sao Thời gian áo nghĩa lại khó lĩnh như thế.

Bất quá trước mắt, Siếp Na Huy Hoàng đã không còn thích hợp với tên gọi Siếp Na Huy Hoàng nữa rồi, sau khi tăng thêm Thời Gian Áo Nghĩa, kiếm pháp đã có được thuộc tính thiết cắt hết thảy vạn vật, vì vậy Diệp Trần gọi nó là Tử Vong Thiết Cát.

Luận về sự huyền ảo, Tử Vong Thiết Cát không thể bì kịp chiêu Thịnh Suy Hữu Thì của Ngũ Hành Kiếm Pháp, còn luận về lực phá hoại thì Tử Vong Thiết Cát cũng không sánh kịp Ngũ Hành trảm, bất quá chỗ đáng sợ của Tử Vong Thiết Cát nằm ở chỗ, địch nhân rất khó né tránh được nó, cơ hồ phong sát bất luận đường đào thoát nào của địch, ngay cả thời không ở trước mặt Tử Vong Thiết Cát thì cũng chỉ như một khối bơ mềm khá lớn mà thôi, mà kẻ địch thì vô luận như thế nào đều ở vào giữa không trung, trừ phi cảnh giới của hắn viễn siêu Diệp Trần thì may ra mới có thể thoát được.

Lực Lượng Áo Nghĩa đã đạt đến chín thành cảnh giới, việc tu luyện kế tiếp chính là dành cho Nhân Giới Sát Quyền.

Nhân Giới Sát Quyền huyền hảo ở khả năng biến hóa, mục đích của biến hóa chính là để cho địch nhân không biết phải xử lý tình huống như thế nào, có lẽ có chút trùng hợp cùng Tử Vong Thiết Cát, thế nhưng, nếu như gặp phải địch nhân đạt thành tựu cao tại Thời Không Áo Nghĩa, thậm chí cao hơn Diệp Trần, như vậy Tử Vong Thiết Cát đã không còn chút tính áp đảo nào nữa, thời điểm này chính là lúc vai trò của biến hóa sẽ phát huy.

Biến hóa cực hạn trên lý luận chính là quy tắc cực hạn, điều mà Diệp Trần cần phải làm là tiếp cận cho được cái cực hạn này, về phần có thể siêu việt cực hạn thì Diệp Trần tựu cũng không thực sự muốn, bởi vì chỉ có những Truyền Kỳ Chí Tôn mới có thể làm được sự tình này. Nếu như hắn cũng có thể làm được thì đâu cần phải ở Tam Giới Sơn tiếp nhận Tam Giới Chí Tôn truyền thừa nữa.

Đỉnh núi Tam Giới chợt nổi lên cuồng phong.

Vù vuuuuuuuuu!

Cầm trong tay Phi Thiên kiếm, Diệp Trần bỗng nhiên đâm ra một kiếm.

Lập tức trên tảng đá lớn ở phía đối diện bị thủng đi bảy vạn bảy ngàn lỗ kiếm.

Muốn biến hóa được tinh xảo, việc đầu tiên phải có đầy đủ tốc độ.

Căn cứ vào việc tìm hiểu tinh túy của Nhân Giới Sát Quyền, Diệp Trần đặt ra cho mình ba mục tiêu.

Mục tiêu thứ nhất là lập tức đâm ra được mười vạn cái lỗ kiếm.

Mục tiêu thứ hai là lập tức đâm ra 30 vạn cái lỗ kiếm.

Mục tiêu thứ ba là lập tức đâm ra một trăm vạn cái lỗ kiếm.

Kỳ thật vẫn còn một mục tiêu cuối cùng, đó chính là trong nháy mắt có thể đâm ra vô tận lỗ kiếm, bất quá mục tiêu đó đã là siêu việt quy tắc rồi, hắn

không thể nào có thể làm được ở thời điểm trước mắt.

Đừng nhìn tốc độ di chuyển của Diệp Trần đã đạt đến tốc độ ánh sáng, tốc độ vung kiếm cũng nhanh như tốc độ ánh sáng, nhưng tần suất huy kiếm quá nhanh cũng sẽ làm cho kiếm lực nhanh chóng suy yếu trên phạm vi lớn, trong nháy mắt chém ra bảy vạn bảy ngàn kiếm, cái này không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

Nhân Giới Sát Quyền tinh túy ở chỗ, phải làm như thế nào để cho thân thể của mình càng nhẹ nhõm hơn để có thể chém ra càng nhiều quyền pháp hay kiếm pháp hơn nữa.

Tám vạn cái.

Tám vạn 5000 cái.

Chín vạn cái.

Mười vạn.

Không biết đã trải qua bao lâu, Diệp Trần rốt cục đã hoàn thành được mục tiêu thứ nhất, một kiếm chém ra, tạo thành mười vạn cái lỗ kiếm rậm rạp chằng chịt tại phía trên tảng đá lớn.

Làm được một bước này vẫn chưa được gọi là xong, trái lại, chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Lại trải qua thời gian không biết bao lâu, Diệp Trần tiếp tục chém ra một kiếm, như trước vẫn chỉ có thể đâm ra mười vạn kiếm, thế nhưng mười vạn cái lỗ kiếm này lại có thể tạo thành một bức đồ án phức tạp, trông nó giống như một đóa hoa nở rộ vậy, nếu xem xét kỹ lưỡng sẽ nhận ra cái đóa hoa này không ngừng nở rộ, cũng không ngừng héo rũ, một vòng tuần hoàn vĩnh viễn không chừng mực, có lúc lại giống như những rung động trong hồ nước, không ngừng khuếch tán...

Lúc Diệp Trần bắt đầu hướng đến mục tiêu thứ hai xuất phát, đã lập tức

đâm ra một kiếm và tạo thành được hai mươi mốt vạn kiếm, đây chính là thành quả đạt được từ việc tạo thành đồ án phức tạp của một kiếm trước đó.

Rất thuận lợi, mục tiêu thứ hai cũng đã được hoàn thành.

Diệp Trần bắt đầu khắc chữ trên tảng đá lớn, toàn bộ những chữ này đều do sử dụng kiếm mà tạo thành.

Khắc lại ra rất nhiều chữ, nhưng tất cả điều không làm Diệp Trần vừa ý, cuối cùng, Diệp Trần lựa chọn khắc chữ 'Kiếm'.

Nguyên một đám chữ “kiếm” xuất hiện, phía trên những chũ “kiếm” này hệt như có kiếm khí đang xông thẳng lên trời vậy, những Sinh Tử Cảnh kiếm khách bình thường nếu chứng kiến những chữ “kiếm” này, Kiếm đạo cảnh giới của họ tất nhiên sẽ tăng vọt lên một cấp độ cao hơn, bởi vì trong từng chữ “kiếm” kia đều có ẩn chứa quá nhiều cảm ngộ Kiếm đạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1498: Sâm La Vạn Tượng

Đến khi khắc được tổng cộng mười vạn tám ngàn cái chữ “kiếm”, Diệp Trần mới dừng tay.

Bên trên Tam Giới Sơn có rất nhiều tảng đá to lớn, lúc này, trên mỗi một tảng đá đều có một chữ “kiếm”. Trước đó, bầu không khí trên Tam Giới Sơn vốn tương đối bình thường nhưng sau khi các tảng đá được khắc lên chữ “kiếm” thì khí tức trở nên rất lợi hại, phảng phất như có một thanh tuyệt thế bảo kiếm được cắm thẳng tại đâu đó. Các biến hóa không chỉ ở mặt số lượng, mà còn ở sự tinh túy, nếu như những chữ kiếm này không có tinh túy gì ở bên trong thì đó chính là Diệp Trần đã thất bại.

Bên trong phần đông những tảng đá to, có một tảng đá lớn thập phần đặc biệt, sở dĩ đặc biệt không phải là vì tảng đá đó đặc biệt, mà là chữ “kiếm” được khắc ở trên nó rất đặc biệt.

Đây là chữ “kiếm” thứ mười vạn tám ngàn.

Cái chữ kiếm này có bề ngoài giống hệt như trên các tảng đá khác nhưng lại phát ra kiếm khí đậm đặc hơn nhiều, cơ hồ sền sệt như nước vậy, thậm chí có thể làm dao động cả thời không. Bất kỳ ai mà cảm nhận được tia kiếm khí này sẽ cảm thấy như có vô số kiếm pháp đang lao về phía mình. Mặc dù có cách biến đổi thành sát khí khác với Tam Giới Sát Quyền nhưng hiệu quả lại giống nhau đến kì diệu, đương nhiên, Tam Giới Sát Quyền là siêu cấp Vô Thượng võ học, vì vậy giữa hai thứ sẽ có chênh lệch lớn đến không cách nào dùng lẽ thường để tính được.

"Có thể bắt đầu mục tiêu thứ ba rồi!"

Nhìn qua chữ “kiếm” thứ mười vạn tám nghìn, Diệp Trần dần dần thu

hồi ánh mắt, hai tay buông lỏng xuống, đồng dạng đám cự thạch kia cũng đều trầm xuống theo. Tam Giới Sơn không phải là ngọn núi bình thường, nó có thể tùy theo tâm ý của Diệp Trần mà biến hóa. Nếu không như vậy thì đám cự thạch bình thường kia làm sao chịu đựng nổi 30 vạn kiếm mà Diệp Trần xuất ra trong nháy mắt, ngay kiếm đầu tiên là đã có thể bị chém nát thành hư vô rồi.

Cuồng phong gào thét thổi qua, nhưng tâm Diệp Trần vẫn bất loạn.

Phốc!

Trên một tảng đá lớn, Diệp Trần đâm lên một kiếm.

Thời gian hệt như bị náo loạn, bởi vì số lượng lỗ kiếm trên tảng đá lớn bạo tăng với tốc độ quá nhanh nên đã làm cho thời không trở nên trống rỗng.

58 vạn kiếm.

Việc khắc chữ đã giúp cho Diệp Trần tiến bộ thần tốc, trong nháy mắt đã có thể đâm ra 58 vạn kiếm.

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Xa xa không đủ.

60 vạn kiếm.

65 vạn kiếm.

Bảy mươi vạn.

Bảy mươi lăm vạn.

Tám mươi vạn.

Chín mươi vạn.

Thời gian như nước lặng yên trôi qua.

Sau khi đạt tới cảnh giới trong nháy mắt đâm ra chín mươi vạn kiếm, tiến triển của Diệp Trần đã bắt đầu chậm lại, mỗi khi gia tăng một ngàn kiếm liền bắt đầu làm tiêu hao một lượng lớn Linh Hồn Lực của Diệp Trần.

Bản thân Diệp Trần cũng không nghĩ tới, việc này lại cần phải tiêu hao Linh Hồn Lực.

91 vạn.

Chín mươi hai vạn.

Chín mươi ba vạn.

Lúc đạt đến chín mươi ba vạn kiếm, tiến triển càng chậm hơn nữa, phải cách thời gian không biết bao lâu thì mới có thể gia tăng một hai trăm kiếm, Diệp Trần cũng đã cố hết sức mới tăng được từng đó.

Nhưng may mắn chính là, tiến triển vẫn còn tiếp tục chứ không dừng lại.

Chín mươi bốn vạn.

Chín mươi lăm vạn.

Chín mươi sáu vạn.

"Không lâu nữa là đến cực hạn rồi."

Diệp Trần đã xuất hiện thần sắc mệt mỏi, cũng không khỏi nuốt viên Tử Hoa Luyện Hồn Đan tiếp theo.

Trong nháy mắt chém ra chín mươi sáu vạn kiếm, Linh Hồn Lực của Diệp Trần cũng tương ứng bị tiêu hao rất nhanh, cơ hồ nhanh đến mức bằng với việc thi triển linh hồn công kích bình thường rồi, nếu không phải có Tử Hoa Luyện Hồn Đan bù đắp Linh Hồn Lực thì thật đúng là không thể duy trì được lâu. Trừ việc đó ra, hiện tại tốc độ tiến triển đã trở nên rất chậm rồi,

trên cơ bản chỉ có thể gia tăng thêm được vài kiếm, đoán chừng đã đến cảnh giới chín mươi bảy vạn kiếm thì chỉ có thể gia tăng thêm từng kiếm một mà thôi.

Diệp Trần suy đoán đúng như vậy, khi đã đến chín mươi bảy vạn kiếm, đích thật là chỉ có thể gia tăng thêm từng kiếm một.

Rốt cục.

98 vạn kiếm.

...

Mỗi một kiếm trong đó đều giống như một thế giới vậy.

Trong thời gian về sau, Diệp Trần đã tiến vào một loại cảnh giới kỳ diệu, phảng phất như mỗi một kiếm đâm ra đã không còn là một kiếm đơn thuần nữa, mà là một kiếm bao hàm tràn ngập toàn diện, mà mọi thứ nằm trong vòng bao hàm của một kiếm toàn diện này cuối cùng sẽ hóa thành một hạt bụi.

"Thế gian có trăm ngàn trạng thái, nhưng tất cả đều được hình thành nên từ những hạt bụi…."

Trong lòng cảm khái, ánh mắt Diệp Trần càng thêm kiên định hơn.

Phốc!

Phía trên Cự thạch bỗng xuất hiện 99 vạn chín ngàn chín trăm kiếm, cái lỗ kiếm thứ 99 vạn chín ngàn chín trăm này đã tạo thành một chữ mà không ai biết được, đây chính là chữ 'Kiếm' mà Diệp Trần tự nghĩ ra. Nếu chăm chú xem xét sẽ thấy nó có điểm giống với chữ 'Biến', tức là “kiếm” không phải “kiếm”, cũng như “biến” mà không phải là “biến”, đây là một biến đổi của chữ “kiếm”, có thể nói đây một chữ thể hiện “tâm đang thi triển kiếm pháp”.

Xuy xuy xuy xuy...

Nhưng điều mà Diệp Trần không ngờ tới chính là, cái chữ “kiếm” cổ quái này lại đột nhiên sống lại thật sự, nó hóa thành từng chiêu tuyệt thế kiếm pháp công thẳng về hướng Diệp Trần, mỗi một chiêu đều mang đầy tinh diệu và làm cho người ta rất khó có thể né tránh được, cho dù là Diệp Trần cũng đều có chút trở tay không kịp mà bị công kích liên tiếp lui về phía sau, không cách nào phản kích lại được.

"Đây chẳng lẽ là dị tượng tiếp cận biến hóa cực hạn sao?"

Diệp Trần trong nội tâm phỏng đoán.

Chỗ tinh túy của biến hóa chính là sự sống chứ không phải là cái chết, một kiếm đâm ra chính là trăm ngàn trạng thái nhân gian trên một thế giới tinh thần, sâu tận trong đó là ngàn vạn loại biến hóa, và khi “tâm” có ở trong đó thì cũng tương đương với trí tuệ của mình cũng đã có trong đó, chỉ có điều cái trí tuệ này là do mình áp đặt lên, để cho mình có được quyền tự chủ nhất định.

“Khó trách Nhân Giới Sát Quyền khó có thể ngăn cản như vậy, đúng là không thể tưởng tượng.”

Biến hóa đạt đến loại trình độ đó thì đã là thực sự có thể biến thứ mục nát trở nên thần kỳ, có thể biến thứ không có khả năng thành có khả năng rồi.

Đinh đinh đang đang!

Dù sao ẩn chứa trong đó chính là kiếm pháp của mình, Diệp Trần tuy trở tay không kịp, nhưng cũng không đến mức bị đánh bại, qua mấy nhịp thở, Diệp Trần đã ở cục diện hòa nhau.

"Sâm La Vạn Tượng, Phiêu Linh !"

Ánh mắt trở nên sắc bén, Diệp Trần thi triển ra một kiếm mang theo tinh túy biến hóa lớn nhất.

Một kiếm này, Sâm La Vạn Tượng mang ảo ảnh như trong mộng.

Rầm rầm!

Chữ kiếm cổ quái đã trở về vị trí cũ, tựa hồ như chưa từng động đậy.

Phi Thiên kiếm tra vào vỏ, Diệp Trần chậm rãi thở ra một hơi, "99 vạn chín ngàn chín trăm kiếm đã là cực hạn của ta rồi, về cảnh giới 100 vạn kiếm, trước mắt mà nói là một cấm khu, một cái cấm khu cùng quy tắc phân cao thấp lẫn nhau, đoán chừng phải một lần đột phá toàn bộ phương vị thì mới có thể chính thức đạt đến cảnh giới 100 vạn kiếm."

Sâm La Vạn Tượng bao hàm toàn diện, nó mơ hồ chính là đường ranh giới giữa sự thật và hư ảo, biến hóa đã đến loại trình độ này, dưới mắt Diệp Trần mà nói cũng đã đầy đủ rồi.

Ngũ Hành Kiếm Pháp, Thịnh Suy Hữu Thì.

Ngũ Hành Kiếm Pháp, Ngũ Hành trảm.

Ngũ Hành Kiếm Pháp, Sâm La Vạn Tượng.

Thời Không Kiếm Pháp, Tử Vong Thiết Cát.

Trước khi tiến vào Chí Tôn Thánh Địa, Diệp Trần còn chưa có được một môn Vô Thượng kiếm pháp thực sự, nhưng bây giờ đã có được bốn môn Vô Thượng kiếm pháp, mỗi một môn đều không hề non nớt chút nào, mỗi môn đều có chỗ tinh túy của riêng nó.

Bốn môn kiếm pháp này đều có tất cả đặc sắc.

Thịnh Suy Hữu Thì có thể làm yếu công kích của địch nhân, làm cho uy năng cùng công kích bị biến đổi.

Ngũ Hành trảm là một kiếm cực hạn, là Ngũ Hành hợp nhất.

Sâm La Vạn Tượng là một kiếm có thể bao hàm thế giới Vạn Tượng, đã

tiếp cận cực hạn biến hóa.

Tử Vong Thiết Cát thì có thể dễ dàng cắt đứt cả thời không như cắt một miếng bơ, phong sát mọi đường lui của địch nhân, dù là chúng có né tránh kịp thì “tâm” cũng không thể nào né tránh, bởi vì một kiếm này đã phong bế cả thời gian rồi.

"Thật đúng là không tệ, ngươi đã ngây người bên trên Tam Giới Sơn suốt mười năm tam giới rồi."

Người trung niên xuất hiện.

"Tam giới năm?"

Diệp Trần nghi hoặc.

"Bên trên Tam Giới Sơn này, cảm giác thời gian rất mơ hồ, mười năm tam giới tức là một trăm năm ở ngoại giới." Người trung niên giải thích nói.

"Nguyên lai đã qua một trăm năm rồi."

Lúc này, lòng Diệp Trần mới có cảm khái, thoáng cái đã 100 năm qua đi, nhưng là ở chỗ này, cảm giác thời gian quá mức mơ hồ, vì thế hắn trực tiếp không để ý đến tồn tại của thời gian.

"Thời gian, không gian, chính là một trong những ý nghĩa tồn tại của sinh mạng, khi một ngày nào đó ngươi có thể bỏ qua thời gian cùng không gian thì cũng là lúc ngươi đã bị chết, hoặc là ngươi đã trở thành Bán Thần, hi vọng ngươi là người thứ hai làm được…" Cười cười, người trung niên nói tiếp: "Ta thấy được gút mắc vận mệnh tại trên người của ngươi, đối thủ của ngươi về sau đều rất cường đại đấy, hoàn toàn siêu việt hơn hẳn những địch nhân trong quá khứ, đi thôi, cái thế giới này chắc chắn sẽ có một số năm đặc biệt và rất đặc sắc, vì vậy vận mệnh sẽ sụp đổ và sau đó Thần - Ma sẽ loạn chiến."

Người trung niên vung tay lên, Diệp Trần lập tức biến mất khỏi Tam

Giới Sơn.

Trước khi đi, Diệp Trần biết rõ, người trung niên này chính là Tam giới Chí Tôn, sau khi chết đi ông đã trở thành Bán Thần, nhưng Bán Thần mạnh cỡ bao nhiêu thì Diệp Trần cũng không biết, bất quá Diệp Trần có thể tưởng tượng, Bán Thần dù là đã chết rồi nhưng trong trình độ nhất định nào đó thì vẫn luôn tồn tại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1499: Hoàng Kim Côn Pháp

Một cái vung tay của Tam Giới Chí Tôn đã trực tiếp đem Diệp Trần đưa đến bên ngoài, bên cạnh một lối ra Chí Tôn Thánh Địa.

Lúc này, đã có rất nhiều người cũng giống như Diệp Trần đang chờ đợi ở chỗ này, đợi lối ra Chí Tôn Thánh Địa mở ra.

Thời gian mà lối ra Chí Tôn Thánh Địa mở ra cũng không cố định, đến khi người tiếp nhận truyền thừa cuối cùng xuống núi thì cũng là lúc nó mở ra, còn nếu không thì chỉ có thể chờ đợi ở chỗ này mà thôi.

"Diệp Trần."

Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh cũng đã tiếp nhận xong truyền thừa, khi nhìn thấy Diệp Trần thì thân hình họ lóe lên và lướt đi tới.

"Các muội như thế nào rồi?"

Diệp Trần dò hỏi.

Mộ Dung Khuynh Thành trả lời: "Muội đã tiếp nhận truyền thừa của Sắc Vi Chí Tôn."

"Còn muội thì tiếp nhận truyền thừa của Long Tường Chí Tôn." Từ Tĩnh cũng nói.

Sắc Vi Chí Tôn là một vị cường đại Chí Tôn ở 300 vạn năm trước, Long Tường Chí Tôn thì chính là một Siêu cấp Chí Tôn tại năm ngàn vạn năm trước. Quang Ám Sắc Vi Chưởng của Sắc Vi Chí Tôn có thể làm cho địch nhân không còn nhận thức được tồn tại của thời gian, khi bị trúng chiêu sẽ bị già yếu một cách nhanh chóng, còn Long Tường Chí Tôn thì chính là niềm

kiêu hãnh của Long tộc, Long Tường Bàn Nhược chưởng và Long Tường Thái Hư của ông vô cùng nổi tiếng trong thiên hạ.

"Còn chàng đã tiếp nhận truyền thừa của ai vậy?"

Mộ Dung Khuynh Thành trong nội tâm suy đoán, Diệp Trần tiếp nhận truyền thừa hẳn là của một vị Kiếm Tôn.

"Tam Giới Chí Tôn."

"Tam Giới Chí Tôn?"

Từ Tĩnh lông mày liền nhíu lại, Tam Giới Chí Tôn cũng không phải là một Kiếm Tôn, nhưng bất quá hắn so với tuyệt đại đa số Kiếm Tôn đều cường đại hơn, là một trong Thất đại Truyền Kỳ Chí Tôn của Nhân tộc, nếu như Diệp Trần có thể đem Tam Giới Sát Quyền của Tam Giới Chí Tôn lĩnh ngộ hoàn toàn, và chuyển hóa thành kiếm pháp của mình, thì thành tựu sau này ít nhất cũng phải là Truyền Kỳ Chí Tôn đấy.

"Ha ha, Diệp Trần, ngươi cũng đi ra rồi, xem ra đã tiếp nhận được truyền thừa rồi a."

Kim Y Hoàng cười lớn bay tới.

Đối với Kim Y Hoàng, Diệp Trần trong lòng vẫn còn có hảo cảm, "Thu hoạch của ngươi có lẽ cũng không tệ a!"

"Cũng tạm được. Hoàng Kim Chí Tôn, ngươi có lẽ đã nghe nói qua a!"

Diệp Trần nghĩ một hồi rồi lắc đầu.

Kim Y Hoàng cười khổ một tiếng, đang muốn giải thích thì Từ Tĩnh xen vào nói: "Hỗn Nguyên Vô Lậu Hoàng Kim tôn, từ 1 tỷ năm trước thì hắn đã là một Chí Tôn rồi."

"Đúng vậy, đúng là hắn đấy."

Kim Y Hoàng mặt lộ mỉm cười.

Hoàng Kim Chí Tôn tuy không phải là một Truyền Kỳ Chí Tôn, nhưng tại thời điểm đó đã có một vị Truyền Kỳ Chí Tôn từng nói qua, tại dưới điều kiện ngang nhau thì bản thân hắn cũng không phải là đối thủ của Hoàng Kim Chí Tôn, Hoàng Kim Viên của đối phương có thể nói là thủ pháp phòng ngự đáng sợ nhất, không có bất kỳ nhược điểm nào.

"Đúng rồi, còn ngươi thì sao?"

Kim Y Hoàng nhìn về phía Diệp Trần, về phần Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành thì hắn không hề để ý đến, chỉ vì các nàng đều là hồng nhan tri kỷ Diệp Trần.

"Tam Giới Chí Tôn."

"Há!" Kim Y Hoàng hít một hơi lãnh khí, "Ngươi…cái tên biến thái này, ngay cả Truyền Kỳ Chí Tôn mộ địa mà cũng bị ngươi tìm được, hơn nữa đây lại chính là một trong thất đại Truyền Kỳ Chí Tôn của Nhân tộc nữa chứ."

Hoàng Kim Chí Tôn thật sự rất nổi danh, đã tương đương với Truyền Kỳ Chí Tôn, thế nhưng sơ với Tam Giới Chí Tôn thì ông vẫn còn kém hơn không chỉ một cấp bậc, cho dù là dưới điều kiện ngang nhau thì Tam Giới Sát Quyền vẫn có thể đánh xuyên thủng Hoàng Kim Viên, công kích của ông căn bản không cách nào ngăn cản nổi.

"Lời ngươi vừa nói ngược lại làm ta có chút ngứa tay rồi, không bằng chúng ta luận bàn một phen a, dù sao vẫn còn một khoảng thời gian ngắn nữa lối ra Chí Tôn Thánh Địa mới mở ra."

Kim Y Hoàng đề nghị nói.

Hắn rất muốn biết Diệp Trần đã nhận được bao nhiêu truyền thừa của Tam Giới Chí Tôn, đương nhiên, điều trọng yếu hơn cả là kiểm nghiệm thoáng một chút về thu hoạch của mình.

"Được đấy."

Lời đề nghị này của Kim Y Hoàng lại để cho Diệp Trần động tâm.

"Xem kìa, Kim Y Hoàng động thủ với người nào đó."

"Là ai vậy? Rõ ràng có thể động thủ cùng Kim Y Hoàng, người trẻ tuổi này có lẽ là một trong Tứ đại Chuẩn Tôn a?."

"Nhìn bên ngoài thì có vẻ trẻ hơn cả Kim Y Hoàng, đoán chừng là Kim Y Hoàng muốn chỉ điểm đối phương đôi chút đó mà !"

Hai người bay lên không trung, tương đối xa xa, những người ở phụ cận lập tức nhìn sang, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả có nhãn lực rất lợi hại, dù cách xa thế nào cũng đều có thể thấy rõ.

Bất quá tuyệt đại bộ phận mọi người ở đây đều không biết Diệp Trần là ai, đương nhiên, trong số bọn họ cũng có người từng nghe nói qua về danh tự “Diệp Trần”, thế nhưng họ không nghĩ rằng người trẻ tuổi áo lam trước mắt chính là hắn. Nhưng trong mắt bọn họ, Diệp Trần dù tiến bộ thế nào thì cũng không thể nhanh như vậy, có thể cùng Kim Y Hoàng động thủ hay dù là được Kim Y Hoàng chỉ điểm thì đối phương tối thiểu nhất cũng phải có thực lực đỉnh cấp Hoàng giả rồi.

"Diệp Trần, cẩn thận rồi, Di Thiên Côn Pháp của ta đã có tiến bộ rất nhiều, Ngũ Hành Kiếm Pháp của ngươi chưa hẳn có thể ngăn trở!" Kim Y Hoàng nhắc nhở.

Diệp Trần nhẹ nhõm nói: "Cứ phóng ngựa tới đây! Cái này có thể chưa hẳn đâu."

"Tốt, tiếp chiêu!"

Kim Y Hoàng cũng không khách khí, Kim sắc gậy vừa xuất ra đã mang theo khí thế bàng bạc mênh mông cuồn cuộn, sau một khắc, cả người Kim Y Hoàng nhảy lên cao rồi huy sái ra một côn. Theo một côn này chém ra, vô số

côn ảnh tràn ngập che khuất cả bầu trời, tựa hồ như muốn thay đổi trọng thiên, “thay thế” và trùng tạo cả Càn Khôn.

"Hoàn toàn chính xác đã lợi hại gấp mấy lần trước kia rồi."

Trước đó không lâu Di Thiên Côn Pháp của Kim Y Hoàng vẫn chưa lợi hại như vậy, nhưng hiện tại các sơ hở của nó đã ít đi rất nhiều và trở nên rất mạnh mẽ.

"Bất quá Ngũ Hành Kiếm Pháp của ta cũng không còn như xưa nữa rồi."

Rút Phi Thiên kiếm ra, Diệp Trần huy kiếm thi triển ra Ngũ Hành Kiếm Pháp.

Ngũ Hành Kiếm Pháp rất lợi hại tại phương diện phòng thủ, sau khi đạt được những tinh túy võ học của Tam Giới Chí Tôn, căn cơ Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần đã tăng lên một cấp bậc lớn, do đó Ngũ Hành đã có thể thay đổi liên tục và càng trở nên không có sơ hở, một khi được thi triển ra liền sẽ hóa thành một đoàn quang cầu màu trắng bao phủ quanh thanh Diệp Trần, đôi lúc ẩn ẩn lộ ra vầng sáng ngũ sắc.

Rầm rầm rầm bang bang!

Tiếng nổ không ngớt không dứt vang truyền ra, Di Thiên Côn Pháp có thế công vô cùng mãnh liệt, mọi phòng thủ đối diện với nó căn bản đều trở nên vô dụng, thế nhưng không biết vì sao Ngũ Hành Kiếm Pháp lại vẫn có thể trụ vững, cả hai bất phân thắng bại, liên tục giằng co nhau.

"Tốt, Di Thiên Nhất Côn."

Đối phó loại kiếm pháp phòng thủ này, Kim Y Hoàng quyết định thật nhanh và chuẩn bị dùng lực phá hoại, trong chốc lát sau, vô số côn ảnh bắt đầu hợp nhất hóa thành một thanh cự côn Thông Thiên, quét về phía Diệp Trần.

"Ngũ Hành Trảm!"

Diệp Trần tất nhiên biết rõ không thể đem Ngũ Hành Kiếm Pháp bình thường để phòng ngự Di Thiên Nhất Côn của đối phương, bạch sắc quang cầu được giải tán và nhanh chóng được thay thế bằng một đạo kiếm mang ngũ sắc, nghênh hướng Thông Thiên cự côn.

Ầm ầm!

Hai người riêng phần mình lùi nhanh về phía sau, sóng xung kích hung mãnh tỏa ra từng đợt, làm cho những người đang đứng xem ở gần đó cũng bị trùng kích đến “người ngã ngựa đổ”.

Ánh mắt Kim Y Hoàng đã ngưng trọng hơn rất nhiều, hắn không nghĩ tới sau khi tiếp nhận truyền thừa, Diệp Trần đã tiến bộ nhanh đến như vậy, bởi lúc trước Diệp Trần so với hắn vẫn còn kém một đoạn.

"Diệp Trần, suốt tám mươi năm này ta không chỉ có đem Di Thiên Côn Pháp tăng lên tới cảnh giới mới, mà còn dung hợp tinh túy võ học của Hoàng Kim Chí Tôn, từ đó đã sáng tạo ra Hoàng Kim Côn Pháp, so với Di Thiên Côn Pháp, cái Hoàng Kim Côn Pháp này của ta có hỏa hầu không bằng nhưng bất quá lực sát thương lại mạnh hơn, tần suất công kích cũng nhanh hơn nhiều."

Song phương đang luận bàn, tuy không có khả năng gây ra nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng Kim Y Hoàng cũng không muốn đả thương Diệp Trần, cho nên trước khi thi triển Hoàng Kim Côn Pháp đã đem đặc điểm của Hoàng Kim Côn Pháp nói cho Diệp Trần biết.

"Cái tên Kim Y Hoàng này ngược lại đúng là quang minh lỗi lạc a."

Diệp Trần gật đầu nói: "Kế tiếp ta cũng sẽ thi triển ra Thời Không Kiếm Pháp, Tử Vong Thiết Cát!"

"Tử Vong Thiết Cát!"

Kim Y Hoàng sững sờ, chợt cười nói: "Tốt, ta ngược lại là đã xem thường ngươi rồi a."

"Rống!"

Bỗng nhiên, Kim Y Hoàng trên người bộc phát ra hoàng kim quang mang vô cùng chói mắt, cái hoàng kim quang mang này khiến cho người khác có một loại hương vị tự do tự tại như thể hắn đang bất kính với cả trời đất, giờ này khắc này, Kim Y Hoàng như đã thay đổi, ánh mắt hắn đã tràn ngập tính xâm lược.

Ông!

Một tiếng chuông lớn vang vọng lên, Kim Y Hoàng bay vút đến như thiểm điện, sau một khắc, hoàng kim quang mang hiện lên hình quạt phóng xạ về hướng Diệp Trần, thực chất tất cả chúng đều là những côn ảnh.

"Không biết hắn sẽ ngăn cản như thế nào đây?"

Tử Y Hoàng, Bạch Y Hoàng cùng với Thanh Y Hoàng đều đang nhìn chăm chú vào một trận chiến này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1500: Kiếm Hoàng Diệp Trần

"Tốt cho cương mãnh côn pháp!"

Diệp Trần ánh mắt ngưng tụ.

Vô Thượng võ học luôn có tất cả những thứ đặc sắc nhất, Ngũ Hành trảm tuy có uy lực cực lớn nhưng lại quá đơn điệu, căn bản không thể ngăn được Hoàng Kim Côn Pháp, trong khi Tử Vong Thiết Cát thì có công kích dày đặc, lại có khả năng phong sát cả không gian lẫn thời gian.

"Hoàng Kim Côn Pháp có thể thẩm thấu thời không, vì vậy cũng không phải dễ dàng ngăn cản như vậy."

Kim Y Hoàng rất có tự tin đối với Hoàng Kim Côn Pháp, tại trên phương diện thuận lợi khi thi triển thì Hoàng Kim Côn Pháp không bì kịp nổi Di Thiên Côn Pháp, thế nhưng tại bên trên tính thẩm thấu cùng lực sát thương thì Di Thiên Côn Pháp lại không bì kịp Hoàng Kim Côn Pháp.

Đột ngột,

Bang bang bang bang...

Một bó Hỏa Tinh nổ tung tại giữa hai người, phảng phất như có vô số thân ảnh Diệp Trần cùng vô số Kim Y Hoàng đang giao thủ.

"Cái gì, chặn được ư ?"

Kim Y Hoàng lắp bắp kinh hãi.

"Kim Y Hoàng, không phải ta nói rồi sao, cái Tử Vong Thiết Cát này của ta chính là Thời Không Kiếm Pháp đấy, bất kỳ thứ gì rơi vào vùng bao

phủ thời không của kiếm pháp này tựu sẽ không khả năng thoát được đâu."

Diệp Trần cười nói.

"Đích thật là vậy rồi."

Kim Y Hoàng gật gật đầu, đã đạt đến trình độ này, hắn không thể không thừa nhận rằng Diệp Trần đã có cùng một cái cấp độ với hắn rồi, đương nhiên, hắn vẫn còn chưa biết được việc Diệp Trần đã lĩnh ngộ cảnh giới Tâm Kiếm. Nếu đem Tâm Kiếm cảnh giới vận dụng vào thì thực lực Diệp Trần còn có thể tăng vọt lên rất nhiều lần, trừ việc đó ra, Diệp Trần còn có một chiêu Sâm La Vạn Tượng nữa.

Vô Thượng võ học không phải tinh túy ở chỗ uy lực cường đại đến cỡ nào, dù cho uy lực có cường thịnh nhưng nếu không thể đánh trúng được địch nhân thì suy cho cùng cũng không tốt chút nào, cái mà Vô Thượng võ học chú ý đến chính là tính tuyệt đối, hoặc là uy lực tuyệt đối, hoặc là tuyệt đối không thể né tránh, hoặc là phòng ngự tuyệt đối. Sâm La Vạn Tượng tuy nói không phải là một Tuyệt kỹ tuyệt đối, nhưng ở cấp độ Chuẩn Tôn thì cũng có thể xem nó như tuyệt đối rồi, so với uy lực cực đại của Ngũ Hành trảm đều muốn đáng sợ hơn, còn so với Tử Vong Thiết Cát càng thêm khôn lường.

"Kim Y Hoàng, còn muốn đánh nữa sao ?"

Diệp Trần nhìn ra được, Kim Y Hoàng không định luận bàn tiếp nữa rồi, đoán chừng thủ pháp của đối phương đã dùng hết, về phần một ít thủ pháp khác thì có lẽ hỏa hầu còn chưa đủ, dù sao, khi lấy được truyền thừa thì cũng phải tiêu hóa hấp thu thì mới dùng được, có thể sáng tạo ra Hoàng Kim Côn Pháp là đã đáng quý lắm rồi.

"Thôi đừng đánh nữa, ngươi thật là một tên biến thái, trong Nhân tộc, ngươi không sai biệt lắm có thể xưng danh là đệ nhất Kiếm Hoàng rồi đấy." Trong Nhân tộc, Kiếm Hoàng cùng Đao Hoàng là hai danh xưng được tranh luận khá lớn, tính đến hôm nay, danh xưng Kiếm Hoàng vẫn chưa được xuất

hiện, nếu nói Diệp Trần là Kiếm Hoàng như vậy cũng chưa đủ tiềm lực đấy.

"Kiếm Hoàng à?"

Diệp Trần chỉ cười cười mà không lên tiếng.

"Gã Diệp Trần này thật là lợi hại, rõ ràng có thể cùng Kim Y Hoàng đánh ngang tay, trong khi Kim Y Hoàng là một trong Tứ đại Chuẩn Tôn trẻ tuổi của Nhân tộc, mà tại trong Chuẩn Tôn bảng, hắn cũng có bài danh hàng đầu đấy." Tất cả mọi người sau khi nghe được Kim Y Hoàng gọi tên Diệp Trần, liền biết rõ kẻ này tựu chính là thiên tài đứng đầu của Thần Chi Nhạc Viên, từ trước đến nay chỉ một mực nghe nói qua danh tự chứ chưa từng thấy qua chân nhân.

"Trên Chuẩn Tôn bảng mà có bài danh 30 hạng đầu thì cơ hồ đều là nhân vật Chuẩn Tôn vô địch, tên Diệp Trần này mới từ Thần Chi Nhạc Viên đi ra trong thời gian không bao lâu, chậc chậc, có thể nói hắn chính là đệ nhất thiên tài của kỷ nguyên này rồi."

Một kỷ nguyên chính là một ngàn vạn năm.

"Đâu chỉ là cái kỷ nguyên này chứ, ngay cả những kỷ nguyên trước cũng không hề xuất hiện một thiên tài biến thái như thế, bất quá dù biến thái đến mức nào nhưng về sau lại không trở thành Chí Tôn được, hết thảy đều là vô dụng mà thôi."

"Đúng rồi, Kiếm Hoàng danh xưng vẫn chưa có, không bằng chúng ta đem danh xưng Kiếm Hoàng trao cho Diệp Trần a ?."

Có người đề nghị nói.

Bình thường, danh xưng có thể do chính mình chọn lấy, nhưng Kiếm Hoàng chính là một danh xưng rất tôn quý, nhất định phải được mọi người thừa nhận. Ở đây không người nào là không phải nhân vật phong vân trong hàng ngũ Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả, Chuẩn Tôn cũng đều có rất nhiều, để đạt được thừa nhận của bọn hắn thì tức là danh xưng Kiếm

Hoàng căn bản đã trao cho Diệp Trần rồi, về phần có thể giữ được danh xưng Kiếm Hoàng hay không, tựu sẽ không có quan hệ gì với bọn họ cả.

"Ta thấy có thể được đấy, Nhân tộc đã thật lâu rồi không có xuất hiện Kiếm Hoàng, nói không chừng hắn có thể bảo trụ đấy."

Không ít người đều tán thành.

"Ha ha, tại hạ là Như Ý Tử, các hạ tựu là Diệp Trần phải không, quả nhiên là danh bất hư truyền, đoàn người chúng ta trao cho ngươi một cái danh xưng, không biết ngươi có dám nhận và đảm đương nó hay không?." Một gã Chuẩn Tôn đi ra, hắn rất thích nhìn đến các hậu bối trẻ tuổi quật khởi, hôm nay Nhân - Ma đại chiến sắp tới, vì vậy có nhiều thêm một phần lực lượng đối với ai cũng có lợi cả, điều kiện tiên quyết là Diệp Trần có cái phách lực này hay không.

"Ngài nói về danh xưng gì vậy ?"

Diệp Trần nhìn qua, hỏi.

"Kiếm Hoàng!"

Như Ý Tử nháy mắt một cái rồi nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

Diệp Trần thấy cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn vì vừa rồi mọi người nói chuyện cũng không kín kẽ, nói: "Được các vị để mắt là một vinh hạnh, nếu như ta nói không vậy thì ta đã quá dối trá rồi, Kiếm Hoàng danh xưng, Diệp Trần đã muốn nhận từ lâu rồi."

"Tốt, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên."

Như Ý Tử thoải mái cười to.

"Kiếm Hoàng Diệp Trần, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ a, có một số người trời sinh tựu đã vô cùng chói mắt, nhưng dù có thể hiện như thế nào cũng đều không được. Bất quá, Nhân tộc vẫn có một ít Kiếm đạo

Hoàng giả rất đáng sợ, trừ việc đó ra, mấy kẻ tự xưng là Kiếm Hoàng trong đám dị tộc, đoán chừng cũng sẽ biết đến Diệp Trần mà sinh ra sát tâm, trong thiên hạ này Kiếm Hoàng chỉ có thể có một kẻ được nhận lấy mà thôi."

"Kiếm Hoàng tự nhiên là độc nhất vô nhị, cho nên hắn tại bên trong giới Kiếm đạo Hoàng giả cũng phải là độc tôn thì mới giữ được."

Nghe mọi người nghị luận, Kim Y Hoàng cười, đối với Diệp Trần nói: "Hiện tại ngươi đã có cái Kiếm Hoàng danh xưng này, xem như ngươi đã ngồi vào chỗ của mình rồi đấy." Kỳ thật là hắn cố ý nói Diệp Trần chính là đệ nhất Kiếm Hoàng, thiên tài như thế mà không có danh xưng thuộc về mình thì quá mức không thể nào nói nổi nữa rồi.

"Bất quá ngươi cũng phải cẩn thận đấy, trên bảng Chuẩn Tôn cũng có bốn vị Kiếm đạo Hoàng giả, theo thứ tự là Vô Thao Kiếm Hoàng có bài danh thứ 48, Thất Tuyệt Kiếm Hoàng thứ 27, cùng với Dạ Kiếm Hoàng thứ 13, Tà Kiếm Hoàng thứ 4. Những người ở phía trước thì không có uy hiếp bao nhiêu, nhưng Thất Tuyệt Kiếm Hoàng tắc thì đã không thể coi thường, về phần Dạ Xoa tộc Dạ Kiếm Hoàng cùng Tà Linh tộc Tà Kiếm Hoàng mới thực sự là đại địch của ngươi đấy, hai người bọn hắn cũng đều tự xưng là đệ nhất Kiếm Hoàng trong Vũ Trụ Tinh Không."

Ngày nay, Chuẩn Tôn bảng trên cơ bản đã bị những lớp người trẻ tuổi làm lũng đoạn, bên trong tứ đại Kiếm đạo Hoàng giả, chỉ có Vô Thao Kiếm Hoàng là có niên kỷ khá lớn, ba người sau đều là những người trẻ tuổi cả.

"Ta sẽ cẩn thận."

Diệp Trần gật gật đầu, hắn tất nhiên sẽ không chủ quan, nhất là sau khi Chí Tôn Thánh Địa mở ra, phải biết rằng, không chỉ có riêng Nhân tộc là có Chí Tôn Thánh Địa, Ma tộc cũng có Thần Ma chi địa, Tà Linh tộc có Tà Linh chi địa, Man tộc có Man Hoang Thánh Địa, Cự Nhân tộc có Cự Linh mộ địa. Nếu luận về ngộ tính thì hắn không kiêng kỵ bất luận kẻ nào, bất quá những người khác đã thời gian tu luyện dài hơn nhiều so với hắn. Mà khi đã đạt đến cảnh giới này, đôi khi cao thấp nhất thời cũng không tính là cao thấp

thực sự, nói không chừng người khác có cảm ngộ bất chợt, liền sẽ có thể khiến thực lực tăng vọt gấp mười, thậm chí gấp trăm lần.

Tóm lại, càng đi đến hậu kỳ thì cần phải có ngộ tính, cơ duyên cùng thời gian, chỉ cần thiếu một thứ cũng không được.

"Kiếm Hoàng, buồn cười, một tên đầy tớ nhỏ nhoi, mới tu luyện được bao nhiêu năm mà tựu dám tự xưng là Kiếm Hoàng."

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lẽo già nua truyền tới.

Mọi người theo tiếng nhìn lại.

"Là Bạch Cốt Kiếm Hoàng!"

Có người nhận ra thân phận người này.

Bạch Cốt Kiếm Hoàng là một trong những Kiếm đạo Hoàng giả của Nhân tộc, bởi vì hắn đã một mực bế quan suốt nhiều năm không xuất hiện, cho nên trên bảng Chuẩn Tôn không có danh hào của hắn, nhưng bất quá cũng không ai dám coi thường hắn, bởi vì tại ba vạn năm trước, hắn cũng có thể xếp vào vị trí thượng đẳng tại trên Chuẩn Tôn bảng. Người này tuy là Nhân tộc, nhưng gần đây trông rất khắc biệt, khả năng là có quan hệ cùng công pháp mà hắn đang tu luyện, hắn tu luyện công pháp chính là Âm Dương Bạch Cốt Kiếm Quyết, Chân Nguyên rất âm hiểm giảo quyệt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1501: Bát Trọng Kiếm Vực Quyết Đấu

"Diệp Trần, kẻ đầu tiên muốn khiêu chiến với ngươi thật sự xuất hiện rồi, gã Bạch Cốt Kiếm Hoàng này đã không xuất hiện từ ba vạn năm nay, thực lực của hắn hôm nay đến ta cũng thể bằng được. Tại ba vạn năm trước, Bạch cốt thời gian kiếm của hắn có thể nói là một trong những kiếm pháp Chuẩn Tôn nhanh nhất, hiện tại đã qua ba vạn năm, đoán chừng đã càng thêm rất cao minh, ngươi phải cẩn thận một chút."

Kim Y Hoàng cũng không nên thay Diệp Trần xuất đầu, dù sao địa vị hiện tại của Diệp Trần đã không thua kém gì hắn nữa, nếu cưỡng ép xuất đầu sẽ chỉ vẽ vời cho thêm chuyện mà thôi. Mà Diệp Trần muốn bảo trụ được Kiếm Hoàng danh xưng thì cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Ta tự có chừng mực." Diệp Trần gật đầu, nhìn về phía Bạch Cốt Kiếm Hoàng nói: "Kiếm Hoàng danh xưng là mọi người cất nhắc cho ta, bất quá đã để cho Bạch Cốt Kiếm Hoàng tiền bối để ý như thế, ta ngược lại có thể đem Kiếm Hoàng danh xưng tặng lại cho ngài."

"Tặng cho ta?" Bạch Cốt Kiếm Hoàng có chút kinh ngạc, mỉa mai nói: "Ta còn tưởng rằng ngươi có cái phách lực gì, chung quy cũng chẳng có gì hơn như vậy, bất quá ngươi đã thức thời như vậy, ta tựu cũng không làm khó dễ ngươi rồi."

Bạch Cốt Kiếm Hoàng bế quan đã ba vạn năm, tự nhận là bản thân đã có tiến bộ thần tốc, lần này xuất quan với nhiều mục đích, một là muốn tới Chí Tôn Thánh Địa tìm kiếm truyền thừa thuộc về mình, hai là nói cho mọi người biết, Bạch Cốt Kiếm Hoàng hắn đã xuất quan, về phần cái địa vị Kiếm Hoàng này là vì tình thế bắt buộc, mà càng làm cho hắn thập phần tin tưởng chính là, lần du hành Chí Tôn Thánh Địa này, hắn rốt cục đã nhận được một môn Chí Tôn truyền thừa, vị Chí Tôn đã chết này mặc dù chỉ là Chí Tôn

bình thường, thế nhưng đối với một Chuẩn Tôn đã trãi qua tích lũy hùng hậu trong rất nhiều năm như hắn thì đây chỉ là chuyện lặt vặt mà thôi, có thể nói, nhận được truyền thừa kia không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh, những thế hệ trẻ tuổi muốn xuất đầu thì còn phải hỏi xem hắn có đáp ứng hay không đấy.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, "Ta nói tặng cho ngài, nhưng ngài cũng phải cho ta thấy ngài có đủ thực lực để nắm lấy hay không, nếu không thì chẳng phải đây là trò đùa quá mức rồi sao."

"Ha ha, cái tên Diệp Trần này thật đúng là nhẹ nhàng lạnh nhạt rồi, tựa hồ không đem Bạch Cốt Kiếm Hoàng để vào mắt."

"Người trẻ tuổi vẫn tương đối liều lĩnh như vậy, bất quá cũng đúng thôi. Không liều lĩnh thì đã không phải là người trẻ tuổi rồi."

"Ân, đường hoàng thì đâu có bốc đồng được chứ, cũng không biết gã Bạch Cốt Kiếm Hoàng này sẽ ứng đối như thế nào."

Nghe được lời kế tiếp của Diệp Trần, mọi người xung quanh không khỏi cười và bàn tán.

"Tiểu bối, ngươi quá mức đắc ý mà quên phận mình rồi." Bạch Cốt Kiếm Hoàng sắc mặt lập tức đen lại, hai mắt thay đổi trắng đen liên tục, bỗng nhiên, hắn vung ra một đạo Hắc Bạch kiếm quang, đây là công kích kiếm thuật đồng ẩn chứa linh hồn công kích.

Ba!

Đáng tiếc, Hắc Bạch kiếm quang vừa mới xuất hiện đã bị mi tâm Diệp Trần phát ra một đạo kim quang làm cho chôn vùi rồi, luận về linh hồn công kích thì phía dưới cảnh giới Chí Tôn, Diệp Trần không sợ bất luận kẻ nào.

"Bạch Cốt Kiếm Hoàng, xin chỉ giáo."

Diệp Trần không hề nói nhảm, hắn biết rõ, hôm nay, phải chiến thắng

Bạch Cốt Kiếm Hoàng cho bằng được.

"Tốt, tựu để cho ta tới lĩnh giáo một chút cao chiêu của ngươi a."

Căn cứ vào thực lực khi Diệp Trần giao thủ cùng Kim Y Hoàng, Bạch Cốt Kiếm Hoàng có bảy thành nắm chắc có thể thắng Diệp Trần, phải biết rằng bọn họ đều là tồn tại đỉnh tiêm trong Chuẩn Tôn. Bảy thành nắm chắc là không hề nhỏ.

Ông!

Bạch Cốt Kiếm Hoàng không trực tiếp động thủ, gần kề chỉ là nhắm mắt lại, thời điểm mở ra lần nữa thì một cỗ cường đại lĩnh vực khuếch tán ra, cái lĩnh vực này bởi vì vô cùng cường đại, thậm chí bắt đầu trở nên rất thực chất nên có thể tạo thành một bức tường giáp giới không gian bích chướng, nếu nhìn kỹ sẽ nó được hình thành từ từng mảnh bạch cốt, trên đám bạch cốt đó có khắc vô số kiếm văn, khí tức sắc bén đáng sợ tràn ngập bốn phía, thẩm thấu cả thời không.

Đệ bát trọng Kiếm Vực Bạch Cốt kiếm vực.

"Cái gì, Bạch Cốt Kiếm Hoàng đã đột phá Kiếm Vực đến Bát trọng rồi sao !."

"Tên Diệp Trần này gặp phiền toái rồi, tuy Kiếm Vực chỉ là một bộ phận của thực lực, thế nhưng nếu Kiếm Vực song phương có độ chênh lệch quá lớn thì thực lực bị ảnh hưởng cũng sẽ càng lớn, một bên thì có thực lực đã được Kiếm Vực Tăng Phúc, một bên thì thực lực đã bị Kiếm Vực làm suy yếu, nếu đem ra so sánh thì trận chiến này không cần đánh nữa rồi."

Mọi người cả kinh, không khỏi nhìn về phía Diệp Trần, Diệp Trần trước khi cùng Kim Y Hoàng chiến đấy, Kiếm Vực chỉ là dùng để bảo vệ bản thân chứ không hề khuếch tán ra, cho nên bọn hắn cũng không rõ ràng lắm Kiếm Vực của Diệp Trần đã đạt đến cái cấp độ gì. Bất quá thật tâm mà nói, bọn hắn không cho rằng Kiếm Vực của Diệp Trần cũng đạt tới đệ bát trọng, dưới

tình huống bình thường, người trẻ tuổi có lĩnh vực đều muốn trước thấp hơn một chút so với thế hệ trước, trừ phi là một vài người trẻ tuổi có thời gian tu luyện không tính là ngắn thì mới có thể cùng thế hệ trước tranh phong, ví dụ như Tử Y Hoàng đã có được lĩnh vực đạt đến Bát trọng, trong khi Diệp Trần chỉ mới tu luyện mấy trăm năm mà thôi.

"Không thể tưởng được, cái gã Bạch Cốt Kiếm Hoàng này thật đúng là đã không lên tiếng thì thôi, mà đã xuất động thì liền nổi tiếng ngay." Kim Y Hoàng nhướng mày, hắn thừa nhận mình đã xem thường Bạch Cốt Kiếm Hoàng, nếu như đổi thành hắn và Bạch Cốt Kiếm Hoàng quyết đấu, kết quả cuối cùng nhất là không tốt cho hắn rồi. Đương nhiên, hắn kỳ thật còn có tuyệt chiêu mạnh nhất vẫn chưa thi triển ra, đó chính là Hoàng Kim Viên của Hoàng Kim Chí Tôn, một khi thi triển Hoàng Kim Viên, hắn đủ sức để tự bảo vệ mình.

Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành thì rất quen thuộc đối với Diệp Trần nên sắc mặt hai người ngược lại không có biến hóa gì, bởi vì thời điểm Bạch Cốt Kiếm Hoàng bộc lộ ra Bát trọng Kiếm Vực, Diệp Trần đã cười cười nhưng những người khác đã không có chú ý đến điều đó, nhưng các nàng thì có.

"Còn cần phải đánh sao?"

Bạch Cốt Kiếm Hoàng tự tin nói.

Ngay cả Chí Tôn lĩnh vực cũng đều chỉ đạt đến bát trọng, đương nhiên đối với tuyệt đại đa số Chí Tôn thì lĩnh vực đều đạt bát trọng hậu kỳ, thậm chí là bát trọng đỉnh phong, bản thân hắn chính là bát trọng sơ kỳ, bất quá như vậy cũng là đủ rồi.

"Cũng chưa hẳn đâu."

Diệp Trần thần sắc vẫn lạnh nhạt, y phục màu xanh da trời trên người không gió mà bay, bỗng nhiên, một cỗ Kiếm Vực đáng sợ hơn khuếch tán ra, cái Kiếm Vực này đồng dạng cũng là Bát trọng Kiếm Vực, nhưng bất đồng

với trong quá khứ chính là, ở bên trong Kiếm Vực này lại có rất nhiều đóa Thanh Liên nở rộ, mà ở bên trong mỗi đóa Thanh Liên là một thanh tuyệt thế bảo kiếm mang theo kiếm khí bàng bạc mênh mông cuồn cuộn, có thể làm cho cả thời không phải chấn động nhộn nhạo.

"Cái gì? Cũng là Bát trọng Kiếm Vực sao ?!."

Tất cả mọi người chấn kinh, Diệp Trần chỉ mới bao nhiêu tuổi mà Kiếm Vực rõ ràng đã đạt đến Bát trọng cảnh giới rồi.

Nhưng điều càng làm cho bọn hắn không thể tưởng tượng nổi chính là, đồng dạng là Bát trọng sơ kỳ Kiếm Vực nhưng Kiếm Vực của Diệp Trần tựa hồ đáng sợ hơn so với Kiếm Vực của Bạch Cốt Kiếm Hoàng, Kiếm đạo ẩn chứa trong đó lại càng thêm thuần túy hơn nhiều.

"Là Kiếm Nguyên, dùng Kiếm Nguyên để thôi động Kiếm Vực, thật sự là đáng sợ hơn nhiều đấy."

Đến tận đây, một ít người không quá coi trọng việc Diệp Trần có thể bảo trụ danh hiệu Kiếm Hoàng, trong nội tâm đã bắt đầu dao động, khi đã có Kiếm Nguyên thôi động Bát trọng Kiếm Vực thì Diệp Trần muốn bảo trụ danh xưng Kiếm Hoàng cũng không phải là không được.

"Đáng giận, tiểu tử này rõ ràng cũng đã đột phá đến Bát trọng Kiếm Vực."

Bạch Cốt Kiếm Hoàng ngầm khó chịu.

Hắn nào biết đâu rằng, vốn dĩ Kiếm Vực của Diệp Trần chỉ là Lục trọng, về sau mặc dù có chỗ tăng lên nhưng cũng không vượt quá Lục trọng đỉnh phong, nhưng khi đạt tới cảnh giới Tâm Kiếm của Kiếm đạo chí cao, trong thời gian tại Tam Giới Sơn, mỗi ngày Kiếm Vực của Diệp Trần đều có tiến bộ, cuối cùng nhất một lần hành động đã đạt đến Bát trọng sơ kỳ cảnh giới, nếu như cho hắn đủ thời gian, nhất định sẽ tăng lên tới Bát trọng đỉnh phong cũng có thể.

Tâm Kiếm chính là Kiếm đạo chí cao cảnh giới, điều này đại biểu Diệp Trần đã tiếp xúc đến áo nghĩa cuối cùng nhất của Kiếm đạo rồi.

Khi đánh một trận với Kim Y Hoàng, Diệp Trần biểu hiện ra ngoài chính là Kiếm Vực tầng thứ bảy, dù sao hắn cũng không muốn đơn giản đả bại Kim Y Hoàng ở trước mặt mọi người, huống chi đối phương cũng nhất định có chỗ giữ lại.

Đùng đùng!

Kiếm Vực của hai người tiếp giáp với nhau, làm lan truyền ra vô số thanh âm tan vỡ.

Bạch Cốt kiếm vực tại bên trên phòng ngự thập phần cao minh, mà Thanh Liên Kiếm Vực của Diệp Trần tắc thì tôn trọng công kích, cả hai tiếp xúc vào nhau tựa như “Thiên Lôi động đến Địa Hỏa” vậy, bộc phát ra chấn động mà trước nay chưa từng có.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1502: Táng Kiếm Thuật

Ầm ầm!

Đúng như mọi người sở liệu, Thanh Liên Kiếm Vực của Diệp Trần dù sao cũng là do kiếm nguyên thôi động nên, so với Bạch Cốt Kiếm Vực của Bạch Cốt Kiếm Hoàng càng vững chắc và sắc bén hơn nhiều, một lúc sau, Bạch Cốt Kiếm Vực đã sinh ra vết rách, và Thanh Liên Kiếm Vực bắt đầu thẩm thấu đi vào.

'Hừ!"

Bạch Cốt Kiếm Hoàng hừ lạnh một tiếng, lập tức thu hồi Bạch Cốt Kiếm Vực, vẻn vẹn chỉ dùng nó để bảo vệ thân thể của mình, kể từ đó, phạm vi đã trở nên nhỏ nhưng phòng ngự thì lại tăng thêm vô số lần, ngay cả Thanh Liên Kiếm Vực của Diệp Trần cũng không thể làm gì được hắn, đương nhiên, cũng có một cái chỗ hỏng, đó chính là Thanh Liên Kiếm Vực của Diệp Trần khuếch tán trên phạm vi rộng rãi, đủ để ảnh hưởng đến tình trạng của hắn.

Bất quá Diệp Trần cũng không hề dựa vào điểm này làm lợi thế, đồng dạng cũng thu hồi Thanh Liên Kiếm Vực bảo vệ bản thân.

“Bạch Cốt Kiếm Hoàng, Bạch Cốt Thời Quang Kiếm Pháp của ngài nghe nói là một trong những kiếm pháp chuẩn tôn nhanh nhất, Tử Vong Thiết Cát của ta thì ẩn chứa Thời Không Áo Nghĩa, cũng có thế mạnh về tốc độ, không bằng đem ra so sánh với một hồi a."

Diệp Trần tuy rằng sẽ không xem thường Bạch Cốt Kiếm Hoàng, nhưng cũng không coi trọng quá nhiều vì đã có Tâm Kiếm cảnh giới, trừ phi Bạch Cốt Kiếm Hoàng cường đại hơn rất nhiều lần so với Kim Y Hoàng thì mới

có thể uy hiếp được hắn. Đối với hắn mà nói, Bạch Cốt Kiếm Hoàng không sai biệt lắm chính là một cơ hội để hắn rèn luyện, hắn tuy ở trên Tam Giới Sơn tu luyện được kiếm pháp, nhưng muốn hoàn thiện những kiếm pháp đó thì cũng không thể thiếu việc phải cùng những đối thủ cường đại luận bàn, năm đó Tam Giới Sát Quyền của Tam Giới Chí Tôn có thể danh chấn thiên hạ, hoàn toàn có tuyệt đại quan hệ cùng hàng vạn trận chiến mà hắn đã trải qua.

"Tiếp chiêu!"

Không cho đối phương có cơ hội nói chuyện, Diệp Trần rung cổ tay, Tử Vong Thiết Cát lập tức thi triển ra, trong chốc lát, chi chít kiếm võng tràn ngập ra, bao phủ về hướng Bạch Cốt Kiếm Hoàng.

Tử Vong Thiết Cát ẩn chứa viên mãn Không Gian Áo Nghĩa cùng hai thành Thời Gian Áo Nghĩa, tại trên quỹ tích hầu như đã hoàn mỹ, nhưng ở trên trình tự thời gian thì cũng không quá hoàn mỹ. Cái mà Diệp Trần muốn xem là Bạch Cốt Kiếm Hoàng làm sao phá tan được một kiếm này, trước đó Kim Y Hoàng đã không thể phá giải được nó, chỉ có thể nói Hoàng Kim Côn Pháp quá mức bá đạo mà thôi.

"Chút tài mọn."

Ngoài miệng nói như thế, nhưng tay Bạch Cốt Kiếm Hoàng cũng không chậm, bảo kiếm của hắn là một thanh bạch cốt kiếm, thân kiếm có màu nhũ bạch, mũi kiếm khá dài so với những thanh kiếm bình thường.

Hưu! Hưu! Hưu! Hưu!

Trong nháy mắt, có vô số thân ảnh Bạch Cốt Kiếm Hoàng xuất hiện, mỗi cái đều có tư thế không giống nhau, nhưng tựu chung chính là, theo mỗi chiêu kiếm mà hắn vung ra, những võng kiếm chi chít kia bị dập tắt rất có quy luật.

"Quả nhiên, chỉ cần đối phương cũng am hiểu Thời Không Áo Nghĩa thì

liền có thể hóa giải, Tử Vong Thiết Cát của ta cũng có rất nhiều kẽ hở, vì vậy mà gã Bạch Cốt Kiếm Hoàng này liền dễ dàng tìm được cách phá giải, bài trừ từng cái từ nhược đến mạnh."

Diệp Trần cũng không vội, tiếp tục thi triển ra Tử Vong Thiết Cát.

Thời gian ngắn ngủi trước đó, Bạch Cốt Kiếm Hoàng đã có điểm không kiên nhẫn, đối phương cứ lăn qua lộn lại mỗi một chiêu như thế, tựa hồ như coi hắn là công cụ để bồi luyện, mà hắn cũng đã phát hiện ra, số lỗ hổng của Tử Vong Thiết Cát cũng càng lúc càng ít đi rất nhiều, càng lúc càng không dễ bài trừ như trước.

“Ngươi cũng nếm thử Bạch Cốt Độn Quang Trảm của ta!"

Bạch cốt kiếm trong tay Bạch Cốt Kiếm Hoàng tạo ra một khối cầu thời không hoàn chỉnh, sau một khắc, thời không xung quanh bị vặn vẹo thành một độ cong kinh người, làm những võng kiếm mà phát ra Diệp Trần bị khúc xạ ngược về hướng Diệp Trần, đánh ngược về chính hắn.

“Thời Không Áo Nghĩa đúng là bác đại tinh thâm, ta không bằng Bạch Cốt Kiếm Hoàng."

Diệp Trần từ một kiếm này đã có thể thấy được, thời không kiếm pháp của Bạch Cốt Kiếm Hoàng xác thực cao hơn hắn một bậc, còn Bạch Cốt Thời Quang Kiếm Pháp của đối phương, đến bây giờ cũng chưa được thi triển ra.

Đinh đinh đương đương.

Lại lấy Tử Vong Thiết Cát ra ứng phó, Diệp Trần vượt qua rất dễ dàng.

'Ồ!"

Nhưng khi hai đạo ánh kiếm giao nhau, bỗng nhiên loé ra một đạo kiếm quang xẹt qua gáy Diệp Trần, làm xé rách một mảng Thanh Liên Kiếm Vực. Trong hai đạo ánh kiếm này, có một cái chính là một bộ phận của Tử Vong

Thiết Cát mà Diệp Trần đã phát ra trước đó, nhưng Bạch Cốt Kiếm Hoàng không biết đã dùng thủ đoạn gì mà có thể lợi dụng thời không vặn vẹo, thay đổi không gian quỹ tích cùng trình tự thời gian của chúng, vì thế Diệp Trần thiếu chút nữa đã bị bắn trúng.

"Gừng càng già càng cay, tại trên phương diện thời không kiếm pháp thì Diệp Trần không bằng Bạch Cốt Kiếm Hoàng."

“Ừ, không biết kế tiếp Diệp Trần làm sao ứng phó với Bạch Cốt Thời Quang Kiếm Pháp của Bạch Cốt Kiếm Hoàng đây?"

Trong lúc mọi người đang lên tiếng nghị luận thì Bạch Cốt Kiếm Hoàng rốt cục đã bộc phát, cả người hóa thành một đạo bạch quang, lướt tới hướng Diệp Trần làm cho hư không bị lấp loé không thôi, mỗi một lần lấp loé, đều sẽ khiến người ta có cảm giác như bị thổ huyết, bởi vì trong đó ẩn chứa thời không thác loạn ý chí, cơ bản sẽ không thể tập trung được chính xác vị trí cụ thể của hắn.

'Bại đi!"

Một bó ánh sáng xạ kích ra, đây chính là ánh kiếm phát sinh từ Bạch Cốt Thời Quang Kiếm Pháp, mỗi một tia kiếm quang thực sự đều có không gian lực cùng thời gian lực, những thủ pháp tầm thường trên cơ bản khó có thể ngăn trở được nó. Nếu chống đỡ được không gian lực thì liền sẽ không ngăn được thời gian lực, có thể nói là thời không chồng chất lên nhau, đủ để tiến hành công kích địch nhân ở cách đó rất xa.

“Lợi hại.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần thấy được thứ thời không kiếm pháp đáng sợ như vậy, so với nó, Tử Vong Thiết Cát xác thực là non nớt hơn rất nhiều. Bất quá Diệp Trần vẫn còn có Ngũ Hành Kiếm pháp, Ngũ Hành Kiếm pháp tại trên phương diện phòng thủ cũng tương đối đáng sợ.

Gần như trong nháy mắt, thân thể Diệp Trần đã được bao phủ bởi một

quang cầu có vầng sáng ngũ sắc, bản thân quang cầu kia có thể tạo thành một thế giới của riêng nó, đồng dạng cũng có ẩn chứa thời không, Bạch Cốt Thời Quang Kiếm Pháp muốn xâm lấn được nó cũng không phải chuyên đơn giản như vậy.

Phảng phất như có âm thanh bọt biển vỡ tan vang lên, vô số ánh kiếm thẩm thấu vào bên trong quang cầu, bất quá khi ánh kiếm thâm nhập thì tốc độ của chúng cũng càng lúc càng chậm hơn, cuối cùng bị ngưng trệ ở trong đó mà không cách nào nhúc nhích nổi.

"Uy lực sao lại yếu bớt như vậy chứ."

Bạch Cốt Kiếm Hoàng tròng mắt hơi híp lại.

Hắn làm sao không nhìn ra, Ngũ Hành Kiếm pháp này của Diệp Trần không những vô cùng tuyệt vời tại trên lực phòng thủ, hơn nữa còn có thể làm suy yếu uy năng và biến hóa kiếm pháp của hắn.

Ngũ Hành Kiếm pháp

Thịnh Suy Hữu Thì.

Thịnh Suy Hữu Thì dùng để đối phó quá kẻ địch cường đại sẽ không có quá nhiều tác dụng, bởi vì nó có vị trí cực hạn của mình, nhưng nếu như dùng để đối phó với địch nhân có cấp độ gần bằng mình thì liền sẽ vô cùng đáng sợ, bởi nó có khả năng làm suy yếu công kích uy năng cùng biến hóa của kẻ địch.

“Cái tên Diệp Trần này lúc đánh với ta đã che giấu đi không ít thực lực a!" Kim Y Hoàng cười khổ, nếu là trước đó Diệp Trần thôi động ra Kiếm Vực tầng thứ tám thì hắn chỉ có thể chịu đòn mà thôi.

Bạch Cốt Kiếm Hoàng sắc mặt trở nên rất âm trầm, hắn vốn cho rằng mình có bảy phần nắm chắc có thể chiến thắng Diệp Trần, nhưng lại không hề biết rằng Diệp Trần chẳng những có Kiếm Vực Bát Trọng, hơn nữa kiếm pháp phòng thủ cũng lợi hại như vậy. Bạch Cốt Thời Quang Kiếm Pháp của

hắn tuy rằng khiến cho người ta không cách nào né tránh được, nhưng người không thể trốn tránh thì vẫn có thể trực tiếp phòng thủ và bình an vô sự, trừ phi mình có thể phá vỡ tầng phòng ngự của đối phương.

“Bất kể là ta chiếm được chí tôn truyền thừa, sau đó có cơ hội hoàn thiện kiếm pháp, thậm chí có thể sáng tạo ra kiếm pháp mới hay không… thì việc giấu diếm đã không có ý nghĩa gì nữa, trái lại còn khiến người ta xem nhẹ."

Trong lòng có chủ ý quyết định, khí thế Bạch Cốt Kiếm Hoàng bỗng nhiên tăng vọt lên.

'Táng Kiếm Thuật!"

Một kiếm này, ẩn chứa chính là Thời Không Áo Nghĩa, khác biệt hoàn toàn cùng Bạch Cốt Thời Quang Kiếm Pháp. Một kiếm này chính là để chôn vùi thời gian, đương nhiên, là chôn vùi thời gian của đối thủ.

“Lại có thứ kiếm thuật như thế ư ?!.”

Diệp Trần cả người khí huyết sôi trào, hắn phát hiện ra, mình vô luận như thế nào cũng không cách nào thi triển ra Ngũ Hành Kiếm pháp được nữa, thời gian của chính mình tựa hồ đã bị kiếm pháp và khí thế của đối phương khóa chặt lại.

“Nhân vật thế hệ trước đúng là vẫn không thể xem thường a, những lão già này đều là giấu giấu diếm diếm, nếu như không phải liên quan đến thể diện thì phỏng chừng Bạch Cốt Kiếm Hoàng sẽ không thi triển ra một kiếm này đâu."

Tử Y Hoàng than thở.

Bạch y hoàng gật đầu một cái, "Đúng là vậy đấy.".

Táng Kiếm Thuật thi triển ra, Bạch Cốt Kiếm Hoàng tựa hồ đã thấy được kết quả.

Nhưng đáng tiếc….

“Bạch Cốt Kiếm Hoàng, ngươi xác thực rất lợi hại, bất quá, như thế vẫn chưa đủ đâu."

Bỗng nhiên, thời không quanh thân Diệp Trần xuất hiện từng đợt sóng chấn động làm Táng Kiếm Thuật của Bạch Cốt Kiếm Hoàng bị hất văng ra ngoài, phảng phất như có một gã Diệp Trần vô hình nào đó đang thi triển Ngũ Hành Kiếm pháp vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1503: Một Kiếm Ảo Mộng

Tâm Kiếm!

Tâm lực lượng mạnh bao nhiêu thì uy năng kiếm thuật tựu sẽ mạnh bấy nhiêu, Táng Kiếm thuật có thể phong bế thân thể Diệp Trần, nhưng lại không cách nào phong bế tâm của Diệp Trần.

"Không có khả năng như vậy, Táng Kiếm thuật của ta phía dưới cấp độ Chí Tôn không cao hơn mười người có thể ngăn cản, Thời Không Áo Nghĩa của hắn cũng không thể cao siêu hơn so với ta, làm sao hắn có thể ngăn trở được chứ ?"

Bạch Cốt Kiếm Hoàng tựa hồ không dám tin vào hai mắt của mình nữa, Táng Kiếm thuật là hắn căn cứ vào tinh túy võ học của Táng Hoa Chí Tôn cùng với lý giải Thời Không Áo Nghĩa của chính mình mà sáng tạo ra, quang âm phát ra có thể phong bế đối thủ trong nháy mắt, đương nhiên, thời gian áo nghĩa của hắn cũng là hai thành cảnh giới nên thực sự vẫn chưa có tính tuyệt đối, thế nhưng Thời Gian Áo Nghĩa của Diệp Trần cũng không cao hơn hắn được vì vậy Táng Kiếm Thuật bị ngăn cản đã làm cho hắn phải thất sắc!

Nhưng hắn làm sao biết được, Diệp Trần đã bước vào cảnh giới Tâm Kiếm, nếu là dưới cảnh giới Tâm Kiếm thì có lẽ sẽ bị phong bế, thế nhưng sau khi đạt tới Tâm Kiếm, tâm lực lượng đã trở thành thứ không thể tưởng tượng được nữa, tâm muốn thế nào thì hết thảy đều trở thành sự thật. Táng Kiếm thuật của Bạch Cốt Kiếm Hoàng căn bản không thể phong bế tâm của Diệp Trần được, vì vậy làm sao có thể phong bế được tâm kiếm của hắn.

"Táng Kiếm thuật thật đáng sợ, nếu không phải ta đã lĩnh ngộ được Tâm Kiếm cảnh giới thì e rằng đã phải nếm chịu trái đắng rồi."

Bạch Cốt Kiếm Hoàng ở đây là một ví dụ rất điển hình, vì vậy trong nội tâm âm Diệp Trần thầm được cảnh tĩnh, không thể coi thường một số nhân vật như "mặt trời sắp lặn" của thế hệ trước, những người này có lẽ tại trên phương diện danh khí thì so ra kém các thiên tài trẻ tuổi trên Chuẩn Tôn bảng, nhưng bọn hắn đã sống qua vô số năm, ít nhiều gì cũng đều có vài đòn sát thủ, chỉ cần cho bọn hắn một tia cơ duyên thì bọn hắn hoàn toàn có thể hậu tích bạc phát và sáng tạo ra những võ học vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, người của thế hệ trước là những nhân vật không thể coi thường, còn đối với những nhân vật trên Chuẩn Tôn bảng, Diệp Trần sẽ càng không dám coi thường. Kim Y Hoàng tại trên Chuẩn Tôn bảng có bài danh thứ 24, lần du hành Chí Tôn Thánh Địa này có lẽ đã để cho bài danh của hắn tăng lên một ít, nhưng cũng có khả năng sẽ bị hạ thấp đi, ai biết được những người khác sẽ tiến bộ bao nhiêu chứ. Nhất là những Chuẩn Tôn có bài danh 10 hạng đầu, đoán chừng họ đều đã đạt đến một cái cực hạn của Chuẩn Tôn rồi.

"Kiếm pháp của ta nhìn như rất mạnh, nhưng kỳ thật như trước vẫn còn rất non nớt, nhất là khi cùng Bạch Cốt Kiếm Hoàng so tài, bất quá Sâm La Vạn Tượng ta vẫn chưa thi triển ra, trước mắt chỉ có Ngũ Hành Kiếm Pháp là có chỗ tinh túy mà thôi."

Sâm La Vạn Tượng mạnh thế nào thì Diệp Trần cũng không rõ lắm, chỉ có tự mình thí nghiệm trên người đối thủ thì mới có thể biết được.

"Táng Kiếm thuật!"

Bạch Cốt Kiếm Hoàng không tin vào sự thật, lần nữa dùng Táng Kiếm thuật công kích Diệp Trần, hắn nghĩ rằng, trên người Diệp Trần có lẽ có một loại bảo vật gì đó giúp ngăn cách quang âm, chỉ có như thế mới không sợ Táng Kiếm thuật của hắn, nhưng tiềm năng bảo vật cũng có hạn mà thôi, không có khả năng vận dụng vô tận được, đến thời điểm lực lượng của nó tiêu hao hầu như toàn bộ và trên người đối phương không còn bảo vật để dùng nữa thì cũng là lúc đối phương thảm bại.

Hai lần!

Ba lần!

Năm lần!

Chín lần!

...

Diệp Trần vẫn không phản kích lại, hắn cảm thấy hết sức hứng thú đối với Táng Kiếm thuật nên lần lượt ngăn cản Táng Kiếm thuật, từ đó hắn có thể chậm rãi tìm hiểu đến “sơn chân diện mục” của Táng Kiếm thuật, chỉ cần tìm hiểu được một tia tinh túy của nó thôi thì đối với Diệp Trần cũng có được tác dụng cực lớn rồi. Hắn hoàn toàn có thể lợi dụng một tia tinh túy này để kết hợp với tinh túy võ học của Tam Giới Chí Tôn cùng với lý giải Thời Không Áo Nghĩa của chính mình để sáng tạo ra một môn kiếm pháp cùng loại với Táng Kiếm thuật.

Lần thứ mười ba.

Lần này, Bạch Cốt Kiếm Hoàng thực sự đã vận dụng hết toàn lực rồi, toàn lực phát ra Táng Kiếm thuật, cho dù là mọi người đang vây quanh xem cuộc chiến cũng đều có thể chứng kiến được chỗ thời không mà Diệp Trần đang đứng bắt đầu ngưng trệ, mà bản thân Diệp Trần lại giống như bị bao vây bên trong một khối Thủy Tinh trong suốt vậy, hoàn toàn bị phong bế, còn phía trước mặt là một đạo kiếm quang vô cùng sắc bén đang đâm thẳng đến.

Đang!

Thay vào đó, hết thảy cố gắn của Bạch Cốt Kiếm Hoàng đều là phí công, Diệp Trần vẫn bất động, kiếm quang vô cùng sắc bén kia trực tiếp bị bắn dội ra ngoài và hóa thành hư ảo.

"Bạch Y Hoàng, ngươi có biết đây là cái thủ đoạn gì không vậy?"

Tử Y Hoàng nhíu mày, nghiêng đầu hỏi Bạch Y Hoàng.

Bạch Y Hoàng trầm mặc một lát, chậm rãi nói: "Nếu như ta đoán không sai, đây hẳn là Tâm Kiếm cảnh giới, bất quá phía dưới Chí Tôn ta còn chưa từng nghe qua ai có thể đủ trình độ đạt tới cảnh giới Tâm Kiếm cả."

"Có đấy."

Nói chuyện chính là Thanh Y Hoàng.

"Dạ Xoa tộc Dạ Kiếm Hoàng cùng với Tà Linh tộc Tà Kiếm Hoàng cũng đều đã đạt đến cảnh giới Tâm Kiếm." Thanh Y Hoàng nói tiếp.

"A ?"

Tử Y Hoàng trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, đối với Thanh Y Hoàng, hắn vẫn tương đối tín nhiệm, đối phương chưa bao giờ nói dối cả, chuyện nào không xác định thì hắn sẽ không mở miệng nói ra đâu.

Về phần Dạ Kiếm Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng, Tử Y Hoàng ngược lại cũng có tìm hiểu tương đối kỹ càng về bọn hắn.

Với tư cách là những thiên tài của các chủng tộc bất đồng, khả năng song phương gặp mặt là rất nhỏ, nhưng một khi gặp mặt có lẽ đại biểu cho một bên sẽ bị chết, danh xưng Dạ Kiếm Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng tự nhiên không phải là danh xưng thật của bọn hắn, bản thân bọn hắn tại trong chủng tộc của mình đều được xưng là Kiếm Hoàng, chỉ có điều Nhân tộc không thừa nhận bọn hắn, cho nên đã bỏ thêm một chữ dành riêng cho bọn hắn, tựu giống với việc các chủng tộc khác cũng sẽ không thừa nhận danh xưng Kiếm Hoàng của Diệp Trần, nói không chừng sẽ thêm cho cá nhân hắn một chữ nữa, như vậy tựu sẽ là Nhân Kiếm Hoàng.

Theo trên tư liệu có được, Dạ Kiếm Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng tất nhiên là thập phần đáng sợ, một kẻ có bài danh mười ba trên Chuẩn Tôn bảng, một kẻ thì có bài danh thứ tư, đây khẳng định không phải là hư danh xàm ngôn. Trên tư liệu cũng có nói, Dạ Kiếm Hoàng thành danh nhờ vào Vô

Thiên Kiếm Pháp, đã đạt tới một cảnh giới cực kỳ khủng bố, nghĩ đến cũng sẽ biết, hắn đã dựa vào Tâm Kiếm cảnh giới để thôi động ra được uy lực này. Về phần Ách Vận Tà Kiếm của Tà Kiếm Hoàng thì chỉ biết đó là một kỳ danh, chưa từng có người nào được chứng kiến cái môn kiếm pháp này, phía dưới Chí Tôn, những người đã từng được chứng kiến cái môn kiếm pháp này đều đã chết hết.

“Bạch Y Hoàng đã suốt một ngàn năm nay không thấy ngươi động thủ rồi, không biết thực lực hôm nay của ngươi đã đạt đến trình độ nào a ?”. Cuộc chiến nhân-ma đã làm cho bá tánh phải sợ hãi, nhưng đồng thời cũng để cho người người trở nên hưng phấn hơn, đó là thời điểm huy hoàng nhất và cũng tàn khốc nhất.

Tử Y Hoàng nắm chặc hai tay, bây giờ chính là thời điểm mà tất cả mọi người phải súc thế, ai có nhiều tiến bộ hơn thì mới có thể là người cười đến phút cuối cùng, bao quát cả Tinh Không.

Số lượng người đang xem cuộc chiến chợt tăng thêm mấy người nữa, theo thứ tự là Độc Cô Tuyệt, Sở Trung Thiên, Đạm Đài Minh Nguyệt, Yến Khinh Huyên cũng đã tới, ánh mắt bọn hắn đều tập trung toàn bộ ở trên người Diệp Trần.

Ánh mắt mỗi người đều rất phức tạp, ánh mắt Yến Khinh Huyên so ra rất kỳ quái, dường như đang nhìn Diệp Trần nhưng lại tựa hồ không phải đang nhìn hắn, nhưng cuối cùng nhất thì vẫn là đang nhìn chăm chú vào hắn.

"Hắn luôn sáng chói như vậy, không sợ bị ánh sáng chói lọi của mình gây tổn thương cho chính mình hay sao ấy ?"

Sở Trung Thiên cảm khái nói ra, lời nói này không giống như hắn thường nói.

"Có một ít người, trời sinh tựu là để thiên hạ phải sùng bái, điều mà chúng ta có thể làm có lẽ chỉ là đi theo phía sau hắn, chứng kiến truyền kỳ do hắn tạo ra mà thôi."

Đạm Đài Minh Nguyệt khẽ nói.

Liên tục mười ba lần Táng Kiếm thuật mất đi hiệu lực, Bạch Cốt Kiếm Hoàng rốt cục đã buông tha cho việc tiến công.

"Ngươi có lẽ đã lĩnh ngộ Tâm Kiếm cảnh giới, bất quá, ngươi có thể phát huy ra bao nhiêu lực lượng của Tâm Kiếm cảnh giới chứ?"

Bạch Cốt Kiếm Hoàng đã có thể xác định, Diệp Trần đã đạt đến Tâm Kiếm cảnh giới, đáng tiếc, Tâm Kiếm cảnh giới cũng là thứ khó khống chế nhất, muốn dùng nó để gia tăng uy năng kiếm pháp trên phạm vi lớn là khó như lên trời. Dạ Xoa tộc Dạ Kiếm Hoàng là một ngoại lệ, về phần Tà Kiếm Hoàng Ách Vận Tà Kiếm thì không ai biết là chuyện gì xảy ra.

"Không cần dùng đến Tâm Kiếm cảnh giới, ta có một kiếm này, xin chỉ giáo."

Đạt được võ học tinh túy của Tam Giới Chí Tôn, Diệp Trần tất nhiên có thể sử dụng Tâm Kiếm cảnh giới để đề thăng uy lực kiếm pháp, bất quá Bạch Cốt Kiếm Hoàng vẫn không đáng để hắn làm như thế, Sâm La Vạn Tượng đã đầy đủ rồi.

Thân thể thả lỏng, cánh tay phải nâng lên, Phi Thiên kiếm cùng chân mày hiện lên một đầu thẳng tắp.

Vô thanh vô tức!

Kiếm cùng tay của Diệp Trần đều biến mất, huyễn hóa thành một đám ảo ảnh như trong mộng, trong chốc lát sau, toàn bộ thế giới trở nên yên tĩnh, thời không tựa hồ như đã bị thay thế bởi một thế giới tràn ngập bọt biển, tại bên trong những bọt biển này, Bạch Cốt Kiếm Hoàng thấy được ý nghĩ của mình, thấy được bản thân mình đang né tránh, đang phản kháng….

Xuy xuy xuy xuy xùy!

Sau một khắc, trên người Bạch Cốt Kiếm Hoàng phun tung toé ra rất

nhiều đóa huyết hoa, mỗi đám huyết hoa kia đều rất duy mỹ, không ngừng cùng đám “bọt nước” đan xen vào nhau.

Biến hóa đạt đến cực hạn khiến nội tâm đối thủ cũng bị biến hóa theo, cuối cùng tất cả đều bị hấp thu sạch sẽ.

Một kiếm này cần tiêu hao một lượng Linh Hồn Lực nhất định, đương nhiên, kỳ thật nó cũng có ẩn chứa một tia Tâm Kiếm cảnh giới, dù sao Diệp Trần đã đạt đến cảnh giới này, dù là không cần tận lực thì trong lúc nhất thời cũng đều sẽ xuất hiện một tia vết tích.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1504: Toàn Tâm Tu Luyện

Một kiếm, Bạch Cốt Kiếm Hoàng đã bị đánh bại vô cùng thê thảm.

Sâm La Vạn Tượng không ẩn chứa Thời Không Áo Nghĩa, mà là Ngũ Hành áo nghĩa, Ngũ Hành áo nghĩa mặc dù không trống rỗng như Thời Không Áo Nghĩa, cũng không phải là không thể né tránh, nhưng lại là thứ phiền phức nhất. Ngũ Hành tương sinh tương khắc và tuần hoàn bất tận, cũng có thể sinh sinh bất diệt, và là thứ áo nghĩa tương sinh tối chung cực. Ví dụ như Thời-Không, Âm-Dương, Quang-Ám cùng với Tứ-Tượng, mỗi cái đều được tạo thành từ hai hoặc là bốn chủng áo nghĩa, duy chỉ có Ngũ Hành là có đến năm loại áo nghĩa tương khắc nhau, chính điều này đã làm cho Ngũ Hành áo nghĩa trở nên phiền phức nhất và không thể lường hết được.

Sâm La Vạn Tượng ẩn chứa Ngũ Hành áo nghĩa và tại trên phương diện biến hóa đã đạt đến một cực hạn, cho dù là Bạch Cốt Kiếm Hoàng có tinh thông Thời Không Áo Nghĩa cũng đều không thể né tránh. Vào lúc bình thường, hắn hoàn toàn có thể làm vặn vẹo thời không và đơn giản thoát ly khỏi phạm vi công kích, nhưng vô phước cho hắn khi đối mặt với Diệp Trần, một người có ngộ tính thuộc dạng kỳ tài có một không hai trong thiên hạ.

Tam Giới Chí Tôn lựa chọn Diệp Trần để truyền thừa cũng không phải là không có đạo lý, nếu đổi thành những người khác như Kim Y Hoàng, Tử Y Hoàng hay những thiên tài đầy đủ kinh tài kinh diễm, mà lại ngay lúc đó thực lực của họ càng muốn mạnh hơn không ít so với Diệp Trần, nhưng bọn hắn cũng không cách nào có thể kế thừa hoàn toàn tinh túy võ học của ông, bởi Truyền Kỳ Chí Tôn truyền thừa không phải ai cũng có thể kế thừa nổi.

"Đây là thứ kiếm pháp gì chứ, ta căn bản thấy không rõ được a?"

"Xem ra, tựu không có cơ hội né tránh rồi, chính là vì không thấy rõ cho nên không thể né tránh được."

"Thật lợi hại, chỉ trong mấy trăm năm mà có thể nắm được thứ kiếm pháp đáng sợ như thế, danh vị Kiếm Hoàng nếu không phải dành cho hắn thì ai có thể chứ.

Tại trong mắt mọi người, một kiếm này của Diệp Trần là vô cùng cực đoan và đáng sợ, phải biết rằng đã đạt đến tình trạng này của bọn hắn, dưới cấp độ Chí Tôn sẽ có rất ít thứ mà bọn họ chưa từng thấy qua, và kiếm pháp của Diệp Trần đúng thực là thứ mà bọn hắn chưng từng thấy qua.

"Không biết Hoàng Kim Viên của ta có thể ngăn trở được không nữa."

Kim Y Hoàng cười khổ một tiếng, luận về thủ đoạn công kích thì Diệp Trần đã bỏ xa hắn rồi, mà Hoàng Kim Viên là phòng ngự võ học mạnh nhất của Hoàng Kim Chí Tôn, ngay cả tâm linh cũng có thể được che chở. Nhưng một kiếm này lại phi phàm vô cùng, bằng vào cảnh giới Hoàng Kim Viên của hắn thì tỷ lệ có thể ngăn cản được là không lớn, đoán chừng như trước sẽ bị tìm ra yếu điểm dễ dàng.

"Bạch Cốt Kiếm Hoàng, hãy đem Táng Kiếm thuật của ngài dùng tại Nhân Ma đại chiến trong tương lai không lâu sắp đến đi!"

Diệp Trần không có ý định làm khó Bạch Cốt Kiếm Hoàng, đả bại như vậy là đủ rồi.

Bạch Cốt Kiếm Hoàng liếc nhìn Diệp Trần mà sắc mặt có chút tối tăm, sau đó hắn bay đi tìm một chỗ kín đáo bắt đầu chữa thương, một kiếm này của Diệp Trần tạo ra thương thế rất lớn đối với hắn, dù cho đối phương đã kịp thời thu tay lại. Về phần vội vã đi chữa thương như vậy, chủ yếu là gánh không nổi cái cái mất mặt này, nếu nói trong nội tâm không oán hận Diệp Trần thì đó là không có khả năng, nhưng hắn cũng biết rằng “nắm tay người nào lớn thì đạo lý thuộc về người đó”.

"Táng Kiếm thuật, một thứ kiếm thuật rất mạnh."

Diệp Trần trong nội tâm âm thầm mừng rỡ, Bạch Cốt Kiếm Hoàng mang đến cho hắn rất nhiều linh cảm, nhất là Táng Kiếm thuật có thể chôn vùi cả quang âm, có thể nói là Bá khí thuộc hạng gì rồi chứ. Trải qua một phen giao thủ, Diệp Trần đã nắm giữ được năm phần tinh túy của Táng Kiếm thuật, dựa vào năm phần tinh túy này, hắn hoàn toàn có thể sáng tạo ra một môn Táng Kiếm thuật khác.

Võ học trong thiên hạ mênh mông như biển sao, không có một môn võ học nào là vô địch thực sự, trừ phi đẳng cấp đã trở thành siêu việt. Cho nên, có thêm được một môn kiếm pháp đặc biệt, tức là đã có thêm hơn một phần thủ đoạn nữa. Ví dụ như Sâm La Vạn Tượng nhìn như lợi hại phi phàm, thế nhưng nếu gặp phải đối thủ cũng có khả năng biến hóa đồng dạng rất lợi hại thì tác dụng của Sâm La Vạn Tượng cũng rất có hạn chế rồi, đến thời điểm này, Táng Kiếm thuật sẽ có tác dụng còn muốn lớn hơn cả Sâm La Vạn Tượng và ngược lại.

"Lối ra Chí Tôn Thánh Địa đã mở rồi."

Đúng lúc này, trên không trung ngưng tụ ra một vòng xoáy và bắt đầu xoay tròn, đây chính là cửa ra vào Chí Tôn Thánh Địa.

"Đi thôi."

"Lần này đi ra ngoài, ta nhất định phải bế quan mấy ngàn năm để tiêu hóa thật tốt truyền thừa a."

Số người đạt được truyền thừa tại Chí Tôn Thánh Địa có rất nhiều, khi cơ duyên đã đến thì dù là thực lực không đủ, cũng sẽ có thể được truyền thừa.

Chỉ chốc lát sau công phu đã không còn bao nhiêu người ở lại trong Chí Tôn Thánh Địa nữa.

"Diệp Trần, hôm nay cáo từ, hi vọng ngày nào đó có thể tương kiến tại

trên chiến trường Nhân-Ma."

Độc Cô Tuyệt đi rồi, đối với những người cùng thời với hắn, hắn chưa bao giờ nói thêm dù chỉ một lời.

"Hoa nở hoa tàn, mỗi một lần gặp lại, ngươi đều mang lại khiếp sợ cho mọi người cả, nghĩ đến chắc lần tới gặp lại cũng không ngoại lệ a." Đạm Đài Minh Nguyệt cười nhạt một tiếng rồi cả thân người tỏa sáng tựa như ánh trăng, sau đó biến mất vào trong vòng xoáy ánh sáng đó.

Đạm Đài Minh Nguyệt là một nữ tử xuất trần, theo tuế nguyệt tích lũy, tại ở một phương diện khác thì nàng càng giống với Yến Khinh Huyên, đều thoát tục như vậy, có lẽ, các nàng ở kiếp trước là một người, ở kiếp này đã biến thành hai người, hai nhân sinh bất đồng với nhau.

"Trận chiến đấu này rất đặc sắc, cũng để cho ta thấy được huy hoàng của ngày mai." Sở Trung Thiên trong mắt tràn đầy chiến ý cùng tràng cảnh, hắn không quá giống với những người khác, người khác thì truy cầu cực hạn cường đại, còn hắn tuy cũng đang theo đuổi sự cường đại, nhưng đồng dạng cũng đang theo đuổi khả năng chiến đấu. Cho nên, dù thế nào hắn cũng sẽ không nhụt chí, kết quả tuy rất trọng yếu nhưng quá trình thực hiện nó mới được coi là đặc sắc nhất.

Cả đám đều đi rồi, cuối cùng chỉ còn lại một mình Kim Y Hoàng.

"Diệp Trần, lần này ngươi muốn đi đâu, bế quan sao?" Kim Y Hoàng dò hỏi.

Diệp Trần gật đầu, "Có lẽ ta nên bế quan."

Võ học tinh túy của Tam Giới Chí Tôn hệt như nước sôi đang sôi trào vậy, lăn tăn trở mình không ngớt tại trong đầu của hắn, mỗi thời mỗi khắc đều đang hao tổn đi, nếu không lập tức bế quan sẽ hội lãng phí rất nhiều linh cảm.

"Ta cũng thế." Kim Y Hoàng gật đầu, cười nói: "Như vậy đi, dùng năm

trăm năm làm hạn định, năm trăm năm sau, nếu chúng ta đều xuất quan, vậy thì hẹn gặp mặt ngay tại Thiên Nhai tinh của Bạch Hổ tinh vực nhé."

Thiên Nhai tinh là một khỏa Thất cấp sinh mệnh tinh cầu nổi danh tại Bạch Hổ tinh vực, có rất nhiều người ưa thích tụ tập tại Thiên Nhai tinh, bởi vì trên thượng diện của nó có vô số cảnh đẹp.

"Được, hẹn năm trăm năm sau gặp lại."

500 năm có lẽ không sai biệt lắm, nhưng 500 năm thực chất cũng không đủ để tu luyện, đoán chừng trải qua một vạn năm cũng còn hơi ít, dù sao Chuẩn Tôn vẫn có cực hạn tồn tại.

Ly khai Chí Tôn Thánh Địa, ba người quay trở về Diễm Hỏa Tinh.

Hôm nay, toàn bộ Diễm Hỏa Tinh đều đã thuộc về Diệp Trần, tuy nói Diễm Hỏa Tinh chỉ là một Tam cấp sinh mệnh tinh cầu, nhưng cũng không nhỏ, địa phương thích hợp để bế quan tu luyện cũng có rất nhiều.

Đương nhiên, Từ Tĩnh sẽ không tại bên trên Diễm Hỏa Tinh mà bế quan, chỉ có tại Long tộc nàng mới có thể đạt được tiến bộ nguyên vẹn, sau khi ngây người bên trên Diễm Hỏa Tinh một đoạn thời gian, Từ Tĩnh cũng quay trở về Thanh Long Tinh.

"Căn cơ của nàng còn kém quá, thời gian kế tiếp, ngoại trừ việc tiêu hóa hết các truyền thừa, nàng cũng đừng quên đặt nền móng cho bản thân nhé." Tay nắm tay, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành đi trên một con đường được phủ kín khói lửa, đây là con đường khói lửa nổi danh nhất của Diễm Hỏa Tinh, hiện tại nó đã bị Diệp Trần làm rối loạn một cách có chủ ý, chỉ có những nhân tài được hắn cho phép mới có thể đi vào đó tản bộ.

"Ân, muội biết rõ, bất quá chàng cũng không cần quá lo lắng, Sắc Vi Chí Tôn truyền thừa rất đặc biệt, cũng thập phần chú trọng tại trên căn cơ." Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu, cùng Diệp Trần tay nắm tay đi dạo bên trên khói lửa chi đạo. Nàng cảm giác rất yên tĩnh, nhưng bất quá muốn cùng với

Diệp Trần đi về hướng đỉnh phong mà sinh sống quá yên tĩnh là không thể nào, đối với nàng mà nói, giờ khắc này chính là Vĩnh Hằng.

Vừa mới bắt đầu một thời gian ngắn, Diệp Trần đã bế quan với tần suất rất cao, sau khi xuất quan lại lập tức diễn luyện kiếm pháp, sau đó lại tiếp tục bế quan, vì vậy tinh túy võ học của Tam Giới Chí Tôn càng ngày càng thấm sâu hơn, theo đó thời gian bế quan của Diệp Trần cũng càng ngày càng dài thêm, một lần dài nhất đã đạt đến ba mươi năm, mà thời gian dài nhất cho mỗi lần đi ra chỉ một tháng mà thôi.

Về phần cha mẹ và người thân, Diệp Trần đã không cần lo lắng nữa rồi, trước đó không lâu, Nhân tộc cao tầng đã phái tới một sứ giả đưa cho Diệp Trần một cái hộp ngọc, trong hộp ngọc là hai viên Sinh Tử quả, sau khi cha mẹ ăn Sinh Tử quả vào liền thuận lợi đột phá đến Sinh Tử Cảnh, tuổi thọ đạt tới mười vạn năm, về phần đệ đệ và muội muội cũng đã đột phá đã đến Sinh Tử Cảnh từ rất sớm trước đó.

Sau khi không còn nỗi lo lắng nữa, tâm Diệp Trần đã không còn tạp niệm, từ đó toàn tâm toàn ý vùi đầu vào việc tu luyện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1505: Cánh Hoa Phiêu Linh Táng Kiếm Thuật

Trong nháy mắt, năm mươi năm đã đi qua, căn cơ của Diệp Trần càng thêm được củng cố vững chắc, tu vi cũng đạt tới cảnh giới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên hậu kỳ, trong cơ thể giờ đây ẩn chứa Kiếm Nguyên mênh mông.

Khi đạt đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, mỗi khi tăng lên một cảnh giới nhỏ cũng đều cần phải có đại lượng tích lũy, tỷ như một chút căn cơ thôi nhưng muốn tiếp tục đột phá cũng trở nên rất khó khăn, phải hạ quyết tâm triệt để và toàn tâm tôi luyện thì mới có thể làm được.

Tại 150 năm trước, bởi vì Diệp Trần đã cố gắn trợ giúp Mộ Dung Khuynh Thành đột phá đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, làm cho Mộ Dung Khuynh Thành có căn cơ không còn được ổn định tốt nữa, đến bây giờ vẫn dừng lại tại Bát trọng thiên sơ kỳ cảnh giới như trước, bất quá nghe Mộ Dung nói, một thời gian ngắn tiếp đến là sẽ có thể đột phá, nghĩ đến cũng sẽ biết, Sắc Vi Chí Tôn truyền thừa đã mang đến cho nàng không ít chỗ tốt.

Địa phương mà Diệp Trần bế quan không phải ở ngay trong thành thị, mà là tại Hỏa Hải Lâm, một trong những hiểm địa của Diễm Hỏa Tinh.

Hỏa Hải Lâm là một nơi rất thần kỳ, tất cả cây cối tại đây đều là Linh Thụ, hơn nữa lại là Linh Thụ ẩn chứa Hỏa thuộc tính, cứ trải qua mỗi một thời gian ngắn thì những loài cây này đều bị bốc cháy lên, làm cho vô số cây cối bị thiêu đốt, trông phảng phất như một biển lửa vậy, danh tự Hỏa Hải Lâm cũng vì vậy mà có.

Tại khu vực trung tâm Hỏa Hải Lâm, một đám cây đang bị thiêu đốt thì bỗng nhiên ngưng trệ lại, ngay sau đó, Hỏa Diễm lập tức bị dập tắt và cây cối lập tức héo rũ vỡ vụn.

"Cái Táng Kiếm thuật này của ta tuy không giống như Bạch Cốt Kiếm Hoàng, nhưng bên trên tính huyền ảo thì có lẽ mạnh hơn của hắn không chỉ mấy lần."

Vừa rồi Diệp Trần gần kề đã phóng xuất ra Táng Kiếm thuật Kiếm Thế, cũng không phải là diễn luyện kiếm pháp thực sự, nếu không thì toàn bộ Hỏa Hải Lâm có thể đã biến mất rồi. Với thực lực hiện tại của Diệp Trần thì việc phá hỏng sinh mệnh tinh cầu cũng có khả năng rất lớn, còn Chí Tôn tắc thì có thể phá hủy hoàn toàn sinh mệnh tinh cầu.

"Bất quá, Táng Kiếm thuật thật sự cũng cần phải có hiện tượng Cánh hoa Phiêu Linh xuất hiện thì mới được xem là tiến bộ dần từng bước."

Nhân tộc cao tầng không chỉ có đưa tới hai trái Sinh Tử quả, mà còn đưa tới một bản Vô Thượng võ học kinh thư, trên đó có ghi lại vô số Vô Thượng võ học, mỗi một môn Vô Thượng võ học đều được mô tả kỹ càng, hoặc chỉ đơn giản giới thiệu qua, Táng Kiếm thuật đúng là một trong số những loại Vô Thượng kiếm pháp đó, và người sáng tạo ra nó chính là Táng Hoa Chí Tôn.

Về phần Tam Giới Sát Quyền, trên kinh thư tất nhiên cũng có ghi chép lại nhưng cũng không được đầy đủ.

"Táng Hoa, Táng Kiếm!"

Diệp Trần tinh tế thể ngộ lấy.

Nhoáng cái lại thêm mười năm nữa qua đi.

"Diệp Trần, có dám đánh một trận với ta không."

Ở ngày này, một tiếng hét lớn lan truyền khắp toàn bộ Diễm Hỏa Tinh, làm thời không xuất hiện một tia chấn động.

"Lại có người tới khiêu chiến với sư phụ nữa rồi."

Một người trẻ tuổi trong Hỏa Hoa Thành ngẩng đầu.

Hắn là một trong tứ đại đệ tử của Diệp Trần, Nghiêm Kiếm Huy, mấy trăm năm qua hắn đã đột phá đã đến Sinh Tử Cảnh Thất trọng thiên cảnh giới, trong các thiên tài của Nhân tộc, hắn tuy không được tính là xuất chúng nhưng cũng không kém cỏi chút nào.

"Từ khi sư phụ trở thành Kiếm Hoàng, bình quân cứ cách mỗi mười năm thì lại có một gã Kiếm đạo hoàng giả tới khiêu chiến, không biết lần này là đại nhân vật nào tới nữa."

Đông Phương Bạch cười nói.

Trong số tứ đại đệ tử của Diệp Trần, Lãnh Tinh Hàn quanh năm phiêu bạt ở bên ngoài và rất ít trở lại, Hoàng Tố Mai thì đã lập gia đình và cũng rất ít khi trở lại, lần trở lại trước đã mang theo phu quân đến để ra mắt Diệp Trần. Chỉ có Đông Phương Bạch cùng Nghiêm Kiếm Huy là dành phần lớn thời gian ở Diễm Hỏa Tinh, ngẫu nhiên mới đi ra ngoài một chuyến.

"Rốt cuộc cũng đã tới, hi vọng đối thủ lần này sẽ hơi mạnh một chút, như vậy mới có thể giúp cho ta có thêm một số những thứ linh cảm khác."

Từ trong Hỏa Hải Lâm, thân hình Diệp Trần lóe lên, hướng phía nơi phát ra thanh âm bay đi.

Trong hư không phụ cận Diễm Hỏa Tinh, một gã trung niên khôi ngô đang đứng ở đó, trên vai vác lấy một thanh đại kiếm, hai mắt nhắm mở cũng liền có thể bắn ra kiếm quang tứ phía, cả người phảng phất như một thanh tuyệt thế hung kiếm vậy.

Hung Kiếm Hoàng đã hơn năm vạn tuổi, đã từng là một Kiếm đạo Hoàng giả trên Chuẩn Tôn bảng.

Xuyệt!

Một bóng người màu xanh da trời lập tức xuất hiện, chính là Diệp Trần.

"Ngươi tựu là Diệp Trần?"

Hung Kiếm Hoàng liếc đánh giá Diệp Trần.

"Đúng vậy, các hạ là…?" Diệp Trần âm thầm gật đầu, nhìn vào khí chất đối phương cũng có thể biết hắn hẳn là một cao thủ, tuy nói không bì kịp với Bạch Cốt Kiếm Hoàng, nhưng cũng không trở nên quá mức nhàm chán.

"Ta tên Nha Ninh, bất quá người khác lại hay gọi ta là Hung Kiếm Hoàng."

Hung Kiếm Hoàng ánh mắt ngưng trọng hơn một chút, hắn theo trên người Diệp Trần cảm nhận được một mối nguy hiểm mãnh liệt.

"Ra tay đi!"

Diệp Trần đứng chắp tay.

"Vậy ngươi phải cẩn thận rồi."

Hung Kiếm Hoàng rút đại kiếm sau lưng ra, Kiếm Thế trên người không ngừng tăng lên, bởi vì Kiếm Thế quá mạnh mẽ nên các Sinh Tử Cảnh Vương giả đứng ở trong phương viên cách đó mấy tỷ dặm cũng đều có thể cảm nhận được.

"Cái gì, vẫn còn tiếp tục tăng lên?"

Kiếm Thế của Hung Kiếm Hoàng phảng phất như vô tận không chừng mực, nửa khắc đồng hồ đi qua, hắn rõ ràng vẫn còn có thể tăng lên được nữa, điều này làm cho các Sinh Tử Cảnh Vương giả đang xem cuộc chiến bên trên Diễm Hỏa Tinh phải trợn mắt há hốc mồm, trong nội tâm âm thầm lo lắng cho Diệp Trần.

"Tựa hồ là một môn Kiếm đạo bí pháp a?"

Diệp Trần vẫn bất động, để Hung Kiếm Hoàng tùy ý tăng Kiếm Thế lên, căn cứ và phỏng đoán của hắn thì Kiếm Thế của Hung Kiếm Hoàng sở dĩ có

thể kéo lên trong thời gian dài như vậy, hẳn là hắn đã tu luyện được một môn bí pháp Kiếm đạo có thể làm đề thăng Kiếm Thế.

Thêm một phút đồng hồ đi qua, Kiếm Thế của Hung Kiếm Hoàng đã đạt đến đỉnh phong. Giờ phút này, lấy hắn làm trung tâm và trong phạm vi trăm dặm xung quanh có một thứ đen kịt như vòi rồng đang xoay tròn, đó chính là Kiếm Thế, một thứ Kiếm Thế thập phần hung tàn và mãnh liệt.

"Tuy ngươi không ngăn cản ta tăng Kiếm Thế lên, nhưng ta cũng không vì vậy mà hạ thủ lưu tình đâu." Hung Kiếm Hoàng vốn đang không có nắm chắc gì, nhưng hiện tại hắn đã tự tin hơn nhiều rồi.

"Có thủ đoạn gì thì cứ đem ra toàn bộ đi là được rồi."

Diệp Trần đạm mạc nói.

"Hi vọng kế tiếp ngươi vẫn còn có thể bình tĩnh được như vậy, sát..!." Quát lên một tiếng lớn, cả người Hung Kiếm Hoàng mang kiếm phóng tới Diệp Trần, tại thời điểm khoảng cách đến Diệp Trần chỉ còn lại chừng mấy ngàn dặm, Hung Kiếm Hoàng bổ chém ra một kiếm mang theo thanh âm gào khóc thảm thiết, dù là đang ở cách nơi đây rất xa nhưng phần đông Sinh Tử Cảnh Vương giả đang ở trong Diễm Hỏa Tinh đều bị thất sắc, trong lòng run sợ không thôi, đó chính là một loại sợ hãi sâu thẫm trong tâm hồn.

Đông Phương Bạch cùng Nghiêm Kiếm Huy liếc nhìn nhau, trong ánh mắt cũng đồng dạng sợ hãi không thôi, đây là thứ kiếm pháp gì sao lại có thể khủng bố như thế.

"A, là ẩn chứa Sinh Tử Áo Nghĩa!"

Diệp Trần liếc nhìn ra, bên trong kiếm pháp Hung Kiếm Hoàng có ẩn chứa chính là Sinh Tử Áo Nghĩa.

Sinh Tử Áo Nghĩa sau khi đạt trạng thái viên mãn, sẽ có thể sáng tạo ra Vô Thượng võ học, hơn nữa lại là một loại đại khủng bố Vô Thượng võ học, nếu địch nhân có tâm linh hơi yếu hay ý chí thấp một chút thì căn bản không

cần đánh làm gì, cũng sẽ bị phá hủy ý chí chiến đấu trực tiếp.

"Đáng tiếc, đối với ta vô dụng mà thôi, trước mắt ta còn không có ý định nghiên cứu Sinh Tử Áo Nghĩa."

Tinh lực một người là có hạn, sau khi Diệp Trần hoàn toàn tiêu hóa tinh túy võ học của Tam Giới Chí Tôn, tiếp đến có lẽ sẽ nghiên cứu đến Sinh Tử Áo Nghĩa võ học, nhưng không phải là hiện tại.

"Ngươi có vận khí cũng không tệ, biết một chút về Táng Kiếm thuật a!"

60 năm qua đi, đây là lần đầu tiên Diệp Trần thi triển Táng Kiếm thuật ra ngoài, đây là lần đầu tiên đấy.

Tay phải thu lại thành dáng chỉ thủ, Diệp Trần giơ một ngón tay điểm về hướng Hung Kiếm Hoàng.

Cuồng phong phải dừng lại, Kiếm Thế của Hung Kiếm Hoàng cũng dừng lại theo, một mảnh, hai mảnh. . . Có mấy cánh hoa theo trong hư không tàn lụi xuống, biểu hiện cho sự đau thương.

"Á!"

Hung Kiếm Hoàng như là người bị gông cổ vậy, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Đợi khi Diệp Trần đi rồi, Hung Kiếm Hoàng như trước lòng vẫn sợ hãi không thôi, một kiếm này đáng sợ hơn vô số lần so với hung của kiếm hắn, trong một khắc này, hắn thậm chí đã có ý niệm tự sát trong đầu nữa đấy.

" Kiếm Hoàng thật đáng sợ."

Chăm chú nhìn thoáng qua nơi mà Diệp Trần vừa biến mất, Hung Kiếm Hoàng quay người phi tốc đi ra ngoài, cả đời này, hắn sẽ không còn ý định khiêu chiến đối phương nữa rồi, Kiếm Hoàng danh xưng ai muốn đoạt thì cứ đi mà đoạt, hoàn toàn không có quan hệ gì đến hắn nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1506: Sinh Diệt Thiên Ý Chưởng

Lúc thi triển Táng Kiếm thuật, cánh hoa Phiêu Linh xuất hiện càng nhiều thì nói rõ Táng Kiếm thuật đã đạt cảnh giới càng thâm sâu, theo sử sách ghi lại, lúc Táng Hoa Chí Tôn thi triển Táng Kiếm thuật, số lượng cánh hoa có đến mấy trăm cái.

Diệp Trần tất nhiên không thể so sánh cùng với Táng Hoa Chí Tôn, hắn thi triển Táng Kiếm thuật gần kề chỉ tạo ra được chừng bốn năm cánh hoa Phiêu Linh mà thôi.

Bất quá như vậy cũng đã rất đáng sợ rồi, so với lúc trước khi Bạch Cốt Kiếm Hoàng dùng Táng Kiếm thuật đánh với Diệp Trần, đã không biết chênh lệch đến bao nhiêu rồi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bốn mươi năm dài bất quá chỉ như một cái chớp mắt.

"Ngũ Hành Kiếm Pháp đúng thật là bác đại tinh thâm, trước kia nội tình của ta không đủ nên sáng tạo ra Ngũ Hành Kiếm Pháp thập phần non nớt, hiện tại đã có thêm tinh túy võ học của Tam Giới Chí Tôn, đủ để cải tiến Ngũ Hành Kiếm Pháp trên phạm vi lớn."

Táng Kiếm thuật mặc kệ là tại bên trên tính huyền ảo, hay là bên trên uy năng cũng đều siêu việt hơn hẳn Ngũ Hành Kiếm Pháp, nhưng Diệp Trần tất nhiên cũng không thể “hậu này mỏng kia”, hắn muốn đem Ngũ Hành Kiếm Pháp phát triển thành một thứ kiếm pháp cường đại hơn, một môn Siêu cấp kiếm pháp công kích cùng phòng ngự.

Đầu tiên là phòng ngự kiếm pháp, Diệp Trần chuẩn bị đem Thịnh Suy Hữu Thì dung nhập vào trong môn phòng ngự kiếm pháp này, mặc dù Thịnh

Suy Hữu Thì rất tinh diệu nhưng chỉ có thể làm suy yếu công kích của địch nhân, còn tại trên khả năng phòng ngự thì vẫn kém hơn không ít, nếu như có thể dung hợp thành một thể cùng phòng ngự kiếm pháp, như vậy một bên làm suy yếu, một bên phòng ngự, đó không thể nghi ngờ là sẽ làm cho địch nhân phải tuyệt vọng.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải sáng tạo ra một môn phòng ngự kiếm pháp trước, sau đó mới dung hợp lại.

. . .

"Khinh Huyên, nàng tới tấn công ta thử đi."

Trong tinh không cách Diễm Hỏa Tinh rất xa, Diệp Trần cùng Yến Khinh Huyên đứng đối diện.

Yến Khinh Huyên đến tận đây gặp mặt là điều mà Diệp Trần không ngờ tới, mặc dù đối phương chỉ là sang đây để nhìn thoáng qua Yến Phượng Phượng cùng Huyền Tông đệ tử. Mà lúc này, Diệp Trần cũng vừa sáng tạo ra được một môn Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp, vì vậy đã nhờ vào thực lực Yến Khinh Huyên để thí nghiệm hiệu quả của nó, sự tình này là không thể tốt hơn rồi.

"Được!"

Yến Khinh Huyên gật đầu.

Lần tiến công thứ nhất, Yến Khinh Huyên thi triển chính là một môn chưởng pháp, chưởng pháp này linh hoạt kỳ ảo, bên trong ẩn chứa chính là Âm Dương áo nghĩa.

Phốc!

Thế nhưng cái môn chưởng pháp này vừa va chạm vào phòng ngự kiếm pháp của Diệp Trần liền lập tức hỏng mất.

Lần tiến công thứ hai, Yến Khinh Huyên không thi triển võ học tầm thường nữa, mà là một môn phong ấn võ học, cái môn phong ấn võ học này có tên gọi là Âm Dương Kính Diệt. Khi tiếp chiêu Diệp Trần chỉ cảm thấy thời không chung quanh biến hóa liên tục, sau một khắc, hắn đã xuất hiện bên trong một thế giới có màu trắng đen, khí lưu màu trắng đen bên trong cũng tuần hoàn không thôi, cuối cùng hợp thành một Thái Cực đồ.

Nếu nhìn từ bên ngoài, sẽ thấy trong tinh không xuất hiện một mặt kính Âm Dương tử.

Phanh!

Sau đó chiếc kính Âm Dương tử bị vỡ nát thành tro bụi.

"Lợi hại, trước tiên phong ấn địch nhân, sau đó phá nát cái phong ấn cùng với địch nhân bên trong." Diệp Trần sao lại nhìn không ra huyền ảo của một chiêu này, nếu đổi thành người bình thường thì căn bản sẽ không cách nào thoát khỏi. Bất quá Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp ngược lại vẫn có thể phòng ngự vững. Yến Khinh Huyên cũng không tể lập tức phong ấn Diệp Trần được, mà chỉ có thể phong ấn chỗ thời không xung quanh Diệp Trần, cho nên Diệp Trần như trước vẫn có thể thi triển kiếm pháp ra.

Thấy Âm Dương Kính Diệt cũng đều không thể phá vỡ phòng ngự kiếm pháp của Diệp Trần, Yến Khinh Huyên biết rõ phải ra chiêu thật sự rồi. Ly khai Chí Tôn Thánh Địa đã hơn 100 năm nay, nàng đã tiêu hóa được một bộ phận võ học tinh túy của Thiên Ý lão nhân, số còn lại tương đối sâu rộng nên bằng cảnh giới hiện tại thì nàng khó có thể tiếp thu toàn bộ, chỉ có thể tạm gác lại và tu luyện về sau mà thôi.

"Đây là Sinh Diệt Thiên Ý Chưởng mà ta đã phải mất thời gian hơn trăm năm mới sáng tạo thành công, cẩn thận đấy."

Yến Khinh Huyên ngoại trừ tinh thông Âm Dương áo nghĩa, còn tinh thông cả Sinh Tử Áo Nghĩa.

"Sinh Diệt Thiên Ý Chưởng ?"

Diệp Trần như có điều suy nghĩ.

Hô!

Gần kề chỉ là một chiêu mở đầu, cả người Yến Khinh Huyên bùng lên khí thế không còn giống với lúc trước nữa, khí tức sinh mệnh của nàng chấn động rất lợi hại, trong chốc lát đã hạ xống thấp nhất, trong chốc lát sau lại cất lên đến đỉnh cao nhất, mang theo bên trong một loại sinh tử Vô Thường Thần Vận, trừ việc đó ra, Diệp Trần còn cảm nhận được một cổ lực lượng rất quen thuộc.

Đó chính là Tâm lực.

Không thể tưởng được Yến Khinh Huyên cũng đã lĩnh ngộ được Tâm lực, nhưng nghĩ đến cũng đúng, Thiên Ý cầm nã thủ của Thiên Ý lão nhân cũng đồng dạng với Tam Giới Sát Quyền của Tam Giới Chí Tôn, đều ẩn chứa Tâm lực, nhưng điểm bất đồng chính là, Tam Giới Chí Tôn đem Tâm lực triệt để dung nhập vào bên trong quyền pháp, tăng phúc cho uy lực của quyền. Trong khi Thiên Ý lão nhân lại dùng Tâm thay thế cho Thiên Tâm, tăng phúc cho kỹ xảo.

Hô! Hô!

Yến Khinh Huyên còn chưa huy chưởng thì đã có một lượng chưởng phong bay về phía Diệp Trần, cái chưởng phong này vô cùng lợi hại, trong đó ẩn chứa sinh tử lực lượng rất bất thường, nó mạnh đến mức một khỏa tinh cầu hoang vu ở phụ cận đó, gần kề chỉ bị chưởng phong quét thoáng qua đã lập tức tan biến thành tro bụi, tựa như đã bị phong hoá mất vậy, còn một khỏa tinh cầu chết ở cách đó xa hơn thì đột nhiên bộc phát ra sinh cơ vô tận, nhưng khi sinh cơ đạt đến cực hạn thì cũng bị bạo tạc mãnh liệt.

Sinh đến mức tận cùng chính là cái chết.

Chết đến mức tận cùng chính là hư vô.

Về phần Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần cũng sinh ra một tia tuần hoàn.

"Xem ra cần phải đem toàn lực ứng phó rồi."

Diệp Trần chưa từng coi thường Yến Khinh Huyên, tại Chân Linh Thế Giới, đối phương cũng không đem toàn bộ tâm tư đặt ở bên trên võ đạo mà lại tiếp xúc với rất nhiều phương diện, phải biết rằng tinh lực một người là có hạn, không thể nào làm được toàn bộ mọi thứ. Liên quan đến nhiều thứ cũng có chỗ tốt của nó, nhưng đồng thời những thứ đó cũng không thể mạnh mẽ được. Hiện tại, đã đến lúc Yến Khinh Huyên bộc phát nên đối với tốc độ tiến bộ của nàng, ngay cả Diệp Trần cũng đều cảm thấy rất kinh người.

"Đi!"

Chưởng thế đã tích súc đến cực hạn, tay phải Yến Khinh Huyên chậm rãi đánh đi ra ngoài.

Vù vù vù vù vù vù. . .

Chưởng phong lúc hư lúc thực chồng chất lên nhau, phô thiên cái địa bao phủ về hướng Diệp Trần. Vì vậy, hắn có muốn tránh né cũng đều không có khả năng, đương nhiên, hắn cũng không cần phải tránh né vì mục tiêu lần này chính là để thí nghiệm lực phòng ngự của Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp.

Sinh sinh diệt diệt, cùng Thịnh Suy Hữu Thì có một tia tương tự, Ngũ Hành Kiếm Pháp khi mới bắt đầu xuất chiêu sẽ không quá ổn định, còn chưởng phong thì đột nhiên bộc phát thoáng một lúc, căn bản không cách nào nắm giữ được quy luật của nó.

Ba!

Cuối cùng, Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần đã bị phá đổ, đương nhiên, Sinh Sinh Diệt Diệt Thiên Ý Chưởng của Yến Khinh Huyên cũng đã đến cực hạn, gần kề chỉ có thể đem Diệp Trần đánh bay ra ngoài xa mấy

ngàn dặm.

Tại trên khả năng vận dụng Tâm lực, Yến Khinh Huyên vẫn là không bì kịp Diệp Trần, nếu không thì cũng không chỉ đem Diệp Trần đánh bay ra xa như vậy, mà chắn chắc sẽ có thể gây tổn thương đến cho Diệp Trần.

"Thật đáng mừng, ngày sau khi chiến tranh nhân-ma xảy ra, hi vọng chúng ta có thể sóng vai giết địch."

Diệp Trần cười nói, bay tới.

"Tất nhiên rồi."

Yến Khinh Huyên gật đầu.

. . .

Ngây người tại Diễm Hỏa Tinh suốt thời gian một năm, Yến Khinh Huyên đã rời đi, mà trong một năm này, Diệp Trần cũng triệt để hoàn thiện Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp, việc kế tiếp cần phải làm chính là đem Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp cùng Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Suy Hữu Thì dung hợp vào nhau, từ đó sáng tạo ra Chung Cực Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp.

Diệp Trần có dự cảm, cái công trình này rất to lớn, chỉ sợ đều muốn khó hơn rất nhiều lần so với Táng Kiếm thuật.

Nhưng một khi sáng tạo ra được thì thực lực chỉnh thể của Diệp Trần sẽ tăng vọt.

Ba mươi năm đi qua.

Tám mươi năm qua đi.

Kể từ lúc ly khai Chí Tôn Thánh Địa, trong nháy mắt đã qua hai trăm năm.

"Quá khó khăn, một nửa mục đích cũng không đạt tới nổi."

Dung hợp Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp cùng Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Suy Hữu Thì có độ khó vượt quá tưởng tượng của Diệp Trần, Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp ẩn chứa Ngũ Hành áo nghĩa thập phần ổn định, trong khi đó Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Suy Hữu Thì lại ẩn chứa Ngũ Hành áo nghĩa có cấp độ biến hóa cao, tại bên trên trình độ nhất định cả hai là không thể điều hòa đấy.

Nếu không phải vì Diệp Trần có tinh túy võ học Tam Giới Chí Tôn thì hắn đã sớm từ bỏ rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1507: Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Cực Nhi Suy

Tại thời điểm nghĩ không thông, Diệp Trần chuyển sang tu luyện loại kiếm pháp khác, sau tám mươi năm dài, Táng Kiếm Thuật đã đạt hỏa hầu từ bốn năm cánh hoa tăng lên tới mười mấy cánh hoa. Còn trên phương diện biến hóa, Diệp Trần đã có thể làm được trong nháy mắt xuất ra 99 vạn 9990 kiếm, khiến cho Sâm La Vạn Tượng càng thêm khó lường. Về phần Tử Vong Thiết Cát, Diệp Trần trải qua hơn một trăm sửa đổi, cuối cùng đã khắc phục được hơn ba ngàn sơ hở, về phần còn bao nhiêu chỗ sơ hở thì Diệp Trần cũng không thể biết hết được, hắn chỉ biết một điều là, khi cảnh giới kiếm pháp tăng lên thì hắn có thể nhìn ra càng ngày càng nhiều chỗ sơ hở, đó cũng không phải là điểm bắt đầu, cũng không phải là điểm kết thúc.

Dung hợp kiếm pháp!

Táng Kiếm Thuật!

Sâm La Vạn Tượng!

Tử Vong Thiết Cát!

Cùng với Ngũ Hành Trảm!

Năm loại kiếm pháp thay phiên nhau hoàn thiện, trong sâu thẳm, Diệp Trần đã thấy được con đường đi đến cảnh giới Chí Tôn rồi.

...

Ma Vực, Thần Hữu Tinh.

Thần Hữu Tinh là một sinh mệnh tinh cầu mà ma tộc cao tầng ban cho Thần Hữu Nữ Vương, vốn dĩ nó không được gọi là Thần Hữu Tinh, nhưng

giờ đây nó đã được gọi là Thần Hữu Tinh.

Thần Hữu Nữ Vương tất nhiên đã không còn là Thần Hữu Nữ Vương ngày trước nữa, mà là Thần Hữu Nữ Hoàng rồi.

Sau khi ra khỏi Thần Ma Chi Địa, ả đã đánh bại đông đảo Ma Tộc Chuẩn Tôn, vì vậy thanh thế tăng lên như diều gặp gió và trở thành một trong ngũ đại Chuẩn Tôn trẻ tuổi của Ma tộc, trong số đó có một kẻ là Thiên Ma Hoàng xếp hạng thứ hai trên Chuẩn Tôn bảng, một kẻ là Tứ Dực Long Hoàng xếp hạng thứ năm, cùng với Lang Hoàng xếp hạng thứ 12, Thôn Thiên Ma Hoàng xếp hạng thứ 18.

Bất quá ả cũng không hài lòng với thành tựu hiện tại của mình, ả cũng biết rất rõ ràng, tiến bộ của Diệp Trần sẽ không chậm so với mình, trong Cao cấp Thú liệp chiến trường, Diệp Trần đã mang đến cho ả ấn tượng quá mức sâu đậm, nếu không đánh bại được đối phương thì vĩnh viễn cũng không cách nào xóa đi được.

Đôi cánh màu vàng rộng lớn như vô tận ở sau lưng mở ra, vừa khe khẽ rung lên thì trong nháy mắt Thần Hữu Nữ Hoàng đã biến mất khỏi Thần Hữu Tinh.

Thôn Thiên Tinh.

Đây là sinh mệnh tinh cầu mà Ma Tộc cao tầng ban cho Thôn Thiên Ma Hoàng.

Ngày hôm đó, bóng tối vô biên vô hạn bao phủ hơn phân nửa Thôn Thiên Tinh, khiến cho vô số Ma Tộc nhân trên Thôn Thiên Tinh cảm thấy khủng hoảng mà từ trước nay chưa từng có, một vài Ma Vương chưa từng thấy mặt thậm chí đã cho là Ma Tộc Chí Tôn đang tới.

"Thần Hữu Nữ Hoàng, ngươi làm vậy là có ý gì?"

Một tiếng quát chói tai xộc thẳng lên trời cao, ngay sau đó, trong một tòa thành thị lớn nhất tại Thôn Thiên Tinh, một đạo thân ảnh lướt đi ra ngoài, lúc

vừa mới bắt đầu chỉ là một điểm nhỏ, nhưng rất nhanh sau đó đã biến thành một Cự Nhân khổng lồ cao chừng mười vạn dặm, cái bụng của hắn đặc biệt to lớn, hai mắt sáng quắt như mặt trăng, tiếng hét cái thế như lôi đình, riêng vị trí vành tai của hắn còn được treo một quả cầu sắt nữa.

"Thôn Thiên Ma Hoàng, ta chẳng có ý gì cả, chỉ là muốn đến lãnh giáo ngươi hai chiêu thôi."

Thanh âm thanh thúy dễ nghe nhưng không mang theo bất cứ tia cảm tình nào cất lên.

"Ngươi đã không biết tự lượng sức mình như vậy, ta đây sẽ toàn thành cho ngươi, theo ta đi đến Thôn Thiên khư."

Thôn Thiên khư là một mảnh phế tích ở cách ngoài Thôn Thiên Tinh mấy trăm ức dặm, cũng thuộc về khu vực quản lý của Thôn Thiên Ma Hoàng. Động tĩnh chiến đấu giữa hai người quá mức to lớn, vì vậy chỉ có Thôn Thiên Khư là thích hợp làm chiến trường.

Một cái thuấn di triể khai, hai người đã tới được Thôn Thiên khư.

Thu liễm đôi cánh lại, Thần Hữu Nữ Hoàng đứng trên một khối thiên thạch nhỏ trôi lơ lững, khí tức thần thánh tỏa ra trên thân tỏa ra mãnh liệt, căn bản không giống với người trong Ma tộc, mà giống như là sứ giả của Thần vậy.

Mà Thôn Thiên Ma Hoàng thì lại không thu liễm thân hình của mình lại, như cũ vẫn giữ vững kích thước khổng lồ hơn mười vạn dặm, hắn có danh hiệu là Thôn Thiên Ma Hoàng, vì vậy hình thể càng lớn sẽ càng chiếm cứ ưu thế nhiều hơn.

"Thần Hữu Nữ Hoàng, lúc này mới chỉ qua hai trăm năm mà ngươi đã không nhịn được khiêu chiến ta, xem ra việc liên tiếp chiến thắng đã để cho linh trí của ngươi cũng bị làm cho ngu dại rồi, đừng quên rằng, cho dù là Lang Hoàng, ta cũng đánh thắng được hắn đấy." Lang Hoàng mà hắn vừa

nhắc đến chinh là Lang Hoàng xếp hạng thứ mười hai trên Chuẩn Tôn bảng, tuyệt đối là một nhân vật hung ác.

"Ngươi càng cường đại thì ta càng cao hứng, hãy bớt sàm ngôn đi, đánh đi!"

Thần Hữu Nữ Hoàng không có hứng thú đàm luận cùng Thôn Thiên Ma Hoàng, ả chỉ muốn chiến đấu, muốn đạt được thật nhiều cảm ngộ cùng kinh nghiệm từ chính các trận chiến, võ học mà không được tôi luyện qua thì chỉ có thể nhìn chứ không thể dùng được.

Đôi cách màu vàng lần nữa mở ra, nhưng lần này, đôi cánh cũng không mở rộng đến tận chân trời như lúc trước, chỉ có mở rộng đến chừng trăm mét, phối hợp thêm thân thể thon dài mạn diệu, trông ả tựa như một Thần Nữ, hai tay vừa hợp lại, lập tức từng vòng sáng kim sắc đột nhiên lao ra. Những vòng sáng kim sắc này trông giống như đang rung động, không ngừng mở rộng ra, lúc tới gần Thôn Thiên Ma Hoàng thì đã bao phủ trên trời dưới đất.

"Thôn Thiên Hống!"

Thôn Thiên Ma Hoàng hít sâu một hơi, tạo ra lực hút hết sức mãnh liệt, ngay cả vòng sáng kim sắc cũng bị làm cho dao động không thôi, từng cơn cuồng phong lớn như những vòi rồng dữ dội bị hútt vào trong miệng Thôn Thiên Ma Hoàng. Sau một khắc, sắc mặt Thôn Thiên Ma Hoàng đỏ lên rồi phát ra một tiếng rống to lớn tựa như khai thiên tích địa, vòng sáng kim sắc liền tan biến từng khúc.

"Thôn Thiên Ma Hoàng, ngươi chuẩn bị nếm thử Quang Ám Quyền của ta đi!"

Đôi cánh màu vàng sau lưng chợt vỗ mạnh một cái, trong nháy mắt tốc độ của Thần Hữu Nữ Hoàng đã đạt đến tốc độ ánh sáng, nàng khinh thường việc thuấn di, bởi thuấn di mặc dù nhanh hơn so với tốc độ ánh sáng, nhưng lại không cách nào gia tăng uy thế, đạt đến cảnh giới này của bọn hắn, có đôi

khi thuấn di căn bản là vô dụng, phải cần là đường đường chánh chánh loại bỏ.

Một đạo cực quang lao đi, phảng phất như có thể phá vỡ cả Tinh Không, Thần Hữu Nữ Hoàng đánh ra ngoài một quyền.

Một quyền này cũng không chói mắt, nhưng cũng không ảm đạm chút nào, nó duy trì ở một trạng thái thăng bằng hoàn mỹ, giống như đem ánh sáng thuần túy nhất cùng bóng tối thuần túy nhất dung hợp vào nhau.

"Thôn Thiên Phệ Địa!"

Thôn Thiên Ma Hoàng cảm nhận được uy hiếp mà trước nay chưa từng có, Quang Ám Quyền này của Thần Hữu Nữ Hoàng cũng không phải là đặc biệt hoa lệ, nhưng không thể nghi ngờ là đã đến hết sức gần với cội nguồn thế giới rồi.

Tứ đại áo nghĩa Địa Thủy Hỏa Phong lập tức vận chuyển, Thôn Thiên Ma Hoàng liền thi triển ra tuyệt chiêu Thôn Thiên Phệ Địa của mình. Sau một khắc, một cái hắc động nhỏ xuất hiện, hắc động này dù có nhỏ hơn nữa thì cũng vẫn là hắc động, trên trình độ nhất định thì đây chính là thủ đoạn của các Chí Tôn. Thôn Thiên Ma Hoàng mưu toan một ngụm nuốt chửng Thần Hữu Nữ Hoàng, về phần sinh tử của đối phương thế nào thì hắn cũng không cần quan tâm đến, bởi vì bản thân hắn cũng không cách nào khống chế được một chiêu này.

Vô thanh vô tức, Thần Hữu Nữ Hoàng đã biến mất vào trong hắc động, biến mất vào trong bụng Thôn Thiên Ma Hoàng.

"Thần Hữu Nữ Hoàng, lẽ ra ngươi không nên khiêu chiến ta, thật đáng tiếc."

Thôn Thiên Ma Hoàng âm thầm lắc đầu, thế hệ trẻ ở cả Ma Tộc này, kẻ dám khiêu chiến hắn không có mấy, chính là bởi vì biết rõ Thôn Thiên Phệ Địa của hắn đáng sợ như thế nào.

"Thôn Thiên Ma Hoàng, ngươi có cao hứng quá sớm hay không vậy."

Đang lúc này, phần lưng Thôn Thiên Ma Hoàng bỗng nhiên nổ tung, Huyết Vũ phiêu tán rơi rụng đầy trời, còn Thần Hữu Nữ Hoàng thì lướt ra từ đó.

"Ngươi có thể phá Thôn Thiên Phệ Địa của ta ?" Thôn Thiên Ma Hoàng chậm rãi quay đầu, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Nếu đánh bại được Thôn Thiên Ma Hoàng, thanh thế Thần Hữu Nữ Hoàng sẽ càng như mặt trời ban trưa ở Ma Tộc, một số người thậm chí ngầm cho rằng, Thần Hữu Nữ Hoàng sẽ trở thành một trong những kẻ mang Hắc Ám Thần Nữ huyết thống cường đại nhất từ trước tới nay, ả sẽ trở thành phụ tá đắc lực của kẻ mang Đại Ma Vương huyết thống.

"Diệp Trần, ngàn vạn lần đừng để cho ta cảm thấy nhàm chán đấy."

Thần Hữu Tinh, Thần Hữu Nữ Hoàng nhìn về phương xa của Tứ đại sinh mệnh tinh vực.

...

Thời gian dài dằng dặc trôi qua, nhưng cũng trong nháy mắt, khoảng cách kỳ hạn 500 năm chỉ còn lại 150 năm nữa mà thôi.

"Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Cực Nhi Suy!"

Trên một sinh mệnh tinh cầu hoang vu, Diệp Trần điên cuồng vũ động kiếm pháp, theo kiếm pháp vũ động, năng lượng sống trên sinh mệnh tinh cầu không ngừng bị phá hủy và trở nên yếu ớt, “oanh” một tiếng, một mảng lớn lớn sinh mệnh tinh cầu bị phá hủy, sóng xung kích cuồng bạo khi đến gần Diệp Trần, lập tức bị làm yếu đi chỉ còn chừng một phần trăm, hay thậm chí chỉ còn một phần ngàn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1508: Tu La Giới

Nhưng đối với với Diệp Trần mà nói, thật sự đang cần chính là Thịnh Cực Nhi Suy, Thịnh Suy Hữu Thì có hơi chút vô bổ vì khả năng làm suy yếu công kích của địch nhân không tính là quá lợi hại, khả năng tăng phúc cho uy năng kiếm pháp cũng không quá mạnh, xét về bình quân thì nó chỉ mang ý nghĩa bình thường mà thôi, không bằng tập trung hoàn toàn vào việc tấn công.

Có Thịnh Cực Nhi Suy, trong hàng ngũ Chuẩn Tôn, Diệp Trần cũng được coi là một kiếm khách chung cực, có thể công thủ toàn diện và không hề có nhược điểm. Lại được phối hợp với Tâm Kiếm cảnh giới, nên ngay cả sinh mệnh tinh cầu hoang vu cũng đều không thể chịu nổi uy lực kiếm chiêu phát ra, phải biết rằng, Thịnh Cực Nhi Suy có phạm vi phát tán không thể tính toán được, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm ý của Diệp Trần, lúc nhỏ bé thì có thể đủ để bảo vệ bản thân, lúc cực đại thì hoàn toàn có thể bao phủ phạm vi mười triệu dặm.

Một khi tiến vào cái phạm vi này, mười phần thực lực thì kẻ địch có thể phát huy ra một nửa thì đã xem là không tồi rồi.

Vùng ranh giới giữa Huyền Vũ tinh vực và Bạch Hổ tinh vực có một thiên thạch to lớn trôi nổi, bên trên thiên thạch có hai bóng người đang ngồi ở đó giao thủ cờ vây.

"Chân Vũ Chí Tôn, không ngờ rằng ngươi lại dám đến đây, bội phục.

Người đối diện vừa ngẩng đầu nói, rõ ràng là Ma tộc đệ nhất chí tôn Thiên Ma Tôn, lúc này hai người đều không có tản mát ra khí tức chí tôn, nhìn qua như là hai Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường vậy.

Chân Vũ Chí Tôn đặt xuống một viên cờ trắng, thản nhiên nói: "Vì sao ta lại không dám tới chứ ?"

"Ngươi không sợ ta bố trí cạm bẫy giết ngươi à."

Thiên Ma Tôn trên người có hai đại thánh khí, một cái là Thiên Ma Thánh Giáp, một cái là Thị Huyết Thương, thánh khí chính là vũ khí chí tôn được dung hợp với thần thạch mà thành, uy năng mạnh mẽ hơn rất nhiều lần so với vũ khí chí tôn, mà Chân Vũ Chí Tôn chỉ có một thanh Chân Vũ Thần Giản. Thiên Ma Tôn có thể nắm chắc đánh giết được Chân Vũ Chí Tôn nếu hai bên giao chiến trong thời gian dài, đương nhiên, phải là đánh lâu dài thì mới có thể, cho nên muốn tất sát được Chân Vũ Chí Tôn thì phải từ sớm bố trí ra trận pháp kết giới để nhốt Chân Vũ Chí Tôn lại.

"Ha ha." Chân Vũ Chí Tôn nở nụ cười "Đại khái ngươi cứ thể thử một lần xem."

Nói xong, tay phải huy vũ về phía trước, viên cờ trắng trong tay đặt xuống, Thiên Ma Tôn đánh giá thủ đoạn của Chân Vũ Chí Tôn mà đôi mắt bỗng nhiên nheo lại, chợt bắt đầu cười ha hả.

"Không hổ là Chân Vũ Chí Tôn, lại có thể tại trong vòng mấy trăm năm ngắn ngủi mà tìm được một bộ thánh khí nội giáp, bội phục bội phục." Trước đó Thiên Ma Tôn đã không để ý, nhưng vừa nãy, lúc Chân Vũ Chí Tôn chơi cờ đã cố ý để lộ ra một đôi vảy giáp màu hoàng kim. Thiên Ma Tôn có nhãn lực thế nào thì cũng nhìn ra một chút lực lượng ẩn chứa trên vảy giáp chính là Thánh khí lực lượng, bởi nó hết sức đặc thù, vì vậy không thể nào là giả tạo được.

"Thánh khí sao lại dễ dàng có được như vậy, đồ của ta bất quá chỉ là một cái phế phẩm mà thôi, đương nhiên, ta cũng là rất tự tin đối với uy năng của nó, nếu không tin thì chúng ta cứ luận bàn một phen."

Chân Vũ Chí Tôn trong đôi mắt lộ ra một chút chiến ý.

Thiên Ma Tôn chăm chú nhìn Chân Vũ Chí Tôn, hắn vốn là muốn thăm dò Chân Vũ Chí Tôn một phen, nhưng không ngờ Chân Vũ Chí Tôn lại tự mình nói ra muốn luận bàn, điều này trái lại làm cho hắn lộ vẻ do dự, người của Ma tộc từ trước đến giờ luôn đa nghi, dù cho đã trở thành chí tôn cũng không ngoại lệ, Thiên Ma Tôn vung vung tay, "Lần này tìm ngươi không phải vì chuyện gì khác mà là liên quan với sự tình Tu La Giới."

"Tu La Giới?"

Chân Vũ Chí Tôn hơi nhướng mày.

Tu La Giới không phải là một sinh mệnh thế giới, căn cứ vào ghi chép sử sách thì nó chính là giác đấu tràng do Tu La thần sáng tạo ra. Tại bên trong Tu La Giới, mỗi một trận chiến thắng sẽ có thể đạt được một giọt Tu La Tuyền Thủy. Tu La Tuyền Thủy ẩn chứa thứ vật chất rất kỳ dị, nó có thể trợ giúp cho Chuẩn Tôn mau chóng bước vào Sinh Tử Cảnh cửu trọng thiên cảnh giới, như vậy có nghĩa là nếu có được càng nhiều Tu La Tuyền Thủy thì tu luyện chí tôn cảnh giới sẽ có tỷ lệ thành công càng cao.

"Ngươi nghĩ là nên mở Tu La Giới ra sao ?"

Chân Vũ Chí Tôn nhìn về phía Thiên Ma Tôn.

"Không sai, là nên mở ra."

"Cho ta một lời giải thích xem!"

Nói thật, Chân Vũ Chí Tôn không muốn mở Tu La Giới ra, không biết bắt đầu từ niên đại nào, mỗi bên Ma tộc cùng Nhân tộc đều đang trông coi một viên Âm Đương Tu La thạch, chỉ khi hai viên Âm dương Tu La thạch hợp nhất thì mới có thể mở ra Tu La Giới, khoảng cách mở ra Tu La Giới lần trước đã trải qua ròng rã một trăm ngàn năm, mà hậu quả khi mở Tu La Giới lần trước chính là đã có hơn một nửa Nhân tộc thiên tài bị chết đi, tuy rằng Ma tộc cũng đã chết không ít.

Thiên Ma Tôn cười nói: "Trong vòng một trăm năm, Ma tộc ta sẽ không

tiếp tục xâm lấn Nhân tộc, cái giải thích này ngươi cảm thấy có đủ hay không?."

Chân Vũ Chí Tôn nói: "Ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi à ?."

"Ngươi không thể không tin tưởng ta, Kim Phật Chí Tôn hẳn là vẫn không thể khôi phục thương thế được !"

"Vậy thì sao chứ."

"Lần trước chỉ là một trận chiến nho nhỏ, năng lực của Ma tộc ta lấn áp Nhân tộc các ngươi trong vô số năm, không phải là dựa vào một điểm hai điểm ưu thế đâu, hẳn là chính ngươi cũng rõ ràng việc này."

Gặp Chân Vũ Chí Tôn trở nên trầm mặc, Thiên Ma Tôn tiếp tục nói: "Mở Tu La Giới ra, đối với hai chúng ta đều có lợi cả, ta cho ngươi thời gian cân nhắc một chút, nhưng hi vọng là không quá dài."

Thiên Ma Tôn đứng lên, tựa hồ chuẩn bị rời khỏi.

Chân Vũ Chí Tôn cũng không đứng dậy đưa tiễn.

Đột ngột ——

Trong tay Thiên Ma Tôn xuất hiện ra một cây trường thương, sau đó đâm một thương về phía Chân Vũ Chí Tôn, một thương này nhanh đến cực hạn, ngay cả thời không tại dưới một thương này cũng đều không còn sót lại chút gì.

Đinh một tiếng!

Chân Vũ Chí Tôn bị đánh bay ra ngoài.

"Thiên Ma Tôn, ngươi muốn làm gì?"

Chân Vũ Chí Tôn cả giận nói.

"Chỉ đùa một chút thôi."

Thiên Ma Tôn ngoài cười nhưng trong không cười, nhưng trong lòng hắn thầm nói: quả thật là thánh khí nội giáp, lực lượng của Thị Huyết Thương cơ bản không thể truyền vào được, thôi, hiện tại vẫn không phải là thời điểm tốt để khai chiến, trước tiên phải mở Tu La Giới ra rồi lại nói.

Nói xong, Thiên Ma Tôn thân hình lóe lên rồi biến mất không thấy hình bóng đâu nữa.

Sờ sờ vị trí bị đánh trúng, Chân Vũ Chí Tôn sắc mặt âm trầm, hắn đứng ở trong tinh không mà trầm tư rất lâu, không biết trải qua thời gian bao lâu, Chân Vũ Chí Tôn cũng xoay người biến mất.

"Không thụ thương, xem ra không thể nghi ngờ chính là thánh khí nội giáp."

Trong tinh không, bên trong một viên hắc kỳ đang trôi nổi truyền đến âm thanh như có như không, ngay sau đó, “đùng”, hắc kỳ bạo liệt ra và hóa thành hư vô.

Chân Vũ Tinh, Chân Vũ đại điện.

Phốc!

Trong mật thất Chân Vũ đại điện, thân ảnh Chân Vũ Chí Tôn hiện lên, sau một khắc ông bị phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt: "Thị Huyết Thương thật bá đạo, ngay cả Hoàng Lăng Nội Giáp cũng chỉ có thể ngăn trở chín phần mười lực lượng mà thôi."

Thực sự, Chân Vũ Chí Tôn cũng không hề lừa dối Thiên Ma Tôn, thánh khí nội giáp trên người hắn xác thực là một phế phẩm, mà sở dĩ hắn đề nghị luận bàn là muốn lợi dụng tính cách đa nghi của Thiên Ma Tôn, làm cho đối phương không dám hành động thiếu suy nghĩ, còn một thương kia cuối cùng, Chân Vũ Chí Tôn cũng đã sớm có dự liệu, bởi Thiên Ma Tôn trời sinh có tính đa nghi nên nhất định sẽ thăm dò, bất quá Chân Vũ Chí Tôn cũng không

ngờ tới, thương kia đến nhanh như vậy, xem ra, Thiên Ma Tôn đã đào bới ra càng nhiều tiềm lực của Thị Huyết Thương rồi.

"Ma tộc dã tâm bừng bừng, thời điểm gần đây cũng không thích hợp để phát sinh chiến tranh, chỉ có thể mở Tu La Giới ra mà thôi."

Chân Vũ Chí Tôn thở dài một hơi, mặc dù nói Nhân tộc thiên tài đều là kinh tài tuyệt diễm, nhưng có ai biết rằng, dù Nhân tộc một mực tiến tới nhưng một khi đến thời kì xuất hiện cục diện giằng co, cũng đều bị Ma tộc áp chế toàn diện, từ xưa đến nay, Nhân tộc cũng có chiếm qua thế thượng phong, nhưng lại không hề chiếm thượng phong quá tuyệt đối.

"Tu La Giới, có lẽ đây cũng là một thời cơ, hi vọng ta không phải tự chui đầu vào bẫy."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1509: Giác Đấu Tràng

Diệp Trần cũng không thể bế quan suốt năm trăm năm, đến năm thứ 360 thì Tu La giới đã mở ra!

"Đi để biết một chút về Tu La giới trong truyền thuyết ra sao!"

Ngày hôm đó, Diệp Trần mang theo Mộ Dung Khuynh Thành tới Linh Vực.

Linh Vực chính là sinh mệnh tinh vực mà Ngũ Lăng Lão Tổ sinh sốn, diện tích ước chừng chỉ bằng một phần hai mươi Bạch Hổ tinh vực, và Tu La giới lại nằm ngay tại biên giới của Linh Vực.

Dõi mắt nhìn lại sẽ thấy một tòa thanh đồng đại môn cao tới hơn ngàn ức dặm đứng sừng sững trong tinh không, đến những sinh mệnh tinh cầu cũng trở nên nhỏ bé so với nó, còn những tinh cầu bình thường thì cũng tự như những hạt bụi vậy.

Trên Thanh đồng đại môn loang lổ những vết tích, khi nó được mở ra, bên trong là một xoáy nước có màu đỏ thẫm.

"Đây chính là Tu La Môn, thật sự quá khổng lồ rồi."

"Không nghĩ tới, đời này của ta lại có thể thấy được Tu La Môn và tiến vào Tu La giới, đúng là không uổng cuộc đời này."

"Nghe nói, trên giác đấu tràng ở Tu La giới, mỗi khi thắng được một trận liền có thể nhận được một giọt Tu La Tuyền Thủy, ta cũng không phải đến đây chỉ để xem qua nó đâu, nếu có được Tu La Tuyền Thủy thì trong tương lai ta cũng sẽ có cơ hội trở thành Chí Tôn."

Khi biết được Tu La giới mở ra, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng Giả chạy tới nhiều không kể siết, có Ma Tộc, Nhân Tộc, Tà Linh Tộc, Dạ Xoa Tộc, Cự Nhân tộc, Man Tộc, Linh Tộc. . . Trong vũ trụ Tinh Không, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng Giả của các đại chủng tộc trên căn bản cũng đều chạy tới đây, trong đó có những người chỉ vừa mới tiến vào Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, cũng có những Chuẩn Tôn đã dừng chân ở Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên suốt vài ngàn năm.

Người trước tất nhiên là vì kiến thức bao la, cũng có những cường giả mà thiên hạ đều biết đến, nhưng cũng không thiếu những người "hùng tâm tráng chí", cho đến những người đã từng thắng hơn mấy trận ở Tu La giới lần trước và đã nhận được vài giọt Tu La Tuyền Thủy. Vì muốn đặt nền móng cho sau này, người sau vì muốn đột phá tuổi thọ đại nạn và trở thành Chí Tôn, những lão quái vật Chuẩn Tôn của các chủng tộc đang dừng bước tại cấp độ này có số lượng rất nhiều, không kẻ nào muốn chết cả, mà để không chết thì chỉ có hai biện pháp, một là lấy được những bảo vật có khả năng gia tăng tuổi thọ, hai là đột phá tới Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, trở thành Chí Tôn. Nếu đem ra so sánh thì không thể nghi ngờ cách thứ hai càng thêm có lực hấp dẫn nhiều hơn, dù sao bảo vật gia tăng tuổi thọ quá khó để tìm ra, mà dù có tìm được rồi thì cũng chưa chắc có thể gia tăng bao nhiêu năm tuổi thọ.

Có thể nói, lần Tu La giới này mở ra, hầu hết các lão quái vật cũng sẽ không nhịn được mà chạy tới, những thanh niên chiếm cứ Chuẩn Tôn bảng có thể gánh vác được những lão gia này lấn tới hay không thì vẫn còn chưa biết được.

Hưu! Hưu! Hưu!

Từng đạo bóng người lướt vào thanh đồng đại môn, phảng phất như những con bươm bướm lao vào đống lửa vậy.

"Đông người thật."

Nhìn bên ngoài thanh đồng đại môn có hoàng giả tấp nập đi vào, Mộ

Dung Khuynh Thành nhăn đôi mi thanh tú lại.

"Tu La Tuyền Thủy là thứ chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, không ai sẽ buông tha cho nó đâu." Đối với Tu La Tuyền Thủy, Diệp Trần giống như trước là tình thế bắt buộc, suốt 360 năm tu luyện, tu vi của hắn đã sớm đạt tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên đỉnh phong, căn cơ hùng hậu vô cùng, dưới tình huống không có ngoại lực thì hắn có nắm chắc trong vòng ngàn năm nữa sẽ trở thành Chí Tôn, nhưng nếu như lấy được đủ Tu La Tuyền Thủy thì thời gian này sẽ có thể được rút ngắn trên phạm vi lớn, phải biết rằng, tác dụng lớn nhất của Tu La Tuyền Thủy chính là có thể làm căn cơ tăng lên.

"Ngọc Linh Hoàng tới rồi, khí tức quá mạnh."

Trong đám người, bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm.

Diệp Trần chăm chú nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào bên ngoài mười vạn dặm đã xuất hiện mấy người trẻ tuổi, người trẻ tuổi dẫn đầu có thân thủ cao ngất, trên người có sừng nhọn hết sức kiên cường, giống như một loại là đao gọt búa chém vậy.

Ngọc Linh Hoàng là kẻ có bài danh thứ chín trên Chuẩn Tôn bảng, là siêu cấp thiên tài của Linh Tộc.

"Chúng ta đi vào trước đi!"

Diệp Trần đối với Mộ Dung Khuynh Thành nói.

"Vâng."

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu.

Sưu!

Hai người dắt tay nhau bay nhanh về phía vòng nước xoáy màu đỏ thẫm trong thanh đồng đại môn.

"Có ý tứ!" Đánh giá bóng lưng Diệp Trần, khóe miệng Ngọc Linh

Hoàng nhếch lên một nụ cười.

"Ngọc Linh Hoàng, Tu La giới mở ra lần này chính là thời điểm của ngươi đấy."

Thanh niên bên cạnh Ngọc Linh Hoàng khen tặng nói.

"Không thể coi thường những người khác, thiên hạ vô cùng rộng lớn, không ai dám bảo đảm mình vĩnh viễn là đệ nhất cả." Ngọc Linh Hoàng đứng chắp tay, thản nhiên nói.

Một gã trẻ tuổi khác nói: "Ngọc Phách Chân Thân của ngươi đã đạt đến đệ thất trọng cảnh giới, trừ một số ít người ra, những người khác chỉ sợ ngay cả ngươi một cọng lông của ngươi cũng đả thương không tới."

Ngọc Phách Chân Thân chính là một trong tam đại luyện thể võ học của Linh Tộc, tuy kém hơn không ít so với Cửu Chuyển Kim Thân, nhưng cũng không thể coi thường, một khi được tu luyện tới cực hạn thì ngay cả lỗ đen vũ trụ thực sự cũng khó phá hủy được.

"Đến lúc đó sẽ biết thôi."

Ngọc Linh Hoàng cũng không đem lời của đối phương để trong lòng, bọn hắn đã đứng được ở trên cao và nhìn thấy được xa xăm, nhưng suy cho cùng thì cũng như “ếch ngồi đáy giếng” mà thôi, vừa có thể đi ra bên ngoài là phấn khích như vậy.

Theo thời gian dời đổi, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng Giả đi tới trước Tu La Môn càng ngày càng nhiều.

Ma Tộc cũng tới ba đợt người trẻ tuổi, nhóm đầu tiên tới là một thanh niên có thân người đầu sói, nhóm thứ hai là Thần Hữu Nữ Vương, nhóm thứ ba là một gã thanh niên tóc dài màu đen, ẩn hàm khí tức uy áp kinh khủng, làm cho người ta tưởng rằng hắn là một Chí Tôn.

Một thanh niên Tà Linh Tộc trên lưng đeo một thanh Thập tự cự kiếm

làm cho người ta có ấn tượng rất sâu, ánh mắt hắn quét nhìn qua đám người xung quanh, không một người nào dám nhìn lại, phảng phất như ánh mắt của hắn chẳng những có thể nhìn thấu mọi bí mật trong tâm họ, ngay cả vận mệnh của họ, hắn cũng có thể thấy được.

Phía Dạ Xoa Tộc thì xuất hiện một người tuổi trẻ mặc áo choàng màu đen, hắn chính là Dạ Kiếm Hoàng.

Cự Nhân tộc thì đến một người trẻ tuổi có tên gọi Hoàng Kim Cự Nhân, là Cự Nhân có bốn cánh tay.

Trừ gã Chuẩn Tôn trẻ tuổi làm người ta sợ hãi, một vài lão quái vật cũng có thể làm cho người ta giật mình, cũng không ai biết tại sao lại còn có nhiều lão quái vật như vậy tồn tại, một số lão quái vật thậm chí theo tin đồn là đã chết, tỷ như Tà Linh Tộc Khấp Huyết lão nhân, nghe nói Khấp huyết lão nhân hắn đã sống suốt mười hai vạn năm rồi.

"Đám lão già này rối rít rời núi, cũng tốt, Táng Kiếm Thuật của ta vừa lúc thiếu người để tế kiếm đây."

Bạch Cốt Kiếm Hoàng nhìn vào một gã lão già đã thành danh trước hắn, khóe miệng nổi lên nụ cười lạnh, suốt 360 năm nay, hắn đã đem Táng Kiếm Thuật tu luyện tới một tầng cao hơn, đã có thể xuất hiện cảnh tượng cánh hoa phiêu linh, trừ việc đó ra, Bạch Cốt Độn Quang Trảm cùng Bạch Cốt thời gian kiếm pháp của hắn cũng đã đạt tới một cảnh giới mới, hắn có nắm chắc, có thể một kiếm đánh bại Diệp Trần ban đầu rồi.

Thông qua vòng nước xoáy màu đỏ thẫm, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành đi tới một giác đấu tràng vô cùng to lớn, tòa giác đấu tràng này căn bản nhìn không thấy giới hạn, cái loại khí thế mênh mông này đủ để làm cho bất kỳ kẻ lớn lối nào trở nên an tĩnh lại, ở trước mặt lực lượng của thần, người phàm chỉ có thể cúi đầu xuống, việc này cũng không đáng phải xấu hổ đấy.

Giác đấu tràng có điểm giống và lớn hơn cả giác đấu tràng La Mã ở thế

giới kiếp trước của Diệp Trần, trên bốn phía thính phòng là chi chít bóng người, tất cả đều đều không ngoại lệ là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên tu vi.

"Diệp Trần."

Thanh âm Từ Tĩnh truyền tới.

"Chúng ta đi qua đó đi." Diệp Trần thấy được Từ Tĩnh, ngồi ở bên cạnh Từ Tĩnh là Long Tộc Đại trưởng lão Thiên Tinh Long Hoàng cùng với đám người Kim Hà Long Hoàng, Kim Giáp Long Hoàng.

Nhìn thấy Diệp Trần, đám người Thiên Tinh Long Hoàng rất cảm khái, ban đầu hắn ở trước mặt bọn họ chỉ là một thanh niên còn rất yếu ớt, hôm nay đã trở thành một tồn tại mà bọn họ phải ngưỡng mộ, tuy không thể không nói, thời gian có thể làm thay đổi hết thảy vạn vật.

Trên không Giác đấu tràng có treo một cái đồng hồ cát khổng lồ, những hạt cát phía trên trong không ngừng lưu động, khi các hạt cát rơi xuống hết bên dưới cũng chính là lúc Giác đấu tràng bắt đầu.

Diệp Trần khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hắn đã thấy đám người Độc Cô Tuyệt, không biết mấy trăm năm này, tiến bộ của bọn hắn như thế nào rồi, đạt đến cảnh giới này của bọn hắn, so với ban đầu nhìn như rất lớn chênh lệch nhưng thật ra cũng không tính là quá lớn, hết thảy vẫn là phải nhìn tiềm lực của đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1510: Tu La Tuyền Thủy

Có tất cả bao nhiêu Hoàng giả đại chủng tộc thì Diệp Trần không xác định được, nhưng nhìn thấy người người tấp nập trên giác đấu tràng thì cũng nhìn ra được chút sự tình rồi.

Giác đấu tràng có hình dáng như một chiếc phễu, phân cấp rất rõ ràng khi được chia thành mấy trận doanh, theo thứ tự là liên minh Ma tộc bao gồm các chủng tộc như Ma tộc, Tà Linh tộc, Dạ Xoa tộc, Lục Nhân tộc. Còn Nhân tộc liên minh chủng tộc thì bao gồm Nhân tộc, Cự Nhân tộc, Man tộc. Trừ việc đó ra, còn lại một vài chủng tộc trung lập mà đến nay vẫn còn chưa cho thấy lập trường, ví dụ như Linh tộc, Vĩ tộc, U Linh tộc.

"Diệp Trần, ngươi đã đến rồi à!"

Bỗng nhiên, thanh âm Kim Y Hoàng từ cách đó không xa truyền đến.

Hôm nay, khí tức Kim Y Hoàng đã hơn hẳn trong quá khứ, trong đôi mắt của hắn ẩn chứa sự bình tĩnh và thong dong tự tin, rất hiển nhiên, trong 360 năm này, tiến bộ của hắn không phải chỉ là một điểm hai điểm.

"Ta vừa mới tới không lâu a." chỗ ngồi bên cạnh Diệp Trần còn trống không ít, đưa tay mời đối phương ngồi.

Ngồi ở bên cạnh Diệp Trần, Kim Y Hoàng cười nói: "Vốn đang có ý định năm trăm năm sau sẽ tụ họp lại, không thể tưởng được ta lại gặp lại trước 140 năm, thật là náo nhiệt, tất cả đại chủng tộc Hoàng giả Chuẩn Tôn cơ hồ đều đã đến đông đủ rồi a!"

"Ừ, đúng là rất náo nhiệt."

Diệp Trần gật đầu, bên trên thính phòng, người đến càng ngày càng

nhiều, nhìn tốc độ chảy xuôi của đồng hồ cát, đoán chừng phải ba ngày nữa mới có thể chảy hết.

Ngày hôm sau, Yến Khinh Huyên cũng đã đến.

Ngày thứ ba, A Cửu cùng Lãnh Phi Phàm đến.

Rất nhanh, đã đến sáng sớm ngày thứ tư.

Trên không của trung ương giác đấu trường, chiếc đồng hồ cát khổng lồ đã rơi hết một tia cát cuối cùng, lúc này, không biết lý do tại sao, trong hư không đột nhiên xuất hiện ra một luồng nước suối có màu hồng phấn, sáng long lanh óng ánh, trông nó tựa như được tạo hình từ một khối kim cương tuyệt đẹp, chứng kiến cái dòng nước suối màu hồng phấn này, đôi mắt tất cả mọi người tại đây đều đỏ ửng lên. Giống hệt như trong sử sách ghi lại, Tu La Tuyền Thủy đích thật cũng có màu hồng phấn, một giọt Tu La Tuyền Thủy đủ để bọn hắn giảm bớt 100 năm khổ luyện, như vậy một ngụm nước suối kia thì sẽ tích trữ được bao nhiêu chứ ?

Ngoại trừ Tu La Tuyền Thủy, trong hư không còn xuất hiện thêm một khối bia đá, trên đó có viết quy tắc của đấu trường: “Có thể bỏ quyền ba lượt.”

"Bỏ quyền ba lượt? Có ý tứ đấy."

Diệp Trần như có điều suy nghĩ.

Kim Y Hoàng cười nói: "Xem ra, chúng ta phải ngây ngốc tại trên giác đấu trường này từ nửa năm đến một năm rồi."

Đông!

Tiếng trống trận đã chưa từng vang lên trong vô số năm thì giờ đây đã bắt đầu vang lên, làm cho hào khí trên giác đấu trường lập tức thay đổi, nhiệt huyết cùng giết chóc nóng bỏng tràn ngập trong lòng mọi người, giờ khắc này, trong mắt tuyệt đại bộ phận mọi người tại đây chỉ có mục tiêu thắng lợi

là duy nhất.

"Bắt đầu rồi."

Mộ Dung Khuynh Thành cũng có chút bị ảnh hưởng, mồ hôi trong lòng bàn tay cũng rịn ra mang theo một mùi thơm nhàn nhạt.

Bá bá bá bá bá bá...

Bất chợt, mười tám đạo hồng sắc quang trụ xuất hiện từ đấu trường bắn về phía thính phòng, những Hoàng giả bị hồng sắc quang trụ bao phủ, cơ hồ ngay lập tức bị xuất hiện tại bên trên giác đấu trường. Lúc này, giác đấu trường cũng đã bị phân cách thành chín khối, từ đó có thể tiến hành chín cuộ giác đấu.

"Giết!"

Chín cuộc giác đấu bắt đầu đồng thời.

Sau thời gian uống cạn nửa chung trà, trong số mười tám người kia chỉ có sáu người còn sống sót, mười hai người khác hoặc là bị giết chết, hoặc là cùng đồng quy vu tận, tình hình chiến đấu thảm thiết đã để cho không ít người thức tỉnh. Tu La Tuyền Thủy là thứ tốt, thế nhưng phải giữ được mạng sống thì mới hưởng thụ được, cái tiếng trống trận trước kia quả thực quá tà môn rồi, rõ ràng đã có thể gây ảnh hưởng đến ý chí của bọn hắn.

"Ta bỏ quyền!"

Đợt giác đấu thứ hai bắt đầu, đã có hai người bỏ quyền thi đấu, cảm ứng được thanh âm của bọn hắn, hồng sắc quang trụ đem bọn hắn chuyển dời về bên trên thính phòng, vì vậy đối thủ của bọn hắn không cần phải chiến đấu mà vẫn thắng, và có thể trực tiếp đạt được một giọt Tu La Tuyền Thủy.

Vòng giác đấu thứ năm, trong lòng Diệp Trần cảm thấy rất căng thẳng, lần này đến phiên Mộ Dung Khuynh Thành đấu, nhưng cũng may đối thủ của nàng không tính là quá mạnh mẽ, tu vi chỉ là Sinh Tử Cảnh bát trọng

thiên trung kỳ.

Vô kinh vô hiểm, Mộ Dung Khuynh Thành đã lấy được thắng lợi, về phần đối thủ của nàng là Nhân tộc nhưng cũng bởi vì phải bảo trụ tính mệnh mà thôi, đương nhiên, có thể có ba lượt bỏ quyền, nhưng nếu không bỏ quyền mà chỉ cần thua trận là trực tiếp sẽ bị trục xuất ra khỏi Tu La giới.

"Cái này là Tu La Tuyền Thủy sao?"

Đánh giá một giọt Tu La Tuyền Thủy giống như hạt kim cương trên tay Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần phóng xuất Linh Hồn Lực ra để phân tích một chút, bất quá mặc cho linh hồn lực của hắn cao siêu bao nhiêu thì cũng không cách nào phân tích ra được sự ảo diệu của Tu La Tuyền Thủy, bởi vì toàn bộ tinh hoa trong đó đều đã bị khóa kín, trừ việc đó ra, Tu La Tuyền Thủy đã nhiễm lấy Sinh Mệnh Khí Tức của Mộ Dung Khuynh Thành nên không có biện pháp thay đổi, chỉ có Mộ Dung Khuynh Thành mới có thể sử dụng được nó mà thôi.

"Sử dụng trước hồi hãy nói sau." Diệp Trần nói ra.

"Được."

Bàn tay Mộ Dung Khuynh Thành nhoáng khẽ động, Tu La Tuyền Thủy lập tức hòa tan và dung nhập vào trong thân thể của nàng.

Ánh sáng màu đỏ vừa lóe lên thì khí tức Mộ Dung Khuynh Thành lập tức tăng một đoạn, căn cơ càng trở nên rất vững chắc, một ít tạp chất ma lực vô dụng cũng trực tiếp bị bốc hơi, tạp chất tâm hồn cũng bị phai mờ đi một chút.

"Không hổ là Tu La Tuyền Thủy."

Nhìn vào sự biến hóa của Mộ Dung Khuynh Thành, trong nội tâm Diệp Trần cảm khái không thôi, hiệu quả của một giọt Tu La Tuyền Thủy nhìn như không phải rất nghịch thiên, nhưng nói như thế nào thì nó cũng giúp tiết kiệm được 100 năm khổ công rồi. Đương nhiên, đây là người bình thường

khổ tu trong 100 năm, còn đối với Mộ Dung Khuynh Thành mà nói, nàng đã có Sắc Vi Chí Tôn truyền thừa nên chỉ cần hai ba mươi năm tu luyện thì đã có được hiệu quả như thế rồi, và đối với Diệp Trần mà nói, có lẽ chỉ là mười năm khổ luyện mà thôi.

Bất tri bất giác, đã ba tháng đi qua.

Bên trên thính phòng đã thưa thớt hơn rất nhiều, có nhiều kẻ đã bị giết chết, có một số người nữa sống nữa chết cũng đã bị trục xuất ra khỏi Tu La giới, tình trạng tốt hơn một chút chính là bỏ quyền đủ ba lượt.

Trong ba tháng này, nhân số bên trên thính phòng cũng giảm mạnh đến chỉ còn một phầm trăm so với lúc ban đầu, đương nhiên, số lượng như trước vẫn không ít.

Trong lúc đó, Diệp Trần đã tham dự 10 trận giác đấu, chiến thắng cả mười trận, chung cuộc đã đạt được mười giọt Tu La Tuyền Thủy.

Mười giọt Tu La Tuyền Thủy đã giúp cho căn cơ Diệp Trần trở nên hùng hồn đến không thể tưởng tượng, tu vi cũng đã đạt đến Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên đỉnh phong, tùy thời đều có khả năng trở thành Chí Tôn. Đương nhiên, để trở thành Chí Tôn không chỉ có cần có căn cơ hùng hậu, mà còn cần thêm một loại Thiên Đạo cảm ngộ, nếu không, cho dù có thể trùng kích đến cảnh giới Chí Tôn thì cũng sẽ bị vũ trụ thiên kiếp đánh chết.

Muốn trở thành Chí Tôn là không hề dễ dàng, bằng không thì cũng sẽ không có nhiều lão ngoan đồng tụ tập tại nơi này như vậy.

Mộ Dung Khuynh Thành tiến bộ càng lớn hơn so với Diệp Trần, nàng tổng cộng đã đạt được 12 giọt Tu La Tuyền Thủy, căn cơ sinh ra biến hóa long trời lở đất, đã không còn tồn tại bất kỳ tai hoạ ngầm nào nữa, trước mắt tu vi cũng đạt tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên hậu kỳ cảnh giới, khoảng cách đến đỉnh phong bất quá chỉ còn một bước ngắn, tin tưởng chỉ cần vận khí không kém liền sẽ đạt tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên đỉnh phong.

Ông!

Một nhúm hồng sắc quang trụ bao phủ Diệp Trần, sau một khắc, Diệp Trần đã xuất hiện tại trung ương giác đấu trường.

Đối thủ của hắn là một gã huyết phát lão nhân, là Dạ Xoa tộc Chuẩn Tôn.

"Tiểu bối, một khi rơi vào trong tay lão phu, ngươi nhất định phải chết."

Gặp Diệp Trần không bỏ quyền, trên mặt huyết phát lão nhân hiện lên một tia âm trầm, hắn biết rõ thân phận Diệp Trần, đối với việc có thể giết chết một thiên tài như thế, trong nội tâm hắn hết sức vui vẻ, nói không chừng có thể Dạ Xoa tộc cao tầng còn khen thưởng cho hắn một ít bảo vật gia tăng tuổi thọ.

"Cái này có thể nói rằng, tên Diệp Trần này gặp xui xẻo rồi, Huyết Cốt không phải là một Chuẩn Tôn bình thường đấy."

Huyết Cốt lão nhân đã thành danh từ rất sớm, năm nay không sai biệt lắm đã có hơn chín vạn tuổi, Chuẩn Tôn bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, nếu như không phải hắn một mực bế quan suốt nhiều năm nay thì trên Chuẩn Tôn bảng khẳng định sẽ có một chỗ cắm dùi của hắn. Đương nhiên, những Hoàng giả chủng tộc khác cũng không biết Diệp Trần có Kiếm Hoàng danh xưng, nếu không tựu đã không phát ngôn như thế rồi.

"Chết đi, Huyết Cốt thần chưởng!"

Huyết Cốt lão nhân lập tức tung một chưởng đánh về hướng Diệp Trần, chưởng ấn giống như Huyết Hải tầng tầng lớp lớp lao đi.

"Kẻ phải chết chính là ngươi đấy."

Diệp Trần rút bảo kiếm ra, lập tức, thời không phía trước bị thiết cắt thành trăm ngàn vạn khối, cả thân thể của Huyết Cốt lão nhân hệt như bị mệt rã rời, sau đó lại bị biến thành vô số khối lập phương huyết sắc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1511: Diệp Trần Thể Nội "Thái Cổ Hung Thú"

Sau 360 năm tu luyện, Diệp Trần đã tìm được hơn chín nghìn lỗ hỏng trong Tử Vong Thiết Cát, sau khi xóa đi những lỗ hỏng này, Tử Vong Thiết Cát mới thật sự là Tử Vong Thiết Cát, so với một đao tinh chuẩn nhất cũng đều muốn tinh chuẩn hơn hàng tỉ lần. Tại trong mắt Diệp Trần, Huyết Cốt lão nhân bất quá chỉ là một thi thể ở trên đài chờ đợi mai táng mà thôi.

Đưa tay khẽ hấp thu, Trữ Vật Linh Giới của Huyết Cốt lão nhân đã rơi vào trong tay Diệp Trần, tại trường giác đấu này, tài phú của người thất bại chưa hẳn đã thấp kém hơn so với Tu La Tuyền Thủy.

"Quá khoa trương rồi, ta nhớ kẻ này vẫn chưa tới 600 tuổi a!"

"Hừ, cứ để cho hắn hung hăng càn quấy trong chốc lát, chờ đến khi gặp được đối thủ lợi hại thì hắn chỉ có chết mà thôi."

"Đúng vậy, Ma tộc ta còn có Thiên Ma Hoàng, Tứ Dực Long Hoàng, Thần Hữu Nữ Hoàng cùng với Lang Hoàng, tùy tiện một người trong đó đều có thể giết hắn, trừ việc đó ra, một ít lão tiền bối cũng vô cùng thâm bất khả trắc, chỉ là một tên Diệp Trần thì không đáng để nhắc tới đấy."

Đối với thiên phú ngộ tính của Diệp Trần, từng chủng tộc đều đã nghe thấy, Vu Yêu Hoàng cũng đã từng tiên đoán qua tương lai của hắn, nhưng đáng tiếc, mấy lần lên kế hoạch ám sát đều tuyên cáo thất bại. Lần này Tu La giới mở ra, Ma tộc Chí Tôn cũng dồn hết tâm tư giải quyết Diệp Trần tại trên trường giác đấu, đương nhiên, mở Tu La giới ra cũng không phải hoàn toàn chỉ đẻ đối phó một mình Diệp Trần, Diệp Trần chỉ là một nhân tố nhỏ ở bên trong đó mà thôi, không cách nào tác động tâm trạng tất cả mọi người được.

Đã có Huyết Cốt lão nhân này làm ví dụ, không ít Chuẩn Tôn muốn

chống lại Diệp Trần liền trực tiếp lựa chọn buông tha ý đồ, Hoàng giả thì càng không cần phải nói, Diệp Trần chỉ cần thổi một hơi cũng có thể diệt sạch bọn hắn.

Tỏa sáng không chỉ có Diệp Trần, một ít cường đại Chuẩn Tôn nổi bật bắt đầu xuất hiện, trong số đó có những Chuẩn Tôn trẻ tuổi, có những Chuẩn Tôn uy tín lâu năm, càng đến hậu kỳ thì số người lưu lại càng cường đại.

. . .

"Đã ít người hơn rất nhiều rồi." Kim Y Hoàng ánh mắt nhìn quét qua một vòng, phát hiện số lượng Hoàng giả, Chuẩn Tôn còn ở lại bên trên thính phòng đã không còn đủ một ngàn người nữa.

Diệp Trần nói: "Cuộc giác đấu thực sự, giờ đây mới là bắt đầu."

Nhoáng cái, bọn hắn đi vào Tu La giới đã nửa năm, thính phòng tấp nập trước kia cứ sau mỗi ngày lại ít đi rất nhiều người, tuyệt đại bộ phận đều bỏ quyền ba lượt và bị trục xuất ra khỏi Tu La giới, số người bị chết cũng không ít, bình thường mà nói, tất cả đại chủng tộc nhất định sẽ thập phần đau lòng, bất quá hiện tại mọi người lại rất bình tĩnh bởi vì khi tử vong xuất hiện quá nhiều thì cảm giác đã sớm chết lặng, họ đã quá quen thuộc với cảnh tượng chết chóc rồi.

Khi nhân số hạ thấp đến dưới một ngàn, trường giác đấu đã bắt đầu trở nên kịch liệt, rất ít xuất hiện tình huống bỏ quyền, trừ phi song phương có thực lực sai biệt quá lớn.

"Cẩn thận một chút, nếu thấy không được thì cứ bỏ quyền nhé." Diệp Trần nhắc nhở Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh.

Mộ Dung Khuynh Thành có căn cơ càng thêm vững chắc hơn rất nhiều, bất quá luận về thiên phú thì đến cùng vẫn còn kém một chút, gặp phải nhân vật bài danh hàng đầu trên Chuẩn Tôn bảng hoặc là lão quái vật đã thành danh lâu năm thì sẽ có nguy hiểm rất lớn. Về phần tiến cảnh của Từ Tĩnh,

Diệp Trần không phải quá rõ ràng nhưng cũng không tránh khỏi lo lắng, trường giác đấu một khi bắt đầu giác đấu thực sự, trên cơ bản đều sẽ xuất hiện tử vong, thập phần tàn khốc.

"Yên tâm, muộ có tâm lý nắm chắc mình làm được." Từ Tĩnh gật đầu.

Trường giác đấu đã trở nên không hề phân cách nữa mà cục diện đã biến thành 1 đối 1, song đấu lần này xuất hiện tại bên trên trường giác đấu chính là Bạch Cốt Kiếm Hoàng cùng một gã cường đại Chuẩn Tôn Dạ Xoa tộc.

"Nếm thử Táng Kiếm thuật của ta."

Thực lực của đối thủ rất cường đại, sau khi chiến đấu mấy chục hiệp đôi bên vẫn bất phân thắng bại, bất đắc dĩ, Bạch Cốt Kiếm Hoàng phải thi triển ra đòn sát thủ của mình - Táng Kiếm thuật. Lúc này, chỉ thấy trong hư không rơi xuống mấy cánh hoa, ngay lập tức đối thủ thoáng cái đã không thể động đậy được nữa và trực tiếp bị một kiếm giết chết.

"Bạch Cốt Kiếm Hoàng có tiến bộ không nhỏ a, cái Táng Kiếm thuật này so với trước kia đã mạnh hơn gấp trăm lần rồi." Kim Y Hoàng chậc chậc tán thưởng, hắn không biết mình có thể miễn nhiễm với Táng Kiếm thuật hay không, nhưng có thể khẳng định chính là, muốn thắng được Bạch Cốt Kiếm Hoàng là không hề dễ dàng như vậy.

Rất nhanh, đến lượt Kim Y Hoàng quyết đấu rồi.

Kim Côn Pháp của Kim Y Hoàng Hoàng bá đạo khôn cùng, tựa như một Hoàng Kim Chiến Thần, chỉ sau mấy gậy là đem đối thủ của hắn nện thành thịt nát xương tan.

Kế tiếp, Diệp Trần cũng thấy được thực lực mấy người Độc Cô Tuyệt, Đạm Đài Minh Nguyệt cùng với Sở Trung Thiên.

Nhưng để cho Diệp Trần kinh ngạc nhất chính là A Cửu.

Thập cường võ đạo của A Cửu cần phải có mười môn Vô Thượng võ

học mới có thể phát huy đến mức tận cùng, bất quá nếu thật là hắn có được mười môn Vô Thượng võ học thì Diệp Trần cũng không dám nói có thể thắng hắn một cách đơn giản được, trước mắt A Cửu chỉ mới nắm giữ được bốn môn Vô Thượng võ học mà thôi. Tứ đại võ đạo ảo ảnh đều xuất hiện, đem một vị Chuẩn Tôn có bài danh thứ 39 trên Chuẩn Tôn bảng đánh chết rất nhanh chóng.

"Diệp Trần, ý trung nhân của ngươi lần này gặp nguy hiểm rồi, sao không cho nàng bỏ quyền vậy?" Kim Y Hoàng đối với Diệp Trần nói.

Diệp Trần hơi nhíu mày mà không nói tiếng nào.

Đối thủ của Từ Tĩnh là kẻ có bài danh thứ 26 trên Chuẩn Tôn bảng - Lục Nhân tộc Cuồng Hoàng. Tại trong toàn bộ Vũ Trụ Tinh Không này, Chuẩn Tôn bảng vẫn thật sự rất có giá trị, trừ một ít lão quái vật đã không xuất thế từ lâu cùng với một số nhân vật mới xuất hiện trong những năm gần đây, từ gã Chuẩn Tôn đỉnh tiêm - Đô La liệt trở lên, có thể xếp đến vị trí thứ 26 đã chứng minh gã Cuồng Hoàng của Lục Nhân tộc này không phải là hư danh, dù sao ngay cả Kim Y Hoàng cũng chỉ được xếp ở hạng 24 mà thôi.

Bất quá Diệp Trần biết rõ, có đôi chút thời điểm, hắn không thể thay Từ Tĩnh lựa chọn được, hết thảy vẫn là dựa vào ý muốn của chính cô ta.

"Long tộc Hoàng Kim Cự Long, hương vị nhất định là rất ngon."

Cuồng Hoàng có thân thể rất cao, hắn đứng ở nơi đó mà giống như một Người Khổng lồ xanh vậy, cơ bắp toàn thân cuồng cuộn làm cho người ta có một loại cảm giác không thể phá vỡ được sự cường hãn của hắn, thêm vào đó là một đôi mắt tràn ngập hung tàn cùng dã tính. So với Cuồng Hoàng, Từ Tĩnh có thân hình thập phần nhỏ nhắn xinh xắn, tạo thành sự đối lập rõ nét.

"Thằng Cuồng Hoàng này đã từng nếm qua thịt của Bạch Ngân Cự Long cùng Thanh Đồng Cự Long rồi, hắn sẽ không muốn tại bên trên trường giác đấu này mà ăn sống đối phương a!"

"Không nhất định đúng như vậy, thằng này là một tên điên đấy."

Bên trận doanh Lục Nhân tộc, một ít Chuẩn Tôn trò chuyện đầy ác ý.

Nghe được lời của đối phương, Từ Tĩnh cũng không tức giận, chỉ có điều con ngươi dần dần biến thành màu Kim sắc rực rỡ.

Hô!

Thân hình lóe lên, Từ Tĩnh lao thẳng tới đối phương với cương khí mãnh liệt, sau lưng nàng kéo dài và vươn đi cực xa, cuối cùng hóa thành một cự long hùng dũng. Trong nháy mắt, khắp nơi bốn phía quanh Cuồng Hoàng đều là chỗ của Thần Long, cả thời không cũng phảng phất như trở thành một dòng nước.

Long Tường Chí Tôn tuyệt học - Long Tường Thái Hư.

"Chút tài mọn này mà cũng muốn giết ta sao, xem Thập Phương Vân Động của ta đây."

Cuồng Hoàng hét lớn một tiếng, thời không chung quanh lập tức biến hóa và không ngừng co sập lại, vì thế phạm vi chuyển dời của Từ Tĩnh càng lúc càng trở nên chật chội, có cảm giác rất bó tay bó chân.

"Chiến Thiên thần quyền, bại đi!"

Nếu rồng đang sống trong biển rộng thì Cuồng Hoàng không thể làm được gì, nhưng nếu như rồng bị nhốt trong một cái ao thì Cuồng Hoàng tựu có biện pháp đối phó rồi. Chỉ thấy hắn khóa chặc thân hình Từ Tĩnh lại, sau đó đánh ra ngoài một cái Hồng sắc quyền kình.

Ầm ầm!

Tại thời khắc mấu chốt, Từ Tĩnh đã dùng một chiêu Long Tường Bàn Nhược chưởng để ngăn trở Hồng sắc quyền kình, nhưng bản thân nàng cũng bị thời không chấn ra.

Phóng tới thật nhanh, Cuồng Hoàng chỉ cần ba bước thì đã đi tới trước người Từ Tĩnh, bàn tay màu xanh lá của hắn đưa thẳng lên trời và không ngừng phóng đại lên, sau một khắc đã trở nên lớn hơn cả thái sơn và giam cầm cả Từ Tĩnh, đây chính là tuyệt học lợi hại nhất của Cuồng Hoàng - Phược Thiên Thủ.

Thời không biến hóa ẩn chứa trong Phược Thiên Thủ không thể yếu hơn so với Thập Phương Vân Động, chỉ cần bị bao phủ ở trong nó thì tựu như một con chim nhỏ ở trong lồng, hay như dã thú bị nhốt trong vườn thú vậy, không người nào có thể đào thoát được.

Tình huống hiện tại của Từ Tĩnh so với con chim nhỏ ở trong lồng cũng không khá hơn chút nào, hô hấp cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Nhìn thấy một màn này, Diệp Trần nín nhịn mà nắm chặt lấy lan can, cả người có chút nghiêng về phía trước, đồng thời một cỗ khí tức cùng áp lực cực kì khủng bố tại thể nội của hắn bộc phát ra hệt như một núi lửa đang bộc phát dung nham vậy. Kim Y Hoàng ở bên cạnh vốn đang lo lắng cho Từ Tĩnh, liền cảm nhận được khí tức của Diệp Trần, đến mức nhịn không được mà phải rùng mình một cái vì quá kinh khủng, hắn cũng hoài nghi, trong thể nội Diệp Trần có phải cất giấu một con Thái Cổ hung thú hay không.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1512: Thất Tuyệt Kiếm Khách

Cuồng Hoàng tất nhiên không cảm thụ đến được khí tức khủng bố từ Diệp Trần vì đã có quy tắc bảo hộ của Tu La đấu trường, vì vậy hắn không lo lắng có những người khác xông vào đây, giờ phút này, trong mắt hắn chỉ có Từ Tĩnh đang ngoan cố chống cự.

Phược Thiên Thủ dần dần buộc chặc, tựa hồ Cuồng Hoàng đã thấy được tràng cảnh Từ Tĩnh bị nghiền nát.

Ngang!

Cùng lúc đó, tiếng rồng ngâm cao vút bộc phát, kim quang tỏa ra chói mắt cơ hồ muốn xé rách cả Thiên Địa, sau một khắc, một quả nắm đấm có dạng hình cầu màu kim sắc, mang theo khí phách tràn ngập được oanh kích ra. Theo lực phát ra cực mạnh của nắm đấm kim sắc, thời không bị vặn vẹo đến cực hạn, đến mức thời không lực trường do Phược Thiên Thủ tạo ra cũng phải vỡ vụn, phảng phất cái nắm đấm Kim sắc này có thể đục thủng mọi thứ lực lượng.

Đó chính là Thánh Long quyền.

Hơn nữa đây cũng không phải là Bát giai Thánh Long quyền, cũng không phải Cửu giai Thánh Long quyền bình thường, mà là Cửu giai Trung đẳng Thánh Long quyền.

Thánh Long quyền cực hạn chỉ kém một ít so với viên mãn Vô Thượng võ học thực sự, riêng Cửu giai Trung đẳng Thánh Long quyền thì vẫn còn kém xa cảnh giới cực hạn, nhưng phía dưới Chí Tôn, khó có người nào có thể đem Vô Thượng võ học tu luyện tới cảnh giới viên mãn mà không gặp chút sứt mẻ nào, cho dù là Diệp Trần đi nữa cùng đều không thể làm nổi.

Thay vào đó chỉ có thể dần dần tiếp cận mà thôi, vì vậy có thể thấy được đôi chút về uy lực của Cửu giai Trung đẳng Thánh Long quyền rồi.

Một quyền đục thủng Phược Thiên Thủ của Cuồng Hoàng, vào lúc này mái tóc của Từ Tĩnh cũng biến thành màu Kim sắc, khi vừa sải bước ra thì một lực lượng vô hình nào đó tại dưới chân nàng liền hóa thành từng đám mây Kim sắc, không ngừng nâng nàng tiến lên và súc thế dưới sự huy động của nàng. “Oanh”, đạo Cửu giai Trung đẳng Thánh Long quyền thứ hai đã đến, cả thời không cũng bị phủ lên một màu Kim sắc.

"Chiến Thiên thần quyền!"

Cuồng Hoàng quát lên một tiếng lớn, nắm đấm Hồng sắc của hắn lập tức nghênh đón.

Oanh!

Thời không bị vặn vẹo và bạo tạc một cách rất khủng bố, một ít quy tắc thời không cũng bị nứt toác ra, nếu vào lúc này mà có một Chuẩn Tôn bình thường tiếp cận với phạm vi bạo tạc kia, cũng sẽ lập tức bị Thời Không Phong Bạo xé nát, đây là cuộc chiến đấu thuộc về các đỉnh tiêm Chuẩn Tôn rồi.

Rầm rầm!

Cuồng Hoàng lập tức bị đẩy lùi lại ba bước, tựa hồ không địch lại nổi Thánh Long quyền của Từ Tĩnh.

"Không có khả năng, Chiến Thiên thần quyền."

Cuồng Hoàng không tin vào sự tình trước mắt, lập tức oanh kích lần nữa.

Lần này, Cuồng Hoàng trọn vẹn bị chấn lui về sau bảy bước.

Lần thứ ba, một trăm bước.

Lần thứ tư, bị oanh kích bay ra ngoài, miệng phun đầy máu tươi.

"Nghịch chuyển kết quả rồi a, Cuồng Hoàng rõ ràng không địch lại nàng ta rồi."

"Đây là Cửu giai Trung đẳng Thánh Long quyền sao, Cuồng Hoàng không địch lại cũng là chuyện bình thường rồi."

"Cũng không biết Cuồng Hoàng đã xong việc chưa, nếu như hắn chỉ vẹn vẹn có chút bổn sự ấy thì sẽ bị đánh chết tươi cho mà xem."

Bên trên thính phòng, mọi người nghị luận nhao nhao.

"Hỗn đản! Đừng xem thường ta." Cuồng Hoàng đã triệt để nổi giận, việc Từ Tĩnh lật bàn là chuyện mà hắn không ngờ tới được, nhưng hắn quyết không cho phép bản thân mình thất bại như vậy.

"Ngươi đã không còn cơ hội nữa rồi."

Từng sợi Kim sắc khí tức nhỏ bé phát ra từ trên người Từ Tĩnh, lúc dưới sự áp bách của Cuồng Hoàng, nàng đã đột phá cực hạn của chính mình.

Thánh Long quyền không giống với Vô Thượng võ học, mỗi khi tăng lên một điểm thì đối với việc vận dụng lực lượng sẽ gặp được một nhận thức mới, giờ này khắc này, Từ Tĩnh dù cho không thi triển ra Cửu giai Trung đẳng Thánh Long quyền thì cũng mạnh hơn rất nhiều so với trước kia, bởi vì nàng đã có thể đem lực lượng có hạn trước đó để phát huy ra một uy lực cao hơn rất nhiều lần.

"Thập Phương Vân Động!"

Bàn tay to lớn của Cuồng Hoàng đập mạnh về hướng Từ Tĩnh, làm cho thời không xung quanh bị vặn vẹo đến mức co rút lại.

Bá bá bá bá!

Từ Tĩnh lần nữa thi triển ra thân pháp Long Tường Thái Hư, hiện tại

Long Tường Thái Hư thân pháp đã càng trở nên thâm bất khả trắc, Thập Phương Vân Động của Cuồng Hoàng về cơ bản đã không thể trói buộc Từ Tĩnh được nữa rồi.

Phanh!

Thân hình uyển chuyển né tránh, sau một khắc, Từ Tĩnh đã xuất hiện tại sau lưng Cuồng Hoàng và đánh trúng một quyền vào sau lưng hắn, đến đây vẫn chưa xong, từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện đồng thời mấy chục cái thân ảnh Từ Tĩnh, tương ứng với việc đó là vài chục cái nắm đấm Kim sắc đấm trúng vào thân thể Cuồng Hoàng.

Cuồng Hoàng phảng phất như bị hóa thành một cái “tổ ong vò vẽ”, kim sắc quang mang mãnh liệt từ hắn trên người kích bắn ra ngoài, khi hào quang bộc phát đến cực hạn cũng là lúc cả người Cuồng Hoàng bị xé nát, hóa thành tro bụi.

Cuồng Hoàng bài danh thứ 26 Chuẩn Tôn bảng, đã chết!

"Chúc mừng ngươi!"

Kim Y Hoàng hướng phía Diệp Trần cười nói, trong nội tâm cũng thầm hâm mộ, đã đạt đến cảnh giới này của bọn hắn, ngoại trừ mong muốn bản thân trở nên cường đại, còn muốn tìm được cho mình một ý trung nhân hợp ý và mạnh mẽ nữa.

Thẳng đến một khắc Từ Tĩnh đạt thắng lợi này, Diệp Trần mới tùng hạ một hơi.

"Nữ nhân này là ai, thật cường đại."

Nếu như nói Từ Tĩnh đã tỏa sáng trong mắt mọi người, như vậy sự xuất hiện của Yến Khinh Huyên càng để cho họ cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Đối thủ của nàng cũng không yếu, trái lại còn rất cường hãn, hắn là một lão quái vật của Ma tộc, thế nhưng tại trên tay Yến Khinh Huyên, ngay cả ba

chiêu cũng đều chống đỡ không nổi.

Thời gian dần trôi qua, nhân số bên trên thính phòng đã hạ thấp đến trên dưới 500 người, Mộ Dung Khuynh Thành thì đã bỏ quyền một lần rồi.

Bên trên giác đấu trường, Diệp Trần cùng một gã kiếm khách đang giằng co nhau, người này chính là Thất Tuyệt Kiếm Khách có bài danh thứ 27 trên Chuẩn Tôn bảng, cũng đồng dạng như Diệp Trần, đều đến từ Nhân tộc.

"Có lẽ ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ta sẽ không bỏ quyền đâu."

Thân là Nhân tộc, Thất Tuyệt Kiếm Khách tất nhiên biết rõ Diệp Trần đã nhận được danh xưng Kiếm Hoàng, chỉ sợ bản thân mình cũng không phải đối thủ.

Diệp Trần nói: "Vậy thì chúng ta hãy luận bàn một chút a!"

"Cẩn thận rồi."

Thất Tuyệt Kiếm Khách không dám khinh thường, lập tức phóng xuất ra thất tuyệt Kiếm Vực của mình, sau đó huy sái trường kiếm phóng ra bảy đạo kiếm quang bay về phía Diệp Trần.

Diệp Trần rất tinh tường, một kiếm này không hề đơn giản như vậy.

Quả nhiên, bảy đạo kiếm quang lăng không biến hóa, từ bảy đạo đã biến thành bốn mươi chín đạo, bốn mươi chín đạo biến thành ba trăm bốn mươi ba đạo, . . . , lúc tới gần Diệp Trần thì số lượng kiếm quang đã phô thiên cái địa, uy lực mỗi một đạo đều có không tầm thường chút nào, ẩn chứa Âm Dương Cực Biến ảo diệu, nếu một đỉnh tiêm Chuẩn Tôn tầm thường mà có đôi chút không cẩn thận liền sẽ có thể bị ngàn vạn kiếm quang chém giết thành bùn máu.

Luận về biến hóa thì Diệp Trần mạnh hơn không chỉ gấp trăm lần so với Thất Tuyệt Kiếm Khách, cho nên, việc phá chiêu này trở nên quá mức dễ

dàng, thủ pháp vừa run lên thì bóng kiếm đã tràn ngập không gian, mọi kiếm quang của đối phương lập tức bị triệt tiêu, khó có thể tiến thêm nữa.

"Đón thêm của ta một chiêu Thất Tâm Thất Tuyệt Vạn Hoa Kiếm."

Âm Dương áo nghĩa kiếm pháp nhanh chóng được chuyển đổi thành Thời Không Kiếm Pháp, cả người Thất Tuyệt Kiếm Khách bỗng nhiên biến mất, trong khi kiếm quang thì không ngừng xuất hiện như mưa khắp bốn phương tám hướng, đến mức làm cho thời không bị vặn vẹo không thôi, từ đó lại huyễn hóa ra càng nhiều kiếm quang hơn nữa, vì vậy càng về sau số lượng kiếm quang đã lên đến hàng tỉ, hình thành nên kiếm quang võng bao phủ Diệp Trần vào trong.

"Kiếm pháp thật là lợi hại, đáng tiếc là hắn gặp phải Diệp Trần."

Kim Y Hoàng âm thầm đáng tiếc, Thất Tuyệt Kiếm Khách có thực lực rất mạnh, hắn mặc dù có rất lớn khả năng nắm chắc chiến thắng, nhưng cũng sẽ không quá mức dễ dàng, nhất định sẽ tồn tại tỷ lệ lật bàn.

"Tốt cho một chiêu Thất Tâm Thất Tuyệt Vạn Hoa Kiếm."

Diệp Trần cũng không phản kích, mà chỉ dùng Ngũ Hành Kiếm Pháp để phòng ngự mà thôi, bởi vì hắn muốn tiếp thu những tinh hoa của Thất Tâm Thất Tuyệt Vạn Hoa Kiếm, hiện tại không dùng đến thì không có nghĩa là trong tương lai sẽ không dùng đến, kiếm pháp tinh túy bực này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu đấy.

Mặc cho Thất Tâm Thất Tuyệt Vạn Hoa Kiếm kỳ quái như thế nào cũng khó có thể công phá Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần, nếu như Thất Tuyệt Kiếm Khách biết rõ Diệp Trần chỉ mới phát huy ra 1% uy lực của Ngũ Hành Kiếm Pháp thì không biết hắn sẽ cảm thấy như thế nào.

Rốt cục, Kiếm Thế của Thất Tâm Thất Tuyệt Vạn Hoa Kiếm đã hết, Thất Tuyệt Kiếm Khách thở dài một hơi rồi thu hồi bảo kiếm, "Không hổ là Kiếm Hoàng, tại hạ bại cũng không oan rồi."

"Về sau có cơ hội lại luận bàn tiếp nhé."

Diệp Trần đối với Thất Tuyệt Kiếm Khách có chút chờ mong, hắn có thể cảm giác được, Thất Tâm Thất Tuyệt Vạn Hoa Kiếm chỉ mới là “da lông” mà thôi, hi vọng sau này đối phương có thể thể hiện ra Thất Tâm Thất Tuyệt Vạn Hoa Kiếm cường đại gấp trăm lần hiện tại.

"Nhất định rồi." Đối với nhiệt tình của Diệp Trần, Thất Tuyệt Kiếm Khách cũng có chút kinh ngạc, đương nhiên, tự đáy lòng cũng thật cao hứng, được Kiếm Hoàng coi trọng, nói rõ kiếm pháp của mình vẫn có đáng xem đấy.

Diệp Trần không biết là một câu nói của hắn đối với Nhân tộc kiếm khách lại rất trọng yếu như vậy, về cơ bản, người Thất Tuyệt Kiếm Khách này ngày sau có thành tựu tuy không tính là bao nhiêu, nhưng bởi vì một câu nói kia của Diệp Trần mà đã thuận lợi bước chân vào cảnh giới Chí Tôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1513: Con Sông Vận Mệnh Bên Cạnh Người Đánh Cá

Lại một tháng nữa đi qua, nhân số trên thính phòng đã hạ xuống chỉ còn hơn một trăm.

Độc Cô Tuyệt, Sở Trung Thiên, Đạm Đài Minh Nguyệt cùng với Mộ Dung Khuynh Thành đều đồng loạt bị đào thải, dù sao tuổi đời của bọn họ vẫn còn quá nhỏ, không cách nào chống lại nổi những tuyệt đỉnh thiên tài đã tu luyện mấy ngàn năm của các chủng tộc, hoặc là những lão quái vật đã tu luyện gần mười vạn năm. Bọn họ có thể đi tới một bước này là đã không hề dễ dàng rồi, Độc Cô Tuyệt vốn đang có thêm một cơ hội nhưng đáng tiếc hắn đã đụng phải Dạ Xoa Tộc Dạ Kiếm Hoàng xếp hạng thứ mười ba trên Chuẩn Tôn bảng. Cho nên Độc Cô Tuyệt mặc dù chưa bao giờ sợ chết nhưng cũng phải lựa chọn bỏ cuộc, dù sao một khi thực lực chênh lệch quá lớn thì khi lâm trận cũng sẽ không có cơ hội đột phá, dù cho hắn không sợ chết nhưng cũng sẽ không cam chịu chết như vậy.

Đã từng là Vô Sinh Đao Khách, còn hôm nay đã là Vô Sinh Đao Hoàng, nhưng Lãnh Phi Phàm cũng bị loại, vận khí của hắn còn kém hơn cả Độc Cô Tuyệt khi trực tiếp chống lại Ma Tộc Tứ Dực Long Hoàng xếp hạng thứ năm trên Chuẩn Tôn bảng. Tứ Dực Long Hoàng có bản thể là một Ma Long, hắn vừa có thể chất siêu cường của Long Tộc, lại có ngộ tính không thua gì bất luận kẻ nào, một số lão quái vật gặp phải hắn cũng nhanh chóng lựa chọn bỏ cuộc, chứ đừng nói chi là Lãnh Phi Phàm. Cộng thêm lần này nữa, Lãnh Phi Phàm rốt cuộc đã bỏ cuộc đủ ba lần, hai lần trước đã gặp phải Tà Linh Tộc Đồng Hoàng cùng với Ma Tộc Lang Hoàng, đều là các cường giả của chủng tộc đối địch, nếu không bỏ quyền thì chỉ có chết mà thôi.

Nhân số còn dư lại cũng vừa chẵn tròn một trăm người, Tu La Tuyền Thủy cũng bắt sôi trào, mỗi người hiện tại đều đã chiếm được ít nhất mười giọt, như vậy liền có thể tưởng tượng được, sau khi giác đấu trường kết thúc,

tu vi mỗi người đều có thể đạt tới cực hạn Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên, và trong tương lai không lâu, sẽ có thêm một nhóm lớn Chí Tôn ra đời, nhưng điều kiện tiên quyết là trước khi giác đấu kết thúc, bản thân không thể chết được, một khi chết rồi thì mọi chuyện vẫn là vô ích mà thôi.

"Càng lúc càng phải cố hết sức rồi, lão gia hỏa này giấu diếm thực lực rất giỏi a."

Thần sắc Kim Y Hoàng đã không còn nhẹ nhàng như trước nữa, một trăm người còn dư lại này, không một người nào là dễ trêu cả. Không phải là Chuẩn Tôn nổi danh trên Chuẩn Tôn bảng thì chính là những lão quái vật đã từ lâu không xuất thế. Một số lão quái vật còn ẩn giấu thực lực thâm hậu của mình, vì vậy dễ làm cho người ta phải cảnh giác, tất nhiên cũng có những đối thủ không biết thực lực của bọn hắn nên muốn thử một lần, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

"Trong những lão già này, phải chú ý chính là sáu tên kia đấy."

Yến Khinh Huyên bỗng nhiên chỉ điểm sáu lão giả ở các đại trận doanh.

"A!"

Kim Y Hoàng kinh ngạc nhìn về hướng Yến Khinh Huyên, không biết tại sao đối phương lại tin chắc như vậy.

Diệp Trần nói: "Ta tin rằng nàng không sai, Huyền Diệu Chi Đạo của nàng có thể liên quan đến vận mệnh, nên có thể khám phá đại khái thực lực của một người, hẳn là không khó đấy."

"Nếu như vậy, ta cũng tin ngươi một lần, không biết ngươi có cho là, trong sáu lão già này, có mấy người là ta đánh không lại." Kim Y Hoàng dò hỏi.

Yến Khinh Huyên nói: "Hắc bạch lão nhân cùng lão giả áo vàng kia là không thể địch lại được, một khi gặp phải bọn hắn thì nên trực tiếp bỏ cuộc, riêng bốn tên khác thì có ba tên là hết sức nguy hiểm, khi đánh với bọn hắn,

huynh cần phải ứng phó toàn lực đấy. Thậm chí là phải có đột phá thì mới có thể chiến thắng, còn tên cuối cùng thì đại khái có thực lực tương đương với huynh, dĩ nhiên, ta chỉ là tính đại khái mà thôi, cũng có một chút thành kiến trong đó."

Kim Y Hoàng đang muốn nói tiếp thì ánh mắt lại bị hấp dẫn khi một trận giác đấu mới bắt đầu, một bên là Nhân Tộc Tử Y Hoàng, bên còn lại chính là lão giả áo vàng của Ma Tộc mà không biết rõ lai lịch, bởi vì Tu La Tràng có quy tắc riêng nên những lời nói trên thính phòng sẽ không truyền vào trong được, vì vậy Tử Y Hoàng cũng không biết lão giả áo vàng kia là nguy hiểm dị thường, mà hắn cũng không có lựa chọn bỏ cuộc.

Yến Khinh Huyên nhướng mày, áo vàng lão giả kia so với trong tưởng tượng của nàng còn đáng sợ hơn, tựa hồ cảm giác được Yến Khinh Huyên đang bàn luận về hắn, nghiêng đầu nhìn chăm chú thẳng vào Yến Khinh Huyên mà trên miệng của hắn lại lộ ra một nụ cười thâm hiểm đến không lường được.

"Không tốt."

Kim Y Hoàng dù có muốn nhắc nhở Tử Y Hoàng cũng đã không còn kịp nữa, trong lòng chỉ có thể chờ đợi lời của Yến Khinh Huyên là sai mà thôi, nhưng hắn lại cũng hết sức tín nhiệm Diệp Trần, nếu Diệp Trần nói Huyền Diệu Chi Đạo của Yến Khinh Huyên rất lợi hại, vậy thì chắc chắn không phải là giả rồi.

"Tiểu tử, lão phu không muốn giết ngươi, nhưng đáng tiếc, nếu hôm nay không giết ngươi thì sau này không biết ngươi sẽ giết bao nhiêu tộc nhân của ta." Áo vàng lão giả nói với Tử Y Hoàng.

Tử Y Hoàng khẽ nhíu mày, trong lòng hắn mơ hồ có dự cảm xấu, lão giả áo vàng này có thân phận tựa hồ không đơn giản chút nào, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe nói đến.

"Ngươi là ai?"

Tử Y Hoàng hỏi.

"Chỉ là Con sông vận mệnh bên cạnh một người đánh cá mà thôi."

Lão giả áo vàng lắc đầu, không muốn nhiều lời.

"Đừng xàm ngôn, tiếp chiêu sao!"

Tử Y Hoàng hét lớn một tiếng, cây quạt màu tím trong tay huy vũ làm cho thời không vặn vẹo rồi hóa thành một đạo phiến ảnh ngập trời quét về phía lão giả áo vàng.

Ông!

Thời không nhộn nhạo lên giống như dòng nước đang rung động, thân ảnh lão giả áo vàng phảng phất như giống như một hình ảnh in trên mặt nước, theo rung chấn phát ra, thân ảnh dần dần trở nên mơ hồ không còn rõ ràng nữa, bất quá khi phiến ảnh biến mất, con ngươi Tử Y Hoàng lập tức co rụt lại, đối phương rõ ràng không tránh không né mà có thể tránh được tuyệt chiêu Phiến Vũ Càn Khôn của hắn, đây là thứ thân pháp gì chứ?

"Tử Y Hoàng nguy hiểm."

Diệp Trần hít một hơi thật sâu, từ lúc xuất đạo tới nay, đây là lần đầu tiên hắn thấy được người có khả năng lĩnh ngộ Thời Gian Áo Nghĩa sâu như vậy, ít nhất cũng là năm thành, không, có lẽ phải đạt đến cảnh giới sáu thành rồi.

"Thời không quay ngược."

Tử Y Hoàng rốt cuộc vẫn là Tử Y Hoàng, một khi quyết định chiến đấu thì tựu tuyệt không lùi bước, chân nguyên lập tức được cổ động đến cực hạn, trong nháy mắt Tử Y Hoàng đã huyễn hóa ra bốn nhân ảnh, bốn nhân ảnh rối rít huy động màu tím cây quạt. Trong chốc lát sau, một đoàn cuồng phong màu tím lao đến bao trùm lấy lão giả áo vàng, lực lượng xoay tròn cường đại phối hợp thêm Âm Dương áo nghĩa đủ để làm điên đảo càn khôn và nghịch

chuyển thời không.

Áo vàng lão giả như cũ vẫn không tránh không né, khóe miệng hơi động một chút rồi cất lên tiếng hát.

Nghe được tiếng hát của lão giả áo vàng, toàn trường bỗng chốc trở nên yên lặng, tất cả mọi người phảng phất như thấy được vận mệnh phủ xuống, thấy được cái bóng của chính mình ở trong con sông dài vận mệnh.

"Tiếng hát vận mệnh, hắn chính là ma tộc Vu Yêu hoàng giả !!"

Nhân Tộc bên này, thanh âm nổi lên bốn phía.

Vu Yêu là một chi huyết mạch đáng sợ, cả đời bị nguyền rủa không cách nào tấn chức Chí Tôn, nhưng đồng thời cũng ban cho bọn hắn thực lực nghịch thiên, bất quá Vu Yêu nhất mạch rất ít khi rời khỏi Ma Vực, cũng rất ít xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Theo sử sách ghi lại, đỉnh cấp Vu Yêu Hoàng là tồn tại vô địch dưới Chí Tôn, chỉ có Đại Ma Vương huyết mạch trong truyền thuyết mới có thể lực áp được bọn hắn.

"Thì ra lão già này chính là Vu Yêu hoàng giả, khó trách."

Bên trận doanh Tà Linh Tộc, Dạ Xoa Tộc, một số người bĩu môi, mặt hiện ra vẻ kiêng kỵ, dù là người nào nghe được Vu Yêu hoàng giả, cũng sẽ vạn phần cẩn thận, cho dù là Tà Kiếm hoàng xếp hạng thứ tư trên Chuẩn Tôn bảng cũng phải mở to hai mắt ra để nhìn thoáng qua lão giả áo vàng ấy.

Theo tiếng hát vang lên, cơn gió lốc màu tím bắt đầu ngưng trệ, lão giả áo vàng nhẹ nhàng tránh cơn gió lốc màu tím ra, từng bước từng bước đi về phía Tử Y Hoàng, Tử Y Hoàng muốn hành động thoát ly nhưng ở trước mặt tiếng hát vận mệnh kia, một ngón tay cũng không nhúc nhích được, cuối cùng, lão giả áo vàng điểm một ngón tay vào giữa mi tâm Tử Y Hoàng.

Sinh cơ hai mắt tản đi, Tử Y Hoàng hoàn toàn không còn chút hơi thở nào nữa.

"Vu Yêu hoàng giả vẫn còn biến thái như vậy."

Tứ Dực Long Hoàng thở dài một hơi, Vu Yêu nhất mạch dù là ở Ma Tộc thì cũng thập phần thần bí.

"Người nhà mình cả, càng biến thái càng tốt a."

Thiên Ma Hoàng xếp hạng thứ hai trên Chuẩn Tôn bảng nhếch miệng cười một tiếng.

"Tử Y Hoàng đã chết!" bên cạnh Diệp Trần, Kim Y Hoàng lẩm bẩm nói.

Diệp Trần an ủi Kim Y Hoàng một câu, hắn biết, tứ đại Chuẩn Tôn Tử Bạch Kim Thanh có giao tình không nhỏ, Tử Y Hoàng chết là đả kích không nhỏ đối với hắn.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua lão giả áo vàng đang quay trở lại trên thính phòng, Diệp Trần âm thầm lắc đầu, “con sông vận mệnh bên cạnh người đánh cá”, một khi tiến vào con sông kia sẽ liền không còn thấy rõ vận mệnh nữa, sẽ bị con sông đó nuốt mất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1514: Bất Tử Tà Công

Bạch Cốt Kiếm Hoàng rất cường thế, xác thực mà nói, Táng Kiếm Thuật của hắn quá biến thái, trừ hắc lão nhân cùng lão giả áo vàng, Bạch Cốt Kiếm Hoàng là cùng một cấp bậc với bốn lão già khác, bất quá bởi vì hắn là Nhân Tộc hoàng giả, cho nên Yến Khinh Huyên không tính đến hắn, dù sao Nhân Tộc hoàng giả giao thủ với Nhân Tộc hoàng giả, dưới tình huống bình thường sẽ không ra tay hạ sát.

"Đến phiên ta rồi."

Hồng sắc quang trụ bắn về phía Kim Y Hoàng, sau một khắc, Kim Y Hoàng xuất hiện ở trên đài giác đấu.

Đối thủ của hắn là một kẻ vóc người nhỏ thấp, là một trung niên Ma Tộc có bề ngoài giống như một con khỉ con vậy.

Kim Y Hoàng trong lòng rùng mình, thần sắc trở nên ngưng trọng vô cùng.

Gã Ma tộc này chính Thiểm Ma Hoàng xếp hạng thứ hai mươi trên Chuẩn Tôn bảng, đến từ Ma Tộc, bản thể là một con Thiết Ma Hầu, tốc độ hết sức mau lẹ, công kích thì điên cuồng quỷ dị, cho nên mới được gọi là Thiểm Ma Hoàng.

"Tiểu bối, gặp phải Thiểm Ma Hoàng ta là bất hạnh của ngươi rồi." Thiểm Ma Hoàng liếm liếm đôi môi, trong mắt hắn hiện lên một tia giảo hoạt tàn nhẫn.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, tiếp chiêu."

Không có bất kỳ lời nói nhảm nào, Kim Y Hoàng trực tiếp tấn công tới

một côn.

Sưu!

Thiểm Ma Hoàng thân hình chợt lóe lên, biến mất vô ảnh vô tung.

Kim Y Hoàng vội vàng ngừng bước, Linh Hồn Lực tỏa ra hóa thành một cái lưới lớn, dò xét chung quanh.

"Ở chỗ này."

Nhận thấy được thời không xuất hiện một tia ba động, Kim Y Hoàng hai tay cầm côn phóng ra Hoàng Kim côn pháp vô cùng cương mãnh, “coong coong”, hoàng kim côn ảnh tiến vào chỗ sâu trong thời không, sau một khắc từ đó truyền đến thanh âm kim khí va chạm. Thấy thế, Kim Y Hoàng trong lòng vui mừng, tiếp tục tung ra Hoàng Kim côn pháp mạnh hơn ba phần, côn ảnh nối thành một mảnh lao đi giống như một cơn sóng biển màu vàng vậy.

"Quá chậm, chết cho ta."

Bỗng nhiên, thân ảnh Thiểm Ma Hoàng xuất hiện ở sau lưng Kim Y Hoàng, móng vuốt màu đen dữ tợn lập tức quét tới, Hoàng cấp khôi giáp của Kim Y Hoàng căn bản không thể ngăn nổi một trảo bá đạo này, trực tiếp bị trảo thủng một lỗ to, máu từ vết thương không ngừng tuôn ra, trong lúc nguy cấp, Kim Y Hoàng xoay người một cái, quét cây gậy hoàng kim về phía Thiểm Ma Hoàng.

Nhảy về phía sau tránh thoát, Thiểm Ma Hoàng nhướng mày, với một trảo này, hắn đã nghĩ là có thể đục thủng thân thể Kim Y Hoàng rồi, không nghĩ tới đối phương lại phản ứng nhanh như vậy.

Tay phải đưa lên khóe miệng, Thiểm Ma Hoàng liếm liếm đám máu tươi trên đầu ngón tay, nhếch miệng cười nói: "Cũng tốt, giết chết dễ dàng quá cũng sẽ không còn thú vị nữa."

Kim Y Hoàng sắc mặt vẫn không thay đổi, bất diệt lực lượng trong cơ

thể bắt đầu vận động, trong nháy mắt, thương thế đã được khôi phục. Đạt đến cảnh giới này của bọn hắn, thất cấp Linh Thể trở lên sẽ mang đến lực lượng bất diệt, cái gọi là “Bất Tử Chi Thân” căn bản đã trở nên vô dụng rồi, dưới tình huống võ đạo ý chí đủ cường đại thì Bất Tử Chi Thân của Sinh Tử Cảnh vương giả quả thực đã trở thành trò cười rồi.

"Tên này có thân pháp quá lợi hại, Hoàng Kim côn pháp đối với hắn không có hiệu quả, chỉ còn cách dùng đến Di Thiên Côn pháp mà thôi, bất quá bây giờ vẫn chưa thể dùng đến, phải chờ đến thời điểm hắn vừa thư giãn xuống thì sẽ vận dụng, một ván định thắng bại."

Nghĩ tới đây, Kim Y Hoàng hai tay cầm côn, điên cuồng vũ động, dần dần, một cái vòng tròn màu hoàng kim được hình thành và bao phủ quanh người Kim Y Hoàng.

Hoàng Kim Chí Tôn tuyệt học - Hoàng Kim Viên.

"Hắc hắc, không tấn công nữa sao?"

Thiểm Ma Hoàng lộ ra một tia kinh ngạc, chợt lần nữa ẩn vào trong hư không.

Đinh đinh đinh!

Trong một khắc kế tiếp, Thiểm Ma Hoàng bắt đầu tấn công Kim Y Hoàng từ các góc độ, nhưng chung quy vẫn không cách nào chọc thủng được Hoàng Kim Viên của Kim Y Hoàng, bởi căn bản nó không có bất kỳ sơ hở nào.

"Ngươi tính cứ dông dài cùng ta như vậy sao?" Thiểm Ma Hoàng không tiếp tục ẩn nấp vào hư không nữa, cả giận nói.

Kim Y Hoàng khinh thường nói, "Có bản lãnh thì cứ công phá phòng thủ của ta."

"Vậy để ta phá cho ngươi sáng mắt."

Thiểm Ma Hoàng thét dài một tiếng, cả người từ một thước năm đã bành trướng đến trên dưới ba thước, cơ bắp cánh tay cũng trở nên cuồn cuộn, cứng như sắt thép.

"Thiểm Ma Đào Tâm Quyển!"

Vù vù hô!

Dùng hai cánh tay làm thiết chùy, thân thể làm thân chùy, Thiểm Ma Hoàng lúc này trông thật giống như một cái cái mũi dùi cự đại, điên cuồng xoay tròn công kích về hướng Kim Y Hoàng, đòn tấn công của hắn mạnh đến mức làm phát ra tràn ngập những tia chớp màu đen.

"Ta đã tu luyện Thiểm Ma Đào Tâm Quyển tới cực hạn, có thể xoáy ra cả một cái hắc động, nhìn xem ngươi làm sao ngăn chặn được ta."

Chỉ một ý niệm hiện lên, Thiểm Ma Hoàng một mực hóa thành một cái “dùi sắt” điên cuồng tấn công lên Hoàng Kim Viên.

“Thương thương thương”, thanh âm va chạm vang lên như những tiếng chuông. . .

Hoàng Kim Viên phòng ngự mạnh đến đáng sợ, mặc cho Thiểm Ma Hoàng dùi xoáy như thế nào cũng đều không thể phá được tầng phòng ngự này của Hoàng Kim Viên. Trên thính phòng, người có nhãn lực đã nhìn ra đầu mối vấn đề, Hoàng Kim Viên, có thể đem lực lượng của đối phương phân tán đi ra ngoài, mười tầng lực lượng đánh vào thì trong nháy mắt sẽ bị phân tán ra ngoài hết chín tầng rồi, trừ phi Thiểm Ma Đào Tâm Quyển của Thiểm Ma Hoàng có lực lượng cường thịnh gấp đôi, nếu không thì cực kỳ khó xoáy phá được.

Rốt cục, lực lượng của Thiểm Ma Đào Tâm Quyển cũng tiêu hao hết, cả người Thiểm Ma Hoàng bị lực lượng phản chấn của Hoàng Kim Viên bắn ra, làm lộ ra sơ hở.

"Cơ hội đã tới."

Hoàng Kim Viên tản đi, Kim Y Hoàng bước ra một bước, lập tức Di Thiên Côn pháp ầm ầm bộc phát.

Bùm bùm!

Trong nháy mắt, không ai biết được Kim Y Hoàng đã đánh ra bao nhiêu côn, lúc vừa mới bắt đầu chỉ có mấy vạn côn nên Thiểm Ma Hoàng còn có thể phòng ngự được, nhưng mấy vạn côn sau đó, hai tay của hắn cũng bắt đầu chết lặng, vô số côn ảnh lập tức đánh vượt qua vòng phòng thủ trống rỗng mà oanh kích lên trên người hắn, cuối cùng, Thiểm Ma Hoàng bị đánh phá thành từng mảnh nhỏ, đến một giọt huyết nhục cũng bị vô số côn ảnh trừ khử thành hư vô.

Trở lại chỗ ngồi, Kim Y Hoàng cười khổ một tiếng, "Thắng được thật không dễ dàng."

“Thắng là được rồi”.

Diệp Trần cười nói.

Trong cuộc giữa các cường giả, tỷ lệ tử vong đột nhiên tăng vọt lên, có thể đi tới được một bước này, có thể nói tất cả mọi người đều có mấy phần bản lãnh, trừ phi thực lực chênh lệch quá lớn, dưới tình huống bình thường tuyệt nhiên sẽ không bỏ cuộc. Tỷ như Kim Y Hoàng cùng Thiểm Ma Hoàng có thực lực gần bằng nhau, thậm chí Thiểm Ma Hoàng so sánh với Kim Y Hoàng còn hơi mạnh hơn một chút, nhưng cuối cùng, Kim Y Hoàng dựa vào kiên nhẫn cùng trí tuệ lại có thể đánh chết Thiểm Ma Hoàng.

Không phải “vạn bất đắc dĩ” thì không ai nguyện ý bỏ cuộc cả, bởi vì khi gặp phải địch nhân có thực lực không chênh lệch mình quá nhiều mà cũng lựa chọn bỏ cuộc, như vậy trên căn bản cả đời cũng không thể trở thành Chí Tôn được, để có thể trở thành Chí Tôn, từ trước đến nay không ai mà chưa từng có ý chí chiến đấu cùng lòng tin, hai thứ này dù chỉ thiếu một thôi cũng đều là thiếu sót cả.

Ý nghĩa tồn tại của Tu La giới thật ra chính là để bồi dưỡng cho giai đoạn trước Chí Tôn đấy.

Một cuộc giác đấu vừa kết thúc thì một cuộc đấu mới liền bắt đầu, trong lúc này, Từ Tĩnh đã bỏ cuộc một lần, đối thủ của nàng là hắc bạch lão nhân có trình độ nguy hiểm không thua kém gì lão giả áo vàng.

Về phần Diệp Trần thì không có chút áp lực nào, ở trong mắt của hắn, chỉ có lão giả áo vàng và những tồn tại xếp hạng thứ 5 trở lên trên Chuẩn Tôn bảng mới có thể được cho là đối thủ.

Hồng sắc quang trụ bao phủ, Diệp Trần lần nữa tiến vào giác đấu trường.

Đối thủ của hắn là Đồng Hoàng!

Tà Linh Tộc Đồng Hoàng xếp hạng thứ mười lăm Chuẩn Tôn bảng.

Đồng Hoàng chính là ca ca của Tà Đồng Vương, mà ở thời điểm trước đây, lúc Diệp Trần còn ở trong chiến trường săn thú cao cấp đã gặp phải, Tà Đồng Vương cùng Đồng Hoàng đều đến từ một gia tộc được gọi là Bất Tử gia tộc, trong gia tộc này cứ mỗi mười vạn năm sẽ xuất hiện một vị Chí Tôn, Bất Tử gia tộc sở dĩ phồn thịnh như vậy là vì có quan hệ với Bất Tử Tà Công - một thứ tà công bất truyền của gia tộc. Đây là một môn võ học nếu được tu luyện tới cực hạn thì những công pháp chân chính sẽ không giết chết được người tu luyện. Mà điều kiện cơ bản nhất để tu luyện thành công môn công pháp này là phải có được Bất Tử Chi Thân, cũng chính là phải trở thành Sinh Tử Cảnh vương giả. Trừ việc đó ra, tu luyện môn tà công này sẽ dẫn đến ngoại hình bị biến thành trẻ tuổi, cuối cùng trở thành hình hài một đứa trẻ, nhìn qua tuổi càng nhỏ thì công lực càng thâm hậu.

Đồng Hoàng ở trước mắt, nhìn qua bất quá chỉ chừng mười tuổi, so với Tà Đồng Vương thì càng là một đứa trẻ yếu ớt hơn, trông quỷ dị đến dị thường.

"Nguy rồi, Diệp Trần lại đụng phải Đồng Hoàng."

Một số hoàng giả Cự Nhân tộc và Man Tộc hơi lo lắng, đại danh của Diệp Trần tất nhiên bọn họ đã nghe nói qua, đây mới thật là thiên tài trăm vạn năm cũng khó gặp, ngày sau hoàn toàn có thể trở thành siêu cấp Chí Tôn, đối với bọn họ mà nói cũng có lợi rất lớn, ít nhất cũng có thể triệt tiêu đi áp lực Ma Tộc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1515: Xem Một Kiếm Này Của Ta

Thế nhưng Đồng Hoàng là một kẻ hoàn toàn không thể giết chết được, Man Hoàng của Man tộc là người có bài danh thứ sáu trên Chuẩn Tôn bảng, hắn đã từng giao chiến với Đồng Hoàng, một kẻ thì có bài danh thứ sáu, một kẻ thì có bài danh thứ mười lăm, tất nhiên Đồng Hoàng không phải là đối thủ của Man Hoàng, nhưng không biết tại sao Man Hoàng tuy có thể nung chín Đồng Hoàng, thậm chí là đánh hắn thành tro bụi nhưng thủy chung vẫn không thể đánh chết được hắn, hết lần này đến lần khác hắn đều có thể phục sinh, cuối cùng Đồng Hoàng đã tránh được một kiếp.

Diệp Trần dù có thực lực mạnh hơn nữa thì chỉ sợ như trước vẫn có chút khoảng cách với Man Hoàng.

"Bất Tử tà công không thể tu luyện tới cực hạn được, điều đó có nghĩa là nó có nhược điểm, nhưng bất quá việc tìm ra nhược điểm không phải là điểm mạnh của ta." Man Hoàng chậm rãi nói ra.

Một bên, Tế Hoàng, người có bài danh thứ mười trên Chuẩn Tôn bảng, là đồng tộc với Man Hoàng, nói: "Điều kiện tiên quyết để tìm ra nhược điểm chính là sự thành thạo, thực lực của Đồng Hoàng vẫn rất mạnh, đã qua nhiều năm như vậy, cũng không ai biết được hắn đã đạt đến cảnh giới gì rồi, nếu như Diệp Trần không sai biệt lắm so với hắn, hoặc là chỉ mạnh hơn một chút so với hắn cũng đều thập phần nguy hiểm."

Nghe vậy, không ít người Man tộc gật đầu.

Lúc quyết đấu, đối với những người khác thì mạnh hơn một chút cũng chính là ưu thế lớn, thế nhưng khi chống lại Đồng Hoàng mà chỉ mạnh hơn một chút thì căn bản không thể xem là ưu thế được, Bất Tử tà công có thể để cho hắn có cơ hội lặp lại vô hạn, tương tự như vậy, nếu như Ma Hoàng cũng

có được Bất Tử tà công, như vậy Kim Y Hoàng liền không có khả năng đánh chết tránh được Ma Hoàng, kết quả cuối cùng nhất sẽ hoàn toàn trái ngược với thực tế đấy.

Bên trên giác đấu trường, Đồng Hoàng có rất nhiều hứng thú để đánh giá Diệp Trần.

"Thiên hạ đều nói rằng ngươi là một bất thế kỳ tài trong Vũ Trụ Tinh Không, đến mức Vu Yêu Hoàng của Ma tộc phải tự mình tiên đoán tương lai của ngươi, nhưng Đồng Hoàng ta lại không tin, chờ đến khi ngươi chết ở trên tay của ta thì hết thảy đều sáng tỏ rồi."

Đồng Hoàng có vũ khí là một đôi Âm Dương câu cong vút như hai chiếc đuôi bò cạp và có mà xanh thẫm, rõ ràng là có tẩm kịch độc bên trên.

"Đối với lời tiên đoán tương lai, ta cũng không tin, tương lai là thứ mà ta nắm giữ ở trong tay mình, lời tiên đoán cao lắm cũng chỉ là một sự tính toán mà thôi." Diệp Trần chậm rãi nói.

"A, xem ra ngươi còn có chút biến thân biết phận đấy." Đồng Hoàng cười nói.

Diệp Trần nói tiếp: "Cho nên ngươi không cần mang trong mình gánh nặng gì cả, ta nhìn ra được, ngươi đang có một chút khẩn trương đấy."

Diệp Trần nắm giữ Tâm Kiếm cảnh giới nên cảm nhận rất rõ ràng đối với biến hóa trong nội tâm Đồng Hoàng, có lẽ là người nào đó đã nói cho hắn một ít tin tức liên quan tới mình, chẳng hạn như cái gã Tà Kiếm Hoàng thâm bất khả trắc kia.

"Ngươi nói ta khẩn trương à, nực cười, thật sự là nực cười a."

Thân thể thấp bé của Đồng Hoàng chợt nhảy mạnh lên không trung, Âm Dương câu trong tay huy sái đầy trời xuống, hệt như ngàn vạn chiếc đuôi bò cạp giảo sát về hướng Diệp Trần, làm cả một mảnh không gian như bị “nhuộm” xanh vậy.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh...

Diệp Trần nhẹ nhàng rút ra một thanh bảo kiếm có màu xanh da trời, thanh bảo kiếm này chính là Thiên Mộng kiếm, một đỉnh tiêm Hoàng cấp bảo kiếm, đồng bộ với đỉnh tiêm Hoàng cấp bảo giáp đang mặc trên người, đều là do Nhân tộc cao tầng phái người mang đến ban cho hắn. Mũi kiếm vừa run lên thì ngàn vạn kiếm hoa hình thành, đơn giản khiến cho công kích của Đồng Hoàng bị ngăn cách bên ngoài và không cách gì lấn nổi vào trong.

"Hạt Long Du Tẩu."

Đồng Hoàng xoay tròn thân thể, Âm Dương câu huyễn hóa ra câu ảnh trông như một con bò cạp cực lớn, không ngừng gào thét dữ tợn và chạy vòng quanh Diệp Trần tìm kiếm thời cơ công kích, chỉ cần kiếm pháp của Diệp Trần có hơi chút sơ sẩy thì đuôi con bò cạp này sẽ lập tức đâm trúng vào người Diệp Trần. Phải biết rằng Âm Dương câu có ẩn chứa kịch độc, vì vậy công kích cũng sẽ ẩn chứa kịch độc, hơn nữa đây cũng không phải là kịch độc bình thường, mà là Âm Dương diệt sinh độc có thể lập tức hòa tan vạn vật.

Kiếm pháp của Diệp Trần vẫn thủy chung “không nóng không lạnh”, giống như một người đang huy kiếm chứ không phải đang quyết đấu cùng người khác, bất quá cái huy kiếm này nhìn như nhàn nhã nhưng lại có thể khiến cho Đồng Hoàng không cách nào tấn công vào được. Thỉnh thoảng lại có kiếm khí phóng ra, xuyên thấu qua khe hở công kích của Đồng Hoàng mà phản công lên trên người hắn, làm bộc phát ra Hỏa Tinh sáng chói.

Diệp Trần chỉ dùng kiếm pháp bình thường nên uy lực có vể chưa đủ mạnh, nhưng chính thứ kiếm pháp bình thường này lại có thể làm cho Đồng Hoàng không thể phòng vệ được. Nếu như không phải đang mặc trên người đỉnh tiêm Hoàng cấp bảo giáp thì cơ thể đã sớm thụ lấy hàng trăm hàng ngàn vết kiếm rồi. Luận về khả năng biến hóa thì tuyệt chiêu Hạt Long Du Tẩu của Đồng Hoàng tại trong mắt Diệp Trần quả thực là có đến trăm ngàn sơ hở, nếu không phải Diệp Trần muốn biết một chút về tuyệt chiêu của đối phương, hấp thu tinh túy võ học của hắn thì Diệp Trần căn bản sẽ không cho

đối phương bất luận cơ hội gì rồi.

Chiến đấu sở dĩ có thể làm cho người ta trở nên cường đại, không chỉ bởi vì chiến đấu là dành cho bản thân mình, mà là trong chiến đấu, bản thân mình đã học được cái gì, có cảm ngộ mới gì hay không.

"Tu vi kiếm pháp thật đáng sợ, từng chiêu từng thức không có bất kỳ chi tiết thừa nào, tất cả đều rất tinh túy."

"Kiếm Hoàng không hổ danh là Kiếm Hoàng, sớm như vậy mà đã đạt đến cảnh giới quỷ thần khó lường rồi."

Bên Nhân tộc trận doanh, tất cả đều đại hỉ.

"Kiếm Hoàng sao?"

Tà Kiếm Hoàng liếc nhìn Diệp Trần, chợt lần nữa nhắm mắt lại.

Dạ Kiếm Hoàng thì lại chăm chú nhìn vào Diệp Trần, thầm nghĩ trong lòng: “Đồng Hoàng nếu không phải có Bất Tử tà công, thì ngay cả tư cách xếp hạng trước hai mươi trên Chuẩn Tôn bảng cũng đều chưa hẳn có thể vào được, đối phó một tên Đồng Hoàng như vậy mà cũng phải tốn công tốn sức, tự cho là có thể khống chế toàn cục, thật sự là buồn cười, nếu gặp phải ta, ta sẽ cho ngươi biết một chút về Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp.

Đối với Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp, Dạ Kiếm Hoàng thập phần tự tin, đây là một bộ kiếm pháp không có bất kỳ sơ hở nào, dù là chống lại Vận Mệnh Tà Kiếm của Tà Kiếm Hoàng, hắn cũng đều có một ít nắm chắc, mục tiêu của hắn lần này không phải thứ gì khác, mà chính là thứ hạng đệ nhất trên Chuẩn Tôn bảng.

Không cầm cự được lâu, bản thân mình ngược lại bị đánh đến toàn thân bốc hỏa, da mặt Đồng Hoàng bắt đầu nhăn lại, mặt đỏ tới tận mang tai, “Crack”, sau một khắc hắn huy động thanh câu liêm cổ quái xoay tròn, đồng thời trên thượng diện của nó mọc ra vô số sợi tơ, ở tận cùng những sợi tơ này toàn bộ đều có một cái móc nhỏ.

"Tiếp chiêu!"

Cả người lao lên, Đồng Hoàng quét một câu về phía Diệp Trần.

Tê tê tê tê tê tê...

Tiếng gió phát ra khi huy vũ câu liêm cùng rất nhiều chiếc móc nhỏ bên trên nó nghe như tiếng độc xà đang phun độc vậy, nó tạo ra công kích ở khắp nơi, có thể nói là Thiên Biến Vạn Hóa.

Diệp Trần thoáng chăm chú hơn một ít, loại Kỳ Môn binh khí này là lần đầu tiên hắn thấy được, lại phối hợp thêm Vô Thượng câu pháp của Đồng Hoàng, hoàn toàn chính xác để cho đối thủ khó lòng phòng bị, đương nhiên, hắn cũng không muốn lại để cho bản thân mình lộ ra quá chật vật.

Thiên Mộng kiếm lập tức run lên, Diệp Trần chém ra một kiếm cực nhanh.

Thời không đồng dạng như một miếng bơ, bị cắt ngọt thành ngàn vạn khối, cả thân thể Đồng Hoàng cũng bị cắt đứt làm trên người xuất hiện vô số tơ máu, “phanh”, sau một khắc, thân thể hắn cũng bị nổ tung thành ngàn vạn khối vuông nhỏ màu huyết sắc, vẩy ra tứ tán.

Thời Không Kiếm Pháp - Tử Vong Thiết Cát!

"Ha ha, ngươi không thể giết chết được ta đâu."

Cách đó không xa, bỗng nhiên truyền đến tiếng cười to của Đồng Hoàng, giống như hắn chưa từng bị chém trúng vậy, sau đó Đồng Hoàng lại xuất hiện mà lông tóc không hề bị tổn thương.

"Bất Tử tà công quả thật là Bất Tử, kiếm pháp mạnh như vậy cũng đều không giết chết được hắn."

"Tên Diệp Trần này gặp phiền toái rồi."

Đây cũng là lần đầu tiên mà rất nhiều người kiến thức được Bất Tử tà

công của Đồng Hoàng, tất cả đều hít lấy một hơi lãnh khí.

"Tà Kiếm Hoàng, không phải ngươi nói ta hẳn phải chết là không thể nghi ngờ sao? Xem ra ngươi sai rồi." Phục sinh lại, Đồng Hoàng nhìn về phía Tà Kiếm Hoàng đang nhắm mắt ở bên trên thính phòng, tự tin nói.

Trước đó, Đồng Hoàng đã hỏi qua Tà Kiếm Hoàng, nếu như hắn giao chiến với Diệp Trần thì có mấy phần chiến thắng, Tà Kiếm Hoàng chỉ nói một câu, "Không có phần thắng, hẳn phải chết."

Câu nói này lại để cho rất không thoải mái, đồng thời, tận đáy lòng hắn cũng bắt đầu khẩn trương lên. Tà Kiếm Hoàng rất ít nói sai, nhưng trong nội tâm Đồng Hoàng hắn lại cực độ tự tin đối với Bất Tử tà công, dù sao trước đây, ngay cả Man Hoàng là đệ nhất Chuẩn Tôn Man tộc cũng đều không thể giết chết được hắn, khẩn trương cùng tự tin đan xen vào cùng một chỗ, trở nên thập phần mâu thuẫn.

Hiện tại, hắn rốt cục có thể khẳng định, Tà Kiếm Hoàng đã nói sai rồi.

"Diệp Trần, gặp phải ta là bất hạnh của ngươi rồi, Đồng Hoàng ta là kẻ không thể bị giết chết, dưới cảnh giới Chí Tôn, không ai có thể làm gì được ta cả."

Đồng Hoàng trong nội tâm đã hoàn toàn không còn khẩn trương nữa, có chăng chỉ là nhẹ nhõm cười nhìn thiên hạ mà thôi.

"Vậy sao? Vậy ngươi xem một kiếm này của ta như thế nào?"

Lập tức, kiếm khí như những hạt bọt biển bay múa ra như mộng ảo, hạt này vừa tan đi thì hạt khác lại tiếp tục được sinh ra, vô cùng vô tận, bên trong những hạt “bọt biển” kia lại phản chiếu ra những biến hóa trong nội tâm Đồng Hoàng, cùng với lộ tuyến vận công của Bất Tử tà công, lộ tuyến này cuối cùng dẫn thẳng đến bên trên một điểm đen cực nhỏ nằm sâu bên trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1516: Các Ngươi Đều Là Lũ Điên

Khi hạt “bọt biển” cuối cùng ta rã đi thì cơ thể Đồng Hoàng cũng bị xuyên thủng trông như một tổ ong vò vẽ vậy, sau một khắc, thân thể hắn cũng nổ tung thành tro bụi.

Ngũ Hành Kiếm Pháp - Sâm La Vạn Tượng.

"Không có tác dụng gì đâu, Bất Tử Tà Công có tồn tại một điểm cội nguồn Bất Tử, một khi điểm cội nguồn kia không bị hủy diệt thì bản thân cũng sẽ bất diệt, mà cái điểm cội nguồn này đến dùng Linh Hồn Lực cũng khó có thể dò xét ra, thêm nữa khi Bất Tử Tà Công được vận dụng thì nó cũng sẽ di động liên tục không theo một quy tắc nào cả, vì vậy muốn tại trong nháy mắt tìm ra được điểm cội nguồn và đánh tan nó, cơ hồ là chuyện không thể nào làm được."

Một lão giả Tà Linh tộc mỉm cười lắc đầu.

"Bất Tử Tà Công nếu như dễ phá giải như vậy thì tựu đã không được gọi là Bất Tử Tà Công rồi." một người bên cạnh gật gật đầu.

Bất quá kết quả lại không như đại số những kẻ đó đoán trước, Đồng Hoàng không phục sinh được một lần nữa, còn Diệp Trần tắc thì xuất hiện trực tiếp tại bên trên thính phòng, nói cách khác, Đồng Hoàng hoàn toàn chính xác đã bị giết chết rồi, giác đấu trường tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm.

"Cái gì, Bất Tử Tà Công bị phá sao? Điều này sao có thể chứ? Hắn làm sao làm được như thế ?"

"Cái này. . ."

"Đáng sợ, đến Bất Tử Tà Công mà cũng có thể phá được, đây là thứ kiếm pháp gì vậy chứ?"

Không ít người không chấp nhận được cái kết cục này, nghị luận nhao nhao với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

"Ngu xuẩn, rõ ràng là ngươi đã quá khinh địch." Nanh Hoàng bài danh thứ mười sáu Chuẩn Tôn bảng, trên mặt hắn tràn đầy vẻ khinh thường, đối với cái chết của Đồng Hoàng, hắn không có chút cảm giác nào, có chăng chỉ là sự cười nhạo mà thôi.

Riêng Tà Kiếm Hoàng thì từ từ nhắm hai mắt lại, nói: "Những thứ bất lợi đối với bản thân mà nói, có bao nhiêu người có thể tiếp nhận chứ, nếu như hắn có thể tiếp nhận thì ta ngược lại phải rửa mắt mà nhìn đời rồi."

"Một kiếm kia của hắn, ta không nhìn rõ được, ngươi có nhìn ra chút gì đó hay không?" Nanh Hoàng dò hỏi.

"Hắn đã nắm giữ Tâm Kiếm cảnh giới rồi."

Tà Kiếm Hoàng chỉ nói một câu nói.

"Tâm Kiếm cảnh giới?" Nanh Hoàng lắp bắp kinh hãi, hắn như thế nào lại không biết, muốn phá giải Bất Tử Tà Công của Đồng Hoàng thì tâm lực lượng chính là thứ đặc biệt trọng yếu, nếu không thì độ khó hội sẽ gia tăng gấp 10 lần.

"Lúc này mới có ý tứ, đối thủ quá yếu sẽ để cho ngươi không vực dậy nổi hứng thú đấy." Tà Kiếm Hoàng khóe miệng lộ ra một tia cười thâm hiểm.

Bên cạnh Diệp Trần, Kim Y Hoàng cũng đồng dạng như Nanh Hoàng, đều không nhìn ra Diệp Trần đã làm như thế nào để xé rách nát Bất Tử Tà Công, thích thú hỏi.

"Chỉ là tập trung vào nhược điểm của hắn, cộng thêm một chút may mắn

là được."

Sâm La Vạn Tượng có ngàn vạn biến hóa, địch nhân dù biến hóa thế nào cũng chạy không khỏi vòng bao phủ của Sâm La Vạn Tượng, dựa vào Sâm La Vạn Tượng, Diệp Trần đơn giản tìm kiếm được nhược điểm duy nhất của Bất Tử Tà Công, đồng thời hủy diệt nó.

"Có lẽ không dễ dàng như vậy a!"

Kim Y Hoàng âm thầm nói thầm một câu.

. . .

Sau lần đột phá cực hạn trước đó, Từ Tĩnh đã liên tiếp chiến thắng, bất quá cuối cùng hỏa hầu vẫn thiếu một chút nên khi gặp phải đỉnh tiêm cường giả thực sự thì đã bị đánh bại, kẻ đả bại nàng chính là Cự Nhân tộc Phân Liệt Hoàng có bài danh thứ 11 trên Chuẩn Tôn bảng. Cũng may, song phương đều là chủng tộc đồng minh nên Phân Liệt Hoàng chỉ đánh bại Từ Tĩnh chứ không ra tay hạ sát.

Kế tiếp, Kim Y Hoàng cũng bị đánh bại bởi Tế Hoàng của Man tộc, kẻ có bài danh thứ 10 trên Chuẩn Tôn bảng.

Ngược lại, Bạch Cốt Kiếm Hoàng lão giả vẫn rất cường mãnh, vận khí cũng rất tốt, một đường đi thẳng đến tận bây giờ. Tuy vậy, trước đó hắn đã bỏ quyền hai lần rồi.

Về phần Diệp Trần, tự nhiên không có gì phải lo lắng.

Chuẩn Tôn bảng thứ 17 U Linh tộc U Linh Hoàng, Chuẩn Tôn bảng thứ 16 Tà Linh tộc Nanh Hoàng, Chuẩn Tôn bảng thứ 14 Vĩ tộc Vĩ Hoàng, Chuẩn Tôn bảng thứ 11 Cự Nhân tộc Phân Liệt Hoàng… mặc kệ đối thủ là ai, gặp phải Diệp Trần đều chỉ có thất bại. Trong đó, Tà Linh tộc Nanh Hoàng đã lựa chọn bỏ quyền, nếu không bỏ quyền thì hắn nhất định cũng sẽ chết ở trên tay Diệp Trần rồi, Nhân tộc cùng Tà Linh tộc cũng là những chủng tộc đối địch, “có ngươi thì không có ta” đấy.

"Diệp Trần, đã lâu không gặp."

Đối thủ lần này của Diệp Trần là Ma tộc Lang Hoàng có bài danh thứ 12 trên Chuẩn Tôn bảng.

"Ngươi là. . ." Diệp Trần cảm giác đối phương rất quen thuộc, tựa hồ đã gặp nhau ở đâu rồi.

Lang Hoàng cười cười, "Như thế nào, sau khi từ biệt ở Chân Linh Thế Giới, ngươi đã quên ta rồi sao ?."

"Ngươi chính là Ma ký sinh trên Cự Ma Đế!?." Rốt cục, Diệp Trần đã nghĩ ra, chủ yếu là Lang Hoàng ở trước mắt cùng Ma ký sinh lúc trước, ngoại trừ tướng mạo giống nhau, đều là thân người đầu sói, nhưng có một điểm khác biệt là khí tức hoàn toàn bất đồng. Thật sự là bất ngờ, có lẽ cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện ra một tia giống nhau, nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy nên Diệp Trần không nghĩ ra cũng là chuyện rất bình thường, dù sao hắn cũng không có khả năng đem một vài chuyện không quá trọng yếu in dấu thật sâu trong đầu.

Thở dài một hơi, Diệp Trần nói: "Đúng là đã lâu không gặp."

Nhớ lại chiến tranh thảm thiết tại Chân Linh Thế Giới, Diệp Trần như trước rất cảm khái, hơn năm trăm năm không gặp, con ma ký sinh này rõ ràng đã trở thành Chuẩn Tôn, càng làm cho người ta cảm thấy thế sự thật vô thường.

"Tỷ thí luận bàn với nhau, ngươi sẽ không giết ta chứ!"

Lang Hoàng đùa bỡn, nói.

Diệp Trần giống như cười mà không phải cười nói: "Cái này có thể không nhất định, ngươi có lẽ nên trực tiếp bỏ quyền."

"Ha ha, thực sự sẽ bị ngươi giết, ta cũng biết rồi."

Lang Hoàng cười lớn một tiếng, lập tức công về hướng Diệp Trần.

Hai người đánh nhau theo kiểu “ngươi tới ta đi”, đều không quá chăm chú.

Lang Hoàng nhìn thoáng qua thanh niên tóc dài Ma tộc cùng Tà Kiếm Hoàng bên trên thính phòng, đối với Diệp Trần nói: "Ta biết rõ ngươi triển lộ thực lực chỉ là một bộ phận, nhưng bất quá ta vẫn phải nhắc nhở ngươi, hãy coi chừng Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng, ta đã từng gặp hai người này chiến đấu tại trong một Bí Cảnh, có thể nói là cường hãn đến bá đạo, cực kỳ đáng sợ đấy."

"Mạnh thế nào ?" Diệp Trần hiếu kỳ nói.

"Mạnh vượt quá tưởng tượng của tất cả mọi người, ta không biết Chí Tôn mạnh bao nhiêu, nhưng trong mắt ta, hai người bọn họ tựu là Chí Tôn, trong số tất cả mọi người tại đây, có thể sống quá một chiêu của bọn hắn, số lượng sẽ không vượt qua năm đầu ngón tay, cái này là đã bao gồm cả ngươi rồi đấy."

Diệp Trần bật cười lớn, "Đừng quên, đệ nhất Chuẩn Tôn bảng chính là Nhân tộc chúng ta, bằng vào thực lực của Võ Hoàng thì ít nhất cũng có thể liều mạng với chúng a!"

Võ Hoàng là đệ nhất Chuẩn Tôn bảng, đến từ Nhân tộc, được xưng tụng là Võ Hoàng thì tất nhiên là cường đại đến không cách nào tưởng tượng nổi, trong suốt trăm ngàn năm qua, cái danh xưng Võ Hoàng này một mực vẫn thuộc về hắn, không người nào có thể chiếm được.

"Võ Hoàng tất nhiên là rất mạnh, nhưng ta tin rằng dự cảm của ta là đúng, Võ Hoàng cũng không phải là đối thủ của Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng." Lang Hoàng thần sắc chăm chú, không giống như đang đùa giỡn.

"Thực sự mạnh như vậy ư, cũng không tệ, như vậy có lẽ càng có ý tứ."

Diệp Trần nói một câu lại để cho Lang Hoàng không còn ý kiến gì nữa.

Lang Hoàng nghẹn giọng, một lúc sau mới nói: "Các ngươi đều là những tên điên cả, có lẽ, chỉ có những tên điên với nhau mới có thể đạt tới cảnh giới như vậy."

Không biết có phải là Diệp Trần đã tạo cho hắn ấn tượng quá sâu hay không, tại trong suy nghĩ Lang Hoàng, chỉ có Diệp Trần mới có một tia hi vọng có thể chống lại Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng, những người khác hắn đều không quá để mắt đến.

Suốt thời gian uống cạn một chung trà, hai người mới chấm dứt chiến đấu, Lang Hoàng bại.

Nhưng lại để cho không ít người phải kinh ngạc chính là, Diệp Trần đã không giết chết Lang Hoàng.

"Diệp Trần đây là. . ." nhân tộc trận doanh, Võ Hoàng nhíu mày, khí tức từ hắn tỏa ra bàng bạc như núi như biển vậy.

Bên Tà Linh tộc trận doanh.

Tà Kiếm Hoàng mở to hai mắt, liếc qua Thiên Ma Hoàng, "Ta đã nói với ngươi rồi, nên sớm giết cái tên ký sinh trùng này."

Thanh niên tóc dài Ma tộc cười nhạt một tiếng, "Ký sinh trùng cũng có ý nghĩa tồn tại của ký sinh trùng, giết chúng tựu cũng không có gì thú vị cả, chẳng lẽ ngươi sợ hắn tiết lộ bí mật của chúng ta à?"

"Cái này thì chẳng có gì sợ, chỉ là cảm thấy khó chịu mà thôi."

"Không cần phải vội, sự thú vị giờ mới là lúc bắt đầu, ta đã có chút hưng phấn rồi đấy."

Thiên Ma Hoàng quét ánh mắt về phía Diệp Trần, cùng với Võ Hoàng ở sau lưng Diệp Trần, trong mắt hắn hiện lên một đạo hào quang cực nóng,

“Với tư cách là chất dinh dưỡng của ta, bắt đầu từ giờ phút này các ngươi cứ hít thở thỏa thích từng ngụm không khí đi !”

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1517: Vô Thiên Kiếm Vực

Bên trên thính phòng chỉ còn lại có ba bốn mươi người cuối cùng, Nhân tộc có sáu người, theo thứ tự là Diệp Trần, Yến Khinh Huyên, Bạch Y Hoàng, Thanh Y Hoàng, Bạch Cốt Kiếm Hoàng cùng với Võ Hoàng.

Theo tràng diện nhìn lại, không thể nghi ngờ Nhân tộc chiếm nhân số nhiều nhất, các chủng tộc khác chỉ còn lại rải rác chừng hai ba người, ba bốn người…

"Hãy cẩn thận một chút."

Diệp Trần đã chứng kiến Yến Khinh Huyên cùng lão giả áo vàng dùng nhãn lực ghìm nhau trước đó, trong tối tăm sâu thẫm, hai người đều có một tia dự cảm đối với con đường vận mệnh, đoán chừng là sẽ va chạm vào nhau.

Quả nhiên, trận tiếp theo, đúng là Yến Khinh Huyên gặp phải lão giả áo vàng.

"Lão yêu quái đụng phải tiểu yêu quái rồi!"

Hắc Bạch lão nhân cười hắc hắc, cá nhân hắn so ra cũng chán ghét Vu Yêu nhất mạch, bởi những kẻ này nhìn vào người khác với ánh mắt rất khác biệt, phảng phất như không có gì là bọn hắn không biết. Bất luận là kẻ nào cũng đều tựa như nằm trong sự khống chế của bọn hắn, tuy Tà Linh tộc cùng Ma tộc là đồng minh, nhưng ngược lại Hắc Bạch lão nhân lại hi vọng Yến Khinh Huyên có thể giải quyết đối phương, đương nhiên, hắn biết rõ việc này cũng khó đến cỡ nào rồi.

Hai người vừa mới bắt đầu đã lập tức thả lĩnh vực của riêng mình ra.

Áo vàng lão giả có lĩnh vực là Vu Yêu Lĩnh Vực ẩn chứa thời không, còn Yến Khinh Huyên có lĩnh vực là Huyền Diệu Lĩnh Vực huyễn hoặc bí ẩn.

Vu Yêu Lĩnh Vực có tầng tầng lớp lớp, mỗi một tầng đều có không gian quỹ tích bất đồng, tốc độ dòng chảy thời gian cũng không đồng nhất, sai một ly đi nghìn dặm, đối thủ cường đại như Tử Y Hoàng mà ngay lần đầu tiên phát động tuyệt chiêu cũng không thể đánh trúng được lão, về sau lại huyễn hóa ra bốn nhân ảnh, muốn một lần hành động mà phá hủy Vu Yêu Lĩnh Vực cùng lão ta, vì vậy mới bức đối phương động thủ.

Còn Huyền Diệu Lĩnh Vực của Yến Khinh Huyên thì giống như một nhánh sông, dòng sông lao nhanh bất tận, nhìn như sóng cả mãnh liệt nhưng bên trong lại vô cùng bình lặng, lại ẩn chứa Huyền Cơ và những biết hóa của vận mệnh.

Trong vô thanh vô tức, hai đại lĩnh vực vừa chạm vào nhau đã lập tức bị triệt tiêu, đồng thời không ngừng bổ sung, chấn động, thôn phệ, dung hợp, dị biến..., xuất hiện vô số loại biến hóa.

Từ bên ngoài đấu trường nhìn vào, lấy khu vực hai người làm trung tâm, còn xung quanh thì xuất hiện một cái quang cầu thời không vặn vẹo. Thời gian cùng không gian bên trong cái quang cầu thời không này tuần hoàn liên tục, nhưng lại không liên thông cùng ngoại giới. Trên “vách tường” bên ngoài quang cầu có xuất hiện từng bức họa, trên đó có hình ảnh Yến Khinh Huyên cùng lão giả áo vàng đang kịch chiến, có hình ảnh áo vàng lão giả đánh chết Yến Khinh Huyên, cũng có hình ảnh Yến Khinh Huyên đánh chết áo vàng lão giả, rõ ràng là sự tình diễn ra trong nháy mắt ngắn ngủi, nhưng bên trong thật giống như đã trãi qua trăm ngàn năm vậy.

"Thú vị đây!"

Thiên Ma Hoàng phảng phất nhìn thấy sự tình gì đó mới lạ, đôi mắt lóe lên tinh quang.

Tà Kiếm Hoàng cũng mở to hai mắt. Tựa hồ thấy được cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

"Đã xảy ra chuyện gì chứ?"

"Thật kỳ diệu, ta như thế nào lại cảm giác cái thời không quang cầu này đều muốn kỳ diệu hơn so Chí Tôn Vô Thượng võ học đấy."

"Nữ nhân này không hề đơn giản, đây là lần đầu tiên ta chứng kiến được một thức lĩnh vực huyền ảo đồng dạng với Vu Yêu Lĩnh Vực đấy."

Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng và rất ít người có thể xem hiểu chuyện gì đang diễn ra, còn những người khác tắc thì như lọt vào trong sương mù vậy.

"Thời-Không, Âm-Dương áo nghĩa dung hợp một bộ phận, là ngẫu nhiên sao?"

Diệp Trần sâu hít sâu một hơi.

Vu Yêu Lĩnh Vực của Vu Yêu Hoàng ẩn chứa Thời Không Áo Nghĩa, còn Huyền Diệu Lĩnh Vực của Yến Khinh Huyên lại ẩn chứa Âm Dương áo nghĩa, hai đại lĩnh vực chẳng biết tại sao lại vừa bài xích lẫn nhau, lại vừa có tác dụng bổ sung nhau, lại dung hợp với nhau trên một mức độ nhất định. Khi Thời Không Áo Nghĩa kết hợp cùng Âm Dương áo nghĩa sẽ tạo ra lực lượng mạnh bao nhiêu thì Diệp Trần không biết được, chỉ biết là cái thời không quang cầu này đang ở vào trạng thái cân đối tuyệt đối, đừng nói chi là bọn hắn, cho dù là Chí Tôn bình thường cũng đều không thể công phá được, bởi vì thời gian cùng không gian bên trong đã mất đi liên hệ với cái thế giới này rồi.

Nói một cách khác, Chuẩn Tôn chỉ có thể làm vặn vẹo thời không chứ không cách nào có thể đem thời không chặn lại, trong lúc hai gã Chuẩn Tôn chiến đấu với nhau, mỗi bên riêng phần mình đều có thể vặn vẹo thời không, theo một tỷ lệ nào đó sẽ có thể tạo ra một cái khối cầu thời không. Khi đó

thời gian sẽ không còn tiến thẳng về phía trước nữa, mà là tuần hoàn vô tận, tương đương với việc hai nửa vòng tròn dung hợp lại với nhau. Thế nhưng tỷ lệ này thật sự quá thấp, thấp đến mức không còn đáng kể nữa.

Vu Yêu Hoàng cùng Yến Khinh Huyên đều đi trên một con đường vận mệnh, vì vậy cũng có điểm giống nhau, có lẽ đây là nguyên nhân chủ yếu vì sao lại tao ra được một cái thời không quang cầu.

Nếu không thì cũng không có biện pháp giải thích cho hiện tượng này nữa.

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, thời không quang cầu nổ tung, hai đạo nhân ảnh riêng phần mình bay rớt ra ngoài.

Áo vàng lão giả ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, "Ta thua vì tiềm lực, đây là vận mệnh sao?"

Rầm rầm!

Áo vàng lão giả bị phong hóa thành từng hạt cát, theo gió nhạt nhòa.

Riêng Yến Khinh Huyên thì nhổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Lần này rất nguy hiểm, luận về thực lực, nàng chênh lệch rất nhiều so với áo vàng lão giả, nhưng sở dĩ không bỏ quyền là vì trong thâm tâm nàng có một dự cảm rằng mình sẽ không chết.

Tình cảnh kế tiếp làm cho nàng cũng cảm thấy được vận mệnh thật vô thường.

Lúc ở bên trong thời không quang cầu, thời gian tuần hoàn nhìn như lặp lại không thôi, nhưng kỳ thật mỗi một lần lặp lại như vậy là đã qua trăm ngàn năm, ở lần lặp lại thứ nhất, Yến Khinh Huyên đã bị lão giả áo vàng giết

chết, nhưng sau khi kết thúc lần lặp đó, Yến Khinh Huyên lại phục sinh lần nữa…, sống hay chết đã không còn nằm trong bàn tay của mình nữa, mà hoàn toàn nằm ở bên trên việc khống chế khả năng lặp lại của thời không.

Bất quá so với lão giả áo vàng, Yến Khinh Huyên có một ưu thế thật lớn, đó chính là tuổi trẻ cùng tiềm lực, tiến bộ trong mấy ngàn năm của áo vàng lão giả đã không còn bì kịp nổi mấy trăm năm tiến bộ của Yến Khinh Huyên. Vào lúc sơ kỳ, Yến Khinh Huyên không phải là đối thủ của lão ta, nhưng theo thời gian dần trôi qua, Yến Khinh Huyên đã đuổi theo kịp và trở nên cân sức ngang tài cùng lão, sau đó, nàng đã vượt qua hắn. Đến khi thực lực của một bên lớn hơn bên còn lại tới một trình độ nhất định, tính cân đối của thời không quang cầu bị phá vỡ làm cho quang cầu nổ tung.

Khi rơi ra khỏi thời không quang cầu, kỳ thật áo vàng lão giả đã bị chết từ lúc còn ở bên trong, nhưng bởi vì lúc đó ngoại giới bắt đầu tiếp quản sinh tử giữa hai người, cho nên lùi lại một sát na kia, còn việc Yến Khinh Huyên nhổ ra một ngụm máu tươi chỉ là tác dụng cắn trả, mà cái cắn trả này là do nàng đã hấp thu tuyệt đại bộ phận bên trong thời không quang cầu.

"Thiên Đạo không có bất kỳ định số nào cả, khi ở bên trong thời không quang cầu, ta đã trở thành một Chí Tôn, còn trong hiện thực này lại không có bất kỳ biến hóa nào, con đường từ hiện tại đến tương lai, đến tột cùng là có liên hệ gì chứ?"

Trở lại trên chỗ ngồi, Yến Khinh Huyên lâm vào trầm tư.

Diệp Trần cũng không đi quấy rầy Yến Khinh Huyên, hắn không biết bên trong thời không quang cầu đã xảy ra chuyện gì, nhưng kết quả này không thể nghi ngờ là tốt nhất rồi.

"Có lẽ chỉ có Chân Thần mới được xem là “không gì không biết, không gì là không làm được” mà thôi."

...

Sau khi cuộc giác đấu giữa Yến Khinh Huyên cùng áo vàng lão giả kết thúc, mấy cuộc chiến đấu kế tiếp đều lộ ra sự đần độn vô vị, thẳng đến bắt đầu trận giác đấu này.

Diệp Trần đấu với Dạ Kiếm Hoàng.

Mặc dù Dạ Kiếm Hoàng chỉ có bài danh thứ mười ba Chuẩn Tôn bảng, nhưng không người nào dám coi thường hắn, lúc trước hắn đã đánh bại Linh tộc Ngọc Linh Hoàng bài danh thứ chín Chuẩn Tôn bảng, Dạ Xoa tộc Sơn Hoàng thứ bảy Chuẩn Tôn bảng, Man tộc Man Hoàng thứ sáu Chuẩn Tôn bảng, Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp của hắn chỉ mới xuất hiện qua một lần, lúc đó tựu là để đối phó với Man tộc Man Hoàng, kết cục của Man Hoàng tất nhiên là tử vong.

Mà Diệp Trần mãi cho đến bây giờ vẫn là liên tiếp chiến thắng, không một đối thủ nào có thể bức ra lá bài tẩy của hắn.

"Vô Thiên Kiếm Vực!"

Dạ Kiếm Hoàng thấp niệm một câu trong miệng, “oanh”, Kiếm Vực đen kịt khuếch tán ra với tốc độ như ánh sáng, mang theo một màu đen kịt thuần túy, hoàn toàn không có một tia tạp sắc nào, thân ảnh Dạ Kiếm Hoàng đang ở bên trong Kiếm Vực của mình đã sớm biến mất.

"Cái gì, là bát trọng trung kỳ Kiếm Vực, điều này sao có thể chứ?"

Đến bây giờ, Bạch Cốt Kiếm Hoàng chỉ còn lại hơi tàn, trợn mắt há mồm kinh hãi, tại 360 năm trước, Bạch Cốt Kiếm Vực hắn đã đạt đến Bát trọng sơ kỳ, tự cho mình là Kiếm đạo Hoàng giả có thể ngạo thị thiên hạ, nhưng nào có thể đoán được Kiếm Vực của Diệp Trần cũng không hề yếu hơn so với hắn, lại có Kiếm Nguyên phối hợp. 360 năm qua đi, Bạch Cốt Kiếm Vực của hắn như cũ vẫn là Bát trọng sơ kỳ, không có một tia tiến bộ nào, đây cũng không phải là hắn không có tiềm lực phát triển, chủ yếu là vì Kiếm Vực càng về sau sẽ càng khó tăng lên. Đó là nguyên do tại sao tuyệt đại bộ phận Kiếm đạo Chí Tôn đều có Kiếm Vực bị kẹt tại Bát trọng đỉnh

phong. Kiếm Vực đã đạt đến Bát trọng, mặc cho ngươi là kinh tài tuyệt diễm thế nào thì trên cơ bản cũng phải bỏ ra ngàn vạn năm mới có thể tiến lên được một bước nhỏ, chứ đừng nói chi là một cái cảnh giới nhỏ đấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1518: Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp

Ngay tại lúc đạo kiếm vực màu đen kia sắp bao phủ thân thể thì trên người Diệp Trần bộc phát ra khí tức còn đáng sợ hơn so với Vô Thiên Kiếm Vực, theo cỗ khí tức này bộc phát, cả thời không bắt đầu bị vặn vẹo, pháp tắc sụp đổ, trong không gian cũng chợt hiện lên từng đóa Thanh Liên to lớn, khi Thanh Liên nở ra, từng đạo kiếm khí từ nó xông thẳng lên trời mang theo hàn khí lạnh thấu xương, khiến cho người ta phải sởn cả gai óc.

Vô Thiên Kiếm Vực màu đen kia hệt như gặp phải khắc tinh, thoáng cái co rụt trở về.

Bạch Cốt Kiếm Hoàng thấy cảnh này mà trợn mắt há mồm kinh hãi, lẩm bẩm nói: "Đệ bát trọng hậu kỳ Kiếm Vực, chẳng lẽ mắt ta có vấn đề, hay là ta đã già rồi, 360 năm trước, hắn không phải chỉ mới là đệ bát trọng sơ kỳ sao?"

Chỉ trong 360 năm mà có thể tăng lên hai tiểu cảnh giới, nếu là trước đây, có đánh chết thì Bạch Cốt Kiếm Hoàng cũng không tin có người có thể làm được điều này, quá “đầm rồng hang hổ” rồi, nhưng ngày hôm nay, hắn không thể không tin được vì thực sự đã có người có thể làm được, hơn nữa là hắn tận mắt xác nhận.

Vô Thiên Kiếm Vực nhanh chóng rút về, còn Thanh Liên Kiếm Vực thì mỗi lúc một khuếch tán nhanh hơn, khi hai đại Kiếm Vực va chạm vào nhau, toàn bộ Tu La tràng đều là vang lên thanh âm kim thiết va chạm. Vô Thiên Kiếm Vực giống như một tấm vải màu đen vậy, không ngừng bị Thanh Liên Kiếm Vực thiết cắt thành từng mảnh nhỏ, không ngừng tan rã, ngoại trừ có đẳng cấp cao hơn của đối phương, Thanh Liên Kiếm Vực còn được phối hợp thêm Kiếm Nguyên nên sắc bén vô cùng.

"Không có khả năng!"

Dạ Kiếm Hoàng hai mắt trợn lên, không ngừng kiệt lực cổ động Kiếm Vực, điên cuồng ngăn cản Thanh Liên Kiếm Vực khuếch tán, bởi một khi bị Thanh Liên Kiếm Vực bao phủ thì dù hắn có mười thành thực lực cũng đều sẽ bị áp chế mất tám phần.

Vô Thiên Kiếm Vực tắc thì vặn vẹo và hóa thành một thanh bảo kiếm cự đại đen kịt, đâm về phía Thanh Liên Kiếm Vực.

Diệp Trần lạnh lùng cười cười, tay phải nhẹ nhàng huy động rồi chỉ thẳng về phía đối phương.

Lập tức, ở bên trong Thanh Liên Kiếm Vực, một đóa Thanh Liên lao vọt tới thanh bảo kiếm màu đen do Vô Thiên Kiếm Vực biến ảo thành.

Ầm ầm!

Hắc sắc bảo kiếm cùng Thanh Liên đồng thời vỡ tan, nhưng bất quá tuyệt thế kiếm khí ở bên trong Thanh Liên phảng phất như đã hấp thu lấy toàn bộ lực lượng của Thanh Liên, lao đến sáp nhập vào bên trong Vô Thiên Kiếm Vực. Sau một khắc, hỏa hoa chói mắt kích bắn ra tứ phía, làm chiếu sáng hơn phân nửa Vô Thiên Kiếm Vực.

"Thu về cho ta!"

Quyết định thật nhanh, Dạ Kiếm Hoàng thu hồi Vô Thiên Kiếm Vực lại để bảo vệ cho bản thân. Cùng lúc đó, hắn rút ra một thanh bảo kiếm lóe ra ánh sáng đen, mũi kiếm vừa run lên thì ngàn vạn kiếm hoa được bắn ra, công kích về hướng Diệp Trần. Thanh Liên Kiếm Vực tuy mạnh, nhưng khi bị khuếch tán ra thì uy lực cũng giảm đi, vì vậy không cách nào xé rách toàn bộ Vô Thiên Kiếm Vực của hắn được, hoàn cảnh xấu duy nhất mà hắn phải chịu chính là, thực lực bản thân sẽ phải chịu áp chế của Thanh Liên Kiếm Vực. Thế nhưng, Dạ Kiếm Hoàng cũng không quá quan tâm vì hắn thập phần tự tin đối với kiếm pháp của mình.

Diệp Trần không chiếm được ưu thế so với Dạ Kiếm Hoàng nên cũng lập tức thu hồi Thanh Liên Kiếm Vực. Đều mang danh xưng Kiếm Hoàng, nhưng một người là Nhân tộc Kiếm Hoàng, một người là Dạ Xoa tộc Kiếm Hoàng, vì vậy không có cớ gì mà Diệp Trần phải e ngại, huống chi, hắn cũng muốn biết một chút về kiếm pháp của Dạ Kiếm Hoàng, nếu có thể, sẽ đem tinh túy kiếm pháp của đối phương hấp thu, đó cũng là chuyện tốt.

Đinh đinh đang đang...

Kiếm pháp của cả hai đều là đệ nhất dưới cấp độ Chí Tôn, vừa tiếp xúc nhau thì kiếm quang đã lóe lên đầy trời, chiến đấu đến lúc này, tốc độ di chuyển cùng tốc độ huy kiếm của Dạ Kiếm Hoàng đã nhanh chóng bạo tăng lên gấp đôi. Cả thân ảnh của hắn cũng huyễn hoặc ra ngàn vạn cái giống hệt nhau và rất sống động, thấy thế, Diệp Trần cũng huyễn hóa ra ngàn vạn thân ảnh của mình, cùng Dạ Kiếm Hoàng quyết đấu.

Đám người đứng ở ngoài xem mà như chết lặng, cảnh giới chiến đấu bực này đã vượt quá tưởng tượng của bọn hắn rồi.

"Thiên Phu Sở Chỉ!"

Bỗng nhiên, Dạ Kiếm Hoàng thi triển ra một chiêu kiếm pháp cực kỳ đáng sợ, bảo kiếm đen kịt công thẳng về hướng Diệp Trần, kéo theo Thiên Địa Nguyên Khí quanh nó cũng kịch liệt nổi lên cuồng phong. Chiêu kiếm này còn mang theo một thứ ý chí vô hình nào đó, có thể hóa thành một mũi nhọn tuyệt thế bắn về phía Diệp Trần. Ở vào trong phạm vi bao phủ kiếm thế của đối phương, Diệp Trần ẩn ẩn có loại ảo giác như bản thân mình đã trở thành một ác nhân bị chúng sinh căm ghét.

"Tốt cho một chiêu kiếm pháp."

Diệp Trần trong nội tâm tán thưởng, nhưng không hề chậm trễ, Sâm La Vạn Tượng lập tức được thi triển đi ra, vô số hạt “bọt biển” kiếm khí bay múa ra ngoài trông tựa như mộng ảo vậy. Lúc này, hình ảnh Thiên Phu Sở Chỉ lập tức bị dung nhập vào bên trong đám “bọt biển”, phản công ngược về

hướng Dạ Kiếm Hoàng.

Sâm La Vạn Tượng có ngàn vạn biến hóa, vì vậy mọi biến hóa kiếm pháp của địch nhân cũng đều có ở trong đó.

"Thiên Địa Nhân Tử!"

Thấy Thiên Phu Sở Chỉ không làm gì được Diệp Trần, Dạ Kiếm Hoàng lập tức biến đổi Kiếm Thế và thi triển ra một chiêu kiếm pháp tinh diệu nhất, chiêu kiếm pháp này hoàn toàn tập trung vào việc tấn công nên mang theo kiếm khí bức người, trừ việc đó ra, Dạ Kiếm Hoàng cũng không hề giấu diếm dung nhập Tâm Kiếm cảnh giới vào bên trong kiếm pháp, khiến cho uy lực của càng trở nên vô cùng cường hãn.

Xuy xuy xùy!

Kiếm khí uốn lượng như những con mãng xà lẫn vào thời không, đến khi chui ra thì đã đến trước mặt Diệp Trần, cực kỳ trơn trượt.

"Tử Vong Thiết Cát."

Thiên Mộng kiếm lập tức vung lên, Diệp Trần huy sái ra tử vong võng kiếm dày đặc.

Nhưng Diệp Trần ngược lại đã xem thường tuyệt chiêu của Dạ Kiếm Hoàng, đám kiếm khí như mãng xà kia có thể bỏ qua những chỗ mạnh mà tấn công vào những chỗ yếu, không ngừng lập lòe và chui xuyên qua tử vong võng kiếm.

"Âm - Dương, Hư - Thật, thì ra là thế."

Diệp Trần trong nội tâm đã hiểu rõ.

Kiếm thế lập tức được biến đổi, chuyển từ thế công sang phòng thủ.

Ngũ Hành Kiếm Pháp - Thịnh Cực Nhi Suy.

Dạ Kiếm Hoàng trong nội tâm cười lạnh, “Ngu xuẩn, Thiên Địa Nhân Tử căn bản không thể phòng bị được, Man Hoàng có được Man Hoang chiến thể nên Thiên Địa Nhân Tử không cách nào đánh chết được hắn, nhưng ngươi lại là một cái kiếm khách, nếu bị đánh trúng thì chỉ có một con đường chết mà thôi”.

Nhưng đáng tiếc thay, Dạ Kiếm Hoàng đã tính sai.

Thiên Địa Nhân Tử hoàn toàn không làm gì được Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần, vừa mới đi vào phạm vi bao phủ Kiếm Thế của Ngũ Hành Kiếm Pháp, uy năng lập tức bị giảm xuống rất nhiều, năng lực “tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu” cũng đồng dạng bị hạ thấp, cuối cùng cũng bị Ngũ Hành Kiếm Pháp triệt tiêu hết và tan rã thành hư vô.

"Âm Dương Chuyển Di, Hư Thật Biến Hóa."

Trong đầu Diệp Trần giờ đây đã hiện ra một bộ phận tinh túy kiếm pháp của Thiên Địa Nhân Tử, chỉ dựa vào một phần tinh túy kiếm pháp này, Diệp Trần liền có nắm chắc có thể sáng tạo ra một thứ kiếm pháp mới không kém cỏi Thiên Địa Nhân Tử.

"Tốt lắm, có thể bức ra Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp của ta, ngươi so ra còn mạnh hơn cả Man Hoàng, bất quá mọi thứ đều đã kết thúc rồi."

Dạ Kiếm Hoàng sắc mặt sau khi chuyển biến mấy lần, chợt bình tĩnh lại.

Mênh mông, thâm thúy, vô hướng, tùy tâm, Vô Pháp Vô Thiên, tiêu diêu tự tại…đủ loại Kiếm Thế từ trên người Dạ Kiếm Hoàng bắn ra, giác đấu trường không biết từ lúc nào đã sa vào trong bóng đêm. Loại bóng đêm này cũng không phải dạng mà ta đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón, mà là một loại bóng đêm có xen lẫn cả ánh sáng, cũng giống với thời điểm lúc sáng sớm, lại có điểm giống với lúc hoàng hôn.

"Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp, không thể tưởng được hắn đã tu luyện tới cảnh giới như thế."

Tứ Dực Long Hoàng bài danh thứ năm Chuẩn Tôn bảng, ánh mắt hắn hiện lên một tia kính phục, vào năm trăm năm trước, Dạ Kiếm Hoàng đã từng giao chiến với hắn một trận, trong trận chiến ấy, Dạ Kiếm Hoàng đã có thực lực không kém cỏi gì hắn, có thể nói là ngang sức ngang tài. Tứ Dực Long Hoàng cũng rất rõ ràng, lúc đó là vì hắn bản thân có lực phòng ngự đủ mạnh, mà Dạ Kiếm Hoàng khi đó cũng chưa lĩnh ngộ ra Tâm Kiếm cảnh giới, vì vậy Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp lúc đó tất nhiên không thể làm gì được hắn cả, dù kiếm pháp có tinh diệu thế nào thì cũng phải có thể phá được phòng thủ của đối phương thì mới có ý nghĩa.

"Đáng tiếc cho một tuyệt thế thiên tài Nhân tộc."

Tứ Dực Long Hoàng không cần nhìn cũng biết rõ Diệp Trần hẳn phải chết là không thể nghi ngờ. Đối với Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp, tất cả mọi người tại đây, chỉ sợ chỉ có Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng là có thể ngăn cản mà thôi, những người khác thì rất miễn cưỡng, dù là Võ Hoàng cũng đều không nhất định có thể cản nổi. Đây cũng không phải nói Tứ Dực Long Hoàng quá khoa trương, khi cùng Dạ Kiếm Hoàng luận bàn qua, hắn đã thực sự biết rõ Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp của ngày hôm nay đã khủng bố hơn rất nhiều, muốn ngăn cả thì chỉ có hai biện pháp mà thôi. Một là võ học phải thật lợi hại, phải vượt qua Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp. Hai là phòng ngự phải đủ mạnh, phải như Hoàng Kim Chiến Hoàng của Cự Nhân tộc cùng với hắn thì mới có thể, ngay cả Man Hoàng cũng đều không được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1519: Dạ Kiếm Hoàng Hóa Điên

"Kiếm Thế mạnh quá!"

Diệp Trần chẳng những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ, hắn sao lại nhìn không ra Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp của Dạ Kiếm Hoàng có ẩn chứa rất nhiều loại Kiếm Thế, có thể nói là có đủ loại Kiếm Thế dung hợp thành một thể và trở thành Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Thế. Kiếm Thế mạnh mẽ như vậy thì tất nhiên uy năng kiếm pháp cũng sẽ không yếu. Tâm niệm vừa động, Kiếm Thế của Ngũ Hành Kiếm Pháp lập tức khuếch tán ra ngoài tựa như một cái quang cầu ngũ sắc cự đại bao phủ quanh người Diệp Trần, chiếu sáng rạng rỡ cả đêm tối.

Bang!

Vô thanh vô tức, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào, một đạo hỏa diễm hừng hực bay sượt qua vòng bích chướng của Ngũ Hành Kiếm Pháp, trông hệt như một con mãng xà đang lướt đi vậy, vô cùng mạnh mẽ.

Bang bang bang bang bang bang...

Kế tiếp, ánh lửa hừng hực cơ hồ bao khỏa cả Ngũ Hành Kiếm Pháp với thanh thế cực kỳ mãnh liệt, đến mức không thể tưởng tượng nổi, về phần Dạ Kiếm Hoàng, phảng phất đã cùng bảo kiếm dung thành một thể, kiếm chính là hắn, hắn tựu chính là kiếm, Nhân Kiếm Hợp Nhất. Khả năng khống chế Tâm Kiếm cũng được thúc đẩy đến một cảnh giới vô kiên bất tồi.

Đôi mắt Diệp Trần càng ngày càng sáng lên, Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp quả thật là Vô Pháp Vô Thiên, dựa vào Ngũ Hành Kiếm Pháp tuy có thể phòng thủ được, nhưng không cách nào làm giảm kiếm lực của đối phương xuống một nhanh chóng như trước nữa, chỉ có thể thoáng làm suy

yếu một chút uy năng của nó mà thôi.

Nhưng lúc này, Diệp Trần cũng không biết là Dạ Kiếm Hoàng đang cảm thấy kinh hãi đến tột đỉnh, tuyệt kỹ Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp này hắn đã tu luyện đến cảnh giới Nhân Kiếm Tâm hợp nhất rồi, nhưng chung quy vẫn không thể phá được kiếm pháp của đối phương, điều này đối với hắn như một đả kích cực lớn, phải biết rằng Man Hoàng có Man Hoang chiến thể nhưng tại dưới Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp của hắn cũng đều vô dụng, dễ dàng bị xuyên thủng và phá hủy.

"Bộc phát cho ta!"

Dạ Kiếm Hoàng bộc phát lực lượng trong cơ thể một cách không tiết chế, Tâm Kiếm cảnh giới càng được đẩy lên đến cực hạn, nương theo đó còn có sự vận động của Linh Hồn Lực, ba thứ đồng thời quán chú vào trong Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp, làm cho uy năng kiếm pháp tăng lên điên cuồng.

Ầm ầm!

Ánh lửa dài đến mấy ngàn dặm chợt lóe lên, trong một khắc này, cả thời không phải run rẩy kịch liêt và xuất hiện rạn nứt.

"Vì cái gì chứ?"

Dạ Kiếm Hoàng nhanh chóng trở nên điên tiết, Kiếm Thế bao phủ xuống ngũ sắc quang cầu như trước vẫn bình yên vô sự, Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp chỉ có thể khiến nó bị chấn động thoáng một phát, đến tư cách làm rạn nứt nó cũng đều không có.

"Đệ nhất thiên hạ phòng thủ kiếm pháp!"

Bạch Cốt Kiếm Hoàng rốt cuộc phải thừa nhận, đây chính là phòng thủ kiếm pháp cường đại nhất mà hắn từng thấy qua, hắn cũng từng nghe nói qua Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp của Dạ Kiếm Hoàng, hiện tại cũng đã được nhìn thấy. Nếu đổi lại là hắn, thậm chí là có cả nghìn người như hắn mà

dứng trước Thiên Địa Nhân Tử cũng đều không thể trụ nổi, chứ đừng nói chi là Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp. Hắn cảm nhận được rằng, uy năng của Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp vừa rồi tối thiểu phải gấp 10 lần thậm chí mấy chục lần chiêu trước đó, khó trách Man Hoang chiến thể của Man Hoàng trở nên yếu ớt tựa như là đậu hủ vậy.

Hắc Bạch lão nhân sắc mặt trở nên âm trầm, hắn đã bắt đầu thay đổi suy nghĩ, nếu Dạ Kiếm Hoàng đổi thành chính mình, liệu rằng có thể phá vỡ Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần hay không, đáp án dĩ nhiên là không thể. Cái môn phòng thủ kiếm pháp này quá mức biến thái rồi, nó làm cho người ta phải rơi vào tuyệt vọng, nhưng cũng may là đối phương cho tới bây giờ vẫn còn chưa thi triển ra công kích kiếm pháp mạnh tương đương với phòng thủ kiếm pháp, nếu không thì gặp phải đối phương, chỉ có bỏ quyền mà thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng lộ ra thần sắc rất nghiêm túc, bọn hắn cẩn thận quan sát Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần, nhãn lực của bọn hắn lợi hại hơn nhiều so với Dạ Kiếm Hoàng, cũng đã chứng kiến được rất nhiều thứ, đối với bọn hắn mà nói, trên đời này không có kiếm pháp nào là không thể phá được, vấn đề duy nhất là bản thân mình có đủ mạnh hay không mà thôi.

"Diệp Trần, ngươi chỉ biết phòng thủ thôi sao? Có bản lĩnh thì cùng ta đối công!"

Dạ Kiếm Hoàng cả giận nói.

"Ngươi có bản lãnh thì phá được Ngũ Hành Kiếm Pháp của ta trước rồi hẵn nói sau, đừng nhiều lời vô ích." Diệp Trần không sợ cùng Dạ Kiếm Hoàng đối công, nhưng hiện tại vẫn còn chưa tới thời điểm, Dạ Kiếm Hoàng mỗi một lần thi triển Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp để công kích hắn, hắn đều có thể hấp thu một bộ phận tinh túy của kiếm pháp đó, bất quá Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp có quá nhiều tinh túy, vì vậy cần đối phương công kích thêm mấy lần nữa thì mới được.

"Ngươi thực sự cho rằng ta phá không được à, phá cho ta, phá!"

Dạ Kiếm Hoàng điên cuồng tấn công Diệp Trần, hết lần này đến lần khác.

Bất tri bất giác, thời gian dùng cạn một chung trà trôi qua.

Dạ Kiếm Hoàng như trước vẫn không thể phá vỡ được Ngũ Hành Kiếm Pháp, hắn hiện tại đã hận Diệp Trần đến thấu xương, đối phương đã đem lòng tự tin của hắn, tôn nghiêm cùng với khí thế…phá hủy triệt để, nghiền thành từng mảnh vỡ rồi. Nếu như hôm nay không chiến thắng được Diệp Trần thì cả đời này đừng mong có thể trở thành Chí Tôn, bởi vì Diệp Trần đã trở thành tâm ma của hắn, bao phủ cả tâm linh của hắn rồi, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn có thể còn sống mà ly khai giác đấu trường, ly khai khỏi Tu La giới.

"Ta không đành lòng nhìn nữa rồi."

Đây là lần đầu tiên Bạch Cốt Kiếm Hoàng cảm thấy bi ai cho Dạ Kiếm Hoàng Dạ Xoa tộc, nhưng lại cảm thấy may mắn vì bản thân mình là Nhân tộc. Thua không đáng sợ, đáng sợ chính là bị người ta đánh đến không còn một chút lòng tin nào, vốn dĩ là một kẻ vốn có tiền cảnh vô cùng rộng lớn, vậy mà Dạ Xoa tộc Kiếm Hoàng “sất trá phong vân” một thời lại thành ra cái dạng như ngày hôm nay, e rằng dù là ai đi nữa cũng không nghĩ tới sẽ có tràng cảnh này.

"Vẫn còn thiếu một chút."

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Trong nháy mắt, lại thời gian một chén trà đi qua.

Dạ Kiếm Hoàng gần như điên loạn và suy sụp, hiện tại trong đầu hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là ly khai khỏi cái địa phương quỷ quái này.

"Dạ Kiếm Hoàng xem như đã xong!"

Thiên Ma Hoàng lắc đầu, dùng một ánh mắt đáng thương nhìn thoáng qua Dạ Kiếm Hoàng.

"Trừ chúng ta ra, đổi thành bất luận kẻ nào mà đụng phải loại phòng thủ kiếm pháp này thì tỷ lệ sụp đổ đều rất lớn, chỉ có thể nói, Dạ Kiếm Hoàng có vận khí không tốt, bất quá vận khí cũng là một bộ phận của thực lực, hắn hiện tại đã là phế vật rồi, dù có chết cũng không thể tiếc." Tà Kiếm Hoàng vẻ mặt hờ hững.

"Có thể đem Dạ Kiếm Hoàng bức đến điên loạn, xem ra hắn đáng để cho chúng ta phải chú tâm đến rồi."

Thiên Ma Hoàng cười ha ha, trong mắt mang theo sát cơ sắc bén như đao kiếm vậy.

"Diệp Trần, ngươi thật hèn hạ, có bản lĩnh thì đừng phòng thủ nữa."

Dạ Kiếm Hoàng cũng không đến mức không chịu nổi như những người khác nghĩ, tại lúc gần như ở “bên bờ” sụp đổ thì bỗng nhiên hắn ý thức được, Diệp Trần phòng thủ lợi hại như thế nhưng công kích chưa hẳn đã quá lợi hại, chỉ cần đối phương buông tha cho phòng thủ thì bản thân mình vẫn còn có cơ hội, cho dù đối phương một mực phòng thủ thì ít nhất cũng là duy trì cục diện bế tắc, bản thân mình làm gì mà nôn nóng như vậy chứ.

Tỉnh táo lại, Dạ Kiếm Hoàng rốt cục đã ổn định được cảm xúc, đương nhiên, hôm nay không giết chết Diệp Trần thì Tâm Ma vẫn phải có, cái này sẽ trở thành chướng ngại lớn nhất trong việc tấn chức Chí Tôn của hắn.

"Tốt, như ngươi mong muốn."

Ngũ sắc quang cầu tiêu tán đi, Diệp Trần đình chỉ thi triển Ngũ Hành Kiếm Pháp.

"Ha ha, Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi lại đến, chết đi!" Dạ Kiếm Hoàng sửng sốt một chút, chợt cười lớn ra tiếng, chờ đợi tới bây giờ, rốt cục thời khắc tốt nhất đã đến, hắn nên nói là

đối phương quá ngu xuẩn hay là quá tự tin đây, đương nhiên, cũng có khả năng là thi triển cái môn phòng thủ kiếm pháp này gặp phải tiêu hao quá lớn. Nhưng bất quá hết thảy mọi thứ đều không còn trọng yếu nữa, quan trọng nhất chính là tự tay mình có thể giải quyết đối phương, phá bỏ Tâm Ma trong mình.

"Ấy, làm gì vậy, mau dừng lại."

Bạch Cốt Kiếm Hoàng vỗ vỗ đùi, Diệp Trần không vội, nhưng hắn ngược lại rất gấp gáp.

"Vẫn còn hơi trẻ người non dạ một chút." Võ Hoàng với bộ dáng trung niên lắc đầu, trong mắt hiện ra một tia lo lắng.

"Nhận lấy cái chết đi!"

Dạ Kiếm Hoàng biết rõ đây là cơ hội khó có được, hắn cơ hồ dốc hết toàn bộ khí lực tích trữ cả đời để thi triển ra Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp, tạo ra vô ảnh kiếm khí dài đến hơn nghìn dặm chém về phía Diệp Trần, một kiếm này là một kiếm đỉnh phong, cũng là một kiếm tất sát của hắn, toàn bộ tinh khí thần đều được dung nhập vào trong một kiếm này.

Đối mặt với một kiếm đỉnh phong của Dạ Kiếm Hoàng, Diệp Trần biểu lộ trạng thái không vui không buồn, huy động Thiên Mộng kiếm giống như mây bay nước chảy, xuất kích.

Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh...

Trọn vẹn mấy chục cánh hoa từ trên không bay xuống, mỗi một cánh hoa đều tuyệt đẹp. Lúc này, cả thời không, âm thanh, ánh sáng trong chốc lát đã bị dừng lại.

Bạch Cốt Kiếm Hoàng thấy cảnh này mà ngây người!

Tứ Dực Long Hoàng cũng không ngoại lệ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1520: Quyết Đấu Thiên Ma Hoàng

"Táng Kiếm thuật của ta chỉ mới có được mấy cánh hoa bay xuống, vậy mà hắn rõ ràng lại có đến mấy chục cánh !?"

Bạch Cốt Kiếm Hoàng biết rõ Táng Kiếm thuật khó tu luyện đến cỡ nào, mấy chục cánh hoa kia nhìn như chỉ hơn gấp 10 lần, nhưng thực tế uy năng của nó ít nhất lại cao gấp mấy trăm lần. Ngay cả Táng Kiếm thuật do Táng Hoa Chí Tôn thi triển cũng ước chừng chỉ có mấy trăm cánh hoa bay xuống mà thôi, nhưng đó là Chí Tôn, ngay cả một Chí Tôn yếu nhất thì cũng muốn cường đại hơn gấp trăm lần so với Chuẩn Tôn mạnh nhất rồi.

"Không đúng, hắn như thế nào lại có thể lĩnh hội được Táng Kiếm thuật chứ?"

Chợt, Bạch Cốt Kiếm Hoàng nghĩ tới chỗ mấu chốt.

Những lần giác đấu trước đó, Diệp Trần đã không thi triển ra Táng Kiếm thuật, nên đây là lần đầu tiên Bạch Cốt Kiếm Hoàng nhìn thấy Diệp Trần thi triển, thoáng cái không có phản ứng kịp thời.

"Chẳng lẽ là lúc hắn đang cùng chiến đấu với ta mà học lén tinh túy của Táng Kiếm thuật sao ?!."

Bạch Cốt Kiếm Hoàng cảm giác thân thể mình có chút rét run.

Đối mặt với Táng Kiếm thuật của Diệp Trần, Dạ Kiếm Hoàng cảm giác cả linh hồn của mình đều đã bị đông cứng, ngay cả Tâm Kiếm cảnh giới cũng không có nổi chút tác dụng nào nữa, phải biết rằng người đang thi triển Táng Kiếm thuật chính là Diệp Trần chứ không phải Bạch Cốt Kiếm Hoàng, Táng Kiếm thuật của hắn một khi thi triển ra sẽ có thể khiến cho Tâm Kiếm cảnh giới bị đông cứng lại, trừ phi Tâm Kiếm cảnh giới của Dạ Kiếm Hoàng

cao hơn rất nhiều so với Diệp Trần thì mới vượt qua được.

Phốc!

Màn đêm vừa tiêu tán thì thân thể Dạ Kiếm Hoàng cũng bị phong hoá ra, tan biến theo cơn gió.

Giờ này khắc này, mọi người bên trên thính phòng giờ mới hiểu được, Diệp Trần không ra tay phản kích, không có nghĩa là Diệp Trần không có lực phản kích, Dạ Kiếm Hoàng từ đầu tới cuối đều sống trong bi kịch cả.

"Thật biến thái, đúng là tên điên mà."

Tứ Dực Long Hoàng cả người đều ngây dại, mất hơn nửa ngày hắn mới lấy lại tinh thần.

Hắn quyết định, một khi gặp phải Diệp Trần là lập tức trực tiếp bỏ quyền, loại biến thái này tốt nhất vẫn là lưu lại cho Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng xử lý, hắn không muốn đụng phải nữa.

"Ta già rồi, còn muốn sống thêm vài năm nữa a."

Hắc Bạch lão nhân lần đầu tiên cảm giác mình đã già rồi, gã Vu Yêu Hoàng giả đã chết kia nếu được phục sinh lại thì chỉ sợ cũng không muốn chống lại Diệp Trần. Mãi đến bây giờ, Diệp Trần mới bộc lộ ra thêm vài phần bổn sự, nhưng chung quy vẫn không có người nào biết rõ về năng lực thật sự của hắn cả, ít nhất là Hắc Bạch lão nhân đã nhìn không ra đến tận cùng, mà bản thân hắn cũng không muốn nhìn đến tột cùng, vì để làm được thì cần phải trả một cái giá thật lớn đấy.

Giác đấu vẫn tiếp tục tiến hành, người bên trên thính phòng càng ngày càng ít đi, có lẽ đến cuối cùng sẽ chỉ còn lại có hai người quyết đấu mà thôi.

Bạch Cốt Kiếm Hoàng lần này không có vận khí tốt như trước, gặp phải Thiên Ma Hoàng, không hề nghi ngờ, hắn lựa chọn bỏ quyền, như vậy sau ba lượt bỏ quyền, hắn đã mất đi tư cách giác đấu và bị đưa ra khỏi Tu La giới.

Ngay sau đó, Thanh Y Hoàng bị đánh bại bởi Hoàng Kim Chiến Hoàng của Cự Nhân tộc, kẻ có bài danh thứ ba trên Chuẩn Tôn bảng.

Yến Khinh Huyên tắc thì gặp phải Võ Hoàng, tuy Yến Khinh Huyên có thực lực không kém, nhưng Võ Hoàng thật sự quá mạnh mẽ, Yến Khinh Huyên bị bại cũng không oan.

"Diệp Trần, chúng ta sẽ còn gặp lại."

Bên trên giác đấu trường, đối mặt Diệp Trần, Thần Hữu Nữ Vương lựa chọn bỏ quyền.

Vốn dĩ ả cho rằng, mình đã dần dần đuổi theo kịp Diệp Trần rồi, thế nhưng lúc nhìn thấy Diệp Trần lần nữa, thì sự thật nói cho ả biết rằng, chênh lệch giữa bản thân mình cùng Diệp Trần chẳng những không có thu nhỏ lại, ngược lại còn có xu thế kéo dài ra. Điều này làm cho nàng rất nhụt chí, đồng thời lại thập phần bội phục Diệp Trần, phải biết rằng sau nhiều năm như vậy, ả chưa từng bội phục qua bất luận kẻ nào, cho dù là Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng. Diệp Trần đã làm cho ả biết rõ, cái gì là kinh tài tuyệt diễm, cái gọi là “thiên tài” tại trong mắt đối phương, có lẽ không hơn bao nhiêu với người bình thường đấy!

Đối với việc Thần Hữu Nữ Vương bỏ quyền, Diệp Trần cũng không có cảm giác gì, hắn không giống với tất cả mọi người, tín niệm duy nhất trong hắn tựu chính là dấn bước đến đỉnh phong, đối thủ càng cường đại sẽ càng dễ kích thích ra ý chí chiến đấu cùng chiến ý của hắn, cũng càng có thể kích phát ra tiềm lực của hắn. Hắn một mực vững tin rằng, “không có gì là không làm được, chỉ có không muốn làm mà thôi”.

Cho tới bây giờ, Diệp Trần cũng bắt đầu hiểu rõ ý nghĩa chính thức của Tu La giới rồi.

Đó là lợi dụng nguyên một đám đối thủ cường đại để bồi dưỡng ra được một vị Chí Tôn, ai có thể đi đến cuối cùng sẽ chính là người có hi vọng lớn nhất để trở thành Chí Tôn, bởi vì con đường tắt để trở thành Chí Tôn chỉ có

một mà thôi, đó chính là phải có niềm tin tuyệt đối cùng một khí thế vô địch, dưới tình huống bình thường, Diệp Trần muốn trở thành Chí Tôn thì tối thiểu phải trãi qua trăm ngàn năm tích lũy thì mới có khả năng.

Tin tưởng Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng cũng đều tinh tường điểm ấy.

Như có một sự ăn ý tuyệt đối, ánh mắt của ba người bọn hắn đồng thời giao nhau, nương theo đó còn có trận trận sát cơ.

Hắc Bạch lão nhân thua bởi Tà Kiếm Hoàng.

Bạch Y Hoàng bại bởi Võ Hoàng.

Tứ Dực Long Hoàng bỏ quyền ba lượt!

Hoàng Kim Chiến Hoàng thua bởi Diệp Trần!

Rốt cục, toàn bộ giác đấu trường chỉ còn lại bốn người, bốn đương kim Chuẩn Tôn mạnh nhất.

Theo thứ tự là Thiên Ma Hoàng, Tà Kiếm Hoàng, Võ Hoàng cùng với Diệp Trần.

Trong số bốn người họ, chỉ có một người có thể leo lên tuyệt đỉnh, cũng chỉ có một người có hi vọng trong thời gian ngắn nhất trở thành Chí Tôn, khinh thường Tinh Không.

Tại thời điểm này, dù đối diện với cái chết thì bốn người cũng sẽ không lui một bước.

Đầu tiên lên đấu trường chính là Tà Kiếm Hoàng cùng Võ Hoàng.

"Võ Hoàng, chốc nữa đây ngươi sẽ chết, thời đại này là thời đại của người trẻ tuổi chúng ta." đại kiếm sau lưng Tà Kiếm Hoàng bay ra, rơi vào trên tay hắn, mỗi khi nói ra một chữ thì kiếm thế của hắn thế tựu tăng vọt một phần. Khi một chữ cuối cùng được nói ra, cuồng bạo Kiếm Thế tựa như

tầng tầng sóng biển mãnh liệt tuôn trào ra, vĩnh viễn không chừng mực.

So với Tà Kiếm Hoàng, Võ Hoàng có tuổi tác hoàn toàn chính xác không nhỏ, đã hơn hai vạn tuổi rồi, bất quá đã có thể trở thành Võ Hoàng thì tất nhiên khí thế rất mạnh, đối mặt với Kiếm Thế của Tà Kiếm Hoàng, Võ Hoàng có phong thái tựa như một tòa cự sơn nằm giữa biển khơi vậy, mặc cho sóng biển hung mãnh thế nào cũng không cách nào dao động hắn một phần, ngược lại càng để cho khí thế của hắn phát ra cô đọng và hùng hậu hơn.

"Ta có cảm giác, đánh bại ngươi là ta có thể trở thành Chí Tôn rồi."

Võ Hoàng trong mắt hiện lên hào quang cực nóng, khi hắn cùng với Tà Kiếm Hoàng đứng chung một chỗ, cánh cửa Chí Tôn ở trong mắt hắn đã rõ ràng hơn rất nhiều, tựa như có thể chạm tay đến vậy.

"Vậy sao? đáng tiếc, ngươi vĩnh viễn không có ngày đó rồi, tiếp kiếm."

Tà Kiếm Hoàng cầm trong tay đại kiếm, bổ mạnh một kiếm về phía Võ Hoàng.

Một kiếm này, chất phác tự nhiên nhưng trên thượng diện lại ẩn chứa Kiếm Ý, rõ ràng là Hủy Diệt Kiếm Ý, hơn nữa là Bát giai trung kỳ Kiếm Ý, trừ việc đó ra, Kiếm Vực mà Tà Kiếm Hoàng phát ra cũng đồng dạng với Diệp Trần, đạt đến đệ bát trọng hậu kỳ, lại được phối hợp thêm Tâm Kiếm cảnh giới, nên một kiếm thăm dò này tính ra vẫn đều muốn nguy hiểm gấp mười gấp trăm lần so với tuyệt chiêu của tuyệt đại đa số Chuẩn Tôn.

Tại bên ngoài Thanh Đồng đại môn của Tu La giới, có mấy chục ảo ảnh chính tôn cao lớn đứng ở đó, tại phía sau bọn họ là một đám Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả, đó đều là những người trước kia đã tiến vào Tu La giới, nay lại đi ra ngoài.

Về phần các ảo ảnh, đó là những ảo ảnh của các Chí Tôn.

Bên Cự Nhân tộc trận doanh, Hoàng Kim Chiến Hoàng hổ thẹn nói: "Ta

bị đánh bại bởi Kiếm Hoàng Diệp Trần, hiện ở bên trong chỉ còn lại bốn người mà thôi, bao gồm Thiên Ma Hoàng, Tà Kiếm Hoàng, Võ Hoàng cùng với Kiếm Hoàng Diệp Trần."

"A, Nhân tộc rõ ràng chiếm được hai vị, chuyện tốt đây."

Hình chiếu Chí Tôn ở phía trước Hoàng Kim Chiến Hoàng cười nói.

Phía trước Nhân tộc trận doanh, một hình chiếu tùng hạ một hơi, “Khá tốt, Nhân tộc còn có hai vị, bất quá hai gã tiểu bối Ma tộc cùng Tà Linh tộc kia cũng rất khó đối phó a!”

"Nhân tộc rõ ràng có hai người, tiểu tử Thiên Ma Hoàng kia chưa bao giờ bại trận cả, hi vọng lúc này hắn như trước có thể giữ cho không bị bại." hình chiếu Chí Tôn bên Ma tộc trận doanh liếc nhìn qua Nhân tộc trận doanh.

Bên trên giác đấu trường, Diệp Trần thở dài một hơi.

Võ Hoàng đã chết, chết dưới vận mệnh tà kiếm của Tà Kiếm Hoàng, vận mệnh Tà Kiếm là một môn kiếm pháp lợi hại gấp trăm lần so với Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp, cái môn kiếm pháp này có thể chi phối cả vận mệnh của người khác.

Đứng người lên, Diệp Trần cùng Thiên Ma Hoàng đồng thời xuất hiện tại giác đấu trường.

"Rốt cục đến phiên chúng ta rồi."

Thiên Ma Hoàng ngẩng đầu, đôi mắt hắn tràn ngập ma ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1521: Kim Phật Chí Tôn Trong Hàng Ngũ Chuẩn Tôn

Dạ Kiếm Hoàng có Đại Tự Tại Vô Thiên Kiếm Pháp, Vũ Hoàng có Vũ Hoàng Tam Thức, Tà Kiếm Hoàng có Mệnh Vận Tà Kiếm, riêng Thiên Ma Hoàng thì lại có đến hai đại tuyệt học, một cái là Thiên Ma Bá Thể, một cái là Càn Khôn Chưởng.

Không sai, Thiên Ma Hoàng cũng giống như Hoàng Kim Chiến Hoàng cùng với Tứ Dực Long Hoàng, đều là luyện thể hoàng giả, Thiên Ma Bá Thể là một môn luyện thể công pháp, gần kề chỉ sai kém một bậc so với Cửu Chuyển Kim Thân, còn Càn Khôn Chưởng thì ẩn chứa Âm Dương áo nghĩa cùng lực lượng áo nghĩa, chưởng pháp có khí thế chưa từng có từ trước đến nay, mỗi một chưởng đề có uy lực làm biến đổi càn khôn.

Khi lực lượng cường đại đến một cảnh giới nhất định, dù không vận dụng hết toàn bộ năng lực bản thân và bất kể chiêu thức của địch nhân có tinh diệu như thế nào thì cũng có thể dùng một chưởng phá nát.

Trước đó, Diệp Trần đã cùng Hoàng Kim Chiến Hoàng đánh một trận, đã cảm nhận được luyện thể hoàng giả khó dây dưa thế nào, nếu không tập trung tận lực thì căn bản sẽ không phá được phòng ngự của đối phương, còn đối phương chỉ đơn giản dùng một quyền mà có thể chấn nát kiếm pháp của hắn, cuối cùng, Diệp Trần phải bộc phát một chút tâm lực mới có thể đâm một kiếm rách thân thể của Hoàng Kim Chiến Hoàng.

Huống chi, luyện thể hoàng giả cũng không chỉ dựa vào sức mạnh, võ học của bọn hắn như trước vẫn ẩn chứa những tinh túy cùng. tinh thâm áo nghĩa

"Diệp Trần, ngươi có tư cách cùng ta đánh một trận, nhưng chỉ vẻn vẹn là có tư cách mà thôi, Thiên Ma Lĩnh Vực, Thiên Ma Bá Thể."

Ngoài miệng nói như thế, nhưng Thiên Ma Hoàng cũng không dám coi thường Diệp Trần, Thiên Ma Lĩnh Vực lập tức được bắn ra làm cho hư không nổi lên kim khí sáng bóng, ngay sau đó, thân thể Thiên Ma Hoàng cũng nổi lên những kim khí sáng bóng, ở chỗ thời không mà hắn đang đứng cũng làm cho người ta cảm giác như nó đã được gia cố hết sức dày, cảm giác như nó là thứ không thể phá vỡ, phảng phất là một mảnh thế giới kim khí vậy.

"Giết!"

Từ xa xa, Thiên Ma Hoàng đánh một quyền về phía Diệp Trần, quyền kình cương mãnh lao thẳng một đường làm vặn vẹo cả thời không.

Khi Thiên Ma Hoàng khuếch tán ra Thiên Ma Lĩnh Vực thì đồng thời Thanh Liên Kiếm Vực của Diệp Trần cũng đã được thi triển, từng đóa Thanh Liên hiện ra và trôi nổi lơ lửng ở tứ phía xung quanh, cả người hắn cũng đang đứng trên một đóa Thanh Liên lớn. Tựa hồ những đóa hoa kia đang dưỡng dục cho thân thể hắn, đồng thời tạo ra tuyệt thế phong mang cùng tràn ngập tử vong võng kiếm. Ngay sau đó, Tử Vong Thiết Cát lập tức được huy động.

Một bên là quyền kình, một bên là võng kiếm, xét về phương diện lực lượng thì tất nhiên quyền kình hơn rất nhiều. Nhưng bất quá võng kiếm lại thắng ở khả năng tạo ra công kích dày đặc, phạm vi bao phủ rộng lớn. Sau cơn trùng kích, chỉ thấy quyền kình xuyên thủng qua võng kiếm và oanh kích lên trên hộ thể Thanh Liên đang bảo vệ Diệp Trần. Đóa Thanh Liên rung động mãnh liệt, trong nháy mắt đã bị hóa thành mị phấn, trong khi võng kiếm còn sót lại cũng lao đến đánh phá vào Thiên Ma Lĩnh Vực, chém ra từng đạo Hỏa tinh ở trên người Thiên Ma Hoàng, vang lên thanh âm như những tiếng chuông vậy.

Lần đầu tiên giao thủ, hai người cân sức ngang tài.

Thấy thế, hai người đều thu hồi Lĩnh Vực cùng Kiếm Vực của riêng mình rồi thân hình chợt lóe lên, xông thẳng vào nhau. Trên phương diện cận

chiến thì Diệp Trần cũng không e ngại bất luận kẻ nào, dù không tấn công được thì hắn cũng có Ngũ Hành Kiếm Pháp bảo vệ mình, mà Thiên Ma Hoàng thân là luyện thể hoàng giả, tự nhiên am hiểu cận chiến nhiều hơn.

Một kẻ là luyện thể hoàng giả, một kẻ là kiếm đạo hoàng giả, điên cuồng chém giết nhau, làm cho cả trời đất phải thất sắc. Hùng bá quyền kình chưởng phong cùng kiếm khí tung hoành trải rộng cả giác đấu trường, bất kỳ nơi nào cũng đều có thân ảnh hai người đang chiến đấu.

"Thiên Địa Chưởng!"

Bỗng nhiên, Thiên Ma Hoàng hét lớn một tiếng rồi tung ra một chưởng đầy uy áp, một chưởng này chính là thức thứ nhất trong Càn Khôn Chưởng, có thể làm cho thời không phải dừng lại, nghiền nát hết thảy vạn vật.

Diệp Trần không dám khinh thường, Ngũ Hành Kiếm Pháp lập tức thi triển ra, hóa thành một đoàn ngũ sắc quang cầu bảo vệ mình.

Ùng ùng!

Chưởng Ấn khổng lồ đánh thẳng vào bên trên ngũ sắc quang cầu, không ngừng bị bắn dội ngược ra.

"Lực lượng mạnh thật!" đây là lần đầu tiên Diệp Trần cảm nhận được loại áp lực này.

Thiên Ma Hoàng thấy không thể công phá Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần, thân thể liền cực tốc bành trướng giống như một quả bóng da vậy, từ hai thước bành trướng đến trăm mét, sau đó tiếp tục chưởng một chưởng về phía Diệp Trần.

Tạp sát!

Lực lượng cường đại kia rốt cục đã để cho Ngũ Hành Kiếm Pháp xuất hiện một tia trì trệ.

"Ngươi cũng đón của ta một kiếm!"

Diệp Trần sớm đã có chuẩn bị, ngũ sắc quang cầu co rút lại, thay vào đó là một kiếm được trảm ra. Ngay lập tức, một đạo kiếm khí ngũ sắc lao thẳng về hướng Thiên Ma Hoàng với tốc độ như ánh sáng.

"Chặn đứng cho ta!"

Thiên Ma Hoàng lập tức bắt chéo hai cánh tay trước ngực để chống đỡ, làm phát ra kim khí sáng bóng.

Thương!

Chấn lực bộc phát đủ để làm nổ tung một tinh cầu bình thường, Thiên Ma Hoàng cả người bị đánh bay ra ngoài, hung hăng va vào trên bức tường của giác đấu trường rồi dội ngược ra ngoài, “Bịch”, cả người hắn bị lăn lộn trên mặt đất một khoảng rất xa mới hóa giải hết lực do Ngũ Hành Trảm chém trúng.

Bàn về lực sát thương thuần túy, Ngũ Hành Trảm là kiếm pháp có một không hai mà Diệp Trần sở hữu.

"Tốt, rất tốt."

Thiên Ma Hoàng nhìn một chút máu tươi chảy đầm đìa trên hai cánh tay mình, giận quá thành cười.

Đã từ rất lâu rồi hắn không bị thương, kể từ sau khi cùng Tà Kiếm Hoàng đánh một trận, hắn cũng không hề bị thêm một vết thương nào.

"Càn Khôn Tam Chấn!"

Bước nhanh lao ra, Thiên Ma Hoàng đánh ra một chưởng mãnh liệt.

Bùm bùm, thời không vặn vẹo đến cực hạn, đã bắt đầu xuất hiện tình trạng gãy lìa.

Bất đắc dĩ, Diệp Trần phải lần nữa thi triển ra Ngũ Hành Kiếm Pháp, đồng thời cũng đem uy năng đẩy lên đến cực hạn, làm ngũ sắc quang cầu sinh huy rạng rỡ.

Rầm rầm rầm!

Ngũ Hành Kiếm Pháp mà Dạ Kiếm Hoàng trước đó vô luận như thế nào cũng không thể công phá được, hiện tại rốt cục cũng đã bị công phá, dưới chân Diệp Trần đã tê rần, cả người bay rớt ra ngoài, miệng phun ra một đạo máu tươi.

Một chưởng này của Thiên Ma Hoàng có ẩn chứa tam trọng kình, bình thường, tam trọng kình không đáng sợ, nhưng đáng sợ ở đây chính là tam trọng kình do vô thượng võ học thi triển ra, dĩ nhiên, để thi triển ra một chưởng này, cánh tay phải của Thiên Ma Hoàng cũng bị nổ tung, máu tươi văng khắp nơi, tựa hồ còn bị thương nặng hơn so với Diệp Trần. Chỉ có Diệp Trần biết rõ, thương thế của đối phương chỉ là bên ngoài, còn thương thế của mình là thương thế bên trong cơ thể. Nói trắng ra, tam trọng kình đã phá hỏng thân thể của hắn rồi, Bất Diệt lực lượng đã bị tiêu hao kịch liệt.

"Thật là mạnh a!"

"Bất quá như vậy mới có ý tứ."

Lảo đảo đứng trên mặt đất, Diệp Trần liếm liếm đôi môi, trong đôi mắt bắn ra chiến ý kinh khủng.

Không bị thương khi chiến đấu thì căn bản không phải là kịch chiến, chỉ có bị thương mới có thể kích phát ra chiến ý cùng ý chí chiến đấu nguyên thủy nhất, như vậy mới có thể vượt xa cực hạn bản thân được.

"Chết cho ta!"

Thiên Ma Hoàng không kịp bỏ thời gian để khôi phục cánh tay phải, cả người chợt phóng về hướng phía trước, theo cú phi thân của hắn thời không như bị thu nhỏ lại, trong nháy mắt hắn đã tới được phía trên Diệp Trần, nhất

thức Chưởng Thiên Địa lập tức được vỗ xuống.

Không có Ngũ Hành Kiếm Pháp, thân thể đối phương trở nên yếu ớt chẳng kém gì đậu hũ vậy, Thiên Ma Hoàng có lòng tin chỉ cần một chưởng liền sẽ nghiền nát được đối phương.

"Cút cho ta!"

Diệp Trần quát lên một tiếng lớn, Thiên Mộng kiếm giơ lên cao, kiếm khí tung hoành vô hạn được phóng lên cao, đem Chưởng Ấn của đối phương cắt phá thành từng mảnh nhỏ, sóng dư ba chấn động kích bắn Thiên Ma Hoàng bay ra ngoài.

Tâm Kiếm cảnh giới, lực lượng áo nghĩa, vô thượng kiếm pháp dung hợp hoàn mỹ lại với nhau.

Sưu!

Đôi chân nhẹ nhàng tiếp xuống mặt đất, tốc độ của Diệp Trần ngay lập tức đạt đến tốc độ ánh sáng, Sâm La Vạn Tượng đã bao phủ khắp thân thể của đối phương.

Đinh đinh đương đương!

Sâm La Vạn Tượng mặc dù tinh diệu vô cùng, nhưng lực sát thương so ra kém hơn Ngũ Hành Trảm, kiếm khí như mộng như ảo không ngừng trảm kích lên trên thân thể Thiên Ma Hoàng nhưng cũng chỉ có thể tạo ra một chút Hỏa tinh, ngay cả da thịt đối phương cũng cắt không đứt được.

"Thiên Ma Bá Thể của ta đã sớm được tu luyện tới đệ thất trọng đỉnh phong cảnh giới, vô cùng cứng chắc, đến thiên kiếp cũng khó có thể làm tổn thương được, bằng vào ngươi mà cũng muốn phá vỡ sao, đừng nằm mơ." Thiên Ma Hoàng hoàn toàn không xem công kích của Diệp Trần ra gì, hắn nhìn Diệp Trần với thái độ rất khinh thường.

Trong các Chí Tôn, Kim Phật Chí Tôn của Nhân Tộc đã bằng vào Cửu

Chuyển Kim Thân mà có thể ngạo thị thiên hạ, chỉ có thánh khí mới có thể giết được hắn. Thiên Ma Hoàng cũng tương đương với Kim Phật Chí Tôn trong hàng ngũ Chuẩn Tôn, cũng có thể ngạo thị thiên hạ, chỉ cần Ma Lực không bị tiêu hao sạch sẽ thì dù hắn đứng ở nơi đó và có mười tên Chuẩn Tôn đầu lĩnh thi nhau chặt chém trong suốt mười ngày nửa tháng, cũng đừng mơ tưởng có thể động đến một sợi tóc của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1522: Giết Chết Thiên Ma Hoàng

"Táng Kiếm!"

Trong hư không, mấy chục cánh hoa hiện ra và bay xuống phấp phới.

Khi thấy Sâm La Vạn Tượng không có tác dụng nên Diệp Trần quyết dịnh thi triển ra Táng Kiếm Thuật, bởi nó sắc bén hơn gấp mấy lần so với Sâm La Vạn Tượng, dù sao nếu độ sắc bén của nó vẫn không đủ, thì cũng có thể chôn vùi thời gian cùng sinh mệnh của địch nhân.

"Vô dụng thôi….Ah!"

Thiên Ma Hoàng vô cùng tự tin, thế nhưng rất nhanh sau đó, nét mặt của hắn trở nên ngưng trệ, Táng Kiếm Thuật không những làm thân thể của hắn đông lại, mà còn đông cứng cả Thiên Ma Phách Thể của hắn, làm cho Thiên Ma Phách Thể bắt đầu xuất hiện một chút kẽ hở. Sau một khắc, phảng phất như có thanh âm bảo kiếm chém vào bùn đất vang lên, Thiên Mộng Kiếm của Diệp Trần đã xuyên thủng trái tim của Thiên Ma Hoàng.

Thiên Ma Phách Thể một khi có kẽ hở thì Thiên Ma Hoàng liền không khác gì các đỉnh tiêm Chuẩn Tôn khác cả.

"Không thể nào!"

Thiên Ma Hoàng không thể tin vào sự tình này, cúi đầu nhìn từng giọt máu nhỏ đang đổ xuống ngực.

"Trên đời này không có thứ phòng ngự nào là tuyệt đối cả, ở trước mặt ta, Thiên Ma Phách Thể của ngươi chẳng là cái gì cả." Luận về tâm lực cảnh giới, Diệp Trần còn muốn cao hơn không ít so với Thiên Ma Hoàng, cũng chỉ có Tà Kiếm Hoàng là có thể cùng sánh ngang với Diệp Trần mà thôi, cho

nên, Diệp Trần mới có thể chôn vùi thời gian của đối phương, làm cho Thiên Ma Phách Thể của Thiên Ma Hoàng xuất hiện ra kẽ hở. Đương nhiên, chỉ có Diệp Trần là có thể dựa vào điểm này để đâm trọng thương Thiên Ma Hoàng, những người khác thì lại không có Táng Kiếm Thuật, riêng Bạch Cốt Kiếm Hoàng thì có Táng Kiếm Thuật cảnh giới lại quá thấp.

"Ngươi cho rằng như vậy là có thể đánh bại ta à, chiến đấu giờ mới bắt đầu!"

Thiên Ma Hoàng ngửa thân thể ra sau, uốn lượn như một cây cung, một cỗ lực lượng khủng bố lấy hắn làm trung tâm bộc phát ra, sóng trùng kích hắc sắc mãnh liệt đến mức trực tiếp chấn Diệp Trần bay rớt ra ngoài, đối mặt tràng cảnh này hắn không cách nào ngăn lại được.

Tại bên ngoài thân thể Thiên Ma Hoàng, bất chợt xuất hiện ra vô số phù văn màu đen, những phù văn này phát ra hào quang và liên tục lưu chuyển, nối liền lại với nhau một cách nhanh chóng. Theo đó, từng cỗ lực lượng như sóng chấn động dâng trào tại trong thân thể Thiên Ma Hoàng, khiến cho sức mạnh của hắn lập tức tăng thêm không chỉ gấp mười lần, phảng phất như những phù văn này đã giúp cho cấp độ sinh mệnh của Thiên Ma Hoàng đạt đến một cảnh giới mới vậy.

"Là bí pháp !?"

Diệp Trần hơi nhướng mày.

Đến cảnh giới này của bọn hắn, những bí pháp phổ thông đã không còn tác dụng nữa rồi, chỉ có những vô thượng bí pháp kia mới có thể giúp thực lực tăng thêm, rất hiển nhiên, Thiên Ma Hoàng đã tu luyện được một môn vô thượng bí pháp.

Trên thính phòng, Tà Kiếm Hoàng thần tình trở nên lãnh đạm, đối với biến hóa của Thiên Ma Hoàng, hắn không có bất kỳ kinh ngạc nào, bởi hắn đã cùng luận bàn nhiều lần với Thiên Ma Hoàng. Mặc dù không nói là hắn đã “biết gốc biết rễ” đối với Thiên Ma Hoàng, nhưng một vài “lá bài tẩy”

của gã thì hắn đã biết rất rõ, cái “Ma La Thông Thiên chiến văn” này chính là một trong những vô thượng bí pháp của ma tộc, tổng cộng được chia thành ba tầng. Tu luyện tới tầng thứ nhất, lực lượng sẽ tăng thêm khoảng chừng năm lần, đến tầng thứ hai thì lực lượng tăng thêm mười mấy lần. Riêng tầng thứ ba thì có người nói rằng, có thể tăng lực lượng thêm ba mươi lần, nhưng đáng tiếc là Thiên Ma Hoàng vẫn chưa thể tu luyện tới mức độ cao như vậy.

"Sát!"

Sau khi lực lượng được tăng thêm mười mấy lần, thân thể Thiên Ma Hoàng trông hệt như Lưu Tinh, một quyền đánh ra mạnh đến mức làm cho thời không phải dập dờn như thủy triều, “con sóng” phía trước vừa ngã xuống thì “con sóng” sau lại tiến lên, uy thế cường đại không biết bao nhiêu lần so với trước.

Coong!

Đối mặt một quyền bá khí của Thiên Ma Hoàng, Diệp Trần bổ ra một đạo kiếm khí đón tiếp thuỷ triều thời không, thế nhưng kiếm khí tung ra vẫn còn chưa kịp chạm đến quyền kình của đối phương thì đã bị sụp đổ, cuối cùng phải dựa vào Ngũ Hành Kiếm pháp, Diệp Trần mới có thể ngăn trở một quyền này.

"Thiên Địa Chưởng!" quyền thế của Thiên Ma Hoàng bỗng nhiên phân tán và hóa thành chưởng thế, lúc này cả Càn Khôn dường như đều nằm trong lòng bàn tay của Thiên Địa Chưởng, trước đó Chưởng Thiên Địa không có biện pháp nào có thể công phá Ngũ Hành Kiếm pháp, thì hiện tại Thiên Ma Hoàng rất có tự tin.

"Ngươi có vô thượng bí pháp, lẽ nào ta không có sao?"

Diệp Trần không có một chút hoang mang nào, trên đỉnh đầu của hắn bỗng nhiên hiện ra một quả “trái cây” ngũ sắc, “trái cây” ngũ sắc càng lúc càng trở nên to lớn, theo đó tinh khí Ngũ hành trong thời không được huy

động dung nhập vào đó một cách dồn dập, cuối cùng gia trì tại trên người Diệp Trần. Lúc này, thân thể đã có thêm Âm Dương Ngũ Hành và Ngũ hành tinh khí, Diệp Trần cảm giác cảnh giới bản thân phảng phất đã vượt về phía trước một bước, nhưng khi tinh khí thần tăng vọt đồng thời cũng làm cho hắn có loại hiện tượng không khống chế được nữa.

Vô thượng bí pháp —— Ngũ Hành Đạo Quả.

Nhân tộc cao tầng đã ra sức bồi dưỡng cho Diệp Trần, có thể nói là đã bắt đầu tận lực bồi dưỡng, từ sau khi đi ra Chí Tôn Thánh Địa, Nhân tộc cao tầng ngoại trừ đã đưa cho Diệp Trần hai viên Sinh Tử Quả cùng vài món đỉnh tiêm hoàng cấp Bảo khí, cũng đưa thêm một môn vô thượng bí pháp Ngũ Hành Đạo Quả vô cùng trân quý. Phải biết rằng, vô thượng bí pháp trân quý hơn vô số lần so với vô thượng võ học, và cũng hiếm thấy hơn vô số lần, chỉ có những truyền kỳ chí tôn mới có thể sáng tạo ra được. Vốn dĩ Nhân tộc cao tầng cũng không hi vọng Diệp Trần có thể tại trong thời gian ngắn ngủi này mà có thể tu luyện thành công, vẻn vẹn là hi vọng Diệp Trần có thể mở mang tầm mắt hơn một chút, có thêm một tia hiểu rõ đối với vô thượng bí pháp.

Nhưng Nhân tộc cao tầng làm thế nào biết được, Diệp Trần tại trong Chí Tôn Thánh Địa đã chiếm được truyền thừa của Tam Giới Chí Tôn, Tam Giới Chí Tôn chính là cao thủ đứng đầu trong số các truyền kỳ chí tôn, ông đã từng sáng tạo ra vài môn vô thượng bí pháp, những vô thượng bí pháp này so với Ngũ Hành Đạo Quả lại càng bá đạo hơn, Diệp Trần vẻn vẹn chỉ học được một chút "da lông" trong đó mà thôi. Cho nên khi chuyển qua tu luyện Ngũ Hành Đạo Quả, trái lại dễ dàng hơn rất nhiều, giúp cho Diệp Trần một lần tu luyện đã đạt tới tiểu thành cảnh giới.

Ngũ sắc quang mang lưu chuyển tại bên ngoài thân thể Diệp Trần, cầm Thiên Mộng Kiếm trong tay, Diệp Trần đột nhiên vẽ ra một tử vong võng kiếm mãnh liệt nhất, so với bão táp phong ba cũng đều muốn mãnh liệt hơn vô số lần, trong nháy mắt liền chấn nát cả chưởng ấn của Thiên Ma Hoàng.

Ầm ầm, rắc .. rắc !

Những phù văn màu đen trên thân thể Thiên Ma Hoàng lấp loé liên tục, tựa hồ không chịu đựng nổi áp lực cực lớn này.

"Kiền Khôn Tam Chấn!"

Thiên Ma Hoàng nổi giận gầm lên một tiếng, chưởng ra một chưởng ẩn chứa Tam Trọng Kình Càn Khôn, tầng tầng bá đạo, một tầng sau càng điên cuồng hơn so với một tầng trước, làm cho thời không chấn động mãnh liệt đến sụp đổ.

"Vỡ ra cho ta!"

Nhân kiếm hợp nhất, Diệp Trần thi triển ra siêu cấp Ngũ Hành Trảm mà hắn chưa từng thi triển qua, ngay cả thân thể cũng đều dung nhập vào trong đó, tất cả chỉ để tăng thêm uy lực cho một kiếm này.

Hào quang ngũ sắc lao đến đâu, thuỷ triều thời không liền tách ra đến đó, đồng thời trùng kích vào Càn Khôn chưởng kình.

Ầm ầm!

Nhưng kẻ phải thổ huyết đầu tiên lại chính là Diệp Trần, Càn Khôn chưởng ẩn chứa Tam Trọng Kình quá mức bá đạo, tại trước mặt chấn động lực lượng, tất cả phòng ngự đều có vẻ yếu đuối như vậy, cũng may Ngũ Hành Trảm cũng không phải là thứ ăn chay. Ngũ hành lưu chuyển đủ để hóa giải phần lớn chấn động và đột phá Càn Khôn chưởng kình, kiếm nguyên vô kiên bất tồi của Diệp Trần tiếp tục giảo sát về hướng Thiên Ma Hoàng.

"Cút cho ta!"

Thiên Ma Hoàng vung vẩy bàn tay, liên tiếp ngăn trở từng đạo trảm kích.

Chiến đấu đến hiện tại, hai người đều đã trở nên điên cuồng, ngay cả Tà Kiếm Hoàng đang xem cuộc chiến mà sắc mặt cũng không còn lãnh đạm nữa, mà càng lúc càng trở ngưng trọng, càng lúc càng âm trầm hơn, hắn

không nghĩ tới, sức chiến đấu của Diệp Trần lại cường đại như vậy, có thể bức Thiên Ma Hoàng đến cảnh giới cỡ này.

Luận về biến hóa công kích, Thiên Ma Hoàng làm sao bì kịp với Diệp Trần, tìm ra được một lỗ hỗng, Diệp Trần hóa thành ánh kiếm bay vụt qua cổ Thiên Ma Hoàng, “phốc”, thủ cấp to lớn của hắn bay lên, nhưng bất quá trong một sát na kia, Thiên Ma Hoàng đã kịp giữ đầu mình lại kịp thời, lập tức vận chuyển bất tử lực lượng nối lại rồi tiếp tục chiến đấu.

"Nhìn xem ngươi có thể ngăn cản đến khi nào."

Thực sự chăm chú mà nói, sức chiến đấu đơn thuần của Diệp Trần cũng bằng với Thiên Ma Hoàng, “bên tám lạng người nửa cân”, thế nhưng kỹ xảo chiến đấu của Diệp Trần quá cao siêu, Thiên Ma Hoàng chênh lệch rất nhiều so với hắn, điểm chênh lệch này đủ để làm cho Thiên Ma Hoàng chìm đắm vào cục diện chịu đòn một cách bị động, tốc độ tiêu hao lực lượng trong thân thể cũng nhanh hơn gấp hai lần Diệp Trần.

"Đáng ghét thật!"

Thiên Ma Hoàng làm sao không nhận rõ cục diện này rất bất lợi đối với mình, hắn muốn đột phá, muốn siêu việt bản thân mình, chỉ có siêu việt bản thân thì hắn mới có thể giết được Diệp Trần mà thôi.

"Tất cả phải kết thúc tại đây."

Nhân kiếm hợp nhất, Diệp Trần biến đổi kiếm thế, từ Ngũ Hành Trảm biến thành Táng Kiếm Thuật, kiếm thế lập tức làm đông thân thể Thiên Ma Hoàng lại, sau đó, một chiêu kiếm xuất ra đâm xuyên thủng thân thể gã. Đến đây vẫn chưa xong, Diệp Trần liên tục di chuyển qua lại, mỗi lần di chuyển lại đâm ra vô số lỗ thủng tại trên người Thiên Ma Hoàng. Đến lúc Diệp Trần rời khỏi chỗ thân thể Thiên Ma Hoàng thì hắn đã bị đâm ra trăm ngàn lỗ thủng tự lúc nào, vô số ánh kiếm từ đó phún phát ra.

"Ta không cam lòng a!"

Thiên Ma Hoàng ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng rồi hóa thành tro bụi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1523: Tà Kiếm Hoàng Đột Phá

Thiên Ma Hoàng vừa chết, thần kinh căng cứng của Diệp Trần không khỏi lỏng xuống, một cỗ mỏi mệt khó tả lập tức bao trùm thân thể cùng tâm linh, Thiên Ma Hoàng quá mạnh mẽ, chiến đấu đến bây giờ, Bất Diệt lực lượng trong thể nội của hắn đã không còn nhiều nữa, một khi Bất Diệt lực lượng bị sử dụng hết, chỉ cần bị trúng một chưởng của đối phương liền sẽ bằng với mười kiếm mà mình chém hắn vậy, trừ việc đó ra, cũng may mắn là Tâm lực cảnh giới của Thiên Ma Hoàng không quá cao, nếu chỉ thấp hơn một điểm so với Diệp Trần, hoặc là tương đồng cùng Diệp Trần thì hắn tựu không cách nào có thể dùng Táng Kiếm thuật để đông cứng thể xác và tinh thần cùng Thiên Ma Bá Thể của đối phương lại được. Mà nếu làm không được việc này thì tất nhiên cũng thể gây ra thương thế cho Thiên Ma Hoàng, chứ đừng nói chi là đánh chết được hắn rồi.

Ồ ồ ồ ồ...

Tu La Tuyền Thủy sôi trào, bỗng nhiên, từ trong đám Tu La Tuyền Thủy bay ra hơn mười giọt Tu La Tuyền Thủy, dung nhập vào trong thể nội Diệp Trần. Ngay lập tức, thể xác và tinh thần Diệp Trần được khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, Bất Diệt lực lượng cũng được bổ sung đầy đủ, hoàn toàn có thể tái chiến.

Ngẩng đầu, Diệp Trần nhìn về phía Tà Kiếm Hoàng bên trên thính phòng, ánh mắt hai người từ xa xa đụng vào nhau, kích phát ra Hỏa Tinh vô hình.

Hồng sắc quang trụ bao phủ, Tà Kiếm Hoàng lập tức xuất hiện tại bên trên giác đấu trường.

"Thật không nghĩ tới, kẻ cuối cùng quyết chiến với ta là ngươi." Tà

Kiếm Hoàng đầy nhã nhặn lấy ra Thập tự Cự Kiếm ở sau lưng, mũi kiếm rủ xuống đất, ánh mắt bình thản, trên người không tản mát ra một tia tà khí nào.

"Không ai có thể nắm chắc được tương lai cả, vận mệnh không đúng là như thế sao?"

Diệp Trần cầm trong tay Thiên Mộng kiếm, Kiếm Thế nhàn nhạt đang tại uấn nhưỡng.

"Đúng vậy, tương lai không thể nắm chắc, nhưng có thể thay đổi con đường vận mệnh, tựu cũng giống như Vận Mệnh Tà Kiếm của ta có thể dẫn đường cho vận mệnh của ngươi vậy!" Thập tự Cự Kiếm giương lên, cuồng bạo kiếm khí hóa thành một dòng sông kiếm khí vô cùng vô tận, phóng tới Diệp Trần. Đối mặt đạo kiếm khí cuồn cuộn này, nhân lực trở nên vô cùng nhỏ bé. Thật giống như người bình thường trở nên bất lực khi đối mặt với thuỷ triều thời đại vậy.

Tà Kiếm Hoàng không ra tay thì thôi, một khi ra tay tựu là kiếm pháp hàm ẩn vận mệnh.

"Nếu vận mệnh có thể dẫn đường được, như vậy đó không phải là vận mệnh chân chính, vận mệnh thực sự luôn cao cao tại thượng, trừ phi ngươi có thể tu thành Bán Thần." Đối mặt sát chiêu của Tà Kiếm Hoàng, Diệp Trần không lùi không tránh, bởi chỉ cần lui một bước, kiếm thế của mình sẽ yếu đi một phần, đến lúc đó, Vận Mệnh Tà Kiếm của đối phương có lẽ thật sự đã dẫn đường cho vận mệnh của hắn rồi.

Giẫm chân tại chỗ một cái, tóc dài của Diệp Trần lập tức như bay múa, đồng thời khí thể tỏa ra lăng lệ ác liệt, Thiên Mộng kiếm trong tay từ dưới giơ lên cao, sau đó tận lực bổ xuống, Ngũ Hành Trảm xuất chiêu.

Ầm ầm!

Ngũ thải kiếm mang “bổ sóng trảm biển”, bổ ra từng đợt rồi lại từng đợt dòng sông kiếm khí kia, làm thời không rung chuyển không thôi.

"Vận mệnh là thứ mà ta có thể dẫn lối. Vận mệnh của ngươi, nhất định phải là mộ phần. Yên giấc đi ! Vận Mệnh Mộ Phần."

Tà Kiếm Hoàng bỗng nhiên phóng thẳng lên trời, Thập tự Cự Kiếm quét qua một vòng liền có thể chặn cả ánh 'Mặt trời ' trên không Tu La tràng, chỉ có một bóng mờ hình Thập tự che khuất bầu trời được chiếu xuống. Sau một khắc, bóng mờ Thập tự nhúc nhích và hóa thành thành từng cây Thập Tự Giá cắm trên các phần mộ, trong đó còn có một cái phần mộ lớn nhất đang từ trên cao bay xuống. Mà đối diện với cái phần mộ kia, Diệp Trần chỉ cảm thấy hai chân mình trở nên rất nặng nề, một cổ lực lượng vô hình đã kéo hắn trầm xuống, và tại phía sau lưng còn có một cây Thập Tự Giá hư ảnh nữa.

"Kiếm đạo thật là lợi hại, rõ ràng có thể đem kiếm đạo cùng vận mệnh chi đạo dung hợp vào nhau."

Diệp Trần trong nội tâm cả kinh.

Kiếm đạo của mỗi người đều không giống với nhau, rất hiển nhiên, Kiếm đạo của Tà Kiếm Hoàng chính là Vận Mệnh Kiếm Đạo, một mực quên mình để dẫn lối cho đối phương, và có thể nói rằng, kiếm chính là công cụ để dẫn lối đó.

Cũng có nghĩa là, dưới một chiêu này Diệp Trần lập tức sẽ bị mai táng, thế nhưng, một cỗ kiếm khí bất kính thiên địa lập tức xông thẳng lên trời, tại trước mặt cổ kiếm khí này, hết thảy đều là hư giả, hết thảy đều là ảo giác, cái cỗ kiếm khí này đủ để xé rách hết thảy màn đêm, xé rách hết thảy trở ngại.

"Kiếm đạo của ta quang minh chính đại, tiêu diêu tự tại, là Kiếm đạo thuần chánh nhất, xem ngươi mai táng ta như thế nào." “Phanh”, Thập Tự Giá hư ảnh sau lưng ngay lập tức bị phá hủy, vô hình chi lực dưới chân cũng bị chém đứt, Nhân Kiếm Hợp Nhất, Diệp Trần đồng dạng phóng thẳng lên trời.

"Tử Vong Thiết Cát."

Khi bay lên đến ngang độ cao cùng Tà Kiếm Hoàng, Diệp Trần rời khỏi trạng thái Nhân Kiếm Hợp Nhất, quét ngang ra ngoài một kiếm, tạo ra võng kiếm vô cùng vô tận bao phủ Tà Kiếm Hoàng, phong tỏa bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất quanh đối phương.

Tà Kiếm Hoàng sắc mặt vẫn không thay đổi, dựng thẳng Thập tự Cự Kiếm trước ở người, “ông”, ngay lập tức một cái thập tự kiếm cực lớn thủ hộ quanh người hắn, khiến cho hắn trông như một chúa tể vận mệnh to lớn cao ngạo.

Đinh đinh đang đang!

Võng kiếm thiết cắt tại bên trên thập tự kiếm mang, phát ra thanh âm kim thiết va chạm vô cùng thanh thúy, nhưng đồng thời cũng nhao nhao bắn ngược ra ngoài, hoàn toàn không cách nào mảy may làm bị thương Tà Kiếm Hoàng.

"Thế gian vạn vật đều có sơ hở, phá!"

Thân hình lóe lên, Diệp Trần lập tức lao đến trước người Tà Kiếm Hoàng, Thiên Mộng kiếm run lên, bộc phát ra vô số kiếm quang, không nhiều không ít, vừa vặn đạt đến một trăm vạn đạo, rõ ràng đã đạt tới cực hạn biến hóa.

Ngũ Hành Kiếm Pháp Sâm La Vạn Tượng.

Phốc!

999999 đạo kiếm quang đã phá được Thập tự kiếm mang, riêng một đạo kiếm quang cuối cùng đã đột phá được vòng phòng hộ của thập tự kiếm mang, đâm thẳng về phía mi tâm Tà Kiếm Hoàng.

"Vận mệnh chi kiếm."

Tà Kiếm Hoàng nhắm hai mắt lại, từ mi tâm hắn bắn ra một đạo thập tự kiếm ảnh hư ảo, thập tự kiếm ảnh này chẳng những có ẩn chứa linh hồn công

kích mà trên thượng diện càng ẩn chứa vận mệnh kiếm khí của Tà Kiếm Hoàng. “BANG”, Thiên Mộng kiếm đang đâm tới liền bị uốn lượn, cuối cùng đã bị chống đỡ, trừ việc đó ra, một cỗ kiếm khí giống như Linh Hồn Lực đã men theo Thiên Mộng kiếm truyền đến trong thể nội Diệp Trần.

"A ?"

Thế nhưng Tà Kiếm Hoàng lại biến sắc, linh hồn công kích của hắn rõ ràng đã bị một cỗ Kiếm Ý hộ thể làm triệt tiêu mất.

"Là Bất Hủ Kiếm Ý !?"

Tà Kiếm Hoàng nhìn về phía Diệp Trần.

"Không tệ đấy."

Tay trái Diệp Trần tung ra một kiếm chỉ về phía trước, phát ra cuồn cuộn kiếm khí có ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý.

Tay trái Tà Kiếm Hoàng cũng đồng dạng phát ra Kiếm chỉ, lướt qua cánh tay phải của mình, cùng Kiếm chỉ của Diệp Trần đụng vào nhau, “ầm ầm”, sóng xung kích khuếch tán ra mãnh liệt, hai người đồng thời bay ngược ra ngoài.

"Vận Mệnh Xướng Lễ!"

"Ngũ Hành Đạo quả."

Trước đó chỉ là một phen thăm dò, thăm dò qua đi, hai người riêng phần mình đều lấy ra bổn sự lớn nhất.

Tà Kiếm Hoàng thi triển ra Vô Thượng bí pháp Vận Mệnh Xướng Lễ, sau một khắc toàn thân hắn đã được bao phủ bởi bạch sắc quang mang, ẩn ẩn có một tiếng hát hát lên bài ca vận mệnh, theo đó khí thế của hắn cũng cất cao vô hạn, hai mắt trở nên hờ hững vô tình, phảng phất như đó là đôi mắt của Thần linh vậy. Bất đồng cùng Tà Kiếm Hoàng, toàn thân Diệp Trần thì

được bao phủ bởi ngũ thải quang mang, hai mắt ẩn chứa chính Kiếm Ý xông thẳng lên trời, ánh mắt lăng lệ ác liệt có thể xuyên thủng hết thảy vạn vật, xé rách đến tận phía chân trời.

"Giết!"

Hai người lao vào nhau chém giết.

"Táng Kiếm thuật!"

Diệp Trần một kiếm ngưng kết thời không, mấy chục cánh hoa bay xuống.

"Táng Kiếm thuật của ngươi vô dụng đối với ta mà thôi."

Tà Kiếm Hoàng không bị trói buộc chút nào, một kiếm chặn lấy công kích của Diệp Trần.

Hai người đều có Tâm Kiếm cảnh giới tương đương nhau, tuy nói Táng Kiếm thuật ẩn chứa thời không chi lực, có thể đóng băng cả thời không, thế nhưng kiếm pháp của Tà Kiếm Hoàng cũng ẩn chứa Vận Mệnh Kiếm Đạo chi lực, có thể hóa giải mọi cục diện bất lợi đối với mình.

"Tiếp của ta một chiêu Vận Mệnh Tà Kiếm!"

Tà lực vô cùng vô tận bộc phát ra, kiếm của Tà Kiếm Hoàng bắt đầu trở nên quỷ dị, rõ ràng là công kích theo đường thẳng nhưng chỉ cần Diệp Trần vừa ra tay phản kích thì lộ tuyến công kích của nó liền trở nên quanh co, càng nương theo từng vòng xoáy Kiếm lực mà trói buộc chặc lấy kiếm pháp của Diệp Trần, phảng phất như Diệp Trần đưa đến bao nhiêu đều bị đồ sát hết bấy nhiêu.

Trong nội tâm cả kinh, Diệp Trần vội vàng thi triển ra Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Cực Nhi Suy.

"Vận Mệnh Kiếm Đạo, xem ngươi ngăn cản như thế nào!"

Tà Kiếm Hoàng cười lạnh, Kiếm Thế không ngừng tăng cường, một cỗ kiếm khí bắt đầu thẩm thấu vào trong Ngũ Hành Kiếm Pháp, phá hỏng mất tính ổn định của Ngũ Hành Kiếm Pháp.

"Vận Mệnh Tà Kiếm quả nhiên quỷ dị, nhưng đáng tiếc, đã mất đi vận mệnh cao cao tại thượng rồi."

Tâm lực bộc phát, Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần lần nữa trở nên Hỗn Nguyên không chút sứt mẻ, kiếm quang tuôn ra tràn ngập như nước, bao trùm lấy Tà Kiếm Hoàng. Bất tri bất giác, động tác Tà Kiếm Hoàng trở nên chậm lại, kiếm pháp cực nhanh của hắn đã trở nên chậm chạp.

Xùy!

Kiếm quang lóe lên, Diệp Trần thoáng cái cắt dứt thân thể Tà Kiếm Hoàng ra.

Luân phiên đại chiến, Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần bao giờ cũng không ngừng tiến bộ, tuy nói như trước chưa hẳn đã có thể phòng chống được Càn Khôn Tam Chấn của Thiên Ma Hoàng, chủ yếu là vì Càn Khôn Tam Chấn có sức bật quá mạnh mẽ, thoáng cái có thể đánh gãy Ngũ Hành Kiếm Pháp. Tuy nhiên lại có thể phòng thủ cẩn thận trước sự thăm dò xâm nhập của Vận Mệnh Tà Kiếm.

Sau một kiếm chém trọng thương Tà Kiếm Hoàng, Diệp Trần đang muốn dùng tiếp một chiêu cuối cùng để giải quyết đối phương, thì bỗng nhiên hắn cảm thấy một cỗ nguy hiểm mãnh liệt xuất hiện, kìm lòng không được phải lập tức thuấn di ra xa hơn mười dặm. Sau một khắc, một đạo vòng xoáy Kiếm lực quỷ dị hạo hạo đãng đãng xuất hiện tại vị trí hắn vừa đứng trước đó, làm cho thời không tại chỗ đó thoáng cái bị chất nát bấy.

“Không tệ.”

Không phải là vặn vẹo, không phải là Thời Không Pháp Tắc bị sụp đổ, mà là trực tiếp nát bấy.

"Diệp Trần, ta thật sự muốn đa tạ ngươi, nếu không phải ngươi để cho ta cảm nhận được nguy cơ tử vong thì ta cũng không có khả năng đột phá. Hiện tại, ta đây tuy còn chưa phải là Chí Tôn, nhưng lại gần như chạm đến cảnh giới Chí Tôn rồi, ta có thể cảm giác được lý giải của ta đối với Vận Mệnh Kiếm Đạo càng ngày càng thâm sâu hơn, cấp độ tánh mạng của ta cũng đã tăng lên rồi."

Tà Kiếm Hoàng xoay người, mỉm cười nhìn Diệp Trần, thân thể của hắn từng điểm từng điểm đều "cất cao" hơn, tuy nhìn như không rõ ràng cho lắm, thế nhưng tại trong mắt Diệp Trần, không thể nghi ngờ là phát sinh hết sức chân thực.

Chí Tôn ngoại trừ trên phương diện thực lực cường đại, tánh mạng cấp độ cũng bất đồng với Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả, cho nên thân thể cũng cao hơn so với người bình thường rất nhiều, ví dụ như Kim Phật Chí Tôn có thân thể cao đến sáu trượng, sáu trượng là chiều cao bình thường của Kim Phật Chí Tôn, cũng không phải tận lực biến lớn. Về phần những Chí Tôn bình thường, ít nhất cũng cao đến ba trượng, một khi thân thể Tà Kiếm Hoàng cũng cao đạt tới ba trượng, như vậy hắn sẽ chính thức trở thành Chí Tôn, thổi một hơi cũng đều có thể tiêu diệt Diệp Trần.

Đương nhiên, xu thế để thân thể Tà Kiếm Hoàng cao thêm nữa, đoán chừng để trở thành dài tới ba trượng, thì ít nhất cũng phải mất một năm hay nửa năm nữa, bởi vì tính tiến hóa căn bản của cấp độ sinh mệnh không thể nhanh như vậy.

Mặc dù như thế, Tà Kiếm Hoàng đã mang đến uy hiếp cho Diệp Trần, so với trước đã lớn hơn không chỉ gấp mười lần, mà tại mỗi thời mỗi khắc hắn đều đang trở nên cường đại hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1524: Trở Thành Chí Tôn (Thượng)

Hô!

Giơ Thập Tự Cự Kiếm lên cao, Tà Kiếm Hoàng cũng không thi triển bất kỳ loại kiếm pháp gì, chỉ là đơn giản chém xuống một kiếm, nhưng chính một kiếm này lại có lực lượng có thể chặt đứt cả thời không, "Xoạt", một vết rách thời không tràn ngập ra. Ngay lập tức, thời gian bắt đầu xuất hiện tình trạng dừng lại, toàn bộ giác đấu trường tiến vào một loại trạng thái bất động, chỉ có cái vết rách thời không kia vẫn đang lan tràn ra với tốc độ ánh sáng.

Tâm Kiếm cảnh giới bộc phát mãnh liệt, Diệp Trần phản ứng nhanh đến mức mà từ trước đến nay chưa từng có, thế nhưng vẫn không cách nào bắt kịp quỹ tích của vết rách thời không, cũng may Diệp Trần đã mở U Minh Thánh Nhãn ra, tại dưới sự trợ giúp của U Minh Thánh Nhãn, Diệp Trần rốt cục cũng thấy được một đạo kiếm khí đang xuyên thẳng qua ở chỗ sâu bên trong thời không, cái kiếm khí này cực kỳ mãnh liệt, so với Ngũ Hành trảm đều muốn đáng sợ hơn gấp trăm lần, một khi bị trúng phải thì Diệp Trần dù có mười cái mạng cũng không đủ dùng.

Bá!

Dựa vào lĩnh ngộ Thời Không Áo Nghĩa, Diệp Trần lách người né tránh được kiếm khí tập kích. Thế nhưng, như trước vẫn có hơi chậm một chút, cánh tay trái bị trúng phải một tia kiếm khí và đứt lìa.

"Thật lợi hại, nếu ta không đột phá giống như hắn thì hẳn phải chết là không thể nghi ngờ."

Cho tới tận bây giờ, năng lực mà Diệp Trần có được đều là do đột phá trong lúc chiến đấu cả, lúc này đây, rốt cuộc hắn đã đụng phải một tuyệt thế

thiên tài cũng có thể đột phá trong chiến đấu. Đối với việc đó, Diệp Trần vạn phần kiêng kị, nhưng đồng thời cũng sinh ra một tia vui sướng hoang đường nào đó thật khó tả, cái sự vui sướng này đến không đúng lúc chút nào, ngay cả bản thân Diệp Trần cũng cảm thấy thật kỳ quái.

"A, rất lợi hại, Thời Gian Áo Nghĩa của ngươi có lẽ đã lĩnh ngộ đến ba thành cảnh giới rồi nhỉ!"

Tà Kiếm Hoàng cũng không vội đánh chết Diệp Trần, có lẽ hắn cảm thấy Diệp Trần đã "chạy trời không khỏi nắng" rồi, giết chết hắn quá nhanh sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

"Đúng vậy, đáng tiếc tại lực lượng tuyệt đối trước mặt thì không đáng để nhắc tới."

Cánh tay trái tại dưới tác dụng của Bất Diệt lực lượng đã rất nhanh được phục hồi, Diệp Trần rất tỉnh táo nói.

"Ha ha, ngươi ngược lại là tự biết thân biết phận đấy."

Tà Kiếm Hoàng cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn về việc Diệp Trần có thể giữ được bình tĩnh. Đối phương nói không sai, lực lượng tuyệt đối ngay cả thời không cũng có thể chặt đứt, vậy thì còn có thứ gì mà nó không làm được chứ.

Đương nhiên, nếu như cảnh giới của Diệp Trần cũng đồng dạng cùng Tà Kiếm Hoàng thì mọi chuyện tựu lại khác, không cần phải nói tới nữa rồi. Mà lực lượng tuyệt đối muốn chặt đứt thời không thì cũng phải "làm nhiều nhưng công lại ít", hơn nữa chỉ có thể chặt đứt một mảnh phạm vi nhỏ trong thời không. Còn một khi lĩnh ngộ được Thời Không Áo Nghĩa tinh thâm thì thậm chí còn có thể khống chế thời không trêm một phạm vi lớn, khi đó người khác tại trước mặt ngươi mà muốn chặt đứt thời không liền phải cần hao phí và cố gắng gấp mười thậm chí gấp trăm lần.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, hôm nay ngươi hẳn phải chết là không thể nghi

ngờ, tiếp của ta một chiêu Mệnh Vận Thập Tự Trảm!"

Khí tức Tà Kiếm Hoàng càng lúc càng mạnh, tuy để cấp độ tánh mạng tăng lên thì cần phải có thời gian một năm hay nửa năm, thế nhưng tà lực cùng với ngộ tính võ học của hắn đã tăng trưởng cực nhanh, Thập Tự Cự Kiếm đưa lên ngang ngực, Tà Kiếm Hoàng vung ra ngoài một kiếm bằng thứ kiếm pháp có hàm ẩn quỹ tích vận mệnh.

Tiếng hát hư vô mờ mịt vang lên, Thập Tự Kiếm mang tỏa ra như phô thiên cái địa, thời không tuy không bị xé nứt nhưng lại bị thập tự kiếm mang triệt để đồng hóa, không ngừng tách ra bạch sắc quang mang.

Diệp Trần muốn mau chóng né tránh, thế nhưng hắn cũng phát hiện ra, thời không rõ ràng đã bị một loại lực lượng vô hình nào đó bám chặc vào, lúc này hắn đã tựa như "một con chim nhỏ trong lồng" rồi.

Đồng tử mắt Diệp Trần co rụt lại thành một điểm nhỏ Kim sắc, tại nó liên tục phát ra những tia chớp Kim sắc nhỏ tung hoành thiểm lược, nhưng mặc dù như thế, hắn cũng nhìn không ra được quỹ tích cụ thể của thập tự kiếm mang, chỉ có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp thời không giống như hư ảo, không ngừng bị thập tự kiếm mang xuyên qua, ngay cả U Minh Thánh Nhãn cũng chỉ có khả năng chứng kiến được dấu vết còn lưu lại của thập tự kiếm mang mà thôi.

Bá!

Bạch quang tại trước mắt tách ra, thập tự kiếm mang cực lớn mang theo một thứ khí tức không thể phảng kháng, ầm ầm đột kích đến. Giờ đây, mọi suy nghĩ của Diệp Trần trong nháy mắt đã bị cô đọng lại.

Trong một cái cái chớp mắt này, hắn đã quên đi sự hiện hữu của mình, quên hết thảy mọi thứ từng xảy ra với mình. Một sự đần độn trải dài mênh mông nhưng không biết được cội người của nó ở nơi nào.

Rốt cục, một điểm ánh sáng xuất hiện, đó là một đạo ánh sáng kỳ dị có

thể xuyên thấu cả vũ trụ, xuyên thấu mọi Hỗn Độn để tiến vào một tinh cầu xinh đẹp, nơi đó có một linh hồn hư ảo đang phiêu phù trên không trung, và đang cùng tia sáng kỳ dị kia dung hợp vào nhau.

Trí nhớ bắt đầu khôi phục, Diệp Trần rốt cuộc đã nhớ lại mọi chuyện.

"Nguyên lai, ta tên là Diệp Trần."

"Ta đi vào cái thế giới này là vì vận mệnh an bài."

"Đã đến đây rồi, sẽ không thể nghĩ tới một cuộc sống bình thường được nữa, mà cuộc sống ở đây cũng không phải là điểm tới hạn của ta, cực hạn của ta chính là tương lai vô tận, ta không thể chết ở đây được."

"Không thể chết được!"

"Không thể chết được!"

Ý niệm chấp nhất phải tỉnh lại ẩn sâu tại trong tiềm lực thể nội Diệp Trần, những tiềm lực này đang được bộc phát lý giải bằng một tốc độ vượt quá khả năng của nhân loại, ở bên trong khí huyết cơ thể cũng tách ra hào quang, trong xương tủy, trong linh hồn … cũng đồng dạng như vậy. Vô tận hào quang tuôn trào ra, đan xen vào nhau, cuối cùng hoàn toàn dung hợp thành một thể hoàn mỹ nhất.

Tà Kiếm Hoàng chém ra một kiếm này, đồng thời, trên mặt hắn cũng lộ ra một nụ cười đầy thanh thản, hắn cười đến những giây phú cuối cùng, bởi hắn đã xác nhận mình chính là độc tôn. Còn trong tầm mắt của Diệp Trần, sớm đã bị thập tự kiếm mang bao phủ rồi.

"Vẫn chưa chấm dứt đâu!"

Bỗng nhiên, một hồi thanh âm từ chỗ sâu thẫm trong thời không truyền đến, ngay sau đó, thập tự kiếm mang bị chấn nát hoàn toàn, chưa dừng lại ở đó, một đạo tuyệt thế kiếm khí vô cùng sắc bén cắt đứt cả thời không, cực tốc chém tới phía Tà Kiếm Hoàng.

Đang!

Hỏa Tinh chiếu rọi tứ phương, Tà Kiếm Hoàng mặt mũi tràn tràn đầy kinh ngạc và bị đánh bay ra ngoài, đôi mắt trở nên sững sờ đồng thời ngẩn người nhìn về một cái vòng xoáy thời không ở phía trước. Ở bên trong vòng xoáy thời không, Diệp Trần từng bước một đi ra, trên người không nhiễm bất kỳ một tia trần thế nào, mái tóc dài đen nhánh phất phới theo thời không rung chuyển, từng sợi tóc như có thể "cắm rễ" ở trong hư không.

"Hiện tại ta mới biết được, vì cái gì mà lúc ngươi đột phá, trong nội tâm của ta lại xuất hiện một tia vui sướng, bởi vì, ngươi có thể đột phá tựu đại biểu cho việc ta cũng có thể đột phá."

Diệp Trần mỉm cười nhìn Tà Kiếm Hoàng.

Tà Kiếm Hoàng hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Không phải không thừa nhận, ngươi là địch thủ đáng sợ nhất mà ta từng gặp từ lúc chào đời tới nay, ngay cả Thiên Ma Hoàng cũng còn xa xa không đáng sợ bằng ngươi. Nhưng ngươi rất không may khi đột phá sau ta, chỉ trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi, võ học cảnh giới của ta đã đột nhiên tăng mạnh, ngươi cảm thấy ngươi có thể là đối thủ của ta à?"

Trước khi chưa có đột phá, thực lực song phương hơn kém nhau không nhiều lắm, so ra mà nói, đúng thực là ai có thể đột phá sớm hơn, thì thời gian tiến bộ sẽ tương đối dài hơn.

"A, vậy sao? Ta cũng cảm giác tiến bộ của ta cũng tăng lên rất nhanh, trong nháy mắt vừa rồi kia mà tựa hồ đã trãi qua thời gian thật lâu." Diệp Trần mở tay trái ra thành một trảo, một cái thời không hình lập phương hư ảo lập tức xuất hiện ra trên tay, cái hình lập phương này cứ chậm chạp xoay tròn tại trong lòng bàn tay Diệp Trần.

"Đây là năm thành Thời Gian Áo Nghĩa, không, sáu thành Thời Gian Áo Nghĩa."

Tà Kiếm Hoàng từ trước đến nay chưa từng phát sinh một tia ghen ghét nào, đã đạt đến cảnh giới này của bọn hắn, trên cơ bản cũng phải đi lĩnh ngộ Thời Không Áo Nghĩa. Trước khi chưa có đột phá, Thời Gian Áo Nghĩa của hắn chỉ mới đạt một thành cảnh giới, sau khi đột phá, Thời Gian Áo Nghĩa đã đạt đến ba thành cảnh giới, vốn dĩ với tốc độ tiến bộ đủ nhanh của mình, chờ đến khi trở thành Chí Tôn thực sự sẽ hoàn toàn có thể đem Thời Gian Áo Nghĩa luyện đến bốn thành cảnh giới. Thế nhưng so với Diệp Trần, hắn hoàn toàn chỉ là "tiểu vu gặp đại vu" mà thôi, phải biết rằng càng về sau Thời Gian Áo Nghĩa càng khó lĩnh ngộ, vậy mà Diệp Trần đã đem Thời Gian Áo Nghĩa từ ba thành cảnh giới đột phá đến sáu thành cảnh giới, việc này so với việc hắn đem Thời Gian Áo Nghĩa từ một thành cảnh giới tăng lên tới ba thành cảnh giới đã khó khăn hơn không chỉ gấp trăm lần.

"Cho dù Thời Gian Áo Nghĩa của ngươi đột phá đến sáu thành cảnh giới thì sao chứ, Tâm Kiếm cảnh giới giữa chúng ta tương đương nhau, Mệnh Vận Kiếm Đạo của ta lại càng có thể hóa giải hết thảy cục diện bất lợi, Táng Kiếm thuật của ngươi như trước vẫn chẳng có hiệu quả nào đối với ta cả."

Tà Kiếm Hoàng lập tức bộc phát Kiếm Thế, vận mệnh Tà Kiếm quỷ dị nhanh chóng công kích về hướng Diệp Trần, có thể nói, Vận mệnh Tà Kiếm lần này so với trước khi đột phá đã mạnh hơn hàng trăm, hàng ngàn lần.

"Ta đã quên nói cho ngươi biết, Thanh Liên Kiếm Quyết của ta cũng đã đột phá thành Chí Tôn công pháp, Thanh Liên Kiếm Vực cũng đột phá đã đến đệ bát trọng đỉnh phong rồi."

Kiếm Nguyên thúc dục, bốn phía Diệp Trần, từng đóa hoa Thanh Liên không ngừng sinh sinh diệt diệt, vận mệnh Tà Kiếm của Tà Kiếm Hoàng còn chưa kịp chạm đến Diệp Trần thì đã bị ngăn cách ở bên ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1525: Trở Thành Chí Tôn (Trung)

Từ Kiếm Vực bát trọng hậu kỳ đến bát trọng đỉnh phong, nhìn như chỉ là một bước ngắn nhưng chênh lệch lại rất lớn. Bát trọng hậu kỳ, đại biểu ngươi đã đem Bát trọng Kiếm Vực vận dụng đến tình trạng thành thục, còn Bát trọng đỉnh phong tắc thì đại biểu ngươi đã hoàn toàn khai phá ra uy năng của Bát trọng Kiếm Vực. Mà Chí Tôn công pháp lại càng trở nên khó lường hơn, một khi đã có Chí Tôn công pháp thì đẳng cấp lực lượng đã không chỉ tăng lên một cấp bậc, mỗi một tia năng lượng phiêu dật ra ngoài liền có thể tạo thành lực phá hoại cực lớn. Trừ việc đó ra, Chí Tôn công pháp còn ẩn chứa huyền ảo của vũ trụ, có thể vận dụng thuần thục mọi thứ năng lượng, đăng phong tạo cực rồi.

Diệp Trần chỉ dựa vào hộ thể Kiếm Nguyên cùng Thanh Liên Kiếm Vực tựu đã có thể ngăn cản công kích toàn lực của Tà Kiếm Hoàng. Đối với việc vận dụng Kiếm Nguyên, nếu cẩn thận quan sát sẽ có thể phát hiện hộ thể Kiếm Nguyên của Diệp Trần là do từng cái tinh thể nhỏ bé hình tam giác tạo thành, nó có thể đem lực lượng của địch nhân phân tán hay thu nạp trên một mảng lớn.

"Không có khả năng!"

Tà Kiếm Hoàng trừng lớn đôi mắt, lại tiếp tục chém một kiếm về hướng Diệp Trần.

Diệp Trần lắc đầu, trảo tay trái lập tức phóng khối lập phương không gian về phía trước, “phốc”, kiếm khí do Tà Kiếm Hoàng công tới lập tức bị khống chế. Chung quy, cuối cùng nó đã bị Diệp Trần nắm giữ quỹ tích một cách chuẩn xác, đám kiếm khí đang hung hăng lao đến cũng như “cá chui đầu vào rọ” vậy, toàn bộ bị hút vào bên trong khối không gian lập phương. Sau một khắc, khối thời không hình lập phương chợt tan rã đi, nhưng đồng

thời đám kiếm khí kia lại quỷ dị xuất hiện tại sau lưng Tà Kiếm Hoàng, hung hăng oanh kích tới.

Ầm ầm !

“Aaaa…”!

Đại lượng máu tươi phun bắn ra, Tà Kiếm Hoàng đã nhận trọn lấy một kích mạnh nhất của chính mình, hắn có thể không chết thì đã là chuyện cực kỳ may mắn rồi.

"Tử Vong Thiết Cát."

Diệp Trần cũng không muốn tiếp tục dây dưa cùng Tà Kiếm Hoàng, Tử Vong Thiết Cát lập tức phát ra.

Tử Vong Thiết Cát của hiện tại đã lợi hại hơn so với trước đâu chỉ nghìn lần, Thiên Mộng kiếm vừa giương lên thì thời không đã bị phá tan thành từng mảnh nhỏ, còn Tà Kiếm Hoàng phảng phất đã bị đông cứng bên trong một khối Thủy Tinh trong suốt cực lớn, ngay sau đó đã bị vỡ nát hoàn toàn, biến thành hàng tỉ viên tinh thể nhỏ, vĩnh viễn tan biến.

"Vận mệnh trêu người!"

Thanh âm Tà Kiếm Hoàng theo gió tan biến nhạt nhòa.

"Rốt cục đã có thể trở thành Chí Tôn rồi sao?"

Sau khi đánh chết Tà Kiếm Hoàng, Diệp Trần trong lúc nhất thời có chút cảm khái, các Chân Thần đã không cách nào xuất hiện tại trong thời đại này, hiện tại cảnh giới Chí Tôn đã là đỉnh điểm. Về phần Bán Thần, kỳ thật cũng chính là Chí Tôn, chỉ có điều họ đã có được một ít lực lượng của thần mà thôi. Và tuổi thọ của Chí Tôn đã không còn là mười vạn năm nữa mà đã vượt qua mười vạn năm, còn có thể sống qua bao nhiêu năm thì tùy thuộc mỗi người, có người sống quá trăm vạn năm cũng không phải là không có khả năng, đương nhiên, sự tình đó đoán chừng chỉ có Truyền Kỳ Chí Tôn mới có

thể làm được mà thôi.

Trở thành Chí Tôn, liền sẽ có tư cách ngao du toàn bộ vũ trụ này, thăm dò mọi ảo diệu chung cực của vũ trụ, ví dụ như Thiên Hà, ví dụ như Địa Ngục, ví dụ như Thần Tích, và rất nhiều thứ nữa.... Vũ trụ có bao nhiêu ảo diệu thì cũng không ai biết rõ, e rằng chỉ có Chân Thần mới có thể tinh tường mà thôi. Nhưng Chân Thần lại không có khả năng xuất hiện, trong khi Bán Thần cũng đã là cực hạn, như vậy đoán chừng lực lượng của họ vẫn còn chịu áp chế kiệt lực của vũ trụ rồi.

"Hay là ta cứ đột phá Chí Tôn trước rồi nói sau vậy."

Hắn cũng đồng dạng như Tà Kiếm Hoàng, đều lấy Chí Tôn làm mục tiêu phấn đấu, nhưng hiện tại hắn vẫn chưa thực sự trở thành Chí Tôn, bởi vì để trở thành Chí Tôn thì nhất định phải dốc toàn lực đột phá, ngoài ra còn phải đột phá Chí Tôn Kiếp, nếu như không độ kiếp thành công thì xem như là "công dã tràng" rồi.

Tu La Tuyền Thủy sôi trào, suốt một vạn giọt Tu La Tuyền Thủy bay tới hướng Diệp Trần rồi chui vào trong thể nội của hắn.

"Đùng đùng!"

Cốt cách, dòng máu, linh hồn đều xảy ra biến hóa long trời lở đất, tốc độ tiến hóa cấp độ tánh mạng cũng bạo tăng không chỉ gấp trăm lần, dựa theo cái tốc độ này, chỉ trong thời gian mấy ngày là có thể hoàn thành việc tiến hóa tánh mạng.

Đang lúc Diệp Trần cân nhắc phải đi ra ngoài như thế nào thì cảnh vật trên giác đấu trường chợt đại biến, hóa thành một dãy núi vô biên vô hạn, mỗi một tòa núi đều muốn to lớn hơn cả một tinh cầu, phiêu đãng trong dãy núi không phải là những màn sương trắng hay tinh vân, mà trông nó tựa như tinh hà quang mang vậy, đủ mọi màu sắc.

Trên bầu trời, có một mặt trời cùng một mặt trăng luân phiên chiếu sáng.

"Thiên Địa Nguyên Khí thật là khủng khiếp!"

Diệp Trần đứng trên một ngọn núi hùng vĩ nhất mà cảm thụ nguyên khí từ bốn phía, không khỏi lắp bắp kinh hãi, nguyên khí tại đây có kết cấu rất phức tạp, so với nguyên khí bên trong Nguyên thạch còn muốn phức tạp hơn rất nhiều lần, nếu ở chỗ này tu luyện thì so với việc dùng Nguyên thạch để tu luyện cũng đều muốn dễ dàng hơn nhiều, vì vậy căn bản không cần lo lắng chuyện không có đủ Nguyên thạch để đột phá.

"Tiến hành đột phá ngay tại đây a!"

Diệp Trần không đa tưởng, lập tức xếp bàn ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Chí Tôn công pháp Thanh Liên Kiếm Quyết.

Hôm nay, khả năng vận chuyển của Thanh Liên Kiếm Quyết đã huyền ảo vạn phần, cũng đồng dạng như sự vận chuyển của Tinh Hà vậy, tương ứng với việc đó là hiệu suất đạt được sẽ cao hơn không biết bao nhiêu lần. Chỉ mới trải qua hơn mười vòng tuần hoàn mà Diệp Trần đã cảm giác được "vòng ngăn cách" cảnh giới Chí Tôn đã bị nới lỏng rồi, đến khi đạt đến vòng tuần hoàn thứ 36, "vòng ngăn cách" Chí Tôn liền "ầm ầm" vỡ tan, cùng với việc đó là vô cùng vô tận nguyên khí từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn tuôn trào ra và tiến nhập vào trong người Diệp Trần.

. . .

Ngoại giới.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy ? Giác đấu vẫn chưa chấm dứt sao?"

"Đoán chừng là kỳ phùng địch thủ a! Muốn phân ra thắng bại sẽ không dễ dàng như vậy."

"Ừ có lý, chờ một chút, chắc chắn sẽ có thắng bại thôi."

Một vài hình chiếu Chí Tôn nghị luận lẫn nhau.

. . .

Một trượng!

Hai trượng!

Ba trượng!

Thân thể Diệp Trần cao lớn dần lên và không ngừng biến hóa, từ chiều cao bình thường của nhân loại đã cất cao đến ba trượng, chính là trên dưới 10m, cho dù là đang xếp bàn ngồi ở chỗ đó nhưng kích thước thân thể đã cao to hơn gấp đôi so với trước, trông tựa như một Thiên Thần đang ngồi vậy, uy áp khủng bố không hề được tiết chế nên phóng xuất ra mãnh liệt, từ trên trời dưới đất, tất cả đều lấy Diệp Trần làm trung tâm.

"Vẫn còn lớn thêm nữa sao!"

Thân thể cùng linh hồn Diệp Trần đã bắt đầu tê dại, tiến hóa cấp độ tánh mạng không chỉ là huyết nhục thân thể, còn có cả linh hồn nữa. Phát triển đến ba trượng, thân thể của hắn không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần rồi, linh khu thoáng cái đã tăng lên tới Bát giai trung kỳ, chất lượng cùng cường độ linh hồn đã điên cuồng tăng lên, mỗi cái giơ tay nhấc chân của hắn hiện giờ đều phảng phất có được lực lượng có thể làm cho Tinh Hà phải vận chuyển.

Trừ việc đó ra, Kiếm Nguyên cũng tăng vọt gần một trăm lần rồi, Kiếm Nguyên đã chuyển hoàn toàn thành một màu xanh lá và không còn một tia tạp chất nào, so với Thủy Tinh tinh khiết nhất đều muốn tinh khiết hơn gấp trăm ngàn lần.

"Khó trách Chuẩn Tôn dù cường đại thế nào cũng đều không thể vượt qua hay thậm chí là đuổi kịp Chí Tôn, liền một phần ngàn của Chí Tôn cũng đều kém xa. Chuẩn Tôn cùng Chí Tôn hoàn toàn là hai tánh mạng khác nhau, một cái là tánh mạng trung đẳng, một cái là tánh mạng cao đẳng, cấp độ hoàn toàn bất đồng, dù có bao nhiêu cố gắng đi nữa cũng đều không có

cách nào bù đắp được, Chí Tôn chỉ cần thổi một hơi cũng đều có thể tiêu diệt một Chuẩn Tôn mạnh nhất."

Bản thân biến hóa đã để cho Diệp Trần tinh tường và nhận thức được sự chênh lệch giữa Chí Tôn và Chuẩn Tôn.

Ba trượng năm!

Ba trượng tám!

Bốn trượng!

Thân thể Diệp Trần vẫn tiếp tục cao lên, thật sự là vì căn cơ của Diệp Trần quá thâm hậu, hơn nữa đã luyện hóa được hơn một vạn giọt Tu La Tuyền Thủy.

Phải biết rằng, Chí Tôn tuy không phải là dùng chiều cao thân thể để đánh giá thực lực, nhưng thân thể cao lớn cũng là một bộ phận của thực lực, thân thể càng cao thì đại biểu trụ cột của ngươi càng hùng hồn. Thân cao ba trượng thì chỉ là Chí Tôn có trụ cột bình thường mà thôi, còn cao bốn trượng thì không sai biệt lắm là cường đại Chí Tôn rồi, mà cao năm trượng thì chính là Siêu cấp Chí Tôn. Về phần Kim Phật Chí Tôn, chủ yếu là vì ông đã tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân nên thân thể mới có thể đạt tới sáu trượng, vì vậy Kim Phật Chí Tôn có trụ cột còn cao hơn cả Chân Vũ Chí Tôn cùng với Thiên Ma Tôn.

Bốn trượng hai!

Bốn trượng ba!

Bốn trượng rưỡi!

Bốn trượng tám!

Khi đạt tới chiều cao tới bốn trượng tám, thân thể Diệp Trần rốt cuộc đã định dạng và không phát triển thêm nữa. Cùng lúc đó, trên bầu trời không

biết từ lúc nào đã tối sầm lại, lôi điện có màu sắc hỗn độn sáng chói từ đó phóng xuống, đây chính là dấu hiệu Chí Tôn Kiếp hàng lâm, trụ cột càng hùng hồn bao nhiêu thì Chí Tôn Kiếp càng khủng bố, điều này Diệp Trần cũng biết rõ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1526: Trở Thành Chí Tôn (Hạ)

Crack!

Một đạo điện quang hỗn độn to lớn từ trên trời giáng xuống, mãnh liệt bổ về phía Diệp Trần, mặc dù vẫn còn chưa tiếp cận nhưng dòng điện cảm ứng đã có thể đem ngọn núi hùng vĩ dưới chân Diệp Trần biến thành một tòa ngọc sơn tràn ngập điện quang, nó sáng chói đến mức mọi kết cấu bên trong đều trở nên rõ mồn một.

Diệp Trần cũng không dám để cho dòng điện quang hỗn độn kia trực tiếp đánh trúng thân thể mình, tuy nói bằng vào trụ cột hiện tại, hắn hoàn toàn có thể dùng thân thể mình chịu đựng mấy đạo điện quang mà không có bất luận thương tổn gì, nhưng đối với Chí Tôn Kiếp kế tiếp, nhất định sẽ càng mãnh liệt hơn rất nhiều, vì vậy nhất định phải bảo trì trạng thái tốt nhất từ đầu đến cuối, dù là một tia phong hiểm cũng không thể gánh lấy được.

Thiên Mộng kiếm giơ lên, Diệp Trần một kiếm đón lấy dòng điện quang đang bổ tới, kiếm khí vô cùng tuyệt thế đem Hỗn Độn điện quang chém nát bấy. Thế nhưng số điện quang còn sót lại đã hóa thành một tấm lưới điện, bao phủ xuống thân thể Diệp Trần.

“Đùng đùng”!

Cả người Diệp Trần ngay lập tức bị chìm ngập ở bên trong dòng điện, cuối cùng, một ít điện quang đã thấm vào thân thể không tạp chất của hắn, một số khác thì bị luyện hóa thành hư vô.

"Cấp độ tánh mạng đã tiến hóa nhanh hơn rồi."

Diệp Trần có thể cảm giác được, cấp độ tánh mạng của mình đang tiến hóa nhanh hơn rất nhiều.

Rất nhanh sau đó, đạo Hỗn Độn điện quang thứ hai đã đến, dòng điện quang lần này trông tựa như một thanh Thiên Đao, lao đến với tốc độ cực nhanh và điên cuồng chém về phía Diệp Trần, làm cho bốn phía thời không cũng bị xuất hiện những vết rạn nứt cháy đen.

“Đang!”

Diệp Trần vận lực tung một kiếm chém nát đạo 'Hỗn Độn Thiên Đao' kia.

Đạo Chí Tôn Kiếp thứ ba là từng khối Hỗn Độn lôi cầu cực lớn, bên trong chúng ẩn chứa Lôi Điện lực lượng cực kì khủng bố, tại trước mặt cỗ lực lượng này, thời gian như ngừng lại, không gian phải tránh lui, chỉ có tiếng ầm vang của Hỗn Độn lôi cầu là vẫn cực tốc bổ xuống.

Cuối cùng, dựa vào Tử Vong Thiết Cát, Diệp Trần đã vượt qua kiếp nạn thứ ba này.

Tiếp theo đó, kiếp thứ tư, kiếp thứ năm càng lúc càng khủng bố hơn. Trong đó, kiếp thứ tư là Hỗn Độn điện quang hóa thành “núi đao biển kiếm”, khi nó bổ xuống, phảng phất như có vô số nghịch thiên Chuẩn Tôn đang tạp sát Diệp Trần, công kích dày đặc đến không còn một kẽ hở nào, nếu ở bên ngoài nhìn vào hẳn sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác tuyệt vọng hoàn toàn. Còn kiếp thứ năm thì trông như một lôi pháo rất cổ quái do Hỗn Độn điện quang hóa thành, khi họng pháo điện quang kia ngưng tụ, cả thời không cũng bị uốn lượn theo, khí tức từ trong đó phát ra mạnh đến mức có thể hủy diệt cả thiên địa….

Rất vất vả, Diệp Trần mới vượt qua được kiếp thứ năm, liền ngay sau đó là kiếm thứ sáu đến.

Kiếp thứ sáu này không giống với kiếp thứ năm trước đó, tính chất hỗn độn của lôi điện đã biến hóa thành Âm Dương Lôi Điện, tương đương với một môn Vô Thượng Âm Dương áo nghĩa võ học, cuồng bạo công kích về hướng Diệp Trần. Từ ngoài nhìn vào, chỉ thấy đám mây đen ở bên trên hiện

ra từng khối Âm Dương lôi cầu, một vài bức Âm Dương đạo đồ, thậm chí còn có từng cái thủ ấn có hai màu trắng đen rất rõ ràng.

"Đùng đùng", Âm Dương lôi cầu rơi xuống đầu tiên, bắn ra ngàn vạn đạo điện quang, phảng phất như nó đang liên tục bạo tạc tại trên người Diệp Trần vậy. Ngay sau đó, Âm Dương đạo đồ bao trùm xuống như muốn trừ khử tánh mạng ấn ký của Diệp Trần vậy, nhưng kinh khủng nhất chính là từng cái hắc bạch thủ ấn kia, nó rõ ràng đến mức thậm chí Diệp Trần hoài nghi, chủ nhân của từng cái thủ ấn này là một Chí Tôn, giống như Chí Tôn đang không ngừng công kích hắn vậy.

Trên người bị cháy đen một mảng, Diệp Trần rốt cuộc đã vượt qua kiếp thứ sáu.

Nếu như nói kiếp thứ sáu là Âm Dương thiên kiếp, như vậy kiếp thứ bảy chính là Ngũ Hành thiên kiếp. Đám mây đen trên bầu trời chậm rãi tản ra xa, một tòa cự sơn tràn ngập điện quang ngũ sắc xuất hiện, đây chính là Ngũ Hành Lôi Sơn. Theo sử sách ghi lại, hơn phân nữa số lượng Chuẩn Tôn đã bị chết dưới Ngũ Hành Lôi Sơn trong lúc độ Chí Tôn Kiếp, một khi Ngũ Hành Lôi Sơn đè xuống, mặc kệ ngươi có thiên đại bổn sự gì thì cũng sẽ bị đè ở bên dưới nó mà không cách nào nhúc nhích, sau đó bị luyện hóa thành tro bụi, chết không thể siêu sinh đấy.

Diệp Trần thập phần tinh tường rằng, ngàn vạn lần không thể để cho Ngũ Hành Lôi Sơn rơi lên trên người mình, cho nên đã dồn hết toàn lực công kích vào Ngũ Hành Lôi Sơn.

Tử Vong Thiết Cát!

Ngũ Hành trảm!

Táng Kiếm thuật!

Những kiếm pháp có thể sử dụng tới, Diệp Trần đều dùng toàn bộ rồi, và Ngũ Hành Lôi Sơn cuối cùng cũng bị xé ra nhiều lỗ hổng.

"Phá cho ta!"

Hét lớn một tiếng, Diệp Trần lần nữa bổ ra một đạo kiếm khí ngũ sắc, oanh kích vào Ngũ Hành Lôi Sơn.

Ầm ầm!

Ngũ Hành Lôi Sơn nổ tung, tạo ra vô số tinh mang rơi xuống khiến cho cả thiên địa sáng long lanh, cho dù là Linh Hồn Lực gặp phải cũng đều có cảm giác bị tổn thương.

Không đợi Diệp Trần có thời gian nghỉ ngơi, đám mây đen thiên kiếp trên không trung kịch liệt sôi trào lên, tỏa ra khí tức khủng bố mênh mông và vô cùng thâm bất khả trắc. Ngay sau đó, một tiếng nổ Lôi Điện cực mạnh phát ra, làm vang vọng đến tận phía chân trời. Cùng lúc đó, một cái “mũi thương” cực kỳ to lớn như một tinh cầu từ trong đám mây thiên kiếp đi ra, tại đầu mũi thương luôn có những tia hồ quang điện lập loè, ngẫu nhiên cũng có một lượng hồ quang điện bị mặt đất hấp dẫn và càn quét xuống, cày nát cả một dãy núi thành từng mảnh nhỏ.

"Thẩm Phán Thiên Kiếp!"

Đôi mắt Diệp Trần híp lại, Chí Tôn Kiếp cũng có phân chia cao thấp, nếu là Chuẩn Tôn bình thường độ Chí Tôn Kiếp, chỉ cần vượt qua kiếp thứ bảy Ngũ Hành thiên kiếp là được, chỉ có những Chuẩn Tôn có căn cơ cùng thực lực thập phần thâm hậu thì mới gặp phải kiếp thứ tám - Thẩm Phán thiên kiếp. Thẩm Phán thiên kiếp chính là Thẩm Phán của vũ trụ, mũi thương của Thẩm Phán vừa rơi xuống thì ngay cả Chí Tôn cũng đều phải tránh lui, bởi vì “mũi thương” kia khi gặp kẻ mạnh thì lập tức sẽ trở nên cường đại, ngay cả Chí Tôn nếu bị trúng phải cũng đều có thể bỏ mạng.

“Tốt, cứ tới đây !”

Hai mắt Diệp Trần bắn ra hai đạo tinh quang dài đến vạn trượng, chiến ý bắt đầu phát động, Thanh Liên Kiếm Vực lập tức được khuếch tán đến cực

hạn, khắp bốn phương tám hướng. Lúc này, có nhiều đóa Thanh Liên lớn như một tòa cự sơn lăng không tách ra, tính sơ qua cũng không dưới mấy ngàn cái. Đứng tại vùng trung tâm của Thanh Liên Kiếm Vực, bên ngoài thân thể Diệp Trần tản mát ra một vòng vầng sáng màu xanh lá, đây chính là hộ thể Kiếm Nguyên của hắn.

Hai trọng phòng ngự đều được triển khai toàn bộ, tuy vậy nhưng Diệp Trần vẫn còn cảm thấy không được an toàn. Ngũ Hành Kiếm Pháp thịnh cực nhi suy lập tức được thi triển ra, kiếm quang ngũ sắc tràn ngập chợt hóa thành một cái quang cầu ngũ sắc bao phủ quanh Diệp Trần.

Lôi điện bạo động không dứt, “Thẩm Phán Chi Mâu” rốt cục cũng hướng về phía Diệp Trần giảo sát tới, trên thân nó là ngàn vạn “con điện xà” quấn quanh, càng làm tăng thêm uy thế của một thương này.

Xoẹt!

Cơ hồ không hao phí chút khí lực nào, Thanh Liên Kiếm Vực của Diệp Trần liền bị Thẩm Phán chi mâu đục một lỗ sâu. Sau một khắc, hộ thể Kiếm Nguyên cũng bị đâm thủng, “đương…”, cũng may là Ngũ Hành Kiếm Pháp đủ cường đại, rốt cục đã ngăn cản được Thẩm Phán chi mâu, cả hai giằng co nhau không dứt.

Thời gian dần trôi qua, Thẩm Phán Chi Mâu đã không còn chống đỡ nổi nữa và tan rã thành vô số điện xà tàn sát bừa bãi, trên dãy núi lúc này như đã biến thành “hải dương điện xà” rồi.

"Còn một kiếp cuối cùng, chỉ cần vượt qua được thì từ nay về sau ta có tiêu dao thiên hạ, tung hoành vũ trụ rồi."

Diệp Trần ngẩng đầu, nhìn về phía kiếp vân.

Hắn có dự cảm, Chí Tôn Kiếp của mình chính là Cửu Trọng Chí Tôn Kiếp mạnh nhất.

Kiếp vân cũng không tiêu tán đi, dự cảm của Diệp Trần đã ứng nghiệm

rồi.

Tại dưới cái nhìn soi mói của Diệp Trần, kiếp vân điên cuồng co sập lại, cuối cùng hóa thành một cái hư ảnh cao tới ngàn vạn trượng, chân đứng trên kiếp vân, trên người hư ảnh có vô số điện long đang quấn quanh, khí tức hủy diệt từ nó không ngừng tràn ngập ra ngoài. Tay phải hư ảnh thoáng huy vũ, điện quang bạo ngược tại trong tay của hắn liền cô đọng trở thành một cây "Thẩm Phán chi mâu", so với thanh Thẩm Phán chi mâu lúc trước càng cô đọng và khủng bố hơn nhiều.

"Lôi Thần hư ảnh!"

Diệp Trần sâu hít sâu một hơi.

Lôi Thần chính là một Chân Thần, tại một khắc trở thành Chân Thần, một bộ phận ý chí của ông đã dung nhập vào trong vũ trụ, thay thế cho việc tiến hành "lôi phạt" trong thiên kiếp vũ trụ này. Lôi Thần hư ảnh xuất hiện tại trên bầu trời, thứ mà nó mang đến duy nhất chính là uy năng có thể diệt thế. Giờ khắc này, Diệp Trần chẳng những phải đối mặt với vũ trụ ý chí, mà còn cả với Lôi Thần ý chí nữa.

"Thật đúng là đáng để vào mắt ta đây."

Diệp Trần từng tại trong địa ngục đã chứng kiến được Khôi Lỗi Chân Thần ý chí, vì vậy tất nhiên hắn biết rõ Chân Thần ý chí khủng bố đến thế nào. Đương nhiên, Lôi Thần ý chí ở trước mắt chỉ là một trong hàng tỉ mẫu ý chí nhỏ của Lôi Thần mà thôi. Người độ kiếp mạnh bao nhiêu thì Lôi Thần ý chí liền sẽ mạnh lên bấy nhiêu, không có khả năng sẽ xuất hiện Lôi Thần ý chí còn nguyên vẹn như lúc đầu, nếu không thì Bán Thần cũng đều không độ qua được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1527: Thiên Hạ Phải Sợ Hãi

Lôi Thần Hư ảnh có diện mạo không rõ ràng cho lắm, phảng phất chỉ có đôi mắt là trông như hai vòng xoáy lôi đình, hắn liếc nhìn chằm chằm vào Diệp Trần rồi hất tay phải lên, lập tức một thanh trường mâu lôi điện kích phóng về phía Diệp Trần.

Oanh!

Diệp Trần không biết âm thanh Khai Thiên Tích Địa to lớn đến mức nào, hắn chỉ biết là, tiếng lôi đình phát ra khi Lôi Thần hư ảnh bắn ra thanh trường mâu này đều lớn hơn vô số lần so với bất kỳ thanh âm gì mà hắn từng nghe được, phảng phất như thứ được ném đến không phải là một cây trường mâu đoạt mệnh, mà là tiếng sấm do vô số Lôi Điện ngưng tụ thành. Nó như muốn làm nổ tung cả Thiên Địa, thậm chí phá hủy cả vũ trụ, đem hết thảy mọi thứ trước mắt chấn nát thành tro bụi.

Diệp Trần đã không có tâm trạng để cân nhắc xem một mâu này kinh khủng đến bực nào, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một ý niệm, đó là phải tăng thực lực lên dù phải trả bất cứ giá nào. Đối mặt với một mâu đoạt mệnh kia, nếu không đem thực lực tăng lên tới cảnh giới có thể siêu việt tình trạng cực hạn hiện tại của bản thân thì sẽ bị chấn nát đến hài cốt cũng không còn, hồn phi phách tán.

Trên đỉnh đầu, Ngũ Hành Đạo Quả xuất hiện, lúc còn tại cảnh giới Chuẩn Tôn, Vô Thượng bí pháp Ngũ Hành Đạo Quả có thể giúp cho lực lượng của Diệp Trần tăng lên hơn mười lần. Còn hiện tại hắn đã trở thành Chí Tôn, Ngũ Hành Đạo Quả tối đa chỉ có thể tăng lên một hai lần thực lực mà thôi, trừ phi có thể đem nó tu luyện tới đại thành thậm chí là viên mãn cảnh giới, nhưng bất quá có thể tăng lên một hai lần thì đã là rất tốt rồi.

Cùng lúc đó, Kiếm Nguyên của Diệp Trần nay đã có tốc độ vận chuyển nhanh gấp 10 lần so với trước đó, tại bên ngoài thân thể hắn hình thành ra từng mảnh huyết hoa liên tiếp nhau, đây chính là hiện tượng Kiếm Nguyên được vận chuyển quá nhanh tạo thành.

"Vẫn chưa đủ!" Diệp Trần nổi giận gầm lên một tiếng, tiếp tục gia tốc vận chuyển Kiếm Nguyên, gấp 15 lần, 20 lần, 30 lần, 50 lần. Có thể nói, cách làm này chính là "giết địch một ngàn tự tổn 800", lúc bình thường căn bản sẽ không ai dùng cách này, trừ phi hắn đã rơi vào thời điểm "hẳn phải chết" mà thôi, bởi vì một khi dùng đến nó thì bản thân cũng sẽ gánh lấy thương thế rất lớn, thậm chí sẽ để cho Chí Tôn sinh mạng ấn ký xuất hiện tình trạng đổ vỡ, nhưng hiện tại Diệp Trần đã quản không được nhiều như vậy nữa rồi, nếu ngăn cản không được một kiếp này thì căn bản sẽ không còn kiếp sau, chi bằng cứ liều mạng một lần vậy.

Đùng đùng!

Thân thể cao bốn trượng tám của Diệp Trần không chịu nổi áp lực, lập tức bị bạo liệt và vẩy ra đại lượng máu tươi, hội tụ thành một mảnh "Huyết Hà" dài hẹp, nhuộm hồng cả một ngọn núi hùng vĩ ở phía dưới.

Cuối cùng, trường mâu đoạt mệnh đã "ầm ầm" tiến đến nơi.

"Táng Kiếm thuật!"

Toàn thân đẫm máu, Diệp Trần cố gắn thi triển ra Táng Kiếm thuật mạnh nhất từ trước đến nay, theo một kiếm này phát ra, gần 200 cánh hoa bay xuống. Trong nháy mắt sau đó, Kiếm Thế khủng bố đã bắt đầu có chút định dạng thanh trường mâu đoạt mệnh kia, đừng thấy sự dừng lại trong nháy mắt này không có ý nghĩa gì, trên thực tế có đôi khi điều này lại có ý nghĩa vô cùng lớn, thậm chí có thể để cho ngươi chết không có đất chôn thân đấy.

Dừng lại trong nháy mắt, trường mâu đoạt mệnh tiếp tục lao xuống, trên đường đi không ngừng vạch phá Thanh Liên Kiếm Vực, đâm xuyên thủng cả

Táng Kiếm thuật cùng với hộ thể Kiếm Nguyên của Diệp Trần, cuối cùng hung hăng đâm kích vào thân thể hắn, lực trùng kích mạnh đến mức cả người Diệp Trần bị bắn thẳng xuống ngọn núi bên dưới.

Ầm ầm!

Điện quang thoáng cái đã tràn ngập cả ngọn núi hùng vĩ, còn Diệp Trần thì bị nhấn vào sâu trong lòng đất. Nếu nhìn xuống xem xét sẽ hoàn toàn không thấy được đáy hố, chỉ là một mảnh tối như mực, cũng không biết sâu đến bao nhiêu.

Kiếp vân dần dần tán đi, Lôi Thần hư ảnh cũng tan rã ra, chỉ còn có hồ quang điện bao phủ khắp dãy núi ở phía dưới vẫn còn đang lóng lánh, làm hiện rõ một cái động sâu thẫm không thấy đáy. Không gian trở nên im ắng, chỉ có âm thanh hồ quang điện rất nhỏ vẫn tồn tại.

"Rốt cục độ kiếp đã đi qua sao?"

Một đoàn huyết nhục từ trong động sâu lướt ra, đám huyết nhục lay động phục sinh biến thành một bóng người cao lớn, chính là Diệp Trần.

Trường mâu đoạt mệnh liên tục xé rách Thanh Liên Kiếm Vực, Táng Kiếm thuật cùng với hộ thể Kiếm Nguyên, còn Hủy diệt lực lượng thì mười phần không còn được một. Thiếu chút nữa, Diệp Trần đã bị chấn nát thành phấn vụn. Hắn có thể vượt qua kiếp nạn này là nhờ có một nửa vận khí ở bên trong.

"Chỉ là..."

Diệp Trần nhìn nhìn thân thể mình rồi cười khổ một tiếng, tình huống hiện tại của hắn rất không ổn, tánh mạng ấn ký đã phai mờ đi rất nhiều, đoán chừng tuổi thọ đã bị tiêu giảm không ít, thực lực cũng chỉ còn được chừng trên dưới một phần mười trước đó. Thân thể vốn đang cao lớn bốn trượng tám thì đã bị héo rúc còn chừng ba trượng, như vậy đã có thể thấy được, trước đó việc hắn liều mạng để chống đỡ Trường mâu đoạt mệnh đã phá

hỏng thân thể của hắn, gây ra tổn thương nghiêm trọng.

Bất quá Diệp Trần đã lo lắng vô ích, ngay một sát na khi hắn bay ra khỏi động sâu kia, thời không quanh thân chợt biến hóa. Lúc này, hắn đã được đưa đến giác đấu trường một lần nữa, trên không giác đấu trường, Tu La Tuyền Thủy lại sôi trào rồi tuôn một đạo Tu La Tuyền Thủy về phía hắn và dung nhập vào trong cơ thể. Nếu thô sơ giản lược xem xét, Đạo Tu La Tuyền Thủy này không ít hơn mười vạn giọt đấy.

Ngay lập tức, tánh mạng ấn ký của Diệp Trần được bổ sung toàn bộ, mà lại càng thêm thâm hậu rất nhiều, thực lực tăng vọt đến một cảnh giới mới mà chính hắn cũng không nắm rõ.

Nhưng biến hóa lớn nhất vẫn là thân thể của hắn.

Từ bốn trượng tám, thoáng cái đã cao đến năm trượng.

Phải biết rằng chiều cao thân thể các Chí Tôn càng lớn thì càng khó trường, mà bốn trượng tám cùng năm trượng thì hoàn toàn là hai cấp độ khác nhau, một cái là cường đại Chí Tôn trụ cột, một cái là Siêu cấp Chí Tôn trụ cột.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Diệp Trần đã có thực lực của Siêu cấp Chí Tôn, trụ cột chỉ đơn thuần là trụ cột, là một bộ phận của thực lực mà thôi chứ không phải là toàn bộ thực lực. Hắn tại bên trên phương diện võ học đều không bằng so với đại bộ phận Chí Tôn bình thường, còn cần có một đoạn thời gian rất dài nữa thì mới có thể hoàn thiện Vô Thượng võ học được.

"Chí Tôn quả nhiên là Chí Tôn."

Không dựa vào U Minh Thánh Nhãn, mà chỉ dựa vào nhãn lực bình thường của mình, Diệp Trần đã có thể nhìn xuyên thấu qua mặt ngoài thời không, chứng kiến được tầng tầng lớp lớp thời không, vạn vật trong mắt hắn hệt như đã trở nên trong suốt, trở thành từng điểm hết sức thuần túy.

...

Bên ngoài Thanh Đồng đại môn, số người dự thính chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn gia tăng lên rất nhiều, tất cả mọi người đều muốn nhìn một chút xem ai là người chiến thắng sau cùng, là Thiên Ma Hoàng, là Tà Kiếm Hoàng, hay là Võ Hoàng hoặc là Diệp Trần.

Tất cả họ đều cho rằng Thiên Ma Hoàng cùng Tà Kiếm Hoàng là những người có cơ hội nhiều nhất, Võ Hoàng là người kế tiếp. Võ Hoàng là người có niên kỷ tương đối lớn, tuy là đệ nhất của Chuẩn Tôn bảng nhưng tiềm lực vẫn kém 2 người kia không ít.

Về phần Diệp Trần, có rất ít người cho rằng hắn có thể đi đến cuối cùng, bọn họ cũng không hoài nghi về tiềm lực cùng thiên phú của hắn, chủ yếu là cùng so sánh với 3 người kia, Diệp Trần có thời gian tu luyện quá ngắn mà thôi. Dù thiên phú cùng tiềm lực của hắn có cường thịnh thế nào thì chung quy vẫn cần có một chút thời gian để tăng thực lực lên, không có khả năng trong một lần là có thể đạt được.

Bên ngoài Thanh Đồng đại môn, các hình chiếu Chí Tôn từ số lượng hơn hai mươi đã tăng lên hơn ba mươi đạo, trong đó có năm đạo là Linh tộc.

"Nghe đây, nếu kẻ cuối cùng đi ra là Thiên Ma Hoàng, tất cả phải toàn lực bảo hộ hắn, nếu là Tà Kiếm Hoàng thì không cần quản đến, còn nếu như là Võ Hoàng cùng cái gã thiên tài gần đây phong vân quật khởi kia, tựu phải giết cho ta, tại trong thời gian nhanh nhất giết chết hắn, nếu không thì Nhân tộc lại xuất hiện thêm một gã Chí Tôn có tiềm lực vô cùng to lớn, hậu hoạn vô cùng."

Hình chiếu Thiên Ma Tôn truyền âm cho mấy vị hình chiếu Ma tộc Chí Tôn.

"Yên tâm đi, chúng ta cũng đã chuẩn bị xong rồi."

Một gã Ma tộc Chí Tôn hình chiếu trả lời.

Bên này Nhân tộc, Chân Vũ Chí Tôn cũng đã phân phó sự tình đồng dạng.

"Đi ra rồi!"

Đúng lúc này, mọi người đã thấy một cái chấm đen theo trong Thanh Đồng đại môn bay ra, điểm đen kia càng lúc càng lớn dần, “ba”, xuất hiện, không phải Thiên Ma Hoàng, không phải Tà Kiếm Hoàng, cũng không phải Võ Hoàng, mà là kẻ không được coi trọng nhất - Diệp Trần. Nhưng càng làm cho mọi người phải khiếp sợ chính là chiều cao thân thể Diệp Trần rõ ràng đã cao tới năm trượng, bọn hắn cũng nhìn ra được, thân thể cao năm trượng kia là tấm thân tự nhiên nhất, không phải là do cố ý biến lớn.

"Hắn đã trở thành Chí Tôn rồi."

Tất cả mọi người há to mồm, đôi mắt trừng lớn kinh ngạc.

"Giết cho ta!"

Ma tộc, Tà Linh tộc, Lục Nhân tộc, hơn mười đạo Chí Tôn hình chiếu lao thẳng về hướng Diệp Trần, nhưng bọn hắn đã không qua khỏi phía Nhân tộc, Cự Nhân tộc cùng với Man tộc Chí Tôn hình chiếu. Họ cũng không chậm trễ, nhanh chóng chặn đường đám dị tộc.

Đáng tiếc, Ma tộc bên này, Chí Tôn hình chiếu có nhiều hơn một vị nên không thể ngăn trở được hắn, ngay lập tức hắn đã đi đến được trước người Diệp Trần.

"Dựa vào một đạo hình chiếu mà muốn giết ta sao?"

Thiên Mộng kiếm của Diệp Trần đã sớm bị hủy diệt trong lúc độ kiếp, hiện tại hắn chỉ có thể nâng tay lên dùng “Kiếm chỉ”, một ngón tay đâm tới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1528: Ma Hà Chí Tôn

Ba!

Sau lần trùng kích đầu tiên, trong thời không đã bị xuất hiện một cái "động sâu" tối như mực, Diệp Trần cùng Ma tộc Chí Tôn hình chiếu riêng phần mình rút lui về sau hơn mười bước.

"Cái gì? Ma tộc Chí Tôn hình chiếu mà có thể bị chặn ư."

"Gã này thật quá biến thái rồi! Vừa mới trở thành Chí Tôn mà đã có chiến lực như thế."

Hình chiếu có được chừng một phần mười chiến lực của Chí Tôn, mà một gã Chí Tôn mới tấn phong thường sẽ không có khả năng tại thời điểm vừa tấn chức mà có thể đem Vô Thượng võ học tu luyện tới đại thành cảnh giới. Cho nên bất kể là hắn nghịch thiên như thế nào cũng đều đấu không lại Chí Tôn bình thường, ngay cả 1 phần trăm thực lực của Chí Tôn bình thường cũng đều không bằng được. Đương nhiên, đây chỉ nói là tại thời điểm vừa tấn chức, nếu như để cho hắn có một đoạn thời gian đầy đủ để tăng cường thực lực lên thì hết thảy đều không còn giống với lúc trước nữa. Thế nhưng, tại trong mắt mọi người ở đây, Diệp Trần rất rõ ràng là không giống với các tiền nhân, vừa mới tấn chức Chí Tôn mà đã có thể biểu hiện ra thực lực vô cùng mạnh mẽ.

"Rõ ràng là chặn được?"

Ma Hà Chí Tôn mặt hiện lên vẻ không thể tin vào chuyện vừa xảy ra.

Ngoại trừ các Chí Tôn, những người có thực lực phía dưới Chí Tôn sẽ nhìn không ra thân phận của các hình chiếu Chí Tôn, Ma Hà Chí Tôn cũng không phải là Chí Tôn bình thường, mà là một trong những cường đại Chí

Tôn, dù chỉ có một phần mười thực lực nhưng đều muốn mạnh hơn rất nhiều lần so với các Chí Tôn bình thường. Trong khi Diệp Trần bất quá chỉ là tân tấn Chí Tôn, nhưng rõ ràng lại có thể ngăn cản một kích tám phần thực lực của hắn, điều này không thể không khiến hắn khiếp sợ.

"Thân cao năm trượng, đúng là không phải không có lý do."

Cơn khiếp sợ qua đi, Ma Hà Chí Tôn trên mặt hiện lên vẻ hồ nghi, thân thể cao lớn của Diệp Trần hoàn toàn chính xác có thể làm lòng người kinh sợ, cao tới năm trượng, đây là chiều cao của Siêu cấp Chí Tôn rồi. Bất quá Ma Hà Chí Tôn cũng rất rõ ràng, cái này chỉ là nhờ vào trụ cột thâm sâu, mà trụ cột chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ của thực lực, còn Chí Tôn thực lực chính thức sẽ được thể hiện qua lĩnh vực, võ đạo ý chí cùng với Vô Thượng võ học. Trong đó, Vô Thượng võ học là có sức nặng nhất.

Chỉ có Diệp Trần là tinh tường về nội lực của mình, ngoại trừ Vô Thượng võ học ra, bất kỳ phương diện nào hắn cũng đều không thể so bì được với các cường đại Chí Tôn. Kiếm Vực đạt đến đệ bát trọng đỉnh phong cảnh giới, hai đại chí cao Kiếm Ý đều là Bát giai trung kỳ, tương đương với Kiếm Ý Cửu giai trung kỳ bình thường, công pháp cũng là Chí Tôn công pháp, Kiếm Nguyên thì cũng nhanh hơn so với các cường đại Chí Tôn. Chỗ thiếu hụt duy nhất chính là sự yếu kém của Vô Thượng võ học, cùng với không có Chí Tôn binh khí mà thôi.

"Ma Hà, ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Một kẻ tân tấn Chí Tôn mà cũng không đối phó được." một gã nữ Ma tộc Chí Tôn hình chiếu đang chiến đấu cùng Nhân tộc Chí Tôn hình chiếu, đồng thời bất mãn nói.

Ma Hà Chí Tôn trên mặt hiện ra vẻ lúng túng, "Vừa rồi ta đã chủ quan mà thôi."

"Tiểu tử, chịu chết đi!"

Ma Hà Chí Tôn lần nữa đánh thẳng về hướng Diệp Trần, lần này, hắn không có lưu thủ chút nào, tuyệt chiêu Ma Hà Thần Chưởng lập tức được thi

triển ra, chưởng kình sau khi được phát ra liền hóa thành hai dòng sông điên cuồng gào thét, trùng kích về hướng Diệp Trần.

"Táng Kiếm thuật!"

Luận về các Vô Thượng võ học mà Diệp Trần đang có, khẳng định Táng Kiếm thuật chính là tuyệt kỹ mạnh nhất, cái này chủ yếu là bởi vì Thời Không Kiếm Pháp chính là thứ có uy năng tăng lên nhiều nhất, chỉ cần Thời Gian Áo Nghĩa tăng lên thì uy thế của Táng Kiếm thuật liền có thể tăng lên tương ứng, trong khi các Vô Thượng kiếm pháp khác thì lại cần phải từ từ suy diễn ra.

Hơn hai trăm cánh hoa hiện ra bay phất phới, sau một khắc, kiếm khí mạnh mẽ tuôn trào ra, xé rách chưởng kình của Ma Hà.

Đến đây vẫn chưa xong, Kiếm Thế của Diệp Trần cũng chợt biến đổi sang Thời Không Kiếm Pháp, Tử Vong Thiết Cát đã được thi triển đi ra, tựa hồ muốn một lần hành động phá hủy hình chiếu này của đối phương.

"Tiểu súc sanh, ngươi dám !?."

Ma Hà Chí Tôn thẹn quá hoá giận, tại trước mặt nhiều người như vậy mà không thể bắt được Diệp Trần, dù hắn có bao nhiêu cái mặt cũng đều mất hết, hiện tại còn bị đối phương phản công, như thế nào mà không sầu não, tức giận chứ.

Tiếng vang phảng phất giống như tiếng dòng nước chảy siết bộc phát, Ma Hà Chí Tôn đánh ra Ma Hà Vô Lượng, một chiêu bên trong Ma Hà Thần Chưởng, tạo ra chưởng kình vô cùng vô tận, kéo dài không dứt.

Rầm rầm!

Tử Vong Thiết Cát cùng Ma Hà Vô Lượng va chạm vào nhau khiến một màn kỳ diệu phát sinh, dùng hai người làm trung tâm, vô số khối lập phương nổ bay ra. Những khối lập phương này có bề ngoài giống như thời không chi lực nhưng bên trong lại giống như thủy chưởng kình vậy.

Bất quá Ma Hà Chí Tôn không phải kẻ dễ trêu, Ma Hà Vô Lượng chưởng kình của hắn hùng hồn vô tận, lúc vừa mới bắt đầu, Tử Vong Thiết Cát của Diệp Trần chỉ chiếm được một chút thế thượng phong, nhưng càng về sau thì dần dần không thể chống đỡ nổi nữa, bị Ma Hà Vô Lượng triệt để bao phủ và nuốt gọn.

"Rốt cuộc hắn vẫn là Chí Tôn uy tín lâu năm."

Diệp Trần sắc mặt vẫn bất biến, Thịnh Cực Nhi Suy lập tức được thi triển ra để bảo vệ bản thân.

Rầm rầm rầm!

Ma Hà Vô Lượng chưởng kình tầng tầng lớp lớp oanh kích lên trên quang cầu ngũ sắc, nhưng người sáng sẽ suốt nhìn ra được, phòng ngự kiếm pháp này của Diệp Trần phi thường kỳ diệu, chưởng kình vừa chạm vào đã lập tức bị phân tán và suy yếu đi.

"Lợi hại lắm, là trời ưu ái cho Nhân tộc chúng ta rồi."

Thấy Diệp Trần có thể ngăn chặn công kích của hình chiếu Ma Hà Chí Tôn, Nhân tộc bên này, các Chí Tôn hình chiếu đều vui mừng khôn siết.

"Nhân tộc lần này nhặt được bảo vật rồi, nếu cho hắn thời gian một hai trăm năm để tu luyện, hoàn toàn có thể trở thành một thành viên trong số những cường đại Chí Tôn đỉnh tiêm đấy." hình chiếu Chí Tôn của Cự Nhân tộc cùng với Man tộc trong nội tâm cực kỳ hâm mộ. Đối với Siêu cấp Chí Tôn, từng chủng tộc tựu chỉ có được mấy người mà thôi, còn cường đại Chí Tôn mới được xem là lực lượng trung kiên. Số lượng các cường đại Chí Tôn tương đối nhiều, chủng tộc nào có càng nhiều thì tiềm lực và chiến lực liền sẽ mạnh hơn, dù sao cường đại Chí Tôn hoàn toàn có cơ hội và hi vọng sẽ trở thành siêu cấp Chí Tôn. Nhưng nếu như số lượng cường đại Chí Tôn không nhiều thì như vậy số lượng Siêu cấp Chí Tôn trong tương lai khẳng định là rất ít.

"Đáng giận, tại sao tên tiểu tử này lại còn sống đi ra chứ !!."

Buồn bực nhất phải kể tới Ma tộc rồi, vốn dĩ bọn hắn cho rằng quyết định thắng bại cuối cùng chính là Thiên Ma Hoàng cùng với Tà Kiếm Hoàng, dùng mối quan hệ chủng tộc của hai người bọn hắn thì không đến mức hạ sát thủ, mặc kệ kẻ đi ra là ai thì cũng đều là chuyện tốt cả, nhưng hết lần này tới lần khác đều không phải là hai người này, mà là một kẻ thiên tài Nhân tộc có tuổi đời còn quá trẻ như vậy.

"Tà Kiếm Hoàng chính là tuyệt thế thiên tài của Tà Linh tộc ta, hắn chết đi chính là một tổn thất rất lớn, chuyện gì xảy ra với Ma Hà Chí Tôn vậy chứ, rõ ràng hắn không làm gì được đối phương." Đám Tà Linh tộc Chí Tôn cũng thập phần phẫn nộ.

Ma Hà Chí Tôn vẫn không tin sự tình trước mắt, tiếp tục điên cuồng tấn công Diệp Trần. Nhưng hắn cũng không biết rằng, trong khoảng thời gian chiến đấu vừa rồi, thần khí của Diệp Trần đã dần dần cứng cáp hơn, luận về thực lực, chỉ chênh lệch một chút so với Ma Hà Chí Tôn hình chiếu mà thôi. Vì vậy mặc cho Ma Hà Chí Tôn tung ra “tất cả vốn liếng” thì cũng không làm gì được hắn cả.

"Ma Hà, hi sinh hình chiếu này, đánh chết hắn nhanh đi."

Đúng lúc này, một hồi thanh âm truyền vào trong tai Ma Hà Chí Tôn làm hắn phải rùng mình, đây là thanh âm của Thiên Ma Tôn.

"Được."

Ma Hà Chí Tôn gật gật đầu, mặt mũi tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

"Tiểu súc sanh, ngươi không có bất kỳ cơ hội nào đâu, đi chết đi!"

Lực lượng Ma Hà Chí Tôn bạo tăng, tốc độ vận chuyển ma lực đã vượt qua trạng thái cực hạn gấp 10 lần. Nhưng sức chịu đựng của hình chiếu là có hạn, đây cũng là vì sao thực lực của hình chiếu chỉ có thể bằng một phần

mười so với bản thể, một khi siêu việt cái cực hạn này, hình chiếu sẽ bị hủy hoại, mà đối với bản thể cũng sẽ bị sinh ra tổn thương không nhỏ. Thế nhưng Ma Hà Chí Tôn đã không quản được nhiều như vậy nữa rồi, thêm nữa, Thiên Ma Tôn đã lên tiếng nên hắn không thể không nghe theo.

"Nguy hiểm quá."

Diệp Trần như thế nào lại nhìn không ra Ma Hà Chí Tôn đã hạ quyết tâm hy sinh hình chiếu này để đánh chết hắn, lập tức hướng phía phương xa bỏ chạy.

"Chạy đâu cho thoát."

Tốc độ càng lúc càng nhanh, Ma Hà Chí Tôn rất nhanh đã đuổi tới nơi.

U Minh Thánh Nhãn mở ra, Diệp Trần tại bên trên khả năng khống chế thời không đã tiếp cận đến trạng thái cực hạn, vốn dĩ Thời Gian Áo Nghĩa của hắn chỉ có sáu thành, nhưng hiện tại đã có U Minh Thánh Nhãn nên cũng tiếp cận được tám thành rồi. Trên đầu, Ngũ Hành Đạo Quả được triển khai cũng giúp cho Diệp Trần gia tăng thực lực lên mấy lần. Hệt như “phi tinh quá độ, kình nỏ xuyên vân”, Diệp Trần bay xuyên qua tầng tầng lớp lớp thời không trùng điệp, còn Ma Hà Chí Tôn hình chiếu thì như có giòi trong xương, đuổi theo sát ở phía sau.

Ầm ầm!

Ở chỗ sâu trong Thời không truyền đến một tiếng nổ lớn, Thời Không Phong Bạo vô cùng vô tận khuếch tán ra, làm phát sinh một hồi rung động, một vài ngôi sao gặp phải luồng rung động này, lập tức hóa thành phấn vụn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1529: Cửu Chuyển Tinh

"Thành công không?"

Hình chiếu Thiên Ma Tôn tung một chưởng đánh văng hình chiếu Chân Vũ Chí Tôn ra, ánh mắt ngay lập tức hướng về chỗ mà Diệp Trần cùng Ma Hà Chí Tôn hình chiếu biến mất. Nhưng tại nơi đó, thời không phong bạo tỏa ra dày đặc tầng tầng lớp lớp nên không cách nào thấy rõ hoàn toàn được, bằng vào nhãn lực của hình chiếu Thiên Ma Tôn thì cũng chỉ có thể loáng thoáng thấy một bóng người đang đứng ở đó mà thôi.

"Hy vọng là không có việc gì."

Chân Vũ Chí Tôn hình chiếu cũng nhìn về hướng đó.

Thời không phong bạo dần dần tản đi, các Chí Tôn hình chiếu đều đã thấy rõ được, người còn sống sót kia chính là Diệp Trần.

"Cừ thật, Ma Hà Chí Tôn phải hy sinh một hình chiếu nhưng vẫn không thể đánh chết được hắn, đây tuyệt đối là chiến lực của cường đại Chí Tôn đấy."

"Hừ, Ma Tộc lần này tâm trạng hẳn là chết đứng cả rồi!"

"Cho dù bọn chúng chưa từ bỏ ý định thì cũng đã hết hy vọng rồi, tại chỗ này đều là hình chiếu cả, mà hình chiếu Ma Hà Chí Tôn cũng vừa bị phá hủy, vì vậy Ma Tộc đã không thể ra tay đối phó người này được nữa rồi."

Các hình chiếu Chí Tôn Nhân Tộc liên minh nghị luận rối rít.

"Nguy hiểm thật!"

Diệp Trần trong lòng vẫn còn sợ hãi, hình chiếu Ma Hà Chí Tôn đã liều mạng thúc đẩy thực lực bạo tăng gấp trăm lần, liền trở nên lợi hại gấp nghìn lần so với hắn, nhưng cũng may là tại thời khắc mấu chốt, hắn đã nhờ vào ưu thế của thời không áo nghĩa mới có thể tránh được phạm vi công kích trực tiếp của Ma Hà Chí Tôn, cuối cùng chỉ bị dư ba quét trúng mà thôi, nhưng mặc dù như thế thì cũng nhận lấy một số vết thương nhẹ.

Sưu!

Diệp Trần hướng phía thanh đồng đại môn bay đi, cố ý tránh đám dị tộc Chí Tôn hình chiếu.

Sắc mặt hình chiếu Thiên Ma Tôn trở nên âm trầm, "Nếu như chân thân ta ở chỗ này, bằng vào Thiên Ma Thánh Giáp cùng Thị Huyết Thương sẽ hoàn toàn có thể vượt qua mọi phòng ngự mà đánh chết kẻ này."

Có Thiên Ma Thánh Giáp bảo hộ, Chân Vũ Chí Tôn sẽ không cách nào đả thương được hắn, lúc đó hắn có thể cứng rắn chịu đựng mấy lần công kích của người khác mà lao đến giết chết Diệp Trần. Nhưng tình hình hiện tại đã không như hắn muốn, tại đây chỉ là một hình chiếu nên rất dễ bị phá hỏng.

"Thôi vậy, một gã Chí Tôn cường đại cũng không gây ra ảnh hưởng gì đến đại cục được."

Nghĩ như vậy, Thiên Ma Tôn hình chiếu hạ lệnh rút lui.

"Đi thôi, trở về trước rồi hãy nói." Thấy đám hình chiếu Ma Tộc Chí Tôn rời đi, hình chiếu Chân Vũ Chí Tôn mới tùng hạ một hơi, bắt đầu hạ lệnh trở về khu vực của Nhân Tộc, ở chỗ này quá mức nguy hiểm rồi. Vừa nói, hắn nhìn về phía Diệp Trần, mặt mỉm cười nói: "Diệp Trần, ngươi cũng cùng trở về Cửu Chuyển Tinh với chúng ta nào."

Cửu Chuyển Tinh là sinh mệnh tinh cầu cấp chín lớn nhất trong tứ đại sinh mệnh tinh vực, đó cũng là đại bản doanh của Nhân Tộc cao tầng. Trong

tình hình chung, các Chí Tôn cũng sống trên Cửu Chuyển Tinh quanh năm suốt tháng, dĩ nhiên, mỗi vị Chí Tôn đều có một khối đại lục của riêng mình để sinh sống. Cửu Chuyển Tinh sở hữu chín chín tám mươi mốt đại lục, đại lục lớn nhỏ đều có cả.

"Không vội đâu, một tuần lễ sau, ta sẽ đến Cửu Chuyển Tinh."

Diệp Trần còn muốn lo liệu một chút sự tình khác, sau khi trở thành Chí Tôn, hắn cần đại lượng thời gian để củng cố tu vi cùng với tu luyện võ học, cho nên trước đó phải trở về một chuyến.

"Cũng tốt, vậy chúng ta ở Cửu Chuyển Tinh đợi ngươi."

Đều là Chí Tôn, Chân Vũ Chí Tôn tất nhiên rất tôn trọng quyền lựa chọn của Diệp Trần.

Đám hình chiếu Nhân tộc Chí Tôn rời đi, Diệp Trần vung tay lên, những người Từ Tĩnh và Mộ Dung Khuynh Thành chỉ cảm thấy thời không biến hóa, chốc lát sau, bọn họ đã đi tới bên trên Diễm Hỏa Tinh.

"Ồ nhanh thật!"

Kim Y Hoàng chắc lưỡi, tuy nói khu vực Nhân Tộc cách khu vực Linh Tộc tương đối gần, nhưng nói như thế nào thì cũng cỡ vài vạn năm ánh sáng, thật sự là quá nhanh.

"Diệp Trần, chàng thật sự đã trở thành Chí Tôn rồi sao?"

Mộ Dung Khuynh Thành ngửa đầu nhìn về phía Diệp Trần, cảm giác giống như đang nằm mơ vậy, nhưng nàng cũng biết rằng để trở thành được Chí Tôn sẽ gặp khó khăn nhiều đến dường nào. So với năm đó đột phá từ Linh Hải Cảnh đến Sinh Tử Cảnh càng khó khăn hơn ngàn vạn lần, không thể đánh đồng được.

Diệp Trần khẽ mỉm cười và gật đầu, cùng lúc đó, thân thể của hắn bắt đầu thu nhỏ lại, đạt đến chiều cao bình thường của nhân loại.

"Đại chiến Nhân Tộc cùng Ma Tộc sắp tới rồi, trong một đoạn thời gian rất dài kế tiếp, huynh muốn có thể ở trên Cửu Chuyển Tinh tu luyện, các muội có chuyện gì, cứ đi đến Cửu Chuyển Tinh tìm ta."

Diệp Trần nói với mọi người.

"Nhất định rồi."

"Cửu Chuyển Tinh thì ta chưa được đến lần nào, khi đến đó cứ báo tên của ngươi hẳn là không có trở ngại gì a."

Mãi cho đến khi mọi người chia tay nhau ra, nhóm người Độc Cô Tuyệt, Kim Y Hoàng như cũ vẫn hết sức rung động, thời gian chỉ mới chừng sáu trăm năm mà Diệp Trần đã trở thành Chí Tôn, đây tuyệt đối là thành tựu vang dội cổ kim. Đừng nói là bọn họ, cho dù là một vài kinh thái tuyệt diễm cổ nhân sống lại thì cũng không cách nào có thể sánh ngang được Diệp Trần, hắn quả thực là yêu nghiệt trong các yêu nghiệt.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Trần cùng người nhà đoàn tụ, theo tu vi cảnh giới tăng cao, thời gian hắn và người nhà gặp nhau càng ngày càng ít đi, nhưng điều tốt là những người thân nhất của mình đều đã trở thành Sinh Tử Cảnh vương giả, tuổi thọ cao tới mười vạn năm, vì vậy Diệp Trần cũng không buồn lo ngày sau sẽ không có cơ hội gặp nhau lâu dài.

Một tuần lễ sau, Diệp Trần rời đi, trước khi rời đi, hắn đã gieo xuống một hạt kiếm chủng ở bên trong linh hồn của những người thân, đồ đệ cùng với ý trung nhân của mình. Cái kiếm chủng này ẩn chứa một chút uy năng Chí Tôn, nhưng khuyết điểm là hết sức tiêu hao nguyên khí, vì vậy Diệp Trần cũng không có biện pháp phân phát quá nhiều kiếm chủng cho nhiều người, bởi tiêu hao quá lớn.

. . .

Bạch Hổ tinh tọa lạc ở gần khu vực trung ương của tứ đại sinh mệnh tinh vực, nơi đó có một sinh mệnh tinh cầu khổng lồ, to lớn đến không gì sánh

bằng, thô sơ giản lược xem xét sẽ nhận ra đường kính của nó có thể vượt qua mười lăm ức dặm. Từ xa xa nhìn lại cũng có thể phát hiện ra, trên tinh cầu này cũng có địa hình đồi núi, đại dương bao quanh đến chín vòng. Đây chính là Cửu Chuyển Tinh.

Các Chí Tôn bất kể là Nhân Tộc hay là Yêu Tộc, tất cả đều có mặt đông đủ, bởi vì hôm nay chính là ngày tân tấn Chí Tôn Diệp Trần đến sống tại đây, đối mặt với một Chí Tôn trẻ tuổi như vậy, ai cũng để cho hắn chút thể diện. Chân Vũ Chí Tôn cũng ngầm bảo những Chí Tôn khác thông nên quá câu nệ, để cho bọn họ tạo ra mối quan hệ tốt với Diệp Trần, đừng để xuất hiện mâu thuẫn.

"Diệp Trần, hoan nghênh đã tới Cửu Chuyển Tinh."

Chân Vũ Chí Tôn dẫn đoàn người đến đón.

Diệp Trần ôm quyền chào, "Mọi người quá khách khí rồi, Diệp Trần mới đến nên có làm gì không đúng, mong mọi người cứ việc nói ra, Diệp Trần sẽ sửa đổi."

Lang Gia Chí Tôn cười nói: "Trước khi ngươi chưa trở thành Chí Tôn, ta cùng Cầm Tâm là hai Chí Tôn trẻ tuổi nhất, hiện tại, sự xuất hiện của ngươi đã làm phá vỡ mọi ghi chép của chúng ta rồi, sau này mọi người lại phải đổi cách gọi nhau rồi a."

"Lang Gia nói không sai."

Cầm Tâm Chí Tôn đối với Diệp Trần cũng hết sức tò mò, hắn còn trẻ như vậy mà đã là Chí Tôn, quả thực là tồn tại hiếm thấy tột cùng, nói không chừng có thể học được từ hắn nhiều điều, nàng cũng không quan trọng việc tu luyện trong tuế nguyệt càng dài thì tựu sẽ có tư cách sĩ diện, nếu nói giỏi hơn làm thì không ai yếu hơn người khác cả. Xét về tốc độ tu luyện thì Diệp Trần đã có thể đem bọn họ vãi đi không biết bao xa, từ cổ chí kim, kinh nghiệm nói cho bọn hắn biết, người trẻ tuổi này là một kinh tài vô cùng đáng sợ.

"Nhất định."

Diệp Trần cũng muốn học được một số thứ từ họ, tỷ như một số điều bí ẩn mà từ cấp độ Chí Tôn trở xuống vẫn không biết, vũ trụ này quá lớn nên không ai dám nói mình có thể biết hết mọi thứ.

"Diệp Trần, ngươi hẳn là không biết ta, bất quá ta ở trên Thanh Long tinh đã gặp qua ngươi rồi." Người vừa nói chuyện chính là một trung niên có thân thể cao năm trượng, trên đầu đội mão thanh đồng rất hùng tráng.

"Ngài là Long Tộc Chí Tôn?"

Diệp Trần có thể cảm nhận được trong cơ thể đối phương là long lực mênh mông vô tận.

Lang Gia Chí Tôn giới thiệu nói: "Đây là Long Tộc Thanh Đồng Chí Tôn, ở Nhân Tộc chúng ta, ngài là một trong mấy vị Chí Tôn cường đại nhất đấy."

Thanh Đồng Chí Tôn ngoài việc là siêu cấp Chí Tôn, còn là người đứng đầu trong các cường đại Chí Tôn, thế nhưng trong Long Tộc vẫn còn có một vị Chí Tôn khác cường đại hơn, đó chính là Hoàng Kim Chí Tôn. Hoàng Kim Chí Tôn là một siêu cấp Chí Tôn, đáng tiếc ông đã mất tích từ rất nhiều năm nay, cũng không ai biết ông đã đi đến nơi nào.

Đối với việc Thanh Đồng Chí Tôn biết mình, Diệp Trần cũng không nghĩ là do bản thân mình đã đến Thanh Long tinh nhiều lần, đối phương nhất định là có chú ý từ trước rồi.

Kế tiếp, Diệp Trần nhận biết từng vị Chí Tôn, mỗi vị Chí Tôn kia đều sợ hãi thán phục tuổi trẻ của Diệp Trần, mà đây cũng là lần đầu tiên Diệp Trần biết được, Nhân Tộc chiến lực cuối cùng hùng hậu đến mức nào, nhưng tương ứng với việc đó, Ma Tộc chiến lực cuối cùng lại đáng sợ đến bao nhiêu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1530: Thiên Niên Chí Tôn

"Lang Gia, ngươi đưa Diệp Trần đi chọn một tòa đại lục đi." sau khi Diệp Trần cùng các Chí Tôn đàm đạo với nhau, Chân Vũ Chí Tôn phân phó Lang Gia Chí Tôn nói.

"Được, Diệp Trần, đi theo ta."

Lang Gia Chí Tôn gật đầu, nhìn về phía Diệp Trần.

"Vâng."

Diệp Trần đi theo phía sau Lang Gia Chí Tôn.

Trên bầu trời Cửu Chuyển Tinh, Lang Gia Chí Tôn vừa dẫn đường, vừa nói: "Cửu Chuyển Tinh sở hữu 81 tòa đại lục, một số đại lục thì thuộc về cộng đồng, số còn lại mới có thể tùy ý chọn. Dĩ nhiên là phải chọn những cái vô chủ, trước mắt, Cửu Chuyển Tinh sở hữu 24 đại lục vô chủ, theo thứ tự là Phong Lâm đại lục, Nham Hỏa đại lục, Thiên Thần đại lục. . . , mỗi một tòa đại lục như vậy đều có nét đặc sắc riêng cả.

Phong Lâm đại lục thì có rừng rậm tương đối nhiều, gió cũng rất lớn, hơn nữa không phải là gió bình thường, mà là Diệt Thần Cuồng Phong. Đối với những cơn cuồng phong này, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng Giả cũng khó khăn cản nổi.

Nham Hỏa đại lục thì lại là thế giới của hoả diễm, nơi đó toàn bộ là nham thạch, hỏa hiểm trùng trùng.

Thiên Thần đại lục thì trên bầu trời có một tòa tinh thần đại trận do chính tự nhiên tạo thành, phía trên có xuất hiện đủ loại tinh thần nhỏ hơn. . ."

"Ta muốn chọn Thiên Thần đại lục a!"

Cửu Chuyển Tinh là sinh mệnh tinh cầu cấp chín, lớn nhất trong tứ đại sinh mệnh tinh vực, thần kỳ vô cùng, nhiều năm năm qua, không biết bao nhiêu vị Truyền Kỳ Chí Tôn đã bố trí ra các trận pháp cùng cấm chế để gia cố Cửu Chuyển Tinh, thậm chí còn có những bán thần thi triển thủ tháp của riêng mình. Vì vậy Cửu Chuyển Tinh chẳng những có phòng ngự cực mạnh, đến mức các Chí Tôn cũng khó có thể phá hỏng được, mà còn có rất nhiều cấm chế khác, tỷ như phạm vi thăm dò Linh Hồn Lực đã bị hạn chế rất nhỏ, Diệp Trần phải dựa vào U Minh Thánh Nhãn mới có thể nhìn thấy được chỗ ở trên Thiên Thần đại lục.

"Tốt, để ta dẫn ngươi đi."

Lang Gia Chí Tôn tiếp tục dẫn đường.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã tới được bầu trời Thiên Thần đại lục, một trong 81 tòa đại lục trên Cửu Chuyển Tinh. So với các sinh mệnh tinh cầu bình thường, Thiên Thần đại lục cũng phải lớn hơn rất nhiều, chỉ thấy trên bầu trời của nó không chỉ có vô số tinh cầu tinh thần nhỏ, còn có một mặt trời tương đối lớn cùng với một mặt trăng thay nhau chiếu sáng, hoàn toàn có thể chiếu sáng cả Thiên Thần đại lục.

"Nơi đây thật tốt!"

Diệp Trần gật đầu.

Lang Gia Chí Tôn nói: "Cửu Chuyển Tinh có đến 81 tòa đại lục, mỗi một tòa đại lục cũng đều rất kỳ diệu, nhìn đến là ngươi thích ngay."

"Chính là chỗ này a."

"Tốt lắm, trên Thiên Thần đại lục có một tòa Chủ Điện Thiên Thần bảo điện, ngươi chỉ cần luyện hóa Thiên Thần Châu trong Thiên Thần bảo điện là cũng đủ để quản lý cả Thiên Thần đại lục rồi, các Chí Tôn khác muốn tiến vào phạm vi đại lục, ngươi sẽ lập tức biết ngay, nếu như ngươi không cho

phép bọn họ đi vào thì bọn họ cũng không cách nào xông vào được."

"Không cách nào xông vào sao ?" Diệp Trần nghi ngờ nói: "Nếu lỡ Cửu Chuyển Tinh xuất hiện phản đồ thì sao, khi đó hắn cô lập cả một tòa đại lục thì lúc đó chẳng phải là không có biện pháp tấn công vào sao ?."

Lang Gia Chí Tôn ha ha cười một tiếng, giải thích: "Cái này ngươi không cần lo lắng, Chân Vũ Chí Tôn đã làm chủ tất cả đại lục trên Cửu Chuyển Tinh, vì vậy nếu có xuất hiện phản đồ thì chỉ cần Chân Vũ Chí Tôn khẽ động ý niệm, lập tức sẽ xuất hiện. Kẻ phản đồ trên đại lục sẽ không thể đề phòng được đâu, cho nên, cho dù có phản đồ thì cũng vô dụng mà thôi."

"Thì ra là như vậy." Theo suy nghĩ của Diệp Trần, Cửu Chuyển Tinh không chỉ đơn giản là sinh mệnh tinh cầu như vậy, nó càng giống với một tòa tinh cầu bảo khí, mà quyền sở hữu bảo khí kia nằm ở trên tay Chân Vũ Chí Tôn.

"Đúng rồi, đã quên nói cho ngươi biết, sau khi ngươi trở thành Chí Tôn liền sẽ được cấp cho một sinh mệnh tinh cầu cấp tám, ngươi có thể cho người thân và bằng hữu của mình dời đến sinh sống và phát triển. Chí Tôn chúng ta có tuổi thọ vượt qua mười vạn năm, như vậy tại mười vạn năm sau, số lượng con cháu đời đời của chúng ta cũng hết sức kinh khủng đấy."

Lang Gia Chí Tôn lại nói.

Nhân Tộc cũng không có quá nhiều sinh mệnh tinh cầu cấp chín, Long Tộc có một viên, Phượng tộc một viên, một số Yêu Tộc lớn cũng có một viên cho riêng mình, bản thân Nhân Tộc cũng có chừng mấy viên như vậy nhưng số lượng cũng không cao hơn mười, tất cả đều đã được sử dụng vì nhiều mục đích. Còn sinh mệnh tinh cầu cấp tám thì có số lượng không ít, thậm chí tương đối nhiều, đủ để cung cấp cho các Chí Tôn.

"Ồ, vậy không còn gì tốt hơn rồi."

Có thể được cấp cho một viên sinh mệnh tinh cầu cấp tám, Diệp Trần rất

hài lòng, mặc dù hắn còn chưa có con cái, nhưng cả Diệp gia cùng với Lạc Trần Kiếm Tông có số lượng nhân khẩu không ít, chỉ trong mấy trăm năm đã "đầy đàn" rồi, nhân số đã tăng lên rất nhiều lần. Như vậy tính ra sau mười vạn năm, có lẽ con cháu của hắn cũng muốn lấy "trăm vạn" làm đơn vị tính đấy, dù sao không phải là đứa con cháu nào cũng đều có nhiều thiên phú, cũng không phải đứa con cháu nào cũng đều toàn tâm đặt vào việc khổ tu. Có Diệp Trần cùng Diệp gia làm đại sơn để chúng dựa vào, đoán chừng càng nhiều con cháu thế hệ sau sẽ đem tâm tư đặt vào việc hưởng lạc đấy.

Về điểm này, Diệp Trần cũng không có biện pháp xử lý bởi tài nguyên là có hạn, bồi dưỡng mấy trăm người hay mấy ngàn người thì có thể, nhưng bồi dưỡng mấy vạn, mười mấy vạn thậm chí vài ức thì cả Nhân tộc cũng không đủ tài nguyên để làm, chỉ có thể để cho bọn họ "nước chảy bèo trôi" mà thôi.

Trước mắt, Diệp Trần mới chỉ có một viên tam cấp sinh mệnh tinh cầu là Diễm Hỏa Tinh, một viên tứ cấp sinh mệnh tinh cầu Lam Hỏa tinh. Ngoài ra sau khi trở thành Sinh tử cảnh Bát trọng thiên Hoàng Giả, hắn còn được ban thưởng hai khỏa sinh mệnh tinh cầu, hai tinh cầu này về sau cũng sẽ rất hữu dụng, có thể đưa một vài thành viên gia tộc ra ngoài, bồi dưỡng bọn họ có năng lực độc lập.

"Tốt lắm, những điều cần nói ta đều đã nói cho ngươi biết cả rồi, ngươi là Chí Tôn mới tấn phong, hẳn là cần một ít thời gian để tu luyện võ học, tăng thực lực lên. Ta không quấy rầy nữa, có chuyện gì thì có thể đi đến Chí Tôn Các để triệu hoán Chân Vũ Chí Tôn hoặc là những Chí Tôn khác a." Lang Gia Chí Tôn nói tiếp: "Về phần sinh mệnh tinh cầu cấp tám của ngươi, sẽ có người cấp dưới giúp ngươi chuẩn bị, không cần ngươi phiền lòng đâu."

Diệp Trần cũng đúng là đang muốn tu luyện võ học, sau khi trở thành Chí Tôn, trong đầu hắn không có lúc nào là không có linh quang lóe lên.

Đợi khi Lang Gia Chí Tôn rời đi, Diệp Trần bay về phía trung ương Thiên Thần đại lục, tiến vào đến Thiên Thần bảo điện, nơi đó có một hạt châu không ngừng lóe ra tinh quang lấp lánh..

Tay khẽ vẫy, Thiên Thần Châu bay vào trong tay, Diệp Trần bắt đầu luyện hóa.

"Khó trách Cửu Chuyển Tinh không thích hợp cho thường nhân ở lại, Thiên Thần đại lục đối với người dưới cấp bậc Chí Tôn mà nói, nơi nơi đều là nguy hiểm, có lẽ chỉ có trong Thiên Thần bảo điện này là an toàn mà thôi. Cả Cửu Chuyển Tinh này từ xưa tới nay đã bị vô số Truyền Kỳ Chí Tôn cùng một vài bán thần rèn luyện trở thành một tinh cầu bảo khí, uy năng thật là vô lượng."

Trong lúc luyện hóa Thiên Thần Châu, đồng thời Diệp Trần cũng từ từ nhận biết được Cửu Chuyển Tinh ảo diệu đến mức nào.

"Bất quá nếu được ta tùy ý ban cho một tia lực lượng của Thiên Thần Châu, thì sẽ có thể sống lâu dài ở trên Thiên Thần đại lục rồi."

Chỉ chốc lát sau, Diệp Trần đã luyện hóa hoàn toàn Thiên Thần Châu.

Trong một đoạn cuộc sống kế tiếp, Diệp Trần bắt đầu đắm chìm vào việc tu luyện kiếm pháp, trước mắt, hắn còn rất nhiều thứ chưa luyện đến nơi đến chốn, mà lớn nhất chính là kiếm pháp.

. . .

Tu luyện không có năm tháng, trong lúc Diệp Trần đang tu luyện thì tin đồn về hắn ở ngoại giới đã lan truyền khắp cả vũ trụ tinh không.

Lúc vừa bước ra khỏi Tu La đại môn, tại đó có rất nhiều Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng Giả, bất kỳ chủng tộc nào cũng có cả, một truyền mười, mười truyền một trăm, trăm truyền ngàn.. chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, chuyện tình Diệp Trần trở thành Chí Tôn đã được phần lớn Sinh Tử Cảnh vương giả biết đến, tất cả mọi người đều khiếp sợ thiên phú của Diệp Trần. Phải biết rằng, Diệp Trần chỉ mới chừng sáu trăm tuổi, mà trong vòng một ngàn năm đã trở thành thanh niên Chí Tôn. Trong nhân giang có một danh hiệu để gọi những người như Diệp Trần, đó là Thiên Niên Chí

Tôn.

Thiên Niên Chí Tôn hoàn toàn có hi vọng tiến vào cảnh giới Truyền Kỳ Chí Tôn, thậm chí là bán thần cũng đều chưa hẳn là không có hi vọng. Thật ra thì từ thiên phú tu luyện nhìn lại, Diệp Trần cũng muốn giỏi hơn so với rất nhiều Truyền Kỳ Chí Tôn, nhưng bất quá chuyện của tương lai thì cũng không ai biết rõ ràng được, chỉ có thể nói là có hi vọng mà thôi.

Cùng lúc đó, Ma Tộc và dị tộc đã gánh lấy tổn thất không thể nói hết, cũng vì vậy mà bắt đầu yên lặng xuống, nhưng hơi thở chiến tranh cũng không vì vậy mà trở nên yên lặng, chỉ là ẩn giấu sâu hơn mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1531: Chí Tôn Bảo Giáp, Phong Vân Khải

Thiên Thần đại lục, bên trên một hồ nước mênh mông, một đạo thân ảnh ngồi xếp bằng trên mặt nước mà không hề nhúc nhích, phiêu phù cùng dòng nước.

Thật lâu sau, Diệp Trần mở hai mắt ra và đứng người lên, bắt đầu thi triển Ngũ Hành Kiếm Pháp.

Ngũ Hành Kiếm Pháp là Vô Thượng kiếm pháp căn bản nhất của Diệp Trần, là tinh túy cốt lõi của Thịnh Cực Nhi Suy, Sâm La Vạn Tượng cùng với Ngũ Hành Trảm. Ngũ Hành Kiếm Pháp mạnh mẽ sẽ dẫn đến các tuyệt chiêu đó cũng mạnh mẽ theo, cái này so với việc tu luyện một môn công pháp mới sẽ hữu hiệu hơn, đương nhiên, tương ứng cũng sẽ gian nan hơn rất nhiều.

"Không đúng, vẫn còn thiếu một chút."

Lắc đầu, Diệp Trần tiếp tục xếp bàn ngồi xuống khổ tu đối với tinh túy của Ngũ Hành Kiếm Pháp cảnh giới cao.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm này lại sang năm khác, trong nháy mắt, Diệp Trần đã đi vào Thiên Thần đại lục của Cửu Chuyển tinh 12 năm rồi. Trong 12 năm này, Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần mỗi ngày đều trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí đã dần dần vượt qua Táng Kiếm thuật, dù sao Thời Gian Áo Nghĩa ẩn chứa trong Táng Kiếm thuật chỉ mới bảy thành cảnh giới. Trong khi Ngũ Hành áo nghĩa của Diệp Trần thì đã sớm viên mãn từ trước rồi, chỉ có điều lúc đó ngộ tính vẫn còn chưa đạt được trình độ của Chí Tôn nên không cách nào hoàn thiện Ngũ Hành Kiếm Pháp mà thôi. Còn hiện tại hắn đã trở thành Chí Tôn, ngộ tính được tăng cường vô số lần, lại có thêm võ học tinh túy của Tam Giới Chí Tôn, nếu không tiến bộ nhanh như

vậy thì ngược lại hóa ra Diệp Trần đã quá vụng về rồi.

Ngũ Hành Kiếm Pháp tăng lên, đồng thời Diệp Trần cũng không buông tha cho Tử Vong Thiết Cát cùng Táng Kiếm thuật. Đối với Táng Kiếm thuật, Diệp Trần đã có hỏa hầu hơn ba trăm cánh hoa, đang dần dần chính thức đuổi theo kịp trình độ của Táng Hoa Chí Tôn, đương nhiên, tuy nói Diệp Trần có căn cơ hùng hậu hơn rất nhiều so với Táng Hoa Chí Tôn, nhưng bất quá Táng Kiếm thuật dù sao cũng là do Táng Hoa Chí Tôn sáng tạo ra, vì vậy có một ít tinh túy cùng mối quan hệ với Thời Không Áo Nghĩa là Diệp Trần vẫn chưa nắm giữ hết được. Cho nên, Diệp Trần không có khả năng đem Táng Kiếm thuật trở thành kiếm pháp chủ tu của mình. Ngược lại, Ngũ Hành Kiếm Pháp mới được xem là căn cơ của hắn, có lẽ sau này hắn sẽ cải tạo Táng Kiếm thuật một lần nữa, biến nó trở thành Táng Kiếm thuật thực sự thuộc về mình.

Vào ngày đầu năm của năm thứ 15.

Ngày hôm đó, bên trên hồ nước, trong mắt Diệp Trần hiện lên tinh mang mà trước nay chưa từng có, nó sáng hơn cả ánh Nhật Nguyệt trên bầu trời.

"Ta đã sai rồi, nguyên lai mọi thứ trước đây đều đã sai rồi, Ngũ Hành là cội nguồn để sáng tạo ra Thiên Địa và Âm Dương, Âm Dương lại diễn hóa ra Ngũ Hành, nếu ta dùng Hủy Diệt Kiếm Ý để thi triển Ngũ Hành Kiếm Pháp là căn bản không phù hợp với Ngũ Hành Kiếm Pháp. Mà chính xác hơn là phải dùng Bất Hủ Kiếm Ý để thi triển Ngũ Hành Kiếm Pháp, tuy không đủ bá đạo nhưng lại có thể phát huy ra Ngũ Hành Kiếm Pháp hoàn mỹ nhất, kích phát ra uy năng có thể sáng tạo cả Thiên Địa, ngược lại uy năng phát ra còn muốn vượt xa so với dùng Hủy Diệt Kiếm Ý để thi triển."

Một khi ngộ ra chân lý, trong mắt Diệp Trần tràn đầy vui mừng.

Trước kia, hắn thi triển bất luận thứ kiếm pháp gì cũng đều ẩn chứa Hủy Diệt Kiếm Ý, còn Bất Hủ Kiếm Ý thì dùng để hộ thể, cũng chỉ có lúc thi triển Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Cực Nhi Suy mới vận dụng Bất Hủ Kiếm Ý mà thôi. Cho nên Thịnh Cực Nhi Suy mới có phòng ngự mạnh như vậy,

đáng tiếc Thịnh Cực Nhi Suy chỉ là một phân nhánh của Ngũ Hành Kiếm Pháp nên làm sao có thể vượt qua được sự mênh mông thâm thúy của Ngũ Hành Kiếm Pháp. Nói cách khác, Thịnh Cực Nhi Suy giống như một thanh vũ khí, còn Ngũ Hành Kiếm Pháp lại chính là thân thể, vũ khí có mạnh thế nào thì so ra vẫn kém hơn sự cường hóa của bản thân.

"Đây mới thực sự là Ngũ Hành Kiếm Pháp!"

Thân hình khẽ động, Diệp Trần lần nữa thi triển ra Ngũ Hành Kiếm Pháp.

Lần này Ngũ Hành Kiếm Pháp tuy thiếu đi một tia bá đạo nhưng lại huyền ảo hơn vô số lần.

“Ầm ầm”, thanh âm hùng hậu vô tận vang lên, bên trên hồ nước rộng lớn vô biên vô hạn chợt hình thành nên một tòa lục địa với tốc độ rất nhanh, bên trên lục địa này cũng hình thành ra đủ thứ kim loại, hoàn quyện vào nhau thành một khối to lớn. Ngoài ra, trên lục địa còn hình thành ra những dòng sông, tại đầu nguồn của chúng lại hình thành ra từ mảnh thực vật xanh mướt. Hoa cỏ cây cối điên cuồng tăng trưởng, làm chất dinh dưỡng trên lục địa bị rút lấy quá nhiều, làm cho nền đất bên dưới bắt đầu nóng lên, dần dần, nhiệt lượng tỏa ra dữ dội đến mức xuất hiện ra từng đợt nham thạch nóng bỏng như núi lửa đang phun trào vậy, hỏa diễm không ngừng trùng thiên...

Tất cả những thứ này đều là Kiếm Thế, là Ngũ Hành Kiếm Thế thực chất hóa. Địch nhân ở vào trong phạm vi Kiếm Thế này sẽ gặp phải tình cảnh như bản thân đang chiến đấu cùng thiên địa vậy, cảm giác bất lực sẽ xâm chiếm cả thể xác lẫn tâm hồn của hắn. Khi đó, Diệp Trần có thể tiếp tục tấn công, cũng có thể tùy thời bứt ra rời đi.

"Cái Ngũ Hành Kiếm Pháp này của ta dù vẫn chưa phát huy ra Chung Cực tinh túy của Ngũ Hành áo nghĩa thực sự, nhưng trước mắt cũng là thành tựu cao nhất của ta rồi, đáng tiếc là không có đối thủ để luận bàn một phen."

Diệp Trần rất rõ ràng, chỉ có luận bàn mới có thể biết chưa đủ ở đâu.

Thoáng cái lại là ba năm nữa qua đi, Ngũ Hành Kiếm Pháp tại trong suy đoán của bản thân Diệp Trần càng trở nên tinh xảo thâm sâu, càng về sau, chính hắn cũng tìm không ra những khuyết điểm của nó nữa.

"Tầm nhìn cá nhân là có hạn, chỉ dựa vào bế quan khổ luyện thì cũng vô dụng mà thôi."

Lắc đầu, Diệp Trần ngẩng đầu lên nhìn trời, rồi thân hình lóe lên, ngay lập tức trở vào vùng đất liền trên Thiên Thần đại không, sau một khắc, Diệp Trần lại hướng phía Chí Tôn Các bay đi.

Chí Tôn Các.

Nơi này người đến người đi, thường xuyên sẽ có Chí Tôn tới đây, đương nhiên, cũng có một ít cao tầng nhân sự của Nhân tộc cao tầng, những người này có tu vi đều là Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên.

Sau khi chào hỏi các Chí Tôn gặp mặt trên đường, Diệp Trần đi vào tầng thứ chín Chí Tôn các, tại đây có chứa rất nhiều Chí Tôn Bảo khí của Nhân tộc. Những tân tấn Chí Tôn sẽ có thể có được miễn phí một bộ Chí Tôn Bảo khí, nhưng nếu đã làm tổn hại nó thì sau này muốn đến đây lần nữa, nhất định phải làm đầy đủ cống hiến, cũng có thể dùng bảo vật để mua, cũng có thể làm một ít chuyện lớn cho Nhân tộc. Tại đây, ngoại trừ Chí Tôn Bảo khí ra, Chí Tôn Các tầng thứ chín còn có một số Chí Tôn tài liệu nữa.

"Trước hết cần chọn lấy một bộ Chí Tôn bảo giáp đã."

Diệp Trần hướng phia bảo khố Chí Tôn Bảo giáp đi đến.

"Diệp Chí Tôn, ngài tới chọn Chí Tôn Bảo khí a, ta tên gọi là Tư Mã Tĩnh Quyên, là quản sự Chí Tôn các." Chí Tôn các tầng thứ chín có người quản lý, là một phụ nữ có tướng mạo xinh đẹp, nhìn thấy Diệp Trần, ánh mắt nàng sáng ngời lên. Tuy nàng chưa từng thấy qua Diệp Trần, nhưng nàng cũng đã từng xem qua hình ảnh Diệp Trần, đối với một người trẻ tuổi như vậy mà có thể đánh vỡ vô số ghi chép trong các tân tấn Chí Tôn, quả thực

nói là không hiếu kỳ thì đó là không có khả năng, đương nhiên, hơn nữa lại là kính sợ đấy.

Diệp Trần gật gật đầu, "Ta có thể đi vào được không?"

"Có thể, có thể, mời bên này!" Tư Mã Tĩnh Quyên liền vội vàng gật đầu, lui qua một bên.

Đợi Diệp Trần tiến vào Chí Tôn Bảo Giáp bảo khố, Tư Mã Tĩnh Quyên nhịn không được thấp giọng nói: "Thật sự là còn quá trẻ tuổi, còn trẻ như vậy mà có thể trở thành trụ cột của Nhân tộc, không biết hắn tu luyện như thế nào nữa."

Chí Tôn bảo giáp bảo khố có nhiều khu vực khác nhau, bên trong chứa đựng đại lượng Chí Tôn bảo giáp, thô sơ giản lược xem xét, không dưới 50 đến 60 bộ, một số trong đó đã bị hư hỏng, một số còn lại thì rất mới.

"Bạch Hổ bảo giáp!"

"Thất Tinh Tru Diệt bảo giáp!"

"Nhật Nguyệt giáp!"

"Ngân Hà chiến giáp!"

...

Diệp Trần đi đến bên cạnh từng kiện từng kiện Chí Tôn bảo giáp, trong đầu nhớ kỹ những thông tin của các bảo giáp này.

Đi hết một vòng, Diệp Trần suy nghĩ một chút rồi đi đến bên cạnh một bộ Kim sắc bảo giáp, cái Chí Tôn bảo giáp này có tên gọi là Phong Vân Khải, mặc bộ giáp này vào sẽ có thể gia tăng phòng ngự bản thân lên gấp trăm lần, còn có thể hấp thu đại lượng uy năng công kích nữa.

"Chí Tôn muốn giết chết Chí Tôn là rất khó, đoán chừng phải chênh lệch một đẳng cấp lớn thì mới có thể diệt sát thành công, ví dụ như cường đại Chí

Tôn sẽ có thể đánh chết Chí Tôn bình thường, Siêu cấp Chí Tôn có thể đánh chết cường đại Chí Tôn, còn ở cảnh giới ngang tầm nhau thì muốn giết chết một Chí Tôn là cực kỳ khó khăn. Bởi khi đó, Chí Tôn bảo giáp mặc trên người họ hoàn toàn có thể triệt tiêu hơn chín thành công kích rồi. Ở phía trên cấp độ Chí Tôn bảo giáp là Thánh khí bảo giáp, không biết nó sẽ đáng sợ như thế nào a?."

Mạch suy nghĩ của Diệp Trần rất nhanh nhẹn, từ Chí Tôn bảo giáp đã liên tưởng đến Chí Tôn Thánh Giáp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1532: Tiên Nhân Tụ Hội

Đã có được Phong Vân Khải, Diệp Trần hướng về Chí Tôn Binh Khí bảo khố đi đến.

Chí Tôn Binh Khí so với Chí Tôn bảo giáp chỉ có nhiều chứ không ít hơn, ước chừng có hơn 100 kiện, cũng như Chí Tôn bảo giáp bảo khố, Chí Tôn Binh Khí bảo khố cũng có một khu vực riêng biệt, mỗi một kiện Chí Tôn Binh Khí ở bên trong đều lớn như núi vậy, cái nhỏ nhất cũng dài đến mấy ngàn thước, áp lực khủng bố do Bảo Khí phát ra tràn ngập tứ phía, đến mức có thể làm cho hô hấp Diệp Trần phải trì trệ.

"Những Binh Khí này cũng đồng dạng như bảo giáp, toàn bộ đều là kích thước bình thường chứ không phải là do đã được biến lớn ra như vậy, nếu đã được biến lớn thì có lẽ cũng phải lớn hơn so một khỏa sinh mệnh tinh cầu bình thường đấy. Mỗi cái như vậy đã phải tiêu tốn biết bao nhiêu Chí Tôn nguyên liệu mới có thể luyện chế ra, e rằng đây cũng là vì sao mà suốt mấy năm qua, chỉ có hơn 100 kiện Chí Tôn Binh Khí được tạo thành mà thôi."

Diệp Trần hít sâu một hơi, vốn dĩ hắn còn có ý định tại trước khi Nhân Ma đại chiến diễn ra, sẽ học cách chế tạo Hoàng cấp bảo kiếm trước, sau đó sẽ chế tạo ra Chí Tôn Bảo kiếm cho riêng mình. Nhưng hiện tại xem ra việc này có chút ảo tưởng rồi, Chí Tôn nguyên liệu trong Chí Tôn các nhìn như rất nhiều, nhưng ai có thể dám chắc là mình có thể chế tạo ra Chí Tôn Bảo kiếm ngay lần đầu tiên chứ, bởi lúc mới bắt đầu xác xuất thành công là rất thấp, tiêu hao Chí Tôn nguyên liệu sẽ không cách nào đoán chừng được.

"Không vội, ta cứ đi học cách chế tạo Hoàng cấp bảo kiếm trước đã, sau này có cơ hội lại tiếp tục học cách chế tạo Chí Tôn Bảo kiếm."

Ý niệm trong đầu hiện lên, Diệp Trần bắt đầu lựa chọn học cách rèn ra

Chí Tôn Bảo kiếm trước.

Bảo kiếm trong Chí Tôn Binh Khí bảo khố không coi là nhiều, tổng cộng chỉ có 8 thanh mà thôi, theo thứ tự là:

"Huyết Lưu Kiếm!"

"Hoàng Thần Kiếm!"

"Thiên Sinh Bá Kiếm!"

"Vạn Nhu Thần Kiếm!"

Không có do dự nhiều, Diệp Trần chọn ngay Hoàng Thần Kiếm.

Hoàng Thần Kiếm dài 9800 mét, toàn thân mang một màu Bạch Kim, chính giữa có một đạo đường cong Kim sắc, nhìn về phía trên tôn quý lăng lệ ác liệt, cầm trên tay mà có cảm giác chuôi kiếm này tùy thời đều sẽ bay ra ngoài giết người.

"Ta cần có đại lượng Hoàng cấp nguyên liệu dùng để chế tạo Bảo Khí, không biết có yêu cầu gì không?." Ly khai Chí Tôn Binh Khí bảo khố, Diệp Trần hỏi thăm Tư Mã Tĩnh Quyên.

Tư Mã Tĩnh Quyên nói chi tiết: "Chí Tôn các có quy định, Chí Tôn muốn mua nguyên liệu thì chỉ cần giao năm thành Nguyên thạch là được, không biết Diệp Chí Tôn cần loại nguyên liệu nào."

"Nguyên Lưu Thiết 2000 vạn cân, Thất Tinh thiết tám mươi triệu cân, Tinh Thần Thiết năm trăm triệu cân", . . .

Hành động kế tiếp của Diệp Trần lại để cho Tư Mã Tĩnh Quyên lắp bắp kinh hãi, những nguyên liệu này đều là Hoàng cấp nguyên liệu, giá trị vô cùng xa xỉ, với số lượng nhiều như vậy, không biết đối phương có trả nổi nhiều Nguyên thạch như vậy hay không, đương nhiên, Chí Tôn thường có thân phận rất tôn quý, trước tiên có thể thiếu nợ để lấy, về sau sẽ trả lại cũng

được.

"Tổng cộng là ba trăm tỷ Nguyên thạch."

Tư Mã Tĩnh Quyên chần chờ một phen, nói ra.

"Ừ!" Gật gật đầu, Diệp Trần lấy ra ba cái Trữ Vật Linh Giới đưa cho nàng, "Trong mỗi cái này có đủ một trăm tỷ Nguyên thạch, ba cái tổng cộng là ba trăm tỷ, ngươi kiểm tra nhé."

Hiện tại Diệp Trần đã không thiếu Nguyên thạch, khi ở trong giác đấu trường của Tu La giới, hắn đã đánh chết rất nhiều Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả, số lượng Chuẩn Tôn cũng không ít. Gần kề toàn bộ Nguyên thạch bên trong Trữ Vật Linh Giới của đối phương, cộng lại cũng có đến 500 tỷ, đó là chưa nói đến các bảo vật khác. Nếu không, đổi thành bất kỳ một tân tấn Chí Tôn nào cũng đều chưa hẳn có thể xuất ra nhiều Nguyên thạch như vậy.

"Không cần đâu!"

Tư Mã Tĩnh Quyên nào dám không tín nhiệm Chí Tôn, bất kỳ một Chí Tôn nào cũng đều khinh thường món lời nhỏ nhặt ấy, nếu để chuyện xấu truyền đi thì hắn sẽ chẳng còn mặt mũi nào.

Ly khai Chí Tôn các, Diệp Trần đụng phải Lang Gia Chí Tôn.

"Diệp huynh đệ, thật là tinh xảo a, ta đang muốn đi tìm ngươi đây." Lang Gia Chí Tôn cười tủm tỉm nói.

Diệp Trần hiếu kỳ nói: "Chuyện gì ạ?"

Thanh Đồng Chí Tôn, Lang Gia Chí Tôn cùng với Cầm Tâm Chí Tôn, mỗi người là một trong Tam đại cường đại Chí Tôn của Nhân tộc, thực lực đã gần với Siêu cấp Chí Tôn. Trong đó, Lang Gia Chí Tôn cùng Cầm Tâm Chí Tôn càng là Song Tử Tinh bên trong các Nhân tộc Chí Tôn, hai người là hai chí tôn trẻ tuổi nhất, tiềm lực cũng lớn nhất, tương lai nhất định sẽ trở

thành siêu cấp Chí Tôn. Đương nhiên, trình độ yêu nghiệt của Diệp Trần so ra còn mạnh hơn cả hai người họ, cho nên họ mới coi trọng hắn như vậy.

Lang Gia Chí Tôn nói: "Ta muốn mời ngươi tham gia tụ hội do ta tổ chức một lần, cốt để mọi người quen thuộc nhau, không biết Diệp huynh đệ có thể tham gia hay không ?."

Sau khi trở thành Chí Tôn, mọi chuyện đời thường đã khép lại trong rất nhiều năm, cho nên việc thường xuyên tổ chức vài buổi họp mặt, kể chuyện mà mình tâm đắc, trừ việc đó ra, luận bàn cùng nhau cũng có thể giúp nhau cùng tiến bộ.

"Được chứ."

Diệp Trần cũng không do dự, đáp ứng ngay.

"Diệp huynh đệ quả nhiên là người sảng khoái a”.

Gặp Diệp Trần nể tình như vậy, Lang Gia Chí Tôn tâm tình rất tốt, kỳ thật lần này những người mà hắn mời đều là cường đại Chí Tôn, có Nhân tộc, cũng có Man tộc cùng với Cự Nhân tộc. Khi Diệp Trần cùng Ma Hà Chí Tôn hình chiếu đánh một trận trước đây, thể hiện rõ hắn miễn cưỡng cũng đã có chiến lực của cường đại Chí Tôn, cộng thêm thanh thế như mặt trời ban trưa, vì vậy có rất nhiều Chí Tôn muốn hiểu rõ hơn về hắn.

"Như vậy, một tuần lễ sau, hẹn gặp huynh đệ tại Tham Lang đại lục của ta nhé" Lang Gia Chí Tôn nói tiếp.

"Diệp Trần cung kính không bằng tuân mệnh a."

Chia tay Lang Gia Chí Tôn, Diệp Trần trở về tới Thiên Thần đại lục.

Bảy ngày kế tiếp, Diệp Trần cũng không tiến hành chế tạo Hoàng cấp bảo kiếm, mà dành thời gian để xem qua các bí kiếp chế tạo Hoàng cấp bảo kiếm, hết quyển này đến quyển khác, cẩn thận phỏng đoán từ thâm ý trong đó.

Bảy ngày sau, Diệp Trần đi tới Tham Lang đại lục.

Lang Gia Chí Tôn lần này đã mời hơn mười vị cường đại Chí Tôn, Nhân tộc có năm vị, Thanh Đồng Chí Tôn đã có mặt, bên cạnh hắn chính là Băng Hoàng Chí Tôn – một cường đại Chí Tôn của Phượng tộc.

Đối với Man tộc cường đại Chí Tôn, nguyên một đám đều tựa như Man Hoang hung thần, còn Cự Nhân tộc cường đại Chí Tôn, nguyên một đám phảng phất đều to lớn như những ngọn núi vậy.

Không ít người trong số họ, Diệp Trần chưa từng gặp qua, rất hiển nhiên, mỗi chủng tộc đều có che dấu một số Chí Tôn, tựu giống như Nhân tộc cũng có một vài Chí Tôn đang bế tử quan, hoặc là đang tiến gần đến đại nạn nên ra đi tìm cơ duyên. Một khi chưa đến thời khắc sinh tử tồn vong, toàn bộ lực lượng của chủng tộc sẽ không thoáng cái được phô bày ra như vậy.

"Lang Gia Chí Tôn, vị này tựu là tân tấn Chí Tôn vang danh khắp thiên hạ đây sao? Căn cơ quả là rất thâm hậu, không biết thực lực như thế nào đây?" Cự Nhân tộc Sơn Hải Chí Tôn đang híp mắt trông xem Diệp Trần đang ở xa tít cuối chân trời như thế nào.

Sơn Hải Chí Tôn có thân hình cao bốn mươi trượng, Lang Gia Chí Tôn ngồi ở bên cạnh hắn mà trông như một bé gái vậy.

Lang Gia Chí Tôn giải thích nói: "Diệp Chí Tôn vừa trở thành Chí Tôn mà đã có thể đánh với hình chiếu Ma Hà Chí Tôn hơn mười chiêu đấy, cuối cùng hình chiếu Ma Hà Chí Tôn đã phải dốc sức liều mạng nhưng đều không thể làm hắn mảy may bị thương. Tính đến hôm nay đã qua hơn mười năm rồi, với thiên phú của Diệp Chí Tôn, chỉ sợ hắn đã mạnh hơn không chỉ gấp trăm ngàn lần rồi, dù cho bản thể Ma Hà Chí Tôn có đến thì cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn nữa rồi."

Man tộc Dã Man Chí Tôn nói: "Không thể nói như vậy được, Ma Hà Chí Tôn chỉ là một thành viên rất bình thường trong những cường đại Chí Tôn, ta

nhớ năm đó lúc Lang Gia Chí Tôn ngươi vừa trở thành Chí Tôn, cũng có thể đánh ngang cùng một gã cường đại Chí Tôn bình thường, không rơi vào thế hạ phong đấy thôi."

Lang Gia Chí Tôn cười khổ một tiếng, hắn lúc ấy thế nhưng lại có Chí Tôn bảo giáp cùng Chí Tôn Binh Khí trong tay, thêm nữa còn bế quan được vài năm, còn Diệp Trần thì không giống với hắn, hoàn toàn chẳng có gì, mới vừa ra khỏi Tu La giới thì gặp phải tập kích.

Ngay tại thời điểm Lang Gia Chí Tôn định giải thích thì Diệp Trần đã tới nơi.

"Thật có lỗi, Diệp Trần không tới muộn chứ ạ!"

Lang Gia Chí Tôn vội vàng đứng người lên, "Không muộn không muộn, tụ hội còn chưa chính thức bắt đầu nữa đấy."

Trong các buổi tụ hội giữa những Chí Tôn, món ăn thức uống cũng đều là những thiên tài địa bảo mà Hoàng giả nghĩ cũng không dám nghĩ, ví dụ như những trái cây Thất Thải, là Thất Thải Thần Quả mà chỉ trong Thiên Hà mới có, còn loại trái cây đen nhánh kia chính là U Ám Quả Thực chỉ có trong địa ngục, còn thịt thì càng khó lường hơn, là thịt của một số dị thú trong vũ trụ được nướng thành, ẩn chứa năng lượng rất cường đại.

Chí Tôn là một đám người cường đại nhất trong thiên địa, có điểm giống với Tiên Nhân trong tưởng tượng của Diệp Trần, họ không ăn những món bình thường như nhân gian.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1533: Cổ Tôn, Khí Thiên Tôn

"Lang Gia Chí Tôn, thịt Thiên Thanh Mãng Ngưu này của ngươi thật đúng là tuyệt nhất, thật sự là ngon đấy." Sơn Hải Chí Tôn thích nhất là ăn thịt, ở trước mặt hắn là một cái chén có đường kính trăm mét, trên mâm là một cái chân trâu cực lớn, cầm lấy chân trâu, Sơn Hải Chí Tôn cắn một khối lớn, vừa ăn mà miệng dính đầy chảy mỡ.

"Thịt Thiên Hà Mãng Xà này cũng không tệ a."

Cùng như Sơn Hải Chí Tôn, Dã Man Chí Tôn cũng ưa thích ăn thịt, trên thực tế, Cự Nhân tộc cùng Man tộc, không ai là không thích ăn thịt, còn Nhân tộc thì chú ý ẩm thực cân đối hơn.

Lang Gia Chí Tôn cười nói: "Có thể bắt được Thiên Thanh Mãng Ngưu là không hề dễ dàng, Vạn Lý Vô Tung Giản có vô số huyệt động, chỉ cần chúng trốn vào huyệt động thì suốt một vạn năm cũng sẽ không ra tới một lần, ngược lại Thiên Hà Mãng Xà thì dễ bắt hơn, nhưng đáng tiếc Thiên Hà quá nguy hiểm, rất dễ gặp phải siêu giai thủy quái đấy."

Thiên Hà thủy quái có mạnh có yếu, theo thứ tự từ yếu đến mạnh là Sơ giai thủy quái, Trung giai thủy quái, Cao giai thủy quái, Chuẩn siêu giai thủy quái, Siêu Nhất giai thủy quái, Siêu Nhị giai thủy quái. Riêng Siêu Nhị giai thủy quái thì tựu tương đương với cường đại Chí Tôn rồi.

"Hoàn toàn chính xác đấy, chúng ta tuy là Chí Tôn, thế nhưng có vài chỗ đối với chúng ta mà nói vẫn là rất nguy hiểm." Thanh Đồng Chí Tôn gật gật đầu, hắn không khỏi nghĩ tới Hoàng Kim Chí Tôn.

Tụ hội đã bắt đầu, Diệp Trần một mực giữ im lặng và nghe người khác nói chuyện, ăn uống thưởng thức phần ăn của mình, hắn là tân tấn Chí Tôn

nên không muốn quá mức cao điệu, huống hồ những mỹ thực trước mắt hoàn toàn chính xác không giống với những thứ mà người thường hay dùng, thêm nữa gần đây hắn cũng không quan tâm về vấn đề ăn uống nên cũng muốn ăn nhiều một chút. Trong nội tâm thậm chí còn nghĩ đến, muốn mang một ít về cho cha mẹ, thân nhân cùng với ý trung nhân của mình ăn hay không.

Nghĩ tới đây, Diệp Trần cười nhẹ một tiếng, cảm thấy mình thật đúng là như một kẻ quê mùa, chưa thấy qua các mặt của xã hội.

Băng Hoàng Chí Tôn ngồi không xa với Diệp Trần, gặp Diệp Trần không lý do gì lại lộ ra dáng tươi cười, liền trả lời nói: "Diệp Chí Tôn, nghe nói ngươi cùng tiểu bối Hỏa Tước Nhi của Phượng tộc ta là bằng hữu đúng không?"

"Vâng, đúng vậy."

Diệp Trần gật gật đầu, đối với việc Băng Hoàng Chí Tôn biết rõ hắn và Hỏa Tước Đế là bằng hữu, Diệp Trần tuyệt nhiên không kinh ngạc, vì chỉ cần hơi chút nghe ngóng thoáng một chút là có thể biết ngay.

"Hỏa Tước Nhi có thể có bằng hữu như ngươi vậy, thật sự là phúc khí của nó a." Băng Hoàng Chí Tôn nói tiếp: "Đúng rồi, Diệp Chí Tôn đến từ nơi đâu vậy?"

Cội nguồn của Nhân tộc xuất phát từ các tánh mạng thế giới, có rất nhiều thiên tài kinh tài kinh diễm cũng tới từ những tánh mạng thế giới.

Diệp Trần cũng không sợ để người khác biết rõ hắn đến từ Chân Linh Thế Giới, nói ra: "Chân Linh Thế Giới ạ."

"Chân Linh Thế Giới à?"

Băng Hoàng Chí Tôn hết sức kinh ngạc, chợt giật mình.

"Làm sao vậy?" Diệp Trần nhìn ra một chút gì đó.

Băng Hoàng Chí Tôn nói: "Từ rất nhiều năm trước, lúc đó cơ hồ những Chí Tôn ở đây còn chưa được sinh ra đời, có một vị Chí Tôn được gọi là Cổ Tôn. Lúc ấy, hắn là một trong những Chí Tôn cường đại nhất, nghe nói còn muốn mạnh hơn cả Chân Vũ Chí Tôn đấy. Sau hắn một đoạn tuế nguyệt, lại xuất hiện ra một vị Chí Tôn khác, gọi là Khí Thiên Tôn, đồng dạng có thực lực vô cùng đáng sợ, bọn hắn đều đến từ một cái tánh mạng thế giới, chính là Chân Linh Thế Giới theo như lời ngươi vừa nói đấy."

Nói xong, Băng Hoàng Chí Tôn nhìn về phía Diệp Trần với ánh mắt xuất hiện một ít biến hóa rất nhỏ, cái biến hóa nhỏ này ngay cả chính cô ta cũng không phát giác ra được.

"Cổ Tôn, Khí Thiên Tôn?"

Diệp Trần trong đầu hiện lên vô số ý niệm.

"Là Cổ Đế cùng Khí Thiên Đế!"

Rốt cục, Diệp Trần đã phục hồi tinh thần lại.

Hai vị này là hai vị Phong Đế Vương giả đời thứ nhất của Chân Linh Thế Giới, được vạn người kính ngưỡng, không thể tưởng được bọn họ tại bên ngoài cũng nổi danh như thế, bất quá Diệp Trần hồi tưởng thoáng một hồi liền cảm thấy đó là điều đương nhiên. Cổ Đế có tu vi là Sinh Tử Cảnh Cửu Trọng Thiên, Khí Thiên Đế tuy ly khai Chân Linh Thế Giới vào thời điểm nào thì không người nào biết rõ, nhưng cụ thể thực lực của ông khi đó hẳn là Sinh Tử Cảnh cửu trọng thiên cảnh giới. Mà Cửu trọng thiên cảnh giới thì tức là Chí Tôn rồi. Dùng thiên phú của Cổ Đế cùng Khí Thiên Đế thì không khó để có danh vọng như thế.

Bỗng nhiên, Diệp Trần trong đầu hiện lên rất nhiều nghi vấn.

Cổ Đế cùng Khí Thiên Đế đến tột cùng là đã chết hay chưa ? Sinh Tử Cảnh Vương giả có tuổi thọ là mười vạn năm, còn Chí Tôn thì không chỉ như vậy, có thể sống trăm vạn năm thậm chí hơn trăm vạn năm cũng không

phải là không thể.

Nếu như còn sống, bọn họ đã đi đâu.

Thêm nữa, nếu như Cổ Đế cùng Khí Thiên Đế lúc trước đã không chết, vì sao lại để mặc cho Ma tộc, Tà Linh tộc ngăn chặn cửa ra vào Chân Linh Thế Giới, với tuổi thọ của bọn họ, thủ hộ Chân Linh Thế Giới trong hơn mười vạn năm là rất dễ nhàng, trừ việc đó ra, Nhân tộc tuy yếu hơn so với Ma tộc, nhưng cũng không đến mức trơ mắt ngồi nhìn mà bỏ qua như vậy...

Rất nhiều nghi vấn ...

Diệp Trần có cảm giác, Chân Linh Thế Giới nhất định không phải là một tánh mạng thế giới tầm thường, Nhân tộc đứng nhìn và mặc kệ Chân Linh Thế Giới nhất định cũng có nguyên nhân sâu xa.

Bây giờ nghĩ lại, Ma tộc buông tha cho Chân Linh Thế Giới, đây cũng không phải là điều đơn giản như mình tưởng tượng.

Thật lâu sau, Diệp Trần lắc đầu, bản thân mình là một tân tấn Chí Tôn nên có rất nhiều thứ không biết hết, cũng không cần nóng lòng biết rõ hết thảy mọi thứ, theo thời gian trôi qua, những thứ phải biết, bản thân mình tổng sẽ biết.

"Diệp Chí Tôn, tin tức về hai người này, tại Chân Linh Thế Giới các ngươi còn có lưu lại không?" Băng Hoàng Chí Tôn hỏi.

Diệp Trần nói: "Bọn họ là những Chí Tôn sớm nhất của Chân Linh Thế Giới."

"A!"

Băng Hoàng Chí Tôn nhìn ra được, Diệp Trần biết đến cũng không nhiều.

Theo thời gian trôi qua, hào khí buổi tụ hội càng lúc càng tăng vọt.

"Các vị, lần này mời mọi người tới đây, vẻn vẹn là vui chơi giải trí, nghĩ đến tất cả mọi người sẽ cảm thấy vô cùng hưng phấn, cho nên, kế tiếp là thời gian luận bàn, mọi người có thể giúp nhau mời đối thủ, nghiệm chứng võ học của mình. Tựu do ta bắt đầu trước a, có ai nguyện ý cùng ta luận bàn một phen không nào?."

Uống cạn một ngụm rượu, Lang Gia Chí Tôn đứng người lên, phóng khoáng nói.

Tiếng nghị luận nổi lên bốn phía, mọi người đã sớm chờ đợi giờ phút này rồi.

"Lang Gia Chí Tôn, Hồng Lĩnh ta đến chiếu cố ngươi a."

Cự Nhân tộc Hồng Lĩnh Chí Tôn đứng người lên.

"Được được, xin chỉ giáo."

Ai cũng biết Hồng Lĩnh Chí Tôn là một trong những cường đại Chí Tôn của Cự Nhân tộc, thân thể thấp hơn so với Sơn Hải Chí Tôn nhưng cũng cao đến 38 trượng.

Khi hai người đại chiến, những điểm đặc sắc bắt đầu lộ ra, từ trên trời đánh xuống tới trên mặt đất, từ lục địa đánh xuống tới trong hồ nước, cũng may Tham Lang đại lục thập phần rắn chắc nên mới có thể chịu nổi hai người giao thủ.

Cuối cùng nhất, Lang Gia Chí Tôn vẫn nhỉnh hơn một chút, chiến thắng.

"Đa tạ rồi!"

Lang Gia Chí Tôn ôm quyền.

"Tài nghệ ta không bằng người, không phản đối a."

Hồng Lĩnh Chí Tôn cũng không nghĩ đây là mất mặt, trở về chỗ và tiếp tục ăn uống.

Kế tiếp, Băng Hoàng Chí Tôn lên võ đài, đối thủ của nàng là một vị Man tộc nữ Chí Tôn - Thất Nguyệt Chí Tôn, cuối cùng nhất, hai người cân sức ngang tài, nếu tiếp tục đánh tiếp sẽ khó tránh khỏi tổn thương hòa khí.

"Diệp Chí Tôn, ngươi là tân tấn Chí Tôn, bất quá Động Đình ta ngược lại là muốn cùng ngươi giao thủ một hồi a."

Man tộc Động Đình Chí Tôn theo trên chỗ ngồi bay ra ngoài, ánh mắt nhìn quét một vòng, cuối cùng rơi vào trên người Diệp Trần, phát ra lời mời luận bàn.

Băng Hoàng Chí Tôn nhắc nhở: "Động Đình Chí Tôn có thực lực không thể khinh thường, coi chừng Thiên Băng Địa Liệt Cước của hắn đấy!"

Động Đình Chí Tôn nổi tiếng dùng cước pháp, thực lực không tính là đỉnh tiêm cường đại Chí Tôn, bất quá đối với Diệp Trần thì tựu khó mà nói rồi, 15 qua, Diệp Trần tiến bộ lớn thế nào thì chỉ sợ cũng có hạn mà thôi.

"Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

Diệp Trần nghĩ cũng muốn hiểu rõ thoáng một chút xem thực lực của mình đã đạt đến trình độ nào rồi.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần đi tới đối diện Động Đình Chí Tôn.

"Lang Gia, chúng ta đánh cuộc xem, nếu là Diệp Chí Tôn thua trên tay Động Đình Chí Tôn, ngươi đem mớ thịt Thiên Thanh Mãng Ngưu của ngươi giao cho ta, chịu không ? Đương nhiên, ngươi cũng có thể không đánh cược a." Sơn Hải Chí Tôn bỗng nhiên đối với Lang Gia Chí Tôn nói.

Lang Gia Chí Tôn sững sờ, mở miệng nói: "Vậy nếu Diệp Chí Tôn thắng thì sao nào?"

"Thắng hả?" Sơn Hải Chí Tôn nghĩ nghĩ, nói: "Vậy ta đem Tinh Không Hùng Khuyển của ta cho ngươi một con, như thế nào?"

"Được, nói giữ lời nhé."

Tinh Không Hùng Khuyển là một loại thần kỳ Cự Thú, có tập tính cùng loại với các loài chó trong Nhân tộc, Sơn Hải Chí Tôn có nuôi ba con Tinh Không Hùng Khuyển, tất cả đều có thực lực Chí Tôn bình thường, có thể có được một con thì đã là thiên đại may mắn rồi, về phần Diệp Trần thua, Lang Gia Chí Tôn tổn thất cũng không lớn, cùng lắm thì sau này tốn chút công phu đi Vạn Lý Vô Tung Giản bắt một ít nữa mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1534: Tiểu Lộ Thân Thủ

Luận bàn bắt đầu, Động Đình Chí Tôn vừa lên đã tung tuyệt chiêu, tốc độ nhanh đến mức làm cho thời không cũng phải xuất hiện nghịch lưu, một cước này nếu như đánh thật thì những sinh mệnh tinh cầu bình thường có thể cũng bị hắn dẫm nát.

Thấy thế, Diệp Trần vận chuyển Thanh Liên Kiếm Vực, ổn định thời không quanh mình, phòng ngừa chịu ảnh hưởng bởi thời không nghịch lưu, cùng lúc đó, hắn rút Hoàng Thần Kiếm ra, một chiêu kiếm chém thẳng xuống với tư thế vô cùng cương mãnh.

Ầm ầm! Thiết chân cùng bảo kiếm va chạm, một mảng lớn khe nứt thời không tựa như sóng cuộn bạo phát, làm cho một ngọn núi nhỏ ở phụ cận cũng bị hất bay rồi nát thành phấn vụn.

"Được, đón thêm của ta 100 cước!" Động Đình Chí Tôn mượn lực xoay tròn của thân thể làm hai chân giống như phong bạo, mưa sa, cũng có lúc giống như biển gầm, lại như núi lửa đang phun trào…tung ra một cước liền với một cước về hướng Diệp Trần, làm ở giữa hầu như không có bất kỳ khoảng trống nào. Chí tôn bình thường mà gặp phải liên hoàn cước điên cuồng như vậy, e rằng đến phản ứng cũng không kịp nữa, hoàn toàn không kịp phát ra tuyệt chiêu của mình và sẽ bị sinh trúng cước mà chết.

"Đón thêm một ngàn cước cũng không sao!" Diệp Trần cũng không thi triển bất kỳ tuyệt chiêu nào, kiếm pháp cơ bản trong tay hắn vẫn xuất thần nhập hóa, mỗi một chiêu kiếm pháp nhìn như rất bình thường nhưng thực sự đã đạt đến cảnh giới vô cùng hoàn mỹ, bất kể là kiếm nguyên vận chuyển, khí huyết lưu động, phát lực từ bắp thịt, hay phối hợp cùng hô hấp…tất cả đều như “thiên y vô phùng”, mơ hồ còn có cả tâm lực cùng Ngũ hành áo nghĩa dung nhập vào đó.

“Đinh đinh đương đương”

Tiếng va chạm kim khí liên tiếp truyền ra, sau một khắc Động Đình Chí Tôn bị một chiêu kiếm đánh bay ra ngoài, luận về kỹ xảo chiến đấu, Động Đình Chí Tôn không thể so bì được với Diệp Trần, 100 cước kia chưa kịp thi triển xong thì đã bị Diệp Trần tìm ra sơ hở, lập tức bổ vào vị trí ngực một chiêu kiếm, đương nhiên, một kiếm này chỉ là kiếm pháp bình thường nên “gãi ngứa” cho Động Đình Chí Tôn cũng không đủ.

"Sơn Hải, xem ra ngươi thua rồi."

Lang Gia Chí Tôn lộ ra mỉm cười.

"Không nhất định a, giờ mới bắt đầu mà thôi." Sơn Hải Chí Tôn điều chỉnh một thoáng tư thế ngồi, đôi mắt sáng lên, không nghi ngờ chút nào, hắn đã xem thường Diệp Trần rồi, Động Đình Chí Tôn so với Ma Hà Chí Tôn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, thế nhưng nhìn vào cục diện trên sân, rất hiển nhiên là Diệp Trần đã chiếm cứ thượng phong, đón lấy từng tuyệt chiêu của đối thủ.

"Diệp chí tôn, ta có thể đánh mạnh hơn đấy." Động Đình Chí Tôn uốn éo cổ rồi hơi giơ đùi phải lên, một cỗ khí thế từ xa bao phủ lấy Diệp Trần.

"Cứ việc ra tay!" Hoàng Thần Kiếm có đặc thù là tần suất chấn động, kiếm thế mạnh mẽ cũng tỏa ra khóa chặc Động Đình Chí Tôn lại.

"Thiên Địa Bạo Cước!"

"Tử Vong Thiết Cát!"

Gần như là đồng thời, hai người đều phát ra tuyệt chiêu của mình, Thiên Địa Bạo Cước của Động Đình Chí Tôn cuồng phách vô biên, khí tức khủng bố hiện lên hình mạng nhện khuếch tán ra ngoài, bằng mắt thường cũng có thể thấy được, thời không đang bị đổ nát, dường như cả thiên địa cũng bị lâm vào màn đêm, chuẩn bị tận thế.

Ầm ầm! Phong vân khuấy động, Diệp Trần cùng Động Đình chí tôn từng người bay ngược ra ngoài.

"Cước pháp thật lợi hại!" trên y phục Diệp Trần có một vết kiếm, vừa nãy cước pháp của Động Đình Chí Tôn đã truyền lên trên Hoàng Thần Kiếm, lực đạo cường đại làm cho Hoàng Thần Kiếm mất đi khống chết mà phản bổ về phía chính mình, nếu không phải là nhờ có Phong Vân Khải, chỉ sợ sẽ bị một chiêu kiếm kia chém thành hai khúc rồi, gánh lấy một vài vết thương nhẹ. Động Đình Chí Tôn so với Diệp Trần càng thảm hại hơn, y phục trên người thủng trăm ngàn lỗ, trông như một gã ăn mày vậy.

"Động Đình Chí Tôn, ngài cũng tiếp ta một chiêu kiếm a."

Nhận mà không trả thì không phải phép tắc rồi, Diệp Trần thân hình nhảy lên cao, khi đến ngang đỉnh đầu Động Đình Chí Tôn thì bổ xuống một kiếm.

Ngũ Hành Kiếm pháp

Ngũ Hành Trảm!

"Hảo gia hoả, chặn cho ta!" Động Đình Chí Tôn muốn tạm thời tránh mũi kiếm, nhưng một cỗ Ngũ Hành Kiếm thế từ trước nay chưa từng có đã bao phủ hắn lại, lập tức, Động Đình Chí Tôn hai tay giao nhau che chắn ở đỉnh đầu mình.

Coong!

Cường đại sóng trùng kích phóng xạ a bốn phương tám hướng, Động Đình Chí Tôn cả người bị đóng chặc ở giữa đại địa.

"Sơn Hải, ngươi nhận thua đi! Diệp huynh đệ ta không phải người bình thường a." qua cơn kinh ngạc, Lang Gia Chí Tôn cười híp mắt nhìn về phía Sơn Hải Chí Tôn, có thể thắng được một con tinh không hùng khuyển, hắn vẫn rất cao hứng.

Sơn Hải Chí Tôn phiền muộn uống một hớp rượu, "Một con tinh không hùng khuyển thì một con tinh không hùng khuyển, yên tâm, ta Sơn Hải sẽ không quỵt nợ đâu." Nói xong, ánh mắt hắn nhìn đánh giá Diệp Trần, xem ra, đối phương xác thực không phải thiên tài bình thường, Động Đình Chí Tôn đã trở thành chí tôn từ một trăm ngàn năm trước, vậy mà lại không phải là đối thủ của một kẻ mới vừa trở thành chí tôn.

"Nói không chừng, hắn thật có khả năng trở thành Truyện Kỳ Chí Tôn đấy."

Thanh Đồng Chí Tôn ánh mắt sáng lên, Hoàng Kim Chí Tôn mất tích là một tiếc nuối của Long tộc, nếu có Hoàng Kim Chí Tôn, Nhân tộc liền sẽ có tam đại siêu cấp chí tôn. Việc có siêu cấp chí tôn cùng không có siêu cấp chí tôn là khác nhau rất lớn, đặc biệt là đối với Long tộc. Mà Diệp Trần nếu như có thể trở thành Truyện Kỳ Chí Tôn, dựa vào quan hệ của hắn cùng Từ Tĩnh, nhất định sẽ giúp Long Tộc sớm tìm được Hoàng Kim Chí Tôn.

Đá vụn bay loạn khắp nơi, Động Đình Chí Tôn từ sâu trong lòng đất bay ra, "Đau chết mất, một kiếm này thật là lợi hại, ta không ngăn được." Động Đình Chí Tôn chỉ cảm thấy đầu choáng váng đến hoa mắt, khí tức bấn loạn. Ngũ Hành Trảm của Diệp Trần tuy rằng không thể gây thương tổn được hắn, nhưng cũng làm hắn bị chấn động đến mức xương cốt trở nên mềm yếu, khí huyết sôi trào.

"Đa tạ." Hoàng Thần Kiếm vào vỏ, Diệp Trần ôm quyền.

"Thua chính là thua, nào có cái gì mà đa tạ chứ."

Man tộc người từ trước đến giờ nói một là một, nói hai là hai, không chú ý nhiều như Nhân tộc vậy.

Trở lại chỗ ngồi, Băng Hoàng Chí Tôn bỗng nhiên nói: "Diệp chí tôn, một kiếm vừa nãy kia, ngươi thật giống như đã không dùng toàn lực phải không ?" Diệp Trần cười nói: "Đây không phải là sinh tử quyết chiến, không cần thiết chăm chú như vậy."

Ngũ Hành Trảm toàn lực sẽ đáng sợ hơn nhiều, bất quá thời khắc cuối cùng, Diệp Trần chỉ phát huy ra một phần trăm thực lực, nếu thật muốn dùng hết toàn lực, Động Đình Chí Tôn ít nhất cũng phải trọng thương rồi.

Tụ hội diễn ra suốt ba ngày ba đêm, trong lúc, Sơn Hải Chí Tôn cùng Thanh Đồng Chí Tôn luận bàn một phen, Dã Man Chí Tôn cùng Cầm Tâm Chí Tôn cũng luận bàn một thoáng, ngược lại không có ai lại đến luận bàn cùng Diệp Trần, đối với một tân tấn chí tôn, những người lớn vẫn rất hữu hảo, nếu liên tục luận bàn sẽ làm cho người ta cảm thấy tận lực một chút.

Khi Tụ hội kết thúc, Lang Gia Chí Tôn đưa cho Diệp Trần ba con thiên thanh mãng ngưu, mười con Thiên Hà mãng xà, cộng thêm rất nhiều rượu cùng hoa quả trân quý, Diệp Trần cũng không khách khí mà thu nhận toàn bộ. Những ngày kế tiếp, Diệp Trần bắt đầu học cách đúc hoàng cấp bảo kiếm, tháng ngày tiếp tục trôi qua.

"Rốt cục đã đúc ra được một thanh đỉnh tiêm hoàng cấp bảo kiếm." Giơ thanh bảo kiếm có màu đỏ thắm trong tay lên, Diệp Trần cảm khái không thôi, trong thời gian ròng rã ba năm, hắn đã tiêu hao chín phần mười số nguyên liệu đã mua, trong 300 tỉ nguyên thạch, chỉ cần lấy 270 tỉ là đã có thể mua được hàng trăm, hàng ngàn thanh hoàng cấp bảo kiếm rồi, chuôi bảo kiếm này có một màu đỏ thuần khiết, là một thanh đỉnh tiêm hoàng cấp bảo kiếm duy nhất thành công.

"Thành công không?" Bên ngoài phòng, Từ Tĩnh đi đến.

"Ừ! nàng xem thấy thế nào?"

Gặp Từ Tĩnh đi vào, Diệp Trần đưa thanh bảo kiếm cho nàng xem.

Trong ba năm này, Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh cũng thường xuyên đến ở trên Thiên Thần Đại Lục một thời gian ngắn, Diệp Trần đã tặng cho họ một tia lực lượng Thiên Thần Châu nên sẽ không có nguy hiểm gì.

"Dường như không hơn mấy so với Tử Kim Thương của muội." Từ Tĩnh

lấy ra đỉnh tiêm hoàng cấp Bảo khí của mình để so sánh. Diệp Trần cười nói: "Hẳn là vẫn chênh lệch không ít, nhưng tiếp theo, ta có lòng tin sẽ đúc ra được đỉnh tiêm hoàng cấp bảo kiếm tốt hơn a."

A!

Bỗng nhiên, Diệp Trần mặt liền biến sắc.

"Sao vậy?" Từ Tĩnh hỏi.

"Huynh đi Chí Tôn Các trước một chút, nàng ở chỗ này chờ ta nhé."

Thân hình lóe lên, Diệp Trần trực tiếp xuất hiện ở bầu trời Thiên Thần Đại Lục, hướng về Chí Tôn Các bay đi.

Vừa nãy, Chân Vũ Chí Tôn đột nhiên đã truyền lời cho hắn, gọi hắn đi tới Chí Tôn Các.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1535: Hắc Phong Giản

Tại phòng nghị sự trong Chí Tôn Các, ngoại trừ Chân Vũ Chí Tôn ra, còn có một người khác, tên gọi là Liệt Hỏa Chí Tôn đang ngồi ở bên trong.

"Diệp Trần, ngươi đã đến rồi à!"

"Diệp Chí Tôn."

Gặp Diệp Trần đã đến, Chân Vũ Chí Tôn cùng Liệt Hỏa Chí Tôn đứng người lên.

"Chân Vũ, Liệt Hỏa."

Cùng là các Chí Tôn với nhau nên mọi người đều dùng danh xưng để xưng hô, trước mắt Diệp Trần vẫn chưa có danh xưng vì vậy có thể gọi là Diệp Chí Tôn, cũng có thể gọi thẳng bằng tính danh.

Ngồi xuống, Diệp Trần đi thẳng vào vấn đề nói: "Chân Vũ, ngài gọi ta tới, không biết là có chuyện gì, có phải Ma tộc có động thái gì hay không?"

Chân Vũ Chí Tôn cười nói: "Không phải, Ma tộc có muốn làm thế cũng sẽ không sớm như vậy, lần này ta gọi ngươi cùng Liệt Hỏa tới, là muốn giao phó cho các ngươi một nhiệm vụ, đó là tuần tra Hắc Phong Giản."

"Hắc Phong Giản à?"

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần nghe được cái từ này.

Còn Liệt Hỏa Chí Tôn thì ngược lại, tuyệt nhiên không kinh ngạc, hướng về Diệp Trần giải thích: "Hắc Phong Giản là một trọng địa của Nhân tộc, nhiệm vụ tuần tra sẽ thay phiên mỗi 500 năm một lần, lần này là đến phiên

chúng ta đấy."

Sau khi được Chân Vũ Chí Tôn cùng Liệt Hỏa Chí Tôn giải thích, Diệp Trần mới biết được, Nhân tộc có một cấm địa được che giấu vô cùng cẩn mật, đó chính là Hắc Phong Giản. Hắc Phong Giản được bố trí vô số phong ấn, những phong ấn này dùng để phong ấn bọn tà ma cùng với địch nhân mà từ xưa đến nay vẫn không cách nào giết chết hoặc là không dễ để giết chết được, tương đương với một cái ngục giam dành cho các Chí Tôn. Bởi vì đã trải qua rất nhiều tuế nguyệt, tà ma chi khí trong Hắc Phong Giản càng ngày càng nồng đậm lên, làm cho khí lưu theo các lỗ hổng thổi ra đều có một màu đen ma mị, tên gọi Hắc Phong Giản cũng vì vậy mà có.

Diệp Trần cùng Liệt Hỏa Chí Tôn có nhiệm vụ tuần tra bên trong Hắc Phong Giản, gặp phải thứ quỷ dị hoặc là vấn đề khó giải quyết nào, lập tức phải thông báo cho Chân Vũ Chí Tôn biết.

"Diệp Trần, ngươi là tân tấn Chí Tôn, tại trong Hắc Phong Giản sẽ dễ dàng tôi luyện tâm ma, tâm cảnh cùng ý chí của ngươi đấy, có lẽ không có vấn đề gì chứ ?" Chân Vũ Chí Tôn dò hỏi.

Diệp Trần biết rõ Chân Vũ Chí Tôn kỳ thật là vì muốn tốt cho hắn, vì vậy hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, đáp ứng ngay.

Trở lại Thiên Thần đại lục, Diệp Trần giao phó mọi chuyện cho Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, sau đó cùng Liệt Hỏa Chí Tôn chạy tới Hắc Phong Giản.

...

Trong phạm vi ức vạn dặm bốn phương tám hướng trong Hắc Phong Giản là một mảnh đen kịt, ngẫu nhiên lại có một hồi hắc sắc khí lưu thổi qua, làm trong thời không phát ra thanh âm “kẽo kẹt kẽo kẹt”.

Khoảng cách đến Hắc Phong Giản càng gần thì hắc sắc khí lưu càng dày đặc, tiếng gió “ô ô ô” như tiếng khó gào khóc thảm thiết không ngừng vang

lên, người có tâm tình hay ý chí không được cao mà ở chỗ này, mỗi một giây một phút đều là đọa đày cả.

"Diệp Chí Tôn, phía trước chính là Hắc Phong Giản rồi."

Liệt Hỏa Chí Tôn tuy là Chí Tôn uy tín lâu năm, nhưng hắn cũng biết rõ địa vị của mình, lần tuần tra này nhìn như là do hắn dẫn dắt Diệp Trần đi tuần tra, nhưng nếu gặp phải tình huống đột ngột phát sinh thì Diệp Trần sẽ làm chủ tình hình. Đây là bởi vì Diệp Trần có thực lực mạnh hơn hắn nhiều, hắn chỉ là một Chí Tôn bình thường mà thôi.

"Liệt Hỏa, trong Hắc Phong Giản này có người sống không?"

Diệp Trần chợt nảy ra nghi vấn, hỏi.

Liệt Hỏa Chí Tôn sững sờ, nói: "Có lẽ là không có đâu, cho dù có thì cũng đã gần trăm vạn năm qua đi, bọn tà ma từ trăm vạn năm trước sớm đã chết ở trong đó rồi."

Gật gật đầu, Diệp Trần cuối người quan sát đám hắc sắc khí lưu đang thổi qua trước người, "Vậy là tốt rồi, bất quá những khí lưu này cũng không đơn giản chút nào."

Hắc sắc khí lưu có ẩn chứa lực lượng thập phần hỗn tạp, vừa rồi Diệp Trần đã hớt lấy một lượng hắc sắc khí lưu và muốn tìm hiểu thoáng qua, nhưng liền phát hiện ra rằng, đám hắc sắc khí lưu kia căn bản không cách nào tìm hiểu được, bởi ngay khi Linh Hồn Lực vừa xâm nhập vào đã lập tức bị ăn mòn mất, ngay cả Kiếm Nguyên xâm nhập vào cũng dần dần bị chuyển hóa đi. Loại hắc sắc khí lưu này tựa hồ có ẩn chứa một loại pháp tắc hỗn loạn nào đó, khiến cho hết thảy mọi thứ năng lượng tiếp xúc với nó liền biến thành không còn chút năng lượng nào, và dung nhập hoàn toàn vào trong bản thân nó.

"Đám hắc phong ở trong Hắc Phong Giản này đều đáng sợ hơn bất kỳ thứ gì, từ xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu tà ma chết ở bên trong

Hắc Phong Giản, những đám tà ma này sau khi chết đi, thân thể của chúng đã kết hợp cùng Hắc Phong Giản. Theo thời gian, Hắc Phong Giản đã trở thành một tà ma mộ địa thực sự, có thể ăn mòn mọi thứ Thiên Đạo pháp tắc."

"Đương nhiên, chỉ cần cẩn thận một chút thì vẫn không có gì nguy hiểm, nếu không Chân Vũ cũng sẽ không phái ta tới rồi." Liệt Hỏa Chí Tôn lại cười nhẹ một tiếng.

Chỉ chốc lát sau công phu, hai người đã tới cửa vào Hắc Phong Giản.

Cửa vào Hắc Phong Giản là một cái khe hở thời không cự đại, trông như một cái miệng ác ma cực rộng vậy, không phân biệt được biên giới cao thấp. Từ bên trong cái khe hở của nó, hắc sắc khí lưu không ngừng gầm thét xông ra, tỏa ra bốn phương tám hướng. Hai người họ phải tiến vào bên trong mới có thể tuần tra Hắc Phong Giản, bởi vì Hắc Phong Giản được đặt ở bên trong thời không.

"Diệp Chí Tôn, cẩn thận một chút, Hắc Phong lệnh bài không được rời tay đấy."

Liệt Hỏa Chí Tôn lấy ra một cái hắc sắc lệnh bài rồi rót Chân Nguyên vào trong, lập tức, một tầng khe hở có hai màu trắng đen xuất hiện và bao phủ quanh hắn.

"Rõ rồi!"

Diệp Trần gật gật đầu, đồng dạng lấy ra một cái hắc sắc lệnh bài.

Tại dưới sự bảo vệ của vòng khe hở trắng đen kia, hai người lướt vào trong cái khe thời không.

Vù vù vù!

Hắc sắc khí lưu vô cùng vô tận, phảng phất như dòng nước đang gào thét, trùng kích về hướng hai người, nhưng nhờ có vòng phòng hộ màu trắng đen kia, phảng phất như những hắc sắc khí lưu này có tánh mạng, chúng lập

tức vòng sang hướng khác mà lao đi.

Ước chừng một khắc sau, hắc sắc khí lưu từ bốn phía đã tan biến hoàn toàn, hai người cũng tới được trước một tòa hạp cốc cự đại, trong hạp cốc này lại có nước chảy cuồn cuộn, phát ra âm thanh rung động “rầm rầm”.

"Nơi này chính là Hắc Phong Giản rồi."

Liệt Hỏa Chí Tôn chậm rãi thở ra một hơi, thần thái nhàn nhã nói.

Diệp Trần phóng tầm mắt nhìn lại, Hắc Phong Giản đúng là rất lớn, dài không biết bao nhiêu, nhưng độ cao ít nhất cũng có đến mấy trăm ức dặm, tại trung ương hạp cốc lại có một dòng suối màu đen đang chảy xuôi. Tuy nói là dòng suối nhưng cũng là so sánh tương ứng với hạp cốc mà thôi, độ rộng của nó ít nhất cũng có đến vài tỷ dặm, thâm bất khả trắc vô cùng. Về phần nham bích ở hai bên hạp cốc thì có vô số huyệt động. Trong những huyệt động đó là đặc quánh khói khí đen kịt, những khói khí màu đen này bốc lên ngùn ngụt rồi tụ hợp vào nhau, hóa thành một tấm màn đen che kín cả bầu trời. Rất hiển nhiên, những hắc sắc khí lưu ngoài kia chính là do đám hắc sắc khói khí này tạo thành, chỉ có điều trong Hắc Phong Giản cũng có phong ấn nên đám hắc sắc khói khí này không cách nào tàn sát bừa bãi mọi thứ bên dưới được.

"Diệp Chí Tôn, đi theo ta."

Liệt Hỏa Chí Tôn đã quen thuộc đường đi nên dẫn theo Diệp Trần đi vào lối vào thực sự của Hắc Phong Giản, chỗ đó có một tòa cao ốc ba tầng, cao đến ngàn trượng, mỗi một tầng có chiều cao vừa vặn 333 trượng.

"Sau này nơi đây sẽ là chỗ ở của chúng ta, bên trong cũng có nhiều Động Thiên khác có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của chúng ta, đương nhiên, cứ cách một thời gian ngắn là phải tuần tra một lần, vì đây là nhiệm vụ." Liệt Hỏa Chí Tôn giải thích nói.

Diệp Trần gật gật đầu, hỏi: "Bình thường, sau thời gian bao lâu thì tuần

tra một lần?"

"Trong vòng một năm phải tuần tra một lần, trên Hắc Phong lệnh bài có ghi rõ, bất quá cũng không phiền toái cho lắm, mỗi lần tuần tra đại khái chỉ cần chừng một tháng mà thôi, mười một tháng còn lại có thể dùng để tu luyện đấy."

"Ồ, vậy à."

Như vậy ngược lại là còn có thể, nguyên lai Diệp Trần tưởng rằng phải tuần tra rất nhiều lần.

"Hôm nay là lần đầu tiên tới đây, chúng ta tuần tra một lần trước đã!"

Liệt Hỏa Chí Tôn đề nghị.

"Được!"

Diệp Trần cũng muốn làm quen một chút các tình huống trong Hắc Phong Giản, hắn cảm giác được rằng, nơi này là một “bất thiện chi địa”, ở bên trong suốt năm trăm năm này, phải thật chú ý và cẩn thận.

"Đi theo ta."

Liệt Hỏa Chí Tôn bay lên giữa không trung rồi di chuyển dọc theo một bên hạp cốc nham bích, đồng thời xem xét mọi thứ trong huyệt động xem có tình huống dị thường nào hay không, còn Diệp Trần tắc thì đi theo sau lưng Liệt Hỏa Chí Tôn.

Bên trên huyệt động có rất nhiều nham bích, sau một ngày, hai người mới kiểm tra được một phần mười số lượng huyệt động mà thôi, khó trách phải mất chừng một tháng mới có thể xem xét hết toàn bộ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1536: Cuồng Tôn Tẩu Hỏa Nhập Ma

Trong nháy mắt đã trôi qua nửa tháng, hai người đã dò xét qua mấy lần vô số huyệt động ở một bên vách đá của Hắc Phong Giản, mỗi người một bên cùng tiến hành tuần tra nham bích.

"Diệp Chí Tôn, có phải rất nhàm chán hay không?"

Liệt Hỏa Chí Tôn gặp Diệp Trần rất ít nói chuyện nên cho rằng đối phương đang cảm giác rất chán nản.

Diệp Trần lắc đầu, "Mọi thứ trong này rất mới lạ, mỗi một cái huyệt động đều ẩn chứa tin tức rất phong phú, tuy những tin tức này lại rất hỗn loạn nhưng vẫn có một chút thu hoạch đấy."

Biển học là vô bờ bến, Diệp Trần không cho là mình đã nhận được tinh túy võ học của tam giới Chí Tôn thì liền không cần đi tiếp thu những thứ khác, bởi mọi thứ đều có sự khác biệt riêng, hiểu biết đến càng nhiều thì kiến thức càng phong phú. Những làn khói màu đen bay ra từ trong huyệt động này, có lẽ đối với Liệt Hỏa Chí Tôn mà nói là thứ gì đó rất hung ác, nhưng đối với Diệp Trần thì mỗi một làn khói đen tỏa ra từ các huyệt động thì lại có rất nhiều bất đồng, ví dụ như có những làn khói đen lại ẩn chứa bên trong một tia võ học tinh túy, có cái lại ẩn chứa một tia lý giải riêng biệt nào đó, cũng có cái ẩn chứa một tia bí văn…Phải biết rằng, những huyệt động này tương đương với những nhà ngục đơn độc, bên trong chúng đã từng phong ấn một gã tà ma Chí Tôn, cho dù tà ma Chí Tôn bị phong ấn kia đã chết rồi, nhưng cũng sẽ có một ít tin tức còn sót lại .

"Há, hóa ra là như thế ah !"

Liệt Hỏa Chí Tôn lắc đầu, trên mặt đột nhiên hiện ra một vẻ lo âu .

Diệp Trần vẫn không chú ý tới thần sắc của Liệt Hỏa Chí Tôn, sự chú ý của hắn đều đang tập trung toàn bộ vào đám khói đen tỏa ra từ trong các huyệt động.

Rất nhanh, lại một tuần lễ nữa đi qua .

"Tại sao có thể như vậy chứ, không phải như vậy, chẳng lẽ mọi chuyện ta nghĩ trước kia đều sai cả rồi, không có khả năng, Áaaaaaaaa !"

Ngày hôm đó, phía trước hai người bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống to lớn, cái tiếng rống này còn to hơn vô số lần so với tiếng sấm sét giữa trời quang, đến mức làm cho nham bích phải run động, đá vụn lăn xuống. Chỉ thấy Liệt Hỏa Chí Tôn sắc mặt tái đi rồi phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên sóng âm chấn động do tiếng rống kia tạo ra đã khiến tâm thần hắn bị hỗn loạn, khí huyết không thông. Còn Diệp Trần so với Liệt Hỏa Chí Tôn thì tốt hơn rất nhiều nhưng cũng nhận lấy một tia kinh hãi .

"Liệt Hỏa, phía trước là người nào vậy?"

Diệp Trần cho rằng trong huyệt động còn có người chưa chết.

"Là hắn !"

Liệt Hỏa Chí Tôn trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

"Là ai chứ?"

Diệp Trần nhìn về phía Liệt Hỏa Chí Tôn .

Liệt Hỏa Chí Tôn cười khổ một tiếng, giải thích nói: "Mười vạn năm trước, Nhân tộc ta có một thiên tài Chí Tôn, mặc dù không xuất chúng như Diệp Chí Tôn ngươi, nhưng cũng không hề kém cỏi. Một lần nọ, hắn đã cùng một Chí Tôn nổi danh khác đi vào Hắc Phong Giản để chuẩn bị hoàn thành lần thay phiên tuần tra 500 năm. Nhưng vào năm thứ 350, hắn đột nhiên hóa điên rồi giết chết vị Chí Tôn kia, việc này đã làm chấn động đến tất cả các Chí Tôn, vì vậy Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn đã đích thân tới

bắt hắn. Thế nhưng không ai nghĩ tới, Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn tuy có thể thắng được hắn nhưng lại không cách nào đuổi bắt hắn, bởi vì Hắc Phong Giản có hoàn cảnh rất đặc thù, nếu chiến đấu quá mức kịch liệt, nói không chừng sẽ làm phá hỏng mất một bộ phận phong ấn. Vì thế, Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn đã liên thủ thi triển phong ấn, đem hắn phong ấn tại một trong các huyệt động đó."

Trên mặt Diệp Trần lộ vẻ nghi hoặc, "Hóa điên ư? Nhưng tại sao lại hóa điên như vậy chứ? Loại chuyện này là lần đầu tiên phát sinh à?"

"Diệp Chí Tôn, ta không nói gạt ngươi, lúc đó hắn cũng giống như ngươi vậy, cũng đang nghiên cứu tin tức phát ra từ đám khói màu đen kia, rồi dần dần trở nên điên loạn, cho nên, ngươi tốt nhất không nên tiếp tục tìm hiểu chúng nữa, những thứ này rất tà môn, hơn nữa nhân lực là có hạn nên sẽ không có biện pháp thông hiểu tất cả đạo lí được. Nếu cưỡng ép hấp thu sẽ chỉ làm tâm trí mình mất đi và rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma đấy." Trầm ngâm một phen, Liệt Hỏa Chí Tôn quyết định vì an nguy của mình nên nhất định phải nhắc nhở Diệp Trần .

"Đa tạ đã nhắc nhở, ta sẽ chú ý."

Diệp Trần liếc đánh giá Liệt Hỏa Chí Tôn, gật gật đầu, kỳ thật hắn đã phát giác được trong đám khói màu đen kia có rất nhiều tin tức hỗn loạn, loại hỗn loạn này không hề có trình tự trước sau, mà là một loại hỗn loạn có cấp độ rất sâu, nguyên nhân hẳn là chúng đã nhiễm phải một hỗn loạn pháp tắc nào đó, nếu cưỡng ép tìm hiểu là hoàn toàn chính xác có thể làm cho người ta bị rơi vào trạng thái thần trí bất định.

Đương nhiên, vạn vật có hại tất có lợi, tìm hiểu đám khói đen này tuy có khả năng rất lớn sẽ bị điên loạn, nhưng cũng có khả năng sẽ nghiên cứu ra một ít gì đó giúp cho thực lực gia tăng lên vô số lần, một tên điên cùng một thiên tài, có đôi khi chỉ cách nhau một bước nhỏ mà thôi.

Rất nhanh, hai người đã tới bên cạnh huyệt động có phát ra tiếng rống to.

Liệt Hỏa Chí Tôn sớm đã lấy ra Hắc Phong lệnh bài để tránh bị tiếng rống gây trọng thương .

"Diệp Chí Tôn, ngươi phải cẩn thận một chút, Cuồng Tôn có thực lực rất cao, mười vạn năm qua đi, có lẽ thực lực của hắn đã sớm không còn thấp hơn Chân Vũ Chí Tôn nữa đâu." Liệt Hỏa Chí Tôn thấy Diệp Trần không lấy Hắc Phong lệnh bài ra, liền nói.

Khoát tay ngang ngực, Diệp Trần nói: "Ta tự có chừng mực mà."

"Ha ha, công dã tràng rồi, đều là công dã tràng, suốt mười vạn năm nghiên cứu lại bị một cái phát hiện nhỏ mới phá hủy mất rồi, truyền kỳ thực sự khó như vậy sao? Đồ Nguyên ta phải chăng thật không có truyền kỳ mệnh sao ?."

Trong huyệt động không hề truyền ra rống to nữa, mà là một âm thanh thì thào của con người, nghe tựa hồ rất bình thường và có suy nghĩ rất rõ ràng, tuyệt đối không hề giống như một người điên.

Bất quá Diệp Trần biết rõ, người điên cũng không phải bao giờ cũng đều ở vào trạng thái điên cuồng, lúc bình thường, bọn họ đều bình thường như bất kỳ ai khác, nhưng cũng chính vì vậy mà bọn họ mới có tính chất thập phần uy hiếp, bởi vì người khác căn bản không biết lúc nào hắn sẽ nổi điên, có lẽ chỉ là với một lời nói khiêu khích nào đó, tựu sẽ khiến hắn không cách nào khống chế được tâm trí của mình nữa.

"Diệp Chí Tôn, chúng ta đi thôi !"

Liệt Hỏa Chí Tôn từng phút từng giây đều không muốn đứng ở chỗ này nữa.

"Được rồi."

Sau này còn có rất nhiều cơ hội nên cũng không cần tìm hiểu vội, ngay tại thời điểm Diệp Trần chuẩn bị ly khai, thanh âm của Cuồng Tôn trong huyệt động đột nhiên truyền ra, "Bên ngoài là Chí Tôn mới tới sao? Ta có

thể cảm giác được khí tức của ngươi rất lạ."

Dừng bước lại, Diệp Trần trả lời: "Đúng, tại hạ tên là Diệp Trần."

"Ta là Đồ Nguyên, ta nghĩ rằng ngươi đã được đồng bạn cho biết rõ lai lịch của ta rồi, không cần sợ hãi, ta đã bị Chân Vũ cùng Kim Phật phong ấn trong huyệt động này nên không cách nào đi ra được. Cho nên sẽ không sinh ra uy hiếp đối với ngươi được. Nếu như có thể, ngươi có thể giúp ta nhìn qua một chút trong động quật cuối cùng của Hắc Phong Giản, và làn khói đen tỏa ra từ huyệt động thứ hai có tin tức gì hay không?."

"Diệp Chí Tôn, đừng nghe hắn, trước đây đã có một người bị hắn làm cho hóa điên rồi."

Liệt Hỏa Chí Tôn nghe vậy sắc mặt đại biến .

"Liệt Hỏa, ngươi muốn chết sao?"

Thanh âm của Cuồng Tôn trầm xuống, tuy không nhìn tới diện mạo của hắn nhưng hai người phảng phất đã thấy ánh mắt sâm lãnh vô tình cùng với hàm răng trắng như tuyết của Cuồng Tôn.

"Thật có lỗi, cái này tại hạ làm không được ."

Diệp Trần quả quyết cự tuyệt .

"Thôi quên đi, ngươi cứ đi đi !"

Thái độ của Cuồng Tôn đối với Diệp Trần hoàn toàn bất đồng với Liệt Hỏa Chí Tôn, đương nhiên, Diệp Trần không cho rằng đối phương là vô ý, có lẽ đây là “lạt mềm buộc chặc” đấy.

Khi hai người rời xa nơi huyệt động này, thân mình Liệt Hỏa Chí Tôn sớm đã đổ mồ hôi ướt đẫm.

"Hắn đã không cách nào thoát ra, cớ sao lại phải kiêng kị như vậy chứ?"

Diệp Trần nhíu mày nhìn về phía Liệt Hỏa Chí Tôn, cảm giác đối phương đã làm mất mặt cho thân phận Chí Tôn.

Liệt Hỏa Chí Tôn cũng không chú ý đến ánh mắt của Diệp Trần, "Tại ngươi không biết đó thôi, trong mười vạn năm qua, thường xuyên có người đã bị ảnh hưởng của hắn làm cho thực lực không cách nào tiến bộ lên được, thậm chí còn có một người đã bị hóa điên giống như hắn, cuối cùng đã tự kết liễu mình mà chết. Kim Phật Chí Tôn nói rằng, hắn tuy là người điên nhưng Võ Đạo Nguyên Thần lại đang phát triển với một loại phương thức thập phần quỷ dị, tốt nhất không nên tới gần, nếu không thì vận rủi sẽ quấn thân mà không cách nào thoát ra được."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1537: Thanh Đồng Võ Đạo Nguyên Thần

Nhiệm vụ tuần tra hữu kinh vô hiểm lần thứ nhất đã hoàn thành, hai người trở về tới lối vào tầng ba đại lâu trong Hắc Phong Giản.

Liệt Hỏa Chí Tôn ở tại lầu hai, còn Diệp Trần thì ở tại lầu ba.

Trên lầu ba có rất nhiều gian phòng, mỗi gian phòng như vậy thật ra là cửa vào một phương không gian.

Không Gian Tu Luyện.

Cái không gian này thập phần thần kỳ, chỉ cần có đủ Nguyên thạch là có thể tại trên trung ương trận pháp không gian để tu luyện, có thể ngưng tụ ra Chí Tôn tâm ý chiến ngẫu phù hợp với mình, nghe nói, trận pháp này là do một vị Nhân tộc Bán Thần bố trí ra, vì vậy mới thần kỳ như vậy. Đương nhiên, một khi năng lượng Nguyên thạch bị hao hết thì Chí Tôn chiến ngẫu đã được ngưng tụ ra kia sẽ bị biến mất.

Chí Tôn chiến ngẫu cũng được sắp xếp theo thứ tự từ thấp đến cao là Nhất cấp chiến ngẫu, Nhị cấp chiến ngẫu, Tam cực chiến ngẫu, ...

Vừa đến Tam cực Chí Tôn chiến ngẫu sẽ tương ứng với thực lực Chí Tôn bình thường, từ Tứ đến Lục cấp Chí Tôn chiến ngẫu sẽ tương ứng với thực lực cường đại Chí Tôn, đạt từ Thất đến Cửu cấp liền sẽ tương ứng với thực lực Siêu cấp Chí Tôn.

Để ngưng tụ ra Chí Tôn chiến ngẫu là thập phần tiêu hao Nguyên thạch, Nhất cấp cần 1000 vạn Nguyên thạch, Nhị cấp là 2000 vạn, tam cực là 3000 vạn, Tứ cấp là 100 triệu, Ngũ cấp 200 triệu, Lục cấp 300 triệu, Thất cấp là 1 tỷ, Bát cấp hai tỷ, Cửu cấp ba tỷ. Đối với Chí Tôn mà nói, giống như không nhiều lắm, thế nhưng đừng quên rằng, khi năng lượng Nguyên thạch bị tiêu

hao hết thì Chí Tôn chiến ngẫu sẽ lập tức biến mất, muốn ngưng tụ ra lần nữa thì phải tiếp tục tiêu hao Nguyên thạch, tích lũy lâu dài theo thời gian thì bất luận là Chí Tôn nào cũng đều không chịu đựng nổi, cũng chỉ là ngẫu nhiên dùng qua một hồi mà thôi.

Bỏ ra ba trăm triệu Nguyên thạch, Diệp Trần ngưng tụ ra một cái Lục cấp Chí Tôn chiến ngẫu.

Luận về thực lực công thủ, Lục cấp Chí Tôn chiến ngẫu tương đương với đỉnh tiêm cường đại Chí Tôn, đương nhiên, xét trên thực lực tổng hợp, Lục cấp Chí Tôn chiến ngẫu khẳng định không sâu sắc bằng đỉnh tiêm cường đại Chí Tôn.

Bang bang bang bang bang...

Ở bên trong Không Gian Tu Luyện có bóng người lập loè, trên người Lục cấp Chí Tôn chiến ngẫu tóe phát lên vô số Hỏa Tinh, kiếm quang tung hoành cơ hồ đã bao vây hắn lại.

Thật lâu sau, Lục cấp Chí Tôn chiến ngẫu tự động tiêu tán đi, Diệp Trần đình chỉ công kích.

"Thực lực ta bây giờ có lẽ đã đạt đến cấp độ đỉnh cấp cường đại Chí Tôn, nhưng khoảng cách đến Siêu cấp Chí Tôn vẫn còn chênh lệch không nhỏ."

Ngay cả một Siêu cấp Chí Tôn yếu nhất cũng đều có thể đơn giản đánh bại đỉnh tiêm cường đại Chí Tôn, bởi hai bên đã chênh lệch nhau hơn trăm ngàn lần rồi.

Thoáng cái đã qua một năm.

Lần tuần tra thứ hai bắt đầu.

"Diệp Chí Tôn, lần này mỗi người chúng ta tuần tra một bên, như vậy sẽ nhanh hơn đấy." Liệt Hỏa Chí Tôn đề nghị đạo.

"Được, có thể chứ."

Diệp Trần gật gật đầu, Hắc Phong Giản có phong ấn trùng trùng điệp điệp nên sẽ không có nguy hiểm gì, tính ra nếu gặp nguy hiểm thực sự thì hai người đi cùng một chỗ cũng không đem lại tác dụng gì.

Cứ như vậy, Liệt Hỏa Chí Tôn tuần tra bên trái hạp cốc nham bích, Diệp Trần tuần tra bên phải, mà bên phải hạp cốc nham bích đúng là địa phương mà Cuồng Tôn bị phong ấn.

Lại một lần nữa đi vào huyệt động mà Cuồng Tôn bị phong ấn.

"Người trẻ tuổi, ta có thể cảm giác được, ngươi muốn gặp lại ta." thanh âm Cuồng Tôn từ trong huyệt động nhẹ nhàng đi ra.

Diệp Trần cũng không giấu diếm suy nghĩ trong nội tâm của mình, nói ra: "Ta muốn biết, ngươi vì cái gì lại giết chết đồng bạn của ngươi?"

"Vì cái gì à? Ha ha!"

Cuồng Tôn cười lên ha hả.

"Chẳng vì cái gì cả, muốn giết thì cứ giết, rất đơn giản."

"Xem ra là ngươi điên thật rồi."

"Điên thật cũng tốt, giả điên cũng tốt, chỉ cần có đủ thực lực thì có ai dám nói ngươi điên chứ, ở cái thế giới này chỉ có thực lực mới là chân lý, hết thảy mọi thứ khác đều trở nên vô nghĩa cả."

"Có lẽ ngươi nói không sai, nhưng còn phải xem cái cách mà ngươi dùng để lấy được thực lực là gì, và có thể khống chế được nó hay không?" Diệp Trần vẫn điềm đạm nói.

Cuồng Tôn trầm mặc một hồi, "Ngươi không giống với những người khác, bề ngoài ngươi nhìn như ôn hòa nhưng kỳ thật nội tâm của ngươi lại lạnh như băng, bên trong lạnh như băng nhưng lại không phải là tuyệt đối vô

tình. Nếu như lúc trước ta có thể có tâm cảnh như ngươi vậy, có lẽ đã không bị dụ hoặc rồi. Mới tấn phong Chí Tôn, nếu như ngươi muốn thăng tiến nhanh hơn, muốn thực lực càng cường đại hơn, ngươi có thể đi nghiên cứu những làn khói màu đen này, đương nhiên, ngươi cũng có thể không cần phải làm như vậy, dùng thiên phú của ngươi, như trước sẽ đạt tới thành tựu rất cao."

Nói xong, khí tức Cuồng Tôn nội liễm đi.

Bất tri bất giác, hai mươi năm đầu tiên đi qua.

Nghiên cứu đám khói màu đen, tuy không giúp cho kiếm pháp của Diệp Trần tăng lên nhiều, nhưng lại để cho Võ Đạo Nguyên Thần cuar Diệp Trần tiến bộ một mảng lớn. Võ Đạo Nguyên Thần cũng giống như là bản thân của mình nhưng lại do tinh khí thần hiện hóa thành, có thể bỏ qua tuyệt đại bộ phận công kích, nhưng lại có thể hoàn toàn gây ra tổn thương đối với ngoại giới. Diệp Trần có cảm giác khi tu luyện Võ Đạo Nguyên Thần đạt tới một trình độ nhất định sẽ hoàn toàn có thể thoát ly thân thể sống của mình, hơn nữa còn có thể sống trong thời gian dài hơn.

"Lợi hại, chỉ trong thời gian hai mươi năm mà Võ Đạo Nguyên Thần của ngươi đã phát triển nhiều như vậy."

Thanh âm Cuồng Tôn truyền ra.

Giữa hai mươi năm này, cứ mỗi năm hai người lại nói chuyện với nhau một lần, lần này cũng không ngoại lệ.

"Cái này là một thanh kiếm 2 lưỡi, nếu như ta đoán đúng, thân xác của ngươi đã mục nát rồi chăng ?!" Diệp Trần chậm rãi nói.

"Vẫn chưa mục nát, đương nhiên cũng không khác gì mấy. Ngươi đã biết rõ đây là một thanh kiếm 2 lưỡi, vì sao còn muốn nghiên cứu chứ ?" Cuồng Tôn hỏi lại Diệp Trần.

Diệp Trần nói: "Ta có biện pháp vượt qua được."

Những làn khói đen bên trong Hắc Phong Giản, tất cả đều ẩn chứa những mặt trái của tin tức hỗn loạn, căn cứ vào những tin tức này để đề thăng Võ Đạo Nguyên Thần sẽ làm cho mối liên hệ giữa Võ Đạo Nguyên Thần cùng thân xác bị tách biệt nhau, sau một thời gian dài, thân xác hội sẽ dần dần bị mục nát đi, lúc đó sẽ khó có thể khôi phục trở lại.

"Biện pháp gì?"

Cuồng Tôn thanh âm thoáng lớn lên một tí.

"Đem võ đạo ý chí tăng lên tới Cửu giai."

"Biện pháp này ta cũng đã nghĩ qua, nhưng không thực tế, bởi vì điều kiện tiên quyết là phải đề thăng ý chí tại lúc thân thể chưa bị mục nát, nếu như thân xác đã mục nát rồi, ý chí dù có cường đại hơn thì chỉ làm cho Võ Đạo Nguyên Thần mạnh lên mà thôi, thân thể đã mất đi rồi tựu không còn ý nghĩa gì nữa."

"Cho nên biện pháp này trước mắt chỉ có ta là có thể vượt qua mà thôi."

Diệp Trần không có nói cho Cuồng Tôn biết hắn vì cái gì lại có thể vượt qua, đây là bởi vì bản thân hắn có Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý là hai đại Kiếm Ý. Hai đại Kiếm Ý này cộng hưởng lẫn nhau nên tiến bộ sẽ nhanh hơn, hoàn toàn có thể nắm chắc tại lúc thân xác bị mục nát mà đột phá Kiếm Ý lên cảnh giới cao hơn.

Ngày qua ngày, năm qua năm, Diệp Trần đã đem phần lớn thời gian để nghiên cứu những làn khói đen, làm cho Võ Đạo Nguyên Thần tiến bộ nhanh chóng.

Thời gian dần trôi qua, Diệp Trần phát hiện Võ Đạo Nguyên Thần của mình đã trở nên có cảm nhận, màu sắc phát triển theo hướng màu xanh đậm.

"Tựa hồ khoảng cách đến bình cảnh càng gần hơn rồi!"

Diệp Trần như có điều suy nghĩ.

Ngày hôm đó, toàn thân Diệp Trần phảng phất như bị một dòng điện siêu cường quét qua, cả người chợt mềm yếu đi, sau một khắc, Võ Đạo Nguyên Thần không tự chủ được và nhẹ nhàng đi ra.

Võ Đạo Nguyên Thần có hào quang lập loè, lan ra từng đợt uy áp khủng bố, chợt, màu sắc Võ Đạo Nguyên Thần càng ngày càng sâu thẫm hơn, từ màu xanh đậm đã biến thành màu vàng có hơi xanh nhạt, chiếu rọi ra Thanh Đồng hào quang, theo đó cả Thiên Địa quy tắc cũng xuất hiện tình trạng nhộn nhạo, phảng phất như đang bị vặn vẹo đi, đây là dấu hiệu phá vỡ cực hạn của Thiên Địa.

"Sâm La Vạn Tượng!"

Ý niệm trong đầu khẽ động, cơ hồ trong vô thức, Diệp Trần đã thi triển ra Sâm La Vạn Tượng với một thay đổi không bình thường, trước kia Sâm La Vạn Tượng chỉ vẹn vẹn đạt được trăm vạn cái biến hóa, thì hiện tại rốt cuộc đã vượt qua cái cực hạn này, hình thành ra xu hướng vô số biến hóa.

Đương nhiên, so với Tam Giới Sát Quyền chính thức vẫn còn kém hơn vô số lần, bởi Tam Giới Sát Quyền đã làm được tình trạng hóa những thứ phức tạp thành đơn giản rồi.

Thanh Đồng Võ Đạo Nguyên Thần, thành!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1538: Khí Tức Cường Đại Trong Động Quật

Nếu như nói võ học, ý chí, lĩnh vực … là "cơ bắp" của một người, thì như vậy tinh khí thần chính là "xương cốt" của họ, mà Võ Đạo Nguyên Thần thì chính là hình thái hoàn mỹ của tinh khí thần.

Để siêu việt thiên đạo cực hạn, nếu chỉ dựa vào "cơ bắp" là không được, mà "xương cốt" bản thân cũng phải theo kịp .

Tựu giống với một người Sinh Tử cảnh vương giả bình thường, dù cho hắn có tri thức của vô thượng võ học nhưng cũng không có biện pháp thi triển ra hoàn toàn được, nếu thật sự muốn thi triển ra hoàn toàn thì chỉ sợ cả người hắn sẽ bị vô thượng võ học "cắn trả" mà chết trước tiên.

Diệp Trần đã nhận được tinh túy võ học của tam giới Chí Tôn nhưng lại không có được tin tức về phương diện Võ Đạo Nguyên Thần, cho nên vẫn một mực cho rằng, chỉ cần từ từ tu luyện thì Sâm La Vạn Tượng sớm muộn cũng sẽ có thể siêu việt thiên đạo cực hạn. Bây giờ suy nghĩ lại, thật đúng là sai lầm quá lớn, chỉ sợ rằng Tam giới Chí Tôn Võ Đạo Nguyên Thần đã sớm vượt qua Thanh Đồng cấp bậc , đạt đến Bạch Ngân cấp bậc rồi. Còn Hoàng kim Võ Đạo Nguyên Thần, theo lịch sử ghi lại, một khi đạt tới cấp bậc này thì khoảng cách trở thành Chân Thần đã không còn xa nữa.

Đương nhiên , Thanh Đồng Võ Đạo Nguyên Thần của Diệp Trần vẫn có một ít khác biệt với Thanh Đồng Võ Đạo Nguyên Thần bình thường, bởi bên trong nó có rất nhiều bí mật, và những bí mật này tràn ngập khí tức quỷ dị .

"Xem ra, chỉ khi Hủy Diệt Kiếm Ý và Bất Hủ Kiếm Ý đạt tới cửu giai thì mới có thể chặt đứt được những bí mật này mà thôi."

Diệp Trần cau mày .

Hắn không hối hận khi nghiên cứu những làn khói đen kia, bởi nếu như không nghiên cứu chúng thì muốn đem Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên tới Thanh Đồng cấp bậc, tối thiểu phải mất mấy ngàn năm tích lũy. Trong nhân tộc, chỉ có Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn là có Võ Đạo Nguyên Thần Thanh Đồng cấp bậc, những người khác đều thấp hơn không ít .

"Không thể tưởng tượng nổi! Trong ngắn thời gian như vậy mà ngươi có thể đem Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên tới Thanh Đồng cấp bậc? Ngươi làm sao làm được chứ?"

Lại một lần tuần tra nữa bên trong huyệt động, Cuồng Tôn phát hiện ra vẻ dị thường của Diệp Trần.

"Chỉ là vận khí thôi." Diệp Trần nói.

"Không, đây tuyệt đối không phải vận khí, những tin tức hỗn loạn phức tạp kia, nếu chỉ đơn giản dựa vào vận khí thì không cách nào phá giải được." Thở dài một hơi , Cuồng Tôn nói: "Võ Đạo Nguyên Thần căn bản chính là một người thực sự, thậm chí có thể nói là tánh mạng thứ hai của chúng ta, càng đến hậu kỳ thì tầm quan trọng của Võ Đạo Nguyên Thần càng lớn. Bất quá ngươi mới vừa nhập môn nên theo chất lượng nhìn lại, tương đương với Thanh Đồng Võ Đạo Nguyên Thần, và Thanh Đồng Võ Đạo Nguyên Thần của ngươi vẫn còn kém của ta hơn trăm lần. Lúc này, nếu ngươi muốn tiếp tục tiến bộ thì đám khói đen thông thường kia đã vô dụng rồi, chỉ có những khói đen trong động quật mới có thể để cho ngươi tiếp tục tiến bộ đấy."

"Ngươi muốn dụ ta đi xuống đó à !"

Diệp Trần nói thẳng .

"Có phải hay không thì bản thân ngươi tự căn nhắc ."

Cuồng Tôn không nói nữa .

Nhìn liếc nhìn thật sâu vào huyệt động, sau khi Võ Đạo Nguyên Thần đạt tới Thanh Đồng cấp bậc, Diệp Trần loáng thoáng có thể chứng kiến một

bóng dáng màu xanh đang ngồi xếp bằng trong huyệt động .

Trở về Không gian Tu luyện!

Diệp Trần có thể đơn giản áp chế Lục cấp Chí Tôn Tượng Chiến, thực lực tiến bộ rất thần tốc .

Đợi đến khi lục cấp Chí Tôn Tượng Chiến biến mất, Diệp Trần lại ngưng luyện ra một Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến .

Luận về công thủ thực lực, Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến tương đương với Siêu Cấp Chí Tôn yếu nhất, nhưng ngay cả cường đại Chí Tôn nếu bị trúng một chiêu chính diện của nó, tuyệt đối sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng, cho dù là Diệp Trần cũng không dám coi thường, đều phải rất cẩn thận.

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm

Khí kình bạo tạc dữ dội theo kiếm quang tung hoành, Diệp Trần đâm xuyên qua tứ phía Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến, hoàng Thần Kiếm thỉnh thoảng vung vẩy ra một đạo kiếm khí khổng lồ trảm kích về hướng đối phương .

Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến có công kích tương đồng với Lục cấp Chí Tôn Tượng Chiến nhưng so ra lại đơn giản hơn, đồng thời uy năng lại tăng phúc thập phần đáng sợ, chỉ đơn giản vung quyền thôi cũng có thể tạo ra Thời Không Phong Bạo, khiến cho hết thảy biến hóa của đối phương tan thành mây khói .

"Lùi lại cho ta!"

Sâm La Vạn Tượng được thi triển ra, Diệp Trần đâm một kiếm trúng vào lồng ngực Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến, đẩy đối phương bay rớt ra ngoài. Đương nhiên, muốn đánh tan đối phương là không có khả năng, bởi dưới tình huống hai bên ngang cấp nhau, thông thường sẽ rất khó đánh chết được đối phương, cho dù có mạnh mẽ hơn người khác gấp trăm ngàn lần thì cũng rất khó khăn, tựu giống với chuyện Địa Ma tôn nếu muốn giết Kim Phật Chí

Tôn mà chỉ dựa vào năng lực bản thân hắn thôi là không được, chỉ khi dựa vào lực lượng của thánh khí thì mới có thể thành công.

Một kiếm !

Hai kiếm !

Chiếm cứ thế thượng phong, Diệp Trần không cho Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến bất cứ cơ hội nào, một mực chém cho năng lượng của đối phương bị hao hết, thân thể tự động tiêu tán .

"Thực lực của ta bây giờ có lẽ đã tương đương với Siêu Cấp Chí Tôn yếu nhất rồi."

Nếu như không có Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến thì Diệp Trần rất khó hiểu được mình đang ở vào cấp bậc gì , bất quá hắn cũng tinh tường, tuy Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến mạnh hơn hắn không ít, nhưng xét về thực lực tổng hợp thì Thất Cấp Chí Tôn Tượng Chiến đến cùng vẫn thấp hơn nhiều so với Siêu Cấp Chí Tôn thực sự, bởi Siêu Cấp Chí Tôn thực sự có vô số thủ đoạn.

"Cũng vừa đúng lúc phải đi tuần tra rồi !"

Đối với Chí Tôn mà nói , một năm trôi qua quá nhanh, trong trạng thái tu luyện, họ căn bản không phát hiện được thời gian đang trôi qua .

"Có nên đi vào động quật một chuyến hay không?"

Diệp Trần trong đầu sinh ra một ý niệm.

Hắc Phong Giản được chia thành phần hai phần, một phần là khe sâu có nham bích hai bên, một phần là động quật cuối cùng. Trên thực tế, động quật là chỗ mà bọn hắn không cần phải vào tuần tra, bởi nếu có dị động thì bọn hắn phải trực tiếp thông báo cho Chân Vũ Chí Tôn biết là đủ.

"Khó trách có không ít Chí Tôn sau khi đi vào đã bị Cuồng Tôn làm ảnh

hưởng, thực lực không cách nào tiến bộ, hoặc như bị điên."

Chí Tôn có ý chí lực rất mạnh, rất khó có thể chiêu dụ được bọn hắn, muốn hấp dẫn bọn hắn thì chỉ có một cách, đó chính là thực lực. Diệp Trần không biết việc đi vào động quật kia sẽ có hậu quả gì hay không nhưng giờ phút này hắn rất rõ ràng , hắn đã bị Cuồng Tôn làm ảnh hưởng. Nhưng ngược lại mà nói, chỉ cần hắn không tiến vào động quật thì ảnh hưởng Cuồng Tôn đối với hắn đã vô dụng, còn nói rộng hơn, kỳ thật chính là lực ý chí đã bị dao động, đây là điểm yếu trí mạng đấy.

Lắc đầu, Diệp Trần cười khổ, xem ra tâm cảnh của mình vẫn chưa đủ mạnh, bằng vào cảnh giới hiện tại của mình thì động quật là nơi tuyệt đối không thể đi vào, nguy hiểm bên trong quá lớn rồi.

Một ngày nào đó sẽ không thể không đi, khi đó ngược lại đi lại là chuyện tốt rồi .

"Ý chí lực của ngươi mạnh hơn so với tưởng tượng của ta, lực ý chí càng mạnh thì khi tiến vào động quật sẽ gặp phong hiểm càng nhỏ."

Lần này, Cuồng Tôn chỉ nói một câu với Diệp Trần.

Lại một năm nữa đã đến, lần này Cuồng Tôn không nói gì, nhưng Diệp Trần trong thâm tâm cảm ứng được, ánh mắt của Cuồng Tôn đang nhìn về phía hắn, vô cùng âm trầm.

"Động quật, thật đúng là không thể đi vào rồi!"

Thở dài một hơi , Diệp Trần ly khai .

Trong vài năm sau, Diệp Trần không có bất kỳ trao đổi nào cùng Cuồng Tôn, Diệp Trần cũng hoàn toàn dứt bỏ ý niệm tiến vào động rồi quật trong đầu .

Tiến vào Hắc Phong Giản năm thứ 50 .

Vù vù vù vù vù

Bên trong Hắc Phong Giản, những cơn gió lốc đen kịt không ngừng gào thét, toàn bộ Hắc Phong Giản cũng bị sương mù màu đen nồng nặc bao phủ, đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón. Trên tầng thứ ba của tòa nhà, Diệp Trần sinh lòng cảm ứng thứ gì đó, vội vàng ly khai Tu luyện không gian và đi ra bên ngoài tòa nhà.

"Chuyện gì xảy ra vậy ?"

Trên khuôn mặt Diệp Trần tràn đầy vẻ ngưng trọng, tại nơi tận cùng Hắc Phong Giản phóng xạ ra một cổ khí tức cường đại, cổ khí tức này so với của Chân Vũ Chí Tôn chỉ có hơn chứ không kém, “rầm rầm” , sau đó, một hồi tiếng ma sát của khóa dây xích vang lên, nối thành một mảnh .

Không chần chờ chút nào, Diệp Trần bóp nát Hắc Phong lệnh bài trong tay.

Hắc Phong lệnh bài vừa vỡ ra, Chân Vũ Chí Tôn ngay lập tức sẽ biết rõ bên trong Hắc Phong Giản đã xảy ra đại sự, bằng vào tốc độ của hắn chạy tới đây cũng không mất bao nhiêu thời gian .

Bỗng nhiên, phía bên phải Diệp Trần lóe lên hàn quang, hướng phía Diệp Trần nổ bắn ra .

“Ầm” !

Diệp Trần lập tức rút Hoàng Thần Kiếm ra đón đỡ công kích .

"Liệt Hỏa Chí Tôn, là ngươi !"

Diệp Trần tròng mắt hơi híp lại, nhìn chằm chằm vào Liệt Hỏa Chí Tôn theo trong làn khói đen bạo lộ ra.

"Ta không phải là Liệt Hỏa Chí Tôn, gã Liệt Hỏa Chí Tôn thực sự đã bị ta đã ăn thịt rồi." thân thể cùng khí tức Liệt Hỏa Chí Tôn đã biến đổi trở

thành một Chí Tôn xa lạ, huyết nhục của hắn hết sức kỳ quái, ở vào trạng thái bán trong suốt, phảng phất tựa như được tạo thành từ một khối băng vậy.

Tại nơi tận cùng Hắc Phong Giản có một thứ khí tức cường đại nào đó đang cố thoát ly trói buộc, còn ở trước mắt lại có một Chí Tôn lạ mặt, Diệp Trần thoáng cái đã minh bạch rất nhiều .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1539: Thực Lực Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần

Nếu Chân Vũ chí tôn hoặc Kim Phật chí tôn có mặt ở trong này, nhất định sẽ nhận ra gã chí tôn xa lạ có thân thể giống như tạo thành từ băng hoa kia chính là Vô Hạ Ma Tôn, kẻ có huyết thống thập phần cường đại và hiếm thấy trong Ma tộc, có tên gọi là Bách Biến Ma Nhân huyết thống.

Bách biến Ma Nhân so với huyết thống Hắc Ám ma nữ cùng Hắc Ám thần nữ đều hiếm hơn nhiều, thậm chí không sai biệt lắm cùng huyết thống Đại Ma Vương.

Tuy rằng bách biến Ma Nhân không cường đại như Đại Ma Vương huyết thống, nhưng bọn hắn lại có một năng lực thiên phú rất độc đáo, đó là có thể biến ảo ra bộ dáng của người đã bị hắn ăn thịt. Mà ngay cả hơi thở, trí nhớ cùng với linh hồn cũng đều giống như đúc, không có bất kỳ tì vết nào. Có thể nói, trong cùng cảnh giới, Bách Biến Ma Nhân hiếm khi bị phát hiện ra thân phận thật của mình, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao 'Liệt hỏa chí tôn' có thể qua mặt được Chân Vũ chí tôn và lẻn vào Hắc Phong giản.

Diệp Trần tất nhiên không biết đối phương thuộc loại huyết thống gì, bất quá khí tức và ma lực mà đối phương phát ra đã làm bộc lộ thân phận và chủng tộc của hắn, thật hiển nhiên, đối phương đến từ Ma tộc.

"Diệp Trần, ngươi thật vĩ đại đấy, nếu như ngươi có thể gia nhập Ma tộc chúng ta thì sau này, khi Ma tộc nhất thống toàn bộ vũ trụ, nhân tộc có thể trao về quyền cai quản của ngươi." Vô Hạ Ma Tôn ảm đạm cười, đề nghị nói.

Diệp Trần lạnh nhạt nói: "Loại hấp dẫn này đối với ta không có bất kỳ tác dụng nào cả, ngươi không cần mượn việc này để kéo dài thời gian."

"Kéo dài thời gian, ha ha, ta cũng không phải là Liệt Hỏa Chí Tôn, ngươi cũng không phải Chân Vũ chí tôn hay Kim Phật chí tôn, ngươi cho rằng ta cần phải bám trụ vào ngươi sao?"

Vô Hạ Ma Tôn khóe miệng nhếch lên, giễu cợt nói.

"Đúng hay không thì ngươi cứ thử xem, sẽ rõ ngay thôi."

Đám sương mù đen kịt càng ngày càng nồng đậm hơn, làm cho linh hồn lực cũng phải nhận lấy ảnh hưởng, Diệp Trần nắm thật chặc Hoàng Thần Kiếm, U Minh thánh nhãn cũng lập tức mở ra, khóa chặt vị trí đối phương lại.

Độ cong trên khóe miệng Vô Hạ Ma Tôn dần dần thu lại, “sưu”, đám sương mù đen nhanh chóng bị gạt ra. Trong nháy mắt, Vô Hạ Ma Tôn đã đi vào phía bên phải Diệp Trần. Chủy thủ trong tay hắn liền hóa thành một con rắn độc lao vào vị trí trái tim Diệp Trần.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần dễ dàng tránh được một kích kia, ngay lập tức giáng trả một kiếm về phía đối phương.

Kiếm quang chói mắt bùng nổ, Vô Hạ Ma Tôn phát hiện ra bản thân mình vô luận như thế nào cũng đều không thể tránh nổi một kiếm này, một kiếm này đã phong tỏa mọi đường lui của hắn rồi, ngay cả thời không cũng đều bị khóa chặc.

“Đương!”

Tia lửa văng khắp nơi trong không trung, còn Vô Hạ Ma Tôn thì bị chấn bay rớt ra ngoài, cánh tay phải cũng bị vặn vẹo một cách quỷ dị.

Tại thời khắc mấu chốt, hắn đã dùng chủy thủ chặn một kiếm này, nhưng góc độ có chênh lệch chút ít nên ngay cả một phần mười lực lượng cũng chưa phát huy ra được.

"Ngươi là siêu cấp chí tôn?"

Vô Hạ Ma Tôn chần chờ nhìn về hướng Diệp Trần.

Diệp Trần không trả lời, lập tức một chiêu Ngũ Hành Trảm tấn công tới.

"Cho dù ngươi là siêu cấp chí tôn thì sao chứ, ta cũng thế." Vô Hạ Ma Tôn rít gào lên một tiếng, không ngừng huy vũ chủy thủ tạo ra khí mang có hình dạng một đóa hoa sen thủy tinh ngăn cản đám kiếm khí ngũ sắc.

C...RẮC!!!

Đoa hoa thủy tinh vỡ vụn, thoáng cái đã bị chém ra thành từng mảnh vụn, đám kiếm khí đa sắc còn thừa lại cũng khắc lên một vết kiếm nhợt nhạt ở trên ngực Vô Hạ Ma Tôn.

Trong cảnh giới Siêu cấp chí tôn, đồng dạng cũng có mạnh có yếu. Rất rõ ràng, thực lực mà Vô Hạ Ma Tôn thể hiện ra rõ ràng là yếu nhược hơn Diệp Trần một mảng.

"Đáng giận!"

Vô Hạ Ma Tôn không dự đoán được Diệp Trần lại tiến bộ nhanh như vậy, trước khi tiến vào Hắc Phong giản, hắn đã nghe ngóng qua, thực lực của Diệp Trần tối đa cũng chỉ bằng cường đại chí tôn đứng đầu mà thôi.

"Sâm La Vạn Tượng!"

Gặp Ngũ Hành Trảm không thể trực tiếp đánh trúng được Vô Hạ Ma Tôn, Diệp Trần lập tức biến đổi kiếm thế, Sâm La Vạn Tượng với biến hóa cực đại nhanh chóng được thi triển ra. Từ khi Võ đạo nguyên thần đạt tới Thanh Đồng cấp bậc, Sâm La Vạn Tượng của Diệp Trần đã đạt đến khả năng biến hóa gần như vô hạn. Vô Hạ Ma Tôn làm sao có thể chống đỡ được, trên người liên tiếp trúng phải hơn mấy trăm ngàn vết kiếm, ngay cả chí tôn bảo giáp trên người cũng đều không thể triệt tiêu công kích hoàn toàn, khiến cho hủy diệt kiếm ý có thể xâm nhập vào bên trong cơ thể, ngay sau đó, từng đạo kiếm quang lại từ trong cơ thể hắn xé ra, trông hắn lúc này giống như một con nhím to lớn vậy.

"Khốn kiếp, phá cho ta!"

Vô Hạ Ma Tôn điên cuồng vận chuyển ma công, tống hết đám hủy diệt kiếm khí ra khỏi cơ thể.

"Thiên Y Vô Phùng - Vạn Xà Xuyên Tâm!"

Chủy thủ trong tay Vô Hạ Ma Tôn biến ảo thành một con rắn độc màu đen, sau đó hắn chỉ khẽ buông tay, con rắn lập tức bay vút ra ngoài, trên đường đi đồng thời biến ảo thành ngàn vạn con rắn độc khác với đủ mọi hình dạng, mỗi một con đều lần theo nhược điểm trên người Diệp Trần phóng đến, phảng phất như chúng có linh tính vậy.

Diệp Trần nhìn ra được một chiêu này của đối phương có ẩn chứa âm dương tuyệt kỹ, còn có cả độc chi tuyệt kỹ, chỉ cần bị đánh trúng thì khẳng định là sẽ rơi vào thống khổ. Ngay lập tức, kiếm quang ngũ sắc tỏa ra tràn ngập thành một khối quang cầu bao phủ bảo vệ lấy Diệp Trần - Ngũ Hành Kiếm pháp Thịnh Cực Nhi Suy.

Khúc khích khúc khích khúc khích!

Đám rắn độc càng lúc càng biến ảo ra nhiều hơn, thế nhưng như trước vẫn khó có thể đột phá được vòng quang cầu, ngược lại tự động tiêu tán đi.

"Tử vong thiết cát!"

Bỗng nhiên, quang cầu ngũ sắc nội liễm và dung nhập vào trong cơ thể, sau một khắc Diệp Trần chém ra một kiếm, kiếm mang trải rộng ra ngàn vạn lần khiến cho tầng tầng lớp lớp thời không bị cắt thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

"Tẩu thoát ngay!"

Vô Hạ Ma Tôn giật mình, luận về công thủ thực lực thì hắn miễn cưỡng cũng được xem như siêu cấp chí tôn, nhưng tại trên kỹ xảo chiến đấu thì lại kém xa Diệp Trần.

Một dòng máu tuôn ra, đó là máu của Vô Hạ Ma Tôn lưu lại do bị trúng chiêu.

Vô Hạ Ma Tôn đã nhanh chóng hướng tới khu vực cuối Hắc Phong giản lao đi.

Diệp Trần nghĩ nghĩ, sau đó lập tức đuổi theo, chỉ còn một khoảng thời gian ngắn nữa là Chân Vũ chí tôn sẽ tới đây, Hắc Phong lệnh bài đã bị bóp nát nên có muốn đi ra ngoài cũng không được, chi bằng cứ đi xem chuyện gì đang xảy ra cũng tốt.

Càng tiếp cận khu vực tận cùng của Hắc Phong giản, đám khói đen càng trở nên dày đặc và đặc quánh hệt như dòng nước vậy, làm cho người ta có cảm giác thật không thoải mái chút nào. Dựa vào U Minh thánh nhãn, Diệp Trần theo sát ở phía sau Vô Hạ Ma Tôn.

Mơ mơ hồ hồ, Diệp Trần nhìn thấy ở tận cùng Hắc Phong giản có một cái bóng thật lớn có thành màu bạc hơi nhạt.

"Võ đạo nguyên thần!"

Diệp Trần trong lòng cả kinh!

Võ đạo nguyên thần được phân thành ba cấp bậc, theo thứ tự là Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim. Võ đạo nguyên thần đạt tới cấp bậc Bạch Ngân thì trên căn bản đã là Truyền Kỳ chí tôn rồi, trăm triệu người cũng không phải là đối thủ hắn. Mặc dù nói võ đạo nguyên thần của đối phương đã có hơi ảm đạm, tựa hồ đã bị hao tổn rất nhiều, nhưng Bạch Ngân võ đạo nguyên thần vẫn là Bạch Ngân võ đạo nguyên thần, Thanh Đồng võ đạo nguyên thần luôn kém khá xa so với nó.

May mắn là, Diệp Trần cũng nhìn thấy Bạch Ngân võ đạo nguyên thần kia đã bị xiềng xích khóa lại, cái xiềng xích kia kéo dài đến tận cùng của một động quật trong Hắc Phong giản, phát ra tiếng va chạm loảng xoảng loảng xoảng.

"Ta sớm đã nghĩ đến, ở bên trong Hắc Phong giản nhất định là có người sống, thân thể bọn họ tuy rằng đã mục nát nhưng chính võ đạo nguyên thần đã bảo vệ và lưu giữ lại, ít nhất cũng có thể lưu trữ một trăm vạn năm trở lên."

Diệp Trần tốc độ tăng lên cực nhanh, chỉ chốc lát sau đã đuổi theo sát bên Vô Hạ Ma Tôn, “Ầm”, trong nháy mắt, một đạo tia chớp màu vàng kim phóng ra ngoài, đánh trúng vào Vô Hạ Ma Tôn.

Trúng chiêu, thân hình Vô Hạ Ma Tôn liền bị lảo đảo, đầu váng mắt hoa, U Minh Thánh Nhãn phối hợp với linh hồn công kích đã tạo ra lực sát thương kinh người, khiến cho tốc độ của Vô Hạ Ma Tôn không khỏi chậm đi rất nhiều.

"Diệp Trần, ngươi thực là đang muốn chết."

Vô Hạ Ma Tôn thẹn quá hóa giận, đối phương biết rõ nơi tận cùng của Hắc Phong giản là cấm địa mà còn dám đuổi theo, thật sự là không biết sống chết.

Diệp Trần cười lạnh, trên người Thanh Đồng quang huy nở rộ rồi chém một kiếm toàn lực về phía Vô Hạ Ma Tôn.

Keenggg!

Một kiếm này đã bị chặn lại, nhưng không phải là Vô Hạ Ma Tôn, mà là một cánh tay thật lớn màu trắng bạc vươn ra từ trong đám khói đen, kiếm quang do Diệp Trần phóng ra bị hắn nắm ở trên tay mà trông như một con lươn, càng liều mạng phóng đến thì càng bị bóp nát.

Ba!

Kiếm quang bị bóp nát hoàn toàn, sau một khắc, một trận thanh âm già nua giống như từ chỗ sâu trong địa ngục truyền tới, "Đã bao nhiêu năm qua rồi, một tên tiểu bối mà cũng có thể dám ở trước mặt ta làm càn."

"Đây là thực lực của Bạch Ngân võ đạo nguyên thần sao?"

Diệp Trần đồng tử co rút thành một điểm, cả người nhanh chóng ngừng lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1540: Hủ Ma Thiên Tôn Giao Chiến Chân Vũ Chí Tôn

Thấy bàn tay Bạch Ngân bóp nát công kích của Diệp Trần, trên mặt Vô Hạ Ma Tôn hiện lên vẻ vui mừng khôn siết, hướng tới phương hướng Bạch Ngân thủ xuất hiện và chắp tay nói: "Chúc mừng Thiên Tôn thoát khỏi động quật."

"Ngươi còn mệt nhọc nhiều hơn khi mang đến cho ta viên Vạn ma huyết tinh kia, đáng tiếc là chỉ có một viên, nếu có thêm một viên nữa là có thể làm tan chảy sợi dây phong ấn trên người của ta rồi." bên trong đám khói đen, thanh âm thản nhiên nói.

Vô Hạ Ma Tôn cười thẹn mà không biết phải trả lời thế nào, vạn ma huyết tinh là Ma tộc chí bảo, mức độ trân quý không thua kém gì một siêu cấp chí tôn, trước mắt cả Ma tộc cũng chỉ có một viên mà thôi, nếu kế hoạch giải cứu lần này thất bại thì Ma tộc không thể nghi ngờ là tổn thất thảm trọng.

"Thiên tôn, kẻ này là bất thế thiên tài của nhân tộc, nếu có thể bắt hắn mang về thì liền có thể làm cho nhân tộc rơi vào thế “ném chuột sợ vỡ bình" đấy . Vô Hạ Ma Tôn hướng về thân ảnh bên trong làn khói đen đề nghị nói.

"Ngươi nói có lý!"

Rầm rầm!

Thanh âm khóa sắt ma sát vang lên, đám khói đen bị gạt ra, để lộ một thân ảnh màu Bạch Ngân có dáng người cao đến bảy trượng hiện ra tại trước người Diệp Trần cùng Vô Hạ Ma Tôn, đây là một tên ma đầu khủng bố giống như được đúc kết bằng Bạch Ngân vậy, hai mắt tỏa ra một thứ ánh sáng màu xanh lục trông thật quỷ dị. Nếu tinh tế quan sát, sẽ có thể phát hiện

ra thân ảnh này căn bản không có thân thể thực sự, mà là một võ Đạo Nguyên thần có cấp độ rất sâu dày. Ở trên người của hắn tổng cộng có chín cái khóa sắt, trên đầu có một cây, hai vai bị khóa bởi một cây, hai cánh tay, hai chân cũng đều có một cây, tại chỗ xương sống thì có đến hai cây. Chín cái khóa sắt này giống như chín con rắn độc đâm thật sâu vào trong cơ thể hắn, ngoài ra ở một vị trí khác lại có gắn thêm một quả mai thiết cầu, trên thiết cầu có khắc vẽ vô số ký hiệu nhỏ như những con kiến vậy.

Tên ma đầu này vừa xuất hiện thì một con mắt hắn đã khóa chặc Vô Hạ Ma Tôn lại, con mắt còn lại thì tập trung vào Diệp Trần, hết sức quái dị.

"Bách biến Ma Nhân à, thật đúng là hiếm lạ, tại thời đại của ta không có đấy."

Ánh mắt trái từ trên người Vô Hạ Ma Tôn dời đi, toàn bộ lực chú ý của gã ma đầu đều đặt vào trên người Diệp Trần.

Một cỗ áp lực vô hình chợt tăng cao, Diệp Trần cảm giác trên người của mình như bị đè nặng bởi một tòa thái cổ đại sơn vậy, đến cử động một đầu ngón tay cũng đều tựa hồ rất khó khăn.

"Phải đợi Chân Vũ chí tôn đến rồi."

Hít sâu một hơi, Diệp Trần ổn định lại cảm xúc, Bạch Ngân võ Đạo Nguyên thần trước mắt này mặc dù là cổ ma, nhưng Chân Vũ chí tôn lại có được thánh khí nên chưa chắc sẽ sợ đối phương.

"Không biết các hạ là là ai?"

Diệp Trần bình tĩnh hỏi.

Gã ma đầu ha ha cười, "Nhìn vào linh hồn và khí tức của ngươi, ta biết ngươi thật sự còn chưa quá một thiên tuế, đúng là một thiên tài. Có tư cách biết danh hiệu của ta đấy, nhớ kỹ đi, ta tên gọi là Hủ Ma Thiên Tôn, hiện tại đi theo ta đi!"

Nói xong, Hủ Ma Thiên Tôn vung tay lên, năm ngón tay phải co lại như Ngũ Chỉ sơn, bao phủ về hướng Diệp Trần.

"Ngũ Hành Trảm!"

Diệp Trần giận dữ hét một tiếng, vô số kiếm khí ngũ sắc bổ về phía đối phương.

Thương!

Đốm lửa văng khắp nơi, thế nhưng tay phải của đối phương so với trong tưởng tượng của Diệp Trần còn cứng rắn hơn vô số lần, Ngũ Hành Trảm căn bản không thể phá được phòng ngự của gã. Ngay cả một chút vết xước nhỏ cũng đều không thể tạo ra.

Nếu như là những địch nhân khác, Diệp Trần cho dù đấu không lại thì cũng nắm chắc có thể tránh được một kích, thế nhưng đây chính là Hủ Ma Thiên Tôn, một cái vung tay đơn giản của hắn lại ẩn chứa vô cùng huyền ảo, căn bản không để cho đối phương né tránh được. Diệp Trần biết rõ, thực lực giữa hai người đã chênh lệch quá xa và lớn đến mức không thể lấy kỹ xảo chiến đấu để bù đắp được.

Chỉ thấy Diệp Trần mặc dù đã bị trảo lực khống chế nhưng vẫn có thể phát ra cuồn cuộn kiếm quang ngũ sắc, sau đó đám kiếm quang lại hóa thành một cái quang cầu ngũ sắc thật lớn che chở bản thân, ngay lập tức bàn tay Bạch Ngân của Hủ Ma Thiên Tôn cũng lọt vùng phạm vi của kiếm quang, khiến cho tốc độ cùng uy năng của trảo lực nhất thời bị giảm xuống rất nhiều, hệt như bị vây hãm trong một vũng bùn vậy.

"A, có chút ý tứ!"

Hủ Ma Thiên Tôn vừa rồi có chút lơ đễnh, tay phải của hắn thoáng gia tăng thêm một ít lực lượng, nhất thời, kiếm quang ngũ sắc bị bẻ cong, ngũ sắc quang cầu liên tục bị áp chế, cuối cùng bị ép thành một quả cầu lớn có đường kính chừng mười trượng. Tình trạng lúc này vô cùng nguy cấp, quang

cầu lớn thì bao vây lấy Diệp Trần, còn bàn tay Bạch Ngân của Thiên Tôn thì nắm lấy quả cầu kéo về phía hắn.

"Yêu nghiệt, mau buông tay!"

Tình huống như ngàn cân treo sợi tóc, một đạo quang mang màu đồng xanh lao đến đâm xuyên thủng bàn tay Bạch Ngân.

"Kẻ nào?"

Hủ Ma Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn về phía chỗ sâu trong làn khói đen.

Vô Hạ Ma Tôn tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, sắc mặt liền có chút khẩn trương.

Đám khói đen tan đi, để lộ ra một dáng người trung niên khôi ngô, cao chừng năm trượng, trong tay của hắn là một thanh Thanh Đồng giản, uy năng từ nó không ngừng phát ra mãnh liệt.

"Chân Vũ chí tôn!"

Nhìn thấy Chân Vũ chí tôn đến, Diệp Trần thở ra một hơi, Chân Vũ chí tôn thân là người đứng đầu trong các siêu cấp chí tôn, lại có thánh khí trong tay, nên đối phó với một cái Bạch Ngân võ Đạo Nguyên thần, hẳn là không phải chuyện bất khả thi.

"Diệp Trần, ngươi không sao chứ! chuyện gì đã xảy ra ?" Chân Vũ chí tôn liếc mắt đánh giá Diệp Trần, đối với Diệp Trần, hắn luôn rất coi trọng, nhân tộc hiện tại đang ở vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối, cần phải dựa vào bực thiên tài như Diệp Trần mới có thể ngăn được cơn sóng dữ, nếu hiện tại mất đi hắn thì tổng sẽ có một ngày, nhân tộc sẽ yếu nhược đi.

"Liệt hỏa chí tôn chính là Ma tộc chí tôn biến ảo thành, hắn đã dùng vạn ma huyết tinh phóng xuất tên ma đầu này ra, mà hắn chính là Hủ Ma Thiên Tôn, ngài cẩn thận một chút."

Diệp Trần lui ra phía sau Chân Vũ chí tôn, nhắc nhở nói.

"Hủ Ma Thiên Tôn?"

Chân Vũ chí tôn mặt lộ nét trầm tư.

Ở phía đối diện, Vô Hạ Ma Tôn lại đối với Hủ Ma Thiên Tôn, nói: "Thiên tôn, người này là Chân Vũ chí tôn, nhân tộc đệ nhất chí tôn, trong tay hắn chính là thánh khí Chân Vũ thần giản đấy."

Hủ Ma Thiên Tôn đối với việc vừa rồi bị xuyên thủng bàn tay phải vẫn còn canh cánh trong lòng, "Hơn hai trăm vạn năm trôi qua, một kẻ siêu cấp chí tôn nho nhỏ mà cũng đã là nhân tộc đệ nhất chí tôn, xem ra, nhân tộc ngày nay cũng không thể nào sống khá giả được rồi. Bất quá thánh khí trong tay ngươi rất sắc bén, nếu để ở trên tay ngươi thì cũng như “người tài giỏi mà không được trọng dụng” vậy, đem lại đây cho ta."

Đối phó Diệp Trần, Hủ Ma Thiên Tôn chỉ lấy ra ba bốn phần lực lượng, hiện tại, hắn đã huy động hơn chín thành lực lượng. Chỉ thấy lấy hắn làm trung tâm, quang huy Bạch Ngân sắc bộc phát ra dữ dội, sau một khắc, từ trong vô tận Bạch Ngân quang huy, một quyền “ầm ầm” phóng đi ra với tốc độ nhanh đến kinh người, cả thời không bị ăn mòn một cách mãnh liệt.

"Hủ Ma Thiên Tôn, hơn hai trăm vạn năm trước là Ma tộc truyền kỳ chí tôn! Nguyên lai là hắn."

Chân Vũ chí tôn đến cùng đã tinh thông đủ loại sử sách, vì vậy rất nhanh đã biết được lai lịch của Hủ Ma Thiên Tôn, đương nhiên, cho dù biết được lai lịch của hắn thì Chân Vũ chí tôn cũng không chút sợ hãi, đối phương bây giờ đang là trạng thái Võ Đạo Nguyên thần, lại bị sợi dây chuyền phong ấn khóa chặc nên mười thành thực lực thì nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra ba bốn thành, hơn nữa lại bị phong ấn suốt nhiều năm như vậy, tinh khí thần khẳng định đã bị mài mòn rất nhiều. Càng quan trọng hơn là..., bản thân mình có thánh khí, một khi có thánh khí thì hắn không cần phải kiêng kị đối phương.

Đương!

Chân Vũ chí tôn bổ ra một giản về phía quyền thủ của đối phương, từng bước tiến tới.

"Nếm thử của ta một chiêu Hủ Thực Thần Quyền!"

Tay phải Hủ Ma Thiên Tôn từ màu Bạch Ngân chợt biến thành màu xanh biếc tinh khiết, trên nắm tay màu xanh của hắn lúc này là một mảnh trơn nhầy, không ngừng rơi xuống từng giọt dịch nhờn màu xanh biếc, đám dịch nhờn rơi xuống đến đâu liền làm cho mặt đất trong Hắc Phong giản bị ăn mòn đến đó, tạo thành từng cái lỗ thủng to lớn. Trừ việc đó ra, đạo quyền phong màu xanh biếc đầu tiên mà hắn phóng ra hung hăng xông về phía Chân Vũ chí tôn và Diệp Trần ở phía sau.

"Quyền pháp thật là lợi hại!"

Diệp Trần lấy làm kinh hãi, Hủ Thực Thần Quyền của Hủ Ma Thiên Tôn khẳng định không bằng Tam giới sát quyền, nhưng cũng không chênh lệch quá lớn, quyền kình của một quyền này có thể hóa thành độc khí, thậm chí có thể ăn mòn thiên địa vạn vật và âm dương Càn Khôn.

"Thiên Địa Kiếp!"

Đối mặt một quyền toàn lực của Hủ Ma Thiên Tôn, Chân Vũ chí tôn không dám khinh thường, Lục kiếp của Chân Vũ thất kiếp lập tức được thi triển ra. Địa Thủy Hỏa Phong tứ đại tuyệt kỹ dung hợp, hình thành một luồn ánh sáng hỗn độn có thể hủy diệt cả thiên địa, lực lượng của nó có cũng có thể trùng tạo Càn Khôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1541: Có Thể Sáng Tạo Ra Kiếm Thể Hay Không?

Ba ba ba ba ba...

Trùng kích cũng không tạo ra tiếng nổ kinh thiên động địa, nhưng bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy ở bên trong đám khói đen tràn ngập ra đám bọt khí màu xanh biếc và một loại có màu sắc hỗn độn, hai đám bọt khí không ngừng va chạm vào nhau, đồng quy vô tận.

Hủ Ma Thiên Tôn đến cùng vẫn không địch lại lực lượng của thánh khí Chân Vũ Thần Giản nên bị đánh bay rớt ra ngoài, trên người của hắn bị một ngọn lửa đốt cháy loang lỗ trông như một miếng bơ vậy, trái lại Chân Vũ chí tôn thì gần kề chỉ lui về phía sau ba bước, chiếm cứ thế thượng phong tuyệt đối.

"Đáng giận!"

Hủ Ma Thiên Tôn đã nhận lấy thiệt thòi không lớn nhưng cũng không nhỏ, sắc mặt hắn trở nên rất khó coi, hơn hai trăm vạn năm trôi qua, hắn đã quên mất uy năng của những thánh khí. Hiện tại, Chân Vũ thần giản đã cho hắn biết thánh khí chính là thánh khí, có thể giúp cho chủ nhân vượt cấp khiêu chiến.

"Nhân Họa Kiếp!"

Một chiêu đầu tiên, Chân Vũ chí tôn đã chiếm cứ thượng phong, thừa thắng truy kích, lập tức thi triển ra chiêu Nhân Họa Kiếp, chiêu thức thứ năm trong Chân Vũ thất kiếp. Chỉ trong chốc lát, Chân Vũ chí tôn đã phân thân thành bốn, bốn nhân ảnh đồng thời bao vây lấy Hủ Ma Thiên Tôn. Mỗi nhân ảnh Chân Vũ chí tôn đều có được toàn bộ chiến lực, không có một chút ảo ảnh nào, tứ đại công kích đồng loạt tấn công về hướng Hủ Ma Thiên Tôn

đang đứng ở giữa vòng vây.

"Thiên Khung Hủ Thực!"

Hủ Ma Thiên Tôn rít gào lên một tiếng rồi oanh kích ra một quyền hướng lên trên và một quyền hướng xuống dưới. Ngay sau đó, sóng xung kích hình tròn màu xanh biếc chồng chất lên nhau, hình thành ra một đám mây màu xanh biếc bao phủ quanh người hắn. Theo đó, các công kích của Chân Vũ chí tôn đều dừng lại ở trên đám mây kia, không ngừng phát ra thanh âm “loẹt xoẹt”, rất nhanh sau đó, đám mây bị oanh kích vỡ nát, một đạo hào quang màu đồng xanh còn dư lại tiếp tục đột phá qua đám mây mà bắn thủng ngực Hủ Ma Thiên Tôn.

"Tiểu bối, sẽ có một ngày, ta để ngươi sống không bằng chết."

Thấy đánh không lại Chân Vũ chí tôn, thân thể Hủ Ma Thiên Tôn bỗng nhiên hóa thành một đoàn gió lốc bạch ngân sắc, lập tức đem Vô Hạ Ma Tôn cuốn vào rồi hướng tới cửa ra Hắc Phong Giản lao đi, dọc đường đi, đám khói đen liên tiếp bị gạt ra, chật chội hướng ngược ra phía sau, ngăn cản tầm mắt Chân Vũ chí tôn.

"Diệp Trần, ngươi đứng ở đây đợi ta."

Chân Vũ chí tôn sao lại muốn để cho Hủ Ma Thiên Tôn chạy ra khỏi Hắc Phong Giản, một khi hắn chạy thoát thì đối với nhân tộc mà nói, không thể nghi ngờ là tai hoạ ngập đầu, chân nguyên được đề cao đến cực hạn, tinh khí thần quanh thân lóe sáng lên. “Vù” một tiếng, cả người Chân Vũ chí tôn giống như Kình Nỗ xuyên vân, đuổi theo hướng đám gió lốc bạch ngân sắc.

Song phương một trước một sau, rất nhanh đã đi tới lối vào Hắc Phong giản.

Ầm!

Cách đó rất xa, Diệp Trần cũng nghe được tiếng va chạm thật lớn, lúc Diệp Trần đuổi tới nơi thì tại lối vào chỉ còn lại có một mình Chân Vũ chí

tôn, Hủ Ma Thiên Tôn cùng Vô Hạ Ma Tôn đã biến mất vô ảnh vô tung.

Chân Vũ chí tôn trầm giọng nói: "Thật không nghĩ tới, Hắc Phong giản ở trên tay của ta lại xảy ra chuyện!"

"Ta cũng phải nhận lấy một nửa trách nhiệm."

Nếu Diệp Trần kiên trì cùng 'Liệt hỏa chí tôn' tuần tra Hắc Phong giản, đối phương nghĩ muốn thả Hủ Ma Thiên Tôn ra sẽ không dễ dàng như vậy, đương nhiên, cho tới tận bây giờ, mọi người chỉ có “ngàn ngày phòng kẻ trộm mà lại không ngàn ngày đề phòng kẻ cướp”, trừ phi Diệp Trần thời thời khắc khắc đều đi theo bên người 'Liệt hỏa chí tôn', nếu không, đối phương muốn thả Hủ Ma Thiên Tôn ra thì vẫn có biện pháp đấy.

Chân Vũ chí tôn khoát tay, "Chuyện này không quan hệ đến ngươi, là sơ suất của ta, đáng tiếc là không giết chết được tên Bách biến Ma Nhân kia."

Đối với Chân Vũ chí tôn mà nói, Bách biến Ma Nhân có uy hiếp còn lớn hơn so với Hủ Ma Thiên Tôn, trên người Hủ Ma Thiên Tôn có sợi dây chuyền phong ấn vẫn chưa được giải trừ, vừa rồi lại bị Chân Vũ thần giản chém trúng mấy lần nên thực lực không biết đã giảm xuống bao nhiêu lần. E rằng phải có thiên tài địa bảo phụ trợ, bằng không thì đến mấy trăm năm khổ công cũng đừng hòng khôi phục nổi. Mà bách biến Ma Nhân thì không giống như vậy, hắn có thể biến ảo ra bộ dáng cùng khí tức của người mà hắn ăn thịt, nếu hắn lẫn vào được những Nhân tộc chí tôn, hoặc là Man tộc, Cự nhân tộc chí tôn, sẽ tạo thành rung chuyển vô cùng đáng sợ.

"Vậy kế tiếp, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Diệp Trần có thể cảm nhận được áp lực mà Chân Vũ chí tôn đang gánh lấy, nhân ma đại chiến lửa sém lông mày, hiện tại lại để xổng ra một tên Hủ Ma Thiên Tôn, một tên bách biến Ma Nhân, khiến cho nhân tộc gặp phải họa vô đơn chí. Vì là nhân tộc trụ cột, Chân Vũ chí tôn phải đứng vững trước áp lực nhưng trong lòng lại lo lắng vô cùng, phải kìm chế mà bất động thanh sắc, tránh để cho người khác cũng bị lo lắng.

"Binh tới tướng ngăn, ngươi cứ tiếp tục tuần tra Hắc Phong giản, một mình ngươi không thành vấn đề chứ!" Chân Vũ chí tôn chậm rãi thở ra một hơi, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trần.

Diệp Trần nói: "Yên tâm, không thành vấn đề."

"Không thành vấn đề là tốt rồi, trong khoảng thời gian này, ngươi phải tu luyện thật tốt, mọi chuyện khác cứ để ta làm." Nói xong, Chân Vũ chí tôn lấy ra một cái Hắc Phong lệnh bài khác đưa cho Diệp Trần.

Trước khi đi, Chân Vũ chí tôn cũng dặn dò Diệp Trần, bảo hắn không nên trao đổi quá nhiều với Cuồng Tôn, cũng không cần tiến vào động quật nữa, cho dù muốn vào thì cũng không cần xâm nhập quá sâu bởi nơi đó tồn tại rất nhiều nguy hiểm tiềm ẩn.

"Động quật à?"

Lời nói của Chân Vũ chí tôn khiến Diệp Trần suy nghĩ sâu xa, đối phương tuy rằng nhắc nhở hắn không nên đi vào động quật, nhưng cũng không có cấm đoán.

Ở bên ngoài Hắc Phong giản, Chân Vũ chí tôn thầm nghĩ, ta đã cùng Kim Phật chí tôn tiến vào sâu trong động quật, nơi đó tuy rằng nguy hiểm, thậm chí có khả năng biến ngươi thành một Cuồng Tôn thứ hai, nhưng đồng thời cũng là cơ duyên, hi vọng ngươi không để ta thất vọng.

Chuyện tình Cuồng Tôn khiến Chân Vũ chí tôn cùng Kim Phật chí tôn hết sức thở dài, đối phương đã quá mức “cấp công hảo lợi” mới biến thành bộ dáng thế này, nếu lúc trước hắn ta cẩn thận một chút, chỉ cần cẩn thận một chút là không cần xâm nhập vào động quật quá sâu, như vậy nhất định có thể chống lại lực hấp dẫn, cho dù thực lực hiện tại không mạnh nhưng cũng không kém bất cứ ai, nhưng đáng tiếc...

...

Ở một mình trong Hắc Phong Giản ngày này qua ngày khác cũng không

xem là nhàm chán, Diệp Trần vẫn như trước đó, đại lượng thời gian đều dùng để nghiên cứu đám khói đen, cố gắng đề cao Thanh Đồng võ Đạo Nguyên thần.

Qua mấy chục năm quan sát, Diệp Trần đã phát hiện ra khoảng cách từ nơi này đến lối vào Hắc Phong Giản càng gần hơn, thực lực tà ma bị phong ấn trong huyệt động càng lúc càng thấp đi, đương nhiên, những kẻ tà ma kia đã chết từ sớm rồi, lưu lại chỉ là một sợi tà ma chi khí mà thôi. Còn Cuồng Tôn thì bị phong ấn trong huyệt động nằm ở trung ương Hắc Phong giản nham bích, thực lực của hắn không tính là quá mức cường đại, chỉ có thể nói là thực lực Siêu Cấp chí tôn. Về sau, có lúc Diệp Trần đã đến chỗ huyệt động, nhưng chỉ có một ít khói đen tỏa ra từ huyệt động thôi đã khiến tim hắn đập hết sức nhanh, chứ đừng nói chi là nơi tận cùng trong động quật Hắc Phong giản rồi.

"Ở được trong động quật, phải là truyền kỳ chí tôn tương đối mạnh thì may ra."

Diệp Trần trong lòng suy đoán.

Rất nhanh, lại thêm hai mươi năm nữa qua đi.

Trong Tu luyện không gian.

Diệp Trần đang cùng Bát cấp chí tôn chiến ngẫu chiến đấu kịch liệt.

Bát cấp chí tôn chiến ngẫu tương đương với trung cấp Siêu Cấp chí tôn, trong quá trình chiến đấu, Diệp Trần dần dần nhận thấy bản thân mình có gì đó vẫn chưa đủ, thứ thiếu khuyết lớn nhất tất nhiên là phòng ngự thân thể, điểm này là không có biện pháp thoáng cái khắc chế được, bởi hắn không phải là Kim Phật chí tôn. Kim Phật chí tôn có Cửu Chuyển Kim Thân, đủ để cho hắn bỏ qua tuyệt đại bộ phận công kích, chỉ có thánh khí mới có thể tạo thành vết thương trí mệnh đối với hắn mà thôi.

"Luyện thể chí tôn tu luyện luyện thể võ học, làm ít nhưng công to, bất

quá nếu ta có thể nghĩ ra một môn kiếm thể thì cũng chưa chắc sẽ thua kém bao nhiêu."

Bình thường, kiếm thể đối với chí tôn mà nói là không coi vào đâu, tỷ như Thanh Đồng kiếm thể, Bạch Kim kiếm thể, những kiếm thể này chỉ là công pháp có kèm theo năng lực đặc thù mà thô. Diệp Trần muốn sáng tạo ra một môn kiếm thể tương tự với Cửu Chuyển Kim Thân, đương nhiên, cơm phải ăn từng miếng từng miếng, lúc đầu, hắn chỉ cần sáng tạo ra một hình thức ban đầu, như vậy là đủ rồi, ngày sau lại dần dần hoàn thiện.

Muốn sáng tạo ra được kiếm thể lợi hại, Diệp Trần không phải là dựa vào thứ gì khác, mà chính là nơi phát ra một ít khói khí màu đen có ẩn chứa tin tức về “luyện thể”.

Vô số nguồn tin về luyện thể đã được Diệp Trần tích lũy trong quá trình tìm hiểu đám khói đen, vì vậy hắn nhất định có nắm chắc .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1542: Bất Hủ Kiếm Thể

Keng keng. . .

Nơi này là một mảnh kiếm giới, trên mặt đất thì được cắm vô số thanh kiếm, giữa bầu trời cũng lượn lờ rất nhiều thanh kiếm khác. Những thanh kiếm này có kích thước lớn nhỏ không đồng nhất, thanh nhỏ thì to cỡ như một cây chủy thủ, lớn thì như một quả núi, có cái lại to như Cự Long. Kiếm khí từ chúng phát ra cũng không giống nhau, có âm lãnh, có hạo nhiên, có bá đạo, có kiêu căng khó thuần, có ôn hòa … có thể nói là "bất hiển sơn bất lộ thủy".

Những thanh kiếm này toàn bộ đều là những tàng phẩm của Diệp Trần, từ hạ phẩm bảo kiếm cho đến hoàng cấp bảo kiếm, cái gì cần có đều có cả, số lượng phải lấy một trăm ngàn làm đơn vị.

Ngồi xếp bằng ở vị trí trung ương của vô số thanh kiếm, Diệp Trần hai mắt nhắm nghiền lại, trên người không ngừng tản mát ra kiếm khí mạnh mẽ.

Dần dần, kiếm khí phối hợp cùng nhịp thở của Diệp Trần mà co duỗi bất định, phảng phất như có linh tính vậy.

"Ta có Bất Hủ Kiếm Hồn, linh hồn cũng có chứa bất hủ thuộc tính, nếu để cho thân thể cũng chứa đựng bất hủ thuộc tính thì hoàn toàn có thể rèn luyện thành công kiếm thể, một khi kiếm thể đã có thì tương lai cực hạn của nó sẽ đủ để sánh ngang với Cửu Chuyển Kim Thân, thậm chí siêu việt hơn."

Một môn kiếm thể không phải nói muốn luyện thành là có thể thành được ngay, nhưng trước khi sáng tạo ra nó thì phải có một khái niệm nhất định, kiếm thể cực hạn phải có độ che phủ thân thể đủ lớn, và để luyện ra nó thì có khả thi thành công hay không.

Hít!

Thở!

Hít!

Thở! (tiếng hô hấp)

Tiếng hô hấp của Diệp Trần không lớn nhưng lại có thể tạo thành động tĩnh không hề không nhỏ, lấy Diệp Trần làm trung tâm, một cỗ thuỷ triều khuếch tán ra, theo thuỷ triều lực càn quét, vô số thanh kiếm từ trên trời đến dưới đất đều bị rung động mãnh liệt, tựa hồ như có vật gì đó sắp phá vỡ thanh kiếm chui ra.

"Hãy lấy “bất hủ” rèn đúc ta thân, luyện hóa !"

Hai mắt mở ra, ánh kiếm bắn mãnh liệt ra bốn phía, ánh mắt Diệp Trần từ trước nay chưa từng mạnh mẽ như vậy.

Hầu như tại lúc Diệp Trần mở mắt ra, vô số đạo kiếm ảnh từ bốn phương tám hướng lập tức phóng về hướng Diệp Trần, những kiếm ảnh này cũng không phải là thực thể, mà là vô số kiếm tinh của những thanh kiếm ở xung quanh phóng ra. Nó cũng giống như Chí tôn võ đạo nguyên thần của một người đang tu luyện tinh khí thần vậy. Có thể nói, kiếm tinh là thứ vô cùng trọng yếu, một thanh kiếm khi bị tổn hại bên ngoài thì có thể sửa chữa được, nhưng nếu những tinh hoa bên trong nó bị hư hỏng thì muốn sửa chữa là rất khó khăn, và nếu như toàn bộ tinh hoa bị mất đi thì như vậy thanh kiếm này sẽ trở thành một đống sắt vụn.

Theo kiếm tinh nhập thể, làn da bên ngoài của Diệp Trần chợt toả ra hàn quang lạnh lẽo, giống như đang được “thiên chuy bách luyện” vậy. Khi tất cả kiếm tinh được dung nhập vào trong cơ thể, Diệp Trần không còn tự chủ được nữa mà thân thể từ từ trôi nổi lên không trung, cùng lúc đó, một bóng kiếm khổng lồ bao phủ Diệp Trần lại, khí tức của Diệp Trần cũng theo đó đạt đến trạng thái cực hạn, ẩn chứa sức mạnh có thể đâm thủng cả bầu trời, chặt

đứt cả thời không.

Vù!

Một đạo, hai đạo, ba đạo!

Ba đạo cổ phác kiếm văn chợt lóe lên tại trên người Diệp Trần rồi ẩn vào bên trong thân thể.

Nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, Diệp Trần tự nhủ: "Quá kỳ diệu, rõ ràng là ta đã tự nghĩ ra được kiếm thể, nhưng thành công đạt được lại vượt quá suy đoán của ta, hóa ra trời sinh đã có ẩn chứa kiếm văn."

"Ba đạo kiếm văn, như vậy hẳn là Bất Hủ Kiếm Thể tầng thứ ba rồi!"

Diệp Trần tự nghĩ ra cái môn kiếm thể này và gọi nó là Bất Hủ Kiếm Thể, vốn dĩ Diệp Trần vẫn đang cân nhắc làm sao có thể phân chia cảnh giới cho nó, nhưng không ngờ rằng Bất Hủ Kiếm Thể trời sinh đã ẩn chứa kiếm văn, vì vậy đã bớt đi rất nhiều phiền phức.

Về phần Bất Hủ Kiếm Thể vì sao phải hấp thu kiếm tinh, đây chủ yếu là bởi vì Diệp Trần không phải là một luyện thể chí tôn, nên thân thể không đủ cường hãn. Do đó, phải có đủ kiếm tinh thì mới có thể làm cho hắn có đủ sức chịu đựng, bằng không Bất Hủ Kiếm Thể cơ bản không có biện pháp tiếp tục tiến triển, muốn chiếm được hết lợi ích mà không hề có một chút thủ đoạn là không được đấy.

Tay phải đưa lên hai ngón tay, Diệp Trần dùng kiếm chỉ điểm lên cánh tay trái của mình, “Kengggg”, hỏa tinh lập tức văng tung toé, cánh tay Diệp Trần lúc này giống như được rèn đúc bằng kim thiết vậy, cực kỳ cứng rắn. Bất quá ngay sau đó Diệp Trần thoáng dùng sức nhiều hơn thì cánh tay đã bị vẽ ra một vết thương làm máu tươi chảy xuống.

Cơm muốn ăn thì cũng phải ăn từng miếng, đối với hiệu quả phòng ngự của Bất Hủ Kiếm Thể tầng thứ ba, Diệp Trần đã rất hài lòng, cũng không thể nào sánh ngang tầng thứ ba kiếm thể với Cửu chuyển kim thân tầng thứ bảy

hay thứ tám được!

Tháng ngày cứ qua đi, sau một năm, Diệp Trần miễn cưỡng đã đem bất hủ kiếm thể tu luyện tới được cảnh giới tầng thứ ba đỉnh phong.

“Quá khó khăn, không ngờ rằng sáng tạo ra luyện thể võ học còn khó hơn rất nhiều so với sáng tạo vô thượng võ học, mà cũng đúng thôi, chỉ cần ngộ tính cao thì không khó sáng tạo ra được vô thượng võ học, nhưng để tự nghĩ ra được luyện thể võ học thì cần phải có đầy đủ tri thức, chỉ dựa vào ngộ tính là không đủ.”

"Chẳng lẽ ta phải tiến vào hang động sao?"

Diệp Trần nhíu mày.

"Quên đi, đám khói đen ở ngoại giới ta vẫn không hiểu hết được, không cần phải vội."

Diệp Trần do dự và suy nghĩ lại một chút.

Cứ như vậy, lại thêm ba năm qua đi.

Trong ba năm này, Diệp Trần đã nâng cao Bất Hủ Kiếm Thể thêm một bước, đạt đến cảnh giới tầng thứ tư đỉnh phong.

Sau mười năm, Bất Hủ Kiếm Thể đã đạt đến tầng thứ năm.

Tầng thứ năm Bất Hủ Kiếm Thể đã có thể mạnh mẽ chống đỡ công kích của chí tôn chiến ngẫu cấp năm.

Bất hủ kiếm thể có khởi điểm rất cao, tầng thứ nhất đã liền có thể mạnh mẽ chống đỡ công kích của chí tôn chiến ngẫu cấp một, tầng thứ hai mạnh mẽ chống đỡ được chí tôn chiến ngẫu cấp hai,. . . , tầng thứ năm mạnh mẽ chống đỡ chí tôn chiến ngẫu cấp năm. Trên căn bản, một tầng đối ứng với một cái cấp bậc chí tôn chiến ngẫu, đương nhiên, bất kể là Cửu Chuyển Kim Thân hay Bất Hủ Kiếm Thể, dù có chống đỡ mạnh mẽ công kích thì điều tiên

quyết là cũng phải có mặc chí tôn giáp, sau khi công kích bị chí tôn giáp trung hoà thì mới có thể mạnh mẽ chống đỡ, chỉ dựa vào thân thể đơn thuần thì vẫn rất khó khăn.

"Xem ra đã đến lúc phải đi vào hang động rồi!"

Bất Hủ Kiếm Thể đạt đến tầng thứ năm thì nửa bước cũng khó tiến, Diệp Trần rất rõ ràng, đây chính là bình chướng rồi, muốn phá vỡ bình chướng thì cũng rất đơn giản, đó chính là đạt được càng nhiều tri thức hơn nữa.

Ngày hôm đó, Diệp Trần tuần tra xong huyệt động ở hai bên vách đá trên Hắc Phong Giản rồi hướng về nơi tận cùng Hắc Phong Giản bay đi.

Rất nhanh, Diệp Trần đã đi tới nơi tận cùng Hắc Phong Giản.

Nơi này có một cái vòng xoáy màu đen, vô tận khói đen từ bên trong vòng xoáy cuồn cuộn tuôn ra mang theo tin tức vô cùng hỗn loạn, Diệp Trần thoáng nghiên cứu một lúc, tâm trí mở ra đến cực hạn để tiếp thu đại lượng tin tức từ nó. Có thể nói, nó giống như việc đem tri thức của vô số người trộn lẫn vào chung một chỗ, sau đó kịch liệt "khoáy" lên, vì vậy muốn nghiên cứu cũng không có biện pháp để nghiên cứu nhanh được.

Hơi do dự một phen, Diệp Trần thân hình lóe lên, lướt vào trong vòng xoáy màu đen.

Phảng phất như từ ngoài ánh sáng đi vào trong bóng đêm, Diệp Trần cảm giác như mình đang đi tới một thế giới khác hay một vũ trụ khác vậy. Nơi đây cũng không phải tối đen như mực, mà giống như một thế giới mang theo một tia hôn ám, ở trong nó sẽ không thể cảm thụ được sự tồn tại của thiên đạo pháp tắc, có chăng chỉ là một mảnh hư vô, hoàn toàn yên tĩnh và tĩnh mịch khiến trong lòng người ta phải sinh ra khủng hoảng.

Đi về phía trước một hồi lâu, cuối cùng Diệp Trần đã đi tới một cái trong sơn cốc u ám, trong sơn cốc không có nhiều huyệt động, nhưng từng cỗ từng cỗ khói đen dày đặc đang từ trong những huyệt động này không ngừng dâng

lên.

"Khói đen thật dày đặc!"

Đôi mắt Diệp Trần co rụt lại, những làn khói đen này lớn và dày đặc hơn không chỉ gấp mười lần so với ở bên ngoài, có thậm chí lớn gấp trăm lần, giống như một con rồng đen to dài đang lăn lộn bay đi khắp nơi vậy.

Diệp Trần bắt đầu nghiên cứu đám khói đen tỏa ra từ huyệt động ở cách gần hắn nhất.

Bên trong làn khói đen kia ẩn chứa rất nhiều tin tức, bất quá đáng tiếc chính là, bên trong có rất nhiều đoạn đứt gãy, phỏng chừng đã bị phong ấn tồn tại trong huyệt động khắc chế quá lâu, đến mức tin tức cũng bắt đầu bị phá hủy. Mặc dù như thế, tin tức còn lưu lại của các Truyền Kỳ Chí Tôn vẫn vô cùng đáng sợ, cuộc đời của mỗi vị Truyền Kỳ Chí Tôn đều là một bộ sử sách truyền kỳ cả, dù có nói suốt một trăm năm cũng không hết.

Một cái!

Hai cái!

Diệp Trần chỉ cảm thấy hứng thú đối với luyện thể tin tức cùng tin tức về võ đạo nguyên thần, những cái khác thì lựa chọn bỏ qua, chỉ là những tin tức này quá mức hỗn loạn, vì vậy Diệp Trần hoặc nhiều hoặc ít cũng hấp thu lấy rất nhiều tin tức vô dụng, thêm nữa những tin tức này lại có ẩn chứa ma tính, phảng phất như có một thanh âm kể ra những thứ gì đó tại trong lòng Diệp Trần.

"Có lẽ đã đủ rồi!"

Diệp Trần mỗi thời mỗi khắc đều phải duy trì sự tỉnh táo, bởi hắn không muốn biến thành người điên như Cuồng Tôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1543: Thủy Điểu Tinh

Mỗi lần tiến vào hang động, Diệp Trần cũng biết chọn thời điểm thích hợp để ly khai, tuyệt đối sẽ không bởi vì đang cao hứng mà lưu lại thêm một khắc nào, nếu lần này là một khắc, lần sau sẽ là hai khắc, một ngày nào đó hội sẽ không còn tiết chế được nữa. Có lẽ, Cuồng Tôn từ một người bình thường đã trở nên điên cuồng, cũng không phải là sự tình một sớm một chiều, "đóng băng ba thước không phải do một ngày rét lạnh" mà thành đấy.

Trong hang động, làn khói đen ẩn chứa tin tức phong phú hơn rất nhiều so với nơi ngoại giới, cơ hồ mỗi một làn khói đen nơi đây đều tương đương với ngàn vạn làn khói ở ngoại giới, hơn nữa thông tin bên trong nó lại càng thêm thâm sâu, càng tiếp cận gần đến bản chất của sự vật.

Bất tri bất giác, Bất Hủ kiếm thể của Diệp Trần đã tăng từ tầng thứ năm sơ kỳ lên tới tầng thứ năm đỉnh phong cảnh giới.

Bất Hủ kiếm thể tầng thứ năm có thể ngạnh kháng công kích của Ngũ cấp Chí Tôn chiến ngẫu, tương ứng với điều đó là Kiếm Nguyên tiêu hao thập phần nhanh. Tại tầng thứ năm trung kỳ chỉ nhanh hơn vài lần so với bình thường, hậu kỳ lại nhanh hơn thêm vài lần nữa, đến cảnh giới đỉnh phong thì đã nhanh hơn trăm lần so với cảnh giới sơ kỳ rồi, tuy nhiên lại có thể duy trì trong thời gian lâu hơn trăm lần.

Chỉ là, để cho Diệp Trần phải cười khổ chính là, Bất Hủ kiếm thể tầng thứ năm đỉnh phong đã tiếp cận cực hạn của Diệp Trần, hắn muốn tiếp tục đột phá thì cần phải hấp thu càng nhiều tinh hoa của kiếm hơn nữa, hoặc là Linh khu bản thân phải tiến bộ trên một diện rộng, nếu không hội sẽ vĩnh viễn kẹt lại tại tầng thứ năm đỉnh phong cảnh giới.

"Ta có nên hấp thu tinh hoa của Hoàng Thần Kiếm không ?"

Diệp Trần trong đầu hiện lên một ý niệm.

Tinh hoa trong Chí Tôn Bảo kiếm không thể nghi ngờ là hùng hậu và cô đọng hơn những thanh kiếm bình thường rất nhiều, tinh hoa của mỗi thanh đều có thể vượt xa vô số thanh kiếm khác.

"Không được, Nhân tộc Chí Tôn Bảo kiếm có số lượng không nhiều lắm, hấp thu một thanh là thiếu đi một, hay là chờ đến khi ta có thể luyện chế ra Chí Tôn Bảo kiếm rồi hẵn nói sau!"

Ban đầu, Diệp Trần có ý định dùng số lượng thay cho chất lượng.

Bất Hủ kiếm thể tuy không cách nào tiếp tục tăng lên, nhưng Diệp Trần cũng không buông tha cho việc nghiên cứu các tin tức thuộc về phương diện này. Chỉ cần tích lũy thật hùng hậu thì ngày sau sẽ bạo phát càng mãnh liệt hơn. Cùng lúc đó, Diệp Trần bắt đầu chú trọng đến việc tăng Võ Đạo Nguyên Thần lên, Võ Đạo Nguyên Thần cùng Bất Hủ kiếm thể, một trong một ngoài, cái nào cũng có tầm quan trọng tương đương nhau.

"Đám khói đen càng ngày càng nhiều hơn rồi!"

Sau một thời gian tiến vào trong hang động, Võ Đạo Nguyên Thần của Diệp Trần cũng tiến bộ thần tốc, từ Thanh Đồng sơ kỳ dần dần tăng lên đến Thanh Đồng trung kỳ. Phải biết rằng để tăng Võ Đạo Nguyên Thần lên là điều gian nan nhất, cần phải trải qua tuế nguyệt lắng đọng thì mới có thể luyện thành. Ngay cả Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn là các trụ cột Nhân tộc, thế nhưng Võ Đạo Nguyên Thần của họ cũng chỉ là Thanh Đồng cấp bậc. Đương nhiên, Võ Đạo Nguyên Thần tiến bộ càng thần tốc thì đồng thời những đường chỉ đen trên thượng diện của nó càng ngày càng nhiều hơn, từ ngoài nhìn vào trông như là kinh mạch của Võ Đạo Nguyên Thần, hoặc như là một cái lưới lớn trói buộc chặc Võ Đạo Nguyên Thần vậy.

Diệp Trần thử “cỡi bỏ” những sợi chỉ đen này, liền phát hiện, bọn chúng cực kỳ có linh tính và không chịu sự khống chế của hắn. Diệp Trần đoán chừng, các sợi chỉ đen này hẳn là một thứ dị chủng Võ Đạo Nguyên Thần,

một khi dị chủng Võ Đạo Nguyên Thần này đủ cường đại và đủ nhiều, thì khi đó bản thân Võ Đạo Nguyên Thần của Diệp Trần hội sẽ dần dần bị nó chuyển biến thành một dạng khác. Khi đó Diệp Trần sẽ không còn là Diệp Trần thực sự nữa, mà là một Diệp Trần đã 'hoàn toàn bị thay đổi'.

"Mau nghĩ ra biện pháp thả ta đi ra ngoài, ta có thể giúp cho Võ Đạo Nguyên Thần của ngươi tăng lên đến Bạch Ngân cấp bậc đấy."

Những ngày này, trong đầu Diệp Trần không ngừng vang lên một thanh lạ.

"Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần, ngay cả Truyền Kỳ Chí Tôn cũng không nhất định có thể có được đấy."

"Một khi có được Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần thì sống mấy trăm vạn năm cũng dễ dàng như trở bàn tay, với thời gian dài như vậy cũng đủ để cho ngươi chạy nước rút đến cảnh giới Bán Thần rồi."

"Nếu như không có ta trợ giúp ngươi, ngươi muốn đem Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên đến Bạch Ngân cấp bậc, tối thiểu nhất phải mất mười vạn năm, thậm chí càng lâu hơn nữa."

"Thật ồn ào!"

Diệp Trần đáp lại những tiếng mời mọc kia bằng một câu rất đơn giản, sau đó trực tiếp dùng Hủy Diệt Kiếm Ý chém giết đám dị chủng ý niệm đang xuất hiện trong đầu, một lần giết sạch, cái này cũng may là hắn có được Bát giai Hủy Diệt Kiếm Ý, bằng không thì không có biện pháp giết sạch được chúng.

...

Ngày hôm đó, Hắc Phong Giản đến thêm hai vị “khách”, là Huyền Hà Chí Tôn cùng A Nan Chí Tôn, bọn hắn theo thứ tự là đệ tử của Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn, cũng đồng thời là những người để cho Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn có thể yên tâm nhất, bởi nhiệm vụ tuần

tra Hắc Phong Giản, bọn hắn đã trải qua rất nhiều lần rồi.

"Diệp Chí Tôn, sư phụ để chúng ta đến thay thế cho ngươi."

Huyền Hà Chí Tôn nói rõ ý định khi đến đây.

A Nan Chí Tôn hai tay hợp thành chữ thập nói: "Diệp Chí Tôn, sau này muốn đến đây, hãy đến Chí Tôn Các để triệu hoán Chân Vũ sư bá trước nhé."

"Tốt quá, mọi chuyện kế tiếp giao cho các vị nhé."

Diệp Trần gật gật đầu, hắn cũng đang có ý định ly khai Hắc Phong Giản, một phần vì Bất Hủ kiếm thể cần phải có càng nhiều kiếm chi tinh hoa hơn nữa thì mới có thể tấn cấp.

Sau khi ra khỏi Hắc Phong Giản, Diệp Trần cũng không trở về Cửu Chuyển tinh Thiên Thần đại lục trước, mà là đi đến Chu Tước tinh vực Thủy Điểu Tinh.

Thủy Điểu Tinh là một Bát cấp sinh mệnh tinh cầu, đường kính 500 triệu dặm. Trong toàn bộ Chu Tước tinh vực, Bát cấp sinh mệnh tinh cầu cũng tựu chừng mười cái mà thôi. Vào lúc này, phía trên nó là những tinh thể Chu Tước Tinh Kim Ô có độ sáng cao hơn cả một số ít Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu.

Từ chỗ xa xa, Diệp Trần đã thấy được Thủy Điểu Tinh.

Nhìn từ ngoài vào, Thủy Điểu Tinh trông rất xinh đẹp, toàn thân hiện lên một màu xanh biển trong vắt, phảng phất giống như một ngôi sao bằng nước vậy, diện tích đất đai của nó cũng rất nhỏ, ước chừng chỉ chiếm một hai thành mà thôi, nếu nói đó là đại lục thì không bằng nói là một hòn đảo lớn trên đại dương bao la thì đúng hơn, đương nhiên, Thủy Điểu Tinh cũng đủ lớn, một hòn đảo lớn của nó cũng có diện tích lớn hơn một cái sinh mệnh tinh cầu nhỏ đấy.

Thủy Điểu Tinh sở hữu tổng cộng ba mươi sáu khối đại lục và vô số hòn đảo.

Diệp gia sinh sống tại Thủy Điểu đại lục, còn Lạc Trần Kiếm Tông thì ở bên trên Thác Nước đại lục.

Thủy Điểu đại lục không thể nghi ngờ là Thủy Điểu Tinh đại lục giàu có nhất, trên cái thế giới này, cuối cùng vẫn là người bình thường chiếm đa số, người bình thường là những ngường không cần phải tu luyện, cuộc đời này của bọn hắn tựu là muốn kiếm được thật nhiều tiền và hưởng thụ cuộc sống.

Bầu trời nơi đây xanh ngát một màu, những bãi biển sáng long lanh, từng bãi cát trắng tuyệt đẹp, vịnh Thiên Đường là nơi dành cho giới quý tộc lui tới tại Thủy Điểu đại lục, những người tới đây nếu không giàu có thì cũng là có địa vị, ai cũng đều có thuyền Khôi Lỗi rất xa hoa, từ trên không bay xẹt qua, Diệp Trần có thể chứng kiến vô số người đang sinh hoạt ở chỗ này.

"Nơi sinh sống của người bình thường cũng không tệ."

Diệp Trần trong đầu hiện lên những ký ức kiếp trước của mình và so sánh với kiếp này.

Hào quang lóe lên, Diệp Trần biến mất vô tung vô ảnh, người bình thường căn bản không thể phát giác ra sự tồn tại của Diệp Trần.

Thủy Điểu đại lục không chỉ có danh tự “đại lục”, mà còn chứa hai chữ “Thủy Điểu”, đây là bởi hình dạng của nó cũng giống như Thủy Điểu vậy, Diệp gia tọa lạc ở tại vị trí đầu của Thủy Điểu, hoàn cảnh địa thế ở chỗ đó là tốt nhất.

Hôm nay, Diệp gia bắt đầu hiển lộ bề thế của một đại gia tộc, sau bảy trăm năm phát triển, vẻn vẹn số nhân khẩu đã đột phá đến ngàn vạn người, rất nhiều đệ tử Diệp gia cảm thấy tiềm lực bản thân không đột phá nổi đến Sinh Tử Cảnh nên cũng bắt đầu đem tâm tư đặt vào việc lấy vợ sinh con, hi vọng đời sau của mình có thể đột phá đến Sinh Tử Cảnh. Dù sao, ở trong

một đại gia tộc mà không đạt đến Sinh Tử Cảnh được thì căn bản không thể có tiếng nói được, chỉ có thành công đột phá Sinh Tử Cảnh Vương giả thì cha mẹ và đời sau của mình mới nhận được đãi ngộ tốt.

Gia tộc như thế, chủng tộc cũng là như thế, nhưng tài nguyên lại có hạn vì vậy cần phải dựa vào chính mình để tranh thủ đấy.

Tại vị trí chiếc mỏ nhọn của Thủy Điểu, đó là nơi tọa lạc của một trong ba ngôi trường bồi dưỡng nhân tài lớn nhất của Diệp gia, một phần ba số lượng đệ tử Diệp gia đều ở chỗ này để tiếp nhận bồi dưỡng, nếu như có thiên phú đủ cao, hội sẽ có thể đến Lạc Trần Kiếm Tông để tiếp nhận bồi dưỡng chính thức của tông môn. Không biết bao nhiêu người của Diệp gia đều đem ánh mắt nhìn chăm chú vào chỗ này, cả đám đều mong mỏi con cái của mình có thể có biểu hiện đột xuất.

Trên bờ biển, một thanh niên và một người con gái đang tản bộ, người thanh niên tướng mạo anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, nữ tử thì chính là Diệp Tiểu Tiểu, sáu bảy trăm năm qua đi, một điểm thay đổi ở nàng cũng đều không có.

"Tiểu Tiểu, nàng kể cho ta một chút sự tình về đại ca nàng được không?" Thanh niên nghiêng đầu chờ đợi nàng nói.

Diệp Tiểu Tiểu bất đắc dĩ nói: "Một ngày nào đó, đại ca ta sẽ trở lại, đến lúc đó ngươi sẽ tận mắt trông thấy, như vậy chẳng phải tốt hơn sao."

Thanh niên lại càng hoảng sợ, "Ta nào dám chứ!"

Hoàn toàn chính xác là hắn không dám, Diệp Trần là Chí Tôn, căn bản không cùng một cấp độ với hắn, dù trên danh nghĩa, hắn là chồng tương lai của muội muội Diệp Trần.

"Ngươi nhát gan quá đi!"

Diệp Tiểu Tiểu thè lưỡi giễu cợt, chợt, ánh mắt nàng trở nên sững sờ, hướng phía trước gọi một câu, "Đại ca!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1544: Kiếm Thể Tầng Thứ Sáu

"Nàng lại làm ta sợ nữa !"

Người thanh niên ngoài miệng nói như thế nhưng vẫn theo bản năng nhìn lại, nhưng khi vừa quay lại nhìn thì anh ta lập tức như bị chết đứng.

Phía trước, một người trẻ tuổi mặc áo lam đứng trên bờ cát trắng, khuôn mặt của hắn dưới ánh mặt trời soi sáng nên thấy có chút không rõ, từng con sóng biển lên xuống làm ướt ống quần của hắn, làm thân ảnh hắn trở nên chân thực hơn, loáng thoáng, người thanh niên tựa hồ đã thấy được một tia ý cười trên khóe miệng người trẻ tuổi áo lam.

Xác định chính là Đại ca, Diệp Tiểu Tiểu không hề có một chút nào thục nữ phong độ nào, trực tiếp phi nhào tới ôm lấy Diệp Trần, từ nhỏ đến lớn, nàng cùng Nhị ca sùng bái Đại ca của mình nhất, nhưng thời gian Đại ca ở chung với bọn họ quá ít nên mỗi lần gặp mặt, nàng đều đặc biệt quý trọng, bởi vì nàng biết, lần sau không biết đến lúc nào mới được gặp mặt lại.

"Tiểu Tiểu, một trăm năm không gặp, cuối cùng cũng coi như đã tìm được đối tượng rồi a." Trước khi đi Hắc Phong Giản, Diệp Trần vẫn chưa nghe nói muội muội hắn có đối tượng trung nhân, không ngờ rằng lần này trở về lại có một tin vui.

Trên thực tế, đệ đệ Diệp Huyền cùng muội muội Diệp Tiểu Tiểu có thiên tư không cao, tu luyện tới Sinh Tử Cảnh là không khó nhưng muốn tu luyện tới Sinh Tử Cảnh Thất Trọng Thiên lại vô cùng khó khăn. Cho nên, đến trình độ này thì cũng nên tìm đối tượng là vừa, không chỉ có đệ đệ muội muội, mà tứ đại đệ tử của Diệp Trần trên căn bản cũng đến tiềm lực cực hạn của mình rồi, muốn tiếp tục tiến bộ thì chỉ có thể dựa vào năm tháng tích lũy mà thôi.

"Đại ca, muội giới thiệu cho huynh một thoáng, chàng tên là Ngụy Duyên Phong." Diệp Tiểu Tiểu hơi đỏ mặt, trừng Ngụy Duyên Phong một chút, "Còn không mau gọi Đại ca đi."

"Đại ca!"

Ngụy Duyên Phong phản ứng lại, vội vã kêu một tiếng Đại ca, trong mắt mang theo một tia hưng phấn cùng thấp thỏm.

Diệp Trần cười gật đầu một cái, hỏi một ít về sự tình đối phương.

Thông qua cuộc nói chuyện phiếm, Diệp Trần biết được gia tộc Ngụy Duyên Phong cũng được xem như một đại gia tộc, trong lịch sử gia tộc cũng đã từng xuất hiện vài vị Sinh Tử Cảnh Bát trọng thiên hoàng giả, hiện tại tộc trưởng Ngụy Duyên gia có tên gọi là Ngụy Duyên Thông, là một Sinh Tử Cảnh Thất Trọng Thiên tu vi.

Viêc Diệp Trần đi tới Thủy Điểu Tinh, người của Diệp Gia biết không nhiều, đã đạt đến cảnh giới này của hắn thì những người thân cận với hắn có thể đã không còn nhiều nữa. Ngoại trừ những người thân nhất ra, những người khác khi nhìn thấy hắn đều thấp thỏm vạn phần, rất sợ nói nhầm hay vạ miệng, chi bằng không gặp còn hơn. Cho nên toàn bộ Diệp Gia, cũng chỉ có cha mẹ cùng với đệ đệ muội muội là biết hắn trở về mà thôi, còn mấy người đệ tử thì đều ở tại Lạc Trần Kiếm Tông chứ không ở Diệp Gia.

Tuy rằng không dự định đi gặp mặt những người khác, nhưng Diệp Trần vẫn dùng linh hồn lực quét xuống mọi người trong Diệp Gia.

Toàn bộ Diệp Gia, đại đa số những người đồng trang lứa với Diệp Trần trở lên, ngoại trừ cha mẹ ra, trên căn bản đều đã chết hết, chuyện này cũng không có biện pháp giải quyết, từ cảnh giới Sinh Tử Cảnh trở xuống, võ giả đại nạn là năm trăm năm, dù cho có thể có được một ít bảo vật thì nhiều nhất cũng chỉ có thể tăng thêm một ít tuổi thọ, mà càng về sau thì hiệu quả càng kém đi. Vốn dĩ cha mẹ Diệp Trần còn sống đến bây giờ thì cũng gần như đã đến đại nạn, nhưng nhờ vào hai viên Sinh Tử Quả nên bọn họ mới có thể trở

thành Sinh Tử Cảnh vương giả, tuổi thọ đã cao tới một trăm ngàn năm, đối với một võ giả tầm thường mà nói, một trăm ngàn năm là thời gian lâu cỡ nào chứ, bảy trăm năm bất quá chỉ là thoáng qua mà thôi.

Còn các anh chị em cùng trang lứa với Diệp Trần thì ngược lại đều chưa chết, họ có đầy đủ tài nguyên, thêm vào đó là sự tính toán thiên tư chính xác nên chỉ cần bỏ ra mấy trăm năm thời gian thì mỗi người đều đã trở thành Sinh Tử Cảnh vương giả. Đương nhiên, bọn họ không thể bằng được như Diệp Trần khi không thể bảo trì được dáng vẻ trẻ tuổi, bề ngoài mỗi người bọn họ đều đã là trung niên, ngay cả Diệp Huyên lúc trước được cho là đệ nhất mỹ nữ của Diệp Gia thì cũng đã trở thành một phụ nữ trung niên rồi, điều đó làm cho Diệp Trần không ngớt thổn thức, cảm thán về năm tháng trôi qua.

Tại thời kì thiếu niên, Diệp Hải có mối quan hệ không tệ với Diệp Trần, giờ khắc này hắn đang giáo huấn huyền tôn của mình, "Cái thằng nhóc con nhà ngươi, nếu hiện tại không chịu nỗ lực thì sau năm trăm năm nữa liền sẽ chết trước ta cho mà xem."

Nghe được câu này, Diệp Trần yên lặng nở nụ cười với Diệp Hải này!

Tam đại doanh trại huấn luyện của Diệp Gia cũng nằm trong tầm mắt Diệp Trần, những nơi này đều đang huấn luyện một số con cháu ở cấp độ luyện khí cảnh, nếu là tại trong thời gian quy định mà có thể bước vào Ngưng Chân cảnh thì sẽ được đưa đến Lạc Trần Kiếm Tông để được tông môn bồi dưỡng chính thức.

Tại Lạc Trần Kiếm Tông, Diệp Gia là một cỗ thế lực to lớn nhất, nhưng cũng không phải là có quyền lực cao nhất, cái này cũng là do Diệp Trần đã cố ý phân phối hạ thấp quyền hạn xuống, miễn cho con cháu Diệp Gia quá mức bá đạo.

Tam đại doanh trại huấn luyện Diệp Gia có rất nhiều con cháu, hàng năm sẽ có một nhóm rời khỏi, lại sẽ có một nhóm mới đến thêm. Trong đó, dòng dõi con cháu chính thức cũng không nhiều, nhưng nhiều nhất là khách

khanh đời sau, càng nhiều hơn chính là đời sau của những người hầu. Tại Diệp Gia, mặc kệ là thân phận cao hay thấp, chỉ cần đời sau không chịu thua kém thì như trước vẫn có thể quang tông diệu tổ, nắm giữ lãnh địa của riêng mình.

Diệp Gia giống như một gốc cây đại thụ che chắn cả bầu trời, thân cây phân ra cành cây, trên cành cây lại mọc ra nhiều nhánh, sau bảy trăm ngày tết thì tổng thể nhân khẩu đã đạt đến ngàn vạn, đương nhiên, người chân chính của Diệp Gia thực sự rất ít, chỉ có mấy vạn người mà thôi, trong đó cha mẹ Diệp Trần là một nhánh dòng chính thiểu số, tính ra cho tới bây giờ cũng không có mấy người, ví dụ những người như Diệp Hải, cũng không biết đã sinh sôi qua mấy đời rồi.

"Ngàn vạn người vẫn không tính là nhiều, Diệp Gia huyết mạch chân chính của ta bất quá chỉ có mấy vạn người mà thôi."

Đối với Diệp Gia có ngàn vạn người, Diệp Trần cũng không kinh ngạc, ngay cả những huyết mạch thuộc về hoàng thất trong các hoàng cung cũng chẳng có bao nhiêu, đại đa số đều không phải là hoàng thất huyết mạch, mà là những gia hầu của hoàng thất huyết mạch. Không bao lâu nữa, Diệp Gia sẽ càng ngày càng phức tạp hơn, số người mang huyết mạch Diệp Gia cũng sẽ càng ngày càng nhiều, “cánh rừng” phả hệ cũng sẽ càng lúc càng lớn hơn. Đến cùng, những người chỉ thích hưởng thụ cũng sẽ nhiều lên, mà những kẻ yêu thích hưởng thụ lại sinh sôi nảy nở với tốc độ vô cùng đáng sợ, hơi một tí là cưới vợ, những người vợ dạng thê thiếp cũng sẽ có đến mấy chục người. Về việc này, Diệp Trần cũng không có biện pháp quản được, chỉ có thể thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

So với Diệp Gia, Lạc Trần Kiếm Tông càng kinh khủng hơn, nhân khẩu đã đạt tới mấy trăm triệu, có người nói, đây là dưới tình huống cật lực khắc chế rồi, bằng không thì số lượng đệ tử gia nhập Lạc trần kiếm tông hoặc là số lượng Sinh Tử Cảnh vương giả sẽ nhiều đến mức đếm không hết.

Ở lại Thủy Điểu Tinh trong một thời gian ngắn, Diệp Trần đã quay trở về Thiên Thần Đại Lục ở Cửu Chuyển Tinh.

"Nhiều bảo kiếm như vậy, hẳn là đã đủ rồi !"

Thân là chí tôn, muốn có được một lượng lớn bảo kiếm là quá dễ dàng, trên một ngôi sao trên bầu trời Thiên Thần Đại Lục có cắm đầy bảo kiếm, từ hạ phẩm đến hoàng cấp bảo kiếm, cái gì cần có đều có cả, số lượng lấy ức làm đơn vị, bảo kiếm phẩm chất thấp tuy có kiếm tinh hoa không cao, nhưng số lượng nhiều sẽ bù đắp lại cho chất lượng, trên hành tinh này, hơn 90% đều là bảo kiếm phẩm chất thấp cả.

Hô!

Hít sâu một hơi, trên người Diệp Trần dần dần hiện ra năm đạo kiếm văn, theo sự xuất hiện của kiếm văn, một cỗ hấp lực bàng bạc được sinh ra, sau một khắc, một lượng kiếm ảnh phải được đếm bằng ức phóng về hướng Diệp Trần.

Nhiều kiếm chi tinh hoa như vậy dung nhập vào cơ thể, Diệp Trần cũng không nhịn được mà phải rên rỉ một tiếng, nhưng cảm giác đến từ nó cũng quá kỳ diệu, phảng phất như bản thân mình đã hóa thành một thanh tuyệt thế bảo kiếm, mà kiếm chi tinh hoa chính là chất dinh dưỡng đang rèn luyện cho tuyệt thế bảo kiếm.

Ngâm!

Tiếng kiếm ngân vang lên, trên người Diệp Trần lại có thêm một đạo kiếm văn nữa.

Bất Hủ Kiếm Thể tầng thứ sáu, thành.

Lúc vừa mới hình thành, đạo kiếm văn thứ sáu vô cùng nông cạn và nhạt nhòa, theo thời gian qua đi, màu sắc kiếm văn càng ngày càng sâu thẫm, mãi đến khi giống với năm đạo kiếm văn trước đó thì mới bắt đầu đình chỉ biến hóa.

Mở hai mắt ra, Diệp Trần nở một nụ cười bất đắc dĩ, Bất Hủ Kiếm Thể quá hao phí bảo kiếm, nhiều bảo kiếm như vậy lại chỉ có thể để cho hắn tăng

lên một cấp bậc mà thôi. Bất quá ngẫm lại cũng có thể lý giải, Bất Hủ Kiếm Thể tầng thứ sáu đã có thể mạnh mẽ chống đỡ công kích của Lục cấp chí tôn chiến ngẫu, tương đương với công kích của đỉnh tiêm cường đại chí tôn, vì vậy đối với nhu cầu số lượng kiếm chi tinh hoa khẳng định là rất cao.

Tiếp đó, muốn đột phá đến Bất Hủ Kiếm Thể tầng thứ bảy thì những bảo kiếm có phẩm chất thấp đã bắt đầu còn không thích hợp nữa, trừ phi số lượng đạt đến mấy tỉ, mấy chục tỉ, bằng không thì sẽ không có hiệu quả cao được. Diệp Trần có dự cảm, để đạt đến Bất Hủ Kiếm Thể tầng thứ chín thì phỏng chừng ngay cả hoàng cấp bảo kiếm cũng đều không mang lại hiệu quả gì, chỉ có thể dùng chí tôn bảo kiếm mà thôi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1545: Kim Phật Xuất Quan

Hô!

Một cơn gió thổi qua, vô số bảo kiếm bị rút đi kiếm chi tinh hoa nên lập tức mục nát rồi theo gió biến mất. Một khi đã bị mất đi kiếm chi tinh hoa thì chẳng khác nào một người đã bị mất đi tinh khí thần, Bất Hủ kiếm thể có khả năng tấn chức nhanh như vậy là có quan hệ trực tiếp với việc hấp thu vô số kiếm chi tinh hoa, nếu không có sự tính toán cẩn thận thì thân thể Diệp Trần khó có thể chịu đựng nổi khi Bất Hủ kiếm thể tấn chức, tối đa chỉ có thể tấn thăng đến tầng thứ năm là cực hạn rồi.

"Không biết có thể đột phá đến tầng thứ bảy hay không ?."

Diệp Trần cảm giác khả năng chịu đựng của thân thể mình vẫn còn chưa đạt tới cực hạn.

Lộ tuyến vận công Bất Hủ Kiếm Hồn, Kiếm Nguyên, khí huyết, Bất Hủ kiếm thể đồng loạt phát lực, dùng một loại phương thức thập phần huyền ảo để cải tạo thân thể Diệp Trần, “bang bang bang”, từ trong thể nội Diệp Trần liên tiếp truyền ra từng đợt tiếng nổ lớn, huyết dịch lưu động cũng giống như “vạn kiếm tề phát”, cơ bắp ma sát phảng phất như hoa tòa núi lớn va chạm vào nhau, nhịp đập trái tim thì như địa chấn. Từng đợt sóng âm khuếch tán ra, ngay cả những Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên Phong Đế Vương Giả nếu đến gần nơi này sẽ có khả năng rất lớn sẽ bị sóng âm chấn đắc thổ huyết, thậm chí tử vong. Bất Hủ kiếm thể đã đem Diệp Trần rèn luyện như một thanh thần kiếm vậy.

Thời không khẽ chấn động, trên người Diệp Trần chợt xuất hiện đạo kiếm văn thứ bảy, đạo kiếm văn này thập phần thô sơ, nếu không cẩn thận quan sát sẽ rất khó phát hiện ra.

Crackkk!

Bỗng nhiên, mặt đất của ngôi sao nhỏ mà Diệp Trần đang đứng bị nứt ra, sau một khắc đã bị nghiền nát thành trăm ngàn khối, nó đã không thể chịu nổi khí tức do Bất Hủ kiếm thể phát ra nữa.

Thời gian rất nhanh trôi qua, đạo kiếm văn thứ bảy càng ngày càng sâu đậm hơn, cuối cùng cũng mang hình dạng giống với sáu Đạo kiếm văn trước đó, hệt như có dấu ấn khắc sâu lên trên người Diệp Trần vậy.

Tầng thứ bảy đỉnh phong, thành !

“Kế tiếp không còn đường đi nữa rồi!"

Bất Hủ kiếm thể tầng thứ bảy đỉnh phong đã tiêu hao hết nhận thức đối với thân thể của Diệp Trần rồi, có những thời điểm mà tri thức dù có nhiều hơn nữa thì cũng là vô dụng, không cách nào thay đổi được sự thật đó. Diệp Trần hiểu rất rõ đối với cơ thể mình, cuối cùng so ra vẫn kém hơn Kim Phật Chí Tôn, dù sao Kim Phật Chí Tôn đã sống hơn mười vạn năm rồi, làm sao có thể ở so sánh với ông được.

"Hiện tại không biết sức chiến đấu cụ thể của mình đã đạt đến trình độ nào, nhưng ta có lòng tin, ngoại trừ đối mặt Chân Vũ Chí Tôn cùng Thiên Ma Tôn, những người khác thì không cần phải sợ, dù đánh không lại thì cũng không cần lo chuyện an nguy tánh mạng."

Diệp Trần rất có lòng tin.

Luận về công kích, hắn đã có thể kích chiến cùng Bát cấp Chí Tôn chiến ngẫu, mà công kích của Bát cấp Chí Tôn chiến ngẫu lại tương đương với trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn. Sau nhiều năm chứng kiến mọi thứ như vậy, Diệp Trần đại khái đã biết đẳng cấp giữa các Siêu cấp Chí Tôn, ví dụ như Chân Vũ Chí Tôn cùng Thiên Ma Tôn thì ở vào cấp độ đệ nhất, là cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn. Đương nhiên, hai người họ có Thánh khí trong tay, còn thực lực thực sự đoán chừng đã đến cấp bậc Truyền Kỳ Chí Tôn rồi, mà

những người như Kim Phật Chí Tôn, Địa Ma Tôn tắc thì là cấp bậc trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn, tương đương với Diệp Trần, theo tính toán của Diệp Trần thì chênh lệch nhau cũng không kém bao nhiêu.

Luận về phòng ngự, Diệp Trần đã có Bất hủ kiếm thể, Bất Hủ kiếm thể tầng thứ bảy đỉnh phong đã giúp cho hắn có thể ngạnh kháng công kích của Thất cấp Chí Tôn chiến ngẫu, tương ứng với công kích của sơ đẳng Siêu cấp Chí Tôn, tuy nói vẫn còn kém hơn Kim Phật Chí Tôn, nhưng có lẽ sẽ không kém Địa Ma Tôn bao nhiêu. Như vậy, dù cho Diệp Trần không có bất kỳ phòng bị nào mà bị Địa Ma Tôn đánh thoáng một chiêu thì cũng không đến mức bị giết chết, tối đa chỉ thụ thương mà thôi.

Về phần Kiếm Ý và Kiếm Vực, Diệp Trần đồng dạng cũng không kém. Đối với Kiếm Ý, Diệp Trần đã đạt đến Bát giai chí cao, còn Kiếm Vực thì cũng đạt tới đệ bát trọng đỉnh phong. Trước mắt, cả Vũ Trụ Tinh Không này, lĩnh vực đạt tới đệ cửu trọng, rải rác không có mấy người, ngay cả Thiên Ma Tôn cùng Chân Vũ Chí Tôn đều cũng không đạt tới, đoán chừng chỉ có một vài lão ngoan đồng còn ẩn mình mới có được lĩnh vực như vậy.

Có lẽ tại bên trên phương diện kiếm pháp thì Diệp Trần có hơi chút khiếm khuyết, kiếm pháp cường đại thì cần phải trải qua huyết chiến mới có thể mài luyện ra. Đối với các cuộc chiến của Chí Tôn, Diệp Trần chỉ mới trải qua hai lần mà thôi, một lần là cùng hình chiếu Ma Hà Chí Tôn chiến đấu, một lần là cùng Vô Hạ Ma Tôn chiến đấu, vì vậy kinh nghiệm còn quá ít.

Gần kề chỉ trong thời gian bảy trăm năm, Diệp Trần đã trở thành Siêu cấp Chí Tôn, nói ra thì đoán chừng chẳng có người nào tin cả. Ngay cả Chân Vũ Chí Tôn cũng đồng dạng không biết thực lực cụ thể của Diệp Trần mạnh bao nhiêu, may ra chỉ có Vô Hạ Ma Tôn mới biết rõ chút ít, đáng tiếc là hắn không ngờ rằng trong thời gian kế tiếp, Diệp Trần rõ ràng đã sáng tạo ra được Bất Hủ kiếm thể rồi.

Đương nhiên, Diệp Trần sẽ không vì vậy mà kiêu ngạo. Cửu Chuyển Kim Thân của Kim Phật Chí Tôn mạnh như vậy mà vẫn bị Thánh khí làm trọng thương, thiếu chút nữa là mất mạng, trong khi Bất Hủ kiếm thể của hắn

vẫn yếu hơn một chút, nếu gặp phải Thiên Ma Tôn thì chỉ có trốn chạy để khỏi phải chết mà thôi. Nhưng bất kể như thế nào thì hôm nay hắn đã có "vốn liếng" để tung hoành vũ trụ rồi.

"Ma tộc có thêm một gã Vô Hạ Ma Tôn cùng một gã Hủ Ma Thiên Tôn, không biết thương thế Kim Phật Chí Tôn có tốt hơn hay không, nếu là không có chuyển biến tốt thì Nhân tộc tựa hồ đã lâm nguy rồi."

Sau khi thoáng đánh giá về thực lực của mình, Diệp Trần bắt đầu đánh giá thực lực của Nhân tộc, tính đi tính lại thế nào thì Diệp Trần đều cảm thấy Nhân tộc đang gặp nguy hiểm, lần này Nhân Ma đại chiến xảy ra sẽ không thể nhỏ hơn so với lần trước, lần trước chỉ là mang tính thăm dò mà thôi, còn lần này, đoán chừng là đại chiến thực sự, song phương sẽ đem toàn bộ át chủ bài ra khiêu chiến.

Ví dụ như tên Vô Hạ Ma Tôn kia cũng không biết xuất hiện từ đâu.

"Binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, Nhân tộc có thể cùng Ma tộc đối kháng nhiều năm như vậy, sẽ không dễ dàng bị phá tan như vậy."

Diệp Trần thầm nghĩ.

...

Cửu Chuyển tinh, Vạn Phật Đại Lục.

Tại trung ương Đại lục là một tòa Vạn Phật Sơn, nơi đây có một pho tượng Vạn Tay Phật Tôn, trông rất sống động, ngày hôm đó, ở bên trong Vạn Phật Sơn chợt bắn ra kim quang bốn phía, trông tựa như một mặt trời vậy.

Đồng thời, ở Chân Vũ đại lục, trên mặt Chân Vũ Chí Tôn hiện lên thần sắc vui mừng, "Kim Phật rốt cục đã xuất quan rồi."

Những ngày này, hắn có dự cảm đại chiến sắp bắt đầu, Ma tộc bỗng nhiên có thêm hai tên mãnh tướng, trong khi bên này Nhân tộc triển lộ ra lực

lượng còn quá thấp, Diệp Trần tuy là một kinh tài kinh diễm nhưng cuối cùng vẫn còn hơi chút non nớt nên không thể đem chí bảo đặt ở trên người hắn, hắn tín nhiệm nhất chính là Kim Phật, chỉ cần không phải đối mặt với Thánh khí thì Cửu Chuyển Kim Thân của Kim Phật sẽ đủ để đối mặt với bất kỳ kẻ nào.

"Kim Phật, đã khỏi hẳn chưa ?"

Chân Vũ Chí Tôn mang theo lòng chờ đợi truyền âm qua.

"Tiêu hao nhiều chí bảo như vậy, thật sự nếu không khỏi hẳn thì cái mặt ta cũng không biết phải đặt ở đâu rồi." Kim Phật Chí Tôn cười trả lời.

"Tốt quá, khỏi hẳn là tốt rồi, gặp ngươi tại Chí Tôn Các nhé."

Nói xong, thân hình Chân Vũ Chí Tôn lóe lên, trực tiếp truyền tống đến Chí Tôn Các.

Chỉ chốc lát sau, Kim Phật Chí Tôn cũng đến nơi89

"Chân Vũ, đã lâu không gặp."

Kim Phật Chí Tôn cười tủm tỉm chào hỏi.

"Đã lâu không gặp."

Chân Vũ Chí Tôn cẩn thận quan sát đối phương, đến khi xác định Kim Phật Chí Tôn đúng thực đã hoàn toàn khôi phục thì bắt đầu tự thuật những chuyện đã xảy ra trong mấy trăm năm vừa qua.

"Cái gì, một gã Võ Đạo Nguyên Thần Truyền Kỳ Chí Tôn thoát ra khỏi Hắc Phong Giản ư ?" nụ cười trên mặt Kim Phật Chí Tôn dần dần thu liễm lại, thần sắc cũng trở nên trầm trọng.

Chân Vũ Chí Tôn gật gật đầu, "Đối với Vô Hạ Ma Tôn thì dân tộc chúng ta còn có biện pháp ngăn cản, nhưng còn tên Hủ Ma Thiên Tôn này, ngoại trừ ta ra, không người bình thường nào có thể ngăn cản được hắn, Cửu

Chuyển Kim Thân của ngươi tuy rất lợi hại, thế nhưng cũng không cách nào lấy một địch hai, đối phó đồng thời Địa Ma Tôn cùng với Hủ Ma Thiên Tôn được."

"Vạn bất đắc dĩ thì tổng phải thử một phen mà thôi, bế quan nhiều năm như vậy, ta cảm giác được Cửu Chuyển Kim Thân tựa hồ đã có dấu hiệu tấn cấp rồi." Kim Phật Chí Tôn chậm rãi nói.

"Cửu Chuyển Kim Thân muốn tấn cấp ư!" Chân Vũ Chí Tôn là người rõ ràng nhất về uy lực của Cửu Chuyển Kim Thân, Bát chuyển đỉnh phong Cửu Chuyển Kim Thân đã liền có thể bỏ qua công kích của Địa Ma Tôn, nếu như hắn và Thiên Ma Tôn không có Thánh khí thì đồng dạng không có cách nào công phá được Cửu Chuyển Kim Thân cả, vì vậy một khi Cửu Chuyển Kim Thân đạt tới Cửu chuyển thì tác dụng mang đến quả thực sẽ không cách nào miêu tả được.

"Thật tốt quá!"

Chân Vũ Chí Tôn đi tới đi lui với thần sắc vô cùng kích động, trong những ngày này, hắn thập phần u buồn chuyện này, nhưng hiện tại xem ra cục diện tựa hồ không quá kém như vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1546: Bách Luyện Đao Trùng

"Kim Phật, khoảng cách đại chiến nổ ra có lẽ vẫ còn một chút thời gian, trong mấy ngày này, ta sẽ ra lệnh cho các Chí Tôn khác giúp ngươi tìm kiếm những bảo vật có thể đột phá Cửu Chuyển Kim Thân, ngươi hãy liệt kê cho ta một cái danh sách đi."

Luyện Thể võ học cùng Vô Thượng võ học tuy đều là võ học, nhưng vẫn có những thuộc tính khác nhau một cách rõ ràng, Vô Thượng võ học chỉ có thể dựa vào lĩnh ngộ, còn Luyện Thể võ học thì ngoại trừ việc lĩnh ngộ ra, kỳ thật còn có thể thông qua việc sử dụng bảo vật để gia tăng tốc độ đột phá. Đối với Luyện Thể thì chỉ cần có thể "Luyện Thể" thì dù là dùng cách gì cũng đều chẳng sao cả.

Kim Phật Chí Tôn nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Vậy tốt quá."

Hắn biết rõ, nếu chỉ dựa vào một mình hắn thì muốn đột phá đến Cửu Chuyển Kim Thân tầng thứ chín mà không bỏ ra mấy trăm năm thời gian, thậm chí cũng có thể là mấy ngàn năm thì đừng mong có thể đột phá được. Dù sao đây chỉ là xuất hiện dấu hiệu đột phá mà thôi, nếu như có thể có được một ít bảo vật hữu dụng thì quá trình này có thể rút ngắn trăm ngàn lần.

"Ta cần Kim Thân quả, càng nhiều càng tốt, còn cả Bách Luyện thảo, Sinh Mệnh Tuyền Thủy, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, Thiên Địa hàn tuyền, ..."

Chân Vũ Chí Tôn nghe mà lông mày có chút nhíu lại, những vật này quả thực là không dễ tìm.

...

Thiên Thần đại lục.

Diệp Trần đang cùng Mộ Dung Khuynh Thành và Từ Tĩnh dạo bước, ba người hoặc là trò chuyện chút ít việc nhà, hoặc là trò chuyện một ít về phương diện võ học, không khí rất hòa hợp.

"Ân!"

Bỗng nhiên, Diệp Trần ngừng lại.

"Làm sao vậy, Diệp Trần?" Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

"Huynh phải đi ra ngoài một thời gian ngắn rồi, Chân Vũ Chí Tôn có nhiệm vụ giao cho ta." Diệp Trần trả lời.

...

Ở bên trong Vũ Trụ Tinh Không, Diệp Trần bay xuyên thẳng qua chỗ sâu trong thời không, tựa như một thanh kiếm đang lao đi vậy.

"Chân Vũ Chí Tôn giao cho chúng ta nhiệm vụ tìm kiếm những vật này, có thể nói chúng là chí bảo đấy, không chỉ có quan hệ đến việc đột phá tầng thứ chín Cửu Chuyển Kim Thân của Kim Phật Chí Tôn mà còn có quan hệ mật thiết đến tương lai Nhân tộc, vì vậy chúng ta phải hết sức tìm kiếm rồi."

Đối với cái loại mệnh lệnh có chứa một tia cưỡng chế này, Diệp Trần không có bất kỳ oán hận nào. Hắn tin tưởng, các Chí Tôn khác cũng sẽ không oán hận, Kim Phật Chí Tôn càng cường đại bao nhiêu thì Nhân tộc bọn hắn tựu sẽ cường đại thêm bấy nhiêu, vì mọi người “nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn”, chỉ cần không phải thường xuyên ra lệnh cho bọn họ là được, mỗi Chí Tôn đều yêu thích tự do, không ai lại muốn thường xuyên làm việc cực nhọc vì người khác cả.

Diệp Trần là người đầu tiên tiến về Bách Luyện Bí Cảnh – một trong những Chí Tôn Bí Cảnh nằm ở vùng phụ cận của Chu Tước tinh vực, trong Bách Luyện Bí Cảnh có rất nhiều Bách Luyện thảo. Bách Luyện thảo chính là một loại Luyện Thể linh thảo, nếu ăn Bách Luyện thảo vào sẽ có thể tăng cường đại pháp lực lượng cùng phòng ngự, tựa như bách luyện Kim Cương

vậy. Đương nhiên, Bách Luyện thảo mà Kim Phật Chí Tôn cần không phải là Bách Luyện thảo bình thường, mà là loại có hơn năm vạn năm hỏa hầu. Loại thảo dược này thập phần hiếm thấy, trăm vạn năm mới xuất hiện một lần, trong toàn bộ Bách Luyện Bí Cảnh bất quá chỉ có thể phát hiện ra ba gốc mà thôi, dù sao Bách Luyện thảo cũng có tuổi thọ của nó, sống đến năm vạn năm là quá khó khăn.

Diệp Trần hôm nay đã là Chí Tôn nên tốc độ phi độn cũng cực nhanh, chỉ cần nửa ngày thời gian ngắn ngủi mà hắn đã đi tới được Bách Luyện Bí Cảnh.

Trong Bách Luyện Bí Cảnh có nhiều nhất đúng là bách luyện thảo, những thảo dược này cao tới hơn mười dặm, mỗi cây đều giống như được rèn đúc từ sắt thép vậy. Trên thực tế, ở bên trong Bách Luyện Bí Cảnh này, những cây cỏ bình thường thôi cũng đều muốn sắc bén và cứng rắn hơn cả Thượng phẩm Bảo Khí, đáng tiếc là chúng có kích thước quá lớn, hơn nữa lại là thực vật nên vừa mới bị đưa ra khỏi đất thì đã dần dần héo rũ đi.

Phi hành tại trong rừng cỏ cứng như sắt thép, Linh Hồn Lực của Diệp Trần phóng ra ngoài toàn lực, cả U Minh Thánh Nhãn cũng tùy theo đó mà mở ra.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Trần đã tìm được một cây Bách Luyện thảo, cái gốc Bách Luyện thảo này cũng không tệ, có gần vạn năm hỏa hầu. Ước chừng cao 50m, so với các loại cây cỏ khác trong Bách Luyện Bí Cảnh thì có vóc dáng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng may mắn Diệp Trần là Chí Tôn, lại có U Minh Thánh Nhãn, nếu không se không dễ dàng tìm được như vậy.

Bách Luyện Bí Cảnh là Chí Tôn Bí Cảnh, thời không bên trong rất khó bị xé mở, cho nên không tồn tại khả năng xuyên qua không gian và thời gian, mà đã không thể xuyên qua không gian và thời gian thì Diệp Trần chỉ có thể dựa vào tốc độ đơn thuần để bay đi. Trong nháy mắt, một tuần lễ đi qua, Diệp Trần tổng cộng đã tìm được mười gốc Bách Luyện thảo, trong đó có một cây vạn năm hỏa hầu, chín gốc khác cao nhất chỉ có tám ngàn năm hỏa hầu, thấp nhất là ba ngàn năm hỏa hầu, chênh lệch khá xa yêu cầu của Kim

Phật Chí Tôn.

"Cái Bách Luyện thảo này có thể gửi đến trong bảo khố Diệp gia a."

Diệp Trần tuy không dùng đến Bách Luyện thảo, bất quá hắn cũng phải vì Diệp gia mà cân nhắc, những Bách Luyện thảo này có thể giúp cho các Luyện Thể Vương giả của Diệp gia càng cường đại hơn, đương nhiên, ngoại trừ người thân nhất của Diệp Trần ra, những tộc nhân khác muốn đạt được bảo vật thì phải có đầy đủ điểm cống hiến gia tộc, lúc đó gia tộc cũng sẽ không ràng buộc ban thưởng bảo vật cho ngươi.

Ông ông ông...

Bỗng nhiên, một hồi âm thanh chấn động sắc bén dồn dập truyền đến, hệt như tiếng vẫy cánh của một đàn ong mật vậy, chỉ có điều là nó to lớn hơn ngàn vạn lần.

"Bách Luyện Đao Trùng!"

Diệp Trần không cần nhìn cũng liền biết rõ chấn động âm thanh sắc bén kia đến từ Bách Luyện Đao Trùng, Bách Luyện Đao Trùng là một loại sinh vật đáng sợ cùng loại với Đường Lang, hai cánh tay của bọn nó trông như những thanh đao thật dài, luận về độ cứng rắn và sắc bén đều không kém cỏi Chí Tôn Bảo đao, mà lực công kích của bọn nó cũng tương đương với Chí Tôn bình thường, thậm chí có thể so với cường đại Chí Tôn lợi hại, khuyết điểm duy nhất là phòng ngự của chúng tương đối thấp nên bất kỳ một vị Chí Tôn nào cũng có thể đơn giản giết chết bọn chúng, nhưng điều kiện tiên quyết là có thể đánh trúng trực tiếp vào cơ thể chúng.

Bá!

Một cái bóng mơ hồ xuất hiện tại mấy trăm dặm phía trước Diệp Trần, cái bóng mơ hồ dần dần rõ ràng hơn, đó là một thân thể cao mấy chục thước, có năm sáu phần tương tự với Đường Lang, cũng đều là quái vật, toàn thân nó hiện ra hàn quang lạnh như băng.

Bách Luyện Đao Trùng đánh giá Diệp Trần, Diệp Trần cũng đang đánh giá nó, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy Bách Luyện Đao Trùng, trước kia chỉ là nghe nói mà thôi.

"Đến đây đi!"

Diệp Trần hướng về Bách Luyện Đao Trùng ngoéo tay một cái, từ khi Bất Hủ kiếm thể đạt tới tầng thứ bảy đỉnh phong, hắn còn chưa trải qua thực chiến lần nào, chi bằng dùng sự tình lần này làm "món ăn khai vị" cũng không tệ.

Tựa hồ bị thái độ coi rẻ của Diệp Trần chọc giận, đôi cánh sau lưng Bách Luyện Đao Trùng kịch liệt vỗ mạnh, "vèo", cơ hồ trong nháy mắt, Bách Luyện Đao Trùng đã đi tới trước người Diệp Trần, cánh tay sắc bén như đao của nó chém vào trên lồng ngực Diệp Trần, trên thượng diện lại ẩn chứa Ngũ Hành chi lực vặn vẹo.

Đáng tiếc, Bất Hủ kiếm thể của Diệp Trần quá mức cường đại, cánh tay đao sắc bén của Bách Luyện Đao Trùng đến da của hắn cũng đều không thể phá vỡ nổi, một dấu vết nhỏ cũng không có lưu lại.

Đinh đinh đang đang!

Bách Luyện Đao Trùng không tin vào sự việc trước mắt, dùng Diệp Trần làm trung tâm, nó không ngừng bay chém xuyên qua lại, mỗi một lần bay qua đều bộc phát ra ngàn vạn lần trảm kích, hình thành nên một đoàn hàn quang lạnh như băng vây quanh Diệp Trần.

Khi đạo hàn quang lạnh như băng kia tán đi, Diệp Trần lông tóc vẫn không bị tổn thương chút nào.

"Chết đi!"

Sau khi khảo nghiệm Bất Hủ kiếm thể xong, Diệp Trần đưa lên một chiêu Kiếm chỉ điểm thẳng vào Bách Luyện Đao Trùng, "phốc", cái Kiếm chỉ này ẩn chứa vô số biến hóa làm cho Bách Luyện Đao Trùng hoàn toàn

không có khả năng trốn tránh nào, trực tiếp bị kiếm khí xỏ xuyên qua.

"Cái đôi đao thủ này không tệ a."

Sau khi đánh chết Bách Luyện Đao Trùng, Diệp Trần thu thập lấy hai cái đao thủ của nó để sau này chế tạo Chí Tôn Bảo kiếm, nó có thể được xem như một loại vật liệu bình thường.

Bách Luyện Bí Cảnh có diện tích cực lớn, rất nhanh đã ba tháng qua đi.

Dù cho Diệp Trần có U Minh Thánh Nhãn, có thể quan sát mọi góc chết trong Bách Luyện Bí Cảnh thì gần kề cũng chỉ tìm được một cây Bách Luyện thảo bốn vạn năm ngàn năm hỏa hầu mà thôi.

Khi ở trong đó, Diệp Trần gặp được hơn mười con Bách Luyện Đao Trùng, con cường đại nhất trong số đó không kém gì một cường đại Chí Tôn, nhưng thật vô phước khi kẻ mà chúng đụng phải chính là Diệp Trần.

"Bốn vạn năm ngàn năm hỏa hầu, có lẽ miễn cưỡng cũng có thể dùng a! Vẫn còn nhiều thời gian, ta có thể đi tìm kiếm các bảo vật khác."

Diệp Trần rất để bụng đối với chuyện này, hắn còn có ý định đi một chuyến về phía trước Kim Xuyên Bí Cảnh, đó là một trong các đại Bí Cảnh có tồn tại Kim Thân quả. Bất quá chỗ đó cũng là một Chí Tôn Bí Cảnh tương đối nguy hiểm, ngay cả cường đại Chí Tôn đi qua đều có thể gặp phải nguy hiểm rất lớn, mà mấy cái Bí Cảnh khác có tồn tại Kim Thân quả ngược lại hơi ít, tỷ lệ xuất hiện Kim Thân quả rất thấp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1547: Rút Thiên Kiếm Ra

Kim Xuyên bí cảnh!

Diệp Trần bay ở bên trên những dãy núi cực lớn, phía dưới thấp hơn là từng ngọn núi vàng, tất cả thực vật mọc trên núi đều là hoàng kim thực vật cả, thậm chí những hồ nước và dòng sông cũng là một loại chất lỏng màu vàng, phóng tầm mắt nhìn tới, khắp nơi đều là một màu vàng thuần túy không có một tia tỳ vết nào.

Con ngươi màu vàng quét qua, chỉ chốc lát sau, Diệp Trần đã phát hiện một viên Kim Thân Quả.

Vèo!

Ánh kiếm lóe lên, Diệp Trần hướng về phía Kim Thân Quả lao đi.

Kim Phật Chí Tôn cần một lượng lớn Kim Thân Quả, càng nhiều càng tốt, hiện tại, Diệp Trần đã chiếm được năm viên.

Lúc bay qua một hồ nước lớn, đột nhiên, một con quái vật có đôi tay màu hoàng kim trồi lên, thân thể của nó vô cùng to lớn, lòng bàn tay lại có rất nhiều hoa văn hình xoắn ốc, tại giữa đám hoa văn xoắn ốc kia là một cái hố đen nhỏ.

Tại chí tôn bí cảnh không cách nào xé rách được thời không, khi Diệp Trần thấy rằng có thể sẽ bị bàn tay của con quái vật nắm lấy thì lập tức vận công kích phát ra một đạo kiếm khí vô cùng bàng bạc, chém vào cánh tay nó, làm cho bàn tay bị lệch đi mấy trăm dặm, nương theo khe hở này, Diệp Trần lập tức thoát ly khỏi phạm vi bao phủ của bàn tay con quái thú.

Ầm ầm ầm!

Sau một khắc, hồ nước vàng chợt rung chuyển dữ dội, một con cự quái có thân thể cao lớn hơn một trăm ngàn dặm xông ra, đây chính là độc nhất hung vật trong Kim Xuyên bí cảnh, có tên gọi là Kim Xuyên cự quái. Thực lực thấp nhất của loài cự quái này cũng tương đồng với cường đại chí tôn, hơn nữa lại đao thương bất nhập vì phòng ngự của nó vô cùng lớn, cho dù là siêu cấp chí tôn mà muốn gây ra thương thế cho nó cũng đều rất khó khăn.

Diệp Trần cũng không muốn dây dưa với đối phương, sau khi đạt được Kim Thân Quả liền bay trốn hết tốc lực, chỉ chốc lát sau đã biến mất không thấy hình bóng đâu nữa. Luận về tốc độ, Kim Xuyên cự quái kém hơn nhiều so với Diệp Trần.

"Kim Xuyên cự quái có phòng ngự quá mạnh mẽ, cũng may là tốc độ của nó không nhanh, chỉ tương đương với chí tôn bình thường mà thôi."

Vừa mới tiến vào Kim Xuyên bí cảnh thì Diệp Trần đã đụng dộ Kim Xuyên cự quái, tuy rằng trên tình cảnh này, Diệp Trần có thể chiếm thế thượng phong tuyệt đối, nhưng bằng vào lực công kích của hắn thì vẫn không thể gây trọng thương Kim Xuyên cự quái được, chỉ có thể lưu lại từng vết kiếm ở trên người của nó mà thôi. Kim Xuyên cự quái có hình thể quá to lớn, những vết kiếm này phỏng chừng ngay cả làn da bên ngoài của nó cũng đều không thể phá được, hơn nữa theo thời gian trôi đi, Kim Xuyên cự quái còn có thể khôi phục, Diệp Trần tính ra, nếu muốn cùng một con Kim Xuyên cự quái phân ra thắng bại thì trong thời gian ba hay năm tháng cũng không đủ.

Mười viên!

Mười lăm viên!

Ba mươi viên!

Trong thời gian nửa năm, Diệp Trần đã tìm được ba mươi viên Kim Thân Quả tại Kim Xuyên bí cảnh.

"Cần phải trở về rồi."

Diệp Trần tự nhận là đã nỗ lực hết mình rồi.

Chí Tôn Các.

Các chí tôn nhận nhiệm vụ đã trở về không ít, phần lớn họ cũng không rời khỏi, muốn ở lại xem những người khác thu hoạch ra sao.

"Lang Gia Chí Tôn, lần này xem ra, hẳn là ngươi thu hoạch nhiều nhất rồi." Một vị chí tôn cười nói.

Một chí tôn ở bên cạnh nói: "Cầm Tâm Chí Tôn thu hoạch cũng không kém, cũng gần bằng Lang Gia Chí Tôn đấy."

Kim Phật Chí Tôn cần đến các bảo vật, trên căn bản là thiếu trầm trọng, sự nổ lực của mọi người chính là cái gọi là “nhiều người lực lượng lớn”, trong đó, Lang Gia Chí Tôn có thu hoạch nhiều nhất, hắn mang về đến mười ba viên Kim Thân Quả, một đạo Thiên Địa Hàn Tuyền, Cầm Tâm Chí Tôn thì ít hơn một chút, là mười một viên Kim Thân Quả, một đạo Sinh Mệnh Chi Tuyền, các chí tôn khác thì lại ít hơn rất nhiều.

"Vận may mà thôi."

Lang Gia Chí Tôn khiêm tốn cười cười.

Cầm Tâm Chí Tôn thì lại không để ý lắm.

Sau một tháng, phần lớn chí tôn đều đã trở lại, chỉ có vẻn vẹn hai, ba chí tôn là chưa xuất hiện, Diệp Trần chính là một người trong số đó.

"Chuyện gì xảy ra vậy, Diệp Chí Tôn làm sao còn chưa trở lại chứ?"

"Sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì chứ!"

"Nói bậy, Diệp Chí Tôn là cường đại chí tôn, ngoại trừ một số ít chí tôn bí cảnh nguy hiểm, những cái khác không thể nào gây ra uy hiếp đối với hắn

được."

"Ta cũng chỉ là nói như thế thôi mà."

Nghe chúng chí tôn nghị luận, Thanh Đồng Chí Tôn chân mày hơi nhíu lại, với tư cách là một Long tộc chí tôn, Thanh Đồng Chí Tôn cũng giống như Kim Phật Chí Tôn, đều đi theo con đường luyện thể. Trên thực tế, hắn thu hoạch chỉ có hơn chứ không kém so với Lang Gia Chí Tôn, nhưng những bảo vật này đối với hắn cũng rất hữu dụng, cho nên hắn tàng trữ một chút cho riêng mình, nếu như bảo vật mà Kim Phật Chí Tôn cần thiết không đủ thì hắn lại đưa ra cũng không muộn. Còn đối với Diệp Trần, hắn hết sức coi trọng, hắn có dự cảm, tương lai Nhân tộc tám chín phần mười là do Diệp Trần chủ đạo đấy.

Ba ngày sau, Diệp Trần trở lại.

"Diệp Chí Tôn trở lại rồi !"

"Ta đã nói rồi, bằng vào thực lực Diệp Chí Tôn, không phải dễ dàng gặp nguy hiểm như vậy, nhất định là quá mức nóng lòng tìm kiếm bảo vật mà quên thời gian rồi."

Gặp Diệp Trần trở về, chúng chí tôn tùng hạ một hơi, hiện tại mọi người đều đi cùng trên một con thuyền, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục, Diệp Trần trở thành cường đại chí tôn, tuyệt đối là một thành viên dũng tướng của Nhân tộc, tuyệt đối là không được tổn thất.

"Diệp Chí Tôn, thu hoạch làm sao rồi, lấy ra cho mọi người xem với nào." Băng Hoàng Chí Tôn giao tình không tệ với Diệp Trần, cười nói.

"Được chứ."

Diệp Trần gật đầu, lấy bảo vật do mình tìm được ra.

"Trời ạ! Nhiều Kim Thân Quả như vậy, còn có một cây Bách Luyện Thảo, cây Bách Luyện Thảo này sắp tiếp cận 50 ngàn năm hỏa hầu rồi nữa

chứ."

Không ít chí tôn trợn mắt ngoác mồm.

"Ha ha, Lang Gia Chí Tôn, Diệp Chí Tôn thu hoạch vượt quá ngươi rồi."

"Chuyện tốt rồi còn gì, nếu như các vị đều thu hoạch vượt quá ta thì càng tốt hơn nữa ấy chứ."

Lang Gia Chí Tôn tuy rằng cũng rất kinh ngạc, bất quá cũng sẽ không vì vậy mà sinh đố kị.

Luận về thu hoạch, Diệp Trần xác thực đã vượt qua Lang Gia Chí Tôn không ít, Diệp Trần tổng cộng chiếm được ba mươi viên Kim Thân Quả, cùng với một cây Bách Luyện Thảo 45,000 năm hỏa hầu, luận về mức độ trân quý, Bách Luyện Thảo 45,000 năm hỏa hầu tuyệt đối không thấp hơn Thiên Địa Hàn Tuyền cùng Sinh Mệnh Chi Tuyền.

"Diệp Chí Tôn có vận may thật tốt."

Mọi người đều không hướng về mặt thực lực để nghĩ, bởi dưới cái nhìn của bọn hắn, Diệp Trần mạnh nhất cũng chỉ tiếp cận Lang Gia Chí Tôn mà thôi.

Ngày thứ hai, Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn tới.

Kim Phật Chí Tôn đối với chúng chí tôn biểu thị vô cùng cảm tạ, trong khoảng thời gian này, hắn đã cùng Chân Vũ Chí Tôn đi khắp nơi tìm kiếm bảo vật, thu hoạch cũng không ít, cộng thêm những bảo vật trước mắt, như vậy gần như đã có thể nỗ lực trùng cấp Cửu Chuyển Kim Thân tầng thứ chín rồi.

Năm tháng như dòng nước trôi qua, đã 500 năm kể từ lúc Kim Phật Chí Tôn bế quan lần thứ hai.

Thiên Thần Đại Lục, Thiên Thần bảo điện.

"Kiếm Vực cùng kiếm ý đều tựa hồ đã đến bình cảnh rồi, muốn đột phá thì còn rất xa. Còn trên phương diện kiếm pháp, ta cũng không cách nào tiến thêm một bước nào nữa, không biết phải như thế nào mới tăng thực lực lên đây? Haizz !"

Diệp Trần đối với thực lực trước mắt vẫn không vừa lòng, thực lực càng mạnh thì Nhân tộc mới có hi vọng chống lại Ma tộc càng lớn.

"Nếu như ta có một thanh thánh kiếm thì lẽ ra đã có thể chống lại Hủ Ma Thiên Tôn rồi!"

Đột ngột, Diệp Trần trong đầu lóe lên linh quang.

Thánh kiếm! Thiên Kiếm!

Chân Linh Đại Lục Thiên Kiếm, không biết nó có phải là thánh kiếm hay không?

Vô thanh vô tức, Diệp Trần biến mất ở Thiên Thần bảo điện, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến bầu trời Cửu Chuyển Tinh, thời không vặn vẹo, Diệp Trần hướng về Chân Linh Thế Giới bay đi.

Trăm vạn năm ánh sáng đối với Diệp Trần mà nói, bất quá chỉ là mấy ngày thời gian du hành mà thôi.

Theo lối vào Chân Linh Thế Giới, Diệp Trần đã tiến vào Chân Linh Thế Giới.

Xoạt!

Bầu trời Thiên Kiếm Đại Lục, Diệp Trần chậm rãi bay xuống, ở trước mặt hắn chính là một thanh cổ kiếm to lớn và rỉ sét loang lổ.

"Lên đây!"

Kiếm nguyên mênh mông như hải dương sôi trào, thân thể Diệp Trần chợt lớn lên cho đến khi cao hơn so với Thiên Kiếm, hắn vươn tay phải ra

nắm chặt lấy chuôi của Thiên Kiếm, sau đó vận lực rút kiếm lên.

Vô số năm qua đi, từ xưa tới nay Thiên Kiếm chưa từng có ai có thể lay động thì hiện đang dần dần bị rút ra.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy, lẽ nào động đất."

"Mau nhìn kìa, từ đâu lại có một người khổng lồ đang rút Thiên Kiếm ra."

"Cái gì, ai mà có thể rút Thiên Kiếm ra được chứ?"

Thiên Kiếm đã trở thành biểu tượng của Thiên Kiếm Đại Lục, mọi người đều xem nó như một thánh vật, vậy thì sẽ không có người nào có thể rút Thiên Kiếm ra được. Thế nhưng chuyện đang xảy ra trước mắt, lập tức để cho đầu óc bọn hắn trở nên trống rỗng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1548: Cảm Ngộ Quang Minh Kiếm Ý

"Là Kiếm Hoàng Diệp Trần! Ta đã từng xem qua hình vẽ của hắn!"

"Ta cũng xem qua rồi, trời ạ! Kiếm Hoàng Diệp Trần giá lâm."

Tại Chân Linh Thế Giới, "Đế" và "Hoàng" vẫn là danh xưng đỉnh phong nhất, tuy chúng nhân Linh Hải cảnh đại năng đã biết rõ Sinh Tử Cảnh có tất cả Cửu Trọng Thiên, vì vậy Đế và Hoàng cũng không phải là đỉnh phong, nhưng đối với bọn họ mà nói, những cấp bậc khác đều quá xa rồi, mà tại Chân Linh Thế Giới từ xưa đến nay, Đế Hoàng vẫn luôn là mạnh nhất, ví dụ như Cổ Đế hay Khí Thiên Đế.

Mãi cho đến ngày nay, Kiếm Hoàng Diệp Trần tại trong mắt mọi người đã không kém cỏi Cổ Đế cùng Khí Thiên Đế nữa, là một trong những Đế Hoàng mạnh nhất của Chân Linh Thế Giới.

"Kiếm Hoàng Diệp Trần rút Thiên kiếm ra làm gì vậy chứ ? Chẳng lẽ Thiên kiếm là một thanh bảo kiếm lợi hại sao?"

"Hẳn là vậy rồi, kiếm khí do Thiên kiếm tỏa ra bao trùm cả Thiên Kiếm Đại Lục này, có thể kết hợp chung với cả Thiên Địa Nguyên Khí, như vậy tất nhiên nó là một thanh bảo kiếm thập phần cường đại rồi."

Tại phụ cận, trong lúc mọi người đang nghị luận nhao nhao thì "bang" một tiếng, Diệp Trần thoáng cái đã rút được Thiên kiếm ra, kiếm khí mênh mông bàng bạc phảng phất như đã được phóng thích ra ngoài và xông thẳng lên trời, một mực bắn vượt ra bên ngoài tinh không, tạo thành lực phá hoại cực lớn.

"Hảo kiếm!"

Âm thanh vang vọng như lôi đình, hai mắt Diệp Trần chăm chú nhìn Thiên kiếm.

So sánh với Hoàng Thần Kiếm, Thiên kiếm không biết cường hãn hơn bao nhiêu lần, chỉ riêng cái kiếm khí đường đường chính chính kia đã tựu không kém cỏi khí tức phát ra từ một gã Siêu cấp Chí Tôn, thậm chí còn mạnh hơn. Nắm Thiên kiếm trong tay, Diệp Trần cảm giác khí huyết cùng Kiếm Nguyên của bản thân đồng loạt sôi trào, sinh ra cảm ứng và tăng phúc vô cùng kỳ diệu.

"Luyện hóa trước rồi nói sau!"

Linh Hồn Lực ngưng tụ thành một ấn ký, khắc ở bên trên Thiên kiếm.

Ông!

Thiên kiếm chợt chấn động mạnh rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, thân thể Diệp Trần cũng tùy theo đó thu nhỏ lại, chỉ chốc lát sau, Thiên kiếm đã được thu nhỏ lại thành dài độ bốn trượng, phối hợp cùng tấp thân cao năm trượng của Diệp Trần vừa tiện tay.

"Ân? Đã bị hư hao rồi!"

Đợi sau khi đã hoàn toàn luyện hóa được Thiên kiếm, Diệp Trần mới phát hiện ra, bổn nguyên của Thiên kiếm không còn trọn vẹn nữa, phảng phất như đã bị cái gì đó làm tổn thương.

Ai lại có thể phá hư thánh kiếm vậy nhỉ ?

Diệp Trần trong đầu hiện lên một tia nghi vấn.

"Xem ra, trước khi Thiên kiếm rơi vào bên trong Chân Linh Thế Giới, mọi chuyện cũng không phải đơn giản như trong truyền thuyết, chắc chắn có nội tình!" Diệp Trần chưa từng có nhiều suy nghĩ như vậy, đối với hắn mà nói, một thanh Thiên kiếm hơi có tổn thương thì như cũ vẫn là thánh kiếm, so với Chí Tôn Bảo kiếm không biết cường đại hơn bao nhiêu lần, sắc bén

gấp bao nhiêu lần, có thể đem thực lực của hắn đẩy lên tới một cái độ cao mới.

"Lấy Thiên kiếm đi như vậy thì có công bình đối với những kiếm khách ở Thiên Kiếm Đại Lục hay không đây."

Thiên kiếm là số mệnh chi kiếm của Thiên Kiếm Đại Lục, nếu lấy nó đi thì tỷ lệ sinh ra các cường đại kiếm khách ở Thiên Kiếm Đại Lục không thể nghi ngờ là nhỏ đi rất nhiều, bởi cũng có những đứa trẻ khi vừa chào đời đã có chút tiềm lực kinh người, trong cơ thể của chúng có được một đạo kiếm khí của Thiên kiếm, đạo kiếm khí Thiên kiếm này có thể giúp cho chúng cảm ngộ Kiếm đạo càng dễ dàng hơn.

"Mà thôi, dùng Hoàng Thần Kiếm thay thế vậy!"

Diệp Trần không có khả năng buông tha cho Thiên kiếm, như vậy đành phải buông tha cho Chí Tôn Bảo kiếm Hoàng Thần Kiếm rồi.

Hoàng Thần Kiếm tuy là Chí Tôn Bảo kiếm, so ra kém hơn Thiên kiếm nhưng chung quy cũng không tệ, huống hồ Chí Tôn Bảo trên thân kiếm còn tiêm nhiễm Kiếm đạo của mình, tin rằng đối với các kiếm khách của Thiên Kiếm Đại Lục sẽ có được những ích lợi nhất định.

Hoàng Thần Kiếm được biến lớn lên bằng với kích thước của Thiên kiếm trước khi, "bang" đại địa chấn động, Hoàng Thần Kiếm cuối cùng đã được cắm thật sâu vào phía trên đại địa, một cỗ kiếm khí mênh mông bất ngờ được khuếch tán ra.

Đến đây vẫn chưa xong, Diệp Trần lại vận chuyển thời không chi lực để bắt đầu cô đọng kiếm giới.

Cái gọi là kiếm giới kỳ thật chính là một cái không gian kiếm đạo, ở bên trong có vô số Kiếm đạo cảm ngộ, vô số kiếm pháp, chỉ cần thêm chút chải vuốt cùng phối hợp thêm thời không chi lực thì liền có thể cô đọng ra kiếm giới.

Để cô đọng ra kiếm giới thì rất khó khăn, phải bỏ ra hơn một tháng kỳ công thì Diệp Trần mới hoàn tất.

Làm xong mọi chuyện, Diệp Trần thân hình vừa lóe lên đã đến lối ra Chân Linh Thế Giới, chợt sau đó biến mất tại trong lối ra.

Thiên Kiếm Đại Lục.

"Chuôi kiếm này không phải là Thiên kiếm, không biết Kiếm Hoàng lưu lại có dụng ý gì nhỉ?"

Đối với việc Diệp Trần lấy đi Thiên kiếm, mọi người không dám có chút oán hận, đương nhiên, ở sâu trong nội tâm, hoặc nhiều hoặc ít cũng có một chút tiếc nuối, Thiên kiếm đối bọn hắn có trợ giúp quá lớn.

Một gã Linh Hải cảnh võ giả đỉnh cao tiến tới gần Hoàng Thần Kiếm, “ông”, hắn đã tiến vào trong Hoàng Thần Kiếm.

Một lúc lâu sau, hắn đi ra.

Từ nay về sau, một tin tức đã được truyền ra, Thiên kiếm mới đồng dạng cũng có kiếm giới, hơn nữa cái kiếm giới này so với kiếm giới trước kia càng thêm có tính tập trung và cô đọng, vì vậy có rất nhiều người nhờ nó mà thực lực tăng lên rất nhanh.

Tiến vào kiếm giới mới cũng tương đương với việc đã nhận được sự chỉ dạy của Kiếm Hoàng Diệp Trần.

Sự tình Diệp Trần lấy được Thiên kiếm, chỉ có Từ Tĩnh, Mộ Dung Khuynh Thành và rải rác mấy người biết rõ, trong khoảng thời gian này, Diệp Trần đang cảm ngộ Kiếm đạo bên trên Thiên kiếm, về phần Thiên kiếm kiếm giới, đối với hắn mà nói đã không còn trợ giúp to lớn nữa rồi, hắn không biết chủ nhân Thiên kiếm năm đó có bao nhiêu lợi hại, nhưng hắn nhìn ra được, kiếm giới bên trên Thiên kiếm và Kiếm đạo bên trong có chút thô ráp, tựa hồ không phải xuất thân từ một Kiếm đạo Chí Tôn thực thụ.

"Vị chủ nhân thực sự của Thiên kiếm, chỉ sợ Kiếm Ý của ông đã đạt tới Cửu cấp rồi."

Bên trên Thiên kiếm còn lưu lại một tia Kiếm Ý yếu ớt như tơ nhện, tùy thời cũng có thể biến mất, nhưng theo trên bề mặt của nó nhìn lại sẽ có thể xác nhận nó đã là Cửu cấp Kiếm Ý rồi, mà cửu cấp kiếm ý mà Diệp Trần nói đến cũng không phải Cửu giai bình thường, mà là Cửu giai Quang Minh Kiếm Ý. Quang Minh Kiếm Ý cùng đồng dạng với Bất Hủ Kiếm Ý và Hủy Diệt Kiếm Ý, đều là các chí cao Kiếm Ý. Chí cao Kiếm Ý kỳ thật có đến năm loại, theo thứ tự là Bất Hủ, Hủy diệt, Quang Minh, Hắc Ám, cùng với Hỗn Loạn.

Bất kể là loại chí cao Kiếm Ý nào cũng đều cực kỳ khó có thể sở hữu được, không phải cứ có thiên phú đề cao là có thể đạt được, mà cơ thể còn phải phù hợp với loại chí cao Kiếm Ý đó. Diệp Trần có thể phù hợp với Bất Hủ Kiếm Ý cùng Hủy Diệt Kiếm Ý, có thể nói là kỳ tích lớn nhất rồi.

"Không biết, ta có thể cảm ngộ ra Quang Minh Kiếm Ý hay không!"

Diệp Trần cẩn thận cảm ngộ một tia Quang Minh Kiếm Ý này.

Thời gian như dòng nước trôi qua, trong Hồn Hải Diệp Trần dần dần xuất hiện một tia sáng, cái tia sáng này thập phần yếu ớt, tựa như một ánh nến tùy thời i sẽ bị dập tắt vậy. Theo cái sợi ánh sáng này xuất hiện, trong Hồn Hải Diệp Trần như nhấc lên sóng biển kinh thiên vậy, làm cho Bất Hủ Kiếm Hồn cùng Hủy Diệt Kiếm Hồn kiệt lực áp chế không để Hồn Hải bị vỡ nát, khi điều đó xảy ra đó, Diệp Trần thật sự sẽ bị hồn phi phách tán mà không cách nào cứu vãn.

Nhưng có điều Diệp Trần không biết là hành vi này của hắn so với tìm chết cũng không có gì khác biệt, bản thân hắn đã có hai đại chí cao Kiếm Ý, lại tham lam cảm ngộ thêm một loại chí cao Kiếm Ý khác, chẳng khác gì việc nhét gấp 10 lần nước vào trong một cái bình nhỏ vậy, không nổ tung thì mới là lạ. Thế nhưng, trước đó Diệp Trần đã có được hai đại chí cao Kiếm Ý luôn ở vào thế cân bằng tuyệt đối, và hết lần này tới lần khác chúng đều bổ

sung cho nhau, nên một khi có dị động gì phát sinh, bọn chúng sẽ phản ứng đầu tiên, dù sao nếu Hồn Hải bị phá hủy thì chúng cũng chết theo.

Nếu như Diệp Trần chỉ có Bất Hủ Kiếm Ý, như vậy cảm ngộ thêm Quang Minh Kiếm Ý là sẽ thập tử vô sinh, bởi vì Bất Hủ cùng Quang Minh là hai loại đối lập nhau.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là một sự phỏng đoán, một người đã có được Quang Minh Kiếm Ý, lại để cho hắn đi cảm ngộ Hắc Ám Kiếm Ý, có lẽ có thể thành công nhưng cũng có thể không, mọi chuyện vẫn còn chưa biết rõ được vì trên thực tế gần như chưa ai thực hiện.

Thời gian dần trôi qua, ánh sáng đã thành hình, đó là một thanh Kiếm Hồn bắn ra hào quang tứ phía.

Sau khi hình thành, Quang Minh Kiếm Hồn nhanh chóng phát triển, đạt đến Nhất giai, Nhị giai, Tam giai. . .

Mãi cho đến Lục giai thì mới đình chỉ phát triển.

Đến tận đây, Diệp Trần đã có được Tam đại chí cao Kiếm Ý, theo thứ tự là Bát giai Bất Hủ Kiếm Ý, Bát giai Hủy Diệt Kiếm Ý, cùng với Lục giai Quang Minh Kiếm Ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1549: Đại Chiến Bạo Phát

Khi Quang Minh Kiếm Hồn trưởng thành đến cấp sáu thì Quang Minh kiếm ý tồn ẩn trên Thiên Kiếm cũng lập tức tan rã, có đôi khi kiếm ý cũng là dấu ấn của một kiếm khách, so với linh hồn ấn ký thì càng có tính đại diện nhiều hơn.

Nắm Thiên Kiếm trong tay, Diệp Trần tựa hồ cảm nhận được nhịp thở của Thiên Kiếm, cảm nhận được tâm tình của nó mà không có một tia ngăn cách nào, có thể nói là “nhân kiếm hợp nhất”.

"Có Thiên Kiếm, dù cho không cách nào chiến thắng được Hủ Ma Thiên Tôn thì chí ít cũng có sức đánh một trận."

Nếu như nói Thiên Ma Tôn cùng Chân Vũ Chí Tôn nắm giữ thánh khí thì mới có thực lực của Truyền Kỳ Chí Tôn, thì như vậy Hủ Ma Thiên Tôn chính là một Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự. Trước đó, Diệp Trần hoàn toàn không phải là đối thủ của Hủ Ma Thiên Tôn, nhưng hiện tại hắn rất có lòng tin có thể đánh với gã một trận.

"Hơi thở chiến tranh càng ngày càng đậm nét rồi!"

Tra Thiên Kiếm vào vỏ, Diệp Trần đi ra khỏi Thiên Thần bảo điện, ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

Người bình thường cảm thụ không tới, nhưng với tư cách là một chí tôn, Diệp Trần có thể cảm ứng được rõ ràng khí tức chiến tranh tràn ngập chung quanh.

"Chiến tranh sắp bắt đầu rồi sao?"

Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành đi tới.

Diệp Trần chậm rãi nói: "Cái gì nên đến chung quy sẽ đến, các nàng hãy cẩn thận một chút."

Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành đều muốn tham gia chiến tranh Nhân Ma, đây là cơ hội để các nàng tích lũy nội lực. Muốn biết một người có thành tựu lớn bao nhiêu thì cần phải xem hắn đã trải qua bao nhiêu sự tình, Diệp Trần có thể trở thành chí tôn là hoàn toàn có quan hệ trực tiếp với chiến tích phong phú của hắn. Trong vũ trụ tinh không này, người có thiên phú như Diệp Trần thực sự rất nhiều, ngộ tính của Diệp Trần có thể mạnh như vậy, thực sự cũng là do cơ duyên xảo hợp mà thôi, thế nhưng trong vũ trụ tinh không, có thể sánh vai cùng Diệp Trần thì chẳng có một ai. Từ trong Thiên Phong Quốc, Nam Trác Vực, Chân Linh Đại Lục, Chân Linh Thế Giới, vũ trụ tinh không….chỉ trong 700 năm nhân sinh ngắn ngủi mà Diệp Trần đã tạo nên một bộ sử sách truyền kỳ, mỗi một cái phân đoạn trong đó, hắn đều là nhân vật chính tuyệt đối mà không có bất kỳ người nào ngang hàng cả.

Cho nên, Diệp Trần không có dự định ngăn cản Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, bởi làm người không thể quá ích kỷ, không thể bởi vì lo lắng họ gặp phải nguy hiểm mà ngăn cản lựa chọn của họ, đương nhiên, trong bóng tối, hắn nhất định sẽ bảo hộ hai người.

"Lần Nhân Ma đại chiến trước bọn muội đã bỏ lỡ, lần này có thể sẽ không bỏ qua đâu, nhưng chàng yên tâm, chúng ta cũng có một chút nhãn lực mà." Mộ Dung Khuynh Thành đối với chiến tranh sắp đến, trái lại có chút chờ mong.

. . .

Huyền Vũ tinh vực!

Vô số quân đội Ma tộc, Tà Linh Tộc, Dạ Xoa tộc cùng với vài tà ác chủng tộc khác đang tụ tập ở trong tinh không, suất lĩnh quân đội chính là những tên Nguyên Soái, thực lực của bọn chúng tuy không sánh được Chuẩn Tôn, nhưng năng lực thống lĩnh quân đội của bọn hắn còn muốn vượt qua

phần lớn các Chuẩn Tôn.

Nguyên Soái cùng Chuẩn Tôn, một người thống lĩnh quân đội, một người là lực chiến đấu vương bài.

Bất quá, quyết định thắng bại thực sự không phải nằm trong tay quân đội, không phải Nguyên Soái, cũng không phải là Chuẩn Tôn, mà là các chí tôn chí cao vô thượng. Một vị chí tôn cũng đủ để chống đỡ được với hàng ngàn đội quân, nếu chủng tộc nào không có chí tôn thì dù cho quân đội bọn họ có nhiều thế nào, và số lượng Chuẩn Tôn dù có nhiều hơn nữa thì cũng không làm nên được chuyện gì, chỉ có chí tôn mới thật sự là đòn sát thủ, là trụ cột của chủng tộc.

"Xuất phát!"

Theo chỉ huy của các đại Nguyên Soái, từng chiếc từng chiếc khôi lỗi chiến hạm bắt đầu qua lại vùng hư không, chạy về hướng Bạch Hổ tinh vực.

. . .

Chí Tôn Các.

Chân Vũ Chí Tôn sắc mặt trầm trọng nhìn chúng chí tôn, "Các vị, chiến tranh đã bắt đầu, lần trước, chúng ta đã mất đi Huyền Vũ tinh vực rồi, lần này, chúng ta không thể lại mất thêm Bạch Hổ tinh vực nữa."

Mất đi một cái Huyền Vũ tinh vực, đối với nhân loại là một đả kích rất lớn, tứ đại sinh mệnh tinh vực vẫn là lãnh địa của Nhân tộc, mất đi một cái thì cũng bằng với việc mất đi một phần tư tài nguyên, nếu như ngay cả Bạch Hổ tinh vực cũng bị mất đi thì như vậy một nửa tài nguyên sẽ không còn nữa.

Lang Gia Chí Tôn tràn trề sát khí nói: "Lần này, bọn chúng đừng hòng chiếm được tiện nghi."

"Phích Lịch Chí Tôn ta mặc dù chỉ là một chí tôn bình thường, nhưng

Ma tộc muốn chiếm lĩnh Bạch Hổ tinh vực, trước tiên phải bước qua được thi thể của ta đã." Phích Lịch Chí Tôn, một trong những chí tôn bình thường của nhân tộc.

"Chân Vũ, Kim Phật vẫn chưa xuất quan sao?"

Thanh Đồng Chí Tôn dò hỏi.

Chân Vũ Chí Tôn giải thích: "Kim Phật đang đứng ở thời khắc mấu chốt, tạm thời đừng quấy rối hắn, ta tin tưởng, hắn nhất định có thể đột phá đến Cửu Chuyển Kim Thân đệ cửu chuyển, rồi sẽ tới tham chiến ngay."

Trước khi bế quan, Kim Phật Chí Tôn từng nói với hắn, nếu có thể đột phá thành công thì tốt, nhưng dù không thành công thì hắn cũng sẽ tới tham chiến. Chân Vũ Chí Tôn tất nhiên hi vọng Kim Phật Chí Tôn có thể đột phá thành công, bằng không thì một gã như Hủ Ma Thiên Tôn cũng liền đủ để làm cho mọi người phải đau đầu rồi.

"Như vậy đi!" Thanh Đồng Chí Tôn trầm giọng nói: "Ta không phải là đối thủ của Hủ Ma Thiên Tôn, nhưng bất quá Vô Hạ Ma Tôn thì ta có thể ngăn cản trong chốc lát, Vô Hạ Ma Tôn cứ giao cho ta đi!"

Thanh Đồng Chí Tôn là đỉnh tiêm cường đại chí tôn của Nhân tộc, cho dù là Lang Gia Chí Tôn cũng đều có chút không bằng, hắn tự nhận là, chỉ có mình mới thích hợp đối đầu với Vô Hạ Ma Tôn. Vô Hạ Ma Tôn mặc dù là siêu cấp chí tôn, nhưng Thanh Đồng Chí Tôn đối với phòng ngự của mình rất có lòng tin, nên tự nhận là dưới tình huống toàn lực ứng phó sẽ có thể chống đối địch nhân một chút.

"Được." Chân Vũ Chí Tôn cũng biết, chỉ có thể như thế mà thôi, vừa nói, hắn nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trần, "Diệp Trần, ngươi mới trở thành chí tôn vẫn chưa được bao nhiêu năm, đại khái thực lực của ngươi bây giờ ra sao rồi?"

Đối với Diệp Trần, Chân Vũ Chí Tôn có chút nhìn không thấu.

Diệp Trần nói: "Đối đầu với Địa Ma Tôn thì không thành vấn đề."

Trên lí luận, Diệp Trần khẳng định cường đại hơn so với Địa Ma Tôn, nhưng là Diệp Trần không dám nói quá lỗ mãn, ai biết được Địa Ma Tôn có đòn sát thủ gì hay không, dù sao tại trên phương diện phòng ngự, hắn vẫn không sánh bằng Kim Phật Chí Tôn, mà công kích của hắn cũng không thể nào giết chết Địa Ma Tôn ngay lập tức được, chỉ có thể áp chế đối phương mà thôi.

"Cái gì? Diệp Chí Tôn, ngươi không nói đùa chứ!"

"Địa Ma Tôn là trung đẳng siêu cấp chí tôn, Diệp Chí Tôn, ngươi nói thật chứ ?!."

Nhân tộc chúng chí tôn hoài nghi nhìn về phía Diệp Trần, không phải là bọn hắn xem thường Diệp Trần, mà thật sự là lời nói của Diệp Trần giống như nói mơ giữa ban ngày vậy.

"Diệp Trần, ngươi nói thật chứ!" Chân Vũ Chí Tôn chăm chú nhìn Diệp Trần.

Diệp Trần gật đầu, "Tuyệt đối không giả tạo."

"Được, Địa Ma Tôn giao cho ngươi xử lý."

Chân Vũ Chí Tôn trong lòng thực sự có chút do dự, bất quá liên tưởng đến sự kiện trong Hắc Phong Giản, hắn rõ ràng là Diệp Trần có thể sống sót, như vậy thực lực khẳng định không ngừng ở cấp độ cường đại chí tôn.

Coong coong coong!

Bỗng nhiên, Cửu Chuyển Tinh truyền đến từng đợt còi báo động!

Quân đội dị tộc đã xâm lấn Bạch Hổ tinh vực.

Thập đại quân đội tinh cầu tại Bạch Hổ tinh vực từ lâu đã vận sức chờ phát động, từng nhánh hạm đội đã tập kết sẵn trong tinh không, lần này

không giống với lần trước, lần trước một nửa Huyền Vũ tinh vực đã bị dị tộc chiếm lĩnh từ trước, còn lần này, Bạch Hổ tinh vực hoàn toàn là lãnh địa của bọn họ, vì vậy tuyệt đối không để xảy ra sai lầm. Trong hạm đội có rất nhiều người mà Diệp Trần quen biết như: Độc Cô Tuyệt, Sở Trung Thiên, Kim Y Hoàng, Thanh Y hoàng, Đạm Thai Minh Nguyệt, Yến Khinh Huyên, Mộ Dung Khuynh Thành, Từ Tĩnh, A Cửu, Lãnh Phi Phàm...

Tam đại đệ tử của Diệp Trần cũng tới, gồm có Nghiêm Kiếm Huy, Đông Phương Bạch, Lãnh Tinh Hàn.

Bọn họ không muốn cả đời được Diệp Trần bảo hộ, lần chiến tranh này chính là cơ hội để bọn hắn tôi luyện, nếu như có thể sống sót thì bọn họ liền sẽ có cơ hội nỗ lực trở thành Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên.

Độc Cô Tuyệt với mái tóc bạc trắng đang đứng sừng sững tại trước mũi khôi lỗi chiến hạm, trên lưng đeo một thanh chiến đao, ánh mắt của hắn cũng sắc xảo như một lưỡi đao vậy, khoảng cách từ giác đấu trường Tu La Giới kết thúc đến nay, hắn đã trở nên càng cường đại hơn rất nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1550: Nghênh Chiến Địa Ma Tôn

Tinh không như biển rộng, thâm thúy khó lường.

Nơi này là vùng biên giới giữa Bạch Hổ tinh vực cùng Huyền Vũ tinh vực, bốn phương tám hướng đều là một mảnh hư vô, không có tinh cầu, không có ánh sáng, có rất nhiều quần thể thiên thạch hội tụ lại trông hệt như một dòng sông, những quần thể thiên thạch này bị ảnh hưởng bởi lực kéo của hai đại tinh vực nên cứ phiêu đãng từ đông sang tây với diện tích vô cùng mênh mông, người nào đứng tại trên dòng thiên thạch này cũng sẽ không khác gì một giọt nước trong biển rộng vậy.

Ông!

Bỗng nhiên, một mảng lớn quần thể thiên thạch bị vặn vẹo rồi trở nên nát bấy bởi Thời Không chi lực, ngay sau đó, từng chiếc từng chiếc khôi lỗi chiến hạm xông ra. Chỉ chốc lát sau, một lượng lớn đông đúc khôi lỗi chiến hạm cơ hồ đã tràn ngập ra một nửa vùng tinh không này, khiến cho vùng hư vô không có một chút ánh sáng này cũng trở nên đầy áp lực, khiến cho người ta không thở nổi.

Đây là những chiến hạm của nhân tộc liên minh, còn ở bên kia quần thể thiên thạch, thời không cũng vặn vẹo và Ma tộc liên minh chiến hạm cũng xuất hiện.

"Sát!"

Không có bất kỳ lời nói nào, ngay tại lúc này song phương vừa xuất hiện thì vô số khôi lỗi chiến hạm lập tức gia tốc, đánh bay cả quần thể thiên thạch dày đặc, hướng về phía đối phương phóng đi, trên đường tiến quân đồng thời phóng ra vô số chùm tia sáng, hồng có, vàng có, lam có…làm sáng cả vùng

không gian.

Trong tinh không hư vô, một lưỡi đao đáng sợ bắn ra.

Một vị Chuẩn tôn cầm chiến đao trong tay và đánh xuống một đao, lập tức tạo ra một lỗ thủng thẳng tắp bên trên chiến hạm của quân địch.

Quân đối quân, tướng đối tướng, rất nhanh, cuộc chiến đã tiến vào hồi gay cấn, khắp nơi đều có cường giả vẫn lạc, về phần Sinh Tử cảnh binh sĩ bình thường thì cũng bị chết một lượng lớn, hoàn toàn là "pháo hôi" cả.

Cách chiến trường nơi đây hơn mấy trăm năm ánh sáng, một vài bóng người cao tới mấy trượng xuất hiện.

Trong đó có một bóng người cao tới năm trượng dần dần hiện ra rõ ràng hơn, chính là Diệp Trần.

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần tham gia cuộc chiến giữa các Chí Tôn, chiến tranh giữa các Chí Tôn không giống với chiến tranh bình thường, tỉ lệ tử vong sẽ không cao như vậy nhưng lại sinh ra ảnh hưởng rất lớn, thậm chí gấp trăm ngàn lần chiến tranh bình thường. Ánh mắt lướt qua trận doanh bên mình, Diệp Trần khẽ gật đầu, Nhân tộc liên minh có số lượng Chí Tôn quả thực không ít, tổng cộng có 54 vị, Nhân tộc bên này có mười tám người, Cự Nhân Tộc mười hai, Man tộc mười một, và mười ba người khác là các Chí Tôn thuộc về các tiểu chủng tộc trong Nhân tộc liên minh. Những tiểu chủng tộc này đều là những thế lực riêng, tuy không tính là mạnh nhưng nếu liên hợp lại với nhau thì cũng có đến mười ba vị Chí Tôn, không thể coi thường đấy.

Tin tưởng rằng, năm mươi bốn vị Chí Tôn này vẫn chưa phải là toàn bộ thực lực của liên minh nhân tộc, dù sao từng chủng tộc đều giữ lại một ít thực lực, sẽ không đem toàn bộ thực lực bộc lộ ra ngoài, trừ phi đến thời khắc Sinh Tử tồn vong. Ví dụ như đệ tử Huyền Hà chí tôn cùng với A Nan chí tôn của Chân Vũ chí tôn và Kim Phật chí tôn vẫn không tới. Bọn hắn vẫn còn tuần tra trong Hắc Phong giản.

Trong Nhân tộc trong liên minh, Nhân tộc Siêu Cấp chí tôn là có số lượng nhiều nhất, cộng thêm bản thân mình và Kim Phật chí tôn vẫn còn đang bế quan nữa, như vậy là thêm được hai người, còn Cự Nhân Tộc cùng Man tộc thì sếp thứ hai, thứ ba. Về phần các chủng tộc nhỏ khác thì chỉ vẹn vẹn có được một vị Siêu Cấp chí tôn. Sau khi hỏi Lang Gia chí tôn, Diệp Trần mới biết được, người này chính là Cự Mộc chí tôn của Cự Mộc tộc, có lẽ, Siêu Cấp chí tôn không phải dễ dàng sinh ra đời như vậy, bởi chủng tộc càng là cường đại thì Siêu Cấp chí tôn mới càng dễ dàng xuất hiện hơn.

Về phần cường đại Chí Tôn thì có nhiều hơn, cường đại Chí Tôn là trung kiên lực lượng của một chủng tộc, tác dụng trước mắt tuy kém hơn Siêu Cấp chí tôn, nhưng tầm quan trọng lại không thua kém chút nào, dù sao nếu có đủ số lượng cường đại Chí Tôn thì mới có thể sinh ra được số lượng Siêu Cấp chí tôn nhất định, nếu không sẽ xuất hiện thời kì xuống dốc cục diện.

Ánh mắt nhìn quét một vòng, Diệp Trần nhìn về phía đối diện.

Số lượng Chí Tôn bên Ma tộc liên minh nhiều hơn năm tên so với bên Nhân tộc liên minh, tổng cộng có năm mươi chín tên, Siêu Cấp chí tôn cũng muốn nhiều hơn hai tên, hai kẻ này đúng là Hủ Ma Thiên Tôn cùng Vô Hạ Ma tôn.

Diệp Trần loáng thoáng phát giác được, thương thế của Hủ Ma Thiên Tôn tựa hồ vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn, khí tức có chút không ổn định, có lẽ cũng đúng, bị Thánh khí đánh trúng chính diện sẽ không dễ dàng khôi phục như vậy, Kim Phật chí tôn phải bế quan suốt mấy trăm năm mới khu trừ mất lực lượng của Thánh khí Thị Huyết Thương, huống chi Hủ Ma Thiên Tôn lại mang trạng thái võ đạo nguyên thần nên việc khôi phục càng thêm gian nan hơn nhiều.

Mặc dù như thế, ngoại trừ Thiên Ma tôn ra thì Hủ Ma Thiên Tôn như trước vẫn là kẻ có uy hiếp lớn nhất, còn bên này Nhân tộc, ngoại trừ Chân Vũ chí tôn ra thì không ai có thể ngăn cản được hắn, nếu Kim Phật chí tôn có thể đem Cửu Chuyển Kim Thân đột phá Cửu chuyển thì may ra mới có thể ngăn cản được Hủ Ma Thiên Tôn, nhưng đó chỉ là phòng ngự cường đại, còn

tiến công chính diện thì Kim Phật chí tôn mười phần không phải đối thủ của Hủ Ma Thiên Tôn.

"Song Tuyệt chí tôn, Thứ Xà chí tôn, không thể tưởng được các ngươi vẫn muốn gia nhập Ma tộc liên minh!"

Chân Vũ chí tôn ánh mắt rơi vào trên người hai gã Chí Tôn địch quân, theo thứ tự là một gã Chí Tôn toàn thân được bao phủ bởi những mảnh xương trắng cùng một gã nữ Chí Tôn sau lưng có mọc một cái đuôi rắn.

Hai gã Chí Tôn này đến từ hai chủng tộc nhỏ mà trước kia Nhân tộc liên minh đã từng lôi kéo qua.

Song Tuyệt chí tôn cất cao giọng nói: "Nhân sinh cũng phải có lựa chọn, thật có lỗi, Ma tộc liên minh là lựa chọn tốt nhất của ta."

Thứ Xà chí tôn liền nói: "Lần này, các ngươi thua là không thể nghi ngờ, lựa chọn của ta chưa bao giờ sai cả."

"Vậy sao? Vậy cũng chưa hẳn đâu."

Chân Vũ chí tôn trầm giọng nói.

"Ha ha, Chân Vũ, Thứ Xà nói không sai, lần này các ngươi thua là không thể nghi ngờ, không bằng cứ nhận thua là được rồi, ta không muốn quá nhiều đâu, chỉ cần một nửa Bạch Hổ tinh vực là đủ."

Thiên Ma tôn cầm trong tay Thị Huyết thương, hăng hái cười nói.

"Thiên Ma tôn, hai tộc Nhân Ma đã tranh đấu nhau vô số năm, Ma tộc ngươi đã lúc nào chinh phục được nhân tộc ta chứ, cho nên lần này, hy vọng xa vời của các ngươi như trước vẫn sẽ là công dã tràng mà thôi!"

"Đã như vậy thì đánh đi !"

Thiên Ma tôn cười lạnh một tiếng, phất phất tay.

Thấy thế, một gã Ma tộc Chí Tôn đi ra, "Có ai dám cùng Ám Ảnh ta đánh một trận không nào ?."

Ám Ảnh chí tôn chỉ là một gã Chí Tôn bình thường, bất quá hắn cũng không e ngại, Chí Tôn chiến tranh cũng có quy củ của Chí Tôn chiến tranh, Chí Tôn bình thường sẽ đấu với Chí Tôn bình thường, cường đại Chí Tôn đấu với cường đại Chí Tôn, nếu là bên trận doanh của ngươi có số lượng Chí Tôn bình thường nhiều hơn thì có thể dùng mấy vị Chí Tôn bình thường để đối phó một người khác cường đại hơn, và cường đại Chí Tôn cùng với Siêu Cấp chí tôn cũng là như thế. Chí Tôn chiến tranh thường được tiến hành trong thời gian rất dài, cho nên cũng không sợ không phân ra được thắng bại, cho nên, việc có nhiều hơn một vị Chí Tôn, hay thiếu đi một vị Chí Tôn thì ý nghĩa hoàn toàn không giống nhau. Nếu như thực lực tổng thể của song phương kém nhau không nhiều lắm, thì có nhiều hơn một gã Chí Tôn sẽ chẳng khác nào “đặt lên lưng lạc đà một cọng rơm”, cuối cùng, hoàn toàn có thể làm cho đại cục xuất hiện chuyển biến.

"Ám Ảnh chí tôn, đối thủ của ngươi là ta!"

Nhân tộc Huyễn Ảnh chí tôn đứng dậy, hắn và Ám Ảnh chí tôn là đối thủ một mất một còn, một kẻ là Ám Ảnh, một kẻ là Huyễn Ảnh, bắt đầu di động một cách xuất quỷ nhập thần, dần dần tiếp cận nhau.

Vèo! Vèo!

Lúc cuộc chiến đấu giữa hai người bắt đầu, thời không phảng phất như thủy tinh bị vỡ, khắp nơi đều là thân ảnh hai người, chỉ chốc lát sau đã đánh ra khu vực bên ngoài đến mấy chục năm ánh sáng.

Một đối một, hoặc là một đối hai, chỉ chốc lát sau, các Chí Tôn bình thường và cường đại Chí Tôn đều đã có đối thủ của riêng mình.

"Địa Ma tôn, ngươi có dám đánh với ta một trận không ?"

Đối với việc Diệp Trần ở lại trong trận doanh Siêu Cấp chí tôn, chúng

Chí Tôn trong Ma tộc liên minh cũng không cảm thấy kinh ngạc, đương nhiên, ở sâu trong nội tâm khẳng định là có chỗ hoài nghi, lúc này mới chỉ trải qua bao nhiêu năm chứ, vậy mà gã Nhân tộc tân tấn Chí Tôn này rõ ràng đã đạt đến cấp độ cao như thế. Khi nghe Diệp Trần khiêu chiến Địa Ma tôn, một vài tên Siêu Cấp chí tôn cười lạnh một tiếng, cho rằng hắn thật sự là không biết trời cao đất rộng, Vô Hạ Ma tôn là tồn tại kế cuối trong bọn hắn, nếu cho rằng có thể áp chế Vô Hạ Ma tôn thì liền có thể cùng Địa Ma tôn khiêu chiến sao?

"Hắc hắc, tiểu tử, ta sẽ để cho ngươi chết vô cùng thảm thiết, không biết ngươi có thể kháng đỡ tốt như Kim Phật chí tôn hay không a."

Địa Ma tôn u ám đi ra và nhìn chằm chằm vào Diệp Trần, phảng phất như xem hắn là người đã chết rồi vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1551: Thánh Khí Chủy Thủ

"Kim Phật Chí Tôn là trụ cột của dân tộc chúng ta, há lại để cho ngươi có thể đánh đồng à, để ta đến đối phó ngươi là cũng đủ rồi." Tay trái chắp sau lưng, Diệp Trần tự tin thong dong nói.

"Muốn chết."

Trong mắt Địa Ma Tôn bắn ra hào quang khiến cho người ta phải sợ hãi.

"Địa Ma, đừng xúc động như vậy, nhớ kỹ, cần phải giết cho được kẻ này, không được để cho hắn có thời gian phát triển thêm nữa." Thiên Ma Tôn bất động thanh sắc truyền âm cho Địa Ma Tôn.

"Yên tâm, nếu như đổi thành ta trước kia thì muốn đánh chết kẻ này thật đúng là có chút khó khăn, nhưng hiện tại ta đã có được chủy thủ uốn cong, đánh chết hắn không cần dùng quá mười chiêu."

Địa Ma Tôn liếm liếm bờ môi, thân hình trông có vẻ chậm chạp nhưng lại có thể lướt đi cực nhanh, làm hai bên hư không ngừng bị vặn xoắn.

"Diệp Trần, cẩn thận một chút."

Gặp Địa Ma Tôn giết tới đây, Chân Vũ Chí Tôn nhắc nhở Diệp Trần.

"Ta tự có chừng mực."

Diệp Trần nhanh chóng nghênh đón.

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn mấy ngàn ức dặm, nhưng khoảng cách này cũng không đủ để hai người thoáng bộc phát tốc độ, nhanh chóng va chạm vào nhau, “Ầm”, tiếng nổ mạnh như Khai Thiên Tích Địa bộc phát

ra, hai người riêng phần mình bay rớt ra ngoài, Diệp Trần bay ngược về phía sau trọn vẹn trên trăm ức dặm, nhưng Địa Ma Tôn lại bay ngược đến mấy tỉ dặm, bất quá hai người cũng không động dụng đến vũ khí, một bên thì thi triển ra chưởng pháp, một bên thì dùng Kiếm chỉ, suy cho cùng Diệp Trần vẫn có chỗ thua kém không ít, dù sao luận về thực lực cơ bản thì Diệp Trần miễn cưỡng là trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn, trong khi Địa Ma Tôn là trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn uy tín lâu năm rồi.

"Mạnh thật."

Lần đầu tiên giao đấu với Địa Ma Tôn, trong nội tâm Diệp Trần hơi có một tia hưng phấn, "Không hổ danh là Địa Ma Tôn, đối thủ một mất một còn của Kim Phật Chí Tôn, nếu như ta không có được Thiên kiếm thì muốn áp chế hắn là hoàn toàn không có khả năng rồi."

"Làm sao có thể như vậy chứ, không phải Vô Hạ Ma Tôn nói hắn chỉ có thực lực sơ đẳng Siêu cấp Chí Tôn thôi sao?"

Địa Ma Tôn kinh nghi.

"Trời ạ, rõ ràng có thể liều mạng một chiêu cùng Địa Ma Tôn mà không bị bất cứ thương thế gì."

"Lợi hại, Nhân tộc lần này nhặt được bảo vật rồi, rõ ràng đã xuất hiện một thiên tài đáng sợ như thế, xem ra, số mệnh Nhân tộc cũng không yếu đi một chút nào, ngược lại còn đang tăng lên nữa."

Diệp Trần mạnh mẽ hơn cả yêu nghiệt, càng làm cho chúng Chí Tôn trong Nhân tộc liên minh càng thêm kiên định và tin tưởng, thật ra mà nói, trong bọn họ không ít người không thể không lay động tâm cảnh, thế nhưng từ xưa đến nay bọn hắn đều là thành viên của Nhân tộc liên minh, nếu phản bội Nhân tộc liên minh thì chẳng những sẽ để cho Nhân tộc liên minh cừu thị, mà một khi đã đến với Ma tộc liên minh thì cũng chưa chắc có thể có được bao nhiêu địa vị. Bất kể là ai, đối với kẻ làm phản cũng sẽ không có quá nhiều tín nhiệm, trừ phi người khác không quan tâm ngươi là một phản

đồ, nhưng cũng bởi như vậy mà càng không có được địa vị gì.

Thiên Ma Tôn khẽ chau mày, ánh mắt nhìn về phía Diệp Trần với vẻ đầy âm trầm, Ma tộc liên minh không cho phép thiên tài Nhân tộc bực này xuất hiện, trình độ yêu nghiệt của đối phương đã để cho hắn có cảm giác Nhân tộc xuất hiện một con quái vật cùng loại với Đại Ma Vương huyết thống.

"Kẻ này rõ ràng đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi."

Vô Hạ Ma Tôn kinh ngạc mở miệng mà không cách nào khép lại.

"Địa Ma, ứng phó toàn lực đánh chết hắn đi, ta không muốn có phát sinh bất kỳ kết quả gì khác." Thiên Ma Tôn bắt đầu mất kiên nhẫn, truyền âm nói.

"Đã rõ."

Sâu hít sâu một hơi, Địa Ma Tôn thét dài một tiếng làm mái tóc dài màu đen của hắn vần vũ bay múa rồi xông thẳng vào trong hư không, hai tay của hắn cũng theo đó hóa thành một màu đen kịt. Sau khi biến thân, hắn tung ra một chưởng mang theo chưởng phong đen kịt, cuồng bạo lao đi và huyễn hóa ra một bầy ác quỷ, giảo sát về phía Diệp Trần. Trong bầy ác quỷ kia có cả Ác Quỷ Vương, Ác Quỷ Lão Tổ…những con đã từng vây quanh cắn xé thân xác Kim Phật Chí Tôn.

Vô Thượng chưởng pháp — Vạn Quỷ Triều Tông.

Địa Ma Tôn không muốn dùng Vạn Quỷ Triều Tông để giải quyết Diệp Trần, đó là không có khả năng, Siêu cấp Chí Tôn muốn giết Siêu cấp Chí Tôn là rất khó, bởi nếu cảm thấy không đấu lại đối phương thì liền tính đường bỏ trốn, trừ phi tốc độ của ngươi vượt qua đối phương rất nhiều, nếu không cũng chỉ có thể đuổi theo, đến khi đối phương chạy thoát mới thôi.

Mục đích của Vạn Quỷ Triều Tông là cuốn lấy Diệp Trần, không để cho hắn có cơ hội thoát khốn.

"Chết đi!"

Tay phải vừa đảo, Địa Ma Tôn đã cầm trên tay một thanh chủy thủ cong vút, theo sự xuất hiện của thanh chủy thủ này, thời không lập tức cũng bị bẻ cong, ngay cả bàn tay của Địa Ma Tôn cũng bị uốn cong, tựa hồ cái chủy thủ này có thể bẻ cong mọi thứ.

Hưu!

Tốc độ bạo tăng, Địa Ma Tôn hệt như cá gặp nước, bay xuyên thẳng qua bầy ác quỷ và ngay lập tức đến trước mặt Diệp Trần, hung hăng đâm chủy thủ tới.

Đối diện với thanh chủy thủ quỷ dị, bất luận thủ đoạn gì Diệp Trần cũng đều không thực hiện được, cây chủy thủ cong vút kia đủ để bẻ cong cả phòng thủ của đối phương.

"Thánh khí!"

Diệp Trần cả kinh, Thiên kiếm lập tức ra khỏi vỏ.

Bang!

Hỏa Tinh chiếu rọi sáng chói cả hư không tĩnh mịch, cả người Địa Ma Tôn lăn lộn bay rớt ra ngoài, mà Diệp Trần cũng nghiêng nghiêng bay ngược ra, chủy thủ của đối phương thật sự quá quỷ dị, rõ ràng có thể bóp méo cả quỹ tích của Thiên kiếm, nếu không phải Thiên kiếm là một thánh kiếm thì tuyệt đối đã không ngăn được nó, tất nhiên hội đã bị đâm trúng chỗ hiểm rồi.

"Thánh khí!"

Địa Ma Tôn càng kinh ngạc hơn cả Diệp Trần.

Thanh chủy thủ này đến từ một tòa thần tích, vào mấy trăm năm trước, khi Ma tộc liên minh phát phát động chiến tranh đối với Nhân tộc liên minh, là vì bọn hắn đã có được Thị Huyết Thương, mấy trăm năm sau, Ma tộc liên minh lại một lần nữa phát động chiến tranh đối với Nhân tộc liên minh là bởi vì bọn hắn đã có thêm Hủ Ma Thiên Tôn cùng với cây thánh khí chủy thủ

này, bọn hắn cho rằng, đây là vì Thượng Thiên đã yêu mến Ma tộc liên minh.

Thế nhưng, thanh thánh kiếm Nhân tộc này lại đến từ nơi nào, bọn hắn chưa từng nghe nói qua khu vực Nhân tộc lại có xuất hiện thần tích đấy.

"Thật sự là không thể tưởng được, Nhân tộc ngươi lại có thêm một cây Thánh khí nữa!"

Thiên Ma Tôn híp mắt, lạnh lùng nói.

Chân Vũ Chí Tôn thu hồi kinh ngạc, "Ta cũng thấy vậy đấy."

"Vô Hạ Ma Tôn, tới phiên ngươi rồi." Thiên Ma Tôn nhìn về phía Vô Hạ Ma Tôn.

Nghe vậy, Vô Hạ Ma Tôn bước đi ra, ánh mắt nhìn về phía các Siêu cấp Chí Tôn trong Nhân tộc liên minh.

Một đạo thân ảnh cao lớn bước ra khỏi hàng, là Thanh Đồng Chí Tôn.

"Ngươi không phải là đối thủ của ta."

Vô Hạ Ma Tôn lắc đầu, mục tiêu của hắn là ngăn chặn một gã Siêu cấp Chí Tôn, nếu chiến đấu cùng một cường đại Chí Tôn thì cũng như “lấy đao mổ trâu để giết gà” vậy.

"Có phải hay không thì cứ thử sẽ biết."

Nhân tộc bên này, số lượng Siêu cấp Chí Tôn ít hơn hai vị, dù Kim Phật Chí Tôn có đến đây thì cũng còn thiếu đi một vị, cho nên, Thanh Đồng Chí Tôn hắn không thể không thay thế, nếu không thì tình thế Nhân tộc bên này sẽ càng nguy hiểm hơn.

"Đã như vầy, ta cứ giải quyết ngươi trước rồi nói sau."

Vô Hạ Ma Tôn cũng không nói nhảm, lập tức đánh thẳng về hướng

Thanh Đồng Chí Tôn, hắn muốn tại trong thời gian ngắn nhất mà có thể giải quyết gọn đối phương.

Cả một đám Siêu cấp Chí Tôn đều đã có đối thủ của mình, Dạ Xoa tộc Tích Huyết Chí Tôn cầm trong tay Thánh khí Tích Huyết Chi Mâu đối chiến cùng với Man tộc Siêu cấp Chí Tôn Bạo Phong Chí Tôn đang nắm trong tay Bạo Phong Chuỳ. Cuộc chiến của hai người có thể so với Địa Ma Tôn đối chiến cùng Diệp Trần vậy, Thánh khí va chạm cùng Thánh khí đã tạo ra lực tàn phá có thể san bằng cả Vô Lượng hư không.

Đồng dạng có sở hữu thánh khí còn có Tà Linh tộc Ác Hồn Lão Tổ cùng với Cự Nhân tộc Sơn Khâu Chí Tôn. Thánh khí của Ác Hồn Lão Tổ là một cây Thiên Độc Vạn Hồn Trượng, còn Thánh khí của Sơn Khâu Chí Tôn là một thanh Khai Sơn Phủ.

Cuối cùng, chỉ còn lại ba người Hủ Ma Thiên Tôn, Thiên Ma Tôn cùng với Chân Vũ Chí Tôn.

Thiên Ma Tôn nhếch miệng cười nói: "Xem ra, Kim Phật không tới đây rồi, Hủ Ma Thiên Tôn, ngươi cứ tùy ý ra tay là được, có thể giết tên nào thì cứ giết."

Luận về thân phận trưởng bối, Hủ Ma Thiên Tôn còn muốn lớn hơn rất nhiều lần so với Thiên Ma Tôn, thực lực tại thời kì đỉnh phong cũng vượt xa Thiên Ma Tôn, nhưng bất quá tại thời đại này, hết thảy phải dùng thực lực để phân chia địa vị, cường giả vi tôn, Hủ Ma Thiên Tôn hắn rất rõ ràng đạo lý này.

Ngay tại lúc hắn muốn hành động thì một đạo kim quang bỗng theo chỗ sâu trong thời không vô cùng xa xôi lướt đến, kim quang mạnh đến mức có thể làm cho thời không phải đình trệ. Ngay sau đó, một lòng bàn tay to lớn có chứa chữ “Vạn” màu vàng kim chưởng thẳng về hướng Hủ Ma Thiên Tôn, cái bàn tay này tạo cho người ta một loại cảm giác như bản thân đang chiến đấu với cả Thiên Địa, nó có thể đánh xuyên qua hết thảy khí thế trong thế gian.

Đang!

Hủ Ma Thiên Tôn bị trúng một chưởng, lập tức thân thể bị lảo đảo, lay động lui về phía sau.

"A Di Đà Phật, ta đã tới chậm."

Ánh sáng vàng Kim tỏa ra lóng lánh, Kim Phật Chí Tôn từ trong kim quang xuất hiện, chiều cao thân thể của ông đã tăng từ sáu trượng đạt đến bảy trượng, trụ cột là hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất Tinh Không.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1552: Siêu Việt Thiên Đạo Cực Hạn

"Cửu Chuyển Kim Thân tầng thứ chín ư !"

Thiên Ma Tôn gằn từng chữ.

"Không thể tưởng được tại cái niên đại này mà vẫn còn có người đem Cửu Chuyển Kim Thân tu luyện tới Cửu chuyển, cũng tốt, đã rất lâu rồi ta không cùng cao thủ tu luyện Cửu Chuyển Kim Thân chiến đấu, nhớ rõ cuộc chiến lần trước ta đã giao đấu cùng Kim Thân Chí Tôn đấy."

Hủ Ma Thiên Tôn trên mặt hiện lên một tia chiến ý.

Kim Thân Chí Tôn so với Kim Phật Chí Tôn cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần, Cửu Chuyển Kim Thân cũng tu luyện đến Cửu chuyển đỉnh phong cảnh giới, là một Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự, chẳng qua hiện nay hắn cũng đã không còn là hắn trước kia nữa, cùng Truyền Kỳ Chí Tôn chiến đấu đó chính là muốn chết rồi.

"Kim Phật, ngươi rốt cuộc đã tới." Chân Vũ Chí Tôn tùng hạ một hơi, có Kim Phật ở đây, hắn có thể an tâm đối phó với Thiên Ma Tôn.

Kim Phật Chí Tôn gật đầu, "Để cho ngươi lo lắng rồi, hắn cứ giao cho ta."

Hôm nay Kim Phật Chí Tôn toàn thân phảng phất như được tạo ra bởi vàng kim thuần khiết nhất, ngay cả lông mi và đồng tử mắt cũng đã hóa thành Kim sắc, ông gần kề đứng ở nơi đó mà có thể làm cho người khác có một loại cảm giác như có thể trấn áp Vạn Ma, một cảm giác như đây là lực lượng bất khả chiến bại vậy.

Về phần Hủ Ma Thiên Tôn, tắc thì như là một Ma ảnh, không phải hư

không cũng không phải thực thể, không tồn tại bất luận sức nặng gì, ánh mắt hắn nhìn vào đâu thì hư không tại đó bắt đầu bị mục nát và tan vỡ.

"Hủ Thực Thần Quyền!"

"Phật Quang Vô Lượng!"

Hai người vừa lên đến tựu đã tung ra tuyệt học của mình, quyền phong màu xanh lá cùng cơn sóng Kim sắc chạm vào nhau, với cấp độ ngang nhau nhưng cuối cùng nhất thì Hủ Ma Thiên Tôn vẫn chiếm được thế thượng phong, còn Kim Phật Chí Tôn thoáng cái đã bị quyền phong vô tận bao phủ, thời không quanh thân hắn bị ăn mòn ra trăm ngàn vết lở loét khổng lồ, không ngừng nhỏ xuống từng giọt dịch nhờn màu xanh lá.

"Quả nhiên, Kim Phật Chí Tôn tại trên phương diện tiến công thì thua kém đối phương rất nhiều."

Mấy chục năm ánh sáng bên ngoài, Diệp Trần vừa đại chiến vừa quan sát Chân Vũ Chí Tôn. Tại một sát na khi Kim Phật Chí Tôn xuất hiện, hắn và Chân Vũ Chí Tôn đồng dạng tùng hạ một hơi, nhưng khi thấy Hủ Ma Thiên Tôn chiếm cứ thượng phong tuyệt đối thì Diệp Trần lại không khỏi nhíu mày. Cửu Chuyển Kim Thân đột phá đến Cửu chuyển, đoán chừng đã khiến cho Kim Phật Chí Tôn từ Siêu cấp Chí Tôn bình thường tăng lên tới cấp bậc cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn, thế nhưng Hủ Ma Thiên Tôn lại là một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, ngay cả Chân Vũ Chí Tôn nắm trong tay Thánh khí mạnh tương đương với Thiên Ma Tôn nhưng cũng chỉ có thể gây tổn thương cho hắn mà thôi, như vậy Kim Phật Chí Tôn làm sao có thể địch lại chứ.

"Không biết Cửu Chuyển Kim Thân tầng thứ chín có thể ngăn cản Hủ Thực Chi Lực không?"

Phòng ngự cường đại không có nghĩa là thật sự Bất Tử Bất Diệt, ví dụ như một khối sắt rất cứng nhưng một ít chất lỏng vẫn có thể lập tức ăn mòn khối sắt ấy.

Quyền phong màu xanh lá yếu dần đi, kim quang lại sáng lên, Kim Phật Chí Tôn vẫn không bị tổn thương chút nào.

Cửu Chuyển Kim Thân đột phá đến tầng thứ chín, cơ hồ là không thứ gì có thể vượt qua, Hủ Thực Chi Lực cũng không ngoại lệ, phương pháp duy nhất có thể phá vỡ Cửu Chuyển Kim Thân chính là làm cho luyện giả bị hao tổn hết sức lực, chỉ cần làm cho Kim Phật Chí Tôn bị hao tổn hết Chân Nguyên thì như vậy Cửu Chuyển Kim Thân cũng không còn năng lượng để duy trì nữa, lúc đó tự nhiên không chiến mà thắng. Có thể trụ cột của Kim Phật Chí Tôn đều cường đại hơn so với Chân Vũ Chí Tôn cùng Thiên Ma Tôn, vì vậy để cho hắn bị hao hết Chân Nguyên thì không phải người bình thường có thể làm được, Thiên Ma Tôn đã từng đánh lén Kim Phật Chí Tôn một lần, nhưng dù đánh đến mấy ngày mấy đêm thì Chân Nguyên của đối phương cũng không bị giảm đi bao nhiêu.

"Không hổ là Cửu Chuyển Kim Thân."

Diệp Trần thu hồi ánh mắt, hắn biết rõ, mình không cần lo lắng cho Kim Phật Chí Tôn nữa rồi, trừ phi Hủ Ma Thiên Tôn có Thánh khí trong tay.

"Tiểu tử, ở trước mặt ta mà ngươi cũng dám phân tâm."

Địa Ma Tôn như thế nào lại không phát giác ra vừa rồi Diệp Trần đã phân tâm, liền không khỏi giận dữ, chủy thủ vặn vẹo huyễn hóa ra ngàn vạn luồng chi lực hình vòng cung, tấn công thẳng về hướng Diệp Trần.

Thiên kiếm cầm trong tay, chiến đấu đến bây giờ, Diệp Trần cũng phát hiện ra, Thánh khí cũng có phân chia ra cấp bậc cao thấp, bản thân Thiên kiếm tuy bị tổn hại bổn nguyên, nhưng so với Thánh khí chủy thủ của đối phương, như trước vẫn mạnh hơn một bậc, lúc mới bắt đầu bởi vì không biết nét đặc thù của thanh chủy thủ đó nên mới suýt nữa bị đánh trúng.

"Địa Ma Tôn, thời đại của ngươi đã qua rồi, thế giới cường giả nếu không tiến thì tắc thì sẽ tụt hậu đấy."

Diệp Trần đả kích đối phương mà không lưu tình chút nào, giờ phút này hắn đang chờ đợi Địa Ma Tôn thi triển ra con át chủ bài của mình, một khi gã thi triển ra thì cũng là thời điểm Diệp Trần dốc toàn lực ứng phó.

Việc Kim Phật Chí Tôn đến đã làm cho mọi suy tính của Thiên Ma Tôn bị sai lệch đi, vốn dựa theo dự liệu của hắn thì ít nhất có đến tám phần nắm chắc có thể chiến thắng Nhân tộc liên minh.

"Chân Vũ, xem thương của ta đây!"

Thiên Ma Tôn mặc trên người Thiên Ma Thánh Giáp, lại cầm trong tay Thị Huyết Thương, một thương quét ra tựa như một con Huyết Long cuồng vũ, hư không không ngừng tan vỡ.

"Đến đây đi!"

Chân Vũ Chí Tôn cầm trong tay Chân Vũ Thần Giản bổ về phía Huyết Long.

Ầm ầm!

Đại chiến giữa hai người thình lình đã vượt qua tất cả mọi người, có được Thánh khí, cộng thêm bản thân lại là cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn, vì vậy lực lượng của bọn hắn đã đạt đến cấp bậc Truyền Kỳ Chí Tôn, cho dù là Kim Phật Chí Tôn hay Hủ Ma Thiên Tôn thì cũng không phải đối thủ của bọn hắn.

Đang!

Đang! Đang!

Hai người không chỉ có công kích cường đại, mà Vô Thượng võ học cũng thập phần tinh diệu, từng chiêu thức đều không có bất kỳ khoảng cách dư thừa nào, tùy ý sở dục mà thi triển ra.

Lưu quang hiện lên, hai người đã chiến đấu lấn đến vùng phụ cận chỗ

Diệp Trần cùng Địa Ma Tôn, Thiên Ma Tôn ánh mắt lập loè rồi vung vẩy Thị Huyết Thương, lập tức có ba đạo thương mang đánh úp về phía Diệp Trần.

"Thiên Ma Tôn, ngươi thật quá vô sỉ !"

Chân Vũ Chí Tôn bộc phát tốc độ, thoáng cái đem ba đạo thương mang kia đánh tan biến đi.

Dùng thực lực của Thiên Ma Tôn, tùy ý phát ra ba đạo thương mang cũng không phải thứ mà Diệp Trần có thể ngăn cản, một khi Diệp Trần bị Thị Huyết Thương gây thương tích, như vậy Địa Ma Tôn tựu đã có cơ hội rồi.

"Thắng làm vua, thua làm giặc, đây là luật của trời đất."

Thiên Ma Tôn cũng không cảm thấy xấu hổ một chút nào, chỉ cần có cơ hội thì hắn như trước hội sẽ tập kích Diệp Trần.

"Nguy hiểm thật."

Diệp Trần trước mắt vẫn không có ý định chống lại cùng Thiên Ma Tôn, đó là hành vi không biết tự lượng sức mình, thêm nữa trong tay đối phương còn có Thị Huyết Thương, tựa hồ còn mạnh hơn so với Thiên kiếm, trừ phi Thiên kiếm có thể khôi phục bổn nguyên.

Kiếm Thế thoáng cái được tăng cường, Diệp Trần không ngừng điên cuồng tấn công liên tiếp, dồn Địa Ma Tôn đến bên ngoài hơn mười năm ánh sáng, rời xa phạm vi chiến đấu của Thiên Ma Tôn cùng Chân Vũ Chí Tôn.

"Tâm Ma Sát!"

Chợt, Địa Ma Tôn trên người bộc phát ra khí tức cường đại gấp trăm lần so với trước, sau đó dùng một tốc độ siêu việt Thiên Đạo cực hạn mà đâm chủy thủ thánh khí về phía Diệp Trần, giờ phút này, thời gian không gian ở trước mặt hắn đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi.

"Rõ ràng tâm lực có thể bộc phát cao như vậy!"

Diệp Trần trong nội tâm cả kinh, Tâm lực có điểm cao nhất và điểm thấp nhất, nếu có thể đem điểm thấp nhất này duy trì tại một cảnh giới rất cao, thì khi vận công để tăng lên đến điểm cực hạn sẽ có thể tăng chiến lực lên trên phạm vi lớn. Hai người chiến đấu đến bây giờ, Tâm lực vẫn một mực duy trì tại một tình trạng rất cao, nhưng không thể tưởng được Địa Ma Tôn vẫn có thể tiếp tục bộc phát Tâm lực, làm cho thực lực gia tăng gấp bội.

Vội vàng không kịp chuẩn bị, Diệp Trần chỉ có thể kịp giơ ngang Thiên kiếm để đón đỡ.

Đang!

Thiên kiếm đụng vào trên người làm cả người Diệp Trần bay rớt ra ngoài, cũng may Bất Hủ kiếm thể đã giúp cho hắn có được lực phòng ngự siêu mạnh, nên ngược lại không bị trọng thương.

"Rõ ràng vẫn không bị thương?"

Địa Ma Tôn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chiêu Tâm Ma Sát này đã làm cho hắn tiêu hao Tâm lực rất nhiều, nếu thi triển càng nhiều lần thì Tâm lực sẽ xuất hiện thiếu hụt, vốn dĩ hắn cho rằng, khi thi triển ra một chiêu này, nếu không thể dùng chủy thủ đâm trúng Diệp Trần thì ít nhất cũng có thể làm hắn bị thương.

"Cả đám Siêu cấp Chí Tôn đúng là không thể xem thường, đây có lẽ là con át chủ bài cuối cùng của Địa Ma Tôn rồi!" Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Trần híp lại, "Địa Ma Tôn, ngươi cũng tiếp ta một kiếm."

Tâm lực bộc phát, Diệp Trần thi triển ra Sâm La Vạn Tượng với biến hóa cực đại.

Sâm La Vạn Tượng tại trên phương diện biến hóa, đồng dạng đã vượt qua Thiên Đạo cực hạn rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1553: Quang Minh Lực Lượng Của Thiên Kiếm

"Nguy hiểm!"

Kiếm thế của Sâm La Vạn Tượng vừa được ra thì sắc mặt Địa Ma Tôn cũng trắng bệch, nếu như trong tay Diệp Trần không có Thánh Kiếm thì dù có bị đánh trúng thì hắn cũng không phải quá lo lắng, siêu cấp chí tôn cùng siêu cấp chí tôn giao đấu với nhau sẽ rất khó gây thương tổn được cho đối phương. Nhưng khi có Thánh Khí thì mọi chuyện lại khác, Thánh Kiếm trong tay Diệp Trần chỉ cần quét trúng thì căn nguyên của hắn sẽ bị đả thương ngay.

"Tuyệt đối không để bị đánh trúng."

Địa Ma Tôn điên cuồng quán chú ma lực vào chủy thủ, trong khoảng thời gian ngắn, ma lực bị tiêu hao nhiều hơn so với trước đó rất nhiều. Trong tình hình chung, một món vũ khí có thể nhận quán chú năng lượng là có cực hạn, nếu vượt qua cực hạn này thì dù cho năng lượng quán chú vào có nhiều hơn nữa thì uy năng cũng khó mà tăng lên cao hơn được, thậm chí có thể làm cho vũ khí bị gãy nát.

Thánh khí tất nhiên không có khả năng bị gãy như vậy, tuy khả năng gia tăng uy lực lại có hạn, nhưng ít ra cũng có thể đem lực vặn xoán của chủy thủ tăng lên một ít.

Uy lực bẻ cong cuồng bạo của chủy thủ thoáng cái đã gia tăng lên rất nhiều, khiến cho Địa Ma Tôn giống như bị rơi vào một thế giới khác vậy, một thế giới rất mơ hồ, vừa lại giống như những bức tường kép ngăn cách với thế giới bên ngoài vậy.

Ngay sau đó, vô số bọt biển tiêu tan đi, kéo theo từng tầng lực vặn xoắn

cũng bị tan biến, Sâm La Vạn Tượng sở dĩ cường đại là vì kiếm pháp nhắm thẳng vào tâm trí địch nhân, biến hóa đạt tới gần như vô hạn, nên ngay cả nội tâm của kẻ địch cũng có thể bị bộc lộ ra. Nhưng bất quá, thanh chủy thủ này rốt cuộc vẫn là một thánh khí có ẩn chứa năng lực rất kỳ lạ, nó có thể làm cho kiếm thế của Sâm La Vạn Tượng không thể tập trung trực tiếp vào Địa Ma Tôn, mà bị bẻ cong rồi tan biến, một kiếm này đã bị chặn đứng.

"Chặn được rồi!"

Địa Ma Tôn thở ra một hơi.

"Xem ra đối phương cũng không có gì hơn thế, là ta đã quá mức coi thường thanh chủy thủ này rồi."

Đỡ được một kiếm của Diệp Trần, lòng tin của Địa Ma Tôn tăng lên rất nhiều, thật ra mà nói, lòng tin trước đây của hắn về chủy thủ quá dao động.

"Con dao găm này có khả năng uốn cong hết thảy mọi thứ, để xem Thiên Kiếm của ta có hiệu quả gì."

Mỗi cây thánh khí đều có tác dụng riêng của nó, tỷ như thanh chủy thủ kia ẩn chứa lực uốn cong, Thị Huyết thương ẩn chứa Thị Huyết lực, Chân Vũ thần giản ẩn chứa Vô Song lực, Tích Huyết Chi Mâu lại có tích huyết lực, làm cho miệng vết thương của địch nhân không thể khép lại và liên tục chảy máu. Và một số cái khác như Bạo Phong chùy, Thiên độc vạn hồn trượng, Khai Sơn phủ… đều có từng hiệu quả cường đại riêng, đó cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu vì sao thánh khí lại cường đại như thế.

Trong lúc Diệp Trần cùng Địa Ma Tôn đánh nhau kịch liệt thì đồng thời, các chí tôn khác cũng vậy.

Trong đó, Thanh Đồng chí tôn là vất vả nhất.

Hắn dù sao vẫn là cường đại chí tôn đứng đầu, và có lẽ cũng là cường đại chí tôn số một số hai trong tinh không này, nhưng khi gặp phải siêu cấp

chí tôn thì từ đầu tới cuối vẫn đều bị áp chế, may mà Vô Hạ Ma Tôn là một bách biến Ma Nhân, nên tại trên phương diện chiến đấu đều kém hơn so với phương diện biến hóa, nhưng mặc dù như thế, Thanh Đồng chí tôn cũng phải gánh chịu một vài vết thương nhẹ, chí tôn bảo giáp cũng không thể triệt tiêu hoàn toàn công kích của đối phương.

"Nếu ta có thể đem Thanh Đồng chiến thể tu luyện tới tầng thứ năm thì đối phương sẽ không thể làm tổn thương đến ta rồi."

Thanh Đồng Cự Long nhất mạch mạnh nhất chính là luyện thể võ học Thanh Đồng chiến thể, võ học này có tất cả năm tầng, chỉ cần tu luyện tới tầng thứ năm là có thể ngăn cản công kích của siêu cấp chí tôn.

Đương nhiên, luyện thể võ học mạnh nhất của Long Tộc vẫn là Hoàng kim chiến thể, gần bằng với Cửu Chuyển Kim Thân.

Diệp Trần có thể sáng tạo ra Bất Hủ kiếm thể, hoàn toàn là nhờ vào việc nghiên cứu vô số làn khói đen trong Hắc Phong giản cùng với ưu thế của bất hủ kiếm hồn mà bản thân có được, chỉ cần thiếu một món cũng đều không thành công đấy.

So với Thanh Đồng chí tôn, Kim Phật chí tôn tu luyện dễ dàng hơn rất nhiều, khi Cửu Chuyển Kim Thân đột phá đến Cửu chuyển, trừ bỏ thánh khí ra thì cơ hồ không người nào có thể đả thương được ông ta, mà đây chỉ mới là Cửu Chuyển Kim Thân tầng thứ chín sơ kỳ mà thôi, một khi tu luyện tới Cửu Chuyển Kim Thân đỉnh phong cảnh giới thì ngay cả truyền kỳ chí tôn cũng không thể gây ra thương tổn cho hắn.

Đương!

Đương!

Võ học của Hủ Ma Thiên Tôn là Siêu cấp vô thượng võ học vô cùng tinh diệu, ngay cả Thiên Ma Tôn cùng Chân Vũ chí tôn cũng đều có phần kém hơn. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Kim Phật chí tôn đã trúng không dưới

mấy mươi lần công kích.

"Thật sự là khó đối phó."

Hủ Ma Thiên Tôn có điểm tức giận, hắn không có thánh khí, nếu vẻn vẹn là muốn tiêu hao chân nguyên của đối phương thì không biết phải tốn thời gian dài bao nhiêu đây, tuy nói hai bên tiêu hao chân nguyên với tỉ lệ là mười – một, nhưng Kim Phật chí tôn là người có lượng chân nguyên cực mạnh trong các chí tôn, bảy trượng Kim Thân ẩn chứa lượng chân nguyên quá mức mênh mông rồi.

"Hủ Thực Ma Quang!"

Bỗng nhiên, Hủ Ma Thiên Tôn hai mắt bắn ra hai đạo hắc quang, bất thình lình chui vào mi tâm Kim Phật chí tôn.

Kim Phật chí tôn trúng chiêu liền bị mê muội đi, nhưng bất quá rất nhanh đã khôi phục.

Đạt tới chí tôn cảnh giới rồi, linh hồn công kích bí pháp cơ hồ đã không có hiệu quả nữa, trừ phi đó là siêu vô thượng linh hồn công kích bí pháp, thế nhưng siêu vô thượng linh hồn công kích bí pháp so với siêu vô thượng võ học đều thưa thớt hơn rất nhiều. Độ khó của nó là cực cao, đến mức tuyệt đại bộ phận truyền kỳ chí tôn đều không sáng tạo ra nổi, Hủ Thực ma quang này của Hủ Ma Thiên Tôn chỉ là vô thượng linh hồn công kích bí pháp đối mạnh mà thôi.

"Hừ, võ đạo nguyên thần của ta đã bị thương quá nghiêm trọng rồi, lực lượng chỉ bằng một phần ngàn thời kì đỉnh phong mà thôi, bằng không đối phương không có khả năng cản trở như vậy."

Hủ Ma Thiên Tôn không tiếp tục thi triển linh hồn công kích nữa, nếu hắn có thể khôi phục sức mạnh của một truyền kỳ chí tôn thì Kim Phật chí tôn ít nhiều sẽ gánh lấy thương thế, và linh hồn công kích bí pháp cũng đồng dạng như vậy, nếu được hắn thi triển ở cảnh giới đỉnh phong thi uy lực sẽ

không thấp như vậy.

Chiến đấu kịch liệt nhất đến giờ phút này, vẫn là Chân Vũ chí tôn cùng Thiên Ma Tôn. Nhưng cuộc chiến giữa họ cũng là nhàm chán nhất.

Chủ yếu là hai người đều có thánh khí bảo giáp, thánh khí bảo giáp của Chân Vũ chí tôn có chút hư hại, nhưng hắn cũng không để cho Thiên Ma Tôn có cơ hội đánh trúng trực tiếp vào thân thể mình, một ít dư ba căn bản không gây tác động gì được cho hắn. Cứ thế, hai người liên tục thăm dò và tìm mọi cách làm triển lộ ra ảo diệu trong thánh khí của đối phương, chuẩn bị cho công kích tiếp theo.

. . .

"Đúng rồi, trên Thiên Kiếm từng ẩn chứa Quang Minh kiếm ý, như vậy hiệu quả của Thiên kiếm có phải là Quang Minh lực lượng hay không !."

Diệp Trần lần lượt đem các kiếm pháp của mình ra thi triển một lần, nhưng nhiều nhất chỉ có thể áp chế Địa Ma Tôn chứ không thể công phá lực vặn xoắn của đối phương, ngay cả linh hồn công kích cũng đều đã thử qua rồi. Hắn không tu luyện quá nhiều ở Vô thượng linh hồn công kích bí pháp, bởi vì U Minh thánh nhãn sẽ theo cảnh giới tăng lên, mà một khi tăng lên thì căn bản không cần phải tu luyện Vô thượng linh hồn công kích bí pháp nữa. Nhưng lực vặn vẹo của chủy thủ thì ngay cả linh hồn công kích nó cũng đều có thể bẻ cong, vì vậy căn bản không có biện pháp làm cho Địa Ma Tôn bị mê muội trong một thời gian ngắn.

Đương nhiên, vô thượng linh hồn công kích bí pháp của Địa Ma Tôn cũng không làm gì được Diệp Trần, vì hắn có U Minh thánh nhãn, lại có cả bất hủ kiếm hồn cùng hủy diệt kiếm hồn, nên mặc kệ là linh hồn công kích gì thì đối với hắn cũng đều vô dụng.

Nghĩ đến là làm, trừ bỏ hủy diệt kiếm ý bên trong Thiên Kiếm, Diệp Trần đem Quang Minh kiếm ý vẫn còn non yếu truyền đi vào, theo Quang Minh kiếm ý tiến vào, Thiên Kiếm tựa hồ như có linh tính, chợt Quang Minh

phóng suất ra mãnh liệt.

"Quả đúng như thế!"

Diệp Trần trong lòng vui vẻ.

Quang Minh không chỉ là một lực lượng đơn thuần, một khi có nó thì hết thảy thủ đoạn của địch nhân cũng không qua được hai mắt của mình, đây là một loại lực lượng đường đường chính chính, vì vậy chỉ có thể đường đường chính chính để ứng phó mà thôi.

Sâm La Vạn Tượng lại được thi triển một lần nữa.

"Cái gì?"

Địa Ma Tôn chợt hoảng sợ khi phát hiện lực vặn vẹo không thể bẻ cong kiếm thế của đối phương nữa, cổ kiếm thế này ẩn chứa lực Quang Minh, trực tiếp bao phủ cả người hắn.

Phốc phốc phốc!

Thánh khí chủy thủ đến cùng vẫn yếu hơn Thiên Kiếm không ít, không còn được bảo vệ nữa, trên người Địa Ma Tôn liền xuất hiện ba vết kiếm mờ nhạt, nhưng chúng cũng không ngừng tự do di động trên người Địa Ma Tôn, dù hắn có làm thế nào thì cũng không thể khôi phục lại được, bất diệt lực lượng gặp phải những vết kiếm này liền bị tiêu hao với một tốc độ rất nhanh, tới mức Địa Ma Tôn không dám vận dụng bát giai linh khu kèm theo bất diệt lực lượng nữa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1554: Giết Chết Vô Hạ Ma Tôn

"Không tốt!"

Thiên Ma Tôn mỗi thời mỗi khắc đều chú ý đến tình huống bên kia Địa Ma Tôn, gặp Diệp Trần chém một kiếm làm Địa Ma Tôn bị thương, trong nội tâm nảy ra kinh sợ, một khi bị Thánh khí đánh trúng thì chính bản thân hắn cũng không khá hơn chút nào, huống chi là Địa Ma Tôn.

"Ha ha, có thiên tài này thì dân tộc chúng ta nhất định có thể cường thịnh trở lại rồi."

Chân Vũ Chí Tôn vui vẻ cười to, hắn thật lâu rồi không được vui vẻ như vậy, suốt một thời gian dài mang áp lực rất lớn đã để cho hắn cảm thấy vô cùng mỏi mệt, chỉ có chém giết mới có thể để cho hắn quên hết mọi thứ.

"Cái gì, Địa Ma Tôn bị thương ư!"

"Không xong, Địa Ma Tôn thất bại rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Nhân tộc vì cái gì lại có thể xuất hiện một thiên tài như thế chứ, không phải nói, mỗi tên trong số chúng đều một kinh tài tuyệt diễm cả, Thượng Thiên thật sự là quá thiên vị rồi."

Cuộc chiến giữa các Chí Tôn đều diễn ra trong thời gian rất dài, tất cả mọi người vẫn đang chú ý đến đối thủ của mình.

"Diệp Trần, ngươi dám làm tổn thương ta."

Địa Ma Tôn không dám tin chuyện đang xảy ra, điên cuồng gào thét, vết kiếm trên người hắn cứ mỗi lần chạy đi một vòng, đều mang đi một bộ phận tinh khí thần của hắn, làm cho bổn nguyên bị thiếu hụt đi.

"Gây thương tích cho ngươi thì như thế nào?"

Diệp Trần cười lạnh.

"Tâm Ma Sát!"

Tâm lực bộc phát, Địa Ma Tôn ném mạnh chủy thủ trong tay mình ra, “Vùuuu”, thánh khí chủy thủ rít gào một tiếng trong hư không rồi biến ảo thành một con Hắc Xà một sừng. Nó nhanh chóng chạy đến, cơ hồ trong nháy mắt đã đến trước người Diệp Trần.

Đinh!

Đồng dạng Tâm lực bộc phát, Diệp Trần chém ra một kiếm đánh bay con Hắc Xà.

Nhưng phảng phất như có linh tính, con Hắc Xà một sừng mỗi lần bị đánh bay đều bay trở về lần nữa, càng dùng một góc độ tinh quái để tập kích Diệp Trần.

Một lần! Hai lần! Mấy mươi lần!

Rõ ràng Diệp Trần có thực lực cao hơn so với Địa Ma Tôn, nhưng giờ phút này lại lâm vào cục diện bị động, thật sự là thanh chủy thủ này quá mức quỷ dị, góc độ công kích của nó quá mức tinh quái.

"Vì cái gì lại không cách nào công phá được phòng thủ của hắn chứ?"

Địa Ma Tôn phiền muộn vô cùng, tâm lực bộc phát của hắn là có cực hạn mà thôi. Nếu như ngay cả chiêu này cũng đều không thể đả thương được Diệp Trần, như vậy kế tiếp, tâm lực của hắn sẽ bị hạ xuống tình trạng thấp nhất.

Cuối cùng, Địa Ma Tôn như trước vẫn không thể làm bị thương được Diệp Trần, tại bên trên Tâm lực cảnh giới, hắn tuy mạnh hơn không ít so với Diệp Trần, nhưng muốn công phá được phòng thủ của Diệp Trần thì như

trước vẫn khó khăn.

"Tử Vong Thiết Cát!"

Diệp Trần có thể cảm nhận được khí tức của Địa Ma Tôn đã bị yếu đi rất nhiều, lập tức chém ra một chiêu Tử Vong Thiết Cát, bóng kiếm phô thiên cái địa bao phủ khắp xung quanh Địa Ma Tôn.

Phốc!

Hai bóng kiếm xẹt qua bả vai cùng phần eo của Địa Ma Tôn, mỗi cái đều lưu lại một vết kiếm.

Tăng thêm hai vết kiếm này, trên người Địa Ma Tôn đã bị trúng năm vết kiếm, chúng giống như năm con sâu hút máu vậy, không ngừng hút lấy bổn nguyên trong cơ thể Địa Ma Tôn.

Mà Tâm lực chấn động của Địa Ma Tôn đang ở trạng thái thấp nhất, lại bị Thiên kiếm gây ra thương tích, thực lực liền bị hạ xuống đến mức mà từ trước nay chưa từng có.

Táng Kiếm thuật!

Ngũ Hành trảm!

Sâm La Vạn Tượng!

Diệp Trần nắm lấy cơ hội, tuyệt chiêu liên tiếp được tung ra, nếu như có thể loại bỏ mất Địa Ma Tôn thì đối với Ma tộc mà nói, tuyệt đối là một đả kích lớn, và Nhân tộc cũng sẽ ít đi một địch nhân.

Sáu đạo!

Bảy đạo!

Mười đạo!

Lúc trên người bị trúng đến mười vết kiếm, Địa Ma Tôn đã thực sự rơi vào sợ hãi, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì hắn sẽ càng lúc càng yếu đi, cho đến khi bị Diệp Trần giết chết, mà một khi chết rồi thì không còn gì nữa.

"Thiên Ma!"

Địa Ma Tôn hướng phía Thiên Ma Tôn cầu cứu.

"Ngươi mau đến chỗ của ta!"

Thiên Ma Tôn sắc mặt âm trầm xuống, lần này Diệp Trần chính là chuyện xấu lớn nhất trong chiến tranh Chí Tôn, cũng là chuyện xấu mà trước đó hắn chưa từng nghĩ tới. Về phần Kim Phật Chí Tôn cũng là một chuyện xấu khác, khi hai chuyện xấu này kết hợp cùng một chỗ liền đủ để thay đổi bất luận cục diện gì.

Nghe vậy, Địa Ma Tôn bộc phát tốc độ, lướt về hướng Thiên Ma Tôn.

Thiên Ma lĩnh vực mở ra một cái lỗ hổng, Địa Ma Tôn chui đi vào.

Rầm rầm!

Chân Vũ Chí Tôn thừa cơ điên cuồng tấn công vào Thiên Ma lĩnh vực, nhưng Thiên Ma Thánh Giáp quá mạnh mẽ, mọi công kích của Chân Vũ Chí Tôn chỉ đủ để Thiên Ma Tôn bị đẩy lui về phía sau mấy chục bước mà thôi.

"Chân Vũ Chí Tôn, ta đi giúp Thanh Đồng Chí Tôn!"

Gặp Địa Ma Tôn có Thiên Ma Tôn bảo hộ, Diệp Trần trong nội tâm thập phần đáng tiếc, có Thiên Ma Tôn bảo hộ thì đừng nói là mình, ngay cả Chân Vũ Chí Tôn cũng đừng mong gây thương tổn đến Địa Ma Tôn, mà bản thân mình lại kém Thiên Ma Tôn cùng với Chân Vũ Chí Tôn không chỉ một cấp bậc, dù có đến hỗ trợ thì cũng vô dụng mà thôi, còn không bằng đi trợ giúp những người khác.

"Tốt, tại đây không cần ngươi hỗ trợ rồi."

Chân Vũ Chí Tôn gật đầu.

Thanh Đồng Chí Tôn cùng Vô Hạ Ma Tôn chiến đấu, cục diện hoàn toàn thiên về một bên, Vô Hạ Ma Tôn dù sao cũng là Siêu cấp Chí Tôn, công kích cường đại hơn so với Thanh Đồng Chí Tôn không biết gấp bao nhiêu lần, dù là có Chí Tôn bảo giáp triệt tiêu hơn chín thành công kích thì cũng rất khó chịu đựng nổi, xem chừng Thanh Đồng Chí Tôn tối đa một phút nữa cũng liền không chịu đựng được nữa rồi.

Đang!

Ngay tại lúc Vô Hạ Ma Tôn lần nữa tấn công đến Thanh Đồng Chí Tôn thì một thanh lợi kiếm trống rỗng xuất hiện, chấn Vô Hạ Ma Tôn bay ngược trở về.

"Diệp Trần!"

Vô Hạ Ma Tôn hoảng hốt.

"Thanh Đồng Chí Tôn, ngài đi giúp những người khác, tên ma đầu này giao cho ta." Diệp Trần không có lý do gì mà kiêng nể Vô Hạ Ma Tôn, đối với Thanh Đồng Chí Tôn nói.

"Không còn gì tốt hơn."

Thanh Đồng Chí Tôn tùng hạ một hơi, cuối cùng có thể nhẹ thở rồi, hắn bị thương không tính là quá nặng, chỉ là đánh với Vô Hạ Ma Tôn nên gặp phải áp lực khá lớn, nếu để cho hắn đi đối phó với những người khác, phía dưới Siêu cấp Chí Tôn, hắn không sợ bất cứ kẻ nào.

"Chúng ta lại gặp mặt."

Diệp Trần đường đường chính chính đứng tại trong hư không, Thiên kiếm chỉ xéo phía dưới, bị Diệp Trần nhìn đến, Vô Hạ Ma Tôn có loại cảm giác không còn chỗ nào có thể trốn được.

"Diệp Trần, ngươi đừng quá kiêu ngạo, ngươi cũng đã biết, lần này ngươi ngăn cản nghiệp lớn của chúng ta thì chính là đã thực sự đắc tội với cả Ma tộc, ngày sau, Ma tộc ta hội sẽ toàn lực ứng phó để đánh chết ngươi, chắc chắn sẽ làm cho ngươi "trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào" đấy."

Vô Hạ Ma Tôn uy hiếp nói.

Khóe miệng nhếch lên cười, Diệp Trần giễu cợt nói: "Ma tộc cùng Nhân tộc từ xưa đến nay là quan hệ đối địch, ngươi cho rằng bề ngoài ta giống như một đứa trẻ ba tuổi sao? Còn nữa, ta rất hoan nghênh các ngươi dùng bất cứ giá nào để tìm ta gây phiền toái đấy, ta cam tâm tình nguyện chiếu cố các ngươi mà."

Diệp Trần có thể đi cho tới hôm nay, nói hắn là kẻ cuồng chiến đấu cũng không đủ, nếu không có chiến đấu thì truy cầu Kiếm đạo đỉnh phong còn có ý nghĩa gì nữa chứ.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, tiếp kiếm."

Thân hình lóe lên, Diệp Trần đâm một kiếm về Vô Hạ Ma Tôn.

Vô Hạ Ma Tôn phát hiện mình như thế nào cũng đều tránh không thoát một kiếm này, chỉ có thể ra sức tận lực ngăn cản mà thôi.

Phốc!

Một kiếm này uy năng quá mạnh mẽ, chủy thủ trong tay Vô Hạ Ma Tôn bị kích xoay ngược lại, đâm trúng vào ngực của mình, ngay sau đó hắn phải phun ra một ngụm máu tươi. Cuối cùng, lồng ngực Vô Hạ Ma Tôn đều bị phá nát, cả người hắn bị chấn bay ngược ra sau.

Trong lúc té ngã, Vô Hạ Ma Tôn không ngừng phun ra máu tươi, con dao găm trong tay hắn là một vũ khí Chí Tôn, còn trong tay Diệp Trần chính là thánh kiếm, Thánh khí lực lượng sau khi vượt qua lực triệt tiêu của chủy thủ cùng Chí Tôn bảo giáp, cũng không phải thứ mà hắn có thể ngạnh kháng,

bổn nguyên đã bị chấn thương trầm trọng.

"Chết đi!"

Sâm La Vạn Tượng biến hóa cực đại được thi triển ra.

Vô số hạt bọt biển được sinh ra rồi vỡ đi, Vô Hạ Ma Tôn theo đó tựa như đã bị phanh thây xé xác, huyết nhục bay tứ tung, cốt nhục chia lìa, nhưng Siêu cấp Chí Tôn tựu vẫn là Siêu cấp Chí Tôn, một kiếm này như trước vẫn không thể giết chết Vô Hạ Ma Tôn.

Sát cơ trong mắt tăng vọt, Diệp Trần tiếp tục thi triển ra sát chiêu khác.

"Tiểu tử, ngươi dám, Thiên Ma Tôn ta thề có trời đất, hôm nay nếu ngươi giết hắn thì sau này, ta nhất định cho ngươi chết không toàn thây, tận diệt cửu tộc nhà ngươi." Thiên Ma Tôn ngoài mạnh trong yếu, hét lớn một cách vô vọng, hắn hiện tại có muốn cứu Vô Hạ Ma Tôn cũng không còn kịp rồi, hắn đang cảm thấy rất hối hận, hối hận vì đã không hạ lệnh lập tức rút lui, thế cho nên Vô Hạ Ma Tôn mới lâm vào cục diện hẳn phải chết.

Mấy trăm cánh hoa múi vần vũ, một đạo kiếm quang lăng lệ ác liệt bay vút qua, Vô Hạ Ma Tôn liền hóa thành một bãi máu, thoáng cái bị chôn vùi hoàn toàn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1555: Ma Tộc Liên Minh Bại Lui

Cùng lúc này, Hủ Ma Thiên Tôn đang đại chiến cùng Kim Phật Chí Tôn thì thân hình hắn chợt loé lên như "Phù Quang Lược Ảnh", trong nháy mắt đã đi tới phía sau Diệp Trần và lập tức tung ra một quyền phong hình xoắn ốc màu xanh lục về phía Diệp Trần.

Hủ Ma Thiên Tôn tại thời kì đỉnh phong là một Truyền Kỳ Chí Tôn, nhưng giờ đây mặc dù ở trong trạng thái võ đạo nguyên thần, lại bị Chân Vũ Chí Tôn dùng Chân Vũ Thần Giản đả thương, thêm nữa, trên người vẫn còn có phong ấn trói buộc, nên thực lực hiện giờ cũng không bằng nổi một phần vạn so với thời kỳ đỉnh phong, nhưng Truyền Kỳ Chí Tôn đến cùng vẫn là Truyền Kỳ Chí Tôn, võ học được thi triển vẫn chính là siêu cấp vô thượng võ học, vì vậy Diệp Trần chỉ kịp lướt ngang một bước thì đã bị quyền phong đoạt mệnh kia đánh trúng.

Giống như bị rơi vào một chiếc cối xay gió, Diệp Trần bị xoay tròn mấy trăm vòng, cả người bị cuồng phong màu xanh lục bao vây lấy.

"Hy sinh Vô Hạ Ma Tôn để đổi lấy tính mạng một bất thế thiên tài, cũng đáng giá đấy!"

Hủ Ma Thiên Tôn một mực chờ đợi một cơ hội để giết chết Diệp Trần, vì vậy, dù cho Vô Hạ Ma Tôn có bị Diệp Trần giết chết thì hắn cũng không quan tâm đến, chỉ cần giết chết được Diệp Trần thì Nhân tộc chắc chắn bị thất bại là không thể nghi ngờ. Hiện tại, sự chờ đợi hắn đã có giá trị, Diệp Trần tuy rằng đang cầm trong tay thánh khí, nhưng thánh khí này là một thanh thánh kiếm chứ không phải thánh khí bảo giáp, làm sao có thể phòng được một đòn toàn lực của hắn chứ.

"Trúng phải cuồng phong xoắn ốc ăn mòn của ta thì ngay cả Truyền Kỳ

Chí Tôn cũng chịu không nổi chứ nói chi là ngươi."

Hủ Ma Thiên Tôn cười lạnh.

Chân Vũ Chí Tôn ngây dại cả người, cả Kim Phật Chí Tôn cũng vậy, còn Thiên Ma Tôn sắc mặt đang âm trầm thì chợt chuyển biến, hắn cũng nghĩ như Hủ Ma Thiên Tôn vậy, nếu như hy sinh một Vô Hạ Ma Tôn mà có thể đổi lấy một Diệp Trần thì hắn cũng hết sức vui vẻ bởi hắn cũng không phải đặc biệt coi trọng thực lực của Vô Hạ Ma Tôn, nếu có hắn thì tốt, không có cũng không sao. Vô Hạ Ma Tôn trước đây cũng ẩn mình trong bóng tối, trên căn bản không lộ diện, thứ đáng coi trọng duy nhất đối với hắn chính là thân phận Bách Biến Ma Nhân mà thôi.

"Lực ăn mòn thật quá lợi hại rồi."

Thân ở bên trong trận cuồng phong màu xanh lục, Bất Hủ Kiếm Thể của Diệp Trần cũng bị ăn mòn và phát ra âm thanh “xì xì”, và cũng bị trúng chiêu trực tiếp tại vị trí vai phải. Mà khi đã bị nhiễm phải một ít độc chất màu xanh lục kia, liền sẽ bị nó ăn mòn vào sâu trong máu thịt, một khi chất độc lan tràn đến toàn thân thì phỏng chừng linh hồn cùng võ đạo nguyên thần cũng đều khó có may mắn thoát khỏi. Siêu vô thượng võ học không phải là thứ có thể ngạnh kháng dễ dàng như vậy.

Nhưng rất may là Diệp Trần sở hữu cả hai đại chí cao kiếm ý Bất Hủ Kiếm Ý cùng Hủy Diệt Kiếm Ý, Bất Hủ Kiếm Ý có thể cật lực chống lại sự lan tràn của độc tố ăn mòn, còn Hủy Diệt Kiếm Ý thì lại có thể chậm rãi giết chết những độc tố đó. Hai đại kiếm ý phối hợp nên mới giúp cho Diệp Trần không bị giết chết ngay lập tức. Đương nhiên, chí tôn bảo giáp trên người Diệp Trần xem như đã bị phá hủy, nó đã bị lực ăn mòn làm cho rách nát, bổn nguyên bị ô nhiễm trầm trọng, dù làm thế nào cũng đều không có biện pháp sửa chữa được.

Xoạt!

Ánh kiếm lóe lên, vai phải cùng với cánh tay của mình đã bị Diệp Trần

chém đứt, độc tố ăn mòn này quá mức bá đạo khiến cho Diệp Trần không có biện pháp khu trừ hết trong khoảng thời gian ngắn, còn không bằng tự tổn nguyên khí để cắt đứt vị trí bị ăn mòn kia.

Bả vai cùng cánh tay vừa bị đứt ra, trong nháy mắt đã bị hóa thành một bãi nước mủ màu xanh lục, ngay cả hư không xung quanh nó cũng bị ăn mòn ra từng cái lỗ thủng lớn.

Kiếm nguyên cùng bất diệt lực lượng phun trào ra, vai phải cùng cánh tay phải của Diệp Trần rất nhanh được mọc ra, vung tay lên, đám cuồng phong màu xanh lục tàn dư lại lập tức bị tiêu tán đi, Diệp Trần nhìn về phía Hủ Ma Thiên Tôn.

Đòn đánh này của đối phương đã tiêu hao ba phần mười kiếm nguyên cùng một nửa bất diệt lực lượng của hắn. “Thật không hổ là siêu vô thượng võ học.”

"Cái gì, vẫn không chết ư?"

Hủ Ma Thiên Tôn ngạc nhiên.

"Ta sẽ không để cho ngươi có cơ hội nữa đâu." Diệp Trần đối với Hủ Ma Thiên Tôn cực độ kiêng kỵ, thậm chí còn muốn vượt cả Thiên Ma Tôn. Võ học mà Thiên Ma Tôn thi triển ra chỉ là vô thượng võ học mà Diệp Trần đã không có một phần nhỏ nắm chắc có thể tránh thoát, như vậy đối với siêu vô thượng võ học thì hắn cũng hoàn toàn không có biện pháp tránh thoát triệt để rồi, đương nhiên, điều này cũng có quan hệ với việc Hủ Ma Thiên Tôn đánh lén hắn.

"Hủ Ma Thiên Tôn, đối thủ của ngươi là ta." Lúc Diệp Trần đang nói thì đồng thời, Kim Phật Chí Tôn đã ngăn ở trước người Hủ Ma Thiên Tôn. Hiện tại ngoại trừ Chân Vũ Chí Tôn ra, chỉ có hắn mới có thể hoàn toàn ngăn cản được Hủ Ma Thiên Tôn.

Hủ Ma Thiên Tôn chăm chú nhìn vào Diệp Trần nhưng không tiếp tục

động thủ.

"May là ….!"

Chân Vũ Chí Tôn dùng sức phun ra một hồi bực tức, may là Diệp Trần không chết, một Vô Hạ Ma Tôn mà đổi lấy một Diệp Trần thì Nhân tộc đã quá thiệt thòi, không nói là “mất hết cả vốn liếng” đấy.

"Diệp Trần, rất tốt, hãy quý trọng sinh mạng của ngươi đi, vì ngươi không còn bao nhiêu tháng ngày để sống nữa đâu." Thiên Ma Tôn nắm lấy Thị Huyết Thương và trích lấy một ít máu của mình cho Thị Huyết Thương hút, sau một khắc, Thị Huyết Thương bắn ra mạnh mẽ hào quang có màu đỏ như máu, lập tức hắn quét ngang một thương khiến Chân Vũ Chí Tôn bay ra ngoài xa vài năm ánh sáng.

"Tất cả lui lại!"

Chân Vũ Chí Tôn hét lớn một tiếng, đồng thời Thị Huyết Thương cũng được Thiên Ma Tôn giơ thẳng lên trời, sát khí từ nó hung hãn tràn ngập cả hư không.

Lúc này, mọi người đều dừng tay, toàn bộ Nhân tộc liên minh chí tôn lúc này cũng giống như muốn thừa thắng xông lên, nhưng cũng liền phải đối mặt với lửa giận của Thiên Ma Tôn. Bằng vào thực lực của Thiên Ma Tôn, dưới tình huống liều mạng thì không phải không có khả năng giết chết một hai vị Nhân tộc liên minh chí tôn. Đương nhiên, khi đó đúng là “lưỡng bại câu thương”, Ma tộc liên minh chí tôn tất nhiên cũng tử thương càng thêm nặng nề.

Trước khi đi, Thiên Ma Tôn lạnh lùng nhìn chăm chú một chút vào Diệp Trần, đối với những chí tôn bình thường mà bị cái nhìn chằm chằm này chiếu đến thì e rằng cũng phải gặp ác mộng, nhưng Diệp Trần ngược lại vẫn rất thờ ơ.

Chiến tranh tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, khi cuộc chiến chí tôn vừa

kết thúc thì cuộc chiến quân đội bên kia cũng kết thúc, song phương tử thương vô số Sinh Tử Cảnh binh sĩ, Chuẩn Tôn cũng đã chết một ít.

Khi Ma tộc quân đội liên minh lui lại thì Nhân tộc liên minh cũng bộc phát ra tiếng hoan hô kinh thiên, bọn họ đã chiến thắng!

"Thật khó mà tin nổi, ta còn tưởng rằng lần này phải chết trận sa trường rồi chứ."

"Đúng vậy, Ma tộc liên minh có khí thế quá hung hăng, vậy mà lại bị chúng ta đánh lùi cơ chứ."

"Nhất định là trong cuộc chiến chí tôn, Nhân tộc liên minh chúng ta đã chiếm cứ ưu thế rồi."

"Ân, hẳn là như vậy, trong chiến tranh quân đội, chúng ta thật quá nhỏ yếu rồi."

Mọi người nghị luận sôi nổi, quần tình vô cùng xúc động.

Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh đều không tử trận, chiến tranh diễn ra trong thời gian không bao lâu nhưng các nàng đều thu hoạch được rất lớn. Khí tức cuồng bạo của chiến tranh đã làm cho tiềm lực của các nàng được phát huy đầy đủ, trong lúc cùng Chuẩn Tôn luân phiên đại chiến cũng làm cho các nàng được tôi luyện không ít, bình thường cùng Nhân tộc Chuẩn Tôn chiến đấu sẽ không hạ thủ, cũng không phải là sinh tử chém giết thật sự.

Trong số các Chuẩn Tôn, Độc Cô Tuyệt cùng Yến Khinh Huyên không thể nghi ngờ là một đôi tân tinh chói sáng, gần như hai người bọn họ đã đánh giết đến hơn mười vị Chuẩn Tôn, còn Sinh Tử Cảnh binh sĩ thì có đến một trăm ngàn tên.

"Bên kia đã thắng rồi!"

Yến Khinh Huyên nhìn về phía tận cùng hư không.

Đối với Diệp Trần, cảm giác của nàng rất kỳ diệu, lúc trước chỉ là một tên vãn bối, nhưng bây giờ đã là một chí tôn chí cao vô thượng, cấp độ sinh mệnh đã chênh lệch nàng rất nhiều. Chính điều này đã để cho Yến Khinh Huyên có loại cảm giác rất huyền diệu khi đối mặt Diệp Trần, loại cảm giác này tựa như là môn đồ của mình đột nhiên đã biến thành một vị thần được mọi người sùng bái vậy.

"Còn kém không ít, ta đến tột cùng là khiếm khuyết cái gì chứ?"

Độc Cô Tuyệt đang suy tư, hắn vốn định nương theo chiến tranh, nỗ lực cảm ứng chí tôn cảnh giới, nhưng chiến tranh đã kết thúc rồi mà hắn vẫn không có thêm tiến bộ nào, thật không hiểu ra sao.

Nhìn đội quân Sinh Tử Cảnh binh sĩ tràn ngập tinh không đang một mực cung kính thần thái đối với hắn, Độc Cô Tuyệt bỗng nhiên rõ ràng hơn.

Đại thế!

Hắn khiếm khuyết chính là đại thế.

Một thời đại, chỉ có thể có một người đi ở phía trước mà thôi, Diệp Trần không thể nghi ngờ chính là người này.

Muốn trở thành chí tôn thì phải mượn vào đại thế, Diệp Trần đã mượn Tu La Giới giác đấu tràng, chiến thắng hết thảy thiên tài đại thế khác để trở thành một nhân vật phong vân, sải bước vào cấp độ chí tôn.

"Từ nay về sau, ta muốn tên Độc Cô Tuyệt ta phải vang dội tinh không."

Độc Cô Tuyệt ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập quyết tâm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1556: Con Mắt Của Thần

“Diệp Chí Tôn, lần này nhờ có ngươi.”

"Diệp Chí Tôn, lúc nào rảnh hãy đến Man tộc ta làm khách nhé."

"Này, có đi thì cũng nhớ đến chỗ Cự Nhân Tộc ta nữa nhé."

Ma tộc liên minh lui quân đã để cho chúng chí tôn Nhân tộc liên minh tùng hạ một hơi, ngay sau đó là mừng như điên. So với lần trước, lần này Nhân tộc liên minh quả thực là đại thắng, tình huống so với bọn hắn mong muốn còn tốt hơn vô số lần, mà hết thảy điều này có một nửa là nhờ vào công lao của Diệp Trần. Đương nhiên, Kim Phật Chí Tôn cũng đưa đến tác dụng không nhỏ, dù sao ông đã chặn được kẻ khó chơi nhất là Hủ Ma Thiên Tôn.

"Diệp Trần, làm tốt lắm."

Chân Vũ Chí Tôn nhếch lên ngón tay cái lên tán thưởng, trong mắt tràn đầy vẻ kính nể.

"Có thể đẩy lùi được Ma tộc liên minh, toàn bộ là công lao của mọi người, một mình ta không thể làm được chuyện gì cả." Diệp Trần chưa hề tham công hay háo danh, lần đại chiến này, Nhân tộc liên minh tuy rằng không tổn thất một vị chí tôn nào, nhưng trên căn bản mỗi người đều mang thương thế cả, trong đó có mấy vị bị trọng thương đến mức khí tức hỗn loạn, có thể thực lực của bọn họ không sánh được bằng mình, nhưng tuyệt đối đều là công thần cả.

"Công lao tất nhiên là thuộc về mọi người, nhưng nếu không có ngươi thì xác thực là không được đấy." kim quang trên người Kim Phật Chí Tôn nội liễm đi, cười tươi đi tới.

Trước đây, Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn là trụ cột của Nhân tộc, họ luôn gánh vác áp lực rất lớn, tuyệt đối không thể để cho Nhân tộc bại hoại tại trên tay mình, nếu không làm được thì bọn họ liền trở thành tội nhân thiên cổ của dân tộc. Hiện tại số lượng siêu cấp chí tôn lại có thêm Diệp Trần nữa, bọn họ tất nhiên hết sức cao hứng, bọn họ hận không thể có được mười vị Nhân tộc siêu cấp chí tôn, nếu được như vậy thì bọn họ cũng không cần mỗi ngày buồn phiền nữa, có thể đi làm rất nhiều chuyện muốn làm, tỷ như đi thám hiểm Thiên Hà, đi thám hiểm Địa ngục.

Ma Vực.

Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu - Vu Yêu tinh cầu.

Trong một tòa cung điện cao vút trên mây, Vu Yêu Hoàng già nua đến “gần đất xa trời” đang ngắm nhìn bầu trời.

Thở dài một hơi, Vu Yêu Hoàng từ trong trữ vật linh giới lấy ra một viên thủy tinh cầu bảy màu to bằng lòng bàn tay, đây là Vận Mệnh Tinh Cầu mà Vu Yêu nhất mạch trân quý nhất, trong toàn bộ lịch sử của Vu Yêu nhất mạch, tổng cộng chỉ có năm viên Vận Mệnh Tinh Cầu mà thôi, trước đây đã bị cổ nhân dùng mất ba viên rồi.

Theo di huấn của thuỷ tổ Vu Yêu nhất mạch, không tới thời khắc sinh tử tồn vong thì không được vận dụng Vận Mệnh Tinh Cầu, bằng không ắt sẽ gặp phải sự trừng phạt của thượng thiên.

"Đại nạn của ta đã đến, hay là vì Ma tộc mà dùng Vận Mệnh Tinh Cầu này để suy đoán thoáng về vận mệnh của kẻ này!"

Bằng vào tu vi cảnh giới của Vu Yêu Hoàng thì cơ bản không cách nào suy đoán được vận mệnh của chí tôn, nhưng có Vận Mệnh Tinh Cầu thì khác, trừ phi đối phương là bán thần, hay có một tia lực lượng của thần. Như vậy chỉ cần hắn không phải là bán thần thì thế nào cũng vẫn có thể suy đoán

ra một ít quỹ tích vận mệnh.

Vu Yêu Hoàng vừa khua tay phải thì Vận Mệnh Tinh Cầu đã xuất hiện lên, hào quang bảy màu nhu hòa phóng xạ ra và ổn định trong thời không, giờ khắc này, ngay cả các chí tôn cũng đừng mong có thể quấy nhiễu được Vu Yêu Hoàng.

"Bằng vào danh tự Vu Yêu Hoàng, ta muốn suy tính vận mệnh, Vận Mệnh Chi Môn, hãy mở ra !"

Từ trong cơ thể Vu Yêu Hoàng bay ra một cỗ tinh khí, đây là tinh khí nguyên thủy nhất của võ giả, tinh khí một khi bị tiêu hao hết thì chính là thời khắc đại nạn đã đến, chỉ thấy này nguyên thủy tinh khí cỗ bay vào đến bên trong Vận Mệnh Tinh Cầu, sau đó Vận Mệnh Tinh Cầu chầm chậm xoay tròn rồi lóe lên hào quang bảy màu, sau một khắc, một vài bức ảnh mơ hồ xuất hiện.

Tất cả những hình ảnh này đều liên quan với Diệp Trần, vừa mới bắt đầu là những hình ảnh về quá khứ Diệp Trần, đặc biệt là bức tranh đầu tiên đã để Vu Yêu Hoàng khẽ cau mày. Tại sao chỉ có thể nhìn thấy thời kì thiếu niên của Diệp Trần, những thời điểm nhân sinh trước đó của hắn vì sao lại không thể suy tính ra? Muốn suy đoán vận mệnh thì cần phải chú ý đến cả quá khứ, hiện tại và tương lai. Muốn suy đoán tương lai thì nhất định phải biết rõ quá khứ của đối phương, bản thân Vu Yêu Hoàng cũng không biết Vận Mệnh Tinh Cầu đến tột cùng là được chế tạo như thế nào, và bằng vật liệu gì, thế nhưng hắn chỉ biết rằng, suy tính lực của Vận Mệnh Tinh Cầu đã bao phủ Diệp Trần lại rồi.

"Có người đang suy tính vận mệnh của ta?"

"Là kẻ nào ?"

Thiên Thần bảo điện, Diệp Trần mở hai mắt ra.

Trầm mặc một hồi, Diệp Trần tiếp tục nhắm hai mắt lại, vận mệnh là thứ

tuyệt đối không thể hình dung được, có lẽ chỉ có chân thần mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình, có khi, ngay cả chân thần cũng chỉ là “một người đánh cá bên trong con sông dài vận mệnh” mà thôi, bọn họ có thể nhìn thấy vận mệnh của con cá, nhưng không thể nhìn thấy vận mệnh của mình, ai muốn suy tính thì cứ để cho hắn suy tính mà thôi!

Một vài bức hình ảnh xuất hiện, những hình ảnh này lúc vừa mới bắt đầu là bất động, nhưng sau khi xuất hiện thì sẽ vận động, thân thể Vu Yêu Hoàng càng lúc càng lọm khọm hơn, thế nhưng ánh mắt gã càng lúc càng sáng lên.

Truyền Kỳ Chí Tôn!

Bán thần!

Lúc suy tính ra Diệp Trần có thể trở thành bán thần, Vu Yêu Hoàng âm thầm lắc đầu một cái, quả nhiên, lúc trước hắn đã dựa vào lực lượng của chính mình để suy đoán ra vận mệnh Diệp Trần, suy đoán ra đối phương có thể trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn, thậm chí siêu việt cả Truyền Kỳ Chí Tôn, nhưng bất quá khi đó chỉ là có cảm tính chứ không khẳng định rõ ràng như hiện tại.

Lại một bộ hình ảnh xuất hiện nữa, bộ hình ảnh này trông vô cùng nguyên thủy, tựa hồ không phải như đang ở trong vũ trụ tinh không, trong bức họa này là hình ảnh Diệp Trần một mình độc chiến với đông đảo bán thần.

Kết quả là chúng bán thần đều tử chiến cả.

Và một bộ hình ảnh cuối cùng xuất hiện, bộ hình ảnh này trông rất hỗn độn, không nhìn rõ được bất kỳ thức gì, thật chậm rãi sau đó, một đôi mắt xuất hiện, đây là một đôi con mắt rất kỳ lạ, có thể nhìn tới được, nhưng không thể nhớ rõ được. Chợt cảm thấy hốt hoảng cực độ, Vu Yêu Hoàng trở nên ngây ngốc, bởi vì đột nhiên có âm thanh truyền ra, "Dám cả gan suy tính vận mệnh của ta, ngươi tận mạng rồi !"

"Chân. . . Thần!"

Vu Yêu Hoàng nuốt xuống một hơi cuối cùng, rồi cơ thể tan thành mây khói.

Hắn chết quá đột ngột, cơ bản không cách nào lưu lại những tin tức mà hắn vừa nhìn thấy.

Vận Mệnh Tinh Cầu cũng bị vỡ nát, tất cả đều tan thành mây khói, chỉ có cặp mắt kia là không biến mất đi, nó càng lúc càng to lớn hơn để cuối cùng trở nên mênh mông và hòa quyện cùng vũ trụ tinh không, thế nhưng không có bất luận người nào có thể cảm nhận được sự tồn tại của đôi mắt này, cho đến khi đôi mắt ẩn hẳn vào bên trong tinh không hỗn độn.

Đùng đùng!

Trên không Vu Yêu tinh cầu, từng đạo từng đạo lôi đình đen kịt chợt đánh xuống, những hắc lôi đình này có uy năng cực kỳ to lớn, có thể so với loại lôi đình diệt thế đã bổ về phía khôi lỗi chân thần ý chí ở trong địa ngục.

Đây không phải là “trời phạt”, dù có là “trời phạt” thì cũng không có xuất hiện tình thế lôi đình giáng xuống như vậy.

Nếu như Vu Yêu Hoàng còn sống thì hắn sẽ biết rõ những hắc lôi đình kia vì sao mà xuất hiện, nhưng đáng tiếc hắn đã chết nên không thể lại chết thêm một lần nữa.

Vu Yêu tinh cầu nhanh chóng bị biến mất hoàn toàn, Ma Vực vì thế mà bị chấn động liên hồi.

Phải biết rằng trong toàn bộ lịch sử tinh không, vẫn chưa bao giờ xuất hiện sự tình Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu vô cớ bị biến mất như vậy, bởi đến bán thần cũng đều không thể hủy diệt nổi một Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu đấy.

Thiên Thần bảo điện, Diệp Trần mở mắt ra lần thứ hai, hắn cũng thấy

được cặp mắt kia, một cảm giác rất là quen thuộc, nhưng lại không cách nào nhớ kỹ đôi mắt này đến tột cùng là hình dạng gì.

"Có nghe nói không, Ma Vực Vu Yêu tinh cầu đột nhiên không còn tồn tại nữa."

"Chuyện gì đã xảy ra vậy, Vu Yêu tinh cầu là một Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu cơ mà ?"

"Ta cũng không biết, có thể Vu Yêu tinh cầu đã phạm vào một luật cấm kỵ nào đó rồi!"

"Nó đã biến mất thì thật tốt, không biết đã có bao nhiêu Nhân tộc thiên tài ta bởi vì sự suy tính của Vu Yêu nhất mạch mà chết."

"Ừ, việc Vu Yêu tinh cầu biến mất cũng tương đương với việc móc đi một con mắt của bọn Ma tộc vậy, đó là một chuyện rất tốt đấy."

Cửu Chuyển Tinh - Chí Tôn Các, một ít chí tôn đã biết được tin tức này.

"Tốt quá, vận mệnh rốt cục đã bắt đầu nhớ đến Nhân tộc ta rồi."

Chân Vũ đại lục, Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn vừa uống rượu vừa cười to sảng khoái.

Sâu thăm thẳm bên trong hỗn độn.

"Tên Kiếm Thần thật đáng ghét, dám hủy hoại Vu Yêu nhất mạch ta, ngươi cứ chờ đó cho ta, hãy chờ đó. . ."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1557: Nhân Thể Cảnh Giới

Nhân thể tức là một vũ trụ cá biệt, muốn triệt để hiểu rõ nhân thể thì phải khai phá ra toàn bộ ảo diệu của nó, so với việc hiểu rõ triệt để vũ trụ cũng chẳng dễ dàng hơn chút nào, bất quá nhân thể cùng vũ trụ lại có điểm bất đồng, vũ trụ thì từ cổ chí kim vẫn không thay đổi, nhưng nhân thể thì lại biến hóa không ngừng, bởi vì tùy theo việc tu luyện mà nhân thể mỗi thời khắc đều có sự tiến hóa.

Bất Hủ kiếm thể muốn tiếp tục tăng lên thì nhất định phải càng hiểu rõ nhiều hơn về ảo diệu nhân thể, mà điểm ấy lại trùng hợp với khiếm khuyết mà Diệp Trần đang gặp phải.

"Hay là ta đi thỉnh giáo Kim Phật Chí Tôn a!"

Diệp Trần nghĩ nghĩ rồi bay ra khỏi Thiên Thần bảo điện, hướng phía Vạn Phật Đại Lục của Kim Phật Chí Tôn bay đi.

...

"Diệp Trần, sao rảnh rỗi tới tìm ta thế ?"

Kim Phật Chí Tôn mời Diệp Trần đi vào Vạn Phật đại điện.

Trong Vạn Phật đại điện, Kim Phật Chí Tôn đang ngồi khoanh chân thiền định, đối diện với ông là một bộ bàn ghế bằng đá rất đơn giản.

Diệp Trần an tọa rồi đi thẳng vào vấn đề, nói: "Kim Phật Chí Tôn, ta muốn thỉnh giáo ngài thoáng một chút về sự ảo diệu của nhân thể, rất mong được ngài chỉ điểm."

"Thì ra là thế."

Kim Phật Chí Tôn gật đầu, nói ra: "Ở đây ta có một bản Nhân Thể Chân Giải, ngươi cầm qua đi, có chỗ nào không rõ thì cứ tới hỏi ta."

Kim Phật Chí Tôn lấy ra một quyển sách và đưa cho Diệp Trần.

"Vậy xin đa tạ rồi!"

Tiếp nhận quyển sách, Diệp Trần nói lời cảm tạ.

...

Nhân Thể Chân Giải quả nhiên là một bản kỳ thư, mặc dù trong đó chỉ nói về quy tắc chung, nhưng cũng đủ để cho Diệp Trần nhận được những ích lợi không nhỏ.

"Vũ trụ có bổn nguyên, nhân thể cũng có bổn nguyên, vũ trụ bổn nguyên có thể diễn hóa vạn vật, còn nhân thể bổn nguyên thì diễn hóa Huyết nhục và xương tủy ..."

Nhân Thể Chân Giải mặc dù chỉ là một bộ sách ghi lại những tri thức của tiền nhân về cơ thể con người, thế nhưng căn cứ vào những tri thức này, nhân thể cảnh giới tựu chung được chia thành mười tầng. Sau khi đọc sơ qua, Diệp Trần đánh giá thoáng một chút về bản thân và nhận ra mình chỉ mới đạt tới nhân thể cảnh giới tầng thứ tư mà thôi, hơn nữa chỉ mới là tầng thứ tư sơ kỳ, nếu có thể hiểu được tất cả tri thức trong Nhân Thể Chân Giải thì sẽ có thể đạt tới tầng thứ tám. Về phần tầng thứ chín cùng tầng thứ 10 thì không cách nào chỉ đọc sách mà có thể ngộ ra được, phải dựa vào sự trải nghiệm của bản thân thì mới có thể vượt qua. Đương nhiên, điều này đối với Diệp Trần mà nói cũng là quá mức xa vời rồi, vẻn vẹn chỉ với tám tầng đầu tiên thì cũng đủ để hắn phải nghiên cứu trong vô số năm rồi.

"Kỳ tuyệt đến không thể diễn tả bằng lời nữa!"

Diệp Trần thoáng cái đắm chìm vào trong nội dung của Nhân Thể Chân Giải.

Nháy mắt, hai mươi năm lại qua đi.

Ngày hôm đó, Diệp Trần bỗng nhiên tỉnh táo trở lại.

"Hiện tại, có lẽ ta đã đạt tới nhân thể cảnh giới tầng thứ năm rồi!"

Nhân thể cảnh giới tầng thứ tư tương ứng với việc có thể tu luyện Bất Hủ kiếm thể đến tầng thứ bảy hoặc tầng thứ tám, tầng thứ năm tương ứng với tầng thứ chín hoặc tầng thứ 10, nếu như nhân thể cảnh giới thật sự đạt đến tầng thứ năm thì Bất Hủ kiếm thể tối thiểu nhất cũng có thể tu luyện tới tầng thứ chín cảnh giới.

Nghĩ đến là làm, Diệp Trần bắt đầu tu luyện Bất Hủ kiếm thể.

Tầng thứ tám!

Tầng thứ tám đỉnh phong!

Tầng thứ chín!

Tầng thứ chín đỉnh phong!

Lúc Bất Hủ kiếm thể được tu luyện tới tầng thứ chín đỉnh phong thì những tri thức về nhân thể mà Diệp Trần nắm được cũng dần dần tiêu hao hết, trừ việc đó ra, Luyện Thể tri thức cũng đã đến tận cùng rồi.

Tầng thứ chín Bất Hủ kiếm thể sẽ đủ để ngạnh kháng công kích của cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn, còn tầng thứ chín đỉnh phong sẽ có thể làm giảm lực phá hoại của đối phương xuống đến mức thấp nhất.

Tỷ như Thiên Ma Tôn cùng Chân Vũ Chí Tôn nếu không có Thánh khí trong tay thì Diệp Trần hoàn toàn có thể không cần sợ hãi hai người, đối mặt Hủ Ma Thiên Tôn, Diệp Trần cũng có thực lực đánh một trận cùng hắn.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng rất rõ ràng, tầng thứ chín Bất Hủ kiếm thể của hắn so với tầng thứ chín Cửu Chuyển Kim Thân của Kim Phật Chí Tôn, như trước vẫn còn kém rất xa.

Cửu Chuyển Kim Thân mỗi lần tăng lên một chuyển thì lực phòng ngự sẽ tăng lên đột biến, ở cảnh giới Bát chuyển hậu kỳ là đã có thể ngạnh kháng công kích của cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn rồi. Đến Bát chuyển cực hạn thì có thể ngạnh kháng công kích của đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn, còn khi đã đến Cửu chuyển thì ngay cả siêu Vô Thượng võ học của Hủ Ma Thiên Tôn cũng không thể làm bị thương Kim Phật Chí Tôn được. Đoán chừng ngay cả Thánh khí cũng không thể gây ra uy hiếp quá lớn đối với hắn, như vậy không sai biệt lắm sẽ có thể ngạnh kháng công kích của Truyền Kỳ Chí Tôn rồi.

Mà Bất Hủ kiếm thể muốn ngạnh kháng công kích của Truyền Kỳ Chí Tôn thì tối thiểu phải được tu luyện tới tầng thứ 11, thậm chí tầng thứ 12.

Hết cách rồi, Kim Phật Chí Tôn đã trở thành Chí Tôn từ mấy chục vạn năm, trong tuổi thọ của Diệp Trần so với ông ta thì đến số lẻ cũng đều không bằng.

"Cái môn kiếm thể này của ngươi thật là thần kỳ, bất quá tựa hồ như vẫn còn có chỗ thiếu hụt đấy."

Hai mươi năm không gặp, tiến bộ của Diệp Trần lại để cho Kim Phật Chí Tôn phải sợ hãi thán phục, hỏi qua một số tin tức về Bất Hủ kiếm thể, Kim Phật Chí Tôn đã đề ra quan điểm của mình.

"Xác thực mà nói, ta không thể chỉ ra được chính xác chỗ thiếu hụt của nó, nhưng có lẽ vấn đề chủ yếu là tại bên trên Bất Hủ Kiếm Ý, trước mắt, cấp độ kiếm thể của ngươi vẫn còn thấp quá, cho nên đối với yêu cầu Bất Hủ Kiếm Ý cũng không cao, nhưng khi Bất Hủ kiếm thể đạt tới cấp độ bằng với Bất Hủ Kiếm Ý thì khi đó muốn tiếp tục tăng Bất Hủ kiếm thể lên, biện pháp duy nhất tựu là phải tăng Bất Hủ Kiếm Ý lên. Ngươi cũng biết, để chí cao Kiếm Ý từ Bát giai đỉnh phong tăng lên tới Cửu giai là khó khăn như thế nào, không thể đơn giản hơn so với việc trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn đấy."

Kim Phật Chí Tôn chậm rãi nói.

Diệp Trần cười nói: "Không cần vội vã như vậy." Kỳ thật, hắn đã sớm cân nhắc qua vấn đề này, bất quá hắn xác thực không vội. Thứ nhất, hắn có Hủy Diệt Kiếm Ý, Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý có sự cộng hưởng lẫn nhau, hai đại chí cao Kiếm Ý này có tốc độ tiến bộ rất nhanh. Thứ hai, Hủy Diệt Kiếm Ý cùng Bất Hủ Kiếm Ý đều đã đạt đến Bát giai đỉnh phong, khoảng cách đến Cửu giai bất quá chỉ còn một bước ngắn nữa, có lẽ một bước này sẽ thập phần gian nan, nhưng bất quá Diệp Trần có cảm giác chuyện này sẽ không tốn hao thời gian quá dài.

"Không vội ư ?" Kim Phật Chí Tôn sững sờ, chợt cười nói: "Ha ha, hoàn toàn chính xác là không vội, bằng vào tuổi của ngươi thì thời gian đối với ngươi mà nói, không tính là vấn đề gì lớn a."

Hắn đã lý giải sai ý của Diệp Trần rồi.

Diệp Trần cũng không giải thích, ngoại giới tuy cũng biết bản thân hắn sở hữu hai đại chí cao Kiếm Ý, nhưng họ cũng không biết là hai đại chí cao Kiếm Ý này luôn bổ sung cho nhau và sinh ra cộng hưởng lẫn nhau.

Cứ như vậy, Diệp Trần có khi bế quan nghiên cứu Nhân Thể Chân Giải, có khi lại đến chỗ Kim Phật Chí Tôn thỉnh kinh, có khi cũng cùng Từ Tĩnh và Mộ Dung Khuynh Thành họp gặp, chỉ điểm một chút cho hai người, thời gian trôi qua rất sung túc, mỗi một ngày đều có được thu hoạch nhất định.

"Ta nên đi đến Hắc Phong Giản một chuyến rồi."

Để có được Luyện Thể tri thức thì còn đường ngắn nhất là chỉ có đi đến Hắc Phong Giản, những Luyện Thể võ học lưu truyền trong Nhân tộc từ xưa tới nay, Diệp Trần cơ bản đều đã xem qua rồi, trong đó Vô Thượng Luyện Thể võ học có hơn mười bản, nhưng số lượng Luyện Thể tri thức cũng có hạn, chỉ có trong Hắc Phong Giản mới ẩn chứa vô số Luyện Thể tri thức, phải biết rằng tù nhân bị giam giữ ở nơi đó toàn bộ là những tà ma Chí Tôn, suốt mấy vạn năm qua, không biết nơi đây đã giam giữ bao nhiêu tên, chết đi bao nhiêu, và có bao nhiêu tin tức còn sót lại.

Đối với việc Diệp Trần muốn đi vào Hắc Phong Giản, Chân Vũ Chí Tôn cũng không ngăn cản, Diệp Trần trước mắt cũng không phải ai cũng có thể dụ hoặc, không giống với Cuồng Tôn lúc trước.

"Cần phải coi chừng cẩn thận các hang động trong Hắc Phong Giản nhé, chỗ đó từng giam giữ qua một số kẻ tà ma cấp bậc Bán Thần đấy."

Chân Vũ Chí Tôn chỉ có hơi chút nhắc nhở.

"Vâng!"

Diệp Trần gật gật đầu.

...

Hắc Phong Giản!

Huyền Hà Chí Tôn cùng A Nan Chí Tôn đang ở lối vào nghênh đón Diệp Trần.

Những tình huống nơi ngoại giới, Huyền Hà Chí Tôn cùng A Nan Chí Tôn sớm đã biết được, đối với việc Nhân tộc liên minh đại thắng, hai người tự nhiên thập phần mừng rỡ, càng mừng rỡ hơn chính là, Nhân tộc lại có thêm một vị cường hãn Siêu cấp Chí Tôn, hơn nữa còn có được Thánh khí. Kể từ đó, Ma tộc liên minh về sau muốn đánh Nhân tộc liên minh thì phải lo lắng rất nhiều rồi, sẽ không đơn giản khai chiến như trước nữa.

"Ta lại quấy rầy hai vị rồi."

Diệp Trần đối với hai người, nói.

Lần này hắn tới đây, thuần túy là để nghiên cứu những làn đen chứ không tham dự tuần tra, cho nên, nhiệm vụ tuần tra như trước vẫn do Huyền Hà Chí Tôn cùng A Nan Chí Tôn hoàn thành, cho đến khi đủ kỳ hạn năm trăm năm.

"Không quấy rầy, không quấy rầy, sau này nói không chừng còn mong

Diệp Chí Tôn chỉ điểm chúng ta một hai thứ nữa đấy."

Huyền Hà Chí Tôn cùng A Nan Chí Tôn cười nói.

"Được chứ."

Được người khác xem như một tôn sư, Diệp Trần cũng không khiêm tốn.

Theo tu vi cảnh giới tăng lên, Diệp Trần phát hiện ra, bản thân cũng không thể nghiên cứu thấu triệt đám khói đen ở hai bên nham bích trong Hắc Phong Giản, vì vậy tạm thời không cần phải đi vào hang động.

"Diệp Chí Tôn thực là khắc khổ, khó trách trong thời gian không đến một ngàn năm mà có thể trở thành là siêu cấp Chí Tôn." Huyền Hà Chí Tôn gặp Diệp Trần mỗi ngày đều nghiên cứu làn khói màu đen mà trong nội tâm bội phục vô cùng.

"Cuồng Tôn, ta lại tới nữa."

Ngày hôm đó, Diệp Trần đi vào chỗ huyệt động mà Cuồng Tôn bị phong ấn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1558: Bất Hủ Kiếm Thể Tầng Thứ 10

"Chân Vũ Chí Tôn thật đúng là hào phóng đối với ngươi a."

Thanh âm Cuồng Tôn từ trong huyệt động truyền ra.

Diệp Trần cười nhạt một tiếng, nói: "Ta trước giờ cứ gọi ngươi là Cuồng Tôn, vậy ngươi có cái danh xưng gì tốt hơn để ta gọi không ?"

"Ngươi có ý gì hả?"

"Ta muốn nói là, trong trí nhớ của ngươi có lẽ không có gì ngoài trí nhớ của một tên chí tôn điên loạn đâu, phải không ?"

Hang động trong Hắc Phong Giản là nơi đã từng giam giữ những tà ma có cấp bậc Bán Thần, lần trước Diệp Trần đã từng gặp qua một số ý niệm đã phai nhạt từ tâm trí của một số Bán Thần trong động, bất quá ý niệm trong đầu cuối cùng vẫn chỉ là ý niệm trong đầu, còn Cuồng Tôn thì ngay lúc đó rất quang minh chứ không đến mức bị một cái “ý niệm trong đầu” kia xâm chiếm tâm trí. Nếu như Diệp Trần đoán không sai, Cuồng Tôn có lẽ đã dung hợp phải một thứ dị chủng Võ Đạo Nguyên Thần nào đó, vì thế cho nên trí nhớ mới bị hỗn loạn, không phân biệt rõ mình rốt cuộc là nhân loại hay là tà ma.

"Đúng thì sao, mà không đúng thì như thế nào ?."

Phong ấn trong huyệt động được buông lỏng đi một ít, một tia tinh khí thần từ bên trong thoát ra.

"Chỉ là ta có chút hiếu kỳ mà thôi."

"Ngươi đã muốn biết thì ta đây sẽ nói cho ngươi biết."

Hống hống hống. . .

Tiếng cuồng phong gào khóc thảm thiết vang lên, một bóng người Bạch Ngân sắc tháo chạy về hướng Diệp Trần, nhưng trông nó lại tựa như một trận cuồng phong mà bạc vậy.

Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần!

Không ai biết được rằng, Cuồng Tôn Võ Đạo Nguyên Thần không phải là Thanh Đồng Võ Đạo Nguyên Thần, mà là một Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần. Diệp Trần cũng nhìn ra được, Võ Đạo Nguyên Thần của Cuồng Tôn so với Hủ Ma Thiên Tôn càng muốn tinh thuần hơn nhiều, phảng phất như được tạo thành từ một cây Ngân sắc cương châm vậy, lộ ra ngân sắc quang mang vô cùng sắc bén.

Tốc độ của bóng người Bạch Ngân sắc cực nhanh, chỉ thiểm lược một cái đã đem Diệp Trần cuốn đi vào vòng cuồng phong của nó, chợt sau đó xoay tròn mãnh liệt và co rút lại, “ông ông”… âm thanh chấn động làm cho hai bước tường nham bích phải run rẩy.

Diệp Trần mặt vẫn không đổi sắc, lập tức rút Thiên kiếm ra khỏi vỏ và bình thản đâm một kiếm vào bên trên bóng người Bạch Ngân sắc.

"Thánh khí!"

Bóng người Bạch Ngân sắc hét lên một tiếng, rồi lập tức kéo dài khoảng cách ra.

"Nếu như ngươi triệt để thoát ly khỏi phong ấn thì có lẽ ta sẽ kiêng kị ngươi một hai phần, nhưng hiện tại. . ." Diệp Trần thân hình lóe lên, vung vẩy Thiên kiếm huy sái ra kiếm quang tràn ngập.

Bóng người Bạch Ngân sắc có tốc độ mặc dù nhanh, nhưng như thế nào cũng không thể nhanh hơn tốc độ vung vẩy của Thiên kiếm, vì vậy đã bị thiết cắt ra thành mười khối tròn.

"Đáng giận!"

Mấy chục khối bóng người Bạch Ngân sắc nhanh chóng hướng phía huyệt động chui vào. Thực chất chúng chỉ là một bộ phận của Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần chứ không phải toàn bộ lực lượng, vì vậy căn bản đánh không lại uy năng Thánh khí. Trước đây, huyệt động dùng để phong ấn nó thì hiện tại đã trở thành chỗ tránh nạn của nó, dù sao Diệp Trần cũng không dám phá hư phong ấn, một khi phá hư phong ấn thì nguyên vẹn Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần sẽ triệt để thoát khốn ra.

"Chạy đi đâu!"

Thiên kiếm trong tay Diệp Trần run lên, mấy trăm cánh hoa múi bay phất phới, cả âm thanh lẫn ánh sáng đều lập tức bất động, thế nhưng mảnh vỡ Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần quá cường đại, Kiếm Thế gần kề chỉ có thể lan đến một mảnh vỡ Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần ở gần nhất, toàn bộ các mảnh vỡ khác đều đã chui được vào huyệt động.

Đưa tay tóm lấy, Diệp Trần đã bắt được cái mảnh vỡ Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần này.

Xuy xuy xùy!

Phảng phất như bắt phải một con nhím gai, Kiếm Nguyên của Diệp Trần hệt như bị đâm vào trăm ngàn vết lở loét to lớn vậy.

"Cút đi !"

Hủy Diệt Kiếm Ý, Kiếm Nguyên cùng với Tâm lực bộc phát làm mảnh vỡ Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần nát vụn ra, chợt, Diệp Trần cầm Thiên kiếm quét vẽ ra một vòng tròn khép kín, khiến cho cái mảnh vỡ Võ Đạo Nguyên Thần vừa bị nổ vụn kia bị rơi vào trong kiếm giới của Thiên kiếm.

Kiếm giới của Thiên kiếm tuy nói không phải là rất tinh diệu, nhưng kết cấu của nó lại thập phần cường đại, dư sức phong ấn một mảnh vỡ Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần.

"Ngươi..! Ngươi sẽ phải hối hận vì điều này."

Trong huyệt động, Cuồng Tôn oán độc nói.

"Đó là chuyện sau này."

Thiên kiếm vào vỏ, tay Diệp Trần khẽ vẫy, Hắc Phong lệnh bài lập tức xuất hiện, sau một khắc, Hắc Phong lệnh bài nhẹ nhàng bay ra ngoài và dán lên bên ngoài huyệt động. Ngay tiếp đó, một cỗ lực lượng huyền diệu bắt đầu hình thành và bù đắp vào chỗ phong ấn bị hư hao, những huyệt động ở hai bên nham bích củang Hắc Phong Giản chỉ có thể phong ấn những kẻ tà ma có cấp bậc dưới Truyền Kỳ Chí Tôn mà thôi, vì vậy không cách nào phong ấn Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần, bất quá có Hắc Phong lệnh bài trấn giữ thì phong ấn sẽ có thể được gia cố lên một tầm cao hơn. Như vậy mới có đủ sức mạnh để phong ấn những “tù nhân” trong hang động Hắc Phong Giản.

"Lực lượng của Hắc Phong lệnh bài có đồng căn đồng nguyên cùng lực lượng của Hắc Phong Giản, không biết nó được chế tạo như thế nào nhỉ?" Thật lâu sau, Diệp Trần thu hồi Hắc Phong lệnh bài, trong lòng thầm nghĩ.

Hắc Phong lệnh bài cũng không phải là vật do Chân Vũ Chí Tôn sáng tạo ra, Chân Vũ Chí Tôn gần kề chỉ có được quyền quản lý mà thôi, nghe nói, lực lượng bên trong Hắc Phong lệnh bài chính là tuyệt mật của Nhân tộc.

. . .

Bên trong kiếm giới của Thiên kiếm.

Từ tầng thứ nhất đến tầng cuối cùng trong tkiếm giới ràn ngập từng điểm sáng, những điểm sáng này chính là những mảnh vỡ rất nhỏ của Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần, bên trong mỗi một điểm sáng này đều ẩn chứa đại lượng tin tức.

Diệp Trần sở dĩ khiêu khích 'Cuồng Tôn ', nguyên do cũng không phải là

vì tâm huyết dâng trào, Cuồng Tôn cũng sẽ không vô duyên vô cớ điên tiết lên như vậy. Có lẽ có đến tám phần khả năng là hắn đã bị một tia dị chủng Nguyên Thần nào đó xâm lấn rồi, khi cả hai Nguyên Thần dung hợp lại với nhau sẽ làm cho thần trí bị hỗn loạn, phân không rõ bản mình rốt cuộc là ai. Mà Diệp Trần đã dám đến khiêu khích thì tất nhiên đã có mười phần nắm chắc, thứ nhất, phong ấn hai bên nham bích Hắc Phong Giản cũng không phải quá yếu, nếu như đối phương có thể thoát khốn thì đã sớm thoát ra rồi, đoán chừng là trong những năm gần đây đối phương mới bắt đầu tấn thăng đến cấp bậc Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần, và đang chuẩn bị súc tích lực lượng để một lần hành động là có thể đột phá phong ấn, chạy ra khỏi Hắc Phong Giản. Một khi đối phương chạy thoát Hắc Phong Giản thì uy hiếp còn muốn lớn hơn so với Hủ Ma Thiên Tôn, một Võ Đạo Nguyên Thần mang theo một tia Bán Thần tà ma sẽ ẩn chứa lực lượng cùng tri thức nhiều vô kể, đến mức những thường nhân sẽ khó có thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng có chút kinh hãi, hắn kỳ thật không phải khẳng định chính xác mà chỉ là muốn thăm dò thoáng qua, nhưng kết quả lại câu được “một con cá lớn”, và cũng may mắn là hắn có được Thiên kiếm, nếu không thì “con cá lớn” này đã ăn tươi nuốt sống hắn rồi, và Võ Đạo Nguyên Thần của hắn cũng sẽ bị ăn sạch.

Lần thăm dò này có thể dùng một câu để hình dung, đó chính là “kẻ tài cao gan cũng lớn”.

"Trong hang động nguy hiểm hơn nhiều, vì vậy cứ nghiên cứu những mảnh vỡ Võ Đạo Nguyên Thần này là an toàn nhất rồi."

Ngoại trừ Cuồng Tôn ra, cơ hồ không có người nào nghiên cứu đám khói đen nhiều hơn so với Diệp Trần, cho nên Diệp Trần biết rõ trong hang động Hắc Phong Giản có rất nhiều nguy hiểm, căn bản không thể ở lâu trong đó được, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Diệp Trần sẽ không lựa chọn đi vào các huyệt động. Hắn tuy có tự tin, thế nhưng khi đối mặt các tà Ma Nguyên thần có cấp bậc Bán Thần, thì sựu tự tin có đôi khi sẽ biến thành tự phụ, và trở nên giống như Cuồng Tôn vậy.

Một đạo!

Hai đạo!

Rất nhanh, Diệp Trần đã nghiên cứu mấy lần các điểm sáng từ tầng thứ nhất đến tầng thứ 10 trong kiếm giới của Thiên kiếm, trong đầu đã có thêm được số lượng rất nhiều thông tin về Luyện Thể cùng Luyện Thần rồi.

Luyện Thần chính là “tu luyện Võ Đạo Nguyên Thần”, Diệp Trần tạm thời gác qua một bên.

Rất nhanh, một năm qua đi.

"Không sai biệt lắm đã có thể đột phá rồi."

Ngày hôm đó, Diệp Trần mở hai mắt ra và chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí.

Không hổ là Võ Đạo Nguyên Thần của Bán Thần, tuy Cuồng Tôn không dung hợp quá nhiều thứ, nhưng lượng tin tức lại nhiều đến không cách nào đoán chừng hết được, còn nhiều hơn gấp trăm nghìn lần so với Truyền Kỳ Chí Tôn Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần, cả bên trên chiều sâu cũng cao hơn.

Bất Hủ Kiếm Ý chợt tỏa ra và phóng thẳng lên trời, còn Bất Hủ kiếm thể trên người Diệp Trần cũng bị chấn động mấy lần, “két” một tiếng, trên người chợt bị xé ra vô số vết rách, phảng phất trông như một mạng nhện trải rộng khắp thân thể Diệp Trần. Những vết rách càng lúc càng nhiều hơn, làm cho máu tươi không người chảy xuống, nhưng ngay sau đó, những vết rách này được trám liền lại, đám máu tươi một lần nữa đảo chiều và tiến vào trong cơ thể.

Bất Hủ kiếm thể tầng thứ 10, đột phá!

Vừa rồi, sở dĩ thân thể Diệp Trần xuất hiện vết rách, là vì cấu tạo thân thể bị phá vỡ quá nhanh, sau đó một lần nữa tổ hợp lại với nhau để trở nên

cường đại và cứng rắn hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1559: Thiên Địa Hàn Tuyền

Bất Hủ kiếm thể tầng thứ chín đã có thể ngạnh kháng công kích của cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn, tầng thứ 10 tắc thì có thể ngạnh kháng công kích của đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn. Trong cả Nhân tộc, ngoại trừ Kim Phật Chí Tôn ra thì đã không có người nào có được phòng ngự thân thể mạnh hơn so với Diệp Trần nữa. Nhưng nghe thiên hạ đồn rằng, trong Long tộc có một vị Hoàng Kim Chí Tôn đa mất tích từ lâu, ông cũng là một Luyện Thể chí tôn và có thành tựu còn muốn vượt qua cả Kim Phật Chí Tôn.

Đương nhiên, Kim Phật Chí Tôn cùng Hoàng Kim Chí Tôn đều có Linh khu là Cửu giai Linh khu, thậm chí Chân Vũ Chí Tôn, Thanh Đồng Chí Tôn và một số ít Chí Tôn khác cũng có được Cửu giai Linh khu. Nếu như Diệp Trần có thể đem Linh khu của mình tăng lên tới Cửu giai, như vậy Bất Hủ kiếm thể tầng thứ 10 không chỉ có thể chống lại công kích của đỉnh phong Chí Tôn, mà cả công kích của Sơ cấp Truyền Kỳ Chí Tôn cũng đều có thể kháng cực, ví dụ như Hủ Ma Thiên Tôn chẳng hạn.

Cửu giai Linh khu được xưng tung là Bất Diệt chi thân, nên khi đạt được thì Bất Diệt lực lượng sẽ bành trướng mãnh liệt, thêm nữa đối với việc Bất Hủ kiếm thể tăng lên sẽ có được chỗ tốt cực lớn, cả hai hỗ trợ lẫn nhau.

Cho nên, Diệp Trần cảm thấy tất yếu phải đem Linh khu tăng lên tới Cửu giai.

Nhưng đáng tiếc, do không phải là một Luyện Thể Chí Tôn, vì vậy muốn tăng Linh khu lên thì không cách nào chỉ dựa vào bản thân mình mà làm được, chỉ có thể dựa vào thiên tài địa bảo mà thôi. Như vậy, để tu luyện ra Cửu giai Linh khu là cực kỳ khó khăn, nhưng luyện được rồi thì vẫn kém hơn không ít so với Luyện Thể Chí Tôn. Đã đạt đến cảnh giới này, hắn mới cảm nhận được thấm thiết tác dụng của lực phòng ngự, bởi nếu có được

phòng ngự cao thì khi đánh không lại người khác, ít nhất cũng có thể chạy trốn. Mà công kích dù có cao nhưng phòng ngự lại yếu thì có lẽ có thể đánh trọng thương đối phương, nhưng lúc gặp phải địch nhân có phòng ngự cao thì ngược lại chẳng làm gì được đối phương cả, ví dụ như Kim Phật Chí Tôn tại bên trên công kích thì không bằng Diệp Trần, nhưng ngược lại Hủ Ma Thiên Tôn lại không làm gì được Kim Phật Chí Tôn, như vậy tác dụng của phòng ngự là có thể nghĩ là gì rồi.

Kim Thân quả, Bách Luyện thảo, Sinh Mệnh Tuyền Thủy. . .

Ly khai Hắc Phong Giản, Diệp Trần như "ngựa không dừng vó", tiến thẳng về phía trước tất cả các đại Chí Tôn Bí Cảnh nhằm tìm kiếm những bảo vật có thể giúp tăng Linh khu lên. Sự tình Kim Phật Chí Tôn lần trước là một đại sự kiện của Nhân tộc, quan hệ đến sinh tử tồn vong của cả chủng tộc, còn lần này là chuyện cá nhân của Diệp Trần, cho nên Diệp Trần chỉ có thể dựa chính mình để đi tìm mà thôi.

Vận khí của Diệp Trần không tệ khi đã tìm được một ít Sinh Mệnh Tuyền Thủy.

Sinh Mệnh Tuyền Thủy cùng Thiên Địa Hàn Tuyền là một trong vài loại nước suối tương đối trân quý trong Vũ Trụ Tinh Không, có thể tìm được một cái thì đã xem như có đại vận khí rồi, đương nhiên, Sinh Mệnh lực lượng của một đạo Sinh Mệnh Tuyền Thủy không phải có được vô tận, từ Bát giai Linh khu đột phá đến Cửu giai Linh khu, đoán chừng chỉ có thể tiêu hao một đạo Sinh Mệnh Tuyền Thủy trong một lần duy nhất mà thôi.

Cho nên, Sinh Mệnh Tuyền Thủy tuy có rất nhiều, chỉ có điều rất khó tìm mà thôi.

Về phần Kim Thân quả cùng Bách Luyện thảo cũng không phải là thứ quá mức trân quý, mà trân quý thực sự chính là Kim Thân quả cùng Bách Luyện thảo có hỏa hầu tương đối cao, mười vạn năm hỏa hầu Kim Thân quả cùng năm vạn năm hỏa hầu Bách Luyện thảo, so với một đạo Sinh Mệnh Tuyền Thủy hoặc là một đạo Thiên Địa Hàn Tuyền bình thường đều phải cao

hơn một cấp bậc.

Hàn Băng Bí Cảnh!

Chí Tôn Bí Cảnh rét lạnh nhất trong Vũ Trụ Tinh Không, nhiệt độ bên trong là cực thấp, dưới cái lạnh này, ngay cả thời không ở đây cũng đều tuyệt đối rơi vào tình trạng bất động, đương nhiên, đây là sự rét lạnh tự nhiên của vũ trụ, dưới tình huống luyện băng võ giả làm ra thì nhiệt độ vẫn còn có thể thấp hơn.

Để có thể tiến vào Hàn Băng Bí Cảnh thì điều kiện tiên quyết chính là phải trở thành Chí Tôn, nếu không thì sẽ không có biện pháp sinh tồn ở đây trong thời gian dài. Nhưng có ý nghĩa nhất chính là, Thiên Địa Hàn Tuyền có nhiệt độ còn thấp hơn cả nhiệt độ tự nhiên trong bí cảnh, nhiệt độ của Thiên Địa Hàn Tuyền càng thấp chừng nào thì độ trân quý càng cao, ví dụ như nó lạnh gấp đôi, gấp năm lần hay gấp 10 lần. . .

Trong trạng thái bình thường, Thiên Địa Hàn Tuyền chỉ thấp hơn gấp đôi so với nhiệt độ tự nhiên.

Đi vào Hàn Băng Bí Cảnh, Diệp Trần có cảm giác thời không xung quanh đều bị dừng lại, tư duy vận chuyển cũng chậm chạp đi không ít. Trong hư không nơi đây cũng ngưng kết ra từng khối Băng Cầu hình tròn, những Băng Cầu này nhỏ nhất cũng có đến kích thước đến mấy tỉ dặm, còn lớn thì cỡ chừng vài chục tỷ dặm. Bước vào đây tựa như đi vào một thế giới cổ đại vậy, Diệp Trần mỗi lần tiến lên một khoảng cách thì lượng Kiếm Nguyên bị tiêu hao lại cao hơn gấp 10 lần ngoại giới, may là Chí Tôn có rất nhiều năng lượng nên chỉ điểm tiêu hao ấy thì Diệp Trần cũng không xem vào đâu.

U Minh Thánh Nhãn mở ra, Diệp Trần quan sát những Băng Cầu ở xung quanh.

"Ân!"

Diệp Trần phát hiện ra thứ gì đó.

Nhưng rất nhanh sau đó lại cười khổ một tiếng.

Tại bên trên một cái Băng Cầu, Diệp Trần thấy được một dòng chất lỏng lưu động, cái chất lỏng này kỳ thật chính là nước suối Thiên Địa Hàn Tuyền, nhưng đáng tiếc là nó không còn nguyên vẹn nữa, có lẽ đã có ai đó lấy đi rồi, đây chỉ là một ít nước suối còn sót lại. Ở bên trong Hàn Băng Bí Cảnh này, chỉ có nước suối Thiên Địa Hàn Tuyền là có thể lưu động mà thôi.

Ở bên trong Hàn Băng Bí Cảnh này không tồn tại thời gian, vì vậy Diệp Trần cứ tìm kiếm cả ngày lẫn đêm.

Ngoại giới đã trải qua ba năm.

Ngày hôm đó, ánh mắt Diệp Trần chợt sáng ngời, “bá” một tiếng, bất chấp lãng phí Kiếm Nguyên, Diệp Trần dùng tốc độ cao nhất lướt đến bên trên một khối Băng Cầu khổng lồ, “rầm rầm”, thanh âm nước chảy nhanh vang lên, Diệp Trần đã tìm thấy được một dòng nước suối lưu động, dòng nước suối này tuôn ra từ một lỗ thủng ở bên ngoài khối Băng Cầu.

"Cuối cùng đã tìm được rồi !"

Kiếm Nguyên bộc phát, Diệp Trần hung hãn đào bới bên trên Băng Cầu để lấy dòng Thiên Địa Hàn Tuyền này, cái lạnh này đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là nhiệt độ bình thường mà thôi.

Thiên Địa Hàn Tuyền phảng phất giống như một con Bạch Long vậy, không ngừng giãy dụa trong lòng bàn tay Diệp Trần, may mắn Diệp Trần là Chí Tôn, phải biết rằng, một ít Thiên Địa Hàn Tuyền thôi cũng đủ để làm đóng băng cả một cái tinh cầu nhỏ, biến nó trở thành một khối Băng Cầu.

Két, két, Tạch...!

Bên ngoài Băng Cầu, dùng lỗ thủng làm trung tâm, chợt bề mặt nó nứt ra một khe hở lớn, “ầm ầm”, một con băng quái to lớn từ khe hở chui lên, nó chính là Hàn Băng cự quái, một loại sinh mạng có độc suống trong Hàn Băng Bí Cảnh.

"Nếu như ngươi nghe hiểu được lời của ta thì tốt nhất đừng tới đây."

Tay cầm Thiên Địa Hàn Tuyền, Diệp Trần thản nhiên nói.

Vù vù vù. . .

Hàn Băng cự quái có linh trí rất thấp, nên không thể nghe hiểu được Diệp Trần, nó chỉ biết là, Diệp Trần đã cướp đi Thiên Địa Hàn Tuyền của nó, mà Thiên Địa Hàn Tuyền chính là thứ có thể làm cho nó càng ngày càng lớn mạnh. Chiếc miệng to lớn của con quái thú hé mở và thổi ra một cơn cuồng phong cực lạnh, có thể làm vòng phòng hộ của một Chí Tôn bình thường bị vỡ nát.

Lắc đầu, Diệp Trần đâm tới một chiêu Kiếm chỉ.

Phốc!

Cơn hàn phong lập tức bị cắt đứt, còn Hàn Băng cự quái thì bị chỉ lực mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, trên ngực bị lỏm mất một khối lớn. Nếu luận về lực phòng ngự thì Hàn Băng cự quái cũng không yếu hơn Kim Xuyên cự quái, đương nhiên, cái này chủ yếu là vì Diệp Trần không ra tay hạ thủ, nếu không, chỉ cần lấy Thiên kiếm ra thì dưới một kiếm này, Hàn Băng cự quái hẳn phải chết là không thể nghi ngờ.

Đánh bay Hàn Băng cự quái, Diệp Trần kiệt lực phong ấn lấy Thiên Địa Hàn Tuyền, bởi nó có nhiệt độ quá thấp, nếu bỏ vào Trữ Vật Linh Giới thì không gian trong đó sẽ bị hủy hoại ngay lập tức, cũng vì vậy mà hàn khí của Thiên Địa Hàn Tuyền cũng bị tiêu hao một cách vô ích, chỉ có phong ấn, hoặc là đặt nó ở bên trong Hàn Băng Bí Cảnh thì mới không lãng phí.

Trong lúc tiến hành phong ấn, Hàn Băng cự quái cũng không tiếp tục liều mạng công kích Diệp Trần nữa, trên người bị thiếu mất một khối đã làm cho nó có kinh nghiệm hơn rồi, lập tức tránh xa khỏi Diệp Trần. Nó tuy có linh trí rất thấp, nhưng mơ hồ cũng biết được, nếu tiếp tục công kích địch nhân thì bản thân mình không có được bất kỳ chỗ tốt nào.

Rất nhanh, Diệp Trần đã phong ấn chặt Thiên Địa Hàn Tuyền rồi cho vào Trữ Vật Linh Giới.

"Nên ly khai nơi này rồi."

Có được đại lượng Kim Thân quả, Bách Luyện thảo cùng với một đạo Sinh Mệnh Tuyền Thủy, một đạo Thiên Địa Hàn Tuyền, Diệp Trần đã có chừng ba bốn thành nắm chắc có thể chạy nước rút đến cảnh giới Cửu giai Linh khu. Nếu không được thì chí ít cũng có thể đem Linh khu tăng lên tới Bát giai đỉnh phong, đợi sau này tìm thêm bảo vật hữu dụng thì sẽ đánh thẳng vào, như vậy sẽ không gặp nhiều phiền toái nữa.

Ly khai Hàn Băng Bí Cảnh, Diệp Trần quay trở lại Cửu Chuyển tinh Thiên Thần đại lục.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Sinh Mệnh Tuyền Thủy cùng Thiên Địa Hàn Tuyền được thả ra, trên Thiên Thần đại lục lập tức có thêm hai con sông dài, một cái thì tản ra sinh cơ vô tận, một cái thì tản ra hàn khí vô tận, hai con sông dài giao vào nhau, hình thành nên một cái hồ nhỏ trông giống như một Thái Cực đồ vậy. Diệp Trần nhảy vào trong hồ nước nhỏ kia để nhận lấy sự gột rửa của nước suối Sinh Mệnh Tuyền Thủy cùng Thiên Địa Hàn Tuyền.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1560: Thám Hiểm Vũ Trụ

Trong chiếc hồ "Thái cực" nhỏ.

Diệp Trần nhảy vào trong đó mà hứng chịu đau đớn đến không chịu nổi, phải rên lên một tiếng, Thiên Địa Hàn Tuyền quá lạnh, dưới tình huống không đề phòng thì đúng thực là người bình thường sẽ không thể sống nổi khi tiếp xúc với nó. Lưu thông khí huyết dần dần trở nên chậm chạp, sinh cơ cũng có dấu hiệu bị đông cứng. Vị trí mà Diệp Trần đang ngâm mình cũng chính là chỗ giao giới của Thiên Địa Hàn Tuyền và Sinh Mệnh Tuyền Thủy, nữa thân thể bên trái thiếu chút nữa đã bị Thiên Địa Hàn Tuyền đông cứng, còn nữa thân thể bên phải thì lại đang tiếp thu Sinh Mệnh Tuyền Thủy thẩm thấu, một bên thì khoan khoái, còn một bên thì lạnh thấu xương, quả thực như là "băng hỏa cửu trọng thiên" vậy.

Lấy ra một viên Kim Thân Quả, Diệp Trần trực tiếp nuốt xuống.

Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy một tầng kim sắc từ trên người Diệp Trần lan tràn ra, đây chính là dược lực của Kim Thân Quả.

Điểm đặc sắc lớn nhất của Kim Thân Quả chính là khả năng hấp thu rất nhanh.

Sau khi dược lực Kim Thân Quả tiêu hao hết, Diệp Trần tiếp tục lấy ra một cây Bách Luyện Thảo để hấp thu vào, sau một khắc, tinh chất trong Bách Luyện Thảo hóa thành một đoàn hàn quang và tiến vào trong miệng.

So với Kim Thân Quả thì Bách Luyện Thảo càng khó hấp thu hơn khá nhiều, nhưng với hỏa hầu ngang nhau thì dược lực của Bách Luyện Thảo so với Kim Thân Quả càng mạnh hơn gấp mười lần, chỉ thấy trên người Diệp Trần toả ra từng điểm từng điểm hàn quang. Khi những hàn quang này dần

dần phủ kín cả người Diệp Trần thì thân thể hắn cũng giống như một khối sắt thép thiên chuy bách luyện vậy, ngay cả tóc cũng đều trở nên cứng rắn, không ngừng bắn ra hàn quang bốn phía.

Sử dụng hết bốn mươi viên Kim Thân Quả, năm cây Bách Luyện Thảo, cuối cùng, trên người Diệp Trần bắt đầu đan xen giữa kim quang cùng hàn quang, còn khí tức cũng trở nên cực kỳ kiên cường.

Đến một bước này, dù có dùng nhiều Kim Thân Quả cùng Bách Luyện Thảo hơn nữa thì cũng vô dụng, bởi khả năng hấp thu của thân thể là có hạn mà thôi. Diệp Trần dù sao vẫn không phải là một luyện thể chí tôn nên cực hạn hấp thu của thân thể sẽ kém họ rất xa, như vậy ở trạng thái bình thường mà muốn phá vỡ cực hạn hấp thu của bản thân thì chỉ có cách tìm được càng nhiều bảo vật trân quý càng tốt, sau đó mới tiến hành trùng kích cực hạn.

Hiện tại, nếu lần này không thể nỗ lực đột phá cửu cấp linh khu thì sau này Diệp Trần chỉ có cách đi tìm những bảo vật càng trân quý hơn thì mới có thể tiến hành đột phá tiếp.

Sinh Mệnh Tuyền Thủy mang đến sinh cơ vô hạn, Thiên Địa Hàn Tuyền thì lạnh lẽo thấu xương, thân thể ngâm trong hai dòng suối này, đôi lúc Diệp Trần cảm thấy thân thể ngứa ran, có lúc lại cảm thấy tê buốt, một lúc sau lại cảm thấy nóng hừng hực, sau đó lại lạnh thấu xương, một lúc khác lại đau nhói, cũng có lúc cốt tủy trở nên rất mềm yếu…

Dưới tác dụng của Sinh Mệnh Tuyền Thủy cùng Thiên Địa Hàn Tuyền, dược lực của Kim Thân Quả cùng Bách Luyện Thảo trong cơ thể Diệp Trần nhanh chóng bị hấp thu và luyện hóa, sự thẩm thấu của Sinh Mệnh Tuyền Thủy cùng sự đâm chọc của Thiên Địa Hàn Tuyền ít nhiều gì vẫn có thể tăng thêm một ít lực hấp thu.

"Đã đến Bát cấp cực hạn rồi."

Diệp Trần rõ ràng cảm nhận được thân thể của mình càng ngày càng cường kiện hơn, xương cốt càng lúc càng trở nên cứng rắn, cả cơ bắp cũng

càng lúc càng tràn ngập lực bộc phát, bất diệt lực lượng trong cơ thể thì như "nước lên thì thuyền lên", liên tục tăng lên.

Nhắm mắt lại, Diệp Trần đắm chìm vào trong dòng nước suối, việc đột phá cửu cấp linh khu không phải là chuyện một sớm một chiều, hắn vẫn còn nhiều thời gian để tu luyện.

. . .

Một tháng trôi qua, Diệp Trần nổi lên.

Việc đột phá cửu cấp linh khu quả thực khó hơn vô số lần so với trong tưởng tượng của hắn, chẳng trách cả Nhân tộc cũng chỉ có năm người đột phá thành công, ngoại trừ Chân Vũ Chí Tôn ra, những người khác đều là luyện thể chí tôn, phải biết rằng những chí tôn này khi đột phá thành công đến cửu cấp linh khu thì tuổi của bọn họ đã rất cao, người nhỏ tuổi nhất cũng mấy ngàn tuổi, lớn nhất cũng đến mấy trăm ngàn tuổi, nếu như dễ dàng đột phá như vậy thì bọn họ đã sớm đột phá từ lâu rồi.

Năng lượng Sinh Mệnh Tuyền Thủy cùng Thiên Địa Hàn Tuyền còn sót lại không đủ một phần trăm ban đầu, Diệp Trần gọi Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành tới và cho các nàng ngâm mình trong thái cực tiểu hồ.

Từ Tĩnh là một luyện thể hoàng giả nên linh khu từ lâu đã đạt đến Bát cấp hậu kỳ, Mộ Dung Khuynh Thành cũng không kém, đoạn thời gian trước cũng vừa đột phá đến bát cấp sơ kỳ, bất quá luyện thể võ học cảnh giới của hai người đều quá thấp, không giống như Diệp Trần, tức là một chí tôn, lại vừa có Bất Hủ Kiếm Thể tầng thứ mười nên nới có thể chống lại nhiệt độ thấp của Thiên Địa Hàn Tuyền. Vì vậy, một phần trăm năng lượng Sinh Mệnh Tuyền Thủy cùng Thiên Địa Hàn Tuyền còn lại là vừa đủ để các nàng có thể vượt qua cực hạn chịu đựng, đối với các nàng có rất nhiều lợi ích.

Trong thái cực tiểu hồ, hai thân hình trắng mịn bơi qua bơi lại, trông như có một phong vị rất khác.

Đã từ lâu không thân mật với nhau như “cá và nước”, vì vậy trong lòng Diệp Trần cũng hơi động tâm, liền cùng hai nàng quấn quýt lấy nhau, những âm thanh tươi đẹp lan truyền ra….

. . .

Trong tinh không mênh mông, vô biên vô tận.

Diệp Trần quyết định nhất định phải đột phá cửu cấp linh khu.

Thiên Hà quá mức khó lường, Địa ngục quá mức quỷ bí, hai nơi này, Diệp Trần tạm thời vẫn không muốn đến, vì vậy, hắn đem mục tiêu đặt vào việc thám hiểm vũ trụ. Vũ trụ đối với chí tôn mà nói đều là vô biên vô hạn, thám hiểm vũ trụ trên căn bản đều là ước mơ của mỗi người. Phải biết rằng, địa phương mà Nhân tộc liên minh cùng Ma tộc liên minh chiếm lĩnh, vẻn vẹn chỉ là một phần nhỏ của vũ trụ, ở những nơi khác có những chủng tộc khác hay không thì nếu không tận mắt nhìn thấy thì không ai dám khẳng định cả.

Diệp Trần dùng một tốc độ cực kỳ nhanh phi hành đi, một ngày có thể bay ra ngoài mấy trăm ngàn năm ánh sáng là chuyện bình thường, nếu dốc toàn lực bay đi, thì một ngày bay được trăm vạn năm ánh sáng cũng đều có khả năng.

Diệp Trần đi qua rất nhiều nơi, tỷ như Tử Thần tinh vực nơi sinh sống của Tử Thần Đằng, tại mảnh tinh vực này, trên mỗi tinh cầu đều có một cây Hoàng cấp Tử Thần Đằng, thậm chí có một số cây Tử Thần Đằng đạt đến cấp bậc chí tôn. Nó có thể giết chết một chí tôn bình thường hay thậm chí là một cường đại chí tôn, “người tài cao gan lớn”, Diệp Trần tại Tử Thần tinh vực đấu đá lung tung, đám Tử Thần Đằng tràn ngập tinh không cơ bản vẫn không ngăn được hắn.

"Suốt ba tháng trời mới đến được đây, nơi này có lẽ cách tứ đại sinh mệnh tinh vực cũng đến mấy trăm triệu năm ánh sáng rồi !"

Diệp Trần đứng trên một ngôi sao trung tử, sao trung tử có lực hút cực mạnh và nhiệt độ cao đến khủng bố, nhưng đối với hắn mà nói thì vẫn như "thùng rỗng kêu to" mà thôi, ngay cả y phục của hắn cũng đều không thể phá hỏng được.

"Xoạt"!

Sao trung tử chợt xuất hiện một cái hố sâu, Diệp Trần liền biến mất không còn tăm hơi đâu nữa.

Rất nhanh, đã nửa năm qua đi.

Diệp Trần đi tới bên cạnh một dòng sông màu đen thâm sâu khó lường, đây chính là Hắc Ám Tinh Hà, một con sông lừng lẫy có tiếng trong vũ trụ tinh không, bên trong Hắc Ám Tinh Hà có rất nhiều hắc ám cự thú, trừ thứ này ra, còn có một loại bảo vật vô cùng hiếm thấy là Hắc Ám Chi Liên. Rễ cây Hắc Ám Chi Liên có thể tôi luyện thân thể, lá sen của nó có thể chữa thương, nhưng trân quý nhất chính là hạt sen. Một hạt hạt sen đủ để khiến người ta bớt đi ngàn năm khổ công, nhưng điều đáng tiếc duy nhất chính là, Hắc Ám Chi Liên chỉ hữu dụng đối với người tu luyện ma lực, tỷ như Ma tộc, tỷ như Nhân Ma tu luyện ma lực.

Mộ Dung Khuynh Thành có thiên phú cùng ngộ tính cũng không tính là đỉnh tiêm, nếu như dưới tình huống không có ngoại lực hỗ trợ thì ít nhất đều muốn mấy vạn năm mới có thể trở thành chí tôn. Cũng giống với Độc Cô Tuyệt, nếu như hắn không thể nắm giữ đại thế thì như vậy để trở thành chí tôn thì hắn phải tiêu tốn thời gian nhiều hơn gấp mười, thậm chí gấp trăm lần, ít nhất thì cũng phải mất mấy ngàn năm thời gian. Đây cũng là vì sao tại mỗi một thời đại, chỉ có thể có một hay hai người kinh tài tuyệt diễm đến đáng kinh ngạc như vậy, còn những người khác đều sẽ trở thành "lót nền" cho bọn hắn mà thôi.

Có Hắc Ám Chi Liên, Mộ Dung Khuynh Thành có thể bớt đi mấy ngàn năm khổ công.

Đúng lúc đó, một con hắc ám cự thú có thể so với một chí tôn bình thường đánh về phía Diệp Trần, thân thể khổng lồ của nó tách ra một dòng nước cùng tỏa ra thanh thế dọa người.

Đối mặt hắc ám cự thú lớn hơn mình ngàn vạn lần, Diệp Trần đưa tay phải ra, nhẹ nhàng quét một trảo, "phốc", thân thể hắc ám cự thú liền bị nắm thành thịt nát, Bất Hủ Kiếm Thể mang đến cho Diệp Trần lực phòng ngự cường đại, đồng thời cũng mang đến cho hắn thứ sức mạnh mà không gì là không thể xuyên thủng. Tuy nói lực lượng ẩn chứa trong Bất Hủ Kiếm Thể, vẻn vẹn chỉ có thể so với cường đại chí tôn, nhưng nó lại rất thần kỳ.

Hắc Ám Tinh Hà mỗi giờ mỗi khắc vừa tĩnh lặng nhưng thực tế lại lưu động, do không biết chuyện này nên Diệp Trần đã bị Hắc Ám Tinh Hà dẫn đến một hướng khác, một phương vị mà Diệp Trần chưa từng đến.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1561: Khí Tức Hoang Dã

Hắc Ám Tinh Hà tuy rằng kém Thiên Hà rất xa, nhưng lại biến hoá vô cùng thất thường, chí tôn bình thường đi vào đây rất có thể sẽ bị nhốt lại, không thể thoát ra được.

Ngao du tại bên trong Hắc Ám Tinh Hà, Diệp Trần dần dần quen thuộc với hoàn cảnh của nó.

Cảm giác mà nơi này mang đến cho người ta chính là sự cô quạnh, tĩnh mịch và âm lãnh.

"Ah ? Có rung động ma lực!"

Ngày hôm đó, Diệp Trần cảm nhận được một hồi rung động ma lực không giống với ám hắc cự thú gây ra, cỗ rung động này rất yếu ớt, Diệp Trần phải phân biệt rõ vài lần mới xác nhận được.

Không có chút gì do dự, Diệp Trần hướng về nơi xuất phát ma lực rung động lao đi.

Diệp Trần phát hiện, càng đến gần điểm rung động thì càng có nhiều hắc ám cự thú, có loại tương đồng với chí tôn bình thường, có loại mạnh như cường đại chí tôn, thậm chí là siêu cấp chí tôn. Những con hắc ám cự thú này có thú tính rất tàn bạo, khi nhìn thấy Diệp Trần liền điên cuồng công kích. Khi thấy càng lúc càng nhiều hắc ám cự thú công kích mình, Diệp Trần cũng trở nên tàn nhẫn, hắn rút Thiên Kiếm và chém ra một chiêu Tử Vong Thiết Cát.

Võng kiếm dày đặc quét sạch một mảnh hắc ám cự thú, vẻn vẹn chỉ có mấy con siêu cấp hắc ám cự thú là vẫn còn sống.

Ánh mắt kinh hãi nhìn chăm chú Diệp Trần vài lần, mấy con hắc ám cự thú này vung đuôi một cái rồi dồn dập bỏ chạy về một hướng.

Diệp Trần cũng chẳng muốn truy sát chúng, tiếp tục tiến lên.

Thời gian hơn nửa ngày qua đi, Diệp Trần đã đi tới được vị trí ma lực rung động, chỉ thấy dòng nước màu đen tại đó tạo thành một vòng xoáy, mà nơi trung ương của nó là một đóa hoa sen màu đen to lớn như một ngọn núi. Rễ cây của nó cắm sâu vào trong vòng xoáy, lá sen thì bao trùm phía bên trên, và trên lá sen này là một cái đài sen to như một ngọn núi nhỏ.

"Hắc Ám Chi Liên!"

Diệp Trần trên mặt loé lên một tia vui mừng.

Đang lúc muốn hái Hắc Ám Chi Liên xuống thì thời không ở khu vực phụ cận chợt dập dờn, một cái đầu thật lớn từ đó chui ra, đó là một con hắc ám cự thú. So với siêu cấp hắc ám cự thú thì con cự thú này nhỏ hơn một chút nhưng trên đầu nó lại có thêm một đám hoa văn màu kim sắc, bên trong vẻ thô bạo lại lộ ra một nét tôn quý, đây hẳn là con đầu đàn.

Hống!

Phát hiện ra Diệp Trần, con hắc ám cự thú đầu đàn ngửa mặt lên trời rít gào lên một tiếng làm phát xạ ra một sóng âm vô cùng khủng bố, đến mức mái tóc cùng y phục trên người Diệp Trần phải bay phần phật.

"Cao đẳng siêu cấp chí tôn hay vẫn là đỉnh phong siêu cấp chí tôn nhỉ ?"

Trước đó, có vài con siêu cấp hắc ám cự thú vẻn vẹn là sơ đẳng siêu cấp chí tôn hoặc là trung đẳng siêu cấp chí tôn mà thôi.

Thế nhưng, công kích của con Hắc ám cự thú đầu đàn này đủ để Diệp Trần nhận biết nó thuộc cấp bậc gì. Chỉ thấy cả người nó vừa chui ra đã giương móng vuốt bên phải lên, lập tức năm đạo hắc quang từ đó lóe lên, nó khủng bố đến mức có thể làm cho dòng nước đen bị bốc hơi. Dưới một vuốt

khủng bố này, Diệp Trần lập tức dựng thẳng Thiên Kiếm lên đó đỡ nhưng cũng nhanh chóng bị đánh bay ra ngoài.

Cấp bậc đỉnh phong siêu cấp chí tôn!

Sức chiến đấu của Diệp Trần cũng thuộc về cấp bậc đỉnh phong siêu cấp chí tôn, nhưng lại có điểm mạnh hơn một chút. Chỗ mạnh của hắn nằm ở chỗ lực phòng ngự lúc này đã không yếu hơn bao nhiêu so với khả năng công kích, có thể mạnh mẽ chống đỡ công kích của một đỉnh phong siêu cấp chí tôn rồi. Khi thấy thực lực của con quái thú là đỉnh phong siêu cấp chí tôn thì Diệp Trần cũng có phần yên lòng, chỉ cần nó không phải là chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn thì trên căn bản không thể nào tạo thành uy hiếp đối với hắn. Thực sự cho dù là chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn thì Diệp Trần cũng có thực lực đán một trận, lại có Thiên Kiếm trong tay, hắn đồng dạng có cơ hội gây tổn thương được cho chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn rồi.

Một người một thú đại chiến làm cho dòng nước đen xung quanh bị bốc hơi đến không còn sót lại chút gì.

Diệp Trần có phòng ngự mạnh, nhưng con hắc ám cự thú đầu đàn cũng không kém. Tuy nhiên, đáng tiếc cho nó là Diệp Trần đang cầm trong tay Thiên Kiếm, chỉ cần huy vũ một chiêu kiếm liền vẽ ra trên người nó một vết kiếm nhất định, cứ tiếp tục như thế thì nó sẽ càng đánh càng yếu đi, cho đến bị Diệp Trần giết chết.

Hống!

Hắc ám cự thú đầu đàn nổi giận, kim sắc hoa văn trên đầu nó chợt sáng lên lấp loá, sau một khắc, cái miệng rộng khổng lồ của nó há mở và phun ra một đạo hắc sắc quang mang. Điều đáng nói là đạo hắc quang vừa lóe lên thì lập tức biến mất, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến trước mặt Diệp Trần rồi, nguyên nhân là bởi vì nơi đây chính là Hắc Ám Tinh Hà nên tốc độ cùng năng lực né tránh của Diệp Trần bị mất đi rất nhiều, vì thế không có cách nào có thể hoàn toàn né tránh được.

"Chết đi!"

Vô cùng thẳng thắn, Diệp Trần không tránh không né mà trực tiếp bổ một kiếm trúng vào đám hắc quang.

Xì xì!

Hắc quang bị kiếm mang chia cắt làm hai nửa, một nửa trong đó rơi trúng vào trên bả vai Diệp Trần. “Ầm” một tiếng, trúng chiêu, bả vai Diệp Trần bị nứt toác ra, máu tươi chảy xuống đầm đìa, luồng hắc quang này có thể phá tan nát phòng ngự của Diệp Trần.

"Đây hẳn là sát chiêu mạnh nhất của nó rồi!"

Vết rách trên vai được nối liền lại, Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Hắc ám cự thú đầu đàn thấy đã gây thương tổn được cho Diệp Trần, liền tiếp tục phun ra môt đạo hắc quang khác.

"Không có cơ hội cho ngươi đâu."

Diệp Trần cũng không muốn lại bị hắc quang bắn trúng, tuy nói hắc quang chỉ có thể gây ra vết thương không quá lớn cho hắn, nhưng cũng đủ để làm hắn bị tiêu hao không ít sức lực. Giơ Thiên Kiếm lên cao, Diệp Trần bổ ra một đạo kiếm khí Ngũ sắc.

Ngũ Hành Kiếm Pháp - Ngũ Hành Trảm!

Ầm ầm!

Ngũ sắc kiếm khí cùng hắc quang đụng vào nhau làm phát sinh ra tiếng nổ mạnh liên hồi!

Đột ngột, một bóng người lướt về phía bên cạnh con cự thú đầu đàn, một chiêu kiếm ngay sau đó được quét ngang qua, kèm theo là mấy trăm cánh hoa bay xuống, thời gian xung quanh cũng theo đó mà trở nên bất động.

Tạp sát!

Một kiếm này đã cắt mất một phần ba thủ cấp của hắc ám cự thú đầu đàn, chất lỏng màu đen từ trên vết thương của nó không ngừng chảy ra.

Hắc ám cự thú đầu đàn chợt cảm thấy run sợ, nó đã cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết.

Tại thời khắc mấu chốt, hắc ám cự thú đầu đàn uốn lượn thân hình một cái làm cái đuôi dài của nó đánh về hướng Diệp Trần, khiến cho Diệp Trần không thể không kéo dài khoảng cách ra.

Nhận lấy một màn ngoài dự liệu từ Diệp Trần, hắc ám cự thú đầu đàn liền từ bỏ đại chiến cùng Diệp Trần mà trốn đi không còn thấy hình bóng đâu nữa.

"Huyết nhục sinh mệnh chung quy vẫn là huyết nhục sinh mệnh, trí tuệ so với năng lượng sinh mệnh vẫn cao hơn nhiều."

Diệp Trần cười nhẹ một tiếng.

. . .

"Lên đây!"

Tay phải nắm chặt lấy rễ cây Hắc Ám Chi Liên, Diệp Trần dùng sức bứt nó ra.

Chỉ chốc lát sau khi Diệp Trần rút Hắc Ám Chi Liên ra, cả Hắc Ám Tinh Hà bắt đầu rung chuyển, phảng phất như có một con thủy quái khổng lồ đang lăn lộn ngang ngược, muốn hủy diệt tất cả vậy.

Tại bên trong cỗ lực lượng cuồn cuộn này, Diệp Trần chợt có một tia khiếp đảm, không phong ấn Hắc Ám Chi Liên ngay mà bay thẳng đến phương xa để thoát thân.

Không biết đi qua bao lâu, khi rung chuyển sau lưng càng lúc càng nhỏ

đi thì Diệp Trần mới dừng lại.

Giơ Hắc Ám Chi Liên trong lên, Diệp Trần quan sát tỉ mỉ một thoáng, phát hiện trên đài sen Hắc Ám Chi Liên có bảy hạt sen, có người nói rằng, chín hạt sen là cấp bậc cao nhất của Hắc Ám Chi Liên.

"Bảy hạt sen này có thể giúp nàng tăng thêm bảy ngàn năm công lực, nếu như có thể nhờ được một vị luyện Dược Hoàng giả hoặc là Luyện dược chí tôn luyện chế một chút, như vậy muốn tăng thêm vạn năm công lực cũng không phải là không có khả năng."

Bên trong vũ trụ ngân hà, nghề nghiệp trân quý nhất chính là nghề luyện dược, trong số một ngàn vị bát trọng thiên hoàng giả thì may ra chỉ có một người là am hiểu về luyện dược, mà luyện dược chí tôn thì càng hiếm thấy, cả Nhân tộc muốn tìm được một vị Luyện dược chí tôn cũng đều không có. Nhưng bất quá cũng có một ít vị chí tôn có nghiên cứu luyện dược, sau khi trở thành chí tôn, tuổi thọ của bọn họ cũng dài hơn những người khác, như vậy có thể phân ra một bộ phận tinh lực để đi làm những chuyện khác.

Sau khi tạo ra đủ 49 cái phong ấn trên Hắc Ám Chi Liên, Diệp Trần mới có thể kiểm soát được nó, khiến cho tinh hoa lực lượng trong nó không bị thất thoát ra bên ngoài, như vậy mới có thể đưa vào trữ vật linh giới được.

"Có thể đi được rồi."

U Minh Thánh Nhãn mở ra, ánh mắt Diệp Trần xuyên thấu từng mảng từng mảng dòng nước màu đen, rơi vào một nơi rất xa.

"Chính là hướng này."

Rất nhanh, Diệp Trần đã tìm được khu vực biên giới Hắc Ám Tinh Hà gần nơi mình nhất, thân hình lóe lên rồi biến mất không thấy hình bóng đâu nữa.

. . .

"Rốt cục đã đi ra được rồi, ồ, đây là nơi nào vậy chứ?"

Tại chỗ biên giới Hắc Ám Tinh Hà, Diệp Trần vừa nhìn chung quanh thì đã cau chân mày lại, chỗ này xưa nay hắn chưa từng nghe nói qua. Nhắm mắt lại cảm nhận, từng cỗ từng cỗ khí tức khiến lòng run sợ tràn ngập chung quanh mình. Giờ khắc này, Diệp Trần cảm giác như mình chỉ làm một người bình thường, hắn đã đi tới một thế giới hoang dã, khắp nơi đều là hung thú hoang dã cả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1562: Đại Lục Thần Bí

Bò....ò...!

Một con trâu khổng lồ bay qua trong tinh không, nhìn vào khí thế của nó, rõ ràng cho thấy đây là một con Hoàng cấp Cự Thú, thế nhưng ngay sau đó, một đám ác ngư có bộ răng sắc nhọn và đôi cánh trên lưng từ xa bay tới cắn xé con Đại Ngưu Cự Thú, sau một khắc, con thú khổng lồ kia ngay cả xương cốt cũng đều không còn sót lại chút gì. Khí tức của đám ác ngư cũng là Hoàng cấp nhưng lại yếu hơn rất nhiều so với con Đại Ngưu Cự Thú, tuy nhiên số lượng của chúng lại quá đông nên con trâu khổng lồ kia vẫn không thể kháng cự nổi.

Xé xác xong con Đại ngưu Cự Thú, đám ác ngư như trước vẫn chưa đủ thỏa mãn, nhanh chóng lao về hướng Diệp Trần.

Diệp Trần cũng không động thủ phản kích mà để cho chúng tùy ý gặm cắn thân thể, đương nhiên, kết quả khẳng định là rất thê thảm, hàm răng của cả đám ác ngư đều gãy nát. Đưa tay bắt lấy một con ác ngư, Diệp Trần phóng xuất Linh Hồn Lực ra để nghiên cứu.

Con ác ngư này có kết cấu cơ thể hết sức phức tạp, rõ ràng có tới ba quả tim.

"Đây là Tam Tâm Ác Ngư, nếu như ta đoán không sai, con đại ngưu cự thú kia có thể là Thực Nguyệt Cổ Ngưu, cũng giống với Thiên Thanh Mãng Ngưu vậy, chúng có sở thích nuốt sống những thứ thuộc thể âm, tỷ như ánh trăng là loại ánh sáng có chứa đựng năng lượng âm tính..."

Tam Tâm Ác Ngư cùng Thực Nguyệt Cổ Ngưu đều là các hung thú trong Tinh Không, trong tinh không đến cùng là có bao nhiêu loại hung thú

thì không ai có thể biết rõ được. Yêu tộc cùng Tinh Không hung thú khác biệt ở chỗ, một bên thì có trí tuệ của nhân loại, một bên thì có trí tuệ rất thấp, chỉ biết giết chóc để sinh tồn mà thôi.

Diệp Trần thử thuần phục đám Tam Tâm Ác Ngư, nhưng phát hiện ra, khi Linh Hồn Ấn Ký của mình lạc ấn vào thì linh hồn của Tam Tâm Ác Ngư lập tức bị vỡ nát, vì vậy căn bản không cách nào thuần phục được chúng.

"Tới đây cho ta!"

Tam Tâm Ác Ngư cũng là một loại mỹ thực, Diệp Trần cũng không muốn buông tha cho chúng, trực tiếp đem cả đám bọn nó phong ấn lại rồi đưa vào trong một không gian Ngũ Hành do chính mình tạo ra. Ngũ Hành không gian của Diệp Trần so với của Ngũ Lăng lão tổ lúc trước đã ổn định hơn vô số lần, “rầm rầm”, mở ra một nhánh sông, Diệp Trần đem bầy Tam Tâm Ác Ngư thả vào.

Thực Nguyệt Cổ Ngưu!

Tam Tâm Ác Ngư!

Thiên Hương Cự Xà!

Quyển Tâm Quái Thái!

Lạc Lôi Kình!

Hắc Diễm Cự Điểu!

...

Trên đường đi, Diệp Trần có thể bắt được cái gì thì bắt cái nấy, Ngũ Hành không gian cơ hồ nhanh chóng biến thành một ổ Tinh Không hung thú, cũng may là những Tinh Không hung thú này đã bị Diệp Trần phong ấn chặt toàn bộ sức mạnh rồi, dù là ở bên trong chúng có cắn giết lẫn nhau thì khả năng phá hoại cũng không lớn, hơn nữa chúng đã mất đi sức mạnh nên dù có

cắn nhau thì cũng không gây thương tích gì lớn.

"Nhiều mỹ thực như vậy, có lẽ sẽ làm cho các Man tộc Chí Tôn hâm mộ mà chết mất ."

Man tộc thích nhất là ăn thịt, mà Man tộc Chí Tôn muốn ăn thịt thì tự nhiên không phải là các loại thịt bình thường, tối thiểu phải là thịt của Đế cấp Tinh Không hung thú thì mới có thể vào được miệng của bọn hắn. Thịt của Hoàng cấp Tinh Không hung thú là ngon nhất, về phần Chí Tôn cấp Tinh Không hung thú thì tất cả mọi người đều không nỡ ăn mà tìm cách thuần phục chúng.

Vừa bay đi, Diệp Trần vừa mở U Minh Thánh Nhãn để dò xét bốn phía.

"Cái gì? Một tinh cầu kim loại ư!"

Chợt, Diệp Trần thấy được một tinh cầu bằng kim loại có màu xanh thẳm, cái tinh cầu kim loại này không lớn lắm, nhưng cũng có đến vài nghìn dặm, không ngừng xoay tròn trong tinh không và tản ra ánh sáng xanh thẳm chói lọi và vô tận.

Bá!

Thuấn di một cái, Diệp Trần đã đi vào trên tinh cầu kim loại.

Vận công khiến tay phải sắc cứng như đao kiếm, Diệp Trần muốn đào ra một khối kim loại, nhưng sau một hồi cố gắn, hắn gần kề chỉ đào ra được một tí mảnh vụn kim loại mà thôi.

"Đây là kim loại cấp Chí Tôn sao?"

Diệp Trần kinh hỉ vô cùng.

Kim loại cấp Chí Tôn là nguyên liệu tốt nhất dùng để luyện chế ra các loại vũ khí Chí Tôn, cũng chỉ có kim loại cấp Chí Tôn thì Diệp Trần mới không thể dùng tay không phá hỏng hết được.

Đương nhiên, đây là Diệp Trần không sử dụng đến Thiên kiếm, cũng không thi triển võ học, bằng không, nếu vẻn vẹn là Chí Tôn kim loại thì không thể ngăn cản được Diệp Trần, trừ phi nó đã được rèn đúc thành Chí Tôn vũ khí rồi.

"Đúng rồi, quyển kinh thư nói về Chí Tôn tài liệu lần trước ta vẫn chưa xem qua, thử tìm xem trong đó có về loại kim loại này hay không."

Trữ Vật Linh Giới lóe lên ánh sáng âm u, trên tay Diệp Trần lập tức có một quyển sách bảy màu. Khi quyển sách được mở ra, mỗi một trang đều có một hình chiếu, trên đó giới thiệu về màu sắc và hình dáng mỗi một loại nguyên liệu khác nhau, mức độ cứng rắn, hiệu quả … và đủ loại tin tức khác. Rất nhanh, Diệp Trần đã tìm được tin tức hữu dụng.

"Úy Lam Tinh Thiết, Tam cấp Chí Tôn kim loại, có màu sắc xanh thẳm, độ cứng rắn đủ để ngăn cản công kích của Siêu cấp Chí Tôn, có thể dùng để làm nguyên liệu chủ lực để chế tạo ra vũ khí Tam cấp Chí Tôn, cũng có thể dùng với tư cách là nguyên liệu phụ để chế tạo ra Tứ cấp Chí Tôn vũ khí..."

Vũ khí Chí Tôn được phân chia làm năm cấp, từ thấp đến cao là Nhất cấp, Nhị cấp, ... , Ngũ cấp.

Hoàng Thần Kiếm mà Diệp Trần sử dụng trước đây chính là Nhị cấp Chí Tôn Bảo kiếm.

Đồng dạng như vậy, nguyên liệu Chí Tôn cũng được phân chia thành năm cấp.

Bất kể là trong Nhân tộc liên minh hay là Ma tộc liên minh thì vũ khí Tam cấp Chí Tôn rải rác không có mấy cái, Tứ cấp Chí Tôn vũ khí thì cơ hồ là không có chứ đừng nói chi là vũ khí Ngũ cấp Chí Tôn rồi. Phải biết rằng Tứ cấp Chí Tôn vũ khí là dành cho Truyền Kỳ Chí Tôn sử dụng, Ngũ cấp Chí Tôn vũ khí là dành cho Bán Thần sử dụng. Về phần Thánh khí thì chính là vũ khí Chí Tôn được gắn Thần Thạch vào, nhưng không phải thanh vũ khí Chí Tôn nào cũng đều có thể dung nhập Thần Thạch, mà để dung nhập được

Thần Thạch thì yêu cầu tối thiểu là thanh vũ khí Chí Tôn đó phải đạt tới Tam cấp hoặc là cao hơn. Còn từ Tam cấp trở xuống thì một khi dung nhập Thần Thạch sẽ trực tiếp bị hỏng mất, nói một cách đơn giản thì vũ khí Chí Tôn có đẳng cấp càng cao thì khi dung nhập Thần Thạch sẽ có xác xuất thành công càng cao.

Ví dụ như Thiên kiếm của Diệp Trần, trước khi chưa trở thành Thánh khí thì đẳng cấp thấp nhất của nó phải là vũ khí Tam cấp Chí Tôn, có khả năng là Tứ cấp hoặc là Ngũ cấp, đương nhiên, khả năng là Ngũ cấp thì tương đối thấp.

"Thu vào đây cho ta!"

Phong ấn chặt Úy Lam Tinh Thiết, Diệp Trần trực tiếp bắt nó thu vào trong không gian Ngũ Hành, về phần Trữ Vật Linh Giới thì không gian bên trong nó không thể to lớn như vậy.

Bất tri bất giác, Diệp Trần đã đi tới cùng phụ cận của một tòa đại lục.

Cái tòa đại lục này lơ lửng trong tinh không, đường kính của nó lớn đến mấy trăm ức dặm, cỗ Man Hoang khí tức khủng bố xung quanh đúng là từ cái tòa đại lục này phát ra. Diệp Trần đã dùng U Minh Thánh Nhãn để xem thấu toàn bộ đại lục, chỉ là rất nhanh sau đó hắn đã phát hiện ra, cái tòa đại lục này đã bị một lực lượng thần bí nào đó bao phủ, mặc dù có thể xem thấu không gian vô tận nhưng U Minh Thánh Nhãn chỉ có thể quan sát được vài nghìn dặm quanh đại lục, Linh Hồn Lực lại càng không chịu nổi, chỉ có thể phóng xạ ra ngoài chừng vài dặm mà thôi.

"Có nên đi vào hay không đây ?"

Diệp Trần có thể cảm giác được, cái tòa đại lục này rất nguy hiểm, càng nguy hiểm hơn vô số lần so với Chí Tôn Bí Cảnh, những thứ bí ẩn, từ trước đến nay đều ẩn chứa quá nhiều nguy hiểm.

"Có lẽ là kỳ ngộ!"

Do dự trong chốc lát, Diệp Trần bay về phía đại lục.

Ngay một sát na đáp chân xuống đại lục kia, Diệp Trần cảm nhận được mình đã bị một loại quy tắc nào đó trói buộc, làm cho tốc độ của hắn đại giảm, phạm vi khuếch tan linh hồn lực bị giảm mạnh, ngay cả lực phá hoại hắn của hắn cũng bị giảm trên một diện rộng. Tóm lại, tại trên phiến đại lục này, Diệp Trần cảm giác mình bị yếu đi rất nhiều, ngay cả Bất Hủ kiếm thể cũng đều suy nhược đi không ít, tổng hợp thực lực đoán chừng cũng không bằng nổi một Chí Tôn bình thường, chỉ còn ở tầm một Chuẩn Tôn hay cao lắm là một Chí Tôn bình thường mà thôi.

Lực lượng quy tắc ở đây có thể vượt qua hết thảy mọi thứ, trừ phi ngươi có thể vượt qua được quy tắc.

"Không tốt rồi!"

Diệp Trần phát hiện ra mình không cách nào có thể chạy ra khỏi đại lục, bay càng cao thì áp lực càng lớn, căn bản chạy không thoát trói buộc của đại lục, thật giống như người bình thường không cách nào thoát ly khỏi tinh cầu vậy, đây là bởi vì bọn họ không cách nào thoát khỏi trói buộc của tinh cầu.

Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy!

Thời điểm lúc này mà có hối hận thì cũng vô dụng rồi, huống chi Diệp Trần cũng không lấy làm hối hận, việc thám hiểm vốn đã tồn tại phong hiểm rồi, nếu không có sự tình phong hiểm thì đại biểu cho thu hoạch mình đạt được cũng không nhiều.

Phi hành một cách chậm chạp, Diệp Trần hướng về chỗ sâu trong đại lục tiến lên.

Không biết đã bay suốt bao nhiêu ngày, Diệp Trần thông qua U Minh Thánh Nhãn đã thấy được một cái thôn trang nhỏ, trong thôn trang, chỉ có hơn trăm gia đình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1563: Hoang Thần Đại Lục

Lúc khoảng cách giữa Diệp Trần và thôn trang nhỏ không còn đến ba dặm thì một đội 'Thôn dân' có thể trạng cường tráng, trên người mặc các loại áo giáp và mang theo một đám chó săn hung ác lao ra ngăn chặn.

Ô ô ô ô. . .

Những con chó săn này không phải là những con chó giữ nhà bình thường, con đầu đàn là một con đại cẩu cường tráng hơn cả một con gấu đen, bộ lông của nó có màu nâu nhạt. Theo tiếng gầm nhẹ của nó, một bộ răng nhọn dữ tợn lộ ra, nếu tỉ mỉ quan sát sẽ có thể phát hiện ra con ngươi của nó có màu xanh lục, bên trong nét cao quý đó lại lộ ra một thứ dã tính không cùng. Còn đám chó săn ở sau lưng nó thì lại nhỏ hơn một chút, khí thế cũng không có mãnh liệt như con đại cẩu kia, nhưng xét vào khí tức thì dĩ nhiên tất cả đều là khí tức của cao đẳng hoàng giả thậm chí là đỉnh cấp hoàng giả, riêng con đại cẩu đầu đàn thì chính là khí tức của một chí tôn.

"Tinh không hùng khuyển, hoàng khuyển săn bắn!"

Diệp Trần kinh ngạc lên tiếng.

Hắn vạn phần không ngờ rằng, bên trong một cái thôn trang nhỏ như vậy lại có một con tinh không hùng khuyển cùng một đám săn bắn hoàng khuyển, loại khuyển hung thú này chính là hung thú trong tinh không, là một trong số ít loài hung thú có thể thuần phục được. Bình thường có thể nhìn thấy một con Thú liệp hoàng khuyển cũng đã rất may mắn rồi, còn muốn thấy cả một đàn như vậy thì tỷ lệ thấp đến mức có thể bằng không. Còn tinh không hùng khuyển cũng vô cùng hiếm thấy, bên trong Nhân tộc liên minh, chỉ có tại Man tộc mới có tinh không hùng khuyển, nhưng cũng không biết bọn họ từ đâu mà tìm được.

"Ngươi là người phương nào?"

Các thôn dân có dáng dấp cùng loại với Man tộc, bất quá cùng Man tộc vẫn có chút khác biệt, trong mắt bọn họ có một hình thập tự, hàm răng cũng đều đặn và sắc bén một chút, người đang nói chuyện chính là một trung niên đang cầm trong tay một thanh tiêm thương, khí tức của hắn rất cường đại, rõ ràng là một chí tôn, ở bên cạnh hắn chính là con tinh không hùng khuyển cao cao tại thượng kia, hung ác vô cùng.

"Tại hạ tên là Diệp Trần, là phiêu bạt đến tận đây."

Diệp Trần đánh giá một chút dáng dấp của các thôn dân và trả lời.

"Là người của ngoại giới à?"

Một thôn dân hỏi dò.

Diệp Trần không có ẩn giấu, "Đúng vậy."

"Trưởng thôn, hắn là người ở ngoại giới, có thể cho hắn gia nhập Đại Phong thôn chúng ta." Nghe Diệp Trần nói hắn là người của ngoại giới, ánh mắt các thôn dân chợt sáng lên. Tại Hoang Thần Đại Lục, chỉ có hoang tộc bọn họ cùng với hung thú, nhưng tình cờ cũng sẽ có người ở ngoại giới đi tới Hoang Thần Đại Lục, những người ngoại giới này đều có thực lực rất cường đại, kẻ yếu nhất cũng đều là cường đại chí tôn.

Cầm trong tay tiêm thương, trung niên gật đầu một cái, "Ngươi có bằng lòng gia nhập Đại Phong thôn chúng ta hay không?"

Diệp Trần trầm ngâm một chút, "Ta có thể tạm thời gia nhập Đại Phong thôn, nhưng lúc ta muốn rời đi thì các ngươi không được ngăn cản." Hiện tại hắn đối với đại lục này hoàn toàn không biết gì, nên đến Đại Phong thôn tìm hiểu một chút tình huống cũng tốt.

"Được, bất quá kỳ hạn thấp nhất là ba tháng đấy."

. . .

Đại Phong thôn có hơn trăm gia đình, hơn ba trăm thanh niên, phòng ốc bên trong thôn trang cũng không giống với phong cách ở ngoại giới, mà là một loại phòng ốc có kết cấu vô cùng nguyên thủy, nhìn qua tựa như hình tròn nhưng lại không phải hình tròn, bên trong thôn trang, trên mặt đất đầy những khối đá lớn màu xanh, Diệp Trần thoáng dùng sức giẫm một cái, liền phát hiện ra mức độ cứng rắn của hòn đá vô cùng lớn, phỏng chừng ngay cả đỉnh cấp hoàng giả cũng đều không thể làm nó hư hỏng được.

Vừa tiến vào trong thôn, không ít thôn dân hiếu kỳ tới xem, còn có rất nhiều trẻ nhỏ, nói là trẻ nhỏ nhưng tu vi của chúng quả thực khiến người ta không thể nào hiểu được, thấp nhất cũng là tinh cực cảnh, lẽ nào những tiểu hài tử này ngay từ trong bụng mẹ đã bắt đầu tu luyện? Diệp Trần mang theo nghi hoặc và đi tới bên trong triều đình tại trung ương thôn trang.

"Tại Hoang Thần Đại Lục, để gia nhập làng thì nhất định phải lập tuyên thệ, hiện tại ngươi hãy đến chỗ Hoang thần thủy tinh để nói lời thề của mình, nội dung có thể là. . ." vị thôn trưởng của thôn Đại Phong đối với Diệp Trần nói.

Diệp Trần suy nghĩ một chút, cảm thấy không có gì quá mức, liền đi đến Hoang thần thủy tinh được cung phụng bên trong triều đình, lớn tiếng nói: "Ta Diệp Trần, bắt đầu từ bây giờ sẽ gia nhập Đại Phong thôn, kỳ hạn thấp nhất là ba tháng, trong lúc này bên trong. . ."

"Hoan nghênh Diệp Trần huynh đệ gia nhập Đại Phong thôn, ta được gọi là Phong Liệt, là trưởng thôn Đại Phong thôn." Chờ sau khi Diệp Trần tuyên thệ xong, Phong Liệt tùng hạ một hơi, mỉm cười nói.

. . .

Sinh sống tại Đại Phong thôn ba ngày, Diệp Trần đã triệt để biết được nơi đây là đại lục gì.

Đại lục có tên gọi là Hoang Thần Đại Lục, dựa vào ghi chép sử sách thì nó là một mảnh đại lục do Hoang thần sáng tạo ra, bao phủ đại lục không phải là thiên đạo pháp tắc bình thường, mà là Hoang thần pháp tắc. Nói cách khác, từ chân thần trở xuống thì bất luận người nào cũng đều không thể vi phạm Hoang thần pháp tắc, sinh hoạt ở trên Hoang Thần Đại Lục chính là Hoang tộc cùng muôn loài hung thú. Người của Hoang tộc mang trong mình Hoang thần huyết mạch, vì vậy người của Hoang tộc vừa được sinh ra đời thì đã có tu vi tinh cực cảnh, theo tuổi tác tăng lên, tu vi sẽ nhanh chóng tăng thêm. Bình thường, lúc đến độ tuổi thành niên thì họ tự động trở thành Sinh Tử Cảnh vương giả, sau đó phải nhờ vào sự chăm chú tu luyện của bản thân. Đây cũng là nguyên nhân vì sao các đứa trẻ trong Đại Phong thôn đều có tu vi thấp nhất là tinh cực cảnh.

Tại Hoang Thần Đại Lục có phân bố đến hàng mấy chục ngàn thôn xóm, các thôn nhỏ thường chỉ có mấy chục gia đình, còn thôn xóm lớn thì có gần nghìn hộ dân, thậm chí vượt quá ngàn hộ, như vậy liền có thể trở thành một bộ lạc. Một ngàn hộ đến hai ngàn hộ dân thì được xem như là bộ lạc cấp một, hai ngàn hộ đến năm ngàn hộ sẽ là bộ lạc cấp hai, năm ngàn hộ đến 10 ngàn hộ là bộ lạc cấp ba, 10 ngàn hộ đến 20 ngàn hộ là bộ lạc cấp bốn, cứ thế mà suy ra.

Hoang Thần Đại Lục có một dạng pháp tắc hết sức kỳ quái, bất kể là ai cũng đều phải ăn thịt, bằng không thì sức mạnh sẽ suy yếu rất nhiều, mà ở ngoại giới thì cơ bản không cần phải ăn cơm, sở dĩ ăn cơm thì vẻn vẹn chỉ là hưởng thụ mỹ thực mà thôi, có cũng được mà không có cũng được.

Cho nên, các thôn xóm sẽ thường thường đại chiến với nhau để chinh phục đối phương, dù sao nếu số nhân khẩu nhiều hơn thì mới có thể săn bắt được càng nhiều thịt để ăn, nếu nhân khẩu thiếu thì có đôi khi phải chịu đói.

Tại Hoang Thần Đại Lục, người của ngoại giới rất được hoan nghênh, dù cho đã trở thành người của bộ lạc thì họ vẫn được đãi ngộ rất tốt, chủ yếu là vì những người ngoại giới có thể đi tới Hoang Thần Đại Lục trên căn bản đều là những cường đại chí tôn, thậm chí là siêu cấp chí tôn, hơn nữa võ học

của bọn hắn đặc biệt lợi hại. Đối với những cường giả, dù là ở nơi đâu thì họ đều được hoan nghênh, đây cũng là sự tình mà Hoang thần pháp tắc đều tán thành.

Là một thành viên mới của Đại Phong thôn, Diệp Trần được đưa đến một gian phòng để ở, căn phòng này đã từ lâu không được sử dụng nên bên trong dày đặc tro bụi, cũng may là chỉ ở đây ba tháng nên Diệp Trần cũng không cần đi xây dựng một căn phòng mới bởi xây phòng mới ở chỗ này sẽ cần phải tiêu hao tinh lực rất lớn, vì đất đá trên Hoang Thần Đại Lục cực kỳ cứng rắn.

Nằm trên chiếc ghế ở ngoài căn phòng, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn mặt trời, đã lâu lắm rồi không có nhàn nhã ngắm phong cảnh như thế, Diệp Trần cảm thấy tâm tình của mình bình lặng hơn rất nhiều.

Nghiêng đầu, Diệp Trần nhìn thấy tại khúc quanh của căn phòng có một cô bé đang nhìn chằm chằm về phía hắn.

Diệp Trần hướng đối phương ngoắt ngoắt tay.

Cô bé cẩn thận từng li từng tí một đi tới, "Nghe bọn họ nói, ngươi là người ở ngoại giới sao?"

"Đúng vậy, còn ngươi tên là gì?"

"Ta tên là Phong Na."

Người trong Đại Phong thôn, toàn bộ đều mang họ Phong.

"Phong Na, tên rất dễ nghe." Diệp Trần cười cười, từ trong Ngũ hành không gian lấy ra hai con Tam Tâm Ác Ngư, "Có muốn ăn thịt nướng không ? Ta mời ngươi ăn."

Phong Na nuốt nuốt nước bọt, Đại Phong thôn có lượng nhân khẩu hơn ba trăm, có lực chiến đấu thực sự chỉ có mấy chục người mà thôi, một bộ phận thì đồn trú tại bên trong Đại Phong thôn, một bộ phận khác thì có thể ra

ngoài săn thú, nhưng bình thường, sau mỗi đợt săn thú trở về, mỗi gia đình chỉ có thể được phân chia một ít mà thôi, chỉ có những ai xuất lực nhiều thì mới có thể chiếm phần nhiều, đối với việc ăn thịt thì bất luận người nào cũng đều không thể từ chối.

Hương vị thịt nướng tỏa ra, Phong Na ăn lấy ăn để như hùm như sói vậy, Diệp Trần cũng ăn một chút. Tại Hoang Thần Đại Lục, hắn cảm thấy đói bụng, một cảm giác mà từ lâu rồi hắn không cảm nhận được.

Một con Tam Tâm Ác Ngư ẩn chứa rất nhiều lực lượng, Phong Na chỉ mới ăn một phần trăm thì đã no, dù sao tu vi của nàng vẻn vẹn chỉ là Linh Hải Cảnh sơ kỳ, không thể nào như Diệp Trần được, tùy tiện ăn một chút thì đã hơn một nửa con cá rồi.

"Số còn sót lại, ta có thể mang đi được không ?"

Phong Na chỉ vào phần ăn Tam Tâm Ác Ngư còn sót lại của mình.

"Được chứ."

Diệp Trần gật đầu một cái.

"Cảm tạ về khoản đãi." Phong Na hoan hỉ mang theo phần Tam Tâm Ác Ngư còn lại trở về.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1564: Là Ta Cho Nàng

Loáng cái lại năm ngày trôi qua.

Ngày hôm đó, một nhóm người từ trong dãy núi ở ngoài thôn trở về.

"Đội thợ săn trở lại rồi!"

"Ôi, lại có thịt ăn nữa rồi."

Đám con nít vui mừng lao ra làng.

Mỗi một thôn đều sẽ có một đội thợ săn, nhiệm vụ của đội thợ săn là vào sâu trong núi để săn bắt hung thú, những thôn làng cỡ lớn thường có hai đội thợ săn trở lên, Đại Phong thôn chỉ có hơn trăm gia đình, mà có lực chiến đấu bất quá chỉ có mấy chục người, tất nhiên chỉ có một đội thợ săn mà thôi. Cho nên mỗi lần đội thợ săn đi săn thì tất cả mọi người đều tha thiết mong chờ họ trở về, có đôi khi là nửa tháng, có đôi khi là một tháng, cũng có lúc là hai tháng cũng không phải là chuyện không hề có, trong khoảng thời gian này chính là thời gian đau khổ nhất của mọi người.

Thủ lĩnh của đội thợ săn là Phong Đại Xuyên, có thân thể cao lớn, thô bạo lẫm liệt, cũng là một chí tôn giống như Phong Liệt. Đại Phong thôn tổng cộng có ba chí tôn, một người là trưởng thôn đương nhiệm, một người là lão thôn trưởng, một người còn lại chính là thủ lĩnh đội thợ săn.

Tại phía sau Phong Đại Xuyên là một con chó săn màu đen, đây là loại khuyển hung thú cấp chí tôn — Hắc Phong Phách Khuyển, luận về mức độ trân quý thì thấp hơn một chút so với Tinh Không Hùng Khuyển nhưng lại cực kỳ hung mãnh.

Phong Liệt mang theo thôn dân đi ra ngoài đón, nhìn đội ngũ thợ săn,

không ít người hỏi: "Lần này hẳn là rất thuận lợi rồi, nhanh như vậy mà họ đã trở lại."

Đội thợ săn đã đi ra ngoài từ nửa tháng trước.

Phong Đại Xuyên vỗ ngực, cười nói: "Vận khí không tệ, không chết một người nào cả, có Phong Đại Xuyên ta thì còn sợ gì nữa chứ."

"Không chết là tốt rồi, còn thu hoạch như thế nào?" Ngoại trừ thương vong của các thợ săn, Phong Liệt quan tâm nhất chính là thu hoạch, nếu thu hoạch thiếu thì phải thắt lưng buộc bụng mà sống, còn nếu thu hoạch được nhiều thì liền có thể duy trì một thời gian rất dài, không cần lo lắng không có thịt để ăn.

"Ta đã nói rồi, vận khí không tệ, xem nè."

Trữ vật linh giới trên tay Phong Đại Xuyên lóe lên u quang, thi thể từng con hung thú xuất hiện ở trên đường, khí tức phát ra từ thi thể những con hung thú này, từ Sinh Tử Cảnh sơ kỳ đến Sinh Tử Cảnh Bát trọng thiên cũng đều có, tổng cộng là năm mươi tám con. Hoang Thần Đại Lục cùng ngoại giới không giống nhau, thể hình của người dân nơi đây đều rất nhỏ, tỷ như thân thể Diệp Trần chỉ có thể duy trì dáng vẻ một thước tám chứ không cách nào đạt đến năm trượng được. Ngay cả Tinh Không Hùng Khuyển cùng Hắc Phong Phách Khuyển cũng chỉ cao khoảng một thước rưỡi, cho nên thi thể của năm mươi tám con hung thú này, cái to nhất chỉ dài mười mấy mét, là một con mãng xà, nhỏ nhất thì bằng con lợn rừng bình thường.

"Tốt quá, nhiều thi thể hung thú như vậy gần như đủ để ăn trong một tháng rồi."

Tu vi càng là cường đại thì ăn càng nhiều thịt, như chí tôn, một bữa cơm của họ liền có thể ăn một lượng lớn thịt, hơn nữa phải là hung thú Sinh Tử Cảnh Thất trọng hoặc là trên thất trọng, còn từ chí tôn trở xuống thì một trăm hoàng giả cũng không sánh bằng một chí tôn.

Là thành viên của Đại Phong thôn, Diệp Trần được phân phát cho một ít thịt để làm thức ăn, bất quá hắn không muốn nhận bởi trong Ngũ hành không gian đã có quá nhiều hung thú, mà toàn bộ lại là hoàng cấp hung thú, đủ để Diệp Trần ăn trong hơn mấy trăm năm. Đương nhiên, hắn không có nghĩa vụ phải đem hung thú của mình hiến cho Đại Phong thôn, bởi thứ nhất, hắn không nợ Đại Phong thôn, thứ hai, hắn nhìn ra được tại Hoang Thần Đại Lục này, muốn sinh sống được thì căn bản là phải có thịt để ăn, Ngũ hành không gian mặc dù chứa nhiều hung thú, nhưng hắn sẽ không dâng ra, nhưng nếu tình cờ phân ra một ít thì ngược lại là không đáng kể.

"Phong Na, nhà các ngươi từ đâu mà có Tam Tâm Ác Ngư chứ, có Tam Tâm Ác Ngư thì vì sao lại không cống hiến ra hả ?."

Trong thôn, bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát ầm ĩ, là tiếng quát của Phong Đại Xuyên.

Ngay sau đó là tiếng khóc của Phong Na.

"Chuyện gì xảy ra vậy ?"

Diệp Trần nghe tiếng ầm ĩ, liền bước qua.

"Diệp Trần đại ca." Nhìn thấy Diệp Trần, Phong Na ủy khuất nói.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy a ?." Diệp Trần hỏi.

Phong Na khóc nghẹn nói rõ, nguyên lai, lần trước Diệp Trần đã cho Phong Na một con Tam Tâm Ác Ngư, Phong Na đã ăn một phần, số còn sót lại đã mang về cho cha mẹ của mình ăn. Mấy ngày kế tiếp, Phong Na đều không ăn một chút thịt nào, chỉ là nàng không cảm giác đói bụng chút nào, cả người tràn ngập tinh lực nên mới nhất thời biết được, loại thịt mà Diệp Trần cho nàng ăn không phải là thịt hung thú bình thường. Đương nhiên, nàng cũng không nghĩ đó là hoàng cấp hung thú, thêm nữa xuất phát từ tâm tính của một đứa trẻ, Phong Na lén lút đem một ít thịt Tam Tâm Ác Ngư cho vài đứa trẻ khác trong thôn ăn, trong đó có con gái của Phong Đại Xuyên.

Sau khi Phong Đại Xuyên biết được việc này đã đem binh đến vấn tội, phải biết rằng, tại trong thôn, chỉ có chí tôn mới có thể được ăn thịt hoàng cấp hung thú, những người khác là không có tư cách ăn, đây cũng không phải là bá quyền, bởi vì chí tôn muốn duy trì sức mạnh thì nhất định phải ăn thịt của hung thú cao cấp, còn những người khác thì không được tàng trữ riêng.

Sau khi biết ngọn nguồn câu chuyện, Diệp Trần đối với Phong Đại Xuyên nói: "Tam Tâm Ác Ngư là ta cho nó, chuyện này mong ngài bỏ qua." Diệp Trần cũng sẽ không bởi vì việc này mà gây ác cảm với quy củ Đại Phong thôn, bất quá thái độ mà Phong Đại Xuyên đối đãi với Phong Na đã để cho hắn có điểm không thích.

Cha mẹ Phong Na chỉ là Sinh Tử Cảnh vương giả bình thường, khi bị Phong Đại Xuyên quát hỏi thì đã run sợ tan tác, bọn họ thực sự cũng không biết đây là Tam Tâm Ác Ngư, là hoàng cấp hung thú.

"Người ngoại giới kia, đây là quy củ của Đại Phong thôn chúng ta, không ai được làm trái cả." Phong Đại Xuyên nhíu mày, đối với người của ngoại giới, hắn vẫn tương đối kiêng kỵ.

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Diệp Trần hỏi.

"Dựa theo quy củ Đại Phong thôn, người vi phạm sẽ bị nhốt vào phòng tối trong một tháng, người đâu, đưa cả nhà hắn đi." Phong Đại Xuyên vung tay lên, hạ lệnh.

"Khoan đã." Diệp Trần sắc mặt có điểm âm trầm, "Chuyện này là ta sai, nếu như ta biết quy củ của Đại Phong thôn thì đã không cho nó Tam Tâm Ác Ngư rồi, mong ngài niệm tình nàng tái phạm lần đầu mà la mắng một thoáng là được rồi, hà tất phải căng thẳng như thế chứ." Diệp Trần không muốn phá vỡ quy củ của Đại Phong thôn, quy củ là không được vi phạm, đạo lý này hắn hiểu rõ.

"Không được."

Phong Đại Xuyên bình thường quen thói bá đạo tại Đại Phong thôn rồi, nói chuyện làm việc đều như sấm rền gió cuốn, không cho người khác có cơ hội cãi lời, cả thôn cũng chỉ có Phong Liệt cùng lão thôn trưởng là có thể cùng hắn nói một chút.

"Ngươi đừng quá đáng như vậy a."

Diệp Trần lạnh nhạt nói.

"Người ngoại giới, ngươi tuy rằng đã gia nhập Đại Phong thôn, nhưng ngươi nhất định phải rõ ràng, làm thành viên của Đại Phong thôn thì không được cãi lời và mệnh lệnh của trưởng thôn cùng thủ lĩnh đội thợ săn, ngươi dám trái lệnh à."

Người ở ngoại giới dù sao cũng là một truyền thuyết, ngay cả Phong Đại Xuyên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy người ở ngoại giới. Hoang Thần Đại Lục quảng đại vô cùng, cho dù có người ngoại giới đến thì cũng chỉ có mấy người như vậy mà thôi, Đại Phong thôn làm sao có cơ hội nhìn thấy. Cho nên, hắn tuy rằng kiêng kỵ người của ngoại giới nhưng cũng không sợ sệt họ, đặc biệt là lúc khiêu chiến vì uy tín của mình.

"Ta nhớ được bên trong lời tuyên thệ, chỉ có “không cho phép đánh giết người dân trong thôn Đại Phong” chứ không nói là không cho phép cãi lời."

Nếu như có chuyện “không cho phép cãi lời” thì Diệp Trần sẽ không nói tuyên thệ, hắn không phải kẻ ngu.

"Diệp Trần đại ca, là lỗi của ta, ca không cần lo đâu."

Lúc này, Phong Na bỗng nhiên nói.

Diệp Trần lắc đầu một cái, "Ta làm việc không thẹn với lương tâm, hôm nay ai dám mang nàng đi thì chớ có trách ta giở mặt."

"Ngươi dám!"

Phong Đại Xuyên âm thanh trầm thấp.

Hống!

Hắc Phong Phách Khuyển bên cạnh Phong Đại Xuyên bỗng nhiên nhảy lên, đánh về phía Diệp Trần.

A!

Không ít người kêu lên sợ hãi.

Hắc Phong Phách Khuyển cường đại thế nào thì bọn họ đã rõ như ban ngày, đây cũng là hung thú cấp chí tôn, tính cách hung mãnh tàn bạo, những chí tôn tầm thường mà đụng tới Hắc Phong Phách Khuyển cũng đều muốn đi đường vòng để tránh nó.

Ô ô ô. . .

Nhưng là ngay sau đó, mọi người trợn mắt kinh ngạc, Hắc Phong Phách Khuyển cường đại như thế nhưng đã bị Diệp Trần nắm miệng chỉ bằng một tay, giơ lên cao, bốn chân của nó giẫy giụa liên hồi, nhìn qua như một con chó con vậy, trông vô cùng đáng thương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1565: Tử Lôi Thôn Tấn Công

Phanh!

Tiện tay hất lên, Hắc Phong Bá Khuyển bị ném bay ra bên ngoài thôn, lúc nó vung chân chạy trở lại vào thôn thì cũng không còn dám làm càn đối với Diệp Trần nữa. Với tư cách là một hung thú, trí tuệ của nó tuy không cao, nhưng đối với thực lực chênh lệch giữa hai bên thì nó vẫn có thể phát giác, lúc Diệp Trần nắm lấy miệng của nó, đã làm cho nó cảm nhận được lực lượng kinh khủng kia cũng mênh mông như biển lớn vậy, tùy tiện bộc phát một cái thì đoán chừng đều có thể nghiền chết nó rồi.

Ánh mắt Diệp Trần đảo qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Phong Đại Xuyên, gằn từng chữ: "Dùng sức mạnh của ta, ta có thể quét sạch cả Đại Phong thôn này đấy, ta không nói đùa đâu, ngươi không phải đối thủ của ta."

"Ngươi!"

Phong Đại Xuyên trừng mắt.

"Đã đủ rồi, Đại Xuyên, chuyện này hoàn toàn chính xác không phải Phong Na sai, cần gì phải làm khó nó vậy chứ, Phong Na, lần này chỉ là giáo huấn, quy củ của Đại Phong thôn, ngươi nên biết cho rõ đấy." Đúng lúc này, Phong Liệt đã mang theo Tinh Không Hùng Khuyển đi tới.

Tinh Không Hùng Khuyển liếm liếm da lông Hắc Phong Bá Khuyển, kiêng kị nhìn liếc qua Diệp Trần.

"Vâng, thôn trưởng."

Phong Na cúi đầu nói.

Xoa đầu Phong Na, Phong Liệt nói xin lỗi đối với Diệp Trần: "Diệp Trần huynh đệ, con người Đại Xuyên không xấu, chỉ là đầu óc có chút sát khí mà thôi, mong rằng ngươi không trách cứ."

Lời nói mới vừa rồi của Diệp Trần tuy rất cuồng vọng, nhưng Phong Liệt cũng không tức giận, ngược lại còn có chút mừng rỡ, phải biết rằng Hắc Phong Bá Khuyển mặc dù có thực lực chỉ là Chí Tôn bình thường, nhưng nơi này là Hoang Thần Đại Lục, tại dưới sự bao phủ của Hoang Thần pháp tắc thì thực lực các Chí Tôn bị co nhỏ lại rất nhiều, vậy mà Diệp Trần vẫn có thể đơn giản chế trụ Hắc Phong Bá Khuyển, nói rõ hắn cường đại hơn so với trong tưởng tượng của mình rất nhiều.

"So đo thì ngược lại sẽ không có đâu, chỉ là hi vọng quy củ Đại Phong thôn có thể nhân tính hóa hơn một chút là được rồi."

Diệp Trần nói.

"Đây là nhất định được."

Nói xong, Phong Liệt trách cứ liếc nhìn Phong Đại Xuyên, quy củ Đại Phong thôn kỳ thật không có sâm nghiêm đến mức một chút nhân tình cũng đều không nói đến như vậy. Lần này đại bộ phận sai trái đều nằm ở trên người Phong Đại Xuyên. Xem ra đã được nhắc nhở rồi.

Phong Đại Xuyên sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vốn hắn muốn củng cố uy tín của mình, đối mặt với người ngoại giới, hắn nửa bước không lùi, nhưng hiện tại kết quả lại hoàn toàn trái ngược khiến uy tín của hắn bị mất sạch. Mặc kệ là ở nơi nào, “cường giả vi tôn” là một chân lý mà từ cổ chí kim không thay đổi. Hắn có thể quát lớn Phong Na cùng người nhà của hắn nhưng cũng không còn dám quát lớn Diệp Trần nữa, vừa rồi Diệp Trần đã đơn giản chế trụ Hắc Phong Bá Khuyển vốn có thực lực rất cường đại, đã để cho trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, người ngoại giới quả thật cả đám đều có vũ lực hơn người cả.

...

Sự kiện Tam Tâm Ác Ngư đã đi qua một tuần lễ.

Trong sân nhà thôn trưởng, Phong Liệt, lão thôn trưởng, Phong Đại Xuyên cùng với Diệp Trần vừa ăn thịt nướng vừa nói chuyện phiếm cùng nhau, mớ thịt hung thú này là Diệp Trần lấy ra chiêu đãi.

"Thịt Thực Nguyệt Cổ Ngưu đúng là không tệ, muốn được ăn loại thịt này thì bình thường chỉ có Chí Tôn của bộ lạc mới có thể ăn được." Phong Liệt cầm một khối thịt bò lớn, cắn từng ngụm từng ngụm.

Lão thôn trưởng gật gật đầu."Những bộ lạc có nhân khẩu càng nhiều thì sức chiến đấu cũng càng cao. Họ có thể tổ chức hai ba đội thợ săn thay nhau lên núi săn bán, còn Đại Phong thôn chúng ta có thể duy trì ấm no thì đã tốt lắm rồi."

Trong khi nghe hai người họ nói chuyện, Diệp Trần trong nội tâm khẽ động, thầm nghĩ: “Vì sao không giúp Đại Phong thôn, để cho Đại Phong thôn trở thành bộ lạc, khi Đại Phong thôn mạnh lên thì mình cũng sẽ nhận được sự trợ giúp càng lớn từ họ. Tóm lại, mình trợ giúp cho Đại Phong thôn, sau đó Đại Phong thôn sẽ trợ giúp lại cho mình, Hoang Thần Đại Lục này quảng đại như thế, khẳng định sẽ có chỗ hữu dụng cho Đại Phong thôn đấy.”

"Diệp Trần huynh đệ, ta mời ngươi một ly, sự tình lần trước là ta không đúng, hi vọng ngươi thứ lỗi." Phong Đại Xuyên bưng chén rượu lên, hướng Diệp Trần mời rượu.

Diệp Trần cười nói: "Chúng ta đều là Chí Tôn, sự tình trước kia đã qua thì cứ để nó trôi qua đi, hiện tại sự tình đặt ở trước mắt chúng ta chính là tương lai."

Gừng càng già càng cay, lão thôn trưởng nghe ra ẩn ý trong lời nói của Diệp Trần, không khỏi hỏi: "Không biết sự tình tương lai là cái gì?"

Diệp Trần liếc đánh giá ba người rồi đi thẳng vào vấn đề nói: "Các ngươi có muốn Đại Phong thôn sẽ trở thành một bộ lạc không?"

"Đại Phong thôn trở thành bộ lạc?" đôi mắt Phong Liệt chợt sáng lên, chợt rất nhanh ảm đạm đi, "Bộ lạc cấp một cần có 1000 hộ đến 2000 hộ dân đấy, như vậy ít nhất phải chinh phục bảy tám cái thôn, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng rồi."

Phong Đại Xuyên cũng nói: "Thôn làng càng lớn thì Chí Tôn càng là nhiều, Tử Lôi thôn cách chúng ta gần đây nhất cũng có đến 200 gia đình, Chí Tôn có chừng năm tên, bọn hắn không tìm đến chúng ta gây phiền toái là đã cám ơn trời đất lắm rồi."

Tại Hoang Thần Đại Lục, không có người nào nguyện ý bị chinh phục cả, bởi vì khi bị chinh phục thì phải đến địa bàn của người khác, như vậy địa vị liền không còn cao như trước nữa, mà họ thì luôn muốn mình có địa vị cao nhất.

Lão thôn trưởng đối với những lời lý giải này của Diệp Trần, rõ ràng cao hơn Phong Liệt cùng Phong Đại Xuyên, ông chần chờ rồi nói: "Diệp tiểu huynh đệ, ngươi nghĩ Đại Phong thôn chúng ta có thể trở thành bộ lạc sao?"

"Đúng vậy." Diệp Trần gật đầu.

Nghe vậy, Phong Liệt cùng Phong Đại Xuyên rốt cục cũng lấy lại tinh thần, nếu có Diệp Trần tương trợ, việc Đại Phong thôn trở thành bộ lạc cấp một, thật đúng là có khả năng, họ cũng không biết, thực lực Diệp Trần đến tột cùng là ở vào cấp độ gì nữa.

"Thật tốt quá, có Diệp tiểu huynh đệ tương trợ, Đại Phong thôn chúng ta sẽ quật khởi là điều nằm trong tầm tay, đến đây, mọi người cùng cạn một chén." Lão thôn trưởng tuổi tác bên ngoài không lớn lắm, nhìn chừng trên 60 tuổi, tại Đại Phong thôn, lão thôn trưởng mới là đệ nhất cao thủ, đều mạnh hơn so với Phong Liệt cùng Phong Đại Xuyên, giờ phút này, hắn bưng chén rượu đứng lên.

"Cạch!"

"Cạch!"

Bốn người đứng người lên cạn chén.

...

Có đôi khi, kế hoạch cản không nổi biến hóa, ngay tại lúc Đại Phong thôn chuẩn bị tấn công Tử Lôi thôn thì Tử Lôi thôn lại tấn công Đại Phong thôn trước một bước.

Chỉ thấy bên ngoài Đại Phong thôn hội tụ sáu bảy mươi người, toàn bộ năm người cầm đầu đều là Chí Tôn, một lão giả tóc tím trong số năm người quát lớn: "Phong Bách Hùng, còn không ra đầu hàng."

Phong Bách Hùng chính là tên của lão thôn trưởng.

"Lôi Hạo Thiên, ngươi thật lớn gan, ngươi cho rằng Đại Phong thôn ta không có người sao?"

Lão thôn trưởng dẫn đầu ba bốn mươi người đi ra khỏi thôn.

Bất kể là ở ngoại giới hay là tại Hoang Thần Đại Lục, tu vi càng cao thì khả năng sinh sản càng khó khăn, mà ở Hoang Thần Đại Lục, mức độ sinh sản còn khó khăn hơn gấp trăm lần tại ngoại giới, điều này dẫn đến việc phát triển số lượng nhân khẩu thập phần khó khăn, thế nhưng số lượng cao thủ lại không ít, trong một cái thôn, có đến một phần mười là có tu vi Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên hoặc hơn thất trọng thiên một chút, bộ phận những người này được gọi là những tộc viên có sức chiến đấu, những người khác là tộc viên bình thường, và không được phép ra khỏi thôn.

"Chỉ có bấy nhiêu người mà cũng muốn ra tay, đúng là không biết xấu hổ."

Lão giả tóc tím cười to.

"Sức chiến đấu cũng không phải là nhìn vào nhân số để phán, mà cũng

phải xem chất lượng nữa đấy." Lão thôn trưởng đầy ngụ ý.

"Chất lượng? Ha ha, vậy hãy để cho ta xem các ngươi có chất lượng như thế nào."

Khí tức trên thân lão giả tóc tím đột nhiên bắn ra, đại chiến giữa hai thôn, chủ yếu là nhìn vào thắng bại của các Chí Tôn, nếu như Chí Tôn của hai bên bất phân thắng bại thì như vậy sẽ nhìn vào quân số để phân thắng bại rồi.

"Mọi người coi chừng." Lão thôn trưởng vẫn có đủ tin tưởng, bọn hắn bên này tuy chỉ có bốn Chí Tôn, nhưng hắn xem ra, một người Diệp Trần cũng đủ để chống đỡ vượt hai ba tên địch.

"Rất lâu rồi không có đại chiến."

Phong Đại Xuyên liếm liếm bờ môi.

"Các ngươi không cần động thủ, quá lãng phí thời gian." Diệp Trần ngăn cản ở ba người.

"Diệp tiểu huynh đệ, ý ngươi là ..?"

Lão thôn trưởng khó hiểu.

Diệp Trần nói: "Một mình ta là đủ rồi." Không phải Diệp Trần cuồng vọng, hắn thật đúng là không xem Tử Lôi thôn ra gì, phải mau chóng chinh phục Tử Lôi thôn và xây dựng một thôn mới càng lớn hơn thì mới được xem là chuyện quan trọng nhất.

Nói xong, Diệp Trần từng bước một đi ra ngoài, ngẩng đầu lên nói: "Năm người các ngươi cùng lên đi!"

"Cuồng vọng, để Lôi Việt ta chiếu cố ngươi."

Một gã trung niên Tử Lôi thôn có dáng người khôi ngô như gấu đánh về phía Diệp Trần, trong tay y là một cây Lang Nha bổng, Lang Nha bổng vung

vẩy tạo ra khí thế như Khai Thiên Tích Địa, có thể càng quét mọi thứ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1566: Bộ Lạc Vĩnh Hằng

Lôi Việt vốn là cao thủ thứ tư của Tử Lôi thôn, luận về khả năng phòng ngự thì hắn có thể xếp hạng thứ hai, bởi vì thân thể của hắn có lực phòng ngự cực kỳ cường đại, người của Hoang tộc vô cùng xem trọng việc luyện thể, ai có phòng ngự mạnh hơn thì người đó sẽ có ưu thế.

A!

Lôi Việt hai tay giơ lang nha bổng lên, điên cuồng đánh xuống, xem một màn này mà Phong Liệt và Phong Đại Xuyên lông mày phải nhảy lên, đối mặt với một bổng này, nếu đổi lại là bọn họ thì nhất định phải né tránh.

Nhưng cử động của Diệp Trần là mọi người phải kinh sợ, chỉ thấy tay phải của hắn vừa vung ra đã dễ dàng chặn lang nha bổng lại, đám gai nhọn chi chít trên lang nha bổng cũng không mảy may làm trầy xước nổi lòng bàn tay Diệp Trần.

"Cút đi !"

Diệp Trần phất tay, chấn động làm lang nha bổng đàn hồi, bật ngược nện vào gáy cổ Lôi Việt, làm máu tươi hắn chảy ròng và bay rớt ra ngoài mấy ngàn thước, đầu óc choáng váng.

"Còn có ai muốn lên ?"

Diệp Trần nhìn về phía lão giả tóc tím.

"Tiểu huynh đệ, ngươi là người phương nào, ta không nhớ Đại Phong thôn có người như ngươi." Lão giả tóc tím Lôi Hạo Thiên sắc mặt ngưng trọng nói.

Diệp Trần thản nhiên nói: "Theo thuyết pháp của các ngươi thì ta là người ngoại giới đấy."

"Người ngoại giới sao ?"

Mọi người Tử Lôi thôn chợt biến sắc, người ngoại giới có liên quan với truyền thuyết rất nhiều, có người nói, có không ít bộ lạc trước đây cũng không phải là một bộ lạc đúng nghĩa, họ đã dựa vào người ngoại giới mới từng bước quật khởi và lớn mạnh như ngày nay. Tuy nói không phải người ngoại giới nào cũng cường đại như vậy, nhưng có thể những truyền thuyết về họ đã được lưu truyền từ đời này sang đời khác, vì vậy khi nghe Diệp Trần nói hắn là một người ngoại giới, trong nội tâm các chí tôn Tử Lôi thôn cũng trở nên phát khổ, chợt sản sinh ra một tia đố kị, tại sao Tử Lôi thôn chúng ta lại không được gặp người ngoại giới trước chứ.

"Tiểu huynh đệ, bằng vào võ lực của ngươi mà gia nhập Đại Phong thôn thì quá thiệt thòi rồi, không bằng gia nhập Tử Lôi thôn chúng ta đi, ta dám cam đoan, ngoại trừ danh nghĩa trưởng thôn ra, ngươi còn được hưởng quyền lực ngang hàng với trưởng thôn." Lão giả tóc tím muốn chiêu mộ Diệp Trần, bởi nếu muốn đánh thì Tử Lôi thôn thật sự không nhất định là đối thủ của Diệp Trần.

"Ồ, điều kiện này tựa hồ rất tốt đấy !"

Diệp Trần cười nhẹ một tiếng.

"Diệp tiểu huynh đệ, Tử Lôi thôn có thể cho ra điều kiện như vậy, Đại Phong thôn chúng ta cũng nguyện ý cung cấp cho ngươi, hơn nữa nếu ngươi muốn gì khác thì đều có thể nói ra." Lão thôn trưởng cuống lên, bởi chỉ cần Diệp Trần vừa đi khỏi thì Đại Phong thôn bọn họ chắc sẽ bị Tử Lôi thôn chinh phục.

"Phong Bách Hùng, nước luôn chảy về chỗ thấp, người thường đi đến chỗ cao, nếu như ngươi làm vậy thì cũng không có hậu đâu." Lão giả tóc tím hừ lạnh nói.

"Diệp tiểu huynh đệ!"

Lão thôn trưởng trơ mắt nhìn Diệp Trần.

Phía đối diện, lão giả tóc tím chờ đợi nói: "Cân nhắc như thế nào?"

Diệp Trần lắc đầu nói: "Không vội, trước tiên ta cứ đánh bại các ngươi rồi lại nói sau vậy."

Lão giả tóc tím sắc mặt lạnh lẽo, "Ngươi không suy nghĩ một chút sao?"

"Hôm nay là Tử Lôi thôn ngươi mời ta, ngày mai đổi thành thôn làng lớn hơn đến mời ta, hoặc là bộ lạc cấp một nào đó, vậy ngươi nói ta nên làm như thế nào, Diệp Trần ta không phải là một người thay đổi thất thường như vậy."

Thực sự, Diệp Trần có thể cân nhắc nhiều hơn, tuy rằng Đại Phong thôn có thế lực rất nhỏ, nhưng chí ít Đại Phong thôn phải phụ thuộc vào hắn, nếu như đổi thành bộ lạc hay thôn làng khác, thì Diệp Trần liền phải tính toán thiệt hơn, danh vọng cũng khó có thể sánh ngang cùng đầu lĩnh bộ lạc được, tin rằng trước đây những người đi tới Hoang Thần Đại Lục, đại đa số đều có suy nghĩ giống như mình, trợ giúp một làng nhỏ yếu, từng bước phát triển thành bộ lạc lớn, nói như vậy, danh vọng của bản thân mình cũng lớn theo.

"Đã như vậy, đành đắc tội với ngươi rồi, cùng tiến lên!"

Lão giả tóc tím cũng không phải là một người gàn bướng cổ hủ, nếu Diệp Trần gọi bọn hắn cùng tiến lên thì như vậy bọn hắn cũng không cần thiết phải khách khí.

Tứ đại chí tôn từ bốn phương hướng tấn công về phía Diệp Trần, bốn loại lĩnh vực khuyết tán che ngợp cả bầu trời, bao trùm vị trí thời không chỗ Diệp Trần lại. Lúc này, ngay cả ba người lão thôn trưởng muốn nhúng tay vào cũng khó khăn.

"Lĩnh vực quá yếu."

Diệp Trần nhìn ra được, người của Hoang tộc chỉ coi trọng luyện thể, còn tại trên phương diện lĩnh vực thì yếu đi rất nhiều, cũng như các luyện thể vương giả ở ngoại giới, lĩnh vực chính là nhược điểm của bọn hắn.

Lấy kiếm nguyên thôi thúc Kiếm Vực hung mãnh bạo phát, Kiếm Vực trong nháy mắt đã biến thành thực chất, tại thời khắc tứ đại lĩnh vực cùng Kiếm Vực chạm vào nhau, Kiếm Vực vẫn không mảy may lay động nhưng tứ đại lĩnh vực thì dao động liên hồi, lấy một địch bốn, Diệp Trần vẫn chiếm cứ thế thượng phong tuyệt đối khiến cho tứ đại chí tôn Tử Lôi thôn bị thay đổi sắc mặt mấy lần.

"Nếm thử của ta một chiêu Âm Dương Hoang Đao!"

"Kinh Lôi Kích!"

"Tứ Phương Phích Lịch Thối!"

"Phách Thiên Phủ!"

Từng người trong tứ đại chí tôn Tử Lôi thôn thi triển ra sát chiêu của mình, bọn họ không tin Diệp Trần thật sự có thể lấy một địch bốn.

Coong!

Coong!

Coong!

Coong!

Hỏa tinh văng tung toé, còn mọi người đứng xem cuộc chiến mà trợn mắt kinh hãi.

Sát chiêu tứ đại chí tôn Tử Lôi thôn rơi vào trên người Diệp Trần nhưng không mảy may Diệp Trần biểu bì đều không phá hỏng được, chỉ là vảy ra từng chuỗi hỏa tinh, chấn động ngược lại mạnh đến mức khiến cho bàn tay của bọn họ bị tê dại, có kẻ bị trúng thương làm máu tươi chảy dài. Trái lại

Diệp Trần sắc mặt vẫn điềm tĩnh, tựa hồ như công kích vừa rồi chỉ là gió nhẹ lướt nhẹ qua mặt, không đáng để nhắc tới.

"Xoạt"!

Tay phải đưa ra, trong nháy mắt Diệp Trần đã bắt thóp cổ của một tên chí tôn, hổ khẩu bóp mạnh, sắc mặt đối phương liền đỏ ửng lên, dù hắn có giãy dụa thế nào cũng đều không làm nên chuyện gì.

"Còn muốn đánh sao?"

Diệp Trần mang theo lời thô bạo nói.

"Đừng đánh nữa!"

Lão giả tóc tím cụt hứng.

Còn đánh thế nào được nữa, đối phương có phòng ngự quá cao, cơ bản không phá được phòng của hắn thì dù có tiếp tục nữa, chỉ có thể tự rước lấy nhục mà thôi.

Thả tên chí tôn Tử Lôi thôn trong tay ra, Diệp Trần nói: "Các ngươi phải gia nhập Đại Phong thôn, chi tiết thế nào thì lão thôn trưởng sẽ nói!"

Cứ như vậy, Đại Phong thôn đã chinh phục Tử Lôi thôn. Mọi người trong thôn từ hơn một trăm hộ đã đạt đến hơn ba trăm hộ, gần nghìn nhân.

Sau một tháng, thế tiến công của Đại Phong thôn như chẻ tre, công thành rút trại, chinh phục từng làng một, từ Thiết Thạch thôn, Song Mộc thôn, Hắc Thủy thôn, cho đến Cao Sơn thôn. . .

Rốt cục, số lượng nhân khẩu Đại Phong thôn đã vượt qua một ngàn hộ, đã có tư cách mệnh danh là bộ lạc rồi.

"Diệp tiểu huynh đệ, ngươi chúng nói bộ lạc chúng ta nên đặt tên là gì thì hay nhất ?" Sau khi thôn làng đã được khuếch đại ra gấp mười lần, lão thôn trưởng một mặt vô cùng hưng phấn, vẻn vẹn trong thời gian một tháng

mà Đại Phong thôn đã trở thành bộ lạc cấp một, chuyện này quả thật là một kỳ tích. Đương nhiên, công thần to lớn nhất chính là Diệp Trần, nếu không có vũ lực cường đại của Diệp Trần thì bọn họ cũng không chinh phục nổi Tử Lôi thôn, trái lại còn bị đối phương chinh phục.

"Lão thôn trưởng, đương nhiên phải gọi là Đại Phong bộ lạc rồi."

Phong Đại Xuyên vội vã mở miệng nói.

Lão thôn trưởng trừng mắt nhìn Phong Đại Xuyên, hắn làm sao không hy vọng bộ lạc được gọi là Đại Phong bộ lạc, nhưng cái này bộ lạc là do Diệp Trần phát triển ra, vì vậy chỉ Diệp Trần mới có quyền mệnh danh nó, bọn họ cũng không nghĩ qua là muốn Diệp Trần mỗi người đi một ngả, Diệp Trần đã đáp ứng bọn họ, có thể ở lâu thêm một ít tháng ngày tại Đại Phong thôn.

Trên bàn hội nghị, các chí tôn của Tử Lôi thôn, Thiết Thạch thôn, Song Mộc thôn cùng với Hắc Thủy thôn đều mang vẻ mặt đầy cay đắng, sau khi gia nhập Đại Phong thôn, địa vị của bọn họ trở nên thấp hơn các chí tôn của Đại Phong thôn và chỉ có quyền lên tiếng nhất định, nhưng hiệu quả lên tiếng là cực kì nhỏ bé.

Diệp Trần nói: "Gọi Đại Phong bộ lạc là không thích hợp!"

"Vì sao vậy?"

Lão thôn trưởng không rõ.

Diệp Trần nhìn một chút vào các chí tôn khác, đối với lão thôn trưởng nói: "Đại Phong thôn càng ngày càng cường đại, thế nhưng Đại Phong thôn nguyên thủy có lượng nhân khẩu quá ít, chí tôn cũng ít, khi ta còn ở đây thì có thể khiến người khác tâm phục khẩu phục, nhưng khi ta không còn ở đây nữa thì sẽ thế nào ?"

"Lão thôn trưởng, Diệp Trần huynh đệ nói có lý." Một bên, Phong Liệt gật đầu nói.

Lão thôn trưởng suy nghĩ một chút, cảm thấy thật là có lý, Đại Phong thôn là dựa vào Diệp Trần mới có thể trở thành bộ lạc, Diệp Trần không có ở đây thì những người khác bởi vì nguyên nhân “lời thề” mà không dám chống đối hắn, nhưng lực khống chế của mình cũng có hạn, một khi các bộ lạc khác tấn công đến đây thì cục diện sẽ trở nên rất nguy hiểm.

"Bộ lạc nhất cấp không phải là mục tiêu cuối cùng của chúng ta, ta cảm thấy, tên bộ lạc có thể đặt là “vĩnh hằng”, gọi là Vĩnh Hằng bộ lạc. Trong Vĩnh Hằng bộ lạc, người có quyền lực to lớn nhất chính là đầu lĩnh, cũng chính là trưởng lão, kế đến là các vị thủ lĩnh của đội thợ săn. Vị trí đầu lĩnh liền do lão thôn trưởng đảm đương." Lão thôn trưởng có thực lực vẫn rất mạnh, ngoại trừ Diệp Trần ra, trong các chí tôn tại đây, ít nhất ông cũng có thể xếp đến vị trí thứ ba, nếu để Phong Liệt đảm đương thì lại có điểm không thích hợp, dù sao đây là một bộ lạc chứ không phải là một thôn làng nhỏ bé.

Đối với tên Vĩnh Hằng bộ lạc, các chí tôn của các thôn khác dễ đón nhận hơn một chút, tốt xấu gì thì bọn họ cũng là trưởng lão, quyền lực cũng không nhỏ, bởi trước đây căn bản họ là những bại binh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1567: Tinh Không Hùng Khuyển Vương

Bộ lạc Vĩnh Hằng có số nhân khẩu là 3500 người, có cả thảy 1050 gia đình, đầu lĩnh là Phong Bách Hùng, Vĩnh Hằng Tôn Giả Diệp Trần, phía dưới là các Đại trưởng lão cùng với thủ lĩnh các đội thợ săn, đương nhiên, trước mắt Vĩnh Hằng bộ lạc vẫn chỉ là hình thức ban đầu, chờ sau bộ lạc càng cường đại hơn thì nhất định hắn sẽ gia tăng chức vị của nó.

Với tư cách là Vĩnh Hằng Tôn Giả, quyền lực của Diệp Trần tương đương với đầu lĩnh Phong Bách Hùng, thậm chí muốn cao hơn một ít, bởi đầu lĩnh cần phải quản lý rất nhiều chuyện trong bộ lạc, còn Diệp Trần thì không cần phiền tâm như vậy.

"Đội thợ săn đã trở lại rồi...!"

"Có rất nhiều thịt để ăn đấy!"

Vĩnh Hằng bộ lạc phát triển không ngừng, người của bộ lạc tự nhiên không cần phải lo không có thịt để ăn nữa, trước mắt, Vĩnh Hằng bộ lạc có cả thảy tám đội thợ săn thay nhau lên núi săn thú. Khi có một đội thợ săn đã trở lại thì đội tiếp theo sẽ lập tức xuất phát, kể từ đó, dù là gặp phải địch nhân tấn công thì cũng có thể bảo toàn được lực lượng chiến đấu lớn nhất.

"Lão thôn trưởng, vị trí tọa lạc của Vĩnh Hằng bộ lạc quá vắng vẻ, đây là thời điểm nên di chuyển rồi."

Diệp Trần như trước vẫn ưa thích gọi Phong Bách Hùng là lão thôn trưởng.

Phong Bách Hùng gật đầu, "Đúng vậy, chung quanh chúng ta đã không còn thôn làng nào nữa rồi, nên di chuyển đến địa điểm mới rồi."

Việc di chuyển cũng thập phần đơn giản, chỉ cần đem các nhà cửa trong thôn thu vào trong Trữ Vật Linh Giới là xong.

Hoang Thần Đại Lục bị Hoang Thần pháp tắc bao phủ nên khắp nơi đều là một mảnh sương mù, vì vậy muốn vẽ địa đồ là khó khăn trùng trùng điệp điệp, phải bỏ ra trọn vẹn một tháng thời gian thì mọi người mới tìm được một địa điểm lý tưởng để dừng chân, thật tốt là trước đó cả đại thôn đều có tồn trữ thực phẩm nên trong suốt một tháng này cũng không có thiếu thốn.

"Dựa vào sơn thủy thì chỗ này là tốt nhất rồi."

Rơi vào trong mắt mọi người chính là một dãy núi cùng một cái hồ nước lớn, dãy núi trải dài mênh mông, còn hồ nước trong vắt sáng long lanh, Vĩnh Hằng bộ lạc ở chỗ này nhất định có thể phát triển phồn vinh.

Đông đông đông. . .

Từng tòa phòng ốc rơi xuống, hiện lên một vòng tròn khuếch tán, toàn bộ Vĩnh Hằng bộ lạc như được tạo thành từ nguyên một đám vòng tròn, sau đó, tất cả đại Chí Tôn liên thủ nhau bố trí ra trận pháp. Bộ lạc sở dĩ cường đại là ở chỗ có nhiều Chí Tôn, cũng có thể bố trí ra nhiều trận pháp, vì vậy địch nhân có muốn tấn công thì cũng gặp khó khăn, người của bộ lạc cũng có thể an toàn sinh sôi nảy nở ở bên trong.

"Sau này, nơi đây là nhà mới của chúng ta rồi."

Phong Bách Hùng thập phần cảm khái.

Các Chí Tôn khác cũng vạn phần cảm khái, bọn hắn tuy bị Đại Phong thôn chinh phục, bây giờ lại giữ chức trưởng lão của Vĩnh Hằng bộ lạc hoặc là thủ lĩnh đội thợ săn, nhưng dù nói thế nào thì bộ lạc tựu vẫn là bộ lạc, thân là một thành viên của bộ lạc, vận mệnh của bọn hắn đã cùng một nhịp thở với bộ lạc rồi, “nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn”.

Trận pháp mà Diệp Trần bố trí chính là Bất Hủ kiếm trận cùng Hủy Diệt kiếm trận, đối với trận pháp, hắn không tính là tinh thông, nhưng bất quá Bất

Hủ Kiếm Ý cùng Hủy Diệt Kiếm Ý lại quá mức cường đại, kiếm trận ẩn chứa Bất Hủ Kiếm Ý cùng Hủy Diệt Kiếm Ý hoàn toàn có thể ngăn trở một hồi tấn công của Siêu cấp Chí Tôn, còn nếu dưới Siêu cấp Chí Tôn thì bất kể kẻ nào xông vào, dù không chết thì cũng muốn mất một ít da đấy.

Trận pháp không có bất kỳ trói buộc nào đối với người dân của Vĩnh Hằng bộ lạc, họ có thể tùy ý ra vào, đây chính là lực lượng của lời thề.

Vĩnh Hằng bộ lạc dựa vào non nước, điều này đại biểu về sau không chỉ có thịt từ đất liền, mà dưới nước cũng có thịt để ăn nữa, người dân Vĩnh Hằng bộ lạc càng xem càng thích thú, rất nhanh, họ đã quên đi những phiền muộn khi rời bỏ nơi sinh trưởng trước kia của mình.

. . .

Trong bộ lạc Vĩnh Hằng, mỗi ngày đều đầy ấp tiếng cười nói vui vẻ, hình ảnh bọn trẻ chơi đùa lúc nào cũng có thể thấy được, bên ngoài Vĩnh Hằng bộ lạc, một đội thợ săn đang săn bắt thủy sinh hung thú ở bên trong hồ nước, một đội thợ săn khác thì lên núi săn hung thú trên đất liền, Diệp Trần đối với sự phát triển của bộ lạc cũng có một kế hoạch rõ ràng, rất đơn giản, đó là tích trữ lương thực.

Thịt càng có nhiều thì việc phát triển bộ lạc mới không bị hạn chế, năng lực sinh sản của người Hoang tộc cũng có quan hệ với việc ăn thịt, no bụng một bữa, bữa sau lại đói thì sẽ rất khó sinh sản được, bởi vì một khi không có thịt ăn thì sức khỏe sẽ yếu đi, mà sinh lực yếu đi rồi thì làm sao có dư thừa nguyên khí để sinh sôi nảy nở được chứ, phải biết rằng người dân Hoang tộc ngay khi sinh ra thì đã có tu vi Tinh Cực Cảnh, thậm chí là Linh Hải cảnh, nên tiêu hao nguyên khí là rất lớn.

“Cả ngày đánh nhạn, thế nào cũng có thời điểm bị nhạn mổ mù mắt”.

Đội thợ săn thứ hai lên núi đã xảy ra chuyện, chết hơn mười người Hoàng giả, hai vị Chí Tôn là thủ lĩnh và phó thủ lĩnh, tình huống cụ thể là, vào ngày thứ mười hai khi đội thợ săn thứ hai lên núi, đã gặp phải một con

Tinh Không Hùng Khuyển. Vị thủ lĩnh đội thợ săn thập phần quan tâm đối với Tinh Không Hùng Khuyển, nên rất muốn thuần phục một con, vì vậy đã không để ý đến lời khuyên can của những người khác, “được ăn cả ngã về không”, hắn quyết định bắt cho được Tinh Không Hùng Khuyển, nhưng nào đâu biết rằng, con Tinh Không Hùng Khuyển này không phải là Tinh Không Hùng Khuyển bình thường, mà là Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương thập phần hiếm thấy trong giống loài Tinh Không Hùng Khuyển, nó có huyết mạch Thuỷ Tổ của Tinh Không Hùng Khuyển.

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương sau khi bị chọc giận đã đại khai sát giới, giết chết hắn, phó thủ lĩnh cùng hơn mười người Hoàng giả của đội thợ săn thứ hai, nếu không phải Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương có sát tính nặng như những loài hung thú khác thì rất có thể toàn quân đội thợ săn này đã bị tiêu diệt rồi.

"Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương sao? Lần này để ta làm thống lĩnh, các ngươi dẫn đường đi."

Diệp Trần bị đưa tới hứng thú, hắn vẫn muốn có một con Tinh Không Hùng Khuyển, vậy mà lần này lại xuất hiện Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương nên tất nhiên sẽ không bỏ qua, vì vậy đã chuẩn bị để cho những thành viên may mắn còn sống sót của đội thợ săn thứ hai dẫn đường.

"Tôn Giả không thể được, quá nguy hiểm."

Có Chí Tôn khuyên can.

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương tương đương với Siêu cấp Chí Tôn, hơn nữa phòng ngự thân thể cực kỳ cường đại, căn bản không phải Tinh Không Hùng Khuyển bình thường có thể so sánh, Diệp Trần một khi gặp chuyện không may thì tiền cảnh của Vĩnh Hằng bộ lạc bọn hắn sẽ không còn được tốt đẹp như trước nữa, có lẽ qua một thời gian ngắn cũng sẽ bị bộ lạc khác chinh phục mà thôi.

"Không cần ngăn cản đâu, ta tự có chừng mực."

Diệp Trần tâm ý đã định.

"Đã như vầy, Tôn Giả cẩn thận là hơn."

Phong Bách Hùng biết rõ tính cách Diệp Trần, nếu tiếp tục ngăn cản thì chỉ biết làm hắn mất hứng mà thôi.

Hôm sau, Diệp Trần dẫn đầu các thành viên còn sót lại của đội thợ săn thứ hai xuất phát.

Ở bên trong dãy núi, mây đen lượn lờ, phạm vi Linh Hồn Lực lan ra chỉ có được vài dặm, cũng may bản thân Diệp Trần có U Minh Thánh Nhãn nên có thể thấy được phạm vi mấy ngàn dặm.

"Tôn Giả, là hướng này."

Một thành viên thợ săn chỉ chỉ phía trước.

Ba ngày đi qua, đám người Diệp Trần đã đi tới khu vực qua lại của Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương.

"Chính là trong chỗ này."

Thành viên đội Thợ săn thứ hai có chút khẩn trương, nguyên một đám nhìn quanh bốn phía, sợ Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đột nhiên xuất hiện.

"Đừng sợ, đã có ta ở đây."

Diệp Trần vỗ vỗ bả vai một người trong đó.

Đứng tại chỗ cao, Diệp Trần đang trông xem bốn phía thế nào, “Ồ!” Chợt, Diệp Trần đôi mắt sáng lên, vốn dĩ hắn cho rằng Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đã đi khỏi chỗ này, nhưng không thể tưởng được lại phát hiện được hang ổ của nó ở bên ngoài tám trăm dặm, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương thập phần mẫn cảm, tựa hồ phát hiện ra điều gì đó, liền lướt ra khỏi ổ, thế nhưng vô luận là ánh mắt của nó nhạy cảm như thế nào thì

cũng khó có thể phát giác ra điều khác thường.

Hắc lão đại, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương tiếp tục trở về ổ của mình ngủ rồi.

Chỉ chốc lát sau, đám người Diệp Trần đã đi tới bên ngoài hang ổ của nó.

Rống!

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương chui ra, thân thể của nó cao hơn rất nhiều so với Tinh Không Hùng Khuyển bình thường, bộ lông màu nâu nhạt của nó rất rậm rạp, hiện ra một vẻ kim loại sáng bóng, mà ở trán của nó lại có một dấu kim ngấn nhàn nhạt, nếu không cẩn thận quan sát sẽ rất khó phát hiện ra sự tồn tại của kim ngấn này, vị thủ lĩnh của đội thợ săn thứ hai không phát hiện ra cũng là rất bình thường.

Đồng tử mắt màu xanh lục liếc quét qua Diệp Trần, thân thể Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương hạ thấp xuống rồi rống lên một tiếng, tùy thời chuẩn bị phát động công kích mãnh liệt.

"Tốt cho một con Tinh Không Hùng Khuyển Vương, một mình nó đủ để hơn trăm con Tinh Không Hùng Khuyển bình thường."

Diệp Trần cười ha ha, cất bước đi về hướng đối phương.

Cuồng phong tỏa ra như muốn quét tất cả mọi thứ xung quanh, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đã đánh một đòn phủ đầu về phía Diệp Trần, móng vuốt sắc bén của nó chợt dài ra, đạt tới năm thước, vị phó thủ lĩnh của đội thợ săn thứ hai chính là đã bị móng vuốt này xé nát.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1568: Thuần Phục Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương

Nếu như Diệp Trần chỉ là sơ đẳng Siêu cấp Chí Tôn thì đối mặt với cái bổ nhào về phía trước này của Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, khẳng định là phải tránh lui ba thước, hung thú cùng trí tuệ tánh mạng không giống với nhau, nhất cử nhất động của chúng hàm ẩn Thiên Đạo huyền ảo, có rất nhiều Vô Thượng võ học đều là căn cứ vào tập tính của hung thú để sáng tạo ra.

Bất quá Diệp Trần cũng không phải sơ đẳng Siêu cấp Chí Tôn, dù là không có Thiên kiếm trong tay thì Diệp Trần cũng có được thực lực của trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn, hơn nữa Bất Hủ kiếm thể còn có thể ngăn cản công kích của đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn, vì vậy không có bất kỳ tất yếu phải kiêng kị Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương cả.

Đang!

Vừa đưa tay nhấc lên, Diệp Trần đã chặn đứng Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương.

Độ rắn chắc của hai tay Diệp Trần khó có thể tưởng tượng nổi, có thể so với vũ khí Chí Tôn.

Rống!

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương quét một trảo không trúng được địch nhân, liền duỗi cổ ra, phảng phất nhanh như tia chớp muốn cắn vào cổ Diệp Trần. Mỗi cái răng nhọn của nó dài đến nửa xích, nhất là hai đôi răng nanh kia, dài chừng tám tấc và liên tục lóe ra hàn quang. Nếu như bị nó cắn trúng thì bên trên vũ khí Chí Tôn bình thường cũng đều phải lõm xuống mấy cái dấu răng.

Diệp Trần tuy không sợ nó cắn xé, thế nhưng cũng không muốn bị cắn trúng cổ, liền co chân đạp nó bay ra xa hơn mấy chục thước, “bá”, không để cho nó có cơ hội phản ứng, Diệp Trần tiến lên một bước rồi lập tức phóng lên cưỡi trên lưng Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, tay trái thì nắm chặt bộ lông, tay phải thì nắm lấy tai của nó, hung hăng vật xuống đất.

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương bị đánh đến đầu bị choáng váng, hai quyền này của Diệp Trần ẩn chứa không phải là lực đạo bình thường, mà là lục trọng kình vô cùng đáng sợ. Tứ Trọng Kình hay ngũ trọng kình đã có thể đánh nát vạn vật, còn lục trọng kình tắc thì có thể đánh tan cả lỗ đen trong tinh không, đương nhiên, lỗ đen cũng có lớn có nhỏ, nếu gặp phải đến lỗ đen lớn thì Diệp Trần cũng không có cách nào để phá giải.

Bị đánh quá đau đớn, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương kích phát ra hung tính, đột nhiên nó đứng lên rồi phát lực tứ chi, đánh Diệp Trần bay ra xa.

"Không hổ là Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương!"

Diệp Trần xem chừng, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương có thực lực mạnh tương đương với trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn, e rằng ngay cả cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn cũng đều không thể chế phục được nó, nhất định phải cao hơn hai cấp độ thì may ra.

"Tôn Giả quá mạnh mẽ, rõ ràng có thể đánh áp cả Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương!"

"Là chúng ta đã xem thường Tôn Giả rồi, Tôn Giả thân là người ngoại giới, khẳng định còn có rất nhiều thủ đoạn chưa thi triển ra, tất cả chúng ta đều nhìn không thấu hắn rồi."

Các thành viên đội thợ săn nghị luận nhao nhao.

"Xem ra cần phải xuất Thiên kiếm ra rồi."

Vỗ vỗ đám bụi bám trên y phục, Diệp Trần tay phải đặt ở trên chuôi

kiếm Thiên kiếm, “bang”, ngay khi Thiên kiếm được rút ra thì một cỗ kiếm khí vô cùng tuyệt thế kích xạ ra bát phương.

Bộ lông Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương dựng đứng lên, nó đã cảm thấy uy hiếp mãnh liệt.

Vèo!

Vượt quá dự kiến của tất cả mọi người, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương quay người chạy trốn với tốc độ cực nhanh.

"Chạy đâu cho thoát!"

Diệp Trần sao lại để cho đối phương chạy thoát, thân hình chợt biết mất tại chỗ, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến phía bên phải Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, không dùng mũi kiếm để tấn công đối phương, tay Diệp Trần run lên, thân kiếm lập tức đập trúng vào người nó đối phương.

Đùng đùng!

Thiên kiếm uy năng cường đại cỡ nào, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương bị đập một cái đã văng ngang ra ngoài, hung hăng đụng nện vào ngọn núi cao ở bên trái làm ngọn núi bị thủng một lỗ lớn, khói bụi văng ra tràn ngập.

Không để đối phương kịp đi ra, Diệp Trần lướt tiến vào trong lỗ thủng.

Ầm ầm...

Lại là một tiếng nổ mạnh nữa truyền ra, chỉ chốc lát sau, thanh âm đã bình tĩnh trở lại.

"Tôn Giả không có việc gì chứ?"

Các thành viên của độ Thợ săn thập phần khẩn trương.

Ở bên trong lỗ thủng, Diệp Trần trái tay đè chặt đầu Tinh Không Hùng

Khuyển Chi Vương xuống đất, nó đã bị Thiên kiếm đập trúng nên đầu bị choáng váng, thân thể như mềm nhũn ra. Diệp Trần uy hiếp nói: "Đừng giãy dụa nữa, bằng không ta cho ngươi nếm mùi khổ ải đấy."

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương tựa hồ nghe rõ, sau khi vật lộn một phen thì đã không chống cự nổi nữa.

Muốn thuần phục hung thú thì tất nhiên phải lạc ấn Linh Hồn Ấn Ký vào trong Hồn Hải của chúng, Linh Hồn Ấn Ký càng cường đại thì độ trung thành của chúng càng cao, những thứ khác thì không nói làm gì, riêng đối với linh hồn của mình thì Diệp Trần thập phần tự tin. U Minh Thánh Nhãn càng làm cho linh hồn của hắn có chứa cả Địa Ngục ý chí, hung thú trúng phải tuyệt đối sẽ không cải lời. Rất nhanh, Diệp Trần đã lạc ấn một Linh Hồn Ấn Ký tại trong toàn bộ Hồn Hải của Tinh Không Hùng Khuyển, đến đây vẫn chưa xong, Diệp Trần lại làm ra cấm chế cho đạo Linh Hồn Ấn Ký này, phòng khi Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương muốn dùng Linh Hồn Lực làm phai mờ Linh Hồn Ấn Ký, sẽ bị lọt vào phản kích của cấm chế.

Làm xong hết thảy, Diệp Trần buông tay thả Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương ra.

"Đứng lên!"

Diệp Trần ra lệnh.

Ô ô ô...

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương lúc này hệt như một con chó con vậy, nó bò trên mặt đất, đầu lưỡi duỗi ra liếm láp bàn chân Diệp Trần, cái đuôi lắc tới lắc lui.

"Từ giờ tên của ngươi sẽ là Liệt Thiên."

Diệp Trần nghĩ nghĩ rồi đặt cho Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương một cái tên, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương có nanh vuốt thập phần sắc bén, đủ để xé rách cả Thiên Địa, tên của nó bởi vậy mà có.

Đợi đến khi Diệp Trần cùng Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương lướt ra khỏi lỗ thủng thì những thành viên thợ săn hoan hô nhiệt liệt, Tôn Giả là đệ nhất cao thủ của Vĩnh Hằng bộ lạc bọn hắn, nay có thêm Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương nữa thì người phương nào có thể ngăn cả chứ.

Không hổ là Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, khả năng đi săn của nó rất cao minh, Diệp Trần cũng không động thủ mà ở một bên xem nó săn mồi như thế nào.

Gần kề một ngày thời gian qua đi, số hung thú bị săn giết đã vượt qua 100 con, thắng lợi trở về.

Về tới bộ lạc Vĩnh Hằng, mọi người hoan hô không ngớt, theo truyền thuyết, ai có thể thuần phục Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương thì sẽ có tư cách Vấn Đỉnh Hoang Thần Đại Lục, tuy nói truyền thuyết này cũng không nhất định là sự thật, nhưng không thể nghi ngờ là có thể chiếm trọn nhân tâm.

"Tôn Giả, địa đồ mới đã vẽ xong rồi, cách chúng ta gần đây chính là Nhị cấp bộ lạc - Kim Sa bộ lạc." Lão thôn trưởng cầm một tấm bản đồ đưa cho Diệp Trần xem, trên đó có một cái điểm đỏ, được ghi chú là Kim Sa bộ lạc, điểm đen đại biểu cho Vĩnh Hằng bộ lạc.

"Kim Sa bộ lạc à ?"

Diệp Trần nhướng mày, có thể trở thành bộ lạc Nhị cấp thì số lượng nhân khẩu ít nhất cũng có hơn 2000 hộ dân, cao hơn vài lần so với Vĩnh Hằng bộ lạc. Chắc chắn số lượng Chí Tôn ít nhất cũng cao hơn vài lần, bất quá cũng may đây không phải là bộ lạc Tam cấp, bằng không Diệp Trần cũng không dám khẳng định Vĩnh Hằng bộ lạc có thể ngăn cản sự chinh phục của đối phương, ai biết liệu rằng đối phương có cao thủ lợi hại hay không, chỉ cần có ba bốn cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn thì Diệp Trần muốn đánh bại họ là rất khó khăn, chứ đừng nói chi là công phá trận pháp của bộ lạc đối phương.

Cùng thời gian đó, tại Kim Sa bộ lạc.

"Đầu lĩnh, đã dò xét qua, bộ lạc mới tới có tên gọi là “Vĩnh Hằng”, là bộ lạc nhất cấp." trong đại điện của Kim Sa bộ lạc, người ngồi kín hết chỗ, ngồi ở vị trí thủ tọa chính là một trung niên có mái tóc vàng, khí thế bàng bạc.

"Chỉ là bộ lạc nhất cấp mà cũng dám xưng là Vĩnh Hằng, chứng tỏ dã tâm không nhỏ."

Trung niên có đầu tóc vàng hừ lạnh một tiếng.

"Đầu lĩnh, ngài giao cho ta một phần ba đội quân, Kim Hầu ta có nắm chắc có thể chinh phục bộ lạc Vĩnh Hằng này." Một trung niên Chí Tôn có thân hình gầy gò đi ra, xung phong nhận việc.

Kim Sa bộ lạc sở hữu 3800 hộ gia đình, người có sức chiến đấu đạt tới hơn một ngàn, như vậy một phần ba là đã không ít rồi.

"Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, Kim Hầu, ngươi dẫn theo một nữa số Nhân Mã xuất phát, ta ở tại bộ lạc chờ tin tốt của ngươi." đầu lĩnh Kim Sa bộ lạc cảm thấy một phần ba đội quân là không an toàn, nói ra.

"Ta nhất định không để ngài thất vọng."

Kim Hầu trên mặt vui vẻ, chờ sau khi hắn chinh phục dược bộ lạc Vĩnh Hằng, sẽ có thể được ban cho vài nữ nhân làm thê thiếp, vì sanh con dưỡng cái cúa mình.

Bực chuyện tốt này chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

"Kim Sa bộ lạc ta rốt cục đã có thể thăng cấp lên bộ lạc Tam cấp rồi." đầu lĩnh Kim Sa bộ lạc trong nội tâm thập phần sảng khoái, cầm lấy bầu rượu uống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1569: Một Người Một Khuyển, Tung Hoành Vô Địch

"Kim Sa bộ lạc xâm phạm, những người có khả năng chiến đấu hãy chuẩn bị sẵn sàng, những người còn lại ở lại trong bộ lạc, không được ra ngoài."

Việc Kim Sa bộ lạc sẽ tấn công, lão thôn trưởng Phong Bách Hùng đã sớm đoán được, cũng khó trách, Kim Sa bộ lạc là bộ lạc Nhị cấp, còn Vĩnh Hằng bộ lạc là bộ lạc nhất cấp, tại trong mắt đối phương, Vĩnh Hằng bộ lạc không thể nghi ngờ là một khối thịt mỡ, nuốt vào sớm một chút sẽ an tâm hơn.

Trên giải đất bình nguyên bên cạnh hồ nước, đội quân Kim Sa bộ lạc đã hội tụ cùng một chỗ, thô sơ giản lược xem xét, nhân số Chí Tôn đạt đến bốn mươi lăm người, trong khi số Chí Tôn của Vĩnh Hằng bộ lạc chỉ gần kề hai mươi lăm người mà thôi.

Vẻn vẹn số lượng Chí Tôn đã nhiều hơn hai mươi tên, số lượng kém nhau quá xa.

"Ta chính là Tam trưởng lão Kim Hầu của Kim Sa bộ lạc, hôm nay đến chinh phục Vĩnh Hằng bộ lạc ngươi, thức thời thì mau mau đầu hàng để tránh xảy ra thương vong." Kim Hầu mặc áo giáp Kim sắc, cầm trong tay một thanh đại đao, tại bên cạnh hắn có một con Tinh Không Hùng Khuyển đi theo.

"Ta là Tôn Giả của Vĩnh Hằng bộ lạc, ta khuyên Kim Sa bộ lạc các ngươi sớm đầu hàng thì hơn."

Diệp Trần cùng Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đi ra.

"Con Tinh Không Hùng Khuyển lớn thật!"

Kim Hầu trừng mắt.

"Tam trưởng lão, đó là Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đấy." Một bên, Chí Tôn Kim Sa bộ lạc nhắc nhở Kim Hầu.

Nghe vậy, hô hấp Kim Hầu trở nên dồn dập lên, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương hiếm thấy gấp trăm lần so với Tinh Không Hùng Khuyển bình thường, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, nếu như có thể đem Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương mang về cho đầu lĩnh thì địa vị của mình nhất định sẽ gia tăng rất lớn, thậm chí có thể trở thành Đại trưởng lão dưới một người nhưng trên vạn người.

"Tiểu tử, giao ra Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, ta tha cho ngươi khỏi chết."

Kim Hầu lạnh lùng nói.

"Có bản lĩnh thì tự mình tới bắt lấy."

Diệp Trần giễu cợt nói.

"Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, giết cho ta." Kim Hầu vung tay lên, Kim Sa bộ lạc Chí Tôn như gió lốc lao vọt ra, đánh về phía các Chí Tôn của Vĩnh Hằng bộ lạc.

"Liệt Thiên, ta giao cho ngươi gã Kim Hầu đấy."

Diệp Trần nhìn ra được, khí tức Kim Hầu bất quá chỉ là đỉnh tiêm cường đại Chí Tôn, Liệt Thiên có thể đơn giản tiêu diệt hắn, nghĩ đến đối phương cũng không biết Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đi theo mình cường đại hơn vô số lần so với Tinh Không Hùng Khuyển bình thường, căn bản không phải thứ mà một cường đại Chí Tôn nho nhỏ như hắn có thể chống lại.

Đương nhiên, nếu như Kim Hầu biết rõ thực lực của Liệt Thiên là trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn, đoán chừng cũng không dám hạ lệnh công kích. Dù

sao Liệt Thiên đều có được thực lực trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn, như vậy Diệp Trần có thể thuần phục Liệt Thiên, khẳng định là hắn có thực lực vượt qua trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn rồi.

Rống!

Liệt Thiên phát lực tứ chi, một cái lướt dọc đã nhào tới bên cạnh Kim Hầu, móng vuốt sắc bén của nó lộ ra, trảo tới hướng đối phương, “Đương”, Kim Hầu đâu ngờ tới Liệt Thiên có tốc độ nhanh như vậy, hắn chỉ kịp đưa đại đao chặn ngang người thì một cỗ sức mạnh cực lớn va chạm xuống làm đại đao phản ngược trở lại, đánh trúng vào thân thể Kim Hầu. Chấn động mãnh liệt tạo ra làm máu tươi hắn tuôn ra xối xả.

"Không có khả năng như vậy!"

Kim Hầu trừng to hai mắt, vẻ mặt đầy kinh hãi.

Không đợi Kim Hầu có phản ứng, Liệt Thiên nhanh như thiểm điện há miệng cắn mất đầu của gã, móng vuốt hai chi trước quét ngang nhau như xé trảo làm thân thể Kim Hầu lập tức bị cắt đứt. Cuối cùng bị Liệt Thiên nuốt sạch, dạ dày của những hung thú cũng như một thế giới riêng vậy, nó có thể tiêu hóa cả những tồn tại còn mạnh hơn cả chính mình.

“Loảng xoảng” … “Đangggg!”

Một bộ Chí Tôn bảo giáp cùng một cây đại đao bị Liệt Thiên phun ra, hung thú thì không cách nào tiêu hóa nổi vũ khí Chí Tôn, đương nhiên, nếu cố gắng phải tiêu hóa thì cũng không phải là không thể được, nhưng hao phí thời gian quá mức dài, mà lại không có chỗ tốt gì. Ngược lại, trong dạ dày mà có vũ khí Chí Tôn thì hiệu suất tiêu hóa những vật khác sẽ bị giảm xuống, cái được không bù nổi cái mất.

"Vậy mới tốt chứ."

Diệp Trần thu hồi Chí Tôn áo giáp cùng Chí Tôn đại đao.

Hoang tộc Chí Tôn có Cảnh giới Lĩnh Vực quá thấp, Diệp Trần toàn lực phóng xuất ra Kiếm Vực đã lập tức bao phủ cả 30 tên Chí Tôn của Kim Sa bộ lạc, làm cho bọn chúng vô cùng khủng hoảng, nhao nhao thúc dục lĩnh vực chống lại Kiếm Vực. Nhưng đáng tiếc, lĩnh vực của bọn hắn đối mặt với Kiếm Vực, thật giống như đối mặt với biển lớn mênh mông, có thể bảo vệ mình thì đã coi là không tệ rồi, làm sao có thể chống lại nổi chứ.

Thiên kiếm vẫn không được rút ra, Diệp Trần một hơi đấm ra 30 quyền, sau 30 quyền này, 30 tên Kim Sa bộ lạc Chí Tôn ở trong Kiếm Vực lập tức nằm la liệt uể oải trên mặt đất. Bọn hắn đã mất đi sức chiến đấu, kết quả này là Diệp Trần đã hạ thủ lưu tình, nếu không thì quyền kình cũng đủ để đánh chết bọn hắn rồi.

Nuốt xong tên Kim Hầu, Liệt Thiên không tiếp tục nuốt sống những tên Chí Tôn Kim Sa bộ lạc khác, chỉ là đánh trọng thương bọn hắn rồi để cho nằm trên mặt đất.

Một người một khuyển, tung hoành vô địch.

" Tam trưởng lão các ngươi đã chết, mau mau vứt bỏ vũ khí đầu hàng, nếu không giết không tha."

Diệp Trần cao giọng quát, nương theo chính là tiếng rống bá khí của Liệt Thiên.

Nghe vậy, tất cả Kim Sa bộ lạc Chí Tôn đều ném vũ khí đi, không phải bọn hắn nhát gan sợ chết, mà thật sự là kém quá xa rồi, đối phương một người một khuyển tựu đã giải quyết hơn phân nửa quân số bọn hắn, nếu tiếp tục ngoan cố chống lại thì đó là tự tìm đường chết rồi.

"Lão thôn trưởng, thu nạp bọn hắn chứ ?."

Vĩnh Hằng bộ lạc, Diệp Trần phụ trách chiến đấu, lão thôn trưởng phụ trách hợp nhất, hai người phân công rõ ràng.

"Tốt rồi."

Lão thôn trưởng Phong Bách Hùng vui mừng quá đỗi, chiến lực của Diệp Trần quá cường đại, Vĩnh Hằng bộ lạc nhất định sẽ có ngày huy hoàng, thành tựu tại Hoang Thần Đại Lục sẽ vô cùng rực rỡ.

Việc hợp nhất thập phần thuận lợi, sau khi lập lời thề, toàn bộ độ quân Kim Sa bộ lạc mà Kim Hầu mang đến đều đã trở thành thành viên của Vĩnh Hằng bộ lạc, Vĩnh Hằng bộ lạc trở nên cường đại lên chưa từng có, Số lượng Chí Tôn đã nhiều đến bảy mươi người.

Sự tình vẫn chưa kết thúc, hai bộ lạc lớn đã khai chiến, tất nhiên phải mau chóng chinh phục Kim Sa bộ lạc.

Dùng Diệp Trần cùng lão thôn trưởng dẫn đầu một đám người hạo hạo đãng đãng xuất phát về hướng Kim Sa bộ lạc, những thành viên trước đó của Kim Sa bộ lạc trong lòng đắng chát đi theo ở phía sau, đồng thời tận đáy lòng cũng rất cảm thán, chỉ cần có Diệp Trần cùng Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương trấn thủ thì việc Vĩnh Hằng bộ lạc trở thành bộ lạc Ngũ cấp là không khó, Kim Sa bộ lạc sớm muộn cũng phải quy thuận mà thôi.

Một ngày thời gian trôi qua, mọi người đã đi tới vùng phụ cận của Kim Sa bộ lạc.

Kim Sa bộ lạc, gã trung niên tóc vàng dẫn theo một đám Chí Tôn đi ra, khi thấy toàn bộ nhân mã do Kim Hầu dẫn đầu đi ra ngoài đứng tại đằng sau bọn người Diệp Trần, đôi mắt của hắn không khỏi nhíu lại, cao giọng hỏi: "Kim Hầu đang ở nơi nào, Kim Hồn, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhanh mau nói cho ta biết."

Kim Hồn trước đó chính là thủ lĩnh của năm đội thợ săn của Kim Sa bộ lạc, hắn cười khổ mà nói, "Đầu lĩnh, chúng ta đã quy thuận Vĩnh Hằng bộ lạc rồi, về phần kim Hầu trưởng lão đã chết trong chiến trận rồi."

Một Chí Tôn khác của Kim Sa bộ lạc trước đó, nói: "Đầu lĩnh, Diệp Trần Tôn Giả thực lực không phải là người mà Kim Sa bộ lạc có thể ngăn cản, hay nhất là chúng ta mau mau đầu hàng đi!" Người nhà của hắn đều ở

tại Kim Sa bộ lạc, nhưng bản thân mình đã quy thuận Vĩnh Hằng bộ lạc, tất nhiên cũng hi vọng Kim Sa bộ lạc quy thuận.

"Chó má, muốn chinh phục Kim Sa bộ lạc ta thì trước tiên phải thắng được ta đã, ai dám đánh với nào ? ."

Đầu lĩnh Kim Sa bộ lạc còn muốn phóng khoáng Bá khí hơn so với trong tưởng tượng của Diệp Trần, hắn vốn muốn cho Liệt Thiên đi ra nghênh tiếp nhưng ý niệm trong đầu nhanh chóng được bỏ qua, như vậy quá vũ nhục đối phương rồi.

"Để ta đến đánh với ngươi."

Diệp Trần đứng chắp tay.

"Một quyền, chỉ cần ngươi có thể tiếp được của ta một quyền, Kim Sa bộ lạc từ nay về sau sẽ quy thuận Vĩnh Hằng bộ lạc."

Gã đầu lĩnh Kim Sa bộ lạc bên ngoài thì tỏ ra thô bạo nhưng bên trong lòng thì không còn cuồng bạo nữa, dưới mắt hắn, số lượng Chí Tôn của Vĩnh Hằng bộ lạc đã nhiều hơn so với bọn hắn, nếu quần chiến xảy ra thì khẳng định không thắng mà chỉ có bại, cho nên hắn mới lấy lui làm tiến, quyết định đơn đả độc đấu.

Phảng phất như một tòa Thái Cổ Đại Sơn đang lao đi, đầu lĩnh Kim Sa bộ lạc điên cuồng hét lên rồi tung một quyền oanh hướng Diệp Trần, một quyền này sáng chói, quyền kình chưa tới nhưng quyền phong đã đến, sự khủng bố của nó như muốn đem cả đại địa chấn nát, kịch liệt xoay tròn.

"Đúng rồi, là một sơ đẳng Siêu cấp Chí Tôn!"

Diệp Trần cũng tung ra một quyền.

Hai quyền chạm nhau, Diệp Trần không chút sứt mẻ, nhưng đầu lĩnh Kim Sa bộ lạc miệng phun đầy máu tươi, bay rớt ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1570: Bá Kiếm Thức

Cứ như vậy, Kim Sa bộ lạc đã triệt để quy thuận Vĩnh Hằng bộ lạc, và Vĩnh Hằng bộ lạc thoáng cái đã trở thành bộ lạc Nhị cấp, có được 4850 gia đình, chỉ còn thiếu 150 hộ nữa thì sẽ có thể chính thức trở thành bộ lạc Tam cấp rồi.

Ngày hôm đó, Diệp Trần tu luyện kiếm pháp ở trong sân, hắn trở thành Chí Tôn đã nhiều ngày rồi, nhưng Ngũ Hành Kiếm Pháp vẫn một mực không thể đại thành, đây cũng là vì sao hắn không cách nào tiến thêm một bước để trở thành tồn tại ngang hàng với Chân Vũ Chí Tôn cùng với Thiên Ma Tôn. Hai người này, dù là không có Thánh khí trong tay thì cũng là cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn, trong khi Diệp Trần không có Thánh khí Thiên kiếm thì chỉ là trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn mà thôi, kém hẳn một cấp độ.

"Tinh túy võ học của Tam Giới Chí Tôn tuy đem lại cho ta rất nhiều lợi ích, kiếm pháp đột nhiên tăng mạnh, nhưng người khác cuối cùng vẫn là người khác, mình chỉ có thể tham khảo chứ không thể sao chép toàn bộ được. Để luyện Ngũ Hành Kiếm Pháp đến đại thành thì phải có thứ gì đó mới mẻ dẫn dắt mình, hoặc là giống như Chân Vũ Chí Tôn dùng tuế nguyệt để tích lũy, nhưng dạng này thực sự quá chậm rồi."

Diệp Trần nhíu mày căng thẳng, đã đạt đến cảnh giới này của hắn, muốn tiến bộ thêm nữa là vô cùng khó khăn, điều duy nhất có nắm chắc trước mắt chính là làm cho Linh khu tăng lên, thế nhưng lại không tìm thấy được các thiên tài địa bảo trân quý, đó cũng là không tốt rồi.

Cạch cạch cạch!

Tiếng gõ cửa từ ngoài sân nhỏ truyền đến.

"Mời vào !"

Diệp Trần tùy ý nói.

Người đi vào chính là Kim Bá, vị đầu lĩnh của Kim Sa bộ lạc, "Tôn Giả!" Kim Bá cung kính nói.

Vĩnh Hằng bộ lạc có thể không có lão thôn trưởng, có thể không có bất kỳ người quan trọng nào, nhưng lại không thể không có Tôn Giả, càng ở chung với Diệp Trần càng lâu, Kim Bá càng cảm giác được Diệp Trần cường đại đến mức nào.

"Có chuyện gì không?"

Diệp Trần hỏi.

Kim Bá cười nhẹ một tiếng, "Là ta muốn tặng cho Tôn Giả một món bảo vật."

"Bảo vật?" Diệp Trần cẩn thận đánh giá Kim Bá, "Là bảo vật gì vậy ?" Kim Bá là một người phóng khoáng bá khí, đối với quyền lực thập phần coi trọng. Diệp Trần xem chừng, đối phương là muốn tạo mối quan hệ tốt với mình, chờ sau khi Vĩnh Hằng bộ lạc phát triển trở thành một bộ lạc cường đại, sẽ có thể xin được một chức vị tốt.

"Tôn Giả, mời xem."

Kim Bá cũng không thừa nước đục thả câu, từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra một khối đá hình vuông to gần nửa mét. Hòn đá này có màu xám trắng, các cạnh của nó cũng không thẳng, trông như là một mảnh vụn gãy ra từ một khối thạch bích hoàn chỉnh vậy. Diệp Trần vốn không muốn để ý đến, nhưng sau một khắc, sắc mặt của hắn đã thay đổi. Hòn đá này không có gì đặc thù cả, chỉ là một hòn đá khá cứng rắn mà thôi, nhưng trên thượng diện của nó lại có một chữ 'Bá', cái chữ này “bá” hệt như vật sống vậy, làm cho người ta có một loại cảm giá Bá khí khôn cùng. Chỉ vừa nhìn thoáng qua, tâm thần Diệp Trần tựu đã bị trùng kích mãnh liệt.

Diệp Trần thần sắc biến hóa, tự nhiên không thể gạt được Kim Bá, hai tay nâng hòn đá, Kim Bá cung kính nói: "Vật này hiến tặng cho Tôn Giả."

"Vật này ngươi lấy được từ đâu vậy?" Diệp Trần tiếp nhận hòn đá, hỏi.

Thu hồi hai tay, Kim Bá trả lời: "Vài ngàn năm trước, tại vùng trung bộ của Hoang Thần Đại Lục có một dãy núi dài vô tận, khi đó có người phát hiện ra một bộ thạch bích ở trong đó, trên thạch bích có viết một quyển thư pháp, và cũng bởi vì cái thạch bích này mà có hơn mười bộ lạc cường đại phát sinh đại chiến với nhau. Cuối cùng, tấm thạch bích bị nghiền nát thành trăm ngàn khối, không còn nguyên vẹn nữa, ta đã may mắn lấy được một khối trong đó. Khi nhìn chữ “bá” trên mặt đá, võ học của ta đột nhiên tăng mạnh, cho nên ta cho rằng cái quyển thư pháp này khẳng định không phải là do người bình thường ghi lại, có lẽ là của một Truyền Kỳ Chí Tôn đấy."

Đâu chỉ là Truyền Kỳ Chí Tôn, chỉ cần chứng kiến cái chữ “bá” này. Diệp Trần đã biết rõ, chủ nhân của quyển thư pháp này tuyệt đối không đơn giản chỉ là một Truyền Kỳ Chí Tôn như vậy, có rất lớn có thể là một Bán Thần, bởi vì từ trong chữ “bá” này, Diệp Trần thấy được vô số loại khả năng, Truyền Kỳ Chí Tôn ở chỗ “tinh”, Bán Thần ở chỗ “bác”, cái gọi là “bác” cũng không phải có ý là “hỗn tạp” mà là “không tinh”, đồng thời cũng là “tinh thông” đấy.

"Tốt lắm, thứ này ta nhận, về sau có chuyện gì cứ tới tìm ta."

Diệp Trần nói ra.

"Tôn Giả có thể ưa thích là tốt rồi, Kim Bá cũng không có yêu cầu gì."

Kim Bá nhìn bề ngoài thì tục tằng Bá khí, nhưng kỳ thật trong nội tâm lại thập phần tinh tế tỉ mỉ, hắn chỉ hy vọng Diệp Trần đối với hắn có một ấn tượng tốt, cái này so bất kỳ điều gì cũng đều trọng yếu hơn.

Đợi sau khi Kim Bá ly khai, Diệp Trần cẩn thận quan sát chữ “bá”trên hòn đá.

Bất tri bất giác, tâm thần Diệp Trần đã tiến vào trong một cái không gian kỳ dị, trong không gian này có một cái bóng đang thi triển từng bộ kiếm pháp một, và tất cả những kiếm pháp này đều không giống nhau, nhưng có một điểm giống duy nhất, đó chính là “Bá khí”.

Thật lâu sau, tâm thần Diệp Trần rời khỏi không gian kỳ dị.

"Chữ “bá” này thật lợi hại!"

Một chữ “bá” vô cùng đơn giản lại có thể để cho Diệp Trần biết được cái gì là “bá đạo”, cái gì là “Bá khí”. Sự Bá khí của Kim Bá trước mặt chữ “bá” này, quả thực chỉ là trò chơi cho con nít mà thôi, Diệp Trần chưa từng thấy qua có người nào Bá khí vượt qua cái chữ “bá” này.

"Có lẽ, đoán chừng cái chữ “bá” này có thể giúp cho ta sáng tạo ra một chiêu Đại thành Vô Thượng kiếm chiêu."

Kiếm chiêu và kiếm pháp là hai thứ khác nhau, kiếm chiêu chỉ là một chiêu, còn kiếm pháp là cả một bộ kiếm hoàn chỉnh, có thể nói là bác đại tinh thâm hơn nhiều so với một kiếm chiêu đơn lẻ. Chỉ cần Ngũ Hành Kiếm Pháp đạt đến đại thành, như vậy nếu dùng Ngũ Hành áo nghĩa làm căn bản thì trên danh nghĩa, toàn bộ kiếm chiêu đều có thể tu luyện đến đại thành rồi, khi đó uy lực sẽ đại tăng. Tuy nhiên, khả năng tu luyện toàn bộ kiếm chiêu đạt đến đại thành cũng không phải dễ dàng.

Mặc dù như thế, cõi lòng Diệp Trần cũng đầy hi vọng, một chiêu đại thành Vô Thượng kiếm chiêu thôi cũng có thể giúp cho chiến lực của hắn đại tăng.

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Diệp Trần đối với việc nghiên cứu chữ “bá” kia càng ngày càng sâu sắc hơn.

"Trong các kiếm chiêu mà ta sở hữu, xem ra chỉ có Ngũ Hành trảm là phù hợp với chữ “bá” này nhất."

Nếu chỉ dựa vào một chữ “bá” mà sáng tạo một kiếm chiêu thì sẽ hao

phí thời gian rất nhiều, không bằng đem những tinh túy trong nó dung nhập vào trong Ngũ Hành Trảm, tắc thì sẽ bớt được rất nhiều việc, không chỉ vậy, Diệp Trần còn muốn đem cả hai dung hợp thành một thể thống nhất.

Một tháng sau, bên cạnh hồ nước ở phụ cận Vĩnh Hằng bộ lạc, Diệp Trần đang diễn luyện kiếm chiêu, còn Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương Liệt Thiên đang săn bắt thủy sinh hung thú.

"Khai!"

Kiếm Thế bá đạo không ngừng tăng cường, lúc gia tăng đến trạng thái cực hạn thì Diệp Trần chém ra một kiếm về hướng hồ nước

Xoẹtttt!

Trong hồ nước lập tức bị xuất hiện một vết kiếm dài đến hơn mười dặm, sâu hơn trăm mét, “rầm rầm”, bọt nước văng khắp nơi, tất cả thủy sinh hung thú tại nơi đó bị chấn bay ra ngoài, nhiều con bị hóa thành bùn máu tại chỗ.

Liệt Thiên lại càng hoảng sợ hơn, nó vội vàng lui về phía sau.

Hoang Thần Đại Lục không giống với ngoại giới, từng cọng cây ngọn cỏ và đất đá nơi đây đều cứng rắn vô cùng, lúc bình thường, Diệp Trần chỉ có thể chém ra một vết kiếm dài vài dặm trong hồ nước cũng đã là không tệ rồi.

"Cuối cùng đã có thể dung hợp Ngũ Hành trảm và tinh túy của chữ “bá”, ta goi nó là Bá Kiếm Thức vậy !"

Bá Kiếm thức không chỉ có bá khí, mà trọng yếu hơn là, Bá Kiếm thức có thể đem Ngũ Hành áo nghĩa biến thành một cỗ lực lượng vô kiên bất tồi. Ngũ Hành Kiếm Pháp của Diệp Trần mặc dù vẫn chưa đại thành, nhưng Bá Kiếm thức thì đã đại thành, cũng như “đi theo đường tắt” vậy.

"Chỉ mới một chữ “bá” mà tựu đã để cho ta có thể sáng tạo ra Bá Kiếm thức, không biết ngày đó trên bia thư pháp có bao nhiêu chữ, nếu như có thể hiểu được cả quyển thư pháp đó thì võ học trong ta sẽ cao minh đến mức nào

chứ ?."

Bá Kiếm thức quá cường đại, làm cho Diệp Trần biết rõ, quyển thư pháp trên thạch bích trân quý đến mức nào, phải biết rằng trong một quyển sách thư pháp, ít nhất cũng có mười mấy chữ, nói không chừng có đến mấy trăm chữ. Vậy mà chỉ mới một chữ thôi mà đã lợi hại như vậy, nếu có mười mấy hay mấy trăm chữ thì sẽ cao minh đến thế nào, Diệp Trần nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

"Ta lại có thêm một lý do để cho Vĩnh Hằng bộ lạc cường đại lên rồi."

Diệp Trần muốn có được tấm thạch bích nguyên vẹn, nhưng đó là không có khả năng, bởi nó quá mức hiếm có, dù là có thêm một chữ nữa thôi cũng là rất tốt rồi, mà muốn đạt được những chữ này, tất nhiên là hắn phải chinh phục bộ lạc đang cất giữ nó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1571: Cô Gái Thần Bí

Nửa tháng sau, Vĩnh Hằng Bộ Lạc đã trở thành bộ lạc Tam cấp sau khi một thôn làng có tên là Thanh Thạch Thôn gia nhập vào, cái thôn này vốn có hai vị Chí Tôn nhưng trong lúc lên núi săn bắn thì đã chết mất một vị. Vị Chí Tôn còn lại cảm giác được thôn của mình rất khó trụ vững, liền suất lĩnh thôn dân gia nhập vào Vĩnh Hằng Bộ Lạc, như vậy ít nhất về sau không cần phiền não vì không có thịt để ăn nữa.

Trong lúc này, cũng không ít thám tử các bộ lạc khác đã phát hiện ra sự tồn tại của Vĩnh Hằng Bộ Lạc. Vốn dĩ, Hoang Thần đại lục rất hoang vắng cộng thêm Hoang Thần pháp tắc bao phủ nên phạm vi lan tỏa linh hồn lực là có hạn, vì vậy muốn vẽ địa đồ thì phải phái người dò xét bốn phía. Riêng Vĩnh Hằng Bộ Lạc thì có một đội chuyên phụ trách việc dò xét cùng với vẽ địa đồ. Đội ngũ này được gọi là Thám Tử Đội do hai vị Chí Tôn thống lĩnh.

Trên tấm địa đồ mới nhất do Vĩnh Hằng Bộ Lạc vẽ ra có cả thảy bốn bộ lạc, mà tại trung tâm chính là Vĩnh Hằng Bộ Lạc, ở phía Bắc chính là Tam cấp bộ lạc Thiết Giáp bộ lạc, phía nam chính là Tam cấp bộ lạc Phi Điểu bộ lạc, cùng với nhị cấp bộ lạc Thanh Mộc bộ lạc ở phía Đông Bắc. Trong đó bộ lạc Thiết Giáp cách Bộ Lạc Vĩnh Hằng là gần nhất, còn Phi Điểu bộ lạc thì có hơi chút xa hơn, còn xa nhất là Thanh Mộc bộ lạc, đại khái là gấp đôi lộ trình đến Thiết Giáp bộ lạc. Bất quá Thanh Mộc bộ lạc cùng Thiết Giáp bộ lạc ngược lại khá gần nhau.

Diệp Trần không vội tấn công thu nạp mấy bộ lạc này, đối với hắn mà nói là chuyện rất dễ dàng nên không cần phải vội vả như vậy. Khoảng thời gian này, hắn một mực ở đây cảm ngộ võ đạo ý chí trong chữ 'Bá', đây là võ đạo ý chí bán thần đã đạt đến cửu giai. Hủy diệt kiếm ý cùng Bất Hủ kiếm ý của hắn đều là bát giai đỉnh phong, khoảng cách đến cửu giai bất quá chỉ còn một bước ngắn, nói không chừng liền có thể tìm ra một con đường thông lên

tới cửu giai.

. . .

Trên bầu trời, một đạo thân ảnh nhẹ nhàng bay đi với một tốc độ nhanh đến khó có thể tưởng tượng nổi.

"Lĩnh ngộ chữ "Hành" rõ ràng đã giúp cho tốc độ của ta tăng lên nhiều như vậy, nghe phụ thân nói, người ghi lại bộ thư pháp này là một bán thần. Xem ra là sự thật rồi."

Khi đi ngang qua một ngọn núi, thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống. Đây là một cô gái xinh đẹp có độ tuổi chừng hai mươi, hai mắt nàng to tròn, hiện lên một vẻ tinh quái, vừa nhìn vào đã nhận ra một sự điêu ngoa bốc đồng. Cái loại tướng mạo này như thể không sợ trời, không sợ đất vậy nhưng nhìn vào khí tức kia cũng có thể đoán ra là một siêu cấp Chí Tôn. Trong mơ hồ còn lộ ra một tia khí chất tôn quý bao quát cả thiên hạ, khí chất này chỉ có thể là một người có thân phận cao quý mới có được.

"Đã đuổi theo nhiều ngày như vậy rồi, nghỉ ngơi một chút trước đã” .

Cô gái lấy từ trong trữ vật Linh giới ra một sân nhỏ rất đẹp và tinh sảo, trong sân mơ hồ có ánh sáng lung linh tỏa ra. Sau đó, cô gái tiến vào trong sân.

Đêm xuống.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ mạnh truyền đến, cô gái bước ra khỏi phòng xem chuyện gì đang xảy ra bên ngoài, hóa ra là một con Chí Tôn cấp hung thú muốn tấn công vào sân nhưng lại bị chấn ngược đến đầu váng mắt hoa, nàng không khỏi cười nói: "Cái khuông viên này là do cha ta tự mình bố trí Thập Bát Trọng trận pháp. Mỗi một trọng trận pháp thôi cũng có thể phòng ngự công kích của một gã truyền kỳ Chí Tôn trong thời gian rất lâu, nếu muốn phá vỡ hoàn toàn thì một truyền kỳ Chí Tôn bình thường tối thiểu phải điên cuồng

tấn công liên tục trong suốt một hai tháng đấy."

Nếu có người nghe được lời của cô gái nói, nhất định sẽ trợn mắt cả kinh. Thập Bát Trọng trận pháp là gì mà mỗi một trọng đều có thể phòng ngự một gã truyền kỳ Chí Tôn tấn công trong thời gian rất lâu ? Chẳng lẽ phụ thân của cô gái này là một truyền kỳ Chí Tôn? Hơn nữa đây có thể là một truyền kỳ Chí Tôn tinh thông trận pháp hoặc là Trung đẳng thậm chí Cao đẳng truyền kỳ Chí Tôn?

"Được rồi, đã bị đánh thức thì ta cứ lĩnh ngộ trước một thoáng về chữ 'Phá' này đã !"

Lấy ra một khối đá có chứa chữ 'Phá', tâm thần cô gái tiến vào trong không gian kỳ dị.

Hôm sau, cô gái lại thu hồi cái sân nhỏ rồi tiếp tục bay đi.

"Cấp năm bộ lạc quá cường đại, ta khẳng định không phải là đối thủ của họ, số lượng Chí Tôn bên trong ít nhất cũng có đến sáu bảy trăm vị, siêu cấp Chí Tôn đoán chừng cũng có không ít, ta nên bỏ qua đi."

"Tứ cấp bộ lạc cũng có chừng 200 đến 300 vị Chí Tôn, phòng ngự của ta cũng không tính là quá cao, như vậy là quá mạo hiểm rồi."

"Vẫn còn một điểm tấn công an toàn hơn là các Tam cấp bộ lạc, được rồi, chỉ cần chiếm được một cái thì thế lực của mình có thể tấn thăng từ Tam cấp lên tới tứ cấp thậm chí cấp năm."

Mỗi lần đi qua một bộ lạc, cô gái đều tính toán như vậy, đợi đến khi các cao thủ trong bộ lạc đuổi ra đến thì cô gái đã sớm biến mất vô tung vô ảnh rồi.

Ngày hôm đó, cô gái đã đi tới bên cạnh Thiết Giáp bộ lạc.

"Chính là bộ lạc này đây!"

Cô gái rút Nguyệt Nha Loan Đao ra, cao giọng nói: "Ai là đầu lĩnh, mau ra đây đầu hàng đi, ta muốn thu phục cái bộ lạc này."

Nói xong nàng chém một đao về phía Thiết Giáp bộ lạc, đao thế bá đạo như chẻ tre công phá mấy chục tầng trận pháp, thiếu chút nữa đã xé rách toàn bộ trận pháp của Thiết Giáp bộ lạc rồi.

Đang chuẩn bị đi ra thì đầu lĩnh cùng với chúng Chí Tôn của Thiết Giáp bộ lạc da đầu run lên, từ đâu lại đến một tiểu sát tinh như vậy, rõ ràng có thể dùng một đao phá vỡ nhiều tầng trận pháp như vậy, cái này tối thiểu phải là thực lực cao đẳng siêu cấp Chí Tôn.

"Thiết Hà, Thiết Sơn, chúng ta cùng ra nghênh chiến."

Đầu lĩnh Thiết Giáp bộ lạc là một gã hắc y lão giả, đi theo hắn ra nghênh chiến chính là hai gã đại hán hùng tráng. Khí tức ba người này đều là cấp bậc siêu cấp Chí Tôn.

"Không có ý định đầu hàng sao? Cũng tốt trên đường đi ta cũng khác buồn bực rồi."

Cô gái kích động.

Thiết Nhạc - đầu lĩnh Thiết Giáp bộ lạc, chỉ về phía địch nhân, hít sâu một hơi rồi hơi cao giọng nói: "Ta chính là đầu lĩnh Thiết Giáp bộ lạc, thức thời mà nói, ngươi mau mau ly khai khỏi đây, nếu không là tự gánh lấy hậu quả đấy."

Đối phương mặc dù là cao đẳng siêu cấp Chí Tôn nhưng Thiết Nhạc cũng là trung đẳng siêu cấp Chí Tôn, hơn nữa còn có hai gã sơ đẳng siêu cấp Chí Tôn tháp tùng, như vậy vẫn có thể đánh với đối thủ một trận đấy.

"Đừng xàm ngôn nữa, xem đao của ta đây!"

Cô gái chém một đao về phía Thiết Nhạc, ánh đao màu xanh biếc lao đi nhanh như chớp.

"Nhanh quá!"

Thiết Nhạc vội vàng giơ tấm khiên trong tay lên đỡ chiêu, tấm khiên này là một vũ khí Chí Tôn, có thể dùng để phòng ngự, cũng có thể dùng để công kích.

“Ầm” một tiếng, hỏa tinh văng khắp nơi. Thiết Nhạc loạng choạng rút lui mấy chục bước, thiếu chút nữa té ngã "Cùng tiến lên." Thiết Nhạc hét lên, ở rìa tấm chắn liền bật ra từng dãy răng cưa, hắn lập tức phóng tấm chắn về phía cô gái.

Đối mặt ba người vây công, cô gái chỉ khẽ động đôi chân liền biến mất vô tung vô ảnh, lúc xuất hiện lần nữa thì đã đến đằng sau Thiết Sơn, sống đao quét qua làm Thiết Sơn miệng phun đầy máu tươi mà bay rớt ra ngoài. Ngay sau đó Thiết Hà cũng bị thân pháp xuất quỷ nhập thần của cô gái làm mê hoặc, cuối cùng bị trúng một chuôi đao vào cằm.

"Đây là loại tốc độ di chuyển gì vậy chứ?"

Thiết Nhạc như thế nào lại nhìn không ra tốc độ di chuyển của cô gái vô cùng nhanh. Khi tốc độ của đối phương nhanh đến một cảnh giới nhất định thì dù cho ngươi có thực lực cao hơn thì cũng vô dụng, trừ phi phòng ngự bản thân rất cao.

"Còn không đầu hàng, các ngươi thật muốn ta dùng toàn lực để đánh sao?"

Cô gái giơ Nguyệt Nha Loan Đao chỉ về Thiết Nhạc quát.

Thiết Nhạc sắc mặt biến ảo mấy lần, cuối cùng hắn phải đối mặt với sự thật, rất hiển nhiên đối phương vẫn chưa thật sự ra tay, nếu đánh thật thì hậu quả khó liệu được rồi. Thiết Giáp bộ lạc Chí Tôn mặc dù nhiều nhưng đại đa số là bình thường Chí Tôn cả, nếu liều chết thì Thiết Giáp bộ lạc có lẽ có thể đánh lui được đối phương nhưng Thiết Giáp bộ lạc sẽ gặp phải tổn thất không nhỏ, nhất định về sau sẽ rất khó chống lại các Tam cấp bộ lạc khác.

Nếu đã như thế thì còn không bằng đầu hàng, nhưng đầu hàng rồi thì thân phận và địa vị của hắn sẽ thấp hơn rất nhiều.

Gặp đối phương đầu hàng, cô gái gật gật đầu như kiểu đang dạy một đứa trẻ nhỏ vậy "Yên tâm, ta sẽ không đoạt lấy vị trí đầu lĩnh của ngươi, chỉ cần giao cho ta một vị trí đương đương với Tôn Giả là được rồi, ta có thể giúp ngươi đem Thiết Giáp bộ lạc tấn phong tới tứ cấp, thậm chí ngũ cấp."

. . .

Trong đại điện của Thiết Giáp bộ lạc.

Thiết Nhạc cầm ra một bộ địa đồ nói với cô gái: "Tôn Giả, xung quanh Thiết Giáp bộ lạc có ba bộ lạc khác, theo thứ tự là Thanh Mộc bộ lạc, Vĩnh Hằng Bộ Lạc, Huyết Ẩm Bộ Lạc. Trong đó Thanh Mộc bộ lạc là có đẳng cấp thấp nhất, là cấp hai. Kế đến là Tam cấp Vĩnh Hằng Bộ Lạc và Huyết Ẩm Bộ Lạc cũng là Tam cấp."

"Vậy trước tiên ta ra tay với Thanh Mộc bộ lạc, sau đó lại chinh phục Vĩnh Hằng Bộ Lạc cùng Huyết Ẩm Bộ Lạc."

Cô gái nhìn thoáng qua, nói ra.

. . .

"Tôn Giả, có nhiều binh sĩ Thiết Giáp bộ lạc xuất phát về hướng Thanh Mộc bộ lạc."

Thám tử Vĩnh Hằng Bộ Lạc truyền tin tức đến.

"Nhanh như vậy sao ? Chẳng lẽ hắn không sợ chúng ta tấn công hắn?"

Diệp Trần mặt lộ vẻ suy tư, kỳ thật một mình hắn cũng có thể tấn công một Tam cấp bộ lạc, thậm chí là tứ cấp bộ lạc cũng không nhất định có thể ngăn cản hắn.

"Trước tiên, chúng ta nên chinh phục Phi Điểu bộ lạc trước."

Gặp phải loại tình huống này, Vĩnh Hằng Bộ Lạc phải chuẩn bị sẵn sàng để phòng ngừa vạn nhất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1572: Nhân Giới Sát Quyền

Phi Điểu bộ lạc cũng tương đồng như Vĩnh Hằng bộ lạc, chỉ có hai vị siêu cấp chí tôn, một vị là trung đẳng siêu cấp chí tôn, một vị là sơ đẳng siêu cấp chí tôn, theo thứ tự là đầu lĩnh cùng Đại trưởng lão.

"Bẩm báo, Vĩnh Hằng bộ lạc đang tấn công tới đây!"

Trong đại điện Phi Điểu bộ lạc, một tên thám tử xông vào thông báo.

"Rốt cục cũng đã tấn công tới, mọi người chuẩn bị sẵn sàng, toàn lực chống đỡ Vĩnh Hằng bộ lạc, hôm nay nếu không phải chúng ta chinh phục Vĩnh Hằng bộ lạc thì chính là Vĩnh Hằng bộ lạc chinh phục chúng ta."

Đầu lĩnh Phi Điểu bộ lạc là một phụ nữ trung niên đầy uy quyền.

"Đến hay lắm, nếu có thể chinh phục được Vĩnh Hằng bộ lạc thì Phi Điểu bộ lạc chúng ta liền có thể phi một nước mà trở thành bộ lạc tứ cấp rồi."

Đại trưởng lão Phi Điểu bộ lạc cười vang nói.

. . .

Tại khu vực cách Phi Điểu bộ lạc không xa, Diệp Trần cùng lão thôn trưởng dẫn đầu đoàn quân Vĩnh Hằng bộ lạc hướng về phía Phi Điểu bộ lạc với tốc độ khá nhanh.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đã đứng ở vùng phụ cận Phi Điểu bộ lạc.

" Vĩnh Hằng bộ lạc các ngươi thật là lớn gan, mới trở thành bộ lạc cấp ba không bao nhiêu tháng ngày mà liền dám tấn công Phi Điểu bộ lạc ta,

thực sự là không biết trời cao đất rộng là gì."

Đại trưởng lão Phi Điểu bộ lạc lớn tiếng nói.

Bên này Vĩnh Hằng bộ lạc, Kim Phách trả lời: "Nếu không phải Tôn giả của Vĩnh Hằng bộ lạc chúng ta từ tâm thì Phi Điểu bộ lạc các ngươi từ sớm đã không còn tồn tại nữa rồi, hiện tại còn không mau đầu hàng, đừng lãng phí thời gian của Tôn giả chúng ta."

"Ngông cuồng, gọi Tôn giả của các ngươi ra đây, Cao Điền ta sẽ cùng nhất quyết cao thấp với hắn."

Đại trưởng lão Phi Điểu bộ lạc có tên gọi là Cao Điền.

"Bằng vào ngươi thì không xứng đáng rồi, để Kim Phách ta gặp ngươi là đủ."

Kim Phách thân hình lóe lên rồi xuất hiện ở trên dãi đất trống phía trước.

Trong cuộc chiến giữa các bộ lạc, hoặc là yêu chiến, hoặc là quần chiến, hoặc là đầu lĩnh cùng đầu lĩnh đại chiến, các tình huống sẽ bất đồng nhau vì vậy hình thức đại chiến cũng khác nhau, đôi bên thường chọn cách tốt nhất để giải quyết.

"Ngươi không xứng đánh với ta!"

Cao Điền dùng một lực lượng có thể phiên giang đào hải, đánh một chưởng về phía Kim Phách.

Bành bành bành bành bành bành. . .

Hai người đều là sơ đẳng siêu cấp chí tôn, thực lực bên tám lạng, người nửa cân, sau năm trăm hiệp ác đấu, Kim Phách chung quy nhỉnh hơn một chút, nên có thể tung một quyền đánh bay Cao Điền. Đương nhiên, cùng cấp độ với nhau, muốn gây thương tổn cho đối phương cũng khó khăn chứ đừng nói chi là đánh chết, Cao Điền lau lau khoé miệng dính đầy máu tươi, hắn

vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

"Cao Điền, được rồi."

"Kim Phách, lui ra!"

Nhưng vào lúc này, đầu lĩnh Phi Điểu bộ lạc cùng Diệp Trần đồng thời lên tiếng.

Cao Điền không cam lòng lui xuống, còn Kim Phách nhếch miệng nở nụ cười, cũng trở về đến trận doanh của Vĩnh Hằng bộ lạc.

"Ta là Diệp Trần, Tôn giả của Vĩnh Hằng bộ lạc, nếu ngươi có thể ngăn cản của ta một quyền thì Vĩnh Hằng bộ lạc lập tức lui lại."

Chậm rãi đi ra phía trước, Diệp Trần nói với đầu lĩnh Phi Điểu bộ lạc.

"Một quyền sao?"

Đầu lĩnh Phi Điểu bộ lạc trên mặt loé lên một tia không cam lòng, nàng là trung đẳng siêu cấp chí tôn, cao đẳng siêu cấp chí tôn bình thường cũng không dám nói có thể một quyền đánh bại nàng, thật không biết là đối phương quá ngông cuồng, hay là không có tri thức đây.

"Đầu lĩnh Phi Điểu bộ lạc, Cao Vũ, thỉnh giáo."

Cao Vũ vô thanh vô tức bước về phía trước vài bước, nhưng chính vài bước chân này đã làm cho Kim Phách phải thay đổi sắc mặt, kể cả đám người lão thôn trưởng cũng trở nên mờ mịt không phân biệt rõ ràng nữa. Vài bước này của Cao Vũ phảng phất như có hàng trăm hàng ngàn người bước đi chồng chất lên nhau, khi chân đối phương chưa chạm xuống đất thì địch nhân căn bản không biết đối phương di động thế nào, và cuối cùng sẽ xuất hiện tại phương hướng nào. Nói chung, vài bước này lại tồn tại vô số khả năng, một trung đẳng siêu cấp chí tôn bình thường mà đối đầu với nàng, phỏng chừng sau một chiêu là sẽ thua dưới tay nàng. Đương nhiên, chỉ là bị đánh bại chứ không phải là bị đánh giết, cùng cấp độ với nhau, muốn đánh

giết đối phương là không thể nào.

"Thân pháp đúng là rất hảo huyền ảo!"

Diệp Trần tròng mắt hơi híp lại, khẽ gật đầu.

"Xong chưa ?"

Hai tay Diệp Trần chắp ở sau lưng, hỏi.

"Đã sớm chuẩn bị xong rồi." Cao Vũ cũng đang đánh giá Diệp Trần, nàng nhìn ra được, khí tức Diệp Trần thâm thúy khó lường, bất quá đối với việc ngăn cả một quyền thì nàng vẫn có tự tin rất lớn.

"Đã như vậy thì phải cẩn thận rồi."

Diệp Trần đưa tay phải ra, nắm thành quả đấm, "Tiếp quyền!"

Thân thể vẫn không nhúc nhích, Diệp Trần vung ra quyền thế, sau một khắc, tầng tầng lớp lớp quyền kình tỏa ra như Thiên Nữ Tán Hoa, bao phủ về hướng Cao Vũ với tốc độ cực nhanh.

Ánh mắt Cao Vũ trở nên ngưng trọng, thân thể nhanh chóng né tránh qua lại làm trong hư không xuất hiện ra vô số thân ảnh của nàng, mỗi một cái đều trông như một con phi điểu vậy, những phi điểu hư ảnh này né tránh quyền kình theo những góc độ không thể tưởng tượng nổi, bằng mắt thường cũng có thể thấy chúng sắp né tránh được hết thảy quyền kình rồi.

Diệp Trần khóe miệng hiện lên một vẻ tươi cười.

Bỗng nhiên, hết thảy quyền kình hóa thành một thể duy nhất rồi đánh trúng vào trên một thân ảnh Cao Vũ.

Phốc!

Cao Vũ bị trúng chiêu, liền phun ra một ngụm máu tươi, bay rớt ra ngoài, đây đúng là chân thân của nàng.

"Ngươi là làm sao có thể thấy được chứ?"

Cao Vũ mang một vẻ mặt không thể tin tưởng, hỏi.

"Biến hóa của ngươi đối với ta mà nói là quá đơn giản."

“Hơn nữa quyền pháp này của ta chính là Nhân Giới sát quyền của Tam Giới Chí Tôn, ngoại trừ sát khí và uy lực không quá mạnh, những cái khác không là gì đối với Nhân Giới sát quyền cả.”

"Bội phục, từ nay về sau đã không còn Phi Điểu bộ lạc nữa." Cao Vũ cay đắng nói.

"Đầu lĩnh!"

Cao Điền cuống lên.

Cao Vũ lắc lắc đầu, "Chênh lệch rất rõ ràng, ngươi vẫn không nhìn ra được sao?"

Chinh phục Phi Điểu bộ lạc rất thuận lợi, sau khi đem phòng ốc tại Phi Điểu bộ lạc thu vào, mọi người hợp thành một thể thống nhất rồi trở về Vĩnh Hằng bộ lạc.

Phi Điểu bộ lạc tổng cộng có 6500 gia đình, thêm vào Vĩnh Hằng bộ lạc năm ngàn hộ, tổng cộng là 11,500 hộ, như vậy Vĩnh Hằng bộ lạc đã chính thức trở thành bộ lạc tứ cấp rồi.

Trái ngược với số nhân khẩu biến hóa, số lượng chí tôn tăng nhanh đã để cho thực lực của Vĩnh Hằng bộ lạc tăng mạnh.

Phi Điểu bộ lạc có bảy mươi lăm vị chí tôn, Vĩnh Hằng bộ lạc là bảy mươi vị, gộp lại đạt đến 145 vị, trong đó có bốn siêu cấp chí tôn, cường đại chí tôn có ba mươi mốt vị, chí tôn bình thường có 110 vị.

Nhiều chí tôn như vậy, nếu như có thể ra đến ngoại giới thì tuyệt đối là một cỗ lực lượng không gì địch nổi, nhưng đáng tiếc, Hoang Thần Đại Lục

đã bị Hoang thần pháp tắc bao phủ nên người Hoang tộc vĩnh viễn không cách nào rời khỏi Hoang Thần Đại Lục được. Ngay cả người ngoại giới muốn rời khỏi cũng đều “thiên nan vạn nan”, Diệp Trần suy đoán, Hoang Thần Đại Lục có thể sinh ra nhiều chí tôn như vậy, hẳn là có mối quan hệ cùng Hoang thần pháp tắc, dù sao điều này là vi phạm với lẽ thường rồi.

Không ai biết được ý nghĩa tồn tại của Hoang Thần Đại Lục, e rằng chỉ có các thần linh cùng Hoang thần mới biết được mà thôi.

Sau khi được xây dựng thêm, Vĩnh Hằng bộ lạc nhìn qua đã trông như một thành thị nhỏ, bên trong có những con đường rộng rãi, những kiến trúc cao thấp chập trùng, cùng với quảng trường ở giữa bộ lạc, cái gì cần có đều có cả, trong bộ lạc cũng có những cửa hàng đơn giản, nhiều người sinh sống, hoàn cảnh xã hội sẽ càng ngày phức tạp hơn, đây là một quá trình tiến bộ.

. . .

Thiết Giáp bộ lạc.

"Cái gì, tại thời điểm chúng ta chinh phục Thanh Mộc bộ lạc, Vĩnh Hằng bộ lạc đã chinh phục Phi Điểu bộ lạc sao, làm sao có khả năng nhanh như vậy chứ?" Nghe được thám tử đến báo tin, đầu lĩnh Thiết Giáp bộ lạc Thiết Nhạc trừng mắt lên.

Thám tử cúi đầu nói: "Chính xác vô cùng, ta còn thấy cả đầu lĩnh Cao Vũ của Phi Điểu bộ lạc nữa."

"Ha ha, xem ra Vĩnh Hằng bộ lạc cũng không đơn giản, nói không chừng bên trong còn có một cao thủ, một cao thủ vô cùng cường đại đang trấn thủ, bằng không thì một bộ lạc cấp ba bình thường sẽ không thể nào trong thời gian ngắn như vậy mà bị một bộ lạc cấp ba khác chinh phục được." Nữ tử cắn một miếng trái cây, nói .

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Thiết Nhạc hỏi dò nữ tử.

"Rất đơn giản, trước tiên ta từ bỏ Vĩnh Hằng bộ lạc, tấn công Huyết Ẩm bộ lạc trước."

Nữ tử sinh ra hứng thú đối với Vĩnh Hằng bộ lạc, châm ngôn sống của nàng là chuyện thú vị nên để làm cuối cùng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1573: Phá Giáp Chi Lực Giao Chiến Quang Minh Chi Lực

Huyết Ẩm Bộ Lạc rất mạnh, so với Thiết Giáp bộ lạc trước đó cũng mạnh hơn không ít, toàn bộ Huyết Ẩm Bộ Lạc có tất cả tám ngàn gia đình, 100 vị Chí Tôn, năm siêu cấp Chí Tôn. Nếu không phải Huyết Ẩm Bộ Lạc không có cao đẳng siêu cấp Chí Tôn thì nó đã bị thu phục từ sớm rồi.

Đối với việc muốn thăng cấp của một bộ lạc mà nói, không cần chỉ có đủ số lượng Chí Tôn, mà còn phải có một cao thủ có thể khiến cho quần hùng kinh sợ. Nếu không có cao thủ như vậy thì dù là có nhiều Chí Tôn hơn nữa cũng đều rất khó có thể đánh bại các bộ lạc đồng cấp. Đã rất nhiều lần Thiết Giáp bộ lạc giao chiến cùng Huyết Ẩm Bộ Lạc, nhưng mỗi lần như vậy Huyết Ẩm Bộ Lạc đều chiếm giữ thế thượng phong, nhưng đáng tiếc cũng không cách nào áp chế toàn diện Thiết Giáp bộ lạc được. Thanh Mộc bộ lạc thì sinh tồn tại khu vực xung quanh hai đại bộ lạc kia, ngược lại là may mắn sống sót, dù sao hai đại bộ lạc kia, bên nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ bị rơi vào thế “điệu hổ ly sơn và bị quét sạch hang ổ”, vậy thì xảy ra chuyện lớn rồi.

Nhưng sự cân đối này mãi đã đến lúc cô gái thần bí đến, mới bị phá vỡ.

"Đầu lĩnh, người của Thiết Giáp bộ lạc tấn công tới rồi."

Bầu không khí trong Huyết Ẩm Bộ Lạc chợt ngưng trọng.

Bọn hắn đã thăm dò được, bên Thiết Giáp bộ lạc đã có một đại cao thủ lợi hại đến, chỉ bằng vào lực lượng một người hắn mà có thể chinh phục Thiết Giáp bộ lạc, Huyết Ẩm Bộ Lạc bọn hắn chỉ sợ cũng sẽ bị chinh phục như vậy.

"Ta sẽ đi ra gặp ả ta!"

Đầu lĩnh Huyết Ẩm Bộ Lạc là một gã đại hán đầu trọc, trên đầu có hình xăm mà đỏ như máu vậy.

Đại hán đầu trọc dẫn theo một đám người đi ra Huyết Ẩm Bộ Lạc.

"Tại hạ Huyết Cuồng, là đầu lĩnh của Huyết Ẩm Bộ Lạc."

Huyết Cuồng ánh mắt nhìn quét rất nhanh về phía quân địch, sự chú ý của hắn nhanh chóng rơi vào trên người cô gái thần bí.

Cô gái cười nói: "Nếu bảo ngươi trực tiếp đầu hàng thì có lẽ ngươi sẽ không phục, như vậy, nếu ngươi có thể tiếp ta một đao thì Thiết Giáp bộ lạc lập tức lui lại." Cô gái này nói ra những lời cũng tương tự như Diệp Trần, quả thật là “không mưu mà hợp”, chỉ là thời gian và địa điểm không giống nhau mà thôi.

"Được!"

Cầm trong tay trường mâu, Huyết Cuồng đi đến đối diện cô gái.

"Ra tay đi!"

Cô gái rút ra thanh Nguyệt Nha Loan Đao, mũi đao chỉ xéo xuống mặt đất.

"Đắc tội!"

Huyết Cuồng khẽ hét một tiếng rồi cả người biến thành một đạo vòi rồng huyết sắc lướt về hướng cô gái, tại vị trí đầu gió vòi rồng là vô số huyết sắc mâu ảnh bay vụt ra, trông vô cùng thê lương và bá đạo.

"PHÁ...!"

Cô gái dùng một tay nắm lấy Nguyệt Nha Loan Đao rồi bổ xuống một đao.

Chỉ thấy ánh đao vừa chợt lóe lên thì vòi rồng huyết sắc đã bị một phân

thành hai, sau một khắc Huyết Cuồng bay ngược ra ngoài, sau lưng hắn mơ hồ lộ ra một vết đao.

Aaaa!

Huyết Cuồng há miệng phun ra từng ngụm từng ngụm máu, trông thật là đáng sợ. Đao khí của đối phương vừa tung ra thì rõ ràng đã bị hắn kìm chế lại, thế nhưng cổ đao thế bá đạo đó lại có thể đi xuyên thấu qua thân thể của hắn và mang đến một vết thương không nhỏ. Rất khó tưởng tượng, một khi đối phương toàn lực ra tay thì mình đã mất mạng rồi.

"Huyết Ẩm Bộ Lạc nguyện ý quy thuận Thiết Giáp bộ lạc."

Ở một bên vẫn không ngừng thổ huyết, Huyết Cuồng giơ tay lên tỏ vẻ đầu hàng.

"Ngay cả Huyết Ẩm Bộ Lạc cũng đều bị Thiết Giáp bộ lạc chinh phục, xem ra chúng ta thật sự sẽ tấn thăng rất nhanh đến thẳng lên mây xanh rồi." Thiết Nhạc trong nội tâm vui mừng, hắn thậm chí còn cảm thấy may mắn khi cô gái chinh phục Thiết Giáp bộ lạc, nếu không thì Thiết Giáp bộ lạc nào có phong quang như vậy. Về sau, đợi đến khi Thiết Giáp bộ lạc trở thành bộ lạc cấp năm thì bản thân hắn sẽ là một đầu lĩnh có quyền uy rất lớn.

Chinh phục Huyết Ẩm Bộ Lạc xong, Thiết Giáp bộ lạc chỉ còn một mục tiêu kế tiếp - Vĩnh Hằng Bộ Lạc.

. . .

"Huyết Ẩm Bộ Lạc bị chinh phục rồi sao?"

Sau khi được thám tử báo lại, Diệp Trần như có điều suy nghĩ.

Lão thôn trưởng khó hiểu nói: "Thực lực Thiết Giáp bộ lạc như thế nào lại thoáng cái gia tăng lên nhiều như vậy, ta nhớ rõ lúc trước Huyết Ẩm Bộ Lạc so Thiết Giáp bộ lạc còn muốn mạnh hơn không ít đấy."

Diệp Trần phỏng đoán, nói: "Thiết Giáp bộ lạc có lẽ đã có một cao thủ đến."

"Cao thủ? Chẳng lẽ là người ngoại giới?"

Chúng Chí Tôn Vĩnh Hằng Bộ Lạc nhìn về phía Diệp Trần.

"Có phải là người ngoại giới hay không thì ta không biết, nhưng Hoang Thần đại lục ngoại trừ những người ngoại giới ra, khẳng định cũng có những đại cao thủ bản thổ rất mạnh mẽ." Hoang Thần đại lục có rất nhiều Chí Tôn... số lượng càng nhiều thì tỷ lệ sinh ra cao thủ cũng nhiều. Theo Diệp Trần, Hoang Thần đại lục rất có thể có tồn tại truyền kỳ Chí Tôn, thậm chí không chỉ một vị.

Cao Vũ mở miệng nói: "Tôn Giả nói không sai, Hoang Thần đại lục có rất nhiều bộ lạc. Bình thường, những bộ lạc cấp năm đều có cao đẳng siêu cấp Chí Tôn tọa trấn, lục cấp bộ lạc thì có siêu cấp Chí Tôn mạnh nhất hoặc là chuẩn truyền kỳ Chí Tôn, bộ lạc thất cấp thì lại có truyền kỳ Chí Tôn. Còn các bộ lạc bát cấp thì nghe nói chính là bộ lạc đỉnh phong của Hoang Thần đại lục rồi. Riêng bộ lạc cửu cấp thì trên cơ bản không có, bởi một khi xuất hiện cũng sẽ bị phần đông bộ lạc bát cấp liên hợp lại đánh tan."

Cao Vũ dù sao cũng từng là đầu lĩnh của một Tam cấp bộ lạc nên biết rõ nhiều thứ hơn những người khác.

"Binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn", đợi khi Thiết Giáp bộ lạc tấn công tới thì ta sẽ biết hắn là cao thủ gì ngay thôi." Diệp Trần cũng hết sức tò mò về cao thủ thần bí này.

. . .

Cái gì đến sẽ đến, ba ngày sau Thiết Giáp bộ lạc đã tấn công tới nơi.

Diệp Trần cùng cô gái thần bí đều chú ý liếc liền tới đối phương, hai người thật sự là quá mức nổi trội, hệt như "hạc giữa bầy gà" vậy.

"Ngươi chính là cao thủ của Vĩnh Hằng Bộ Lạc?"

"Cao thủ của Thiết Giáp bộ lạc hẳn là ngươi rồi !"

Hai người một trước một sau nói.

"Ha ha xem ra ngươi là kình địch của ta, cũng không biết ngươi có thể ngăn cản được đao pháp của ta hay không?" Cô gái vô cùng tự tin đối với đao pháp của mình.

"Cứ thử xem, chẳng phải sẽ biết ngay sao."

Diệp Trần rút Thiên Kiếm ra, Thiên Kiếm chính là một thánh khí, cho dù bổn nguyên của nó bị tổn thương thì cũng không phải là thứ mà các vũ khí Chí Tôn có thể so sánh.

"Thánh khí!"

Cô gái liếc đoán được phẩm cấp của Thiên Kiếm.

Tại Hoang Thần đại lục này, thánh khí thông thường đều ở trong tay các truyền kỳ Chí Tôn. Cha của nàng là đầu lĩnh của Bất Lạc Chi Ưng Bộ Lạc, ông có thánh khí là một thanh Oanh Thiên Chuy!

Mỗi một thánh khí đều có một loại đặc tính cường hãn riêng, Oanh Thiên Chuy có đặc tính là “Phá Phôi”, nàng không biết thánh khí trong tay đối phương có đặc tính gì.

"May mắn là Lam Nguyệt đao của ta cũng là thánh khí, có chứa đặc tính phá giáp."

Phá Phôi và phá giáp không thể quơ đũa cả nắm được, “Phá Phôi” là phá hoại thuần túy, còn phá giáp thì là đem lực lượng hội tụ tại một điểm để tiến hành công phá, vì vậy rất rõ ràng “Phá Phôi” cường đại hơn rất nhiều.

Vèo!

Tốc độ di chuyển của cô gái cực nhanh, so ra còn muốn nhanh hơn Diệp Trần không ít, nếu không phải nhờ có được U Minh Thánh Nhãn thì Diệp Trần thậm chí không thể nhìn thấu được quỹ tích di động của cô ta. Khi xuất hiện lần nữa thì cô gái đã đến sau lưng Diệp Trần và bổ tới một đao.

Đôi mắt Diệp Trần hệt như có "kéo dài" đến đằng sau đầu, hắn không cần quay lại nhìn mà chỉ giơ kiếm lên khỏi đầu cũng liền ngăn trở được một kích toàn lực của cô gái.

Ầm ầm!

Sóng xung kích phát xạ mãnh liệt khiến cả vùng bị đất xuất hiện một cái hố rất to, phảng phất như có thiên thạch va chạm xuống vậy. Không ít người của hai bên bị hất bay, té la liệt trên mặt đất.

"Uy lực quá mạnh, hai người bọn họ nếu không phải là cao đẳng siêu cấp Chí Tôn thì chính là các siêu cấp Chí Tôn mạnh nhất."

Huyết Cuồng cùng Thiết Nhạc đều nhìn ra.

Bên này Vĩnh Hằng Bộ Lạc, Cao Vũ cũng nhìn ra.

Lúc trước, khi cô gái đến chinh phục Thiết Giáp bộ lạc cùng Huyết Ẩm Bộ Lạc căn bản vẫn không phát huy ra thực lực thật sự, đối với nàng mà nói, một chút lực lượng cũng có thể chinh phục bọn họ rồi, "giết gà sao lại dùng đao mổ trâu" chứ.

"Lực lượng vô hạn ngưng tụ về một chỗ ư!"

Tay phải Diệp Trần run lên, ánh mắt rất ngưng trọng. Nguyệt Nha Loan Đao trong tay cô gái rõ ràng là thánh khí có sức mạnh không giống với Thiên Kiếm. Quang Minh chi lực của nó hoàn toàn khác biệt với phá giáp chi lực của Nguyệt Nha Loan Đao.

Quang Minh chi lực là hư ảo, còn phá giáp chi lực thì chính là lực công kích thật sự.

Đương nhiên cũng không phải nói Quang Minh chi lực yếu hơn so với phá giáp chi lực, chiêu thứ nhất hai bên chẳng qua chỉ là thăm dò nhau mà thôi.

"Kiếm kình rõ ràng truyền trực tiếp đến bên trên cánh tay phải của ta."

Cô gái cũng không chịu nổi lực lượng quang minh chính đại ẩn chứa trong thánh khí của đối phương, mà nó lại rất khó bài trừ toàn bộ ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1574: Bá Kiếm Thức Giao Chiến Phá Hư Đao

"Hồi Thiên Đao Luân!"

Thấy tốc độ di chuyển của mình không mê hoặc được Diệp Trần, cô gái phi thân lên cao rồi xoay tròn thân thể, sau một khắc, ánh đao hình đinh ốc màu xanh da trời được phóng ra hướng về phía Diệp Trần. Ánh đao lao đi với tốc độ không ngừng gia tăng, đao kình cũng theo đó gia tăng dần lên, và phạm vi bao trùm của nó có thể nói là cực lớn, trên đường đi của nó, mọi thứ đều bị quét sạch. Có thể nói, đây là một cái sát chiêu tuyệt cường.

Diệp Trần lui về phía sau vài bước rồi lập tứ huy sái Thiên kiếm.

Thời Không Kiếm Pháp - Tử Vong Thiết Cát.

Võng kiếm đan xen ngang dọc vào nhau, tạo thành một phạm vi bao phủ còn muốn lớn hơn cả ánh đao hình đinh ốc kia, mà dưới sự khống chế tận lực của Diệp Trần, võng kiếm như đang co rút lại, phảng phất như một tấm lưới đang bắt lấy những con cá vậy.

Bang bang bang bang bang bang bang...

Hỏa tinh lóng lánh phát tán đầy trời, võng kiếm không ngừng bao phủ lấy ánh đao đinh ốc, còn ánh đao thì mạnh mẽ đâm tới, cho đến khi xé mở võng kiếm, đao kiếm giao kích nhau trăm ngàn vạn lần, nhìn như cả một quá trình cực dài, nhưng kỳ thật chỉ là trong nháy mắt. Cơn trùng kích lập tức qua đi, võng kiếm đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, còn ánh đao đinh ốc cũng tan thành mây khói.

"Táng Kiếm thuật!"

Một đạo thân ảnh lao xuyên qua võng kiếm cùng ánh đao vừa mới tiêu

tán kia, một kiếm vung ra ám sát nữ tử.

Cô gái nhanh chóng lui nhanh về phía sau, tốc độ lui về phía sau của nàng thậm chí còn muốn vượt qua tốc độ ám sát của Diệp Trần, bất quá rất nhanh, nàng phát hiện ra, tốc độ lui về phía sau của mình càng ngày càng chậm đi, một cỗ lực lượng ngưng kết thời không đã bao phủ lấy nàng.

"Không may rồi!"

Từ sau khi lĩnh ngộ chữ 'Hành' huyền bí, cho tới bây giờ, mọi chuyện mà cô gái làm đều đều thuận lợi, nhưng bất quá cũng không phải là không có ngoại lệ, ví dụ như gặp phải cao thủ tinh thông Thời Không Áo Nghĩa thì tốc độ của nàng xem như cũng không dùng được nữa.

"Siếp Na Phương Hoa!"

Cô gái không tiếp tục lui về phía sau nữa, Lam Nguyệt đao trong tay mạnh mẽ cắm lên mặt đất, sau một khắc, ánh đao như cánh hoa tuôn trào ra, đem cô gái bao vây lại, phảng phất nàng đã trở thành một cái nụ hoa vậy.

Táng Kiếm thuật của Diệp Trần đâm vào nó cũng hệt như “trâu đất rơi xuống biển” vậy.

"Không tốt."

Trực giác mãnh liệt “nói” cho Diệp Trần, chiêu này của đối phương vẫn chưa kết thúc.

Quả nhiên, đợi đến khi lực đạo của Diệp Trần đã hết, nụ hoa tách ra, đồng thời đao mang bắn ra mãnh liệt, còn cô gái thì đứng tại trung ương của đóa hoa vừa tách ra, bổ một đao về phía Diệp Trần.

Đương đương đương đương...

Ngay thời khắc mấu chốt, Diệp Trần bộc phát Tâm lực làm tâm kiếm nhanh chóng bộc phát tới tình trạng siêu việt Thiên Đạo mới có thể đón đỡ

hết mảnh đao mang này đến mảnh khác, thế nhưng tại bên trong đao mang vẫn còn kèm theo một ánh đao màu xanh da trời khác. Ánh đao này như mộng như ảo, vừa giống như hư ảo lại vừa giống như thực thể, nhìn về phía trên sẽ thấy nó hệt như do sương mù ngưng tụ thành.

Ánh mắt cô gái lộ ra nét vui vẻ, nàng cho rằng Diệp Trần nhất định không ngăn được một đao kia.

Ngũ Hành Kiếm Pháp - Thịnh Cực Nhi Suy.

Diệp Trần sắc mặt vẫn bất biến, vung vẩy Thiên kiếm tỏa ra tràn ngập kiếm quang ngũ sắc. Ánh đao màu xanh da trời kia vừa gặp phải kiếm quang ngũ sắc thì uy năng cùng tốc độ lập tức bị hạ thấp xuống, hệt như bị vây hãm trong vũng bùn vậy.

Lúc ánh đao chỉ còn cách Diệp Trần chừng ba thốn thì đột nhiên tan rã đi.

"Quá mạnh."

Đến bây giờ mới thôi, thế lực hai người xem như ngang nhau, Diệp Trần đã thật lâu rồi không có tận hứng như vậy rồi, Thiên Ma Tôn cùng Chân Vũ Chí Tôn tuy mạnh hơn nhiều nhưng chung quy là cao hơn so với hắn một cấp độ nên không có khả năng đánh tận hứng như vậy, mà cũng không có cơ hội đánh.

"Ta gọi là Lam Nguyệt, ngươi tên là gì?"

Cô gái hỏi.

"Diệp Trần."

Diệp Trần nghi hoặc nhìn về phía đối phương.

"Diệp Trần, ta nhìn ra được tuổi của ngươi không lớn, ngươi có thể để cho ta tận hứng phân cao thấp như vậy, ta cũng có thể để cho ngươi biết một

chút về đao chiêu mạnh nhất của ta —— Phá Hư đao."

Lam Nguyệt tự tin nói.

"Phá Hư đao? Tựa hồ rất lợi hại." Diệp Trần nói xong.

"Tất nhiên lợi hại, ngươi rất nhanh sẽ biết thôi."

"Tốt, phi mã tới đây. Bá Kiếm thức của ta cũng muốn có đối tượng để khảo thí đấy."

Bá Kiếm thức được dung hợp Ngũ Hành trảm cùng tinh túy của chữ 'Bá', một kiếm chém ra là vô kiên bất tồi, vô cùng bá đạo. Hiện tại nó là kiếm chiêu bá đạo nhất của Diệp Trần.

"A, không thể tưởng được là ngươi cũng có át chủ bài?"

Lam Nguyệt ngược lại là có chút ngoài ý định, nàng còn tưởng rằng Diệp Trần đã dùng hết át chủ bài rồi.

"Bắt đầu đi!"

Lam Nguyệt tay phải giơ Lam Nguyệt đao lên cao, đao khí tỏa ra xông thẳng lên các tầng mây, làm cho người ta có một loại cả giác nó có thể trảm đứt hết vạn vật, mang theo một hương vị có thể phá vỡ hết thảy, lăng lệ ác liệt vô cùng.

Diệp Trần hít sâu một hơi rồi nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lần nữa thì trên người Diệp Trần đã bộc phát ra một thứ Bá khí mà từ trước nay chưa từng có. Bá khí cùng Kiếm Thế kết hợp vào nhau tạo thành một cổ Kiếm Thế bá đạo, Thiên kiếm trong tay Diệp Trần rung lên làm âm thanh của kiếm ngân vang không dứt bên tai. Cũng như Lam Nguyệt, Diệp Trần cũng giơ Thiên kiếm lên cao.

Một kích này, hai người không định né tránh, ai mạnh ai yếu, một kích này sẽ thấy rõ.

"Phá Hư đao!"

"Bá Kiếm thức!"

Hai người đồng thời chém đao kiếm ra.

Đao khí Màu xanh da trời tung hoành, kiếm khí màu đen bạo lướt, cả hai còn chưa chạm vào nhau mà đã khiến cho trung ương đại địa rạn nứt ra từng khúc, từng khối đất lớn như một căn phòng bay lên rồi bị nghiền nát "ầm ầm" thành hư vô, bụi mù ngưng trệ trong không trung. Đao khí cùng kiếm khí cuối cùng cũng chạm vào nhau, một khối cầu hủy diệt màu xanh đen đột nhiên hình thành. Ngay sau đó, khối không khí dùng một tốc độ không cách nào tưởng tượng nổi khuếch tán ra, lập tức bao trùm cả phương viên hơn mười dặm.

Ngoại trừ cô gái cùng Diệp Trần ra, toàn bộ những người khác đều bị hất bay lơ lửng trên không trung, căn bản không cách nào khống chế nổi.

Ầm ầm!

Tiếng nổ mạnh đến kinh thiên động địa bộc phát, gần như tất cả mọi người đều bị thổ huyết bay ngược ra sau, sắc mặt vô cùng hoảng sợ.

"Như thế nào lại đáng sợ như thế, ngay cả chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn cũng không thể hơn thế này được."

Cao Vũ đã từng thấy qua hai vị chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn đại chiến, thanh thế tuy lớn hơn một tí so với Diệp Trần cùng Lam Nguyệt, nhưng cũng chỉ là có hạn mà thôi.

Cao Vũ nói không sai, khi thi triển ra Phá Hư đao cùng Bá Kiếm thức, hai người đã bước vào hàng ngũ chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn rồi, chỉ cần một chiêu này là hai người đã hoàn toàn xứng đáng có chiến lực của chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn. Đương nhiên, ở bên trong chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, đồng dạng cũng có mạnh có yếu, so với các chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn khác, hai người vẫn còn hơi yếu một chút, trừ phi đại bộ phận chiêu thức của bọn

hắn đều có thể so sánh với Phá Hư đao cùng Bá Kiếm thức.

Phốc!

Khóe miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt Lam Nguyệt thoáng cái đã tái nhợt đi, "Ta vẫn chưa triệt để lĩnh ngộ được chữ 'Phá', bằng không sẽ không thua hắn."

Trong Phá Hư đao có ẩn chứa tinh túy của chữ 'Phá', nhưng đáng tiếc là không được vận dùng toàn bộ.

Trái lại, Diệp Trần đã lĩnh ngộ triệt để tinh túy của chữ 'Bá' rồi .

"Ta thua rồi."

Lam Nguyệt sắc mặt lập tức khôi phục, một kích này nói lên nàng đã thua một bậc, bất quá cũng không đến mức làm cho nàng bị thương nặng, chỉ là tiêu hao một chút nguyên khí cùng Bất Diệt lực lượng mà thôi.

"Xem như cân sức ngang tài!"

Trên gương mặt Diệp Trần thì trúng phải một vết đao, thẳng đến lúc này, vết đao mới vỡ ra làm máu tươi chảy xuôi, nhưng so với Lam Nguyệt, tình huống của hắn tốt hơn rất nhiều, nhưng dù sao Bất Hủ kiếm thể cũng đã bị phá, nếu như không có Bất Hủ kiếm thể mà tiếp tục đánh nữa thì Diệp Trần cũng không dám nói mình nhất định có thể thắng.

Chủ yếu là vì Nguyệt Nha Loan đao của đối phương ẩn chứa phá giáp chi lực quá cường đại, chỉ cần đơn giản cũng có thể công phá phòng hộ của mình.

Cười hắc hắc, Lam Nguyệt gượng người nói: "Thiết Nhạc, ta đã thua, Thiết Giáp bộ lạc tựu phải gia nhập Vĩnh Hằng bộ lạc rồi ! Ngươi có ý kiến gì không?"

"Ta... Ta không có ý kiến?"

Thiết Nhạc không dám nói có ý kiến gì khác.

"Vậy là tốt rồi." Lam Nguyệt nhìn về phía Diệp Trần, "Thiết Giáp bộ lạc có thể gia nhập Vĩnh Hằng bộ lạc, nhưng bất quá ta cũng muốn trở thành Tôn Giả của Vĩnh Hằng bộ lạc, ngươi sẽ không từ chối chứ ?"

"Tôn Giả bất quá chỉ là hư danh, ta rất hoan nghênh."

Diệp Trần đưa tay tỏ vẻ hoan nghênh.

Có Thiết Giáp bộ lạc gia nhập, thế lực của Vĩnh Hằng bộ lạc đã bành trướng đến một tình trạng khủng bố, trở thành bộ lạc Ngũ cấp, số nhân khẩu đã đạt tới hai vạn bảy ngàn hộ. Theo như một gia đình có ba miệng ăn để tính thì với hai vạn bảy ngàn hộ gia đình này, tựu là có hơn tám vạn người. Trên thực tế, số lượng không chỉ có vậy, mà đã vượt qua chín vạn nhân khẩu, tiếp cận mười vạn rồi.

Mà Diệp Trần cùng Lam Nguyệt, theo thứ tự là Tả Tôn cùng Hữu Tôn của Vĩnh Hằng bộ lạc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1575: Địa Thánh Khí, Thiên Thánh Khí

"Nguyên lai ngươi là người ngoại giới sao?"

Tại Vĩnh Hằng bộ lạc, sau khi biết được Diệp Trần là người ngoại giới, Lam Nguyệt rất hiếu kỳ.

"Ngoại giới đến cùng là cái dạng gì vậy trời, cha ta nói đã từng nghe một người ngoại giới nói rằng, ngoại giới là một mảnh Vũ Trụ Tinh Không mênh mông, trong tinh không có vô số tinh cầu to hơn không biết bao nhiêu ức lần so với Hoang Thần Đại Lục. Hoang Thần Đại Lục chỉ là một bộ phận trong vũ trụ đó mà thôi, có phải như vậy hay không?" Lam Nguyệt ríu ra ríu rít hỏi.

Diệp Trần gật gật đầu.

"Ngoại giới các ngươi rộng lớn như vậy, có lẽ số lượng cao thủ nhiều hơn vô số lần so với Hoang Thần Đại Lục chúng ta a ?" Lam Nguyệt lại hỏi.

Lần này Diệp Trần lắc đầu, "Ở ngoại giới, số lượng Chí Tôn cụ thể có bao nhiêu thì ta không biết, nhưng so với Hoang Thần Đại Lục thì cũng tương đương với “một con trâu mất chín sợi lông” mà thôi."

"Làm sao có thể chứ, Hoang Thần Đại Lục chúng ta nhỏ như vậy mà?"

Vẻ mặt Lam Nguyệt không tin.

Diệp Trần cười khổ, "Thật sự, tại ngoại giới có rất nhiều chủng tộc, Nhân tộc chúng ta là một trong những chủng tộc cường đại nhất, nhưng Nhân tộc Chí Tôn chúng ta bất quá chỉ có mười mấy vị mà thôi, có lẽ ta còn tính nhiều hơn một chút rồi đấy."

"Ta biết rồi, chắc là người Hoang tộc chúng ta trời sinh đã thích hợp với việc tu luyện rồi."

Lam Nguyệt có một vài ý nghĩ nhỏ về việc đó.

Người Hoang tộc bọn hắn ngay từ khi được sinh ra tựu đã có tu vi Tinh Cực Cảnh, còn Lam Nguyệt vừa chào đời đã càng mạnh hơn nữa, là tu vi Linh Hải cảnh, mười tuổi thì đã đạt đến Sinh Tử Cảnh. Cái này so với người ngoại giới càng mạnh hơn nhiều, nàng theo chỗ phụ thân mới biết được, người ngoại giới khi vừa được sinh ra thì một điểm tu vi cũng đều không có, các thiên tài cũng thế, căn cơ tối đa chỉ có hơi tốt hơn người khác mà thôi.

Diệp Trần từ chối cho ý kiến, tại trong suy nghĩ của hắn, Hoang Thần Đại Lục hết sức đặc thù, bao phủ cả phiến đại lục không phải là thiên đạo pháp tắc, mà là Hoang Thần pháp tắc. Nếu như Hoang Thần pháp tắc chế định ra một “nội quy” thì lập tức sẽ để cho người của Hoang tộc ngay khi vừa được sinh ra thì đã có tu vi Tinh Cực Cảnh hoặc là Linh Hải cảnh. Đây cũng không phải là chuyện không thể xảy ra, bởi Chân Thần thường có những thủ đoạn thâm bất khả trắc, không phải thứ mà phàm nhân có thể phỏng đoán được.

"Người của Hoang tộc các ngươi có ai từng ly khai khỏi Hoang Thần Đại Lục hay chưa ?"

Diệp Trần đột nhiên hỏi.

Lam Nguyệt sững sờ, chợt lắc đầu, "Không có, từ xưa đến nay, không có một ai cả, Hoang Thần pháp tắc ngăn cản chúng ta thoát ly, nếu muốn rời khỏi Hoang Thần Đại Lục thì chỉ có một phương pháp mà thôi, đó chính là xông vào Hoang Thần tháp."

"Hoang Thần tháp?"

"Hoang Thần tháp nằm tại trung tâm đại lục Hoang Thần, theo truyền thuyết, đó là nơi do Hoang Thần kiến tạo ra, ai có thể xông qua Hoang Thần

tháp thì người đó có thể ly khai khỏi Hoang Thần Đại Lục, và được Hoang Thần triệu kiến. Về phần muốn đi ra ngoại giới thì đó là sự tình không có khả năng."

"Vậy có người ngoại giới nào có thể ly khai không ?"

Đây là sự tình mà Diệp Trần muốn biết nhất, hắn không có khả năng cả đời đứng ở Hoang Thần Đại Lục.

Lam Nguyệt suy nghĩ một chút, không xác định nói: "Cha ta nói là có thể, nhưng bất quá rất khó đấy, ngươi muốn rời khỏi à?"

"Tạm thời thì chưa, nhưng chung quy cũng phải ly khai thôi."

Hai người, một là người của Hoang tộc, một là người ngoại giới, cùng nhau trò chuyện và cảm thấy chủ đề này rất hứng thú.

Theo như Lam Nguyệt nói, Diệp Trần đã biết được có nhiều thế lực phân bố tại Hoang Thần Đại Lục.

Hoang Thần Đại Lục có tất cả mười ba Bát cấp bộ lạc, tất cả đều ở vào vùng trung bộ Hoang Thần Đại Lục, còn bên ngoài trung bộ thì là lấy vạn mà đếm, mười vạn cái thôn lớn nhỏ.

Trong Mười ba cái Bát cấp bộ lạc kia thì có năm bộ lạc là cường đại nhất, theo thứ tự là Tử Kinh Hoa bộ lạc, Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, Chiến Tháp bộ lạc, Tinh Hải bộ lạc cùng với Vân Trung bộ lạc.

Năm cái bộ lạc này chiếm cứ các vùng đất có nhiều tài nguyên tốt nhất tại trung bộ của Hoang Thần Đại Lục, tám bộ lạc còn lại thì xếp thứ hai.

Ngoại trừ Bát cấp bộ lạc ra, tại vùng trung bộ có rất nhiều Thất cấp bộ lạc, chừng 81 cái Thất cấp bộ lạc.

Thất cấp bộ lạc tuy nhiều hơn rất nhiều so Bát cấp bộ lạc, nếu chúng liên hợp lại thì thực lực tổng hợp sẽ hơn hẳn các Bát cấp bộ lạc, thế nhưng lại có

rất ít Thất cấp bộ lạc có thể chiến thắng Bát cấp bộ lạc, dù là liên hợp lại thì cũng là như thế. Trước đây đã từng có mười cái Thất cấp bộ lạc liên thủ đánh Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, nhưng kết quả cuối cùng là 10 cái Thất cấp bộ lạc kia đã bị giải tán, hoặc bị các Thất cấp bộ lạc cùng đại lượng Lục cấp bộ lạc khác chia cắt, từ đó về sau hoàn toàn tan thành mây khói.

Tại Hoang Thần Đại Lục, 13 cái Bát cấp bộ lạc kia tựu là người cầm quyền của cả Hoang Thần Đại Lục, bọn hắn không cho phép bất luận cái Thất cấp bộ lạc nào tấn thăng thành Bát cấp bộ lạc nữa. Một khi có cái Thất cấp bộ lạc nào tấn thăng làm Bát cấp bộ lạc, lập tức sẽ gặp tình trạng Bát cấp bộ lạc đến tấn công, cho đến khi triệt để bị giải tán. Cũng chính vì nguyên nhân này mà các Thất cấp bộ lạc thường xuyên phát sinh đại chiến, thế nhưng lại thập phần khắc chế không thôn phệ đối phương, trừ phi bọn hắn đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc đối mặt với Bát cấp bộ lạc.

Đương nhiên, Bát cấp bộ lạc cũng không dám tấn thăng làm Cửu cấp bộ lạc, Cửu cấp bộ lạc là cấm kị trong Hoang Thần Đại Lục, nếu xuất hiện thì chẳng những sẽ bị các Bát cấp bộ lạc khác tiến đánh, mà các Thất cấp bộ lạc cũng sẽ đồng loạt liên thủ tiến đánh.

Quy tắc kỳ quái này đã làm cho vùng trung bộ Hoang Thần Đại Lục luôn ở vào sự cân đối vi diệu.

"Ta nói cho ngươi biết, các đầu lĩnh của mười ba cái Bát cấp bộ lạc kia đều có cường đại Thánh khí trong tay cả, trong đó Thánh khí mà các đầu lĩnh của năm đại Bát cấp bộ lạc sở hữu là cường đại nhất. Đầu lĩnh Tử Kinh Hoa bộ lạc có Thánh khí là Tử Kinh Hoa chiến giáp, đầu lĩnh Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc có được Oanh Thiên Chùy, Chiến Tháp bộ lạc có được Chiến Thiên Phủ, Tinh Hải bộ lạc có Tinh Hải thương, Vân Trung bộ lạc có Lôi Phạt Chi Mâu."

"Làm sao ngươi biết rõ ràng như vậy a?"

"Bởi ta có kiến thức rất rộng!"

"Đầu lĩnh những bộ lạc này chỉ có một kiện Thánh khí thôi sao?"

"Đương nhiên là không rồi, ta nói chính là cường đại Thánh khí, Thánh khí cũng có phân chia cao thấp, chia làm Địa Thánh khí cùng Thiên Thánh khí. Lam Nguyệt đao của ta tựu là địa Thánh khí, kiếm của ngươi cũng hẳn là Địa Thánh khí, muốn có được Địa Thánh khí thì nói khó cũng khó mà nói đơn giản thì cũng đơn giản, chỉ cần có một món vũ khí Tam cấp Chí Tôn cùng một khối Thần Thạch thì sẽ có thể chế tạo ra một kiện Địa Thánh khí. Còn Thiên Thánh khí thì thập phần hiếm thấy, toàn bộ Hoang Thần Đại Lục này chỉ xuất hiện không cao hơn năm kiện, mà năm kiện Thiên Thánh khí này vừa vặn nằm ở trong tay các đầu lĩnh của năm đại Bát cấp bộ lạc."

"Địa Thánh khí? Thiên Thánh khí?"

Đây là lần đầu tiên Diệp Trần nghe nói đến.

"Xem ra ngươi vẫn không rõ cái gì là Địa Thánh khí, cái gì là Thiên Thánh khí a. Nói đơn giản một chút, Chí Tôn vũ khí sau khi được dung nhập một khối Thần Thạch thì tựu chính là địa Thánh khí, nếu được dung nhập mười khối thì tựu là Thiên Thánh khí. Đương nhiên, dù cho dung nhập chín khối Thần Thạch thì cũng vẫn là Địa Thánh khí, chẳng qua là Địa Thánh khí có cấp bậc đỉnh phong mà thôi."

"Vậy Lam Nguyệt đao của ngươi đã được sáp nhập vào mấy khối Thần Thạch rồi ?."

"Ha ha, Lam Nguyệt đao của ta chỉ mới sáp nhập vào bốn khối Thần Thạch, nhưng mà Thánh khí của ngươi cũng không kém đâu."

"Ngũ cấp Chí Tôn vũ khí thì có thể dung nhập mười khối Thần Thạch hay không, không đến mức bị hư hỏng chứ ?."

"Cái này thì không nhất định, chi tiết cụ thể thì ta cũng không hiểu rõ, nếu ta hiểu rồi thì tựu đã là Truyền Kỳ Chí Tôn rồi còn gì. Ai nha, vấn đề của ngươi sao lại nhiều như vậy chứ, ta còn tưởng rằng người ngoại giới các

ngươi còn hiểu biết nhiều hơn cả chúng ta đấy."

Nghe vậy, Diệp Trần lườm lườm miệng, Hoang Thần Đại Lục có quá nhiều Chí Tôn, Thánh khí khẳng định là không hiếm thấy, ngoại giới làm sao có thể so sánh được, ngẫm lại cũng thấy giận, nếu như những người Thiên Ma Tôn, Chân Vũ Chí Tôn tới Hoang Thần Đại Lục này, đoán chừng trong nội tâm cũng sẽ thấy không công bằng.

"Ngươi có ký tự nào do Bán Thần lưu lại hay không?."

Đột ngột, Lam Nguyệt hỏi Diệp Trần một vấn đề, chính cô ta cũng có hai chữ, một cái là chữ “Hành”, một cái là chữ “Phá”, Bá Kiếm thức của Diệp Trần làm cho nàng cảm giác được khả năng đối phương có sở hữu, sở dĩ nàng hỏi thẳng vào vấn đề như vậy vì bản thân nàng cũng không sợ Diệp Trần đoán được nàng có các chữ đó, nếu muốn cướp đoạt, thì dù là đánh không lại Diệp Trần thì nàng cũng có thể thoát ly.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1576: Huyễn Kiếm Thức

"Có, ngươi cũng có sao?"

Diệp Trần hỏi lại Lam Nguyệt.

"Ta có một chữ 'Phá', của ngươi là chữ gì vậy?" Chữ “Hành” đang mang một ý nghĩa trọng đại, sau khi lĩnh ngộ nó thì tốc độ sẽ gia tăng gấp mười gấp trăm lần, Lam Nguyệt không có ý định bộc lộ ra.

"Chữ “Bá”."

"Thật tốt quá, chờ ta triệt để lĩnh ngộ chữ “Phá” rồi, chúng ta trao đổi với nhau, ngươi thấy sao?"

"Được chứ."

Diệp Trần không thể tưởng được đối phương lại có một chữ “Phá”, xem ra thân phận của đối phương không phải đơn giản như vậy, người bình thường làm sao có thể biết nhiều tin tức như vậy chứ.

...

Một tháng sau, hai người chính thức trao đổi chữ cho nhau.

Chữ “Phá”, danh như ý nghĩa, nó có được tinh túy có thể phá vỡ hết thảy moi thứ, nếu lĩnh ngộ được nó thì kiếm chiêu của Diệp Trần sẽ có uy hiếp và lực sát thương càng lớn hơn nữa.

Lần này, Diệp Trần có ý định đem tinh túy chữ “Phá” dung hợp cùng cùng Táng Kiếm thuật.

Táng Kiếm thuật có thể chôn vùi quang âm của đối thủ, Thời Không Chi

Lực sẽ ngưng kết thành Thời Không Kiếm Thế, chỉ riêng là điểm hiệu quả ấy thôi cũng đã không kém gì kiếm chiêu của Ngũ Hành Kiếm Pháp. Thế nhưng, Diệp Trần tại bên trên Thời Gian Áo Nghĩa cuối cùng chỉ đạt có bảy thành cảnh giới, chính điều này đã làm cho lực sát thương của Táng Kiếm thuật chỉ có hạn mà thôi, so với Ngũ Hành Kiếm Pháp thì yếu hơn rất nhiều. Ví dụ như lúc chiến đấu cùng Lam Nguyệt, Táng Kiếm thuật của Diệp Trần tựu không cách nào phá vỡ được phòng ngự đao chiêu của đối phương, kiếm kình trực tiếp bị hấp thu mất.

Trong sân, tâm thần Diệp Trần tiến vào đến trong không gian kỳ dị.

Bên trong, một bóng người bắt đầu diễn luyện kiếm pháp, mỗi một kiếm chém ra đều mang đến cho người ta một loại cảm giác có thể phá vỡ hết thảy vạn vật, xé rách hết thảy cảm súc. Nhìn xem một hồi lâu, Diệp Trần cảm giác cả tinh thần của mình cũng trở nên đau đớn.

"So với chữ Bá, chữ Phá tựa hồ càng tốt hơn đây."

Diệp Trần đắm chìm vào bên trong kiếm pháp, mãi đến khi tâm thần bị đau đớn khó nhịn thì mới bắt đầu rời khỏi không gian kỳ dị.

"Bán Thần cảnh giới quả là quỷ thần khó lường, chỉ là một chữ viết của họ mà đã kỳ diệu như vậy, không biết những chữ khác sẽ là chữ nào đây." Diệp Trần đối với những chữ khác càng thêm hiếu kỳ và khát vọng.

Cùng so với Diệp Trần, ngộ tính của Lam Nguyệt rõ ràng còn muốn thấp hơn một bậc, suốt ba tháng sau, Diệp Trần đã đem chữ tinh túy Phá cùng Táng Kiếm thuật dung hợp vào nhau thành công, trong khi Lam Nguyệt vẫn chưa thể lĩnh ngộ triệt để tinh túy của chữ Bá. Đương nhiên, bất kể là chữ Bá hay là chữ Phá thì kỳ thật Diệp Trần cũng không có nghiên cứu hoàn toàn thông thấu, vị Bán Thần kia đã lưu lại cả một quyển thư pháp nên chỉ có sở hữu tất cả các chữ trong nó thì mới có thể biết được quyển thư pháp thế nào. Một chữ so với cả một quyển thư pháp, tất nhiên khác biệt cũng giống như đom đóm và Nhật Nguyệt vậy.

Táng Kiếm thuật ẩn chứa tinh túy của chữ Phá, luận về uy lực như trước vẫn không sâu sắc bằng Bá Kiếm thức, nhưng so với trước đó thì đã mạnh hơn không chỉ gấp trăm lần. Mà nếu ở vào cục diện đối địch thì Táng Kiếm thuật cũng chưa chắc kém hơn bao nhiêu so với Bá Kiếm thức. Tinh túy của Táng Kiếm thuật nằm ở chỗ có thể chôn vùi quang âm, làm đông kết tâm linh cùng thân thể của địch nhân lại, sau đó một lần hành động mà ám sát hắn, trong khi Bá Kiếm thức thì dùng để "cứng đối cứng".

Tu sinh dưỡng tức suốt hai tháng kế tiếp, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đều cảm thấy thời gian trôi qua quá yên bình.

Giờ đây, hai người chuẩn bị chinh phục các Ngũ cấp bộ lạc khác, đưa Vĩnh Hằng bộ lạc tấn thăng thành Lục cấp bộ lạc. Chỉ khi trở thành Lục cấp bộ lạc thì mới có tư cách tiến vào sinh sống tại khu vực trung bộ của Hoang Thần Đại Lục, chỗ đó là nơi có tài nguyên tốt nhất, cũng có rất nhiều hiểm địa ẩn chứa đại lượng bảo vật.

Mục tiêu thứ nhất của hai người chính là Thiết Hà bộ lạc.

Thiết Hà bộ lạc có mười hai Siêu cấp Chí Tôn, mạnh nhất cũng tựu là cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn mà thôi, vì vậy làm sao có thể là đối thủ của Vĩnh Hằng bộ lạc. Diệp Trần thậm chí không cần ra tay, chỉ đứng nhìn Lam Nguyệt đánh một đao đả bại đầu lĩnh Thiết Hà bộ lạc, kế đến là chinh phục Thiết Hà bộ lạc.

Thiết Hà bộ lạc có hai vạn 5000 gia đình, tăng thêm hai vạn bảy ngàn hộ của Vĩnh Hằng bộ lạc nữa, rốt cục số nhân khẩu của Vĩnh Hằng bộ lạc đã vượt qua năm vạn hộ, trở thành bộ lạc Lục cấp.

Bất quá năm vạn hai ngàn gia đình vẫn còn quá ít, hai người có ý định tiếp tục chinh phục thêm hai bộ lạc Ngũ cấp nữa, để cho Vĩnh Hằng bộ lạc trở thành tồn tại tương đối mạnh trong các bộ lạc Lục cấp.

Một tháng sau, bộ lạc Cao Nhạc cùng bộ lạc Hắc Sơn, một trước một sau bị chinh phục, số nhân khẩu của Vĩnh Hằng bộ lạc đã đạt đến chín vạn 5000

hộ, tiếp cận mười vạn hộ. Mà một khi đạt tới mười vạn hộ thì tựu chính là Thất cấp bộ lạc rồi, bất quá hai người còn chưa có chuẩn bị tốt để trở thành Thất cấp bộ lạc, bởi vì một khi trở thành Thất cấp bộ lạc thì sẽ rơi vào sự chú ý của các Thất cấp bộ lạc khác. Nếu có một bộ lạc thất cấp tới tấn công Vĩnh Hằng bộ lạc thì Diệp Trần cùng Lam Nguyệt tuyệt đối không ngăn cản được, trong bộ lạc Thất cấp thường có Truyền Kỳ Chí Tôn trấn thủ, mà một vị Truyền Kỳ Chí Tôn cũng đủ để chống đỡ hơn mấy chục người như Diệp Trần cùng Lam Nguyệt.

Cho nên, Lục cấp bộ lạc là cực hạn của Vĩnh Hằng bộ lạc rồi, trừ phi Diệp Trần cùng Lam Nguyệt có thể tiếp tục đột phá trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn.

Sau khi trở thành Lục cấp bộ lạc, Vĩnh Hằng bộ lạc bắt đầu di chuyển, lộ trình di chuyển lần này cực kỳ xa xôi, điểm đến chính là khu vực biên giới trung bộ của Hoang Thần Đại Lục, dù là đi không ngừng nghỉ thì cũng phải mất thời gian trên dưới nửa năm mới đến nơi, còn đi với tốc độ bình thường thì không sai biệt lắm phải mất trên dưới một năm.

Bất quá tất cả mọi người đều rất hưng phấn, bọn hắn đã sớm nghe nói vùng trung bộ của Hoang Thần Đại Lục vô cùng dồi dào tài nguyên, chỗ đó tựa như một cái thủ đô vậy. Các bộ lạc tại đó tuy thường xuyên phát sinh đại chiến với nhau, nhưng giữa các bộ lạc lại có thể đi đi lại lại, có thể trao đổi lẫn nhau, thậm chí có thể đến buôn bán trong bộ lạc đối phương. Mỗi bộ lạc tại đó vừa giống như một thành trì nhưng cũng không phải là một nơi bị phong bế.

Màn đêm đen kịt, trong núi hoang chợt xuất hiện một bộ lạc, trong bộ lạc này có vô số đống lửa, tất cả mọi người đang nướng thịt để ăn cơm tối.

Sau khi ăn đi một ít thịt nướng, Diệp Trần trở lại sân nhỏ của mình.

Chinh phục tam đại Ngũ cấp bộ lạc, Diệp Trần đã nhận được một niềm vui ngoài ý muốn, ở bên trong Trữ Vật Linh Giới của gã đầu lĩnh tại Hắc Sơn bộ lạc, rõ ràng có một chữ “Huyễn”. Sau khi thương lượng với Lam

Nguyệt, Lam Nguyệt đồng ý giao cho Diệp Trần giữa chữ “Huyễn”, bất quá lúc nàng muốn nhìn qua thì Diệp Trần cũng không được từ chối.

Tâm thần tiến vào đến không gian kỳ dị của chữ Huyễn, Diệp Trần chứng kiến một bóng người đang diễn luyện một thứ kiếm pháp tựa như ảo mộng.

Kiếm pháp này thậm chí làm cho Diệp Trần sinh ra ảo giác.

Suýt nữa mất phương hướng tại bên trong kiếm pháp, Diệp Trần hoảng sợ đến thất sắc. Sâm La Vạn Tượng của hắn đã biến hóa quá nhiều rồi, thế nhưng kiếm pháp trong cái chữ Huyễn này lại biến hóa còn nhiều hơn nữa, vì thế biến hóa cứ sinh ra biến hóa, sinh sôi không ngừng, biến hóa vô cùng vô tận làm cho tâm thần căn bản không cách nào có thể suy diễn ra cái gì là chân thật cả.

"Nhân Giới Sát Quyền có thể “hóa phồn vi giản”, kiếm pháp trong chữ Huyễn thì là lại để cho người ta bị sinh ra ảo giác, thật là đáng sợ."

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Diệp Trần đối với tinh túy chữ Huyễn đã có đi một chút hiểu rõ, bắt đầu thử đem chữ tinh túy Huyễn dung nhập vào trong Sâm La Vạn Tượng.

Hắn tin tưởng, một khi Sâm La Vạn Tượng được dung nhập tinh túy chữ Huyễn, sẽ trở thành một trong những Vô Thượng kiếm chiêu đáng sợ nhất, ngay cả Bá Kiếm thức cũng đều có vẻ không bằng.

Trong nháy mắt, lại nửa năm qua đi, khoảng cách mọi người đến Hoang Thần Đại Lục trung bộ càng gần hơn.

Ngày hôm đó, Diệp Trần cuối cùng đã đem chữ tinh túy Huyễn dung nhập vào trong Sâm La Vạn Tượng thành công, một kiếm chém ra tràn ngập kiếm quang tựa như ảo mộng, phảng phất như một cái bọt khí khuếch tán ra vậy. Chỉ cần dính vào một chút bọt khí kiếm quang thôi liền lập tức bị ảnh hưởng bởi ảo giác, nhưng đáng sợ nhất chính là, loại ảo giác này không phải

là ảo giác bên trên linh hồn, mà là ảo giác với cấp độ càng thâm sâu hơn. Cho nên, dù là linh hồn có cường đại thì cũng không cách nào phá vỡ nổi, chỉ có Tâm lực cường đại thì mới có thể thoát khỏi ảo giác mà thôi.

"Ta gọi ngươi là Huyễn Kiếm thức vậy!"

Trước mắt, trong Ngũ Hành Kiếm Pháp đã có hai thức là đại thành kiếm chiêu rồi, theo thứ tự là Bá Kiếm thức cùng Huyễn Kiếm thức, còn bên trong Thời Không Kiếm Pháp, thì Táng Kiếm thuật có hơi kém một chút, bất quá vẫn có thể dùng để đối phó đối rất tốt với những cao thủ không tinh thông Thời Không Áo Nghĩa, nói không chừng có đôi khi lại phát ra được tác dụng còn muốn lớn hơn so với Bá Kiếm thức cùng Huyễn Kiếm thức.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1577: Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh

Rất nhanh, lại nửa năm qua đi, mọi người rốt cục đã đi tới khu vực biên giới của Hoang Thần Đại Lục trung bộ.

"Lam Nguyệt, tại sao ngươi lại phải đeo mặt nạ lên như vậy?" Diệp Trần thấy Lam Nguyệt mang lên mặt một cái mặt nạ màu đen, cái mặt nạ này không chỉ có khả năng ngăn chặn khí tức phát ra từ Lam Nguyệt, mà ngay cả thân hình nàng cũng đều bị nó làm cho hơi chút mơ hồ đi, khiến cho người khác nhìn đến sẽ không thấy rõ được nàng, chỉ có thể loáng thoáng đoán ra đó là một nữ nhân mà thôi.

"Ở chỗ này ta có một ít kẻ thù, nếu bị bọn hắn nhận ra thì Vĩnh Hằng bộ lạc ắt sẽ gặp đại nạn."

Lam Nguyệt giải thích nói.

Diệp Trần giống như cười mà không phải cười, "Ta như thế nào cũng cảm thấy là vì ngươi không muốn bị tất cả mọi người thấy được tướng mạo của ngươi, xem ra ở nơi này ngươi rất có “số má” đấy."

"Chừa lại một chút bí mật thì có gì là không tốt chứ?"

Lam Nguyệt liếc trừng Diệp Trần.

"Được được, có thể chứ, vậy ngươi giới thiệu ta thoáng một chút, nơi đây là chỗ nào vậy!" Diệp Trần hỏi.

Lam Nguyệt nhìn thoáng qua bốn phía, nói ra: "Nơi đây hẳn là Hi Âm bình nguyên, trung bộ Hoang Thần Đại Lục rồi. Hi Âm bình nguyên chỉ có một Thất cấp bộ lạc, số còn lại toàn bộ đều là Lục cấp bộ lạc cả. Ở chỗ này chỉ cần cẩn thận một chút, không được hung hăng càn quấy quá mức thì chắc

có lẽ sẽ không bị Thất cấp bộ lạc chú ý đến."

Trong thất cấp bộ lạc có Truyền Kỳ Chí Tôn trấn thủ, bất kể là dựa vào Thánh khí để có được thực lực Truyền Kỳ Chí Tôn, hay bản thân là Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự thì cái nào cũng đều đáng sợ như nhau cả. Nếu người phía trước có công kích cường hãn thì người thứ hai cũng có thể ngăn chặn, nhưng ngược lại, nếu như người thứ hai cũng có được Thánh khí, vậy thì hắn càng đáng sợ hơn rồi.

Tóm lại, Vĩnh Hằng bộ lạc hoàn toàn không được trêu chọc vào Thất cấp bộ lạc.

Là kẻ mới đến, Vĩnh Hằng bộ lạc tất nhiên nên xuất hiện ít một chút, và cũng chọn Hi Âm bình nguyên làm nơi dừng chân tại khu vực biên giới.

...

"Đừng đánh, đừng đánh! cái Huyễn Kiếm thức này của ngươi quá biến thái rồi!"

Bên ngoài Vĩnh Hằng bộ lạc, trên một vùng đất bằng phẳng, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt vừa hoàn tất luận bàn với nhau, Lam Nguyệt trên mặt phiền muộn vô cùng. Từ khi gia nhập Vĩnh Hằng bộ lạc, thường thường cứ cách một đoạn thời gian, nàng đều cùng Diệp Trần luận bàn thoáng một lúc, lúc vừa mới bắt đầu thì Diệp Trần chỉ có Bá Kiếm thức nên nàng còn có thể đấu với hắn một trận. Về sau, nàng đã triệt để lĩnh ngộ chữ Phá nên có thể cân sức ngang tài với Diệp Trần, không ai chiếm được tiện nghi cả, nhưng thời điểm gần đây, Diệp Trần đã sáng tạo ra một môn Huyễn Kiếm thức, liền lập tức chế trụ nàng.

"Cái Huyễn Nguyệt đao này của ngươi cũng không tệ đấy."

Diệp Trần cười nhẹ một tiếng, hắn đã sáng tạo ra Huyễn Kiếm thức, và đối phương cũng sáng tạo ra được Huyễn Nguyệt đao, chẳng qua Huyễn Nguyệt đao của đối phương rõ ràng vẫn chưa đạt đến đại thành nên có chênh

lệch không nhỏ so với Huyễn Kiếm thức.

"Vẫn còn kém xa, chữ Huyễn so với chữ Phá và chữ Bá đều muốn khó lĩnh ngộ hơn nhiều. Huyễn Nguyệt đao muốn đạt đến đại thành thì tối thiểu phải mất hơn hai ba năm." Trước khi chưa gặp Diệp Trần, Lam Nguyệt thập phần tự tin đối với ngộ tính của mình, nhưng hiện tại nàng rốt cuộc đã biết được cái gì là "nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên" rồi.

...

Thần Hỏa bộ lạc là Thất cấp bộ lạc duy nhất trên Hi Âm bình nguyên, với tư cách là một Thất cấp bộ lạc nên tự nhiên nó chiếm cứ mọi tài nguyên tốt nhất tại đây. Tại vùng phía Đông của Thần Hỏa bộ lạc là Tinh Hải mênh mông bao la bát ngát, trong Tinh Hải có vô số bảo tàng. Cái phiến Tinh Hải này do Bát cấp bộ lạc Tinh Hải bộ lạc khống chế, còn phía bắc Thần Hỏa bộ lạc là một khu rừng rậm Nguyên Thủy, trong rừng có tồn tại vô số hung thú, nếu vận khí tốt thì nói không chừng có thể săn bắt được một ít loài hung thú có thể thuần phục. Còn vùng phía nam thì chính là dải đất trung tâm của Hi Âm bình nguyên, nơi đây có một nơi hiểm địa được gọi là Thần Hỏa huyệt. Thần Hỏa huyệt là một thế giới dưới lòng đất, có rất nhiều tầng lớp, mỗi một tầng đều ẩn chứa đại lượng bảo vật có thuộc tính Hỏa, ví dụ như kim loại, ví dụ như Linh Dược… thậm chí còn có cả Thần Thạch cùng với đại lượng vũ khí Chí Tôn.

Thần Hỏa huyệt do các cao thủ của Thần Hỏa bộ lạc quản lý, muốn đi vào thì cần phải giao nạp một miếng Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh. Về phần Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh, đây chính là lệnh bài do Thần Hỏa bộ lạc luyện chế ra, phương pháp duy nhất để đổi lấy lệnh bài chính là dùng Chí Tôn vũ khí để đổi. Chí Tôn vũ khí cấp một có thể đổi hai cái Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh, Nhị cấp đổi được năm cái, Tam cấp đổi được mười cái, Tứ cấp đổi được hai mươi cái, Ngũ cấp đổi được năm mươi cái.

Không ít Chí Tôn sau khi tiến vào Thần Hỏa huyệt thì đã đại phát tài, có thể lấy được không ít bảo vật cùng với Chí Tôn vũ khí, đương nhiên, cũng có không thiếu Chí Tôn không thể trở ra, tất nhiên Chí Tôn vũ khí cùng tài phú

của bọn hắn đã bị nằm lại tại trong Thần Hỏa huyệt.

Luận về chỉ số nguy hiểm thì Thần Hỏa huyệt thuộc về Tam Tinh cấp bậc, Nhất Tinh tương ứng với cấp độ bình thường Chí Tôn, Nhị Tinh tương ứng với cường đại Chí Tôn, Tam Tinh tương ứng với Siêu cấp Chí Tôn. Đó cũng không phải là nói, các Siêu cấp Chí Tôn tiến vào Thần Hỏa huyệt sẽ không gặp nguy hiểm, chỉ là nguy hiểm sẽ tương đối nhỏ một chút, hi vọng còn sống để đi ra là rất lớn, nhưng nếu như vận khí không tốt thì đừng nói sơ đẳng Siêu cấp Chí Tôn, ngay cả chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn cũng đều gặp phải nguy hiểm.

Thần Hỏa bộ lạc rất lớn, nó như một tòa thành trì vậy, bên ngoài được tường thành cao lớn bảo hộ, chỉ có thông qua cửa thành mới có thể đi vào, trừ phi muốn xông thẳng vào trận pháp của Thần Hỏa bộ lạc.

Cổng thành phía bắc của Thần Hỏa bộ lạc là một tòa tháp cao ngất, tòa tháp này được gọi là Thần Hỏa Chí Tôn tháp, chính là nơi đổi lấy Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh.

Ngày hôm đó, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đi vào Thần Hỏa bộ lạc, chuẩn bị đổi lấy một ít Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh.

"Cây đại đao này là Chí Tôn vũ khí Nhị cấp, có thể đổi được năm miếng Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh."

Lão giả mặc áo đỏ nhìn nhìn cây Chí Tôn đại đao mà Diệp Trần lấy ra, nói.

"Tốt, đổi đi!"

Diệp Trần gật gật đầu, cái thanh Chí Tôn đại đao này là do Diệp Trần lấy được sau khi đánh chết Tam trưởng lão Kim Hầu của Kim Sa bộ lạc, đồng thời cũng lấy được một cái Chí Tôn bảo giáp nữa, bất quá Chí Tôn bảo giáp có tác dụng rất lớn nên hắn không có ý định đổi đi.

"Đây là Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh của ngươi này."

Lão giả áo đỏ thu hồi Chí Tôn đại đao rồi đưa cho Diệp Trần năm miếng lệnh bài hỏa hồng sắc, các miếng lệnh bài kia được chế tác vô cùng tinh xảo, khí tức tỏa ra cực nóng, trên thượng diện còn có một con Hỏa Long quang văn đang chạy quanh.

Ly khai Thần Hỏa Chí Tôn tháp, Lam Nguyệt nói: "Thần Hỏa bộ lạc có một cái Thần Hỏa Tửu Lâu, thức ăn bên trong vô cùng ăn ngon đấy, có thể nói là rất nổi danh tại toàn bộ Hoang Thần Đại Lục trung bộ, ta mời ngươi ăn."

"Có lẽ phải trả tiền cho họ phải không ?"

Diệp Trần hỏi.

Lam Nguyệt nói: "Đương nhiên rồi, bắt đầu trở thành Lục cấp thì bộ lạc có thể bắt đầu chế tạo ra tiền tệ cho riêng mình, ví dụ như tiền tệ tại Thần Hỏa bộ lạc chính là Thần Hỏa tệ, phía dưới Thần Hỏa tệ thì là Hỏa tệ. Đây là lưu thông bên trong, còn người ngoài muốn có được Thần Hỏa tệ thì hoặc là dùng Nguyên thạch để đổi, hoặc là dùng bảo vật để đổi, đương nhiên, cũng có thể dùng Chí Tôn vũ khí để đổi. Tại Thần Hỏa bộ lạc, một trăm vạn khối Nguyên thạch sẽ có thể đổi được một miếng Thần Hỏa tệ."

Hoang Thần Đại Lục tuy có nguyên khí rất nồng đậm, nhưng như trước vẫn cần có Nguyên thạch để tu luyện, bất quá phía dưới Sinh Tử Cảnh, Nguyên thạch đối với bọn họ mà nói cũng không có nhiều tác dụng cho lắm, bởi vì chỉ cần hấp thu Thiên Địa Nguyên Khí thôi cũng đã đủ để cho bọn hắn bảo trì tốc độ tu luyện nhanh nhất rồi.

Dùng một bữa cơm tại Thần Hỏa Tửu Lâu, Lam Nguyệt bỏ ra hơn ba trăm Thần Hỏa tệ, tương đương với hơn ba trăm triệu Nguyên thạch. Hai người ăn là Chí Tôn yến hội, toàn bộ thịt trong bữa ăn là thịt của Chí Tôn hung thú, không phải nói, hương vị ngon đến mức tận cùng, ít nhất mãi cho tới bây giờ Diệp Trần vẫn chưa từng được ăn qua các món thịt ngon như vậy, nhưng có điều là chi phí quá mắc, một bữa cơm mà đến hơn ba trăm triệu nguyên thạch, cả bàn thịt cộng lại thì đoán chừng cũng chỉ có trên dưới 1%

thịt của một con Chí Tôn hung thú mà thôi.

Mà khách nhân ở bên trong Thần Hỏa Tửu Lâu, đại đa số đều là người của những bộ lạc khác, sinh ý phi thường tốt.

Cơm nước no nê xong, hai người ly khai Thần Hỏa bộ lạc và hướng đến Thần Hỏa huyệt.

Từ nơi xa xa, hai người đã thấy được một nhúm ánh sáng hỏa hồng sắc bay thẳn đến tận chân trời, nơi đó chính là cửa vào Thần Hỏa huyệt.

"Mỗi người một miếng Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh, ai dám tự ý xông vào, giết không tha."

Thủ hộ cửa vào Thần Hỏa huyệt chính là một cao thủ của Thần Hỏa bộ lạc, người đầu lĩnh có ánh mắt rất lợi hại, rõ ràng là một gã cao thủ chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, mà ở phía sau hắn lại còn có hai gã đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn cùng với sáu gã cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn. Đội hình bực này thì đừng nói là một Chí Tôn đơn độc, coi như cả một bộ lạc Lục cấp mạnh bạo xông vào cũng đều không chiếm được thế thượng phong đấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1578: Thần Hỏa Thạch

"Đó chính là đường chủ Hỏa Vô Biên của Liệt Hỏa đường tại Thần Hỏa bộ lạc, Thần Hỏa bộ lạc có tất cả Tam đại đường, theo thứ tự là Liệt Hỏa đường, Thánh Hỏa đường cùng với Chiến Hỏa đường. Mỗi vị đường chủ của từng đường đều là chuẩn Truyền Kỳ chí tôn, hai người bên cạnh là phó đường chủ của Liệt Hỏa đường, sáu người khác thì chính là các trưởng lão. Có thể nói tinh anh lực lượng của Liệt Hỏa đường đều quy tụ ở nơi này đấy."

Lam Nguyệt nhỏ giọng nói với Diệp Trần.

Diệp Trần khẽ gật đầu, nhìn qua liền biết toàn bộ sự việc, chỉ là một Liệt Hỏa đường mà đã cường đại như thế thì không khó tưởng tượng, cả Thần Hỏa bộ lạc đến tột cùng là cường đại đến mức nào, lục cấp bộ lạc muốn khiêu chiến thất cấp bộ lạc thì căn bản là không có khả năng.

Giao hai cái Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt tiến nhập vào Thần Hỏa huyệt.

Tầng thứ nhất trong Thần Hỏa huyệt là một thế giới màu đỏ rực, độ nóng thập phần cao, dù có trăm ngàn cái mặt trờ tụ tập cùng một chỗ thì sức nóng cũng đều không thể cao như vậy.

"Tầng thứ nhất không có bảo vật gì đâu, chúng ta trực tiếp tiến về phía dưới tầng thứ năm."

Lam Nguyệt quen thuộc đường đi, mang theo Diệp Trần lao đi.

Rất nhanh, hai người đã tới tầng thứ sáu Thần Hỏa huyệt.

Tầng thứ sáu Thần Hỏa huyệt không còn là một thế giới màu đỏ rực nữa, mà có màu lam nhạt, nhìn về phía trên tựa hồ có chút lạnh lẽo, nhưng tại đây

độ nóng lại cao hơn gấp trăm lần tầng thứ nhất.

“Nóng quá.”

Diệp Trần cảm giác Kiếm Nguyên của mình đang bị tiêu hao từ từ, bởi tại tầng thứ nhất, Kiếm Nguyên đã không bị tiêu hao như vậy.

“Tại đây như vậy là tốt lắm rồi, xuống đến tầng thứ 9 thì buộc phải khởi động cái lồng năng lượng mới được đấy.”

Lam Nguyệt nói ra.

“Thần Hỏa huyệt cuối cùng có bao nhiêu tầng vậy?” Diệp Trần hỏi.

Lam Nguyệt nói: “Theo ta biết thì có 11 tầng, còn cụ thể bao nhiêu thì ta không rõ lắm, từ rất sớm trước kia, Thần Hỏa huyệt chỉ có một tầng mà thôi. Về sau, có người phát hiện ra tầng thứ hai, ngay sau đó phát hiện được tầng thứ ba, tầng thứ tư, ... Có lẽ, đến bây giờ đã có người phát hiện ra tầng thứ mười hai, tầng thứ mười ba rồi cũng nên, bất quá chỉ cần không ngu ngốc thì bình thường họ sẽ không nói ra đâu, địa phương mới phát hiện thì bảo vật có rất nhiều.”

Tầng thứ bảy Thần Hỏa huyệt có màu sắc là xanh da trời.

Tầng thứ 8 có màu xanh đậm, tầng thứ 9 cũng là màu xanh da trời, tầng thứ 10 màu xanh nhạt, tầng thứ 11 là màu lam.

Trong thế giới màu xanh này, hỏa diễm cùng tia chớp đồng dạng như nhau, chỉ cần nó lóe lên thì không thể tránh được, và ở vị trí nào đó mà xuất hiện một vụ nổ mạnh, không khoa trương mà nói, ngay cả cường đại Chí Tôn mà bị ngọn lửa màu xanh chớp lên quét trúng, cũng sẽ bị tan thành mây khói. Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đều khởi động lồng năng lượng bảo vệ, nếu không, lúc bị trúng phải ngọn lửa màu xanh chớp lên thì sức mạnh sẽ bị tiêu hao rất nhanh.

Một ngọn lửa màu xanh lao về hướng Diệp Trần, Diệp Trần vừa nhìn

nhưng cũng như không nhìn, ngọn lửa màu xanh lập loè với tốc độ quá nhanh, cho dù có tránh né thì cũng sẽ rất chật vật, còn không bằng không quan tâm đến nó, coi nó như một lực va đập cường đại và chịu đựng chống đỡ. Thế như, ngay lập tức nó đã làm cho Diệp Trần phải lảo đảo một cái, chuyện gì vừa xảy ra? Diệp Trần nhìn lại, vừa hay nhìn thấy một cây búa bắn ra.

"Chí Tôn Phủ!"

"Không thể tưởng được trong ngọn lửa màu xanh lại bao phủ lấy một thanh Chí Tôn Phủ, toàn thân cây búa có màu đỏ thẫm, hiển nhiên là nó đã bị nung đỏ đấy."

"Vận khí không tệ mà!"

Lam Nguyệt trêu ghẹo nói.

"Hi vọng là vận khí nhiều một chút."

Đối với Chí Tôn vũ khí, Diệp Trần muốn thu thập càng nhiều càng tốt.

Đến tầng thứ mười một thì có không ít Chí Tôn, trong chốc lát khổ công, hai người đã gặp năm vị, bất quá rất hiển nhiên, tất cả mọi người đều rất cẩn thận, liền tránh ra xa xa.

Tầng thứ mười một Thần Hỏa huyệt thập phần rộng lớn, nếu như không phải tại tự nơi đây tạo thành một không gian riêng biệt thì chỉ sợ toàn bộ Hi Âm bình nguyên cũng đều không thể bao trùm được nó.

Hai người phi hành mà chẳng có mục tiêu gì rõ ràng, cứ phát hiện chỗ nào dị thường thì liền nhìn xuống một cái.

Hai người phải đi qua một cái hồ có dày đặc nham thạch nóng chảy, bỗng nhiên, nham thạch nóng chảy phía dưới hồ lập tức bị bốc hơi, mặt đất rạn nứt, ngay sau đó một khối lại một khối thủy tinh màu xanh đen bay loạn lên, "phốc phốc", hộ thể Kiếm Nguyên của Diệp Trần bị nó đánh trúng liền

bị thủng vài lỗ. Một ít khối thủy tinh màu xanh đen dính lại tại phía trên hộ thể Kiếm Nguyên, Diệp Trần đưa tay cầm lấy một cái, "xuy xuy", khối thủy tinh nóng đến mức có thể gây phỏng tay, ngọn lửa màu xanh đen từ nó tỏa ra, thoáng cái đã đem Diệp Trần bao trùm tại trong ngọn lửa.

Kiếm Nguyên bộc phát, thanh sắc hỏa diễm liền bị dập tắt.

Đây là thứ thủy tinh gì vậy ?

Diệp Trần lại càng hoảng sợ hơn, hắn cảm giác được cái khối thủy tinh màu xanh đen này không hề đơn giản, độ nóng của ngọn lửa từ nó còn cao hơn trăm ngàn lần so với ngọn lửa màu xanh tại tầng thứ mười một.

"Thần Hỏa thạch!"

Lam Nguyệt giật mình nói.

Nghe vậy, Diệp Trần nhìn về phía Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt giải thích nói: "Thần Hỏa thạch là một loại thủy tinh có năng lượng thuộc tính hỏa, theo truyền thuyết, bên trong nó có ẩn chứa một tia lực lượng của Hoang Thần, cho nên độ nóng cực kỳ cao. Thần Hỏa thạch có công dụng rất rộng, nhưng công dụng lớn nhất chỉ dùng để chế tạo ra Chí Tôn vũ khí, một ít Chí Tôn nguyên liệu rất khó hòa tan, nhưng chỉ cần bị ngọn lửa Thần Hỏa thạch đốt cháy thì sẽ lập tức bị hòa tan ra. Nếu có đầy đủ Thần Hỏa thạch thì việc chế tạo Chí Tôn vũ khí sẽ đơn giản hơn rất nhiều lần. Trừ việc đó ra, Thần Hỏa thạch đối với việc Luyện Thể sẽ có tác dụng rất lớn, ngọn lửa của nó có thể đốt cháy các tạp chất không nhìn thấy được trong cơ thể, từ đó làm cho thân thể trở nên cường đại hơn, càng thêm thuần túy hơn.

"Thần Hỏa thạch có thể giúp cho bát giai linh khu tăng lên tới cửu giai không ?" Diệp Trần hỏi.

Lam Nguyệt nhìn liếc Diệp Trần, "Đương nhiên là có thể rồi, nhưng là quá trình này sẽ thống khổ và nguy hiểm vô cùng, chỉ cần lợi dụng một tia

lực lượng Thần Hỏa thạch là đủ, tuyệt nhiên không thể thoáng cái dùng quá mãnh liệt được.”

“Có thể là được rồi.”

Diệp Trần có chút cảm khái, thật sự là tìm hoài mà không thấy được thứ cần tìm, việc đến đây hoàn toàn là không uổng công rồi.

Những cái Thần Hỏa thạch còn lại kia vẫn đang bay loạn, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt cũng không quan tâm, ánh mắt hai người chăm chú nhìn về phía dưới chỗ rạn nứt, nơi đó có một tia ánh sáng thanh sắc đang lóng lánh.

Rốt cục, mặt đất ngưng rung động, chỗ rạn nứt xuất hiện ra một cái đầu nhọn, bên trên đầu nhọn này được khảm đầy Thần Hỏa thạch màu xanh đen, rậm rạp chằng chịt.

“Thu thập Thần Hỏa thạch nhưng không được sử dụng năng lượng của nó, bằng không thì năng lượng bên trong Thần Hỏa thạch sẽ bộc phát, lúc đó sức nóng của nó sẽ không còn cao nữa”. Lam Nguyệt nói xong thì thu hồi cái lồng năng lượng lại, sau đó đi đến bên cạnh đầu nhọn, bắt đầu thu thập Thần Hỏa thạch.

Diệp Trần cũng đi tới thu thập.

Một khối, hai khối, ba khối. . .

Rất nhanh, Diệp Trần đã góp nhặt trên trăm khối Thần Hỏa thạch, số lượng Thần Hỏa thạch bên trên đầu nhọn theo sự thu thập của hai người, đã trở nên không còn nhiều lắm, bắt đầu trở nên thưa thớt rồi.

“Thần Hỏa thạch?”

Cách đó không xa, một đạo lưu quang bay vụt tới, trong lưu quang là một gã hạt y lão giả.

Diệp Trần cùng Lam Nguyệt nghiêng đầu nhìn sang, tốc độ ra tay của hai người chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn nhanh hơn.

“Dừng tay, Thần Hỏa thạch của ta?”

Hạt y lão giả trong nội tâm như bị nhỏ máu, trong Thần Hỏa huyệt này, thứ bảo vật trân quý nhất ngoại trừ Thần thạch ra, chính là Thần Hỏa thạch. Thần thạch thì còn phải xem cơ duyên của từng người, còn Thần Hỏa thạch mặc dù không hiếm thấy như Thần thạch, nhưng cũng cần phải có vận khí thật lớn mới có thể có được, có ít người cả đời cũng đều không chiếm được một khối nào, cũng có ít người có lẽ lần đầu tiên đến đây liền có thể đạt được.

Lần trước, Hạt y lão giả đã mua ba khối Thần Hỏa thạch từ Thần Hỏa bộ lạc với một cái giá thật lớn, thế nhưng lần này thật vất vả mới nhìn thấy được số lượng nhiều như vậy, vậy mà hắn lại không phải là người đầu tiên thấy được.

“Hoặc là để lại Thần Hỏa thạch, hoặc là để lại cái mạng của các ngươi.”

Hạt y lão giả là một chuẩn Truyện Kỳ chí tôn, hắn hung dữ nhìn chằm chằm vào Diệp Trần cùng Lam Nguyệt.

“Diệp Trần, cẩn thận một chút, gã này là một cao thủ của Vụ Ẩn bộ lạc, một thất cấp bộ lạc khác đấy, có thực lực chuẩn Truyện Kỳ chí tôn, không thể khinh thường.” Lam Nguyệt âm thầm nhắc nhở Diệp Trần.

Diệp Trần trả lời: “Một mình ta thì không đánh thắng được chuẩn Truyền Kỳ chí tôn, nhưng hai người chúng ta liên thủ thì có thể đấy.”

“Tốt, vậy đánh cho là hắn phải “hoa rơi nước chảy” đi .”

Lam Nguyệt đầy hào khí nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1579: Sự Đáng Sợ Của Chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn

"Xem ra là các ngươi muốn để cái mạng lại rồi."

Sắc mặt hạt y lão giả trầm xuống, âm thầm ngưng tụ ra hoang nguyên.

"Bằng vào ngươi thì vẫn còn không đủ để làm cho chúng ta phải bỏ mạng lại đâu." Nếu như là một mình một người thì Lam Nguyệt tự nhiên hết sức kiêng kỵ đối phương, chính thức chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn hoàn toàn bất bất đồng cùng bọn họ, mỗi chiêu thức đều là đại thành Vô Thượng võ học, hoặc là công kích có thể so sánh với đại thành Vô Thượng võ học. Trong khi nàng chỉ có Phá Hư đao cùng Bá Đao trảm là hai đại thành Vô Thượng võ học mà thôi, còn khoảng cách Huyễn Nguyệt đao đạt đến đại thành thì vẫn còn một khoảng cách lớn nữa. Trong thời gian ngắn có thể đánh liều thoáng một lúc, nhưng nếu đánh lâu dài thì tự nhiên không thể thắng mà chỉ có bại.

Bất quá hiện tại, nàng không phải chỉ có một mình, tại bên cạnh nàng còn có Diệp Trần, Huyễn Kiếm thức của Diệp Trần tuyệt đối là một chiêu cực kỳ cường đại trong các đại thành Vô Thượng võ học.

"Đã như vầy, ta đây ngược lại muốn nhìn xem hai người các ngươi có cao chiêu gì."

Hạt y lão giả nộ quát một tiếng rồi tung ra hai chưởng, tầng tầng lớp lớp gợn sóng màu trắng trùng kích về hướng phía Diệp Trần và Lam Nguyệt. Theo sự xuất hiện của chưởng kình gợn sóng màu trắng kia, bốn phía xung quanh hai người cũng liền xuất hiện ra vô số làm hơi nước màu trắng. Nguyên lai, nhiệt độ tại tầng thứ mười một của Thần Hỏa huyệt rất cao, chưởng kình Ngũ Hành thiên thủy của hạt y lão giả đã tương tác cùng nhiệt độ cao, từ đó sinh ra đại lượng hơi nước. Trong lúc nhất thời, đám hơi nước

đã đem hoàn cảnh bốn phía bao phủ lại, làm cho ba người phảng phất như rơi vào trong một vùng biển sương mù, bên tai còn nghe được cả tiếng sóng cuồn cuộn, đó chính là chưởng kình do hạt y lão giả phát ra.

"Bá Đao trảm!"

"Bá Kiếm thức!"

Bá Đao trảm của Lam Nguyệt cùng Bá Kiếm thức của Diệp Trần cực kỳ giống nhau, chỉ có điều một cái là đao pháp, một cái là kiếm pháp, lúc một đao và một kiếm bổ về phía gợn sóng màu trắng, đao thế cùng Kiếm Thế bá đạo rõ ràng đã tạm thời kết hợp lại với nhau.

Ầm ầm!

Gợn sóng màu trắng bị cuốn ngược lại, chấn đắc hạt y lão giả bay rớt ra ngoài.

"Lẽ nào lại như vậy chứ !?."

Hạt y lão giả giận dữ, hắn nhìn ra được, nếu lấy cứng chọi cứng thì bản thân mình tựa hồ không chiếm được chỗ tốt, hai người này liên thủ với nhau sẽ đủ để chống lại chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn.

"Vụ Ẩn Phi Đằng Thuật!"

Thân ảnh hạt y lão giả bắt đầu trở nên mơ hồ, cuối cùng hóa thành một luồng sương mù dày đặc và có thể bay xuyên thẳng qua biển sương mù với tốc độ cực nhanh.

"Biến đâu mất rồi?" Lam Nguyệt nhướng mày.

Diệp Trần trong mắt lóe lên tinh quang, bỗng nhiên chém ra một kiếm về hướng bên phải, rõ ràng chỉ là một kiếm nhưng lại phảng phất như ngàn vạn vết kiếm hội tụ cùng một chỗ, đây là Thời Không Kiếm Pháp —— Tử Vong Thiết Cát.

"Nguy hiểm thật!"

Tại thời khắc mấu chốt, hạt y lão giả cùng đám sương mù dung hợp thành một thể, tuy hai mà một, nên dù cho kiếm khí trực tiếp xuyên qua sương mù cũng không cách nào mảy may làm thương tổn được hắn. Chỗ đáng sợ của Vụ Ẩn Phi Đằng Thuật nằm ở chỗ có thể làm cho thân thể hóa thành sương mù, trừ phi bị trúng chiêu trực tiếp, nếu không sẽ rất khó phá giải. Vừa rồi phạm vi công kích của Diệp Trần tương đối rộng, nhưng đáng tiếc là lực công kích không đủ cao.

"Hồi Thiên Đao Luân!"

Lam Nguyệt liền xoay tròn thân thể, phóng ra từng vòng đao mang hình đinh ốc, Hồi Thiên Đao Luân cường đại ở chỗ tác dụng chậm, mỗi một điểm trên nó cũng đều có lực sát thương cường đại nhất. Lại thêm có Diệp Trần ở bên cạnh nên Lam Nguyệt có thể không cần hạn chế thi triển Hồi Thiên Đao Luân, bức hạt y lão giả lui ra xa hơn.

Một nhịp thở!

Ba nhịp !

Năm nhịp!

Từ bốn phương tám hướng, ánh đao hình đinh ốc cự đại không biết xoắn quấn bao nhiêu tầng, đừng nói là hạt y lão giả, ngay cả Diệp Trần cũng đều có điểm giật mình, hắn dám khẳng định nếu bản thân mình mà trúng phải cái ánh đao đinh ốc này, thân thể chắn chắn sẽ bị hóa thành xác khô, trừ phi phòng ngự của hắn có thể tăng lên tới cảnh giới có thể ngạnh kháng công kích của chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn.

Vù vù vù!

Ánh đao đinh ốc càng ngày càng dày đặc hơn, một cỗ đao phong mãnh liệt từ nó phun trào ra, thổi tan không ít đám sương mù ở bốn phía. “Loạt xoạt”, trong sương mù, một đạo nhân ảnh chậm rãi hiển lộ ra, chính là hạt y

lão giả.

"Đáng giận, đây là cái đao chiêu gì vậy chứ !?."

Hạt y lão giả lúc đầu còn không chút để mắt đến Hồi Thiên Đao Luân, nhưng về sau, hắn phát hiện ra lực đạo của Hồi Thiên Đao Luân tăng lên vô cùng nhanh, không thua kém gì một đại thành Vô Thượng võ học nữa. Nếu như là 1 đối 1, hắn tất nhiên sẽ không để cho Lam Nguyệt liên tiếp tăng uy lực của Hồi Thiên Đao Luân lên như vậy, nhưng bây giờ, một mình hắn phải đối đầu thực sự với hai người rồi.

"Chẳng lẽ ta lại phải sợ hai người bọn hắn à, Tuyền Qua Hóa Long Chưởng!"

Lấy lão giả làm trung tâm, một vòng xoáy dần dần được thành hình, ánh đao hình đinh ốc vừa va chạm vào vòng xoáy liền lập tức bị hút vào, rất nhanh, cái vòng xoáy đã biến thành một con quái vật khổng lồ, đủ để ngạnh kháng với Hồi Thiên Đao Luân. Lúc Lam Nguyệt đình chỉ thi triển Hồi Thiên Đao Luân thì cả người hạt y lão giả đã được bao phủ bởi một khối cầu năng lượng màu đen. Mà quả cầu năng lượng này vẫn đang kịch liệt bành trướng, đến mức gần như lớn hơn cả phạm vi công kích của Hồi Thiên Đao Luân trước đó, lực hút khủng bố của nó không ngừng tác dụng lên trên người Lam Nguyệt cùng Diệp Trần, cho đến khi có khả năng hút hai người vào trong khối cầu. Không cần suy nghĩ thì hai người cũng biết, một khi bị hút vào đó thì thật sự là lành ít dữ nhiều rồi.

"Cùng liên thủ!"

Lam Nguyệt và Diệp Trần lần nữa thi triển ra Bá Đao trảm cùng Bá Kiếm thức, đao thế cùng Kiếm Thế bá đạo lập tức kết hợp vào nhau, oanh kích lên trên khối cầu. Nhưng đáng tiếc, đại thế của khối cầu năng lượng đã hình thành, nó cũng giống như Hồi Thiên Đao Luân trước đó, uy lực dần dần được tích súc tới một tình trạng cực kì khủng bố, tính ra nếu không đạt được cấp độ của Truyền Kỳ Chí Tôn thì cũng không kém xa lắm.

"Lui ra phía sau mau!"

Đã không cách nào phá vỡ được khối cầu năng lượng màu đen, hai người chỉ còn cách lui ra phía sau, bọn hắn không tin cái khối cầu này có thể bành trướng vô hạn.

Thế nhưng, lực hút của khối cầu quá mức cường đại, làm cho tốc độ phi hành của hai người trở nên rất chậm, có đôi khi bay được một chút thì lại bị kéo ngược về một chút, có thể nói là cố sức vô cùng.

"Đi chết đi!"

Đúng như hai người suy nghĩ, khối cầu năng lượng hoàn toàn chính xác là không thể bành trướng vô hạn, nếu như có thể bành trướng vô hạn thì không ai có thể là đối thủ của hắn, nhưng đối phó với hai cao thủ vừa mới bước vào ngưỡng cửa chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn thì cũng tương đối là đủ rồi. “Ầm ầm”, khối cầu năng lượng rung chấn làm cả mặt đất cũng phải dợn sóng phập phồng. Rất nhanh sau đó, toàn bộ quả cầu năng lượng màu đen hóa thành một con Hắc Long, cắn xé về phía Diệp Trần cùng Lam Nguyệt. Thân thể con Hắc Long vô cùng nặng nề nhưng lại có thể lao đi với tốc độ kinh người, đến mức cả tầng thứ mười một của Thần Hỏa huyệt tựa hồ cũng không chịu nổi cái cổ uy thế này, khẽ run lên.

"Lam Nguyệt, tới đây."

Diệp Trần kéo tay Lam Nguyệt lại, đem nàng vào phạm vi bảo hộ của mình, ngay sau đó, Diệp Trần bộc phát toàn diện Tâm lực, Kiếm Nguyên cùng với Linh Hồn Lực để thi triển ra Ngũ Hành Kiếm Pháp —— Thịnh Cực Nhi Suy.

Thịnh Cực Nhi Suy mặc dù nói là chưa đạt đến đại thành, nhưng rốt cuộc vẫn là phòng ngự kiếm chiêu mạnh nhất của Diệp Trần. Giờ này khắc này, bất luận công kích kiếm chiêu nào cũng đều vô dụng, chỉ có phòng ngự kiếm chiêu mới có thể hơi chút bảo hộ bản thân mình mà thôi.

Hắc Long điên cuồng cắn xé quang cầu ngũ sắc, còn ở bên trong quang cầu ngũ sắc, hai tay Diệp Trần đã nhìn như biến mất rồi, nguyên nhân là vì tốc độ vung vẩy Thiên kiếm càng lúc càng nhanh, đã lần lượt siêu việt cực hạn. Tại dưới nguy cơ áp bách sinh tử, Tâm lực của Diệp Trần đã được nâng cao lên một bước, đem uy năng phòng ngự của Thịnh Cực Nhi Suy phát huy đến một đỉnh phong mới.

Ầm ầm!

Thế nhưng, sức mạnh của Hắc Long quá mức khổng lồ, ngũ sắc quang cầu như trước vẫn bị phá vỡ hoàn toàn. Con Hắc Long cắn lấy thân thể Diệp Trần, ngay tiếp theo là Lam Nguyệt. “Đùng đùng”, mặt đất bị cày ra một vết lỏm thật sâu và trải dài rất xa, đến lúc này, lực lượng Hắc Long mới dần dần tiêu tán đi.

Trong một cái hố sâu to lớn, Diệp Trần và Lam Nguyệt ôm lấy nhau, y phục của hai người cũng bị nghiền nát, nửa thân thể trần trụi, mà ở trên lồng ngực Diệp Trần thì bị thủng một lỗ lớn, đây là thương thế do bị Hắc Long xỏ xuyên qua.

"Quá mạnh!"

Ôm Lam Nguyệt, Diệp Trần chậm rãi đứng người lên, thương thế trên ngực được Bất Diệt lực lượng bổ sung và khôi phục rất nhanh.

"Rõ ràng vẫn không chết!"

Hạt y lão giả thập phần ngoài ý muốn, một chiêu Tuyền Qua Hóa Long Chưởng này của hắn đã được súc tích lực lượng vô cùng hùng hậu, đủ để đánh trọng thương một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, còn đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn thì đến tám chín phần mười là sẽ chết. Đương nhiên, nếu như đụng phải chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn thì đối phương cũng sẽ không khiến hắn phải súc tích lực lượng, địch nhân đã sớm đánh gãy chiêu này rồi, cái này là do thực lực cao thấp khác nhau.

Nhưng hắn nào đâu biết rằng, Bất Hủ kiếm thể của Diệp Trần có thể ngạnh kháng công kích của đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn, tăng thêm việc dùng Ngũ Hành Kiếm Pháp Thịnh Cực Nhi Suy để triệt tiêu một bộ phận uy lực của Hắc Long, như vậy lực phá hoại thực sự gây ra trên thân thể cũng không vượt qua cực hạn của hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1580: Cội Nguồn Không Gian Chấn Động

"Đa tạ rồi!"

Lam Nguyệt có chút xấu hổ, tại thời khắc mấu chốt, nàng muốn lấy ra cái sân nhỏ có trùng trùng điệp điệp trận pháp, bằng vào lực lực của phòng ngự của nó thì đừng nói là chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn như hạt y lão giả, ngay cả Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự cũng không làm gì được hai người, bất quá nàng không nghĩ đến, Diệp Trần rõ ràng giữ tay nàng lại, đem nàng đưa vào phạm vi bảo hộ, đến nỗi làm nàng sửng sốt một chút. Chung quy là lần này đã làm cho nàng mất cơ hội lấy cái sân nhỏ ra, may mắn là phòng ngự của Diệp Trần đủ mạnh, bằng không thì hai người đều phải nuốt hận rồi.

Về sau không thể mạo hiểm như vậy nữa, Lam Nguyệt thầm nghĩ.

"Còn có thể đánh nổi nữa không?" Diệp Trần hỏi Lam Nguyệt.

"Đương nhiên rồi."

Lam Nguyệt trên người lóe lên hào quang, một bộ quần áo mới xuất hiện.

"Chúng ta thay nhau tấn công, không được để cho hắn có cơ hội thi triển ra chiêu này nữa." Đối với cái chiêu chưởng pháp này, Diệp Trần tất nhiên hết sức kiêng kỵ, nó có thể hấp thu năng lượng của người khác và hóa thành lực công kích, nếu như trước đó không hấp thu uy năng của Hồi Thiên Đao Luân cùng với Bá Đao trảm và Bá Kiếm thức, thì một chưởng vừa rồi kia, ít nhất cũng giảm đi bảy thành uy lực rồi.

"Ừ!" Lam Nguyệt gật gật đầu, nàng ở đâu nghĩ đến, đối phương còn có một chiêu như thế biến thái chưởng pháp.

"Lên!"

Hai người một trái một phải, tấn công thẳng về hướng hạt y lão giả.

"Tới đây."

Hạt y lão giả nhìn ra được, phòng ngự của Diệp Trần tương đối mạnh nên mới dẫn đầu Lam Nguyệt lao tới công kích, hắn liền tung ra một chưởng với uy thế vô tận để đón đỡ.

"Siếp Na Phương Hoa!"

Lam Nguyệt cũng có phòng ngự đao chiêu, kỳ thật bằng vào tốc độ của nàng thì hoàn toàn có thể tránh đi, nhưng bất quá nàng muốn sáng tạo cơ hội cho Diệp Trần.

Ầm ầm!

Lam Nguyệt được cánh hoa bao khỏa nên tựa như một khối đá ngầm, nhận lấy chưởng kình trùng kích ngập trời, bỗng nhiên, cánh hoa tách ra, một đạo tuyệt thế đao mang bổ về phía hạt y lão giả, đây chính là Phá Hư đao.

Hạt y lão giả nhíu mày, nhanh chóng tung thêm một chưởng đập nát đao kình.

"Huyễn Kiếm thức!"

Nhưng vào lúc này, Diệp Trần đã kịp thi triển ra kiếm chiêu cường đại nhất —— Huyễn Kiếm thức.

Chỉ thấy một đoàn kiếm quang như bọt khí khuếch tán ra, đem hạt y lão giả bao phủ vào trong, chỉ chốc lát sau, hạt y lão giả chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều là kiếm quang, phảng phất như hắn đã đi vào một thế giới kiếm quang vậy, hắn vừa phá đi một tầng thì một tầng kiếm quang khác lại ùa tới. Sau một hồi, hai tay của gã cũng bị run lên bởi kiếm quang nhiều

đến vô cùng vô tận.

"Không tốt, là ảo giác."

Đến khi lão ta tỉnh ngộ lại thì Diệp Trần đã đâm trúng một kiếm vào lồng ngực lão, “Phốc”, Chí Tôn bảo giáp của gã làm sao có thể chống đỡ được Thiên kiếm, trực tiếp bị đâm xuyên qua người.

"Cút ngay cho ta."

Hạt y lão giả kinh hãi vô cùng, hắn vận lực tung một chưởng đánh bay Diệp Trần ra ngoài.

Nhưng hắn nào biết đâu rằng, ngay khi Diệp Trần vừa bị đánh bay ra thì Lam Nguyệt đã giết tới, nàng đã thi triển ra Huyễn Nguyệt đao, một đao chiêu còn chưa đạt đến đại thành. Nếu như là trước đây thì Huyễn Nguyệt đao chưa hẳn đã có thể có hiệu quả, dù sao ảo giác do Huyễn Nguyệt đao tạo ra vẫn chênh lệch rất nhiều so với Huyễn Kiếm thức. Bất quá vào thời điểm lúc này, hạt y lão giả đã bị Thiên kiếm kích thương nên bổn nguyên đã bị tổn hại, thoáng cái lại trúng thêm một cái Huyễn Nguyệt đao nữa nên sẽ không thể chịu nổi mà lọt vào trọng thương thêm một lần nữa. Đao khí màu xanh da trời đã chém đứt cánh tay trái của lão.

"Tức chết lão phu!" Hạt y lão giả trở nên điên cuồng, bản thân mình đường đường là một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, vậy mà rõ ràng lại bị trọng thương trên tay hai tên tiểu bối, nhưng để cho hắn một lòng kinh hãi chính là, vũ khí của hai người này đều là Thánh khí. Thánh khí có ẩn chứa lực lượng đặc thù, nếu không bị chém trúng thì tốt, nhưng một khi bị trúng chiêu thì rất khó khôi phục.

"Đừng cho hắn có cơ hội thở dốc."

Diệp Trần lại lao đến, lần này là Táng Kiếm thuật.

Còn Lam Nguyệt tung ra Bá Đao trảm.

Hai người thay nhau tấn công hạt y lão giả, không để cho hắn có cơ hội "trọng chỉnh giang sơn", người này vừa bị đánh lui thì người kia lao lên, cứ như vậy luân phiên. Tuy chỉ có mấy chiêu đến đến đi đi như vậy, thế nhưng tại trên tay hai người lại được phối hợp không chê vào đâu được. Trong lúc nhất thời, hạt y lão giả đã bị trọng thương và áp chế gắt gao, ngay cả một điểm cơ hội xoay người cũng đều không có.

Nếu vẫn còn tiếp tục như vậy nữa thì sẽ bị đánh chết, hạt y lão giả nghĩ đến đây nhưng lại không để ý bản thân không thể mở rộng cửa thoát thân, cho đến việc thi triển ra Tuyền Qua Hóa Long Chưởng, chỉ cần thi triển ra được Tuyền Qua Hóa Long Chưởng thì hai người tựu không cách nào đả thương được hắn.

Chỉ là, Diệp Trần không để cho hạt y lão giả có bất cứ cơ hội nào, Táng Kiếm thuật đánh úp lại.

Táng Kiếm thuật có uy lực tuy so ra kém Bá Kiếm thức cùng Huyễn Kiếm thức, nhưng Thời Không Chi Lực lại có thể để cho tốc độ và phản ứng của lão trở nên chậm. Trên chiến trường, mọi chuyện đều có thể thay đổi trong nháy mắt, ngươi chậm chạp nhưng người khác lại không. Đao khí tung hoành khắp nơi, Phá Hư đao của Lam Nguyệt chém vào giữa người hạt y lão giả, chấn hắn bay rớt ra ngoài, Chí Tôn bảo giáp trên người cũng bị rách tung toé, cơ hồ không có thứ phòng ngự gì là hiệu quả.

"Thủy Quang chiến giáp."

Hạt y lão giả rốt cuộc vẫn là chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, luân phiên bị thương đã làm cho hắn chìm trong cơn giận dữ, thế nhưng lại không làm mất đi lý trí của hắn. Hắn lập tức thi triển ra một môn phòng ngự Vô Thượng võ học—— Thủy Quang chiến giáp.

Thủy Quang chiến giáp có phòng ngự không thể yếu hơn so với Chí Tôn bảo giáp, phòng ngự đại khái tương đương với Tứ cấp Chí Tôn bảo giáp, đương nhiên, Chí Tôn bảo giáp thì không cần bao nhiêu lực lượng để duy trì, còn để duy trì Thủy Quang chiến giáp thì không được gián đoạn thi triển Vô

Thượng võ học, tốc độ tiêu hao cao hơn nghìn vạn lần, rất khó bền bỉ.

"Các ngươi chờ đó cho ta."

Có Thủy Quang chiến giáp hộ thể, hạt y lão giả tăng vọt tốc độ, rõ ràng là chạy thục mạng.

"Chạy đi đâu!"

Lam Nguyệt lĩnh ngộ tinh túy chữ Hành, liền đuổi theo và chém mấy đao tại trên người hạt y lão giả, nhưng rất nhanh đã bị hạt y lão giả tung một chưởng bay ngược trở lại, hắn không phải không đánh lại hai người, chỉ là hắn đã bị thương quá nghiêm trọng nên càng đánh càng yếu.

Tốc độ của Diệp Trần thì không nhanh bằng Lam Nguyệt, thấy Lam Nguyệt bị chấn trở lại nên cũng liền buông tha truy đuổi.

"Bị hắn chạy thoát rồi !"

Lam Nguyệt có chút nhụt chí.

Diệp Trần thở dài: "Chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn tính ra dù có bị thương thì cũng không phải dễ trêu, xem ra một lần nữa đã đoán chừng được thực lực của chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn rồi."

"Ừ, nếu không phải Huyễn Kiếm thức của ngươi đã làm cho hắn bị thương thì lần này chúng ta muốn thắng hắn là rất khó."

Lam Nguyệt gật đầu.

. . .

Đánh lui hạt y lão giả, hai người tiếp tục thăm dò tầng thứ mười một của Thần Hỏa huyệt.

"Hỏa Viêm thiết!"

"Cửu Hồn Xích Kim!"

"Hồn Thiên Thạch!"

Có thể tới được tầng thứ mười một của Thần Hỏa huyệt thì đều là cao thủ trong các cao thủ, mà cao thủ thì nhất định là rất ít, mà có ít người đến thì bảo vật lưu lại tự nhiên sẽ có nhiều, chung quy là nhìn vào vận khí của ngươi có tốt hay không mà thôi. Trong nửa tháng thời gian ngắn ngủi, Diệp Trần đã lấy được ba loại nguyên liệu Chí Tôn kim loại, mỗi một chủng đều cực kỳ trân quý, có thể dùng để chế tạo Tam cấp Chí Tôn vũ khí, trong đó trân quý nhất chính là Cửu Hồn Xích Kim. Loại kim loại này, đủ để chế tạo ra Tứ cấp Chí Tôn vũ khí, còn Hồn Thiên Thạch tuy không chênh lệch tbao nhiêu so với Cửu Hồn Xích Kim, nhưng đáng tiếc là số lượng quá ít.

Tăng thêm Úy Lam Tinh Thiết đã lấy được trước khi tiến vào Hoang Thần Đại Lục, Diệp Trần tổng cộng có bốn loại Chí Tôn kim loại, trong đó Úy Lam Tinh Thiết có số lượng lớn nhất, là một khỏa tinh cầu kim loại có đường kính vài nghìn dặm, Hỏa Viêm thiết xếp thứ hai, chỉ lớn chừng mười dặm. Còn Cửu Hồn Xích Kim cùng Hồn Thiên Thạch cộng lại bất quá chỉ bằng phương viên nửa dặm mà thôi.

Diệp Trần có ý định, chờ khi có thời gian sẽ đi học Chí Tôn cấp Chú Kiếm Thuật.

"Diệp Trần, ngươi xem kìa, chỗ đó tựa hồ có không gian chấn động đấy."

Ngày hôm đó, Lam Nguyệt cùng Diệp Trần đều phát hiện một không gian chấn động khá mờ mịt.

"Qua đó xem đi."

Diệp Trần nói ra.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã tới nơi phát ra không gian chấn động, nơi đó nằm trong một hồ nham thạch, không biết vì nguyên nhân gì mà Nham

Tương trong hồ sôi trào mãnh liệt, không gian chấn động đúng là từ bên trong nhộn nhạo đi ra, càng ngày càng rõ ràng hơn.

"Tử Thần, ngươi muốn chết phải không?"

Một hồi thanh âm lãnh khốc truyền ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1581: Cửu Giai Linh Khu

"Hỏa Vô Tẫn, các ngươi thật hèn hạ, cái cửa vào tầng thứ mười hai Thần Hỏa huyệt này là chúng ta cùng phát hiện ra, các ngươi đã bất nhân thì cũng đừng trách ta bất nghĩa."

Nương theo thanh âm vang lên, biên độ không gian chấn động càng lúc càng lớn, song phương tựa hồ đang đại chiến với nhau.

Diệp Trần cùng Lam Nguyệt hai mặt nhìn nhau.

"Thần Hỏa huyệt tầng thứ mười hai?" Lam Nguyệt nhịn không được nói.

"Thật đúng là bị ngươi nói trúng rồi, có tầng thứ mười hai tồn tại đấy."

Diệp Trần mở U Minh Thánh Nhãn ra và nhìn xuyên thấu qua phía dưới hồ Nham Tương.

Trong mơ mơ hồ hồ, Diệp Trần chứng kiến ba đạo nhân ảnh đang đại chiến, hình như là hai người đang đánh với một người, vị trí bọn hắn đang đứng chính là một cái truyền tống đài. Dư ba của cuộc đại chiến làm cho truyền tống đài bị chấn động, một cỗ Không Gian Chi Lực theo đó truyền đưa tới, đây cũng là nguyên nhân vì sao Nham Tương hồ kịch liệt sôi trào.

Lấy một địch hai, bóng người ở giữa tự nhiên không phải là đối thủ, bị hai người kia luân phiên đánh trúng vào thân thể, đến khi chết đi.

"Đi mau."

Diệp Trần chứng kiến thấy hai đạo nhân ảnh này đã bay lên, đoán chừng là muốn nhìn một chút xem có ai bị không gian chấn động hấp dẫn tới hay không.

Ầm ầm!

Diệp Trần tuy nhìn thời cơ rất nhanh, nhưng tầng thứ mười một Thần Hỏa huyệt là một vùng đất bằng phẳng, nên chưa bay ra ngoài được bao xa thì hồ Nham Tương đã bị chấn nát, hai đạo nhân ảnh đã phá nham tương lao ra. Ánh mắt bọn hắn nhìn quét qua liền rất nhanh phát hiện ra Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đang chạy trốn.

"Chạy đi đâu trong biển lửa khôn cùng này chứ!"

Trong hai người này, một kẻ là trung niên mặc áo hồng bào, chỉ thấy hắn hét lớn một tiếng rồi hai tay hợp thành chữ thập, tung ra một chưởng hướng phía Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đang chạy trốn.

Hùng hùng!

Như núi đổ, như biển động, sóng lửa cuồng bạo vẫn còn chưa tới gần nhưng Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đã cảm giác được sự khó thở, cái gã âm tàn trung niên này tựa hồ càng mạnh hơn so với hạt y lão giả, chưởng kình của hắn bá đạo khôn cùng.

Ngay tại thời điểm sóng lửa sắp tới sát người, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đồng thời quay người bổ ra một đao một kiếm về phía sóng lửa.

Bá Đao trảm cùng Bá Kiếm thức rốt cuộc cũng là đại thành Vô Thượng võ học, cả hai liên hợp thì dù sóng lửa có cường đại cũng đều cũng bị bổ ra, mượn lực phản chấn, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt tiếp tục tăng vọt tốc độ.

"Hắc Sát, không thể để bọn hắn chạy thoát được!"

Trung niên âm tàn nói với hắc y trung niên bên cạnh.

Hắc y trung niên gật đầu, "Tầng thứ mười hai Thần Hỏa huyệt vẫn chưa có người phát hiện ra, bên trong khẳng định có tồn tại Thần Thạch, mà đã có Thần Thạch thì Chí Tôn vũ khí chúng ta liền có thể tấn thăng thành Thánh khí."

Kẻ trước đó được gọi là Tử Thần kia chính là Đại trưởng lão của Tử Huyết bộ lạc, một Lục cấp bộ lạc, thực lực của hắn là đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn. Ba người bọn họ đồng thời phát hiện ra cửa vào tầng thứ mười hai Thần Hỏa huyệt. Tử Thần có tốc độ rất nhanh nên cũng không kiêng sợ hai người kia, nhưng hắn nào biết đâu rằng, nhiệt độ tại tầng thứ mười hai không chỉ cao gấp trăm lần so với tầng thứ mười một. Những ngọn lửa màu xanh trông như những con sâu bay loạn bốn phía, đã làm hạn chế tốc độ của Tử Thần. Kế tiếp đó, âm tàn trung niên cùng hắc y trung niên đều là các chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, đã ra tay đánh lén Tử Thần, Tử Thần tất nhiên không cam lòng chết như vậy nên đã dốc sức liều mạng quay trở lại trên đài truyền tống trận, một mặt là muốn thông qua truyền tống đài để trở lại tầng thứ mười một, một mặt là muốn mượn lấy đại chiến để dẫn đưa những người khác tới.

Bốn người một trước một sau, điên cuồng đuổi theo.

Lam Nguyệt lĩnh ngộ tinh túy chữ Hành nên có tốc độ cao nhất trong bốn người, còn Diệp Trần tinh thông Thời Không Áo Nghĩa nên tốc độ cũng không chậm bao nhiêu, trái lại hai người âm tàn trung niên cùng hắc y trung niên càng lúc càng bị bỏ xa hơn.

"Hỏa Vô Tẫn, được rồi, hai người này cũng như tên Tử Thần kia, tốc độ đều nhanh hơn so với chúng ta!"

Hắc Sát đình chỉ truy kích.

"Xem như bọn hắn gặp may vậy."

Hỏa Vô Tẫn cũng biết không đuổi kịp hai người, đã đến cấp bậc này của bọn hắn thì tốc độ rất trọng yếu, đáng tiếc muốn gia tăng tốc độ của mình lên là quá khó khăn, cách tốt nhất tất nhiên là nắm giữ Thời Không Áo Nghĩa. Thời Không Áo Nghĩa càng thâm hậu thì tốc độ càng nhanh, nếu như Thời Không Áo Nghĩa đạt đến viên mãn thì trong thiên hạ, cơ hồ không có người nào có thể đuổi theo kịp, trừ phi Thời Không Áo Nghĩa của đối phương cũng viên mãn.

. . .

"May mắn là chúng ta chạy trốn nhanh, hai người này, một kẻ là đường chủ Hỏa Vô Tẫn của Chiến Hỏa đường tại Thần Hỏa bộ lạc, một kẻ là Tam trưởng lão của Địa Sát bộ lạc, một Thất cấp bộ lạc."

Lam Nguyệt thấy Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát không đuổi theo, cười nói với Diệp Trần.

"Tuy phát hiện ra cửa vào tầng thứ mười hai, nhưng trong thời gian ngắn sẽ không có cách nào đi vào, đi về trước đi!" Đối với chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, Diệp Trần rất kiêng kị, Bất Hủ kiếm thể của hắn chỉ có thể phòng ngự công kích của đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn mà thôi, còn gặp phải chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn thì Bất Hủ kiếm thể rất khó phòng ngự được, chứ đừng nói chi là hai gã chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn rồi.

"Được, sau này lại đến Thần Hỏa huyệt cũng không muộn, ta không tin bọn họ một lần là có thể vét sạch chỗ tốt của tầng thứ mười hai, nói không chừng vận khí của bọn hắn cũng không tốt, không thu hoạch được gì đấy."

Lam Nguyệt cười hì hì nói.

Ly khai Thần Hỏa huyệt, hai người trở về Vĩnh Hằng bộ lạc.

. . .

Trong một ngọn núi hoang ở phụ cận Vĩnh Hằng bộ lạc, Diệp Trần cầm trong tay một khỏa Thần Hỏa thạch, thử sử dụng kiếm nguyên dẫn dắt thần Hỏa Thạch phóng xuất ngọn lửa.

Bùm!

Lần đầu xử dụng, bởi vì Diệp Trần không có kinh nghiệm nên đã trực tiếp để cho Thần Hỏa thạch bị nổ tung, ngọn lửa màu xanh đen đã thiêu đốt ngọn núi hoang ra một cái động lớn. Tại thời khắc mấu chốt, Diệp Trần vội vàng vận động hộ thể Kiếm Nguyên, nếu không thì cho dù là có Bất Hủ

kiếm thể cũng sẽ bị trọng thương nguyên khí, lãng phí rất nhiều Kiếm Nguyên cùng Bất Diệt lực lượng.

"Hành động thật là ngông cuồng!"

Diệp Trần lắc đầu, tiếp tục thăm dò.

Lần một…. lần hai!

Lần thứ mười qua đi, Diệp Trần rốt cuộc đã tìm được cách thăng bằng, khối Thần Hỏa thạch thứ mười một được dẫn dắt ra một ngọn lửa to bằng đầu ngón tay út, ngọn lửa chập chờn bất định, tựa hồ tùy thời đều có thể bộc phát.

"Phân ra!"

Ngọn lửa nhỏ dần dần được tách ra, biến thành hai ngọn lửa mảnh hơn, chợt sau đó phân thành bốn phần, bốn thành tám …., lúc mỗi ngọn lửa nhỏ chỉ còn mảnh như sợi tơ thì Diệp Trần há miệng khẽ hút nó vào trong cơ thể.

Đùng đùng!

Thân thể bị chấn động mãnh liệt, Diệp Trần cảm giác như trong cơ thể mình đang có vô số quả địa chấn lôi bùng nổ vậy, một tia lửa này vừa tiến vào trong cơ thể đã lập tức thiêu đốt mọi thứ, khiến cho cả người Diệp Trần bị bốc hỏa.

"Quả nhiên hữu hiệu."

Diệp Trần có thể cảm giác được trong cơ thể mình tựa hồ có thứ gì đó bị thiêu hủy đi, có lẽ đó là những tạp chất không nhìn thấy được, bất kể là Siêu cấp Chí Tôn, Truyền Kỳ Chí Tôn hay là Bán Thần, thì trong cơ thể cũng đều có tạp chất, chỉ khi trở thành Chân Thần thì mới không có bất kỳ tạp chất nào tồn tại, cả thân thể trở nên hoàn toàn thuần khiết.

Một tia, hai tia, ba tia. . .

Lợi dụng ngọn lửa Thần Hỏa thạch để rèn luyện Linh khu là một chuyện chán ngắt, nếu dùng ngọn lửa lớn hơn thì không chỉ không có tác dụng rèn luyện, ngược lại sẽ bị thiêu đốt nguyên khí. Còn ngọn lửa nhỏ hơn thì lại có vẻ quá chậm, hơn nữa rất khó khống chế. Theo thời gian qua đi, kinh nghiệm cũng gia tăng, Diệp Trần phát hiện ra, mỗi một khối Thần Hỏa thạch đại khái phân chia ra một vạn tia lửa nhỏ thì mới được xem là phương án tốt nhất.

Bất tri bất giác, một tháng thời gian đi qua.

Oanh!

Cường đại tánh mạng chấn động bắn ra, Diệp Trần cả người lơ lửng trên không trung dù không dựa vào lực lượng Kiếm Nguyên, đây hoàn toàn là dựa vào bản thân để bay lên, phải biết rằng tại Hoang Thần Đại Lục sẽ bị hạn chế rất lớn, nếu chỉ dựa vào từ trường tánh mạng bản thân thì sẽ không bay phiêu phù lên được. Diệp Trần có thể bay lơ lửng như vậy là vì Linh khu đã từ Bát giai đỉnh phong đột phá đến Cửu giai, tánh mạng từ trường của Cửu giai Linh khu rất cường đại, đủ để triệt tiêu Trọng Lực của Hoang Thần Đại Lục mà trôi nổi trên không trung.

Sau khi Linh khu đạt tới Cửu giai, Diệp Trần cảm giác Bất Hủ kiếm thể của mình cũng đã tăng lên, độ cứng rắn cũng cao hơn gấp 10 lần, cả hai sinh ra mối liên hệ chặt chẽ với nhau.

"Rốt cục đã đạt được Cửu giai Linh khu rồi." Diệp Trần thở ra một hơi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1582: Thần Thạch Quang Huy

"Hiện tại, Bất Hủ kiếm thể của ta đã có thể chống lại công kích của chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn rồi !" Linh khu tấn thăng đến Cửu giai đã làm cho phẩm cấp Bất Hủ kiếm thể tăng lên một cấp độ mới, đã hướng tới gần với Cửu Chuyển Kim Thân rồi, phòng ngự đạt đến tình trạng này thì đã không phải là mức độ đơn thuần nữa, mà là một loại kết cấu rất hợp lý, mà loại kết cấu này cần phải có từ trường tánh mạng cường đại hơn để nuôi dưỡng.

Ngoại trừ Bất Hủ kiếm thể ra, khi Linh khu tăng lên tới Cửu giai còn có một chỗ tốt rất lớn khác, Diệp Trần cảm giác như tuổi thọ của mình đang được tăng lên, về phần tăng lên bao nhiêu thì Diệp Trần cũng không biết rõ.

"Bất Diệt lực lượng bành trướng rất tốt!"

Nhắm mắt lại, Diệp Trần phảng phất như nhìn thấy được không gian trong trái tim của mình có một mảnh hải dương màu đen, sóng cả mãnh liệt, một lớp vừa tan đi thì một lớp khác lại khởi sinh.

...

Phòng ngự tăng cao làm cho Diệp Trần lại có ý định đi trở vào tầng thứ mười hai Thần Hỏa huyệt.

Thiên kiếm tương đương với một Địa Thánh khí đã được sáp nhập vào bốn khối Thần Thạch, hiện đã bị hao tổn bổn nguyên, nếu như có thể khôi phục bổn nguyên cho nó thì đoán chừng sẽ tương đương với Địa Thánh khí được sáp nhập vào sáu bảy khối Thần Thạch, có lẽ còn cao hơn. Diệp Trần không biết Thần Thạch có thể làm cho Thiên kiếm khôi phục bổn nguyên hay không, nhưng cũng nên thử một lần, dù sao tại Hoang Thần Đại Lục này, thực lực của hắn không được tính là đệ nhất, chỉ có thể coi là đệ nhị mà

thôi. Đệ nhất tựu là các Truyền Kỳ Chí Tôn, chỉ có họ mới có thể tự do tự tại mà thôi, vì vậy phải tăng toàn bộ phương diện thực lực lên, kể cả Thánh khí.

"Ta cùng đi với ngươi."

Vốn Diệp Trần không có ý định mang Lam Nguyệt đi cùng, Lam Nguyệt có chiến lực tuy không thua kém hắn bao nhiêu, nhưng phòng ngự lại quá yếu. Nhưng nào biết đâu rằng, Lam Nguyệt lại cười rất thần bí, còn nói rằng đến lúc đó không cần phải lo cho nàng, nàng có thủ đoạn tự bảo vệ tánh mạng cho mình. Cũng hết cách rồi, Diệp Trần chỉ có thể gật đầu đồng ý, nếu không mang theo đối phương thì đối phương hoàn toàn có thể tự mình đi, chung quy cũng không có gì khác nhau.

Lần nữa đi vào Thần Hỏa huyệt, hai người đang định giao nạp ra hai miếng Thần Hỏa Chí Tôn Lệnh thì bất chợt, phó đường chủ Hỏa Vô Biên của Liệt Hỏa đường của Thần Hỏa bộ lạc tựa hồ nhận ra thân phận Diệp Trần, liền hét lớn : "Hai người các ngươi đi với Thần Hỏa bộ lạc ta một chuyến, nếu cải lời thì đừng trách ta giết chết mà không cần luận tội đấy."

Diệp Trần sắc mặt trầm xuống, nháy mắt với Lam Nguyệt.

Vèo! Vèo!

Hai người chợt bạo tăng tốc độ, hướng phía cửa vào Thần Hỏa huyệt lao đi.

"Muốn chết."

Hỏa Vô Biên nổi giận, hai người này rõ ràng không xem mệnh lệnh Thần Hỏa bộ lạc ra gì.

Hỏa Vô Biên là một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, luận về thực lực thì hắn không thua kém đường chủ Hỏa Vô Tẫn của Chiến Hỏa đường bao nhiêu, vũ khí của hắn là một cây Phương Thiên Họa Kích, trên thượng diện lượn lờ một ngọn lửa màu xanh. Hỏa Diễm cuồn cuộn phóng ra, Hỏa Vô Biên quét một kích về phía Diệp Trần cùng Lam Nguyệt, một kích này nhìn như “đại

khai đại hợp”, bá đạo khôn cùng, thế nhưng Diệp Trần và Lam Nguyệt lại cảm giác được cả Thiên Địa tựa hồ đã bị một kích này làm cho tan nát, con đường phía trước như bị ngăn ra.

"Phá!"

Tại thời khắc mấu chốt, Diệp Trần thi triển ra Huyễn Kiếm thức làm khuếch tán ra vô số bọt khí kiếm quang, khiến cho tâm thần Hỏa Vô Biên hoảng hốt trong chốc lát. Thừa dịp xuất hiện khe hở này, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt chui vào cửa vào Thần Hỏa huyệt.

Tỉnh táo lại, Hỏa Vô Biên sắc mặt trở nên âm trầm, hắn cảm thấy thật mất thể diện, đường đường là một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn lại rõ ràng bị Diệp Trần qua mặt. Tuy nói chỉ là bị mê hoặc chốc lát, nhưng tính ra đây là bị mê hoặc thực sự, nếu Diệp Trần không chọn lựa tiến vào Thần Hỏa huyệt mà là tấn công hắn, thì chỉ sợ hắn càng phải nếm thiệt thòi lớn hơn rồi.

"Tên Hỏa Vô Tẫn này, tại sao lại không nói một chút về thực lực của chúng chứ, kiếm thuật bực này đã có trình độ uy hiếp chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn rồi."

Hỏa Vô Biên quay đầu lại nhìn thoáng qua thủ hạ của mình mà âm thầm oán hận, với tư cách là một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, mất đi một chút thể diện tại trước mặt của mình thủ hạ là chuyện không thể chấp nhận được. Nếu để cho Diệp Trần cùng Lam Nguyệt sống thì tôn nghiêm của hắn đã bị tổn hại rồi.

"Các ngươi trông coi ở chỗ này, ta đi xem sao."

Hỏa Vô Biên ra lệnh.

"Vâng!"

Hai vị phó đường chủ Liệt Hỏa đường vội vàng tiếp hạ mệnh lệnh, đường chủ rất cố kỵ về thể diện, dưới tình huống này, bọn hắn tuyệt đối không thể lộ ra vẻ gì khác thường, nếu không là không gánh nổi.

Tiến vào Thần Hỏa huyệt, hai người đã quen thuộc đường đi, liền hướng về phía tầng thứ hai tiến đến.

Hai người vừa ly khai thì chốc lát sau Hỏa Vô Biên đã xuất hiện, hắn không có chút nào dừng lại, trực tiếp tiến về tầng thứ hai Thần Hỏa huyệt, trong lòng hắn rất rõ ràng, đối phương nhất định là hướng về phía tầng thứ mười hai. Đối với tầng thứ mười hai, những người biết rải rác không có mấy, tuyệt đối không cho phép ngoại nhân biết về nó.

Một ngày qua đi, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đã đi tới lối vào tầng thứ mười hai, chỗ đó có một cái truyền tống đài.

"Đi lên!"

Hai người bước lên và kích phát ra lực truyền tống của truyền tống đài.

Ông!

Hào quang lóng lánh tỏa ra, hai người biến mất khỏi tầng thứ mười một.

Lúc xuất hiện lần nữa thì hai người đã tới một mảnh thế giới có màu xanh đậm, Hỏa Diễm tại đây là từng đoàn từng đoàn ngọn lửa màu xanh đậm rất khủng bố, chúng bay loạn khắp nơi và không có bất kỳ quy luật nào, nhiệt độ cao hơn gấp trăm lần so với tại tầng thứ mười một.

"Nóng quá!"

Lam Nguyệt đã khởi động hộ thể hoang nguyên từ sớm, nhưng mặc dù như thế, nhiệt độ cực cao như trước vẫn truyền đến làm nàng bị tiêu hao hoang nguyên khá nhiều.

"Ừ, bất quá nhiệt độ ngọn lửa của Thần Hỏa thạch còn cao một chút đấy."

Diệp Trần gật gật đầu.

Lam Nguyệt nói: "Thần Hỏa thạch có ngọn lửa màu lam, khẳng định là

có nhiệt độ cao hơn so với Hỏa Diễm tại đây, không biết Thần Hỏa huyệt có tầng thứ mười ba hay không, nếu có tầng thứ mười ba thì có lẽ Hỏa Diễm tại đó tựu là màu lam, có thể tương đồng với ngọn lửa Thần Hỏa thạch đấy."

...

Mỗi một tầng của Thần Hỏa huyệt đều là một không gian độc lập và cực kỳ quảng đại. Trong nháy mắt, hai người đã ngây người suốt mười ngày tại tầng thứ mười hai.

"Tuy không tìm được Thần Thạch nhưng bất quá có nhiều Thần Hỏa thạch như vậy thì cũng không uổng công lần này rồi."

Lam Nguyệt cười nói.

Trong mười ngày này, hai người riêng phần mình đã lấy được 200 khối Thần Hỏa thạch, phải biết rằng Linh khu sau khi đạt tới Cửu giai thì vẫn còn có thể tiếp tục tăng lên, trở thành Cửu giai sơ kỳ, Cửu giai trung kỳ, Cửu giai hậu kỳ, Cửu giai đỉnh phong, cùng với viên mãn Linh khu. Cho nên, khi đã có nhiều Thần Hỏa thạch như vậy, Diệp Trần hoàn toàn có thể đem Linh khu tăng lên tới Cửu giai trung kỳ, còn về phần Cửu giai hậu kỳ thì cần phải có nhiều Thần Hỏa thạch hơn nữa.

Hai người không biết là, Hỏa Vô Biên cũng đang đi tìm bọn hắn suốt mười ngày này tại tầng thứ mười hai.

"Hỏa Vô Tẫn và Hắc Sát vẫn ở bên trong và một mực không đi ra, chỉ là thông qua truyền âm lệnh bài truyền âm cho ta, hiện tại ta cũng nên truyền âm cho bọn hắn."

Tìm suốt mười ngày cũng đều không tìm được hai người Diệp Trần, Hỏa Vô Biên buộc phải xuất ra truyền âm lệnh bài và bắt đầu truyền âm.

Chỉ chốc lát sau, truyền âm lệnh bài đã truyền thanh âm đến cho một người khác, "Hỏa Vô Biên, ta và Hắc Sát đã tách nhau ra tìm, ta cũng không tin, bằng ba người chúng ta mà vẫn không tìm thấy được bọn hắn."

"Tốt."

Hỏa Vô Biên thu hồi truyền âm lệnh bài, tiếp tục tìm kiếm.

Rất nhanh, hai mươi ngày qua đi, Diệp Trần và Lam Nguyệt đã đi vào tầng thứ mười hai được một tháng rồi.

"Đó là cái gì vậy ?"

Ngày hôm đó, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt nhìn thấy phía trước xuất hiện một đoàn quang huy mãnh liệt, ánh sáng chợt chói lọi và lóng lánh vài cái rồi lập tức ảm đạm biến mất.

Không chỉ Diệp Trần cùng Lam Nguyệt thấy được đạo ánh sáng này, cả Hỏa Vô Biên, Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát cũng nhìn thấy.

"Là Thần Thạch, đây là quang huy Thần Thạch."

Trong mắt Hắc Sát phóng ra hào quang làm cho người ta phải sợ hãi, đã đến tình trạng này của bọn hắn, muốn tăng thực lực lên là quá khó khăn, chỉ cần đạt được một khối Thần Thạch thì bọn hắn có thể đem Chí Tôn vũ khí đề thăng lên thành Thánh khí, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

"Là Thần Thạch quang huy."

Hỏa Vô Biên thở dồn dập, không ai là không muốn có Thần Thạch cả, hắn cũng không ngoại lệ, Chí Tôn vũ khí và Chí Tôn áo giáp cũng đều có thể dung nhập Thần Thạch mà trở thành Thánh khí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1583: Ba Khối Thần Thạch

"Diệp Trần, đây hẳn là thần thạch quang huy đấy."

Bay trên đường, Lam Nguyệt nói với Diệp Trần.

Diệp Trần nói: "Thật là hay, nhưng cái quang huy vừa nãy kia quá mức sáng chói, nếu như còn có những người khác tại tầng thứ mười hai thì nhất định có thể nhìn thấy, chúng ta cần phải cẩn trọng một chút."

Tuy rằng có phòng ngự tăng mạnh, nhưng Diệp Trần như trước vẫn không dám coi thường chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn.

Địa phương mà Thần thạch quang huy biến mất ở cách đây rất xa, hai người Diệp Trần bay suốt thời gian hơn nửa ngày cũng chưa tới được chỗ cần đến.

Đang lúc này, một đạo chưởng ấn có hai màu trắng và đen giao nhau từ đằng xa lao đến với một tốc độ kinh người, đánh về phía Diệp Trần cùng Lam Nguyệt. Đối mặt với một chưởng này, Diệp Trần cảm giác cả thiên địa tựa hồ bị đông cứng lại, mọi thứ đều bị triền trụ, kiếm nguyên quanh thân hắn mơ hồ có dấu hiệu bị phá vỡ.

"Vô thượng võ học thật lợi hại."

Diệp Trần cả kinh, lập tức rút Thiên Kiếm ra khỏi vỏ rồi vung ra một đạo kiếm khí hùng hồn bá đạo.

Lam Nguyệt chậm hơn một bước so với Diệp Trần, vô thượng đao chiêu Phách Đao Trảm cũng theo sát phía sau.

Ầm!

Chưởng ấn Hắc bạch liên tiếp chấn nát kiếm khí cùng đao khí, bất quá bản thân nó cũng bị yếu đi không ít, đến khi uy lực từ mười đã không còn được một thì bị Diệp Trần cùng Lam Nguyệt dễ dàng đánh nát.

Sau một khắc, một vệt bóng đen xuất hiện ở trước mặt hai người, là Tam trưởng lão Hắc Sát của Địa Sát bộ lạc.

"Là Tam trưởng lão Hắc Sát của Địa Sát bộ lạc, vô thượng võ học của hắn là Âm Dương Đại Ma Bàn, rất là lợi hại đấy." Lam Nguyệt truyền âm cho Diệp Trần.

Diệp Trần trả lời: "Trong lúc ta ngăn cản hắn, ngươi ở một bên tung hết toàn lực ra công kích, không cần lo ta bị tổn thương đâu."

"Được."

Lam Nguyệt khá hiểu rõ phòng ngự của Diệp Trần.

"Sát!"

Không có bất kỳ lời nào, Hắc Sát lập tức giết tới, liên hoàn song chưởng được đánh ra, mang theo từng đạo từng đạo chưởng ấn hắc bạch cường hãn.

"Chặn cho ta!"

Diệp Trần hít sâu một hơi rồi thi triển ra phòng ngự kiếm pháp Thịnh Cực Nhi Suy, trong nhất thời, ánh kiếm ngũ sắc cực tốc khuếch tán tràn ngập cả không gian, trông nó giống như một cái quang cầu ngũ sắc to lớn vậy. Chưởng ấn hắc bạch rơi như mưa vào ngũ sắc quang cầu làm phát sinh những tiếng nổ vang rền. Nhưng chỉ vẻn vẹn chống đỡ được trong một chớp mắt thì ngũ sắc quang cầu đã bị phá vỡ, chưởng ấn còn sót lại mạnh mẽ trùng kích vào người Diệp Trần.

Coong coong coong coong coong. . .

Phảng phất như âm thanh kim thiết va chạm vang lên, những chưởng ấn

này tuy cường đại vô cùng, nhưng thân thể Diệp Trần vẫn không mảy may thua kém, chẳng những không bị đánh nát mà trái lại một chút chưởng ấn còn bị văng dội ra.

"Làm sao có khả năng này chứ?"

Hắc Sát lấy làm kinh hãi, Âm Dương Đại Ma Bàn của hắn không có gì là không thể phá nát, vậy mà đối phương chỉ bằng vào phòng ngự thân thể mà có thể chặn lại.

"Phá Hư Tam Thập Lục Đao!"

Lam Nguyệt nắm lấy cơ hội, liên tiếp phát ra 36 đạo Phá Hư Đao về phía Hắc Sát, mỗi đao đều là đoạt mệnh đao cả, không ngừng ngăn cản con đường né tránh của Hắc Sát, đương nhiên, Diệp Trần cũng khó tránh khỏi bị cuốn vào vòng công kích của đao chiêu.

Quá đột ngột nên không kịp phòng bị, Hắc Sát chỉ kịp thời phất tay bố trí ra một tầng bình phong màu đen để phòng thủ, nhưng vòng bình phong này dưới sự công kích của chừng mười mấy chiêu Phá Hư Đao trảm thì liền nhanh chóng bị sụp đổ. Số Phá Hư Đao trảm kình còn sót lại lao đến bao vây Hắc Sát lại và điên cuồng giảo sát.

"Phá cho ta!" Hắc Sát đến cùng vẫn là một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn nên hoang nguyên của hắn cực kỳ tinh khiết, dưới tình huống bạo phát liền có thể chấn bay tất cả đám đao kính cương mãnh kia mà trên người chỉ mang lấy một vài vết máu nhỏ mà thôi.

"Huyễn Kiếm Thức!"

Bọt khí ánh kiếm như mộng ảo khuếch tán chợt khuyết tán ra, trong chớp mắt đã cuốn Hắc Sát vào trong.

"Không tốt!"

Hắc Sát kinh hãi, hắn biết mình đã bị trúng ảo giác rồi.

"Chết đi!"

Thiên Kiếm lập tức được vung lên chém bay thủ cấp Hắc Sát xuống đất, ngay sau đó thân ảnh Diệp Trần lập tức xuất hiện ở vị trí cách mấy trăm mét sau lưng Hắc Sát.

"Phách Đao Trảm!"

Lam Nguyệt phi thân lên cao, hai tay cầm Lam Nguyệt đao bổ ra một ánh đao màu lam đậm thê lương lãnh diễm về hướng thân thể không đầu của Hắc Sát.

Trong không trung, ánh đao vừa trúng vào thân thể của gã nên trông như thoáng dừng lại một chút, thế nhưng rất nhanh sau đó mọi trở ngại đều bị tiêu trừ, ánh đao lao từ trên xuống dưới, bổ thẳng xuống trong lòng đất, còn thân thể Hắc Sát tất nhiên đã bị chia ra làm hai nữa.

"Tử Vong Thiết Cát!"

"Hồi Thiên Đao Luân!"

Diệp Trần và Lam Nguyệt một trước một sau, đem Hắc Sát kẹp ở giữa, mỗi người đều phát ra công kích dầy đặc nhất, lúc này không thể để cho đối phương có bất kỳ một tia cơ hội phục hồi nào, bằng không tất cả những việc đã làm trước đó đều sẽ bị thất bại trong gang tấc.

"Hắc Sát ta đường đường là một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, lại bị lưu lạc tới mức độ như vậy!"

Hắc Sát chợt tỉnh mộng, tư duy lập tức phục hồi.

"Không!"

Tiếng gầm giận dữ vang lên từ bên trong vô số kiếm khí và ánh đao, một bóng người màu bạc phóng lên trời, phá gãy nát hết thảy kiếm khí cùng ánh đao.

Tại Hoang Thần Đại Lục, phần lớn chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn đều không có được thánh khí, hết thảy bọn họ đều có thực lực của một chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn chân chính, không có một tia giả tạo nào. Tương ứng với việc đó, mọi tố chất của bọn họ tất nhiên đều vô cùng tuyệt vời, tỷ như võ đạo nguyên thần của Hắc Sát đã tiếp cận cấp bậc Bạch Ngân, chỉ thiếu chút nữa thì đã có thể tu luyện thành bạch ngân võ đạo nguyên thần thực sự. Một khi nắm giữ bạch ngân võ đạo nguyên thần thì đó chính là Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự, lực lượng sẽ tăng vọt đến một mức độ cực cao. Nghiêm túc mà nói, Hủ Ma Thiên Tôn lúc trước tuy rằng cũng là cấp bậc chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, nhưng là về mặt lực lượng lại muốn kém xa so với Hắc Sát, Hủ Ma Thiên Tôn là dựa vào siêu vô thượng võ học mới có được thực lực của chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn. Đương nhiên, cái này chủ yếu là vì thực lực của hắn đã bị hao mòn quá mức nhiều rồi, từ vạn phần cũng không còn được một, dù sao ở tại thời kì đỉnh phong, hắn đã được xứng danh là một Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự.

"Chuẩn bạch ngân võ đạo nguyên thần!"

Diệp Trần thở dài, xem ra không có cách nào giết được đối phương, nếu như đối phương cũng như Hủ Ma Thiên Tôn thì hắn có thể nắm chắc giết chết được gã. Hủ Ma Thiên Tôn tuy là có võ học rất lợi hại nhưng lực lượng lại bị mất đi quá nghiêm trọng rồi.

"Chờ khi ta tu luyện kiếm ý đến cửu cấp thì có thể diệt trừ cả thanh đồng võ đạo nguyên thần để tránh tai hoạ ngầm rồi, khi đó hẳn là ta cũng có thể bước vào cấp bậc chuẩn bạch ngân võ đạo nguyên thần rồi."

"Đi!"

Ý nghĩ vừa động, Diệp Trần quyết định thật nhanh rồi thân hình bắn nhanh ra ngoài, Lam Nguyệt cũng theo sát phía sau.

"Đáng ghét."

Chuẩn bạch ngân võ đạo nguyên thần của Hắc Sát toả sáng hào quang

làm đám thân xác nằm rải rác xung quanh bị hút trở về, một lần nữa ngưng tụ thành thân thể hoàn hảo không chút tổn hại, đương nhiên, khí tức đã bị giảm xuống rất nhiều.

"Hắc Sát, thế nào rồi?"

Từ phương xa, Hỏa Vô Tẫn chạy tới.

Hắc Sát sắc mặt tái nhợt, "Đừng nói nữa, bọn hắn ở ngay phía trước, chúng ta sắp đuổi kịp rồi."

Hắc Sát cũng không muốn bị Hỏa Vô Tẫn biết về thảm trạng của mình, đồng thời, hắn cũng có chút lo lắng nếu Hỏa Vô Tẫn cùng Hỏa Vô Biên trở mặt, sau khi giải quyết Diệp Trần và Lam Nguyệt xong cũng sẽ thuận lợi giải quyết hắn, sự tình này không phải là không có khả năng.

Tốc độ của Diệp Trần cùng Lam Nguyệt vô cùng nhanh, Hắc Sát cùng Hỏa Vô Tẫn có “thúc ngựa” cũng đều không đuổi kịp nổi.

Một canh giờ trôi qua, thần thạch quang huy lại chói sáng lần thứ hai.

"Ở nơi đó."

Hai người vui vẻ, lần nữa tăng tốc độ lên.

Rốt cục, hai người đã thấy được điểm phát ra quang huy.

Trong tầm mắt, một cái đài cao màu xanh đậm đứng sững trên mặt đất, trên đài cao phát ra quang huy lóng lánh, ngưng tụ thành một vòng ánh sáng. Tại bên trong lồng ánh sáng này có ba khối đá thần kỳ trôi lơ lửng, mỗi một tảng đá đều tỏa ra khí thế phảng phất như một toà Thái cổ đại sơn vậy, nhưng nhìn qua bất quá chỉ to bằng bàn tay mà thôi, làm cho người ta có cảm giác chúng cực kỳ nặng nề.

"Ba khối thần thạch."

Lam Nguyệt không nhịn được bật thốt lên.

"Phá ra!"

Diệp Trần chém một chiêu kiếm về phía chiếc lồng ánh sáng, chỉ tiếc là lồng ánh sáng này kiên cố vô cùng, kiếm khí vừa trúng vào đã bị gãy nát.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1584: Chữa Trị Cho Thiên Kiếm

"Diệp Trần, chúng ta cùng công kích."

Lam Nguyệt rút Lam Nguyệt đao ra.

Oanh oanh oanh oanh rầm rầm...

Hai người liên thủ công kích màn hào quang, làm nó kịch liệt lay động, phảng phất như một cái bóng da cực lớn không ngừng bị lõm vào, sau đó lại phồng lên, mà Thần Thạch bên trong vẫn không sứt mẻ chút nào.

Giằng co suốt một canh giờ, rốt cục màn hào quang đã xuất hiện vết rạn nứt.

"Vận thêm chút sức nữa đi!"

Diệp Trần điên cuồng tấn công không biết mệt mỏi, nếu như hiện tại không chiếm được Thần Thạch, đợi lát nữa những người khác tới thì bọn hắn có muốn cướp được Thần Thạch thì độ khó hội sẽ gia tăng gấp trăm ngàn lần.

Vết rạn nứt trên màn hào quang càng ngày càng nhiều thêm, khiến nó trông như một khối Thủy Tinh rỗng ruột sắp bị nghiền nát vậy.

Phanh!

Một hồi âm thanh đổ vỡ trong trẻo vang lên, màn hào quang đã vỡ tan ra.

Vèo! Vèo! Vèo!

Ba khối Thần Thạch phảng phất như có linh tính, chúng hướng ra ba

phương hướng bay vụt đi với tốc độ nhanh kinh người.

"Đừng cho chúng chạy!" Lam Nguyệt thân hình mở ra, truy đuổi về hướng một trong ba khối Thần Thạch, nàng lĩnh ngộ tinh túy của chữ Hành nên có thể đuổi theo với tốc độ cực nhanh. Nhắc tới cũng kỳ quái, Thần Thạch ẩn chứa một thứ lực lượng có thể nói là khủng bố, thế nhưng nó lại không đả thương người, tựa hồ ai tiếp xúc nó trước thì người đó tựu đã có được nó, nó sẽ không phản kháng.

Tốc độ Diệp Trần chỉ chậm hơn một chút so với Lam Nguyệt, nhưng rất nhanh cũng đuổi theo kịp một khối Thần Thạch, hiện tại, cuối cùng chỉ còn thừa lại một khối Thần Thạch, cái khối Thần Thạch này đã bay ra ngoài rất xa.

"Ha ha, là Thần Thạch!"

Tại phương hướng mà Thần Thạch bay đi, đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh, là đường chủ Hỏa Vô Biên của Liệt Hỏa đường Thần Hỏa bộ lạc, hắn tự tay bắt lấy được khối Thần Thạch, cười lên ha hả.

"Vận khí ta như đống phân chó vậy!"

Lam Nguyệt không cam lòng.

"Còn có hai người khác nữa, chúng ta lánh đi trước." Thông qua U Minh Thánh Nhãn, Diệp Trần đã thấy được Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát, đối với ba gã chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn này, cho dù là hắn cũng không dám cam đoan có thể kháng trụ, trước hế cứ thoát ly nơi đây thì tốt hơn, với hắn mà nói, một khối Thần Thạch là đủ rồi, chỉ cần để cho Thiên kiếm khôi phục bổn nguyên thì công kích của hắn sẽ đủ để tăng lên hơn gấp trăm lần, đương nhiên, nếu có hai khối Thần Thạch thì quá tốt rồi.

"Đáng chết, chờ ta đem cái khối Thần Thạch này dung nhập vào trong Hỏa Thần kích xong thì tử kỳ của các ngươi đã đến." Hỏa Vô Biên biết rõ không đuổi kịp Diệp Trần cùng Lam Nguyệt nên cũng liền buông tha. Cái

chính yếu nhất chính là hắn đã đoạt được một khối Thần Thạch, hắn tạm thời gác lại việc đuổi giết Diệp Trần cùng Lam Nguyệt, có chuyện gì quan trọng hơn so với chuyện của mình chứ.

"Ta cũng nên ly khai trước, bằng không hai tên gia hỏa Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát này chứng kiến ta lấy được thần thạch, khẳng định sẽ đỏ mắt đấy." Hỏa Vô Biên nghĩ nghĩ rồi bay đi xa.

Chốc lát sau, Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát xuất hiện.

"Chẳng có gì cả!"

Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát hai mặt nhìn nhau, bọn hắn rõ ràng cảm ứng được điểm phát ra ánh sáng chói lọi là ở ngay chỗ này.

Hắc Sát nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng thoáng qua, “bá”, con mắt mở ra mang theo hàn quang, "Vừa rồi đã có người đến đây, là ba người, một trong số đó là người của Thần Hỏa bộ lạc các ngươi, hẳn là Hỏa Vô Biên, hai kẻ khác là người mà chúng ta muốn truy sát."

"Thần Thạch đã bị bọn hắn lấy được sao ?" Hỏa Vô Tẫn sắc mặt rất âm trầm, hắn một chút cũng không có hoài nghi năng lực của Hắc Sát, Hắc Sát tinh thông Âm Dương áo nghĩa nên biết được một môn Âm Dương bí thuật, có thể cảm ứng tinh tường được khí tức tàn lưu lại của người khác, "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đuổi theo mau, ngàn vạn lần không thể để cho bọn hắn thoát khỏi tầng thứ mười hai."

Nếu thoát ly được tầng thứ mười hai thì đúng thật là “trời cao mặc chim bay” rồi.

Men theo khí tức, hai người đuổi theo hướng mà Diệp Trần cùng Lam Nguyệt đã bay đi, tốc độ được đề thăng lên tới cực hạn.

"Hỏa Vô Tẫn và Hắc Sát đang đuổi theo tới đây."

Diệp Trần mỗi thời khắc đều chú ý đến tình huống ở phía sau, U Minh

Thánh Nhãn đã để cho hắn sớm có thời gian chuẩn bị.

"Làm sao bây giờ?"

Kỳ thật Lam Nguyệt có thể đem cái sân nhỏ ra rồi tiến vào trong đó, với sức mạnh trận pháp phòng thủ của nó, đừng nói là hai chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, ngay cả Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự có tới đây thì ít nhất cũng có thể chống đỡ trong một thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này, bọn hắn hoàn toàn có thể đem Thần Thạch dung nhập vào Thánh khí để gia tăng uy năng của nó. Khi đó, tựu sẽ có sức để liều mạng rồi, thế nhưng còn có một vấn đề khác mà nàng không muốn bạo lộ sân nhỏ ra, bởi một khi lộ ra thì đối phương nhất định sẽ đoán được mình là người của Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, nàng không muốn phải trở về Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc nhanh như vậy .

"Tốc độ của bọn hắn chỉ chậm hơn so với chúng ta một ít, xem ra không thể quay trở lại tầng thứ mười một rồi."

Chỉ cần trở lại được tầng thứ mười một thì bọn hắn tựu đã an toàn, tầng thứ mười hai làm cho Kiếm Nguyên bị tiêu hao quá lớn.

Bay thêm trong chốc lát.

"Xem ra là không đến được tầng thứ mười một rồi." Lam Nguyệt thở dài một hơi, địa hình tầng thứ mười hai có thể di động, chỉ mới bay một thời gian ngắn mà bọn hắn đã triệt để mất phương hướng tại tầng thứ mười hai rồi.

"Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, tìm một chỗ kín đáo đem Thần Thạch dung nhập vào trong Thánh khí đã."

Đem Thần Thạch dung nhập vào Thánh khí là một chuyện rất nguy hiểm, chỉ cần hơi chút bất cẩn thì Thánh khí sẽ bị hỏng, một Chí Tôn vũ khí chỉ có thể dung nạp số lượng Thần Thạch có cực hạn mà thôi, Chí Tôn vũ khí càng hoàn mỹ thì có thể dung nạp được càng nhiều Thần Thạch, trừ việc đó ra, nếu như thủ pháp dung nhập Thần Thạch không đủ xảo diệu và cẩn

thận thì cũng sẽ làm cho Thánh khí bị hỏng mất, việc này cũng giống như một người đang ăn một chén cơm, nhưng ngươi lại để cho hắn nuốt cả một chén cơm chỉ với một ngụm ăn thì nhất định sẽ quằn quại mà chết.

Nhiệt độ tại tầng thứ mười hai tuy cao, nhưng như trước vẫn có những ngọn núi cao tồn tại.

Phía trước hai người đã xuất hiện một ngọn núi.

Hai người phát hiện một chuyện rất kỳ quái, nhiệt độ trong núi thấp hơn nhiều so với bên ngoài, hơn nữa núi đá thập phần cứng rắn, hai người dốc hết toàn lực nhưng cũng chỉ có thể chém ra một vết nhỏ ở trên vách núi mà thôi, cũng may ở bên trong ngọn núi này tựa hồ đã từng có người đến qua, trên vách núi đá có một cái huyệt động sâu đến thâm bất khả trắc.

"Nhất định là do Truyền Kỳ Chí Tôn làm ra."

Lam Nguyệt suy đoán nói.

"Ân!"

Diệp Trần gật gật đầu, dùng thực lực của bọn hắn, muốn đào ra một cái huyệt động sâu như vậy thì quả thực là khó như lên trời, và cũng chỉ có Truyền Kỳ Chí Tôn mới có thể nhẹ nhõm làm được mà thôi. Không thể tưởng được cái tầng thứ mười hai này đã sớm có người phát hiện ra, chỉ có điều là một mực giữ kín không nói ra. Về phần Thần Thạch, chỉ có người có duyên mới có được, không phải cứ là người đầu tiên đến thì sẽ có thể đoạt được.

Diệp Trần dùng U Minh Thánh Nhãn quét xuống, thấy trong huyệt động không có gì nguy hiểm, hai người liền lướt đi vào, đồng thời cũng di chuyển một tảng đá lớn bít kín cửa động, nếu có người muốn tấn công vào thì phải phá vỡ Cự Thạch trước. Nhưng cũng có nguy hiểm chính là, nếu như đối phương tấn công đến thì hai người tựu không còn đường để thoát nữa, chỉ có thể dốc sức đấu một trận mà thôi.

Trong huyệt động sáng lên hào quang, hai người chọn chỗ cách xa nhau rồi ngồi xuống.

Lấy ra Thần Thạch và Thiên kiếm, Diệp Trần hít sâu một hơi rồi chậm rãi đem Thần Thạch dán lên trên Thiên kiếm, làm cho cả hai hình thành nên một tia liên hệ, sau đó thúc dục Thiên kiếm hấp thu lực lượng của thần thạch. Quá trình này thập phần dài dòng bởi Thần Thạch ẩn chứa rất nhiều lực lượng trong khi tốc độ hấp thu lại không thể quá nhanh, chỉ có thể từng điểm từng điểm mà thôi.

Ông!

Phảng phất như đất đai khô cằn gặp được cơn mưa vậy, Thiên kiếm như 'khát khao khó nhịn' hấp thu lấy lực lượng của Thần Thạch, Diệp Trần mịt mờ phát hiện ra, bổn nguyên tổn thương bên trong Thiên kiếm đang được chữa trị một cách chậm chạp.

"Quả nhiên là hữu hiệu."

Diệp Trần thầm nghĩ.

Thời gian phát triển của hắn quá ngắn nên đoản bản quá nhiều, trước mắt chỉ có Thánh khí mới có thể làm cho hắn rút ngắn khoảng cách với những người khác, còn các phương diện khác đều ở vào hoàn cảnh xấu, đây là do hoàn cảnh quá gấp gáp mà thiếu hụt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1585: Thất Tinh Địa Thánh Khí

Ở một chỗ khác, Lam Nguyệt đao trong tay Lam Nguyệt phụt lên ánh đao, tản mát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ. Không giống như Thiên Kiếm, Lam Nguyệt đao không tổn hại bổn nguyên nên dung nhập thần thạch là dùng để tăng thêm uy năng. Khi được bổ sung thần thạch, nó toát ra thanh thế vô cùng hùng vĩ và khí tức trở nên cương liệt vô cùng, nếu hơi bất cẩn một chút thì Lam Nguyệt đao có thể sẽ bị gãy vụn. So với Lam Nguyệt đao, Thiên Kiếm dung nhập thần thạch dễ dàng hơn rất nhiều, chủ yếu là vì thần thạch có thể chữa trị thương thế cho Thiên Kiếm, đương nhiên không phải là phá hoại Thiên Kiếm.

Vô số lực lượng thần thạch chảy tia từng sợi từng sợi vào bên trong bổn nguyên Thiên Kiếm, làm cho những rỉ sét trên thân Thiên Kiếm từ từ biến mất và trở nên trơn bóng long lanh, lộ ra sự sắc bén vô cùng, thể hiện ra một tuyệt thế phong hoa nên có của một thánh kiếm.

Ầm!

Huyệt động chợt run rẩy một thoáng.

Diệp Trần cùng Lam Nguyệt nhướng mi mắt lên, nhìn về phía cửa động.

Ở ngoài cửa động, Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát đang liên thủ oanh kích cửa động cự thạch đang bị phong bế.

"Hắc Sát, ngươi xác định bọn hắn đều ở bên trong chứ." Hỏa Vô Tẫn một bên công kích cự thạch, vừa nói.

Hắc Sát nói: "Tuyệt đối là ở bên trong, thật đáng ghét, ngọn núi đá này làm sao mà cứng rắn như vậy chứ, lấy thực lực của chúng ta lại chỉ có thể tạo ra được một cái vết sâu ở trên bề mặt của nó."

Hỏa Vô Tẫn nói: "Núi đá bên trong Thần Hỏa huyệt không phải là phàm vật, sau khi trải qua tinh luyện dưới nhiệt độ cao, nó sẽ càng ngày càng cứng rắn không kém gì một chí tôn Bảo khí bình thường, nhưng bất quá núi đá chỉ có năng lượng hữu hạn nên nhất định có thể phá nát được."

Rầm rầm oanh...

Hai người không chút nào bận tâm đến hoang nguyên đang bị tiêu hao một lượng lớn, liên tục oanh kích vào khối đá chắn cửa động, dần dần, trên tảng đá đã xuất hiện khe nứt, đây là dấu hiệu sắp đổ vỡ.

"Còn thiếu một chút nữa."

Hỏa Vô Tẫn vận động thêm hoang nguyên, tung ra một con Hỏa Long oanh kích vào tảng đá, Âm Dương Đại Ma Bàn của Hắc Sát thì lại nghiền ép cự thạch.

Ầm!

Rốt cục, khối đá đã bị nổ tung, đá vụn bay loạn ra xung quanh.

"Đi vào."

Hỏa Vô Tẫn vọt vào trong huyệt động trước tiên, còn Hắc Sát theo sát phía sau, hai người không lo lắng chút nào các nguy hiểm sẽ xuất hiện trong huyệt động, bằng vào thực lực của bọn họ, cho dù có nguy hiểm thì cũng có thể ứng phó.

"Cút ra ngoài cho ta."

Một ánh đao màu xanh lam bắn ra, tràn ngập toàn bộ huyệt động, Lam Nguyệt đã đem thần thạch dung nhập vào trong Lam Nguyệt đao nên đao chiêu vung ra đã mạnh hơn rất nhiều.

Việc dung nhập thần thạch nhìn như gian nan nhưng kì thực lại không tính là quá khó khăn, chỉ cần chí tôn vũ khí hoặc là thánh khí có thể chịu

đựng được thì quá trình này có thể tăng nhanh. Với tư cách là con gái của đầu lĩnh Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, tiền thân Lam Nguyệt đao của Lam Nguyệt là tồn tại thuộc hàng thượng đẳng bên trong các chí tôn vũ khí cấp năm, đừng nói là dung nhập năm khối thần thạch, cho dù dung nhập sáu khối bảy khối, thậm chí tám khối cũng không có vấn đề gì. Nhưng ngược lại với Lam Nguyệt, Diệp Trần sử dụng thần thạch là để chữa trị cho Thiên Kiếm, vì vậy cần phải cẩn thận từng li từng tí một, không thể để cho bổn nguyên đang bị hư hao lại gặp thêm áp lực quá lớn, cho nên tốc độ chậm hơn không ít.

Cheng!

Trước đây, khi Lam Nguyệt đao được dung nhập bốn khối thần thạch, Lam Nguyệt liền có thể nhờ vào nó để phát huy ra công kích của chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn. Còn lúc này, uy năng của Lam Nguyệt đao đã tăng mạnh nên công kích của Lam Nguyệt tự nhiên “nước lên thuyền lên”, đã thoát khỏi phạm trù chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn bình thường, bước vào một cấp bậc cao hơn, vì vậy có thể bức lui Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát.

"Ngũ Tinh địa thánh khí!"

Hắc Sát bật thốt lên nói.

Bọn họ đã sớm biết Diệp Trần và Lam Nguyệt có thánh khí, bởi nếu không có thánh khí thì hai người cơ bản không phải là đối thủ của bọn hắn. Thánh khí được phân cấp thành hai đại cấp bậc là địa thánh khí và thiên thánh khí, bên trong mỗi đại cấp bậc còn có tiểu cấp bậc, khi được dung nhập một khối thần thạch thì sẽ trở thành địa thánh khí nhất tinh, dung nhập hai khối thần thạch là Nhị Tinh, cứ thế mà suy ra.

Ngũ Tinh chính là địa thánh khí đã được dung nhập năm khối thần thạch rồi, trân quý phi phàm.

"Uy năng tăng lên không ít rồi!" Lam Nguyệt nở nụ cười hì hì, nàng thật không cảm thấy khẩn trương khi gặp phải hai gã chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn kia.

"Hỏa Long cái thế!"

Hỏa Vô Tẫn hừ lạnh một tiếng rồi giao hai tay lại và đẩy lòng bàn tay về phía trước, ngay lập tức, một con Hỏa Long hùng mãnh từ lòng bàn tay hắn lao ra, đánh về phía Lam Nguyệt. Trong mơ hồ có thể nhìn thấy, trong thân thể con Hỏa Long này lại có một trái tim to lớn đang đập mãnh liệt, theo nhịp đập của trái tim, con Hỏa Long càng lúc càng trở nên mạnh hơn, lực lượng bộc phát ra tràn ngập.

Con Hỏa Long cái thế này không phải là một vô thượng võ học, mà là một môn vô thượng bí pháp có ẩn chứa tâm lực.

Hắc Sát trước đó đã bị thương nên khi thấy Hỏa Vô Tẫn thi triển ra Hỏa Long cái thế, liền tùy ý đánh ra hai chưởng Âm Dương Đại Ma Bàn.

Tiếng nổ bộc phát, Lam Nguyệt dưới sức ép của các chưởng kình đã không chịu nổi mà phải rên lên một tiếng, đồng thời bị chấn lui về sau hơn mười bước, lấy thực lực bây giờ của nàng, có thể liều mạng cùng một trong 2 người Hỏa Vô Tẫn hoặc là Hắc Sát, còn một đối hai thì thật có điểm miễn cưỡng. Dù sao nàng lợi hại không phải do tự bản thân, mà là nhờ vào Lam Nguyệt đao, căn cơ thực sự của bản thân còn kém hai người kia rất nhiều.

Lần lượt giao chiến, Lam Nguyệt dần dần bị ép lùi về sau, chiến đấu ở trong huyệt động, tinh túy “chữ Hành” mà nàng lĩnh ngộ được cơ bản không mang đến bất kỳ ưu thế nào, rất nhanh, nàng đã bị chấn bay đến trước người Diệp Trần, chỉ cần lui thêm vài bước nữa thì trúng phải người Diệp Trần rồi.

"Hỏa Long Cái Thế!"

"Âm Dương Nhị Giới."

Một con vô địch Hỏa Long, một đạo chưởng kình âm dương đồng thời lao tới oanh kích lên người Lam Nguyệt.

Phốc!

Phun ra một ngụm máu tươi, Lam Nguyệt tiếp tục bị chấn bay về phía sau, ngay lúc bay lướt qua đỉnh đầu Diệp Trần thì một cánh tay cường kiện mạnh mẽ đưa ra đón đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng đặt nàng trên mặt đất, "Giao cho ta được rồi." Diệp Trần tự tin nói.

"Ngươi thành công rồi à?"

Lam Nguyệt nhìn về phía Thiên Kiếm trong tay Diệp Trần, con ngươi co rụt lại, đây không phải là Ngũ Tinh địa thánh khí, mà là Thất tinh địa thánh khí.

Trong các Địa thánh khí, chênh lệch nhau một tinh tuy rằng không quá lớn, nhưng chớ quên, ngoại trừ uy năng ra, mỗi thánh khí còn có một năng lực đặc biệt riêng, tỷ như Lam Nguyệt đao của Lam Nguyệt có ẩn chứa Phá Giáp Lực, nếu như Phá Giáp Lực tăng lên đến một mức độ không thể nào tưởng tượng được thì sẽ có thể vượt qua mọi loại phòng ngự của địch nhân. Còn Quang Minh Lực của Thiên Kiếm là một loại lực lượng “đường đường chính chính”, nên kẻ địch rất khó chống đối toàn bộ, tuy nói Quang Minh Lực không có khả năng Phá Giáp Lực tuyệt đối, nhưng lại toàn diện hơn so với Phá Giáp Lực.

Mang theo nghi vấn, Lam Nguyệt rút lui ra phía sau Diệp Trần.

Cầm Thiên Kiếm trong tay, Diệp Trần chém ra một chiêu Phách Kiếm Thức, “Oanh”, kiếm khí vô cùng bá đạo triệt để chiếm đầy khoảng không phía trước huyệt động, đạo kiếm khí này mênh mông cuồn cuộn và cứng rắn như không thể phá vỡ, phảng phất trông như một dòng nước lũ thẳng tắp có thể xé nát tất cả.

"Không tốt!"

Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát chống đỡ toàn lực.

Ầm ầm ầm!

Huyệt động rung động mãnh liệt, sau một khắc, Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc

Sát đã bị chấn bay ra khỏi huyệt động.

"Đây chính là uy năng thực sự của Thiên Kiếm sao?"

Một khối thần thạch đã chữa trị triệt để bổn nguyên của Thiên Kiếm, Thiên Kiếm hiện tại mới là Thiên Kiếm ở thời kỳ toàn thịnh, không những uy năng tăng lên rất nhiều, mà Quang Minh Lực cũng càng thêm rõ ràng hùng hồn, làm cho kiếm khí có một thức đặc chất “không thể chống đối”.

"Đi! Chúng ta đi ra ngoài thôi."

Hiện tại Diệp Trần không cần phải e ngại chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn nữa, luận về khả năng phòng ngự, hắn đã có thể chống lại công kích của chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn. Còn luận về khả năng công kích, hắn tại trong hàng ngũ chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, phỏng chừng cũng là một tồn tại đỉnh tiêm rồi.

Ra khỏi huyệt động, hai người thấy được sắc mặt âm trầm của Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát.

"Thất tinh địa thánh khí, các ngươi đến tột cùng là ai?"

Hỏa Vô Tẫn hỏi.

Hắn không cho rằng người bình thường có thể nắm giữ thất tinh địa thánh khí.

"Là ai không quan trọng, tiếp chiêu." Thiên Kiếm lập tức được vung lên, Diệp Trần thi triển ra Tử Vong Thiết Cát với phạm vi công kích rộng nhất, Tử Vong Thiết Cát tuy nói là chưa đại thành, nhưng là dưới sự tăng phúc của Thiên Kiếm, nó đã có uy năng của một đại thành kiếm chiêu rồi, còn 2 đại thành kiếm chiêu Phách Kiếm Thức cùng Huyễn Kiếm Thức thì đã đạt tới tầng thứ cao hơn cả đại thành kiếm chiêu rồi.

Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát phải chống đỡ rất gian nan, thánh khí trong tay Diệp Trần quá lợi hại, nếu như bọn họ có được thất tinh địa thánh khí thì

cũng đều có thể “hò hét” cùng các Truyền Kỳ Chí Tôn đấy.

"Hỏa Vô Tẫn, Hắc Sát, ta đến giúp các ngươi."

Đang lúc này, Hỏa Vô Biên đã đến kịp, Hỏa Thần Kích trong tay của hắn đã tăng vọt uy năng, một kích quét về phía Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1586: Các Thống Lĩnh Của Ngũ Đại Bộ Lạc

Hỏa Thần kích sau khi được sáp nhập vào một khối Thần Thạch, đã chính thức trở thành Thánh khí, mặc dù chỉ là Nhất Tinh địa thánh khí, thế nhưng giữa vũ khí Chí Tôn và Thánh khí sẽ có chênh lệch rất lớn, còn giữa các Địa Thánh khí với nhau thì chênh lệch sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Dựa vào Nhất Tinh Địa Thánh khí, thực lực Hỏa Vô Biên đã vững vàng đè áp lại Hỏa Vô Tẫn cùng Hắc Sát, hắn đã được xem như là một cao thủ bên trong các chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn rồi.

Dưới sự huy động của Hỏa Thần Kích, những ngọn lửa màu xanh bay lượn lờ xung quanh chợt hóa thành một con Kỳ Lân hung mãnh, đánh tới hướng Diệp Trần.

"Tới tốt lắm!"

Diệp Trần hét lớn một tiếng, ngay lập tức, Bá Kiếm thức được tung ra.

Oanh!

Hỏa Kỳ Lân và kiếm khí va vào nhau rồi cùng đồng quy vu tận, làm cho sóng xung kích mãnh liệt quét ngang tám phương.

"Lợi hại, không hổ là chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn."

Diệp Trần rất rõ ràng, bản thân mình là dựa vào Thiên kiếm mới có được thực lực chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, còn bản thân bọn người Hỏa Vô Biên tựu đã có được thực lực chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự, vì vậy tất nhiên bọn hắn đều lợi hại phi phàm, không thể đơn giản đối phó được.

"Bất quá ta còn có Huyễn Kiếm thức, nếu Tâm lực của hắn không đủ

cường đại thì cũng không phải là đối thủ của ta." Diệp Trần thập phần tự tin đối với Huyễn Kiếm thức của mình. Không phải mỗi chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn nào cũng đều có phòng ngự bản thân cường đại, thậm chí là rất ít, cho nên chỉ cần một sát na bị ảo giác ảnh hưởng thì mình có thể tìm được yếu điểm để trúng mục vào thân thể đối phương.

"Liệt Hỏa Hà Lưu!"

Thấy tuyệt chiêu của mình bị triệt tiêu, Hỏa Vô Biên phát ra một chiêu càng mạnh hơn nữa, chiêu này vừa ra, Hỏa Diễm mãnh liệt hóa thành một dòng sông, hạo hạo đãng đãng trùng kích tới hướng Diệp Trần với một thanh thế khổng lồ.

"Tới lúc hành động rồi."

Diệp Trần không tránh không né, đưa Thiên Kiếm lên nghênh tiếp lấy dòng sông hỏa diễm đang xông tới.

"Muốn chết."

Hỏa Vô Biên cười lạnh.

Bất quá sau một khắc, nét mặt của hắn chợt cứng lại, Diệp Trần rõ ràng vượt qua được dòng sông Hỏa Diễm, không ngừng “bổ sóng trảm biển” ở bên trong. Hỏa Diễm bành trướng mãnh liệt trúng vào người Diệp Trần liền nhanh chóng bị dập tắt.

"Huyễn Kiếm thức!"

Sau khi dùng Thiên Kiếm chẽ dọc một tầng cuối cùng của dòng sông Hỏa Diễm, Diệp Trần đã xuất hiện tại phía trước Hỏa Vô Biên, lập tức huy sái ra một kiếm.

"Không tốt!"

Hỏa Vô Biên đã từng nếm trải qua sự lợi hại của Huyễn Kiếm thức,

nhưng cho dù có biết rõ thì như trước vẫn không có biện pháp phòng bị.

Muốn phòng bị Huyễn Kiếm thức thì trừ phi Tâm lực phải đủ mạnh, hoặc là có tu luyện một loại Vô Thượng Tâm lực bí pháp nào đó.

Phốc!

Thiên kiếm của Diệp Trần đã đâm xuyên thủng bả vai Hỏa Vô Biên, vốn dĩ, Diệp Trần muốn đâm vào lồng ngực của hắn nhưng hắn đã sớm tỉnh lại và kịp đưa Hỏa Thần kích lên chống đỡ, sự ma sát giữa hai món thánh khí đã khiến cho quỹ tích công kích của Thiên kiếm bị chếch lên trên.

Một kiếm vừa đâm xuyên qua bả vai Hỏa Vô Biên, ngay tiếp đó, Diệp Trần nhẹ nhàng hất mũi Thiên kiếm lên. Phảng phất như mị phấn bị ném ra, nửa người Hỏa Vô Biên triệt để tan nát.

"Đây là Thất Tinh Địa Thánh khí!"

Hỏa Vô Biên lắp bắp kinh hãi, một kích quét ra khiến Diệp Trần phải lui lại, tránh để đối phương tiếp tục gây trọng thương cho mình.

"Hôm nay, cả ba người các ngươi cũng không phải đối thủ của ta."

Diệp Trần lui ra phía sau vài trăm mét, cũng không tiếp tục tấn công nữa, muốn giết ba gã chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn là quá khó khăn, nếu bức đối phương đến tuyệt cảnh thì cũng giống như bức chúng dốc sức liều mạng với mình vậy.

Ba người trầm mặc không nói gì, những gì Diệp Trần nói với bọn hắn đều là sự thật, bọn hắn không được phép phản bác rồi, bởi dù có phản bác một ngàn câu cũng không bằng đem thực lực bản thân bày ra, cho nên tâm tình bọn hắn bây giờ rất mâu thuẫn.

"Chúng ta đi."

Thấy ba người đều không nói lời nào, Diệp Trần biết rõ, hiện tại nếu làm

quá ở chỗ này sẽ chỉ khiến cho đối phương thẹn quá hoá giận, thân hình mở ra cùng Lam Nguyệt bay mất.

"Để cho bọn hắn đi dễ dàng như vậy sao?"

Hắc Sát có chút không cam lòng.

"Vậy có thể làm sao nữa, hắn cầm trong tay Thất Tinh Địa Thánh khí, chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn như chúng ta đều rất khó động đến hắn, may ra chỉ có Truyền Kỳ Chí Tôn thì mới đủ năng lực áp chế mà thôi. Ta và ngươi cũng biết rõ, Truyền Kỳ Chí Tôn sẽ không đơn giản xuất thủ, trừ phi thắng được sự coi trọng của bọn hắn đấy."

Mỗi Thất cấp bộ lạc đều có Truyền Kỳ Chí Tôn chống lưng, cho nên Truyền Kỳ Chí Tôn bình thường sẽ không ra tay, bởi sợ rằng trong lúc vô tình mà chọc phải các Thất cấp bộ lạc khác sẽ dẫn phát đại chiến. Những người cấp dưới đánh nhau thì còn có thể, chứ người ra mặt cuối cùng thì phải chú ý cẩn thận một chút.

"Tầng thứ mười hai có khả năng vẫn còn có Thần Thạch khác, chúng ta tìm tiếp thử xem."

Tâm tình Hỏa Vô Biên không tính là quá kém, đoạt được một khối Thần Thạch thì hắn đã đủ hài lòng, trước đó hắn đuổi giết Diệp Trần là vì sợ Diệp Trần sẽ tiết lộ bí mật, khiến cho mình không còn cơ hội đoạt được Thần Thạch tại tầng thứ mười hai nữa.

Sau khi khôi phục bổn nguyên Thiên kiếm, Diệp Trần không tiếp tục dừng lại tại Thần Hỏa huyệt nữa, chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn không đáng sợ, mà đáng sợ chính là Truyền Kỳ Chí Tôn. Nếu là rước lấy Truyền Kỳ Chí Tôn của Thần Hỏa bộ lạc thì chỉ sợ bản thân mình sẽ phải chết tại nơi này rồi.

Thời gian dần dần khôi phục mọi chuyện bình tĩnh trở lại, Diệp Trần cùng Lam Nguyệt ngẫu nhiên ra ngoài đi dạo một vòng, cũng đôi khi đi săn,

thời gian còn lại trên cơ bản đều ở trong Vĩnh Hằng bộ lạc tu luyện kiếm pháp và đao pháp. Đương nhiên, Diệp Trần cũng bắt đầu thử chế tạo Chí Tôn Bảo kiếm.

Tại Hoang Thần Đại Lục trung bộ, có một ngọn núi cao lẻ loi trơ trọi, phần đỉnh của ngọn núi này đã bị người ta phá nát, ở trên đó có một tòa đại điện bằng vàng sáng chói.

Trong đại điện, có năm cái ghế Kim sắc, trên thượng diện đều có người đang ngồi đợi.

Nếu có Truyền Kỳ Chí Tôn ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra, năm người trong đại điện này hiển nhiên là đầu lĩnh của ngũ đại Bát cấp bộ lạc, theo thứ tự là đầu lĩnh Khang Ti Vi của Tử Kinh Hoa bộ lạc, đầu lĩnh Ưng Liệt Hùng của Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, đầu lĩnh Vân Phiếu Miểu của Vân Trung bộ lạc, đầu lĩnh Thái Thản của Chiến Tháp bộ lạc, và đầu lĩnh Thần Thiên Định của Tinh Hải bộ lạc.

"Quy củ vẫn như trước, chữ “Vũ” sẽ do Hoang Thần tháp quyết định thời gian nắm giữ." đầu lĩnh Thần Thiên Định của Tinh Hải bộ lạc nói ra.

"Vậy thì tốt rồi, cứ theo như quy củ trước đây mà làm." Thái Thản tỏ vẻ đồng ý, bất quá ngay sau đó hắn lại nói: "Nhưng chi tiết cần phải cải biến một chút, người nào đoạt danh hiệu đệ nhất khi xông vào Hoang Thần tháp, thì bộ lạc của hắn sẽ trực tiếp được hai phần thời gian, chứ không phải là một phần như trước kia."

Đầu lĩnh Khang Ti Vi của Tử Kinh Hoa bộ lạc nhướng mày, "Như thế chẳng phải là chỉ có 9 hạng đầu tiên mới có thể vì bộ lạc mình mà tranh đoạt thời gian ấn định sao ?"

"Không tệ."

Thái Thản gật đầu.

"Thái Thản, xem ra ngươi rất có tự tin đối với những người trẻ tuổi của

bộ lạc ngươi ư?" Ưng Liệt Hùng đánh giá Thái Thản đầy ẩn ý.

Đầu lĩnh Vân Phiếu Miểu của Vân Trung bộ lạc duỗi tay phải ra, "Ta đồng ý ý kiến của Thái Thản."

"Ta sợ gì chứ, vậy thì cứ theo như cái quy củ này là tốt rồi."

Ưng Liệt Hùng nói ra.

Vĩnh Hằng bộ lạc.

"Ngũ Hành Kiếm Pháp muốn đại thành, hoàn toàn chính xác là không phải là sự tình một sớm một chiều!"

Diệp Trần thở dài một hơi, Ngũ Hành Kiếm Pháp là căn cơ của hắn, một khi Ngũ Hành Kiếm Pháp đạt đến đại thành thì khi đó, căn cứ vào Ngũ Hành áo nghĩa để sáng tạo ra kiếm chiêu, tất cả chúng đều sẽ đạt đến đại thành. Đến lúc đó, bất kể là công kích hay phòng thủ cũng đều không còn bất kỳ sơ hở nào, hơn nữa còn có thể ngưng tụ ra tinh túy của Ngũ Hành Kiếm Pháp, tiếp tục tiến đến một tầng cao hơn. Ví dụ như sáng tạo ra siêu Vô Thượng kiếm pháp, phải biết rằng, siêu Vô Thượng võ học ngay cả Truyền Kỳ Chí Tôn cũng chưa chắc có thể sáng tạo, chỉ có những cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn thì mới có thể tạo ra siêu Vô Thượng võ học. Gã Hủ Ma Thiên Tôn vào thời kỳ toàn thịnh, có lẽ tựu là một cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn.

Thế như trong khoảng thời gian này, Ngũ Hành Kiếm Pháp không có bất kỳ tiến triển gì, tuy nhiên Diệp Trần cũng không phải là không có thu hoạch. Hắn đã đúc tạo ra được một thanh Chí Tôn Bảo kiếm bán thành phẩm, trong quá trình chế tạo Chí Tôn Bảo kiếm, Diệp Trần kinh ngạc phát hiện ra Hủy Diệt Kiếm Ý và Bất Hủ Kiếm Ý của mình đang chậm chạp tăng lên. Trong đó, Quang Minh Kiếm Ý tăng lên nhanh nhất, đã tiến nhập vào hàng ngũ Bát giai, có lẽ đến khi hắn chế tạo thành công một thanh Chí Tôn Bảo kiếm, cũng là lúc có thể đem hai đại chí cao Kiếm Ý tăng lên tới Cửu giai. Còn Quang Minh Kiếm Ý tắc thì có thể đạt tới Bát giai đỉnh phong, đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, Cửu giai chí cao Kiếm Ý không phải dễ dàng tăng lên

như vậy.

"Diệp Trần, ngươi có hứng thú đi đến Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc với ta hay không."

Ngày hôm đó, Lam Nguyệt tới nói ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1587: Võ Chi Thiên

"Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc ?"

Diệp Trần nhìn về phía Lam Nguyệt.

Lam Nguyệt nói: "Kỳ thật ta chính là con gái của đầu lĩnh Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, họ tên của ta là Ưng Lam Nguyệt."

"Vì sao lại mời ta đến Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc vậy ?"

Diệp Trần đã sớm đoán được thân phận Lam Nguyệt không đơn giản, hẳn là đến từ một đại bộ lạc nào đó, cho nên khi nàng nói là con gái của đầu lĩnh Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, hắn không kinh ngạc chút nào.

Lam Nguyệt giải thích nói: "Chữ Bá và chữ Huyễn của ngươi, cùng với chữ Phá của ta đều đến từ tấm bia văn thư do Bán Thần lưu lại, mà cái bia thư pháp này có tên gọi là “Võ thư”. Bộ thư pháp được ghi trên đó có tên gọi là “Võ Chi Thiên”, nó chú giải toàn bộ tinh hoa của “Võ thư”, chỉ cần có thể triệt để lĩnh ngộ được tinh túy của chữ Võ trên đó, ngươi sẽ có thể đơn giản sáng tạo ra được siêu Vô Thượng võ học, thậm chí có thể thông qua chữ Võ này để cảm ngộ một nửa ý chí của thần, và có thể đem ý chí bản thân tăng lên tới Cửu giai. Thế nhưng, chữ Võ này lại không thuộc về bất luận kẻ nào hay bất kỳ một thế lực lớn nào, nó được bảo tồn trong tay ngũ đại Bát cấp bộ lạc. Cứ mỗi một trăm năm, năm đại bộ lạc đều phái cao thủ trẻ tuổi xông vào Hoang Thần tháp, căn cứ vào thành tích đạt được để quyết định trong một trăm năm kế tiếp, mỗi bộ lạc sẽ nắm giữ chữ Võ trong thời gian bao lâu. Với tư cách là một người ngoài, vốn dĩ ngươi sẽ không có cơ hội được tham dự cuộc khảo thí này, nhưng chỉ cần ngươi xuất lực cho Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc ta để đoạt thành tích cao nhất tại Hoang Thần tháp, có lẽ ta có thể thuyết phục phụ thân dành cho ngươi một ít thời gian tìm hiểu chữ Võ đấy."

"Chữ Võ à ?!"

Diệp Trần trong mắt lóe lên tinh quang, với hắn mà nói, có cơ hội tìm hiểu chữ Võ thì đích thật là một cơ duyên không cách nào tưởng tượng được, cái này so với việc đoạt được một món Thánh khí cũng đều muốn trọng yếu hơn, kiếm ý của hắn cùng Ngũ Hành Kiếm Pháp đều đang ở vào điểm tới hạn, một khi được chữ Võ dẫn dắt thì khả năng đột phá sẽ thập phần cao.

Kế tiếp, Lam Nguyệt nói sơ một vài chi tiết cho Diệp Trần rõ.

Năm đại bộ lạc, mỗi cái đều cử ra mười cao thủ trẻ tuổi có niên kỷ từ 2000 tuổi trở xuống, chỉ khi lọt vào một trong 10 hạng cao nhất thì mới có thể giúp cho bộ lạc của mình có cơ hội chiếm lấy một phần thời gian trong định mức 100 năm. Mà Hoang Thần tháp sở hữu tổng cộng một ngàn tầng, danh hiệu đệ nhất lần trước khi xông vào Hoang Thần tháp, đã xông đến tầng thứ 655, khi đó thực lực của Lam Nguyệt vẫn còn chưa cao nên gần kề chỉ xông đến được tầng 580, vì vậy không thể lọt vào 10 hạng cao nhất được.

"Đối với việc nắm giữ chữ Võ có thời gian nhất định, nên năm đại bộ lạc đều rất xem trọng, bởi nắm giữ chữ Võ trong thời gian càng dài thì thực lực của các cao thủ trong bộ lạc sẽ gia tăng càng nhanh, nếu như trong bộ lạc không có một cao thủ trẻ tuổi nào đạt được 1 trong 10 hạng đầu thì như vậy trong tương lai 100 năm kế tiếp tựu sẽ không có cơ hội nắm giữ chữ Võ nữa, chính điều này đã làm cho thực lực của bộ lạc càng ngày càng yếu đi, bị người khác vượt qua một mảng lớn, về sau muốn đuổi kịp họ tựu sẽ khó khăn hơn nhiều."

Lam Nguyệt vừa nói vừa giá giá quả đấm, lần trước nàng đã không thể tiến vào 10 danh ngạch đầu, lần này nhất định phải liều mạng.

"Năm đại bộ lạc có những cao thủ trẻ tuổi nào, thực lực của bọn hắn ra sao?"

Diệp Trần cảm thấy tất yếu phải hiểu thoáng qua một chút về thực lực các cao thủ trẻ tuổi của năm đại bộ lạc này.

Lam Nguyệt nói: "Vào 100 năm trước, các cao thủ trẻ tuổi có bài danh 3 hạng đầu đều có được thực lực chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn. Nay đã qua 100 năm, tăng thêm việc tìm hiểu chữ Võ, đoán chừng nguyên một đám bọn hắn đã lợi hại hơn rồi, nói không chừng năm nay sẽ có mười kẻ vượt qua chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn đấy. Ba hạng đầu, theo thứ tự là Chiến Tháp bộ lạc Chiến Hùng, Tinh Hải bộ lạc Tà Tinh, Tử Kinh Hoa bộ lạc Khang Tuyết Lệ. Trong đó, Tà Tinh cũng tương đồng với ngươi, đều đến từ ngoại giới, nghe nói là Tà Linh tộc ở ngoại giới đấy."

"Tà Linh tộc, Tà Tinh, chẳng lẽ là Tà Tinh Chí Tôn?"

Diệp Trần đã từng nghe nói qua về Tà Tinh Chí Tôn, hắn là thiên tài hiếm thấy suốt nhiều năm của Tà Linh tộc, cũng giống như mình, chỉ trong 1 ngàn năm đã trở thành Chí Tôn, chỉ có điều hắn đã mất tích từ bảy trăm năm trước, nguyên lai là đi tới Hoang Thần Đại Lục này.

"Nghe xong nhiều chuyện như vậy, có lẽ ngươi đồng ý đi đến Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc với ta rồi chứ !" Lam Nguyệt dò hỏi.

Diệp Trần gật đầu, "Tất nhiên là đồng ý rồi."

...

Cùng ngày, hai người xuất phát đi tới Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc.

Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc tọa lạc trên đại thảo nguyên tốt nhất của Hoang Thần Đại Lục, phóng tầm mắt nhìn lại sẽ thấy cả thiên địa nơi đây vô cùng rộng lớn, kéo dài đến tận chân trời.

Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc rất lớn, phảng phất như một tòa thành, từ trên không nhìn xuống, toàn bộ bộ lạc có hình dạng như một con Hùng Ưng đang giương cánh bay lên không, thập phần Bá khí.

"Công chúa đã trở lại rồi!"

Lam Nguyệt trở lại, lập tức làm oanh động Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, một

ít cao thủ trẻ tuổi nhao nhao chạy tới, tại Hoang Thần Đại Lục này, muốn tìm được đối tượng phù hợp là quá khó khăn. Lam Nguyệt bất kể là thân phận hay là khí chất, thực lực… đều là cao cấp nhất, đừng nói là các cao thủ trẻ tuổi của Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, mà ngay cả các cao thủ trẻ tuổi ở các đại bộ lạc khác cũng đều rất có ý tứ đối với Lam Nguyệt.

"Lam Nguyệt, suốt thời gian dài như vậy, nàng đã đi đâu vậy?"

"Ngươi mới chỉ có thực lực cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn, có tư cách gì mà cùng công chúa Lam Nguyệt nói chuyện chứ. Lam Nguyệt à, mấy năm gần đây, ta đã đạt tới cấp bậc đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn, lần trước không phải nàng nói, chờ ta có được thực lực đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn thì sẽ có thể ngõ lời với nàng sao?"

"..."

Những cao thủ trẻ tuổi này, thực lực thấp nhất đều là sơ đẳng Siêu cấp Chí Tôn, thực lực cao nhất chính là đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn, nếu như đưa bọn họ ra ngoại giới, tuyệt đối là nguyên một đám cao thủ đứng đầu, tất cả đại chủng tộc đều phải đau đầu đối phó đấy.

"Xem ra ngươi rất được hoan nghênh a."

Diệp Trần đi theo bên cạnh Lam Nguyệt, vừa cười vừa nói.

Lam Nguyệt bất đắc dĩ nói: "Đều là một đám ruồi muỗi cả, phiền chết đi được."

Vừa mới bắt đầu, mọi người đều chỉ chú ý vào Lam Nguyệt, về sau, không chiếm được lời đáp lại của Lam Nguyệt mới chú ý tới Lam Nguyệt rõ ràng còn mang về một nam tử trẻ tuổi, lập tức, ánh mắt của nguyên một đám đều trở nên rất bất thiện.

"Lam Nguyệt, hắn là kẻ nào vậy?"

Một gã nam tử tuổi trẻ cản đường hai người lại, Diệp Trần ngẩng đầu

nhìn lên, đối phương có tướng mạo thập phần anh tuấn và khí tức hùng hồn to lớn, tuy theo khí tức bên ngoài sẽ rất khó nhìn ra thực lực cụ thể, thế nhưng trong lòng Diệp Trần có cảm giác, đối phương hẳn là có thực lực chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, nếu không sẽ không có khả năng mang đến cho mình một tia “Uy hiếp” như vậy .

"Ưng Thiên Kiệt, ta mang về người nào cũng đâu cần ngươi phải lo chứ?"

Lam Nguyệt không khách khí nói.

Ưng Thiên Kiệt mặt không biến sắc, tựa hồ đã quen với thái độ của Lam Nguyệt, nhưng hắn nhìn về phía Diệp Trần mà ánh mắt càng thêm rét lạnh, truyền âm nói: "Ta mặc kệ là ngươi có quan hệ như thế nào với Lam Nguyệt, nhưng từ giờ trở đi, ngươi tốt nhất là cách xa nàng ra, nếu không ta có hàng trăm phương pháp khiến cho ngươi sống không bằng chết đấy, chắc ngươi hiểu điều ta nói rồi chứ !."

Hắn đã biết Lam Nguyệt không ưa mình từ lâu, nhưng bất quá hắn cũng nhận ra, Lam Nguyệt cũng không quá cảm mạo đối với người khác, cho nên cơ hội của hắn như trước vẫn rất lớn, nhưng hiện tại lại có thêm một gã Diệp Trần, khiến trong lòng của hắn sinh ra phẫn nộ mãnh liệt.

"Nguyệt Nhi, đến chỗ của ta này."

Đúng lúc này, một thanh âm như lôi đình truyền tới, nghe được cái thanh âm này, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại, im ắng một mảnh.

"Diệp Trần, đi gặp phụ thân với ta."

Lam Nguyệt chuẩn bị đưa Diệp Trần lên thì …

"Chỉ một mình con đến thôi, để hắn ở lại."

Thanh âm lôi đình đồng thời vang lên, Lam Nguyệt bất đắc dĩ phải bay ra ngoài, để một mình Diệp Trần ở lại trên quảng trường của Bất Lạc Chi

Ưng bộ lạc, tại chung quanh hắn là một đám cao thủ trẻ tuổi với sắc mặt bất thiện.

Diệp Trần cổ quái liếc đánh giá địa phương mà Lam Nguyệt rời đi, chợt khóe miệng cong lên, phụ thân Lam Nguyệt tựa hồ muốn khảo thí thực lực của hắn, xem ra nếu mình không cố gắng thoáng một chút thì có lẽ sẽ bị đuổi ra khỏi Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc đấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1588: Vẫn Còn Đủ Thời Gian

"Bây giờ ngươi quay người cút khỏi chỗ này thì vẫn còn cơ hội nếu không ta sẽ để cho ngươi phải mất mặt đấy", Ưng Thiên Kiệt là một gã siêu cấp Chí Tôn mạnh nhất tại đây, nói ra.

"Ngươi cứ thử xem."

Trong thế giới cường giả vi tôn, chỉ có chiến đấu đến khi đối phương phục tùng thì mới thôi.

"Muốn chết! Thiên Kiệt, để ta đến giáo huấn hắn một chút, ngươi ở một bên đứng xem đi." người này là một trong những siêu cấp Chí Tôn mạnh nhất, có tên gọi là Ưng Phi Hải, là một trong tứ kiệt của Bất Lạc Chi Ưng Bộ Lạc, mà kẻ đứng đầu tứ kiệt này chính là Ưng Thiên Kiệt. Lam Nguyệt cũng là một trong số đó.

Ưng Thiên Kiệt khẽ gật đầu rồi bước sang một bên để dọn ra không gian đủ rộng cho đối phương, nói ra: "Động tác nhanh lên."

"Yên tâm, có lẽ không cần bao lâu thời gian đâu."

Ưng Phi Hải đi đến đối diện Diệp Trần, hắn duỗi tay phải ra liền xuất hiện một cây trường thương màu xanh da trời, nhìn vào khí tức do nó tỏa ra, rõ ràng đây là một thanh tam tinh thánh khí.

"Tiếp thương!"

Cầm Thánh thương trong tay, Ưng Phi Hải hét lớn một tiếng rồi đâm một thương về phía Diệp Trần, chỉ trong chốc lát, thương hoa bạo tuôn ra làm cho người ta có cảm giác đó là những con chim ưng nhỏ đang bay lượn ngập cả không gian vậy.

"Thương pháp không tệ đấy...!"

Diệp Trần có chút bất ngờ đối với thương pháp của Phi Hải, tuy còn chưa đạt đến đại thành nhưng khoảng cách đến đại thành cũng không còn xa. Ngẫm lại mình, trước khi trở thành Chí Tôn, võ học của hắn một mực chiếm ưu thế rất cao, nhưng từ sau khi trở thành Chí Tôn thì mọi thứ đã ngược lại, võ học đã trở thành yếu thế của chính mình, nếu không đoạt được chữ Bá và chữ Huyễn thì ngay cả một đại thành kiếm chiêu cũng đều không có nổi.

"Táng Kiếm thuật!"

Đối mặt với thương hoa tập kích, Diệp Trần chỉ thi triển ra thời không kiếm pháp Táng Kiếm thuật. Hiện tại, Táng Kiếm thuật đã được dung nhập vào tinh túy của chữ "Phá" nên xét trên phương diện uy năng, có lẽ chỉ kém một ít so với Bá Kiếm Thức cùng Huyễn Kiếm Thức, thế nhưng nó lại rất mạnh ở thời không kiếm thế, lại vừa có thể chôn vùi thời gian vận mệnh của địch nhân. Chỉ thấy Diệp Trần đâm ra một kiếm, thương hoa dù có bá đạo thế nào cũng bị chặn đứng lại, trong khi kiếm khí của Diệp Trần vẫn từng điểm từng điểm xuyên qua đạo thương hoa, cuối cùng rơi vào trên lồng ngực Ưng Phi Hải. "PHỐC" một ngụm máu tươi từ hắn phun ra. Diệp Trần lập tức thu hồi kiếm chiêu, hắn không có ý định triệt để làm bị thương đối phương.

Vút vút...

Thời không kiếm thế dần dần biến mất, còn ngược lại Ưng Phi Hải buộc phải lui về phía sau mấy bước, trên mặt nảy ra nét kinh sợ như bị sét đánh vậy.

"Ngươi không phải là đối thủ của ta." Diệp Trần nói với Ưng Phi Hải.

Ưng Phi Hải đang muốn đáp lời thì Ưng Thiên Kiệt lạnh lùng nói: "Bằng vào lợi thế thánh khí thì có gì hay mà đắc ý, nếu như ta đoán không sai, thanh kiếm trong tay ngươi hẳn là Thất Tinh địa thánh khí."

"Thất Tinh địa thánh khí!"

Mọi người chợt kinh hãi, thiên thánh khí thì không cần phải nói đến, bởi toàn bộ Hoang Thần đại lục cũng không có được vài món, mà theo mọi người suy tính, trong số các loại thánh khí thì Thất Tinh địa thánh khí thánh khí cũng thuộc về hàng thượng đẳng tại toàn bộ Hoang Thần đại lục này, thông thường chỉ có truyền kỳ Chí Tôn mới có thể có được, không thể tưởng được đối phương lại có một cái.

"Rất vừa vặn, ta cũng sử dụng kiếm đấy, Thiên Ưng kiếm trong tay của ta là Lục tinh địa thánh khí." Ưng Thiên Kiệt rút ra từ bên hông một thanh bảo kiếm, thân kiếm sắc bén lăng lệ ác liệt làm cho người ta có một loại cảm giác như nó là một con hùng ưng vô cùng dữ tợn vậy. Trong tứ kiệt Bất Lạc Chi Ưng Bộ Lạc, mỗi người đều có một món thánh khí, hơn nữa đều là tam tinh cấp bậc, sau đó nếu muốn tăng Tinh cấp lên thì chỉ có dựa vào thực lực của chính mình. Có thể đem Thiên Ưng kiếm tăng lên tới lục tinh địa thánh khí thì Ưng Thiên Kiệt không biết đã bỏ ra bao nhiêu tinh lực, bao nhiêu thời gian rồi.

"Ra tay đi!"

Diệp Trần bắt đầu chăm chú hơn.

"Ưng Phong….PHÁ...!"

Xoẹt!

Ưng Thiên Kiệt xuất kiếm với một tốc độ cực nhanh, mặc dù nhanh đến mức độ không thể xác định được nhưng hết lần này tới lần khác lại làm cho người ta có một loại hương vị “phiêu dật”, phảng phất như hắn đang ngao du bay lượn và lướt đi trong gió vậy.

"Đại thành kiếm pháp!"

Diệp Trần hít sâu một hơi, đối phương đã có cơ hội tìm hiểu chữ Võ và đem Vô Thượng kiếm pháp tăng lên tới đại thành cảnh giới. Chứng kiến điều này, Diệp Trần càng mong đợi được tìm hiểu chữ “võ” nhiều hơn.

Như cũ vẫn là Táng Kiếm thuật, nếu như nói kiếm của Ưng Thiên Kiệt là “kiếm động” thì như vậy kiếm của Diệp Trần là “bất động kiếm”. Khi hai kiếm bá đạo chạm vào nhau thì không ai biết rõ chuyện gì sẽ phát sinh.

Đương đương đương đương...

Thanh âm kim loại giao kích tràn ngập toàn bộ quảng trường, Táng Kiếm thuật của Diệp Trần cuối cùng bị kiếm pháp Ưng Thiên Kiệt phá vỡ một cách đơn giản. Đây là bởi vì kiếm pháp của đối phương cũng là thời không kiếm pháp, hơn nữa còn có thể vững vàng đè ép Diệp Trần, nếu như không phải tại thời khắc mấu chốt, Diệp Trần áp dụng kiếm chiêu phòng thủ Thịnh Cực Nhi Suy thì căn bản đã không chống đỡ được kiếm pháp của đối phương rồi.

"Lợi hại! thời gian áo nghĩa hẳn là đã đạt tới tám thành cảnh giới rồi."

Diệp Trần rất rõ ràng, không phải là Táng Kiếm thuật không bằng kiếm pháp của đối phương, mà là thời gian áo nghĩa của mình chỉ đạt tới bảy thành cảnh giới nên thấp hơn của đối phương. Đừng cho rằng chênh lệch một thành thì tựa hồ không lớn nhưng thực tế lại vô cùng hữu ích và thiết thực. Trong võ học, chênh lệch này tuyệt đối sẽ đem lại hiệu quả gấp trăm thậm chí gấp nghìn lần. Nói cách khác, thời không kiếm pháp của đối phương lợi hại gấp trăm ngàn lần so với Táng Kiếm thuật của Diệp Trần, căn bản không cùng đẳng cấp.

Đương nhiên, Thiên Kiếm của Diệp Trần là Thất Tinh địa thánh khí, còn kiếm của đối phương là lục tinh địa thánh khí, nên chênh lệch đã được rút ngắn đi một chút.

Theo tình cảnh nhìn lại, Diệp Trần tất nhiên đã rơi vào thế hạ phong, không ngừng bị Ưng Thiên Kiệt đè ép.

"Thiên kiệt thắng định rồi."

Thấy thế, không ít cao thủ trẻ tuổi của Bất Lạc Chi Ưng Bộ Lạc đã tính

trước.

"Nguyệt Nhi! con mang về tên tiểu tử này có thực lực không kém, nhưng tựa hồ không phải là đối thủ của Thiên Kiệt." trong đại điện bộ lạc, Ưng Liệt Hùng cười nhạt một tiếng.

Lam Nguyệt nói: "Phụ thân! Người không nên xem thường hắn, hắn còn chưa thi triển ra tuyệt chiêu thực sự đâu đấy."

"A, vẫn còn có tuyệt chiêu sao?"

"Người cứ chờ xem!"

Lam Nguyệt thập phần tin tưởng Diệp Trần.

Để cho bị đánh một cách bị động không phải là phong cách của Diệp Trần, Táng Kiếm thuật cũng không phải kiếm chiêu mạnh nhất của hắn, mà chính là Huyễn Kiếm Thức. Đối với các cao thủ có tâm lực không đủ mạnh mà nói, Huyễn Kiếm Thức tuyệt đối là khắc tinh của bọn hắn, Diệp Trần không cho rằng từ trong chữ “Võ” có thể tìm hiểu ra tâm lực cảnh giới, cho dù có thể tham ngộ thì đoán chừng nếu không đủ thời gian tu luyện thì thành quả cũng không thể cao được.

Thiên Kiếm tỏa ra vô số bọt khí kiếm quang, lập tức tràn ngập bao trùm toàn bộ quảng trường, tất cả mọi người ở trong phạm vi kiếm thế của Huyễn Kiếm Thức đều bị rơi vào ảo giác.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Cái gì đã phát sinh vậy chứ !?."

Đám cao thủ trẻ tuổi phát hiện ra bản thân mình tựa hồ bị rơi vào một chỗ hư vô, những người khác thì không nhìn ra được bất kỳ thứ gì. Trong mắt họ, cả bầu trời đều là lưu tinh kiếm quang đang lấp lóe, ngẫu nhiên còn có những cảnh tượng vô cùng kỳ quặc xuất hiện.

Huyễn kiếm thức căn cứ vào đặc điểm tính cách của từng cá nhân, nên ảo giác xuất hiện cũng không giống nhau.

Ưng Thiên Kiệt có tính cách mạnh hơn nên ảo giác sinh ra trong hắn là một đạo kiếm khí vô cùng khổng lồ, nó quét tới mà như muốn san bằng cả thảo nguyên với khí thế không thể chống đỡ được.

"Không có khả năng, đây chỉ là ảo giác."

Ưng Thiên Kiệt rốt cuộc vẫn là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Bất Lạc Chi Ưng Bộ Lạc, là kẻ đứng đầu tứ kiệt. Hắn nhanh chóng thoát khỏi ảo giác và nhận ra thứ đang nghênh đón hắn chỉ là một đạo kiếm quang bình thường, không có gì lạ cả.

Nhưng cũng phải cực kỳ chật vật thì Ưng Thiên Kiệt mới chặn được cái đạo kiếm quang này, bất quá vì quá vội vàng nên hắn căn bản không kịp ngưng tụ đủ lực, cả người bị đánh tơi tả mà bay ra ngoài.

"Phụ thân! Người thấy như thế nào?" Lam Nguyệt cười nói.

Ưng Liệt Hùng gật gật đầu: “Không tệ! một chiêu này dùng tốc độ nhanh để sinh ra ảo giác, có thể moi ra tất cả suy nghĩ trong nội tâm và tiềm thức của đối thủ, nếu người có tâm lực không đủ mạnh sẽ rất khó ngăn cản được chiêu này. Tốt rồi, ta đồng ý để hắn thay mặt Bất Lạc Chi Ưng Bộ Lạc xông vào Hoang Thần tháp."

"Người đã đáp ứng rồi sao ?"

Lam Nguyệt hưng phấn nói.

"Chờ một lát con đem hắn đến đây, ta có chuyện đàm phán với hắn chứ không thể đơn giản như vậy."

Ưng Liệt Hùng vẫn còn cảm thấy rất hứng thú đối với Diệp Trần, nhưng khảo nghiệm giờ mới là bắt đầu, dùng thực lực bây giờ của Diệp Trần thì vẫn còn chưa đủ để cùng ba vị cao thủ trẻ tuổi kia so chiêu. Nếu muốn lọt

vào 5 bài danh đầu tiên thì sẽ có chút khó khăn, tất cả còn phải nhìn xem đối phương còn có tiềm lực nào khác hay lượng thời gian còn lại có đủ để tiến bộ hay không.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1589: Chữ 'Thì'

"Tiếp tục đi!"

Ưng Thiên Kiệt thập phần không phục, Diệp Trần cũng chưa đánh bại hắn, gần kề chỉ để cho hắn hơi chút chật vật mà thôi, chỉ cần không bị ảnh hưởng bởi ảo giác thì đối phương tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

"Đã đủ rồi!"

Đúng lúc này, Ưng Liệt Hùng nói ra, thanh âm trực tiếp truyền đến trên quảng trường.

"Vâng."

Đối với mệnh lệnh của đầu lĩnh Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, không có người nào dám cải lời, Ưng Thiên Kiệt cũng vậy.

...

Trong đại điện Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc.

"Ngươi rất không tồi, có tư cách đại diện cho Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc ta xông vào Hoang Thần tháp." Ưng Liệt Hùng đánh giá Diệp Trần, âm thầm gật đầu.

Diệp Trần bị đối phương nhìn soi mói mà trong nội tâm thập phần không thoải mái, con mắt đối phương phảng phất như một con dao mổ lăng lệ ác liệt nhất thế gian, có thể nhìn thấu hết thảy bí mật của mình, ngay cả linh hồn cũng đều nằm trong sự quan sát của đối phương.

"Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần, hơn nữa không phải là sơ đẳng Bạch

Ngân Võ Đạo Nguyên Thần." Võ Đạo Nguyên Thần càng mạnh thì sức quan sát cũng càng mạnh, có thể xem thấu hết thảy bí mật của người khác, nghe nói, nếu là có thể tu luyện ra Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần thì khoảng cách đạt đến cảnh giới Chân Thần đã không còn tính là quá xa nữa. Chỉ cần ý niệm khẽ động thì có thể làm cho một phương thiên địa phải đổ nát, làm cho thân thể của địch nhân bị tan rã đi.

"Đây là vinh hạnh của ta mới đúng."

Diệp Trần nói.

Ưng Liệt Hùng cười nói: "Rất khiêm tốn, bất quá khiêm tốn thì cũng phải có lực lượng, có lẽ Lam Nguyệt đã từng nói cho ngươi biết về các chi tiết khi xông vào Hoang Thần tháp, nhưng lần này các chi tiết đã được sửa đổi đôi chút, chỉ có chín danh ngạch cao nhất mới có thể đạt được một phần trong số định mức thời gian, danh hào đệ nhất sẽ được hai phần, một phần trong số định mức thời gian là mười năm, hai phần tựu là hai mươi năm, nếu như ngươi có thể đạt đến vị trí trước chín, ta có thể để cho ngươi tìm hiểu chữ Võ trong một năm, nếu như đoạt được hạng nhất, ngươi có thể tìm hiểu trong hai năm, ngươi cảm thấy như thế nào?"

"Không thành vấn đề."

Diệp Trần không chút do dự mà gật đầu ngay, nếu như đổi thành những người khác, có lẽ hắn sẽ cho rằng thời gian đó là quá ít, thế nhưng Diệp Trần lại không cho là như vậy. Thứ nhất, vốn dĩ hắn căn bản không có cơ hội tham dự vào cuộc khảo thí này, tính cho cùng thì hắn chiến đấu là vì đại diện cho Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc nhằm đoạt được quyền nắm giữ chữ Võ trong thời gian định mức, vì vậy họ cũng không có khả năng cho hắn thời gian tìm hiểu quá nhiều. Thứ hai, Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc lớn như vậy và mỗi người trong đó đều có mong muốn tìm hiểu chữ Võ, nếu thời gian tìm hiểu dành cho mình nhiều hơn thì những người khác tất nhiên sẽ bị ít đi. Dưới tình huống thiếu thốn như vậy, được đãi ngộ trong thời gian một hai năm là đã rất phóng khoáng rồi.

"Vẫn chưa xong đâu, theo như lời ta nói vừa rồi, dưới tình huống không có ngoại lực hỗ trợ thì bằng vào thực lực của ngươi, tối đa chỉ có thể xông đến hạng trước chín mà thôi, còn danh ngạch đệ nhất là không có hi vọng. Nhưng mà ta có một biện pháp có thể giúp cho thực lực của ngươi tăng lên nhanh hơn, điều kiện tiên quyết là thời gian tìm hiểu chữ Võ của ngươi sẽ bị giảm đi phân nửa. Tức là xông đến trước chín thì được tìm hiểu chữ Võ trong nửa năm, xông đến đệ nhất thì chỉ được tìm hiểu trong thời gian một năm mà thôi."

"Biện pháp gì vậy?"

Diệp Trần nhíu mày.

Ưng Liệt Hùng giải thích nói: "Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc ta nắm giữ 13 chữ do Bán Thần lưu lại, ta có thể cho ngươi tìm hiểu những chữ này, ví dụ như Thời Gian Áo Nghĩa của ngươi mới chỉ đạt bảy thành cảnh giới, ở đây ta có một chữ 'Thì' do Bán Thần lưu lại. Chỉ cần ngộ tính của ngươi không thấp thì trước khi xông vào Hoang Thần tháp sẽ có thể tăng lên một ít cảnh giới thời gian áo nghĩa đấy."

"Chữ Thì sao?"

Diệp Trần trong nội tâm khẽ động, Thời Gian Áo Nghĩa thập phần khó tăng lên, nhưng nếu đã có chữ 'Thì' do Bán Thần lưu lại thì hoàn toàn chính xác có hi vọng tăng cảnh giới Thời Gian Áo Nghĩa lên.

"Được."

Cơ hội khó có được, Diệp Trần cũng không cho rằng dựa vào thực lực trước mắt mà có thể xông đến thứ hạng đẹ nhất, chỉ có thể mượn nhờ ngoại lực mà thôi. Đây tất nhiên là một chuyện tốt, "Còn có những chữ khác sao?"

"Còn có một chữ Thủ, nhưng có lẽ thời gian không kịp, thêm một năm nữa thì kỳ hạn 100 năm đã đến, trong một năm này mà ngươi có thể tham ngộ ra một điểm tinh túy của chữ Thì thì cũng đã rất giỏi rồi."

Kỳ thật Ưng Liệt Hùng không ôm hy vọng quá lớn đối với Diệp Trần, chủ yếu là vì thời gian dành cho đối phương không nhiều lắm, chính hắn cũng không nghĩ tới, lần này chỉ có trước chín hạng đầu mới có thể đạt được một phần thời gian định mức, danh ngạch đệ nhất sẽ có thể đạt được hai phần.

"Diệp Trần, ngươi lĩnh ngộ chữ Thì trước vậy, không nên quá mức vội vàng mà xao động." Lam Nguyệt ở một bên nhắc nhở Diệp Trần.

"Ừ." Diệp Trần gật đầu, thời gian một năm là có hơi chút ngắn ngủi, bất kể là chữ Thì, hay là chữ Thủ, đối với hắn đều rất trọng yếu. Chữ Thì có thể giúp hắn tăng Thời Gian Áo Nghĩa lên, chữ Thủ có thể giúp hắn hoàn thiện Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp Thịnh Cực Nhi Suy, nếu như có thể tìm hiểu được hai chữ này thì chiến lực của hắn sẽ gia tăng rất lớn.

"Đây là chữ Thì, ngươi hãy tìm hiểu cho thật tốt, mặt khác ta đã an bài cho ngươi một gian nhà nhỏ, về sau đó sẽ là chỗ ở của ngươi, cho đến khi ngươi ra đi."

Ưng Liệt Hùng ném cho Diệp Trần một tảng đá, trên đó có viết một chữ Thì, gần kề một chữ mà có thể ảnh hưởng cả thời gian, Diệp Trần rõ ràng chứng kiến được toàn bộ thời gian ở xung quanh hòn đá đã bị đình chỉ lưu động, phảng phất như một “ao tù nước đọng” vậy.

Đợi sau khi Diệp Trần ly khai, Ưng Liệt Hùng nói với Lam Nguyệt: "Ta đã cho hắn cơ hội, tựu phải xem ngộ tính của hắn thế nào rồi."

Lam Nguyệt nói: "Phụ thân, Diệp Trần có ngộ tính rất cao, còn muốn mạnh hơn không ít so với con đấy, bằng không con cũng sẽ không đem hắn về đây đâu."

"Như vậy là tốt nhất, đúng rồi, con nói cho cha nghe những chuyện gì đã xảy ra trên đường đi của con nào."

Ưng Liệt Hùng trò chuyện cùng Lam Nguyệt về những chuyện gia đình.

...

Trong sân, Diệp Trần không lãng phí một tia thời gian nào, bắt đầu lao vào tìm hiểu chữ Thì.

"Cái chữ này thật cổ quái."

Diệp Trần phát hiện, tinh thần của mình một khi tiến vào bên trong không gian kỳ dị của chữ Thì, liền lập tức bị đình chỉ vận động, muốn thoát ra cũng không được, chỉ có thể ở bên trong ngơ ngác ngắm nhìn mà thôi.

Tháng ngày như thoi đưa, Thời Gian Áo Nghĩa của Diệp Trần chỉ tăng lên một cách chậm chạp, bởi vì tâm thần không cách nào rời khỏi không gian kỳ lạ này, cho nên Diệp Trần một mực ở lại đó tìm hiểu. Tại Hoang Thần Đại Lục, một ngày không ăn thịt thì lực lượng sẽ bị suy yếu đi một phần, sau một thời gian dài không ăn chút thịt nào, Diệp Trần đã trở nên gầy guộc như da bọc xương, lực lượng suy giảm đến mức chỉ còn thừa lại một hai phần.

Trong nháy mắt đã ba tháng đi qua.

Diệp Trần gầy ốm đến mức không còn giống như con người nữa.

Lam Nguyệt đã tới đây một lần và chứng kiến cái bộ dạng này của Diệp Trần mà nhíu mày cả buổi. Cho tới bây giờ, nàng rốt cục đã biết rõ vì sao phụ thân đã không cho nàng vội vàng tìm hiểu chữ Thì rồi, nguyên lai là khi tìm hiểu chữ Thì, cần phải tốn hao một cái giá cực lớn. Đối với người có ngộ tính thấp thì thậm chí không thể tìm hiểu chữ Thì, nếu không tâm thần sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong đó và không cách nào tự kềm chế được, bản thân hội sẽ bị suy yếu mà chết.

Lại một tháng nữa đi qua.

"Nguy hiểm thật!"

Tâm thần của Diệp Trần đã lui ra.

Tinh thần của hắn có thể lui thoát ra ngoài là vì Thời Gian Áo Nghĩa của hắn đã trùng kích đến tám thành cảnh giới. Khi tìm hiểu tinh túy của chữ Thì, Thời Gian Áo Nghĩa của bản thân buộc phải có tiến bộ thì mới có thể rời khỏi không gian của nó, nếu không tâm thần sẽ không cách nào tự kềm chế được nữa.

Trọn vẹn bỏ ra một tuần lễ để điều dưỡng, ăn hết một lượng lớn thịt thú Chí Tôn, Diệp Trần mới khôi phục lại lực lượng đỉnh phong.

Thời Gian Áo Nghĩa đạt tới tám thành cảnh giới đã giúp cho uy năng Táng Kiếm thuật cùng Tử Vong Thiết Cát của Diệp Trần tăng lên rất nhiều, đã tương đương với đại thành kiếm chiêu, không yếu hơn bao nhiêu so với Bá Kiếm thức cùng Huyễn Kiếm thức. Nhất là Táng Kiếm thuật, uy năng của nó thậm chí còn bao trùm phía trên cả Huyễn Kiếm thức, Huyễn Kiếm thức thì lấy ảo giác làm thế mạnh, còn Táng Kiếm thuật thì có thể làm cho đối phương không cách nào nhúc nhích được, trừ phi Thời Gian Áo Nghĩa của đối phương không thấp hơn so với Diệp Trần, và Tâm lực cũng không yếu.

"Vẫn còn chưa đủ!"

Diệp Trần lại tiếp tục tham ngộ chữ Thì.

Thời Gian Áo Nghĩa tám thành cảnh giới và chín thành cảnh giới là một trời một vực, tám thành Thời Gian Áo Nghĩa có thể làm cho Thời Không Kiếm Pháp có được uy lực của đại thành Vô Thượng kiếm pháp, như vậy chín thành cảnh giới tắc thì gần như đạt đến viên mãn rồi. Về phần mười thành cảnh giới thì khẳng định là vượt qua viên mãn Vô Thượng kiếm pháp, phải biết rằng Thời Không Áo Nghĩa mạnh nhất tại bên trên phương diện chiến đấu, có thể nói là mạnh hơn hẳn một cấp bậc so với việc bổ sung các áo nghĩa khác, thậm chí có thể chống lại siêu Vô Thượng kiếm pháp bình thường nhất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1590: Đại Ma Vương Huyết Thống

"Ngược lại là ta đã xem thường hắn rồi."

Những ngày này, Ưng Liệt Hùng đã không ngừng quan sát Diệp Trần, thấy Diệp Trần chỉ bỏ ra bốn tháng thời gian nhưng Thời Gian Áo Nghĩa tựu đã tăng lên tới Tám thành, khiến hắn thập phần giật mình. Hắn còn tưởng rằng, trong vòng một năm Diệp Trần tối đa chỉ có thể đem Thời Gian Áo Nghĩa tăng lên tới Bảy thành đỉnh phong mà thôi. Thời Gian Áo Nghĩa Bảy thành đỉnh phong sẽ có thể để cho tâm thần rời khỏi không gian kỳ dị của chữ Thì, hắn cũng đã chuẩn bị xong một ít lực lượng để duy trì sinh cơ cho Diệp Trần.

"Tiểu nha đầu Nguyệt Nhi này có ánh mắt nhìn người coi như không tệ, tùy tùy tiện tiện mà cũng tìm được một tuyệt thế thiên tài và đem về đây, so với kẻ ngoại giới có tên gọi là Tà Tinh ở Tinh Hải bộ lạc kia, thì kẻ này có thiên phú cùng tài năng cao gấp mấy lần đấy."

"Hi vọng hắn có thể giúp cho Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc ta chiếm được hai phần thời gian trong số định mức, lúc đó có lẽ ta có thể cho hắn nhiều thời gian tìm hiểu chữ Võ hơn một ít."

. . .

Thời gian ngày từng ngày đi qua, các cao thủ trẻ tuổi của ngũ đại bộ lạc đều đang dốc sức chuẩn bị.

Tinh Hải bộ lạc.

"Tà Tinh, lần này ngươi nhất định phải giúp cho Tinh Hải bộ lạc ta nắm giữ vị trí đệ nhất đấy." bên trên một hòn đảo mà tứ phía xung quanh là biển rộng, đầu lĩnh Tinh Hải bộ lạc cùng một gã trẻ tuổi đang đứng sóng vai, mà

người trẻ tuổi này có thân hình cao lớn và thập phần tuấn mỹ, đôi mắt hắn mang theo một tia tà khí, loại tà khí này không phải là Hậu Thiên tạo ra, mà là trời sinh đã có sẵn. Các tộc nhân Tà Linh tộc đều có loại tà khí này, chỉ có điều là không nồng đậm như người trẻ tuổi này, kể cả bản chất tà khí cũng vậy.

Tà Tinh thong thả cười cười, "Đầu lĩnh yên tâm, lần trước là ta đã chủ quan, không nghĩ tới tên Chiến Hùng của Chiến Tháp bộ lạc có thực lực không thấp hơn so với ta, chỉ cần tốn hao một cái giá lớn thì ta hoàn toàn có thể siêu việt hắn."

"Như thế tốt lắm, ngươi cứ yên tâm mà can đảm xông lên, có bất cứ hậu quả gì thì ta cũng đều có thể toàn lực đền bù cho ngươi."

"Đa tạ đầu lĩnh."

Tà Tinh ngẩng đầu nhìn lên trời, mà Tinh Hải bộ lạc đầu lĩnh ở bên cạnh hắn vô thanh vô tức biến mất đi.

"Đã 300 năm rồi, không biết đến lúc nào mới có thể trở về ngoại giới, trở lại Tinh Không vũ trụ quen thuộc."

Từ bảy trăm năm trước hắn đã mất tích, nhưng đi vào Hoang Thần Đại Lục chỉ mới 300 năm. Suốt bốn trăm năm trước, hắn đã sa vào một nơi tuyệt địa và dưới cơ duyên xảo hợp mới đi đến Hoang Thần Đại Lục này.

"Đợi khi ta trở lại trong Vũ Trụ Tinh Không, Tà Linh tộc nhất định sẽ quật khởi, Ma tộc cũng chỉ có thể ngồi ngang hàng với Tà Linh tộc ta mà thôi." Tà Tinh có dã tâm rất lớn, hắn muốn khống chế toàn bộ Tà Linh tộc, lại để cho Tà Linh tộc trở thành một trong những chủng tộc cường đại nhất trong Vũ Trụ Tinh Không, chứ không phải xếp hạng sau Ma tộc và Nhân tộc.

Nắm thật chặc nắm tay, trên đỉnh đầu Tà Tinh chợt xuất hiện một cái hư ảnh tà ác thật đáng sợ.

. . .

Vân Trung bộ lạc, tọa lạc ở vị trí cao cao tại thượng, bao quát muôn dân trăm họ.

Trên vách núi phiêu diêu những đám mây, một gã trẻ tuổi vô cùng mị lực đang đứng chắp tay, hắn lặng yên đứng ở đó nhưng lại phảng phất như là trung tâm của cả Thiên Địa, là chúa tể của muôn loài, khí chất của hắn có chứa thứ ma lực vô cùng đáng sợ, những ai có tu vi thấp một chút mà nhìn vào hắn, hội sẽ không kìm lòng được mà bị hắn hấp dẫn, sẽ trở nên thần phục hắn. Trên người của hắn ẩn chứa thứ khí tức rất bá đạo, vừa ẩn chứa một phong thái Vương giả như có thể lãnh đạo hết thảy vạn vật, cũng có thể là khí tức của một tuyệt thế thiên tài, thật khó hình dung.

"Không hổ là Đại Ma Vương huyết thống, là tinh hoa của cả Ma tộc."

Một lão giả phiêu phù bay qua, là đầu lĩnh Vân Phiếu Miểu của Vân Trung bộ lạc, hắn cười nói.

"Đầu lĩnh!"

Người trẻ tuổi cũng không quay đầu lại, tư thái vẫn không kiêu ngạo không tự ti.

"Nhìn dáng vẻ của ngươi, có lẽ đối với việc xông vào Hoang Thần tháp lần này rất có tự tin."

"Loại tin tưởng này cũng như hư vô mờ mịt, ta chỉ tin tưởng vào thực lực của bản thân mà thôi."

Vân Phiếu Miểu cũng không để ý đến sự 'cuồng vọng' của đối phương, bởi hắn biết rõ huyết thống Đại Ma Vương khủng bố đến mức nào. Thời gian đối phương đi vào Hoang Thần Đại Lục vẫn chưa tới một trăm năm nhưng cũng đã có thực lực Truyền Kỳ Chí Tôn, đây quả thực là không cách nào tưởng tượng nổi, phải biết rằng lúc đối phương mới đi vào Hoang Thần Đại Lục thì tu vi chỉ là Sinh Tử Cảnh thất trọng thiên mà thôi.

"Ngươi có lực lượng này thì thật tốt, bất quá không thể coi thường Chiến Hùng của Chiến Tháp bộ lạc, Khang Tuyết Lệ của Tử Kinh Hoa bộ lạc. Bọn hắn có lẽ cũng có thực lực của Truyền Kỳ Chí Tôn, nhưng đáng để coi trọng nhất chính là kẻ đến từ ngoại giới giống như ngươi, hắn có tên gọi là Tà Tinh, một cao thủ trẻ tuổi, hắn hẳn là cường địch của ngươi đấy."

"Tà Tinh Chí Tôn, ta đã sớm muốn đánh bại hắn, đáng tiếc vẫn một mực không có cơ hội, ta sẽ cho hắn biết cái thế giới này chỉ có một thiên tài, và đó chính là ta."

"Ha ha."

Vân Phiếu Miểu cười nhẹ một tiếng, nói thật, hắn cũng không quá thích ứng ở chung với Đại Ma Vương huyết thống.

. . .

Chiến Tháp bộ lạc, các tòa tháp cao mọc lên san sát như một rừng cây.

Một người trẻ tuổi cường tráng hơn cả hùm gấu, đang nâng một tòa Thiết Tháp kim loại để rèn luyện, thân thể của hắn tạo cho người khác một cảm giác như đang bị trùng kích mãnh liệt, phảng phất như một món Chí Tôn Bảo khí vậy, không thể phá vỡ. Trên người hắn, mỗi một sợi tóc đều muốn lăng lệ ác liệt hơn so với bất kỳ thứ vũ khí nào, chỉ cần kích phát ra thì liền có thể đơn giản đâm xuyên thủng hết thảy vạn vật, đây là Luyện Thể thuần túy nhất, càng thuần túy hơn cả Bất Hủ kiếm thể của Diệp Trần, về phần ai hơn ai kém thì cũng chưa nói được.

“Đông”!

Kim loại Thiết Tháp bị ném trên mặt đất, người trẻ tuổi cường tráng phi thân lên cao rồi tung ra một chưởng vào đỉnh Thiết Tháp kim loại, “Crack”, Thiết Tháp kim loại bị lún xuống đất một phần, chưởng thứ hai đến, Thiết Tháp kim loại tiếp tục bị lún xuống sâu hơn, liên tục mấy trăm chưởng qua đi, Thiết Tháp kim loại chỉ còn lại cái đỉnh là lộ ra bên ngoài mặt đất.

"Nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành được 99 cái, còn một cái cuối cùng nữa."

Người trẻ tuổi cường tráng lầm bầm nói ra.

. . .

Tử Kinh Hoa bộ lạc, nữ nhân là người có địa vị cao nhất, ở chỗ này, cường giả trên căn bản đều là nữ nhân, số lượng nam nhân có rất ít, hơn nữa họ sống với tư cách là những tồn tại phụ thuộc, mọi chủ sự đều là nữ nhân nắm giữ.

Bốn phía Tử Kinh Hoa bộ lạc được vây quanh bởi vô số đóa hoa, toàn bộ Tử Kinh Hoa bộ lạc phảng phất như sinh trưởng trong vô số bụi hoa, hệt như là một thể thống nhất vậy.

Trong bụi hoa ở phía nam, một nữ tử đang hái hoa, nhưng kỳ quái chính là, thứ mà nàng hái xuống không phải là đóa hoa thực sự, mà là những đóa hoa hư ảnh. Một đóa, hai đóa, ba đóa…., rất nhanh, những đóa hoa trong tay nàng đã hợp thành một nhúm "muôn tía nghìn hồng", nhìn về phía trên sẽ thấy có chút hư ảo. Chợt có một thị nữ đi tới và chứng kiến những "đóa hoa" trong tay nữ tử, nhưng nàng lại vô cùng hoảng sợ, bởi vì thứ mà nàng thấy không phải là một bó hoa, mà là một đám mãng xà dài thướt và thập phần dữ tợn.

"Công chúa, đầu lĩnh gọi người đến."

"Được, ta sẽ tới ngay."

Nữ tử mang theo "bó hoa" này và đi theo sau lưng thị nữ.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã tới đại sảnh hoa lệ của Tử Kinh Hoa bộ lạc.

Chủ tọa bên trên đại sảnh có bộ dáng thùy mị, nàng vẫn còn mỹ mạo của phụ nữ, liếc đánh giá đóa hoa trong tay nữ tử và không khỏi cười nói, "Tuyết

Lệ, xem ra tâm lực cảnh giới của con đã nâng cao thêm một bước rồi."

Nữ tử tiện tay ném đóa hoa đi, những đóa hoa hư ảnh này lập tức khắc vào hai bên vách tường của đại sảnh, tạo thành một vài bức bích hoạ tươi đẹp và trông rất sống động, "Chữ “Tâm” mà Bán Thần lưu lại đúng thật là bác đại tinh thâm, cơ hồ gần với chữ Võ trong Võ Chi Thiên, gần đây, con đã tìm hiểu chữ Tâm nên mới có được tiến cảnh này."

"Như thế tốt lắm, từ trước tới nay, Tử Kim Hoa bộ lạc ta chỉ nắm giữ được chữ Võ trong thời gian ba mươi năm, lần này phải đoạt cho được bốn mươi năm, trong thời gian bốn mươi năm này, ta sẽ phân phối cho con mười năm để tu luyện, giúp cho Vô Thượng võ học của con đạt tới cảnh giới viên mãn, võ đạo ý chí đạt tới Cửu giai."

. . .

Thời Gian Áo Nghĩa càng lên cấp độ cao thì độ khó tăng lên càng cao, đều muốn khó lĩnh ngộ hơn nhiều so với Lực Lượng Áo Nghĩa, đây cũng không phải nói, Thời Gian Áo Nghĩa cường đại hơn so với Lực Lượng Áo Nghĩa, mà chủ yếu là vì, Thời Gian Áo Nghĩa không thể tách rời Không Gian Áo Nghĩa, và Không Gian Áo Nghĩa cũng không thể tách rời Thời Gian Áo Nghĩa. Theo cảnh giới Thời Gian Áo Nghĩa tăng lên thì Thời Không Chi Lực càng phát ra đáng sợ hơn, có thể nói là “nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn”.

Lại bỏ ra thời gian sáu tháng nữa để tìm hiểu, cuối cùng Diệp Trần đã đem Thời Gian Áo Nghĩa tăng lên tới Bát thành trung kỳ cảnh giới.

"Chút thời gian còn lại ta nên dành cho chữ Thủ."

Sau khi Thời Gian Áo Nghĩa đạt tới Bát thành trung kỳ, tâm thần có thể rời khỏi không gian của nó dễ dàng hơn rất nhiều, Diệp Trần cũng không có ý định tiếp tục tham ngộ chữ Thì nữa, chỉ còn hai tháng nữa mà thôi, vì vậy rất khó có hiệu quả, còn không bằng đem thời gian đặt vào việc tìm hiểu chữ Thủ, tranh thủ tăng uy năng của Ngũ Hành phòng ngự kiếm pháp Thịnh Cực

Nhi Suy thêm một chút, làm cho nó trở thành Đại thành Vô Thượng kiếm chiêu.

"Đây là chữ Thủ, ta giao cho ngươi."

Đối với yêu cầu của Diệp Trần, Ưng Liệt Hùng không những không cự tuyệt, mà ngược lại rất thưởng thức, người bình thường nhìn vào chữ Thì sẽ như điên cuồng ngu dại, vậy mà Diệp Trần vẫn lạnh lùng điềm tĩnh như vậy. Không những thế còn đem thời gian còn lại để tu luyện chữ Thủ, đây là cách điều phối tốt nhất để gia tăng thực lực đấy.

Có được chữ Thủ, Diệp Trần lập tức tiến vào không gian kỳ dị của nó, bởi thời gian không còn nhiều nữa.

Hắn không dám khẳng định trong hai tháng này sẽ có thể triệt để tìm hiểu tinh túy của chữ Thủ, bởi vì nó đều muốn thâm ảo hơn so với chữ Bá, chữ Phá cùng với chữ Huyễn. Nhưng chỉ cần tham ngộ được hai ba phần thì có lẽ cũng đủ để làm cho Thịnh Cực Nhi Suy trở thành đại thành Vô Thượng phòng ngự kiếm chiêu rồi.

Một môn đại thành Vô Thượng phòng ngự kiếm chiêu càng trọng yếu gấp đôi so với một môn đại thành Vô Thượng công kích kiếm chiêu, bởi công kích dù có cao thế nào nhưng phòng ngự lại quá yếu, đến khi bị người khác tìm ra được sơ hở thì đồng dạng cũng có thể đánh bại ngươi. Nhưng nếu như phòng thủ của ngươi cũng cao, người khác dù có tìm ra được sơ hở, cũng sẽ rất khó đánh bại được ngươi. Công kích chỉ dùng để chiến thắng người khác, còn phòng thủ thì dùng để bảo vệ chính mình, không bị người khác đánh bại, ưu thế của Diệp Trần chính là có được Bất Hủ kiếm thể, Bất Hủ kiếm thể phối hợp cùng Thịnh Cực Nhi Suy, chỉ sợ rằng các Truyền Kỳ Chí Tôn tầm thường đều không làm gì được hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1591: Xông Vào Hoang Thần Tháp

Tại khu vực trung ương của Hoang Thần Đại Lục có một tòa tháp cao cổ xưa, tòa tháp có rất nhiều tầng và một mực kéo dài đến tận mây xanh, nơi đó là địa phương mà ngay cả Truyền Kỳ Chí Tôn cũng đều không thể đi đến được, bên trên mỗi mái cong của một tầng tháp cao đều có bốn cái chuông lục lạc, dù tuế nguyệt trải qua nhưng những cái chuông lục lạc này vẫn không chút sứt mẻ, cuồng phong thổi qua cũng chỉ có thể lay động nhẹ nó mà thôi.

Trên tấm bảng tại tầng tháp thứ nhất có viết hai chữ “Hoang Thần”.

Ngày hôm đó, có tất cả vài chục đội quân của ngũ đại bộ lạc bay về phía Hoang Thần Tháp, trong đó có mười cao thủ trẻ tuổi của các bộ lạc.

Ở bên trong đội ngũ Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, Lam Nguyệt nói khẽ với Diệp Trần: "Diệp Trần, suốt hai tháng tìm hiểu chữ Thủ, ngươi có bao nhiêu tiến triển rồi ?"

Nàng thập phần tinh tường sự khủng bố của Chiến Hùng, Khang Tuyết Lệ cùng với Tà Tinh. Tại trăm năm trước, ba người này tựu đã không yếu hơn so với Ưng Thiên Kiệt, trăm năm qua đi, thật không biết ba người này đã đạt đến cảnh giới gì, có lẽ đã có thực lực Truyền Kỳ Chí Tôn rồi.

"Đại khái chỉ mới lĩnh ngộ được ba bốn phần tinh túy mà thôi, nhưng cứ yên tâm đi, Thịnh Cực Nhi Suy của ta đã đại thành rồi, dựa vào phòng ngự thì không phải là không có cơ hội tranh đấu một chuyến đâu."

Chỉ chốc lát sau, mọi người đã đi tới bên cạnh Hoang Thần Tháp, Hoang Thần Tháp phóng xuất ra uy áp nhàn nhạt, khiến cho mọi người cũng không dám lao xao hay gây ra những tiếng động lớn.

Tinh Hải bộ lạc, Chiến Tháp bộ lạc, Tử Kinh Hoa bộ lạc, Vân Trung bộ lạc, nhân mã của tứ đại bộ lạc này đến hơi chậm một bước so với đội ngũ Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc.

Các đầu lĩnh của Ngũ đại bộ lạc nhìn nhau không chớp mắt, nhưng ánh mắt lại không có bất kỳ trao đổi nào lẫn nhau, còn nhóm cao thủ trẻ tuổi tắc thì đánh giá lẫn nhau. Dù sao người xông vào Hoang Thần Tháp lần này chính là bọn hắn, chung quy cũng muốn nhìn xem lần này có khuôn mặt mới nào hay không.

"Ồ, người trẻ tuổi mặc hắc bào kia bên Vân Trung bộ lạc là ai vậy, từ trước tới giờ vẫn chưa từng thấy qua hắn."

"Hẳn là một thiên tài mới quật khởi của Vân Trung bộ lạc a!"

"Nhìn bề ngoài tựa hồ thập phần bất phàm, trong ta rõ ràng bị sinh ra một tâm thần phục đối với hắn, điều này sao có thể được chứ?"

Một ít cao thủ trẻ tuổi trong nội tâm thập phần khó hiểu, chợt không dám nhìn vào đối phương nữa, tựa hồ khi bị đối phương liếc nhìn lại thì ý chí chiến đấu của chính mình như muốn biến mất tất cả vậy.

Bên Tinh Hải bộ lạc, Tà Tinh nhíu mày, người trẻ tuổi áo đen mang đến cho hắn áp lực không nhỏ, hơn nữa chung quy hắn cảm giác đối phương tựa hồ rất quen thuộc, nhưng hắn có thể khẳng định mình chưa từng gặp qua đối phương.

"Đến tột cùng là ai chứ ? Tên áo đen chết tiệt!"

Tà Tinh cố nghĩ như thế nào cũng không rõ được, người mặc áo đen kia trông bề ngoài rất bình thường, nhưng lại có thể che đậy khả năng quan sát của người khác.

Chiến Hùng cùng Khang Tuyết Lệ cũng đang đánh giá người trẻ tuổi mặc áo đen. Đôi mắt Chiến Hùng chợt sáng lên như một ngọn đuốc, hắn muốn tác động lên gã mặc áo bào đen, nhưng vô luận là hắn phát lực như thế

nào thì ánh mắt đều bị “chặn” tại bên ngoài chiếc áo bào đen đó, "Cái áo đen đó đến tột cùng là thứ gì chứ, rõ ràng có thể cản được cả Chiến Thiên pháp nhãn của ta, nó hẳn không phải là thánh khí vì ở bên trong Hoang Thần Tháp sẽ không cho phép vận dụng Thánh khí."

Hoang Thần Tháp pháp tắc tuyệt đối công bình, cho nên không cách nào vận dụng được Thánh khí, chỉ có thể sử dụng Chí Tôn Bảo khí mà thôi.

Khang Tuyết Lệ nhắm mắt lại, nếu có người có Tâm lực siêu tuyệt tại đây, nhất định sẽ phát hiện ra trong hư không xuất hiện một cái Tâm nhãn, cái Tâm nhãn này đang quan sát người trẻ tuổi áo đen.

"Là Tâm nhãn !?"

Trong nội tâm người trẻ tuổi Áo đen khẽ động, sau khi Tâm lực cảnh giới đạt tới một tình trạng cực cao, sẽ sinh ra được Tâm nhãn. Tâm nhãn so với bất kỳ loại nhãn lực nào đều muốn lợi hại hơn, có thể quan sát tỉ mỉ một sự vật mà không phải chịu bất luận ảnh hưởng gì. Người trẻ tuổi áo đen là kẻ có Đại Ma Vương huyết thống, nhưng hắn vẫn tự nhận là tại bên trên Tâm lực cảnh giới như trước không bằng được Khang Tuyết Lệ, đương nhiên, tuy Tâm lực cảnh giới không bằng đối phương, nhưng quấy nhiễu thoáng một chút thì vẫn có thể đấy. Sau một khắc, chiếc áo bào đen chợt không gió mà bay, trên thượng diện nó xuất hiện hư vô vặn vẹo Tâm lực, khiến cho Tâm nhãn không cách nào quan sát đến được nữa, trừ phi Khang Tuyết Lệ cố chấp muốn xem, bất quá rất hiển nhiên, Khang Tuyết Lệ sẽ buông tha cho việc đó, đối phương đã không muốn cho người khác biết rõ thân phận của mình thì khẳng định đã có biện pháp ngăn cản quan sát rồi.

"Ah?"

Đúng lúc này, trên mặt người trẻ tuổi áo đen có chút biến sắc, bởi đột nhiên xuất hiện một đôi mắt nhìn thấu hắn, theo nơi phát ra ánh mắt, người trẻ tuổi áo đen thấy được Diệp Trần trong Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc.

Ánh mắt hai người liền chạm vào nhau.

U Minh Thánh Nhãn của Diệp Trần có ẩn chứa Địa Ngục ý chí, có thể nhìn xuyên thủng hết thảy mọi ẩn giấu nào.

"Là Ma lực !?, lại là ma lực tinh thuần đến mức tận cùng, chẳng lẽ đây là Đại Ma Vương huyết thống trong truyền thuyết ư?"

Diệp Trần cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua ma lực tinh thuần như thế, nếu đem Thiên Ma Tôn ra so sánh với đối phương thì gã tựa như "đom đóm cùng Nhật Nguyệt" vậy, căn bản không đáng để nhắc tới. Ma lực tinh thuần như thế, ngay cả Hắc Ám Ma Nữ hoặc Hắc Ám Thần Nữ cũng đều kém xa, Diệp Trần không thể tưởng được vẫn còn có những khả năng khác, chỉ có Đại Ma Vương huyết thống mới giải thích được chuyện này mà thôi.

"Diệp Trần!"

Người trẻ tuổi áo đen nhận ra Diệp Trần, việc hắn đi vào Hoang Thần Đại Lục cũng là một "phần thưởng" mà Diệp Trần mang đến.

Ngoại giới không giống với Hoang Thần Đại Lục, ở ngoại giới muốn trở thành Chí Tôn là thập phần gian nan, còn ở Hoang Thần Đại Lục tắc thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng đối với Đại Ma Vương huyết thống mà nói, dù là ở nơi nào cũng đều như nhau cả, chỗ khác biệt duy nhất chính là: "ở ngoại giới có Diệp Trần", Diệp Trần đã trở thành Chí Tôn trước một bước, trở thành cao thủ trẻ tuổi vô địch thiên hạ, còn hắn thì được sinh ra quá muộn nên mọi tiên cơ đều bị Diệp Trần cướp lấy. Vì vậy nếu gắng gượng phải trở thành Chí Tôn ở bên ngoài thì hắn sẽ rất khó áp chế được Diệp Trần. Với tư cách là một kẻ nắm giữ Đại Ma Vương huyết thống, hắn không cho phép bị người khác vượt qua mình, cho nên, hắn đã được Ma tộc cao tầng đưa đến Hoang Thần Đại Lục thông qua một thủ đoạn đặc biệt, muốn hắn tại Hoang Thần Đại Lục đạt đến thành tựu cao nhất, sau đó trở về Vũ Trụ Tinh Không bằng một tư thái vô địch, và triệt để áp chế Diệp Trần.

Nhưng cuối cùng, hai người bọn hắn lại gặp nhau tại Hoang Thần Đại Lục này.

"Mọi người đều đã đến đông đủ, vậy thì bắt đầu thôi!"

Đầu lĩnh Thần Thiên Định của Vân Trung bộ lạc mở miệng nói.

"Được."

Đầu lĩnh tứ đại bộ lạc còn lại đều gật đầu đồng ý.

"Mười người các ngươi cứ dùng hết lực lượng để xông vào, không được có bất kỳ tạp niệm nào." Ưng Liệt Hùng dặn dò mười người Diệp Trần.

"Vâng."

"Đi thôi!"

Mười cao thủ trẻ tuổi của từng bộ lạc tiến nhập vào tầng thứ nhất của Hoang Thần Tháp, tổng cộng có cả thảy năm mươi cao thủ trẻ tuổi.

Bên trong Hoang Thần Tháp có Càn Khôn, sau khi năm mươi cao thủ trẻ tuổi tiến vào, mỗi người đều xuất hiện ở cùng một chỗ khác biệt, không cùng một chỗ.

Nơi này là một không gian đặc biệt, Diệp Trần nhìn về phía trước, nơi đó có một đoàn huyết nhục đang nhúc nhích, rất nhanh, đám huyết nhục đã biến thành một người của Hoang tộc, hắn cầm trong tay đại đao, thẳng hướng Diệp Trần bổ tới.

Bảo kiếm trong tay Diệp Trần không phải là Thiên kiếm, tại bên trong Hoang Thần Tháp sẽ không cách nào vận dụng Thánh khí, chỉ có thể sử dụng Chí Tôn vũ khí mà thôi, thanh kiếm này chính là Thiên Tinh kiếm – một Chí Tôn Bảo kiếm mà Ưng Liệt Hùng đưa cho hắn, là Ngũ cấp Chí Tôn Bảo kiếm.

Xoẹt!

Diệp Trần chỉ chém ra một kiếm là giết được đối phương.

Đối thủ tầng thứ nhất Hoang Thần Tháp rất yếu, Diệp Trần thoáng đánh giá qua, đại khái địch nhân chỉ tương đương với Chí Tôn bình thường yếu nhất, tùy tiện một thiên tài Chí Tôn nào cũng đều có thể miểu sát hắn.

Tầng thứ hai, tầng thứ ba...

Mỗi lần vượt qua một tầng thì thực lực của đối thủ cũng sẽ tăng thêm một ít, rất nhanh, Diệp Trần đã xông qua hơn bốn trăm tầng.

Đinh linh linh!

Bên ngoài, những chiếc chuông lục lạc điên cuồng vang lên, khi chuông lục lạc của một tầng vang lên thì đại biểu cho việc đã có một người thông qua được tầng này, đối với năm mươi cao thủ trẻ tuổi mà nói, mấy trăm tầng đầu tiên căn bản không có gì khó khăn, chỉ là ai nhanh ai chậm mà thôi.

Rốt cục, đã có một người bị đào thải, là cao thủ trẻ tuổi của Chiến Tháp bộ lạc.

Người cao thủ trẻ tuổi này nhận thấy mình là kẻ đầu tiên bị đào thải, sắc mặt chợt xám như tro vì đả kích quá lớn, hắn biết rõ thực lực của mình không được tốt lắm, nhưng là người đầu tiên bị đào thải thì cũng thật mất thể diện.

Đầu lĩnh Chiến Tháp bộ lạc hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn không để ý đến đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1592: Bảy Trăm Tầng

500 tầng đầu tiên, số người bị đào thải càng ngày càng nhiều, chỉ trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi mà tổng cộng đã có 24 người bị đào thải, trong đó Tử Kinh Hoa bộ lạc có ba người, Chiến Tháp bộ lạc có 5 người, Vân Trung bộ lạc 6 người, Tinh Hải bộ lạc 4 người, Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc 6 người. Xét trên phương diện thực lực tổng hợp mà nói, Tử Kinh Hoa bộ lạc rõ ràng là tốt hơn cả.

Lúc này, Diệp Trần đã xông đến tầng thứ sáu trăm, là một trong những người xông lên nhanh nhất.

Bắt đầu từ tầng thứ sáu trăm, hoang linh đã có thực lực chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn nên không còn dễ dàng giải quyết được nữa, cũng may mắn là hoang linh bên trong Hoang Thần Tháp chỉ có thể gây ra tổn thương nhất định cho đối phương mà thôi, tựu chỉ xét đoán vượt qua khảo thí chứ không đến mức đánh cho đối phương tan thành mây khói. Đương nhiên, người được khảo thí cũng không có cơ hội đánh cho hoang linh tan thành mây khói được.

Một kiếm đánh bay công kích của hoang linh, Diệp Trần chĩa thẳng Thiên Tinh kiếm về phía trước khiến kiếm quang phóng ra xuyên thấu qua mi tâm của hoang linh.

Nếu là thực sự chém giết cùng chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn thì một kiếm này khẳng định không thể lấy mạng của đối phương được, ngay cả làm cho đối phương bị trọng thương cũng khó khăn, phải thi triển ra Vô Thượng kiếm pháp thì may ra, bất quá đối phó với hoang linh thì không cần phải chú ý nhiều như vậy.

Tầng thứ 601.

…….

Tầng thứ 620.

...

Tầng thứ 675.

Thông qua hết tầng này đến tầng khác, Diệp Trần đã thuận lợi vượt qua thành tích cao nhất là 655 tầng, bất quá cái thành tích này thì không coi vào đâu, hiện tại ngay cả Lam Nguyệt cũng đều đã vượt qua nó. Một trăm năm qua đi, mọi người đều có tiến bộ rất lớn, nếu như dừng bước không có chút tiến bộ nào thì đó mới gọi là chuyện lạ. Trong đó người áo đen trẻ tuổi là có tốc độ xông tháp nhanh nhất, hắn đã đã xông đến 685 tầng, sau đó là Khang Tuyết Lệ, nàng đã xông đến 682 tầng, Tà Tinh thì đã xông đến 680 tầng, Chiến Hùng thấp hơn một chút so với Diệp Trần, là 672 tầng.

Về phần những người khác thì không có vận may như vậy, nếu không phải là bị đào thải thì tựu là lâm vào cục diện bế tắc, bị hoang linh quấn lấy chặt chẽ, trong thời gian ngắn sẽ không thể thắng được đối phương, nhưng họ cũng không cam tâm chịu bị đào thải như vậy.

Trên tấm bia đá thủy tinh tại cửa ra vào tầng thứ nhất Hoang Thần Tháp, cho thấy một loạt hình ảnh, đầu tiên chính là hình ảnh người áo đen trẻ tuổi, đằng sau hình ảnh có ghi số lượng 'Sáu trăm tám mươi lăm', đại biểu hắn đã thông qua được 685 tầng, thứ nhì là Khang Tuyết Lệ, ... , tổng cộng có hình ảnh của năm mươi người, Diệp Trần cũng trong số này và được xếp thứ tư, và một gã được xếp cuối cùng gần kề chỉ mới xông đến 425 tầng, chính là cao thủ trẻ tuổi bị loại bỏ đầu tiên của Chiến Tháp bộ lạc.

Năm mươi cái hình ảnh này, có 15 cái là có màu sắc rực rỡ, còn toàn bộ những cái khác đều là màu xám cả, màu sắc rực rỡ đó đại biểu vẫn còn xông lên, và màu xám đại biểu đã rút lui khỏi cuộc khảo thí.

"Thái Thản, xem ra lần này Chiến Hùng của Chiến Tháp bộ lạc các

ngươi rất khó lấy được danh hiệu đệ nhất rồi." đầu lĩnh Thần Thiên Định của Tinh Hải bộ lạc cười ha hả nhìn vào đầu lĩnh Thái Thản của Chiến Tháp bộ lạc.

Trước mắt, Chiến Hùng chỉ xếp hạng thứ năm.

Thái Thản hừ lạnh một tiếng, "Cái này có thể không nhất định, Chiến Hùng công thủ cân đối nên tốc độ xông tháp có lẽ không quá nhanh, nhưng hắn tuyệt đối là vững vàng nhất, hãy cứ chờ xem!"

Các hình ảnh rực rỡ chợt chỉ còn 14 cái… 13 cái, 12...

Một canh giờ qua đi, số hình ảnh có màu sắc rực rỡ chỉ còn lại chín cái, chín cái hình ảnh màu sắc rực rỡ này chính là chín danh ngạch cao nhất.

Đầu lĩnh Ưng Liệt Hùng của Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc sắc mặt trở nên rất khó coi, Ưng Thiên Kiệt rõ ràng đã bị loại rồi, hắn vẫn chưa tiến nhập vào được chín hạng đầu, mặc dù ở cuộc thi trước hắn đã xông đến hạng thứ năm, và giành được cho Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc bọn họ một phần thời gian định mức. Cùng bị loại bỏ như Ưng Thiên Kiệt còn có cả Lam Nguyệt, Lam Nguyệt có thực lực tuy không yếu nhưng đáng tiếc cuối cùng hỏa hầu vẫn thiếu một chút nên không có biện pháp xông đến chín hạng đầu. Nếu như không phải còn có một người là Diệp Trần đang ở mũi nhọn phía trước thì lần này Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc thật đúng là quá mất mặt rồi.

Ưng Thiên Kiệt sắc mặt lúc trắng lúc xanh, không dám nhìn vào Ưng Liệt Hùng, lần này, hắn đã nhận lấy đả kích rất lớn, so với đả kích khi bị thua dưới tay Diệp Trần còn lớn hơn nhiều, bởi thua trên tay Diệp Trần thì chỉ là vinh dự cá nhân, còn không xông vào được chín hạng đầu thì chính là vinh dự ở cả bộ lạc.

"Đầu lĩnh, lần sau ta nhất định cố gắng."

Ưng Thiên Kiệt kiên trì nói.

"Đừng nói nữa!"

Ưng Liệt Hùng phất phất tay, hắn có chút may mắn, may mắn là Nguyệt Nhi đã đem Diệp Trần đến với bộ lạc, nếu không thì lần này Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc chắc chắn toàn quân bị diệt, một phần thời gian định mức cũng đều có được.

Đầu lĩnh Vân Phiếu Miểu của Vân Trung bộ lạc cười nói với Ưng Liệt Hùng: "Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc các ngươi có vận khí không tệ, rõ ràng còn có một người đạt được trước chín đấy."

Ưng Liệt Hùng cười lạnh, "Đừng cao hứng quá sớm, chỉ cần hắn có thể xông đến hạng nhất thì Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc ta như trước vẫn có thể đạt được đến hai phần thời gian định mức rồi."

Hai phần thời gian định mức tương đương với hai mươi năm, vừa đúng là con số bình quân, không lợi cũng không thua lỗ.

"Hắc hắc, nếu hắn có thể xông đến hạng nhất, ta chấp nhận thua ngươi ba khối Thần Thạch, như thế nào?" Vân Phiếu Miểu đánh cuộc nói.

Thua người chứ không thua trận, Ưng Liệt Hùng không chút do dự nói: "Được, nhớ giữ lời đấy."

"Yên tâm, nhiều người ở đây như vậy, ta nói được thì tất nhiên là giữ lời, bất quá nếu hắn không tranh đoạt được hạng nhất thì ngược lại sẽ thế nào ?."

"Cùng lắm thì ta cũng cho ngươi ba khối Thần Thạch."

"Một lời đã định đấy."

Hai người như vậy lập khế ước, sau đó không hề đả động gì đến đối phương nữa, chỉ lẳng lặng quan sát các biến hóa trên bài danh.

685, 685, 687...

690!

695!

700!

Người trẻ tuổi áo đen vẫn xếp hạng đầu tiên, hắn xông lên với khí thế như chẻ tre, một hơi vọt tới tầng bảy trăm, phải biết rằng từ tầng bảy trăm trở lên là tương ứng với thực lực Truyền Kỳ Chí Tôn, hơn nữa nhìn vào tốc độ xông tháp của người trẻ tuổi áo đen này sẽ thấy rất bằng nhau, tựa hồ không bị bất kỳ trở ngại gì, việc đó và "cả buổi mới xông lên được một tầng" là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

"Thật sự là lợi hại, rõ ràng đã xông đến tầng bảy trăm rồi, chẳng lẽ hắn có thể chống lại cả Truyền Kỳ Chí Tôn ?!."

Đám cao thủ trẻ tuổi của Vân Trung bộ lạc tuy đã sớm gặp người trẻ tuổi áo đen, nhưng bọn hắn đối với người trẻ tuổi áo đen này cũng không quá quen thuộc, mà đã từng bị đối phương quét ngang qua, giờ này khắc này, bọn hắn mới biết được thực lực của gã mạnh hơn rất nhiều so với bọn hắn, trước kia đối phương căn bản không thực sự muốn chiến đấu cùng bọn họ.

"Xông đến tầng bảy trăm, tất nhiên đã có thể chống lại Truyền Kỳ Chí Tôn, bất quá có lẽ chỉ là Truyền Kỳ Chí Tôn bình thường, tựu phải xem hắn có thể xông đến hơn tầng bảy trăm được bao nhiêu." Vân Liệt đã từng là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Vân Trung bộ lạc, nói ra.

Vân Phiếu Miểu đắc ý nhìn thoáng qua Ưng Liệt Hùng, Đại Ma Vương huyết thống đáng sợ đến bực nào, danh hiệu đệ nhất căn bản không cần phải lo lắng rồi.

Ưng Liệt Hùng có chút biến sắc, với tư cách là một Truyền Kỳ Chí Tôn, hắn nhìn ra được, cái này vẫn chưa phải là cực hạn của người trẻ tuổi áo đen. Ánh mắt dời xuống dưới, ở hạng thứ hai, Khang Tuyết Lệ đã xông đến tầng 695, Tà Tinh đã xông đến 690 tầng, Diệp Trần là 688 tầng, cũng không tính là quá kém và cũng không bị trở ngại gì.

"Phụ thân yên tâm, Diệp Trần có phòng ngự bản thân rất lợi hại."

Lam Nguyệt ở một bên nhắc nhở Ưng Liệt Hùng.

"Ừhm!"

Ưng Liệt Hùng khẽ gật đầu, phòng ngự cao tuy không có nghĩa là sẽ xông tháp với tốc độ nhanh, nhưng ít ra có thể ngạnh kháng cao, về phần người áo đen trẻ tuổi kia, nhất định là có công kích rất lợi hại.

Rất nhanh, Khang Tuyết Lệ cũng đã xông đến tầng thứ bảy trăm, đầu lĩnh Khang Ti Vi của Tử Kinh Hoa bộ lạc lộ ra nét vui vẻ, hiện tại xếp hạng đầu không có nghĩa là về sau cũng xếp hạng đầu, nàng đối với Tuyết Lệ rất có lòng tin.

Không biết từ lúc nào, ở bên trong Hoang Thần Tháp chỉ còn lại năm người, bốn người khác đều đã bị loại rồi, tất cả mọi người đang nhìn chăm chú lên bài danh cùng số tầng xông tháp của năm người này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1593: Giằng Co

Tiếp đó, Tà Tinh cũng xông đến tầng bảy trăm, điều này đại biểu, trong năm người thì có ba người đã có được thực lực của Truyền Kỳ Chí Tôn rồi, cũng không biết Diệp Trần và Chiến Hùng có thể xông đến tầng bảy trăm hay không.

Bên Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, mọi người như nín thở ngưng thần, Diệp Trần có thể không xông đến được vị trí số một, vị trí này đối với bọn hắn mà nói là rất trọng yếu, nếu như không thể đoạt được nó thì bọn họ chỉ có thể có được một phần thời gian định mức, có nghĩa là chỉ mười năm mà thôi, thật sự là quá ít. Đương nhiên, điều này cũng không trách được Diệp Trần bởi ba người kia thực sự là quá biến thái.

Bên Chiến Tháp bộ lạc, sắc mặt mọi người thì lại rất nghiêm túc, bọn họ không nghĩ tới lần này lại cạnh tranh mạnh như vậy.

695!

696!

697!

698!

Lam Nguyệt cảm giác như hô hấp của mình bị ngưng lại, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào số tầng tháp mà Diệp Trần xông đến.

699!

700!

"Ah!"

Lam Nguyệt kêu to lên tiếng.

Ưng Liệt Hùng cũng mạnh mẽ tùng hạ một hơi, xông đến được tầng bảy trăm và chưa xông đến nổi tầng bảy trăm sẽ có khác biệt rất lớn. Xông đến được tầng bảy trăm, chứng minh Diệp Trần cũng có thực lực Truyền Kỳ Chí Tôn, như vậy vẫn còn khả năng tranh đấu.

"Hừ!"

Vân Trung bộ lạc đầu lĩnh Vân Phiêu Miểu hừ lạnh một tiếng, thầm nói: ta đã coi thường tiểu tử này rồi, người của ngoại giới vẫn đúng là không thể xem thường.

Sau đó, Chiến Hùng cũng xông đến tầng bảy trăm, đối với việc Chiến Hùng xông đến tầng bảy trăm, vẻ mặt của Chiến Tháp bộ lạc đầu lĩnh Thái Thản vẫn không có biểu hiện gì, hắn từ lâu đã biết được Chiến Hùng có thực lực Truyền Kỳ Chí Tôn, xông đến tầng bảy trăm là sự tình nằm trong ý liệu của hắn nên không cần phải ngạc nhiên.

Chớp mắt, năm người đã chiến đấu trong Hoang thần tháp suốt ba ngày ba đêm.

Thực lực càng gầng bằng thì muốn chiến thắng đối phương sẽ gặp phải độ khó càng cao, đây là trong Hoang thần tháp, còn nếu như ở bên ngoài, hai đối thủ có thực lực ngang nhau thì một phương muốn triệt để chiến thắng địch thủ thì trong mấy ngày mấy đêm là nhất định không thể phân ra thắng bại.

Hiện nay, xếp hạng đệ nhất như cũ vẫn là người trẻ tuổi mặc áo bào đen, hắn đã xông đến tầng tháp số 718 rồi

Khang Tuyết Lệ thứ hai, 715.

Tà Tinh thứ ba, 712.

Diệp Trần thứ tư, 710.

Chiến Hùng thứ năm, 706.

Chênh lệch giữa năm người đã rút ngắn đi một chút, người chậm nhất và người nhanh nhất cũng chỉ còn cách biệt 12 tầng mà thôi.

Lại thêm hai ngày trôi qua, vẫn không ai trong năm người bị đào thải.

Người trẻ tuổi mặc áo bào đen đã xông đến tầng 725, Khang Tuyết Lệ 723, Tà Tinh 721, Diệp Trần 720, Chiến Hùng 718.

Chênh lệch giữa song phương càng nhỏ hơn.

Chủ yếu là càng đi về phía sau, thực lực của hoang linh càng trở nên cường đại, vì vậy thời gian để chiến thắng đối phương càng dài hơn.

Đến tầng 721, Thiên Tinh Kiếm trong tay Diệp Trần được vung kín kẽ không để lộ ra một lỗ hổng nào, nỗ lực tìm kiếm sơ hở của hoang linh. Đạt đến trình độ này, hắn không thể không xuất ra toàn bộ thực lực, liên tục chiến đấu năm ngày năm đêm làm cho hắn phải tập trung tinh khí thần cao độ, đã chiến đấu đến cảnh giới vong ngã rồi.

Coong coong coong. . .

Hỏa tinh văng tung toé!

Hoang linh không chỉ có khả năng công kích và phòng ngự cường đại, mà kỹ xảo chiến đấu cũng không có bất kỳ thiếu hụt nào, vì vậy muốn tìm được kẽ hở của nó thì nhất định phải chủ động làm cho đối phương bị xuất hiện kẽ hở.

"Có rồi!"

Sau mấy ngàn lần giao kích, Diệp Trần rốt cuộc đã tìm được một kẽ hở nhỏ bé, lập tức đâm một chiêu kiếm xuyên qua yết hầu hoang linh.

Tầng thứ 722!

"Cha, Diệp Trần lại xông qua được một tầng nữa rồi."

Lam Nguyệt hưng phấn nói với Ưng Liệt Hùng.

"Ừ!"

Ưng Liệt Hùng rất cảm khái, một năm trước đó, thực lực của Diệp Trần vẫn còn thua kém xa xa hiện tại, không ngờ rằng chỉ vẻn vẹn trong thời gian một năm mà hắn đã tiến bộ như vậy, nếu như hắn có thể tìm hiểu chữ Vũ thì sẽ còn cường đại đến mức nào, Ưng Liệt Hùng nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

"Tại sao lại như vậy chứ?"

Ưng Thiên Kiệt trợn mắt kinh ngạc, trước đó, hắn đối với Diệp Trần thật là không phục, nhưng giờ này khắc này, hắn đã không còn đấu chí tìm Diệp Trần gây phiền phức nữa rồi.

"Ngũ hùng tranh phách, cuối cùng cũng chỉ có một người là có thể ngạo thị quần hùng mà thôi, thật là khiến người ta phải nhiệt huyết sôi trào đấy." Tinh Hải Bộ Lạc đầu lĩnh Thần Thiên Định cảm thán một tiếng.

Tầng 723, 724. . .

Diệp Trần thăng tầng một cách ổn định, sau một ngày, hắn đã xông đến tầng 727.

Bất quá hắn đang tiến bộ thì đồng thời những người khác cũng không chậm, người trẻ tuổi mặc áo bào đen là người đầu tiên thông qua tầng thứ 730, Khang Tuyết Lệ đạt đến tầng728, Tà Tinh cùng Diệp Trần ngang nhau, đều là tầng 727.

Chiến Hùng dần dần bị kéo lại, hiện tại chỉ mới xông đến tầng 723.

Đây cũng không phải nói thực lực của Chiến Hùng tương đối kém, chủ

yếu là vì hắn dùng loại hình đánh chính diện, địch thủ muốn đánh bại hắn là rất khó, nhưng hắn muốn đánh bại người khác cũng không dễ.

"Sắp tới cực hạn rồi!"

Tà Tinh không biết tình huống của những người khác như thế nào, nhưng hắn đã sắp tới cực hạn của mình rồi.

"Tà Ác Chuyển Sinh!"

Sau lưng xuất hiện một đạo tà ác hư ảnh, hư ảnh dung nhập ngược vào trong cơ thể làm cho sức chiến đấu của Tà Tinh nhất thời tăng vọt, đây là một môn bí pháp rất khủng bố, nố có thể "đả thương địch thủ một ngàn nhưng cũng tự tổn 800".

Tầng 730, 731, 732. . .

Tà Tinh một hơi xông đến tầng 735, chính thức vượt qua người trẻ tuổi áo đen, đứng hàng đệ nhất.

Đáng tiếc, tác dụng phụ khi thi triển Tà Ác Chuyển Sinh cũng tới, sau một một lần sơ sẩy, Tà Tinh đã bị đào thải ra khỏi Hoang thần tháp.

Tại thời điểm đi ra Hoang thần tháp, Tà Tinh cố ý nhìn thoáng qua tấm thủy tinh thạch bia mà cau mày, đệ nhất xác thực là hắn, nhưng bốn người khác lại vẫn có thể ở bên trong.

"Làm không sai đâu."

Tinh Hải Bộ Lạc đầu lĩnh Thần Thiên Định nói với Tà Tinh.

Tà Tinh không nói gì, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn số tầng tháp mà người trẻ tuổi mặc áo bào đen đang xông đến, đối phương bây giờ là tầng 733, bất quá chỉ cách hắn một, hai tầng mà thôi.

"Yên tâm, bọn hắn trên căn bản đều đã đến cực hạn, ít nhất ngươi có một nửa hi vọng nắm được đệ nhất rồi." Thần Thiên Định khá lo lắng về người

trẻ tuổi mặc áo bào đen này, đối phương ẩn dấu rất sâu, hắn cũng muốn hỏi Vân Trung bộ lạc đầu lĩnh Vân Phiêu Miểu, nhưng đối phương cũng không muốn nói.

Đúng như Thần Thiên Định sở liệu, người trẻ tuổi mặc áo bào đen đến nửa ngày sau vẫn bị kẹt ở tầng 733, rất hiển nhiên hắn cũng đã đến điểm giới hạn. Tương tự đã đến điểm giới hạn còn có Khang Tuyết Lệ và Diệp Trần, ngược lại Chiến Hùng vẫn từng bước một leo lên, luận về sự cân bằng công kích và phòng ngự, không ai có thể so với Chiến Hùng.

Người thứ hai bị đào thải chính là Khang Tuyết Lệ, nàng rất cường đại, vẫn có thể xông đến tầng734, hiển nhiên ở thời khắc ngắn ngủi cuối cùng đã bộc phát ra toàn bộ tâm lực và vượt qua được người trẻ tuổi áo đen.

Sau khi nàng đi ra, sắc mặc nhìn không tốt chút nào, chợt khôi phục lại bình tĩnh, nếu không lấy được đệ nhất thì như vậy bài thứ mấy đã không còn ý nghĩa gì nữa. Cũng may, lần này Tử Kinh Hoa bộ lạc như trước vẫn độc lĩnh phong tao, có ba người đã xông đến chín vị trí đầu nên kiếm được ba phần thời gian định mức, rõ ràng đã đạt được.

Người thứ ba bị đào thải chính là Chiến Hùng, vượt ngoài dự liệu của phần lớn người tại đây.

Bọn hắn đều cho rằng, người thứ ba bị đào thải hẳn là Diệp Trần, bởi Chiến Hùng có công phòng cường đại nên có thể chịu đựng được lâu hơn.

Chiến Hùng bị đào thải sau một ngày so với Khang Tuyết Lệ, xông tháp thấp hơn một tầng so với Khang Tuyết Lệ, chỉ đạt đến tầng 733.

"Không may rồi!"

Chiến Hùng lắc đầu một cái, vô cùng phiền muộn.

Đinh linh linh!

Âm thanh chuông lục lạc vang lên, người trẻ tuổi mặc áo bào đen đã

xông đến tầng 734, hắn đã tiêu tốn rất nhiều thời gian tại tầng 733, mặc dù mọi người không nhìn thấy ở bên trong tình huống, nhưng cũng có thể đoán được, đối phương khẳng định đã trải qua một phen chiến đấu thảm liệt, cuối cùng mới thông qua được.

Hiện tại, người trẻ tuổi mặc áo bào đen chỉ kém một tầng so với Tà Tinh.

Về phần Diệp Trần, như trước vẫn xếp hạng thứ năm, Chiến Hùng tại thời khắc cuối cùng đã bộc phát ra "lá bài tẩy", lập tức vượt qua hắn.

Trước mắt hắn chỉ mới xông đến tầng tháp thứ 732.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1594: Song Phương Đột Phá

Để có thể thông qua tầng thứ 732, Diệp Trần đã phai thi triển ra tất cả "vốn liếng", cơ bản cả buổi đều là phòng thủ, sau đó may mắn tìm ra cơ hội phản kích. Có thể nói, Diệp Trần có thể xông đến tầng thứ 732 thì có hơn chín thành công lao nằm ở việc tìm hiểu chữ Thủ và Bất Hủ kiếm thể. Về phần công kích, tuy nói Thời Gian Áo Nghĩa đã đạt đến Bát giai trung kỳ cảnh giới, giúp cho Táng Kiếm thuật có uy năng vượt qua Bá Kiếm thức cùng Huyễn Kiếm thức rất nhiều, cả Tử Vong Thiết Cát cũng đều muốn lợi hại hơn một chút so với Bá Kiếm thức và Huyễn Kiếm thức, nhưng những hoang linh ở cái tầng này quá mức biến thái, công kích của chúng mạnh hơn Diệp Trần rất nhiều, nên chỉ có thể kéo dài cục diện hòa nhau, sau đó từ từ tìm đúng cơ hội mà phản kích.

Diệp Trần không biết những người khác đã xông đến bao nhiêu tầng, nhưng hắn biết rõ, Đại Ma Vương huyết thống nhất định đã vượt lên trên mình, đây là một loại trực giác, nó chợt xuất hiện mà không hề có lý do gì.

Đại Ma Vương huyết thống là huyết thống Ma tộc trong truyền thuyết, ở bên trong huyết thống này ẩn chứa tiềm lực vô hạn, vĩnh viễn không bao giờ có thời điểm tiềm lực bị tiêu hao hết, một khi Đại Ma Vương huyết thống xuất hiện thì bất kể là thiên tài kinh tài kinh diễm như thế nào, cũng đều phải ảm đạm thất sắc. Từ xưa đến nay, các thiên tài có thể so sánh cùng Diệp Trần không phải là không có, nhưng có thể siêu việt thiên tài mang Đại Ma Vương huyết thống, tắc thì cơ hồ không có một ai.

Có người nói, Đại Ma Vương huyết thống là cực hạn huyết thống của nhân gian, sự xuất hiện của bọn hắn chính là để tiếp nhận sùng bái cùng sợ hãi của thế nhân.

"Tiếp tục kiên trì!"

Bất kể là vì mình hay là vì tương lai Nhân tộc, Diệp Trần đều cảm thấy hiện tại không thể buông bỏ được, một khi buông xuôi thì muốn chống lại Đại Ma Vương huyết thống hay thậm chí là siêu việt Đại Ma Vương huyết thống tựu sẽ vô cùng khó khăn.

Đương đương đương đương đương đương...

Tầng thứ 733 hoang linh đánh áp chế Diệp Trần, mấy lần hắn muốn phản kích cũng đều bị đối phương áp chế toàn bộ, căn bản không có cơ hội phản kích mà chỉ có thể kiệt lực phòng thủ, khiến cho tinh thần của Diệp Trần trở nên căng cứng. Hắn biết rõ, chỉ cần có một cái sơ sẩy nhỏ thì hoang linh sẽ tìm ra cơ hội đào thải hắn.

"Sẽ không gánh được lâu nữa rồi!"

Cứ như vậy, Diệp Trần cắn răng kiên trì, có thể cực hạn đã đến rồi.

Phốc!

Rốt cục phòng thủ của Diệp Trần đã bị phá vỡ, hoang linh chém ra một làm đứt rời cánh tay trái Diệp Trần, hắn ngã xuống đất mà máu tươi bắn tung tóe xung quanh. Trong cơn đau đớn, chỉ có ánh hỏa thạch loe lói trong điện tháp là chiếu vào trên mặt Diệp Trần. Rồi…đao thứ hai của hoang linh cũng đã tới, nó bổ thẳng về phía thủ cấp của Diệp Trần, trước một đao này Diệp Trần có muốn tránh cũng không thể tránh được.

Trong cơn nguy hiểm cực độ, thần sắc Diệp Trần trở nên vô cùng hoảng hốt, trong một sát na, tâm trí của hắn chợt như quay về với ký ức khi còn ở trong không gian kỳ dị của chữ Thủ, chứng kiến một bóng người đang không ngừng thi triển phòng ngự kiếm pháp ở bên trong. Trước khi xông vào Hoang Thần Tháp, bởi vì thời gian quá ngắn ngủi nên Diệp Trần chỉ có hai tháng thời gian để tìm hiểu chữ Thủ, vì vậy chỉ có thể tìm hiểu được ba bốn thành tinh túy chứ không thể tìm hiểu toàn bộ được. Nhưng hiện tại, trong đầu Diệp Trần vô duyên vô cớ hiện ra một ít tinh túy của chữ Thủ, tựa như đang diễn luyện một cách chậm chạp và khắc sâu vào trong linh hồn Diệp

Trần vậy.

"Nguyên lai vẫn còn có thể phòng thủ như vậy sao?"

Diệp Trần như có điều suy nghĩ.

Thời gian phảng phất như hóa chậm lại, trong vô thức, Diệp Trần xoay vòng cánh tay phải, đưa Thiên Tinh kiếm lên chặn lấy lực đao của hoang linh, làm cho thanh đao bị dội ngược ra ngoài.

Phòng thủ thực sự cũng không phải là tập trung tinh thần để phòng thủ, mà ở bên trong phòng thủ cũng ẩn chứa khả năng tấn công, tựu như là "cô âm không sinh, độc Dương không dài" vậy.

"Tận cùng của phòng thủ chính là tấn công.

Tận cùng của tấn công cũng chính là phòng thủ."

Đó chính là một đạo lý.

Nắm được tinh túy này, Diệp Trần bắt đầu ứng phó hoang linh được dễ dàng hơn rất nhiều, tuyệt đại bộ phận công kích mà hoang linh phát ra đều bị Diệp Trần làm cho bị lệch ra ngoài, thậm chí kích ngược lên trên người hoang linh.

Phốc!

Ánh đao lại hiện lên, Diệp Trần cật lực chuyển hướng phòng ngự, làm công kích giáng trả ngược lại hoang linh, bất ngờ không kịp phòng ngự khiến thủ cấp nó bị chém bay.

Tầng thứ 733 thông qua.

Tầng thứ 734, toàn thân người trẻ tuổi áo đen đã loang lỗ những vết máu, dù sao tuổi của hắn vẫn còn rất trẻ, tuy tiềm lực vô cùng lớn nhưng cũng lâm vào "quẫn bách" như Diệp Trần, đó chính là không đủ thời gian để phát triển. Nếu như cho hắn thêm thời gian 100 năm nữa thì đừng nói là 734

tầng, dù là 800 tầng, hắn đều có lòng tin vượt qua.

"Lần này cũng là cơ hội của ta, Đại Ma Vương huyết thống là huyết thống vô địch, chỉ cần có đủ áp lực thì ta nhất định có thể đột phá!"

Người áo đen trẻ tuổi như quên hết thảy mọi chuyện, chỉ điên cuồng vung quyền, mỗi một quyền đánh ra đều mang theo vầng sáng màu đen chói mắt, phảng phất như trong Tinh Không đen tối chợt xuất hiện một cái lưu tinh màu đen vậy.

Quyền thế càng lúc càng nhanh, càng lúc càng bá đạo, đến cuối cùng, khí thế của người áo đen trẻ tuổi tăng lên như bão tố.

"Phá!"

Lúc khí thế tăng vọt đến cực hạn, quyền kình của hắn cũng bạo tăng đến một tình trạng không cách nào tưởng tượng nổi, một quyền oanh ra liền khiến không gian bị chấn động, còn hoang linh thì trực tiếp bị đánh bay ra xa, trên ngực nó xuất hiện một cái hố to.

Tầng thứ 734 thông qua.

Ngay sau đó, người áo đen trẻ tuổi lại xông đến tầng thứ 735, thành tích đã bằng với Tà Tinh.

"Làm sao có thể chứ, tốc độ xông tháp của hai người này sao đột nhiên gia tăng lên như vậy ?!"

Ở bên ngoài Hoang Thần Tháp, tất cả mọi đều người trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng hai người đều đã đến cực hạn, nhưng ai ngờ rằng tốc độ xông tháp của Diệp Trần chợt gia tăng, ngay sau đó là đến phiên người áo đen trẻ tuổi.

"Bọn hắn đã đột phá rồi!"

Ưng Liệt Hùng thở ra một ngụm trọc khí.

Hai người trẻ tuổi này thật sự quá kinh diễm rồi, Ưng Thiên Kiệt so với bọn họ, không thể nghi ngờ là “đom đóm và Nhật Nguyệt” vậy.

"Cái này là năng lực của người ngoại giới sao?"

Chiến Tháp bộ lạc đầu lĩnh Thái Thản nhăn mày lại, số lượng Chí Tôn người ngoại giới ít hơn vô số lần so với Hoang Thần Đại Lục, thế nhưng hết lần này tới lần khác đều có thể xuất hiện một ít tuyệt thế thiên tài vô cùng khủng bố, tỷ như người áo đen trẻ tuổi, như Diệp Trần, như Tà Tinh.

"Đáng giận! Hắn đến tột cùng là ai chứ?"

Tà Tinh như thế nào cũng không đoán được thân phận của người áo đen trẻ tuổi.

Thời gian rất nhanh trôi qua, chỉ chốc lát sau, người áo đen trẻ tuổi đã xông đến tầng thứ 736, chính thức vượt qua Tà Tinh, mà tại phía sau hắn, Diệp Trần cũng đã xông đến tầng thứ 735.

"Quá dễ dàng rồi!"

Diệp Trần tiếp lực đả lực, dù là công kích của đối thủ mạnh hơn nhiều so với hắn, nhưng công kích có tác dụng thực sự lại không cao hơn ba thành, toàn bộ bảy thành còn lại đều bị Diệp Trần dẫn chuyển ngược về chính đối phương.

Tầng thứ 736!

Tầng thứ 737!

Tầng thứ 740!

Diệp Trần lần đầu tiên cảm nhận được, nguyên lai phòng thủ còn có thể lợi hại và bá đạo như vậy, quả thực là đứng ở thế bất bại, đến mức không cần quan tâm công kích của địch mạnh thế nào, trừ phi siêu việt mình rất nhiều,

nếu không thì liền có thể chuyển dời ngược trở về đối phương, cho dù là không thể chuyển dời ngược lại thì cũng có thể đơn giản triệt tiêu một nửa lực công kích của địch.

"Nếu như có thể tìm hiểu được toàn bộ tinh túy của chữ Thủ thì có lẽ càng nhẹ nhõm hơn rồi !"

Diệp Trần đánh giá thoáng qua, đại khái trước mắt mình đã tìm hiểu được khoảng bảy tám phần tinh túy chữ Thủ rồi.

Nếu như nói, Diệp Trần đã có đột phá tại bên trên phòng thủ, như vậy người áo đen trẻ tuổi đã có đột phá tại bên trên công kích, chính là cực hạn công kích. Sự đột phá này làm cho hắn thuận lợi vượt qua mọi cản trở với khí thế như chẻ tre. Nhưng thực sự mà nói thì thế mạnh của hắn không thể dùng lâu được, công kích dù có cường thịnh trở lại nhưng nếu không thể thoáng cái đánh hạ được đối phương, như vậy kế tiếp đó tựu chính là khảo nghiệm phòng thủ bản thân rồi.

Rất hiển nhiên, phòng thủ của người áo đen trẻ tuổi so ra kém hơn Diệp Trần, trước đó chẳng qua là công kích mạnh mẽ đã che dấu đi cái khuyết điểm này.

Phốc!

Người áo đen trẻ tuổi đã bị chém một đao thành hai đoạn.

Thành tích của hắn là tầng thứ 745!

Hắn đi ra khỏi Hoang Thần Tháp mà trong lòng chợt “nhảy dựng”, Diệp Trần vẫn còn chưa đi ra, hình ảnh như cũ vẫn là màu sắc rực rỡ, thành tích xông tháp đã đạt tới tầng thứ 743.

"Ở hai tầng sau, hoang linh có đao pháp vô cùng bá đạo, nhìn xem ngươi xông qua như thế nào." Nghĩ đến tầng thứ 744 và tầng thứ 745 rất đáng sợ, người áo đen trẻ tuổi chợt ổn định lại tâm thần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1595: Viên Mãn Vô Thượng Kiếm Chiêu

Đúng như lời người áo đen trẻ tuổi đã nói, Hoang Linh tại tầng thứ 744 thập phần biến thái, đao pháp bá đạo đến không thể tưởng tượng nổi, mỗi một đao bổ ra đều phát ra thanh âm như sét đánh bạo tạc, Lôi Điện ngũ sắc lóng lánh tại bên trên bảo đao, phảng phất như năm con Lôi Long có màu sắc khác đang nhau quấn lấy nhau, bộc phát ra đao kình có thể tận diệt muôn dân trăm họ.

Đang!

Vừa tiếp xúc, Diệp Trần lập tức cảm thấy không ổn, đao pháp của đối phương quá tinh diệu và bá đạo, Thịnh Cực Nhi Suy của mình, không, có lẽ phải gọi là Thủ Kiếm thức, Thủ Kiếm thức tuy mạnh hơn nhiều so với những đại thành Vô Thượng kiếm chiêu bình thường, nhưng đến cùng vẫn chưa đạt tới tình trạng viên mãn Vô Thượng võ học, trong khi khoảng cách Hoang Linh đao pháp đạt đến viên mãn Vô Thượng đao pháp cũng không còn xa, dĩ nhiên tại bên trên hỏa hầu đã không kém gì Thủ Kiếm thức, vì vậy Diệp Trần không có biện pháp dùng lực đả lực rồi.

"Táng Kiếm thuật!"

Chuyển phòng thủ sang công kích, Diệp Trần đâm một kiếm về phía trước mặt Hoang Linh.

Hơn một ngàn cánh hoa múi bay phất phới, động tác của Hoang Linh theo đó càng lúc càng chậm đi, cuối cùng dừng lại tại trong hư không, bất quá ngay tại lúc Diệp Trần sắp đâm trúng vào đối phương thì bỗng nhiên thân thể Hoang Linh nhúc nhích, trông giống như một con cá bơi trượt ra vậy, hắn đã tránh được một kiếm này. Tại tầng tháp này, Hoang Linh có Tâm lực thập phần cao minh, thậm chí có thể miễn dịch cả chín thành Thời Không

Chi Lực, siêu việt hết thảy, chỉ cần tâm lực đủ cường đại thì thật đúng là không có gì có thể khắc chế được nó.

Cuối cùng, Diệp Trần vẫn phải dựa vào Thủ Kiếm thức để chiến thắng đối phương, dù sao đối phương cũng công không phá được Thủ Kiếm thức, chính vì vậy Diệp Trần hoàn toàn có thể đợi đến lúc đối phương phát công kích, rồi lợi dụng Thủ Kiếm thức để ngăn cản, sau đó tùy thời phản công. Mà khi đối phương đối mặt với công kích của Diệp Trần, chỉ có thể lần lượt ngạnh kháng hoặc là né tránh, nên luôn luôn xuất hiện thời điểm có sơ hở.

Tầng thứ 745!

Tầng này, Hoang Linh càng mạnh hơn tầng trước, đao pháp ẩn ẩn đã vượt qua Thủ Kiếm thức của Diệp Trần, tính thẩm thấu Lôi Điện đao kình rất mạnh. Cũng may, Bất Hủ kiếm thể của Diệp Trần cũng không phải "ăn chay", dù là Thủ Kiếm thức không cách nào triệt tiêu toàn bộ đao kình nhưng Bất Hủ kiếm thể cũng có thể miễn cưỡng kháng trụ, không đến mức "một chiêu tức bại".

Bên ngoài Hoang Thần Tháp, sắc mặt người áo đen trẻ tuổi bắt đầu âm trầm xuống, chỉ còn kém một tầng nữa là thành tích của Diệp Trần đã bằng với hắn rồi, vốn dĩ hắn không thấy Diệp Trần là chuyện quá quan trọng, cho rằng siêu việt đối phương là đương nhiên. Nhưng hiện tại, hắn ẩn ẩn cảm giác được, Diệp Trần sẽ là đối thủ lớn nhất kiếp này của hắn, một kình địch.

Phải bỏ ra sáu canh giờ, Diệp Trần mới thông qua được tầng thứ 745.

Lại bỏ ra đúng một ngày, Diệp Trần mới thông qua được tầng thứ 746.

Lúc đã đến tầng thứ 747, Thủ Kiếm thức của Diệp Trần thoáng cái đã bị đánh hỏng mất, căn bản là bất khả trụ, đao pháp của đối phương đã đạt đến cấp độ viên mãn Vô Thượng đao pháp, nên chỉ trong một đao, Thủ Kiếm thức của Diệp Trần đã bị phá toạc. Đao thứ hai, Diệp Trần bị chấn bay rớt ra ngoài, đao thứ ba, Diệp Trần đã bị chém thành hai khúc, gọn gàng và linh hoạt.

Cuối cùng nhất, thành tích xông tháp của Diệp Trần chính là tầng thứ 746, vừa vặn cao hơn một tầng so với người trẻ tuổi áo đen.

"Thắng rồi!"

Lam Nguyệt hưng phấn mà nghẹn ngào.

"Đúng là thắng rồi!"

Ưng Liệt Hùng cũng thật cao hứng, cái danh hiệu đệ nhất này thực sự không dễ đoạt được, Diệp Trần đã làm rạng danh cả tổ tông của Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc vì vậy hắn cũng có ý định ban cho Diệp Trần toàn bộ ba khối Thần Thạch đánh cuộc cùng Vân Phiếu Miểu. Thêm nữa, dù sao vinh quang mà bọn hắn có được đều do Diệp Trần mang về, vì vậy hắn cũng muốn dành nhiều gấp đô thời gian tìm hiểu chữ Võ cho Diệp Trần, trước kia là một năm, hiện tại sẽ thành hai năm, cũng không thể nhiều hơn nữa rồi, bởi chính hắn cũng muốn tìm hiểu chữ Võ, ngoài ra Lam Nguyệt và một số trưởng lão của Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc cũng muốn.

Việc Diệp Trần đạt được hạng nhất đã vượt quá dự liệu của mọi người, đầu lĩnh tứ đại bộ lạc khác đều có điểm không cam lòng.

"Vân Phiếu Miểu, chừng nào thì ngươi giao ba khối Thần Thạch cho ta vậy."

Ưng Liệt Hùng nói ra.

Vân Phiếu Miểu trong nội tâm thầm hận, vốn dĩ hắn cho rằng Đại Ma Vương huyết thống đã nắm chắc đạt được đệ nhất danh, nhưng nào biết đâu rằng, Đại Ma Vương huyết thống cũng có thời điểm đánh không lại người khác. Ba khối Thần Thạch cũng không phải là số lượng nhỏ, cho dù là hắn cũng đều phải trả một cái giá lớn và vô số tinh lực cùng thời gian mới có thể có được. Nhưng với tư cách là đầu lĩnh của Bát cấp bộ lạc, hắn cũng phải giữ thể diện, nói ra được thì phải làm được, "Tại đây ta chỉ có hai khối Thần Thạch, một khối Thần Thạch còn lại ta sẽ giao cho ngươi sau." Nói xong,

Vân Phiếu Miểu từ trong Trữ Vật Linh Giới lấy ra hai khối Thần Thạch ném cho Ưng Liệt Hùng.

"Ha ha, không vội đâu, Ưng Liệt Hùng ta cũng không phải là người không phóng khoáng, một khối Thần Thạch còn lại, một năm sau giao cho ta cũng được!" Ưng Liệt Hùng nói ra kỳ hạn một năm, bằng không thì không biết đối phương còn kéo tới khi nào.

"Ưng Liệt Hùng, ngươi thật đúng là thâm tàng bất lộ, gian xảo mà bất động thanh sắc đấy, có thể tìm được một thiên tài ngoại giới đến tương trợ." Tinh Hải bộ lạc đầu lĩnh Thần Thiên Định nhiều hứng thú đánh giá Diệp Trần, nói với Ưng Liệt Hùng.

"Vận khí, vận khí!"

Ưng Liệt Hùng cao hứng, cười ha ha.

"Chúng ta đi!"

Chiến Tháp bộ lạc đầu lĩnh Thái Thản mặt đầy u ám mà quay người ly khai, lần này Chiến Tháp bộ lạc chỉ có một người tiến vào trước chín, là bộ lạc được phân phân phát thời gian định mức ít nhất.

"Huynh đệ, có thời gian hãy đến chỗ ta luận bàn một chút nhé."

Chiến Hùng đối với kết quả này cũng không phải đặc biệt để ý, trước khi đi đã truyền âm cho Diệp Trần.

Tà Tinh đánh giá người áo đen trẻ tuổi, sau đó lại đánh giá Diệp Trần mà lông mày hung hăng nhíu lại, hắn không biết hai người này vì sao lại xuất hiện ở nơi này, nhưng hắn có dự cảm, sau này hai người này hội sẽ có vô số gút mắc đối với hắn.

"Tà Tinh Chí Tôn ta tung hoành thiên hạ nhiều năm như vậy, sẽ không nhận thua dễ dàng đâu."

Đây là lần đầu tiên Tà Tinh cảm thấy bản thân mình trước giờ vẫn chưa cố gắng đủ, nếu như hai người này xuất hiện sớm một chút thì có lẽ thực lực của hắn còn muốn cao hơn thế này nhiều, bởi vì phải có cạnh tranh thì mới có ý chí chiến đấu.

"Có ý tứ, bất quá như vậy mới có tính khiêu chiến!"

Với tư cách là Đại Ma Vương huyết thống, người áo đen trẻ tuổi này không tồn tại bất kỳ nhược điểm nào, bên trên tâm tính cũng thế, bại bởi Diệp Trần cũng không để cho hắn sinh ra một điểm mặt trái cảm xúc nào, ngược lại như thế chỉ biết kích phát ra tiềm lực càng lớn trong hắn, từ xưa đến nay, số lượng thiên tài kinh tài kinh diễm nhiều không kể xiết, Đại Ma Vương huyết thống cũng không phải vừa mới xuất hiện thì đã có thể chiếm cứ thế thượng phong, nhưng thắng lợi cuối cùng thì không thể nghi ngờ chính là Đại Ma Vương huyết thống.

"Tiếp tục cố gắng đi! Ngươi càng mạnh thì ta lại càng mạnh hơn nữa!"

Người áo đen trẻ tuổi tựa như một tia chớp màu đen lướt đi, thân ảnh chợt nhạt nhòa tại chỗ.

Đợi khi nhân mã của tứ đại bộ lạc đi hết, đội ngũ Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc cũng lên đường trở về Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc.

Trên tấm bia đá thủy tinh ở cửa ra vào tầng một Hoang Thần Tháp, năm mươi cái hình ảnh dần dần biến mất, chỉ có 3 cái hạng cao nhất đã lóe lên một cái.

. . .

Căn cứ vào quy củ, bộ lạc đạt danh hiệu đệ nhất sẽ được nắm giữ chữ Võ đầu tiên, lần trước, nắm giữ chữ Võ cuối cùng chính là Vân Trung bộ lạc, cho nên chỉ sau một ngày, Vân Trung bộ lạc đầu lĩnh Vân Phiếu Miểu liền đem chữ Võ đưa tới.

Diệp Trần cũng không vội vã tìm hiểu chữ Võ, hắn có ý định đem chữ

Thì cùng chữ Thủ tìm hiểu thấu triệt trước tiên.

Chữ Võ, căn cứ vào mặt ý nghĩa thì nó bao hàm Chung Cực áo nghĩa võ học, dưới tình huống thiếu chuẩn bị thì việc tìm hiểu nó sẽ rất cực nhọc, trong thời gian hai năm có lẽ sẽ bị lãng phí không ít.

Sau khi bỏ ra thời gian suốt một năm, Diệp Trần cuối cùng đã đem Thời Gian Áo Nghĩa tìm hiểu đến chín thành cảnh giới, nhưng trong vòng mấy tháng kế tiếp, Thời Gian Áo Nghĩa đến nửa bước cũng khó tiến thêm. Nguyên lai, Thời Gian Áo Nghĩa sau khi đã đạt đến chín thành cảnh giới mà muốn tiếp tục tham ngộ thì nhất định phải đem Võ Đạo Nguyên Thần của bản thân tăng lên tới Bạch Ngân cấp bậc. Khi đó Thời Gian Áo Nghĩa cùng Không Gian Áo Nghĩa sẽ được kết hợp lại trở thành Thời Không Chi Lực, là lực lượng cường đại nhất, vì vậy muốn khống chế được nó là không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Sau khi Thời Gian Áo Nghĩa đã đạt đến chín thành cảnh giới, Táng Kiếm thuật của Diệp Trần rốt cục đã đạt đến viên mãn, là viên mãn Vô Thượng kiếm chiêu thực sự, một kiếm chém ra mang theo chừng 3000 cánh hoa múi bay phất phới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1596: Tìm Hiểu Chữ Võ

Đem chữ Thì giao lại cho Ưng Liệt Hùng, Diệp Trần bắt đầu tìm hiểu chữ Thủ.

Trước đó, Diệp Trần đã tìm hiểu bảy tám phần tinh túy của chữ Thủ, chỉ còn kém hai ba thành cuối cùng mà thôi. Chỉ cần tìm hiểu thành công hai ba thành này thì Thủ Kiếm thức cũng có thể đạt tới cấp độ viên mãn Vô Thượng phòng ngự kiếm chiêu.

Ở bên trong không gian kỳ dị của Chữ Thủ, một bóng người không ngừng thi triển ra phòng ngự kiếm pháp, mỗi một lần thi triển, Diệp Trần đều có thể sinh ra một ít tâm đắc.

"Phòng thủ chỉ là một mục đích, quá trình thực hiện cũng không cần tận lực phòng thủ, mà có thể mượn lực đả lực, có thể lấy lui làm tiến, có thể lấy tiến làm lùi, có thể lấy cứng chọi cứng, có thể hóa cương thành nhu, có thể lấy nhu thắng cương, quá trình này thuy Thiên Biến Vạn Hóa nhưng kết quả lại là không thay đổi, đó chính là ngăn cản công kích của địch nhân."

Rời khỏi không gian kỳ dị của chữ Thủ, Diệp Trần rút Thiên Tinh kiếm ra và diễn luyện.

Trước kia, khi Diệp Trần thi triển Thịnh Cực Nhi Suy thì kiếm quang ngũ sắc sẽ hội tụ thành một cái quang cầu cự đại bảo hộ Diệp Trần. Còn hiện tại, kiếm quang đã chuyển từ hữu hình thành vô hình, từ có màu sắc hóa thành không màu, nhưng một khi tiến vào phạm vi Kiếm Thế của Thủ Kiếm thức thì địch nhân sẽ gặp phải tình trạng không thể kiểm soát được bản thân, vì khi đó kiếm kình đã bắt đầu hoạt động làm cho bọn hắn căn bản không phân biệt rõ thật hư, ngược lại hình thành nên một cái quang cầu lớn hơn gấp mười, gấp trăm lần so với ngũ sắc kiếm quang.

Ngày hôm đó, Ưng Liệt Hùng đi tới gần đó và “thấy cái mình thích là muốn”, Ưng Liệt Hùng liền tung một quyền đánh tới hướng Diệp Trần, "Cẩn thận đấy!"

Ưng Liệt Hùng bản thân cũng là một trong các cao thủ Truyền Kỳ Chí Tôn đứng đầu, quyền kình vô cùng to lớn, dù là chỉ là một kích tùy ý thì cũng cao hơn hẳn Hoang Linh trên tầng thứ 747 của Hoang Thần Tháp, quyền kình còn chưa tới nơi mà Thủ Kiếm thức của Diệp Trần đã nổi lên sóng gió, phảng phất như đó là một đạo sóng thần kinh thiên động địa trùng kích tới nhằm phá hủy tất cả phòng thủ của hắn bộ.

"Lấy lui làm tiến, lấy nhu thắng cương, hóa cương thành nhu, lấy cứng chọi cứng, lấy tiến làm lùi, dùng lực đả lực!"

Cơ hồ trong vô thức, Diệp Trần áp dụng một loạt biện pháp để tạm lánh mũi nhọn công kích, tránh đi điểm công kích mạnh nhất của quyền kình, sau đó kiếm kình hóa nhu rồi dùng nhu thắng cương, tránh cho cứng đối cứng. Khi quyền kình hơi chút yếu đi thì kiếm kình bỗng nhiên trở cương mãnh, cứng đối cứng, sau đó lại áp dụng tư thái “lấy tiến làm lùi”, cuối cùng dùng lực đả lực, hóa giải mất đại bộ phận quyền kình. Cuối cùng, còn lại một bộ phận quyền kình không thể tiêu trừ, nhưng lực sát thương đã thấp đi trăm ngàn lần rồi.

"Tốt! chiêu Thủ Kiếm thức này của ngươi sẽ nhanh đạt đến viên mãn thôi!"

Ưng Liệt Hùng khen.

Một quyền vừa rồi này, hắn chỉ dùng một phần vạn lực lượng mà thôi, phải biết rằng hắn và Diệp Trần không giống với nhau. Diệp Trần chỉ có chiến lực của cấp bậc Truyền Kỳ Chí Tôn, mà hắn thì các phương diện đều đạt đến cấp bậc Truyền Kỳ Chí Tôn. Bất luận phương diện nào cũng đều vượt xa Diệp Trần, cho nên cho dù là một phần vạn lực lượng thì cũng không phải là người nào cũng đều có thể ngăn cản.

"Vẫn còn thiếu một ít."

Diệp Trần thở ra một hơi mà nhìn về phía Ưng Liệt Hùng.

"Không cần phải vội, tu luyện võ học không phải là chuyện một sớm một chiều, có đôi khi cần phải chú ý cảm ngộ nữa."

"Vâng, đầu lĩnh nói phải."

Diệp Trần sao lại không biết, hiện tại, Thủ Kiếm thức của hắn đã gần đạt tới vô hạn viên mãn Vô Thượng phòng ngự kiếm chiêu, nhưng chính vì một chút chênh lệch như vậy mà Diệp Trần có cảm giác, Thủ Kiếm thức muốn đạt đến viên mãn thì phải nắm giữ đạo lý "vạn lưu quy tông", thật giống như một vòng xoáy dưới biển sâu vậy, mặc kệ ngươi là "sông băng", ngươi là "sóng biển", hay là cái gì…chỉ cần vòng xoáy cũng đủ lớn thì có thể nuốt sống hết thảy, hóa giải hết thảy.

"Ngươi chuẩn bị lúc nào thì tìm hiểu chữ Võ, Lam Nguyệt đã tìm hiểu chữ Võ gần một năm rồi đấy, khi kỳ hạn 1 năm hết thì quyết định chọn lựa người kế tiếp tìm hiểu chữ Võ."

Ưng Liệt Hùng hỏi.

Diệp Trần trầm ngâm một hồi rồi nói: "Vậy thì đến ta đi! Nói không chừng tìm hiểu chữ Võ sẽ có thể giúp cho ta thoáng cái hiểu được tinh túy của chữ Thủ."

"Được."

Ưng Liệt Hùng gật đầu.

Rất nhanh sau đó, Lam Nguyệt đã xuất quan, ngay ngày đầu tiên xuất quan, nàng đã đến tìm Diệp Trần luận bàn.

"Diệp Trần, ngươi phải cẩn thận rồi đấy, lần tìm hiểu chữ Võ này đã giúp cho cho đao pháp của ta đột nhiên tăng mạnh, toàn bộ đều đã đạt đến

cấp bậc đại thành Vô Thượng đao pháp rồi."

"Cứ việc phóng ngựa tới đây đi."

Diệp Trần cười nhẹ một tiếng.

"Hồi Thiên Đao Luân!"

Lam Nguyệt vừa lên đến tựu đã thi triển ra đao chiêu có tác dụng chậm rất mạnh, đao mang hình đinh ốc điên cuồng quét đi tất cả, so với trước đây, thời gian tụ lực của Hồi Thiên Đao Luân đã ngắn hơn và lực bộc phát cũng mạnh hơn nhiều.

"Phá!"

Thi triển Bá Kiếm thức, Diệp Trần tung một kiếm ngạnh kháng.

Bang bang bang. . .

Bá Kiếm thức cũng đã là đại thành Vô Thượng kiếm chiêu, không kém cỏi gì Hồi Thiên Đao Luân. Đao kiếm giao kích làm hỏa tinh văng khắp nơi.

"Bá Đao trảm!"

"Phá Hư đao!"

"Huyễn Nguyệt đao!"

Lam Nguyệt lần lượt tung ra các tuyệt chiêu, hơn nữa không phải là loại đại thành Vô Thượng đao chiêu tầm thường, mà mỗi một chiêu đều là đại thành Vô Thượng đao chiêu.

Đáng tiếc, đối mặt với Diệp Trần, toàn bộ những đao chiêu này đều không cách nào có được hiệu quả.

"Lại thử của ta một đao chiêu Lam Sắc Niên Hoa mà ta đã căn cứ vào chữ Võ để sáng tạo ra!"

Lam Nguyệt phi thân lên cao rồi bổ xuống dưới một đao nhu hòa, trong chốc lát, phảng phất như thanh âm Thủy Tinh bị nghiền nát vang lên, khắp nơi đều là những mảnh vụn Thủy Tinh màu xanh da trời. Đối mặt với chiêu này, kiếm chiêu của Diệp Trần không có biện pháp triệt để phá nát “cơn mưa” Thủy Tinh, ngược lại còn làm cho Thủy Tinh bị vỡ thành những mảnh nhỏ hơn, vì vậy càng khó phòng bị hơn nữa.

"Lợi hại!"

Diệp Trần như thế nào nhìn không ra, một đao kia của Lam Nguyệt đã tới gần viên mãn Vô Thượng đao chiêu rồi.

Nếu thi triển ra Táng Kiếm thuật thì Diệp Trần tất nhiên có thể phá giải được, nhưng hắn muốn thử dùng Thủ Kiếm thức một lần.

Thủ Kiếm thức lập tức được thi triển ra, kiếm quang tuy vô hình vô sắc, nhưng Lam Nguyệt lại rõ ràng cảm giác được vị trí Diệp Trần đứng đang có một cái vòng xoáy được tạo ra, nó làm cho đao kình của nàng như “trâu đất rơi xuống biển” vậy, biến mất vô tung vô ảnh. Đương nhiên, Lam Sắc Niên Hoa dù sao cũng đã tiếp cận viên mãn Vô Thượng đao chiêu, tuy không công phá được Thủ Kiếm thức của Diệp Trần nhưng lại có thể để cho Diệp Trần không chút tự do, vì vậy không thể ra tay phản kích.

"Ngươi thật đúng là biến thái, nhanh như vậy mà có thể đem chữ Thủ tìm hiểu đến cảnh giới này."

Lam Nguyệt từ không trung đáp xuống, im lặng một hồi rồi nói.

Diệp Trần nói: "Lam Sắc Niên Hoa của ngươi cũng không tệ, trong nó mang theo vô số ý chí." Lam Nguyệt chủ tu Âm Dương áo nghĩa, Âm Dương tương sinh tương khắc vô cùng vô tận, và Lam Sắc Niên Hoa đã đem tinh túy Âm Dương áo nghĩa phát huy đến cực hạn.

"Thế nhưng vẫn chưa đạt đến viên mãn được!" Lam Nguyệt thở dài một hơi rồi lấy ra từ Trữ Vật Linh Giới một hòn đá to lớn đưa cho Diệp Trần,

"Đây là chữ Võ, ngươi tìm hiểu cho tốt nhé."

. . .

Trong sân, một hòn đá to lớn đứng thẳng đứng ở đó, trên hòn đá có viết một chữ Võ thật to!

Cái chữ Võ này phảng phất như một đế vương, đây rõ ràng chỉ là một chữ nhưng lại làm cho trong đầu Diệp Trần sinh ra ý niệm không bằng đối phương, giống như cái chữ này đã lột xác thành một Võ Giả vô địch rồi. Dù là bất động nhưng cũng mang đến cho người khac một cảm giác bị chấn nhiếp mãnh liệt, trong đầu không dám sinh ra chút ý niệm khinh nhờn nào.

"Chữ Võ mà Bán Thần lưu lại, ít nhất cũng hội tụ một nửa tinh hoa võ học mà Bán Thần, suốt đời cảm ngộ cũng không hết!"

Diệp Trần theo bên trên chữ Võ cảm nhận được tinh túy võ học vô cùng mênh mông, tùy tiện hấp thu một chút thì cũng đủ bản thân "tiêu hóa" trong một thời gian rất dài, vì vậy muốn tiêu hóa hoàn toàn đó là không có khả năng, trừ phi bản thân mình có thể trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn, hơn nữa phải là đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn, bằng không thì không có biện pháp thấm nhuần được cái chữ Võ này.

"Từ từ sẽ đến, trước tiên đem Ngũ Hành Kiếm Pháp tu luyện tới đại thành cảnh giới, sau đó là đạt đến viên mãn."

Diệp Trần tĩnh tâm lại, tâm thần tiến vào đến trong không gian kỳ dị của chữ Võ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1597: Đại Thành, Viên Mãn

Con đường võ học mênh mông vô hạn, không một người nào dám nói bản thẩn mình có thể tìm hiểu được tất cả huyền bí của nó, bởi vì võ học vốn là một chữ "hư", chỉ có thể "càng mạnh mẽ hơn" chứ không có "mạnh nhất". Cho dù các chân thần không có gì là không làm được, nhưng họ cũng phải thông qua võ học để chém giết, mà võ học của chân thần đương nhiên là thần cấp võ học. Đó là một loại võ học đã thông linh và không có hạn chế về hình thức, tỷ như Tam Giới Sát Quyền của Tam Giới Chí Tôn đã biến thành sát khí thực chất, khoảng cách này tuy vẫn rất xa thần cấp võ học, xa như trên trời và dưới đất vậy, nhưng ít ra nó đã có thể "bước" vào trên con đường này rồi.

Trong không gian kỳ dị của chữ Võ, Diệp Trần lần đầu tiên cảm nhận được rõ ràng về sự mênh mông của võ học. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bóng người đã thi triển ra trăm nghìn chủng loại kiếm pháp, mỗi một loại kiếm pháp đều là vô thượng kiếm pháp, hơn nữa đều đạt đến trình độ viên mãn, phải biết rằng nhân lực là có hạn nên một người sẽ không thể nào sáng tạo ra nhiều kiếm pháp như vậy, bởi vì cơ bản là họ chưa dùng tới, toàn bộ những kiếm pháp này chính là tinh túy võ học của bán thần được thôi động và chuyển hóa ra kiếm pháp, chứ không phải do bán thần sáng tạo ra.

Thấy được nhiều viên mãn vô thượng kiếm pháp như vậy, nếu như Diệp Trần không có cảm ngộ thì đó mới thật sự là ngu xuẩn không giới hạn đấy.

Rất hiển nhiên, Diệp Trần cũng không ngu ngốc, bằng không cũng sẽ không trở thành chí tôn ngàn năm khó xuất hiện của nhân tộc.

"Kiếm pháp thật bá đạo!"

Trong số trăm nghìn chủng loại viên mãn vô thượng kiếm pháp mà bóng

người thi triển ra, có tứ đại áo nghĩa Địa Thủy Hỏa Phong làm trụ cột kiếm pháp. Kiếm pháp này bá đạo vô biên, mỗi một chiêu kiếm chém ra đều phảng phất như cả thế giới sẽ bị tận diệt, Địa Thủy Hỏa Phong tràn ngập và tàn phá bừa bãi.

Cũng có loại kiếm pháp dùng Âm Dương áo nghĩa làm trụ cột, kiếm pháp có lúc êm dịu như ý nghĩ, có lúc lại giống như "thiên ngoại phi tiên", một tác phẩm của thần thánh, cơ bản không có quỹ tích nhất định.

Có loại kiếm pháp dùng Quang Ám áo nghĩa làm trụ cột, kiếm pháp thâm thúy khó lường, ánh sáng có thể đi khắp nơi trong bóng tối để đoạt mạng người.

Có loại kiếm pháp dùng Ngũ Hành áo nghĩa làm trụ cột, kiếm pháp "Sinh Sinh Bất Tức", hùng vĩ vô biên.

Có loại kiếm pháp lại dùng Thời Không Áo Nghĩa làm trụ cột, kiếm pháp trở nên hư thực khó phân biệt, thời gian và không gian chồng lấn lên nhau tạo ra một sự hỗn độn vô hạn.

Và cũng có kiếm pháp dùng Sinh Tử Áo Nghĩa làm trụ cột, một chiêu kiếm mang theo sự sống và cái chết, vạn phần hung hiểm.

Trăm nghìn chủng loại kiếm pháp phảng phất như một dòng sông, Diệp Trần ngao du bên trong dòng sông đó và không ngừng nỗ lực hấp thu tất cả những tinh hoa của nó để tăng cường sức mạnh của bản thân.

Bất tri bất giác, thời gian ba tháng qua đi.

Ngũ Hành Kiếm pháp của Diệp Trần đã đạt đến cảnh giới đại thành, sau đó, Diệp Trần căn cứ vào Ngũ Hành áo nghĩa để sáng tạo ra kiếm chiêu, tất cả đều là đại thành kiếm chiêu cả.

Bất quá như thế vẫn chưa đủ, bởi viên mãn kiếm chiêu mới chỉ là mục tiêu thấp nhất của Diệp Trần.

Trên vô thượng võ học một bậc chính là siêu vô thượng võ học, đó là thứ võ học mà chỉ có Truyền Kỳ Chí Tôn mới có thể nắm giữ. Sở dĩ nói đó là siêu vô thượng võ học, là bởi vì siêu vô thượng võ học ngoại trừ căn cơ áo nghĩa ra, còn được dung nhập Lực Lượng Áo Nghĩa nữa.

Nếu như Vô thượng võ học không được tu luyện đến cảnh giới viên mãn trước, thì tuy rằng cũng có thể dung nhập Lực Lượng Áo Nghĩa, nhưng không cách nào kết hợp hoàn mỹ lại với nhau. Giống như đem một chén nước và đặt vào trong đó một vài hòn đá nhỏ vậy, tuy rằng chúng đều ở chung một chỗ, nhưng không thể được tính là một thể thống nhất. Để đạt đến Siêu vô thượng võ học thì điều cần phải làm là đem căn cơ áo nghĩa và Lực Lượng Áo Nghĩa dung hợp lại với nhau, từ đó phát huy ra uy năng có thể chống lại thiên đạo thậm chí siêu việt cả thiên đạo.

Đương nhiên, muốn làm được điều này thì đầu tiên phải đem vô thượng võ học tu luyện tới cảnh giới viên mãn.

Sau sáu tháng, Ngũ Hành Kiếm pháp rốt cuộc đã viên mãn và có thể ẩn chứa uy năng vô cùng lớn, có thể triệt để kích phát ra lực lượng thực sực của Ngũ Hành áo nghĩa rồi.

Trước đây năm loại áo nghĩa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ của Diệp Trần tuy rằng đã viên mãn từ lâu, nhưng đó là đơn độc viên mãn chứ không thể xem như là một thể thống nhất được. Còn hiện tại, Ngũ Hành áo nghĩa của Diệp Trần đã viên mãn, năm loại áo nghĩa này đã hòa hợp thành một thể thống nhất rồi.

"Không biết hiện tại có thể đem Ngũ Hành áo nghĩa cùng Lực Lượng Áo Nghĩa kết hợp lại với nhau hay không, nếu được thì ta đã có thể sáng tạo ra siêu vô thượng võ học rồi." Ý niệm lướt qua, Diệp Trần bắt đầu thử nghiệm.

Một lúc lâu sau, Diệp Trần lắc đầu một cái, hắn nhận ra việc này cũng gặp gút mắt như Thời Gian Áo Nghĩa, muốn sáng tạo hoặc là tu luyện siêu vô thượng võ học thì võ đạo nguyên thần nhất định phải đủ mạnh. Không nói là phải đạt đến cấp bậc bạch ngân võ đạo nguyên thần thuần khiết, nhưng ít

nhất cũng phải là chuẩn bạch ngân võ đạo nguyên thần thì mới có thể.

"Thành cũng nhờ Hắc Phong Giản, bại cũng tại Hắc Phong Giản."

Hiểu rõ tầm quan trọng của võ đạo nguyên thần, Diệp Trần cười khổ một tiếng.

Lúc trước hắn vì ham muốn nhanh chóng luyện thành mà không để ý đến hậu quả, tự mình nghiên cứu hắc sắc yên khí bên trong Hắc Phong Giản. Những hắc sắc yên khí này chính là khí tức còn lưu lại của những tà ma chí tôn bị giam giữ và đã chết, bên trong khí tức ít nhiều gì cũng có xen lẫn oán niệm, nguyền rủa cùng với một ít lực lượng tà ác, chính điều này đã dẫn đến võ đạo nguyên thần của Diệp Trần không đủ thuần túy. Tuy rằng hắn có tiến bộ thần tốc, nhưng sau khi đạt đến cấp bậc Đỉnh phong thanh đồng võ đạo nguyên thần thì bắt đầu dừng bước và không thể tiến thêm được một bước nào nữa. Và càng nghiêm trọng hơn chính là, chính những tà ác lực lượng này đang dần ăn mòn và muốn cướp lấy võ đạo nguyên thần của Diệp Trần.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng không hối hận, nếu như hắn không nghiên cứu hắc sắc yên khí bên trong Hắc Phong Giản thì đến nay, võ đạo nguyên thần của hắn chỉ vừa mới đạt đến Thanh Đồng Cấp bậc mà thôi, thực lực nhiều nhất chỉ là trung đẳng siêu cấp chí tôn, cũng không có khả năng bắt lấy những kỳ ngộ này. Có rất nhiều chuyện mặc dù không nói ra nhưng lại rất rõ ràng, cũng có nhiều thứ không dẫn tới hối hận nhưng cuối cùng lại hối hận triền miên, Diệp Trần chỉ là có cảm khái mà thôi.

"Chỉ khi kiếm ý đạt đến Cửu cấp thì mới có thể chém chết tà ác lực lượng trên võ đạo nguyên thần mà thôi."

Diệp Trần rất rõ ràng, chỉ có con đường này là còn có thể đi, mà con đường này lại vô cùng gian nan, dù sao phần lớn Truyền Kỳ Chí Tôn đều có thuộc tính võ đạo ý chí dừng lại tại cấp bậc Bát cấp đỉnh phong. Còn võ đạo ý chí bình thường thì hoàn toàn bị bài trừ tại bên ngoài, sau khi trở thành chí tôn, võ đạo ý chí sẽ tự động lột xác trở thành thuộc tính võ đạo ý chí. Huống chi, phần lớn mọi người trước khi trở thành chí tôn đều đã lĩnh ngộ thuộc

tính võ đạo ý chí rồi.

Võ đạo ý chí bình thường tuy rằng tăng lên rất nhanh, nhưng cũng không đủ để đối phó với thuộc tính võ đạo ý chí, bên trong võ đạo nguyên thần của Diệp Trần có ẩn chứa vô số tà ác lực lượng đang xoắn xuýt với tà ác ý chí, vì vậy kiếm ý bình thường làm sao có thể chém chết được chúng chứ.

Ý niệm vụt qua, Diệp Trần bắt đầu cảm ngộ ý chí ẩn chứa trong chữ Võ.

"Võ đạo ý chí của vị bán thần này hẳn là bất hủ võ đạo ý chí rồi."

Theo thời gian trôi đi, Diệp Trần từ từ nắm giữ quy luật của sóng chấn động ý chí.

Cỗ sóng chấn động ý chí này vô cùng mờ mịt, tinh túy võ học được ẩn giấu ở nơi sâu xa, vì vậy muốn hoàn toàn thấm nhuần thì chỉ có triệt để lĩnh ngộ tinh túy võ học của chữ Võ. Rất hiển nhiên, Diệp Trần không làm được, hắn chỉ có thể thoáng cảm thụ một chút sự tồn tại của cỗ sóng chấn động ý chí này mà thôi, nhìn xem nó có sự dẫn dắt gì đối với mình hay không.

"Bất hủ, hùng vĩ, tuyên cổ, bất diệt."

Rất khó tưởng tượng bán thần đến cùng mạnh mẽ thế nào, vẻn vẹn chỉ là một cỗ sóng chấn động ý chí mà liền để cho Diệp Trần phải sinh ra lòng kính nể to lớn như một thái sơn. Tam Giới Chí Tôn cuối cùng đã có thể có trở thành bán thần, nhưng cảm giác mà Tam Giới Chí Tôn mang đến cho Diệp Trần hoàn toàn kém xa vị bán thần này.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Bất Hủ Kiếm Ý của Diệp Trần chầm chậm tăng lên.

Bát cấp đỉnh phong!

Bát cấp cực hạn!

Khi đạt đến bát cấp cực hạn thì Bất Hủ Kiếm Ý không cách nào tiến

thêm một bước nào nữa, trừ phi Diệp Trần có thể thâm nhập sâu hơn cảm thụ ý chí sóng chấn động.

"Nếu như ta là Truyền Kỳ Chí Tôn thì có lẽ Bất Hủ Kiếm Ý đã đạt đến Cửu cấp rồi!"

Diệp Trần thở dài một hơi, cảnh giới càng cao thì càng cảm ngộ được nhiều điều từ chữ Võ, bản thân mình mặc dù là có thực lực Truyền Kỳ Chí Tôn, nhưng chung quy vẫn chưa phải là một Truyền Kỳ Chí Tôn thực sự.

Thời gian hai năm đối với chí tôn mà nói là quá ngắn ngủi, cảm giác giống như là một cái chớp mắt vậy, Diệp Trần chung quy không thể đem Bất Hủ Kiếm Ý đột phá đến Cửu cấp được.

Tiếp đó, Diệp Trần còn có chuyện muốn làm, đó chính là đem ba khối thần thạch mà Ưng Liệt Hùng cho hắn, dung nhập vào trong Thiên Kiếm, nếu như dung nhập thành công thì Thiên Kiếm sẽ trở thành Nhất tinh thiên thánh khí. Thiên thánh khí và địa thánh khí không chỉ có chênh lệch nhau một chút, mà tương đương với chênh lệch giữa vũ khí Chí tôn và Địa thánh khí.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1598: Truyền Kỳ Hung Thú Thực Kim Thú

"Cửu Tinh Địa Thánh khí, có lẽ đã đến cực hạn rồi."

Trong sân, Diệp Trần giơ Thiên kiếm lên cao, một cỗ kiếm khí bành trướng và phóng xạ ra làm thời không chấn động, hào quang lưu chuyển. Toàn bộ Thiên kiếm phảng phất như trung tâm của cuồn phong, tỏa ra uy năng vô cùng vô tận.

Dung nhập khối Thần Thạch thứ nhất thì khá thuận lợi, nhưng dung nhập khối Thần Thạch thứ hai thì thiếu chút nữa là thất bại, việc này để cho Diệp Trần không dám dung nhập khối Thần Thạch thứ ba. Dù sao Cửu Tinh Địa Thánh khí cũng đã rất khủng bố rồi, một khi dung nhập Thần Thạch thất bại thì nếu Thiên kiếm không bị gãy nát thì bổn nguyên cũng sẽ bị tổn thương, cái được không bù được cái mất.

Một khối Thần Thạch còn lại, Diệp Trần chuẩn bị dung nhập vào trong Chí Tôn bảo giáp.

Chí Tôn bảo giáp bình thường đã có thể phòng tránh được công kích của đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn, nhưng cho dù là Ngũ cấp Chí Tôn bảo giáp thì cũng rất khó phòng chống công kích của một Truyền Kỳ Chí Tôn, sẽ bị xuyên thủng và xé rách một cách đơn giản. Không thể tạo ra tác dụng làm suy yếu công kích để hạn chế tổn thương được, nếu như có thể có một kiện Thánh khí bảo giáp thì ít nhất cũng có thể làm suy yếu một lượng công kích nhất định, giảm được tổn thương. Đây cũng là nguyên nhân vì sao tại trong Thần Hỏa huyệt, Diệp Trần suýt nữa đã có thể giết chết một gã chuẩn Truyền Kỳ Chí Tôn, bởi vì Chí Tôn bảo giáp của đối phương quá yếu, trong khi Thiên kiếm trong tay Diệp Trần lại rất sắc bén. Nếu như Chí Tôn bảo giáp của đối phương không bị Thiên kiếm phá vỡ thì như vậy sẽ có thể triệt tiêu một bộ phận công kích của Diệp Trần, tránh được thương thế quá nặng.

Bảo giáp trên người Diệp Trần đã bị hỏng mất khi xông vào Hoang Thần Tháp lúc, hiện tại, cái này là Ưng Liệt Hùng ban cho, được gọi là Hắc Ưng Chiến Giáp, là một Tứ cấp Chí Tôn bảo giáp. Chí Tôn bảo giáp so với Chí Tôn vũ khí càng trân quý hơn gấp 10 lần, Ngũ cấp Chí Tôn vũ khí thì Ưng Liệt Hùng có thể đưa cho Diệp Trần, nhưng về phần Ngũ cấp Chí Tôn bảo giáp thì cả Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc cũng đều không có được vài món, vì vậy không thể nào đưa cho Diệp Trần được, dù sao Chí Tôn Bảo khí có phẩm cấp càng cao thì càng dung nhập được nhiều Thần Thạch, họ phải để dành lại cho mục đích sau này.

Đối với Diệp Trần mà nói, Tứ cấp Chí Tôn bảo giáp là đã đủ rồi, ít nhất cũng có thể dung nhập ba khối Thần Thạch, mỗi một khối đương nhiên cũng không thể nói chơi đấy.

Không có chút khó khăn nào, Diệp Trần dung nhập thành công một khối Thần Thạch vào trong Hắc Ưng Chiến Giáp, trong chốc lát, Hắc Ưng Chiến Giáp đại phóng thần quang, một cỗ thi vị hàm súc "không cách nào bị phá hủy" phát ra.

Diệp Trần đánh giá thoáng qua, Hắc Ưng Chiến Giáp Nhất Tinh Địa Thánh khí so với Tứ cấp Chí Tôn bảo giáp Hắc Ưng Chiến Giáp trước đó đã cứng rắn hơn ít nhất gấp vạn lần. Những Truyền Kỳ Chí Tôn bình thường nắm trong tay thấp Tinh cấp Địa Thánh khí cũng chưa chắc có thể đâm thủng được Hắc Ưng Chiến Giáp, trừ phi cầm trong tay Địa Thánh khí có Tinh cấp rất cao mới có thể làm được. Dưới tình huống không bị đâm thủng thì Hắc Ưng Chiến Giáp có thể trợ giúp Diệp Trần triệt tiêu tuyệt đại bộ phận tổn thương.

Ầm ầm!

Ngày hôm đó, toàn bộ Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc bỗng nhiên "đất rung núi chuyển". Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương cũng đã được Diệp Trần đưa đến Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, mạnh mẽ đứng thẳng lên và bộ lông của nó cũng dựng đứng, trong ánh mắt mang theo một tia hung quang cùng kiêng kị. Hung thú không giống với Võ Giả, hung thú muốn cường đại hơn thì chỉ

có nuốt lấy các tánh mạng huyết nhục khác để trở thành tánh mạng càng cường đại hơn. Vì bồi dưỡng cho Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, Diệp Trần thỉnh thoảng đi ra ngoài săn giết một ít hung thú cường đại hơn so với Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, dùng huyết nhục của chúng cho Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương ăn. Hiện tại, thực lực của Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đã từ trung đẳng Siêu cấp Chí Tôn đạt đến cấp bậc cao đẳng Siêu cấp Chí Tôn rồi.

"Địch tập kích à?"

Diệp Trần suy đoán.

“Grừ grừ!”

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đi tới, gầm nhẹ với Diệp Trần.

"Ngươi nói là, có một hung thú rất mạnh đang xâm lấn trận pháp Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc sao?" Diệp Trần kinh ngạc nói, với tư cách là chủ nhân của Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, Diệp Trần có thể nghe và hiểu tiếng rống của nó .

"Rõ ràng có hung thú xâm lấn Bát cấp bộ lạc, không biết chuyện gì đã xảy ra?"

Diệp Trần mang theo Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, hướng phía phát ra chấn động cường liệt nhất, bay đi.

Toàn bộ Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc bởi vì động tĩnh “đất rung núi chuyển” này mà thoáng cái sôi trào lên, lòng người bàng hoàng, nhưng bất quá vào lúc này, một thanh âm phảng phất như lôi đình vang lên, "Là một con hung thú, mọi người không cần khẩn trương như vậy."

Là Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc đầu lĩnh Ưng Liệt Hùng.

Đùng!

Lôi Đình hiện lên, Ưng Liệt Hùng lập tức đi ra bên ngoài Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, trong tầm mắt, một con hung thú một sừng có màu Ám Kim sắc cực lớn đang công kích trận pháp, đôi mắt màu Hoàng Kim của nó tràn đầy hung quang và lạnh lẽo.

"Chết tiệt, là Truyền Kỳ hung thú Thực Kim Thú!"

Hung thú cũng được chia ra các phẩm cấp, Truyền Kỳ hung thú tất nhiên là hung thú có được thực lực của Truyền Kỳ Chí Tôn, ví dụ như Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương là Siêu cấp hung thú, một ngày nào đó cũng có thể trở thành Truyền Kỳ hung thú. Tại Hoang Thần Đại Lục, số lượng Truyền Kỳ hung thú là không ít, nhưng đại bộ phận đều không quá mạnh, chỉ có Bát cấp Truyền Kỳ hung thú là có thể làm cho người ta phải "đau đầu", trong đó Thực Kim Thú lại có thể được xếp đến hạng ba.

Thực Kim Thú, tên gọi đúng như ý nghĩa, nó ưa thích ăn kim loại, bất luận thứ kim loại gì chúng cũng đều có thể cắn nát, kể cả Chí Tôn cấp kim loại. Bởi vì đã cắn nuốt và hấp thu tinh hoa của vô số Chí Tôn cấp kim loại nên thân thể của chúng còn muốn cứng rắn hơn vô số lần so với kim loại Chí Tôn. Dưới cấp bậc Bán Thần thì không một người nào có thể đả thương được chúng, ngay cả lưu lại vài dấu vết trên người nó cũng đều làm không được.

Toàn bộ Hoang Thần Đại Lục này, thực sự có thể uy hiếp hơi chút Thực Kim Thú thì chỉ có đúng năm kiện Thiên Thánh khí, trong đó Thiên Thánh khí Tử Kinh Hoa chiến giáp của Tử Kinh Hoa bộ lạc thì chỉ có thể dùng để tự bảo vệ mình.

Ưng Liệt Hùng chau mày, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn va chạm với Thực Kim Thú, với tư cách là một đại họa của Hoang Thần Đại Lục, ngũ đại Bát cấp bộ lạc đầu lĩnh đã từng liên hợp lại đuổi giết Thực Kim Thú. Nhưng điều buồn cười chính là, khi mọi việc tưởng chừng như thuận lợi thì Thiên Thánh khí gần kề chỉ làm cho nó thụ lấy một vài vết thương nhẹ mà thôi, căn bản không thể giết chết được. Vì phòng ngừa trả thù, ngũ đại bộ lạc đầu lĩnh đành phải liên thủ thi triển phong ấn nhốt Thực Kim Thú lại,

nhưng không thể tưởng được hôm nay nó lại thoát ra được phong ấn.

"Ngươi chọn Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc để khai đao đầu tiên sao?"

Ưng Liệt Hùng tay phải mở ra, một thanh búa cực đại xuất hiện trong tay, hào quang màu vàng có xen lẫn Kim sắc hồ quang điện từ nó phóng thẳng lên trời.

Thiên Thánh khí Oanh Thiên Chùy!

Chi chi chi chi...

Thanh âm gầm rú của Thực Kim Thú thập phần bén nhọn, cùng loại với một loại Âm Ba công kích, cả phương viên mặt đất hơn mười dặm ngay lập tức bị luồng âm thanh này phá nát ra từng khúc, âm thanh thậm chí xuyên thấu qua cả lực phòng vệ của trận pháp, truyền thẳng đến bên trong Bất Lạc Chi Ưng, khiến cho không ít người bị chảy máu ròng rã và lâm vào hôn mê.

"Đừng vội làm càn!"

Ưng Liệt Hùng một oanh búa về hướng Thực Kim Thú.

Phanh!

Ánh sáng màu vàng nổ tung, còn Thực Kim Thú bị đẩy lui về phía sau mấy chục bước, Oanh Thiên Chùy rốt cuộc vẫn là Thiên Thánh khí, cường đại như Thực Kim Thú mà cũng phải bị đánh lui.

Nổi giận, Thực Kim Thú đạp mạnh chân sau lên mặt đất một cái làm mặt đất bắt đầu nứt ra rồi vỡ nát, sau một khắc, Thực Kim Thú bộc phát tốc độ đến cực hạn, lao đến quét một trảo vào Ưng Liệt Hùng, trảo kích sáng lóng lánh đến cực điểm, làm cho không gian xung quanh lập tức như u ám lại, trong cả thiên địa dường như chỉ có cái trảo quang này mà thôi.

"Trọng Khai Thiên Địa!"

Ưng Liệt Hùng hét lớn một tiếng rồi lại đập xuống một búa nữa, làm cho

thời không phía trước thoáng cái bị vặn vẹo đến cực hạn, Địa Thủy Hỏa Phong bạo loạn không ngớt mà hóa thành hỗn độn, một đường lan tràn ra ngoài.

Giờ khắc này, mọi thanh âm khác gần như biến mất, chỉ có tiếng nổ mạnh đang khuếch tán mạnh mẽ từ đám bọt biển hỗn độn kia.

Trong phạm vi bảo hộ của trận pháp Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, Diệp Trần hít một hơi lãnh khí, siêu Vô Thượng võ học tăng thêm Thiên Thánh khí đã tạo ra uy lực rõ ràng cường đại như vậy. Nơi này là Hoang Thần Đại Lục, nếu như là tại bên ngoài Vũ Trụ Tinh Không thì siêu Vô Thượng võ học của Ưng Liệt Hùng, nói không chừng thật có thể đủ để đem cả một mảng lớn Tinh Không chấn thành thành hỗn độn rồi.

Hống hống hống!

Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương một mực thấp giọng gầm rú, nó muốn trở thành cường đại Truyền Kỳ hung thú như Thực Kim Thú vậy, có thể khinh thường cả thế giới hung thú.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1599: Hoang Thần Bí Cảnh(1)

Một người một thú, đại chiến mấy trăm hiệp, người này cũng không làm gì được người kia.

Ưng Liệt Hùng thắng nhờ công kích cường đại, vũ khí là thiên thánh khí Oanh Thiên Chuy, Thực Kim Thú thắng nhờ phòng ngự cường đại, không sợ bất kỳ công kích, dưới trận đại chiến này, phạm vi hơn một ngàn dặm thảo nguyên đã bị hủy diệt, có địa phương sụp đổ xuống mấy trăm mét, có địa phương nổi lên một toà thổ sơn, có địa phương thủng trăm ngàn lỗ, có thể tại Hoang Thần Đại Lục tạo thành động tĩnh lớn như vậy, tuyệt đối là không phải trình độ của người bình thường.

Mà có thể làm cho Hoang Thần Đại Lục kiên cố thành bộ dáng này, cũng đủ để chứng minh, chân thần đến cùng khủng bố đến mức nào, đối phó cường giả dưới chân thần cấp độ, chân thần chỉ cần chế định một cái quy tắc là được rồi.

"Đáng chết!"

Một mình một người đối mặt Thực Kim Thú, Ưng Liệt Hùng áp lực rất lớn, hắn chỉ có thể chờ mong tứ đại bộ lạc đầu lĩnh mau chóng chạy tới.

Thời gian chầm chậm trôi qua, nửa canh giờ trôi qua, Ưng Liệt Hùng mồ hôi như mưa, bắp thịt tê dại, mà Thực Kim Thú trái lại càng đánh càng mạnh, hung hãn cực kỳ.

"Ưng Liệt Hùng, ta đã đến rồi."

Phương xa, một đạo âm thanh vang dội như tiếng chuông truyền đến, là một thân ảnh so với gấu đều muốn hùng tráng, trong tay của hắn cầm một thanh khoa trương cự phủ, cự phủ vung lên, một đạo phủ mang chém ra, trên

đường, phủ mang mở rộng trăm ngàn lần, cuối cùng giống như khai thiên chi phủ vậy, oanh kích trên thân Thực Kim Thú.

Chiến Tháp bộ lạc đầu lĩnh Thái Thản, trong tay của hắn chính là thiên thánh khí Chiến Thiên Phủ.

"Diệt Thế Lôi Phạt!"

Hầu như tại phủ mang bay ra ngoài trong nháy mắt, từng đạo từng đạo sấm sét lớn bằng thùng nước từ trên trời giáng xuống, oanh kích lên thân Thực Kim Thú, những sấm sét này cũng không phải là sấm sét bình thường, là do từng cái phù văn sấm sét tạo thành, mỗi một cái phù văn sấm sét, ẩn chứa lôi điện chi lực vô cùng khổng lồ, ngàn tỉ sấm sét phù văn tụ tập ở chung một chỗ, quả thực có thể xé rách thế giới, thẩm phán vạn vật.

Người đến là Vân Trung bộ lạc đầu lĩnh Vân Phiêu Miểu, trong tay của hắn chính là thiên thánh khí

Lôi Phạt Chi Mâu.

"Phấn Tinh Thần!"

Cùng lúc đó, một mảnh tinh tú chi hải tràn ngập lại đây, bao phủ lại Thực Kim Thú, ngay sau đó, tinh tú chi hải xoay tròn bạo liệt, cái loại thanh thế này, giống như 1 mảnh tinh không bị hủy diệt.

"Đối phó Thực Kim Thú, tại sao có thể không có Tinh Hải Thương ta."

Tinh Hải Bộ Lạc đầu lĩnh Thần Thiên Định tay cầm thiên thánh khí Tinh Hải Thương chạy tới.

Tứ đại Truyền Kỳ Chí Tôn thêm vào tứ đại thiên thánh khí, nhất thời áp chế lại Thực Kim Thú, bất quá rất hiển nhiên, Thực Kim Thú cũng không phải là cá nằm trên thớt, mặc người xâu xé, luân phiên ức hiếp, nếu Thực Kim Thú chân chính bộc phát hung tính, khí tức khủng bố tràn ngập bạo ngược, thời không tràn ngập trạng thái hỗn loạn, rất hiển nhiên, Thực Kim

Thú khí tức bạo ngược ảnh hưởng đến thời không, thay đổi thời không, cùng Thực Kim Thú so, hung thú mà Diệp Trần từng gặp quả thực chính là ngoan bảo bảo, cơ bản không thể so sánh.

"Quá hung tàn."

Diệp Trần cảm thán, hung tàn đến mức độ nhất định, liền khí tức đều có thể đưa người đến tử địa.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Liệt Thiên, bởi vì có thể thuần phục, Tinh Không Hùng Khuyển chi Vương ít đi một ít dã tính cùng hung tính, cho dù sẽ có một ngày trở thành tồn tại mạnh mẽ như Thực Kim Thú, chỉ sợ cũng không có hung tàn như vậy.

Ô!

Liệt Thiên ô ô dưới đất thấp hống một tiếng, nó xác thực bị sự hung tàn của thực Kim Thú doạ đến hai chân có điểm run, cái này không thể trách nó, hung thú giới nhược nhục cường thực, hạ vị giả đối mặt thượng vị giả vốn là sẽ phải chịu áp chế, nếu như cái này thượng vị giả vô cùng bạo ngược, hung tàn thành tính, đối với hạ vị giả áp chế càng to lớn hơn, nó có thể vững vàng đứng lại, đã vô cùng không dễ dàng, đổi thành cái khác siêu cấp hung thú, nói không chắc từ lâu nằm xuống, dúi đầu vào bên trong đất rồi.

âm thanh Sắc bén hí vang toàn bộ thảo nguyên, Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc bên trong yên tĩnh ngay cả rễ châm rớt trên đất đều có thể nghe được, thiên địch lớn nhất của Hoang tộc là hung thú, trước mắt hung thú kinh khủng này đối với bọn hắn mà nói quả thực là ác mộng, tứ đại bộ lạc đầu lĩnh liên thủ đều chế phục không được nó, đổi thành những người khác còn không bị dễ dàng xé thành thịt vụn.

Chương mới nhất tại Truyen.org

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1600: Hoang Thần Bí Cảnh(2)

Tư!

Một tiếng âm thanh càng sắc bén truyền ra, phảng phất một thanh lợi đao, cắt thảo nguyên, chỉ thấy Thực Kim Thú thân ảnh bắt đầu mông lung, tầng tầng màu vàng sậm cái bóng hoảng bỏ ra trước con mắt mọi người, sau một khắc, Thực Kim Thú xông về Ưng Liệt Hùng, tuy rằng trí tuệ hung thú thường rất thấp, ai yếu ai mạnh, nó vẫn có thể phân biệt ra được, trước đó một phen đại chiến, Ưng Liệt Hùng tiêu hao rất lớn, Thực Kim Thú sức chiến đấu bạo phát, chuẩn bị trọng thương đối phương.

Thực Kim Thú miệng rộng mở ra, hung tàn khí tức bao phủ lại Ưng Liệt Hùng, trực diện này khí tức vô cùng hung tàn, Ưng Liệt Hùng thân ảnh không tự nhiên dừng một thoáng.

Mắt thấy Thực Kim Thú một cái liền muốn nuốt Ưng Liệt Hùng, một đạo lưu quang màu tím bay vụt lại, ngăn cản Thực Kim Thú, thông qua U Minh Thánh Nhãn, Diệp Trần thấy rõ ràng, bên trong lưu quang bao quanh một thân thể uyển chuyển, là Tử Kinh Hoa bộ lạc đầu lĩnh Khang Ti Vi, chỉ thấy hai tay của nàng tạo ra, thế ngàn cần treo sợi tóc chặn lại Thực Kim Thú.

Cheng!

Hỏa tinh tung toé, Thực Kim Thú lảo đảo cuồng phi , còn Khang Ti Vi thì lại giống như đạn pháo, nổ bay ra ngoài, tại trên thảo nguyên xô ra một cái vẫn thạch khổng lồ, bất quá rất nhanh, Khang Ti Vi liền bay ra, có thiên thánh khí Tử Kinh Hoa chiến khải bảo hộ, Thực Kim Thú rất khó đả thương nàng, trình độ nhất định, phòng ngự của nàng so với Thực Kim Thú đều cường đại hơn, đương nhiên, tổng hợp sức chiến đấu khẳng định không có

cường đại như Thực Kim Thú.

bên trong Ngũ đại thiên thánh khí, Tử Kinh Hoa chiến khải tuy rằng không cách nào uy hiếp đến Thực Kim Thú, nhưng luận về tầm quan trọng là lớn nhất, không có Khang Ti Vi kháng trụ Thực Kim Thú, mặt khác bốn người hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có chút nguy hiểm, dù sao bọn họ vẫn không cách nào áp chế Thực Kim Thú đến không cách nào nhúc nhích.

"Liên thủ thi triển Quát Ấn!"

Tinh Hải Bộ Lạc đầu lĩnh Thần Thiên Định nói rằng.

"Ân!"

Ưng Liệt Hùng sắc mặt nghiêm túc gật đầu một cái, vừa nãy nếu như không có Khang Ti Vi giúp hắn một tay, hắn nhất định bị thương, Thực Kim Thú cường đại không chỉ là sức chiến đấu, lại vô cùng dai sức, nếuchiến đấu tiếp, Thực Kim Thú sẽ càng đánh càng mạnh, càng đánh càng điên cuồng, bọn họ thì lại sẽ từ từ yếu đi.

"Chậm, ta cảm thấy thi triển Quát Ấn không có tác dụng gì, không cần tốn thời gian dài, nó sẽ từ Quát Ấn lần thứ hai lao ra." Khang Ti Vi đưa ra dị nghị.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Thái Thản hỏi.

'Không bằng xé rách thời không, đem nó đưa đến bên trong Hoang thần bí cảnh, tựa như lúc trước, Hoang tộc tiền bối, đem hai đại hung thú truyền kỳ khác đưa đến Hoang thần bí cảnh"

"Hoang thần bí cảnh!"

Bốn người sửng sốt.

Hoang thần bí cảnh là nơi thần bí nhất Hoang Thần Đại Lục, cũng là địa

phương hung hiểm nhất, người tiến vào bên trong, xưa nay cũng không có đi ra, bọn họ mặc dù biết Hoang thần bí cảnh ở nơi đâu, nhưng không có ai dám đi vào, như Khang Ti Vi từng nói, đem Thực Kim Thú đưa đến Hoang thần bí cảnh bên trong xác thực là biện pháp tốt nhất, mặc kệ Thực Kim Thú cường đại đến mức nào, sau khi tiến vào cũng đừng nghĩ đi ra, bất quá muốn xé rách thời không, đây cũng không phải là một cái chuyện đơn giản.

"Chúng ta thiên thánh khí kích phát đến cực hạn, có thể xé rách thời không, ta nghĩ, năm cái thiên thánh khí hợp nhất, mới có thể xé ra lỗ hổng cũng khá lớn, đem Thực Kim Thú đưa đến Hoang thần bí cảnh."

Khang Ti Vi nói tiếp:

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1601: Hung Tàn Gặp Được Hung Tàn Hơn

"Đã như vầy, vậy thì thử xem đi! Nếu như không được, lại phong ấn nó!"

Ưng Liệt Hùng nhìn Thương Di thảo nguyên trước mắt, mày nhăn lại, nếu cứ lại để cho Thực Kim Thú tiếp tục tàn sát bừa bãi, Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc khẳng định phải di chuyển, nhất định phải mau chóng xử lý Thực Kim Thú.

Kế hoạch thì xác định rồi, nhưng là muốn muốn chấp hành kế hoạch này, còn phải trải qua một phen cố gắng, Thực Kim Thú tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn tiến vào khe hở thời không.

Đại chiến tiếp tục, thảo nguyên bị phá nát không thành bộ dáng.

Có trận pháp bảo hộ, Diệp Trần không cần lo lắng dư ba tới người, ánh mắt của hắn, mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm vào năm đại bộ lạc đầu lĩnh, khi thì rơi vào Ưng Liệt Hùng, khi thì rơi vào Khang Ti Vi, khi thì rơi vào Thái Thản, khi thì lại rơi vào Vân Phiếu Miểu cùng Thần Thiên Định, năm người này ngoại trừ có được Thiên Thánh khí bên ngoài, thực lực của bản thân cũng là Siêu Phàm Nhập Thánh, thi triển đi ra võ học cũng không phải là siêu Vô Thượng võ học, đừng nói trực diện siêu Vô Thượng võ học, chỉ là nhìn xem, Diệp Trần tựu run sợ, có lẽ luận huyền ảo, siêu Vô Thượng võ học chưa hẳn so Vô Thượng võ học thâm ảo bao nhiêu, nhưng sáp nhập vào Lực Lượng Áo Nghĩa về sau, siêu Vô Thượng võ học đã có diệt thế chi lực mà Vô Thượng võ học thiếu hụt.

"Lực Lượng Áo Nghĩa, lực lượng, lực!"

"Cái gì là lực lượng?"

"Khí lực đại? Không có thể."

"Mọi sự vạn vật vận chuyển chi lực, hơi có chút quá nông cạn."

Quan sát năm đại Truyền Kỳ Chí Tôn cùng Thực Kim Thú chiến đấu, Diệp Trần loáng thoáng tựa hồ thấy được bóng dáng lực lượng, mơ hồ mà lại chân thật.

Diệp Trần Lực Lượng Áo Nghĩa sớm đã đạt tới cảnh giới chín thành hơn, tiếp cận đại thành, Lực Lượng Áo Nghĩa muốn viên mãn, thập phần khó khăn, chủ yếu Diệp Trần không phải Luyện Thể Chí Tôn, không cách nào trực quan cảm nhận được Lực Lượng Áo Nghĩa cấp độ tinh túy sâu nhất, thật giống như Luyện Thể Chí Tôn muốn đem Vô Thượng võ học tu luyện tới viên mãn cảnh giới đồng dạng, thập phần khó khăn.

"Lực lượng, quán triệt hẳn là một loại bạo lực, cái gọi là bạo lực, không phải nghĩa hẹp bên trên bạo lực, mà là nghĩa rộng bên trên bạo lực, dốc hết sức hàng mười hội chỉ là một loại bạo lực."

Bất tri bất giác, Diệp Trần Lực Lượng Áo Nghĩa tăng dài đến đại thành cảnh giới, khoảng cách viên mãn bất quá một bước ngắn.

Đem Lực Lượng Áo Nghĩa tăng lên đại thành cảnh giới, khí chất Diệp Trần xuất hiện biến hóa vi diệu, một cái cử động, một cái nhìn, đều cho người một loại cảm giác áp bách.

Rống!

Liệt Thiên thập phần mẫn cảm, lập tức tựu đã nhận ra Diệp Trần khác thường, chạy tới đầu thấp, cọ xát bả vai Diệp Trần, Hung Thú Thiên sinh ra được có thể động dụng Lực Lượng Áo Nghĩa, Lực Lượng Áo Nghĩa đã dung nhập vào huyết mạch của bọn nó, luận phát huy Lực Lượng Áo Nghĩa, Diệp Trần thậm chí không bằng Liệt Thiên, bởi vì Liệt Thiên đã có thể phát huy ra viên mãn Lực Lượng Áo Nghĩa, đương nhiên, Liệt Thiên chính mình là không biết cái gì đạo lý lớn, phát huy viên mãn Lực Lượng Áo Nghĩa chỉ là

bản năng mà thôi, cho nên Lực Lượng Áo Nghĩa của Diệp Trần tăng lên, làm cho Liệt Thiên càng thêm đem Diệp Trần trở thành chủ nhân của mình.

"Cái này là lực lượng bản chất sao?"

Diệp Trần có thể cảm giác được huyết mạch trong cơ thể Liệt Thiên ẩn chứa Lực Lượng Áo Nghĩa, dĩ vãng, hắn thì không cách nào quan sát , khó trách hung thú cho người cảm giác áp bách mạnh như vậy.

Năm đại bộ lạc đầu lĩnh cùng Thực Kim Thú chiến đấu tiến vào giai đoạn gay cấn, không thể không nói, Khang Ti Vi tác dụng quá lớn, có nàng kháng trụ Thực Kim Thú, mặt khác bốn người có thể tương đối an toàn áp chế Thực Kim Thú.

"Động thủ!"

Khang Ti Vi bên ngoài cơ thể, hiện ra một bộ hư ảo Tử Kinh Hoa chiến giáp, Tử Kinh Hoa chiến giáp không chỉ có cho nàng lực phòng ngự không thể phá vỡ, đồng thời cũng làm cho lực lượng của nàng dâng lên đến một người có thể cùng Thực Kim Thú đánh đồng trình độ, phối hợp thêm Tâm lực bộc phát, Khang Ti Vi thoáng cái khóa lại cái đuôi của Thực Kim Thú, bắt nó cố định tại chỗ không thể nhúc nhích.

"Trọng Khai Thiên Địa!"

"Trảm Thiên Liệt Địa!"

"Phấn Toái Tinh Thần!"

"Diệt Thế Lôi Phạt!"

Bốn đại bộ lạc đầu lĩnh đem hoang nguyên tăng lên tới cực hạn, hướng Thực Kim Thú phía trước một điểm oanh tới, Tứ đại siêu Vô Thượng võ học một cái mà nói cũng đã khủng bố đến mức tận cùng, lúc tụ tập tại một điểm, uy lực đạt đến điểm cực hạn Hoang Thần Đại Lục, thời không lập tức bị phá vỡ, xuất hiện một cái khe hở vừa thô vừa to, bên trong khe hở là một mảnh

Hỗn Độn, Lưu Quang tràn ngập các loại màu sắc bắt đầu khởi động, có lẽ là một sát na, có lẽ là một năm, cái khe thời không rõ ràng xuất hiện một cái hoàn cảnh lạ lẫm, lạ lẫm trong khí tức hoàn cảnh, rõ ràng là khí tức Nguyên Thủy Man Hoang, hơn nữa so Hoang Thần Đại Lục Man Hoang khí tức đầm đặc gấp trăm lần, bốn đại bộ lạc đầu lĩnh cũng biết phương vị Hoang Thần Bí Cảnh, cho nên lựa chọn vị trí xé rách thời không cũng không phải đánh bậy bạ.

Trong một sát na khe hở Thời không xuất hiện, một cỗ hấp lực kinh khủng sinh ra, dưới cổ hấp lực, khối lớn khối lớn thảo nguyên bị hút vào, mỗi một khối đều có hơn trăm dặm, che khuất bầu trời.

Thực Kim Thú dốc sức liều mạng giãy dụa, trong ánh mắt của hắn, xuất hiện một tia sợ hãi, tia sợ hãi không phải tới từ khe hở thời không, mà là hoàn cảnh lạ lẫm bên kia thời không khe hở.

Chỗ đó có đồ vật khiến nó sợ hãi.

"Thời không bị xé mở!"

Diệp Trần đồng dạng sợ hãi không hiểu, Hoang Thần Đại Lục thời không được Hoang Thần gia cố đến khó có thể xé mở thời không, có thể tưởng tượng Thiên Thánh khí cùng siêu Vô Thượng võ học đến cỡ nào cường đại, bất quá cũng không thể bỏ qua tác dụng Truyền Kỳ Chí Tôn, nếu như đổi thành Diệp Trần thi triển Thiên Thánh khí cùng siêu Vô Thượng võ học, uy lực khẳng định so với bất luận một người nào đều yếu nhược hơn rất nhiều lần, ở đây năm người, từng cái Võ Đạo Nguyên Thần đều là Bạch Ngân cấp bậc, mà cũng không phải Bạch Ngân Sơ cấp, ít nhất là Bạch Ngân Trung cấp thậm chí Cao cấp.

Rốt cục, Thực Kim Thú bị hút vào, nương theo còn có mảng lớn thảo nguyên, Khang Ti Vi năm người dựa vào Thiên Thánh khí, nỗ lực chống lại hấp lực, nhưng là bị khóa định vị trí, không cách nào nhúc nhích, một khi nhúc nhích, trọng tâm xuất hiện độ lệch, nhất định sẽ bị hút vào, khi đó muốn khóc cũng không kịp.

Xuyên thấu qua thời không khe hở, năm người thấy được cảnh tượng bên kia.

Bỗng nhiên, bên kia hoàn cảnh phát sinh biến hóa, biến thành một địa phương khác, chỗ đó có một đầu làn da hiện lên ám màu xám, có một cái long đầu cùng một cái đầu rắn song thủ hung thú, cái này song thủ hung thú cho năm người mang đến uy hiếp, vượt xa Thực Kim Thú.

"Chẳng lẽ là trong truyền thuyết Truyền Kỳ hung thú Song Tử Bạo Long."

"Xem, lại xuất hiện một đầu hung thú, hình như là Truyền Kỳ hung thú Thiết Phất Lạp!"

Hoàn cảnh lại biến, năm người lại thấy được một đầu hung thú khác, đây là một đầu giống nhau phí phí, hai mắt Huyết Hồng hung thú, ngồi xổm tại đâu đó, ánh mắt lạnh lùng, phảng phất có thể xem thấu thời không.

Thực Kim Thú tại Hoang Thần Đại Lục là bài danh Top 3 Truyền Kỳ hung thú, thế nhưng mà trong truyền thuyết Hoang Thần Đại Lục, có quá nhiều Truyền Kỳ hung thú so Thực Kim Thú đáng sợ hơn rồi, chỉ có điều một mực không có xuất hiện, cho nên mới bị Hoang tộc chi nhân dần dần quên lãng, nếu quả thật muốn đem trong lịch sử xuất hiện qua Truyền Kỳ hung thú đến bài danh, Thực Kim Thú có lẽ liền trước hai mươi đều tiến không vào được.

Trong cái khe không gian, Thực Kim Thú thân thể run rẩy, hung thú thế giới, mạnh được yếu thua, so chủng tộc văn minh càng thêm tàn khốc, bất kể là Song Tử Bạo Long hay vẫn là Thiết Phất Lạp, cho nó mang đến đều chỉ có sợ hãi, thật giống như Liệt Thiên sợ hãi nó, nó có thể cảm giác được, hoàn cảnh bên trong cùng bên ngoài hoàn toàn bất đồng, hung thú có thể ở bên trong sống sót, tuyệt đối so với hắn tàn bạo gấp trăm lần.

Hung tàn chỉ sợ gặp được hung tàn hơn.

Chương mới tại Truyen.org

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1602: Hắc Phong Giản Kinh Biến

Rốt cục, Thực Kim Thú bị hấp đã đến một chỗ khác, thời không khe hở đã ở tự động chữa trị lấy, lỗ hổng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại có một đầu tinh tế khe hở, lập tức muốn lắp đầy.

Oanh!

Thời không bỗng nhiên mãnh liệt chấn động, năm đại bộ lạc đầu lĩnh bị chấn đắc rút lui vài bước, Khang Ti Vi bởi vì khoảng cách chấn động thấp điểm gần đây, đặt mông ngồi xuống, no đủ bộ ngực phập phồng bất định, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

"Đó là cái gì?"

Khang Ti Vi mở ra hồng nhuận phơn phớt miệng.

Sắp lắp đầy thời không khe hở, rõ ràng bị một chỉ cực lớn móng vuốt cho tạo ra, móng vuốt hiện lên ám lam sắc, lân phiến rậm rạp, tàn bạo khí tức xuyên thấu qua cái này chỉ móng vuốt truyền tới, mọi người phảng phất đi tới hung thú hoành hành Viễn Cổ Man Hoang thời đại, có loại phiêu diêu rung chuyển, không có bất kỳ cảm giác an toàn ảo giác.

"Nhanh công kích nó! Đừng cho nó tới."

Khang Ti Vi hét rầm lên.

Nàng nhớ tới một cái truyền thuyết, một cái hung thú giới truyền thuyết, Hoang Thần Bí Cảnh ở bên trong, tồn tại Bán Thần cấp hung thú, đơn từ nơi này chỉ móng vuốt lớn nhỏ đến xem, một lần nữa căng ra thời không khe hở hung thú, tối thiểu có Tiểu Sơn lớn nhỏ, phải biết rằng tại Hoang Thần Đại Lục, quy tắc hạn chế thập phần nghiêm mật, hung thú có thể duy trì hình thể

càng lớn, trên cơ bản thực lực của nó cũng lại càng cường, ví dụ như Siêu cấp hung thú Liệt Thiên chỉ có một cái cao hơn người, mà Thực Kim Thú đã có hơn 10m trường, trừ lần đó ra, chỉ bằng vào một trảo chi lực tựu một lần nữa căng ra thời không khe hở, Truyền Kỳ hung thú không có khả năng có như thế bạo lực, chỉ có Bán Thần cấp hung thú mới có thể làm được.

"Đúng, công kích nó."

Khác bốn đại bộ lạc đầu lĩnh tỉnh táo lại, Hoang Thần Bí Cảnh hết sức đặc thù, xé rách thời không đi vào tương đối dễ dàng, muốn xé rách lúc để trống, quả thực khó như lên trời, cái này đầu Bán Thần cấp hung thú không cách nào dựa vào chính mình đi ra, cho nên nhìn thấy thời không khe hở, mới có thể thừa cơ ra tay, muốn thoát ly Hoang Thần Bí Cảnh trói buộc.

Đang mang toàn bộ đại lục Hoang tộc chi nhân cùng với an nguy của mình, năm người liều lĩnh công kích ám lam sắc cự trảo, muốn bắt nó kích lui về.

Rống!

Loáng thoáng ở bên trong, năm người kể cả trận pháp bảo hộ bên trong Diệp Trần cùng Liệt Thiên, đã nghe được một tiếng khủng bố tiếng gầm, Liệt Thiên nghe thế tiếng hô, lập tức nằm xuống, Bán Thần cấp hung thú cùng nó chênh lệch quá xa, chỉ là một cái tiếng hô cũng không phải là hắn có thể thừa nhận, khá tốt đối phương không có chân thân tới, bằng không nó hội càng thêm không chịu nổi.

"Cùng Vũ Trụ Tinh Không so với, tại đây càng giống là trong thần thoại thời đại."

Diệp Trần hôm nay đã bị kinh đến rất nhiều lần, ám lam sắc cự trảo xuất hiện càng làm cho hắn đánh nữa một cái giật mình.

"Bất quá, Vũ Trụ Tinh Không bề ngoài giống như cũng không phải rất đơn giản, Địa Ngục, Thiên Hà, còn có không biết địa phương, hơn nữa giam

giữ lấy vô số tà ma Hắc Phong Giản, bên trong nói không chừng còn có Bán Thần cấp tà ma còn sống, xem ra, Vũ Trụ Tinh Không tựa hồ bị một loại càng mạnh hơn nữa trò chơi quy tắc trói buộc lấy."

Theo lấy thực lực cường đại, Diệp Trần đối đãi sự tình ánh mắt đã cùng trước kia không giống với, trước kia, hắn cho rằng Thiên Ma Tôn cùng Chân Vũ Chí Tôn tựu là Vũ Trụ Tinh Không bên trong người mạnh nhất một trong, ít nhất cũng là đỉnh tiêm cấp độ, hiện tại xem ra, lúc trước chính mình là nhìn bầu trời qua đáy giếng rồi, cao thủ chân chính đoán chừng lui cư phía sau màn, hoặc là bởi vì trò chơi quy tắc, không thể cưỡng ép đi ra, hoặc là cũng cùng ám lam sắc cự trảo hung thú đồng dạng, bị trói buộc tại mỗ cái địa phương, không cách nào thoát khốn, dùng Bán Thần tuổi thọ, sao lại không có bất kỳ hành tung, Cửu Chuyển tinh cũng là bởi vì nửa lực lượng của thần gia trì, mới có thể như vậy an toàn.

"Chỉ có càng cường đại hơn, mới có thể biết càng nhiều nữa tin tức."

Diệp Trần thời khắc cũng sẽ không đình chỉ trở nên mạnh mẽ, hiện tại lại thêm một cái nhân tố.

"Đừng ủ rũ, chúng ta cùng một chỗ phát triển a!"

Liệt Thiên hình thể rất lớn, gục ở chỗ này đều có được Diệp Trần kích thước lưng áo, Diệp Trần đưa thay sờ sờ Liệt Thiên đầu, lông xù, rất là thoải mái.

Rầm rầm rầm...

Thời không chấn động càng ngày càng lợi hại, ám lam sắc cự trảo tuy nhiên có thể bỏ qua năm đại bộ lạc đầu lĩnh liên thủ công kích, nhưng hắn dù sao còn muốn thừa nhận thời không khe hở lắp đầy chi lực, căn bản không cách nào làm ra phản kích, chỉ có thể bị động bị đánh lấy, mà lại theo mỗi lần bị đánh, thời không khe hở sẽ lắp đầy một điểm, một khi thời không khe hở hoàn toàn lắp đầy, cái này chỉ ám lam sắc cự trảo nhất định sẽ bị chặt đứt, Hoang Thần chế định quy tắc, Bán Thần cũng không cách nào chống cự, nếu

không Hoang Thần Bí Cảnh cũng sẽ không mệt nhọc nhiều như vậy trong truyền thuyết hung thú.

Lập tức thời không khe hở sắp lắp đầy, ám lam sắc cự trảo bị đè ép không thành bộ dáng, có thể nhưng vào lúc này, ám lam sắc cự trảo dâng lên động khởi một cỗ lực lượng đáng sợ, cỗ lực lượng này cũng không phải đơn thuần hung thú chi lực, mà là một loại càng cao tầng thứ lực lượng, năm đại bộ lạc đầu lĩnh như thế nào không biết, đây là thần lực.

Thần lực cùng đơn thuần năng lượng bất đồng, thần lực dung hợp bản thân tu vi, dung hợp lĩnh vực, dung hợp ý chí, thậm chí dung hợp Tâm lực, tóm lại, ngoại trừ võ học bên ngoài, sở hữu đồ vật trên cơ bản đều sáp nhập vào đi vào, đây là một loại siêu việt tự nhiên lực lượng, căn bản không bị trói buộc, không phải sở hữu Bán Thần đều có thể tinh luyện xuất thần lực, bình thường chỉ có cường đại Bán Thần mới có thể tinh luyện ra, tân tấn Bán Thần tắc thì căn bản còn không có bước vào cánh cửa.

Đương nhiên, Bán Thần cấp hung thú thần lực cùng Chân Thần thần lực, nhất định là có khác nhau, từ nơi này đầu Bán Thần cấp hung thú bị nhốt tại Hoang Thần Bí Cảnh ở bên trong, cũng có thể thấy được, Bán Thần cùng Chân Thần chênh lệch đến cỡ nào cực lớn, một nội quy tắc thì, liền có thể gắt gao hạn chế ở ngươi, không được phép phản kháng.

Cờ-rắc!

Vốn sắp lắp đầy thời không khe hở thoáng cái hỏng mất, ám lam sắc cự trảo thoáng cái dò xét đi ra, lộ ra một đầu dị thường cường tráng cực lớn ám lam sắc cánh tay.

Đùng!

Bỗng nhiên, một đạo màu đen tia chớp hiện lên, Bán Thần cấp hung thú cánh tay tan thành mây khói, thời không khe hở lập tức lắp đầy.

"May mắn Hoang Thần Đại Lục quy tắc đối với thần lực rất là mẫn cảm,

bằng không chúng ta sẽ bị thoáng cái trảo chết." Khang Ti Vi lòng còn sợ hãi.

Mặt khác bốn đại bộ lạc đầu lĩnh gật gật đầu, Hoang Thần Đại Lục trong lịch sử xuất hiện qua Bán Thần nhiều lắm, thế nhưng mà rất nhanh, những Bán Thần này sẽ biến mất tại trong tầm mắt mọi người, cho nên rất nhiều Hoang tộc chi nhân đều cho rằng, ngoại trừ xông Hoang Thần Tháp bên ngoài, chỉ cần có thể trở thành Bán Thần, có thể ly khai Hoang Thần Đại Lục, đây cũng là bọn hắn một mực chịu cố gắng phấn đấu mục tiêu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1603: Hắc Phong Giản Kinh Biến 2

Giải quyết Thực Kim Thú vấn đề, năm người thần thái dễ dàng rất nhiều, về phần Bán Thần cấp hung thú bọn hắn căn bản không để ở trong lòng, Bán Thần cấp hung thú cường thịnh trở lại, cũng chỉ có thể đứng ở Hoang Thần Bí Cảnh ở bên trong, cùng bọn họ không có sao.

"Ưng Liệt Hùng, ngươi trong bộ lạc cái kia ngoại giới người trẻ tuổi có lẽ tìm hiểu chữ Võ đi à nha, thực lực tiến triển như thế nào đây?" Vân Phiếu Miểu nhìn thoáng qua trận pháp bảo hộ bên trong Diệp Trần, tò mò hỏi.

Ưng Liệt Hùng không có giấu diếm nói: "Kiếm pháp của hắn đã viên mãn."

"Viên mãn sao? Thật đúng là nhanh, không hổ là cái này giới xông tháp thành tích đệ nhất người." Vân Phiếu Miểu sững sờ, chợt cười nói: "Bất quá lại để cho hắn cẩn thận rồi, ta trong bộ lạc ngoại giới người trẻ tuổi, Võ Đạo Nguyên Thần đã ở vào tấn chức trạng thái, một khi tấn thăng làm Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần, hắn tựu là danh xứng với thực Truyền Kỳ Chí Tôn rồi."

"Hắn đến tột cùng là thân phận gì?"

Nói thật, Ưng Liệt Hùng hết sức tò mò.

"Không thể nói!" Vân Phiếu Miểu lắc đầu.

"Thần thần bí bí."

Ưng Liệt Hùng nói thầm một câu, bọn hắn năm đại bộ lạc đầu lĩnh lẫn nhau quan hệ giữa rất vi diệu, tức là đối thủ lại là bằng hữu bình thường, muốn xem ở vào cái gì hoàn cảnh.

"Vân Phiếu Miểu, nhìn ngươi đắc ý, ta bộ lạc Tà Tinh, ngay tại một tuần lễ trước, đã đã trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn." Thần Thiên Định ném ra một cái quả Bom.

"Cái gì?"

"Nhanh như vậy?"

Ưng Liệt Hùng bọn người nhìn về phía Thần Thiên Định.

Thần Thiên Định cười nói: "Kỳ thật hắn sớm có thể ngưng tụ Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần rồi, chỉ bất quá hắn tu luyện một môn Võ Đạo Nguyên Thần bí pháp, cái môn này bí pháp cần đầy đủ cao tích lũy mới cho phép đột phá, nếu không sẽ có một ít hậu hoạn."

Khang Ti Vi cùng Thái Thản liếc nhau, năm đại bộ lạc ở bên trong, chỉ có hai người bọn họ đại bộ lạc không có ngoại giới thiên tài, những ngoại giới này thiên tài quá kinh khủng, Khang Tuyết Lệ cùng Chiến Tháp tuy nhiên cũng là tuyệt thế thiên tài, nhưng rõ ràng cùng ba người có một ít chênh lệch.

"Mười năm về sau, Tà Tinh sẽ đi Vân Trung bộ lạc bái phỏng, cho ngươi bộ lạc thần bí tiểu tử chuẩn bị một chút a."

Thần Thiên Định nói tiếp.

"Mười năm, xem ra Tà Tinh còn rất tự tin."

Vân Phiếu Miểu cười nhẹ một tiếng, nếu như Tà Tinh hiện tại đi khiêu chiến Đại Ma Vương huyết thống, Đại Ma Vương huyết thống khẳng định không là đối thủ, đưa ra mười năm về sau, nhất định là cho Đại Ma Vương huyết thống chuẩn bị cơ hội.

...

Hắc Phong Giản bên ngoài thời không trước sau như một đen kịt thâm

thúy, màu đen khí lưu theo thời không trong cái khe tuôn ra, ô nhiễm lấy thiên đạo pháp tắc, làm cho thời không phát ra ghê răng kẽo kẹt kẽo kẹt âm thanh.

Hí!

Rất thanh thúy một thanh âm vang lên, nếu có người ở chỗ này, chắc chắn trợn mắt há hốc mồm, Hắc Phong Giản cửa vào thời không, phảng phất băng dính đồng dạng, bị lực lượng vô hình một tầng tầng xé toang, xé trọn vẹn mấy chục tầng, bên trong xuất hiện một thanh nhan sắc trong suốt cự khóa, cự khóa lại có Âm Dương đồ văn, có Ngũ Hành đồ văn, có khi không đồ văn, rất rõ ràng là một thanh phong ấn chi khóa.

Cờ-rắc!

Phong ấn chi khóa tự động mở ra.

Cùng lúc đó, Hắc Phong Giản bên trong, vô số huyệt động phong ấn cũng một vừa mở ra, tựa hồ bên ngoài cự khóa, là cả Hắc Phong Giản phong ấn đầu mối.

"Phong ấn đã không có?"

Sâu kín thanh âm theo một cái huyệt động trong truyền ra, ngay sau đó, một cái toàn thân mạo hiểm màu đen khói khí bóng người chui ra.

"Phong ấn biến mất, ha ha, ta rốt cục tự do."

Cơ hồ tại trong nháy mắt, hạp cốc nham bích bên trên trong huyệt động, xông tới trên trăm đạo màu đen khói khí, những màu đen này khói khí tiết lộ ra ngoài khí tức, tất cả đều là Chí Tôn cấp bậc, đương nhiên, càng nhiều nữa huyệt động, không động tĩnh, hiển nhiên bên trong tà ma đã sớm vẫn lạc, có thể còn sống sót, chỉ có những tà ma này.

Hạp cốc ở chỗ sâu trong trong động quật, mấy cái thanh âm đang tại đối thoại.

"Năm tháng dài dằng dặc, không thể tưởng được chúng ta đã bị giam giữ hơn 100 vạn năm, không biết rõ tình huống bên ngoài ra sao."

"Hừ, sau khi rời khỏi đây, ta nhất định phải tiêu diệt Nhân tộc mấy cái Sinh Mệnh ngôi sao, nhiều năm như vậy không phải bạch quan."

"Khuyên ngươi không nên vọng động, sau khi rời khỏi đây trước hiểu rõ tình huống nói sau."

"Quản hắn khỉ gió cái gì, ta không tin bên ngoài còn có cùng chúng ta chống lại tồn tại."

Mấy người đối thoại trong lúc, động quật chỗ càng sâu đột nhiên sóng bỗng nhúc nhích, ngay sau đó vô cùng màu đen khói khí bừng lên, cuối cùng nhất hóa thành một màu vàng kim nhạt hình người, một cỗ kinh khủng uy áp phóng xạ ra.

"Cung nghênh đại nhân thoát khốn!"

Mấy thanh âm vội vàng nói.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1604

"Ta Già La Ma Thánh rốt cục lại thấy ánh mặt trời rồi."

Hình người màu vàng kim nhạt dần dần rõ ràng, là một hai đầu bốn tay tà ma, bởi vì thân thể bị phong ấn phai mờ, hắn hiện tại, là Võ Đạo Nguyên Thần trạng thái, mà hắn Võ Đạo Nguyên Thần, rõ ràng là Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, phải biết rằng Võ Đạo Nguyên Thần một khi tấn chức đến Hoàng Kim cấp, là danh xứng với thực Bán Thần.

Trên thực tế, trong Hắc Phong Giản tà ma còn sống, tất cả đều là Võ Đạo Nguyên Thần trạng thái, thân thể bị phong ấn vô số năm, đã sớm phai mờ thành tro rồi.

Một gã Bán Thần tà ma, năm tên Truyền Kỳ Chí Tôn tà ma, sáu người đi ra động quật.

"Cung nghênh đại nhân thoát khốn."

Trong hạp cốc, trên trăm tên Chí Tôn tà ma cung kính nói.

Bọn hắn có đến từ Ma tộc, có đến từ Tà Linh tộc, có đến từ Dạ Xoa tộc, còn có đến từ Lục Nhân tộc, nhưng bất kể chủng tộc nào, gặp được Bán Thần, đều cung kính hô một tiếng đại nhân, nếu như nói Truyền Kỳ Chí Tôn là Chí Tôn trong đỉnh phong, như vậy Bán Thần sớm đã thoát ly Chí Tôn cấp bậc, là rất cao tầng tánh mạng.

"Cùng ta cùng một chỗ, chinh phục Nhân tộc liên minh!"

Già La Ma Thánh điềm nhiên nói.

Là Bán Thần vô số năm, Già La Ma Thánh đã sớm nghẹn lấy một hơi,

mỗi khi hắn từ ngủ say tỉnh táo lại, hắn đều thề, muốn chinh phục Nhân tộc liên minh, đem Nhân tộc liên minh tất cả mọi người biến thành nô lệ, lại để cho bọn hắn trọn đời không thoát thân được, tuy nói Ma tộc Chí Tôn ngục giam Ma La tử ngục cũng mở ra, bên trong tất nhiên có một Nhân tộc Bán Thần, nhưng hắn đối với thực lực của mình có lòng tin, phải biết rằng, lúc trước là hắn che giấu thực lực.

Rống!

Chúng tà ma Chí Tôn cùng kêu lên rống to, bị giam vô số năm, là thời điểm nên phát tiết thoáng. Bằng không sẽ bị nghẹn bị điên.

...

Ma vực. Ma La tử ngục.

Phong ấn tự động mở ra. Một gã Chí Tôn bay ra, đi theo cuối cùng chính là một Bán Thần, một Nhân tộc Bán Thần, trên người của hắn tách ra quang mang màu vàng nhạt.

"Thường cách một đoạn thời gian dài, Vũ Trụ Tinh Không cũng phải loạn ít nhất một lần, nhưng là ai sẽ biết, đây chỉ là một tràng trò chơi, một hồi trò chơi bồi dưỡng cường giả."

Nhân tộc Bán Thần khí chất nho nhã. Hai con ngươi khép mở, nhật nguyệt vô quang, thâm thúy khó lường.

...

Một ngày này, Vũ Trụ Tinh Không triệt để đại loạn, dưới sự dẫn dắt của hai gã Bán Thần, Nhân tộc liên minh cùng Ma tộc liên minh một lần kinh người đại chiến, khoảng chừng ba mươi sáu tên Chí Tôn vẫn lạc, trong đó hơn phân nửa đều là Chí Tôn mới từ Hắc Phong Giản cùng Ma La tử ngục thoát khốn, bọn hắn bị phong ấn thời gian quá dài rồi. Cùng Hủ Ma Thiên Tôn đồng dạng, thực lực xa xa không có đến đỉnh phong.

Để cho người kinh hãi chính là hai gã Bán Thần quyết chiến.

Bán Thần tuy nhiên đã bị ý chí vũ trụ áp chế. Nhưng cũng không phải Truyền Kỳ Chí Tôn có thể so sánh được, Già La Ma Thánh cùng Nhân tộc Bán Thần quyết chiến, làm cho vũ trụ nhiều ra một cự đại lỗ đen, phải biết rằng Siêu cấp Chí Tôn tuy nhiên cũng có thể chế tạo lỗ đen, nhưng đây chẳng qua là tiểu lỗ đen, hai đại Bán Thần 'Chế tạo' ra lỗ đen, đủ để thôn phệ vạn vật, Hủy Diệt Thiên Đạo pháp tắc, phương viên trong vòng một năm ánh sáng, căn bản không vật thể nào tồn tại được.

Đại chiến tới cũng nhanh đi cũng nhanh, song phương hành quân lặng lẽ, đợi quyết chiến tiếp theo.

...

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1605

Hoang Thần Đại Lục.

Mười năm thời gian thoáng một cái đã qua.

Ở bên trong Vân Trung bộ lạc vạn dặm dãy núi bên ngoài, Tà Tinh cùng người áo đen trẻ tuổi đứng ở bên trên một ngọn núi.

"Ngươi đến tột cùng là ai?"

khí tức Tà Tinh Chí Tôn, cường đại hơn so mười mấy năm trước trăm ngàn lần, tinh khí thần bành trướng có thể so với mặt trời trên bầu trời, thuần túy chói mắt, tản ra nhàn nhạt ngân quang, đây là hiện tượng Võ Đạo Nguyên Thần tấn chức đến Bạch Ngân cấp.

" ngươi nghĩ biết rõ như vậy, nói cho ngươi biết cũng không sao." Người áo đen trẻ tuổi kéo xuống vật che chắn ở khuôn mặt, một đầu tóc dài màu ám đen đón gió bay múa, phảng phất như vẩy mực, cặp mắt của hắn, đồng tử đen kịt đến mức tận cùng, như là hai cái lỗ đen, cùng lúc đó, một cỗ khí tức kinh khủng ma lực bộc phát, Thiên Địa tối sầm lại.

"Ma lực, là Ma tộc!"

Tà Tinh tròng mắt hơi híp, cẩn thận đánh giá đối phương, bỗng nhiên, hắn đồng tử phóng đại, "Đại Ma Vương huyết thống!"

"Không tệ."

Người áo đen trẻ tuổi nhếch miệng cười nói.

"Thần phục ta đi! Tà Tinh. Ngươi nên biết, sự xuất hiện của ta, đại biểu

cái gì." Người áo đen trẻ tuổi nhìn thẳng Tà Tinh.

Tà Tinh trên mặt hiện lên một tia phức tạp, chợt ha ha nở nụ cười, "Muốn ta thần phục rất đơn giản, đả bại ta, nếu không, Đại Ma Vương huyết thống thì như thế nào."

"Yên tâm, đả bại ngươi không phải việc khó gì."

Người áo đen trẻ tuổi lơ đễnh.

Tà Tinh hừ lạnh, "đúng như truyền thuyết, Đại Ma Vương huyết thống thật là cuồng vọng, bất quá ngươi Võ Đạo Nguyên Thần mới vừa vặn tấn thăng đến Bạch Ngân cấp, mà ta đã có mười năm tích lũy."

"Nếu như đây là sự tự tin của ngươi, như vậy bắt đầu đi!" Người áo đen trẻ tuổi đứng chắp tay, khí tức trên thân sâu như biển, dùng hắn làm trung tâm, Thiên Địa ám xuống dưới, càng ngày càng thâm thúy, thâm thúy đến Tà Tinh dần dần thấy không rõ vị trí người áo đen trẻ tuổi, phảng phất ở chân trời, lại phảng phất tại trước mắt.

Tà Tinh trong nội tâm rùng mình, chiến ý bộc phát.

"Tiếp ta một chiêu Tà Cực Thần Quyền!"

Cả người hóa thành một đạo Lưu Quang màu xám, Tà Tinh một quyền đánh về phía nơi thâm thúy nhất trong thiên địa, quyền kình khủng bố phô thiên cái địa.

Một tay phụ ở sau lưng, người áo đen trẻ tuổi tay phải vươn ra, nắm tay, oanh, một quyền đánh ra ngoài, hào quang lóng lánh chói mắt.

Thời không chấn động, Tà Tinh lại bay ngược trở về.

"Tốt, một chiêu Quang Ám quyền!"

Tà Tinh thân hình lóe lên, lần nữa đánh về phía người trẻ tuổi áo đen, quyền kình tràn ngập Thiên Địa, phảng phất có vô số Tà Tinh trùng kích.

Trái lại người trẻ tuổi áo đen, thần thái nhẹ nhõm, quanh thân hắn, một mảnh đen kịt, nhưng quyền kình hắn, lại lóng lánh vô cùng, đây là chỗ đặc thù Quang Ám áo nghĩa.

Ngàn chiêu qua đi, người trẻ tuổi áo đen đột nhiên nghênh hướng Tà Tinh, trong thiên địa ám dần dần dung nhập thân thể của hắn, hữu quyền của hắn càng ngày càng sáng, so trên bầu trời mặt trời đều muốn sáng, chướng mắt đến cực điểm, phanh, một quyền đánh ra, hào quang chói mắt chợt lóe lên, Tà Tinh miệng phun máu tươi bắn đi ra, một quyền này quá là nhanh, nhanh đến Tà Tinh căn bản không có thời gian phản ứng.

"Cái này là Đại Ma Vương huyết thống sao?"

Tà Tinh có như vậy trong nháy mắt mờ mịt.

Hắn tự hỏi mình đã đủ cường hãn rồi, bất kể là phương diện nào, đều không kém gì thiên tài thời cổ kinh tài kinh diễm, thế nhưng mà đối mặt Đại Ma Vương huyết thống, như trước bị bại rối tinh rối mù, đây là thiên tài đối phương không có chăm chú, phải biết rằng mười mấy năm trước, theo thành tích xông tháp đến xem, đối phương cũng tựu so với hắn lợi hại một chút, hơn mười năm qua đi, đối phương rõ ràng đem chênh lệch càng kéo càng lớn, kinh khủng hơn chính là, đối phương Võ Đạo Nguyên Thần rõ ràng so với hắn còn mạnh hơn, hắn không phải mới vừa vặn đột phá đấy sao?

"Còn muốn đánh sao?"

Người áo đen trẻ tuổi thản nhiên nói.Website truyện convert TruyệnCv[.]Com

"Được rồi, ta không phải đối thủ của ngươi, ta nguyện ý thần phục ngươi, bất quá nếu là một ngày kia, tiến bộ của ngươi chậm, chớ có trách ta thoát ly ngươi."

Tà Tinh hít sâu một hơi, sắc mặt phức tạp.

Người trẻ tuổi áo đen cười nói: "Có thể, chỉ cần ngươi có bản lĩnh, tùy thời có thể từ ta lấy lại hết thảy."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1606

trước khi tìm hiểu chữ Võ, Diệp Trần cần quy nạp thoáng một phát Ngũ Hành Kiếm Pháp cùng Thời Không Kiếm Pháp.

Ngũ Hành Kiếm Pháp vẫn là ba thức, thức thứ nhất là Bá Kiếm thức, thức thứ hai Huyễn Kiếm thức, đệ tam thức Thủ Kiếm thức, Thời Không Kiếm Pháp có hai thức, thức thứ nhất Thác Loạn thức, một thức này sáp nhập vào Tử Vong Thiết Cát tinh túy, một kiếm phát ra, thời không đều thác loạn, thức thứ hai Táng Kiếm thức, cùng Thác Loạn thức đồng dạng, Táng Kiếm thức sáp nhập vào Táng Kiếm thuật tinh túy, nhưng cải biến khá lớn, cùng nguyên lai Táng Kiếm thuật, đã có khác nhau không nhỏ, một kiếm phát ra, không còn là cánh hoa Phiêu Linh, mà là tro tàn rơi xuống, chẳng khác gì là Táng Kiếm thuật phiên bản tăng cường.

ở bên trong năm đại kiếm chiêu, dùng Thủ Kiếm thức huyền ảo nhất, một thức này thủ trong công kích, tá lực đả lực, am hiểu ứng phó thực lực so với chính mình cường đại, dùng Táng Kiếm thức đáng sợ nhất, một thức này không chỉ có có thể chôn vùi quang âm đối thủ, lực sát thương cũng tăng cường rất nhiều, trước kia Táng Kiếm thuật tuy nhiên có thể định trụ địch nhân, thế nhưng mà tại uy lực không khác mấy, dựa vào dung nhập chữ Phá tinh túy mới miễn cưỡng có chút lực sát thương.

"Tuy nhiên Lực Lượng Áo Nghĩa còn không có viên mãn, nhưng dung nhập trực tiếp ở bên trong Bá Kiếm thức đơn giản nhất, có lẽ có thể làm được một hai."

ở bên trong ngũ thức kiếm chiêu, Bá Kiếm thức không thể nghi ngờ là phù hợp nhất Lực Lượng Áo Nghĩa, hơi chút phức tạp.

"Ngũ Hành áo nghĩa!"

"Lực Lượng Áo Nghĩa!"

Diệp Trần áp dụng đích phương pháp xử lý rất đơn giản, mỗi cách một kiếm, đổi một loại áo nghĩa, đệ nhất kiếm là Ngũ Hành áo nghĩa, kiếm thứ hai là Lực Lượng Áo Nghĩa, kiếm thứ ba là Ngũ Hành áo nghĩa, kiếm thứ tư là Lực Lượng Áo Nghĩa...

Như thế tuần hoàn xuống dưới.

một kiếm Ẩn chứa Ngũ Hành áo nghĩa, so sánh huyền ảo, không giống bình thường.

một kiếm Ẩn chứa Lực Lượng Áo Nghĩa, không quá coi trọng kỹ xảo, có loại tùy tâm sở dục. hương vị Dũng mãnh tinh tiến.

Lý niệm bất đồng. Cái này cũng đưa đến dung hợp hai chủng áo nghĩa độ khó rất cao. Nhất định phải tìm được một điểm giống nhau, sau đó tiến hành dung hợp.

"Diệp Trần, nói cho ngươi biết một tin tức không tốt, hai tên Vân Trung bộ lạc cùng Tinh Hải bộ lạc, đã thành Truyền Kỳ Chí Tôn rồi." Ngày hôm đó, Lam Nguyệt mang tới một tin tức.

"A, nhanh như vậy?"

Thu hồi Thiên Tinh kiếm, Diệp Trần lông mi nhảy lên.

"Ta cũng không thể tin được. Có muốn hay không ta lại để cho cha ngươi dạy ngươi một ít phương pháp đột phá Võ Đạo Nguyên Thần?"

Trực giác nói cho Lam Nguyệt, ba người ở giữa gút mắc rất lớn, nàng không muốn chứng kiến Diệp Trần rớt lại phía sau.

"Vấn đề này chỉ có tự mình có thể giải quyết." Diệp Trần lắc đầu.

" tốt, có cái gì cần trợ giúp, cứ việc nói."

"Đa tạ rồi!"

Đợi Lam Nguyệt ly khai, Diệp Trần cười khổ một tiếng, Tà Tinh đột phá Truyền Kỳ Chí Tôn, Diệp Trần cũng không kinh ngạc, đối phương mấy tuổi là gấp đôi hắn nhiều, tích lũy sớm như vậy đủ rồi. Mà Đại Ma Vương huyết thống đột phá, xác thực vượt quá dự kiến của Diệp Trần. Xem ra truyền thuyết là thật, Đại Ma Vương huyết thống tiềm lực vô hạn, tích lũy căn bản không cần bao lâu thời gian có thể đạt được.

"Luận thiên phú tiềm lực, Đại Ma Vương huyết thống hoàn toàn vô địch, nhưng là luận ngộ tính, còn phải so qua mới biết được!"

trong nội tâm Diệp Trần kích thích một cỗ hào hùng, đả bại đối thủ như vậy, mới có ý tứ.

...

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1607

một nơi xa hoa trong sân Vân Trung bộ lạc.

Người trẻ tuổi áo đen cùng Tà Tinh ngồi ở trong đình uống trà ăn thịt.

"Đại Ma Vương huyết thống, ta còn không biết tên của ngươi." Tà Tinh thả ra khối thịt trong tay, hỏi.

Người trẻ tuổi áo đen chậm rãi nói: "Đại Ma Vương huyết thống chính là thiên định, không cần danh tự, ngươi có thể gọi ta là đệ nhất Ma Tôn!"

"Đệ nhất Ma Tôn!"

Tà Tinh lông mày nhíu lại, người nắm quyền cao nhất Ma tộc là Thiên Ma Tôn, Đại Ma Vương huyết thống gọi đệ nhất Ma Tôn, rất rõ ràng là muốn thay thế đối phương, đương nhiên, cái này cũng không gì đáng trách, Đại Ma Vương huyết thống xuất thế, ai cũng phải nhường đường, Thiên Ma Tôn cũng như thế.

"Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc tên kia là ai? Ta cảm giác ngươi có lẽ nhận thức?" Tà Tinh lại hỏi.

"Hắn là Nhân tộc bất thế kỳ tài, gọi Diệp Trần, luận thiên phú tài tình, ngươi không sánh bằng hắn, hắn hiện tại tuổi không cao hơn 800 tuổi, lần trước Ma tộc liên minh cùng Nhân tộc liên minh đại chiến, bởi vì hắn, Ma tộc liên minh thua một bậc."

"A, xem ra ngươi là vì hắn mới đi đến Hoang Thần Đại Lục."

Tà Tinh ý vị thâm trường nhìn thoáng qua đệ nhất Ma Tôn.

"Hắn miễn cưỡng có thể là kình địch của ta, tạm lánh mũi nhọn là lựa chọn tốt nhất, ngươi sẽ không cho là, Đại Ma Vương huyết thống vừa lên đến tựu là mạnh nhất a!"

Đệ nhất Ma Tôn cũng không thèm để ý đối phương phỏng đoán, hắn cần không phải quá trình, mà là kết quả.

"Bất kể như thế nào, người có thể làm cho Đại Ma Vương huyết thống tạm lánh mũi nhọn không nhiều lắm, cũng thế, ta đã giúp ngươi thăm dò hắn, xem hắn tìm hiểu chữ Võ, lại có cái gì tiến triển!"

Tà Tinh đứng người lên.

Đệ nhất Ma Tôn nâng chung trà lên, uống một ngụm trà, "Vậy thì làm phiền ngươi."

Hắn cũng muốn biết, Diệp Trần tiến bộ như thế nào, đối với mình, tự nhiên muốn biết mình biết người.

...

Lực Lượng Áo Nghĩa đại thành, cùng Bá Kiếm thức dung hợp được hoàn toàn chính xác dễ dàng không ít, nếu như nói trước khi Bá Kiếm thức là viên mãn Vô Thượng kiếm chiêu, hiện tại Bá Kiếm thức đã miễn cưỡng có siêu Vô Thượng kiếm chiêu uy năng, có thể được cho chuẩn siêu Vô Thượng kiếm chiêu.

"Siêu Vô Thượng võ học là dung hợp kỹ xảo và lực lượng hoàn mỹ, chỉ có kỹ xảo mà không có lực lượng là không được, chỉ có lực lượng không có kỹ xảo cũng không được, hiện tại Bá Kiếm thức mới thật sự là Bá Kiếm thức."

Trên thảo nguyên, một đạo mấy chục thước sâu vết kiếm tràn ngập đi ra ngoài, một mực kéo đến hơn mười dặm bên ngoài, vết kiếm khởi điểm, Diệp Trần ngật đứng ở bên trong đó.Truyện được đăng tại TruyệnCv(.)com

Thời gian ngày từng ngày đi qua, Diệp Trần bắt đầu dung hợp thức thứ hai, một thức này là Thời Không Kiếm Pháp thức thứ nhất Thác Loạn thức.

Về phần Huyễn Kiếm thức, Thủ Kiếm thức cùng với Táng Kiếm thức độ khó dung hợp quá cao, ý định Diệp Trần là theo thấp đến cao, từng bước một, Thủ Kiếm thức cuối cùng, một thức này luận huyền ảo thuộc thứ nhất, dung hợp độ khó ngược lại vượt qua Táng Kiếm thức đáng sợ nhất.

Thác Loạn thức dung hợp một nửa, khách không mời mà đến đã đến rồi.

Tà Tinh muốn khiêu chiến hắn.

"Diệp Trần, không cần vội vã ứng chiến như vậy, hắn là Truyền Kỳ Chí Tôn, đối với ngươi không công bình." Lam Nguyệt nói ra.

Diệp Trần mỉm cười nói: "Không có sao, vừa vặn ta cũng muốn biết, chính mình đã đến một bước kia, tựu tính toán đối phương là Truyền Kỳ Chí Tôn, cũng không nhất định thắng được ta."

Từ lần trước thành tích xông tháp đến xem, luận võ học tiến độ, chính mình số một số hai, cũng tựu Đại Ma Vương huyết thống có thể cùng hắn sánh vai, huống chi, chính mình dẫn đầu tìm hiểu chữ Võ, không có lý do không dám ứng chiến.

Diệp Trần cùng Tà Tinh chiến đấu, tại Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc đưa tới oanh động, tất cả mọi người muốn nhìn một chút, cách hơn mười năm, hai người này ai mạnh ai yếu.

"Đầu lĩnh, lần này không ổn a!"

Bất Lạc Chi Ưng bộ lạc, một gã trưởng lão đánh giá Tà Tinh, khẽ lắc đầu, đối phương đã trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn, trên cơ sở so Diệp Trần hùng hậu không biết gấp bao nhiêu lần.

Ưng Liệt Hùng nói: "Không có đánh qua như thế nào lại biết rõ, ta muốn hắn đã dám ứng chiến, khẳng định có nắm chắc."

"Chỉ sợ huyền!"

Bất Lạc Chi Ưng chúng trưởng lão đều không quá coi trọng Diệp Trần, đồng dạng là thiên tài, cảnh giới chênh lệch một cái đại cấp độ, có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Gặp Diệp Trần Võ Đạo Nguyên Thần cũng không đột phá, Tà Tinh có hơi thất vọng, cũng may hắn đã biết rõ, Diệp Trần kiếm pháp đạt đến viên mãn cấp bậc, bằng không hắn thật đúng là đề không nổi hứng thú.

"Diệp Trần, chớ có trách ta không để cho ngươi thời gian, ta chỉ muốn cho ngươi biết, Đại Ma Vương huyết thống đáng sợ." Chậm rãi thở ra một hơi, Tà Tinh nói ra.

Đồng dạng thời gian, Đại Ma Vương huyết thống tốc độ tiến bộ so tất cả mọi người nhanh hơn, có đôi khi không công bình cũng là một loại công bình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1608

" có công bình hay không , với ta mà nói , không có ý nghĩa gì "

Cái thế giới này vốn chính là không công bình , cưỡng cầu công bình , chẳng qua là một loại nhu nhược, cường giả chân chính , chưa bao giờ quan tâm có công bình hay không , bọn họ chỉ để ý kết quả

"Được, xem ra ngươi đã trưởng thành rồi "

Tà Tinh có chút kinh ngạc , mình là Truyền Kỳ Chí Tôn , đối phương còn dám nói thế, tựa hồ lo lắng không nhỏ a.

địa điểm Hai người chiến đấu ở ngoài bất lạc chi ưng bộ lạc ba nghìn dặm , chỗ đó gồ ghề , trong vòng ngàn dặm , không có một miếng đất tốt, đúng là địa phương lúc trước năm đại bộ lạc đầu lĩnh cùng thực kim thú chiến đấu , bởi vì nơi này là Hoang Thần Đại lục , muốn bổ khuyết không dễ dàng như vậy , Ưng Liệt Hùng dứt khoát đem bộ lạc di chuyển đến bên ngoài ba ngàn dặm

Trên bầu trời , Tà Tinh cùng Diệp Trần lăng không hư lập , giữa lẫn nhau cách cách xa mấy dặm

Khi bọn hắn bốn phía bên ngoài mấy trăm dặm , vây quanh số lớn đang xem cuộc chiến

Tà Tinh quanh thân trán phóng lập lòe ngân quang , đây là tinh khí thần , thì ra là Võ Đạo Nguyên Thần phát ra ánh sáng, ngân quang cùng tà lực dung hợp , biến thành tà khí mười phần hào quang màu xám , vèo , màu xám lưu quang lóe lên , Tà Tinh ngay lập tức đi tới Diệp Trần, một quyền đánh nhanh xuống dưới

Tà Cực Thần Quyền thức thứ nhất , tà quyền thập thiểm!

Tà quyền thập thiểm quỹ tích phiêu hốt lập loè, Truyền Kỳ Chí Tôn tầm thường có thể ngăn cản sáu bảy thiểm đã rất giỏi rồi

Đương đương đương

Liên tục mười tiếng giòn vang truyền ra , Tà Tinh tà quyền thập thiểm bị Diệp Trần ngăn trở , dùng đúng là tinh diệu nhất thủ kiếm thức

"Tà Tinh , nếu như ngươi cho rằng không dung toàn lực có thể chiến thắng ta , vậy thì sai mười phần rồi" viên mãn thủ kiếm thức căn bản không có bất luận góc chết nào , cũng không có bất kỳ khu vực bó yếu, mặc kệ địch nhân tiến công mạnh bao nhiêu , trừ phi vượt qua thủ kiếm thức chịu đựng cực hạn, bằng không thì tuyệt không có khả năng đột phá phòng thủ

"Lời nói không chỉ nói quá tự mãn , lại tiếp ta một chiêu thiên ngoại tà quyền !"

Thời không có chút vặn vẹo , thân ảnh Tà Tinh biến mất , chỉ có này từng đạo quyền kình vặn vẹo từ trên cao hạ xuống , phảng phất quyền đến từ thiên ngoại

Chém thẳng !

Chẻ dọc !

Chặt nghiêng !

Chọn chém!

Diệp Trần thủ kiếm thức công thủ gồm nhiều mặt , bất luận cái góc độ gì đều có thể phòng thủ , bổ ra một đạo lại một đạo quyền kình , đến cuối cùng , những quyền kình này loạn thành một bầy , tự sụp đổ , nguyên lai Diệp Trần tá lực đả lực , đem một vài quyền kình đẩy ra , đâm vào quyền kình khác, phảng phất bài đômino đồng dạng , sinh ra phản ứng dây chuyền

"Tốt huyền ảo phòng thủ kiếm chiêu !"

Trong lòng chúng Trưởng lão Bất lạc chi ưng bộ lạc thầm khen , tương tự là viên mãn vô thượng võ học , như trước cao có thấp có , mấu chốt ở chỗ cá nhân đích sức sáng tạo , rất rõ ràng , Diệp Trần thủ kiếm thức đã đến cảnh giới thập phần cao

Trên bầu trời , Tà Tinh nhướng mày , hắn có chút đánh giá thấp viên mãn vô thượng kiếm pháp đích uy năng , càng đánh giá thấp Diệp Trần phòng ngự kiếm chiêu , tuy nhiên hắn đã trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn , thế nhưng mà tại trên võ học , như trước vẫn là cảnh giới đại thành , đây là mười năm có đột phá , mười mấy năm trước , hắn chỉ vẹn vẹn có một chiêu quyền pháp như vậy là đại thành quyền pháp vô thượng

"Xem ra không chăm chú thì không được rồi"

Tà Tinh lần này tới , không chỉ là vì triệt để đả bại Diệp Trần , đương nhiên , đây là chủ yếu nhất, tiếp theo , hắn muốn phải hiểu rõ thiên tài tuyệt thế Diệp Trần, đến tột cùng có chỗ đặc thù gì , dựa vào cái gì đệ nhất Ma Tôn nói hắn không bằng đối phương , đổi thành bất luận cái gì mới nghe được câu này , đều có chút không phục

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1609

OÀ..ÀNH!

hư không có chút chấn động , Tà Tinh phảng phất một cái mặt trời màu xám tro , bộc phát ra lực lượng thuộc về Truyền Kỳ Chí Tôn

Như cũ là tà quyền thập thiểm , lần này tà quyền thập thiểm so với trước kia nhanh đâu chỉ gấp 10 lần , quả thực như là tia chớp , cũng là quyền đệ nhất Ma Tôn nhanh hơn hắn , ngoại trừ nhanh, lực phá hoại tà quyền thập thiểm cũng tăng lên gấp 10 lần trở lên, đệ nhất thiểm quyền kình bị Diệp Trần tháo bỏ xuống , xuất tại khanh khanh oa oa trên mặt đất , lập tức , thổ địa chấn động , tro bụi tràn ngập , xuất hiện một cái đen kịt lổ lớn

Thứ hai thiểm!

Đệ tam thiểm!

Đệ cửu thiểm!

Mỗi một thiểm trong lúc đó kỳ thật không có bất kỳ khoảng cách , chỉ là thời gian tốc độ chảy hơi có bất đồng , Tà Cực Thần Quyền ẩn chứa là thời không áo nghĩa

Đã đến đệ cửu thiểm, Diệp Trần cảm thấy đã cố hết sức , cái này lóe lên lợi dụng thời gian gia tốc , không gian chấn động , chế tạo ra ttừ một cổ thời không sóng chấn động ra , thời không sóng chấn động ra bao vây lấy quyền kình , khiến cho Diệp Trần rất khó tá lực đả lực , cuối cùng chỉ có thể bằng vào bản thân đối với thấu hiểu thời không áo nghĩa, một kiếm tan rã thời không sóng chấn động ra , cường hành bổ ra quyền kình

Thứ mười thiểm!

Cái này lóe lên thế tới cực nhanh , mà Diệp Trần thủ kiếm thức , đã cùng đối phương đệ cửu thiểm triệt tiêu lẫn nhau , trong thời gian ngắn , rất khó Đông Sơn tái khởi , huống chi , thủ kiếm thức cũng không nhất định có thể ngăn cản thứ mười thiểm

"Cái này liền là cực hạn của ngươi đi!"

Tà Tinh lạnh lùng nhìn chăm chú lên Diệp Trần

"Thác loạn !"

Đối mặt cái gọi là 'Tuyệt cảnh" Diệp Trần mặt không đổi sắc , trong lúc đó , một cổ làm cho người ta linh hồn hỗn loạn , cảm giác thất linh bát lạc kiếm thế tóe phát ra , thân ảnh Diệp Trần phảng phất thoáng cái biến thành trăm ngàn khối , tránh được tà quyền thập thiểm thứ mười thiểm, đợi thứ mười thiểm nhạt nhòa , thân ảnh Diệp Trần lần nữa liều hiểu ra , biến thành một cái chỉnh thể

"Làm sao có thể?"

Tà Tinh đồng tử phóng đại , phảng phất thấy được chuyện bất khả tư nghị gì

"Thời không áo nghĩa không hổ là gian nan nhất tối nghĩa , cũng là nhất kỳ quái góc bù:bổ sung áo nghĩa "

Khóe miệng Ưng Liệt Hùng lộ ra mỉm cười

Không gian áo nghĩa còn dễ nói , thời gian áo nghĩa muốn xem tư chất đấy, tư chất không đủ, dù là cho hắn hết thảy tài nguyên , hắn cũng đừng nghĩ đem thời gian áo nghĩa tìm hiểu đến rất cao cảnh giới

"Đến phiên ta tiến công "

Lợi dụng thủ kiếm thức , Diệp Trần không sai biệt lắm đã biết cực hạn lực lượng của Tà Tinh, tổng thể mà nói , mình có được viên mãn vô thượng

kiếm pháp, so tấn thăng Truyền Kỳ Chí Tôn đúng là yếu đi một ít , đương nhiên , đây điều kiện tiên quyết là bài trừ bá kiếm thức cùng thác loạn thức, dù sao bá kiếm thức cùng thác loạn thức đã không phải là viên mãn vô thượng kiếm chiêu

Thiên kiếm hoành cử động , Diệp Trần bỗng nhiên vung lên

một màn Kỳ diệu phát sinh , cánh tay Diệp Trần hợp với Thiên kiếm , phảng phất bị thời không phân cách thành vô số khối , vô số đạo kiếm quang hướng phía Tà Tinh bắn ra mà đi , trên đường lần nữa phân cách , cũng đan xen vào nhau , giống như một vùng thời không gian cắm vào trong một vùng thời không gian khác , giao thoa phức tạp , toàn bộ thế giới đã thành một cái vạn hoa đồng, hơn nữa là cái loại nầy lập thể giao thoa vạn hoa đồng

Thác loạn thức !

"Không tốt !"

Tà Tinh thân hình chớp liên tục , Tà Cực Thần Quyền đẩy lên tới cảnh giới cao nhất , bằng vào đối nghiên cứu với thời không áo nghĩa, ngăn trở một đạo lại một đạo giao sai kiếm quang , mặc dù như thế , thời không áo nghĩa của hắn cuối cùng không có thâm hậu như Diệp Trần, một ít không có khả năng tồn tại lỗ thủng bị đào móc , sau đó phóng đại , ngay sau đó , trên người toát ra nhất phiến phiến Hỏa tinh , đó là kiếm quang cùng thánh khí áo giáp ma sát ra Hỏa tinh

May mắn thánh khí áo giáp của hắn là hai sao thánh khí , bằng không kiếm mang này đủ để làm bị thương hắn

Phốc !

Một ngụm máu tươi phun ra , Tà Tinh không thể tin nhìn về phía Diệp Trần , cảnh giới cao hơn hắn, lại có thể vượt cấp chiến thắng hắn

"Hắn chỉ là lần đầu tiên tìm hiểu chữ Vũ, mà ta đã có ba lượt tìm hiểu chữ Vũ, một lần liền vượt qua ta ba lượt?"

Trong lúc nhất thời , Tà Tinh có chút bi ai , mình tựa hồ nhất định đã thành phụ gia của đệ nhất Ma Tôn cùng đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1610

Khoảng cách cùng Tà Tinh chiến đấu qua đi một năm , Diệp Trần cuối cùng đem lực lượng áo nghĩa dung nhập vào trong thác loạn thức .

Lúc trước cùng Tà Tinh một trận chiến , thác loạn thức mới sáp nhập vào một nửa lực lượng áo nghĩa .

Sau đó , Diệp Trần nếm thử Huyễn Kiếm Thức cùng lực lượng áo nghĩa dung hợp .

Huyễn Kiếm Thức kiếm chiêu có chút khác nhau , một thức này , đối với tâm lực yêu cầu tương đối cao , tâm lực mạnh, tốc dộ Huyễn Kiếm Thức mới có thể siêu việt Thiên đạo , rồi sau đó lại sáp nhập vào huyễn tự tinh túy , một kiếm phát ra , khiến cho địch nhân sinh ra ảo giác , cho nên cùng lực lượng áo nghĩa dung hợp , Diệp Trần xem chừng không quá thông thuận , dù sao ảo giác cùng lực lượng , có chút không giống nhau.

Quả nhiên , suốt hai năm trôi qua , Diệp Trần Huyễn Kiếm Thức cùng lực lượng áo nghĩa mới dung hợp khoảng một phần ba liền ngưng lại , càng đến hậu kỳ , dung hợp cả hai lực cản càng lớn , phảng phất có một bàn tay vô hình cản trở dung hợp .

"Hay là trước dung hợp Táng Kiếm thức đi!" .

Tiếp tục giữ vững được ba tháng , Diệp Trần bất đắc dĩ buông tha .

Quá trình Dung hợp Táng Kiếm thức thông thuận rất nhiều , hai năm trước , tốc độ dung hợp so Huyễn Kiếm Thức còn chậm hơn, ít nhất chưa bao giờ đình chỉ tiến độ.

Tốn thời gian bảy năm , Táng Kiếm thức dung hợp lực lượng áo nghĩa

thành công .

Bình thường , Diệp Trần ngoại trừ dung hợp kiếm pháp, cũng thường mang theo Liệt Thiên đi ra ngoài săn , bây giờ Liệt Thiên đã là đỉnh phong siêu cấp hung thú .

Diệp Trần phát hiện , hung thú muốn tiến giai , nuốt cùng cấp hung thú khác là vô dụng , hoặc như nói tác dụng thật rất nhỏ , phải nuốt hung thú so thực lực của chính mình mạnh hơn, Liệt Thiên có thể trở thành là đỉnh phong siêu cấp hung thú , tổng cộng nuốt chửng Cửu Đầu đỉnh phong siêu cấp hung thú , vóc dáng theo 2m năm phần mười dài tới ba mét , hình thể càng ngày càng khổng lồ .

Mục tiêu của Diệp Trần là cho Liệt Thiên trở thành truyền kỳ hung thú , như vậy mới có thể giúp mình , cùng mình chiến đấu , nếu không sẽ cùng thực mộng giống như lang , dần dần không sử dụng đến.

Có thể nói , con đường trưởng thành hung thú là giết chóc chi lộ , khó trách xưng là hung thú , thập phần chuẩn xác.

Đương nhiên , từng hung thú đều có cực hạn trưởng thành của mình, may mà , Liệt Thiên cực hạn phát triển còn chưa tới .

nơi ở Bất lạc chi ưng bộ lạc là ở thảo nguyên , hung thú hoành hành , trên bầu trời, trong nước, trong đất, cái gì hung thú đều có , bất quá muốn tìm truyền kỳ hung thú liền có chút khó khăn , dù sao tại Hoang Thần Đại lục , truyền kỳ hung thú đã thuộc về hung thú cường giả , bình thường khó gặp.

Rống !

lỗ tai Liệt Thiên giật giật , bỗng nhiên cúi đầu dùng đầu cọ bả vai Diệp Trần .

Diệp Trần nhìn về phía Liệt Thiên , "Ngươi nói , cách xa có một con truyền kỳ hung thú?"

Tại Hoang Thần Đại lục , hung thú khứu giác cùng thính giác hết sức lợi hại , so Chí Tôn mạnh hơn nhiều , ví dụ như Liệt Thiên , nó có thể dựa vào khứu giác , ngửi được mấy ngàn dặm ngoại vị , đương nhiên , cái mùi này phải ngửi qua , thính giác lợi hại hơn , bọn họ có thể nghe được bên ngoài mấy vạn dặm hung thú rống lên một tiếng.

Liệt Thiên dùng sức gật gật đầu

"Đi , dẫn đường "

Một đầu truyền kỳ hung thú so mười đầu chuẩn truyền kỳ hung thú, nuốt chửng đối phương , Liệt Thiên xác định có thể trở thành chuẩn truyền kỳ hung thú , hung thú phát triển cùng tiến hóa có chút giống nhau , nuốt tinh hoa trên người đối phương, đền bù thiếu sót của mình .

Truy lùng bảy ngày bảy đêm , Diệp Trần cùng Liệt Thiên rốt cục đuổi kịp truyền kỳ hung thú .

Đầu truyền kỳ hung thú hình dạng như tê giác , vai cao tới sáu, bảy mét , dài đến hơn mười mét , tại trên người của nó , hiện đầy màu vàng vằn , vĩ Barbie thân thể đều dài hơn , cuốn tại trên lưng , đoán chừng cũng có số 10m .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1611

Diệp Trần xem qua Hoang Thần Đại lục hung thú đồ lục , biết rõ cái tê giác hình dạng hung thú gọi là trăng rằm thú , chỉ là một đầu sơ đẳng truyền kỳ hung thú , so thực kim thú đỉnh phong truyền kỳ hung thú yếu nhược nhiều lắm , cũng may mắn đối phương là sơ đẳng truyền kỳ hung thú , nếu như là trung đẳng truyền kỳ hung thú , Diệp Trần liền muốn hảo hảo nghĩ lại rồi .

NGAO !

Trăng rằm thú tiếng kêu rất âm trầm , khí phách và ngoại hình tuyệt không xứng đôi , cho người ta một loại cảm giác rợn cả tóc gáy , Liệt Thiên bộ lông toàn thân đều nổ tung

Đạp đạp đạp đạp

Bốn vó mở ra , trăng rằm thú hóa thành một đạo bụi mù , trùng kích hướng Diệp Trần cùng Liệt Thiên , sừng nhọn trên trán đang phát sáng Truyện được copy tại TruyenCv(.)com

"Tản ra !"

Diệp Trần kêu một tiếng , tránh đi trăng rằm thú trùng kích , Liệt Thiên có chút chật vật , trăng rằm thú tựa hồ đối với cấp bậc thấp so với mình có can đảm khiêu khích mình thập phần không vui, cái đuôi dài mấy chục thước, quất vào trên người Liệt Thiên , đem Liệt Thiên bay thẳng ra ngoài , trên người nhiều ra một cái vết máu thật sâu , thiếu chút nữa bắt nó một phân thành hai , may mắn trăng rằm thú đại bộ phận chú ý đều đang trên người Diệp Trần , vĩ ba chỉ là thuận tiện chiếu cố thoáng một phát Liệt Thiên , nếu không Liệt Thiên chắc chắn phải chết .

Vừa lên đến liền đã ăn một cái thiệt thòi , Diệp Trần có chút căm tức .

Vừa rồi hắn vốn không có ý định né tránh, nhưng sừng nhọn trên trán trăng rằm thú, mang đến cho hắn một tia uy hiếp , hung thú đồ lục thượng giới thiệu , trăng rằm thú sừng nhọn một kích , đại khái có trung đẳng truyền kỳ hung thú uy lực , tuyệt đối không thể bị đánh trúng Truyện được đăng tại TruyenCv[.]com

"Liệt Thiên , ngươi tránh xa một chút "

Không dám khinh thường , Diệp Trần lại để cho Liệt Thiên rời xa chiến trường

Ô ô ô

Liệt Thiên bị đánh không còn cách nào khác , rất nhanh chạy đi , bước chân có chút lảo đảo .

Chọn lựa ra Thiên kiếm , Diệp Trần khí cơ chăm chú khóa chặt lại trăng rằm thú , trăng rằm thú mặc dù là sơ đẳng truyền kỳ hung thú , nhưng tuyệt không có thể coi thường , đầu tiên , da của đối phương phòng ngự thập phần cao , hầu như không thua trung đẳng truyền kỳ hung thú , tiếp theo , sừng nhọn công kích thập phần cường đại , không cần trực tiếp tiếp xúc địch nhân , chỉ cần bị sừng nhọn hào quang bắn trúng , đó là một tràng tai nạn .

Đạp đạp đạp đạp

Trăng rằm thú chưa bao giờ biết lui về phía sau là gì , bốn vó mở ra , điên cuồng phóng tới Diệp Trần , tốc độ càng lúc càng nhanh , cơ hồ biến thành một đám quang

"Thử trước một chút cực hạn công kích của ngươi mạnh bao nhiêu !"

Thiên kiếm giơ lên cao , Diệp Trần một cái bá kiếm thức thi triển ra

Ầm ầm !

Hào quang bộc phát , sóng xung kích trong suốt khuếch tán ra, đại địa lập tức chìm xuống, trong tâm sóng xung kích, trăng rằm thú mất đi cân đối, thân thể khổng lồ lộn một vòng đi ra ngoài , đương nhiên , Diệp Trần cũng không chịu nổi , bàn chân xoa bóp chạm đất mặt trượt ra , bùn đất xoay tròn

"Lực lượng rất mạnh !"

Diệp Trần bàn tay có chút run lên , cùng trăng rằm thú đối bính một kích mạnh nhất , hoàn toàn có chút cố hết sức.

Vèo !

Bằng vào chưởng khống lực kinh người, Diệp Trần cường hành thay đổi thế lui, thân hình lóe lên , xuất hiện ở bên cạnh trăng rằm thú .

"Vẫn lạc đi!"

Tro tàn bay lả tả , Diệp Trần một kiếm đâm trúng bụng trăng rằm thú, trăng rằm thú cái gì cũng tốt , chỉ là có chút linh hoạt chưa đủ , đây là khuyết điểm lớn nhất , cũng là khuyết điểm trí mạng , đương nhiên , gặp được Diệp Trần Táng Kiếm thức , linh hoạt không linh hoạt kỳ thật không khác nhau nhiều , trừ phi trong huyết mạch đối phương , ẩn chứa thời không áo nghĩa .

Phốc phốc !

Kiếm khí kích bắn , thân thể trăng rằm thú bị kiếm khí xuyên qua , ngay sau đó , đối với vị trí bị xuyên qua, thân thể trăng rằm thú bắt đầu vặn vẹo sụp đổ , hóa thành một khối khối huyết nhục rơi lả tả .

Sáp nhập vào lực lượng áo nghĩa Táng Kiếm thức , uy năng mạnh lớn đến đáng sợ , là ngũ đại kiếm chiêu chi quân

Thiên kiếm vào vỏ , Diệp Trần nhẹ bỗng rơi trên mặt đất , bắt đầu chào hỏi Liệt Thiên, hung thú chết đi một sát na này , huyết nhục tinh hoa xói mòn vô cùng nghiêm trọng , phải mau chóng nuốt , nếu không sẽ mất đi tác dụng, dù sao hung thú cùng người không giống nhau , người chỉ cần dựa vào huyết

nhục đối phương nhét đầy cái bao tử , không đến mức thân thể suy yếu , thực lực giảm xuống , hung thú cần dựa vào huyết nhục tinh hoa tăng thực lực lên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1612

Hống!

Liệt Thiên nhanh chóng chạy tới, trong miệng ngậm một khối huyết nhục, cắn mấy cái, Liệt Thiên hất đầu ném xuống, bên trong huyết nhục tinh hoa đã bị nó hấp thu.

Tuỷ não, cốt tủy, nội tạng, bắp thịt, trên người Vọng Nguyệt thú mỗi cái vị trí đều ẩn chứa tinh hoa truyền kỳ hung thú, đặc biệt là sừng và đuôi, hai cái này ẩn chứa tinh hoa mạnh mẽ nhất, dù sao Vọng Nguyệt thú chính là dựa vào hai thứ này chiến đấu, Liệt Thiên điên cuồng nuốt Vọng Nguyệt thú huyết nhục tinh hoa, Diệp Trần cũng lượm mấy khối huyết nhục nướng lên, chỉ chốc lát sau công phu, mùi thịt truyền ra, làm người thèm nhỏ dãi.

"Đã bắt đầu tiến hóa sao?"

Vừa ăn thịt nướng, Diệp Trần một bên nhìn Liệt Thiên tiến hóa. Truyện được copy tại TruyenCv.Com

Liệt Thiên tiến hóa hết sức nhanh chóng, thân thể đầu tiên là bành trướng đến cao sáu, bảy mét, sau đó bắt đầu co rút lại, đại khái co rút lại đến cao bốn mét, đình chỉ biến hóa, lúc này, bộ lông càng dài, con mắt càng sắc bén hơn, nanh vuốt cũng càng ngày càng lóe sáng, thân thể đứng bất động, liền làm cho người ta một loại không giận mà uy, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ nhào lại cắn.

Chuẩn truyền kỳ hung thú.

Giờ khắc này, Liệt Thiên chính thức trở thành chuẩn truyền kỳ hung thú, , đây còn không phải là cực hạn của nó, dựa vào ghi chép, Tinh Không Hùng Khuyển thuỷ tổ là Thánh thú, vậy chính là bán thần cấp hung thú, nắm giữ

Tinh Không Hùng Khuyển thuỷ tổ huyết mạch Tinh Không Hùng Khuyển chi Vương, làm sao cũng có thể đến truyền kỳ hung thú cấp bậc , còn là cao đẳng truyền kỳ hung thú, đỉnh phong truyền kỳ hung thú, muốn xem trong cơ thể Liệt Thiên thuỷ tổ huyết mạch có bao nhiêu, có hay không đủ tinh khiết.

Đương nhiên, tuy nói Liệt Thiên chỉ cần nuốt huyết nhục hung thú càng cường đại hơn, là có thể kế tục trưởng thành, nhưng tiền đề phải là có chủ nhân đủ mạnh , dựa theo quy luật đến xem, Liệt Thiên cần nuốt mười con sơ đẳng truyền kỳ hung thú, mới có thể trở thành sơ đẳng truyền kỳ hung thú, hoặc là nuốt một con trung đẳng truyền kỳ hung thú, cũng có thể đạt hiệu quả này, lấy Diệp Trần thực lực bây giờ, gặp phải trung đẳng truyền kỳ hung thú, cũng là tám lạng nửa cân, một ít lợi hại thậm chí càng so với Diệp Trần mạnh không ít, hơn nữa, có thể hay không trưởng thành cần xem tỷ lệ, phía trước tỷ lệ lớn, mặt sau không hẳn có to lớn như vậy.

Vũ trụ tinh không, vô cùng yên tĩnh.

Từ khi Hắc Phong Giản cùng Ma La tử ngục đông đảo chí tôn bị thả ra, vũ trụ tinh không bầu không khí có vẻ càng ngày càng căng thẳng lên, loại kiềm chế này, dường như hải dương nơi sâu xa mạch nước ngầm, mặt ngoài một điểm cũng nhìn không ra, mà một khi bạo phát, đều sẽ bao phủ toàn bộ thế gian, không có ai có thể may mắn thoát khỏi.

Cửu Chuyển Tinh.

Bây giờ Cửu Chuyển Tinh người chưởng khống dĩ nhiên thay đổi nhân, từ Chân Vũ Chí Tôn đã biến thành Nhân tộc bán thần Bạch Cực Kiếm Thánh.

"Diệp Trần vẫn không có tin tức sao?"

Bạch Cực Kiếm Thánh đối với Diệp Trần cảm thấy rất hứng thú.

"Không có!"

Chân Vũ Chí Tôn một mặt bất đắc dĩ, Diệp Trần đã ra ngoài đến mấy chục năm, vẫn không có tin tức, cũng không biết hắn đi nơi nào, tuy nói chí tôn ra ngoài lang thang mấy chục năm mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm đều rất bình thường, có thể Diệp Trần là Nhân tộc bất thế thiên tài, đi ra ngoài lâu, khó tránh khỏi sẽ làm người lo lắng an nguy của hắn.

"Không vội, liền để hắn lại phiêu bạt một đoạn tháng ngày."

Bạch Cực Kiếm Thánh cười cười.

"Ân?"

Đứng dậy, Bạch Cực Kiếm Thánh như là cảm ứng được cái gì, nghiêng đầu nhìn về phía hư không, hai mắt của hắn không nhìn khoảng cách thời không, rất nhanh nhìn thấy, tại Huyền Vũ tinh vực, một tên người trẻ tuổi tóc bạc chính đang độ chí tôn kiếp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1613

Độ chí tôn kiếp chính là Độc Cô Tuyệt, Diệp Trần biến mất năm thứ ba mươi, hắn rốt cục trở thành chí tôn.

"Hảo đồ nhi, ngươi rốt cục trở thành chí tôn rồi!"

Sư phụ Độc Cô Tuyệt, Lưỡng Nghi Đao Hoàng cảm ứng được Độc Cô Tuyệt đột phá, trên mặt không khỏi lộ ra mỉm cười, hắn một cái Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên hoàng giả có thể dạy ra một cái chí tôn, đủ để tên lưu sử sách, mặt mũi sáng sủa.

Năm thứ hai, lại một người tuổi còn trẻ đột phá làm chí tôn.

Bất quá người trẻ tuổi này không phải Nhân tộc liên minh, mà là Ma tộc Hắc Ám Thần Nữ Thần Hữu nữ hoàng, đã từng là đối thủ củaDiệp Trần.

Thần Hữu nữ hoàng, không, hẳn là Thần Hữu chí tôn, nàng có thể trở thành chí tôn rất không dễ dàng, chủ yếu là Diệp Trần mang đến cho nàng bóng ma quá lớn, nếu như không phải bóng manày, nàng rất sớm liền có thể trở thành chí tôn, mà không phải kéo dài tới hiện tại.

"Hắc Ám Thần Nữ, cái huyết thống này cũng không thấy nhiều, vừa vặn ta khuyết một cái bầu bạn."

Cự Ma Tôn là Truyền Kỳ Chí Tôn từ Hắc Phong Giản bên trong đi ra, bên trong mười mấy năm, trong cung điện hắn đã tụ tập các tộc mỹ nữ hoàng giả, có Ma tộc, có Tà Linh Tộc, có Dạ Xoa tộc, thậm chí cả Nhân tộc, Man tộc cùng với Linh tộc đều có, nhưng hắn vẫn rất muốn nữ chí tôn, Hắc Ám Ma Nữ Lục Dực Chí Tôn chính là mục tiêu hắn rất muốn , nhưng đáng tiếc Lục Dực Chí Tôn dù sao cũng là chí tôn, tuy rằng thực lực không bằng hắn, có thể có Thiên Ma Tôn bảo vệ nàng, vì thế, hắn vẫn cùng Thiên Ma Tôn đại

chiến một hồi, Thiên Ma Tôn có Thiên Ma Thánh Giáp cùng Thị Huyết Thương, làm sao hắn làđối thủ.

Lần này Thiên Ma Tôn tổng thể sẽ không ngăn trở đi.

Cách vô cùng thời không, Cự Ma Tôn đưa tay chụp vào Thần Hữu chí tôn.

Ầm!

Một đạo khát máu khương mang tránh qua, Cự Ma Tôn tay phải rụt trở về, lòng bàn tay trên có một đạo vết máu.

"Thiên Ma Tôn, ngươi muốn chết."

Cự Ma Tôn thẹn quá thành giận, đối phương lặp đi lặp lại nhiều lần cản trở hắn, thật sự coi chính mình là quả hồng nhũn, nếu không phải là mình thực lực chưa khôi phục, đã sớm đem hắn bắt.

"Cự Ma Tôn, ngươi muốn nữ chí tôn, có thể đi lùng bắt chủng tộc khác, bổn tộc ngươi hay nhất không nên đánh chủ ý, bằng không đừng trách ta không khách khí."

Thiên Ma Tôn âm thanh cách thời không truyền tới.

Cự Ma Tôn âm u nói: "Ngươi có thể giữ được nàng nhất thời, nhưng giữ không được một đời."

"Ta là giữ không được hắn một đời, nhưng có người có thể bảo vệ, nếu như ngươi không để ý tính mạng của mình, ngươi có thể thử xem." Thiên Ma Tôn ném ra một câu nói.

"Ồ, là ai, Già La Ma Thánh, lão nhân gia hắn đã chính thức bế quan, lần sau thức tỉnh còn không biết lúc nào, mà lại hắn sẽ không quản những chuyện nhỏ nhặt này." Website truyện convert TruyenCv[.]Com

"Tự nhiên không phải ma thánh đại nhân, nói cho ngươi biết cũng không

sao, Đại Ma Vương huyết thống đã sớm xuất thế, Hắc Ám Ma Nữ cùng Hắc Ám Thần Nữ cũng bầu bạn với hắn, cho nên ngươi hay nhất thu hồi ý nghĩ, miễn cho Đại Ma Vương huyết thống trở về, bắt ngươi khai đao."

"Đại Ma Vương huyết thống!"

Đại Ma Vương huyết thống năm chữ phảng phất là một cái ma chú, lập tức chấn động rồi Cự Ma Tôn, từ cổ chí kim, chỉ cần Đại Ma Vương huyết thống xuất thế, Hắc Ám Ma Nữ cùng Hắc Ám Thần Nữ giống nhau là phối ngẫu của hắn, ai cũng không dám đi cướp, những chủng tộc khác hay là đối với Đại Ma Vương huyết thống biết không phải rất tỉ mỉ, nhưng Ma tộc chúng chí tôn tuyệt đối biết gốc biết rễ.

"Hừ, ngươi không nên dọa ta, ta làm sao chưa nghe nói qua chuyện này."

"Chuyện như vậy, đương nhiên không phải trực tiếp nói cho ngươi biết, bất quá ta từ lâu nói cho ma thánh đại nhân."

"Hừ, xem như ngươi lợi hại, ta ngược lại muốn xem, Đại Ma Vương huyết thống trở về có bản lãnh gì, hi vọng không để cho ta thất vọng." Cự Ma Tôn đỉnh phong thời kì là cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn, đối với Đại Ma Vương huyết thống, hắn vẫn có chút không phục, toàn bộ vũ trụ tinh không, cũng là Già La Ma Thánh cùng Bạch Cực Kiếm Thánh có thể làm cho hắn triệt để chịu phục, không dám khiêu khích.

"Nữ chí tôn, nếu bổn tộc không thể động, vậy ta liền lùng bắt chủng tộc khác.

Cự Ma Tôn nổi lên tâm tư, hắn có nhiều thời gian, tổng hội thành công.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1614

Diệp Trần biến mất năm thứ ba mươi ba, Bạch Cực Kiếm Thánh chính thức bế quan , hắn cần phải cố gắng khôi phục lại thời đỉnh cao , và ngưng tụ thân thể của mình , bán thần mất đi thân thể , nhìn như không quá ảnh hưởng, nhưng đối với phát triển sau này có một chút hạn chế.

Diệp Trần biến mất năm thứ ba mươi lăm, Yến Khinh Huyên đột phá làm Chí Tôn.

Đến tận đây , ngắn ngủn trong vài năm , vũ trụ Tinh Không nhiều hơn ba vị Thiên Niên Chí Tôn , theo thứ tự là Độc Cô Tuyệt , Thần Hữu Chí Tôn , Yến Khinh Huyên , ba người này đều là trong vòng một ngàn năm đột phá trở thành Chí Tôn.

Trở thành Chí Tôn là một chuyện tốt , nhưng là Yến Khinh Huyên mang đến không ít phiền toái.

Vũ trụ tinh không trong cac1 Chí Tôn, hơn 90% đều là nam nhân , nữ rất ít, cái này cũng đưa đến nữ Chí Tôn thập phần nổi tiếng , dù sao ai cũng hi vọng bạn lữ của mình là nữ Chí Tôn , như vậy có thể cùng mình đến đầu bạc , sống đến sông cạn đá mòn, cho nên , bên ngoài , vụng trộm , có không ít Chí Tôn đều tới tìm Yến Khinh Huyên , hi vọng Yến Khinh Huyên có thể trở thành là bạn lữ của bọn hắn , trong đó kể cả một vị Truyền Kỳ Chí Tôn.

Đối với cái này , Yến Khinh Huyên từng cái cự tuyệt , nàng cho dù muốn tìm bầu bạn , cũng sẽ không tìm những người này , rất nhiều người tuổi so với nàng lớn hơn mấy trăm lần.

Theo một ít tin tức che giấu biết rõ , Yến Khinh Huyên là Diệp Trần hồng nhan tri kỷ , bạn tốt , bởi vậy , phần lớn Chí Tôn đều rất khắc chế , sẽ

không làm lớn chuyện, chỉ có Ma La tử ngục đi ra ngoài Truyền Kỳ Chí Tôn Thiên Câu Chí Tôn căn bản không thèm để ý Diệp Trần là ai , hắn đối với Yến Khinh Huyên rất vừa ý , bậc này thiên địa linh tú cùng kiêm nữ nhân , thiên hạ hiếm thấy , có thể tu luyện tới Chí Tôn, càng là hiếm thấy đến mức tận cùng , nếu như nói Lục Dực Chí Tôn cùng Thần Hữu Chí Tôn là huyết thống ưu tú , như vậy Yến Khinh Huyên thì là hội tụ ưu túnữ tính.

còn có một nguyên nhân Thiên Câu Chí Tôn đến bầu bạn Yến Khinh Huyên, hắn đến nay vô hậu.

Trên thực tế , rất nhiều Chí Tôn trước khi trở thành Chí Tôn, đều sẽ cố gắng lưu lại hậu đại , bởi vì một khi trở thành Chí Tôn , muốn có con, một nửa khác cũng phải là Chí Tôn , ví dụ như Diệp Trần muốn hài tử , như vậy Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành nhất định phải trở thành Chí Tôn , nếu không tựu không khả năng mang thai

Thiên Câu Chí Tôn không biết mình còn có thể sống bao nhiêu năm , cho nên trước khi chết , hắn cần bồi dưỡng được một Chí Tôn, mà Chí Tôn tự nhiên tốt nhất là con của hắn

Nhìn về phía trên 'Linh Tú khả nhân' Yến Khinh Huyên , tự nhiên đã thành bánh trái thơm ngontrong mắt lão gia hỏa.

Cũng may thời khắc mấu chốt , thực Vũ Chí Tôn ngăn trở Thiên Câu Chí Tôn , Diệp Trần bậc này thiên tài tuyệt thế đều là đi ra từ núi thây biển máu, bình thường rất ôn hòa , nhưng một khi làm hắn tức giận , liền phải bị lửa giận của hắn , nếu như đợi Diệp Trần trở về , biết rõ Thiên Câu Chí Tôn bắt buộc Yến Khinh Huyên trở thành bạn lữ của hắn , không hề nghi ngờ sẽ cùng Thiên Câu Chí Tôn cãi nhau mà trở mặt , có lẽ vừa mới bắt đầu Diệp Trần còn không phải đối thủ Thiên Câu Chí Tôn, ăn chút thiệt thòi , thế nhưng mà chỉ cần cho Diệp Trần thời gian , chắc chắn sẽ có thời điểm siêu việt Thiên Câu Chí Tôn

Bất kể là Diệp Trần có chịu thiệt , vẫn là Diệp Trần cường thế trấn áp Thiên Câu Chí Tôn , cũng không phải thực Vũ Chí Tôn muốn xem, nội bộ

của Liên Minh Nhân tộc, phải bảo trì hài hòa.

Bằng vào thánh khí áo giáp cùng Chân Vũ thần giản , thực Vũ Chí Tôn mấy lần đánh lui Thiên Câu Chí Tôn , cũng mấy lần cảnh cáo đối phương.

"Đáng giận , ta một cái Truyền Kỳ Chí Tôn , thân phận hạng gì tôn quý , lại dám cản trở ta "

Với tư cách Truyền Kỳ Chí Tôn , trong nội tâm Thiên Câu Chí Tôn thập phần cao ngạo , nhớ ngày đó , hắn cũng là thiên tài tuyệt thế , nếu không phải bị giam ở bên trong Ma La tử ngục, trở thành bán thần đều có khả năng.

"Ta trước bế quan khôi phục lực lượng , chờ ngày ta xuất quan, ai cũng không có thể ngăn trở ta "

Thiên Câu Chí Tôn quyết định bế quan , khôi phục lực lượng tư chất nguyên đã bắt được không sai biệt lắm , đủ để hắn bế quan sử dụng.

Diệp Trần biến mất thứ hai trăm năm , vô song hoàng a Cửu thành công đột phá , trở thành Chí Tôn , hắn cơ hồ là nện bước Thiên Niên Chí Tôn hạm đã trở thành Chí Tôn , cái này cũng đại biểu tiềm lực của hắn thập phần khủng bố , chỉ có điều hào quang một mực bị Diệp Trần che dấu , còn Độc Cô Tuyệt cùng Yến Khinh Huyên có thể ở trong ngàn năm trở thành Chí Tôn , kỳ thật ngoài dự liệu của rất nhiều người , bất quá rất nhiều thứ đều nói không chừng , muốn trở thành Chí Tôn , cũng phải nhìn tâm tính , không chỉ có chỉ xem thiên phú ngộ tính.

Đã trở thành Chí Tôn a Cửu , danh xưng là Thập Cường Chí Tôn , còn Vô Song Chí Tôn nhất định là không thể làm quá mức khoa trương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1615

Đến tận đây , Nhân tộc đã có ba gã người trẻ tuổi đã trở thành Chí Tôn , đều là Thiên Niên Chí Tôn , đương nhiên , ngoại trừ Nhân tộc , chủng tộc khác đều có người trẻ tuổi trở thành Chí Tôn

Ma tộc có hai vị , một vị là Thần Hữu Chí Tôn , còn có một vị trí niên kỷ khá lớn , đã có hơn hai ngàn tuổi.

Tà Linh tộc một vị

Dạ Xoa Tộc một vị

Man tộc hai vị

Cự Nhân tộc hai vị

Vốn , Ma tộc là không thể nào chỉ có hai vị, Tà Linh tộc cùng Dạ Xoa Tộc cũng giống như vậy , không có khả năng chỉ có một vị trí , nhưng đáng tiếc trong bọn họ thiên tài đứng đầu nhất, đều đã bị chết ở trường giác đấu tại Tu La giới, giết chết bọn họ là Diệp Trần , Diệp Trần đúng là giẫm lấy thi thể của bọn hắn , cuối cùng mới trở thành Chí Tôn.

Bỏ vị Ma tộc kia hơn hai ngàn tuổi tân tấn Chí Tôn , vũ trụ tinh không Thiên Niên Chí Tôn theo ban đầu, thoáng cái đạt đến mười một người , nếu như tăng thêm mất tích nhiều năm Tà Tinh Chí Tôn cùng Diệp Trần , chính là mười hai.

Nếu như Diệp Trần là mặt trời , như vậy bọn hắn liền là ngôi sao , hào quang thuộc về mình.

Bất quá có rất ít người biết , còn có một mặt trời cũng đang toả ra tia

sáng chói mắt , Diệp Trần là bạch mặt trời , đối phương tất nhiên là mặt trời màu đen

—— Đại Ma Vương huyết thống.

"Thoáng cái nhiều ra Thiên Niên Chí Tôn , đây là muốn cho vũ trụ Tinh Không loạn hơn sao?"

Một ít Chí Tôn vụng trộm đều đang trao đổi.

Thật sự là Thiên Niên Chí Tôn nhiều lắm , thường ngày thật lâu trong năm tháng , một thời đại có thể xuất hiện một cái đều coi là không tệ , lần này thoáng cái xuất hiện mười cái.

"Thiên Niên Chí Tôn là vương bài , chỉ sợ các đại chủng tộc tương lai , còn có thể sinh ra đời càng nhiều chí tôn trẻ tuổi nữa ".

"Ân , đây là tất nhiên , Thiên Niên Chí Tôn chỉ là nhóm đầu tiên mà thôi ".

"Chúng ta tiềm lực đã hết , liền xem Chí Tôn tuổi trẻ biểu diễn "

Hoang Thần Đại lục

Gần hai trăm năm ở bên trong, Diệp Trần đã sớm đem thủ kiếm thức sáp nhập vào lực lượng áo nghĩa , liền dung hợp Huyễn Kiếm Thức khó khăn nhất, cũng dung hợp lực lượng áo nghĩa thành công

Trong đó , xông Hoang Thần tháp lại tiến hành một lần

Lúc này đây như cũ là Diệp Trần xông tháp thành tích thứ nhất, thủ kiếm thức dung hợp lực lượng áo nghĩa quá cường đại , có lẽ đơn đả độc đấu , hắn chưa hẳn có thể chiến thắng Đại Ma Vương huyết thống đệ nhất Ma Tôn , nhưng lúc xông tháp, hắn không thể nghi ngờ là mạnh nhất , bằng vào thủ kiếm thức , hắn xông qua bảy trăm tám mươi tám tầng , mà đệ nhất Ma Tôn xông qua thứ bảy trăm tám mươi bảy tầng , như trước kém một tầng.

Về phần danh thứ ba , kém hai người một mảng lớn , không biết theo chừng nào thì bắt đầu , hắn đã bị hai người vượt xa.

Chỉ có điều ở bên trong năm người đứng đầu, chỉ có Diệp Trần không phải Truyền Kỳ Chí Tôn , liền khang Tuyết Lệ , Chiến Hùng đều trở thành rồi Truyền Kỳ Chí Tôn.

Không có thể trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn , liền có thực lực như thế , tuy làm cho người ta kinh hãi , thế nhưng mà sự hạn chế cũng rất lớn , sau khi trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn, có thể tiếp tục phát triển , mà không có trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn , trụ cột trên lực lượng kém nhiều lắm , cũng ít đi một phần tích lũy , trước mắt còn nhìn không ra cái gì , đợi một lúc sau , sẽ càng ngày càng rõ ràng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1616

"Chẳng lẽ Kiếm Ý không thể tăng lên , Võ Đạo Nguyên Thần không cách nào phát triển sao?"

Lần thứ hai tìm hiểu Vũ chữ , Diệp Trần đem tinh lực hoàn toàn tìm hiểu thêm ý chí, nhưng đáng tiếc chính là , hai đại Kiếm Ý mặc dù có tiến bộ , nhưng Bát Giai tựa hồ không có cực hạn, như thế nào cũng không nhìn thấy màng chắn Cửu Giai, ngược lại là quang minh Kiếm Ý dần dần đuổi tới , đạt đến Bát Giai hậu kỳ , chỉ so với Bất Hủ Kiếm Ý cùng Hủy Diệt Kiếm Ý chênh lệch hai cái tiểu cấp độ

"Tiếp theo nhìn lại , nếu như Kiếm Ý vẫn là không cách nào tăng lên , có thể không cần suy tính "

Diệp Trần không có khả năng đem cơ hội tìm hiểu Vũ chữ lần lượt lãng phí ở Kiếm Ý, từ khi ngũ thức kiếm chiêu dung hợp lực lượng áo nghĩa hơn một trăm năm, tiến bộ của hắn cực kỳ bé nhỏ , có nhiều thời gian như vậy , hắn hoàn toàn có thể sáng tạo, tạo ra kiếm pháp khác , ví dụ như Âm Dương Kiếm pháp , ví dụ như địa thủy hỏa phong kiếm pháp

Đừng cho rằng sáng tạo kiếm pháp mới không có gì công dụng , đã đến Truyền Kỳ Chí Tôn cảnh giới , muốn tiến một bước , trở thành bán thần , nhất định phải đối với võ học có một khắc sâu hiểu , nếu không Võ Đạo Nguyên Thần không có cách nào tăng lên , Võ Đạo Nguyên Thần sở dĩ phía trước có hai chữ Võ đạo, cũng là bởi vì Võ Đạo Nguyên Thần không chỉ là ngưng tụ tinh khí thần, cũng là một người Võ đạo căn bản.

Rất nhanh , đến lần thứ ba xông Hoang Thần tháp

Thứ bảy trăm tám mươi tám tầng , Diệp Trần cùng Hoang Linh quấn

quýt lấy nhau

Tầng này Hoang Linh , đao pháp bá đạo khôn cùng , càng xen lẫn âm nhu phương diện xảo diệu , bất quá kiếm pháp Diệp Trần cũng đã đến một trình độ đăng phong tạo cực , phải biết rằng hơn một trăm năm trước , ngũ thức kiếm chiêu cũng đã sáp nhập vào cảnh giới đại thành lực lượng áo nghĩa , hơn một trăm năm, tuy nhiên uy năng không có thể tăng lên bao nhiêu , nhưng bất kể là phát lực vẫn là phương diện kỹ xảo , đều đã đến một loại quen tay hay việc , đúng dịp có thể cảnh giới sinh biến

Không mang một tia khói lửa , Diệp Trần tháo bỏ xuống Hoang Linh một đao lại một đao dần dần hóa ưu thế là thắng thế , cuối cùng, một kiếm đứt cổ , chiến thắng đối phương

Thứ bảy trăm tám mươi ô tầng !

Thứ bảy trăm chín mươi tầng !

Thứ bảy trăm chín mươi mốt tầng !

Rốt cục , Diệp Trần đã đến cực hạn, dừng bước tại thứ bảy trăm chín mươi hai tầng

Thở ra một hơi , Diệp Trần đi ra Hoang Thần tháp

"Lá tiêm không nên nhục chí , lần sau cố gắng nữa "

Lam Nguyệt an ủi Diệp Trần

Diệp Trần cười cười "Không có việc gì , ở trong dự liệu của ta "

Đá thủy tinh trên tấm bia , đệ nhất không phải hắn , mà là Đại Ma Vương huyết thống đệ nhất Ma Tôn , hắn đã xông qua thứ bảy trăm chín mươi năm tầng , mà lại không có dấu hiệu chấm dứt

Đệ tam như cũ là Tà Tinh , thành tích là thứ bảy trăm bảy mươi tầng , thứ tư khang Tuyết Lệ , thứ bảy trăm năm mươi năm tầng thứ năm Chiến

Hùng.

Theo thành tích nhìn lại , đệ nhất Ma Tôn cùng Diệp Trần là một tầng thứ , Tà Tinh cấp độ một thân một mình, khang Tuyết Lệ cùng Chiến Hùng một tầng thứ , bất quá bây giờ xem đệ nhất hạ tôn đang phát lực , có một mình chiếm cứ một tầng thứ xu thế về phần Tà Tinh tạm thời còn không cách nào siêu việt Diệp Trần

"Đại Ma Vương huyết thống quá biến thái rồi!"

Đại Ma Vương huyết thống sớm đã bạo lộ , Chiến Hùng nói với khang Tuyết Lệ

Khang Tuyết Lệ gật gật đầu "Hắn mỗi thời mỗi khắc đều bảo trì phát triển cao tốc , thật không biết cực hạn của hắn ở đâu , trên đời này , sao sẽ có huyết thống đáng sợ như vậy?"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1617

Ngay từ đầu , mọi người đối với Đại Ma Vương huyết thống còn bán tín bán nghi , nhưng đã biết đệ nhất Ma Tôn mấy năm sau đó , nguyên một đám á khẩu không trả lời được , mấu chốt chính là , đệ nhất Ma Tôn không chỉ có huyết thống vô địch , liền ngộ tính đều thập phần khủng bố , quả thực không có chút khuyết điểm nào, có lẽ khuyết điểm duy nhất là quá hoàn mỹ rồi

Thứ bảy trăm chín mươi sáu tầng !

Thứ bảy trăm chín mươi bảy tầng !

Thứ tám trăm tầng !

Khi đệ nhất Ma Tôn xông đến tầng thứ tám trăm, năm đại bộ lạc đầu lĩnh hai mặt nhìn nhau , đã đến tầng thứ tám trăm, lại là một cái tầng thứ khác , mỗi qua 100 tầng , đều là một cái quan khẩu , Hoang Linh thoáng cái biến thái rất nhiều.

Cuối cùng , đệ nhất Ma Tôn dừng bước tại thứ tám trăm linh hai tầng

Đi ra Hoang Thần tháp , đệ nhất Ma Tôn không nhìn thẳng những người khác , nhìn về phía Diệp Trần nói: "Ta siêu việt hơn ngươi rồi "

"Chúc mừng !"

Diệp Trần không bi không hỉ

Đệ nhất Ma Tôn tự tiếu phi tiếu nói: "Bị ta siêu việt hơn, ngươi sẽ không có khả năng phản siêu, khi ngươi tiến bộ, ta cũng vậy tiến bộ , hơn nữa, biên độ ta tiến bộ càng lớn

"Không thử một chút lại làm sao biết "

"Được, ta mỏi mắt mong chờ , bất quá trong nội tâm mà nói , ta ngược lại không hy vọng ngươi nhanh như vậy bị ta hoàn toàn siêu việt , như vậy quá không thú vị" đệ nhất Ma Tôn cười to ly khai

Ưng Liệt Hùng thở dài một hơi , hai cái thiên tài cạnh tranh , để cho bọn họ đều kinh tâm động phách , thật sự quá khoa trương , tốt lần này , Lam Nguyệt rốt cục xông qua chín vị trí đầu , vì Bất lạc chi ưng bộ lạc tranh thủ một phần định mức thời gian, cộng thêm Diệp Trần, vẫn là hai phần , cùng dĩ vãng không có thay đổi gì.

"Quả nhiên , Kiếm Ý không thể đột phá đến Cửu Giai "

Trong sân , Diệp Trần rời khỏi không gian kỳ dị chữ trong chữVũ, mày nhăn lại , chợt lại lỏng xuống

Bát Giai cực hạn được xưng cực hạn , khoảng cách Cửu Giai tựa hồ không xa , có thể chỉ có chính thức nếm thử , mới biết được , Bát Giai cực hạn khoảng cách Cửu Giai , như cũ là một đoạn lộ trình xa xôi, cực hạn chỉ là một con đường , một cái cực hạn không có cuối con đường , nếu như không có cơ duyên đặc thù, hoặc như thiên đại đốn ngộ , chỉ sợ cả đời đều không đến con đường cuối cùng chính thức.

Duy nhất được cho an ủi là, quang minh Kiếm Ý cũng đến Bát Giai cực hạn , tam đại Bát Giai cực hạn kiếm hồn tụ ở bên trong Hồn Hải, trên người Diệp Trần sinh ra biến hóa không lớn không nhỏ, toàn bộ Hồn Hải giống như quả cầu ánh sáng , thông thấu óng ánh , muốn sinh ra một tia tạp niệm cũng khó khăn , bất kỳ ảnh hưởng gì đến kiếm đạo phát triển tạp niệm , đều không thể tồn tại.

Trừ lần đó ra , tam đại kiếm hồn cộng hưởng , tốc độ tiến bộ bạo tăng , con đường Bát Giai cực hạn này, không có cuối cùng , nhưng đi được xa, cũng là một loại thể hiện lực lượng, ví dụ như , một cái mới vừa tiến vào Bát Giai cực hạn , một cái tiến vào Bát Giai cực hạn đã rất lâu rồi , tự nhiên cái

thứ hai hỏa hầu càng sâu , Kiếm Ý càng cường đại hơn.

Trên thảo nguyên , kiếm phong gào thét , thỉnh thoảng có kiếm quang thoáng hiện , tại trên thảo nguyên lưu lại một đạo lại một đạo kiếm ngấn

Một bóng người theo kiếm phong trong xuyên ra , rơi trên mặt đất

Đúng là Diệp Trần

"Mười năm trôi qua , lực lượng của Kiếm Ý tăng lên gấp 10 lần , tương tự là Bát Giai cực hạn , cách biệt quá lớn rồi"

Nói thật , Diệp Trần cũng rất giật mình , chợt là bừng tỉnh đại ngộ.

Bát Giai cực hạn hẳn là một quá trình tích lũy, tích lũy không đủ , tự nhiên không cách nào đến Cửu Giai , tích lũy vậy là đủ rồi , có thể nước chảy thành sông tiến giai đến Cửu Giai.

Truyền thuyết , Cửu Giai đỉnh phong thuộc tính Kiếm Ý ẩn chứa một tia lực lượng của Kiếm Thần , cái này không phải là không có đạo lý , Bát Giai cực hạn khác nhau đều lớn như vậy , Cửu Giai tự nhiên kinh khủng không cách nào tưởng tượng , Cửu Giai đỉnh phong hoặc cực hạn , chỉ sợ thật sự củng có một tia lực lượng của Kiếm Thần , đương nhiên , đừng nói Cửu Giai đỉnh phong , Cửu Giai đều không có bao nhiêu người có thể đạt tới , ở bên trong Truyền Kỳ Chí Tôn, ý chí võ đạo có thể đột phá đến Cửu Giai, ít ỏi không có là mấy , có thể đột phá, đều là những Truyền Kỳ Chí Tôn đỉnh phong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1618

Thời gian mười năm , Kiếm Ý Diệp Trần tăng cường gấp 10 lần

Năm mươi năm trôi qua , Kiếm Ý Diệp Trần tổng cộng tăng cường 50 lần , đại khái một năm tăng cường gấp đôi , tam đại Bát Giai cực hạn kiếm hồn cộng hưởng mà bắt đầu..., tốc độ tăng lên so hai đại Bát Giai cực hạn kiếm hồn cộng hưởng nhanh mấy chục lần

Theo Kiếm Ý tăng cường , Diệp Trần phát hiện , bí mật Võ Đạo Nguyên Thần, có dấu hiệu tan rã, nhưng đáng tiếc tốc độ tan rã quá chậm rồi, cũng may Kiếm Ý mỗi ngày đều đang tăng lên , một ngày nào đó , sẽ tấn thăng đến Cửu Giai , có được sức mạnh không thể tưởng tượng được , chém giết Võ Đạo Nguyên Thần dễ như trở bàn tay

Bất Hủ Kiếm Ý tăng lên , khiến cho Diệp Trần bất hủ kiếm thể cường đại hơn thêm , đại khái cũng tăng cường 50 lần , tăng thêm cái này nhiều hơn hai trăm năm, hấp thu mười chuôi cấp một hoặc cấp hai tinh hoa Chí Tôn Bảo kiếm, khiến cho bất hủ kiếm thể đạt đến tầng thứ mười hai , có thể chống lại công kích sơ đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn mà không bị tổn hại

Đáng tiếc , Chí Tôn Bảo kiếm số lượng có hạn , Diệp Trần có cảm giác , bất hủ kiếm thể muốn đột phá đến tầng thứ mười ba , tối thiểu muốn hấp thu 100 chuôi một cấp hoặc cấp hai tinh hoa Chí Tôn Bảo kiếm, nói cho cùng , bất hủ kiếm thể tại phương diện nào đó vẫn là không bằng cửu chuyển Kim Thân , dù sao cửu chuyển Kim Thân tuy nhiên tốc độ tu luyện chậm một chút , nhưng không có nhiều yêu cầu hà khắc như vậy

"Liệt Thiên , đi , đi săn đi "

Hiện tại Diệp Trần đi nơi nào , đều mang theo Liệt Thiên , đối với võ giả

, hung thú tiến giai đơn giản , lại khó khăn , nói nó đơn giản là vì hung thú chỉ cần thôn phệ tánh mạng mạnh mẽ hơn chính mình liền có thể tiến giai , nói nó khó khăn là vì , không có ngoại lực tương trợ , nó lấy gì đấu thắng được tánh mạng mạnh mẽ hơn chính mình

Thú dử khác đều là làm từng bước phát triển , Liệt Thiên quả thực giống như là cưỡi tên lửa, thẳng tắp bay lên

Ở bên trong Nhiều hơn hai trăm năm, Liệt Thiên đã nuốt chửng sáu con sơ đẳng truyền kỳ hung thú , khoảng cách tiến giai không tính xa

Chở Diệp Trần đi, Liệt Thiên chạy vội ra ngoài , tốc độ nhanh như lưu tinh

"Liệt Thiên , tốc độ nhanh một chút !"

Ngày hôm đó , Diệp Trần phát hiện một đạo khói đen lưu lại trong không khí, trong khói đen còn có từng tia hỏa diễm thiêu đốt , nếu như Diệp Trần đoán không sai , khói đen hẳn là truyền kỳ hung thú khói đen thú lưu lại , khói đen thú ưa thích ngốc trong lòng đất trong nham thạch , chỉ có đói bụng, mới có thể chạy đến trên mặt đất

Dựa vào Liệt Thiên tập trung đối với khói đen khứu giác, rất nhanh , Diệp Trần cưỡi Liệt Thiên thấy được khói đen thú

Khói đen thú hình thể cao hơn Liệt Thiên lớn hơn vài vòng , toàn thân đen kịt , cùng than đen đồng dạng , nhưng mặt ngoài làn da, ẩn ẩn có vết rạn nham thạch nóng chảy, khói đen chính là từ trong vết rạn phát ra, hương vị thập phần dày đặc

Rống !

Khói đen cuồn cuộn , khói đen thú hướng phía Diệp Trần cùng Liệt Thiên gầm rú một tiếng , sau đó nhìn chòng chọc một người một thú , trong mắt lộ ra hung quang không mang bất cứ tia cảm tình nào

"Liệt Thiên , ở một bên nhìn xem "

Diệp Trần từ trên lưng Liệt Thiên nhảy xuống, rút...ra Thiên kiếm

Âm thanh Chói tai bạo không vang lên , khói đen bị kéo thành một đường thẳng , khói đen thú một cái đột tiến , khoảng cách Diệp Trần dĩ nhiên chưa đủ 10m , miệng há mở, bên trong tràn đầy nham thạch đỏ tươi nóng chảy

"Chôn cất !"

Không có bất kỳ lưu thủ , Diệp Trần trực tiếp thi triển ra cường đại nhất Táng Kiếm thức , một kiếm đâm xuyên qua thân thể khói đen thú, rồi sau đó lực kiếm vặn vẹo , phá hủy tất cả sinh cơ khói đen thú

Đối phó sơ đẳng truyền kỳ hung thú , trước mắt Diệp Trần chỉ cần một kiếm như vậy đủ rồi

Nhoáng một cái mấy năm trôi qua , khoảng cách Liệt Thiên tiến giai , chỉ cần một lượng đầu sơ đẳng truyền kỳ hung thú , đương nhiên , vào giai cũng phải nhìn tỷ lệ , vận khí tốt thì không sai biệt con số nàylắm

Bất tri bất giác , một người một thú đi tới Hoang Thần Bí Cảnh phụ cận , bọn họ là truy tung một đầu truyền kỳ hung thú tới

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1619

Bốn phía yên tĩnh , phảng phất tất cả thanh âm đều bị hai tay vô hình chặt đứt , nếu không phải Hoang Thần Bí Cảnh phụ cận xác thực không có nguy hiểm gì , Diệp Trần tuyệt đối sẽ không tới mạo hiểm

"Liệt Thiên , có thể hay không ngửi được mùi đối phương?"

Diệp Trần cúi đầu hỏi Liệt Thiên

Liệt Thiên thần thái có chút bất an , không biết là bởi vì nơi này là Hoang Thần Bí Cảnh phụ cận , vẫn là bởi vì này lần truy tung mục tiêu là một đầu trung đẳng truyền kỳ hung thú

Đối phó sơ đẳng truyền kỳ hung thú , Diệp Trần chỉ cần một kiếm , đối phó trung đẳng truyền kỳ hung thú , Diệp Trần phải toàn lực ứng phó mới được

Tuy nói Kiếm Ý tăng cường năm mươi mấy lần , nhưng là nói thật , năm mươi mấy lần cũng không coi vào đâu , nếu như là chiến lực tăng cường năm mươi mấy lần , vậy còn tốt một chút , Kiếm Ý tăng cường năm mươi mấy lần , cũng liền lại để cho chiến lực của Diệp Trần gia tăng gấp chừng 10 lần, đương nhiên , chủ ý này là thời gian quá ngắn , nếu như cho Diệp Trần một ngàn năm , Kiếm Ý liền có thể tăng cường một nghìn lần , đổi đến về mặt chiến lực , chỉ biết dù sao chỉ gấp trăm lần

Trung đẳng truyền kỳ hung thú tương đối hiếm thấy , lần này không nắm lấy cơ hội , về sau muốn gặp được thì rất khó khăn , cho nên Diệp Trần chuẩn bị buông tay mà đánh, dù là không thể đánh chết đối phương , ít nhất cũng phải trên người đối phương gọt khối thịt, trung đẳng truyền kỳ hung thú một khối huyết nhục , đại khái cũng tương đương với một đầu sơ đẳng

truyền kỳ hung thú

Dựa vào Tinh Không gấu khuyển chi vương mới có siêu cường khứu giác , Liệt Thiên chở Diệp Trần , rất nhanh chạy trốn ra ngoài , nó ngửi được mùi rồi

Không mất một lúc , hai người thấy được một cái huyệt động , huyệt động đại khái chỉ rộng có vài mét, nhưng thập phần thâm thúy , bên trong đen như mực không có một tia ánh sáng

Tê tê tê tê ,

Như gió bão mưa rào Híz-khà zz Hí-zzz tiếng vang lên , một cái bóng đen chậm rãi đi tới , đây là một đầu hung thú trăn lớn màu xám đen, đầu trên có mấy chục cây sừng nhọn , đầu tròn trịa , như một cái viên cầu

Trung đẳng truyền kỳ hung thú, Thiết Tinh xà !

Uốn lượn co lại thân thể, Thiết Tinh đầu sọ rắn ngẩng lên thật cao , hai cây tinh hồng sắc lưỡi co duỗi bất định , nhanh như thiểm điện

Đại chiến hết sức căng thẳng

Mộ nhiên !

Diệp Trần cùng Liệt Thiên dưới lòng bàn chân thổ địa đột nhiên bạo liệt , một cái đuôi thật dài chui lên từ dưới đất, cuốn về phía hai người , nguyên lai Thiết Tinh xà sớm đã đem vĩ ba tiến vào trong đất , vì chính là đánh lén Diệp Trần cùng Liệt Thiên

"Tốt lão luyện !"

Diệp Trần một chút cũng không có phát giác được Thiết Tinh xà lúc nào đem vĩ ba tiến vào trong đất, vội vàng không kịp chuẩn bị, hắn cùng Liệt Thiên bị đối phương lấy đuôi quấn lấy , không cách nào nhúc nhích

Sau một khắc , Thiết Tinh xà đầu rắn tròn trịa chạy tới , đầu tiên cắn về

phía chính là Diệp Trần , đối phương là trung đẳng truyền kỳ hung thú , chỉ sợ nhẹ nhàng cắn , hàm răng có thể xuyên thủng Diệp Trần bất hủ kiếm thể , phối hợp thêm kịch độc kinh khủng, Diệp Trần chắc chắn phải chết

"Cút!"

Diệp Trần tuy nhiên không tránh thoát , nhưng hắn còn có U Minh thánh nhãn , một cổ ý chí xen lẫn linh hồn lực địa ngục phun bó mà ra , vọt tới Thiết Tinh đầu rắn

Thiết Tinh thân rắn thể cứng đờ , thân thể phảng phất tê dại , nhân cơ hội này , Diệp Trần cùng Liệt Thiên lập tức thoát ly khống chế

Híz-khà zz Hí-zzz !

Thiết Tinh xà rất nhanh tỉnh lại , giận dữ , lần nữa đánh về phía Diệp Trần

Đinh đinh đang đang !

Một người một xà đại chiến

Diệp Trần không biết là , hắn cùng Thiết Tinh xà chiến đấu , đã đã rơi vào trong mắt một khủng bố sinh vật, con sinh vật này sừng sững tại trên núi cao , thân thể giống nhau thần thần , một đôi mắt huyết hồng, nếu như Diệp Trần chứng kiến cái sinh vật này, nhất định sẽ nhận ra , lúc trước năm đại bộ lạc đầu lĩnh xé mở thời không , đem thực kim thú đưa vào Hoang Thần Bí Cảnh, đường hầm thời không gian trong tấm hình một đầu khác, vừa vặn có đầu kinh khủng hung thú này đem thực kim thú sợ tới mức toàn thân run rẩy

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1620

Thiết Tinh Xà thập phần cường đại, Táng Kiếm thức tuy rằng có thể gây tổn thương cho đối phương, nhưng chỉ có thể trên người đối phương xuyên ra một lỗ máu lớn bằng miệng chén, hơn nữa không khéo chính là, Thiết Tinh Xà đúng lúc là loại hung thú ẩn chứa huyết mạch Thời Không Áo Nghĩa, Táng Kiếm thức không cách nào mỗi lần đều có hiệu quả, năm lần ở giữa, có ít nhất bốn lần bị đối phương tránh né được.

Ánh kiếm nhằng nhịt khắp nơi, chỉ là một thoáng liền rơi vào trên Thiết Tinh Xà, luận uy năng, Thác Loạn Thức không bằng Phách Kiếm Thức, lại càng không bằng Táng Kiếm thức, nhưng không thể nghi ngờ là một chiêu công kích toàn diện nhất, đối mặt chiêu này, Thiết Tinh Xà biết tránh bất quá, đơn giản bàn ở cùng nhau, thu nhỏ lại diện tích chịu công kích.

Xì xì xì xì. . .

Từng đạo từng đạo vết máu trên Thiết Tinh Xà hiện lên, Thiết Tinh Xà phảng phất bị một tấm lưới đánh cá sắc bén lặc quá, đau hí lên.

"Phách Kiếm Thức!"

Nắm lấy cơ hội, Diệp Trần giơ cao Thiên Kiếm, một chiêu kiếm thụ vỗ xuống, mục tiêu là đầu Thiết Tinh Xà viên.

Tạp sát!

Thiên Kiếm sắc bén đến mức nào, phối hợp với Phách Kiếm Thức, dường như khai thiên tích địa, lập tức đem Thiết Tinh Xà nửa cái đầu bổ ra, lộ ra tuỷ não bên trong màu xám trắng.

"Nguy hiểm!"

Một chiêu kiếm trọng thương đối phương, Diệp Trần không có nóng đầu, thời gian nhận thấy được nguy cơ hàng lâm, thân hình lóe lên, tà tà bay ra ngoài, xì một tiếng, sau một khắc, một vệt bóng đen chợt lóe lên, đó là đuôi Thiết Tinh Xà, Thiết Tinh Xà là trung đẳng truyền kỳ hung thú, đuôi nó là lợi khí, uy năng đâm xuyên vô cùng đáng sợ, đủ để xuyên thủng Bất Hủ Kiếm Thể.

Thiếu chút nữa đầu bị bổ ra đã hợp lại, trong mắt Thiết Tinh Xà hung quang bạo phát, miệng mở ra, một đạo hắc tuyến bắn về phía Diệp Trần.

Là nọc độc.

Diệp Trần vội vã tránh ra.

Đỡ lấy như nọc độc công kích của Thiết Tinh Xà đối với Diệp Trần giống như mưa to gió lớn, những nọc độc độc tính cực mạnh, rơi xuống mặt đất, nọc độc phát huy, trở thành khí thể không cẩn thận hút một điểm độc khí Diệp Trần đầu óc trở nên mơ màng, tứ chi vô lực, nếu không phải bất diệt lực lượng đúng lúc tiêu diệt độc khí trong cơ thể, chỉ sợ Diệp Trần thật sự muốn lật thuyền trong mương.

"Còn thật là khó khăn triền."

Lần thứ nhất cùng trung đẳng truyền kỳ hung thú giao thủ, Diệp Trần phát hiện lực công kích của chính mình còn chưa đủ mạnh, hung thú tuy rằng không có chí tôn áo giáp hoặc là thánh khí áo giáp, bất quá một thân phòng ngự cũng không phải chuyện nhỏ, lực công kích nếu là không đạt tới trình độ nhất định, khó có thể triệt để đánh giết đối phương.

Ô ô ô ô. . .

Phương xa, Liệt Thiên bỗng nhiên thấp giọng kêu lên.

Diệp Trần sắc mặt trắng nhợt hắn biết ý tứ của Liệt Thiên, một con hung thú khủng bố đang nhanh chóng bôn tập lại đây , dựa theo Liệt Thiên ý tứ, con hung thú này, so với Thực Kim Thú đều mạnh hơn.

"So với Thực Kim Thú đều mạnh hơn hung thú này là hung thú nào?"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1621

Ngũ đại bộ lạc đầu lĩnh đều là đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn, Thực Kim Thú cũng là đỉnh phong truyền kỳ hung thú nhưng muốn so với ngũ đại bộ lạc mỗi đầu lĩnh đều mạnh hơn, lợi hại hơn nó, chẳng lẽ là chuẩn Thánh thú?

Diệp Trần hoảng sợ.

Bán thần cấp hung thú chính là Thánh thú, sau khi hung thú trở thành Thánh thú, đều sẽ có linh trí không thua so với võ giả, trở thành chuẩn Thánh thú khủng bố chân chính tồn tại tuy rằng so với Thánh thú yếu đi vô số lần, nhưng là cực kỳ đáng sợ, đỉnh phong truyền kỳ hung thú ở trước mặt hắn, cùng tiểu hài tử không khác nhau gì cả.

Cuồng phong hàng lâm, Diệp Trần rốt cục thấy được con hung thú khủng bố này, là một con giống như hung thú phí phí, cặp mắt màu đỏ như máu cùng phổ thông hung thú không giống nhau, đã có linh trí không kém, sinh vật bình thường có linh trí sẽ không biểu hiện quá mức hung ác, nhưng là nhìn thấy hung thú con phí phí này, Diệp Trần da đầu tê rần, thân thể đều cứng lại, huyết hồng trong đôi mắt đối phương, có vô cùng giả dối cùng tàn bạo, làm cho người ta mang đến tâm tình vô cùng tiêu cực, nói không khoa trương, phổ thông chí tôn chỉ cần bị phí phí hung thú liếc mắt nhìn, đều muốn tán loạn linh hồn mà chết.

Gần như là trong nháy mắt, Diệp Trần liền tỉnh táo lại, may là hắn nắm giữ tam đại cấp tám cực hạn kiếm hồn, trong hồn hải không cách nào tồn tại bất kỳ tạp niệm hoặc là tâm tình tiêu cực, bằng không, cơ bản không có biện pháp trong khoảng thời gian ngắn tỉnh lại.

Ầm ầm!

hung thú Phí phí không thể chân chính xông lại, khi nó khoảng cách Diệp Trần cùng Thiết Tinh Xà chỉ có trăm dặm, cả người lập tức mão gảy trở lại, phảng phất có một cổ lực lượng vô hình cản trở nó, vì thế, hung thú phí phí vô cùng tức giận, lặp đi lặp lại nhiều lần nỗ lực, nhưng mỗi lần đều sẽ bị bắn ngược về.

Thiết Tinh Xà đã sớm bị doạ đến co quắp, lực lượng vô hình cản trở hung thú phí phí cũng không thể ngăn cách khí tức đối phương, cho nên, ngoại trừ hung thú phí phí không thể lại đây, trên người nó tản mát ra uy áp hung thú là chân thực, không có một tia giả tạo cùng suy yếu, xa xa, Liệt Thiên cũng gục trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Có người nói, hung thú nhỏ yếu gặp phải hung thú cường đại, sẽ trực tiếp nằm phục trên mặt đất, dù cho đối phương muốn ăn chính mình, cũng không dám chạy trốn, mặc cho đối phương cắn xé nuốt.

Diệp Trần ngơ ngác đứng ở nơi đó, tựa hồ cũng bị sợ choáng váng.

Kì thực bằng không thì.

hung thú Phí phí mang cho áp bách Diệp Trần tuy rằng thập phần cường đại, nhưng Diệp Trần dù sao không phải hung thú, chịu áp bách nhỏ hơn vô số lần, hơn nữa linh hồn Diệp Trần cường đại, trong hồn hải ẩn chứa tam đại cấp tám cực hạn kiếm hồn, vừa có ẩn chứa Địa ngục ý chí U Minh Thánh Nhãn, đối với uy áp luôn luôn có lực miễn dịch rất mạnh.

Hắn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, là bởi vì, hắn cảm nhận được một cổ vô hình không chất, ý chí sóng chấn động vô sắc vô tướng, cỗ ý chí này sóng chấn động vô cùng mịt mờ, người bình thường cơ bản cảm thụ không được.

Diệp Trần có thể cảm nhận được nguyên nhân ở chỗ, hắc ti võ đạo nguyên thần trên, lại tan rã, tựa hồ cỗ ý chí sóng chấn động này trời sinh có thể bóp chết lực lượng tà ác.

Hắc ti trên võ đạo nguyên thần, là vô số tà ác lực lượng xoắn xuýt ở chung một chỗ, ngưng kết thành ý chí hỗn loạn, cỗ ý chí hỗn loạn này cản trở Diệp Trần tiến bộ, tựa như một tấm võng lớn vô hình, vững vàng trùm kín Diệp Trần, nếu là kiếm ý Diệp Trần có thể đạt đến cấp chín, tự nhiên có thể chém giết cỗ ý chí hỗn loạn này, nhưng là kiếm ý cấp chín xa không thể vời.

Nhưng hiện tại, ý chí hỗn loạn lại 'Nhanh chóng' tan rã.

"Lẽ nào đây là Hoang thần ý chí?"

Diệp Trần đã từng cảm thụ qua ý chí chân thần, đó là ở trong địa ngục, khôi lỗi chân thần ý chí, bây giờ là lần thứ hai, hai loại ý chí, đối với hắn mà nói, bản chất cường đại như thế, so với thiên đạo pháp tắc đều cường đại hơn, hay là chỉ có ý chí vũ trụ mới có thể chống đỡ.

"Đúng rồi, ý chí Địa ngục là ý chí mặt trái của vũ trụ, cùng tồn tạ với ý chí vũ trụ, vì sao ý chí Địa ngục không cách nào tan rã ý chí hỗn loạn?"

Diệp Trần trong đầu bay lên nghi vấn.

Bất quá rất nhanh, nghi vấn biến mất, Diệp Trần tính toán, U Minh Thánh Nhãn là một loại thiên phú năng lực, chính mình tuy rằng có thể sử dụng, nhưng cũng không thể đem ý chí Địa ngục đơn độc tách ra ngoài, chém giết ý chí hỗn loạn, có lẽ có một ngày mình có thể làm được điểm này, nhưng cũng không phải hiện tại, ý chí Địa ngục hắn vẫn không chưởng khống được.

Phí phí hung thú lần lượt trùng kích, rốt cục, nó bỏ qua, trừng một chút một người hai thú, xoay người bắn ra xa, rất nhanh biến mất.

"Ân? Hoang thần ý chí biến mất rồi?"

Diệp Trần nhíu mày.

"Muốn làm sao gợi ra Hoang thần ý chí?" Diệp Trần quả không dám

cùng hung thú phí phí như thế, trùng kích cái cỗ lực lượng vô hình này, hung thú phí phí không có chuyện gì, không có nghĩa là hắn cũng không có chuyện gì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1622

Cuối cùng, Diệp Trần vẫn là quyết định liều một phát , đạp vào đỉnh phong là theo đuổi của hắn , nếu như điểm ấy cũng không dám mạo hiểm , còn có tư cách gì đạp vào đỉnh phong.

Tay phải hoành kiếm giơ lên trời, Diệp Trần một kiếm chém ra , kiếm khí phảng phất giống như dải lụa , quét về phía ngoài trăm dặm.

OÀ..ÀNH!

Kiếm khí đâm vào một cổ lực lượng vô hình, lập tức tiêu tán

"Không có nguy hiểm , chỉ là cái Hoang Thần này ý chí yếu ớt "

Diệp Trần thở ra một hơi , chợt khẽ nhíu mày , rõ ràng như thế , hung thú va chạm nhẹ lực lượng vô hình dẫn phát ra Hoang Thần ý chí còn mạnh hơn nhiều , so kiếm khí đưa tới cường đại nghìn lần vạn lần , dựa theo hung thú đưa tới Hoang Thần ý chí , chỉ cần 1 buổi , hỗn loạn ý chí Võ Đạo Nguyên Thần sẽ tiêu trừ , hiện tại , phải kéo dài thời gian gấp ngàn vạn lần.

"Không vội , đối với ta cũng là một khảo nghiệm ".

Đối với Diệp Trần mà nói , đây thật là khảo nghiệm , muốn dẫn phát Hoang Thần ý chí , phải công kích lực lượng vô hình , thì ra cái chắn là Hoang Thần bí cảnh, đây không phải một cái công trình ngắn hạn, là công trình trường kỳ, tối thiểu công kích cũng phải ngàn tỉ lần

Đương nhiên , tiến hành cái công trình này, đầu tiên được giải quyết Thiết Tinh xà.

Thiết Tinh xà là hung thú , đối mặt thượng vị giả , bản năng sẽ làm cho

nó thần phục , đối mặt với mình không sai biệt lắm , hung thú cho tới bây giờ tử chiến không lùi.

Leng keng leng keng được.

Kim hoả vang lên âm thanh liên miên bất tuyệt , tiếng vang đến tối , theo buổi tối tiếng vang đến sáng ngày thứ hai

trận chiến một người một xà một này , giằng co suốt một tuần lễ

Một tuần lễ sau, thực lực của Diệp Trần suy yếu không ít , tại Hoang Thần Đại lục , một tuần lễ không ăn thịt, tương đương với người bình thường một ngày chưa ăn cơm , cũng may Thiết Tinh xà cũng không khá hơn chút nào , luận chiến lực , nó so Diệp Trần thấp một chút , vết thương trên người tuy nhiên rất nhanh có thể khỏi hẳn , nhưng đến cùng sẽ tiêu hao năng lượng , không phải không duyên cớ khôi phục

Lại là ba ngày đi qua , một người một xà đại chiến suốt mười ngày

"Chết đi !"

Diệp Trần cố lấy dư lực , một chiêu Táng Kiếm thức đâm xuyên qua rắn Thiết Tinh đầu, theo đối phương suy yếu , phòng ngự rõ ràng hạ thấp rất nhiều lần , nếu không Diệp Trần không có khả năng đâm thủng.

Cuối cùng, Thiết Tinh xà vẫn là chết tại tay Diệp Trần, nếu như nó không phải hung thú , Diệp Trần nếu muốn giết nó là chuyện không thể nào , đối phương hoàn toàn có thể chạy trốn.

"Liệt Thiên , cùng ăn nào "

Diệp Trần đói bụng lắm , cũng mệt muốn chết rồi , gọi đến một tiếng Liệt Thiên , bắt đầu nướng thịt Thiết Tinh xà.

Mùi thịt bốn phía , Diệp Trần lang thôn hổ yết cắn xé

Bên kia , Liệt Thiên bắt đầu tiến giai

Thiết Tinh xà là trung đẳng truyền kỳ hung thú , Liệt Thiên là chuẩn truyền kỳ hung thú , giữa hai người chênh lệch không thể tính bằng lẽ thường , mới nuốt chửng hai khối huyết nhục , thân thể Liệt Thiên liền sinh ra biến hóa kịch liệt

Chỉ thấy bàn chân Liệt Thiên mập lớn lên , so với trước kia lớn hơn gấp đôi , tứ chi chống đỡ tại đó , tựa như 4 cây cột , móng vuốt sắc bén như đao , đem mặt đất nấu nhừ , bộ lông trên người nó, dần dần biến lớn , thay đổi dần , lưng bắt đầu kéo dài , phảng phất có một đầu long đang du tẩu , lỗ tai cũng so trước kia hơi dài một chút , nhất là một đôi mắt , phảng phất là hai khối kim cương đặc biệt lớn, Lục Mang Tinh đồng tử chiếu lấp lánh , hơn nữa không ngừng xoay tròn , mà ở trên trán, một ít đạo kim ngấn không quá rõ ràng, dần dần rõ ràng mà bắt đầu..., nguyên lai cái kim ngấn này, cũng là một cái Lục Mang Tinh , màu vàng Lục Mang Tinh

Rống !

Khi tiến giai hoàn thành, Liệt Thiên ngửa mặt lên trời gầm thét, tiếng gầm gừ thuộc về truyền kỳ hung thú lan truyền ra , uy áp bức người

Giờ phút này Liệt Thiên , vai cao tới sáu mét , chiều cao hơn mười thước , nhìn về phía trên uy vũ hùng tráng , đoán chừng ngồi lên cũng thoải mái hơn rồi

Miệng há mở, đầu lưỡi cúi đi ra , Liệt Thiên chạy chậm tới bên người Diệp Trần, dùng đầu lưỡi liếm láp mặt của Diệp Trần , điều này đại biểu lòng trung thành của nó cùng đối với chủ nhân yêu thích

"Đi một bên , đem còn dư lại cũng ăn tươi "

Diệp Trần phất phất tay , hắn muốn ngủ một giấc

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1623

Tinh Không thâm thúy , đống lửa chập chờn , Diệp Trần nằm ở trên người Liệt Thiên , thoải mái ngủ , ánh mắt của Liệt Thiên híp , thỉnh thoảng sẽ mở ra một đạo khe hở , tản ra hào quang lợi hại lạnh như băng, cảnh giới nhìn quét bốn phía.

Sáng sớm hôm sau , Diệp Trần duỗi lưng một cái.

Đơn giản ăn một chút thịt nướng , Diệp Trần rút...ra Thiên kiếm , bắt đầu công kích cái chắn Hoang Thần bí cảnh.

Về phần Liệt Thiên nhàn rỗi không chuyện gì làm , bắt đầu đi ra ngoài săn, trở thành sơ đẳng truyền kỳ hung thú, thực lực không giống dĩ vãng , đương nhiên , thông thường nó sẽ không chạy quá xa.

Thời gian trôi qua từng ngày , Diệp Trần Võ Đạo Nguyên Thần bí mật trục dần dần mỗi ngày lặp lại cùng một động tác , nói thật , rất buồn tẻ , so bế quan tu luyện đều phải buồn tẻ , bế quan tu luyện nhưng thật ra là tiến vào cảnh giới vong ngã , căn bản không biết thời gian , cũng cảm giác không thấy buồn tẻ.

Vừa mới bắt đầu năm năm , Diệp Trần giống như là máy móc huy động Thiên kiếm.

Có một ngày , hắn chợt phát hiện , lực công kích của chính mình cường đại hơn rất nhiều , tinh tế xem xét đánh giá, mới phát hiện , cảnh giới tâm kiếm của mình, rõ ràng tăng lên không ít , nếu như nói trước kia hắn là Tâm Kiếm sơ kỳ cảnh giới , như vậy hiện tại đạt đến Tâm Kiếm sơ kỳ đỉnh phong , nghe nói , Tử Kinh hoa bộ lạc khang Tuyết Lệ , là tâm lực trung kỳ cảnh giới đỉnh cao , so tuyệt đại bộ phận Truyền Kỳ Chí Tôn cũng cao hơn.

"Tâm , là một người ở bên trong thể hiện , không bởi vì buồn tẻ mà phiền não , trong lúc vô hình , tâm lực liền tăng lên "

Có cảm giác Tâm Kiếm cảnh giới tăng lên , Diệp Trần càng thêm ra sức.

Mười năm trôi qua.

Diệp Trần đột nhiên cảm giác được toàn bộ thế giới rõ ràng rất nhiều , mình đang dùng một loại tư thái siêu nhiên đối đãi thế gian vạn vật , loáng thoáng , mình phảng phất thấy được quy luật vạn sự vạn vật vận chuyển .

Tâm Kiếm trung kỳ cảnh giới !

Bất tri bất giác , Diệp Trần tâm kiếm cảnh giới phóng ra một bước dài.

Tâm lực tăng lên khó khăn nhất, nó cùng tu vi hoặc như võ học không giống,... sau trải qua tuế nguyệt tích lũy , sẽ từ từ cường đại lên , mà tâm lực thì cùng tuế nguyệt không quan hệ , một ít lão gia hỏa thậm chí tâm lực kém xa người trẻ tuổi , lòng cao hơn trời , đây là một cái nghĩa xấu , cũng là một cái lời ca ngợi , người phía trước đại biểu thật cao ngao, thứ hai đại biểu lòng dạ cao , có tin tưởng siêu việt hết thảy .

"Tâm Kiếm trung kỳ cảnh giới , nguyên lai kiếm pháp của ta rõ ràng còn có một chút sơ hở tế vi ".

Tâm Kiếm cảnh giới đạt tới trung kỳ cảnh giới , Diệp Trần đối đãi kiếm pháp ánh mắt cao gấp 10 lần , tâm niệm vừa động , kiếm pháp sơ hở không chỗ có thể ẩn nấp , tương tự viên mãn vô thượng kiếm pháp , bài trừ tâm lực tăng phúc nhân tố , thi triển ra , uy năng là giống nhau , nhưng Tâm Kiếm cảnh giới cao , hiệu quả phát huy càng thêm xảo diệu, đối với nắm chặc thời cơ , đối với địch nhân tâm tính biến hóa , đối với kiếm pháp bản chất , càng có nhận thức rõ ràng thêm.

"Nhanh , bí mật đã biến mất chín thành rồi "

Trong nháy mắt , mười năm trôi qua , bí mật Võ Đạo Nguyên Thần, chỉ

còn lại có một phần mười cuối cùng , bí mật một phần mười , dây dưa tại Võ đạo Nguyên Thần bên trong cơ thể, rất khó khu trừ , bất quá theo Hoang Thần ý chí càn quét , những bí mật này không thể tránh được , sớm muộn sẽ bị càn quét chém giết sạch sẽ.

Khi bí mật hoàn toàn biến mất , là Diệp Trần đột phá đến Bạch Ngân cấp Võ Đạo Nguyên Thần , thời điểm

chạy nước rút Truyền Kỳ Chí Tôn .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1624

Tử Kinh Hoa Bộ Lạc, Chiến Hùng cường tráng như gấu đang cùng Khang Tuyết Lệ giao thủ, hai người cảm nhận được áp lực đến từ phía trước ba người, bình thường tu luyện càng thêm ra sức.

Có thể nhìn ra được, hai người tiến bộ rất lớn, thực lực ít nhất biên độ tăng trưởng gấp trăm lần.

Lần trước xông Hoang Thần tháp, hai người mới vừa vặn trở thành truyền kỳ Chí Tôn không bao lâu, Bạch Ngân cấp võ đạo Nguyên Thần còn rất yếu, cho nên chỉ xông đến đệ bảy trăm năm mươi tầng cùng đệ bảy trăm năm mươi năm tầng, lần này, bọn hắn có lòng tin xông đến đệ bảy trăm bảy mươi tầng trở lên, thậm chí cao hơn.

Khang Tuyết Lệ thân hình phiêu hốt, một chưởng nhẹ nhàng mà ấn hướng Chiến Hùng, cái này là tuyệt học Lạc Hoa Chưởng của nàng, nhìn như không hề uy lực, nhưng dị thường bá đạo.

Chiến Hùng hai tay giao nhau, trên người tách ra quang mang chói mắt.

Thái Dương Bá Thể!

Oanh!

Chiến Hùng toàn bộ bị oanh bay ra ngoài, Lạc Hoa Chưởng bá đạo, không người lạc vào cảnh giới kỳ lạ căn bản không biết.

Từ trong hầm leo ra, Chiến Hùng cười nói: "Tốt một cái Lạc Hoa Chưởng, hàm ẩn Thiên Ý, ta căn bản trốn không thoát."

Hoa nở hoa tàn, đây là Thiên Đạo tuần hoàn, không cách nào sửa đổi,

Lạc Hoa Chưởng của Khang Tuyết Lệ ẩn chứa Sinh Tử Luân Hồi hàm súc thú vị, đương nhiên, trọng yếu hơn là tâm lực, không có tâm lực, Lạc Hoa Chưởng thì ảm đảm không ít.

"Ngươi Thái Dương Bá Thể có lẽ tu luyện tới Cửu Dương cảnh giới a!"

Khang Tuyết Lệ hỏi.

Chiến Hùng nhếch miệng nói: "Vừa mới đột phá không bao lâu, chẳng qua là Cửu Dương sơ kỳ cảnh giới."

Thái Dương Bá Thể là chiến tháp bộ lạc từ xưa lưu truyền xuống Luyện Thể công pháp, cảnh giới cao nhất là thập dương cảnh giới, theo công pháp ghi lại, đạt tới thập dương cảnh giới, liền bán thần công kích cũng có thể ngăn cản, đây cũng là sinh tồn công pháp chiến tháp bộ lạc dựa vào, trên cơ bản mỗi người đều tu luyện, trước mắt thành tựu cao nhất là chiến tháp bộ lạc đầu lĩnh Titan, Thái Dương Bá Thể đã tu luyện tới Cửu Dương hậu kỳ cảnh giới, có thể chống lại cao đẳng truyền kỳ Chí Tôn công kích.

Khang Tuyết Lệ gật gật đầu, Cửu Dương sơ kỳ cảnh giới phối hợp thêm Thánh khí áo giáp, Lạc Hoa Chưởng hoàn toàn không làm gì được đối phương, ngoại trừ Đại Ma Vương huyết thống Đệ Nhất Ma Tôn, chỉ sợ liền Diệp Trần đều không làm gì được.

Cái này là Luyện Thể công pháp đáng sợ, khó mà chống đỡ.

"Không biết bọn hắn đã đến cảnh giới gì?" Chiến Hùng bỗng nhiên nói một câu.

Khang Tuyết Lệ trầm tư nói: "Luận thiên phú ngộ tính, Tà Tinh cùng chúng ta sàn sàn nhau, lợi hại không ai hơn ai, chính thức lợi hại chính là Đệ Nhất Ma Tôn cùng Kiếm Tôn, hai người bọn họ, không cách nào theo lẽ thường đến đối đãi."

Kiếm Tôn là danh xưng Diệp Trần, toàn bộ Hoang Thần đại lục, kiếm đạo Chí Tôn không có ai so Diệp Trần lợi hại hơn rồi, đại bộ phận thất cấp

bộ lạc đầu lĩnh cũng không phải đối thủ Diệp Trần.

"Đệ Nhất Ma Tôn là Đại Ma Vương huyết thống, tiềm lực vô hạn, thời khắc đều tiến bộ, lần sau gặp mặt, đoán chừng hắn sẽ càng thêm lợi hại, càng cường đại hơn, ta căn bản không có tin tưởng cùng hắn tranh hùng, ta xem, Kiếm Tôn cũng sẽ dần dần bị hắn triệt để vượt qua, kéo dài khoảng cách, người bình thường ở đâu có thể tiến bộ."

Chiến Hùng cảm khái nói.

Khang Tuyết Lệ lắc đầu, "Cái này không nhất định, ngươi cũng không nên xem thường Kiếm Tôn, hắn còn không phải truyền kỳ Chí Tôn, thì đã có thực lực đáng sợ, một khi hắn trở thành truyền kỳ Chí Tôn, Đệ Nhất Ma Tôn đều chưa hẳn có thể ngăn chặn hắn, theo ta thấy, Kiếm Tôn không bao lâu có thể thành tựu truyền kỳ, cùng Đệ Nhất Ma Tôn tranh phong."

Khang Tuyết Lệ ánh mắt rất độc, tâm lực cường đại người, xem đồ vật cũng nhiều.

"Ah, Kiếm Tôn nếu như có thể trở thành truyền kỳ Chí Tôn, hoàn toàn chính xác có chút đáng xem, bất quá ta vẫn là không coi trọng hắn, tựa như ta và ngươi giống nhau, dù là đã trở thành truyền kỳ Chí Tôn, cũng tiêu phí thời gian rất lâu đến cô đọng củng cố."

. . .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1625

Vân Trung bộ lạc.

Sân nhỏ mà Đệ Nhất Ma Tôn bế quan, toàn bộ bao phủ trong bóng đêm, hắc ám không có một tia ánh sáng, hắc ám không có một tia chấn động, thật giống như ao tù nước đọng, không tồn tại bất luận vật chất khác, Vân Trung bộ lạc một số người chứng kiến cái hắc ám này, sinh lòng kiêng kị cùng sợ hãi, bởi vì hắc ám không chỉ có bao phủ sân nhỏ, còn kéo dài đến một ít khu vực xung quanh, có chút Chí Tôn không cẩn thận lâm vào hắc ám, rõ ràng mất phương hướng, nếu như không phải Vân Phiếu Miểu phát hiện, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, vì thế, Vân Phiếu Miểu tạm thời bố trí mấy tầng trận pháp, ngăn cách hắc ám lan tràn.

Vân Trung bộ lạc trên một tòa cao cao đình trên lầu, Vân Phiếu Miểu nói thầm: Đại Ma Vương huyết thống thật Đáng sợ, may mắn hắn không phải là người Hoang Thần đại lục, không có khả năng đối với chúng ta tạo thành uy hiếp, bằng không phải mau chóng diệt trừ, để tránh hậu hoạn.

Đối với người ở phía ngoài mà nói, sân nhỏ một mảnh hắc ám mà Đệ Nhất Ma Tôn bế quan, nhưng trong sân, ngươi lại phát hiện, bên trong cũng không phải một mảnh hắc ám, mà là bừng sáng, hắc ám cùng Quang Minh đan vào cùng một chỗ, căn bản phân không rõ rốt cuộc là hắc ám cùng Quang Minh, có lẽ hắc ám cùng Quang Minh vốn chính là tương đối mà nói, không cách nào một mình tồn tại.

buồng trong Rộng rãi, Đệ Nhất Ma Tôn vươn tay phải ra, một cái quang cầu xuất hiện ở lòng bàn tay của hắn, chậm rãi xoay tròn, bên ngoài quang cầu, càng phát ra hắc ám, hắc ám ngay cả ánh mắt đều bị hút vào.

"Tuyệt đối hắc ám, mới có thể tạo nên tuyệt đối Quang Minh, nhưng chỉ

vẹn vẹn có Quang Minh cùng hắc ám còn không được, nhất định phải có lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối đẩy ra."

Đệ Nhất Ma Tôn bàn tay có chút khép lại, quang cầu càng ngày càng nhỏ, tựa hồ có một cổ lực lượng rất mạnh tại áp bách quang cầu, theo quang cầu thu nhỏ lại, xung quanh hắc ám càng thêm nồng đậm, đã đến một cái cảnh giới không thể giải thích.

. . .

Chỉ đen càng ngày càng ít, chỉ còn lại có cuối cùng một cây.

Cái này một cây chỉ đen, quán xuyên võ đạo Nguyên Thần, là hỗn loạn ý chí mạnh nhất, đụng phải Hoang Thần ý chí càn quét, chỉ đen không cam lòng gào thét đứng lên, ở bên trong những hỗn loạn ý chí này, là vô sốv tà ma còn sót lại trong đầu, dung hợp cùng một chỗ, đã thành một loại ma niệm độc ác hơn.

Chăm chú mà nói, hỗn loạn ý chí là cùng vũ trụ ý chí Địa ngục ý chí cùng với Chân Thần ý chí là một cấp bậc tồn tại, bất quá cái hỗn loạn ý chí này cũng không thuần khiết, là hậu thiên tạo thành, cho nên, nó không cách nào chống lại Hoang Thần ý chí.

Đùng đùng

Chỉ đen bên trên phát ra từng đợt tiếng bạo liệt, chỉ đen càng ngày càng mờ nhạt, càng ngày càng nhỏ.

Lại một sóng Hoang Thần ý chí càn quét, khi đi tới chỉ đen rốt cục tan rả ra, triệt để biến mất.

"Thật dễ dàng!"

Chỉ đen triệt để biến mất, Diệp Trần cảm giác trên người như là buông xuống một khối đá lớn, từ trong ra ngoài, một hồi nhẹ nhõm, trước đó chưa từng có nhẹ nhõm.

"Võ đạo Nguyên Thần, lột xác cho ta."

Diệp Trần võ đạo Nguyên Thần, đã sớm tích lũy vậy là đủ rồi, vốn là vì hỗn loạn ý chí tồn tại, mới không cách nào đột phá đến Bạch Ngân cấp, hiện tại tai hoạ ngầm giải trừ, Diệp Trần lập tức lựa chọn đột phá.

Ô...ô...ô...n...g!

Chỉ thấy Diệp Trần võ đạo Nguyên Thần phiêu trồi lên, tách ra hào quang đồng xanh mãnh liệt, hào quang đồng xanh dần dần lột xác, dần dần sinh ra đời một tia màu bạc, khi màu bạc càng ngày càng nhiều, Diệp Trần võ đạo Nguyên Thần khí tức càng ngày càng lớn mạnh, mỗi một lần hô hấp, đều cường đại gấp 10 lần.

Phương xa, Liệt Thiên yên tĩnh nhìn chăm chú lên Diệp Trần, trong nội tâm nó minh bạch, chủ nhân đã muốn đột phá, sẽ càng cường đại hơn.

Không biết bao lâu thời gian qua đi, Diệp Trần võ đạo Nguyên Thần biến thành thuần túy bạch ngân sắc, phảng phất hư ảo bạch ngân đúc thành, một ** mênh mông cuồn cuộn lực lượng khuếch tán ra, mặt đất ngay lập tức sụp đổ xuống thành một cái hố to.

"Rốt cục thành tựu truyền kỳ rồi."

Diệp Trần mở hai mắt ra, bạch ngân võ đạo Nguyên Thần trở về vị trí cũ, dung nhập thân thể.

(Diệp Trần thành tựu truyền kỳ rồi, mọi người cổ vũ một chút đi! Của ta hơi. Tín. Số là kiếm bơi Thái Hư ghép vần, hoan nghênh mọi người chú ý!)

——

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1626

Võ Đạo Nguyên Thần phân ba cấp độ , Thanh Đồng , Bạch Ngân , Hoàng Kim.

Đến Thanh Đồng cấp bậc , tuổi thọ Chí Tôn dĩ nhiên gia tăng rất lớn , sống trên vài chục vạn năm không có vấn đề gì lớn , sống trên một triệu năm cũng không phải là không có khả năng , Bạch Ngân cấp bậc , tuổi thọ gia tăng trên phạm vi lớn, dễ dàng có thể sống đến một triệu năm trở lên, ghi chép dài nhất là 500 vạn năm , còn Hoàng Kim cấp, đây là bán thần Võ Đạo Nguyên Thần , có chứa đặc tính vĩnh hằng bất diệt, ít nhất có thể sống đến một ngàn vạn năm, còn có thể sống thời gian dài , không ai biết rõ , bởi vì mỗi khi có bán thần sinh ra đời , qua không bao nhiêu năm , sẽ biến mất ở vũ trụ Tinh Không , ai cũng không biết bọn hắn đi nơi nào.

Võ Đạo Nguyên Thần đạt tới Bạch Ngân cấp bậc , khí tức cả người Diệp Trần trở nên trong vắt mà bắt đầu..., phảng phất tinh không mênh mông , từ cổ chí kim , vĩnh viễn , mang theo thâm bất khả trắc.

OÀ..ÀNH!

Một quyền đánh ra , thời không chấn động , Bạch Ngân cấp Võ Đạo Nguyên Thần lại để cho chiến lực của Diệp Trần điên cuồng tăng trưởng , uy năng một quyền này so lúc trước hắn vận dụng Thiên kiếm đều mạnh mẽ hơn nhiều , quyền kình rơi vào cái chắn Hoang Thần bí cảnh, dẫn phát ra một luồng sóng Hoang Thần ý chí.

Tinh khí thần là căn bản một người, Võ Đạo Nguyên Thần thì là tinh khí thần ngưng tụ lột xác , là căn bản trong căn bản , Võ Đạo Nguyên Thần mạnh , chiến lực tự nhiên cũng mạnh , Võ Đạo Nguyên Thần tăng phúc bao nhiêu lần , chiến lực liền tăng phúc bao nhiêu lần , cái đó và Kiếm Ý không

giống nhau , Kiếm Ý mạnh , chỉ có thể tăng phúc một bộ phận thực lực , một người chiến lực mạnh bao nhiêu , chín thành đều thể hiện tại Võ Đạo Nguyên Thần cùng võ học, Võ Đạo Nguyên Thần là căn bản , võ học thì là máy khuếch đại , có thể đem thực lực của ngươi phóng đại , đều là kèm theo, đương nhiên , cũng không phải nói Kiếm Ý không trọng yếu , sự khác biệt , Kiếm Ý cùng Võ Đạo Nguyên Thần cùng với võ học đồng dạng trọng yếu , không có Kiếm Ý , kiếm pháp của ngươi liền mất đi linh khí , thật giống như một người đã không có linh hồn.

"Diệp Trần , ngươi đột phá đến truyền kỳ?" Trở lại Bất lạc chi ưng bộ lạc , Lam Nguyệt liếc nhìn ra , Diệp Trần đã có đột phá."

"Ừm! May mắn đột phá.

Lần này thật là vận khí.

"Thật tốt quá , lần này xông Hoang Thần tháp , ngươi nhất định lại là đệ nhất" Lam Nguyệt đối với Diệp Trần lòng tin mười phần.

Diệp Trần lắc đầu , "Không thể coi thường đệ nhất Ma Tôn , tuy nhiên ta thuận lợi trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn , thực lực đã có tiến bộ bay vọt, nhưng đệ nhất Ma Tôn nhiều năm như vậy khẳng định cũng tiên bộ ko kém, có lẽ tiến bộ của hắn một điểm không so với ta nhỏ hơn ".

"Ngươi nói rất đúng , nhưng ta cảm thấy ngươi cũng không cần coi thường mình , dù sao ta đối với ngươi có lòng tin ".

Lam Nguyệt cười nói.

Diệp Trần cũng là cười cười , "Ta đương nhiên sẽ không coi thường mình , hết thảy liền xem lần này rồi".

Không có tâm cạnh tranh thì không cách nào rất tiến bộ nhanh , muốn xem ngươi ý kiến gì cạnh tranh , đối với Diệp Trần mà nói , thắng bại không trọng yếu , quan trọng là ... Ngươi là cố gắng bao nhiêu làm nên thắng bại.

Ưng Liệt Hùng từ trong miệng Lam Nguyệt biết được Diệp Trần đột phá tới truyền kỳ , cười lên ha hả , nếu là Diệp Trần lần này đoạt thứ nhất, thêm một Lam Nguyệt , Bất lạc chi ưng bộ lạc đem cũng tìm được ba phần số thời gian định mức , đều là chuyện tốt cả.

Thời gian trôi qua rất nhanh , thời điểm lần thứ tư xông Hoang Thần tháp đã đến.

Ngày sáng sớm hôm đó, nhân mã năm đại bộ lạc sớm đi vào trên đất bằng phụ cận Hoang Thần tháp.

"Ồ , hắn quả nhiên trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn rồi!".

Chiến Hùng phát hiện biến hóa của Diệp Trần.

"Đột phá sao?".

Con mắt Tà Tinh nhíu lại , chợt nhìn về phía đệ nhất Ma Tôn , hắn đã không có tâm tư cùng Diệp Trần tranh hùng, đối phương còn chưa đột phá , mình cũng không là đối thủ , chớ đừng nói chi là sau khi đột phá, có thể làm đối thủ Diệp Trần chỉ có đệ nhất Ma Tôn , trái lại , vốn hắn muốn là vượt qua đệ nhất Ma Tôn, triệt để bao trùm tại tất cả mọi người phía trên , không thể tưởng được ưu thế mới giữ vững một trăm năm , lại có biến hóa mới xuất hiện.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1627

Đệ nhất Ma Tôn , đối thủ của ngươi thật không đơn giản , nhìn ngươi lần này có thể không bảo trụ vị trí thứ nhất, Tà Tinh âm thầm nói.

"Có ý tứ , rất có ý tứ?".

Đệ nhất Ma Tôn thẳng tắp đánh giá Diệp Trần , trong hai mắt bắn ra mãnh liệt chiến ý , quá mức dễ dàng lấy được thứ nhất, không phải hắn mong muốn thứ nhất, hắn muốn làm cho đối phương thua tâm phục khẩu phục , không dám có bất kỳ tâm tư lần nữa, giống như Tà Tinh là tốt rồi, trong tiềm thức đã thần phục mình.

"Ta rất chờ mong biểu hiện của ngươi , hi vọng không để cho ta thất vọng "

Đệ nhất Ma Tôn nói với Diệp Trần.

Diệp Trần thản nhiên nói: "Chỉ sợ kết quả ngươi không thể nào tiếp thu được ".

"Không có chuyện tình mà ta không tiếp thụ được, cứ phóng ngựa tới"

"Vậy ngươi mỏi mắt mong chờ tốt rồi "

Hai người nói chuyện, xông tháp bắt đầu.

Hai người là người cuối cùng tiến vào Hoang Thần tháp.

Reng reng reng !

Hoang Thần tháp Linh Đang điên cuồng lay động, cơ hồ là hai người mới vừa đi vào , Linh Đang liền vang lên.

"Thật nhanh !"

Mọi người nhìn chăm chú lên bia đá thủy tinh, cả đám trợn mắt há mồm , đứng hàng đệ nhất là Diệp Trần , hay hoặc giả là đệ nhất Ma Tôn , chỉ thấy tầng số phía sau hình ảnh hai người, điên cuồng lập loè , mỗi một lần trong nháy mắt , đều lập loè một lần , Tà Tinh ba người xông tháp tốc độ cũng rất nhanh, nhưng chính là so hai người chậm một sát na này.

100 tầng !

200 tầng !

500 tầng !

Theo tầng thứ năm trăm bắt đầu , chênh lệch bắt đầu thể hiện , ngoại trừ Diệp Trần cùng đệ nhất Ma Tôn , tầng số những người khác không hề bảo trì nhất trí , Tà Tinh tạm thời xếp hạng thứ ba , khang Tuyết Lệ thứ tư , Chiến Hùng thứ năm , Lam Nguyệt thứ tám , còn đệ nhất và thứ hai, thủy chung luôn luân chuyển, có đôi khi Diệp Trần thứ nhất, có đôi khi đệ nhất Ma Tôn đệ nhất.

Tầng Thứ sáu trăm, số lớn thiên tài trẻ tuổi đào thải đi ra.

Khi bọn hắn chứng kiến tốc độ xông tháp độ xông tháp của đệ nhất đệ nhị, tròng mắt thiếu chút nữa trừng ra , người so với người quả là giận điên người.

Xông đến tầng bảy trăm trở lên chỉ có chín người , Lam Nguyệt so với lần trước tiến bộ hơn một tên , là tên thứ tám , dừng bước tại tầng thứ bảy trăm linh năm, tên thứ chín so với nàng ít tầng bốn , là tầng thứ bảy trăm linh một, thứ bảy thứ sáu theo thứ tự là tầng thứ bảy trăm linh tám, tầng thứ bảy trăm mười, bốn người chênh lệch không là rất lớn , sàn sàn với nhau.

"Diệp Trần , cố gắng lên !"

Sau khi ra ngoài Lam Nguyệt âm thầm động viên cho Diệp Trần, trước

mắt chỉ có Diệp Trần có thể cho đệ nhất Ma Tôn tạo thành uy hiếp , những người khác bị quăng xa.

Tầng Thứ bảy trăm chín mươi hai!

Lần trước Diệp Trần chính là dừng bước tại tầng này

Lúc này đây , hắn lập tức liền xông tới , Hoang Linh ngay cả một kiếm của hắn cũng đỡ không nổi

Thứ bảy trăm chín mươi năm

Thứ tám trăm

Rốt cục , Diệp Trần xông qua 800 tầng

Đã đến thứ tám trăm tầng , Diệp Trần như trước không có cảm giác đến cố hết sức

Tầng Thứ 820!

Tầng Thứ 836!

Không chỉ là Diệp Trần , đệ nhất Ma Tôn cũng giống như ngồi tên lửa , tầng số xông tháp thẳng tắp bay lên , có đôi khi cao hơn Diệp Trần một tầng , có đôi khi lại so Diệp Trần thấp một tầng , đến cảnh giới bọn hắn, có đôi khi muốn xem thời cơ biến hóa , thời cơ xuất hiện, có lẽ có thể mau chóng vượt qua.

"Không được !"

Tà Tinh dừng bước tại thứ bảy trăm tám mươi năm tầng.

Lúc đi ra, hắn nhìn thoáng qua bia đá thủy tinh, không khỏi hít một hơi lãnh khí , hai người này uống thuốc gì , cho dù có tiến bộ , cũng không cần khoa trương như vậy chứ , phải biết rằng Hoang Thần tháp tầng số càng cao , mỗi xông một tầng độ khó càng cao không hợp lẽ thường , có thể xông nhiều

mấy tầng đã rất giỏi rồi , hai người này mỗi lần đều có hơn mười tầng tiến bộ.

(của ta hơi tín hiệu là kiếm du thái hư ghép vần , hoan nghênh mọi người chú ý ta , bên trong có thể được đến của ta trực tiếp tin tức)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1628

Mặt đầu lĩnh Ngũ đại bộ lạc ngưng trọng, 830 tầng, đã từ từ tiếp cận bọn họ, phải biết bọn họ cũng là xông đến khoảng chừng chín trăm tầng mà thôi, tuy nói bảy mươi tầng, so với phía trước tám trăm tầng cũng khó khăn hơn, thế nhưng không chịu nổi hai người tiến bộ quá nhanh chóng.

" cùng Đại Ma Vương huyết thống cân sức ngang tài, người này ở bên ngoài nhất định là một cái nhân vật nổi tiếng." Vân Phiêu Miểu trong lòng nói thầm.

Giờ khắc này, ngũ đại bộ lạc đầu lĩnh đã đem đệ nhất Ma tôn cùng Diệp Trần là tồn tại ngang nhau, hai người này thực lực trước mắt cố nhiên không bằng bọn họ, bất quá bọn hắn có nhiều thời gian truy đuổi, thậm chí siêu việt bọn họ.

Đệ 835 tầng, thực lực đệ nhất Ma tôn thôi động đến cực hạn, quyền kình lóng lánh phảng phất trong bầu trời đêm màu đen giống như sao băng, từng quyền từng quyền nổ ra, quyền kình nhanh mà mạnh.

Đệ 834 tầng, kiếm Diệp Trần dường như sắc bén như đao giải phẩu, theo kẽ hở hoang linh lấp loé không ngớt, mỗi một lần lấp loé, đều có thể trên người hoang linh lưu lại một đạo vết tích.

"Tử!"

Một chiêu kiếm đẩy ra trường đao hoang linh, bên trong hỏa tinh tung toé, kiếm Diệp Trần sát trường đao xuyên thủng yết hầu hoang linh.

"Thật không dễ dàng, may là ta không chỉ trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn, Tâm Kiếm cũng đạt tới trung kỳ cảnh giới."

Không có bất kỳ thời gian thừa, Diệp Trần bị truyền tống đến đệ 835 tầng.

"Diệp Trần đuổi theo rồi!"

"Diệp Trần vượt qua!"

"Lại bị lại vượt qua."

thứ tự Diệp Trần cùng đệ nhất ma tôn xông tháp, không ngừng luân phiên, ngoài Hoang thần tháp, vẻ mặt mọi người cũng không ngừng biến hóa.

"Diệp Trần nói không sai, đệ nhất Ma tôn thực sự đáng sợ."

Lam Nguyệt cau mày.

Bên cạnh, Ưng Liệt Hùng nói: "Bọn họ là con cưng thời đại, là trời sinh là đối thủ, không có ai đạt đến thiên phú như bọn họ, thì không cách nào phỏng đoán tương lai quỹ tích bọn họ."

Có đôi khi đúng là người so với người làm người ta tức chết, thiên tài bình thường, một trăm ngàn năm nỗ lực cũng đánh không lại người khác trong khoảng thời gian ngắn tăng nhanh như gió, chỉ cần cho loại người này một cơ hội nhỏ nhoi, một lần cơ duyên, bọn họ liền có thể đạt đến cảnh giới người khác nằm mơ đều không thể đạt đến, từng bước hướng đến đỉnh phong, hướng đến thần thoại.

trên Thủy tinh thạch bi, Diệp Trần số một, 840 tầng, đệ nhất Ma tôn thứ hai, cũng là 840 tầng, hai người tại 841 tầng sững sờ nửa ngày, Diệp Trần trước tiên xông đến tầng này, cho nên thứ tự dẫn trước.

Không biết có phải hay không là trùng hợp, hoang linh 841 tầng, thực lực cùng Diệp Trần hầu như giống nhau như đúc, thắng bại năm mươi : năm mươi, hơi bất cẩn một chút, bị đánh bại là chuyện bình thường.

Đương nhiên, dựa vào Thủ Kiếm Thức, đối phương muốn chiến thắng Diệp Trần tựa hồ rất khó, phải biết Thủ Kiếm Thức chuyên môn nhằm vào so với mình mạnh hơn, cùng cấp bậc muốn phá vỡ, khó như lên trời, trừ phi có cái gì năng lực đặc thù hoặc là đặc thù võ học.

So với Diệp Trần, đệ nhất Ma tôn thế cuộc kém một chút, cũng không phải nói hoang linh thực lực so với đệ nhất Ma tôn mạnh, nói thật, từ tình cảnh nhìn lên, đệ nhất Ma tôn thậm chí chiếm nhiều thượng phong , nhưng đáng tiếc, muốn đem thế thượng phong chuyển biến thành ưu thế, sau đó chuyển biến thành thế thắng, cần thời gian rất dài, mà đệ nhất Ma tôn dù sao cũng là thân thể máu thịt, sẽ có thời điểm uể oải, nếu là hắn không thể trước khi uể oải chiến thắng đối phương, hi vọng xông qua tầng này đều sẽ rất mơ hồ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1629

Ầm!

Ba ngày ba đêm, đệ nhất Ma tôn bắt đầu không kiên nhẫn, trên người phóng ra ngân hào quang màu đen, đây là võ đạo nguyên thần hào quang, bình thường Truyền Kỳ Chí Tôn võ đạo nguyên mão thần, toàn bộ là màu bạc, nhưng đệ nhất Ma tôn võ đạo nguyên thần có chút không giống, lại có thể là ngân màu đen, rất ít có người biết, Đại Ma Vương huyết thống ngoại trừ tiềm lực vô hạn, nắm giữ võ đạo nguyên thần cũng không giống nhau, đây là Đại Ma Vương huyết thống độc nhất ám hắc nguyên thần, so với bình thường võ đạo nguyên thần càng mạnh hơn, lực bộc phát càng mạnh.

Liên tục mấy lần trúng đòn nghiêm trọng, hoang linh không ngừng rút lui, nhưng là kiêu căng từ đầu đến cuối không có tản ra, để đệ nhất Ma tôn không tìm được cơ hội kết thúc số mệnh đối phương.

Trái lại Diệp Trần, thủ bên trong có công, công bên trong có thủ, hắn một mực tìm cơ hội, tìm kiếm vạn người chưa chắc có được một cơ hội, cơ hội này rất khó xuất hiện, Diệp Trần chỉ có thể bảo đảm chính mình không phạm sai lầm, chờ đợi người khác phạm lỗi.

"Bảy ngày trôi qua rồi!"

Hoang thần ngoài tháp, không ít người thở dài một hơi, trận chiến hai người này, kéo dài ròng rã bảy ngày, không ăn không uống chiến đấu bảy ngày, đổi thành những người khác đều làm không được.

Uể oải, suy nhược, hai cái nhân tố tụ cùng một chỗ, phần lớn mọi người sẽ chọn từ bỏ, hoặc là tinh thần không chịu nổi, tâm linh xuất hiện lỗ thủng.

"Diệp Trần!"

Lam Nguyệt cầm nắm đấm, nàng tin tưởng Diệp Trần sẽ không phải người thứ nhất ngã xuống, về mặt thực lực không nói, trên ại tâm tính, nàng rất bội phục Diệp Trần, đây là một cái nói được là làm được, chưa bao giờ nuốt lời.

Đương nhiên, đệ nhất Ma tôn cho cảm giác của nàng cũng rất đáng sợ, tâm linh tựa hồ chưa từng có sóng chấn động, thâm trầm dường như cục diện đáng buồn, không hề lay động.

Ngày thứ tám!

Ngày thứ chín!

Đệ nhất Ma tôn cố ý lộ ra một chút kẽ hở, sở dĩ cố ý, cũng là vạn bất đắc dĩ, hắn có thể khẳng định, tiếp tục chiến đấu, bị bại tám phần mười là chính mình, bởi vì đối phương không phải sinh mệnh bình thường, cơ bản không biết mệt mỏi là gì, cũng không biết suy nhược là gì, mà chính mình chung quy là sinh mệnh có cực hạn.

Giờ này khắc này, hắn chỉ có thể đụng một cái, bằng không mấy ngày nữa, hắn liền cơ hội đều không có.

Cảm ứng được kẽ hở, hoang linh một đao bổ tới, ánh đao giống như thả sắp rồi trăm lần, ngàn lần chớp giật, xì một tiếng, đệ nhất Ma tôn cánh tay trái với vai theo tiếng mà đứt.

Phảng phất không cảm giác được đau, đệ nhất Ma tôn trên mặt loé lên một tia cười lạnh, hữu quyền lấy siêu tuyệt tốc độ cùng lực lượng đánh về đầu lâu hoang linh, một quyền này, tình thế bắt buộc, không cho có sai lầm.

Một quyền này xác thực đập trúng đầu hoang linh, nhưng đáng tiếc, đệ nhất Ma tôn đánh giá sai phản ứng năng lực của hoang linh, đối phương sớm một bước, một đao xoay chuyển, cắt lấy đầu của hắn, tàn dư đao hoa, kinh diễm như vậy.

Ầm!

Hoang linh lùi lại mấy bước, đệ nhất Ma tôn quyền kình cũng không hề triệt để hiệu quả.

Thần sắc lạnh lùng, đệ nhất Ma tôn đi ra khỏi Hoang thần tháp, theo bản năng, hắn nghiêng đầu, nhìn về phía thủy tinh thạch bi, hình ảnh Diệp Trần vẫn màu sắc rực rỡ, mà lại xếp hạng tại phía trước của hắn, tuy nói xông tháp số tầng như thế.

"Ưng Liệt Hùng, song phương đặt ngang hàng số một, thời gian số lượng tính một người một nửa đi!"

Vân Phiêu Miểu không cho là Diệp Trần có thể xông qua 841 tầng, nếu như có thể xông qua, đã sớm xông qua, bây giờ đối phương hẳn là càng ngày càng suy yếu.

Ưng Liệt Hùng phản bác nói: "Nào có cái gì đặt ngang hàng số một, đệ nhất rõ ràng là Diệp Trần."

"Bọn họ xông tháp số tầng nhưng là như thế."

Vân Phiêu Miểu có điểm không vui.

"Ta chỉ xem thủy tinh thạch bi xếp hạng!"

Ưng Liệt Hùng bán bộ không lùi.

"Chờ Diệp Trần đi ra rồi nói sau! Hai người các ngươi cũng đừng ầm ĩ." Khang Ti Vi khuyên nhủ.

Nói thật, tình huống đặt ngang hàng đệ nhất này, vô số năm đều chưa từng xảy ra, xác thực giải quyết không tốt, hai người nói đều có lý, giải quyết cái vấn đề này rất đơn giản, đó chính là Diệp Trần siêu việt đệ nhất Ma tôn, bất quá khả năng này quá nhỏ, trước mắt đã qua 9 ngày, theo thời gian trôi đi, hi vọng càng ngày càng nhỏ bé.

Ngày thứ chín chạng vạng!

Thủy tinh thạch bi hình ảnh Diệp Trần mặt sau xông tháp số tầng mộ nhiên lóe lên một cái, 841, điều này đại biểu Diệp Trần thông qua 841 tầng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1630

"Vượt qua !,

Lam Nguyệt hưng phấn giá giá quả đấm

Ưng Liệt Hùng vốn là sững sờ, rồi sau đó nhếch miệng hướng phía Vân Phiếu Miểu cười nói: "Đệ nhất là của chúng ta , hiện tại ngươi còn có ý kiến gì không?"

"Hừ!"

Vân Phiếu Miểu quay đầu qua , vẻ mặt phiền muộn

Quá tà môn , như vậy đều có thể xông qua

"Lợi hại !"

Vẻ mặt Chiến Hùng khiếp sợ nhìn về phía Khang Tuyết Lệ , Đại Ma Vương huyết thống đệ nhất Ma Tôn tiến bộ không thể nói là không quá , lần trước tám trăm linh hai tầng , lần này tám trăm bốn mươi tầng , tiến bộ 38 tầng , loại này tốc độ tiến bộ nhanh hơn bọn họ rồi gấp 10 lần trở lên, không thể tưởng được Kiếm Tôn Diệp Trần tốc độ tiến bộ nhanh hơn , trực tiếp đã vượt qua đệ nhất Ma Tôn

Khang Tuyết Lệ lắc đầu , "Đừng nhìn ta...ta cũng không nghĩ tới hắn có thể một lần hành động siêu việt đệ nhất Ma Tôn "

"Thế giới của bọn hắn , chúng ta quả nhiên không hiểu "

Chiến Hùng lắc đầu

"Vượt qua?"

Tà Tinh có chút hoảng sợ , sau khi tỉnh lại , hắn không khỏi nhìn về phía đệ nhất Ma Tôn , đệ nhất trên mặt Ma Tôn , lần thứ nhất xuất hiện chấn động , coi như bất thượng phẫn nộ , hẳn là trầm trọng đi! Tà Tinh thầm nghĩ

Trong nội tâm Đệ nhất Ma Tôn , cũng không trầm trọng , mà là chăm chú , đối với Diệp Trần , hắn bắt đầu nhận thức , nếu như lúc này hắn không chăm chú đối đãi , như vậy không phải tự tin , mà là tự đại , Đại Ma Vương huyết thống , chưa từng là người tự đại , hắn cũng không phải.

Đại Ma Vương huyết thống có thể sừng sững đỉnh phong , đang là bởi vì bọn hắn mặc kệ từ lúc nào , đều có thể bảo vệ đặc biệt tuyệt đối tỉnh táo cùng lý trí , đây là trời sanh.

Tám trăm bốn mươi hai tầng

Diệp Trần giữ vững không được một lát , liền bị Hoang Linh đánh bại , hắn sớm đã hết tinh lực rồi, cũng không còn hy vọng xa vời có thể xông qua tám trăm bốn mươi hai tầng

Lúc Đi ra, chứng kiến biểu lộ của Lam Nguyệt, Diệp Trần liền biết mình lần nữa leo lên thứ nhất, nói thật , nếu như tâm lý không có một chút cảm giác , đó là không có khả năng , leo lên đệ nhất đối với hắn mà nói , là trọng yếu nhất không phải chiến thắng Đại Ma Vương huyết thống , mà là chứng minh hắn có trùng kích võ đạo đỉnh phong tiềm lực , còn Đại Ma Vương huyết thống chỉ là một tên kình địch của hắn mà thôi cả hai là có khác biệt

Ánh mắt đối mặt , nhộn nhạo hỏa hoa , đệ nhất Ma Tôn cùng Diệp Trần cũng không nói lời gì , liếc nhau một cái, liền thu hồi ánh mắt

Trong lòng bọn họ minh bạch , đối phương là kình địch lớn nhất , không cần nói thêm cái gì

"Âm Dương Kiếm pháp xong rồi!"

Bất lạc chi ưng bộ lạc đạt được ba phần số thời gian định mức , thì ra là ba mươi năm , công lao Diệp Trần cự đại trực tiếp được phân đến bốn năm ,

gần mất 2 năm thời gian , Diệp Trần cũng đã sáng tạo ra một môn viên mãn Âm Dương Kiếm pháp , cái môn Âm Dương Kiếm pháp này cùng sở hữu hai thức , thức thứ nhất , âm dương tương sinh thức thứ hai , Âm Dương Thái Cực

Âm dương tương sinh thập phần huyền diệu một kiếm phát ra , kiếm khí phảng phất có được linh tính không tăng không giảm , không tiêu tan bất diệt , tập trung khí tức địch nhân, trừ phi địch nhân chết đi , nếu không là không biến mất , đương nhiên , nếu như địch nhân thập phần cường đại , có thể phá vỡ âm dương tương sinh , lại là một chuyện khác rồi

Âm Dương Thái Cực , đây là một thức phong sát kiếm chiêu , hắc bạch hai nhà kiếm khí tạo thành Thái Cực Đồ, sẽ đem địch nhân vây ở Thái Cực Đồ ở bên trong, lấy kiếm khí vô cùng phai mờ đối phương , phạm vi bao trùm có thể lớn cũng có thể nhỏ

Sáng tạo Âm Dương Kiếm pháp, tuy nhiên không có thể trực tiếp gia tăng bao nhiêu chiến lực , dù sao Âm Dương Kiếm pháp cường thịnh trở lại , thì Ngũ Hành Kiếm pháp cùng thời không kiếm pháp tầng thứ này , nhưng là , nhiều một môn kiếm pháp , có thể lại để cho Diệp Trần trở nên càng thêm toàn diện , âm dương tương sinh cùng Âm Dương Thái Cực , cũng có chỗ dùng.

Năm thứ tư , Diệp Trần sáng tạo ra, tạo ra Tứ Tượng kiếm pháp

Tứ Tượng kiếm pháp ẩn chứa là địa thủy hỏa phong tứ đại áo nghĩa , cùng Ngũ Hành Kiếm pháp có chút tương tự , nhưng càng thêm bá đạo

Tứ Tượng kiếm pháp đồng dạng có hai thức , thức thứ nhất , Tứ Tượng bá kiếm , thoát thai từ bá kiếm thức , thức thứ hai , thiên địa Tứ Cực

Tứ Tượng bá kiếm cùng bá kiếm thức khác nhau ở chỗ , Tứ Tượng bá kiếm phạm vi công kích rộng, kiếm thế biến thành Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ , bá kiếm thức thì là sức lực thanh kiếm ngưng làm một tuyến , là công kích cực hạn , chỉ khi nào đối phương né tránh tốc độ nhanh ,

sẽ không bị bá kiếm thức giới hạn.

Thức thứ hai thiên địa Tứ Cực là nhất thức bị động công kích kiếm chiêu , thi triển một thức này , không cần vận dụng bảo kiếm , cần chính là Tâm Kiếm , lấy Tâm Kiếm ngưng tụ Tứ Tượng kiếm, nấp trong bên ngoài thân , một khi công kích của địch nhân tới , sẽ dẫn phát Tứ Tượng kiếm, phản công địch nhân , thời khắc mấu chốt , cũng có thể giải trừ nguy cơ bản thân.

Cuối cùng , Diệp Trần chỉ có sinh tử kiếm pháp cùng Quang Ám kiếm pháp là không thay đổi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1631

Thời gian bốn năm , Diệp Trần đã sáng tạo ra hai môn kiếm pháp , tiếp đó, hắn ý định tự tìm hiểu, đem thời gian áo nghĩa tăng lên tới cảnh giới đại thành , thậm chí cảnh giới viên mãn.

Thời gian áo nghĩa dù sao cũng là ngoại trừ lực lượng áo nghĩa ra là áo nghĩa thứ hai , tìm hiểu độ khó rất lớn, ngược lại cao hơn số lượng áo nghĩa rất nhiều , là một thứ áo nghĩa khó tìm hiểu nhất, dù là Diệp Trần đã trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn , muốn đem thời gian áo nghĩa tìm hiểu đến cảnh giới đại thành , cũng không dễ dàng.

Hình tượng điểm tới nói , lực lượng áo nghĩa tựa như là một lực lượng của cá nhân , mà thời gian áo nghĩa là tuổi thọ một người, quang có sức mạnh , chết sớm vô dụng , chỉ có tuổi thọ không có sức mạnh cũng không được

Về thời gian áo nghĩa viên mãn , ghi lại có rất nhiều , như tuổi thọ đạt tới mức độ khó mà tin nổi , như có thể khống chế thời gian lưu tốc trong một khu vực, đương nhiên , lúc này trình độ tốc độ chảy không có khả năng đạt tới thần chi thiên đường như trong thời gian tháp vậy, có thể nhanh hơn hoặc giảm bớt hơn vài lần rất tốt rồi, ở bên trong thời gian tháp, động gấp gấp trăm mười lần , căn bản không phải người có thể làm được, chỉ có thần mới có thể làm được

Chín thành sáu !

Chín thành bảy !

Chín thành tám !

Tốn thời gian hai mươi năm , Diệp Trần đem thời gian áo nghĩa tăng lên

tới chín thành tám cảnh giới , chỉ thiếu chút nữa , chính là đại thành , khi đó sẽ sinh ra một cái bay vọt về chất

Trong nháy mắt , ba mươi năm trôi qua

Thời gian áo nghĩa rốt cục đại thành , lúc rời khỏi từ không gian kỳ dị một khắc này , Diệp Trần cảm giác mình tựa hồ có thể xem thời gian trôi qua , có thể xem thời gian quỹ tích , liền tự thân tuổi thọ , Diệp Trần tựa hồ cũng có thể cảm ứng được , hắn cảm giác , mình có thể sống 400 vạn năm, dù sao khoảng cách Truyền Kỳ Chí Tôn cực hạn tuổi thọ , chỉ kém một triệu năm.

"Cái này là thời gian áo nghĩa sao? Thật kỳ diệu !"

Lực lượng áo nghĩa đại thành , khiến cho Diệp Trần cảm thấy lực lượng bản chất , thời gian áo nghĩa đại thành , cũng làm cho Diệp Trần cảm giác được thời gian bản chất , đương nhiên , khoảng cách thấm nhuần bản chất còn cách một đoạn.

"Đến cực hạn sao?"

Thời gian áo nghĩa đại thành sau đó , Diệp Trần phát hiện mình tổng thì không cách nào chuyên tâm tự tìm hiểu, đây đối với hắn mà nói , thập phần khó có thể lý giải được , chẳng lẽ viên mãn thời gian áo nghĩa là một cái Cấm khu , không cho phép bất luận kẻ nào giao thiệp với nó.

"Thời gian của ngươi áo nghĩa đại thành?"

Vẻ mặt Ưng Liệt Hùng giật mình

"Đúng!"

Diệp Trần cùng Ưng Liệt Hùng thỉnh thoảng trao đổi một phen , lần này , Diệp Trần hỏi nghi vấn của mình , ai biết Ưng Liệt Hùng rất giật mình thời gian áo nghĩa của hắn đại thành

"Thực là hâm mộ" Ưng Liệt Hùng cảm thán một tiếng , nói ". Tìm hiểu

thời gian áo nghĩa , là cần tư chất đấy, tư chất không đủ , dù là bán thần tự mình dạy ngươi cũng vô pháp đem thời gian áo nghĩa tìm hiểu đến cảnh giới cao, nếu không lúc tự tại ta Bất lạc chi ưng bộ lạc hơn nhiều năm , cũng sẽ không có một cái thời gian áo nghĩa đại thành Chí Tôn đều chưa từng xuất hiện rồi"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1632

Diệp Trần gật gật đầu, tìm hiểu Thời Gian áo nghĩa hoàn toàn cần tư chất, đại bộ phận Thời Gian áo nghĩa Chí Tôn, cũng có hai ba thành ba bốn bộ dạng, vượt qua năm thành cảnh giới trong trăm không có một, không phải bọn hắn không muốn đề cao, thật sự là do tư chất mà ra, cho dù cho bọn hắn lúc nào cũng tìm hiểu, đoán chừng tối đa cũng tăng lên một chút mà thôi. .

Ưng Liệt Hùng nói tiếp: "Về phần chuyện này, ta có biết một hai, nếu như ta đoán không sai, ngươi hẳn là tích lũy không đủ, không cách nào thừa nhận Thời Gian áo nghĩa viên mãn."

"Tích lũy không đủ, không cách nào thừa nhận Thời Gian áo nghĩa?"

Diệp Trần suy nghĩ một chút, không minh bạch lắm.

"Như vậy nói với ngươi, nói cho ngươi hay, ngươi có phải hay không cảm giác tuổi thọ của mình tăng lên sâu sắc, tiếp cận Truyện Kỳ chí tôn cực hạn?"

"Đúng vậy."

Diệp Trần trả lời.

"Cái này là được rồi, tìm hiểu Thời Gian áo nghĩa, cùng tìm hiểu áo nghĩa khác bất đồng, nó cho bản thân mang đến biến hóa rất lớn, nhất là tuổi thọ, cho nên, ngươi cần thích ứng giai đoạn Thời Gian áo nghĩa này, chờ ngươi thích ứng, mới có thể tiếp tục tìm hiểu Thời Gian áo nghĩa, thật giống như một người đột nhiên đã có được gấp trăm lần lực lượng, thoáng cái không cách nào khống chế, ngược lại chịu lấy mệt mỏi."

Ưng Liệt Hùng giải thích nói.

"Thì ra là thế." Diệp Trần xem như hiểu được, chính mình trong thời gian ngắn đem Thời Gian áo nghĩa tìm hiểu đến đại thành cảnh giới, thật sự là quá đột nhiên tăng mạnh rồi, thời gian của mình cảm giác cùng vũ trụ thời gian, đã có một ít tách rời, đừng nói mình không cách nào tiếp tục tham ngộ Thời Gian áo nghĩa, cho dù cường hành tìm hiểu đến viên mãn cảnh giới, đoán chừng cũng sẽ dẫn phát một loạt cắn trả, như cảm giác thời gian hỗn loạn.

cảm giác Thời gian có chút hỗn loạn, là chuyện vô cùng đáng sợ, lúc chiến đấu, một sát na đều đủ để trí mạng.

Hiểu được nguyên nhân Thời Gian áo nghĩa không cách nào tăng lên, Diệp Trần không hề xoắn xuýt, bắt đầu bắt tay vào làm sáng tạo thời không kiếm pháp đệ tam thức, hai thức trước tuy nhiên trải qua không ngừng hoàn thiện, đã không có gì có thể sửa đổi, nhưng là Diệp Trần xem ra, cái hai thức này còn chưa đủ để dùng thể hiện ra uy năng thời không áo nghĩa.

. . .

Khoảng cách địa phương lúc trước Diệp Trần cùng thiết tinh xà chiến đấu địa điểm chưa đủ ngàn dặm, một hồi rung động nhộn nhạo ra, phảng phất hồ nước bình tĩnh bị phong đột nhiên thổi nhăn, sau một khắc, hai hạt điểm đen tự hiển hiện rung động, càng lúc càng lớn, cuối cùng, hóa thành hai đạo nhân ảnh lướt đi ra.

Cái hai đạo nhân ảnh này một người mặc áo đen, một người mặc áo xám, bộ dáng cực kỳ chật vật, tựa hồ trước đó bị cái gì đó đuổi giết, sắc mặt một mảnh ửng hồng, quần áo rách tung toé.

"Chết tiệt Song Tử Bạo Long, thế nào lại gặp nó."

lão giả Áo đen sắc mặt tối tăm phiền muộn.

"Hoang Thần bí cảnh vô cùng đáng sợ, chúng ta có thể còn sống đi ra, đã rất không dễ dàng, đáng tiếc không có thể tìm được Truyền Tống Trận." Áo

xám lão giả thò tay một vòng, áo xám rách rưới rực rỡ hẳn lên.

"Truyền Tống Trận, hừ, ta hoài nghi Hoang Thần bí cảnh đến tột cùng có hay không Truyền Tống Trận, ngươi nói cái kia năm cái gia hỏa phải hay là không lừa gạt chúng ta, ước gì chúng ta ly khai, hại chúng ta bị nhốt trong Hoang Thần bí cảnh mười mấy vạn năm, hai người chúng ta tinh không gấu khuyển chi Vương cũng đã bị chết ở Hoang Thần bí cảnh, thiếu đi chúng, chúng ta đối với năm cái gia hỏa ước thúc tựu nhỏ đi rất nhiều." lão giả Áo đen hoài nghi nói.

lão giả Áo xám sắc mặt lạnh lẽo, "Hi vọng bọn hắn không có lừa gạt chúng ta, lúc trước chúng ta có thể diệt đi hai cái bát cấp bộ lạc, lần này cũng có thể."

"Mười mấy vạn năm không có đi ra, không biết hiện tại tại Hoang Thần đại lục, có cái gì biến hóa."

lão giả Áo đen trong mắt ẩn chứa sát cơ.

Hai người không có cùng nhau chạy đi, mà là từng người tách ra.

lão giả Áo đen hướng phía Vân Trung bộ lạc bay đi, áo xám lão giả hướng phía Tinh Hải bộ lạc bay đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1633

Vân Trung bộ lạc, Vân Phiêu Miểu đang ở bên trong Đình Lâu uống trà, nữ nhi của hắn ngồi đối diện con rể, nữ nhi nữ tế kết hôn mấy vạn năm rồi, không biết lúc nào cho hắn sinh 1 cháu trai đây, mắt nhìn chỗ sân nhỏ Đệ Nhất Ma Tôn, Vân Phiêu Miểu cảm khái một tiếng, nếu như đời sau của mình có Đệ Nhất Ma Tôn một nửa xuất sắc thì tốt rồi.

"Ân!"

Bỗng nhiên, Vân Phiêu Miểu sắc mặt đột nhiên thay đổi, nữ nhi và con rể của hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua thần sắc Vân Phiêu Miểu như thế, bọn hắn tại trên mặt hắn thấy được kiêng kị cùng sợ hãi.

"Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì?"

con gái Vân Phiêu Miểu không khỏi hỏi.

"Không thể tưởng được, thật sự không thể tưởng được, bọn hắn rõ ràng không có thể ly khai Hoang Thần đại lục, ngược lại từ trong Hoang Thần bí cảnh đi ra." Vân Phiêu Miểu lầm bầm lầu bầu, tựa hồ không nghe thấy con gái hỏi thăm.

"Vân Phiêu Miểu, sự tình ngươi không nghĩ tới nhiều lắm."

Một lão giả áo đen xuất hiện tại trận pháp bên ngoài Vân Trung bộ lạc, ánh mắt của hắn rõ ràng có thể xuyên thấu qua trùng trùng điệp điệp trận pháp, chứng kiến Vân Phiêu Miểu khẩu hình.

Vân Phiêu Miểu do dự chốc lát, tay vung lên, trận pháp mở ra, lại để cho lão giả áo đen tiến vào.

"Mười mấy vạn năm không thấy, tóm lại ngươi còn không có nóng đầu."

lão giả Áo đen thân hình lóe lên, xuất hiện ở bên trong Đình Lâu, hắn nhìn về phía Vân Phiêu Miểu con gái cùng con rể, "Đây là con gái của ngươi a, lớn lên rất không tệ, nhớ rõ lúc ta ly khai, ngươi cũng không có con cái."

"Cung nghênh Tôn Giả!"

hành động kế tiếp của Vân Phiêu Miểu, lại để cho con gái cùng con rể hoảng sợ thất sắc, người nào lại để cho đầu lĩnh cung nghênh, Hoang Thần đại lục không phải do năm đại bộ lạc đầu lĩnh khống chế sao?

"Còn không mau cung nghênh Tôn Giả!"

Vân Phiêu Miểu vội vàng đưa mắt liếc qua ra ý cho hai người.

"Cung nghênh Tôn Giả!"

Hai người tuy nhiên không biết Vân Trung bộ lạc lúc nào nhiều ra cái Tôn Giả, nhưng chứng kiến bộ dạng Vân Phiêu Miểu, làm sao không biết, lão giả áo đen địa vị còn muốn lớn hơn Vân Phiêu Miểu

"Ta cùng Tôn Giả nói ra suy nghĩ của mình, hai người các ngươi lui xuống trước đi!" Vân Phiêu Miểu làm cho nữ nhi nữ tế ly khai.

"Vâng!"

Hai người không dám nhiều lời, vội vàng ly khai Đình Lâu.

"Tôn Giả, thỉnh uống trà!" Vân Phiêu Miểu vì lão giả áo đen rót một chén trà.

lão giả Áo đen nâng chung trà lên, một ngụm uống cạn, "Vân Phiêu Miểu, mười mấy vạn năm không thấy, khí tức của ngươi ngược lại là mạnh không ít, ta hỏi ngươi. . ."

Đột ngột, lão giả áo đen trên mặt hiện thần sắc cổ quái, vù, thân hình

biến mất, lúc xuất hiện lần nữa, lão giả áo đen xuất hiện tại trong sân Đệ Nhất Ma Tôn.

"Người nào?"

Đệ Nhất Ma Tôn ra khỏi phòng.

lúc thấy lão giả áo đen, Đệ Nhất Ma Tôn trên mặt thoáng động dung, hắn từ đối phương trên người cảm ứng được ma lực bành trướng như hải dương, cái loại khí tức này, so với năm đại bộ lạc đầu lĩnh đều muốn mạnh hơn không ít.

"Ám Hắc khí tức!" Áo đen lão giả con mắt giống như bóng đèn sáng lên, "Đúng vậy, chỉ có Đại Ma Vương huyết thống mới có được Ám Hắc khí tức, như thế nồng đậm, ha ha, ta là Hải Ma thiên tôn, đến từ Ma tộc, ngươi chừng nào thì đi vào Hoang Thần đại lục đấy, phải hay không thông qua ta lưu lại ấn ký đã đến hay sao?"

"Đúng vậy."

Dù là đối mặt Hải Ma thiên tôn so với chính mình mạnh hơn rất nhiều, Đệ Nhất Ma Tôn như trước là bộ dáng trước kia, huyết thống của hắn, chí cao vô thượng, tại Ma tộc, hắn chính là tương lai chúa tể, không cần thấp eo hà hơi, dù là đối mặt Hải Ma thiên tôn cũng là như thế.

Hải Ma thiên tôn nhíu mày, bất quá rất nhanh trì hoãn xuống, Đại Ma Vương huyết thống đích thật là có tư cách này, nếu như đổi thành Ma tộc thiên tài khác, hắn đã sớm hảo hảo giáo huấn đối phương rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1634

Thời gian Áo nghĩa đạt đến cảnh giới đại thành , thời không kiếm pháp triệt để vượt qua Ngũ Hành Kiếm pháp , Âm Dương kiếm pháp cùng với Tứ Tượng kiếm pháp , hơn nữa không phải vượt qua một hai điểm , đã không kém siêu vô thượng kiếm pháp , nếu là thật có thể sáng tạo ra thức thứ ba , sức chiến đấu của hắn càng tiến bộ hơn.

Thức thứ ba cấu tứ rất đơn giản , là hố đen , tuy rằng siêu cấp Chí Tôn là có thể chế tạo ra hố đen loại nhỏ, nhưng so với cùng loại hố đen thô ráp, độ khó này muốn cao vô số lần , dù sao Diệp Trần có thời không Áo nghĩa chống đỡ, có thể nào không cố gắng lợi dụng ưu thế này.

Trên đại thảo nguyên , Diệp Trần cùng Ưng Liệt Hùng 'Ác chiến'.

Ưng Liệt Hùng không có sử dụng Oanh Thiên chuy , Diệp Trần cũng không có sử dụng Thiên kiếm , hai người lấy phổ thông Chí Tôn vũ khí giao thủ , có thể nhìn ra được , Ưng Liệt Hùng dù cho không chăm chú , cũng như trước hơn một chút , chùy pháp bá đạo nhìn như đơn giản, nhưng mỗi lần đều có thể đánh tan kiếm pháp Diệp Trần, để Diệp Trần chịu đến rung động.

"Đây là ta mới sáng tạo ra một thức kiếm chiêu thời không, Hắc động thức!"

Diệp Trần sử dụng thời không kiếm pháp thức thứ ba —— Hắc động thức , Chí Tôn Bảo kiếm run lên , ở phía trước Diệp Trần xuất hiện ba hạt điểm đen , ba hạt điểm đen này nhìn như nhỏ bé , nhưng bắn ra lực hút cực kỳ kinh người, hiện hình chữ phẩm bao phủ hướng về Ưng Liệt Hùng , thế đi không thể nói được nhanh, cũng không thể nói được chậm , bởi vì bản thân nó ẩn chứa thời không Áo nghĩa.

"Chiêu hay!"

Ba cỗ lực hút chồng chất lên nhau , Ưng Liệt Hùng suýt nữa không cách nào vung chuy , trong cơ thể hoang nguyên phảng phất cuồn cuộn hồng thủy, đấu đá lung tung , muốn phát tiết ra.

Ầm ầm!

Mạnh mẽ đánh tan ba hạt điểm đen , Ưng Liệt Hùng cả người bay ngược ra ngoài , chật vật không ngớt.

"Không hổ là thời không kiếm pháp , suýt chút nữa bị thiệt lớn."

Ưng Liệt Hùng trong lòng quyết định , lần sau Diệp Trần triển khai chiêu này , nhất định phải lấy ra thực lực gấp mười lần, bằng không không cách nào trấn áp chiêu này.

. . .

"Ngươi là nói , Đại Ma Vương huyết thống xuất hiện , tộc còn có một tuyệt thế thiên tài người." Tinh Hải Bộ Lạc , lão giả áo xám kinh ngạc nhìn về phía Tà Tinh.

Tà Tinh trọng trọng gật đầu , "Đại Ma Vương huyết thống so với ta tưởng tượng còn đáng sợ hơn , giả lấy thời gian , hắn nhất định có thể trở thành là bán thần , hiệu lệnh thiên hạ , duy nhất có thể cùng hắn chống lại chính là kẻ loài người kia thiên tài tuyệt thế , vì lẽ đó , ta cảm thấy chúng ta Tà linh tộc không cần thiết giúp Ma tộc làm gả xiêm y , để chính bọn hắn đi đối phó nhân tộc thiên tài tuyệt thế được rồi."

Tà Tinh tuy rằng thần phục đệ nhất Ma Tôn , nhưng không có nghĩa là hắn không có ý tưởng khác , dưới cái nhìn của hắn , một nhà độc đại không phải một chuyện tốt , nếu là đệ nhất Ma Tôn kéo dài như thế tiếp tục trưởng thành , căn bản không người nào có thể hạn chế hắn , đến thời điểm , đừng nói nhân tộc liên minh , liền ngay cả Ma tộc liên minh đều muốn trở thành nô bộc Ma tộc, nhiều nhất là nô bộc cao cấp mà thôi, vì lẽ đó , hắn cảm thấy

Diệp Trần tồn tại rất tất yếu , dù sao này không giống với dĩ vãng , dĩ vãng cũng không có nhân vật đáng sợ xuất hiện , Ma tộc liên minh cùng nhân tộc liên minh chiến tranh là vĩnh cửu, Tà linh tộc tự nhiên không cần lo lắng lập tức phá tan nhân tộc liên minh.

"Ngươi nói có lý , bất quá dáng vẻ hay là muốn làm một lần, bằng không không có cách nào hướng Hải Ma Thiên Tôn bàn giao."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1635

Lão giả áo xám là Tà linh tộc truyền kỳ Chí Tôn Tà Quang Thiên Tôn , thực lực và hải Ma Thiên Tôn tương đương , hắn tuy rằng không sợ hải Ma Thiên Tôn , nhưng cũng không muốn cùng Ma tộc trở mặt , như vậy đối với Tà linh tộc không phải một chuyện tốt , hơn nữa , hắn cùng Hải Ma Thiên Tôn cũng hoài nghi , nhân tộc liên minh cũng có Chí Tôn đã tới Hoang thần đại lục , có rời đi hay không hắn cũng không biết, nhưng không thể không đề phòng.

"Đúng rồi , Tà Quang Thiên Tôn , ngươi là làm sao đi tới Hoang thần đại lục." Tà Quang Thiên Tôn là truyền kỳ Chí Tôn , nếu như không đến Hoang thần đại lục , vũ trụ tinh không quyền chủ đạo đã sớm ở Tà linh tộc trên tay.

Tựa hồ nhìn ra ý nghĩ Tà Tinh, Tà Quang Thiên Tôn lắc đầu nói: "Sự tình so với ngươi tưởng tượng càng phức tạp , ta cùng hải Ma Thiên Tôn rất sớm đã đi tới Hoang thần đại lục , về phần tại sao tới nơi này , sau đó ngươi sẽ biết , nhiều năm như vậy , chúng ta vẫn đang tìm kiếm biện pháp rời đi Hoang thần đại lục , nhưng đáng tiếc vẫn không có cách nào rời đi , Hoang thần bí cảnh đối với chúng ta mà nói , thực sự quá nguy hiểm , cũng quá quỷ dị."

"Hoang thần bí cảnh có thể rời đi?"

Tà Tinh không phải là không có tâm tư rời đi, cũng không thể cả đời ở tại Hoang thần đại lục!

"Hoang tộc người rời đi Hoang thần đại lục chỉ có một biện pháp, là xông Hoang thần tháp , ngoại giới chúng ta người rời đi Hoang thần đại lục có hai cái biện pháp , một cái là xông Hoang thần tháp , một cái là thông qua Hoang thần bí cảnh bên trong Truyện Tống Trận rời đi , biện pháp thứ nhất

quá mức thái quá , hơn nữa coi như có thể xông qua , cũng không biết sẽ tới chỗ nào , Hoang thần lưu lại Hoang thần tháp , hẳn là không phải đơn thuần vì để cho người hoang tộc rời đi Hoang thần đại lục , vì lẽ đó chỉ có biện pháp thứ hai có thể được."

"Các ngươi có từng tìm Truyện Tống Trận?" Tà Tinh hỏi.

Tà Quang Thiên Tôn sắc mặt trầm xuống , " bên trong Hoang thần bí cảnh , hung thú hoành hành , bằng vào thực lực ta cùng hải Ma Thiên Tôn, đều phải cẩn thận , có hay không Truyện Tống Trận , như trước là không biết."

. . .

Một hạt , hai hạt , . . . , năm hạt điểm đen hiện lên , tảng lớn cục đất lập tức bị xả tới , ở năm hạt điểm đen cộng đồng ảnh hưởng , Lăng Không hóa thành mỹ phấn , sau đó hóa thành năm cỗ , hút vào đến điểm đen bên trong , so với lần trước cùng Ưng Liệt Hùng luận bàn , lần này Hắc động thức càng mạnh mẽ hơn , hố đen cũng từ ba cái đã biến thành năm cái , mà lại duy trì cân bằng tuyệt đối, sẽ không phá hoại lẫn nhau.

"Thức thứ ba Hắc động thức xong rồi!"

Chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí , Diệp Trần hai mắt khôi phục bình thường , hai mắt của hắn dường như hố đen như thế , đây là triển khai Hắc động thức mang đến biến hóa.

"Chiêu thức Hắc động thức này, ở bên trong siêu vô thượng võ học cũng không tính yếu đi , hiện tại ta cùng năm đại bộ lạc đầu lĩnh chênh lệch vẻn vẹn là chênh lệch võ đạo nguyên thần."

Bạch Ngân võ đạo nguyên thần có mạnh có yếu , Diệp Trần mới Bạch Ngân sơ kỳ thôi , đệ nhất Ma Tôn , Tà Tinh , Khang Tuyết Lệ cùng với Chiến Hùng cũng đều là cấp bậc này.

"Hả?"

Diệp Trần bỗng nhiên nhìn về phương tây , hắn có thể cảm giác được , một luồng ma lực mạnh mẽ tràn ngập lại đây.

"Không phải đệ nhất Ma Tôn , là ai?"

Cách quá xa, Diệp Trần không có cách nào nhìn thấy đối phương.

"Tìm tới rồi!"

Hải Ma Thiên Tôn phát hiện Diệp Trần , thân hình lóe lên , tốc độ tăng vọt , sau khi mấy cái lấp loé, khoảng cách Diệp Trần đã không đủ ngàn dặm.

Diệp Trần đứng bình tĩnh ở nơi đó , bên cạnh hắn Liệt Thiên cả người bộ lông nổ lên.

Bạch!

Hắc quang lóe lên ,Hải Ma Thiên Tôn đối diện Diệp Trần trên thảo nguyên.

"Ngươi chính là Kiếm Tôn Diệp Trần."

Hải Ma Thiên Tôn hỏi dò.

"Đúng, ngươi là ai?" Diệp Trần con mắt hơi híp lại , hắn từ trên người đối phương cảm giác được sát ý , sở dĩ ở lại chỗ này không có chạy trốn , là bởi vì hắn đối với thời không Áo nghĩa rất tự tin , chỉ cần hắn muốn chạy , trừ phi đối phương là chuẩn bán thần , bằng không tuyệt đối không cách nào đuổi theo hắn.

"Cho ngươi hai con đường , một là bé ngoan bó tay chịu trói , hai là bị ta giết chết."

Hải Ma Thiên Tôn đánh giá một chút Diệp Trần , đạm mạc nói.

"Ta hai cái đều không chọn , Liệt Thiên , đi."

Nhảy lên trên lưng Liệt Thiên, Diệp Trần vung tay lên , thời không nhất thời vặn vẹo , bao vây Liệt Thiên biến mất không thấy hình bóng , lúc xuất hiện lần nữa , đã đến bên ngoài ngàn dặm.

"Đại thành thời không Áo nghĩa?"

Hải Ma Thiên Tôn sắc mặt cực kỳ âm trầm, vèo , hầu như một chốc Diệp Trần cùng Liệt Thiên biến mất, hắn liền đuổi theo , hơi thở của hắn từ lâu khóa chặt lại Diệp Trần.

(đường ca kết hôn , mấy ngày nay Cập Nhật sẽ không ổn định , hiện tại ở quê nhà , hướng về đại gia xin lỗi một thoáng)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1636

(bởi vì đường ca kết hôn trì hoãn Cập Nhật , thực sự xin lỗi , ngày mai bắt đầu bù!)

Hai người một đuổi một chạy , rất nhanh sẽ đến bên ngoài mười vạn dặm.

"Đường đường thiên tài tuyệt thế nhân tộc, cũng chỉ sẽ trốn sao?" Hải Ma Thiên Tôn mắt thấy Diệp Trần bóng người càng ngày càng xa , không khỏi nói châm chọc nói.

"Ta nếu là chuẩn bán thần , trốn chính là ngươi."

Hải Ma Thiên Tôn rất mạnh, so với năm đại bộ lạc đầu lĩnh đều mạnh, Diệp Trần chỉ có ở trên người Thực Kim thú, mới cảm nhận được khí tức nguy hiểm tương tự Hải Ma Thiên Tôn, rất hiển nhiên , Hải Ma Thiên Tôn coi như không bằng Thực Kim thú , chí ít cũng là tiếp cận cấp bậc tồn tại Thực Kim thú, mà Thực Kim thú là truyền kỳ Chí Tôn cao nhất, năm đại bộ lạc đầu lĩnh liên thủ đều chỉ có thể chống lại , không cách nào thương tổn nó.

"Miệng rất cứng , đợi lát nữa bắt được ngươi , xem ngươi có hay không có thể còn mạnh miệng không."

Hải Ma Thiên Tôn vừa truy đuổi Diệp Trần , hắn vừa thả ra hải ma lĩnh vực , hải ma lĩnh vực mênh mông cuồn cuộn , dường như đại dương mênh mông bình thường hướng về Diệp Trần bao phủ , trong lĩnh vực , thậm chí còn có vô số bóng mờ Hải Ma Thiên Tôn như ẩn như hiện.

Hải ma lĩnh vực —— tầng thứ chín lĩnh vực.

Diệp Trần da đầu tê rần , hắn cảm giác một khi bị lĩnh vực đối phương

bao phủ , chính mình thật sự lên trời không đường xuống đất không cửa , tầng thứ chín lĩnh vực không phải là lĩnh vực bình thường , cấp bậc lĩnh vực loại này, thậm chí có thể giết chết sơ đẳng truyền kỳ Chí Tôn , trung đẳng truyền kỳ tôn sư cùng với cao đẳng truyền kỳ Chí Tôn tuy rằng có thể miễn cưỡng chống lại , nhưng sức chiến đấu cũng sẽ giảm mạnh , bó tay bó chân.

Thời không Áo nghĩa kích phát , vị trí Diệp Trần cùng Liệt Thiên thời không kịch liệt vặn vẹo , lập tức xuất hiện ở trên bên ngoài ngàn dặm , hiểm mà lại hiểm chạy trốn bao phủ tới hải ma lĩnh vực.

" thời không Áo nghĩa Đáng ghét."

Hải Ma Thiên Tôn có ác cảm đối với thời không Áo nghĩa, loại Áo nghĩa này chạy trốn tuyệt đối là hàng đầu, trừ phi vừa đến nhốt đối phương lại. Bằng không chỉ có thể chậm rãi đuổi.

"Hải Ma Thao Thiên Ấn!"

Hít sâu một hơi. Hải Ma Thiên Tôn tốc độ lại tăng một phần. Cùng lúc đó , tay phải hắn giơ lên cao , hắc quang lấp loé , một chưởng vỗ hướng về phương xa Diệp Trần.

Ầm ầm ầm!

Như núi lở , như địa nứt , như biển gầm , như hồng thủy tràn lan , cuồng bạo chưởng kình hướng về Diệp Trần bạo xông tới. Trên đường , hồng thủy Hóa Hình , biến thành một đại ấn , xa xa đánh ra ngoài.

"Nguy hiểm!"

Trong lúc nhất thời , Diệp Trần chỉ cảm thấy khí huyết nghịch lưu , đầu đều trùng lên , sau lưng một đại ấn nhìn như khoảng cách hắn còn rất xa, nhưng mang đến áp lực vô cùng khó tin , chỗ thời không mình tựa hồ cũng bị khóa chặt , một khi đại ấn đánh trúng. Chính mình kể cả chỉnh mảnh thời không đều sẽ bị đè cho bằng , nghiền nát.

"Thật là siêu vô thượng võ học bá đạo!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1637

Diệp Trần gặp Ưng Liệt Hùng mở ra lại đất trời. Gặp Thái Thản chém thiên liệt địa , gặp Thần Thiên định phá toái tinh thần , gặp Vân Phiêu Miểu diệt thế lôi phạt , bốn đầu lĩnh ở trên không huyền ảo hẳn so với một chiêu này kém hơn , nhưng triển khai bốn đầu lĩnh ở về mặt chiến lực chung quy so với đối phương kém không ít , khí thế trên không thể đánh đồng với nhau.

"May là Thời không Áo nghĩa của ta đại thành rồi."

Dựa vào Thời không Áo nghĩa , Diệp Trần tách ra phạm vi công kích của đại ấn , khoảng cách giữa hai người rất xa, đại ấn ở trên đường muốn tiêu hao một ít thời gian , như vậy Diệp Trần đều tránh cũng không tránh khỏi, quên đi, thẳng thắn nghển cổ nhận lấy cái chết.

Hải Ma Thiên Tôn ma lực dâng trào cuồn cuộn , khác nào Uông Dương , hắn hoàn toàn không để ý tới ma lực trôi qua , điền cuồng truy kích Diệp Trần , một lúc là một đại ấn , một lúc lại là một Thủy Long màu đen, một lúc đổi thành vô số dây thừng màu đen, nhưng đáng tiếc thời không Áo nghĩa đại thành Diệp Trần so với Nê Thu trơn trượt ngàn tỉ lần , mặc cho Hải Ma Thiên Tôn hét giận dữ liên tục , như trước không làm gì được hắn.

"Ngươi cũng chỉ sẽ trốn sao?"

Hải Ma Thiên Tôn ở Hoang thần đại lục làm mưa làm gió quen rồi , đến Hoang thần bí cảnh lo lắng sợ hãi hơn mười vạn năm , sau khi ra ngoài lại bị Diệp Trần trêu đùa , trong lúc nhất thời sát ý ngang dọc , hận không thể đem Diệp Trần chém thành muôn mảnh , để giải mối hận trong lòng.

Diệp Trần không có để ý tới Hải Ma Thiên Tôn , hắn chỉ là đang suy nghĩ , chính mình sau đó phải làm gì , cũng không thể trốn mãi.

Cân nhắc rất lâu , đều không có một cái đáp án.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Hải Ma Thiên Tôn , Diệp Trần cau mày.

"Cũng không biết lão này từ đâu chạy tới, lẽ nào là Hoang thần bí cảnh?"

"Hoang thần bí cảnh không phải nói có tiến vào không ra được sao?"

"Hoặc là nói , đây chỉ là nghe đồn , cũng không phải thật sự."

"Bằng vào thực lực ta bây giờ , còn không cách nào chống lại đỉnh cao truyền kỳ Chí Tôn , trừ phi kiếm ý của ta cùng Kiếm vực đều có thể đạt đến cảnh giới tối cao mới được."

Năm đại bộ lạc đầu lĩnh là đỉnh phong truyền kỳ Chí Tôn , bọn họ có thể có thực lực bây giờ , chủ yếu là võ đạo nguyên thần đủ mạnh , dựa theo suy đoán Diệp Trần, gần như là Bạch Ngân hậu kỳ võ đạo nguyên thần , một mực đối với thiên tài mà nói , võ đạo nguyên thần tăng lên là khó nhất, bởi vì đây là cần tích lũy, không thể một lần là xong , đã như thế , Diệp Trần muốn bù đắp võ đạo nguyên thần, chỉ có kiếm ý cùng Kiếm vực đều đạt đến cảnh giới tối cao.

"Kiếm ý tuy rằng mỗi ngày đều có thể tăng lên , nhưng là cũng không biết lúc nào là phần cuối."

"Kiếm vực đúng là có chút hi vọng!"

Kiếm ý thuần túy nhất , không cho phép một tia tạp chất , Kiếm vực nhưng là một người kiếm đạo thành tựu , cùng kiếm công pháp có quan hệ trực tiếp , như Diệp Trần Thanh Liên Kiếm quyết có thể từ Chí Tôn công pháp đột phá đến truyền kỳ công pháp , Kiếm vực có hi vọng rất lớn đột phá đến tầng thứ chín cảnh giới , khi đó đúng là Nhất Phi Trùng Thiên.

Bất tri bất giác , hai người một đuổi một chạy đi tới Hoang thần bí cảnh phụ cận.

"Tiểu tử này quá mức khó chơi , trong thời gian ngắn căn bản không đuổi kịp hắn , không bằng đem hắn đánh vào Hoang thần bí cảnh bên trong , lấy thực lực của hắn , ở bên trong Hoang thần bí cảnh tuyệt đối không sống hơn một năm."Trong đầu Hải Ma Thiên Tôn lóe qua một ý nghĩ.

Nghĩ tới làm ngay , Hải Ma Thiên Tôn bắt đầu vận chuyển một siêu vô thượng bí pháp vô cùng hiếm thấy.

Thập tức qua đi , một cái tam mang Tinh bỗng nhiên hiện lên , lấy Hải Ma Thiên Tôn làm một giác , ba mang Tinh càng lúc càng lớn , Diệp Trần mấy lần lấy thời không Áo nghĩa né tránh đều không thể ra sức , Tam mang Tinh này cũng không phải công kích bí pháp , cho nên muốn muốn chạy trốn đều hết cách rồi, rốt cục , Diệp Trần bị Tam mang Tinh bao trùm , ở mặt khác một góc trên , mà một góc cuối cùng của Tam mang Tinh, nhưng là ở bên trong Hoang thần bí cảnh.

"Tam Tinh Thuận Vị!"

Hải Ma Thiên Tôn hét lớn một tiếng , ma lực dâng trào rót vào đến bên trong Tam mang Tinh.

Ào ào ào! Chỉ thấy bóng người Hải Ma Thiên Tôn theo góc viền tuyến ba mang Tinh, nhanh chóng hướng về góc di động của Diệp Trần, mà Diệp Trần theo góc viền tuyến , hướng về một góc di động bên trong Hoang thần bí cảnh.

"Không được!"

Diệp Trần kinh hãi đến biến sắc , hắn chưa từng thấy bí pháp quỷ dị như thế, lại có thể mạnh mẽ dời đi vị trí người khác.

"Mở cho ta!"

Diệp Trần đem khả năng có thể bạo phát đều bạo phát , nhưng liền bọt nước đều không có sản sinh.

Nếu như nói ba mang Tinh góc viền tuyến năng lượng là một dòng sông sôi trào mãnh liệt, như vậy Diệp Trần chỉ là một cá nhỏ phổ thông, hoàn toàn không có cách nào nghịch lưu mà đi , hoặc là nhảy ra dòng sông.

Ba!

Cuối cùng , Diệp Trần tiến vào Hoang thần bí cảnh , mà Tam mang Tinh cũng ở Diệp Trần đến mặt khác một góc sau , cực tốc biến mất , tuy nói này không phải công kích bí pháp , nhưng cũng để bình phong Hoang thần bí cảnh gợn sóng mấy lần , một tia gợn sóng theo góc viền tuyến phản phệ đến trên người Hải Ma Thiên Tôn.

Một ngụm máu tươi phun ra , Hải Ma Thiên Tôn sắc mặt tái nhợt , Hoang thần ý chí quá bá đạo , Tam Tinh Thuận Vị cũng không phải công kích bí pháp , theo lý thuyết sẽ không khiến cho bình phong bí cảnh gợn sóng , liền giống như tiến vào Hoang thần bí cảnh , sẽ không phải chịu cái gì ảnh hưởng như thế , có thể một mực vẫn là một thoáng phản phệ Hải Ma Thiên Tôn. . .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1638

"Hừ, tiến vào Hoang Thần Bí Cảnh thập tử vô sinh, thiên tài thì như thế nào, nếu không có lớn lên, thiên tài cũng là kẻ yếu." Hải Ma Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, quay người ly khai, tại đáy lòng của hắn, Diệp Trần đã là người chết, lúc trước hắn và Tà Quang Thiên Tôn có thể còn sống đi ra, là vì hai người bọn họ là Truyền Kỳ Chí Tôn đỉnh phong nhất, tăng thêm còn có hai đầu cao đẳng Truyền Kỳ cấp bậc Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, mặc dù như thế, ở bên trong hơn mười vạn năm, hai người như trước thê thảm vô cùng, ngay cả Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương đều bị giết chết.

Vèo!

Hải Ma Thiên Tôn biến mất vô tung vô ảnh.

...

Ở bên ngoài, Diệp Trần chứng kiến chính là một mảnh buồn bực thúy thúy rừng cây, nhưng tiến vào Hoang Thần Bí Cảnh, Diệp Trần cùng Liệt Thiên lại xuất hiện tại trên không sa mạc.

"Liệt Thiên, cẩn thận một chút!"

lúc này Diệp Trần chỉ có thể dựa vào thính giác cùng khứu giác Liệt Thiên, Hoang Thần Đại Lục pháp tắc đặc biệt, giác quan nguyên thủy nhất ngược lại cực kỳ có tiện dùng, hiệu quả Linh Hồn Lực kém rất xa.

Liệt Thiên không có lên tiếng, gật cực đại đầu lâu, Hoang Thần Bí Cảnh cho nó mang đến cực lớn áp bách, nó sợ chính mình rống lên một tiếng sẽ đưa tới hung thú khủng bố.

Hai người không biết là, ở chỗ sâu trong mặt đất sa mạc, một cái đồ vật đen sì lông xù lặng yên không một tiếng động bò đi lên, hai bên lưu sa như là nước chảy, không cách nào hình thành trở ngại quá lớn.

Liệt Thiên có chút bực bội lắc cái đuôi, nó ẩn ẩn cảm giác nguy hiểm đang tới gần, nhưng không cách nào rõ ràng phân biệt rõ nguy hiểm đến từ hương vị nào.

Hí!

Ngay lúc Liệt Thiên càng ngày càng bực bội, mặt ngoài sa mạc phía dưới cách đó không xa, bỗng nhiên hở ra một cái túi lớn, bao lớn lao tới một đạo 'Suối phun ' màu xám, suối phun thế đi mạnh mẽ, tinh tế xem xét, ở đây là cái gì suối phun, rõ ràng là tơ nhện màu xám sền sệt vô cùng.

thính giác cùng khứu giác Diệp Trần tuy nói không bằng Liệt Thiên, nhưng phản ứng lực cao hơn Liệt Thiên nhiều, vung tay lên, thời không vặn vẹo, Diệp Trần cùng Liệt Thiên biến mất tại nguyên lai vị trí.

tơ nhện Màu xám phun ra một cái không. Rơi xuống, đính vào sa mạc mặt ngoài phát ra tiếng hủ thực xuy xuy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1639

Sưu sưu sưu...

Ngay tại một sát na Diệp Trần cùng Liệt Thiên biến mất, một chuỗi Hắc Ảnh dọc theo mặt ngoài sa mạc đuổi theo, tám cái chi, mập mạp lông xù nâu đen vằn thân thể, rõ ràng là một đầu Tri Chu hung thú, hình thể chừng 20m, có sáu mươi bốn chỉ mắt kép, mỗi một chỉ mắt kép lại có như thiết diện Thủy Tinh, bên trong một cái thiết diện. Biểu hiện ra địa phương Diệp Trần cùng Liệt Thiên xuất hiện.

"Thật nhanh!"

Diệp Trần quay đầu nhìn thoáng qua. Có chút giật mình. Tri Chu hung thú tám cái tiết chi, cũng không phải cùng một chỗ rơi xuống đất, mà là từng cái rơi xuống đất, như vậy thoạt nhìn. Giống như là trên mặt ngoài sa mạc phi hành, mỗi khi một cái tiết chi rơi trên mặt đất, phía dưới sa mạc đều sụp đổ xuống dưới một cái động lớn, sóng xung kích khuếch tán, cảnh này khiến tốc độ của nó đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng, chỉ sợ so tốc độ phi hành của hắn đều phải nhanh hơn mấy lần.

Mấy lần hô hấp thời gian, Tri Chu hung thú tựu đuổi theo.

"Thác Loạn thức!"

Diệp Trần nhảy lên trên lưng Liệt Thiên, Thiên kiếm rút ra, một cái Thác Loạn thức thi triển mà ra. Hôm nay Thời Không Kiếm Pháp tương đương với siêu Vô Thượng kiếm pháp, so Ngũ Hành Kiếm Pháp mạnh gấp trăm lần, Thác Loạn thức vừa thi triển, thời không xuất hiện thác loạn, phảng phất vô số thủy tinh xen kẽ cùng một chỗ. Đem Tri Chu hung thú bao phủ vào.

Bang bang bang bang...

trên người Tri Chu hung thú lông tơ dựng thẳng lên, tản ra hào quang, kiếm quang giao thoa tung hoành trảm kích ở phía trên, chỉ có thể cắt xuống đại lượng lông tơ, mà lại trải qua lông tơ triệt tiêu, kiếm quang sót lại liền da Tri Chu hung thú đều phá không được, luận phòng ngự, Tri Chu hung thú tuyệt đối có thể ngăn cản công kích cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn.

Miệng mở ra, Tri Chu hung thú hướng phía Diệp Trần phun ra một căn tơ nhện, nó toàn thân cao thấp, có hai địa phương có thể phun tơ nhện, một chỗ là phần đuôi, một chỗ là miệng, phần đuôi phun ra tơ nhện, thập phần sền sệt nồng đậm, dùng để trói buộc địch nhân, trong miệng phun ra tơ nhện chỉ có một căn, nhưng lực xuyên thủng thập phần cường, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, dùng cho công kích địch nhân.

Diệp Trần cố ý thử một chút thực lực Tri Chu hung thú, một kiếm chém tới.

"Ân?"

Tơ nhện phảng phất có được linh tính bình thường, trong chớp mắt đã triền trụ Thiên kiếm, từ Tri Chu hung thú thu hồi tơ nhện, Diệp Trần cảm giác Thiên kiếm rời tay bay ra.

"Phá!"

cổ tay phải Nắm Thiên kiếm run lên, hủy diệt kiếm khí bắt đầu khởi động, tơ nhện từng khúc đứt gãy.

Thiên kiếm là Cửu Tinh Địa Thánh khí, ẩn chứa cường đại uy năng, Tri Chu hung thú muốn dùng tơ nhện cuốn lấy Thiên kiếm, tự nhiên là không cách nào thành công, dưới tình huống cận chiến, lực công kích Thiên kiếm so bản thân lực công kích Diệp Trần đều cường đại hơn.

"Hoang Thần Bí Cảnh nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, thực lực Liệt Thiên vẫn là quá thấp, giết cái đầu Tri Chu hung thú lại để cho Liệt Thiên nuốt, mới có thể để cho Liệt Thiên bước vào trung đẳng Truyền Kỳ hung thú

cấp bậc."

thực lực Liệt Thiên càng mạnh, đối với Diệp Trần trợ giúp càng lớn, Diệp Trần cần khứu giác cùng thính giác của nó, với nhạy cảm với cảm giác nguy hiểm.

nghĩ đến đây, Diệp Trần hít sâu một hơi, hướng phía Tri Chu hung thú lướt tới.

"Huyễn Kiếm thức!"

Một vòng bọt khí kiếm quang mở rộng, đem Tri Chu hung thú bao phủ vào, lập tức đối phương sa vào trong ảo giác, tuy nhiên lâm vào thời gian ảo giác chắc có lẽ không rất dài, có thể có một chốc lát cũng đã rất giỏi rồi, nhưng ít ra cho Diệp Trần tranh thủ một ít thời gian.

Quả nhiên, hai cái chốc lát qua đi, Tri Chu hung thú từ trong ảo giác giãy giụa ra, thế nhưng vừa tỉnh táo lại nó còn không kịp có động tác, đã bị một kiếm đâm xuyên qua đầu, đầy trời tro tàn bay lả tả, Thời Không Kiếm Pháp thức thứ hai Táng Kiếm thức, trình độ một thức này hung bạo liền Hắc Động thức đều có chỗ không kịp, là kiếm chiêu sát phạt thuần túy.

Chất lỏng màu xanh lá văng khắp nơi, Tri Chu hung thú kịch liệt giãy dụa, bốn cái tiết chi phía trước phảng phất như lợi đao bình thường, hướng phía Diệp Trần đâm vào, vạch tới, mang theo từng đợt âm thanh xé rách.

Một kiếm đắc thủ, Diệp Trần cũng không tham công, Sinh Mệnh lực hung thú viễn siêu Chí Tôn, một kiếm này chỉ là làm cho đối phương thụ điểm vết thương nhẹ mà thôi, đây là dựa vào Thiên kiếm sắc bén, bằng không, Diệp Trần cũng không có nắm chắc một kiếm xuyên thủng Tri Chu hung thú đầu.

Diệp Trần tránh đi công kích Tri Chu hung thú tiết chi, cùng lúc đó, Thời Không Kiếm Pháp đệ tam thức Hắc Động thức đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi Tri Chu hung thú đụng vào.

Tri Chu hung thú bị Diệp Trần triệt để chọc giận, ỷ vào thân hình khổng lồ, Sinh Mệnh lực cường hoành, tám căn tiết chi rất nhanh trên mặt đất gẩy qua, hướng phía Diệp Trần bạo xông lại.

Diệp Trần thần sắc lạnh lùng, Hắc Động thức lập tức phát ra.

Trong chốc lát, phía trước xuất hiện năm hạt xoay tròn điểm đen, theo điểm đen xuất hiện, một cỗ khủng bố lực hút bắn ra, giúp nhau điệp gia cùng một chỗ.

Chờ Tri Chu hung thú phát giác được không ổn đã không còn kịp rồi, thân thể khổng lồ trực tiếp bị năm hạt điểm đen hút tới, bởi vì phòng ngự cường đại không thể tưởng tượng nổi, Sinh Mệnh lực cũng rất đáng sợ, năm hạt điểm đen tuy nhiên đang không ngừng thôn phệ thân thể của nó, nhưng không cách nào thoáng cái bắt nó đập vỡ vụn xé rách, chỉ là từng khối từng khối huyết nhục ít đi, mà Sinh Mệnh lực Tri Chu hung thú đang rất nhanh trôi qua.

"Đáng tiếc!"

Diệp Trần trong mắt hiện lên vẻ vô hạn tiếc nuối, vừa rồi Liệt Thiên nói cho nó biết, một đám hung thú chính ở cái địa phương này chạy tới, bốn phương tám hướng đều có, nếu ngươi không đi, thì không kịp rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1640

"Liệt Thiên , đi!"

Không lo được Tri Chu hung thú sắp bị giết chết, Diệp Trần cưỡi lên Liệt Thiên , chuẩn bị phá vòng vây , vẻn vẹn là một cái nháy mắt , hắn đã thấy được hung thú vây quanh tới, là lít nha lít nhít Cự Lang hung thú , gọi chúng nó là Cự Lang hung thú , là vì chúng nó dung mạo rất như lang , đương nhiên , hung thú dù sao cũng là hung thú , không thể hoàn toàn như lang , nhưng Cự Lang hung thú này có sáu cái chân , đầu rất lớn, đối ứng với nhau, hàm răng cũng rất lớn, xem ra lực cắn rất khủng bố.

"Lại là Thiết Xỉ Thú!"

Diệp Trần sợ hết hồn.

Thiết Xỉ Thú là sơ đẳng truyền kỳ hung thú , một mình Thiết Xỉ Thú không một chút nào đáng sợ , so với bất kỳ một con sơ đẳng truyền kỳ hung thú đều phải yếu hơn rất nhiều lần , thậm chí một con siêu cấp hung thú đỉnh cao đều có thể cùng Thiết Xỉ Thú chống lại , chủ yếu là bởi vì Thiết Xỉ Thú chỉcó một thủ đoạn công kích rất mạnh, có uy hiếp vẻn vẹn là cắn xé , cái công kích khác giống như vậy, nhưng là một khi Thiết Xỉ Thú hình thành quy mô , là tai nạn chân chính, Thiết Xỉ Thú bằng chúng nó khủng bố cắn hợp lực , thậm chí có thể cắn xuyên tai nạn cao đẳng truyền kỳ hung thú , ngay cả truyền kỳ hung thú đỉnh cao cũng không dám cho Thiết Xỉ Thú cắn xé , trừ phi là loại phòng ngự cực đoan Thực Kim thú biến thái đỉnh cao truyền kỳ hung thú mới không sợ Thiết Xỉ Thú vây công.

Lượng lớn Thiết Xỉ Thú xúm lại, vừa nhìn qua loa, số lượng ít nhất cũng có năm trăm trở lên, Tri Chu hung thú bị thương nặng nhìn thấy Thiết Xỉ Thú nhiều như vậy, đâu còn dám là người bề trên uy nghiêm , đầu xuyên

xuống đất , lập tức liền chui tiến vào trong sa mạc , nhưng đáng tiếc Thiết Xỉ Thú giảo hoạt dị thường , chưa bao giờ làm vây công vô dụng, mấy chục con lẻn vào trong sa mạc Thiết Xỉ Thú đem Tri Chu hung thú lại ép ra ngoài.

Sau đó là tình cảnh Tri Chu hung thú liều chết quần Thiết Xỉ Thú, tuy nói Tri Chu hung thú bị thương nặng , thực lực giảm xuống không ít , nhưng nói thế nào cũng là cao đẳng truyền kỳ hung thú , phần sau tơ nhện mỗi phun một lần , liền có bốn, năm đầu Thiết Xỉ Thú bị dính lấy , tơ nhện trên dễ dàng ăn mòn lực lượng liền đem Thiết Xỉ Thú ăn mòn thành chất lỏng chua xú, không mất một lúc , Thiết Xỉ Thú chết dưới tơ nhện đã có sáu mươi, bảy mươi đầu.

Đương nhiên , Tri Chu hung thú cũng không dễ chịu , thể hình khổng lồ hoàn toàn thành'Bia ngắm' Thiết Xỉ Thú, bị cắn máu me đầm đìa , thịt nát bay ngang , hơi thở sự sống càng ngày càng yếu , thoi thóp.

khi Diệp Trần cùng Liệt Thiên chạy ra vòng vây, thì Tri Chu hung thú hoàn toàn bị Thiết Xỉ Thú phân thành thức ăn.

"Hoang thần bí cảnh quá hung tàn , không có đủ thực lực , ở đây nửa bước khó đi a!"

Nhìn thấy Tri Chu hung thú bị Thiết Xỉ Thú phân thây , Diệp Trần vô cùng cảm khái , đó là một con cao đẳng truyền kỳ hung thú a , liền như thế bị một đám Thiết Xỉ Thú ăn thịt , vào giờ phút này hắn nơi nào còn không rõ , muốn ở Hoang thần bí cảnh sống tiếp , hoặc là nắm giữ tuyệt cường vũ lực , hoặc là có đầy đủ số lượng , không có hai thứ này , liền chỉ có thể dựa vào vận may.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1641

Ở Hoang thần bí cảnh mười năm , Diệp Trần gặp phải mười mấy thứ nguy hiểm , nguy hiểm nhất trong đó là một lần tao ngộ một con đỉnh cao truyền kỳ hung thú truy sát , đầu truyền kỳ hung thú đỉnh cao kia nắm giữ chính là thời không Áo nghĩa huyết thống , đuổi Diệp Trần ròng rã thời gian một tháng , cơ hồ đem Diệp Trần đuổi vào tuyệt cảnh , may là Diệp Trần số mệnh vẫn rất cứng , sinh mệnh thời khắc nguy cấp , trốn trong một hang động , hang động rất hẹp , rất sâu , con đỉnh cao truyền kỳ hung thú này căn bản không vào được.

Liền như vậy , Diệp Trần ở trong huyệt động lại ở lại sững sờ ròng rã thời gian năm năm.

May cho hắn là trong Ngũ Hành không gian nuôi lượng lớn hung thú , bằng không sẽ chết đói ở bên trong.

"Liệt Thiên , cũng không biết chúng ta có thể hay không sống sót đi ra ngoài a!"

Diệp Trần tính toán là hiểu rõ nguy hiểm đến Hoang thần bí cảnh, quả thực không phải là nơi người sống qua tháng ngày , mới thời gian mười lăm năm , hắn đã cảm giác được mệt mỏi , nếu như là một ngàn năm , mười ngàn năm , thậm chí mười vạn năm , hắn cũng không có lòng tin có thể vẫn sống tiếp , có lúc tự tin cùng thực lực là ngang ngửa, không có đủ thực lực , nơi này sẽ có đầy đủ tự tin.

Liệt Thiên đầu sượt sượt thân thể Diệp Trần, những năm này , vẫn là Diệp Trần đang bảo vệ hắn , hắn cũng rất muốn bảo vệ Diệp Trần một lần , nhưng đáng tiếc thực lực của hắn quá thấp.

"Mặc kệ , đi được tới đâu hay tới đó , dù cho đối mặt tuyệt cảnh , chúng ta cũng không muốn từ bỏ."

Diệp Trần tự nhủ.

. . .

Về phía Ưng Bộ Lạc.

Ưng Liệt Hùng có chút buồn bực , Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn trở về , đối với năm đại bộ lạc mà nói không phải một chuyện tốt , lúc trước hai người này bởi vì muốn rời khỏi Hoang thần đại lục , cho nên đối với quyền lực cũng không coi trọng , cũng không có dự định đem năm đại bộ lạc hợp làm một thể , hình thành Bộ Lạc cấp chín, nhưng là lần này trở về , hai người rõ ràng từ bỏ dự định rời đi Hoang thần đại lục, muốn một lần chưởng khống năm đại bộ lạc.

Cũng còn tốt năm đại bộ lạc đầu lĩnh đều nắm giữ thiên Thánh khí , hai người tuy rằng mạnh, nhưng trong thời gian ngắn cũng không dám quá mức áp bức , dù sao hai người vẫn không có niềm tin tuyệt đối áp chế năm đại bộ lạc đầu lĩnh , có thể đây là tạm thời, một khi hai người kiên trì tiêu hao hết , tất nhiên sẽ lộ ra răng nanh , làm lớn chuyện.

"Lẽ nào vận mệnh tương lai hoang tộc chúng ta muốn giao cho bọn họ sao?"

Ưng Liệt Hùng vô cùng không cam lòng.

Đồng dạng không cam lòng còn có bốn đại bộ lạc đầu lĩnh khác, năm người thường thường lén lút liên hệ.

. . .

Hoang thần bí cảnh.

ở bên trong Diệp Trần vượt qua năm mười năm , từ lúc bắt đầu buồn bực

, đến hiện tại bình tĩnh , hắn biết , buồn bực là không có tác dụng.

Hoang thần bí cảnh rất lớn, Diệp Trần cũng không biết chính mình đi tới nơi nào , đã đến nơi nào , hắn hoàn toàn dựa vào trực giác chạy đi , chung quanh phiêu bạt.

Cũng may trong năm mươi năm này,Liệt Thiên đã trở thành trung đẳng truyền kỳ hung thú , cũng coi như là có chút thực lực.

Ngày hôm đó , bên trong Diệp Trần đi tới một vùng sơn cốc.

Vốn là cho rằng bên trong sơn cốc có hung thú , kết quả vừa tiến vào bên trong , Diệp Trần cùng Liệt Thiên lập tức cảm giác được không đúng, toàn bộ sơn cốc làm cho người ta cảm giác lặng lẽ, quay đầu nhìn lại , lối vào sơn cốc đã biến mất , thay vào đó chính là một mảnh sương mù , căn bản không nhìn thấy đường đi.

Không có cách nào , một người một thú tiếp tục tiến lên , từ từ đi sâu vào sơn cốc.

Mà phía sau bọn họ sương mù cũng lan tràn , tựa hồ bọn họ mỗi tiến lên trước một bước , sương mù sẽ lan tràn một phần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1642

"Khảo nghiệm là cái gì?"

Diệp Trần không cần đoán cũng biết, khảo nghiệm nhất định rất nguy hiểm, thế nhưng mà hắn không có lựa chọn nào khác.

"Đả bại bảy cái huynh đệ của ta."

Con thỏ hình người vung tay lên, tại tiền phương của hắn, xuất hiện bảy con thỏ hình người, bảy con thỏ hình người này cũng không phải giống như đúc, có thập phần cường tráng, có thập phần thon dài, có vô cùng thấp bé, có mập mạp, ngược lại là con thứ nhất hình người con thỏ dáng người so sánh cân đối, đương nhiên, nhìn về phía trên cũng nguy hiểm nhất.

con thỏ hình người nói tiếp: " bảy cái huynh đệ trụ cột của ta cùng ngươi đồng dạng, ngươi từ Tiểu Bát bắt đầu khiêu chiến, trong một năm không có khiêu chiến thành công, gạt bỏ, dùng cái này suy ra, khiêu chiến Tiểu Thất, ngươi có 2 năm thời gian, khiêu chiến Tiểu Lục ngươi có bốn năm, khiêu chiến Tiểu Ngũ tám năm, ... , về phần sủng vật của ngươi, cho ta mượn chơi một thời gian ngắn, ngươi có thể còn sống, thì trả lại cho ngươi."

con thỏ hình người tay khẽ vẫy, Liệt Thiên không khống chế được chạy tới, cưỡi trên lưng Liệt Thiên, con thỏ hình người biến mất trong sương mù, "Các huynh đệ, hảo hảo tiếp hắn."

Thời gian kế tiếp, Diệp Trần không hiểu đã tiếp nhận khảo nghiệm.

Tiểu Bát là con thỏ hình người cường tráng nhất, thân cao hơn hai mét, cánh tay so đùi Diệp Trần còn muốn thô hơn mấy vòng, toàn thân cơ bắp xoắn xuýt, từ trên người hắn, Diệp Trần cảm nhận được bạo lực thuần túy nhất, bạo lực so với các hung thú khác đều thuần túy hơn.

"Ta có một năm thời gian khiêu chiến hắn, xem trước một chút thực lực của hắn như thế nào."

nghĩ đến đây, Diệp Trần tiến lên khiêu chiến Tiểu Bát, về phần mặt khác sáu con thỏ hình người, từ lúc lão Đại đi rồi thì lướt vào trong sương mù, cũng không biết đi nơi nào.

"Đến đây đi, lại để cho ta xem lực lượng ngươi như thế nào."

Tiểu Bát vẫy vẫy tay, trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

"Xin chỉ giáo."

Diệp Trần rút ra Thiên kiếm, một chiêu Thác Loạn thức phát ra.

Từ kiếm này phát ra, hư không phảng phất bị phá bể trăm ngàn khối, xen kẽ cùng một chỗ.

"Chiêu thức không tệ, nhưng lực lượng quá yếu."

Tiểu Bát lắc đầu, một quyền đánh ra.

Rầm rầm!

Kiếm chiêu Diệp Trần quân lính tan rã, cả người rút lui một bước.

"Hảo cường!"

Ánh mắt Diệp Trần ngưng trọng rất nhiều, thi triển Thời Không Kiếm Pháp thức thứ hai Táng Kiếm thức.

"Lực lượng vẫn là quá yếu."

Tiểu Bát như cũ là một quyền oanh ra, đem Táng Kiếm thức rách nát sạch sẽ.

"Vậy là dốc hết sức rồi sao?"

Diệp Trần không có cảm giác quyền chiêu Tiểu Bát đến cỡ nào huyền ảo, nhưng chiêu kiếm của mình cũng không cách nào chống lại quyền chiêu đối phương, dễ dàng sụp đổ.

Hắc Động thức!

Diệp Trần thi triển kiếm chiêu mạnh nhất Hắc Động thức, chỉ thấy Thiên kiếm huy sái, năm hạt điểm đen xoay tròn bao phủ hướng Tiểu Bát.

"Chiêu này có chút đáng xem, đáng tiếc, lực lượng như trước không được."

Cơ bắp cánh tay phải Tiểu Bát phồng lên, một quyền oanh ra, đùng đùng, năm hạt điểm đen bạo liệt ra, lực lượng cuồng bạo bốn phía phóng xạ, đem Diệp Trần cuốn bay đi ra ngoài, chật vật không chịu nổi.

Tiểu Bát đứng bất động nguyên tại chỗ, lời bình nói: "Muốn chống lại ta, lực lượng áo nghĩa của ngươi phải đạt tới viên mãn cảnh giới, tự mình xử lý a!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1643

"Lực Lượng Áo Nghĩa phải đạt tới viên mãn cảnh giới?"

Diệp Trần lâm vào trầm tư.

Kế tiếp trong vòng ba tháng, Diệp Trần mỗi cách ba ngày thì khiêu chiến Tiểu Bát một lần, hắn phát hiện, từ ở bên trong quyền chiêu Tiểu Bát, có thể cảm nhận được ngọn nguồn Lực Lượng Áo Nghĩa, rất không thể tưởng tượng nổi, phải biết rằng theo trên người Liệt Thiên, hắn đều không thể cảm nhận được ngọn nguồn Lực Lượng Áo Nghĩa, chỉ là cảm nhận được Lực Lượng Áo Nghĩa tồn tại mà thôi.

"Chẳng lẽ?"

Diệp Trần nghĩ tới một khả năng, truyền thuyết, áo nghĩa đạt tới viên mãn cảnh giới, còn có một cảnh giới rất cao, cái kia chính là pháp tắc, nếu là đúng hướng nắm giữ một tia Lực Lượng Pháp Tắc, hoàn toàn chính xác có thể cho người khác cảm ứng ngọn nguồn Lực Lượng Áo Nghĩa rõ ràng hơn, thế nhưng mà, liền Bán Thần đều khó có khả năng lĩnh ngộ pháp tắc, chẳng lẽ trước mắt chính là một cái cường đại Bán Thần?

Không đúng, đối phương là Hoang Thần sáng tạo ra, do hoang thần ban cho bọn hắn Pháp Tắc Chi Lực là một việc rất đơn giản, chưa hẳn cần đạt tới Bán Thần cảnh giới.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Diệp Trần rùng mình, rất hiển nhiên, con thỏ hình người cùng Hoang Linh bên trong Hoang Thần Tháp không giống, bọn hắn càng thêm đặc thù, càng không thể phỏng đoán.

Lần lượt giao thủ, Diệp Trần đối với Lực Lượng Áo Nghĩa cảm ngộ càng ngày càng sâu.

"Lực lượng, không chỗ nào không có."

"Lực lượng, quan thiên Triệt Địa."

"Lực lượng tồn tại ở từng nơi hẻo lánh, kể cả tâm linh."

"Lực lượng tựu là lực lượng, đến từ chính tín niệm."

Lại là một tháng đi qua, rốt cục, Lực Lượng Áo Nghĩa đạt đến viên mãn cảnh giới, Lực Lượng Áo Nghĩa tăng lên, Tâm lực của hắn đều tăng lên không ít, theo Tâm Kiếm trung kỳ cảnh giới tăng lên tới Tâm Kiếm trung kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa, là Tâm Kiếm hậu kỳ cảnh giới.

Lực Lượng Áo Nghĩa thật sự quá đặc thù rồi, nhất định phải có đầy đủ tín niệm, tín niệm chưa đủ, thì không cách nào hoàn toàn thấm nhuần Lực Lượng Áo Nghĩa, mà Luyện Thể Chí Tôn thấm nhuần Lực Lượng Áo Nghĩa yêu cầu muốn thấp không ít, bọn hắn khí huyết thập phần tràn đầy, trời sinh phù hợp Lực Lượng Áo Nghĩa, thật giống như người bình thường trong thế giới, đồng dạng người cường tráng sẽ cho người một loại cảm giác an toàn, đây cũng là một loại thể hiện lực lượng.

Lực Lượng Áo Nghĩa viên mãn, kiếm pháp Diệp Trần toàn bộ tấn thăng làm siêu Vô Thượng kiếm pháp, trong đó Thời Không Kiếm Pháp mạnh nhất, vốn là tương đương hoặc không kém siêu Vô Thượng kiếm pháp, hiện tại mạnh không biết gấp bao nhiêu lần.

"Rất tốt, mới bốn tháng thời gian, ngươi sẽ đem Lực Lượng Áo Nghĩa tìm hiểu đến viên mãn cảnh giới, ngộ tính vẫn là có thể, cửa ải này coi như ngươi đã qua."

Tiểu Bát gật gật đầu, rất hài lòng biểu hiện của Diệp Trần.

"Ta muốn cùng ngươi qua một chiêu."

Trụ cột đối phương cũng giống như mình, Diệp Trần muốn biết thực lực của đối phương đến tột cùng ở vào cấp độ nào, có phải hay không nắm giữ

một tia Lực Lượng Pháp Tắc.

"Cùng ta qua một chiêu?"

Tiểu Bát nguyên vốn định ly khai thân thể định trụ, quay đầu nhìn xem Diệp Trần.

"Ngươi có phải hay không cảm thấy, ta đối với ngươi quá hữu hảo rồi." con mắt Huyết Hồng, sát ý lộ ra.

Diệp Trần đang muốn giải thích, thế nhưng không còn kịp rồi, hai chân tráng kiện của Tiểu Bát dùng sức đạp một cái trên mặt đất, Diệp Trần căn bản phản ứng không kịp, liền gặp được một chỉ cuồng bạo nắm đấm nện qua, tại đây chỉ trên nắm tay, ẩn chứa vô cùng khủng bố bạo lực, Diệp Trần có thể khẳng định, cho dù là phí phí hung thú Thiết Phất Lạp đều không có khủng bố như vậy.

"Tiểu Bát, ngươi lại nghịch ngợm rồi!"

Một tay ngăn cản nắm đấm Tiểu Bát, Diệp Trần vừa mới bắt đầu nhìn thấy con thỏ hình người kia, hắn không biết lúc nào xuất hiện bên cạnh Diệp Trần, thay Diệp Trần ngăn cản một kích này, nếu không Diệp Trần hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Đại ca!"

Trong mắt Tiểu Bát huyết sắc rút đi, trừng liếc Diệp Trần, quay người ly khai.

Diệp Trần hạ một hơi, có chút không hiểu thấu, hắn không biết đối phương vì sao động sát ý.

" bảy cái huynh đệ Của ta, ngoại trừ lão Nhị lão Tam, năm cái khác đều táo bạo hơn, ngươi ngàn vạn không nên ngỗ nghịch với bọn hắn, hoặc là làm một ít sự việc dư thừa."

Con thỏ Hình người gặm Kim sắc củ cải trắng nói.

"Minh bạch."

Trải qua giáo huấn lần này, Diệp Trần ở đâu vẫn không rõ, ở chỗ này, mình chính là con sâu cái kiến, tiếp nhận quy củ khảo nghiệm là được rồi, ngàn vạn không thể làm sự tình khác.

" ngộ tính Ngươi cũng không tệ lắm, bằng không ta cũng sẽ không cứu ngươi, trực tiếp cho ngươi bị Tiểu Bát đánh chết rồi, ngươi tự giải quyết cho tốt a!"

Con thỏ hình người vừa sải bước ra, biến mất vô tung vô ảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1644

Rất nhanh, Tiểu Thất đi ra.

dáng người Tiểu Thất thon dài, so Diệp Trần hơi cao, một đôi thỏ mắt thập phần hẹp dài, ánh mắt lợi hại.

" thực lực Tiểu Bát tuy nhiên so với ta cao hơn, cùng Nhị ca Tam ca không sai biệt lắm, nhưng mà khảo nghiệm của ta khó hơn so với Tiểu Bát nhiều, ở trong hai năm, ngươi nếu như không có đạt tới yêu cầu, ta sẽ trực tiếp gạt bỏ ngươi."

Tiểu Thất không có bất kỳ cảm tình nói.

"Minh bạch."

Diệp Trần gật đầu.

"Rất tốt, ta chỉ phát huy một phần ngàn thực lực, ngươi nếu là có thể đánh bại ta, coi như vượt qua kiểm tra."

Bọn hắn bảy người, bất kỳ một người nào đều so Diệp Trần mạnh hơn, Diệp Trần muốn đả bại bọn hắn là chuyện không thể nào, nhưng lão Đại cho bọn hắn định ra một cái quy tắc, là áp chế thực lực của mình, Tiểu Bát áp chế tối đa, thế nhưng mà Tiểu Bát không thích bị Diệp Trần đả bại, cho nên trực tiếp nói Diệp Trần thông qua, có thể Diệp Trần nói cùng với hắn qua một chiêu, lúc này mới chọc giận Tiểu Bát.

Không hề nghi ngờ, lần thứ nhất cùng Tiểu Thất giao thủ, Diệp Trần đã thất bại.

Tiểu Thất am hiểu chính là cước pháp, đôi thon dài đùi thỏ của hắn một

khi đá hướng Diệp Trần, đầy trời đều là thối ảnh, mỗi một đạo thối ảnh đều ẩn chứa lực lượng giống như bạo tạc, Diệp Trần từ đó cảm nhận được Địa Thủy Hỏa Phong cùng với lực lượng áo nghĩa năm loại, bất quá Diệp Trần có thể cảm giác được, Tiểu Thất cũng không có nắm giữ Lực Lượng Pháp Tắc, nhưng cước pháp đối phương so với kiếm pháp của mình tinh xảo nhiều hơn.

"2 năm thời gian, ta phải đánh bại hắn sao?"

Đây là đối phương một phần ngàn thực lực, hoặc là vẫn chưa tới, nếu như đối phương toàn lực ứng phó, một chân có thể đem mình đá thành phấn vụn, mất đi ở trên cái thế giới này.

"Kiếm pháp của ngươi cũng không có đến cực hạn, Lực Lượng Áo Nghĩa cùng áo nghĩa khác dung hợp không đủ triệt để."

Tiểu Thất nhắc nhở Diệp Trần.

Diệp Trần gật đầu, hoàn toàn chính xác, bởi vì hắn hơn nửa năm trước mới đem Lực Lượng Áo Nghĩa tăng lên tới viên mãn cảnh giới, trong thời gian ngắn, kiếm pháp không cách nào thập toàn thập mỹ, mà cước pháp Tiểu Thất, rõ ràng so kiếm pháp của hắn cao một cấp độ, muốn đánh bại một phần ngàn thực lực đối phương, kiếm pháp tối thiểu cùng một cấp độ với cước pháp đối phương.

2 năm thời gian nói dài cũng không dài lắm. Bảo ngắn cũng không ngắn lắm, như thế nào qua đây.

Đối với Diệp Trần mà nói, hai năm qua thời gian trôi qua là nhanh, nháy mắt, đã qua một năm.

"Tứ Tượng kiếm pháp rốt cục thập toàn thập mỹ rồi."

Vô số lần giao thủ, làm cho Tứ Tượng kiếm pháp càng ngày càng hoàn thiện, về sau, uy năng thậm chí bao trùm hơn cả Thời Không Kiếm Pháp, từng chiêu từng thức, bá đạo tự nhiên.

"Tứ Tượng bá kiếm!"

Lại một lần nữa khiêu chiến Tiểu Thất. Diệp Trần thi triển ra Tứ Tượng kiếm pháp thức thứ nhất Tứ Tượng bá kiếm. Chỉ thấy kiếm quang lóe lên. Kiếm Thế Hóa Hình, Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ dây dưa cùng một chỗ, phối hợp với kiếm quang chói mắt chém về phía thối ảnh đầy trời.

Đùng đùng!

Lúc này đây, hai người cân sức ngang tài.

"Đón thêm ta một chân!"

Tiểu Thất lần thứ nhất di động thân thể. Tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt, Tiểu Thất xuất hiện tại Diệp Trần phía bên phải, một chân đá qua, cái một chân này lại để cho Diệp Trần cảm nhận được sức mạnh to lớn làm tan vỡ thế giới, hơi không cẩn thận, Thánh khí áo giáp cũng không giữ được mạng của hắn, Bất Tử cũng trọng thương.

"Thiên Địa tứ cực!"

Tứ Tượng kiếm kình ngưng tụ một thân, Diệp Trần ngoài thân xuất hiện Kiếm Thế hư ảnh Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ. Triệt tiêu Tiểu Thất một bộ phận chân kình, cùng lúc đó, thủ đoạn Diệp Trần cuốn, Thiên kiếm hướng phía Tiểu Thất hung mãnh đâm qua, mũi kiếm ngưng tụ ra một đoàn Hỗn Độn kiếm quang.

Tứ Tượng kiếm pháp đệ tam thức ——

Phá Diệt kiếm!

"Ồ!"

Tiểu Thất vội vàng một chân quét về phía Hỗn Độn kiếm quang.

Ầm ầm!

Đại âm Hi Thanh. sóng xung kích có tính Hủy diệt phóng xạ bốn phía, Tiểu Thất cả người bay ngược đi ra ngoài, cuối cùng lảo đảo rơi trên mặt đất.

"Rõ ràng đã sáng tạo ra nhất thức kiếm chiêu mới, ngươi thắng."

Tiểu Thất kinh ngạc nhìn về phía Diệp Trần, dĩ vãng tiến vào Hoang Thần Bí Cảnh chi nhân, thông qua Tiểu Bát một cửa đều thiếu, chớ đừng nói chi là chính mình một cửa rồi, trăm vạn năm đến, ngoại trừ Diệp Trần, chỉ có chín người thông qua cửa của mình, hơn nữa thời gian dài hơn so với Diệp Trần, trên cơ bản đều tiếp cận 2 năm thời gian.

"May mắn!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1645

Diệp Trần hạ một hơi, Phá Diệt kiếm là cùng Hắc Động thức cùng tồn tại một cấp bậc, bất quá Tứ Tượng kiếm pháp dung hợp Lực Lượng Áo Nghĩa càng triệt để, cho nên Phá Diệt kiếm muốn so với Hắc Động thức cường đại hơn, nếu không cũng không có khả năng đả bại một phần ngàn thực lực Tiểu Thất.

"Không có gì may mắn, đây là tiềm lực của ngươi."

Tiểu Thất lách mình lướt vào sương mù.

"Kế tiếp là Tiểu Lục rồi, không biết lần này cần ta đề cao tố chấtphương diện nào."

Tiểu Bát lại để cho lực lượng áo nghĩa của mình đạt tới viên mãn cảnh giới, Tiểu Thất khảo nghiệm, làm cho viên mãn cảnh giới Lực Lượng Áo Nghĩa triệt để sáp nhập vào Tứ Tượng kiếm pháp, Diệp Trần suy đoán, nội dung mỗi một cửa khiêu chiến có lẽ đều không giống.

Đối với Diệp Trần mà nói, khảo nghiệm trong sơn cốc, là nguy cơ, cũng là kỳ ngộ.

Tiểu Lục đi ra.

Tiểu Lục lớn lên rất thấp bé, bộ dạng chỉ có một mét.

"Có thể xông đến nơi này của ta, ngươi rất không tồi, nhưng ta muốn nói cho ngươi là, trong trăm vạn năm, xông đến nơi này của ta có chín người, chỉ có bốn người đánh bại một phần ngàn thực lực ta đây." Tiểu Lục chậm rãi nói xong.

"Ta sẽ hết sức nỗ lực."

...

thực lực Tiểu Lục cũng không thể so với Tiểu Thất mạnh bao nhiêu, Diệp Trần đã sáng tạo ra Phá Diệt kiếm, thậm chí có thể cùng đối phương vượt qua hơn mười chiêu, mà không dễ dàng sụp đổ.

Tiểu Lục am hiểu chính là chưởng pháp, chưởng pháp ẩn chứa Ngũ Hành Áo Nghĩa cùng Lực Lượng Áo Nghĩa.

"Đồng dạng là siêu Vô Thượng võ học, Phá Diệt kiếm của ta so với đối phương yếuhơn một tí, xem ra sáng tạo ra, tạo ra Ngũ Hành Kiếm Pháp thức thứ tư rồi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trước tiên đem Lực Lượng Áo Nghĩa triệt để dung nhập Ngũ Hành Kiếm Pháp, cùng Tứ Tượng kiếm pháp đồng dạng."

Những ngày tiếp theo, Diệp Trần không hề dùng Tứ Tượng kiếm pháp cùng Tiểu Lục giao thủ, mà là cải thành Ngũ Hành Kiếm Pháp.

Năm thứ nhất, Diệp Trần mỗi lần đều bại thật thê thảm, cũng may Tiểu Lục tận lực đã khống chế độ mạnh yếu ra tay, tránh cho tại trong bốn năm giết chết Diệp Trần, nếu không Diệp Trần đã sớm chết hơn trăm lần rồi.

Năm thứ hai, Diệp Trần thành công đem viên mãn cảnh giới Lực Lượng Áo Nghĩa dung nhập vào bên trong Ngũ Hành Kiếm Pháp, làm cho uy năng Ngũ Hành Kiếm Pháp tăng nhiều, đáng tiếc Ngũ Hành Kiếm Pháp đệ tam thức Thủ Kiếm thức so Phá Diệt kiếm kém không ít, Phá Diệt kiếm đều không làm gì được Tiểu Lục, chớ đừng nói chi là dùng phòng thủ tăng trưởng Thủ Kiếm thức rồi.

"Phải sáng tạo ra, tạo ra thức thứ tư."

Diệp Trần cẩn thận quan sát chưởng pháp Tiểu Lục, hy vọng có thể mau chóng tìm được linh cảm.

"Ngũ Hành, tương sinh tương khắc, có tiêu có trướng."

"Ngũ Hành,1 trong áo nghĩa bổ sung trong vững vàng, bởi vì nó là do năm loại áo nghĩa tạo thành, muốn phát huy ra Ngũ Hành Áo Nghĩa sâu nhất cấp độ tinh túy, phải lấy thừa bù thiếu, tìm được một điểm mấu chốt."

Diệp Trần bao giờ cũng không hề suy nghĩ, trong đầu Linh quang lập loè không chỉ.

Năm thứ ba, lần nữa bị đánh bay Diệp Trần trong đầu tựa hồ xuất hiện một tòa Ngũ Hành Đại Sơn, mỗi một tòa sơn đô là giống nhau một thanh thạch kiếm cực lớn, trầm trọng vô cùng.

"Đã có."

Diệp Trần trong mắt hiện lên mừng rỡ, một kiếm vung ra ngoài.

Hô!

kiếm quang Trầm trọng phảng phất muốn đem phía trước hết thảy tất cả đều nghiền nát, đè cho bằng, hạo hạo đãng đãng chém về phía Tiểu Lục, thế không thể đỡ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1646

Ầm ầm !

Tiểu Lục cả người bị đánh bay ra ngoài , 1 kiếm nàynhư núi , như biển , như đấy, như thiên, từ một kiếm này chém ra , Diệp Trần cảm giác linh hồn và cả thân thể đều tựa hồ bị vung đi ra , có loại cảm giác sạch sành sanh không còn gì cả.

Trọng kiếm thức !

Ngũ Hành Kiếm Pháp thức thứ tư trọng kiếm thức

Trong vũ trụ , Ngũ Hành vững vàng nhất , tiếp tục diễn biến xuống dưới , là được tinh cầu , mà tinh cầu là nơi tất cả tánh mạng sinh hoạt , chân đạp đại địa rất an tâm , trọng kiếm thức , chính là chỗ tinh túy này.

"Một chiêu này tên gọi là gì?"

Tiểu Lục tò mò đánh giá Diệp Trần

"Trọng kiếm thức !"

Diệp Trần trả lời

"Trọng kiếm thức , rất không tồi , có lẽ ngươi có hi vọng xông đến Tam ca ở đâu , đương nhiên , điều kiện tiên quyết là ngươi có thể tiếp tục tiến bộ "

Nói xong , Tiểu Lục tiến vào trong sương mù , biến mất không thấy gì nữa

Nhìn qua Tiểu Lục ly khai , Diệp Trần nhìn kiếm trong tay , tự nhủ: "Trọng kiếm thức , đây là toàn bộ linh cảm bạo phát , kế tiếp cho dù có thể

sáng tạo ra, tạo ra Âm Dương Kiếm pháp đệ tam thức , cũng khẳng định không bằng trọng kiếm thức "

Ngũ Hành Kiếm Pháp dù sao cũng là Diệp Trần sớm nhất chế tạo ra kiếm pháp , Diệp Trần đã trả giá tâm huyết cũng đã tối đa , trọng kiếm thức có thể nói là một loại lột xác Ngũ Hành Kiếm Pháp, một cái thăng hoa , nếu như nói Ngũ Hành Kiếm Pháp là bùn đất , trọng kiếm thức là thân cây mầm trên bùn đất lớn lên, hấp thu tinh hoa Ngũ Hành Kiếm Pháp.

Luận uy năng , trọng kiếm thức là trong tất cả kiếm chiêu hoàn toàn xứng đáng thứ nhất, táng kiếm cùng hắc thức không cách nào cùng hắn so sánh với , thậm chí , Diệp Trần cảm thấy năm đại bộ lạc đầu lĩnh siêu vô thượng võ học hoặc như Hải Ma Thiên tôn siêu vô thượng võ học đều không thể cùng trọng kiếm thức so sánh , cảm giác yếu nhược hơn trọng kiếm thức một bậc.

Cái đó và thời gian không có có quan hệ trực tiếp , hoàn toàn là một loại dưới cơ duyên xảo hợp linh cảm bộc phát

"Thực lực bây giờ của ta , cũng không chênh lệch so với năm đại bộ lạc đầu lĩnh nhiều lắm!"

Diệp Trần có thể khẳng định , mình như trước không phải đối thủ năm đại bộ lạc đầu lĩnh, nhưng không giống như trước, chênh lệch lớn đến khủng khiếp, năm đại bộ lạc đầu lĩnh Võ Đạo Nguyên Thần mạnh hơn hắn , tối thiểu nhất là Bạch Ngân trung cấp , nhưng tâm lực của chính mình lại cao hơn bọn họ , mình là Tâm Kiếm trung kỳ cảnh giới đỉnh cao , chỉ thiếu chút nữa , liền có thể đến tới hậu kỳ , tâm lực này , cùng thời gian càng không có vấn đề gì , thông thường càng là thiên tài , tâm lực càng cao , dựa vào thời gian mài đi lên , tâm lực ngược lại mà sẽ không rất cao , trừ phi là có cơ duyên gì , ví dụ như Tử Kinh hoa bộ lạc , bình quân tâm lực cũng rất cao , bởi vì bọn họ có bán thần lưu lại tâm tự

ưu thế Năm đại bộ lạc đầu lĩnh là, Võ Đạo Nguyên Thần mạnh, có được Thiên Thánh khí

ưu thế Diệp Trần là, tâm lực mạnh, trọng kiếm thức hơi thắng một ít

Bất quá cùng Hải Ma Thiên tôn so, Diệp Trần như trước kém không hợp thói thường , khỏi cần phải nói , Hải Ma Thiên tôn đệ cửu trọng lĩnh vực , cũng đủ để bóp chết tất cả ưu thế của mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1647

Tiểu Ngũ mập mạp, đi đường như một cái cầu tại nhấp nhô

Diệp Trần liếc nhìn ra , đối phương đi là luyện thể lộ tuyến , hơn nữa không phải bình thường luyện thể lộ tuyến , cho dù là nhìn bằng mắt thường , Diệp Trần cũng có thể nhìn ra , trên người Tiểu Ngũ thịt mỡ có co dãn kinh người, từ tư thế đi đường của hắn, trên người thịt mỡ trên dưới trái phải lay động , thanh âm ông ông liên miên bất tuyệt , ẩn ẩn xem đến từng vòng gợn sóng khuếch tán ra.

"Có thể vạch phá làn da ta một điểm , cho ngươi thắng "

Tiểu Ngũ đặt mông ngồi xuống , cầm một cây củ cải màu bạc trắng cự đại gặm , con mắt nhìn cũng không nhìn Diệp Trần , tự đắc kỳ nhạc

"Này thân thịt mỡ?"

Diệp Trần mày nhăn lại , hắn cảm giác muốn vạch phá làn da Tiểu Ngũ không đơn giản

Thoáng chần chờ một chút , Diệp Trần bắt đầu triển khai công kích

Đầu tiên thi triển là táng kiếm , một kiếm này lực xuyên thủng rất mạnh , đủ để tan vỡ hết thảy.

Thiên kiếm hung mãnh đâm , hỗn độn kiếm mang lướt về phía Tiểu Ngũ

Ba !

Lại một màn phát sinh làm cho Diệp Trần da đầu tê dại, hỗn độn kiếm mang rơi vào trên người Tiểu Ngũ , phảng phất rơi ở một cái cao su co dãn

vô cùng, vốn là hõm vào , rồi sau đó bắn trở về , thiếu chút nữa đánh trúng Diệp Trần

"Đây là cái thủ đoạn luyện thể gì?"

Diệp Trần tắc luỡi

Không hề từ bỏ , hai tay Diệp Trần cầm kiếm , một kiếm chém ra , một đạo kiếm quang vô cùng lần nữa lướt về phía Tiểu Ngũ , một kiếm này đúng là trọng kiếm thức , kiếm chiêu mạnh nhất của Diệp Trần.

Đáng tiếc , trọng kiếm thức tuy nhiên nặng vô cùng , nhưng Tiểu Ngũ thịt mỡ càng mạnh hơn nữa , kiếm quang trảm kích ở phía trên , khiến cho thịt mỡ không ngừng lay động , theo thịt mỡ run run , uy năng kiếm quang không ngừng suy yếu , phốc một tiếng , kiếm quang trượt ra , chém ở Tiểu Ngũ phía bên phải trên mặt đất , kéo lê một đạo vết kiếm

Trọng kiếm thức như trước không có hiệu quả

"Thì ra là thế !"

Diệp Trần rốt cuộc biết ảo diệu trên người Tiểu Ngũ thịt mỡ

Tiểu Ngũ đi đích thật là luyện thể lộ tuyến , hơn nữa cái công pháp luyện thể , rõ ràng ẩn chứa âm dương áo nghĩa , giống như Thái Cực Quyền , Cương Nhu hòa hợp , âm dương tương sinh , trừ phi công kích siêu việt phòng ngự rất nhiều , nếu không thì không cách nào phá phòng thủ, đương nhiên , cũng có thể nghiên cứu Âm Dương Kiếm pháp , sáng tạo ra, tạo ra một môn khắc chế đối phương Âm Dương Kiếm chiêu

Tốt đang khiêu chiến Tiểu Ngũ kỳ hạn chừng tám năm , thời gian cũng còn là đầy đủ

Buông tha cho kiếm pháp khác, Diệp Trần bắt đầu lấy Âm Dương Kiếm pháp thăm dò thịt mỡ Tiểu Ngũ

Âm Dương Kiếm pháp trước mắt có hai thức , thức thứ nhất âm dương tương sinh , thức thứ hai Âm Dương Thái Cực

Âm dương tương sinh , kiếm khí có linh tính , không tăng không giảm , không tiêu tan bất diệt , tập trung khí tức địch nhân, trừ phi đối phương chết đi , hoặc như bị phá mất , nếu không chắc là sẽ không biến mất , khí tức Tiểu Ngũ mềm không được cứng không xong , âm dương tương sinh cũng bó tay, chủ yếu là âm dương tương sinh uy lực không đủ lớn.

Diệp Trần suy nghĩ là, sáng tạo ra, tạo ra âm dương tương sinh phiên bản tăng cường

Thời gian bất tri bất giác trôi qua , Diệp Trần tại Âm Dương Kiếm pháp thượng linh cảm càng ngày càng nhiều , bởi vì thời gian dài đắm chìm trong Âm Dương Kiếm pháp ở bên trong, Diệp Trần nhất cử nhất động , một ánh mắt , một mạch suy nghĩ , đều ẩn chứa Âm Dương biến hóa , điểm này , liền chính hắn đều không có phát giác được , chỉ có Tiểu Ngũ kinh ngạc liếc nhìn Diệp Trần

"Lão đại ánh mắt thật là tốt , không được bao lâu , tiểu tử này có thể phá vỡ âm dương Bá Thể của ta rồi"

Trong nội tâm Tiểu Ngũ nói thầm

Năm thứ năm

"Xong rồi!"

Trên mặt Diệp Trần lộ ra mỉm cười , nhìn về phía Tiểu Ngũ

"Đến đây đi , lại để cho ta nhìn ngươi đã sáng tạo ra cái gì kiếm chiêu "

Tiểu Ngũ đứng lên , trên người thịt mỡ run rẩy dữ dội, dĩ kỳ làm trung tâm , từng vòng rung động nhộn nhạo lên , phảng phất một tảng đá bỏ vào hồ nước bình tĩnh

" một chiêu này , kêu là âm Dương Vô Cực , tiếp chiêu "

Âm Dương Kiếm pháp thức thứ nhất , âm dương tương sinh , thức thứ hai , Âm Dương Thái Cực , đệ tam thức , âm Dương Vô Cực

Tay cầm Thiên kiếm , Diệp Trần như chậm tùy nhanh, giống như vừa cũng nhu huy xuất một kiếm

Vô thanh vô tức , một kiếm khí giống như con lươn trơn trượt 'Bơi về phía' Tiểu Ngũ

Con mắt Tiểu Ngũ nhíu lại , trên người thịt mỡ run run càng thêm kịch liệt

Kiếm khí dán trên thân thể Tiểu Ngũ không ngừng chạy , đang tìm kiếm sơ hở , Tiểu Ngũ muốn dùng thịt mỡ bắn ra, thế nhưng mà kiếm khí này rõ ràng so với thịt mỡ hắn còn trơn trượt hơn , hư không bị lực , năm lần bảy lượt qua đi , Tiểu Ngũ bất đắc dĩ nói: "Ngươi thắng "

Đừng nhìn kiếm khí tạm thời không cách nào chui vào phá phòng ngự của hắn , có thể một lúc sau , mình sẽ lưu lại sơ hở.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1648

"Ngươi là ta mà trăm vạn năm mới thấy ngộ tính thiên phú đệ nhất nhân , ánh mắt lão đại quả nhiên không phải chúng ta có thể so sánh được , bất quá bắt đầu từ Tứ ca, ngươi phải cẩn thận , hắn có được đệ cửu trọng lĩnh vực "

Tiểu Ngũ rất coi trọng Diệp Trần , bên trong thời gian tám năm sáng tạo ra, tạo ra một môn kiếm chiêu khắc chế âm dương Bá Thể, cái này có thể không phải người bình thường có thể làm được, hắn vốn cũng cho rằng Diệp Trần làm không được , không nghĩ tới đối phương chẳng những làm được , mà còn trước ba năm.

"Ta sẽ trả giá cho tất cả nỗ lực "

Diệp Trần phát hiện , những con thỏ hình người này chỉ cần không chọc giận bọn hắn , thật ra thì thật ôn hòa.

hình thể Tiểu Tứ cùng Tiểu Bát rất tương tự , bất quá không có cơ bắp nhiều như Tiểu Bát, thuộc về loại hình rất khôi ngô, Diệp Trần từ trên người đối phương cảm nhận được một cổ áp lực vô hình.

Giọng nói của Tiểu Tứ rất lạnh , "Lĩnh vực của ta là lĩnh vực nóng rực , nếu là ngươi không cách nào ngăn cản , sẽ bị lửa đốt thành tro bụi" nói xong , lấy Tiểu Tứ làm trung tâm , một cổ lực lượng kinh khủng khuếch tán ra, đến mức , mặt đất hòa tan , hư không rạn nứt , loại nóng rực này đã không phải là đơn thuần là nhiệt độ biến hóa , mà là một loại quy tắc biến hóa.

Thấy thế , Diệp Trần không khỏi biến sắc , thời điểm Hải Ma Thiên tôn đuổi giết hắn, Hải ma lĩnh vực tuy nhiên đồng dạng khủng bố vạn phần , có thể khi đó hắn đang chạy trối chết , nào có quá nhiều tinh lực đi cảm thụHải

ma lĩnh vực củaHải Ma Thiên tôn, chẳng qua là cảm thấy không thể địch lại mà thôi.

"Cái này là đệ cửu trọng lĩnh vực sao?"

Lĩnh vực tuy nhiên không thể tăng thêm bao nhiêu chiến lực , nhưng nó nhưng có thể áp chế thực lực của địch nhân , thực lực của địch nhân bị áp chế rồi, thực lực của mình tương đương với biến tướng tăng cường , tóm lại , lĩnh vực tuyệt đối không thể yếu, không nói áp chế người khác , ít nhất cũng phải không bị người khác áp chế , vốn là Diệp Trần cho rằng đệ cửu trọng lĩnh vực cho dù so đệ bát trọng đỉnh cấp cái khác lĩnh vực mạnh rất nhiều lần , nhưng sẽ không quá không hợp thói thường , nhưng là bây giờ chứng kiến uy lực lĩnh vực nóng rực , hắn biết mình sai rồi , đệ cửu trọng lĩnh vực cùng đệ bát trọng đỉnh cấp lĩnh vực căn bản không phải cùng một cấp bậc đệ cửu trọng lĩnh vực uy năng hoàn toàn không kém gì viên mãn vô thượng võ học , một khi bị hắn bao phủ , tương đương với thời thời khắc khắc đều đang lấy thực lực viên mãn vô thượng võ học oanh kích đừng nói mười phần mười phát huy , có thể phát huy một phần ngàn liền coi là không tệ , ở bên trong ngốc lâu rồi , giống như theo như lời Tiểu Tứ sẽ bị lửa đốt thành tro bụi "

"Ngươi nếu là có thể tại trong lĩnh vực nóng rực liên tục ngốc một khắc chuông, liền coi như ngươi thắng "

Tiểu Tứ nói

"Ta thử xem !"

Nói xong , Diệp Trần chống đỡ Thanh Liên Kiếm vực , đi vào trong lĩnh vực nóng rực.

Xuy xuy !

Phảng phất một đoàn băng tuyết đầu nhập lò lửa trong bình thường mấy lần hô hấp trong lúc đó , Thanh Liên Kiếm vực liền ngạnh sanh sanh hòa tan , hơn nữa cũng không còn cách nào phóng thích ra , đã mất đi Thanh Liên

Kiếm vực , Diệp Trần chỉ có thể lấy bất hủ kiếm thể ngạnh kháng lĩnh vực nóng rực.

Một lần hô hấp !

Mười lần hô hấp !

Trăm lần hô hấp !

"Không được !"

Diệp Trần giống như tôm luộc, từ trong lĩnh vực nóng rực lui xuất hồn thân nóng hôi hổi , làn da đỏ bừng.

"Một trăm lần hô hấp chính là cực hạn "

Diệp Trần lắc đầu.

Thấy Diệp Trần lui ra ngoài , Tiểu Tứ lập tức thu hồi lĩnh vực nóng rực, duy trì lĩnh vực nóng rực đối với hắn mà nói , cũng là tiêu hao không nhỏ, không có khả năng liên tục không ngừng duy trì.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1649

Sau một tháng đó , Diệp Trần không tiếp tục đi nếm thử , hắn biết rõ , trừ phi Thanh Liên Kiếm vực có thể đột phá đến đệ cửu trọng cảnh giới hoặc bất hủ kiếm thể có thể từ đệ thập nhị tầng đạt tới tầng thứ mười bốn , nếu không thì không cách nào chống lại lĩnh vực nóng rực của đối phương , bất hủ kiếm thể thì không cần suy nghĩ , cũng không có đủ Chí Tôn Bảo kiếm , thì không cách nào tăng lên cho nên chỉ có phương pháp tăng Thanh Liên Kiếm vực.

Thăng cấp Thanh Liên Kiếm vực , là phương pháp đột phá công pháp mau lẹ nhất.

Thanh Liên Kiếm Quyết của Diệp Trần là Chí Tôn Công pháp , chỉ cần đột phá đến truyền kỳ công pháp , có một nửa hy vọng có thể khiến cho Thanh Liên Kiếm vực đạt tới đệ cửu trọng cảnh giới.

"Tiểu Ngũ luyện thể võ học ẩn chứa âm dương áo nghĩa , ta cũng có thể lại để cho công pháp của ta ẩn chứa Ngũ Hành áo nghĩa "

Nói được thì làm được , Diệp Trần thử đem Thanh Liên Kiếm Quyết cùng Ngũ Hành áo nghĩa kết hợp với nhau.

Thanh Liên Kiếm Quyết trước đó là mộc thuộc tính công pháp kiếm quyết , bất quá cái này không có sao , cùng Ngũ Hành áo nghĩa cũng không xung đột bởi vì Ngũ Hành áo nghĩa trong có mộc chi áo nghĩa , chỉ cần lấy mộc chi áo nghĩa làm chủ tứ đại áo nghĩa khác làm phụ là được, cái này là cái gọi là Ngũ Hành chủ mộc , chẳng những không ảnh hưởng , ngược lại có thể vô hạn tăng cường công hiệu Thanh Liên Kiếm Quyết .

Tháng thứ ba , Diệp Trần đem mộc chi áo nghĩa cùng Thanh Liên Kiếm

Quyết kết hợp lại với nhau , quá trình này rất thông thuận , dù sao Thanh Liên Kiếm Quyết vốn chính là mộc thuộc tính.

Tháng thứ sáu , Diệp Trần Hỏa chi áo nghĩa cùng Thanh Liên Kiếm Quyết kết hợp với nhau.

Mộc sanh hỏa , hạ một cái liền là Địa rồi.

Năm thứ hai , Địa chi áo nghĩa cùng Thanh Liên Kiếm Quyết kết hợp thành công.

Năm thứ tư , kim áo nghĩa cùng Thanh Liên Kiếm Quyết kết hợp thành công.

Năm thứ tám , Thủy chi áo nghĩa cùng Thanh Liên Kiếm Quyết kết hợp thành công.

Quá trình đúng lúc là mộc sanh hỏa , hỏa sinh thổ , thổ sinh kim , kim sinh thủy.

Bất quá cái này vẫn chưa xong , bởi vì Ngũ Hành áo nghĩa còn chưa hoàn thành một cái tuần hoàn , giống như một quả cầu tròn , mộc sanh hỏa , hỏa sinh thổ , thổ sinh kim , kim sinh thủy , cuối cùng , thổ cùng mộc cũng muốn dính liền cùng một chỗ.

20 năm , trên người Diệp Trần tách ra một tầng ánh sáng màu xanh , ánh sáng màu xanh trong ẩn chứa năm màu, ngay sau đó , một đóa Thanh Liên cự đại năm màu sinh trưởng ra , nở hoa , kết quả

Theo Thanh Liên năm màu sinh ra đời , Diệp Trần xếp bằng ở trên hạt sen năm màu, cái Thanh Liên này phảng phất cùng hắn thành một thể , tuy hai mà một

Bạch!

Con mắt Diệp Trần mở ra , Ngũ Thải Thần Quang lóe lên.

"Cái này là truyền kỳ công pháp sao? Thật kỳ diệu !"

Chí Tôn Công pháp tuy nhiên vô cùng cường đại , thế nhưng mà so với truyền kỳ công pháp, lại không đáng giá nhắc tới , truyền kỳ công pháp phảng phất đã có được linh tính bình thường hay hoặc là cùng huyết mạch của hắn kết hợp lại với nhau , lúc thời điểm đầu Thanh Liên Kiếm Quyết , cũng không phải công pháp đơn thuần, càng giống như là huyết mạch chi lực của Diệp Trần .

Một hít một thở , Thanh Liên Kiếm Quyết tự nhiên vận chuyển , thật giống như cơ thể khí huyết bên trong người đồng dạng , tự nhiên mà vậy vận chuyển , căn bản không cần tận lực đi thay đổi nó.

Tâm ý khẽ động , Thanh Liên Kiếm vực phóng thích mà ra.

Ồ ồ ồ ồ

Như thanh âm của nước chảy vang lên , Thanh Liên Kiếm vực sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất , lấy Diệp Trần làm trung tâm , một đóa cự đại năm màu Thanh Liên hư ảnh tràn ngập ra , không ngừng sinh trưởng , Diệp Trần có cảm giác , một khi mình toàn lực ứng phó , Thanh Liên Kiếm vực đủ để bao trùm một năm ánh sáng , 10 năm ánh sáng , thậm chí phạm vi lớn hơn, đương nhiên , phải là tại bên ngoài Hoang Thần Đại lục , Hoang Thần Đại lục đều không có một năm ánh sáng cự đại, Hoang Thần pháp tắc đủ để hạn chế phạm vi thanh liên kiếm vực tại rất nhỏ trong phạm vi.

Con mắt Tiểu Tứ không nháy một cái nhìn chằm chằm Diệp Trần , trong ánh mắt toát ra vẻ mong đợi, hắn như thế nào nhìn không ra , Diệp Trần đã ở đây mười hai năm, đã có cự đại đột phá , Thanh Liên Kiếm vực đạt đến đệ cửu trọng cảnh giới.

"Đến đây đi !"

Tiểu Tứ phóng xuất ra lĩnh vực nóng rực của mình.

"Tốt "

Diệp Trần duy trì lấy Thanh Liên Kiếm vực , từng bước một đi về hướng Tiểu Tứ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1650

Rầm rầm rầm!

lĩnh vực Chước Nhiệt cùng Thanh Liên kiếm vực đều là tầng thứ chín lĩnh vực , cả hai tiếp xúc , lập tức bộc phát ra thanh thế to lớn, giống như hai phiến thế giới đang chính diện va chạm vào nhau.

Diệp Trần nhướng mày , hắn phát hiện bộ phận Thanh Liên kiếm vực cùng lĩnh vực Chước Nhiệt tiếp xúc dần dần bắt đầu cháy rừng rực , tro tàn bay lên, tung bay bay múa.

Suy nghĩ một chút , Diệp Trần không khỏi thoải mái , tuy rằng đều là tầng thứ chín lĩnh vực , nhưng mà như trước có cao có thấp, cùng lĩnh vực Chước Nhiệt so ra , Thanh Liên kiếm vực cuối cùng non nớt hơn , muốn hoàn toàn chống lại đó là không có khả năng.

Một trăm lần hô hấp , 500 lần hô hấp , một phút đồng hồ. . .

Rất nhanh , đã qua một phút đồng hồ , hắn biến sắc, Thanh Liên kiếm vực thiêu đốt hơn phân nửa , đoán chừng lại qua một phút đồng hồ , Thanh Liên kiếm vực bị thiêu đốt sạch sẽ , Diệp Trần đánh giá một chút , đối phương Chước Nhiệt lĩnh vực tối thiểu là tầng thứ chín trung kỳ cảnh giới , có lẽ là tầng thứ chín hậu kỳ cảnh giới.

"Lão đại , xem ra chúng ta lần này thật sự có hi vọng rời khỏi Hoang Thần Bí Cảnh , trở lại bên người Hoang Thần đại nhân rồi."

Tiểu Tứ trong lòng thầm nghĩ.

Lão Tam là một con thỏ hình người có vẻ mặt tươi cười, nhìn thấy hắn , Diệp Trần cảm giác tâm tình của mình đều sáng sủa hơn rất nhiều , trong lúc

hoảng hốt, chính mình coi như đi tới một mảnh hương thơm đại thảo nguyên , trên trời trong xanh như giặt rửa , mây trắng bồng bềnh , một trận gió nhẹ thổi qua , cỏ xanh cúi xuống eo, hình thành thành từng mảnh nhu hòa rung động. . .

Hết thảy đều là tốt đẹp như vậy.

"Lực ảnh hưởng Thật đáng sợ."

Thế nhưng sau một khắc , Diệp Trần lập tức tỉnh táo lại.

Giờ này khắc này trong mắt hắn , con thỏ hình người lão Tam thoáng cái nguy hiểm vô số lần , loại này có thể ở trong lúc lơ đãng có thể ảnh hưởng tâm thần cao thủ , quả thực là ác mộng , ngươi căn bản không biết rõ lúc nào sẽ trúng chiêu , những thứ không biết đều là đáng sợ, bên ngoài thực lực ngược lại chỉ là khiến người ta kiêng kị hoặc sợ hãi mà thôi.

"Đúng vậy, rõ ràng có thể ở trong vòng một canh giờ tỉnh táo lại."

Lão Tam cười tủm tỉm gật đầu.

"Cái gì đó?"

Diệp Trần cảm giác liền đi qua trong nháy mắt mà thôi, như thế nào biến thành một canh giờ rồi.

"Không cần kinh ngạc , nếu như tâm lực của ngươi có thể đạt tới cảnh giới viên mãn , cũng có thể làm đến một bước này." Lão Tam giải thích.

Nghe vậy , Diệp Trần âm thầm gật đầu , hoàn toàn chính xác , bất kỳ phương diện nào đạt tới cảnh giới cao nhất , uy năng đều sẽ rất khó mà tin nổi, ví dụ như Kiếm Ý đạt tới cấp chín , ví dụ như Kiếm vực đạt tới tầng thứ chín , ví dụ như Chí Tôn công pháp đột phá làm truyền kỳ công pháp , đương nhiên , tương đối , tâm lực đạt tới cảnh giới viên mãn đáng sợ hơn , đây cũng không phải nói tâm lực cảnh giới viên mãn so cấp chín Kiếm Ý hoặc là tầng thứ chín Kiếm vực lợi hại , chủ yếu là tâm lực cảnh giới viên

mãn có thể khiến người ta trong lúc bất tri bất giác trúng chiêu , chết cũng không biết chết như thế nào.

"Khảo nghiệm của ta rất đơn giản , lúc nào ngươi có thể ở trong mười lần hô hấp tỉnh táo lại , coi như vượt qua kiểm tra."

"Mười lần hô hấp ư?"

Muốn ở mười lần hô hấp tỉnh lại , tâm lực hẳn là phải đạt tới hậu kỳ cảnh giới , đương nhiên , nếu như Võ Đạo Nguyên Thần có thể đột phá đến bạch ngân trung cấp , thật ra cũng có thể rút ngắn thời gian , bởi vì Võ Đạo Nguyên Thần mới là căn bản một người, Võ Đạo Nguyên Thần mạnh, khắp nơi mạnh, dù sao tâm lực không có khả năng bỗng dưng sinh ra đời , nó là diễn sinh ra từ một loại đồ vật.

Võ Đạo Nguyên Thần tương đương với tâm lực, Võ Đạo Nguyên Thần mạnh, tâm lực chưa hẳn mạnh, tuy nhiên lại có thể khiến tâm lực có rất sức mạnh thừa nhận , không dễ dàng bị ảnh hưởng từ bên ngoài.

Thử thách của Lão Tam kỳ hạn là ba mươi hai năm , Diệp Trần nhất định phải ở trong 32 năm làm được, bằng không dù là xông qua bao nhiêu cửa ai, như trước cũng bị gạt bỏ.

Nói đến đây , uy hiếp bị gạt bỏ thật ra đối với Diệp Trần trợ giúp rất lớn, nếu như không có uy hiếp bị gạt bỏ , Diệp Trần tuyệt đối sẽ không có tiến bộ lớn như vậy , tưởng tượng một chút , hai người thiên phú ngộ tính như nhau , một cái trải qua sinh hoạt an nhàn, một cái mỗi ngày sinh sống ở nơi luôn có sự uy hiếp tử vong, ai tiến bộ lớn hơn?

Rất rõ ràng , chỉ cần người không chết , thành tựu tuyệt đối là người thứ 1 gấp mười gấp trăm lần , người thứ 1 thậm chí có khả năng dần dần trầm mê ở sinh hoạt trong an nhàn, liền nguyên bản có thể đạt tới thành tựu đều không đạt được , phai mờ với chúng.

Đương nhiên , chuyện thế gian có lợi tất có hại , nếu như Diệp Trần thật

sự không có biện pháp thông qua thử thách , vậy thì sẽ thật sự bị gạt bỏ , chết rồi , tương đương với không còn có cái gì nữa , ngược lại không bằng người sinh hoạt trong an nhàn, bọn họ cuối cùng vẫn còn sống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1651

"Nhất định phải thông qua thử thách của lão Tam và lão Nhị ah , ta ngây người ở Hoang Thần Bí Cảnh trải qua mấy trăm triệu năm , qua mấy trăm triệu năm, tuy rằng có không ít người giống như hắn , xông đến Lão Tam nơi này , thế nhưng mà có thể thành công chỉ có một thành , đến lão Nhị chỗ đó , toàn quân bị diệt , một cái đều không thành công."

"Ta ở chỗ này trải qua đủ lâu rồi , Hoang Thần đại nhân chỗ đó mới là tương lai bến tàu của ta."

Trong sương mù , con thỏ hình người gặm củ cải trắng màu vàng trong lòng cuồng hô.

Tâm lực , hư vô mờ mịt.

Nó là một loại lực lượng vô hình , là một loại lực lượng siêu thoát, là lực lượng duy nhất không bị Thiên Đạo pháp tắc giới hạn.

Tâm lực Kiếm khách cùng tâm lực người bình thường vẫn có chỗ khác nhau, nếu như nói tâm lực người bình thường là so sánh nhu hòa, thay đổi liên tục, như vậy tâm lực kiếm khách là sắc bén, là ngưng tụ, Diệp Trần có thể khẳng định , tâm lực của chính mình nếu là đạt tới cảnh giới viên mãn , khẳng định làm không được một bước này của lão Tam, nhưng trái lại , tâm lực kiếm khách có thể làm được sự tình , tâm lực người bình thường cũng tất nhiên làm không được , ví dụ như trực tiếp đánh tan tâm linh địch nhân , làm đối phương tan rã ý chí chiến đấu.

Đánh tan tâm linh người ta ở một mức độ nào đó so với mê hoặc tâm linh người ta kinh khủng hơn , tâm linh người ta nếu như đều bị đánh tan, chẳng khác gì là cái xác không hồn.

Năm năm.

Mười năm.

Hai mươi năm.

Hai mươi lăm năm.

Trong nháy mắt , hai mười năm năm trôi qua , tâm lực Diệp Trần trước sau dừng lại ở trung kỳ đỉnh cao cảnh giới , không cách nào tiến thêm , điều này làm cho Diệp Trần lần thứ nhất có chút nôn nóng đứng lên, mà kết quả nôn nóng thì càng khó có chỗ đột phá , dù sao một khi nôn nóng rồi, tâm liền rối loạn , lòng vừa loạn , như thế nào ngưng tụ tâm lực , đột phá đến hậu kỳ cảnh giới.

Hai mươi tám năm.

Ba mươi năm.

Ba mươi mốt năm.

Khoảng cách ba mươi hai năm chỉ còn lại có một năm cuối cùng.

"Ai!"

Lão Tam thở dài một hơi , mấy trăm triệu năm qua , nơi này thất bại quá nhiều người rồi, thật ra hắn cũng hi vọng những người này có thể vượt qua kiểm tra , thế nhưng mà hắn không thể thả nước , lão đại sẽ căn cứ thực lực người đến làm ra điều chỉnh , ví dụ như áp chế đại bộ phận thực lực , ví dụ như theo phương diện tố chất nào đó để thử thách đối phương , mà lão đại cũng muốn được Bí Cảnh quy tắc hạn chế , không cách nào ăn gian.

Bọn họ mặc dù là Hoang Thần đại nhân sáng tạo ra , tuổi thọ rất dài rất dài , Chí Tôn đều không thể nào tưởng tượng được , thế nhưng mà bọn họ đồng dạng có cảm tình , có nguyện vọng , mà nguyện vọng tám huynh đệ bọn họ chính là rời khỏi Hoang Thần Bí Cảnh , chờ bọn hắn sau khi rời đi ,

Hoang Thần đại nhân sẽ phái hoang linh mới đến Hoang Thần Bí Cảnh thay bọn họ.

Còn thừa lại một tháng cuối cùng rồi.

Diệp Trần trong lòng tràn đầy không cam lòng , hắn là lạnh nhạt , hắn là tỉnh táo , nhưng hắn cuối cùng không phải thần , cuối cùng có một ít nhược điểm , không người nào nguyện ý chết , hắn cũng không ngoại lệ.

cuối cùng 1 tuần.

Diệp Trần hai mắt đỏ thẫm , toàn thân tâm lực tràn ngập không ổn định.

Lúc này Diệp Trần rất nguy hiểm , tâm lực rất huyền diệu , đồng thời lại rất nguy hiểm , nếu như khống chế không nổi , rất dễ dẫn phát Tâm Ma , hoặc là nổi điên mà chết , hoặc là tâm lực khô kiệt mà chết , hoặc là sa vào trong thế giới Tâm Ma, trở thành cái xác không hồn.

Ngày cuối cùng.

Diệp Trần tóc trong nháy mắt trắng hết , toàn thân tinh khí thần biến mất sạch sẽ , phảng phất trở thành một cỗ tử thi.

Lão Tam khẽ ồ lên một tiếng , không khỏi nhìn về phía Diệp Trần.

Giờ khắc này , tâm lực của hắn đều cảm giác không thấy Diệp Trần tồn tại , dường như người này bởi vậy biến mất.

"Tâm lực ngưng tụ một điểm?"

Rất nhanh , lão Tam nhìn ra mê hoặc.

Thì ra Diệp Trần đem tâm lực ngưng tụ trở thành một điểm nhỏ bé , muốn làm ra bộc phát cuối cùng, lần này thành công rồi, cũng rất tổn thương nguyên khí , dưới tình huống bình thường , không người nào dám làm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1652

Tâm lực quy về một điểm, Diệp Trần cảm giác không thấy sự hiện hữu của mình, tựa hồ chính mình thật đã chết rồi, trong đầu không có bất kỳ ý niệm lập loè, không có bất kỳ tánh mạng chấn động, Tâm lực kỳ thật là lực lượng trí tuệ hóa, không có Tâm lực, trí tuệ cũng làm mất đi, cho nên Tâm lực quy về một điểm là một việc rất nguy hiểm, rất dễ dàng từ giả chết biến thành chết thật, một người liền linh trí cũng không có, cùng chết không có gì khác nhau.

Đần độn, đen kịt không thấy một tia ánh sáng trong thế giới Hắc Ám, một điểm yếu ớt quang điểm tại phiêu đãng lấy.

"Ta là ai?"

"Ta đang làm gì đó?"

quang điểm Yếu ớt ở bên trong, một tia ý niệm trong đầu lặng yên bắn ra.

"Nơi này là chỗ nào, thật kỳ quái, vì cái gì ta lại ở chỗ này."

Ý niệm trong đầu càng ngày càng kịch liệt, khiến cho quang điểm không ổn định, khi thì ảm đạm, khi thì sáng ngời.

"Ta là Diệp Trần!"

Bỗng nhiên, một thanh âm kiên định vang lên, quang điểm bỗng nhiên bộc phát, thành một cái mặt trời phát ra vô cùng Quang Minh.

Oanh!

Diệp Trần thanh tỉnh lại, thần thái trong đôi mắt, trước nay chưa từng có cô đọng, mà Tâm lực của hắn, luôn cố gắng cho giỏi hơn, phá tan giới hạn, đạt tới hậu kỳ cảnh giới.

Thế nhưng mà, tóc Diệp Trần không thay đổi trở lại, như cũ là màu trắng, tái nhợt như tuyết.

Tâm lực ngưng tụ một điểm, sau đó bộc phát, thật là tổn thương nguyên khí, Chí Tôn nguyên khí cũng không phải là Chân Nguyên, là bổn nguyên, bổn nguyên rất khó đền bù, dưới tình huống bình thường, tối thiểu cần trên vạn năm thời gian mới có thể khôi phục, đương nhiên, đó là không sử dụng bất luận thiên tài địa bảo nào, chính mình chậm rãi hồi phục, nếu có thiên tài địa bảo hiếm thấy, đủ để đem thời gian rút ngắn gấp trăm lần nghìn lần vạn lần.

Bổn nguyên bị hao tổn, Diệp Trần cảm giác trụ cột của mình giảm xuống nhiều hơn bảy thành, Võ Đạo Nguyên Thần đen tối ảm đạm, không có nguyên lai ngân bạch.

Nhưng lúc này Tâm lực Diệp Trần, cường đại không cách nào tưởng tượng, tổng hợp lại, thực lực không bàng phản trướng, hơn nữa là tăng vọt.

"Tốt, rất tốt."

Lão Tam cười lên ha hả.

Hắn vốn tưởng rằng, đối phương đã sụp đổ. Nào biết đâu rằng, đối phương là tìm đường sống trong cõi chết, đem mình đẩy vào tuyệt cảnh, hoặc là thành công, hoặc là diệt vong, không mượn nhờ sức của hắn.

"Vạn trong không một, lần này rốt cục xuất hiện một cái."

Gặm củ cải trắng Kim sắc con thỏ hình người hưng phấn mà sắp điên cuồng, chẳng những thiên phú ngộ tính cao, hơn nữa đối với chính mình ngoan độc, thiên tài như vậy. Tuyệt đối là vạn trong không một. trong Một vạn đều khó mà có một thiên tài nào như vậy.

Tâm lực đạt tới hậu kỳ cảnh giới. Diệp Trần phát hiện, lão Tam trên người có quang mang yếu ớt nhạt lam sắc.

" Tâm lực Có màu sắc?"

Diệp Trần trong nội tâm khẽ động,

Theo ghi lại, Tâm lực viên mãn cảnh giới về sau còn có một cảnh giới. Cảnh giới này là Tâm Linh Chi Quang, xem ra, lão Tam chênh lệch một bước là cô đọng ra Tâm Linh Chi Quang rồi.

Nghe nói, Tâm Linh Chi Quang của mỗi người đều là bất đồng, nó thể hiện bản tâm của một người, ngườ mặt ngoài i thiện lương, nếu như Tâm Linh Chi Quang của hắn là Hắc Ám, như vậy nói rõ hắn vốn có đủ bản tâm Hắc Ám, một khi hắn đi hướng con đường Hắc Ám. Sẽ cường đại trước nay chưa có.

Đương nhiên, nói về Tâm Linh Chi Quang còn hơi sớm một tí đi, Bán Thần muốn cô đọng Tâm Linh Chi Quang đều muôn vàn khó khăn, một khi ngưng tụ thành công, có thể đơn giản càn quét Bán Thần khác.

"Chuẩn bị xong chưa?"

Lão Tam đối với Diệp Trần nói.

"Chuẩn bị xong!"

Tâm lực Diệp Trần. Vô hình không màu, nhưng dị thường ngưng tụ, tựa như một thanh lợi kiếm.

Bất quá sau một khắc, Diệp Trần ánh mắt hoảng hốt.

Rất nhanh, Diệp Trần thanh tỉnh, hắn không khỏi nhìn về phía lão Tam, chính hắn là không biết mình bị mê hoặc bao lâu thời gian.

Lão Tam lộ ra mỉm cười, "Bảy lần hô hấp, chúc mừng."

"Thành công rồi!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1653

"Lão Nhị , ngươi cảm thấy tiểu tử này như thế nào?"

con thỏ hình người Gặm củ cải trắng màu vàng đi tới.

Moka suy nghĩ một chút , nói: "Ta rất coi trọng hắn , thiên phú ngộ tính của hắn tuy nhiên không tính số 1 trong mấy tỷ năm qua, nhưng tổng hợp ngược lại mạnh nhất , có đôi khi , ngộ tính thiên phú thậm chí so ra kém với sự tàn nhẫn , lúc hắn xông ải Lão tam, ta nhìn thấy mọi thứ rất rõ ràng ".

Gặm một cái củ cải trắng màu vàng, con thỏ hình người gật gật đầu , "Ta cũng cho là như vậy , hắn là 1 tên liều ăn nhiều , mấy tỷ năm qua , có chừng 100 người xông đến nơi này , nhưng là chỉ có mười người có thể xông qua , mười người này sở tiêu tốn thời gian trên cơ bản chừng hai mười năm , dài nhất chính là hai mươi sáu năm , mặt khác chín mươi người sở dĩ thất bại , nguyên nhân lớn nhất bọn hắn không chịu nổi áp lực tử vong, lòng rối loạn ".

"Ân , tiểu tử này tâm cũng loạn, cũng may lúc tối hậu, hắn mượn áp lực tử vong, cường hành đem tâm lực ngưng tụ thành một điểm , tìm đường sống trong cõi chết , nếu như hắn không cách nào đem tâm lực ngưng tụ thành một điểm , hay hoặc là cũng không đủ ý chí sống, đều là chỉ còn đường chết ".

"Hiện tại liền nhìn hắn có thể xông ra không gian mê cung của ngươi rồi".

thời gian Ba mười năm , Diệp Trần đã phá vỡ mười một vạn không gian , nhưng thời gian của hắn , chỉ còn lại có một nửa.

"Còn dư lại ba mươi ba năm , ta có thể tiếp tục phá vỡ hơn mười vạn không gian , nhưng có thể tìm được lối ra sao?".

Diệp Trần nghĩ lại

" hắn cũng không đem thời gian lãng phí tìm kiếm cửa ra 1 cách mù quáng, không bằng liều một phát ".

Pháp tắc là cường đại bán thần mới có thể tìm hiểu, Diệp Trần không trông cậy vào mình có thể tại ba mươi ba năm tìm hiểu không gian pháp tắc , nhưng hắn chỉ cần tìm được một tia quy luật không gian pháp tắc là được, ví dụ như phương pháp ly khai không gian mê cung .

vạn vật đều có quy luật có thể thực hiện , chỉ có hỗn độn từ bỏ hết thảy quy luật , hết thảy trật tự.

Bài trừ tạp niệm , Diệp Trần ngồi xuống , lẳng lặng quan sát không gian trước mắt linh hồn lực cùng tâm lực từng lần một cẩn thận quét nhìn , linh hồn lực nhìn vật là một cây căn đường cong , rậm rạp chằng chịt có mặt khắp nơi , tâm lực thấy thì là một cái không khỏi phù văn , cả hai đều có chỗ hữu dụng , hỗ trợ lẫn nhau.

Mười năm trôi qua.

"Ồ!"

Diệp Trần bỗng nhiên cả kinh ồ một tiếng hắn nhìn thấy một xiềng xích , một cây lấy đường cong cùng phù văn hội tụ mà thành xiềng xích , căn xiềng xích này cắm rễ tại chỗ trong không gian ở mình, một chỗ khác không biết ở nơi nào.

Dọc theo xiềng xích , linh hồn lực của Diệp Trần cùng tâm lực lan tràn đi qua.

Rất nhanh , Diệp Trần xuyên thấu qua xiềng xích , thấy được một cái không gian khác , cùng không gian chỗ ở mình giống nhau như đúc.

"Chẳng lẽ căn xiềng xích này quán xuyên 10 vạn 8000 cái không gian?".

Diệp Trần nghĩ đến một cái khả năng , khả năng này ở trong mắt hắn xem ra , tám chín phần mười chính là hi vọng mình ly khai không gian mê cung .

Lại là mười năm trôi qua Diệp Trần xuyên thấu qua xiềng xích , thấy được 68.000 cái không gian , hắn phát hiện , mỗi qua một đoạn thời gian , xiềng xích đều dời động một cái , đối ứng với nhau, dây xích bị khóa xỏ xuyên qua không gian cũng sẽ sinh ra di động , nếu như dựa theo phương pháp nguyên vốn, khả năng cả đời đều không thể ly khai không gian mê cung trừ phi có thể nắm giữ không gian pháp tắc , một lần hành động phá vỡ không gian mê cung.

72,000 cái

75,000 cái

81,000 cái

Năm năm trôi qua , còn thừa lại cuối cùng thời gian tám năm , nhưng ngày hôm nay , Diệp Trần xuyên thấu qua thứ 81,000 cái không gian thấy được không gian mê cung không gian bình ngăn cách , chỉ cần phá vỡ cái chắn lớp không gian, có thể ly khai nơi này , mà 81,000 cái không gian , cách không gian mình ở, kỳ thật chỉ cách hơn ba trăm cái không gian , chủ yếu là xiềng xích nối tới nối lui , uốn lượn như xà cũng không phải một cây thẳng tắp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1654

Việc này không nên chậm trễ , Diệp Trần phá vỡ lần lượt không gian chạy tới.

Thế nhưng mà chạy tới là cần phải có thời gian, phá vỡ được không gian yếu bộ vị , xuyên qua lần lượt không gian , Diệp Trần mới đuổi đến một phần mười đường, không gian sở hữu liền sinh ra di động , thoáng cái làm rối loạn kế hoạch của Diệp Trần.

"Không vội "

Diệp Trần cố gắng để cho mình khôi phục tỉnh táo , tiếp tục tìm kiếm đường tắt.

Cái này giống như là chơi Ma Phương , cần phải có kiên nhẫn cùng suy tính năng lực.

Lần lượt thí nghiệm , lần lượt thất bại , Diệp Trần cảm giác mỗi một khắc đều là dày vò , hắn cách không gian mê cung gần đây một lần chỉ kém mười cái không gian , nhưng đáng tiếc như trước sắp thành lại bại , nếu là đổi thành người bình thường , đã sớm thổ huyết , tươi sống làm tức chết , phải biết rằng khoảng cách sáu mươi bốn năm kỳ hạn đã càng ngày càng gần.

Thứ sáu mươi hai năm.

"Ai !"

Diệp Trần thở dài một hơi , lần này vận khí thực vô cùng tốt , khoảng cách không gian mê cung bức chỉ kém ba cái không gian , còn kém một bước , nếu như có thể nhanh một chút điểm thì tốt rồi.

Kỳ thật trong lúc bất tri bất giác , Diệp Trần phá vỡ không gian tốc độ đã càng lúc càng nhanh , trong đó U Minh thánh nhãn làm ra tác dụng cực kỳ trọng yếu , U Minh thánh nhãn ẩn chứa địa ngục ý chí , có thể khám phá vô cùng thời không , tìm kiếm không gian yếu bộ vị so linh hồn lực cùng tâm lực muốn dễ dàng rất nhiều , vô số lần sử dụng U Minh thánh nhãn , bất tri bất giác , U Minh thánh nhãn chậm rãi phát triển.

Thứ sáu mười ba năm qua đi , Diệp Trần bóp cổ tay, lại kém một ít.

Dưới Cảm xúc khẩn trương, Diệp Trần đều không có cảm giác của mình hai cái đồng tử xuất hiện biến hóa , vốn là U Minh thánh nhãn tại đồng tử bên ngoài có một vòng màu vàng , mà đồng tử là hai cái nước xoáy , dâng lên Song Tử Tinh xếp đặt , chậm chạp xoay tròn , mà bây giờ U Minh thánh nhãn , nước xoáy Song Tử Tinh bỗng nhiên tiêu tán , biến thành một cái nước xoáy thiêm sắc.

"Thử một lần nữa !"

Diệp Trần thập phần không cam lòng.

Rất nhanh , hắn đã tìm được một con đường , con đường này có hơn bốn trăm cái không gian .

Nhìn chăm chú tìm kiếm không gian yếu bộ vị

"Cái gì?"

Diệp Trần kinh ngạc phát hiện , hắn đã tìm được không gian yếu bộ vị , trong mắt hắn , không gian yếu bộ vị coi như trên tờ giấy trắng điểm đen , có thể thấy rõ ràng , thập phần bắt mắt.

"Nguyên lai U Minh thánh nhãn tiến hóa rồi, đã như vầy , vậy thì thử xem có thể xem thấu toàn bộ không gian mê cung "

Ban đầu U Minh thánh nhãn thì không cách nào xem thấu toàn bộ không gian mê cung đấy, bởi vì không gian mê cung này ẩn chứa không gian pháp

tắc , U Minh thánh nhãn đẳng cấp không đủ , chỉ có thể dựa vào linh hồn lực cùng tâm lực dọc theo không gian pháp tắc xiềng xích quan sát, biện pháp rất tệ , nhưng không có biện pháp.

"Xem thấu !"

Giọng nói của Diệp Trần đang run rẩy , U Minh thánh nhãn vận chuyển tới cực hạn , nguyên một đám không gian trong suốt xuất hiện ở trong mắt Diệp Trần , không gian pháp tắc xiềng xích cũng không ngoại lệ , thời gian dần trôi qua , thị lực xuyên qua không gian mê cung bức , xem ra đến bên ngoài hai con thỏ hình người.

"Ồ!"

Con thỏ hình người Gặm củ cải trắng màu vàng nhìn về phía Diệp Trần , tầm mắt của hắn cùng ánh mắt của Diệp Trần đụng vào nhau.

"Lão Nhị , hắn thành công !"

Thanh âm của hắn cũng đang run rẩy.

Đã bao nhiêu năm , rốt cục muốn ly khai nơi này rồi.

Mặc dù phương pháp đối phương xử lý rất mưu lợi , nhưng cái này thì như thế nào , chỉ cần có thể xông qua là được, hắn hận không thể hạ thấp độ khó , khiến cho người khác xông qua nhẹ nhõm hơn, nhưng đáng tiếc hắn không thể làm như vậy , hắn cũng không dám vi phạm mệnh lệnh Hoang Thần, phải biết rằng Chân Thần ở một mức độ nào đó là không gì không biết.

Một khắc đồng hồ trôi qua , Diệp Trần theo tứ phương không gian trong mê cung đi ra.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1655

Thời gian Sáu mười bốn năm , Diệp Trần mặt đầy hết tang thương , không nói ra được sự mỏi mệt , chủ yếu vẫn là linh hồn lực cùng tâm lực tiêu hao quá nghiêm trọng.

"Ta thành công "

Diệp Trần nhìn về phía hai con thỏ hình người.

Ném đi củ cải trắng màu vàng trong tay, con thỏ hình người cười nói: "Được, rất tốt , mấy tỷ năm qua , ngươi là người thứ nhất thông qua khảo nghiệm, lại nói tiếp , Bát huynh đệ chúng ta còn phải cảm tạ ngươi , không có ngươi được lắm lời, chúng ta biết còn nhiều hơn thiếu niên mới ly khai Hoang Thần bí cảnh , nói không chừng muốn tiếp tục ngây ngốc đo đếm ức năm ".

"Các ngươi phải ly khai Hoang Thần bí cảnh? Như thế nào ly khai?".

Diệp Trần chung quy cũng phải ly khai , đương nhiên , là sau đó giải quyết Hải Ma Thiên tôn.

Tựa hồ nhìn ra tâm tư Diệp Trần, con thỏ hình người nói: "Ngươi là người ngoại giới, phương pháp ly khai khác với chúng ta , ở bên trong Hoang Thần bí cảnh, có một Cổ Truyền Tống Trận , thông qua Cổ Truyền Tống Trận , sẽ ly khai Hoang Thần Đại lục , phương pháp này chỉ đối với người ngoại giới các ngươi hữu dụng , người hoang tộc là bị Cổ Truyền Tống Trận bài xích , đợi lát nữa , ta sẽ vẽ một địa đồ Hoang Thần bí cảnh cho ngươi ".

Giải quyết vấn đề rời đi, Diệp Trần thở ra một hơi , hắn không muốn cả đời sống trong ở Hoang Thần Đại lục.

Trong sương mù , mặt khác sáu con thỏ hình người cũng đi ra , nguyên một đám trên mặt đều vui vẻ , cho dù là lúc trước có muốn giết mất Diệp Trần Tiểu Bát cũng rất vui vẻ , vì thế hắn còn cố ý xin lỗi Diệp Trần, khi đó hắn cũng không cho rằng Diệp Trần có thể thông qua tất cả cửa ải , cho nên giết cũng liền giết , hiện tại hắn rất hối hận , nếu như giết , hết thảy đều không còn.

Để cho Diệp Trần vui mừng nhất chính là biến hóa Liệt Thiên, đẳng cấp Liệt Thiên, từ sơ đẳng truyền kỳ đạt tới được đỉnh phong Truyền Kỳ cấp bậc , khí tức hung thú kinh khủng liền Diệp Trần đều thầm khen không thôi lúc trước đỉnh phong truyền kỳ hung thú đuổi giết qua hắn cũng không gì hơn cái này.

Con thỏ hình người Cầm đầu kêu Thỏ thánh , hắn cười nói: "Hoang Thần bí cảnh cái gì cũng không nhiều , chỉ là hung thú nhiều, đương nhiên , đem hắn bồi dưỡng tới đỉnh truyền kỳ hung thú cấp bậc đã là cực hạn của ta rồi muốn trở thành Chuẩn Thánh thú , không phải dễ dàng như vậy, dựa vào thôn phệ hung thú huyết nhục cũng không được chỉ có dựa vào chính hắn tiến hóa ".

Chuẩn Thánh thú là một cái cửa , một khi trở thành Chuẩn Thánh thú , trở thành thánh thú cũng sẽ không quá khó khăn , dựa vào thời gian tích lũy một ngày nào đó có thể trở thành là thánh thú.

trở thành đỉnh phong truyền kỳ hung thú Liệt Thiên hình thể vô cùng to lớn , chừng hơn mười mét cao , gần dài ba mươi mét , tứ chi chạm đất tựa như một tòa núi nhỏ , mang theo cường đại lực áp bác.

Đương nhiên , Diệp Trần thủy chung là chủ nhân của hắn , nhìn thấy Diệp Trần , Liệt Thiên một đường chạy tới , cái đầu cự đại cọ lấy Diệp Trần , dùng sức vung hoan.

Sờ lên đầu của Liệt Thiên Diệp Trần cảm thấy lần này thật là cái đại cơ duyên , tuy nói cũng nương theo lấy cự đại nguy hiểm , thiếu chút nữa bị gạt bỏ.

"Đúng rồi , ta vì ngươi chuẩn bị một món lễ lớn , hi vọng ngươi sẽ thích ".

Thỏ thánh tay phải vung lên , một bên sương mù tản ra , hiện ra trong tầm mắt chính là một tòa cung điện phong cách cổ xưa, đại môn cung điện Két kẹt một tiếng mở ra , nhìn thấy đồ vật trong cung điện con mắt Diệp Trần không khỏi nhíu lại.

Thiệt nhiều Chí Tôn Bảo khí cùng thánh khí !

Cung điện không lớn , bên trong chất đầy Chí Tôn Bảo khí cùng thánh khí , ánh sáng chói lọi đan xen vào nhau , so mặt trời đều phải lóng lánh ngàn vạn lần , nếu như không phải cung điện đại môn đóng chặt, ánh sáng chói lọi liền sương mù đều không che giấu được.

"Đồ vật bên trong là mấy tỷ năm qua , những cái đồ vật kia bị bỏ, đối với chúng ta vô dụng , liền đưa cho ngươi ".

Thỏ thánh phóng khoáng nói.

"toàn bộ đưa cho ta?" Diệp Trần có chút sửng sốt.

"Đương nhiên ".

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1656

Ở trong mắt Thỏ thánh , những vật này không coi vào đâu.

"Không biết tiền bối có thể có gì cần ta làm" vô công bất thụ lộc , vô duyên vô cớ tiếp nhận như vậy một món lễ lớn , Diệp Trần có chút 'Thụ sủng nhược kinh ".

"Ngươi đã giúp chúng ta một đại ân , không có ngươi chúng ta còn phải tại Hoang Thần bí cảnh ngây ngốc vô số năm , cùng với cái này so sánh với chút ít vật ngoài thân vô dụng đối với chúng ta lại tính là cái gì ".

Cuối cùng nhất , Diệp Trần đã tiếp nhận phần đại lễ này.

Ở bên trong Phần đại lễ này, trân quý nhất là Chí Tôn Bảo kiếm cùng thánh kiếm , bởi vì chỉ có hai loại thứ đồ vật có thể cho hắn bất hủ kiếm thể tăng lên , nếu không muốn đem bất hủ kiếm thể tăng lên tới tầng mười ba hoặc 14 tầng , còn không biết phải cần bao nhiêu thời gian.

Đợi Diệp Trần hợp với cung điện , đem tất cả Chí Tôn Bảo khí cùng thánh khí tĩnh thu lại về sau, Thỏ thánh đã chế tạo ra một phần địa đồ Hoang Thần bí cảnh, "Cho ngươi" Thỏ thánh đem địa đồ ném cho Diệp Trần.

"Tốt rồi , chúng ta muốn rời đi "

Thỏ thánh nhìn thoáng qua sơn cốc sương mù tán đi, trong mắt lộ ra một tia không muốn , tuy nhiên vô số lần muốn rời khỏi nơi này, nhưng thật sự rời đi , vẫn có chút không thôi .

"Diệp Trần , sau này còn gặp lại ".

Thỏ thánh bóp nát trong tay một quả lệnh bài , sau một khắc , Hoang

Thần pháp tắc vô cùng cùng Hoang Thần ý chí gia trì tới , thành một cái quang kén bọc lại Bát huynh đệ , vèo , quang kén phá vỡ hư không , thoáng cái vô ảnh vô tung biến mất.

"Đa tạ rồi!"

Trong nội tâm Diệp Trần thầm nghĩ

Kiểm lại một chút Chí Tôn Bảo khí cùng thánh khí , Diệp Trần lần nữa hít một hơi lãnh khí , Thỏ thánh đưa cho hắn phần đại lễ này thật sự quá lớn , một phen kiểm kê xuống , chỉ là thánh khí thì có hơn ba nghìn kiện , đao thương kiếm côn , áo giáp , nội giáp , chủng loại rất đủ , trong đó mà thánh khí chiếm được hơn 90% , chừng hơn ba nghìn kiện , Thiên Thánh khí cộng lại bất quá mười mấy món , có thể thấy được , Thiên Thánh khí là bực nào hiếm thấy , mấy tỷ năm qua , cũng mới mười mấy món mà thôi.

Thêm nữa Chí Tôn Bảo khí... , có hơn một vạn kiện , bên trong liền một kiện một cấp Chí Tôn Bảo khí đều không có , tất cả đều là ngoài tam cấp Chí Tôn Bảo khí.

Đương nhiên , Diệp Trần so sánh coi trọng là Chí Tôn Bảo kiếm cùng thánh kiếm.

Chí Tôn Bảo kiếm có 820 chuôi , thánh kiếm có ba trăm mười một chuôi , trong đó mà thánh khí cấp bậc thánh kiếm là ba trăm mười chuôi , Thiên Thánh khí cấp bậc thánh kiếm chỉ vẹn vẹn có một thanh , hơn nữa không phải một sao Thiên Thánh khí , là ba sao★ Thiên Thánh khí , so trong tay mình cửu tinh thánh khí Thiên kiếm cường đại đâu chỉ gấp mười gấp trăm lần , gần kề nắm trong tay , Diệp Trần đều cảm giác được kiếm khí mênh mông sắp tuôn ra, hủy diệt hết thảy mọi thứ trước mắt.

Chuôi thánh kiếm này gọi là kiếm trời xanh.

"Về sau chuôi kiếm nầy chính là đòn sát thủ của ta "

Đã có kiếm trời xanh, thực lực của Diệp Trần sẽ lần nữa tiêu thăng , bất

quá lúc bình thường , hắn vẫn là có ý định dùng Thiên kiếm , dù sao Thiên kiếm đi theo hắn thời gian rất dài, mà lại lấy thực lực của hắn bây giờ , có lẽ không dùng đến kiếm trời xanh, Thiên kiếm đủ để dùng.

Tổng cộng mười ba kiện Thiên Thánh khí , ngoại trừ kiếm trời xanh, còn có tám cái thánh khí công kích, phòng ngự thánh khí bốn cái , phòng ngự thánh khí tốt nhất cũng là ba sao★ Thiên Thánh khí cấp bậc , gọi là Huyền Vũ thánh khải.

Vũ khí có kiếm trời xanh , áo giáp có Huyền Vũ thánh khải , Diệp Trần lần thứ nhất sinh ra cảm giác không chân thật, những vật này tới quá dễ dàng , bất quá trái lại, đổi thành một người khác thông qua khảo nghiệm , cũng sẽ đạt được phần đại lễ này, chỉ có điều vận khí Diệp Trần thì tốt hơn, đã trở thành người thứ nhất làm liều đầu tiên mà được lợi này.

" Chí Tôn Bảo kiếm Nhiều như vậy, có lẽ đủ để cho bất hủ kiếm thể của ta đẩy lên tới tầng thứ mười bốn rồi".

Diệp Trần không vội mà ly khai Hoang Thần bí cảnh , ý định bất hủ kiếm thể tăng lên thoáng một phát, dù sao Hoang Thần Đại lục mặc dù không có người có thể uy hiếp hắn , nhưng ở bên trong Hoang Thần bí cảnh, nguy hiểm không biết vẫn là thật nhiều đấy, hắn sẽ không ngây thơ cho rằng , mình ở trong Hoang Thần bí cảnh đã vô địch , không nói mặt khác , trong Hoang Thần bí cảnh thế nhưng mà tồn tại bán thần cấp hung thú , thì ra là thánh thú.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1657

Bất hủ kiếm thể một tầng so với một tầng càng khó thăng cấp, tầng thứ mười đến tầng thứ mười một, cần hấp thu một thanh Chí Tôn Bảo kiếm tinh hoa, tầng thứ mười một đến tầng thứ mười hai, cần hấp thu mười chuôi Chí Tôn Bảo kiếm tinh hoa, muốn theo tầng thứ mười hai lên tới tầng thứ mười ba, ít nhất phải hấp thu một trăm chuôi nhất cấp hoặc nhị cấp Chí Tôn Bảo kiếm tinh hoa, nếu không phải lần này được một phần đại lễ, Diệp Trần rất khó đem bất hủ kiếm thể lên tới tầng thứ mười ba, chớ đừng nói chi là tầng thứ mười bốn.

"Chỗ này là Chí Tôn Bảo kiếm toàn bộ là tam cấp hoặc đã ngoài tam cấp, không biết cần hấp thu bao nhiêu bảo kiếm tinh hoa có thể tấn chức?"

Bài trừ tạp niệm, Diệp Trần bắt đầu tu luyện bất hủ kiếm thể, Liệt Thiên hộ pháp ở cách đó không xa, một khi có mãnh thú đột kích, nó sẽ không tiếc hết thảy xé rách đối phương.

Ngâm!

Mặt đất cắm đầy Chí Tôn Bảo kiếm , đợi Diệp Trần vận chuyển bất hủ kiếm thể, khoảng cách Diệp Trần gần nhất hai mươi chuôi tam cấp Chí Tôn Bảo kiếm rung động, ngay sau đó, hai mươi đạo bảo kiếm hư ảnh bay ra, đầu nhập vào bên trong, mắt thường có thể thấy được, Diệp Trần trên người nhiều hơn một kiếm văn, theo mười hai đạo kiếm văn biến thành mười ba đạo, kiếm khí bức người.

"Tầng thứ mười ba thành!"

Diệp Trần phun ra một ngụm trọc khí, đây là bảo kiếm tinh hoa trọc khí, bất hủ kiếm thể trình tự càng cao, khẩu vị càng ngày càng hà khắc, dĩ vãng

xem như tinh hoa một phần, hiện tại chưa chắc là tinh hoa rồi.

Tầng thứ mười ba bất hủ kiếm thể đủ để ngăn cản lớp giữa truyền kỳ chí tôn công kích, nhưng còn chưa đủ, theo thực lực đột nhiên tăng mạnh, Diệp Trần ánh mắt càng ngày càng cao.

Bất hủ kiếm thể tiếp tục vận chuyển, một đạo lại một đạo bảo kiếm hư ảnh đầu nhập Diệp Trần thể nội.

Năm mươi.

Một trăm!

Hai trăm!

Ước chừng hấp thu hai trăm chuôi tam cấp Chí Tôn Bảo kiếm tinh hoa, bất hủ kiếm thể mới tăng lên tới tầng thứ mười bốn, trên người kiếm văn lại thêm một đạo.

" Cảm giác Thật cường đại!"

Bất hủ kiếm thể đạt tới tầng thứ mười bốn, Diệp Trần cảm giác mình nhất cử nhất động, đều có được khôn cùng uy năng, phải biết rằng tuyệt đại bộ phân truyền kỳ chí tôn, thân thể cường độ có thể ngạnh kháng siêu cấp chí tôn công kích cũng đã rất tốt, mà Diệp Trần dù cho không có thánh khí áo giáp bảo hộ, cũng đủ để ngăn cản cao đẳng truyền kỳ chí tôn công kích.

Thân thể phòng ngự nhất cường, đủ để mài địch nhân từ từ cho chết cùng thực lực của chính mình không sai biệt, dù sao đối phương dù cho mặc thánh khí áo giáp, trừ phi có thể hoàn toàn ngăn cách công kích, nếu không ít nhiều gì hay là sẽ phải chịu một ít thương tổn, thời gian lâu, chung quy không chịu nổi.

"Nhìn xem cực hạn là Bao nhiêu tầng?"

Diệp Trần rất rõ ràng, bất hủ kiếm thể của mình không có khả năng vô

chừng mực tăng lên đi xuống, trước mắt có thể tăng lên, là bởi vì nội tình vậy là đủ rồi, chờ nội tình hao hết, Chí Tôn Bảo kiếm cũng không có nhiều hơn nữa dùng, căn bản hút cũng không thu được hiệu quả bao nhiêu.

Một trăm!

Hai trăm!

Rất nhanh, tam cấp Chí Tôn Bảo kiếm đã tiêu hao hết, còn lại tới tất cả đều là tứ cấp cùng cấp năm Chí Tôn Bảo kiếm, cấp năm Chí Tôn Bảo kiếm ít hơn, chỉ có ba mươi mấy chuôi.

Hấp thu hơn hai trăm chuôi tam cấp Chí Tôn Bảo kiếm cùng hơn ba trăm chuôi tứ cấp Chí Tôn Bảo kiếm tinh hoa, Diệp Trần thân thể chấn động, một đạo mới đích kiếm văn sinh ra, ở Diệp Trần bên ngoài thân chạy không chừng.

Bất hủ kiếm thể tầng thứ mười lăm.

Thời điểm Sáng tạo bất hủ kiếm thể, Diệp Trần chưa từng có nghĩ tới có thành tựu của ngày hôm nay, cái kia chỉ có một sáng tạo tinh khiết ra một môn tăng cường phòng ngự kiếm thể mà thôi, nào biết đâu rằng, thần xui quỷ khiến, đã sáng tạo ra bất hủ kiếm thể cổ quái kiếm thể pháp môn, theo điều kiện đến xem, bất hủ kiếm thể rõ ràng không bằng Cửu Chuyển Kim Thân, dù sao điều kiện rất hà khắc, làm sao có nhiều như vậy Chí Tôn Bảo kiếm tinh hoa cho ngươi hấp thu, mà trình tự càng cao, cần hấp thu Chí Tôn Bảo kiếm tinh hoa càng khủng bố, quả thực là lời nói vô căn cứ.

Nhưng theo lâu dài mà coi, bất hủ kiếm thể không biết vượt qua Cửu Chuyển Kim Thân bao nhiêu cấp bậc, Cửu Chuyển Kim Thân tới rồi cửu chuyển đỉnh cảnh giới cũng đã là cực hạn, mà tu luyện gian nan vô cùng, cùng tương đối, bất hủ kiếm thể tu luyện dễ dàng không ít, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có được bất hủ kiếm ý, nếu không là chỉ là chém gió mà thôi.

Tầng thứ mười lăm bất hủ kiếm thể đủ để chống lại đỉnh truyền kỳ chí tôn công kích, phối hợp thêm Huyền Vũ thánh khải, Diệp Trần xem chừng, chuẩn bán thần đều khó mà thương tổn đến chính mình, về phần bán thần yếu nhất cũng không thương tổn được mình, Diệp Trần không rõ ràng lắm, cho tới bây giờ, hắn cũng không biết bán thần mạnh bao nhiêu, có bao nhiêu khủng bố.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1658

Mặc dù như thế, Diệp Trần đối bất hủ kiếm thể như trước tin tưởng vạn phần, ở trong mắt hắn xem ra, thực lực mạnh như trước nhưng vẫn cẩn thận tốt hơn, hai địch nhân cùng thực lực của mình không sai biệt lắm vây công mình, mình nhất định phải chạy trốn, phòng ngự đều mạnh như thế, đến địch nhân cùng thực lực của chính mình không sai biệt lắm đều không cần kiêng kị, trực tiếp giết, giết đối phương sợ hãi mới thôi.

"Tầng thứ mười lăm là cực hạn rồi."

Kế tiếp, Diệp Trần còn đánh tính đột phá bất hủ kiếm thể, nhưng thất bại, tầng thứ mười lăm bất hủ kiếm thể là thừa nhận cực hạn của hắn, trừ phi bất hủ kiếm ý có thể đột phá đến cửu giai.

"Liệt Thiên, chúng ta trở về!"

Đứng lên, Diệp Trần lướt đến Liệt Thiên, vỗ vỗ đối phương.

Nghe vậy, thân thể Liệt Thiên thấp phục, ngay sau đó, chi sau phát lực, thân ảnh khổng lồ giống như mũi tên nhọn bình thường kích không bắn không đi ra ngoài, tốc độ so với lúc trước nhanh không biết bao nhiêu.

Hoang thần bí cảnh bao la vô cùng, thiên tài địa bảo cũng nhiều, bất quá những thiên tài địa bảo này, bình thường đều có mãnh thú thủ hộ, trước khi đến, Diệp Trần hoàn toàn không có bất kỳ hy vọng xa vời, chỉ cầu có thể sống được, thực lực bây giờ tăng nhiều, ý tưởng liền nhiều hơn.

" Căn nguyên của ta có tổn hại, tu vi chỉ có lúc bình thường ba thành không đến, phải tìm được thiên tài địa bảo khôi phục."

Chính mình chậm rãi khôi phục quá chậm, Diệp Trần không lãng phí

nhiều thời gian vào việc này.

Vài ngày sau, Diệp Trần phát hiện một gốc cây cây nhỏ, cây nhỏ dài quá ba miếng quyền đầu lớn, theo thứ tự là đỏ vàng lam ba loại nhan sắc, đây là nổi danh truyền kỳ linh quả ba màu quả, màu đỏ kết quả có thể bù lại máu huyết căn nguyên, vàng không sắc kết quả có thể bù lại chân nguyên căn nguyên, màu lam kết quả có thể bù lại linh hồn căn nguyên, hợp lại chính là tinh khí thần căn nguyên.

Thủ hộ ba màu quả mãnh thú không địch lại Liệt Thiên, rất nhanh đã bị đuổi đi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1659

Dùng ba miếng linh quả, Diệp Trần cảm giác căn nguyên khôi phục tới rồi ngũ thành, võ đạo nguyên thần dần dần chói mắt, không còn ảm đạm.

May mắn nơi này là Hoang thần đại lục, Hoang thần bí cảnh, nếu như là giới bên ngoài, ba màu quả bực này truyền kỳ linh quả chỉ có ở sách cổ ghi mới có, đương nhiên, trongThiên Hà hẳn là cũng có.

Không vội vã rời đi Hoang thần bí cảnh, dù sao hơn một trăm năm cũng đã qua, cũng không vội một năm nửa năm.

Không biết Diệp Trần vận khí là tốt hay là không tốt, ngay tại Diệp Trần căn nguyên khôi phục đến bảy thành, Diệp Trần gặp khỉ đầu chó mãnh thú thiết Phất Lạp.

Rống!

Không đợi chủ nhân động thủ trước, Liệt Thiên dẫn đầu xông tới, hiện tại hắn là đỉnh truyền kỳ mãnh thú, không giống lúc trước như vậy sợ hãi thiết Phất Lạp, dưới tình huống thực lực sai biệt không phải lớn thái quá, nó dù sao là trời sinh vua gấu chó chưa bao giờ sẽ e sợ chiến.

Hai cự thú cự đại nhanh chóng cắn xé cùng một chỗ, rống lên một tiếng liên tiếp, giống như sét đánh.

Ô ô. . .

Rất rõ ràng, Liệt Thiên không phải đối thủ thiết Phất Lạp, bị nhất trảo đối phương đánh bay đi ra ngoài, máu loãng vẩy ra, dù sao lúc trước đỉnh truyền kỳ mãnh thú Thực Kim Thú gặp được thiết Phất Lạp đều phải lạnh run, Liệt Thiên thực lực thoạt nhìn so với Thực Kim Thú còn muốn kém đi

một tí, có chỗ dựa chủ nhân giúp hắn, nó mới dám một trận chiến.

"Lại gặp mặt!"

Diệp Trần thân hình chợt lóe, ngăn cản cho thiết Phất Lạp xông đi lên xé nát Liệt Thiên.

Thiết Phất Lạp hoàn toàn không đem Diệp Trần để vào mắt, nhất trảo chụp đi qua.

Đương!

Kim thiết vang lên tiếng vang thông thiên, Diệp Trần lông tóc vô thương, bất quá kia lực lượng cường đại thật ra khiến hắn trượt ra đi xa vài trăm thước, mặt đất bị xoa bóp ra một cái dấu vết thật sâu.

"Lực lượng rất mạnh!"

Diệp Trần trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, thiết Phất Lạp này cũng không phải đỉnh truyền kỳ mãnh thú bình thường, mà là trên Hoang thần lịch sử đại lục bài danh đầu mấy truyền kỳ mãnh thú, Thực Kim Thú tuy rằng mạnh, nhưng ở Hoang thần lịch sử đại lục, chỉ có thể sắp xếp đến hai mươi có hơn, so cùng thiết Phất Lạp kém rất xa.

"Ngươi cũng tiếp ta nhất chiêu Phá Diệt Kiếm!"

Diệp Trần cả người nhảy dựng lên, Thiên kiếm rút ra, kiếm quang hung mãnh đâm.

Phốc!

Thiết Phất Lạp trốn tránh không kịp, ngực xuất hiện vẻ huyết hoa, phòng ngự của nó bị Phá Diệt Kiếm đâm xuyên qua.

Hiện giờ thực lực Diệp Trần đạt tới một bước kia, ngay cả chính hắn đều không có một người nào, không có một cái nào rõ ràng khái niệm, không nói mặt khác, hơn một trăm năm trôi qua, tam đại bát giai cực hạn kiếm hồn

cộng hưởng, vẻn vẹn là kiếm ý liền tăng cường hơn một trăm lần, đương nhiên, này một chút vết thương nhỏ đối không với thiết Phất Lạp mà nói, phỏng chừng cùng bị muỗi nhìn chằm chằm không khác nhau nhiều lắm.

Thiết Phất Lạp nổi giận, hai mắt càng phát ra màu đỏ rồi, phía trước nhất trảo cùng Liệt Thiên với Diệp Trần chém giết, chính là tùy ý một kích, hắn không cho là mình cần toàn lực ứng phó.

thiết Phất Lạp Nổi giận thể hiện ra toàn bộ thực lực, thẳng hướng Diệp Trần, cả người mang theo khí thế thô bạo hung ác.

Diệp Trần không dám khinh thường, Thanh Liên Kiếm Vực chợt bùng nổ, lập tức bao phủ ở thiết Phất Lạp, cùng lúc đó, Diệp Trần thi triển ra kiếm chiêu cực mạnh trọng kiếm thức, hướng tới thiết Phất Lạp thật mạnh chém tới.

Ầm vang!

Thiết Phất Lạp cùng Diệp Trần đồng thời bay rớt ra ngoài.

"Không hổ là Hoang thần lịch sử đại lục bài danh đầu mấy truyền kỳ mãnh thú!"

Diệp Trần thầm khen, mình đã toàn lực ứng phó, nhưng chỉ vẻn vẹn cùng thiết Phất Lạp thực lực tương đương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1660

Ầm ầm !

Đại chiến vẫn còn tiếp tục , phương viên mấy ngàn dặm , cát bay đá chạy , một người một thú tốc độ di chuyển tương đối nhanh, thỉnh thoảng đụng vào nhau , mỗi một lần va chạm , đều phảng phất địa chấn sóng xung kích tứ tán phóng xạ.

Giao chiến mấy trăm hiệp , Thiết Phất Lạp hú lên quái dị , trong miệng bỗng nhiên phun ra một vệt ánh sáng màu máu , máu này đòn sát thủ , sẽ không dễ dàng vận dụng , như thực kim thú phòng ngự cực mạnh đỉnh phong truyền kỳ hung thú , chỉ cần bị huyết quang phun một cái , đều không chịu đựng nổi , phun ở đâu , ở đâu mất đi hết , lần nào cũng đúng.

Trọng kiếm quang đón huyết quang phi chém tới , phốc một tiếng , huyết quang bị gọt sạch một nửa , còn dư lại một nửa như trước hướng phía Diệp Trần đánh úp tới , bất quá Diệp Trần đã sớm chuẩn bị , Ngũ Hành Kiếm Pháp đệ tam thức thủ kiếm thức thi triển ra , kiếm quang đem mình bảo vệ cẩn thận , huyết quang tuy nhiên hung mãnh , nhưng kiếm quang dưới tầng tầng suy yếu nhanh chóng tan rả.

Ngay tại thời điểm Diệp Trần lăng lệ ác liệt phản kích, phương xa , một đạo cột sáng Hắc Bạch đan vào kích bắn mà đến , cái cột sáng này tốc độ cực nhanh , phảng phất có thể qua lại hư không, thoáng cái đã đến trước người Diệp Trần, Diệp Trần lúc này đang đứng ở lực cũ lực mới vẫn chưa sinh, căn bản không kịp né tránh cùng ngăn cản , bị Hắc Bạch cột sáng oanh trúng , cả người đều bị đánh bay ra ngoài , cuối cùng sa vào bên trong một cái ngọn núi.

Mặt đất chấn động , một quái vật khổng lồ nhanh chóng chạy tới , là một

đầu hình dạng cùng loại Khủng Long Bạo Chúa , mọc ra hai cái đầu , một cái đầu rồng, một cái đầu rắn khủng bố hung thú.

Hoang Thần Đại lục từ trước tới nay một trong cường đại nhất truyền kỳ hung thú, Song Tử Bạo Long.

Rống !

Híz-khà zz Hí-zzz !

Song Tử Bạo Long hai cái đầu lâu khác nhau phát ra thanh âm bất đồng , một cái là rồng ngâm, một cái là thanh âm xà nuốt thè lưỡi của một cương một nhu , nghe thập phần khó chịu.

Liệt Thiên có chút nôn nóng bất an , tương tự là đỉnh phong truyền kỳ hung thú , nó cùng Thiết Phất Lạp và Song Tử Bạo Long so, còn kém rất xa , nó chỉ mới tấn đỉnh phong truyền kỳ hung thú , thực lực là có một chút nhưng căn cơ còn không có ổn định, không bì kịp Thiết Phất Lạp bá đạo hung ác , càng không bì nổi tung hoành khí thế của Song Tử Bạo Long này.

OÀ..ÀNH!

Đá vụn bốn phía bay loạn , Diệp Trần từ ngọn núi bên trong lướt rồi đi ra.

"Song Tử Bạo Long !"

Diệp Trần liếc chú ý tới Song Tử Bạo Long.

Nếu là lúc trước , gặp được Thiết Phất Lạp cùng Song Tử Bạo Long , Diệp Trần chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu , còn có thể không chạy trốn là một chuyện khác bất quá sông có khúc người có lúc , lần này , hẳn là không nên chạy trốn.

"Khuyên hai người các ngươi không nên chọc ta "

Trên người Diệp Trần lông tóc ít bị tổn thương , đối với Thiết Phất Lạp

cùng Song Tử Bạo Long nói.

Rống ! Rống !

Híz-khà zz Hí-zzz !

Cả hai đều là tuyệt thế hung thú , như thế nào đem lời nói của Diệp Trần nghe vào tai , một trái một phải phóng tới Diệp Trần , tựa hồ không đem Diệp Trần chém thành muôn mảnh là không bỏ qua.

"Là các ngươi tự tìm cái chết "

Thiên kiếm vào vỏ , Diệp Trần lấy ra một thanh phong cách cổ xưa cứng cáp trường kiếm , BOANG... , kiếm xuất vỏ , bao la mờ mịt mênh mông kiếm khí quét ngang mà ra , phương viên trong vòng trăm dặm cao điểm thoáng cái thiếu một đoạn.

"Cút!"

Phảng phất như đập con ruồi bình thường Diệp Trần một kiếm quét về phía Thiết Phất Lạp cùng Song Tử Bạo Long.

Máu tươi phiêu tán rơi rụng , hai đại tuyệt thế truyền kỳ hung thú bay rớt ra ngoài dưới thân kiếm sự cường đại ba sao★ Thiên Thánh khí trời xanh bọn nó không chịu nổi một kích.

"Các ngươi đi thôi , ta không muốn giết các ngươi "

Tìm chút thời giờ , Diệp Trần hoàn toàn có cơ hội chém giết cả hai chúng nó nhưng đây đối với hắn không có chút ý nghĩa nào, Liệt Thiên đã tấn thăng làm đỉnh phong truyền kỳ hung thú , không cách nào dựa vào thôn phệ hung thú huyết nhục tiến hóa, huống chi cho dù muốn thôn phệ hung thú huyết nhục , tối thiểu cũng muốn thôn phệ Chuẩn Thánh thú huyết nhục , lấy thực lực của Diệp Trần , còn không có biện pháp cùng Chuẩn Thánh thú khiêu chiến , đương nhiên , có Huyền Vũ thánh khải cùng trời xanh kiếm trong người , Diệp Trần cũng không phải sợ Chuẩn Thánh thú.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1661

Lại là hai tháng trôi qua , Diệp Trần tìm được một cây Bản Nguyên thảo hiếm thấy, Võ Đạo Nguyên Thần chẳng những khôi phục như lúc ban đầu , còn tăng lên không ít , đã đạt tới Bạch Ngân sơ cấp đỉnh phong , chỉ thiếu chút nữa có thể đạt tới Bạch Ngân trung cấp.

"Nên đi ra rồi "

Hơn một trăm năm đi qua , Diệp Trần không biết Hoang Thần Đại lục phát sanh biến hóa gì , ở trong mắt hắn xem ra , Hải Ma Thiên tôn không phải loại lương thiện , trở về một chuyến là 1 chuyện rất tất yếu.

Hoang Thần Đại lục trung bộ , chẳng biết lúc nào nhiều hơn một tòa đại thành , tường thành cao tới trăm trượng , là sắt màu đen , nhìn xuống phía dưới , có thể chứng kiến , toàn bộ đại thành bị chia làm một trái một phải hai bộ phận , bên trái bộ phận trung ương là một tòa cung điện màu đen, bên phải bộ phận trung ương là một tòa cung điện màu xám bạc.

Cung điện màu đen là Hải Ma Điện , cung điện màu xám bạc là tà quang điện.

Thô sơ giản lược xem xét , toàn bộ trong cự thành , tối thiểu có 500 vạn gia đình , dựa theo một gia đình Tam Khẩu tính toán , trong thành lớn chừng 1500 vạn nhân khẩu , đã vượt xa bát cấp bộ lạc nhân khẩu , phải biết rằng bát cấp bộ lạc cũng không quá đáng hai mươi vạn hộ đến 50 vạn gia đình , không đến 150 vạn nhân khẩu.

Hơn một trăm năm thời gian , Hải Ma Thiên tôn cùng tà quang Thiên Tôn liên thủ thống nhất toàn bộ Hoang Thần Đại lục , kiến tạo duy nhất cửu cấp bộ lạc Ma Quang bộ lạc , Ma Quang bộ lạc là một chữ danh xưng bên

trong hai người tổ hợp mà thành , trong Ma Quang bộ lạc nhân khẩu , chín thành đến từ chính mười ba bát cấp bộ lạc , còn Thất Cấp bộ lạc thì bọn hắn không để mắt đến , bọn họ còn không có ý định đem tất cả người hoang tộc đều hội tụ tại Ma Quang trong bộ lạc , chỉ cần bát cấp bộ lạc rơi vào khống chế là được.

"Khang Ti Vi , suy nghĩ thế nào rồi , chỉ cần ngươi đem Tử Kinh hoa chiến giáp giao ra đây , ta có thể cam đoan con gái của ngươi bình yên vô sự "

Hải Ma Điện , Hải Ma Thiên tôn mắt nhìn xuống phía dưới Khang Ti Vi nói.

Trên mặt Khang Ti Vi lộ ra một chút tức giận cùng khinh thường , "Đường đường Hải Ma Thiên tôn , lại làm loại thủ đoạn hạ lưu này, không biết vô sỉ sao?"

"Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết , tạo thành hiện tại sẽ có hậu quả như vậy, hết thảy đều là vấn đề của ngươi , ngươi nếu là không tỉnh lại , ta không chắc chắn rằng con gái của ngươi sẽ có cái gì sơ xuất đâu nha "

Hải Ma Thiên tôn mặt không biểu tình nói.

Nghe vậy , trên mặt Khang Ti Vi âm tình bất định.

Trong mười ba bát cấp bộ lạc , dẫn đầu đầu nhập Ma Quang bộ lạc chính là bát đại bát cấp bộ lạc khác, Tử Kinh hoa bộ lạc là về sau mới gia nhập , nếu không gia nhập vào , chắc chắn sẽ lọt vào sự công kích của đối phương , bọn họ năm người tuy nhiên miễn cưỡng có sức tự vệ , thế nhưng mà những người khác vẫn chưa có năng lực đó , đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Ai biết , về sau gia nhập Ma Quang bộ lạc, Hải Ma Thiên tôn cùng tà quang Thiên Tôn bắt đầu nghĩ cách lấy Thiên Thánh khí của năm người , sau một phen động tác, ngoại trừ Khang Ti Vi , Thiên Thánh khí của bốn người khác toàn bộ bị cướp đi , một khi đã không có Thiên Thánh khí , năm người

càng không phải đối thủ của Hải Ma Thiên tôn cùng tà quang Thiên Tôn .

Khang Ti Vi với tư cách người mạnh nhất năm đại bộ lạc đầu lĩnh, có được Tử Kinh hoa chiến giáp nàng thập phần cường thế , một mực không muốn giao ra Tử Kinh hoa chiến giáp , nàng rất rõ ràng , một khi giao ra Tử Kinh hoa chiến giáp , mình sẽ là thịt cá trên thớt gỗ, mặc người khác chém giết , có Tử Kinh hoa chiến giáp, liền Hải Ma Thiên tôn cùng tà quang Thiên Tôn đều không làm gì được nàng , bọn họ căn bản là không có cách nào đánh xuyên thấu qua Tử Kinh hoa chiến giáp làm bị thương Khang Ti Vi , dù sao ngoại trừ đệ cửu trọng lĩnh vực , thực lực của bọn hắn cũng với Khang Ti Vi không sai biệt lắm , thậm chí càng so Khang Ti Vi kém hơn một chút.

Ai ngờ , Hải Ma Thiên tôn âm thầm bắt được con gái của Khang Ti Vi Khang Tuyết Lệ , dùng cái này để áp chế Khang Ti Vi.

Lại là hai tháng trôi qua , Diệp Trần tìm được một cây Bản Nguyên thảo hiếm thấy, Võ Đạo Nguyên Thần chẳng những khôi phục như lúc ban đầu , còn tăng lên không ít , đã đạt tới Bạch Ngân sơ cấp đỉnh phong , chỉ thiếu chút nữa có thể đạt tới Bạch Ngân trung cấp.

"Nên đi ra rồi "

Hơn một trăm năm đi qua , Diệp Trần không biết Hoang Thần Đại lục phát sanh biến hóa gì , ở trong mắt hắn xem ra , Hải Ma Thiên tôn không phải loại lương thiện , trở về một chuyến là 1 chuyện rất tất yếu.

Hoang Thần Đại lục trung bộ , chẳng biết lúc nào nhiều hơn một tòa đại thành , tường thành cao tới trăm trượng , là sắt màu đen , nhìn xuống phía dưới , có thể chứng kiến , toàn bộ đại thành bị chia làm một trái một phải hai bộ phận , bên trái bộ phận trung ương là một tòa cung điện màu đen, bên phải bộ phận trung ương là một tòa cung điện màu xám bạc.

Cung điện màu đen là Hải Ma Điện , cung điện màu xám bạc là tà quang điện.

Thô sơ giản lược xem xét , toàn bộ trong cự thành , tối thiểu có 500 vạn gia đình , dựa theo một gia đình Tam Khẩu tính toán , trong thành lớn chừng 1500 vạn nhân khẩu , đã vượt xa bát cấp bộ lạc nhân khẩu , phải biết rằng bát cấp bộ lạc cũng không quá đáng hai mươi vạn hộ đến 50 vạn gia đình , không đến 150 vạn nhân khẩu.

Hơn một trăm năm thời gian , Hải Ma Thiên tôn cùng tà quang Thiên Tôn liên thủ thống nhất toàn bộ Hoang Thần Đại lục , kiến tạo duy nhất cửu cấp bộ lạc Ma Quang bộ lạc , Ma Quang bộ lạc là một chữ danh xưng bên trong hai người tổ hợp mà thành , trong Ma Quang bộ lạc nhân khẩu , chín thành đến từ chính mười ba bát cấp bộ lạc , còn Thất Cấp bộ lạc thì bọn hắn không để mắt đến , bọn họ còn không có ý định đem tất cả người hoang tộc đều hội tụ tại Ma Quang trong bộ lạc , chỉ cần bát cấp bộ lạc rơi vào khống chế là được.

"Khang Ti Vi , suy nghĩ thế nào rồi , chỉ cần ngươi đem Tử Kinh hoa chiến giáp giao ra đây , ta có thể cam đoan con gái của ngươi bình yên vô sự "

Hải Ma Điện , Hải Ma Thiên tôn mắt nhìn xuống phía dưới Khang Ti Vi nói.

Trên mặt Khang Ti Vi lộ ra một chút tức giận cùng khinh thường , "Đường đường Hải Ma Thiên tôn , lại làm loại thủ đoạn hạ lưu này, không biết vô sỉ sao?"

"Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết , tạo thành hiện tại sẽ có hậu quả như vậy, hết thảy đều là vấn đề của ngươi , ngươi nếu là không tỉnh lại , ta không chắc chắn rằng con gái của ngươi sẽ có cái gì sơ xuất đâu nha "

Hải Ma Thiên tôn mặt không biểu tình nói.

Nghe vậy , trên mặt Khang Ti Vi âm tình bất định.

Trong mười ba bát cấp bộ lạc , dẫn đầu đầu nhập Ma Quang bộ lạc chính

là bát đại bát cấp bộ lạc khác, Tử Kinh hoa bộ lạc là về sau mới gia nhập , nếu không gia nhập vào , chắc chắn sẽ lọt vào sự công kích của đối phương , bọn họ năm người tuy nhiên miễn cưỡng có sức tự vệ , thế nhưng mà những người khác vẫn chưa có năng lực đó , đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Ai biết , về sau gia nhập Ma Quang bộ lạc, Hải Ma Thiên tôn cùng tà quang Thiên Tôn bắt đầu nghĩ cách lấy Thiên Thánh khí của năm người , sau một phen động tác, ngoại trừ Khang Ti Vi , Thiên Thánh khí của bốn người khác toàn bộ bị cướp đi , một khi đã không có Thiên Thánh khí , năm người càng không phải đối thủ của Hải Ma Thiên tôn cùng tà quang Thiên Tôn .

Khang Ti Vi với tư cách người mạnh nhất năm đại bộ lạc đầu lĩnh, có được Tử Kinh hoa chiến giáp nàng thập phần cường thế , một mực không muốn giao ra Tử Kinh hoa chiến giáp , nàng rất rõ ràng , một khi giao ra Tử Kinh hoa chiến giáp , mình sẽ là thịt cá trên thớt gỗ, mặc người khác chém giết , có Tử Kinh hoa chiến giáp, liền Hải Ma Thiên tôn cùng tà quang Thiên Tôn đều không làm gì được nàng , bọn họ căn bản là không có cách nào đánh xuyên thấu qua Tử Kinh hoa chiến giáp làm bị thương Khang Ti Vi , dù sao ngoại trừ đệ cửu trọng lĩnh vực , thực lực của bọn hắn cũng với Khang Ti Vi không sai biệt lắm , thậm chí càng so Khang Ti Vi kém hơn một chút.

Ai ngờ , Hải Ma Thiên tôn âm thầm bắt được con gái của Khang Ti Vi Khang Tuyết Lệ , dùng cái này để áp chế Khang Ti Vi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1662

"Hơn 100 năm thời gian, thống nhất Hoang Thần Đại Lục, kiến tạo Cửu cấp bộ lạc duy nhất trên Hoang Thần Đại Lục Ma Quang bộ lạc, ngoại trừ Hải Ma Thiên Tôn bên ngoài, còn có một cái khác đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn Tà Quang Thiên Tôn."

Ma Quang bộ lạc vạn dặm bên ngoài, một nam tử trẻ tuổi cưỡi hung thú cực lớn đang chạy đến.

Thoáng hỏi thăm một chút, Diệp Trần liền biết rõ hơn 100 năm, Hoang Thần Đại Lục xảy ra chuyện gì.

Cười lạnh một tiếng, Diệp Trần nhìn về phía xa Ma Quang bộ lạc, thầm nghĩ: Thật đúng là châm chọc a, một Cửu cấp bộ lạc duy nhất, nhưng lại để ta phá vỡ.

"Không đúng?"

Chợt, Diệp Trần tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Chớ đây không phải là hết thảy, đều là do Hoang Thần ý chí dẫn đạo?

Hoang Thần Đại Lục là thế giới Hoang tộc chi nhân, người ngoại giới cuối cùng là người ngoại giới, muốn chủ đạo Hoang Thần Đại Lục, không có khả năng không có một điểm hậu quả, có lẽ Hoang Thần ý chí muốn mượn tay của mình, đi hủy diệt Cửu cấp bộ lạc duy nhất, lại để cho Hoang Thần Đại Lục trở về cục diện vốn có, mà mình có thể tiến vào sơn cốc, tiếp nhận khảo nghiệm, có khả năng là Hoang Thần ý chí dẫn đạo, nói ngắn lại, Hoang Thần ý chí bao phủ toàn bộ Hoang Thần Đại Lục, nó có thể ảnh hưởng đến vận mệnh vô số người, trước khi đến người ngoại giới không có gì, là đối xử như nhau, người ngoại giới đến, hắn sẽ gây bất lợi cho Hoang tộc.

"Nếu như mình lập tức cải biến tâm ý, không đi giải quyết Hải Ma Thiên Tôn này?"

Diệp Trần không khỏi nghĩ đến.

"Tốt nhất hay vẫn là không muốn loại suy nghĩ này, ý chí của Chân Thần, phàm nhân không thể độ lượng, cũng không cần độ lượng, dẫn phát hậu quả không phải ta có thể thừa nhận."

Rất nhanh, Diệp Trần bỏ đi ý nghĩ này.

Hắn không muốn đi khiêu chiến vận mệnh, không có thực lực tuyệt đối, vọng tưởng nghịch thiên. Như vậy chỉ biết bị vận mệnh vứt bỏ. Thành ra làm một cái tự oán hối tiếc kẻ đáng thương.

Rất nhanh. Ma Quang bộ lạc rõ mồn một trước mắt.

"Khang Ti Vi, sự kiên nhẫn của ta là có hạn, Hải Ma điện trước khi đi ra nói, ngươi phải làm tốt quyết định, là giao hay là không giao." Hải Ma Thiên Tôn kỳ thật cũng không phải không thể không lấy Tử Kinh Hoa chiến giáp, dùng địa vị hắn hôm nay, cho hắn thời gian, hoàn toàn có thể chế tạo ra đệ nhị kiện Thiên Thánh khí áo giáp. Hắn chỉ là không hy vọng Tử Kinh Hoa chiến giáp rơi vào trên tay người khác, hắn cần chính là tuyệt đối khống chế, ra lệnh một tiếng, không ai dám không theo.

"Ta. . ."

Khang Ti Vi đang muốn nói cái gì.

Oanh!

Nổ mạnh truyền ra, toàn bộ Ma Quang bộ lạc đất rung núi chuyển, trong cung điện Hải Ma điện, tro bụi phốc phốc xuống mất, khói bụi tràn ngập.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1663

"Người nào?"

Hải Ma Thiên Tôn giận dữ, thân hình lóe lên, lướt đi Hải Ma điện.

Đồng thời đi ra còn có Tà Quang điện Tà Quang Thiên Tôn.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Khang Ti Vi vẻ mặt mê hoặc theo đi ra ngoài.

"Khang Ti Vi!"

Trên không Ma Quang bộ lạc. Ưng Liệt Hùng cùng với Vân Phiếu Miểu bốn người theo bốn phương tám hướng hội tụ tới, bốn người bọn họ sau khi bị cướp đi Thiên Thánh khí. Địa vị không lớn bằng lúc trước, may mà bọn hắn đều rất thức thời, không có phản kháng quá mức, nếu không thời điểm lúc này có thể chứng kiến bọn hắn còn là vấn đề.

"Bên ngoài giống như có người đánh vào trận pháp Ma Quang bộ lạc!"

Khang Ti Vi nói ra.

"Đi, ra đi xem."

Năm người đều rất ngạc nhiên, đồng thời lại dẫn một tia chờ mong.

Đợi năm người tới trên cửa thành Ma Quang bộ lạc, toàn bộ cửa thành đã tấp nập người.

Phóng nhãn nhìn lại, mười dặm bên ngoài, một người một thú sóng vai mà đứng, hung thú là Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương, từ trên người

hắn phát ra khí thế khủng bố làm mọi người hoảng sợ, khí thế bực này, rõ ràng là đỉnh phong Truyền Kỳ hung thú khí thế, không có khả năng sai lầm, bên cạnh Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương là một người trẻ tuổi áo lam, trên lưng đeo lấy hai thanh kiếm, tóc dài màu đen theo gió bay múa, phảng phất vẩy mực, hắn hai con ngươi như có hai đạo kiếm quang, nhìn thẳng Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn ngoài cửa thành.

"Là. . . Diệp Trần!"

Ưng Liệt Hùng chấn động.

"Quả nhiên là hắn."

Khang Ti Vi bọn người cũng nhận ra người tới.

"Không chết là chuyện tốt, bất quá hắn vì cái gì lại trở lại rồi? Chỉ bằng vào đỉnh phong Truyền Kỳ hung thú thế nhưng mà không làm gì được Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn."

Hơn 100 năm qua đi, bọn hắn cho rằng Diệp Trần đã sớm chết rồi, không nghĩ tới hắn chẳng những lông tóc ít bị tổn thương trở về, một mực đi theo hắn Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương cũng tiến hóa làm đỉnh phong Truyền Kỳ hung thú, đáng tiếc chính là, Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn quá cường đại, thực lực hai người đơn thuần kỳ thật cùng năm người không sai biệt lắm, nhưng bọn hắn đệ cửu trọng lĩnh vực là một đòn sát thủ, tại đệ cửu trọng lĩnh vực, năm người thực lực liền 1% đều phát huy không ra, cũng tựu Khang Ti Vi có thể kháng một kháng.

"Diệp Trần!"

Vừa mới chạy đến Lam Nguyệt vui đến phát khóc, Diệp Trần thân ảnh chẳng biết lúc nào sớm đã khắc trong lòng của nàng.

Đệ nhất Ma Tôn cùng Tà Tinh thần sắc rất phức tạp, nhất là đệ nhất Ma Tôn, hắn khát vọng tự mình giết chết Diệp Trần, nhưng không phải do người khác làm thay, Diệp Trần trở về làm hắn hạ một hơi, trong nội tâm nổi lên

một tia báo hiệu, cái tia báo hiệu này lại để cho hắn cảm thấy có chút bất an, có lẽ là ta suy nghĩ nhiều rồi, đệ nhất Ma Tôn thầm nghĩ.

"Tiểu tử, ngươi còn dám trở lại?"

Hải Ma Thiên Tôn kinh sợ.

Hoang Thần Bí Cảnh đều không thể lưu lại tiểu tử này, Hải Ma Thiên Tôn xem ra, Diệp Trần mạng quả thực lớn không thể tưởng tượng nổi.

"Hôm nay ta trở về, là tử kỳ của ngươi."

Trải qua cùng Thiết Phất Lạp Song Tử Bạo Long giao thủ, Diệp Trần đã đại khái biết rõ thực lực của mình, dưới tình huống vận dụng Thiên kiếm, thực lực của hắn cùng Thiết Phất Lạp không sai biệt lắm, là đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn cao cấp nhất tồn tại, lại hướng lên là chuẩn Bán Thần cấp bậc rồi, mà một khi vận dụng Thương Khung kiếm, thực lực của hắn không hề nghi ngờ là chuẩn Bán Thần cấp bậc.

"Buồn cười, ngươi chớ không phải là cho rằng, chính là một đầu đỉnh phong Truyền Kỳ hung thú có thể làm gì được ta."

Hải Ma Thiên Tôn khinh thường cười lạnh, hắn không biết Diệp Trần đến cùng có gì cậy vào, nhưng đối phương đã đưa tới cửa đến, hắn tuyệt sẽ không cho đối phương lần nữa chạy thoát.

"Tà Quang Thiên Tôn, tiểu tử này để ta đến đối phó, ngươi áp trận, đừng cho hắn có cơ hội chạy thoát." Thời Không Áo Nghĩa của Diệp Trần làm cho Hải Ma Thiên Tôn không có mười phần nắm chắc lưu lại đối phương, bất quá có Tà Quang Thiên Tôn ở một bên, đối phương tính toán Thời Không Áo Nghĩa viên mãn cũng đừng mong rời đi.

"Không có vấn đề!"

Tà Quang Thiên Tôn gật gật đầu, đồng thời nói chuyện, hắn hơi đáng tiếc nhìn thoáng qua Diệp Trần, Ma tộc một nhà độc đại đối với Tà Linh tộc

không phải là chuyện tốt, bất quá nơi này là Hoang Thần Đại Lục, có thể hay không thể ly khai còn là vấn đề, hắn sẽ không xem xét sự tình quá mức xa xôi, muốn trách chỉ có thể trách đối phương muốn chết.

"Thiên Đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa lại tự đến, chịu chết đi!"

Hải Ma Thiên Tôn hét lớn một tiếng, hạo hạo đãng đãng Hải Ma lĩnh vực phúc bắn đi ra, trong nháy mắt bao phủ ở phương viên mấy trăm dặm, ở vào Hải Ma lĩnh vực trấn áp xuống, Liệt Thiên có chút khó chịu, tứ chi phát run, không khỏi thấp rống lên.

"So về Chước Nhiệt Lĩnh Vực kém quá xa."

Diệp Trần thò tay bắt được một đám Hải Ma lĩnh vực lĩnh vực chi thủy, lắc đầu.

"Ngươi cũng biết một chút về của ta đệ cửu trọng Kiếm Vực a."

Oanh!

Hư không rung động lắc lư, một đóa năm màu Thanh Liên cực lớn vô cùng dùng Diệp Trần làm trung tâm tách ra, Hải Ma Thiên Tôn Hải Ma lĩnh vực hạo hạo đãng đãng, có như thao thao bất tuyệt sóng biển, thế nhưng mà tại năm màu Thanh Liên đè xuống, Hải Ma lĩnh vực ngược lại cuốn trở về, phảng phất đánh lên một tòa Thái Cổ cự sơn, đầu rơi máu chảy.

"Làm sao có thể?"

Mọi người kinh hô.

Hải Ma Thiên Tôn kinh hãi nhất, chợt là thẹn quá hoá giận, chính mình Hải Ma lĩnh vực rõ ràng không địch lại đối phương Kiếm Vực, cái này quả thực là lời nói vô căn cứ, càng làm cho hắn không cách nào tiếp nhận chính là, đối phương bị đuổi vào Hoang Thần Bí Cảnh, chẳng nhữn

g không có chết, ngược lại khiến cho Kiếm Vực đột phá đã đến đệ cửu trọng cảnh giới.

"Phá cho ta!"

Hải Ma Thiên Tôn sắc mặt đỏ lên, Hải Ma lĩnh vực thúc dục đến cực hạn, hóa thành cơn sóng gió động trời trùng kích hướng năm màu Thanh Liên, đã đến bọn hắn cấp độ này, đầu tiên so sánh chính là lĩnh vực, lĩnh vực so không qua đối phương, thực lực của mình đã bị áp chế, tuy nói hắn không cho rằng Diệp Trần thực lực có thể mạnh đi đến nơi nào, nhưng hắn không thừa nhận chính mình Hải Ma lĩnh vực so ra kém đối phương Kiếm Vực.

"Đường Lang đá xe."

Diệp Trần cười lạnh, năm màu Thanh Liên càng phát ra khỏe mạnh, phảng phất một cây Thái Cổ Thanh Liên, phát triển tại Hỗn Độn bên trong, đem hết thảy đều hóa thành chất dinh dưỡng, cơn sóng gió động trời một xông lại, đã bị Thanh Liên Diệp Tử vỗ trở về, năm màu Thanh Liên càng lúc càng lớn, đỉnh lấy vô cùng sóng lớn áp bách hướng Hải Ma Thiên Tôn.

Lĩnh vực là cần năng lượng đến duy trì, Hải Ma lĩnh vực năng lượng là Hải Ma Thiên Tôn ma lực, mà Thanh Liên Kiếm Vực năng lượng là Kiếm Nguyên, thích hợp hơn Thanh Liên Kiếm Vực, nếu không là đối phương Võ Đạo Nguyên Thần đủ mạnh, ma lực cũng đủ mạnh, sớm đã bị Thanh Liên Kiếm Vực cho nghiền nát rồi.

Hai đại lĩnh vực chống lại, khiến cho mọi người trợn mắt há hốc mồm, kể cả từng đã là năm đại bộ lạc đầu lĩnh Khang Ti Vi, bọn hắn tựu là chế ngự tại lĩnh vực không đủ cường, nếu không Hải Ma Thiên Tôn Tà Quang Thiên Tôn làm sao có thể ngăn chặn bọn hắn, hiện tại nhìn thấy Diệp Trần Kiếm Vực đạt đến đệ cửu trọng cảnh giới, mà lại đã vượt qua Hải Ma Thiên Tôn Hải Ma lĩnh vực, nguyên một đám sinh lòng cảm khái, thầm than tuế nguyệt quả nhiên là biến hóa lớn nhất, hơn 100 năm qua đi, từng đã là thiên tài đã vượt qua bọn hắn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1664

Ầm ầm ầm!

Hải Ma Lĩnh Vực bị áp súc chỉ còn phạm vi mấy trăm m, lĩnh vực chi nước đục trọc không thể tả, vẫn rít gào giãy dụa.

"Tà Quang Thiên Tôn, còn không giúp ta."

Hải Ma Thiên Tôn hướng về Tà Quang Thiên Tôn quát lên.

Không cần Hải Ma Thiên Tôn nhắc nhở, nhìn thấy Hải Ma Lĩnh Vực sắp bị phá, Tà Quang Thiên Tôn đã chuẩn bị ra tay rồi, chỉ thấy lấy Tà Quang Thiên Tôn làm trung tâm, một đoàn nồng nặc hào quang màu xám khuếch tán ra, hào quang màu xám này phảng phất có linh tính, cũng không phải là hiện lên buộc hình, mà là từng cái từng cái dường như xà.

Tầng thứ chín lĩnh vực Tà Quang Lĩnh Vực

"Tiểu tử, hiện tại bó tay chịu trói vẫn tới kịp."

Tà Quang Thiên Tôn cũng nổi lên sát tâm, Diệp Trần quá mức cường đại, địch quân thiên tài quá mức cường đại, đến sớm kéo sát, một khi Ma tộc không chống lại được Nhân tộc, Tà Linh Tộc càng thêm không thể chống lại được.

Hai đại tầng thứ chín lĩnh vực hai bên trái phải, trùng kích hướng về Diệp Trần Thanh Liên Kiếm Vực, nhưng kể từ đó, cục diện trở nên cổ quái, tựa hồ Diệp Trần đang tiếp thu hai người khiêu chiến.

Dần dần, tam đại lĩnh vực hướng tới cân bằng, ai cũng không thể tiến thêm một bước nữa.

"Đồng dạng là tầng thứ chín khởi đầu cảnh giới, ta Thanh Liên Kiếm Vực muốn vượt qua đối phương lĩnh vực, bất quá lấy một địch hai, chung quy có chút miễn cưỡng."

Ngẩng đầu, Diệp Trần cất cao giọng nói: "Hai vị, không biết Thanh Liên Kiếm Vực này thế nào?"

"Hừ, lĩnh vực mạnh thì lại làm sao, nếm thử Hải Ma Thao Thiên Ấn."

Hải Ma Thiên Tôn tay phải giơ lên cao, một chưởng đánh về Diệp Trần, chưởng kình cuồng bạo dường như hồng thủy, trên đường hóa thành một vị đại ấn, xé ra năm màu thanh liên, hướng về Diệp Trần đập tới.

Nếu như là Diệp Trần lúc trước, đối mặt một chưởng này không tránh mở, chỉ có tử, bất quá lúc này không giống ngày xưa, cheng, Thiên Kiếm rút ra, Diệp Trần một chiêu kiếm bổ ra đại ấn, có Thanh Liên Kiếm Vực ngăn cách, Hải Ma Thao Thiên Ấn uy lực trăm không còn một, Diệp Trần ung dung một chiêu kiếm liền có thể bổ ra.

"Không thể nào, thực lực của ngươi làm sao sẽ tăng lên nhiều như vậy "

Hải Ma Thiên Tôn càng không cách nào bình tĩnh.

Diệp Trần Kiếm Vực mạnh như vậy còn chưa tính, thực lực lại cũng mạnh như vậy.

"Cái này cũng là do ngươi ban tặng, nói tới, ta còn muốn cảm tạ ngươi, bất quá một chuyện tính 1 chuyện, ta nói rồi, hôm nay ta trở về, là giờ chết của ngươi."

Luận tu vi cảnh giới, Diệp Trần tự nhiên không bằng Hải Ma Thiên Tôn, Hải Ma Thiên Tôn võ đạo nguyên thần ít nhất là bạch ngân trung cấp, thậm chí bạch ngân cao cấp, mà Diệp Trần vẻn vẹn là bạch ngân sơ cấp đỉnh phong.

Bất quá luận tâm lực, Diệp Trần nhưng muốn vượt xa đối phương, bây

giờ Diệp Trần tâm lực dĩ nhiên đạt đến hậu kỳ cảnh giới, phối hợp với kiếm ý không ngừng tiến bộ, đủ chống đỡ tu vi ưu thế của đối phương, thậm chí là vượt qua.

"Ngươi không cảm thấy ngươi kiêu ngạo quá mức sao."

Hải Ma Thiên Tôn thần sắc âm u, hai tay của hắn, bị một tầng hắc quang bao phủ, một cỗ khí tức mạnh mẽ tự trên tay tràn ngập ra, mơ hồ có thể nhìn ra, hắc quang là một bộ găng tay.

"Buộc ta khiến đan thiên thánh khí lực lượng, ngươi đủ để tự hào, xem ta phá tan ngươi Kiếm Vực."

Đồng dạng Hải Ma Thao Thiên Ấn, lần này Hải Ma Thiên Tôn thi triển ra, uy lực cường đại đâu chỉ gấp trăm lần, trước đó hắn vẻn vẹn sử dụng thiên thánh khí một phần lực lượng mà thôi, cái kia một phần lực lượng từ lâu dung nhập bàn tay của hắn, còn sót lại phần lớn lực lượng, hắn vẫn không cách nào luyện hóa, ầm ầm, hư không rung động, một vị màu đen đại ấn đập về phía năm màu thanh liên, đại ấn chưa tới, năm màu thanh liên bắt đầu thối rữa, rõ ràng không chịu nổi Hải Ma Thao Thiên Ấn uy thế.

"Thiên thánh khí chính là thiên thánh khí!"

Diệp Trần cảm thán.

Thiên thánh khí không chỉ có uy năng mênh mông, ẩn chứa đặc chất cũng đạt tới một tầng thứ mới, tỷ như Thiên Kiếm nếu như tiến hóa vì làm thiên thánh khí, như vậy Quang Minh Lực đều sẽ đạt đến một cái cảnh giới càng cao hơn, loại cấp bậc này Quang Minh Lực, tác dụng không thể so đơn thuần uy năng kém bao nhiêu, đối phương cái kia phó thiên thánh khí găng tay, rõ ràng ẩn chứa ám hắc lực, đây là huýnh khác hẳn với Quang Minh Lực tồn tại, có tan rã tất cả hiệu quả.

Đương nhiên, lấy Huyền Vũ thánh khải lực phòng ngự, Diệp Trần hoàn toàn có thể không nhìn công kích của đối phương, bất quá hắn vẫn không dự

định bại lộ Huyền Vũ thánh khải, đối phó đối phương, không cần Huyền Vũ thánh khải.

Thiên Kiếm vào vỏ, Thương Khung Kiếm ra khỏi vỏ, tay cầm Thương Khung Kiếm, Diệp Trần vung lên, một đạo ánh kiếm hậu trọng vô cùng đón màu đen đại ấn chém tới, phốc, màu đen đại ấn tán loạn, hậu trọng kiếm quang trong nháy mắt xé rách Hải Ma Lĩnh Vực, sát hướng về Hải Ma Thiên Tôn, thăm dò đã kết thúc, nên hạ sát thủ.

"Không tốt!"

Tà Quang Thiên Tôn kinh hãi, trong tay xuất hiện một thanh loan đao, ánh đao màu xám chặn lại hướng về hậu trọng kiếm quang.

Tất cả đều thoát ly chưởng khống, Diệp Trần không những thực lực cường đại đến mức độ khó mà tin nổi, mà lại có thiên thánh khí nơi tay, vốn là hắn vẫn dự định xem cuộc vui, xem Hải Ma Thiên Tôn làm sao đánh giết Diệp Trần, nhưng giờ khắc này lại nhìn thì, Hải Ma Thiên Tôn chắc chắn phải chết, đối phương thiên thánh khí tựa hồ không phải một tinh thiên thánh khí đơn giản như vậy, chiêu kiếm kia cũng không giống người thường, đến một cái cảnh giới vô cùng đáng sợ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1665

Coong!

Ánh đao màu xám trực tiếp bị văng ra, bất quá hậu trọng kiếm quang cũng bởi vậy lệch khỏi quỹ đạo rồi, theo Hải Ma Thiên Tôn nửa người một sát mà qua, dòng máu bốc hơi lên, Hải Ma Thiên Tôn lập tức ít đi một phần ba thân thể, trên người hắn địa thánh khí áo giáp cơ bản không cách nào ngăn cách cỗ kiếm kính này.

A!

Hải Ma Thiên Tôn kêu thảm một tiếng, một kiếm này, hắn võ đạo nguyên thần đều cho chém tới một phần ba, bổn nguyên chỉ còn lại sáu, bảy thành dáng vẻ, bất kể là địa thánh khí hay thiên thánh khí, làm địch nhân bị trực tiếp thương tổn, đều sẽ thương tổn được bổn nguyên, tỷ như lúc trước Địa Ma Tôn từng dùng Thị Huyết Thương thương tổn được Kim Phật Chí Tôn bổn nguyên, làm cho hắn tiêu hao mấy trăm năm công phu mới cuối cùng khôi phục.

"Âm Dương Vô Cực!"

Một chiêu kiếm không có đánh giết Hải Ma Thiên Tôn, Diệp Trần thi triển ra Âm Dương Kiếm pháp thức thứ ba Âm Dương Vô Cực.

Trong chốc lát, hắc bạch kiếm khí tựa như cá bơi kích bắn đi ra, tốc độ so với Trọng Kiếm Thức càng nhanh hơn! Phân, nhãn lực không đủ người, liền kiếm khí vị trí đều không nhìn thấy.

Hải Ma Thiên Tôn bị thương, Tà Quang Thiên Tôn đương nhiên không phải khoanh tay đứng nhìn, hắn thi triển đao pháp, muốn đón đỡ trụ hắc bạch kiếm khí, nhưng cổ quái một màn phát sinh, hắc bạch kiếm khí nắm giữ linh

tính, liên tiếp né tránh đao pháp của hắn công kích, Tà Quang Thiên Tôn hơi chút sơ sẩy một thoáng, liền gặp hắc bạch kiếm khí chợt lóe lên, chạy về phía Hải Ma Thiên Tôn.

Hải Ma Thiên Tôn bị thương không nhẹ, sức chiến đấu thì vẫn phải có, bị hắc quang bao vây bàn tay hóa thành bao quanh huyễn ảnh, cùng hắc bạch kiếm khí tranh đấu chung một chỗ.

"Tà Tinh, đi thôi!"

Trên tường thành, đệ nhất Ma tôn bỗng nhiên phóng lên trời, hướng về phương xa lao đi, vứt bỏ Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn.

"Đệ nhất Ma tôn, ngươi. . ."

Tà Tinh xem một chút chiến trường, lại nhìn một chút đệ nhất Ma tôn đi xa, lắc lắc đầu, xoay người đuổi tới đệ nhất Ma tôn, trước khi đi, thần sắc hắn chấn động nhìn chăm chú Diệp Trần một chút, quá là đáng sợ, thời gian hơn một trăm năm, hắn vượt xa mọi người, chẳng trách đệ nhất Ma tôn nói, Hải Ma Thiên Tôn hắn đại thế đã xong rồi, nếu như không có Hải Ma Thiên Tôn đem Diệp Trần bức đến tuyệt cảnh, Diệp Trần hơn nửa không có thực lực như thế, một ẩm một mổ, phàm nhân coi là thật không cách nào suy đoán.

Đệ nhất Ma tôn cùng Tà Tinh rời khỏi quá đột nhiên, cho nên mọi người đều không có phản ứng kịp, trên chiến trường, Diệp Trần âm thầm gật đầu, đối phương rời khỏi rất quả đoán, bằng không chờ hắn giải quyết Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn, hắn không ngần ngại giải quyết đi hai người, hiện tại ngược lại là không cần phải vậy, trước hết giết đi Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn lại nói, lưu lại hai người là một mối họa.

"Tất cả đều kết thúc!"

Khang Ti Vi tùng hạ một hơi.

"Đúng vậy! Cảm giác như nằm mơ như thế!"

Ưng Liệt Hùng đám người hai mặt nhìn nhau, cảm khái cực kỳ.

"Ta liền nói không cái gì lo lắng, lịch sử chứng minh, phàm là muốn thống nhất Hoang Thần Đại Lục ngoại giới nhân, đều không có kết quả tốt." Chiến Tháp bộ lạc đầu lĩnh Thái Thản uống một hớp rượu mạnh, hoàn toàn thất vọng.

"Sát!"

Thanh Liên Kiếm Vực phạm vi thu nhỏ lại, cùng hộ thể kiếm nguyên chồng chất lên nhau, Diệp Trần nắm Thương Khung Kiếm sát hướng về Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn.

Tà Quang Thiên Tôn kinh hãi, liên tiếp mấy trăm đao bổ về phía Diệp Trần.

Đinh đinh đương đương!

Để hắn sợ hãi muốn chết một màn phát sinh, ánh đao rơi vào Diệp Trần trên người, lại bị gảy ra, đối phương không chút tổn thương, phốc một tiếng, Thương Khung Kiếm tránh qua, Tà Quang Thiên Tôn thân thể chia ra làm hai, trong cận chiến, địa thánh khí áo giáp là tuyệt đối không ngăn được thiên thánh khí phá hoại, trực tiếp trúng tim Tà Quang Thiên Tôn liền võ đạo nguyên thần đều bị chém giết, bị chết thẳng thắn dứt khoát.

Cuối cùng, Diệp Trần ánh mắt nhìn chằm chằm ngoan cố chống cự Hải Ma Thiên Tôn.

"Không ngờ rằng ta Hải Ma Thiên Tôn ngang dọc vũ trụ nhiều năm như vậy, lại bị một tên tiểu bối giết chết, thực sự là buồn cười, bất quá muốn ta chết, không trả giá thật nhiều sao được, cho ta bạo!"

Trong khi nói chuyện, Hải Ma Thiên Tôn thân thể điên cuồng bành trướng.

Oanh một tiếng!

Hải Ma Thiên Tôn tan xương nát thịt, sóng trùng kích có tính chất hủy diệt dâng trào ra, trong đó chen lẫn Hải Ma Thiên Tôn trước khi chết bộc phát ra tâm lực, ý chí, áo nghĩa cùng với lĩnh vực các loại, một bạo, uy lực vượt qua thời kỳ toàn thịnh, đã đạt đến chuẩn cấp bậc bán thần.

Diệp Trần ánh mắt lành lạnh, tùy ý sóng trùng kích oanh ở trên người, điểm điểm gợn sóng dập dờn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1666

Giải quyết Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn, Diệp Trần đem Thiên Thánh khí thuộc về bọn người Ưng Liệt Hùng trả lại bọn hắn, còn lại thì chính mình thu vào.

Tài phú hai người rất là kinh người, Thiên Thánh khí hai kiện, một bộ bao tay, một thanh loan đao, Địa Thánh khí mấy chục kiện, kiện kiện đều tạ đã ngoài i Lục Tinh, trừ lần đó ra, hai người cất chứa Thần Thạch cũng rất là kinh người, Hải Ma Thiên Tôn cất chứa ba mươi hai khối Thần Thạch, Tà Quang Thiên Tôn cất chứa hai mươi tám khối, thật không biết hai người tại Hoang Thần Đại Lục mò được bao nhiêu chỗ tốt.

Đáng tiếc Thiên Thánh khí mỗi lên cao một tinh, cần Thần Thạch không chỉ là một khối, là mười khối, mà thất bại lại cực cao, Diệp Trần cũng không dám cầm Thương Khung kiếm cùng Huyền Vũ thánh khải làm thí nghiệm, một khi thất bại, khóc không ra nước mắt.

Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn vừa chết, Ma Quang bộ lạc tự nhiên sụp đổ, Hoang Thần Đại Lục khôi phục trật tự vốn có.

Bỏ ra nửa năm thời gian, Diệp Trần hiểu được Bán Thần lưu lại Võ chi Thiên, cuối cùng đem Thời Gian Áo Nghĩa đẩy lên tới viên mãn cảnh giới.

Thời Gian Áo Nghĩa có hay không viên mãn, khác nhau thật sự rất lớn, trước khi không có viên mãn, Diệp Trần cảm thấy như là chính mình hành tẩu ở bên trong mặt đất, một bước một cái dấu chân, Thời Gian Áo Nghĩa viên mãn, Diệp Trần cảm giác mình phảng phất biến thành một con cá, ở bên trong dòng sông bình tĩnh tự do tự tại ngao du, cảm thụ không có bất luận cái gì trở ngại.

Người sống ở bên trong thời không, Thời Không Áo Nghĩa tất cả đều viên mãn, tự nhiên sẽ hưởng thụ đãi ngộ rất cao, đây là cảm nghĩ Diệp Trần.

Nương theo Thời Gian Áo Nghĩa viên mãn, Diệp Trần Thời Không Kiếm Pháp lần nữa tản mát ra hào quang sáng chói, uy năng đã vượt qua Ngũ Hành Kiếm Pháp, đệ tam thức Hắc Động thức vừa ra, chừng chín cái lỗ đen xuất hiện.

"Những chữ khác đối với ta đã vô dụng, nên lúc rời đi rồi."

Bán Thần lưu lại Võ Chi Thiên. Trước kia đối với Diệp Trần rất hữu dụng, đến hiện tại. Tác dụng không có bao nhiêu, dù sao Bán Thần lưu lại đồ vật, một hai phân tinh túy đã rất rất giỏi rồi, không có khả năng đem suốt đời tinh hoa đều dung nhập đến Võ Chi Thiên ở bên trong, không nói hắn có làm hay không đạt được, tựu tính toán hiểu rõ, đoán chừng cũng lười phải làm, bởi vì thật sự quá phiền toái. Có nhiều thứ, chỉ dựa vào chữ thì không cách nào thể hiện, cái này cũng không phải nguyên vẹn truyền thừa.

"Ngươi muốn rời đi."

Biết được Diệp Trần phải ly khai, Lam Nguyệt có chút trầm mặc.

Diệp Trần gật gật đầu, "Tiến vào Hoang Thần Đại Lục đã có mấy trăm năm, là thời điểm đi trở về, thiên hạ không có buổi tiệc không tàn."

"Đúng vậy a. Bất tri bất giác mấy trăm năm qua đi."

Lam Nguyệt càng nhớ rõ năm đó, chính mình lần thứ nhất nhìn thấy tình cảnh Diệp Trần, trong nháy mắt, mấy trăm năm đi qua, cảnh tượng năm đó, phảng phất vẫn còn trước mắt thoảng qua.

Thẳng đến thời điểm ra đi. Diệp Trần đều không có trở về Vĩnh Hằng bộ lạc, hắn biết có Lam Nguyệt ở đó, Vĩnh Hằng bộ lạc có lẽ rất an toàn, mà không có chính mình, Vĩnh Hằng bộ lạc không thể nào trở thành Thất cấp bộ lạc thậm chí Bát cấp bộ lạc. Với lại hắn làm cho nhiều người tức giận, còn không bằng lại để cho Vĩnh Hằng bộ lạc cứ như vậy bình tĩnh phát triển.

"Mấy trăm năm a!"

Trong lúc nhất thời. Diệp Trần quy hương sốt ruột.

Bình chướng bên ngoài Hoang Thần Bí Cảnh, năm đại bộ lạc đầu lĩnh, Chiến Hùng, Khang Tuyết Lệ cùng với Lam Nguyệt, đều tại yên lặng đưa mắt nhìn Diệp Trần.

"Thật sự là một nhân vật lại để cho người khó có thể quên được."

Trong lòng mọi người cảm khái.

Một người một thú, bay đến Hoang Thần Bí Cảnh bình chướng biên giới, quay đầu, Diệp Trần ôm quyền nói: "Các vị, hữu duyên, sau này còn gặp lại."

Nói xong, hắn một bước bước vào Hoang Thần Bí Cảnh bình chướng, Liệt Thiên theo sát tại phía sau.

"Diệp Trần, ta sẽ tới tìm ngươi."

Đúng lúc này, Lam Nguyệt bỗng nhiên la lớn.

Diệp Trần thân thể có chút dừng lại, tiến nhập bên kia.

...

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1667

"Đệ nhất Ma Tôn, chúng ta đến tột cùng muốn ly khai như thế nào?"

Trên bầu trời, hai đạo thân ảnh một trước một sau cực tốc phi hành, là đệ nhất Ma Tôn cùng Tà Tinh.

Đệ nhất Ma Tôn thản nhiên nói: "Tới như thế nào, trở về như thế ấy."

"Vậy là ngươi làm sao tới hay sao?"

Tà Tinh hiếu kỳ hỏi.

"Hoang Thần Đại Lục tuy nhiên ngăn cách, nhưng là đều trong có thiên định, Hoang Thần đều không thể dự liệu được, Thiên Hà một đầu nhánh sông, không biết lúc nào cùng Hoang Thần Đại Lục liên tiếp cùng một chỗ, đương nhiên, chỗ đó cực độ nguy hiểm, Hoang Thần pháp tắc cùng Thiên Hà pháp tắc thỉnh thoảng sinh ra xung đột, chỉ cần bị sát trong một chút, Bán Thần đều phải tan thành mây khói, hài cốt không còn."

"Còn có loại địa phương này."

Tà Tinh hít một hơi lãnh khí.

Hoang Thần Đại Lục là đại lục Hoang Thần sáng tạo, Thiên Hà là Vũ Trụ Tinh Không đệ nhất kỳ cảnh, chỉ sợ cũng chỉ có cả hai sinh ra cùng xuất hiện, thoáng suy luận thoáng một phát, Tà Tinh liền biết rõ, tin tức này, đoán chừng chỉ có Ma tộc cao tầng biết rõ, cũng mượn phương pháp này, đem đệ nhất Ma Tôn đưa đến.

...

"Liệt Thiên, không biết ngươi có thể không theo ta trở về?"

Khoảng cách cổ truyền tống trận càng ngày càng gần, tâm tình Diệp Trần cũng bắt đầu thấp thỏm không yên, Liệt Thiên là Hoang Thần Đại Lục hung thú, chưa tính là ngoại giới, nếu như không cách nào đi theo, Diệp Trần chỉ có thể cùng nó tách ra, đây là tình cảnh hắn không muốn nhất.

Rống!

Liệt Thiên gầm nhẹ một tiếng.

Ba tháng về sau, một người một thú đi tới một cái Truyền Tống Trận phong cách cổ xưa.

Đây là một cái Lục Mang Tinh Truyền Tống Trận, nhìn về phía trên thập phần cũ nát, như là đơn giản hòn đá xây lên, nhìn không ra một tia đặc thù.

"Đi, đi lên!"

Diệp Trần cùng Liệt Thiên đi vào trong truyền tống trận.

Kiếm Nguyên vận chuyển, chậm rãi đưa vào trong truyền tống trận, sau một khắc, Truyền Tống Trận thập phần cũ nát phát sáng lên, tản mát ra hào quang xuyên việt thời không, cúi đầu xem xét, Diệp Trần thấy được Vũ Trụ Tinh Không, một người một thú phảng phất đưa thân vào bên trong một cái đặc thù thời không, ở vào Hoang Thần Đại Lục cùng Vũ Trụ Tinh Không kẽ hở tầm đó.

Vèo!

Ngay sau đó, Truyền Tống Trận hào quang lóe lên, phá không biến mất, Diệp Trần cùng Liệt Thiên cũng biến mất trong Hoang Thần Bí Cảnh.

...

Trong nháy mắt, 2 năm qua đi, đệ nhất Ma Tôn cùng Tà Tinh đi vào Hoang Thần Đại Lục khu vực biên giới, từ nơi này, có thể chứng kiến cảnh

tượng ngoại giới, một đầu dòng sông màu trắng, theo hư vô trong mà đến, cùng Hoang Thần Đại Lục khu vực biên giới, sinh ra một tia giao giới, Thiên Hà pháp tắc cùng Hoang Thần Đại Lục pháp tắc cùng nhau va chạm, bộc phát ra điện quang Hỗn Độn sắc, đừng nói tiến lên, chỉ cần mắt thường quan sát, đều làm cho trong lòng người run sợ, cái điện quang Hỗn Độn sắc, không chỉ là Lôi Điện đơn giản như vậy, đây là bất đồng pháp tắc va chạm sinh ra điện quang tan vỡ, chỉ tồn tại ở bên trong Hỗn Độn.

Đợi ba ngày.

"chính là lúc này, đi theo ta!"

Vèo một tiếng, đệ nhất Ma Tôn chạy trốn ra ngoài.

"Đợi một chút ta."

Tà Tinh hô to một tiếng, vội vàng đi theo.

Một đầu sóng nước Thiên Hà gần kề mấy mét thô xâm nhập đã đến Hoang Thần Đại Lục bên trong, bọt nước vẩy ra, pháp tắc bắn ra, tạm thời khu trừ đi Hoang Thần pháp tắc, thời điểm lúc này đi lên đích thật là an toàn nhất, một khi chờ Hoang Thần pháp tắc phục hồi tinh thần lại, cùng Thiên Hà pháp tắc đụng vào nhau, hai người căn bản không có cơ hội tiến vào Thiên Hà.

Phù phù một tiếng, hai người hiểm và hiểm nhảy vào đã đến Thiên Hà sóng nước bên trong.

Bất quá lúc này sóng nước Thiên Hà vẫn còn Hoang Thần Đại Lục bên trong, ngay tại hai người nhảy đi vào một sát na kia, bên ngoài điện quang Hỗn Độn sắc bắt đầu khởi động, Hoang Thần pháp tắc cùng Thiên Hà pháp lại lần nữa đụng vào nhau, đạo sóng nước Thiên Hà lớn nhỏ, nhanh chóng đi qua, Tà Tinh thậm chí cảm giác được, mình cùng Hoang Thần Đại Lục, chỉ cách Thiên Hà Chi Thủy một ngón tay dày.

Bá!

Thiên Hà sóng nước lui trở về, dung nhập đến trong nhánh sông Thiên Hà.

"Nguy hiểm thật!"

Tà Tinh dọa một thân mồ hôi lạnh, lòng còn sợ hãi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1668

Vũ Trụ Tinh Không, khó mà xác định phương vị, không có tham chiếu vật, đều phải đi sai đường rất nhiều, từ Hoang Thần Đại Lục truyền tống đi ra, Diệp Trần phát hiện mình cùng Liệt Thiên đi vào một mảnh tinh không lạ lẫm, U Minh Thánh Nhãn vận chuyển, xuyên thấu qua thời không, Diệp Trần thấy được hàng tỉ năm ánh sáng bên ngoài Tinh Không, đáng tiếc chỗ đó cũng là Tinh Không lạ lẫm, Diệp Trần không có biện pháp căn cứ hắn tìm được lộ tuyến trở về Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực.

Vũ Trụ Tinh Không cũng không phải vô cùng lớn, thế nhưng mà có rất ít người có thể tới biên giới vũ trụ, thế cho nên xuất hiện hai cái ngôn luận, cái thứ nhất ngôn luận là, Vũ Trụ Tinh Không rất lớn rất lớn, khó có thể đi vào biên giới Vũ Trụ Tinh Không, thứ hai ngôn luận là, Vũ Trụ Tinh Không biên giới, thời không là uốn lượn, rõ ràng ngươi đi tới vũ trụ biên giới, lại không biết mình ở vào vũ trụ biên giới, bởi vì nhìn không tới vật bên ngoài vũ trụ, trừ lần đó ra, cái phương hướng của ngươi chính xác, cũng vĩnh viễn đi không ra vũ trụ, thời không uốn lượn làm cho không có người có thể đến vũ trụ bên ngoài.

"Liệt Thiên, đi!"

Hết cách rồi, Diệp Trần cùng Liệt Thiên chỉ có thể lựa chọn một cái phương hướng chạy đi.

Đi vào Vũ Trụ Tinh Không, Liệt Thiên hình thể trở nên vô cùng cự đại, chừng 1 tỷ dặm lớn nhỏ, so với tinh cầu lớn nhất sinh mệnh cũng phải lớn hơn, mà thân thể Diệp Trần, cũng khôi phục đến bình thường, thân cao chừng A trượng cao, so Kim Phật Chí Tôn cũng cao hơn ra một trượng, cái này chủ yếu là công lao Bất Hủ kiếm thể, hôm nay Bất Hủ kiếm thể có thể ngạnh kháng đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn công kích.

Lại để cho Liệt Thiên thu nhỏ lại đến trăm mét cao, dài hơn hai trăm thước, thì ra là 30 trượng cao, bảy tám chục trượng dài, Diệp Trần ngồi lên.

Liệt Thiên hét lớn một tiếng, tiếng hô chấn đắc toàn bộ Tinh Không đều lay động, hướng phía phương hướng Diệp Trần chỉ định chạy vội mà đi.

Dùng truy tinh cản nguyệt đều không đủ hình dung tốc độ Liệt Thiên, ngồi ở trên người Liệt Thiên, Diệp Trần chứng kiến nguyên một đám tinh hệ tĩnh mịch tại rút lui.

Trải qua một tòa bao phủ tại Hắc Ám Mê Vụ bên trong tinh hệ, Diệp Trần bỗng nhiên vỗ vỗ đầu Liệt Thiên.

Liệt Thiên thập phần tinh chuẩn ngừng lại, chân trước tại trong hư không nhẹ nhàng lay lấy, đem hư không kéo lê thành từng mảnh vết rách.

"Tốt bành trướng hắc ám khí tức."

Diệp Trần trên mặt lộ ra một tia kinh dị, tinh hệ cũng sẽ không nhỏ, đường kính ít nhất cũng có sổ làm năm ánh sáng, lớn thậm chí có hơn mười vạn năm ánh sáng, cái này Hắc Ám Mê Vụ có thể ngăn cách cảm ứng, Diệp Trần U Minh Thánh Nhãn xuyên thấu một năm ánh sáng xa tựu không cách nào tiếp tục xuyên thấu, không cách nào thấy rõ tinh hệ ở bên trong có mấy thứ gì đó.

"Chẳng lẽ là một nơi Bí Cảnh?"

Diệp Trần nhíu mày.

"Trước vào xem!"

Kẻ tài cao gan cũng lớn, Diệp Trần không sợ trong tinh hệ có nguy hiểm gì, ngoại trừ Bán Thần, đối mặt với bất kỳ người nào, hắn đều có lòng tin toàn thân trở ra.

Cưỡi Liệt Thiên, Diệp Trần xâm nhập vào trong sương mù trùng trùng

điệp điệp vô danh tinh hệ.

Ô ô ô. . .

Tinh hệ bên trong Hắc Ám Mê Vụ thập phần nồng đậm, không ngừng biến hóa lấy hình dạng, phảng phất có hàng tỉ Ma Quỷ giấu ở trong đó, làm cho nội tâm trong người sinh ra tí ti sợ hãi, dẫn phát ảo giác.

Thò tay một trảo, đại lượng Hắc Ám Mê Vụ hội tụ tại Diệp Trần trên tay, cuối cùng co lại thành một đoàn Hắc Ám chi cầu, cẩn thận cảm ứng thoáng một phát, Diệp Trần tự nhủ: "Vũ trụ thật đúng là lớn, loại khí tức này ta cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua."

Tiếp tục đi tới, Hắc Ám Mê Vụ càng lúc càng nồng nặc, Diệp Trần U Minh Thánh Nhãn quan sát phạm vi chỉ còn lại có ở bên trong một trăm tỷ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1669

"Ồ, có người tại chiến đấu!"

Thông qua U Minh Thánh Nhãn, Diệp Trần chứng kiến ở bên trong mấy chục tỷ chi bên ngoài, một đạo nhân ảnh đang cùng vô cùng Hắc Ảnh đại chiến, nhìn kỹ, bóng người này là Man tộc nữ Chí Tôn Thất Nguyệt Chí Tôn, địch nhân của nàng là một loại giống con dơi màu đen cự quái, số lượng nhiều, làm cho người tắc luỡi, U Minh Thánh Nhãn quét qua, tối thiểu có mấy vạn, lại không lúc có mới màu đen cự quái gia nhập.

Diệp Trần vung tay lên, thời không vặn vẹo, xuất hiện lần nữa, đã đến Thất Nguyệt Chí Tôn phụ cận.

Cảm ứng được thời không chấn động, Thất Nguyệt Chí Tôn nhìn lại, không khỏi ngẩn ngơ, kìm lòng không được nói: "Diệp Chí Tôn!"

Lúc trước Lang Gia Chí Tôn tổ chức tụ hội, nàng bái kiến Diệp Trần, bất quá nàng nghe nói, Diệp Trần đã biến mất mấy trăm năm rồi, không nghĩ tới hôm nay lại ở chỗ này nhìn thấy.

"Thất Nguyệt Chí Tôn, đã lâu không gặp, những cái này là cái gì?" Diệp Trần mỉm cười nói.

"Đây là một loại Hắc Ám hung thú Hấp Huyết Thú, những vật này rất quấn người, trừ phi bắt bọn nó chôn vùi sạch sẽ, nếu không chúng sẽ mượn Hắc Ám Mê Vụ vô hạn phục sinh, vừa mới bắt đầu có hơn mười vạn đầu, giết ba ngày ba đêm, còn thừa lại nhiều như vậy, cũng may ngươi đã đến rồi."

Giết ba ngày ba đêm, ba tháng Chí Tôn đã rất mệt rồi, nàng không chút nghi ngờ, nếu là không có Diệp Trần, nàng chỉ sợ đi không ra cái Hắc Ám

tinh hệ này, ai biết còn có bao nhiêu Hấp Huyết Thú chạy tới.

Đại bộ phận Hấp Huyết Thú đều là bát trọng thiên Hoàng giả thực lực, một ít đầu lĩnh đạt đến bình thường Chí Tôn thực lực, khó trách Thất Nguyệt Chí Tôn giết mệt mỏi như vậy, Diệp Trần thầm nghĩ.

Chẳng muốn vận dụng võ học, Diệp Trần phóng xuất ra Thanh Liên Kiếm Vực. Bỗng nhiên, một đóa năm màu Thanh Liên sinh ra đời, thoáng cái bao trùm mấy vạn đầu Hấp Huyết Thú, sau một khắc, những Hấp Huyết Thú này lập tức sụp đổ tan rã.

Thất Nguyệt Chí Tôn ngây người, mấy vạn đầu Hấp Huyết Thú a, một cái Kiếm Vực làm?

"Diệp Chí Tôn, ngươi bây giờ là cái gì thực lực?"

Thất Nguyệt Chí Tôn tò mò hỏi.

Diệp Trần không có giấu diếm, "May mắn đã trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn.

"Truyền Kỳ Chí Tôn?" Thất Nguyệt Chí Tôn hoài nghi mình nghe nhầm rồi, đối phương mới hơn một ngàn tuổi, rõ ràng đã trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn.

"Ngươi nói là sự thật?"

Thất Nguyệt Chí Tôn có chút không tin.

"Lừa ngươi có ý nghĩa gì.

Diệp Trần cười nhẹ một tiếng, đối phương hoài nghi cũng rất bình thường, nếu như không là vì tiến vào Hoang Thần Đại Lục, hắn không có khả năng có thực lực bây giờ, có thể trở thành đỉnh phong Siêu cấp Chí Tôn đã rất khó lường rồi, dù sao tuổi thọ Chí Tôn vượt qua mười vạn năm, ở đâu có khả năng tiến bộ nhanh như vậy.

"Không hổ là Diệp Chí Tôn, ta xem như có thêm kiến thức." Bỏ ra một thời gian ngắn, Thất Nguyệt Chí Tôn mới tiếp nhận Diệp Trần là Truyền Kỳ Chí Tôn sự thật.

"Cái này mấy trăm năm, Vũ Trụ Tinh Không có lẽ xảy ra không ít chuyện tình a!"

Nhìn thấy Thất Nguyệt Chí Tôn cũng là vận khí Diệp Trần, nếu không hắn còn không biết phải tốn thời gian dài bao lâu mới có thể tìm được lộ tuyến trở về Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực.

Thất Nguyệt Chí Tôn thở dài một hơi, "Ngươi biến mất mấy trăm năm thời gian, Nhân tộc Hắc Phong Giản cùng Ma tộc Ma La Tử Ngục mở rộng ra, Chí Tôn bị giam giữ ở bên trong toàn bộ chạy ra, Truyền Kỳ Chí Tôn đều xuất hiện một ít, hiện tại Ma tộc liên minh thống lĩnh tối cao nhất là Già La Ma Thánh, chúng ta Nhân tộc liên minh thống lĩnh tối cao nhất là Bạch Cực Kiếm Thánh, đến từ các ngươi Nhân tộc, bọn họ đều là Bán Thần, thực lực kinh thiên động địa, ta cũng là cảm giác mình thực lực quá thấp, mới đi ra ngoài tìm cơ duyên."

"Bán Thần!"

Diệp Trần cả kinh, hắn không nghĩ tới, cái này mấy trăm năm thời gian rõ ràng đã xảy ra lớn như vậy một việc, vốn hắn còn dùng vi thực lực của mình đủ mạnh.

"Khá tốt tộc chúng ta cũng có một người."

Diệp Trần không có một chút lòng tin cùng Bán Thần chống lại, Huyền Vũ thánh khải phối hợp thêm tầng mười lăm Bất Hủ kiếm thể đoán chừng đều ngăn cản không nổi Bán Thần công kích.

"Đúng rồi, ta nghe nói ngươi Nhân tộc một cái Truyền Kỳ Chí Tôn, sang năm muốn lấy một hảo hữu của ngươi làm vợ, gọi Yến Khinh Huyên, nàng là tân tấn Chí Tôn."

Thất Nguyệt Chí Tôn bỗng nhiên nói một chuyện cùng Diệp Trần có liên quan.

"A, có loại sự tình này?"

Diệp Trần thần sắc lạnh xuống, trong mắt hàn quang bắt đầu khởi động.

"Diệp Chí Tôn, không nên vọng động, ta tin tưởng dùng thực lực của ngươi cùng địa vị, chỉ cần đi về, hắn có lẽ vẫn là sẽ cho chút ít mặt mũi, không cần phải phát sinh xung đột."

Thất Nguyệt Chí Tôn phát giác được trên người Diệp Trần phát ra hàn khí, không khỏi mở miệng nhắc nhở, nàng xem ra, Diệp Trần chỉ là Truyền Kỳ Chí Tôn bình thường, không cách nào cùng những Truyền Kỳ Chí Tôn uy tín lâu năm kia chống lại, phát sinh xung đột cũng không phải là một chuyện tốt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1670

Bên trong Hắc Ám tinh hệ Hấp Huyết Thú so với trong tưởng tượng Diệp Trần còn nhiều, mỗi lần xuất hiện đều là một mảnh rậm rạp chằng chịt vô biên vô hạn, tối đa một lần đạt tới hơn năm mươi vạn, đừng nói Thất Nguyệt Chí Tôn chỉ là một cái đỉnh phong cường đại Chí Tôn, dù nàng là Siêu cấp Chí Tôn, cũng gánh không được hơn năm mươi vạn Hấp Huyết Thú luân phiên trùng kích, dù sao trong Hấp Huyết Thú cũng có Chí Tôn cấp hung thú, ở bên trong một ngàn đầu Hấp Huyết Thú, thì có một đầu Hấp Huyết Thú Chí Tôn bình thường thực lực, mười vạn đầu Hấp Huyết Thú có một đầu Hấp Huyết Thú Chí Tôn cường đại thực lực.

Đương nhiên, tình trạng thực lực đạt tới nhất định, thì không tồn tại nguy hiểm gì không nguy hiểm, dù Hấp Huyết Thú tới nhiều hơn nữa, đối mặt Diệp Trần cũng là đưa đồ ăn.

Một đường quét ngang, Diệp Trần cùng Thất Nguyệt Chí Tôn chạy ra khỏi Hắc Ám tinh hệ.

"Nơi này cách Man Vực cùng Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực ước chừng có hai mươi năm lộ trình, chỉ sợ ngươi không kịp chạy trở về rồi."

Diệp Trần tốc độ mau nữa, tối đa so với nàng nhanh hơn vài lần rất giỏi rồi, sang năm là tuyệt đối đuổi không về kịp, Thất Nguyệt Chí Tôn không thể không nhắc nhở Diệp Trần.

"Không sao, thử xem đã biết rõ."

Thời Không Áo Nghĩa viên mãn đến nay, Diệp Trần còn không sử dụng tốc độ cao nhất chạy qua, dù sao trước khi đi hắn cũng không có vội vả như vậy, tốc độ cao nhất chạy đi thật là tiêu hao Kiếm Nguyên.

Mời Thất Nguyệt Chí Tôn ngồi trên lưng Liệt Thiên, Diệp Trần vung tay lên, một cỗ vô hình Thời Không Chi Lực không màu bao phủ ở Liệt Thiên, sau một khắc, hai người một thú trở nên trong suốt, phảng phất dung nhập giữa không trung, cùng thời không tuy hai mà một, về phần tốc độ, khủng bố kinh người, trong nháy mắt đã xuyên qua vô cùng thời không.

"Cái này!"

Thất Nguyệt Chí Tôn hai mắt trợn tròn xoe, thật sự là quá nhanh, nàng căn bản thấy không rõ hoàn cảnh bốn phía, mỗi khi nàng tập trung chú ý lực thời gian. Đã đến một cái địa phương khác, không ngừng biến ảo.

"Hắn ý định trong vòng một năm chạy về Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực a?"

Thất Nguyệt Chí Tôn có chút không xác định, nàng không biết giờ phút này tốc độ thật là nhanh, cho nên không thể nào phán đoán.

...

Bạch Hổ tinh vực.

Cửu cấp sinh mệnh tinh cầu Lam Hải tinh.

Thiên Câu Chí Tôn gần đây tâm tình rất là không tệ, qua một tháng nữa, hắn muốn cưới tân tấn Chí Tôn Yến Khinh Huyên rồi, hết thảy đều thuận lợi, chủ yếu công lao ở tại thực lực của hắn đã triệt để khôi phục.

Chân Vũ Chí Tôn Có Thánh khí cũng không cách nào cùng hắn chống lại, mấy chiêu thì bại trên tay hắn.

Về bản thân phần Yến Khinh Huyên, trước kia đối phương ngược lại là kiên quyết không đồng ý, làm cho hắn thập phần tức giận, mà lại không thể làm gì được, dù sao đối phương nói như thế nào cũng là một gã Chí Tôn, chính mình không tốt là rõ ràng bắt buộc, nếu không sẽ dẫn phát nhiều người tức giận, Bạch Cực Kiếm Thánh xuất quan cũng không nên làm lớn chuyện. Chính mình tuy nhiên là Truyền Kỳ Chí Tôn, Bạch Cực Kiếm Thánh sẽ

không bởi vì sự kiện này giết hắn, nhưng nhất định sẽ đem hắn nhốt lại.

Cũng may trời không tuyệt đường người. Lại để cho hắn nghĩ tới một cái biện pháp. Hắn tu luyện qua một môn tiềm thức bí pháp âm thầm ảnh hưởng người khác, dùng chính mình Truyền Kỳ Chí Tôn thực lực, rất dễ dàng ngay tại Yến Khinh Huyên trong Hồn Hải lạc ấn hạ bí pháp ấn ký, một lúc sau, bí pháp ảnh hưởng càng lúc càng lớn, ba mươi năm trước. Đối phương rốt cục đã đáp ứng, bất quá nói muốn sau khi xuất quan lại cưới nàng, đối với Thiên Câu Chí Tôn mà nói, ba mươi năm thời gian không dài, tự nhiên đáp ứng.

"Hừ. Cái gọi là Diệp Trần thiên tài biến mất mấy trăm năm, ai biết có chết hay không. dù còn sống thì như thế nào, chờ hắn trở lại, Yến Khinh Huyên đã là thê tử của ta, ai đều không có quyền lợi nói này nói kia, Bạch Cực Kiếm Thánh mặc dù sẽ có chỗ bất mãn, có thể ta cũng không có bắt buộc nàng, là chính miệng cô ta đáp ứng, tin tưởng Bạch Cực Kiếm Thánh vì đại cục, không có cái gì phản ứng quá lớn, nói như thế nào mình cũng là một cái Truyền Kỳ Chí Tôn, không thể thiếu."

Thiên Câu Chí Tôn trong nội tâm âm thầm đắc ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1671

"Lão tổ, Chân Vũ Chí Tôn bái phỏng!"

Đúng lúc này, cung điện truyền ra thanh âm thủ vệ bên ngoài đến.

Thiên Câu Chí Tôn ở Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực có không ít hậu đại, hậu đại lại tổ kiến gia tộc cái gì môn phái, hiện tại những thế lực này toàn bộ tụ lại, sinh hoạt tại bên trong Lam Hải tinh, thành viên số lượng dùng ức đơn vị, nhận thức hắn làm lão tổ, xem như nhận tổ quy tông.

"Mời hắn vào."

Thiên Câu Chí Tôn nhướng mày, cái Chân Vũ Chí Tôn này thật sự là đáng ghét, gần đây đến càng ngày càng nhiều lần rồi.

Chỉ chốc lát sau công phu, Chân Vũ Chí Tôn tiến vào cung điện.

"Chân Vũ, ngươi tại sao lại đến rồi!" Thiên Câu Chí Tôn phẫn nộ quát.

Chân Vũ Chí Tôn trói chặt lông mày, nhìn xem Thiên Câu Chí Tôn nói: "Thiên Câu Chí Tôn, ta hi vọng ngươi nghĩ lại mà làm, vì đại cục làm trọng."

"Cái gì nghĩ lại mà làm, cái gì đại cục, ngươi có phải hay không đầu gỉ nhúng nước."

Thiên Câu Chí Tôn tuyệt không cho Chân Vũ Chí Tôn mặt mũi, đổ ập xuống mắng một chập.

Chân Vũ Chí Tôn sắc mặt tái nhợt, nói: "Ta không biết ngươi dùng biện pháp gì làm cho đối phương đáp ứng, nhưng ngươi rõ ràng tinh tường, bạn tốt của nàng là Nhân tộc tuyệt thế thiên tài, chẳng lẽ ngươi vì bản thân tư

dục, muốn phá hư Nhân tộc yên ổn, Bạch Cực Kiếm Thánh đại nhân xuất quan, tất nhiên sẽ trừng phạt ngươi."

Thiên Câu Chí Tôn cười lạnh, "Đầu tiên ngươi muốn tinh tường, ta cũng không có bắt buộc nàng, tiếp theo, chuyện này tựa hồ cùng ngươi không quan hệ a, nói gì thì nói, ta là Truyền Kỳ Chí Tôn, dù lấy đại cục làm trọng, cũng muốn đối phương lấy đại cục làm trọng, chẳng lẽ ngươi cho rằng, thượng vị giả sẽ bởi vì hạ vị giả mà lấy đại cục làm trọng."

Cái gì đại cục làm trọng, loại sự tình này cũng tựu nhân vật mới hù hù những phấn nộn kia, đối với hắn mà nói, mình chính là đại cục, lúc nào lại để cho hắn đến lấy đại cục làm trọng rồi, thật sự là buồn cười.

Hai người mỗi một lần nói chuyện với nhau, đều là trong không vui tan rã, lần này cũng không ngoại lệ.

Trong nháy mắt, một tháng đi qua.

Thiên Câu Chí Tôn cùng Yến Khinh Huyên đại hôn thời gian đã đến.

Lam Hải Tinh Lam toản đảo, khắp nơi giăng đèn kết hoa, Chí Tôn cấp bậc đại hôn, lại bất đồng ở đại hôn bình thường, cái loại nầy xa xỉ, người bình thường căn bản không cách nào tưởng tượng, tính bằng đơn vị hàng nghìn đèn lồng màu đỏ, mỗi một chiếc đèn lồng cũng không phải đèn lồng bình thường, bấc đèn lấy tự Tinh Không hung thú Vĩnh Hằng đèn cá trân quý nhất một bộ phận, cháy lên, lại để cho người vui vẻ thoải mái, phiền não nhiều hơn nữa đều tan thành mây khói, nhịn không được đều muốn vui vẻ, trên mặt đất phố thảm đỏ là da lông hung thú, kéo dài rất xa đi ra ngoài, trên tiệc rượu thức ăn rượu ngon cùng với hoa quả, cũng là thứ trân quý đến cực điểm, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên Hoàng giả bình thường muốn ăn đều ăn không được.

Thiên Câu Chí Tôn thân là Truyền Kỳ Chí Tôn, trên cơ bản Chí Tôn đều tới tham gia hôn lễ, kể cả mấy cái cùng hắn thân phận ngang nhau Truyền Kỳ Chí Tôn, tăng thêm một ít nhân vật thượng vàng hạ cám, toàn bộ Lam

Toản đảo người tham gia hôn lễ tính bằng đơn vị hàng nghìn, phân không cùng khu vực, càng đi vào bên trong, thân phận càng tôn quý, nhân vật hơi kém chỉ có thể ngồi ở bên ngoài uống rượu mừng.

"Cửu Dương Thiên Tôn đến!"

Người đến nối liền không dứt, chợt, một thanh âm vang lên, tất cả mọi người nhịn không được nhìn sang.

Cách đó không xa, một thân tài hùng tráng đại hán trung niên đã đi tới, long hành hổ bộ, thân cao chừng tám trượng, là Nhân tộc Truyền Kỳ Chí Tôn khác Cửu Dương Thiên Tôn.

"Ha ha, Thiên Câu Chí Tôn, chúc mừng."

Cửu Dương Thiên Tôn ôm quyền chúc mừng.

"Cửu Dương Thiên Tôn, sẽ chờ ngươi rồi."

Thiên Câu Chí Tôn vội vàng nghênh đón tiếp lấy.

Nhân tộc liên minh hiện hữu ở bên trong Truyền Kỳ Chí Tôn, không hề nghi ngờ dùng Cửu Dương Thiên Tôn mạnh nhất, là danh xứng với thực lực đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn, mà Cửu Dương Thiên Tôn cùng quan hệ của hắn gần đây không tệ.

"Nho nhỏ tâm ý, không thành kính ý."

Cửu Dương Thiên Tôn dẫn theo hạ lễ mà đến, do bên cạnh chi nhân đưa lên.

"Ngươi thật sự là quá khách khí."

Thiên Câu Chí Tôn mặt đầy ánh sáng màu đỏ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1672

"Cửu Dương Thiên Tôn cũng tới, trên căn bản Truyền Kỳ Chí Tôn tới cũng đông đủ, ngoại trừ Man tộc còn có một vị Truyền Kỳ Chí Tôn vẫn chưa xuất quan."

Nhân tộc liên minh hiện nay tổng cộng có sáu tên Truyền Kỳ Chí Tôn, so với Ma tộc liên minh nhiều ra một vị, bất quá lúc lần thứ nhất đại chiến, Nhân tộc liên minh vẫn chưa chiếm được thượng phong, trái lại rơi xuống hạ phong, chủ yếu là Ma tộc liên minh mỗi người Truyền Kỳ Chí Tôn đều là cao thủ, đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn có hai người, mà Nhân tộc liên minh đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn chỉ có Cửu Dương Thiên Tôn một người, phải biết một tên đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn, đủ chống đỡ được với mấy tên cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn, thêm một người cơ bản không cách nào bù đắp được chênh lệch.

"Xem ra, Cửu Dương Thiên Tôn cùng Thiên Câu Chí Tôn tư giao tựa hồ không sai, cho dù Diệp Chí Tôn trở về, phỏng chừng cũng không cách nào cho Thiên Câu Chí Tôn mang đến ảnh hưởng gì!"

"Ai, không có biện pháp, nắm tay to mới là đạo lí quyết định, toàn bộ Nhân tộc liên minh, có thể chế tài Thiên Câu Chí Tôn chỉ có Bạch Cực Kiếm Thánh đại nhân, mà Bạch Cực Kiếm Thánh đại nhân phỏng chừng cũng sẽ không bởi vì việc này mà xử phạt Thiên Câu Chí Tôn, dù nói thế nào Thiên Câu Chí Tôn cũng là Truyền Kỳ Chí Tôn, tác dụng không thể thay thế."

"Thiên Câu Chí Tôn đến cùng cũng cẩn thận, lựa chọn thời điểm Bạch Cực Kiếm Thánh bế quan cử hành hôn lễ, tiên trảm hậu tấu."

Người tới tham gia hôn lễ, tự nhiên không phải đều chống đỡ Thiên Câu Chí Tôn, vẻn vẹn là bị vướng bởi tình thế, dù sao không đến, cho thấy là

xem thường Thiên Câu Chí Tôn.

Trong lúc nhất thời, mọi người nói lý ra nghị luận sôi nổi, đương nhiên, đại đa số là linh hồn truyền âm, trừ phi Thiên Câu Chí Tôn tận lực nhằm vào bọn họ, bằng không là nghe không được.

Ở ngoài Lam Hải Tinh, một bóng người xuyên qua tầng khí quyển, hướng về đảo kim cương xanh bay lượn mà đi, nhưng là mái đầu bạc trắng, gánh vác trường đao Độc Cô Tuyệt, bây giờ hơi thở của hắn đặc biệt cường đại, không thể so yếu như Thất Nguyệt Chí Tôn, rõ ràng đã đạt đến đỉnh phong cường đại chí tôn cấp độ, rất nhanh, Độc Cô Tuyệt xuất hiện ở trên không đảo kim cương xanh.

"Thiên Câu Chí Tôn, ta khuyên ngươi hủy bỏ hôn lễ này."

Bất kể là cùng giao tình với Diệp Trần Yến Khinh Huyên, vẫn là duyên cớ cùng nhau đến từ Chân Linh Thế Giới, Độc Cô Tuyệt muốn ngăn cản hôn lễ này.

"Tiểu tử, ngươi biết ngươi hiện tại cùng ai nói chuyện sao? Cho ta hạ xuống." Thiên Câu Chí Tôn sắc mặt âm trầm lại, hôm nay là ngày hắn đại hôn, lại có thể có người không có mắt, vung tay lên, Độc Cô Tuyệt như bị sét đánh, thân hình lảo đảo rơi trên mặt đất, chật vật không thể tả, cùng Truyền Kỳ Chí Tôn tương tương đối, thực lực của hắn quá thấp thật sự quá thấp.

Một bên Cửu Dương Thiên Tôn lắc đầu một cái, hiện tại thiên tài thế nào, có chút điểm thiên phú, liền cho rằng có thể muốn làm gì thì làm, chẳng lẽ không biết, thế giới này chung quy là nhược nhục cường thực, cho dù có thêm thiên phú, chờ bọn hắn trở thành Truyền Kỳ Chí Tôn, ít nhất cũng phải mấy vạn năm thậm chí mấy chục vạn năm, trong khoảng thời gian này, người yếu cũng phải có giác ngộ người yếu, nhớ đến lúc đầu bọn họ cũng là như thế này.

Rất nhiều chí tôn cũng là âm thầm lắc đầu, quá vọng động, tại Truyền Kỳ Chí Tôn hôn lễ trên quấy rối, thực sự không sáng suốt, bọn họ cân nhắc

có muốn hay không xa cách Độc Cô Tuyệt, Thiên Câu Chí Tôn không phải là cái gì kẻ ba phải, đắc tội hắn tuy rằng không đến nỗi tử vong, nhưng khẳng định không dễ chịu, cùng người thân cận hơn nửa cũng muốn chịu liên lụy.

"Độc Cô Tuyệt, không nên vọng động, nơi này không phải địa phương ngươi gây sự, đối mặt Truyền Kỳ Chí Tôn, chúng ta muốn nhẫn nhịn, sau đó có thực lực lại nói."

Một tên chí tôn cùng Độc Cô Tuyệt giao hảo bí mật truyền âm cho Độc Cô Tuyệt.

Hốt, sắc mặt hắn cả kinh, Thiên Câu Chí Tôn trong lúc vô tình liếc hắn một cái, tựa hồ nghe trộm được hắn truyền âm, nhất thời, sắc mặt của hắn thảm trắng đi.

Hừ!

Thiên Câu Chí Tôn hừ lạnh một tiếng, sóng âm vô hình chấn động đến mức tên chí tôn này sắc mặt càng ngày càng trắng xám, cũng không dám ngẩng đầu nữa.

"Ngươi gọi Độc Cô Tuyệt đúng không! Bây giờ rời đi, vẫn có cơ hội nhận được sự tha thứ của ta, bằng không đừng trách ta cho ngươi mất mặt tại chỗ này."Thiên Câu Chí Tôn cơ bản không đem Độc Cô Tuyệt để vào trong mắt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1673

"Đường đường Truyền Kỳ Chí Tôn, bất quá là đồ vô sỉ, có bản lĩnh chờ Diệp Chí Tôn trở về."

Không biết vì sao, đối mặt cảnh khốn khó lúc, Độc Cô Tuyệt lại nhớ tới Diệp Trần, lần này hắn tuy rằng đang giúp Diệp Trần cùng Yến Khinh Huyên ra mặt, nhưng là nghĩ tới Diệp Trần, tựa hồ chỉ cần có Diệp Trần, chuyện gì đều có thể giải quyết.

Đáy lòng cười khổ một tiếng, Độc Cô Tuyệt thầm nói: xem ra đời này đều không thể thoát khỏi ảnh hưởng của hắn, cũng được, ngươi là hồng hoa, ta coi như là lá xanh đi!

"Lớn mật!"

Thiên Câu Chí Tôn nổi cơn thịnh nộ, bàn tay vung lên, một đạo cùng với xiềng xích câu ảnh lướt ra, trong nháy mắt câu ảnh ở thân thể Độc Cô Tuyệt, ào ào ào, xiềng xích ma sát âm thanh vang lên, Thiên Câu Chí Tôn trực tiếp đem Độc Cô Tuyệt treo lên, máu tươi theo xiềng xích chảy xuôi.

"Nếu ngươi không phải Nhân tộc chí tôn, ta tất đem ngươi lột da tróc thịt."

Thiên Câu Chí Tôn cắn răng, âm trầm nói.

"Thiên Câu Chí Tôn, ngươi muốn làm gì!"

Ở ngoài Tầng khí quyển, lại bay tới hai đạo thân ảnh, là Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn, hai người trước sau cho rằng Thiên Câu Chí Tôn đang đùa với lửa, Diệp Trần tốc độ tiến bộ cơ bản không phải người thường có thể tưởng tượng, mất tích mấy trăm năm, một khi trở về, nói

không chắc thì có thực lực long trời lở đất, đương nhiên, thực sự còn có một cái nhân tố ảnh hưởng bọn họ thiên hướng Diệp Trần, những chí tôn này bị giam áp ở bên trong Ma La tử ngục, đều là cổ lão chí tôn, không cùng bọn hắn chung một đời, trong mơ hồ không coi bọn hắn là chuyện to tát gì, toàn bộ Nhân tộc liên minh, chí tôn tạo thành hai phái, một phái là cổ lão chí tôn, một phái là chí tôn sản sinh gần nhất mấy chục vạn năm, Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn tự nhiên thân thiết hơn vì là chí tôn sinh ra gần mấy chục vạn năm này.

Về phần Bạch Cực Kiếm Thánh, đó là tầng thứ tồn tại càng cao hơn, không tồn tại thiên vị ai, cổ lão chí tôn cùng chí tôn mới lên cấp, đều là chí tôn, tất cả công bằng xử lý.

Thực sự không chỉ có Nhân tộc liên minh, Ma tộc liên minh cũng đối mặt tình hình này.

Nhân tộc liên minh cùng Ma tộc liên minh tuy rằng đang đại chiến, nhưng là tất cả mọi người rõ ràng, trong khoảng thời gian ngắn, người này cũng không thể làm gì được người kia, còn chưa tới sinh tử tồn vong thời khắc, bên trong không hài hòa tự nhiên ít nhiều gì có một ít.

Kim Phật Chí Tôn thân cao bảy trượng, toàn thân kim quang xán lạn, không thể so Thiên Câu Chí Tôn thấp bé, hắn một chưởng đánh về xiềng xích, muốn đánh gãy nó, Chân Vũ Chí Tôn cũng cầm trong tay Chân Vũ Thần Giản công kích xiềng xích.

"Các ngươi thật cho là, ta không dám đem các ngươi như thế nào sao?"

Tại chính mình hôn lễ, lặp đi lặp lại nhiều lần gặp phải khiêu khích, Thiên Câu Chí Tôn triệt để căm tức, vô số câu ảnh từ trên người của hắn bắn ra, lướt về phía Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn.

Đinh đinh đương đương!

Kim Phật Chí Tôn sắc mặt tái nhợt bay rớt ra ngoài, hắn có thể mạnh mẽ

chống đỡ trung đẳng truyền kỳ tôn sư công kích, có thể Thiên Câu Chí Tôn là cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn, hắn đến cùng không chịu nổi, Chân Vũ Chí Tôn cũng như thế, thậm chí so với Kim Phật Chí Tôn càng chật vật hơn, luận phòng ngự, có thánh khí áo giáp hắn so với Kim Phật Chí Tôn có chỗ không bằng, chỉ có thể dựa vào Chân Vũ Thần Giản cứng rắn chống đỡ.

"Cho ta hạ xuống."

Càng nhiều câu ảnh lướt ra, Thiên Câu Chí Tôn dự định cố gắng sát một sát Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn uy phong, làm cho tất cả mọi người biết, thời đại nắm quyền của bọn hắn đã qua, chính mình Truyền Kỳ Chí Tôn uy nghiêm không thể xâm phạm.

Đang lúc này, một cỗ sóng trong suốt chấn động bỗng nhiên bắn ra, trong hư không xuất hiện hai người một thú, trong đó một người áo lam trẻ tuổi bàn tay tất cả, đầy trời câu ảnh bị cắt thành mảnh vỡ.

"Thiên Câu Chí Tôn, ngày lành của ngươi đến rồi."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1674

"Diệp Trần !"

"Diệp Chí Tôn "

"Diệp Chí Tôn trở về , thật mạnh , một chưởng liền triệt tiêu công kích của Thiên Câu chí tôn "

Độc Cô Tuyệt , Chân Vũ chí tôn , Kim Phật chí tôn , Thiên Câu chí tôn , Cửu Dương Thiên Tôn , ở đây tất cả mọi người nhìn về người áo lam trẻ tuổi phía trên bầu trời, Liệt Thiên cùng Thất Nguyệt Chí Tôn trực tiếp bị bọn hắn không để mắt đến , hết cách rồi, Diệp Trần xuất hiện phảng phất diệu ngày bình thường tại người bên cạnh hắn rất dễ dàng bị kỳ quang mang che lấp.

Ngồi trên ghế ngồi rộng rãi to lớn, Cửu Dương Thiên Tôn nhiều hứng thú đánh giá Diệp Trần , gần đây những năm này , hắn thường xuyên nghe người ta nâng Diệp Trần này kêu thiên tài , nghe nói trước khi hắn biến mất thì có cao đẳng thực lực của Siêu Cấp Chí Tôn , trước kia hắn còn không tin , hiện tại xem ra , đồn đãi ngược lại là không có giả , vừa rồi Thiên Câu chí tôn mặc dù không có toàn lực ứng phó , hắn khôi phục đỉnh phong thực lực, Chân Vũ chí tôn cùng Kim Phật chí tôn còn không đáng cho hắn toàn lực ứng phó , nhưng với tư cách cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn , tùy ý một kích đều đủ để trọng thương sơ đẳng truyền kỳ tôn sư , cư nhiên bị đối phương một chưởng phá hết , Cửu Dương Thiên Tôn xem chừng , thực lực của Diệp Trần có lẽ so với Chân Vũ chí tôn có thánh khí càng mạnh hơn nữa , Chân Vũ chí tôn chỉ là thuộc về sơ đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn tương đối lợi hại.

"Cái náo nhiệt này , xem Thiên Câu chí tôn giải quyết như thế nào?"

Cự Linh Thiên Tôn là Cự Nhân tộc Truyền Kỳ Chí Tôn , thân hình so

Cửu Dương Thiên Tôn cũng cao lớn hơn, ngồi ở gần kề chỗ kia đều có được cao sáu mươi trượng , đứng lên ít nhất cũng có tám mươi trượng , Cự Nhân tộc Chí Tôn cao lớn từ trước đến nay, đây là chiến đấu hình thể tốt nhất, không phải là cố ý trở nên lớn , không cần phải vậy.

" Nghe đồn rất nhiều lần về tên tiểu tử này, lần này rốt cục gặp được "

Chỗ ngồi cách không xa Cự Linh Thiên Tôn, là Cự Nhân tộc Truyền Kỳ Chí Tôn khác anh Toa Chí Tôn , là thứ nữ Chí Tôn , ngồi ở chỗ kia cũng có cao năm mươi trượng , nhưng nhìn lên dáng người thon thả hơn nhiều, diện mạo coi như kiều mỵ , hai tay trần truồng , trên cổ tay phủ lấy hai cái vòng vàng , cánh tay cũng đeo hai cái màu vàng cánh tay hoàn..

Man tộc Truyền Kỳ Chí Tôn Huyết Chí Tôn nhìn về phía trên, thân thể khô héo tuy nhiên nhìn về phía trên cường tráng như trước , nhưng cũng không tính no đủ , tại trên cổ của hắn , treo một chuỗi bạch cốt vòng cổ , phía trên là các loại các dạng hung thú đầu lâu , những con đầu lâu hung thú này bị hắn thu nhỏ lại thành đầu lâu người trưởng thành lớn nhỏ , gần nhất là một cái cùng loại Ngưu Đầu hung thú đầu lâu , thân thể khô héo lộ ra khí tức Man Hoang nồng nặc, phảng phất nguyên thủy bộ lạc tế tự thông thường ăn tươi nuốt sống.

Hắn cười hắc hắc , trong ánh mắt lóe ra tinh quang khiếp người

"Diệp Chí Tôn , ngươi rốt cục đã trở về !"

Chân Vũ chí tôn cùng Kim Phật chí tôn nhìn thấy Diệp Trần một sát na này , không khỏi thở ra một hơi , nói thật , bọn họ vì Diệp Trần gánh chịu quá nhiều áp lực , vốn những áp lực này không thuộc về bọn họ, đổi thành lời của người khác , không có mấy người dám giống như bọn họ , cùng cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn đối nghịch

"Diệp Chí Tôn , chuyện này từ từ nói , tin tưởng đối phương sẽ cho ngươi một ít mặt mũi "

Đồng thời thở ra một hơi, Chân Vũ chí tôn không quên nhắc nhở Diệp Trần

Hắn sợ Diệp Trần trẻ tuổi nóng tính , triệt để cùng Thiên Câu chí tôn cãi nhau mà trở mặt , như vậy đối với người nào cũng không phải chuyện tốt , chủ yếu nhất là, Thiên Câu chí tôn là cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn , mà Diệp Trần vừa rồi tuy nhiên phá hết công kích của Thiên Câu chí tôn , có thể Thiên Câu chí tôn cũng không có hạ sát thủ , dù sao đối phương còn không dám trắng trợn đánh chết mình và Kim Phật chí tôn , một khi đối phương toàn lực đối phó , Diệp Trần cho dù lại kinh tài kinh diễm , làm sao có thể ngăn trở

Nhưng Chân Vũ chí tôn lại đã quên một chuyện rất trọng yếu , nơi này là hiện trường hôn lễ của Thiên Câu chí tôn, trước mặt nhiều người như vậy , nếu như hắn thỏa hiệp , sẽ trở thành chuyện cười của toàn bộ vũ trụ tinh không, loại này hắn gánh không nổi, giờ này khắc này , ngoại trừ Bạch Cực Kiếm Thánh , không ai có thể làm cho hắn cúi đầu.

"Độc Cô Tuyệt , đa tạ !"

Độc Cô Tuyệt sở tác sở vi , Diệp Trần đều thấy ở trong mắt , có U Minh thánh nhãn , hắn ở chỗ rất xa đều nhìn thấy tình huống đảo ngọc xanh

"Đừng quên chúng ta đến từ cùng một nơi , bất quá may mắn ngươi đã đến rồi , bằng không ta cũng muốn nửa đường bỏ cuộc rồi" Độc Cô Tuyệt bật cười lớn , chợt con mắt thoáng nhìn Thiên Câu chí tôn , "Diệp Trần , cho hắn biết thế nào là lễ độ, ta tin tưởng thực lực ngươi hôm nay , nhất định không sợ hắn "

"Đây là nhất định "

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1675

Diệp Trần nhìn về phía ánh mắt Thiên Câu chí tôn rất lạnh

Hai tay Thiên Câu chí tôn chăm chú nắm lại , chân nguyên trong cơ thể sôi trào , ẩn ẩn hiện ra đầm đặc hào quang màu trắng bạc , lặp đi lặp lại nhiều lần bị người khiêu khích , Thiên Câu chí tôn đã có ý giết người, huống chi đây là tại hiện trường hôn lễ của hắn, lần này hắn hạ quyết tâm , muốn bắt được bọn người Diệp Trần , hảo hảo nhục nhã bọn hắn một phen , giải mối hận trong lòng

"Ngươi chính là Diệp Trần !"

Giọng nói của Thiên Câu chí tôn âm trầm trầm thấp

"Không sai "

"Trước mặt nhiều người như vậy , ngươi nếu là quỳ xuống nhận lỗi , ta có thể tha thứ cho các ngươi , nhớ kỹ , các ngươi không có lựa chọn , nhẫn nại của ta là có giới hạn "

Thiên Câu chí tôn hạ xuống tối hậu thư

"Những lời này ta cũng vậy tặng cho ngươi , quỳ xuống nhận sai lầm còn có thể cứu "

Thái độ Diệp Trần khiến cho mọi người khiếp sợ , đây là tiết tấu muốn đối nghịch ah

"Diệp Trần , ai !"

Chân Vũ chí tôn cùng Kim Phật chí tôn thầm kêu không được, cái này

phải gặp rồi, giờ phút này ngoại trừ Bạch Cực Kiếm Thánh đại nhân , ai đều cũng không thể chấn trụ tràng diện

"Muốn chết !"

Thiên Câu chí tôn quát lên một tiếng lớn , Thiên Câu lĩnh vực thốt nhiên bộc phát , thoáng cái bao phủ ở phạm vi mấy vạn dặm, trong lĩnh vực , là một cái cái lĩnh vực chi lực ngưng kết mà thành Thiên Câu hư ảnh , vô số Thiên Câu hư ảnh bổ về phía Diệp Trần , bộc phát ra khí tức lạnh thấu xương, cùng lúc đó , Thiên Câu chí tôn cả người phóng lên trời , trong tay nhiều hơn một thanh dài hai mét loan câu , câu mang lóng lánh , như chết thần địa ngục tiến thẳng hướng Diệp Trần.

"Thiên Câu chí tôn chẳng lẻ muốn giết Diệp Trần , cái này có thể khó lường , một khi Bạch Cực Kiếm Thánh biết rõ , chúng ta ở đây đều thoát không được quan hệ "

Mọi người nhìn thấy tư thế Thiên Câu chí tôn, cả đám đều lo lắng cho Diệp Trần

Sắc mặt Diệp Trần không có bất kỳ biến hóa nào , tĩnh táo làm cho người ta phát lạnh

"Thiên Câu chí tôn , hôm nay ta liền lại để cho ngươi biết , người giỏi còn có người giỏi hơn , thiên ngoại hữu thiên , ngươi ở trước mặt ta , bất quá chỉ là một con sâu cái kiến "

Cheng!

Thiên kiếm xuất vỏ , Diệp Trần cả người phảng phất biến thành một mặt trời kiếm khí tràn ngập, một kiếm chém tới trước mặt vọt tới Thiên Câu chí tôn , Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước Huyền Vũ tứ đại kiếm thế hư ảnh theo sau cùng một chỗ oanh ra

Tứ Tượng kiếm pháp —— Tứ Tượng bá kiếm

Bằng Thiên Câu chí tôn , còn không đáng cho hắn toàn lực ứng phó

Trong lúc tất cả mọi người cực độ khiếp sợ , Thiên Câu chí tôn Thiên Câu lĩnh vực bị kiếm khí xé rách phá thành mảnh nhỏ , Cuồng Bá kiếm sức lực thậm chí đem loan câu trong tay Thiên Câu chí tôn đều cho đánh bay ra ngoài, mãnh liệt chém ở trên người Thiên Câu chí tôn

Phốc !

Một ngụm máu tươi trực phún trời xanh , Thiên Câu chí tôn thê thảm bay rớt ra ngoài , tựa như một người bù nhìn bị đánh bay, quả thực không có một chút sức hoàn thủ

Yên tĩnh !

Như ao tù nước đọng yên tĩnh , tất cả mọi người ngơ ngác nhìn qua Diệp Trần lơ lửng ở giữa trời cao, hé miệng không có ý nghĩa khép mở, toàn bộ bị giật mình.

Một cái cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn rõ ràng ngăn không được Diệp Trần một kiếm , chuyện này đối với đám bọn họ mà nói , thật sự là thiên phương dạ đàm.

(của ta là kiếm du thái hư ghép vần , hoan nghênh mọi người thêm ta , về sau cái này cũng sẽ trở thành ta đích cá nhân bình đài)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1676

"Ngươi "

Thiên Câu chí tôn nằm ngửa trên đất , tay phải chỉ về Diệp Trần , phốc , chỉ cần nói một chữ , lại là một ngụm máu tươi phun ra , hôm nay cái mặt ném mất đến nhà bà ngoại rồi, đả kích lớn như thế từ lúc hắn chào đời tới nay , chưa bao giờ có.

"Ánh mắt ta có phải hoa mắt hay không"

Chân Vũ chí tôn bất khả tư nghị nhìn về phía Kim Phật chí tôn

Kim Phật chí tôn cười khổ nói: "Hắn sáng tạo kỳ tích còn thiếu sao?"

"Lần này thật sự khoa trương "

Chân Vũ chí tôn nói

"Quả nhiên , ngươi không có sự tình nào mà không làm được " Độc Cô Tuyệt nhìn thấy hết thảy, lại để cho chính hắn cảm thấy kỳ quái là, mình rõ ràng không có kinh ngạc , tựa hồ Diệp Trần có thực lực như vậy là thiên kinh địa nghĩa , không cần phải kinh ngạc.

Ở đây tất cả Chí Tôn đều kinh hãi , còn Chí Tôn trở xuống, đã sớm biến thành bộ dáng si ngốc.

Ngoại trừ Cửu Dương thiên tôn , ba vị Truyền Kỳ Chí Tôn khác thở dài một hơi , trong mắt thần sắc rất phức tạp , có giật mình , có kính nể , còn có một tia tia đố kỵ cùng không nghĩ ra , thực lực một kiếm vừa rồi của Diệp Trần, bọn họ nguyên một đám tự than không bằng , trong lòng biết cho dù mình đổi thành Thiên Câu chí tôn , cũng ngăn không được một kiếm kia.

"Thiên Câu chí tôn , ngươi già mà không kính , sẽ do ta giam giữ ngươi trăm năm , cho ngươi thanh tỉnh một chút "

Diệp Trần không có ý định buông tha Thiên Câu chí tôn , đương nhiên , hắn cũng sẽ không giết hắn, làm như vậy chỉ làm Nhân tộc Liên Minh sụp đổ , thù vì không trí.

Nói xong , Diệp Trần thân hình lóe lên , xuất hiện ở bên cạnh Thiên Câu chí tôn, bàn tay lớn chụp vào cổ của Thiên Câu chí tôn.

"Ngươi dám !"

Thiên Câu chí tôn kêu ra tiếng , chân nguyên cùng với lĩnh vực bộc phát ra , chấn khai Diệp Trần.

Diệp Trần cười lạnh một tiếng , lòng bàn tay phải đột ngột xuất hiện một cái lỗ đen , lỗ đen mãnh liệt xoay tròn , đem Thiên Câu chí tôn thực nguyên cùng lĩnh vực thoáng cái hút vào , qua nhiều năm như thế , Diệp Trần sớm đã đem lỗ đen thức tu luyện tới tùy tâm sở dục cảnh giới , coi như là bàn tay đều có thể thi triển lỗ đen thức , cũng không cực hạn ở kiếm pháp.

"Ah ! Cửu Dương , cứu ta "

Thiên Câu chí tôn hướng Cửu Dương thiên tôn cầu cứu.

"Làm càn , Diệp Trần , trong mắt ngươi còn có nhân tộc Liên Minh sao?"

Cửu Dương thiên tôn không cách nào ngồi nhìn mặc kệ , trên thực tế , thời điểm Diệp Trần xuất hiện ở bên cạnh Thiên Câu chí tôn, Cửu Dương thiên tôn đã vận sức chờ phát động , chỉ thấy hắn đấm ra một quyền , trên nắm tay phảng phất ngưng tụ trăm ngàn cái mặt trời , chói mắt , nóng bỏng , phảng phất có thể bốc hơi hết thảy , nổ tung hết thảy.

Siêu vô thượng võ học —— Cửu Dương Quyền !

Diệp Trần không ngờ tới Cửu Dương thiên tôn lại đột nhiên ra tay , không kịp rút kiếm , một chưởng cùng quyền kình đối phương đánh vào cùng một chỗ.

Ầm!

Diệp Trần chưởng kình ẩn chứa hấp lực , có thể hấp thu hết thảy lực lượng , Cửu Dương thiên tôn Cửu Dương Quyền sức bật vô địch , không ngừng phun ra quang mang nóng bỏng cùng lực lượng , cả hai tiếp xúc , ba một tiếng , không có sinh ra động tĩnh gì thì riêng phần mình tách ra , trên thực tế lấy thực lực của hai người , một lần kịch liệt giao thủ không nói hủy diệt Lam Hải Tinh , nhưng ít ra sẽ sinh ra hậu quả đáng sợ.

Lam Hải Tinh mặc dù là cửu cấp tánh mạng tinh cầu , không phải dễ dàng phá hư như vậy, thế nhưng mà hai đại Truyền Kỳ Chí Tôn giao thủ , nhiều nhiều ít ít sẽ dẫn phát một ít tai nạn , trước giao thủ , đã để Lam Hải Tinh biển gầm liên tục , mây đen rậm rạp rồi.

"Diệp Trần , cho dù ngươi là Nhân Tộc thiên tài tuyệt thế , hôm nay lại là Truyền Kỳ Chí Tôn , nhưng ngươi cũng không có tư cách đi vũ nhục một Truyền Kỳ Chí Tôn khác , ngươi làm như vậy , đem nhân tộc để ở nơi đâu , có phải là ngươi hay không cảm thấy , đã có thực lực , có thể muốn làm gì thì làm" Cửu Dương thiên tôn gặp Diệp Trần bình yên vô sự ngăn trở một quyền của mình , có chút kinh ngạc , chợt nghiêm sắc mặt , chụp mũ Diệp Trần, ở trong mắt hắn xem ra , Diệp Trần hoàn toàn chính xác có chút không biết tốt xấu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1677

"Lời này của ngươi có lẽ nói với Thiên Câu chí tôn , Thiên Câu chí tôn sở tác sở vi " có lẽ trong lòng mọi người đã tinh tường , không cần ta nói thêm cái gì!".

Diệp Trần lạnh lùng nói

"Thiên Câu chí tôn làm cái gì? ngươi có chứng cớ gì?"

Cửu Dương thiên tôn hỏi lại Diệp Trần

"Đúng, ta làm cái gì? Cuộc hôn lễ này là Yến Khinh Huyên tự mình đồng ý , ta không có chút nào bắt buộc nàng , cho dù ngươi là bạn tốt của nàng , cũng không cần phải vi phạm ý nguyện của nàng , hoặc như nói , ngươi ái mộ nàng , mà nàng lựa chọn gả cho ta , ngươi cảm thấy trong nội tâm không thoải mái , đương nhiên , cái này chỉ là phán đoán của ta" Thiên Câu chí tôn gặp Cửu Dương thiên tôn vì chính mình chỗ dựa , lo lắng đủ lên, chất vấn Diệp Trần , hắn không tin Diệp Trần thật sự muốn cùng Cửu Dương thiên tôn vạch mặt

"Vô sỉ !"

Độc Cô Tuyệt thấp giọng mắng một câu

"Ha ha !"

Diệp Trần ngửa mặt lên trời nở nụ cười , tiếng cười truyền khắp toàn bộ Lam Hải Tinh

Nghe tiếng cười kia , mọi người có chút không hiểu thấu , ngược lại là Thiên Câu chí tôn cùng Cửu Dương thiên tôn có chút sợ hãi

Ha ha ha ha ha

Diệp Trần một mực cười

"Diệp Trần , ngươi đang cười cái gì" Cửu Dương thiên tôn không nhịn được mặt , phẫn nộ quát

Tiếng cười đình chỉ , Diệp Trần khinh miệt nói: " ta hiện tại đang cười các ngươi "

"Nguyên một đám ra vẻ đạo mạo , có phải hay không cho rằng , mảnh thiên địa này, các ngươi tính toán , đương nhiên , nếu ta chỉ là một bình thường Truyền Kỳ Chí Tôn , có lẽ các ngươi sẽ thực hiện được , bất quá các ngươi tính sai một chút , thực lực của ta ,đã ở phía trên các ngươi, ở trước mặt ta , các ngươi không có tư cách cùng ta nói đạo lý , Cửu Dương thiên tôn , ngươi đã giúp hắn xuất đầu , ta đây liền ngươi cũng bắt , giam giữ trăm năm , không phục , có thể toàn bộ cùng lên "

Câu nói sau cùng nói xong , lấy Diệp Trần làm trung tâm , một đóa năm màu Thanh Liên bỗng nhiên sinh ra đời , năm màu Thanh Liên càng ngày càng cự đại, trong nháy mắt liền bao trùm toàn bộ Lam Hải Tinh , vốn là Lam Hải Tinh hải dương biển gầm liên tục, gió bình lãng dừng lại , một tia bọt nước đều không thể sinh ra , mà Lam Hải Tinh tất cả tánh mạng , lập tức tĩnh lại.

Toàn bộ thế giới đều phảng phất an tĩnh

"Không có khả năng !"

Cửu Dương thiên tôn hét giận dữ , hắn phát hiện , thực lực của mình bị chế trụ , bị áp chế một nghìn lần trở lên, thực lực của hắn , liền một phần ngàn đều không phát huy ra được , Thiên Câu chí tôn thảm hại hơn , trực tiếp bị áp nằm rạp trên mặt đất , cao đẳng Chí Tôn liên tục đối kháng hành Thanh Liên Kiếm vực đích uy năng đều làm không được.

"Đệ cửu trọng Kiếm Vực , điều này sao có thể !"

Đồng thời giật mình còn có Truyền Kỳ Chí Tôn khác , còn Truyền Kỳ Chí Tôn trở xuống, ngay cả cơ hội mở miệng phát ra tiếng đều không có , ở trước mặt đệ cửu trọng Kiếm Vực , bọn họ hoàn toàn không có một tia chiến lực , chiến lực bằng không , Diệp Trần muốn muốn giết bọn hắn , chỉ cần phất phất tay , cái này là đệ cửu trọng Kiếm Vực đáng sợ , đem làm một loại sức mạnh đạt đến cực hạn , liền có thể Chủ Tể hết thảy.

"Đây mới là thực lực chân thật của hắn sao?".

Thất Nguyệt Chí Tôn cả người đều ngây người , trước kia nàng còn đang lo lắng Diệp Trần , hiện tại nàng chỉ có cười khổ , thực lực như vậy , ở đây còn cần lo lắng cho hắn sao , tất cả mọi người cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắn

Rống !

Liệt Thiên rung đùi đắc ý gầm rú , ánh mắt miệt thị , cái lũ ngu ngốc này, dám cùng chủ nhân đối nghịch , quả thực là muốn chết.

Từng bước một đi đến trước mặt Thiên Câu chí tôn , Diệp Trần bắt lấy cổ của hắn , xách lên , chợt hướng Cửu Dương thiên tôn đi đến

"Diệp Trần , ngươi muốn làm gì?"

Cửu Dương thiên tôn sợ hãi, thực lực của hắn bây giờ , liền một phần ngàn đều không có.

Bá.

Một cái thuấn di , Diệp Trần đi tới trước người Cửu Dương thiên tôn, một kiếm đánh bay đối phương , rồi sau đó lấy tốc độ nhanh hơn đi tới sau lưng đối phương, bắt được cổ của hắn , bị cái tay này bắt lấy , Cửu Dương thiên tôn toàn thân mềm nhũn , một tia lực lượng cũng không thể phát huy ra , luận thực lực , hắn ngay cả năm đại bộ lạc đầu lĩnh cũng không bằng , mà Diệp Trần liền Hải Ma thiên tôn cùng Tà Quang thiên tôn đều có thể đơn giản chém giết. (chưa xong còn tiếp)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1678

Cửu Dương Thiên Tôn mặt xám như tro tàn, hắn đường đường là đỉnh truyền kỳ chí tôn, đối mặt với Diệp Trần, cư nhiên không có sức hoàn thủ, vì sao lại như vậy, không nên là như vậy, nhãn thần trong lúc vô ý nhìn qua mọi người ở đây, mặt của Cửu Dương Thiên Tôn vẻ tái nhợt càng phát ra nồng nặc, cảm giác của hắn lúc này giống như là một tiểu cẩu bị đối phương đem theo, vô pháp giãy dụa.

Thiên Câu Chí Tôn so với Cửu Dương Thiên Tôn càng thua kém hơn, hắn nhắm mắt lại, không muốn nhìn nhãn thần của mọi người, bởi vì nhãn thần này sẽ làm cho hắn tan vỡ, một cổ hối hận mãnh liệt nảy lên trong lòng, sớm biết Diệp Trần biến thái như thế, cho hắn một trăm lá gan cũng sẽ không đi trêu chọc Yến Khinh Huyên, thế nhưng người nào lại biết, mấy trăm năm thời gian ngắn ngủi, đối phương đã phát triển lên tình trạng đáng sợ như vậy, còn là người sao?

"Diệp chí tôn, tất cả mọi người là nhân tộc liên minh, sao việc lớn hóa nhỏ có sự tình hóa không đi."

Một gã siêu cấp chí tôn từ trong ma la tử ngục đi ra đứng dậy, nói.

"Đúng vậy, diệp chí tôn, hãy khoan dung mà độ lượng, bọn họ cũng cũng không có phạm cái gì sai lầm lớn, hà tất lại tuyệt tình như thế."

"Diệp chí tôn, tuy rằng ngươi thực lực ngập trời, nhưng giam giữ hai gã truyền kỳ chí tôn thực sự quá mức, làm việc chừa chút đường sống thì tốt hơn."

Giúp Cửu Dương Thiên Tôn với Thiên Câu Chí Tôn nói chuyện đều là chí tôn từ trong ma la tử ngục đi ra, dụng ý bọn họ rất đơn giản, chính là

dùng đại thế tới áp bách Diệp Trần, nếu như Diệp Trần buông ra Cửu Dương Thiên Tôn cùng Thiên Câu Chí Tôn, tự nhiên không thể tốt hơn, nếu như Diệp Trần như trước bá đạo ngang ngược, Bạch Cực Kiếm Thánh đại nhân xuất quan, có hắn đẹp.

Diệp Trần thản nhiên nói: "Làm sai, thừa nhận so sẽ phải hậu quả, nếu như đã làm sai, một điểm nghiêm phạt cũng không có, Nhân Tộc liên minh làm sao chống lại Ma tộc liên minh, ngày hôm nay giam giữ bọn họ, cũng là vì bọn họ tốt, các ngươi không cần nói thêm cái gì, ta tự có chừng mực."

lấy Diệp Trần làm trung tâm, Không Chi Lực vô hình vô sắc mang tất cả bao phủ ở xé trời, Thất Nguyệt Chí Tôn, Chân Vũ Chí Tôn, Kim Phật Chí Tôn cùng với Độc Cô Tuyệt, sau một khắc, năm người một thú tiêu thất vô tung vô ảnh.

"Quá cuồng vọng."

Nhiều chí tôn trong Tự ma la tử ngục đi ra sắc mặt không cam lòng.

"Chờ xem đi! Ngày khác Bạch Cực Kiếm Thánh đại nhân xuất quan, nhất định sẽ nghiêm phạt hắn."

"Không sai, ngoại trừ Bạch Cực Kiếm Thánh đại nhân, những người khác đều không có quyền lợi giam giữ chí tôn, hắn đây là chơi với lửa."

. . .

Bá!

Bạch Hổ tinh vực trong một mảnh Tinh Không, thời không vặn vẹo, Diệp Trần đám người hiện ra.

Chân Vũ Chí Tôn cùng Kim Phật Chí Tôn như trước như trong mộng, Chân Vũ Chí Tôn dò hỏi: "Diệp Trần, ngươi hôm nay thực lực, đến tột cùng tới rồi cái gì cấp độ, chẳng lẽ là chuẩn cấp bậc bán thần?"

Theo hắn, có thể đơn giản bắt Cửu Dương Thiên Tôn, hẳn là chuẩn bán thần.

Diệp Trần lắc đầu, "Chuẩn bán thần mạnh hơn ta nhiều, ta hẳn là xem như là cao nhất tiêm đỉnh truyền kỳ chí tôn sao!" Không dùng Thương Khung Kiếm, Diệp Trần đại khái chính là cấp độ này, một khi vận dụng Thương Khung Kiếm, thực lực Diệp Trần cùng Chân Vũ Chí Tôn theo như lời bình thường, thuộc về chuẩn cấp bậc bán thần, bất quá hắn không muốn bại lộ Thương Khung Kiếm, Bạch Cực Kiếm Thánh thái độ làm người hắn còn không biết, dù sao bọn họ đều là sử dụng kiếm.

"Thiện tai, diệp chí tôn tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu như vậy, đủ để sánh ngang với chân thần tuổi trẻ." Kim Phật Chí Tôn hai tay hợp thành chữ thập, mỉm cười nói.

Có thể thành tựu chân thần, tất cả đều là vua thiên tài, căn bản không phải tầm thường tuyệt thế thiên tài năng sánh ngang với.

"Khen trật rồi, ta cũng nhờ cơ duyên xảo hợp mới đạt được thành tựu bây giờ."

Diệp Trần khiêm tốn nói.

"Có cơ duyên rất bình thường, không có cơ duyên, trên đời này cũng sẽ không có chân thần, ta đợi là cơ duyên, nhưng thành tựu chúng ta cho dù sao cũng so ra kém xa ngươi."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1679

Chân Vũ Chí Tôn cảm khái vô cùng, cơ duyên người nào không có, mà cho dù cơ duyên tốt, bản thân cũng phải có đầy đủ tiềm lực cùng thiên phú, không phải nói đụng phải thiên đại cơ duyên, thì có thiên đại thành tựu, có bực này chuyện tốt nói, vũ trụ Tinh Không truyền kỳ chí tôn còn không đầy đất chạy.

"Diệp Trần, bọn họ hai người, ngươi dự định xử trí thế nào?" Chân Vũ Chí Tôn hỏi.

Diệp Trần nói: "Thiên Câu Chí Tôn giam giữ trăm năm, Cửu Dương Thiên Tôn giam giữ mười năm được rồi."

Chân Vũ Chí Tôn gật đầu, "Yên tâm, Bạch Cực Kiếm Thánh chỗ đó, ta sẽ giúp ngươi nói chuyện."

Thiên Câu Chí Tôn lần này thực sự quá mức phát hỏa, để loại kết quả này là hắn gieo gió gặt bảo.

"Độc Cô Tuyệt, nghĩ không ra mấy trăm năm không thấy, ngươi cũng thành vi chí tôn." Diệp Trần nhìn về phía Độc Cô Tuyệt.

Độc Cô Tuyệt nói: "Nếu không trở thành chí tôn, lại bị ngươi vứt đến chân trời đi, bất quá là xa xa so ra kém ngươi."

Diệp Trần cười, với mọi người nói: "Lần này ra ngoài thám hiểm, ta thu hoạch cực lớn, những thánh khí này là một trong thu hoạch của ta, đưa cho các ngươi."

Diệp Trần đem bảy kiện thánh khí đi ra, phân biệt là ba kiện công kích thánh khí, bốn kiện phòng ngự thánh khí.

"Nhiều thánh khí như vậy!"

Chân Vũ Chí Tôn ngẩn người.

Trước đó, toàn bộ vũ trụ Tinh Không thánh khí gia tăng lên cũng không vượt quá mười kiện, phân biệt nắm giữ tại các chủng tộc tối cường trên tay, Diệp Trần thoáng cái đem bảy kiện thánh khí ra, làm cho hắn làm sao không sợ hãi.

"Diệp chí tôn, quá quý trọng!"

Kim Phật Chí Tôn chần chờ nói.

Diệp Trần nói: "Ta ở đây còn có một chút, dù sao thánh khí dư thừa với ta cũng vô dụng, cho các ngươi chí ít có thể tăng cường thực lực các ngươi."

"Diệp chí tôn, ta đây không khách khí."

Thất Nguyệt Chí Tôn mừng rỡ như điên, nàng là đỉnh cường đại chí tôn, có công kích thánh khí cùng phòng ngự thánh khí, Chiến Lực tuyệt đối có thể so với bậc trung siêu cấp chí tôn.

"Đã như vậy, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh."

Đối mặt thánh khí, trên cơ bản không có ai có thể cự tuyệt.

Chân Vũ Chí Tôn cũng có chân võ thần giản, cho nên Diệp Trần cho hắn nhất kiện thánh khí áo giáp, thấy áo giáp trước kia, là sứt mẻ, khẳng định không bằng hoàn chỉnh tốt hơn.

Bất quá trong mọi người, thực lực Kim Phật Chí Tôn tăng phúc không thể nghi ngờ lớn nhất, hắn Cửu Chuyển kim thân vốn có có thể chống đỡ bậc trung truyền kỳ chí tôn công kích, hiện tại có thánh khí áo giáp, đủ để chống đỡ đỉnh truyền kỳ chí tôn công kích, dù cho đối mặt Cửu Dương Thiên Tôn, cũng đủ để tự bảo vệ mình, đây là chỗ tốt phòng ngự cao.

Hô!

Độc Cô Tuyệt tay cầm quanh một thanh màu ngân bạch trường đao, trường đao vừa bổ, ánh đao mang tất cả khắp Tinh Không, lạnh thấu xương vô cùng, "Tốt đao!" Độc Cô Tuyệt tán thán một tiếng, yêu thích không buông tay.

. . .

Diệp Trần cường thế trở về, bắt Cửu Dương Thiên Tôn cùng Thiên Câu Chí Tôn chuyện tình không chỉ có truyền khắp Nhân Tộc liên minh, thậm chí truyền tới Ma tộc liên minh, chấn kinh toàn bộ vũ trụ Tinh Không.

Thế nhân đều minh bạch, ngoại trừ Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Già La Ma Thánh, Diệp Trần tuyệt đối là hoàn toàn xứng đáng chí tôn mạnh 1, không người có thể địch, mà Diệp Trần rốt cục có chính mình phong hào là Thanh Liên Kiếm Tôn.

Bởi lúc đầu, Diệp Trần phóng xuất ra tới kiếm vực là một đóa năm màu thanh liên, cho nên mới có cái này phong hào.

Về phần Yến Khinh Huyên cũng khôi phục bình thường, dưới Diệp Trần bức bách xuống, Thiên Câu Chí Tôn đem sự tình trải qua đầu đuôi gốc ngọn ăn nói ra, hắn biết rõ, nếu không nói, Diệp Trần khẳng định sẽ hành hạ hắn, ai biết Bạch Cực Kiếm Thánh lúc nào xuất quan, nếu như Diệp Trần giận dữ giết hắn, đã chết cũng là chắc chắn chết, Bạch Cực Kiếm Thánh tối đa đem Diệp Trần giam giữ mà thôi. (chưa xong còn tiếp)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1680

Huyền Vũ tinh vực.

"Các ngươi tất cả mọi người nghe cho kỹ, hạn các ngươi trong vòng một tháng, chuyển ra Huyền Vũ tinh vực, một tháng sau, giết không tha."

Ngày hôm đó, Huyền Vũ tinh vực, một hồi thanh âm hạo hạo đãng đãng lan truyền ra, nhưng lại là thanh âm Diệp Trần, thông qua Thời Không Chi Lực biên độ sóng, thanh âm Diệp Trần có thể truyền đi rất xa rất xa, mấy vạn năm ánh sáng hơn mười vạn năm ánh sáng đều không là vấn đề, thậm chí có thể truyền đi xa hơn, đương nhiên, cái này cần phải có thời gian đi truyền bá, khu vực càng lớn, khu vực biên giới người nghe được thanh âm thời gian càng muộn, nếu như đem thanh âm tụ thành một nhúm, Diệp Trần có thể xuyên thấu qua thời không, đem thanh âm rơi vào tai một số địa điểm trong Ma vực.

Viên mãn Thời Không Áo Nghĩa từ trước đến nay là đáng sợ, có thể làm được rất nhiều dĩ vãng làm không được sự tình.

Kỳ thật Diệp Trần cũng có thể thừa dịp Già La Ma Thánh bế quan thời điểm, tàn sát Ma tộc liên minh Chí Tôn, dùng thực lực của hắn, hoàn toàn không cần lo lắng chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối là quét ngang cục diện, bất quá hắn có lo nghĩ của mình, Già La Ma Thánh tuy nhiên đang bế quan, nhưng hắn dù sao cũng là một vị Bán Thần, nếu như mình làm quá mức, rất có thể làm cho đối phương liều lĩnh đánh chết chính mình, đến lúc đó dù là có Bạch Cực Kiếm Thánh, mình cũng chưa hẳn an toàn, chỉ có ngàn ngày làm tặc nào có ngàn ngày đề phòng cướp, đương nhiên, mình coi như không tàn sát Ma tộc liên minh Chí Tôn, đoán chừng Già La Ma Thánh cũng sẽ biết đối với chính mình sinh ra sát ý, nhưng ít ra sát ý ít đi một chút.

so sánh với cả 2, Diệp Trần chọn lọc tự nhiên là cái thứ hai, dù sao dùng thực lực của mình, ngoại trừ Già La Ma Thánh, không cần kiêng kị bất luận kẻ nào, một khi bộc phát chiến tranh, Bạch Cực Kiếm Thánh ngăn trở Già La Ma Thánh, mà Ma tộc liên minh Chí Tôn còn lại cộng lại cũng sẽ không phải đối thủ của mình, đây là nhất định sự thật.

Huyền Vũ tinh vực cắm rễ Ma tộc liên minh các chủng tộc thập phần không cam lòng, phần đông tài nguyên Huyền Vũ tinh vực, một ngàn năm trở xuống, bọn hắn đã ở chỗ này mọc rể nẩy mầm, hậu đại bọn hắn đã thành thói quen tại đây sinh hoạt, đột nhiên đổi địa phương, ai cũng khó có thể tiếp nhận, thế nhưng mà Thanh Liên Kiếm Tôn được xưng Vũ Trụ Tinh Không đệ nhất Chí Tôn, bọn hắn không dám lấy tánh mạng của mình đem làm trò đùa.

"Đáng giận, dựa vào cái gì để cho chúng ta dời xa."

Huyền Vũ tinh vực, một gã Chí Tôn cả giận nói.

"Ma Huyết Chí Tôn, đây cũng là không có biện pháp a, trừ phi ngươi có thể chiến thắng Thanh Liên Kiếm Tôn."

"Thanh Liên Kiếm Tôn, hừ, ta không tin hắn là Vũ Trụ Tinh Không đệ nhất Chí Tôn, có lẽ là nói khoác đi, chúng ta lại cũng chưa từng thấy tận mắt."

"Hoàn toàn chính xác có khả năng là nói khoác đi, nhưng ai đi dò xét, dù sao ta là không dám, ta chỉ là một cái Siêu cấp Chí Tôn."

Trong tinh không Huyền Vũ tinh vực xuất hiện đại lượng Khôi Lỗi chiến hạm, đang tiến hành dời xa công tác, bất quá không có một chiếc Khôi Lỗi chiến hạm xuất phát, tất cả mọi người đang đợi.

"Thanh Liên Kiếm Tôn, nghe đồn ngươi là Vũ Trụ Tinh Không đệ nhất Chí Tôn, ta Tà Lôi Thiên Tôn tới lãnh giáo."

Ma tộc liên minh Truyền Kỳ Chí Tôn Tà Lôi Thiên Tôn ra tay.

Tà Lôi Thiên Tôn là Tà Linh tộc đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn, thực lực so Cửu Dương Thiên Tôn chỉ có hơn chứ không kém, trước đó lần thứ nhất chiến tranh, hắn từ đầu tới đuôi đều đè nặng Cửu Dương Thiên Tôn, làm cho đối phương chật vật không chịu nổi.

"Tiếp nhận ngươi khiêu chiến."

Thời không chấn động, Diệp Trần xuất hiện.

Nương theo lấy Diệp Trần xuất hiện còn có một đóa năm màu Thanh Liên.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1681

"Đệ cửu trọng Kiếm Vực!"

Bị năm màu Thanh Liên bao trùm, Tà Lôi Thiên Tôn chấn động.

"Tựu tính toán đệ cửu trọng Kiếm Vực thì như thế nào, xem ta Tà Lôi Thần Chưởng." Tà Lôi Thiên Tôn hai tay đen kịt một mảnh, mây đen cuồn cuộn, đại lượng Lôi Đình bạo lao tới, hướng phía Diệp Trần điện thiểm, Lôi Đình càng ngày càng nhiều, cho đến biến thành Lôi Đình hải dương, phối hợp thêm Tà Lôi Thiên Tôn tà lôi lĩnh vực, quả thực là đánh đâu thắng đó, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng trùng kích hướng Diệp Trần.

"Hắc Động thức!"

Chỉ một kiếm, Diệp Trần liền đem thế công Tà Lôi Thiên Tôn hóa giải sạch sẽ, trong tinh không Lôi Đình hải dương phảng phất chưa từng xuất hiện qua.

"Trọng Kiếm thức!"

Kiếm thứ hai, Tà Lôi Thiên Tôn vẫn lạc.

Tà Lôi Thiên Tôn không thể so với Hải Ma Thiên Tôn cùng Tà Quang Thiên Tôn, cũng không thể so với năm đại bộ lạc đầu lĩnh, người phía trước chẳng những thực lực càng mạnh hơn nữa, hơn nữa có được Thánh khí áo giáp, Tà Lôi Thiên Tôn không có cái gì, như thế nào chống đỡ được công kích Diệp Trần.

Trận chiến này qua đi, vũ trụ cũng phải sợ hãi, không cần Diệp Trần mở miệng uy hiếp, Huyền Vũ tinh vực công tác dời xa nhanh hơn trăm ngàn lần, mỗi ngày đều có sổ dùng ức kế Khôi Lỗi chiến hạm xuất phát, thượng diện

chở đầy riêng phần mình chủng tộc thành viên.

Nhân tộc liên minh, ngoại trừ rung động hay vẫn là rung động, Diệp Trần mặc dù không có mạnh bằng Bạch Cực Kiếm Thánh, nhưng lại làm được Bạch Cực Kiếm Thánh không có làm được sự tình.

Ra lệnh một tiếng, bầy địch tránh lui, hạng uy phong gì!

Thậm chí có người suy nghĩ, nếu là Ma La Tử Ngục cùng Hắc Phong Giản đều không có mở ra, dùng thực lực Diệp Trần, có thể hay không đem Ma tộc liên minh triệt để đánh bại, thậm chí đem bọn họ đuổi tới tận cùng trong thế giới đi, lại để cho Nhân tộc liên minh thống nhất toàn bộ Vũ Trụ Tinh Không, lại để cho Nhân tộc trở thành bá chủ trong thiên địa.

Nghĩ tới nghĩ lui, tất cả mọi người cảm thấy rất có thể, tám chín phần mười.

Đáng tiếc, tưởng tượng cuối cùng là tưởng tượng, thượng diện còn có Già La Ma Thánh cùng Bạch Cực Kiếm Thánh đè nặng, trong lịch sử một phương rất cường một phương rất yếu cục diện cũng rất ít xuất hiện.

Một tháng sau, Huyền Vũ tinh vực thành một tòa không tinh vực, người Ma tộc trong liên minh toàn bộ dọn đi rồi, một tên cũng không để lại, đương nhiên, hoặc nhiều hoặc ít đều có cá lọt lưới, có chút bị quên lãng, có chút vẫn còn lưu lạc mạo hiểm trong Bí Cảnh, cái này không cần Diệp Trần đi lo lắng, đứng ở trong khu vực Nhân tộc, nhất định sẽ trở thành đối tượng bị săn giết, chủng tộc chiến tranh cho tới bây giờ đều là tàn khốc như vậy.

Tam đại Sinh Mệnh tinh vực bắt đầu chuyển vận người tiến về trước Huyền Vũ tinh vực, mỗi ngày đều có hàng tỉ người tiến về trước, địa phương mới ẩn chứa trật tự mới, lúc này là thời điểm tốt nhất phát triển thế lực, Diệp gia cùng Lạc Trần Kiếm Tông cũng phái đại lượng đội ngũ tiến về trước Huyền Vũ tinh vực, từ địa vị Diệp Trần tăng cao, cho tới bây giờ như mặt trời ban trưa, Diệp gia cùng Lạc Trần Kiếm Tông phát triển thập phần tấn mãnh, người tăng trưởng cũng cực nhanh, dưới tình huống có nhiều còn hơn

là bị thiếu, tự nhiên muốn nhiều chiếm chút ít địa phương, làm cho nhân viên nòng cốt có cơ hội phát huy thể lực của mình.

Đối với mấy cái này, Diệp Trần là mặc kệ, cũng không muốn quản.

Trong nháy mắt, Diệp Trần trở lại đã có một trăm năm rồi.

Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành đều ở Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cực hạn, khoảng cách trở thành Chí Tôn bất quá một bước ngắn, nhưng chính là một bước ngắn này, không biết làm khó bao nhiêu thiên kiêu, Diệp Trần cũng không có cách nào giúp các nàng trở thành Chí Tôn, chỉ có thể dựa vào các nàng chính mình, cũng may thiên phú hai người, trở thành Chí Tôn bất quá cũng là sự tình sớm muộn gì, không cần gấp tại nhất thời.

Cửu Dương Thiên Tôn chín mươi năm trước tựu phóng xuất, ngày hôm đó, Diệp Trần đem Thiên Câu Chí Tôn cũng thả đi ra ngoài.

"Thiên Câu Chí Tôn, chúng ta đều là Nhân tộc Chí Tôn, chuyện này nếu như ngươi không phục, cứ việc phóng ngựa tới, ta Diệp Trần từng cái đón lấy, hi vọng ngươi tự giải quyết cho tốt."

Thả đối phương ra trước, Diệp Trần đưa cho Thiên Câu Chí Tôn một câu.

Rất nhanh, lại là trăm năm qua đi.

Ngày hôm đó, tại một chỗ Tinh Không, kiếm quang đại phóng, chiếu rọi hàng tỉ năm ánh sáng, Bạch Cực Kiếm Thánh xuất quan.

Nhân tộc liên minh chúng Chí Tôn vội vàng tiến đến chúc mừng, Diệp Trần cũng không ngoại lệ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1682

Bạch Cực Kiếm Thánh là một người mặc áo trắng, người trung niên nhã nhặn nho nhã, chỉ có Diệp Trần có thể mơ hồ nhìn ra, trên người đối phương Kiếm khí mãnh liệt đến đâu, đối phương đã đem Kiếm khí và khí chất hòa làm một thể, trải qua khí chất bản thân hun đúc, Kiếm khí không hề cứng như vậy, sắc bén đâm tay, mà khí chất trải qua Kiếm khí tôi luyện, càng thêm thuần túy, không mang theo một chút tạp chất, kể từ đó, Bạch Cực Kiếm Thánh nhìn qua ngược lại không giống như là một kiếm khách, càng giống một văn nhân có khí chất thuần túy, nhưng nếu là có ai dám coi khinh Bạch Cực Kiếm Thánh, sẽ hối hận khi sinh ở trên thế giới này.

Địa phương Bạch Cực Kiếm Thánh bế quan là một khỏa tinh cầu phổ thông, theo Bạch Cực Kiếm Thánh xuất quan, viên tinh cầu này phù một tiếng, hóa thành mị phấn, nhiều năm qua, viên tinh cầu này đã sớm bị Kiếm khí Bạch Cực Kiếm Thánh ăn mòn thành hạt cát.

Vẫy tay, đầy trời Hoàng Sa hội tụ đến trên tay Bạch Cực Kiếm Thánh, biến thành một thanh kiếm, một thanh kiếm màu vàng đất, nhìn thấy tình cảnh này, mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, một cái tinh cầu nặng bao nhiêu, cư nhiên bị Bạch Cực Kiếm Thánh áp súc thành một thanh kiếm, chuyện này quả thật phá hủy cân đối vũ trụ.

Trong đó cảm thụ sâu nhất tự nhiên là Diệp Trần, Bán Thần có mạnh có yếu, theo Diệp Trần, Bạch Cực Kiếm Thánh hiển nhiên còn chưa tới tình trạng ngưng tụ thần lực, hẳn là cũng không có lĩnh ngộ Pháp Tắc Chi Lực, mặc dù như thế, đem chất lượng một cái tinh cầu hạt cát áp súc thành một thanh kiếm, thủ đoạn như thế cũng đủ để cho bất luận Truyền Kỳ Chí Tôn nào đều vọng trần mạc cập.

"Cung nghênh Kiếm Thánh đại nhân xuất quan!"

Mọi người cùng kêu lên hô to.

Bạch Cực Kiếm Thánh mỉm cười đi tới, "Các ngươi có lòng."

Nói xong, hắn nhìn về phía Diệp Trần chưa từng gặp mặt, cười nói: "Ngươi chắc là Diệp Trần trong truyền thuyết đi! Nghe danh không bằng gặp mặt, lần trước trong miệng bọn hắn ngươi vẫn chỉ là siêu cấp Chí Tôn, hiện tại đã là Truyền Kỳ Chí Tôn rồi."

"Kiếm Thánh đại nhân quá khen, Diệp Trần chỉ bất quá may mắn một chút."

"Đến cảnh giới chúng ta hiện nay, ai mà không rõ, vận khí cho người có chuẩn bị đấy."

Có thể nhìn ra được, Bạch Cực Kiếm Thánh vô cùng coi trọng Diệp Trần.

Cửu Dương Thiên Tôn cùng Thiên Câu Chí Tôn sắc mặt âm tình bất định, dường như muốn nói điều gì, lại đè trở về.

Bạch Cực Kiếm Thánh liếc mắt Cửu Dương Thiên Tôn cùng Thiên Câu Chí Tôn. Bỗng nhiên nói: "Đừng tưởng rằng ta bế quan, nên cái gì cũng không biết, các ngươi làm cái nào một số chuyện, ta rõ rõ ràng ràng, ta chỉ là muốn nhìn, điểm mấu chốt của các ngươi đến tột cùng ở nơi nào , đáng tiếc. Các ngươi làm cho ta thất vọng."

Bạch Cực Kiếm Thánh nói ra mấy câu, mọi người đều kinh sợ.

Nguyên lai hết thảy tất cả, đều dưới Bạch Cực Kiếm Thánh chưởng khống, cũng đúng, bọn hắn thật là ngốc, Bán Thần tuy rằng không là Chân Thần. Nhưng nếu là Bán Thần, khẳng định có thủ đoạn không phải người thường có năng lực biết được, há lại để bọn hắn có thể phỏng đoán đấy.

Cửu Dương Thiên Tôn cùng Thiên Câu Chí Tôn sắc mặt trắng bệch.

"Kiếm Thánh đại nhân, Cửu Dương biết sai."

Cửu Dương Thiên Tôn vội vã nhận sai, lúc đầu hắn đối Diệp Trần có lời oán hận, hiện tại một chút lời oán hận cũng không có, hận không thể để Diệp Trần giam giữ hắn nhiều thêm một ít ngày. Chỉ cần Bạch Cực Kiếm Thánh đối hắn không có thành kiến.

"Kiếm Thánh đại nhân, tất cả đều là sai của ta, cam nguyện bị phạt!"

Thiên Câu Chí Tôn cũng vô cùng thẳng thắn, đến giờ phút này rồi, nếu như hắn không biết tiến thối, vậy thì đúng là tự gây nghiệt rồi.

Khẽ hừ một tiếng, Bạch Cực Kiếm Thánh nói: "Nếu Diệp Trần Diệp Chí Tôn đã nhốt các ngươi, ta liền không hề càng thư đại bao rồi. Chính các ngươi tự giải quyết cho tốt, ngày sau tái phạm, xử phạt gấp đôi."

"Kiếm Thánh đại nhân yên tâm, ngày sau tuyệt không tái phạm."

Hai người thở phào một hơi, lòng vẫn còn sợ hãi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1683

"Tốt rồi, các ngươi từng người trở về đi! Diệp Trần, ngươi lưu lại."

Bạch Cực Kiếm Thánh lưu lại Diệp Trần. Khiến người khác nên rời đi trước.

Rất nhanh, vùng sao trời này chỉ còn lại có Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Diệp Trần hai người.

Bạch Cực Kiếm Thánh múa qua múa lại bảo kiếm trong tay màu vàng đất, đối Diệp Trần nói: "Diệp Trần, ngươi có biết Bán Thần có cái cấp độ nào?"

"Không biết!"

Diệp Trần lắc đầu một cái.

"Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần lột xác thành Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần. Chính là Bán Thần, căn cứ Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần cao thấp, Bán Thần phân là sơ cấp Bán Thần, trung cấp Bán Thần, cao cấp Bán Thần, đỉnh cấp Bán Thần, đợi một chút, mà ta chỉ là một cái sơ cấp Bán Thần, Già La Ma Thánh cũng thế, phải hay không có chút ngoài ý muốn?"

Bạch Cực Kiếm Thánh cười nói.

"Là có chút." Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Già La Ma Thánh bị giam giữ vô số năm, Diệp Trần Hoàn cho rằng hai người đã coi như là bên trong Bán Thần là tồn tại không kém.

Bạch Cực Kiếm Thánh nói tiếp: "Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần còn gọi là Vĩnh Hằng Võ Đạo Nguyên Thần, một khi đạt đến viên mãn cấp bậc,

là có thể Vĩnh Hằng tồn tại, tiếp cận chân thần, hoặc là giống như là chân thần, cho nên Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, mỗi tăng lên một cấp độ, đều khó như lên trời, so với trở thành Bán Thần đều phải khó, càng ngày càng khó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đời ta cũng liền dừng bước tại sơ cấp Bán Thần tầng thứ này rồi."

"Chuyện tương lai tình, lại có ai có thể biết rõ."

Diệp Trần nói.

"Có lẽ đi, nhưng không phải mỗi người đều có thể trở thành là vai phụ, thậm chí nhân vật chính đấy."

Ngẩng đầu nhìn Tinh Không, Bạch Cực Kiếm Thánh nói: "Ngươi cũng đã biết, Hắc Phong Giản cùng Ma La tử ngục là hình thành thế nào?"

Diệp Trần chân mày cau lại, yên lặng nghe dưới nói.

"Hắc Phong Giản cùng Ma La tử ngục là ý chí vũ trụ làm ra, mỗi một triệu năm, chỉ cần Võ Đạo Nguyên Thần đạt đến Thanh Đồng Cấp khác, đều sẽ bị nhốt vào hai toà Chí Tôn ngục giam này, chỉ có Võ Đạo Nguyên Thần không có đạt đến Thanh Đồng Cấp khác có thể may mắn thoát khỏi, Bán Thần cũng không ngoại lệ, muốn không bị nhốt vào, chỉ có ở bên trong một triệu năm, ly khai vũ trụ, cái này cũng là tại sao, trong lịch sử những Bán Thần đó luôn là ngắn ngủi xuất hiện, sau đó cứ thế biến mất, bởi vì bọn họ đều ly khai vũ trụ này rồi."

Bạch Cực Kiếm Thánh nói ra một cái kinh thiên đại bí mật.

Nghe vậy, Diệp Trần hết sức kinh ngạc, Hắc Phong Giản cùng Ma La tử ngục lại là ý chí vũ trụ làm ra, nếu như không phải Bạch Cực Kiếm Thánh nói cho hắn, hắn căn bản không biết, bây giờ suy nghĩ một chút, tất cả thật hợp lý, vũ trụ ý chí làm ra hai toà Chí Tôn ngục giam này, ly biệt giao cho nhân tộc cùng Ma tộc quản, vô số năm xuống, hai toà Chí Tôn ngục giam này lai lịch từ từ không người nào có thể biết, mà một trăm vạn năm thời

gian, cũng đủ để khiến Nhân tộc liên minh cùng Ma tộc liên minh sinh ra Chí Tôn mới, ngoài ra, điều này cũng giải thích, Hắc Phong Giản cùng Ma La tử ngục nguyên nhân tự động mở ra phong ấn.

Đương nhiên, ngoại trừ phần lớn bị ý chí vũ trụ nhốt vào, cũng không thiếu là bị người khác nhốt vào, dù sao Hắc Phong Giản cùng Ma La tử ngục ly biệt chưởng khống ở trong tay Nhân tộc cùng Ma tộc.

" Ý chí Vũ trụ vì sao phải làm như thế?"

Diệp Trần nghi vấn.

Bạch Cực Kiếm Thánh lắc đầu một cái, "Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng theo ta suy đoán, đây cũng là một hành động tự bảo vệ bản thân, Vũ Trụ Tinh Không là có cực hạn chịu đựng, khi Chí Tôn số lượng nhiều đến mức nhất định, bản thân Vũ Trụ Tinh Không cũng phải thừa nhận áp lực rất lớn, về phần Bán Thần, mỗi giờ mỗi khắc đều bị vũ trụ ý chí áp chế, căn bản là không có cách nào ứng phó toàn lực."

"Cái kia khoảng cách trăm vạn năm kỳ hạn, còn có bao nhiêu năm rồi?"

Diệp Trần lại hỏi.

"Đại khái còn có 12 vạn năm thời gian, Hắc Phong Giản cùng Ma La tử ngục thời gian mở ra phong ấn không hề cố định, lần này là hơi sớm."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1684

"Mười hai vạn năm ấy ư, cũng không tính ngắn!"

Diệp Trần niên kỷ mới hơn một ngàn tuổi, mười hai vạn năm thời gian đối với hắn mà nói quá dài dằng dặc rồi, đương nhiên, đối với Chí Tôn 1 số người mà nói, mười hai vạn năm tuyệt đối là cả đời.

Bạch Cực Kiếm Thánh lắc đầu, "Chăm chú mà nói, chỉ có hai vạn năm, hai vạn năm sau, Võ Đạo Nguyên Thần đạt tới Thanh Đồng cấp bậc đều bị đưa vào Hỗn Độn chiến trường, Hỗn Độn chiến trường không chỉ có có chúng ta cái vũ trụ này Chí Tôn, cũng có khác vũ trụ Chí Tôn, tiến vào bên trong có ba cái kết quả, một cái là bị giết chết, một cái là sống sót, cho đến bị phong ấn tiến Hắc Phong Giản hoặc là Ma La Tử Ngục, còn có một là trở thành thành viên Thiên Giới."

"Hỗn Độn chiến trường, thành viên Thiên Giới?"

Diệp Trần lần đầu tiên nghe được hai cái từ này, hết sức tò mò.

"Hỗn Độn chiến trường liên tiếp lấy phần đông vũ trụ, thành viên Thiên Giới thì tiến vào Thiên Giới yêu cầu cơ bản nhất, truyền thuyết, Thiên Giới là thế giới cao hơn bất luận cái gì vũ trụ chí cao, Chân Thần cũng đều là đi nơi đó."

Không biết chừng nào thì bắt đầu, trong vũ trụ đã không cách nào ra đời Chân Thần, muốn trở thành Chân Thần, chỉ có tiến về Thiên Giới trước, nếu không Bán Thần tuổi thọ tuy nhiên dài dằng dặc, nhưng dưới ý chí vũ trụ áp bách, cuối cùng có thời điểm hao hết, trừ lần đó ra, không có đối thủ quá mức tịch mịch, bất kể là ai, đều là hiếu kỳ, lòng hiếu kỳ cũng là nơi phát ra cường đại động lực.

"Hai vạn năm sau, nhất định phải đi Hỗn Độn chiến trường sao?"

"Không phải là không nhất định, dưới vũ trụ ý chí bắt buộc, cho dù là ta, cũng không cách nào phản kháng, nếu không ta cũng sẽ không bị nhốt vào Ma La Tử Ngục rồi."

Bạch Cực Kiếm Thánh cười khổ.

Gật gật đầu, Diệp Trần bỗng nhiên nói: "Bạch Cực Kiếm Thánh, không biết ngươi có hay không nghe nói qua Hoang Thần Đại Lục?" bên trong Hoang Thần Đại Lục Chí Tôn nhiều lắm. Vũ Trụ Tinh Không Chí Tôn cộng lại, đều so ra kém một bộ lạc Chí Tôn nhiều.

"Hoang Thần Đại Lục? Ngươi là từ nơi ấy trở lại hay sao? Khó trách?" Bạch Cực Kiếm Thánh hiểu rõ, nói tiếp: "Tự nhiên nghe nói qua, Hoang Thần Đại Lục là Chân Thần Hoang Thần sáng tạo ra, xưa nhất vũ trụ chúng ta tạo ra. Ẩn chứa Hoang Thần pháp tắc, ngay cả ý chí vũ trụ cũng không cách nào can thiệp Hoang Thần Đại Lục bất cứ chuyện nào hay sự vật nào."

"Vũ trụ ý chí cũng không cách nào can thiệp?"

"Đúng, Chân Thần đồng dạng có mạnh có yếu, Hoang Thần là một trong Chân Thần xưa nhất cường đại nhất. Ý chí của hắn cùng vũ trụ ý chí là một mặt, bất quá cũng chính bởi vì như thế, Hoang Thần Đại Lục chi nhân mới không cách nào ly khai Hoang Thần Đại Lục, ngươi nếu như tại Hoang Thần Đại Lục dạo chơi một thời gian dài rồi, rất có thể sẽ bị Hoang Thần Đại Lục đồng hóa, về sau khó có thể ly khai Hoang Thần Đại Lục."

Bạch Cực Kiếm Thánh biết được sự tình so Diệp Trần nhiều hơn vô số lần, đây là thiên phú ngộ tính không cách nào làm được, chỉ có thể dựa vào tuế nguyệt tích lũy, cùng Bạch Cực Kiếm Thánh so với. Diệp Trần niên kỷ trong mắt đối phương bất quá là thời gian một lần bế quan. chút thời gian này muốn biết quá nhiều chuyện ở bên trong là không thể nào.

"Hỗn Độn chiến trường nguy hiểm vô cùng. Bán Thần số lượng cũng

không ít, thừa dịp còn có hai vạn năm thời gian, ngươi nhiều hơn là tăng cường một ít thực lực. Nhiều một phần thực lực, tựu nhiều một phần bảo đảm."

Bạch Cực Kiếm Thánh nói ra.

Diệp Trần gật gật đầu. Hai vạn năm thời gian nhìn như rất dài, bất quá đã đến cảnh giới này thực lực này, muốn càng tiến một bước cũng không phải dễ dàng như vậy, nhưng chính là theo như lời nói Bạch Cực Kiếm Thánh, nhiều một phần thực lực nhiều một phần bảo đảm, ở trong hai vạn năm, cũng không phải là không có khả năng càng tiến một bước, chỉ có điều rất khó mà thôi.

Một cái là Nhân tộc Bán Thần, một cái là Nhân tộc mạnh nhất Chí Tôn, hai người vừa đi vừa nói, trong Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực bước chậm, ngẫu nhiên hội rơi vào trên 1 tinh cầu khỏa vô danh.

"Bạch Cực Kiếm Thánh, Diệp Trần đi trước một bước."

Bên trên Một khỏa Trung Tử Tinh, cuộc nói chuyện chấm dứt, Diệp Trần đứng lên cáo từ.

"Tốt, về sau có thời gian lại tụ họp."

Bạch Cực Kiếm Thánh mỉm cười đứng dậy.

"Nhất định!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1685

Thời không vặn vẹo, Diệp Trần biến mất vô tung vô ảnh, bên trên lực hút Trung Tử Tinh đối với hắn một điểm trói buộc đều không có.

"Thật sự là một yêu nghiệt nghịch thiên, mới Sơ cấp Truyền Kỳ Chí Tôn cảnh giới, thì có đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn thực lực, ta cùng hắn so với, cũng tựu sinh ra sớm mấy trăm vạn năm." Bạch Cực Kiếm Thánh cảm khái vạn phần.

Võ Đạo Nguyên Thần đạt tới Thanh Đồng cấp bậc, tựu là Siêu cấp Chí Tôn, đạt tới Bạch Ngân cấp bậc, là Truyền Kỳ Chí Tôn, đạt tới Hoàng Kim cấp bậc, là Bán Thần, Truyền Kỳ Chí Tôn căn cứ Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần mạnh yếu phân thành năm cái tu vi cấp độ, theo thứ tự là Sơ cấp Truyền Kỳ Chí Tôn, Trung cấp Truyền Kỳ Chí Tôn, Cao cấp Truyền Kỳ Chí Tôn, đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn, chuẩn Bán Thần, Diệp Trần thực lực tuy nhiên là đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn, nhưng theo tu vi đi lên nói, chỉ là Sơ cấp Truyền Kỳ Chí Tôn mà thôi.

Dưới tình huống bình thường, một gã Sơ cấp Truyền Kỳ Chí Tôn có Trung cấp Truyền Kỳ Chí Tôn thực lực, đã rất tốt, điều này đại biểu hắn tại cái phương diện nào đó kiệt xuất, như Diệp Trần như vậy, các phương diện đều thập phần kiệt xuất, chu đáo, nếu không thực lực là không thể nào vượt qua ba cấp độ.

. . .

Khoảng cách tiến vào Hỗn Độn chiến trường thời gian còn có hai vạn năm, Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Già La Ma Thánh vô tâm chém giết, cảnh này khiến Nhân tộc liên minh cùng Ma tộc liên minh trước nay chưa có hòa bình.

Thời gian cực nhanh, một ngàn năm thứ nhất qua đi.

Nhân tộc liên minh nhiều hơn một vị tân tấn Chí Tôn, là Vô Sinh Đao Hoàng Lãnh Phi Phàm, đương nhiên, hắn thành Chí Tôn, danh xưng biến thành Vô Sinh Đao Tôn.

một ngàn năm Thứ hai đi qua, Diệp Trần đem Linh khu đẩy lên tới Cửu giai trung kỳ, một cái giá lớn là hao phí đại lượng thiên tài địa bảo, có đến từ Thiên Hà, cũng có tới từ địa ngục, càng có đến từ một ít Bí Cảnh lạ lẫm.

"Sưu tập thiên tài địa bảo 2000 năm mới đem Linh khu từ Cửu giai sơ kỳ tăng lên tới Cửu giai trung kỳ, thật đúng là đủ khó."

Địa Ngục cùng Thiên Hà ẩn chứa vô cùng nguy hiểm, dùng Diệp Trần thực lực cũng phải chú ý cẩn thận, thận trọng từng bước, trong lúc còn tao ngộ qua ba lượt siêu Tứ giai thủy quái cùng bốn lần Truyền Kỳ quỷ quân, nếu không phải có Huyền Vũ thánh khải hộ thể, Diệp Trần chưa hẳn có thể toàn thân trở ra, người phía trước ỷ vào sân nhà ưu thế, thứ hai tuy kiêng kị Diệp Trần U Minh Thánh Nhãn, bất quá quỷ quân với tư cách Chí Tôn trong địa ngục, cùng Địa Ngục liên hệ thập phần chặt chẽ, bản thân tương đương với Địa Ngục một phần tử, cái này làm cho Diệp Trần U Minh Thánh Nhãn không có phát ra nổi hiệu quả khắc chế, tối đa thoáng áp chế thoáng một phát đối phương Địa Ngục ý chí mà thôi.

Từ khi ra vào Thiên Hà cùng Địa Ngục số lần tăng nhiều, Diệp Trần dần dần hiểu được một ít sự tình về Thiên Hà cùng Địa Ngục.

Thiên Hà là Địa Ngục liên tiếp một đầu ràng buộc, không có cái ràng buộc này, Bán Thần đều không thể tiến xuống địa ngục.

Trong địa ngục quỷ quân, có chút lại là Chí Tôn bên trong Vũ Trụ Tinh Không, còn có một Phượng Hoàng Quỷ Thánh, đã từng là một trong Phượng Hoàng tộc Thuỷ Tổ, thân có Phượng Hoàng chi huyết thuần chánh nhất, mặc dù mình thân phụ U Minh Thánh Nhãn, tại trong địa ngục không bị bất luận cái gì áp chế, ngược lại hưởng thụ được rất nhiều chỗ tốt, nhưng Diệp Trần

cũng không dám quá mức tùy ý làm bậy, hắn cảm giác thế lực trong địa ngục muốn so với trong Vũ Trụ Tinh Không cường đại hơn, ngay cả Hoang Thần Đại Lục đều không thể cùng hắn so sánh, nếu không là quỷ vật bên trong địa ngục hoặc là quỷ quân đều không thể ly khai Địa Ngục, cùng Hoang Thần Đại Lục đồng dạng, Vũ Trụ Tinh Không còn không biết biến thành cái dạng gì!

Mà ở trong địa ngục, Diệp Trần trong lúc vô tình đã nghe được tin tức về Đại Ma Vương huyết thống đệ nhất Ma Tôn, hắn và một gã Quỷ Thánh Đồ Thiên Quỷ Thánh trong Địa Ngục quan hệ rất tốt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1686

"Cha của ta bị giam ở địa ngục?"

Nghe được lời nói Diệp Trần nói với nàng, Từ Tĩnh mười phần giật mình, ban đầu Ma La Tử Ngục cùng Hắc Phong Giản phong ấn không mở ra, nàng lấy vì cha của mình hẳn là nhốt ở trong Ma La Tử Ngục, nhưng là sau khi mở ra Ma La Tử Ngục, trong các chí tôn cũng không có Hoàng Kim chí tôn, điều này làm cho nàng rất thất vọng, hiện tại Diệp Trần nói cho nàng biết về tin tức phụ thân, làm cho nàng giật mình đồng thời, nội tâm dâng lên vô tận chờ đợi.

Nàng đạt tới Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên cực hạn, đã khôi phục trí nhớ biến mất, chuyện lúc trước mười tuổi, bọn ta tinh tường nhớ được, mặc dù làm cho nàng kỳ quái chính là, thủy chung ấn tượng mẫu thân là một bóng đen, không biết có phải hay không là trí nhớ vẫn là có các loại nguyên nhân không trọn vẹn gì đó.

"Có phải hay không bị giam ở địa ngục, ta không phải là mười phần xác định, nhưng từ tin đồn mà xem, trong địa ngục Âm Long Sơn đúng là nhốt một đầu chí tôn cấp Hoàng Kim Long."

Chí tôn trước kia, Diệp Trần căn bản tiếp xúc không tới trong địa ngục thượng tầng thế lực, trở thành chí tôn, nhất là vũ trụ tinh không đệ nhất chí tôn, hắn ở trong địa ngục cũng có một chút quan hệ của mình, dù sao hắn không phải là cùng địa ngục không chút nào có quan hệ, xuất hiện U Minh Thánh Nhãn, chứng minh hắn được địa ngục yêu tha thiết.

Dĩ nhiên, được yêu tha thiết không chỉ là hắn, hoặc là hắn nói có U Minh Thánh Nhãn, Đại Ma Vương huyết thống tựa hồ so với hắn hơn bị yêu tha thiết, có lẽ Đại Ma Vương huyết thống cùng địa ngục có một những thứ tầng

thứ quan hệ sâu.

"Vậy ngươi tính toán sao ?"

Từ Tĩnh tự nhiên biết địa ngục mười phần nguy hiểm, bán thần ở nơi đâu cũng không dám tùy ý làm bậy.

Diệp Trần nói: "Yên tâm, ta sẽ cứu phụ thân ngươi ra, bất quá ta cần dùng máu tươi của ngươi luyện chế một cái cảm ứng la bàn, dùng cái này cảm ứng vị trí phụ thân ngươi cùng Âm Long Sơn."

Âm Long Sơn là cổ sơn, tồn tại ở chỗ sâu địa ngục thời không, vị trí không rõ, Diệp Trần cho dù thời không áo nghĩa viên mãn, có U Minh Thánh Nhãn, cũng không cách nào biết vị trí kia dưới tình huống thuận lợi tìm được Âm Long Sơn, trừ phi hắn đi hỏi thăm địa ngục cổ lão quỷ quân, nhưng những lão gia hỏa kia quá mức nguy hiểm, Diệp Trần còn không có ý định tự tìm phiền toái.

"Không thành vấn đề!"

Từ Tĩnh gật đầu.

Một năm sau, Diệp Trần dùng máu huyết Từ Tĩnh cùng 1 số tài liệu trân quý khác, luyện chế ra một cảm ứng la bàn mặt màu hoàng kim, cảm ứng la bàn phẩm cấp cao có thấp có, Diệp Trần luyện chế chính là Hoàng cấp cảm ứng la bàn, cao cấp nhất vì chí tôn cấp.

Lần nữa đi tới địa ngục, Diệp Trần lấy ra Hoàng Kim la bàn, rót vào Kiếm Nguyên, phía trên cây kim chỉ điên cuồng đảo quanh, cuối cùng chỉ hướng vị trí đông phương.

Thu hồi la bàn, Diệp Trần hướng đông phương lao đi.

Trên đường, Diệp Trần mấy lần lấy ra Hoàng Kim la bàn, mỗi lần cũng chỉ vào đông phương.

Hai năm trôi qua.

"Cảm ứng càng ngày càng mãnh liệt , không sai biệt lắm sắp tới rồi sao!"

Lúc trước cây kim chỉ tổng yếu đảo quanh rất nhiều vòng mới có thể chỉ hướng đông phương, gần nhất, cây kim chỉ đảo quanh một hai vòng liền khôi phục bình thường.

Lại là ba tháng đi qua, cây kim chỉ hướng Tây Phương, điều này đại biểu Diệp Trần vượt qua mục đích.

Lui về một điểm, cây kim chỉ bắt đầu vô hạn xoay quanh.

"Chính là trong chỗ này."

Diệp Trần nhìn mọi nơi một chút, phát hiện nơi đây dãy núi vờn quanh, duy chỉ có trung ương là một khối bình nguyên, mười phần không bình thường, căn cứ địa hình đến xem, trong dãy núi vờn quanh, hẳn là còn có một cự sơn, vì dãy núi đứng đầu.

U Minh Thánh Nhãn mở ra, ánh mắt Diệp Trần nhìn phá vô cùng thời không, rất nhanh ở chỗ sâu thời không phát hiện một tòa âm khí um tùm, cao tới hàng tỉ trượng Thái Cổ cự sơn, nếu so sánh với một viên sinh mệnh tinh cầu cũng phải lớn hơn.

Khóa tòa Thái Cổ cự sơn này, Diệp Trần thân hình mở ra, vùi đầu vào chỗ sâu thời không.

Bá!

Chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần đi tới dưới chân núi Thái Cổ cự sơn.

Núi này thế núi phập phồng không chừng, giống nhau một cái bị khốn trụ lão Long, có chút không tốt, trên sườn núi có một tòa quỷ miếu, trong miếu quỷ ảnh dư sức, làm cho tâm thần người không chừng.

"Bá phụ, hy vọng ta và ngươi hữu duyên, ở trong Âm Long Sơn gặp nhau, bằng không liền không có cơ hội." Qua một vạn tám ngàn năm nữa, Diệp Trần nhất định phải tiến vào Hỗn Độn chiến trường, lần này thật vất vả tìm được dấu vết rồi, nếu như còn không phải, Diệp Trần thật không biết đi nơi nào tìm kiếm Hoàng Kim chí tôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1687

Đang muốn lên núi, trên núi quỷ miếu bỗng nhiên âm khí đại tác , hai cái thân cao vạn trượng, mặt xanh nanh vàng quỷ quân từ đó nhảy ra ngoài.

"Lớn mật, Âm Long Sơn là địa ngục trọng địa, còn không mau mau rời đi."

"Nhân loại người cũng dám tới Âm Long Sơn, ta xem vẫn còn là không muốn sống."

Thanh âm giống như lôi đình cuồn cuộn, ở Diệp Trần bầu trời qua lại chấn động.

"Hai người các ngươi tiểu quỷ, nhãn lực gật liên tục cũng không có, đáng đời ở chỗ này thủ núi."

Diệp Trần một hơi thổi ra, hắc phong cuồn cuộn, đem hai cái quỷ quân thổi trúng khắp nơi bò loạn, chật vật không chịu nổi.

Nếu như là một loại Chí Tôn ở chỗ này, chỉ sợ so sánh với quỷ quân tu vi mạnh một tầng, cũng không cách nào cùng quỷ quân chống lại, chủ yếu bởi vì trong địa ngục quỷ vật cùng với quỷ quân, bình thường công kích đối với bọn họ không có hiệu quả, chỉ có linh hồn công kích hoặc là ý chí công kích mới có thể thương tổn được bọn họ, mà hai loại công kích, chẳng qua là phụ trợ thủ đoạn, nơi nào có thể cho rằng chí tôn đòn sát thủ.

Diệp Trần người bị U Minh Thánh Nhãn, trong công kích ẩn chứa địa ngục ý chí, đối với hắn mà nói, ở địa ngục cùng ở bên ngoài không có gì khác nhau, thực lực có thể mười phần mười phát huy.

"Các hạ là người phương nào, ỷ vào có chút thủ đoạn, liền cho rằng có

thể tại trong địa ngục hoành hành không sợ sao?"

Đang lúc này, một con quỷ khí um tùm bàn tay to từ quỷ trong miếu bay ra, chụp vào Diệp Trần.

"Tại hạ Thanh Liên Kiếm Tôn Diệp Trần, ngươi vừa là địa ngục trung vị kia?"

Thiên Kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần một kiếm gọt đoạn chạm mặt mà đến quỷ thủ.

"Ta là Tam Âm Quỷ Quân, phụng mệnh trấn thủ Âm Long Sơn, khuyên ngươi mau mau rời đi, đại nhân nhà ta không phải là ngươi có thể chọc."

Một mặt sắc phờ phạc, trung niên nhân mặt mũi cao cổ đi ra quỷ miếu, cao giọng nói.

Diệp Trần nói: "Xin hỏi, bị giam áp ở Âm Long Sơn trong có phải hay không Long Tộc chí tôn."

Tam Âm Quỷ Quân nói: "Âm Long Sơn nhốt một chút tù phạm cũng không có đếm, lão ta quá cổ cũng vậy nhận thức không hoàn toàn, ta sao biết ngươi nói vị kia?"

"Hắn bị giam áp thời gian hẳn là không tính là rất xưa, đại khái mấy ngàn năm không tới một vạn năm."

"Nga, ta nhìn xem." Tam Âm Quỷ Quân lấy ra một quyển sổ ghi chép, từ sau đi phía trước lật, rất nhanh, hắn dừng lật giấy lại, "Đúng là có một Long Tộc chí tôn, là chín ngàn năm trước bị giam áp đi vào, bất quá rất đáng tiếc, hắn nếu bị nhốt một trăm vạn năm, hiện tại mới một vạn năm không tới, cho nên ngươi vẫn là rời đi, chờ 99 vạn năm sau tới đây đón hắn."

Thu hồi sổ ghi chép, Tam Âm Quỷ Quân báo cho nói.

"Nhốt một trăm vạn năm, xin lỗi, ta đợi không được thời gian dài như

vậy, xin hỏi, hắn vì sao bị giam áp vào Âm Long Sơn, chẳng lẽ đám người ở giữa chí tôn đi tới địa ngục, sẽ bị nhốt?"

Diệp Trần chất vấn.

"Dĩ nhiên không phải là, hắn là phạm vào cửu âm đại nhân kiêng kỵ, mới bị nhốt."

"Cái gì kiêng kỵ?"

" ái thê Hắn sau khi chết thành địa ngục quỷ quân Hồng Liên Quỷ Quân, ở cửu âm đại nhân ngồi xuống, không biết hắn từ nơi nào nhận được tin tức, đi tới địa ngục muốn mang đi Hồng Liên Quỷ Quân, đáng tiếc, một khi trở thành quỷ quân, trí nhớ của kiếp trước không còn sót lại chút gì, chẳng khác gì là một cái bắt đầu mới, Hồng Liên Quỷ Quân tự nhiên không chịu cùng hắn đi, cửu âm đại nhân không chịu nổi phiền phức kia, đem hắn nhốt vào Âm Long Sơn."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1688

Sau khi trở thành quỷ quân, ký ức không còn sót lại chút gì , một khởi đầu mới?

Diệp Trần nhíu mày , hỏi: "Người chết rồi , liền có thể đến tới địa ngục sao?"

Ba Âm Quỷ quân nhìn Diệp Trần một chút , "Không sai , bất kỳ sinh mệnh sau khi chết , đều sẽ tới tới địa ngục , thế nhưng bọn họ luc1 đến địa ngục một khắc đó , bọn họ kỳ thực đã không phải chính mình , giống như là một tân sinh mệnh , không giống chính là , căn cứ tu vi cao thấp , sau khi chết tại Địa ngục thực lực cũng từng người không giống , người bình thường sau khi chết đến tới địa ngục , vẻn vẹn là một đoàn âm phong , rất dễ dàng tiêu tan , cường một điểm chính là một đoàn trầm tĩnh hỏa , càng mạnh hơn thì lại có thể trở thành Quỷ Hồn , như Vô Thường quỷ , U Minh quỷ cùng với Hoàng Tuyền quỷ, sau đó là sơn quỷ , còn Chí Tôn sau khi chết , cũng không nhất định sẽ trở thành quỷ quân , có thể là thật sự chết rồi , chỉ có một số ít Chí Tôn có thể trở thành quỷ quân , bắt đầu đời thứ hai sinh mệnh. "

Ba Âm Quỷ quân sở dĩ giải thích nhiều như vậy , là bởi vì hắn cảm giác Diệp Trần rất khó dây vào , đối phương nếu có thể tìm tới Âm Long sơn , khẳng định là một nghịch thiên Chí Tôn.

" Đại nhân Nhà ngươi là ai? là Cửu Âm quỷ thánh?"

Diệp Trần suy đoán nói.

Như Diệp bụi sở liệu , ba Âm Quỷ quân nói rằng: "Đại nhân nhà ta chính là Địa Ngục một trong thập thánh Cửu Âm quỷ thánh , khuyên ngươi mau mau rời đi , miễn cho tự mình chuốc lấy cực khổ."

"Quả nhiên là Cửu Âm quỷ thánh!"

Trong địa ngục có mười tên quỷ thánh , mười tên quỷ thánh bên trong , có năm là nhân gian bán thần chuyển hóa mà thành , mặt khác năm cái là trong địa ngục sinh ra quỷ thánh , cùng nhân gian không quan hệ , đương nhiên, năm tên quỷ thánh này sinh trưởng ở địa phương đặc biệt mạnh mẽ , so với bán thần chuyển hóa thành quỷ thánh mạnh hơn rất nhiều , Cửu Âm quỷ thánh chính là một người trong đó.

Khẽ mỉm cười , Diệp Trần bỗng nhiên nói: "Ngươi cùng ta nói nhiều như vậy , ta đoán , đại nhân nhà ngươi hẳn là vừa vặn không ở địa bàn của mình đi!"

Ba Âm Quỷ quân biến sắc , "Ngươi muốn làm gì?"

"Không cái gì , chỉ muốn để ngươi thả ra tên Long Tộc Chí Tôn kia , ta có thể bảo đảm , ngày khác sẽ không trở lại quấy rầy đại nhân nhà ngươi."

Diệp Trần quyết định chủ ý. Dù cho đắc tội Cửu Âm quỷ thánh , cũng phải cứu ra Hoàng Kim Chí Tôn.

"Ngươi dám!"

Ba Âm Quỷ quân kinh nộ , hắn cùng Diệp Trần nói nhiều như vậy , chính là không muốn để cho đối phương sinh sự , bằng không Cửu Âm đại nhân trở về , chính mình khẳng định không chiếm được lợi ích.

"Đắc tội rồi!"

Diệp Trần đã xuyên thấu qua đại trận hộ sơn nhìn thấy Hoàng Kim Chí Tôn , hắn chính đang đào mỏ. Trong địa ngục là quỷ thạch , so với nguyên thạch muốn quý giá rất nhiều , mỗi một toà Âm sơn đều ẩn chứa lượng quỷ thạch khoáng sản nhất định, rất hiển nhiên , Âm Long sơn vừa là ngục giam , cũng là một vùng mỏ. Giam giữ phạm nhân cùng khai thác quỷ thạch , nhất cử lưỡng tiện.

Ầm!

Diệp Trần một chiêu kiếm bổ vào trên đại trận hộ sơn, thiên địa rúng động , âm phong rít gào , vô số khuôn mặt ác quỷ dữ tợn như ẩn như hiện , phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ đập ra.

"Hả? công kích linh hồn Thật là lợi hại."

thời điểm Công kích đại trận hộ sơn, một luồng công kích linh hồn đáng sợ rơi vào Diệp Trần hồn Hải. Nếu như là truyền kỳ Chí Tôn bình thường đến tấn công toà đại trận hộ sơn này , tám chín phần mười muốn trúng chiêu , nhẹ thì linh hồn trọng thương , nặng thì linh hồn mất đi , Diệp Trần cũng là bởi vì linh hồn đặc biệt mạnh mẽ , mà lại có U Minh thánh mắt mới có thể chịu được.

"Xem ra cần phải dùng Thương Khung kiếm."

Thiên kiếm vào vỏ , Diệp Trần rút ra Thương Khung kiếm.

Thương Khung kiếm vì là Tam Tinh thiên Thánh khí , vừa ra khỏi vỏ. Tuyệt thế kiếm khí lập tức khuấy động lăn lộn , có khí tức kinh thiên động địa.

"Trọng kiếm thức!"

Tay cầm Thương Khung kiếm , Diệp Trần một chiêu kiếm tự hoãn thực nhanh bổ về phía Âm Long sơn đại trận hộ sơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1689

Mắt thấy đại trận hộ sơn sắp bị đánh mở , một tấm cự mặt đột nhiên hiện lên ở trên đại trận hộ sơn, "Ngươi thật là to gan , dám tấn công đại trận ta tự mình bày xuống!"

"Cửu Âm quỷ thánh!"

Diệp Trần kinh ngạc nhảy một cái , không nói hai lời. Lập tức xé ra thời không , muốn rời khỏi Địa Ngục.

Hắn không nghĩ tới , Cửu Âm quỷ thánh sẽ ở bên trong đại trận hộ sơn hòa vào một phần sức mạnh của mình , một khi đại trận hộ sơn không chịu được nữa thì. Nguồn sức mạnh này thì sẽ biến ảo ra Cửu Âm quỷ thánh.

"Muốn chạy trốn!"

Cửu Âm quỷ thánh cười gằn , bàn tay lớn vồ một cái , trên trời dưới đất đen kịt một mảnh , toàn bộ bị bàn tay bao phủ.

"Thiên địa mặc ta Du!"

hai ngàn năm Này, Diệp Trần cũng không phải lăn lộn không công , ngoại trừ linh khu từ cấp chín sơ kỳ tăng lên tới chín Giai Trung Kỳ , Diệp Trần cũng sáng tạo ra một môn thời không thân pháp —— thiên địa mặc ta Du.

Xoạt xoạt xoạt!

Địa Ngục thời không vô hạn vặn vẹo lên , liền hắc ám cũng bị vặn vẹo , lúc ẩn lúc hiện có một tia ánh sáng lộ ra, theo ánh sáng , Diệp Trần hơi nghiêng người đi mà ra , lao ra phạm vi Cửu Âm quỷ thánh chưởng khống.

"Hừ!"

Cửu Âm quỷ thánh cười lạnh một tiếng , tay trái cong ngón tay búng một cái , một tia sáng trắng truy hướng về Diệp Trần.

Bạch quang tốc độ cực nhanh , chớp mắt liền đến sau lưng Diệp Trần.

Diệp Trần lần thứ hai triển khai thời không thân pháp thiên địa mặc ta Du , thân hình phảng phất một con cá qua lại ở thời không bên trong, cực kỳ trơn trượt , nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể.

Làm sao bạch quang này như ruồi bâu lấy mật , bỏ rơi cũng bỏ rơi không được.

" Phụ cốt đinh này vừa ra , tất nhiên sẽ đinh trụ nguyên thần của ngươi."

Cửu Âm quỷ thánh đối với thủ đoạn của chính mình rất tự tin , toàn bộ Địa Ngục , thậm chí ngoại giới nhân gian , ngoại trừ quỷ thánh cùng bán thần , không ai có thể né tránh phụ cốt đinh của mình.

Diệp Trần tự nhiên không biết bạch quang này là chiêu thức gì , hắn chỉ biết , một khi bị bạch quang đánh trúng , chính mình chắc chắn sẽ gặp xui xẻo , biện pháp duy nhất chính là đánh tan bạch quang , ở tình huống bình thường , chính mình là không thể nào làm được, giờ khắc này Cửu Âm quỷ thánh dù cho chỉ là một cái huyễn ảnh , cũng không phải là mình có thể chống đỡ, bất quá chính mình có Thương Khung kiếm , Thương Khung kiếm là Tam Tinh thiên Thánh khí , chính mình còn không cách nào hoàn toàn phát huy ra Thương Khung kiếm uy lực , có thể người muốn phá hủy Thương Khung kiếm cũng là không thể, dùng Thương Khung kiếm để ngăn cản bạch quang , tất nhiên có thể kích thích ra Thương Khung kiếm chân chính uy năng.

Không có quá nhiều do dự , Diệp Trần xoay người một chiêu kiếm bổ trúng bạch quang.

Trong giây lát đó , Diệp Trần cùng bạch quang ngưng trệ.

Sau một khắc , bạch quang vặn vẹo , rực rỡ tiêu tan.

Mà Diệp Trần cũng bay ngược ra ngoài , trên đường , thời không vặn vẹo , cả người biến mất không thấy hình bóng.

"Thiên Thánh khí!"

Cửu Âm quỷ thánh sắc mặt rất khó nhìn , thiên Thánh khí ẩn chứa uy năng không thể tưởng tượng nổi, thiên Thánh khí cường lực tấn công, chỉ có thể gợi ra uy năng thiên Thánh khí phản kích.

"Lần sau trở lại Địa Ngục , ta tất nhiên nắm lấy ngươi."

Cự mặt mơ hồ , từ từ biến mất.

. . .

Thiên Hà nơi sâu xa , một bóng người kích bắn ra , chính là Diệp Trần.Sau khiTrở thành Chí Tôn, Diệp Trần không cần từ lối vào đặc thù tiến vào địa ngục , chỉ cần lẻn vào từnơi sâu xa Thiên Hà, phá tan bình phong , cũng có thể đi vào Địa Ngục , đương nhiên , đã như thế , tiến vào địa ngục vị trí liền không xác định , sẽ lập tức xuất hiện ở một nơi nào đó.

"Nguy hiểm thật , đây chính là quỷ thánh thực lực sao?"

Diệp Trần chưa từng giao thủ cùng bán thần hoặc là quỷ thánh, đây là lần thứ nhất , đối mặt Cửu Âm quỷ thánh huyễn ảnh , Diệp Trần cảm giác tâm linh của chính mình đều bị che đậy , nếu như không phải thời không thân pháp thiên địa mặc ta Du ẩn chứa hóa không thể là khả năng thần vận , Diệp Trần không có nửa điểm khả năng chạy ra phạm vi đối phương chưởng khống.

"Lần sau muốn tiến vào Địa Ngục liền khó khăn."

Diệp Trần cười khổ lắc đầu một cái , bị một tên quỷ thánh ghi nhớ không phải là chuyện tốt đẹp gì , vốn đang có thể ở trong địa ngục sưu tập

một ít Địa Ngục độc nhất bảo vật , hiện tại mà, vẫn là quên đi , sau này hãy nói đi!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1690

Kế tiếp suốt một ngàn năm, Diệp Trần cũng không từng đặt chân vào Địa Ngục, hắn đang đợi, chờ Tam đại Kiếm Ý ngay ngắn tiến giai, trở thành Cửu giai Kiếm Ý, khi đó, thực lực của hắn sẽ có một tiến bộ bay vọt, không nói chống lại Bán Thần, nhưng Bán Thần muốn muốn giết hắn cũng không phải tiện tay mà nữa.

Lần này đợi liền là 500 năm.

Ngày hôm đó, trên không Cửu Chuyển Tinh Thiên Thần đại lục, kiếm khí xông lên trời, Tam đại Kiếm Ý hiện hình.

Theo thứ tự là Bất Hủ Bất Diệt màu trắng Bất Hủ Kiếm Ý, phá hủy vạn vật hủy diệt hết thảy Hủy Diệt Kiếm Ý màu đen, cùng với tản ra vô tận Quang Minh Quang Minh Kiếm Ý, Tam đại Kiếm Ý vừa ra, phương viên mấy chục năm ánh sáng thậm chí mấy trăm năm ánh sáng, đều sa vào bên trong một loại cực hạn tĩnh mịch, có như vậy một khắc, mọi người thậm chí cảm thụ không được Thiên Đạo pháp tắc tồn tại.

" Kiếm Ý Thật đáng sợ!"

Chúng Chí Tôn ngay ngắn nhìn hướng về phía chỗ Thiên Thần đại lục Diệp Trần.

"Cửu giai Kiếm Ý!"

Cửu Dương Thiên Tôn con mắt đều trợn tròn, sau khitrở thành Chí Tôn, tất cả võ đạo ý chí mọi người đều kẹt tại Bát giai đỉnh phong hoặc là Bát giai cực hạn, chỉ có trở thành Bán Thần mới có thể nước chảy thành sông đem võ đạo ý chí tăng lên tới Cửu giai, không khoa trương mà nói, Cửu giai Linh khu, đệ cửu trọng lĩnh vực, tại uy năng bên trên đều không bằng nổi Cửu giai

ý chí, đem Linh khu ví von thành gia thổ, đệ cửu trọng lĩnh vực tựu là biên cương phòng ngự, mà ý chí là thống soái, là đế vương, trù tính chung hết thảy.

"Tam đại Cửu giai Kiếm Ý, điều này sao có thể?"

Thiên Câu Chí Tôn khiếp sợ thiếu chút nữa cắn ngược đầu lưỡi, cả đời này hắn chưa từng khiếp sợ như vậy.

Giờ này khắc này, chúng Chí Tôn mới hiểu được, Diệp Trần đến cùng đáng sợ cùng kinh diễm đến cỡ nào, có được một môn chí cao Kiếm Ý đã là thiên tài trong thiên tài, mà Diệp Trần lại có được tam môn, theo thứ tự là Bất Hủ, Hủy Diệt, cùng với Quang Minh. Tam đại chí cao Kiếm Ý hối tụ ở một thân, cùng thế hệ bên trong. Còn có ai có thể chống lại?

"Khoáng cổ tuyệt kim!"

Bạch Cực Kiếm Thánh thở ra một hơi tức thật sâu, Diệp Trần tựu tính toán Kiếm Ý đột phá đến Cửu giai, cũng không cách nào so với hắn, kiếm ý của hắn đã đạt tới Cửu giai trung kỳ, bất quá kiếm ý của hắn cũng không phải chí cao Kiếm Ý. Mà là cùng Sát Lục Kiếm Ý tương đương hết sức Kiếm Ý, ở bên trong có hết sức thăng hoa ý tứ.

"Cái này là Cửu giai Kiếm Ý sao?"

Kiếm Ý vừa mới đột phá, Diệp Trần còn không cách nào hoàn toàn khống chế, Kiếm Ý một tia dật tản ra, có Bất Hủ Kiếm Ý, có Hủy Diệt Kiếm Ý, có Quang Minh Kiếm Ý, Tam đại Kiếm Ý nước giếng không phạm nước sông. Phân biệt rõ ràng, chỉ thấy Kiếm Ý đến mức, đại lượng bùn đất hóa thành một thanh chuôi bảo kiếm màu vàng đất, đại lượng không khí ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành một thanh không khí chi kiếm, đại lượng ánh sáng ngưng tụ thành Quang Minh Chi Kiếm, ở giữa thiên địa, mọi sự vạn vật chỉ cần tiếp xúc đến Kiếm Ý Diệp Trần. Đều bị chuyển hóa thành bảo kiếm, mà Diệp Trần căn bản không có động bất luận cái gì ý niệm trong đầu.

"Thì ra là thế."

Diệp Trần rốt cục minh bạch, lúc trước Bạch Cực Kiếm Thánh như thế nào làm được. Đem một khỏa tinh cầu hóa thành một thanh kiếm, trong đó đúng là tác dụng Kiếm Ý, Cửu giai ý chí hướng bên trên là Chân Thần ý chí cùng vũ trụ ý chí, Chân Thần ý chí cùng vũ trụ ý chí không gì làm không được, Cửu giai ý chí tuy nhiên rất kém xa, nhưng là có năng lực phỉ di khó lường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1691

Thời gian dần trôi qua. thu trở lại Kiếm Ý Dật tràn ra, trong Hồn Hải Diệp Trần, Tam đại Kiếm Hồn song song, Hủy Diệt Kiếm Hồn đen kịt không có hình thể tồn tại, Bất Hủ Kiếm Hồn có như Thủy Tinh màu trắng óng ánh sáng long lanh, từ cổ chí kim vĩnh tồn, Quang Minh Kiếm Hồn là vô lượng quang minh ngưng tụ thành Kiếm Hồn, so mặt trời đều muốn chói mắt hàng tỉ lần, phát ra ánh sáng không mang theo một tia tạp chất, thuần túy mộng ảo.

"Ân? Kiếm Ý rèn luyện linh hồn!"

Bỗng nhiên, Diệp Trần phát hiện một màn làm hắn kinh ngạc, trong Hồn Hải, Bất Hủ Kiếm Ý đầu tiên tách ra bạch sắc quang mang óng ánh sáng long lanh, một lần lại một lần nữa càn quét lấy Hồn Hải, theo Bất Hủ Kiếm Ý càn quét, Diệp Trần phát hiện độ tinh khiết của Hồn Hải càng ngày càng cao, phảng phất Thủy Tinh hòa tan thành chất lỏng đồng dạng.

Một tháng qua đi, cường độ linh hồn Diệp Trần gia tăng lên không chỉ gấp trăm lần, như là ăn hết đại thuốc bổ.

Tháng thứ hai, Hủy Diệt Kiếm Ý đón lấy càn quét Hồn Hải, nếu như nói Bất Hủ Kiếm Ý là tăng lên cường độ linh hồn, như vậy Hủy Diệt Kiếm Ý là thanh trừ trong tạp chất linh hồn, tạp chất nếu như cùng linh hồn dung làm một thể, Hủy Diệt Kiếm Ý liền trực tiếp phá hủy một cái mảnh nhỏ linh hồn này, phảng phất xóa đi khối u ác tính.

Cuối cùng, đến phiên Quang Minh Kiếm Ý càn quét Hồn Hải rồi, Quang Minh Kiếm Ý vô cùng ôn hòa nhất, Kiếm Ý đảo qua, Hồn Hải như được tắm rửa dưới ánh mặt trời, trở nên hoạt bát hiếu động.

Một năm qua đi, Hồn Hải Diệp Trần theo Ngân sắc biến thành Kim sắc, nếu như nói Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần tương đương với Vĩnh Hằng Võ Đạo Nguyên Thần, như vậy Kim sắc linh hồn cũng có thể gọi là Vĩnh Hằng linh hồn, đây là Bán Thần mới có linh hồn, mà lại Sơ cấp Bán Thần còn chưa hẳn bì kịp được linh hồn thuần túy của Diệp Trần.

"Dùng linh hồn cường độ hiện tại của ta, coi như là Bán Thần chỉ sợ cũng không cách nào dùng linh hồn diệt sát ta đi à nha!" sau khiTrở thành Chí Tôn, linh hồn công kích cùng ý chí công kích đều là phụ trợ, cùng cấp bậc chiến đấu, linh hồn công kích cùng ý chí công kích tối đa chỉ có thể ảnh hưởng người khác, muốn diệt sát linh hồn người khác, trên cơ bản không có khả năng, nhưng một cấp độ tồn tại khác tựu có thể làm được linh hồn diệt sát người khác.

Đáng sợ nhất chính là, ý chí đạt tới Cửu giai về sau, cùng linh hồn công kích phối hợp, vô cùng khủng bố, chẳng khác gì là song trọng công kích, khó lòng phòng bị, ban đầu ở Địa Ngục, thời điểm Diệp Trần đánh Âm Long Sơn Hộ Sơn Đại Trận, liền bị linh hồn công kích, trong đó có Cửu Âm Quỷ Thánh đích ý chí, nếu không là vì đây không phải là Cửu Âm Quỷ Thánh bản thể, mà do Diệp Trần có U Minh Thánh Nhãn, có lẽ lúc ấy Diệp Trần đã hồn phi phách tán, chết thảm tại chỗ.Linh hồn công kích cùng ý chí công kích Của ngươi có thể không được, nhưng linh hồn phòng ngự nhất định phải cường, bất luận cái gì, cũng có thể vì chính mình đưa tới họa sát sinh.

"Kim sắc linh hồn, tư duy thông thấu tốt!"

Một ý niệm, trên không Hồn Hải Diệp Trần vô số điện hỏa đang lóe lên, đây là dòng điện trí tuệ, là ý niệm hỏa hoa trong đầu, trí tuệ hỏa hoa càng mãnh liệt, khả năng tính toán càng cường, lĩnh ngộ năng lực cũng càng cường, Kim sắc linh hồn tương đương lại để cho Diệp Trần có Bán Thần lĩnh ngộ năng lực cùng học tập năng lực, không chỉ là linh hồn trở nên mạnh mẽ đơn giản như vậy.

"Thật sự là trời cũng giúp ta!"

Diệp Trần nhịn không được hét lớn một tiếng, vốn hắn còn có chút buồn bực, biết rất rõ ràng Hoàng Kim Chí Tôn ở nơi nào, nhưng không cách nào cứu hắn, kỳ hạn tiến vào Hỗn Độn chiến trường càng ngày càng gần, trong nội tâm Diệp Trần kỳ thật vẫn là rất lo lắng.

Hiện tại sở hữu vấn đề giải quyết dễ dàng, một lần nữa cho Diệp Trần một thời gian ngắn, hắn có nắm chắc đem thực lực tăng lên tới một cảnh giới mới, đến lúc đó phối hợp Tam Tinh Thiên Thánh khí Thương Khung kiếm, mới có thể cùng Cửu Âm Quỷ Thánh chống lại một hai.

Lại một cái 1500 năm qua đi, khoảng cách tiến vào Hỗn Độn chiến trường còn có một vạn 5000 năm.

Diệp Trần căn cứ U Minh Thánh Nhãn, đã sáng tạo ra một môn linh hồn ý chí công kích bí pháp —— Địa Ngục Chi Kiếm.

Địa Ngục Chi Kiếm ẩn chứa linh hồn công kích cùng ý chí công kích, trong đó ý chí công kích chia làm hai bộ phân, một phần là Hủy Diệt Kiếm Ý, một phần là Địa Ngục ý chí, sau khi ba cái dung hợp cùng một chỗ, lực sát thương dị thường kinh người, không khoa trương mà nói, dưới Bán Thần, không có người có thể ngăn đuọc Địa Ngục Chi Kiếm, trừ phi linh hồn đối phương là Kim sắc linh hồn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1692

Không có chút do dự, Diệp Trần lần nữa tiến xuống địa ngục.

Sở dĩ dám tiến xuống địa ngục, cũng không phải là hắn có nắm chắc cùng Cửu Âm Quỷ Thánh chống lại, cái này trên cơ bản rất không có khả năng, Cửu Âm Quỷ Thánh so với bình thường Quỷ Thánh cường đại hơn không ít, là Quỷ Thánh ở địa ngục sinh trưởng, dù là Diệp Trần kiếm ý cùng linh hồn tiến bộ bay vọt, cũng không thể nào là đối thủ Cửu Âm Quỷ Thánh, hắn chỉ là có nắm chắc từ trên tay Cửu Âm Quỷ Thánh đào thoát mà thôi, linh hồn màu vàng làm hắn càng có thể phát huy ra thời không áo nghĩa ảo diệu, tam đại cửu giai kiếm ý làm năng lực sinh tồn càng mạnh hơn nữa, về phần Địa Ngục chi Kiếm là đòn sát thủ, đây là đòn sát thủ duy nhất có thể hơi chút uy hiếp Bán Thần hoặc là quỷ thánh.

Diệp Trần vận khí không tệ, Cửu Âm Quỷ Thánh rõ ràng vẫn chưa về, có lẽ hắn cũng không cho rằng, Diệp Trần dám lần nữa tiến vào địa ngục, cho nên không vội mà trở về.

Đáng tiếc hắn sai rồi.

"Thanh Liên Kiếm Tôn, ngươi đây là tại muốn chết!"

Ba Âm Quỷ Quân không thể tưởng tượng nổi nhìn xem Diệp Trần, đối phương biết rõ Âm Long sơn có Cửu Âm đại nhân bảo hộ, rõ ràng còn dám lại đến, quả thực là điên rồi, không biết sống chết.

"Ba Âm Quỷ Quân, chúng ta lại gặp lại rồi."

Vận chuyển U Minh thánh nhãn, chứng kiến Hoàng Kim Chí Tôn vẫn còn ở bên trong Âm Long sơn, Diệp Trần hạ một hơi, ân cần thăm hỏi nói.

"Thanh Liên Kiếm Tôn, lần này xem ngươi như thế nào thoát đi địa ngục."

Ba Âm Quỷ Quân cũng không đi ra, đứng ở trong Quỷ miếu.

"Cứu ra Hoàng Kim Chí Tôn, ta tự nhiên sẽ ly khai địa ngục, khai mở!"

Thương Khung kiếm ra khỏi vỏ, Diệp Trần một cái trọng kiếm thức chém về phía Âm Long sơn, trầm trọng vô cùng kiếm quang tựa như Thần Quang khai thiên tích địa, không gì cản nổi, vô kiên bất tồi.

Ầm ầm!

Âm Long sơn hộ sơn đại trận kịch liệt chấn động, ngay sau đó, một gương mặt khổng lồ hiển hiện mà ra.

Gương mặt khổng lồ tràn đầy phẫn nộ, "Đến rồi cũng đừng có đi a!"

Hai đạo u ám hào quang tự gương mặt khổng lồ trong mắt phát ra, hướng phía Diệp Trần kích bắn mà đến.

Diệp Trần như thế nào nhìn không ra, cái hào quang âm trầm này là Quỷ Hồn chi lực ngưng tụ mà thành, Quỷ Hồn là kết quả linh hồn cùng địa ngục ý chí kết hợp, nó vô hình vô chất, so linh hồn chi lực quỷ bí hơn, cũng so linh hồn chi lực cường đại hơn, bình thường công kích căn bản không cách nào làm bị thương Quỷ Hồn, tựu giống với bình thường công kích không cách nào làm bị thương linh hồn đồng dạng, phía dưới Quỷ Quân, sở hữu tất cả quỷ vật đều là Quỷ Hồn chi lực ngưng tụ mà thành, có hình không chất, về sau trở thành Quỷ Quân, bắt đầu cô đọng ra Quỷ Thể, tương đương với ngoại giới tánh mạng thân thể, chỉ có điều Quỷ Thể trên thực chất cũng là một loại biến hóa Quỷ Hồn chi lực.

Hào quang Âm trầm lóe lên rồi biến mất, chui vào hồn hải Diệp Trần.

Trong chốc lát, phía trên hồn hải Diệp Trần vạn quỷ gào thét, nếu như là Chí Tôn tầm thường, hồn hải tuyệt đối sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ, một tia không

dư thừa, nhưng Diệp Trần cũng không phải bình thường Chí Tôn, hồn hải màu vàng sóng cả nhộn nhạo, ngàn vạn Quỷ Hồn khó có thể hạ khẩu, cùng lúc đó, tam đại kiếm hồn đồng loạt nổi giận, phóng xuất ra khủng bố kiếm ý phong bạo càn quét hướng ngàn vạn Quỷ Hồn.

Giống như xuân tuyết gặp được liệt hỏa, ngàn vạn Quỷ Hồn đồng loạt tan rã, dưới tam đại kiếm ý càn quét xuống, Quỷ Thánh Quỷ Hồn chi lực đều không thể chèo chống thời gian quá dài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1693

"Cái gì? linh hồn Màu vàng, cửu giai kiếm ý?"

Bởi vì cũng không quá coi trọng Diệp Trần, Cửu Âm Quỷ Thánh phóng xuất ra Quỷ Hồn chi lực ẩn chứa một tia ý thức, Quỷ Hồn chi lực bị tan rã, cái tia ý thức này tiếp theo sụp đổ, lại để cho gương mặt khổng lồ mơ hồ không ít, nhưng là cho hắn biết trong hồn hải Diệp Trần biến hóa.

Quỷ Hồn chi lực không làm gì được Diệp Trần, gương mặt bên trên hộ sơn đại trận khổng lồ thoát ly đi ra, biến thành bộ dáng Cửu Âm Quỷ Thánh.

"Rất tốt, khó trách dám lần nữa đạp xuống địa ngục."

Cửu Âm Quỷ Thánh là một trung niên dáng người gầy gò âm lãnh, trên người phủ lấy một kiện áo choàng màu đen, áo choàng không có hình dạng cụ thể, giống như nét mực màu đen kéo dài, nhưng Diệp Trần có U Minh thánh nhãn nhưng tròng mắt hơi híp lại, từ bên trên áo choàng màu đen, hắn cảm nhận được một tia tim đập nhanh, loại cảm giác này giống như nhìn thấy Thiên Thánh khí.

Diệp Trần đoán không sai mà nói, áo choàng màu đen hẳn là Thiên Quỷ khí, đương nhiên, cũng không phải bản thể, bản thể khẳng định cùng Cửu Âm Quỷ Thánh bản thể cùng một chỗ, trước mắt Cửu Âm Quỷ Thánh cùng áo choàng màu đen đều là ảo ảnh.

"Cửu Âm Quỷ Thánh, ta vô tình vô ý cùng ngươi là địch, chỉ là hy vọng ngươi có thể bỏ qua Hoàng Kim Chí Tôn trong Âm Long sơn, hắn đối với ngươi cũng không có gì uy hiếp, thả ra đối với ngươi có lẽ không có ảnh hưởng gì a!"

Không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, Diệp Trần hoàn toàn không

muốn cùng Cửu Âm Quỷ Thánh là địch, chỉ sợ Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Già La Ma Thánh cũng không muốn đắc tội Cửu Âm Quỷ Thánh, trước khi chính mình không có trở thành Bán Thần, hoặc là trước khi địch nổi Bán Thần, là không có tư cách cùng Cửu Âm Quỷ Thánh chống lại đấy.

"Trăm vạn năm về sau, ta tự nhiên sẽ thả hắn ra, điểm ấy không cần ngươi lo lắng đến, ngươi nên lo lắng chính là, ngươi hư thế nào có thể chạy ra địa ngục."

Cửu Âm Quỷ Thánh lạnh lùng âm hiểm nhìn Diệp Trần.

"Đắc tội!"

Đối phó bản thể Cửu Âm Quỷ Thánh, Diệp Trần không có gì nắm chắc, đối phó ảo ảnh Cửu Âm Quỷ Thánh, Diệp Trần vẫn có một ít lực lượng, sáng tạo địa ngục chi kiếm, cũng không phải dùng để xem.

Cầm trong tay Thương Khung kiếm, Diệp Trần một cái hắc động thức thẳng hướng Cửu Âm Quỷ Thánh, thời không áo nghĩa viên mãn, lỗ đen thức uy năng so với trọng kiếm thức chỉ có hơn chứ không kém.

Cửu Âm Quỷ Thánh cười lạnh một tiếng, bàn tay lớn một trảo, lỗ đen thức trực tiếp vỡ tan, chín khỏa lỗ đen còn không có hình thành tựu tiêu tán rồi.

Quỷ Quân có được Quỷ Quân chi lực, Quỷ Thánh có được Quỷ Thánh chi lực, bất kể là Quỷ Quân chi lực hay vẫn là Quỷ Thánh chi lực, đều là Quỷ Hồn chi lực cùng Quỷ Thể chi lực kết hợp.

"Đi!"

Một chiêu phá vỡ Diệp Trần kiếm chiêu, Cửu Âm Quỷ Thánh tay phải phất một cái, đại lượng bạch quang kích xạ hướng Diệp Trần.

Phụ Cốt đinh —— Cửu Âm Quỷ Thánh một trong những tuyệt chiêu.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh. . .

Phụ Cốt đinh nhiều lắm, Diệp Trần căn bản không cách nào hoàn toàn phong bế, dù sao muốn phong bế Phụ Cốt đinh, phải là bản thể Thương Khung kiếm mới được, Thương Khung kiếm huyễn hóa ra bóng kiếm căn bản ngăn cản không nổi Phụ Cốt đinh, chỉ ngăn trở 1% Phụ Cốt đinh, còn lại Phụ Cốt đinh, toàn bộ đính tại trên thân thể Diệp Trần, bất quá làm cho một màn khiến người kinh ngạc phát sinh, Phụ Cốt đinh uy năng, rõ ràng không có thể xuyên thấu thân thể Diệp Trần, gần kề va chạm ra đại lượng hỏa hoa mà thôi.

Diệp Trần dám đến địa ngục, ngoại trừ cửu giai kiếm ý, linh hồn màu vàng cùng với địa ngục chi kiếm, còn có một thứ cậy vào, đó chính là Bất Hủ kiếm thể.

Bất Hủ kiếm ý đột phá đến cửu giai, khiến cho Diệp Trần Bất Hủ kiếm thể đạt đến tầng thứ 36 cảnh giới, đủ để ngăn cản chuẩn Bán Thần công kích, phối hợp thêm Thiên Thánh khí Huyền Vũ thánh khải, sơ cấp Bán Thần cũng không làm gì được Diệp Trần, trước mắt Cửu Âm Quỷ Thánh chỉ là một cái ảo ảnh, tự nhiên không cách nào phá vỡ phòng ngự Diệp Trần, trực tiếp công kích Diệp Trần võ đạo Nguyên Thần.

"Thật đúng là làm cho người kinh ngạc, đem cửu giai Bất Hủ kiếm ý cùng Luyện Thể chi pháp kết hợp cùng một chỗ."

Cửu Âm Quỷ Thánh lại một lần nữa kinh ngạc, Phụ Cốt đinh chuyên tấn công Nguyên Thần, trình độ nhất định có thể xem nhẹ phòng ngự, bất quá chỉ là trình độ nhất định, Diệp Trần Bất Hủ kiếm thể ẩn chứa cửu giai Bất Hủ kiếm ý, có Bất Hủ kiếm ý hộ thể, Phụ Cốt đinh muốn xuyên thủng phòng ngự của hắn, ngàn khó vạn nan, có thể nói, Diệp Trần Bất Hủ kiếm thể cơ hồ không hề có sơ hở, đã có thể ngăn cản công kích bình thường, cũng có thể ngăn cản hư vô công kích, bất quá cái này cũng bởi vì Diệp Trần có được Bất Hủ kiếm ý, kiếm ý khác khó có thể đảm đương cái tác dụng này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1694

"Hoàng Tuyền chỉ!"

Với tư cách một trong mười thánh Địa Ngục, Cửu Âm Quỷ Thánh thủ đoạn rất nhiều, Phụ Cốt Đinh chỉ là một trong những tuyệt chiêu của hắn, tương đối, Hoàng Tuyền chỉ càng thêm bá đạo, không thể chống cự, chỉ thấy ngón trỏ tay phải nâng lên, u ám sắc hàn mang hội tụ, mắt thường có thể thấy được, hư không bị đông cứng vỡ ra, hàn khí mang tất cả bộc phát, hướng phía Diệp Trần khuếch tán.

"Cửu U Hàn Băng lực lượng!"

Trong nội tâm Diệp Trần cả kinh, Cửu U Hàn Băng cùng Địa Ngục Hỏa là một băng một hỏa đáng sợ nhất trong địa ngục, cả hai đều chia làm Cửu phẩm, nếu là có ai có thể luyện hóa một đạo Thượng phẩm Cửu U Hàn Băng hoặc là Địa Ngục Hỏa, hoàn toàn có thể đem nó làm đòn sát thủ của bản thân, từ cổ hàn khí đặc biệt này đến xem, Cửu Âm Quỷ Thánh Hoàng Tuyền chỉ rõ lộ ra đã luyện hóa được một đạo Thượng phẩm Cửu U Hàn Băng, hàn khí trong người sinh sôi không ngừng, tạo thành bổn nguyên, phối hợp thêm Cửu Âm Quỷ Thánh Quỷ Thánh chi lực, khủng bố không cách nào tưởng tượng.

Không dám để cho Hoàng Tuyền chỉ lực trực tiếp tiếp xúc thân thể, Diệp Trần hét lớn một tiếng, chính thức kích phát ra Huyền Vũ thánh khải phòng hộ lực lượng.

"Huyền Minh thiên hạ!"

Một cái Huyền Vũ hư ảnh thành hình, bao phủ Diệp Trần, sau một khắc, Hoàng Tuyền chỉ chỉ lực rơi ở phía trên, Huyền Vũ hư ảnh đông lạnh thành

khối băng, nhưng Diệp Trần ở bên trong cũng không chịu ảnh hưởng gì.

"Thiên Thánh khí áo giáp?"

Cửu Âm Quỷ Thánh thẳng cau mày, Truyền Kỳ Chí Tôn có thể có được một kiện Thiên Thánh khí đã là sự tình số mệnh bạo rạp, kẻ này rõ ràng có được hai kiện, một công một thủ, hoàn mỹ không tỳ vết.

"Cũng thế, trước tiên đem hắn bắt xuống."

Tuy nhiên không cách nào làm Diệp Trần bị thương, nhưng không có nghĩa là Cửu Âm Quỷ Thánh không cách nào bắt Diệp Trần, hai cái này không phải cùng một khái niệm.

"Già Tế Càn Khôn!"

"Cửu Âm Quỷ Thủ!"

Cửu Âm Quỷ Thánh cả người phóng lên trời, sau lưng áo choàng mở ra, hóa thành đầy trời Hắc Vân. Phô thiên cái địa. Không đợi Diệp Trần phản ứng. Đã bị bao phủ vào, cái áo choàng này mặc dù chỉ là thiên quỷ khí ảo ảnh, nhưng dưới Cửu Âm Quỷ Thánh Quỷ Thánh chi lực thúc dục, uy năng phát huy đã đến cực hạn, không giống Diệp Trần, khó có thể phát huy ra Thương Khung kiếm cùng Huyền Vũ thánh khải chính thức uy lực.

Bị bao phủ trong mây đen do áo choàng màu đen biến thành, Diệp Trần cảm giác tâm linh của mình bị giấu kín, cảm ứng không đến thời không tồn tại. Ngay sau đó, một chỉ Quỷ Thủ máu tái nhợt càng lúc càng lớn, phi tốc dò xét đến, tránh cũng không thể tránh.

"Quang Minh Kiếm Ý, phá cho ta!"

Đối mặt tuyệt cảnh, Diệp Trần thần sắc tự nhiên, trong Hồn Hải, Quang Minh Kiếm Hồn kịch liệt chấn động, sau đó, ánh sáng chói lọi chói mắt lại không chướng mắt dùng Diệp Trần làm trung tâm khuếch tán ra. Quang Minh Kiếm Ý quang minh chính đại, đường đường chính chính. Tuy nhiên

hắn không có Bất Hủ Kiếm Ý như vậy không thể phá vỡ, không có Hủy Diệt Kiếm Ý như vậy có lực sát thương, nhưng là có nó tại, Quang Minh không chỗ nào không có, tại Quang Minh Kiếm Ý cọ rửa xuống, Hắc Vân kín không kẽ hở xuất hiện một tia khe hở, Quang Minh Kiếm Ý theo khe hở tiết lộ ra ngoài, lại để cho Diệp Trần cảm nhận được thời không ngoại giới.

"Thiên Địa Nhâm Ngã Du!"

Tận dụng thời cơ, Diệp Trần thi triển ra Thiên Địa Nhâm Ngã Du thân pháp, theo khe hở Hắc Vân chạy thoát đi ra ngoài.

Đương chạy ra Hắc Vân một sát na cái kia, Diệp Trần đã phát động ra đòn sát thủ Địa Ngục Chi Kiếm, một đạo bóng kiếm màu đỏ như máu từ Diệp Trần mắt phải kích bắn đi ra, cái bóng kiếm màu đỏ như máu này hội tụ Địa Ngục ý chí, Hủy Diệt Kiếm Ý cùng với Kim sắc linh hồn chi lực, ba cái này mỗi một cái đều không phải chuyện đùa, hội tụ cùng một chỗ uy lực mạnh cỡ bao nhiêu, ngay cả Diệp Trần là người sáng tạo ra cũng không biết, dù sao không có đối tượng thích hợp để thí nghiệm uy lực của nó.

Phốc!

Bóng kiếm Màu đỏ như máu chui vào đầu lâu Cửu Âm Quỷ Thánh.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Cửu Âm Quỷ Thánh thất khiếu phun yên, khói đặc màu đỏ như máu tựa như xà bình thường nhúc nhích phun trào, nhất là hai mắt, trực tiếp phun trào ra hai đạo cột sáng huyết sắc, khí tức trên thân đã yếu lại càng yếu hơn, cho đến ngay cả hình thể đều mơ hồ, không có như trước rõ ràng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1695

Diệp Trần hoàn toàn đánh giá thấp uy năng Địa Ngục Chi Kiếm, bất kể là Kim sắc linh hồn chi lực hay vẫn là Cửu giai Hủy Diệt Kiếm Ý, đều là Bán Thần năng lực, lẽ ra có thể làm bị thương Sơ cấp Bán Thần, chớ đừng nói chi là Cửu Âm Quỷ Thánh ảo ảnh.

"Hữu hiệu!"

Diệp Trần lông mi nhảy lên, liên tiếp hai đạo bóng kiếm màu đỏ như máu từ trong mắt phải kích bắn đi ra, theo hai đạo bóng kiếm màu đỏ như máu bắn ra, Diệp Trần Kim sắc Hồn Hải biến mất hơn phân nửa, lại đến một cái, toàn bộ Kim sắc Hồn Hải đều muốn khô cạn.

Cái máu bóng kiếm hai đạo màu đỏ này hình như rất hữu hiệu, đầu lâu Cửu Âm Quỷ Thánh trực tiếp nổ, thân thể tan rã ra, sau lưng áo choàng màu đen cũng chui vào bên trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

"Không có khả năng?"

Tam Âm Quỷ Quân xem trợn mắt há hốc mồm, hắn không cách nào tưởng tượng, Diệp Trần rõ ràng đánh bại Cửu Âm đại nhân ảo ảnh, Cửu Âm đại nhân mạnh cỡ bao nhiêu, nhưng hắn là người tinh tường biết rõ, trong địa ngục cũng là không người không biết, huyễn ảnh của hắn tuy nhiên lực lượng xa xa so ra kém bản thể, nhưng thủ đoạn cũng là không ít.

"Phá!"

Việc này không nên chậm trễ, Diệp Trần tay cầm Thương Khung kiếm, một kiếm bổ ra Âm Long Sơn Hộ Sơn Đại Trận, sau một khắc, vô số yêu ma quỷ quái vọt ra, Diệp Trần bàn tay một trảo lớn, bắt được Hoàng Kim Chí Tôn mơ mơ màng màng, sau đó thân hình lóe lên, vặn vẹo thời không, biến

mất vô tung vô ảnh.

Âm Long Sơn giam giữ quá nhiều yêu ma quỷ quái, đối mặt loại tình huống này, Tam Âm Quỷ Quân căn bản không dám đi ra quỷ miếu, hắn sợ một sát na đi ra quỷ miếu, sẽ bị những yêu ma quỷ quái này ăn sạch sẽ, từng chút một cũng không dư thừa.

Hừ!

Bất quá đúng lúc này, hừ lạnh một tiếng vang lên, Thiên Địa thời không bỗng nhiên trì trệ, sau một khắc, vô biên vô hạn áo choàng màu đen lan tràn mà đến, đem yêu ma quỷ quái tứ tán né ra bao phủ đi vào, mặc cho trong đó một ít cường đại Truyền Kỳ quỷ quân gào thét cũng là vô dụng, bọn hắn căn bản không cách nào phản kháng thiên quỷ khí lực lượng.

áo choàng Màu đen dần dần thu nhỏ lại, choàng tại một cái âm lãnh trên người trung niên, đúng là Cửu Âm Quỷ Thánh, đây là một cỗ hình chiếu, là Cửu Âm Quỷ Thánh cách không phóng hình chiếu mà đến, so với ảo ảnh trước đó càng cường đại hơn, đem hình chiếu này là xem thành chân chính Quỷ Thánh cũng không đủ.

áo choàng Màu đen không gió tự run, đại lượng yêu ma quỷ quái một lần nữa bị giam giữ bên trong Âm Long Sơn, chợt Hộ Sơn Đại Trận một lần nữa vận chuyển, dưới Quỷ Thánh chi lực gia trì xuống, trở nên so dĩ vãng càng thêm chắc chắn.

"Cửu Âm đại nhân."

Tam Âm Quỷ Quân chờ quỷ quân lướt đi quỷ miếu, quỳ một chân xuống đất.

Cửu Âm Quỷ Thánh nhìn qua phương vị Diệp Trần rời đi, trên mặt âm hàn vô cùng, thời điểm lúc Diệp Trần thi triển ra bóng kiếm màu đỏ như máu, hắn cũng đã oanh mặc thời không, đem lực lượng của mình phóng tới, đáng tiếc như trước chậm một bước.

"Phong tỏa tin tức, trừ ngươi ra chờ, nếu ai biết rõ việc này, thì ngươi biết hậu quả."

Cửu Âm Quỷ Thánh vẫn là rất sĩ diện, không muốn khiến người khác biết rõ chuyện này.

"Vâng."

Tam Âm Quỷ Quân run lên, hắn biết rõ, tin tức nếu là truyền ra ngoài, tổn hại mặt mũi Cửu Âm đại nhân, mình tuyệt đối không có cái kết cục tốt gì.

Đợi Cửu Âm Quỷ Thánh ly khai, Tam Âm Quỷ Quân hạ một hơi, chợt nghĩ tới điều gì, xoay người, đối với thủ hạ quỷ quân quát: "Các ngươi nhớ kỹ, chuyện hôm nay nếu ai truyền đi, ta sẽ cho hắn muốn sống không được muốn chết không xong."

"Đại nhân yên tâm, chúng ta sao lại cùng cái mạng nhỏ của mình gây khó dễ."

Tam Âm Quỷ Quân gật gật đầu, cũng thế, tựu tính toán những quỷ quân này không sợ chính mình, cũng nên sợ Cửu Âm đại nhân trừng phạt nghiêm khắc, chính mình không cần phải lo lắng cái gì.

Nghĩ tới đây, trong đầu hắn không khỏi hiện lên thân ảnh Diệp Trần, thật sự là một người to gan lớn mật, lại để cho Cửu Âm đại nhân ăn hết một cái thiệt thòi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1696

"Ngươi là?"

Trên Thiên Hà, Hoàng Kim Chí Tôn vẻ mặt mờ mịt nhìn Diệp Trần, thực lực của đối phương làm cho hắn sợ hãi, nhưng đối phương tại sao phải cứu mình, hắn không nhớ rõ Nhân tộc liên minh có Chí Tôn cường đại như thế, cũng không nhớ rõ chính mình nhận thức hoặc là cùng Chí Tôn như vậy có sâu xa, hết thảy đều quá đột nhiên.

"Ta là. . ."

Diệp Trần đem thân phận của mình kỹ càng giới thiệu một lần, không có một tia bỏ sót.

Nghe xong Diệp Trần giới thiệu, Hoàng Kim Chí Tôn hé miệng, cả buổi cũng không khép được.

Đối phương là con rể tương lai của mình?

Cái này cũng quá yêu nghiệt đi à nha!

Chẳng lẽ mình đã bị giam giữ hơn mười vạn năm? Chỉ có cái này giải thích hợp lý, bất quá Hoàng Kim Chí Tôn không nhận thức vi thời gian của mình cảm giác bạc nhược đến nước này, liền đi qua bao lâu thời gian cũng không biết.

"Nữ nhi của ta trôi qua như thế nào?"

Hoàng Kim Chí Tôn bức thiết mà hỏi.

"Rất tốt." Diệp Trần gật gật đầu, "vẫn là nhớ thương lấy ngươi."

"Vậy sao? Xem ra nàng đã nhớ lại sự tình khi còn bé." Hoàng Kim Chí Tôn thở dài một hơi, "Ta không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến nước này, nhiều năm như vậy, ta cũng thanh tỉnh, đã biến thành quỷ quân, chính là một cái nhân sinh mới, mới người, cưỡng ép đi nhiễu loạn, chỉ làm chính mình đầu rơi máu chảy."

Rất rõ ràng, Hoàng Kim Chí Tôn nói là Hồng Liên Quỷ Quân.

"Bá phụ, ta nghe nói, quỷ quân cũng có thể khôi phục trí nhớ của kiếp trước." Diệp Trần nói ra.

Hoàng Kim Chí Tôn cười khổ một tiếng, "Truyền thuyết là có thể, nhưng dù sao cũng là truyền thuyết, hơn nữa yêu cầu quá hà khắc rồi, cần phải tìm được một khối Tam Sinh Thạch cùng với uống một ngụm Quá Khứ Tuyền Thủy mới có thể khôi phục trí nhớ, Tam Sinh Thạch tại địa ngục đều phi thường hiếm thấy, ở bên trong Địa Ngục thập thánh, Đồ Thiên Quỷ Thánh cùng Phượng Hoàng Quỷ Thánh ngược lại là có được một khối, Quá Khứ Tuyền Thủy tắc thì là một trong Địa Ngục Cửu Tuyền, người bình thường căn bản tìm không thấy, bởi vì nó tồn tại ở quá khứ, cần nghịch chuyển chính xác khu vực quang âm, mới có thể tìm được Quá Khứ Tuyền Thủy."

"Phiền toái như vậy?"

Diệp Trần nhướng mày, nếu như hắn đoán không sai, Đồ Thiên Quỷ Thánh kiếp trước hẳn là Ma tộc Chí Tôn hoặc là Bán Thần, về sau mới trở thành Địa Ngục Quỷ Thánh, tìm hắn mượn Tam Sinh Thạch, đừng nói có thể không cho mượn, có thể còn sống trở về đều coi là không tệ, về phần Phượng Hoàng Quỷ Thánh, như thế một cái đột phá khẩu, nói như thế nào đối phương cũng là một trong Phượng tộc Thuỷ Tổ, đối phương đã nắm giữ lấy Tam Sinh Thạch, đoán chừng có được trí nhớ của kiếp trước cũng không nhất định, nói không chừng có thể mượn được Tam Sinh Thạch.

Về phần Quá Khứ Tuyền Thủy thì vô cùng phiền toái, trong địa ngục cùng sở hữu chín đạo nước suối, mỗi một đạo đều tồn tại ở trong truyền thuyết, Quá Khứ Chi Tuyền đến từ quá khứ, không phải người bình thường

có thể nhìn thấy, Diệp Trần cũng không có nắm chắc tìm được Quá Khứ Chi Tuyền.

Đương nhiên, chuyện phiền phức nhất kỳ thật hay vẫn là Cửu Âm Quỷ Thánh, coi như mình có thể tìm được Tam Sinh Thạch cùng Quá Khứ Tuyền Thủy, nếu như không thể tiếp xúc Hồng Liên Quỷ Quân cũng là không tốt, Cửu Âm Quỷ Thánh cường đại, Diệp Trần đã kiến thức một hai, không khoa trương mà nói, đối mặt Cửu Âm Quỷ Thánh bản thể, 100 cái chính mình cũng không là đối thủ, thực lực kém quá xa rồi.

Ly khai Thiên Hà, Diệp Trần cùng Hoàng Kim Chí Tôn phản hồi Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1697

Khi nhìn thấy Hoàng Kim Chí Tôn một khắc này, Từ Tĩnh hai mắt đẫm lệ, cùng Hoàng Kim Chí Tôn ôm cùng một chỗ, trước kia mười tuổi, nàng có một cái mỹ mãn gia đình, có một ngày, mẹ của nàng mất, phụ thân ngơ ngác đứng thẳng mấy ngày, rồi sau đó đem nàng phong ấn, đưa đến một cái mạch sinh thế giới, một mực ngủ say, thẳng đến thức tỉnh, mặc dù có hạnh gặp Diệp Trần, nhưng ở sâu trong nội tâm đau thương, như thế nào cũng không cách nào xóa đi.

"Con gái, thực xin lỗi."

Hoàng Kim Chí Tôn cảm giác mình rất ích kỷ, vì thê tử, buông tha cho con gái, chính mình căn bản không xứng làm vì phụ thân.

"Ta không trách ngươi."

Từ Tĩnh đã từ Diệp Trần trong miệng biết rõ sự tình " lên đường văn tự" nguyên nhân gây ra.

"Diệp Trần, về sau nữ nhi của ta giao cho ngươi rồi, ngàn vạn lần ngươi không nên có lỗi nàng, bằng không, Ngươi sẽ để cho ta quá thất vọng rồi." Vốn Hoàng Kim Chí Tôn muốn nói không tha cho ngươi, nhưng nghĩ nghĩ Diệp Trần thực lực hay vẫn là được rồi, chính mình chỉ là Siêu cấp Chí Tôn, cùng thân con rể là Truyền Kỳ Chí Tôn tương lai không cách nào so sánh được.

"Bá phụ yên tâm."

Diệp Trần gật đầu.

Giải quyết tâm bệnh, Từ Tĩnh tại ba ngàn năm về sau, rốt cục thành tựu

Chí Tôn, thân là Hoàng Kim Cự Long, Từ Tĩnh trở thành Chí Tôn so với tầm thường Chí Tôn cường đại không biết gấp bao nhiêu lần, vừa lên đến sẽ là cường đại Chí Tôn, Hoàng Kim Chí Tôn cũng đem Luyện Thể võ học Hoàng Kim Chiến Thể mạnh nhất của mình truyền thụ cho Từ Tĩnh.

Hoàng Kim Chiến Thể tuy nhiên không bì kịp Cửu Chuyển Kim Thân, nhưng Hoàng Kim Chí Tôn đã đem Hoàng Kim Chiến Thể tu luyện đến cảnh giới cao nhất, đủ để ngăn cản trung đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn công kích, so về Kim Phật Chí Tôn chỉ có hơn chứ không kém, có hắn dạy bảo Từ Tĩnh, Từ Tĩnh Hoàng Kim Chiến Thể tiến triển cực nhanh, ngàn năm sau, liền đạt đến Hoàng Kim Chiến Thể tầng thứ năm đỉnh phong, mà Hoàng Kim Chiến Thể chỉ có sáu tầng cảnh giới.

Mộ Dung Khuynh Thành không cam lòng rớt lại phía sau, tại ngàn năm sau cũng thành tựu Chí Tôn, lúc này, khoảng cách tiến vào Hỗn Độn chiến trường còn thừa lại cuối cùng một vạn năm.

"Ta đi giúp ngươi đòi hỏi một môn Luyện Thể võ học!"

Mộ Dung Khuynh Thành tương đương với nửa cái Hắc Ám Ma Nữ, Diệp Trần ý định từ chỗ Ma tộc Lục Dực Chí Tôn đó đòi hỏi Hắc Ám Ma Thể tu luyện chi pháp.

"Như thế nào đòi hỏi?"

Mộ Dung Khuynh Thành hỏi.

"Cái này ta tự có biện pháp!"

Diệp Trần cười thần bí.

Ba mươi năm sau.

Bên trên một khỏa tinh cầu Ma vực.

" Thanh Liên Kiếm Tôn Đáng giận?" Lục Dực Chí Tôn tức giận vô

cùng, cái Thanh Liên Kiếm Tôn này quá vô sỉ rồi, rõ ràng dám một mình một người đến Ma vực, hơn nữa bức bách chính mình giao ra Hắc Ám Ma Thể phương pháp tu luyện.

"Hừ, đợi Đệ Nhất Ma Tôn đem Ma Vương Kim Thân tu luyện thành công, cho ngươi ăn khổ."

Ma tộc ngoại trừ Thiên Ma Bá Thể bên ngoài, còn có một môn Luyện Thể chi pháp càng mạnh hơn nữa Ma Vương Kim Thân, cái môn Luyện Thể chi pháp này chỉ có Đại Ma Vương huyết thống mới có thể tu luyện, nghe nói tu luyện tới cảnh giới cao nhất, Bán Thần đều không làm gì được, mà lại có thể kích phát ra Hắc Ám chi lực bên trong Đại Ma Vương huyết thống, trợ Đệ Nhất Ma Tôn mau chóng nắm giữ Hắc Ám pháp tắc.

. . .

Địa Ngục Tuế Nguyệt Sơn.

Đồ Thiên Quỷ Thánh là một lão đầu tóc hoa râm hùng tráng, cùng hắn cùng một chỗ chính là Đại Ma Vương huyết thống Đệ Nhất Ma Tôn.

"Tuế Nguyệt Sơn, tuế nguyệt chi lực đặc biệt mãnh liệt, thời gian chúng ta nói chuyện, nói không chừng đã qua mười năm bách niên, nếu như ta đoán không sai, Tương Lai Chi Tuyền đích thị là giấu ở trong Tuế Nguyệt Sơn tương lai thời không."

Địa Ngục có cửu tuyền, Tương Lai Chi Tuyền là một tuyền trong đó.

"Tương Lai Chi Tuyền phải chăng thật sự kỳ diệu như vậy?"

Đệ Nhất Ma Tôn hỏi.

Đồ Thiên Quỷ Thánh nói: "Chỉ biết so với ta nó rất kỳ diệu, bất quá ngươi phải nhớ kỹ, phong hiểm cùng phú quý cho tới bây giờ đều là đi chung với nhau, Tương Lai Chi Tuyền tuế nguyệt trôi qua so Tuế Nguyệt Sơn nhanh trăm ngàn lần, có lẽ ngươi biết chết già trong Tương Lai Chi

Tuyền."

"Không sao, nếu như ta chết già ở bên trong, chứng minh ta cũng không gì hơn cái này."

Đệ Nhất Ma Tôn nói ra.

"Tốt, hi vọng ngươi có thể còn sống trở về, cẩn thận, ta muốn gia tốc thời gian trôi qua, tìm được Tương Lai Chi Tuyền."

Đồ Thiên Quỷ Thánh hét lớn một tiếng, quanh thân Thời Không Chi Lực mãnh liệt bành trướng, so Tuế Nguyệt Sơn tuế nguyệt chi lực đều không kém cỏi bao nhiêu, sau một khắc, hai người quanh thân thời không biến hóa thất thường, có khi không có một bóng người, có khi mấy cái quỷ quân ở chỗ này đánh nhau, có khi tại đây nhiều hơn một cái miếu, không biết đi qua bao lâu thời gian, một đầu uốn lượn nước suối xuất hiện tại Tuế Nguyệt Sơn, rầm rầm chảy xuôi, nghe thanh âm này, lại để cho người nhịn không được say mê trong đó.

"Đi vào."

Đồ Thiên Quỷ Thánh vội vàng nói.

Đệ Nhất Ma Tôn gật gật đầu, phi tốc lướt hướng cái kia nước suối, phù phù một tiếng, Đệ Nhất Ma Tôn thân ảnh chìm vào trong suối nước, thấy thế, Đồ Thiên Quỷ Thánh tán đi Quỷ Thánh chi lực, quanh thân thời không xuất hiện bắn ngược, cho đến khôi phục bộ dáng trước đó.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1698

Hắc Ám Ma Thể huyền diệu vạn phần, thật sự mà nói, nó cùng Cửu Chuyển Kim Thân với hoàng kim chiến thể không phải cùng một loại hình luyện thể phương pháp, môn luyện thể phương pháp này chỉ có ba tầng, tầng thứ nhất thực bình thường, tầng thứ hai sau lưng sẽ nhiều ra một đôi cánh, tầng thứ ba lại nhiều ra một đôi cánh, cũng là lý do Lục Dực Chí tôn sau lưng có 6 cái cánh, chính là vì nàng đem Hắc Ám Ma Thể tu luyện đến tầng thứ ba cảnh giới.

Hắc Ám Ma Thể một khi đại thành, tốc độ sẽ nhanh đến cực hạn, sau lưng 3 đôi cánh, trời sinh ẩn chứa thời không lực.

Tốn ba ngàn năm thời gian, Mộ Dung Khuynh Thành mới đem Hắc Ám Ma Thể tu luyện đến tầng thứ hai cảnh giới, sau lưng hơn một đôi cánh, về phần tầng thứ ba, không có cơ duyên mà nói, chỉ sợ ba vạn năm cũng không chắc có thể đột phá, đây là chuyện tình không thể gấp được.

Khoảng cách tiến vào hỗn độn chiến trường chỉ còn lại có bảy ngàn năm, Nhân tộc liên minh cùng Ma tộc liên minh đều tự tăng thêm không ít Chí tôn, Nhân tộc liên minh trừ bỏ từ Tĩnh và Mộ Dung Khuynh Thành hai người, còn có hơn mười người tấn chức vì Chí tôn, như Đạm Đài Minh Nguyệt, Kim Y Hoàng Thanh Y Hoàng đám người, trên thực tế, Từ Tĩnh cùng Mộ Dung khuynh thành trở thành Chí tôn thời gian so với bọn hắn muốn chậm một ít.

Bất quá luận tiến bộ tốc độ, những người này tự nhiên so ra kém Từ Tĩnh cùng Mộ Dung khuynh thành.

Dù sao đứng ở phía sau hai người là Diệp Trần, lúc trước Diệp Trần ở hắc phong giản lấy được nhiều ích lợi, chiếm được vô số ma tri thức, không

khoa trương nói, so với được tam giới Chí tôn truyền thừa đều phải hữu dụng, nếu không có tà ma tri thức, Diệp Trần nội tình chung quy hữu hạn, nếu là không nắm chắc, Diệp Trần cũng liền khó có thể cùng đại ma vương huyết thống Đệ Nhất Ma Tôn chống lại, càng đừng nói lực áp đối phương.

Có vô số tà ma tri thức, Diệp Trần giảng giải cho Từ Tĩnh cùng Mộ Dung khuynh thành, tự nhiên thuận buồm xuôi gió. Thủ đoạn rất nhiều. Mới mấy ngàn năm thời gian. Hai người võ đạo Nguyên Thần liền đạt tới điểm tới hạn, chỉ kém từng bước liền có thể đột phá đến Thanh Đồng cấp bậc.

Bất quá Diệp Trần cũng không có cất giấu, ngẫu nhiên cũng sẽ chỉ điểm một ít tân tấn Chí tôn, về phần bọn họ có thễ hay không tiến vào hỗn độn chiến trường phía trước, đem võ đạo Nguyên Thần tăng lên tới Thanh Đồng cấp bậc, chính là cơ duyên, kỳ thật Diệp Trần cũng không hy vọng Nhân tộc liên minh sở hữu Chí tôn đều tiến vào hỗn độn chiến trường, dù sao như vậy. Nhân tộc liên minh ngay cả Một cái Chí tôn đều không có như thế nào chống lại Ma tộc liên minh.

Đương nhiên, đối với điểm này, Diệp Trần cũng không phải thực lo lắng, Thanh Đồng võ đạo Nguyên Thần dễ dàng tu thành như vậy, sẽ không là Thanh Đồng võ đạo Nguyên Thần, lúc trước chính mình vì tu luyện ra Thanh Đồng võ đạo Nguyên Thần, trả giá rất lớn, nếu không phải hoang thần ý chí tương trợ, chính mình có hay không có mệnh tồn tại đều là không biết bao nhiêu.

"Này tứ kiện Thiên Thánh Khí, dưới tình huống không đến vạn bất đắc dĩ. Không cần bại lộ, thời điểm bình thường. Các ngươi vận dụng Địa Thánh Khí là được."

Từ Tĩnh và Mộ Dung khuynh thành lần lượt trở thành Chí tôn, Diệp Trần lập tức xuất ra tứ kiện Thiên Thánh Khí cấp các nàng, hai kiện Thiên Thánh Khí áo giáp hai kiện Thiên Thánh Khí vũ khí, tuy rằng đều là nhất tinh, nhưng là làm cho Từ Tĩnh cùng Mộ Dung khuynh thành nửa ngày hồi bất quá thần, toàn bộ vũ trụ tinh không đừng nói Thiên Thánh Khí, ngay cả Địa Thánh Khí đều hiếm thấy vạn phần, không thể tưởng được Diệp Trần cư

nhiên có thể lập tức xuất ra tứ kiện Thiên Thánh Khí, chẳng lẽ Diệp Trần ở bên ngoài kiếm được một tòa Thánh Khí bảo tàng?

"Đây là ta ở hoang thần đại lục thu hoạch."

Diệp Trần còn không có cùng hai người nói qua chuyện này, muốn cấp các nàng một kinh hỉ.

Nên biết có Thánh Khí hay không , chênh lệch thật sự rất lớn, không có Thánh Khí, hai người chính là cường đại Chí tôn đứng đầu, phản chi, có Địa Thánh Khí, hai người đó là Siêu Cấp Chí Tôn cấp bậc, có Thiên Thánh Khí, hai người ở trong Siêu Cấp Chí Tôn có thể đi ngang, tầm thường truyền kỳ Chí tôn đều không làm gì được bọn họ, này đó là chỗ khủng bố Thiên Thánh Khí, làm cho người ta thực lực lập tức tăng phúc ngàn vạn lần.

Gần nhất không biết sao lại thế này, mày luôn nhảy lên, nghĩ nghĩ, Diệp Trần cảm thấy đây là một cái báo động, Đệ Nhất Ma Tôn thật lâu không xuất hiện, lấy tính cách đối phương cùng huyết thống, không có khả năng không có tiếng tăm gì, chỉ sợ ngầm tích tụ thực lực, chính mình tuy rằng tiến bộ cũng rất nhanh, nhưng mà đại ma vương huyết thống không phải người bình thường, tiến bộ phải nhanh hơn mới được.

Diệp Trần duy nhất đoản bản là võ đạo Nguyên Thần, Diệp Trần cảm thấy tất yếu nên đem võ đạo Nguyên Thần tăng lên tới Bạch Ngân trung cấp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1699

Thiên hà, mờ mịt khôn cùng.

Trở thành Chí tôn tới nay, Diệp Trần còn không có còn thật sự thăm dò thiên hà, ngược lại là Địa ngục đi rất nhiều lần.

Thời không áo nghĩa viên mãn, Diệp Trần ở trong thiên hà có thể nhìn đến càng nhiều thứ gì đó, toàn bộ thiên hà trên không, thật giống như là vô số thời không chồng cùng nhau, hơi bất lưu thần, liền có khả năng rời đi tại chỗ rất xa.

" Trong Thiên hà bảo vật vô số, đợi người hữu duyên, không biết ta lần này vận khí như thế nào."

Diệp Trần tự nhận là vận khí luôn luôn tốt lắm, nhưng là cũng có thời điểm không vận khí, không có khả năng nói mỗi lần đều có vận khí tốt.

Năm tháng trôi qua, nhoáng một cái, Diệp Trần đi vào thiên hà đã muốn hơn trăm năm, trong lúc Trên trăm năm, tìm được bảo vật nhưng thật ra không ít, nhưng mà bảo vật có thể được hắn coi trọng một cái đều không có.

Ngày này, Diệp Trần xa xa cảm nhận được nhất cổ nhiệt lực dao động.

"Nhiệt lực dao động?"

Diệp Trần thập phần tò mò, thiên hà phía trên thời không trọng điệp, muốn cách rất xa đem nhiệt lực truyện tới, cơ hồ là chuyện tình không có khả năng, cho dù là truyền kỳ Chí tôn ở trong này đánh nhau, đều không có khả năng làm cho uy lực phúc tràn đi rất xa.

"Phải đi xem!"

Từ nhiệt lực dao động nơi phát ra, Diệp Trần chạy qua.

Chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần thấy được một tòa núi lửa, một tòa núi lửa đảo to lớn, núi lửa trên không đảo, Hỏa Vân đầy trời, đỏ đậm quang mang làm cho nước thiên hà đều trở nên đỏ bừng lên, giống nhau là một mảnh nham thạch nóng chảy chảy xuôi.

Ầm vang!

Núi lửa trên đảo chỉ có một tòa núi lửa, núi lửa rung động, một đạo màu đỏ tươi sắc hỏa trụ phóng lên cao, vẫn phun ra Hỏa Vân, khủng bố nhiệt lực phát ra mở ra, giống ngày tận thế.

"Là tận thế núi lửa!"

Diệp Trần ánh mắt sáng lên, tận thế núi lửa trung bình thường sẽ tồn tại thập phần trân quý thiên tài Địa bảo thuộc tính hỏa, tận thế núi lửa càng xa xưa, hỏa thuộc tính thiên tài Địa bảo càng tốt.

Không có gì chần chờ, Diệp Trần hướng tận thế núi lửa lao đi.

Tận thế núi lửa thật sự quá lớn, cao tới mấy trăm ức lý, cái đáy đường kính hơn ngàn ức lý, duy độc miệng núi lửa lỗ hổng rất nhỏ, chỉ có nhất ức lý lớn nhỏ.

Rống!

Vừa tới đến miệng núi lửa, Diệp Trần liền gặp được đến một đầu hỏa quái tập kích, đây là một đầu giống như long phi long, giống như biên bức phi biên bức hỏa quái, là tận thế núi lửa độc hữu mãnh thú tận thế hỏa thú.

Nghe nói, yếu nhất tận thế hỏa thú đều có Siêu Cấp Chí Tôn thực lực, Diệp Trần cảm thấy ghi lại cũng không giả, trước mắt này đầu tận thế hỏa thú đó là Siêu Cấp Chí Tôn thực lực, thập phần hung hãn.

Không hữu lý thải đối phương, Diệp Trần thân hình chợt lóe, hướng tới

tận thế núi lửa bên trong bay đi.

Tận thế hỏa thú giận dữ, rít gào đứng lên, xích hồng sắc âm ba phúc tán.

Ngay sau đó, đại lượng tận thế hỏa thú theo núi lửa bên trong dũng mãnh tiến ra, như là thủy triều, nề hà Diệp Trần phòng ngự quá cường hãn, đánh thẳng về phía trước, như vào nơi không người, tận thế hỏa thú ngay cả ngăn trở hắn một chút đều làm không được.

Tận thế núi lửa cách thời gian rất lâu mới có thể phun trào một lần, Diệp Trần chậm rãi dừng ở đáy núi lửa, chung quanh nhìn nhìn, không khỏi sợ hãi than ra tiếng, toàn bộ đáy núi lửa, cư nhiên tất cả đều là linh năng hỏa tinh, linh năng hỏa tinh có thể rèn luyện linh khu, chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp cùng với đỉnh cấp bốn cấp bậc, sơ cấp linh năng hỏa tinh nhằm vào một hai giai linh khu, trung cấp linh năng hỏa tinh nhằm vào ba bốn giai linh khu, cao cấp linh năng hỏa tinh nhằm vào năm sáu giai linh khu, đỉnh cấp linh năng hỏa tinh nhằm vào thất bát giai linh khu, trước đó, Diệp Trần ở Huyền Vũ phế tích bên trong một viên tinh cầu sinh mệnh cũ nát gặp qua không ít linh năng hỏa tinh, nhưng đại đa số là sơ cấp trung cấp, cao cấp rất ít, cùng nơi này căn bản không có cách nào so sánh được.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1700

Tiện tay thu đi một tí đỉnh cấp Linh Năng Hỏa Tinh, Diệp Trần hướng trung ương hồ Nham Tương bay đi.

Hồ Nham Tương nhiệt độ rất cao, thỉnh thoảng có dòng nham thạch phun tung toé ra, Diệp Trần tròng mắt hơi híp, hắn cảm nhận được Hỏa Chi Pháp Tắc hương vị, trong nội tâm thầm nghĩ, nếu là ở bên trong bị một đạo dòng nham thạch phun trúng, chỉ sợ bất luận cái gì Truyền Kỳ Chí Tôn đều phải vẫn lạc, trừ phi có được một kiện Thiên Thánh khí áo giáp mới có thể tự bảo vệ mình.

Bởi vì nhiệt độ rất cao, trên thời không hồ Nham Tương phía cực độ vặn vẹo, ánh mắt Diệp Trần chỉ có thể xâm nhập mấy trăm vạn dặm, mà toàn bộ đường kính hồ Nham Tương đủ có mấy tỷ dặm.

Nhíu mày, Diệp Trần hít sâu một hơi, hướng phía chỗ sâu trong hồ Nham Tương lao đi.

"Nóng quá!"

Phía trên Hồ Nham Tương, nhiệt kình ngập trời, Diệp Trần cảm giác thời không đều rất là nóng, tại đây ít tồn tại những thứ Thiên Đạo pháp tắc khác, có rất nhiều Hỏa Chi Pháp Tắc cuồng bạo.

Không dám khinh thường, Diệp Trần rút ra Thương Khung kiếm, cẩn thận từng li từng tí mà phi hành.

Dòng nham thạch phun trào, không có bất kỳ quy luật, toàn bộ hồ Nham Tương sóng cả mãnh liệt, tựa hồ tùy thời sẽ có một lần đại phun trào, phi hành ở trên không Nham Tương hồ, Diệp Trần không chỉ có phải né tránh dòng nham thạch, còn phải cẩn thận quan sát hồ trình độ Nham Tương phập

phồng, có cái không đúng, hắn sẽ lập tức lui lại, dù sao hắn không dám khẳng định, Huyền Vũ thánh khải thật có thể ngăn cản uy lực đại phun trào.

Oanh!

Càng thâm nhập sâu trong Nham Tương hồ, dòng nham thạch phóng lên trời càng nhiều, hơn mười đạo dòng nham thạch đan vào thành lưới, hướng phía Diệp Trần bao trùm mà đến.

Nắm thật chặt Thương Khung kiếm, Diệp Trần một cái Hắc Động thức oanh ra ngoài, sau một khắc, lỗ đen mất đi, dòng nham thạch cũng nổ ra, hình thành đầy trời Hỏa Vũ.

Hỏa Vũ rơi vào đi qua bên trên Huyền Vũ thánh khải Tăng Phúc hộ thể Kiếm Nguyên, phát ra xuy xuy thanh âm.

"Đảo nhỏ?"

Rốt cục, Diệp Trần chứng kiến bên ngoài mấy trăm vạn dặm xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Đảo nhỏ toàn thân đỏ thẫm. Đường kính ước chừng hơn trăm mét. Tùy tiện một đạo sóng nham tương đều có thể bao phủ nó, bên trong đảo nhỏ, ở bên trong có một cây ăn quả hỏa chói súc đứng ở đó, bên trên cây ăn quả có ba miếng trái cây to bằng nắm đấm lớn, quang diễm đầm đặc nóng bỏng đang từ bên trên trái cây bạo phát ra.

"Thiên Yêu Hỏa Linh Quả! Cái này được bao nhiêu vạn năm hỏa hầu?"

Diệp Trần hô hấp trì trệ, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả là một trong thiên tài địa bảo rèn luyện Linh khu, hỏa hầu càng sâu, rèn luyện hiệu quả càng mạnh. năm vạn năm hỏa hầu Thiên Yêu Hỏa Linh Quả đã rất hiếm thấy, cái gốc cây Thiên Yêu Hỏa Linh Quả này, hỏa hầu tối thiểu tại mười vạn năm trở lên.

"Thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn."

Diệp Trần vốn là ý định tìm kiếm một ít thiên tài địa bảo đối với Võ Đạo Nguyên Thần có ích lợi, không có ngờ tới tìm được một cây Thiên Yêu Hỏa

Linh Quả, đã có ba miếng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả hỏa hầu mười vạn năm trở lên, Diệp Trần có nắm chắc để cho Linh khu tăng lên tới Cửu giai hậu kỳ, kể từ đó, Bất Hủ kiếm thể liền có thể càng tiến một bước, nói không chừng có thể đạt tới tầng thứ 17.

"Chỉ sợ không có dễ dàng như vậy mà lấy được Thiên Yêu Hỏa Linh Quả a!" Nhìn nhìn bốn phía xung quanh đảo nhỏ, Diệp Trần thần sắc ngưng trọng. thiên tài địa bảo đều có hung thú lợi hại thủ hộ, càng là thiên tài địa bảo quý báu. hung thú Thủ hộ nó càng khủng bố, nơi này là sân nhà đối phương, Hỏa Chi Pháp Tắc nồng đậm, đối phương hoàn toàn có thể vượt cấp khiêu chiến chiến.

"Tựu cho ta xem xem, là cái hung thú gì thủ hộ tại đây!"

Tốc độ bộc phát, Diệp Trần hướng phía đảo nhỏ phương hướng lao đi.

Mấy lần nháy con mắt thời gian, Diệp Trần khoảng cách đảo nhỏ chỉ còn lại không tới một vạn dặm khoảng cách, đúng lúc này, phía dưới Nham Tương hồ điên cuồng chấn động, một tiếng ầm vang, đầy trời nham tương phiêu tán rơi rụng, một cái cự đại hung thú phá nước mà ra, hướng phía Diệp Trần lao vào, con mắt thoáng nhìn, Diệp Trần thấy rõ bộ dáng hung thú, đây là một đầu cùng Mạt Nhật Hỏa Thú giống như đúc, nhưng là hỏa thú không có cánh, nếu như Diệp Trần đoán đúng, đây là Mạt Nhật Hỏa Sơn sinh ra Hỏa Sơn Chi Vương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1701

Hỏa Sơn Chi Vương toàn thân lân phiến đỏ bừng che kín, trên đầu có một đôi sừng nhọn bốc hỏa, bên trên sừng nhọn rõ ràng ẩn chứa Hỏa Chi Pháp Tắc nhàn nhạt, không khó tưởng tượng, một khi bị cái sừng nhọn này đâm trúng, Bán Thần đều muốn trọng thương, may mắn Diệp Trần không có phát hiện trên hàm răng cùng móng vuốt của Hỏa Sơn Chi Vương không có Hỏa Chi Pháp Tắc, bằng không vẫn là trực tiếp chạy trốn a, căn bản đánh không lại.

Hỏa Sơn Chi Vương tốc độ nhanh như tránh hỏa, cũng may Diệp Trần phản ứng cũng không chậm, Thương Khung kiếm vung lên, một đạo kiếm quang nghênh hướng Hỏa Sơn Chi Vương.

Oanh!

Sóng xung kích chấn động, Hỏa Sơn Chi Vương bay ngược ra ngoài, Diệp Trần cũng nhịn không được nữa thân thể quơ quơ.

"Khá tốt, có lẽ chỉ là một đầu Chuẩn Thánh Thú, bất quá đối với công kích sừng nhọn tuyệt đối là Thánh Thú cấp bậc, không thể bị nó đánh trúng được." Diệp Trần kiêng kỵ nhất là đôi sừng nhọn.

Rống!

Hỏa Sơn Chi Vương giận dữ, trên đầu sừng nhọn ánh lửa đại phóng, trường thương kéo dài vươn ra lưỡng đạo hỏa diễm, hướng phía Diệp Trần bay vụt, Diệp Trần tránh đi một đạo hỏa diễm trường thương đồng thời, Thương Khung kiếm chém đứt một đạo khác, cực lớn lực phản chấn từ Thương Khung kiếm truyền đến cánh tay phải của Diệp Trần, làm cho Diệp Trần thân thể chấn động.

"Hỏa Chi Pháp Tắc bị Thương Khung kiếm ngăn cách rồi, nhưng Hỏa Chi Pháp Tắc dẫn phát bạo tạc lực lượng vẫn như cũ tồn tại."

Diệp Trần chỉ cảm thấy trong cơ thể khí huyết sôi trào.

Bị động bị đánh không phải là cách, Diệp Trần mạnh mẽ rút ra kiếm nguyên, một chiêu Trọng Kiếm thức oanh hướng Hỏa Sơn Chi Vương.

Lập tức, giữa hai người Nham Tương hồ tách ra một đường vết rách, kiếm quang trầm trọng vô cùng hoàn toàn khóa chặt lại Hỏa Sơn Chi Vương, làm cho hắn không thể động đậy, tựa hồ phát giác được kiếm quang lợi hại, Hỏa Sơn Chi Vương cúi đầu, sừng nhọn đối diện chống lại kiếm quang.

Phốc!

Kiếm quang nát bấy, Hỏa Sơn Chi Vương lăng không lật ra lăn lộn mấy vòng, cuối cùng dán Nham Tương hồ mặt ngoài trượt ra đi gần nghìn dặm xa, mắt thường có thể thấy được, tại trên trán hắn, có một tia vết rách, sừng nhọn tuy nhiên đánh nát kiếm quang , nhưng kiếm quang còn sót lại như trước uy lực không nhỏ , thoáng đã phá vỡ phòng ngự của nó.

"Cơ hội!"

Diệp Trần con mắt sáng ngời, mấy cái liên tục lóe ra hiện tại đỏ bừng trên đảo nhỏ, thò tay liền muốn rút ra Thiên Yêu Hỏa Linh Quả cây, bất quá lại để cho Diệp Trần chấn động chính là, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả trên cây rõ ràng còn quay quanh lấy một đầu rắn nhỏ đỏ bừng vì cây ăn quả hỏa chói, bởi khiến cho Diệp Trần không có chú ý tới cái đầu rắn nhỏ này, Diệp Trần bàn tay vừa đưa tới, con rắn nhỏ liền triển khai răng nọc, một ngụm cắn hướng cổ tay của Diệp Trần, thời khắc mấu chốt, Diệp Trần thăm qua đi bàn tay kéo lê một đạo đường vòng cung, từ một miếng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả bên cạnh xẹt qua, xoạch, thượng diện lập tức thiếu đi một miếng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả.

Con rắn nhỏ Đỏ bừng thấy thiếu đi một miếng trái cây, nổi giận, thân thể

hiện cong lên bắn ra hướng Diệp Trần, tốc độ nhanh liền thời không đều bóp méo, thật giống như một cái lò xo đã áp đến cực hạn, bỗng nhiên buông tay.

Phanh một tiếng!

Con rắn nhỏ Đỏ bừng nhìn như rất bé, lực đạo lớn không thể tưởng tượng nổi, Diệp Trần cả người bay rớt ra ngoài, tựa như lưu quang, vạch phá trên không Nham Tương hồ, bay thẳng ra ngoài mấy vạn dặm xa mới dừng lại.

"Thật đáng sợ!"

Diệp Trần lòng còn sợ hãi, hắn cảm giác, cái co đầu n rắn nhỏ đỏ bừng này so Hỏa Sơn Chi Vương còn muốn đáng sợ hơn, Hỏa Sơn Chi Vương cũng chỉ nhờ sừng nhọn mà tương đối lợi hại mà thôi.

"Một miếng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả có lẽ đã đủ rồi!"

Diệp Trần không có ý định cùng Hỏa Sơn Chi Vương với con rắn nhỏ đỏ bừng chết dập đầu, hai cái này cũng không phải dễ trêu, mấu chốt là chúng có thủ đoạn uy hiếp Diệp Trần.

Ầm ầm!

Diệp Trần chưa kịp vui mừng khi đạt được một miếng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, toàn bộ Nham Tương hồ bỗng nhiên bạo động, đây là dấu hiệu đại phun trào.

"Chạy!"

Diệp Trần bất chấp mọi thứ, điên cuồng mà hướng phía bên cạnh bờ Nham Tương hồ bay vút, chỉ cần tới được trên bờ, dựa vào Huyền Vũ thánh khải, hoàn toàn có thể ngăn cản uy lực phun trào.

Bất quá Diệp Trần có nhanh nữa cũng không nhanh bằng tốc độ phun trào, sau một khắc, toàn bộ Nham Tương hồ biến mất, một đạo trụ hỏa thô

cùng Nham Tương hồ không sai biệt lắm phóng lên trời, đem Diệp Trần khỏa mang ở bên trong, bạo xông lên trời.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1702

Xuy xuy xuy xuy. . .

Hộ thể Kiếm Nguyên kịch liệt suy yếu, chỉ còn lại có một tầng hơi mỏng, sau một khắc, hộ thể Kiếm Nguyên sụp đổ, nham tương nóng bỏng bao phủ Diệp Trần, oanh, bỗng nhiên, một đạo quang mang bộc phát, đem nham tương đánh xa ra, tại bên ngoài cơ thể Diệp Trần, mới xuất hiện một màn hào quang màu đen trầm trọng, Huyền Vũ thánh khải bị kích phát ra uy năng chính thức.

"May mắn!"

Diệp Trần hạ một hơi, nếu như Huyền Vũ thánh khải không có kích phát ra uy năng chính thức, mình coi như Bất Tử, cũng muốn nguyên khí đại thương, bổn nguyên có tổn hại.

Từ hỏa trụ, Diệp Trần đi vào trên không miệng núi lửa, một mực vọt tới bên trong Hỏa Vân.

Vèo!

Lúc này, hỏa trụ lực lượng đã yếu, Diệp Trần đơn giản thoát ly hỏa trụ, bay đến bên ngoài mấy trăm vạn dặm.

Bàn tay nắm lại một phen, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả lớn cỡ nắm tay lơ lửng tại trên bàn tay, Hỏa Diễm đỏ bừng bộc phát, nhìn về phía trên không giống như là một miếng trái cây, giống như là một cái tiểu mặt trời, Linh khí bành trướng.

" Thiên Yêu Hỏa Linh Quả hỏa hầu Mười vạn năm trở lên chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, cũng không biết có thể hay không làm cho Linh khu của

ta từ Cửu giai trung kỳ đột phá đến Cửu giai hậu kỳ."

Thiên Yêu Hỏa Linh Quả hỏa hầu Mười vạn năm trở lên tuy nhiên vô cùng hiếm thấy, nhưng Cửu giai Linh khu cũng không phải dễ dàng tăng lên như vậy, quan trọng nhất là, Diệp Trần không phải Luyện Thể Chí Tôn.

Cửu giai Linh khu, một bước là một cái Thiên Địa, dưới tình huống bình thường, trừ phi là Luyện Thể Chí Tôn, nếu không căn bản không cách nào tiến thêm, cả đời đều dừng lại tại Cửu giai sơ kỳ, Diệp Trần có thể đem Linh khu tăng lên tới Cửu giai trung kỳ có 2 loại nguyên nhân, thứ nhất, sưu tập thiên tài địa bảo đủ nhiều, thứ hai, cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, Diệp Trần đã sáng tạo ra Bất Hủ kiếm thể, xem như gà mờ Luyện Thể Chí Tôn.

Cho nên, muốn từ Cửu giai trung kỳ đạt tới Cửu giai hậu kỳ. Thật sự là khó như lên trời. Cũng phải có Thiên Yêu Hỏa Linh Quả hỏa hầu mười vạn năm trở lên. Nếu không thì Diệp Trần tự nhận là trong thời gian rất lâu, Linh khu cũng sẽ không có khả năng tăng lên.

"Trước tìm một chỗ thí nghiệm thoáng một phát."

Thu hồi Thiên Yêu Hỏa Linh Quả, Diệp Trần thân hình lóe lên, biến mất vô tung vô ảnh.

. . .

Bất ngờ trên một tòa đảo nhỏ, Linh khí bành trướng bỗng nhiên bộc phát ra, đỏ bừng một mảnh, phảng phất một ngọn núi lửa đang bộc phát, thổ lộ lực lượng cường đại.

Một cái ngọn núi sườn núi duy nhất bên trong Đảo nhỏ. Diệp Trần xếp bằng tại chỗ, đỉnh đầu Thiên Yêu Hỏa Linh Quả hỏa chói lơ lửng.

Thiên Yêu Hỏa Linh Quả hỏa hầu Mười vạn năm trở lên Linh khí quá mức bành trướng, trực tiếp nuốt vào sẽ làm cho Diệp Trần mang đến phiền toái không nhỏ, Diệp Trần dứt khoát chậm rãi hấp thu lực lượng của nó, rèn luyện thân thể.

Một tia hỏa tuyến từ phía trên mặt ngoài yêu Hỏa Linh Quả thẩm thấu đi ra, từ đỉnh đầu Diệp Trần chìm ngập đi vào, một tia, từng sợi, không ngớt không dứt, mà theo hỏa tuyến nhập vào cơ thể. bên ngoài than thể Diệp Trần tách ra nhiệt khí sáng lạn, quần áo sớm liền biến thành tro tàn. thân thể Xích lõa, có hình xăm lạc ấn Huyền Vũ thánh khải.

"Nóng quá!"

Diệp Trần cảm giác mình phảng phất biến thành một cái bếp lò, bên trong Hỏa Diễm đang tại uấn nhưỡng, tích súc, loại cảm giác này rất là kỳ diệu, khiến cho Diệp Trần không khỏi thầm than, nhân thể thật sự quá kỳ diệu rồi, dù cho hắn là Truyền Kỳ Chí Tôn, cũng không cách nào nhìn thấu nhân thể hết thảy ảo diệu, mỗi khi cho rằng nhìn thấu, kỳ thật bất quá là một tầng mặt ngoài.

Hào quang Sáng quắc lóng lánh, Diệp Trần cơ thể sinh huy, mặt ngoài làn da dần dần đỏ lên, như là gang bị hỏa thiêu đỏ lên.

Loại tình huống này một mực tiếp tục, về sau, cả người Diệp Trần phảng phất biến thành một đạo hồng sắc quang, căn bản thấy không rõ hình dáng cùng tướng mạo.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1703

Một tháng sau, Thiên Yêu Hỏa Linh Quả rút nhỏ hơn phân nửa, phía dưới hồng sắc quang người càng thêm huy hoàng.

"Còn chưa đủ!"

Hồng sắc quang người ngẩng đầu, một ngụm nuốt vào Thiên Yêu Hỏa Linh Quả còn sót lại.

Oanh!

Nuốt vào Thiên Yêu Hỏa Linh Quả một khắc này, hồng sắc quang người thất khiếu phun quang, hai mắt càng bắn ra một đạo trạm trạm ánh sáng màu đỏ, bắn thủng ngọn núi, bay thẳng Ngưu Đấu.

"Hảo cường!"

Diệp Trần cảm giác Thiên Yêu Hỏa Linh Quả lực lượng không ngừng thẩm thấu, thẩm thấu đến ở trong chỗ sâu chính mình chưa từng có đào móc đến, dùng một loại tư thái cực đoan bạo lực cải tạo thân thể của mình, thăng hoa khí lực chính mình.

Cót két!

Diệp Trần nhịn không được nắm chặt nắm đấm lại, thời không chấn động, đảo nhỏ và cả ngọn núi xuất hiện khe hở, trạm trạm ánh sáng màu đỏ theo khe hở thổ lộ, toàn bộ đảo nhỏ tựa như một cái Thủy Tinh sắp bị nghiền nát sáng lên.

Một tuần lễ sau, đảo nhỏ như trước không có nghiền nát, một cỗ lực lượng không hiểu ổn định lại đảo nhỏ.

Bên trong Ngọn núi, trên người Diệp Trần ánh sáng màu đỏ dần dần thu lại, duy chỉ có trái tim vẫn còn phát ra ánh sáng, một cỗ lực lượng bành trướng nhộn nhạo ra, khiến cho quanh thân Diệp Trần xuất hiện đại lượng thời không khe hở.

Không biết đi qua bao lâu thời gian, trái tim ánh sáng màu đỏ đã nội liễm, cho đến chỉ còn thừa lại một điểm.

Phốc!

Nhất điểm hồng quang dập tắt.

Ánh sáng màu đỏ lập tức dập tắt, vô hình khí lãng dùng Diệp Trần làm trung tâm bộc phát, đảo nhỏ thoáng cái chia năm xẻ bảy, hóa thành đầy trời mưa đá kích xạ.

Không có dựa vào bất luận cái gì lực lượng, Diệp Trần lơ lửng trên Thiên Hà, cường đại tánh mạng từ trường làm hắn ở bên trong Thiên Hà, cũng đã có phi hành năng lực.

"Cái này là Cửu giai hậu kỳ Linh khu sao?" .

Diệp Trần cảm giác trong cơ thể tràn đầy vô cùng vô tận lực lượng, tựa hồ cả đời cũng sẽ không mệt mỏi, cũng sẽ không hữu lực khí hao hết thời điểm, bên trong trái tim, nhiều ra một cái lỗ đen, chỉ có điều cái hắc động này không hấp thu lực lượng, mà là hướng ra phía ngoài nhổ ra lực lượng, thành động cơ vĩnh viễn Diệp Trần.

Bất Diệt hạch tâm!

Cái hắc động này đúng là Bất Diệt hạch tâm.

Thất giai Linh khu liền có thể sinh ra đời một đạo Bất Diệt lực lượng, Bất Diệt lực lượng có thể khôi phục bất luận cái gì thương thế, cho dù là bổn nguyên cũng có thể khôi phục, chỉ có điều tiêu hao có chút lớn, sơ kỳ cũng không rõ ràng, Bát giai Linh khu, Bất Diệt lực lượng càng ngày càng nhiều,

đã đến Cửu giai Linh khu, Bất Diệt lực lượng tựa như đại dương bình thường mênh mông, ngoại trừ Thánh khí chế tạo ra làm cho bổn nguyên tổn thương, cơ hồ có thể chữa trị bất luận cái gì thương thế, nhưng bất kể như thế nào, Bất Diệt lực lượng cuối cùng hữu dụng tận thời điểm, một khi Bất Diệt lực lượng dùng hết, muốn khôi phục thập phần gian nan, mà đã có Bất Diệt hạch tâm sẽ không giống như lúc trước, Bất Diệt hạch tâm mỗi thời mỗi khắc đều tại hướng ra phía ngoài nhổ ra Bất Diệt lực lượng, nhổ ra lượng không nhiều lắm, nhưng thắng tại bền bỉ, một lúc sau, tích lũy Bất Diệt lực lượng có thể nghĩ.

Trừ lần đó ra, người có được Bất Diệt hạch tâm rất khó giết chết, đồng dạng thực lực, người có được Bất Diệt hạch tâm khó giết chết gấp 10 lần.

"Không biết có thể hay không đem Bất Hủ kiếm thể tu luyện tới tầng thứ 17!"

Diệp Trần ngồi xếp bằng ở bên trong hư không, bàn tay phất một cái, đại lượng ba bốn cấp Chí Tôn Bảo kiếm bay ra, vận chuyển Bất Hủ kiếm thể, Diệp Trần bắt đầu hấp thu Chí Tôn Bảo kiếm tinh hoa.

Um tùm kiếm quang tách ra, mười sáu đạo kiếm văn trên người Diệp Trần, thứ mười sáu đạo kiếm văn từ nhẹ nhàng một đạo, trở nên thập phần thâm thúy, bao trùm tại mặt khác 15 đạo kiếm văn đã ngoài, bất quá thứ mười bảy đạo kiếm văn thủy chung không có sinh ra đời, giờ phút này Bất Hủ kiếm thể có lẽ xem như tầng thứ 16 đỉnh phong.

Nhổ ra một ngụm kim thiết chi khí, Diệp Trần lắc đầu, tầng thứ 17 không dễ dàng đột phá như vậy, ngẫm lại cũng đúng, tầng thứ 16 có thể ngăn cản chuẩn Bán Thần công kích, tầng thứ 17 há không phải có thể bỏ qua Sơ cấp Bán Thần công kích, quá mức biến thái.

Không có đi Mạt Nhật Hỏa Sơn, một miếng Thiên Yêu Hỏa Linh Quả lại để cho Diệp Trần thân thể sinh ra kháng tính, nuốt miếng thứ hai, hiệu quả tất nhiên giảm bớt đi nhiều, nói sau, hắn chưa hẳn đánh thắng được cái con rắn nhỏ đỏ bừng cùng Hỏa Sơn Chi Vương, nhất là cái con rắn nhỏ đỏ bừng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1704

Bên trong Thiên Hà, tuế nguyệt trôi qua làm cho người rất khó phát giác.

Bất tri bất giác, Diệp Trần ở trong Thiên Hà ngây người suốt một ngàn năm, cái này một ngàn năm, hắn men theo Thiên Hà trụ cột, một đường đi về phía trước, gặp qua siêu Ngũ giai thủy quái, gặp qua Thiên Hà kỳ cảnh, cũng từng chứng kiến Vô Đầu Chí Tôn, cuối cùng trơ mắt nhìn xem Vô Đầu Chí Tôn biến mất ở trước mắt, nguyên lai, cái Vô Đầu Chí Tôn kia cũng không chân thực tồn tại, chỉ là một đạo chấp niệm đi qua Thiên Hà nguyên khí tẩm bổ hình thành ảo ảnh mà thôi, ngoại trừ Vô Đầu Chí Tôn, hắn còn chứng kiến những thứ Chí Tôn ảo ảnh khác, đều là đã từng chân thật tồn tại, làm cho người thổn thức cảm thán.

Tại thứ một ngàn lẻ tám năm, Diệp Trần thấy được một cái cự đại vòng xoáy, một cái lại làm cho thân là Truyền Kỳ Chí Tôn, Dưới Bán Thần cơ hồ vô địch hắn đều cảm thấy rung động, cái vòng xoáy này căn bản không biết có bao nhiêu, ít nhất tại mấy năm ánh sáng trở lên, dưới tình huống khoảng cách vòng xoáy rất xa, Diệp Trần đều cảm giác có khả năng tùy thời bị hút đi.

"Vòng xoáy là hình thành như thế nào?"

Diệp Trần khó mà sinh ra một tia khẩn trương, đây không phải bởi vì nguyên nhân sợ hãi, mà là không biết, những thứ không biết thì sẽ làm cho người cảm thấy hiếu kỳ cùng khẩn trương, ai cũng không biết sẽ có chuyện gì phát sinh.

" Bất Hủ kiếm thể của ta đã đạt tới tầng thứ 16 đỉnh phong, cộng thêm Huyền Vũ thánh khải, tầm thường Sơ cấp Bán Thần cũng chưa chắc có thể giết ta, không bằng đi vào đánh giá."

Không biết có phải hay không là kẻ tài cao gan cũng lớn, hay vẫn là Tâm Ma tác quái, Diệp Trần sinh ra ý niệm vào đánh giá trong đầu.

Do dự cả buổi, Diệp Trần cuối cùng vẫn là hạ quyết tâm.

Khoảng cách vòng xoáy càng ngày càng gần, hấp lực càng ngày càng lớn mạnh, vèo, ngay khi Diệp Trần tới gần vòng xoáy biên giới một sát na kia, một cỗ hấp lực khổng lồ tác dụng trên người Diệp Trần, không có tiến hành quá nhiều chống cự Diệp Trần thoáng cái bị hấp vào vòng xoáy trung tâm. Chợt biến mất vô tung vô ảnh.

...

Uốn lượn vô tận trên nước suối. Một lão đầu ngồi ở chỗ kia. Phảng phất đã chết đi, trên người không có bất kỳ Sinh Mệnh Khí Tức, chỉ là cách một đoạn thời gian, trên đầu lão đều nổi lên một tia kim quang, kim quang có khi yếu, có khi mạnh, khi còn yếu, kim quang phảng phất như ảo giác. Lóe lên rồi biến mất, lúc mạnh, mảng lớn nước suối đều bị kim quang phủ lên, thời không đều bị kim quang ăn mòn, trở nên cứng lại, lại làm cho người thở không nổi.

Ồ ồ ồ ồ...

Nước suối sôi trào, trên đầu lão lại một lần nữa nổi lên kim quang, lúc này đây, kim quang đặc biệt mãnh liệt, trong tầm mắt toàn bộ nước suối biến thành Kim sắc. Mà lại đình chỉ lưu động, thời không bị kim quang ăn mòn xuống. Biến thành màu vàng kim nhạt, ngẫu nhiên có một đạo Kim sắc rung động xẹt qua, Càn Khôn chấn động, thời không ngược dòng.

"Ma Vương Kim Thân, nghịch ta quang âm!"

Rồi đột nhiên Lão đầu mở ra hai con ngươi, con ngươi như Hoàng Kim Lưu Ly, kim quang bắn thủng thời không, phảng phất xem thấu nước suối đích chân lý, ầm ầm, kim quang bắt đầu khởi động như nước thủy triều, quanh thân lão đầu thời không bắt đầu ngược dòng mà đi, nước suối cũng bắt

đầu ngược dòng, lão đầu tóc trắng, dần dần biến sâu, theo màu trắng biến thành màu xám trắng, biến thành màu xám.

Tướng mạo Lão đầu, dần dần biến trẻ, chín mươi tuổi, tám mươi tuổi, bảy mươi tuổi, 60 tuổi, mỗi khi một đạo kim sắc rung động xẹt qua, lão đầu đều tuổi trẻ một lần.

Nhưng kỳ quái chính là, lão đầu khí tức, chẳng những không có bởi vì thời gian ngược dòng trở nên yếu ớt, ngược lại càng thêm cường thịnh, phảng phất thời gian ngược dòng gần kề chỉ có thể tác dụng trên thân thể của hắn, không cách nào tác dụng trên hắn có được lực lượng.

Không biết đi qua bao lâu thời gian, lão đầu đã không còn là lão đầu, hắn lúc này, đại khái bộ dạng bốn mươi tuổi, thần thái cùng đệ nhất Ma Tôn giống như đúc.

"Không hổ là Ma Vương Kim Thân, làm cho Thời Gian Áo Nghĩa thoáng cái đạt đến viên mãn cảnh giới."

Đệ nhất Ma Tôn cảm giác ngộ tính của mình chưa từng có cường đại như thế qua, đương nhiên, tính đặc thù Tương Lai Chi Tuyền, cũng là Thời Gian Áo Nghĩa viên mãn một trong những nguyên nhân trọng yếu.

...

Phù phù!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1705

Diệp Trần rơi xuống ở một đầu uốn lượn trong suối nước vô tận, cái nước suối này rất là đặc thù, lại là Thời Không Chi Lực hội tụ mà thành, đem Diệp Trần đổi thành mặt Chí Tôn khác, chỉ sợ mấy lần hô hấp sẽ chết già, không có bất kỳ lo lắng.

Diệp Trần sắc mặt cả kinh, hộ thể Kiếm Nguyên phát ra, ẩn chứa viên mãn Thời Không Áo Nghĩa, cùng nước suối đối kháng.

"Chẳng lẽ cái này là một trong Địa Ngục Cửu Tuyền Tương Lai Chi Tuyền!"

Thiên Hà cùng Hoàng Tuyền nhất thể hai mặt, từ phía sông đi vào Tương Lai Chi Tuyền, cũng không là chuyện không thể nào.

Diệp Trần cùng đệ nhất Ma Tôn lúc trước tiến vào Tương Lai Chi Tuyền không giống với, Tương Lai Chi Tuyền không cách nào đối với hắn hình thành uy hiếp, dù sao Thời Không Áo Nghĩa đã sớm viên mãn rồi, trái lại, Tương Lai Chi Tuyền không chỉ không cách nào đối với hắn hình thành uy hiếp, ngược lại lại để cho hắn thấy được một mảnh Thiên Địa mới, hắn ở trong suối nước, cảm nhận được một tia mịt mờ Thời Không Pháp Tắc.

Cái Thời Không Pháp Tắc này không có tính áp bách, ngược lại đối với Diệp Trần rất là thân mật, Diệp Trần thăm dò thoáng một phát, phát hiện mình có thể dẫn đạo tốc độ chảy Tương Lai Chi Tuyền thời không, cũng có thể làm cho thời không ngược dòng.

"Đúng rồi, ta có thể làm cho Thời Không Chi Lực trực tiếp tác dụng tại Võ Đạo Nguyên Thần của ta."

Diệp Trần nghĩ tới một cái khả năng.

Nghĩ đến là làm, Diệp Trần Võ Đạo Nguyên Thần nhẹ nhàng đi ra, bạo lộ trong suối nước, thân thể thì dưới Thời Không Áo Nghĩa bảo vệ.

Nước suối tốc độ chảy gia tăng, Võ Đạo Nguyên Thần cường độ cũng đang gia tăng lấy.

"Thành công rồi!"

Diệp Trần lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, hắn không nghĩ tới sự tình thuận lợi như vậy, quả thực là thu hoạch ngoài ý muốn.

Diệp Trần không biết là, tại tiền phương của hắn, đệ nhất Ma Tôn nghịch chuyển Tương Lai Chi Tuyền, mà hắn tại gia tốc Tương Lai Chi Tuyền, tiếp qua không lâu, hai người lực lượng muốn đụng vào nhau.

Võ Đạo Nguyên Thần nhan sắc càng ngày càng thuần túy, ẩn chứa lực lượng càng ngày càng khủng bố, rất nhanh, Diệp Trần Võ Đạo Nguyên Thần theo Bạch Ngân Sơ cấp đạt đến Bạch Ngân Trung cấp, mà Diệp Trần cũng theo sơ đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn đột phá đã đến trung đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn, tu vi gia tăng tuy nhiên gia tăng chiến lực không phải rất biến thái, nhưng Diệp Trần có nắm chắc trong chiến đấu, lực áp con rắn nhỏ đỏ bừng.

Ầm ầm!

Phía trước, một đạo sóng nước ngập trời bỗng nhiên nổ tung, thân thể nhoáng một cái, Võ Đạo Nguyên Thần không tự chủ được tiến vào bên trong thân thể.

"Tình huống như thế nào?"

Diệp Trần xem hướng tiền phương.

Bọt nước Bay đầy trời rơi vãi ở bên trong, Diệp Trần thấy được thân ảnh đệ nhất Ma Tôn, nước suối do Thời Không Chi Lực hội tụ mà thành, bản thân liền có thể bỏ qua khoảng cách, truyền lại hình ảnh.

"Đệ nhất Ma Tôn!"

"Thanh Liên Kiếm Tôn!"

Hai người phân biệt thấy được đối phương.

"Rất tốt, của ta Ma Vương Kim Thân đại thành, đang muốn tìm ngươi nhất quyết cao thấp." Đệ nhất Ma Tôn thanh âm xuyên thấu qua phiêu tán rơi rụng bọt nước rơi vào tay Diệp Trần.

"Ta cũng đang có ý này."

Diệp Trần trong mắt hiện lên mãnh liệt chiến ý, nói cho cùng, hai người đều là không chịu cô tịch, Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Già La Ma Thánh hai người bọn họ đánh không lại, cho nên bọn hắn đem đối phương trở thành kình địch, bên trong Vũ Trụ Tinh Không duy nhất kình địch, có lẽ về sau cũng thế.

"Tiếp ta một quyền!"

Cách vô cùng nước suối, đệ nhất Ma Tôn một quyền oanh đi qua.

Tương Lai Chi Tuyền rất là đặc thù, mặc kệ cách rất xa, chỉ cần có thể cảm ứng được đối phương, liền có thể công kích được đối phương, khoảng cách đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

" lại để cho ta nhìn ngươi có cái gì tiến bộ."

Diệp Trần không có sử dụng Thương Khung kiếm, tay cầm Thiên kiếm, một kiếm vung đi ra ngoài.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1706

Quyền kình cùng kiếm khí đánh vào cùng một chỗ , nổ tạc nảy sinh từng đạo cột nước nối liền đất trời, hai người cách cột nước tiếp tục công kích , tư thái nếu không đạt mục đích thề không bỏ qua

"Thực lực rõ ràng gia tăng lên nhiều như vậy "

Diệp Trần hơi kinh ngạc , phải biết rằng Kiếm Ý không có đột phá đến Cửu Giai, hắn mạnh hơn Đệ Nhất Ma Tôn không biết gấp bao nhiêu lần , hiện tại Kiếm Ý đột phá , ngược lại cùng Đệ Nhất Ma Tôn cân sức ngang tài , có thể nghĩ , Đệ Nhất Ma Tôn tiến bộ bao lớn , quả thực là nghe rợn cả người

Diệp Trần kinh ngạc , Đệ Nhất Ma Tôn kinh ngạc hơn , hắn Ma Vương Kim Thân đại thành , kích phát ra huyết mạch Hắc ám chi lực , chẳng những hắc ám Nguyên Thần đột phá đến Bạch Ngân cao cấp cảnh giới , hắc ám áo nghĩa cũng đang từ từ lột xác , hướng phía Hắc Ám pháp tắc chuyển hóa , cảnh này khiến thực lực của hắn gia tăng lên vô số lần , bán thần trở xuống, tiếp cận vô địch , vốn tưởng rằng Diệp Trần đã không phải là đối thủ của hắn , nhưng sự thật nói cho hắn biết , Diệp Trần cũng không yếu hơn hắn

Rầm rầm rầm

Lần lượt giao thủ , hai người người này cũng không thể làm gì được người kia

Cười lạnh một tiếng , hai tay Diệp Trần cầm kiếm , giơ lên cao , trọng kiếm thức bổ ra ngoài , chỉ thấy kiếm quang trầm trọng vô cùng bổ sóng trảm biển , lập tức đã đến trước người Đệ Nhất Ma Tôn.

"Ma Vương Kim Thân !"

Đệ Nhất Ma Tôn hét lớn một tiếng , toàn thân Kim Quang đại phóng , nương theo còn có Lôi Đình màu đen, kiếm quang rơi vào trên người Đệ Nhất Ma Tôn , không có biện pháp thuận lợi trảm đi vào , cắt phá một điểm da sau đó liền tiêu tán , không có bất kỳ lực sát thương thực tế.

Bị động bị đánh không phải phong cách Đệ Nhất Ma Tôn, hắn đánh ra một quyền đáng sợ, một quyền này là Quang Ám quyền thăng hoa —— Hắc Ám Hỗn Độn Quyền

Thiên địa không rõ một mảnh , Diệp Trần trúng Đệ Nhất Ma Tôn một quyền

Một quyền này trên thực tế do vô số quyền tạo thành , Diệp Trần không có biện pháp tránh đi , bị một quyền trong đó đánh trúng ngực , chỉ nghe BOANG... Một tiếng , quyền kình không có như trong tưởng tượng Đệ Nhất Ma Tôn đánh bại phòng ngự Diệp Trần, ngược lại bắn ra ngoài

Cùng Đệ Nhất Ma Tôn Ma Vương Kim Thân hỗ trợ so sánh , Diệp Trần tầng thứ 36 đỉnh phong bất hủ kiếm thể tuyệt không chỗ thua kém , tăng thêm Huyền Vũ thánh khải , Diệp Trần phòng ngự so Đệ Nhất Ma Tôn chỉ có hơn chứ không kém

"Đệ Nhất Ma Tôn , không thể tưởng được tiến bộ của ngươi to lớn như thế , cũng không biết , ngươi có hay không Thiên Thánh khí?" Diệp Trần rút...ra Thương Khung Kiếm , một kiếm giận bổ , như cũ là trọng kiếm thức

Cờ-rắc !

Nhỏ nhẹ xé rách tiếng vang lên , Vị Lai Chi Tuyền trên không xuất hiện một đạo lỗ hổng đen kịt, Từ khi Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên , Diệp Trần có thể kích phát ra uy năng Thương Khung Kiếm càng nhiều nữa, dưới toàn lực một kiếm bn, lập tức xé rách Vị Lai Chi Tuyền thời không , đương nhiên , cùng vô thủy vô chung Vị Lai Chi Tuyền so với , điểm lỗ hổng ấy cũng không coi vào đâu

Trên người Đệ Nhất Ma Tôn thánh khí áo giáp thoáng cái phá vỡ, mặt ngoài Ma Vương Kim Thân xuất hiện một tia rạn nứt , cũng may thời khắc mấu chốt , màu đen vầng sáng nhập vào cơ thể mà ra , chặn kiếm quang , nếu không Đệ Nhất Ma Tôn cho dù bất tử , cũng phải Bản Nguyên đại thương , có chút hoảng sợ liếc nhìn chằm chằm Thương Khung Kiếm, Đệ Nhất Ma Tôn không chút nghĩ ngợi , chui vào trong khe rách màu đen bị Thương Khung Kiếm bổ ra

"Cái này là Hắc Ám pháp tắc sao?"

Diệp Trần nhíu mày , Đệ Nhất Ma Tôn tốc độ tiến bộ quá là nhanh , nhanh đến làm cho người tức lộn ruột , mình có thể có thực lực bây giờ , là vì toàn bộ phương diện phát triển , mà Đệ Nhất Ma Tôn gần kề tìm hiểu ra một tia Hắc Ám pháp tắc , có thể bỏ đi tất cả ưu thế của mình, có thể nghĩ , một khi đối phương nắm giữ càng nhiều Hắc Ám pháp tắc nữa , thì sẽ đáng sợ như thế nào

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1707

"Sự do người làm , có lẽ ta có thể thử xem tìm hiểu pháp tắc "

Pháp tắc chỉ có cường đại bán thần mới có thể tìm hiểu , Diệp Trần không biết đối phương là như thế nào tìm hiểu, dù sao liền Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Già La Ma Thánh đều không có nắm giữ pháp tắc chi lực , nhưng Diệp Trần cảm giác mình có thể thử, ở trong Vị Lai Chi Tuyền

Địa ngục tuế nguyệt Sơn

Quang âm ngược dòng , một cái bóng đen từ trong hư không rớt xuống , nương theo lấy còn có huyết vũ

Lau đi khóe miệng máu tươi , Đệ Nhất Ma Tôn bờ môi nhếch , Diệp Trần cường đại vượt quá tưởng tượng , điều này làm cho chính hắn có được Đại Ma Vương huyết thống đều cảm thấy vô cùng cố hết sức

Vị Lai Chi Tuyền cũng không phải vạn năng , càng là người cường đại, Vị Lai Chi Tuyền đối kỳ tác dụng càng nhỏ , theo Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên tới Bạch Ngân trung cấp , Diệp Trần phát hiện Võ Đạo Nguyên Thần tựa hồ đối với Vị Lai Chi Tuyền sinh ra kháng tính , tiến bộ rất chậm , bất đắc dĩ , Diệp Trần thúc dục thời không áo nghĩa , dẫn đạo Vị Lai Chi Tuyền Thời Không pháp tắc , khiến cho gia tốc chảy xuôi , như thế , Võ Đạo Nguyên Thần mới miễn miễn cưỡng cưỡng tăng lên tới Bạch Ngân cao cấp , nhưng Võ Đạo Nguyên Thần đạt tới Bạch Ngân cao cấp cảnh giới về sau, cũng không còn cách nào tiến thêm , giống như ao tù nước đọng , Diệp Trần ẩn ẩn cảm giác được , lần này đầu cơ trục lợi , có lẽ sẽ lại để cho Võ Đạo Nguyên Thần tại thời gian rất lâu đều không thể đột phá , dù sao nội tình quá nông cạn , cần bỏ thêm vào đồ đạc của mình

Võ Đạo Nguyên Thần nhập vào cơ thể , Diệp Trần ngao du ở bên trong Vị Lai Chi Tuyền, bắt đầu tìm hiểu pháp tắc

Pháp tắc cao hơn quy tắc , bình thường mà nói , pháp tắc là cố hữu đy, quy tắc thì là hậu thiên tạo thành, thế nhưng mà theo võ giả cường đại , pháp tắc cùng quy tắc , kỳ thật không có quá lớn khác nhau , nếu có thể chế định quy tắc , như vậy cũng có thể chế định pháp tắc , lại để cho tâm ý của mình thay thế thiên địa vận chuyển

Đệ Nhất Ma Tôn Hắc Ám Hỗn Độn Quyền ẩn chứa Hắc Ám pháp tắc , cứ chỉ có một tia , như trước lại để cho Diệp Trần không thể nào né tránh , trúng một quyền , nếu là đối phương nắm giữ Hắc Ám pháp tắc đầy đủ hùng hậu thâm thúy , hoàn toàn có thể dùng pháp tắc giết đi Diệp Trần , không cần phiền toái như vậy

"Không được , trong Vị Lai Chi Tuyền chỉ có Thời Không pháp tắc , bằng vào cảnh giới trước mắt, ta còn không có biện pháp đi tìm hiểu không gian pháp tắc hoặc như Thời Gian pháp tắc "

Không biết đi qua bao lâu thời gian , Diệp Trần tỉnh táo lại

Vị Lai Chi Tuyền nhìn như là nước suối , nhưng nước suối này là thời không chi lực biến ảo mà thành , cũng không phải thật sự nước suối , toàn bộ Vị Lai Chi Tuyền , chỉ có thời không chi lực , không có bất kỳ sự hiện hữu của nó , dưới tình huống không có môi giới, Diệp Trần rất khó tìm hiểu trừ không gian pháp tắc cùng Thời Gian pháp tắc tạo ra pháp tắc

"Đúng rồi , không biết Thương Khung Kiếm phải chăng ẩn chứa pháp tắc?"

Diệp Trần đột nhiên sinh ra một cái ý niệm trong đầu , hắn muốn biết , Thiên Thánh khí có tồn tại pháp tắc chi lực hay không, nếu không Thiên Thánh khí đích uy năng vì sao như thế cường đại , về phần mình căn bản là không có cách phát huy ra Thương Khung Kiếm toàn bộ uy năng

Tâm thần chìm vào bên trong Thương Khung Kiếm, Diệp Trần bắt đầu tìm kiếm Thương Khung Kiếm Bản Nguyên

Rốt cục , Diệp Trần tại chỗ sâu Thương Khung Kiếm trong phát hiện một giọt nước châu , một đạo gió lốc cùng với một cái trong suốt tinh thể

Diệp Trần hít sâu một hơi , trong Thương Khung Kiếm Bản Nguyên vậy mà có ba loại pháp tắc , cái ba loại pháp tắc này rất yếu ớt , nhưng cùng Bản Nguyên kết hợp với nhau, sau đó tạo thành một loại tính chất đặc biệt , loại tính chất đặc biệt này liền là thương khung chi lực , Bản Nguyên cùng pháp tắc chi lực càng cường đại , thương khung chi lực càng cường đại , Diệp Trần mơ hồ biết rõ , thánh khí cùng Thần Thạch quan hệ

Trong Thần Thạch ẩn chứa nghiền nát pháp tắc , pháp tắc nghiền nát tới trình độ nhất định , sẽ phân giải làm áo nghĩa , chỉ có dung nhập đầy đủ Thần Thạch , thánh khí mới có thể từng bước tiến hóa , cho đến đản sinh ra pháp tắc , trở thành Thiên Thánh khí (chưa xong còn tiếp)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1708

Rầm rầm, Tương Lai Chi Tuyền vĩnh viễn không chừng mực mà chảy xuôi theo, phiêu hướng phương xa, Diệp Trần khoanh chân mà ngồi, Tùy Ba Trục Lưu, trên đầu gối của hắn đặt Tam Tinh Thiên Thánh khí Thương Khung kiếm.

Tâm thần chìm vào bên trong Thương Khung kiếm, Diệp Trần tựa hồ quên thời gian trôi qua, tinh tế cảm ngộ bên trong bổn nguyên Thương Khung kiếm ba loại Pháp Tắc Chi Lực.

Thủy Chi Pháp Tắc là một giọt bọt nước, Phong Chi Pháp Tắc là một đạo gió lốc, Không Gian Pháp Tắc là một khỏa trong suốt tinh thể.

Đại biểu cho Thủy Chi Pháp Tắc bọt nước nhìn như bình tĩnh, nhưng bên trong sóng cả mãnh liệt, phảng phất một mảnh vô biên vô hạn biển cả, lúc yên tĩnh, bình tĩnh không có sóng, khi tức giận, hủy thiên diệt địa.

Đại biểu cho Phong Chi Pháp Tắc gió lốc vĩnh viễn không mỏi mệt xoay tròn, Diệp Trần tâm thần chỉ cần tiếp xúc, lập tức sẽ bị thiết cắt phá thành mảnh nhỏ, căn bản không cách nào tới gần, cái này làm cho Diệp Trần không có biện pháp quan sát gió lốc.

Đại biểu cho Không Gian Pháp Tắc trong suốt tinh thể càng thêm bá đạo, nó tản ra trong suốt không sắc quang mang, Diệp Trần tâm thần bị không sắc quang mang soi sáng, lập tức biến mất vô tung vô ảnh, đừng nói quan sát trong suốt tinh thể, liền tới gần đều làm không được.

Diệp Trần biết rõ, ở bên trong ba loại Pháp Tắc Chi Lực, Thủy Chi Pháp Tắc có lẽ lĩnh ngộ tốt nhất, cho nên cũng dễ dàng quan sát nhất, Phong Chi Pháp Tắc bá đạo nhiều hơn, giai đoạn hiện tại không có biện pháp đi tìm

hiểu, Không Gian Pháp Tắc càng không cần phải nói.

Buông tha cho Phong Chi Pháp Tắc cùng Không Gian Pháp Tắc, Diệp Trần bắt đầu tập trung tinh lực tìm hiểu Thủy Chi Pháp Tắc.

"Tốt yên lặng!"

Tâm thần quan sát bề ngoài bọt nước, Diệp Trần cảm giác tâm linh của mình đều muốn triệt để dừng lại, có loại muốn quên mất hết thảy, vứt bỏ hết thảy, hưởng thụ cảm giác yên lặng giờ phút này.

"Không đúng!"

Kiếm Ý bắt đầu khởi động, Diệp Trần từ trong tâm như mặt nước phẳng lặng khôi phục lại.

Bình thường thời khắc cần tâm như mặt nước phẳng lặng, nhưng là nghiên cứu Thủy Chi Pháp Tắc ngàn vạn không thể tâm như mặt nước phẳng lặng. Diệp Trần có dự cảm. Một khi chính mình lâm vào trong đó. Khả năng vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại,

Đã có cảnh giác về sau, tâm thần Diệp Trần, mang theo một tia Kiếm Ý.

Bọt nước rất là kỳ lạ, yên tĩnh khẽ động, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, lúc quan sát mặt ngoài bọt nước, Diệp Trần tâm linh tâm như mặt nước phẳng lặng. Quan sát bên trong bọt nước, Diệp Trần tâm linh hoạt bát dị thường, khó có thể khống chế, suy nghĩ bay tới bay lui, đừng nói tìm hiểu, liền khống chế tâm linh của mình đều làm không được, lại để cho người khổ sở muốn thổ huyết.

"Trách không được pháp tắc chỉ có cường đại Bán Thần tham ngộ, nhưng vì cái gì đệ nhất Ma Tôn tìm hiểu ra Hắc Ám pháp tắc."

Diệp Trần mày nhăn lại, cường đại Bán Thần sở dĩ tham ngộ ngộ ra pháp tắc, đoán chừng là bởi vì có được Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần. Bạch Ngân Võ Đạo Nguyên Thần muốn tìm hiểu ra pháp tắc, quả thực khó

như lên trời. Có thể đệ nhất Ma Tôn đã tìm hiểu ra Hắc Ám pháp tắc, như vậy đủ để chứng minh, không có Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, cũng có thể tìm hiểu pháp tắc, về phần đệ nhất Ma Tôn như thế nào tìm hiểu, Diệp Trần không muốn biết, cũng không thể nào biết rõ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1709

Diệp Trần nào biết đâu rằng, đệ nhất Ma Tôn tu luyện ra Ma Vương Kim Thân về sau, kích phát ra Hắc Ám chi lực ở chỗ sâu trong huyết mạch, Hắc Ám pháp tắc cùng hắn nói là tìm hiểu ra, không bằng nói là kèm theo, tựu giống với trong cơ thể hung thú ẩn chứa áo nghĩa đồng dạng, cũng tốt so Diệp Trần U Minh Thánh Nhãn ẩn chứa một tia Không Gian Pháp Tắc đồng dạng.

Người không biết không sợ, Diệp Trần tiếp tục tham ngộ Thủy Chi Pháp Tắc.

Trong nháy mắt, ngoại giới đi qua 5000 năm.

Bên trong Tương Lai Chi Tuyền, bên ngoài thân thể Diệp Trần, rõ ràng xuất hiện một tia sương mù hơi mỏng.

Tương Lai Chi Tuyền chính là Thời Không Chi Lực hội tụ mà thành, theo đạo lý nói, không có khả năng tồn tại lực lượng khác, mà sương mù rõ ràng cho thấy là thủy lực lượng.

Trong Hồn Hải Diệp Trần, sóng cả mãnh liệt, ngay cả Tam đại Kiếm Hồn đều nhận lấy ảnh hưởng, liên thủ chống cự lại, chỉ thấy trong Hồn Hải, một giọt bọt nước đang thành hình.

Ngoại giới 5000 năm, Tương Lai Chi Tuyền kì thực đi qua không biết bao nhiêu năm, nếu không phải Diệp Trần có viên mãn Thời Không Áo Nghĩa hộ thể, đã sớm chết già rồi.

Công phu không phụ lòng người, thật đúng là bị hắn tìm hiểu ra một tia Thủy Chi Pháp Tắc.

Sở dĩ tham ngộ ngộ ra Thủy Chi Pháp Tắc, Thương Khung kiếm chiếm được công lao lớn, bằng không Diệp Trần căn bản không biết cái gì là Thủy Chi Pháp Tắc, thứ hai, Kim sắc linh hồn chi lực cũng đã chiếm công lao lớn, đây chính là Bán Thần Linh Hồn Lực, thứ ba, Cửu giai Kiếm Ý không thể bỏ qua công lao, nhất là Quang Minh Kiếm Ý, tâm thần trong mang theo Quang Minh Kiếm Ý, Diệp Trần quan sát Thủy Chi Pháp Tắc càng thêm rõ ràng.

Ầm ầm!

Hồn Hải không ngừng chấn động, Diệp Trần phát hiện, sớm tìm hiểu ra pháp tắc cũng chưa chắc là một chuyện tốt, Hồn Hải bề ngoài giống như không chịu nổi Pháp Tắc Chi Lực càn quét.

Hồn Hải cùng Võ Đạo Nguyên Thần có quan hệ trực tiếp, mà Hồn Hải, cũng là địa phương dung nạp linh hồn lực, tương đương với một cái vật chứa, hiện tại vật chứa này quá yếu ớt rồi, rất dễ dàng bị tổn hại.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần đem Bất Hủ Kiếm Ý vận chuyển tới cực hạn, bảo hộ ở Hồn Hải, sau đó tiếp tục ngưng tụ bọt nước.

Khoảng cách một sát na bọt nước ngưng tụ thành công, Diệp Trần Bất Hủ Kiếm Ý sụp đổ, Hồn Hải suýt nữa xé rách, lúc này, bọt nước thành hình rồi, Pháp Tắc Chi Lực hoàn toàn nội liễm.

Thật lâu sau đó, Diệp Trần mở hai mắt ra, con ngươi mặt ngoài có một tầng óng ánh nhuận lưu quang chợt lóe lên.

"Rốt cục lĩnh ngộ một tia Thủy Chi Pháp Tắc, không biết Ngũ Hành Kiếm Pháp sẽ có uy lực như thế nào."

Diệp Trần sinh lòng chờ mong, hai tay nắm Thương Khung kiếm.

Hô!

Diệp Trần một kiếm chém ra ngoài, Ngũ Hành Kiếm Pháp thức thứ tư Trọng Kiếm thức.

Tương Lai Chi Tuyền vỡ ra, một đạo kiếm quang màu xanh da trời chợt lóe lên, hơi nước tràn ngập.

" áo nghĩa khác bị áp chế?"

Diệp Trần có chút kinh ngạc, rõ ràng là Trọng Kiếm thức, nhưng căn bản không có hương vị trước kia, Trọng Kiếm thức chính thức cho người cảm giác trầm trọng vô cùng, đạo kiếm quang màu xanh da trời vừa rồi giống như là nước chảy ngưng tụ mà thành, chỉ có điều uy lực phóng đại trăm ngàn vạn lần.

"Xem ra pháp tắc cùng áo nghĩa không cách nào cùng tồn tại, pháp tắc chỉ có thể một mình tồn tại."

Cười khổ một tiếng, từ đó, Ngũ Hành Kiếm Pháp xem như phế đi, Ngũ Hành Kiếm Pháp không thể thiếu Thủy Chi Áo Nghĩa, nhưng là bây giờ Thủy Chi Áo Nghĩa biến thành Thủy Chi Pháp Tắc.

Trừ lần đó ra, thời điểm vừa rồi thúc dục Thủy Chi Pháp Tắc, Hồn Hải lần nữa sóng cả mãnh liệt, Diệp Trần xem chừng, chính mình nếu như liên tục không ngừng thúc dục Thủy Chi Pháp Tắc, Hồn Hải tất nhiên sẽ sụp đổ, về sau cùng địch nhân giao chiến, Thủy Chi Pháp Tắc chỉ có thể làm sát thủ giản sử dụng, đương nhiên, như là đụng phải địch nhân dưới Bán Thần, Thủy Chi Pháp Tắc một khi thi triển, tất nhiên có thể đơn giản chấm dứt chiến đấu, duy nhất có thể uy hiếp được Diệp Trần, chỉ có Bán Thần, gặp được Bán Thần, tốt nhất vẫn là chạy trốn, bởi vì trong thời gian ngắn nếu không giải quyết được đối phương, như vậy chính mình cũng bị đối phương giải quyết hết.

"Nên ly khai rồi!"

Một kiếm xé mở Tương Lai Chi Tuyền thời không, Diệp Trần lướt đi ra ngoài.

Lúc xuất hiện lần nữa, Diệp Trần hiện thân tại địa ngục.

Không chần chờ chút nào, Diệp Trần lần nữa xé rách Địa Ngục thời không, ly khai Địa Ngục.

Một tháng sau, Diệp Trần phản hồi Tứ đại Sinh Mệnh tinh vực.

"Rõ ràng đi qua 5000 năm, còn có 2000 năm là phải đi vào Hỗn Độn chiến trường rồi." Diệp Trần lần thứ đầu tiên cảm giác thời gian có chút gấp gáp, lần này ly khai, về sau còn không biết lúc nào mới có thể trở về, tương đương cùng người mình quan tâm vĩnh biệt, Diệp Trần quyết định, cái 2000 năm này sống cùng với cha mẹ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1710

Thủy Điểu Tinh, Tinh cầu Diệp Gia đặt chân.

Địa vị cùng thực lực Diệp Trần bây giờ, muốn chiếm một viên cấp chín sinh mệnh tinh cầu không phải là không thể, nhưng tất yếu không phải vậy, Thủy Điểu Tinh rất lớn, đủ để Diệp Gia sinh tồn phát triển, huống hồ ngoại trừ Thủy Điểu Tinh, Diệp Gia vẫn nắm giữ rất nhiều sinh mệnh tinh cầu, từ cấp một đến cấp bảy, cái gì cần có đều có, lại chiếm sinh mệnh tinh cầu cấp chín có vẻ quá tham lam, mà trong mắt Diệp Trần, Thủy Điểu Tinh là sinh mệnh tinh cầu thích hợp Diệp Gia nhất, hắn dự định ở trên Thủy Điểu Tinh bố trí tầng tầng thủ đoạn, tin tưởng những thủ đoạn này có thể làm cho Diệp Gia hưng thịnh phồn vinh mấy chục vạn năm thậm chí mấy triệu năm , còn tương lai càng xa xưa, Diệp Trần cân nhắc không được nhiều như vậy.

Trên Thủy Điểu Tinh, tám phần mười trở lên là hồ nước hải dương, diện tích lục địa chỉ chiếm một phần mười, tổng cộng có ba mươi sáu toà đại lục, hòn đảo vô số.

Tại chủ đại lục Thủy Điểu đại lục phía đông, có một toà hòn đảo mỹ lệ, bãi cát màu trắng, nước biển màu xanh thẳm, bầu trời màu lam nhạt, tất cả đều là hoàn hảo như vậy, bất quá nếu có chí tôn ở chỗ này, tất nhiên sẽ nhận thấy được, hòn đảo này cùng ngoại giới phân cách mở ra, nhìn như cùng ở một thế giới, thực sự ẩn chứa pháp tắc khác nhau.

"Thủy Chi Pháp Tắc, bác đại tinh thâm, vẻn vẹn một tia liền có năng lực cải thiên hoán địa, thực làm người kính nể."

Từ tương lai chi tuyền trở lại, Diệp Trần bắt đầu cân nhắc Thủy Chi Pháp Tắc diệu dụng, hòn đảo này là địa phương hắn thí nghiệm, mấy trăm năm hạ xuống, hắn vận dụng Thủy Chi Pháp Tắc đã có một ít tâm đắc.

"Hoang Thần Đại Lục ẩn chứa Hoang thần pháp tắc, không biết đây cũng là cảnh giới gì?"

Thực lực càng mạnh, Diệp Trần càng cảm giác được cùng chân thần chênh lệch với nhau lớn bao nhiêu, chân thần nắm giữ không phải phổ thông pháp tắc, mà là thần chi pháp tắc, lấy Diệp Trần cảnh giới hiện nay, hoàn toàn không thể nào hiểu được cái gì là thần chi pháp tắc, giống như con kiến không thể nào hiểu được tư duy nhân loại như thế, chỗ đứng không giống, đối đãi sự vật góc độ cũng khác nhau, đây là phàm nhân cùng chân thần khác nhau to lớn nhất.

Tay phải mở ra, một cái bóng nước bỗng nhiên hình thành, rất là đột ngột, phảng phất bóng nước vốn là trên tay Diệp Trần, chỉ bất quá giải trừ ẩn hình trạng thái.

Bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt, bóng nước rung động, đối ứng với nhau, toàn bộ Thủy Điểu Tinh cũng sinh ra vi diệu rung động, vô biên vô hạn trên biển xuất hiện từng làn từng làn gợn sóng, tại trung tâm hải dương, ngập trời sóng biển thậm chí chạm tới tầng khí quyển, tản mát ra oai diệt thế.

Rầm!

Bóng nước tan rã, Thủy Điểu Tinh trong nháy mắt khôi phục bình thường, tựa hồ trước đó chỉ là giả tượng.

"Thật đáng sợ, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?"

Trên Thủy Điểu Tinh, một ít cường giả lòng vẫn còn sợ hãi.

"Không cần ngạc nhiên, nhất định là Thanh Liên Kiếm Tôn đại nhân đang tu luyện, mấy trăm năm gần đây thường thường xuất hiện tình huống tương tự."

"Ồ, thì ra là như vậy, làm ta sợ nhảy một cái."

Biết được nguyên do, người không biết nhất thời hạ một hơi, nếu là

Thanh Liên Kiếm Tôn đang tu luyện, bọn họ không cho là ở trên Thủy Điểu Tinh sẽ có nguy hiểm gì, dù sao gia tộc Thanh Liên Kiếm Tôn cũng ở trên Thủy Điểu Tinh.

"Thủy Điểu Tinh thủy nhiều nhất, đối với ta Thủy Chi Pháp Tắc cũng có lợi nhất."

Nắm giữ một tia Thủy Chi Pháp Tắc, Diệp Trần có thể điều khiển thiên hạ phần lớn cùng thủy có quan hệ sự vật, như võ học kẻ địch bên trong ẩn chứa Thủy Chi Áo Nghĩa, vậy xin lỗi, hắn liền võ học đều không thi triển ra được, giống như Diệp Trần không cách nào thi triển ra hoàn chỉnh Ngũ Hành Kiếm pháp, trước mặt Thủy Chi Pháp Tắc, Thủy Chi Áo Nghĩa cơ bản không cần phải tồn tại.

Đương nhiên, cũng có lúc Diệp Trần không cách nào điều khiển thủy, tỷ như Thiên Hà Chi Thủy, Thiên Hà ẩn chứa Thiên Hà pháp tắc, đó là đồng đẳng với Hoang thần pháp tắc tồn tại, Thủy Chi Pháp Tắc chính mình cơ bản không đáng chú ý.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1711

Vèo!

Sóng nước dập dờn, Diệp Trần biến mất không thấy hình bóng, lúc xuất hiện lần nữa, Diệp Trần đi tới khu vực hoang vu ở ngoài tứ đại sinh mệnh trong tinh không.

Tìm hiểu ra một tia Thủy Chi Pháp Tắc, Diệp Trần đương nhiên phải sáng tạo ra kiếm pháp lấy Thủy Chi Pháp Tắc làm trụ cột, mấy trăm năm hạ xuống, đã có một ít mặt mày.

Đứng bình tĩnh ở trong tinh không, Diệp Trần nhắm hai mắt lại.

Ào ào ào!

Lấy Diệp Trần làm trung tâm, vô tận dòng nước sinh ra, nhấn chìm tảng lớn tinh không.

"Ba Đào Kiếm!"

Hai mắt đột nhiên mở, Diệp Trần kiếm chỉ điểm hướng về phía trước.

Một màn vô cùng đáng sợ phát sinh, vô tận dòng nước kể cả lượng lớn tinh cầu hóa thành một thanh cự kiếm, một thanh kiếm vô cùng khổng lồ, cự kiếm đến mức, thời không nghiền nát, vạn vật đều diệt, trước đây phòng ngự Diệp Trần so với công kích lợi hại hơn, hiện tại công kích Diệp Trần trái lại muốn vượt quá phòng ngự , tương tự đạt đến sơ cấp bán thần cấp độ.

Đầu đau đớn một hồi, Diệp Trần vội vã thu lại Thủy Chi Pháp Tắc, lần này Thủy Chi Pháp Tắc thời gian đã dùng đi, kế tục thôi thúc Thủy Chi Pháp Tắc, hồn hải khó có thể chịu đựng.

Trải qua vài trăm năm thí nghiệm, Diệp Trần kiểm tra làm ra một ít hữu dụng số liệu, dưới tình huống toàn lực thôi thúc Thủy Chi Pháp Tắc, đại khái có thể duy trì một phút, đón lấy thì lại muốn nghỉ ngơi một tuần lễ, nói cách khác, trong một tuần lễ, chỉ có một lần thể thôi thúc Thủy Chi Pháp Tắc một phút, đương nhiên, nếu là tách ra thôi thúc, tổng thể thời gian không ngừng một phút, tỷ như lần này thôi thúc một lúc thời gian, đối với hồn hải cơ bản không cái gì thương thế, lần sau thôi thúc, như thường có thể thôi thúc một phút, nếu là thời gian lợi dụng hợp lý, hạn chế cũng không phải là rất lớn, mỗi ngày đều có thể thôi thúc một lúc.

. . .

Dòng họ Diệp Gia luôn luôn vô cùng náo nhiệt, hết thảy trực hệ huyết mạch toàn bộ ở nơi này, bởi nhân khẩu thực sự quá nhiều, toàn bộ dòng họ chậm rãi xây dựng thêm thành một toà cự thành, chia làm trung ương thành thị, bên trong thành cùng với ngoại thành ba cái khu vực, mỗi cái khu vực đều vô cùng khó tin, bên trong có bình nguyên, có hồ nước, có quần sơn, nên có tất cả đều có.

Trung ương thành thị, phảng phất hoa hải trong hoa viên, Diệp Trần chính bồi tiếp một đám tiểu hài tử chơi đùa.

"Đại gia gia, chơi với ta."

"Sư tổ, ngươi chừng nào thì dạy ta kiếm pháp, ta năm tuổi."

"Sư tổ gia gia, . . ."

Mấy chục cái tiểu hài tử vây quanh Diệp Trần, hoặc là cầu bảo, hoặc là làm nũng, để Diệp Trần vội không thể tách rời ra, nếu như có người ngoài ở chỗ này, nhất định sẽ hoài nghi mình có phải hay không hoa mắt, đường đường Thanh Liên Kiếm Tôn, cũng có thời điểm chật vật.

"Tất cả mọi người khai chi tán diệp, không biết ta chừng nào thì có con của mình."

Diệp Trần đầy mặt mỉm cười, những tiểu hài tử này có chút là đời sau đệ đệ muội muội, có chút là đời sau các đệ tử, còn có một ít là đời sau các bằng hữu, như La Hàn Sơn, Trương Hạo Nhiên đám người, chỉ có chính mình vẫn không có nữ tử, chớ đừng nói chi là đời sau, vào lúc này Diệp Trần, mới cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh.

Xa xa trong đình, Diệp Thiên Hào Trầm Ngọc Thanh cười híp mắt nhìn nhi tử phía xa tại cùng đám con nít chơi đùa, bên cạnh là Diệp Tiểu Tiểu Diệp Huyền, còn có Từ Tĩnh cùng với Mộ Dung Khuynh Thành, người một nhà đều ở nơi này.

Diệp Thiên Hào cùng Trầm Ngọc Thanh liếc mắt nhìn nhau, hai người trong mắt hạnh phúc không cách nào che giấu.

Không sai, bọn họ tự nhận là người hạnh phúc nhất trên cái thế giới này, con cháu cả sảnh đường, mà lại có thể nhìn thấy càng nhiều đời đời con cháu sinh ra, trái ngược với tuổi thọ người bình thường, bọn họ có thể sống một trăm ngàn năm, dù cho sau một trăm ngàn năm chết rồi, chết cũng không tiếc, dù sao sống được đủ lâu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1712

Quá Khứ Tuyền Thủy vẫn còn tốt, Tam Sinh Thạch lại khó có được.

Quá Khứ Chi Tuyền cùng Tương Lai Chi Tuyền đồng đều cùng Tuế Nguyệt Sơn có trực tiếp liên hệ, bất đồng chính là, Tương Lai Chi Tuyền cần quang âm tốc độ chảy nhanh hơn Tuế Nguyệt Sơn mới có thể nhìn thấy, mà Quá Khứ Chi Tuyền cần nghịch chuyển quang âm Tuế Nguyệt Sơn.

Mạo hiểm bị Cửu Âm Quỷ Thánh đuổi giết, Diệp Trần đã nhận được Quá Khứ Tuyền Thủy.

Trên thực chất Quá Khứ Tuyền Thủy là một cỗ đặc thù Thời Không Chi Lực, đối với bình thường Chí Tôn mà nói, không thể nghi ngờ là 'Độc dược ', chỉ có Diệp Trần Thời Không Áo Nghĩa viên mãn Chí Tôn bực này mới dám tiếp xúc nó.

Muốn để cho Hồng Liên Quỷ Quân khôi phục trí nhớ kiếp trước, chỉ có Quá Khứ Tuyền Thủy còn không được, Tam Sinh Thạch mới là trọng yếu nhất, Diệp Trần từng cùng Phượng Hoàng Quỷ Thánh giao thiệp, hy vọng có thể đổi lấy Tam Sinh Thạch trong tay đối phương, đáng tiếc đối phương trực tiếp cự tuyệt, còn giết một cái hình chiếu phân than của hắn, xem như một loại cảnh cáo.

Về sau Diệp Trần mới biết được, Tam Sinh Thạch so với trong tưởng tượng của hắn còn trân quý hơn, đây là một loại Thần Vật, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Kể từ đó, Diệp Trần thoáng cái không có biện pháp gì, dựa vào vũ lực, hắn căn bản không phải đối thủ Địa Ngục Quỷ Thánh, đừng nói là hắn, ngay cả Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Già La Ma Thánh đến Địa Ngục cũng không

dám hung hăng càn quấy, còn có thể có nguy hiểm bị đuổi giết.

"Được rồi, chuyện này vượt qua năng lực của ta."

Diệp Trần lắc đầu, bắt đầu cân nhắc một việc khác.

Từ Tĩnh Võ Đạo Nguyên Thần thuận lợi bước vào Thanh Đồng cấp bậc, có tư cách tiến nhập vào Hỗn Độn chiến trường, Mộ Dung Khuynh Thành Võ Đạo Nguyên Thần thì có chút đặc thù, cần một loại Hắc Ám thần tinh mới có thể đột phá, mà Hắc Ám thần tinh chỉ có Ma vực có, đương nhiên, một ít người không biết Hắc Ám Bí Cảnh cũng có thể có, so với Diệp Trần đã từng tiến vào qua Hắc Ám Tinh Hà, nhưng những địa phương này có thể ngộ nhưng không thể cầu. Không phải nói tìm được có thể tìm được. cần phải xem vận khí.

Ý định Diệp Trần đơn thương độc mã tiến vào Ma vực. Tuy nói có khả năng rất lớn gặp được Già La Ma Thánh, nhưng hắn xem chừng, mình coi như địch không lại đối phương, có lẽ cũng có thể thuận lợi đào thoát.

. . .

Ma vực, Tuyền Qua Bí Cảnh.

Tuyền Qua Bí Cảnh tại Ma vực là bài danh Top 5 Chí Tôn Bí Cảnh, cần phải có cường đại Chí Tôn thực lực mới có thể đi vào, bình thường Chí Tôn đi vào, tỉ lệ tử vong đạt tới một thành. Vạn năm trước, thì có một vị bình thường Chí Tôn chết ở trong Tuyền Qua Bí Cảnh.

Ngày hôm đó, Tuyền Qua Bí Cảnh có một vị khách không mời mà đến.

"Ân, lực áp bách mạnh thật!"

Vừa tiến vào Tuyền Qua Bí Cảnh, Diệp Trần lập tức cảm giác được có một cổ lực lượng cường đại thêm ở trên người mình, không cách nào thoát khỏi, cũng may ảnh hưởng cũng không lớn.

Trung tâm Tuyền Qua Bí Cảnh, có một cái vòng xoáy cự đại, cái vòng xoáy này tựa hồ bị thần lực gia trì qua, có thể Vĩnh Hằng tồn tại. Hắc Ám thần tinh đúng là từ bên trong phun nhổ ra, thường cách một đoạn thời gian. Sẽ phụt lên số lượng Hắc Ám thần tinh nhất định, có đôi khi nhiều, có đôi khi thiếu, khoảng cách thời gian cũng lúc trường lúc đoản, phun nhổ ra Hắc Ám thần tinh cũng không phải là đều bị lấy đi, nếu là trong thời gian ngắn không có người phát hiện, chúng sẽ cùng vật thể khác dung hợp, càng khó có thể tìm kiếm.

"Là nhân loại Chí Tôn, rõ ràng dám chạy đến Ma vực, thực là muốn chết!"

ở bên trong Tuyền Qua Bí Cảnh, hai vị cường đại Ma tộc Chí Tôn phát hiện Diệp Trần, trong đó một vị Chí Tôn động sát tâm.

"Ngươi điên rồi, đó là Thanh Liên Kiếm Tôn, đi mau."

Một vị Ma tộc Chí Tôn khác vội vàng lôi bằng hữu đi.

Tuyền Qua Bí Cảnh bên ngoài, hai gã Ma tộc Chí Tôn lòng còn sợ hãi, bọn hắn làm sao có thể nghĩ đến, Diệp Trần sẽ đến đến Ma vực, đây quả thực là chuyện không thể nào.

"Vừa rồi thiếu chút nữa chết rồi."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1713

Chí Tôn Muốn động thủ giết Diệp Trần mặt không có chút máu, vừa rồi nếu không phải bị giữ chặt, hắn tất nhiên sẽ xông lên, một khi chọc giận đối phương, đối phương một kiếm cũng có thể diệt giết chính mình.

"Đi, đi nói cho Ma Thánh đại nhân, Thanh Liên Kiếm Tôn cường đại trở lại cũng đánh không lại Ma Thánh đại nhân."

"Đúng vậy, đúng là có Thanh Liên Kiếm Tôn, Ma tộc chúng ta mới sẽ bị Nhân tộc đè ép một đầu, những năm này ăn hết vô số khổ sở, hắn đã dám đến Ma vực, thì làm cho hắn có đến mà không có về."

Hai người cực tốc chạy tới chỗ khu vực Già La Ma Thánh.

Nhân tộc có mặt trời, Ma tộc cũng có mặt trời, bất quá mặt trời Ma tộc là màu đen, chiếu xạ tại trên tinh cầu, âm thầm, lại không đến mức nhìn không thấy, phảng phất đi vào Dị Giới.

Già La Ma Thánh là người cô đơn, cũng không cần chiếm cứ Cửu cấp tinh cầu, hắn tại một khỏa tinh cầu Ngũ cấp kiến tạo một tòa Ám Kim sắc cung điện, cung điện quy mô thật lớn, tất cả cung điện lớn nhỏ không dưới một vạn, cả cái hành tinh đều bị một cỗ Hắc Ám chi lực cường đại bảo hộ lấy, cho dù là Truyền Kỳ Chí Tôn

cũng khó khăn cưỡng ép xâm nhập cái khỏa tinh cầu này, chớ đừng nói chi là phá hư cái khỏa tinh cầu này.

"Các ngươi có chuyện gì?"

Hai gã Chí Tôn chưa tới gần tinh cầu, Già La Ma Thánh thanh âm dĩ nhiên truyền tới.

Một người trong đó cung kính nói: "Ma Thánh đại nhân, chúng ta tại Tuyền Qua Bí Cảnh phát hiện Thanh Liên Kiếm Tôn, cố ý đến bẩm báo."

"Thanh Liên Kiếm Tôn?"Già La Ma Thánh ngữ khí kinh ngạc, "Bạch Cực Kiếm Thánh có thể ở đó?"

"Chúng ta không thấy được Bạch Cực Kiếm Thánh, có lẽ không có a!"

Hai người có hung nghi, nếu như Bạch Cực Kiếm Thánh trốn ở phụ cận Diệp Trần, bọn hắn đâu thể nào phát hiện, bất quá bọn hắn muốn, Bạch Cực Kiếm Thánh có lẽ không có nhàm chán như vậy a!

Trong cung điện, Già La Ma Thánh nhướng mày, toàn bộ Vũ Trụ Tinh Không, ngoại trừ Bạch Cực Kiếm Thánh, không có người nào là đối thủ của hắn, hắn duy nhất kiêng kị là Bạch Cực Kiếm Thánh mà thôi, nếu là Bạch Cực Kiếm Thánh không có ở đó, chính là Thanh Liên Kiếm Tôn tính toán cái gì.

"Cái này có phải hay không là cái bẫy rập?"

Già La Ma Thánh suy nghĩ lấy.

Ha ha!

Chợt, Già La Ma Thánh cười ha hả, hắn cảm giác mình quá cẩn thận rồi, tựu tính toán Bạch Cực Kiếm Thánh có ở đó thì như thế nào, chẳng lẽ một cái Bạch Cực Kiếm Thánh thêm một cái Thanh Liên Kiếm Tôn thì có thể đánh bại hắn sao, không khoa trương mà nói, cho dù là hai Bạch Cực Kiếm Thánh khó mà có thể đánh bại hắn, tối đa chỉ có thể làm cho hắn chạy trốn mà thôi.

"Già La Ma Thánh!"Diệp Trần nhìn về phía ở chỗ sâu trong thời không, toàn bộ Ma vực, chỉ có Già La Ma Thánh là có lực lượng cường đại như vậy, quả nhiên, Diệp Trần phát hiện Già La Ma Thánh, mà Già La Ma Thánh cũng phát hiện hắn.

"Mơ tưởng trốn!"

Già La Ma Thánh hai tay kết ấn, phong tỏa ở toàn bộ Tuyền Qua Bí Cảnh, dùng hắn lực lượng của bán thần, hoàn toàn có thể làm được điểm này.

"Ta vì sao phải trốn?"

Diệp Trần cười lạnh một tiếng, hắn chờ đợi ngày này đã lâu rồi, hắn đã sớm muốn biết một chút về Sơ cấp Bán Thần thực lực, dù sao đã đến Hỗn Độn chiến trường, gặp được càng nhiều Bán Thần nữa, sớm đi biết rõ Sơ cấp Bán Thần thực lực rất trọng yếu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1714

Sau khi Phong tỏa ở Tuyền Qua Bí Cảnh, ma lực Già La Ma Thánh bộc phát, từng đoàn từng đoàn bọt khí Hắc Ám sắc khuếch tán ra, vô cùng vô tận, trong chớp mắt, phương viên mấy chục vạn dặm đều bị cái bọt khí Hắc Ám sắc này bao trùm, tựa như ảo mộng.

Đệ cửu trọng lĩnh vực Ma Phao Lĩnh Vực!

Diệp Trần đồng tử co rụt lại, hắn như thế nào cũng nhìn không ra, Già La Ma Thánh lĩnh vực tuyệt đối thập phần hiếm thấy, từng cái bọt khí Hắc Ám sắc đều phảng phất là một cái thế giới, vô số thế giới đè ép tới, dù là cùng là sơ cấp Bán Thần, đều muốn tạm lánh mũi nhọn, chỉ có dùng cùng cấp độ lĩnh vực chống lại.

Mà Diệp Trần, cũng không phải Sơ cấp Bán Thần.

Không dám lãnh đạm, Diệp Trần toàn lực vận chuyển Kiếm Nguyên, sau một khắc, một đóa Thanh Liên cực lớn lăng không sinh ra đời, dùng Diệp Trần vi chất dinh dưỡng, điên cuồng bành trướng lấy, mấy ngàn dặm, mấy vạn dặm, 10 vạn dặm, thời điểm Thanh Liên bành trướng đến 10 vạn dặm, Già La Ma Thánh Ma Phao Lĩnh Vực dĩ nhiên bao phủ tới, cả hai đụng thẳng vào nhau.

Ầm ầm!

Trong lúc nhất thời, nhật nguyệt vô quang, Thiên Địa biến sắc, toàn bộ Tuyền Qua Bí Cảnh đều đang run rẩy.

"Tốt lực lượng thật cường đại!"

Diệp Trần bị oanh bay ra ngoài, luận Lĩnh Vực Cảnh giới, Thanh Liên

Kiếm Vực không thể so với Ma Phao Lĩnh Vực, nhưng là, cùng cấp độ lĩnh vực, cũng phải nhìn là ai đang thúc dục, Diệp Trần Võ Đạo Nguyên Thần là Bạch Ngân Cao cấp, Già La Ma Thánh Võ Đạo Nguyên Thần là Hoàng Kim cấp, cả hai kém một cấp bậc, thứ hai thúc dục ra đệ cửu trọng lĩnh vực, lực lượng thiên nhiên ủ phân Thanh liên Kiếm Vực, không có bất kỳ lo lắng.

"Ân? Chuyện gì xảy ra?"

Già La Ma Thánh lông mày hung hăng nhăn lại, Ma Phao Lĩnh Vực thập phần bá đạo, một khi oanh phá đối phương lĩnh vực, thì sẽ trực tiếp trên người địch nhân nổ ra, từng cái bọt khí Hắc Ám sắc, đều tương đương với một cái quả Bom Siêu cấp. Luân phiên oanh tạc. Bất luận cái gì chuẩn Bán Thần đều chịu không được. Nhưng khi nhìn bộ dạng Diệp Trần, căn bản không có bị thương, chớ đừng nói chi là tử vong.

"Thiên Thánh khí áo giáp!"

Bỗng nhiên, Già La Ma Thánh con mắt sáng ngời, hai đạo chùm tia sáng trên người Diệp Trần.

Hắn tại Diệp Trần trên người cảm nhận được Thiên Thánh khí chấn động, cẩn thận tưởng tượng, cũng chỉ có Thiên Thánh khí áo giáp có thể trợ giúp hắn ngăn cản Bán Thần công kích, đổi thành một người khác. Đã sớm liền cặn bã đều không còn rồi.

"Thanh Liên Kiếm Tôn, giao ra Thiên Thánh khí áo giáp, ta có thể tha cho ngươi một cái mạng." Già La Ma Thánh trong lòng một hồi lửa nóng, chỉ cần đạt được Thiên Thánh khí áo giáp, hắn liền có thể lực áp Bạch Cực Kiếm Thánh, quan trọng nhất là, còn có hơn một nghìn năm là phải đi vào Hỗn Độn chiến trường rồi, đối với trợ giúp của một kiện Thiên Thánh khí áo giáp rất lớn, có thể cho hắn quét ngang bất luận cái gì Sơ cấp Bán Thần.

"Già La Ma Thánh, ngươi cảm thấy ta sẽ giao ra sao?"

Ổn định thân thể. Diệp Trần nói ra.

Nghe vậy, Già La Ma Thánh sững sờ. Chợt cười ha hả, hắn không biết nên nói Diệp Trần cuồng vọng tốt, hay vẫn là ngây thơ tốt, lại còn nói hắn một cái Sơ cấp Bán Thần không làm gì được đối phương, "Đây là lời nói buồn cười nhất mà ta từng nghe qua, cũng thế, ta sẽ làm cho ngươi biết, chênh lệch giữa ta và ngươi chi không phải vì một kiện Thiên Thánh khí áo giáp mà có thể triệt tiêu."

Tuy nói Diệp Trần khiêng ở lĩnh vực của hắn trùng kích, có thể lĩnh vực trùng kích còn không tính là công kích cường đại nhất của hắn, chỉ có thể coi là công kích bình thường.

"Ám Huyết trảo!"

Không có bất kỳ dấu hiệu, Già La Ma Thánh bàn tay xuyên qua thời không, lúc xuất hiện lần nữa, hóa thành một đạo móng vuốt nhọn hoắt màu đỏ thẫm chụp vào Diệp Trần, phương viên mấy chục vạn dặm đều là trong phạm vi công kích móng vuốt nhọn hoắt.

"Thật nhanh!"

Diệp Trần tự nhận là phản ứng rất nhanh, Kim sắc linh hồn lại để cho hắn có phản ứng lực của Bán Thần, thế nhưng mà thân thể lại theo không kịp phản ứng, chậm một phần, không kịp né tránh, Diệp Trần hai tay giao nhau, phong ngăn cản trước người, bang, sau một khắc, huyết sắc Hỏa Tinh văng khắp nơi, Diệp Trần cả người bao phủ bên trong huyết sắc Hỏa Tinh, kích bắn đi ra, thẳng đến khi đem bên ngoài một tòa đại lục trăm vạn dặm sau lưng bị đâm cho sụp đổ, rồi mới dừng lại.

"Không có khả năng!"

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1715

Một trảo chém ra, Già La Ma Thánh dĩ nhiên đã biết kết quả, một trảo này ngoại trừ đem Diệp Trần đánh bay ra ngoài, không thể làm bị thương đối phương mảy may, cái này lại để cho hắn không thể tin được, phải biết rằng Ám Huyết trảo là một trong tuyệt học của hắn, dùng hắn Sơ cấp Bán Thần cảnh giới thi triển, dưới Bán Thần, không người có thể ngăn, chẳng lẽ Thiên Thánh khí áo giáp thật sự mạnh như vậy, liền Sơ cấp Bán Thần công kích đều có thể hoàn toàn ngăn cách.

Hắn đương nhiên không biết, Diệp Trần còn tu luyện Bất Hủ kiếm thể, phối hợp thêm Huyền Vũ thánh khải, tuyệt đại bộ phận Sơ cấp Bán Thần là không thể nào làm bị thương Diệp Trần.

ở bên trong Đầy trời bụi bậm, Diệp Trần ngẩng đầu, mắt phải ánh sáng màu đỏ lóe lên, một đạo bóng kiếm màu đỏ như máu kích xạ mà ra, bắn về phía Già La Ma Thánh, linh hồn ý chí công kích bí pháp Địa Ngục Chi Kiếm.

Già La Ma Thánh không thể tránh đi, bị huyết sắc bóng kiếm xâm nhập Hồn Hải.

Có như vậy trong nháy mắt, Già La Ma Thánh sinh ra mê muội, trước mắt cảnh tượng trùng trùng điệp điệp, ngay cả Diệp Trần thân ảnh đều biến thành trăm ngàn vạn cái, đương nhiên, cũng chỉ là trong nháy mắt, sau một khắc, Già La Ma Thánh khôi phục bình thường.

"Quả nhiên, Địa Ngục Chi Kiếm chỉ có thể làm cho Sơ cấp Bán Thần thất thần một sát na."

Diệp Trần đem Già La Ma Thánh trở thành vật thí nghiệm, Địa Ngục

Chi Kiếm uy lực như thế nào, tại Già La Ma Thánh trên người thử xem đã biết rõ, hiệu quả không được tốt lắm, nhưng là không tính chênh lệch, ít nhất còn có thể mê muội đối phương trong nháy mắt, tổng so với một chút hiệu quả đều không có, về sau trên Hỗn Độn chiến trường gặp được Sơ cấp Bán Thần, có thể có chút ít tác dụng.

"Đáng giận."

Phục hồi tinh thần Già La Ma Thánh tức giận hừ một tiếng, mi tâm bay ra ngoài một chỉ Ô Nha màu đen, trực tiếp chui vào Diệp Trần Hồn Hải.

Linh hồn ý chí bí pháp Hắc Nha.

Nếu là đổi thành Diệp Trần dĩ vãng, cái Hắc Nha này bao nhiêu có thể cho Diệp Trần mang đến một chút phiền toái, luận uy năng, Hắc Nha không thể so với Địa Ngục Chi Kiếm, Địa Ngục Chi Kiếm tuy nói ẩn chứa Kim sắc linh hồn chi lực, Hủy Diệt Kiếm Ý cùng với Địa Ngục ý chí, mà Hắc Nha so Địa Ngục Chi Kiếm thiếu đi một địa ngục ý chí, thế nhưng mà thi triển Hắc Nha chính là Già La Ma Thánh, đối phương Võ Đạo Nguyên Thần là Hoàng Kim cấp, lực khống chế càng thêm tinh diệu, công kích cũng càng thêm thuần túy.

Hắc Nha vừa tiến vào Diệp Trần Hồn Hải, lập tức bạo liệt ra, hóa thành vô số Hắc Nha bốn phía bay loạn, đổi thành một người khác, Hồn Hải tất nhiên không chịu nổi, nhưng trong Hồn Hải Diệp Trần ngoại trừ Tam đại Kiếm Hồn, còn có một giọt Thủy Chi Pháp Tắc, cái này tích Thủy Chi Pháp Tắc gần kề phóng xuất ra một ít Pháp Tắc Chi Lực, vô số Hắc Nha lập tức tan thành mây khói, phảng phất ảo ảnh nhạt nhòa không còn.

"Già La Ma Thánh, ta có một kiếm, kính xin ngươi xem qua."

Diệp Trần không định giấu, dùng hắn thực lực hôm nay, cũng không cần giấu rồi.

Thương Khung kiếm ra khỏi vỏ, trong Hồn Hải Thủy Chi Pháp Tắc

nhộn nhạo, Diệp Trần một kiếm vung đi ra ngoài, Thủy Chi Pháp Tắc kiếm pháp sóng cả kiếm.

Ầm ầm!

Toàn bộ Tuyền Qua Bí Cảnh kịch liệt rung động lắc lư, vô cùng sóng biển tuôn hướng Già La Ma Thánh, sau một khắc, sóng biển hóa thành một đạo màu xanh da trời kiếm quang, nổi giận chém mà ra.

"Không tốt!"

Già La Ma Thánh cảm nhận được một tia nguy cơ, hắn có dự cảm mãnh liệt, nếu là tùy ý để kiếm quang màu xanh da trời trảm trên thân thể, tất nhiên sẽ bị thương, thậm chí sẽ làm bị thương đến bổn nguyên, một kiếm này, đã đối với hắn đã tạo thành uy hiếp tánh mạng.

Cánh tay phải biến dài, điên cuồng kéo dài vươn ra, tay phải không ngừng biến lớn, trọn vẹn biến thành mười mấy vạn dặm cực lớn, bị hào quang màu đỏ thẫm bao phủ tay phải một trảo chộp vào bên trên kiếm quang màu xanh da trời, cả hai chống đỡ cùng một chỗ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1716

Bên ngoài Tuyền Qua Bí Cảnh, một ít nhận được tin tức Ma tộc Chí Tôn chạy tới, nguyên một đám truyền âm lẫn nhau.

"Cái Thanh Liên Kiếm Tôn này quá tự phụ rồi, hừ, xem hắn lần này trốn như thế nào?"

Nói chuyện chính là Ma tộc Truyền Kỳ Chí Tôn Cự Ma Tôn, Cự Ma Tôn hai vạn năm gần đây rất là biệt khuất, trước sau bị Diệp Trần cùng đệ nhất Ma Tôn 'Giáo huấn' một chầu, nhất là bị Diệp Trần 'Giáo huấn' lần kia, hắn thiếu chút nữa mất mạng, nếu không là Diệp Trần đến chính là hình chiếu phân thân, nếu không là Già La Ma Thánh thuận tay tiêu diệt hình chiếu phân thân đối phương, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cái này làm cho hắn hết sức thống hận Diệp Trần, thế nhưng mà dùng thực lực của hắn, căn bản không cách nào báo thù, chỉ có thể hận mà thôi, lần này không thể nghi ngờ là tuyệt hảo cơ hội.

"Ma Thánh đại nhân ra tay, không người nào có thể cứu hắn."

Thiên Ma Tôn âm thầm gật đầu, cho đến ngày nay, hắn tại Ma tộc liền Tam đương gia đều không tính, Cự Ma Tôn cùng đệ nhất Ma Tôn đều đi tới trước mặt của hắn, chứng kiến từng người mà trong mắt đối phương vẫn là con sâu cái kiến, có chút cảm khái cùng ghen ghét.

Ma tộc Chí Tôn Chạy đến càng ngày càng nhiều, đệ nhất Ma Tôn cũng tới, trong mọi người, chỉ có hắn và Diệp Trần chính thức đã giao thủ, xem như hiểu người Diệp Trần rõ nhất, bất quá khi hắn biết được Già La Ma Thánh muốn đích thân đối phó Diệp Trần, vẫn là nhịn không được nhíu mày, Diệp Trần tuyệt đối là địch thủ lớn nhất kiếp nầy, chính mình còn chưa từng có chính thức áp qua đối phương, ngược lại là bị đối phương một mực áp

đến bây giờ, đáng tiếc, Chí Tôn cuối cùng là Chí Tôn, muốn chống lại Sơ cấp Bán Thần không phải dễ dàng như vậy.

Rầm rầm rầm...

đại Tuyền Qua Bí Cảnh khẽ run lên, ngay cả tất cả mọi người đang ở bên ngoài Bí Cảnh cũng có thể cảm nhận được, cái này lại để cho bọn hắn có chút rung động, Tuyền Qua Bí Cảnh hạng gì to lớn, bình thường Chí Tôn nếu là không biết đường, rất dễ dàng ở bên trong mất phương hướng, cường đại Chí Tôn cũng muốn ba năm năm năm mới có thể xuyên qua Tuyền Qua Bí Cảnh, là cái gì lại làm cho Tuyền Qua Bí Cảnh run rẩy lên?

Khi bọn hắn xem ra, Già La Ma Thánh có lẽ một chiêu thu phục Diệp Trần, không gặp được cái gì phản kháng.

Trung ương Tuyền Qua Bí Cảnh. Một khỏa mấy ngàn dặm cực lớn màu xanh đỏ quang cầu sinh ra đời, sau một khắc, màu xanh đỏ quang cầu điên cuồng bành trướng, theo mấy ngàn dặm lớn nhỏ bành trướng đến mấy nghìn vạn dặm lớn nhỏ. Nhưng lại đang không ngừng khuếch trương, phảng phất muốn thôn phệ hết thảy, tựa như hủy diệt toàn bộ Tuyền Qua Bí Cảnh, về phần Diệp Trần cùng Già La Ma Thánh sớm đã bị màu xanh đỏ quang cầu cắn nuốt.

Đương màu xanh đỏ quang cầu khuếch trương đến mấy tỉ dặm cực lớn, rốt cục bạo phá ra, cuồng bạo sóng xung kích đem thời không đều xé rách, năng lượng màu xanh đỏ đáng sợ theo thời không khe hở phát tiết ra ngoài.

"Đây là cái gì?"

bên ngoài Bí Cảnh Ma tộc chúng Chí Tôn cảm nhận được mãnh liệt chấn động, bỗng nhiên, bọn hắn chứng kiến vô số màu xanh đỏ cột sáng từ trong Tuyền Qua Bí Cảnh kích xạ đi ra, toàn bộ Tuyền Qua Bí Cảnh như là tràn ngập quang nghiền nát Thủy Tinh. Lại phảng phất một cái gai nhím cực lớn sáng lên, đem hơn phân nửa Ma vực đều đốt sáng lên.

"Thiệt nhiều Hắc Ám thần tinh!"

ở bên trong Tuyền Qua Bí Cảnh, con mắt Diệp Trần sáng ngời, màu xanh đỏ quang cầu bộc phát, bình định hết thảy trong phạm vi tầm mắt. Thế cho nên Hắc Ám thần tinh như mọc thành phiến xuất hiện, bất quá màu xanh đỏ quang cầu uy năng quá lớn, tuyệt đại bộ phận Hắc Ám thần tinh đều chôn vùi rồi, chỉ có 1% Hắc Ám thần tinh bởi vì cách Tuyền Qua Bí Cảnh gần, đã bị ảnh hướng đến tương đối ít, may mắn còn sống sót.

năng lượng còn thừa Chọi cứng cọ rửa, Diệp Trần bắt đầu thu thập Hắc Ám thần tinh. Có Huyền Vũ thánh khải hắn nhìn về phía trên so với Già La Ma Thánh dễ dàng một ít, nhưng Diệp Trần rất rõ ràng biết rõ, đừng nhìn chính mình phòng ngự vượt qua Già La Ma Thánh, nếu thật muốn tiếp tục chiến đấu xuống, chính mình thua không nghi ngờ, đầu tiên Thủy Chi Pháp Tắc không cách nào tiếp tục thúc dục đã là một đại vấn đề.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1717

"Thủy Chi Pháp Tắc. Đúng vậy, vừa rồi cái kia đích thật là Thủy Chi Pháp Tắc chấn động, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, một cái Chí Tôn rõ ràng tham ngộ ngộ ra Thủy Chi Pháp Tắc, đây là đại đa số Cao cấp Bán Thần đều không thể làm được đó a?"

Già La Ma Thánh mộng. Cảm giác rất không thể tưởng tượng nổi, mình cũng không thể tìm hiểu Pháp Tắc Chi Lực, đối phương lại tìm hiểu rồi.

"Hắn một cái chính là Chí Tôn, thì không cách nào thời gian dài thừa nhận Pháp Tắc Chi Lực."

Già La Ma Thánh rốt cuộc là Bán Thần, rất nhanh kịp phản ứng.

"Thanh Liên Kiếm Tôn, nhận lấy cái chết."

Già La Ma Thánh hai tay kết ấn, một cái màu đỏ sậm lao lung từ trên trời giáng xuống, đem Diệp Trần đóng đi vào.

Siêu Vô Thượng võ học —— Ám Huyết lao lung!

Một chiêu này không có gì uy lực, chuyên môn dùng để vây khốn địch nhân, cho dù là Sơ cấp Bán Thần bị khốn trụ, nhất thời bán thần cũng đào thoát không được.

"Thiên Địa Nhâm Ngã Du!"

Diệp Trần nhướng mày, vội vàng thi triển ra thời không thân pháp, cho đến thoát ly Ám Huyết lao lung, bất quá làm hắn kinh ngạc chính là, mọi việc đều thuận lợi Thiên Địa Nhâm Ngã Du rõ ràng mất đi hiệu lực rồi, chính mình phảng phất lâm vào một mảnh mạng nhện vô hình ở bên trong,

như thế nào đều không thể xuyên thấu qua thời không ly khai Ám Huyết lao lung, ngược lại càng lún càng sâu, không cách nào tự kềm chế.

"Hừ, chiêu này nếu như có thể phá như vậy, thì cũng không thi triển, trừ phi ngươi tham ngộ ngộ ra Không Gian Pháp Tắc chi lực, nếu không là không có biện pháp xuyên thấu qua thời không ly khai."

Già La Ma Thánh đối với Ám Huyết lao lung thập phần tự tin, trong Ám Huyết lồng giam thời không dẫu lìa ngó ý còn vươn tơ lòng, oanh phá thời không so với oanh phá lao lung đều muốn khó khăn hơn, huống chi hắn sớm đã biết rõ Diệp Trần Thời Không Áo Nghĩa đã viên mãn, như thế nào phạm sai lầm như vậy.

Chỉ cần vây khốn Diệp Trần, là hắn có thể chậm rãi đánh bại đối phương.

"Lợi hại, đồng dạng là siêu Vô Thượng võ học, Sơ cấp Bán Thần thi triển ra, quả thực không chê vào đâu được."

Trong nội tâm Diệp Trần âm thầm tán thưởng.

Bất quá muốn ta thúc thủ chịu trói, còn xa xa không đủ, Diệp Trần ha ha cười cười, cả người bỗng nhiên biến thành một cái thủy nhân, sau một khắc, thủy nhân phi tốc lướt hướng biên giới Ám Huyết lao lung, phảng phất người bình thường xuyên tường, thoáng cái xuyên qua Ám Huyết lao lung, xuất hiện ở bên ngoài.

Thủy Chi Pháp Tắc võ học —— Thủy Hành Thuật!

Tìm hiểu Thủy Chi Pháp Tắc, Diệp Trần có thể mượn Thủy Chi Pháp Tắc trong thiên địa, xuất hiện tại bất kỳ địa phương nào, bất kỳ vật gì đều không thể ngăn cản, trừ phi đối phương cũng tìm hiểu ra Pháp Tắc Chi Lực, mới có thể ngăn trở, cái này là chỗ biến thái Pháp Tắc Chi Lực, có tính siêu việt.

"Già La Ma Thánh, sau này còn gặp lại."

Thoát ly Ám Huyết lao lung, Diệp Trần không có giải trừ trạng thái thủy nhân, một cái lập loè, biến mất vô tung vô ảnh, Già La Ma Thánh phong tỏa lộ ra buồn cười như vậy.

"Kẻ này khí hậu đã thành, mà thôi!"

Già La Ma Thánh chán nản, hắn biết rõ, từ nay về sau, hắn cầm Diệp Trần một chút biện pháp cũng không có, đối phương tại Thủy Chi Pháp Tắc, đã có nghiên cứu sâu xa, liền Thủy Hành Thuật đều nghiên cứu ra, đừng nhìn hắn là Bán Thần, nhưng chỉ cần không có tìm hiểu Pháp Tắc Chi Lực, mượn Thủy Hành Thuật không có bất kỳ biện pháp nào, đương nhiên, nếu là mình đạt đến Trung cấp Bán Thần cấp bậc, có lẽ hi vọng không nhỏ.

Giải trừ phong tỏa, Già La Ma Thánh từ trong Tuyền Qua Bí Cảnh đi ra.

"Đại nhân, Thanh Liên Kiếm Tôn hắn?"

Chúng Ma tộc Chí Tôn cũng không biết tình huống bên trong, Thiên Ma Tôn dò hỏi.

Già La Ma Thánh khoát khoát tay, "Từ nay về sau, không nên đi trêu chọc Thanh Liên Kiếm Tôn, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

Nói xong, Già La Ma Thánh biến mất trước mắt mọi người.

"Không nên đi trêu chọc Thanh Liên Kiếm Tôn?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, rất hiển nhiên, Già La Ma Thánh không thể làm gì được Diệp Trần, lại để cho Diệp Trần trốn thoát rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1718

Thời gian trôi nhanh, bất tri bất giác, cuối cùng hai ngàn năm trôi qua, Hỗn Độn chiến trường sắp mở ra.

"Các ngươi bảo trọng."

Cáo biệt người nhà, Diệp Trần cùng Mộ Dung Khuynh Thành cùng với Từ Tĩnh trong nháy mắt rời khỏi Thủy Điểu Tinh, lúc xuất hiện lần nữa, ba người đi tới trong vũ trụ mênh mông, mảnh tinh không này nghe nói là trung tâm toàn bộ vũ trụ, Nhân tộc, Ma tộc, Tà Linh Tộc cùng với Cự Nhân Tộc chờ các đại chủng tộc sinh hoạt ở mảnh tinh không này bốn phía, vờn quanh nó.

Lúc này đã tới không ít chí tôn, một ít chí tôn nhìn thấy Diệp Trần, không khỏi gật đầu ra hiệu.

Uy danh Thanh Liên Kiếm Tôn, từ lần trước Diệp Trần cùng Già La Ma Thánh đại chiến cũng toàn thân trở ra sau, đạt đến cực hạn, trên căn bản, ai cũng đã đem Diệp Trần cho rằng là bán thần.

"Trả giá nhiều nỗ lực như vậy, cuối cùng cũng coi như không có uổng phí."

Ánh đao lóe lên, Độc Cô Tuyệt xuất hiện ở Diệp Trần phụ cận, theo Hỗn Độn chiến trường sắp mở ra, Độc Cô Tuyệt tâm tình bắt đầu kích tạo, vũ trụ tinh không đối với hắn mà nói cách cục vẫn quá nhỏ, hắn cần một hoàn cảnh càng thêm kích liệt để tôi luyện chính mình, mà Hỗn Độn chiến trường không thể nghi ngờ là địa phương phù hợp nhất, nơi nào có đến từ mỗi cái vũ trụ tinh anh, cường giả tầng tầng lớp lớp, không giống vũ trụ tinh không, chí tôn gộp lại cứ như vậy nhiều, trừ phi phát sinh chiến tranh, lúc bình

thường mấy ngàn năm mấy vạn năm cũng chưa chắc có thể tận hứng một trận chiến.

Yến Khinh Huyên, Đạm Thai Minh Nguyệt cũng tới.

Ba người dưới sự giúp đỡ Diệp Trần, rất sớm liền cô đọng ra thanh đồng võ đạo nguyên thần, dù sao tất cả mọi người là đến từ một cái sinh mệnh thế giới, có thể giúp một điểm là một điểm, ngoại trừ kinh nghiệm không trợ giúp được, Diệp Trần trả lại cho bọn họ một ít thánh khí, đều là thất tinh địa thánh khí trở lên, dựa vào những địa thánh khí này, thực lực của bọn họ có chất tăng lên.

Thời gian quá khứ mấy ngày, có thể tới chí tôn đều tới, Già La Ma Thánh cùng Bạch Cực Kiếm Thánh cũng trước sau hiện thân.

"Thanh liên tiểu hữu."

Bạch Cực Kiếm Thánh hướng về Diệp Trần chào hỏi.

"Kiếm Thánh!"

Diệp Trần mỉm cười gật đầu.

Từ khi Diệp Trần biểu hiện ra thực lực nghịch thiên, Bạch Cực Kiếm Thánh đã không đem Diệp Trần là tiểu bối, mà là xem như là cùng thế hệ, đến cảnh giới này của bọn họ, sống ngàn vạn năm dễ dàng, số tuổi to nhỏ không có quá nhiều ý nghĩa.

"Diệp Trần, có chút chí tôn tựa hồ rất xa lạ." Từ Tĩnh ánh mắt quét một vòng, nói rằng.

Mộ Dung Khuynh Thành gật đầu nói tiếp: "Cái lão quái tóc hồng, cũng không biết từ nơi nào nhô ra, hắn quanh thân không có một cái chí tôn, phỏng chừng rất ít cùng người khác giao thiệp."

Diệp Trần nói: "Vũ trụ tinh không, còn có rất nhiều địa phương chúng ta

không phát hiện, như vũ trụ biên giới liền rất ít người đi tới, xuất hiện một ít xa lạ chí tôn cũng rất bình thường."

Nếu như không phải tự mình trải qua, có ai sẽ biết, tại trong vũ trụ tinh không còn có một toà Hoang Thần Đại Lục, chí tôn bên trong so với bên ngoài tăng thêm ngàn lần vạn lần, cơ bản không ai có thể tưởng tượng được, cho nên xuất hiện một ít chí tôn xa lạ, Diệp Trần không một chút nào kinh ngạc, ngược lại cảm thấy đương nhiên.

Ngày thứ năm.

Ầm ầm ầm, tinh không mênh mông chấn động lên, vô tận hỗn độn hào quang bạo phát, đủ để kéo dài một chén trà thời gian mới dần dần biến mất, mọi người định thần nhìn lại, phương xa xuất hiện một toà môn hộ hùng vĩ, cánh cửa này tựa như hư tựa như thực, cửa lớn đóng chặt.

"Hỗn Độn chi môn xuất hiện!"

Mọi người kinh hô, chợt ngừng thở, chờ đợi Hỗn Độn chi môn mở ra.

Chi dát!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1719

Rốt cục, Hỗn Độn chi môn ầm ầm mở ra, vô tận hào quang nhu hoà phun trào ra, bao phủ hướng về mọi người, sau một khắc, bất kể là phổ thông chí tôn hay là Truyền Kỳ Chí Tôn, hay hoặc là Già La Ma Thánh cùng Bạch Cực Kiếm Thánh, đều bị một loại lực lượng thần kỳ hút vào, cơ bản không hề có một chút năng lực phản kháng.

Diệp Trần cầm tay thật chặt Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, ba người đồng thời biến mất ở bên trong Hỗn Độn chi môn.

Chờ mọi người đều bị hấp đi vào, Hỗn Độn chi môn cũng không hề biến mất, mà là bắn ra từng đạo từng đạo hào quang, chỉ chốc lát sau công phu, mười mấy người bị hút vào.

"Hỗn đản, ta không muốn đi vào."

"Đáng ghét, ta đều đem chính mình phong ấn, lại còn vô dụng."

Theo tiếng chửi rủa, Hỗn Độn chi môn đóng, cấp tốc ảm đạm.

Từ nay về sau bên trong một trăm ngàn năm tháng, toàn bộ vũ trụ tinh không, sức chiến đấu mạnh nhất cũng là cường đại chí tôn cấp bậc này, chí tôn số lượng cũng là ít đi hơn nửa, Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên hoàng giả vốn cũng không tính cực kì trọng yếu, bắt đầu từ bây giờ trở nên trọng yếu, dù sao chí tôn cũng là do Sinh Tử Cảnh bát trọng thiên hoàng giả quá độ lại đây, một khi một bộ tộc nào đó nhiều ra một vị chí tôn, tổng hợp thực lực tất nhiên sẽ tăng mạnh.

. . .

"Nơi này chính là Hỗn Độn chiến trường?"

Diệp Trần sau khi tỉnh lại, phát hiện Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành đều không ở bên người, vị trí của hắn tựa hồ là một địa phương hoang đảo không người, bởi vì hắn nghe được thanh âm phương xa của sóng biển.

" Ràng buộc lực thật cường đại."

Diệp Trần bỗng nhiên thần sắc biến đổi, hắn cảm giác được dị dạng quy tắc, huýnh khác hẳn với vũ trụ tinh không quy tắc, Dưới quy tắc ràng buộc cường đại, mọi cử động của hắn hứng chịu áp bách, loại cảm giác này tựa như đi tới Hoang Thần Đại Lục, không, ràng buộc lực so với Hoang Thần Đại Lục cũng phải lớn hơn.

"Hẳn là Hỗn Độn Pháp Tắc đi!"

Diệp Trần từ Bạch Cực Kiếm Thánh đạt được không ít tin tức liên quan với Hỗn Độn chiến trường, bao trùm toàn bộ Hỗn Độn chiến trường chính là Hỗn Độn Pháp Tắc, loại pháp tắc lực này là chí cao vô thượng, coi như là chân thần cũng không cách nào can thiệp, mà ở bên trong Hỗn Độn chiến trường, áo nghĩa lực vô cùng nhỏ yếu, chỉ có pháp tắc lực mới có thể hiện ra uy năng, ví như, dựa vào viên mãn Thời Không Áo Nghĩa, Diệp Trần có thể tại trong vũ trụ tinh không tự do qua lại, thế nhưng tại trên hoang đảo không người, Diệp Trần cơ bản không cách nào xuyên thấu qua thời không tiến hành qua lại, dưới tình huống không cần Thủy Chi Pháp Tắc cùng thiên thánh khí Thương Khung Kiếm, một chiêu kiếm cũng chỉ có thể đem bốn, năm khỏa đại thụ chém thành hai khúc , tương đương với từ siêu nhân đã lập tức biến thành người bình thường.

"May mà ta sớm tìm hiểu ra Thủy Chi Pháp Tắc." Diệp Trần có điểm may mắn, Hỗn Độn chiến trường so với trong tưởng tượng của hắn còn đáng sợ hơn, không dùng tới pháp tắc lực cùng thiên thánh khí, cơ bản không có biện pháp phá hoại đồ vật gì, hắn đường đường một cái Truyền Kỳ Chí Tôn, chỉ có thể chém đứt bốn, năm cây liền có thể gặp một, hai.

Vươn tay trái ra, một đoàn bóng nước ngưng tụ ra, Diệp Trần đem bóng nước ném về mặt đất cách đó không xa.

Ầm ầm!

Một cái hố to rộng trăm mét, mười mét sâu xuất hiện, cường đại sóng trùng kích tứ tán phóng xạ, đem Diệp Trần chính mình cũng thổi lên , còn quanh thân cây cối cũng là nhổ tận gốc, giống như cuồng phong quá cảnh, hoang tàn.

Lảo đảo rơi trên mặt đất, Diệp Trần thoả mãn gật đầu một cái, pháp tắc lực vẫn rất cường đại.

"Từ Tĩnh cùng Mộ Dung nơi nào đều có thiên thánh khí, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là không nguy hiểm gì!"

Hỗn Độn chiến trường ràng buộc lực cường đại thực sự cũng là một chuyện tốt, lấy Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành thực lực, tại một đám bên trong Hỗn Độn chiến trường không thể nghi ngờ là nhỏ yếu nhất, dưới tình huống nhưng ở tự thân thực lực bị vô hạn ràng buộc, có hay không thiên thánh khí cũng rất then chốt, dù sao thiên thánh khí bên trong ẩn chứa pháp tắc lực, mà pháp tắc lực tại bên trong Hỗn Độn chiến trường có thể phát huy ra uy năng đối lập đáng sợ.

Dát!

Bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng chim hót, Diệp Trần ngẩng đầu nhìn một cái, không khỏi tròng mắt hơi híp lại, đây là một con chim khổng lồ không biết bao lớn, lúc từ trên hoang đảo không trải qua, bóng tối đem toàn bộ hoang đảo đều bao phủ gần một nửa, trọng yếu nhất là, Diệp Trần từ trên con chim khổng lồ này cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ, chứng minh thực lực đối phương có thể giết chết chính mình.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1720

"Tối thiểu là Thất cấp Hỗn Độn sinh vật!"

Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Hỗn Độn sinh vật là Hỗn Độn chiến trường tự nhiên diễn biến ra sinh vật, dựa theo chiến lực của hắn, chia làm một đến mười cấp.

Một cấp Hỗn Độn sinh vật là yếu nhất, hình thể cũng nhỏ nhất, như Hỗn Độn Mã Nghĩ, Hỗn Độn Phi Trùng, Hỗn Độn Giáp Trùng.

Nhị cấp Hỗn Độn sinh vật bất kể là hình thể hay là thực lực đều tăng lên một đại cấp bậc, như Hỗn Độn Phi Điểu, Hỗn Độn Thử.

Tam cấp Hỗn Độn sinh vật có Hỗn Độn Dã Miêu, Hỗn Độn Thủy Xà, chiến lực không sai biệt lắm tương đương với Siêu cấp Chí Tôn cấp bậc.

Tứ cấp Hỗn Độn sinh vật thì tương đương với Truyền Kỳ Chí Tôn thực lực, có Hỗn Độn lang, Hỗn Độn báo, Hỗn Độn hổ, Hỗn Độn sa.

Ngũ cấp Hỗn Độn sinh vật có chuẩn Bán Thần thực lực, như Hỗn Độn Địa Hành Long, Hỗn Độn Cự Mãng, Hỗn Độn Kình.

Lục cấp Hỗn Độn sinh vật xuất hiện thực lực bay vọt, dưới tình huống Tứ cấp Hỗn Độn sinh vật liên thủ, có lẽ mạnh hơn Ngũ cấp Hỗn Độn sinh vật, nhưng Ngũ cấp Hỗn Độn sinh vật nhiều hơn nữa cũng không mạnh bằng Lục cấp Hỗn Độn sinh vật, Lục cấp Hỗn Độn sinh vật có Hỗn Độn Phi Long, Hỗn Độn Song Đầu Điểu, Hỗn Độn Bạo Long, thực lực tương đương với Sơ cấp Bán Thần.

Thất cấp Hỗn Độn sinh vật mỗi cái hình thể vô cùng cực lớn, vẻn vẹn

theo trên thể hình có thể miểu sát Lục cấp Hỗn Độn sinh vật, trên thực lực cũng thế.

Chỉ điểu Vừa rồi bay qua, dựa theo hình thể và khí tức mạnh yếu, tối thiểu nhất là Thất cấp Hỗn Độn sinh vật, người từ ngoài đến căn bản không có biện pháp chống lại, có thể nói như vậy, Hỗn Độn sinh vật là dân bản địa Hỗn Độn chiến trường, chúng thống trị cái phiến thế giới này, mà người từ ngoài đến việc cần phải làm là như thế nào sinh tồn được.

Cuồng phong gào thét ở bên trong, chim khổng lồ từ trên không hoang đảo vượt qua, căn bản không có chú ý tới Diệp Trần, cái tiểu côn trùng này.

...

Hoang đảo rất lớn, bụi cỏ dại sinh, Diệp Trần ở trên đảo điều tra vài lần, một bóng người cũng không thấy, ngược lại là Hỗn Độn sinh vật trải rộng toàn bộ hoang đảo, làmcho Diệp Trần mang đến không ít phiền toái.

"Nếu như Liệt Thiên ở đây thì tốt rồi."

Diệp Trần thở dài một hơi, hung thú thì không cách nào tiến vào Hỗn Độn chiến trường, Tinh Không Hùng Khuyển Chi Vương Liệt Thiên bị Diệp Trần lưu tại Vũ Trụ Tinh Không. Diệp Trần chỉ là khiến nó tại thời khắc mấu chốt trợ giúp thoáng một phát Diệp gia, cũng không có khiến nó cả đời thủ hộ Diệp gia, như vậy thật sự quá tịch mịch rồi, hơn nữa cũng không cần phải. Tin tưởng Vũ Trụ Tinh Không quảng đại, đầy đủ cho nó mạo hiểm cả đời.

Sở dĩ nghĩ đến Liệt Thiên, là vì Hỗn Độn chiến trường so sánh đặc thù, cái gì áo nghĩa ở chỗ này không tác dụng nhiều lắm, chỉ có Nguyên Thủy năng lực còn có hữu dụng, phương diện này Diệp Trần là xa xa so ra kém Liệt Thiên.

Cô cô cô...

Bụng truyền đến thanh âm, Diệp Trần cười khổ một tiếng, Hỗn Độn

chiến trường cùng Hoang Thần Đại Lục thập phần tương tự, đều phải ăn cái gì.

Đương nhiên, Hoang Thần Đại Lục cùng Hỗn Độn chiến trường vẫn còn có chút khác nhau. Hoang Thần Đại Lục không ăn thịt thực lực sẽ suy yếu, nói một cách khác, chỉ cần lực lượng không có suy yếu đến cực hạn, nhưng thật ra là có thể không ăn cái gì, mà Hỗn Độn chiến trường không được. Nó sẽ để cho ngươi cảm thấy đói, không ăn cái gì căn bản không có tinh lực làm việc.

Bắt giết một đầu Tứ cấp Hỗn Độn sinh vật Hỗn Độn lợn rừng, Diệp Trần bắt đầu nhóm lửa.

Xùy!

Trên ngón tay bốc lên một tia Hỏa Tinh, nhưng rất nhanh dập tắt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1721

Diệp Trần lắc đầu, có chút im lặng, Hỏa Chi Áo Nghĩa liền sinh cái hỏa đều không được, có thể nghĩ. Áo nghĩa ở chỗ này bị suy yếu tới trình độ nào.

Hết cách rồi, Diệp Trần bắt đầu dùng phương pháp nguyên thủy nhất nhóm lửa —— đánh lửa.

Chỉ chốc lát sau công phu, ngọn lửa bay lên, đốt lên đống lửa.

Lấp đầy bụng, Diệp Trần tiếp tục chạy đi, hắn muốn đi trước biên giới hòn đảo. Sau đó chế tạo bè gỗ, ly khai cái tòa hoang đảo này.

Theo dòng suối, Diệp Trần hữu kinh vô hiểm đi vào bờ biển, ngẩng đầu nhìn lại, mênh mông biển lớn liếc nhìn không tới đầu. Vô biên vô hạn, sóng cả mãnh liệt.

Bởi vì không thể phi hành, Khôi Lỗi chiến hạm cũng quá giòn rồi, cho nên Diệp Trần nhất định phải chế tạo một cái bè gỗ đầy đủ chắc chắn, Diệp Trần phát hiện, trên hoang đảo có một loại cây cối màu vàng nhạt rất thích hợp chế tạo bè gỗ, loại cây cối này chẳng những sức nặng so cây cối khác nhẹ mấy lần, độ cứng cùng tính bền dẻo mạnh mẽ dị thường, có thể thừa nhận áp lực rất lớn.

Bỏ ra hai canh giờ, trên bờ biển nhiều ra một cái bè gỗ dài 10m, rộng năm mét, bên trên bè gỗ có hai cái khoang đơn giản, một buồm da thú.

Đem bè gỗ đẩy xuống nước, Diệp Trần nhảy đi lên.

...

Nhoáng một cái, Diệp Trần ở trên đại dương bao la phiêu lưu ba ngày.

Ầm ầm!

Ngày hôm đó, bè gỗ kịch liệt lay động, phía dưới có đồ vật gì đó đụng bè gỗ.

Từ trong khoang đi ra, Diệp Trần đứng trên bè gỗ hơi nghiêng, hướng dưới nước nhìn thoáng qua, dưới nước có một bóng mờ ước chừng lớn 4-5m bơi qua bơi lại, thân thể cao to hữu lực.

"Hỗn Độn Hôi Sa!"

Diệp Trần nhướng mày.

Hỗn Độn Hôi Sa là Tứ cấp Hỗn Độn sinh vật, có chiến lực Truyền Kỳ Chí Tôn, vừa rồi chỉ là đối phương có tính thăm dò đụng vào, một khi tích cực, bè gỗ không phải không thể mệt rã rời, tuy nói Trữ Vật Linh Giới trong còn có ba con bè gỗ, nhưng trong hải dương phần đông nguy hiểm, dùng một thì thiếu một, Diệp Trần tự nhiên muốn tỉnh lấy đến.

Không chần chờ chút nào, Diệp Trần nhảy xuống nước.

Hỗn Độn chiến trường trói buộc lực quá lớn, dưới tình huống không sử dụng Thủy Chi Pháp Tắc cùng Thương Khung kiếm, Diệp Trần không có biện pháp cách nước biển đánh chết Hỗn Độn Hôi Sa, hơn nữa hắn cũng sợ ảnh hướng đến bè gỗ.

Trong nước biển, Diệp Trần du động so Hỗn Độn Hôi Sa đều muốn linh hoạt, bạt kiếm ra, một kiếm đâm chết đối phương.

Hỗn Độn Hôi Sa chỉ là một trong nhiều loại Hỗn Độn sa bình thường, mấy ngày kế tiếp, Diệp Trần thấy được đủ loại Hỗn Độn sa, đại đa số đều ở phía dưới 10m, cũng có vượt qua 10m, những Hỗn Độn sa này tuy nhiên không làm gì được Diệp Trần, nhưng mang đến điểm phiền toái không nhỏ.

Phiêu lưu gần một tháng, Diệp Trần rốt cục thấy được đường ven biển, đó là một tòa hòn đảo cỡ lớn, theo đường ven biển xem, so với hoang đảo

không chỉ lớn hơn gấp trăm lần.

Thừa lúc bè gỗ tới gần bờ biển, Diệp Trần lông mi vừa nhấc, hắn chứng kiến khói bếp lượn lờ cách đó không xa, có người đang nhóm lửa.

Thu hồi bè gỗ, Diệp Trần đi đến hướng khói bếp.

"Không phải người vũ trụ Huyền Hoàng?"

Từ xa, Diệp Trần thấy một quái nhân mọc ra ba đầu sáu tay đang nhóm lửa.

Nhìn thấy Diệp Trần, đối phương cũng thập phần cảnh giới, cẩn thận đánh giá Diệp Trần.

"Ngươi là ai?"

Lại để cho Diệp Trần kinh ngạc chính là, đối phương ngôn ngữ cùng ngôn ngữ Huyền Hoàng vũ trụ đồng dạng, không có bất kỳ phân biệt, có lẽ ở bên trong tối tăm, Hỗn Độn pháp tắc sớm đã thống nhất tất cả ngôn ngữ đại vũ trụ, nếu không không có biện pháp trao đổi.

"Ta Diệp Trần, đến từ Huyền Hoàng vũ trụ."

Vũ trụ của Diệp Trần gọi là Huyền Hoàng vũ trụ.

"Ta Mộng Thác, đến từ Cổ Đa vũ trụ."

quái nhân Ba đầu sáu tay Mộng Thác nói.

"Trên đảo này chỉ một mình ngươi?"

Diệp Trần bắt đầu cùng đối phương nói chuyện phiếm.

"Ngoại trừ ta, ở trên đảo còn có một số người khác, cụ thể mấy cái, ta cũng không rõ ràng lắm, bình thường chúng ta rất ít trao đổi." Mộng Thác lắc đầu.

"Các ngươi như thế nào không ly khai hòn đảo này?"

Toà đảo này tuy nhiên rất lớn, nhưng cuối cùng là đảo.

"Không có gì, chỉ là tạm thời không muốn rời đi mà thôi."

Mộng Thác trong mắt hiện lên dị sắc.

"A, vậy không làm phiền rồi."

Diệp Trần quay người ly khai.

"Thiếu một người sẽ ít đi một người cạnh tranh, hi vọng hắn qua mấy ngày sẽ ly khai." Mộng Thác thầm nghĩ trong lòng

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1722

Ngoại trừ Mộng Thác cổ vũ trụ, Diệp Trần trên hòn đảo còn nhìn thấy không ít người vũ trụ khác, có ba cái đuôi, có Độc Nhãn, có chửa thượng dài khắp miệng rộng, nguyên một đám thiên kì bách quái , lại làm cho Diệp Trần trướng rồi kiến thức không ít

Một cái ước chừng cao một thước , dài giống như vũ trụ dị cầu tánh mạng chủ động cùng Diệp Trần chào hỏi , hắn nói hắn đến từ Long Ba vũ trụ , kêu Đoàn Tử

"Ngươi nói là , trên cái đảo này có khả năng sẽ xuất hiện Hỗn Độn phù?"

Diệp Trần nhìn về phía ánh mắt của Đoàn Tử , ánh mắt của đối phương thật sự quá nhỏ , như hai hạt đậu đen , bất quá ngược lại là thật đáng yêu

"Đúng vậy , đại lục tuy nhiên xuất hiện thêm Hỗn Độn phù nữa... , nhưng cạnh tranh quá kịch liệt , không giống hòn đảo, cạnh tranh muốn nhỏ hơn nhiều , mà là hòn đảo càng lớn, xuất hiện Hỗn Độn phù xác suất càng lớn , đây cũng là nguyên nhân chúng ta không vội mà rời đi " Đoàn Tử thật thà nói

"Ngươi tại sao phải nói cho ta biết?"

Diệp Trần có chút kỳ quái , tất cả người đi vào hỗn độn chiến trường, chỉ có một mục đích , cái chính là tập hợp đủ vừa đến số chín mươi chín Hỗn Độn phù , chỉ có tập hợp đủ 99 cái theo như trình tự xếp đặt Hỗn Độn phù , mới có tư cách tiến vào Thiên Giới , vì một trương Hỗn Độn phù , sinh tử chém giết là chuyện rất bình thường

Đoàn Tử duỗi ra cánh tay mập mạp, sờ lên đầu nói: "Thực lực của ta quá yếu , không thể nào cướp được Hỗn Độn phù , ngươi có thể từ hòn đảo khác

tới đây , thực lực khẳng định rất mạnh , chờ ngươi đạt được giá trương Hỗn Độn phù, có thể không dẫn ta ly khai hòn đảo , tiến về đại lục phía trước?"

Diệp Trần nghĩ nghĩ , gật đầu nói: "Được, chỉ cần xuất hiện Hỗn Độn phù , ta liền mang ngươi tìm đại lục "

Theo Diệp Trần , một khi Hỗn Độn phù xuất hiện , tỷ lệ mình không có được cực kỳ bé nhỏ , dù sao hỗn độn chiến trường lớn như vậy , không có khả năng khắp nơi đều là tinh anh

Nghe vậy , Đoàn Tử vui mừng lộ rõ trên nét mặt , đã đến đại lục , chỉ cần mình không tham dự tranh đoạt , có thể an an ổn ổn vượt qua mười vạn năm tuế nguyệt

"Chúng ta Long Ba vũ trụ thuộc về điểm để vũ trụ , ngược lại các ngươi Huyền Hoàng vũ trụ rất mạnh , kỹ xảo chiến đấu rất lợi hại , thực tế phải chú ý là cổ đa vũ trụ , Phách Thiên vũ trụ cùng với Đế Thiên vũ trụ… vũ trụ tánh mạng , bọn họ đặc biệt am hiểu trong chiến đấu, tại hỗn độn chiến trường như cá gặp nước "

Đoàn Tử nhắc nhở

Diệp Trần gật gật đầu , hỗn độn chiến trường bị Hỗn Độn pháp tắc bao trùm , bất kể là tốc độ , lực lượng vẫn có thể bị áp chế đến trình độ cực thấp, trước kia ngươi có thể trong nháy mắt chém ra ngàn quyền vạn quyền , tại hỗn độn chiến trường trong nháy mắt có thể vung hơn mười quyền rất giỏi rồi , cái này làm cho kỹ xảo chiến đấu lộ ra đặc biệt trọng yếu , như cổ đa vũ trụ Mộng Thác , có ba đầu sáu tay , đây cũng không phải là dùng thưởng thức, chiến đấu đặc biệt hung mãnh , một người tương đương ba người , tình huống cảnh giới không sai biệt lắm dưới, ai có thể ngăn cản?

Cũng may Diệp Trần cảm giác mình am hiểu cũng là kỹ xảo chiến đấu , điểm ấy ngược lại không cần kinh sợ

Vì Hỗn Độn phù , Diệp Trần chỉ có thể ở trên hòn đảo tạm ở lại

Hòn đảo này so với hoang đảo trước kia lớn hơn mấy trăm lần , phía trên mộc nhẹ cũng nhiều mấy trăm lần , cảnh này khiến Diệp Trần có tài liệu chế tạo thêm bè gỗ Tốt hơn nữa...

Mỗi ngày Diệp Trần không phải chế tạo bè gỗ , hay là tại trên hòn đảo tìm kiếm nhẹ mộc khắp nơi

Trong nháy mắt , ba tháng trôi qua

Trong rừng truyền đến một tiếng rống lên, một đầu hỗn độn mãnh hổ mang theo gió tanh đánh về phía Diệp Trần , Đoàn Tử sợ tới mức trốn sau lưng Diệp Trần , thân thể mập mạp run lên run lên , phảng phất một đống quả đông lạnh

Phốc !

Đoàn Tử không phát hiện Diệp Trần như thế nào rút kiếm ra, chỉ thấy kiếm quang lóe lên , hỗn độn mãnh hổ cổ bộ vị máu tươi phun tung toé đi ra , thân thể khổng lồ xoa bóp chạm mặt đất trượt đi ra ngoài

"Lợi hại !"

Đoàn Tử tán thưởng , mỗi lần chứng kiến Diệp Trần xuất kiếm , hắn cũng không nhịn được tim đập nhanh , kiếm kiếm đều là tất sát

Diệp Trần tới nơi này là thu thập nhẹ mộc, chế tạo hai mươi cái loại nhỏ bè gỗ , ý định của Diệp Trần là chế tạo một chiếc thuyền lớn , mà thuyền lớn cần vật liệu gỗ cực kỳ nhiều , may mắn trên hòn đảo này nhẹ mộc đủ nhiều

Ông !

Lúc xế chiều , hòn đảo trung tâm bỗng nhiên có một đạo kim sắc quang trụ bay thẳng đến chân trời , chói mắt vô cùng

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1723

"Hỗn Độn phù xuất thế "

Đoàn Tử kinh hô

"Ngươi đứng ở chỗ này" sắc mặt Diệp Trần nghiêm nghị , hướng phía kim sắc quang trụ phương hướng mau chóng vút đi

Đoàn Tử nhìn chung quanh một lần , bò lên trên một thân cây

"Là Hỗn Độn phù !"

Hòn đảo bên kia , Mộng Thác ném thịt nướng trong tay, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm kim sắc quang trụ , thời gian một trăm ngàn năm nhìn như đủ dài, nhưng muốn sưu tập theo như trình tự xếp đặt chín mươi chín tấm Hỗn Độn phù không là chuyện dễ dàng , có thể đạt được một trương là một trương , nói không chừng tối hậu quan đầu , ít đúng là một trương này

Sáu cái cánh tay có hai cái cánh tay chạm đất , Mộng Thác phảng phất một đầu giống như dã thú , nhanh chóng hạy ra ngoài

"Giá trương Hỗn Độn phù nhất định thuộc về ta Trát Khắc Lợi "

Trát Khắc Lợi là Phách Thiên vũ trụ tánh mạng , thân hình cao lớn , chừng hơn hai mét , cái cằm mọc ra một ít vòi xúc tu , hai mắt như chuông đồng , trong miệng hai cây răng nanh dọc theo, phảng phất hàm răng lợn rừng đồng dạng , da của hắn không phải cấu tạo bằng thịt, là chất sừng màu đỏ sậm, như da cá sấu , cảnh này khiến hắn nhìn về phía trên dị thường nguy hiểm đáng sợ , phòng ngự cực cao

Cờ-rắc !

Mặt đất rạn nứt , Trát Khắc Lợi thiểm lược chạy vội

Theo kim sắc quang trụ phóng lên trời , trên hòn đảo đại bộ phận vũ trụ tánh mạng đều chạy gấp tới , nguyên một đám muốn có được Hỗn Độn phù , trong lúc này khó tránh khỏi sẽ phát sinh ma sát

"Là cổ đa vũ trụ !"

Một đầu thượng dài khắp bướu thịt vũ trụ tánh mạng trong qua trình chạy qua, con mắt thoáng nhìn , phát hiện xít tới gần Mộng Thác , lập tức thần sắc không tự nhiên, cổ đa vũ trụ là một trong vũ trụ cường đại, bên trong tánh mạng thập phần am hiểu chiến đấu , không phải vũ trụ khác có thể so sánh

"Hừ, cổ đa vũ trụ cũng không phải mỗi người đều cường đại , nói không chừng cái này rất nhỏ yếu "

Tốc độ không giảm , cả hai dần dần tới gần cùng một chỗ

"Cút ngay !"

Thân thể Mộng Thác lăng không xoay tròn , dày đặc ánh đao lượn vòng mà ra , giống như một cái ánh đao mũi khoan vọt tới đối phương

Phốc phốc !

Trên đầu dài khắp bướu thịt vũ trụ tánh mạng hoành bay ra ngoài , trên người tràn đầy Đao Ngân , "Thật đáng sợ , ta căn bản không có sức phản kháng "

Đánh bay đối phương , Mộng Thác như dã thú tiếp tục chạy, tốc độ một tia cũng không có trì hoãn

Cùng một thời gian đó , Trát Khắc Lợi chạy vội trên đường , một phát bắt được một cái dị vũ trụ sinh mạng đầu lâu , cờ-rắc một tiếng , đầu lâu bạo liệt , đối phương bị chết gọn gàng mà linh hoạt , từ đầu tới đuôi đều không

kịp phản ứng , Trát Khắc Lợi sức bật quá mạnh

Bởi vì kim sắc quang trụ xuất hiện trước, Diệp Trần đang trong rừng tìm kiếm nhẹ mộc , cho nên khoảng cách kim sắc quang trụ cũng gần đây , sau nửa canh giờ , Diệp Trần thấy được kim sắc quang trụ gốc rễ , nơi đó có một cái kim sắc quang đoàn , bên trong lơ lửng một vật thể mơ hồ

Tốc độ nhanh hơn , Diệp Trần khoảng cách kim sắc quang trụ chỉ còn lại có cuối cùng

"Chết rách hết rồi !"

Phải phía sau đột nhiên truyền đến tiếng xé gió bén nhọn, cầm trong tay trường thương , hai tay thật dài dị vũ trụ tánh mạng chạy tới

Sắc mặt Diệp Trần không thay đổi , tốc độ tiếp tục nhanh hơn , bá một tiếng , kim sắc quang đoàn tan vỡ , trong tay Diệp Trần nhiều hơn một trương phù màu vàng, bên trên đã viết một số '27 '

"Là số 27 Hỗn Độn phù "

Đánh giá liếc Hỗn Độn phù , Diệp Trần thu vào

"Đem Hỗn Độn phù giao ra đây "

Cầm trong tay trường thương dị vũ trụ tánh mạng mặt mũi tràn đầy âm trầm , trơ mắt nhìn Hỗn Độn phù thuộc về mình rơi vào tay người khác , điều này làm cho hắn thập phần nổi giận

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1724

"Thật có lỗi, đồ vật đã ở trong tay của ta, thì không có lý do giao ra."

Đối với lượt chiến đấu kế tiếp, Diệp Trần có chút chờ mong, hắn còn cho tới bây giờ không cùng dị vũ trụ tánh mạng giao thủ, không biết đối phương có cái gì đặc điểm, nếu như nắm giữ những đặc điểm này, về sau gặp được dị vũ trụ tánh mạng lợi hại hơn, thì sẽ không đến mức bị đánh đến trở tay không kịp.

Cho nên, Diệp Trần sẽ không vận dụng Thủy Chi Pháp Tắc cùng Thương Khung kiếm.

Không sử dụng Thủy Chi Pháp Tắc, Diệp Trần miễn cưỡng có Sơ cấp Bán Thần thực lực, nếu là Thương Khung kiếm cũng không cần, thì là chuẩn Bán Thần cấp bậc, dù sao cái này hơn hai vạn năm, Diệp Trần tiến bộ tuyệt không nhỏ, Võ Đạo Nguyên Thần theo Bạch Ngân Sơ cấp đột phá đã đến Bạch Ngân Cao cấp, linh hồn cũng biến thành Kim sắc linh hồn.

"Vậy thì đi chết đi!"

Dị vũ trụ tánh mạng Cầm trong tay trường thương bạo rống một tiếng, lăng lệ ác liệt một lưỡi lê đi qua, cánh tay quá dài của đối phương, gần như có thể dài đến chân, tăng thêm chiều dài trường thương, chỉ cần một phát công kích được Diệp Trần cách rất xa, mà Diệp Trần muốn công kích đối phương khó càng thêm khó, chiều dài Thiên kiếm ngay cả đối phương một phần ba cũng chưa tới.

Đinh!

Diệp Trần một kiếm đánh rời ra trường thương đối phương.

"Chết!"

Trường thương liên tiếp đâm về Diệp Trần, nhiều đóa thương hoa tách ra, càng lúc càng nhanh.

"Chấn động!"

Diệp Trần lông mi nhảy lên, cánh tay của đối phương rất dài, lúc thẳng băng, sẽ sinh ra một cỗ chấn động chi lực, chớ xem thường cái cổ chấn động chi lực này, trên thực tế nếu như tại trong vũ trụ, cái này cổ chấn động là thập phần đáng sợ, Âm Dương áo nghĩa dẫn phát chấn động chi lực phối hợp thêm cấu tạo thân thể của đối phương, đủ để phá hủy vạn vật, chỉ có điều nơi này là Hỗn Độn chiến trường, hết thảy đều bị áp chế tại trong phạm vi nhỏ nhất, nhìn không ra nguyên cớ. Chỉ có tự thể nghiệm mới có thể cảm giác được. Giờ phút này. Diệp Trần rõ ràng cảm giác cánh tay của mình có chút chập choạng.

"Chấn Chấn vũ trụ tánh mạng cực kỳ am hiểu lợi dụng chấn động chi lực, người này sắp thất bại."

Theo thời gian trôi qua, nguyên một đám vũ trụ tánh mạng chạy tới, có Mộng Thác, Trát Khắc Lợi cùng với vũ trụ tánh mạng khác, tổng cộng mười cái thân ảnh.

"Đáng giận, đều đến rồi!"

Dị vũ trụ tánh mạng Cầm trong tay trường thương sắc mặt đột nhiên thay đổi, những người khác hắn không quan tâm, nhưng hắn rất kiêng kị tánh mạng Cổ Đa vũ trụ cùng Bá Thiên vũ trụ. tánh mạng Cổ Đa vũ trụ có ba đầu sáu tay, tương đương ba người vây công ngươi, chấn động chi lực cường thịnh trở lại cũng chỉ có thể tê liệt một hai con cánh tay đối phương, còn lại đến bốn cánh tay cũng không phải là ăn chay, đến trình độ nhất định bên trên Vu Bá Thiên vũ trụ kinh khủng hơn, thân thể của bọn hắn cấu tạo hết sức đặc thù, có thể miễn dịch rất nhiều vật lý công kích, chấn động chi lực đã ở trong phạm vi miễn dịch của hắn.

"Không được liều mạng, bỏ qua lần này. Lần sau còn không biết lúc nào đạt được Hỗn Độn phù."Cắn răng, cánh tay của hắn đột nhiên co rút lại. Chợt rất nhanh bắn ra, trường thương như một đầu Giao Long nổi giận, mang theo chấn động chi lực xoay tròn thẳng hướng Diệp Trần, đây là Long thương sát chiêu xoáy tức giận.

"Không sai biệt lắm!"

Diệp Trần đã nắm rõ ràng rồi tánh mạng Chấn Chấn vũ trụ đặc điểm, thân thể của bọn hắn cấu tạo như là cao su, trời sinh lợi cho việc lợi dụng chấn động chi lực, sẽ không làm cho thân thể mang đến gánh nặng quá lớn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1725

Đáng tiếc, thực lực của đối phương cũng là cao đẳng Truyền Kỳ Chí Tôn cấp bậc, chấn động chi lực cường thịnh trở lại, thực lực không bằng người thì sẽ không bằng người, Tứ Tượng kiếm pháp đệ tam thức Phá Diệt kiếm thi triển ra, Diệp Trần một kiếm đem trường thương đối phương đãng bay ra ngoài, gốc cây thương cắm ở bên trên một thiên đại thụ phụ cận, thân thương vẫn chấn động không thôi, phát ra thanh âm ông ông.

"Các ngươi cùng lên đi!"

Ánh mắt Diệp Trần quét về phía bọn người Mộng Thác.

"Đây mới là thực lực chân thật của hắn." thần sắc Mộng Thác cùng Trát Khắc Lợi mặt ngưng trọng đi một tí, rất hiển nhiên, Diệp Trần trước khi không có thi triển toàn lực, một khi chăm chú, tánh mạng Chấn Chấn vũ trụ hoàn toàn không là đối thủ, bọn hắn tuy nhiên tự nhận là muốn so với cái tánh mạng Chấn Chấn vũ trụ này cường đại hơn nhiều, nhưng đồng dạng Diệp Trần không phải thịt cá bên trên thớt gỗ.

"Ta tới trước!"

Trát Khắc Lợi hét lớn một tiếng, một quyền thẳng hướng Diệp Trần, mạnh mẽ quyền phong đem mặt đất lá rụng cuốn, thanh thế kinh người.

" Nắm đấm thật bá đạo!"

Diệp Trần hoặc nhiều hoặc ít có thể nhìn ra đặc điểm Trát Khắc Lợi, cái kia chính là đại khai đại hợp, mà đại khai đại hợp là thành lập bên trên tự tin cường đại, rất hiển nhiên, đối phương cũng có chỗ độc đáo.

Đánh giá thoáng một phát lực đạo một quyền này, Diệp Trần một kiếm

trảm tới.

Đang!

Quyền kiếm giao kích, Diệp Trần cùng Trát Khắc Lợi nửa bước không lùi.

"Lại đến!"

Trát Khắc Lợi như là hoàn toàn cảm thụ không đến lực trùng kích, đùi phải có như một đạo thiểm điện lướt hướng thắt lưng Diệp Trần.

"Ân?"

Diệp Trần trên mặt hiện lên kinh ngạc, nhanh chóng tránh đi.

Một chân hợp với một chân, một quyền đón lấy một quyền, Trát Khắc Lợi càng đánh càng hăng, cũng làm cho mọi người thấy ra tánh mạng Bá Thiên vũ trụ chỗ độc đáo, thân thể của bọn hắn tuy nhiên nhìn về phía trên thập phần cường tráng, phòng ngự rất mạnh, nhưng bên trong đồng dạng lại phảng phất bọt biển, mặc kệ lực lượng cường đại cỡ nào oanh đi qua, đều bị hóa giải bảy tám phần mười.

"Thì ra là thế!"Thời gian dần trôi qua, trong nội tâm Diệp Trần hiểu rõ, tánh mạng bên trong Bá Thiên vũ trụ cấu tạo cùng loại tổ ong, có thể thừa nhận áp lực rất lớn không bị tổn hại, mười thành lực lượng đánh đi qua, tối đa chỉ có một hai thành lực lượng có tác dụng, mà thôi tánh mạng Bá Thiên vũ trụ cường độ thân thể, cái điểm thương tổn này hoàn toàn không coi vào đâu.

"Âm Dương Vô Cực!"

Đã hiểu được tánh mạng Bá Thiên vũ trụ đặc thù, Diệp Trần tự nhiên có biện pháp giải quyết, Âm Dương kiếm pháp đệ tam thức Âm Dương Vô Cực thi triển ra.

Chỉ thấy kiếm Diệp Trần, thoáng cái mềm nhũn ra, phảng phất một đầu vặn vẹo kiếm quang, men theo Trát Khắc Lợi sơ hở mà đi, mặc kệ Trát Khắc Lợi phản kích như thế nào, kiếm quang thủy chung không cùng hắn cứng đối cứng, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, lại để cho Trát Khắc Lợi chật vật liên tục rút lui, khí thế từ trước đến nay chưa từng có.

Phốc!

Kiếm quang như độc xà, tại Trát Khắc Lợi ngực chui ra một cái lỗ máu, thân thể của đối phương cấu tạo cũng không cách nào miễn dịch, Diệp Trần Âm Dương Vô Cực nhìn như nhu hòa, kì thực trong nhu có cương, lực lượng cô đọng như cây kim, muốn hóa giải cơ hồ là chuyện không thể nào.

"Toàn Phong Trảm!"

Một bên, một đạo ánh đao đinh ốc trùng kích tới, là Mộng Thác.

Mộng Thác là tánh mạng Cổ Đa vũ trụ, trời sinh ba đầu sáu tay, cái này làm cho công kích của bọn hắn cùng vũ trụ tánh mạng khác không giống, không ngớt không dứt, phảng phất không có cuối cùng, chính giữa một điểm khoảng cách cũng không có, dưới tình huống lực công kích không sai biệt lắm, Cổ Đa vũ trụ tánh mạng hoàn toàn có thể miểu sát đối thủ.

Sáu cánh tay nắm sáu chuôi đao, Mộng Thác thân thể xoay tròn thẳng hướng Diệp Trần, ánh đao một khâu hợp với một khâu, hoàn hoàn trong bộ đồ, đừng nói ứng phó, liên tục né tránh đều rất khó khăn.

Đối với Mộng Thác, Diệp Trần tựu tính toán không thử dò xét cũng biết đặc điểm đối phương, ba đầu sáu tay nha, tương đương với ba người hợp nhất, một người tương đương với ba người, bất quá trên đời này vật thể thẩm mỹ chưa xong, người hoàn mỹ, Diệp Trần chưa bao giờ bị bề ngoài mê hoặc, ba đầu sáu tay nhìn như lợi hại, làm cho không người nào ngăn cản nổi, nhưng là phải biết rõ, công kích nhiều lần, lỗ thủng cũng nhiều, quan trọng nhất là, trọng tâm ba đầu sáu tay dễ dàng bị người nắm giữ, di động bên trên ít đi một phần biến hóa.

Đương nhiên, đó cũng không phải nói Cổ Đa vũ trụ tánh mạng không được, trái lại rất cường, chỉ có điều cũng không phải chân chính hoàn mỹ, chính thức khó giải mà thôi.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh. . .

Mộng Thác cùng Diệp Trần tầm đó, Hỏa Tinh nổ tung, trong nháy mắt, ai cũng không biết Mộng Thác chém ra bao nhiêu đao, nhưng lại để cho mọi người khiếp sợ chính là, Diệp Trần đơn giản chỉ cần ngăn cản xuống dưới, một đao không lọt.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1726

"Nhìn ngươi làm thế nào ngăn cản?"

Mộng Thác thấy Diệp Trần một đao không lọt, trong nội tâm nảy sinh ác độc, tốc độ xoay tròn càng phát ra tấn mãnh, tốc đao ít nhất Tăng Phúc nhiều gấp đôi, trước đó chỉ là trạng thái bình thường, hiện tại thì là bộc phát trạng thái, bộc phát trạng thái không cách nào kéo dài, nhưng tiếp tục một thời gian ngắn vẫn là có thể.

Bang bang bang bang bang...

Hỏa Tinh dày đặc đan vào cùng một chỗ, sền sệt như tương nước, chanh hồng rực sáng.

Nếu như đổi thành những người khác, hoặc ta có thể dùng lực phá pháp, dùng mấy lần lực lượng đến đánh tan Mộng Thác, nhưng Diệp Trần không có ý định làm như vậy, lần này gặp được chính là Mộng Thác, lần sau nếu như gặp được đối thủ so Mộng Thác mạnh nghìn lần vạn lần, như vậy căn bản không có cách nào đánh nữa, dù sao mình không có khả năng mỗi lần đều có thể chiếm được thượng phong.

Bàn chân nhẹ nhàng vừa chạm vào mặt đất, Diệp Trần bay ngược ra, Mộng Thác đuổi sát mà lên, không để cho Diệp Trần có cơ hội kéo dài khoảng cách.

Bất quá đối với Diệp Trần mà nói, tạm thời kéo ra một chút khoảng cách vậy là đủ rồi, trong tay Thiên kiếm run lên, chín vòng xoáy vô hình phân bố tại Mộng Thác bốn phía.

Thời Không Kiếm Pháp đệ tam thức Hắc Động thức.

Tại Hỗn Độn chiến trường, Hắc Động thức không cách nào làm ra lỗ đen chính thức, nhưng vòng xoáy lực hút vẫn là có thể, cái vòng xoáy lực hút này uy lực cũng không lớn, nhưng nhưng có thể ảnh hưởng trọng tâm đối thủ.

Quả nhiên.

"Không tốt!"

Mộng Thác không cẩn thận đâm vào bên trên một vòng xoáy, trọng tâm lập tức xuất hiện biến hóa, bước chân lảo đảo thoáng một phát.

Xùy!

Diệp Trần giống như là tùy thời đi săn độc xà, Thiên kiếm hóa thành một đạo quang, hướng phía Mộng Thác bạo tập mà đi.

"Mở cho ta!"

Mộng Thác đến cùng có ba đầu sáu tay, dù là trọng tâm bất ổn, như trước có thể sử dụng cánh tay khác vung đao đón đỡ. Cái này là chỗ đáng sợ của cổ đa vũ trụ. Trọng tâm tuy nhiên là nhược điểm. Nhưng mà tương đối mà nói, cũng không phải nói mất đi trọng tâm, sẽ toàn bộ không có lực phản kháng, nói như vậy, cổ đa vũ trụ cũng không phải một trong vũ trụ cường đại rồi.

Diệp Trần cũng không cho rằng một kiếm thì có thể giải quyết đối phương, đệ nhất kiếm chỉ là bắt đầu.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh...

Trước kia là mộng thác chủ công, hiện tại biến thành Diệp Trần chủ công, kiếm quang màu trắng phụt lên. Mộng Thác cả người đều bao phủ tại trong kiếm quang.

Một bước!

Hai bước!

...

Diệp Trần thủy chung không để cho Mộng Thác có cơ hội ổn định trọng tâm, làm cho đối phương lắc tới lắc lui, căn bản không có đứng thẳng qua, mà kiếm Diệp Trần thì đang chậm rãi xé mở lưới phòng hộ cảu Mộng Thác —— sáu cánh tay Mộng Thác nắm đao.

"chính là cái lúc này!"

Mộng Thác không môn ẩn khai, Diệp Trần dùng kiếm nhanh chóng, sáu cánh tay Mộng Thác không có bất kỳ một cánh tay nào có thể cứu viện.

Xùy một tiếng, máu tươi bắn tung tóe, Diệp Trần một kiếm đâm xuyên qua lồng ngực Mộng Thác, chợt thân hình phiêu lui ra ngoài, cho người một loại cảm giác thành thạo.

Không thể không nói. Mộng Thác so tánh mạng Bá Thiên vũ trụ khó đối phó hơn một tí, nhưng tổng thể nhìn lại. Diệp Trần cảm thấy Bá Thiên vũ trụ có khả năng lợi hại hơn, miễn dịch đại bộ phận vật lý công kích, cái thiên phú này quá biến thái rồi, về sau gặp được tánh mạng cổ đa vũ trụ và tánh mạng Bá Thiên vũ trụ cùng thực lực của chính mình không sai biệt lắm, Diệp Trần còn thật không dám cho là mình có nắm chắc tất thắng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1727

"Mọi người cùng nhau xông lên!"

Rất hiển nhiên, mọi người cũng không có ý buông tha, ý định cùng tiến lên, nguyên nhân chủ yếu cũng là Diệp Trần không có toàn lực ứng phó, nhìn về phía trên chỉ so với Mộng Thác cùng Trát Khắc Lợi mạnh một ít.

"Đắc tội!"

Mộng Thác sắc mặt có chút mất tự nhiên, vừa rồi Diệp Trần có cơ hội giết hắn đi, bất quá hết cách rồi, Hỗn Độn phù đang mang trọng đại, không có người nào nguyện ý buông tha, cùng lắm thì đợi lát nữa không khiến người khác đánh chết Diệp Trần.

"Giết!"

Trước khi tánh mạng Chấn Chấn vũ trụ cầm trong tay trường thương một ngựa đi đầu.

Diệp Trần cười lạnh một tiếng, dù là không sử dụng Thủy Chi Pháp Tắc cùng Thương Khung kiếm, hắn cũng không phải một đám ô hợp có thể chống lại, Cửu giai Kiếm Ý cùng Kim sắc linh hồn chính là vốn liếng để cho hắn khinh thường quần hùng.

Không có bất kỳ kỹ xảo, Diệp Trần đối với đám người chính là một Tứ Tượng bá kiếm đơn giản nhất.

Tứ Tượng bá kiếm là Tứ Tượng kiếm pháp thức thứ nhất, theo Bá Kiếm thức thoát thai hoán cốt, không cần bất luận cái gì kỹ xảo, chỉ cần một kiếm, một kiếm này hoặc là né tránh, hoặc là chỉ có thể ngạnh kháng.

Oanh!

Mặt đất chấn động, ba người miệng phun máu tươi bay rớt ra ngoài, trong đó tánh mạng Chấn Chấn vũ trụ cầm trong tay trường thương đem một cây đại thụ đụng gẫy, thân thể thiếu chút nữa cắt thành hai đoạn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Không có bất kỳ khoảng cách, Diệp Trần lại là không ngớt ba kiếm bổ ra, đồng dạng là Tứ Tượng bá kiếm.

Sau một khắc, tất cả mọi người bay ra ngoài, căn bản không ai có thể cận thân, dù là Trát Khắc Lợi là tánh mạng Bá Thiên vũ trụ, có thể miễn dịch đại bộ phận vật lý công kích, thế nhưng mà tại tuyệt đối nghiền áp xuống, như trước không chịu nổi, trực tiếp ném bay ra ngoài.

"Cái gì?"

Mộng Thác cùng Trát Khắc Lợi Bay rớt ra ngoài mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, hoài nghi mình xuất hiện ảo giác rồi.

"Hắn không phải chỉ so với ta mạnh hơn một điểm sao?" .

Mộng Thác thầm nghĩ.

"Đáng chết, hắn che giấu thực lực, loại thực lực này, tuyệt đối là chuẩn Bán Thần cấp bậc." trong nội tâm Trát Khắc Lợi như thế nào vẫn không rõ, hắn và Mộng Thác đều là đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn, có thể nghiền áp đỉnh phong Truyền Kỳ Chí Tôn chỉ có chuẩn Bán Thần.

Bán Thần không hiện ra, chuẩn Bán Thần có thể nói là vô địch.

Kỳ thật trên chuẩn Bán Thần, còn có một loại lợi hại hơn tồn tại, là nghịch thiên Chí Tôn, nghịch thiên Chí Tôn cũng không phải Bán Thần, nhưng lại có thể chống lại thực lực Bán Thần, Diệp Trần không thể nghi ngờ là nghịch thiên Chí Tôn.

Tìm được nắm, Diệp Trần mang theo hắn lập tức.

...

Xa xa trên đại dương bao la khôn cùng, Diệp Trần cùng nắm đứng tại bên trên bè gỗ.

Thuyền lớn Diệp Trần không có từ bỏ sử dụng, chỉ có một chiếc, chờ bè gỗ dùng hết rồi nói sau.

Trên biển thời tiết thay đổi bất thường, trước một khắc hay vẫn là gió êm sóng lặng, sau một khắc cuồng phong nổi lên bốn phía, sóng biển ngập trời, trên bầu trời mây đen áp đỉnh, lại để cho người thở không nổi.

Có cảm giác bè gỗ không thế nào ổn định, Diệp Trần chỉ có thể thay đổi thuyền lớn.

Thuyền lớn dài trăm mét, rộng 40m, boong tàu thập phần rộng rãi, về phần buồm là da thú chế tác, thập phần rắn chắc, giờ phút này buồm cầm xuống dưới, dùng để nghênh đón bão tố.

Sóng cồn trong chốc lát đem trên đỉnh thuyền giữa không trung, trong chốc lát càng làm thuyền 'Bao phủ ', nắm trốn ở trong khoang thuyền, nắm chặt tay trên vách tường, vẻ mặt khẩn trương, hắn không phải là Diệp Trần, rơi vào hải lý, hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Oanh Tạch...!

Một đạo điện quang Hỗn Độn sắc chiếu rọi không gian đen kịt, đem biển cả đều bổ thành hơi nước.

Diệp Trần một mực đứng ở vị trí đầu thuyền, kịch liệt lay động đội thuyền không cách nào đưa hắn vãi đi ra.

Thưởng thức Phong Bạo Hỗn Độn bên trên đại hải, trong nội tâm Diệp Trần tán thưởng, rất lâu không có cảm thụ qua loại hào khí áp lực này rồi, tại

Huyền Hoàng vũ trụ hơn hai vạn năm, ngoại trừ sơ kỳ có một ít khiêu chiến, trung hậu kỳ thập phần bình tĩnh, thân thể phảng phất đều muốn rỉ sắt, Độc Cô Tuyệt một mực khát vọng Hỗn Độn chiến trường, kỳ thật hắn cảm giác không phải là.

Trên mặt biển sóng cả mãnh liệt, cuồng phong tàn sát bừa bãi, dưới mặt biển, một mảnh bình tĩnh, dấu diếm mạch nước ngầm, ai cũng không biết, một thân ảnh cực lớn lặng yên đi tới dưới thuyền lớn.

Phong Bạo Hỗn Độn bên trên đại hải, ngoại trừ là tự nhiên làm ra, kỳ thật còn có một loại tình huống có thể khiến cho Phong Bạo.

Lục cấp Hỗn Độn sinh vật —— Hỗn Độn Lôi Kình.

Một khi tới thời điểm Hỗn Độn Lôi Kình đến săn mồi, sẽ hình thành Phong Bạo, loại Phong Bạo này tới cũng nhanh mà đi được nhanh, sét đánh không kịp bưng tai.

Ầm ầm!

thuyền Diệp Trần bị đỉnh ra một cái đại lỗ thủng, cao cao bay lên, cơ hồ muốn đụng đám mây bên trên, trên đường liền cắt thành hai đoạn, mặt điện quang cắt lập loè, keng keng rung động.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1728

Người ở giữa không trung, Diệp Trần đánh giá phía dưới khách không mời mà đến, đây là một đầu hình thể vượt qua 100m, trên đầu Cự Kình mọc ra một sừng màu xanh trắng, vừa rồi đúng là một sừng kia đem thuyền lớn chọc lấy một cái hố, sau đó đầu lâu đem thuyền lớn đụng lên thiên không, lăng không cắt thành hai đoạn, bất quá lại để cho Diệp Trần để ý không phải thể trạng Cự Kình, mà là trên người Cự Kình tràn ngập hồ quang điện.

Nếu như Diệp Trần đoán không sai, cái đầu Cự Kình này có lẽ trời sinh ẩn chứa Lôi Chi Pháp Tắc.

Tìm hiểu pháp tắc cùng trời sinh ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực là không giống như vậy, người phía trước vận dụng phạm vi càng rộng, lực sát thương rất cao, thứ hai chỉ có thể vô ý thức vận dụng Pháp Tắc Chi Lực, bắt nó trở thành bản năng.

Mặc dù như thế, trời sinh ẩn chứa Lôi Chi Pháp Tắc Cự Kình cũng không phải tốt như vậy, đừng nói Chí Tôn, Sơ cấp Bán Thần gặp đều muốn nhượng bộ lui binh, không phải đánh không lại, mà là hoàn toàn không cần phải chết dập đầu, Cự Kình lớn như vậy, muốn giết nó đều rất khó khăn, một cái không tốt, nói không chừng bị đối phương giết chết.

"Hỗn Độn Lôi Kình!"

Bên trên Một nửa thân thuyền, Đoàn Tử chứng kiến Cự Kình màu xanh trắng, thần sắc sợ hãi, Hỗn Độn Lôi Kình là Lục cấp Hỗn Độn sinh vật, cái tồn tại này là sơ cấp Bán Thần mới có thể đối kháng.

Một nửa thân thể Hỗn Độn Lôi Kình lộ trên mặt biển, chờ thân thuyền rơi xuống.

"Tiếp ta một kiếm!"

Diệp Trần lấy ra Thương Khung kiếm, bạt kiếm ra, một cái sóng cả kiếm chém xuống, trong chốc lát, Vô Biên Hải nước cùng mưa to hội tụ cùng một chỗ, hóa thành nước rơi sóng cả, mãnh liệt mà xuống, tựa như Giang Hà chi thủy chảy ngược, ngay sau đó, nước rơi hóa thành một ngụm kiếm quang màu xanh da trời, lực bổ mà xuống, thanh thế mênh mông.

Hỗn Độn Lôi Kình mắt to lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, ra sức nhảy lên, xông lên mặt biển, trên đầu một sừng Lôi Quang lập loè, hướng phía kiếm quang màu xanh da trời đỉnh đi.

Oanh Tạch...!

Hồ quang điện bạo tạc, hơi nước tràn ngập. Hỗn Độn Lôi Kình ngược lại bay trở về, ngã vào hải lý.

Thân thuyền dưới chân Diệp Trần bị ảnh hưởng bởi hồ quang điện cùng hơi nước tiếp xúc, lập tức mệt rã rời bạo liệt, cũng may có Huyền Vũ thánh khải bảo hộ. Thủy Chi Pháp Tắc Còn sót lại cùng Lôi Chi Pháp Tắc chấn động không thể xúc phạm tới hắn.

Lập tức Đoàn Tử cùng một nửa thân thuyền khác muốn ngã vào hải lý. Diệp Trần bất đắc dĩ, chỉ có thể thúc dục Thủy Chi Pháp Tắc. Ngưng tụ thành một đầu nước dây thừng quấn chặt lấy Đoàn Tử, đem hắn kéo đi qua.

"Thủy Chi Pháp Tắc?"

Đoàn Tử cảm giác đầu của mình đều nhanh mộng, Diệp Trần rõ ràng tìm hiểu ra Thủy Chi Pháp Tắc, đây chính là rất nhiều Cao cấp Bán Thần đều làm không được sự tình.

Không có ý định cùng Hỗn Độn Lôi Kình chết dập đầu. Diệp Trần cùng Đoàn Tử thân ảnh lập tức hóa thành thấu minh, hóa thành hai cái thủy nhân bay vút đi ra ngoài, tốc độ cực nhanh, siêu việt vận tốc âm thanh, nhưng lại vô thanh vô tức, đúng là Thủy Hành Thuật, Thủy Hành Thuật có thể cho

Diệp Trần tại Hỗn Độn chiến trường tự do tự tại di động. Phi hành cũng là hạng nhất trong đó.

Ầm ầm!

Nước biển khiêu dược chấn động, Hỗn Độn Lôi Kình một lần nữa xông ra mặt biển, đáng tiếc Diệp Trần cùng Đoàn Tử đã sớm chạy xa, liền cái nhân ảnh cũng không thấy được.

Không cam lòng vuốt nước biển. Hỗn Độn Lôi Kình dần dần trầm xuống.

. . .

Bè gỗ rơi xuống nước, Diệp Trần cùng Đoàn Tử rơi ở phía trên.

"Diệp Trần, ngươi thật sự thật lợi hại."Đoàn Tử đối với Diệp Trần bội phục vô cùng, nếu như Diệp Trần là cái Sơ cấp Bán Thần, hắn còn không kính nể như vậy.

"Đừng vuốt mông ngựa nữa, kế tiếp chúng ta phải tìm một hòn đảo, một lần nữa tạo một chiếc thuyền lớn."

Diệp Trần lắc đầu, thở dài một hơi, thuyền lớn duy nhất rõ ràng chỉ ngồi trong chốc lát thì báo hỏng, thật sự là xui, xem ra lần sau biện vũ phải cẩn thận một chút, Hỗn Độn Lôi Kình ở trong Hỗn Độn Hải rộng vẫn là rất thông thường.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1729

Tại trên đại dương bao la bay tới đãng đi, bất tri bất giác, hơn ba mươi năm qua đi, cái này giữa hơn ba mươi năm, hủy gần 200 chỉ bè gỗ, 15 chiếc thuyền lớn, nếu không phải trên đường đi có thể gặp được một ít hòn đảo, Diệp Trần cùng Đoàn Tử chỉ có thể bơi lội qua biển rồi.

Ngày hôm đó, hai người trải qua một Hỏa Sơn Đảo đều không có sinh cơ, trung tâm Hỏa Sơn Đảo một nhúm kim quang tự phóng lên trời.

"Hỗn Độn phù?"

Diệp Trần trên mặt lộ ra kinh ngạc, cái hòn đảo nhỏ này cũng không phải rất lớn, theo đạo lý mà nói, Hỗn Độn phù xuất hiện ở đây tỷ lệ rất thấp cực kỳ thấp.

Đoàn Tử nói: "Ngươi vận khí coi như không tệ, Hỗn Độn phù cũng không nhất định xuất hiện tại địa phương dày đặc vũ trụ tánh mạng, một lòng vu địa phương cũng có khả năng xuất hiện Hỗn Độn phù, hậu kỳ Hỗn Độn chiến trường, rất nhiều Hỗn Độn phù không đủ người thám hiểm bốn phía, tìm kiếm Hỗn Độn phù bỏ sót, vận khí tốt, đồng dạng có thể gom góp Hỗn Độn phù."

"Ngươi sống ở chỗ này, ta đi một chút sẽ trở lại!"

Biến thành một cái thủy nhân, Diệp Trần phóng lên trời, hướng phía Hỏa Sơn Đảo lao đi.

Thủy Hành Thuật đối với Diệp Trần tác dụng thật lớn, không có Thủy Hành thuật, Diệp Trần có lẽ sớm đã bị Hỗn Độn Lôi Kình ăn hết, không có Thủy Hành thuật, Diệp Trần ở trên biển rộng mênh mông không có biện pháp qua tự nhiên.

Mấy lần thời gian nháy con mắt, Diệp Trần xuất hiện tại khu vực trung tâm Hỏa Sơn Đảo.

"Là Hỗn Độn phù màu xanh da trời?"

Diệp Trần trên mặt xuất hiện lần nữa thần sắc kinh ngạc.

Chí Tôn chỉ cần gom góp 99 trương theo như trình tự xếp đặt Kim sắc Hỗn Độn phù là được, mà Bán Thần ngoại trừ muốn gom góp Kim sắc Hỗn Độn phù, còn muốn gom góp theo như trình tự xếp đặt chín cái Hỗn Độn phù màu xanh da trời.

Hỗn Độn phù Màu xanh da trời tuy nhiên số lượng xa xa ít hơn so với Kim sắc Hỗn Độn phù, nhưng muốn so với Kim sắc Hỗn Độn phù khó được vạn lần, địa phương xuất hiện Hỗn Độn phù màu xanh da trời, tất nhiên nương theo lấy nguy hiểm, tại đây phụ cận trương Hỗn Độn phù màu xanh da trời, Diệp Trần phát hiện một đầu Hỏa Diễm Điểu cực lớn, đây là Lục cấp Hỗn Độn sinh vật —— Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu.

Dát!

Diệp Trần mới xuất hiện, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu liền phát hiện Diệp Trần, hét lên một tiếng, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu mở ra miệng rộng, hướng phía Diệp Trần phun ra một miếng miếng hỏa cầu, hỏa cầu tốc độ cực nhanh, đồng dạng như là laser Hồng sắc.

Ầm ầm!

Một ngọn núi lửa không hoạt động bị hỏa cầu đánh trúng, ầm ầm bạo liệt, hóa thành tro tàn, sóng lửa trùng thiên đem bầu trời đều cho nung đỏ rồi.

"Nguy hiểm!"

trong tâm Diệp Trần giật mình một cái, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu so Hỗn Độn Lôi Kình đều muốn lợi hại, ít nhất hiểu vận dụng được một tự chi pháp tắc.

Thủy Hành Thuật lần nữa thi triển, Diệp Trần biến thành thủy nhân hướng phía biển cả bay vút.

Về phần Hỗn Độn phù màu xanh da trời, Diệp Trần không có bất kỳ cách nào, thứ nhất, hắn còn không phải Bán Thần, không cần gom góp Hỗn Độn phù màu xanh da trời, thứ hai, có Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu ở chỗ này, Sơ cấp Bán Thần đều chiếm không được tốt, huống chi là hắn.

Dát!

Lại để cho Diệp Trần bất ngờ một màn phát sinh, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu tựa hồ tinh thông một tự Hành thuật, hừng hực thiêu đốt hỏa diễm bao trùm thân thể, hai cánh mở ra, rất nhanh truy hướng Diệp Trần.

Diệp Trần nào biết đâu rằng, Lục cấp Hỗn Độn sinh vật thủ hộ Hỗn Độn phù màu xanh da trời đều là cao cấp nhất Lục cấp Hỗn Độn sinh vật, dưới Thất cấp là vô địch thủ, có đôi khi thậm chí là Thất cấp Hỗn Độn sinh vật đến thủ hộ Hỗn Độn phù màu xanh da trời.

Một đuổi một chạy, cả hai đã đến trên biển rộng mênh mông.

Diệp Trần tốc độ rõ ràng nhanh hơn một bậc, dù sao Diệp Trần Thủy Hành Thuật thập phần thành thạo, không phải Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Hỏa hành thuật gà mờ có thể so, thời gian dần trôi qua, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu bị vãi đi ra rất xa, mà Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu tựa hồ cũng không giống Hỗn Độn phù màu xanh da trời cách quá xa, rất nhanh quay đầu, hướng phía Hỏa Sơn Đảo bay đi.

"Nguy hiểm thật!"

Phương xa, Diệp Trần nhổ ra một ngụm trọc khí, cái Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu này chỉ rõ ràng hiểu được Hỏa hành thuật, đây là hắn không cách nào tưởng tượng.

Trên thực tế chỉ có một số nhỏ Lục cấp Hỗn Độn sinh vật trời sinh ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực, như Hỗn Độn Lôi Kình, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu,

Hỗn Độn Đại Lực Kình, mà hiểu được vận dụng Pháp Tắc Chi Lực càng là ít đến thương cảm, cái này chỉ Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu là cái dị số, Diệp Trần xem chừng, đây là Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương a!

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1730

Ví dụ của Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương nói cho Diệp Trần, về sau nhìn thấy Hỗn Độn phù màu xanh da trời, chuyện làm thứ nhất muốn làm không phải thu, mà là chạy trốn, trốn càng xa càng tốt.

Hỗn Độn Hải không giới hạn, Diệp Trần cùng Đoàn Tử lại phiêu lưu hơn hai mươi năm, hai người không biết lúc nào mới có thể tìm được đại lục.

Khoảng cách hai người rất xa Hỏa Sơn Đảo, đến rồi một cái độc nhãn tánh mạng.

Độc nhãn tánh mạng cũng không có tìm hiểu pháp tắc, nhưng có thể cưỡi gió mà đi, không bị Hỗn Độn biển cả trói buộc.

Dát!

Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương phát hiện độc nhãn tánh mạng, dẫn đầu phát động công kích, toàn thân thiêu đốt lên Liệt Diễm.

"Chính là một cái Lục cấp Hỗn Độn sinh vật, còn chưa cút!"

Độc nhãn tánh mạng vung tay lên, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương bị đập bay ra ngoài, vô số lông vũ thiêu đốt phiêu tán rơi rụng, rơi xuống Biển

"Là Hỗn Độn phù màu xanh da trời Số 4!"

Tay trái hư dẫn, Hỗn Độn phù màu xanh da trời rơi vào trong tay độc nhãn tánh mạng, trên đó viết một cái chữ 'Bốn'.

Thu hồi Hỗn Độn phù màu xanh da trời, độc nhãn tánh mạng nhìn về phía Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương, cái Hỏa Diễm Điểu này chỉ rõ ràng

hiểu được vận dụng Hỏa Chi Pháp Tắc, nếu như mình không phải Trung cấp Bán Thần, mà là sơ cấp Bán Thần, thật đúng là không phải đối thủ.

Bán Thần thân phụ Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, có thể tiêu trừ lực hút Hỗn Độn chiến trường, cưỡi gió mà đi, năng lực sinh tồn so với Chí Tôn không biết cao bao nhiêu lần, quả thực không thể đánh đồng.

Chẳng muốn đi đối phó Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương, độc nhãn tánh mạng thân hình lóe lên, phá không ly khai.

Nào có thể đoán được Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương tuyệt không cảm kích, thi triển Hỏa hành thuật đuổi theo.

"Muốn chết!"

Độc nhãn tánh mạng xoay người, tay phải hư trảo, cót két, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương phụ cận xuất hiện một bàn tay trong suốt lớn, nắm chặt Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương, bất quá độc nhãn tánh mạng tính sai, Hỏa hành thuật làm cho Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương thân thể năng lượng hóa, từ bàn tay trong suốt lớn trảo thực, Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương bạo liệt ra. Sau đó tại chỗ rất xa một lần nữa ngưng tụ thành thật thể.

"Pháp Tắc Chi Lực kỳ diệu như thế?"

Độc nhãn tánh mạng nhíu mày, hắn còn là lần đầu tiên kiến thức được Pháp Tắc Chi Lực, không nghĩ tới khó chơi như vậy.

Có cảm giác Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương khó chơi, độc nhãn tánh mạng càng không muốn dây dưa. Dù sao tính toán sẽ hao phí đại lượng thời gian đánh chết đối phương, đối với hắn cũng không có một điểm chỗ tốt, quả thực là ăn no rỗi việc.

Tốc độ bộc phát đến cực hạn, độc nhãn tánh mạng đơn giản chỉ cần vứt bỏ Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương.

Mất dấu địch nhân, Hỗn Độn phù màu xanh da trời lại mất, Hỗn Độn

Hỏa Diễm Điểu Vương không hề phản hồi Hỏa Sơn Đảo, hướng một phương hướng khác bay đi, trên đường giết chết một Hỗn Độn Lôi Kình cho hả giận.

...

Hỗn Độn biển cả ẩn chứa vô cùng nguy hiểm, Diệp Trần cùng Đoàn Tử giống như là bèo tây không rễ, đung đưa đến lui.

Vừa mới bắt đầu hai người còn cười cười nói nói. Thường xuyên trao đổi, hậu kỳ, hai người riêng phần mình bế quan, ai cũng không quấy rầy ai, có đôi khi hai ba tháng mới nói được một câu.

Diệp Trần phát hiện. Hỗn Độn chiến trường là một nơi tu luyện phúc địa, Võ Đạo Nguyên Thần ở bên trong Tương Lai Chi Tuyền trên phạm vi lớn tăng lên, không biết làm sao căn cơ hơi lộ ra phù phiếm, xem chừng muốn vài vạn năm mới có thể ổn định lại, không nghĩ tới ở Hỗn Độn chiến trường Hỗn Độn nguyên khí đặc biệt bổ dưỡng Võ Đạo Nguyên Thần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1731

"Mười vạn năm thời gian chưa hẳn không thể trở thành Bán Thần?"

Trước khi Không có tới Hỗn Độn chiến trường, Diệp Trần tuyệt đối sẽ không sinh ra ý nghĩ này, đây là một dấu hiệu.

Đương nhiên. Bán Thần cách Diệp Trần còn quá xa rồi, sự tình từ nay về sau sau này hãy nói.

Một trăm năm.

Hai trăm năm.

300 năm.

Diệp Trần cùng Đoàn Tử tại Hỗn Độn Hải phiêu bạt suốt 300 năm, Đoàn Tử ngược lại không sao cả, hắn tiến về trước Hỗn Độn đại lục là muốn tìm một chỗ sống yên ổn chi địa, không muốn bốc lên phong hiểm, hiện tại đi theo Diệp Trần rất an toàn. Về phần lúc nào đến đại lục râu ria, Diệp Trần tắc thì bắt đầu có chút bận tâm Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, Thiên Thánh khí là phúc cũng là họa, có thể hỗ trợ ngăn cản tai, nhưng là có khả năng đưa tới tai hoạ. Đừng nói hai người, Diệp Trần mình cũng không cho là mình có thể ở Hỗn Độn chiến cánh đi, gặp được Sơ cấp Bán Thần cùng Trung cấp Bán Thần như trước phải đi đường vòng.

Trong vòng ba trăm năm, Diệp Trần cũng không phải không thu hoạch được gì, ngoại trừ số 27 Hỗn Độn phù, lại có được một trương số 55 Hỗn Độn phù, theo như Đoàn Tử mà nói, cái này vận khí rất tốt.

Năm thứ 350, hai người kinh hỉ phát hiện, phụ cận vũ trụ tánh mạng tựa hồ nhiều hơn, dĩ vãng mười năm tám năm đều nhìn không thấy một vũ trụ

tánh mạng.

Năm thứ 380, Diệp Trần từ trong miệng một cái vũ trụ tánh mạng biết được, Hỗn Độn đại lục đang ở phụ cận.

"Rốt cục đến đại lục."

Nhìn đường ven biển không giới hạn, Diệp Trần hạ một hơi, ba trăm tám mươi năm thời gian, hắn cảm giác như là quá khứ ba vạn tám ngàn năm.

đội thuyền Lui tới rất nhiều, cảnh tượng nhất phái phồn vinh, nhưng loại phồn vinh này thập phần dị dạng, thường xuyên có thể chứng kiến vũ trụ tánh mạng tầm đó chém giết lẫn nhau, huyết rơi vãi biển cả, không có người biết có bao nhiêu cái vũ trụ, cũng không có người biết rõ, có bao nhiêu vũ trụ tánh mạng đi tới Hỗn Độn chiến trường, một ít tầm đó vũ trụ tựa hồ có Huyết Cừu, nhìn thấy liền giết.

"Hai người các ngươi giao ra trữ vật không gian!"

Một chiếc thuyền lớn tới gần, bên trên đầu thuyền, mọc ra lão đại vũ trụ tánh mạng to lớn đối với Diệp Trần cùng Đoàn Tử đạo.

Trữ vật không gian là ý tứ đại khái, Huyền Hoàng vũ trụ chính là Trữ Vật Linh Giới, Long Ba vũ trụ chính là trữ vật Linh Tinh, dù sao đều ẩn chứa không gian, bên trong có thể chứa đựng vật thể.

"Cút!"

Diệp Trần không quan tâm bạo lộ thực lực, loại thời điểm này không bạo lộ thoáng một phát, ngược lại phiền toái.

Thúc dục Thủy Chi Pháp Tắc, Diệp Trần trong tay ngưng tụ ra một miếng thủy cầu, vèo, thủy cầu ném ra ngoài, sau một khắc, sóng xung kích bộc phát, đối phương cả chiếc thuyền lớn bị tạc nát bấy, mấy chục cái vũ trụ tánh mạng bị tạc ném bay ra ngoài, chết hay chưa Diệp Trần không biết, cũng không quan tâm, hắn quan tâm chính là có thể hay không chấn nhiếp

chúng vũ trụ tánh mạng chung quanh nhìn chằm chằm.

Diệp Trần một chiêu này giết gà dọa khỉ hoàn toàn chính xác làm ra tác dụng, bọn hắn chém giết là nhảy lên trên thuyền đối phương cận thân chém giết, Diệp Trần ngược lại thì khác, trực tiếp ném ra bên ngoài một cái thủy cầu, đem người và thuyền đều cho nổ tan, căn bản không phải cùng một cái cấp bậc.

"Là Thủy Chi Pháp Tắc, may mắn là chúng ta không có trêu chọc."

"Lại một cái nghịch thiên Chí Tôn, đồng dạng là Chí Tôn, chênh lệch thế nào lớn như vậy, thật sự là không công bình."

Tại chúng vũ trụ tánh mạng nghị luận nhao nhao ở bên trong, thuyền Diệp Trần một đường thông suốt không trở ngại, đứng tại boong thuyền, Đoàn Tử cảm giác rất là phong quang.

Ở bên trong Ba trăm tám mươi năm thời gian, Hỗn Độn đại lục không biết đã xảy ra bao nhiêu lần tranh đoạt Hỗn Độn phù, theo một lần lại một lần tranh đoạt Hỗn Độn phù, người thực lực cường đại trổ hết tài năng, Bán Thần không đi nói hắn, không có gì hay, vốn là kém một cái đại cảnh giới, lại làm cho mọi người chú mục chính là nghịch thiên Chí Tôn.

Vũ trụ thật sự nhiều lắm, luôn luôn có những kinh tài kinh diễm tồn tại, Diệp Trần không phải là duy nhất, mà Huyền Hoàng vũ trụ so với vũ trụ cường đại khác cũng số lượng cũng không ít, trước khi Diệp Trần đã gặp hai cái, theo thứ tự là Cổ Đa vũ trụ cùng Bá Thiên vũ trụ, nghĩ đến còn có càng nhiều vũ trụ, cho nên tồn tại giống như Diệp Trần cùng là nghịch thiên Chí Tôn là chuyện đương nhiên.

Hỗn Độn đại lục rất lớn, đồng dạng cùng Kim sắc Hỗn Độn phù, phân thành chín mươi cái khu vực, mỗi cái khu vực tầm đó đều có nơi hiểm yếu cách trở, khu vực trước Diệp Trần đi là bốn mươi tám vực.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1732

Hỗn Độn đại lục cực kỳ hỗn loạn, ở chỗ này chỉ cần bị hoài nghi nắm giữ kim sắc hỗn độn phù, sẽ gặp phải truy sát, người thực lực không đủ cơ bản ngáo không tới một trăm ngàn năm, dọc theo đường đi, Diệp Trần nhìn thấy mấy chục người chém giết, so với trên biển còn hỗn loạn hơn tàn khốc hơn, đối với cái này, Diệp Trần không cảm thấy kinh ngạc, Hỗn Độn chiến trường không phải nói không, vì kim sắc hỗn độn phù, tất cả mọi người điên rồi.

Bốn mươi tám vực mặc dù chỉ là một trong chín mươi chín vực của Hỗn Độn đại lục, nhưng diện tích vô cùng bao la, dựa vào bước đi, có người nói phải đi mười năm mới có thể xuyên qua toàn bộ bốn mươi tám vực.

trung tâm bốn mươi tám vực, có một toà thôn trấn, thôn trấn này gọi là vực trấn, mỗi một vực đều có.

Vực trấn nhiều nhất chỉ một ngàn người có thể vào ở, những người khác có thể ở tại vực trong trấn lưu lại, bất quá đến lúc ban đêm, nhất định phải rời khỏi, vào ở vực trấn là phải có thời gian kỳ hạn, trụ mãn sau 10,000 năm, liền không cách nào lại vào ở, trong vòng một vạn năm, mỗi ngày đều cần môn thủ công, mà phải giao nộp tổng cộng một trăm ngàn ức nguyên thạch.

Sở dĩ hà khắc như thế, là bởi vì trong vực trấn là không cho phép chém giết, cho dù là bán thần đều đừng nghĩ ở trong vực trấn tiêu diêu, chỉ cần không rời vực trấn, có thể nói là vô cùng an toàn.

"May là ta đã sớm chuẩn bị một trăm ngàn ức nguyên thạch." thực lực Nắm không mạnh, của cải ngược lại là việc Diệp Trần nhìn với cặp mắt khác xưa, nộp một trăm ngàn ức nguyên thạch, chính thức trở thành một thành viên vực trấn bốn mươi tám vực, hiện nay vực trấn còn chưa đầy thành viên,

dù sao tập hợp một trăm ngàn ức nguyên thạch không phải ai cũng có thể làm được, trừ thứ này ra, Hỗn Độn chiến trường bị Hỗn Độn Pháp Tắc bao trùm, nhất cử nhất động năng lượng tiêu hao vô cùng nhanh, nhất định phải có nguyên thạch sung túc đến bổ sung năng lượng bản thân, bằng không năng lượng chẳng mấy chốc sẽ tiêu hao hết.

"Diệp Trần, cảm tạ ngươi một đường đem ta đưa đến nơi này, cảm tạ."

Nắm cảm kích nói.

"Không có chuyện gì, chỉ là cái nhấc tay." Diệp Trần nói: "Đúng rồi, sau 10,000 năm, ngươi làm sao bây giờ?"

Vực trấn một người chỉ có thể vào ở mười ngàn năm, sau 10,000 năm, như trước phải rời khỏi.

"Đi được tới đâu hay tới đó, thực sự khi đó số lượng sinh mệnh vũ trụ sẽ thiếu đi hơn nửa, hiện tại bên ngoài không nguy hiểm như vậy, chỉ cần cẩn thận một chút, hi vọng sống sót vẫn là rất lớn."

Nắm chân thành nói.

"Cũng đúng." Diệp Trần gật đầu một cái, mới vừa vào tới đây sẽ xác thực nguy hiểm nhất, vũ trụ sinh mệnh số lượng nhiều lắm, khắp nơi đều có, ngư long hỗn tạp.

"Vậy sau này gặp lại."

Diệp Trần cáo từ nắm, rời khỏi vực trấn.

Hắn không thể nào cùng nắm như thế, trốn ở vực trấn, hắn muốn trước tiên thăm dò tình huống rõ ràng bốn mươi tám vực, sau đó nhìn xem có biện pháp nào hay không tìm tới Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành.

Sau khi Đi tới bốn mươi tám vực 150 năm, vô số đạo kim quang phóng lên trời, lượng lớn kim sắc hỗn độn phù xuất hiện.

Bốn mươi tám vực hết thảy vũ trụ sinh mệnh đều điên cuồng, liều mạng tranh đoạt kim sắc hỗn độn phù.

Diệp Trần cũng không ngoại lệ.

Bởi bốn mươi tám vực vô cùng bao la, dù cho có thể nhìn thấy kim quang, Diệp Trần cũng chỉ có thể làm nhìn, lần này, hắn cướp được hai tấm kim sắc hỗn độn phù, theo thứ tự là số bảy hỗn độn phù cùng số ba mươi ba hỗn độn phù.

. . .

Chém giết, tranh đoạt, ở khắp mọi nơi.

Một nhóm người bên cạnh một toà Mãng Đầu phong, một người trong đó con mắt thoáng nhìn, nhìn thấy trên Mãng Đầu phong có một người ngồi xếp bằng.

"Xem, nơi nào có cá nhân, tiệt hắn."

Bọn họ là một cái đội, lấy đánh cướp mà sống, đạt được kim sắc hỗn độn phù là chia đều, lần này cho ngươi, lần sau cho ta, không có ai dám tham ô. Mão

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1733

"Ngươi muốn chết a! Không biết Mãng Đầu phong bị một nghịch thiên chí tôn chiếm đoạt? Hắn không cướp chúng ta đã rất tốt rồi."

Một người khác sợ hết hồn, vội vã ngăn lại đối phương.

Người trên Mãng Đầu phong chính là Diệp Trần, theo mấy lần tranh đoạt hỗn độn phù, tiếng tăm của hắn đã khuếch tán ra, trên căn bản không ai dám trêu chọc, một ít chuẩn bán thần không tin tà, muốn đánh bại Diệp Trần, đạt được của cải của hắn, kết quả bị Diệp Trần một chiêu kiếm chém giết, sau đó đến tận đây, cũng lại không người dám tới gần Mãng Đầu phong.

Nhưng Diệp Trần tự cảm thực lực vẫn không đủ cường đại, hắn cần tiến thêm một bước.

Tại Hỗn Độn chiến trường hơn năm trăm năm, võ đạo nguyên thần của hắn từ lâu đã ổn định, hắn dự định đem võ đạo nguyên thần đột phá đến bạch ngân đỉnh phong cấp bậc, kể từ đó, dù cho gặp phải trung cấp bán thần, hắn cũng có tự tin chạy thoát, cho nên, người khác vội vàng chém giết, hắn vội vàng tu luyện, lợi dụng hỗn độn nguyên khí bổ dưỡng võ đạo nguyên thần.

Mở mắt, Diệp Trần thầm nói: ta tại bốn mươi tám vực đã tính là có chút danh tiếng khí, hi vọng Từ Tĩnh cùng Mộ Dung có thể đánh nghe được liên quan tin tức của ta.

Diệp Trần lỗ mãng như vậy là có nguyên nhân, dựa vào hắn chính mình tìm kiếm hai người, thật sự là cực kỳ khó khăn, cho nên, hắn dự định đem danh tiếng của mình truyền đi.

Đi tới Hỗn Độn chiến trường năm thứ một ngàn, bốn mươi tám vực lại một lần xuất hiện lượng lớn kim sắc hỗn độn phù, thậm chí còn có hai tấm

hỗn độn phù màu xanh lam, dẫn phát mấy tên bán thần hỗn chiến, trong đó một tên bán thần triệt để vẫn lạc, tình cảnh làm người kinh hãi không ngớt, ở tình huống bình thường, nghịch thiên chí tôn cũng không dám trêu chọc sơ cấp bán thần, dù sao nghịch thiên chí tôn chỉ có triệt để bạo phát mới có thể chống lại sơ cấp bán thần, luận lực kéo dài so với sơ cấp bán thần chênh lệch không phải một chút.

Lần này, vận khí Diệp Trần không tệ, ba tấm kim sắc hỗn độn phù cách nhau không xa, từng cái bị Diệp Trần lấy được.

Hiện nay, Diệp Trần tổng cộng nắm giữ bảy tấm kim sắc hỗn độn phù, toàn bộ đều không tiếp tục.

. . .

"Muốn ta giao ra kim sắc hỗn độn phù, nằm mơ!"

Bốn mươi tám vực trên đảo trong hồ, một Kim Chúc sinh mệnh căm tức phiêu ở giữa không trung xúc tu sinh mệnh.

Trong hồ trên đảo Kim Chúc sinh mệnh cùng Diệp Trần như thế , tương tự là nghịch thiên chí tôn, hắn tìm hiểu chính là kim chi pháp tắc, có thể ngưng tụ ra kim chi giáp y, liền sơ cấp bán thần đều không thể phá vỡ, thời điểm cùng kẻ địch chém giết, cũng có thể ngưng tụ ra kim chi thương, ngoại trừ sơ cấp bán thần, không ai có thể tránh thoát một thương.

"Không giao, vậy thì chết đi cho ta!"

Xúc tu sinh mệnh là sơ cấp bán thần, thân hình lóe lên, xúc tu trên người trong nháy mắt biến trường biến thô, phảng phất từng cái từng cái như mãng xà quấn quanh hướng về Kim Chúc sinh mệnh.

"Phá cho ta!"

Cả người phóng ra kim quang, Kim Chúc sinh mệnh ngưng tụ ra kim chi giáp y bảo vệ mình, chợt trong tay kim quang lóe lên, một thanh kim chi

thương xuất hiện, một thương quét về phía xúc tu.

Bùm bùm!

Hai người càng đấu không thể tách rời ra, sóng lớn trên hồ nước mãnh liệt.

Cuối cùng, Kim Chúc sinh mệnh chết thảm, xúc tu sinh mệnh cũng bị thương không nhẹ, nghịch thiên chí tôn bạo phát, sơ cấp bán thần muốn không bị thương là rất khó, nếu như không phải Kim Chúc sinh mệnh không cách nào kéo dài thôi thúc kim chi pháp tắc, xúc tu sinh mệnh thậm chí đều không dám khẳng định mình có thể cười đến cuối cùng, hắn đến cùng là xem thường nghịch thiên chí tôn.

Cùng một thời gian, bán thần bốn mươi tám vực khác cũng đang tìm kiếm nghịch thiên chí tôn khác.

Ngoại trừ bán thần, nghịch thiên chí tôn đạt được kim sắc hỗn độn phù nhiều nhất, một tên nghịch thiên chí tôn đạt được kim sắc hỗn độn phù, chí ít có thể bớt đi rất nhiều năm khổ công.

Vị trí Mãng Đầu phong, cũng tới một vị sơ cấp bán thần.

Đây là một sơ cấp bán thần mọc ra đầu heo, răng nanh vô cùng dài, phảng phất hai thanh đại loan đao, thân cao ba mét trở lên, trên người che lấp giáp xác màu xanh đen.

"Giao ra kim sắc hỗn độn phù, tha cho ngươi khỏi chết."

Trư Đầu sinh mệnh cao giọng quát lên.

Diệp Trần từ lâu từ trong tu luyện tỉnh lại, hắn đánh giá Trư Đầu sinh mệnh một chút, cau mày nói: "Tuy rằng ngươi là sơ cấp bán thần, nhưng không làm gì được ta."

"To mồm phét lác, nếu không giao, vậy thì chết đi!"

Từ trong miệng rút ra răng nanh, Trư Đầu sinh mệnh sát hướng về Diệp Trần.

Nếu như ngài yêu thích bộ tác phẩm này, hoan nghênh ngài đến khởi điểm đầu phiếu đề cử, vé tháng, chống đỡ ngài, chính là động lực to lớn nhất.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1734

Đối mặt sơ cấp bán Thần, Diệp Trần không dám khinh thường, rút ra Thương Khung Kiếm nghênh đón.

Đinh đinh đang đang. . .

Diệp Trần cùng đầu heo sinh mệnh đấu cùng một chỗ.

Đầu heo sinh mệnh là Vũ Trụ sinh mệnh bình thường, không có chỗ đặc thù gì, nhưng sơ cấp bán Thần cuối cùng là sơ cấp bán Thần, lực bền bỉ siêu việt Nghịch Thiên Chí Tôn gấp trăm ngàn lần, càng đánh càng hăng, trái lại Nghịch Thiên Chí Tôn, lực bộc phát thật là mạnh mẽ, thế nhưng là lực bền bỉ quá kém, căn bản không cách nào thời gian dài thúc giục pháp tắc chi lực, tại rất nhiều sơ cấp bán Thần xem ra, Nghịch Thiên Chí Tôn dù biến thái thế nào cũng chính là Chí Tôn, là không thể nào cùng sơ cấp bán Thần chống lại.

Hai tay nắm một cây loan đao tựa như răng nanh, đầu heo sinh mệnh làm nhiều việc cùng lúc (tay năm tay mười), huyễn hóa ra vô số khí nhọn hình lưỡi dao chém về phía Diệp Trần, hắn muốn một mực áp chế Diệp Trần, thẳng đến Diệp Trần không cách nào thúc giục pháp tắc chi lực mới thôi, lại để cho hắn thả lỏng một hơi chính là, Diệp Trần rõ ràng không có chạy trốn, nếu là đối phương lựa chọn chạy trốn, dùng pháp tắc chi lực kỳ diệu, nói không chừng thật đúng là đối phương chắc chắn sẽ chạy thoát.

Thủy chi pháp tắc cùng pháp tắc khác không giống nhau, lực lượng liên tục không dứt, tác dụng chậm rất mạnh, ngược lại là khiếm khuyết một điểm lực bộc phát, không có Kim chi pháp tắc cương mãnh như vậy, không có Thổ chi pháp tắc chất phác nặng như vậy, cũng may Diệp Trần trong tay chính là kiếm, Thương Khung kiếm là tam tinh thiên Thánh Khí, uy năng

thật sự quá mạnh mẽ, mặc kệ đầu heo sinh mệnh n điên cuồng tấn côngnhư thế nào, Diệp Trần vẫn có thể ngăn trở, hơn nữa lăng lệ ác liệt phản kích.

"Lại là Thủy chi pháp tắc?"

Đầu heo sinh mệnh khẽ nhíu mày, nói thật, bên trong ngũ đại trụ cột pháp tắc, hắn sợ nhất gặp phải là Thủy chi pháp tắc.

Pháp tắc có không ít, ngũ đại trụ cột pháp tắc tương đối dễ dàng tìm hiểu, theo thứ tự là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ đại pháp tắc, trong đó Kim chi pháp tắc lực bộc phát mạnh nhất, đáng tiếc quá cứng dễ dàng gãy, một khi đấu không lại địch nhân, liền quay lại chỗ trống đều không có; Mộc chi pháp tắc có sự khôi phục kinh người, khiếm khuyết lực bộc phát rất nhiều; Hỏa chi pháp tắc cùng Kim chi pháp tắc rất là tương tự, lực bộc phát rất mạnh, nhược điểm là phòng ngự, bên trong ngũ đại trụ cột pháp tắc, Hỏa chi pháp tắc phòng ngự yếu nhất; mà Thổ chi pháp tắc thập phần ổn trọng, để phòng ngự tăng trưởng, bất quá ổn trọng cũng đại biểu bình thường, gặp được địch nhân khó dây dưa khá tốt, gặp được địch nhân thực lực hơi mạnh, ngược lại dễ dàng chịu thiệt, trở thành mục tiêu sống.

Duy chỉ có Thủy chi pháp tắc nhất cân đối, bên trên lực bộc phát tuy rằng không bì kịp Kim chi pháp tắc cùng Hỏa chi pháp tắc, mà lại vượt qua Mộc chi pháp tắc cùng Thổ chi pháp tắc, sự khôi phục bên không bì kịp Mộc chi pháp tắc, lại muốn siêu việt tứ đại pháp tắc khác, bên trong ổn trọng không bì kịp Thổ chi pháp tắc, nhưng như trước siêu việt tứ đại pháp tắc khác, có thể nói là không có nhược điểm, quan trọng nhất là, Thủy chi pháp tắc, Hỏa chi pháp tắc cùng với Thổ chi pháp tắc dung trong lẩn chạy trốn là hết sức lợi hại, Thủy chi pháp tắc có Thủy hành thuật, Hỏa chi pháp tắc có Hỏa Hành thuật, Thổ chi pháp tắc có hành thổ thuật.

"Hy vọng hắn không có tìm hiểu Thủy hành thuật."

Đầu heo sinh mệnh thầm nghĩ trong lòng.

"Không hổ là sơ cấp bán Thần, không có một ai dễ trêu."

đây là lần thứ hai Diệp Trần cùng sơ cấp bán Thần đấu, nếu như nói Già La Ma Thánh chiến lực là một trăm mà nói, đầu heo sinh mệnh chiến lực tối thiểu cũng có chín mươi lăm tả hữu, Diệp Trần tối đa chỉ có thể duy trì ở cục diện cân bằng, không cách nào chiếm được mảy may thượng phong.

"Địa Ngục chi kiếm!"

Diệp Trần mắt phải kích xạ ra nhất đạo kiếm ảnh màu đỏ như máu, đúng là Linh Hồn ý chí công kích bí pháp —— Địa Ngục chi kiếm.

Trải qua nhiều năm cải tiến như vậy, hôm nay Địa Ngục chi kiếm uy năng càng lớn, Diệp Trần đều phải thử xem có thể hay không ảnh hưởng đến sơ cấp bán Thần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1735

Đầu heo sinh mệnh đã không kịp né tránh kiếm ảnh màu đỏ như máu, chỉ có thể tăng cường độ dày Linh Hồn phòng ngự.

Ô...ô...n...g!

Sau một khắc, đầu heo sinh mệnh cảm giác đầu của mình như là bị thời không chấn động thoáng một phát, ngốc trệ tại đó.

"Chính là thời điểm này ."

Diệp Trần hai tay cầm kiếm, một cái sóng cả kiếm chém về phía đầu heo sinh mệnh.

Ầm ầm!

Ngập trời nước chảy hóa thành một kiếm quang xóa sạch màu lam, trảm kích tại trên ngực đầu heo sinh mệnh, phốc, máu loãng vẩy ra, đầu heo sinh mệnh ngực nhiều ra một vết kiếm thật sâu.

"Quả nhiên."

Diệp Trần lắc đầu, cực hạn lực công kích của mình chỉ có thể làm bị thương sơ cấp bán Thần, không cách nào một kích chí mạng, nói cách khác, đánh đấu lâu dài nữa, tuyệt đại bộ phận Nghịch Thiên Chí Tôn đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ, căn bản không có bất luận cái gì phần thắng.

Thân thể thấu minh hóa, Diệp Trần hóa thành một cái Thủy Nhân bay ra ngoài, tốc độ lập tức siêu việt vận tốc âm thanh, vô thanh vô tức.

"Muốn chạy!"

Đầu heo sinh mệnh tỉnh táo lại, nổi giận gầm lên một tiếng, răng nanh tay phải bỏ bắn đi ra.

HƯU...U...U!

Âm bạo tiếng vang lên, loan đao tựa như nhất đạo bạch ngân răng nanh tại trong hư không kéo lê, thoáng cái bắn trúng Diệp Trần, đáng tiếc giờ phút này Diệp Trần là một cái Thủy nhân, răng nanh xuyên qua Diệp Trần thân thể.

Chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần biến mất trong núi sâu.

"Đáng giận."

Đầu heo sinh mệnh sắc mặt âm trầm

, vốn tưởng rằng đánh chết một cái Nghịch Thiên Chí Tôn dễ như trở bàn tay, không nghĩ tới toi công bận rộn một cuộc, để cho hắn phẫn nộ là, chính mình rõ ràng bị thương, đây quả thực không cách nào tha thứ.

"Đáng sợ, cái này là sơ cấp bán Thần thực lực sao? Căn bản không cách nào chống cự."

Phụ cận địa điểm Chiến đấu, một ít Vũ Trụ sinh mệnh yên tĩnh dòm ngó, nguyên một đám trong lòng run sợ.

"Sơ cấp bán Thần tự nhiên không phải chúng ta có thể chống lại, bất quá cái Thanh Liên Kiếm Tôn này rõ ràng có thể từ trong tay Liêu Nha Chiến Thánh toàn thân trở ra, thậm chí lại để cho Liêu Nha Chiến Thánh chịu một điểm tổn thương, quả thực không thể tưởng tượng nổi."

"Từng cái Nghịch Thiên Chí Tôn đều có chỗ cường đại của mình, không phải người thường có thể tưởng tượng."

Theo thời gian trôi qua, Nghịch Thiên Chí Tôn cùng bán Thần danh xưng cũng bắt đầu lan truyền ra, mọi người đều biết ở tại Mãng Đầu Phong

Nghịch Thiên Chí Tôn là Thanh Liên Kiếm Tôn.

. . .

bên ngoài trăm dặm, Diệp Trần chậm rãi nhổ ra một cái trọc khí, thầm nghĩ: thực lực của mình vẫn là quá thấp, tùy tiện gặp được một cái sơ cấp bán Thần đều đánh không lại, nếu như Võ Đạo Nguyên Thần đột phá đến Bạch ngân đỉnh phong thì tốt rồi.

Đối với Chí Tôn mà nói, Võ Đạo Nguyên Thần từ Bạch ngân cao cấp tăng lên tới Bạch ngân đỉnh phong, thực lực biên độ tăng trưởng rất lớn, một cái là cao đẳng truyền kỳ Chí Tôn, một cái là đỉnh phong truyền kỳ Chí Tôn, nhưng hôm nay Diệp Trần bình thường đều đem mình cùng sơ cấp bán Thần so với, cho nên Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên tới Bạch ngân đỉnh phong, gia tăng thực lực cũng không phải rất khả quan, gặp được sơ cấp bán Thần như trước phải trốn, bất quá Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên có một chút chỗ tốt, chính là có thể kéo dài thời gian thúc giục Thủy chi pháp tắc, Diệp Trần xem chừng, Bạch ngân đỉnh phong Võ Đạo Nguyên Thần tối thiểu có thể làm cho Thủy chi pháp tắc thúc giục thời gian kéo dài gấp mười lần tả hữu.

. . .

Trong một rừng cây, một gã sơ cấp bán Thần đang đuổi giết một gã Nghịch Thiên Chí Tôn.

Người sơ cấp bán Thần này sinh trưởng một đôi cánh tay đao, đao cánh tay vung lên, liền có đao khí đáng sợ lao ra, hủy diệt một rừng cây, phía trước Nghịch Thiên Chí Tôn chạy trốn là một đoàn nhàn nhạt bóng xanh, thân thể bị đao khí cắt vỡ, rất nhanh có thể phục hồi như cũ, tiếp tục chạy trốn, nếu người có kiến thức đang nơi đây, tự nhiên có thể nhìn ra Nghịch Thiên Chí Tôn này tìm hiểu chính là Mộc chi pháp tắc, Mộc chi pháp tắc lực khôi phục hạng nhất, chỉ cần có thể tiếp tục thúc giục Mộc chi pháp tắc, trên cơ bản không giết chết được.

Không biết làm sao, Nghịch Thiên Chí Tôn thúc giục pháp tắc thời gian

có hạn, một thời gian uống cạn chung trà về sau, bóng xanh rút cuộc không cách nào duy trì pháp tắc chi lực, bóng xanh tản đi, biến thành một Vũ Trụ sinh mệnh mọc ra rễ cây chòm râu, bị đuổi theo phía sau đao khí thiết cắt số tròn trăm khối, chết không thể chết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1736

Ngắn ngủn trong vòng mười năm, bốn mươi tám vực Nghịch Thiên Chí Tôn đã chết sáu vị, chỉ có Diệp Trần một người còn sống.

Điều này làm cho rất nhiều chuẩn bán Thần cảm thấy sợ hãi, Nghịch Thiên Chí Tôn số lượng so với bán Thần muốn ít hơn một chút, Nghịch Thiên Chí Tôn toàn bộ chết rồi, chẳng phải là muốn đến phiên bọn hắn những chuẩn bán Thần, đương nhiên, Diệp Trần còn sống cũng làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc cùng rung động, đồng dạng là Nghịch Thiên Chí Tôn, lại có người có thể từ trên tay bán Thần toàn thân trở ra, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

"Liêu Nha, ngươi thật đúng là uất ức, rõ ràng lại để cho một Chí Tôn chạy trốn." Bốn mươi tám vực đối với Chí Tôn mà nói rất lớn, đối với bán Thần mà nói, lớn đến không tính được, bay tốc độ cao nhất mà nói, đại khái một hai tháng có thể đi ngang qua toàn bộ bốn mươi tám vực, lúc bình thường, một ít bán Thần ưa thích tụ cùng một chỗ trao đổi.

Liêu Nha Chiến Thánh không phục nói: "Hừ, các ngươi biết rõ cái gì, cái gọi Thanh Liên Kiếm Tôn vô cùng không tầm thường, tìm hiểu chính là không có nhất nhược điểm Thủy chi pháp tắc, hơn nữa còn có một môn Linh Hồn ý chí công kích bí pháp, đổi thành các ngươi, như cũ bắt không được hắn, chỉ có thể nói ta không may, đụng phải một cái khó như vậy."

"Thủy chi pháp tắc? Hoàn toàn chính xác có chút khó làm!"

Nghe vậy, bán Thần khác không khỏi gật gật đầu.

Ngũ đại trụ cột pháp tắc bên trong, Thủy chi pháp tắc các phương diện đều rất cân đối, không có gì đại ngắn bản, bọn hắn đánh chết sáu vị Nghịch

Thiên Chí Tôn, có hai vị tìm hiểu chính là Kim chi pháp tắc, ba vị tìm hiểu chính là Mộc chi pháp tắc, còn có một vị tìm hiểu chính là Hỏa chi pháp tắc, bất quá vị Nghịch Thiên Chí Tôn kia tìm hiểu Hỏa chi pháp tắc so sánh không may, hắn gặp một sơ cấp bán Thần Lôi Đình Chiến Thánh trên tốc độ thập phần am hiểu, đơn giản chỉ cần không thể chạy thoát, nếu không bằng vào Hỏa Hành thuật, bình thường sơ cấp bán Thần tuyệt đối không cách nào lưu lại hắn.

. . .

"Lôi Đình Bộ!"

Giữa không trung, hồ quang điện lập loè, nhất đạo thân ảnh như gió bay điện chớp đuổi theo hướng tiền phương Thủy nhân.

Thủy nhân đúng là Diệp Trần, mà đuổi theo chi nhân thì là Lôi đình Vũ Trụ Lôi Đình Chiến Thánh.

Lôi Đình Chiến Thánh thực lực cùng Liêu Nha Chiến Thánh không sai biệt lắm, thậm chí muốn hơn một chút, nhưng tốc độ Lôi Đình Chiến Thánh so với Liêu Nha Chiến Thánh nhanh hơn rất nhiều lần, không thể đánh đồng.

"Phiền toái!"

Diệp Trần nhíu mày, khoảng cách lần trước bị Liêu Nha Chiến Thánh đuổi giết đã qua bốn trăm năm, Diệp Trần một mực dốc lòng tu luyện, không có bốc lên quá mức, từ đại quy mô Hỗn Độn phù xuất hiện, Diệp Trần vừa hiện thân, không nghĩ tới Lôi Đình Chiến Thánh đang ở phụ cận.

Thủy hành thuật so với đối phương Lôi Đình Bộ nhanh hơn trên một bậc, nhưng muốn trong thời gian ngắn vứt bỏ đối phương là không thể nào, dù sao nơi đây không phải Vũ Trụ, mà là Hỗn Độn chiến trường, tốc độ cắt giảm vô số lần.

"Nhìn ngươi có thể trốn tới khi nào."

Lôi Đình Chiến Thánh không nóng không vội, theo sát sau lưng Diệp Trần, hắn biết rõ Nghịch Thiên Chí Tôn thúc giục pháp tắc chi lực thời gian có hạn, chỉ cần qua kỳ hạn này, Nghịch Thiên Chí Tôn liền không còn là Nghịch Thiên Chí Tôn, đã không có năng lực cùng sơ cấp bán Thần khiêu chiến.

Một phút đồng hồ trôi qua, Diệp Trần cảm giác Hồn Hải sôi trào lên, đây là dấu hiệu Hồn Hải không chịu nổi pháp tắc chi lực.

"Hả? Phía trước có một hồ nước!"

Đột nhiên, Diệp Trần nhãn tình sáng lên, cuối tầm mắt, một mảnh trắng xoá, hào quang chói mắt, rõ ràng là một hồ nước cực kỳ lớn, chỉ cần có hồ nước, Diệp Trần liền có cơ hội còn sống xuống dưới, Thủy chi pháp tắc gặp Thủy mạnh mẽ tức thì, mà lại lại càng dễ ẩn nặc.

"Không tốt!"

Lôi Đình Chiến Thánh nóng nảy, thật vất vả đem Diệp Trần bức đến đường cùng, ai ngờ đến thời điểm lúc này xuất hiện một cái hồ nước, lại để cho một Nghịch Thiên Chí Tôn tìm hiểu Thủy chi pháp tắc tiến vào trong hồ, giống như Long quay về biển rộng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1737

"Lôi Đình Chi Ngục!"

Lôi Đình Chiến Thánh nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay kết ấn, một tòa Lôi đình lao ngục kín không kẽ hở từ trên trời giáng xuống, đem Diệp Trần bao phủ vào, đùng đùng không dứt, đáng tiếc Thủy nhân không phải một Lôi đình lao ngục có thể trói buộc, hồ quang điện lập loè, Diệp Trần xuyên qua Lôi đình lao ngục bích chướng, tốc độ không giảm lướt hướng hồ nước.

Hơn mười lần hô hấp qua, Diệp Trần một đầu đâm vào hồ nước, biến mất trong tầm mắt Lôi Đình Chiến Thánh.

Ầm ầm!

Lôi Đình Chiến Thánh theo sát xông vào, cường đại lực đánh vào làm mặt

hồ nhấc lên sóng lớn, cột nước nổ lên, thế nhưng là chậm một bước hắn cái gì đều nhìn không tới, Thủy nhân tiến vào trong nước, triệt để lâm vào trạng thái ẩn hình, liền Linh Hồn lực đều quét hình không thấy, trên trình độ nhất định, Diệp Trần đã biến thành Thủy, cùng hồ nước tuy hai mà một, trừ phi Lôi Đình Chiến Thánh triệt để hủy diệt toàn bộ hồ nước, nếu không là tìm không được Diệp Trần.

Thật lâu, Lôi Đình Chiến Thánh lướt trên hồ nước, nhìn qua hồ nước mênh mông bát ngát, hắn chau mày, nếu như hồ nước ít một chút, hắn hoàn toàn có thể thủ tại chỗ này, nhưng này cái hồ nước quá lớn, thủ tại chỗ này không có chút tác dụng nào, không công lãng phí thời gian.

"Tính là ngươi hảo vận."

Lôi Đình Chiến Thánh quay người ly khai.

Tiến vào hồ nước một thoáng kia, Diệp Trần rất nhanh về phía trước du động, Thủy hành thuật lại để cho tốc độ của hắn đạt tới cực hạn, so với trong không khí đều nhanh, đại khái bơi hơn mười dặm khoảng cách xa, Thủy hành thuật bị ép giải trừ, Diệp Trần tốc độ giảm bớt gấp trăm ngàn lần, cũng may lúc này Lôi Đình Chiến Thánh đã bị vãi đi ra rất xa, đương nhiên, Diệp Trần cũng không có vội vã nổi lên, tiếp tục trong nước du ngoạn động, một canh giờ qua, Diệp Trần nổi lên mặt nước, phóng nhãn nhìn lại, bốn phía một mảnh trắng xoá, đã nhìn không tới bên cạnh bờ rồi.

"Nguy hiểm thật."

Diệp Trần xoa xoa mặt, hắn không sợ thực lực cường đại sơ cấp bán Thần, sợ đúng là sơ cấp bán Thần tốc độ cực nhanh.

"Nhất định phải đem Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên tới Bạch ngân đỉnh phong cấp bậc."

Diệp Trần quyết định, Võ Đạo Nguyên Thần không đột phá, kiên quyết không xuất quan, lần này là vận khí tốt, lần sau chưa hẳn vận khí tốt giống như thế này.

Bỏ ra ba ngày thời gian, Diệp Trần cập bờ, tìm một nơi địa phương ẩn nấp bắt đầu bế quan.

Một trăm năm qua.

Hai trăm năm qua.

Năm trăm năm qua.

Đệ năm trăm lẻ năm năm, Hỗn Độn phù lại lần nữa đại quy mô xuất hiện, nhưng lần này Diệp Trần cũng không hiện thân, phảng phất từ bốn mươi tám vực biến mất.

"Thật đúng là cẩn thận."

Một ít bán Thần không có thăm dò được tin tức Diệp Trần, có chút buồn bực, Diệp Trần trên người Hỗn Độn phù tối thiểu có mười cái tả hữu, là một bánh trái thơm ngon.

Ngoại trừ Diệp Trần, bốn mươi tám vực Nghịch Thiên Chí Tôn bị một mẻ hốt gọn, kế tiếp đến phiên chuẩn bán Thần xui xẻo, nguyên một đám bị cướp sạch không còn, vận khí tốt nói không chừng lưu lại một cái mạng, vận khí không tốt trực tiếp bị giết, về phần chuẩn bán Thần trở xuống Chí Tôn, trên người tối đa chỉ có một lượng trương Hỗn Độn phù, có thậm chí không có, bán Thần chẳng muốn đi đánh cướp, dù sao mục tiêu quá rộng.

Trong nháy mắt, Diệp Trần đi vào Hỗn Độn chiến trường đã có hai nghìn năm trăm năm.

Ngày hôm đó, bên trong dãy núi xuất hiện hào quang màu bạc chói mắt, sau một khắc, nhất đạo thân ảnh lơ lửng mà ra, tựa như một Thái Dương màu bạc, đem hết thảy đều cho chiếu rọi thập phần có cảm nhận.

"Rút cuộc đạt đến Bạch ngân đỉnh phong."

"Hơn nữa Tâm Kiếm cảnh giới cũng đột phá đã đến viên mãn cảnh giới."

Diệp Trần mở mắt ra, trên người hào quang màu bạc nội liễm.

Lần này bế quan, Diệp Trần Võ Đạo Nguyên Thần chẳng những đột phá đã đến Bạch ngân đỉnh phong cấp bậc, Tâm Lực cũng nước chảy thành sông đạt tới viên mãn cảnh giới, viên mãn cảnh giới Tâm Lực lại để cho Diệp Trần có không ít kinh hỉ, thứ nhất, Tâm Lực cường đại, thực lực càng cường đại hơn, thứ hai, Tâm Lực rõ ràng có thể kéo dài thúc giục pháp tắc chi lực thời gian, cùng Bạch ngân đỉnh phong Võ Đạo Nguyên Thần phối hợp cùng một chỗ, thời gian kéo dài gấp trăm lần không ngừng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1738

Thực lực của ta bây giờ, chẳng biết có thể hay không nghiền ép Liêu Nha Chiến Thánh cùng Lôi Đình Chiến Thánh.

Trong đầu Diệp Trần bay lên một cái ý niệm.

Trước không có đột phá, Diệp Trần một khi thúc giục Thủy chi pháp tắc, thực lực cùng Liêu Nha Chiến Thánh cùng với Lôi Đình Chiến Thánh không sai biệt lắm, Võ Đạo Nguyên Thần đột phá đến Bạch ngân đỉnh phong cấp bậc, thực lực Diệp Trần lập tức cao hơn cả hai cái tiểu cấp bậc, Tâm Lực tiến vào viên mãn cảnh giới, lần nữa cao hơn một tiểu cấp bậc, dưới tình huống cao hơn hai tiểu cấp bậc, Diệp Trần không cho rằng Liêu Nha Chiến Thánh cùng Lôi Đình Chiến Thánh có thể cùng chính mình chống lại, tất nhiên sẽ bị áp chế toàn diện, vấn đề duy nhất là, hắn hiện tại, có thể hay không chính thức trọng thương thậm chí đánh chết Liêu Nha Chiến Thánh cùng Lôi Đình Chiến Thánh.

Sơ cấp bán Thần thực lực có mạnh có yếu, chính thức cường đại sơ cấp bán Thần, Diệp Trần không phải là đối thủ, như Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương Diệp Trần liền khẳng định không phải là đối thủ, mà Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương đại khái tương đương với cao cấp nhất sơ cấp bán Thần.

Tâm niệm vừa động, Diệp Trần biến thành một Thủy nhân, vô thanh vô tức kích bắn ra ngoài, tốc độ tiếp cận hai lần vận tốc âm thanh.

‘ta dùng tốc độ bây giờ, Lôi Đình Chiến Thánh cũng đuổi không kịp ta."

Diệp Trần đoán không sai, Võ Đạo Nguyên Thần đột phá đến Bạch ngân đỉnh phong cấp bậc, thi triển Thủy hành thuật tốc độ nhanh hơn, tu vi càng cao, pháp tắc chi lực phát huy được uy năng càng cường đại, song phương

kính trình chỉnh sửa tỉ lệ quan hệ.

Đi vào Hỗn Độn chiến trường đệ hai nghìn bảy trăm năm, Hỗn Độn phù lại một lần nữa đại lượng xuất hiện, toàn bộ bốn mươi tám vực, mấy trăm đạo màu vàng cột sáng bay thẳng đến chân trời.

Dùng nhãn lực Diệp Trần, có thể chứng kiến ba đạo màu vàng cột sáng, Diệp Trần đầu tiên lướt tới khoảng cách cột sáng gần hắn nhất.

‘ là Thanh Liên Kiếm Tôn, hắn xuất hiện."

Chí Tôn Tranh đoạt Hỗn Độn phù nhiều lắm, Diệp Trần vừa xuất hiện, lập tức trở thành tiêu điểm, đương nhiên, mọi người cũng đình chỉ tranh đoạt, cùng Diệp Trần tranh đoạt Hỗn Độn phù đó là muốn chết.

Đạt được một trương Hỗn Độn phù, Diệp Trần hóa thành Thủy nhân, hướng phía đạo cột sáng màu vàng thứ hai bay vút tốc độ nhanh đến kinh người.

Không ra một tháng, Thanh Liên Kiếm Tôn xuất hiện ở nơi nào đó tin tức truyền khắp toàn bộ bốn mươi tám vực.

‘ hừ, rút cuộc xuất hiện, lần này xem ngươi chạy trốn nơi đâu."

Lôi Đình Chiến Thánh cười lạnh một tiếng, hướng phía phương hướng Diệp Trần bay đi.

Về phần bán Thần khác tự nhận là không cách nào lưu lại Diệp Trần, cũng không đi tham gia náo nhiệt.

Bỏ ra bốn năm ngày thời gian, Lôi Đình Chiến Thánh đi vào địa phương Diệp Trần trước đó xuất hiện qua.

‘ ta xem hắn hướng trong mảnh núi sâu đi."

Một gã Chí Tôn bị bắt chặt rung giọng nói.

Vứt bỏ Chí Tôn này Lôi Đình Chiến Thánh hướng phía thâm sơn bay đi, Linh Hồn lực màu vàng quét hình mọi nơi, phạm vi hơn mười dặm đều trong phạm vi quét hình của hắn.

‘ đã tìm được."

Rút cuộc, Lôi Đình Chiến Thánh phát hiện Diệp Trần.

Lúc Lôi Đình Chiến Thánh phát hiện Diệp Trần, Diệp Trần cũng cảm ứng được Lôi Đình Chiến Thánh đến, phải biết rằng, Diệp Trần Linh Hồn cũng là Linh Hồn màu vàng tuy nói phạm vi quét hình so với Lôi Đình Chiến Thánh kém không ít, nhưng một khi bị quét hình, vẫn có thể lập tức phát hiện người tới là ai.

‘ rút cuộc đã tới!"

Diệp Trần cũng không chạy trốn, chậm rãi đứng lên.

‘ không chạy trốn?"

Lôi Đình Chiến Thánh lông mày nhướng lên, chợt cười lạnh hắn có thể nhìn ra được, khí tức Diệp Trần mạnh mẽ không ít hẳn là tu vi đã có tiến bộ, đáng tiếc coi như là tu vi đã có tiến bộ, tối đa chỉ có thể áp chế hắn, không có khả năng đối với hắn tạo thành cái uy hiếp gì, đợi một lúc sau, pháp tắc chi lực cắn trả sẽ để cho đối phương chịu không nổi.

‘ Lôi Đình Chiến Thánh, xem ra ngươi đã đem ta trở thành ngươi con mồi tính kỹ càng." Diệp Trần mở miệng nói ra.

‘ không sai, lần trước bị ngươi chạy thoát là vận khí của ngươi lần này xem ngươi còn có vận khí tốt như vậy hay không."

Lôi Đình Chiến Thánh đứng ở bên ngoài trăm mét.

‘ ngươi sẽ không sợ con mồi cắn trả thợ săn a "

Thương Khung Kiếm rút ra, Diệp Trần vận sức chờ phát động.

‘ chỉ cần thợ săn không kinh thường, vĩnh viễn không có ngày hôm nay."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1739

Lôi Đình Chiến Thánh ánh mắt liếc nhìn chằm chằm Thương Khung Kiếm trên tay Diệp Trần, sở dĩ tiếp tục đuổi giết Diệp Trần, thiên Thánh Khí trong tay Diệp Trần cũng là một nguyên nhân trọng yếu.

‘ đã như vậy, ta đây cũng muốn nhìn xem, ngươi có hay không có tư cách làm thợ săn!"

Diệp Trần thân hình lóe lên, một kiếm chém giết hướng Lôi Đình Chiến Thánh.

‘ đến thật tốt."

Vũ khí Lôi Đình Chiến Thánh là một thanh đại chùy, hồ quang điện tràn ngập giữa, Lôi Đình Chiến Thánh một búa nghênh đón tiếp lấy.

Đương!

Lưới điện nương theo lấy rung động khuếch tán, Lôi Đình Chiến Thánh há mồm phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay rớt ra ngoài, trái lại Diệp Trần, chẳng qua là thân thể quơ quơ, không có gì đáng ngại.

‘ làm sao có thể?"

Lôi Đình Chiến Thánh cả kinh quên mất đau đớn, trợn mắt há hốc mồm.

‘ sự thật chính là như vậy tàn khốc, hôm nay, ta mới là thợ săn."

Cầm theo Thương Khung Kiếm, Diệp Trần theo sát mà lên, lại là một kiếm bổ tới.

Đương!

Lôi Đình Chiến Thánh lại an phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt nảy sinh ác độc, Lôi Đình Chiến Thánh thầm hận nói: ‘ tuy rằng so với ta mạnh hơn rất nhiều, nhưng ta cũng không tin, ngươi có thể một mực bộc phát xuống dưới."

Bán Thần có được Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, khôi phục năng lực siêu cường, chỉ cần không có vượt qua thừa nhận cực hạn, dù là lại lần nữa tổn thương đều có thể khôi phục lại.

Mỗi một lần huy kiếm, Diệp Trần đều có thể lại để cho Lôi Đình Chiến Thánh ói ra máu, từ đầu tới đuôi áp chế Lôi Đình Chiến Thánh, nhưng lại để cho Diệp Trần giật mình chính là, Lôi Đình Chiến Thánh tuy rằng lần lượt bị thương, thế nhưng là chiến lực cũng không cắt giảm, thời điểm mỗi khi hắn bị thương, bên ngoài cơ thể liền có tầng một kim quang hiện lên, sau một khắc, thương thế nhanh chóng phục hồi như cũ.

‘ cái này chính là Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần ư "

Diệp Trần cảm thán.

Nói đến Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, nhất định nói bất diệt lực lượng, Võ Đạo Nguyên Thần mong muốn đột phá đến Hoàng Kim Cấp đừng, bất diệt lực lượng nhất định thập phần hùng hồn, mà bất diệt lực lượng nguồn gốc ở cửu giai Linh Khu, lúc Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần một khi đã thành, liền thay thế bất diệt lực lượng, hoặc là nói, cả hai hòa làm một thể, cho nên, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần so với bất diệt lực lượng cao cấp hơn, khôi phục thương thế càng cường đại hơn.

Đương nhiên, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần cũng không phải vạn năng, lúc thừa nhận tổn thương đạt tới một cái cực hạn, nhục thân vẫn là tan vỡ, như lúc trước Bạch Cực Kiếm Thánh cùng Già La Ma Thánh đã mất đi nhục thân, về sau tiêu phí rất nhiều năm mới một lần nữa đắp nặn trở về, mong muốn lại để cho nhục thân không dễ dàng như vậy tan vỡ, hay là muốn đem Linh Khu đi lên, ví dụ như cửu giai hậu kỳ, cửu giai đỉnh phong, thậm

chí cửu giai viên mãn, trên Luyện Thể cấp độ cũng muốn tăng lên, bất quá đại bộ phận Vũ Trụ sinh mệnh đều rất khó chiếu cố cả hai phương diện.

Một phút đồng hồ trôi qua, Diệp Trần công kích càng phát ra mãnh liệt, Lôi Đình Chiến Thánh cảm giác thân thể phản ứng chậm rất nhiều, đây là dấu hiệu thừa nhận tổn thương tiếp cận cực hạn.

Lôi Đình Chiến Thánh cảm thấy có chút không ổn, hắn từ trong mắt Diệp Trần chứng kiến sự tự tin mãnh liệt, loại tự tin này là không phải là giả bộ, đối phương khẳng định không phải phô trương thanh thế.

‘ trốn!"

Lôi Đình Chiến Thánh không muốn mất đi nhục thân, mất đi nhục thân, thực lực của hắn tuy rằng không đến mức hạ thấp quá nhiều, nhưng tương đương đem Võ Đạo Nguyên Thần bạo lộ ở bên ngoài, lại càng dễ bị thương.

Đáng tiếc, Lôi Đình Chiến Thánh tốc độ mặc dù nhanh, nhưng Diệp Trần Thủy hành thuật càng nhanh hơn.

Oanh!

Lôi Đình Chiến Thánh nhục thân tan vỡ, hóa thành mị phấn, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần bạo hiện ra. . .

Đã mất đi nhục thân, Lôi Đình Chiến Thánh dường như đã mất đi trói buộc, tốc độ lại tăng, nhưng Diệp Trần rõ ràng không muốn buông tha đối phương, theo sát đuổi giết liên tục, Thương Khung Kiếm không ngừng vung trảm mà ra,

‘ Thanh Liên Kiếm Tôn, chuyện gì cũng từ từ, chỉ cần ngươi buông tha ta, ta cam đoan ngày sau không lại trêu chọc ngươi, tin tưởng ngươi cũng không muốn triệt để đắc tội một cái sơ cấp bán Thần a!"

Lôi Đình Chiến Thánh nóng nảy, vội vàng nói.

‘ hôm nay ngươi phải chết."

Ngoại trừ trả thù, Diệp Trần cũng muốn lấy Hỗn Độn phù của Lôi Đình Chiến Thánh, hắn không có khả năng đem thời gian lãng phí vào việc sưu tập Hỗn Độn phù, đánh cướp rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1740

Tốc độ Diệp Trần so với Lôi Đình Chiến Thánh mất đi nhục thân nhanh hơn một bậc, Thương Khung Kiếm vung trảm không ngừng, tuy nói không thể cùng như bán thần, bách ra kiếm khí, nhưng Thủy Chi Pháp Tắc ngưng tụ mà thành kiếm quang so với tầm thường kiếm khí sắc bén không biết gấp bao nhiêu lần, vô thanh vô tức chém giết trên người Lôi Đình Chiến Thánh.

Võ Đạo Nguyên Thần càng ngày càng ảm đạm, trong lòng Lôi Đình Chiến Thánh dâng lên sợ hãi mãnh liệt, hắn không muốn chết, hắn có được Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, tánh mạng tiếp cận Vĩnh Hằng, hiện tại chết thì quá không đáng rồi.

"Liều mạng với ngươi!"

Với lúc này, Lôi Đình Chiến Thánh thập phần tinh tường, chạy trốn chỉ còn con đường chết, chỉ có liều chết chiến đấu mới có một tia hi vọng sinh tồn, hắn mất đi nhục thân, phảng phất thoát ly Trọng Lực, bỗng nhiên quay người đánh về phía Diệp Trần, đại chùy ngăm đen tràn ngập hồ quang điện hừng hực, một búa đón một búa oanh hướng Diệp Trần.

"Dốc sức liều mạng sao?"

Diệp Trần không tránh không né, cùng đối phương đối chiến cùng một chỗ.

Lôi Đình Chiến Thánh hoàn toàn Liều mạng chính xác rất lợi hại, thực lực ít nhất dâng lên một cấp bậc, nghịch Thiên Chí Tôn có thể bộc phát, Bán Thần cũng có thể bộc phát, một cái giá lớn là hao tổn Võ Đạo Nguyên Thần, dưới tình huống không phải vạn bất đắc dĩ, Bán Thần sẽ không liều mạng như vậy, Võ Đạo Nguyên Thần mỗi hao tổn một phần, ngày sau thực lực liền

hạ thấp một phần, hao tổn nhiều hơn nữa, vĩnh cửu đều không thể khôi phục.

"Đi chết đi."

Liều mạng bị Diệp Trần chém bốn năm kiếm, Lôi Đình Chiến Thánh một cái búa oanh trên ngực Diệp Trần, ba một tiếng, ngực Diệp Trần nhộn nhạo lên nước gợn rung động, sau một khắc, nước gợn rung động tan rã, kim thiết vang lên tiếng vang, Diệp Trần cả người bay rớt ra ngoài, khí huyết sôi trào.

Trước khi Không có lĩnh ngộ Thủy Chi Pháp Tắc, Diệp Trần đã tính toán đem Bất Hủ kiếm thể tu luyện tới tầng thứ 16, tính toán mặc Huyền Vũ thánh khải, cũng tuyệt đối ngăn không được Lôi Đình Chiến Thánh liều mệnh một kích, tất nhiên bản than sẽ bị trọng thương, bổn nguyên có tổn hại, có thể tìm hiểu Thủy Chi Pháp Tắc về sau, Diệp Trần kích phát ra Huyền Vũ thánh khải uy năng tầng thứ càng cao, Thương Khung Kiếm ẩn chứa Thủy Chi Pháp Tắc, Phong Chi Pháp Tắc cùng với Không Gian Pháp Tắc chi lực, mà Huyền Vũ thánh khải ẩn chứa Thổ Chi Pháp Tắc cùng Thủy Chi Pháp Tắc chi lực, lĩnh ngộ Thủy Chi Pháp Tắc, Diệp Trần đã có thể kích phát ra Huyền Vũ thánh khải Thủy Chi Pháp Tắc chi lực, đồng dạng tương đương có một kiện quần áo Thủy Chi Pháp Tắc.

Diệp Trần nhìn ra được Lôi Đình Chiến Thánh sẽ liều mạng thừa nhận chính mình mấy kiếm, mạo hiểm công kích chính mình, Diệp Trần tương kế tựu kế, lợi dụng đối phương tâm lý vội vàng, bổ đối phương mấy kiếm, tuy nói cũng bị đối phương oanh một búa, nhưng Diệp Trần có mười phần mười nắm chắc thừa nhận một búa này, đối phương mấy kiếm tắc thì kia khổ sở uổng phí rồi.

"Không có khả năng?"

Gặp Diệp Trần không thể làm bị thương, Lôi Đình Chiến Thánh thần sắc tuyệt vọng, vừa rồi bị Diệp Trần chém mấy kiếm, thương thế tăng thêm mấy lần, phải biết rằng trước khi là bị chấn thương, hiện tại thì là ngạnh sanh sanh đã trúng mấy kiếm.

Sau nửa canh giờ, Lôi Đình Chiến Thánh hét lớn: "Ta không cam lòng a!"

Ngay sau đó, Lôi Đình Chiến Thánh Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần ầm ầm sụp đổ, triệt để tan rã, trên bầu trời phảng phất có một cái Kim sắc mặt trời chợt lóe lên, triệt để nhạt nhòa.

"Thật không dễ dàng."

Diệp Trần trùng trùng điệp điệp nhổ ra một ngụm trọc khí, Bán Thần rất khó để giết, chính mình từ đầu tới đuôi đè nặng đối phương đánh, mỗi một kiếm đều có thể làm cho đối phương bị thương, như trước giết suốt một canh giờ mới giải quyết đối phương, nếu là mình chỉ so với đối phương cường một cái tiểu cấp bậc, đoán chừng giết trên ba ngày ba đêm đều giết không chết đối phương.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1741

Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần còn gọi là Vĩnh Hằng Võ Đạo Nguyên Thần, một khi đạt tới Bán Thần cấp độ, Võ Đạo Nguyên Thần đột phá đến Hoàng Kim cấp bậc, Sinh Mệnh lực ương ngạnh đến mức tận cùng, dưới tình huống thực lực kém không nhiều lắm, trên tình huống cơ bản sẽ không xuất hiện ngươi chết ta mất mạng, trừ phi một lòng muốn chết, chỉ có thực lực kém thật lớn, mới có thể triệt để diệt sát đối phương, như Diệp Trần so với Lôi Đình Chiến Thánh mạnh hai tiểu cấp bậc.

Lôi Đình Chiến Thánh đã chết, Diệp Trần cũng đã nhận được đối phương trữ vật linh hoàn, trữ vật linh hoàn cùng Trữ Vật Linh Giới đồng dạng, dùng để chứa đựng đồ vật, xóa đi Linh Hồn Ấn Ký đối phương, Diệp Trần nhìn về phía chỗ sâu trong trữ vật linh hoàn.

Tổng cộng có 35 trương Kim sắc Hỗn Độn phù cùng một trương màu xanh da trời Hỗn Độn phù, Kim sắc Hỗn Độn phù trong có bảy cái là lặp lại, hai mươi tám trương không lặp lại, mà cái này hai mươi tám trương không lặp lại Kim sắc Hỗn Độn phù cùng Diệp Trần mười ba trương Kim sắc Hỗn Độn phù cũng có được năm cái lặp lại, dạng này tính xuống, Diệp Trần có chừng ba mươi sáu trương không lặp lại Kim sắc Hỗn Độn phù.

"Vượt qua một phần ba rồi!"

Diệp Trần thoả mãn gật đầu, hiện tại mới đi qua 2700 năm, thời gian có rất nhiều, nhìn thoáng qua màu xanh da trời Hỗn Độn phù, Diệp Trần trong nội tâm khẽ động, có lẽ có thể sưu tập thoáng một phát màu xanh da trời Hỗn Độn phù, nếu là đột phá đến Bán Thần, cũng không đủ màu xanh da trời Hỗn Độn phù, thì quá oan uổng rồi.

...

"Thanh Liên Kiếm Tôn, làm việc quá tuyệt, ngươi cũng không có kết quả tốt!"

Lão Nha Chiến Thánh bị Diệp Trần truy trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, liền Lôi Đình Chiến Thánh đều trốn không thoát Diệp Trần đuổi giết, chớ đừng nói chi là hắn rồi, nhưng tương đối mà nói, Lão Nha Chiến Thánh so Lôi Đình Chiến Thánh càng khó chơi, Lôi Đình Chiến Thánh ngoại trừ tốc độ nhanh hơn so với Lão Nha Chiến Thánh, những cái khác đều không bằng Lão Nha Chiến Thánh.

"Thực lực so với Lôi Đình Chiến Thánh cao hơn một chút, phòng ngự cũng so với Lôi Đình Chiến Thánh cao một chút."

Bỏ ra suốt ba canh giờ, Diệp Trần vừa rồi đánh gục Lão Nha Chiến Thánh.

Đạt được Lão Nha Chiến Thánh tài phú, Diệp Trần Kim sắc Hỗn Độn phù đạt đến bảy mươi lăm trương, màu xanh da trời Hỗn Độn phù như cũ là một trương, trong đó Kim sắc Hỗn Độn phù không lặp lại đạt tới bốn mươi tám trương, tiếp cận một nửa 99 trương.

"Sưu tập quá là nhanh."

Giết hai gã Sơ cấp Bán Thần, Diệp Trần ít nhất đã giảm bớt đi mấy ngàn năm thậm chí trên vạn năm thời gian, nếu như giết nhiều hơn nữa mà nói, nói không chừng có thể gom góp Kim sắc Hỗn Độn phù.

Bất quá đây chỉ là một nghĩ cách mái hiên tình nguyện, Diệp Trần phát hiện, mọi người lấy được Kim sắc Hỗn Độn phù, đều dựa vào con số trước, bài danh càng về sau Kim sắc Hỗn Độn phù càng rất thưa thớt, như bên trong bốn mươi tám trương Kim sắc Hỗn Độn phù không lặp lại, 50 số trước chừng ba mươi hai trương, 60 số trước khi có bốn mươi trương, bảy mươi số trước khi có 45 trương, tám mươi số trước chính là bốn mươi tám trương, tám mươi số về sau, một trương đều không có, mà Lôi Đình Chiến Thánh cùng Lão Nha Chiến Thánh Kim sắc Hỗn Độn phù lặp lại xác suất rất cao,

trong tay Diệp Trần có 27 trương đều là lặp lại, thậm chí có Kim sắc Hỗn Độn phù nhiều lần lặp lại.

Lôi Đình Chiến Thánh bị giết chết, tin tức còn chưa kịp truyền đi, Lão Nha Chiến Thánh sau khi chết, tin tức rốt cục truyền đến trong tai Bán Thần khác, cái này lại làm cho những Bán Thần khác sinh ra khủng hoảng.

Bốn mươi tám vực không có Trung cấp Bán Thần, cũng không có đỉnh tiêm Sơ cấp Bán Thần, trừ phi liên thủ, nếu không 1 vs 1, không có người có lòng tin đối phó Diệp Trần, Diệp Trần ngay cả Lôi Đình Chiến Thánh tốc độ nhanh nhất đều có thể giết chết, có thể nói rõ là tốc độ của hắn cực nhanh, trốn cũng là trốn không thoát đâu, mà lại để cho bọn hắn liên thủ, bọn hắn cũng không muốn, tụ cùng một chỗ, lúc nào là cái đầu, chỉ sợ mười vạn năm đều gom góp Hỗn Độn phù không đồng đều.

Biện pháp duy nhất là ly khai bốn mươi tám vực, tiến về các vực khác.

Lại để cho bốn mươi tám vực chúng vũ trụ tánh mạng trợn mắt há hốc mồm tình huống phát sinh, Bán Thần nhóm nguyên một đám đã đi ra, đương nhiên, Diệp Trần cũng không biết tung tích, tựa hồ đồng dạng đã đi ra bốn mươi tám vực.

bốn mươi tám vực Gió nổi mây phun thoáng cái thành Thiên Đường các Chí Tôn, chuẩn Bán Thần tuy nhiên lợi hại, nhưng như cũ là Chí Tôn, là Chí Tôn thì không cách nào phi hành, không có khả năng qua lại như gió, đại đa số Chí Tôn đều canh giữ ở một cái khu vực, dù sao đối với những chỗ này đều quen thuộc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1742

Diệp Trần hoàn toàn chính xác đã đi ra Tứ Thập Bát Vực, sở dĩ trước kia không ly khai, là vì thúc giục Thủy chi pháp tắc thời gian quá ngắn, dưới tình huống không cách nào thúc giục Thủy chi pháp tắc, hắn chỉ có thể đi bộ, không có biện pháp phi hành.

Ly khai Tứ Thập Bát Vực tự nhiên là đi tìm Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, nói thật, tại Hỗn Độn chiến trường tìm người quá khó khăn, có lẽ hai người không có ở Hỗn Độn Đại Lục, có thể tại Hỗn Độn biển rộng trên cái hòn đảo nào đó, Diệp Trần chỉ có thể thử thời vận, hắn rất may mắn đưa cho hai người một bộ Thiên Thánh Khí, nếu không hy vọng hai người sinh tồn thật rất nhỏ.

Giữa Vực cùng vực tồn tại thiên hiểm, đương nhiên, cái gọi là thiên hiểm chẳng qua là tương đối Chí Tôn mà nói.

Ly khai Tứ Thập Bát Vực, Diệp Trần đi vào một cái vực liền nhau—— bốn mươi chín vực.

Vực trấn Bốn mươi chín vực, Diệp Trần không thể tìm được hai người.

Không có lập tức ly khai bốn mươi chín vực, tuy nói Diệp Trần nhận định hai người chọn vào ở vực trấn, nhưng không bài trừ khả năng trong vực trấn nhân khẩu đã đủ, cho nên, Diệp Trần còn phải tại bốn mươi chín vực bốn phía nghe ngóng thoáng một phát, nhìn xem có hay không có người thấy các nàng.

"Hai người kia không có ai biết."

Một loại chỗ trên ngọn núi Bốn mươi chín vực, Diệp Trần bắt lấy một gã chuẩn bán Thần, thúc giục Thủy chi pháp tắc, trong hư không ngưng tụ ra

một mặt Thủy Kính, Thủy Kính nổi lên hiện ra Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành hình ảnh.

"Không có. . . Không có!"

Người chuẩn bán Thần này sợ tới mức quá sức, cà lăm mà nói.

"Không có gạt ta?"

Diệp Trần ánh mắt trở nên lăng lệ ác liệt.

"Thật sự chưa, ta thề!"

Chuẩn bán Thần vội vàng thề.

Nhìn ra đối phương không có lừa gạt mình, Diệp Trần thân hình lóe lên, hóa thành Thủy nhân kích bắn ra ngoài.

"Đồng dạng là Chí Tôn, chênh lệch quá xa!" Người này chuẩn bán Thần lại là nghĩ lại mà sợ cũng là hâm mộ, bốn mươi chín vực Nghịch Thiên Chí Tôn cơ bản bị bán Thần giết sạch rồi, Diệp Trần nếu là tìm người đấy, như vậy có thể bài trừ là bốn mươi chín vực Nghịch Thiên Chí Tôn, nghĩ đến Diệp Trần từ vực khác chạy tới nơi đây, người này nhịn không được một trận hoảng sợ, loại Nghịch Thiên Chí Tôn này có thể lặn lội đường xa tuyệt đối là cường nhân chính thức, không thể trêu chọc.

Bỏ ra trọn vẹn ba mươi năm thời gian, Diệp Trần mới đem bốn mươi chín vực ‘ càn quét ’ rồi một lần, đáng tiếc không ai thấy qua Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành, trong lúc này vẫn cùng một gã sơ cấp bán Thần đã giao thủ, kết quả không cần nói cũng biết, Diệp Trần tìm được Hỗn Độn phù màu vàng không trùng lặp đạt đến năm mươi lăm trương.

Năm mươi vực, năm mươi mốt vực, năm mươi hai vực. . .

Một cái vực một cái vực tìm kiếm, trong nháy mắt, lại là một trăm năm qua.

Ngày hôm đó, Diệp Trần đi tới năm mươi bốn vực.

Không khéo chính là, bốn phương tám hướng xuất hiện năm đạo cột sáng màu vàng, bay thẳng đến chân trời.

"Thật đúng là trùng hợp."

Từng cái vực đại lượng Hỗn Độn phù xuất hiện thời điểm không giống, coi như là cùng một cái vực, mỗi lần khoảng cách cũng không giống nhau, hoàn toàn là bằng vào vận khí.

Thân hình lóe lên, Diệp Trần lướt hướng cột sáng màu vàng khoảng cách gần mình nhất.

Từ màu vàng Hỗn Độn phù tăng nhiều, Diệp Trần dần dần minh bạch một sự thật, Hỗn Độn phù màu vàng dãy số càng đến gần sau, số lượng càng ít, Hỗn Độn phù màu vàng những số trước ngươi đạt được nhiều hơn nữa, không có Hỗn Độn phù màu vàng đằng sau cũng vô dụng, đây là một sự kiện rất tàn khốc, vô số Vũ Trụ sinh mệnh tại Hỗn Độn chiến trường liều chết liều sống, cuối cùng chỉ có một số nhỏ Vũ Trụ sinh mệnh có thể gom đủ Hỗn Độn phù.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1743

Một trương, hai trương.

Diệp Trần vận khí không tệ, hai trương màu vàng Hỗn Độn phù ở bên trong, có một trương không phải trùng lặp, hiện tại Diệp Trần đang chạy tới địa phương xuất hiện đạo cột sáng thứ ba màu vàng.

Cùng lúc đó, những Vũ Trụ sinh mệnh khác cũng chạy tới cái phương hướng này, đây là một loại mạng sống con người, toàn thân dường như kim loại đen chế tạo, con mắt hiện ra ánh sáng màu đỏ nhè nhẹ, làm cho người ta có hương vị thiết huyết vô tình.

Rất xa, Diệp Trần chứng kiến một đám Vũ Trụ sinh mệnh đang kịch chiến, không ai có thể thuận lợi tới gần Hỗn Độn phù màu vàng, đối với tuyệt đại đa số Chí Tôn mà nói, cướp đoạt Hỗn Độn phù là một cái kỹ thuật sống, bọn hắn không cách nào phi hành, cho nên trừ phi thực lực đủ mạnh mẽ, nếu không muốn trong thời gian ngắn đạt được màu vàng Hỗn Độn phù là không thể nào.

Thân hình mở ra, Diệp Trần vô thanh vô tức lướt trình diện ở bên trong, thò tay bắt được Hỗn Độn phù.

"Hả? Là tám mươi tám số Hỗn Độn phù!"

Diệp Trần vui vẻ, tám mươi tám số Hỗn Độn phù thập phần phía sau, đây là tờ thứ nhất hắn lấy được.

"Lưu lại Hỗn Độn phù!"

sắt thép Lạnh lùng thanh âm xa xa truyền đến, chúng Chí Tôn thần sắc thống khổ, thanh âm này dường giống như mũi nhọn, đau nhói màng nhĩ

cùng Linh Hồn của bọn hắn.

"Là Cương Thiết Chí Tôn, hắn rõ ràng ở chỗ này."

"Còn đánh cái gì, Cương Thiết Chí Tôn thứ nhất, bán Thần cũng không có đùa giỡn."

Năm mươi bốn vực trải qua một lần huyết tẩy, đại bộ phận Nghịch Thiên Chí Tôn đều bị bán Thần giết chết, chỉ có một Nghịch Thiên Chí Tôn còn sống, Nghịch Thiên Chí Tôn này là Thiết Huyết Vũ Trụ Cương Thiết Chí Tôn, tìm hiểu chính là Kim chi pháp tắc, chiến lực vô cùng cường đại, phòng ngự cũng vô cùng kinh người, năm mươi bốn vực sơ cấp bán Thần liên thủ lại đến đều không giết chết được hắn, năm mươi bốn vực chúng Chí Tôn sau lưng xưng hô hắn là năm mươi bốn vực chi Vương, ý là người mạnh nhất năm mươi bốn vực.

Diệp Trần ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Kim Chúc sinh mệnh cách đó không xa một cái kích bắn tới đây.

"Có thể còn sống sót, chỉ có thể là Nghịch Thiên Chí Tôn."

Đồng dạng là Nghịch Thiên Chí Tôn, giữa là có khác nhau.

Nói như vậy, chỉ cần tìm hiểu pháp tắc chi lực, đều là Nghịch Thiên Chí Tôn.

Có thể Nghịch Thiên Chí Tôn thực lực có mạnh có yếu, chỉ có một ít Nghịch Thiên Chí Tôn chỉ có thể cùng yếu nhất sơ cấp bán Thần đấu hơn mấy chiêu, cường đại Nghịch Thiên Chí Tôn tức thì có thể giết chết sơ cấp bán Thần, cái này là khác nhau.

"Thì ra là thế, là chuẩn bán Thần tu vi!"

Đợi Kim Chúc sinh mệnh dừng lại, Diệp Trần giật mình, đối phương tu vi rất cao, đạt đến chuẩn bán thần cấp bậc, Bạch ngân đỉnh phong Võ Đạo Nguyên Thần phía trên chính là chuẩn Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần,

mà chuẩn Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần đối ứng chính là chuẩn bán Thần tu vi, ngươi có chuẩn bán Thần thực lực, chưa hẳn có chuẩn bán Thần tu vi, ví dụ như Diệp Trần Võ Đạo Nguyên Thần chính là Bạch ngân đỉnh phong, cũng chính là đỉnh phong truyền kỳ Chí Tôn, Mà đối phương là chuẩn bán Thần, so với Diệp Trần cao hơn một cái cấp bậc, không nên xem thường cấp bậc này, Võ Đạo Nguyên Thần cấp bậc càng cao, thúc giục pháp tắc chi lực thời gian càng dài, Diệp Trần xem chừng, đối phương thúc giục pháp tắc chi lực thời gian có lẽ không thể so với chính mình ngắn ngủi, dù sao Võ Đạo Nguyên Thần một khi dính đến hoàng kim cấp, sẽ hình thành biến chất.

Nói tóm lại, đối phương là chuẩn bán Thần, lại là Nghịch Thiên Chí Tôn, nhưng nếu so với bình thường Nghịch Thiên Chí Tôn cường đại không biết bao nhiêu.

"Giao ra tất cả Hỗn Độn phù, tha cho ngươi khỏi chết."

Cương Thiết Chí Tôn đánh giá Diệp Trần, hắn chưa bao giờ thấy qua Diệp Trần, suy đoán đối phương hẳn là Nghịch Thiên Chí Tôn từ vực khác tới, đúng là bởi vì Diệp Trần là Nghịch Thiên Chí Tôn, hắn mới nguyện ý làm cho Diệp Trần một mạng, đổi thành khác Chí Tôn thậm chí sơ cấp bán Thần, hắn đã sớm động thủ, mà hết thảy này nguyên lai ở bản thân tuyệt đối thực lực cường đại.

" đồ vật ở trong tay của ta, không có lý do giao ra."

Diệp Trần thật đúng là không sợ đối phương, ngươi đang ở đây năm mươi bốn vực xưng vương xưng bá, ta tại Tứ Thập Bát Vực cũng không yếu hơn ngươi, mọi người tám lạng nửa cân.

"Ngươi đã muốn chết, ta thành toàn ngươi."

Trên người Cương Thiết Chí Tôn nổi lên một tầng kim quang, trong tay cũng xuất hiện một cây trường thương màu vàng.

Kim Chi Giáp Y!

Kim Chi Thương!

"Có trò hay để nhìn, Nghịch Thiên Chí Tôn đối với Nghịch Thiên Chí Tôn, không biết ai mạnh ai yếu."

"Ngươi nói lời nói thật ngốc quá đây! Cương Thiết Chí Tôn là năm mươi bốn vực Vương Giả, đoán chừng có rất ít Nghịch Thiên Chí Tôn có thể cùng hắn chống lại."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1744

Đối mặt với Cương Thiết Chí Tôn, Diệp Trần không dám khinh thường, Kim Chi Pháp Tắc là một loại trong ngũ đại trụ cột pháp tắc lực sát thương lớn nhất, ngay cả Hỏa Chi Pháp Tắc đều không bằng, chớ đừng nói chi là Thủy Chi Pháp Tắc.

Quanh thân không khí dần dần ướt át, mặt ngoài làn da của Diệp Trần, nhiều ra một tầng Thủy y, đây không phải năng lực Diệp Trần tìm hiểu, mà là Huyền Vũ thánh khải bản thân đã có đủ công năng, bên trong ngũ đại trụ cột pháp tắc, có thể hình thành chiến giáp chỉ có Kim Chi Pháp Tắc cùng Thổ Chi Pháp Tắc, pháp tắc khác tuy nhiên cũng có thể cưỡng ép ngưng tụ ra một tầng pháp tắc chi y, nhưng hiệu quả kém xa, hơn nữa sẽ ảnh hưởng năng lực của nó.

Không chỉ có mặt ngoài làn da nhiều ra một tầng Thủy y, Diệp Trần rút ra Thương Khung kiếm trên đó cũng nhiều ra một tầng Thủy y, trong cả hai bổn nguyên đều ẩn chứa Thủy Chi Pháp Tắc.

"Giết!"

Cương Thiết Chí Tôn dẫn đầu phát động công kích, thân hình lóe lên, một lưỡi lê đi qua, chói mắt kim quang phảng phất một đầu Kim sắ nước rơi c vắt ngang tại bầu trời, lại để cho nhân sinh không cách nào ngăn cản ảo giác.

Diệp Trần sớm đã vận sức chờ phát động, Thương Khung kiếm quét ngang, phía trước hư không sóng cả mãnh liệt, kiếm quang màu xanh da trời đón Kim sắc nước rơi Tật Trảm, bộc phát ra mãnh liệt kim thiết âm thanh vang lên.

Bất quá Diệp Trần vẫn là đánh giá thấp Cương Thiết Chí Tôn cùng với uy năng Kim Chi Pháp Tắc, thương kiếm giao kích, Diệp Trần chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô kiên bất tồi từ Thương Khung kiếm truyền đến trên người, lập tức, Diệp Trần cả người bay rớt ra ngoài, trái lại Cương Thiết Chí Tôn, thân thể gần kề lung lay nhoáng một cái, rõ ràng chiếm cứ thượng phong.

"Không hổ là chuẩn Bán Thần tu vi, không hổ là Kim Chi Pháp Tắc."

Ngừng thân thể, Diệp Trần ánh mắt ngưng trọng không ít, đồng dạng là Pháp Tắc Chi Lực, Thủy Chi Pháp Tắc của mình trên tiến công tựa hồ yếu hơn đối phương Kim Chi Pháp Tắc không chỉ một cái cấp bậc, không có biện pháp hoàn toàn ngăn cách Pháp Tắc Chi Lực.

Ngẫm lại cũng đúng, đồng dạng lớn nhỏ Kim Thương cùng súng bắn nước chạm vào nhau. Rõ ràng Kim Thương càng mạnh hơn nữa. Cả hai bản chất bất đồng. Cường hạng cũng bất đồng, Thủy Chi Pháp Tắc các phương diện đều rất cân đối, nhưng trên trình độ nhất định mà nói, cũng đại biểu bình thường.

"Ngươi không phải đối thủ của ta, khuyên ngươi vẫn là giao ra sở hữu Hỗn Độn phù."

Cương Thiết Chí Tôn ngóc đầu lên, vẻ mặt ngạo ý.

"Luận lực công kích, ngươi hoàn toàn chính xác mạnh hơn ta một cấp bậc, bất quá chiến đấu cũng không phải là chỉ dựa vào lực công kích." Diệp Trần cười lạnh. Một đạo bóng kiếm màu đỏ như máu từ trong mắt phải kích bắn ra.

Cương Thiết Chí Tôn căn bản không kịp né tránh, linh hồn một hồi rung động lắc lư, đã mất đi cảm ứng đối với ngoại giới, trên người kim chi áo giáp cũng ảm đạm xuống, nhưng cũng không có biến mất.

Bang!

kiếm quang Màu xanh da trời xé rách kim chi áo giáp, trên người Cương Thiết Chí Tôn lưu lại một đạo vết kiếm thật sâu, vết màu đỏ Tiên Huyết Phi Tiên.

Ra tay đúng là Diệp Trần.

"Không tốt!"

Cương Thiết Chí Tôn tỉnh táo lại, vội vàng nhanh lùi lại, cũng nhanh chóng ngưng tụ xong chỉnh hình thái kim chi áo giáp.

Diệp Trần không có đi truy, linh hồn ý chí công kích bí pháp Địa Ngục Chi Kiếm là hắn đòn sát thủ. Đối với Sơ cấp Bán Thần không có hiệu quả gì, nhưng đối với nghịch thiên Chí Tôn vẫn là rất có hiệu quả. Địa Ngục Chi Kiếm lợi hại như vậy, chủ yếu là bởi vì bên trong còn ẩn chứa Địa Ngục ý chí, khuyết điểm duy nhất là tiêu hao rất lớn, không cách nào tiếp tục không ngừng mà thi triển, hắn cần chính là chấn nhiếp Cương Thiết Chí Tôn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1745

"Lợi hại, đáng tiếc ngươi không cách nào tiếp tục không ngừng thi triển."

Ngẩng đầu, Cương Thiết Chí Tôn chậm rãi nói.

Diệp Trần thản nhiên nói: "Chỉ cần thi triển ba lượt, linh hồn của ngươi sẽ bị thương, linh hồn một khi bị thương, ngươi liền không cách nào hoàn toàn thúc dục Kim Chi Pháp Tắc, mà lại thúc dục pháp tắc thời gian sẽ rút ngắn."

Thúc dục Pháp Tắc Chi Lực đối với linh hồn nhu cầu thập phần đại, Võ Đạo Nguyên Thần bao hàm linh hồn, linh hồn một khi bị thương, Võ Đạo Nguyên Thần cũng sẽ có chỗ thiếu hụt, đương nhiên, Kim sắc linh hồn rất khó bị thương tổn, như Bán Thần, trên cơ bản sẽ không thi triển linh hồn ý chí công kích, bởi vì linh hồn ý chí công kích khó có thể sinh ra hiệu quả thoả mãn, ngược lại sẽ lãng phí lực linh hồn của mình, Diệp Trần linh hồn ý chí công kích bao hàm Địa Ngục ý chí, cho nên mới có thể đối với nghịch thiên Chí Tôn có hiệu quả nhất định.

"Xem ra ngươi rất tự tin."

Cương Thiết Chí Tôn thập phần không cam lòng, Diệp Trần càng mạnh, càng nói rõ Diệp Trần Hỗn Độn phù càng nhiều, nếu là có thể đạt được Hỗn Độn phù, hắn ít nhất có thể giảm bớt thời gian trên vạn năm, phải biết rằng Hỗn Độn chiến trường không chỉ có Hỗn Độn phù, cũng có một ít cơ duyên, một khi gom góp Hỗn Độn phù, hắn liền có thể lo toan tìm kiếm cơ duyên thuộc về mình.

"Đã đến ta và ngươi cái cấp độ này, ai sẽ không có một hai phân tin

tưởng."

Nói thật, Diệp Trần cũng rất muốn cướp Hỗn Độn phù của Cương Thiết Chí Tôn, đáng tiếc, hắn đồng dạng không làm gì được Cương Thiết Chí Tôn, tính toán Địa Ngục Chi Kiếm có thể làm cho đối phương linh hồn bị thương, Diệp Trần cũng tối đa cùng Cương Thiết Chí Tôn liều cái bất phân thắng bại, tiếp tục chiến đấu xuống dưới, chỉ biết lưỡng bại câu thương, chuẩn Bán Thần tu vi cùng Kim Chi Pháp Tắc mang đến ưu thế quá lớn, không phải tốt như vậy đền bù. Cùng lúc đó, Diệp Trần nhịn không được nghĩ đến, như là Thủy Chi Pháp Tắc của mình đổi thành Kim Chi Pháp Tắc, thực lực nên mạnh bao nhiêu? Đoán chừng có thể quét ngang đại bộ phận Sơ cấp Bán Thần, tựu tính toán gặp được Hỗn Độn Hỏa Diễm Điểu Vương, đều có sức liều mạng, đương nhiên, cũng không phải nói Thủy Chi Pháp Tắc không tốt, trên thực tế, Diệp Trần tựu tính toán đấu không lại Cương Thiết Chí Tôn, cũng có thể thi triển Thủy Hành Thuật chạy đi.

"Hừ!"

Rất dứt khoát, Cương Thiết Chí Tôn quay người bay vút ly khai, nếu như Diệp Trần lĩnh ngộ không phải Thủy Chi Pháp Tắc, hắn nguyện ý bốc lên một mạo hiểm, Thủy Chi Pháp Tắc có Thủy Hành Thuật, tốc độ cực nhanh, khôi phục năng lực lại mạnh, gần với Mộc Chi Pháp Tắc, cưỡng ép chết dập đầu, quá mức mạo hiểm rồi.

"Cương Thiết Chí Tôn đi?"

"Không làm gì được đối phương, tự nhiên muốn đi."

"Ta nguyên lai tưởng rằng Cương Thiết Chí Tôn là số một số hai trong nghịch thiên Chí Tôn tồn tại, xem ra là ta nhìn bầu trời qua đáy giếng rồi, đi vào Hỗn Độn chiến trường nghịch thiên Chí Tôn không có một ngàn cũng có 800, chắc chắn sẽ có một ít cực kỳ biến thái, nói không chừng sẽ có nghịch thiên Chí Tôn so với Cương Thiết Chí Tôn cường đại hơn."

"Ân, nghịch thiên Chí Tôn so như lời ngươi nói chỉ nhiều không ít, hai

ba cái vũ trụ có thể ra một cái nghịch thiên Chí Tôn, một ít cường đại vũ trụ thậm chí xuất hiện nhiều nghịch thiên Chí Tôn, ta nghe một ít lớp người già nói, Đế Thiên vũ trụ có rất nhiều nghịch thiên Chí Tôn."

"Ngoại trừ Đế Thiên vũ trụ, còn có một ít vũ trụ không kém cỏi hơn nó, ai mạnh ai yếu, cái này nói không chính xác, sàn sàn nhau tầm đó."

Quanh thân chúng vũ trụ tánh mạng đang xem cuộc chiến nghị luận nhao nhao.

Trong năm mươi bốn vực ngây người hơn hai mươi năm, Diệp Trần đã đi ra, tiến về vực trước kế tiếp.

Thời gian như nước chảy, lặng yên trôi qua, rất nhanh, Diệp Trần đi vào Hỗn Độn chiến trường đã có 5000 năm, 99 cái vực, Diệp Trần đi hơn bảy mươi cái, còn thừa lại cuối cùng hai mươi cái không có đi, trong đó, Diệp Trần gặp rất nhiều nghịch thiên Chí Tôn cùng Sơ cấp Bán Thần, thậm chí còn gặp Trung cấp Bán Thần.

Trung cấp Bán Thần không đi nói hắn, Diệp Trần như thế nào cũng không phải đối thủ, dựa vào Thủy Hành Thuật tránh được một kiếp.

Sơ cấp Bán Thần có mạnh có yếu, từng gặp được qua cao cấp nhất Sơ cấp Bán Thần.

Nghịch thiên Chí Tôn lại để cho Diệp Trần rất là cảm khái, nghịch thiên Chí Tôn có thể còn sống sót cả đám đều không phải dễ trêu, Diệp Trần xem chừng rất nhiều nghịch thiên Chí Tôn đều so với chính mình mạnh hơn, Diệp Trần thậm chí nhìn thấy qua một nghịch thiên Chí Tôn lĩnh ngộ hai đại pháp tắc, thực lực cường đại không cách nào tưởng tượng, so Trung cấp Bán Thần cũng khó khăn hơn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1746

Vực Mười tám.

Cường giả tụ tập, Bán Thần như mưa.

Một ngàn năm trước, tại đây xuất hiện một mảnh thần tích, tục truyền là một giọt Chân Thần chi huyết diễn biến ra thần tích.

Chân Thần đối với bất luận kẻ nào mà nói, đều là tồn tại cao không thể chạm.

Nghịch thiên Chí Tôn cường đại trở lại, cũng chỉ là Chí Tôn, liền Bán Thần cũng không phải.

Mà Bán Thần bất quá là một côn trùng cường tráng, không cách nào thoát khỏi trói buộc, nước chảy bèo trôi, không biết tương lai mình ở nơi nào, chỉ có Chân Thần mới có thể giật ra hết thảy trói buộc, không bị bất luận cái gì ước thúc, chí cao vô thượng Hỗn Độn ý chí chỉ có thể áp chế bọn hắn, không cách nào bắt buộc bọn hắn làm chuyện chính mình không thích làm.

Chân Thần chi huyết ẩn chứa thần chi pháp tắc cùng thần lực, Diệp Trần dần dần minh bạch, thần chi pháp tắc là bất đồng Pháp Tắc Chi Lực dung hợp mà thành, từng Chân Thần thần chi pháp tắc đều vô cùng giống nhau, thần lực càng thêm trân quý, nếu như có thể hấp thu một điểm thần lực, nói không chừng có thể nhảy lên trở thành chuẩn Bán Thần, chuẩn Bán Thần có lẽ nhảy lên có thể thành là sơ cấp Bán Thần.

Vừa nhìn bình nguyên vô tận bên trên, có một cái vẫn thạch khổng lồ lừa bịp, trong hầm thiên thạch bị khu kiến trúc dày đặc bao trùm, những kiến trúc này cùng kiến trúc bình thường bất đồng, chất liệu như là Thủy Tinh,

nếu như cùng Thất Thải ánh sáng, dạ đại khu kiến trúc giấu ở trong mây mù, như ẩn như hiện, phảng phất ảo ảnh.

Vèo, vèo, vèo. . .

Từng đạo bóng người lướt vào trong mây mù, có nghịch thiên Chí Tôn, có Sơ cấp Bán Thần, cũng có Trung cấp Bán Thần.

Tiến vào trong mây mù, có thể phát hiện, bên trong tự thành Càn Khôn, từng tòa kiến trúc vô cùng lớn, phảng phất chỗ ở Thiên Thần đồng dạng, làm cho lòng người sinh ra nhỏ bé.

Một mảnh bao la trên quảng trường, một gã nghịch thiên Chí Tôn đang cùng một gã Trung cấp Bán Thần kịch chiến.

"Hổ Nha Chí Tôn, nhanh giao ra thần lực kết tinh. Nếu không cho ngươi chết không có đất mà chôn."

Trung cấp Bán Thần Khí tức cường đại đến cực điểm quát.

"Hung Không Chiến Thánh. Chỉ bằng ngươi?"

Hổ Nha Chí Tôn cười lạnh một tiếng. Trong tay Hổ Nha loan đao lóe lên, mảng lớn Lôi Quang kích bắn đi ra, những Lôi Quang này phảng phất có được linh tính, mặc kệ Hung Không Chiến Thánh như thế nào né tránh, thủy chung không cách nào đào thoát Lôi Quang oanh kích, trên người bị lôi điện oanh cháy đen, nương theo lấy còn có một đạo đạo vết đao cháy đen.

"Đáng chết!"

Hung Không Chiến Thánh kiêng kị nhìn thoáng qua Hổ Nha Chí Tôn, hắn chưa bao giờ cùng Hổ Nha Chí Tôn giao thủ. Chỉ là nghe người khác nói Hổ Nha Chí Tôn hết sức lợi hại, lĩnh ngộ Lôi Chi Pháp Tắc, nhưng không nghĩ tới lợi hại đến trình độ như vậy, đồng dạng là Pháp Tắc Chi Lực, Lôi Chi Pháp Tắc lực sát thương quả thực nghe rợn cả người, chỉ sợ chỉ có số ít mấy cái pháp tắc mới có thể bao trùm tại Lôi Chi Pháp Tắc phía trên.

"Hổ Nha Chí Tôn, ngươi nếu có thể tiếp được ta một quyền này, tha cho ngươi một mạng."

Thương thế trên người lập tức khôi phục, Hung Không Chiến Thánh hét lớn một tiếng, một quyền đánh tới hướng Hổ Nha Chí Tôn. Bàng bạc quyền kình hạo hạo đãng đãng, ẩn chứa Trung cấp ý chí của bán thần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1747

"Không hổ là Trung cấp Bán Thần!"

Hổ Nha Chí Tôn không dám khinh thường. Trên người Lôi Điện tràn ngập, sau một khắc, cả người hắn hóa thành một đạo thiểm điện, lập tức thoát ly phạm vi quyền kình oanh kích.

"Người nhát gan."

Hung Không Chiến Thánh không cam lòng nói thầm một tiếng, quay người ly khai.

Thần tích bên trong nghịch thiên Chí Tôn cùng Bán Thần nhiều lắm, thời thời khắc khắc đều có phát sinh chiến đấu, có đôi khi là nghịch thiên Chí Tôn bị giết chết, có đôi khi là Sơ cấp Bán Thần bị giết chết, đương nhiên, song phương người này cũng không thể làm gì được người kia tình huống cũng số lượng cũng không ít, chỉ có một cái tình huống chưa từng phát sinh, cái kia chính là chưa từng có Trung cấp Bán Thần vẫn lạc.

Trung cấp Bán Thần quá cường đại, một ít đáng sợ nghịch thiên Chí Tôn luận lực công kích có lẽ không kém gì thậm chí siêu việt bình thường Trung cấp Bán Thần, nhưng là luận căn cơ, 100 cái nghịch thiên Chí Tôn đều so ra kém Trung cấp Bán Thần, ngươi có thể thoáng làm bị thương Trung cấp Bán Thần, nhưng muốn đánh chết đối phương, khó như lên trời, ít có khả năng.

Một trăm năm sau, Diệp Trần cũng đi tới mười tám vực.

"Không thể tưởng được trong Hỗn Độn chiến trường rõ ràng có thần tích!"

Diệp Trần sợ hãi thán phục một tiếng, lướt vào mây mù.

lúc Xuất hiện lần nữa, Diệp Trần đi vào một tòa cung điện trước, cung điện đại môn đóng chặt, trước cửa có hai tòa sư tử bằng đá, trong đó một tòa sư tử bằng đá bỗng nhiên biến lớn, một ngụm cắn hướng Diệp Trần.

Bá!

Thân thể trong suốt, Diệp Trần né tránh tập kích sư tử bằng đá.

Nhưng vào lúc này, một tòa sư tử bằng đá khác đôi cánh trương ra, hướng Diệp Trần đánh giết, tốc độ so với sư tử bằng đá trước nhanh hơn, nhanh như thiểm điện.

Rầm rầm, một phen kịch liệt giao thủ, Diệp Trần đánh nát thân thể sư tử bằng đá, đá vụn rơi lả tả trên đất.

Đẩy ra cung điện đại môn, Diệp Trần tiến vào trong đó.

"Đây là?"

Trong cung điện, một hạt kết tinh lơ lửng tại đâu đó, tản mát ra vầng sáng mê người, đắm chìm trong vầng sáng, Diệp Trần cảm giác tinh khí thần của mình phảng phất như hài nhi bình thường, tham lam hô hấp lấy.

"Thần lực kết tinh!"

Diệp Trần thoáng cái kịp phản ứng.

Không có chút gì do dự, Diệp Trần duỗi tay nắm chặt thần lực kết tinh, sau một khắc, thần lực kết tinh chui vào trong cơ thể Diệp Trần, cùng lúc đó, trên người Diệp Trần tản mát ra vầng sáng nhàn nhạt.

Nhíu mày, Diệp Trần không biết đạt được thần lực kết tinh là phúc hay là họa, trong thời gian ngắn, hắn không cách nào luyện hóa thần lực kết tinh, tự nhiên cũng sẽ không cách nào tiêu trừ vầng sáng, mà không cách nào tiêu trừ vầng sáng, rất dễ dàng thành thịt mỡ trong mắt người khác, chỉ cần đánh chết chính mình, có thể cướp lấy thần lực kết tinh trong cơ thể mình.

"Được rồi, đi một bước là một bước."

Thần lực kết tinh có thể cho Diệp Trần tu vi nhanh hơn tăng lên tới chuẩn Bán Thần cấp bậc, buông tha cho nó thật là đáng tiếc.

Trên cơ bản mỗi một tòa cung điện, đều có được một hạt thần lực kết tinh, đương nhiên, cũng có chút cung điện bị người nhanh chân đến trước rồi, trước cửa sư tử bằng đá toái rơi trên đất.

Thần tích bốn phương tám hướng đều có thể vào, thời gian dần trôi qua, Diệp Trần xâm nhập khu kiến trúc nội địa, thường xuyên sẽ đụng phải nghịch thiên Chí Tôn khác hoặc là Sơ cấp Bán Thần.

Đại bộ phận giữa nghịch thiên Chí Tôn lẫn nhau đều rất khắc chế, trừ phi đối với chính mình cực có lòng tin, nếu không bình thường sẽ không đi cùng nghịch thiên Chí Tôn chém giết, dù sao nghịch thiên Chí Tôn thi triển Pháp Tắc Chi Lực, tiêu hao rất lớn, có thể không dùng tắc thì không cần, nhiều lần chém giết sẽ chỉ làm chính mình càng ngày càng yếu, thành thịt mỡ trong mắt người khác.

Về phần Sơ cấp Bán Thần sẽ không chú ý như vậy rồi, chỉ cần gặp được chính mình chưa thấy qua nghịch thiên Chí Tôn, đều thăm dò tính công kích, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại liền trốn, nghịch thiên Chí Tôn có thể rất nhanh giết chết Sơ cấp Bán Thần cuối cùng rất ít, so Trung cấp Bán Thần còn muốn ít hơn.

Nhìn qua phía trước bay tới ba gã Sơ cấp Bán Thần, Diệp Trần rút kiếm giết tới.

"Muốn chết."

Đối phương gặp Diệp Trần hung hăng càn quấy như thế, lập tức giận dữ, nguyên một đám bộc phát ra chiến lực kinh người.

Rầm rầm rầm. . .

Khí lãng cuồn cuộn, bốn người điên cuồng giao chiến.

Lấy một địch ba, Diệp Trần không rơi một tia hạ phong, nhưng là cũng không cách nào ngăn chặn đối phương, kỳ thật ở bên trong nghịch thiên Chí Tôn, hắn chỉ là trung thượng đẳng thực lực, nếu như hắn có thực lực Hổ Nha Chí Tôn, hoàn toàn có thể miểu sát ba gã Sơ cấp Bán Thần.

"Thần lực kết tinh hòa tan tốc độ nhanh hơn!"

Theo chiến đấu tiến vào đến gay cấn giai đoạn, Diệp Trần phát hiện, thần lực kết tinh hòa tan tốc độ càng lúc càng nhanh, hắn sở dĩ lựa chọn cùng ba gã Sơ cấp Bán Thần cứng đối cứng, tựu là muốn mượn lấy chiến đấu đến luyện hóa thần lực kết tinh, thi triển Pháp Tắc Chi Lực đối với nghịch thiên Chí Tôn gánh nặng rất lớn, mà thần lực kết tinh hoàn toàn có thể đền bù bộ phận gánh nặng này.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1748

"Thương Hợp chiến thánh , Vũ Điền chiến thánh , Đông Vân chiến thánh , ta tới giúp đỡ các ngươi ."

Đúng lúc này , phương xa lại giết đến một vị sơ cấp Bán Thần , người này sơ cấp Bán Thần đầu trước mọc ra con kiến tựa như râu , hai mắt là mắt kép , hàm răng vô cùng sắc bén , mang theo một cổ lệ khí , chỉ thấy hai tay của hắn giao thoa vung vẩy , từng đạo sắc bén vòng tròn kích mão bắn về phía Diệp Trần .

"Hắc Nghĩ chiến thánh ."

Ba người nhìn lại , khuôn mặt lộ ra sắc mặt vui mừng , Hắc Nghĩ chiến thánh thuộc về sơ cấp Bán Thần đứng đầu, ngoại trừ một ít nghịch thiên Chí Tôn đáng sợ, có rất ít nghịch thiên Chí Tôn là đối thủ của hắn , vòng tròn của hắn càng là khắc chế một ít nghịch thiên Chí Tôn tốc độ cực nhanh.

"Lại một vị?" Diệp Trần khẽ chau mày , Thương Khung kiếm quét ngang , đẩy ra kích mão vòng tròn bắn tới, vòng tròn bị đẩy ra sau, vòng quanh Diệp Trần bay múa , hắn vòng qua vòng lại lực lượng rất khó thoáng cái tiêu trừ .

Lấy một địch tứ , Diệp Trần dần dần rơi vào hạ phong , chủ yếu là vòng tròn Hắc Nghĩ chiến thánh quá mức quấn người , lại để cho Diệp Trần phân tâm không ít.

"Lưu Tinh Phi Bàn !"

Chợt , quanh thân Hắc Nghĩ chiến thánh xuất hiện càng nhiều vòng tròn, những vòng tròn này phảng phất mưa sao chổi bình thường hướng phía Diệp Trần điên cuồng bắn chụm , bởi vì tốc độ quá nhanh , thậm chí cùng Hỗn

Độn chiến trường thời không sinh ra ma sát , bắn ra hào quang kinh người, sáng lạn vô cùng .

"Lợi hại !"

Chỉ là cảm ứng hạ xuống, Diệp Trần thì biết rõ , mình ngăn không được sát chiêu của Hắc Nghĩ chiến thánh này, thủy hành thuật cũng không có biện pháp trong nháy mắt thoát ly phạm vi công kích .

Thương Khung kiếm quét ngang , kiếm quang như Ba Đào mang tất cả , Lưu Tinh Phi Bàn tiến vào Ba Đào , tốc độ lập tức giảm mạnh , phương hướng sinh ra đều mất đi , cuối cùng nhất chỉ có bảy tám đạo đĩa ném trúng trên người Diệp Trần, phát ra bang bang sắt thép va chạm thanh âm, dựa vào Huyền Vũ thánh khải cùng Bất Hủ Kiếm Thể , Diệp Trần cũng không lo ngại , nhổ ra vài bún máu mà thôi .

"Thiên Thánh Khí áo giáp !"

Con mắt Hắc Nghĩ chiến thánh sáng ngời , hắn đường đường một sơ cấp Bán Thần đứng đầu đều không có Thiên Thánh Khí áo giáp , đối phương lại có .

"Ta chỉ muốn Thiên Thánh Khí áo giáp , thần lực kết tinh thuộc về các ngươi ." Hắc Nghĩ chiến thánh nói ra .

"Cái này không ổn đâu , thần lực kết tinh tuy trân quý , nhưng là cùng so với Thiên Thánh Khí áo giáp, kém không chỉ gấp mười lần ." Thương Hợp chiến thánh biểu đạt không đồng ý với ý kiến này .

"Đúng, Hắc Nghĩ chiến thánh , ngươi phải lấy ra đầy đủ thành ý ."

Vũ Điền chiến thánh cũng nói .

Hắc Nghĩ chiến thánh cắn răng , "Ta đền bù tổn thất các ngươi một người hai hạt thần lực kết tinh , như thế nào?"

Bán Thần muốn tiến bộ , cần hao phí năm tháng khá dài , thần lực kết tinh tắc thì có thể tiết kiệm thời gian dài , sáu hạt thần lực kết tinh tối thiểu có thể tiết kiệm đi vài vạn năm khổ tu , lại để cho Hắc Nghĩ chiến thánh rất là thịt đau .

"Thành giao ."

Ba người cũng biết không có thể quá được một tấc lại muốn tiến một thước .

Đương đương coong...

Bị Huyền Vũ thánh khải hấp dẫn Hắc Nghĩ chiến thánh càng thêm ra sức mà bắt đầu..., hắn cuối cùng là sơ cấp Bán Thần đứng đầu, một khi thi triển tuyệt chiêu cùng sát chiêu , Diệp Trần rất khó ngăn cản , nếu như không phải Bất Hủ Kiếm Thể rất là lợi hại , chỉ dựa vào Huyền Vũ thánh khải là không có biện pháp ngạnh kháng lâu như vậy, dù sao sơ cấp Bán Thần có mạnh có yếu , chính thức cường đại sơ cấp Bán Thần như Hắc Nghĩ chiến thánh như vậy, lực công kích so bình thường sơ cấp Bán Thần mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần .

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1749

"Giao ra Thiên Thánh Khí áo giáp cùng thần lực kết tinh , nếu tâm tình chúng ta tốt nói không chừng sẽ tha cho ngươi một cái mạng , nếu không lại ngu xuẩn mất khôn rồi." Đông Vân chiến thánh ý định mở miệng làm tan rã chiến ý Diệp Trần , dù sao Diệp Trần thực lực không yếu, bốn người bọn họ lien thủ , sợ rằng cũng phải thời gian rất lâu mới có thể nắm bắt đối phương , không khỏi đêm dài lắm mộng , nhanh chóng giải quyết càng tốt .

"Có bản lĩnh thì lập tứ chính thức đánh bại ta , ít phí miệng lưỡi ."

Diệp Trần không ngốc , giao ra Huyền Vũ thánh khải chẳng khác gì là tự tìm đường chết , Bất Hủ Kiếm Thể chỉ có thể chống đỡ chính xác công kích của Bán Thần , không có biện pháp chống lại sơ cấp Bán Thần .

"Muốn chết ."

Bốn người giận dữ , kiệt lực công kích tới .

Rất nhanh , một ngày thời gian trôi qua , Diệp Trần khí tức ảm đạm không ít , bên trong cơ thể , tốc độ bổ sung của thần lực kết tinh căn bản cản không nổi tốc độ tiêu hao, chỉ sợ tiếp qua 3 bốn ngày thời gian, hắn sẽ kiệt lực mà chết .

Hai ngày đi qua , khí tức Diệp Trần lần nữa yếu đi một đoạn .

"Hắn cầm cự không được bao lâu nữa đâu ."

Vũ Điền chiến thánh một bên tiến công , vừa nói .

"Hừ, hiện tại hắn chủ động giao ra Thiên Thánh Khí áo giáp cùng thần lực kết tinh , cũng không có thể tha cho hắn ,chúng ta lãng phí thời gian dài

như thế ." Đông Vân chiến thánh oán hận nói .

Vầng sáng bên ngoài thân Diệp Trần thập phần cường thịnh , tối thiểu có sáu bảy hạt thần lực kết tinh , tăng thêm sáu hạt thần lực kết tinh Hắc Nghĩ chiến thánh đáp ứng, bọn họ mỗi người có thể được đến bốn hạt tả hữu , đây là một phần thu hoạch rất lớn, duy nhất buồn bực là, Diệp Trần có Thiên Thánh Khí áo giáp quá mức có thể chịu .

Bốn người không biết là , bên trong Hồn Hải Diệp Trần tam đại Cửu Giai kiếm hồn thoải mái đạt được thần lực kết tinh, đang tiến hành lột xác , phải biết rằng thần lực là tập hợp thể hết thảy lực lượng, mà Kiếm Ý cũng là trong đó một loại sức mạnh , nếu như là đơn độc một loại Kiếm Ý , tuyệt đối không có lột xác nhanh như vậy, thế nhưng mà Diệp Trần có được tam đại Cửu Giai chí cao Kiếm Ý , giữa lẫn nhau có cộng hưởng , giờ phút này đạt được thần lực kết tinh thoải mái , lặng yên lột xác .

"Đi chết đi !"

Hắc Nghĩ chiến thánh lại một lần nữa thi triển ra Lưu Tinh Phi Bàn , vô số đạo Lưu Tinh hào quang kích mão bắn về phía Diệp Trần .

"Thật xin lỗi, lần này đến phiên ta ."

Trên người Diệp Trần bỗng nhiên tách ra 3 cổ cường đại Kiếm Ý , ba cổ Kiếm Ý , một cổ thâm thúy cuồng bạo , lộ ra tan vỡ hết thảy hàm súc thú vị , một cổ trắng toát , lộ ra Bất Hủ bất diệt đích chân lý , còn có một cổ toả ra ánh sáng chói lọi , bất luận cái gì dơ bẩn tại trước mặt nó đều không thể che dấu .

Đồng dạng Ba Đào kiếm , lần này thi triển ra , tựa như thiên hà bình thường hạo hạo đãng đãng, Lưu Tinh Phi Bàn cùng nước sông đụng vào nhau , tốc độ giảm mạnh đến mức tận cùng , theo nước sông nhất ba hựu nhất ba oanh kích , Lưu Tinh Phi Bàn cuốn ngược trở về , giết Hắc Nghĩ chiến thánh bốn người chật vật không chịu nổi , một cánh tay Đông Vân chiến thánh đều bị cắt xuống .

"Cửu Giai trung kỳ chí cao Kiếm Ý , ba loại?"

Thương Hợp chiến thánh tròng mắt đều nhanh trợn lồi ra , không ít người có được chí cao ý chí võ đạo, ở bên trong nghịch thiên tôn sư, mười cái có 9 cái đều có được chí cao ý chí võ đạo , nhưng cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có ai có được ba loại chí cao ý chí võ đạo , cho dù đối phương là Chân Thần chuyển thế , cũng quá bất hợp lý rồi.

"Đáng giận ."

Hắc Nghĩ chiến thánh thập phần không cam lòng , thay đổi một loại sát chiêu công hướng Diệp Trần .

Đáng tiếc , 3 đại chí cao Kiếm Ý theo Cửu Giai sơ kỳ tăng lên tới Cửu Giai trung kỳ , lại để cho Diệp Trần thực lực đạt được tăng lên trên diện rộng , đừng nói Hắc Nghĩ chiến thánh là đứng đầu sơ cấp Bán Thần , coi như là sơ cấp Bán Thần đứng đầu nhất, cũng chưa chắc có thể cầm Diệp Trần như thế nào , phải biết rằng Hủy Diệt Kiếm Ý lại để cho Diệp Trần lực công kích đạt được tăng lên , Bất Hủ Kiếm Ý tắc thì lại để cho Diệp Trần Bất Hủ Kiếm Thể tăng lên một tầng thứ .

Thực lực đạt được tăng lên trên diện rộng , Diệp Trần lập tức chiếm cứ thượng phong , phía trước dụng hết toàn lực đều không thể ngăn cản sát chiêu Hắc Nghĩ chiến thánh, hiện tại dễ dàng đánh tan .

XÍU...UU! !

Một đạo Kiếm Ảnh màu đỏ như máu từ trong mắt phải Diệp Trần kích mão bắn mà ra , chui vào Hồn Hải Đông Vân chiến thánh, chỉ nghe Đông Vân chiến thánh kêu thảm một tiếng , thất khiếu chảy máu .

Hủy Diệt Kiếm Ý tăng lên tới Cửu Giai trung kỳ , uy lực địa ngục kiếm gia tăng lên rất nhiều , đã có thể thương tổn được linh hồn của sơ cấp Bán Thần .

Biến thành thủy nhân , Diệp Trần dẫn theo Thương Khung kiếm , thoáng

cái xẹt qua thân thể Đông Vân chiến thánh , phốc , thân thể Đông Vân chiến thánh phân liệt, Võ Đạo Nguyên Thần trực tiếp bị diệt sát , Hủy Diệt Kiếm Ý phối hợp Thiên Thánh Khí Thương Khung kiếm , hạng gì bá đạo . (chưa xong còn tiếp)

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1750

"Đi!"

Hắc Nghĩ Chiến Thánh quyết định thật nhanh, nhanh chóng rời đi, hắn không phải trung cấp bán Thần, cũng không phải Diệp Trần, hắn giờ phút này đã không phải là đối thủ của Diệp Trần, bị Thiên Thánh Khí trúng mục tiêu thoáng một phát, không chết cũng tàn phế, đây cũng là nguyên nhân hắn vì cái gì đều muốn đạt được Thiên Thánh Khí Khải Giáp, có Thiên Thánh Khí Khải Giáp, trung cấp bán Thần cũng không thể trong thời gian ngắn làm hắn bị thương.

"Chúng ta cũng đi."

Thấy Hắc Nghĩ Chiến Thánh rời đi, Vũ Điền Chiến Thánh cùng Thương Hợp Chiến Thánh cuống quít chạy trốn, bốn người cũng không phải đối thủ Diệp Trần, hiện tại chỉ còn lại có hai người bọn họ càng không phải là đối thủ.

"Khuyết điểm càng ngày càng ít!"

Thở ra một hơi, Diệp Trần không có đuổi theo.

Theo ba đại chí cao Kiếm Ý đột phá đến cửu giai trung kỳ, Diệp Trần biết, mình và những Nghịch Thiên Chí Tôn chính thức đáng sợ chênh lệch càng ngày càng nhỏ rồi, chính mình có thể có thực lực bây giờ, có một nửa là dựa vào Thiên Thánh Khí Thương Khung Kiếm, không có Thương Khung Kiếm, mà lại không có Kiếm Ý đột phá, hắn tối đa thuộc về trung đẳng Nghịch Thiên Chí Tôn mà thôi.

Còn Nghịch Thiên Chí Tôn chân chính đáng sợ, tu vi tối thiểu là chuẩn cấp bậc bán Thần, điểm này là Diệp Trần không cách nào sánh bằng, bất quá

có Thần lực kết tinh, Diệp Trần cảm giác khoảng cách mình đột phá cũng không tính rất xa.

Thu Thần lực kết tinh trong cơ thể Đông Vân Chiến Thánh dật tràn ra đến, Thần lực kết tinh trong cơ thể Diệp Trần nhiều đến mười hạt, đến bây giờ mới thôi, chiến đấu vẻn vẹn tiêu hao một phần trăm của một hạt Thần lực kết tinh mà thôi.

Thần Tích trong cung điện nhiều không kể xiết, càng là cung điện cực kỳ lớn, Thần lực kết tinh bên trong càng nhiều, nhưng đồng dạng, ngoài cửa sư tử bằng đá thực lực cũng càng mạnh, về phần toàn bộ Thần Tích cuối cùng có bao nhiêu hạt Thần lực kết tinh, Diệp Trần không cách nào suy đoán, toàn bộ Thần Tích thật sự quá lớn quá lớn, từ bên ngoài nhìn, Thần Tích diện tích lớn khái chỉ có lớn nhỏ một phần trăm Vực Thập Bát, kỳ thật Thần Tích bên trong tự thành không gian, so với Thập Bát Vực đầu đại không nhỏ.

Hơn mười năm đi qua, Thần lực kết tinh trong cơ thể Diệp Trần nhiều đến bốn mươi miếng, toàn bộ người tựa như một cái tiểu Thái Dương, đi tới chỗ nào, vầng sáng soi sáng ở đâu.

ở bên trong mấy chục năm, Diệp Trần đã luyện hóa mười hạt Thần lực kết tinh, Võ Đạo Nguyên Thần mơ hồ có nhàn nhạt kim sắc quang mang lập loè, tiến thêm một bước, Bạch ngân đỉnh phong Võ Đạo Nguyên Thần sẽ gặp lột xác thành chuẩn Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần.

Đây là một tòa cung điện cao tới nghìn mét, bên ngoài cung điện hai tòa sư tử bằng đá uy vũ bất phàm, tựa như Thiên Thần tọa kỵ, lúc Diệp Trần tới gần, thì sư tử bằng đá bên phải trước tiên phát ra một tiếng rống to, thân thể khổng lồ lập tức tươi sống đứng lên, thanh âm máu tươi lưu động như cơn sóng gió động trời, tản mát ra khí phách bễ nghễ thiên hạ.

Ngay sau đó, sư tử bằng đá bên trái đi theo phục sinh, hai tòa sư tử bằng đá sống lại, một trái một phải, công hướng Diệp Trần.

"Thật mạnh!"

Diệp Trần cảm nhận được áp lực tuyệt cường, hai tòa sư tử bằng đá này thực lực cùng chính mình không kém bao nhiêu, thân thể đao thương bất nhập, căn bản đánh không vỡ.

Đại chiến mấy ngày mấy đêm, Diệp Trần vừa rồi đánh nát thân thể hai tòa sư tử bằng đá, hắn lúc này, tiếp cận cực hạn, cũng may có thần lực kết tinh rất nhanh tẩm bổ.

Két kẹt!

Đẩy ra cung điện đại môn, Diệp Trần đi vào.

Một hạt, hai hạt, . . .

Trong cung điện trọn vẹn nổi lơ lửng năm hạt Thần lực kết tinh, trừ cái đó ra, Thần lực kết tinh đang bao vây, còn có một đạo linh tính tràn ngập gió lốc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1751

mảnh vỡ Phong chi pháp tắc!

Pháp tắc mảnh vỡ bình thường là sẽ không xuất hiện trong hư không, chỉ xuất hiện ở bên trong Thánh Khí Bản nguyên, hoặc là ở bên trong Hồn Hải Chí Tôn cùng với bán Thần, dưới tình huống bình thường, pháp tắc mảnh vỡ một khi thoát ly Thánh Khí hoặc là Hồn Hải, sẽ tự động dật tản ra , không có biện pháp bảo tồn thời gian dài, nơi đây có thể xuất hiện một cái mảnh vỡ Phong chi pháp tắc, thật sự vượt quá dự kiến của Diệp Trần.

Đem Thần lực kết tinh thu hồi, Diệp Trần đánh giá mảnh vỡ Phong chi pháp tắc.

Hắn không biết nên như thế nào lợi dụng mảnh vỡ Phong chi pháp tắc.

Vươn tay ra, Diệp Trần thử tiếp xúc mảnh vỡ Phong chi pháp tắc.

Xùy xùy xùy xùy xùy xùy. . .

Nhìn qua mảnh vỡ Phong chi pháp tắc thập phần ôn nhu vừa tiếp xúc với ngón tay Diệp Trần, lập tức bắt đầu cuồng bạo, cuồng mãnh gió lốc cắt ngón tay Diệp Trần, uy lực không thua gì một kích toàn lực của một gã Nghịch Thiên Chí Tôn.

Nhướng mày, Diệp Trần vội vàng thu tay lại.

Dùng thực lực của hắn tuy không cần sợ mảnh vỡ Phong chi pháp tắc, nhưng hắn cũng không hy vọng hao hết mảnh vỡ lực lượng Phong chi pháp tắc, nó không có nguồn gốc lực lượng, phát uy một lần, lực lượng sẽ hao tổn một lần, cái đó và mảnh vỡ Thủy chi pháp tắc trong Hồn Hải Diệp Trần hoặc là mảnh vỡ pháp tắc trong Bản nguyên Thiên Thánh Khí không giống vậy.

"Đúng rồi, Thiên Thánh Khí!"

Diệp Trần nhãn tình sáng lên, rút ra Thương Khung Kiếm.

Thương Khung Kiếm ẩn chứa Thủy chi pháp tắc, Phong chi pháp tắc cùng với Không Gian pháp tắc ba đại pháp tắc, Diệp Trần hy vọng có thể dùng Phong chi pháp tắc hấp dẫn Phong chi pháp tắc.

Thương Khung Kiếm mũi kiếm chậm chạp tiếp xúc đến mảnh vỡ Phong chi pháp tắc, lại để cho Diệp Trần kinh hỉ chính là, mảnh vỡ Phong chi pháp tắc không có chống cự quá lợi hại, tựa hồ đem Thương Khung Kiếm trở thành tộc nhân lạ lẫm.

Diệp Trần không dám nóng vội, lại để cho Thương Khung Kiếm cùng mảnh vỡ Phong chi pháp tắc có đầy đủ thời gian bồi dưỡng ‘ cảm tình ’.

Thời gian dần trôi qua, Diệp Trần có thể cảm nhận được, mảnh vỡ Phong chi pháp tắc lại không mâu thuẫn Thương Khung Kiếm, chính thức đem Thương Khung Kiếm trở thành đồng bạn.

Có chút do dự một chút, Diệp Trần đem Thương Khung Kiếm xâm nhập đến chỗ hạch tâm mảnh vỡ Phong chi pháp tắc, sau đó toàn lực thúc giục lên Thương Khung Kiếm, kích phát lực lượng Phong chi pháp tắc trong đó.

Mảnh vỡ Phong chi pháp tắc theo bản năng chống cự thoáng một phát, ngay sau đó vùi đầu vào bên trong Thương Khung Kiếm, biến mất vô ẩn vô tung.

"Thành công?"

Diệp Trần không dám tin, Linh Hồn lực vội vàng thăm dò vào trong Bản nguyên Thương Khung Kiếm.

Bên trong Bản nguyên Thương Khung Kiếm, có một giọt nước, hai đạo gió lốc cùng với một viên tinh thể trong suốt.

"Phong chi pháp tắc biến thành hai đạo."

Diệp Trần thở ra một hơi hơi thở, hắn thành công.

Tuy nói hắn còn không có lĩnh ngộ Phong chi pháp tắc, không cách nào hoàn toàn vận dụng lực lượng Phong chi pháp tắc trong Thương Khung Kiếm, nhưng mà Thương Khung Kiếm bản thân sẽ hấp thu lực lượng Phong chi pháp tắc, cung cấp chiến lực cho Diệp Trần, chỉ có điều không cách nào trực tiếp vận dụng mà thôi.

Bá!

Tay nắm lấy Thương Khung Kiếm, Diệp Trần chém ra một kiếm.

Một kiếm này nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, hư vô mờ mịt, ý thức khó có thể bị bắt được.

"Kiếm nhanh chóng cùng uy lực đều tăng lên rất nhiều, đây là Phong chi pháp tắc mang đến hiệu quả."

Không tính rất nhẹ Thương Khung Kiếm tại Diệp Trần trong tay nhẹ như không có gì, mà lại theo huy động Thương Khung Kiếm, Thương Khung Kiếm bản thân sẽ cung cấp cường đại động lực.

Thời gian rất nhanh trôi qua, rất nhanh, lại là hơn mười năm đi qua, lần này Diệp Trần đi vào một tòa một nghìn hai trăm mét cao trước cung điện.

Vốn dùng Diệp Trần thực lực, không phải cái này hai tòa sư tử bằng đá đối thủ, nhưng mà Thương Khung Kiếm sáp nhập vào nhất đạo Phong chi pháp tắc mảnh vỡ về sau, Diệp Trần thực lực lần nữa tăng lên một đoạn, miễn cưỡng cùng hai tòa sư tử bằng đá càng đấu lực lượng ngang nhau, một tuần lễ sau, Diệp Trần đánh nát rồi hai tòa sư tử bằng đá thân thể.

Đẩy ra cửa cung điện, Diệp Trần ngừng thở.

Trong cung điện nổi lơ lửng sáu hạt Thần lực kết tinh cùng một giọt giọt

nước.

Thủy chi pháp tắc mảnh vỡ.

Phải biết rằng, ngoại trừ Thương Khung Kiếm cùng Huyền Vũ Thánh Khải, Diệp Trần Hồn Hải trong cũng ẩn chứa Thủy chi pháp tắc mảnh vỡ, nói cách khác, Diệp Trần hoàn toàn có thể hấp thu hết cái này Thủy chi pháp tắc mảnh vỡ, trực tiếp gia tăng chiến lực.

Hỗn Độn chiến trường ở bên trong, nguy hiểm cùng kỳ ngộ cùng tồn tại, liền nhìn ngươi có hay không thực lực này đi bắt ở kỳ ngộ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1752

Thu hồi sáu hạt Thần lực kết tinh, vầng sáng trên người Diệp Trần càng thêm sáng lạn, bất quá giờ này khắc này, sự chú ý của hắn toàn bộ rơi vào bên trên mảnh vỡ Thủy chi pháp tắc.

Bất luận một loại pháp tắc nào đều bác đại tinh thâm, nếu muốn hoàn toàn tìm hiểu, cần hao phí vô cùng vô tận tuế nguyệt, Nghịch Thiên Chí Tôn tìm hiểu ra pháp tắc, tối đa chỉ có một phần trăm nguyên vẹn pháp tắc, thậm chí ít hơn, trước mắt cái mảnh vỡ Thủy chi pháp tắc này cùng mảnh vỡ Thủy chi pháp tắc trong Hồn Hải Diệp Trần không xê xích bao nhiêu, nếu là có thể thuận lợi hấp thu, Thủy chi pháp tắc chi lực sẽ gia tăng gấp đôi, kể từ đó, coi như là gặp gỡ người tìm hiểu cường đại pháp tắc chi lực, Diệp Trần cũng có sức đánh một trận.

Thủy chi pháp tắc chi lực tràn ngập, Diệp Trần bàn tay bị một tầng thủy y bao bọc, chậm rãi tới gần giọt nước trong hư không.

Ô...ô...n...g!

Giọt nước nhộn nhạo ra từng vòng rung động, tựa hồ đang thử dò xét.

Phát giác được trên người Diệp Trần có tính chất đặc biệt hấp dẫn nó, rung động đem Diệp Trần cũng bao trùm vào, toàn bộ trong cung điện bộ lạc dường như biến thành Thủy thế giới, cùng ngoại giới chia lìa ra.

Ngâm ở trong nước, Diệp Trần triệt để thả chính mình Thủy chi pháp tắc chi lực, cùng giọt nước phóng xuất ra Thủy chi pháp tắc chi lực đan vào ở một chỗ, dây dưa ở một chỗ.

Thời gian dần trôi qua, giọt nước hướng phía Diệp Trần mi tâm di động.

Không biết qua bao lâu, giọt nước dán tại mi tâm Diệp Trần, đã có một nửa tiến vào da thịt.

Nếu như có thể nhìn thấu mà nói, có thể phát hiện, giọt nước trong Hồn Hải Diệp Trần cùng giọt nước giữa mi tâm, có một cây Thủy tia liền cùng một chỗ, Thủy tia dần dần buộc chặt, hai giọt nước khoảng cách càng ngày càng gần.

Lúc hai giọt giọt nước tiếp xúc ở một chỗ lúc, trong cung điện truyền đến một tiếng động trời nổ mạnh, nước chảy cuồng bạo cuồn cuộn chấn động, mà nước chảy vào trong Diệp Trần, xung quanh là khu vực tuyệt đối bình tĩnh.

Nước chảy cuồn cuộn càng ngày càng lợi hại, cung điện đều chấn động lên.

Thật lâu, hết thảy im bặt mà dừng.

Trong cung điện.

Diệp Trần dùng sức nhổ ra trọc khí, cổ tay một phen, một cái cực lớn thủy cầu hình thành, bất kể là tốc độ hình thành hay vẫn là chất lượng, đều muốn vượt xa dĩ vãng.

"Bất luận một loại pháp tắc chi lực nào đều bác đại tinh thâm, Thủy chi pháp tắc mặc dù trên tiến công không bì kịp những pháp tắc khác, nhưng hiệu quả tuyệt không chênh lệch."

Diệp Trần bỗng nhiên biến thành một Thủy nhân, vô thanh vô tức, Thủy nhân trong cung điện thoán lai thoán khứ, tốc độ so với dĩ vãng, nhanh trọn vẹn gấp đôi.

"Không biết thực lực ta bây giờ, ở vào cấp độ nào?"

Chăm chú mà nói, Nghịch Thiên Chí Tôn chia làm hai cái đại cấp độ, tầng thứ nhất lần Nghịch Thiên Chí Tôn có thể chống lại sơ cấp bán Thần,

tầng thứ hai Nghịch Thiên Chí Tôn có thể chống lại trung cấp bán Thần, giữa đồng nhất cấp độ, thực lực chênh lệch rất lớn, ví dụ như chỉ có thể chống lại sơ cấp bán Thần bình thường nhất, lại có thể đánh chết sơ cấp bán Thần, cái này là chênh lệch, mà tầng thứ nhất lần cùng tầng thứ hai chênh lệch càng lớn, sơ cấp bán Thần càng lợi hại gặp được trung cấp bán Thần, đều phải chật vật mà chạy, không có bất kỳ lực chống cự, nhưng tầng thứ hai Nghịch Thiên Chí Tôn lại có thể chống lại trung cấp bán Thần.

Diệp Trần không biết mình có còn hay chưa đạt tới tầng thứ hai, bởi vì không có đối tượng tham chiếu.

Trước đó, Diệp Trần xem chừng mình có lẽ là tầng thứ nhất lần cực hạn, có hay không đạt tới tầng thứ nhất lần đỉnh phong, hắn không quá rõ ràng, nhưng nghĩ đến chênh lệch sẽ không quá lớn.

Càng đến gần hạch tâm Thần Tích, Nghịch Thiên Chí Tôn cùng bán Thần càng ngày càng nhiều.

Diệp Trần không phải cái gì Thánh Nhân, chủ động xuất kích mấy lần, đánh chết một gã Nghịch Thiên Chí Tôn, hai gã sơ cấp bán Thần, trong cơ thể Thần lực kết tinh đạt đến chín mươi hạt, vầng sáng mênh mông chói mắt, ngăn lấy rất xa đều có thể chứng kiến, cảm nhận được, dường như trong đêm tối nguyệt lượng bình thường, không chỗ có thể ẩn nấp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1753

Bất quá Diệp Trần cũng không phải tồn tại duy nhất dễ làm người khác chú ý, cùng hắn không sai biệt lắm dễ làm người khác chú ý có không ít, thậm chí còn có một chút so với hắn càng thêm chói mắt, trong cơ thể Thần lực kết tinh phỏng chừng khoảng số lượng trăm.

Oanh oanh oanh. . .

Tất cả mọi người không phải loại lương thiện, riêng phần mình tìm kiếm ‘ con mồi ’ chém giết, mạnh tìm kiếm yếu, yếu tìm kiếm yếu hơn, đương nhiên, mạnh mẽ quyết đấu với mạnh mẽ mà số lượng cũng không ít.

Diệp Trần có chút im lặng, hắn tự nhận là thực lực biểu hiện ra ngoài đã rất mạnh rồi, nhưng như trước bị một cái Nghịch Thiên Chí Tôn theo dõi.

"Ta chính là Ngân Huy Chí Tôn, chết ở trên tay của ta là vinh quang của ngươi."

Người Nghịch Thiên Chí Tôn này dáng người thập phần cao lớn hoàn mỹ, toàn thân hiện lên màu bạc, dường như Bạch ngân chế tạo mà thành, không hề nghi ngờ, đây là Đế Thiên Vũ Trụ Nghịch Thiên Chí Tôn, mà Đế Thiên Vũ Trụ là trong vô số Vũ Trụ số một số hai tồn tại, so với cổ đa Vũ Trụ cùng bá thiên Vũ Trụ đều muốn nhỉnh hơn một chút.

"Ta Thanh Liên Kiếm Tôn, thỉnh chỉ giáo."

Nếu như trốn không thoát, như vậy Diệp Trần chỉ có chứng minh cho đối phương xem, mình không phải là quả hồng mềm.

"Chết đi!"

Trên người Ngân Huy Chí Tôn ngưng tụ ra một kiện Kim Chi Giáp Y, trong tay ngưng tụ ra Kim chi thương, lại để cho Diệp Trần tròng mắt hơi híp chính là, trong tay đối phương Kim chi thương không phải bình thường Kim chi thương, thân thương cùng mũi thương bên trên còn lượn lờ lên hỏa diễm.

Kim chi pháp tắc cùng Hỏa chi pháp tắc.

Song pháp tắc Chí Tôn!

"Khó trách cuồng vọng tự tin như vậy."

Diệp Trần âm thầm nhíu mày, lần trước hắn nhìn thấy qua một gã tìm hiểu hai đại pháp tắc Chí Tôn, bất quá lần kia hắn xa xa mà bỏ chạy rời đi, căn bản không có đối mặt.

Phốc!

Cầm trong tay hỏa diễm Kim chi thương, Ngân Huy Chí Tôn một thương đâm tới, tốc độ bộc phát nhanh như là tốc độ ánh sáng, đem Kim chi pháp tắc sắc bén cùng Hỏa chi pháp tắc lực bộc phát hoàn mỹ kết hợp ở một chỗ, phóng xuất ra lực sát thương càng kinh người.

Thương Khung Kiếm lập tức rút ra, Diệp Trần một kiếm nghênh đón tiếp lấy.

Luận tiến công, Thủy chi pháp tắc so ra kém Kim chi pháp tắc cùng Hỏa chi pháp tắc, bất quá hấp thu một mảnh vỡ Thủy chi pháp tắc, Diệp Trần tại Thủy chi pháp tắc bên trên cảnh giới rất cao, đủ để lấy nhu thắng cương.

Ngân Huy Chí Tôn cảm giác hỏa diễm Kim chi thương của mình như là lâm vào vũng bùn bình thường, mềm mại vô lực, mười thành lực lượng chỉ còn lại không đến một thành, không khỏi cả kinh, thầm nghĩ Thủy chi pháp tắc chi lực thật cường đại.

"Xem ra ngươi có lẽ hấp thu một khối mảnh vỡ Thủy chi pháp tắc, nếu không Thủy chi pháp tắc chi lực không có khả năng cường đại như thế."

Ngân Huy Chí Tôn thu hồi hỏa diễm Kim chi thương, nói ra.

"Không sai."

Diệp Trần gật đầu.

"Ngươi vận khí rất tốt, nếu như ta có vận khí của ngươi như vậy, giờ này khắc này, ngươi đã sớm chết rồi."

Ngân Huy Chí Tôn rất là hâm mộ, tiến vào Thần Tích qua nhiều năm như vậy, hắn chỉ lấy được qua một khối pháp tắc mảnh vỡ, là một khối mảnh vỡ Thổ chi pháp tắc, đối với hắn bản thân không có tác dụng gì, nếu như lấy được là mảnh vỡ Kim chi pháp tắc hoặc là mảnh vỡ Hỏa chi pháp tắc, thực lực của hắn có thể tăng lên rất nhiều rất nhiều, ở bên trong tầng thứ hai Nghịch Thiên Chí Tôn, sẽ không có địch thủ.

Không có sẽ tìm Diệp Trần phiền toái, Ngân Huy Chí Tôn quay người tìm kiếm những Nghịch Thiên Chí Tôn khác hoặc sơ cấp bán Thần.

" thực lực Ta bây giờ hẳn là tầng thứ hai rồi, bất quá còn không quá vững vàng."

Diệp Trần có tự mình biết rõ, Ngân Huy Chí Tôn sở dĩ ly khai, không phải không cách nào chiến thắng hắn, mà là cảm thấy trả giá cùng thu hoạch kém quá xa, đều là tầng thứ hai Nghịch Thiên Chí Tôn, Ngân Huy Chí Tôn có thể đánh bại Diệp Trần, nhưng muốn đánh chết Diệp Trần rất không có khả năng, Thủy chi pháp tắc Thủy hành thuật cũng không phải là ăn chay.

Thần Tích trung tâm là một tòa kiến trúc khổng lồ hình tròn, kiến trúc có t tầng một rên mặt đất cùng rất nhiều tầng ở phía dưới, bành trướng mênh mông Thần lực chấn động từ ở chỗ sâu trong kiến trúc phía dưới khuếch tán ra.

Đây là Thần huyết chấn động.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1754: Pháp Tắc Hộ Vệ

Trên mặt đất tầng một!

Một cái tên cực lớn màu vàng đất bóng người bốn phía tuần tra, một khi phát hiện người xâm nhập, sẽ gặp hợp nhau tấn công, những thứ này màu vàng đất bóng người lực lượng cực kỳ cực lớn, bản thân phòng ngự cũng cực cao, bình thường tầng thứ nhất lần Nghịch Thiên Chí Tôn cùng bình thường sơ cấp bán Thần muốn thời gian rất lâu mới có thể giải quyết một cái.

Thổ chi pháp tắc hộ vệ, hoàn toàn do Thổ chi pháp tắc chi lực biến ảo mà thành, cùng Thổ chi pháp tắc mảnh vỡ không giống với, Thổ chi pháp tắc hộ vệ không thể hấp thu.

Rầm rầm!

Diệp Trần một đường đi về phía trước, Thương Khung Kiếm dường như không có hình thể nước chảy giống nhau, Thổ chi pháp tắc hộ vệ sát đến một điểm sẽ gặp sụp đổ, triệt để tan rã.

Thủy chi pháp tắc cảnh giới tăng lên gấp đôi, Diệp Trần Thủy chi pháp tắc kiếm pháp đã đã vượt ra ban đầu cảnh giới. "Tất cả đều cút cho ta!" Xa xa, nhất đạo tia sáng chói mắt bỗng nhiên xông thẳng lại, ven đường, đại lượng Thổ chi pháp tắc hộ vệ bị bốc hơi, một ít trốn tránh không kịp Nghịch Thiên Chí Tôn cùng sơ cấp bán Thần càng là thê thảm, liền kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, trực tiếp sáng lên bùng nổ, trên người Thần lực kết tinh đều bị hút đi rồi.

Công bằng, Diệp Trần vừa lúc ở tia sáng chói mắt tiến lên lộ tuyến bên trên. "Không tốt!" Diệp Trần vội vàng hóa thành Thủy nhân phi độn.

Phốc một tiếng!

Thủy nhân trực tiếp bị bốc hơi một phần năm, còn dư lại bay vút đi ra ngoài rất xa mới dừng lại . "Ồ, có ý tứ, được rồi, tha cho ngươi một mạng." Tia sáng chói mắt tốc độ không giảm, tiếp tục đi tới, đến đi thông dưới mặt đất tầng một đầu bậc thang lúc, một cái so với bình thường Thổ chi pháp tắc hộ vệ cao lớn rồi gấp mười lần màu vàng đất bóng người ngăn cản hắn, đương nhiên, cũng liền ngăn cản trong nháy mắt.

Bất quá trong chớp nhoáng này lại để cho Diệp Trần nhìn rõ ràng rồi đối phương bộ dáng, đến từ Thủy Tinh Vũ Trụ Nghịch Thiên Chí Tôn, toàn thân do trong suốt thủy tinh chế tạo, trên người phát ra Thần lực vầng sáng so với Diệp Trần muốn chói mắt gấp mười lần, thô sơ giản lược đoán chừng, đối phương trong cơ thể Thần lực kết tinh chỉ sợ vượt qua một nghìn, nếu không không có khả năng như vậy sáng lạn, làm cho người ta mở mắt không ra, bất quá trước cái kia tia sáng chói mắt cũng không phải tới từ Thần lực kết tinh, mà là quang minh pháp tắc chi lực, đây là cao cấp nhất pháp tắc một trong.

Nửa lần hô hấp không đến thời gian, Thổ chi pháp tắc hộ vệ thủ lĩnh hòa tan ra, đối phương hóa thành một đạo quang, biến mất tại đầu bậc thang. "Là Thủy Tinh Vũ Trụ Quang Minh Chí Tôn, so với trong truyền thuyết càng mạnh hơn nữa." "Không hổ là Hỗn Độn chiến trường Ngũ Đại Chí Tôn một trong, nguyên một đám mạnh nghịch thiên, cùng bọn họ so với, chúng ta căn bản xưng không hơn Nghịch Thiên Chí Tôn." Mọi người đều nghị luận, ngữ khí kính sợ. "Quang Minh Chí Tôn, Ngũ Đại Chí Tôn một trong?" Đem mọi người nghị luận nghe vào trong tai, Diệp Trần rất là kinh ngạc.

Cái này Quang Minh Chí Tôn là Diệp Trần bái kiến cường đại nhất Nghịch Thiên Chí Tôn, không có một trong, Ngân Huy Chí Tôn cùng hắn so với, đều muốn rất kém xa, không thể tưởng được loại này cấp bậc Nghịch Thiên Chí Tôn, rõ ràng còn có bốn cái, hợp xưng là Ngũ Đại Chí Tôn. "Nguy hiểm thật, may mắn hắn không có nhằm vào ta." Tổn thất một phần năm thân thể đối với Diệp Trần không có gì đáng ngại, cũng liền Kiếm Nguyên tổn hao một ít, Thủy hành thuật huyền ảo không phải thường nhân có thể lý giải đấy, đương nhiên, chủ yếu đối phương cũng không có nhằm vào chính mình, quang minh pháp tắc tại tốc độ bên trên so với Thủy hành thuật nhanh không

biết bao nhiêu, nếu không cũng không thể nào là cực hạn pháp tắc một trong.

Thổ chi pháp tắc hộ vệ thủ lĩnh bị Quang Minh Chí Tôn mất đi về sau, chỉ chốc lát sau một lần nữa ngưng tụ đi ra, như trước ngăn tại đầu bậc thang.

Rất nhanh, Diệp Trần đi vào đầu bậc thang, cùng Thổ chi pháp tắc hộ vệ thủ lĩnh kịch liệt giao thủ.

Bỏ ra năm lần hô hấp thời gian, Diệp Trần thành công thông qua, đi vào dưới mặt đất tầng một.

Dưới mặt đất tầng một không có nhìn thấy Quang Minh Chí Tôn, rất hiển nhiên, Quang Minh Chí Tôn đã thông qua được tầng này, dùng thực lực của hắn, hoàn toàn có thể tại trong thời gian ngắn làm được.

Trên mặt đất tầng một là Thổ chi pháp tắc hộ vệ, dưới mặt đất tầng một là Hỏa chi pháp tắc hộ vệ.

Hỏa chi pháp tắc hộ vệ là nguyên một đám hỏa nhân, lực bộc phát rất mạnh.

May mắn chính là, Diệp Trần Thủy chi pháp tắc vừa vặn khắc chế Hỏa chi pháp tắc, cho nên đối với giao xảy ra hoả hoạn chi pháp tắc hộ vệ so với đối phó Thổ chi pháp tắc hộ vệ càng thêm nhẹ nhõm.

Dưới mặt đất tầng hai, thủ hộ nơi đây chính là Thủy chi pháp tắc hộ vệ.

Thủy chi pháp tắc hộ vệ thập phần khó chơi, khi thì hóa thành một ghềnh vệt nước đánh lén, khi thì hóa thành vòng xoáy cuốn lấy người xâm nhập, khi thì lại phân giải ra, ngưng thành từng đạo thủy tiễn bắn chụm. "Mở!" Nhất đạo Lôi quang lập loè bất định, rất nhanh đã vượt qua mọi người, dường như một thanh Lôi đao. "Là Hổ Nha Chí Tôn, lợi hại, đoán chừng cũng liền Ngũ Đại Chí Tôn so với hắn mạnh mẽ." "Hổ Nha Chí Tôn tìm hiểu chính là Lôi chi pháp tắc, Lôi chi pháp tắc tuy rằng không phải cao cấp nhất pháp tắc một trong, nhưng không thể nghi ngờ là cường đại pháp

tắc, so với trụ cột pháp tắc mạnh mẽ lớn hơn rất nhiều.

Tầng này đồng dạng có không ít Nghịch Thiên Chí Tôn cùng bán Thần, mọi người nghị luận lên.

Tuyệt đại bộ phận Nghịch Thiên Chí Tôn trụ cột đều không sai biệt lắm, ví dụ như đều là chuẩn bán Thần tu vi, đều là cửu giai trung kỳ Võ Đạo ý chí, đều là Tâm Lực viên mãn cảnh giới, đối với bắt đầu so sánh, Diệp Trần trụ cột phải kém một ít, hắn còn không có đạt tới chuẩn bán Thần tu vi, bất quá hắn có Thương Khung Kiếm cùng Huyền Vũ Thánh Khải, nhất là Thương Khung Kiếm, hấp thu nhất đạo Phong chi pháp tắc mảnh vỡ về sau, Thương Khung Kiếm uy lực đại tăng, sâu sắc đền bù tu vi bên trên chưa đủ.

Ngoại trừ Thiên Thánh Khí, chính thức thể hiện ra Nghịch Thiên Chí Tôn thực lực là pháp tắc chi lực, pháp tắc có mạnh có yếu, từ cao xuống thấp theo thứ tự là cực hạn pháp tắc, cường đại pháp tắc cùng với trụ cột pháp tắc, tham ngộ ngộ cực hạn pháp tắc chính là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, không có gì là bọn hắn làm không được đấy, mà tham ngộ ngộ cường đại pháp tắc đấy, thì là yêu nghiệt trong tinh anh, nhận thức nói thật lên, Diệp Trần chưa hẳn không phải yêu nghiệt trong yêu nghiệt, cho tới bây giờ, hắn bất quá tu luyện mười mấy vạn năm mà thôi, rất nhiều Nghịch Thiên Chí Tôn đã tu luyện mấy chục vạn năm thậm chí trên trăm vạn năm.

Gần nửa ngày thời gian qua, Diệp Trần đi vào dưới mặt đất tầng ba.

Thủ hộ dưới mặt đất tầng ba chính là Mộc chi pháp tắc hộ vệ.

Mộc chi pháp tắc hộ vệ nguyên một đám cắm rễ ở đại địa, trên người chạc cây cực kỳ mềm mại, dường như cây roi giống nhau, lúc vô số cây roi rút tới đây, coi như là Diệp Trần cũng muốn mệt mỏi ứng phó, trừ cái đó ra, Mộc chi pháp tắc hộ vệ thập phần khó giết chết, chỉ cần rễ cây không có toàn bộ chết hết, sẽ lập tức khôi phục lại.

Trọn vẹn bỏ ra ba ngày thời gian, Diệp Trần mới xông qua.

Nếu như nói Thủy chi pháp tắc hộ vệ khó chơi, Mộc chi pháp tắc hộ vệ khó giết chết, như vậy dưới mặt đất bốn tầng Kim chi pháp tắc hộ vệ thì là cương mãnh, lực lượng thập phần tập trung.

Cũng may tới nơi này Nghịch Thiên Chí Tôn, trong cơ thể đều có Thần lực kết tinh, có thể rất nhanh đền bù tiêu hao, trường kỳ tác chiến.

Một tuần lễ sau, Diệp Trần đi vào dưới mặt đất tầng năm.

Tầng này tương đối mà nói muốn khó khăn rất nhiều, bởi vì thủ hộ nơi đây chính là Phong chi pháp tắc hộ vệ.

Phong chi pháp tắc là cường đại pháp tắc một trong, không phải trụ cột pháp tắc có thể so sánh với đấy.

Phong chi pháp tắc hộ vệ tốc độ di chuyển thập phần nhanh, hầu như cùng Diệp Trần tương đối, ra tay thập phần lăng lệ ác liệt, có thể so với Kim chi pháp tắc, khó chơi trình độ thẳng đuổi theo Thủy chi pháp tắc.

Nếu như không phải ý định tôi luyện chính mình, Diệp Trần đều ý định đã đi ra, dưới mặt đất tầng năm là Phong chi pháp tắc hộ vệ, ai biết dưới mặt đất sáu tầng thậm chí dưới mặt đất bảy tầng vậy là cái gì biến thái hộ vệ, hắn không phải Hổ Nha Chí Tôn, cũng không phải Quang Minh Chí Tôn, coi như là phía dưới có bảo vật gì, hắn cũng đoạt không đến.

Hắn duy nhất động lực là tăng lên tu vi, khác Nghịch Thiên Chí Tôn đều là chuẩn bán Thần tu vi, đều muốn tăng lên tới sơ cấp bán Thần, khó như lên trời, ít nhất trong ngắn hạn rất khó làm được, mà hắn còn không phải chuẩn bán Thần tu vi, hoàn toàn có thể dựa vào Thần lực kết tinh, tại trong ngắn hạn đột phá, chỉ cần tiếp tục không ngừng mà chiến đấu liền có thể gia tốc đột phá.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1755: Hắc Ám, Quang Minh

Bỏ ra ba tháng, Diệp Trần xông qua rồi Phong chi pháp tắc hộ vệ thủ hộ dưới mặt đất tầng năm.

Bỏ ra một năm thời gian, Diệp Trần xông qua rồi độc chi pháp tắc hộ vệ thủ hộ dưới mặt đất sáu tầng.

Bỏ ra năm năm thời gian, Diệp Trần xông qua rồi bạch cốt pháp tắc hộ vệ thủ hộ dưới mặt đất bảy tầng.

Xuống đất tám tầng lúc, Diệp Trần rút cuộc kẹt lại rồi.

Tuy rằng càng hướng xuống, pháp tắc hộ vệ số lượng càng ít, dưới tình huống bình thường là một đôi một cục diện, nhưng dưới mặt đất tám tầng pháp tắc hộ vệ là Ảnh chi pháp tắc hộ vệ, dù là một chọi một, Diệp Trần cũng khó khăn dùng chiến thắng đối phương.

Ảnh chi pháp tắc hộ vệ là nhất đạo bóng dáng, đạo này bóng dáng có thể là hư ảo đấy, bất luận cái gì công kích đều không thể trúng mục tiêu, cũng có thể là thật thể, phóng xuất ra lăng lệ ác liệt công kích, đều muốn đánh bại Ảnh chi pháp tắc hộ vệ, nhất định tại đối phương ở vào thật thể trạng thái lúc tiến công, nếu không công kích cường thịnh trở lại gấp mười lần cũng không có dùng.

Đối mặt xuất quỷ nhập thần Ảnh chi pháp tắc hộ vệ, Diệp Trần không dám có chút chủ quan, từng giây từng phút đều ở vào rất cẩn thận trạng thái.

Cực hạn áp lực chuyển biến làm cực hạn động lực, tăng thêm trong cơ thể số lượng phần đông Thần lực kết tinh, Diệp Trần tu vi rút cuộc đột phá đến chuẩn cấp bậc bán Thần, Võ Đạo Nguyên Thần biến thành chuẩn Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, mang theo nhàn nhạt màu vàng, đột phá cái kia

một thoáng cái kia, Diệp Trần rõ ràng phát giác được cảm giác của mình cùng phản ứng tăng lên một mảng lớn, nguyên bản như ẩn như hiện Ảnh chi pháp tắc hộ vệ không lại như vậy xuất quỷ nhập thần, dường như có thể nắm giữ đối phương nhất cử nhất động tựa như.

Xoẹt!

Trong hư không một đóa kiếm hoa sáng lên, Diệp Trần một kiếm đâm xuyên qua một gã Ảnh chi pháp tắc hộ vệ cổ họng. "Thật huyền diệu, không hổ là chuẩn Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần." Diệp Trần nhãn tình sáng lên, hắn giờ phút này, không chỉ có chiến lực tăng nhiều, cảm giác cùng phản ứng càng là đạt đến một cái cực hạn, phảng phất có biết trước năng lực bình thường, tại đối phương hóa thân thật thể một thoáng cái kia, một kiếm đã đâm trúng đối phương chỗ hiểm, nhất kích tất sát, đổi thành trước, căn bản tìm không thấy cái này thời cơ, cũng nắm chắc không được cái này thời cơ.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Trở thành chuẩn bán Thần về sau, Ảnh chi pháp tắc hộ vệ không bao giờ nữa là Diệp Trần đối thủ, rất nhanh, Diệp Trần thông qua được dưới mặt đất tám tầng.

Ngay sau đó, dưới mặt đất chín tầng, dưới mặt đất mười tầng, dưới mặt đất mười một tầng, dưới mặt đất tầng mười hai. . .

Diệp Trần thế như chẻ tre, một hơi hướng xuống đất mười ba tầng.

Thủ hộ dưới mặt đất mười ba tầng chính là Hắc Ám pháp tắc hộ vệ, Hắc Ám pháp tắc là cực hạn pháp tắc một trong, không phải cường đại pháp tắc có khả năng so với đấy, giờ phút này chừng hơn mười cái Vũ Trụ sinh mệnh bị nhốt tại đây tầng một, có Nghịch Thiên Chí Tôn, có trung cấp bán Thần, những thứ này Vũ Trụ sinh mệnh so với trước Diệp Trần hiếu thắng rất nhiều.

Diệp Trần suy đoán, những người này có lẽ rất sớm đã tới rồi, bởi vì hắn

một cái cũng không có bái kiến.

Dưới mặt đất mười ba tầng cùng phía trước bất đồng, nơi này có rất nhiều cái thang lầu thông đạo, mỗi cái thang lầu trước thông đạo đều có một cái Hắc Ám pháp tắc hộ vệ, muốn đi vào tiếp theo tầng, chỉ cần đánh chết một cái Hắc Ám pháp tắc hộ vệ là được.

Đương nhiên, tuy rằng chỉ cần đánh chết một cái Hắc Ám pháp tắc hộ vệ, nhưng độ khó khăn tuyệt đối so với dưới mặt đất tầng mười hai gia tăng lên gấp trăm lần nghìn lần, thực lực không đủ, có lẽ cùng những người này giống nhau, một mực bị vây ở chỗ này, không có sốt ruột, Diệp Trần quan sát trong chốc lát Hắc Ám pháp tắc hộ vệ cùng những thứ này Vũ Trụ sinh mệnh chiến đấu.

Diệp Trần phát hiện, Hắc Ám pháp tắc hộ vệ có hai đại thập phần đáng sợ năng lực, một cái là hóa thân hắc ám, cùng Ảnh chi pháp tắc hộ vệ giống nhau, lại để cho công kích không có hiệu quả hóa, còn có một là ẩn chứa hấp lực. "Chiêu thức kỹ xảo đã vô dụng, chỉ có thực lực tuyệt đối mới là rất tin cậy đấy!" Diệp Trần nhướng mày, Hắc Ám pháp tắc hộ Vệ quá cường đại, đều muốn đánh bại đối phương, công kích nhất định đạt tới trình độ nhất định, tựu giống với Quang Minh Chí Tôn, hoặc là Lôi Nha Chí Tôn. "Ba Đào Kiếm!" Diệp Trần vừa động thủ chính là sát chiêu, sóng cả mãnh liệt kiếm quang hướng phía Hắc Ám pháp tắc hộ vệ oanh kích qua.

Xoạt!

Hắc Ám pháp tắc hộ vệ lập tức hóa thân hắc ám, mãnh liệt kiếm quang chui vào trong bóng tối, vô thanh vô tức biến mất rồi, sau một khắc, hắc ám ngưng tụ, Hắc Ám pháp tắc hộ vệ đại thủ chụp vào Diệp Trần, lòng bàn tay ẩn chứa tuyệt cường hấp lực, dường như Vũ Trụ sắp diệt tuyệt, tiến vào đại hắc ám thời kì bình thường. "Ta cũng không tin ngươi có thể thừa nhận bao nhiêu lần Ba Đào Kiếm." Diệp Trần lần lượt thi triển Ba Đào Kiếm, Thương Khung Kiếm trong Phong chi pháp tắc lại để cho kiếm của hắn nhanh chóng rất nhanh, tần suất công kích cao không chỉ một lần.

Một tuần lễ.

Một tháng.

Một năm.

Thời gian dần trôi qua, Diệp Trần phát hiện Hắc Ám pháp tắc hộ vệ thực lực tại suy yếu.

Năm năm qua, Hắc Ám pháp tắc hộ vệ rút cuộc phá toái ra, rút cuộc không cách nào ngưng tụ.

Quay đầu nhìn một chút những người khác, có mấy cái Vũ Trụ sinh mệnh không thấy, xuất hiện mấy cái khuôn mặt mới, đoán chừng cùng một dạng với hắn, mấy cái Vũ Trụ sinh mệnh vượt qua rồi, đương nhiên, cũng có khả năng chết ở Hắc Ám pháp tắc hộ vệ trên tay.

Dưới mặt đất mười bốn tầng.

Quang Minh pháp tắc hộ vệ.

Quang Minh pháp tắc hộ vệ thực lực vừa muốn so với Hắc Ám pháp tắc hộ vệ cao không ít, chẳng những có thể dùng hóa thân hào quang, hơn nữa tốc độ di chuyển cùng tốc độ công kích tương đối nhanh, uy hiếp rất lớn.

Ở chỗ này, Diệp Trần thấy được Lôi Nha Chí Tôn.

Trừ cái đó ra, còn chứng kiến rồi mặt khác bảy tên Vũ Trụ sinh mệnh, ba cái Nghịch Thiên Chí Tôn, bốn cái trung cấp bán Thần.

Lôi Nha Chí Tôn không hổ là gần với Ngũ Đại Chí Tôn tồn tại, lực công kích thập phần đáng sợ, lôi đình vạn quân, Diệp Trần xem chừng, mình có thể không sợ Lôi Nha Chí Tôn, nhưng tuyệt đối không phải Lôi Nha Chí Tôn đối thủ, dù sao Tiên Thiên chênh lệch ở chỗ này, đối phương tìm hiểu chính là Lôi chi pháp tắc, mà chính mình tìm hiểu Thủy chi pháp tắc.

Ngoại trừ Lôi Nha Chí Tôn, mặt khác ba cái Nghịch Thiên Chí Tôn đều

không thể coi thường, tìm hiểu đều là cường đại pháp tắc chi lực, theo thứ tự là Phong chi pháp tắc, Băng chi pháp tắc cùng với Huyết chi pháp tắc.

Về phần cái kia bốn cái trung cấp bán Thần càng là đáng sợ, bọn họ nội tình quá thâm hậu rồi, căn bản không e ngại Quang Minh pháp tắc hộ vệ công kích.

Diệp Trần không thấy được Quang Minh Chí Tôn, suy đoán đối phương khẳng định xông qua tầng này rồi, Ngũ Đại Chí Tôn thực lực dù sao được công nhận, cực hạn pháp tắc mạnh cỡ bao nhiêu, chỉ có tự mình đối mặt mới biết được. "Hặc hặc, các vị, ta đi trước một bước." Lôi Nha Chí Tôn một đao bổ ra Quang Minh pháp tắc hộ vệ thân thể, cất bước tiến vào thang lầu thông đạo, biến mất không thấy gì nữa. "Đáng giận, tiếp theo tầng khẳng định có Thần huyết cùng với pháp tắc mảnh vỡ." "Chết cho ta." Còn dư lại Vũ Trụ sinh mệnh đều nóng nảy, nhất là bốn cái trung cấp bán Thần.

Bọn hắn có thể đi đến một bước này, tại trung cấp bán Thần trong đều là cường giả, Ngũ Đại Chí Tôn có lẽ so với bọn hắn mạnh mẽ, nhưng muốn muốn giết bọn hắn, ngàn vạn khó khăn, nếu là có thể đạt được Thần huyết, thực lực của bọn hắn sẽ sinh ra biến chất, nói không chừng thoáng cái sẽ trở thành cường đại bán Thần, cũng tìm hiểu pháp tắc.

Trung cấp bán Thần Võ Đạo Nguyên Thần là Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, mà lại đạt đến hoàng kim trung kỳ, một khi điên cuồng lên, khắp nơi đều là lực lượng mãnh liệt chấn động.

Rút cuộc, một gã trung cấp bán Thần xông qua rồi tầng này, đồng dạng tiến nhập thang lầu thông đạo. "Chỉ có thể đi một bước tính một bước rồi!" Diệp Trần cười khổ một tiếng, hắn luân phiên đột phá, thực lực không biết tiến bộ bao nhiêu, thế nhưng là cường giả đều có mạnh mẽ trong tay, đều muốn từ nơi này sao nhiều cường giả trong tay phân đến một chén canh không phải một kiện chuyện dễ dàng.

Đương nhiên, muốn Diệp Trần lui bước cũng không có khả năng, dù sao chạy tới rồi một bước này.

Cũng may tu vi đạt tới chuẩn cấp bậc bán Thần, đối mặt Quang Minh Chí Tôn cái này đáng sợ tồn tại, bao nhiêu có một chút năng lực tự vệ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1756: Hấp Thu Bảy Trăm Năm

Bỏ ra suốt mười năm thời gian, Diệp Trần mới đánh bại Quang Minh pháp tắc hộ vệ, giờ phút này, dưới mặt đất 14 tầng nhân số gia tăng đã đến mười người, năm tên nghịch thiên Chí Tôn, năm tên Trung cấp Bán Thần.

Bá!

Thân hình lóe lên, Diệp Trần lướt vào thang lầu thông đạo, tiến về trước tiếp theo tầng.

Dưới mặt đất tầng mười lăm.

Một đoàn huyết cầu lơ lửng ở giữa không trung, huyết cầu chậm chạp xoay tròn, nhúc nhích lấy, tản mát ra chí cao vô thượng khí tức, tại cỗ hơi thở này trước mặt, Diệp Trần cảm giác hô hấp của mình đều tựa hồ đình chỉ, do bên ngoài đến ở bên trong, do thân thể đến tâm linh, không có một chỗ không bị đến áp bách, toàn bộ dưới mặt đất tầng mười lăm phảng phất thành thủy ngân thế giới, vô cùng trầm trọng. "Thần Huyết?" Diệp Trần trong mắt tinh quang lóe lên.

Chân Thần huyết dịch vô cùng trân quý, muốn đạt được Thần Huyết chỉ có hai con đường, thứ nhất, Chân Thần chủ động hoặc là bị ép tách ra Thần Huyết, thứ hai, Chân Thần vẫn lạc, Thần Huyết bốn phía rơi, nếu là có thể luyện hóa một giọt Thần Huyết, hiệu quả tuyệt đối vượt qua mười vạn hạt thậm chí trăm vạn hạt thần lực kết tinh.

Nếu như nói Thần Huyết lại để cho Diệp Trần vô cùng kích động, Thần Huyết bốn phía pháp tắc mảnh vỡ lại để cho Diệp Trần cũng là tâm động không thôi.

Thần Huyết bốn phía có mười lăm cái pháp tắc mảnh vỡ.

Theo thứ tự là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Phong, Độc, Bạch Cốt, Ảnh, ... , Hắc Ám, Quang Minh.

Kim Chi Pháp Tắc mảnh vỡ là một cái long nhãn lớn nhỏ kim loại cầu, tản ra kim quang nhàn nhạt, cái này Kim Quang cũng không chướng mắt, nhưng lại cho người một loại cực đoan lăng lệ ác liệt sắc bén cảm giác, phảng phất bị cái này Kim Quang soi sáng, con mắt sẽ lập tức mù mất.

Mộc Chi Pháp Tắc mảnh vỡ là một hạt ngón cái đại hạt giống, hạt giống xanh biếc xanh biếc, tràn đầy vô tận sinh cơ, hạt giống bốn phía hư không thụ sinh cơ ảnh hưởng, trăm hoa đua nở, cỏ cây bộc phát.

Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ chừng nắm đấm lớn, là một đoàn thủy cầu, nhìn xem thủy cầu, Diệp Trần phảng phất đi tới mênh mông Hỗn Độn trên đại dương bao la. Sóng cả mãnh liệt, sóng nước đầy trời, làm cho lòng người sinh nhỏ bé cảm giác.

Hỏa Chi Pháp Tắc mảnh vỡ là một đám ngọn lửa.

Thổ Chi Pháp Tắc mảnh vỡ là một khối bất quy tắc màu vàng bùn đất, trầm trọng. Bao la mờ mịt.

Phong Chi Pháp Tắc mảnh vỡ là một đoàn mạnh mẽ vòi rồng. So Thương Khung kiếm hấp thu đạo kia lớn hơn không chỉ gấp mười lần.

Độc Chi Pháp Tắc mảnh vỡ là một giọt màu tím đen nọc độc.

Bạch Cốt pháp tắc mảnh vỡ là một đoạn Bạch Cốt, giống như sinh trưởng tại trong hư không.

Ảnh Chi Pháp Tắc mảnh vỡ như ẩn như hiện. Không cẩn thận quan sát, căn bản nhìn không tới.

Lôi Chi Pháp Tắc mảnh vỡ là một đạo thiểm điện ấn ký, thỉnh thoảng phóng xuất ra Lôi Điện, nổ vang trận trận. Sấm sét vang dội. ...

Hắc Ám pháp tắc mảnh vỡ là thuần túy Hắc Ám, thôn phệ hết thảy Hắc Ám.

Quang Minh pháp tắc mảnh vỡ là chói mắt Quang Minh, bài xích hết thảy tạp chất Quang Minh, không có Hắc Ám sâu như vậy thúy, nhưng lại càng thêm bá đạo cùng thuần túy.

Giờ phút này tại dưới mặt đất tầng mười lăm, có năm người tới trước một bước, theo thứ tự là ba gã nghịch thiên Chí Tôn cùng hai gã Trung cấp Bán Thần.

Ba gã nghịch thiên Chí Tôn theo thứ tự là Quang Minh Chí Tôn, Lôi Nha Chí Tôn cùng với một cái bị màu trắng cốt chất bao trùm nghịch thiên Chí Tôn. Hai gã Trung cấp Bán Thần một cái mọc ra dê rừng giác, dáng người thấp bé, một cái là ba đầu sáu tay Cổ Đa vũ trụ tánh mạng.

Quang Minh Chí Tôn tại hấp thu Quang Minh pháp tắc mảnh vỡ, Lôi Nha Chí Tôn hấp thu Lôi Chi Pháp Tắc mảnh vỡ. Một cái khác nghịch thiên Chí Tôn tại hấp thu Bạch Cốt pháp tắc mảnh vỡ, dựa theo tốc độ của bọn hắn, muốn hoàn toàn hấp thu pháp tắc mảnh vỡ, ít nhất cũng muốn hơn một ngàn năm, dù sao tại đây pháp tắc mảnh vỡ quá lớn.

Về phần trong hai gã kia cấp Bán Thần thì tại hấp thu Thần Huyết, bọn hắn mỗi lần chỉ có thể hấp thu một tia Thần Huyết, cái này một tia Thần Huyết đối với Thần Huyết tổng sản lượng mà nói, bất quá chín trâu mất sợi lông.

Diệp Trần đến, không có khiến cho bất cứ ba động gì, năm người thậm chí không có đi xem Diệp Trần một mắt.

Cháo nhiều tăng thiếu, không cần phải đi làm không có ý nghĩa tranh đấu. "Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ!" Diệp Trần ánh mắt chằm chằm hướng lớn nhỏ cỡ nắm tay Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ, cái này Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ quá lớn, là Diệp Trần phía trước hấp thu cái kia khối gấp mấy chục, óng ánh sáng long lanh, phóng thích ra trong suốt hào quang. "Hấp thu cái

này khối Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ, của ta Thủy Chi Pháp Tắc chi lực tối thiểu bay lên gấp mấy chục." Gấp mấy chục Thủy Chi Pháp Tắc chi lực, đây cũng không phải là chiến lực gia tăng gấp mấy chục, mà là mấy vạn lần thậm chí hơn mười vạn lần, chiến lực đoán chừng trực tiếp tăng vọt đến Cao cấp Bán Thần cấp bậc, đương nhiên, có thể không hoàn toàn hấp thu là mặt khác một sự việc, nghịch thiên Chí Tôn có thể có bao nhiêu Pháp Tắc Chi Lực, cái này không người nào biết.

Thân thể trôi nổi mà lên, Diệp Trần chậm rãi tới gần Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ.

Rầm rầm!

Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ cảm ứng được Diệp Trần tới gần, một mảnh nước gợn nhộn nhạo tới, đem Diệp Trần bao phủ đi vào.

Diệp Trần phát hiện, tu vi đột phá đến chuẩn Bán Thần, Thủy Chi Pháp Tắc chi lực gia tăng lên gấp đôi về sau, hấp thu khởi Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ lại càng dễ rồi, cũng không có khiến cho quá lớn bài xích cùng kháng cự.

Một tia từng sợi, Diệp Trần chậm chạp hấp thu lấy Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ lực lượng.

Hai mươi năm đi qua.

Năm mươi năm đi qua.

Trong lúc, Quang Minh Chí Tôn mở ra qua một lần con mắt, mày nhăn lại, hắn tới nơi này hơn một trăm năm, nhưng hấp thu Quang Minh Pháp Tắc Chi Lực ít càng thêm ít, mà lại theo thời gian chuyển dời, hắn có thể hấp thu Quang Minh Pháp Tắc Chi Lực đã ở giảm bớt.

Một trăm năm đi qua.

Quang Minh Chí Tôn đình chỉ hấp thu Quang Minh Pháp Tắc Chi Lực,

hắn đã không cách nào hấp thu Quang Minh Pháp Tắc Chi Lực rồi, võ đạo Nguyên Thần đã đến thừa nhận cực hạn, nếu như không phải trong cơ thể có thần lực kết tinh tại duy trì, hắn hiện tại thậm chí không cách nào thời gian dài động thủ, nếu không võ đạo Nguyên Thần hội sụp đổ tan rã, thụ Pháp Tắc Chi Lực cắn trả mà chết. "Đã không cách nào hấp thu Quang Minh Pháp Tắc Chi Lực, vậy trước tiên hấp thu Thần Huyết." Đối với Quang Minh Chí Tôn mà nói, Thần Huyết đồng dạng thập phần trọng yếu, nói không chừng là hắn có thể dựa vào Thần Huyết thành là sơ cấp Bán Thần, mà một khi hắn thành là sơ cấp Bán Thần, thực lực tuyệt đối là cường đại Bán Thần hàng ngũ, thậm chí càng mạnh hơn nữa. "Ai?" Gặp có người đến hấp thu Thần Huyết, hai gã Trung cấp Bán Thần vội vàng xem đi qua. "Ta, như thế nào có ý kiến?" Quang Minh Chí Tôn lườm hai người một mắt, trong hai gã này cấp Bán Thần tuyệt đối là cường đại Trung cấp Bán Thần, hấp thu nhiều như vậy Thần Huyết, có lẽ đạt được không ít chỗ tốt. "Nguyên lai là Quang Minh Chí Tôn." Hai người không dám chọc Quang Minh Chí Tôn, lập tức lại nhắm mắt lại.

Đệ 150 năm cùng đệ 180 năm, tên kia bị Bạch Cốt bao trùm nghịch thiên Chí Tôn cùng Lôi Nha Chí Tôn trước sau đình chỉ hấp thu Pháp Tắc Chi Lực, ngược lại hấp thu Thần Huyết, tựa hồ cảm thấy hai người cũng không tốt gây, hai gã Trung cấp Bán Thần không nói gì.

Thứ hai trăm năm.

Thứ ba trăm năm.

Thứ năm trăm năm.

Lại để cho năm người kinh ngạc chính là, Diệp Trần một mực tại hấp thu Thủy Chi Pháp Tắc chi lực, linh hồn cùng võ đạo Nguyên Thần tựa hồ không có cực hạn tựa như. "Chẳng lẽ hắn hấp thu vô cùng chậm chạp?" "Không đúng, Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ rút nhỏ không ít, hấp thu tốc độ một điểm không chậm." Liền Diệp Trần mình cũng không cách nào lý giải, vì cái gì mình có thể một mực hấp thu xuống dưới, phải biết rằng vừa mới bắt đầu tìm hiểu Thủy Chi Pháp Tắc chi lực lúc, hắn cũng thừa nhận lấy

Thủy Chi Pháp Tắc chi lực cắn trả, không dám dùng nhiều.

Thứ bảy trăm năm, Diệp Trần rốt cục không cách nào tiếp tục hấp thu Thủy Chi Pháp Tắc chi lực, linh hồn cùng võ đạo Nguyên Thần đã đến trạng thái bão hòa, không cách nào tiếp tục thừa nhận cường đại hơn Thủy Chi Pháp Tắc chi lực rồi.

Rất đương nhiên, Diệp Trần đưa ánh mắt quăng hướng về phía Thần Huyết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1757: Chiến Lực Của Diệp Trần

Thần Huyết lượng rất đủ, năm người hấp thu thời gian dài như vậy đều không có hấp thu xong, còn thừa lại hơn phân nửa. "Thần Huyết ẩn chứa Chân Thần thần lực tinh hoa, có thể không tại Hỗn Độn chiến trường tấn thăng làm Sơ cấp Bán Thần, phải dựa vào nó." Diệp Trần thập phần tinh tường, càng đến hậu kỳ, Hỗn Độn chiến trường cường giả càng nhiều, bởi vì dạ đại Hỗn Độn chiến trường không có khả năng chỉ có như vậy một chỗ thần tích, khẳng định còn có những thứ khác thần tích hoặc là cơ duyên, ngươi không tiến bộ, người khác hội tiến bộ, đừng nhìn ngũ đại Chí Tôn rất lợi hại, nhưng là chỉ cần có một cái nghịch thiên Chí Tôn tấn thăng làm Sơ cấp Bán Thần, ngũ đại Chí Tôn đều muốn đứng sang bên cạnh, đương nhiên, ngũ đại Chí Tôn cũng có khả năng tấn thăng làm Sơ cấp Bán Thần, đến lúc đó đem không người có thể địch.

Diệp Trần không hy vọng chết ở Hỗn Độn chiến trường, thành vì người khác đá đặt chân, cho nên hắn phải bắt lấy hết thảy cơ hội cường đại chính mình, chỉ cần mình là cường đại nhất chính là cái kia, như vậy Hỗn Độn chiến trường tựu tương đương với hắn hậu hoa viên, chỉ có bị hắn giết người khác, người khác tuyệt đối không cách nào giết hắn, kể từ đó, tìm kiếm Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành cũng sẽ dễ dàng rất nhiều. "Trong truyền thuyết Thiên Giới có lẽ nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, thành là sơ cấp Bán Thần thế tại phải làm." Ngoại trừ Hỗn Độn chiến trường, trong truyền thuyết Thiên Giới cũng làm cho Diệp Trần cảm nhận được một tia áp bách, cố gắng tăng lên thực lực của mình là không có sai.

Gặp Diệp Trần ánh mắt quăng hướng về phía Thần Huyết, hai vị Trung cấp Bán Thần có chút nóng nảy, bọn họ là Trung cấp Bán Thần, tấn chức Cao cấp Bán Thần cần Thần Huyết viễn siêu nghịch thiên Chí Tôn thành là sơ cấp Bán Thần, nhưng này mấy cái nghịch thiên Chí Tôn cũng không phải

bình thường thế hệ, hấp thu Thần Huyết tốc độ rất nhanh, nhanh tiếp cận bọn hắn 1% rồi, đừng nhìn 1% không nhiều lắm, nhưng trên thực tế đổi thành tuế nguyệt, có lẽ tựu là hơn mười vạn năm thậm chí mấy trăm vạn năm, nhiều một cái đằng trước Diệp Trần. Bọn hắn tương đương muốn nhiều tu luyện hơn mười vạn năm mấy trăm vạn năm. Có lẽ tựu là chênh lệch một chút như vậy tấn thăng làm Cao cấp Bán Thần. "Quang Minh Chí Tôn. Thần Huyết tổng sản lượng có hạn, các ngươi nghịch thiên Chí Tôn muốn tấn thăng làm Sơ cấp Bán Thần, cần phải so với bình thường chuẩn Bán Thần tấn thăng làm Sơ cấp Bán Thần khó hơn rất nhiều." Một vị Trung cấp Bán Thần truyền âm cho Quang Minh Chí Tôn.

Quang Minh Chí Tôn cười lạnh một tiếng, "Các ngươi muốn mượn đao giết người?" Diệp Trần hấp thu trọn vẹn bảy trăm năm Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ, ở đây không có có ai dám nói có thể giết chết Diệp Trần, cho dù là Quang Minh Chí Tôn đều không có cái này tự tin, Thủy Chi Pháp Tắc tuy nhiên là trụ cột pháp tắc, có thể lĩnh ngộ thâm. Đồng dạng thập phần đáng sợ, hắn Quang Minh pháp tắc tại cảnh giới bên trên không kịp Diệp Trần Thủy Chi Pháp Tắc. "Ngươi đã hiểu lầm, chúng ta chỉ là muốn cùng ngươi hợp tác, trước diệt trừ kẻ này, sau đó lại diệt trừ Hổ Nha Chí Tôn cùng với Cốt Ma Chí Tôn." Một danh khác Trung cấp Bán Thần giải thích nói. "Nha." Quang Minh Chí Tôn bất động thanh sắc, truyền âm nói: "Các ngươi hai người là Trung cấp Bán Thần, hấp thu Thần Huyết so với chúng ta nghịch thiên Chí Tôn hơn rất nhiều, ta vì sao không tuyển chọn cùng ba người bọn họ hợp tác, giải quyết hai người các ngươi." "Ha ha, Quang Minh Chí Tôn. Ngươi tuy nhiên là ngũ đại Chí Tôn, nhưng muốn giết chết Trung cấp Bán Thần cũng rất khó làm đến. Chớ đừng nói chi là giết ta cùng Liệu Thiên Chiến Thánh rồi." "Đúng vậy, chúng ta Trung cấp Bán Thần bổn nguyên hùng hậu, trụ cột là các ngươi nghịch thiên Chí Tôn vạn lần đã ngoài, muốn giết chết chúng ta, trừ phi thực lực của các ngươi vượt qua chúng ta rất nhiều lần." Hai vị này Trung cấp Bán Thần một cái là Thứ Địa vũ trụ Cổ Đề Chiến Thánh, một cái là Cổ Đa vũ trụ Liệu Thiên Chiến Thánh, hai người đều là Trung cấp Bán Thần bên trong cường giả, 1 vs 1 dưới tình huống, thật sự của bọn hắn không kịp Quang Minh Chí Tôn, có lẽ liền Hổ Nha Chí Tôn đều không kịp, nhưng hai người muốn muốn giết bọn hắn, ít khả năng, cho dù là

bọn họ đứng đấy bất động, không làm bất luận cái gì phòng ngự, cũng muốn dài dòng buồn chán tuế nguyệt mới có thể bị giết chết, cái này là Trung cấp Bán Thần chỗ đáng sợ, tiếp cận Vĩnh Hằng. "Các ngươi rất tự tin, bất quá nói có lý." Nghĩ đến Trung cấp Bán Thần khó giết, Quang Minh Chí Tôn nhíu nhíu mày, mấy ngàn năm trước, hắn đuổi giết qua một vị bình thường Trung cấp Bán Thần, thực lực của hắn là đối phương rất nhiều lần, nhưng truy sát đã nhiều năm cũng không giết được, có lẽ nhiều tìm chút thời giờ liền có thể giết chết, nhưng là hắn không kiên nhẫn, quá lãng phí thời gian, giết chết một vị Trung cấp Bán Thần căn bản được không bù mất, trước mắt Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh không phải bình thường Trung cấp Bán Thần, muốn giết chết bọn hắn, độ khó lớn hơn gấp một vạn lần không chỉ. "Thế nhưng mà, người này hấp thu bảy trăm năm Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ, cũng không biết thực lực đạt đến trình độ nào?" Nghĩ đến Diệp Trần, Quang Minh Chí Tôn có chút hối hận, sớm biết như vậy Diệp Trần tiềm lực như thế được, hắn sớm nên giết chết Diệp Trần, khi đó bị hắn giết chết Diệp Trần không cần phí bao nhiêu khí lực. "Quang Minh Chí Tôn ngươi sợ cái gì, tựu tính toán giết không chết hắn, hắn cũng không làm gì được chúng ta, không thử thử thế nào biết." "Tốt!" Quang Minh Chí Tôn đáp ứng xuống, như đối phương theo như lời, hắn tuy có khả năng không làm gì được Diệp Trần, nhưng Diệp Trần cũng đừng muốn không biết làm sao hắn, Quang Minh pháp tắc chỗ cường đại, không chỉ có thể hiện tại chiến lực bên trên.

Ngoại trừ cùng Quang Minh Chí Tôn câu thông, Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh cũng thông tri Hổ Nha Chí Tôn cùng với Cốt Ma Chí Tôn, Cốt Ma Chí Tôn đều đáp ứng xuống, nhưng Hổ Nha Chí Tôn không có đáp ứng.

Hừ, tá ma giết lừa, người này bị giết chết về sau, có lẽ tựu đến phiên ta rồi, Hổ Nha Chí Tôn trong nội tâm cười lạnh, ý định tại Diệp Trần gánh không được thời điểm, có thể giúp đỡ thoáng một phát, không phải là vì người khác, mà là vì mình.

Diệp Trần tựa hồ không có phát giác được bốn người khác thường, phi

tốc tới gần Thần Huyết, chuẩn bị kiếm một chén canh. "Tiểu tử, cút cho ta." Đúng lúc này, Cổ Đề Chiến Thánh, Liệu Thiên Chiến Thánh, Quang Minh Chí Tôn cùng với Cốt Ma Chí Tôn liên thủ phát ra một kích, công hướng Diệp Trần, Cổ Đề Chiến Thánh kích phát ra vô số đạo đề ấn, mỗi một đạo đề ấn phảng phất khắc ấn tại trong hư không đồng dạng, Liệu Thiên Chiến Thánh sáu cánh tay riêng phần mình bổ ra một đạo hỏa diễm ánh đao, Quang Minh Chí Tôn công kích nhất rực rỡ tươi đẹp, phảng phất một vòng mặt trời đồng dạng, hướng phía Diệp Trần bắn ra vô số đạo ánh sáng, tốc độ công kích nhanh nhất, Cốt Ma Chí Tôn tắc thì hai tay hợp lại một phần, vô số Cốt Thương nổ bắn ra hướng Diệp Trần.

Trước mắt Hỗn Độn chiến trường, bốn người không thể nghi ngờ là cao cấp nhất, nhân vật đáng sợ nhất, bốn người liên thủ công kích là một loại người, như vậy người này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đối mặt 'Tuyệt cảnh ', Diệp Trần trong mắt có ngưng trọng, cũng có hưng phấn, hấp thu trọn vẹn bảy trăm năm Thủy Chi Pháp Tắc mảnh vỡ, hắn không biết mình thực lực đạt tới trình độ nào, dưới mắt đúng là cơ hội.

Bất quá hắn cũng không dám khinh thường, một khi gánh không được, hắn sẽ lập tức ly khai, buông tha cho Thần Huyết. "Ai lăn còn không nhất định." Diệp Trần bạo rống một tiếng, cả người hóa thành một thủy nhân, chợt thủy nhân gây sóng gió, nhấc lên ngập trời sóng cồn, hướng phía bốn phương tám hướng mang tất cả, bao phủ hơn phân nửa cái dưới mặt đất tầng mười lăm, ầm ầm sóng nước tiếng gầm gừ, làm cho tầng mười lăm đều có chút rung động bắt đầu chuyển động, phảng phất có một cái tuyệt thế hung thú sắp thức tỉnh tựa như.

Cổ Đề Chiến Thánh đề ấn vừa rụng vào trong nước, tốc độ lập tức giảm mạnh, uy lực đánh mất hơn phân nửa, Liệu Thiên Chiến Thánh Hỏa Diễm Đao quang dần dần dập tắt, tản ra yếu ớt hào quang, Cốt Ma Chí Tôn Cốt Thương rất lăng lệ ác liệt, trọn vẹn xuyên thủng chín thành sóng nước, chênh lệch điểm công kích đến Diệp Trần, về phần Quang Minh Chí Tôn ánh sáng đáng sợ nhất, cơ hồ thoáng cái liền xỏ xuyên qua sóng nước, bất quá cuối

cùng vẫn là bị Diệp Trần Thương Khung kiếm cho ngăn cản được rồi. "Cái gì?" Bốn người kinh hãi, đây là bọn hắn mạnh nhất lực công kích, rõ ràng không làm gì được Diệp Trần.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1758: Tử Vong Pháp Tắc

"Các ngươi cũng tiếp ta một kiếm." Chặn lại bốn người liên thủ một kích, Diệp Trần hít sâu một hơi, một cái Ba Đào Kiếm công hướng bốn người, cuồng mãnh như thủy triều kiếm quang hầu như lập tức đã đến bốn người trước người.

Phốc!

Cổ Đề Chiến Thánh Liệu Thiên Chiến Thánh cùng với Cốt Ma Chí Tôn riêng phần mình phun ra một ngụm máu tươi, bay rớt ra ngoài, chật vật muôn phần, Quang Minh Chí Tôn không hổ là Ngũ Đại Chí Tôn một trong, tuy rằng Quang Minh pháp tắc cảnh giới không kịp Diệp Trần Thủy chi pháp tắc, nhưng vẫn là chặn Diệp Trần tiến công, bán bộ không lùi, trên người nở rộ vô tận quang minh. "Đáng giận!" Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh sắc mặt rất khó nhìn, Diệp Trần thực lực vượt quá dự liệu của bọn hắn, tuyệt đối thuộc về Quang Minh Chí Tôn cấp bậc, không phải người nhiều có thể giải quyết. "Cũng không phải dễ trêu đó a!" Diệp Trần lông mi chớp chớp, vừa rồi một kiếm kia uy lực tuy rằng phân tán ra đã đến, nhưng phân tán không phải quá lợi hại, Quang Minh Chí Tôn không nói, ba người khác rõ ràng chẳng qua là thổ một bụm máu, đơn đả độc đấu mà nói, Diệp Trần có tự tin ngăn chặn bọn hắn, nhưng muốn muốn giết bọn hắn liền khó khăn. "Các vị, ta coi như mới vừa rồi là cái vui đùa, tiếp nhận nước giếng không phạm nước sông." Tiếp tục đấu nữa đối với mọi người cũng không có chỗ tốt, Diệp Trần mở miệng nói. "Tốt, ngược lại là chúng ta tiểu nhân." Quang Minh Chí Tôn cũng coi như dứt khoát, thừa nhận sai lầm kế tục tục hấp thu Thần huyết. "Hừ!" Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh hừ lạnh một tiếng, trở lại ban đầu vị trí.

Cốt Ma Chí Tôn đánh cho cái hặc hặc, dường như vừa rồi cái gì cũng không có phát sinh qua giống nhau, mặt không đổi sắc. "Huynh đệ, ta là Hổ

Nha Chí Tôn, bội phục." Hổ Nha Chí Tôn truyền âm cho Diệp Trần. "Tại hạ Thanh Liên Kiếm Tôn." Đang tại hấp thu luồng thứ nhất Thần huyết, Diệp Trần trả lời. "Thanh Liên Kiếm Tôn, cái này Thần huyết còn có tám chín thành, rất có thể sẽ để cho chúng ta trong là một loại người hoặc là mấy người đột phá, ta và ngươi thế đơn lực bạc, không bằng liên thủ như thế nào, một khi ta đột phá làm sơ cấp bán Thần, bảo vệ ngươi bình an, trái lại, ngươi đột phá làm sơ cấp bán Thần, cũng muốn bảo vệ ta bình an , đương nhiên, ta chỉ là đề nghị, cũng không có ý tứ gì khác, quyền quyết định ở chỗ ngươi." Hổ Nha Chí Tôn nói ra. "Không có vấn đề." Đối với Hổ Nha Chí Tôn, Diệp Trần ấn tượng không tệ, ít nhất vừa rồi đối phương không có công kích chính mình. "Huynh đệ quả thật dứt khoát." Hổ Nha Chí Tôn trên mặt lộ ra mỉm cười, Diệp Trần so với hắn trong tưởng tượng sảng khoái hơn nhiều.

Cái gì là Thần lực?

Thần lực là hết thảy lực lượng tổng hợp, pháp tắc chi lực ngoại trừ.

Thần lực trong ẩn chứa năng lượng, Tâm Lực, ý chí cùng với Lĩnh Vực . . . ,, Thần lực cường đại, trên cơ bản liền đại biểu thực lực của ngươi cường đại, là kính trình chỉnh sửa tỉ lệ đấy, có thể nói, trở thành cường đại bán Thần về sau, bình phán cái này cường đại bán Thần thực lực chính là Thần lực cùng pháp tắc chi lực, không tiếp tục khác.

Chân Thần huyết dịch chính là Thiên Địa Chí Bảo, ẩn chứa trong đó là tinh thuần nhất Thần lực, đáng tiếc, ngoại trừ cường đại bán Thần, không ai có thể trực tiếp đem vô chủ Thần lực chuyển hóa làm thuộc về thần lực của mình, cường đại bán Thần phía dưới, tuyệt đại bộ phận người chỉ có thể lợi dụng vô chủ Thần lực tăng lên tu vi của mình, không thể trực tiếp chuyển hóa, chính giữa nhất định sẽ có đại lượng lãng phí.

Không gián đoạn hấp thu Thần huyết, Diệp Trần dần dần hiểu rõ đến Thần lực ảo diệu, loại lực lượng này tuyệt đối là tối chung cực lực lượng, rất bạo lực lực lượng, mà pháp tắc chi lực bất đồng, pháp tắc chi lực là quy tắc chi lực, là lực lượng phương pháp vận dụng, thật giống như kỹ xảo giống nhau, có thể đem lực lượng uy năng tăng lên rất nhiều lần. "Thì ra là thế,

ngưng tụ Thần lực một cái trong đó yêu cầu là có được Tâm linh chi quang." Tâm Kiếm đỉnh phong cảnh giới lại hướng lên chính là Tâm Linh Chi Kiếm rồi, Tâm Linh Chi Kiếm cũng chính là Tâm linh chi quang, chỉ có Tâm linh chi quang mới có thể trù tính chung hết thảy lực lượng, ngưng tụ Thần lực, nếu không Thần lực rất dễ dàng tán loạn, không cách nào bảo tồn.

Rõ ràng Thần lực một bộ phận ảo diệu, Diệp Trần tầm mắt rộng rãi rất nhiều, một bộ phận tu hành chướng ngại cũng tựa hồ biến mất.

Đùng đùng (không dứt)!

Hấp thu Thần huyết trong quá trình, Diệp Trần Linh Khu không ngừng tăng lên lấy, từ cửu giai trung kỳ tăng lên tới cửu giai hậu kỳ, khí lực phóng đại, toàn thân phảng phất có được dùng không hết khí lực, cái đó và Kiếm Nguyên bất đồng, cả hai phải không cùng lực lượng, ngày sau đều trở thành Thần lực một bộ phận, đều có được tác dụng.

Trừ cái đó ra, Diệp Trần Thanh Liên Kiếm Vực cảnh giới cũng ở đây chậm chạp tăng lên, từ cửu giai sơ kỳ hướng cửu giai trung kỳ quá độ.

Trên thực tế, Diệp Trần sở dĩ tiến bộ nhanh như vậy, là bởi vì hắn nội tình bạc, cũng không có đạt tới rất cao cảnh giới, ngược lại là Quang Minh Chí Tôn đám người, các phương diện cũng đã đạt tới cực cao cảnh giới, cho nên nhất thời nửa khắc không có quá nhiều tiến bộ, duy nhất có thể đi vào bước cũng chính là tu vi đột phá, trở thành sơ cấp bán Thần.

Ba!

Rút cuộc, Diệp Trần Thanh Liên Kiếm Vực từ cửu giai sơ kỳ đột phá đến rồi cửu giai trung kỳ, thực lực lần nữa tiến bộ.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng biết, Thanh Liên Kiếm Vực tuy rằng tăng lên một cái giai đoạn, nhưng kỳ thật cũng không nhiều lắm tác dụng, hiện giai đoạn đối thủ của hắn tất cả đều là một ít nhân vật thật đáng sợ, cửu giai trung kỳ Kiếm Vực chỉ có thể triệt tiêu mất đối phương Lĩnh Vực, tối đa

thoáng áp chế mà thôi, sẽ không sinh ra ảnh hưởng quá lớn, mấu chốt còn phải dựa vào thực lực tuyệt đối.

Bất quá nếu là Thanh Liên Kiếm Vực có thể đột phá đến cửu giai hậu kỳ, có thể đơn giản áp chế người khác rồi, phải đi từng bước một.

Trong nháy mắt, nghìn năm qua, Thần huyết còn thừa lại sáu bảy thành.

Trong lúc này, có hơn mười người từ dưới đất mười bốn tầng xông xuống đất tầng mười lăm, đáng tiếc bọn hắn vận khí rất lưng, liền pháp tắc mảnh vỡ cũng không kịp hấp thu, đã bị Diệp Trần sáu người bắn cho giết, bọn hắn không cho phép những người khác đến kiếm một chén canh, cũng không hy vọng nuôi hổ gây họa, dù sao hấp thu đại lượng pháp tắc chi lực, rất khó bị giết chết, Diệp Trần chính là một cái sống sờ sờ ví dụ.

Lại là một nghìn năm qua, Thần huyết còn thừa lại một nửa. "Hặc hặc, hấp thu Thần huyết có thể nào thiếu được ta." Ngày hôm đó, nhất đạo thân ảnh từ dưới đất mười bốn tầng đi vào tầng mười lăm, là một cái tràn ngập vô tận tử vong khí tức Nghịch Thiên Chí Tôn, cặp mắt của hắn tản ra làm cho người ta sợ hãi hào quang. "Vong Giả Chí Tôn." Quang Minh Chí Tôn trên mặt lộ ra kiêng kị thần sắc.

Vong Giả Chí Tôn là Ngũ Đại Chí Tôn một trong, tìm hiểu chính là Tử Vong pháp tắc, cùng Quang Minh pháp tắc giống nhau, đều là cực hạn pháp tắc một trong, hơn nữa nhìn bộ dáng của đối phương, có lẽ tại địa phương khác đạt được không ít chỗ tốt, tử vong khí tức vô cùng nồng đậm, cảnh giới cao không thua hắn Quang Minh pháp tắc. "Liên thủ đối phó hắn." Quang Minh Chí Tôn đột nhiên mở miệng nói. "Tốt." Kể cả Diệp Trần ở bên trong, mọi người nhao nhao hòa cùng. "Sát!" Sáu người phát ra cường đại một kích, oanh hướng Vong Giả Chí Tôn. "Hắc hắc, muốn giết ta, kiếp sau a, ta tìm hiểu thế nhưng là Tử Vong pháp tắc, bản thân chính là tử vong trạng thái, các ngươi như thế nào giết ta." Vong Giả Chí Tôn căn bản không quan tâm oanh hướng công kích của mình, cứng rắn đã nhận lấy.

Thì cứ như vậy, Vong Giả Chí Tôn cũng gia nhập hấp thu Thần huyết

hàng ngũ, từ sáu người biến thành bảy người.

Bốn nghìn năm lúc, Thần huyết chỉ còn lại có cuối cùng bốn thành, chiến đấu lần nữa bộc phát, lần này là Diệp Trần năm người đối phó Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh, chủ yếu là hai người hấp thu Thần huyết tốc độ quá là nhanh, năm người quyết định tìm chút thời giờ, đem hai người chém giết, dù là hao phí một hai ngàn năm cũng sẽ không tiếc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1759: Cao Cấp Bán Thần

"Các ngươi thật đúng là cho là chúng ta là quả hồng mềm, tùy các ngươi vuốt ve? Hừ, các ngươi đã đều muốn trục xuất chúng ta, vậy các ngươi cũng đừng nghĩ hấp thu Thần huyết." Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh không có sợ hãi, bọn hắn hấp thu đại bộ phận Thần huyết, tu vi tiến bộ nhanh chóng, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần đã đạt đến trung kỳ đỉnh phong, so với trước, thực lực tăng phúc rồi không biết gấp bao nhiêu lần. "Sát!" Quang Minh Chí Tôn trước tiên thẳng hướng hai người, vô số quang tuyến xuyên thủng đi ra ngoài.

Phốc phốc. . .

Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh khó khăn lui về phía sau, khóe miệng tràn máu, Quang Minh Chí Tôn công kích thập phần bá đạo, mỗi một đạo ánh sáng uy lực đều không thể tầm thường so sánh, nghìn vạn đạo ánh sáng trùng kích tới đây, bọn hắn căn bản không có biện pháp đi phản kích.

Vong Giả Chí Tôn công kích tương đối quỷ dị rất nhiều, chỉ thấy hai tay của hắn nhất chà xát, trăm ngàn đầu màu đen sương mù độc xà đánh về phía Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh, tại trên thân hai người lưu lại một đạo đạo thiển vết tích, những thứ này thiển vết tích dường như vật còn sống, chậm rãi nhúc nhích, hấp thụ trên thân hai người sinh cơ cùng khí tức , đương nhiên, trung cấp bán Thần chính là trung cấp bán Thần, trên thân hai người hào quang lóe lên, tất cả thiển vết tích đều biến mất, dường như chưa từng có tồn tại qua giống nhau.

Đối với cái này, Vong Giả Chí Tôn cũng không có kinh ngạc, Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh là cực hạn trung cấp bán Thần, ngoại trừ cao cấp bán Thần, không ai có thể đơn giản giết chết bọn hắn, đều

muốn đánh chết hai người, nhất định hao phí dài dằng dặc tuế nguyệt.

Rầm rầm!

Nếu như nói Quang Minh Chí Tôn công kích thập phần bá đạo, Vong Giả Chí Tôn công kích thập phần quỷ dị, Diệp Trần công kích thì là trùng trùng điệp điệp, vĩnh viễn không chừng mực.

Luận lực công kích, Quang Minh Chí Tôn cũng phải có chỗ không kịp Diệp Trần, trong hư không, màu lam kiếm quang hội tụ mà thành hải dương sóng cả trùng kích tại Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh trên người, khiến cho bọn hắn không ngừng bay ngược, không có một tia lực phản kích.

Về phần Hổ Nha Chí Tôn cùng Cốt Ma Chí Tôn thực lực mặc dù so với ba người kém rất nhiều, nhưng hoặc nhiều hoặc ít có thể tiêu hao Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh Bản nguyên lực lượng, tác dụng không thể coi thường.

Một trăm năm qua, Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh khí tức rõ ràng yếu đi một đoạn. "Đáng giận, thật sự là đáng giận." Bị đánh trọn vẹn một trăm năm, Cổ Đề Chiến Thánh nổi trận lôi đình, hai mắt hầu như phun ra lửa. "Trước hết để cho các ngươi kiêu ngạo, xem các ngươi có thể tiếp tục tiến công tới khi nào." Liệu Thiên Chiến Thánh hung ác nói.

Một nghìn năm qua, Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh khí tức yếu đi ba thành trở lên. "Lại có thể như thế khó giết?" Cho dù có chuẩn bị tâm lý, Diệp Trần đám người hay vẫn là giật mình không thôi, nguyên bản bọn hắn xem chừng một nghìn năm hẳn là có thể giết chết hai người, không nghĩ tới hai người khí tức tài nhược rồi ba thành, tuy rằng càng về sau, hai người thực lực sẽ càng yếu, nhưng đều muốn triệt để đánh chết hai người, tuyệt đối sẽ vượt qua hai nghìn năm.

Lại để cho Diệp Trần đám người càng giật mình chính là, tiếp nhận năm trăm năm, Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh khí tức chẳng

những không có hạ thấp, ngược lại có chỗ tăng lên, khôi phục lại tám phần bộ dạng.

Nguyên lai, hai người tuy rằng một mực ở vào bị đánh trạng thái, nhưng là làm ra tôi luyện tác dụng, trước hấp thu Thần huyết rất nhanh chuyển hóa làm ‘ dinh dưỡng ’, bổ sung bản thân. "Không được, như vậy tiếp tục nữa, bọn hắn chưa chắc sẽ chết, chúng ta ngược lại cũng bị hao tổn chết." Quang Minh Chí Tôn cau mày nói. "Đúng vậy, bọn hắn đang mượn chúng ta tay, chuyển hóa Thần huyết trong lực lượng." Diệp Trần thở ra một hơi nói. "Nếu không, chúng ta luân phiên đến tiến công bọn hắn, còn dư lại người hấp thu Thần huyết?" Vong Giả Chí Tôn đề nghị. "Làm sao phân phối." Cốt Ma Chí Tôn trong mắt chợt lóe sáng. "Rất đơn giản, ba người tiến công, hai người hấp thu Thần huyết, một trăm năm luân đổi một lần." Thứ một trăm năm, là Diệp Trần, Vong Giả Chí Tôn cùng với Cốt Ma Chí Tôn tại tiến công Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh, Quang Minh Chí Tôn cùng Hổ Nha Chí Tôn hấp thu Thần huyết.

Nhìn thấy như thế tình huống, Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh con mắt đều muốn trợn nứt ra rồi, trước bọn hắn còn có tâm tư cùng Diệp Trần đám người dông dài, hiện tại hoàn toàn không có cái này tâm tư, một lúc sau, còn dư lại Thần huyết tuyệt đối sẽ bị hấp thu sạch sẽ, không có phần của bọn hắn, bọn hắn còn muốn dựa vào Thần huyết tấn thăng làm cao cấp bán Thần. "Đáng giận, đi chết đi." Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh bạo phát ra mạnh nhất chiến lực, trước đó chẳng qua là bình thường chiến lực.

Đáng tiếc, Diệp Trần cùng Vong Giả Chí Tôn không phải ăn thực vật, dễ dàng liền đem hai người áp chế xuống dưới, mặc cho hai người gào thét liên tục cũng không thể tránh được.

Một trăm năm qua, đổi thành Quang Minh Chí Tôn, Hổ Nha Chí Tôn cùng với Diệp Trần đến tiến công hai người, Vong Giả Chí Tôn cùng Cốt Ma Chí Tôn đi hấp thu Thần huyết.

Bởi vì mỗi lần chỉ có hai người có thể hấp thu Thần huyết, cho nên lần

này như trước không thể luân đến Diệp Trần, bất quá không sao, về sau sẽ đền bù tổn thất trở về, không ai nguyện ý chịu thiệt.

Rất nhanh, một nghìn năm qua đi, Thần huyết có chút rụt một vòng, biến hóa không lớn.

Năm người dù sao cũng là Nghịch Thiên Chí Tôn, hấp thu Thần huyết hiệu suất xa xa thấp hơn trung cấp bán Thần, thực tế còn muốn phân ra ba người đi đối phó Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh. "Quá chậm!" Trước trước sau sau đã qua sáu bảy nghìn năm, Diệp Trần cảm thấy hấp thu Thần huyết hiệu suất quá chậm, như vậy kéo dài nữa, tối thiểu còn tốt hơn mấy vạn năm. "Tu vi càng mạnh, hấp thu Thần huyết tốc độ càng nhanh, cùng thực lực không quan hệ nhiều lắm." Diệp Trần thầm nghĩ trong lòng.

Bất tri bất giác, Diệp Trần đi vào dưới mặt đất tầng mười lăm đã có chín nghìn năm. "A!" Hét thảm một tiếng vang lên, Liệu Thiên Chiến Thánh lập tức hóa thành một đoàn màu vàng hỏa diễm, thiêu đốt ...mà bắt đầu.

Đây là Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần tại thiêu đốt.

Màu vàng tro tàn bay múa đầy trời, sau một khắc, quy về hư vô.

Liệu Thiên Chiến Thánh vẫn lạc.

Bỏ ra năm thời gian nghìn năm, năm người rút cuộc đánh chết Liệu Thiên Chiến Thánh.

Cái này chủ yếu cũng cùng phân phối có quan hệ, mỗi qua một trăm năm, trong năm người luôn luôn hai người có thể nghỉ ngơi một chút, hấp thu Thần huyết, mà Cổ Đề Chiến Thánh cùng Liệu Thiên Chiến Thánh bao giờ cũng không có ở đây chiến đấu, căn bản không chiếm được bất luận cái gì nghỉ ngơi, mà dưới mặt đất tầng mười lăm cửa ra cũng không thể tìm được, cho nên trốn cũng không thoát.

Thứ chín nghìn năm trăm năm, Cổ Đề Chiến Thánh bị buộc đến rồi cực

hạn, trên người mơ hồ có màu vàng Hỏa Tinh tại lóng lánh, đây là Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần thiêu đốt dấu hiệu. "Hỗn đản, ta không cam lòng a!" Cổ Đề Chiến Thánh ngửa mặt lên trời gào thét, bạo phát đi ra chiến lực liền Quang Minh Chí Tôn, Vong Giả Chí Tôn cùng với Cốt Ma Chí Tôn đều kinh hãi không thôi, cái này là đối phương hồi quang phản chiếu, không phải chuyện đùa. "Thêm chút sức!" Quang Minh Chí Tôn tăng tốc tần suất.

Vong Giả Chí Tôn cùng Cốt Ma Chí Tôn gật gật đầu, chỉ cần giải quyết xong Cổ Đề Chiến Thánh, bọn hắn có thể bình ổn tinh thần hảo hảo hấp thu Thần huyết rồi, dù sao bọn hắn mỗi người hấp thu tốc độ đều rất chậm, căn bản không cần lo lắng sẽ không có Thần huyết có thể hấp thu, về phần sự tình từ nay về sau, ai cũng phiền không được.

Gấu!

Kim sắc hỏa diễm thiêu đốt, Cổ Đề Chiến Thánh thoáng cái bị ngọn lửa nuốt hết. "Cẩn thận." Bỗng nhiên, Vong Giả Chí Tôn dường như phát hiện cái gì, thoáng cái biến mất tại ban đầu vị trí.

Quang Minh Chí Tôn phản ứng so với Vong Giả Chí Tôn chậm một điểm, nhưng Quang Minh Chí Tôn tốc độ nhanh hơn, thoáng cái bay ngược ra.

Chỉ có Cốt Ma Chí Tôn phản ứng không kịp nữa, bị nhất đạo mạnh mẽ hỏa diễm chân ấn cho đánh trúng.

Phốc!

Cốt Ma Chí Tôn liền hừ cũng không có hừ một tiếng, hài cốt không còn.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1760: Cao Cấp Bán Thần Đáng Sợ

"Khí tức này?" Xa xa, Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn ngưng trọng nhìn về phía kim sắc hỏa diễm.

Kim sắc hỏa diễm ở bên trong, một bóng người dần dần rõ ràng, phốc, kim sắc hỏa diễm dập tắt, Cổ Đề Chiến Thánh thân ảnh hiển lộ ra, giờ phút này Cổ Đề Chiến Thánh dáng người rõ ràng cao hơn lớn hơn, mạnh mẽ cơ bắp hầu như muốn tan vỡ y phục, hai tay tráng kiện dường như có thể xé rách bầu trời, trên đầu một đôi sừng sơn dương càng nổi trội, mũi nhọn lóe hàn mang.

Vù vù vù hô. . .

Một luồng sóng đáng sợ khí tức dùng Cổ Đề Chiến Thánh làm trung tâm khuếch tán ra, Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn rõ ràng cảm giác được mạnh mẽ lực áp bách, hô hấp dần dần tăng thêm. "Cao cấp bán Thần?" Vong Giả Chí Tôn sắc mặt rất khó nhìn, Quang Minh Chí Tôn cũng không khá hơn chút nào.

Cao cấp bán Thần lại hướng lên chính là cường đại bán Thần.

Cường đại bán Thần không cần phải nói, đó là thực lực tuyệt đối, không chỉ có có được Thần lực, cũng có được pháp tắc chi lực, cường đại bán Thần phía dưới, hết thảy đều là con sâu cái kiến, kể cả cao cấp bán Thần.

Nhưng dù nói thế nào, cao cấp bán Thần cũng là cao cấp bán Thần, không phải trung cấp bán Thần có thể so với đấy, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần đạt đến hậu kỳ cảnh giới.

Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn không e ngại bất luận cái gì trung cấp bán Thần, dù là đánh không lại, ít nhất cũng có thể thong dong

ly khai, thế nhưng là đối mặt cao cấp bán Thần, bọn hắn không có chút nào lực lượng. "Hặc hặc hặc hặc hặc hặc hặc. . ." Cổ Đề Chiến Thánh cười ha hả, cười nước mắt đều chảy xuống. "Cao cấp bán Thần, ta rõ ràng đã trở thành cao cấp bán Thần, cái này có thật không vậy?" Nói qua, Cổ Đề Chiến Thánh tay phải mãnh liệt nắm chặt, một cỗ sóng chấn động ra bắn ra, phốc phốc, Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn ngược lại bay ra ngoài, riêng phần mình phun ra một ngụm máu tươi. "Hặc hặc, thật sự." Cổ Đề Chiến Thánh ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, thần sắc kích động.

Trở thành bán Thần về sau, mỗi tăng lên một tầng nữa, khó như lên trời, vận khí tốt, nói không chừng mấy trăm vạn năm có thể tấn chức một tầng nữa, vận khí không tốt, mấy nghìn vạn năm vài tỷ năm đều không có hy vọng, trung cấp bán Thần trở thành cao cấp bán Thần thực tế như thế, vốn là tính có Thần huyết tương trợ, Cổ Đề Chiến Thánh cũng không cho rằng tại Hỗn Độn chiến trường có thể đạt tới cao cấp bán Thần cấp độ.

Nhưng hắn không nghĩ tới, dưới tuyệt cảnh, hắn rõ ràng đột phá, từ đó cấp bán Thần đột phá đến rồi cao cấp bán Thần , đương nhiên, chủ yếu là bởi vì hắn trước hấp thu rất nhiều Thần huyết, cung cấp đầy đủ dinh dưỡng. "Đây hết thảy còn phải đa tạ các ngươi, không phải là các ngươi đem ta đẩy vào tuyệt cảnh, ta không lại nhanh như vậy trở thành cao cấp bán Thần." Khôi phục lại bình tĩnh, Cổ Đề Chiến Thánh nhìn về phía Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn, ánh mắt đùa giỡn hành hạ.

Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn đồng tử co rụt lại. "Trốn!" Hai người hóa thành một đạo ánh sáng cùng nhất đạo màu đen sương mù, nhanh chóng chạy thục mạng ra.

Dưới mặt đất tầng mười lăm rất lớn, mỗi một tấc không gian đều bị Thần huyết cải tạo, tựa như một cái loại nhỏ Vũ Trụ. "Muốn chạy trốn?" Cũng không gặp Cổ Đề Chiến Thánh làm cái gì động tác, chỗ của hắn lắc lư đứng lên, sau một khắc, không gian vặn vẹo, hắn lập tức đi vào Quang Minh Chí Tôn sau lưng, một quyền đánh tới.

Thâm sâu chân ấn mắt thấy muốn khắc vào Quang Minh Chí Tôn trên

người, Quang Minh Chí Tôn bỗng nhiên hóa thành một luân màu vàng Thái Dương, từ thật thể biến thành hư thể.

Phốc một tiếng!

Chân ấn xuyên qua màu vàng Thái Dương, màu vàng Thái Dương nứt vỡ ra, một lần nữa ngưng tụ thành Quang Minh Chí Tôn thân thể, chỉ có điều sắc mặt rất là trắng xám.

Dựa vào Quang Minh pháp tắc, hắn vượt qua ở Cổ Đề Chiến Thánh một kích, nhưng cao cấp bán Thần thật sự quá cường đại, biến thành hư thể hắn đều bản thân bị trọng thương, có thể nghĩ, một khi khôi phục thật thể, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. "Thật là khiến người hâm mộ, Quang Minh pháp tắc so với ta trong tưởng tượng càng vĩ đại." Cổ Đề Chiến Thánh thập phần không cam lòng, hắn thống hận tất cả Nghịch Thiên Chí Tôn, vì cái gì những thứ này Nghịch Thiên Chí Tôn có thể sớm tìm hiểu pháp tắc, quá không công bình. "Thanh Liên Kiếm Tôn, tình huống không ổn a!" Hổ Nha Chí Tôn cùng Diệp Trần sớm đã đem Cổ Đề Chiến Thánh biến hóa nhìn ở trong mắt, Hổ Nha Chí Tôn trầm giọng nói. "Ngươi trước tiên tìm tìm xuất khẩu a! Thừa dịp Cổ Đề Chiến Thánh đuổi giết Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn." Diệp Trần nói. "Vậy còn ngươi?" Hổ Nha Chí Tôn nhìn về phía Diệp Trần. "Ta ý định vật lộn đọ sức." Diệp Trần cảm giác được ba đại chí cao Kiếm Ý đã có đột phá dấu hiệu.

Đến Hỗn Độn chiến trường, ba đại chí cao Kiếm Ý đã đột phá một lần, từ cửu giai sơ kỳ đột phá đến rồi cửu giai trung kỳ, làm hắn thực lực tăng mạnh, vốn cho là, tại Hỗn Độn chiến trường không có khả năng tiếp tục đột phá, coi như là muốn đột phá, đoán chừng cũng muốn đợi trở thành sơ cấp bán Thần sau mới có thể đột phá.

Nhưng mà hấp thu chín nghìn năm Thần huyết, làm ba đại chí cao Kiếm Ý đã có lần nữa đột phá khả năng.

Đương nhiên, cái này chủ yếu là ba đại chí cao Kiếm Ý đồng thời tồn tại ở Diệp Trần Hồn Hải, sinh ra cộng hưởng tác dụng, nếu như chỉ có một chí

cao Kiếm Ý, là không thể nào nhanh như vậy đột phá đấy. "Vật lộn đọ sức? Tốt lắm, ta đi trước một bước." Phát giác được Diệp Trần không phải hay nói giỡn, Hổ Nha Chí Tôn nhẹ gật đầu, nhanh chóng ly khai. "Giờ phút này trốn, đoán chừng cũng trốn không thoát a! Còn không bằng vật lộn đọ sức." Nếu có cửa ra, Diệp Trần sẽ không chút do dự từ cửa ra chạy trốn, đáng tiếc dưới mặt đất tầng mười lăm cửa ra đến nay không có tìm được, đem thời gian lãng phí ở tìm kiếm cửa ra bên trên, là Diệp Trần không thể tiếp nhận.

Trôi lơ lửng ở Thần huyết phụ cận, Diệp Trần nhắm mắt lại, tiếp tục hấp thu Thần huyết. "Trốn a! Như thế nào không trốn rồi!" Phốc!

Phốc phốc!

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc. . .

Lần lượt đánh thủng màu vàng Thái Dương cùng màu đen sương mù, Cổ Đề Chiến Thánh liều lĩnh mà cười cười.

Quang Minh pháp tắc cùng Tử Vong pháp tắc hoàn toàn chính xác rất lợi hại, luận thực lực, Cổ Đề Chiến Thánh tối thiểu là Quang Minh Chí Tôn cùng Vương Giả Chí Tôn vạn lần trở lên, đáng tiếc như trước không cách nào trong thời gian ngắn đánh chết hai người, chỉ có thể lần lượt trọng thương hai người, mài mòn bọn họ Võ Đạo Nguyên Thần. "Cổ Đề Chiến Thánh, hà tất đuổi tận giết tuyệt, như ngươi có thể tha ta một mạng, ta nguyện ý trở thành người hầu của ngươi." Vong Giả Chí Tôn hèn mọn nói.

Tìm hiểu Tử Vong pháp tắc, làm hắn càng thêm quý trọng tính mạng của mình, đơn giản sẽ không buông tha cho. "Người hầu? Thật có lỗi, ta không cần, ta chỉ muốn xem lại các ngươi chết." Cổ Đề Chiến Thánh nhếch miệng cười cười, tiếp tục tiến công.

Một lần lại một lần! "Không!" Màu vàng Thái Dương bộc phát ra ức vạn hào quang, trong đó truyền đến Quang Minh Chí Tôn tiếng rống giận dữ, đáng tiếc, hào quang rút cuộc không cách nào ngưng tụ, dần dần biến mất tại trong hư không.

Ngũ Đại Chí Tôn một trong, Quang Minh Chí Tôn vẫn lạc!

Vong Giả Chí Tôn trong lòng phát nhanh, điên cuồng chạy thục mạng.

Từ sinh tồn năng lực bên trên mà nói, Tử Vong pháp tắc vượt qua Quang Minh pháp tắc rất nhiều, không biết làm sao thực lực chênh lệch quá xa, Vong Giả Chí Tôn như trước không thể đào thoát tử vong kết cục, màu đen sương mù tiêu tán ra, một hạt màu đen hạt giống rơi xuống.

Đùng!

Cổ Đề Chiến Thánh đánh nát rồi màu đen hạt giống, Tử Vong pháp tắc quỷ dị khó lường, Cổ Đề Chiến Thánh không cho rằng Vong Giả Chí Tôn đều chết hết rồi.

Quả nhiên, màu đen hạt giống phá toái lập tức, Vong Giả Chí Tôn kêu thảm thiết vang lên, chợt im bặt mà dừng.

Đánh chết Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn, Cổ Đề Chiến Thánh bắt đầu đuổi giết Hổ Nha Chí Tôn.

Một năm sau, Hổ Nha Chí Tôn vẫn lạc.

Đến cuối cùng, ngược lại là một mực không có áp dụng bất luận cái gì hành động Diệp Trần còn sống. "Ngươi rất may mắn, không có bất kỳ hành động, cho nên ta mới có thể đem ngươi lưu đến cuối cùng." Cổ Đề Chiến Thánh từng bước một đi về hướng Diệp Trần, mỗi một bước đều bị hư không đung đưa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1761: Cửu Giai Hậu Kỳ Kiếm Ý

Thần huyết bên cạnh, Diệp Trần mở hai mắt ra, quay đầu nhìn về phía Cổ Đề Chiến Thánh.

Theo Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn vẫn lạc, Diệp Trần biết, Cổ Đề Chiến Thánh đã không còn là ban đầu Cổ Đề Chiến Thánh, có bóp chết Ngũ Đại Chí Tôn năng lực, đây là bất kỳ một cái nào trung cấp bán Thần đều làm không được sự tình. "Cổ Đề Chiến Thánh, không nghĩ tới Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn sẽ chết trong tay ngươi, bọn hắn nhất định thập phần không cam lòng." Diệp Trần thản nhiên nói.

Cổ Đề Chiến Thánh nhếch miệng cười cười, "Thật sự của bọn hắn thập phần không cam lòng, đáng tiếc, đây là bọn hắn tự tìm, bất quá bọn hắn cũng rất may mắn, bị một cái cao cấp bán Thần giết chết, ngoại trừ trong truyền thuyết Thiên Giới, chỉ sợ còn không có người thấy cao cấp bán Thần." "Hoàn toàn chính xác, đây là ta lần thứ nhất nhìn thấy cao cấp bán Thần." Diệp Trần gật gật đầu, trong mắt hắn, Cổ Đề Chiến Thánh so với Thái Dương đều muốn chói mắt ức vạn lần, đây là Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần cường đại đến đỉnh hiện tượng. "Thế nào, còn cần ta động thủ sao?" Cổ Đề Chiến Thánh đùa giỡn hành hạ nhìn xem Diệp Trần.

Bước vào cao cấp bán Thần hàng ngũ, hắn hấp thu Thần huyết tốc độ sẽ nhanh hơn, dùng không có bao nhiêu năm là có thể đem còn dư lại Thần huyết hấp thu sạch sẽ, bất quá trước đó, hắn muốn trước giải quyết Diệp Trần, về phần giải quyết như thế nào, hắn còn không có quyết định, như thế nào thú vị làm sao tới. "Động thủ đi!" Diệp Trần rút ra Thương Khung Kiếm. "Nhận lấy cái chết!" Cổ Đề Chiến Thánh bỗng nhiên một quyền đánh về phía Diệp Trần.

Đương!

Hỏa Tinh văng khắp nơi, Diệp Trần sắc mặt trắng nhợt, bay rớt ra ngoài. "Ồ?" Cổ Đề Chiến Thánh có chút kinh ngạc, một quyền này hắn chỉ dùng một lượng phân lực số lượng, nhưng đổi thành Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn, tuyệt đối sẽ trọng thương, như thế nào đối phương chẳng qua là sắc mặt trắng nhợt.

Không đúng? "Lại đến!" Cổ Đề Chiến Thánh lại là một quyền oanh hướng Diệp Trần, một quyền này dùng ba bốn phân lực nói.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, Diệp Trần tiếp tục bay ngược. "Lại đến!" "Lại đến!" Cuối cùng một quyền, Cổ Đề Chiến Thánh dùng tới rồi mười phần mười lực lượng, không có nửa phần lưu thủ.

Ba!

Một cỗ lực lượng vô hình truyền lại đến Diệp Trần trên người, Diệp Trần thân thể chấn động, sau một khắc, há mồm phun ra đại lượng máu tươi, trên người cũng xuất hiện một tia vết rách. "Không có khả năng!" Cổ Đề Chiến Thánh chấn kinh rồi, Quang Minh Chí Tôn cùng Vong Giả Chí Tôn sở dĩ có thể kháng trụ thời gian rất lâu, là vì hai người biến thành hư thể, đã bị tổn thương thật rất nhỏ, mỗi lần chỉ có thực tế tổn thương một phần ngàn thậm chí một phần vạn, nếu như Diệp Trần lợi dụng Thủy chi pháp tắc hóa thành hư thể, Cổ Đề Chiến Thánh còn có thể tiếp nhận, có thể Diệp Trần căn bản không có vận dụng năng lực này. "Ngươi làm như thế nào?" Cổ Đề Chiến Thánh nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

Diệp Trần thả lỏng một hơi, cười nhạt một tiếng, "Còn phải đa tạ ngươi cho ta đầy đủ thời gian, nếu không ta cũng không có khả năng đem Kiếm Ý tăng lên tới cửu giai hậu kỳ." Không sai, Diệp Trần ba đại chí cao Kiếm Ý đột phá đến rồi cửu giai hậu kỳ cảnh giới, Kiếm Ý càng về sau càng khó tăng lên, nhất là chí cao Kiếm Ý, tương đối ứng với đấy, một khi đột phá, chiến lực tăng phúc sẽ thật rất lớn.

Phải biết rằng, Kiếm Ý đến rồi cửu giai hậu kỳ, khoảng cách cửu giai đỉnh phong chỉ có một tầng thứ, mà cửu giai đỉnh phong là Kiếm Ý cực hạn.

Đương nhiên, Nghịch Thiên Chí Tôn cuối cùng là Nghịch Thiên Chí Tôn, đổi thành Ngũ Đại Chí Tôn trong bất kỳ một cái nào, chí cao Kiếm Ý đột phá đến cửu giai hậu kỳ, cũng rất không có khả năng là Cổ Đề Chiến Thánh đối thủ, như trước khó thoát khỏi cái chết, nhưng Diệp Trần ba đại chí cao Kiếm Ý ở bên trong, có Bất Diệt Kiếm Ý, Bất Diệt Kiếm Ý được xưng bất diệt, có không thể xóa nhòa thuộc tính, trừ cái đó ra, hắn còn có Huyền Vũ Thánh Khải cùng Bất Diệt Kiếm Thể, theo Bất Diệt Kiếm Ý luân phiên tăng lên, Diệp Trần Bất Diệt Kiếm Thể đã đột phá đến rồi thứ mười bảy tầng, một mình có thể chống lại sơ cấp bán Thần công kích. "Cửu giai hậu kỳ chí cao Kiếm Ý?" Cổ Đề Chiến Thánh con mắt nheo lại.

Hắn tìm hiểu cũng không phải chí cao Võ Đạo ý chí, mà là lần nhất đẳng Võ Đạo ý chí, mặc dù như thế, như trước không thể đột phá đến cửu giai hậu kỳ, thủy chung kẹt tại cửu giai trung kỳ đỉnh phong, Diệp Trần một cái chính là Nghịch Thiên Chí Tôn rõ ràng sớm một bước đem chí cao Kiếm Ý tăng lên tới cửu giai hậu kỳ, Cổ Đề Chiến Thánh không biết nên bội phục đối phương tốt, hay vẫn là ghen ghét đối phương tốt. "Coi như là ngươi có thể kháng trụ nhất thời, ta không tin ngươi có thể kháng trụ một trăm năm một nghìn năm." Diệp Trần biểu hiện càng sợ tươi đẹp, Cổ Đề Chiến Thánh càng không thể dễ dàng tha thứ Diệp Trần sống sót, nếu không đối phương một khi trở thành sơ cấp bán Thần, ai cũng không chế trụ nổi hắn.

Trên người thiêu đốt lên một tia màu vàng ngọn lửa, Cổ Đề Chiến Thánh khí tức gấp trăm ngàn lần gia tăng đứng lên. "Bán Thần bí pháp?" Diệp Trần trong nội tâm cả kinh. "Chịu chết đi!" Cổ Đề Chiến Thánh một quyền đánh về phía Diệp Trần, một quyền này nhanh đến không thể giải thích vì sao, thời không cũng bắt đầu đảo lưu, Diệp Trần phản ứng bị kéo dài.

Phốc!

Không có chuẩn bị tâm lý Diệp Trần há mồm phun ra đại lượng đại lượng máu tươi, trên người tràn ngập ra vô số vết rách, lập tức trọng thương,

liền Võ Đạo Nguyên Thần đều bị phai mờ rồi không ít.

Bất Diệt Kiếm Ý cường đại trở lại, đối mặt cực đoan chiến lực cuối cùng không thể hoàn mỹ phòng ngự. "Rõ ràng thiêu đốt Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, đạt được hủy diệt tính lực lượng?" Diệp Trần không dám khinh thường, thúc giục Thủy chi pháp tắc, lập tức biến thành một cái Thủy nhân, đồng thời, chung quanh xuất hiện từng vòng rung động, giống như thân ở Thủy chi thế giới.

Sau một khắc, Cổ Đề Chiến Thánh công kích lại đến, Thủy chi thế giới thoáng cái bị đánh thủng, Diệp Trần biến thành làm Thủy nhân cũng bị đánh tan, nhưng mà rất nhanh, nước chảy ngưng tụ, một lần nữa biến thành Thủy nhân.

Hóa thành hư thể, khiến cho Diệp Trần có thể bỏ qua tuyệt đại bộ phận tổn thương, cùng Quang Minh Chí Tôn cùng với Vong Giả Chí Tôn giống nhau.

Một năm qua.

Mười năm qua.

Trăm năm qua.

Cổ Đề Chiến Thánh rút cuộc đình chỉ thiêu đốt Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần.

Hắn phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Diệp Trần.

Tấn thăng làm cao cấp bán Thần, hắn có thể thiêu đốt Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần tăng lên chiến lực, nhưng không thể bền bỉ, có thể kiên trì một trăm năm, còn nhiều hơn thiệt thòi còn sót lại Thần huyết, mặc dù như thế, tiêu hao như trước rất lớn, trái lại Diệp Trần, cũng không có quá nhiều tiêu hao, đối phương trong cơ thể Thần huyết có thể cho hắn duy trì thời gian dài hơn.

Đáng giận, nếu là ta Võ Đạo ý chí có thể tăng lên tới cửu giai hậu kỳ, nhất định có thể giết hắn, Cổ Đề Chiến Thánh thầm nghĩ trong lòng. "Thanh Liên Kiếm Tôn, trước tha cho ngươi một cái mạng, chạy nhanh cút ra dưới mặt đất tầng mười lăm a!" Cổ Đề Chiến Thánh quay người bay về phía Thần huyết.

Nếu như không giết chết được Diệp Trần, hắn chỉ có đi hấp thu còn dư lại Thần huyết, nói không chừng còn có thể đột phá thoáng một phát. "Hiện tại ngươi muốn cho ta đi, ta cũng không đi." Diệp Trần đồng dạng bay về phía Thần huyết. "Ngươi đây là muốn chết." Cổ Đề Chiến Thánh hừ lạnh một tiếng, hắn không nghĩ tới Diệp Trần lớn gan như vậy, lại dám lưu lại, cũng tốt, chờ mình lần nữa đột phá, liền là đối phương tử kỳ.

Thì cứ như vậy, Cổ Đề Chiến Thánh cùng Diệp Trần riêng phần mình hấp thu Thần huyết, nước giếng không phạm nước sông. "Quá chậm!" Nhìn xem Cổ Đề Chiến Thánh hấp thu Thần huyết hiệu suất, Diệp Trần mày nhăn lại, chính mình hấp thu tốc độ chỉ có đối phương một phần trăm, quá bị thua thiệt. "Trước tìm hiểu pháp tắc chi lực!" Diệp Trần buông tha cho hấp thu Thần huyết, dù sao chính mình trong cơ thể Thần huyết còn không có sử dụng hết, đều chứa đựng đứng lên.

Kim sinh thủy, Thủy sinh Mộc, Diệp Trần đem mục tiêu định tại Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ bên trên.

Nếu là có thể tìm hiểu Mộc chi pháp tắc, Thủy Mộc pháp tắc phối hợp, sẽ để cho thực lực của hắn đạt tới một cái mới đỉnh phong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1762: Lĩnh Ngộ Mộc Chi Pháp Tắc

Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ là một hạt ngón cái đại hạt giống, hạt giống xanh biếc xanh biếc, tràn đầy vô tận sinh cơ, hạt giống bốn phía hư không được sinh cơ ảnh hưởng, trăm hoa đua nở, cỏ cây bộc phát.

Khoảng cách Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ còn cách một đoạn lúc, thành từng mảnh rậm rạp rừng rậm ngăn cản rồi Diệp Trần, trong rừng dây leo nhanh chóng phát triển, giương nanh múa vuốt.

Rầm rầm!

Thủy chi thế giới nhộn nhạo ra, bảo hộ Diệp Trần, mà Diệp Trần tức thì dùng Thủy chi thế giới làm môi giới, đi cảm giác Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ tồn tại.

Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc.

Dùng Thủy chi pháp tắc đi tiếp xúc Mộc chi pháp tắc, đã bị mâu thuẫn nhỏ đi rất nhiều, gạt ra thành từng mảnh dài khắp dây leo rừng rậm, Diệp Trần dần dần tới gần Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ.

Lúc khoảng cách Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ còn có cuối cùng mười mét khoảng cách lúc, một đoàn màu xanh lá quang huy bỗng nhiên xuất hiện, mặc kệ Diệp Trần như thế nào thúc giục Thủy chi pháp tắc, cũng khó có thể tiến thêm.

Phát giác được không cách nào tiếp tục tới gần về sau, Diệp Trần ngừng lại, tay phải nhẹ nhàng đặt tại màu xanh lá quang huy bên trên, đó là Mộc chi pháp tắc chi lực bộ hiện hóa, có Thủy chi thế giới bảo hộ, hắn có thể bình yên vô sự tiếp xúc.

Mộc chi pháp tắc chi lực tràn ngập sinh cơ.

Sinh cơ đã có thể cứu người, cũng có thể giết người.

Ví dụ như một cái trọng thương người sắp bị chết chỉ cần rót vào Mộc chi pháp tắc chi lực, có thể lập tức khỏi hẳn, nhưng ở một cái khỏe mạnh chi nhân trong cơ thể gieo xuống một hạt giống, hạt giống lớn lên, tức thì có thể giết chết cái này khỏe mạnh chi nhân, Mộc chi pháp tắc ẩn chứa sống cùng chết , đương nhiên, chẳng qua là ẩn chứa một bộ phận sống cùng chết, chính thức sống cùng chết là Sinh Mệnh Pháp Tắc cùng Tử Vong pháp tắc. "Muốn lĩnh ngộ loại thứ hai pháp tắc?" Cổ Đề Chiến Thánh nhìn lại, trong ánh mắt một đạo hàn quang hiện lên.

Như Diệp Trần lĩnh ngộ loại thứ hai pháp tắc, thật đúng là khó đối phó, bất kể là cực hạn pháp tắc, cường đại pháp tắc hay vẫn là trụ cột pháp tắc, bất luận một loại nào pháp tắc đều có kia độc đáo một mặt, không thể nhỏ xem, hai loại pháp tắc phối hợp ở một chỗ, đối với chiến lực có bao nhiêu tăng phúc, Cổ Đề Chiến Thánh cũng không rõ ràng lắm. "Hừ, Nghịch Thiên Chí Tôn lĩnh ngộ loại thứ hai pháp tắc so với lĩnh ngộ loại thứ nhất pháp tắc khó hơn gấp mười lần, ta cũng không tin ngươi có thể lĩnh ngộ." Hít sâu một hơi, Cổ Đề Chiến Thánh nhắm mắt lại, không nhìn tới Diệp Trần.

Hiện tại việc cấp bách là đem Thần huyết hấp thu sạch sẽ, tranh thủ lần nữa đột phá, một khi Võ Đạo ý chí đột phá đến cửu giai hậu kỳ cảnh giới, thực lực của hắn còn có thể trên phạm vi lớn gia tăng, đến lúc đó mặc kệ Diệp Trần có hay không lĩnh ngộ loại thứ hai pháp tắc, đối với hắn đều không có ảnh hưởng gì.

Tìm hiểu Mộc chi pháp tắc so với Diệp Trần trong tưởng tượng muốn thuận lợi, có lẽ thật sự là bởi vì hắn lĩnh ngộ Thủy chi pháp tắc, mà lại Thủy chi pháp tắc cảnh giới rất cao nguyên nhân.

Tại Diệp Trần cảm giác ở bên trong, dường như chứng kiến vô số màu xanh lá quang điểm, những thứ này màu xanh lá quang điểm thập phần nhu hòa, giống như nguyên một đám tiểu tinh linh tại bay múa.

Một ngày, màu xanh lá quang điểm tụ tập ở một chỗ, càng ngày càng nhiều, cuối cùng hình thành một viên màu xanh lá hạt giống.

Hạt giống rơi xuống đất nảy mầm, trưởng thành một cây cây nhỏ.

Cây nhỏ được gió thổi dầm mưa, dần dần trưởng thành một cây đại thụ che trời, cành lá rậm rạp, lục ý dạt dào.

Ngày qua ngày, năm qua năm, dùng đại thụ che trời làm trung tâm, dùng đại thụ che trời rễ cây là ràng buộc, từng gốc cây mới cây nhỏ phát triển ra, tại cây nhỏ bốn phía, sinh trưởng ra rồi cây cỏ, sinh trưởng ra rồi hoa, thổ địa dị thường phì nhiêu, gió thổi lên, trên cây hạt giống bốn phía bay lả tả, rơi vào xung quanh trên đất. . .

Rút cuộc, một mảnh rừng rậm ra đời, tùng lâm càng lúc càng lớn, biến thành rừng rậm, rừng rậm mở rộng, đã có Thủy, đã có côn trùng, đã có động vật.

Bất tri bất giác, rừng rậm cải biến xung quanh thế giới, lại để cho không khí càng thêm tươi mát, lại để cho thổ địa dị thường phì nhiêu, khắp nơi tràn đầy sinh cơ, vui sướng nhẹ nhõm.

Vô thanh vô tức, Diệp Trần Hồn Hải ở bên trong, một hạt thập phần hơi nhỏ hạt giống dần dần ra đời, mang theo một tia thúy ý.

Mộc chi pháp tắc lĩnh ngộ thành công.

Mở hai mắt ra, Diệp Trần đồng tử biến thành xanh biếc chi sắc, bất quá rất nhanh, xanh biếc chi sắc thối lui, một lần nữa khôi phục bình thường. "Cái này là Mộc chi pháp tắc?" Diệp Trần thu hồi tay phải, mở ra.

Lục mang hiện lên, Diệp Trần trên bàn tay sinh trưởng ra rồi một gốc cây cây nhỏ, cây nhỏ nhanh chóng lớn lên, biến thành đại thụ che trời, đại thụ che trời nhánh cây có thể cứng rắn có thể mềm, cứng rắn lúc giống như sắt thép, mềm lúc dường như dây leo, có thể tùy ý quật hư không, lực phá hoại tựa hồ so với Thủy chi pháp tắc càng tốt hơn , đương nhiên, là sơ kỳ

Thủy chi pháp tắc, bây giờ Thủy chi pháp tắc cảnh giới quá cao, đủ để so sánh Quang Minh Chí Tôn Quang Minh pháp tắc.

Trên bàn tay cây nhỏ tiêu tan, Diệp Trần thân thể bỗng nhiên biến thành màu xanh lá, đã thành một đoàn bóng xanh.

Bóng xanh ẩn chứa vô hạn sinh cơ, Diệp Trần có cảm giác, dù là mình bị đánh trúng vô số lần, đều có thể lập tức phục hồi như cũ, căn bản sẽ không tiêu hao Võ Đạo Nguyên Thần, chỉ cần hao tổn Mộc chi pháp tắc chi lực mà thôi. "Luận sinh tồn lực, Mộc chi pháp tắc tuyệt đối sẽ không thua kém cường đại pháp tắc, chỉ so với cực hạn pháp tắc kém một chút mà thôi." Đi vào Hỗn Độn chiến trường đã có hơn một vạn năm, Diệp Trần thấy được rất nhiều pháp tắc, đối với mỗi một loại pháp tắc đặc điểm, hoặc nhiều hoặc ít có chút hiểu rõ, đơn thuần từ sinh tồn lực bên trên mà nói, Mộc chi pháp tắc hết sức xuất sắc. "Cái gì?" Cổ Đề Chiến Thánh bị khuếch tán ra Mộc chi pháp tắc chi lực bừng tỉnh, chứng kiến Diệp Trần biến hóa, không khỏi hiện lên si ngốc bộ dáng, đối phương thật sự lĩnh ngộ Mộc chi pháp tắc? Đơn giản như vậy? "Hỗn đản, quá không công bằng." Cổ Đề Chiến Thánh hết sức ghen tỵ, hắn đường đường cao cấp bán Thần, một cái pháp tắc cũng không có lĩnh ngộ, đối phương rõ ràng lĩnh ngộ hai cái, còn có để cho người sống hay không, thật sự là buồn cười. "Trước hết để cho ngươi kiêu ngạo." Đối phương lĩnh ngộ Mộc chi pháp tắc, chính mình còn chưa đột phá, điều này làm cho Cổ Đề Chiến Thánh đã có một tia gấp gáp.

Lĩnh ngộ Mộc chi pháp tắc, Diệp Trần có thể chính thức hấp thu Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ rồi.

Diệp Trần Hồn Hải trong Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ chỉ có hạt vừng lớn nhỏ, mà trong hư không Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ chừng lớn chừng ngón cái, cả hai chênh lệch rất lớn.

Một trăm năm.

Hai trăm năm.

Năm trăm năm.

Năm trăm năm qua, Diệp Trần Hồn Hải trong Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ đã có ngón út lớn nhỏ, mà trong hư không Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ cũng là ngón út lớn nhỏ, bị hấp thu rồi hơn phân nửa tả hữu. "Không thể hấp thu." Nhổ ra một cái trọc khí, Diệp Trần trong mắt tinh quang lóe lên, nếu như Thủy sinh Mộc, có thể lĩnh ngộ Mộc chi pháp tắc, như vậy vì sao không thể Mộc sinh Hỏa, lĩnh ngộ Hỏa chi pháp tắc?

Nghĩ đến là làm, Diệp Trần bắt đầu tới gần Hỏa chi pháp tắc mảnh vỡ.

Trong hư không Hỏa chi pháp tắc mảnh vỡ là một đám ngọn lửa, chập chờn rung chuyển.

Cảm giác đến Diệp Trần tới gần, ngọn lửa đột nhiên tăng vọt, hóa thành sóng lửa ngợp trời quét sạch tới đây, sóng nhiệt bức người.

Thúc giục Mộc chi pháp tắc, Diệp Trần bốn phía xuất hiện một mảnh Mộc chi thế giới, rậm rạp phồn thịnh , lúc sóng lửa tiếp xúc đến Mộc chi thế giới, Mộc chi thế giới thoáng cái thiêu đốt đứng lên, nhưng mà thiêu đốt đến Diệp Trần mười mét bên ngoài lúc, bị một đoàn màu xanh lá quang huy ngăn cản rồi, đỡ đòn màu xanh lá quang huy, Diệp Trần chậm rãi tới gần ngọn lửa. "Nóng quá!" Diệp Trần cảm giác gọi ra đến khí đều là nhiệt đấy, nóng hổi nóng hổi, bất quá điều này cũng sâu hơn cùng Hỏa chi pháp tắc mảnh vỡ trao đổi, đều muốn lĩnh ngộ, nhất định phải nhận thức.

Hỏa chi pháp tắc chi lực, cuồng bạo, nóng rực, bành trướng, thập phần đường hoàng cuồng dã.

Cùng nội liễm Thủy chi pháp tắc, trầm ổn Mộc chi pháp tắc hoàn toàn bất đồng.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1763: Chỉ Kém Kim Chi Pháp Tắc

Thời gian từ từ trôi qua, Diệp Trần cảm giác mình dường như hóa thành một đoàn Hỏa, đã không có cụ thể hình dạng, gió hướng ở đâu thổi, hắn liền chạy trốn nơi đâu, nhìn thấy cây cối, đốt cháy, nhìn thấy núi sông, đốt cháy, nhìn thấy Tinh Không, đồng dạng là đốt cháy, vừa mới bắt đầu chẳng qua là một đoàn không lớn không nhỏ Hỏa, đến đằng sau đã thành mất đi cả cái tinh hệ siêu cấp hỏa diễm, tự thành một phương thế giới.

Mắt thường có thể thấy được, Diệp Trần trên người dấy lên Hỏa Tinh, nhưng cũng không có khói khí.

Gấu!

Diệp Trần thoáng cái thiêu đốt ...mà bắt đầu, tròng mắt đều tại thiêu đốt, biến thành thuần túy hỏa diễm.

Hỏa chi pháp tắc, thành!

Hồn Hải ở bên trong, một đám hơi yếu ngọn lửa nhỏ ra đời, phóng thích ra không cách nào bỏ qua nhiệt lượng. "Nhanh hơn!" Diệp Trần động dung, lĩnh ngộ Mộc chi pháp tắc, đại khái bỏ ra hai trăm năm thời gian, lĩnh ngộ Hỏa chi pháp tắc rõ ràng chỉ tốn một trăm năm mươi năm.

Bất quá Hồn Hải trong có ba đại pháp tắc chi lực, cũng tăng thêm không ít áp lực.

Lúc trước lĩnh ngộ Thủy chi pháp tắc, Diệp Trần liền cảm giác có chút không chịu đựng nổi, Hồn Hải dung nạp không dưới, hiện tại rõ ràng có thể chứa nạp ba đại pháp tắc.

Diệp Trần minh bạch, đây là bởi vì hắn ở đây Hỗn Độn chiến trường

luân phiên đột phá, Võ Đạo Nguyên Thần đạt đến chuẩn Hoàng Kim cấp bậc, Kiếm Ý cùng Tâm Kiếm cảnh giới cũng đều tăng lên, các phương diện đều đề cao một mảng lớn, thực tế lĩnh ngộ Mộc chi pháp tắc chẳng những không có tăng thêm áp lực, ngược lại lại để cho Diệp Trần hơn nhiều một cỗ sức sống, bao giờ cũng không lại làm dịu Hồn Hải.

Thúc giục Hỏa chi pháp tắc, Diệp Trần biến thành một hỏa nhân, vèo, hỏa nhân qua lại lập loè, lực bộc phát rất mạnh, cảnh giới giống nhau dưới tình huống, tốc độ còn muốn vượt qua Thủy hành thuật.

Ầm ầm!

Trong tay ngưng tụ ra một viên hỏa cầu, Diệp Trần ném đi đi ra ngoài, đã dẫn phát một cuộc nổ lớn. "Đáng chết, Hỏa chi pháp tắc cũng được rồi." Cổ Đề Chiến Thánh lòng dạ thập phần không trôi chảy, ghen ghét lại để cho hắn sinh ra mãnh liệt sát tâm, hận không thể lập tức giết chết Diệp Trần. "Không được, hiện tại ta vẫn không giết được hắn, nhất định đợi Võ Đạo ý chí đột phá đến cửu giai hậu kỳ, tốt nhất phương diện khác cũng có chỗ đột phá." Âm thầm lắc đầu, Cổ Đề Chiến Thánh cố nén sát tâm. "Nhanh, Võ Đạo ý chí tùy thời đều đột phá, cao cấp bán Thần căn cơ cũng ổn định lại rồi." . . .

Lĩnh ngộ Hỏa chi pháp tắc, Diệp Trần bắt đầu hấp thu Hỏa chi pháp tắc mảnh vỡ, tăng cường Hỏa chi pháp tắc cảnh giới.

Bỏ ra bốn trăm năm, Hỏa chi pháp tắc cảnh giới đến rồi cực hạn, cũng không cách nào tăng lên nữa rồi, còn dư lại Hỏa chi pháp tắc mảnh vỡ còn có một non nửa.

Rất tự nhiên, Diệp Trần đưa ánh mắt quăng hướng Thổ chi pháp tắc mảnh vỡ.

Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim.

Ngũ Hành tương sinh tương khắc, là một cái tuần hoàn. "Trọng lực thật

lớn." Càng đến gần Thổ chi pháp tắc mảnh vỡ, Diệp Trần cảm giác mình dường như càng nặng tựa như, mỗi đi một bước, đều cần hao phí đại lượng khí lực cùng năng lượng.

Gấu!

Hỏa chi thế giới mãnh liệt xuất hiện, thiêu đốt hư không.

Diệp Trần chỗ hư không, đã thành một mảnh lò luyện, sóng nhiệt bức người, triệt tiêu đại lượng trọng lực.

Từng bước một tới gần Thổ chi pháp tắc mảnh vỡ, Diệp Trần dần dần hiểu ra đến Thổ chi pháp tắc tinh túy.

Thổ chi pháp tắc, thừa nhận vạn vật, cất chứa vạn vật.

Hỏa sinh Thổ, nhưng Mộc cũng là sinh trưởng ở Thổ bên trên, trong đất có Thủy, Thổ mặt ngoài cũng có Thủy.

Ngũ Hành, Thổ trung tâm.

Đứng ở một mảnh hư vô trong thế giới, Diệp Trần không hề hay biết, biến thành một cái người đá.

Người đá trên người bụi bặm càng ngày càng nhiều, biến thành một tòa tiểu sơn, tiểu sơn biến thành núi lớn, núi lớn được tuế nguyệt tẩy lễ, phong hoá sụp đổ, biến thành đại địa, bằng phẳng hậu thực.

Rút cuộc, một mảnh lục địa tạo thành, tang thương phong cách cổ xưa, thừa nhận vạn vật, tạo hóa vạn vật.

Hồn Hải ở bên trong, một hạt màu vàng cát sỏi hình thành.

Thổ chi pháp tắc, thành!

Hấp thu Thổ chi pháp tắc mảnh vỡ, cát sỏi càng lúc càng lớn, càng ngày càng mềm mại có tính bền dẻo, đã thành một khối hoàng - sắc bùn đất.

Lúc tứ đại pháp tắc đều đạt tới Diệp Trần có khả năng thừa nhận cực hạn lúc, Diệp Trần rõ ràng phát giác được, trong cơ thể Thần huyết nhanh chóng hóa thành dinh dưỡng, luyện hóa tốc độ so với dĩ vãng nhanh gấp trăm lần nghìn lần cũng không dừng lại, tứ đại pháp tắc chi lực tại Diệp Trần trong cơ thể ‘ càn quét ’ mà qua, bổ dưỡng lấy Diệp Trần Hồn Hải, càng bổ dưỡng lấy Diệp Trần thân thể.

Ba!

Hồn Hải một hồi rung chuyển, kim quang đại phóng.

Nếu như nói, Diệp Trần ban đầu Hồn Hải, cũng chính là Linh Hồn, là sơ cấp bán Thần màu vàng Linh Hồn, như vậy bây giờ Linh Hồn thì là trung cấp bán Thần màu vàng Linh Hồn.

Linh Hồn tấn chức, Diệp Trần Võ Đạo Nguyên Thần sinh ra từng đợt rung động, tựa hồ tùy thời đều đột phá tựa như.

Trừ cái đó ra, dung nạp tứ đại pháp tắc trở nên không lại có áp lực, dù là không có Thần huyết bên người, Diệp Trần đồng dạng có thể thời gian dài thúc giục pháp tắc chi lực.

Linh Khu càng là thoáng cái đạt đến cửu giai đỉnh phong, Bất Diệt Kiếm Thể đạt đến thứ mười tám tầng, một mình có thể ngăn cản trung cấp bán Thần công kích. "Pháp tắc lượng biến rõ ràng đã dẫn phát biến chất." Diệp Trần lông mày nhướng lên, đây là hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra đấy.

Bất quá ngẫm lại cũng có thể lý giải, Nghịch Thiên Chí Tôn lĩnh ngộ hai đại pháp tắc đã thập phần nghịch thiên, hắn lĩnh ngộ tứ đại pháp tắc, đây quả thực là một cái kỳ tích, tuy nói đó cũng không phải hoàn toàn dựa vào bản thân cố gắng, mà là dựa vào cơ duyên. "Kim chi pháp tắc!" Hiện tại Ngũ Hành pháp tắc chỉ kém một cái Kim chi pháp tắc không có lĩnh ngộ, Diệp Trần không thể chờ đợi được muốn biết, lĩnh ngộ Kim chi pháp tắc sẽ phát sinh cái gì.

Tấn chức sơ cấp bán Thần?

Linh Khu đạt tới cửu giai viên mãn?

Linh Hồn tấn thăng đến cao cấp bán Thần màu vàng Linh Hồn?

Hết thảy cũng có thể. "Hặc hặc, Võ Đạo ý chí rút cuộc đột phá đến rồi cửu giai hậu kỳ, Lĩnh Vực cũng đạt tới đệ cửu trọng hậu kỳ, Thanh Liên Kiếm Tôn, ta và ngươi tái chiến." Đúng lúc này, một tiếng cười to truyền đến, là Cổ Đề Chiến Thánh.

Không có bất kỳ báo hiệu, từng đợt rồi lại từng đợt màu đen sền sệt thể khí dùng Cổ Đề Chiến Thánh làm trung tâm, khuếch tán ra, thoáng cái bao phủ ở rồi Diệp Trần.

Đây là Cổ Đề Chiến Thánh Hắc Giác Lĩnh Vực.

Dùng cao cấp bán Thần tu vi thúc giục đệ cửu trọng hậu kỳ cảnh giới Lĩnh Vực, uy năng thật sự quá cường đại, vội vàng không kịp chuẩn bị Diệp Trần thoáng cái đã không có bất luận cái gì năng lực hành động. "Thanh Liên Kiếm Vực, cho ta ra!" Diệp Trần trên người tách ra một đóa Thanh Liên, thay vào đó đóa Thanh Liên cứng nở rộ liền uể oải, song phương Lĩnh Vực lực lượng chênh lệch quá lớn, không có ở đây một cấp số. "Thủy chi thế giới, Mộc chi thế giới, Hỏa chi thế giới, Thổ chi thế giới, Thanh Liên Kiếm Vực!" Đầu tiên là rung động nhộn nhạo, ngay sau đó rừng rậm mọc lan tràn, sau đó hỏa diễm quét sạch, sau đó tro tàn rơi xuống đất, hình thành một mảnh lục địa, cuối cùng một đóa Thanh Liên nở rộ ra.

Dựa vào tứ đại pháp tắc thế giới cùng với Thanh Liên Kiếm Vực, Diệp Trần rút cuộc tạo ra Cổ Đề Chiến Thánh Hắc Giác Lĩnh Vực.

Không chỉ có như thế, tứ đại pháp tắc thế giới cùng Thanh Liên Kiếm Vực phối hợp với nhau, ngược lại chế trụ Cổ Đề Chiến Thánh Hắc Giác Lĩnh Vực, làm đối phương khí thế đột nhiên trì trệ, không còn có vừa mới bắt đầu ngang ngược. "Chịu ta một quyền!" Cổ Đề Chiến Thánh tròng mắt hơi híp,

một quyền oanh đi qua, một quyền này ẩn chứa vô cùng cường đại ý chí, dường như có thể xỏ xuyên qua thời không.

Cửu giai hậu kỳ Võ Đạo ý chí. "Tới vừa vặn." Diệp Trần rút ra Thương Khung Kiếm, một kiếm nghênh đón tiếp lấy, một kiếm này không phải Ba Đào Kiếm, phía trên có thủy quang, có ánh lửa, có lục ý, có hoàng mang, ẩn chứa tứ đại pháp tắc chi lực.

Tứ đại pháp tắc chi lực tuy rằng không có biện pháp dung hợp ở một chỗ, đây là Chân Thần mới có thể làm được sự tình, nhưng phối hợp lẫn nhau đứng lên, uy lực cũng không phải một cộng một đơn giản như vậy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1764: Ngũ Thải Chi Quang

Thủy chi pháp tắc lại để cho Mộc chi pháp tắc tràn ngập sinh cơ, Mộc chi pháp tắc làm Hỏa chi pháp tắc càng thêm tràn đầy, Hỏa chi pháp tắc khiến cho Thổ chi pháp tắc càng phát ra hùng hậu, cuối cùng, toàn bộ Thương Khung Kiếm huyễn hóa thành một tòa màu vàng đất Thương Sơn, ầm ầm đánh tới hướng Cổ Đề Chiến Thánh.

Đông!

Hư không vốn là trì trệ, sau một khắc, vô tận gợn sóng khuếch tán ra, trùng kích tại Diệp Trần cùng Cổ Đề Chiến Thánh trên người.

Diệp Trần Bất Diệt Kiếm Thể đủ để ngăn cản trung cấp bán Thần công kích, phối hợp thêm Huyền Vũ Thánh Khải, bình thường cao cấp bán Thần đều không làm gì được hắn, vô tận gợn sóng đem Diệp Trần oanh bay ra ngoài, nhưng là chỉ là oanh bay, không thể làm bị thương Diệp Trần. "Định!" Bỗng nhiên, Diệp Trần quát lên một tiếng lớn, trên người ngưng tụ ra một tầng đất màu vàng áo giáp, đây là Thổ chi áo giáp, Thổ chi áo giáp ngưng tụ ra đến một thoáng cái kia, Diệp Trần cảm giác mình dường như cắm rễ ở hư không, vô tận gợn sóng từ hai bên gạt ra, không cách nào dao động hắn mảy may.

Trái lại Cổ Đề Chiến Thánh, vốn là một búng máu phun ra, ngay sau đó đảo té ngã bay rớt ra ngoài, căn bản ngăn không được thân thể, luận lực công kích, Cổ Đề Chiến Thánh so với Diệp Trần chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, dù là Diệp Trần thân kiêm tứ đại pháp tắc, nhưng mà luận phòng ngự, hắn so với Diệp Trần kém rất nhiều, Diệp Trần có thể kháng trụ vô tận gợn sóng, hắn lại gánh không được , đương nhiên, chẳng qua là ăn chút thiệt thòi, miệng thổ huyết đối với cao cấp bán Thần mà nói, liền tổn thương cũng không tính là, tiêu hao điểm năng lượng mà thôi. "Làm sao có thể?" Cổ Đề

Chiến Thánh không thể tin.

Lực công kích hắn so với Diệp Trần cao, thế nhưng là luận tổng hợp thực lực, Diệp Trần rõ ràng bao trùm tại hắn phía trên, phòng ngự cũng là thực lực một bộ phận. "Cổ Đề Chiến Thánh, đón thêm ta một kiếm." Đỡ đòn vô tận gợn sóng, Diệp Trần lại là một kiếm oanh hướng Cổ Đề Chiến Thánh.

Màu vàng đất Thương Sơn xé mở vô tận gợn sóng, nặng nề mà nện ở Cổ Đề Chiến Thánh trên người.

Cổ Đề Chiến Thánh dường như nhất đạo sao băng, bị nện đi ra ngoài không biết rất xa.

Thân kiêm tứ đại pháp tắc, Diệp Trần không bao giờ nữa sợ cao cấp bán Thần, dù là đối mặt những cái kia cực hạn cao cấp bán Thần, Diệp Trần cũng có tin tưởng toàn thân trở ra.

Hai người một trận chiến này, trọn vẹn giằng co một trăm năm, ai cũng không muốn nhượng bộ.

Cổ Đề Chiến Thánh tuy rằng một mực bị áp chế đánh, nhưng thân là cao cấp bán Thần hắn, Bản nguyên hùng hậu, Võ Đạo Nguyên Thần hầu như không thể xóa nhòa, Diệp Trần đều muốn tổn thương hắn cũng khó khăn, chớ đừng nói chi là giết hắn rồi.

Đối với bắt đầu so sánh, Diệp Trần phòng ngự càng là biến thái, bằng vào Bất Diệt Kiếm Thể cùng Huyền Vũ Thánh Khải, Diệp Trần dĩ nhiên có thể kháng trụ Cổ Đề Chiến Thánh công kích, hơn nữa Thổ chi áo giáp, Cổ Đề Chiến Thánh công kích đối với Diệp Trần mà nói, cùng gãi ngứa ngứa ngáy không có gì khác nhau, lui một bước mà nói, coi như là ba thứ hạng đầu người ngăn không được Cổ Đề Chiến Thánh, Diệp Trần còn có thể biến thành hư thể, bỏ qua tuyệt đại bộ phận tổn thương, Mộc chi pháp tắc còn có thể lại để cho Diệp Trần lập tức phục hồi như cũ.

Một trăm năm qua, Diệp Trần đem pháp tắc chi lực diệu dụng khai phát

đến cực hạn.

Thủy chi pháp tắc có Thủy hành thuật, Thủy chi thế giới.

Mộc chi pháp tắc có Thanh Mộc thân, Mộc chi thế giới.

Hỏa chi pháp tắc có Hỏa Hành thuật, Hỏa chi thế giới.

Thổ chi pháp tắc có Thổ chi áo giáp cùng Thổ chi thế giới.

Không nên nhìn diệu dụng ít, nhưng kỳ thật bao hàm toàn diện, pháp tắc thế giới thậm chí có thể trở thành Lĩnh Vực đến dùng. "Thanh Liên Kiếm Tôn, ta và ngươi người này cũng không thể làm gì được người kia, không bằng tạm thời thôi!" Cổ Đề Chiến Thánh vô cùng biệt khuất, hắn đường đường một cái cao cấp bán Thần, rõ ràng đánh không lại một cái Nghịch Thiên Chí Tôn, có thể nói vô cùng nhục nhã, hắn không có ý định cùng Diệp Trần đấu, đợi hấp thu hết cuối cùng Thần huyết, hắn sẽ lập tức tìm xuất khẩu ly khai dưới mặt đất tầng mười lăm, Hỗn Độn chiến trường lớn như vậy, cơ duyên nhiều không kể xiết, tại sao phải cùng Diệp Trần chết dập đầu xuống dưới, không đáng giá. "Tốt!" Diệp Trần rất dứt khoát dừng tay, cái này một trăm năm, hắn chẳng qua là cầm Cổ Đề Chiến Thánh luyện tập, cũng không phải thật muốn liều cái ngươi chết ta sống.

Tiếp nhận hai người lần nữa nước giếng không phạm nước sông, Cổ Đề Chiến Thánh hấp thu Thần huyết, Diệp Trần đi tìm hiểu Ngũ Hành pháp tắc trong một cái cuối cùng Kim chi pháp tắc.

Kim chi pháp tắc mảnh vỡ là một cái Long Nhãn lớn nhỏ kim chúc cầu, tản ra kim quang nhàn nhạt, cái này kim quang cũng không chướng mắt, nhưng làm cho người ta một loại cực đoan lăng lệ ác liệt sắc bén cảm giác, dường như bị cái này kim quang soi sáng, con mắt sẽ lập tức mù mất.

Thổ chi thế giới tràn ngập, Thổ chi áo giáp hộ thể, Diệp Trần dần dần tới gần Kim chi pháp tắc mảnh vỡ.

Ngũ Hành pháp tắc bên trong, Kim chi pháp tắc là công kích lực mạnh

nhất một cái, thập phần lăng lệ ác liệt, Hỏa chi pháp tắc tuy rằng cuồng bạo, nhưng đối với bắt đầu so sánh, như trước thua kém Kim chi pháp tắc một bậc.

Hai trăm năm qua. "Hả?" Diệp Trần nhíu mày, tìm hiểu Kim chi pháp tắc so với hắn trong tưởng tượng khó khăn rất nhiều, phải biết rằng lĩnh ngộ Mộc chi pháp tắc, hắn chỉ tốn hai trăm năm, lĩnh ngộ Hỏa chi pháp tắc bỏ ra một trăm năm mươi năm, lĩnh ngộ Thổ chi pháp tắc bỏ ra một trăm năm. "Ngũ Hành pháp tắc còn kém một cái Kim chi pháp tắc, xem ra cái đó và Kim chi pháp tắc không sao, mà là Hỗn Độn pháp tắc đang làm nhiễu, không cho phép ta đơn giản lĩnh ngộ Kim chi pháp tắc, thân kiêm Ngũ Hành pháp tắc." Diệp Trần thoáng cái nghĩ tới mấu chốt.

Hai trăm năm không được, vậy ba trăm năm, Diệp Trần tiếp tục tham ngộ.

Trong nháy mắt, sáu trăm năm qua. "Thần huyết rút cuộc hấp thu đã xong, ly khai nơi đây rồi hãy nói." Nhìn thoáng qua Diệp Trần, gặp đối phương vẫn còn tìm hiểu Kim chi pháp tắc, Cổ Đề Chiến Thánh thả lỏng một hơi, hắn thật đúng là sợ Diệp Trần đem Kim chi pháp tắc lĩnh ngộ đi ra, đến lúc đó chính mình liền nguy hiểm, bất tử cũng muốn lột da, dù sao ai biết lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc sẽ có cái gì biến thái tiến bộ.

Dưới mặt đất tầng mười lăm có tiến không ra, lúc đi vào có thông đạo, sau khi đi vào, thông đạo sẽ biến mất.

Cổ Đề Chiến Thánh hướng phía dưới mặt đất tầng mười lăm biên giới bay đi, chuẩn bị tìm kiếm cửa ra.

Bảy trăm năm.

Một nghìn năm.

Hai nghìn năm. . . .

Thời gian rất nhanh trôi qua, rất nhanh, Diệp Trần đi vào dưới mặt đất

tầng mười lăm đã có hai vạn năm rồi.

Ngày hôm đó, Diệp Trần trên người tách ra sáng chói kim quang, dường như biến thành một cái màu vàng người.

Hồn Hải ở bên trong, một hột cơm hạt lớn nhỏ kim chúc cầu ra đời, tản ra lăng lệ ác liệt kim quang, cùng mặt khác tứ đại pháp tắc mảnh vỡ hiện lên vòng tròn xếp đặt.

Có lẽ là một thoáng cái kia, có lẽ là Vĩnh hằng.

Tầng một nhàn nhạt Ngũ Thải Chi Quang tại Diệp Trần trên người lập loè bất định, mỗi lập loè một lần, Diệp Trần cũng cảm giác mình thăng hoa rồi một lần.

Đùng đùng (không dứt)!

Diệp Trần Linh Khu như kỳ tích từ cửu giai đỉnh phong tăng lên tới cửu giai viên mãn, từ khi, Linh Khu đã đạt đến cực hạn, không tiếp tục có thể tăng lên không gian, trừ phi trở thành Chân Thần, ngưng tụ Thần thân thể.

Bất Diệt Kiếm Thể không thể đột phá, hay vẫn là thứ mười tám tầng, nhưng không thể nghi ngờ đạt đến thứ mười tám tầng đỉnh phong.

Ngũ Thải Chi Quang không chỉ có cải biến Diệp Trần thể chất, còn lại để cho Thần huyết luyện hóa tốc độ nhanh hơn trăm ngàn vạn lần, bất quá Ngũ Thải Chi Quang tiêu hao cũng nhanh, trong nháy mắt sẽ không có.

Diệp Trần hít sâu một hơi, bắt đầu hấp thu Kim chi pháp tắc mảnh vỡ.

Hiện tại Kim chi pháp tắc cảnh giới còn rất yếu, cùng khác tứ đại pháp tắc không ngang nhau, đợi Kim chi pháp tắc cảnh giới tăng lên đi lên, Ngũ Thải Chi Quang sẽ phải thêm nữa, đáng tiếc duy nhất chính là, Thần huyết không nhiều đủ, trong cơ thể Thần huyết vừa mới tiêu hao không ít, cũng không biết có thể hay không cung cấp đầy đủ dinh dưỡng.

Lĩnh ngộ Kim chi pháp tắc khó, hấp thu Kim chi pháp tắc mảnh vỡ tức thì dễ dàng rất nhiều, mỗi hấp thu một tia Kim chi pháp tắc mảnh vỡ, Diệp Trần trên người Ngũ Thải Chi Quang liền xuất hiện một lần, Diệp Trần cảm giác mình khoảng cách sơ cấp bán Thần càng ngày càng gần, tựa hồ chỉ ngăn lấy tầng một lụa mỏng, vạch trần chính là thế giới mới.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1765: Nháy Mắt Giết Cổ Đề Chiến Thánh

Chân Thần chi huyết ẩn chứa Thần lực, mà Thần lực là Tâm lực, năng lượng, khí lực, Lĩnh Vực cùng với ý chí các loại lực lượng dung hợp thể.

Theo Ngũ Thải Chi Quang nhiều lần xuất hiện, Diệp Trần Thanh Liên Kiếm Vực nước chảy thành sông đột phá đến đệ cửu trọng hậu kỳ cảnh giới, một đóa cực kỳ lớn Thanh Liên nở rộ ra, hoa văn như Tinh Hà mạch lạc, ẩn chứa vô cùng ảo diệu.

Thanh Liên Kiếm Vực đột phá, không thể khiến cho Diệp Trần mảy may chú ý, giờ phút này, hắn cảm giác mình phảng phất là một cái miệng núi lửa, núi lửa bên trong tích súc hủy thiên diệt địa năng lượng, tùy thời đều phun trào, hắn không biết phun trào một khắc này, hắn có thể hay không bị thiêu đốt hầu như không còn, thịt nát xương tan.

Ngũ Thải Chi Quang thoáng hiện tần suất càng ngày càng cao , lúc Kim chi pháp tắc cảnh giới đạt tới Diệp Trần có khả năng thừa nhận cực hạn lúc, nhất đạo ngũ thải quang trụ phóng lên trời, đem Diệp Trần bao phủ ở bên trong. "A!" Diệp Trần nhịn không được gào to một tiếng, Vĩnh hằng hoàng kim quang mang nhập vào cơ thể mà ra, không giống Quang Minh pháp tắc như vậy chói mắt, nhưng làm cho người ta một loại vĩnh viễn không tắt diệt ảo giác, tựa hồ cái này là Vĩnh hằng, thời gian đã đã mất đi ý nghĩa, không gian cũng đã mất đi ý nghĩa.

Tựa như Thần Linh, Diệp Trần hai mắt mang theo rồi một tia màu vàng, làn da cũng hiện lên màu vàng nhạt, trong cơ thể Võ Đạo Nguyên Thần, thăng hoa thành Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần, không có một tia tạp chất, thò tay nắm tay, hư không đều tại run rẩy, sợ hãi hắn vốn có lực lượng. "Cái này là bán Thần lực lượng sao?" Diệp Trần nhắm mắt lại, kỹ càng nhận thức.

Pháp tắc chi lực là pháp tắc chi lực, tu vi là tu vi, cả hai mang đến cảm thụ là không đồng dạng như vậy, pháp tắc chi lực là đúng bên ngoài lực lượng vận dụng, mà tu vi thì là bản thân lực lượng, càng thêm chân thật.

Nguyên bản không sử dụng pháp tắc chi lực, Diệp Trần thì không cách nào phi hành đấy, hiện tại dựa vào bản thân lực lượng, hắn liền trôi lơ lửng, cử trọng nhược khinh.

Mà ở hắn trở thành sơ cấp bán Thần một khắc này, Linh Hồn lần nữa đột phá, từ đó cấp cấp bậc bán Thần tăng lên tới cao cấp cấp bậc bán Thần, từ nay về sau, dù là không có Thần huyết cùng Thần lực kết tinh ủng hộ, hắn cũng không cần lo lắng thi triển pháp tắc chi lực quá nhiều, lọt vào cắn trả rồi, bởi vì dùng hắn sơ cấp bán Thần tu vi, cao cấp bán Thần Hồn Hải, hoàn toàn có thể tùy ý vận dụng pháp tắc chi lực.

Tương đối ứng với đấy, Hồn Hải có thể thừa nhận cao hơn pháp tắc cảnh giới.

Từ Kim chi pháp tắc mảnh vỡ bắt đầu hấp thu, gần mất năm mươi năm giữa, Diệp Trần liền đem còn dư lại Kim chi pháp tắc mảnh vỡ hấp thu sạch sẽ, một điểm không dư thừa.

Thủy chi pháp tắc mảnh vỡ bỏ ra bốn mươi lăm năm.

Mộc chi pháp tắc mảnh vỡ bỏ ra sáu mươi năm.

Hỏa chi pháp tắc mảnh vỡ bỏ ra năm mươi hai năm.

Thổ chi pháp tắc mảnh vỡ bỏ ra năm mươi bốn năm.

Hồn Hải ở bên trong, nổi lơ lửng một viên Long Nhãn đại kim chúc cầu, một hạt ngón cái đại hạt giống, một đoàn nắm đấm lớn thủy cầu, một đám lóe sáng ngọn lửa, một khối bất quy tắc hoàng - sắc bùn đất.

Ngũ đại pháp tắc mảnh vỡ hiện lên hình tròn xếp đặt, tâm một tia Ngũ Thải Chi Quang tại hội tụ, đó là Ngũ Hành pháp tắc chi lực. "Ngưng!" Diệp

Trần trong tay đột nhiên nhiều ra một cây màu vàng trường thương.

Kim chi pháp tắc —— Kim Chi Thương.

Kim Chi Thương tản đi, Diệp Trần rút ra Thương Khung Kiếm, Thương Khung Kiếm mặt ngoài bao trùm tầng một màu vàng.

Kim Chi Thương chưa chắc là thương hình dạng, có thể là bất luận cái gì hình dạng, cũng có thể kèm theo tại vũ khí bên trên, gia tăng lực công kích.

Kim chi thế giới lợi hại vô biên, bất luận cái gì tiến vào Kim chi thế giới trong phạm vi vật thể, đều lọt vào kim quang xuyên thủng. "Coi như là cường đại bán Thần, pháp tắc cảnh giới cũng chưa chắc có ta cao , đương nhiên, một ít cực hạn cường đại bán Thần không ở trong đám này, bất quá cường đại bán Thần đã đề luyện ra rồi Thần lực, luận tổng hợp thực lực, ta tuyệt đối không phải là đối thủ, Thần lực phối hợp pháp tắc chi lực, đó mới là cường đại bán Thần căn bản." Diệp Trần hiện tại tin tưởng đắt đỏ, nhưng là có tự mình biết rõ, tại cường đại bán Thần trước mặt, chính mình như cũ là con sâu cái kiến, đây là không thể tranh luận sự thật, nhưng cao cấp bán Thần ở trước mặt mình, không phải là không con sâu cái kiến. "Đợi sẽ trở lại thăm nhìn có thể hay không lĩnh ngộ khác pháp tắc, hiện tại đi trước xem một chút Cổ Đề Chiến Thánh đi nơi nào." Kim chi thế giới tản đi, Diệp Trần lập tức biến thành hỏa nhân.

Vèo!

Ánh lửa lóe lên, Diệp Trần biến mất vô tung vô ảnh, tốc độ so với dĩ vãng, nhanh đâu chỉ nghìn lần, Ngũ Hành pháp tắc bên trong, Hỏa Hành thuật tốc độ nhanh nhất, lực bộc phát mạnh nhất, Thủy hành thuật thì là trong nước tốc độ nhanh nhất. . . . "Đáng chết, cửa ra đến cùng ở nơi nào?" Cổ Đề Chiến Thánh tìm kiếm cửa ra đã gần vạn năm, tại hắn xem ra, toàn bộ dưới mặt đất tầng mười lăm dường như một cái mất mát thế giới, cùng ngoại giới triệt để cách ly.

Dọc theo ‘ vách tường ’ biên giới, Cổ Đề Chiến Thánh chết lặng tìm

kiếm lấy.

Mấy trăm năm qua, Cổ Đề Chiến Thánh thấy được một tia ánh sáng, trong mắt lập tức lộ ra mừng rỡ, chẳng lẽ là cửa ra? "Không đúng, đó là ánh lửa!" Cổ Đề Chiến Thánh biến sắc.

Sau một khắc, hắn sắc mặt lại thay đổi, một hỏa nhân xuất hiện ở phía trước, không phải Diệp Trần là ai. "Thanh Liên Kiếm Tôn, ngươi muốn làm gì?" Cổ Đề Chiến Thánh có chút né tránh, gần vạn năm qua, Diệp Trần rất có thể lĩnh ngộ Kim chi pháp tắc, một khi đối phương lĩnh ngộ Kim chi pháp tắc, chính mình càng không phải là đối thủ, mặc dù mình cũng có tin tưởng tự bảo vệ mình, có thể quyền chủ động cuối cùng không có ở đây chính mình trong, ai biết đối phương có thể hay không hao phí dài dằng dặc tuế nguyệt tiêu hao chính mình. "Cổ Đề Chiến Thánh, đã lâu không gặp, ngươi vận khí thật là chênh lệch, thủy chung không có tìm được cửa ra." Diệp Trần đùa giỡn hành hạ nhìn đối phương, trên người ánh lửa dần dần dập tắt.

Cổ Đề Chiến Thánh đang muốn nói chuyện, hốt quá sợ hãi chỉ vào Diệp Trần, "Ngươi. . . Ngươi, ngươi trở thành sơ cấp bán Thần rồi, điều này sao có thể?" Vừa rồi Diệp Trần hóa thân thành hỏa nhân, toàn thân bị Hỏa chi pháp tắc bao phủ, khiến cho Cổ Đề Chiến Thánh không có chú ý tới Diệp Trần đã là sơ cấp bán Thần, hiện tại Hỏa chi pháp tắc tản đi, Cổ Đề Chiến Thánh rút cuộc chú ý tới Diệp Trần tu vi.

Nếu như Diệp Trần vẻn vẹn lĩnh ngộ Kim chi pháp tắc, Cổ Đề Chiến Thánh còn không như thế nào sợ hãi, coi như là so với chính mình mạnh mẽ, cũng sẽ không mạnh mẽ đến biến thái tình trạng, hắn thân là cao cấp bán Thần, Võ Đạo Nguyên Thần gần như bất diệt, chênh lệch không phải đại không hợp thói thường dưới tình huống, là rất khó giết chết hắn đấy, chỉ có tiêu hao dài dòng buồn chán tuế nguyệt đến tiêu hao hắn.

Thế nhưng là Diệp Trần rõ ràng đã trở thành sơ cấp bán Thần, sơ cấp bán Thần tu vi phối hợp thêm pháp tắc chi lực, đó là thẳng đuổi theo cường đại bán Thần tồn tại, trước đó Diệp Trần đã so với hắn mạnh mẽ, hiện tại. . . "Thanh Liên Kiếm Tôn, có chuyện hảo hảo nói, ta và ngươi giữa cũng không

có không thể điều hòa mâu thuẫn." Cổ Đề Chiến Thánh cảnh giác nhìn xem Diệp Trần, tùy thời chuẩn bị chạy trốn.

Diệp Trần lắc đầu, "Cổ Đề Chiến Thánh, ta cũng không cùng ngươi nói nhảm, ta muốn ngươi trong cơ thể Thần huyết, chỉ đơn giản như vậy, cho nên, thỉnh chết đi." Tiếng nói hạ xuống, Diệp Trần thúc giục Hỏa chi pháp tắc, sau một khắc, làm cho người ta sợ hãi Hỏa chi thế giới tràn ngập ra , thoáng cái bao phủ ở rồi Cổ Đề Chiến Thánh, đem khắp hư không đều hóa thành lò luyện, thiêu đốt hết thảy, thiêu hết hết thảy. "A!" Cổ Đề Chiến Thánh kêu thảm một tiếng, đã thành một hỏa nhân, ngay sau đó tro bụi mai một, liền Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần cũng không ngoại lệ.

Diệp Trần Ngũ Hành pháp tắc cảnh giới thập phần cao, Ngũ Hành pháp tắc mảnh vỡ toàn bộ bị hấp thu rồi, chỉ dựa vào lửa cháy chi thế giới, Diệp Trần liền có thể nháy mắt giết bình thường cao cấp bán Thần. "Quá dễ dàng rồi." Diệp Trần cũng không nghĩ tới nhẹ nhàng như vậy, bao nhiêu có chút ra ngoài ý định.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1766: Thiên Lang Thành

Hỏa chi thế giới ở bên trong, hai cái vật thể phiêu du tại chỗ đó.

Một cái là chưa bị luyện hóa Thần huyết, một cái là Trữ Vật Linh Giới.

Chưa bị luyện hóa Thần huyết Diệp Trần không có biện pháp hủy diệt, có thần lực bảo hộ thần huyết, Cổ Đề Chiến Thánh Trữ Vật Linh Giới thì là Diệp Trần tận lực lưu lại đấy.

Trước không đi quản Thần huyết, Diệp Trần đem Trữ Vật Linh Giới hấp tới tay bên trên. "Không sai." Mở ra Trữ Vật Linh Giới vừa nhìn, Diệp Trần lộ ra mỉm cười.

Đi vào Thần Tích đều là cường giả, đi vào dưới mặt đất tầng mười lăm chính là cường giả trong cường giả, bọn họ Hỗn Độn phù so với bình thường người muốn nhiều, muốn toàn bộ.

Thân là dưới mặt đất tầng mười lăm duy nhất người sống, Diệp Trần tự nhiên đã nhận được tất cả Hỗn Độn phù.

Hiện tại, Diệp Trần tập hợp đủ rồi ba bộ màu vàng Hỗn Độn phù, màu lam Hỗn Độn phù tức thì còn kém bảy tám chín cái này ba loại dãy số, nghĩ đến cái này ba trương màu lam Hỗn Độn phù có lẽ rất khó thu thập, bằng không thì cũng không có khả năng một trương đều không có.

Ngoại trừ ba bộ màu vàng Hỗn Độn phù, trùng lặp màu vàng Hỗn Độn phù còn có mấy nghìn trương, trùng lặp màu lam Hỗn Độn phù cũng có trên trăm trương, về sau chỉ cần vận khí không kém, có lẽ có thể gom đủ thêm nữa bộ màu vàng Hỗn Độn phù cùng màu lam Hỗn Độn phù.

Bất quá đối với Diệp Trần mà nói, chỉ cần gom đủ ba bộ màu vàng Hỗn

Độn phù cùng một bộ màu lam Hỗn Độn phù là được rồi, hơn nhiều cũng là lãng phí , đương nhiên, hắn có thể cho những người khác.

Thu hồi Trữ Vật Linh Giới, Diệp Trần đưa ánh mắt quăng hướng Thần huyết.

Còn sót lại Thần huyết không nhiều lắm, chỉ có lúc trước tổng số lượng một thành, còn dư lại đều bị Cổ Đề Chiến Thánh luyện hóa mất.

Nhưng Diệp Trần rất thỏa mãn, hắn hấp thu nhiều năm như vậy Thần huyết, chỉ là Thần huyết tổng số lượng một phần trăm cũng chưa tới.

Thử toàn lực hấp thu Thần huyết.

Diệp Trần phát hiện, hiện tại hắn hấp thu Thần huyết tốc độ là lúc trước nghìn lần vạn lần, liền Cổ Đề Chiến Thánh đều xa xa không thể cùng hắn so với, lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc, mang đến ưu thế thật rất lớn.

Không đến một năm thời gian, Diệp Trần đem một thành Thần huyết hấp thu tiến trong cơ thể. "Điểm ấy Thần huyết có lẽ đủ ta đột phá đến trung cấp bán Thần rồi, bất quá muốn chừa chút cho Từ Tĩnh cùng Mộ Dung." Vèo!

Ánh lửa lập loè, Diệp Trần hướng phía pháp tắc mảnh vỡ chỗ phương hướng lao đi, nhanh như điện chớp.

Đầu tiên đem mục tiêu đặt ở Phong chi pháp tắc mảnh vỡ bên trên, Thương Khung Kiếm ẩn chứa Phong chi pháp tắc, nếu là có thể lĩnh ngộ Phong chi pháp tắc, liền có thể đem Thương Khung Kiếm uy lực triển khai đến cao hơn tình trạng. "Không được!" Diệp Trần lắc đầu, vài thập niên xuống, một điểm đầu mối đều không có, Ngũ Hành pháp tắc tựa hồ tại bài xích hắn tìm hiểu khác pháp tắc. "Không được!" "Cũng không được!" "Vẫn chưa được!" Nguyên một đám thử xuống , tìm hiểu đều đã thất bại.

Cũng may Thương Khung Kiếm hấp thu một ít Phong chi pháp tắc mảnh vỡ, cũng không tính không hề thu hoạch. "Xem ra nơi đây pháp tắc mảnh vỡ

cùng ta không có duyên phận rồi, cưỡng ép đi tìm hiểu, khẳng định phải hao phí dài dòng buồn chán tuế nguyệt." Diệp Trần quyết định đã đi ra, Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành còn đang chờ hắn, không thể ở chỗ này lãng phí thời gian. "Hặc hặc, thật nhiều pháp tắc mảnh vỡ, vừa vặn cũng có ta cũng cần Phong chi pháp tắc mảnh vỡ!" Hốt đấy, một thanh âm truyền tới.

Là một gã Nghịch Thiên Chí Tôn, tốc độ rất nhanh, thi triển rõ ràng cho thấy Phong Hành Thuật.

Pháp tắc cảnh giới giống nhau dưới tình huống, Phong Hành Thuật luận tốc độ còn muốn vượt qua Hỏa Hành thuật.

Nếu là dĩ vãng, Diệp Trần nhất định sẽ giết chết đối phương, nhưng hiện tại hắn chẳng qua là lắc đầu, Hỏa Hành thuật thi triển, biến mất vô tung vô ảnh, giết một cái Nghịch Thiên Chí Tôn, đối với hắn không có gì hay chỗ, nên lấy được chỗ tốt hắn đều đã có. "Thật nhanh!" Người này lĩnh ngộ Phong chi pháp tắc Nghịch Thiên Chí Tôn dọa một tiếng mồ hôi lạnh, hắn nguyên lai tưởng rằng, ngoại trừ Ngũ Đại Chí Tôn cùng cực hạn trung cấp bán Thần, chính mình có lẽ không người có thể địch, thế nhưng là vừa rồi người nọ tốc độ quá kinh khủng, vượt qua chính mình đâu chỉ nghìn lần. "Nhất định là hấp thu Hỏa chi pháp tắc mảnh vỡ, chỉ cần ta hấp thu Phong chi pháp tắc mảnh vỡ, có lẽ không kém cỏi hắn." Người này thầm suy nghĩ nói. . . .

Diệp Trần tốc độ so với Cổ Đề Chiến Thánh nhanh không biết gấp bao nhiêu lần, tìm kiếm cửa ra tốc độ cũng nhanh không biết gấp bao nhiêu lần, tám trăm năm qua, Diệp Trần rút cuộc tìm được rồi cửa ra, cái cửa ra này rất nhỏ, không cẩn thận quan sát, căn bản không phát hiện được, cùng nặc đại dưới mặt đất tầng mười lăm so với, tương đương với một cây châm lớn nhỏ, làm cho người ta không nói được lời nào.

Ra dưới mặt đất tầng mười lăm, Diệp Trần đi thẳng tới rồi mặt đất. "Chân muỗi tuy nhỏ cũng là thịt." Thủy chi thế giới tràn ngập, trong không khí hơi nước tất cả đều đã thành Diệp Trần con mắt, Diệp Trần phát hiện, còn có rất nhiều cung điện không có mở ra qua, bên trong khẳng định có

Thần lực kết tinh cùng pháp tắc mảnh vỡ.

Liền trước mắt mà nói, lại để cho Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành đi hấp thu Thần huyết còn có chút miễn cưỡng, Thần lực kết tinh vừa vặn thích hợp với nàng đám.

Như vậy, lại tốn năm trăm năm thời gian, Diệp Trần đem Thần Tích quét sạch một lần, đã nhận được hơn vạn hạt Thần lực kết tinh, Ngũ Hành pháp tắc mảnh vỡ cũng hấp thu một ít, đáng tiếc duy nhất chính là, khác pháp tắc mảnh vỡ không có cách nào khác hấp thu, cũng không cách nào mang đi. "Cần phải đi!" Hóa thành một đạo ánh lửa, Diệp Trần bay ra Thần Tích.

Vừa tới Hỗn Độn chiến trường, Diệp Trần cảm thấy tốc độ phi hành quá chậm, đi ngang qua một cái vực, ít nhất cũng muốn một năm thời gian, hiện tại Diệp Trần chỉ cần tiêu tốn một canh giờ, có thể đi ngang qua một cái vực.

Tìm rồi một cái lại một cái vực, Diệp Trần rút cuộc tìm được rồi về Từ Tĩnh tin tức.

Cửu vực có một tòa thành trì, gọi là Thiên Lang thành, là Thiên Lang Chiến Thánh kiến tạo thành trì.

Loại này thành trì tại khác vực cũng có không ít, Diệp Trần tiến vào Thần Tích những năm này, Hỗn Độn Đại Lục biến hóa rất lớn, bang phái như rừng, đủ loại thế lực như măng mọc sau mưa, toàn bộ xông ra.

Thiên Lang thành tại cửu vực chính là nổi tiếng số một thế lực.

Vào ở Thiên Lang thành, hàng năm muốn giao nạp một nghìn vạn khối Nguyên Thạch, trừ cái đó ra, còn muốn vì Thiên Lang thành công tác, tại Thiên Lang thành phụ cận, có một tòa mỏ giàu, mỏ giàu trong sản xuất Hỗn Độn thạch, Hỗn Độn thạch là một loại so với Nguyên Thạch cao cấp hơn tu luyện thạch, là dùng để cho bán Thần tu luyện, chỉ dựa vào Nguyên Thạch, bán Thần cần càng thêm dài dòng buồn chán tuế nguyệt mới có thể đột phá, bình thường Nguyên Thạch là dùng để bổ sung tiêu hao đấy, hoặc là dùng để

bố trí trận pháp đấy, như Thiên Lang thành liền trải rộng các loại trận pháp cấm chế. "Đại tỷ, nếu không chúng ta ly khai Thiên Lang thành, tiến về trước khác vực a!" Thiên Lang thành một tòa bình thường trong cung điện, bên trong hội tụ mấy trăm cái nữ Chí Tôn cùng hơn mười cái nữ bán Thần, cầm đầu nữ bán Thần là một cái tướng mạo tuyệt mỹ nữ nhân, hai chân rất dài, đang mặc một bộ màu đen váy dài, ngồi ở chỗ kia dáng vẻ ngàn vạn, làm cho người ta đều muốn dời ánh mắt đều không thể làm được.

Bách Hoa đường là phụ thuộc Thiên Lang thành một cái tiểu thế lực, bên trong tất cả đều là nữ nhân, Đường chủ là Hắc Hoa Chiến Thánh, tại Thiên Lang thành tuyệt đối được cho đệ nhất mỹ nữ, loại này đẹp không chỉ là bề ngoài đẹp, còn có say mê hấp dẫn đẹp. "Các ngươi muốn rất đơn giản, Thiên Lang thành là cửu vực đệ nhất thế lực, Thiên Lang Chiến Thánh là cửu vực đệ nhất cao thủ, coi như là chúng ta chạy trốn tới khác vực, hắn cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, có lẽ sẽ liên lụy các ngươi, huống chi, chúng ta có thể hay không ly khai Thiên Lang thành hay vẫn là hai việc khác nhau." Hắc Hoa Chiến Thánh bất đắc dĩ lắc đầu, nàng đã làm tốt hiến thân Thiên Lang Chiến Thánh chuẩn bị, phản kháng cũng không làm nên chuyện gì, sẽ chỉ làm Bách Hoa đường gặp phải huyết quang tai ương.

Nói qua, Hắc Hoa Chiến Thánh nhìn lướt qua ở đây tỷ muội, những tỷ muội này đều là nàng tại Hỗn Độn chiến trường biết tỷ muội, có bán Thần, có Nghịch Thiên Chí Tôn, có chuẩn bán Thần, cũng có bình thường Chí Tôn.

Đại lượng Chí Tôn ở bên trong, thình lình có Từ Tĩnh thân ảnh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1767: Tính Áp Đảo Thực Lực

Từ Tĩnh nhìn xem Hắc Hoa Chiến Thánh, thần sắc thoáng có chút phức tạp.

Đại tỷ đợi các nàng đều rất tốt, không có Đại tỷ, Từ Tĩnh không cho là mình có thể an an ổn ổn sống đến bây giờ , đương nhiên, Đại tỷ cũng có bá đạo một mặt, làm cho các nàng đem tất cả Trữ Vật Linh Giới lên một lượt giao nộp, đồng thời nộp lên trên còn có Thánh Khí, Từ Tĩnh trên người Thiên Thánh Khí Khải Giáp cùng Thiên Thánh Khí vũ khí tự nhiên đều đến rồi Đại tỷ trên tay.

Từ Tĩnh cũng không oán hận, Thiên Thánh Khí tại trên người mình cũng không giữ được, một khi tiết lộ ra ngoài, sớm muộn sẽ bị cướp đi, nói không chừng còn có sát sinh họa.

Cho nên khi Hắc Hoa Chiến Thánh gặp phải khốn cảnh lúc, Từ Tĩnh rất muốn trợ giúp đối phương, đáng tiếc dùng thực lực của mình, một điểm bề bộn đều không thể giúp, bình thường Chí Tôn tại Hỗn Độn chiến trường là tầng dưới chót nhất một đám, bản thân cũng khó khăn bảo vệ. "Nếu như Diệp Trần ở chỗ này, hắn hẳn là có thể giúp được việc mau lên!" Không kìm lòng được đấy, Từ Tĩnh nghĩ tới Diệp Trần.

Diệp Trần trong lòng hắn là không gì không làm được đấy, vừa tới Hỗn Độn chiến trường Diệp Trần, có lẽ chỉ có thể chống lại sơ cấp bán Thần, nhưng hơn hai vạn năm qua đi, Diệp Trần khẳng định có lấy thật lớn tiến bộ, Từ Tĩnh tin tưởng vững chắc. "Hặc hặc, Hắc Hoa Chiến Thánh, ngươi đã nghĩ tốt chưa, ta Thiên Lang Chiến Thánh không thích bắt buộc người, nhưng cũng sẽ không cho ngươi quá nhiều thời gian lo lắng." Cung điện bên ngoài, mảng lớn màu đen sương mù ngưng tụ, hóa thành một cái cao lớn bóng người, bóng người mi tâm có con mắt thứ ba, lóe ra khiếp người lãnh

mang.

Thiên Lang Chiến Thánh, cửu vực đệ nhất cao thủ, cực hạn trung cấp bán Thần.

Rất nhanh, Hắc Hoa Chiến Thánh mang theo một đám bọn tỷ muội đi ra cung điện, Hắc Hoa Chiến Thánh trôi nổi dựng lên, màu đen váy dài dường như một mảnh nội tình đen tối, phụ trợ da thịt như tuyết, đẹp đẽ quý giá bức người. "Thiên Lang Chiến Thánh, ta nguyện ý làm nữ nhân của ngươi." Hắc Hoa Chiến Thánh gật đầu. "Tốt, Hắc Hoa Chiến Thánh ngươi rất sáng suốt, ta thật cao hứng." Thiên Lang Chiến Thánh lộ ra dáng tươi cười, nguyên bản khí thế nhiếp người dần dần hòa hoãn xuống.

Con mắt nhìn xem Thiên Lang Chiến Thánh, Hắc Hoa Chiến Thánh nói tiếp: "Bất quá ta có một cái yêu cầu." "Nói." "Bách Hoa đường là thế lực của ta, ngươi có thể hạn chế ta tự do, nhưng không thể hạn chế các nàng tự do." Nhìn thoáng qua Bách Hoa đường mọi người, Thiên Lang Chiến Thánh quả quyết cự tuyệt, "Không được, ngươi đã là nữ nhân của ta, như vậy Bách Hoa đường liền thuộc về ta Thiên Lang thành, các nàng nhất định nghe ta hiệu lệnh, sao có thể tự do hành động." Thiên Lang Chiến Thánh từ trước đến nay bá đạo, hắn chỉ cần người khác phục tùng, không cần người khác nói điều kiện.

Hai người lúc đàm phán, Thiên Lang thành phương xa, nhất đạo ánh lửa bay nhanh bức tới, trong nháy mắt trước vẫn còn ngàn dặm bên ngoài, trong nháy mắt đã đến phụ cận, đúng là một bộ trường bào màu lam Diệp Trần. "Nơi này chính là Thiên Lang thành?" Diệp Trần đánh giá phía trước một tòa đại thành, chỗ này đại thành thập phần rộng lớn khí phách, ở trên cổng thành phương ba chữ to ‘ Thiên Lang thành ’, rõ ràng ẩn chứa một cỗ bá đạo Võ Đạo ý chí, ngăn lấy rất xa có thể chứng kiến, cảm nhận được.

Thúc giục Thủy chi pháp tắc, trong không khí hơi nước lập tức đã thành Diệp Trần con mắt, Thiên Lang thành bên trong rõ ràng rành mạch, cái kia vô số trận pháp cùng cấm chế, tại Thủy chi pháp tắc trước mặt thùng rỗng kêu to.

Rất nhanh, Diệp Trần trên mặt lộ ra mỉm cười, hắn phát hiện Từ Tĩnh rồi.

Vèo!

Thân hóa ánh lửa, Diệp Trần ngay lập tức xuyên qua Thiên Lang thành trận pháp cùng cấm chế, đi vào Bách Hoa đường trên không. "Từ Tĩnh." Ánh lửa dập tắt, Diệp Trần chậm rãi mở miệng nói.

Là Diệp Trần thanh âm!

Từ Tĩnh vội vàng ngẩng đầu, thấy được một bộ trường bào màu lam Diệp Trần, vệt nước lập tức mơ hồ con mắt, trong nội tâm tưởng niệm tại thời khắc này đạt đến đỉnh phong, rút cuộc khống chế không nổi.

Sau một khắc, hai người chăm chú ôm nhau, hoàn toàn không thấy tất cả mọi người tồn tại. "Ai vậy a?" "Hẳn là Từ Tĩnh muội muội nam nhân, nhìn qua rất lợi hại đấy." "Tìm hiểu Hỏa chi pháp tắc Nghịch Thiên Chí Tôn, có thể không lợi hại sao?" "Bất quá hắn cũng quá lỗ mãng a! Nơi này là Thiên Lang thành , lúc lấy Thiên Lang Chiến Thánh mặt như vậy, không sợ chọc giận Thiên Lang Chiến Thánh? Hy vọng không cần có sự tình." Bách Hoa đường chúng tỷ muội đều nghị luận, liền Thiên Lang Chiến Thánh cùng Hắc Hoa Chiến Thánh cũng nhìn lại.

Buông ra Từ Tĩnh thân thể, Diệp Trần chăm chú nhìn đối phương con mắt, ấm áp nói: "Những năm này vất vả ngươi rồi, về sau, tuyệt đối sẽ không lại cho ngươi chịu khổ." Diệp Trần phát giác được Từ Tĩnh trên người không có mặc Thiên Thánh Khí Khải Giáp, không khó tưởng tượng, trước khẳng định đã xảy ra rất nhiều chuyện tình, hiện tại hai người có thể gặp mặt, đã là vạn hạnh trong bất hạnh.

Trong lúc nhất thời, Diệp Trần có chút oán hận chính mình, không nên đi tìm hiểu Kim chi pháp tắc, lãng phí gần vạn năm thời gian.

Bất quá Diệp Trần không có chăm chú lo lắng, nếu như hắn không tìm

hiểu Kim chi pháp tắc, cũng sẽ không trở thành sơ cấp bán Thần, cũng liền không thể nhanh như vậy tìm được cửa ra, phải biết rằng Cổ Đề Chiến Thánh tìm kiếm cửa ra cũng tìm gần vạn năm thời gian, nếu như Diệp Trần không thể trở thành sơ cấp bán Thần, có lẽ đến bây giờ cũng còn không có tìm được cửa ra, sẽ lãng phí nhiều thời gian hơn.

Che Diệp Trần miệng, Từ Tĩnh nói: "Có thể gặp mặt đã là trời cao chiếu cố chúng ta, ít nhất, ta đợi đến ngươi đã đến rồi." "Đúng rồi, ngươi tìm được Khuynh Thành muội muội sao?" Từ Tĩnh đột nhiên hỏi.

Diệp Trần sắc mặt buồn bã, lắc đầu, "Còn không có." "Ta sẽ cùng ngươi cùng đi tìm, không được lo lắng quá mức, ta nghĩ Khuynh Thành muội muội có lẽ cùng ta giống nhau, còn đang chờ ngươi." "Ừ!" Diệp Trần gật gật đầu.

Thiên Lang Chiến Thánh trong mắt lãnh mang lập loè, hai người kia quá làm càn, rõ ràng không đem hắn Thiên Lang Chiến Thánh để vào mắt, hơn nữa cái này Nghịch Thiên Chí Tôn lại dám tại Thiên Lang thành trên không phi hành, thật sự là tội đáng chết vạn lần.

Hừ lạnh một tiếng, Thiên Lang Chiến Thánh tay phải đột nhiên chụp vào Diệp Trần cùng Từ Tĩnh, trên đường biến thành màu đen sương mù cự thủ, tại hắn xem ra, cái gọi là Nghịch Thiên Chí Tôn bất quá là con sâu cái kiến mà thôi, chỉ có Ngũ Đại Chí Tôn mới có thể cùng hắn một trận chiến. "Cút!" Diệp Trần nghiêng đầu, một cái Hỏa quyền đánh bể màu đen sương mù cự thủ, cuối cùng trùng trùng điệp điệp oanh tại Thiên Lang Chiến Thánh trên ngực.

Ánh lửa quét sạch, Thiên Lang Chiến Thánh ngực cơ hồ bị đánh xuyên qua rồi, thân thể cháy đen bốc hơi, bộ dạng chi thê thảm, khiến cho mọi người trợn mắt há hốc mồm. "Cái gì?" "Hắn là sơ cấp bán Thần, lĩnh ngộ pháp tắc sơ cấp bán Thần, không phải Nghịch Thiên Chí Tôn." "Đáng sợ, Thiên Lang Chiến Thánh một quyền đã bị bị thương nặng." "Cửu vực thiên phải đổi rồi, không thể tưởng được Từ Tĩnh muội muội nam nhân lợi hại như vậy, có thể nói vô địch." Bách Hoa đường một đám tỷ muội lại là rung động, lại là hâm mộ.

Biểu lộ biến hóa lớn nhất là Bách Hoa đường Đường chủ Hắc Hoa Chiến Thánh, Từ Tĩnh muội muội bình thường rất ít xuất hiện, thật sự không nghĩ tới bối cảnh lớn như vậy, nguy rồi, Từ Tĩnh muội muội Thiên Thánh Khí vẫn còn chính mình trong, mặc dù là đối phương cam tâm tình nguyện cho mình đấy, nhưng đối với phương nam nhân cũng không nhất định nghĩ như vậy, cho dù là kẻ đần cũng biết, Từ Tĩnh muội muội Thiên Thánh Khí là hắn nam nhân cho, người bình thường ở đâu có khả năng có được Thiên Thánh Khí.

Hắc Hoa Chiến Thánh trong nội tâm lo sợ không yên. "Đại nhân, vừa rồi có chỗ đắc tội, tội đáng chết vạn lần, mong rằng tha ta một mạng." Thiên Lang Chiến Thánh bị thương rất nặng, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần đều bị phai mờ hơn phân nửa, thế nhưng là giờ này khắc này, hắn căn bản không có bất luận cái gì ý tưởng, thầm nghĩ có thể còn sống sót. "Từ Tĩnh, ngươi nói xử trí như thế nào?" Diệp Trần nhìn về phía Từ Tĩnh.

Từ Tĩnh lại để cho bị hắn giết, hắn liền giết, lại để cho hắn thả, nó để lại.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1768: Thanh Liên Kiếm Thánh

Từ Tĩnh nhìn về phía Thiên Lang Chiến Thánh.

Thiên Lang Chiến Thánh cũng liền bề bộn nhìn về phía Từ Tĩnh, cầu xin tha thứ nói: "Nếu như các ngươi nguyện ý buông tha ta, ta nguyện ý đem tất cả tích góp đều giao ra đây, Thiên Lang thành cũng là của các ngươi." "Giết hắn đi!" Từ Tĩnh lạnh lùng nói.

Nàng sẽ không quên, Thiên Lang Chiến Thánh hành hạ đến chết Bách Hoa đường ba vị tỷ muội sự tình, trong đó có một vị tỷ muội cùng nàng ở chung được hơn hai vạn năm, hai người tình đồng tỷ muội, quan hệ rất tốt. "Tiện nhân, ngày đó ta muốn ngươi sống không bằng chết." Bành!

Thân thể hóa thành màu đen sương mù nổ tung, xuất hiện lần nữa lúc, Thiên Lang Chiến Thánh đã đến chỗ rất xa, hắn là U Vụ Vũ Trụ sinh mệnh, trời sinh có thể hóa thân thành U Vụ. "Chạy thoát sao?" Diệp Trần tiện tay lại là một cái Hỏa quyền oanh hướng Thiên Lang Chiến Thánh.

Lúc này đây Hỏa quyền uy lực lớn rồi đâu chỉ vạn lần, so với sao chổi còn muốn sáng lạn ức vạn lần, thoáng cái liền xẹt qua trời cao, rơi vào Thiên Lang Chiến Thánh trên người, sau một khắc, Thiên Lang Chiến Thánh toàn thân bạo liệt ra , hóa thành tro bụi, lóng lánh hào quang đem nặc đại Thiên Lang thành chiếu rọi thông thấu vô cùng. "Thiên Lang Chiến Thánh đã chết?" "Giết hắn người là ai, thật mạnh! Ngũ Đại Chí Tôn cũng không giết chết được Thiên Lang Chiến Thánh a! Trừ phi là nguyên Ngũ Đại Chí Tôn một trong, hiện là Âm Dương Chiến Thánh Âm Chí Tôn." Thiên Lang thành hầu như tất cả mọi người thấy được vừa rồi một màn kia, rung động muôn phần. "Vô địch, tuyệt thế." Hắc Hoa Chiến Thánh tâm linh bị sờ bỗng nhúc nhích, Diệp Trần cho cảm thụ của nàng rất nhiều, thần bí cường đại, ôn nhu săn sóc, đồng thời còn có một loại khó tả khí phách, so với Thiên Lang

Chiến Thánh ngang ngược bá đạo, Diệp Trần không thể nghi ngờ càng thêm có lực hấp dẫn, người phía trước dùng nội tâm chinh phục nữ nhân. Người sau chỉ có điều dùng vũ lực chinh phục nữ nhân. "Luyến Hoa tỷ tỷ. Ngươi yên nghỉ a! Kẻ thù đã báo." Từ Tĩnh nội tâm yên lặng nói. "Từ Tĩnh. Các nàng là?" Diệp Trần nhìn về phía Hắc Hoa Chiến Thánh đám người.

Từ Tĩnh giới thiệu nói: "Đại tỷ là Bách Hoa đường Đường chủ Hắc Hoa Chiến Thánh, đối đãi chúng ta rất tốt, còn lại đều là Bách Hoa đường tỷ muội." "Hắc Hoa Chiến Thánh, cám ơn ngươi chiếu cố Từ Tĩnh lâu như vậy, tiễn đưa ngươi điểm lễ vật, hy vọng đừng nên trách." Diệp Trần tay phải phất một cái, trên trăm hạt sáng lạn quang điểm chui vào đến Hắc Hoa Chiến Thánh trong cơ thể, đây là Thần lực kết tinh. Ngũ Hành pháp tắc cùng với sơ cấp bán Thần tu vi làm Diệp Trần có thể che giấu Thần lực kết tinh quang huy, không đến mức quá mức dễ làm người khác chú ý, đánh vào Hắc Hoa Chiến Thánh trong cơ thể Thần lực kết tinh cũng bị Diệp Trần lấy tay đoạn che giấu ở quang huy, Diệp Trần không hy vọng Hắc Hoa Chiến Thánh bởi vì Thần lực kết tinh nguyên nhân bị người giết chết hoặc là bị người nhớ thương.

Hắc Hoa Chiến Thánh đang muốn cự tuyệt, hốt đấy, ánh mắt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Là Thần lực kết tinh!

Một hạt Thần lực kết tinh không sai biệt lắm có thể cho bán Thần giảm bớt vạn năm khổ tu, trên trăm hạt Thần lực kết tinh tối thiểu có thể giảm bớt trăm vạn năm khổ tu. "Cám ơn." Hắc Hoa Chiến Thánh lộ ra cảm kích chi sắc, chợt nhìn về phía Từ Tĩnh, tay khẽ vẫy, ba kiện vật thể bay về phía Từ Tĩnh. Theo thứ tự là Thiên Thánh Khí Khải Giáp, Thiên Thánh Khí vũ khí cùng với Trữ Vật Linh Giới, "Muội muội. Những thứ này là đồ đạc của ngươi, tỷ tỷ trả lại cho ngươi, muội muội sẽ không trách tỷ tỷ tham ô đồ đạc của các ngươi a." Hắc Hoa Chiến Thánh có chút xấu hổ.

Tiếp nhận Thiên Thánh Khí cùng Trữ Vật Linh Giới, Từ Tĩnh ôn nhu nói: "Làm sao lại, Đại tỷ, không có ngươi, ta có thể không thể còn sống còn

là vấn đề, tin tưởng Bách Hoa đường bọn tỷ muội đều là nghĩ như vậy." Không có Hắc Hoa Chiến Thánh sẽ không có Bách Hoa đường, không có Bách Hoa đường, mọi người cũng sẽ không có gia, đã không có bảo hộ thế lực của các nàng , cùng sinh mệnh so với, ngoại vật được coi là rồi cái gì.

Ngày thứ hai, Diệp Trần cùng Từ Tĩnh liền rời đi Thiên Lang thành. "Thiên Lang Chiến Thánh bảo vật cũng không ít." Đối với Thiên Lang Chiến Thánh tích góp, Diệp Trần tự nhiên sẽ không nương tay, nên cầm toàn bộ lấy đi, một tên cũng không để lại, liền Thiên Lang thành phụ cận Hỗn Độn thạch mỏ đều bị Diệp Trần đào rời đi hơn phân nửa, cất vào Ngũ Hành không gian.

Lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc, Diệp Trần có thể tại Hỗn Độn chiến trường sáng lập ra một cái Ngũ Hành không gian, cái này Ngũ Hành không gian thập phần ổn định, sẽ không bị Hỗn Độn pháp tắc nát bấy, mà Ngũ Hành không gian ngay tại Diệp Trần trong cơ thể, tương đương với một cái di động Trữ Vật Linh Giới, chỉ có điều bên trong không gian nếu so với Trữ Vật Linh Giới lớn hơn, cao cấp hơn nhiều, hoàn toàn thích hợp sinh mệnh ở tại bên trong, cùng chân thật thế giới không có gì khác nhau.

Ngũ Hành trong không gian, liên miên quặng mỏ mênh mông bát ngát, tại quặng mỏ ở chỗ sâu trong, có một mảnh thế ngoại đào nguyên, chim hót hoa nở, thác nước thác, cảnh đẹp vô số.

Từ Tĩnh xếp bằng trên một khối trên đất bằng, đang cố gắng tu luyện.

Có đại lượng Thần lực kết tinh, Từ Tĩnh mỗi thời mỗi khắc đều có tiến bộ rất lớn, dù sao tu vi thấp, tiến bộ cũng nhanh.

Ly khai cửu vực, Diệp Trần đi vào bát vực.

Diệp Trần phát hiện, càng là bài danh phía trên vực, cường giả càng nhiều, bảo vật cũng càng nhiều, đủ loại thế lực hơn làm cho người ta hoa mắt.

Vì tìm kiếm Mộ Dung Khuynh Thành, Diệp Trần đã khống chế đại

lượng thế lực, để cho bọn chúng hỗ trợ tìm kiếm, nhiều người lực lượng đại đạo lý này hắn hay vẫn là hiểu đấy.

Trong lúc nhất thời, Diệp Trần danh hào triệt để khai hỏa rồi, bài danh phía trên vực, mỗi người cũng biết có một cái Thanh Liên Kiếm Thánh, có tuyệt thế vũ lực, Ngũ Đại Chí Tôn cũng không phải đối thủ của hắn. "Kiếm Thánh đại nhân, thất vực không có lời ngươi nói người." "Kiếm Thánh đại nhân, thập tứ vực không có lời ngươi nói người." "Kiếm Thánh đại nhân, . . ." Tuy rằng trước kia tại khác vực đi tìm, nhưng lúc đó Diệp Trần thực lực không tính rất mạnh, bao nhiêu sẽ xuất hiện sai sót, lần này, Diệp Trần phân phó chúng thế lực, đem toàn bộ Hỗn Độn Đại Lục lật cái úp sấp, một chỗ cũng đừng buông tha.

Nhất vực.

Đây là Diệp Trần chỗ khống chế thế lực duy nhất không dám giao thiệp với địa phương, bởi vì ở chỗ này cũng có một cái tuyệt thế cường giả —— Âm Dương Chiến Thánh.

Âm Dương Chiến Thánh trước kia là Ngũ Đại Chí Tôn một trong, gọi là Âm Chí Tôn, thực lực cùng Quang Minh Chí Tôn tương xứng, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, Âm Chí Tôn chẳng những tấn thăng làm sơ cấp bán Thần, còn lĩnh ngộ mặt khác một loại pháp tắc dương chi pháp tắc, một thân thực lực, kinh Thiên động Địa, không có người nào là hắn hợp lại chi địch.

Nhất vực Âm Dương thành là Âm Dương Chiến Thánh thế lực, cũng là nhất vực duy nhất thế lực.

Âm Dương Thành chủ điện.

Trống trải tĩnh mịch trong đại điện, Âm Dương Chiến Thánh mở hai mắt ra, "Rút cuộc đã tới sao?" Ngăn lấy rất xa, hắn liền cảm nhận được Diệp Trần khí tức, loại này khí tức chỉ có hắn có thể cảm nhận được, bởi vì hắn cùng đối phương là cùng một tầng nữa cường giả. "Thật hưng phấn, rút cuộc có một cái đối thủ." Âm Dương Chiến Thánh thân hình lóe lên, hóa thành

một đạo màu trắng khí lưu lướt rồi đi ra ngoài, tốc độ cực nhanh, không có ở đây Diệp Trần phía dưới.

Xa xa đấy, hai người thấy được đối phương. "Âm Dương Chiến Thánh!" "Thanh Liên Kiếm Thánh!" Hai người giúp nhau báo lên đối phương danh hào. "Ta tại tìm một người, hy vọng ngươi có thể phối hợp thoáng một phát." Diệp Trần nói ra. "Ta rất thích ý phối hợp, nhưng điều kiện tiên quyết là, ngươi có thể ở trên tay của ta bất tử, chết rồi, liền không cần phối hợp rồi." Âm Dương Chiến Thánh cười nhẹ một tiếng, chiến ý phóng lên trời.

Diệp Trần chân mày hơi nhíu lại, bất quá rất nhanh lại chậm rãi xuống. "Tốt, như ngươi mong muốn." Không có đối thủ thời gian thật là nhàm chán đấy, Diệp Trần cũng muốn biết, lĩnh ngộ hai môn cực hạn pháp tắc Âm Dương Chiến Thánh mạnh bao nhiêu, cùng mình Ngũ Hành pháp tắc so với thì như thế nào. "Dứt khoát, không hổ là đi đến cái này cấp độ cường giả." Âm Dương Chiến Thánh thoả mãn gật đầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1769: Đỉnh Phong Một Trận Chiến

"Tốc chiến tốc thắng a!" Diệp Trần rút ra Thương Khung Kiếm, Thương Khung Kiếm bên trên bao trùm lấy tầng một nhàn nhạt năm màu khí lưu.

Ngũ Hành tương sinh tương khắc, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ lại sinh Kim, Ngũ Hành tề tụ, lực lượng tuần hoàn không thôi, hỗ trợ lẫn nhau, uy năng so với đơn độc trụ cột pháp tắc mạnh không biết gấp bao nhiêu lần, có thể nói, toàn lực ứng phó Diệp Trần, mặc kệ cái gì cao cấp bán Thần, chỉ cần hắn không có lĩnh ngộ pháp tắc, cũng sẽ không là Diệp Trần hợp lại chi địch, giết Cổ Đề Chiến Thánh, Diệp Trần cũng không có sẽ lực ứng phó, chẳng qua là vận dụng Hỏa chi pháp tắc mà thôi , đương nhiên, Cổ Đề Chiến Thánh tại cao cấp bán Thần trong thuộc về tầng dưới chót, dù sao hắn tấn thăng làm cao cấp bán Thần không bao lâu. "Ngũ Hành pháp tắc, không sai." Âm Dương Chiến Thánh hặc hặc cười cười, trong tay nhiều ra một thanh cái búa, cái búa bên trên Hắc Bạch khí lưu lượn quanh, cương nhu cũng tế. "Chiến a!" Diệp Trần cầm theo kiếm lướt hướng Âm Dương Chiến Thánh. "Đến thật tốt." Âm Dương Chiến Thánh nghênh đón.

Đương!

Thương Khung Kiếm cùng cái búa chạm vào nhau, phát ra một tiếng kinh Thiên động Địa nổ mạnh, nhất vực trên không, vốn là Hắc Bạch biến hóa, ngay sau đó năm màu khí lưu tràn ngập, sau một khắc, Hỗn Độn hào quang nổ tung, dường như thế giới sơ khai một khắc này.

Diệp Trần cùng Âm Dương Chiến Thánh riêng phần mình bay rớt ra ngoài, hai người phía dưới thổ địa, không ngừng sụp xuống, kéo dài đi ra ngoài vô tận xa. "Thật đáng sợ, cái này là cấp bậc gì chiến đấu a, lại có cường đại như thế lực phá hoại." Sinh hoạt tại nhất vực cường giả trợn mắt

há hốc mồm, Hỗn Độn chiến đều vật chất thập phần cứng rắn, bọn hắn toàn lực ứng phó đều không thể phạm vi lớn phá hư, mà hai người chiến đấu rõ ràng liên lụy mấy ngàn dặm xa, đây quả thực là diệt thế cảnh tượng. "Thống khoái, Âm Dương thế giới!" Âm Dương Chiến Thánh thân thể chấn động, Hắc Bạch khí lưu tràn ngập ra đến bao phủ hướng Diệp Trần. "Ngũ Hành thế giới!" Diệp Trần trên người bắn ra ra năm màu khí lưu.

Oanh!

Oanh! Oanh!

Oanh. . .

Âm Dương thế giới cùng Ngũ Hành thế giới không ngừng va chạm, không ai nhường ai, hai đại thế giới mỗi va chạm một lần, mảng lớn Hỗn Độn hào quang bắn tung tóe ra, đánh trúng ở đâu, ở đâu liền triệt để biến mất, toàn bộ nhất vực triệt để nhật nguyệt vô quang. "Ẩn trốn!" Bỗng nhiên Âm Dương Chiến Thánh biến mất, xuất hiện lần nữa lúc, đi tới Diệp Trần sau lưng.

Như bị sét đánh, Diệp Trần toàn thân bị nện bay lên đi ra ngoài, cũng may có Ngũ Hành thế giới cùng Huyền Vũ Thánh Khải hộ thể, Âm Dương Chiến Thánh cái này một búa không thể muốn mạng của hắn, chẳng qua là vết thương nhẹ.

Vèo!

Hóa thân thành hỏa nhân Diệp Trần phản công Âm Dương Chiến Thánh, nhưng hóa thân thành màu trắng khí lưu Âm Dương Chiến Thánh tốc độ không thể so với hắn chậm, hơn nữa càng thêm linh hoạt. "Ngươi không phải đối thủ của ta." Âm Dương Chiến Thánh nói. "Cái này có thể chưa hẳn." Diệp Trần ngọn lửa trên người bỗng nhiên tăng vọt, mơ hồ lộ ra màu xanh lá, tương đối ứng với đấy, Diệp Trần tốc độ cũng là tăng vọt.

BOANG...! BOANG...! BOANG...!

Diệp Trần tại Âm Dương Chiến Thánh trên người trọn vẹn bổ ra tam kiếm, đem đối phương bổ tiến vào đại địa trong.

Mộc sinh Hỏa, Hỏa Hành thuật phối hợp thêm Thanh Mộc thân, có thể sử dụng được hỏa diễm càng thêm tràn đầy tốc độ càng thêm nhanh. "Lại đến!" Âm Dương Chiến Thánh chui từ dưới đất lên mà ra, công hướng Diệp Trần.

Hai người từ ban ngày chiến đến đêm tối, từ đêm tối chiến đến ban ngày, trọn vẹn đại chiến bảy ngày bảy đêm, hai người cũng không thể phân ra thắng bại, phạm vi hơn vạn dặm, một mảnh hỗn độn. "Thanh Liên Kiếm Thánh nếu là ngươi có thể tiếp được ta đây một búa, ta liền đáp ứng phối hợp ngươi tìm người." Âm Dương Chiến Thánh giơ lên cao trong tay cái búa cái búa bên trên Hắc Bạch hào quang lưu chuyển trở nên không hắc không bạch, dần dần diễn biến thành rồi màu xám kinh khủng màu xám.

Âm Dương pháp tắc chi lực.

Âm Dương Chiến Thánh cùng Diệp Trần giống nhau, cũng không thể đem pháp tắc dung hợp ở một chỗ, đó là Chân Thần mới có thể làm được sự tình, bất quá thế sự không có tuyệt đối, hai người Hồn Hải trong kỳ thật cũng có dung hợp pháp tắc chi lực, đó là tự nhiên mà vậy hình thành, thật giống như đem màu đen Thủy cùng màu trắng Thủy đặt ở cùng một chỗ, bọn hắn tự nhiên mà vậy sẽ dung hợp giống nhau, là không bị khống chế đấy. "Đến đây đi!" Diệp Trần trong tay Thương Khung Kiếm, năm màu khí lưu sạch sành sanh biến mất, thay vào đó chính là vô cùng chói mắt Ngũ Thải Chi Quang.

Ngũ Hành pháp tắc chi lực.

Đông!

Toàn bộ nhất vực đều rung chuyển lên, ở trung tâm xuất hiện một cái siêu cấp hố to, cuồng bạo Hỗn Độn sóng xung kích dùng hai người làm trung tâm, hướng phía bốn phương tám hướng bức xạ, không biết bao nhiêu cường

giả tránh né không kịp, bị Hỗn Độn sóng xung kích mai một đã thành hư vô, đại địa cũng bị Hỗn Độn sóng xung kích lột bỏ rồi dày tầng một.

Một trận chiến này là đỉnh phong một trận chiến, là bình thường bán Thần khó có thể tưởng tượng một trận chiến, Âm Dương pháp tắc chi lực cùng Ngũ Hành pháp tắc chi lực, tại trình độ nhất định bên trên đã có thể so sánh bình thường cường đại bán Thần rồi, chỉ có điều không cách nào kéo dài mà thôi. "Đại khái tiêu hao một phần ba bộ dạng." Diệp Trần Hồn Hải ở bên trong, Ngũ Hành pháp tắc ở giữa Ngũ Thải Chi Quang biến mất một phần ba, điều này làm cho Diệp Trần rất là đau lòng, đợi chút nữa lần tích góp trở về, cần rất dài dòng buồn chán thời gian, về sau không phải vạn bất đắc dĩ thời điểm, được dùng một phần nhỏ Ngũ Hành pháp tắc chi lực. "Hặc hặc, thống khoái, thống khoái!" Âm Dương Chiến Thánh thu hồi cái búa, cười to lên tiếng. "Âm Dương Chiến Thánh, không biết ngươi nói chuyện có hay không giữ lời." Diệp Trần hay vẫn là rất kiêng kỵ Âm Dương Chiến Thánh đấy, nếu như đối phương không phối hợp, hắn cũng không có biện pháp. "Yên tâm, ta nói chuyện tự nhiên giữ lời." Âm Dương Chiến Thánh lúc này phân phó người đi tìm hiểu Mộ Dung Khuynh Thành sự tình.

Một tháng sau. "Thật có lỗi, nhất vực không có ngươi tìm kiếm người, cũng không có về tin tức của nàng." Âm Dương Chiến Thánh lắc đầu. "Không có sao?" Kỳ thật trong khoảng thời gian này, Diệp Trần cũng ở đây nhất vực tìm kiếm, xuyên thấu qua Thủy chi thế giới, hắn có thể duy nhất một lần dò xét rất lớn phạm vi, đáng tiếc, Mộ Dung Khuynh Thành hoàn toàn chính xác không có ở đây nhất vực, cũng không có về tin tức của nàng. "Chẳng lẽ tại Hỗn Độn Đại Hải trong?" Diệp Trần sắc mặt có chút không dễ coi.

Hỗn Độn Đại Hải không giới hạn, so với Hỗn Độn Đại Lục lớn hơn không biết gấp bao nhiêu lần, đều muốn dựa vào chính mình lực lượng một người đi tìm, không thể nghi ngờ là mò kim đáy biển. "Người này đối với ngươi rất trọng yếu sao?" Âm Dương Chiến Thánh hỏi.

Diệp Trần gật đầu, "Rất trọng yếu." "Ngươi có thể đi Hỗn Độn Sâm Lâm

hoặc là Hỗn Độn Sơn Mạch trong đi tìm tìm." Âm Dương Chiến Thánh đề nghị.

Hỗn Độn Đại Lục rất lớn, chín mươi chín vực chẳng qua là Hỗn Độn Đại Lục so sánh an toàn khu vực, mà Hỗn Độn Sâm Lâm cùng Hỗn Độn Sơn Mạch liền nguy hiểm hơn nhiều, bên trong Hỗn Độn sinh vật tung hoành, thậm chí sẽ xuất hiện thất cấp bát cấp Hỗn Độn sinh vật, xuất hiện cửu cấp Hỗn Độn sinh vật cũng không phải là không có khả năng. "Cũng tốt, cái kia cáo từ." Diệp Trần ý định chờ một chút, nếu như chín mươi chín vực hoàn toàn chính xác không có Mộ Dung Khuynh Thành tin tức, hắn liền chuẩn bị tiến Hỗn Độn Sâm Lâm cùng Hỗn Độn Sơn Mạch tìm kiếm Mộ Dung Khuynh Thành, tin tưởng dùng thực lực của hắn, chắc có lẽ không có quá nhiều nguy hiểm. "Cẩn thận một chút, Hỗn Độn Sâm Lâm ta đi qua mấy lần, bên trong cho cảm giác của ta rất nguy hiểm, có thể làm cho ta đều cảm thấy địa phương nguy hiểm, ngươi cũng rõ ràng ý vị như thế nào." Âm Dương Chiến Thánh nhắc nhở Diệp Trần. "Minh bạch, đa tạ nhắc nhở." Có thể làm cho Âm Dương Chiến Thánh cảm thấy địa phương nguy hiểm, khẳng định không phải bình thường địa phương, bát cấp Hỗn Độn sinh vật tất nhiên có, hoặc là cũng có bát cấp Hỗn Độn sinh vật chi Vương, nếu là gặp được cửu cấp Hỗn Độn sinh vật, cái kia thuận theo ý trời rồi, cửu cấp Hỗn Độn sinh vật thế nhưng là so sánh cường đại bán Thần tồn tại, không phải trước mắt Diệp Trần có thể chống lại đấy.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1770: Cửu Cấp Hỗn Độn Sinh Vật

Thủ hạ thế lực tìm kiếm là một chuyện, chính mình tìm kiếm lại là một chuyện.

Bỏ ra mười năm thời gian, Diệp Trần đem Hỗn Độn Đại Lục chín mươi chín vực tìm mấy lần, đáng tiếc đều không có Mộ Dung Khuynh Thành thân ảnh, loại tình huống này chỉ có hai cái giải thích, thứ nhất, Mộ Dung Khuynh Thành đã bị chết, thứ hai, Mộ Dung Khuynh Thành không có ở đây chín mươi chín vực, Diệp Trần hy vọng là người sau.

Nếu như chín mươi chín vực đã tìm mấy lần, Diệp Trần chỉ có thể đem mục tiêu đặt ở Hỗn Độn Sâm Lâm cùng Hỗn Độn Sơn Mạch bên trên.

Đầu tiên là Hỗn Độn Sâm Lâm.

Hỗn Độn Sâm Lâm ở vào Hỗn Độn Đại Lục về phía tây, kia diện tích so với chín mươi chín vực cộng lại cũng phải lớn hơn.

Hỗn Độn Sâm Lâm cả ngày bao phủ sương mù, trừ phi đến rồi Diệp Trần cùng Âm Dương Chiến Thánh cấp bậc này, nếu không dám vào đi người không có mấy cái.

Ngũ Hành trong không gian, Từ Tĩnh vẫn còn tu luyện, Diệp Trần không có quá nhiều do dự, hóa thành ánh lửa lướt vào Hỗn Độn Sâm Lâm. "Thật yên tĩnh!" Vừa tiến vào Hỗn Độn Sâm Lâm, Diệp Trần cảm giác tiến vào đến rồi mặt khác một mảnh thế giới, Linh Hồn lực càn quét, mênh mông đều là sương mù, Thủy chi thế giới tràn ngập, phản xạ trở về hình ảnh vặn vẹo không chân thực.

Hỗn Độn Sâm Lâm đều có một bộ pháp tắc, có thể vặn vẹo Diệp Trần Thủy chi pháp tắc.

Xuyên thẳng qua trong rừng rậm, Diệp Trần có chút áp chế.

Hỗn Độn Sâm Lâm tự thành thế giới, cây cối cao vút trong mây, mỗi một cây đều có vài dặm thậm chí hơn mười dặm thô, nồng đậm tới cực điểm sinh cơ phát ra, hình thành sương mù.

Tê tê...ê...eeee tê tê...ê...eeee!

Ngay tại Diệp Trần từ một cây đại thụ bên cạnh xẹt qua lúc, một cái cực lớn đầu lâu cắn tới đây, gió tanh xông vào mũi, lại để cho Diệp Trần thoáng có chút buồn nôn.

Ngũ Hành thế giới khuếch tán, chặn phốc cắn, Diệp Trần không khỏi hướng đại thụ nhìn sang.

Một cái vài trăm mét thô màu xanh lá mãng xà quấn quanh lấy đại thụ, mãnh liệt vừa nhìn, còn tưởng rằng là cực kỳ lớn dây leo.

Bát cấp Hỗn Độn sinh vật —— Hỗn Độn độc mãng.

Bát cấp Hỗn Độn sinh vật tương đương với cao cấp bán Thần, bất quá bất luận cái gì một đầu bát cấp Hỗn Độn sinh vật đều muốn so với bình thường cao cấp bán Thần cường đại, bởi vì bọn chúng trời sinh ẩn chứa pháp tắc chi lực, như Hỗn Độn độc mãng trời sinh ẩn chứa độc chi pháp tắc, tuy rằng ẩn chứa độc chi pháp tắc cảnh giới không cao, nhưng uy hiếp rất lớn, chỉ cần không phải cường đại bán Thần, bị cắn một cái tuyệt đối sẽ độc phát thân vong. "Không hổ là Hỗn Độn Sâm Lâm." Diệp Trần không dám khinh thường, hắn chưa bao giờ cùng bát cấp Hỗn Độn sinh vật đã giao thủ, không biết đối phương thực lực như thế nào.

Khẽ cắn không trúng, Hỗn Độn độc mãng há mồm phun ra màu tím gió lốc, cái này cỗ gió lốc khó nghe đến cực điểm, phảng phất là trong thiên hạ rất tanh tưởi đồ vật tụ tập ở một chỗ, nghe thấy một cái đều tựa hồ sẽ rơi vào địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh ngày.

Không có đi né tránh màu tím gió lốc, Diệp Trần thúc giục Ngũ Hành

pháp tắc, Ngũ Hành thế giới hung mãnh bành trướng, chẳng những xua tán mất màu tím gió lốc, càng là hung hăng oanh kích tại Hỗn Độn độc mãng trên người.

Giống như rơm rạ bình thường, Hỗn Độn độc mãng tính cả quấn quanh đại thụ cùng một chỗ bay ra ngoài. "Coi như cũng được, không phải đối thủ của ta." Diệp Trần xem chừng, bát cấp Hỗn Độn sinh vật có lẽ tương đương với so sánh lợi hại cao cấp bán Thần, một ít cường đại tương đương với cực hạn cao cấp bán Thần, bát cấp Hỗn Độn sinh vật chi Vương tức thì tương đương với đỉnh phong cao cấp bán Thần.

Hỗn Độn Sâm Lâm tuy rằng đại, nhưng Diệp Trần dò xét tốc độ cũng nhanh, hai trăm năm qua, Diệp Trần đã dò xét hơn phân nửa Hỗn Độn Sâm Lâm, cùng vô số Hỗn Độn sinh vật đã giao thủ.

Có lục cấp Hỗn Độn sinh vật, thất cấp Hỗn Độn sinh vật, bát cấp Hỗn Độn sinh vật.

Càng có bát cấp Hỗn Độn sinh vật chi Vương.

Bát cấp Hỗn Độn sinh vật chi Vương thực lực chỉ so với Diệp Trần kém hơn một chút, ẩn chứa pháp tắc chi lực thập phần đậm đặc hậu, rất khó giết chết.

Ba trăm năm qua đi, toàn bộ Hỗn Độn Sâm Lâm Diệp Trần đều dò xét một lần, đáng tiếc như trước không có Mộ Dung Khuynh Thành thân ảnh, ngẫm lại cũng thế, như thế ác liệt dưới tình huống, Chí Tôn thì không cách nào sinh tồn đấy, bán Thần đều sinh tồn không được.

Diệp Trần không biết là, tại Hỗn Độn Sâm Lâm ở chỗ sâu trong, còn có một nơi hắn không có dò xét đến, chỗ đó sương mù so với địa phương khác đậm đặc hậu gấp trăm lần, cổ quái nhất là, sương mù có thể phản xạ ánh sáng, không tiến vào trong đó, căn bản sẽ không phát giác được còn có cái chỗ này, hết sức dễ dàng xem nhẹ.

Nồng đậm trong sương mù, một đầu như núi cao lớn nhỏ màu đen quái vật nằm ở nơi đó ngủ, gọi ra đến khí đúng là sương mù dày đặc.

Hỗn Độn Sơn Mạch.

Mặc dù biết Mộ Dung Khuynh Thành rất không có khả năng tại Hỗn Độn Sâm Lâm cùng Hỗn Độn Sơn Mạch ở bên trong, nhưng Diệp Trần hay vẫn là muốn tìm kiếm thoáng một phát, trong nội tâm yên tâm.

Cùng Hỗn Độn Sâm Lâm so với, Hỗn Độn Sơn Mạch muốn lộ ra nóng bỏng rất nhiều, ánh sáng rất đủ, nơi đây Hỗn Độn sinh vật ngược lại là so với Hỗn Độn Sâm Lâm thiếu rất nhiều.

Một trăm năm mươi năm qua đi, Diệp Trần đi tới Hỗn Độn Sơn Mạch ở chỗ sâu trong. "Nóng quá!" Diệp Trần phát hiện, càng tiếp cận Hỗn Độn Sơn Mạch ở chỗ sâu trong, nhiệt độ càng cao, loại này nhiệt độ đã không phải là bình thường nhiệt độ rồi, mà là có thể mai một sơ cấp bán Thần nhiệt độ.

Thời gian dần trôi qua, phía dưới đỏ thẫm đại địa bị nham thạch nóng chảy hồ thay thế.

Đây là một cái cực kỳ lớn vô cùng nham thạch nóng chảy hồ, màu sắc hiện lên màu đỏ như máu, vô cùng hỏa diễm từ nham thạch nóng chảy trong hồ phún dũng mà ra, tạo thành vô biên sóng lửa.

Ngũ Hành thế giới triển khai, Diệp Trần xuyên thẳng qua tại sóng lửa trong. "Nơi đây căn bản không có khả năng có người ở, xem ra Mộ Dung Khuynh Thành cũng không tại Hỗn Độn Đại Lục." Thả lỏng một hơi đồng thời, Diệp Trần bắt đầu lo lắng, Mộ Dung Khuynh Thành không có ở đây Hỗn Độn Đại Lục, sẽ ở ở đâu?

Như trước cẩn thận tìm kiếm, Diệp Trần không muốn buông tha bất luận cái gì khả năng.

Bất tri bất giác, Diệp Trần đi tới nham thạch nóng chảy trong hồ.

Nơi đây nhiệt độ đã tới gần trung cấp bán Thần cực hạn, chỉ có cao cấp bán Thần mới có thể ở chỗ này phi hành, không bị thương tổn.

Không biết có phải hay không là Diệp Trần ảo giác, Diệp Trần mơ hồ phát giác được, một cỗ kinh khủng nguy cơ đang tại tới gần.

Ầm ầm!

Ngay tại Diệp Trần đề cao cảnh giác thời điểm, nhất đạo sóng lửa ngợp trời phóng lên trời, nương theo lấy sóng lửa chính là một cái màu đỏ như máu Cự Long.

Này Cự Long thật sự quá lớn, phỏng chừng khoảng ngàn dặm dài.

Phải biết rằng tại Hỗn Độn chiến trường, Chí Tôn chỉ có thể bảo trì người bình thường thân hình, không cách nào biến hóa quá lớn, bán Thần cũng chỉ có thể thay đổi lớn một chút, cho nên hình thể càng lớn, đại biểu Hỗn Độn sinh vật thực lực càng mạnh, mấy ngàn dặm lớn lên Hỗn Độn sinh vật, tuyệt đối không phải bát cấp Hỗn Độn sinh vật đơn giản như vậy, cũng rất không có khả năng là bát cấp Hỗn Độn sinh vật chi Vương.

Tập trung nhìn vào, Diệp Trần không khỏi cả kinh.

Cửu cấp Hỗn Độn sinh vật —— Hỗn Độn Hỏa Long.

Cửu cấp Hỗn Độn sinh vật đủ để so sánh cường đại bán Thần, đây tuyệt đối không phải Diệp Trần có thể chống lại đấy. "Trốn!" Không có bất kỳ kỷ niệm, Diệp Trần triển khai Hỏa Hành thuật, điên cuồng bắn ngược.

Rống!

Hỗn Độn Hỏa Long ngửa mặt lên trời gào thét, đáng sợ tiếng gầm cực nhanh đuổi theo Diệp Trần.

Diệp Trần chỉ cảm thấy Linh Hồn đều muốn bay đi tựa như, toàn thân không bị khống chế ngã xuống tiến nham thạch nóng chảy trong hồ. "Quá

mạnh mẽ, cái này là cửu cấp Hỗn Độn sinh vật sao?" Diệp Trần kinh hãi, Hỏa Hành thuật cũng không giải trừ, tại nham thạch nóng chảy trong hồ xuyên thẳng qua.

Bởi vì nham thạch nóng chảy hồ là hỏa diễm hội tụ mà thành, thi triển Hỏa Hành thuật ngược lại tốc độ nhanh hơn.

Thế nhưng là, Hỗn Độn Hỏa Long tốc độ nhanh hơn, chỉ chốc lát sau liền đuổi theo Diệp Trần, một trảo vỗ tới đây.

Phanh một tiếng!

Nham thạch nóng chảy hồ chấn động, hóa thân thành hỏa nhân Diệp Trần bạo liệt ra , cũng may rất nhanh lại ngưng tụ ra thân thể, tiếp tục chạy thục mạng. "Không thể ngừng!" Diệp Trần cảm nhận được tử vong nguy cơ, vừa rồi hắn vận dụng Ngũ Hành pháp tắc chi lực, nếu như là đơn thuần Hỏa Hành thuật, sớm đã bị giết chết.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1771: Tiến Về Trước Xích Sắc Đại Lục

"Ngũ Hành Hỏa Độn!" Bị bất đắc dĩ, Diệp Trần lần nữa vận dụng Ngũ Hành pháp tắc chi lực, trên người tản mát ra mịt mờ thải quang, tốc độ lập tức tăng tốc gấp mười lần, một cái lập loè chính là vạn dặm xa.

Hỗn Độn Hỏa Long càng không buông bỏ, hóa thân thành một cái Hỏa Long, đuổi sát ở phía sau, Hỏa Hành thuật tạo nghệ không thể so với Diệp Trần thấp, cũng may so ra kém Ngũ Hành Hỏa Độn.

Thời gian uống cạn chung trà về sau, Diệp Trần triệt để bỏ rơi Hỗn Độn Hỏa Long, đi tới Hỗn Độn Sơn Mạch biên giới khu vực. "Nguy hiểm thật!" Nặng nề mà nhổ ra một cái trọc khí, Diệp Trần lòng còn sợ hãi.

Cửu cấp Hỗn Độn sinh vật quá cường đại, một điểm sức phản kháng đều không có, đối mặt cửu cấp Hỗn Độn sinh vật, chỉ có dung hợp pháp tắc chi lực mới đáng tin. "Ngũ Hành pháp tắc chi lực tiêu hao hầu như không còn, gần nhất không nên mạo hiểm." Nhìn một chút Hồn Hải, Ngũ Hành pháp tắc ở giữa thải quang chỉ còn lại có nhàn nhạt một tia.

Cái này Ngũ Hành pháp tắc chi lực dù sao không phải Diệp Trần chủ động dung hợp đi ra đấy, là tự nhiên mà vậy hình thành, số lượng có hạn, chịu không được quá lớn tiêu hao, nếu như là Diệp Trần chủ động dung hợp Ngũ Hành pháp tắc, như vậy Ngũ Hành pháp tắc chi lực hầu như không dùng cố gắng hết sức thời điểm, thật giống như Diệp Trần thúc giục Hỏa chi pháp tắc, Thủy chi pháp tắc giống nhau, có thể vô hạn thúc giục. "Thanh Liên Kiếm Thánh, ta ý định tiến về trước Xích Sắc Đại Lục, có hứng thú cùng đi sao?" Ngày hôm đó, Âm Dương Chiến Thánh đột nhiên tới chơi. "Xích Sắc Đại Lục?" Diệp Trần chưa nghe nói qua.

Âm Dương Chiến Thánh cười cười, "Xem ra ngươi chưa nghe nói qua

Xích Sắc Đại Lục, cũng đúng, đại bộ phận mọi người chưa nghe nói qua, ta giải thích cho ngươi thoáng một phát." "Đi vào Hỗn Độn chiến trường người, cũng là vì có thể đi vào trong truyền thuyết Thiên Giới, tiếp tục tu hành, thực lực không đủ người, chỉ có dựa vào vận khí, ví dụ như tập hợp đủ màu vàng Hỗn Độn phù, hoặc là tập hợp đủ màu vàng Hỗn Độn phù cùng màu lam Hỗn Độn phù, còn muốn cam đoan chính mình bất tử, nhưng đối với hai người chúng ta mà nói, thực lực sớm như vậy đủ rồi, kỳ thật chỉ cần có cao cấp bán Thần thực lực, thì có tư cách vào nhập Thiên Giới, căn bản không cần màu vàng Hỗn Độn phù cùng màu lam Hỗn Độn phù." "A, như vậy a!" Diệp Trần ngược lại là lần đầu tiên nghe nói.

Âm Dương Chiến Thánh nói tiếp: "Mà muốn đi vào Thiên Giới, nhất định đến Xích Sắc Đại Lục, Hỗn Độn phù trên thực tế là duy nhất một lần thời không Truyền Tống Phù, chẳng qua là bị động đấy, mười vạn năm sau mới có thể kích phát, bằng hai người chúng ta người thực lực, hoàn toàn có thể xuyên qua Hỗn Độn Đại Hải, bằng cá nhân thực lực đến Xích Sắc Đại Lục." "Xích Sắc Đại Lục là địa phương nào?" Diệp Trần hỏi. "Xích Sắc Đại Lục là tiếp cận nhất Thiên Giới địa phương, bởi vì tới gần Thiên Giới, chỗ đó cực kỳ dồi dào, có vô số bảo tàng, cũng có được vô số cơ duyên, một ít may mắn người, có lẽ vừa tới đến Hỗn Độn chiến trường lúc, liền xuất hiện ở Xích Sắc Đại Lục, ngươi tìm kiếm người, cũng có khả năng tại Xích Sắc Đại Lục." Âm Dương Chiến Thánh êm tai nói tới. "Xích Sắc Đại Lục khoảng cách Hỗn Độn Đại Lục rất xa?" Diệp Trần động tâm rồi.

Hỗn Độn Đại Hải không giới hạn, tại Hỗn Độn Đại Hải tìm người, vận khí không tốt, một ngàn vạn năm đều tìm không đến, còn không bằng đi trước Xích Sắc Đại Lục tìm xem nhìn, nếu như không có ở đây Xích Sắc Đại Lục, cùng lắm thì ly khai Xích Sắc Đại Lục, tiếp tục tìm kiếm, nếu như có thể tìm được, tất cả đều vui vẻ, có thể đứng ở Xích Sắc Đại Lục. "Cái này ta cũng không biết, ta chỉ biết Xích Sắc Đại Lục tại Hỗn Độn Đại Lục phương Đông." Âm Dương Chiến Thánh lắc đầu. "Tốt, mau chóng lên đường đi!" Diệp Trần một khắc cũng không muốn lãng phí. "Không có vấn đề, ngày mai sẽ có thể xuất phát." Âm Dương Chiến Thánh trên mặt lộ ra mỉm cười, Hỗn Độn Đại Hải nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, tuy rằng hắn có coi rẻ cao cấp

bán Thần thực lực, nhưng là không dám cam đoan bình yên vô sự đến Xích Sắc Đại Lục, nhưng tăng thêm Diệp Trần mà nói, nguy hiểm đã nhỏ đi nhiều, hai người liên thủ, đang tìm thường cường đại bán Thần trên tay đều có thể đi đến mấy cái hiệp.

Ngày thứ hai, hai người xuất phát, rất ít người biết.

Theo hai người ly khai, Hỗn Độn Đại Lục nhất định sẽ lần nữa hỗn loạn lên, trước có hai người, rất nhiều thế lực lớn cũng không dám tùy ý làm việc, sợ nhắm trúng hai người mất hứng. . . .

Hỗn Độn Đại Hải, sóng cả mãnh liệt, dường như vĩnh viễn cũng không có phần cuối. "Thanh Liên Kiếm Thánh, đây là ta tự mình sản xuất Thần Tiên Tửu, nếm thử." Tốc độ cao phi hành ở bên trong, Âm Dương Chiến Thánh ném cho Diệp Trần một cái hồ lô rượu.

Tiếp nhận hồ lô rượu, Diệp Trần uống một ngụm, "Hảo tửu." Một ngụm rượu vào bụng, Diệp Trần cảm giác thân thể ấm áp đấy, phải biết rằng đến rồi hắn hôm nay cảnh giới, có rất ít rượu có thể làm cho hắn sinh ra cảm giác, tương đối ứng với đấy, có thể làm cho hắn sinh ra cảm giác rượu, nhất định không giống bình thường.

Âm Dương Chiến Thánh đắc ý nói: "Thần Tiên Tửu là ta bỏ ra một thời gian nghìn năm ủ ra đấy, chỉ có mười hồ lô." "Một lần nữa cho ta một hồ lô." Diệp Trần chép miệng chậc lưỡi, rượu này coi như không tệ. "Đều muốn, cầm thứ đồ vật đổi." Âm Dương Chiến Thánh trắng Diệp Trần liếc, thực cho rằng Thần Tiên Tửu là rau cải trắng a, mình là có thể sản xuất, nhưng tài liệu rất khó tìm kiếm. "Cùng lắm thì đến lúc đó giúp ngươi tìm kiếm tài liệu." Diệp Trần hặc hặc cười cười.

Một đoạn thời gian ở chung, hai người cũng coi như thục lạc, tỉnh táo tương tích. "Đợi ngươi tìm được người rồi hãy nói." Hai người một bên nói chuyện phiếm, một bên hướng phía phương Đông phi hành. . . .

Xa xôi phương Đông, có một tòa màu đỏ thắm Đại Lục, nói là Đại Lục,

độ cao so với mặt biển cũng rất cao, cùng bờ biển liền nhau Đại Lục biên giới, rõ ràng là mọi chỗ vách núi vách đá.

Xích Sắc Đại Lục chính giữa có một cái dòng sông, con sông này thập phần dài, vừa vặn đem Xích Sắc Đại Lục một phân thành hai, bên trái Đại Lục ánh sáng rất đủ, trời quang vạn dặm, bên phải Đại Lục thì là bao phủ trong bóng đêm.

Bên trái Đại Lục góc, thành từng mảnh cổ kính Cổ bảo đứng sừng sững tại đó.

Trong đó một tòa Cổ bảo ở bên trong, một gã dung mạo tuyệt mỹ nữ tử đang tĩnh tọa, tại trước người của nàng có một lư hương, lư hương phát ra mùi thơm làm cho người ta vui vẻ thoải mái, tư duy vận chuyển tốc độ tự nhiên mà vậy tăng tốc gấp trăm lần nghìn lần, đối với tu hành có thật lớn ích lợi. "Mộ Dung tỷ, năm nay Cổ Hương Hoàn xuống mau, đây là của ngươi." Một người mặc màu vàng nhạt quần áo thanh tú nữ tử đi đến, đưa cho nữ tử một hạt dược hoàn. "Cảm ơn muội muội." Nữ tử mở mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Nữ tử đúng là Mộ Dung Khuynh Thành, tu vi của nàng so với tiến vào Hỗn Độn chiến trường lúc, cao không biết gấp bao nhiêu lần, đã là truyền kỳ Chí Tôn đỉnh phong. "Nghe nói sang năm, chúng ta mùi hương cổ xưa bảo sẽ có một vị đại nhân vật hàng lâm, lựa chọn ưu tú nhân tài tiến hành bồi dưỡng, Mộ Dung tỷ tiến bộ nhanh như vậy, nói không chừng có cơ hội bị nhìn trúng." Thanh tú nữ tử hâm mộ nói.

Mộ Dung Khuynh Thành lắc đầu, "Ta cũng không muốn bị chọn trúng, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện." "Vì cái gì?" Thanh tú nữ tử có chút kỳ quái. "Ta đang đợi một người." Mộ Dung Khuynh Thành nói thẳng. "Đợi ai? Có lẽ không có ở đây Xích Sắc Đại Lục a! Chúng ta vận khí tốt, mười vạn năm thời hạn đầy, có thể trực tiếp tiến vào Thiên Giới, địa phương khác cũng không nhất định rồi, cần gom đủ một bộ màu vàng Hỗn Độn phù hoặc là một bộ màu lam Hỗn Độn phù mới được, một nghìn cá nhân trong đều chưa hẳn có một cái có thể gom đủ." Thanh tú nữ tử lắc đầu.

"Ta tin tưởng hắn sẽ đến đấy." Mộ Dung Khuynh Thành thần sắc kiên định.

Xích Sắc Đại Lục rất lớn, cùng loại Cổ bảo bầy địa phương rất nhiều, có địa phương là từng tòa tháp cao, có rất nhiều bộ lạc, có rất nhiều từng khỏa Thủy Tinh Cầu thể, mỗi cái địa phương đều bao phủ lực lượng thần bí, những lực lượng này huyền ảo vô cùng, rõ ràng có thể ngăn cách Hỗn Độn pháp tắc , đương nhiên, Hỗn Độn pháp tắc không chỗ nào không có, phạm vi lớn hơn nhiều lắm.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1772: Bảy Đại Chủ Thần

Hỗn Độn Đại Hải nguy hiểm vô cùng, phiêu bạt thời gian càng dài, gặp phải nguy hiểm càng nhiều.

Một thời gian nghìn năm trong, Diệp Trần cùng Âm Dương Chiến Thánh gặp ba đầu cửu cấp Hỗn Độn sinh vật, nếu không phải hai người thực lực siêu quần, Hồn Hải trong phân biệt có Ngũ Hành pháp tắc chi lực cùng Âm Dương pháp tắc chi lực, hai người đã sớm chết rồi ba lần rồi. "Nguy hiểm thật." Âm Dương Chiến Thánh ném cho Diệp Trần một hồ lô Thần Tiên Tửu, đây là cuối cùng hai hồ lô Thần Tiên Tửu.

Ừng ực.

Chính mình trước uống một ngụm, Âm Dương Chiến Thánh lau đi khóe miệng nói: "Ta còn đánh giá thấp Hỗn Độn Đại Hải nguy hiểm, cao cấp bán Thần đều muốn còn sống đến Xích Sắc Đại Lục khả năng rất thấp, đứng ở Hỗn Độn Đại Lục nhưng thật ra là lựa chọn tốt nhất." "Có lẽ là chúng ta vận khí không tốt." Tiếp nhận Thần Tiên Tửu, Diệp Trần nói ra. "Chúng ta đây vận khí quá kém, một nghìn năm đụng phải ba đầu cửu cấp Hỗn Độn sinh vật, đổi thành những người khác, đã sớm bỏ mạng." Âm Dương Chiến Thánh vẻ mặt bất đắc dĩ. . . .

Hai người chạy tới Xích Sắc Đại Lục đồng thời, cũng có những người khác chạy tới Xích Sắc Đại Lục, có đã sắp tiếp cận Xích Sắc Đại Lục rồi, có mới xuất phát.

Hai người không biết là, Hỗn Độn chiến trường Hỗn Độn Đại Lục không chỉ một tòa, cùng sở hữu tám tòa, phân biệt ở vào Xích Sắc Đại Lục tám cái phương hướng, bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên tám cái Hỗn Độn Đại Lục giữa chắc là sẽ không có trao đổi đấy.

Tám cái Hỗn Độn Đại Lục, Diệp Trần cái phương hướng này người ít nhất, chỉ có Diệp Trần cùng Âm Dương Chiến Thánh hai cái, tối đa một cái Hỗn Độn Đại Lục, chạy tới Xích Sắc Đại Lục sinh mệnh chừng chín cái.

Ầm ầm!

Sóng lớn ngập trời, một cái vô cùng khổng lồ rắn biển thoát ra mặt biển, đánh về phía ba gã Vũ Trụ sinh mệnh.

Cửu cấp Hỗn Độn sinh vật —— Hỗn Độn Hải Thần Xà. "Trốn!" Cái này ba gã Vũ Trụ sinh mệnh, trước cả hai phân biệt tìm hiểu Quang Ám pháp tắc cùng Sinh Tử Pháp Tắc, người sau rất cổ quái, quanh thân bị một cỗ lực lượng kinh khủng bao vây lấy.

Lĩnh ngộ Quang Ám pháp tắc Vũ Trụ sinh mệnh hóa thành một đạo Hỗn Độn hào quang kích bắn ra ngoài, lĩnh ngộ Sinh Tử Pháp Tắc thì là biến thành hư thể, ở vào khoảng giữa sống cùng chết ở giữa hư thể, giống như là u linh giống nhau.

Về phần một cái cuối cùng, rõ ràng không có lĩnh ngộ pháp tắc, thế nhưng là thực lực một điểm không thể so với trước cả hai yếu, thậm chí còn hơn lúc trước.

Vèo!

Ba người tốc độ bay nhanh, chỉ chốc lát sau liền thoát khỏi Hỗn Độn Hải Thần Xà. "Hoàng Tâm Chiến Thánh, thần lực của ngươi cũng thật là lợi hại, chúng ta muốn động dùng Quang Ám pháp tắc chi lực cùng Sinh Tử Pháp Tắc chi lực mới có thể thoát khỏi Hỗn Độn Hải Thần Xà, ngươi chỉ cần vận dụng Thần lực là được, mà lại có thể duy trì thời gian rất lâu." Lĩnh ngộ Quang Ám pháp tắc Vũ Trụ sinh mệnh hâm mộ nói.

Hoàng Tâm Chiến Thánh là một cái đầu rất lớn, con mắt dường như cực lớn bảo thạch Vũ Trụ sinh mệnh, hắn đắc ý nói: "Đợi ngươi kích phát rồi Tâm linh chi quang, ngươi cũng có thể tinh luyện Thần lực." "Kích phát Tâm

linh chi quang nói dễ vậy sao, thật không biết ngươi cái này quái thai làm sao làm được." "Hặc hặc, ta như thế nào cảm thấy rất dễ dàng, ngược lại là lĩnh ngộ pháp tắc khó hơn nhiều." Hoàng Tâm Chiến Thánh một nửa đắc ý, một nửa hâm mộ, nếu như hắn có thể lĩnh ngộ pháp tắc, thực lực sẽ tăng lên đến cực đoan kinh khủng tình trạng, đủ để so sánh bình thường cường đại bán Thần. . . .

Đề luyện ra Thần lực không ngừng Hoàng Tâm Chiến Thánh, tại một phương hướng khác, còn có một gọi Thần Vũ Tiễn Thánh Nữ Chiến Thánh cũng đề luyện ra rồi Thần lực, một mũi tên bắn ra, mấy có thể phá diệt hết thảy, xuyên thấu hết thảy. "Ca ca, cuối cùng có một ngày ta sẽ trở thành Chân Thần, cho ngươi phục sinh." Thần Vũ Tiễn Thánh cúi đầu nhìn nhìn ngực ngọc bội, đó là ca ca tiễn đưa nàng đấy. . . .

Cổ Hương Bảo.

Mặc một bộ thanh y tóc xanh nữ tử đối với Mộ Dung Khuynh Thành nói: "Ngươi rất may mắn, tư chất của ngươi tương đối những người khác mà nói, chỉ có thể coi là bình thường, nhưng mà tại chúng ta Cổ Hương Bảo, nhưng là thật tốt tư chất, chúng ta Cổ Hương Bảo coi trọng không phải tu hành tư chất, mà là trời sinh thể chất, trời sinh thể chất càng tốt, tại chúng ta Cổ Hương Bảo tiến bộ càng nhanh." "Vì cái gì chúng ta Cổ Hương Bảo không nhìn trùng tu làm được tư chất." Mộ Dung Khuynh Thành nghi vấn nói.

Tóc xanh nữ tử nói: "Đại Đạo ba nghìn, mỗi một loại đều có thể đi đến cực hạn, chúng ta Cổ Hương Bảo đạo, vốn là có khác với những thứ khác nói, về phần tinh túy trong đó, ta cũng chỉ là có biết một chút." "Đây là một bộ Cổ Hương Thần Văn đồ, tham ngộ ngộ bao nhiêu, nhìn vận mệnh của ngươi rồi." Tóc xanh nữ tử tay phải phất một cái, một bức họa rơi vào Mộ Dung Khuynh Thành trên tay.

Đây là một bộ Tiên Hoa Đồ, đồ trong hoa tươi nhìn qua trông rất sống động, thật sự đang hoa tươi đều muốn chân thật, nhưng nhìn kỹ, lại có thể nhìn ra phác hoạ hoa tươi đường cong rất đơn giản, cũng liền rải rác vài nét

bút mà thôi.

Mộ Dung Khuynh Thành trong nội tâm sợ hãi thán phục, nàng tuy rằng cảnh giới không cao, nhưng hoặc nhiều hoặc ít có thể nhìn ra cái này bức họa vô cùng huyền ảo, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời. "Đa tạ Thanh Hoa đại nhân." Mộ Dung Khuynh Thành thu hồi Cổ Hương Thần Văn đồ.

Tóc xanh nữ tử là từ Thiên Giới hàng lâm xuống đấy, là một gã cường đại bán Thần, mà Cổ Hương Bảo thì là thuộc về vĩ đại Cổ Hương Chân Thần , lúc trước Mộ Dung Khuynh Thành bị Truyền Tống đến Xích Sắc Đại Lục lúc, bị Cổ Hương Chân Thần sứ giả nhìn trúng, dẫn tới Cổ Hương Bảo ở bên trong, không hiểu thấu đã trở thành Cổ Hương Bảo một thành viên , đương nhiên, cũng bởi vì như thế, tu vi của nàng mới có thể đột nhiên tăng mạnh, ngắn ngủn hơn hai vạn năm, đã đạt đến truyền kỳ Chí Tôn đỉnh phong, cái này một nghìn năm tiến bộ nhanh hơn, tại tóc xanh nữ tử chỉ đạo xuống, Mộ Dung Khuynh Thành thuận lợi đã trở thành chuẩn bán Thần.

Mộ Dung Khuynh Thành có cảm giác, nếu như nàng tham ngộ ngộ bộ dạng này Cổ Hương Thần Văn đồ, thì có thể trở thành sơ cấp bán Thần. . . .

Lại là năm nghìn năm qua đi, Diệp Trần cùng Âm Dương Chiến Thánh rút cuộc thấy được Xích Sắc Đại Lục.

Từ xa nhìn lại, Xích Sắc Đại Lục làm cho người ta cảm giác thập phần có lực áp bách, dường như một khối Đại Lục sắp vạch nước mà ra bình thường, vô cùng cực lớn, vô cùng bàng bạc. "Quả thật có Xích Sắc Đại Lục, hặc hặc." Âm Dương Chiến Thánh thần sắc kích động, kỳ thật hắn cũng không dám khẳng định thật sự có Xích Sắc Đại Lục, chẳng qua là nghe nói mà thôi. "Đúng vậy." Diệp Trần cũng có chút kích động, đối với Âm Dương Chiến Thánh lời nói, hắn nắm giữ nhất định được hoài nghi, nhưng cảm giác gặp thời giữa còn đầy đủ, cùng đối phương đi một chuyến cũng không sao cả. "Đi, thêm giờ nhanh chóng." Âm Dương Chiến Thánh tốc độ tăng vọt, lướt hướng Xích Sắc Đại Lục.

Diệp Trần theo sát phía sau.

Chỉ chốc lát sau công phu, hai người tới Xích Sắc Đại Lục bên trên.

Ô...ô...n...g!

Một cỗ vô hình lực kéo, đem hai người dẫn dắt đến ánh sáng sung túc trái Đại Lục. "Lại tới hai cái, không sai." Tại hai người bốn phương tám hướng, xuất hiện nguyên một đám khí tức cường đại sinh mệnh, Diệp Trần cùng Âm Dương Chiến Thánh hoảng sợ phát hiện, những sinh mạng này khí tức không kém gì cửu cấp Hỗn Độn sinh vật, rõ ràng cho thấy cường đại bán Thần, nhiều như vậy cường đại bán Thần duy nhất một lần xuất hiện, hai người muốn không khiếp sợ cũng khó khăn. "Các ngươi là?" Âm Dương Chiến Thánh hỏi.

Một cái trong đó sau lưng mọc ra một đôi Hồ Điệp cánh nữ tính cường đại bán Thần mở miệng nói: "Chúng ta là Chân Thần sứ giả, chịu trách nhiệm ở chỗ này tiếp đãi các ngươi." "Chân Thần sứ giả? Có nào Chân Thần?" Diệp Trần hết sức tò mò, hắn muốn biết cuối cùng có bao nhiêu Chân Thần.

Một cái như ngọn núi lớn nhỏ cường đại bán Thần nói: "Thiên Giới cùng sở hữu bảy đại chủ thần, theo thứ tự là Hỗn Độn chủ thần, Kiếm Thần, Ma Thần, Bất Diệt Chủ Thần, Hủy Diệt chủ thần, Sinh Mệnh Chủ Thần cùng với Tử Vong Chủ Thần, mỗi vị chủ thần đều có nhất định được từ Thần, cụ thể có bao nhiêu Chân Thần, chúng ta cũng không rõ ràng lắm, bởi vì một ít Chân Thần ưa thích độc lai độc vãng, ai cũng không biết tung tích của bọn hắn."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1773: Kiếm Thần Cung

Chân Thần tại trình độ nhất định bên trên đã không sợ Hỗn Độn pháp tắc, nhất là Chủ Thần, bọn hắn có riêng phần mình Chủ Thần thế giới, tại Chủ Thần thế giới ở bên trong, Hỗn Độn pháp tắc cũng không cách nào can thiệp đến bọn hắn, bọn hắn hoàn toàn có thể thao túng Chủ Thần thế giới sinh tử luân hồi.

Bình thường Chân Thần mặc dù không có Chủ Thần cường đại, nhưng ngao du Hỗn Độn vẫn là có thể đấy, Hỗn Độn quá lớn quá lớn, cho dù là Chân Thần đều không thể đi khắp toàn bộ Hỗn Độn, cũng may Chân Thần có vô tận sinh mệnh, có thể dùng vô tận sinh mệnh đi thăm dò Hỗn Độn.

Thiên Giới từ xưa đến nay, ra đời không ít Chân Thần, một ít Chân Thần cũng không làm người biết, chỉ sợ ngoại trừ bảy đại Chủ Thần trong Hỗn Độn Chủ Thần, không ai biết có bao nhiêu Chân Thần. "Kiếm Thần, Ma Thần?" Diệp Trần trong nội tâm khẽ động, Kiếm Thần hắn cũng không nghe nói qua, Ma Thần là Ma tộc Chủ Thần , đương nhiên, đây chỉ là Diệp Trần cá nhân cho rằng, có lẽ Ma tộc chẳng qua là Ma Thần tùy tiện chế tạo ra một cái tộc quần, dù sao Ma Thần thân là Chủ Thần, không có khả năng chỉ ở Huyền Hoàng Vũ Trụ sáng tạo tộc quần. "Chủ Thần, Tòng Thần, rất có ý tứ rồi, Thiên Giới so với ta trong tưởng tượng càng vĩ đại, càng có mị lực." Âm Dương Chiến Thánh sinh lòng hướng tới.

Một cái hư ảo cường đại bán Thần âm thanh lạnh lùng nói: "Không nên cao hứng quá sớm, như các ngươi thiên tài như vậy tuy rằng ít, nhưng tất cả Vũ Trụ cộng lại, hay vẫn là không ít, mà lại trăm vạn năm sẽ có mới một đám Vũ Trụ thiên tài ra đời, một khi tiến vào Thiên Giới, các ngươi không lại như dĩ vãng như vậy độc nhất vô nhị, không đủ cố gắng mà nói, có lẽ rất nhanh sẽ biến thành nhị lưu nhân vật." "Không có khiêu chiến lại có ý nghĩa gì." Âm Dương Chiến Thánh cũng không có đem lời của đối phương để ở

trong lòng. "Bảy đại Chủ Thần, Hỗn Độn Chủ Thần chính là chí cao Chủ Thần, ở vào tuyệt đối trung lập, sáu mặt khác đại chủ thần, lẫn nhau đối lập, chúng ta Quang Minh thần minh có ba vị Chủ Thần, theo thứ tự là Kiếm Thần, Bất Diệt Chủ Thần cùng với Sinh Mệnh Chủ Thần, hai người các ngươi sinh mệnh hạt giống chính là chúng ta Quang Minh thần minh sinh mệnh hạt giống, cho nên bị dẫn dắt đến rồi Quang Minh Đại Lục, đối lập thì là Hắc Ám Đại Lục, căn cứ các ngươi tu hành đạo lộ, các ngươi có thể lựa chọn gia nhập một loại vị Chân Thần dưới trướng, một khi gia nhập, không được đổi ý, nếu không ắt gặp Thần khiển." "Chúng ta lựa chọn như thế nào?" Diệp Trần hỏi. "Tạm thời không phải là các ngươi lựa chọn Chân Thần, là Chân Thần trước lựa chọn các ngươi, nếu như chỉ có một vị Chân Thần lựa chọn các ngươi, vậy các ngươi cũng chỉ có thể gia nhập cái này một vị Chân Thần dưới trướng, nếu như là một vị trở lên, các ngươi có thể lựa chọn trong đó một vị, nơi này có ba khối Chủ Thần chi thạch, theo thứ tự là Kiếm Thần chi thạch, Bất Diệt chi thạch cùng với Sinh Mệnh chi thạch, ngươi tới trước khảo thí." Một cái tràn ngập vô hạn sinh cơ cường đại bán Thần ngón tay lấy Âm Dương Chiến Thánh.

Âm Dương Chiến Thánh tiến lên một bước, sau một khắc, ba khối huyền ảo Tảng Đá bịa đặt, xuất hiện ở Âm Dương Chiến Thánh hướng trên đỉnh đầu, ô...ô...n...g, trong đó một khối Tảng Đá phát sáng lên, là Sinh Mệnh chi thạch. "Ngươi tu hành con đường thích hợp Sinh Mệnh Chủ Thần cái này một Thần hệ, hiện tại tiến hành giai đoạn thứ hai khảo thí." Kiếm Thần chi thạch cùng Bất Diệt chi thạch biến mất, Sinh Mệnh chi thạch bốn phương tám hướng, xuất hiện từng khối hơi nhỏ Tảng Đá, mỗi một khối Tảng Đá đều có chứa Sinh Mệnh Chủ Thần khí tức, nhưng đều có chút hứa bất đồng.

Ô...ô...n...g! Ô...ô...n...g! Ô...ô...n...g!

Cùng sở hữu ba khối Tảng Đá sáng lên. "Vạn Vật Chân Thần, Thương Thần cùng với Vân Tước Thần đều thích hợp ngươi tu hành đạo lộ, thỉnh lựa chọn một vị?" Âm Dương Chiến Thánh không nói gì, ánh mắt của hắn chăm chú vào cái này ba khối trên tảng đá, mặc dù chỉ là ba khối Tảng Đá, nhưng mà có thể chứng kiến rất nhiều thứ đồ vật, những thứ này Tảng Đá tựa hồ là

Chân Thần cố ý luyện chế ra đến đấy, dù là chẳng qua là một tia khí tức, đều có thể làm cho người ta chứng kiến vô hạn khả năng, chứng kiến mọi sự vạn vật biến hóa, chứng kiến cái này một vị Chân Thần tu hành con đường một bộ phận, huyền ảo khó lường. "Nếu như ta thích hợp Sinh Mệnh Chủ Thần cái này một Thần hệ, như vậy ta có thể lựa chọn Sinh Mệnh Chủ Thần sao?" Âm Dương Chiến Thánh đột nhiên hỏi lại. "Không thể." Tràn ngập vô hạn sinh cơ cường đại bán Thần nói: "Chỉ có Sinh Mệnh chi thạch không ngừng lập loè, mới đại biểu Sinh Mệnh chi thạch coi trọng ngươi, đáng tiếc không có." "Vậy được rồi! Ta lựa chọn Vạn Vật Chân Thần." Âm Dương Chiến Thánh nói. "Hoan nghênh gia nhập Vạn Vật Thần Điện." Lúc trước cái kia như ngọn núi lớn nhỏ cường đại bán Thần trên mặt lộ ra vui vẻ, Âm Dương Chiến Thánh vẫn rất có thiên phú đấy, với tư cách Vạn Vật Chân Thần sứ giả, hắn tự nhiên hy vọng Âm Dương Chiến Thánh có thể lựa chọn Vạn Vật Thần Điện. "Tới phiên ngươi." Đám người cường hãn hơn phân nửa Thần nhìn về phía Diệp Trần, so sánh với Âm Dương Chiến Thánh, Diệp Trần rất rõ ràng là một vị tu hành kiếm đạo bán Thần, có lẽ thích hợp Kiếm Thần cái này một Thần hệ , đương nhiên, tu hành kiếm đạo cũng chưa chắc nhất định phải gia nhập Kiếm Thần Thần hệ, khác Thần hệ bên trong cũng có kiếm đạo người tu hành.

Diệp Trần về phía trước bước một bước, sau một khắc, Diệp Trần đỉnh đầu xuất hiện ba khối Chủ Thần chi thạch.

Ô...ô...n...g! Ô...ô...n...g!

Ô...ô...n...g! Ô...ô...n...g!

Làm đám người cường hãn hơn phân nửa Thần khiếp sợ chính là, Kiếm Thần chi thạch cùng Bất Diệt chi thạch rõ ràng đồng thời lập loè ...mà bắt đầu, đã liền Sinh Mệnh chi thạch cũng phát sáng lên.

Điều này đại biểu Kiếm Thần chi thạch cùng Bất Diệt chi thạch chọn trúng Diệp Trần, mà Diệp Trần cũng có thể gia nhập Sinh Mệnh Chủ Thần cái này một Thần hệ, loại tình huống này hầu như không có khả năng phát sinh.

Âm Dương Chiến Thánh tròng mắt thiếu chút nữa trừng đi ra, lại là hâm mộ lại là rung động. "Ngươi. . . Ngươi lựa chọn cái nào Thần hệ?" Ba đại Thần hệ Diệp Trần cũng có thể chọn, một vị cường đại bán Thần hỏi.

Diệp Trần nói: "Ta lựa chọn Chủ Thần Kiếm Thần." Căn bản không cần cân nhắc, Diệp Trần tự nhiên sẽ lựa chọn Chủ Thần Kiếm Thần, về phần Kiếm Thần Tòng Thần, Diệp Trần không có đi cân nhắc. "Không suy nghĩ một chút Bất Diệt Chủ Thần sao?" Một cái tràn ngập bất diệt khí tức cường đại bán Thần chưa từ bỏ ý định nói.

Trực tiếp bị Bất Diệt chi thạch nhìn trúng, đại biểu đối phương là không có hai nhân tuyển, không tranh thủ thật là đáng tiếc. "Không cần." Diệp Trần lắc đầu. "Tốt lắm, ài." Tràn ngập bất diệt khí tức cường đại bán Thần thở dài một hơi, cao giọng nói: "Vô Ảnh Kiếm Thánh, ngươi còn không ra, các ngươi Kiếm Thần cung lại tăng lên một cái thành viên." Vô thanh vô tức, một cái khí tức lăng lệ ác liệt cường đại bán Thần xuất hiện, "Ai?" Nói chuyện đồng thời, ánh mắt của hắn chăm chú vào Diệp Trần trên người, "Hặc hặc, tốt, hoan nghênh ngươi gia nhập chúng ta Kiếm Thần cung, ta cho ngươi biết, chúng ta Kiếm Thần cung thế nhưng là lục đại Chủ Thần trong khó khăn nhất gia nhập, bởi vì chúng ta Kiếm Thần cung, mỗi một vị đều là chính thức kiếm đạo cường giả, một cái chiến mười cái không nói chơi." "Tốt rồi, chúng ta cũng biết Kiếm Thần cung lợi hại, có thể hay không không nếu khoe khoang rồi." Khác cường đại bán Thần vô cùng hâm mộ. "Hặc hặc!" Vô Ảnh Kiếm Thánh cười lên ha hả. "Ngươi Ngũ Hành trong không gian nữ tử cũng xuất hiện đi! Xem một chút nàng thích hợp cái kia Thần hệ vị nào Chân Thần." Diệp Trần Ngũ Hành không gian có thể giấu giếm được Âm Dương Chiến Thánh, nhưng không cách nào giấu giếm được ở đây cường đại bán Thần.

Chỉ chốc lát sau công phu, Từ Tĩnh kết quả khảo nghiệm đi ra.

Từ Tĩnh cũng thích hợp Kiếm Thần Thần hệ, nhưng Kiếm Thần chi thạch không có lựa chọn nàng, lựa chọn nàng chính là Hoang Thần, man Thần cùng với Thú Thần.

Từ Tĩnh lựa chọn Thú Thần. "Đi, đi với ta Kiếm Thần cung." Vô Ảnh Kiếm Thánh lôi kéo Diệp Trần liền muốn đi. "Đợi một chút." Diệp Trần hốt nói chuyện, "Xin hỏi các ngươi bái kiến nàng sao?" Diệp Trần tay phải phất một cái, Mộ Dung Khuynh Thành hình ảnh hiển hiện. "Ta đã thấy, nàng gia nhập chúng ta Cổ Hương Bảo, chúng ta Cổ Hương Bảo thuộc về vĩ đại Cổ Hương Chân Thần, mà Cổ Hương Chân Thần thuộc về Kiếm Thần Thần hệ." Sau lưng có Hồ Điệp cánh cường đại bán Thần mở miệng nói chuyện, nàng là Cổ Hương Chân Thần sứ giả.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1774: Cam Lộ Kiếm Thánh

Thì cứ như vậy, Diệp Trần tại Kiếm Thần cung, Từ Tĩnh tại Thú Thần cốc, Mộ Dung Khuynh Thành tại Cổ Hương Bảo, ba người tuy rằng không có ở đây một cái Chân Thần dưới trướng, nhưng là một cái Thần hệ đấy, có thể thường xuyên gặp mặt, Diệp Trần đem lấy được Thần lực kết tinh, phân cho Mộ Dung Khuynh Thành rất nhiều, trợ đối phương sớm ngày trở thành sơ cấp bán Thần.

Trước mắt Mộ Dung Khuynh Thành là chuẩn bán Thần tu vi, Từ Tĩnh thiếu một ít, là truyền kỳ Chí Tôn đỉnh phong tu vi, nhưng gia nhập Thú Thần cốc về sau, sẽ phải có một cái tốc độ cao thời kỳ phát triển, đạt tới chuẩn bán Thần tu vi không là việc khó gì.

Rồi đi trong lòng lo lắng, Diệp Trần bắt đầu bình ổn tinh thần, chuyên tâm tu hành.

Như Kiếm Thần sứ giả Vô Ảnh Kiếm Thánh theo như lời, Kiếm Thần cung thập phần khó có thể gia nhập, toàn bộ Xích Sắc Đại Lục, Kiếm Thần cung trước mắt liền Diệp Trần một người mà thôi, khác Chân Thần dưới trướng, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một chút thành viên, Hỗn Độn chiến trường mở ra thời điểm, không ít người trực tiếp truyền đưa đến Xích Sắc Đại Lục, Mộ Dung Khuynh Thành liền là một cái trong số đó. . . . "Như thế nào kiếm? Tung hoành Hỗn Độn ý chí. Chúng ta Kiếm Thần cung thành viên, sở dĩ có thể dùng một trận chiến mười, không phải là bởi vì tu vi cao, là bởi vì chúng ta lòng có lợi kiếm, trảm cắt hết thảy trói buộc." Vô Ảnh Kiếm Thánh đối với Diệp Trần thập phần coi trọng, ở thiên giới, Kiếm Thần cung thành viên cũng không phải rất nhiều, hắn mặc dù là Kiếm Thần sứ giả, nhưng trên thực tế cũng không có có chỗ đặc thù gì, chỉ cần là Kiếm Thần cung thành viên, ai cũng có thể trở thành Kiếm Thần sứ giả, mà Diệp Trần không giống với, nếu như đối phương bị Kiếm Thần chi thạch cùng Bất Diệt chi thạch trực tiếp

chọn trúng, Sinh Mệnh chi thạch cũng không bài xích hắn, nói rõ hắn thật sự rất đặc biệt, nói không chừng sẽ trở thành Kiếm Thần cung đỉnh phong nhân vật, dẫn đầu Kiếm Thần cung chinh chiến sát phạt, nhân vật như vậy, tự nhiên muốn thận trọng đối đãi, không vì mình, cũng phải vì Kiếm Thần cung cân nhắc. "Bởi vì Tâm Linh Chi Kiếm sao?" Diệp Trần nói. "Không sai, Tâm Linh Chi Kiếm tuy rằng cũng thuộc về Tâm linh chi quang, nhưng tại Tâm linh chi quang trong tuyệt đối là thượng thừa nhất đấy, dùng Tâm Linh Chi Kiếm làm hạch tâm, ngưng tụ ra đến Thần lực đánh đâu thắng đó, không có gì không trảm, ngươi bây giờ còn không có đạt tới Tâm Linh Chi Kiếm cảnh giới, cũng không có ngưng tụ ra Thần lực, và những người khác chênh lệch còn không phải rất lớn, một khi ngươi đạt tới giai đoạn kia, chênh lệch liền bắt đầu hiển lộ ra, trước đó, ngươi nhất định phải nghĩ biện pháp nghiên cứu Tâm lực, đem đại bộ phận tinh lực đặt ở Tâm lực bên trên, pháp tắc lần chi, trên thực tế, ngươi trước mắt pháp tắc cảnh giới tuy nói không bằng đại đa số cường đại bán Thần, thế nhưng là đại đa số cường đại bán Thần cũng không có như các ngươi giống nhau, lĩnh ngộ ra Ngũ Hành pháp tắc hoặc là Âm Dương pháp tắc. . . ,, ví dụ như ta chỉ lĩnh ngộ Ảnh chi pháp tắc cùng Phong chi pháp tắc." Vô Ảnh Kiếm Thánh Thân ảnh khẽ động, thoáng cái thay đổi ra tám cái Vô Ảnh Kiếm Thánh, trong đó có bảy cái là bóng dáng, bóng dáng tan rã, Vô Ảnh Kiếm Thánh Thân hình một chuyến, một cỗ gió lốc chảy phóng lên trời, Vô Ảnh Kiếm Thánh thân ảnh lập tức bắt đầu mơ hồ, đến Vô Ảnh vô vô tung, cái này là cao cấp Phong Hành Thuật, đã dung nhập vào rồi Phong chi pháp tắc trong. "Cảnh giới thật cao!" Diệp Trần trong nội tâm thất kinh.

Hắn đó có thể thấy được, Vô Ảnh Kiếm Thánh bảy cái bóng dáng, đều có rất cao chiến lực, hầu như không kém gì bổn tôn, mà Vô Ảnh Kiếm Thánh Phong Hành Thuật tức thì cùng Phong chi pháp tắc hòa làm một thể, đừng nói đuổi theo đối phương rồi, liền đối phương ở nơi nào cũng không biết, như thế nào đuổi theo? Cái này đã đến một cái khác cấp độ.

Vô Ảnh Kiếm Thánh giải thích nói: "Đợi ngươi đạt tới Tâm Linh Chi Kiếm cấp độ, lĩnh ngộ pháp tắc sẽ dễ dàng rất nhiều, khi đó, ngươi đang ở đây cường đại bán Thần trong cũng thuộc về đỉnh phong nhất một thành

viên." Vô Ảnh Kiếm Thánh rất hâm mộ Diệp Trần cùng Âm Dương Chiến Thánh, hai người một cái lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc, một cái lĩnh ngộ Âm Dương pháp tắc, chờ bọn hắn ngưng tụ Thần lực, vậy còn được. "Cái này kiếm chữ là vĩ đại Kiếm Thần tự mình viết đấy, mặc dù là hình chiếu, chính thức bản thể ở thiên giới Kiếm Thần cung, bất quá đối với ta và ngươi mà nói, gợi ý như trước rất lớn, ngươi có thể thường xuyên xem một chút, tìm kiếm ảo diệu bên trong." Vô Ảnh Kiếm Thánh mang Diệp Trần đi vào Kiếm Thần cung hạch tâm đấy, chỗ đó có một cái tấm bia đá, trên tấm bia đá viết một cái kiếm chữ.

Kiếm chữ cùng sở hữu chín bút, Diệp Trần phát hiện, cái này kiếm chữ chỉ có một số, tuy rằng chỉ có một số, thế nhưng là tuyệt không ảnh hưởng kia chỉnh thể hiệu quả, dường như toàn bộ kiếm chữ ở vào một cái số nhiều thời không ở bên trong, chỗ nối tiếp có thể thấy được mà không có thể tìm. "Thật kỳ diệu!" Diệp Trần triệt để trầm mê đi vào, liền Vô Ảnh Kiếm Thánh khi nào thì đi cũng không biết.

Trong nháy mắt, nghìn năm đã qua, Diệp Trần cái này mới thanh tỉnh lại. "Một nghìn năm qua đi?" Diệp Trần căn bản cảm giác không thấy thời gian trôi qua, cũng không có cảm giác mình lĩnh ngộ cái gì, dường như cái này một nghìn năm ngay lập tức đã trôi qua rồi. "Bình thường , lúc trước ta lần thứ nhất nhìn thấy cái này kiếm chữ, trọn vẹn qua ba nghìn năm mới thanh tỉnh lại, ngươi đã rất nhanh." Vô Ảnh Kiếm Thánh đột ngột xuất hiện, mỉm cười nói.

Thời gian đối với tại bán Thần mà nói, đã không có cái gì quá lớn ý nghĩa, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần lại để cho yếu nhất sơ cấp bán Thần đều có thể sống trên một ức năm trở lên, thường cách một đoạn thời gian, Diệp Trần sẽ gặp đến quan sát kiếm chữ, lần thứ nhất trọn vẹn qua nghìn năm mới tỉnh lại, lần thứ hai là tám trăm năm, lần thứ ba là năm trăm năm, lần thứ tư là ba trăm năm, lần thứ năm là một trăm năm, lần thứ sáu cũng là một trăm năm, sau này đều là một trăm năm.

Bất tri bất giác, Diệp Trần đi vào Hỗn Độn chiến trường đã có bốn vạn

năm rồi. "Giống như thẳng không phải thẳng, giống như khúc không phải khúc, thẳng trong có khúc, khúc trong có thẳng, hư thật biến ảo, tồn hồ một lòng." Trong miệng nói thầm, Diệp Trần trong cơ thể, có sương mù nhàn nhạt hào quang phát ra, lăng lệ ác liệt dị thường. "Thật đúng là đặc thù, trong khoảng thời gian ngắn, đã tìm được đi thông Tâm Linh Chi Kiếm cửa vào." Vô Ảnh Kiếm Thánh tán thưởng, đạt tới Tâm Linh Chi Kiếm cấp độ rất là khó khăn, có ít người hoa vô số tuế nguyệt, liền cửa vào đều tìm không thấy, Diệp Trần tạm thời còn không có đạt tới Tâm Linh Chi Kiếm cấp độ, có thể ít nhất đã tìm được cửa vào, kể từ đó, chỉ cần thời gian vừa đến, tất nhiên sẽ bước vào cảnh giới này.

Đợi Diệp Trần tỉnh táo lại, sương mù hào quang đột nhiên tan rã. . . .

Diệp Trần đi vào Hỗn Độn chiến trường thứ tư vạn năm nghìn năm, một gã Kiếm Thần cung cường đại nửa Thần hàng lâm xuống. "Vô Ảnh Kiếm Thánh, đã lâu không gặp." Người này cường đại bán Thần rất hiển nhiên nhận thức Vô Ảnh Kiếm Thánh, mỉm cười nói.

Vô Ảnh Kiếm Thánh đánh giá liếc đối phương, "Cam Lộ Kiếm Thánh, không thể tưởng được là ngươi hàng lâm xuống?" Cam Lộ Kiếm Thánh tại Kiếm Thần cung địa vị nếu so với hắn cao, lĩnh ngộ Thủy chi pháp tắc, Mộc chi pháp tắc cùng với Phong chi pháp tắc ba loại pháp tắc. "Ta Kiếm Thần cung khó được bổ sung một cái thành viên mới, thiên phú như thế nào đây?" Cam Lộ Kiếm Thánh hỏi. "Thiên phú rất tốt, hắn lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc, những năm này quan sát kiếm chữ, cũng đã đã tìm được Tâm Linh Chi Kiếm cửa vào." "A, đúng không? Rõ ràng lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc." Cam Lộ Kiếm Thánh có chút tò mò, Thần lực khuếch tán, lập tức liền phát hiện rồi đang đang quan sát kiếm chữ Diệp Trần.

Hóa thân thành một giọt cam lộ, Cam Lộ Kiếm Thánh lập tức xuất hiện ở Diệp Trần phía trên, hắn cũng không có quấy rầy Diệp Trần, mà là lẳng lặng cùng đợi.

Một trăm năm qua, Diệp Trần tỉnh lại, phát hiện Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh.

Vô Ảnh Kiếm Thánh giới thiệu nói: "Vị này chính là Cam Lộ Kiếm Thánh, lần này hắn hàng lâm xuống, cho ngươi đã mang đến một bộ kiếm đạo Thần Văn Đồ, có cái gì chỗ nào không hiểu, ngươi có thể thỉnh giáo hắn , đương nhiên, cũng có thể xin dạy ta." Kiếm đạo Thần Văn Đồ thập phần trân quý, chỉ có đạt được phía trên cho phép, mới có thể truyền xuống.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1775: Thần Kỹ Phiêu Huyết

"Kiếm Đạo Thần Văn Đồ?" Diệp Trần lộ ra vẻ nghi hoặc.

Cam Lộ Kiếm Thánh giải thích nói: "Mỗi một bức Kiếm Đạo Thần Văn Đồ đều ẩn chứa một môn Kiếm Đạo Thần kỹ, chỉ có kiếm đạo Chân Thần mới có thể sáng tạo ra Kiếm Đạo Thần kỹ, Thần kỹ có cho chính là đại, có thể ẩn chứa bất luận cái gì pháp tắc, ngươi xem ta đây Thần kỹ Cam Lộ, liền ẩn chứa Thủy chi pháp tắc, Mộc chi pháp tắc cùng với Phong chi pháp tắc." Cam Lộ Kiếm Thánh tay phải hư nắm, một thanh do Cam Lộ ngưng kết mà thành bảo kiếm xuất hiện, Cam Lộ bảo kiếm vung lên, hư không lập tức ướt át, trên mặt đất rải đầy rồi Cam Lộ.

Diệp Trần thình lình phát hiện, trên người của mình cũng rải đầy rồi Cam Lộ, mà chính hắn căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, dường như cái này Cam Lộ là trống rỗng xuất hiện đấy.

Tuy nói Cam Lộ không có biểu hiện ra cái gì lực sát thương, nhưng Diệp Trần cũng không nhận ra Cam Lộ không có uy lực, rất hiển nhiên, Cam Lộ Kiếm Thánh 'Hạ thủ lưu tình' rồi. "Từ Kiếm Đạo Thần Văn Đồ trong lĩnh ngộ ra cái gì Kiếm Đạo Thần kỹ, bởi vì người mà khác, trên thực tế, chính thức Thần kỹ là cần ẩn chứa Thần chi pháp tắc đấy. Ngươi có được Ngũ Hành pháp tắc, nếu là có thể từ Kiếm Đạo Thần Văn Đồ trong lĩnh ngộ ra Thần kỹ, Thần kỹ uy lực sẽ thập phần không thể tưởng tượng nổi , đương nhiên, vừa mới bắt đầu lĩnh ngộ Thần kỹ, hỏa hầu tất nhiên rất cạn, còn cần có thời gian đi hoàn thiện." Cam Lộ Kiếm Thánh êm tai nói tới.

Lúc này, một bên Vô Ảnh Kiếm Thánh nói tiếp: "Trừ cái đó ra, Kiếm Đạo Thần Văn Đồ tác dụng không chỉ như vậy đơn giản, dù là lĩnh ngộ không ra Thần kỹ, nếu là có thể có một tia cảm ngộ, đối với tu vi tác dụng cũng rất lớn, Chân Thần chế tạo ra Thần kỹ, không chỉ có riêng là dùng để

sát phạt đấy, kỳ thật cũng là Võ Đạo tinh túy chỗ." Diệp Trần gật gật đầu, nếu là Thần kỹ, tự nhiên Thần tuyệt không thể tả.

Tay phải phất một cái, một bức họa rơi vào Diệp Trần trên tay, Cam Lộ Kiếm Thánh nói: "Bộ dạng này Kiếm Đạo Thần Văn Đồ là sơ cấp Thần Văn Đồ, ngươi hảo hảo tìm hiểu, về phần có thể ngộ ra cái gì Thần kỹ, liền nhìn vận mệnh của ngươi rồi." Diệp Trần mở ra họa, vẽ lên vẽ lấy mấy giọt máu tươi, đơn giản đến làm cho người tức lộn ruột. "Thật kỳ diệu." Chẳng qua là liếc, Diệp Trần đã bị hấp dẫn ở, từ nơi này vài giọt máu, hắn thấy được vô số khả năng, họa nhìn như đơn giản, kỳ thật ẩn chứa nội dung hơn không thể tưởng tượng nổi. . . .

Thì cứ như vậy, Diệp Trần đem một nửa thời gian hoa đang quan sát kiếm chữ bên trên, còn dư lại một nửa hao phí tại tìm hiểu Thần Văn Đồ bên trên.

Từ Thần Văn Đồ trong lĩnh ngộ Thần kỹ, so với Diệp Trần trong tưởng tượng muốn khó vô số lần, một vạn năm nghìn năm qua đi, hắn một điểm đầu mối đều không có, chẳng qua là trong nội tâm tựa hồ nhiều rồi một ít gì, ngẫu nhiên sẽ có Linh quang chợt lóe lên. . . . "Vô Ảnh Kiếm Thánh, ngươi cảm thấy hắn đại khái muốn bao lâu thời gian mới có thể lĩnh ngộ ra Thần kỹ?" Kiếm Thần cung một tòa lầu các bên trên, Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh một bên uống rượu, một bên trò chuyện, ngẫu nhiên xuyên thấu qua thời không nhìn một chút Diệp Trần tiến triển.

Uống xong một ngụm rượu, Vô Ảnh Kiếm Thánh trầm ngâm nói: "Ta Kiếm Thần cung, lĩnh ngộ môn thứ nhất Thần kỹ nhanh nhất chính là Duy Tâm Kiếm Thánh, hắn bỏ ra ba vạn năm lĩnh ngộ ra rồi môn thứ nhất Thần kỹ, lĩnh ngộ thứ hai nhanh đến đúng rồi Vô Kiếm Thánh, hắn bỏ ra ba vạn năm nghìn năm, Thanh Liên Kiếm Thánh kinh tài kinh diễm, thiên phú rất cao, đoán chừng cũng là năm vạn năm trong vòng." Cam Lộ Kiếm Thánh gật đầu, "Duy Tâm Kiếm Thánh lúc trước lĩnh ngộ chính là Âm Dương pháp tắc, rồi Vô Kiếm Thánh lĩnh ngộ là Sinh Tử pháp tắc, cái này Thanh Liên Kiếm Thánh lĩnh ngộ chính là Ngũ Hành pháp tắc, trụ cột đều không sai biệt lắm,

lĩnh ngộ Thần kỹ độ khó cũng không sai biệt lắm, không có gì bất ngờ xảy ra, năm vạn năm trong vòng hẳn là có thể lĩnh ngộ ra môn thứ nhất Thần kỹ." Lĩnh ngộ Thần kỹ nói khó không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản, có đôi khi Linh quang nhiều chợt hiện vài cái, nói không chừng một môn Thần kỹ liền xuất hiện.

Đương nhiên, đồng dạng một bộ Thần Văn Đồ, mỗi người lĩnh ngộ ra đến Thần kỹ là có khác nhau đấy, trụ cột tương đối dưới tình huống, căn cứ ngộ tính cao thấp, có lĩnh ngộ ra đến Thần kỹ yếu một điểm, có chút mạnh mẽ một điểm, cũng có chút tương đối, nhưng phong cách vô cùng giống nhau, cái này muốn xem mỗi người bản chất như thế nào. "Bất Diệt Thần Cung lần này vận khí xem như bạo rạp rồi, cái kia gọi Thần Vũ Tiễn Thánh đấy, mặc dù không có lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng mà ngưng tụ Thần lực, chiến lực tại Hỗn Độn chiến trường độc nhất vô nhị." Chủ đề chuyển dời đến Thần Vũ Tiễn Thánh trên người, Vô Ảnh Kiếm Thánh nói ra. "Ngưng tụ Thần lực, tìm hiểu pháp tắc ở trong tầm tay, mà lĩnh ngộ pháp tắc, ngưng tụ Thần lực lên giá phí dài dằng dặc tuế nguyệt, Bất Diệt Thần Cung hoàn toàn chính xác nhặt được bảo rồi." Cam Lộ Kiếm Thánh tán thưởng.

Chủ Thần thế lực, hết thảy là Thần cung, Kiếm Thần chính là Kiếm Thần cung, Bất Diệt Chủ Thần chính là Bất Diệt Thần Cung, Sinh Mệnh Chủ Thần là sinh mệnh Thần cung, Ma Thần chính là Ma Thần cung, Hủy Diệt chủ thần chính là Hủy Diệt Thần Cung, Tử Vong Chủ Thần là tử vong Thần cung, còn có Hỗn Độn Chủ Thần Hỗn Độn thần cung. "Bất quá Hắc Ám Đại Lục bên kia, Hủy Diệt Thần Cung cũng có một cái thành viên mới ngưng tụ Thần lực, gọi Hoàng Tâm Chiến Thánh." "Hỗn Độn trong Vũ Trụ phần đông, Hỗn Độn chiến trường cách mỗi trăm vạn năm mới mở ra một lần, khó tránh khỏi sẽ có một chút yêu nghiệt vô cùng nhân vật xuất hiện, không đáng kinh ngạc." Đối với những thứ này yêu nghiệt vô cùng nhân vật, Cam Lộ Kiếm Thánh tuy rằng rất là tán thưởng, nhưng sẽ không rung động, hắn sống vô tận tuế nguyệt, người thế nào chưa thấy qua, Kiếm Thần cung Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Vô Kiếm Thánh chính là vô tận trong năm tháng cực kỳ kinh diễm nhân vật, có thể là bọn hắn đến nay đều không có trở thành Chân Thần, cùng Chân Thần so với, cái gì thiên tài đều không đáng giá nhắc tới,

trừ phi một ngày kia trở thành Chân Thần. . . .

Diệp Trần đi vào Hỗn Độn chiến trường thứ sáu vạn năm nghìn năm. "Huyết Phiêu Linh!" Nhìn xem vẽ lên vài giọt máu, Diệp Trần cảm nhận được một cỗ tịch liêu tàn khốc say mê hấp dẫn, cái này cỗ say mê hấp dẫn càng ngày càng mạnh, khiến cho Diệp Trần mỗi thời mỗi khắc đều có mới cảm ngộ.

Hỗn Độn chiến trường thứ sáu vạn tám nghìn năm.

Diệp Trần trên người bỗng nhiên tản mát ra một cỗ lăng lệ ác liệt khí cơ, vài giọt vết máu chợt lóe lên. "Ồ!" Vô Ảnh Kiếm Thánh cùng Cam Lộ Kiếm Thánh trong nội tâm cả kinh, vội vàng nhìn lại. "Cái này cỗ say mê hấp dẫn?" Vô Ảnh Kiếm Thánh trên mặt có kinh nghi. "Đây là lĩnh ngộ Thần kỹ điềm báo, hắn đã cảm nhận được Thần Văn Đồ trong tinh túy rồi, chỉ cần tinh túy tại, Thần kỹ bất kể thế nào biến hóa, cũng còn là cái kia uy lực." Hỗn Độn chiến trường thứ bảy vạn năm. "Thì ra là thế!" Diệp Trần mở hai mắt ra, tay phải ăn trong hai chỉ tịnh lên, một ngón tay đưa ra.

Phốc!

Trong hư không, vài giọt tươi đẹp máu loãng chợt lóe lên, xông vào mũi mùi máu tươi tràn ngập, dù là ngăn lấy thời không, Vô Ảnh Kiếm Thánh cùng Cam Lộ Kiếm Thánh đều nghe thấy được mùi máu tươi. "Hai vạn năm nghìn năm, so với Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Vô Kiếm Thánh lĩnh ngộ đều muốn nhanh." Vô Ảnh Kiếm Thánh cùng Cam Lộ Kiếm Thánh hai mặt nhìn nhau, lĩnh ngộ môn thứ nhất Thần kỹ tốc độ không thể nói rằng Diệp Trần ngộ tính so với Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Vô Kiếm Thánh cao, có thể ít nhất đại biểu Diệp Trần là Duy Tâm Kiếm Thánh một tầng nữa thiên tài.

Vô tận tuế nguyệt xuống, Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Vô Kiếm Thánh sớm đã đạt đến bán Thần đỉnh phong, Chân Thần phía dưới, hầu như không có địch thủ. "Cái này là Thần kỹ sao? Lực lượng hoàn toàn nội liễm, áp súc tại vài giọt máu ở bên trong, Ngũ Hành pháp tắc cũng tự nhiên mà vậy sáp nhập vào trong đó." Trước đó, Diệp Trần cường đại nhất lực công kích là

Ngũ Hành pháp tắc chi lực, nhưng mà Ngũ Hành pháp tắc chi lực cần có thời gian đi tích lũy, không cách nào kéo dài chiến đấu, đã có Thần kỹ liền không giống nhau, hoàn toàn có thể thời gian dài bảo trì đỉnh phong chiến lực, mà lại Diệp Trần trước mắt vẫn chưa hoàn thiện chiêu này Thần kỹ, còn có có thể tăng lên không gian, đến lúc đó uy lực tất nhiên sẽ càng thêm đáng sợ. "Một chiêu này Thần kỹ liền kêu Phiêu Huyết a!" Phiêu Huyết, phiêu là máu của địch nhân.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1776: Thần Thạch Hố

Quang Minh đại lục cùng Hắc Ám đại lục tầm đó, cách một đầu sơn mạch, sơn mạch tên gọi Xích Sắc Sơn Mạch.

Truyền thuyết, Xích Sắc Sơn Mạch nhuộm qua Chân Thần máu tươi, chất chứa Thần Thạch.

Bất quá người bình thường là không cách nào tiến vào Xích Sắc Sơn Mạch, Xích Sắc Sơn Mạch uy áp, đủ để đem Trung cấp Bán Thần đều cho nghiền áp chí tử, chỉ có Cao cấp Bán Thần mới có thể kháng trụ uy áp.

Một đạo hỏa quang, phi tốc lên núi.

Là Diệp Trần.

Thánh khí muốn tấn chức phẩm cấp, phải hấp thu Thần Thạch, pháp tắc mảnh vỡ chỉ là tăng lên Thánh khí ở một phương diện khác hiệu quả, không thể toàn diện tăng lên.

Đã Xích Sắc Sơn Mạch chất chứa đại lượng Thần Thạch, Diệp Trần tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Ngoại trừ Thương Khung kiếm, hắn muốn làm nhiều ra vài thanh Thiên Thánh khí bảo kiếm, nếu có thể, có thể đem Thương Khung kiếm lên tới Tứ Tinh thậm chí Ngũ Tinh tựu tốt hơn.

Xích Sắc Sơn Mạch một mảnh hoang vu, ẩn ẩn có khiến người tim đập nhanh khí tức tại tràn ngập, phảng phất phàm nhân đặt mình trong hoang dã, tràn ngập bất lực cùng thê lương.

Xẹt qua một cái ngọn núi, Diệp Trần bỗng nhiên ngừng lại.

Phốc!

Vài giọt huyết thủy phiêu tán rơi rụng, đỉnh núi bị xỏ xuyên ra một cái động lớn.

Tiến vào bên trong động lớn, Diệp Trần phát hiện một căn cây cột đá, thượng diện hiện đầy Thần Thạch, thô sơ giản lược xem xét, không dưới 30 số lượng.

Móc ra Thần Thạch, Diệp Trần lướt đi đại động, tiếp tục tìm kiếm.

Tìm kiếm Thần Thạch thập phần buồn tẻ, có đôi khi một trăm năm xuống, đều tìm không thấy một khối Thần Thạch, đương nhiên, cũng có vận khí tốt thời điểm, một ngày có thể được đến trên trăm khối Thần Thạch.

Đảo mắt 5000 năm qua đi, Diệp Trần đắc thủ Thần Thạch rốt cục vượt qua một ngàn.

Một ngàn Thần Thạch là cái con số không nhỏ, phải biết rằng Chí Tôn vũ khí dung nhập một khối Thần Thạch có thể trở thành Nhất Tinh Địa Thánh khí, Nhất Tinh Địa Thánh khí dung nhập chín khối Thần Thạch. Tắc thì có thể trở thành Nhất Tinh Thiên Thánh khí. Nhất Tinh Thiên Thánh khí dung nhập tám mươi khối Thần Thạch tắc thì có thể trở thành Cửu Tinh Thiên Thánh khí. Mà Cửu Tinh Thiên Thánh khí dung nhập 100 khối Thần Thạch, tắc thì có thể trở thành Thần Khí.

Thần Khí là Chân Thần vũ khí, Bán Thần muốn đạt được một kiện Thần Khí, chỉ có ba loại phương pháp, một loại là Chân Thần cố ý vi ngươi luyện chế, một loại là vận khí nghịch thiên, đã nhận được một kiện vô chủ thần khí, cuối cùng một loại là dựa vào Thần Thạch tăng lên đi lên Thần Khí. Mặc kệ loại nào đều thập phần gian nan.

Diệp Trần trong tay Địa Thánh khí bảo kiếm khá nhiều, chừng hơn ba trăm chuôi.

Nửa tháng đi qua, một ngàn Thần Thạch hao hết, Diệp Trần trong tay

Cửu Tinh Địa Thánh khí bảo kiếm đạt đến bảy mươi chuôi, đáng tiếc chính là, trong lúc cũng tổn hại 50 chuôi Địa Thánh khí bảo kiếm, không phải mỗi một chuôi Địa Thánh khí bảo kiếm đều có thể thừa nhận Thần Thạch lực lượng trùng kích. "Còn chưa đủ!" Diệp Trần ý định làm ra tận lực hơn Cửu Tinh Địa Thánh khí bảo kiếm, sau đó lại bắt bọn nó từng cái tấn thăng làm Thiên Thánh khí bảo kiếm, trước đó, hắn không sẽ tăng lên Thương Khung kiếm phẩm cấp. Thương Khung kiếm là Tam Tinh Thiên Thánh khí, trong lúc lại cắn nuốt Phong Chi Pháp Tắc mảnh vỡ. Thập phần trân quý, chờ hắn có đầy đủ Tam Tinh Thiên Thánh khí bảo kiếm, lại đến đề thăng Thương Khung kiếm phẩm cấp.

Ngày qua ngày, năm phục một năm.

Lại là một vạn 5000 năm qua đi.

Diệp Trần đi vào Hỗn Độn chiến trường đã có chín vạn năm.

Khoảng cách mười vạn năm chỉ còn lại có cuối cùng một vạn năm.

Mười vạn năm kỳ đầy, Xích Sắc Đại Lục sẽ mang của bọn hắn tiến vào Thiên Giới. "Tổng cộng 180 chuôi Cửu Tinh Địa Thánh khí bảo kiếm, cũng không tệ lắm." Một vạn 5000 năm thời gian, Diệp Trần trong tay Cửu Tinh Địa Thánh khí bảo kiếm đạt đến 180 chuôi, về phần những thứ khác Địa Thánh khí bảo kiếm toàn bộ tổn hại rồi.

Theo thời gian trôi qua, đi vào Xích Sắc Sơn Mạch người càng ngày càng nhiều, có Quang Minh đại lục, cũng có Hắc Ám đại lục, song phương lộ ra rất khắc chế, rất ít phát sinh chiến đấu.

Mãi cho đến thứ chín vạn 5000 năm.

Oanh!

Một cỗ Thần Thạch chấn động phóng lên trời, chói mắt Thần Thạch ánh sáng chói lọi phảng phất một vòng mặt trời mềm rủ xuống bay lên.

Kiếm Thần cung.

Cam Lộ Kiếm Thánh mặt lộ vẻ hâm mộ, "Nếu như không phải chúng ta không thể ly khai Kiếm Thần cung, ta đều nghĩ qua chém giết chiếm, đây là một cái Thần Thạch hố a." Xích Sắc Sơn Mạch Thần Thạch tương đối nhiều địa phương hội hình thành một cái Thần Thạch hố, Thần Thạch hố ở bên trong, Thần Thạch số lượng ít nhất cũng có mấy ngàn, hơn thậm chí hơn vạn. "Cũng không phải là, bất quá bởi như vậy, Xích Sắc Đại Lục tựu lộn xộn rồi." Vô Ảnh Kiếm Thánh cũng là vẻ mặt hâm mộ.

Xích Sắc Đại Lục có Xích Sắc Đại Lục pháp tắc, bọn hắn những Chân Thần sứ giả này hoặc là từ Thiên Giới hàng lâm xuống cường đại Bán Thần, chỉ có thể đứng ở đặc biệt địa phương. . . .

Nhìn qua phương đông mềm rủ xuống bay lên Thần Thạch ánh sáng chói lọi, Diệp Trần hô hấp không khỏi trì trệ.

Vèo!

Ngũ Hành hỏa độn thi triển, Diệp Trần tốc độ bão tố đến cực hạn.

Một thời gian uống cạn chung trà đi qua, Diệp Trần chạy tới chỗ mục đích.

Tại đây sớm đã chiến thành một đoàn, có Quang Minh đại lục, cũng có Hắc Ám đại lục, trong đó có hai người đưa tới Diệp Trần chú ý, một cái là dùng cung tiễn làm vũ khí nữ chiến thánh, Diệp Trần nhận thức nàng, đối phương là Bất Hủ Thần Cung Thần Vũ Tiễn Thánh, sớm đã ngưng tụ thần lực, thực lực thâm bất khả trắc, một cái khác thì là đầu rất lớn, con mắt phảng phất cực lớn bảo thạch vũ trụ tánh mạng, hắn cũng ngưng tụ ra thần lực, bề ngoài giống như gọi Hoàng Tâm Chiến Thánh.

Tại mọi người tầm đó, là một cái sáng loà hố to, hố to ở bên trong, vô số Thần Thạch nằm ở bên trong, lòe lòe sinh huy, hào quang chói mắt.

Rất hiển nhiên, không biết là ai đã tìm được Thần Thạch hố, đáng tiếc

động tĩnh quá lớn, đưa tới phụ cận chi nhân, rồi sau đó đại chiến, cho đến diễn biến thành hiện tại loạn chiến. "Tối thiểu hơn vạn a!" Diệp Trần xem chừng Thần Thạch số lượng. "Thanh Liên Kiếm Thánh, mau tới đây hỗ trợ, đến lúc đó Thần Thạch tự chúng ta phân." Tại Quang Minh đại lục, tất cả mọi người nhận thức, giờ phút này đúng là đoàn kết thời khắc. "Tốt." Diệp Trần không chút do dự gia nhập chiến đấu, hắn ngược lại không muốn qua muốn độc chiếm, bằng không thì chẳng những sẽ chọc cho não Quang Minh đại lục những người khác, cũng sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Vốn Quang Minh đại lục bên này hơi lộ ra xu hướng suy tàn, Diệp Trần gia nhập vào về sau, Quang Minh đại lục lập tức chế trụ Hắc Ám đại lục mọi người.

Diệp Trần đối thủ gọi Chuyển Luân Chiến Thánh, lĩnh ngộ chính là Sinh Tử Pháp Tắc, đáng tiếc không có lĩnh ngộ thần kỹ, tuy nhiên thủ đoạn rất nhiều, nhưng là tại thần kỹ Phiêu Huyết phía dưới, như trước chật vật không thôi, liên tục ho ra máu. "Ta ngăn không được hắn." Chuyển Luân Chiến Thánh kêu to, hắn đã vận dụng Sinh Tử Pháp Tắc chi lực, lập tức Sinh Tử Pháp Tắc chi lực càng ngày càng ít, không khỏi kinh hoảng lên, muốn xin giúp đỡ những người khác. "Chuyển Luân Chiến Thánh, chúng ta đổi lại đối thủ." Một thanh âm truyền đến, Chuyển Luân Chiến Thánh nhìn sang, là Hắc Huyết Chiến Thánh.

Hắc Huyết Chiến Thánh tại ba ngàn năm trước lĩnh ngộ ra thần kỹ, thực lực gần với Hoàng Tâm Chiến Thánh. "Tốt." Chuyển Luân Chiến Thánh vội vàng bay về phía Hắc Huyết Chiến Thánh. "Đối thủ của ngươi là ta." Hắc Huyết Chiến Thánh chặn Diệp Trần. "Ngươi ngăn không được ta." Thương Khung kiếm nơi tay, Diệp Trần liền liền thi triển xuất thần kỹ Phiêu Huyết. "Thử xem xem." Hắc Huyết Chiến Thánh đồng dạng thi triển ra thần kỹ, chỉ thấy từng chích hình thái mơ hồ hắc tước lướt đi, mang theo tận thế khí tức.

Phốc! Phốc! Phốc!

Huyết thủy cùng hắc tước xông đụng vào nhau, dẫn phát ra từng đợt sóng xung kích.

Bất quá Diệp Trần rõ ràng thực lực rất cao một bậc, một giọt huyết thủy ở tại Hắc Huyết Chiến Thánh trên người.

Phốc!

Huyết thủy nhìn như rất bé, trùng kích lực dị thường khủng bố, thoáng cái đem Hắc Huyết Chiến Thánh đánh bay ra ngoài.

Lĩnh ngộ xuất thần kỹ Phiêu Huyết về sau, Diệp Trần cũng không có phí công sống, Phiêu Huyết càng ngày càng hoàn mỹ, không phải Hắc Huyết Chiến Thánh loại này mới lĩnh ngộ thần kỹ ba ngàn năm người có thể so sánh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1777: Phi Thăng Thiên Giới

Bởi vì lĩnh ngộ thần kỹ nguyên nhân, Hắc Huyết Chiến Thánh lực công kích so Chuyển Luân Chiến Thánh lợi hại rất nhiều, nhưng là lực phòng ngự cũng không có thể so Chuyển Luân Chiến Thánh lợi hại, cái này một giọt huyết thủy trùng kích tại trên người của hắn, làm hắn cảm giác thân thể muốn bạo liệt ra đến bình thường, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần xuất hiện tổn thương. "Hắn thần kỹ vì cái gì lợi hại như vậy?" Hắc Huyết Chiến Thánh không cách nào lý giải, khó trách Chuyển Luân Chiến Thánh lĩnh ngộ chính là Sinh Tử Pháp Tắc, trình độ nhất định bên trên có thể bỏ qua tổn thương cũng bị đánh đích liên tục xin giúp đỡ rồi, đó căn bản không có cách nào phòng ở. "Đón thêm ta một kiếm!" Diệp Trần dẫn theo Thương Khung kiếm, thần kỹ Phiêu Huyết lần nữa đánh úp lại.

Bất đắc dĩ, Hắc Huyết Chiến Thánh bắt đầu vận dụng Âm Dương Pháp Tắc Chi Lực.

Trước khi Hắc Huyết Chiến Thánh thần kỹ ẩn chứa chính là một mình Âm Dương pháp tắc, giờ phút này rót vào nguyên vẹn Âm Dương Pháp Tắc Chi Lực, thần kỹ hình thái xuất hiện biến hóa, hắc tước chẳng những rõ ràng hơn tích rồi, hai mắt theo màu đen biến thành màu xám, móng vuốt sắc bén cũng theo màu đen biến thành màu xám, chỉ có lông vũ hay vẫn là màu đen.

Chi chi chi. . .

Hắc tước phát ra tận thế giống như kêu to, lao xuống hướng Diệp Trần.

Ầm ầm!

Huyết thủy cùng hắc tước phát sinh xông tới, giúp nhau đồng quy vu tận, bất quá đúng lúc này, mấy cây màu đen lông vũ xuyên qua hỗn loạn khí lưu,

bắn về phía Diệp Trần.

Đinh đinh đinh. . .

Dùng chỉ thay kiếm, Diệp Trần đánh tan màu đen lông vũ. "Âm Dương Pháp Tắc Chi Lực phối hợp thêm thần kỹ, quả nhiên không giống người thường." Diệp Trần trong mắt tinh quang tăng vọt, Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực dung nhập đã đến thần kỹ Phiêu Huyết bên trong.

Trước khi Phiêu Huyết là vài giọt tươi đẹp huyết thủy, giờ phút này Phiêu Huyết thì là vài giọt tản ra Ngũ Thải Chi Quang tươi đẹp huyết thủy, lộ ra càng hung hiểm hơn sắc bén.

Phốc một tiếng!

Hắc Huyết Chiến Thánh làm sao có thể ngăn trở một kích này, bị một giọt huyết thủy xỏ xuyên qua bộ ngực. Thất khiếu chảy máu.

Còn chưa đi vào Xích Sắc Đại Lục trước khi. Ngoại trừ Hoàng Tâm Chiến Thánh cùng Thần Vũ Tiễn Thánh. Mọi người thực lực đều không sai biệt lắm, tám lạng nửa cân, nhưng hiện tại, ai lĩnh ngộ thần kỹ, ai lĩnh ngộ sâu, ai tựu cường, không có lĩnh ngộ thần kỹ lập tức rơi xuống tầm thường, ví dụ như Chuyển Luân Chiến Thánh.

Dựa vào thần kỹ Phiêu Huyết uy lực. Diệp Trần đem Hắc Huyết Chiến Thánh áp chế vô cùng thảm, so Chuyển Luân Chiến Thánh đều thảm, Chuyển Luân Chiến Thánh tập trung tinh thần phòng ngự, ngược lại lộ ra tốt hơn rất nhiều. "Không được, gánh không được." Hắc Huyết Chiến Thánh sắc mặt trắng bệch, như vậy trong chốc lát công phu, hắn Võ Đạo Nguyên Thần tổn thương không nhẹ, tiếp tục xuống dưới, đối với hắn tương lai tu hành thập phần bất lợi.

Tại hắn xem ra, chỉ sợ chỉ có Hoàng Tâm Chiến Thánh là Diệp Trần đối thủ.

Đã đánh không lại. Như vậy chỉ có thể chạy thoát, Hoàng Tâm Chiến

Thánh bị Thần Vũ Tiễn Thánh ngăn chặn. Căn bản không có cơ sẽ đi qua cứu viện. "Thanh Liên Kiếm Thánh hảo cường, Hắc Huyết Chiến Thánh cũng không là đối thủ." "Các ngươi không có nghe nói sao? Thanh Liên Kiếm Thánh đồng thời bị Kiếm Thần Chi Thạch cùng Bất Hủ Chi Thạch chọn trúng, Sinh Mệnh Chi Thạch cũng không bài xích hắn." "Thì ra là thế, khó trách sớm như vậy lĩnh ngộ thần kỹ, chúng ta Quang Minh đại lục có lẽ thuộc hắn và Thần Vũ Tiễn Thánh mạnh nhất." Song phương nhân số cộng lại mới mười cái, trên cơ bản đều là lực lượng ngang nhau, người này cũng không thể làm gì được người kia, Diệp Trần tính áp đảo chiến đấu lộ ra đặc biệt bắt mắt, khiến cho mọi người nghị luận. "Đáng chết, cái này Thanh Liên Kiếm Thánh như thế nào lợi hại như vậy?" Hoàng Tâm Chiến Thánh chau mày, Diệp Trần chiến lực hắn nhìn ở trong mắt, hắn mặc dù đối với chính mình thập phần tự tin, thế nhưng mà cũng không cho rằng có thể đơn giản áp chế Diệp Trần, tối đa dựa vào thần lực ưu thế, chậm rãi chiếm cứ thượng phong. "Vẫn Diệt Lục Tinh!" Thần Vũ Tiễn Thánh bỗng nhiên đã phát động ra thần kỹ. "Kình Thiên kích!" Hoàng Tâm Chiến Thánh cũng vận dụng thần kỹ.

Hai người sớm đã đạt tới Tâm Linh Chi Quang cấp độ, lĩnh ngộ thần kỹ đối với bọn họ mà nói độ khó không lớn, Thần Vũ Tiễn Thánh tại tám ngàn năm trước lĩnh ngộ thần kỹ, Hoàng Tâm Chiến Thánh tại bảy ngàn năm trăm năm trước lĩnh ngộ thần kỹ.

Oanh! Oanh! Rầm rầm rầm. . .

Thần kỹ đối oanh, sinh ra sóng xung bốn phía phóng xạ.

Cuối cùng nhất, Hoàng Tâm Chiến Thánh bọn người đại bại mà đi.

Diệp Trần vốn là đánh chạy Hắc Huyết Chiến Thánh, rồi sau đó trợ giúp những người khác, đến cuối cùng, Hoàng Tâm Chiến Thánh thấy không cách nào ngăn cơn sóng dữ, không cam lòng rời đi. . . . "Tổng cộng là một vạn 6400 khối Thần Thạch, chúng ta nơi này có tám người, mỗi người bình quân 2050 khối Thần Thạch." Thần Vũ Tiễn Thánh nói ra. "Tốt!" "Không có vấn đề!" Mọi người vui mừng lộ rõ trên nét mặt, thoáng cái đạt được 2000 khối

Thần Thạch, đổi thành ai cũng hội cao hứng. . . .

Đã có 2050 khối Thần Thạch, Diệp Trần lực lượng đủ rất nhiều, chuẩn bị đem 180 chuôi Cửu Tinh Địa Thánh khí bảo kiếm tấn thăng làm Nhất Tinh Thiên Thánh khí bảo kiếm.

Bỏ ra 500 khối Thần Thạch, Diệp Trần đã nhận được 30 chuôi Thiên Thánh khí bảo kiếm, còn lại toàn bộ tổn hại hoặc là nổ tung, Cửu Tinh Địa Thánh khí tấn thăng đến Nhất Tinh Thiên Thánh khí, thất bại suất quá cao, có thể có 30 chuôi thành công đã rất không tồi.

Kế tiếp là trùng kích Nhị Tinh Thiên Thánh khí.

Thiên Thánh khí mỗi tấn chức Nhất Tinh, cần dung nhập mười khối Thần Thạch.

Bỏ ra 800 khối Thần Thạch, 30 chuôi Nhất Tinh Thiên Thánh khí bảo kiếm ở bên trong, có mười hai chuôi tấn thăng làm Nhị Tinh Thiên Thánh khí bảo kiếm.

Bỏ ra 450 khối Thần Thạch, mười hai chuôi Nhị Tinh Thiên Thánh khí bảo kiếm ở bên trong, có ba thanh tấn thăng làm Tam Tinh Thiên Thánh khí bảo kiếm.

Cuối cùng Diệp Trần còn thừa lại 300 khối Thần Thạch. "Bác thoáng một phát." Là thời điểm lại để cho Thương Khung kiếm tấn thăng làm Tứ Tinh Thiên Thánh khí rồi, nếu là vận khí không tốt, Thương Khung kiếm hư hao rồi, ít nhất còn có ba thanh Tam Tinh Thiên Thánh khí bảo kiếm, chiến lực sẽ không hạ thấp đi nơi nào.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần thử đem Thần Thạch dung nhập đến Thương Khung kiếm trong.

Một canh giờ đi qua.

Ông!

Thương Khung kiếm kiếm khí tăng vọt, kiếm ngân vang không chỉ.

Diệp Trần vận khí không tệ, Thương Khung kiếm thuận lợi tấn thăng làm Tứ Tinh Thiên Thánh khí.

Tấn chức thành Tứ Tinh Thiên Thánh khí về sau, Thương Khung kiếm bổn nguyên hùng hậu không ít, bên trong Không Gian Pháp Tắc, Phong Chi Pháp Tắc cùng với Thủy Chi Pháp Tắc cũng hoàn thiện đi một tí, Diệp Trần xem chừng, giờ phút này hắn tựu tính toán không sử dụng Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực, cũng có thể đánh bại vận dụng Âm Dương Pháp Tắc Chi Lực Hắc Huyết Chiến Thánh, Thiên Thánh khí mỗi tấn chức Nhất Tinh, uy năng ít nhất tăng lên mấy lần. . . .

Bất tri bất giác, mười vạn năm qua đi.

Ngày hôm nay, vô số đạo lưu quang theo bốn phương tám hướng bay về phía Xích Sắc Đại Lục, rồi sau đó, cực lớn vô cùng Xích Sắc Đại Lục phá nước mà ra, phảng phất một đầu thần quy, phóng lên trời.

Xích Sắc Đại Lục bay lên rồi. "Lại để cho cả tòa đại lục bay lên, điều này cần kinh khủng bực nào lực lượng a!" Một ít người sợ hãi thán phục. "Đây là Chân Thần thủ đoạn, phàm nhân thì không cách nào tưởng tượng." . . .

Xích Sắc Đại Lục bên ngoài bao vây lấy Hỗn Độn giống như hào quang, dẫn theo mọi người Vượt Qua Thời Không, hướng phía trên không bay đi, bay thẳng đến, tựa hồ vĩnh viễn không chừng mực.

Mà Xích Sắc Đại Lục bên trên Chân Thần sứ giả cũng không có nhàn rỗi, bắt đầu cho mọi người khảo thí.

Kết quả khảo nghiệm xuống.

Kiếm Thần cung như trước chỉ có Diệp Trần một người.

Bất Hủ Thần Cung nhiều hơn một người, tăng thêm Thần Vũ Tiễn

Thánh tựu là hai người.

Sinh Mệnh Thần Cung cũng là hai người.

Ngoại trừ cái này tam đại chủ thần thế lực, mặt khác Chân Thần thế lực, từng cái đều gia nhập phần đông thành viên, bất quá Diệp Trần cũng không có phát hiện Độc Cô Tuyệt bọn người thân ảnh, cái này lại để cho hắn có chút thở dài, bỏ qua lần này, lần sau muốn đi vào Thiên Giới, tựu là một trăm vạn năm sau rồi, đương nhiên, một trăm vạn năm nói dài cũng không dài lắm, có lẽ một trăm vạn năm sau, Độc Cô Tuyệt đã là Bán Thần.

Ba!

Cũng không biết đi qua bao lâu tuế nguyệt, Xích Sắc Đại Lục xỏ xuyên qua một cái màng mỏng giống như thứ đồ vật. "Tiến vào Thiên Giới rồi!" Kiếm Thần cung, Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh lộ ra vui vẻ.

Diệp Trần tắc thì nghi hoặc ngẩng đầu.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1778: Thiên Giới Kiếm Thần Cung

Mới vừa gia nhập Thiên Giới, Diệp Trần liền thấy được bảy cái Thái Dương, chính giữa một cái Thái Dương lớn nhất, xung quanh sáu cái Thái Dương hơi nhỏ hơn.

Cái này bảy cái Thái Dương quá lớn quá lớn, thế cho nên ngăn lấy vô cùng thời không, đều bị người cảm giác được khổng lồ áp lực.

Cùng bình thường Thái Dương bất đồng, cái này bảy cái Thái Dương tuy rằng cũng phát ra quang nhiệt, nhưng mà hương vị hoàn toàn bất đồng, lớn nhất Thái Dương lộ ra phong cách cổ xưa hương vị, nhìn qua tựa hồ so với Thiên Giới đều cổ xưa, khác sáu cái Thái Dương, hoặc là hào quang lợi hại, như đao như kiếm, hoặc là hào quang nhu hòa, sinh cơ dạt dào, hoặc là tuyên cổ Vĩnh hằng, bất diệt bất diệt, hoặc là hào quang hắc ám, như đọa đêm tối, hoặc là huyết hồng một mảnh, tràn ngập hủy diệt, hoặc là quang huy âm lãnh, lộ ra tử vong hàm súc thú vị.

Ngoại trừ bảy cái Thái Dương, tại Thái Dương xung quanh, trải rộng lấy từng khỏa ngôi sao, có ngôi sao lớn hơn, thẳng đuổi theo Thái Dương, có ngôi sao ảm đạm vô quang, tựa hồ tùy thời đều biến mất, còn có ngôi sao lóe ra kim cương giống như hào quang. "Bảy cái Thái Dương đại biểu bảy vị Chủ Thần, ngôi sao đại biểu bình thường Chân Thần, một khi một loại vị Chủ Thần hoặc là Chân Thần vẫn lạc, hắn chỗ đại biểu Thái Dương cùng ngôi sao sẽ gặp dập tắt." Cam Lộ Kiếm Thánh giải thích nói. "Chân Thần cũng sẽ vẫn lạc sao?" Diệp Trần hỏi.

Vô Ảnh Kiếm Thánh gật đầu nói: "Tự nhiên, Chân Thần bản thân là bất diệt bất diệt đấy, thế nhưng là Hỗn Độn trong có vài chỗ đối với Chân Thần mà nói đều rất nguy hiểm, một khi sụp xuống, cửu tử nhất sinh, trừ cái đó ra, Thiên Giới trong thường xuyên xuất hiện Thần Chiến, Kiếm Thần cùng Ma

Thần là tử địch, Bất Diệt chủ thần cùng Hủy Diệt chủ thần, Sinh Mệnh chủ thần cùng Tử Vong chủ thần cũng là trời sinh đối thủ, bọn hắn dưới trướng Tòng Thần thường xuyên phát động Thần Chiến, đả kích đối phương. Có đôi khi Chủ Thần thậm chí sẽ đích thân phát động Thần Chiến, nhấc lên Thiên Giới náo động." "Thiên Giới là phúc địa, cũng là chiến tranh ngọn nguồn. Mà mục đích của chúng ta là trở thành Chân Thần. Trở thành Chân Thần trước. Tự nhiên muốn hảo hảo sống sót, cố gắng tăng lên chính mình." Trải qua hơn năm vạn năm ở chung, Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh đối với Diệp Trần đã có một cái rõ ràng nhận thức, đây là một cái bất thế thiên tài, chỉ cần bất tử, tương lai thành tựu phi phàm, có rất lớn có thể trở thành Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Vô Kiếm Thánh như vậy tồn tại, tương lai càng là có cơ hội trở thành Chân Thần. "Ta sẽ cố gắng đấy." Mặc dù chỉ là đôi câu vài lời. Nhưng Diệp Trần hay vẫn là mơ hồ cảm nhận được Thiên Giới chỗ bất đồng, nơi này là cao hơn sân khấu, cần càng khắc khổ cố gắng.

Đi vào Thiên Giới, Diệp Trần cùng Từ Tĩnh cùng với Mộ Dung Khuynh Thành muốn tách ra, Diệp Trần muốn đi Thiên Giới Kiếm Thần cung, Từ Tĩnh muốn đi Thú Thần cốc, mà Mộ Dung Khuynh Thành tức thì muốn đi Cổ Hương bảo, cũng may ba người đều là Kiếm Thần Thần hệ thành viên, tương lai sinh hoạt địa phương tuy rằng cách xa nhau cực xa, có thể ít nhất ở vào cùng một cái khu vực. Chỉ có điều Thiên Giới quá lớn, mỗi cái Chân Thần phạm vi thế lực rất lớn mà thôi. Cho dù là một cái Thần hệ đấy. "Đi thôi!" Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh mang theo Diệp Trần đi vào trên truyền tống trận, đây là đi thông Kiếm Thần cung Thần chi Truyền Tống Trận.

Dựa vào chính mình chạy đi, cần hao phí dài dòng buồn chán tuế nguyệt mới có thể đến.

Hào quang lóe lên, ba người biến mất vô tung vô ảnh. . . .

Kiếm Thần cung vô cùng to lớn, cụ thể có bao nhiêu, Diệp Trần căn bản không thấy rõ lắm, bởi vì hắn chỉ có thể nhìn đến Kiếm Thần cung một góc của băng sơn, chính là chỗ này một góc của băng sơn đã so với Hỗn Độn đại

lục lớn hơn vô số lần, dường như một mảnh trôi lơ lửng ở trên bầu trời hòn đảo thế giới bình thường, một tòa đảo hợp với một tòa đảo, đảo phía dưới cùng bốn phía là màu trắng mây mù, đảo phía trên là liên miên kiến trúc, mỗi một tòa không trung hòn đảo đều phóng thích ra kinh người Kiếm Ý.

Kiếm Thần cung chỗ đại môn tại trong mây mù, chính là một cái vô cùng đơn giản bằng đá đại môn, cao mười vạn trượng, toàn thân hiện lên màu đá vôi, đại môn ngay phía trên lơ lửng một thanh lợi kiếm.

Chuôi này lợi kiếm phát ra Kiếm Ý, cắt vỡ Thiên Giới thời không, Diệp Trần âm thầm so sánh rồi thoáng một phát, phát hiện mình tứ tinh Thiên Thánh Khí Thương Khung Kiếm tới so với, liền đom đóm cũng không tính là. "Thanh Liên Kiếm Thánh, không nên xem thường thanh kiếm này, thanh kiếm này là chân chính Thần Kiếm, có nguyên vẹn linh trí, chiến lực không thua đỉnh phong bán Thần, chỉ cần một tia Kiếm Khí, có thể đơn giản mất đi chúng ta tồn tại." Cam Lộ Kiếm Thánh kính sợ nói. "Thần Kiếm!" Diệp Trần âm thầm tặc lưỡi.

Kiếm Thần cung ngoài cửa lớn có một đám cường đại bán Thần tại dò xét, nhìn thấy Diệp Trần ba người, một gã cường đại bán Thần bay tới, "Cam Lộ Kiếm Thánh, Vô Ảnh Kiếm Thánh, các ngươi đã về rồi! Vị này chính là?" Vô Ảnh Kiếm Thánh giới thiệu nói: "Phục Hổ Kiếm Thánh, vị này chính là Thanh Liên Kiếm Thánh, ta Kiếm Thần cung thành viên mới, Thanh Liên Kiếm Thánh, vị này chính là Phục Hổ Kiếm Thánh." "Bái kiến Phục Hổ Kiếm Thánh." Diệp Trần ôm quyền nói.

Phục Hổ Kiếm Thánh hặc hặc cười cười, "Ta Kiếm Thần cung thành viên thưa thớt, lần này vận khí không tệ, rõ ràng gia nhập một cái thành viên mới." Dưới bình thường tình huống, Kiếm Thần cung hai trăm vạn năm mới có một cái thành viên mới gia nhập, cái này dẫn đến Kiếm Thần cung thành viên rất ít , đương nhiên, chẳng qua là tương đối khác Chân Thần thế lực mà nói, kỳ thật vô tận tuế nguyệt xuống, Kiếm Thần cung thành viên còn thì rất nhiều, dù sao sơ cấp bán Thần đều có thể sống trên một ức năm trở lên, cường đại bán Thần tuổi thọ là sơ cấp bán Thần nghìn lần vạn lần.

Thông qua Kiếm Thần cung đại môn, Diệp Trần ba người đi vào đệ một hòn đảo bên trên. "Thanh Liên Kiếm Thánh, ngươi bây giờ còn là sơ cấp bán Thần, tuy rằng chiến lực kinh người, thẳng đuổi theo cường đại bán Thần, nhưng dựa theo Kiếm Thần cung quy củ, như trước chỉ có thể nhận lấy sơ cấp Kiếm Thánh lệnh bài, sơ cấp Kiếm Thánh phục sức." Đi vào một tòa cung điện ở bên trong, Vô Ảnh Kiếm Thánh vì Diệp Trần nhận lấy một quả lệnh bài cùng với một bộ phục sức.

Lệnh bài là màu vàng, phía trên điêu khắc một thanh cổ kiếm, phục sức rất đặc biệt, phía trên khí tức cùng cả cái Kiếm Thần cung rất tương tự. "Kiếm Thánh lệnh bài là chứng minh thân phận, Kiếm Thánh phục sức là ta Kiếm Thần cung đặc sắc, có lệnh bài cùng Kiếm Thánh phục sức, về sau có thể tự do xuất nhập Kiếm Thần cung , đương nhiên, một ít cấm địa không thể xông loạn, cần cao hơn quyền hạn, trừ cái đó ra, Kiếm Thánh phục sức bản thân cũng có phòng ngự công năng, có thể cùng Thánh Khí áo giáp chồng chung vào một chỗ." Vô Ảnh Kiếm Thánh vì Diệp Trần giới thiệu Kiếm Thánh lệnh bài cùng Kiếm Thánh phục sức.

Đạt được sơ cấp Kiếm Thánh lệnh bài cùng sơ cấp Kiếm Thánh phục sức, Diệp Trần bắt đầu lựa chọn thuộc về mình hòn đảo.

Kiếm Thần cung chia làm bốn bộ phận, bộ phận thứ nhất là sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, bộ phận thứ hai là trung cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, bộ phận thứ ba là cao cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, bộ phận thứ tư là Kiếm Thần cung hạch tâm khu vực, chỉ có chính thức thành viên trung tâm mới có thể vào ở.

Với tư cách sơ cấp Kiếm Thánh, Diệp Trần chỉ có thể ở sơ cấp Kiếm Thánh khu vực lựa chọn hòn đảo.

Tại Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh dưới sự dẫn dắt, Diệp Trần rất nhanh chọn xong rồi địa phương. "Thanh Liên Kiếm Thánh, về sau có chuyện gì, ngươi có thể trực tiếp thông tri người liên hệ ta cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh, chúng ta tại cao cấp Kiếm Thánh khu vực." Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh tu vi giống nhau, là cao cấp bán Thần, tại

Kiếm Thần cung thì là cao cấp Kiếm Thánh. "Tốt." Diệp Trần ngoài miệng đáp lời, nhưng trong lòng sợ hãi thán phục, Kiếm Thần cung không hổ là Chủ Thần thế lực, Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh đều là cường đại bán Thần, rõ ràng không cách nào vào ở Kiếm Thần cung hạch tâm khu vực, có thể thấy được Kiếm Thần cung bình quân tố chất cao đến mức nào, chỉ sợ chỉ có thực lực đạt tới nhất định tình trạng, mới có thể vào ở Kiếm Thần cung hạch tâm khu vực, cùng tu vi không có quan hệ trực tiếp.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1779: Chung Cực Kiếm Thánh

"Dù là có đầy đủ Thần Huyết, muốn tấn thăng làm Trung cấp Kiếm Thánh cũng chuyện không phải dễ dàng như vậy tình." Thanh Liên đảo là Diệp Trần sinh hoạt hòn đảo, nháy mắt, hắn đi vào Thanh Liên đảo đã hai vạn năm, cứ việc Thiên Giới tài nguyên phong phú, Thiên Địa Nguyên Khí có cực kỳ cường đại bổ dưỡng hiệu quả, có thể hai vạn năm qua đi, Diệp Trần thủy chung không cách nào nâng cao một bước, thành là trung cấp Kiếm Thánh, hắn xem chừng, muốn tại trong thời gian ngắn thành là trung cấp Kiếm Thánh, cần không phải tài nguyên, mà là áp lực.

Sống ở gian nan khổ cực đã chết tại yên vui, cái này ở nơi nào đều được thông. "Đi ra ngoài đi đi." Cái này hai vạn năm, Diệp Trần cũng không sao cả hiểu rõ Sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, toàn bộ tinh lực đều dùng tại đột phá bên trên, đã đột phá không được, Diệp Trần cũng không có ý định để tâm vào chuyện vụn vặt, trên một thân cây treo cổ.

Ly khai Thanh Liên đảo, Diệp Trần hướng Sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo trong khu vực tâm bay đi.

Sơ cấp Kiếm Thánh có thể tự do hành tẩu tại Sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, chỉ có một chút Cấm khu đã bị hạn chế. . . . "Huynh đệ, tại hạ Đan Vân, như thế nào chưa thấy qua ngươi?" Bay vút lên tại Vân Hải ở bên trong, một gã Sơ cấp Kiếm Thánh dựa sát vào tới. "Tại hạ Thanh Liên, vừa gia nhập Kiếm Thần cung không bao lâu." Đối ngoại, Diệp Trần đem Thanh Liên cho rằng chính mình danh xưng, tính danh chỉ có bằng hữu mới có thể nói cho.

Đan Vân Kiếm Thánh rất là nhiệt tình, nghe được Diệp Trần là mới tới, hết sức chủ động hợp lý khởi dẫn đường, đối với cái này, Diệp Trần cầu còn không được. "Thanh Liên Kiếm Thánh, đây là Thánh Kiếm Tháp, một đến

chín tinh Địa Thánh khí bảo kiếm đều có, chỉ cần có đầy đủ điểm cống hiến, ngươi muốn bao nhiêu thánh kiếm liền có bao nhiêu thánh kiếm." Đan Vân Kiếm Thánh mang theo Diệp Trần đi vào một tòa cao vút trong mây bảo tháp trước. "Điểm cống hiến như thế nào đạt được?" Diệp Trần hỏi thăm. "Điểm cống hiến đạt được rất đơn giản, săn giết Hắc Ám thần minh Bán Thần, căn cứ thực lực cao thấp. Cũng tìm được không đều điểm cống hiến. Cũng có thể dùng Thánh khí hoặc là bảo vật đi hối đoái điểm cống hiến. Như Nhất Tinh Địa Thánh khí có thể hối đoái mười điểm điểm cống hiến, Nhị Tinh Địa Thánh khí hai mươi điểm, Tam Tinh Địa Thánh khí bốn mươi điểm, mỗi tăng lên Nhất Tinh, điểm cống hiến trở mình gấp đôi, đồng thời, điểm cống hiến cũng có thể chuyển tặng, ví dụ như ngươi giúp cái nào đó Kiếm Thánh một cái đại ân. Hắn có lẽ sẽ cấp cho ngươi bao nhiêu điểm cống hiến, bất quá đạt được điểm cống hiến phương pháp đơn giản nhất là xông Kiếm Thần tháp, Kiếm Thần tháp cùng sở hữu ba mươi sáu tầng, thông qua tầng thứ nhất liền có 100 điểm cống hiến, tầng thứ hai 200, tầng thứ ba 400, dùng cái này suy ra, càng đi về phía sau, đạt được điểm cống hiến càng khủng bố, chúng ta Sơ cấp Kiếm Thánh chỉ có thể xông đến tầng thứ chín." "Tầng thứ nhất thì có 100 điểm cống hiến?" Diệp Trần lông mi nhảy lên. Đừng nhìn tầng thứ nhất 100 không nhiều lắm, thế nhưng mà mỗi thông qua một tầng trở mình gấp đôi liền có hơn. Dạng này tính xuống, thông qua thứ hai mươi mốt tầng thì có một trăm triệu nhiều điểm cống hiến rồi, chớ đừng nói chi là ba mươi sáu tầng.

Đan Vân Kiếm Thánh cười cười, "Điểm cống hiến vĩnh viễn cũng không đủ dùng, ngoại trừ lần đầu tiên là miễn phí đạt được Kiếm đạo Thần Văn đồ, kế tiếp đều muốn dùng điểm cống hiến đi đổi lấy mới Kiếm đạo Thần Văn đồ, Kiếm đạo Thần Văn đồ phân Sơ cấp, Trung cấp cùng với Cao cấp ba cái cấp bậc, kém cỏi nhất Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ đều muốn mười vạn điểm cống hiến, tốt nhất Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ cần hơn một nghìn vạn điểm cống hiến, kém cỏi nhất Trung cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ tắc thì muốn một trăm triệu, tốt nhất muốn hơn 100 ức, chớ đừng nói chi là Cao cấp Thần Văn đồ rồi." "Thì ra là thế." Nghe Đan Vân Kiếm Thánh vừa nói như vậy, Diệp Trần cũng cảm giác điểm cống hiến vĩnh viễn cũng không đủ dùng, mặc dù mình đã lĩnh ngộ một môn Sơ cấp thần kỹ Phiêu Huyết, thế

nhưng mà Diệp Trần cũng biết, chỉ biết một môn Sơ cấp thần kỹ là không đủ, về sau khẳng định còn muốn đi lĩnh ngộ Trung cấp thần kỹ thậm chí Cao cấp thần kỹ.

Đan Vân Kiếm Thánh nói tiếp: "Chúng ta Kiếm Thần cung, Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ có hơn một ngàn bức, bản thân bất tài, lĩnh ngộ 15 loại Sơ cấp thần kỹ, bình thường mà nói, lĩnh ngộ Sơ cấp thần kỹ càng nhiều, mới có hi vọng lĩnh ngộ Trung cấp thần kỹ, nếu không tựu tính toán cho ngươi Trung cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ, ngươi cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ." "Đúng vậy." Diệp Trần gật đầu. "Nơi này là Thánh Khí Tháp, ngoại trừ thánh kiếm, cái gì Địa Thánh khí đều có." "Nơi này là Nhiệm Vụ Tháp, chỉ cần ngươi có đầy đủ điểm cống hiến, ngươi liền có thể tuyên bố nhất định độ khó nhiệm vụ, ví dụ như lại để cho người giúp ngươi tìm kiếm tài liệu, lại để cho người giúp ngươi tìm tòi bí mật. . ." Sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực rất lớn, bỏ ra mấy tháng thời gian, Đan Vân Kiếm Thánh mới mang theo Diệp Trần đi khắp nửa cái khu vực. "Nơi này là Luận Kiếm đài, ngươi vận khí không tệ, Tuyết Tâm Kiếm Thánh tại diễn luyện Sơ cấp thần kỹ." Ngày hôm đó, hai người tới một tòa khổng lồ hòn đảo bên trên, hòn đảo trung ương có một cái tứ tứ phương phương mặt bàn, trên mặt bàn, một gã nữ Kiếm Thánh đang tại diễn luyện kiếm pháp, mặt bàn bốn phía, người ta tấp nập, đông nghịt một mảnh. "Ta hiện tại diễn luyện kiếm pháp là căn cứ đệ 128 bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ lĩnh ngộ đi ra Sơ cấp thần kỹ Băng Tuyết Chi Lệ, coi được rồi." Một đầu tóc bạc Tuyết Tâm Kiếm Thánh có đầy lỗ tai, dáng người rất là cao gầy, chỉ thấy nàng nín thở Ngưng Thần, một kiếm huy sái mà ra, trong hư không, bông tuyết phất phới, một giọt bọt nước giống như kiếm khí xuyên thủng đi ra ngoài, cái này giọt lệ nước rất không ngờ, một điểm ba động đều không có tản mát ra đi, nhưng nhưng lại có kinh tâm động phách uy lực, cách rất xa, Diệp Trần liền cảm giác Võ Đạo Nguyên Thần có loại bị đâm thủng cảm giác, tin tưởng những người khác cũng thế.

Diệp Trần biến sắc, Tuyết Tâm Kiếm Thánh cùng Cam Lộ Kiếm Thánh đồng dạng, là cường đại Bán Thần, thế nhưng mà Tuyết Tâm Kiếm Thánh thoạt nhìn muốn so với Cam Lộ Kiếm Thánh cường đại rất nhiều nhiều

nữa..., căn bản không tại một cái cấp bậc.

Cường đại Bán Thần dấu hiệu là thần lực cùng pháp tắc, thế nhưng mà thực lực như trước ngày đêm khác biệt, ví dụ như sơ bộ ngưng tụ thần lực, lĩnh ngộ một môn pháp tắc Bán Thần là cường đại Bán Thần, ngưng tụ thần lực, lĩnh ngộ mười môn pháp tắc cũng là cường đại Bán Thần, cường đại Bán Thần ở bên trong, lĩnh ngộ thần kỹ cao thấp, cũng sẽ làm cho thực lực sai biệt cực lớn.

Đan Vân Kiếm Thánh tán thưởng một tiếng, hướng Diệp Trần giải thích nói: "Không cần kinh ngạc, Tuyết Tâm Kiếm Thánh là Chung Cực Kiếm Thánh." "Chung Cực Kiếm Thánh?" Diệp Trần nhìn về phía Đan Vân Kiếm Thánh. "Tại Kiếm Thần cung, Kiếm Thánh chỉ có bốn cái cấp bậc, theo thứ tự là Sơ cấp Kiếm Thánh, Trung cấp Kiếm Thánh, Cao cấp Kiếm Thánh cùng với Chung Cực Kiếm Thánh, phía trước ba cái cấp bậc cùng tu vi có quan hệ, mà trở thành Chung Cực Kiếm Thánh điều kiện tiên quyết là, bản thân phải là Cao cấp Kiếm Thánh tu vi, tiếp theo, chẳng những muốn ngưng tụ ra thần lực, các phương diện cũng đều muốn viên mãn, như kiếm ý phải đạt tới Cửu giai đỉnh phong, Kiếm Vực đệ cửu trọng đỉnh phong, Linh khu Cửu giai viên mãn, quan trọng nhất là, còn yếu lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc, như Sinh Tử Pháp Tắc, Âm Dương pháp tắc, Ngũ Hành pháp tắc, mà lại pháp tắc phải lĩnh ngộ đến viên mãn cảnh giới, như vậy Kiếm Thánh mới xứng xưng là Chung Cực Kiếm Thánh." "Tại Kiếm Thần cung là Chung Cực Kiếm Thánh, tại khác Chân Thần thế lực nơi đó là Chung Cực Chiến Thánh, bất quá luận thực lực, chúng ta Kiếm Thần cung Chung Cực Kiếm Thánh là trong đó nhân tài kiệt xuất." Đan Vân Kiếm Thánh ánh mắt tràn ngập kiêu ngạo, vi Kiếm Thần cung cường đại mà kiêu ngạo. "Các phương diện viên mãn, pháp tắc cũng muốn viên mãn, hoàn toàn chính xác được xưng tụng Chung Cực Kiếm Thánh!" Diệp Trần gật đầu, gắng phải nói lời, Chung Cực Kiếm Thánh hoặc là Chung Cực Chiến Thánh tương đương với đỉnh phong nhất cường đại Bán Thần.

Cường đại Bán Thần cánh cửa rất thấp, chỉ cần ngưng tụ thần lực, lĩnh ngộ pháp tắc, đều là cường đại Bán Thần.

Chung Cực Kiếm Thánh hoặc là Chung Cực Chiến Thánh cánh cửa tắc thì cao không hợp thói thường rồi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1780: Xông Kiếm Thần Tháp

"Đây là ta căn cứ đệ 160 bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ lĩnh ngộ đi ra Sơ cấp thần kỹ —— Thiên Chi Lam!" "Đây là ta căn cứ đệ một trăm bảy mươi hai bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ lĩnh ngộ đi ra Sơ cấp thần kỹ —— Huyền Âm Kiếm!" . . .

Tuyết Tâm Kiếm Thánh một hơi diễn luyện mấy chục loại Sơ cấp thần kỹ, mỗi một chủng Sơ cấp thần kỹ nhiều lần diễn luyện chín lượt, cái này chín lượt ở bên trong, có khi nhanh, có khi chậm, có khi lại lúc nhanh lúc chậm, có khi tháo gỡ ra đến, một đoạn đoạn thi triển, tận khả năng lại để cho mọi người thấy rõ ràng, nhìn thấu triệt, giảm bớt lĩnh ngộ độ khó. "Đan Vân Kiếm Thánh, Tuyết Tâm Kiếm Thánh đến tột cùng lĩnh ngộ bao nhiêu loại Sơ cấp thần kỹ?" Diệp Trần kinh ngạc nói.

Đan Vân Kiếm Thánh trả lời: "Theo ta được biết, mấy trăm vạn năm trước, Tuyết Tâm Kiếm Thánh lĩnh ngộ hơn hai trăm loại Sơ cấp thần kỹ, không biết cái này mấy trăm vạn năm đến, có hay không đi lĩnh ngộ mới Sơ cấp thần kỹ, mặt khác, Tuyết Tâm Kiếm Thánh còn lĩnh ngộ sáu loại Trung cấp thần kỹ, luận thực lực, tại chúng ta Kiếm Thần cung Chung Cực Kiếm Thánh trong cũng không tính thấp." "Lợi hại!" Diệp Trần tự đáy lòng thán phục.

Chính mình lĩnh ngộ Sơ cấp thần kỹ Phiêu Huyết bỏ ra hai vạn 5000 năm thời gian, nhưng là cho tới bây giờ, hắn cũng không có đem Phiêu Huyết triệt để hoàn thiện, như trước có khuyết điểm, Diệp Trần không cần hỏi liền biết rõ, Tuyết Tâm Kiếm Thánh lĩnh ngộ hơn hai trăm loại Sơ cấp thần kỹ có lẽ đều hoàn thiện rồi, nếu không sẽ không lấy ra bêu xấu.

Không có ly khai, Diệp Trần cẩn thận quan sát Tuyết Tâm Kiếm Thánh diễn luyện Sơ cấp thần kỹ, tuy nói đồng dạng một bức Kiếm đạo Thần Văn

đồ, từng cái Kiếm Thánh lĩnh ngộ đi ra thần kỹ đều là không đồng dạng như vậy, có thể bất kể như thế nào, ngọn nguồn là giống nhau, quan sát người khác thi triển thần kỹ, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một ít cảm ngộ cùng linh cảm.

Mười ngày thời gian ở bên trong, Tuyết Tâm Kiếm Thánh tổng cộng diễn luyện hai trăm bảy mươi hai loại Sơ cấp thần kỹ. Bình quân mỗi ngày hai ba mươi loại. Diễn luyện xong sau. Tuyết Tâm Kiếm Thánh nhẹ lướt đi. "Ha ha, của ta Kiếm Khí Đan Hà rốt cục hoàn thiện rồi." Đan Vân Kiếm Thánh cao giọng cười to, kiếm khí Đan Hà là hắn căn cứ đệ 350 bức Kiếm đạo Thần Văn đồ lĩnh ngộ đi ra Sơ cấp thần kỹ, Kiếm đạo Thần Văn đồ đánh số càng về sau, lĩnh ngộ độ khó càng lớn, tương đối ứng, uy lực cũng càng lớn, nói như vậy. Không có vị nào Sơ cấp Kiếm Thánh nguyện ý dựa theo đánh số, làm từng bước chậm rãi lĩnh ngộ Sơ cấp thần kỹ, như vậy thực lực tăng lên không quá lộ rõ rồi, ví dụ như đệ nhất bức cùng thứ hai bức, trên cơ bản không có gì chênh lệch, cho nên đại đa số Sơ cấp Kiếm Thánh cùng Đan Vân Kiếm Thánh đồng dạng, chọn một hai chủng dường như khó Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ đi lĩnh ngộ thần kỹ, Đan Vân Kiếm Thánh lựa chọn đệ 350 bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ. "Hiện giai đoạn không có lẽ đem tinh lực đặt ở đột phá bên trên, loại sự tình này gấp không đến, có lẽ kiếm nhiều một chút điểm cống hiến. Hối đoái Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ, căn cứ Cam Lộ Kiếm Thánh theo như lời. Lĩnh ngộ thần kỹ, đối với mình thân cũng là một loại tôi luyện, có lẽ tại lĩnh ngộ một chủng nào đó Sơ cấp thần kỹ thời điểm, tu vi thuận theo tự nhiên đột phá." Diệp Trần thầm nghĩ.

Lại bỏ ra mấy tháng thời gian, Đan Vân Kiếm Thánh mang theo Diệp Trần đi khắp toàn bộ Sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, lập tức, hai người riêng phần mình tách ra, Diệp Trần phản hồi Thanh Liên đảo.

5000 năm về sau, Diệp Trần Sơ cấp thần kỹ Phiêu Huyết rốt cục hoàn thiện rồi, thực lực nâng cao một bước. "Là thời điểm đi xông Kiếm Thần tháp rồi." Diệp Trần muốn xem xem, dùng thực lực của mình có thể xông đến Kiếm Thần tháp tầng thứ mấy.

Đan Vân Kiếm Thánh xông đã đến tầng thứ mười bốn. . . .

Kiếm Thần tháp cùng sở hữu bốn tòa, đệ nhất tòa Kiếm Thần tháp tại Sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, chỉ vẹn vẹn có chín tầng, thứ hai tòa Kiếm Thần tháp tại trong cực Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, có tầng mười tám, thứ ba tòa Kiếm Thần tháp tại Cao cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, có 27 tầng, thứ tư tòa Kiếm Thần tháp tại Kiếm Thần cung hạch tâm khu vực, có ba mươi sáu tầng.

Diệp Trần đầu tiên đi vào Sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực đệ nhất tòa Kiếm Thần ngoài tháp mặt.

Vừa đến nơi đây, Diệp Trần liền chứng kiến một cái Sơ cấp Kiếm Thánh ủ rũ ly khai, hiển nhiên khiêu chiến đã thất bại.

Tại Kiếm Thần cung, Sơ cấp Kiếm Thánh là nhân số ít nhất một quần thể, bởi vì có thể trở thành Kiếm Thần cung thành viên, từng cái đều là kinh tài kinh diễm thế hệ, rất nhanh có thể thành là trung cấp Kiếm Thánh, đương nhiên, cũng có một ít tình huống, tựu là một ít tư chất vô cùng tốt, thế nhưng mà tu vi quá thấp nghịch thiên Chí Tôn cũng có cơ hội gia nhập Kiếm Thần cung, cái này làm cho bọn hắn phía trước kỳ, cần dài dòng buồn chán tuế nguyệt đến tiến bộ, cùng Diệp Trần đồng dạng dù sao cũng là số ít.

Diệp Trần chẳng những vừa tiến đến tựu là sơ cấp Kiếm Thánh, mà lại lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc, phải biết rằng đại bộ phận Cao cấp Kiếm Thánh đều không thể lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc, như Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh.

Hít sâu một hơi, Diệp Trần đi vào Kiếm Thần tháp tầng thứ nhất.

Kiếm Thần tháp mỗi một tầng đều có một cái Khôi Lỗi Kiếm Thánh trấn thủ, muốn vượt qua, phải đả bại Khôi Lỗi Kiếm Thánh.

Tầng thứ nhất Khôi Lỗi Kiếm Thánh đối với Diệp Trần mà nói, quá yếu quá yếu, chỉ là nhẹ nhàng một kiếm, Diệp Trần liền đánh bại đối phương, đi

vào tầng thứ hai.

Một chiếc trà thời gian trôi qua, Diệp Trần qua cửa đệ nhất tòa Kiếm Thần tháp.

Ngâm!

Kiếm ngân vang tiếng vang lên, Kiếm Thần tháp đại phóng Quang Minh.

Sơ cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, không ít Sơ cấp Kiếm Thánh xa xa xem đi qua. "Lại có một người thông qua được tầng thứ chín." "Tầng thứ chín không tính rất khó, ta đã xông đã đến tầng thứ mười một, không biết người này có thể xông đến tầng thứ mấy." Tuyệt đại bộ phận Sơ cấp Kiếm Thánh đều có thể xông đến tầng thứ chín, cho nên thường xuyên có người thông qua tầng thứ chín, cái này cũng không làm cho người kinh ngạc.

Tiến vào Trung cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực cần xin.

Ba ngày sau, Diệp Trần bị cho phép tiến vào Trung cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực.

Thứ hai tòa Kiếm Thần tháp trước, Diệp Trần đi vào.

Phía trước chín tầng trực tiếp cho đi.

Tầng thứ 10.

Tầng thứ mười một.

Tầng thứ mười hai.

Diệp Trần một hơi xông đã đến tầng thứ mười ba.

Bổ sung pháp tắc thật sự quá cường đại, Đan Vân Kiếm Thánh tuy nhiên lĩnh ngộ 15 loại thần kỹ, nhưng tổng hợp thực lực cũng không so Diệp Trần cường đi nơi nào, bởi vì Đan Vân Kiếm Thánh chỉ lĩnh ngộ hai chủng pháp

tắc, theo thứ tự là Thủy Chi Pháp Tắc cùng Hỏa Chi Pháp Tắc.

Đã đến tầng thứ mười ba, Diệp Trần rốt cục bị kéo lại.

Dù là thúc dục Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực cũng không có biện pháp đánh bại đối diện Khôi Lỗi Kiếm Thánh, công kích của đối phương lực, chỉ so với toàn lực bộc phát Diệp Trần kém một ít, mà Diệp Trần Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực không cách nào kéo dài.

Phốc!

Tán đi Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực, Diệp Trần bị đối phương một kiếm đánh bay ra ngoài.

Xông tầng thứ mười ba thất bại. "Tổng cộng là bốn mươi vạn chín ngàn 500 điểm cống hiến." Diệp Trần lộ ra thoả mãn mỉm cười, lần thứ nhất xông Kiếm Thần tháp có thành tích như vậy rất tốt, điểm cống hiến cũng đầy đủ hối đoái trước bốn bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ bên trong một lượng bức.

Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ, đệ nhất bức cần mười vạn điểm cống hiến hối đoái, thứ hai bức hai mươi vạn, thứ ba bức 30 vạn, đệ thập phúc một trăm vạn, dùng cái này suy ra.

Lúc trước Diệp Trần lĩnh ngộ Phiêu Huyết Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ coi như không tệ, là thứ năm bức.

Cân nhắc nửa ngày, Diệp Trần quyết định hối đoái đệ nhất bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ.

Mọi sự cũng nên giản lược đơn làm lên, thật cao theo đuổi xa không phải một cái thói quen tốt, chỉ có trụ cột đánh lao rồi, đằng sau lĩnh ngộ thần kỹ mới có thể càng lúc càng nhanh.

Đệ nhất bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ là mười vạn điểm cống hiến, còn thừa lại 30 vạn xuất đầu, Diệp Trần không vội mà dùng, trước tìm hiểu

đệ nhất bức Kiếm đạo Thần Văn đồ nói sau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1781: Trung Cấp Kiếm Thánh

Đệ nhất bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ là mấy đám mây, trên mây một mảnh trống không, dưới mây không gian kịch liệt thu nhỏ lại.

Chứng kiến cái này bức đồ, Diệp Trần kìm lòng không được dâng lên một lời hào hùng. "Không hổ là Kiếm đạo Thần Văn đồ, liền tâm tình đều có thể ảnh hưởng." Diệp Trần nhịn không được thầm nghĩ.

Thời gian ung dung trôi qua, Diệp Trần đem phần lớn thời gian đều hoa tại tìm hiểu đệ nhất bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ bên trên, còn lại thời gian hoặc là tìm Đan Vân Kiếm Thánh uống chút rượu, hoặc là một mình ra ngoài tản bộ, ngẫu nhiên cũng sẽ thông qua Thần Chi Truyền Tống Trận, tiến về trước Cổ Hương Bảo cùng Thú Thần cốc, đương nhiên, thông qua Thần Chi Truyền Tống Trận truyền tống cần tiêu hao điểm cống hiến, một lần truyền tống cần một vạn điểm cống hiến, không coi là nhiều, cũng không tính thiếu, nếu là thường xuyên truyền tống, cũng là không nhỏ gánh nặng. "Thanh Liên Kiếm Thánh, Thanh Liên Kiếm Thánh!" Ngày hôm đó, Đan Vân Kiếm Thánh đi vào Thanh Liên đảo. "Đan Vân Kiếm Thánh, có chuyện gì?" Diệp Trần đi ra cung điện.

Đan Vân Kiếm Thánh ha ha cười cười, "Ta là tới hướng ngươi cáo biệt, về sau, chúng ta chỉ sợ không cách nào kinh thường gặp mặt rồi." Nghe vậy, Diệp Trần đánh giá liếc Đan Vân Kiếm Thánh, "Ngươi tấn thăng làm Trung cấp Kiếm Thánh rồi, khó trách." Trung cấp Kiếm Thánh ở tại Trung cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực, hoàn toàn chính xác không cách nào kinh thường gặp mặt. "May mắn, hoàn thiện Sơ cấp thần kỹ Kiếm Khí Đan Hà về sau, ta liền cảm giác được muốn đột phá, quả nhiên, rốt cục đột phá, nghĩ tới ta Đan Vân Kiếm Thánh vây ở Sơ cấp Kiếm Thánh cấp bậc này cũng có mấy trăm vạn năm rồi." Đan Vân Kiếm Thánh lại là mừng rỡ lại là cảm khái, hắn và Diệp Trần không giống với, gia nhập Kiếm Thần cung lúc, hắn chỉ là một

cái nghịch thiên Chí Tôn, hôm nay, hắn đã là Trung cấp Kiếm Thánh, thực đủ sức để so sánh bình thường cường đại Bán Thần. "Bất kể như thế nào, chúc mừng." Diệp Trần ôm quyền chúc mừng đạo.

Đan Vân Kiếm Thánh ha ha cười cười."Hi vọng ngươi cũng có thể mau chóng tấn thăng làm Trung cấp Kiếm Thánh. Đến lúc đó chúng ta lại có thể thường xuyên tụ ở cùng một chỗ." "Thừa ngươi cát ngôn. Hi vọng như thế!" Diệp Trần so Đan Vân Kiếm Thánh nhiều hơn rất nhiều cơ duyên, bất quá có thể không tại trong thời gian ngắn tấn thăng làm Trung cấp Kiếm Thánh, hắn cũng không có ngọn nguồn, chỉ có thể đi một bước tính toán một bước, thuận theo tự nhiên.

Hai người tụ mấy ngày, về sau, Đan Vân Kiếm Thánh đem đến Trung cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực.

Ngày qua ngày.

Năm phục một năm.

Diệp Trần đi vào Thiên Giới Kiếm Thần cung bốn vạn năm ngàn năm, tìm hiểu đệ nhất bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ cũng có hai vạn năm. "Thành!" Căn cứ đệ nhất bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ. Diệp Trần lĩnh ngộ ra một môn mới Sơ cấp thần kỹ —— Lăng Vân.

Lĩnh ngộ Lăng Vân cái kia một sát na cái kia, Diệp Trần trên người xuất hiện khác thường, Hoàng Kim Võ Đạo Nguyên Thần nhập vào cơ thể mà ra, bộc phát ra Vĩnh Hằng hoàng kim quang mang, thân thể không tự chủ được trôi nổi mà lên, tựa như Thần linh.

Cái này trong nháy mắt, Diệp Trần nước chảy thành sông tấn thăng làm Trung cấp Kiếm Thánh, trong cơ thể Thần Huyết không ngừng luyện hóa tiêu hao, bổ dưỡng lấy Võ Đạo Nguyên Thần.

Trung cấp Kiếm Thánh tại Kiếm Thần cung là tối đa một quần thể, không có có cơ duyên dưới tình huống. Vài tỷ năm đều mơ tưởng tấn chức

Cao cấp Kiếm Thánh, không phải mỗi người đều có thể đạt được Thần Huyết. Cũng không phải mỗi người đều có thể mượn Thần Huyết đột phá đến Cao cấp Kiếm Thánh, phần lớn người chỉ có thể mượn dài dòng buồn chán tuế nguyệt đến ma luyện chính mình, chậm chạp tiến bộ. . . . "Thanh Liên Kiếm Thánh, ngươi như thế nào chạy đến Trung cấp Kiếm Thánh hòn đảo khu vực đến rồi? Không đúng, ngươi tấn thăng làm Trung cấp Kiếm Thánh rồi, dựa vào, quá khoa trương, lúc này mới bao lâu thời gian." Lần nữa nhìn thấy Diệp Trần, Đan Vân Kiếm Thánh lộ ra rất kinh ngạc, chợt là khiếp sợ.

Diệp Trần cười nói: "Rất sớm đi ra điểm tới hạn rồi, gần đây lĩnh ngộ một môn thần kỹ, thuận theo tự nhiên đột phá." Một vạn 5000 năm đối với Bán Thần mà nói, chỉ có thể coi là gần đây. "Cũng đúng, người cùng chúng ta không giống với, tại Hỗn Độn chiến trường cũng đã đặt trụ cột." Đan Vân Kiếm Thánh rất nhanh đã tiếp nhận sự thật này, có chút thời điểm, người so với người là giận điên người, cơ duyên cũng giống như vậy. "Còn không có xông Kiếm Thần tháp a! Nhanh đi xông xáo, ta đã thông qua tầng thứ 16 rồi, không tệ a!" Đan Vân Kiếm Thánh lộ ra vẻ đắc ý, thông qua tầng thứ 14 đến tầng thứ 16, cho hắn gia tăng lên hơn năm trăm vạn điểm cống hiến, cái này so với hắn dĩ vãng sở hữu điểm cống hiến cộng lại đều muốn nhiều, hết cách rồi, thực lực càng cường, đạt được điểm cống hiến cơ hội càng nhiều, lấy được số lượng cũng càng lớn, như Chung Cực Kiếm Thánh đám người kia, điểm cống hiến ít nhất cũng muốn dùng ức vi đơn vị, mấy trăm vạn điểm cống hiến trong mắt bọn hắn cùng mưa bụi không có gì khác nhau. "Rất không tệ, ta đây đi xông Kiếm Thần tháp rồi." Trước đó, Diệp Trần đã chọn xong ở lại hòn đảo, bây giờ là đến cùng Đan Vân Kiếm Thánh chào hỏi.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, Diệp Trần thông qua được Kiếm Thần tháp tầng thứ mười ba.

Tu vi càng cao, thi triển thần kỹ uy lực càng lớn, tầng thứ mười ba Khôi Lỗi Kiếm Thánh tại Diệp Trần trong tay, liền ba kiếm đều nhịn không được, cùng lần thứ nhất xông Kiếm Thần tháp ngày đêm khác biệt.

Rất nhanh, tầng thứ 14 cũng thông qua được.

Tầng thứ 15. "Hảo cường!" Diệp Trần dùng đem hết toàn lực cũng không cách nào đả bại tầng thứ 14 Khôi Lỗi Kiếm Thánh, chỉ có thể thoáng ngăn chặn đối phương.

Bình thường loại tình huống này thì không cách nào phân ra thắng bại, liều tiêu hao, Diệp Trần chưa hẳn liều đến qua Khôi Lỗi Kiếm Thánh, đối phương là Khôi Lỗi, có thể liên tục không ngừng địa theo Kiếm Thần trong tháp đạt được lực lượng.

Bất đắc dĩ, Diệp Trần thối lui ra khỏi Kiếm Thần tháp, không thể thông qua tầng thứ 15.

Cũng may điểm cống hiến không ít, lần nữa đã nhận được hơn một trăm hai mươi vạn điểm cống hiến, tăng thêm trước khi, có 150 vạn.

Nhiều như vậy điểm cống hiến nơi tay, Diệp Trần tự nhiên sẽ không che giấu, thoáng cái hối đoái thứ hai bức thứ ba bức thứ tư bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ, bỏ ra chín mươi vạn điểm cống hiến. "Điểm cống hiến còn chưa đủ, Thần Thạch cũng không đủ, bằng không có thể làm nhiều chút ít Tứ Tinh Thiên Thánh khí bảo kiếm đi ra, sau đó đem Thương Khung kiếm tăng lên tới Ngũ Tinh thậm chí Lục Tinh." Kiếm Thần cung cái gì Địa Thánh khí bảo kiếm đều có, nhiều không kể xiết, nhưng là Thiên Thánh khí bảo kiếm không thể hối đoái rồi, bởi vì Thiên Thánh khí bảo kiếm tất cả mọi người cần, đương nhiên, Địa Thánh khí bảo kiếm mọi người càng cần nữa, Thiên Thánh khí bảo kiếm cuối cùng là Địa Thánh khí bảo kiếm thăng lên đến, chỉ cần có đầy đủ Thần Thạch.

Sở dĩ có nhiều như vậy Địa Thánh khí bảo kiếm, là vì Kiếm Thần cung có một kiện đúc kiếm Thần Khí, cái này đúc kiếm Thần Khí có thể liên tục không ngừng địa chế tạo ra Địa Thánh khí bảo kiếm.

Diệp Trần trước mắt còn có gần 300 khối Thần Thạch, nếu như vận khí tốt, nói không chừng có thể lại để cho Thương Khung kiếm tăng lên tới Ngũ

Tinh Thiên Thánh khí cấp bậc, bất quá như vậy quá mạo hiểm rồi, Thiên Thánh khí bảo kiếm, mỗi tăng lên Nhất Tinh, thất bại suất đều cao hơn rất nhiều, một khi thất bại, vận khí tốt chỉ là tổn thương bổn nguyên, vận khí chênh lệch, Thiên Thánh khí bảo kiếm sẽ trực tiếp tạc hủy.

Diệp Trần buông tha cho ý nghĩ này.

Thứ hai bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ, Diệp Trần bỏ ra hai vạn một ngàn năm lĩnh ngộ ra một loại thần kỹ.

Thứ ba bức bỏ ra hai vạn ba ngàn năm.

Thứ tư bức cũng là hai vạn ba ngàn năm.

Đến tận đây, Diệp Trần tổng cộng lĩnh ngộ năm loại thần kỹ, trong đó uy lực lớn nhất như cũ là Phiêu Huyết, dù sao Phiêu Huyết là căn cứ thứ năm bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ lĩnh ngộ đi ra thần kỹ. "Thanh Liên Kiếm Thánh, đi, cùng đi Kiếm Tâm đảo!" Những năm này, Đan Vân Kiếm Thánh đã hình thành thói quen, mỗi lần đi Kiếm Tâm đảo đều muốn lôi kéo Diệp Trần cùng một chỗ.

Kiếm Tâm đảo có một tòa tấm bia đá, trên tấm bia đá là Kiếm Thần tự mình viết kiếm chữ, Xích Sắc Đại Lục Kiếm Thần cung kiếm chữ chỉ là hình chiếu.

Chủ Thần Kiếm Thần viết kiếm chữ, không cần nghĩ cũng biết thập phần huyền ảo, bất quá tương đối ứng, uy năng cũng rất lớn, Sơ cấp Kiếm Thánh thì không cách nào tiến vào Kiếm Tâm đảo, Diệp Trần cùng Đan Vân Kiếm Thánh tuy nhiên có thể đi lên, nhưng mỗi lần dừng lại thời gian đều không dài, bọn hắn không cách nào thừa nhận kiếm chữ uy năng thời gian quá dài, trừ lần đó ra, ly khai Kiếm Tâm đảo về sau, muốn qua thời gian rất lâu mới có thể lần nữa đi lên, kiếm chữ uy năng hội lưu lại trong người khắp thời gian dài, không đều nó tán đi, lần nữa tiến vào Kiếm Tâm đảo, đó là thập phần ngu xuẩn hành vi.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1782: Linh Hà

Kiếm Tâm đảo thập phần rộng lớn, không giới hạn, hắn diện tích thậm chí không thua gì Hỗn Độn Đại Lục.

Tại Kiếm Tâm đảo phía đông, đứng sừng sững lấy một tòa tấm bia đá, cái này tòa tấm bia đá rất lớn, cao trăm vạn trượng, trên tấm bia đá là một cái màu đen kiếm chữ, kiếm chữ giống như vật còn sống, không ngừng chạy, phảng phất đang thi triển tuyệt thế kiếm pháp, nhưng nhìn kỹ, kiếm chữ rõ ràng không có nhúc nhích qua.

Kiếm chữ hết sức đặc thù, tựa hồ có xuyên thấu qua thời không truyền lại hình ảnh tác dụng, mặc kệ cách lại xa đều có thể chứng kiến, đương nhiên, khoảng cách càng xa, thừa nhận uy năng càng nhỏ, tương đối ứng, cảm ngộ cũng càng ít.

Tại kiếm chữ tấm bia đá trước, thành từng mảnh ghế hiện lên hình quạt xếp đặt, ghế rất đơn giản, là nguyên một đám bồ đoàn, mỗi một cái bồ đoàn ở giữa khoảng cách rất xa, trên cơ bản không biết quấy rầy đến người khác.

Ghế có mấy ngàn sắp xếp, Diệp Trần cùng Đan Vân Kiếm Thánh đi vào đệ 2500 sắp xếp ngừng lại, Diệp Trần mở miệng nói: "Đan Vân Kiếm Thánh, ta xa hơn trước một điểm." "Tốt, không muốn miễn cưỡng chính mình." Đan Vân Kiếm Thánh sớm đã thấy nhưng không thể trách, tuy nhiên Diệp Trần tổng hợp thực lực không bằng chính mình, nhưng là thừa nhận kiếm chữ uy năng năng lực so với chính mình cường không ít, kỳ thật Đan Vân Kiếm Thánh còn có thể lại tiến lên mấy trăm sắp xếp, bất quá như vậy tựu tiếp cận cực hạn của hắn rồi, tiếp cận cực hạn dưới tình huống, rất khó đi tìm hiểu kiếm chữ, thời gian duy trì cũng không dài, được không bù mất, thích hợp chính mình ghế mới là tốt nhất.

Gần đây tìm một cái ghế bàn ngồi xuống, Đan Vân Kiếm Thánh bắt đầu quan sát phương xa kiếm chữ.

Kiếm chữ uy năng quá lớn, toàn bộ Kiếm Tâm đảo phảng phất bao phủ tại khôn cùng thủy ngân ở bên trong, không khí trầm trọng như nước, mỗi tiến lên một chút cũng là một loại gánh nặng.

Đi vào đệ 1800 sắp xếp, Diệp Trần ngừng lại.

Không có ngưng tụ thần lực phía trước, Diệp Trần chỉ có thể đến tới tại đây. Lại tiến lên. Chú ý lực tựu không cách nào tập trung. Mà xếp hạng lúc trước hắn, trên cơ bản đều là ngưng tụ thần lực Kiếm Thánh.

Kiếm Thần viết kiếm chữ, huyền ảo vô cùng, phảng phất Kiếm đạo nhất bổn nguyên chỗ, quan sát kiếm chữ, không chỉ có có thể làm cho tâm lực đạt được tăng lên, phương diện khác cũng đều đạt được tăng lên, đương nhiên. Cái này tăng lên không phải một lần là xong, thật giống như hấp thu dinh dưỡng đồng dạng, hấp thu càng người tốt, hấp thu dinh dưỡng tự nhiên cũng thì càng nhiều, hấp thu không người tốt, tích lũy tháng ngày phía dưới, cũng có thể hoặc nhiều hoặc ít tiến bộ một ít.

Cảm thụ được trước mặt mà đến kiếm chữ uy năng, Diệp Trần cố gắng quan sát kiếm chữ, nhận thức ảo diệu bên trong.

Một trăm năm đi qua, Đan Vân Kiếm Thánh đã đi ra. Rất nhiều người đều đã đi ra, bất quá cũng có rất nhiều người đã đến. Nhân số trên cơ bản ngang hàng, chấn động không là rất lớn. "Ồ, là Liễu Vô Kiếm Thánh, Liễu Vô Kiếm Thánh đã đến." Một hồi thanh âm, không biết làm sao lại truyền đến Diệp Trần trong tai.

Ánh mắt theo kiếm chữ bên trên dời, Diệp Trần ngẩng đầu xem xét.

Trên bầu trời một đạo thân ảnh bay lượn mà qua, cái này thân ảnh cũng không cao lắm đại, đầu trọc, nhưng là phần lưng cùng bả vai rất rộng, rất dầy thực, mặc một bộ áo xám, mặt mũi hiền lành, ánh mắt rất là ôn hòa, bất quá

loại này ôn hòa tuyệt không phải là không có hỏa khí ôn hòa, mà là đã thấy ra hết thảy ôn hòa. "Liễu Vô Kiếm Thánh!" Diệp Trần trong nội tâm mặc niệm.

Liễu Vô Kiếm Thánh là Kiếm Thần cung hai đại Chung Cực Kiếm Thánh một trong, ngoại trừ Duy Tâm Kiếm Thánh, hắn là tiếp cận nhất Kiếm đạo Chân Thần tồn tại, đương nhiên, không thành Chân Thần, đúng là vẫn còn Kiếm Thánh phạm trù, khí chất bên trên cùng Chân Thần ngày đêm khác biệt, Diệp Trần rất nhanh từ đối phương trên người thu hồi chú ý lực, tiếp tục quan sát kiếm chữ.

Năm mươi năm đi qua, Diệp Trần vươn người đứng dậy. "Vượt qua cực hạn." Diệp Trần nhanh chóng hướng phía Kiếm Tâm đảo lối ra bay đi, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Mỗi lần tới Kiếm Tâm đảo, Diệp Trần đều sẽ đem mình bức đến cực hạn, sau đó vượt qua cực hạn.

Loại làm này thập phần nguy hiểm, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì tâm thần sụp đổ, dĩ vãng không phải là không có xuất hiện qua loại chuyện này.

Diệp Trần sở dĩ dám làm như vậy, là cảm thấy nguy hiểm không nghĩ giống như trong lớn như vậy, tánh mạng cực hạn không phải Nhất Trần không thay đổi, có chút thời điểm, ngươi cho rằng cái này là cực hạn của mình, kỳ thật ý chí chỉ cần kiên định một điểm, cực hạn vẫn có thể đột phá, đương nhiên, ngàn vạn không cao hơn đánh giá ý chí của mình, mọi sự phải có cái độ, chính thức nguy hiểm kỳ thật tựu là trên độ này, nắm chắc tốt độ, nguy hiểm không là rất lớn, mà lại có thể rất nhanh tiến bộ, nắm chắc không tốt độ, sớm muộn sẽ xuất hiện tình huống. "Lại tiến bộ một ít." Ly khai Kiếm Tâm đảo, Diệp Trần rất nhỏ phát giác được, của mình tâm lực càng thêm ngưng tụ rồi, đương ngưng tụ tới cực điểm, sẽ sinh ra đời Tâm Linh Chi Quang, thì ra là Tâm Linh Chi Kiếm. ...

Nhiệm Vụ Tháp.

Mỗi ngày đều có ngàn vạn nhiệm vụ tại Nhiệm Vụ Tháp tuyên bố, căn cứ độ khó, nhiệm vụ phân thành chín cái cấp bậc, theo thấp đến cao theo thứ tự là Nhất Tinh, Nhị Tinh, Tam Tinh cùng với khó khăn nhất Cửu Tinh.

Nhất Tinh đến Tam Tinh độ khó đối ứng chính là không có ngưng tụ thần lực Kiếm Thánh.

Tứ Tinh đến Lục Tinh đối ứng chính là ngưng tụ thần lực Kiếm Thánh.

Thất Tinh đến Cửu Tinh đối ứng thì còn lại là Chung Cực Kiếm Thánh, nhất là Cửu Tinh nhiệm vụ khó khăn, chỉ có Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Liễu Vô Kiếm Thánh hoàn thành qua.

Nhiệm Vụ Tháp cùng sở hữu chín tầng, tầng thứ nhất đối ứng chính là Nhất Tinh nhiệm vụ, tầng thứ hai đối ứng chính là Nhị Tinh nhiệm vụ, dùng cái này suy ra.

Nhất Tinh nhiệm vụ trả thù lao không tính rất phong phú, cao nhất cũng tựu một ngàn, tuy nói có thể góp gió thành bão, chỉ cần hoàn thành Nhất Tinh nhiệm vụ nhiều, làm theo có thể đạt được đại lượng điểm cống hiến, có thể Diệp Trần không muốn phiền toái như vậy.

Nhị Tinh nhiệm vụ trả thù lao cao nhất 5000.

Tam Tinh cao nhất ba vạn.

Tứ Tinh bắt đầu cao đi lên, cao nhất hai mươi vạn, bất quá độ khó quá lớn, chỉ có ngưng tụ thần lực Kiếm Thánh tài năng hoàn thành. "Bắt Linh Hà, bắt một đạo một vạn điểm cống hiến." Diệp Trần phát hiện một cái rất không tệ Tam Tinh nhiệm vụ, cái này Tam Tinh nhiệm vụ có thể lặp lại làm, bắt một đạo Linh Hà là được hoàn thành nhiệm vụ, bắt nhiều, lấy được điểm cống hiến cũng nhiều, rất nhiều Kiếm Thánh đều tại nhận nhiệm vụ này. "Tựu cái này rồi." Diệp Trần tiếp được nhiệm vụ. ...

Linh Hà là Thiên Giới một loại đặc thù nguyên khí, tại Linh Hà Sơn Mạch đặc biệt nhiều, Linh Hà có thể dùng đến luyện chế Thánh khí, cũng có

thể bố trí trận pháp, càng có thể dùng đến dung nhập đến thần lực ở bên trong, gia tăng thần lực uy năng, tuyên bố nhiệm vụ này không phải bình thường Kiếm Thánh, mà là Chung Cực Kiếm Thánh một trong Linh Hà Kiếm Thánh. "Chỉ sợ cũng chỉ có chung cực Kiếm Thánh mới như vậy tài đại khí thô." Một đạo Linh Hà trả thù lao không coi là nhiều, có thể một nghìn đạo một vạn đạo liền có hơn, tầm thường Kiếm Thánh căn bản giao không xuất ra nhiều như vậy trả thù lao.

Linh Hà Sơn Mạch khoảng cách Kiếm Thần cung không tính gần, chính giữa không có Thần Chi Truyền Tống Trận, chỉ có thể thời gian dần qua phi.

Mười năm qua đi, Diệp Trần đi vào Linh Hà Sơn Mạch.

Bàng bạc to lớn Linh Hà Sơn Mạch phảng phất thần chi sơn mạch, sâu không biết bao nhiêu, cao không biết bao nhiêu, khắp nơi đều là hào quang vạn trượng, rõ ràng là một chỗ Thiên Giới phúc địa.

Hưu!

Tiến vào Linh Hà Sơn Mạch, Diệp Trần bỗng nhiên phát hiện một đạo hào quang đuổi theo một gã Trung cấp Kiếm Thánh.

Đạo này hào quang như đao như kiếm, đúng là Linh Hà.

Chưa từng có nhiều do dự, Diệp Trần thân hình lóe lên, tới gần Linh Hà lúc, bàn tay lớn một trảo, Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực tràn ngập mà ra, bao phủ ở Linh Hà.

Linh Hà vẫn giãy dụa, mạnh mẽ đâm tới, bị đâm cho Diệp Trần khí huyết sôi trào, âm thầm kinh hãi. "Khó trách là Tam Tinh nhiệm vụ, nếu không là ta lĩnh ngộ Ngũ Hành pháp tắc, có thể vận dụng Ngũ Hành Pháp Tắc Chi Lực, chỉ sợ không có biện pháp đơn giản bắt Linh Hà." Bắt Linh Hà không phải đi chiến đấu, thần kỹ căn bản vô dụng, chỉ có thể dựa vào bản thân lực lượng

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1783: Loại Thần Kỹ Thứ 100 Trảm Hồn

"Tại hạ Mang Tinh, không biết các hạ tục danh." Gặp Linh Hà bị bắt, người này Trung cấp Kiếm Thánh thân hình lóe lên, bay tới. "Tại hạ Thanh Liên." Diệp Trần trả lời. "Thanh Liên Kiếm Thánh, không biết có thể không đem Linh Hà trả lại cho ta." Mang Tinh Kiếm Thánh có chút buồn bực, vừa rồi hắn tuy nhiên bị Linh Hà đuổi giết, nhưng chân thật tình huống cũng không phải như vậy, Linh Hà chỉ có thể bắt, không thể cưỡng ép oanh kích, nếu không đạt tới Linh Hà thừa nhận cực hạn, Linh Hà hội phá vỡ đi ra, cho nên Mang Tinh Kiếm Thánh không có một thân thực lực, nhưng không cách nào thi triển, chỉ có thể dựa vào bản thân lực lượng đến bắt Linh Hà, không biết làm sao hắn bản thân lực lượng cũng không phải đặc biệt cường đại, không cách nào nhanh chóng bắt, chỉ có thể chậm rãi hao tổn.

Diệp Trần hiển nhiên không có đánh nghe qua điểm này, có chút sửng sốt, Mang Tinh Kiếm Thánh ngữ khí cũng không ngang ngược, Diệp Trần không cho rằng đối phương là cố tình gây sự.

Gặp Diệp Trần tựa hồ không biết rõ tình hình, Mang Tinh Kiếm Thánh trấn tại Linh Hà tin tức nói cho Diệp Trần. "Thì ra là thế, ngược lại là ta lỗ mãng rồi." Diệp Trần đem Linh Hà đổi cho Mang Tinh Kiếm Thánh.

Mang Tinh Kiếm Thánh trên mặt có chút ít không có ý tứ, "Lại nói tiếp hay vẫn là ta chiếm được tiện nghi, bằng không thì, ta ít nhất phải mười mấy ngày thời gian mới có thể bắt hạ đạo này Linh Hà." Không muốn bạch chiếm Diệp Trần tiện nghi, Mang Tinh Kiếm Thánh đem kinh nghiệm của mình nói cho Diệp Trần. "Bình thường không khí có chút xao động thời điểm, đại biểu phụ cận có Linh Hà." "Nhớ kỹ, không muốn đi thâm cốc ở bên trong, chỗ đó Linh Hà mặc dù nhiều, nhưng rất có thể lọt vào phần đông Linh Hà vây công, Linh Hà số lượng đạt tới trình độ nhất định, hội hình thành Linh Hà Thú, Linh Hà Thú thực lực thập phần khủng bố, ta căn cứ đệ bốn trăm hai

mươi bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ lĩnh ngộ đi ra Sơ cấp thần kỹ đều không thể xúc phạm tới đối phương, hơn nữa tựu coi như ngươi có thể gây tổn thương cho hại đối phương, cũng chỉ hội làm cho đối phương sụp đổ tiêu tán. Không thu hoạch được gì." ". . ." Nghe đối phương êm tai nói tới. Diệp Trần liên tục gật đầu. "Những chính là ta này kinh nghiệm. Chính ngươi cẩn thận một chút." "Đa tạ bẩm báo." Những kinh nghiệm này đối với Diệp Trần rất hữu dụng.

Trò chuyện trong chốc lát, hai người riêng phần mình tách ra.

Bắt đạo thứ nhất Linh Hà là ở năm năm về sau, Linh Hà Sơn Mạch tuy nhiên Linh Hà phần đông, nhưng Linh Hà Sơn Mạch quá lớn, Linh Hà ẩn núp quá sâu, đơn giản sẽ không ra đến, đây là hơn năm năm đến, Diệp Trần chứng kiến đạo thứ hai Linh Hà. "Một vạn đến tay." Diệp Trần tuyệt không gấp. Hắn đã làm tốt trường kỳ dừng lại nơi đây chuẩn bị.

Đạo thứ hai là tại hai mươi năm về sau, đạo thứ ba 35 năm sau, đạo thứ tư 52 năm sau. . .

Một trăm năm đi qua, Diệp Trần đã tóm được bảy đạo Linh Hà.

Thoạt nhìn tựa hồ không nhiều lắm, kỳ thật hiệu suất phi thường cao, nhiều khi, phát hiện Linh Hà không có nghĩa là có thể bắt đến Linh Hà, đổi thành cái khác Kiếm Thánh, một trăm năm có thể bắt một đạo Linh Hà cũng đã đã kiếm được, quan trọng nhất là. Không có lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc Kiếm Thánh, không có biện pháp mang theo quá nhiều Linh Hà. Diệp Trần có Ngũ Hành Không Gian, có thể đem Linh Hà bỏ vào, khác Kiếm Thánh cũng không có, cho nên mỗi bắt một đạo Linh Hà, muốn quay trở lại một lần, qua lại là hai mươi năm.

Đảo mắt, Diệp Trần tại Linh Hà Sơn Mạch ngây người suốt 5000 năm, cái này 5000 giữa năm, Diệp Trần đã nhận được 300 đạo Linh Hà, thì ra là 300 vạn điểm cống hiến.

Đối với Diệp Trần mà nói, tuyệt đối là một số tiền của phi nghĩa.

Đương nhiên, đối với những Kiếm Thánh ngưng tụ thần lực kia mà nói, đoán chừng chỉ có thể coi là tiểu tài, mỗi cấp độ có mỗi cấp độ giá trị xem, như Chung Cực Kiếm Thánh, trong mắt bọn hắn, một trăm triệu 200 triệu đều không coi vào đâu, không có ai nhàm chán đến chạy đến nơi đây đến bắt Linh Hà, có lúc này, bọn hắn hoàn toàn có thể đi làm càng có ý nghĩa sự tình. "Ngũ Hành Không Gian bắt đầu không chịu nổi rồi." Vốn Diệp Trần còn muốn nhiều ngốc một đoạn tuế nguyệt, tiến đến một nghìn đạo Linh Hà nói sau, bất quá Ngũ Hành Không Gian cuối cùng có thừa nhận cực hạn, 300 đạo Linh Hà bị bắt sau nhìn như ôn hòa rất nhiều, kì thực như trước có cường đại lực phá hoại, Diệp Trần Ngũ Hành Không Gian bên trong, thiên sang bách khổng, trước mắt Thương Di.

Phản hồi Kiếm Thần cung, Diệp Trần đi vào Nhiệm Vụ Tháp, lựa chọn đưa ra nhiệm vụ. "300 vạn điểm cống hiến đã chuyển cho ngươi rồi." Nhiệm Vụ Tháp cũng có Khôi Lỗi Kiếm Thánh, bọn hắn có linh trí, chưởng quản lấy đại lượng điểm cống hiến, những điểm cống hiến này tất cả đều là tuyên bố nhiệm vụ người chuyển di tới, ai hoàn thành nhiệm vụ, có thể tại Khôi Lỗi Kiếm Thánh tại đây đạt được tương đối ứng điểm cống hiến, rất hiển nhiên, Linh Hà Kiếm Thánh chuyển di đại lượng điểm cống hiến cho Khôi Lỗi Kiếm Thánh, tại Diệp Trần phía trước, có rất nhiều người tại đưa ra nhiệm vụ này.

Nhiệm Vụ Tháp có chuyên môn chứa đựng không gian, đại lượng Linh Hà tiến vào bên trong một cái chứa đựng không gian, đã tin tưởng một thời gian ngắn, Linh Hà Kiếm Thánh sẽ đến nhận lấy Linh Hà.

Không có gặp Linh Hà Kiếm Thánh, Diệp Trần có chút tiếc nuối, Chung Cực Kiếm Thánh Thần Long gặp vĩ không thấy thủ, Diệp Trần chỉ thấy qua Tuyết Tâm Kiếm Thánh cùng Liễu Vô Kiếm Thánh hai cái Chung Cực Kiếm Thánh, Kiếm Tâm đảo tuy nhiên quanh năm đều có chung cực Kiếm Thánh tại đâu đó, thế nhưng mà khoảng cách quá xa, căn bản nhìn không tới, mọi người có thể chứng kiến chỉ có kiếm chữ mà thôi, có thể nhìn thấy Liễu Vô Kiếm Thánh, là vì ngày ấy Liễu Vô Kiếm Thánh vừa vặn theo Diệp Trần phụ cận trải qua. "300 vạn điểm cống hiến, tăng thêm tự chính mình, tổng

cộng 360 vạn, có thể đem thứ sáu bức đến thứ chín bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ hối đoái ra rồi, bất quá hiện tại trước không vội." Không vội mà đi hối đoái, cũng không vội mà đi tìm hiểu thần kỹ, Diệp Trần ý định trước kiếm được đầy đủ điểm cống hiến nói sau.

Lần thứ hai, Diệp Trần bỏ ra 5500 năm bắt đến 300 đạo Linh Hà.

Lần thứ ba, Diệp Trần bỏ ra bốn ngàn tám trăm năm bắt đến 300 đạo Linh Hà. . . .

Lần thứ mười, Diệp Trần bỏ ra 5000 hai trăm năm bắt đến 300 đạo Linh Hà.

Mười lần xuống, Diệp Trần buôn bán lời suốt 3000 vạn điểm cống hiến, mà thời gian cũng đi qua hơn năm vạn năm, chính giữa Diệp Trần còn rút sạch đi Kiếm Tâm đảo quan sát kiếm chữ, dù sao quan sát kiếm chữ thời gian không dài, cũng tựu một hai trăm năm.

Xảo chính là, tại lần thứ mười giao hết nhiệm vụ về sau, Linh Hà Kiếm Thánh tuyên bố Linh Hà nhiệm vụ hủy bỏ, hẳn là Linh Hà vậy là đủ rồi.

Đem thứ sáu bức đến đệ thập phúc Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ hối đoái xuống, Diệp Trần bắt đầu bế quan tìm hiểu.

Hai mươi vạn năm vội vàng đi qua, Diệp Trần trước sau lĩnh ngộ ra năm loại thần kỹ, căn cứ đệ thập phúc Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ lĩnh ngộ đi ra thần kỹ là Nhận Tâm.

Với tư cách thứ mười loại thần kỹ, Nhận Tâm uy lực so loại thứ năm thần kỹ Phiêu Huyết lớn hơn, nhưng còn chưa đủ để dùng trợ giúp Diệp Trần xông qua Kiếm Thần tháp tầng thứ 15.

Suy nghĩ một chút, Diệp Trần hối đoái một trăm bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ.

Mười hai vạn năm qua đi.

Thanh Liên đảo.

Xùy!

Xùy! Xùy!

Xùy! Xùy! Xùy!

Trống trải hòn đảo bình trên không trung, hư không phảng phất rạn nứt rồi, hiện đầy Thập tự vết rách, Thập tự vết rách giữa dòng chảy lấy khác thường sáng bóng, như máu như mực.

Loại thần kỹ thứ 100 —— Trảm Hồn. "Hảo cường, cái này 1000 vạn điểm cống hiến không có uổng phí hoa." Càng về sau Kiếm đạo Thần Văn đồ, lĩnh ngộ đi ra thần kỹ càng đáng sợ, Đan Vân Kiếm Thánh bản thân lực lượng muốn so với Diệp Trần yếu rất nhiều, nhưng dựa vào đệ 350 loại thần kỹ Kiếm Khí Đan Hà, ngạnh là thông qua Kiếm Thần tháp tầng thứ 17, có thể nghĩ, thần kỹ đối với thực lực tăng phúc có bao nhiêu, nhiều khủng bố. "Đợi triệt để hoàn thiện Trảm Hồn, là được lần nữa xông Kiếm Thần tháp rồi." Lĩnh ngộ cùng hoàn thiện là hai việc khác nhau, hơn mười vạn năm thời gian ở bên trong, Diệp Trần đã trước sau hoàn thiện phía trước mười loại thần kỹ, tin tưởng hoàn thiện Trảm Hồn sẽ không cần quá mức dài dòng buồn chán thời gian.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1784: Hoàng Hôn Bình Nguyên

"Không được, tiếp qua một thời gian ngắn, ngươi đều muốn so với ta lợi hại." Đan Vân Kiếm Thánh rất là phiền muộn, Diệp Trần tốc độ tiến bộ quá là nhanh, chính mình thế nhưng mà lĩnh ngộ loại thần kỹ thứ 350 Kiếm Khí Đan Hà, một kiếm ra, kiếm khí như hà, thế nhưng mà trong thời gian ngắn rõ ràng không cách nào ngăn chặn Diệp Trần, nhiều lần bị đối phương loại thần kỹ thứ 100 Trảm Hồn xé mở thế công. "Lại đến." Hoàn thiện thần kỹ phương pháp tốt nhất tự nhiên là chiến đấu, theo cùng Đan Vân Kiếm Thánh chiến đấu, Diệp Trần Trảm Hồn từng bước một hoàn thiện, đương nhiên, cái này chủ yếu cũng là bởi vì Tuyết Tâm Kiếm Thánh đã từng diễn luyện qua loại thần kỹ thứ 100, nhưng mà loại thần kỹ 100 của đối phương gọi là Hàn Tâm Trảm. "Đến sẽ tới, ta cần phải toàn lực ứng phó." Đan Vân Kiếm Thánh thần sắc hơi chăm chú, kiếm khí lập tức nồng đậm rất nhiều, tựa như chân trời Vân Hà, đỏ thẫm như máu.

Xuân Phong Hóa Vũ giống như, Diệp Trần Trảm Hồn bị Như Hà Kiếm Khí tan rã, tan rã, không bao giờ nữa phục trước khi cường đại.

Phốc!

Rốt cục, Diệp Trần ngăn cản không nổi Đan Vân Kiếm Thánh thế công, bay rớt ra ngoài.

Đan Vân Kiếm Thánh mặc dù không có lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc, nhưng Thủy Hỏa pháp tắc cảnh giới rất cao, ít nhất phải cao hơn Diệp Trần, dù sao cái này dài dằng dặc tuế nguyệt cũng không phải uổng phí, bất quá tổng hợp mà nói, Thủy Hỏa pháp tắc muốn so với Ngũ Hành pháp tắc chênh lệch rất nhiều, cảnh giới lại cao cũng vô dụng, mà thần kỹ phương diện, Đan Vân Kiếm Thánh trái lại so Diệp Trần mạnh không biết bao nhiêu, loại thần kỹ thứ 100 cùng loại thần kỹ thứ 350 căn bản không thể so sánh, mà lại Đan

Vân Kiếm Thánh Kiếm Khí Đan Hà dĩ nhiên hoàn thiện, Diệp Trần Trảm Hồn còn kém một chút hỏa hầu.

Cho nên Đan Vân Kiếm Thánh một chăm chú, Diệp Trần cũng không phải là đối thủ, đơn giản đã bị oanh phi. "Lợi hại." Diệp Trần lăng không một cái lộn một vòng, rơi trên mặt đất.

Hai người chỉ là luận bàn. Đan Vân Kiếm Thánh cũng không có chính thức hạ nặng tay. Thời khắc mấu chốt thu lực. Bằng không thì Diệp Trần tuyệt đối sẽ không lông tóc ít bị tổn thương. "Không muốn khoa trương ta rồi, ta cũng tựu thần kỹ so ngươi lợi hại điểm." Đan Vân Kiếm Thánh cười khổ.

Có Đan Vân Kiếm Thánh bồi luyện, Diệp Trần hoàn thiện thần kỹ Trảm Hồn tốc độ tiến triển cực nhanh, chính yếu nhất chính là, Diệp Trần xem qua Tuyết Tâm Kiếm Thánh diễn luyện loại thần kỹ thứ 100 Hàn Tâm Trảm, hắn Thần Vận trong đầu kéo dài không tiêu tan, dựa vào kinh người Kiếm đạo cảm ngộ, Diệp Trần đem hoàn thiện Trảm Hồn thời gian rút ngắn trăm ngàn lần. Chỉ tốn 2000 năm thời gian, tựu triệt để hoàn thiện Trảm Hồn, cái này so hoàn thiện phía trước mười loại thần kỹ chỗ hoa thời gian đều muốn ngắn đến nhiều.

Kiếm Thần tháp tầng thứ 15.

Kiếm Thần tháp tầng thứ 16.

Hoàn thiện thần kỹ Trảm Hồn về sau, Diệp Trần lập tức đi xông Kiếm Thần tháp, theo tầng thứ 14 xông đã đến tầng thứ 16, đã nhận được gần 500 vạn điểm cống hiến.

Dạng này tính xuống, Diệp Trần trước mắt điểm cống hiến còn có 2100 vạn hơn. "Trảm Hồn đã hoàn thiện, là thời điểm hối đoái rất tốt Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ rồi." Bất kể là ai, đối với thần kỹ truy cầu đều là không có chừng mực, Diệp Trần cũng không ngoại lệ.

Bỏ ra 2000 vạn điểm cống hiến. Diệp Trần hối đoái thứ hai trăm bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ.

Bộ dạng này Kiếm đạo Thần Văn đồ bên trên vẽ lấy một đám nhụy hoa, bút pháp như cũ là cái loại nầy đơn giản đến mức tận cùng phong cách. Nhẹ nhàng vài nét bút phác hoạ, giống như đúc, cũng nghĩa rộng ra vô cùng ảo diệu. . . .

Tại Thiên Giới trung ương, có một tòa cùng Thiên Giới đồng dạng cổ xưa bình nguyên, bình nguyên vô biên vô hạn, Vô Thủy Vô Chung, ở chỗ này, thời thời khắc khắc ở vào hoàng hôn trạng thái, cả trên trời Chủ Thần mặt trời cùng với Chân Thần ngôi sao đều chiếu xạ không đến, tối tăm ở bên trong, lộ ra cực kỳ không rõ khí tức.

Hoàng Hôn Bình Nguyên, Thiên Giới từ xưa đến nay hiểm địa một trong.

Bao phủ Hoàng Hôn Bình Nguyên ngoại trừ Hỗn Độn pháp tắc bên ngoài, còn có Hoàng Hôn pháp tắc, Hoàng Hôn pháp tắc là mọi sự vạn vật đi về hướng thời kì cuối tuyệt đối pháp tắc, bất luận kẻ nào ở chỗ này ngốc lâu rồi, đều đi về hướng suy sụp, Chân Thần cũng không ngoại lệ.

Bất quá Hoàng Hôn Bình Nguyên cho tới bây giờ cũng đều là náo nhiệt địa phương, mỗi khi Thần Chiến bộc phát, Hoàng Hôn Bình Nguyên nhất định là chủ chiến trường một trong, từng tại tại đây vẫn lạc Chân Thần số lượng cũng không ít, vẫn lạc Bán Thần càng là nhiều như đầy sao, đếm cũng đếm không xuể, chỉ sợ so Thiên Giới còn sống Bán Thần cộng lại đều muốn phải nhiều hơn vô số lần.

Bởi vì có Chân Thần vẫn lạc tại Hoàng Hôn Bình Nguyên, cho nên Hoàng Hôn Bình Nguyên cũng là Thần Thạch trọng yếu nơi sản sinh, Chân Thần huyết nhục cùng Hoàng Hôn Bình Nguyên thổ địa kết hợp, sẽ gặp hình thành Thần Thạch mỏ, hoặc là Thần Thạch hố, đương nhiên, tuế nguyệt trôi qua phía dưới, bạo lộ tại bên ngoài Thần Thạch mỏ cùng Thần Thạch hố sớm đã không còn rồi, còn lại đến Thần Thạch mỏ cùng Thần Thạch hố đều giấu

ở Hoàng Hôn Bình Nguyên dưới nền đất, muốn tìm được cũng không phải một kiện chuyện dễ dàng.

Ngoại trừ Thần Thạch mỏ cùng Thần Thạch hố, Hoàng Hôn Bình Nguyên càng là Bán Thần chém giết lẫn nhau địa phương, từng cái Chân Thần trong thế lực bộ, đều có đi thông Hoàng Hôn Bình Nguyên thần chi Truyền Tống Trận, tại Hoàng Hôn Bình Nguyên, giết chết đối địch thần minh Bán Thần, có thể đạt được nhất định được điểm cống hiến, như giết chết một gã Sơ cấp Chiến Thánh cũng đạt được đối phương lệnh bài, có thể đạt được một trăm vạn điểm cống hiến, giết chết một gã Trung cấp Chiến Thánh, có thể đạt được 1000 vạn điểm cống hiến, giết chết một gã Cao cấp Chiến Thánh, có thể đạt được 1 tỷ điểm cống hiến, nếu là giết chết một gã Chung Cực Chiến Thánh, tắc thì có thể đạt được một trăm tỷ điểm cống hiến.

Mà đây chỉ là nhằm vào bình thường Chân Thần thế lực Bán Thần, Chủ Thần thế lực Bán Thần, giá trị con người rất cao.

Đánh chết Chủ Thần thế lực một gã Sơ cấp Chiến Thánh, có thể đạt được 1000 vạn điểm cống hiến, đánh chết Chủ Thần thế lực một gã Trung cấp Chiến Thánh, có thể đạt được một trăm triệu điểm cống hiến, đánh chết Chủ Thần thế lực Cao cấp Chiến Thánh, có thể đạt được mười tỷ điểm cống hiến, đánh chết Chủ Thần thế lực Chung Cực Chiến Thánh, có thể đạt được một ngàn tỷ điểm cống hiến.

Đúng vậy, trực tiếp tăng lên gấp 10 lần, Chủ Thần thế lực Bán Thần quá mức yêu nghiệt, quá mức khó giết.

Đối với Kiếm Thần cung Kiếm Thánh mà nói, xông Kiếm Thần tháp lấy được điểm cống hiến dù sao cũng là duy nhất một lần, không thể lặp lại đạt được, muốn đạt được càng nhiều nữa điểm cống hiến, hoặc là xông đến rất cao tầng sổ, hoặc là đi làm nhiệm vụ, hoặc là tựu là đến Hoàng Hôn Bình Nguyên, so sánh với nhiệm vụ, đánh chết đối địch thần minh Bán Thần lộ ra càng thêm mau lẹ, điều kiện tiên quyết là ngươi có đủ thực lực.

Đây là Diệp Trần lần đầu tiên tới Hoàng Hôn Bình Nguyên, cùng hắn cùng đi còn có Đan Vân Kiếm Thánh cùng với Mang Tinh Kiếm Thánh.

Mang Tinh Kiếm Thánh thực lực so về Đan Vân Kiếm Thánh còn muốn càng tốt hơn, lĩnh ngộ chính là loại thần kỹ thứ 420 —— Phồn Tinh Biến. "Nơi này chính là Hoàng Hôn Bình Nguyên sao?" Khoảng cách Diệp Trần tìm hiểu thứ hai trăm bức Sơ cấp Kiếm đạo Thần Văn đồ đã có mười lăm vạn năm, Diệp Trần thuận lợi lĩnh ngộ ra loại thần kỹ thứ 200 —— Kiếm Hoa Nộ Phóng.

Dựa vào Kiếm Hoa Nộ Phóng, Diệp Trần thông qua được Kiếm Thần tháp tầng thứ 17, thực lực cùng Đan Vân Kiếm Thánh cùng với Mang Tinh Kiếm Thánh ở vào cùng một cái trục hoành.

Có cảm giác thực lực tăng lên chậm chạp, kiếm lấy điểm cống hiến độ khó tăng lớn, ba người quyết định đến xông vào một lần Hoàng Hôn Bình Nguyên, ba người liên thủ, vẫn có khả năng giết chết một gã Trung cấp Chiến Thánh, đến lúc đó điểm cống hiến chia đều, một người có thể được đến hơn ba trăm vạn điểm cống hiến, giết nhiều mấy cái, lần này cũng tựu không uổng công rồi.

Đương nhiên, tìm kiếm Thần Thạch cũng là ba người mục tiêu một trong. "Cẩn thận một chút, Hoàng Hôn Bình Nguyên ngoại trừ đối địch Bán Thần, còn có Hoàng Hôn Nghiệt Linh." Đây không phải Mang Tinh Kiếm Thánh lần đầu tiên tới Hoàng Hôn Bình Nguyên, không khỏi mở miệng nhắc nhở Diệp Trần cùng Đan Vân Kiếm Thánh. "Ta còn chưa thấy qua Hoàng Hôn Nghiệt Linh, nghe nói rất khó đối phó, là Hoàng Hôn Bình Nguyên oán khí ngưng kết mà thành." Đan Vân Kiếm Thánh ngưng trọng trên mặt lộ ra có chút tò mò.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1785: Gặp Lại Tuyết Tâm Kiếm Thánh

"Hoàng Hôn Nghiệt Linh rất đáng sợ, yếu nhất Hoàng Hôn Nghiệt Linh cũng muốn so với chúng ta mạnh mẽ, cường đại Hoàng Hôn Nghiệt Linh liền cuối cùng Chiến Thánh đều muốn né tránh, Hoàng Hôn Nghiệt Linh hình thái thiên kì bách quái, không đồng dạng như vậy hình thái, chiến đấu hình thức cũng bất đồng, phải cẩn thận chính là cái loại này cực lớn vô cùng Hoàng Hôn Nghiệt Linh, bình thường những Hoàng Hôn Nghiệt Linh này phạm vi công kích rất rộng, muốn chạy trốn cũng không kịp trốn." Mang Tinh Kiếm Thánh đem tự mình biết từng cái nói tới. "Yên tâm, đánh không lại tổng chạy thoát a! Trừ phi chúng ta vận khí quá kém, gặp được siêu đại hình Hoàng Hôn Nghiệt Linh." Đan Vân Kiếm Thánh cười nói. . . .

Chạy như bay tại Hoàng Hôn Bình Nguyên trên không, Diệp Trần ba người lộ ra cẩn thận từng li từng tí.

Hoàng Hôn Bình Nguyên Hoàng Hôn Nghiệt Linh so với bọn hắn trong tưởng tượng muốn nhiều, một tháng xuống, đã gặp được mười cái Hoàng Hôn Nghiệt Linh rồi.

Hoàng Hôn Nghiệt Linh hình thái thiên kì bách quái, có thoạt nhìn như một cây đại thụ, chỉ có phát động công kích lúc, mới có thể bị người phát hiện, có như Ngô Công, từ dưới nền đất chui vào đi lên, có bẹp một mảnh, trải tại trên mặt đất, dường như một đại khối mặt cỏ, còn có Hoàng Hôn Nghiệt Linh phiêu trên trời, hiện lên trong suốt trạng thái, Linh hồn lực đều rất khó quét hình.

Vài ngày trước, ba người thiếu chút nữa bị một đầu mặt cỏ hình thái Hoàng Hôn Nghiệt Linh bao vây lại, dùng Hoàng Hôn Nghiệt Linh thực lực cùng Hoàng Hôn pháp tắc đáng sợ, một khi bị bao bọc, ba người cách chết cũng không xa. "Hoàng Hôn Bình Nguyên so với ta trong tưởng tượng muốn

nguy hiểm hơn a!" Đan Vân Kiếm Thánh cảm thán.

Mang Tinh Kiếm Thánh nói: "Tập thói quen là tốt rồi, chỉ cần cẩn thận một điểm, bình thường sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." "Ân, cẩn thận thì tốt hơn." Diệp Trần gật gật đầu, Hoàng Hôn Nghiệt Linh tuy rằng khó lòng phòng bị, bất quá tốc độ cũng không phải rất nhanh. . . .

Nhoáng một cái lại là một tháng trôi qua, ba người phát hiện một cái con mồi.

Căn cứ lệnh bài khí tức, có thể phán định đối phương là Hắc Ám thần minh bán Thần.

Phát hiện người này bán Thần chính là Diệp Trần, U Minh Thánh Nhãn khiến cho hắn rất xa liền khóa chặt lại đối phương, Mà đối phương hoàn toàn không biết gì cả.

Vì để ngừa vạn nhất, ba người từ ba phương hướng bọc đánh qua. "Sát!" Diệp Trần đầu tiên phát động công kích, một cái Trảm Hồn bão táp đi ra ngoài, hư không đều rạn nứt rồi, tỏa ra tối như mực quang, một cỗ mãnh liệt hấp lực khóa chặt lại đối phương.

Đây là một cái trên đầu dài khắp huyết hồng xúc tu bán Thần, hai mắt như bóng đèn, thập phần dọa người, bất quá giờ phút này hắn thất kinh, Diệp Trần lực công kích so với hắn lợi hại hơn, đồng dạng là trung cấp bán Thần, cũng có phân chia cao thấp.

Phốc!

Thân thể bạo liệt, người này bán Thần hóa thành một đạo huyết quang kích bắn đi ra, thoát ly Trảm Hồn bao phủ.

Đây là Huyết chi pháp tắc Huyết Độn thuật. "Kiếm Khí Đan Hà!" Đan Vân Kiếm Thánh cản lại rồi đối phương, đỏ thẫm Kiếm Khí tựa như đầy trời Vân Hà, che mất huyết quang.

Không thể không nói, muốn giết một gã lĩnh ngộ pháp tắc trung cấp bán Thần không phải dễ dàng như vậy, dù sao nơi đây không phải Hỗn Độn chiến trường, Hỗn Độn chiến trường trung cấp bán Thần đều không có lĩnh ngộ pháp tắc, mà ở Thiên Giới, đại bộ phận trung cấp bán Thần tuy rằng cũng không có lĩnh ngộ pháp tắc, nhưng vẫn là có không ít lĩnh ngộ pháp tắc, nhất là Chủ Thần thế lực, bất kỳ một cái nào thành viên đều lĩnh ngộ pháp tắc, mà lại tu hành vô số tuế nguyệt, nội tình thâm hậu.

Phá tan Kiếm Khí, huyết quang hướng phía một phương hướng khác kích bắn. "Phồn Tinh Biến!" Mang Tinh Kiếm Thánh công kích tới rồi.

Mang Tinh Kiếm Thánh công kích còn muốn bao trùm tại Đan Vân Kiếm Thánh cùng Diệp Trần phía trên, đệ bốn trăm hai mươi loại Thần kỹ Phồn Tinh Biến vừa ra, đầy trời đều là lóe lên Kiếm Khí, tựa như vô số những vì sao tại trong nháy mắt.

Phốc phốc phốc phốc phốc. . .

Huyết quang thành tổ ong, bị ép hiện hình. "Kiếm hoa nộ phóng!" "Kiếm Khí Đan Hà!" Chạy tới Diệp Trần cùng Đan Vân Kiếm Thánh liên thủ thả ra Thần kỹ, oanh đánh tới. . . . "Đúng vậy, giết chết một cái." Đánh chết một gã trung cấp Chiến Thánh, ba người lộ ra thật cao hứng, dù sao đây là một nghìn vạn điểm cống hiến.

So sánh với xông Kiếm Thần tháp, đánh chết đối địch Thần minh bán Thần thoải mái hơn, lấy được điểm cống hiến thêm nữa , đương nhiên, nguy hiểm cũng rất lớn, rất có thể ngươi sẽ trở thành người khác con mồi. . . .

Nguy hiểm đến như vậy đột nhiên, ba người đánh chết ba gã trung cấp Chiến Thánh về sau, đột nhiên đã tao ngộ một gã cao cấp Chiến Thánh, hơn nữa còn là Chủ Thần thế lực cao cấp Chiến Thánh.

Chủ Thần thế lực cao cấp Chiến Thánh, hầu như trăm phần trăm ngưng tụ Thần lực, lĩnh ngộ pháp tắc. "Hặc hặc, chết đi!" Lai Đức Chiến Thánh là Hủy Diệt thần cung cao cấp Chiến Thánh, thực lực tại Hủy Diệt thần cung

cao cấp Chiến Thánh trong không tính nổi trội, chẳng qua là bình thường một thành viên, nhưng đối phó với ba cái trung cấp Kiếm Thánh dư xài.

Cực lớn loan đao chém mà ra, ba người phía dưới bình nguyên lập tức rạn nứt, phảng phất Phật Ma Thần mở ra miệng rộng, dữ tợn khủng bố.

Phốc!

Phốc!

Mang Tinh Kiếm Thánh lĩnh ngộ chính là Tinh Quang pháp tắc, hóa thân thành tinh quang hắn chẳng qua là bị đao khí lau thoáng một phát, lập tức Tinh Quang tán loạn, bản thân bị trọng thương, Võ Đạo Nguyên Thần phai mờ rồi một thành có thừa.

Đan Vân Kiếm Thánh lĩnh ngộ chính là Thủy Hỏa pháp tắc, thi triển Hỏa Hành thuật hắn cũng bị đao khí đánh tan Hỏa Hành thuật, đồng dạng bản thân bị trọng thương, thoáng cái đập xuống đất, đem bình nguyên ném ra một cái động lớn.

Diệp Trần càng không may, bởi vì Lai Đức Chiến Thánh đem công kích trọng tâm đặt ở trên người hắn, một đao trực tiếp mệnh trong.

Cũng may Diệp Trần thi triển là Ngũ Hành Hỏa Độn, có Ngũ Hành pháp tắc chi lực bảo hộ, một đao kia chăm chú phai mờ rồi một thành không đến Võ Đạo Nguyên Thần, bị thương cùng Mang Tinh Kiếm Thánh cùng với Đan Vân Kiếm Thánh không sai biệt lắm. "Cái này là cường đại bán Thần thực lực sao?" Nói thật, đây là Diệp Trần lần thứ nhất kiến thức cường đại bán Thần thực lực chân chính.

Cam Lộ Kiếm Thánh cùng Vô Ảnh Kiếm Thánh tuy rằng cũng hiển lộ qua một ít thực lực, nhưng dù sao không cùng Diệp Trần chính thức giao thủ, mà ở Hỗn Độn chiến trường, cửu cấp Hỗn Độn sinh vật tuy nói thực lực có thể so với cường đại bán Thần, nhưng mà không am hiểu vận dụng pháp tắc bọn chúng, bao nhiêu khiếm khuyết một ít. "Lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc

chính là không giống vậy." Lai Đức Chiến Thánh nhếch miệng cười cười, bình thường trung cấp Chiến Thánh tuyệt đối không cách nào ngăn hắn lại một đao, lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc ngoại lệ, loại người này đến cuối cùng bình thường đều trở thành cuối cùng Chiến Thánh. "Như thế, càng không được phép ngươi." Lai Đức Chiến Thánh sát tâm quá nặng. "Liệt Hổ trảm!" Một đao bổ ra, ánh đao hóa thành một đầu mãnh hổ đánh về phía Diệp Trần ba người, đây không phải bình thường đao pháp, mà là Thần kỹ, đệ nhất đao hắn căn bản không dùng toàn lực. "Quá mạnh mẽ." Mang Tinh Kiếm Thánh cùng Đan Vân Kiếm Thánh đều nhanh tuyệt vọng. "Băng tuyết chi lệ." Bỗng nhiên, phương xa một giọt nước mắt rất nhanh bay tới, thoáng cái đống kết mãnh hổ ánh đao, sau đó xuyên thủng rồi Lai Đức Chiến Thánh mi tâm, rắc rắc rắc, Lai Đức Chiến Thánh toàn thân hóa thành băng điêu phá toái ra, Võ Đạo Nguyên Thần trực tiếp hỏng mất, điều này đại biểu công kích uy lực lớn đại vượt qua Võ Đạo Nguyên Thần thừa nhận cực hạn. "Là Tuyết Tâm Kiếm Thánh!" Diệp Trần quay đầu nhìn sang.

Một đầu tóc bạc Tuyết Tâm Kiếm Thánh bên cạnh còn có khác cao cấp Kiếm Thánh, cùng với một ít Diệp Trần không biết Chiến Thánh, những không người nào này như nhau bên ngoài đều là cao cấp bán Thần tu vi, mà lại đều cô đọng rồi Thần lực, lĩnh ngộ pháp tắc, đại biểu bọn hắn từng cái cũng không so với Lai Đức Chiến Thánh yếu, ít nhất không yếu đi nơi nào. "Nơi đây nguy hiểm, rất nhanh sẽ có một cuộc săn giết hành động, các ngươi lui đi hậu phương, không nên tới gần nơi đây." Tuyết Tâm Kiếm Thánh thản nhiên nói. "Đa tạ Tuyết Tâm Kiếm Thánh cứu giúp, chúng ta đi." Mang Tinh Kiếm Thánh, Đan Vân Kiếm Thánh ôm quyền, vội vàng ly khai.

Diệp Trần cũng nói một tiếng cám ơn, theo ở phía sau.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1786: Tâm Linh Chi Kiếm

Hoàng Hôn Bình Nguyên đối với Diệp Trần ba người mà nói, cuối cùng quá nguy hiểm, ba người quyết định, không có ngưng tụ thần lực trước khi, tuyệt đối sẽ không lại đến Hoàng Hôn Bình Nguyên.

Thời gian trôi mau trôi qua, Diệp Trần đi vào Thiên Giới đã có 120 vạn năm.

Độc Cô Tuyệt bọn người, tám chín phần mười đi tới Thiên Giới, không có đến thiên giới, hoặc là chết già rồi, hoặc là chiến chết rồi, hoặc là chết ở Hỗn Độn chiến trường trong.

Này trong đó, Mộ Dung Khuynh Thành cùng Từ Tĩnh song song đã trở thành Sơ cấp Bán Thần, từ nay về sau, tuổi thọ vượt qua một trăm triệu năm.

Này trong đó, Diệp Trần lĩnh ngộ thứ ba trăm loại cùng thứ bốn trăm loại Sơ cấp thần kỹ, thực lực nâng cao một bước, cũng thông qua được Kiếm Thần tháp tầng thứ 18.

Bất quá muốn nói tiến bộ lớn nhất chính là Mang Tinh Kiếm Thánh.

Tại vài vạn năm trước, Mang Tinh Kiếm Thánh ngưng tụ ra Tâm Linh Chi Kiếm, cái này mấy vạn năm một mực tại tinh luyện thần lực, lần gần đây nhất đi ra, xông Kiếm Thần tháp rõ ràng xông đã đến hai mươi lăm tầng, phải biết rằng Kiếm Thần tháp càng lên cao, độ khó càng lớn, không hướng mặt trước đồng dạng, đơn giản tựu có thể thông qua một tầng. "Từ nay về sau, Mang Tinh Kiếm Thánh cùng chúng ta không còn là một cấp độ Kiếm Thánh rồi." Đan Vân Kiếm Thánh cảm khái nói. "Ân." Diệp Trần gật gật đầu, Chủ Thần thế lực Chiến Thánh, cơ hồ đều lĩnh ngộ pháp tắc, cho nên phải chăng ngưng tụ thần lực, là phân chia cường giả cùng kẻ yếu đường

ranh giới, không có ngưng tụ thần lực, mặc kệ ngươi là sơ cấp Chiến Thánh cũng tốt, Cao cấp Chiến Thánh cũng tốt, đều là kẻ yếu, ngưng tụ thần lực, dù là ngươi là sơ cấp Chiến Thánh, cũng là cường giả.

Không có ngưng tụ thần lực trước khi, Mang Tinh Kiếm Thánh chỉ so với bọn hắn cường một chút, ở vào cùng một cái trục hoành, ngưng tụ thần lực về sau, Mang Tinh Kiếm Thánh muốn giết bọn hắn, chỉ cần nhẹ nhàng một kiếm, Diệp Trần xem chừng. Lúc này Mang Tinh Kiếm Thánh so Lai Đức Chiến Thánh đều muốn mạnh hơn không ít. Dù sao Mang Tinh Kiếm Thánh lĩnh ngộ chính là Tinh Quang pháp tắc. Là gần với đỉnh tiêm pháp tắc cường đại pháp tắc. "Chúng ta cũng muốn cố gắng lên, tranh thủ sớm ngày ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm, tinh luyện xuất thần lực." Đan Vân Kiếm Thánh nắm nắm đấm.

Lĩnh ngộ pháp tắc, tinh luyện xuất thần lực, là cường đại Bán Thần, Chủ Thần trong thế lực, tuyệt đại bộ phận Cao cấp Chiến Thánh đều là cường đại Bán Thần, Kiếm Thần cung tuyệt đại bộ phận Cao cấp Kiếm Thánh cũng thế. Trung cấp Chiến Thánh hoặc là Trung cấp Kiếm Thánh tắc thì muốn thiếu rất nhiều, đại khái mười trong đó, chỉ có một có thể trở thành cường đại Bán Thần, bình thường chỉ có tinh anh mới có thể ở Trung cấp Chiến Thánh giai đoạn, tinh luyện xuất thần lực, trở thành cường đại Bán Thần.

Về phần Chung Cực Chiến Thánh đó là rất cao giai đoạn, tạm thời không có cách nào suy nghĩ. "Hội." Diệp Trần cảm giác mình đã đụng chạm đến Tâm Linh Chi Kiếm cánh cửa rồi, chỉ kém lâm môn một cước.

Cùng thường ngày đồng dạng, đợi kiếm chữ uy năng tán đi, Diệp Trần sẽ gặp tiến về trước Kiếm Tâm đảo quan sát kiếm chữ.

Diệp Trần đi vào Thiên Giới đệ 150 vạn năm. "Ha ha!" Mang Tinh Kiếm Thánh cười lớn đi vào Thanh Liên đảo.

Diệp Trần cùng Đan Vân Kiếm Thánh đều tại. Đang tại uống rượu nói chuyện phiếm. "Mang Tinh Kiếm Thánh, ngươi đã đem toàn bộ lực lượng đều chuyển hóa làm thần lực?" Diệp Trần hỏi.

Mang Tinh Kiếm Thánh bưng lên một chén rượu nước. Ngửa đầu uống cạn, "Đúng vậy, bỏ ra hơn mười vạn năm, cuối cùng đem toàn thân lực lượng, đều chuyển hóa làm thần lực." Thần lực là bản thân hết thảy lực lượng dung hợp, cho nên mới cường đại như thế. "Chúc mừng." Diệp Trần cùng Đan Vân Kiếm Thánh vội vàng kính Mang Tinh Kiếm Thánh một chén rượu.

Tuy nhiên cùng Diệp Trần cùng với Đan Vân Kiếm Thánh không còn là một cấp độ Kiếm Thánh, nhưng Mang Tinh Kiếm Thánh cũng không có làm dáng, nói ra: "Các ngươi cũng phải nỗ lực rồi, ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm, lĩnh ngộ thần kỹ tốc độ bay nhanh, pháp tắc cảnh giới tăng lên cũng nhanh, không đến cái này cấp độ, căn bản không biết đến cỡ nào mỹ diệu." "Cái này chúng ta sớm đã biết rõ, đáng tiếc ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm nào có dễ dàng như vậy." Đan Vân Kiếm Thánh cười khổ. "Ta chuẩn bị lại đi Hoàng Hôn Bình Nguyên xông xáo, nhìn xem có thể hay không đạt được một ít Thần Thạch, tăng lên Thiên Thánh khí Tinh cấp, đáng tiếc không có thể cùng các ngươi cùng đi." Mang Tinh Kiếm Thánh đối với thực lực của mình rất tự tin, đã đến hắn cái này cấp độ, trừ phi là Chung Cực Chiến Thánh, bằng không đối phương tựu tính toán so với hắn cường, cũng rất khó giết hắn rồi. "Ngươi cẩn thận một chút." "Đúng, ngàn vạn không muốn chủ quan." "Yên tâm, ta có lẽ không có kém như vậy vận khí, gặp được đối địch Chung Cực Chiến Thánh." ...

Kiếm Tâm đảo.

Diệp Trần đã không biết bao nhiêu lần đi tới Kiếm Tâm đảo, có đôi khi một mình tiến về trước, có đôi khi cùng Đan Vân Kiếm Thánh cùng lên.

Quan sát đến kiếm chữ, thời gian từng giọt từng giọt đi qua.

Kiếm Tâm đảo ẩn chứa cường đại kiếm chữ uy năng, thời gian rõ ràng biến chậm rất nhiều, một trăm năm so bên ngoài một vạn năm đều muốn dài dằng dặc.

Không biết theo chừng nào thì bắt đầu, Diệp Trần trên người nhộn nhạo

lên nhàn nhạt Tâm lực chấn động, cái này cổ Tâm lực chấn động tuy nhiên nhàn nhạt, như ẩn như hiện, nhưng dị thường sắc bén.

Ngay sau đó, Diệp Trần trong mắt kiếm chữ xuất hiện biến hóa.

Vốn là diễn luyện lấy vô số Thần cấp kiếm pháp, trong nháy mắt ở trong, hơn một ngàn loại Sơ cấp Thần cấp kiếm pháp tất cả đều bị diễn luyện một lần, tốc độ cực nhanh, làm cho người tức lộn ruột, Diệp Trần căn bản phản ứng không kịp, trong Hồn Hải sóng cả mãnh liệt, lại một lần trong nháy mắt, hơn năm mươi loại Trung cấp Thần cấp kiếm pháp cũng bị diễn luyện một lần, ngay sau đó là ba loại Cao cấp Thần cấp kiếm pháp.

Ba lượt trong nháy mắt qua đi, kiếm chữ biến thành một ngồi xếp bằng thân ảnh, cái này thân ảnh mơ hồ một mảnh, phát ra uy năng lại làm thiên địa đều yên tĩnh rồi, Diệp Trần có cảm giác, đây là Kiếm Thần hư ảnh. "Tâm Linh Chi Kiếm, có người sinh ra đời Tâm Linh Chi Kiếm rồi." Kiếm Tâm đảo náo nhiệt lên, phần đông Kiếm Thánh xem lực hướng tâm chấn động thập phần mãnh liệt địa phương, chỗ đó có một thanh hư ảo thần kiếm đang tại sinh ra đời, thần kiếm hư ảnh trung tâm là một bóng người. "Cái này là Tâm Linh Chi Kiếm sao?" Diệp Trần giờ phút này ở vào huyễn hoặc khó hiểu cảnh giới chính giữa.

Hắn cảm giác mình không gì làm không được, cảm giác không có cái gì đó có thể làm khó chính mình, cảm giác mình vô cùng cường đại, loại này cường đại không phải bên ngoài cường đại, mà là nội tâm cường đại.

Trừ lần đó ra, nội tâm cực độ cường đại, làm hắn đối với mình thân đủ loại lực lượng, bắt đầu có tuyệt đối khống chế, cái này chỉ sợ cũng là tinh luyện thần lực, trở thành cường đại Bán Thần nơi mấu chốt. "Rốt cục đi đến một bước này rồi." Diệp Trần thập phần chờ mong, Mang Tinh Kiếm Thánh tinh luyện xuất thần lực về sau, thực lực cường đại không thể tưởng tượng nổi, mà chính mình thế nhưng mà lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc Ngũ Hành pháp tắc, không biết tinh luyện xuất thần lực về sau, thực lực hội cường đại đến mức nào, mặt khác, Diệp Trần so sánh chú ý, chính mình có Tam đại chí cao Kiếm Ý, chẳng lẽ Tam đại chí cao Kiếm Ý đều dung nhập đến thần lực

trong?

Thần lực là hết thảy lực lượng dung hợp, Kiếm Ý cũng kể cả ở bên trong. "Trước không vội!" Diệp Trần chính đang quen thuộc Tâm Linh Chi Kiếm. "Của ta Tâm Linh Chi Kiếm là màu xanh da trời!" Thời gian dần trôi qua, Tâm Linh Chi Kiếm cảnh giới ổn định lại, Diệp Trần phát hiện của mình Tâm Linh Chi Kiếm là màu xanh da trời nhan sắc.

Tâm Linh Chi Kiếm cũng Tâm Linh Chi Quang, Tâm Linh Chi Quang mặt ngoài ý tứ là tâm linh phát ra quang, nếu là tâm linh phát ra quang, tự nhiên sẽ có nhan sắc.

Cái này nhan sắc bởi vì người mà dị, tâm linh Hắc Ám người, Tâm Linh Chi Quang cũng Hắc Ám, tâm linh Quang Minh người, Tâm Linh Chi Quang cũng Quang Minh, nó thể hiện một người tâm tính bản chất.

Diệp Trần Tâm Linh Chi Kiếm là màu xanh da trời, cái này nhan sắc thiên lạnh nhưng rất thuần túy, chính phù hợp Diệp Trần thiên tính, làm người lạnh lùng, nhưng rất chính nghĩa.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1787: Thần Lực Đáng Sợ

Ly khai Kiếm Tâm đảo, Diệp Trần lập tức bế quan, hắn cần có thời gian nhắc tới luyện thần lực, đây là một cái to lớn công trình.

Tại Tâm Linh Chi Kiếm trù tính chung xuống, Diệp Trần toàn thân lực lượng hội tụ đến trái tim vị trí, trái tim là Thần lực đầu mối, cũng là sinh ra Thần lực địa phương, dù sao Tâm Linh Chi Kiếm cũng là từ trái tim vị trí ra đời đấy.

Dường như vạn lưu quy tông, tất cả lực lượng đều hợp thành tụ tới.

Đầu tiên là Linh Khu kèm theo bất diệt lực lượng, ngay sau đó là Kiếm Nguyên cùng với khí lực, sau đó là Kiếm Vực cùng Kiếm Ý, ngoại trừ pháp tắc bên ngoài, Diệp Trần tất cả lực lượng đều hội tụ đến rồi trái tim vị trí, toàn bộ trái tim tản ra sặc sỡ sáng rọi, bành bành bành toát ra, chấn động, cũng may có Tâm Linh Chi Kiếm thủ hộ, trái tim sẽ không bạo liệt. "Dung hợp!" Tâm Linh Chi Kiếm tồn tại, khiến cho Diệp Trần khống chế nhiều như vậy lực lượng cũng thành thạo, cũng không như thế nào tốn sức, hít sâu một hơi, Diệp Trần bắt đầu dung hợp lực lượng, tinh luyện Thần lực.

Từng tia từng sợi.

Tinh luyện Thần lực vô cùng chậm chạp, nếu như nói Diệp Trần nguyên bản lực lượng là mênh mông biển lớn, tinh luyện Thần lực quá trình tựu giống với đem nước biển dẫn tới một cái sông lớn ở bên trong, sông lớn nhìn như rộng lớn, nhưng cùng biển rộng so với, không đáng giá nhắc tới, khó trách Mang Tinh Kiếm Thánh bỏ ra mấy chục vạn năm mới đem toàn thân lực lượng chuyển hóa làm Thần lực.

Bất quá lại để cho Diệp Trần phấn khởi chính là, ba đại chí cao Kiếm Ý

toàn bộ sáp nhập vào trong đó, chuyển hóa thành Thần lực, điều này đại biểu Diệp Trần Thần lực so với người khác hơn nhiều hai loại lực lượng. "Xem một chút Thần lực uy lực như thế nào!" Trăm năm về sau, Diệp Trần trong cơ thể Thần lực đơn giản quy mô, là một đoàn màu lam lực lượng, thập phần hùng vĩ, tinh thuần.

Cong ngón búng ra, nhất đạo màu lam chỉ kình bay ra ngoài.

Oanh!

Trên bầu trời nhộn nhạo lên đáng sợ rung động, thời không vặn vẹo lên.

Toàn bộ Kiếm Thần cung bao phủ một cỗ lực lượng vô hình, Thanh Liên đảo cũng thế, trước kia Diệp Trần toàn lực một kiếm phát ra, cũng không có biện pháp lại để cho bao phủ Thanh Liên đảo lực lượng vô hình sinh ra chút nào động tĩnh, hiện tại cong ngón búng ra, liền có như thế uy lực, có thể nghĩ, có bao nhiêu chênh lệch. "Lợi hại, đơn thuần Thần lực liền vượt qua ta trước lực công kích, nếu như thi triển Thần kỹ. . ." Diệp Trần đã không cách nào đánh giá thực lực của mình rồi, phải đi xông Kiếm Thần tháp mới biết được. "Thanh Liên Kiếm Thánh, ngươi đã ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm rồi hả?" Ngày hôm đó, Đan Vân Kiếm Thánh đi vào Thanh Liên đảo.

Hắn cứng hoàn thành nhiệm vụ trở về, biết được Diệp Trần ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm, lập tức chạy tới. "Không sai." Diệp Trần gật đầu, vội vàng mời đến Đan Vân Kiếm Thánh. "Chúc mừng a, không biết ta cái gì tài năng làm được một bước này." Đan Vân Kiếm Thánh hâm mộ vô cùng, hắn so với Diệp Trần sớm một bước trở thành trung cấp Kiếm Thánh, không thể tưởng được Diệp Trần cái sau vượt cái trước, đã vượt qua hắn. "May mắn." Ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm cũng không được bản thân khống chế, thời cơ đến rồi, tự nhiên mà vậy liền làm được. "Từ nay về sau, ngươi cũng là cường giả, hơn nữa so với Mang Tinh Kiếm Thánh càng mạnh hơn nữa, đoán chừng cuối cùng Chiến Thánh phía dưới, không ai có thể giết ngươi rồi." Đan Vân Kiếm Thánh đối với Diệp Trần hiểu rõ, Diệp Trần chẳng những lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc Ngũ Hành pháp tắc, bản thân cũng có được ba đại chí cao Kiếm Ý, trụ cột so với Mang Tinh Kiếm Thánh tốt rồi không biết bao

nhiêu, bài trừ cuối cùng Chiến Thánh, nếu như nói Mang Tinh Kiếm Thánh là bình thường một nhóm kia, Diệp Trần tuyệt đối là thượng đẳng một nhóm kia, không tính là cực hạn, có thể ít nhất cực hạn cũng không có khả năng đơn giản giết hắn.

Tiếp nhận lại qua mười vạn năm, Diệp Trần đã chuyển hóa một phần ba Thần lực, trong cơ thể Thần lực bành trướng như biển.

Cùng Mang Tinh Kiếm Thánh nói giống nhau, ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm về sau, pháp tắc cảnh giới tăng lên tốc độ nhanh hơn, ít nhất tăng lên gấp trăm lần, mười vạn năm thời gian, pháp tắc cảnh giới tăng lên tốc độ so với dĩ vãng cộng lại đều muốn nhanh hơn rất nhiều.

Kiếm Thần tháp.

Diệp Trần từ tầng mười chín bắt đầu xông.

Thứ hai mươi tầng.

Thứ hai mươi mốt tầng.

Thứ hai mươi tầng hai.

Thứ hai mươi ba tầng.

Thứ hai mươi bốn tầng.

Không cần tốn nhiều sức, Diệp Trần liền thông qua được thứ hai mươi bốn tầng, cái này cấp độ là Mang Tinh Kiếm Thánh cấp độ.

Thứ hai mươi lăm tầng.

Thứ hai mươi sáu tầng.

Thứ hai mươi bảy tầng.

Xông đến thứ hai mươi tám tầng lúc, Diệp Trần vừa rồi ngừng. "Ba

mươi hai tầng trở lên là cuối cùng Kiếm Thánh cấp độ, ta khoảng cách cuối cùng Kiếm Thánh còn có năm tầng." Không nên xem thường cái này năm tầng, cái này năm tầng mỗi xông tầng một đều thập phần khó khăn, cuối cùng Chiến Thánh sở dĩ gọi cuối cùng Chiến Thánh, là bởi vì bọn hắn chẳng những bổ sung pháp tắc viên mãn, Thần lực cũng tương đối viên mãn, mà Diệp Trần Thần lực cũng không tính viên mãn, Kiếm Nguyên, Kiếm Vực, Kiếm Ý đều không có đạt tới viên mãn cảnh giới, dung hợp mà thành Thần lực tự nhiên không tính viên mãn.

Xông đến thứ hai mươi tám tầng, cũng chính là thông qua thứ hai mươi bảy tầng, ban thưởng điểm cống hiến khá nhiều.

Thông qua tầng mười chín, ban thưởng điểm cống hiến có hai nghìn sáu trăm vạn.

Thông qua tầng hai mươi, điểm cống hiến năm nghìn hai trăm vạn.

Tầng hai mươi mốt, một ức.

Hai mươi hai tầng, hai ức.

Hai mươi ba tầng, bốn ức.

Hai mươi tư tầng, tám ức.

Tầng hai mươi lăm, mười sáu ức.

Hai mươi sáu tầng, ba mươi hai ức.

Hai mươi bảy tầng, sáu mươi tư ức.

Tổng cộng một trăm hai mươi tám ức điểm cống hiến.

Thời gian lần nữa qua bốn mươi vạn năm, Diệp Trần đi vào Thiên Giới hai trăm vạn năm rồi.

Diệp Trần dĩ nhiên đem tất cả lực lượng chuyển hóa làm Thần lực, hơn

nữa lĩnh ngộ thứ năm trăm loại sơ cấp Thần kỹ —— Toái Tâm Kiếm.

Đệ hai trăm năm mươi vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ thứ sáu trăm loại cùng với thứ bảy trăm loại sơ cấp Thần kỹ.

Thứ ba trăm năm, lại lĩnh ngộ thứ tám trăm loại sơ cấp Thần kỹ. "Bắt đầu cố hết sức." Diệp Trần mơ hồ phát giác được, lĩnh ngộ sơ cấp Thần kỹ trở nên cố hết sức, càng đến gần sau sơ cấp Thần kỹ, càng khó lĩnh ngộ, tuy nói ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm về sau, lực lĩnh ngộ gia tăng lên rất nhiều, thế nhưng là có chút thời điểm, lực lĩnh ngộ cao hơn cũng không bằng nội tình thâm hậu có ích, ví dụ như hiện tại cho Diệp Trần một môn trung cấp Thần kỹ, Diệp Trần không có biện pháp đi lĩnh ngộ, điều này cần vô cùng thâm hậu nội tình.

Tuyết Tâm Kiếm Thánh lĩnh ngộ hơn hai trăm loại sơ cấp Thần kỹ, cũng không phải ăn no rỗi việc lấy, là ở cho mình đặt nền móng, đánh căn cơ.

Đệ hai trăm tám mươi vạn năm, Đan Vân Kiếm Thánh cũng ngưng tụ Tâm Linh Chi Kiếm, Mang Tinh Kiếm Thánh cùng Diệp Trần tồn tại, hoặc nhiều hoặc ít đâm kích rồi hắn.

Hiện tại không sai biệt lắm chuyển hóa hơn phân nửa Thần lực, đoạn thời gian trước vẫn cùng Diệp Trần tụ tụ họp, tâm tình vô cùng tốt. "Nhất định chậm rãi đặt nền móng rồi, hậu tích bạc phát." Thực lực bộc phát, đã tiêu hao hết Diệp Trần tiềm lực, Diệp Trần không có trông chờ ngắn ngủn mấy trăm vạn năm bên trong đạt tới rất cao thành tựu, những cuối cùng kia Kiếm Thánh, cái kia không phải bỏ ra mấy nghìn vạn năm thậm chí trên ức năm thời gian đi tu hành, đi tích lũy.

Nếu như nói sơ cấp bán Thần có thể sống một ức năm trở lên, ngưng tụ Thần lực cường đại bán Thần, có thể nói Vĩnh Sinh, ít nhất cũng có thể sống cái trên trăm ức năm, hoàn toàn có đầy đủ thời gian đi tích lũy.

Xông thoáng một phát Kiếm Thần tháp, Diệp Trần thuận lợi thông qua được thứ hai mươi tám tầng, lần nữa đạt được một trăm hai mươi tám ức

điểm cống hiến, khoảng cách cuối cùng Kiếm Thánh chỉ kém bốn tầng chênh lệch.

Điểm cống hiến mặc dù nhiều rồi, nhưng Diệp Trần cũng biết, đổi sơ cấp kiếm đạo Thần Văn Đồ, cái này điểm cống hiến còn chưa đủ, phải biết rằng thứ một ngàn loại sơ cấp kiếm đạo Thần Văn Đồ, cần một ức điểm cống hiến, mà đổi một phần năm sơ cấp kiếm đạo Thần Văn Đồ, cần điểm cống hiến tuyệt đối là cái thiên văn số tự, mấy trăm ức điểm cống hiến không coi vào đâu.

Cho nên Diệp Trần ý định lần nữa tiến về trước Hoàng Hôn Bình Nguyên, tìm kiếm Thần Thạch cùng với săn giết đối địch Thần minh Chiến Thánh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1788: Ngũ Hành Kiếm

Oanh oanh oanh. . .

Hoàng Hôn Bình Nguyên bên trên, tiếng gầm rung trời, đại địa vỡ ra một mảnh dài hẹp khe hở.

Hai đạo thân ảnh không ngừng va chạm, trong nháy mắt giao kích rồi trăm ngàn lần, mỗi một lần giao kích tất nhiên sẽ va chạm ra Hỗn Độn giống như hào quang.

Trong đó thân ảnh màu đen là một cái đầu dài song giác Ma tộc Chiến Thánh, cùng Đại Ma Vương huyết thống đệ nhất Ma Tôn khí tức rất là tương tự, dường như đến từ cùng một cái ngọn nguồn.

Thân ảnh màu lam là Diệp Trần. "Ngươi là Đại Ma Vương huyết thống?" Giao thủ trong quá trình, Diệp Trần còn có dư lực lên tiếng.

Ma tộc Chiến Thánh hắc hắc cười lạnh, "Đúng vậy, chúng ta Ma Thần cung, mỗi một vị đều là Đại Ma Vương huyết thống, huyết mạch tôn quý nhất, mà ta Kình Thiên Ma Thánh đến từ cường đại Ma Hà Vũ Trụ." Không phải chỉ có Huyền Hoàng Vũ Trụ mới có Đại Ma Vương huyết thống, rất nhiều Vũ Trụ đều có Đại Ma Vương huyết thống. "Thì ra là thế." Diệp Trần trong nội tâm rõ ràng, tại Huyền Hoàng Vũ Trụ, Đại Ma Vương huyết thống đúng là thập phần xuất sắc huyết mạch, nhưng mà tại Thiên Giới Ma Thần cung, Đại Ma Vương huyết thống chẳng qua là cơ bản nhất tố chất, không đáng kể chút nào, nếu như đệ nhất Ma Tôn đi vào Thiên Giới, như vậy có lẽ cũng gia nhập Ma Thần cung.

Cái này gọi Kình Thiên Ma Thánh đấy, thực lực rất mạnh, bản thân là cao cấp Chiến Thánh, lĩnh ngộ chính là Hắc Ám pháp tắc cùng với Phong

chi pháp tắc, cảnh giới rất cao, so với Cam Lộ Kiếm Thánh cũng cao hơn rất nhiều, tiếp cận đại thành, Thần lực càng là khủng bố, ý chí cùng Lĩnh Vực tựa hồ viên mãn, chuyển hóa thành Thần lực không kém cỏi Diệp Trần Thần lực.

Quan trọng nhất là, đối phương còn lĩnh ngộ một môn trung cấp Thần kỹ, may mắn cái này trung cấp Thần kỹ vẫn chưa hoàn thiện, nếu không Diệp Trần cũng không phải là đối thủ.

Hai người đại chiến một ngày một đêm, như trước bất phân thắng bại.

Kình Thiên Ma Thánh ưu thế ở chỗ tu hành thời gian dài, Diệp Trần ưu thế ở chỗ lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc Ngũ Hành pháp tắc. Ưu thế giúp nhau triệt tiêu. Người này cũng không thể làm gì được người kia. "Kình Thiên Ma Thánh. Hy vọng lần sau còn có thể nhìn thấy ngươi." Diệp Trần không muốn tái chiến, mấy trăm vạn năm xuống, hắn tích góp Ngũ Hành pháp tắc chi lực mặc dù nhiều, nhưng không muốn lãng phí ở nhất định thắng không được chiến đấu phía trên. "Chạy đâu." Kình Thiên Ma Thánh theo đuổi không bỏ.

Đáng tiếc, Diệp Trần tốc độ so với đối phương mau hơn, chỉ chốc lát sau công phu sẽ đem đối phương bỏ được rất xa. . . .

Hoàng Hôn Bình Nguyên khắp nơi đều có chiến đấu, có đơn đả độc đấu, có quần chiến. Cũng có một đám chiến một cái, thậm chí còn có quy mô nhỏ Thần Chiến, khắp nơi tràn ngập khói thuốc súng.

Mười vạn năm qua đi, Diệp Trần thành quả chiến đấu to lớn, đánh chết trên trăm tên đối địch trung cấp Chiến Thánh, bảy tên cao cấp Chiến Thánh, lấy được điểm cống hiến vượt qua trăm ức.

Ngày hôm đó, Diệp Trần phát hiện một chỗ Thần Thạch Khanh, sở dĩ có thể phát hiện, là vì cùng đối địch cao cấp Chiến Thánh giao chiến thời gian. Chiến đấu ảnh hưởng xốc lên rồi đại địa, đem Thần Thạch Khanh bạo hiện ra.

Thực lực bộc phát. Diệp Trần đánh chết đối phương, độc chiếm Thần Thạch Khanh. "Một vạn một nghìn khối Thần Thạch." Diệp Trần trên mặt lộ ra vui vẻ, lần này đến Hoàng Hôn Bình Nguyên đáng giá, chẳng những nhận được trên trăm ức điểm cống hiến, càng đạt được nhiều như vậy Thần Thạch, so sánh với người phía trước, người sau rõ ràng giá trị cao hơn.

Đến Hoàng Hôn Bình Nguyên trước, Diệp Trần đổi trọn vẹn một vạn chuôi Cửu tinh Địa Thánh Khí bảo kiếm, một thanh Cửu tinh Địa Thánh Khí bảo kiếm cần hơn năm nghìn điểm cống hiến, một vạn chuôi cũng mới hơn năm nghìn vạn, đối với hiện tại Diệp Trần mà nói không coi vào đâu.

Tuyển một nghìn chuôi Cửu tinh Địa Thánh Khí bảo kiếm, Diệp Trần bắt đầu dung hợp Thần Thạch.

Kết quả coi như không tệ, hao phí hơn chín nghìn khối Thần Thạch, Diệp Trần đã nhận được mười lăm chuôi tam tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm, nguyên lai có ba thanh, cộng lại là mười tám chuôi.

Lại tốn hơn ba trăm khối Thần Thạch, đã nhận được ba thanh tứ tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm.

Như vậy, tăng thêm Thương Khung Kiếm, Diệp Trần đã có bốn chuôi tứ tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm.

Thần Thạch còn thừa lại hai nghìn khối tả hữu. "Hy vọng vận khí có thể tốt một chút." Diệp Trần hít sâu một hơi, thử đem Thần Thạch dung nhập vào Thương Khung Kiếm trong. . . .

Oanh!

Thương Khung Kiếm bỗng nhiên thông thấu đứng lên, cường quang bộc phát, sau một khắc, ầm ầm nổ tung, đáng sợ sóng xung kích đem Diệp Trần chấn bay ra ngoài, cũng may Diệp Trần thực lực hôm nay xưa đâu bằng nay, Thần lực dưới sự bảo vệ, không bị thương tích gì. "Đáng tiếc." Diệp Trần thập phần rất là tiếc, Thương Khung Kiếm nương theo rồi hắn mấy trăm vạn

năm, cảm tình tương đối thâm hậu, hiện tại cứ như vậy nổ tung, liền chút tàn phiến đều tìm không đến.

Nếu như liền Thương Khung Kiếm cũng không có, đối với còn lại ba thanh tứ tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm, Diệp Trần cũng cũng không sao thương tiếc tình cảnh rồi, không chút do dự dung hợp Thần Thạch.

Oanh!

Chuôi thứ hai tứ tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm nổ tung.

Tiếp tục thứ ba chuôi.

Không biết có phải hay không là chuôi này tứ tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm chất lượng hoàn toàn chính xác rất tốt, vượt qua Thương Khung Kiếm, mười khối Thần Thạch cứng dung nhập đi vào, bảo kiếm liền tản mát ra kinh người hào quang, loại này hào quang không phải bạo tạc nổ tung lúc cường quang, mà là cực kỳ sáng lạn sáng rọi, pháp tắc chi lực giúp nhau đan vào ở một chỗ, kinh tâm động phách đến cực điểm. "Khó trách, rõ ràng ẩn chứa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại pháp tắc mảnh vỡ." Diệp Trần hết sức kinh ngạc, trước hắn còn không như thế nào để trong lòng thanh kiếm này, hiện tại xâm nhập dò xét thoáng một phát, phát hiện thanh kiếm này Bản nguyên ở bên trong, có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại pháp tắc mảnh vỡ, tương đối hoàn mỹ, tự thành một cái tuần hoàn.

Diệp Trần cũng không biết, bán Thần phân cao thấp, Thiên Thánh Khí cũng chia cao thấp.

Lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc bán Thần là bán Thần trong tinh anh.

Ẩn chứa bổ sung pháp tắc Thiên Thánh Khí thì là tinh anh Thiên Thánh Khí. "Liền kêu ngươi Ngũ Hành Kiếm a!" Nếu như ẩn chứa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại pháp tắc mảnh vỡ, đặt tên là tốt rồi lấy hơn nhiều.

Hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, Diệp Trần định đem Ngũ Hành Kiếm lên tới Lục tinh cấp bậc.

Dùng Ngũ Hành Kiếm chất lượng, xác xuất thành công rất cao.

Dùng sức nhổ một bải nước miếng trọc khí, Diệp Trần tiếp tục dung hợp.

Kết quả lại để cho Diệp Trần rất là kinh hỉ, Ngũ Hành Kiếm thuận lợi lên tới Lục tinh cấp bậc, quá trình tương đối thuận lợi. "Thất tinh đâu?" Diệp Trần cảm giác cũng có nhiều khả năng. . . .

Đáng sợ ngũ thải quang mang bộc phát, Ngũ Hành pháp tắc đan vào, Ngũ Hành Kiếm tại Diệp Trần trong mắt, bỗng nhiên lên tới Thất tinh cấp bậc, nắm trong tay tương đối có phân lượng, dường như có thể một kiếm bổ ra Thái Cổ Thần Sơn. "Nứt ra!" Khẽ quát một tiếng, Diệp Trần một kiếm bổ vào phía trước cả vùng đất.

Cờ-rắc!

Trong màu lam lộ ra năm màu kiếm quang bắn ra, bình nguyên đại địa vỡ ra nhất đạo tối như mực lỗ hổng, lỗ hổng không ngừng mở rộng, điên cuồng kéo dài, tạo thành một cái loại nhỏ hạp cốc, khoảng cách Diệp Trần bên này lỗ hổng chật vật mà sâu, khoảng cách Diệp Trần càng xa, lỗ hổng càng thiển, nhưng độ rộng làm lớn ra gấp trăm ngàn lần. "Có lẽ có thể so với bát tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm, thậm chí Cửu tinh." Diệp Trần trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

Tuy rằng Ngũ Hành Kiếm là Thất Tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm, nhưng Ngũ Hành Kiếm ẩn chứa Ngũ Hành pháp tắc mảnh vỡ, cùng Diệp Trần bản thân có Ngũ Hành pháp tắc phối hợp lẫn nhau, phát huy được uy lực thập phần khủng bố, tuyệt đối vượt qua Thất Tinh Thiên Thánh Khí cấp bậc, căn bản không có ở đây một tầng nữa bên trên, dù sao Diệp Trần cũng là bái kiến Thất Tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm người, liền Cửu tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm đều gặp, Kiếm Thần cung có được Cửu tinh Thiên Thánh Khí bảo kiếm Kiếm Thánh số lượng cũng không ít. "Cũng tính là niềm vui ngoài ý muốn." Tổn thất Thương Khung Kiếm, đã nhận được Ngũ Hành Kiếm, Diệp Trần không biết là nên vui hay nên buồn.

Cả hai kiêm có a!

Diệp Trần xem chừng, thực lực của mình lần nữa tăng lên một cái tiểu cấp độ, lần nữa gặp được Kình Thiên Ma Thánh, không nói đem đối phương thế nào, ít nhất có thể áp chế đối phương đánh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1789: Thần Chiến

Năm tháng dằng dặc mà qua.

Đệ ba trăm sáu mươi vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ năm mươi thứ hạng đầu loại sơ cấp Thần kỹ.

Thứ năm trăm vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ trước một trăm loại sơ cấp Thần kỹ.

Đệ năm trăm năm mươi vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ thứ loại sơ cấp Thần kỹ.

Thứ sáu trăm vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ đệ một nghìn một trăm loại sơ cấp Thần kỹ.

Thứ tám trăm vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ trước một trăm năm mươi loại sơ cấp Thần kỹ.

Đệ một ngàn vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ trước hai trăm loại sơ cấp Thần kỹ.

Đệ một nghìn một trăm vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ đệ một nghìn một trăm bảy mươi hai loại sơ cấp Thần kỹ —— Kiếm Tâm, cái này sơ cấp Thần kỹ là sơ cấp Thần kỹ trong một cái cuối cùng, cũng là uy lực lớn nhất một cái. "Tiếp nhận có thể thử đi lĩnh ngộ trung cấp Thần kỹ rồi." Kém nhất trung cấp Thần kỹ cũng là trung cấp Thần kỹ, uy lực không phải sơ cấp Thần kỹ có thể so sánh đấy, những năm qua đi này, Diệp Trần đã thông qua được Kiếm Thần tháp thứ hai mươi chín tầng, khoảng cách Chung Cực Kiếm Thánh chỉ kém tầng ba chênh lệch, nếu là có thể lĩnh ngộ một môn trung cấp Thần kỹ, nói không chừng có thể thông qua Kiếm Thần tháp thứ ba mươi tầng, thực lực lần nữa trên phạm vi lớn dâng lên.

Đương nhiên, có thể thông qua thứ hai mươi chín tầng, không chỉ là bởi vì lĩnh ngộ cuối cùng một loại sơ cấp Thần kỹ Kiếm Tâm, cũng bởi vì vô số năm xuống, Diệp Trần pháp tắc cảnh giới tăng lên rất nhiều, Ngũ Hành pháp tắc đã tiếp cận đại thành, một khi đại thành, khoảng cách viên mãn cũng chỉ có một bước ngắn rồi.

Mà lại theo Ngũ Hành pháp tắc cảnh giới tăng lên, Diệp Trần phát hiện, Ngũ Hành Kiếm chất lượng cũng ở đây tăng lên, bên trong Ngũ Hành pháp tắc mảnh vỡ dần dần lớn mạnh.

Nguyên lai, Diệp Trần thường xuyên quán chú Ngũ Hành pháp tắc đến Ngũ Hành Kiếm ở bên trong, khiến cho Ngũ Hành Kiếm cùng Diệp Trần sinh ra trực tiếp liên hệ, Diệp Trần Ngũ Hành pháp tắc cảnh giới tăng lên, Ngũ Hành Kiếm chất lượng cũng sẽ tiếp theo tăng lên.

Cảm giác Ngũ Hành Kiếm hoàn toàn có thể tăng lên tới bát tinh cấp bậc, Diệp Trần không có làm nhiều cân nhắc, sáp nhập vào mười khối Thần Thạch đi vào.

Kết quả vô kinh vô hiểm, Ngũ Hành Kiếm thuận lợi tăng lên tới bát tinh cấp bậc, khoảng cách Cửu tinh Thiên Thánh Khí chỉ có một bước cuối cùng.

Đệ một nghìn ba trăm vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ trước hai trăm năm mươi loại sơ cấp Thần kỹ, đến tận đây, đơn từ lĩnh ngộ sơ cấp Thần kỹ số lượng bên trên, Diệp Trần dĩ nhiên không kém cỏi Tuyết Tâm Kiếm Thánh , đương nhiên, Tuyết Tâm Kiếm Thánh cũng không phải theo như trình tự đến lĩnh ngộ sơ cấp Thần kỹ đấy, bài danh phía sau sơ cấp Thần kỹ, Tuyết Tâm Kiếm Thánh cũng lĩnh ngộ rất nhiều.

Đệ một nghìn năm trăm vạn năm, Diệp Trần rút cuộc lĩnh ngộ môn thứ nhất trung cấp Thần kỹ, cũng là loại thứ nhất trung cấp Thần kỹ —— Thiên Nhãn.

Thanh Liên đảo.

Mang Tinh Kiếm Thánh, Đan Vân Kiếm Thánh, Cam Lộ Kiếm Thánh cùng với Vô Ảnh Kiếm Thánh đều đã đến.

Mọi người sớm đã trở thành bạn tốt, thường xuyên uống rượu nói chuyện phiếm, tỷ thí với nhau. "Thanh Liên Kiếm Thánh, ta Vô Ảnh Kiếm Thánh rất ít bội phục người, ngươi là ta bội phục một cái, ngắn ngủn hơn một nghìn vạn năm, ngươi liền trở thành chúng ta trong người mạnh nhất, thậm chí vượt xa chúng ta, không thể không bội phục a." Vô Ảnh Kiếm Thánh cảm khái nói.

Nghe vậy, Cam Lộ Kiếm Thánh gật gật đầu, "Vô Ảnh Kiếm Thánh nói không sai, Kiếm Thần cung ta bội phục nhất ba người, một cái là Duy Tâm Kiếm Thánh, một cái là rồi Vô Kiếm Thánh, còn có một người chính là ngươi, đối với bắt đầu so sánh, Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Vô Kiếm Thánh cũng không có biện pháp tại hơn một nghìn vạn năm trong đạt tới ngươi tình trạng như vậy." Diệp Trần yêu nghiệt trình độ quả thực nghe rợn cả người, lĩnh ngộ lên Thần kỹ cùng ăn cơm uống nước giống nhau, trung cấp Kiếm Thánh bên trong, có rất ít người lĩnh ngộ vượt qua ba mươi loại sơ cấp Thần kỹ, cao cấp Kiếm Thánh bên trong, có rất ít người lĩnh ngộ vượt qua một trăm loại sơ cấp Thần kỹ, Diệp Trần lại lĩnh ngộ gần ba trăm loại sơ cấp Thần kỹ, không thể không làm cho người bội phục. "Ta xem, Thanh Liên Kiếm Thánh có lẽ có thể đổi mới Kiếm Thần cung ghi chép, trong thời gian ngắn nhất trở thành Chung Cực Kiếm Thánh." Mang Tinh Kiếm Thánh cười nói. "Rất có thể." Đan Vân Kiếm Thánh gật đầu.

Diệp Trần cười cười, "Các vị khen trật rồi, ta chỉ bất quá đem ta tất cả tâm tư đều đầu nhập vào trong đó, không còn mặt khác." Diệp Trần không có ra vẻ khiêm tốn, thật sự là hắn rất ít đi chú ý không muốn làm sự tình, cuộc sống của hắn rất đơn giản, chính là một mực cố gắng trở nên mạnh mẽ xuống dưới.

Tuy rằng bốn người đối với hắn tôn sùng đến cực điểm, nhưng hắn bản nhân vẫn là không hài lòng lắm, bởi vì lĩnh ngộ loại thứ nhất trung cấp Thần kỹ Thiên Nhãn, cũng không có lại để cho hắn thông qua Kiếm Thần tháp thứ

ba mươi tầng.

Kiếm Thần tháp đằng sau số tầng, có thể nói biến thái, mỗi thông qua tầng một đều khó như lên trời, không phải nói có chút tiến bộ có thể thuận lợi thông qua, nhất định tiến bộ vô cùng phi thường lớn, có một cái chất đột phá mới được.

Đệ một nghìn sáu trăm vạn năm, Diệp Trần Kiếm Vực đột phá đến rồi đệ cửu trọng viên mãn cảnh giới, chuyển hóa thành Thần lực nâng cao một bước, đã không kém cỏi Chung Cực Chiến Thánh Thần lực, dù sao Chung Cực Chiến Thánh cũng không có ba loại chí cao Kiếm Ý.

Theo Kiếm Vực đột phá đến đệ cửu trọng viên mãn cảnh giới, Diệp Trần thuận lợi thông qua được Kiếm Thần tháp thứ ba mươi tầng, khoảng cách Chung Cực Kiếm Thánh chỉ kém hai tầng chênh lệch.

Thứ bảy trăm vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ loại thứ năm trung cấp Thần kỹ —— Phồn Hoa.

Đệ hai nghìn vạn năm, Kiếm Thần Thần hệ Thú Thần cùng Ma Thần Thần hệ Ma Thú Thần bạo phát Thần Chiến.

Vạn Thú chiến trường.

Đây là Thú Thần cùng Ma Thú Thần liên thủ sáng lập ra một cái vị diện chiến trường, chiến trường uyên bác vô biên.

Lúc này, chiến trường ở bên trong, thành ngàn vạn hơn một tỷ Chiến Thánh chém giết lẫy.

Mỗi thời mỗi khắc đều có ngàn vạn Chiến Thánh vẫn lạc.

Thần Chiến thập phần vô cùng thê thảm, dưới tình huống bình thường, một cuộc dài dòng buồn chán Thần Chiến xuống, song phương Chiến Thánh đều muốn hao tổn một nửa trở lên, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ dưới tình huống, Thần Chiến sẽ không dễ dàng bộc phát, một khi bộc phát, chính

là không chết không thôi cục diện.

Với tư cách Thú Thần cốc một thành viên, Từ Tĩnh tự nhiên muốn tham chiến.

Hai nghìn vạn năm xuống, tiến bộ của nàng cũng rất lớn, đáng tiếc tại Vạn Thú chiến trường, nàng như cũ là bình thường một thành viên, tùy thời cũng có thể bị giết chết.

Trận này Thần Chiến, Diệp Trần cũng tham gia, hắn nhất định tham gia, bằng không thì, Từ Tĩnh rất có thể vẫn lạc trên chiến trường.

Phốc, phốc, phốc. . .

Trong hư không phảng phất có một nghìn con mắt nháy qua, phía trước mười mấy tên Ma thú núi Chiến Thánh bị diệt sát.

Đây là loại thứ nhất trung cấp Thần kỹ —— Thiên Nhãn.

Thiên Nhãn vừa ra, dường như tử thần mở ra một nghìn con mắt. "Là Kiếm Thần cung Kiếm Thánh, mọi người theo ta vây giết hắn." Diệp Trần cường đại, hấp dẫn vô số hỏa lực.

Kiếm Thần cung Kiếm Thánh tại Thiên Giới thập phần nổi danh, luận chiến lực, Kiếm Thần cung Kiếm Thánh nói thứ hai, không ai dám nói đệ nhất , đương nhiên, đây là ở trụ cột không sai biệt lắm dưới tình huống, bằng không tới một người Chung Cực Chiến Thánh, Diệp Trần cũng gánh không được.

Oanh oanh oanh. . .

Ít nhất trên trăm tên trung cấp Chiến Thánh cao cấp Chiến Thánh liên thủ công kích Diệp Trần. "Phồn Hoa!" Ngũ Hành Kiếm vừa ra, hư không giống như biến thành một cái muôn nghìn việc hệ trọng, hết thảy tất cả đều bị bóp méo, gấp rồi, phá thành mảnh nhỏ.

Máu loãng nhuộm hồng cả bầu trời, trên trăm tên đối địch Chiến Thánh đều tử vong. "Kiếm Thần cung Kiếm Thánh, chết cho ta." Đúng lúc này, phương xa một cái cực lớn cái búa đập tới, cái này đầu cái búa vẻn vẹn mấy mét lớn nhỏ, hợp với xiềng xích, nhưng mà lúc cái búa đập tới, ven đường ở bên trong, hàng trăm hàng ngàn Thú Thần cốc Chiến Thánh bị nghiền thành bùn máu, uy thế to lớn, khủng bố đến tột đỉnh trình độ. "Chung Cực Chiến Thánh!" Diệp Trần tròng mắt hơi híp, đây là hắn lần thứ nhất chính diện Chung Cực Chiến Thánh. "Mọi người lui." Trong miệng nói qua, Diệp Trần chắn phía trước.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1790: Bình Thường Chung Cực Chiến Thánh Cấp Độ

Oanh!

Một cỗ bàng bạc sóng khí trước mặt mà đến, Diệp Trần tóc hướng về phía sau thẳng thổi, thổi trúng thẳng tắp thẳng tắp, sau một khắc, cái búa như sao băng đánh tới , đương một tiếng, Diệp Trần thiếu chút nữa cầm không được trong tay Ngũ Hành Kiếm, thân thể như bị sét đánh, ngừng tại đó, một phần ngàn giây về sau, toàn thân bay rớt ra ngoài, một ngụm máu tươi điên cuồng phun mà ra.

Chung Cực Chiến Thánh quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ, nếu không phải Diệp Trần Thần lực dĩ nhiên không kém cỏi bình thường Chung Cực Chiến Thánh, vẻn vẹn cái này một búa, cũng có thể đã muốn Diệp Trần mạng, mặc dù như thế, Diệp Trần rõ ràng phát giác được Võ Đạo Nguyên Thần xuất hiện mài mòn, Thần lực tuy rằng không sai biệt lắm, có thể là đối phương pháp tắc cảnh giới cao hơn tại Diệp Trần, phải biết rằng Chung Cực Chiến Thánh lĩnh ngộ cũng là bổ sung pháp tắc. "Cái gì, chẳng qua là miệng thổ huyết." Phụ cận Ma Thú Sơn Chiến Thánh chấn động, Cự Chùy Chiến Thánh là Ma Thú Sơn Chung Cực Chiến Thánh, tuy nói chẳng qua là bình thường Chung Cực Chiến Thánh, nhưng Chung Cực Chiến Thánh chính là Chung Cực Chiến Thánh, Thần lực dĩ nhiên viên mãn, pháp tắc cảnh giới cũng viên mãn, Chung Cực Chiến Thánh phía dưới, hầu như không có hợp lại chi địch. "Thần lực rõ ràng không có viên mãn, vì sao cường đại như thế?" Cự Chùy Chiến Thánh có chút nghi hoặc, hắn có thể khẳng định, Diệp Trần Thần lực tuyệt đối không có viên mãn, đây là không thể gạt được hắn đấy, nhưng uy lực tương đối khủng bố, nhất là hủy diệt lực, quả thực còn muốn vượt qua chính mình viên mãn Thần lực. "Hừ, nhìn ngươi có thể đỡ nổi ta mấy chùy?" Cự Chùy Chiến Thánh thế như chẻ tre, lại là một búa oanh hướng Diệp Trần.

Chùy như sao băng, chùy như Thần Sơn, ngăn lấy rất xa liền đã tập trung vào Diệp Trần thân ảnh, hung hãn vô cùng.

Đúng lúc này —— Một điểm hàn tinh phá không mà đến.

Đương!

Cái búa bay rớt ra ngoài, thoát ly Cự Chùy Chiến Thánh khống chế. "Cự Chùy Chiến Thánh, đối thủ của ngươi là ta." Một cái trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm truyền tới.

Diệp Trần nhìn lại, là Hàn Tinh Chiến Thánh.

Hàn Tinh Chiến Thánh là Thú Thần cốc Chung Cực Chiến Thánh. "Coi như ngươi vận khí tốt." Cự Chùy Chiến Thánh sát khí lộ ra nhìn chằm chằm Diệp Trần liếc, cùng Hàn Tinh Chiến Thánh chiến lại với nhau.

Đệ hai ngàn hai trăm vạn năm, Thần Chiến vẫn còn tiếp tục.

Kiếm Thần Thần hệ Man Thần Man Thần Trại cùng Ma Thần Thần hệ Dạ Xoa Thần Dạ Xoa Động cũng gia nhập Thần Chiến, đệ hai nghìn năm trăm vạn năm, Cự Linh Thần Cự Linh Sơn cùng Tà Thần Tà Linh Điện ngay sau đó gia nhập Thần Chiến.

Kiếm Thần Thần hệ cùng Ma Thần Thần hệ, giương cung bạt kiếm. "Sát!" "Sát!" "Sát!" Chiến trường sớm đã từ Vạn Thú chiến trường chuyển dời đến rồi Kiếm Thần cùng Ma Thần liên thủ sáng lập Kiếm Ma trên chiến trường.

Kiếm Ma chiến trường là Chủ Thần sáng tạo chiến trường, Hỗn Độn pháp tắc đều không thể xâm nhập.

Năm trăm vạn năm chiến đấu, lại để cho Diệp Trần được ích lợi không nhỏ, chẳng những từ trung cấp Kiếm Thánh tấn thăng làm cao cấp Kiếm Thánh, bớt thời giờ cũng lĩnh ngộ thứ bảy loại trung cấp Thần kỹ cùng thứ mười loại trung cấp Thần kỹ, trừ cái đó ra, thu hoạch lớn nhất là, Ngũ Hành

pháp tắc cảnh giới tăng lên tới đại thành cảnh giới, khoảng cách viên mãn chỉ còn lại có một bước ngắn.

Ngũ Hành pháp tắc cảnh giới đại thành, Ngũ Hành Kiếm chất lượng nước lên thì thuyền lên, cuối cùng đã trở thành Cửu tinh Thiên Thánh Khí, đến tận đây, trừ phi là Thần Khí, nếu không không còn có Thiên Thánh Khí so với Ngũ Hành Kiếm mạnh, tối đa cân sức ngang tài mà thôi.

Trong lúc, Diệp Trần trả lại xông thoáng một phát Kiếm Thần tháp.

Hiện tại thành tích của hắn là Kiếm Thần tháp thứ ba mươi mốt tầng, khoảng cách Chung Cực Kiếm Thánh chỉ kém một tầng.

Thứ ba ngàn vạn năm, gia nhập Thần Chiến thế lực đạt đến mười cái.

Đệ ba nghìn năm trăm vạn năm, gia nhập Thần Chiến thế lực đạt đến mười sáu cái.

Kiếm Ma chiến trường khói thuốc súng tràn ngập, thi cốt như núi.

Đương đương đương. . .

Kiếm Ma chiến trường một chỗ lõm mà ở bên trong, một gã Dạ Xoa Động Chung Cực Chiến Thánh áp chế Diệp Trần đánh, mỗi một lần giao kích, đều đem Diệp Trần đánh bay ra ngoài hơn một nghìn mét.

Thần Chiến bắt đầu một nghìn năm trăm vạn năm ở bên trong, Diệp Trần đối mặt qua rất nhiều lần Chung Cực Chiến Thánh, nguy hiểm nhất một lần là thiếu chút nữa bị một gã Tà Linh Điện Chung Cực Chiến Thánh một chiêu miểu sát, lần này Dạ Xoa Động Chung Cực Chiến Thánh thực lực cùng Cự Chùy Chiến Thánh không sai biệt lắm, không tính thập phần khủng bố, có thể dù nói thế nào cũng là Chung Cực Chiến Thánh, một lúc sau, như trước thập phần nguy hiểm. "Chết đi!" Người này Dạ Xoa Động Chung Cực Chiến Thánh gọi Dạ Hợp Chiến Thánh, vũ khí là một thanh cái xiên, đối với không cách nào trong thời gian ngắn đánh chết Diệp Trần, hắn thập phần cuồng bạo, một chiêu so với một chiêu bá đạo.

Phốc!

Hơn mười chiêu qua, Diệp Trần nhịn không được nhổ ra một ngụm lớn máu tươi, Võ Đạo Nguyên Thần ảm đạm rồi một ít.

Lúc trước Cự Chùy Chiến Thánh một chiêu khiến cho hắn thổ huyết, lần này đã tốt lên rất nhiều. "Địa Bá Thiên Tinh." Bỗng nhiên, Dạ Hợp Chiến Thánh phóng lên trời, sau một khắc, thân thể xoay tròn hạ xuống, đáng sợ xoay tròn khí kình đem Diệp Trần bao phủ đi vào, Diệp Trần xung quanh đại địa đã bị cuốn đứng lên, hình thành một viên cực lớn thổ cầu, dường như một viên loại nhỏ ngôi sao giống như, đem Diệp Trần bao vào, đây là Dạ Hợp Chiến Thánh lợi hại nhất trung cấp Thần kỹ, dùng để đối phó yếu hơn mình, mọi việc đều thuận lợi.

Tại đây một chiêu phía dưới, Diệp Trần cảm nhận được mãnh liệt nguy cơ, bốn phương tám hướng, phảng phất có vô số chuôi cái xiên xiên tới đây, căn bản ngăn cản không thể ngăn cản, tránh cũng không thể tránh. "Chẳng lẽ muốn trọng thương sao?" Diệp Trần chau mày, Võ Đạo Nguyên Thần đã bị trọng thương, cần thời gian rất lâu mới có thể khôi phục, mà Thần Chiến đang hừng hực khí thế tiến hành, hắn không thể nghỉ ngơi.

Mãnh liệt nguy cơ lại để cho Diệp Trần tích súc nhiều năm như vậy nội tình lại một lần nữa bộc phát, Hồn Hải ở bên trong, ba đại chí cao Kiếm Hồn điên cuồng chấn động, đồng cảm lấy.

Ô...ô...n...g!

Thời gian dường như thả chậm gấp trăm ngàn lần, Diệp Trần trong mắt lưu chuyển lên màu đen, màu trắng cùng với màu vàng.

Oanh!

Một kiếm bổ ra, thổ cầu bị chia làm hai nửa, Diệp Trần thoát khốn mà ra. "Ồ!" Dạ Hợp Chiến Thánh tựa hồ có chút không thể tin được chính mình tuyệt chiêu bị phá rồi, phải biết rằng một chiêu này, chỉ có ngang nhau cấp

độ Chung Cực Chiến Thánh mới có thể phá vỡ. "Cái này cỗ Thần lực?" Phát giác được Diệp Trần Thần lực biến hóa, Dạ Hợp Chiến Thánh ánh mắt kinh nghi bất định.

Diệp Trần Thần lực quá mạnh mẽ, so với thần lực của hắn đều muốn mạnh mẽ.

Hắn nào biết đâu, Diệp Trần tại nguy cơ phía dưới, ba đại chí cao Kiếm Hồn nhao nhao đột phá đến rồi cửu giai đỉnh phong cấp bậc, đến tận đây, Diệp Trần Thần lực vượt qua bình thường viên mãn Thần lực, hơn nữa so với bình thường viên mãn Thần lực nhiều hơn hai đại chí cao Kiếm Ý, hoàn toàn triệt tiêu Dạ Hợp Chiến Thánh pháp tắc cảnh giới cao ưu thế. "Ta cũng không tin." Dạ Hợp Chiến Thánh lần nữa thẳng hướng Diệp Trần.

Đông!

Đại địa xoay tròn, cuồng bạo khí kình bốn phía bức xạ, Dạ Hợp Chiến Thánh cùng Diệp Trần riêng phần mình ngược lại bay ra ngoài.

Song phương cân sức ngang tài. "Không có khả năng!" Dạ Hợp Chiến Thánh không cách nào tiếp nhận sự thật này, một lần lại một lần tiến công Diệp Trần.

Đáng tiếc, mỗi một lần đều không công mà lui, không làm gì được Diệp Trần.

Diệp Trần thực lực hôm nay, đã đạt tới bình thường Chung Cực Chiến Thánh cấp độ , đương nhiên, Diệp Trần xem chừng, chính mình so với bình thường Chung Cực Kiếm Thánh có lẽ còn hơi kém hơn không ít, bởi vì Chung Cực Chiến Thánh này đây Tâm Linh Chi Quang hợp thành Thần lực, mà Chung Cực Kiếm Thánh này đây Tâm Linh Chi Kiếm hợp thành Thần lực, người sau cường đại hơn, thay đổi lớn có tính công kích.

Diệp Trần có thể ngăn ở Cự Chùy Chiến Thánh một chiêu, trước ngăn trở Dạ Hợp Chiến Thánh hơn mười chiêu, cũng là bởi vì bản thân là Kiếm

Thánh, nếu không đổi thành tố chất cùng mình không sai biệt lắm Chiến Thánh, là không thể nào ngăn trở đấy.

Kiếm Thần cung Kiếm Thánh, ngang nhau dưới điều kiện không người có thể địch không phải nói giỡn thôi. "Còn kém một bước, Thần lực liền viên mãn." Viên mãn Thần lực nhất định thỏa mãn những điều kiện này, cao cấp Kiếm Thánh tu vi, viên mãn Linh Khu bất diệt lực lượng, Kiếm Ý viên mãn, Kiếm Vực viên mãn, tóm lại, các loại lực lượng đều muốn viên mãn, như vậy hợp thành Thần lực mới là viên mãn Thần lực.

Mà Chung Cực Kiếm Thánh viên mãn Thần lực so với Chung Cực Chiến Thánh viên mãn Thần lực cao hơn ra một tầng nữa.

Luận Thần lực mà nói, Diệp Trần bây giờ Thần lực có lẽ cùng bình thường Chung Cực Kiếm Thánh không sai biệt lắm, đáng tiếc phương diện khác muốn kém, mà đối lập bên trên bình thường Chung Cực Chiến Thánh, Diệp Trần có thể dùng Thần lực đi đền bù pháp tắc cảnh giới bên trên chưa đủ.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1791: Ma Thần Cung Huyết Mạch Chiến Thánh

Diệp Trần đi vào Thiên Giới đệ bốn nghìn vạn năm, Thần Chiến bộc phát đệ hai nghìn vạn năm, Kiếm Thần Thần hệ cùng Ma Thần Thần hệ xung đột toàn diện bạo phát, Kiếm Thần cung Kiếm Thánh cùng Ma Thần cung Chiến Thánh gia nhập Thần Chiến.

Kiếm Ma chiến trường rút cuộc duy trì không được vô thủy vô chung phá hư, bị Hỗn Độn pháp tắc lưu đày đến Hoàng Hôn Bình Nguyên.

Hoàng Hôn Bình Nguyên đã thành Kiếm Thần Thần hệ cùng Ma Thần Thần hệ Thần Chiến địa điểm, chủ thần khác Thần hệ Chiến Thánh không lại bước vào, bọn hắn không muốn cuốn vào Thần Chiến, cái loại này tình cảnh không phải một mình một cái thế lực có thể chống lại đấy, trừ phi Thiên Giới bộc phát toàn diện Thần Chiến. "Giết sạch bọn hắn?" "Kiếm Thần cung vô địch." "Ma Thần cung vô địch." Hoàng Hôn Bình Nguyên, mấy dùng ức tính Chiến Thánh chém giết ở một chỗ, trong đó dùng Kiếm Thần cung cùng Ma Thần cung nhân số ít nhất, nhưng chiến lực vô cùng nhất cường hãn, nhất là Kiếm Thần cung, chỉ có mấy trăm vạn Kiếm Thánh, nhưng đến mức, thế như chẻ tre, nhất là Chung Cực Kiếm Thánh lãnh đạo Kiếm Thánh bầy, quả thực như quái thú giống nhau, mạnh mẽ đâm tới, không người có thể ngăn cản.

Chiến Thánh không phải người sắt, coi như là người sắt cũng có rỉ sắt một ngày, cũng có tan vỡ thời điểm, tất cả thường cách một đoạn dài dòng buồn chán tuế nguyệt, bất kỳ một cái nào Chiến Thánh đều có tư cách thân thỉnh nghỉ ngơi cơ hội.

Thừa dịp lúc nghỉ ngơi, Diệp Trần cố gắng lĩnh ngộ lấy Thần kỹ, chỉ cần lĩnh ngộ Thần kỹ, liền có thể thông qua chém giết đến tôi luyện Thần kỹ, hoàn thiện Thần kỹ, so với bình thường hiệu suất nhanh hơn, trực tiếp hơn.

Hiện tại, Diệp Trần đã lĩnh ngộ sáu trăm loại sơ cấp Thần kỹ, bảy loại trung cấp Thần kỹ, tại Chung Cực Kiếm Thánh trong bài danh trung đẳng, so với Tuyết Tâm Kiếm Thánh các loại Chung Cực Kiếm Thánh càng tốt hơn , đương nhiên, luận thực lực, Diệp Trần như cũ là yếu nhất Chung Cực Kiếm Thánh, thật sự là Chung Cực Kiếm Thánh quá mạnh mẽ, ngoại trừ Diệp Trần, bình thường nhất Chung Cực Kiếm Thánh cũng muốn tương đương với bình thường Chân Thần thế lực trung đẳng Chung Cực Chiến Thánh.

Như Cự Chùy Chiến Thánh cùng Dạ Hợp Chiến Thánh bực này bình thường cấp bậc Chung Cực Chiến Thánh, căn bản không phải bình thường Chung Cực Kiếm Thánh đối thủ. "Thứ tám loại trung cấp Thần kỹ." Ngày hôm đó, Diệp Trần lại lĩnh ngộ một môn trung cấp Thần kỹ —— Kiếm Tủy.

Đây là thứ hai mươi mốt loại trung cấp Thần kỹ.

Cũng là Diệp Trần lĩnh ngộ thứ tám loại trung cấp Thần kỹ.

Hoàng Hôn Bình Nguyên.

Diệp Trần cùng Kiếm Thần cung Kiếm Thánh tụ hợp ở một chỗ, Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành còn đứng ở Thú Thần cốc cùng Cổ Hương bảo, các nàng là sơ cấp Chiến Thánh, có thời gian dài hơn đi nghỉ ngơi, đi cường đại chính mình, tại chiến trường ở bên trong, sơ cấp Chiến Thánh chỉ là pháo hôi, với hắn đám không có bọn hắn khác nhau không phải rất lớn, cho nên thời gian nghỉ ngơi tương đối rộng thùng thình rất nhiều. "Thanh Liên Kiếm Thánh." Cam Lộ Kiếm Thánh, Vô Ảnh Kiếm Thánh, Mang Tinh Kiếm Thánh cùng với Đan Vân Kiếm Thánh dựa sát vào tới đây. "Tình huống như thế nào đây?" Diệp Trần hỏi thăm.

Vô Ảnh Kiếm Thánh cau mày nói: "Tình huống không phải rất lạc quan, tuy rằng chúng ta Kiếm Thần cung Kiếm Thánh chiến lực vô song, nhưng Ma Thần cung Chiến Thánh cũng không thể khinh thường, nhất là bọn hắn không biết lúc nào nhiều ra đến một loại huyết mạch Thần kỹ, có thể hai hai tổ hợp ở một chỗ, tối đa có thể tổ hợp sáu cái, mà lại Ma Thần cung thành viên so với chúng ta hơn nhiều vài lần." "Huyết mạch Thần kỹ?" Diệp Trần

nhìn về phía phía trước.

Rộng lớn bên trên bình nguyên, Thần lực tung hoành, pháp tắc đan vào, Diệp Trần đơn giản liền phát hiện Ma Thần cung Chiến Thánh.

Ma Thần cung Chiến Thánh dù sao cũng là Chủ Thần thế lực Chiến Thánh, thực lực cao hơn tại Chân Thần thế lực Chiến Thánh, cũng liền gần với Kiếm Thần cung Kiếm Thánh, bởi vì đều là Đại Ma Vương huyết thống nguyên nhân, Ma Thần cung Chiến Thánh khí tức rất là tương tự, Diệp Trần liếc nhìn hai cái Ma Thần cung Chiến Thánh dung hợp lại với nhau, biến thành một cái siêu đại hình lạ lẫm Chiến Thánh, thực lực tăng cường rất nhiều lần. "Cái này là huyết mạch Thần kỹ?" Diệp Trần không rõ ràng cho lắm.

Cam Lộ Kiếm Thánh giải thích nói: "Không phải tất cả Ma Thần cung Chiến Thánh đều có thể dung hợp ở một chỗ, tựa hồ muốn thỏa mãn có chút điều kiện, đáng tiếc Thần Chiến bộc phát quá là nhanh, chúng ta không có được phương diện này tin tức, không rõ huyết mạch Thần kỹ mấu chốt ở nơi nào, hơn nữa, huyết mạch Thần kỹ chỉ có Ma Thần cung có thể sử dụng, coi như là chúng ta đã biết trong đó bí mật, đoán chừng cũng không có biện pháp." "Đúng." Mang Tinh Kiếm Thánh cùng Đan Vân Kiếm Thánh gật gật đầu. "Đây là Ma Thần làm ra a!" Diệp Trần trong nội tâm suy đoán.

Ma Thần cung cùng khác Chân Thần thế lực hoặc Chủ Thần thế lực bất đồng, Ma Thần cung thành viên tất cả đều là Đại Ma Vương huyết thống, đây là rất không hợp thói thường đấy, nếu như là bình thường huyết thống còn chưa tính, hết lần này tới lần khác Đại Ma Vương huyết thống là đỉnh phong nhất huyết thống, cũng không biết Ma Thần là thế nào chế tạo ra, có lẽ là hắn ở đây Hỗn Độn trong phát hiện bí mật gì, mới sáng tạo ra Đại Ma Vương huyết thống, hiện tại lại nghiên cứu ra dùng Đại Ma Vương huyết thống làm cơ sở huyết mạch Thần kỹ.

Phía trước, hào quang bay múa đầy trời, tựa như mặt trời mới lên ở hướng đông, lại tựa như mặt trời chiều ngả về tây.

Đây là Thần lực.

Thuộc về Linh Hà Kiếm Thánh Thần lực.

Linh Hà Kiếm Thánh là Kiếm Thần cung Chung Cực Kiếm Thánh một trong, thực lực rất mạnh, đã xông đến rồi Kiếm Thần tháp thứ ba mươi bốn tầng, Thần lực của nàng dung hợp vô số Linh Hà, xưng là Linh Hà Thần lực.

Linh Hà Kiếm Thánh đối thủ là một cái Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh cùng năm cái Ma Thần cung cao cấp Chiến Thánh dung hợp mà thành Huyết Mạch Chiến Thánh, thực lực siêu cường, hình thể cũng siêu lớn, thậm chí bọn họ Thiên Thánh Khí đều dung hợp lại với nhau, biến thành một thanh dường như sinh vật hình thành khổng lồ Lang Nha Bổng, bắp có dữ tợn miệng lớn, có thể nhổ ra đáng sợ đầu lưỡi.

Phốc!

Không cẩn thận, Linh Hà Kiếm Thánh bị Lang Nha Bổng miệng lớn bên trong đầu lưỡi xuyên thủng rồi bả vai, toàn thân bị bỏ bay ra ngoài, nện ở ba gã Kiếm Thánh trên người, cái này ba gã cao cấp Kiếm Thánh liền hừ cũng không có hừ một tiếng , tại chỗ bạo tạc nổ tung bỏ mình, hài cốt không còn. "Hặc hặc!" "Đến a!" "Ai tới cùng ta một trận chiến." Vẻ mặt dữ tợn Huyết Mạch Chiến Thánh quét ngang Lang Nha Bổng, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, ven đường Kiếm Thánh nhao nhao hóa thành bùn máu.

Hoàng Hôn Bình Nguyên bên ngoài trên bầu trời, bảy cái Thái Dương đặc biệt chói mắt. "Ma Thần tên kia lúc nào đã sáng tạo ra dùng Đại Ma Vương huyết thống làm cơ sở huyết mạch Thần kỹ, thật là khiến người bất ngờ." Hủy diệt trên thái dương, một thanh âm lặng yên nói nhỏ, nhàn nhạt trong giọng nói ẩn chứa hủy diệt hương vị. "Ta biết ngay Ma Thần không có đơn giản như vậy, lưu lạc Hỗn Độn, có lẽ lại để cho hắn phát hiện xuất sắc đồ vật, Kiếm Thần lần này chỉ sợ phải thua." "Kiếm Thần tung hoành hoàn vũ, lai lịch không hiểu, có lẽ hắn sớm đã liệu đến cục diện này, cho nên vô số năm không có hiện thân rồi, có lẽ đang tìm kiếm cơ hội." . . .

Trung tâm Hỗn Độn Thái Dương thượng, một cái khuôn mặt cao cổ lão giả ngồi xếp bằng ở chỗ kia, tại bên cạnh hắn là hai cái đồng tử. "Lão sư, Kiếm Thần có phải hay không phải thua?" Bên trái đồng tử đánh bạo hỏi.

Lão giả cũng không lắc đầu cũng không gật đầu, "Hết thảy đều là định số, không cần tự mình đoán bừa, xem tiếp đi là được." . . .

Linh Hà Kiếm Thánh đang muốn đứng dậy tái chiến, một tay đè xuống nàng. "Ngươi đi thay đối thủ, hắn giao cho ta." Tiếng nói ngữ khí ôn hòa, làm cho người ta trước đó chưa từng có buông lỏng, mà buông lỏng đồng thời, tin tưởng lần nữa khôi phục đứng lên. "Liễu Vô Kiếm Thánh." Linh Hà Kiếm Thánh gật gật đầu, quay người ly khai nơi đây. "Chết đi!" Người này Huyết Mạch Chiến Thánh phóng tới Liễu Vô Kiếm Thánh.

Liễu Vô Kiếm Thánh trên mặt ôn hòa dáng tươi cười, chỉ điểm một chút rồi đi ra ngoài.

Phốc!

Dường như bay hơi bóng da, Huyết Mạch Chiến Thánh nhanh chóng héo rút, chợt bạo tạc nổ tung thành tro bụi.

Liễu Vô Kiếm Thánh, Kiếm Thần cung hai đại mạnh nhất Chung Cực Kiếm Thánh một trong.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1792: Cuối Cùng Đại Chiến Khúc Nhạc Dạo

"Liễu Vô Kiếm Thánh đến rồi, thật tốt quá!" "Hừ, có Liễu Vô Kiếm Thánh tại, Ma Thần cung Huyết Mạch Chiến Thánh cũng không coi vào đâu." Liễu Vô Kiếm Thánh xuất hiện, lại để cho Kiếm Thần cung chúng Kiếm Thánh tin tưởng tăng nhiều.

Rất sớm rất sớm trong năm tháng, Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Liễu Vô Kiếm Thánh đã đã trở thành Kiếm Thần cung tiêu chí, Duy Tâm Kiếm Thánh Thần Long thấy đuôi không thấy đầu, ai cũng không biết Duy Tâm Kiếm Thánh là ai, truyền thuyết, Duy Tâm Kiếm Thánh có thể biến thành bất kỳ một cái nào Kiếm Thánh, hắn có thể biến thành cái nào đó Chung Cực Kiếm Thánh, cũng có thể biến thành cái nào đó bình thường Kiếm Thánh, hắn không muốn bại lộ dưới tình huống, không ai có thể tìm được hắn , đương nhiên, Chủ Thần cùng Chân Thần ngoại lệ.

Bài trừ thần bí khó lường Duy Tâm Kiếm Thánh, Liễu Vô Kiếm Thánh không thể nghi ngờ là Kiếm Thần cung người tâm phúc, với hắn tại, hết thảy đều có thể giải quyết, dĩ vãng Thần gianzhong, Liễu Vô Kiếm Thánh dẫn đầu Kiếm Thần cung Kiếm Thánh, đánh bại qua Ma Thần cung mấy lần.

Huyết Mạch Chiến Thánh tuy mạnh, nhưng nhất định cũng không phải Liễu Vô Kiếm Thánh đối thủ.

Chỉ một cái một cái, một lát ở trong, Liễu Vô Kiếm Thánh đánh chết bảy tám cái Huyết Mạch Chiến Thánh. "Làm sao lại mạnh như vậy?" Diệp Trần một bên chiến đấu, một bên quan sát Liễu Vô Kiếm Thánh bên kia động tĩnh, thấy thế, kinh ngạc không thôi.

Nếu như Liễu Vô Kiếm Thánh toàn lực ứng phó cũng liền mà thôi, hết lần này tới lần khác Liễu Vô Kiếm Thánh nhàn nhã dạo chơi khắp nơi đi đi

lại lại mà thôi, gặp được Huyết Mạch Chiến Thánh, tiện tay một điểm, đối phương lập tức bạo tạc nổ tung.

Cam Lộ Kiếm Thánh giải thích nói: "Liễu Vô Kiếm Thánh là Kiếm Thần cung ngoại trừ Duy Tâm Kiếm Thánh bên ngoài, thứ hai lĩnh ngộ cao cấp Thần kỹ Kiếm Thánh, Kiếm Thần cung cao cấp Thần kỹ chỉ có ba loại, lĩnh ngộ bất luận một loại nào, đều đủ để tung hoành vô địch, tục truyền, Liễu Vô Kiếm Thánh lĩnh ngộ chính là loại thứ nhất cao cấp Kiếm Đạo Thần Kỹ —— Kiếm Tâm Tung Hoành." "Kiếm Tâm Tung Hoành?" Diệp Trần kỹ càng thưởng thức cái từ này.

Bình thường đều là Kiếm Khí tung hoành, đao khí tung hoành, chiến lực tung hoành, đây là đại biểu thực lực mạnh mẽ ý tứ, mà Kiếm Tâm Tung Hoành càng thêm nội liễm, cũng không phải đơn thuần thực lực cường đại, mà là nội tâm cường đại, nội tâm cường đại bình thường đều thực lực cường đại, đây là từ trong ra ngoài cường đại.

Chính thức Kiếm Thánh, nên Kiếm Tâm Tung Hoành, Diệp Trần nghĩ như vậy lấy. "Liễu Vô Kiếm Thánh, mười ức nhiều năm chưa từng giao thủ, khiến cho ta nhìn ngươi thực lực đạt đến mức nào." Phương xa, một đạo nhân ảnh kích xạ tới đây, là một cái trên người che kín lân giáp, trên lưng mọc ra một đôi lân giáp Long Dực Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh. "Long Lân Ma Thánh." Liễu Vô Kiếm Thánh nhìn sang.

Long Lân Ma Thánh là Ma Thần cung đệ nhất Chung Cực Chiến Thánh, địa vị tương đương với Kiếm Thần cung Duy Tâm Kiếm Thánh , đương nhiên, luận thực lực, Long Lân Ma Thánh là không kịp nổi Duy Tâm Kiếm Thánh , lúc trước so với Liễu Vô Kiếm Thánh cũng muốn thiếu một ít. "Là Long Lân Ma Thánh!" Kiếm Thần cung mọi người thoáng biến sắc, mặc dù có Liễu Vô Kiếm Thánh đối phó Long lân Chiến Thánh, nhưng mà đối với bọn hắn mà nói, Long Lân Ma Thánh thủy chung là một cái Sát Thần giống như tồn tại.

Oanh!

Liễu Vô Kiếm Thánh cùng Long Lân Ma Thánh vừa mới giao thủ, lập tức đã dẫn phát nổ lớn, cuồng bạo sóng xung kích tung bay rồi phạm vi trong vòng trăm dặm Kiếm Thánh cùng Chiến Thánh, một ít Kiếm Thánh cùng Chiến Thánh lăng không hóa thành tro bụi. "Thật mạnh!" Diệp Trần đám người cũng nhận được rồi ảnh hướng đến, cũng may khoảng cách rất xa, chẳng qua là bị nhấc lên bay ra ngoài.

Long Lân Ma Thánh công kích khí thế bàng bạc, rộng lớn vô cùng, thực lực yếu đấy, còn chưa tới chính thức chiến đấu, đoán chừng khí thế sẽ yếu hơn một cái cấp bậc, trái lại Liễu Vô Kiếm Thánh, thủy chung bình bình đạm đạm, chỉ có điều trong tay nhiều hơn một thanh bảo kiếm, bảo kiếm vung lên, Kiếm Khí lạnh nhạt, nhưng uy lực một điểm không kém.

Kiếm Tâm Tung Hoành cũng không phải đơn thuần chiêu thức, càng giống là một loại nội tại lực lượng.

Hai người đến mức, khe rãnh tung hoành, tiếng gầm rung trời. "Khá tốt, Long Lân Ma Thánh tựa hồ không cách nào thi triển huyết mạch Thần kỹ, cùng với khác Ma Thần cung Chiến Thánh dung hợp thành Huyết Mạch Chiến Thánh." Chú ý trận chiến đấu này Kiếm Thần cung Kiếm Thánh thả lỏng một hơi. "Hặc hặc, chúng ta lại gặp mặt, nạp mạng đi." Ngay tại Diệp Trần phân tâm chú ý Liễu Vô Kiếm Thánh cùng Long lân Chiến Thánh lúc chiến đấu, một cái thân ảnh đánh tới, là Ma Thần cung Kình Thiên Ma Thánh.

Hơn hai nghìn vạn năm không gặp, Kình Thiên Ma Thánh thực lực tiến bộ rất nhiều , lúc trước hắn chẳng qua là Thần lực viên mãn, không có lĩnh ngộ bổ sung pháp tắc, lĩnh ngộ chính là Hắc Ám pháp tắc cùng Phong chi pháp tắc, hơn hai nghìn vạn năm qua, Kình Thiên Ma Thánh lĩnh ngộ ra rồi Quang Minh pháp tắc, Quang Minh pháp tắc cùng Hắc Ám pháp tắc tổ hợp ở một chỗ, đã thành bổ sung pháp tắc Quang Ám pháp tắc, thực lực gia tăng lên đâu chỉ gấp trăm lần nghìn lần.

Trên chiến trường nhìn thấy Diệp Trần, Kình Thiên Ma Thánh nội tâm cuồng tiếu, tại hắn xem ra, hơn hai nghìn vạn năm qua, Diệp Trần thực lực

tiến bộ lớn hơn nữa cũng sẽ không có hắn đại, lần này là đối phương tử kỳ. "A, xem ra ngươi rất tự tin." Diệp Trần cũng không dài dòng, cùng đối phương giao lên tay. "Thì ra là thế." Diệp Trần đại khái đánh giá ra Kình Thiên Ma Thánh thực lực, hoàn toàn chính xác, so với lúc trước chính mình, mạnh rất nhiều lần, đáng tiếc, lúc này không giống ngày xưa, tiến bộ của mình càng lớn.

Đối với không cách nào ngăn chặn Diệp Trần, Kình Thiên Ma Thánh chấn động vô cùng, điều này sao có thể. "Ta xem nhận lấy cái chết chính là ngươi." Diệp Trần không lại áp chế thực lực, toàn lực ứng phó công hướng Kình Thiên Ma Thánh.

Luận Thần lực, Diệp Trần là bình thường Chung Cực Kiếm Thánh cấp độ Thần lực, mà Kình Thiên Ma Thánh là bình thường Chung Cực Chiến Thánh cấp độ Thần lực, chênh lệch một tầng nữa.

Luận pháp tắc, Kình Thiên Ma Thánh tuy rằng lĩnh ngộ Quang Minh pháp tắc, đáng tiếc Quang Minh pháp tắc còn chưa đại thành, cùng đại thành Hắc Ám pháp tắc phối hợp lại, không thể chính thức hoàn mỹ, so ra kém Diệp Trần đại thành Ngũ Hành pháp tắc.

Luận Thần kỹ, Diệp Trần dĩ nhiên lĩnh ngộ thứ hai mươi mốt loại trung cấp Thần kỹ —— Kiếm Tủy, mà Kình Thiên Ma Thánh lĩnh ngộ trung cấp Thần kỹ cộng lại tựa hồ mới ba bốn loại.

Mặc kệ phương diện nào, Diệp Trần đều muốn siêu việt Kình Thiên Ma Thánh. "Chết đi!" Kiếm Tủy vừa ra, rộng thùng thình Kiếm Khí trong hiện ra mạch lạc, bá một tiếng, theo Kình Thiên Ma Thánh thân thể một xoát mà qua.

Phốc!

Kình Thiên Ma Thánh trực tiếp bị tẩy thành rồi huyết vụ.

Hôm nay, Chung Cực Chiến Thánh phía dưới, Diệp Trần đã rất khó tìm

đến hợp lại chi địch.

Vốn tất cả mọi người cho rằng, Thần Chiến còn có thể tiếp tục cái mấy nghìn vạn năm thậm chí trên ức năm, không nghĩ tới, ngắn ngủn mấy trăm năm về sau, Thần Chiến im bặt mà dừng, song phương đội ngũ nhao nhao nhận được Chân Thần truyền thừa thần dụ, đình chỉ Thần Chiến.

Thanh Liên đảo. "Bình thường chính giữa đình chỉ Thần Chiến, là vì cuối cùng đại chiến làm chuẩn bị." Cam Lộ Kiếm Thánh như có điều suy nghĩ. "Cuối cùng đại chiến?" Diệp Trần nhìn sang.

Cam Lộ Kiếm Thánh giải thích nói: "Chúng ta Kiếm Thần Thần hệ cùng Ma Thần Thần hệ, vô số năm xuống, kinh nghiệm Thần Chiến nhiều vô số kể, nhưng cuối cùng đại chiến cũng không phải rất nhiều, mỗi một lần cuối cùng đại chiến, không chỉ có sẽ vẫn lạc vô số Chiến Thánh, liền Chân Thần đều tham dự chiến đấu, ngẫu nhiên cũng sẽ có Chân Thần vẫn lạc, tại cuối cùng đại chiến tiến đến trước, chúng ta nhất định toàn lực tăng lên thực lực của mình, nếu không cuối cùng đại chiến vừa đến, dù ai cũng không cách nào cam đoan an toàn của mình, thực lực mạnh một điểm, mới có thể nhiều một phần bảo vệ tính mạng cơ hội." "Chủ Thần đâu?" Diệp Trần hỏi.

Vô Ảnh Kiếm Thánh cau mày nói: "Chủ Thần bình thường sẽ không tham dự chiến đấu, bởi vì Chủ Thần cấp chiến đấu quá kinh khủng , đương nhiên, có lẽ Chủ Thần sẽ ở Thiên Giới bên ngoài Hỗn Độn trong chiến đấu, chỉ là chúng ta không biết."

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1793: Ngũ Hành Pháp Tắc Viên Mãn

Thời gian rất nhanh trôi qua, Diệp Trần đi vào Thiên Giới thứ sáu ngàn vạn năm.

Lúc này thời điểm, Thần Chiến đã đã xong hai nghìn vạn năm, tuyệt đại bộ phận người không biết nội tình, đều cho rằng sẽ không phát sinh lần nữa Thần Chiến, nguyên một đám dần dần quên lãng rồi hai nghìn vạn năm trước vô cùng thê thảm chiến đấu.

Hai nghìn thời gian vạn năm, Diệp Trần chưa từng có đình chỉ tiến bộ, tốc độ tiến bộ càng lúc càng nhanh.

Cái này hai nghìn vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ tám trăm loại sơ cấp Thần kỹ, hai mươi loại trung cấp Thần kỹ.

Kiếm Thần cung sớm có đồn đại, đều muốn lĩnh ngộ cao cấp Thần kỹ, nhất định lĩnh ngộ tất cả sơ cấp Thần kỹ cùng trung cấp Thần kỹ, như thế mới có một tia cơ hội lĩnh ngộ cao cấp Thần kỹ, Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Liễu Vô Kiếm Thánh đúng là đại biểu chi một, hai người ở thật lâu trước liền lĩnh ngộ tất cả sơ cấp Thần kỹ cùng trung cấp Thần kỹ.

Diệp Trần khoảng cách cái mục tiêu này còn rất xa, kém cách xa vạn dặm.

Đệ tám trăm ngàn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ một nghìn loại sơ cấp Thần kỹ, ba mươi loại trung cấp Thần kỹ.

Thứ tám ngàn lượng trăm vạn năm, Diệp Trần Ngũ Hành pháp tắc rút cuộc tiến vào viên mãn cảnh giới. "Cái này là viên mãn cảnh giới bổ sung pháp tắc sao?" Hồn Hải ở bên trong, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm cái pháp tắc hoàn mỹ không tỳ vết, không có một tia chỗ thiếu hụt, Ngũ Hành pháp

tắc giữa xuất hiện một cái năm màu vòng xoáy, sinh ra Ngũ Hành pháp tắc chi lực tốc độ gia tăng lên gấp trăm lần, mà lại theo Ngũ Hành pháp tắc viên mãn, Diệp Trần cảm giác Thiên Giới Hỗn Độn pháp tắc đối với chính mình trói buộc giảm bớt rất nhiều. "Nếu là có thể thành tựu Thần chi pháp tắc, Hỗn Độn pháp tắc chắc có lẽ không trói buộc ta, trái lại, ta có thể trình độ nhất định bên trên chống lại Hỗn Độn pháp tắc, đến rồi Chủ Thần cảnh giới, thậm chí có thể cho Hỗn Độn pháp tắc tránh lui." Chủ Thần là Chân Thần trong Vương Giả, lưu lạc Hỗn Độn, bình thường Chân Thần như trước có nguy hiểm rất lớn, chỉ có Chủ Thần rất khó gặp được nguy hiểm, Chủ Thần trên cơ bản chỉ biết bị nhốt, không cách nào đánh chết, dù là chí cao Chủ Thần Hỗn Độn Chủ Thần phối hợp Hỗn Độn pháp tắc, cũng không cách nào đánh chết Chủ Thần , đương nhiên, có thể vây khốn Chủ Thần vô tận tuế nguyệt, tương đương với nhốt Chủ Thần, cho nên, tại Thiên Giới thậm chí vô tận Hỗn Độn, Hỗn Độn Chủ Thần đều là siêu nhiên tồn tại, hắn cũng không tham dự Thần Chiến, nhưng không có cái kia Chủ Thần dám khiêu chiến hắn uy nghiêm.

Ngũ Hành pháp tắc viên mãn, Diệp Trần thuận lợi thông qua được Kiếm Thần tháp thứ ba mươi hai tầng.

Cho đến lúc này đợi, hắn mới cũng coi là Chung Cực Kiếm Thánh cấp độ, trước hắn chẳng qua là Chung Cực Chiến Thánh cấp độ, so với Chung Cực Kiếm Thánh yếu đi rất nhiều.

Đương nhiên, bình thường Chung Cực Kiếm Thánh cũng có mạnh có yếu, Diệp Trần thuộc về tương đối mạnh bình thường Chung Cực Kiếm Thánh, dù sao Diệp Trần đã lĩnh ngộ hai mươi loại trung cấp Thần kỹ, đại đa số bình thường Chung Cực Kiếm Thánh, đầu lĩnh ngộ mười loại tả hữu trung cấp Thần kỹ.

Đệ nhất ức năm, Diệp Trần cuối cùng đem tất cả sơ cấp Thần kỹ lĩnh ngộ toàn bộ rồi.

Đệ nhất ức hai nghìn vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ bốn mươi loại trung cấp Thần kỹ.

Đệ nhất ức năm nghìn vạn năm, Diệp Trần lĩnh ngộ bốn mươi chín loại trung cấp Thần kỹ, chỉ kém cuối cùng một loại trung cấp Thần kỹ.

Mà lúc này, Diệp Trần thông qua được Kiếm Thần tháp thứ ba mươi ba tầng. "Thiếu một ít có thể thông qua thứ ba mươi bốn tầng." Trung cấp Thần kỹ đối với thực lực tăng phúc quá lớn quá lớn, thứ bốn mươi chín loại trung cấp Thần kỹ cường đại cỡ nào, so với phía trước trung cấp Thần kỹ lợi hại không biết gấp bao nhiêu lần.

Đệ nhất ức năm nghìn năm trăm vạn năm, Diệp Trần cố gắng đã có hồi báo, nước chảy thành sông lĩnh ngộ thứ năm mươi loại trung cấp Thần kỹ —— Tung Hoành. "Cuối cùng một loại sơ cấp Thần kỹ là Kiếm Tâm, cuối cùng một loại trung cấp Thần kỹ là Tung Hoành, mà loại thứ nhất cao cấp Thần kỹ là Kiếm Tâm Tung Hoành, chẳng lẽ ba người có quan hệ?" Đây không phải Diệp Trần cố ý lên tên, trên thực tế, cuối cùng một loại sơ cấp Thần kỹ tên vốn là gọi Kiếm Tâm, cuối cùng một loại trung cấp Thần kỹ cũng vốn là gọi là Tung Hoành, mà ba loại cao cấp Thần kỹ cũng riêng phần mình có tên của mình , đương nhiên, tên tuy rằng giống nhau, nhưng ở không cùng người trong tay thi triển đi ra, hay vẫn là không đồng dạng như vậy, tên có lẽ giao phó rồi ý nghĩa nghĩa, mà không phải kia hình thức.

Lĩnh ngộ Tung Hoành, Diệp Trần lần nữa đi xông Kiếm Thần tháp. "Tung Hoành!" Một kiếm ra, Kiếm Thần tháp thứ ba mươi bốn tầng Kiếm Thánh Khôi Lỗi dường như bị định trụ rồi, vô cùng Kiếm Khí từ kia trên người Tung Hoành mà qua, lưu lại trăm ngàn khối vụn, ngay sau đó khối vụn tro bụi mai một.

Kiếm Thần tháp thứ ba mươi bốn tầng thông qua.

Đệ nhất ức sáu nghìn vạn năm, Thần Chiến lần nữa bạo phát, lần này trực tiếp là toàn diện Thần Chiến, Kiếm Thần Thần hệ cùng Ma Thần Thần hệ toàn bộ thành viên xuất động, trên bầu trời, Kiếm Thần Thần hệ Chân Thần Tinh Thần cùng Ma Thần Thần hệ Chân Thần Tinh Thần cũng bắt đầu hướng phía Hoàng Hôn Bình Nguyên dựa sát vào, một khi dựa sát vào, chính là Chân Thần đại chiến thời khắc.

Hoàng Hôn Bình Nguyên, máu nhuộm đại địa, thi cốt như núi.

Mấy dùng ức tính Chiến Thánh chém giết ở một chỗ, mọi người tựa hồ điên cuồng, nguyên một đám thấy chết không sờn. "Thật đáng sợ chiến trường bầu không khí." Diệp Trần không khỏi biến sắc.

Hắn có thể cảm giác được, Hoàng Hôn Bình Nguyên bị đáng sợ chiến trường bầu không khí cho bao phủ, chỉ cần vừa tiến đến, sẽ chịu ảnh hưởng, mà chịu ảnh hưởng Chiến Thánh sẽ trở nên không sợ sinh tử, bạn tốt của hắn Cam Lộ Kiếm Thánh, Vô Ảnh Kiếm Thánh, Mang Tinh Kiếm Thánh cùng với Đan Vân Kiếm Thánh liền nhận lấy ảnh hưởng, con mắt trở nên huyết hồng.

Chỉ có Chung Cực Chiến Thánh hoặc là Chung Cực Kiếm Thánh mới không bị ảnh hưởng, hoặc là đã bị ảnh hưởng rất nhỏ. "Cái này là cuối cùng Thần Chiến?" Diệp Trần dường như thấy được mọi người hoàng hôn, dị thường thê lương.

Ngẩng đầu, Diệp Trần dị thường thấy được Chân Thần Tinh Thần, phải biết rằng tại dĩ vãng, Hoàng Hôn Bình Nguyên là nhìn không tới Chủ Thần Thái Dương cùng với Chân Thần Tinh Thần đấy. "Vậy giết đi!" Thần Chiến là số mệnh, cũng là đi đến Chân Thần chỗ ngồi đường tắt.

Không có khác chiêu thức, Diệp Trần mỗi một kiếm phát ra, tất nhiên là mạnh nhất trung cấp Thần kỹ —— Tung Hoành.

Vô cùng Kiếm Khí Tung Hoành mà qua, phía trước bị cày ra một cái Huyết Hà, không biết có bao nhiêu Ma Thần Thần hệ Chiến Thánh chết ở Diệp Trần trên tay. "Là hắn?" Rất xa, Dạ Hợp Chiến Thánh thấy được Diệp Trần, không có bất kỳ kỷ niệm, Dạ Hợp Chiến Thánh lập tức quay người trốn chạy, giờ phút này Diệp Trần, hắn căn bản không phải đối thủ, với tư cách Chung Cực Chiến Thánh, hắn cũng sẽ không bị chiến trường bầu không khí ảnh hưởng. "Chạy thoát sao?" Kiếm quang lóe lên, Diệp Trần đi vào Dạ Hợp Chiến Thánh trên không, một kiếm quét xuống dưới.

Phốc!

Dạ Hợp Chiến Thánh thân tử đạo tiêu.

Sau đó trong năm tháng, Diệp Trần tiếp theo chém giết Ma Thú Sơn Chung Cực Chiến Thánh Cự Chùy Chiến Thánh.

Lúc trước hai cái này Chung Cực Chiến Thánh bao trùm tại Diệp Trần phía trên, thế nhưng là bọn hắn hôm nay, liền Diệp Trần một kiếm đều tiếp không được, thông qua Kiếm Thần tháp thứ ba mươi bốn tầng Diệp Trần, so với bình thường Chung Cực Kiếm Thánh đều muốn mạnh mẽ hai cái cấp độ, so với bình thường Chung Cực Chiến Thánh mạnh trọn vẹn ba cái cấp độ, căn bản không có ở đây một cái mặt bên trên.

Tình cảnh càng ngày càng vô cùng thê thảm, liền Kiếm Thần cung Chung Cực Kiếm Thánh đều gặp nguy cơ.

Hơn một ức năm qua đi, Ma Thần cung sẽ huyết mạch Thần kỹ Chiến Thánh càng ngày càng nhiều, tại Diệp Trần trong tầm mắt, có hai cái Chung Cực Kiếm Thánh gặp nguy cơ, một cái là Tuyết Tâm Kiếm Thánh, còn có một là Liên Thành Kiếm Thánh.

Tuyết Tâm Kiếm Thánh đã từng đã cứu Diệp Trần một mạng.

Liên Thành Kiếm Thánh ngược lại là cùng Diệp Trần không có gì cùng xuất hiện. "Chỉ có thể cứu một cái." Diệp Trần nhíu mày, thân hình lóe lên, hướng phía Tuyết Tâm Kiếm Thánh chỗ phương hướng lao đi.

Hai cái chọn một, hắn chỉ có thể chọn Tuyết Tâm Kiếm Thánh. "Cẩn thận." Tuyết Tâm Kiếm Thánh gặp Diệp Trần tới đây hỗ trợ, vội vàng nhắc nhở, đối thủ của nàng không phải bình thường Chung Cực Chiến Thánh, mà là Huyết Mạch Chiến Thánh. "Lúc trước ngươi cứu ta một mạng, hiện tại ta trả lại ngươi, mặt khác còn kém ngươi một cái." Diệp Trần quay đầu hướng phía Tuyết Tâm Kiếm Thánh cười cười, đón Huyết Mạch Chiến Thánh phóng đi, Kiếm Khí lóe lên, đối diện Huyết Mạch Chiến Thánh bị chia làm

hai nửa.

Huyết Mạch Chiến Thánh như có mạnh mẽ, muốn xem dung hợp trước, thân thể thực lực mạnh bao nhiêu. "Có ý tứ." Tuyết Tâm Kiếm Thánh nhoẻn miệng cười, lúc này đây cuối cùng Thần Chiến về sau, có lẽ lại một cái Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Liễu Vô Kiếm Thánh đem ra đời.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1794: Thành Tựu Chung Cực Kiếm Thánh

Ngũ Hành pháp tắc viên mãn, lĩnh ngộ cuối cùng một loại trung cấp Thần kỹ Tung Hoành Diệp Trần quá mạnh mẽ, dù là tại Kiếm Thần cung, đều là bài danh hàng đầu tồn tại.

Kiếm Thần cung Chung Cực Kiếm Thánh bình thường có bốn cái cấp độ, đệ nhất cấp độ là Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Liễu Vô Kiếm Thánh, thứ hai cấp độ chính là Diệp Trần như vậy cấp độ, cái thứ ba cấp độ là trung đẳng Chung Cực Kiếm Thánh, như Linh Hà Kiếm Thánh, thứ tư cấp độ là bình thường Chung Cực Kiếm Thánh, như Tuyết Tâm Kiếm Thánh.

Đương nhiên, cùng một cấp độ, như trước cao có thấp có, ví dụ như đệ nhất cấp độ, Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Liễu Vô Kiếm Thánh chênh lệch liền rất lớn, theo Liễu Vô Kiếm Thánh nói, hắn liền Duy Tâm Kiếm Thánh một kiếm cũng đỡ không nổi, mặc dù trong đó có khiêm tốn thành phần, nhưng nghĩ đến Duy Tâm Kiếm Thánh hoàn toàn chính xác rất mạnh, nếu không Liễu Vô Kiếm Thánh không cần phải đi nâng lên người khác, làm thấp đi chính mình.

Chiến trường phía sau, Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành cũng ở đây tham chiến lấy, còn có Độc Cô Tuyệt đều là người quen, bọn hắn cũng đã trở thành trung cấp bán Thần, tại Huyền Hoàng Vũ Trụ, thiên phú của bọn hắn ngộ tính đều rất tốt, nhưng mà tại Thiên Giới, thiên phú của bọn hắn ngộ tính chẳng qua là bình thường mà thôi, không có cơ duyên dưới tình huống, muốn hao phí dài dòng buồn chán tuế nguyệt mới có thể đột phá một cái cảnh giới, có thể trở thành trung cấp bán Thần đã là rất không chuyện dễ dàng, không có biện pháp như Diệp Trần như vậy, tiến bộ nhanh chóng, tiến triển cực nhanh.

Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành mặc dù chỉ là trung cấp bán

Thần, cũng chính là trung cấp Chiến Thánh, nhưng toàn thân võ trang đầy đủ, mặc trên người chính là Cửu tinh Thiên Thánh Khí Khải Giáp, trên tay là Cửu tinh Thiên Thánh Khí.

Dĩ vãng Diệp Trần đạt được Thần Thạch rất là khó khăn, hiện tại dùng thực lực của hắn, Thần Thạch căn bản không thiếu, điểm cống hiến lại càng không thiếu, đều muốn làm cho vài món Cửu tinh Thiên Thánh Khí, không thể so với ăn cơm uống nước khó đi nơi nào.

Trừ cái đó ra, quan trọng nhất là, hai người đã hoài thai Diệp Trần hài tử, bán Thần mang thai, cần dài dòng buồn chán tuế nguyệt, không giống phàm nhân mười tháng, sơ cấp bán Thần ít nhất cần một trăm vạn năm thậm chí càng lâu, trung cấp bán Thần là một ngàn vạn năm thậm chí càng lâu, đã có Diệp Trần hài tử, tương đương đã có được Diệp Trần huyết mạch, thời khắc mấu chốt, cái này cỗ huyết mạch sẽ bảo hộ hai người.

Như thế, Diệp Trần mới yên tâm các nàng tại chiến trường phía sau.

Vương đối Vương, Tướng đối Tướng, Binh đối Binh.

Hoàng Hôn Bình Nguyên bên trên, cục diện lâm vào cục diện bế tắc, ngoại trừ vừa mới bắt đầu vẫn lạc vô số Chiến Thánh Kiếm Thánh, đến rồi đằng sau, vẫn lạc tốc độ ngược lại chậm lại, dù sao thực lực tương đương dưới tình huống, cần hao phí rất dài thời gian mới có thể giải quyết đối phương, có lẽ là một ngày hay hai ngày, có lẽ là mười ngày nửa tháng, cũng có thể.

Mà một khi giải quyết xong đối thủ, tiếp nhận lại sẽ là một cuộc đại đồ sát, thẳng đến tìm được thứ hai đối thủ.

Hoàng Hôn Bình Nguyên trung tâm, nơi này là rất hùng vĩ chiến trường, có thể ở nơi đây chiến đấu đấy, kém cỏi nhất đều là bình thường Chung Cực Chiến Thánh, bởi vì song phương cực hạn lực lượng đều ở đây trong, tất cả mọi người minh bạch, chỉ cần giải quyết xong đối phương cực hạn lực lượng, còn dư lại lực lượng dù là nhiều hơn nữa, đều là gà đất chó kiểng,

không cần tốn nhiều sức có thể giải quyết. "Thanh Liên Kiếm Thánh, chúng ta liên thủ." Nói chuyện chính là Hắc Nham Kiếm Thánh.

Hắc Nham Kiếm Thánh cùng Diệp Trần giống nhau, là cấp độ thứ hai Chung Cực Kiếm Thánh, thực lực so với Diệp Trần kém một chút, nhưng là không kém đi nơi nào, đã lĩnh ngộ bốn mươi lăm loại trung cấp Thần kỹ. "Tốt." Diệp Trần gật đầu.

Đối thủ của bọn hắn là một cái Huyết Mạch Chiến Thánh, là hai cái trung đẳng Chung Cực Chiến Thánh cùng hai cái bình thường Chung Cực Chiến Thánh dung hợp được Huyết Mạch Chiến Thánh, thực lực so với Diệp Trần đều mạnh mẽ. "Hặc hặc, chúng ta là trực tiếp dung hợp ở một chỗ, các ngươi chẳng qua là phối hợp với nhau, như thế nào là đối thủ của chúng ta." Huyết Mạch Chiến Thánh lao xuống tới đây, mặt đất bị cày ra một cái rãnh sâu, khí thế bức người. "Lên!" Diệp Trần cùng Hắc Nham Kiếm Thánh một trái một phải nghênh đón tiếp lấy.

Đầu tiên phát động công kích chính là Hắc Nham Kiếm Thánh, chỉ thấy hắn giơ lên cao màu đen đại kiếm, một kiếm bổ ra, màu đen Kiếm Khí cối xay bình thường xoắn giết tại Huyết Mạch Chiến Thánh trên người, không biết làm sao Huyết Mạch Chiến Thánh phòng ngự quá mạnh mẽ, Kiếm Khí xoắn giết đi lên, vẻn vẹn bắn ra ra vô số Hỏa Tinh, liền một điểm bạch ấn đều không có xuất hiện.

Bất quá cũng không phải đều không có tác dụng, ít nhất lại để cho Huyết Mạch Chiến Thánh tốc độ chậm lại, xuất hiện dừng lại. "Tung Hoành!" Cầm trong tay Ngũ Hành Kiếm, Diệp Trần một cái Tung Hoành oanh tới, vô cùng Kiếm Khí tại Huyết Mạch Chiến Thánh trên người một xoát mà qua.

Phốc!

Một đại bồng máu tươi tung bay đi ra, Huyết Mạch Chiến Thánh bị thương.

Luận lực công kích, Diệp Trần có thể so sánh Hắc Nham Kiếm Thánh

mạnh hơn nhiều, dù sao Diệp Trần lĩnh ngộ chính là cuối cùng một loại trung cấp Thần kỹ. "Đáng chết, Đại Diệt Phủ!" Huyết Mạch Chiến Thánh vũ khí là một cây huyết hồng phủ, phủ vừa bổ, phủ quang Khai Thiên Tích Địa, khí thế hùng hậu, Hắc Nham Kiếm Thánh trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, Diệp Trần cũng bị bổ được liên tiếp lui về phía sau, mặt đất một mảnh hỗn độn. "Dung hợp quả nhiên không phải phối hợp có thể địch nổi đấy." Diệp Trần nhíu mày, dung hợp là thực lực chồng chung vào một chỗ, mà phối hợp có thể tạo được gấp hai tác dụng đã rất không dậy nổi.

Huyết Mạch Chiến Thánh thực lực chỉ so với Diệp Trần mạnh mẽ một điểm, vốn tưởng rằng tăng thêm một cái Hắc Nham Kiếm Thánh, hẳn là có thể chống lại, không nghĩ tới như trước kém một chút một điểm. "Chết đi!" Huyết Mạch Chiến Thánh một chiêu đắc thủ, công kích càng ngày càng điên cuồng bá, không cho hai người cơ hội phản kích.

Hắc Nham Kiếm Thánh liên tiếp thổ huyết, làm bị thương rồi Võ Đạo Nguyên Thần, Diệp Trần ngược lại là có thể kiên trì xuống, đáng tiếc tìm không thấy cơ hội đi đánh bại đối phương, phải nói, dùng công kích của hắn lực, chỉ sợ rất khó đánh bại đối phương rồi, chính mình một kích toàn lực vẻn vẹn làm cho đối phương được điểm không quan trọng gì tổn thương mà thôi , đương nhiên, mình cũng không phải ăn thực vật, đối phương muốn thương tổn mình cũng khó. "Hắc Nham Kiếm Thánh, ngươi lui xuống trước đi, nơi đây giao cho ta." Thanh Liên Kiếm Thánh đối với Hắc Nham Kiếm Thánh nói ra. "Tốt." Hắc Nham Kiếm Thánh tuy rằng thập phần khó chịu, nhưng biết mình lưu lại cũng không có gì dùng.

Nếu như liền Hắc Nham Kiếm Thánh đều không giúp được chính mình, có thể giúp mình hầu như đã không có, dựa vào nhiều người cũng vô dụng, dù sao không phải chỉ có chính mình trong gặp được khốn cảnh, địa phương khác đều gặp khốn cảnh.

Ma Thần cung Huyết Mạch Chiến Thánh, đích thật là một sát thủ giản, đủ để cải biến Thần Chiến hướng đi. "Hặc hặc, chúng ta dung hợp ở một chỗ, bền bỉ tác chiến năng lực không phải ngươi có thể tưởng tượng đấy, ta

xem ngươi có thể chống đỡ tới khi nào." Huyết Mạch Chiến Thánh càn rỡ cười to.

Một tuần lễ qua.

Một tháng trôi qua.

Diệp Trần dần dần lộ ra bại cục.

Đảo mắt, một năm qua.

Đây là Diệp Trần kinh nghiệm rất dài dòng buồn chán một cuộc chiến đấu.

Diệp Trần khóe miệng đổ máu, Võ Đạo Nguyên Thần bắt đầu bị thương. "Chết!" "Chết!" "Chết, chết, chết. . ." Huyết Mạch Chiến Thánh áp chế Diệp Trần đánh. "Ai chết còn không nhất định." Diệp Trần trên người bỗng nhiên bộc phát ra kinh người Kiếm Ý, Kiếm Ý không chỉ một loại, mà là ba loại.

Ba loại chí cao Kiếm Ý đan vào ở một chỗ, sinh ra trước đó chưa từng có đồng cảm.

Một năm khó khăn chiến đấu, lại để cho Diệp Trần tiềm lực lần nữa đạt được bộc phát, phải biết rằng ba loại chí cao Kiếm Ý bao giờ cũng đều tại cộng hưởng lấy, chỉ có điều tiến bộ càng ngày càng chậm mà thôi, nhưng mà hơn một ức năm qua đi, ba đại chí cao Kiếm Ý đã dần dần tiếp cận viên mãn, chỉ có điều chênh lệch một cái cơ hội, chênh lệch một cái tôi luyện.

Oanh!

Rút cuộc, ba đại chí cao Kiếm Ý đột phá đến rồi viên mãn cảnh giới, dung nhập vào Thần lực ở bên trong, khiến cho Diệp Trần Thần lực đạt được vô số lần cường hóa.

Trước đó, Diệp Trần Thần lực dĩ nhiên là Chung Cực Kiếm Thánh cấp độ Thần lực, lúc này thời điểm Diệp Trần Thần lực, đem siêu việt Chung

Cực Kiếm Thánh Thần lực, bởi vì không có cái nào Chung Cực Kiếm Thánh, có được ba đại chí cao Kiếm Ý, có tối đa nhất hai loại cực kỳ khủng khiếp rồi, như Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Liễu Vô Kiếm Thánh.

Kiếm Ý viên mãn, Diệp Trần Thần lực cũng viên mãn, tăng thêm Ngũ Hành pháp tắc viên mãn, lúc này thời điểm Diệp Trần, mới thật sự là trên ý nghĩa Chung Cực Kiếm Thánh.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1795: Hắc Ám Kiếm Ý

Như cũ là trung cấp Thần kỹ Tung Hoành, lần này Tung Hoành, so với dĩ vãng cường đại rồi đâu chỉ vạn lần, rộng thùng thình Kiếm Khí phảng phất muốn càn quét Thiên Địa bình thường, theo Huyết Mạch Chiến Thánh thân thể khẽ quét mà qua, vô thanh vô tức, Huyết Mạch Chiến Thánh thân thể mai một thành hư vô, cái này vẫn chưa xong, còn sót lại Kiếm Khí như trước khủng bố muôn phần, dọc theo một cái thẳng tắp quét ngang, đến mức, hết thảy đều bị mai một rồi, mê mê mang mang, thời không đều sinh ra vặn vẹo. "Thật mạnh, Liễu Vô Kiếm Thánh cũng bất quá chỉ như vậy a!" "Thật là bá đạo, Liễu Vô Kiếm Thánh thắng tại cao cấp Thần kỹ, Thanh Liên Kiếm Thánh thắng tại Thần lực khủng bố, cái này cỗ Thần lực quả thực không thể tưởng tượng, một cái Kiếm Thánh tại sao có thể có như thế bá đạo Thần lực." Kiếm Thần cung chúng Kiếm Thánh kinh hỉ nảy ra, Thanh Liên Kiếm Thánh quật khởi, làm bọn hắn nhiều hơn một phần phần thắng, từ nay về sau, Kiếm Thần cung sắp có được ba đại Chung Cực Kiếm Thánh, Duy Tâm Kiếm Thánh, Liễu Vô Kiếm Thánh cùng với Thanh Liên Kiếm Thánh.

Phốc!

Phốc!

Phốc! Phốc! Phốc!

Thực lực tăng nhiều Diệp Trần, một đường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trên cơ bản không có hợp lại chi địch.

Đương!

Chói mắt Hỏa Tinh phóng lên trời, Diệp Trần công kích bị cản lại rồi.

Xuất thủ là một cái Kiếm Thánh, là Ma Thần cung hai đại Chung Cực

Chiến Thánh một trong Ma Kiếm Thánh.

Long Lân Ma Thánh thực lực chỉ so với Liễu Vô Kiếm Thánh kém một ít, Ma Kiếm Thánh thực lực tức thì so với Long Lân Ma Thánh kém một ít, mà Diệp Trần thực lực sẽ không vượt qua Liễu Vô Kiếm Thánh, cho nên bốn người thực lực đều không sai biệt lắm. "Hắc Ám Kiếm Ý cùng Quang Minh Kiếm Ý!" Diệp Trần thoáng cái liền đoán được, Ma Kiếm Thánh lĩnh ngộ chính là chí cao Kiếm Ý Hắc Ám Kiếm Ý cùng Quang Minh Kiếm Ý.

Chí cao Kiếm Ý có năm loại, theo thứ tự là hủy diệt cùng bất diệt, hắc ám cùng quang minh, còn có hỗn loạn, Diệp Trần có được hủy diệt, bất diệt cùng với quang minh ba loại chí cao Kiếm Ý, chỉ kém hắc ám cùng hỗn loạn hai loại chí cao Kiếm Ý, Hỗn Loạn Kiếm Ý nhất đặc thù, hắn xen vào hủy diệt bất diệt hắc ám quang minh giữa, không có đặc biệt thuộc tính, bởi vì bản thân nó chính là hỗn loạn đấy, cho nên, một khi sớm lĩnh ngộ Hỗn Loạn Kiếm Ý, không có biện pháp đi lĩnh ngộ phía trước bốn loại chí cao Kiếm Ý, từ trình độ nhất định bên trên mà nói, nó cùng phía trước bốn loại chí cao Kiếm Ý là đúng lập đấy, đại biểu không trật tự, đại biểu trật tự tan vỡ.

Mà Hắc Ám Kiếm Ý cùng Quang Minh Kiếm Ý đối lập, Quang Minh Kiếm Ý có thể hiểu rõ hết thảy bí mật, Hắc Ám Kiếm Ý có thể che giấu hết thảy bí mật, nếu có thể đồng thời lĩnh ngộ hai loại Kiếm Ý, người khác rút cuộc không cách nào cảm giác đến xuất thủ của ngươi quỹ tích.

Trước mắt Ma Kiếm Thánh công kích chính là đột nhiên xuất hiện, liền Diệp Trần đều có chút kinh ngạc.

Đương nhiên, Diệp Trần cũng chỉ là kinh ngạc một thoáng cái kia, đối phương có được Hắc Ám Kiếm Ý cùng Quang Minh Kiếm Ý, chính mình so với đối phương càng mạnh hơn nữa, lĩnh ngộ hủy diệt bất diệt cùng với quang minh ba loại Kiếm Ý, không cần kiêng kỵ đối phương.

Đương đương đương. . .

Chói mắt Hỏa Tinh khắp không lập loè, thân ảnh của hai người dường

như biến mất, vô tích có thể tìm ra. "Cái này là Hắc Ám Kiếm Ý sao?" Giao thủ trong quá trình, Diệp Trần cẩn thận cảm thụ được Hắc Ám Kiếm Ý chỗ đặc thù, hắn đều muốn mượn Ma Kiếm Thánh tay, đi lĩnh ngộ Hắc Ám Kiếm Ý.

Một khi lĩnh ngộ Hắc Ám Kiếm Ý, hắn liền có được tứ đại chí cao Kiếm Ý, Thần lực còn có thể lần nữa bay lên một đại cấp độ, đạt tới chưa từng có ai tình trạng.

Từng tia, từng sợi.

Ma Kiếm Thánh thực lực so với Diệp Trần hơi kém, nhưng Diệp Trần đều muốn đánh bại đối phương, không phải chuyện một sớm một chiều, mà lại Diệp Trần cũng không có ý định nhanh như vậy đánh bại đối phương, hắn cần đi thể ngộ Hắc Ám Kiếm Ý.

Theo thời gian trôi qua, Diệp Trần Hồn Hải ở bên trong, rút cuộc sinh sôi ra một đám Hắc Ám Kiếm Ý, khởi điểm cái này sợi Hắc Ám Kiếm Ý còn chưa đủ để dùng hình thành Hắc Ám Kiếm Hồn, bất quá theo chiến đấu tiếp tục, Hắc Ám Kiếm Ý càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng ngưng tụ thành nhất giai Kiếm Hồn, sau đó là Nhị giai, Tam giai. . .

Mấy năm qua, Hắc Ám Kiếm Ý đạt đến Cửu giai sơ kỳ.

Sở dĩ có thể đi vào bước nhanh như vậy, là vì Diệp Trần cảnh giới rất cao quá cao, mặt khác ba đại chí cao Kiếm Ý đều đã viên mãn, bản thân lại là Chung Cực Kiếm Thánh, đổi thành tại Huyền Hoàng Vũ Trụ, không thể nào nhanh như vậy đấy, tối thiểu phải kể tới nghìn năm thậm chí trên vạn năm mới có thể đạt tới Cửu giai cấp bậc.

Tuy rằng Hắc Ám Kiếm Ý Cửu giai rồi, nhưng Diệp Trần cũng không có bắt nó dung nhập vào Thần lực ở bên trong, hắn không hy vọng khiến cho Ma Kiếm Thánh cảnh giác, như đối phương phát giác được chính mình lợi dụng đối phương lĩnh ngộ Hắc Ám Kiếm Ý, tất nhiên sẽ bứt ra ly khai, thiếu đi Ma Kiếm Thánh, Diệp Trần đều muốn lại để cho Hắc Ám Kiếm Ý tiếp tục

tiến bộ xuống dưới, cần tiêu phí dài dòng buồn chán thời gian.

Cửu giai trung kỳ.

Cửu giai hậu kỳ.

Bất tri bất giác, Diệp Trần cùng Ma Kiếm Thánh chiến đấu trên trăm năm thời gian, Diệp Trần mượn Ma Kiếm Thánh lĩnh ngộ Hắc Ám Kiếm Ý, Ma Kiếm Thánh cảm giác không phải là đang lợi dụng Diệp Trần lĩnh ngộ kiếm đạo tinh túy, Ma Thần dù sao không phải Kiếm Thần, tại kiếm đạo bên trên không cách nào cho Ma Kiếm Thánh quá nhiều trợ giúp, cho nên Ma Kiếm Thánh thích nhất cùng Kiếm Thần cung Chung Cực Kiếm Thánh giao thủ, đi hấp thu kiếm đạo tinh túy.

Bên kia, Long Lân Ma Thánh cũng ở đây cùng Liễu Vô Kiếm Thánh giao thủ.

Liễu Vô Kiếm Thánh thắng tại Thần lực mạnh mẽ, Long Lân Ma Thánh thắng tại có Đại Ma Vương huyết thống, hơn nữa là khai phát đến mức tận cùng Đại Ma Vương huyết thống, với tư cách Ma Thần chế tạo ra huyết thống, Đại Ma Vương huyết thống một khi khai phát đến mức tận cùng, bản thân liền tương đương với một kiện chiến tranh binh khí, thân thể cường độ dị thường kinh người. "Liễu Vô Kiếm Thánh, thực lực của ngươi hoàn toàn chính xác so với ta mạnh hơn, đáng tiếc, hôm nay ngươi phải chết." Long Lân Ma Thánh hét lớn một tiếng, bên cạnh đột nhiên xuất hiện hai cái Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh, hắc quang bạo tuôn, ba người dung hợp ở một chỗ, biến thành một cái Huyết Mạch Chiến Thánh.

Cái vị này Huyết Mạch Chiến Thánh cùng Long Lân Ma Thánh có năm phần tương tự, chỉ có điều thân cao cao gấp đôi, khí thế hung ác cũng nhiều gấp đôi nhiều, nhìn qua dị thường dữ tợn. "Liễu Vô Kiếm Thánh, chết đi!" Hóa thành Huyết Mạch Chiến Thánh Long Lân Ma Thánh thân hình lóe lên, lao xuống hướng Liễu Vô Kiếm Thánh, tốc độ cực nhanh, đã vượt qua Liễu Vô Kiếm Thánh phản ứng, một quyền oanh tại Liễu Vô Kiếm Thánh phần bụng, đem Liễu Vô Kiếm Thánh oanh cao cao bay lên, cái này vẫn chưa

xong, Long Lân Ma Thánh phát sau mà đến trước, rất nhanh đuổi theo vứt lên Liễu Vô Kiếm Thánh, một trảo chộp vào Liễu Vô Kiếm Thánh phần lưng, tại kia phần lưng cầm ra nhất đạo vết máu thật sâu.

Nguyên bản chiếm cứ thượng phong Liễu Vô Kiếm Thánh, triệt để rơi vào hạ phong, căn bản không có lực phản kích.

Diệp Trần bên này, một mực cân sức ngang tài cục diện cũng sản sinh biến hóa, Ma Kiếm Thánh tựa hồ phát giác được Diệp Trần khác thường, cảm giác tiếp tục giao thủ xuống dưới, đối với mình không phải là chuyện gì tốt. "Đến đây chấm dứt rồi." Không muốn dây dưa xuống dưới, Ma Kiếm Thánh vẫy tay, bên cạnh đồng dạng xuất hiện hai cái Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh, cái này hai cái Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh vẫn giấu kín tại Ma Kiếm Thánh Quang Ám không gian bên trong, thời khắc mấu chốt, có thể nhanh chóng dung hợp thành Huyết Mạch Chiến Thánh, để tránh xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn.

Thi triển huyết mạch Thần kỹ, Ma Kiếm Thánh cùng cái này hai cái Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh dung hợp ở một chỗ, thực lực gia tăng lên không biết gấp bao nhiêu lần, Diệp Trần vội vàng không kịp chuẩn bị xuống, bị liên tục trúng mục tiêu mấy trăm lần, căn bản phản ứng không kịp. "Không được." Phát giác được Võ Đạo Nguyên Thần tại tổn thương, Diệp Trần bất chấp che giấu Hắc Ám Kiếm Ý rồi, nhất niệm phía dưới, đạt tới Cửu giai hậu kỳ Hắc Ám Kiếm Ý dung nhập vào Thần lực ở bên trong, khiến cho Thần lực phẩm chất lần nữa đạt được tăng lên.

Vèo!

Thần lực trở nên mạnh mẽ, Diệp Trần miễn cưỡng cùng Ma Kiếm Thánh nộp một lần tay, bị chấn động bay rớt ra ngoài, trên đường, tạm thời biến hóa quỹ tích, tránh qua, tránh né Ma Kiếm Thánh một lần tập kích.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1796: Kiếm Du Thái Hư (Thượng)

Cửu giai hậu kỳ Hắc Ám Kiếm Ý dù sao không phải viên mãn Hắc Ám Kiếm Ý, cho Diệp Trần mang đến thực lực tăng phúc không tính đặc biệt lớn, không có biện pháp lại để cho Diệp Trần hoàn thành nghịch chuyển. "Khó trách? Nguyên lai là lợi dụng ta lĩnh ngộ Hắc Ám Kiếm Ý." Phát giác được Diệp Trần Thần lực biến hóa, hóa thân thành Huyết Mạch Chiến Thánh Ma Kiếm Thánh như thế nào vẫn không rõ Diệp Trần mục đích, không khỏi trong nội tâm giận dữ, thế công càng thêm mãnh liệt lên.

Kiếm như mực, kiếm như nước thủy triều, Ma Kiếm Thánh không có lựa chọn cường đại nhất Thần kỹ, mà là lựa chọn phạm vi công kích rộng nhất đích Thần kỹ, lại để cho Diệp Trần không thể nào né tránh.

Phốc!

Một ngụm máu tươi phun ra, Diệp Trần ngực lần nữa trúng một kiếm.

Nếu như nói Thần lực dung hợp Cửu giai hậu kỳ Hắc Ám Kiếm Ý lại để cho Diệp Trần thực lực gia tăng lên gấp trăm lần, Ma Kiếm Thánh thực lực ít nhất gia tăng lên mấy nghìn lần, tuy rằng không đến mức bị thoáng cái nháy mắt giết, nhưng thời gian dài, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Một lần lại một lần gặp trọng kích, Diệp Trần bỗng nhiên cảm giác thế giới dừng lại xuống, trong đầu, đệ nhất bức cao cấp kiếm đạo Thần Văn Đồ bên trên hình ảnh không ngừng lập loè, như là có đồ vật gì đó sắp sửa ra đời, bỗng nhiên, nhất đạo Linh quang hiện lên, Diệp Trần theo bản năng một kiếm thoải mái mà ra.

Đương!

Hỏa Tinh bắn tung tóe, Ma Kiếm Thánh bay rớt ra ngoài, Diệp Trần vừa

rồi một kiếm kia uy lực đặc biệt đại, Ma Kiếm Thánh cảm giác mình cánh tay đều đã tê rần, khí huyết sôi trào. "Cái gì?" Ma Kiếm Thánh nhìn về phía Diệp Trần, nhớ lại vừa rồi hình ảnh. "Cao cấp Thần kỹ?" Ma Kiếm Thánh có chút không quá xác định, nhíu mày. "Cái này là Kiếm Tâm Tung Hoành sao?" Diệp Trần phục hồi tinh thần lại, mặt lộ vẻ suy tư.

Hơn một ức năm qua, Diệp Trần đem ba bức cao cấp kiếm đạo Thần Văn Đồ đều đổi xuống, tuy rằng trong lúc nhất thời không cách nào lĩnh ngộ, nhưng nhớ kỹ phía trên một số rạch một cái, bất kỳ một cái nào chi tiết đều khắc khắc tại trong đầu, chỉ đợi thời khắc mấu chốt, có thể có một tia lĩnh ngộ, có thể có một tia Linh quang chợt lóe lên.

Công phu không phụ lòng người, có lẽ là vô số lần quan sát qua Liễu Vô Kiếm Thánh thi triển Kiếm Tâm Tung Hoành, có lẽ là bản thân cảnh giới vậy là đủ rồi, tại Ma Kiếm Thánh dưới áp lực, Diệp Trần không tính quá gian nan lĩnh ngộ loại thứ nhất cao cấp Kiếm Đạo Thần Kỹ —— Kiếm Tâm Tung Hoành.

Kiếm Tâm Tung Hoành cũng không cụ thể chiêu thức, nó là một loại lực lượng, một loại đến từ tâm linh lực lượng, lĩnh ngộ chính là lĩnh ngộ, không thể lĩnh ngộ thủy chung sẽ không lĩnh ngộ, một khi lĩnh ngộ Kiếm Tâm Tung Hoành, lại bình thường kiếm chiêu đến rồi trên tay, cũng có thể bắn ra ra cực kỳ kinh người uy lực.

Lĩnh ngộ Kiếm Tâm Tung Hoành, Diệp Trần chính thức toàn bộ phương vị siêu việt Liễu Vô Kiếm Thánh, thẳng đuổi theo Duy Tâm Kiếm Thánh. "Lại đến, ta cũng không tin." Ma Kiếm Thánh không tin tà, lần nữa đánh về phía Diệp Trần, màu đen ma kiếm vũ cẩn thận chặt chẽ, phô thiên cái địa bao phủ hướng Diệp Trần, khí thế mạnh mẽ. "Mở!" Ngũ Hành Kiếm chỉ lên trời vung lên, đầy trời màu đen kiếm ảnh bị xé nứt, thân hình mở ra, Diệp Trần lần thứ nhất phản công hóa thân thành Huyết Mạch Chiến Thánh Ma Kiếm Thánh.

Xùy! Xùy! Xùy! Xùy! Xùy!

Ma Kiếm Thánh khó chịu đều muốn thổ huyết, tư duy rõ ràng phản ứng tới đây, nhưng thân thể lại theo không kịp, trên người liên tiếp bị đánh năm kiếm, mỗi một kiếm đều xuyên thân mà qua. "Kiếm Tâm Tung Hoành, duy ta bất bại." Vừa mới bắt đầu Diệp Trần đối với Kiếm Tâm Tung Hoành còn có chút không thạo, nhưng theo thời gian trôi qua, Diệp Trần dần dần hiểu rõ đến Kiếm Tâm Tung Hoành chính thức hàm nghĩa.

Người có thể bại, nhưng tâm không thể bại.

Tâm nếu không bại, trong thiên hạ, liền rút cuộc không có bất kỳ vật gì có thể làm cho mình thất bại.

Huyễn hoặc khó hiểu, ẩn chứa kiếm đạo chí lý.

Có chút thời điểm, chính thức chí lý, bản thân cũng rất đơn giản, bởi vì cái gọi là Đại Đạo chí giản. "Sao có thể có thể, ta dung hợp hai gã Chung Cực Chiến Thánh, rõ ràng còn không phải đối thủ của hắn." Ma Kiếm Thánh vừa sợ vừa giận. . . .

Diệp Trần bên này hoàn thành nghịch chuyển, Liễu Vô Kiếm Thánh bên kia không có may mắn như vậy rồi. "Liễu Vô Kiếm Thánh, hôm nay sẽ là của ngươi tử kỳ." Long Lân Ma Thánh khi thì một trảo xé rách Liễu Vô Kiếm Thánh cổ họng, khi thì một quyền xuyên thủng Liễu Vô Kiếm Thánh phần bụng, phụ cận không ít Chung Cực Kiếm Thánh nhịn không được đều muốn đi lên hỗ trợ, nhưng mà hóa thân thành Huyết Mạch Chiến Thánh Long Lân Ma Thánh cường đại cỡ nào, theo tay vung lên, xông lên Chung Cực Kiếm Thánh lập tức tan thành mây khói. "Hặc hặc, coi như là Duy Tâm Kiếm Thánh xuất hiện cũng không làm nên chuyện gì." Long Lân Ma Thánh ngửa mặt lên trời cười to. "Đúng không?" Long Lân Ma Thánh vừa dứt lời, một cái rất không thấy được Chung Cực Kiếm Thánh bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, thanh âm của hắn cũng không vang dội, tại đây ầm ĩ trong hoàn cảnh, theo đạo lý mà nói rất dễ dàng bị xem nhẹ, nhưng chẳng biết tại sao, thanh âm của hắn vừa ra, chú ý của mọi người lực đều bị hấp dẫn tới đây. "Là Thảo Trúc Kiếm Thánh!" "Thảo Trúc Kiếm Thánh, ngươi làm sao vậy?

Chúng Kiếm Thánh kinh ngạc không hiểu.

Thảo Trúc Kiếm Thánh tại Kiếm Thần cung là một gã rất bình thường Chung Cực Kiếm Thánh, làm người rất là ít xuất hiện, bằng hữu không nhiều lắm. "Thực lực ngươi cùng ta không sai biệt lắm, rõ ràng dám lớn lối như vậy!" Thảo Trúc Kiếm Thánh đối thủ có chút khinh thường, cho rằng Thảo Trúc Kiếm Thánh tinh thần thất thường rồi, thừa dịp đối phương phân tâm biên giới, mãnh liệt lao đến, mong muốn đánh lén Thảo Trúc Kiếm Thánh.

Phốc!

Thảo Trúc Kiếm Thánh tựa hồ thay đổi một người, thong dong đại khí, một tia cực hạn bá đạo chất chứa tại khí chất ở bên trong, chỉ thấy hắn mắt quét ngang, hai đạo tinh quang lóe lên rồi biến mất, trước mặt vọt tới Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh muốn nổ tung lên.

Chỉ dựa vào ánh mắt, liền đánh chết một gã bình thường Chung Cực Chiến Thánh, như vậy thực lực, Liễu Vô Kiếm Thánh đều xa xa so ra kém, tất cả mọi người sợ ngây người, miệng giương thật to. "Duy Tâm Kiếm Thánh!" Liễu Vô Kiếm Thánh trên mặt lộ ra một tia giật mình. "Duy Tâm Kiếm Thánh, là ngươi!" Long Lân Ma Thánh thứ hai kịp phản ứng, chợt quát lên. "Nguyên lai là Duy Tâm Kiếm Thánh, thật tốt quá, ta nói Duy Tâm Kiếm Thánh như thế nào một mực không hiện ra, nguyên lai hắn một mực ở bên người chúng ta, đầu bất quá chúng ta không phát hiện được." "Đúng vậy, Duy Tâm Kiếm Thánh có lẽ đang quan sát cái gì, cho nên một mực không lộ diện." "Chỉ cần có Duy Tâm Kiếm Thánh tại, chúng ta thắng định rồi." Chúng Kiếm Thánh đều nghị luận, thần sắc vui sướng. "Hắn là Duy Tâm Kiếm Thánh?" Xa xa đấy, Diệp Trần thấy được Duy Tâm Kiếm Thánh, không biết vì sao, Duy Tâm Kiếm Thánh cho hắn một loại rất cảm giác quen thuộc, nhưng hắn thập phần rõ ràng biết, hai người chưa từng có bái kiến.

Tựa hồ có tâm linh cảm ứng bình thường, Duy Tâm Kiếm Thánh cũng nhìn phương xa Diệp Trần liếc, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc. "Duy Tâm Kiếm Thánh, coi như là ngươi tới thì đã có sao, dùng thực lực của ngươi, tối đa cùng ta không sai biệt lắm." Long Lân Ma Thánh tin tưởng mười phần,

Duy Tâm Kiếm Thánh hoàn toàn chính xác rất mạnh, mạnh không hợp thói thường, hầu như có thể một chiêu đánh bại Liễu Vô Kiếm Thánh cùng không có hóa thân thành Huyết Mạch Chiến Thánh chính mình, nhưng đây là không có hóa thân thành Huyết Mạch Chiến Thánh trước, hóa thân thành Huyết Mạch Chiến Thánh về sau, Long Lân Ma Thánh cảm giác mình dường như biến thành Thần, lực lượng sắp muốn nổ tung lên. "Có phải hay không, thử xem đã biết rõ." Duy Tâm Kiếm Thánh cười nhạt một tiếng, trên người bỗng nhiên tản mát ra gió nhẹ giống nhau Kiếm Ý.

Cái này cỗ Kiếm Ý nhàn nhạt đấy, hư vô mờ mịt đấy, đến từ bên ngoài chín tầng trời đấy, rõ ràng thanh thế không phải rất lớn, lại làm cho người vẻ sợ hãi cả kinh, sâu trong linh hồn đều tại run rẩy. "Nếm thử ta Kiếm Thần cung loại thứ hai cao cấp Kiếm Đạo Thần Kỹ —— Kiếm Du Thái Hư!" Duy Tâm Kiếm Thánh biến mất, thay vào đó một đám kiếm quang, một đám hư vô mờ mịt, vô hình vô sắc kiếm quang.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1797: Kiếm Du Thái Hư (Hạ)

Chứng kiến cái này sợi kiếm quang xuất hiện, Long Lân Ma Thánh sắc mặt đại biến, hắn có thể cảm giác được, cái này sợi kiếm quang đối với hắn có rất lớn uy hiếp, rất có thể trọng thương thậm chí giết chết hắn, cái này sợi kiếm quang xuất hiện một thoáng cái kia, Long Lân Ma Thánh thậm chí cho là mình bị một vị Chân Thần đã tập trung vào , đương nhiên, đây chẳng qua là trong nháy mắt ảo giác, Chân Thần tập trung xa xa so với cái này đáng sợ. "Là Kiếm Du Thái Hư, nhớ rõ trước đó lần thứ nhất Thần Chiến, hắn vẻn vẹn lĩnh ngộ Kiếm Du Thái Hư da lông, nhìn hiện tại lần này cảnh tượng, Kiếm Du Thái Hư một chiêu này có lẽ đại thành sao." Liễu Vô Kiếm Thánh trên mặt lộ ra khâm phục thần sắc, Kiếm Du Thái Hư hắn cũng ở đây tìm hiểu, nhưng thủy chung tìm không thấy cánh cửa, liền cánh cửa đều tìm không đến, tự nhiên chưa nói tới đi lĩnh ngộ, nếu là có thể lĩnh ngộ Kiếm Du Thái Hư, hóa thân thành Huyết Mạch Chiến Thánh Long Lân Ma Thánh đều muốn thắng hắn là chuyện không thể nào.

Trong nháy mắt tức là Vĩnh hằng, Duy Tâm Kiếm Thánh hóa thành kiếm quang đã phát động ra, dường như một cỗ khí lưu, kiếm quang tại tất cả mọi người nhìn chăm chú, theo Long Lân Ma Thánh thân thể một xoát mà qua.

Phốc!

Long Lân Ma Thánh thân thể bị chém thành hai đoạn, Long Lân Ma Thánh trên mặt tràn đầy kinh ngạc, căn bản phản ứng không kịp nữa.

Phốc! Phốc! Phốc!

Một lần lại một lần, kiếm quang uy năng cường đại tột đỉnh, mà lại thoát khỏi nhân thể trói buộc về sau, kiếm quang chính là người, người chính là

kiếm quang, cũng không phân biệt lẫn nhau, thật giống như kiếm pháp đã có nhân tính giống nhau, không hề bị không gian ảnh hưởng, không hề bị thời cơ ảnh hưởng, đây mới thực sự là trên ý nghĩa Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Mà Kiếm Du Thái Hư tinh túy đúng là Nhân Kiếm Hợp Nhất. "Duy Tâm Kiếm Thánh, ngươi cho rằng ngươi thắng định rồi sao? Ta sở dĩ chẳng phải nhanh đánh chết Liễu Vô Kiếm Thánh, chính là vì bức ngươi đi ra." Bị chém thành ngàn vạn khối Long Lân Ma Thánh hặc hặc cười cười, ba tôn Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh đột nhiên xuất hiện, chợt bạo tạc nổ tung thành thịt nát, cùng Long Lân Ma Thánh khối thịt dung hợp ở một chỗ.

Vô số khối thịt hướng trung ương dựa sát vào, dường như một cái cực lớn viên thịt tại co rút lại giống nhau.

Duy Tâm Kiếm Thánh hóa thành kiếm quang tốc độ càng ngày càng chậm, nếu như nói vừa mới bắt đầu như là tại trảm pho mát cùng đậu hũ, hiện tại như là tại trảm nham thạch cùng sắt thép, lực cản kịch liệt tăng lên.

Xùy!

Kiếm quang lại một lần nữa xuyên thấu viên thịt, Duy Tâm Kiếm Thánh không lại công kích, xa xa mà xem thế nào lấy, lúc này viên thịt chỉ có mấy mét lớn nhỏ, mật độ cực kỳ kinh người, từng cỗ một sáng lạn Thần lực bộc phát, dường như vô số viên ngôi sao hội tụ ở một chỗ, áp súc số tròn mét lớn nhỏ, Hoàng Hôn Bình Nguyên thời không xuất hiện sập co lại. "Sáu hợp một?" Duy Tâm Kiếm Thánh từ kiếm quang biến thành thân người.

Theo hắn quan sát, Ma Thần cung huyết mạch Thần kỹ, tối đa chỉ có thể dung hợp sáu cái Chiến Thánh, vượt qua một cái đều không được, vốn cho rằng thực lực càng mạnh, dung hợp Chiến Thánh sẽ càng ít, không nghĩ tới đầu là đối phương ngụy trang.

Sáu loại Thần lực dung hợp ở một chỗ mạnh bao nhiêu, không người nào biết, viên thịt nhúc nhích, hỗn tạp Thần lực bắt đầu dung hợp, sau một khắc, một cái cùng Long Lân Ma Thánh có ba phần tương tự chính là Huyết

Mạch Chiến Thánh xuất hiện, đây là một cái cao tới năm mét Huyết Mạch Chiến Thánh, trên người tràn đầy gai nhọn cùng Long lân, cái cằm chỗ cũng có được một cây uốn lượn sừng nhọn, con mắt là mắt kép.

Oanh!

Long Lân Ma Thánh một quyền oanh kích trên mặt đất, cuồng bạo sóng xung kích xé nát rồi hơn mười tên Chung Cực Kiếm Thánh thân thể, Liễu Vô Kiếm Thánh cũng bị tung bay đi ra ngoài, há mồm phun ra đại lượng thịt nát máu tươi, Võ Đạo Nguyên Thần bị trọng thương. "Duy Tâm Kiếm Thánh, hôm nay sẽ là của ngươi thần thoại phá diệt thời điểm." Long Lân Ma Thánh hét lớn một tiếng, lăng không một quyền đánh hướng Duy Tâm Kiếm Thánh.

Cờ-rắc!

Hoàng Hôn Bình Nguyên thời không rách nát rồi, giống như một cái cực lớn giữa thủy tinh xuất hiện khe hở, hướng phía bốn phương tám hướng phóng xạ, mà Duy Tâm Kiếm Thánh đang đứng ở khe hở đan vào chỗ.

Hoàng Hôn Bình Nguyên bao phủ Hoàng Hôn pháp tắc, đều muốn đánh nát nơi đây thời không, bị cho rằng cần Chân Thần lực lượng, mọi người tại đây không cho rằng Long Lân Ma Thánh có Chân Thần giống như lực lượng, nhưng nghĩ đến cũng đúng cực kì khủng bố, vượt xa bán Thần khái niệm, gắng phải hình dung, hẳn là chuẩn Thần.

Hoàng Hôn Bình Nguyên thời không đều rách nát rồi, theo đạo lý mà nói, Duy Tâm Kiếm Thánh thân thể cũng nên rách nát rồi, bất quá sự thật cũng không phải như thế.

Duy Tâm Kiếm Thánh thân thể bóp méo rất nhiều, lại chưa từng phá toái, Thần lực của hắn cực kỳ cổ quái, như là bột nhão, nếu như cùng nhựa cao su, đem phá toái thời không khe hở cho dính lại với nhau, chẳng qua là thời không mảnh vỡ đã sai chỗ, khiến cho Duy Tâm Kiếm Thánh thân thể cũng đã xảy ra sai chỗ.

Giờ khắc này, Duy Tâm Kiếm Thánh cùng với xung quanh thời không làm cho người ta cảm giác chính là hỗn loạn, hỗn loạn không trật tự. "Hỗn Loạn Kiếm Ý còn có Hắc Ám Kiếm Ý!" Diệp Trần kinh ngạc tại Duy Tâm Kiếm Thánh Kiếm Ý.

Hắn không nghĩ tới, Duy Tâm Kiếm Thánh lĩnh ngộ lại là Hắc Ám Kiếm Ý cùng ngũ đại chí cao Kiếm Ý chi thủ Hỗn Loạn Kiếm Ý, với tư cách Kiếm Thần cung Kiếm Thánh, không có lĩnh ngộ Bất Diệt Kiếm Ý cùng Quang Minh Kiếm Ý, lại lĩnh ngộ Hắc Ám Kiếm Ý cùng Hỗn Loạn Kiếm Ý, hết lần này tới lần khác lại không cho người tà ác cảm giác, điều này làm cho Diệp Trần có chút kỳ quái cùng khó hiểu.

Vèo!

Duy trì ở phá toái thời không, Duy Tâm Kiếm Thánh hóa thân thành kiếm quang, thoát ly phá toái thời không. . . . "Ngươi có phải hay không đánh chính là rất thoải mái." Diệp Trần đối diện, Ma Kiếm Thánh lạnh lùng cười cười, tại bên cạnh của hắn, xuất hiện ba tôn Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh, ngay sau đó, cái này ba tôn Ma Thần cung Chung Cực Chiến Thánh dung nhập vào rồi trong thân thể của hắn.

Cùng Long Lân Ma Thánh giống nhau, Ma Kiếm Thánh cũng có thể dung hợp năm tên Chung Cực Chiến Thánh, tăng thêm hắn mình chính là sáu gã.

Ba gã cùng sáu gã, số lượng chênh lệch gấp đôi, lực lượng chênh lệch gấp trăm ngàn lần.

Huyết nhục bành trướng, Ma Kiếm Thánh biến thân làm một cái chi trên cực kỳ phát đạt Huyết Mạch Chiến Thánh, cùng Ma Kiếm Thánh có hai ba phần tương tự, hai chân thập phần thon dài, nhìn qua cực kỳ lực bộc phát.

Hô!

Màu đen đại kiếm vũ động, thời không bị mổ ra, tựa như thủy tinh trung

ương xuất hiện một cái hình quạt mặt cắt, Diệp Trần thân thể bị kẹt tại hình quạt mặt cắt bên trong.

Luận Thần lực, Diệp Trần Thần lực so với Duy Tâm Kiếm Thánh chỉ có hơn chứ không kém, cho nên cái này mở ra thời không một kiếm, không thể mở ra Diệp Trần thân thể, chẳng qua là lại để cho trên người của hắn xuất hiện nhất đạo sắc bén nứt ra. "Kiếm Du Thái Hư!" Diệp Trần thân thể uốn éo, toàn thân dường như hóa thành một đám kiếm quang, thoát ly trói buộc.

Không biết vì cái gì, chẳng qua là xem qua Duy Tâm Kiếm Thánh thi triển loại thứ hai cao cấp Kiếm Đạo Thần Kỹ —— Kiếm Du Thái Hư, Diệp Trần liền có rất sâu cảm ngộ, thử thi triển thoáng một phát, rõ ràng thi triển đi ra, tuy nói còn rất ngây thơ rất da lông.

Trên bầu trời, Diệp Trần cùng Ma Kiếm Thánh xa xa tương đối, Duy Tâm Kiếm Thánh cùng Long Lân Ma Thánh xa xa tương đối.

Cao hơn trên bầu trời, Thái Dương cùng ngôi sao lẫn vào lại với nhau, Hoàng Hôn Bình Nguyên khó được xuất hiện ánh mặt trời phổ chiếu, tinh quang lóng lánh tình cảnh, nhưng mà cái này tuyệt mỹ tình cảnh, cũng chỉ sẽ để cho mọi người sa vào đến đại diệt tuyệt trong không khí, Thần Chiến cũng không phải là đùa giỡn đấy, cuối cùng Thần Chiến càng không phải là đùa giỡn đấy.

Oanh!

Bỗng nhiên, bầu trời một hồi run rẩy dữ dội, ngay sau đó, một ngôi sao ảm đạm, không biết qua bao lâu, một cái thi thể khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đập vào Hoàng Hôn Bình Nguyên bên trên, đã dẫn phát một luồng sóng hủy diệt tính địa chấn.

Một gã Chân Thần vẫn lạc! "Kiếm Thần, nguyên lai ngươi sớm đã không có ở đây, đã như vậy, như vậy ngươi Kiếm Thần Thần hệ cũng không cần tồn tại." Một cái mênh mông thanh âm truyền khắp toàn bộ Hoàng Hôn Bình Nguyên, đinh tai nhức óc.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1798: Kiếm Đạo Độc Tôn (Thượng)

"Ma Thần, để cho ta Hoang Thần đến chiếu cố ngươi." Bầu trời dời tinh đổi đấu, một khỏa cực đại ngôi sao hướng phía Ma Thần chỗ đại biểu mặt trời dựa sát vào đi qua, vừa rồi vẫn lạc chính là Kiếm Thần thần hệ một vị Chân Thần, Kiếm Thần không tại, không có khả năng có người có thể ngăn trở Ma Thần, Hoang Thần tại Kiếm Thần thần hệ là bài danh trước mấy Chân Thần, tự nhận là có thể ngăn cản một hai.

Ầm ầm!

Mặt trời cùng ngôi sao đụng vào cùng một chỗ, Hoàng Hôn Bình Nguyên càng thêm lờ mờ rồi, đầy trời ánh mặt trời cùng Tinh Quang, sớm được nghiền nát thời không cho chặn đường chuyển dời đến không biết địa phương nào đi.

Cờ-rắc!

Trên bầu trời, một chân bỗng nhiên rơi xuống, Hoàng Hôn Bình Nguyên lõm xuống dưới mấy vạn dặm, giết chết không biết bao nhiêu Chiến Thánh cùng Kiếm Thánh, rất nhanh, cái này cái chân đầu gối uốn lượn, đột nhiên bắn ra, biến mất không thấy gì nữa. "Ma Thần, lại đến." Nguyên lai vừa rồi một chân rơi xuống chính là Hoang Thần, hắn cuối cùng không phải Chủ Thần, chiếm thần thể cường hãn, mới dám cùng Ma Thần giao thủ, thế nhưng mà mấy chiêu xuống, bị Ma Thần một chưởng đánh tới Hoàng Hôn Bình Nguyên bên trên.

Chân Thần trên trời khai chiến, Bán Thần tại Hoàng Hôn Bình Nguyên bên trên khai chiến, Thiên Nhân chung nộ, Hoàng Hôn pháp tắc càng phát ra nồng đậm, nhộn nhạo lấy hoàng hôn khí tức. "Kiếm Du Thái Hư!" Diệp Trần một lần lần đích thi triển Kiếm Du Thái Hư.

Vừa mới bắt đầu, Diệp Trần cũng không phải ** một Ma Kiếm Thánh đối thủ, mặc kệ kiếm quang có nhiều sắc bén, đều bị Ma Kiếm Thánh một kiếm bổ bay ra ngoài, một kiếm đánh tan.

Thế nhưng mà mấy trăm lần xuống, Diệp Trần Kiếm Du Thái Hư càng ngày càng hoàn thiện, liền hắn chính mình cũng không biết, vì sao có thể như thế nhanh chóng lĩnh ngộ cũng hoàn thiện Kiếm Du Thái Hư, chẳng lẽ là bởi vì lĩnh ngộ sở hữu Sơ cấp Kiếm đạo thần kỹ cùng Trung cấp Kiếm đạo thần kỹ, hậu tích bạc phát, có thể Liễu Vô Kiếm Thánh cùng Duy Tâm Kiếm Thánh tại thật lâu xa thời điểm tựu lĩnh ngộ sở hữu Sơ cấp Kiếm đạo thần kỹ cùng Trung cấp Kiếm đạo thần kỹ. Cũng không có thấy bọn họ trong thời gian ngắn nắm giữ Kiếm Du Thái Hư. "Có lẽ của ta ngộ tính tại đây Thiên Giới cũng là độc nhất vô nhị." Diệp Trần tự nhiên biết rõ chính mình ưu thế lớn nhất tựu là ngộ tính. Nhỏ yếu thời gian. Diệp Trần tu luyện thiên phú không tính đặc biệt ưu tú, thế nhưng mà ngộ tính kỳ cao, đơn giản sẽ đem công pháp tu luyện tới cảnh giới cao nhất, công pháp cảnh giới cao, tốc độ tu luyện tự nhiên tăng lên lên đây, cho nên nhìn như tu luyện thiên phú không tính đặc biệt ưu tú, có thể hết lần này tới lần khác so tu luyện thiên phú ưu tú người tốc độ tu luyện nhanh.

Diệp Trần có thể đi cho tới hôm nay một bước này, toàn bộ nhờ ngộ tính. Không có nghịch thiên ngộ tính, hắn liền Độc Cô Tuyệt đều xa xa không bằng, có lẽ tại không mấy năm trước, đã chết già tại Chân Linh Đại Lục, cả đời cũng mơ tưởng đi tới nhìn một cái.

Đương đương đương!

Hơn một ngàn lần giao kích về sau, Diệp Trần rõ ràng miễn cưỡng chặn Ma Kiếm Thánh công kích.

Đây cũng không phải hoàn toàn là Kiếm Du Thái Hư công lao, cũng có Kiếm Tâm tung hoành công lao.

Kiếm Tâm tung hoành có thể tăng lên bất luận cái gì thần kỹ uy năng, Kiếm Du Thái Hư đã ở trong cái này, Kiếm Du Thái Hư là loại thứ hai Cao

cấp Kiếm đạo thần kỹ, uy năng vốn tựu đủ đáng sợ. Trải qua Kiếm Tâm tung hoành tăng phúc, uy năng tiếp tục phóng đại. Có thể ngăn ở gần như chuẩn thần Ma Kiếm Thánh, ngược lại cũng không phải cái gì khoa trương sự tình. "Không có khả năng." Ma Kiếm Thánh tăng lớn công kích, khủng bố thần lực lại để cho thời không đều vặn vẹo chấn động lấy, hắn tự nhận là ngoại trừ Chân Thần cùng đồng dạng có chuẩn thần thực lực Long Lân Ma Thánh, có lẽ không người là đối thủ của hắn, hết lần này tới lần khác Diệp Trần rõ ràng có thể ngăn ở hắn, hơn nữa thực lực của người này tăng vọt quá là nhanh, không thể tưởng tượng, trong khoảng thời gian ngắn, rõ ràng lĩnh ngộ hai chủng Cao cấp Kiếm đạo thần kỹ, còn có để cho người sống hay không.

Cũng may Long Lân Ma Thánh chỗ đó rất thuận lợi, Duy Tâm Kiếm Thánh toàn bộ hành trình bị đè nặng đánh, luận thần kỹ, Duy Tâm Kiếm Thánh so Diệp Trần chỉ cao hơn chớ không thấp hơn, luận thần lực, Duy Tâm Kiếm Thánh phải kém Diệp Trần rất nhiều, Duy Tâm Kiếm Thánh lĩnh ngộ chính là hỗn loạn Kiếm Ý cùng Hắc Ám Kiếm Ý, Diệp Trần lĩnh ngộ chính là Tứ đại chí cao Kiếm Ý, chỉ kém hỗn loạn Kiếm Ý, mặc dù hỗn loạn Kiếm Ý là ngũ đại chí cao Kiếm Ý đứng đầu, nhưng tối đa triệt tiêu Diệp Trần hai đại chí cao Kiếm Ý mà thôi, còn kém Diệp Trần một loại chí cao Kiếm Ý. "Duy Tâm Kiếm Thánh, không nghĩ tới ngươi Kiếm Thần cung đệ nhất kiếm thánh danh hào triệt để đổi chủ, bất quá không có sao, giết chết ngươi về sau, ta sẽ cùng Ma Kiếm Thánh cùng một chỗ giết chết hắn." Ma Kiếm Thánh bên kia cục diện, Long Lân Ma Thánh cũng nhìn ở trong mắt, Diệp Trần thực lực lại để cho Long Lân Ma Thánh khiếp sợ, Duy Tâm Kiếm Thánh thật lợi hại rồi, thằng này so Duy Tâm Kiếm Thánh lợi hại hơn, Kiếm Thần cung thật đúng là một đám yêu nghiệt, bất quá từ nay về sau, không còn có Kiếm Thần cung rồi, bọn hắn Ma Thần cung đem xưng bá Thiên Giới. "Hư danh mà thôi, ta sớm đã không quan tâm." Duy Tâm Kiếm Thánh một bên ngăn cản Long Lân Ma Thánh công kích, một bên miễn cưỡng mở miệng nói. "Ngươi quan tâm không quan tâm đã râu ria, chết đi!" Hóa thân thành huyết mạch Chiến Thánh Long Lân Ma Thánh, thực lực so về hóa thân thành huyết mạch Chiến Thánh Ma Kiếm Thánh muốn hơi mạnh hơn một chút, Ma Kiếm Thánh am hiểu Kiếm đạo, không biết làm sao Ma Thần cũng không am hiểu Kiếm đạo, dùng Kiếm đạo chủ đạo huyết mạch Chiến Thánh

phương thức chiến đấu, bao nhiêu có chút không khỏe, không bằng Long Lân Ma Thánh phát huy như vậy triệt để.

Một quyền oanh ra, thời không nghiền nát, Duy Tâm Kiếm Thánh phí đem hết toàn lực mới thoát ly nghiền nát thời không trói buộc, khí tức càng ngày càng suy yếu, hiển nhiên trải qua thời gian dài chiến đấu, Võ Đạo Nguyên Thần tổn thương không nhẹ. "Duy Tâm Kiếm Thánh, nghe nói ngươi Kiếm Thần cung có Tam đại Cao cấp Kiếm đạo thần kỹ, ngươi đã lĩnh ngộ loại thứ nhất cùng loại thứ hai, nói không chừng lĩnh ngộ loại thứ ba có thể giết chết ta, sao không dùng đến thử xem." Nhất thời bán hội cũng giết không chết Duy Tâm Kiếm Thánh, Long Lân Ma Thánh trêu đùa, hắn cũng không nhận ra Duy Tâm Kiếm Thánh có thể lĩnh ngộ loại thứ ba Cao cấp Kiếm đạo thần kỹ, hắn Ma Thần cung cũng có hai chủng Cao cấp thần kỹ, nhưng hắn chỉ lĩnh ngộ loại thứ nhất, truyền thuyết, nếu là có thể lĩnh ngộ loại thứ hai Cao cấp thần kỹ, thì có thể thành vi Chân Thần, nghĩ đến Kiếm Thần cung loại thứ ba Cao cấp Kiếm đạo thần kỹ có lẽ không sai biệt lắm, lĩnh ngộ có thể thành vi Chân Thần. "Đã ngươi muốn thử xem, ta thành toàn ngươi." Duy Tâm Kiếm Thánh bỗng nhiên rơi trên mặt đất, chắp hai tay sau lưng, thần thái thong dong. "Chê cười, ngươi muốn hù ta, còn sớm vô cùng." Long Lân Ma Thánh mặt lộ cười nhạo, nhào tới. "Kiếm đạo độc. . . Tôn!" Bất ngờ, một cỗ kinh người khí tức bắn ra ra, dùng Duy Tâm Kiếm Thánh làm trung tâm, phương viên trong vòng mấy trăm dặm, Hoàng Hôn pháp tắc tránh lui, ngay sau đó, từng đạo bảo kiếm giống như đường vân trải ra ra, phô thiên cái địa, đến mức, không khí làm kiếm, thảo mộc làm kiếm, thanh âm làm kiếm, nguyên khí làm kiếm, phương viên trong vòng mấy trăm dặm, hết thảy đều có thể làm kiếm, liền thời không đều hóa thành bảo kiếm.

Loại thứ ba Cao cấp Kiếm đạo thần kỹ Kiếm Đạo Độc Tôn tinh túy rõ ràng là, cô đọng kiếm đạo pháp tắc, dùng kiếm đạo pháp tắc thay thế Hỗn Độn pháp tắc. Thay thế Hoàng Hôn pháp tắc. Tương đương đem vị trí không gian. Biến thành chính mình sân nhà, Chủ Thần sở dĩ lợi hại, chính là vì Chủ Thần thần chi pháp tắc đủ thật lợi hại, có thể cho Hỗn Độn pháp tắc tránh lui, như Ma Thần ma đạo pháp tắc, Bất Hủ Chủ Thần Bất Hủ pháp tắc, Hủy Diệt chủ thần Hủy Diệt Pháp Tắc, thân là Chủ Thần Kiếm Thần. Thì là kiếm đạo

pháp tắc, Kiếm Đạo Độc Tôn có thể cô đọng ra kiếm đạo pháp tắc không nhiều lắm, xa xa không bằng Kiếm Thần kiếm đạo pháp tắc, nhưng cuối cùng không phải Long Lân Ma Thánh có thể chống lại.

Phương viên mấy trăm dặm bị kiếm đạo pháp tắc tràn ngập, Duy Tâm Kiếm Thánh một kiếm đâm về Long Lân Ma Thánh. "A!" Long Lân Ma Thánh kinh kêu một tiếng, hắn phát hiện mình không cách nào thi triển ma đạo thần kỹ, liền pháp tắc cũng không thể dùng, duy nhất có thể sử dụng chỉ có thần lực, hơn nữa chỉ là thần lực bộ phận lực lượng, không trọn vẹn lực lượng. Tại kiếm đạo pháp tắc bao phủ xuống, thần lực bên trong ma đạo ý chí đều bị cấm chế. Chỉ có không cùng kiếm đạo pháp tắc tương vi phạm lực lượng mới có thể tồn tại.

Một kỹ kinh thiên hạ, Kiếm Đạo Độc Tôn xuất hiện, lại để cho Duy Tâm Kiếm Thánh một lần nữa trở thành Kiếm Thần cung đệ nhất kiếm thánh, Long Lân Ma Thánh lập tức thành cái thớt gỗ bên trên thịt cá, đảm nhiệm giết đảm nhiệm quả.

Tạch...!

Bất quá nhưng vào lúc này, trong hư không kiếm văn không lý do xuất hiện đứt gãy, có như đã trút giận bóng da, kiếm đạo pháp tắc thoáng cái sụp đổ tản ra đến, rốt cuộc không cách nào trói buộc Long Lân Ma Thánh lực lượng, mà Duy Tâm Kiếm Thánh đâm ra đi một kiếm, liền Long Lân Ma Thánh phòng ngự đều không có đục lỗ, bị bắn ra, Hỏa Tinh bắn ra bốn phía.

Từng ngụm từng ngụm máu tươi phun ra, Duy Tâm Kiếm Thánh cả người già nua, trên mặt xuất hiện nếp gấp.

Kiếm Đạo Độc Tôn hắn chỉ lĩnh ngộ một ít da lông, mười lần bên trong có chín lần đều thi triển không đi ra, lần này rất may mắn, thoáng cái tựu thi triển đi ra, đáng tiếc chính là, duy trì thời gian quá ngắn, đoản đến không đủ để đánh chết Long Lân Ma Thánh, trừ lần đó ra, thi triển Kiếm Đạo Độc Tôn một cái giá lớn cũng thập phần đại, cái này trong khoảng thời gian ngắn, hắn vì duy trì kiếm đạo pháp tắc, thần lực cùng Võ Đạo Nguyên Thần bị rút đi

tám chín phần mười, tương đương tuổi thọ cũng bị rút đi tám chín phần mười, như thế trong thời gian ngắn bị rút đi nhiều như vậy bổn nguyên, tổn thương phi thường khủng bố, không có Chân Thần tương trợ, đời này đều không thể khôi phục.

Không trở thành Chân Thần, dù là lĩnh ngộ Kiếm Đạo Độc Tôn, cũng thi triển không được mấy lần, đây là Duy Tâm Kiếm Thánh nhận thức, nhất định phải thần lực đầy đủ cường đại nhân tài có thể thi triển. "Ha ha, ha ha ha ha. . ." Long Lân Ma Thánh cười to, thiếu một ít hắn tựu chết rồi, chết tại đây đáng sợ loại thứ ba Cao cấp Kiếm đạo thần kỹ phía dưới, đáng tiếc vận mệnh đứng ở cạnh mình, từ bỏ đối phương. "Duy Tâm Kiếm Thánh, hiện tại ngươi còn có lời gì nói, liền vận mệnh đều từ bỏ ngươi." "Cho nên, ngươi chết đi cho ta!" Thừa dịp ngươi bệnh muốn ngươi mệnh, phát giác được Duy Tâm Kiếm Thánh ở vào trước nay chưa có suy yếu trạng thái, Long Lân Ma Thánh đã phát động ra chính mình cường hãn nhất công kích, một quyền oanh phá thời không.

Đang!

Một thanh kiếm cản lại Long Lân Ma Thánh công kích.

Thanh kiếm nầy không phải Duy Tâm Kiếm Thánh, mà là Diệp Trần.

Duy Tâm Kiếm Thánh không thể bị giết chết, đây là Diệp Trần dự cảm, hắn có cảm giác, Duy Tâm Kiếm Thánh vừa chết, Kiếm Thần thần hệ thật sự vô lực xoay chuyển trời đất rồi, hắn không biết loại cảm giác này từ đâu mà đến, dù sao Duy Tâm Kiếm Thánh tựu tính toán Bất Tử, cũng chỉ là một cái Kiếm Thánh, là một cái Bán Thần, chính thức quyết định mọi người vận mệnh, là Chân Thần chiến đấu. "Ta đến thi triển Kiếm Đạo Độc Tôn, ngươi giết chết hai người bọn họ." Duy Tâm Kiếm Thánh thanh âm rơi vào tay Diệp Trần trong tai. "Ngươi như vậy?" Diệp Trần hơi do dự, Duy Tâm Kiếm Thánh lại thi triển Kiếm Đạo Độc Tôn, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. "Ta không thể bị giết chết, chỉ có thể thi triển Kiếm Đạo Độc Tôn mà chết, có lẽ, là vì cho ngươi lĩnh ngộ Kiếm Đạo Độc Tôn, tin tưởng ngươi đã biết rõ, giữa chúng ta tồn tại một loại rất sâu liên hệ, vạn vật có nhân tất có quả,

ta ngược lại muốn biết, chúng ta bởi vì ở nơi nào." Duy Tâm Kiếm Thánh cười nhạt một tiếng, giờ phút này đối với chết, hắn không có bất kỳ tiếc nuối, ngược lại có một loại giải thoát.

Ma Kiếm Thánh cùng Long Lân Ma Thánh tụ hợp cùng một chỗ, hai người ý định liên thủ tiêu diệt Diệp Trần, về phần Duy Tâm Kiếm Thánh, trong mắt bọn hắn đã là phế nhân một cái.

Bất quá, đương phế nhân buông tha cho tánh mạng thời điểm, kỳ tích khi thì phát sinh. "Kiếm Đạo Độc Tôn!" Tiếng quát khẽ vang lên, từng đạo kiếm văn theo Duy Tâm Kiếm Thánh trên người lan tràn ra, cơ hồ trong nháy mắt một lát, kiếm văn dĩ nhiên lan tràn đi ra ngoài mấy trăm dặm, đem Ma Kiếm Thánh cùng Long Lân Ma Thánh đều cho bao phủ đi vào. "Hừ! Không có tác dụng đâu, ngươi chỉ lĩnh ngộ da lông, một chiêu này rất nhanh sẽ sụp đổ." Long Lân Ma Thánh không sợ hãi không hoảng hốt. "Cái này có thể chưa hẳn." Duy Tâm Kiếm Thánh thân ảnh mờ đi, phảng phất cái này từng đạo kiếm văn là huyết nhục của hắn cấu tạo mà thành, đến cuối cùng, Duy Tâm Kiếm Thánh thân ảnh cơ hồ không thể nhận ra cảm giác, liền Sinh Mệnh Khí Tức đều gần như biến mất, mà chuyển biến thành chính là phô thiên cái địa kiếm đạo pháp tắc, dùng tánh mạng làm đại giá, Duy Tâm Kiếm Thánh thành công thi triển ra Kiếm Đạo Độc Tôn. "Ta hiểu được, thì ra là thế." Trong hư không, Duy Tâm Kiếm Thánh thanh âm truyền ra, không ngừng quanh quẩn. "Hắn hiểu được cái gì?" Diệp Trần thần sắc mặt ngưng trọng, Duy Tâm Kiếm Thánh dùng tánh mạng một cái giá lớn đã biết đáp án, mà hắn còn che tại thực chất bên trong. "Trước giết bọn chúng đi." Bất kể như thế nào, Diệp Trần không thể lãng phí Duy Tâm Kiếm Thánh dùng tánh mạng làm đại giá chế tạo ra đến cơ hội, thân hình lóe lên, Diệp Trần thẳng hướng Long Lân Ma Thánh cùng Ma Kiếm Thánh. "Không!" Hai người lực lượng bị trói buộc vô số lần, như thế nào là Diệp Trần đối thủ, trực tiếp bị xoắn đã diệt Võ Đạo Nguyên Thần, hồn phi phách tán, bị chết không thể chết lại.

Giết hai người về sau, Kiếm Đạo Độc Tôn như trước không có tán đi, kiếm đạo pháp tắc bao trùm phương viên mấy trăm dặm, một ít xông vào

Kiếm Thánh phát hiện ở chỗ này, thực lực của bọn hắn kịch liệt gia tăng, địch nhân thực lực kịch liệt nhược hóa.

Bỗng nhiên, trong hư không, hai đạo bảo kiếm hư ảnh bắn về phía Diệp Trần.

Là Kiếm Hồn.

Một đạo màu đen Kiếm Hồn, một đạo màu xám Kiếm Hồn.

Cái này hai đạo Kiếm Hồn phảng phất có được ý thức, trực tiếp bắn tới Diệp Trần trong Hồn Hải, thế cho nên Diệp Trần căn bản phản ứng không kịp nữa. "Là Duy Tâm Kiếm Thánh Hắc Ám Kiếm Hồn cùng Hỗn Loạn Kiếm Hồn?" Diệp Trần lòng có nghi vấn, vội vàng nội thị, nhìn về phía Hồn Hải.

Trong Hồn Hải, sóng cả mãnh liệt, ngũ đại Kiếm Hồn giao tương hô ứng.

Kiếm Hồn là một cái kiếm khách đích ý chí, ý chí là không thể cướp lấy, người khác thủy chung là người khác, không cách nào biến thành chính mình, Diệp Trần không biết Duy Tâm Kiếm Thánh Kiếm Hồn tại sao lại chạy đến chính mình trong Hồn Hải, đây là rất không thể tưởng tượng, chẳng lẽ lại Duy Tâm Kiếm Thánh Kiếm Hồn còn có thể biến thành kiếm của mình hồn?

Ý niệm trong đầu hiện lên, lại để cho Diệp Trần kinh ngạc một màn phát sinh, Duy Tâm Kiếm Thánh Kiếm Hồn, thật đúng là ở chậm rãi cùng mình Hồn Hải sinh ra liên hệ.

Đầu tiên là Hắc Ám Kiếm Hồn.

Diệp Trần Hắc Ám Kiếm Hồn là Cửu giai hậu kỳ, giờ phút này, Cửu giai hậu kỳ Hắc Ám Kiếm Hồn tại hấp thu Duy Tâm Kiếm Thánh Hắc Ám Kiếm Hồn, chỉ chốc lát sau công phu, Diệp Trần Hắc Ám Kiếm Hồn viên mãn rồi, Duy Tâm Kiếm Thánh Hắc Ám Kiếm Hồn tắc thì biến mất.

Ngay sau đó là Hỗn Loạn Kiếm Hồn, Diệp Trần trong Hồn Hải cũng không có Hỗn Loạn Kiếm Hồn, vốn là một tia hỗn loạn Kiếm Ý sinh ra đời, rồi sau đó hỗn loạn Kiếm Ý hấp thu lấy Hỗn Loạn Kiếm Hồn phiêu tán đi ra Kiếm Ý, dần dần thành hình, hóa thành Nhất giai Hỗn Loạn Kiếm Hồn, Nhị giai, Tam giai, Tứ giai. . .

Cũng không biết đi qua bao lâu, Diệp Trần trong Hồn Hải xuất hiện đạo thứ năm chí cao Kiếm Hồn Hỗn Loạn Kiếm Hồn, Duy Tâm Kiếm Thánh Hỗn Loạn Kiếm Hồn không còn sót lại chút gì. "Đồng thời có được ngũ đại chí cao Kiếm Hồn, mà lại đều viên mãn rồi." Diệp Trần cảm giác như là nằm mơ đồng dạng. "Duy Tâm Kiếm Thánh đến tột cùng là ai? Ta là ai?" Mặc kệ Diệp Trần đích ý chí như thế nào kiên định, giờ phút này cũng mê mang rồi.

Hắn có thể khẳng định, hắn và Duy Tâm Kiếm Thánh cho tới bây giờ chưa thấy qua, cũng chưa từng có liên quan, luận nhân quả, như thế nào cũng luận không đến trên thân hai người, đời này hai người là không thể nào có cái gì nhân quả.

Đời này?

Nhân quả?

Chợt, Diệp Trần nghĩ tới điều gì, hắn nghĩ tới chính mình linh hồn xuyên việt mà đến, chẳng lẽ linh hồn của mình xuyên việt, đưa đến sự tình gì phát sinh?

Hoàng Hôn Bình Nguyên trên bầu trời, Chân Thần đánh chính là túi bụi, Tinh Quang sáng chói, không biết có phải hay không là ảo giác, có người phát hiện bầu trời tựa hồ bị xé mở một lỗ lớn, ngay sau đó một đầu ngón tay theo như xuống dưới, cái này là một cây vô cùng cực lớn ngón tay, là Chân Thần ngón tay.

Ngón tay kìm phương hướng, không phải địa phương khác, đúng là Kiếm Đạo Độc Tôn bao phủ phương vị.

KIẾM ĐẠO ĐỘC TÔN

Kiếm Du Thái Hư

Chương 1799: Kiếm Đạo Độc Tôn (Hạ) (Đại Kết Cục)

"Tà Thần, ngươi tốt vô sỉ!" Một tiếng gầm lên từ phía trên không truyền ra bên ngoài đến.

Ma Thần thần hệ cùng Kiếm Thần thần hệ vốn thế lực ngang nhau, Kiếm Thần thần hệ thậm chí muốn hơi mạnh hơn một chút, nhưng Chủ Thần Kiếm Thần không tại, ngay từ đầu lại vẫn lạc một gã Kiếm Thần thần hệ Chân Thần, làm cho Ma Thần thần hệ đại chiếm ưu thế, Tà Thần nhân cơ hội này, muốn tiêu diệt Diệp Trần, hắn cảm giác Diệp Trần có cơ hội thành vi Chân Thần.

Tà Thần là Ma Thần thần hệ bài danh trước mấy Chân Thần, cho dù là một đầu ngón tay, cũng không phải Bán Thần có thể ngăn cản, coi như là chuẩn thần đều cũng bị đơn giản nghiền chết, cùng nghiền chết một con kiến không có gì khác nhau.

Cực lớn ngón tay thế như Bôn Lôi, một cái nháy mắt tựu rơi xuống Diệp Trần đỉnh đầu, cờ-rắc, Kiếm Đạo Độc Tôn xuất hiện vết rạn, kiếm đạo pháp tắc bắt đầu nhiễu loạn, cái này Kiếm Đạo Độc Tôn dù sao không là Chân Thần thi triển đi ra, muốn ngăn trở một gã Chân Thần công kích, căn bản không có khả năng.

Sau một khắc, kiếm đạo pháp tắc đứt gãy, Kiếm Đạo Độc Tôn sụp đổ.

Lập tức Diệp Trần cùng với một ít Chung Cực Kiếm Thánh sắp sửa bị nghiền chết, một thanh kiếm không lý do xuất hiện, chống đỡ dừng tay đầu ngón tay. "Ta nói thần kiếm vì cái gì lựa chọn ta, nguyên lai chỉ là trải qua tay của ta, chuyển giao cho Thanh Liên Kiếm Thánh." Chuôi kiếm nầy là từ Liễu Vô Kiếm Thánh Trữ Vật Linh Giới trong bay ra đến, là một thanh chính thức thần kiếm, có được chuẩn thần giống như uy năng, Chung Cực Thần

Chiến bắt đầu trước, chuôi kiếm nầy lựa chọn Liễu Vô Kiếm Thánh, lại để cho Liễu Vô Kiếm Thánh cao hứng dị thường, cho rằng thần kiếm lựa chọn hắn, không nghĩ tới hắn vô luận như thế nào đều không thể theo Trữ Vật Linh Giới trong lấy ra cái này chuôi thần kiếm, cho tới bây giờ, hắn mới biết được, thần kiếm không phải lựa chọn hắn, mà là lựa chọn Diệp Trần, hoặc là nói, lựa chọn cuối cùng người kia. "Còn không mau cầm chặt ta." Thần kiếm có linh, truyền âm cho Diệp Trần.

Thần kiếm uy năng mặc dù chỉ là chuẩn thần cấp đừng. Thế nhưng mà bản thân phi thường cứng cỏi. Chân Thần một kích toàn lực đều không thể phá hủy nó. Chỉ có Chủ Thần mới có thể phá hủy, Tà Thần cái này một ngón tay cũng không tính toàn lực, tăng thêm Tà Thần cũng không phải Chủ Thần, cho nên thần kiếm hoàn toàn đã nhận lấy xuống, nhưng kế tục không còn chút sức lực nào, tạm thời chống đỡ dừng tay đầu ngón tay, không có nghĩa là một mực có thể chống đỡ, vội vàng truyền âm. "Thần kiếm?" Diệp Trần kịp phản ứng. Vội vàng cầm chặt thần kiếm, một cỗ mênh mông vô cùng thần lực quán chú đến thần kiếm trong.

Ngâm!

Thần kiếm bộc phát ra kinh người kiếm quang, khó khăn lắm chống đỡ dừng tay đầu ngón tay.

Diệp Trần lúc này thần lực mạnh bao nhiêu, Diệp Trần chính mình cũng không biết, sáp nhập vào viên mãn Hắc Ám Kiếm Ý cùng viên mãn hỗn loạn Kiếm Ý về sau, Diệp Trần thần lực không ngừng kéo lên, so về trước khi, cường đại rồi đâu chỉ nghìn lần vạn lần, Diệp Trần có một loại cảm giác, thần lực của mình. Tựa hồ thật sự thần đều muốn cường, phải biết rằng hắn còn không phải Chân Thần. "Ồ!" Tà Thần một ngón tay không có nghiền chết Diệp Trần. Có chút giật mình, tuy nhiên hắn cũng không dùng hết toàn lực, chỉ là tiện tay một kích, liền thần kỹ đều không có thi triển, nhưng nhưng hắn là Tà Thần, dưới chủ thần đều biết Chân Thần. "Chết!" Thần lực cổ đãng, Tà Thần đè nén xuống ngón tay, uy năng điên cuồng gia tăng, cờ-rắc một tiếng, Diệp Trần dưới chân đại địa sụp đổ xuống dưới, một tia ngọn

lửa trên ngón tay đầu cùng thần kiếm tầm đó sinh ra. "Nhanh chịu không được rồi!" Diệp Trần song tay nắm lấy thần kiếm, đem hết toàn lực ngăn cản ngón tay ép xuống chi lực, mặc dù như thế, hắn như trước đã nghe được thân thể sụp đổ thân thể, đã nghe được Võ Đạo Nguyên Thần mài mòn thanh âm, cũng may dung hợp ngũ đại chí cao Kiếm Ý thần lực có càng bị áp chế thì bùng nổ càng mạnh tư thái, theo Tà Thần chỉ lực gia tăng, thần lực càng phát ra tinh thuần, càng phát ra mênh mông, nếu như Diệp Trần là một ngọn núi lửa, thần lực tựu là núi lửa trong sắp phun phát ra tới nham tương, mà Tà Thần ngón tay tắc thì là một tảng đá lớn, ngăn chặn miệng núi lửa, không cho nham tương phun trào, nhưng là đương nham tương phun trào chi lực đại tới trình độ nhất định, ai cũng ngăn không được. "Ta cũng không tin." Ngón tay thu hồi, Tà Thần nắm nắm đấm, một quyền đánh xuống dưới.

Một quyền này là thần kỹ, ẩn chứa Tà Thần thần lực, còn ẩn chứa Tà Thần thần chi pháp tắc.

Ầm ầm!

Hoàng Hôn Bình Nguyên chấn động, Diệp Trần chỗ địa phương, trực tiếp bị đánh chìm rồi, đánh chìm đến sâu trong lòng đất, liếc nhìn lại, cũng không biết đạo nhiều bao nhiêu.

Đen nhánh Hư Vô ở bên trong, Diệp Trần một mực trầm xuống, Tà Thần một kích toàn lực, phảng phất đem ý thức của hắn đều cho nát bấy rồi.

Một mực trầm xuống, một mực phiêu đãng.

Thời gian phảng phất đi qua trăm triệu năm, hoặc là Vĩnh Hằng. "Ta là ai?" Nguyên một đám trí nhớ đoạn ngắn hiện lên, Diệp Trần ý thức xuất hiện chấn động.

Chấn động càng ngày càng mãnh liệt, Diệp Trần giãy dụa lấy muốn thoát ly cái chỗ này, đáng tiếc hắn liền thân thể của mình đều cảm giác không thấy.

Rốt cục, Diệp Trần nhớ tới chính mình là ai, đương nhớ tới chính mình là ai một khắc này, Diệp Trần thấy được thân thể của mình, thấy được mênh mông Thiên Giới, thấy được Hỗn Độn.

Trong cơ thể, Võ Đạo Nguyên Thần cùng thần lực bắt đầu dung hợp, Diệp Trần cảm giác, vô hạn bay lên, chưa bao giờ giờ khắc này, hắn như thế rất hiểu rõ cái thế giới này, cái này Hỗn Độn, một loại khống chế Thiên Địa cảm giác tràn ngập trong lòng. "Ta là Diệp Trần, ta chính là ta." Hắc Ám Hư Vô ở bên trong, một tia ánh sáng sinh ra đời, cái này sợi bóng sáng càng ngày càng thịnh, cuối cùng hóa thành một khỏa cực lớn vô cùng mặt trời, tản mát ra Vĩnh Hằng hào quang. "Cỗ hơi thở này?" Hoàng Hôn Bình Nguyên trên bầu trời, Ma Thần thần hệ cùng Kiếm Thần thần hệ Chân Thần lộ ra vẻ kinh nghi, xuống phương nhìn lại.

Trong hố sâu, một đoàn chói mắt hào quang bạo phát đi ra, mênh mông khí tức lại để cho Hoàng Hôn Bình Nguyên Hoàng Hôn pháp tắc cũng bắt đầu tránh lui, đây là Chân Thần khí tức, không đúng, đây là viễn siêu Chân Thần khí tức, loại này khí tức, mọi người chỉ có tại Hỗn Độn Chủ Thần trên người mới cảm thụ qua, nhưng tinh tế tương đối, vẫn còn có chút khác nhau, cỗ hơi thở này tràn ngập tính công kích, không giống Hỗn Độn Chủ Thần như vậy bao dung hết thảy, bao dung Thiên Địa. "Là Hỗn Độn Thần lực, Hỗn Độn Kiếm đạo thần lực." Kiếm Thần thần hệ chúng Chân Thần mặt lộ kinh hỉ, bọn hắn có thể khẳng định, cái này là Hỗn Độn Kiếm đạo thần lực, bởi vì cùng Hỗn Độn Chủ Thần Hỗn Độn Thần lực như thế tương tự.

Hỗn Độn Chủ Thần Hỗn Độn Thần lực, bao hàm Bất Hủ ý chí, hủy diệt ý chí, Quang Minh ý chí, Hắc Ám ý chí cùng với hỗn loạn ý chí, Diệp Trần thần lực, bao hàm năm loại chí cao Kiếm Ý, phụ thuộc tính đi lên nói, là giống nhau, tính công kích càng muốn vượt qua Hỗn Độn Chủ Thần Hỗn Độn Thần lực.

Theo trong hố sâu bay lên, Diệp Trần một mực hướng bên trên phi, bay đến Hoàng Hôn Bình Nguyên phía trên trong hư không, nơi đó là Chân Thần chiến trường, Bán Thần thì không cách nào bay lên đến, chính giữa cách vô

cùng thời không.

Diệp Trần giờ phút này thân thể vô cùng cực lớn, Võ Đạo Nguyên Thần cùng thần lực dung hợp cùng một chỗ. Diệp Trần đột phá Bán Thần cảnh giới. Chính thức thành vi Chân Thần. Đã có được thần thể, mà lại là Hỗn Độn Kiếm đạo thần thể. "Thần chi pháp tắc!" Trong nội tâm ý niệm trong đầu hiện lên, Diệp Trần Ngũ Hành pháp tắc bắt đầu dung hợp, dung hợp thành thần chi pháp tắc, chỉ có bổ sung pháp tắc mới có thể dung hợp thành thần chi pháp tắc. "Tà Thần, có qua có lại, ngươi cũng tiếp ta một chiêu." Đối với Tà Thần, Diệp Trần tựu là một đấm oanh đi qua.

Chói mắt hào quang hiện lên. Tà Thần thân thể khổng lồ trực tiếp bị bốc hơi hơn phân nửa, còn lại đến nhất thời nữa khắc rơi xuống hạ Hoàng Hôn Bình Nguyên, đem Hoàng Hôn Bình Nguyên ném ra một cái hố to. "Ta ngược lại phải thử một chút, Hỗn Độn Thần lực đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại." Ma Thần cuối cùng là Chủ Thần, cũng không có bị Diệp Trần chiến lực hù đến, ma đạo pháp tắc khuếch trương, Ma Thần vừa người đánh về phía Diệp Trần. "Kiếm Du Thái Hư!" Thân hóa Hỗn Độn kiếm quang, Diệp Trần nghênh hướng Ma Thần.

Đương một tiếng.

Diệp Trần bị đánh trở lại.

Có ma đạo pháp tắc bảo hộ, Diệp Trần một khi tiến nhập ma đạo pháp tắc bao phủ trong phạm vi, chiến lực lập tức đại giảm. Chủ Thần sở dĩ không cách nào giết chết, chính là vì điểm này. "Thì ra là thế." Diệp Trần sáng tỏ. Chính mình không cách nào giết chết Ma Thần, bất quá, mình có thể phong ấn Ma Thần. "Kiếm Đạo Độc Tôn." Dùng Hỗn Độn Kiếm đạo thần lực làm gốc nguyên, Diệp Trần cô đọng ra vô cùng kiếm đạo pháp tắc, Duy Tâm Kiếm Thánh ngưng luyện ra được kiếm đạo pháp tắc, liền Diệp Trần ức một phần vạn đều không kịp nổi.

Kiếm đạo pháp tắc hiện lên một cái hình cầu, đem Ma Thần phong ấn đi vào, chỉ cần Hỗn Độn Kiếm đạo thần lực không tiêu tan, cái này phong ấn

thì không cách nào giải trừ, dù là Hỗn Độn Chủ Thần tự mình đến, cũng không làm nên chuyện gì. "Đi!" Bàn tay đẩy, hình cầu bị lưu đày đến Hỗn Độn trong. "Trốn." Gặp Chủ Thần đều bị phong ấn, Ma Thần thần hệ còn lại đến Chân Thần nguyên một đám chạy trốn tứ phía, đáng tiếc, bọn hắn trốn mau nữa, cũng không nhanh bằng Diệp Trần kiếm đạo pháp tắc.

Phốc phốc phốc phốc phốc. . .

Nguyên một đám Ma Thần thần hệ Chân Thần vẫn lạc, thi thể trụy lạc tại Hoàng Hôn Bình Nguyên phía trên.

Một ngày này, Hoàng Hôn Bình Nguyên chết đi Chân Thần, trước nay chưa có nhiều, Hoàng Hôn Bình Nguyên tựa hồ đã trở thành Chân Thần hoàng hôn, tràn ngập không rõ khí tức. "Cung nghênh Chủ Thần." Kiếm Thần thần hệ chúng Chân Thần ngay ngắn hướng hướng Diệp Trần cúc một cái cung, Kiếm Thần không tại, Diệp Trần sẽ là mới Chủ Thần, hơn nữa là trước nay chưa có Hỗn Độn Kiếm Thần, địa vị không tại Hỗn Độn dưới chủ thần. "Kiếm Thần đi chỗ rất xa, các ngươi đều riêng phần mình trở về a, ta còn muốn nghênh đón một người khách nhân." Diệp Trần thản nhiên nói. "Cái kia phía dưới?" Một gã Chân Thần chỉ vào Hoàng Hôn Bình Nguyên bên trên chiến đấu. "Cái này cũng là tôi luyện, không đi mà quản xem bọn hắn làm khỉ gió gì." Ma Thần thần hệ đã không có Chân Thần, Hoàng Hôn Bình Nguyên bên trên Thần Chiến tự nhiên biến thành tôi luyện, Chân Thần cao cao tại thượng, sẽ không đi quản những việc vặt này.

Đợi chúng Chân Thần ly khai, Diệp Trần nhìn về phía hư không, "Hỗn Độn Chủ Thần, đã đến rồi, sao không hiện thân gặp mặt." "Hỗn Độn Kiếm Thần!" Một cái lão giả theo trong hư không đi ra, đúng là Hỗn Độn Chủ Thần.

Nhìn xem Diệp Trần, Hỗn Độn Chủ Thần cảm khái nói: "Ngẫu nhiên cũng là tất nhiên, đã ngươi đã trở thành Hỗn Độn Kiếm Thần, địa vị không dưới ta, còn hi vọng ngươi có thể duy trì Hỗn Độn trật tự, không muốn trắng trợn phá hư." Diệp Trần thực lực hôm nay thâm bất khả trắc, chính mình tuy nhiên có thể lợi dụng không chỗ nào không có Hỗn Độn pháp tắc, nhưng là

căn bản không cách nào chế ước đối phương, liền phong ấn đối phương đều làm không được, Hỗn Độn pháp tắc dù sao không phải của hắn, là Hỗn Độn, mà kiếm của đối phương đạo pháp tắc, đủ để cho Hỗn Độn pháp tắc tránh lui, chỉ có điều phạm vi không có Hỗn Độn pháp tắc lớn như vậy mà thôi. "Ngươi có thể ngăn cản ta trở thành Hỗn Độn Kiếm Thần." Diệp Trần đạo.

Hỗn Độn Chủ Thần lắc đầu, "Tại Hoàng Hôn Bình Nguyên, ta không cách nào ngăn cản ngươi, Hoàng Hôn pháp tắc là Hỗn Độn pháp tắc thời kì cuối, một khi nhiễm Hoàng Hôn pháp tắc, Chủ Thần cũng sẽ không rõ, Tà Thần can thiệp Hoàng Hôn Bình Nguyên Thần Chiến, kết quả vẫn lạc, tuy nói nhanh điểm, nhưng hợp nhân quả." "Thì ra là thế." Diệp Trần hiểu rõ, khó trách Hoàng Hôn Bình Nguyên sẽ trở thành vi Chung Cực Thần Chiến địa điểm, ở chỗ này, Chân Thần sẽ không đi can thiệp, cưỡng ép can thiệp, chỉ biết mang đến cho mình không rõ, Hoàng Hôn pháp tắc là Hỗn Độn pháp tắc thời kì cuối, đã liền Hỗn Độn đều có thời kì cuối, Chân Thần đồng dạng có thời kì cuối, đối với Chân Thần mà nói, chỉ cần mình không vẫn lạc, hết thảy đều có Đông Sơn tái khởi cơ hội. "Ta nhìn ra được, ngươi là không chịu cô đơn người, có lẽ là ta quá lo lắng." Hỗn Độn Chủ Thần cười cười, Kiếm Thần lưu lạc Hỗn Độn, không còn có đã trở lại, trước mắt cái này Hỗn Độn Kiếm Thần, chỉ sợ cũng sẽ đi đến con đường này. "Có lẽ là." Diệp Trần nhìn xa Thiên Giới bên ngoài Hỗn Độn, tại cực xa xôi cuối cùng, Diệp Trần phảng phất nhìn thấy gì, lại phảng phất cái gì cũng không thấy được.

Hỗn Độn Chủ Thần đi rồi, Diệp Trần vẫy tay, Từ Tĩnh cùng Mộ Dung Khuynh Thành đã bay đi lên. "Diệp Trần, ngươi trở thành Hỗn Độn Kiếm Thần?" Từ Tĩnh chần chờ nói. "Không tệ." Diệp Trần bật cười lớn. "Cái kia mẫu thân của ta?" Từ Tĩnh mẫu thân vẫn còn Huyền Hoàng vũ trụ Địa Ngục, Chân Thần, thì không cách nào vi phạm Hỗn Độn pháp tắc, tiến về trước Huyền Hoàng vũ trụ, có thể Diệp Trần là Hỗn Độn Kiếm Thần. "Chuyện nào có đáng gì." Diệp Trần tay phải vung lên, kiếm đạo pháp tắc vô hạn lan tràn đi ra ngoài, rất nhanh lan tràn đến Huyền Hoàng vũ trụ, trong địa ngục, Hồng Liên Quỷ Quân bị dẫn dắt đi ra, vừa mới bắt đầu Hồng Liên Quỷ Quân còn có chút mê mang, nhưng theo thời gian trôi qua, Hồng Liên Quỷ Quân trí nhớ đều khôi phục, cùng lúc đó, trong địa ngục, Từ Tĩnh phụ thân Hoàng

Kim Chí Tôn, hôm nay là quỷ quân cũng bị dẫn dắt đi lên, còn có Diệp Trần cha mẹ, cùng với Diệp Trần đệ đệ muội muội, đệ tử, Mộ Dung Khuynh Thành cha mẹ, cùng với một ít người quen, những điều này đều là đã chết người, hôm nay Diệp Trần là Hỗn Độn Kiếm Thần, bọn hắn hết thảy bị phục sống lại.

Phục sinh Bán Thần phía dưới, Diệp Trần hoàn toàn có thể làm được, điều kiện tiên quyết là những người này không có ly khai qua vũ trụ, bởi vì chỉ có trong vũ trụ có Địa Ngục, không có Địa Ngục địa phương, chết tựu là chết rồi, rốt cuộc không cách nào phục sinh.

Ầm ầm.

Trong hư không, Hỗn Độn pháp tắc theo bốn phương tám hướng bao phủ tới, cho đến cắt đứt cái này đầu kiếm đạo pháp tắc chi lộ, phục hoạt tử nhân, đây là vi phạm Hỗn Độn pháp tắc sự tình. "Tán!" Diệp Trần tay trái vung lên, đánh tan Hỗn Độn pháp tắc, đã lựa chọn phục sinh, Diệp Trần tự nhiên sẽ không thỏa hiệp. "Cái này Hỗn Độn Kiếm Thần?" Cảm ứng được động tĩnh, Hỗn Độn Chủ Thần cười khổ một tiếng, khá tốt chỉ là sống lại rất ít một nhóm người, nếu như Diệp Trần thật muốn phục sinh rất nhiều người, động tĩnh tựu lớn hơn, nhân quả cũng lớn hơn, chính mình không thể không đi làm dự.

Đã chết chi nhân, tuổi thọ đã hết, tựu tính toán sống lại, cũng sẽ lập tức chết đi, vì thế, Diệp Trần dùng Hỗn Độn Kiếm đạo thần lực cùng kiếm đạo pháp tắc, mở ra Chủ Thần không gian, tại Chủ Thần không gian ở trong, không bị sinh tử Luân Hồi quấy nhiễu, tuổi thọ tự nhiên cũng sẽ không có ý nghĩa, bất quá đứng ở Chủ Thần trong không gian, cũng chưa có tiến bộ khả năng, bởi vì nơi này cùng bên ngoài cách ly rồi, một khi đi ra ngoài, hay vẫn là sẽ chết.

Bất quá đối với Diệp Trần mà nói, vậy là đủ rồi, trên thế giới chưa xong thẩm mỹ sự tình, chính mình chỉ có thể làm được tận lực hoàn mỹ. . . .

Thần Chiến sớm đã đã xong không biết bao nhiêu năm, Thiên Giới lần

nữa khôi phục bình tĩnh.

Trên bầu trời, có sáu luân mặt trời, trong đó hai đợt mặt trời cao cao tại thượng.

Trước mặt bầy đặt một cái bàn đá, trên bàn đá là tổng thể, cờ đen trắng tử phảng phất có được linh tính, chính mình dời đến dời đi, giết túi bụi, mà Diệp Trần sớm đã thần du thái hư, tâm tư cũng không tại quân cờ bên trên.

Trở thành Hỗn Độn Kiếm Thần về sau, Diệp Trần đã biết kiếp trước kiếp nầy.

Hắn sở dĩ có nghịch thiên ngộ tính, cũng không phải bởi vì linh hồn dung hợp, mà là linh hồn xuyên việt trên đường, bị Kiếm Thần đánh nữa một đạo dị quang tiến vào trong linh hồn, đồng dạng bị đánh nhập một đạo dị quang tại trong linh hồn còn có Duy Tâm Kiếm Thánh, đó là Duy Tâm Kiếm Thánh mới vừa gia nhập Thiên Giới thời điểm, dị quang là cái gì, Diệp Trần cũng không phải đặc biệt tinh tường, hẳn là Hỗn Độn bên trong một loại kỳ dị thứ đồ vật, loại này dị quang vốn là một phần, bị Kiếm Thần chia làm hai phần, một phần cho mình, một phần cho Duy Tâm Kiếm Thánh, đương hai người gặp nhau thời điểm, chỉ có một người có thể còn sống sót, cho nên, hết thảy đều là Kiếm Thần bố cục. "Kiếm Thần, không biết ngươi ở nơi nào?" Thu hồi tâm tư, Diệp Trần đứng dậy ly khai.

Xa xa, hai cái tiểu hài tử đang tại chơi đùa, chứng kiến Diệp Trần, bay nhào lấy tới.

HẾT.

Ngày 12 tháng 8 năm 2011 thượng truyền, ngày 29 tháng 11 năm 2014 chấm dứt, cuối cùng 3 năm 3 tháng 17 ngày, Kiếm Đạo Độc Tôn đã xong.

Còn nhớ rõ sơ ghi Kiếm Đạo Độc Tôn lúc, Thái Hư đích đích xác xác là cái thái điểu, không có đại cương, hai vạn chữ tồn cảo, cứ như vậy đã upload, khi đó, đối với mấy trăm vạn chữ căn bản không có bất luận cái gì

khái niệm, đối với nội dung cốt truyện hướng đi, cũng không có khái niệm, trên cơ bản ghi đến đâu tính toán cái đó, khi đó kỳ thật ý định ghi cái một hai trăm vạn chữ, xem như luyện luyện tập, không nghĩ tới về sau sạp hàng càng phố càng lớn, chủ yếu cũng là thành tích tốt rồi, không bỏ được buông tha cho.

200 - 300 vạn chữ trước khi, cụ thể là bao nhiêu, Thái Hư mình cũng không phải quá rõ ràng, Thái Hư ghi vô cùng nhiệt huyết, khi đó đổi mới cũng không tính quá kém, bởi vì mỗi ngày đều có kích tình nha, nhưng như rất nhiều người theo như lời, ra Chân Linh Thế Giới, Thái Hư có chút đem khống bất trụ tình tiết rồi, đã đến đằng sau, Thái Hư hối hận ghi chủng tộc đại chiến, cái này không phải ta am hiểu, chủng tộc đại chiến, đại biểu nhân vật chính muốn dùng Nhân tộc lợi ích làm trọng, cho nên thiếu rất nhiều tranh đấu, thiếu rất nhiều đặc sắc nội dung cốt truyện, hết thảy đều vi chủng tộc đại chiến làm chuẩn bị, Thái Hư ghi bó tay bó chân, kích tình ngày từng ngày qua đi, cảm giác như là lâm vào một cái vũng bùn, không cách nào tự kềm chế.

Mỗi người đều có chính mình am hiểu điểm, Thái Hư tự nhận là không thích hợp ghi đại tràng diện, không khống chế được.

Ghi quyển sách này trước khi, Thái Hư không biết mình là cái dạng gì người, ghi trong quá trình, Thái Hư biết rõ, chính mình là hoàn mỹ chủ nghĩa người, cái gọi là hoàn mỹ, không phải chân chính hoàn mỹ, mà là muốn phù hợp tâm ý, hậu kỳ ghi lệch, lại để cho Thái Hư một mực rất không được tự nhiên, muốn chết chính là, vừa mới bắt đầu còn không biết mình ghi thiên, thẳng đến hậu kỳ trầm tư suy nghĩ, mới biết được, những không phải mình này am hiểu, không biết làm sao khi đó đã đại cục đã định, muốn thay đổi cũng không có biện pháp sửa lại.

Không biết mọi người có thể hay không nhận thức, ghi một cái chính mình không am hiểu thứ đồ vật, sẽ là cái gì cảm thụ, ít nhất cảm thụ của ta thật là không thoải mái, rất khó tìm đến trong lòng kích tình, ngươi một cái trái bóng bàn tuyển thủ cùng người khác trận đấu bóng rổ, thể xác và tinh

thần căn bản không cách nào đầu nhập đi vào, tha thứ Thái Hư không đủ chức nghiệp, đổi thành chân chính chức nghiệp tác giả, tựu tính toán không thích, bọn hắn cũng sẽ kết thúc trách nhiệm của mình, hoàn thành nhiệm vụ của mình, Thái Hư là cái rất cảm xúc hóa người, không thích tựu là không thích, thể xác và tinh thần đều kháng cự, đây cũng là đổi mới quá kém sâu nhất tầng nguyên nhân, khác đều là lấy cớ.

Bất kể như thế nào, Kiếm đạo để cho ta học tập đến rất nhiều, có ưu điểm, cũng có khuyết điểm, lại để cho Thái Hư lại một lần nữa nhận thức chính mình.

Tuy nhiên hậu kỳ ghi không phù hợp Thái Hư tâm ý, nhưng Thái Hư như trước yêu quyển sách này, yêu Diệp Trần, yêu bên trong nhân vật, tựu tính toán hậu kỳ có chỗ kháng cự, nhưng là đối với nhân vật ở bên trong, Thái Hư cũng không có kháng cự, Diệp Trần rất hoàn mỹ, là Thái Hư trong suy nghĩ hoàn mỹ nhân vật, có lẽ bớt chút tình cảm, nhưng ai không hy vọng chính mình trong suy nghĩ người rất hoàn mỹ đâu rồi, đương nhiên, sách mới sẽ không ghi thứ hai Diệp Trần, có một cái hoàn mỹ nhân vật đã đủ rồi, thứ hai nhân vật chính, hội ghi sinh động, đây là nói sau.

Đối với kết cục, rất nhiều người bất mãn, muốn phong phú hơn một ít, lời nhắn nhủ rõ ràng hơn một ít, nhưng là nói thật, ghi quá kỹ càng rồi, chỉ sợ cũng không có nhiều người xem, cái này kết cục, không được tốt lắm, nhưng Thái Hư cảm thấy vậy là đủ rồi, bởi vì Thái Hư có chút rối loạn, lại kỹ càng, chỉ sợ hội ghi so cái này bết bát hơn.

Kiếm đạo đã trải qua bình thản kỳ, trưởng thành kỳ, đỉnh phong kỳ, hạ hoạt kỳ, tựa như nhân sinh đồng dạng, Thái Hư tâm tình cũng đi theo phập phồng phập phồng, đến cuối cùng, còn lại chỉ là buồn vô cớ, còn một điều tiếc nuối.

Bất quá không có sao, tiếc nuối cũng là nhân sinh nhất định phải kinh nghiệm, Kiếm đạo có tiếc nuối, ta mới sẽ biết tiếc nuối là cái gì tư vị, sẽ không để cho sách mới xuất hiện tiếc nuối.

Rạng sáng hai ba điểm ghi xong sau, đầu có chút chỗ trống, không biết nói cái gì, cảm xúc phập phồng lớn đến không tính được, hiện tại ghi cảm nghĩ ngược lại là đem tâm tình của ta viết ra rồi, đến bây giờ mới giật mình, thật sự muốn đã xong, mặc kệ hoàn mỹ cũng tốt, tiếc nuối cũng tốt, đã xong tựu là đã xong, trước kia một mực xem mặt khác tác giả viết xong bản cảm nghĩ, tuy nhiên rất cảm khái, nhưng dù sao không có tự mình kinh nghiệm, hiện tại rốt cục tự mình đã trải qua một hồi.

Bản hoàn tất cảm nghĩ cũng nhanh đã xong, Thái Hư ở chỗ này cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, bất kể là một mực kiên trì xem hết, trên đường ly khai, hoặc là chửi bới, Thái Hư đều cảm tạ các ngươi, không có các ngươi, Thái Hư không có thành tích như vậy, chỉ cần xem qua Kiếm đạo người, đều có tư cách ca ngợi hoặc là chửi bới, Thái Hư xem người khác sách, ngoài miệng không nói, nếu như đổi mới không tốt hoặc là loạn ghi, Thái Hư trong nội tâm cũng sẽ chửi bới, tất cả mọi người là đồng dạng, không có gì khác nhau.

Còn muốn cảm tạ đặt mua qua Kiếm đạo độc giả, ủng hộ của các ngươi, là Thái Hư lớn nhất động lực, các ngươi rất nhiều người, Thái Hư cũng không nhận ra, nhưng không ngại Thái Hư cảm kích.

Nói điểm tai nạn xấu hổ, Thái Hư đã đã hơn một năm chưa có xem bình luận rồi, có phải hay không quá yếu ớt rồi, cho nên cũng cảm tạ bản chủ Long Tuyền Nhược Trần cùng *, Bổn Tiểu Hài Hỏa, cảm tạ các ngươi giúp ta quản lý bình luận sách.

Cuối cùng còn muốn cảm tạ thoáng một phát chủ biên Hải Tinh cùng biên tập viên Thanh Sơn, Kiếm đạo sự tình, đều là do bọn hắn phụ trách, giảm đi Thái Hư rất nhiều tâm tư.

Về sách mới kế hoạch, đại khái là một tháng nửa tuyên bố, chính giữa nửa tháng Thái Hư nghỉ ngơi một chút, cho sách mới tồn điểm bản thảo, sách mới danh tự tạm thời chưa nghĩ ra, loại hình hay vẫn là đông phương huyền huyễn, nếu như mọi người có cái gì muốn biết, có thể thêm của ta vi tín số kíchanyoutyaixu, công chúng số Kiếm Du Thái Hư.

Về sau, Thái Hư hội không định kỳ ghi một ít phiên bên ngoài, người đầu tiên vật ghi ai, trước hết để cho ta cân nhắc một chút.

Tốt rồi, cứ như vậy rồi, tổng cảm giác còn có cái gì không có ghi, tâm loạn a.

Mọi người gặp lại!